Võ Tiên Đan Tiên
Hoành Tảo Thiên Nhai
EBOOK BỞI: EBOOKTRUYEN.ME

Vô Tận Đan Điền

Tác giả: Hoành Tảo Thiên Nhai

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Me

Giới thiệu:

Khí Hải là nơi tu luyện giả nạp khí căn bản, là nơi trực tiếp chứa đan điền, ảnh hưởng đến thiên phú, hóa khí trụ cột. Thiên phú cao hơn người thì một cái Khí Hải thường có mấy cái đan điền. Đan điền càng nhiều, thiên phú càng cao, tốc độ nạp khí, hóa khí lại càng nhanh. Người cả đời Khí Hải có bao nhiêu đan điền đều là trời sinh sao có vậy. Nhưng, nếu có pháp quyết tu luyện tăng số đan điền lên thì sao?

Mục lục:

Chương 1: Thiên Địa Tạo Hóa, Vô hạn huyết thống
Chương 2: Tử Ngọ Ma Cốt Kình
Chương 3: Nhiếp Đồng
Chương 4: Thiên Dục Hoa
Chương 5: Ẩn huyết thống
Chương 6: Đệ đệ?
Chương 7: Hoa cúc đóa khai mở
Chương 8: Vô tu thảo
Chương 9: Phiêu Miểu Tiên Tâm quyết
Chương 10: Bồng Hinh Tuyết Liên
Chương 11: Giết sạch
Chương 12: Liệt Hỏa đan
Chương 13: Tam đại đan điền
Chương 14: Dương Ngạn
Chương 15: Lừa gạt (thượng)
Chương 16: Lừa gạt (hạ)
Chương 17: Nhiếp Vũ
Chương 18: Trà trộn vào phòng đấu giá
Chương 19: Dương Tuấn
Chương 20: 100 vạn
Chương 21: Nghiệm tư
Chương 22: Trường Giang Tam điệp lãng
Chương 23: Thái độ Trần gia
Chương 24: Dương Ngạn Nổi giận

Chương 25: Phụ tử nói chuyện (thượng)
Chương 26: Phụ tử nói chuyện (trung)
Chương 27: Phụ tử nói chuyện (hạ)
Chương 28: Sự việc đã bại lộ
Chương 29: Chấp pháp đội tới
Chương 30: Đánh Nhiếp Liêu tơi bời
Chương 31: Tiền này của ai
Chương 32: Xi tiêu thần búa
Chương 33: Ta là sư phụ Dương Ngạn
Chương 34: Ta là sư phụ Dương Ngạn (Hạ)
Chương 35: Gặp lại Yêu tộc
Chương 36: Yêu hóa
Chương 37: Ta chính là cái tên phế vật kia
Chương 38: Lại là chấp pháp đội
Chương 39: Thật sự là muốn ăn đòn
Chương 40: Hồi sinh hoa
Chương 41: Thú Đầu Hổ
Chương 42: Hoàng viêm linh thạch
Chương 44: Hội nghị gia tộc
Chương 45: Chỉ hươu bảo ngựa
Chương 46: Chỉ hươu bảo ngựa
Chương 47: Tiểu Hổ đầu thú biến dị
Chương 48: Thiếu gia! Có người tìm ngươi!
Chương 49: Lễ vật từ Phủ thành chủ
Chương 50: Nhiếp Khiêm
Chương 51: Hàn minh chưởng
Chương 52: Sát ý
Chương 53: Hiệp ước
Chương 54: Giết chết Nhiếp Lãng
Chương 55: Tâm tư Lạc Khuynh Thành
Chương 56: 'Trang bức' không cực hạn
Chương 57: 'Trang Bức' không cực hạn
Chương 58: 'Trang bức' không cực hạn
Chương 59: Mắc nợ
Chương 60: Con rể Phủ Thành chủ
Chương 61: Lần thứ nhất Niết Bàn đến
Chương 62: Bế quan (Thượng)
Chương 63: Bế quan (Hạ)
Chương 64: Thành Cương cảnh đỉnh phong
Chương 65: Tứ đại gia tộc hội nghị

Chương 66: Bí mật tấn cấp Khí Tông
Chương 67: Lạc Khúc mộ (Thượng)
Chương 68: Lạc Khúc mộ (Hạ)
Chương 69: Nhiếp Cường hẳn phải chết
Chương 70: Toàn bộ chết là tốt rồi
Chương 71: Giết Nhiếp Cường
Chương 72: Lễ vật (Thượng)
Chương 73: Lễ vật (Hạ)
Chương 74: Yêu linh phụ thể (Thượng)
Chương 75: Yêu linh phụ thể (Trung)
Chương 76: Yêu linh phụ thể (Hạ)
Chương 77: Thiên phú, đan điền
Chương 78: Gia tộc sử
Chương 102: Thân ảnh dũng mãnh tiến vào trong đầu (Thượng)
Chương 103: Thân ảnh dũng mãnh tiến vào trong đầu (Hạ)
Chương 104: Truy tung sư
Chương 105: Ngư Tràng đoản kiếm (Thượng)
Chương 106: Ngư Tràng đoản kiếm (Hạ)
Chương 107: Yêu sủng của ta mà các ngươi cũng dám động?
Chương 108: La gia Thần Phong thành
Chương 109: Phụ mẫu (Thượng)
Chương 110: Phụ mẫu (Hạ)
Chương 111: Cửa đá đáy hồ
Chương 112: Nhất tượng chi lực
Chương 113: Phùng Tiêu khiếp sợ (Thượng)
Chương 114: Phùng Tiêu khiếp sợ (Hạ)
Chương 115: Tế đàn
Chương 116: Phùng Tiêu tấn cấp
Chương 117: Mẫu thân Lạc Khuynh Thành (Thượng)
Chương 118: Mẫu thân Lạc Khuynh Thành (Hạ)
Chương 119: Hai người hung hăng càn quấy
Chương 120: Ra tay giáo huấn
Chương 121: Sư phụ ta là Chí tôn (Thượng)
Chương 122: Sư phụ ta là Chí tôn (Hạ)
Chương 123: Không nhọc ngươi hao tâm tổn trí
Chương 124: Trị liệu sư
Chương 125: Huyết Long chiến giáp (Thượng)
Chương 126: Huyết Long chiến giáp (Hạ)
Chương 127: Đại trưởng lão Dương gia
Chương 128: Huynh đệ

Chương 129: Tu luyện
Chương 130: Tiến vào cửa đá (Thượng)
Chương 131: Tiến vào cửa đá (Hạ)
Chương 132: Mê mang điện
Chương 133: Diệu dụng của Truy tung chi khí
Chương 134: Câu cá
Chương 135: Đánh lén Yêu Trữ
Chương 136: Đánh lén thất bại (Thượng)
Chương 137: Đánh lén thất bại (Hạ)
Chương 138: Sương mù dày đặc
Chương 139: Phong ấn
Chương 140: Tuyệt Sát đại trận
Chương 141: Ván cờ
Chương 142: Mọi người nghi hoặc
Chương 143: Bảo tàng (thượng)
Chương 144: Bảo tàng (hạ)
Chương 145: Phục lạy cho ta
Chương 146: Phản bội
Chương 147: Lấy một địch hai
Chương 148: Lãng phí
Chương 149: Cái chết của yêu Trữ cùng yêu Đông
Chương 150: Quỷ Môn Thập Tam Huyệt
Chương 151: Rời đi
Chương 152: Mười lăm ngày
Chương 153: Thiết Lan Nhi
Chương 154: Ngươi là Nhiếp Vân?
Chương 155: Lan Nhi
Chương 156: Ta có thể làm thiếp của Nhiếp Vân
Chương 157: Khương Du
Chương 158: Mệnh lệnh yêu thú
Chương 159: Ngươi đi đánh Ngụy Thần một chút!
Chương 160: Khương Du thăm dò
Chương 161: Kỳ thật ta là tuần thú sư
Chương 162: Đồng Tí Cự Viên buồn bực
Chương 163: Độc kế
Chương 164: Bầy Phong Lang
Chương 165: Phong Lang Vương
Chương 166: Thu phục Phong Lang Vương
Chương 167: Binh giáp cảnh hậu kỳ
Chương 168: Đột phá chí tôn

Chương 169: Táng Kiếm cốc
Chương 170: Yêu thú cốc?
Chương 171: Sơn động
Chương 172: Kiếm Trủng
Chương 173: Huyền Ngọc kiếm
Chương 174: Sáng tạo kiếm pháp
Chương 175: Sơn Xuyên Thế
Chương 176: Nguyên Tinh linh dịch
Chương 177: Hai chí tôn
Chương 178: Linh dịch tới tay
Chương 179: Thật trốn không thoát
Chương 180: Bắt đầu niết bàn
Chương 181: Lần thứ hai niết bàn thành công
Chương 182: Độc chiến nhị thú
Chương 183: Phục tùng
Chương 184: Tử Hoa Ngọc Ấn
Chương 185: Tế Bắc thành
Chương 186: Phân bộ dong binh đoàn
Chương 187: Ta là chí tôn
Chương 188: Đan hội
Chương 189: Liễu Uyên công tử
Chương 190: Hội giao dịch của thành chủ
Chương 191: Tử Hoa Ngọc Ấn xuất hiện
Chương 192: Cạnh tranh
Chương 193: Ngươi có làm hay không?
Chương 194: Ta muốn tỷ thí với ngươi
Chương 195: Luận võ
Chương 196: Rời đi Tế Bắc thành
Chương 197: Ma Y nhân
Chương 198: Cường giả chí tôn chiến đấu (thượng)
Chương 199: Cường giả chí tôn chiến đấu (hạ)
Chương 200: Liễu Thành Trạch chấn kinh
Chương 201: Mật thất ngầm
Chương 202: Nguyên Tinh Khí
Chương 203: Lưỡng Giới sơn
Chương 204: Quay về Lạc Thủy thành
Chương 205: Trong nhà biến cố
Chương 206: Trong nhà biến cố (trung)
Chương 207: Trong nhà biến cố (hạ)
Chương 208: Ám sát sư

Chương 209: Biến cố Lạc Thủy thành
Chương 210: Trước khi rời đi
Chương 211: Thần Phong thành
Chương 212: Hỏi thăm
Chương 213: Bái kiến
Chương 214: Ai là thiếu não?
Chương 215: Bách Hoa tông chủ
Chương 216: Một kiếm đánh bại
Chương 217: Truyền thụ pháp quyết
Chương 218: Hợp tác
Chương 219: Tổng bộ Thiết Nham dong binh đoàn
Chương 220: Nguy cơ của dong binh đoàn (Thượng)
Chương 221: Nguy cơ của dong binh đoàn (trung)
Chương 222: Nguy cơ của dong binh đoàn (hạ)
Chương 223: Ra tay
Chương 224: Muốn chạy trốn? Trốn chỗ nào!
Chương 225: Thu phục chí tôn
Chương 226: Huyết mạch tiến hóa lần thứ ba
Chương 227: Mười đại đan điền
Chương 228: Đại hôn
Chương 229: Hôn lễ
Chương 230: Ấu đả Triệu Huân
Chương 231: Đại Lực sư
Chương 232: Ngọc chi kiếm đáng sợ
Chương 233: Đại Lực đan điền
Chương 234: Đai chiến ba đại cao thủ (1)
Chương 235: Đai chiến ba đại cao thủ (2)
Chương 236: Vân Vương
Chương 237: Hóa Vân Tông
Chương 238: Hai nữ
Chương 239: Thích khách công hội
Chương 240: Tin dữ (1)
Chương 241: Tin dữ (1)
Chương 242: Âm mưu
Chương 243: Thế cục đại lục
Chương 244: Âm Mai Yêu tộc
Chương 245: Trở lại thành Lạc Thủy
Chương 246: Máu nhuộm Lạc Thủy hà (Thượng)
Chương 247: Máu nhuộm Lạc Thủy hà (Trung) (1)
Chương 248: Máu nhuộm Lạc Thủy hà (Trung) (2)

Chương 249: Máu nhuộm Lạc Thủy hà (Hạ)
Chương 250: Lạc Đỉnh Sơn
Chương 251: Âm Dương Thứ Sát Tuyệt Diệt Đại Trận (1)
Chương 252: Âm Dương Thứ Sát Tuyệt Diệt Đại Trận (2)
Chương 253: Thích khách công hội bị diệt
Chương 254: Phong Linh Thiên Dực Đại Pháp (1)
Chương 255: Phong Linh Thiên Dực Đại Pháp (2)
Chương 256: Phong Dụ cường đại
Chương 257: Di Hoằng
Chương 258: Ám kình
Chương 259: Một kiếm quyết định (Thượng) (1)
Chương 260: Một kiếm quyết định (Thượng) (2)
Chương 261: Không đề
Chương 262: Cầu được chết (1)
Chương 263: Cầu được chết (2)
Chương 264: Phá thành
Chương 265: Phản loạn
Chương 266: Một cũng không lưu (1)
Chương 267: Một cũng không lưu
Chương 268: Nhà giam
Chương 269: Cường đại
Chương 270: Bảo khố Di Thiên Tông
Chương 271: Ngươi là bệ hạ? (1)
Chương 272: Ngươi là bệ hạ? (2)
Chương 273: Thoát Thai Tẩy Cốt Đan
Chương 274: Nhân tâm không cổ
Chương 275: Mê đoàn (1)
Chương 276: Mê đoàn (2)
Chương 277: Yêu Thánh Cổ Khư
Chương 278: Tưởng thủy sư
Chương 279: Thành Thiên Tinh (1)
Chương 280: Thành Thiên Tinh (2)
Chương 281: Hội tụ
Chương 282: Phân phối lợi ích (1)
Chương 283: Phân phối lợi ích (2)
Chương 284: Tự kỷ cần ăn đòn
Chương 285: Tư thế mập mờ
Chương 286: Ám Kim Hàn Lưu (1)
Chương 287: Ám Kim Hàn Lưu (2)
Chương 288: Yêu Sí Vân Giáp Thú

Chương 289: Đánh chết thú vương (Thượng) (1)
Chương 290: Đánh chết thú vương (Thượng) (2)
Chương 291: Kích sát thú vương (Hạ)
Chương 292: Cửu Minh Hàn Châu
Chương 293: Bí mật
Chương 294: Ngươi đi dẫn đường (1)
Chương 295: Ngươi đi dẫn đường (2)
Chương 296: Cửu Tâm Yêu Quả Thụ
Chương 297: Thất hoàng tử (1)
Chương 298: Thất hoàng tử (2)
Chương 299: Cửu Tâm Liên
Chương 300: Chiến thắng Tâm Ma
Chương 301: Ngụy trang
Chương 302: Đứng thành hàng
Chương 303: Linh hồn chi đạo
Chương 304: Giá họa (1)
Chương 305: Giá họa (2)
Chương 306: Ba điều kiện
Chương 307: Ra tay
Chương 308: Đánh chết Thất hoàng tử
Chương 309: Thu làm nô tài
Chương 310: Huyết Tự Đại Kim Chú
Chương 311: Âu Dương Thành
Chương 312: Thu lấy Cổ thi (1)
Chương 313: Thu lấy Cổ thi (2)
Chương 314: Hai đại cao thủ
Chương 315: Huyết đồng sư (1)
Chương 316: Huyết đồng sư (2)
Chương 317: Luyện hóa thi thể
Chương 318: So thử một chút
Chương 319: Hoàng tử chấp pháp đội (1)
Chương 320: Hoàng tử chấp pháp đội (2)
Chương 321: Phản bội
Chương 322: Thiên Huyễn Ma Tiên Kình
Chương 323: Hoang Cổ Thông Thiên trận
Chương 324: Trừng phạt
Chương 325: Tập thể tấn chức
Chương 326: Bí Cảnh tiềm lực bảng (1)
Chương 327: Bí Cảnh tiềm lực bảng (2)
Chương 328: Tu Du Tẩu

Chương 329: Linh hồn đẳng cấp
Chương 330: Bí Cảnh yêu sủng
Chương 331: An bài
Chương 332: Đệ đệ tin tức (1)
Chương 333: Đệ đệ tin tức
Chương 334: Hấp dẫn
Chương 335: Xuất phát
Chương 336: Tử Quỳnh sơn mạch
Chương 337: Ngụy Trang sư
Chương 338: Niên Cung Đại Hội
Chương 339: Trung phẩm linh thạch
Chương 340: Kỳ Hoàng (1)
Chương 341: Kỳ Hoàng (2)
Chương 342: Nhiệm vụ
Chương 343: Khí Hải Đại viên mãn (thượng)
Chương 344: Khí Hải Đại viên mãn (hạ)
Chương 345: Bị phát hiện
Chương 346: Giúp Khuynh Thành thăng cấp
Chương 347: Giúp Khuynh Thành thăng cấp
Chương 348: Phiền não của Bách Hoa Tu (thượng)
Chương 349: Phiền não của Bách Hoa Tu (hạ)
Chương 350: Đế Lâm biệt viện
Chương 351: Đại hoàng tử
Chương 352: Bích lão
Chương 353: Yến hội
Chương 354: Nhiếp Vân vô địch (thượng)
Chương 355: Nhiếp Vô Địch (Trung)
Chương 356: Nhiếp Vô Địch (Hạ)
Chương 357: Tin tức chuẩn xác của phụ thân (Thượng)
Chương 358: Tin tức chuẩn xác của phụ thân (trung)
Chương 359: Tin tức chuẩn xác của phụ thân (hạ)
Chương 360: Hoài Nam Vương
Chương 361: Một cái tát
Chương 362: Một cái tát!
Chương 363: Tế thai cửu cung đồng tâm
Chương 364: Tế thai cửu cung đồng tâm (2)
Chương 365: Gặp lại Nhiếp Đồng (1)
Chương 366: Gặp lại Nhiếp Đồng (2)
Chương 367: Đột phá bí cảnh? (1)
Chương 368: Đột phá bí cảnh? (2)

Chương 369: Ai là ca ca?
Chương 370: Quá trình bị bắt
Chương 371: Thiên Thần hội
Chương 372: Gặp cha mẹ (1)
Chương 373: Gặp cha mẹ (2)
Chương 374: Thiên Nhãn sư
Chương 375: Tìm hoàng quan (thượng)
Chương 376: Tìm hoàng quan (hạ)
Chương 377: Lại diễn sinh đan điền
Chương 378: Huyết mạch linh cấp
Chương 379: Thu! Thu! Thu!
Chương 380: Ta có ý kiến
Chương 381: Vụ Khí chiểu trạch (Đầm lầy sương mù)
Chương 382: Dọa
Chương 383: Thiên Cơ truyền tấn cáp
Chương 384: Chiểu trạch hoàng phong
Chương 385: Phát tài
Chương 386: Chí tôn hậu kỳ
Chương 387: Các ngươi chậm rãi giết, ta nghỉ một lát
Chương 388: Tát hay không tát?
Chương 389: Để Nhiếp Đồng tới đi (thượng)
Chương 390: Để Nhiếp Đồng tới đi (hạ)
Chương 391: Địa Ngục Phá Cốt Sa
Chương 392: Địa Ngục Phá Cốt Sa (hạ)
Chương 393: Phế vật mà thôi
Chương 394: Ngươi cùng tiểu Đồng chiến một trận
Chương 395: Tiến vào ngoại điện
Chương 396: Binh chia hai đường
Chương 397: Sinh Tử Mê Huyễn khí
Chương 398: Đi ra ngoại điện
Chương 399: Không muốn đi ra ảo cảnh
Chương 400: Thuần Chân Huyễn Linh thạch
Chương 401: Đồng giáp khôi lỗi
Chương 402: Bích họa
Chương 403: Kiếm ý
Chương 404: Đơn giản như vậy?
Chương 405: Động phủ chi tâm
Chương 406: Thương nghị đối sách
Chương 407: Nhẫn
Chương 408: Huynh đệ!

Chương 409: Diệt tộc (1)
Chương 410: Diệt tộc (2)
Chương 411: Thủy Linh Châu (1)
Chương 412: Thủy Linh Châu (2)
Chương 413: Kiền Khánh Tông
Chương 414: Linh cấp trung kỳ (thượng) (1)
Chương 415: Linh cấp trung kỳ (thượng) (2)
Chương 416: Linh cấp trung kỳ (trung)
Chương 417: Linh cấp trung kỳ (hạ)
Chương 418: Đánh lên Kiền Khánh Tông (1)
Chương 419: Đánh lên Kiền Khánh Tông (2)
Chương 420: Linh Tê Tuyền Thủy (1)
Chương 421: Linh Tê Tuyền Thủy (2)
Chương 422: Cổ Thành
Chương 423: Ngũ đại Sơn Trang (1)
Chương 424: Ngũ đại Sơn Trang
Chương 425: Làm cho hắn cũng quỳ xuống
Chương 426: Mộ Kiệt (1)
Chương 427: Mộ Kiệt (2)
Chương 428: Trang chủ
Chương 429: Mộ Ải Sơn (1)
Chương 430: Mộ Ải Sơn (2)
Chương 431: Tử vong thí luyện (1)
Chương 432: Tử vong thí luyện (2)
Chương 433: Trang chủ âm mưu (1)
Chương 434: Trang chủ âm mưu (2)
Chương 435: Tra xét bảo tàng
Chương 436: Ăn cắp bảo tàng (thượng) (1)
Chương 437: Ăn cắp bảo tàng (thượng) (2)
Chương 438: Ăn cắp bảo tàng (hạ)
Chương 439: Phát huy (1)
Chương 440: Phát huy (2)
Chương 441: Tìm tới tận cửa rồi (1)
Chương 442: Tìm tới tận cửa rồi (2)
Chương 443: Họa thủy đông dẫn
Chương 444: Công phu sư tử ngoạm (1)
Chương 445: Công phu sư tử ngoạm (2)
Chương 446: Độ phù hợp (1)
Chương 447: Độ phù hợp (2)
Chương 448: Thí nghiệm

Chương 449: Đệ đệ có cổ quái (1)
Chương 450: Đệ đệ có cổ quái (2)
Chương 451: Thánh Linh đệ tử đại tái mở ra (1)
Chương 452: Thánh Linh đệ tử đại tái mở ra (2)
Chương 453: Linh Tê Thiên Cung
Chương 454: Ảo cảnh đáng sợ (1)
Chương 455: Ảo cảnh đáng sợ (2)
Chương 456: Hư Linh thạch (1)
Chương 457: Hư Linh thạch (2)
Chương 458: Nhận chủ
Chương 459: Thôn tính linh lực (1)
Chương 460: Thôn tính linh lực (2)
Chương 461: Quay về Thần Phong thành (1)
Chương 462: Quay về Thần Phong thành (2)
Chương 463: Rời đi (1)
Chương 464: Rời đi (2)
Chương 465: Phù Thiên Đại Lục (1)
Chương 466: Phù Thiên Đại Lục (2)
Chương 467: Tiểu thư
Chương 468: Sơ hở ở đâu? (1)
Chương 469: Sơ hở ở đâu? (2)
Chương 470: Ra tay
Chương 471: Mượn hơi (1)
Chương 472: Mượn hơi (2)
Chương 473: Vinh Thiên Thành thành chủ (1)
Chương 474: Vinh Thiên Thành thành chủ (2)
Chương 475: Diễm Hỏa Sư (1)
Chương 476: Diễm Hỏa Sư (2)
Chương 477: Diễm Hỏa Sư (3)
Chương 478: Đứng hàng thứ 18 (1)
Chương 479: Đứng hàng thứ 18 (2)
Chương 480: Hấp thu quá nhanh (1)
Chương 481: Hấp thu quá nhanh (2)
Chương 482: Giang Du
Chương 483: Đại chiến Bất Hủ Cảnh (1)
Chương 484: Đại chiến Bất Hủ Cảnh (2)
Chương 485: Đưa tiền chuộc đây (1)
Chương 486: Đưa tiền chuộc đây (2)
Chương 487: Kình Thiên Toa
Chương 488: Bày binh bố trận (1)

Chương 489: Bày binh bố trận (2)
Chương 490: Trúng kế
Chương 491: Nguy hiểm! Nguy hiểm! (1)
Chương 492: Nguy hiểm! Nguy hiểm! (2)
Chương 493: Nguy hiểm! Nguy hiểm! (3)
Chương 494: Thủy tinh cầu
Chương 495: Hỏa diễm đáng sợ (1)
Chương 496: Hỏa diễm đáng sợ (2)
Chương 497: Nghiễm Minh Tử
Chương 498: Siêu cấp cao thủ (1)
Chương 499: Siêu cấp cao thủ (2)
Chương 500: Lần thứ ba niết bàn (Thượng) (1)
Chương 501: Lần thứ ba niết bàn (Thượng) (2)
Chương 502: Lần thứ ba Niết bàn (Trung)
Chương 503: Lần thứ ba Niết bàn (Hạ) (1)
Chương 504: Lần thứ ba Niết bàn (Hạ) (2)
Chương 505: Ma Ha thần chưởng (Thượng) (1)
Chương 506: Ma Ha thần chưởng (Thượng) (2)
Chương 507: Ma ha thần chưởng (Hạ)
Chương 508: Lời khuyên, cảnh báo của Nghiễm Minh Tử (1)
Chương 509: Lời khuyên, cảnh báo của Nghiễm Minh Tử (2)
Chương 510: Bạch Nham thành (1)
Chương 511: Bạch Nham thành (2)
Chương 512: Cùng lên giường a (1)
Chương 513: Cùng lên giường a (2)
Chương 514: Tài phú (1)
Chương 515: Tài phú (2)
Chương 516: Tấn chức tập thể (Thượng)
Chương 517: Tập thể tấn chức (Hạ) (1)
Chương 518: Tập thể tấn chức (Hạ) (2)
Chương 519: Long cốt thần châu (1)
Chương 520: Long cốt thần châu (2)
Chương 521: Độc thủ quyền trượng
Chương 522: Yêu Khánh
Chương 523: Đấu giá Linh hồn thể (1)
Chương 524: Đấu giá Linh hồn thể (2)
Chương 525: Âm mưu đấu giá hội
Chương 526: Hồn
Chương 527: Tâm mạch huyết tế
Chương 528: Nàng gọi là Nhan Chi (1)

Chương 529: Nàng gọi là Nhan Chi (2)
Chương 530: Muốn chơi ta? Ta chơi chết các ngươi (Thượng)
Chương 531: Muốn chơi ta? Ta chơi chết các ngươi (Hạ) (1)
Chương 532: Muốn chơi ta? Ta chơi chết các ngươi (Hạ) (2)
Chương 533: Đánh xa ta lợi hại hơn
Chương 534: Di thần tông (1)
Chương 535: Di thần tông (2)
Chương 536: Là hắn?
Chương 537: Ra tay (1)
Chương 538: Ra tay (2)
Chương 539: Người Nguyên Tâm Tông tới (1)
Chương 540: Người Nguyên Tâm Tông tới
Chương 541: Ta thành toàn cho ngươi
Chương 542: Dịch Thanh lột xác (1)
Chương 543: Dịch Thanh lột xác (2)
Chương 544: Đan điền thứ năm lạ mắt
Chương 545: Nguyên Tâm tông (1)
Chương 546: Nguyên Tâm tông (2)
Chương 547: Tàng Thư Các
Chương 548: Đặc sứ (1)
Chương 549: Đặc sứ (2)
Chương 550: Thân phận bại lộ (Thượng)
Chương 551: Thân phận bạo lộ (Hạ) (1)
Chương 552: Thân phận bạo lộ (Hạ) (2)
Chương 553: Chưởng giáo ấn (1)
Chương 554: Chưởng giáo ấn (2)
Chương 555: Xem như ngươi lợi hại (Thượng)
Chương 556: Xem như ngươi lợi hại (Trung) (1)
Chương 557: Xem như ngươi lợi hại (Trung) (2)
Chương 558: Xem như ngươi lợi hại (Hạ) (1)
Chương 559: Xem như ngươi lợi hại (Hạ) (2)
Chương 560: Tình yêu của Thiên Huyễn (1)
Chương 561: Tình yêu của Thiên Huyễn (2)
Chương 562: Kiếp trước kiếp này (1)
Chương 563: Kiếp trước kiếp này (2)
Chương 564: Kim cương lưu ly thể
Chương 565: Chạy trối chết (1)
Chương 566: Chạy trối chết (2)
Chương 567: Tâm ngoan thủ lạt (1)
Chương 568: Tâm ngoan thủ lạt (2)

Chương 569: Nguy cơ
Chương 570: Giết chết toàn bộ (Thượng) (1)
Chương 571: Giết chết toàn bộ (Thượng) (2)
Chương 572: Giết chết toàn bộ (Hạ) (1)
Chương 573: Giết chết toàn bộ (Hạ) (2)
Chương 574: Không cẩn thận đã đột phá (1)
Chương 575: Không cẩn thận đã đột phá (2)
Chương 576: Hung danh lan truyền Phù Thiên
Chương 577: Bát đại tông môn (1)
Chương 578: Bát đại tông môn (2)
Chương 579: Bãi Vĩ Cốc (1)
Chương 580: Bãi Vĩ Cốc (2)
Chương 581: So kiếm đoạt soái
Chương 582: So kiếm đoạt soái (trung) (1)
Chương 583: So kiếm đoạt soái (trung) (2)
Chương 584: So kiếm đoạt soái (hạ) (1)
Chương 585: So kiếm đoạt soái (hạ) (2)
Chương 586: Cái đồ Chơi gì
Chương 587: Dạy ngươi kiếm pháp
Chương 588: 3 bái
Chương 589: Huyết U Ma Nấm (1)
Chương 590: Huyết U Ma Nấm (2)
Chương 591: Yêu Xích
Chương 592: Tuyệt thế độc thai (1)
Chương 593: Tuyệt thế độc thai (2)
Chương 594: Xưng là Độc sư (1)
Chương 595: Xưng là Độc sư (2)
Chương 596: Chạy ra
Chương 597: Tử Hoa Động Phủ đệ tam điện
Chương 598: Di Thần Tông quyết định (thượng) (1)
Chương 599: Di Thần Tông quyết định (thượng) (2)
Chương 600: Di Thần Tông quyết định (hạ) (1)
Chương 601: Di Thần Tông quyết định (hạ) (2)
Chương 602: Ký Vẫn Thành
Chương 603: Vào thành
Chương 604: Ký Vẫn Lâu (1)
Chương 605: Ký vẫn lâu (2)
Chương 606: Việc buôn bán
Chương 607: Di giang
Chương 608: Long lân địa ấn (1)

Chương 609: Long lân địa ấn (2)
Chương 610: Long tộc hậu duệ
Chương 611: Mấy vạn khối tuyệt phẩm linh thạch (1)
Chương 612: Mấy vạn khối tuyệt phẩm linh thạch (2)
Chương 613: Tiên tử (thượng)
Chương 614: Tiên tử (trung)
Chương 615: Tiên tử (hạ)
Chương 616: Ngư võng trận
Chương 617: Ăn cắp bách hành thảo (1)
Chương 618: Ăn cắp bách hành thảo
Chương 619: U minh tam xoa kích
Chương 620: Ngươi lại bất tỉnh một lần
Chương 621: Tính toán mệnh ta khổ (1)
Chương 622: Tính toán mệnh ta khổ
Chương 623: Thôn phệ linh lung thiên tâm, đột phá!
Chương 624: Ta không là xử nam rồi hả?
Chương 625: Giúp ngươi che dấu
Chương 626: Hợp tác
Chương 627: Đánh chết lạc thiên ma tôn (thượng)
Chương 628: Đánh chết lạc thiên ma tôn (trung) (1)
Chương 629: Đánh chết lạc thiên ma tôn (trung) (2)
Chương 630: Đánh chết lạc thiên ma tôn (hạ)
Chương 631: Thiên phú đặc thù
Chương 632: Dịch thanh khảo hạch (thượng)
Chương 633: Dịch thanh khảo hạch (hạ)
Chương 634: Tiên tông thịnh hội
Chương 635: Chất vấn (thượng)
Chương 636: Chất vấn (hạ) (1)
Chương 637: Chất vấn (hạ) (2)
Chương 638: Nam nhân ta gọi nhiếp vân
Chương 639: Nón xanh
Chương 640: Quái vật
Chương 641: Một quyền đánh chết (thượng)
Chương 642: Một quyền đánh chết (trung)
Chương 643: Một quyền đánh chết (hạ)
Chương 644: Di Hoa âm mưu (thượng)
Chương 645: Di Hoa âm mưu (hạ)
Chương 646: Linh Lung tông chủ thỉnh cầu (thượng)
Chương 647: Linh Lung tông chủ thỉnh cầu (hạ)
Chương 648: Bách Diệp thành

Chương 649: Tửu quỷ
Chương 650: Ta toán mệnh cho ngươi đi!
Chương 651: Nhiếp Vân là bại hoại
Chương 652: Thiên U cốc
Chương 653: Yêu La U Minh vực
Chương 654: Gặp lại Diệp Kiếm Tinh
Chương 655: Kiếm Thần thí luyện
Chương 656: Cướp đoạt cùng tu luyện
Chương 657: Nhất chỉ đạn vỡ
Chương 658: Phạm Vân kiếm thuật
Chương 659: Ánh mắt các trưởng lão
Chương 660: Tiến vào Thiên U cốc
Chương 661: Thanh đồng quan tài
Chương 662: Đại La Thiên Kiếm Thần phong ấn
Chương 663: Tiến vào Yêu La U Minh vực
Chương 664: Đại Bi Thất Tiên kiếm
Chương 665: Đại Bi Thất Tiên kiếm (hạ)
Chương 666: Sư thúc
Chương 667: Yêu Hồ Tộc
Chương 668: Linh Tư Huyền Điểu
Chương 669: Huyết Linh tinh phách
Chương 670: Tạ trương huệ tử
Chương 671: Đoạt linh
Chương 672: Bảo hộ cả đời (một)
Chương 673: Bảo hộ cả đời (hai)
Chương 674: Bảo hộ cả đời (ba)
Chương 675: Bảo hộ cả đời (bốn)
Chương 676: Bảo hộ cả đời (năm)
Chương 677: Ngươi là nhiếp vân đi!
Chương 678: U minh kiếm chỉ dẫn
Chương 679: Thực lực sở dương công tử
Chương 680: Ngươi là độc sư?
Chương 681: Diệp kiếm tinh quyết định
Chương 682: Đối chiến
Chương 683: Trộm đi
Chương 684: Nguyên tắc của diệp kiếm tinh
Chương 685: Hồn ấn ngọc kiếm
Chương 686: Tiếp tục trộm (một)
Chương 687: Tiếp tục trộm (hai)
Chương 688: Lại trộm (3)

Chương 689: Lại trộm (4)
Chương 690: Lại trộm (5)
Chương 691: Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật
Chương 692: Thí luyện chấm dứt
Chương 693: Rung động
Chương 694: 10 danh ngạch (1)
Chương 695: 10 danh ngạch (2)
Chương 696: Kiếm Linh Phong
Chương 697: Hợp mưu (thượng)
Chương 698: Hợp mưu (hạ)
Chương 699: Hỏa Diễm Độc Giác Thú
Chương 700: Hỏa Diễm Độc Giác Thú (hạ)
Chương 701: Quỷ tham tài (1)
Chương 702: Quỷ tham tài (2)
Chương 703: Chích Diễm Hỏa Duẩn
Chương 704: Tham tài quỷ (hạ)
Chương 705: Cùng chết?
Chương 706: Đã đến thì chớ đi
Chương 707: Kim Chu Thảo đến tay
Chương 708: Tranh đoạt
Chương 709: Chấm dứt
Chương 710: Khách quý (1)
Chương 711: Khách quý (2)
Chương 712: Kiếm Thần điện
Chương 713: Tính toán điểm cống hiến
Chương 714: Ta có chứng cớ
Chương 715: Chứng minh
Chương 716: Kiếm tâm khảo hạch (thượng) (1)
Chương 717: Kiếm tâm khảo hạch (thượng) (2)
Chương 718: Kiếm tâm khảo hạch (hạ)
Chương 719: Quán quân (thượng) (1)
Chương 720: Quán quân (thượng) (2)
Chương 721: Quán quân (hạ) (1)
Chương 722: Quán quân (hạ) (2)
Chương 723: Con của cố nhân
Chương 724: Ngân Kiếm Thạch (1)
Chương 725: Ngân Kiếm Thạch (2)
Chương 726: Kiếm chi thông đạo (1)
Chương 727: Kiếm chi thông đạo (2)
Chương 728: Ai trộm (thượng)

Chương 729: Ai trộm (hạ) (1)
Chương 730: Ai trộm (hạ) (2)
Chương 731: Vu hãm
Chương 732: Cơ hội chạy trốn (1)
Chương 733: Cơ hội chạy trốn (2)
Chương 734: Thành công chạy ra (1)
Chương 735: Thành công chạy ra (2)
Chương 736: Hai đại cao thủ (1)
Chương 737: Hai đại cao thủ (2)
Chương 738: Là bọn hắn?
Chương 739: Tâm Kiếm (1)
Chương 740: Tâm Kiếm (2)
Chương 741: Tuyệt thế cao thủ (thượng) (1)
Chương 742: Tuyệt thế cao thủ (thượng)(2)
Chương 743: Tuyệt thế cao thủ (hạ)
Chương 744: Luyện chế Tuyệt Thế đan (1)
Chương 745: Luyện chế Tuyệt Thế đan (2)
Chương 746: Lôi Đình Kim Thân
Chương 747: Linh cấp đỉnh phong (1)
Chương 748: Linh cấp đỉnh phong (2)
Chương 749: Di Tĩnh (1)
Chương 750: Di Tĩnh
Chương 751: Bế sinh tử quan (1)
Chương 752: Bế sinh tử quan (2)
Chương 753: Quay trở lại Kiếm Thần Tông
Chương 754: Lẫn vào Kiếm Chi Đại Điện (1)
Chương 755: Lẫn vào Kiếm Chi Đại Điện (2)
Chương 756: Thông Thiên Kiếm Linh đại trận (1)
Chương 757: Thông Thiên Kiếm Linh đại trận (2)
Chương 758: Kiếm đạo chi khí (1)
Chương 759: Kiếm đạo chi khí (2)
Chương 760: Thiên phú bài danh top mười
Chương 761: Hình thái đan điền
Chương 762: Kiếm đạo sư (1)
Chương 763: Kiếm đạo sư (2)
Chương 764: Phòng ngự sư (1)
Chương 765: Phòng ngự sư (2)
Chương 766: Bắt Ứng Long (1)
Chương 767: Bắt Ứng Long (2)
Chương 768: Trộm Kiếm Thần Chi Kiếm

Chương 769: Vân Huyên ôn nhu (1)
Chương 770: Vân Huyên ôn nhu (2)
Chương 771: Nhiếp Vân đã tới nơi đây (1)
Chương 772: Nhiếp Vân đã tới nơi đây (2)
Chương 773: Tâm cơ đáng sợ
Chương 774: Hết sức chân thành trung tâm (1)
Chương 775: Hết sức chân thành trung tâm (2)
Chương 776: Giao phong mưu trí (1)
Chương 777: Giao phong mưu trí (2)
Chương 778: Giao phong mưu trí (3)
Chương 779: Tụ Hồn Đăng (1)
Chương 780: Tụ Hồn Đăng (2)
Chương 781: Tụ Hồn Đăng (3)
Chương 782: Thẩm vấn Ứng Long (Thượng)
Chương 783: Thẩm vấn Ứng Long (Hạ) (1)
Chương 784: Thẩm vấn Ứng Long (Hạ) (2)
Chương 785: Hắc Nham tấn cấp
Chương 786: Kim Ti Huyễn Tâm Cổ (1)
Chương 787: Kim Ti Huyễn Tâm Cổ
Chương 788: Huyết Yêu Xuyên Toa (1)
Chương 789: Huyết Yêu Xuyên Toa (2)
Chương 790: Tế tự chi địa
Chương 791: Bạt (1)
Chương 792: Bạt (2)
Chương 793: Triệu hoán kiếm linh (1)
Chương 794: Triệu hoán kiếm linh (2)
Chương 795: Kiếm Thần chi tâm
Chương 796: Hình thái thứ ba (1)
Chương 797: Hình thái thứ ba (2)
Chương 798: Vô thượng đại kiếm thuật (1)
Chương 799: Vô thượng đại kiếm thuật (2)
Chương 800: Vân Huyên đã đến
Chương 801: Sư phụ? (1)
Chương 802: Sư phụ? (2)
Chương 803: Trần Văn Húc kích động (1)
Chương 804: Trần Văn Húc kích động (2)
Chương 805: Tình nhân gặp mặt (1)
Chương 806: Tình nhân gặp mặt (2)
Chương 807: Thẩm thẩm nàng chết
Chương 808: Kiếm linh dưỡng thai (1)

Chương 809: Kiếm linh dưỡng thai
Chương 810: Quỳ xuống (Thượng) (1)
Chương 811: Quỳ xuống (Thượng) (2)
Chương 812: Quỳ xuống (Hạ)
Chương 813: Thiên Huyễn quyết định (1)
Chương 814: Thiên Huyễn quyết định (2)
Chương 815: Huynh đệ của ta (1)
Chương 816: Huynh đệ của ta
Chương 817: Vân Huyên đào tẩu
Chương 818: Tông chủ (1)
Chương 819: Tông chủ (2)
Chương 820: Tông chủ (3)
Chương 821: Song kiếm
Chương 822: Tin tức phụ mẫu (Thượng) (1)
Chương 823: Tin tức phụ mẫu (Thượng) (2)
Chương 824: Tin tức phụ mẫu (Hạ) (1)
Chương 825: Tin tức phụ mẫu (Hạ) (2)
Chương 826: Trừ độc (1)
Chương 827: Trừ độc (2)
Chương 828: Điều tra
Chương 829: Lập uy (1)
Chương 830: Lập uy (2)
Chương 831: Tàng Bảo Các (1)
Chương 832: Tàng Bảo Các (2)
Chương 833: Hai đại thân pháp
Chương 834: Sách vở kỳ quái (1)
Chương 835: Sách vở kỳ quái (2)
Chương 836: Phong Lôi Ma Dực
Chương 837: Ngũ sát thành ma (1)
Chương 838: Ngũ sát thành ma (2)
Chương 839: Ngọc bài đáng sợ (1)
Chương 840: Ngọc bài đáng sợ (2)
Chương 841: Rời đi (1)
Chương 842: Rời đi (2)
Chương 843: Tư Duẫn lão tổ (1)
Chương 844: Tư Duẫn lão tổ (2)
Chương 845: Duyên kiếp sau (1)
Chương 846: Duyên kiếp sau (2)
Chương 847: Nữ nhân điên (1)
Chương 848: Nữ nhân điên (2)

Chương 849: Nữ nhân điên (3)
Chương 850: Nữ nhân điên (4)
Chương 851: Nữ nhân điên (5)
Chương 852: Nữ nhân điên (6)
Chương 853: Nữ nhân điên (7)
Chương 854: Nữ nhân điên (8)
Chương 855: Khe hở (1)
Chương 856: Khe hở (2)
Chương 857: Địa phương cổ quái (1)
Chương 858: Địa phương cổ quái (2)
Chương 859: Cửu Long lạp liễn (1)
Chương 860: Cửu Long lạp liễn (2)
Chương 861: Mất trinh tiết? (1)
Chương 862: Mất trinh tiết? (2)
Chương 863: Đánh đòn (1)
Chương 864: Đánh đòn (2)
Chương 865: Bắt đầu niết bàn lần thứ tư
Chương 866: Xuất quan (1)
Chương 867: Xuất quan (2)
Chương 868: Nhiếp Đồng biến hóa (1)
Chương 869: Nhiếp Đồng biến hóa
Chương 870: Thiên phú Thiên thủ sư
Chương 871: Cứu đệ đệ (1)
Chương 872: Cứu đệ đệ (2)
Chương 873: Nàng chết? (Thượng) (1)
Chương 874: Nàng chết? (Thượng) (2)
Chương 875: Nàng chết rồi? (hạ) (1)
Chương 876: Nàng chết rồi? (hạ) (2)
Chương 877: Lôi binh cửu chuyển (1)
Chương 878: Lôi binh cửu chuyển (2)
Chương 879: Ngũ trảo Kim long (1)
Chương 880: Ngũ trảo Kim long (2)
Chương 881: Giám bảo đại hội (1)
Chương 882: Giám bảo đại hội (2)
Chương 883: Đạm Đài tiên tử (1)
Chương 884: Đạm Đài tiên tử (2)
Chương 885: Giao phong trong ngắn ngủi
Chương 886: Phật cố xá lợi (1)
Chương 887: Phật cố xá lợi (2)
Chương 888: Phá Không tiềm lực bảng (1)

Chương 889: Phá Không tiềm lực bảng (2)
Chương 890: Giá họa (1)
Chương 891: Giá họa (2)
Chương 892: Là ai trộm? (1)
Chương 893: Là ai trộm? (2)
Chương 894: Hồn tự kích động (1)
Chương 895: Hồn tự kích động (2)
Chương 896: Lồng sắt (1)
Chương 897: Lồng sắt (2)
Chương 898: Câu hồn lung (1)
Chương 899: Câu hồn lung (2)
Chương 900: Phá Không Quần Sơn đồ
Chương 901: Lôi Thần Thiên Tiên trận (1)
Chương 902: Lôi Thần Thiên Tiên trận (2)
Chương 903: Tiểu Long ra tay (1)
Chương 904: Tiểu Long ra tay (2)
Chương 905: Phật Ma cùng tu (1)
Chương 906: Phật Ma cùng tu (2)
Chương 907: Đánh chết Hồ Khuê (1)
Chương 908: Đánh chết Hồ Khuê (2)
Chương 909: Hóa Vân thành
Chương 910: Thiên tài hội tụ (1)
Chương 911: Thiên tài hội tụ (2)
Chương 912: Trúc Âm (1)
Chương 913: Trúc Âm (2)
Chương 914: So với ta còn ngưu hơn nhiều (1)
Chương 915: So với ta còn ngưu hơn nhiều (2)
Chương 916: Thi đấu cuối cùng (1)
Chương 917: Thi đấu cuối cùng (2)
Chương 918: Đại đạo chi vũ
Chương 919: Một bóng lưng (1)
Chương 920: Một bóng lưng
Chương 921: Hung hăng càn quấy (1)
Chương 922: Hung hăng càn quấy (2)
Chương 923: Động thủ (1)
Chương 924: Động thủ (2)
Chương 925: Treo ở trên cây
Chương 926: Khắp nơi hội tụ (1)
Chương 927: Khắp nơi hội tụ (2)
Chương 928: Ai tới bồi thường?

Chương 929: Bồi thường (1)
Chương 930: Bồi thường (2)
Chương 931: Phong Vân minh (1)
Chương 932: Phong Vân minh (2)
Chương 933: Tọa ky của lão tổ (1)
Chương 934: Tọa ky của lão tổ (2)
Chương 935: Không đề (1)
Chương 936: Không đề (2)
Chương 937: Đồng hành cùng tiên tử (1)
Chương 938: Đồng hành cùng tiên tử (2)
Chương 939: Thông Linh Xích Vân quả (1)
Chương 940: Thông Linh Xích Vân quả (2)
Chương 941: Long Huyết phù lục (1)
Chương 942: Long Huyết phù lục (2)
Chương 943: Đệ tử Chấp Pháp đường (1)
Chương 944: Đệ tử Chấp Pháp đường (2)
Chương 945: Nạp Hư cảnh hậu kỳ (thượng) (1)
Chương 946: Nạp Hư cảnh hậu kỳ (thượng) (2)
Chương 947: Nạp Hư cảnh hậu kỳ (hạ) (1)
Chương 948: Nạp Hư cảnh hậu kỳ (hạ) (2)
Chương 949: Giết (1)
Chương 950: Giết (2)
Chương 951: Quỷ đầu thú biển sâu (1)
Chương 952: Quỷ đầu thú biển sâu (2)
Chương 953: Thiên Ngoại chí bảo (1)
Chương 954: Thiên Ngoại chí bảo (2)
Chương 955: Tử Mẫu Thấu Cốt Đinh (1)
Chương 956: Tử Mẫu Thấu Cốt Đinh (2)
Chương 957: Trúng kế (1)
Chương 958: Trúng kế (2)
Chương 959: Đạm Đài ra tay (1)
Chương 960: Đạm Đài ra tay (2)
Chương 961: Duyên phận kiếp trước (1)
Chương 962: Duyên phận kiếp trước (2)
Chương 963: Thí luyện chấm dứt (1)
Chương 964: Thí luyện chấm dứt (2)
Chương 965: 12 vạn (1)
Chương 966: 12 vạn (2)
Chương 967: Chấp Pháp đường (1)
Chương 968: Chấp Pháp đường (2)

Chương 969: Không dám động thủ?
Chương 970: Thái Thượng trưởng lão hội nghị (1)
Chương 971: Thái Thượng trưởng lão hội nghị (2)
Chương 972: Cửu Khúc Sơn (1)
Chương 973: Cửu Khúc Sơn (2)
Chương 974: Tăng nhân thanh y
Chương 975: Giả nhân nghĩa (1)
Chương 976: Giả nhân nghĩa (2)
Chương 977: Thiên Nhãn tấn cấp (1)
Chương 978: Thiên Nhãn tấn cấp (2)
Chương 979: Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền
Chương 980: Quay trở lại tông môn (1)
Chương 981: Quay trở lại tông môn (2)
Chương 982: 1 quyền đánh bay
Chương 983: Uy thế (1)
Chương 984: Uy thế (2)
Chương 985: Lô Khiếu xuất hiện
Chương 986: Chạy trối chết (1)
Chương 987: Chạy trối chết (2)
Chương 988: Vơ vét công huân
Chương 989: Di Hoa xuất quan (1)
Chương 990: Di Hoa xuất quan (2)
Chương 991: Tế tự
Chương 992: Vân Huyên cầu kiến (1)
Chương 993: Vân Huyên cầu kiến (2)
Chương 994: Hợp tác
Chương 995: Âm mưu hiểm ác (1)
Chương 996: Âm mưu hiểm ác (2)
Chương 997: Tìm kiếm Giao Long
Chương 998: Cửu Thiên Hư Không Đằng (1)
Chương 999: Cửu Thiên Hư Không Đằng (2)
Chương 1000: Pháp lực tẩm bổ
Chương 1001: Cao thủ khắp nơi
Chương 1002: Giao Long xuất hiện (1)
Chương 1003: Giao Long xuất hiện (2)
Chương 1004: Tiểu Long không đáng tin cậy (Thượng)
Chương 1005: Tiểu Long không đáng tin cậy (Hạ)
Chương 1006: Tiên Thiên Long Thân (1)
Chương 1007: Tiên Thiên Long Thân (2)
Chương 1008: Đẳng cấp huyết thống

Chương 1009: Vân Huyên đầu độc (1)
Chương 1010: Vân Huyên đầu độc (2)
Chương 1011: Thời không lung khu
Chương 1012: Đạm Thai tức giận (1)
Chương 1013: Đạm Thai tức giận (2)
Chương 1014: Lăng Tiêu đỉnh
Chương 1015: Hung hăng càn quấy
Chương 1016: Đại náo Lăng Tiêu đỉnh (1)
Chương 1017: Đại náo Lăng Tiêu đỉnh (2)
Chương 1018: Đại náo Lăng Tiêu đỉnh (hạ)
Chương 1019: Gia gia (1)
Chương 1020: Gia gia (2)
Chương 1021: Thuyết phục (1)
Chương 1022: Thuyết phục (2)
Chương 1023: Quay trở lại Phong Vân minh (1)
Chương 1024: Quay trở lại Phong Vân minh (2)
Chương 1025: Không đề
Chương 1026: Luận Thiên thai (1)
Chương 1027: Luận Thiên thai (2)
Chương 1028: Đan điền huyệt kiều chi lực (1)
Chương 1029: Đan điền huyệt kiều chi lực (2)
Chương 1030: Thực lực ngang nhau (1)
Chương 1031: Thực lực ngang nhau (2)
Chương 1032: Cảnh Hồng đột phá
Chương 1033: Nguyên Khí đan điền tấn cấp (1)
Chương 1034: Nguyên Khí đan điền tấn cấp (2)
Chương 1035: Vạn Linh Triều hội (1)
Chương 1036: Vạn Linh Triều hội (2)
Chương 1037: Ta thua!
Chương 1038: Quán quân (1)
Chương 1039: Quán quân (2)
Chương 1040: Tàng Bảo Các Hóa Vân tông (1)
Chương 1041: Tàng Bảo Các Hóa Vân tông (2)
Chương 1042: Phong Ma Thanh Long Kích
Chương 1043: Tam Nguyên Kim Cương ba (1)
Chương 1044: Tam Nguyên Kim Cương ba (2)
Chương 1045: Dấu vết loạn thiên (1)
Chương 1046: Dấu vết loạn thiên (2)
Chương 1047: Lẫn lộn (1)
Chương 1048: Lẫn lộn (2)

Chương 1049: Nhiếp Vân ra tay (1)
Chương 1050: Nhiếp Vân ra tay (2)
Chương 1051: Một chưởng đánh cho nằm sấp
Chương 1052: Muốn chết (1)
Chương 1053: Muốn chết (2)
Chương 1054: Ta cũng có! (1)
Chương 1055: Ta cũng có! (2)
Chương 1056: Tiên âm tấn cấp (1)
Chương 1057: Tiên âm tấn cấp (2)
Chương 1058: Thời không loạn lưu
Chương 1059: Một trảo bóp chết (1)
Chương 1060: Một trảo bóp chết (2)
Chương 1061: Thời không triều tịch (1)
Chương 1062: Thời không triều tịch (2)
Chương 1063: Quyết định của Tư Duẫn lão tổ (1)
Chương 1064: Quyết định của Tư Duẫn lão tổ (2)
Chương 1065: Bi lâm
Chương 1066: Võ Đạo sư là hắn? (1)
Chương 1067: Võ Đạo sư là hắn? (2)
Chương 1068: Không đề (1)
Chương 1069: Không đề (2)
Chương 1070: Lần thứ sáu diễn sinh đan điền (1)
Chương 1071: Lần thứ sáu diễn sinh đan điền (2)
Chương 1072: Chưởng giáo ấn (1)
Chương 1073: Chưởng giáo ấn (2)
Chương 1074: Không đề
Chương 1075: Tam nữ gặp mặt
Chương 1076: Tranh giành tình nhân (thượng) (1)
Chương 1077: Tranh giành tình nhân (thượng) (2)
Chương 1078: Tranh giành tình nhân (hạ) (1)
Chương 1079: Tranh giành tình nhân (hạ) (2)
Chương 1080: Vân Huyên ăn phân (1)
Chương 1081: Vân Huyên ăn phân (2)
Chương 1082: Ba điều kiện (1)
Chương 1083: Ba điều kiện (2)
Chương 1084: Vân Huyên trở về
Chương 1085: Tâm ý của Đạm Đài Lăng Nguyệt (1)
Chương 1086: Tâm ý của Đạm Đài Lăng Nguyệt (2)
Chương 1087: Quay trở lại Lăng Tiêu đỉnh (1)
Chương 1088: Quay trở lại Lăng Tiêu đỉnh (2)

Chương 1089: Họa Địa Thiên Lý (1)
Chương 1090: Họa Địa Thiên Lý (2)
Chương 1091: Nhiếp Vân xuất hiện
Chương 1092: Kích Thiên Thất Kiếp chỉ (1)
Chương 1093: Kích Thiên Thất Kiếp chỉ (2)
Chương 1094: Luyện hóa Chưởng giáo ấn Tiên Võ tông (1)
Chương 1095: Luyện hóa Chưởng giáo ấn Tiên Võ tông (2)
Chương 1096: Còn ai nữa? (1)
Chương 1097: Còn ai nữa? (2)
Chương 1098: Xuân Quy Yến Tường đồ
Chương 1099: Chiết Dực Chi Tiễn (1)
Chương 1100: Chiết Dực Chi Tiễn (2)
Chương 1101: Luyện hóa Chưởng giáo ấn Thanh Vân tông (1)
Chương 1102: Luyện hóa Chưởng giáo ấn Thanh Vân tông (2)
Chương 1103: Cút ngay!
Chương 1104: Vô Tướng chi khí (1)
Chương 1105: Vô Tướng chi khí (2)
Chương 1106: Luyện hóa Tĩnh Thiên Tông Chưởng Giáo ấn (1)
Chương 1107: Luyện hóa Tĩnh Thiên Tông Chưởng Giáo ấn (2)
Chương 1108: Liên thủ
Chương 1109: Sư phụ (1)
Chương 1110: Sư phụ (2)
Chương 1111: Đại Nghĩa Vương Pháp (1)
Chương 1112: Đại Nghĩa Vương Pháp (2)
Chương 1113: Dùng 1 địch 4 (1)
Chương 1114: Dùng 1 địch 4 (2)
Chương 1115: Vô địch
Chương 1116: Luyện hóa hai Chưởng Giáo ấn cuối cùng (1)
Chương 1117: Luyện hóa hai Chưởng Giáo ấn cuối cùng (2)
Chương 1118: Đại Lực đan điền tấn cấp (1)
Chương 1119: Đại Lực đan điền tấn cấp (2)
Chương 1120: Văn hóa xâm nhập (1)
Chương 1121: Văn hóa xâm nhập (2)
Chương 1122: Linh cấp Đại viên mãn
Chương 1123: Giết Vân Huyên (thượng) (1)
Chương 1124: Giết Vân Huyên (thượng) (2)
Chương 1125: Giết Vân Huyên (hạ) (1)
Chương 1126: Giết Vân Huyên (hạ) (2)
Chương 1127: Đan điền dung hợp (1)
Chương 1128: Đan điền dung hợp (2)

Chương 1129: Phối hợp (1)
Chương 1130: Phối hợp (2)
Chương 1131: Hạ Hành
Chương 1132: Ai dám không phục? (1)
Chương 1133: Ai dám không phục? (2)
Chương 1134: Di Hoa nghi vấn (1)
Chương 1135: Di Hoa nghi vấn (2)
Chương 1136: Hương tiêu ngọc vẫn (thượng)
Chương 1137: Hương tiêu ngọc vẫn (trung) (1)
Chương 1138: Hương tiêu ngọc vẫn (trung) (2)
Chương 1139: Hương tiêu ngọc vẫn (hạ) (1)
Chương 1140: Hương tiêu ngọc vẫn (hạ) (2)
Chương 1141: Linh hồn cộng sinh
Chương 1142: Lý do Phù Thiên đại lục danh tự tồn tại (1)
Chương 1143: Lý do Phù Thiên đại lục danh tự tồn tại (2)
Chương 1144: Bí Cảnh đệ cửu trọng (1)
Chương 1145: Bí Cảnh đệ cửu trọng (2)
Chương 1146: Ta trù tính
Chương 1147: Chư ấn liên hợp, Phù Thiên Chi Chủ (1)
Chương 1148: Chư ấn liên hợp, Phù Thiên Chi Chủ (2)
Chương 1149: Đại viên mãn (1)
Chương 1150: Đại viên mãn (2)
Chương 1151: Cùng lão tửu quỷ đối chiến
Chương 1152: Ta là Mộc Sinh sư (1)
Chương 1153: Ta là Mộc Sinh sư (2)
Chương 1154: Gặp người nhà (thượng) (1)
Chương 1155: Gặp người nhà (thượng) (2)
Chương 1156: Gặp người nhà (hạ)
Chương 1157: Phá Không Cảnh đỉnh phong (1)
Chương 1158: Phá Không Cảnh đỉnh phong (2)
Chương 1159: Thiên Địa Lục Đạo (1)
Chương 1160: Thiên Địa Lục Đạo (2)
Chương 1161: Lôi Triều Kim Trùng
Chương 1162: Bí mật của Đạm Đài (1)
Chương 1163: Bí mật của Đạm Đài (2)
Chương 1164: Độc khí (1)
Chương 1165: Độc khí
Chương 1166: Tiêu Dao Du (1)
Chương 1167: Tiêu Dao Du (2)
Chương 1168: Đạm Đài ly khai

Chương 1169: Tông môn đại điển (1)
Chương 1170: Tông môn đại điển (2)
Chương 1171: Bế quan một tháng (1)
Chương 1172: Bế quan một tháng (2)
Chương 1173: Mỗi người như rồng
Chương 1174: Dịch Thanh suy đoán (1)
Chương 1175: Dịch Thanh suy đoán (2)
Chương 1176: Hắc Bạch Song Sát
Chương 1177: Anh Linh Huyết Hải (1)
Chương 1178: Anh Linh Huyết Hải (2)
Chương 1179: Luyện chế Chiết Dực Chi Tiễn
Chương 1180: Tụ Hồn linh châu (1)
Chương 1181: Tụ Hồn linh châu (2)
Chương 1182: Đi thế giới Yêu nhân (1)
Chương 1183: Đi thế giới Yêu nhân (2)
Chương 1184: Chư Thiên vạn giới (1)
Chương 1185: Chư Thiên vạn giới (2)
Chương 1186: Thánh Hoàng thành
Chương 1187: Cửu U các (1)
Chương 1188: Cửu U các (2)
Chương 1189: Lực Thần đại tái (1)
Chương 1190: Lực Thần đại tái (2)
Chương 1191: Cửu U các chủ (1)
Chương 1192: Cửu U các chủ (2)
Chương 1193: Kim Tủy Linh Dịch
Chương 1194: Yêu Vô Thương (1)
Chương 1195: Yêu Vô Thương (2)
Chương 1196: Có tư cách hay không (1)
Chương 1197: Có tư cách hay không (2)
Chương 1198: Độ thừa nhận kinh mạch
Chương 1199: Huyết lôi linh khí (1)
Chương 1200: Huyết lôi linh khí (2)
Chương 1201: Khảo thí đảo nhỏ (1)
Chương 1202: Khảo thí đảo nhỏ (2)
Chương 1203: Thánh Hoàng Phù Lục
Chương 1204: Thanh Trần Linh Dịch (1)
Chương 1205: Thanh Trần Linh Dịch (2)
Chương 1206: Thần thâu thiên nhãn chi khí (1)
Chương 1207: Thần thâu thiên nhãn chi khí (2)
Chương 1208: Nạp vật đan điền tấn cấp

Chương 1209: Bị phát hiện (1)
Chương 1210: Bị phát hiện (2)
Chương 1211: Mục đích của Lực Thần đại tái (1)
Chương 1212: Mục đích của Lực Thần đại tái (2)
Chương 1213: Đoạt xá
Chương 1214: Niết bàn lần thứ năm (1)
Chương 1215: Niết bàn lần thứ năm (2)
Chương 1216: Mượn Thánh Hoàng dùng một lát (1)
Chương 1217: Mượn Thánh Hoàng dùng một lát (2)
Chương 1218: Tiểu Long thức tỉnh
Chương 1219: Lại quay về Hóa Vân Tông (1)
Chương 1220: Lại quay về Hóa Vân Tông (2)
Chương 1221: Luyện đan (1)
Chương 1222: Luyện đan (2)
Chương 1223: Liệt Hồn Đan
Chương 1224: Tìm kiếm Bắc Đẩu tinh phủ (1)
Chương 1225: Tìm kiếm Bắc Đẩu tinh phủ (2)
Chương 1226: Tiến vào Vạn Giới Sơn (1)
Chương 1227: Tiến vào Vạn Giới Sơn (2)
Chương 1228: Vân Vụ vương giả
Chương 1229: Trùy Tâm Xà (1)
Chương 1230: Trùy Tâm Xà (2)
Chương 1231: Ta lại đây (1)
Chương 1232: Ta lại đây (2)
Chương 1233: Văn minh chi ma (1)
Chương 1234: Văn minh chi ma (2)
Chương 1235: Kiếm đạo võ đạo chi khí
Chương 1236: Diễn sinh đan điền lần thứ bảy (1)
Chương 1237: Diễn sinh đan điền lần thứ bảy (2)
Chương 1238: Lôi Đình Cửu Châu (1)
Chương 1239: Lôi Đình Cửu Châu (2)
Chương 1240: Phỉ Thúy Kiếm Cung (1)
Chương 1241: Phỉ Thúy Kiếm Cung (2)
Chương 1242: Trắc kiếm thạch
Chương 1243: Ngươi không có việc gì? (1)
Chương 1244: Ngươi không có việc gì? (2)
Chương 1245: Ngụy trang Lạc Khuynh Thành (1)
Chương 1246: Ngụy trang Lạc Khuynh Thành (2)
Chương 1247: Kiếm cung tế tự (1)
Chương 1248: Kiếm cung tế tự (2)

Chương 1249: Linh hồn quán đỉnh
Chương 1250: Kiếm Tâm tộc (1)
Chương 1251: Kiếm Tâm tộc (2)
Chương 1252: Vô cấu chi thể (1)
Chương 1253: Vô cấu chi thể (2)
Chương 1254: Tương kế tựu kế
Chương 1255: Diễm hỏa đan điền tấn cấp (1)
Chương 1256: Diễm hỏa đan điền tấn cấp (2)
Chương 1257: Suy Bại bình nguyên (1)
Chương 1258: Suy Bại bình nguyên (2)
Chương 1259: Trúng kế
Chương 1260: Hướng Vinh Chi Thụ (1)
Chương 1261: Hướng Vinh Chi Thụ (2)
Chương 1262: Ta sớm đạt tới mệnh kiếm (1)
Chương 1263: Ta sớm đạt tới mệnh kiếm (2)
Chương 1264: Vũ tâm ma địch
Chương 1265: Cổ Hưu (1)
Chương 1266: Cổ Hưu (2)
Chương 1267: Bản tâm
Chương 1268: Linh Hoàng Túy Cốt Dịch (1)
Chương 1269: Linh Hoàng Túy Cốt Dịch (2)
Chương 1270: Truy Linh Kiếm (1)
Chương 1271: Truy Linh Kiếm (2)
Chương 1272: Hoàng Vương Thần Vân
Chương 1273: Cái này là Tiên Thiên linh khí? (1)
Chương 1274: Cái này là Tiên Thiên linh khí? (2)
Chương 1275: Tinh Cung chi linh
Chương 1276: Trở lại Khí Hải Đại Lục (1)
Chương 1277: Trở lại Khí Hải Đại Lục (2)
Chương 1278: Nhiếp thị đế quốc (1)
Chương 1279: Nhiếp thị đế quốc (2)
Chương 1280: Kia chính là Linh giới
Chương 1281: Khí Hải chi tâm (1)
Chương 1282: Khí Hải chi tâm (2)
Chương 1283: Khu Tu sư (1)
Chương 1284: Khu Tu sư (2)
Chương 1285: Bắc Đẩu Tinh Quân
Chương 1286: Khu Tu sư đẳng cấp (1)
Chương 1287: Khu Tu sư đẳng cấp (2)
Chương 1288: Thăng Thiên chi lộ (1)

Chương 1289: Thăng Thiên chi lộ (2)
Chương 1290: Nguyên Khí đan điền hình thái thứ tư
Chương 1291: Trùng kích Tiên Lực cảnh (1)
Chương 1292: Trùng kích Tiên Lực cảnh (2)
Chương 1293: Linh giới
Chương 1294: Tu La sát khí (1)
Chương 1295: Tu La sát khí (2)
Chương 1296: Ngụy Đào (1)
Chương 1297: Ngụy Đào (2)
Chương 1298: Thương Khung Thạch Viên
Chương 1299: Một quyền đánh nát (1)
Chương 1300: Một quyền đánh nát (2)
Chương 1301: Khu Tu tháp (1)
Chương 1302: Khu Tu tháp (2)
Chương 1303: Ai chết trước?
Chương 1304: Tu La di tích (1)
Chương 1305: Tu La di tích (2)
Chương 1306: Biến cố (1)
Chương 1307: Biến cố (2)
Chương 1308: Nguyên Khí Đạn (1)
Chương 1309: Nguyên Khí Đạn (2)
Chương 1310: Thành chủ
Chương 1311: Kịch Độc đan điền tấn cấp (1)
Chương 1312: Kịch Độc đan điền tấn cấp (2)
Chương 1313: Mẫn Tích Tích
Chương 1314: Biểu ca (1)
Chương 1315: Biểu ca (2)
Chương 1316: Trực tiếp nuốt sống (1)
Chương 1317: Trực tiếp nuốt sống (2)
Chương 1318: Chỉ dùng ba thành lực
Chương 1319: Quang Minh (1)
Chương 1320: Quang Minh (2)
Chương 1321: Tường Long Mã (1)
Chương 1322: Tường Long Mã (2)
Chương 1323: Bán hoa tươi tiểu nữ hài
Chương 1324: Trầm Giai Dung (1)
Chương 1325: Trầm Giai Dung (2)
Chương 1326: Khâu thiếu (1)
Chương 1327: Khâu thiếu (2)
Chương 1328: Xem bệnh

Chương 1329: Khâu Lân (1)
Chương 1330: Khâu Lân (2)
Chương 1331: Quái dị thanh niên (1)
Chương 1332: Quái dị thanh niên (2)
Chương 1333: Kịch chiến (thượng) (1)
Chương 1334: Kịch chiến (thượng) (2)
Chương 1335: Kịch chiến (hạ)
Chương 1336: Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ thất trọng (1)
Chương 1337: Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ thất trọng (2)
Chương 1338: Tiên Thể cảnh
Chương 1339: Luyện hóa thi thể Tu La (1)
Chương 1340: Luyện hóa thi thể Tu La (2)
Chương 1341: Tiến vào Cửu Dương Sơn (1)
Chương 1342: Tiến vào Cửu Dương Sơn (2)
Chương 1343: Siêu cấp cao thủ
Chương 1344: Tiêu Nhiên (1)
Chương 1345: Tiêu Nhiên (2)
Chương 1346: Tĩnh Hầu
Chương 1347: Đạm Đài Lăng Nguyệt tin tức (1)
Chương 1348: Đạm Đài Lăng Nguyệt tin tức (2)
Chương 1349: La Sát chi địa (1)
Chương 1350: La Sát chi địa (2)
Chương 1351: Không gian di tích
Chương 1352: Tu La cung điện (1)
Chương 1353: Tu La cung điện (2)
Chương 1354: Thiên Diệp Tiên Liên (1)
Chương 1355: Thiên Diệp Tiên Liên (2)
Chương 1356: Vân Vũ Đại Mật Tông
Chương 1357: Đánh chết Đoạn Tiếu (1)
Chương 1358: Đánh chết Đoạn Tiếu (2)
Chương 1359: Tác dụng của Tiên Liên
Chương 1360: Điều chỉnh trạng thái (1)
Chương 1361: Điều chỉnh trạng thái (2)
Chương 1362: Xích Hồng Hoa nở (1)
Chương 1363: Xích Hồng Hoa nở (2)
Chương 1364: Đạm Đài Lăng Nguyệt
Chương 1365: Lần thứ sáu Niết Bàn thành công (thượng) (1)
Chương 1366: Lần thứ sáu Niết Bàn thành công (thượng) (2)
Chương 1367: Lần thứ sáu Niết Bàn thành công (hạ) (1)
Chương 1368: Lần thứ sáu Niết Bàn thành công (hạ)

Chương 1369: Ly khai (1)
Chương 1370: Ly khai (2)
Chương 1371: Tốc độ phân cao thấp
Chương 1372: Lôi Điện sư (1)
Chương 1373: Lôi Điện sư (2)
Chương 1374: Băng Hàn vòng xoáy (1)
Chương 1375: Băng Hàn vòng xoáy (2)
Chương 1376: Nhất Khí Quy Nguyên Đại Trận
Chương 1377: Phiền Lạc (1)
Chương 1378: Phiền Lạc (2)
Chương 1379: Lục Đại thể chất(1)
Chương 1380: Lục Đại thể chất (2)
Chương 1381: Phất Hiểu Thành
Chương 1382: Nam Cung Khiếu (1)
Chương 1383: Nam Cung Khiếu (2)
Chương 1384: Tiến vào Vân Vũ Tông (1)
Chương 1385: Tiến vào Vân Vũ Tông (2)
Chương 1386: Loạn Hải Địa Cung
Chương 1387: Cổ chiến trường (1)
Chương 1388: Cổ chiến trường (2)
Chương 1389: Ra tay (1)
Chương 1390: Ra tay (2)
Chương 1391: Giết chết toàn bộ
Chương 1392: Đan Dược Điện (1)
Chương 1393: Đan Dược Điện (2)
Chương 1394: Sử Tần trưởng lão
Chương 1395: Theo dõi Nam Cung Khiếu (1)
Chương 1396: Theo dõi Nam Cung Khiếu (2)
Chương 1397: Tu La Đế (1)
Chương 1398: Tu La Đế (2)
Chương 1399: Đại điện
Chương 1400: Đánh Chúc Hải (1)
Chương 1401: Đánh Chúc Hải (2)
Chương 1402: Đột phá (1)
Chương 1403: Đột phá (2)
Chương 1404: Túy Phương Đình (1)
Chương 1405: Túy Phương Đình (2)
Chương 1406: Thu phục chiếm được Nam Cung Khiếu
Chương 1407: Hà Võ điện (1)
Chương 1408: Hà Võ điện (2)

Chương 1409: Địa Ngục lao lung
Chương 1410: Hỗn Độn linh dịch (1)
Chương 1411: Hỗn Độn linh dịch (2)
Chương 1412: Yêu nhân Cửu U tộc (1)
Chương 1413: Yêu nhân Cửu U tộc (2)
Chương 1414: Yêu hạch Huyền Tiên cảnh
Chương 1415: Hỗn loạn bắt đầu (1)
Chương 1416: Hỗn loạn bắt đầu (2)
Chương 1417: Cướp đoạt Hỗn Độn linh dịch (thượng) (1)
Chương 1418: Cướp đoạt Hỗn Độn linh dịch (thượng) (2)
Chương 1419: Cướp đoạt Hỗn Độn linh dịch (hạ)
Chương 1420: Bất diệt Kim Đan (1)
Chương 1421: Bất diệt Kim Đan (2)
Chương 1422: Ta là Tu La Vương (1)
Chương 1423: Ta là Tu La Vương (2)
Chương 1424: Nhiếp Đồng tín niệm (thượng)
Chương 1425: Nhiếp Đồng tín niệm (hạ) (1)
Chương 1426: Nhiếp Đồng tín niệm (hạ) (2)
Chương 1427: Hứa Hinh Thiến thỉnh cầu (1)
Chương 1428: Hứa Hinh Thiến thỉnh cầu (2)
Chương 1429: Tiết Vũ
Chương 1430: Tiếu Đằng đạo nhân (1)
Chương 1431: Tiếu Đằng đạo nhân (2)
Chương 1432: Cái đồ Chơi gì (1)
Chương 1433: Cái đồ Chơi gì (2)
Chương 1434: Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ
Chương 1435: Liễu Mạc Yên (!)
Chương 1436: Liễu Mạc Yên (2)
Chương 1437: Kim Vân Khu Tu sư ngũ phẩm (1)
Chương 1438: Kim Vân Khu Tu sư ngũ phẩm (2)
Chương 1439: Duệ Kim sư (1)
Chương 1440: Duệ Kim sư (2)
Chương 1441: Thất sát chỉ (1)
Chương 1442: Thất sát chỉ (2)
Chương 1443: Thiên Tiên cảnh trung kỳ
Chương 1444: Khảo hạch Khu Tu sư (1)
Chương 1445: Khảo hạch Khu Tu sư (2)
Chương 1446: Khu Tu hành cung tráo (1)
Chương 1447: Khu Tu hành cung tráo (2)
Chương 1448: Giảm giá chín thành (1)

Chương 1449: Giảm giá chín thành (2)
Chương 1450: Thiên Tiên cảnh hậu kỳ đỉnh phong
Chương 1451: Sự đáng sợ của Tu La vương (1)
Chương 1452: Sự đáng sợ của Tu La vương (2)
Chương 1453: Tu La Vương đáng sợ (hạ) (1)
Chương 1454: Tu La Vương đáng sợ (hạ) (2)
Chương 1455: Lựa chọn (1)
Chương 1456: Lựa chọn (2)
Chương 1457: Giá cả kinh người
Chương 1458: Hồng Nham sơn (1)
Chương 1459: Hồng Nham sơn (2)
Chương 1460: Tượng đá ở đáy đầm (1)
Chương 1461: Tượng đá ở đáy đầm (2)
Chương 1462: Dung Nham Hỏa long (1)
Chương 1463: Dung Nham Hỏa long (2)
Chương 1464: Huyễn Vũ đột phá (1)
Chương 1465: Huyễn Vũ đột phá (2)
Chương 1466: Hy sinh vì nghĩa (1)
Chương 1467: Hy sinh vì nghĩa (2)
Chương 1468: Đại chiến Tu La Huyền Tiên cảnh (1)
Chương 1469: Đại chiến Tu La Huyền Tiên cảnh (2)
Chương 1470: Hợp tác (1)
Chương 1471: Hợp tác (2)
Chương 1472: Linh Binh Tuyệt phẩm (1)
Chương 1473: Linh Binh Tuyệt phẩm (2)
Chương 1474: Quấy rối (1)
Chương 1475: Quấy rối (2)
Chương 1476: Bảo tàng
Chương 1477: Thiên phú Hàn Băng sư (1)
Chương 1478: Thiên phú Hàn Băng sư (2)
Chương 1479: Địa mạch hàn Tuyền (1)
Chương 1480: Địa mạch hàn Tuyền
Chương 1481: Đến tay (1)
Chương 1482: Đến tay (2)
Chương 1483: La Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong (1)
Chương 1484: La Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong (2)
Chương 1485: Đối kháng Linh Hồn sư (1)
Chương 1486: Đối kháng Linh Hồn sư (2)
Chương 1487: Xuất hiện (1)
Chương 1488: Xuất hiện (2)

Chương 1489: Thực lực của Tiếu Đằng đạo nhân (1)
Chương 1490: Thực lực của Tiếu Đằng đạo nhân (2)
Chương 1491: Hư Nghĩ Kim Tiên (1)
Chương 1492: Hư Nghĩ Kim Tiên (2)
Chương 1493: Khu Tu sư Lục phẩm
Chương 1494: Ngôi sao tinh hạch (1)
Chương 1495: Ngôi sao tinh hạch (2)
Chương 1496: Quỷ Hải Thành (1)
Chương 1497: Quỷ Hải Thành (2)
Chương 1498: Khảo hạch Khu Tu sư Lục phẩm
Chương 1499: Dã Không Tu La (1)
Chương 1500: Dã Không Tu La (2)
Chương 1501: Hiên Viên công tử
Chương 1502: Độc Cô Tiếu (1)
Chương 1503: Độc Cô Tiếu (2)
Chương 1504: Thập đại gia tộc (1)
Chương 1505: Thập đại gia tộc (2)
Chương 1506: Thông đạo kết giới
Chương 1507: Nghê Hư Thái Dương Thú (1)
Chương 1508: Nghê Hư Thái Dương Thú (2)
Chương 1509: Mỗi người đều có mục đích riêng
Chương 1510: Đục nước béo cò (1)
Chương 1511: Đục nước béo cò (2)
Chương 1512: Hình thái thứ tư của Diễm hỏa (1)
Chương 1513: Hình thái thứ tư của Diễm hỏa (2)
Chương 1514: Hắc Uyên giới
Chương 1515: Trọng lực gấp mười lần (1)
Chương 1516: Trọng lực gấp mười lần (2)
Chương 1517: Phân tán đào tẩu (1)
Chương 1518: Phân tán đào tẩu (2)
Chương 1519: Thanh Long hoàng (1)
Chương 1520: Thanh Long hoàng (2)
Chương 1521: Linh Tê Luyện Thể Quyết bát trọng (thượng) (1)
Chương 1522: Linh Tê Luyện Thể Quyết bát trọng (thượng) (2)
Chương 1523: Linh Tê Luyện Thể Quyết bát trọng (hạ) (1)
Chương 1524: Linh Tê Luyện Thể Quyết bát trọng (hạ) (2)
Chương 1525: Đến nơi (1)
Chương 1526: Đến nơi (2)
Chương 1527: Thành Quỷ Hải náo động (1)
Chương 1528: Thành Quỷ Hải náo động (2)

Chương 1529: Di tích mở ra
Chương 1530: Cướp đoạt (1)
Chương 1531: Cướp đoạt (2)
Chương 1532: Đánh chết Tu La Kim Tiên cảnh (Thượng) (1)
Chương 1533: Đánh chết Tu La Kim Tiên cảnh (Thượng) (2)
Chương 1534: Đánh chết Tu La Kim Tiên cảnh (Hạ)
Chương 1535: Diễn sinh đan điền lần thứ tám (1)
Chương 1536: Diễn sinh đan điền lần thứ tám (2)
Chương 1537: Một tay đồ Ma (1)
Chương 1538: Một tay đồ Ma (2)
Chương 1539: Ngón tay phá tuyệt phẩm
Chương 1540: Đoan Mộc Trường Cung (1)
Chương 1541: Đoan Mộc Trường Cung (2)
Chương 1542: Mấy chục tinh thần tinh thạch
Chương 1543: Bàn tay Thạch Trung Huyền (1)
Chương 1544: Bàn tay Thạch Trung Huyền (2)
Chương 1545: Sâu trong di tích (1)
Chương 1546: Sâu trong di tích (2)
Chương 1547: Bị phát hiện (1)
Chương 1548: Bị phát hiện (2)
Chương 1549: Kỳ thật ta cũng là độc sư
Chương 1550: Chiến lực gấp một trăm lần (1)
Chương 1551: Chiến lực gấp một trăm lần (2)
Chương 1552: Đoàn diệt (Thượng)
Chương 1553: Đoàn diệt (Hạ) (1)
Chương 1554: Đoàn diệt (Hạ) (2)
Chương 1555: Dã Vô Tu La xuất hiện
Chương 1556: Tu La Diệt Càn Khôn (1)
Chương 1557: Tu La Diệt Càn Khôn (2)
Chương 1558: Vô tình gặp được (1)
Chương 1559: Vô tình gặp được (2)
Chương 1560: Tường thuật thiên phú top mười
Chương 1561: Ta mang ngươi tìm Lăng Nguyệt (1)
Chương 1562: Ta mang ngươi tìm Lăng Nguyệt (2)
Chương 1563: Ta là Kim Tiên (1)
Chương 1564: Ta là Kim Tiên (2)
Chương 1565: Cửu Tiêu Cửu Trọng Thiên
Chương 1566: Hùng Lâm (!)
Chương 1567: Hùng Lâm (2)
Chương 1568: Tế tự (Thượng)

Chương 1569: Tế tự (Hạ) (1)
Chương 1570: Tế tự (Hạ) (2)
Chương 1571: Đại sự (1)
Chương 1572: Đại sự (2)
Chương 1573: Dùng bổ trời xanh
Chương 1574: Gặp lại Lăng Nguyệt (1)
Chương 1575: Gặp lại Lăng Nguyệt (2)
Chương 1576: Ta không biết ngươi (Thượng) (1)
Chương 1577: Ta không biết ngươi (Thượng) (2)
Chương 1578: Ta không biết ngươi (Hạ)
Chương 1579: Đối chiến cường giả Vương Tiên (1)
Chương 1580: Đối chiến cường giả Vương Tiên (2)
Chương 1581: Đánh chết Đạm Thai Minh Hiên
Chương 1582: Linh Tê Luyện Thể Quyết bát trọng đại thành (1)
Chương 1583: Linh Tê Luyện Thể Quyết bát trọng đại thành (2)
Chương 1584: Đại Lực đan điền hình thái thứ năm (Thượng) (1)
Chương 1585: Đại Lực đan điền hình thái thứ năm (Thượng) (2)
Chương 1586: Đại Lực đan điền hình thái thứ năm (Hạ) (1)
Chương 1587: Đại Lực đan điền hình thái thứ năm (Hạ) (2)
Chương 1588: So với Nhiếp Vân ta, ngươi tính toán thơm bơ vậy sao?
Chương 1589: Ba sự kiện (1)
Chương 1590: Ba sự kiện (2)
Chương 1591: Chuyện thứ nhất (1)
Chương 1592: Chuyện thứ nhất (2)
Chương 1593: Thành Long Hoàng (1)
Chương 1594: Thành Long Hoàng (2)
Chương 1595: Chợ đêm
Chương 1596: Hỗ Dục Tu La (1)
Chương 1597: Hỗ Dục Tu La (2)
Chương 1598: Thực lực lại tăng lên
Chương 1599: Thất phẩm thiên vân khu tu sư (1)
Chương 1600: Thất phẩm thiên vân khu tu sư (2)
Chương 1601: Thanh Tiên tướng quân (1)
Chương 1602: Thanh Tiên tướng quân (2)
Chương 1603: Kim Long nhất tộc
Chương 1604: Khốn Long Tác (1)
Chương 1605: Khốn Long Tác (2)
Chương 1606: Long Hoàng Kim Tinh Dịch
Chương 1607: Lẻn vào Cửu Tiêu Long Cung (1)

Chương 1608: Lẻn vào Cửu Tiêu Long Cung (2)
Chương 1609: Kim Thân Vương (1)
Chương 1610: Kim Thân Vương (2)
Chương 1611: Nạp Vật đan điền tấn cấp lần nữa
Chương 1612: Thanh Long Hoàng (1)
Chương 1613: Thanh Long Hoàng (2)
Chương 1614: Người Khu Tu tháp tới (1)
Chương 1615: Người Khu Tu tháp tới (2)
Chương 1616: Thành công trộm đi
Chương 1617: Cửu Long liễn xa (1)
Chương 1618: Cửu Long liễn xa (2)
Chương 1619: Tu La Vương xuất hiện (1)
Chương 1620: Tu La Vương xuất hiện (2)
Chương 1621: Chuyện thứ hai (1)
Chương 1622: Chuyện thứ hai (2)
Chương 1623: Yêu Hoàng thành
Chương 1624: Tuyết Tĩnh Nhi (1)
Chương 1625: Tuyết Tĩnh Nhi (2)
Chương 1626: Điểm cống hiến của Nhiếp Vân (1)
Chương 1627: Điểm cống hiến của Nhiếp Vân (2)
Chương 1628: Hồn giới
Chương 1629: Tiến vào Hồn giới (1)
Chương 1630: Tiến vào Hồn giới (2)
Chương 1631: Vĩnh viễn không thể sống (1)
Chương 1632: Vĩnh viễn không thể sống (2)
Chương 1633: Văn Húc Huệ Tử phục sinh
Chương 1634: Kỳ Lâm Viên (1)
Chương 1635: Kỳ Lâm Viên (2)
Chương 1636: Ăn cắp Linh Hồn chi khí (1)
Chương 1637: Ăn cắp Linh Hồn chi khí (2)
Chương 1638: Bị phát hiện
Chương 1639: Nuốt Hỗn Độn kỳ quả (1)
Chương 1640: Nuốt Hỗn Độn kỳ quả (2)
Chương 1641: Lần thứ tám Niết Bàn
Chương 1642: Tháp Chủ Ấn (1)
Chương 1643: Tháp Chủ Ấn (2)
Chương 1644: Võ Đạo đan điền tấn cấp (thượng) (1)
Chương 1645: Võ Đạo đan điền tấn cấp (thượng) (2)
Chương 1646: Võ Đạo đan điền tấn cấp (hạ)
Chương 1647: Hoàng Phủ Kỳ quỳ xuống (1)

Chương 1648: Hoàng Phủ Kỳ quỳ xuống (2)
Chương 1649: Linh Sơn (1)
Chương 1650: Linh Sơn (2)
Chương 1651: Thập đại lão tổ
Chương 1652: Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa (1)
Chương 1653: Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa (2)
Chương 1654: Giả chết (1)
Chương 1655: Giả chết (2)
Chương 1656: Hỗn Độn hải dương
Chương 1657: Lôi Đình chi châu (1)
Chương 1658: Lôi Đình chi châu (2)
Chương 1659: Chiến thắng ta liền cho ngươi luyện hóa (1)
Chương 1660: Chiến thắng ta liền cho ngươi luyện hóa (2)
Chương 1661: Luyện hóa Lôi Đình chi châu
Chương 1662: Tiên Quân đi vào (1)
Chương 1663: Tiên Quân đi vào (2)
Chương 1664: Đánh chết Tiên Quân hư ảnh (1)
Chương 1665: Đánh chết Tiên Quân hư ảnh (2)
Chương 1666: Đối chiến Tiên Quân bản tôn
Chương 1667: Đánh chết Tây Di Phật tổ (1)
Chương 1668: Đánh chết Tây Di Phật tổ (2)
Chương 1669: Lôi Điện thiên phú hình thái thứ năm
Chương 1670: Phật tổ trở về (1)
Chương 1671: Phật tổ trở về (2)
Chương 1672: Trở lại Linh giới (1)
Chương 1673: Trở lại Linh giới (2)
Chương 1674: Là các ngươi bức ta
Chương 1675: Nguyên Khí đan điền tấn cấp (thượng) (1)
Chương 1676: Nguyên Khí đan điền tấn cấp (thượng) (2)
Chương 1677: Nguyên Khí đan điền tấn cấp (trung) (1)
Chương 1678: Nguyên Khí đan điền tấn cấp (trung) (2)
Chương 1679: Nguyên Khí đan điền tấn cấp (hạ)
Chương 1680: Thủ đoạn cuối cùng (1)
Chương 1681: Thủ đoạn cuối cùng (2)
Chương 1682: Đánh tiến Đạm Đài gia (1)
Chương 1683: Đánh tiến Đạm Đài gia (2)
Chương 1684: Nhiếp Vân tin tức (1)
Chương 1685: Nhiếp Vân tin tức (2)
Chương 1686: Tạc đổ Thiên Đạo sơn
Chương 1687: Liên Nguyệt các (1)

Chương 1688: Liên Nguyệt các (2)
Chương 1689: Mời tham gia hôn lễ
Chương 1690: Trở lại Phàm giới (1)
Chương 1691: Trở lại Phàm giới (2)
Chương 1692: Thế giới thứ ba
Chương 1693: Thiên tài tụ tập (1)
Chương 1694: Thiên tài tụ tập (2)
Chương 1695: Cùng đi Linh giới (Thượng) (1)
Chương 1696: Cùng đi Linh giới (Thượng) (2)
Chương 1697: Cùng đi Linh giới (Hạ)
Chương 1698: Liên hợp (1)
Chương 1699: Liên hợp (2)
Chương 1700: Đại hôn (1)
Chương 1701: Đại hôn (2)
Chương 1702: Đột phá Tiên Quân
Chương 1703: Thiên phú hàn băng tấn cấp (1)
Chương 1704: Thiên phú hàn băng tấn cấp (2)
Chương 1705: Cửu phẩm kim vân khu tu sư
Chương 1706: Uy lực Tháp Chủ Ấn
Chương 1707: Đạm Thai Lăng Nguyệt cường đại (1)
Chương 1708: Đạm Thai Lăng Nguyệt cường đại (2)
Chương 1709: Tiên Quân thì thế nào? Một kiếm giết là được!
Chương 1710: Ta muốn gặp lại Long Hoàng PHỐC! (1)
Chương 1711: Ta muốn gặp lại Long Hoàng PHỐC! (2)
Chương 1712: Giết toàn bộ
Chương 1713: Tổng bộ Khu Tu Tháp (1)
Chương 1714: Tổng bộ Khu Tu Tháp (2)
Chương 1715: Khảo khí đẳng cấp
Chương 1716: Một quyền đánh bay (1)
Chương 1717: Một quyền đánh bay (2)
Chương 1718: Khảo nghiệm thiên phú lần nữa
Chương 1719: Hàn Quang Kiếm
Chương 1720: Thế giới hàn băng (1)
Chương 1721: Thế giới hàn băng (2)
Chương 1722: Tiểu Long tỉnh lại
Chương 1723: Luyện thân thể thành tạo hóa tiên khí (1)
Chương 1724: Luyện thân thể thành tạo hóa tiên khí (2)
Chương 1725: Tỷ thí
Chương 1726: Giải thi đấu tháp chủ
Chương 1727: Bắt đầu thi đấu (1)

Chương 1728: Bắt đầu thi đấu (2)
Chương 1729: Người tốt
Chương 1730: Sơn mạch kỳ quái (1)
Chương 1731: Sơn mạch kỳ quái (2)
Chương 1732: Xi Vưu thần thú
Chương 1733: Thu phục Xi Vưu (1)
Chương 1734: Thu phục Xi Vưu (2)
Chương 1735: Tỷ thí lần này không tính
Chương 1736: Một quyền
Chương 1737: Phóng cái rắm (1)
Chương 1738: Phóng cái rắm (2)
Chương 1739: Đồ Chơi này ta còn nhiều, rất nhiều!
Chương 1740: Huynh đệ tương kiến (Thượng) (1)
Chương 1741: Huynh đệ tương kiến (Thượng) (2)
Chương 1742: Huynh đệ tương kiến (Trung)
Chương 1743: Huynh đệ tương kiến (Hạ) (1)
Chương 1744: Huynh đệ tương kiến (Hạ) (2)
Chương 1745: Tàng bảo khố
Chương 1746: Lam Tâm (1)
Chương 1747: Lam Tâm
Chương 1748: Hóa Vũ Tông
Chương 1749: Ngươi là các chủ Liên Nguyệt Các? (1)
Chương 1750: Ngươi là các chủ Liên Nguyệt Các? (2)
Chương 1751: Tổ tiên võ đạo sư?
Chương 1752: Hạ Nghiêu phát mộng (1)
Chương 1753: Hạ Nghiêu phát mộng (2)
Chương 1754: Thế giới hồn thiên
Chương 1755: Chu thiên giới
Chương 1756: Đối chiến Thích Già Phật tổ (1)
Chương 1757: Đối chiến Thích Già Phật tổ (2)
Chương 1758: Kim Cương Lưu Ly Thể đệ cửu trọng (Thượng)
Chương 1759: Kim Cương Lưu Ly Thể đệ cửu trọng (Hạ) (1)
Chương 1760: Kim Cương Lưu Ly Thể đệ cửu trọng (Hạ) (2)
Chương 1761: Kỷ nguyên giới
Chương 1762: Thiên phú đệ nhất thiên hạ (1)
Chương 1763: Thiên phú đệ nhất thiên hạ (2)
Chương 1764: Thiên phú bài danh thứ hai
Chương 1765: Khí độ của Cổ Hiền
Chương 1766: Xích Thiên cảnh (1)
Chương 1767: Xích Thiên cảnh (2)

Chương 1768: Đi Hồn Thiên thế giới
Chương 1769: Làm yêu sủng của ta a! (1)
Chương 1770: Làm yêu sủng của ta a! (1)
Chương 1771: Thu phục chiếm được Tứ đại hung thú
Chương 1772: Vòng xoáy Hắc Phong (1)
Chương 1773: Vòng xoáy Hắc Phong (2)
Chương 1774: Kha Thánh tôn giả
Chương 1775: Luyện hóa Nho môn thánh điển (1)
Chương 1776: Luyện hóa Nho môn thánh điển (2)
Chương 1777: Nho môn Chi Chủ
Chương 1778: Ám Ma chi tâm (1)
Chương 1779: Ám Ma chi tâm (2)
Chương 1780: Cái này nguy rồi!
Chương 1781: Lực lượng quán thâu! (1)
Chương 1782: Lực lượng quán thâu! (2)
Chương 1783: Hỗn Độn thánh thể
Chương 1784: Đuổi giết Tu La Vương (1)
Chương 1785: Đuổi giết Tu La Vương (2)
Chương 1786: Ngươi là tên điên!
Chương 1787: Chúa cứu thế (1)
Chương 1788: Chúa cứu thế (2)
Chương 1789: Sau này còn gặp lại
Chương 1790: Lại để cho hắn phục sinh! (1)
Chương 1791: Lại để cho hắn phục sinh! (2)
Chương 1792: Thân thể Xích Thiên cảnh
Chương 1793: Nho giới phản bội (1)
Chương 1794: Nho giới phản bội
Chương 1795: Hỗn Độn kim lệnh
Chương 1796: Hộ Tiên Tông
Chương 1797: Vọng Thiên Các (1)
Chương 1798: Vọng Thiên Các (2)
Chương 1799: Hối Tiên Điện
Chương 1800: Nửa người nửa Tu La (1)
Chương 1801: Nửa người nửa Tu La (2)
Chương 1802: Hồ Trân tông chủ
Chương 1803: Thành thị phủ đầy bụi trăm triệu năm (1)
Chương 1804: Thành thị phủ đầy bụi trăm triệu năm (2)
Chương 1805: Sai chỗ không gian
Chương 1806: Oán niệm (1)
Chương 1807: Oán niệm (2)

Chương 1808: Nhất Khí Hóa Tam Thanh
Chương 1809: Tam Sinh Kiều (thượng)
Chương 1810: Tam Sinh Kiều (trung) (1)
Chương 1811: Tam Sinh Kiều (trung) (2)
Chương 1812: Tam Sinh Kiều (hạ)
Chương 1813: Thành Tiên Đài (1)
Chương 1814: Thành Tiên Đài (2)
Chương 1815: Tiên vấn
Chương 1816: Hỗn Độn kim lệnh hiện (1)
Chương 1817: Hỗn Độn kim lệnh hiện (2)
Chương 1818: Huyết Độn thuật
Chương 1819: Nhiếp Vân trọng thương (1)
Chương 1820: Nhiếp Vân trọng thương
Chương 1821: Liên thủ (thượng)
Chương 1822: Liên thủ (hạ)
Chương 1823: Đạo giới truyền thừa (thượng) (1)
Chương 1824: Đạo giới truyền thừa (thượng) (2)
Chương 1825: Đạo giới truyền thừa (hạ)
Chương 1826: Tiên Thành (1)
Chương 1827: Tiên Thành (2)
Chương 1828: Lăng Nguyệt tấn cấp
Chương 1829: Địa Ngục Hàn Tinh (1)
Chương 1830: Địa Ngục Hàn Tinh (2)
Chương 1831: Ba dạng bảo vật
Chương 1832: Bái kiến tháp chủ đại nhân (1)
Chương 1833: Bái kiến tháp chủ đại nhân (2)
Chương 1834: Nhiếp Vân cầu kiến
Chương 1835: Tưởng niệm Long Hoàng (1)
Chương 1836: Tưởng niệm Long Hoàng (2)
Chương 1837: Chuyện tình của Tiểu Long
Chương 1838: Ta đi gặp Hoàng Vương
Chương 1839: Tha thứ (1)
Chương 1840: Tha thứ (2)
Chương 1841: Quân thành
Chương 1842: Luyện chế Thuần Linh Đan (1)
Chương 1843: Luyện chế Thuần Linh Đan (2)
Chương 1844: Thanh Việt Phong Lưu gia
Chương 1845: Hai con đường (1)
Chương 1846: Hai con đường (2)
Chương 1847: Phòng đấu giá Thiên Quân

Chương 1848: Long Chu Cổ Thuyền
Chương 1849: Cải biến kế hoạch (1)
Chương 1850: Cải biến kế hoạch (2)
Chương 1851: Một trăm vạn
Chương 1852: Thiên Quân Thư Viện (1)
Chương 1853: Thiên Quân Thư Viện (2)
Chương 1854: Cực Thánh Điện
Chương 1855: Yên Nha Tu La
Chương 1856: Nhiếp Đồng bị phong ấn(1)
Chương 1857: Nhiếp Đồng bị phong ấn (2)
Chương 1858: Không thể chiến thắng
Chương 1859: Phối hợp (1)
Chương 1860: Phối hợp (2)
Chương 1861: Siêu cấp Nguyên Khí Đạn
Chương 1862: Tế tự Nho giới
Chương 1863: Khâu Thánh tự bạo (1)
Chương 1864: Khâu Thánh tự bạo (2)
Chương 1865: Lăng Nguyệt đột phá
Chương 1866: Đại đạo vô cực, ba ngàn đan điền! (1)
Chương 1867: Đại đạo vô cực, ba ngàn đan điền! (2)
Chương 1868: Nhiếp Vân đột phá, Xích Thiên Cảnh
Chương 1869: Liên Nguyệt kiếm thuật chân chính (1)
Chương 1870: Liên Nguyệt kiếm thuật chân chính
Chương 1871: Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục
Chương 1872: Nửa bước Tru Thiên Cảnh (Thượng)
Chương 1873: Nửa bước Tru Thiên Cảnh (Hạ) (1)
Chương 1874: Nửa bước Tru Thiên Cảnh (Hạ) (2)
Chương 1875: Tu Du Tẩu chết
Chương 1876: Tiến vào thế giới thứ ba (1)
Chương 1877: Tiến vào thế giới thứ ba (2)
Chương 1878: Hồn thạch
Chương 1879: Long phượng trình tường (1)
Chương 1880: Long phượng trình tường (2)
Chương 1881: Ca ca, ta thành công
Chương 1882: Linh Hồn Hỗn Độn Vương Thạch
Chương 1883: Niết bàn lần thứ chín (Thượng) (1)
Chương 1884: Niết bàn lần thứ chín (Thượng) (2)
Chương 1885: Niết bàn lần thứ chín (Trung)
Chương 1886: Niết bàn lần thứ chín (Hạ) (1)
Chương 1887: Niết bàn lần thứ chín (Hạ) (2)

Chương 1888: Ta là Thiên Đạo
Chương 1889: Rời đi (1)
Chương 1890: Rời đi (2)
Chương 1891: Hỗn độn phong bạo (1)
Chương 1892: Hỗn độn phong bạo (2)
Chương 1893: Nam nhân thiên hạ đều là kẻ phụ lòng
Chương 1894: Hiếm thấy (1)
Chương 1895: Hiếm thấy (2)
Chương 1896: Hồng Liên Tông
Chương 1897: U Liên Thánh Nhân
Chương 1898: Cường giả phong vương (1)
Chương 1899: Cường giả phong vương (2)
Chương 1900: Cửu Thiên Thai
Chương 1901: Nguyện làm người hầu (1)
Chương 1902: Nguyện làm người hầu (2)
Chương 1903: Kén rể
Chương 1904: Lộ Công Huyền
Chương 1905: Quân quyền thần thụ (1)
Chương 1906: Quân quyền thần thụ (2)
Chương 1907: Một tát đánh bay
Chương 1908: Cao điệu (Thượng)
Chương 1909: Cao điệu (Trung)
Chương 1910: Cao điệu (Hạ)
Chương 1911: Trần gia lão tổ
Chương 1912: Tứ Phương đỉnh (Thượng)
Chương 1913: Tứ Phương đỉnh (Hạ)
Chương 1914: Cửu Thiên tông
Chương 1915: Tuất Triết
Chương 1916: Hỗn Độn Phong Vương (Thượng)
Chương 1917: Hỗn Độn Phong Vương (Hạ)
Chương 1918: Đánh chết!
Chương 1919: Cường giả chi tâm (Thượng)
Chương 1920: Cường giả chi tâm (Hạ)
Chương 1921: Đại Hiên Hỗn Độn giới
Chương 1922: Cửu Phẩm điện
Chương 1923: Trị Liệu Đại Đạo (Thượng)
Chương 1924: Trị Liệu Đại Đạo (Hạ)
Chương 1925: Phủ Thừa Tướng
Chương 1926: Tam hồn tiều tụy (Thượng)
Chương 1927: Tam hồn tiều tụy (Hạ)

Chương 1928: Một cái tát rút bay
Chương 1929: Tin tức Hồn thạch (Thượng)
Chương 1930: Tin tức Hồn thạch (Hạ)
Chương 1931: Trấn Quốc Đại Thủ Ấn
Chương 1932: Mã Nhã công chúa (Thượng)
Chương 1933: Mã Nhã công chúa (Hạ)
Chương 1934: Phục Lưu công tử
Chương 1935: Đồ Tham ăn (Thượng)
Chương 1936: Đồ Tham ăn (Hạ)
Chương 1937: Thành tích của Nhiếp Đồng
Chương 1938: Nhiếp Vân ra tay!
Chương 1939: Nhập Hóa (Thượng)
Chương 1940: Nhập Hóa (Hạ)
Chương 1941: Thời Không Vực (Thượng)
Chương 1942: Thời Không Vực (Trung)
Chương 1943: Thời Không Vực (Hạ)
Chương 1944: Hiệp nghị
Chương 1945: Tin nhầm người (Thượng)
Chương 1946: Tin nhầm người (Hạ)
Chương 1947: Vào điện
Chương 1948: Chúa Tể ấn phù (Thượng)
Chương 1949: Chúa Tể ấn phù (Hạ)
Chương 1950: Tranh sơn thủy
Chương 1951: Chạy trốn
Chương 1952: Quỷ Vực Huyền Long (Thượng)
Chương 1953: Quỷ Vực Huyền Long (Hạ)
Chương 1954: Chúa Tể, Phong Vương
Chương 1955: Luyện hóa Thiên Huyền điện
Chương 1956: Sử dụng Chúa Tể ấn phù (Thượng)
Chương 1957: Sử dụng Chúa Tể ấn phù (Hạ)
Chương 1958: Đánh chết Phục Nguyên
Chương 1959: Bảo vật (Thượng)
Chương 1960: Bảo vật (Hạ)
Chương 1961: Di Tĩnh phục sinh
Chương 1962: Tà Nguyệt Chí Tôn Vực (Thượng)
Chương 1963: Tà Nguyệt Chí Tôn Vực (Hạ)
Chương 1964: Thiên Vị vương giả
Chương 1965: Dung hợp thiên phú cổ quái (thượng)
Chương 1966: Dung hợp thiên phú cổ quái (Hạ)
Chương 1967: Tà Nguyệt các

Chương 1968: Phó Viêm (Thượng)
Chương 1969: Phó Viêm (Hạ)
Chương 1970: Bách Nhân Đảo
Chương 1971: Tiểu liên minh
Chương 1972: Ẩn dấu thực lực (Thượng)
Chương 1973: Ẩn dấu thực lực (Hạ)
Chương 1974: Một ngàn Đại Đạo
Chương 1975: Bị đuổi giết (Thượng)
Chương 1976: Bị đuổi giết (Hạ)
Chương 1977: Danh ngạch phù lục
Chương 1978: Lại thu hạ nhân (Thượng)
Chương 1979: Lại thu hạ nhân (Hạ)
Chương 1980: Cuối cùng quyết chiến
Chương 1981: Chử gia (Thượng)
Chương 1982: Chử gia (Hạ)
Chương 1983: Điêu Hùng
Chương 1984: Lá gan của Khánh Dương tông
Chương 1985: Nhiệm vụ: Tiêu diệt Khánh Dương tông (Thượng)
Chương 1986: Nhiệm vụ: Tiêu diệt Khánh Dương tông (Hạ)
Chương 1987: Tạ Chân
Chương 1988: Chúa Tể Luyện Hồn Đan (Thượng)
Chương 1989: Chúa Tể Luyện Hồn Đan (Hạ)
Chương 1990: Khánh Dương tông bị diệt
Chương 1991: Càn Huyết Vương triều (Thượng)
Chương 1992: Càn Huyết Vương triều (Hạ)
Chương 1993: Bốn thế lực lớn
Chương 1994: Khánh Nguyên Các (Thượng)
Chương 1995: Khánh Nguyên Các (Hạ)
Chương 1996: Khu Địa phẩm
Chương 1997: Khiêu chiến
Chương 1998: Quái vật (Thượng)
Chương 1999: Quái vật (Hạ)
Chương 2000: Ca ca, ta đến rồi! (Thượng)
Chương 2001: Ca ca, ta đến rồi! (Hạ)
Chương 2002: Huynh đệ thi đấu
Chương 2003: Nguyệt Trảm (Thượng)
Chương 2004: Nguyệt Trảm (Hạ)
Chương 2005: Trận đầu khảo hạch
Chương 2006: Lang Tà (Thượng)
Chương 2007: Lang Tà (Hạ)

Chương 2008: Thí luyện bắt đầu
Chương 2009: Bọn người Tiểu Linh lo lắng
Chương 2010: Hàn Lăng trưởng lão đề cử (Thượng)
Chương 2011: Hàn Lăng trưởng lão đề cử (Hạ)
Chương 2012: Người quen biết cũ
Chương 2013: Đánh giết Lang Tà (Thượng)
Chương 2014: Đánh giết Lang Tà (Hạ)
Chương 2015: Luận võ
Chương 2016: Tâm phục khẩu phục
Chương 2017: Đối chiến Nguyệt Trảm (Thượng)
Chương 2018: Đối chiến Nguyệt Trảm (Hạ)
Chương 2019: Hạo Chân trưởng lão
Chương 2020: Đài tỷ thí luận đạo (Thượng)
Chương 2021: Đài tỷ thí luận đạo (Hạ)
Chương 2022: Nhận được khởi
Chương 2023: Quy Khư Hải tổ sư
Chương 2024: Hỗn Độn cổ ngữ (Thượng)
Chương 2025: Hỗn Độn cổ ngữ (Hạ)
Chương 2026: Đại động tĩnh
Chương 2027: Thất Thập Nhị Phong (Thượng)
Chương 2028: Thất Thập Nhị Phong (Hạ)
Chương 2029: Có gì không thể?
Chương 2030: Ném ra (Thượng)
Chương 2031: Ném ra (Hạ)
Chương 2032: Bạch Dục sư huynh
Chương 2033: Ta gọi Nhiếp Đồng (Thượng)
Chương 2034: Ta gọi Nhiếp Đồng (Hạ)
Chương 2035: Thượng Tuyền
Chương 2036: Cửu Tiên trưởng lão lo lắng (Thượng)
Chương 2037: Cửu Tiên trưởng lão lo lắng (Trung)
Chương 2038: Cửu Tiên trưởng lão lo lắng (Hạ)
Chương 2039: Đốn ngộ (Thượng)
Chương 2040: Đốn ngộ (Hạ)
Chương 2041: Cảm ứng không đến
Chương 2042: Khôi Lỗi chi thân (Thượng)
Chương 2043: Khôi Lỗi chi thân (Hạ)
Chương 2044: Khiêu chiến Nhiếp Vân
Chương 2045: Kê Huyền sư đệ (Thượng)
Chương 2046: Kê Huyền sư đệ (Hạ)
Chương 2047: Âm thầm nhường cho

Chương 2048: Bài vị
Chương 2049: Chỉ điểm (Thượng)
Chương 2050: Chỉ điểm (Hạ)
Chương 2051: Tát Kê Huyền
Chương 2052: Đánh chết Kê Huyền (thượng) (1)
Chương 2053: Đánh chết Kê Huyền (thượng) (2)
Chương 2054: Đánh chết Kê Huyền (hạ)
Chương 2055: Tàng Thư các (1)
Chương 2056: Tàng Thư các (2)
Chương 2057: Thư yêu (1)
Chương 2058: Thư yêu (2)
Chương 2059: Thư tịch quốc độ
Chương 2060: Thư tịch Chúa Tể (1)
Chương 2061: Thư tịch Chúa Tể (2)
Chương 2062: Phương pháp phục sinh Lăng Nguyệt (1)
Chương 2063: Phương pháp phục sinh Lăng Nguyệt (2)
Chương 2064: Quay trở lại Thiên Địa Lục Đạo
Chương 2065: Lạc Khuynh Thành tiến bộ (1)
Chương 2066: Lạc Khuynh Thành tiến bộ (2)
Chương 2067: Nghịch chuyển thời gian
Chương 2068: Lỗ đen cổ quái (1)
Chương 2069: Lỗ đen cổ quái (2)
Chương 2070: Mộ địa (1)
Chương 2071: Mộ địa (2)
Chương 2072: Tu La Vương không chết? (1)
Chương 2073: Tu La Vương không chết? (2)
Chương 2074: Tam tông tới chơi
Chương 2075: Thần chi di tích (1)
Chương 2076: Thần chi di tích (2)
Chương 2077: Chưởng giáo thân truyền (1)
Chương 2078: Chưởng giáo thân truyền (2)
Chương 2079: Phùng Tránh
Chương 2080: Mặt mũi mất hết (1)
Chương 2081: Mặt mũi mất hết (2)
Chương 2082: Lập uy (1)
Chương 2083: Lập uy (2)
Chương 2084: Thiên Tâm Đằng
Chương 2085: Luyện hóa Thiên Tâm Đằng (1)
Chương 2086: Luyện hóa Thiên Tâm Đằng (2)
Chương 2087: Đại bí mật (1)

Chương 2088: Đại bí mật (2)
Chương 2089: Đại năng chuyển thế
Chương 2090: Loạn Phong cốc (1)
Chương 2091: Loạn Phong cốc (2)
Chương 2092: Thiên Diệp Bình Chướng
Chương 2093: Loạn Phong thú (1)
Chương 2094: Loạn Phong thú (2)
Chương 2095: Tần Đào (1)
Chương 2096: Tần Đào (2)
Chương 2097: Tề Thiên lĩnh
Chương 2098: Mê Thiên Kỳ (1)
Chương 2099: Mê Thiên Kỳ (2)
Chương 2100: Trận kỳ mất (1)
Chương 2101: Trận kỳ mất (2)
Chương 2102: Khánh Hồng nổi giận
Chương 2103: Dương mưu (1)
Chương 2104: Dương mưu (2)
Chương 2105: Hỗn chiến (1)
Chương 2106: Hỗn chiến (2)
Chương 2107: Đánh chết Cừu Thiên
Chương 2108: Truy kích Khánh Hồng (1)
Chương 2109: Truy kích Khánh Hồng (2)
Chương 2110: Xuất sơn
Chương 2111: Ngọc bài của mọi người là giả! (1)
Chương 2112: Ngọc bài của mọi người là giả! (2)
Chương 2113: Ta có ngọc bài (1)
Chương 2114: Ta có ngọc bài (2)
Chương 2115: Cổ Tiêu
Chương 2116: Cấp bậc Tông chủ (1)
Chương 2117: Cấp bậc Tông chủ (2)
Chương 2118: Tinh không chi vực (1)
Chương 2119: Tinh không chi vực (2)
Chương 2120: Tiến vào Thần Chi di tích (1)
Chương 2121: Tiến vào Thần Chi di tích (2)
Chương 2122: Còn chưa tỉnh ngủ sao?
Chương 2123: Chém giết toàn bộ (1)
Chương 2124: Chém giết toàn bộ (2)
Chương 2125: Bia đá bị niêm phong (1)
Chương 2126: Bia đá bị niêm phong (2)
Chương 2127: Luyện hóa ấn tỷ

Chương 2128: Mặc Nghiêu tới (1)
Chương 2129: Mặc Nghiêu tới (2)
Chương 2130: Mặc Nghiêu phá trận (1)
Chương 2131: Mặc Nghiêu phá trận (2)
Chương 2132: Luyện hóa bia đá
Chương 2133: Nghe Nhiếp Vân hiệu lệnh (1)
Chương 2134: Nghe Nhiếp Vân hiệu lệnh (2)
Chương 2135: Ma thần Cổ Hùng (1)
Chương 2136: Ma thần Cổ Hùng (2)
Chương 2137: Lời thề hỗn độn mất đi hiệu lực
Chương 2138: Huyền Thiền Vương Dực
Chương 2139: Thanh khư thạch huyệt (1)
Chương 2140: Thanh khư thạch huyệt (2)
Chương 2141: Thiết Cát Vũ Dực
Chương 2142: Thôn Thiên Kim Quy (1)
Chương 2143: Thôn Thiên Kim Quy (2)
Chương 2144: Tuyệt mệnh chi khí
Chương 2145: Phục Giang vương tử
Chương 2146: Tay có thể hái sao (1)
Chương 2147: Tay có thể hái sao (2)
Chương 2148: Hỗn Độn Vương Thạch đến tay
Chương 2149: Trong bụng (1)
Chương 2150: Trong bụng (2)
Chương 2151: Giao dịch (Thượng)
Chương 2152: Giao dịch (Hạ) (1)
Chương 2153: Giao dịch (Hạ) (2)
Chương 2154: Thần quy nâng trời
Chương 2155: Sử dụng hết Chủ Tể Phù Ấn
Chương 2156: Đánh lén thành công (1)
Chương 2157: Đánh lén thành công (2)
Chương 2158: Chủ Tể Pháp Y
Chương 2159: Thanh Diệp vương (1)
Chương 2160: Thanh Diệp vương (2)
Chương 2161: Thực Giới Nghĩ
Chương 2162: Hai phương pháp
Chương 2163: Ta hiểu (1)
Chương 2164: Ta hiểu (2)
Chương 2165: Tán sạch lực lượng
Chương 2166: Thân thể, linh hồn lột xác (1)
Chương 2167: Thân thể, linh hồn lột xác (2)

Chương 2168: Thần điện
Chương 2169: Tác dụng chân chính của Hỗn Độn Vương Thạch
Chương 2170: Phân phối (1)
Chương 2171: Phân phối (2)
Chương 2172: Luyện hóa ngọn núi
Chương 2173: Hỗn Độn Vương Phù Lệnh (1)
Chương 2174: Hỗn Độn Vương Phù Lệnh (2)
Chương 2175: Huyền Giáp thú
Chương 2176: Đạm Thai Lăng Nguyệt hư ảo
Chương 2177: Nội chiến (1)
Chương 2178: Nội chiến (2)
Chương 2179: Hỗn độn ngôn tường
Chương 2180: Phá Thần Chu
Chương 2181: Chạy trốn khỏi chết (1)
Chương 2182: Chạy trốn khỏi chết (2)
Chương 2183: Nhiếp Đồng nguy cấp
Chương 2184: Hiểu ra
Chương 2185: Thực lực bạo tăng (1)
Chương 2186: Thực lực bạo tăng (2)
Chương 2187: Nửa bước chúa tể cửu trọng cảnh
Chương 2188: Phục Giang nhận chủ (1)
Chương 2189: Phục Giang nhận chủ (2)
Chương 2190: Đệ đệ dặn dò
Chương 2191: Thi thể kỳ quái (Thượng)
Chương 2192: Thi thể kỳ quái (Hạ) (1)
Chương 2193: Thi thể kỳ quái (Hạ) (2)
Chương 2194: Lại quay về thần điện
Chương 2195: Di tích chi tâm (1)
Chương 2196: Di tích chi tâm (2)
Chương 2197: Kỷ Hư
Chương 2198: Phù văn cường đại
Chương 2199: Phá Vẫn Sơn (1)
Chương 2200: Phá Vẫn Sơn (2)
Chương 2201: Thiên tài chân chính
Chương 2202: Mạnh mẽ đâm tới (1)
Chương 2203: Mạnh mẽ đâm tới (2)
Chương 2204: Hoàng Trữ
Chương 2205: Vẽ mặt
Chương 2206: Trấn Viễn tướng quân (1)
Chương 2207: Trấn Viễn tướng quân (2)

Chương 2208: Chư Cát Lăng
Chương 2209: Tam giới chiến trường (1)
Chương 2210: Tam giới chiến trường (2)
Chương 2211: Quy khư tổ địa
Chương 2212: Thành Lưu Ly
Chương 2213: Xông tháp (1)
Chương 2214: Xông tháp (2)
Chương 2215: Tầng thứ mười một
Chương 2216: Nguyệt Vũ
Chương 2217: Dục Thân Viêm Viêm Công (1)
Chương 2218: Dục Thân Viêm Viêm Công (2)
Chương 2219: Mị hoặc
Chương 2220: Kinh Hồn Vũ (1)
Chương 2221: Kinh Hồn Vũ (2)
Chương 2222: Tuệ kiếm
Chương 2223: Thần phục ta
Chương 2224: Phục Giang biến mất (1)
Chương 2225: Phục Giang biến mất (2)
Chương 2226: Thành chủ thành Lưu Ly
Chương 2227: Vô Tâm Xà (1)
Chương 2228: Vô Tâm Xà (2)
Chương 2229: Chư Thiên Diệt Hồn Trận
Chương 2230: Tiêu Diêu Tiên (Thượng)
Chương 2231: Tiêu Diêu Tiên (Trung)
Chương 2232: Tiêu Diêu Tiên (Hạ)
Chương 2233: Phục Giang chết
Chương 2234: Kim Ưng (1)
Chương 2235: Kim Ưng (2)
Chương 2236: Kiền Huyết hoàng đế
Chương 2237: Đại chiến Kiền Huyết hoàng đế
Chương 2238: Thất bại (1)
Chương 2239: Thất bại (2)
Chương 2240: Lẫn vào hoàng thành
Chương 2241: Kỳ thi cuối năm (1)
Chương 2242: Kỳ thi cuối năm (2)
Chương 2243: Văn khảo thí
Chương 2244: Hạ bút
Chương 2245: Văn tự đằng long (1)
Chương 2246: Văn tự đằng long (2)
Chương 2247: Xã tắc chi thương

Chương 2248: Võ đấu (1)
Chương 2249: Võ đấu (2)
Chương 2250: Bảy người liên thủ
Chương 2251: Không đơn giản
Chương 2252: Cũng không có gì đặc biệt (1)
Chương 2253: Cũng không có gì đặc biệt (2)
Chương 2254: Treo đầu dê án thịt chó
Chương 2255: Đoạt Kiền Huyết Long Ấn (1)
Chương 2256: Đoạt Kiền Huyết Long Ấn (2)
Chương 2257: Luyện hóa long ấn
Chương 2258: Cường giả chúa tể
Chương 2259: Chẳng lẽ là hắn? (1)
Chương 2260: Chẳng lẽ là hắn? (2)
Chương 2261: Lại là cường giả chúa tể
Chương 2262: Bảo hộ thiên địa lục đạo (1)
Chương 2263: Bảo hộ thiên địa lục đạo (2)
Chương 2264: Lạc Khuynh Thành bị bắt
Chương 2265: Lại gặp khó khăn
Chương 2266: Phục sinh tiểu Long (1)
Chương 2267: Phục sinh tiểu Long (2)
Chương 2268: Linh hồn cấp chúa tể
Chương 2269: Trở lại Tà Nguyệt Chí Tôn Vực (1)
Chương 2270: Trở lại Tà Nguyệt Chí Tôn Vực (2)
Chương 2271: Thái Thượng trưởng lão
Chương 2272: Đi tam giới chiến trường (1)
Chương 2273: Đi tam giới chiến trường (2)
Chương 2274: Mạnh mẽ đâm tới
Chương 2275: Tìm phiền toái
Chương 2276: Hỗn độn kim ngôn thạch (1)
Chương 2277: Hỗn độn kim ngôn thạch (2)
Chương 2278: Nguyên khí đại đạo phù
Chương 2279: Chế tạo không hạn (1)
Chương 2280: Chế tạo không hạn (2)
Chương 2281: Tam giới giao lưu hội
Chương 2282: Thế giới phân cấp
Chương 2283: Bách Cường Đồ (1)
Chương 2284: Bách Cường Đồ (2)
Chương 2285: Đoạn Diệc
Chương 2286: Thiết cắt linh hồn
Chương 2287: Các chủ ra tay (1)

Chương 2288: Các chủ ra tay (2)
Chương 2289: Chiến đấu cùng cường giả chúa tể
Chương 2290: Dung hợp (1)
Chương 2291: Dung hợp (2)
Chương 2292: Di Tương
Chương 2293: Kiền Huyết lão tổ bá đạo
Chương 2294: Chúa tể tụ tập (1)
Chương 2295: Chúa tể tụ tập (2)
Chương 2296: Pháp bảo đáng sợ
Chương 2297: Không gian chi tâm
Chương 2298: Phát hiện kinh người (1)
Chương 2299: Phát hiện kinh người (2)
Chương 2300: Chạy ra ngoài tìm đường sống
Chương 2301: Vẽ mặt (Thượng) (1)
Chương 2302: Vẽ mặt (Thượng) (2)
Chương 2303: Vẽ mặt (Hạ)
Chương 2304: Cạnh tranh
Chương 2305: Thổ hào (1)
Chương 2306: Thổ hào (2)
Chương 2307: Tam giới chiến trường mở ra
Chương 2308: Tiến vào chiến trường (1)
Chương 2309: Tiến vào chiến trường (2)
Chương 2310: Cẩm Vân Thiên Chu
Chương 2311: Vẽ mặt lần nữa
Chương 2312: Tầm Lệnh Phù (1)
Chương 2313: Tầm Lệnh Phù (2)
Chương 2314: Phù Ám Triều
Chương 2315: Phá Ấn Luân
Chương 2316: Tinh Linh Hoàn (1)
Chương 2317: Tinh Linh Hoàn (2)
Chương 2318: Tam giới lôi phạt
Chương 2319: Bôn Lôi Thú (1)
Chương 2320: Bôn Lôi Thú (2)
Chương 2321: Ba cửa khẩu
Chương 2322: Quỷ dị liên tục
Chương 2323: Phá kính (1)
Chương 2324: Phá kính (2)
Chương 2325: Dự Ngôn Bi
Chương 2326: Họ Nhiếp (1)
Chương 2327: Họ Nhiếp (2)

Chương 2328: Còn chưa nói?
Chương 2329: Thạch lương
Chương 2330: Quỷ U tôn giả (1)
Chương 2331: Quỷ U tôn giả (2)
Chương 2332: Bổng Hát Hống
Chương 2333: Ma Luyện tôn giả
Chương 2334: Ma luyện đại kết giới (1)
Chương 2335: Ma luyện đại kết giới (2)
Chương 2336: Định Hồn Pha
Chương 2337: Địa ngục dung nham (1)
Chương 2338: Địa ngục dung nham (2)
Chương 2339: Kéo ta lên
Chương 2340: Gặp lại Phù Ám Triều
Chương 2341: Toàn bộ thần phục (1)
Chương 2342: Toàn bộ thần phục (2)
Chương 2343: Trung niên nhân cường đại
Chương 2344: Nhất Kiếm Lăng Vân (1)
Chương 2345: Nhất Kiếm Lăng Vân (2)
Chương 2346: Gặp lại Kiền Huyết lão tổ
Chương 2347: Nguy cơ trí mạng (1)
Chương 2348: Nguy cơ trí mạng (2)
Chương 2349: Đường cùng (1)
Chương 2350: Đường cùng (2)
Chương 2351: Luyện hóa
Chương 2352: Thành công! (1)
Chương 2353: Thành công! (2)
Chương 2354: Lại về chiến trường tam giới! (1)
Chương 2355: Lại về chiến trường tam giới! (2)
Chương 2356: Yến Lưu Sa (1)
Chương 2357: Yến Lưu Sa (2)
Chương 2358: Lưu Sa Chi Vũ
Chương 2359: Hắn là Chúa Tể? (1)
Chương 2360: Hắn là Chúa Tể? (2)
Chương 2361: Vĩnh Dạ vương triều
Chương 2362: Kẽ hở (1)
Chương 2363: Kẽ hở (2)
Chương 2364: Thiêu thi (1)
Chương 2365: Thiêu thi (2)
Chương 2366: Tam giới ma bàn
Chương 2367: Gặp lại người của Quy Khư Hải (1)

Chương 2368: Gặp lại người của Quy Khư Hải (2)
Chương 2369: Ngươi là Nhiếp Vân? (1)
Chương 2370: Ngươi là Nhiếp Vân? (2)
Chương 2371: Kiền Huyết lão tổ lại xuất hiện! (1)
Chương 2372: Kiền Huyết lão tổ lại xuất hiện! (2)
Chương 2373: Có mắt không tròng
Chương 2374: Ngũ đại Chúa Tể (1)
Chương 2375: Ngũ đại Chúa Tể (2)
Chương 2376: Nhất tiễn hạ song điêu (1)
Chương 2377: Nhất tiễn hạ song điêu (2)
Chương 2378: Đánh chết Kiền Huyết lão tổ (thượng) (1)
Chương 2379: Đánh chết Kiền Huyết lão tổ (thượng) (2)
Chương 2380: Đánh chết Kiền Huyết lão tổ (hạ)
Chương 2381: Hù dọa hai vị Chúa Tể (1)
Chương 2382: Hù dọa hai vị Chúa Tể (2)
Chương 2383: A Dục Vương (1)
Chương 2384: A Dục Vương (2)
Chương 2385: Bái sư
Chương 2386: Vô Nhật Chúa Tể (1)
Chương 2387: Vô Nhật Chúa Tể (2)
Chương 2388: Chúa Tể như vân (thượng) (1)
Chương 2389: Chúa Tể như vân (thượng) (2)
Chương 2390: Chúa Tể như vân (hạ)
Chương 2391: Vạn người khó hiểu (1)
Chương 2392: Vạn người khó hiểu (2)
Chương 2393: Chém giết Ma Thiên (1)
Chương 2394: Chém giết Ma Thiên (2)
Chương 2395: Tam đại cường giả Phong vương (1)
Chương 2396: Tam đại cường giả Phong vương (2)
Chương 2397: Tam đại cường giả Phong vương (hạ)
Chương 2398: Ép đi (1)
Chương 2399: Ép đi (2)
Chương 2400: Phù Lệnh phụng thiên
Chương 2401: Tam giới đều biết (1)
Chương 2402: Tam giới đều biết (2)
Chương 2403: Thu hoạch (1)
Chương 2404: Thu hoạch (2)
Chương 2405: Sát cơ
Chương 2406: Lại về Kiền Huyết hoàng thành (1)
Chương 2407: Lại về Kiền Huyết hoàng thành (2)

Chương 2408: Hủy diệt Kiền Huyết hoàng cung (1)
Chương 2409: Hủy diệt Kiền Huyết hoàng cung (2)
Chương 2410: Lưu ảnh thạch bích
Chương 2411: Cổ địa
Chương 2412: Tĩnh Tâm sợ hãi (1)
Chương 2413: Tĩnh Tâm sợ hãi (2)
Chương 2414: Thế giới đặc thù (1)
Chương 2415: Thế giới đặc thù (2)
Chương 2416: Gặp lại thi thể cổ quái
Chương 2417: A Dục Vương lại xuất hiện (thượng) (1)
Chương 2418: A Dục Vương lại xuất hiện (thượng) (2)
Chương 2419: A Dục Vương lại xuất hiện (hạ)
Chương 2420: Ai dám làm tổn thương ca ca của ta? (1)
Chương 2421: Ai dám làm tổn thương ca ca của ta? (2)
Chương 2422: Nhiếp Đồng cường đại (1)
Chương 2423: Nhiếp Đồng cường đại (2)
Chương 2424: Huyết mạch đặc thù
Chương 2425: Đi Hỗn Độn Chí Tôn vực (1)
Chương 2426: Đi Hỗn Độn Chí Tôn vực (2)
Chương 2427: Bố Da Tộc
Chương 2428: Huệ Bảo các (1)
Chương 2429: Huệ Bảo các (2)
Chương 2430: Thái tử
Chương 2431: Thái tử phách lối (1)
Chương 2432: Thái tử phách lối (2)
Chương 2433: Vĩnh Dạ hoàng đế tới
Chương 2434: Truyền thuyết về Hư Vô Giới (1)
Chương 2435: Truyền thuyết về Hư Vô Giới (2)
Chương 2436: Đan Thần cốc
Chương 2437: Đan Thần Chúa Tể (1)
Chương 2438: Đan Thần Chúa Tể (2)
Chương 2439: Một quyền
Chương 2440: Vạn Hồn Tụ Thiên trận (1)
Chương 2441: Vạn Hồn Tụ Thiên trận (2)
Chương 2442: Thực lực chân thật của Đan Thần Chúa Tể
Chương 2443: Chuyển bại thành thắng
Chương 2444: Tuyết Hàn nhận chủ (1)
Chương 2445: Tuyết Hàn nhận chủ (2)
Chương 2446: Luyện hóa cổ thuyền
Chương 2447: Linh Tú tộc

Chương 2448: Chọn hoa khôi (1)
Chương 2449: Chọn hoa khôi (2)
Chương 2450: Tú Linh đại đế
Chương 2451: Có chuyện muốn nhờ
Chương 2452: Đan Thần Chúa Tể tan vỡ (1)
Chương 2453: Đan Thần Chúa Tể tan vỡ (2)
Chương 2454: Trảm thi (1)
Chương 2455: Trảm thi (2)
Chương 2456: Người thương của Tú Linh đại đế
Chương 2457: Thập Phương Thiên vực (1)
Chương 2458: Thập Phương Thiên vực (2)
Chương 2459: Tần Xuyến tiên tử
Chương 2460: Vạn Pháp cung
Chương 2461: Vạn Pháp Chúa Tể (1)
Chương 2462: Vạn Pháp Chúa Tể (2)
Chương 2463: Trong lòng có hắn
Chương 2464: Ngươi rốt cuộc là ai? (1)
Chương 2465: Ngươi rốt cuộc là ai? (2)
Chương 2466: Vạn Pháp Quy Nhất
Chương 2467: Thần binh Bán bộ Phong vương! (1)
Chương 2468: Thần binh Bán bộ Phong vương! (2)
Chương 2469: Chân Huyết vương quan (1)
Chương 2470: Chân Huyết vương quan (2)
Chương 2471: Hoan nghênh đi tới thế giới của ta!
Chương 2472: Tiểu Long lợi hại (thượng) (1)
Chương 2473: Tiểu Long lợi hại (thượng) (2)
Chương 2474: Tiểu Long lợi hại (hạ) (1)
Chương 2475: Tiểu Long lợi hại (hạ) (2)
Chương 2476: Mặc Hú
Chương 2477: Luyện hóa Cửu U Trảm Cốt đao
Chương 2478: Thiếu nữ trần truồng (1)
Chương 2479: Thiếu nữ trần truồng (2)
Chương 2480: Chân Huyết chi tinh
Chương 2481: Hư Không giới xuất hiện (1)
Chương 2482: Hư Không giới xuất hiện (2)
Chương 2483: Thực lực biến mất
Chương 2484: Thôn trang cổ quái (1)
Chương 2485: Thôn trang cổ quái (2)
Chương 2486: Thời gian ngừng lại (1)
Chương 2487: Thời gian ngừng lại (2)

Chương 2488: Tiêu Diêu Tiên biến mất
Chương 2489: Chỉ trích lẫn nhau (1)
Chương 2490: Chỉ trích lẫn nhau (2)
Chương 2491: Tách ra thẩm vấn
Chương 2492: Phá cục như thế nào? (1)
Chương 2493: Phá cục như thế nào? (2)
Chương 2494: Sát chiêu mạnh nhất! (1)
Chương 2495: Sát chiêu mạnh nhất! (2)
Chương 2496: Quái vật
Chương 2497: Ác linh phụ thể (1)
Chương 2498: Ác linh phụ thể (2)
Chương 2499: Lần nữa uy hiếp Đan Thần Chúa Tể
Chương 2500: Tế Tự chi linh (1)
Chương 2501: Tế Tự chi linh (2)
Chương 2502: Tế thai
Chương 2503: Tử Đồng Bất Hủy phát hiện
Chương 2504: Người sau lưng là ai? (Thượng)
Chương 2505: Người sau lưng là ai? (Hạ)
Chương 2506: Hai Nhiếp Vân
Chương 2507: Nhiếp Vân thật giả (Thượng)
Chương 2508: Nhiếp Vân thật giả (Trung)
Chương 2509: Nhiếp Vân thật giả (Hạ)
Chương 2510: Mặt kính phân thân
Chương 2511: Đánh cờ
Chương 2512: Bí mật đài tế tự
Chương 2513: Nhìn ngươi mắc câu hay không
Chương 2514: Tam thế thân
Chương 2515: Ai chém giết ai?
Chương 2516: Bại lộ
Chương 2517: Thiên vực hàn băng
Chương 2518: Phục thế chúa tể thần binh (Thượng)
Chương 2519: Phục thế chúa tể thần binh (Hạ)
Chương 2520: Tự chịu diệt vong
Chương 2521: Rời khỏi hư không giới (Thượng)
Chương 2522: Rời khỏi hư không giới (Hạ)
Chương 2523: A Da Nạp Chi Tinh
Chương 2524: Linh Nhất Các
Chương 2525: Vào cửa
Chương 2526: Khó phân thật giả
Chương 2527: Các chủ Linh Nhất Các

Chương 2528: Hạ thấp tư thái (Thượng)
Chương 2529: Hạ thấp tư thái (Hạ)
Chương 2530: Kim Linh Giáp Trùng
Chương 2531: Mạch Qua (Thượng)
Chương 2532: Mạch Qua (Hạ)
Chương 2533: Truyền thụ kiếm pháp
Chương 2534: Ai thua ai thắng (Thượng)
Chương 2535: Ai thua ai thắng (Hạ)
Chương 2536: Ai dám không phục? (Thượng)
Chương 2537: Ai dám không phục? (Hạ)
Chương 2538: Tình thế bắt buộc
Chương 2539: Phương vương sứ giả
Chương 2540: Cao Dương chúa tể (Thượng)
Chương 2541: Cao Dương chúa tể (Hạ)
Chương 2542: Vòng xoáy bạo động
Chương 2543: Tuyệt Mệnh Quật
Chương 2544: Bí pháp (Thượng)
Chương 2545: Bí pháp (Hạ)
Chương 2546: Tinh Thần Kim Thiềm
Chương 2547: Địa Ngục Long Giải
Chương 2548: Đại chương ngư
Chương 2549: Bong bóng thần kỳ (Thượng)
Chương 2550: Bong bóng thần kỳ (Hạ)
Chương 2551: Chế định kế hoạch
Chương 2552: Chân huyết chi tinh đến tay (1)
Chương 2553: Chân huyết chi tinh đến tay (2)
Chương 2554: Chân huyết chi tinh đến tay (3)
Chương 2555: Chân huyết chi tinh đến tay (4)
Chương 2556: Vạch mặt
Chương 2557: Ta còn cái thứ hai
Chương 2558: Tuyệt Sát Vương xuất hiện
Chương 2559: Cường giả phong vương đấu giá (Thượng)
Chương 2560: Cường giả phong vương đấu giá (Hạ)
Chương 2561: Dọa đi
Chương 2562: Luyện hóa phong vương thần binh (Thượng)
Chương 2563: Luyện hóa phong vương thần binh (Trung)
Chương 2564: Luyện hóa phong vương thần binh (Hạ)
Chương 2565: Cơ hội không thể mất
Chương 2566: Lại về Cửu Thiên thế giới (Thượng)
Chương 2567: Lại về Cửu Thiên thế giới (Hạ)

Chương 2568: Trần Lạc Dung
Chương 2569: Kim Linh tiên tử (Tthượng)
Chương 2570: Kim Linh tiên tử (Hạ)
Chương 2571: Tin tức khiến cho người ta giật mình kinh hãi
Chương 2572: Lấy đi Kim Linh Ngân Sa (Thượng)
Chương 2573: Lấy đi Kim Linh Ngân Sa (Trung)
Chương 2574: Lấy đi Kim Linh Ngân Sa (Hạ)
Chương 2575: Chuyện này đơn giản
Chương 2576: Tác dụng của Tứ Phương đỉnh (Thượng)
Chương 2577: Tác dụng của Tứ Phương đỉnh (Hạ)
Chương 2578: Hoạch định kế hoạch
Chương 2579: Huyễn Cách thống lĩnh (Thượng)
Chương 2580: Huyễn Cách thống lĩnh (Hạ)
Chương 2581: Thời Không nhuyễn trùng (Thượng)
Chương 2582: Thời Không nhuyễn trùng (Hạ)
Chương 2583: Sâm Tùng (Thượng)
Chương 2584: Sâm Tùng (Hạ)
Chương 2585: Ba đại thiên tài
Chương 2586: Nổi danh (1)
Chương 2587: Nổi danh (2)
Chương 2588: Nổi danh (3)
Chương 2589: Nổi danh (4)
Chương 2590: Tật Phong cốc
Chương 2591: Phí Du Hà (Thượng)
Chương 2592: Phí Du Hà (Hạ)
Chương 2593: Qua sông
Chương 2594: Vòng xoáy (Thượng)
Chương 2595: Vòng xoáy (Hạ)
Chương 2596: Lôi điện hải
Chương 2597: Nghĩ ra biện pháp
Chương 2598: Tiến vào lôi hải (Thượng)
Chương 2599: Tiến vào lôi hải (Hạ)
Chương 2600: Thông qua (Thượng)
Chương 2601: Thông qua (Hạ)
Chương 2602: Sâm La Viện
Chương 2603: Yến Huy Đại thống lĩnh (Thượng)
Chương 2604: Yến Huy Đại thống lĩnh (Hạ)
Chương 2605: Khôi lỗi mạnh nhất (1)
Chương 2606: Khôi lỗi mạnh nhất (2)
Chương 2607: Khôi lỗi mạnh nhất (3)

Chương 2608: Khôi lỗi mạnh nhất (4)
Chương 2609: Chúa Tể nhiều như chó
Chương 2610: Hỗn Độn Hàn tinh tới tay
Chương 2611: Thời gian gia tốc (thượng)
Chương 2612: Thời gian gia tốc (Trung)
Chương 2613: Thời gian gia tốc (Hạ)
Chương 2614: Thuấn di
Chương 2615: Tu La bổ thiên trận (Thượng)
Chương 2616: Tu La bổ thiên trận (Hạ)
Chương 2617: Mông Tử
Chương 2618: Thi thể Chúa Tể Tu La thế giới (Thượng)
Chương 2619: Thi thể Chúa Tể Tu La thế giới (Hạ)
Chương 2620: Tu La Vương sáng chế
Chương 2621: A Dục Vương đã xảy ra chuyện (Thượng)
Chương 2622: A Dục Vương đã xảy ra chuyện (Hạ)
Chương 2623: Tà Nguyệt Chí Tôn vực sụp đổ (Thượng)
Chương 2624: Tà Nguyệt Chí Tôn vực sụp đổ (Hạ)
Chương 2625: Bại lộ (Thượng)
Chương 2626: Bại lộ (Hạ)
Chương 2627: Đi tìm Tu La vương
Chương 2628: Sương mù
Chương 2629: Phong ấn (Thượng)
Chương 2630: Phong ấn (Hạ)
Chương 2631: Tín niệm và sự kiên trì (Thượng)
Chương 2632: Tín niệm và sự kiên trì (Hạ)
Chương 2633: Chuyện cũ ức vạn năm trước (1)
Chương 2634: Chuyện cũ ức vạn năm trước (2)
Chương 2635: Chuyện cũ ức vạn năm trước (3)
Chương 2636: Chuyện cũ ức vạn năm trước (4)
Chương 2637: Chuyện cũ ức vạn năm trước (5)
Chương 2638: Ai là vương giả thiên vị? (1)
Chương 2639: Ai là vương giả thiên vị? (2)
Chương 2640: Ai là vương giả thiên vị? (3)
Chương 2641: Ai là vương giả thiên vị? (4)
Chương 2642: Tạo Hóa Chi Môn viễn cổ (Thượng)
Chương 2643: Tạo Hóa Chi Môn viễn cổ (Hạ)
Chương 2644: Cố thủ bản tâm
Chương 2645: Cho đến cuối trời (Thượng)
Chương 2646: Cho đến cuối trời (Hạ)
Chương 2647: Phù lục Thiên Vị đã nát?

Chương 2648: Chém giết Cự Quy (Thượng)
Chương 2649: Chém giết Cự Quy (Trung)
Chương 2650: Chém giết Cự Quy (Hạ)
Chương 2651: Tìm được phù lục!
Chương 2652: Không có cách nào luyện hóa (1)
Chương 2653: Không có cách nào luyện hóa (2)
Chương 2654: Không có cách nào luyện hóa (3)
Chương 2655: Là nàng! (Thượng)
Chương 2656: Là nàng! (Hạ)
Chương 2657: Điều kiện cần để cứu sống Đạm Đài Lăng Nguyệt (1)
Chương 2658: Điều kiện cần để cứu sống Đạm Đài Lăng Nguyệt (2)
Chương 2659: Lại về Vĩnh Dạ hoàng thành
Chương 2660: Khách Khanh trưởng lão (1)
Chương 2661: Khách Khanh trưởng lão (2)
Chương 2662: Tinh Liên (1)
Chương 2663: Tinh Liên (2)
Chương 2664: Họa thủy đông dẫn (1)
Chương 2665: Họa thủy đông dẫn (2)
Chương 2666: Tinh Liên sắp nổi điên
Chương 2667: Bích Dao cung chủ (1)
Chương 2668: Bích Dao cung chủ (2)
Chương 2669: Tinh khí thần của dược liệu (1)
Chương 2670: Tinh khí thần của dược liệu (2)
Chương 2671: Phương pháp trị liệu dược vật (thượng) (1)
Chương 2672: Phương pháp trị liệu dược vật (thượng) (2)
Chương 2673: Phương pháp trị liệu dược vật (hạ)
Chương 2674: Cửu cung thâu thiên trận
Chương 2675: Quy tắc (1)
Chương 2676: Quy tắc (2)
Chương 2677: Tin tức về Khải linh thảo
Chương 2678: Phán đoán của Vân Phi (1)
Chương 2679: Phán đoán của Vân Phi (2)
Chương 2680: Chuyện cũ của Bích Dao cung chủ (thượng) (1)
Chương 2681: Chuyện cũ của Bích Dao cung chủ (thượng) (2)
Chương 2682: Chuyện cũ của Bích Dao cung chủ (hạ)
Chương 2683: Tỏ rõ thân phận (1)
Chương 2684: Tỏ rõ thân phận (2)
Chương 2685: Lại là hắn!

Chương 2686: Pho tượng (1)
Chương 2687: Pho tượng (2)
Chương 2688: Tiết Liêu sống lại (1)
Chương 2689: Tiết Liêu sống lại (2)
Chương 2690: Ta đi với ngươi!
Chương 2691: Khải linh thảo tới tay (thượng) (1)
Chương 2692: Khải linh thảo tới tay (thượng) (2)
Chương 2693: Khải linh thảo tới tay (hạ) (1)
Chương 2694: Khải linh thảo tới tay (hạ) (2)
Chương 2695: Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại (thượng)
Chương 2696: Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại (trung)
Chương 2697: Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại (hạ) (1)
Chương 2698: Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại (hạ) (2)
Chương 2699: Ta là phu quân của nàng (1)
Chương 2700: Ta là phu quân của nàng (2)
Chương 2701: Trở về Thập Phương Thiên vực
Chương 2702: Không đề (1)
Chương 2703: Không đề (2)
Chương 2704: Không đề (3)
Chương 2705: Không đề (4)
Chương 2706: Không đề (5)
Chương 2707: Không đề (6)
Chương 2708: Thực lực của Đạm Đài Lăng Nguyệt (1)
Chương 2709: Thực lực của Đạm Đài Lăng Nguyệt (2)
Chương 2710: Dị tộc đáng sợ
Chương 2711: Pháp tắc không bạch khu (1)
Chương 2712: Pháp tắc không bạch khu (2)
Chương 2713: Đại chiến nổ ra
Chương 2714: Cường giả Phong vương bướu thịt (1)
Chương 2715: Cường giả Phong vương bướu thịt (2)
Chương 2716: Dẫn vào Nạp Vật thế giới
Chương 2717: Vô địch
Chương 2718: Chém giết (1)
Chương 2719: Chém giết (2)
Chương 2720: Đại chiến với vương giả có máu tươi màu vàng (thượng) (1)
Chương 2721: Đại chiến với vương giả có máu tươi màu vàng (thượng) (2)
Chương 2722: Đại chiến với vương giả có máu tươi màu vàng (hạ)
Chương 2723: Nạp Vật thế giới biến hóa (1)

Chương 2724: Nạp Vật thế giới biến hóa (2)
Chương 2725: Đột phá Phong vương (1)
Chương 2726: Đột phá Phong vương (2)
Chương 2727: Hỗn Độn đồng khánh (1)
Chương 2728: Hỗn Độn đồng khánh (2)
Chương 2729: Thực lực biến hóa
Chương 2730: Đánh lén thành công (1)
Chương 2731: Đánh lén thành công (2)
Chương 2732: Hôn mê (1)
Chương 2733: Hôn mê (2)
Chương 2734: Đi dị tộc?
Chương 2735: Khuynh Thành, làm thê tử của ta được không? (1)
Chương 2736: Khuynh Thành, làm thê tử của ta được không? (2)
Chương 2737: Rời đi
Chương 2738: Đói bụng (1)
Chương 2739: Đói bụng (2)
Chương 2740: Trái cây khó ăn (1)
Chương 2741: Trái cây khó ăn (2)
Chương 2742: Bị đoán ra thân phận
Chương 2743: Hoàn Vũ Thần Giới
Chương 2744: Chín thế lực lớn (1)
Chương 2745: Chín thế lực lớn (2)
Chương 2746: Đế Huyền (1)
Chương 2747: Đế Huyền (2)
Chương 2748: Uyển nhi?
Chương 2749: Câu Hỏa tiết (1)
Chương 2750: Câu Hỏa tiết (2)
Chương 2751: Ta đã có người trong lòng
Chương 2752: Ồ ạt tới đánh (1)
Chương 2753: Ồ ạt tới đánh (2)
Chương 2754: Đột nhiên toát ra suy nghĩ (1)
Chương 2755: Đột nhiên toát ra suy nghĩ (2)
Chương 2756: Lần nữa diễn sinh ra đan điền
Chương 2757: Tiếp xúc với kịch độc (1)
Chương 2758: Tiếp xúc với kịch độc (2)
Chương 2759: Đối chiến với người áo đen
Chương 2760: Hoàng tử điện hạ? (1)
Chương 2761: Hoàng tử điện hạ? (2)
Chương 2762: Giác Linh hoa (1)
Chương 2763: Giác Linh hoa (2)

Chương 2764: Nguyên nhân (1)
Chương 2765: Nguyên nhân (2)
Chương 2766: Cầu Long Thú
Chương 2767: Ta có thể cứu người
Chương 2768: Cứu tỉnh (1)
Chương 2769: Cứu tỉnh (2)
Chương 2770: Lừa dối (1)
Chương 2771: Lừa dối (2)
Chương 2772: Vào cốc
Chương 2773: Huyền Cực Điện
Chương 2774: Không có chết? (1)
Chương 2775: Không có chết? (2)
Chương 2776: Rời đi (1)
Chương 2777: Rời đi (2)
Chương 2778: Hiên Viên Đại Đế
Chương 2779: Phân đội thứ chín (1)
Chương 2780: Phân đội thứ chín (2)
Chương 2781: Hỏa Long Chi Linh
Chương 2782: Yến hội bắt đầu
Chương 2783: Tĩnh Tâm châu (1)
Chương 2784: Tĩnh Tâm châu (2)
Chương 2785: Tặng lễ
Chương 2786: Thích nhất
Chương 2787: Tu luyện thuấn di (1)
Chương 2788: Tu luyện thuấn di (2)
Chương 2789: Đối chiến (1)
Chương 2790: Đối chiến (2)
Chương 2791: Ta là người tốt
Chương 2792: Đan điền lần nữa xếp hàng (1)
Chương 2793: Đan điền lần nữa xếp hàng (2)
Chương 2794: Lại về Cầu Long sơn cốc
Chương 2795: Ngũ Hành Quang di trận (1)
Chương 2796: Ngũ Hành Quang di trận (2)
Chương 2797: Phá trận
Chương 2798: Rơi vào trận pháp (thượng)
Chương 2799: Rơi vào trận pháp (hạ) (1)
Chương 2800: Rơi vào trận pháp (hạ) (2)
Chương 2801: Cầu Long Thú trưởng thành
Chương 2802: Nghe ta
Chương 2803: Phá giải trận pháp

Chương 2804: Tế đàn, quan tài (1)
Chương 2805: Tế đàn, quan tài (2)
Chương 2806: Hoàng Ngự Giáp Phù
Chương 2807: Thệ Ước trận pháp
Chương 2808: Tại sao là hắn?
Chương 2809: Nhiếp Vân biến mất
Chương 2810: Viêm Hoàng
Chương 2811: Người đánh lén
Chương 2812: Nhắm mắt Thạch Quy (1)
Chương 2813: Nhắm mắt Thạch Quy (2)
Chương 2814: Ta muốn khảo hạch
Chương 2815: Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm
Chương 2816: Luyện kiếm (1)
Chương 2817: Luyện kiếm (2)
Chương 2818: Kiếm ý dung đan điền
Chương 2819: Dung hợp
Chương 2820: Thông qua thứ 1 quan (1)
Chương 2821: Thông qua thứ 1 quan (2)
Chương 2822: Ba cơ hội
Chương 2823: Rời đi Viêm Hoàng điện
Chương 2824: Tìm được Giác Linh Hoa
Chương 2825: Bích Nhi tiểu thư thỉnh cầu (1)
Chương 2826: Bích Nhi tiểu thư thỉnh cầu (2)
Chương 2827: Lúng túng bộ vị
Chương 2828: Câu
Chương 2829: Giác Linh Hoa biến hóa
Chương 2830: Tìm
Chương 2831: Địa Mạch Linh Duẩn
Chương 2832: Vương cảnh đỉnh phong
Chương 2833: Hỏa Thần Tệ (1)
Chương 2834: Hỏa Thần Tệ (2)
Chương 2835: Nhiếp Đồng mất tích
Chương 2836: Ta có thể giúp một tay
Chương 2837: Hỏa Thần tông
Chương 2838: Bích Lạc tiên tử
Chương 2839: Thần Nông truyền nhân
Chương 2840: Đánh bất tỉnh!
Chương 2841: Lợi hại Hỏa Độc (1)
Chương 2842: Lợi hại Hỏa Độc (2)
Chương 2843: Chủ đan điền biến cố

Chương 2844: Luyện hóa Hỏa Độc
Chương 2845: Tiểu thư, xin tự trọng
Chương 2846: Không thể ra sức
Chương 2847: Chức Nữ toa
Chương 2848: Kim Nguyên phường
Chương 2849: Ngươi là phi thăng giả?
Chương 2850: Nô lệ (1)
Chương 2851: Nô lệ (2)
Chương 2852: Chém giết
Chương 2853: Ngươi là ai?
Chương 2854: Tào Văn
Chương 2855: Thẩm vấn
Chương 2856: Tập sát
Chương 2857: Bị kẹt
Chương 2858: Phá trận
Chương 2859: Toàn bộ giết chết
Chương 2860: Hỏa Thần đấu giá tràng
Chương 2861: Ngọc Trản Lưu Ly Tử (1)
Chương 2862: Ngọc Trản Lưu Ly Tử (2)
Chương 2863: Sao chép Hỏa Thần Tệ (1)
Chương 2864: Sao chép Hỏa Thần Tệ (2)
Chương 2865: Giá cao
Chương 2866: Tụ Bảo Các
Chương 2867: Một ức
Chương 2868: Tăng giá
Chương 2869: Để cho người ta kinh khủng giá cả (1)
Chương 2870: Để cho người ta kinh khủng giá cả (2)
Chương 2871: Hỏng mất Thu Minh
Chương 2872: Áp trục
Chương 2873: Có thể đấu giá hay không?
Chương 2874: Thành giao
Chương 2875: Biến thái Nhiếp Đồng
Chương 2876: Mua tin tức
Chương 2877: Tử Hà quả
Chương 2878: Phong Vương hậu kỳ
Chương 2879: Tập sát (thượng) (1)
Chương 2880: Tập sát (thượng) (2)
Chương 2881: Tập sát (hạ)
Chương 2882: Ta là Hoàng cảnh? (thượng)
Chương 2883: Ta là Hoàng cảnh? (hạ)

Chương 2884: Tàng Thư khố tu luyện
Chương 2885: Mời
Chương 2886: Lại về Hỏa Thần thành
Chương 2887: Mạc quản sự (1)
Chương 2888: Mạc quản sự (2)
Chương 2889: Mộc Thánh Tiết
Chương 2890: Thị trường dong binh
Chương 2891: Thư Thành
Chương 2892: Một chỉ oai
Chương 2893: Đại Lạp Tháp
Chương 2894: Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ
Chương 2895: Ngươi nói gì?
Chương 2896: Cơ hội (1)
Chương 2897: Cơ hội (2)
Chương 2898: Điều kiện
Chương 2899: Viên Cửu Khiếp sợ
Chương 2900: Thực lực tăng lên
Chương 2901: Chí Hào doanh nguy cơ
Chương 2902: Cúi đầu
Chương 2903: Nhận tội
Chương 2904: Hắn rốt cuộc là người nào? (1)
Chương 2905: Hắn rốt cuộc là người nào? (2)
Chương 2906: Hắn là hoàng tử!
Chương 2907: Giá cả của Chí Hào tướng quân
Chương 2908: Tuyệt thế lương chủ
Chương 2909: An bài
Chương 2910: Bản đồ
Chương 2911: Thần binh Hoàng cảnh
Chương 2912: Thiên Địa Huyền Hoàng khí
Chương 2913: La Hạo (1)
Chương 2914: La Hạo (2)
Chương 2915: Hiểu lầm
Chương 2916: Hạo Viên
Chương 2917: Người thông minh
Chương 2918: Kẽ hở
Chương 2919: Áp lực
Chương 2920: Họa Tiên
Chương 2921: Độ tinh thuần của huyết mạch (1)
Chương 2922: Độ tinh thuần của huyết mạch (2)
Chương 2923: Lên thuyền

Chương 2924: Chỉ có thể sống một người
Chương 2925: Để ta đến đi!
Chương 2926: Tiến vào Hóa Huyết Trì
Chương 2927: Lành lặn bản đồ
Chương 2928: Hạn lúc chạy nhanh
Chương 2929: Minh Hỏa Cửu Biến
Chương 2930: Mạc Sầu quật
Chương 2931: Đan điền lên cấp (1)
Chương 2932: Đan điền lên cấp (2)
Chương 2933: Đụng đá (thượng)
Chương 2934: Đụng đá (Hạ)
Chương 2935: Chuyện cũ của Hạo Viên trưởng lão (Thượng)
Chương 2936: Chuyện cũ của Hạo Viên trưởng lão(Trung)
Chương 2937: Chuyện cũ của Hạo Viên trưởng lão(Hạ)
Chương 2938: Làm phản
Chương 2939: Truyền thừa (Thượng)
Chương 2940: Truyền thừa (hạ) (1)
Chương 2941: Truyền thừa (hạ) (2)
Chương 2942: Hồng Hà linh quả
Chương 2943: Kiếm tên Tinh Thần
Chương 2944: Luyện hóa Chức Nữ toa
Chương 2945: Đệ đệ tiến bộ
Chương 2946: Hồng Hà thành (thượng) (1)
Chương 2947: Hồng Hà thành (thượng) (2)
Chương 2948: Hồng Hà thành (thượng) (3)
Chương 2949: Mua kiếm
Chương 2950: Lưu Hạ trưởng lão
Chương 2951: Đuổi theo
Chương 2952: Tươi sống đụng chết
Chương 2953: Hoàng cảnh Ngọc Lân Giáp
Chương 2954: Chém giết sạch sẽ
Chương 2955: Luyện hóa thi thể của Lưu Hạ trưởng lão
Chương 2956: Khu động khôi lỗi (1)
Chương 2957: Khu động khôi lỗi (2)
Chương 2958: Huy chương giao dịch
Chương 2959: Đi Hồng Hà Môn
Chương 2960: Nữ đệ tử
Chương 2961: Kỳ ba sư phụ đồ Quan hệ
Chương 2962: Trưởng Lão các
Chương 2963: Môn chủ

Chương 2964: Đa Ba vương tử
Chương 2965: Chọn lựa (1)
Chương 2966: Chọn lựa (2)
Chương 2967: Ta muốn thử một chút
Chương 2968: Ba cuộc tỷ thí (Thượng)
Chương 2969: Ba cuộc tỷ thí (Trung)
Chương 2970: Ba cuộc tỷ thí (Hạ)
Chương 2971: Ta nhận thua
Chương 2972: Nam Hoa lão tiên
Chương 2973: Kịch độc (1)
Chương 2974: Kịch độc (2)
Chương 2975: Cược thêm
Chương 2976: Thắng bại
Chương 2977: Biến cố (Thượng)
Chương 2978: Biến cố (Trung)
Chương 2979: Biến cố (hạ)
Chương 2980: Đưa cho ngươi
Chương 2981: Bị bắt (1)
Chương 2982: Bị bắt (2)
Chương 2983: Ăn nói lung tung
Chương 2984: Để cho chạy
Chương 2985: Không trốn thoát, giấu không được
Chương 2986: Hồn Tiêu Đoạn Trường Phấn
Chương 2987: Kịch Độc Linh Ngư
Chương 2988: Cứu binh
Chương 2989: Yêu cầu quá đáng
Chương 2990: Khó có thể ngăn cản (1)
Chương 2991: Khó có thể ngăn cản (2)
Chương 2992: Thời điểm nhân sinh đắc ý nhất
Chương 2993: Nam Hoa lão tiên chết
Chương 2994: Ướt át trị liệu (thượng)
Chương 2995: Ướt át trị liệu (hạ)
Chương 2996: Hỏa Độc vẫn không thể giải
Chương 2997: Quỷ chết oan
Chương 2998: Có thuốc không có pháp trị (1)
Chương 2999: Có thuốc không có pháp trị (2)
Chương 3000: Phiêu Lưu Tử
Chương 3001: Thân thể Vương cảnh viên mãn
Chương 3002: Hồng Vân Sơn
Chương 3003: Nữa thấy Liên Nguyệt Kiếm

Chương 3004: Diêm Nhã Hân
Chương 3005: Chức Cẩm Khấu (1)
Chương 3006: Chức Cẩm Khấu (2)
Chương 3007: Cứu
Chương 3008: Hồng Hà Cửu Khúc Loan
Chương 3009: Hồng Hà mật cốc
Chương 3010: Pho tượng
Chương 3011: Có người đột phá
Chương 3012: Hồng Tường công tử
Chương 3013: Ngươi là Hỗn Độn Vương (Thượng) (1)
Chương 3014: Ngươi là Hỗn Độn Vương (Thượng) (2)
Chương 3015: Ngươi là Hỗn Độn Vương (Hạ)
Chương 3016: Người hữu duyên là ai?
Chương 3017: Thu đệ tử
Chương 3018: Ta tên là Lăng Nguyệt
Chương 3019: Lại về Viêm Hoàng điện
Chương 3020: Không Giang Siêu Trọng (1)
Chương 3021: Không Giang Siêu Trọng (2)
Chương 3022: Thần Nông Bách Thảo Kinh
Chương 3023: Độ phù hợp
Chương 3024: Tiên Thiên y thể
Chương 3025: Y Đạo Thủ Hoàn (Thượng)
Chương 3026: Y Đạo Thủ Hoàn (Hạ)
Chương 3027: Tam phẩm giới vực
Chương 3028: Giới vực hoàn mỹ (thượng) (1)
Chương 3029: Giới vực hoàn mỹ (thượng) (2)
Chương 3030: Giới vực hoàn mỹ (Hạ)
Chương 3031: Rời khỏi Viêm Hoàng điện
Chương 3032: Cứu Viên Cửu
Chương 3033: Thất Tử Lưu Tâm Cổ
Chương 3034: Hoang Nguyên Cổ thành
Chương 3035: Tấm màn đen tại Truyền Tống Trận
Chương 3036: Minh Tân đại sư
Chương 3037: Hẳn phải chết (1)
Chương 3038: Hẳn phải chết (2)
Chương 3039: Âm phách chi thể
Chương 3040: Phương pháp giải độc kỳ lạ
Chương 3041: Thiên Thủy Gian
Chương 3042: Bạch Thủ Y Thánh
Chương 3043: Khiêu chiến y đạo

Chương 3044: Kim thạch thảo
Chương 3045: Thất bại thảm hại
Chương 3046: Khâu minh giáp
Chương 3047: Hiện trạng Diệp gia
Chương 3048: Đến Vân Châu
Chương 3049: Diệp phu nhân
Chương 3050: Chín đế, tám vương, mười hai tước
Chương 3051: Vân Nhu (1)
Chương 3052: Vân Nhu (2)
Chương 3053: Đệ tử gia tộc bất đắc dĩ
Chương 3054: Trác Dương
Chương 3055: Công tử thế gia
Chương 3056: Đặt cược
Chương 3057: Ba giây
Chương 3058: Diệu Âm tiên tử
Chương 3059: Vọng Khí Pháp
Chương 3060: Tri âm là ai?
Chương 3061: Linh Lung Thủy Gian
Chương 3062: Đi lầu nhỏ
Chương 3063: Vạch trần khăn che mặt
Chương 3064: Lăng Thiên tiêu phổ
Chương 3065: Xem khúc phổ
Chương 3066: Khảy đàn
Chương 3067: Tiên tử rời đi
Chương 3068: Nam Thiên Y Thánh (1)
Chương 3069: Nam Thiên Y Thánh (2)
Chương 3070: Trao đổi
Chương 3071: Việt lão
Chương 3072: Đổng Hân
Chương 3073: Trân Châu Thảo
Chương 3074: Bắt mạch
Chương 3075: Tâm ma cổ
Chương 3076: Tâm ma hiện hình
Chương 3077: Bội phục
Chương 3078: Sư phụ Nam Thiên Y Thánh
Chương 3079: Diệp Tân
Chương 3080: Thực lực của Việt lão (1)
Chương 3081: Thực lực của Việt lão (2)
Chương 3082: Suy trì bệnh
Chương 3083: Nhất mạch Quy Nguyên Đan (1)

Chương 3084: Nhất mạch Quy Nguyên Đan (2)
Chương 3085: Cự tuyệt
Chương 3086: Rời khỏi Diệp phủ
Chương 3087: Khai mở y quán
Chương 3088: Bái ngươi làm thầy
Chương 3089: Người bệnh đến
Chương 3090: Kê phương thuốc (1)
Chương 3091: Kê phương thuốc (2)
Chương 3092: Vong Căn Thảo
Chương 3093: Khó có thể tin
Chương 3094: Thanh danh lên cao
Chương 3095: Dao Sương
Chương 3096: Kẻ nháo sự
Chương 3097: Thiên Cơ bảng
Chương 3098: Vạch trần âm mưu (Thượng)
Chương 3099: Vạch trần âm mưu (Hạ)
Chương 3100: Thân ảnh kỳ quái (1)
Chương 3101: Thân ảnh kỳ quái (2)
Chương 3102: Chữa bệnh cho Dao Sương
Chương 3103: Tra tìm nguyên nhân chứng bệnh
Chương 3104: Nguyên nhân bị thương
Chương 3105: Uyên ương số khổ
Chương 3106: Luyện chế Chân Linh Đăng (Thượng)
Chương 3107: Luyện chế Chân Linh Đăng (Hạ)
Chương 3108: Diệu Âm tiên tử phiền muộn (1)
Chương 3109: Diệu Âm tiên tử phiền muộn (2)
Chương 3110: Thạch Mặc
Chương 3111: Âm Dương Đoạn Tuyệt Đan
Chương 3112: Vũ Huân
Chương 3113: Đại Đế phi thăng
Chương 3114: Lại luyện Chân Linh Đăng
Chương 3115: Thành công
Chương 3116: Cảm kích vô tận (1)
Chương 3117: Cảm kích vô tận (2)
Chương 3118: Lõa gia tử gặp chuyện không may
Chương 3119: Tiên Âm Tông (Thượng)
Chương 3120: Tiên Âm Tông (Hạ)
Chương 3121: Vọng Nguyệt Cung
Chương 3122: Ngươi có bệnh không?
Chương 3123: Tại hạ cáo từ

Chương 3124: Huyết Sát chưởng
Chương 3125: Trị liệu Huyết Sát chưởng (Thượng)
Chương 3126: Trị liệu Huyết Sát chưởng (Hạ) (1)
Chương 3127: Trị liệu Huyết Sát chưởng (Hạ) (2)
Chương 3128: Luyện hóa Lăng Thiên tiêu phổ
Chương 3129: Tiên Đạo Ngâm
Chương 3130: Cung điện dưới mặt đất
Chương 3131: Trung điện
Chương 3132: Tiến vào hậu điện
Chương 3133: Hợp tấu
Chương 3134: Vạn vật sinh hương
Chương 3135: Nhạc giới (1)
Chương 3136: Nhạc giới (2)
Chương 3137: Thiệp mời
Chương 3138: Đại đạo hòa minh
Chương 3139: Gặp chuyện không may?
Chương 3140: Tứ hữu tông môn
Chương 3141: Xác nhập tông môn
Chương 3142: Hợp tấu kháng địch (Thượng)
Chương 3143: Hợp tấu kháng địch (Trung)
Chương 3144: Hợp tấu kháng địch (Hạ)
Chương 3145: Dùng họa khắc họa (1)
Chương 3146: Dùng họa khắc họa (2)
Chương 3147: Chém giết Ám Minh tông chủ
Chương 3148: Trở lại thành Vân Châu
Chương 3149: Thiên địa cục
Chương 3150: Đi phủ đệ Nguyên Dương Đế Quân
Chương 3151: Mắng lão gia tử
Chương 3152: Kiếp Ma lão nhân
Chương 3153: Đăng ký lễ vật (1)
Chương 3154: Đăng ký lễ vật (2)
Chương 3155: Ba đại vương tử
Chương 3156: Ta muốn đệ nhất danh
Chương 3157: Thất Nhật Hồi Hồn Đan
Chương 3158: Vân Lang Y Tiên
Chương 3159: Vấn Tâm Thạch (1)
Chương 3160: Vấn Tâm Thạch (2)
Chương 3161: Trang giấy cổ quái
Chương 3162: Lễ vật của Nhiếp Vân (1)
Chương 3163: Lễ vật của Nhiếp Vân (2)

Chương 3164: Chỗ ngồi phong ba (Thượng)
Chương 3165: Chỗ ngồi phong ba (Hạ)
Chương 3166: Bình Quốc vương gia
Chương 3167: Y không trị sẽ chết người
Chương 3168: Thứ tư
Chương 3169: Cửu phẩm Tụ Linh Đan
Chương 3170: Đệ nhất là hắn?
Chương 3171: Nhắc lại đổ ước
Chương 3172: Vân Lang Y Tiên nghi vấn (1)
Chương 3173: Vân Lang Y Tiên nghi vấn (2)
Chương 3174: Duẫn Duyên huynh là hắn?
Chương 3175: Truyền nhân Thần Nông
Chương 3176: Không phải mắt mù
Chương 3177: Thần Tháp Đế Quân
Chương 3178: Ba vị Đại Đế
Chương 3179: Kim Linh Thủy Văn Ngư
Chương 3180: Trạng thái chân không tụ thủy
Chương 3181: Bữa tiệc lớn
Chương 3182: Dung hợp (1)
Chương 3183: Dung hợp (2)
Chương 3184: Thực lực tăng vọt
Chương 3185: Vạn Giới Động Thiên
Chương 3186: Đi Diệp phủ
Chương 3187: Bảo vật
Chương 3188: Lục Hi
Chương 3189: Quan thứ tư
Chương 3190: Nhiếp Đồng nghịch thiên
Chương 3191: Cửa thứ sáu
Chương 3192: Hồn Đoạn Thiên Nhai
Chương 3193: Thông qua khảo hạch
Chương 3194: Luyện hóa Viêm Hoàng điện (1)
Chương 3195: Luyện hóa Viêm Hoàng điện (2)
Chương 3196: Kiếm giới hình thức ban đầu
Chương 3197: Bái Nhiếp Vân làm sư
Chương 3198: Đa Ba vương tử tới chơi
Chương 3199: Hồng Nguyên trưởng lão mang tin tức
Chương 3200: Kế hoạch của Đa Ba vương tử (Thượng)
Chương 3201: Kế hoạch của Đa Ba vương tử (Hạ)
Chương 3202: Phiền toái lớn
Chương 3203: Nhữ Hạ vương tử tới (1)

Chương 3204: Nhữ Hạ vương tử tới (2)
Chương 3205: Đàm điều kiện
Chương 3206: Lang Yên Cổ thành
Chương 3207: Mở quan tài
Chương 3208: Mang thai
Chương 3209: Giải quyết
Chương 3210: Cứu sống
Chương 3211: Văn tiểu thư giảng thuật câu chuyện (Thượng)
Chương 3212: Văn tiểu thư giảng thuật câu chuyện (Hạ)
Chương 3213: Chó đen thè lưỡi liếm thi
Chương 3214: Nâng thi
Chương 3215: Hoàn Kiền phục sinh
Chương 3216: Hạo Kiền trải qua chuyện quỷ dị
Chương 3217: Huyễn nữ
Chương 3218: Thi Vương vạn năm
Chương 3219: Chuẩn bị
Chương 3220: Đuổi bắt
Chương 3221: Chém giết Thi Vương
Chương 3222: Huyễn Giới châu (1)
Chương 3223: Huyễn Giới châu (2)
Chương 3224: Luyện hóa Huyễn Giới châu
Chương 3225: Đến Kiếm Linh Sơn
Chương 3226: Bùi Dương
Chương 3227: Tu luyện chi đạo
Chương 3228: Thí kiếm thạch
Chương 3229: Bùi Dương thử kiếm
Chương 3230: Ếch ngồi đáy giếng
Chương 3231: Kiếm quang của Nhiếp Đồng
Chương 3232: Tiến vào kiếm linh tháp (Thượng) (1)
Chương 3233: Tiến vào kiếm linh tháp (Thượng) (2)
Chương 3234: Tiến vào kiếm linh tháp (Trung)
Chương 3235: Tiến vào kiếm linh tháp (Hạ)
Chương 3236: Lãi lớn
Chương 3237: Phá thế
Chương 3238: Tầng thứ ba
Chương 3239: Nhân vật đáng sợ nhất
Chương 3240: Vết kiếm chế kiếm
Chương 3241: Tầng thứ tám
Chương 3242: Ôm đùi sai
Chương 3243: Vạn kiếm phệ tâm

Chương 3244: Nhiếp Đồng đột phá (1)
Chương 3245: Nhiếp Đồng đột phá (2)
Chương 3246: Phệ tâm ảo cảnh
Chương 3247: Kiếm Linh cốc
Chương 3248: Đại tế tự
Chương 3249: Luận đạo
Chương 3250: Đại tế tự khuyên can
Chương 3251: Lục Siêu
Chương 3252: Nổi điên Lục Đào
Chương 3253: Lục Vân Tử
Chương 3254: Luyện Kiếm Thạch
Chương 3255: Nhị Tế Ty tán dương (1)
Chương 3256: Nhị Tế Ty tán dương (2)
Chương 3257: Đánh cuộc kỳ ba
Chương 3258: Lục Tử Siêu
Chương 3259: Ăn vạ
Chương 3260: Kiếm Trì
Chương 3261: Có dám hay không (thượng)
Chương 3262: Có dám hay không (hạ)
Chương 3263: Mộ chôn quần áo và di vật (1)
Chương 3264: Mộ chôn quần áo và di vật (2)
Chương 3265: Thiết bài kiếm ý
Chương 3266: Lục Đào là người tốt
Chương 3267: Đánh chết là được (thượng)
Chương 3268: Đánh chết là được (hạ)
Chương 3269: Chỗ sâu của Kiếm Trì
Chương 3270: Kiếm Trì tâm
Chương 3271: Lục Hi Lệnh uy lực
Chương 3272: Đại Tế Ty tức giận (1)
Chương 3273: Đại Tế Ty tức giận (2)
Chương 3274: Lục Siêu hâm mộ
Chương 3275: Thâm đàm (thượng)
Chương 3276: Thâm đàm (hạ)
Chương 3277: Đối chiến Lục Bác
Chương 3278: Toàn bộ quỳ xuống
Chương 3279: Thâu Thiên Tá Thọ
Chương 3280: Nhiếp Vân dựa vào
Chương 3281: Giải Độc Y Điển (1)
Chương 3282: Giải Độc Y Điển (2)
Chương 3283: Bồi thường

Chương 3284: Nhiếp Đồng lần nữa đột phá
Chương 3285: Nội cốc mở ra (thượng)
Chương 3286: Nội cốc mở ra (hạ)
Chương 3287: Bích họa
Chương 3288: Màn đêm đi tới
Chương 3289: Cổ quái bầy sói (thượng) (1)
Chương 3290: Cổ quái bầy sói (thượng) (2)
Chương 3291: Cổ quái bầy sói (hạ)
Chương 3292: Ban ngày tới
Chương 3293: Con hổ
Chương 3294: Gặp Nhiếp Đồng
Chương 3295: Kiếm Thị lệnh
Chương 3296: Con hổ tế tự
Chương 3297: Sa mạc địa hình
Chương 3298: Lục Huyền đắc ý (1)
Chương 3299: Lục Huyền đắc ý (2)
Chương 3300: Chia nhau hành động
Chương 3301: Cục diện hỗn loạn
Chương 3302: Nhiếp Vân hỏng mất
Chương 3303: Chất vấn Lục Huyền
Chương 3304: Kiếm Thị xuất hiện
Chương 3305: Lục Huyền cũng là người tốt a (1)
Chương 3306: Lục Huyền cũng là người tốt a (2)
Chương 3307: Địa cung thần bí
Chương 3308: Nội cốc bí mật (thượng)
Chương 3309: Bí mật bên trong cốc (hạ)
Chương 3310: Kiểm kê Kiếm Ý phù (thượng) (1)
Chương 3311: Kiểm kê Kiếm Ý phù (thượng) (2)
Chương 3312: Kiểm kê Kiếm Ý phù (hạ)
Chương 3313: Chẳng lẽ ta sai rồi sao? (1)
Chương 3314: Chẳng lẽ ta sai rồi sao? (2)
Chương 3315: Triệt để trở mặt (thượng)
Chương 3316: Triệt để trở mặt (hạ)
Chương 3317: Thần binh Đế cảnh ngươi có hay không? (1)
Chương 3318: Thần binh Đế cảnh ngươi có hay không? (2)
Chương 3319: Đại Tế Tự nổi điên
Chương 3320: Gió bắt đầu thổi (1)
Chương 3321: Gió bắt đầu thổi (2)
Chương 3322: Nhiếp Đồng xuất hiện
Chương 3323: Phân thân (1)

Chương 3324: Phân thân (2)
Chương 3325: Trở lại Vân Châu thành
Chương 3326: Tin tức mà Nguyên Dương Đế Quân mang đến (thượng) (1)
Chương 3327: Tin tức mà Nguyên Dương Đế Quân mang đến (thượng) (2)
Chương 3328: Tin tức mà Nguyên Dương Đế Quân mang đến (hạ)
Chương 3329: Khôi Lỗi đạo (1)
Chương 3330: Khôi Lỗi đạo (2)
Chương 3331: Lấy cớ
Chương 3332: Xông vào phủ của Đa Ba vương tử (1)
Chương 3333: Xông vào phủ của Đa Ba vương tử (2)
Chương 3334: Vào phủ
Chương 3335: Giao phong (1)
Chương 3336: Giao phong (2)
Chương 3337: Ôm cây đợi thỏ
Chương 3338: Bắt lấy toàn bộ (1)
Chương 3339: Bắt lấy toàn bộ (2)
Chương 3340: Quả boom hình người
Chương 3341: Võ Huân hỗ trợ (1)
Chương 3342: Võ Huân hỗ trợ (2)
Chương 3343: Cực địa Hàn Băng
Chương 3344: Tầm Hướng châm
Chương 3345: Lẻn vào Lưu Mộc vương phủ (thượng) (1)
Chương 3346: Lẻn vào Lưu Mộc vương phủ (thượng) (2)
Chương 3347: Lẻn vào bên trong Lưu Mộc vương phủ (hạ) (1)
Chương 3348: Lẻn vào bên trong Lưu Mộc vương phủ (hạ) (2)
Chương 3349: Thượng cổ Khôi Lỗi đạo (thượng)
Chương 3350: Thượng cổ Khôi Lỗi đạo (hạ)
Chương 3351: Đắc thủ (1)
Chương 3352: Đắc thủ (2)
Chương 3353: Khôi Lỗi đại đạo (1)
Chương 3354: Khôi Lỗi đại đạo (2)
Chương 3355: Huyết mạch giam cầm
Chương 3356: Phổ Thiên Đại Đế (thượng) (1)
Chương 3357: Phổ Thiên Đại Đế (thượng) (2)
Chương 3358: Phổ Thiên Đại Đế (trung)
Chương 3359: Phổ Thiên Đại Đế (hạ) (1)
Chương 3360: Phổ Thiên Đại Đế (hạ) (2)
Chương 3361: Hỏa Long địa uyên

Chương 3362: Thanh niên tài tuấn (thượng) (1)
Chương 3363: Thanh niên tài tuấn (thượng) (2)
Chương 3364: Thanh niên tài tuấn (hạ)
Chương 3365: Ba Đa thi ân
Chương 3366: Đa Ba vương tử phiền muộn (1)
Chương 3367: Đa Ba vương tử phiền muộn (2)
Chương 3368: Hỏa Long chi thạch
Chương 3369: Hỏa Long chi tâm (1)
Chương 3370: Hỏa Long chi tâm (2)
Chương 3371: Liên tục ra tay (thượng)
Chương 3372: Liên tục ra tay (hạ) (1)
Chương 3373: Liên tục ra tay (hạ) (2)
Chương 3374: Lưu Mộc đắc thủ
Chương 3375: Không ở chỗ của ta a
Chương 3376: Đại Đế triệu kiến (thượng) (1)
Chương 3377: Đại Đế triệu kiến (thượng) (2)
Chương 3378: Đại Đế triệu kiến (hạ)
Chương 3379: Đại đạo giao hòa (1)
Chương 3380: Đại đạo giao hòa (2)
Chương 3381: Đế cảnh?
Chương 3382: Các đại đế khiếp sợ (thượng)
Chương 3383: Các đại đế khiếp sợ (trung)
Chương 3384: Khiếp sợ các Đại Đế (hạ) (1)
Chương 3385: Khiếp sợ các Đại Đế (hạ) (2)
Chương 3386: Thực lực lùi lại?
Chương 3387: Sắc phong Thái tử?
Chương 3388: Thái tử là ai (thượng)
Chương 3389: Thái tử là ai? (Trung)
Chương 3390: Thái tử là ai? (Hạ)
Chương 3391: Ép buộc Đa Ba vương tử (1)
Chương 3392: Ép buộc Đa Ba vương tử (2)
Chương 3393: Thái tử là hắn?
Chương 3394: Tiến vào Vạn Giới động thiên
Chương 3395: Phương hướng Hỗn Loạn
Chương 3396: Phần Thiên Khu (thượng)
Chương 3397: Phần Thiên khu (Hạ)
Chương 3398: Vạn Giới Vũ Y tác dụng
Chương 3399: Xâm nhập Phần Thiên khu
Chương 3400: Đối chiến Phần Thiên Thú (thượng)
Chương 3401: Đối chiến Phần Thiên thú (hạ) (1)

Chương 3402: Đối chiến Phần Thiên thú (hạ) (2)
Chương 3403: Uy lực của Đại Đạo kia (thượng)
Chương 3404: Uy lực của Đại Đạo kia (hạ)
Chương 3405: Tiến vào khu trung tâm
Chương 3406: Phần Thiên Vương Thú
Chương 3407: Sầu muộn
Chương 3408: Thú Vương (thượng) (1)
Chương 3409: Thú Vương (thượng) (2)
Chương 3410: Thú Vương (hạ)
Chương 3411: Viêm Hoàng Điện ra
Chương 3412: Lấy đi hạch tâm
Chương 3413: Cấp tám
Chương 3414: 7 cấp thế giới
Chương 3415: Nhiếp Vân hiện thân
Chương 3416: Một cái tát chuyện (1)
Chương 3417: Một cái tát chuyện (2)
Chương 3418: Bắc Thần Hải
Chương 3419: Tâm trận
Chương 3420: Để Hằng Cổ hỏng mất
Chương 3421: Hàn Băng Đại Đế
Chương 3422: Chém giết Trinh Tường vương tử
Chương 3423: Diệp Đào đám người chấn kinh (1)
Chương 3424: Diệp Đào đám người chấn kinh (2)
Chương 3425: Băng Nhân
Chương 3426: Băng Nhân phẫn nộ
Chương 3427: Qua ba cửa ải
Chương 3428: Hoán cốt (thượng)
Chương 3429: Hoán cốt (hạ)
Chương 3430: Phong Thần Quyết đệ tam trọng
Chương 3431: Tác dụng của thiên phú Võ Đạo sư (1)
Chương 3432: Tác dụng của thiên phú Võ Đạo sư (2)
Chương 3433: Hàn Băng Nhận
Chương 3434: Liệt Thiên thú
Chương 3435: Hàn Băng Nhận cường đại
Chương 3436: Toàn bộ tấn cấp
Chương 3437: Trung tâm Liệt Thiên khu
Chương 3438: Lẫn vào Thú Vương cung (thượng) (1)
Chương 3439: Lẫn vào Thú Vương cung (thượng) (2)
Chương 3440: Lẻn vào Thú Vương cung (Hạ)
Chương 3441: Ai tính toán ai? (Thượng)

Chương 3442: Ai tính toán ai? (Hạ)
Chương 3443: Thú vương táng địa
Chương 3444: Gặp lại Phần Thiên Thú Vương
Chương 3445: Song vương đại chiến
Chương 3446: Truy tìm Đa Ba vương tử
Chương 3447: Thiên Đạo hoa (1)
Chương 3448: Thiên Đạo hoa (2)
Chương 3449: Ma Nghiêm nổi điên
Chương 3450: Đa Ba tấn cấp Thiên Đạo
Chương 3451: Châm ngòi
Chương 3452: Tìm được thế giới chi tâm
Chương 3453: Vây công
Chương 3454: Át chủ bài của Đa Ba vương tử
Chương 3455: Hoàn mỹ giới vực (Thượng)
Chương 3456: Hoàn mỹ giới vực (Hạ) (1)
Chương 3457: Hoàn mỹ giới vực (Hạ) (2)
Chương 3458: Nhiếp Vân im lặng
Chương 3459: Lựa chọn
Chương 3460: Hiến tế Viêm Hoàng điện
Chương 3461: Hàng phục Liệt Thiên Thú vương
Chương 3462: Chém giết đám người Đa Ba
Chương 3463: Nhị châu cảnh đỉnh phong
Chương 3464: Trở lại Thần giới (1)
Chương 3465: Trở lại Thần giới (2)
Chương 3466: Truyền thụ ngọc tỷ
Chương 3467: Nhiếp Vân vào triều (Thượng)
Chương 3468: Nhiếp Vân vào triều (Trung)
Chương 3469: Nhiếp Vân vào triều (Hạ)
Chương 3470: Nhiếp Vân phản kích (Thượng)
Chương 3471: Nhiếp Vân phản kích (Hạ)
Chương 3472: Bình Quốc Vương tấn cấp (1)
Chương 3473: Bình Quốc Vương tấn cấp (2)
Chương 3474: Bích Lạc tiên tử gặp chuyện không may
Chương 3475: Hãm Không Vực
Chương 3476: Tiến vào thành Hãm Không
Chương 3477: Vô Biên Thâm Uyên
Chương 3478: Thương Lư Đại Đế phiền muộn (Thượng)
Chương 3479: Thương Lư Đại Đế phiền muộn (Trung)
Chương 3480: Thương Lư Đại Đế phiền muộn (Hạ) (1)
Chương 3481: Thương Lư Đại Đế phiền muộn (Hạ) (2)

Chương 3482: Dưới đầm nước
Chương 3483: Thần thạch cực phẩm
Chương 3484: Giàu nhất Thần giới
Chương 3485: Hầu Khổng
Chương 3486: Bạch Tu Ông
Chương 3487: Hậu nhân Hàn Băng Đại Đế
Chương 3488: Thù lao
Chương 3489: Nghi hoặc và suy đoán
Chương 3490: U Hoàng Tinh
Chương 3491: Huyền Thiên thượng tôn
Chương 3492: Không có biện pháp (1)
Chương 3493: Không có biện pháp (2)
Chương 3494: Xin lỗi (1)
Chương 3495: Xin lỗi (2)
Chương 3496: Viêm Hoàng điện cảm ứng
Chương 3497: Thôn Phệ huyết dịch
Chương 3498: Bích Lạc tiên tử tỉnh lại
Chương 3499: Thần Nông đỉnh
Chương 3500: Nửa năm sau
Chương 3501: Đạm Đài Lăng Nguyệt xoắn xuýt (thượng) (1)
Chương 3502: Đạm Đài Lăng Nguyệt xoắn xuýt (thượng) (2)
Chương 3503: Đạm Đài Lăng Nguyệt xoắn xuýt (hạ)
Chương 3504: Luyện hóa Thánh Sơn
Chương 3505: Ngũ Châu cảnh đỉnh phong
Chương 3506: Trở lại Phổ Thiên Hoàng cung
Chương 3507: Tấn cấp Đại Đế (thượng)
Chương 3508: Tấn cấp Đại Đế (hạ) (1)
Chương 3509: Tấn cấp Đại Đế (hạ) (2)
Chương 3510: Nhiếp Đồng phát uy (thượng)
Chương 3511: Nhiếp Đồng phát uy (trung)
Chương 3512: Nhiếp Đồng phát uy (hạ)
Chương 3513: Luyện hóa cường giả Đại Đế (thượng)
Chương 3514: Luyện hóa cường giả Đại Đế (hạ)
Chương 3515: Lãnh Vũ (1)
Chương 3516: Lãnh Vũ (2)
Chương 3517: Thần Nữ thành
Chương 3518: Bát Phương Quán (thượng)
Chương 3519: Bát Phương quán (Hạ)
Chương 3520: Đại náo Bát Phương quán (Thượng)
Chương 3521: Náo Bát Phương quán (Hạ)

Chương 3522: Gặp lại Đạm Thai Lăng Nguyệt (Thượng)
Chương 3523: Gặp Đạm Thái Lăng Nguyệt (Hạ)
Chương 3524: Luận bàn
Chương 3525: Ba chiêu (Hạ)
Chương 3526: Ba chiêu (Hạ)
Chương 3527: Trận tỷ thí thứ hai (1)
Chương 3528: Trận tỷ thí thứ hai (2)
Chương 3529: Trấn áp Đạm Thai Lăng Nguyệt
Chương 3530: Phục chế
Chương 3531: Lẻn vào Thần Nữ phong
Chương 3532: Bí mật Đế Huyền (Thượng)
Chương 3533: Bí mật Đế Huyền (Hạ)
Chương 3534: Hiên Thần công tử đắc ý
Chương 3535: Phục chế tiên đằng
Chương 3536: Hối đoái Thần Thạch (1)
Chương 3537: Hối đoái Thần Thạch (2)
Chương 3538: Phối dược
Chương 3539: Ta có tiên đằng (thượng) (1)
Chương 3540: Ta có tiên đằng (thượng) (2)
Chương 3541: Ta có tiên đằng (hạ)
Chương 3542: Chiến thắng
Chương 3543: Thần Tháp Đế quân tới chơi (1)
Chương 3544: Thần Tháp Đế quân tới chơi (2)
Chương 3545: Tâm Ma quỷ dị (thượng)
Chương 3546: Tâm Ma quỷ dị (hạ) (1)
Chương 3547: Tâm Ma quỷ dị (hạ) (2)
Chương 3548: Tình Si Đạo tôn
Chương 3549: Bị đánh lén
Chương 3550: Có người tới thăm (thượng) (1)
Chương 3551: Có người tới thăm (thượng) (2)
Chương 3552: Có khách tới chơi (hạ)
Chương 3553: Lễ vật cuối cùng (thượng) (1)
Chương 3554: Lễ vật cuối cùng (thượng) (2)
Chương 3555: Lễ vật cuối cùng (hạ)
Chương 3556: Lễ vật của Hiên Thần công tử
Chương 3557: Lễ vật của Nhiếp Vân
Chương 3558: Xú bà nương (1)
Chương 3559: Xú bà nương (2)
Chương 3560: Triệt để trở mặt
Chương 3561: Động thủ!

Chương 3562: Chém giết Âu Dương Ma Thiên
Chương 3563: Thần giới vô địch!
Chương 3564: Xé rách ngụy trang
Chương 3565: Thiên Đạo Hạo Kiếp giáng lâm (1)
Chương 3566: Thiên Đạo Hạo Kiếp giáng lâm (2)
Chương 3567: Trùng kích Đế Cảnh
Chương 3568: Đạm Đài đột phá (thượng)
Chương 3569: Đạm Đài đột phá (hạ)
Chương 3570: Chân Hư giới
Chương 3571: Đạm Đài độ Lôi kiếp
Chương 3572: Các Đại Đế phát điên (thượng) (1)
Chương 3573: Các Đại Đế phát điên (thượng) (2)
Chương 3574: Các Đại Đế phát điên (hạ)
Chương 3575: Chu La vực
Chương 3576: Bách Hương lâu
Chương 3577: Tuyệt thế mỹ vị
Chương 3578: Mua sắm thi thể Đế thú (thượng) (1)
Chương 3579: Mua sắm thi thể Đế thú (thượng) (2)
Chương 3580: Mua sắm thi thể Đế thú (hạ)
Chương 3581: Chân Hư đấu giá thành
Chương 3582: Tâm Ma Đại Đế mời
Chương 3583: Phổ Thiên Đại Đế hiện trạng
Chương 3584: Thập Nhất Châu đỉnh phong
Chương 3585: Mời hắn tới (1)
Chương 3586: Mời hắn tới (2)
Chương 3587: Hư Giới (thượng)
Chương 3588: Hư Giới (hạ)
Chương 3589: Thượng cổ chiến trường (thượng)
Chương 3590: Thượng cổ chiến trường (hạ)
Chương 3591: Nhiếp Vân Đại Đế (thượng)
Chương 3592: Nhiếp Vân Đại Đế (hạ) (1)
Chương 3593: Nhiếp Vân Đại Đế (hạ) (2)
Chương 3594: Thực lực của Nhiếp Vân
Chương 3595: Tiến vào U Ma cảnh
Chương 3596: Cứu ra Phổ Thiên Đại Đế
Chương 3597: Diệt thế cùng Đế Vẫn Hạo Kiếp
Chương 3598: Nhiều kỷ nguyên Đại Đế
Chương 3599: Bí mật của Đế thú (1)
Chương 3600: Bí mật của Đế thú (2)
Chương 3601: Giúp Dao Sương luyện chế thân thể

Chương 3602: Tình Si Đạo Tôn
Chương 3603: Bích Lạc tiên tử độ kiếp
Chương 3604: Lại về Thanh Sơn bộ phận
Chương 3605: Uyển Nhi gây tai hoạ
Chương 3606: Hồng Hà Đại Đế
Chương 3607: Hồng Hà Đại Đế sợ mất mật (1)
Chương 3608: Hồng Hà Đại Đế sợ mất mật (2)
Chương 3609: Lại về Hỗn Độn Hải Dương
Chương 3610: Hơn ngàn tế đàn
Chương 3611: Hạo kiếp bắt đầu (thượng)
Chương 3612: Hạo kiếp bắt đầu (hạ)
Chương 3613: Đế Huyền mời
Chương 3614: Đế Huyền? Thiên Đạo?
Chương 3615: Phù Thế tháp (1)
Chương 3616: Phù Thế tháp (2)
Chương 3617: Lại có người tìm
Chương 3618: Thần Nông Đại Đế trở về
Chương 3619: Thiên địa bí mật của Lục đạo
Chương 3620: Bí mật cuối cùng (thượng)
Chương 3621: Bí mật cuối cùng (trung)
Chương 3622: Bí mật cuối cùng (hạ)
Chương 3623: Thôn phệ Thần giới bản nguyên (thượng) (1)
Chương 3624: Thôn phệ Thần giới bản nguyên (thượng) (2)
Chương 3625: Thôn phệ Thần giới bản nguyên (hạ)
Chương 3626: Nhiếp Vân phát uy
Chương 3627: Các Đại Đế vô sỉ
Chương 3628: Toàn bộ chém giết
Chương 3629: Đại Đế sống nhiều kỷ nguyên thần phục
Chương 3630: Đại lượng tạo nên Đại Đế
Chương 3631: Thiên Đạo hóa hình (1)
Chương 3632: Thiên Đạo hóa hình (2)
Chương 3633: 100 châu
Chương 3634: Vĩnh hằng (kết thúc)

------oOo------

Chương 1: Thiên Địa Tạo Hóa, Vô hạn huyết thống

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Sát! Sát!"

Một tiếng hét to tràn ngập phẫn nộ, oán hận và không cam lòng, Nhiếp Vân dần dần tỉnh lại.

"Vân nhi, con rốt cục đã tỉnh lại, lần sau cũng không nên dọa mẹ như vậy nữa!"

Vừa mở mắt chợt nghe được một thanh âm nức nở.

Nghe được cái thanh âm này, Nhiếp Vân giật mình, con mắt lập tức trừng tròn xoe, vội vàng quay đầu nhìn sang phương hướng thanh âm vang lên, quả nhiên thấy một nữ nhân trung niên ngồi ở bên giường, hai cái hốc mắt hồng hồng, trong ánh mắt hiện đầy tơ máu, tựa hồ đã mấy đêm chưa chợp mắt.

"Mẹ?"

Nhiếp Vân toàn thân cứng đờ, trong đầu một hồi nổ vang lên, hiện lên một đoạn ký ức.

Bản thân tên là Nhiếp Vân, là một gã có đan điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong siêu cấp cường giả, thời điểm Yêu tộc xâm nhập, hắn cùng hơn mười vị anh em kết nghĩa tiến nhập đại lục thần bí nhất vạn giới sơn tìm kiếm dấu vết thần linh lưu lại mong tìm được cơ hội đột phá, tìm kiếm một đường sống.

Trải qua nhiều phen nguy hiểm, tại thời không xa xôi ở sâu bên trong quả nhiên phát hiện ra nền văn minh Viễn Cổ lưu lại, lúc bản thân tìm được vô cùng hoan hỷ, còn chưa kịp nhìn kỹ, đã bị một thanh trường kiếm đâm xuyên qua ngực!

Ra tay lại là huynh đệ mình tín nhiệm nhất! Bọn họ rõ ràng đã sớm quy thuận Yêu tộc, lợi dụng mình để tìm kiếm khu di tích này!

Cùng lúc đó Yêu tộc tiến vào nhanh chóng và hung hãn, dưới đại thế Yêu tộc xâm lấn mạnh mẽ, Nhiếp Vân vốn không có khả năng sống sót, nhưng quá đau xót khi bị huynh đệ tín nhiệm nhất phản bội, làm cho hắn cuồng nộ, tuy trọng thương nhưng hắn vẫn cố gắng sử dụng hết sức lực cuối thi triển ra cấm kỵ chi thuật, không

tiếc hao tổn tuổi thọ, ra sức chém giết, cuối cùng cũng tiêu diệt tất cả kẻ phẩn bội.

Sau trận chiến ấy Vạn Giới sơn, Viễn Cổ văn minh sụp đổ! Toàn bộ Yêu nhân tộc xâm nhập vào Viễn cổ và đám phản đồ toàn bộ bị tiêu diệt.

"Ta không lẽ chết rồi, gia tộc đã sớm bị diệt sao?"

Hiện lên cái đoạn ngắn này, Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm, khi con mắt nhìn qua hoàn cảnh quen thuộc chung quanh , một đạo sét đánh hiện lên trong đầu, miệng hé mở, phát ra 1 lời khó tin.
"Ta rõ ràng... Về tới ba trăm năm trước? Năm nay mới mười sáu tuổi?"

Cảnh tượng trước mắt thật khó tin, cả đời hắn không bao giờ quên, đúng là năm đó mười sáu tuổi đi ra ngoài, gặp gia tộc đồng tông đường huynh Nhiếp Siêu, một câu không hợp thì cãi nhau, thực lực chênh lệch cưới cùng bị đối phương đánh trọng thương.

Trọng thương lần này bản thân hắn hôn mê suốt năm ngày năm đêm, mẫu thân liền ở bên cạnh hắn suốt năm ngày năm đêm! Cuối cùng thật vất vả tỉnh lại, thực lực từ Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ tam trọng Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ thụt lùi nhiều cấp, một lần nữa trở lại đệ nhất trọng Dẫn Khí cảnh giới!

Chính là bởi vì thực lực bạo sụt, bỏ lỡ khảo hạch gia tộc đệ tử, Địa Vị phân chi của mình hạ xuống đến thấp nhất, bị gia tộc vứt bỏ, bị ép ly khai Lạc Thủy thành, do đó toàn bộ phân chi một đường không phấn đấu, chịu đủ ngoại nhân khi nhục, tộc nhân không nơi nương tựa, lần lượt qua đời hết.

Cũng chính bởi vì trọng thương lần này, mẫu thân hắn vì mún cứu hắn liền dấu mọi người 1 mình bò lên trên Hà Lạc Phong, tìm kiếm Bồng Hinh Tuyết Liên cứu hắn, không may trượt chân ngã xuống mà chết, trở thành việc hối tiếc cả đời!

"Không có việc gì thì đừng giả chết, dậy sớm một chút tu luyện!"

Ngay thời điểm Nhiếp Vân đầu óc choáng váng, mơ hồ, có chút khó

hiểu, bỗng một tiếng quát lạnh vang lên, nói chuyện chính là một trung niên nhân có chút lôi thôi, cầm một cái cự đại hồ lô rượu, mùi rượu ngút trời, trong khi nói chuyện, thất tha thất thểu đi ra ngoài.

"Cha?" Chứng kiến người này, nghe được tiếng quát lớn, Nhiếp Vân cũng không phản cảm, ngược lại vành mắt nhịn không được đỏ lên.

Cha mình Nhiếp Khiếu Thiên, từng đã là gia tộc đệ nhất thiên tài, mở ra bảy đại huyết thống thừa số Vương tộc đỉnh phong tu luyện giả, không đến hai mươi lăm tuổi, có được Khí Hải Cửu Trọng Thiên tầng thứ bảy Binh Giáp cảnh giới, năm đó là quán quân thi đấu tài tuấn Lạc Thủy, là người đoạt giải Lạc Thủy kim thuẫn, ngay tại tất cả mọi người cho là hắn có thể đột phá gông cùm xiềng xích tầng thứ bảy tiến giai Khí Tông trở thành một đại tông sư, lại đột nhiên tẩu hỏa nhập ma, Khí Hải tổn hại tất cả công lực hủy hoại chỉ trong chốc lát!

Khí Hải tổn hại, thì không có cách nào tiếp tục tu luyện, danh xưng siêu cấp thiên tài trăm năm khó gặp mà nói, đả kích thật sự quá lớn, phụ thân từ nay về sau một đường không phấn chấn, cả ngày mượn rượu tiêu sầu.

Do thiên tài biến thành phế vật, đối thủ trước kia của phụ thân nhao nhao xa lánh, phân chi của hắn ở Địa Vị gia tộc lập tức ngày càng tuột dốc, đến bây giờ đã bị phái đến khu vực biên giới Lạc Thủy thành , đến gia tộc phủ đệ đều không cho phép tiến vào!

Bản thân mình được sinh ra ở loại hoàn cảnh này, vừa ra đời thì đã bị đủ loại khi dễ cùng cười nhạo, bởi vậy, đối với hết thảy việc liên quan bởi phụ thân, một mực rất là chán ghét, thậm chí chán ghét cái gia đình này!

Nếu như không phải phụ thân này, chính mình hoàn toàn có thể mở ra huyết thống thừa số sớm hơn, hơn nữa đạt được nhiều tài nguyên tu luyện, nói như vậy, thực lực của chính mình sẽ tăng lên nhanh hơn, còn trở thành thiên tài đệ tử mỗi người trong gia tộc sùng bái, mà không phải luân lạc tới ở tại biên giới thành thị, người người khinh bỉ, người người xem thường!

Nếu như không phải phụ thân này, mình cũng không cần bị vũ nhục nhiều như vậy, làm một chuyện gì đều có cản trở, sinh hoạt quẫn bách!

Cũng bởi vì những... nguyên nhân này, chính mình càng ngày càng chán ghét phụ thân, bản thân hắn cùng phụ thân cũng không có bất kỳ thân tình đáng nói.
Tình huống này kéo dài đến ngày đó...

Ngày đó tràn ngập huyết sắc, Yêu tộc đại quân đột kích toàn bộ Lạc Thủy thành, phụ thân lấy thân hình đứng ở trước mặt mình, bị một đầu dị Yêu tộc đầu lĩnh một lưỡi đâm xuyên!

Vào lúc Phụ thân sắp chết mình mới hiểu ra rằng, hắn người mà mình từng thầm ghét mà vì mình tạo cơ hội cho mình có thể mở ra huyết thống thừa số, không tiếc cùng người khác trao đổi, bán đi Vấn Lân Bảo đao được coi như tánh mạng của mình!

Vì mình có thể tu luyện nhanh chóng, không tiếc quỳ trước tộc trưởng, thừa nhận khuất nhục, cầu lấy Linh Cốc đan, lại làm cho mẫu thân giả như vô tình có được, đưa cho mình!

Vì mình không bị liên quan đến thanh danh của hắn, không tiếc nhịn đau tại trước mặt nhi tử giả trang ra một bộ mặt lạnh lùng...

Thế nhưng mà... Một khắc này biết rõ lại có thể như thế nào đây? Phụ thân đã đi rồi, triệt để đã ra đi vì chính mình!

Cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng, tử dục dưỡng mà thân không đợi!

Chính mình bản thân quá ngu muội không nhận ra, nếu nhưbiết sớm, thì cũng không hỗn trướng như vậy, mẫu thân mất, về sau mình chưởng quản phân chi, nhục mạ hắn không dám về nhà! Nếu như sớm nhận ra, thì cũng không tại thời điểm Yêu tộc tiến đến, kêu gào chê trách phụ thân là thứ phế vật, làm ông nản lòng thoái chí lại cam nguyện chịu chết vì mình! Nếu như sớm minh bạch, thì cũng không...

Rất nhiều nếu như, rất nhiều sẽ không, đều nương theo một

thương theo gió nhạt nhòa, rốt cuộc không cách nào truy hồi!

Cha, là nhi tử xin lỗi ngươi!
Cha, là nhi tử hỗn trướng!
Cha, là nhi tử không hiểu chuyện, là nhi tử không biết khổ tâm của ngươi!

Cha, sau lần tái sinh này, nhi tử nguyện ý dùng tánh mạng đi đền bù sai lầm trước kia, dùng tánh mạng bảo vệ vinh dự cùng tôn nghiêm của ngườii!

"Cha!"
Tâm tình kích động, nhìn phụ thân có chút lam lũ, Nhiếp Vân vành mắt đỏ lên, tiếng cha đã mấy trăm năm chưa gọi nay từ miệng hắn chậm rãi hô lên, mang theo nhi tử phát ra từ nội tâm quyến mộ.

"Ngươi gọi ta... Cái gì?" Nhiếp Khiếu Thiên hướng ra phía ngoài đi bước chân lảo đảo thoáng một phát, toàn thân nhịn không được run, không thể tin được khi nghe được thanh âm này.
Đứa con trai này, bắt đầu từ khi sáu tuổi, tựu xấu hổ tại thân thế, xấu hổ về người phụ thân này, chưa bao giờ hô qua một tiếng "Cha", như thế nào... Như thế nào...

"Cha, uống ít một chút rượu, ngươi năm đó tổn thương còn không có triệt để lành lại!" Kèm nén sự xúc động của mình, Nhiếp Vân nói.

"Để cho ta uống ít rượu? Con của ta gọi ta là cha? Không, không, ta làm cho ngươi hổ thẹn, không xứng làm cha của ngươi..." Nhiếp Khiếu Thiên vội vàng đi ra ngoài, đưa lưng về phía bọn người Nhiếp Vân, chậm rãi chảy ra hai đường nước mắt đục ngầu...

Nhi tử chịu gọi ta "Cha" rồi, chịu nhận ta rồi, hiện tại ta cho dù chết, cũng đáng!

"Về sau lại cùng phụ thân nói chuyện a, hắn hiện tại còn đắm chìm tại bóng mờ thất bại năm đó, ta nhất định phải hóa giải cái khúc mắc này!" Thở dài một tiếng, Nhiếp Vân nhìn về phía mẫu thân "Mẹ, ta không sao, xem ánh mắt ngươi đều đỏ, nhất định là mệt mỏi, nhanh lên nghỉ ngơi, ngày mai ta hướng ngươi thỉnh an!"

"Không có việc gì là tốt rồi, vừa tỉnh lại nên ngủ một hồi, ta sẽ tìm liệu thương thánh dược tốt nhất cho ngươi trị thương, cho ngươi khôi phục hoàn toàn!" Mẫu thân Nhiếp linh vì một thời gian dài bên cành chăm sóc hắn, không nghĩ ngơi, một lòng lo lắng cho con, muốn hắn sớm tỉnh lại, áp lực một mực chèo chống trong nội tâm đột nhiên buông lỏng xuống, quả nhiên cảm thấy có chút mệt nhọc, đứng người lên an ủi vài câu liền trở về phòng nghỉ ngơi.

"Muốn cải biến hết thảy, phải có được thực lực, đừng lãng phí thời gian, nhanh chóng tu luyện a!"
Cha mẹ đều rời phòng, Nhiếp Vân chậm rãi ngồi dậy, dựa theo điều tức phương thức, tiến nhập trạng thái tu luyện.

Khí Hải tu luyện giả, tổng cộng có chín cái cảnh giới, thì ra là tục xưng Khí Hải Cửu Trọng Thiên, theo thứ tự là nhất trọng Dẫn Khí, nhị trọng Linh Cốc, tam trọng Dưỡng Tức, tứ trọng Chân Khí, ngũ trọng Xuất Thể, lục trọng Thành Cương, thất trọng Binh Giáp, bát trọng Khí Tông, cửu trọng Chí Tôn!

Khí Hải tu luyện căn cứ huyết thống cao thấp phán định thiên phú, huyết thống càng cao tu luyện thiên phú cũng lại càng mạnh, về sau có thể đạt tới cảnh giới rất cao!

Huyết thống cao thấp dùng huyết thống thừa số cân nhắc, huyết thống thừa số là một người khi sinh ra đã được định ra, đại biểu cho thiên phú, số lượng càng nhiều, thân phận lại càng tôn quý, chia làm hoàng, Vương, hầu, quý, phàm năm cấp bậc, bình thường tu luyện giả không có huyết thống thừa số, có thể mở ra 1 cái, cho dù phàm tộc thượng phẩm huyết thống rồi, 2—3 cái là quý tộc huyết thống, theo thứ tự suy ra, 4—5 hầu tộc, 6—7 Vương tộc, 8—9 thì là thưa thớt nhất hoàng tộc huyết thống!

Từng cấp bậc lại căn cứ huyết thống thừa số nhiều ít, lại chia làm thượng phẩm, hạ phẩm! Đồng dạng là Vương tộc huyết thống, thượng phẩm huyết thống tựu so hạ phẩm huyết thống Địa Vị cao, càng thêm tôn quý!

Năm đó phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên có thể trọn vẹn mở ra 7 đại huyết thống thừa số, trở thành Vương tộc thượng phẩm huyết thống, có được tiềm lực to lớn!

7 đại huyết thống thừa số, từng đều có thể tại Khí Hải hình thành một cái đan điền, nói cách khác, một mình hắn thì có bảy đại đan điền, tốc độ tu luyện là gấp bảy lần người khác!

Người khác tu luyện bảy ngày chỉ tương đương với hắn một ngày, loại thiên phú này tuyệt đối có thể dùng khủng bố để hình dung!

"Ân? huyết thống thừa số của ta đâu? Không phải đã sớm mở ra sao? Như thế nào mà một cái cũng không có?"

Tinh thần vừa tiến vào Khí Hải, Nhiếp Vân lập tức phát hiện không ổn, sững sờ tại chỗ.
Chính mình trước khi trọng sinh thiên phú tuy nhiên so ra kém phụ thân, thực sự không tính quá kém, bằng không cũng không có khả năng tu luyện tới đan điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong rồi! hắn nhớ lại, năm đó hắn mười sáu tuổi mở ra trọn vẹn ba cái huyết thống thừa số, thân quý tộc thượng phẩm huyết thống, như thế nào hiện giờ trong người ngay cả một cái huyết thống thừa số đều không có?

Điều đó không có khả năng!

Không có huyết thống thừa số, chỉ là tu luyện giả bình thường, cho dù có công pháp tốt nhất, cũng không có khả năng luyện đến đan điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, làm thế nào để báo thù, làm như thế nào để phân chi nhánh hưng thịnh?

"Hơn nữa, ta nhớ được lúc mười sáu tuổi trọng thương tỉnh lại, còn có Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ nhất trọng cảnh giới, như thế nào... Hiện tại một chút thực lực cũng không có?"

Không có huyết thống thừa số vốn là rất quỷ dị rồi, trong cơ thể rõ ràng một chút thực lực đều không có, chẳng lẽ sau khi trọng sinh, chẳng những người cải biến, mà ngay cả thân thể tu vị đều thay đổi? Hơn nữa không có tiến về phía trước, ngược lại lui về phía sau?

"Đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra..."

Ầm ầm!
Ngay tại Nhiếp Vân trong nội tâm nghi hoặc, không biết chuyện gì xảy ra thời điểm, đột nhiên trước đầu một hồi nổ vang, một ý niệm cổ xưa và hùng hậu lập tức vang vọng tại toàn bộ trong óc.

"Thiên Địa Tạo Hóa, vô hạn huyết thống!"

Trong chốc lát, trong ý niệm truyền đến một cái pháp quyết huyền ảo khó hiểu, cái này đạo pháp quyết thoải mái xuống, trong cơ thể mình nội tức chậm rãi dựa theo một loại đặc thù quy luật vận chuyển.

Tại lúc này nội tức vận chuyển xuống, thân thể phát ra "Đùng" giòn vang, trong thân thể đã khô quắt Khí Hải có một cỗ năng lượng không biết tên không ngừng cải tạo ở bên trong thân thể, đột nhiên hào quang lập loè diễn sinh ra một quả hình bầu dục viên cầu.

Huyết thống thừa số!
Vận chuyển vô danh pháp quyết này rõ ràng có thể biến đổi thiên phú, diễn sinh ra huyết thống thừa số!

"Vô hạn huyết thống..."
Chứng kiến thân thể cùng Khí Hải phát sinh biến hóa, Nhiếp Vân hưng phấn run rẩy toàn thân.
Đổi lại thiếu niên khác mười sáu tuổi gặp được loại tình huống này có lẽ còn sẽ biết sợ, không biết nên làm sao bây giờ, nhưng hắn là lão quái vật đã đạt tới đan điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, như thế nào không biết chỗ tốt có thể diễn sinh huyết thống thừa số!

Có thể diễn sinh huyết thống thừa số có thể cho thấy thông qua tu luyện cải biến thiên phú, huyết thống, làm cho bản thân tu luyện càng thêm nhanh chóng, thực lực càng mạnh hơn nữa!

"Ha ha, xem ra di tích Viễn Cổ văn minh lưu lại chẳng những bị ta đoạt được, mà còn cùng trọng sinh với ta rồi!"

Vội vàng nín thở, Nhiếp Vân cẩn thận hướng trong đầu đột ngột xuất hiện vô danh pháp quyết, trước khi trọng sinh hắn cùng những anh em kết nghĩa tiến vào Vạn giới sơn tìm kiếm dấu vết thần linh lưu lại, hy vọng có thể tìm được cơ hội đột phá, không nghĩ tới

mình có thể tìm được pháp quyết nghịch thiên như thế!

Pháp quyết tổng cộng hơn ba nghìn chữ, giới thiệu kỹ càng như thế nào thông qua tu luyện diễn sinh huyết thống thừa số, cải biến thiên phú, trở thành nhân thượng nhân!

"Coi trên miêu tả, bộ vô danh pháp quyết này tu luyện vô cùng khó khăn, mỗi diễn sinh một quả huyết thống thừa số đều phải trả một cái giá thật lớn, ta vừa lĩnh ngộ pháp quyết, dưới kỳ ngộ đặc thù mới diễn sinh ra một, về sau còn muốn diễn sinh quả thứ hai, thì phiền toái rất nhiều!"
Nhiếp Vân không có bị vui mừng làm choáng váng đầu óc, tĩnh hạ tâm lai . phần thượng Vô danh pháp quyết miêu tả phương pháp tu luyện, chỉ có thể diễn sinh huyết thống thừa số, cải biến thiên phú, cũng không thể giúp tăng thực lực người khác gia tăng tu vi, hơn nữa tu luyện cũng không dễ dàng như vậy, chính mình lĩnh ngộ pháp quyết lại có thể thuận lợi diễn sinh một cái huyết thống thừa số, đã là Đại Vận Khí rồi.

Tuy nhiên hiện tại chỉ có một quả huyết thống thừa số, so với thiên phú kiếp trước còn thấp, nhưng Nhiếp Vân tràn đầy tin tưởng.

Tốc độ thực lực một người tăng lên, thứ nhất xem huyết thống thừa số cũng như thiên phú, cái thứ hai xem tu luyện công pháp cao thấp!

Tu luyện công pháp cùng huyết thống đồng dạng, cũng chia là hoàng, Vương, hầu, quý, phàm năm cái cấp bậc, kiếp trước sau khi gia tộc bị diệt, một lần kỳ ngộ, đã nhận được một bộ Vô Thượng công pháp, thậm chí có thể nói đã đã vượt qua cấp bậc hoàng tộc, chính là có được bộ công pháp này, không ngừng cố gắng, bản thân từ quý tộc thượng phẩm huyết thống, trong vòng ba trăm năm tu luyện tới đan điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong!

Lạc Thủy thành tứ đại gia tộc công pháp cao thâm nhất bất quá là quý tộc hạ phẩm, hoàng tộc thượng phẩm cho dù đế quốc hoàng thất cũng chưa chắc có thể tìm ra một bản, siêu việt hoàng tộc là đế quốc nghe còn chưa nghe wa!

Bộ công pháp này là【 Cửu Chuyển Niết Bàn Công 】, danh như ý

nghĩa, có thể vận hành cửu chuyển trong người, cửu chuyển đại thành, thực lực đại tiến!

"Thân thể khô quắt Khí Hải của ta vừa lúc tiếp nhận vô danh pháp quyết bị một cổ lực lượng không biết tên cải tạo, trở nên no đủ, đúng là dấu hiệu đã đạt tới đệ nhị trọng Linh Cốc cảnh đỉnh phong, hiện tại cần phải làm là đem huyết thống thừa số chuyển hóa thành đan điền!"

Khí Hải Cửu Trọng Thiên, đệ nhất trọng Dẫn Khí, Tiếp Dẫn Thiên Địa chi công, hóa thành tẩm bổ bản thân, người chưa bao giờ tu luyện qua, tầng này là khó khăn nhất, mặc dù thiên phú tốt, không có ba, năm năm cũng khó mà hoàn thành, đệ nhị trọng Linh Cốc, Linh Cốc lại có Quan Nguyên, Hạ Điền, Thiên Căn, Mệnh Đế bao gồm nhiều danh xưng, là phải hấp thu linh khí mở Khí Hải, làm cho kỳ biến no đủ, tràn ngập lực lượng.

Trải qua sự cải tạo vô danh pháp quyết, Nhiếp Vân Khí Hải no đủ, nói rõ đã đạt tới Linh Cốc cảnh đỉnh phong, lúc này cần phải làm là đem huyết thống thừa số chuyển hóa thành đan điền, ôn dưỡng linh khí.

Đan điền là mở tại một khu vực đơn độc bên trong Khí Hải, giống như lơ lửng tại trong tinh cầu vũ trụ, có thể tự động thôn phệ, chiết xuất linh khí, tu luyện giả bình thường không có huyết thống thừa số không thể hình thành đan điền, tu luyện vô cùng phiền toái, tốc độ tấn cấp cho dù so đê cấp nhất có được một quả huyết thống thừa số Phàm cấp thượng phẩm đều phải kém gấp bội!
Khoanh chân ngồi ở trên giường, toàn bộ tinh thần Nhiếp Vân đắm chìm tại huyết thống thừa số.
Không mở ra huyết thống thừa số giống như quả trứng khổng lồ, hình bầu dục, im im lặng lặng lơ lửng giữa Khí Hải, vẫn không nhúc nhích.

"Mở huyết thống, ngưng tụ đan điền!"

Một tiếng thấp giọng hô, Nhiếp Vân khống chế được bên trong Khí Hải, linh khí nhanh chóng hướng huyết thống thừa số trùng kích, linh khí xông lên, vốn là quả trứng bầu dục khổng lồ không chút sứt mẻ hình, bắt đầu chậm rãi xoay tròn, trong tối tăm phóng xuất ra

ánh sáng mờ mịt.
Huyết thống thừa số xoay tròn, phát ra ánh sáng, đúng là dấu hiệu sắp mở ra.
Nhất cổ tác khí, tinh thần lực Nhiếp Vân lập tức hóa thành một đạo Cự Kiếm sắc bén, đối với ánh sáng bổ tới, ầm ầm! trong Khí Hải một tiếng nổ mạnh nghiêng trời lệch đất, giống như khai thiên tích địa, huyết thống thừa số đột nhiên khuếch trương thành bộ dáng tinh cầu, tự chủ xoay tròn hấp thu linh khí o ngoại giới ân cần săn sóc.

Huyết thống thừa số triệt để lột xác thành đan điền!

"Thành! Lúc trước chỉ mở cái đan điền thứ nhất ta đã mất ba tháng thời gian!"

Chứng kiến đan điền bên trong Khí Hải mỗi một phút đều hấp thu linh khí, lại để tăng cường cho thực lực của chính mình, Nhiếp Vân hưng phấn ánh mắt phát sáng.

Đem huyết thống thừa số lột xác thành đan điền, hiện tại làm thì rất là đơn giản, lúc trước lần thứ nhất mở ra tiêu phí một cái giá lớn, nào là Linh Dược, nào là ngoại lực, suốt ba tháng mới có thể thành công, lúc mở ra huyết thống thừa số, linh khí cùng tinh thần lực phối hợp thật tốt, thiếu một ít là thất bại!

Bất quá, những cái này đối với người của hai kiếp Nhiếp Vân đạt tới trước đan điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong là mà nói, không đáng kể chút nào.

Lột xác thành đan điền, cho thấy linh khí có thể đạt được ân cần săn sóc của đan điền bên trong Khí Hải, thực lực đã cùng kiếp trước mười sáu tuổi giống nhau, một lần nữa đạt đến đệ tam trọng Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ!

Đợi bên trong Khí Hải toàn bộ ân cần săn sóc tinh luyện qua, thì đến được Dưỡng khí đỉnh phong, có thể đi ngụy tồn thật, trùng kích đệ tứ trọng chân khí!

Tu luyện giả có được huyết thống thừa số, đan điền tự chủ ân cần săn sóc tinh luyện linh khí, mà bình thường võ giả chỉ có chính

mình tu luyện, phân biệt tốc độ cao thấp! Dù sao người có cố gắng nữa, cũng không có khả năng một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ tu luyện không ăn không uống!

Về phần năm đó phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên Vương tộc thượng phẩm tu luyện giả, tốc độ càng là đáng sợ, bảy đại đan điền đồng thời hấp thu rèn luyện linh khí, tốc độ cực nhanh quả thực nghe rợn cả người!

“Đừng nói nhảm nữa, Nhiếp Vân không có cấp bậc lễ nghĩa, thân phận phân chi đệ tử bên ngoài mạo phạm nội chi đệ tử, đã xúc phạm tộc quy, đây là xử phạt lệnh trong tộc, do chấp pháp đệ tử tự mình đưa tới, hạn các ngươi trong ba ngày giao ra một vạn lượng bạch ngân tiền bồi thường, nếu không, trục xuất gia tộc, cả đời không được trở về!"

Mới tu luyện một hồi, Nhiếp Vân chợt nghe trong nội viện vang lên một cái hừ lạnh hung hăng càn quấy, vừa nói vừa đi đến.

Đồng dạng Nhiếp gia cùng gia tộc đại lục bình thường, khảo hạch tất cả đệ tử hai năm một lần, căn cứ thiên phú đệ tử, thực lực, xác định nội chi, ngoại chi, nội chi đệ tử có thể lưu ở đại bản doanh gia tộc Lạc Thủy thành trong Nhiếp phủ, mà bên ngoài chi đệ tử, chỉ có phái ra ngoài đến các nơi, thay gia tộc chuẩn bị các loại sinh ý!

Nhiếp Vân là phân chi Nhiếp Thiên , năm đó phụ thân cường thịnh, một mực ở vị trí trọng yếu nhất tại Nhiếp phủ, sau khi phụ thân ko muốn phấn đấu nữa, thi đấu gia tộc không cách nào tham gia, hơn nữa bị xa lánh, luân lạc tới loại tình trạng này.

Bên ngoài chi đệ tử cùng nội chi đệ tử coi như chi thứ cùng dòng chính, Địa Vị bất đồng, ở gia tộc quyền lợi cũng khác biệt rất lớn.

"Một vạn lượng tiền bồi thường? Chúng ta phân chi Nhiếp Thiên hoàn toàn không có nhiều tiền như vậy... Có thể hay không hồi bẩm trong tộc, dàn xếp thoáng một cái!" thanh âm Mẫu thân vang lên.

Phụ thân sau khi tu hành thất bại không phấn chấn cả ngày say rượu, phân chi Nhiếp Thiên hết thảy sự tình đều là do mẫu thân một tay lo liệu, trên thực tế nàng chính là phân chi của gia chủ.

"Dàn xếp thoáng một cái? Ha ha, không có cũng được, nhà các ngươi không phải có miếng Lạc Thủy kim thuẫn sao? Giao ra đây cũng có thể thế chấp!" tiếng cười âm hiểm vang lên.

"Lạc Thủy kim thuẫn là năm đó Khiếu Thiên đạt được Lạc Thủy tài tuấn quán quân thi đấu, Lạc Thủy thành thành chủ tự mình cho đấy, đại biểu cho chúng ta Nhiếp Thiên phân chi Vô Thượng vinh dự, tuyệt không có thể thế chấp..."

"Vinh dự? phân chi các ngươi cũng muốn vinh dự? Cũng có vinh dự?" Thanh âm mang theo châm chọc nồng đậm cùng đùa cợt "Tiện nữ nhân, hô ngươi một tiếng thím là cho mặt mũi ngươi, đừng cho không biết xấu hổ, nói cho ngươi biết, cầm không ra một vạn lượng hãy mau đem Lạc Thủy kim thuẫn giao ra đây, chọc ta nổi giận, có tin ta hay không sẽ lôi Nhiếp Vân ra đến đánh một trận, như trước hắn mạo phạm nội chi đệ tử?"

"Lôi ra đánh ta một trận?"

lời Hung hăng càn quấy còn không có chấm dứt, cửa phòng đóng chặt "Két.." Thoáng một phát từ từ mở ra, ngay sau đó một cái bình thản lại 1 câu nói tràn ngập lạnh lùng, rồi đột nhiên tại toàn bộ sân nhỏ ầm ầm vang lên.
"Ta thật muốn hỏi ngươi một câu... Đầu óc ngươi không có bị lừa đá không!"

------oOo------

Chương 2: Tử Ngọ Ma Cốt Kình

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Ta thật muốn hỏi ngươi một câu... Đầu óc ngươi không có bị lừa đá không!"

Lúc ở trong phòng Nhiếp Vân đã biết bên ngoài đến cùng là ai, đích thị Nhiếp Siêu là người năm ngày trước đem chính mình đánh thành trọng thương!

Nhiếp Siêu là nội chi đệ tử, tuy chỉ mở ra một cái huyết thống thừa số, nhưng có được đan dược cùng công pháp trong tộc cung cấp, tốc độ tu luyện không chậm hơn so với kiếp trước của mình thậm chí còn hơn, hiện tại đã đạt tới Khí Hải đệ tam trọng Dưỡng Khí cảnh đỉnh phong, so với Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ của mình cao hơn vài cấp độ!
Bất quá, hiện tại Nhiếp Vân dung hợp trí nhớ hai đời, kinh nghiệm chiến đấu so Nhiếp Phủ tộc trưởng còn có thể mạnh hơn gấp mấy trăm lần, đừng nói chỉ là Dưỡng Khí cảnh đỉnh phong, cho dù có người đạt đực đệ tứ trọng Chân Khí cảnh tới, cũng rất khó có thể đánh bại hắn.

Thời điểm Kiếp trước, không có kinh nghiệm chiến đấu như hiện tại, thằng này đem mình đánh thành trọng thương, vu cáo mình tấn công nội chi đệ tử, kết quả phân chi bị trừng phạt một vạn lượng bạch ngân tiền bồi thường!

Phân chi Nhiếp Thiên nghèo rớt mồng tơi, vô lực trả tiền, cuối cùng chỉ có thể ở bức bách giao ra phân chi đại biểu, Lạc Thủy kim thuẫn là vật đại biểu vinh dự cao nhất mà phụ thân hắn từng đạt được!
Bảo hộ không được vinh dự của gia tộc, đối với bất kỳ người nào mà nói đều là vô cùng nhục nhã!
Bởi vì chuyện này, phụ thân bệnh nặng một hồi, thiếu chút nữa chết mất!
Cũng bởi vì chuyện này, con gái đại bá, cũng là Đường tỷ của mình, vì giảm bớt phân chi nguy cấp, cam nguyện gả cho Nhị thiếu gia của Phùng gia, đích thị là một tên công tử bột không hơn không kém, cuối cùng Đường tỷ cũng bị áp bức đến tự sát thân vong!
Có thể nói, mặc dù Nhiếp Siêu không phải đầu sỏ gây nên phân chi chán nản, cũng là người thừa nước đục thả câu, chết một trăm lần cũng không đủ hóa giải cừu hận!
Kiếp trước, bản thân ta bị trọng thương, thực lực sụt giảm, không phải là đối thủ của ngươi, cuối cùng nhịn, kiếp nầy, ông trời để cho ta trọng sinh, lại làm sao có thể giẫm lên vết xe đổ!
Lửa giận thiêu đốt trong lòng, Nhiếp Vân nhìn về phía trong nội viện đường huynh này ngang ngược càn rỡ, ánh mắt lạnh như băng.
"Ta tưởng rằng ai dám cùng ta nói như vậy, nguyên lai là Nhiếp Vân đường đệ ah, như thế nào, thương thế tốt lên rồi hả? Thương thế tốt lên, muốn ta lại đánh ngươi một trận a?" Nghe được lời nói Nhiếp Siêu sắc mặt trở nên âm lãnh.

Nhiếp Vân dám cùng chính mình nói như vậy, tuyệt đối là ngứa thân lại muốn bị đánh rồi!

"Vân nhi, ngươi sao lại xuất hiện vào lúc này, vết thương còn chưa lành, nhanh nhanh rời khỏi đây trở về nghỉ ngơi!" thấy nhi tử đột nhiên đi tới, cũng chọc giận Nhiếp Siêu, mẫu thân Nhiếp Linh sắc mặt thoáng phát trở nên tái nhợt, vội vàng đi tới giữ chặt cánh tay Nhiếp Vân.

"Nhiếp Linh, ngươi đây là tận mắt thấy rồi, ngươi hảo nhi tử Nhiếp Vân, thân phận ngoài chi đệ tử đối với nội chi đệ tử Nhiếp Siêu nói năng lỗ mãng, trong tộc xử phạt công bình công chính, không có bất kỳ thiên vị, lần này ngươi còn có lời gì nói!"

Mẫu thân lời còn chưa nói hết, Nhiếp Siêu sau lưng vang lên một cái âm dương quái khí hừ lạnh, chỉ thấy một thanh niên áo xám vẻ mặt cười xấu xa nhìn qua, trong tay cầm một trương có ghi mệnh lệnh xử phạt của gia tộc.

Trên trang giấy giấy trắng mực đen, viết xử phạt chi Nhiếp Thiên một vạn lượng bạch ngân.

Người thanh niên này gọi Nhiếp Triêu Tinh, là thành viên đội chấp pháp gia tộc, thực lực Dưỡng Khí cảnh trung kỳ, gần đây cùng Nhiếp Siêu cấu kết với nhau làm việc xấu, lần này chính là do hắn tới ban bố xử phạt gia tộc.

Gia tộc chấp pháp đội là Nhiếp Phủ vì trù tính quản lý chung rất nhiều chi đặc biệt phụ trách ban bố, chấp hành các loại xử phạt, có được uy thế cùng quyền lợi lớn, là chi được các chi còn lại sợ và ghét nhất.

"Con của ta vết thương không có tốt, thuận miệng nói lung tung, không nên tưởng thiệt..."

Mẫu thân vội vàng khoát tay, dùng sức kéo cánh tay Nhiếp Vân, lại phát hiện nhi tử trước kia vô cùng nghe lời, nhưng bây giờ vững vàng đứng tại nguyên chỗ, dưới chân giống như mọc rễ.

"Mẫu thân, không có việc gì, hai tên không biết sống chết vở mà thôi, ta có chừng mực!" Vỗ vỗ tay của mẫu thân cánh tay, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

"Vân nhi..." thấy nhi tử đầy tự tin, Nhiếp Linh ngẩn ngơ.

Đứa con trai này bị gia đình ảnh hưởng, tuy nhiên tu luyện rất cố gắng, nhưng làm chuyện gì đều lộ ra có chút tự ti, không tự tin, như thế nào hôm nay dám đối với Nhiếp Siêu, Nhiếp Triêu Tinh hai người nói ra lời này? Nhất là ánh mắt tỉnh táo trầm ổn, thỉnh thoảng lóe ra một đạo mũi nhọn khó có thể che lấp...

Mà loại mũi nhọn này, mình cũng chỉ ở năm đó trong mắt Nhiếp Khiếu Thiên đã từng thấy!

Chẳng lẽ... Nhi tử thay đổi? Trở nên cùng trước kia Khiếu Thiên giống nhau, tự tin kiêu ngạo, bộc lộ tài năng?

"Không biết sống chết? Tốt, tốt, đây là ngươi bức ta ra tay đấy, lập tức quỳ ở trước mặt ta tự ngươi nói mình là một súc sinh, là cái tiện chủng, có lẽ ta còn có thể tha cho ngươi, nếu không... Ah!"

Bành!

Lời nói Hung hăng càn quấy còn không có chấm dứt, Nhiếp Triêu Tinh đã cảm thấy trên mặt tê rần, trước mắt lập tức mở xưởng nhuộm 7 màu, hồng đấy, hắc đấy, hoàng đấy, lam toàn bộ có, kêu thảm một tiếng, bay ngược bảy, tám mét, khóe miệng máu tươi phun ra.

"Ngươi dám đánh đệ tử chấp pháp... Lá gan của ngươi thật lớn, ta sẽ bẩm báo gia tộc..."

Nhiếp Triêu Tinh một tiếng gào thét, bất quá còn không có rống xong, thì thấy một cái cự đại bàn chân hung hăng giẫm xuống khuôn mặt của mình,!

Răng rắc!

Hàm răng bị một cước toàn bộ đá rơi xuống, miệng cũng biến

thành lạp xưởng.(kiểu như ăn ớt bị sưng cả đôi môi ý)

"Mau dừng tay! Nhiếp Vân, ngươi chẳng những ngang nhiên không tuân theo gia tộc xử phạt lệnh, còn ẩu đả chấp pháp đệ tử, ngươi đã xong, chi các ngươi đều đã xong, ta sẽ bẩm báo gia tộc, đem chi bọn ngươi nam loạn côn đánh chết, nữ bán đi làm kỹ (nữ)..."

Sự tình phát sinh quá mức đột nhiên, lúc Nhiếp Siêu thấy Nhiếp Triêu Tinh nằm trên mặt đất đã không còn hình người, lập tức tức sùi bọt mép, phát ra gào thét thật dài.

"Nam loạn côn đánh chết? Nữ bán đi làm kỹ (nữ)?" Con mắt thoáng một phát híp lại, Nhiếp Vân là người hai kiếp, trước khi trọng sinh càng là đạt tới đan điền huyệt kiều cảnh đỉnh phong, làm sao có thể tiếp nhận loại uy hiếp này, dừng bước, hóa thành một đạo ảo ảnh, xuất hiện tại trước mặt Nhiếp Siêu.

"Muốn đánh lén ta? Nằm mơ, ta cũng không phải Nhiếp Triêu Tinh, ta có luyện qua phòng đánh lén... Ah!"

Nhiếp Siêu vừa mới tự tin hô ra mình không phải là Nhiếp Triêu Tinh, thì trước mắt tối sầm, dẫm vào vết xe đổ, đã bay đi ra ngoài, rơi trên mặt đất, mặt vặn vẹo giống như bánh quai chèo, toàn thân run rẩy, không ngừng run rẩy.

"Đúng vậy, ngươi không phải Nhiếp Triêu Tinh, đem ngươi so Nhiếp Triêu Tinh càng là trừng phạt tàn khốc!" hừ lạnh , Nhiếp Vân đi tới, răng rắc! Răng rắc! Liên tiếp giòn vang, Khí Hải Nhiếp Siêu thì nghiền nát, cánh tay, xương đùi toàn bộ vỡ vụn.

"Ah..."

Không nghĩ tới mấy ngày hôm trước thiếu niên ở trước mặt mình còn bị tùy ý khi dễ hôm nay lại tàn nhẫn như thế, Nhiếp Siêu kêu thảm một tiếng thì ngất đi, xem bộ dạng này, cho dù cứu trở về đi chỉ sợ cũng không sống nổi!

Không để ý tới Nhiếp Siêu sinh tử không biết, Nhiếp Vân lần nữa đi vào chấp pháp đệ tử Nhiếp Triêu Tinh trước mặt.

"Nhiếp Triêu Tinh đường huynh, ngươi cùng Nhiếp Siêu đến đây xử phạt, chi chúng ta ngoan ngoãn giao một vạn lượng bạch ngân, ai ngờ Nhiếp Siêu thấy hơi tiền nổi máu tham, đối với ngươi hạ sát thủ, kết quả bị ngươi sử xuất tuyệt chiêu, đánh thành trọng thương không thể trị... Không biết ta nói có sai hay không!"

"Ngươi..." Nhiếp Triêu Tinh vốn định quát lớn đối phương nói hưu nói vượn, nhưng thấy ánh mắt thiếu niên âm hàn lạnh lùng, đành phải đem lời nói nuốt xuống.

Loại ánh mắt này thật giống như Hồng hoang mãnh thú, tùy thời đều đem người xé rách, Nhiếp Triêu Tinh chỉ là đệ tử cáo mượn oai hùm mà thôi, trải qua loại trận chiến này, trong nội tâm đã sớm sợ run.

"Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, ta tin tưởng Nhiếp Triêu Tinh đường huynh sẽ nói như vậy!" Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng tại ngón tay đối phương trên người, lần lượt ngắt một cái.

"Ah... Ngươi... Đối với ta... Làm cái gì..."

Đang trong lúc nghi hoặc Nhiếp Vân vì sao làm như vậy, Nhiếp Triêu Tinh đột nhiên kêu thảm một tiếng, trên trán nguyên một đám mồ hôi to như hạt đậu không ngừng chảy xuống.

Toàn thân các đốt ngón tay, giống như có người cầm thiết cưa hung hăng cưa, một cổ đau thấu tâm can, có thể hắn tùy thời sụp đổ.

"Ah, đã quên nói cho ngươi biết, đây là ta đã từng cùng một cái cao nhân học đấy, gọi【 Tử Ngọ Ma Cốt Kình 】, trúng chiêu này người, mỗi ngày tử lúc, buổi trưa toàn thân các đốt ngón tay đều như đá mài cọ xát giống như đau đớn, nếu cứu chữa chậm trễ..., bảy bảy bốn mươi chín ngày toàn thân các đốt ngón tay sẽ biết hóa thành nước mủ, triệt để biến thành phế nhân!"

Nhiếp Vân xoa ngón tay, giống như đang nói một kiện cùng chính mình không quan hệ.

"Còn một điều sự tình muốn nói cho ngươi, cái này【 Tử Ngọ Ma

Cốt Kình 】là ta gieo xuống đấy, chỉ có bản thân ta có thể giải, đừng nói Lạc Thủy thành, cho dù toàn bộ Thần Phong đế quốc, ngươi cũng đừng mong tìm người thứ 2! Tình bạn nhắc nhở thêm một câu, tìm không thấy phương pháp chính xác, cưỡng ép giải trừ mà nói..., nỗi thống khổ của ngươi sẽ tăng gấp bội, vốn là chỉ có buổi trưa phát tác, cưỡng ép giải trừ sẽ phát tán thêm vào buổi sáng ..."

Nhiếp Vân thanh âm không lớn, Nhiếp Triêu Tinh nghe vào trong tai lại cảm giác sợ nổi da gà, lưng sinh ra một cổ lạnh như băng hàn ý.

"Yên tâm... Nhiếp Siêu... Phát rồ... Ta... Nhất định sẽ đem tội của hắn báo cáo... Trả lại ngươi trong sạch..."

Giãy dụa đứng lên rồi, Nhiếp Triêu Tinh lời nói cả mình cũng nghe không rõ sở, vội vàng hô, không có biện pháp,【 Tử Ngọ Ma Cốt Kình 】thật sự mang đến thống khổ quá độc ác, không thể không khuất phục.

"Nhiếp Triêu Tinh đường huynh thật sự là anh minh, nhanh như vậy sẽ hiểu chuyện đã trải qua, vậy thì mời đường huynh mang Nhiếp Siêu ly khai chi chúng ta a! Ta cũng ko quản nữa!"

Khoát tay áo, Nhiếp Vân khóe miệng giơ lên.

"Vâng..."

Giãy dụa đem đem Nhiếp Siêu cõng lên, Nhiếp Triêu Tinh chậm rãi hướng ra phía ngoài đi ra, chỉ chốc lát đã rời sân nhỏ đi rồi.

"Đời trước làm sai, ta sẽ toàn bộ sửa lại, mất đi, ta sẽ toàn bộ đoạt lại, khi dễ qua ta, ta sẽ nhượng cho các ngươi nguyên một đám hối hận vì đã sống trên đời, tuyệt không nương tay!"

Thấy hai người đi xa, Nhiếp Vân nắm đấm xiết chặt, phát hạ Lời Thề.

Hai đời kinh nghiệm Sinh tử, Nhiếp Vân cùng kiếp trước đơn thuần tính cách bất đồng, tâm trí sớm đã có phá kén hóa bướm lột xác!

------oOo------

Chương 3: Nhiếp Đồng

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Vân nhi..."
Chứng kiến nhi tử trong nháy mắt liền đem Nhiếp Siêu, Nhiếp Triêu Tinh đánh đến sinh tử không rõ, Nhiếp Linh đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, thân thể đều có chút cứng ngắc, sắp hóa đá rồi.

Đây quả thật là con của ta Nhiếp Vân đây sao?

Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ thực lực đánh Dưỡng Khí cảnh đỉnh phong cường giả sinh tử không rõ... Đến cùng chuyện gì xảy ra?

Tính cách Nhiếp Vân, là mẫu thân nàng biết rõ nhất. Gia đình đối với hắn ảnh hưởng quá lớn, trong cứng cỏi mang theo một tia tự ti, bình thường lạnh lùng đến cực điểm, không muốn cùng người nói chuyện, hôm nay đây là làm sao vậy?

"Ha ha, mẹ, sớm chút đi về nghỉ ngơi đi!"
Chứng kiến bộ dạng mẫu thân, Nhiếp Vân không biết bà nghĩ cái gì, đành phải bất đắc dĩ cười cười.

Chuyện lớn xảy ra, liên lụy quá lớn, bất luận kẻ nào cũng không thể nói, cho dù mẫu thân cũng không được, Nhiếp Vân đành phải giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, đem mẫu thân đầy nghi hoặc, tiễn đưa trở về phòng.

Cùng ở sau lưng nàng, nhìn giữa ở 2 bên tóc nhiều tóc trắng, Nhiếp Vân vành mắt có chút đỏ hồng.

Thời điểm này ở Kiếp trước, mẫu thân vì chính mình hao tổn tâm trí, bị bao nhiêu mệt mỏi, chính mình một chút cũng không thấy, ngược lại một mực trách cứ nàng, thật sự là vô liêm sỉ đến cực điểm!

Mẹ, kiếp trước nhi tử vô dụng, cho ngươi cả đời không có một ngày tốt lành, ngược lại nhi tử lại trụy lạc!

Mẹ, kiếp trước là nhi tử vụng về, làm hại ngươi suốt ngày lo lắng cho ta, không đến bốn mươi tuổi cũng đã tóc trắng đầy đầu.

Mẹ, kiếp trước là nhi tử không hiểu chuyện, mang đến cho gia tộc đại nguy nan như vậy, cho ngươi trước sau buồn phiền!

Bất quá, mẹ, kiếp nầy, có nhi tử, ta nhất định sẽ làm cho mẫu thân trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới! vì ta kiêu ngạo, vì ta tự hào!

Nắm chặt nắm tay, Nhiếp Vân phát hạ Lời Thề trong nội tâm.

Sau khi An bài mẫu thân xong, Nhiếp Vân một lần nữa trở lại sân nhỏ.

Trong sân từng cọng cây ngọn cỏ, một gạch một thạch, đều cùng trong trí nhớ hoàn toàn trùng hợp, là vì người hai kiếp trong lòng Nhiếp Vân tràn ngập hưng phấn.
"Vù vù!"

Đang nhớ lại đủ loại chuyện kiếp trước, chợt nghe đến sâu trong sân nhỏ vang lên liên tiếp kiếm phong nặng nề gào thét, giống như có người đang luyện tập kiếm pháp.

Trong đầu hiện lên một khuôn mặt trẻ trung non nớt, Nhiếp Vân căng thẳng trong lòng, đi nhanh hướng về phía thanh âm đi tới.

Trên một mảnh đất trống trong Sân nhỏ, một thiếu niên chỉ có mười mấy tuổi tay thuận cầm trường kiếm, ánh mắt kiên nghị không ngừng đâm nhanh, mỗi đâm thoáng một phát, không trung phát ra tiếng xì xì, phảng phất có kiếm khí tràn ngập.

Thiếu niên kiếm pháp không kém, Nhưng hạ thân lại không có bất kỳ động tác, phảng phất cứng ngắc giống như tượng đá, nhìn đến đây, Nhiếp Vân khổ sở một hồi, cũng không phải thiếu niên không có học tập qua bộ pháp hạ thân, mà là hắn lúc ba tuổi, bị độc xà cắn tổn thương chân, làm cho kinh mạch tích tụ, hai chân hóa đá, đi đường đều rất khó khăn!

Nhi tử Tam thúc, Nhiếp Đồng!
Nhiếp Đồng kinh mạch tích tụ không thể tu luyện Khí Hải, nhưng lại không nhục chí, sáu tuổi bắt đầu vụng trộm tu luyện kiếm pháp, vừa rồi đâm ra trường kiếm, mỗi một chiêu đều dùng chính là thuần khiết lực lượng cơ bắp! Một hài tử chín tuổi, có thể đơn thuần dùng cơ bắp liền đem kiếm pháp luyện thành như vậy, điều này cần bao nhiêu nghị lực?

"Ah, Nhiếp Vân ca ca, ta sai rồi, ta cũng không dám luyện nữa, và rời đi..."
Tựa hồ nghe được động tĩnh sau lưng, thời điểm Nhiếp Đồng quay đầu chứng kiến là Nhiếp Vân, sắc mặt lập tức thay đổi, run rẩy đem kiếm giấu kỹ, trên trán toát ra mồ hôi.

Chứng kiến Nhiếp Đồng cử động như thế, Nhiếp Vân trong nội tâm không tự chủ được đau đớn một hồi.

Nhằm vào Nhiếp Đồng làm những chuyện như vậy, có thể là một chuyện vô liêm sỉ nhất kiếp trước mình đã làm, mắng hắn là phế vật, không cho phép hắn tu luyện!

Kiếp trước hắn cho rằng không thể tu luyện Khí Hải, đối với gia tộc không có bất kỳ tác dụng, tu luyện chỉ lãng phí tài nguyên, mỗi lần nhìn thấy hắn đều hung hăng quát lớn, thậm chí ra tay giáo huấn, bởi vậy, Nhiếp Đồng tu luyện đều lưng cõng chính mình, một khi bị phát hiện, thấp thỏm lo âu, sợ chỉ trích.

Chuyện này một mực tiếp tục đến lần kia Yêu tộc hạo kiếp!

Phụ thân bị giết, chính mình nản lòng thoái chí, quyết định cùng Yêu tộc đồng quy vu tận, là hắn cứu mình!

Ngay lúc đó Nhiếp Đồng hai chân cứng ngắc, mỗi đi một bước đều phi thường khó khăn, lại xuất kiếm như gió, mỗi một kiếm xuống dưới, tất có một Yêu tộc tử vong, ánh mắt kiên định lạnh lùng, mặc cho đối phương đến bao nhiêu, đều không có chút biến đổi!

Lúc này hắn mới phát hiện trên người hắn bị thụ trọn vẹn một trăm ba mươi bảy chỗ kiếm thương, sinh cơ đã sớm đoạn tuyệt, có thể kiên trì đến cuối cùng, toàn bộ bằng một cổ bất khuất ý niệm!

"Ca, ta không phải phế vật, ta giống như... Còn có chút hữu dụng!" Đây là một câu nói cuối cùng của Nhiếp Đồng, cũng là hắn bắt đầu luyện kiếm, vài năm này hắn cũng tự nói bản thân duy nhất một câu!
Năm đó hắn mới 15 tuổi!

Nói xong cũng đi rồi, mặc cho chính mình tê tâm liệt phế la lên.

"Nhiếp Đồng!"
Chuyện cũ đủ loại tựa hồ ngay tại trước mắt, trong nội tâm kịch liệt đau nhức, Nhiếp Vân đi lên, đem thiếu niên ôm trong ngực, nước mắt theo khuôn mặt tựu chảy xuống, là hắn, chính là hắn!

Lúc này dung mạo tuy nhiên non nớt, trong ánh mắt cái loại cương nghị lại không có bất kỳ biến hóa nào, đúng là đệ đệ vì cứu mình ở bên trong đàn yêu thú mà người bị 137 chỗ kiếm thương lại không hô một tiếng đau đớn!

"Nhiếp Vân ca ca, ta sai rồi, ta biết rõ ta là phế vật, không thể tu luyện, về sau cũng không dám nữa..."

"Ngươi không phải phế vật, là ca ca sai!" Nhiếp Vân lòng như đao cắt thốt muốn không nên lời!

Ta thật sự là vô liêm sỉ, dưới đời này là tên vô liêm sỉ nhất!

Nếu như không phải lần kia, chính mình căn bản cũng không biết có đệ đệ này sau lưng chảy bao nhiêu mồ hôi, đổ bao nhiêu máu, nếu như không phải lần kia, chính mình căn bản cũng không biết cái đệ đệ này vì mình một câu "Phế vật", tốn hao bao nhiêu thời gian, bỏ ra bao nhiêu cố gắng!

Đệ đệ, ngươi không phải phế vật, là ca ca bị ma quỷ ám ảnh! Là ca ca thật quá ngu xuẩn! Là ca ca không biết phân biệt!

"Nhiếp Vân ca ca..."

Trước kia nhìn thấy ca ca, hắn đều quát lớn chính mình, hôm nay đột nhiên đem mình ôm vào trong ngực, nói đều là lỗi của hắn,

Nhiếp Đồng sững sờ tại nguyên chỗ, có chút phản ứng không kịp!

"Nhiếp Đồng, từ hôm nay trở đi, ngươi có thể tự do tu luyện, nếu có cái gì không hiểu đấy, ca ca có thể tự mình dạy ngươi!"

Biết rõ chính mình có hai kiếp trí nhớ, có chút thất thố, Nhiếp Vân buông ra nói ra quyết định của mình.

"Ta có thể tự do tu luyện? Ca ca không răn dạy ta rồi hả?" Thiếu niên con mắt sáng ngời, con ngươi sáng chói như là trong trí nhớ ba trăm năm trước.

"Ân!" Nhiếp Vân khẳng định gật đầu.

"Thật tốt quá!" Hưng phấn toàn thân run rẩy, thiếu niên ôm cổ Nhiếp Vân "Ca ca vạn tuế, đa tạ ca ca!"

"Ha ha!" Chứng kiến hắn cao hứng như thế, Nhiếp Vân thoáng thương cảm tâm tình chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, cũng đúng, kiếp trước đã qua, đã trọng sinh, kiếp nầy tựu nhất định phải sống phấn khích, đệ đệ kiếp trước vì chính mình mà chết, kiếp này tuyệt không thể để cho hắn giẫm lên vết xe đổ!

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân nở nụ cười "Nhiếp Đồng, ca ca nơi này có một bộ công pháp gọi là【 Linh Tê Luyện Thể Quyết 】, không cần mở ra Khí Hải có thể tu luyện, ta hai ngày này tựu sao chép cho ngươi, ngươi chỉ cần hảo hảo tu luyện, chân của ngươi... Tuyệt đối có thể lần nữa khôi phục!"

"Chân của ta có thể khôi phục? Ca ca, ngươi... Xác định?"

Nhiếp Đồng chỉ cảm thấy một hồi nổ vang trong đầu, con mắt kiên nghị, đột nhiên nâng lên, nhìn về ca ca phía trước mắt, không thể tưởng tượng nổi.

"Xác định!" Nhiếp Vân nhẹ gật đầu.

Kiếp trước, đệ đệ sau khi chết, chính mình một mực suy nghĩ, vì sao hắn ngay cả Khí Hải đều không thể tu luyện lại bộc phát ra thế kình lực lượng mạnh như thế, càng về sau, chính mình đạt được

truyền thừa, tầm mắt khoáng đạt, giờ mới hiểu được, hắn gian khổ luyện kiếm, mấy năm như một ngày, đã sớm đem tín niệm kiên định dung nhập tánh mạng, kiếm pháp tu luyện không bàn mà hợp với pháp môn Ma tộc!

Chủng tộc Ma tộc so với Yêu tộc càng thêm cao quý, trời sinh thân thể cường đại, viễn siêu nhân loại, Nhiếp Đồng không cách nào tu luyện Khí Hải, ngày tiếp nối đêm luyện kiếm, đúng là vô tình đi đường tu luyện cơ bắp!

Khi đó hắn ra sức lục lọi tìm kiếm nhưng không có bất kỳ pháp quyết nào, mà cái này【Linh Tê Luyện Thể Quyết】là mình lấy được Ma tộc Vô Thượng pháp môn, trình độ trân quý không thua【Cửu Chuyển Niết Bàn Công】, chỉ cần đem bộ phương pháp này truyền cho hắn, hắn tuyệt đối có thể đem rắn độc trong cơ thể thanh lý sạch sẽ, hai chân một lần nữa khôi phục!【Linh Tê Luyện Thể Quyết】,【Cửu Chuyển Niết Bàn Công】kiếp trước chính mình dựa vào lưỡng đại công pháp nổi danh, chưa bao giờ truyền cho ai, kiếp nầy có thể gặp lại đệ đệ đã không có tiếc nuối, truyền cho hắn cũng không có gì!

"Ca ca..."

Chứng kiến thái độ huynh trưởng cải biến cho mình hứa hẹn lớn như vậy, Nhiếp Đồng vành mắt đỏ lên, trong nội tâm âm thầm thề, nếu quả thật có thể trị tốt hai chân, mình nhất định hảo hảo đối đãi ca ca, muôn lần chết không chối từ!

"Tốt rồi, hảo hảo tu luyện, tranh thủ có chút thành tựu, đến lúc đó huynh đệ chúng ta hai người tựu cùng một chỗ lưu lạc thiên hạ, chém giết yêu nghiệt!" Nhiếp Vân cười lớn một tiếng.

"Cùng một chỗ lưu lạc thiên hạ, chém giết yêu nghiệt, ca ca, ta tuyệt sẽ không làm ngươi thất vọng đâu!"

Nhiếp Đồng hai mắt tỏa sáng, trong cơ thể nhiệt huyết trong nháy mắt triệt để sôi trào!

Từ khi hiểu chuyện Nhiếp Đồng tựu là tàn phế, vô luận gia tộc hay là phân chi, người người khinh bỉ, hiện tại Nhiếp Vân ca ca chẳng

những nói có thể trị tốt chân, còn muốn dẫn hắn đi lưu lạc thiên hạ, như thế nào không hưng phấn?

"Đúng rồi, Nhiếp Đồng, ngươi trước kia tu luyện đều là tỷ tỷ thay ngươi phòng ngừa ta phát hiện đấy sao? Như thế nào hôm nay Thiên tỷ tỷ không ở đây?"
Nhiếp Vân cười hỏi.

Tỷ tỷ Trong miệng hắn, đúng là con gái đại bá, Nhiếp Tiểu Phụng.

Cái phân chi của mình do gia gia Nhiếp Thiên truyền thừa, bậc cha chú có đại bá, phụ thân, thúc thúc ba người, đại bá cùng thúc thúc lần lượt mất, từng người lưu lại một nữ cùng một nam, Nhiếp Tiểu Phụng cùng Nhiếp Đồng.

"Theo tin tức ngày hôm qua nghe nói Nhiếp Siêu mang đến mệnh lệnh trừng phạt của gia tộc, trời vừa sáng tỷ tỷ liền đi ra ngoài, đến bây giờ còn chưa có trở lại!"

Nhiếp Đồng vò đầu nói ra.

Mệnh lệnh trừng phạt của Gia tộc là gia tộc trưởng lão viện hạ đấy, bình thường nhận được mệnh lệnh cùng hạ phát đều có khoảng thời gian, có thể sớm biết rõ cũng rất bình thường.

"Ngươi nói tỷ tỷ trời vừa sáng liền đi ra ngoài?"

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân sắc mặt đỏ lên, như gặp phải trọng kích, toàn thân không tự chủ được kịch liệt run rẩy.

------oOo------

Chương 4: Thiên Dục Hoa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguyên cho là mình sớm tỉnh lại, đem Nhiếp Siêu, Nhiếp Triêu Tinh đánh thành phế vật, chuyện này của tỷ tỷ tựu sẽ không phát sinh, lại không nghĩ rằng chuyện này lại tại chính mình trước khi tỉnh

cũng đã phát sinh!

Nếu như nhớ không sai, tỷ tỷ chính là bởi vì đã biết tin tức, lo lắng phân chi cầm không ra bạch ngân, lúc này mới đi ra ngoài nghĩ biện pháp mượn tiền, trùng hợp gặp được Phùng gia công tử Phùng Tiêu đang du ngoạn!

Phùng Tiêu sau khi nhìn thấy Phụng tỷ liền giở thói háo sắc, vũ nhục tỷ tỷ, trên miệng đáp ứng trợ giúp chuộc Lạc Thủy kim thuẫn, làm cho nàng đồng ý hiến thân, cũng tại thời khắc mấu chốt cuối cùng, đột nhiên thay đổi, không muốn chịu trách nhiệm liền truyền tin tức ra ngoài Phụng tỷ vì hàm giàu sang phú quý, tự mình dân hiến, dùng sắc dụ hoặc, Nhiếp phủ nghe tin, yêu cầu chi gia tộc nàng phải cho một lời giải thích thoả đáng.

Lúc ấy chi chính mình đã cực kỳ chán nản, Phùng Tiêu lại là người thừa kế duy nhất của tứ đại gia tộc Phùng gia, đối phương tung tin tức bịa đặt, Nhiếp Phủ vậy mà cấp ra xử phạt, bức chưởng quản chi gia tộc chính mình thừa nhận tỷ tỷ là cái dâm oa đãng phụ, tỷ tỷ vì không để cho mình khó xử, không cho chi gia tộc khó chịu, Hoành Kiếm tự vận tại chỗ, cắt cổ mà chết!

Năm đó tỷ tỷ mười bảy tuổi!

Mười bảy tuổi, cái tuổi như hoa như ngọc, lại bởi vì cái tai họa bất ngờ của mình, lại bởi vì chính mình không có thể kiên trì quan điểm mà hương tiêu ngọc vẫn(là tự tử, nhưng vì từ ngữ hay quá nên mình dễ nguyên cho nó hoành tráng)!

Kiếp trước, tỷ tỷ xem như một đại tiếc nuối trong nội tâm, kiếp này, bi kịch tuyệt không có thể lại xảy ra!

"Làm sao vậy, ca ca!" Gặp ca ca sắc mặt thay đổi, Nhiếp Đồng vội vàng hỏi.

"Không có việc gì, ngươi ở nơi này hảo hảo tu luyện, ta đi ra ngoài một chuyến!"

Nhớ tới những chuyện này, Nhiếp Vân đâu còn đợi ở đây nữa, dặn dò một tiếng, rất nhanh hướng bên ngoài thành chạy vội!

Căn cứ trí nhớ của kiếp trước, tỷ tỷ đúng là tại đi bên ngoài thành vay tiền, lúc trở lại bị Phùng Tiêu bắt gặp liền nảy lòng tham!

Thế nhưng mà... Đi thông thành bên ngoài có nhiều đường như vậy, cụ thể là đường nào? Tỷ tỷ lại ở địa phương nào bị hãm hại?

Không có những tin tức này, tìm một người ở ngoài thành giống như mò kim đáy biển!

Lần đầu nhất, trong tâm Nhiếp Vân bay lên một cổ cảm giác vô lực, cảm thấy trọng sinh biết việc xảy ra cũng chưa hẳn là làm được!

Kiếp trước, chính mình đối với tỷ tỷ quan tâm quá ít, thế nên nàng đến tột cùng đi đường nào, ở địa phương nào xảy ra chuyện, đều hoàn toàn không biết gì cả!

"Cùng chi Nhiếp Thiên chúng ta coi như có giao tình, chỉ có chi Nhiếp Long, cái chi này năm đó bởi vì lọt vào liên quan đến việc này, nên bị đuổi ra Lạc Thủy thành, ở tại chân Hà Lạc Sơn, tỷ tỷ nhất định là đi tìm bọn họ rồi!"

Trong đầu linh quang lóe lên, Nhiếp Vân đột nhiên nhớ tới một việc, sắc mặt trở nên vô cùng âm trầm.

Năm đó chuyện tỷ tỷ vừa kết thúc, chi Nhiếp Long được gia tộc triệu hoán, một lần nữa trở về trong tộc, trở thành chi trong gia tộc, hai chuyện này cho tới bây giờ không có nghĩ tới, hiện tại suy tư 1 chút, quả nhiên điểm đáng ngờ rất nhiều, chẳng lẽ... chuyện Tỷ tỷ, không phải là ngoài ý muốn, mà là có âm mưu, sớm đã chuẩn bị?

"Nếu thật là các ngươi làm, chi Nhiếp Long, tựu đừng trách ta hạ thủ không lưu tình rồi!"

Con mắt chậm rãi nheo lại, Nhiếp Vân sát ý lăng nhiên.

Trước khi trọng sinh, chính mình cũng bởi vì giết chóc quá nặng, đã lấy được xưng hô Huyết Ngục Ma Tôn, bởi vì tất cả mọi người biết rõ, đắc tội gia tộc của mình, dù là thế lực nào, bất kể là ai, bất luận cái gì địa vị, đều nghênh đón kết cục "Máu tươi như biển, Thi Sơn

nhập ngục"!

Nhanh chóng chạy đi, Nhiếp Vân vừa mới mở đan điền trong Khí Hải không ngừng xoay tròn, thổ nạp lấy tinh thuần linh khí, làm cho tốc độ của hắn nhanh như tuấn mã.

Đồng dạng là chi bên ngoài gia tộc Nhiếp Phủ, chi Nhiếp Long lại cùng chi Nhiếp Thiên tình cảnh hoàn toàn bất đồng, ở tại địa phương khoảng cách thành trấn hơn mười dặm, là cái phủ đệ giống như đại viện, nguy nga hùng tráng.

"Cho dù ta đã đến chi Nhiếp Long nhánh trước khi không có biết rõ chuyện này, cũng không thể công nhiên xông vào, nếu không, chẳng những không thể cứu người, bản thân cũng ngã xuống ở chỗ này, phải nghĩ biện pháp mới được!"

Một bên vừa đi, trong nội tâm Nhiếp Vân một bên suy tư đối sách.

Chi Nhiếp Long Nhiếp Thắng Nguyên giữ gia chủ nhưng mà Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh đỉnh phong cường giả, cảnh giới này người chân khí kích phát, trăm bước ngoại thương vô hình, mặc dù chính mình có được hai đời kinh nghiệm chiến đấu, cũng xa xa không là đối thủ!

Lại nói, cho dù có thể đánh thắng Nhiếp Thắng Nguyên, cũng không có khả năng đem một cái chi tất cả mọi người toàn bộ tàn sát sạch sẽ, một khi có người đào tẩu, tin tức truyền đi, chi của mình tuyệt đối sẽ bị gia tộc tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, một tên cũng không để lại!

Vì chi, vì có thể cứu tỷ tỷ, mặc dù trong cơn giận dữ, thực sự không thể lỗ mãng!

"Đát đát!"

Đột nhiên, cách đó không xa nghe được tiếng vó ngựa, lập tức vài con khoái mã "Hô" theo hiện ra trước mắt, hướng phía sau chạy vội mà đi.

"Ân? Đây là quản gia Nhiếp Lâm chi Nhiếp Long? Hắn cái này muốn làm gì?"

Nhìn thoáng qua Nhiếp Vân lập tức nhận ra người ngồi ngựa ở phía trước.

Nhiếp Lâm này mình bây giờ mặc dù chưa thấy qua, đối phương cũng chưa từng thấy qua mình, nhưng kiếp trước hội nghị gia tộc xử quyết chi Nhiếp Thiên từng có gặp mặt một lần, đúng là quản gia chi Nhiếp Long, tính cách âm tàn độc ác, dựa vào danh hào gia tộc, bức nhiều chi cửa nát nhà tan, năm đó tỷ tỷ tuy nhiên cái gì cũng chưa nói, nhưng hiện tại ngẫm lại nàng nói quanh co, tựa hồ cùng với Nhiếp Lâm có liên quan!

Lại nói, đường đường là quản gia bây giờ không có ở trong gia tộc, khoái mã chạy vội trên đường, xem ra co chuyện cổ quái!

"Cùng đi lên xem một chút!"

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân nhanh lặng lẽ đi theo.

"Chuẩn bị ra thế nào rồi?"

Chỉ chốc lát, bọn người Nhiếp Lâm dừng chân ngay tại một cái quán rượu trước mặt, người bên trong đi ra hỏi.

"Đại nhân yên tâm, Nhiếp Liễu thiếu gia một lát sẽ đưa Phùng Tiêu thiếu gia tới, chúng ta đã đem【 Thiên Dục Hoa 】để ở trong rượu, thứ này vô sắc vô vị, chỉ cần cho hắn uống xong, hắc hắc... bảo đảm không có vấn đề!" hắc hắc cười.

Xem ra ngôi tửu lâu này tất cả đều là người chi Nhiếp Long.

"【 Thiên Dục Hoa 】? Tại sao có thể có loại vật này... Chẳng lẽ bọn hắn muốn... Thì ra là thế!"

Nghe được "Thiên Dục Hoa" ba chữ, Nhiếp Vân trong đầu suy tư, lập tức sắc mặt tựu chìm xuống.

Thiên Dục Hoa loại vật này, Lạc Thủy thành căn bản không có, cơ

hồ không có người biết rõ, hơn nữa cho dù tại đế đô cũng không nhiều, là một loại dâm dược xa xỉ, sau khi uống một lúc sau sẽ bị dục vọng làm choáng váng đầu óc, chuyện gì cũng có thể làm ra!

Thời điểm kiếp trước, Nhiếp Vân tại Đế đô đã bắt một tên thế gia công tử, từ trên người hắn thấy qua thứ này nên biết rất rõ, không nghĩ tới chi Nhiếp Long vậy mà cũng có!

Dùng loại dâm dược này cho Phùng Tiêu uống...

Là người hai kiếp, Nhiếp Vân biết rõ tao ngộ tỷ tỷ, như thế nào lại không biết bọn hắn làm gì!

Nguyên lai tưởng rằng là Phùng Tiêu ỷ vào Phùng gia sau lưng thú tính đại phát, không nghĩ tới căn nguyên do tại đây!

"Mưu toán ám hại tỷ tỷ của ta, ta sẽ cho chi các ngươi trả cái giá thê thảm đau đớn, triệt để biến mất trên nhân gian!"

Hừ lạnh một tiếng, sát ý Nhiếp Vân trong mắt như nước thủy triều.

Đối phương như thế đụng tới tỷ tỷ, đụng tới chi chính mình, nếu hạ thủ lưu tình, cũng không xứng xưng là Huyết Ngục Ma Tôn rồi!

Bất quá, dám gài bẫy truyền nhân duy nhất Phùng Tiêu của Phùng gia, còn có thể làm cho người khác nghe sắp xếp của bọn hắn, sau lưng chi Nhiếp Long khẳng định có có chút thủ đoạn, chính mình vẫn là cẩn trọng 1 chút cho thỏa đáng!

"Xú tiểu tử, hôm nay tửu lâu chúng ta không buôn bán, không có cơm thừa rượu cặn, nhanh nhanh ly khai!"

Trong lúc suy tư chợt nghe cách đó không xa vang lên một cái quát lớn hung hăng càn quấy, ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy Nhiếp Lâm cùng chưởng quầy bọn người chẳng biết lúc nào đã tiến vào quán rượu liền không thấy tung tích, trước mắt một tên bộ dáng như tửu bảo(bảo vệ) đang cắm eo(chắc là chống nạnh rồi ^^) nhìn qua, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Xem ra Nhiếp Lâm sợ có người quấy rầy, phái người đem người

chung quanh đuổi đi sạch sẻ, người này vừa vặn thấy được chính mình trốn ở 1 bên.

Từ hôn mê tỉnh lại vẫn không thay quần áo, có chút dơ bẩn, thằng này hiển nhiên đem chính mình coi là ăn xin lang thang rồi.

"Ân?" Nhìn trước mắt tửu bảo(bảo vệ), Nhiếp Vân trong nội tâm khẽ động, đột nhiên sinh ra một cái ý nghĩ.

"Nhìn cái gì vậy! Còn không mau cút đi!" Tửu bảo tựa hồ hung hăng càn quấy đã quen, gặp thiếu niên ở trước mắt chưa có chạy, lần nữa quát lớn.

"Ta lúc này đi..." Nhiếp Vân lên tiếng, dưới chân đột nhiên khẽ động, cả người lập tức như thiểm điện đi tới trước mặt tửu bảo.

"Ngươi..." Tửu bảo không nghĩ tới thiếu niên động tác nhanh như vậy, đang muốn la lên, đã cảm thấy trước mắt tối sầm, té trên mặt đất đã biến thành một cỗ thi thể.

"Hắc hắc, trách ngươi xui xẻo!" Đem tửu bảo tiện tay kéo tới nơi hẻo lánh ven đường, Nhiếp Vân rất nhanh đem y phục trên người hắn thay ra, chính mình mặc lên, sau đó trên mặt đất hái chút ít hoa cỏ, đem chất lỏng bôi lên trên mặt một hồi.

Loại vật phẩm đơn giản này là thủ đoạn dùng để tiến hành trang điểm, kiếp trước nếu mình đứng là thứ hai, tuyệt đối không ai dám nói thứ nhất, mặc dù được xưng ngụy trang đệ nhất thần thâu Thiên Huyễn đều cam bái hạ phong! Chính là bởi vì như thế, chính mình đạt được Huyết Ngục Ma Tôn tên hiệu đồng thời còn có một xưng hô Bách Biến Ma Quân.

"Tốt rồi!" Đem tửu bảo thi thể giấu kỹ, Nhiếp Vân thu thập một hồi, liền đi ra, hắn lúc này cùng tửu bảo vừa rồi vô luận hình thể dung mạo, cử chỉ động tác, ngay cả thanh âm đều giống như đúc, đừng nói chưởng quầy, Nhiếp Lâm, cho dù mẹ nó chỉ sợ đều nhận không ra!

------oOo------

Chương 5: Ẩn huyết thống

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi vào quán rượu, Nhiếp Vân phát hiện mình vừa rồi lãng phí chút thời gian, Nhiếp Lâm cùng chưởng quầy hai người lúc này đang đứng ở bên trong một cái gian phòng, đối diện là hai thanh niên cúi đầu khom lưng.

Hai người kia chính mình kiếp trước đều gặp wa, đúng là Phùng Tiêu cùng nhi tử của Nhiếp Thắng Nguyên gia chủ chi Nhiếp Long, Nhiếp Liễu! Không nghĩ tới bọn hắn nhanh như vậy đã tới rồi.

"Cho ngươi đi kiểm tra xung quanh cả đêm nay cho ta! Nhanh lên, nếu Nhiếp Liễu thiếu gia mắng, cho dù đem đầu ngươi chặt đi cũng đảm đương không nổi!"

Vừa vào phòng chợt nghe một tiếng quát lớn, một người quản sự nhìn về phía chính mình nổi giận đùng đùng, hiển nhiên chính mình đi ra ngoài thời gian quá dài, có chút tức giận.

"Vâng, thuộc hạ sai rồi!" Nhiếp Vân hiện tại ngụy trang tửu bảo, liền vội cúi đầu nhận lầm.

"Hừ, còn không mau đem bầu rượu này cầm qua đi! Như thế nào làm có lẽ không cần ta nói a!" Quản sự hừ lạnh một tiếng.

Không cần giải thích? Ngươi không nói ta biết rõ muốn làm gì! Trong lòng thầm nhũ một câu, Nhiếp Vân trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài gãi gãi đầu, vẻ mặt xấu hổ "Ta sợ ta khẩn trương... Có thể hay không lập lại lần nữa..."

Lúc nói chuyện, Nhiếp Vân cố ý lắp bắp, lại để cho chính mình thoạt nhìn có chút không biết làm sao.

"Phế vật! Ta làm sao tìm được ngươi đem làm thuộc hạ!" Quản sự không nghi ngờ gì, khiển trách một câu, hạ giọng, nói: " thời điểm rót rượu Cho thiếu gia hũ che phía bên trái, thời điểm cho Phùng Tiêu thiếu gia rót rượu, hướng phải vặn, ngàn vạn đừng cho nhìn

ra, nếu không, ta sẽ đem ngươi băm ném cho cá ăn!"

"Tiểu nhân biết rồi!" Nhiếp Vân liền vội vàng gật đầu.

Nguyên lai là loại đôi bầu rượu uyên ương này, thủ đoạn lừa đảo thường dùng mà thôi!

Loại này trong bầu rượu một phân thành hai, cái nắp phía bên trái vặn bên trái rỉ nước, hướng phải vặn bên phải rỉ nước, nghe rất thần bí, trên thực tế chỉ là một loại sơ cấp cơ quan mà thôi!

"Còn không mau đi!" Quản sự hừ lạnh.

"Vâng!" Nhiếp Vân bưng bầu rượu lên liền hướng phòng đi tới.

thời điểm Vào bên trong, cố ý đem khí tức áp chế, lại để cho người cảm giác không có tu vi.

"Ha ha, với thiên tư Phùng huynh, huyết thống thừa số một khi mở ra tu vị tuyệt đối sẽ đột nhiên tăng mạnh, chỉ sợ có thể trực tiếp đạt tới Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh, hiện tại chỉ là làm việc tốt thường gian nan mà thôi, không cần phải lo lắng!"

Vừa mới vào phòng chợt nghe đến tiếng cười Nhiếp Liễu.

"Ai, ta ngược lại hi vọng như vậy! Được rồi, không nói nữa!" Phùng Tiêu tựa hồ có tâm sự, lắc đầu.

"Huyết thống thừa số mở ra?" Nghe được hai người nói chuyện, Nhiếp Vân tư duy thoáng một phát liền nghĩ đến ba trăm năm trước cái sự kiện "Phế vật thiếu gia", lập tức hiểu được.

Căn cứ kiếp trước tin tức tự mình biết, cái Phùng Tiêu này cũng không phải quần là áo lượt(cái này e thua, ai biết chỉ em cái này nghĩa gì nha), trái lại còn thập phần cố gắng, tuổi chưa qua hai mươi tuổi cũng đã đạt tới Khí Hải đệ tứ trọng Chân Khí cảnh trung kỳ!

Loại tuổi này phối hợp với loại thực lực này dựa theo đạo lý có lẽ được cho thiên phú không yếu, Nhưng tiếc trong cơ thể hắn huyết

thống thừa số trời sinh bế tắc, không cách nào hình thành đan điền! Không có đan điền, Chân Khí cảnh trước kia hoàn cảnh xấu còn không rõ ràng, dựa vào dược liệu mượn nhờ ngoại lực có lẽ còn có thể đền bù, chỉ khi nào đã đến Chân Khí cảnh lại bất đồng!

Chân Khí cảnh, đem linh khí trong cơ thể đi ngụy tồn thực, lực lượng tinh thuần đến cực điểm, cho dù ngoại lực có tốt đến mấy, không có đan điền chiết xuất, tốc độ tu luyện cũng sẽ lập tức chậm lại! Phùng Tiêu tám tuổi tu luyện Khí Hải, 14 tuổi thì đạt được Khí Hải tứ trọng thiên, cũng bởi vì không có đan điền, từ 14 tuổi đến hai mươi tuổi suốt sáu năm, rõ ràng chỉ từ Chân Khí cảnh sơ kỳ đạt tới trung kỳ!

Loại tốc độ tấn cấp này đổi bất kỳ bàng chi đệ tử một cái huyết thống thừa số nào mở ra đều khó có khả năng! thật sự, chậm có chút không hợp thói thường!

Cũng bởi vì như vậy, đường đường thiên tài trong mắt người biến thành phế vật.

Bất quá, Nhiếp Vân trải qua kiếp trước, biết rõ loại nghi vấn này đã qua không lâu liền bị đánh PHÁ...! Không phải Phùng Tiêu huyết thống thừa số bế tắc không cách nào mở ra, mà là【 Ẩn huyết thống 】phi thường nổi danh!

【 Ẩn huyết thống 】danh như ý nghĩa, huyết thống thừa số hiện lên ẩn tính, không dễ dàng mở ra, cần phục dụng Thuần Dương thuộc tính đan dược kích hoạt năng lực!

Đương nhiên, cái gì đều có lợi có hại, Ẩn huyết thống không dễ dàng mở ra, chỉ khi nào mở ra chuyển hóa thành đan điền, tốc độ tu luyện sẽ tiến bộ tăng mạnh, ở bên trong trí nhớ của kiếp trước, Phùng Tiêu cơ duyên xảo hợp thành công mở ra, ngắn ngủn nửa năm thời gian trở thành nhân vật lĩnh quân thanh niên Lạc Thủy thành, thậm chí đoạt được thi đấu quán quân tài tuấn lần đó, thu được Lạc Thủy kim thuẫn!

Bất quá, những điều này đều là sự tình một năm sau, ít nhất hiện tại Phùng Tiêu trong mắt người còn là một phế vật!

"Loại Thuần Dương thuộc tính đan dược này ta có thể luyện chế ra, không bằng mượn cơ hội này bán một cái nhân tình..."

Nhớ tới cái này, một cái kế hoạch trong nội tâm Nhiếp Vân chậm rãi nổi lên.

Coi như mình không giúp cái Phùng Tiêu này, hắn nửa năm sau cũng cũng tìm được kỳ ngộ, còn không bằng thừa cơ tạo một cái nhân tình, thuận tiện kiếm chút tiện nghi!

Người duy nhất thừa kế Phùng gia, chỉ cần mở ra huyết thống thừa số tựu có được quyền lợi gần như tộc trưởng! chỉ riêng thân phận này, xứng cho bản thân ta vì ngươi tốn hao tinh lực!

"Ha ha, cũng đúng, Phùng huynh hôm nay đi ra tựu là giải sầu, đừng có nhắc lại những chuyện mất hứng!" Nhiếp Liễu nở nụ cười.

Hai người lại tùy ý hàn huyên vài câu, tuy nhiên Nhiếp Vân còn nhìn không ra quan hệ hai người, nhưng Phùng Tiêu vô luận nói cái gì, Nhiếp Liễu đều tiến hành nịnh nọt, thuận tiện mượn câu chuyện nói vài lời, Phùng Tiêu vốn là phiền muộn, nói một hồi hai người ngược lại là khách và chủ tận hoan.

"Cái Nhiếp Liễu này không đơn giản!"

Nghe xong một hồi, đối phương cũng không có muốn uống rượu, Nhiếp Vân tựu lẳng lặng đợi ở một bên, trong nội tâm âm thầm cảnh giác.

Một thiếu gia chi xuống cấp có thể dựa vào Phùng gia thiếu gia, cũng có thể cùng hắn trò chuyện vui vẻ, không thể không nói cái Nhiếp Liễu này không phải nhân vật đơn giản, khó trách kiếp trước đối phương đem tỷ tỷ bức tử, mình cũng không có thấy được là Nhiếp Long chi tác quái!

"Thiếu gia, thiếu gia..."

Hai người đang tại nói chuyện với nhau, một hạ nhân đi tới.

"Thiếu gia đang tiếp khách, chuyện gì?" Quản gia Nhiếp Lâm đi ra

ngoài, một lát sau vẻ mặt ngưng trọng đi đến.

"Thiếu gia..."

"Chuyện gì? Không thấy được ta đang vội sao?" Nhiếp Liễu lông mi giương lên.

"Nhiếp Thiên chi Nhiếp Tiểu Phượng tới tìm ngươi..." Nhiếp Lâm do dự một chút, ôm quyền nói ra.

" vào việc chính sao?" Chứng kiến cái này, Nhiếp Vân cười lạnh.

Nói thật thấy đối phương làm ra loại trận thế này, hắn đối với kế hoạch Nhiếp Liễu cũng đã minh bạch, tỷ tỷ buổi sáng sẽ tới tìm hắn, khẳng định một mực không có gặp mặt, lúc thời điểm này cố ý ở chỗ này làm cho nàng đi ra, rất rõ ràng là lại để cho Phùng Tiêu không biết là đột ngột, về sau đích trình tự làm xuống chăn đệm!

Đường muội Ta tới vay tiền, tự nhiên muốn ăn cơm chung bàn, đến lúc đó ngươi lại thú tính đại phát... Cho dù Phùng Tiêu thông minh, cũng chỉ sợ nghĩ không ra sớm đã vào bẫy đối phương!

"Cái này... Lúc này tới đây làm gì? Cùng với nàng nói ta đang chiêu đãi khách nhân, không có thời gian gặp!" Nhiếp Liễu khoát tay áo.

"Có thể nàng có chuyện gấp, thiếu gia, bất kể nói thế nào, Nhiếp Tiểu Phụng đều là đường muội của ngươi, cứ như vậy không gặp... truyền về gia tộc không tốt lắm đâu!" Nhiếp Lâm vẻ mặt khó xử.

"Ta nói không gặp là không gặp... Đường muội thì thế nào! Hôm nay ta cùng Phùng huynh giải sầu, hết thảy sự tình đều không bàn!" Nhiếp Liễu cố ý mày nhăn lại.

Loại trò hề kẻ xướng người hoạ này lừa người mắc câu, Nhiếp Vân kiếp trước thấy không biết bao nhiêu lần, liếc cái là biết, bất quá, hắn có thể nhìn ra Phùng Tiêu lại không thể, nghe được Nhiếp Liễu nói như vậy, chẳng những trúng kế, còn cảm thấy Nhiếp Liễu phi thường trượng nghĩa, vội vàng khoát tay nói: " đường muội ngươi lúc này tới, có lẽ có chuyện gấp, ngươi không cần bận tâm đến ta!"

"Cái này... Phùng huynh Đã mở miệng, tốt, cho Tiểu Phụng vào đi!" Nhiếp Liễu giả không tình nguyện, phân phó.

"Vâng!" Nhiếp Liễu lên tiếng tựu đi ra ngoài, chỉ chốc lát một nữ hài theo ở phía sau đi đến.

Cô bé này ăn mặc mộc mạc, hai đầu lông mày mang theo một tia ưu sầu tăng thêm hơi có vẻ mảnh mai, lại để cho người có loại cảm giác không đành lòng tổn thương.

"Tỷ tỷ... Quả nhiên là tỷ tỷ!"

Biết rõ tỷ tỷ tới, Nhưng làm Nhiếp Vân thấy trước mắt bộ dạng của nàng, nhịn không được trong nội tâm một hồi kích động!

Tuy nhiên tỷ tỷ chỉ lớn hơn mình một tuổi, Nhưng từ nhỏ tựu đối với chính mình đặc biệt chiếu cố, ngày đó nàng bị buộc tự sát, chính mình nghẹn ngào khóc rống suốt một ngày, mỗi lần nghĩ đến đây việc này thì tim như bị đao cắt, hối hận không thôi!

Có đôi khi thường xuyên suy nghĩ, nếu như lúc ấy chính mình thái độ kiên quyết một tí, tỷ tỷ có lẽ sẽ không phải chết, tựu cũng không lưu lại loại tiếc nuối này!

Lại nói, tỷ tỷ tại sao phải bị người bắt buộc, còn không là bởi vì chính cái đệ đệ này ko hiểu chuyện này, gây chuyện sau đó trả không nổi tiền phạt!

Bất quá, cho dù trong nội tâm Nhiếp Vân kích động, trên mặt như trước cổ kim không có biến đổi, bất luận kẻ nào đều không thấy ra khác thường.

"Nhiếp Liễu đường ca, ta... Lần này tới là ý định hướng ngươi vay tiền đấy..."

------oOo------

Chương 6: Đệ đệ?

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Vay tiền?" Nhiếp Liễu có lẽ sớm đã biết rõ ý đồ nàng đến, bất quá vẫn là giả ra bộ dạng kỳ quái, sửng sốt một chút.

"Ân..." Mặc dù cái đường ca này cũng không còn xa lạ gì, Nhưng vừa thấy mặt đã mở miệng vay tiền, làm cho Nhiếp Tiểu Phụng có chút không thích ứng, ngón tay nhẹ xoa xoa góc áo, như một hài tử phạm sai lầm.

"Tỷ tỷ..." thấy Nhiếp Tiểu Phụng như vậy, đơn thuần như một tờ giấy trắng, Nhiếp Vân trong nội tâm càng khó chịu.

Nếu như mình không trọng sinh, hài nữ đơn thuần như thế có khả năng qua một hồi cũng sẽ bị người khác ức hiếp, nếu như mình không trọng sinh, nửa tháng sau, nàng sẽ hương tiêu ngọc vẫn, biến thành một cỗ thi thể lạnh như băng!

"Nhiếp Liễu, ngươi tính kế gia tộc bọn ta, tỷ tỷ của ta, mặc kệ ngươi xuất phát từ cái mục đích gì, ta đều cho ngươi cùng chi các ngươi, triệt để biến mất trên đời!"

Nghĩ đến Nhiếp Liễu dám ra tay hảm hại tỷ tỷ mình, Nhiếp Vân trong mắt liền không nhịn được hàn ý lành lạnh!

"Máu tươi như biển, Thi sơn nhập ngục" Huyết Ngục Ma Tôn cũng không phải hư danh nói chơi, chính mình chỉ cần ra tay, tuyệt sẽ không lưu lại một tai hoạ ngầm, dù là một con chó, một đầu heo, đều tuyệt sẽ không bỏ qua!

Đó cũng không phải tàn nhẫn, cùng Yêu tộc chiến đấu nhiều năm, Nhiếp Vân biết rõ, nếu như chém giết Yêu tộc cả nhà, dù là lưu lại một con chó, bọn hắn cũng sẽ thông qua phương pháp đặc thù biết rõ người giết là ai, do đó mãnh liệt trả thù!

Nhổ phải nhở tận gốc!

Trải qua huynh đệ phản bội, là người của hai kiếp Nhiếp Vân so kiếp trước càng thêm tàn nhẫn!

"Mượn bao nhiêu? Hai chi chúng ta cũng coi như kết giao sâu đậm, 1 ngàn 800 ngân lượng ta vẫn có thể làm chủ đấy!" Nhiếp Liễu vừa cười vừa nói.

Trưởng lão đoàn truyền ra tin tức xử phạt, tỷ tỷ đều có thể biết, Nhiếp Liễu thân là thiếu gia chi Nhiếp Long như thế nào không biết? Cho nên, lời này mặc dù nói rất hào phóng, lại tương đương thoáng một phát chắn ngang miệng nàng rồi, 1 ngàn 800 còn có thể làm chủ, Nhưng tỷ tỷ muốn mượn chính là một vạn lượng!

"Ta..." Quả nhiên, Nhiếp Tiểu Phụng nghe nói như thế, sắc mặt càng đỏ, cúi đầu xuống lời nói chính cô ta đều nghe không rõ nói ra: "Ta muốn mượn... Một vạn lượng!"

"Cái gì? Một vạn lượng? Ngươi..." Nhiếp Liễu giả bộ như giật mình "Tiểu Phụng ngươi cũng biết, ta hiện tại chỉ là Thiếu chủ, cũng không phải gia chủ chính thức, mượn một vạn lượng thật không có khả năng a... Như vậy đi, nếu như ngươi gấp mà nói..., ta hiện tại tựu đi hỏi phụ thân cho ngươi 1 câu trả lời thuyết phục!"

"Ta... Hiện tại tựu cần dùng gấp, cái kia liền cảm ơn Nhiếp Liễu đường huynh rồi!" Nghe được hắn muốn đến hỏi Nhiếp Thắng Nguyên, Nhiếp Tiểu Phụng hai con mắt đen nhánh sáng ngời, bất quá nghĩ đến đối phương liền không mún chậm trễ, vừa muốn đi ra, vẻ mặt áy náy.

"Ha ha, không sao, chúng ta đều là chi gia tộc xuống cấp, giúp đỡ cho nhau là nên phải đấy!" Nhiếp Liễu nở nụ cười, quay đầu nhìn về phía Phùng Tiêu "Chỉ là hôm nay có chút xin lỗi Phùng huynh rồi, vốn muốn cùng ngươi..."

"Không sao, ngươi có việc, ta chỉ là chuyện nhỏ thôi!" Phùng Tiêu nở nụ cười, không có làm giá như người thừa kế đại gia tộc.

"Tốt, tiểu Phụng muội muội ngươi ở nơi này giúp ta cùng Phùng huynh ăn cơm, ta đi một chút sẽ trở lại!" Nhiếp Liễu an bài nói.

"Ta... Được rồi!" Nhiếp Tiểu Phụng vốn muốn cự tuyệt, nhớ tới đối phương là vì mình, nắm chặt đốt ngón tay trắng bệch, hay là ngồi

xuống.

"Phùng huynh, không có ý tứ, ta tự phạt một ly xin lỗi!" Nhiếp Liễu đứng dậy, một tiếng phân phó "Rót rượu!"

Nhiếp Vân gặp đối phương liên tiếp an bài không chê vào đâu được, trong nội tâm hừ lạnh, dẫn theo bầu rượu, nhẹ nhàng tại nắp hũ nhẹ nhàng hướng phải xoay một phát, hắn đem chén rượu đổ đầy, ngay sau đó cho Phùng Tiêu rót rượu trước phía bên trái xoay một phát, cái này hạ động tác đều rất nhỏ, hơn nữa hắn là người của hai kiếp biết rõ như thế nào che giấu, bên trong phòng mấy người rõ ràng ai cũng không có nhìn ra.

Căn cứ vừa rồi quản sự nói, hướng phải xoay tròn là rượu thuốc Thiên Dục Hoa, phía bên trái xoay tròn không có vấn đề gì, Nhiếp Vân ngụy trang thành tửu bảo, trực tiếp cho hắn phản đi, ngươi không phải muốn tính toán tỷ tỷ của ta sao? Ta hiện tại cho dù tính kế ngươi, cho ngươi uống rượu Thiên Dục Hoa... Hắc hắc!

Đổ xong rượu Nhiếp Liễu vụng trộm nhìn về phía mình, tựa hồ muốn còn muốn hỏi kết quả như thế nào, Nhiếp Vân trong nội tâm cười lạnh, trên mặt lại giả vờ bộ dạng đã đắc thủ, mở trừng hai mắt.

"Ha ha, Phùng huynh, kính huynh!" được "Thuộc hạ" xác nhận, Nhiếp Liễu trong nội tâm đại định, ha ha cười cười, ngửa đầu liền đem uống rượu sạch sẽ.

"Nhiếp huynh khách khí! Ta cũng đã cạn!" Phùng Tiêu không biết đối phương cùng chính mình đùa nghịch tâm cơ, còn tưởng rằng hắn huynh đệ tình trường, không có ý tứ uống ít, cũng há miệng đem chén rượu uống cạn.

"Phùng huynh sảng khoái, vậy tiểu đệ đi trước!" Nhiếp Liễu đưa mắt liếc ra qua một cái, cùng với Nhiếp Lâm chưởng quỹ bọn họ đi ra ngoài, lúc đến trước mặt Nhiếp Vân phân phó một tiếng "Ngươi ở tại chỗ này hầu hạ Phùng Tiêu thiếu gia! Nếu chậm trễ, xem ta như thế nào thu thập ngươi!"

Nói xong đi ra ngoài.

Đem "Tửu bảo" ở tại chỗ này, Nhiếp Liễu cũng là có dụng ý đấy, loại việc cưỡng gian này... cũng cần nhân chứng a, nói sau đến lúc đó chỉ cần đem "Tửu bảo" giết, đã có thể tỏ vẻ trong sạch, lại có thể làm cho đối phương cảm kích, nhất cử lưỡng tiện, sao lại không làm!

"Vâng!" việc của mình đã hoàn thành, Nhiếp Vân đang suy nghĩ muốn hay không lưu lại đối phương, nghe nói như thế, trong tâm nhất chuyển, đồng ý.

Theo Nhiếp Liễu xem cái bố cục này, thằng này tâm cơ thập phần thâm trầm, nếu như hiện tại tựu vạch trần hắn, chỉ sợ Phùng Tiêu căn bản không tin, chính mình thực lực bây giờ còn chưa đủ để dùng chấn nhiếp tất cả mọi người, tùy tiện ra tay khó bảo toàn được không bù được mất, còn không bằng thừa dịp đối phương ly khai trục bánh xe biến tốc, trước xúi giục Phùng Tiêu!

"Tiểu Phụng, Phùng huynh các ngươi từ từ ăn, ta đi trước!" Nhiếp Liễu quay người đem cửa phòng đóng lên, khóe miệng cười lạnh.

Dựa theo kế hoạch của hắn, hết thảy đều phi thường hoàn mỹ, hiện tại cần phải làm là ngồi ở bên ngoài chờ kế hoạch hoàn mỹ và thu tàn cuộc!

Đương nhiên, đây là nguyên nhân hắn không biết tửu bảo đã thay người, nếu như biết rõ tửu bảo đem Thiên Dục Hoa đã vào trong bụng của hắn, chỉ sợ sẽ trực tiếp nổi điên!

"Ha ha, ngươi tựu là Phùng Tiêu thiếu gia a, đã sớm nghe được đại danh, kính kính ngưỡng!"

Gặp đối phương liền cửa đều đóng, Nhiếp Vân cũng tựu không hề ngụy trang, ha ha cười cười trực tiếp ngồi xuống.

"Ân?"

Chứng kiến tửu bảo trước mắt cư nhiên không có lễ phép, vô luận Phùng Tiêu hay là Nhiếp Tiểu Phụng, cũng nhịn không được lông

mi dựng lên.

Cái thế giới này, quan niệm chủ tớ vẫn là rất nặng đấy, tửu bảo rõ ràng cùng khách nhân thiếu gia như thế không có lễ phép, đổi lại ai cũng sẽ nổi giận.

"Trước không vội nổi giận, đợi ta nói xong ngươi chỉ sợ cho dù muốn nổi giận cũng không phải nổi giận với ta"

Nhiếp Vân tay phải tại trên mặt một vòng, ngụy trang tróc ra, dung mạo của mình tựu lộ ra hai người trước mặt.

"Nhiếp Vân? Ngươi như thế nào tại đây? Ngươi..."

Nhiếp Tiểu Phụng không nghĩ tới tửu bảo thoáng một phát biến Thành dung mạo đệ đệ, lại càng hoảng sợ, bất quá lập tức nghĩ đến cái gì, sắc mặt trở nên tái nhợt vô cùng!

Đệ đệ tính cách người này thâm trầm, lại ghét nhất người khác tự chủ trương, từ việc đối đãi Nhiếp Đồng có thể nhìn ra!

Chính mình vốn ý định sớm chút mượn tiền, đến lúc đó lặng lẽ cho thím, như vậy hắn tựu sẽ không biết, lại không nghĩ rằng nhất cử nhất động của mình toàn bộ bị hắn nhìn ra!

Như thế tự tiện chủ trương vụng trộm đi ra vay tiền, không cần nghĩ, nhất định sẽ bị chửi chết!

Nghĩ đến bị đệ đệ quở trách, Nhiếp Tiểu Phụng hai tay nhanh xoa xoa góc áo, thân thể mềm mại nhẹ nhàng run rẩy!

Nếu như cho Nhiếp Vân biết rõ, tỷ tỷ chứng kiến mình không phải là nghĩ là chính mình vì sao trong hôn mê tỉnh lại, mà là sợ hãi quở trách, chỉ sợ sẽ càng thêm hối hận!

"Tỷ tỷ, ta vì sao lại đến nơi này sẽ giải thích cùng người sau! Ta trước cùng Phùng Tiêu thiếu gia nói một việc!"

Nhiếp Vân đối với Nhiếp Tiểu Phượng nở nụ cười thoáng một phát, quay đầu nhìn về phía Phùng Tiêu.

"Cái gì? Đệ đệ mún giải thích với ta... Còn đối với ta cười? Ta không nhìn lầm a..."

Thấy biểu tình thiếu niên, Nhiếp Tiểu Phụng nguyên bản có chút khẩn trương thân thể chấn động, 2 mắt trợn tròn, dùng sức lắc đầu, toát ra nghi hoặc thật sâu!

Đệ đệ từ nhỏ cùng nàng lớn lên, cái tính cách gì nàng rõ ràng nhất, tính cách thâm trầm tự bè, một mực đều xoắn xuýt bóng ma của phụ thân, không cách nào tự kềm chế, làm bất cứ chuyện gì dù là sai rồi, cũng sẽ không giải thích một câu, cả ngày sắc mặt căng thẳng, đối với ai thái độ đều lạnh lùng như tuyết!

Loại tính cách này... Như thế nào sẽ đối với chính mình cười?

Đối với chính mình cười... hình như thời điểm chính mình thấy hắn cười một lần cuối cùng là hắn bốn tuổi a...

"Nhất định là ta nhìn lầm rồi..."

------oOo------

Chương 7: Hoa cúc đóa khai mở

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Ngươi tựu là con trai độc nhất của Nhiếp Khiếu Thiên tiền bối, Nhiếp Vân?"

Nhiếp Khiếu Thiên năm đó là người đoạt giải Lạc Thủy kim thuẫn, danh khí rất lớn, làm con của hắn, Nhiếp Vân mặc dù chưa xuất đầu lộ diện, Nhưng Phùng Tiêu đã từng nghe nói qua cái tên này, chỉ là không nghĩ tới tại trường hợp này nhìn thấy, hơn nữa xuất hiện cổ quái như thế!

Lại nói, Dịch Dung Thuật hắn nghe nói qua, Nhưng dịch dung thuật đến cỡ loại trình độ này, thật sự là mới nhìn thấy lần đầu!

"Đúng vậy!" Nguyên lai tưởng rằng còn phải nói nhiều để cho đối phương chú ý, không nghĩ tới hắn nghe qua tên của mình, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng "Sớm nghe nói Phùng Tiêu thiếu gia văn võ song toàn, thiên phú tuyệt hảo, lại không nghĩ rằng bị người trêu đùa hí lộng còn không biết!"

"Bị người trêu đùa hí lộng rồi hả? Có ý tứ gì?" Phùng Tiêu con mắt nheo lại.

"Ha ha!" Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, tiện tay đem trong tay hũ che mở ra, đem bầu rượu ném tới.

"Ân?" Gặp động tác của hắn, Phùng Tiêu có chút sờ không rõ ý nghĩ, bất quá vẫn là tiếp nhận bầu rượu, cúi đầu xem, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi!

Tuy nhiên kiến thức không có nhiều như Nhiếp Vân người của hai kiếp loại lão ngoan đồng này, Nhưng cũng không có nghĩa là Phùng Tiêu cái gì chưa thấy qua, loại hũ đôi uyên ương này là 1 một đại gia tộc truyền nhân như thế nào không biết!

Nhiếp Liễu cùng chính mình uống rượu vậy mà dùng loại hũ này, không cần nghĩ, khẳng định có mục đích không thể cho ai biết!

"Trong này có hai loại rượu, trong đó một loại ngâm Thiên Dục Hoa, loại rượu này chỉ cần uống mặc kệ tu vị như thế nào, một nén nhang sau dục vọng phóng đại, so với cái gọi là hợp hoan tán đều muốn lợi hại gấp 10 lần!" Nhiếp Vân thuận miệng nói.

"So hợp hoan tán còn muốn lợi hại hơn gấp 10 lần?" Chưa từng nghe qua Thiên Dục Hoa, nhưng Phùng Tiêu biết rõ hợp hoan tán là vật gì, trong rượu hạ loại vật này... Sau đó lại cố ý lại để cho chính mình cùng Nhiếp Tiểu Phụng tại một cái phòng...

Giải thích phần này còn không hiểu, Phùng Tiêu cũng tựu không xứng trở thành người thừa kế gia tộc rồi!

"Hừ, ngươi nói lời này, ta như thế nào tin tưởng!" Tuy nhiên trong nội tâm đã tin bảy tám phần, Phùng Tiêu vẫn là hừ lạnh.

"Không tin ngươi có thể đem bầu rượu này mang về tìm người kiểm tra thoáng một phát! Mặt khác, ngươi còn chưa tin mà nói..., Nhưng ở bên trong khách sạn này tìm xem, ta dám cam đoan Nhiếp Liễu nhất định chưa có chạy, khẳng định tựu tàng ở chỗ này chờ nhìn ngươi bị chê cười, chỉ có điều... Ta đem rượu của hắn cùng ngươi đổi lại, dựa theo thời gian suy tính, có lẽ đã phát tác, ngươi có thể thuận tiện đi qua chứng kiến dược lực rượu này..."

Nhiếp Vân cười hắc hắc.

"Đem rượu thay đổi?" Phùng Tiêu do dự một chút "Tốt, ta ra đi xem, nếu như Nhiếp Liễu... không đúng, ta Phùng Tiêu sẽ ghi nhớ cái ân tình này!"

"Tỷ tỷ ngươi ở tại chỗ này đừng đi ra, ta một hồi sẽ trở lại!" Gặp đối phương đã tin tưởng bảy tám phần, Nhiếp Vân phân phó Nhiếp Tiểu Phụng một tiếng, đi đầu đẩy cửa đi ra ngoài.

Thiên Dục Hoa dược tính Nhiếp Vân kiếp trước hiểu rõ một ít, loại này dược vật dược hiệu mạnh, Nhiếp Liễu tuyệt đối ngăn cản không nổi, tỷ tỷ đi ra ngoài vạn nhất thấy cái tình huống kia cũng có chút xấu hổ.

"Ân!" Nhiếp Tiểu Phụng còn không có từ thái độ đệ đệ cải biến khôi phục lại, bất quá nghe được phân phó vẫn là lên tiếng, ngồi ở gian phòng không nhúc nhích.

"Ngươi như thế nào đi ra, ah... Ngươi là ai? Tại sao lại ở chỗ này!"

Vừa đi ra ngoài, chợt nghe đến một hồi kêu to, hai tửu bảo chạy ra, đoán chừng là Nhiếp Liễu sắp đặt ở lại để tiện theo dõi.

"Ha ha!" Cũng không trả lời câu hỏi hai người, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, song chưởng khẽ đảo tựu đẩy tới!

Bành! Bành!

Hai tiếng giòn vang, hai người cùng lúc nổ thành mảnh vỡ, máu tươi bắn tung toé trên đất.

Dù sao cùng chi Nhiếp Long thù đã kết xuống rồi, Nhiếp Vân không cần phải lưu thủ.

"Thật ác độc..." Chứng kiến tràng cảnh trước mắt, theo ở phía sau Phùng Tiêu Long mày không khỏi nhảy dựng.

Hắn thân là người thừa kế đại gia tộc, tự nhiên cũng giết qua người, Nhưng thiếu niên như vậy gọn gàng mà linh hoạt, giết xong sắc mặt không thay đổi, đừng nói làm không được, thấy đều chưa thấy qua!

"Hắn thật sự là... Trong truyền thuyết chính là phế vật?"

Nhớ tới Lạc Thủy thành rất nhiều lời đồn, Phùng Tiêu nhịn không được lắc đầu.

Lạc Thủy thành một mực đều đồn đãi, Nhiếp Khiếu Thiên biến thành phế vật, con của hắn càng phế vật, bởi vì không có tiếp xúc qua hai người này, chính mình đối với lời đồn đãi này không để ý, hiện tại xem ra, nếu như muốn nói tàn nhẫn quả quyết Nhiếp Vân là phế vật, cái kia chính mình là cái gì? Chẳng phải so với hắn mình còn phế vật hơn?

Đánh chết hai tửu bảo, Nhiếp Vân như làm 1 việc không có ý nghĩa, tại quán rượu đại sảnh nhìn một vòng.

Nhiếp Liễu đã chờ xem cuộc vui, vì phòng ngừa Phùng Tiêu nhìn ra cái gì, tự nhiên sẽ không đứng ở đại sảnh chờ, tìm tòi thoáng một phát, con mắt rơi vào đối diện một cái phòng bên trên.

Ở bên trong phòng.

"Thiếu gia thật sự là mưu trí vô song, Phùng Tiêu gần đây yêu quý thanh danh, cái này ăn vào Thiên Dục Hoa, chỉ cần đem Nhiếp Tiểu Phụng cưỡng bức, chúng ta chẳng khác nào nắm thóp được hắn, không lo hắn không giúp chúng ta!"

Quản gia Nhiếp Lâm đối với trước mắt thiếu gia tuổi không lớn lắm vẻ mặt cung kính, mắt tam giác lòe ra hào quang hưng phấn.

Vi bảo đảm dược tính, hắn cố tình tìm người thí nghiệm qua Thiên Dục Hoa này, người bình thường sau khi dùng liền dục vọng khóng chế cả đêm không tan, Nhưng đoán được lúc này Phùng Tiêu khẳng định đã bị dục vọng khống chế, thú tính đại phát!

"Hay là muốn cẩn thận chút, đối phương là truyền nhân duy nhất Phùng gia, tính toán hắn một bước chưa tốt, sẽ đem lại kiếp nạn khôn cùng cho chi!"

Nhiếp Liễu ngoài miệng nói coi chừng, trên mặt lại lộ ra dáng tươi cười, rất hiển nhiên đối với chuyện hôm nay, hắn nắm chắc tất thắng!

"Ha ha, cái gì truyền nhân duy nhất Phùng gia, thiếu gia trước mặt còn không cùng ** đồng dạng? Hừ, những lão già gia tộc kia thật sự là mắt bị mù, nếu để cho thiếu gia tiến vào gia tộc hạch tâm, Nhiếp gia chúng ta khẳng định sớm là Lạc Thủy thành đệ nhất gia tộc rồi!" Nhiếp Lâm nịnh nọt một câu.

"Có thể cho Nhiếp gia trở thành Lạc Thủy thành đệ nhất gia tộc cái này đến không dám nói, bất quá, nếu quả thật để cho ta cầm quyền mà nói..., trong một năm ta tuyệt đối có thể làm cho Nhiếp gia tài phú so hiện tại nhiều hơn gấp đôi!"

Hất tay lên, trong mắt Nhiếp Liễu tràn đầy tự tin.

"Tài phú nhiều hơn gấp đôi! Thiếu gia thật lợi hại, mưu trí Thiên Hạ Vô Song..." Nghe được thiếu gia hơi có vẻ hung hăng càn quấy mà nói..., con mắt Nhiếp Lâm lần nữa tỏa sáng, đang muốn lấy lòng vài câu, lại đột nhiên cảm thấy hai gò má thiếu gia bay lên một đạo đỏ ửng.

Cái cổ đỏ ửng này rất là cổ quái, thật giống như nữ hài chứng kiến tình lang xuân tâm đại động!

Nhiếp Lâm thân vi một đại quản gia của chi, sinh hoạt làm sao có thể sạch sẽ, không nói mặt khác, tựu là buổi tối hôm qua vẫn còn nhung nhớ rong ruổi trên người nữ nhân, bề ngoài giống như... Kịch liệt nhất, trên mặt nữ nhân hồng nhuận phơn phớt chính là như vậy đấy...

Hài hài! Nghĩ tới những thứ này, Nhiếp Lâm một hồi xấu hổ, nhịn không được gãi gãi đầu, lần nữa nhìn về phía thiếu gia, nhịn không được lại càng hoảng sợ.

Lúc này thiếu gia đã đem quần áo xé rách, tóc cũng có chút mất trật tự, con mắt đỏ thẫm bên trong một cổ dục vọng hỏa diễm không ngừng thiêu đốt.

"Thiếu gia, thiếu gia, ngươi làm sao..."

Chứng kiến cái này, Nhiếp Lâm có ngốc cũng biết thiếu gia khẳng định đã xảy ra chuyện, vội vàng đi tiến lên đây muốn đở lấy hắn, bất quá tay mới một khoác lên trên người của hắn, đã bị một cái cánh tay chặn ngang ôm lấy.

"Ta muốn..."

Thiếu gia một tiếng điên cuồng gào rú, tựu đánh tới.

"Má ơi, thiếu gia, ta là nam nhân..."

Đối mặt loại tình huống này Nhiếp Lâm đều điên rồi, chính mình một người nam nhân, lại để cho bị nam nhân... Trời ạ! Thật muốn như vậy, mình cũng không cần sống rồi!

Lắm điều thoáng một phát, bàn tay Nhiếp Lâm giãy giụa quay người tựu muốn chạy trốn, bất quá còn chưa đi xa, lại đột nhiên cảm thấy trên người tê rần, toàn thân lực lượng bị người phong bế, "Phù phù" thoáng một phát trùng trùng điệp điệp té trên mặt đất.

"Ta muốn..."

Nhiếp Liễu thiếu gia cũng mặc kệ trước mắt là nam hay là nữ, lần nữa gào rú trực tiếp đánh tới.

Híz-khà-zzz á! Híz-khà-zzz á!

Nhiếp Lâm quần áo bị xé rách xuống, lập tức sau lưng cây hoa cúc "Hổn hển" thoáng một phát… nở rộ

------oOo------

Chương 8: Vô tu thảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Ngươi vì sao không trực tiếp ra tay đem hắn giết đi!"

Phùng Tiêu nhìn thiếu niên, lại nhìn xem trong phòng hai người kia "Giao chiến", mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Hắn và Nhiếp Vân vừa tới đến gian phòng tựu chứng kiến Nhiếp Liễu "Thú tính đại phát", trong nội tâm còn chút hoài nghi, triệt để tin tưởng thiếu niên so với chính mình tuổi nhỏ hơn mình rất nhiều.

Tin tưởng là tin tưởng, nhưng hắn đối với ý chí của mình phi thường tự tin, cũng không cho rằng phục dụng Thiên Dục Hoa sẽ biết đánh mất bản tính, nhưng lúc hắn chứng kiến Nhiếp Liễu thậm chí nam nữ đều chẳng phân biệt được, lúc này mới sợ tới mức toát ra một thân mồ hôi lạnh!

Cái dược này cũng quá mãnh liệt đi à nha! Xem cái dạng này, đừng nói mình, cho dù Thần Tiên chỉ sợ cũng nhịn không được a! Nếu như trước khi thiếu niên kia không có tới giúp đỡ, chính mình uống thuốc này thì không biết lại xảy ra chuyện bại hoại cỡ nào...

Tưởng tượng đến chính mình đến lúc đó nam nữ chẳng phân biệt được gặp người thì cuồng bạo, Phùng Tiêu sắc mặt vàng như nến, phi thường khó coi, đồng thời nhìn về phía Nhiếp Vân trước mắt tràn đầy cảm kích.

Nếu như không phải hắn vạch trần Nhiếp Liễu, cái này chỉ sợ đã xong rồi!

Thiếu niên này thoạt nhìn so với chính mình tuổi trẻ nhiều như vậy, sao có thể phát hiện loại thủ đoạn này, hơn nữa ngụy trang là bất luận người nào cũng không nhìn ra sơ hở?

Nghĩ vậy, lại đối với Nhiếp Vân âm thầm bội phục, Nhưng là, bội

phục là bội phục... Hắn hiện tại muốn làm gì?

Hai người đi vào phòng, quản gia Nhiếp Lâm tránh thoát cái ôm của Nhiếp Liễu, lúc này chính mình có ý định tự mình xử lý Nhiếp Liễu, lại không nghĩ rằng Nhiếp Vân xuất thủ trước, mà hắn ra tay không phải Nhiếp Liễu mà là Nhiếp Lâm, một chiêu liền đem hắn phong bế...

Vì vậy, Nhiếp Lâm bi kịch rồi, bị thiếu gia "Mưu trí vô song" áp dưới thân thể, phát ra liên tiếp thút thít nỉ non, Quỷ Thần rơi lệ kêu thảm...

Cố ý đánh Nhiếp Lâm lại để cho Nhiếp Liễu "Thực hiện được" ... Hắn đến cùng muốn làm gì?

Muốn nhìn nam nam... Khục khục, không có loại yêu thích này a...

"Đem hắn giết đi? Dám mưu tính hại tỷ tỷ của ta, như vậy tựu để cho hắn chết, há không tiên nghi cho hắn rồi!"

Nhiếp Vân không biết trong nội tâm Phùng Tiêu có ý muốn như vậy, hai tay múa làm ra nguyên một đám thủ ấn, mà hắn để một cái đá thủy tinh không lớn phía trước, óng ánh sáng long lanh.

"Xong việc!"

Một lát sau, Nhiếp Vân hai tay vừa thu lại, cười hắc hắc đem đá thủy tinh cầm tại lòng bàn tay.

"Tiện nghi hắn? Chẳng lẽ cái này đá thủy tinh có cái gì cổ quái?"

Không biết thiếu niên tại sao lại nói như vậy, Phùng Tiêu nhìn đá thủy tinh trước mắt, gãi gãi đầu.

Vật này là thiếu niên tại quán rượu tiện tay hái xuống đấy, chỉ là vật phẩm trang sức rất bình thường, chính mình mặc dù không biết muốn làm gì, nhưng vừa rồi hắn liên tục kết xuống thủ ấn, chính mình một cái đều nhìn không hiểu, từ nơi này tựu biết chắc có mục đích của mình.

"Có cái gì cổ quái, ha ha, ngươi nhìn xem sẽ biết!"

Ha ha cười cười, Nhiếp Vân trong cơ thể linh khí quán thâu về đá thủy tinh trong lòng bàn tay, chỉ thoáng một phát, tinh thạch mặt ngoài tựu xuất hiện một bức họa, đúng là trước mắt "Cây hoa cúc đại chiến" !

"Ghi chép hình ảnh..."

Chứng kiến cái này, Phùng Tiêu làm sao không biết, hai mắt trợn tròn xoe.

Tại bình thường đá thủy tinh trong ghi chép hình ảnh, loại thủ đoạn này chính mình lần đầu chứng kiến!

"Hắc hắc!" Nhiếp Vân nở nụ cười, tiện tay liền đem đá thủy tinh để trong ngực.

Loại hình ảnh ghi chép thủ ấn là kiếp trước theo Yêu tộc học được đấy, có thể đem hình ảnh ghi chép vào tinh thạch bình thường, một khi phát ra có thể lần nữa cất đi, lúc ấy học chỉ đem làm trò chơi, cũng không có để ý, không nghĩ tới bây giờ dùng.

Hừ, dám tính toán thân nhân của ta, ta tựu cho ngươi nếm thử tư vị bị tính kế! Đã có cái hình ảnh này, đừng nhìn ngươi Nhiếp Liễu khôn khéo, cũng muốn ngoan ngoãn nghe ta đấy, trừ phi ngươi muốn danh dự ko còn!

Có thể được xưng là Huyết Ngục Ma Tôn, Nhiếp Vân tự nhiên không phải người tốt lành gì, lão quái vật sống mấy trăm năm, phương pháp đối phó địch nhân cũng tự nhiên không chỉ cực hạn tại sát nhân!

Đã giết so không giết rất tốt, sao lại không làm?

Nghe được tiếng cười thiếu niên, chứng kiến động tác của hắn, Phùng Tiêu khóe miệng nhịn không được kéo ra.

Cái thế giới này cho dù cởi mở, nam nhân cùng nam nhân tầm đó... Cũng bề ngoài giống như không thể a!

Một khi tin tức này truyền đi, Nhưng đoán được, Nhiếp Liễu tuyệt đối sẽ bị người Nhiếp Phủ bịt đầu mối giết chết! dựa vào cái này, Nhiếp Liễu còn không đối với hắn nói gì nghe nấy sao?

Thật ác độc!

Sát nhân mặt không đổi sắc, đàm tiếu tà tà đem người tính toán, loại thủ đoạn này, loại mưu trí này…

Về sau ngàn vạn không thể cùng tiểu tử này là địch!

Phùng Tiêu chẳng biết tại sao trong đầu đột nhiên sinh ra ý nghĩ này.

"Ngươi... Ngươi đối với ta làm cái gì..."

Sau một phen "Sảng khoái" Nhiếp Liễu dược tính hạ thấp, dần dần khôi phục lý trí, khi thấy hành động mới vừa rồi của mình đều bị lưu hình ảnh lại, sắp khóc rồi.

Hắn như thế nào đều không thể tưởng được chính mình phí hết tâm huyết làm ra là cục diện như thế, lại trở thành kết quả này!

"Làm cái gì, ta sẽ cùng ngươi hảo hảo nói!" Nhiếp Vân nở nụ cười, đi tới.

Phùng Tiêu biết rõ Nhiếp Vân làm như vậy khẳng định có mục đích của mình, làm như ngoại nhân bất tiện lắng nghe, lập tức đi đến trong tửu lâu gian : ở giữa tìm cái ghế ngồi một hồi.

Trước khi Nhiếp Liễu sợ phiền phức huyên náo quá lớn, toàn bộ quán rượu tổng cộng chỉ lưu lại ba cái tửu bảo, hai cái bị giết, một người khác là Nhiếp Vân, hiện ở đại sảnh trống rỗng đấy, cũng tốt Phùng Tiêu đỡ phải lãng phí quyền cước.

Chờ đợi ước chừng lưỡng nén hương thời gian, thiếu niên đi ra, mặc dù không biết hai người bọn họ đã đạt thành cái gì hiệp nghị, nhưng từ Nhiếp Vân rạng rỡ, Nhiếp Liễu như cha mẹ chết, đã biết rõ người phía trước khẳng định được tiện nghi cực đại.

"Chuyện ngày hôm nay, Phùng Tiêu vô cùng cảm kích, về sau chắc chắn báo đáp!"

Phùng Tiêu là cái người có nguyên tắc, lần nợ Nhiếp Vân một ân tình, ôm quyền nói một tiếng, tựu phải ly khai.

"Phùng Tiêu thiếu gia không vội, ta có việc mún nó với người!" Nhiếp Liễu nói.

“Nói với ta?"

"Nghe nói các ngươi Phùng gia sưu tầm một cây ngàn năm Vô tu thảo, không biết có thể không bỏ thứ yêu thích, ta nguyện ý ra nhân đôi giá tiền!" Nhiếp Vân đột nhiên mở miệng nói.

Vô tu thảo là một loại thuốc tiên chữa thương, dị thường trân quý, toàn bộ Lạc Thủy thành chỉ có Phùng Tiêu cơ duyên xảo hợp đạt được một cây, là luyện chế thuốc tiên chữa thương【 Hoàn Tâm đan 】chủ dược liệu!

Hoàn Tâm đan, danh như ý nghĩa, mất đi trái tim đều có thể khôi phục, loại thuyết pháp này tuy có chút ít nói ngoa, nhưng là có thể từ đó nhìn ra viên thuốc cường đại này!

Cha mình Khí Hải bị hao tổn, đan điền không cách nào tu luyện, nếu có loại Hoàn Tâm đan này lại phối hợp【 Linh Tê Luyện Thể Quyết 】, giúp hắn triệt để khôi phục có lẽ cũng không phải việc khó!

"Làm sao ngươi biết chúng ta có Vô tu thảo?" Nghe được lời thiếu niên..., Phùng Tiêu lông mi nhảy lên, trong mắt hiện lên một đạo nồng đậm sát ý, xem ra thiếu niên ở trước mắt nếu như không phải ân nhân cứu mạng của hắn, chỉ sợ sớm đã trực tiếp xuất thủ.

Loại trân quý dược liệu Vô tu thảo này, trình độ trân quý không dưới một bộ Vương tộc công pháp, một khi để lộ tin tức, tất nhiên sẽ xảy ra một trận hạo kiếp đối với chi của mình, Phùng gia cơ duyên đạt được về sau, chưa bao giờ trước mặt người khác nhắc tới, thiếu niên ở trước mắt như thế nào biết được?

"Ách..."

Nghe được hắn chất vấn, Nhiếp Vân lúc này mới nhớ tới, Phùng gia có Vô tu thảo sự tình là ở 18 tháng sau mới truyền ra, về sau vì tranh đoạt bụi cỏ này dược, tứ đại gia tộc tranh đấu lẫn nhau, nguyên khí tổn hao nhiều, Lạc Thủy thành lúc này mới lọt vào Yêu tộc công kích, hủy hoại chỉ trong chốc lát!

Chính mình có được kiếp trước, đã quên chuyện này, bất quá hắn là người hai kiếp đã sớm bình tĩnh, cười nhạt một tiếng "Ngươi không cần phải xem ta từ chỗ nào biết, ta chỉ hỏi ngươi, có thể hay không nhường lại!"

Phùng Tiêu mặc dù không phải gia chủ, nhưng thân là người thừa kế duy nhất, hơn nữa cái này gốc linh thảo là hắn lấy được, có được quyền chi phối Vô tu thảo, cũng không kỳ quái.

"Ngươi hôm nay giúp ta, ta ngày sau sẽ báo, nếu như muốn dựa vào cái này, công phu sư tử ngoạm, chúng ta Phùng gia cũng sẽ không sợ hãi bất luận kẻ nào!" Phùng Tiêu hất lên tay, quay người đi ra ngoài.

Trong mắt hắn, thiếu niên trước mắt này nhất định là thất tâm điên, tuy nhiên hôm nay tránh cho chính mình xấu mặt, đối với mình có ân, Nhưng muốn dùng cái này đổi lấy Vô tu thảo, quả thực nằm mơ!

Vô tu thảo có thể là trân quý vật phẩm mình lấy được ở bên trong một cái Thượng Cổ di tích, đối với Khí Hải tu luyện giả mà nói tương đương với một tánh mạng, tuyệt đối không thể có thể tiễn đưa cho người khác, dù là ra giá cao cỡ nào!

"Phùng huynh chớ sốt ruột ly khai, ta còn có chuyện muốn hỏi, ngươi phải chăng đến bây giờ đều không có mở ra huyết thống thừa số?" Mặc dù có trí nhớ của kiếp trước, Nhiếp Vân vẫn là xác nhận một phát cho thỏa đáng.

"Hừ!"

Nghe được đối phương chẳng những công phu sư tử ngoạm còn

hỏi ra lời này, Phùng Tiêu thiếu chút nữa tức chết, vừa đối với thiếu niên này sinh ra một tia hảo cảm, lập tức không còn sót lại chút gì.

Sự tình mình không thể mở ra huyết thống thừa số, Lạc Thủy thành ai không biết? Ngươi hỏi như vậy, là cố ý đến nhục mạ ta sao?

"Không thể mở ra huyết thống thừa số có hai loại khả năng, một loại không có huyết thống thừa số, một loại có nhưng không cách nào mở ra, nếu như ta đoán không sai, Phùng huynh có lẽ thuộc về một loại a!" Bỏ qua lửa giận của đối phương, Nhiếp Vân tiếp tục nói.

"Không cần ngươi quan tâm!" Nắm đấm xiết chặt, Phùng Tiêu cảm thấy thiếu niên ở trước mắt vô cùng chán ghét, hít thở nhanh đến muốn nổ tung.

Sự tình thống thừa số thống thừa số của Ta huyết trời sinh bế tắc, Lạc Thủy thành mỗi người cũng biết, còn không cần tới ngươi đến cười nhạo!

Vừa rồi đã cứu ta có thể như vậy tùy ý cười nhạo ta sao?

Không để ý tới đối phương gào thét, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười "Đã có huyết thống thừa số, tựu khẳng định có phương pháp mở ra, ha ha, nếu như ta dùng để hối đoái Vô tu thảo, ta đánh bạc có thể giúp ngươi mở ra huyết thống thừa số"

Thanh âm không lớn, lại như sấm sét nổ vang, Phùng Tiêu toàn thân cứng đờ, như bị điện giựt.

------oOo------

Chương 9: Phiêu Miểu Tiên Tâm quyết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phùng Tiêu đối với việc không cách nào mở ra huyết thống thừa số này rất khó chịu, ngày ngày chịu mọi loại chế giễu, loại khuất nhục này, sớm đã chịu đủ rồi!

Mượn dịp này, cùng Nhiếp Liễu ra ngoài, chính là vì muốn giải phóng phiền muộn trong lòng!

Lúc này đột nhiên nghe được thiếu niên nói có thể trợ giúp mình mở huyết thống thừa số, khiếp sợ trong lòng có thể nghĩ, hít sâu một hơi, cưỡng chế kích động "Nếu như ngươi có thể giúp ta mở ra huyết thống thừa số, đừng nói một cây Vô tu thảo, cho dù về sau cho ta nghe lời ngươi phân phó, trở thành thuộc hạ của ngươi, cũng không có gì!"

Nói ra lời này cũng không phải hắn không tin thiếu niên ở trước mắt này, mà là chuyện này thật sự là bất khả tư nghị!

Sáu năm nay, gia tộc cùng chính mình không biết tìm bao nhiêu người xem xét, không thu hoạch được gì, kết quả cuối cùng nhất đều là huyết thống thừa số trời sinh bế tắc không có thuốc chữa, mà trước mắt thiếu niên này chỉ có mười sáu mười bảy tuổi vậy mà nói có thể giúp mình mở ra, nếu như không phải vừa rồi tận mắt nhìn thấy hắn dịch dung thần kỳ, mưu trí vô song, chỉ sợ đem hắn coi thành tên điên!

"Ta đã dám nói, tự nhiên có nắm chắc!" Không để ý tới đối phương ngữ khí có chút tức giận, Nhiếp Vân nói.

"Nắm chắc? Tế Bắc thành luyện Đan thánh thủ Liễu Thành Trạch cũng không dám nói như vậy, ngươi một tiểu nhân vật, như vậy nói ngoa, cảm thấy ta sẽ tin tưởng?" Ngoài miệng nói như vậy, nhưng Phùng Tiêu vẫn là dừng bước, xoay người lại, hai mắt thẳng ngoắc ngoắc nhìn về phía thiếu niên, tựa hồ muốn từ vẻ mặt thâm trầm của hắn, đánh giá xem hắn đang nghĩ gì.

Tế Bắc thành Liễu Thành Trạch được xưng Thần Phong đế quốc đệ tam đại luyện đan cao thủ, một tay thuật luyện đan kỳ diệu vô song, Phùng Tiêu tìm hắn coi bệnh nhưng vẫn là không có cách, thiếu niên trước mắt lại nói có nắm chắc, làm cho hắn không thể tin được.

"Ha ha, ngươi có thể lựa chọn không tin! Một cây Vô tu thảo tuy nhiên trân quý, nhưng ta hiện tại không có bị thương, muốn hay

không đều được!" Nhiếp Vân tùy ý khoát khoát tay, lấy lui làm tiến.

Tuy nhiên hắn rất muốn lấy Vô tu thảo cho phụ thân chữa trị Khí Hải, nhưng nếu như biểu hiện quá kích rồi, làm không tốt còn có thể phản tác dụng!

Nhìn vào đôi mắt của thiếu niên, nhìn một hồi, không tìm ra chút ý tứ cười nhạo đùa bỡn nào, Phùng Tiêu cắn răng nói "Tốt, ta tin ngươi! Cần ta làm như thế nào, nói đi!"

Dù sao mình bây giờ đã không có đường có thể đi, không bằng tin tưởng hắn một lần, có lẽ có thể có hi vọng.

"Phùng Tiêu thiếu gia Đã tin tưởng, ta cũng không nói nhảm, ngươi bây giờ chuẩn bị một cây bách niên Nguyên Dương thảo, hai cây năm mươi năm Thanh Tụng hoa, hai cây ba mươi năm Tỷ Quy Căn... Những dược liệu này dược niên nhất định phải sung túc, không được vàng thau lẫn lộn!"

Nhiếp Vân nói những dược liệu này đúng là dùng để luyện chế Thuần Dương thuộc tính đan dược【 Liệt Hỏa đan 】, trong đó cũng bỏ thêm không ít luyện chế【 Hoàn Tâm đan 】tài liệu.

Dù sao chỉ cần【 Liệt Hỏa đan 】luyện thành, Phùng Tiêu mở ra huyết thống thừa số ngưng tụ đan điền là sự tình ván đã đóng thuyền, mình bây giờ ngại gì không đòi thêm tiện nghi, vừa vặn lấy cớ đem【 Hoàn Tâm đan 】dược liệu tính thêm 1 phần.

"Tốt, xế chiều hôm nay sẽ đem đủ dược liệu, đi chi Nhiếp Thiên tìm ngươi! Mặc kệ có thể hay không mở ra, ta Phùng Tiêu đều tính thiếu ngươi một cái nhân tình!"

Những dược liệu này đều rất kỳ quái, sẽ không luyện đan, người không hiểu biết dược liệu, căn bản liền danh tự đều không nhớ được, thiếu niên tự tin nói ra, đủ thấy hắn đối với đan dược có chỗ hiểu rõ.

Có thể nói ra những dược liệu này, Phùng Tiêu trong nội tâm âm thầm đã tin tưởng vài phần.

"Cái kia liền cảm ơn Phùng huynh rồi!" Nhiếp Vân vừa rồi hô "Phùng Tiêu thiếu gia", hiện tại hô "Phùng huynh", hai người quan hệ đã gần hơn.

"Cáo từ!" Phùng Tiêu liền ôm quyền, quay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát chợt nghe đến quán rượu bên ngoài liên tiếp tiếng vó ngựa vang lên, càng ngày càng xa.

Xem ra sự tình có thể mở ra huyết thống thừa số, đối với hắn thật sự quá trọng yếu, một khắc đều không muốn làm trễ nãi.

Thấy hắn đi xa, Nhiếp Vân lắc đầu, bước đi lên phòng.

Bên trong phòng Nhiếp Tiểu Phụng lúc này hai tay giao nhau, không biết đệ đệ sẽ như thế nào chửi trách mình, vẻ mặt khẩn trương.

"Tỷ tỷ, sự tình ổn thoả, chuẩn bị hồi phủ!"

Lần nữa nhìn thấy tỷ tỷ, trợ giúp nàng hóa giải nguy cơ, Nhiếp Vân tâm tình rất tốt, đi vào phòng liền không nhịn được đùa giỡn 1 cái.

"Đệ đệ, ta sai rồi, ta không nên dấu diếm ngươi tới đây... Ân? Chuẩn bị hồi phủ?"

Chứng kiến Nhiếp Vân vào phòng, Nhiếp Tiểu Phụng lập tức đem lí do thoái thác vừa rồi nghĩ kỹ liên tiếp nói ra, bất quá mới nói một câu, tựu chứng kiến đệ đệ cũng không trách mình, ngược lại vẻ mặt vui vẻ, "Lộp bộp" thoáng một phát ngừng lại, vẻ mặt cổ quái.

Đổi lại trước kia, chính mình dạng tự tiện chủ trương, đệ đệ khẳng định vừa nhìn thấy liền mắng rồi, như thế nào... hôm nay chẳng những không có quở trách, thoạt nhìn còn cao hứng phi thường?

"Đúng vậy, chúng ta đi thôi!" Nhiếp Vân nói xong quay đầu phân phó một tiếng "Nhiếp Liễu, đi chuẩn bị cỗ xe ngựa, thuận tiện cầm hai vạn lượng bạc tới, ta muốn dùng!"

"Hai vạn lượng? chi Chúng ta sở hữu tất cả sản nghiệp thêm cùng một chỗ cũng chỉ có ba vạn lượng, ngôi tửu lâu này chỉ có một vạn

năm ngàn lượng, nếu không đợi ta trở lại chi nhánh lấy cho ngươi..." thời điểm trước trong gian phòng, Nhiếp Liễu không biết cùng Nhiếp Vân nói gì đó, lúc này giống như tiểu nô tài chịu uất ức, mặt mũi tràn đầy đắng chát nói.

Nhiếp gia một cái ngoại môn chi nhánh cũng không có có bao nhiêu tiền, ba vạn lượng chỉ sợ đã là toàn bộ tiền của Nhiếp Long chi nhánh.

"Đợi trở lại chi nhánh lấy? Không cần, một vạn năm ngàn lượng tuy nhiên ít một chút, bất quá xài tạm cũng được!" Nhiếp Vân thuận miệng nói.

"Vâng!" Nhiếp Liễu lui ra ngoài, chỉ chốc lát liền đem xe ngựa cùng ngân lượng chuẩn bị thỏa đáng.

"Một vạn năm lượng..."

Vừa mới bắt đầu Nhiếp Tiểu Phụng còn không có để ý, khi thấy bạc trắng bóng bày ở trước mặt, lập tức lại càng hoảng sợ.

Chính mình đã chạy tới mượn một vạn lượng Nhiếp Liễu đều ra sức khước từ, như thế nào... Đệ đệ thuận miệng đã muốn một vạn năm, hắn một câu cũng không dám nói, trực tiếp cầm tới?

Cái này... Đến cùng chuyện gì đã xảy ra?

Nhiếp Tiểu Phụng vừa rồi tuân theo phân phó, một mực ở lại trong phòng, cũng không biết lúc nãy xảy ra chuyện gì.

Đệ đệ trước kia, tuy nhiên cũng rất cố gắng, nhưng bởi vì nguyên nhân thúc thúc, ở sâu trong nội tâm mang theo một cổ tự ti, mà hắn hiện tại, khí tức trầm ổn, giơ tay nhấc chân đều không giống với ngày trước, chẳng lẽ hắn thay đổi?

Đúng rồi, vừa rồi hắn dịch dung, hắn lúc nào học thuật dịch dung? Ta như thế nào chưa nghe nói qua?

Trong nháy mắt, Nhiếp Tiểu Phụng đột nhiên cảm thấy đệ đệ ở trước mắt cùng mình lớn lên cũng có chút không hiểu nổi.

Ngồi ở trên xe ngựa, Nhiếp Vân thấy tỷ tỷ đầy bụng nghi hoặc nhưng không cách nào nói ra, mình cũng không tiện mở miệng, cũng không thể nói mình bây giờ là trọng sinh a!

Nói như vậy, cho dù không đem nàng hù chết, chỉ sợ cũng phải bị người khác coi như chuột bạch kéo ra ngoài nghiên cứu.

Hay là sau này hãy nói a!

"Tỷ tỷ, ngươi thể chất yếu kém, tu luyện gia tộc công pháp tiến bộ rất chậm, ta nơi này có một bộ công pháp thích hợp với ngươi, thừa dịp hiện tại có thời gian, ta sẽ truyền lại cho ngươi!"

Chuyện trọng sinh không thể nói, Nhiếp Vân tựu đổi chủ đề.

Tỷ tỷ Tiên Thiên thể yếu, gia tộc công pháp đi chính là cương mãnh một đường, đối với nàng hoàn toàn không thích hợp, bởi vậy, thời gian nàng tu luyện so với chính mình còn sớm, lại còn chỉ có Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ nhất trọng Dẫn Khí cảnh thực lực.

"Công pháp thích hợp với ta? Ngươi tại sao có thể có công pháp bên ngoài?" Nhiếp Tiểu Phụng vẻ mặt mê hoặc.

"Không cần phải tìm hiểu ta từ nơi nào có công pháp, chắc chắn sẽ không gây phiền toái, ta bây giờ nói cho ngươi nhớ kỹ..." Nhiếp Vân đánh gãy câu hỏi của tỷ tỷ, nói tiếp: "Môn công pháp này gọi【 Phiêu Miểu Tiên Tâm quyết 】..."

Phiêu Miểu Tiên Tâm quyết là Nhiếp Vân ở tiền thế có một tông tên là【 Linh Lung tiên tông 】công pháp trọng yếu nhất tông môn, tu thành sau uy lực mặc dù không bằng chính mình【 Cửu Chuyển Niết Bàn Công 】, nhưng đối với nữ tử mà nói lại là thích hợp nhất, nhẹ nhàng Phiêu Miểu, giống như Tiên Tử giáng lâm.

"Điều này sao có thể... Gia tộc chúng ta cho dù tộc trưởng tu luyện【 Nguyên Dương tâm quyết 】cũng không có lợi hại như vậy, không phải là quý tộc thượng phẩm công pháp a..."

Chỉ chốc lát Nhiếp Tiểu Phượng nghe xong đệ đệ cho mình giảng

thuật tu luyện công pháp, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ, không thể tin được.

Nhiếp Phủ tu luyện công pháp mạnh nhất là tộc trưởng mới có tư cách luyện tập【 Nguyên Dương tâm quyết 】, cũng không quá đáng là quý tộc hạ phẩm công pháp, mà đệ đệ truyền thụ chính mình, chỉ theo trình độ huyền ảo mà xem, so sánh chỉ cao hơn chớ không thấp hơn, chẳng lẽ là quý tộc thượng phẩm công pháp?

Thế nhưng mà... Loại công pháp này mỗi một cái đi ra cũng sẽ khiến cho Lạc Thủy thành gió tanh mưa máu, đệ đệ làm sao lại biết được?

"Quý tộc thượng phẩm công pháp?" Nghe được tỷ tỷ nghi hoặc, Nhiếp Vân vẻ mặt cổ quái, bất quá lập tức cười "Ngươi có thể cho rằng như vậy! Chỉ cần hảo hảo tu luyện, tốc độ tiến bộ chắc chắn sẽ không chậm!"

Bộ Phiêu Miểu Tiên Tâm quyết này ở đâu là cái gì quý tộc thượng phẩm công pháp, tuy nhiên so ra kém chính mình Cửu Chuyển Niết Bàn Công, nhưng cũng là bộ Vô Thượng công pháp, quý tộc thượng phẩm xách giày đều không xứng!

Đương nhiên, Nhiếp Vân cũng sẽ không nói ra a, dù sao loại công pháp này Lạc Thủy thành đều không có, truyền đi tựu phiền toái lớn a!

"Thật sự là quý tộc thượng phẩm công pháp? Cái này cũng quá quý trọng rồi..." Nghe được đệ đệ thừa nhận, Nhiếp Tiểu Phượng có chút không biết làm sao.

"Ai!" Chứng kiến tỷ tỷ như vậy, Nhiếp Vân nhịn không được thở dài một tiếng lắc đầu "Ngươi tựu an tâm dựa theo công pháp yêu cầu tu luyện, đúng rồi, số tiền này ngươi cùng với mẫu thân phụ trách trông coi a, chi nhánh chúng ta suy sụp thời gian dài như vậy, cũng nên quật khởi rồi!"

"Ta cùng thím trông coi... Được rồi!" Nghe được đệ đệ đem tài phú nhiều như vậy đưa cho mình chưởng quản, Nhiếp Tiểu Phụng hưng phấn sắc mặt đỏ lên, đã lớn như vậy, cũng chưa từng thấy

qua nhiều tiền như vậy ah!

Xe ngựa chạy rất nhanh, lại là Nhiếp Liễu tự mình cầm cây roi, chỉ chốc lát trở về đến chi nhánh, mới vừa vào sân nhỏ, chợt nghe đến bên trong một hồi ồn ào, lão quản gia Nhiếp Trùng lao đến, vừa nhìn thấy Nhiếp Vân tựu mặt mũi tràn đầy lo lắng "Không tốt rồi thiếu gia, phu nhân nàng... Cùng Nhiếp Trương phân chi đi Hà Lạc Sơn hái Bồng Hinh Tuyết Liên, đã đi cả ngày rồi!"

"Cái gì? Đi Hà Lạc Sơn?" Nhiếp Vân da đầu thoáng một phát nổ tung.

------oOo------

Chương 10: Bồng Hinh Tuyết Liên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như mình nhớ không lầm, mẫu thân là bởi vì chính mình hôn mê bất tỉnh mới đi Hà Lạc Sơn hái thuốc, như thế nào hiện tại chính mình tỉnh nàng còn muốn đi?

Đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ bởi vì trọng sinh khiến cho lịch sử đã xảy ra cải biến, cùng trí nhớ chính mình đã bất đồng?

Người khác không biết lần này hái thuốc đã trải qua cái gì, Nhưng trải qua kiếp trước, Nhiếp Vân biết rất rõ ràng, mẫu thân tựu là lần này đi ra ngoài rốt cuộc không có trở về, trượt chân ngã xuống vách núi mà chết đấy!

"Nói cho ta biết, đến cùng chuyện gì xảy ra!"

Trong nội tâm sốt ruột, Nhiếp Vân thò tay bắt lấy bả vai quản gia Nhiếp Trùng, gấp gáp hỏi.

Mặc dù là người của hai thế giới, mặc dù chính mình là lão quái vật đã sống mấy trăm năm, đối mặt an nguy của người thân yêu nhất, Nhiếp Vân như trước không thể giữ được tỉnh táo!

Kiếp trước không biết quý trọng lúc sau đã bỏ lỡ, kiếp nầy tuyệt không thể để cho bi kịch tái diễn!

"Buổi sáng hôm nay, thiếu gia vừa đi ra ngoài không lâu, Nhiếp Trương chi nhánh Thẩm Quý phu nhân đã tới rồi, nàng nói ở Hà Lạc Sơn phát hiện ngàn năm Bồng Hinh Tuyết Liên, hỏi phu nhân muốn đi hay không! Vừa mới bắt đầu phu nhân còn có chút do dự, dù sao Hà Lạc Sơn dốc khó đi, quanh năm tuyết đông, vô vàn nguy hiểm! Hàn huyên một hồi, nàng đột nhiên nói, ngàn năm Bồng Hinh Tuyết Liên có khả năng giúp đỡ lão gia khôi phục Khí Hải bị hao tổn... Cho nên, phu nhân hãy theo đi, chúng ta làm hạ nhân như thế nào đều ngăn không được!"

Nhiếp Trùng đem sự tình nói một lần.

"Nhiếp Trương chi nhánh? Quá đáng!"

Nghe thế, mắt Nhiếp Vân hiện lên hàn quang.

Bồng Hinh Tuyết Liên là loại dược liệu chữa thương, đối với thương thế bình thường còn có hiệu quả, nhưng đối với phụ thân Khí Hải bị hao tổn, căn bản không có cái gì trợ giúp được! Nói khả năng giúp đỡ phụ thân khôi phục bị hao tổn Khí Hải, tuyệt đối nói bậy nói bạ!

Nhiếp Trương chi nhánh Thẩm Quý phu nhân này kiếm cớ nói dối lừa gạt mẫu thân đi Hà Lạc Sơn địa phương nguy hiểm, quả thực tội không thể tha!

Nhiếp Trương cùng Nhiếp Thiên đồng dạng thuộc về chi nhánh xuống dốc, hai cái chi nhánh bởi vì chưởng quản sản nghiệp gia tộc giống nhau đều ở biên giới, bình thường kết giao tương đối nhiều, phụ thân cam chịu về sau, mẫu thân thủ đoạn cường thế, từng sử dụng buôn bán cạnh tranh làm cho Nhiếp Trương chi nhánh chán nản một thời gian, không nghĩ tới khiến cho bọn hắn ghi hận trong lòng, nghĩ ra biện pháp này đến báo thù!

Đi Hà Lạc Sơn hái thuốc gần như là cửu tử nhất sinh, nếu như mẫu thân bởi vậy tử vong, bọn hắn có thể chèn sập sản nghiệp chi nhánh, càng làm càng lớn, nếu thuận lợi còn có thể lần nữa trở về

gia tộc, trở thành nội chi!

Vì ích lợi của mình, rõ ràng dám tính kế mẫu thân, thật ác độc!

Căn cứ trí nhớ của kiếp trước, đối phương tựa hồ là thực hiện được, mẫu thân sau khi chết bọn hắn nhanh chóng đem nghiệp Nhiếp Thiên chi nhánh sản quét sạch, cũng bởi vì như vậy, chi nhánh chính mình lúc này mới không có cơ hội trở mình, càng ngày càng xuống dốc!

"Hà Lạc Sơn khó đi, chỉ mong các nàng đi không xa, ta còn có thể đuổi theo!"

Hiểu rõ chuyện gì xảy ra, Nhiếp Vân cũng không dừng lại, bàn chân điểm trên mặt đất một cái, thân pháp thi triển đến nhanh nhất, thẳng tắp hướng Hà Lạc Sơn phóng đi.

Mặc dù chỉ là đệ tam trọng Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ thực lực, nhưng trong đầu Nhiếp Vân khinh thân công pháp rất nhiều,trong Khí Hải khí tức quay cuồng, sinh sôi không ngừng, tốc độ so buổi sáng lúc ra cửa vậy mà nhanh hơn vài phần!

Dưới tốc độ nhanh, trong đan điền Khí Hải ân cần săn sóc linh khí tốc độ cũng nhanh hơn không ít, một đường hướng trên núi đi vội, đi chưa tới một canh giờ, Nhiếp Vân đã cảm thấy trong Khí Hải linh khí toàn bộ được bảo lưu dồi dào, thực lực rõ ràng đã đạt tới Dưỡng Khí cảnh hậu kỳ đỉnh phong, tựa hồ tùy thời đều có thể đột phá!

"Như thế nào tu luyện nhanh như vậy? Chẳng lẽ cùng cái kia Vô danh pháp quyết mở ra huyết thống thừa số có quan hệ?"

Cảm nhận được Khí Hải biến hóa, Nhiếp Vân trong lòng có chút mê hoặc.

Dựa theo đạo lý, mặc dù mở ra huyết thống thừa số, trong Khí Hải có được đan điền, nhưng muốn tích luỹ nhiều linh khí như vậy một lần không có tầm năm ba tháng thậm chí nửa năm thời gian, đều khó có khả năng, mà mình bây giờ, không tới một ngày liền tích luỹ đủ, nói không kỳ quái đó là giả dối!

Bất quá, tuy nhiên kỳ quái, cũng không cam thấy khiếp sợ.

Trọng sinh loại sự tình này đều có thể phát sinh ở trên người mình, tu luyện mau nữa, cũng không phải là không có khả năng!

"Địa phương thường thấy Ngàn năm Bồng Hinh Tuyết Liên là ở khu này, mọi người chú ý chút ít, thứ này đã có linh trí, có thể chạy trốn tứ phía, các ngươi một khi phát hiện thì lập tức ra tay, ngàn vạn đừng do dự!"

Đi về phía trước, Nhiếp Vân đột nhiên nghe được tiếng nói ở phía trước, nhảy lên ngọn cây nhìn cái, nhịn không được nhẹ nhàng thở ra.

Phía trước đúng là nhóm người tìm kiếm Bồng Hinh Tuyết Liên, mẫu thân cũng ở trong đó, hai mắt sáng ngời hữu thần ngắm nhìn bốn phía, tựa hồ không muốn buông tha bất kỳ một điểm nào.

Bình thường nói "Thiên niên thành yêu", ngàn năm Bồng Hinh Tuyết Liên đã có ý chí của mình, có thể mượn đất đào tẩu, cho dù ngươi nhìn thấy, nếu không có thủ đoạn đặc thù, muốn bắt cũng phi thường khó khăn.

"Ở bên này!"

Ngay khi Nhiếp Vân vừa định đi qua khích lệ mẫu thân về nhà, đột nhiên nghe được nàng la lên, lập tức cả người thẳng tắp xông về trước.

Mẫu thân thiên phú tuy sánh kịp phụ thân, nhưng còn tạm được, có được Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ tứ trọng Chân Khí cảnh sơ kỳ thực lực, nếu như không có loại thực lực này, cũng không có khả năng bằng vào một thân phận nữ nhi có thể duy trì chi nhánh rồi!

'Rầm Ào Ào'!

Mẫu thân tốc độ bay nhanh đến một cái vách núi phía trước, bàn tay run lên trong tay áo tựu bắn ra một cái mạng nhện màu đỏ.

"Lạc Bào võng? Không nghĩ tới mẫu thân còn là một cao thủ hái thuốc!"

Thấy một màn như vậy Nhiếp Vân sợ quấy nhiễu nàng, cũng không có đến gần.

Ngàn năm dược liệu rất khó bắt bởi vì đã có linh trí, phải sử dụng thủ đoạn đặc thù, loại Lạc Bào võng này là dùng quần áo dính máu trên chiến trường bện mà thành, có chứa dày đặc sát khí, ngàn năm dược liệu một khi đụng trúng, sẽ sợ tới mức toàn thân như nhũn ra khó mà đào thoát!

Đem Lạc Bào võng ném chuẩn xác như thế, thủ pháp thành thạo như vậy, Nhiếp Vân xem một cái đã biết rõ mẫu thân trước kia khẳng định hái qua thuốc, về phần lúc nào, một mực không có nghe nàng nói qua, chính mình cũng không rõ lắm!

"Bắt được!"

Lạc bào võng trùm xuống, bàn tay mẫu thân vừa thu lại thì xoắn lên một căn Tuyết Liên trắng noãn.

Cái này do Tuyết Liên toát ra hàn khí, toàn thân trong suốt như ngọc, có chút hiện lên màu trong suốt, mùi thuốc thoang thoảng, hít vào một ngụm đã cảm thấy tinh thần sảng khoái, phảng phất trẻ đi mười tuổi.

Quả nhiên là ngàn năm Bồng Hinh Tuyết Liên!

Cẩn thận lấy ra hộp thuốc mẫu thân đem Tuyết Liên nhẹ nhàng bỏ vào.

Dược liệu trân quý một khi ly khai thổ địa không có đồ vật đặc thù bảo hộ mà nói..., dược hiệu sẽ dần dần xói mòn, cái hộp thuốc này là ngọc âm hàn chế tác mà thành, có thể bảo hộ dược liệu dược hiệu không chút nào xói mòn.

"Không hổ là năm đó Lạc Thủy thành đệ nhất hái thuốc thánh thủ, không nghĩ tới chúng ta tới bảy tám lần đều không có bắt được, cho ngươi thoáng một cái thì bắt được, ha ha, chi nhánh chúng ta

đã có ngàn năm dược liệu này, cống hiến cho tộc trưởng mà nói..., trở thành nội chi tuyệt đối là sự tình ván đã đóng thuyền!"

Chứng kiến mẫu thân bắt lấy Tuyết Liên, tất cả mọi người đều đi qua vây lại, một người trong đó cười ra tiếng.

"Ân..."

Nghe nói như thế, chứng kiến mọi người cử động, Nhiếp Vân lông mi thoáng nhướng lên.

Xem ra những người này sớm đã có tính toán, biết rõ chính mình bắt không được Bồng Hinh Tuyết Liên, cố ý dẫn mẫu thân tới mắc lừa, thay bọn hắn ra sức!

Khó trách mẫu thân Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ tứ trọng thực lực lại trượt chân rơi xuống sườn núi, nguyên lai là người chi nhánh Nhiếp Trương làm!

Nắm đấm siết chặt "Khanh khách" rung động, Nhiếp Vân trên trán gân xanh tóe ra, từ khi trọng sinh đến nay, lần đầu tiên huyết khí thiêu đốt, muốn giết người cho hả giận!

"Chi nhánh Các ngươi? thời điểm trước không phải đã nói xong rồi mà? Ai bắt được thì về người đó, các ngươi chẳng lẽ muốn thay đổi?"

Chứng kiến mọi người vây tới, mẫu thân lui về phía sau một bước, bất quá phía sau nàng tựu là vách núi, mới khẽ động thì đụng phải tảng đá rơi xuống dưới, thanh âm thật lâu không vang lên, không biết cao bao nhiêu.

"Nếu như ta hiện tại tùy tiện tiến lên mà nói..., vạn nhất bọn hắn chó cùng rứt giậu bổ nhào qua, mẫu thân tuyệt đối sẽ gặp nguy hiểm..."

Tuy nhiên lửa giận trong lòng thiêu đốt, Nhiếp Vân cũng biết hiện tại không thể tiến lên, Nhiếp Trương chi nhánh đã đến mười mấy người, thực lực kém cỏi nhất đều có đệ nhị trọng Linh Cốc cảnh thực lực, dưới tình huống này một chiêu của mình không có khả

năng đánh chết toàn bộ, một khi ép bọn chúng, mẫu thân sẽ có nguy hiểm!

Vách núi cao như vậy, đừng nói đệ tứ trọng Chân Khí cảnh thực lực, cho dù đệ bát trọng Khí Tông cường giả té xuống cũng chỉ có một con đường chết!

"Thay đổi? Ha ha, chúng ta căn bản là không thay đổi qua, tìm ngươi tới tựu là để ngươi giúp chúng ta hái gốc Bồng Hinh Tuyết Liên! Nhanh đem wa đây, miễn cho chúng ta động thủ, nếu không, thì đừng trách chúng ta không nể mặt!"

Người này Nhiếp Vân nhận ra, tựu là quản gia của chi Nhiếp Trùng, Thẩm Quý phu nhân, cùng mẫu thân thực lực không kém nhiều, đều là đệ tứ trọng Chân Khí cảnh sơ kỳ thực lực.

"Tốt, tốt, chẳng lẽ các ngươi không để ý tộc quy?" Không nghĩ tới đối phương nói ra những lời không biết xấu hổ, mẫu thân tức đến sắc mặt đỏ lên, rống to một tiếng.

"Không để ý tộc quy? Ha ha, ngươi đừng nói giỡn, ở chỗ này chúng ta là tộc quy, đừng nói nhảm, nhanh lên đem Tuyết Liên giao ra đây có thể không giết ngươi, bằng không thì, hôm nay là ngày chết của ngươi!"

Thẩm Quý phu nhân cười lạnh.

Nhiếp gia là 1 cái đại gia tộc rối ren, ở giữa huyết thống quan hệ đã nhạt đến không đáng kể, vì ngôi vị hoàng đế, huynh đệ đều tự giết lẫn nhau, huống chi không có bao nhiêu huyết thống quan hệ! trong các Chi nhánh: vì Lợi ích, tính kế lẫn nhau cũng là bình thường.

"Mẹ, Thẩm Quý a di nói rất đúng, đem Bồng Hinh Tuyết Liên cho nàng a, chúng ta lấy được cũng vô dụng, một khi chi nhánh Nhiếp Trương tấn cấp nội môn rồi, chúng ta có lẽ cũng có thể có chỗ tốt..."

Ngay khi đối phương đối mẫu than với thái độ kiên quyết bất chấp mọi thứ, một cái thanh âm thanh thúy vang lên.

------oOo------

Chương 11: Giết sạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Vân nhi? Sao ngươi lại tới đây?"

Mẫu thân thấy 1 bóng người đi tới, nhịn không được sững sờ.

"Ân? Nhiếp Vân? tên phế vật?"

"Ai nói hắn là phế vật, vừa rồi tựu nói một câu tiếng người, không tệ, đem Bồng Hinh Tuyết Liên cho chúng ta a, chúng ta Nhiếp Trương chi nhánh tấn cấp nội môn, lúc cao hứng thưởng cho các ngươi mười lượng tám lượng cũng không phải là không được!"

Thấy Nhiếp Vân đột nhiên xuất hiện tại đây, người Nhiếp Trương chi nhánh cũng hiểu được có chút kỳ quái, bất quá, nghe tới hắn là tới khuyên mẫu thân, tất cả đều hưng phấn cười hắc hắc.

Truyền thuyết người thừa kế tương lai của Nhiếp Thiên chi nhánh là phế vật, bị Nhiếp Siêu đánh cho hôn mê vài ngày ngay cả rắm cũng không dám phóng... Trước kia còn tưởng rằng tin tức là giả, bây giờ nhìn bộ dạng hắn đang kinh sợ, khẳng định là sự thật!

Nhìn thấy mẫu thân bị người khi dễ chẳng những không giúp đỡ mà còn chiêu hàng, sinh môt đứa con trai như vậy, không bằng không sinh!

Nghĩ vậy, trong mắt mọi người tràn đầy xem thường Nhiếp Vân "Mẹ, nhanh lên ah, Bồng Hinh Tuyết Liên chúng ta lấy cũng vô dụng, bọn hắn đã muốn, cho bọn hắn là được!" trong mắt Nhiếp Vân những người này đều là người chết, cho nên cũng không để ý tới sự xem thường của bọn hắn, gặp mẫu thân đứng tại bên bờ vực, không có động tĩnh gì, lần nữa nói ra.

"Cho bọn hắn?"

Nghe được nhi tử nói rõ như vậy, trong nội tâm mẫu thân thở dài một tiếng, ánh mắt lộ ra nồng đậm thất vọng.

Vốn sau khi nhi tử thanh tỉnh, đem Nhiếp Siêu bọn người đả thương, xử sự quả quyết, hăng hái, có bóng dáng Khiếu Thiên năm đó, nàng cảm thấy nhi tử rốt cục đã trưởng thành, một mình có thể đảm đương một phía rồi, lúc này mới đem gánh nặng trong lòng buông xuống, quyết định nghĩ biện pháp trị thương cho phu quân Nhiếp Khiếu Thiên, dưới sự cổ động của Thẩm Quý phu nhân tới đây hái thuốc, không nghĩ tới xuất hiện kết quả này, nhi tử vậy mà không có chút nào thèm quan tâm phẫn nộ của mình, khích lệ chính mình thỏa hiệp!

Trước kia hắn mặc dù có chút tự bế, Nhưng cũng coi như có cốt khí, không bao giờ biết khuất phục ai, nguyên lai tưởng rằng thanh tỉnh sau càng thăng tiến, lại không nghĩ rằng đổi lấy chính là kết quả này!

"Ha ha, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, Nhiếp Linh không nghĩ tới ngươi còn có nhi tử thức thời như vậy!" Thẩm Quý phu nhân ha ha nở nụ cười.

Nhiếp Linh là danh tự mẫu thân, cũng là người Nhiếp gia, cùng Nhiếp Khiếu Thiên nên phu thuê, nên được gọi như thế.

"Vân nhi, cái gốc Bồng Hinh Tuyết Liên có thể đem Khí Hải của phụ thân ngươi bị hao tổn chữa lành, ta hiện tại đem nó giao cho ngươi, có cho bọn hắn hay không ngươi tự mình làm chủ a! Vô luận làm ra quyết định gì, mẫu thân cũng sẽ không trách ngươi!"

Tuy nhiên trong nội tâm khó chịu, mẫu thân còn ôm một tia hi vọng, cánh tay run lên hộp ngọc hướng Nhiếp Vân bay tới.

Nhiếp Vân thấy hộp ngọc bay tới người đang vây quanh mẫu thân nhao nhao hướng mình đi tới, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

"Tiểu tử, đem Bồng Hinh Tuyết Liên đem tới đây, về sau chúng ta Nhiếp Trương chi nhánh tiến vào nội môn, ta sẽ chăm sóc tốt ngươi!"

"Hắc hắc, đem Tuyết Liên lấy tới, hôm nay có thể buông tha ngươi cùng mẹ của ngươi, bằng không thì, ngươi cũng không phải là nằm năm ngày đơn giản như vậy, chỉ sợ là cả đời đều nằm ở trên giường rồi!"

Mọi người đồng thời đem tay đưa ra ngoài.

Khi bọn hắn tưởng chừng thiếu niên này khuất phục rồi, hiện tại chỉ cần hù dọa, nhất định sẽ lập tức chịu thua, ngoan ngoãn giao ra.

"Muốn lấy Bồng Hinh Tuyết Liên? Ta nên cho người nào trong các ngươi mới tốt đây? Như vậy đi, ta ném lên bầu trời, các ngươi ai cướp được thì tính của người đó!"

Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, tiện tay liền đem hộp ngọc hướng lên bầu trời ném đi.

Vèo!

Hóa thành một đường vòng cung ưu mỹ, hộp ngọc trên không trung quay cuồng.

"Là ta đấy!"

"Của ta..."

Bọn người Thẩm Quý tuy là cùng một chi nhánh, cũng không đoàn kết, đồng thời kêu la hướng không trung nhảy lên.

"Ha ha!"

Cười lạnh một tiếng, Nhiếp Vân đứng tại nguyên chỗ có chút lười biếng thân thể đột nhiên động!

Lần này giống như lão hổ đánh về phía con mồi, bất động thì thôi, khẽ động hóa thành một đạo cầu vồng đầy trời, thẳng tắp hướng đám người phóng tới.

PHỐC! PHỐC! PHỐC! PHỐC!

Người trên không trung không cách nào trốn tránh, chú ý lực mọi người đại bộ phận tập trung hộp ngọc trên không trung, căn bản không thể tưởng được thiếu niên mềm yếu như thế lại có động tác nhanh như vậy, còn chưa kịp phản ứng thì cảm thấy yết hầu ngòn ngọt, trước mắt tối sầm, từ không trung nhao nhao rơi trên mặt đất, biến thành vô số cỗ thi thể.

"Ah... Ngươi dám sát hại tộc nhân, Nhiếp Vân ngươi thật to gan!"

Thẩm Quý phu nhân thực lực mạnh nhất may mắn tránh thoát công kích, chứng kiến thi thể trước mặt, dọa tới sắc mặt tái nhợt, rống to.

Tuy nhiên nàng là chủ mưu trong chuyện này, mà dù sao cũng là phận đàn bà, chưa thấy qua người chết, sắp điên rồi.

Mới vừa rồi còn là cừu non mềm yếu mặc người khi dễ, thời gian nháy mắt tựu lại giết người không chớp mắt, loại biến hóa này, chính mình căn bản không cách nào tiếp nhận.

"Sát hại tộc nhân? Ha ha, đây là rừng sâu núi thẳm, ai biết các ngươi bị ta giết? Ta xem là đến tìm kiếm Bồng Hinh Tuyết Liên kết quả không cẩn thận rơi xuống vách núi chết đi à nha!"

Cười lạnh một tiếng, Nhiếp Vân bàn tay về phía trước duỗi ra, hướng tới cái trán Thẩm Quý phu nhân đánh ra!

Cái chưởng này thoạt nhìn cũng không có kỹ xảo gì, Nhưng lại cho người một loại cảm giác không cách nào tránh né, Thẩm Quý phu nhân còn chưa có tỉnh lại trong sợ hãi, sọ tựu "Bành" thoáng một phát, óc máu tươi bắn tung toé đầy đất.

Đem tất cả mọi người giết chết, hộp ngọc lúc này mới rơi xuống, bị Nhiếp Vân nhẹ nhàng một trảo niết tại lòng bàn tay.

"Ngươi đem bọn chúng đều giết..."

Chứng kiến thi thể đầy đất, mẫu thân Nhiếp Linh con mắt trợn tròn, có chút không dám tin tưởng.

Vừa mới nhìn nhi tử đem hộp ngọc hướng mọi người ném tới, chính mình tựu thất vọng nhắm mắt lại, không nghĩ tới bất quá thời gian một cái nháy mắt, thì người chứng kiến Nhiếp Trương chi nhánh toàn bộ biến thành thi thể, biến đổi nhanh như vậy, làm cho nàng có chút không tiếp thụ được!

Nhi tử không phải khuất phục bọn hắn sao? Như thế nào lại đột nhiên ra tay, hơn nữa hắn chỉ là Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ thực lực làm sao có thể một hơi giết nhiều người vượt qua thực lực của mình như vậy, thậm chí kể cả một cái Chân Khí cảnh sơ kỳ Thẩm Quý...

Đến cùng chuyện gì xảy ra? Ta không phải nhìn lầm a!

"Ha ha, mẹ ngươi không nhìn lầm, vừa rồi ta nói như vậy bất quá là lại để cho bọn hắn chủ quan, thuận tiện ra tay mà thôi!" Chứng kiến biểu lộ của mẫu thân, Nhiếp Vân cười khổ một cái, tiện tay nhặt lên thi thể trên đất, ném xuống sườn núi.

Chính mình thực lực bây giờ còn chưa đủ để chống lại gia tộc, phải đem những thi thể này xử lý không còn dấu vết mới được.

"Làm cho bọn hắn chủ quan, thuận tiện ra tay?" Mẫu thân cũng là người thông minh, lập tức trong cơn khiếp sợ tỉnh táo lại, ngẫm lại trước khi nhi tử cử động quả là thế, Nhưng chính mình còn tưởng rằng hắn khiếp đảm, hoảng sợ một lúc chứ!

Xem ra nhi tử đã thay đổi, chẳng những so trước kia sáng sủa, gặp được việc gì cũng sẽ không khinh xuất giống như trước kia, ngược lại biết dùng mưu trí rồi!

"Đây là mẹ vất vất vả vả hái được Linh Dược, ta như thế nào lại cho bọn bại hoại này!"

Cười cười, Nhiếp Vân đem thi thể xử lý xong, cũng đem chiến trường thanh lý sạch sẻ, lúc này mới nhìn về phía mẫu thân "Mẹ, chúng ta trở về đi, trời sắp tối rồi, nếu không quay về ta sợ chi nhánh muốn nổ tung rồi!"

------oOo------

Chương 12: Liệt Hỏa đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cảm nhận được bên tai tiếng gió rít , Nhiếp Linh nhìn thiếu niên kéo chính mình chạy vội, không thể tin được.

Từ trên núi cùng nhi tử chạy xuống, vốn là mình là đệ tứ trọng Chân Khí cảnh, tốc độ có thể so với hắn nhanh hơn không ít, kết quả vừa bắt đầu đi mới phát hiện ý nghĩ này ngây thơ cỡ nào!

Nhi tử toàn lực chạy đừng nói là đuổi theo, bóng lưng hắn đều nhìn không thấy, nhi tử Lúc nào học được khinh thân khủng bố như vậy?

Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ tam trọng Dưỡng Khí cảnh có thể thi triển ra loại tốc độ này, thật muốn đạt tới Khí Tông cấp bậc, chẳng phải so với chim còn bay nhanh hơn? Loại khinh thân công pháp này, cho dù là đệ tử hạch tâm trong nội môn gia tộc đệ tử có lẽ chưa từng học qua a!

"Ha ha, nhi tử đã nhận được chút ít kỳ ngộ, cho nên học được một ít, còn hi vọng mẫu thân không nên hỏi, người truyền thụ của ta không muốn đem chuyện của hắn nói ra!"

Cách nghĩ của Mẫu thân Nhiếp Vân như thế nào lại không biết, bất quá việc trọng sinh, là bí mật lớn nhất, tốt nhất không nói cho bất luận kẻ nào, mẫu thân đều không được! Trước tiên tùy tiện tìm lấy cớ lừa gạt Nhiếp Đồng cùng Nhiếp Tiểu Phụng, muốn lừa gạt mẫu thân chỉ sợ cũng có chút khó khăn rồi, chỉ có thể quăng một cái sư phụ ra thôi.

Sự tình Thế ngoại cao nhân vì bí mật thu nhận đồ đệ truyền thừa cũng có qua, lấy cớ này tuy nhiên cũng rất vô nghĩa, nhưng so với trọng sinh tốt hơn nhiều.

"Thật sự? Nhi tử, vậy ngươi phải hảo hảo đối đãi người ta! Ngàn vạn không nên chọc giận lão nhân gia a!" Nghe nhi tử nói như vậy,

mẫu thân con mắt sáng ngời, cũng không truy vấn vội vàng dặn dò một tiếng.

"Được rồi!" Nhiếp Vân không nghĩ tới mẫu thân quả nhiên tin tưởng, còn "Lão nhân gia" ... Ta có già như vậy sao? Ách, bất quá tính cả tuổi thọ kiếp trước, thật đúng là lão quái vật...

Mang theo mẫu thân hướng tới dưới chân núi phóng nhanh, rất nhanh trở lại chi nhánh, thuận tiện đem Phiêu Miểu Tiên Tâm quyết truyền cho nàng, đương nhiên cái cớ vẫn là cái sư phụ kia.

Bất quá mẫu thân quả nhiên không phải người dễ bi lừa, nghe được đến Phiêu Miểu Tiên Tâm quyết biết chắc không chỉ là quý tộc thượng phẩm công pháp đơn giản như vậy, bất quá nàng cũng biết có một số việc hỏi nhiều hơn ngược lại không tốt, nên ko tò mò nữa.

"Phu nhân, thiếu gia các ngươi trở về rồi!" Tiến vào sân nhỏ, Nhiếp Trùng đem mẫu thân an bài nghỉ ngơi, lần nữa chạy ra "Thiếu gia, xế chiều hôm nay có một người tới tìm ngươi, ta hỏi tính danh của hắn, hắn không muốn nói, liền đem hắn an bài vào ngươi sân nhỏ, đã đợi được nửa ngày!"

"Ta đã biết!" Nhiếp Vân biết chắc là Phùng Tiêu đã đến, cười nhạt một tiếng, trực tiếp đi vào sân nhỏ.

"Đây là dược liệu ngươi nói, lúc nào mới có thể giúp ta mở ra huyết thống thừa số?"

Vừa nhìn thấy Nhiếp Vân, Phùng Tiêu liền vội vàng hô lên, tuy nhiên hắn đối thiếu niên trước mắt này có thể giúp mình mở ra huyết thống thừa số còn có chút bán tín bán nghi, nhưng có hi vọng so với không có hi vọng tốt hơn, về đến gia tộc liền vận dụng lực lượng gia tộc, khi kiếm đủ dược liệu liền chạy tới đây.

"Bách niên Nguyên Dương thảo, hai cây năm mươi năm Thanh Tụng hoa, hai cây ba mươi năm Tỷ Quy Căn... Ân, không tệ, những dược liệu này niên kỷ đều đủ!"

Đánh giá xong, Nhiếp Vân nhẹ gật đầu.

Những dược liệu này đối với mình bây giờ mà nói, nếu muốn thu thập không có mấy tháng thì không thể hoàn thành, nhưng Phùng Tiêu lại khác ko cần nủa ngày là tìm được toàn bộ, Địa Vị khác lạ, quả nhiên chênh lệch quá lớn.

"Ở chỗ này cho ta trông coi, ngàn vạn không thể để cho người khác quấy rầy!"

Dược liệu hiện tại đủ để luyện đan rồi, Nhiếp Vân thuận miệng phân phó một tiếng cầm lấy dược liệu đi tới gian phòng của mình.

Thời điểm Kiếp trước, chính mình đạt được trọn bộ phương pháp luyện đan, luyện đan chi thuật đừng nói Thần Phong đế quốc, cũng là số một số hai đại lục, Liệt Hỏa đan là loại Thuần Dương đan đơn giản nhất, cũng không phức tạp, bằng vào thực lực bây giờ có thể đơn giản hoàn thành!

Đem cửa phòng đóng lại, Nhiếp Vân đem dược liệu lấy ra một nửa.

Luyện chế Liệt Hỏa đan căn bản không dùng đến nhiều dược liệu như vậy, cố ý nhiều một ít là lưu lại cho phụ thân luyện chế【 Hoàn Tâm đan 】đấy.

Hoàn Tâm đan đẳng cấp rất cao, bằng vào thực lực bây giờ luyện chế không được, không cần phải sốt ruột, còn nữa, luyện chế loại cao cấp đan dược này ngoại trừ Vô tu thảo còn có một loại dược liệu trân quý, toàn bộ Lạc Thủy thành nhất định sẽ không có, cho dù Phùng Tiêu cũng tìm không ra, nói cũng vô dụng.

"Hiện tại không có đan điền chuyên môn luyện đan, chỉ có thể dựa vào linh khí diễn hóa đẳng nhất đan hỏa! Bất quá, loại đan hỏa này cho dù luyện chế đẳng nhất Liệt Hỏa đan xác xuất thành công đều rất thấp!"

Luyện đan cùng tu luyện đồng dạng, cũng cần thiên phú cùng kỳ ngộ, không có thiên phú, cho dù cố gắng nữa cũng vô dụng!

Kiếp trước chính mình, mở ra Tam đại đan điền, trong số đó ẩn

chứa luyện đan thuộc tính, có thể thai nghén đan hỏa!

Đan hỏa là năng lực đan điền luyện đan thuộc tính thai nghén một loại đặc thù hỏa diễm, từ đan điền chi tức hình thành, lúc rèn luyện dược liệu, có thể 100% bảo trì dược tính không xói mòn.

Không có đan hỏa, bằng vào thủ đoạn của hắn cũng có thể mượn nhờ lực lượng diễn sinh ra hỏa diễm, chỉ có điều loại hỏa diễm này phi thường cấp thấp, hao tổn dược tính dược liệu không nói, chỉ có thể luyện chế đan dược đẳng nhất, xác xuất thành công cực thấp.

"Liệt Hỏa đan, một cây Thất Tiền tử, một cây Tỷ Quy Căn... Chưởng tâm đan hỏa!"

Đem dược liệu bày ở trước mặt, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, trong cơ thể dựa theo quỹ tích đặc thù xoay tròn, "Hô" thoáng một phát, ngay tại lòng bàn tay hình thành một đoàn hỏa diễm màu vàng nhạt.

Cái cổ hỏa diễm này không có nhiệt khí chút nào, thậm chí trang giấy để ở phía trên cũng không cháy, chỉ khi nào là dược liệu, lại có thể đem dược tính triệt để đề luyện ra.

"Đi vào!"

Thành công ngưng tụ thành đan hỏa, cái tay còn lại của Nhiếp Vân hất lên liền đem dược liệu ném tới, dưới thiêu đốt của hỏa diễm, một cây gốc dược liệu nhanh chóng héo rũ, dược tính ngưng tụ thành chất lỏng chậm rãi hội tụ cùng một chỗ.

"Đan thành!"

Không biết rèn luyện bao lâu, Nhiếp Vân cảm thấy một hồi mỏi mệt, đan dược trong lòng bàn tay mới chậm rãi ngưng tụ thành hình, chất lỏng đan dược "Ông" một tiếng, phát ra một hồi giòn, thời gian nháy mắt lột xác thành một quả đan dược màu vàng kim óng ánh.

Hỏa thu, đan thành!

"Nếu đan điền thai nghén thuần khiết ra đan hỏa, luyện chế loại đan

dược đơn giản này chỉ sợ thời gian không tới một nén nhang, không nghĩ tới sử dụng linh khí diễn sinh hỏa diễm, trọn vẹn hao phí hơn hai canh giờ!"

Năm đó đường đường một đời luyện đan đại sư khi Luyện chế loại đan dược cấp thấp này, lại hao phí thời gian dài như vậy, thật là mất mặt.

"Nếu như lần sau diễn sinh huyết thống thừa số, nhất định phải mở 1 cái đan điền có thể thai nghén đan hỏa!"

Nhớ tới Vô danh pháp quyết, Nhiếp Vân đã cảm thấy có chút vô lực.

Chính mình tu luyện công pháp, ân cần săn sóc linh khí gián đoạn, cũng thử tu luyện vô danh pháp quyết xem có thể lại diễn sinh ra một quả huyết thống thừa số, kết quả thật thất vọng, vô danh pháp quyết phảng phất lại cứng ngắc, đừng nói tấn cấp, muốn vận chuyển cũng khó khăn!

Thật giống như động cơ không có xăng, cho dù công suất lớn, cho dù người có thể làm ra được thành tích kinh thiên, nếu không có động lực, đều là vô nghĩa.

Hiện tại vô danh pháp quyết chính là như vậy, một khi vận hành thì cảm thấy lực bất tòng tâm, không thể động đậy, giống như xe ngựa không có ngựa, bắn tên không có cung, không có động lực vận chuyển, công pháp huyền diệu cũng tương đương một tờ giấy trắng.

"Cái pháp quyết này khẳng định cần năng lực vật phẩm đặc thù nào đó thúc dục, chỉ có điều tạm thời không tìm được mà thôi!"

Lắc lắc đầu liền đem loại ý nghĩ này ném đi, cầm đan dược Nhiếp Vân đi ra khỏi phòng.

"Thành... Thành công rồi hả?"

Phùng Tiêu thấy Nhiếp Vân đi ra, vội vàng xoay người lại, vẻ mặt lo lắng, xem ra chính mình luyện đan hai canh giờ ngược lại không có

cảm thấy cái gì, với hắn mà nói nhưng lại sống một ngày bằng một năm!

"Ha ha, đây là đan dược có thể ngươi mở ra huyết thống thừa số, mau mau phục dụng, ta thủ hộ giúp ngươi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngươi rất nhanh có được đan điền rồi!"

Nhiếp Vân nở nụ cười, tiện tay đem đan dược ném tới.

"Tốt!" Phùng Tiêu nắm đan dược do dự một chút, lập tức cắn răng một cái há miệng nuốt xuống.

Đan dược vào bụng liền tan, trong nháy mắt Phùng Tiêu bị Liệt Hỏa trong nội đan phát ra lực lượng cực nóng trùng kích sắc mặt đỏ lên.

"Thu hỏa vào bụng, tiến vào Khí Hải!"

Nhiếp Vân thấy hắn có chút thờ ơ, hét lớn một tiếng!

Nghe được tiếng quát, Phùng Tiêu biến sắc, vội vàng dựa theo lời nói của thiếu niên đem dược lực cực nóng hút vào Khí Hải.

Ầm ầm!

Thuần Dương dược lực vừa tiến vào Khí Hải, toàn bộ Khí Hải không gian tựa như bão xoáy trên mặt biển vậy, chấn động một cái, "Bế tắc huyết thống" ảm đạm không rõ lập tức phát ra hào quang sáng chói!

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Năm âm thanh giòn vang, năm cái huyết thống thừa số mở ra, thành công diễn biến thành năm cái đan điền, lẳng lặng lơ lửng tại chính giữa Khí Hải không ngừng xoay tròn, ân cần săn sóc lấy chân khí trong cơ thể!

"Năm cái đan điền, hầu tộc thượng phẩm huyết thống! Khó trách cái này Phùng Tiêu có thể trở thành tài tuấn giải thi đấu quán quân, lợi hại như vậy!"

Bàn tay khoác lên Phùng Tiêu trên lưng, giúp hắn một lần hành động mở ra năm miếng huyết thống thừa số, Nhiếp Vân không khỏi khiếp sợ.

Năm miếng huyết thống thừa số, năm đại đan điền, tuy nhiên so ra vẫn kém hơn phụ than là Vương tộc thượng phẩm huyết mạch, nhưng ở Lạc Thủy thành cũng tuyệt đối cũng nổi tiếng rồi!

Ùng ục ục!

Năm đại đan điền đồng thời mở ra, Phùng Tiêu chân khí trong cơ thể cũng có chất biến hóa, sôi trào như là nước sôi, không ngừng quay cuồng.

Một lát sau, chân khí hùng hậu mạnh mẽ bắn ra bên ngoài, đem một cái Thạch Đầu trong nội viện nổ nát bấy.

Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh!

Không nghĩ tới đồng thời mở ra đan điền, thực lực Phùng Tiêu cũng đã được đột phá, đạt tới Khí Hải đệ ngũ trọng!

Khí Hải tu luyện giả đệ tứ trọng cùng đệ ngũ trọng là cái đường ranh giới, một khi đạt tới đệ ngũ trọng chẳng khác nào tiến nhập giai đoạn cao cấp tu luyện giả, tại Lạc Thủy thành cũng có nhất định địa vị!

"Đây là Vô tu thảo!"

Cảm nhận được lực lượng trong cơ thể biến hóa, cùng với năm đại đan điền trong Khí Hải xoay tròn, Phùng Tiêu rốt cuộc hiểu ra thiếu niên ở trước mắt cũng không lừa gạt mình, hưng phấn đem một cái chậu hoa đưa tới.

Bên trên chậu hoa một cây Thất Thải, mượn nhờ Tinh Huy tản mát ra huỳnh quang nhàn nhạt.

Vô tu thảo!

"Dược liệu này là ta ở bên trong một cái Thượng Cổ di tích lấy

được đấy, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, một cây Vô tu thảo không đủ để báo đáp, Nhiếp huynh nếu như sau này có cái gì phân phó, tùy thời mà tìm ta, Phùng Tiêu tuyệt sẽ không chối từ!"

Phùng Tiêu vẻ mặt chân thành.

"Ha ha, Phùng huynh khách khí, sở dĩ giúp ngươi là cảm thấy hợp tính ta, nói sau chúng ta ngang hàng luân giao, khách khí như thế ngược lại lộ ra có chút lạnh nhạt rồi..." Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, thò tay tiếp nhận Vô tu thảo, muốn tiếp tục khách khí một câu, đột nhiên cảm thấy trong cơ thể vô danh pháp quyết khẽ run lên...

Vậy mà động!

------oOo------

Chương 13: Tam đại đan điền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước khi tu luyện vô danh pháp quyết vẫn không nhúc nhích giống như khuyết thiếu động lực, hiện tại đột nhiên động, không lẽ gốc Vô tu thảo lại trợ giúp chính mình tiến hóa huyết mạch?

Nếu thật là như vậy, thì phát tài rồi!

Huyết thống thừa số càng nhiều, tốc độ tu luyện càng nhanh, chỉ cần có thể liên tục không ngừng cải thiện huyết mạch, siêu việt kiếp trước, ở trong tầm tay!

Ý thức được điểm ấy Nhiếp Vân khó có thể che dấu hưng phấn trong lòng!

"Nhiếp huynh giúp ta mở ra huyết thống thừa số, là ân đức tái sinh, gia tộc chúng ta đặc biệt đưa lệnh bài truyền tin này, nếu như có việc gì cần đến ta, trực tiếp đem tin tức truyền đi thì ta sẽ biết!"

Không biết Nhiếp Vân đang trầm tư suy nghĩ, Phùng Tiêu lập tức

đưa ra một lệnh bài.

Trên mặt lệnh bài này có phù văn vờn quanh, ấn có chằng chịt văn tự Yêu tộc, nhìn cái là đã biết rõ là bắt chước phương thức của Yêu tộc.

Yêu tộc có rất nhiều thủ đoạn không lường trước được, nhân loại chiến đấu cùng chúng một thời gian, cũng tham khảo không ít bí truyền Yêu tộc, lệnh bài đưa tin chính là như vậy, một người một khối, chỉ cần đưa tin tức vào, đối phương lập tức nhận được, vô cùng thuận tiện.

" Phùng huynh Đã có thịnh tình, ta từ chối thì bất kính rồi!" , Nhiếp Vân tiếp nhận lệnh bài.

"Nhiếp huynh khách khí! hiện tại huyết thống thừa số mở ra, thực lực đạt tới đệ ngũ trọng, cũng nên nhận quyền lợi của mình, cáo từ!" thấy thiếu niên tiếp nhận lệnh bài, Phùng Tiêu nhẹ nhàng thở ra, liền ôm quyền.

Phùng Tiêu là người thừa kế duy nhất Phùng gia, Địa Vị cực cao.mấy năm gần đây, bởi vì sự tình huyết thống thừa số không cách nào mở ra, bị nghi vấn, không ít người thừa cơ làm loạn, tước đoạt không ít quyền lợi, hiện tại huyết thống thừa số mở ra, năm đại đan điền xoay tròn, cũng là thời điểm dẹp bỏ rác rưởi trong tộc rồi!

“Cáo từ!” từ thái độ Phùng Tiêu mà đánh giá, thì là người trọng tình trọng nghĩa, Nột khi đạt được quyền thế càng lớn thì sẽ có trợ giúp càng lớn. bởi vậy, Nhiếp Vân cũng không ngăn trở.

Vèo!

Phùng Tiêu nghiêng người lướt đi. chỉ trong chốc lát, thì biến mất trong đêm tối.

"Nhìn xem Vô tu thảo đến cùng chuyện gì đã xảy ra!"

Thấy hắn đã đi xa, Nhiếp Vân vội vàng đem Vô tu thảo vào phòng, khoanh chân ngồi ở trên giường cẩn thận nghiên cứu.

"Ân? hình như là cái chậu hoa phía dưới này khiến cho vô danh pháp quyết xoay tròn, mà không phải là Vô tu thảo làm "

Nghiên cứu một hồi, kết quả Nhiếp Vân phát hiện thì ra không đúng.

Vô tu thảo Ngàn năm linh tính còn lớn hơn so với ngàn năm Bồng Hinh Tuyết Liên.dựa theo đạo lý, cơ bản loại này chỉ có linh tính dược liệu mà không có khả năng đưa vào bên trong chậu hoa. nếu không nhất định sẽ đào tẩu. nhưng chẳng những bây giờ ở bên trong chậu hoa,mà sống còn vô cùng thoải mái. Có lẻ nào chậy hoa là vật kỳ quái!

Chẳng lẽ cái chậu hoa này là kiện bảo bối?

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân đem Vô tu nhấc lên,và bắt đầu nghiên cứu.

Dưới đáy chậu hoa này viết vài cái chữ to, cũng không phải ngôn ngữ mà mình biết đến mà cũng không phải Yêu tộc văn tự, từng cái đều Hòa Bình công chính, mang theo uy nghiêm dày đặc!

Trong cơ thể vô danh pháp quyết lần nữa khẽ động ,bàn tay để gần những chữ viết này, bỗng nhiên vô danh pháp quyết đột nhiên vận hành cùng những chữ viết này “ chắc chắn có quan hệ”

Nhiếp Vân rốt cục hiểu được. nhẹ nhàng đặt bàn tay lên chữ viết,nhờ ẩn chứa đặc thù lực lượng trong đó.vô danh pháp quyết chậm rãi vận chuyển.

Vù vù!

Vô danh pháp quyết xoay tròn, lập tức xuất hiện cảm giác đặc thù trải qua trước kia, trong Khí Hải một hồi kim quang lập loè, lạch cạch! Lạch cạch! huyết thống thừa giống như Hai đậu tằm đột ngột xuất hiện chậm rãi tăng trưởng.

"Hai cái?"

Trong đan điền, đột nhiên xuất hiện hai quả huyết thống thừa số, Nhiếp Vân lại càng hoảng sợ!

Nguyên lai tưởng rằng vận chuyển vô danh pháp quyết có thể diễn sinh huyết thống, cũng nghĩ là xuất hiện nhiều nhất chỉ một quả,nhưng lại không nghĩ rằng một phát lại tăng trưởng ra hai quả!

Xuất hiện hai quả huyết thống thừa số, chính mình cùng với kiếp trước đồng dạng có được ba cái đan điền, tương đương với ô tô có được ba cái động cơ, tốc độ tu luyện làm sao có thể không nhanh được!

Xoẹt zoẹt~! Xoẹt zoẹt~!

Hai đại huyết thống thừa số triệt để thành hình, vô danh pháp quyết lần nữa đình chỉ vận chuyển.

Trợn mắt nhìn bình hoa trên tay, vẻ mặt Nhiếp Vân cổ quái.

Những chữ huyền ảo trước kia chẳng biết lúc nào đã biến mất sạch sẽ. toàn bộ bình hoa đã không còn khí tức uy nghiêm trước, giống như nháy mắt đã biến thành một phế nhân.

"Đoán chừng ngàn năm Vô tu thảo sở dĩ có thể trồng ở chỗ này cũng bởi vì những cổ quái văn tự này!"

Vừa cẩn thận nghiên cứu một hồi, Nhiếp Vân thầm nghĩ.

Ngàn năm Vô tu thảo sở dĩ có thể trồng một trong chậu hoa nhỏ, khẳng định cùng những chữ viết cổ quái kia thì có lien quan. nếu không, chỉ sợ cái gốc Thiên Địa linh thảo cũng không sống ở trong, mà trốn đi rồi.

"Vậy mà Vô danh pháp quyết có thể hấp thu những chữ viết này, trợ giúp mở ra huyết thống thừa số, nếu như về sau còn muốn diễn sinh huyết thống, thì đi nơi nào tìm những chữ viết này?”. Nghĩ mãi không ra, Nhiếp Vân dứt bỏ không suy nghĩ thêm gì nữa.

Việc cấp bách bây giờ diễn ra là dùng Huyết thống thừa số mở ra đan điền!

Trước kia suy nghĩ muốn mở ra một cái chuyên môn thai nghén đan hỏa đan điền, hiện tại có ba cái đan điền, hơn nữa trong người hắn có được đan hỏa thuộc tính, vừa vặn áp dụng.

Không biết đã thời gian trôi qua bao lâu mà Nhiếp Vân thở ra một hơi lần nữa mở mắt.

"Thành công! Không nghĩ tới nhanh như vậy tự khôi phục thiên phú kiếp trước, quý tộc thượng phẩm huyết mạch! Thai nghén đan hỏa đan điền cũng mở thành công, cái đan điền này kết hợp với kinh nghiệm của ta từ kiếp trước, thời điểm nhàn hạ có thể ân cần săn sóc linh khí, thời điểm muốn luyện đan, lại hình thành đan hỏa, tu luyện, luyện đan cũng không chậm trễ! Mặt khác ta cũng có được hai cái đan điền. tác dụng của vô danh pháp quyết rốt cuộc là cái gì mà cấp bậc công pháp lại cường đại như vậy!"

Cảm nhận được ba cái đan điền đang lơ lửng, giống như ba cái tinh cầu sáng chói, Nhiếp Vân thiếu chút nữa hưng phấn mà ngửa đầu la to!

Nếu như không là lão quái vật đã sống mấy trăm năm, tâm tính đã sớm trở nên trầm ổn rồi, chỉ sợ sẽ trực tiếp nhảy dựng lên!

"Tam đại đan điền, Tam đại hỏa lực, ta hiện tại trùng kích đệ tứ trọng Chân Khí cảnh!"

Đan điền hình thành, Nhiếp Vân nhất cổ tác khí trực tiếp trùng kích Khí Hải đệ tứ trọng Chân Khí cảnh!

Ầm ầm!

Có được kinh nghiệm tu luyện hai kiếp, hơn nữa Tam đại đan điền siêu cường hỏa lực, chỉ chốc lát trong cơ thể sở hữu tất cả linh khí tựu đi ngụy tồn thực thành công chuyển hóa trở thành khí thật sự!

"Khí Hải đệ tứ trọng Chân Khí cảnh sơ kỳ thực lực, phối hợp kinh nghiệm kiếp trước chiến đấu, đồng cấp có lẽ không có người có thể thắng được ta, tựu Chân Khí cảnh đỉnh phong đệ tử, cũng có thể chiến một trận! Loại thực lực này, tại Nhiếp Phủ nội môn cũng đều

có địa vị!"

Trùng kích xiềng xích thành công, thực lực thuận lợi tấn cấp đến đệ tứ trọng Chân Khí cảnh, Nhiếp Vân biết rõ thực lực chính mình bây giờ, ở bên trong gia tộc trẻ tuổi, xem như đã có vốn liếng.

Gia tộc bên ngoài chi đệ tử, bình thường đều tại Khí Hải tam trọng, có thể ở trước hai mươi tuổi đạt tới đệ tam trọng cũng là thiên phú không tồi rồi! Nội chi đệ tử tối đa cũng là đệ tứ trọng đỉnh phong! Có thể đạt tới đệ ngũ trọng chân khí Xuất Thể cảnh giới, ở gia tộc đã được cho cấp bậc quản sự!

Về phần gia tộc trưởng lão, cơ bản đều tại đệ lục trọng chân khí Thành Cương cấp bậc, loại này cấp bậc chân khí phóng ra ngoài hình thành cương khí không thể phá vỡ, so sánh đệ ngũ trọng có bay vọt về chất, có được loại thực lực này, mới chính thức bước vào hàng ngũ cường giả!

Nhiếp gia loại truyền thừa đại gia tộc này không biết bao nhiêu năm, Lạc Thủy thành một trong tứ đại gia tộc, cẩn thận tính toán, chỉ sợ cũng chỉ có hai, ba mươi Khí Hải đệ lục trọng Thành Cương cảnh giới cường giả! Bởi vậy có thể thấy được muốn đạt tới loại cấp bậc này cực khó!

Đương nhiên, cũng từ đó nhìn ra thiên phú phụ thân năm đó thật biến thái!

Không đến hai mươi lăm tuổi có được Khí Hải Cửu Trọng Thiên tầng thứ bảy Binh Giáp cảnh giới, tốc độ tu luyện này, cho dù trong lịch sử Lạc Thủy thành ghi lại đều là đứng top!

Đứng càng cao rơi cũng càng nặng, chính vì vậy, phụ thân vực dậy ko nổi!

"Trong các đệ tử Chân Khí cảnh được cho gần top, nhưng gặp ngũ trọng Xuất Thể cảnh cường giả thì không đủ nhìn, lại nói cảnh giới này tu luyện chủ yếu dựa vào tích lũy, cho dù Tam đại đan điền đồng thời khai hỏa, không có nửa năm thời gian cũng đừng mơ

tưởng đạt tới đỉnh phong, vừa vặn thừa cơ tu luyện【Luyện Thể Quyết 】!"

Linh Tê Luyện Thể Quyết là Ma tộc công pháp, chủ yếu rèn luyện thân thể, cùng Khí Hải tu luyện hoàn toàn bất đồng, kiếp trước chính mình sở dĩ có thể đạt tới đan điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, nhiều lần đánh ko chết, công lao của Cửu Chuyển Niết Bàn Công chiếm được đều không lớn bằng bộ pháp quyết này!

Hiện tại đan điền lúc nào cũng tích lũy chân khí, không cần phải tận lực tu luyện, vừa vặn thừa cơ tu luyện bộ công pháp này!

"Linh Tê Luyện Thể Quyết, là căn cứ trong truyền thuyết Ma tộc là Linh Tê thần thú sáng tạo ra, luận lực lượng phải kể tới Voi Thần, luận tốc độ phải kể tới Đại Bàng, luận trí tuệ phải kể tới Linh Hồ, nhưng nếu bàn về mặt phòng ngự chỉ sợ bất cứ sinh vật nào so ra đều kém Linh tê! Linh Tê Luyện Thể Quyết là đem thân thể rèn luyện không có khuyết điểm, bất luận cái gì công kích cũng không sợ!"

Đem Linh Tê Luyện Thể Quyết trong đầu nhớ lại một lần, Nhiếp Vân tĩnh hạ tâm lại.

Không biết qua bao lâu thời gian, Nhiếp Vân cười khổ một tiếng.

Chính mình tuy kiếp trước tu luyện qua Linh Tê Luyện Thể Quyết, nhưng loại thượng đẳng công pháp này cho dù có kinh nghiệm cũng không phải phất là lên, cho dù là tầng thứ nhất, không có một năm khó có khả năng hoàn thành!

Đương nhiên, luyện thành Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất mình coi như gặp được Xuất Thể cảnh đỉnh phong cường giả đều không cần sợ hãi, lực phòng ngự mạnh, cho dù đứng tại trước mặt đem hết toàn lực công kích, cũng không thể mảy may tổn thương!

Phòng ngự vô địch, là ưu thế cường đại nhất của Linh Tê Luyện Thể Quyết!

Bất quá một năm thời gian thật sự có chút dài rồi!

Chính mình đánh Nhiếp Siêu sinh tử chưa biết, cho Nhiếp Triêu Tinh chỉ còn nữa cái mạng trở về, đánh chết Thẩm Quý phu nhân cùng với mấy người trong Nhiếp Trương chi nhánh. Tuy là xử lý hâu quả không tệ, tạm thời không có vấn đề gì, nhưng khẳng định dấu diếm không được bao lâu, muốn bảo vệ chi nhánh, bảo hộ người nhà, nhất định phải mau chóng tăng thực lực lên!

Lại nói, nếu như nhớ không sai, một năm sau Lạc Thủy thành trong tứ đại gia tộc sẽ xảy ra rung chuyển cực lớn, tử vong vô số, vì ứng đối lần rung chuyển này, cũng bụng làm dạ chịu!

Cùng với những nguyên do này, một năm mới luyện thành Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất, tốc độ cũng có chút chậm!

"Xem ra có thể mua chút ít dược liệu, phối trí Luyện Thể dược tề(nước thuốc dùng để tắm hay sao ấy) dùng ngay!"

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân nhớ tới phương pháp tu luyện nhanh Linh Tê Luyện Thể Quyết, chậm rãi đứng lên, hướng từ bên ngoài phòng chạy đi.

Công hiệu dược tề không bằng đan dược, nhưng công hiệu rèn luyện thân thể so đan dược còn lớn hơn, nếu có vật này phối hợp tu luyện mà nói, Linh Tê Luyện Thể Quyết chỉ sợ không cần một tháng có thể đại công cáo thành!

Bên ngoài phòng ánh sàng mặt trời chói mắt, chính mình một phen tu luyện không nghĩ tới vậy mà đã đến giữa trưa ngày thứ hai!

Tuy nhiên một đêm không ngủ, nhưng Nhiếp Vân lực lượng tràn đầy, không có cảm thấy cái gì không khỏe, trái lại còn cảm thấy tinh thần vô cùng phấn chấn.

"Thiếu gia, Dương Ngạn thiếu gia tới tìm ngươi, ta đem hắn an bài vào phòng khách rồi!"

Vừa đi ra cửa phòng, thấy quản gia Nhiếp Trùng đã đi tới.

------oOo------

Chương 14: Dương Ngạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Dương Ngạn? Hắn đã đến? Nhanh dẫn ta đi gặp hắn!" Nhiếp Vân con mắt sáng ngời.

Dương Ngạn là một trong tứ đại gia tộc Dương gia nội chi đệ tử, bởi vì một sự kiện nên với gia tộc đã mất đi tin tưởng, chủ động chuyển đi ra ngoài, tuổi cùng Phùng Tiêu không sai biệt lắm, Khí Hải đệ tứ trọng Chân Khí cảnh trung kỳ thực lực, cùng Nhiếp Vân quan hệ không tệ.

Thời điểm kiếp trước, Dương Ngạn có thể nói là bằng hữu duy nhất của mình ở thời niên thiếu, thời điểm tứ đại gia tộc rung chuyển, vì mình cùng gia tộc cãi nhau mà trở mặt, bản thân hắn bị người khác chém mất hai cái cánh tay, về sau Yêu tộc vây công, mình dưới sự trợ giúp Nhiếp Đồng may mắn đào thoát, lại không có tin tức của hắn.

Chính mình sau khi tu vị đại thành từng đi tìm kiếm hắn, biết được tin, hắn đã chết trong trấn chiến cùng Yêu tộc!

Chuyện này vẫn làm mình khó có thể quên.

Kiếp trước hắn vì mình mất cánh tay, nguyên lai tưởng rằng phần ân tình này, không thể trả lại, không nghĩ tới về tới ba trăm năm trước!

Vài bước đi vào phòng khách, Nhiếp Vân quả nhiên thấy một thanh niên đang ngồi ở phòng khách cùng vài vị khách bên trong uống trà, người thanh niên này cơ bắp từng cục, một thân võ học, vừa nhìn thấy Nhiếp Vân lập tức nở nụ cười "Ngươi đã tỉnh! Ngươi cùng Nhiếp Siêu xảy ra sự tình, ta vừa mới nghe nói, yên tâm, ta sẽ báo thù cho huynh, tuyệt đối đem tên hỗn đản kia đánh cho liệt luôn!"

"Không cần!" Chứng kiến thân ảnh trước mắt quen thuộc dần dần cùng trí nhớ ba trăm năm trước dung hợp, Nhiếp Vân lắc đầu.

Cánh tay là một thứ trọng yếu nhất của tu luyện giả, nhớ tới hắn vì mình không tiếc cùng gia tộc cãi nhau mà trở mặt, thậm chí mất đi hai tay, liền không nhịn được vành mắt đỏ lên.

Xuất hiện loại tình huống này, cũng không phải đường đường Huyết Ngục Ma Tôn trở nên đa sầu đa cảm, mà là kiếp trước mình cũng không phải trời sinh lãnh khốc vô tình, mà là người mình coi trọng tất cả đều tử vong, thì tính tình mới đại biến!

"Không cần? Ngươi không cần phải xen vào, nói như thế nào ta đều là Dương gia nội chi đệ tử, bàn về Địa Vị mà nói..., so Nhiếp Siêu cao hơn nhiều, cho dù đem hắn đánh liệt, Nhiếp gia cũng không nói ta cái gì!"

Dương Ngạn cho rằng Nhiếp Vân lo lắng đả thương Nhiếp Siêu sẽ đưa tới phiền toái, hào phóng khoát tay áo, không chút nào để ý.

Hắn nói đem Nhiếp Siêu đả thương Nhiếp gia cũng sẽ không nói cái gì ngược lại là lời nói thật, Dương Ngạn và ca ca cùng cha khác mẹ là Dương gia tộc trưởng đương nhiệm nhi tử, người thừa kế đệ nhất gia tộc!

Trước đây Dương Ngạn cùng Dương gia mâu thuẫn, bản thận là con của vợ thứ nên bị con của vợ cả tranh quyền đoạt lợi, bì dồn nén đủ điều, về sau mẹ ruột ốm chết, phụ thân chẳng những không an táng nàng, thậm chí cự tuyệt đem bài vị bỏ vào gia tộc, cũng bởi vì nàng là thiếp!

Dương Ngạn lúc này mới giận dữ ly khai Dương gia, nóng giận xém tí tẩu hỏa nhập ma thiếu chút nữa chết mất, đúng lúc được Nhiếp Vân cứu, hai người trở thành bằng hữu!

"Dương Ngạn thiếu gia, hoàn toàn không cần ngươi ra tay, bởi vì Nhiếp Siêu đã bị thiếu gia đánh thân bại danh liệt hiện tại không biết sống chết ra sao!” Nghe được lời nói Dương Ngạn..., quản gia Nhiếp Trùng vừa nói vừa nở nụ cười.

"Bị thiếu gia nhà người đánh không biết sống chết ra sao? Ngươi làm?" Dương Ngạn hiển nhiên không nghĩ tới sẽ có việc này, sửng

sốt một chút, con mắt trợn tròn nhìn về phía Nhiếp Vân.

"Ha ha, may mắn mà thôi!" Nhiếp Vân không muốn nhiều lời trong chuyện này, nhìn về thanh niên trước mắt, ha ha cười cười "Ngươi hôm nay đến không phải là muốn thay ta báo thù a!"

Hai người quan hệ rất tốt, nói chuyện cũng không có gì ngăn cản.

"Ai, đúng rồi, ngươi không hỏi ta đều đã quên, ta nghe nói Lạc Thủy thành hôm nay bán đấu giá đấu giá một thanh Hầu tộc thượng phẩm cấp bậc chiến phủ, thuận tiện cùng đi nhìn xem!"

Vỗ trán một cái Dương Ngạn cười hắc hắc.

Binh khí cùng công pháp, huyết thống phân cấp, cũng chia là Hoàng, Vương, Hầu, Quý, Phàm năm cấp bậc, cấp bậc bất đồng, uy lực cũng không giống nhau.

"Chiến phủ?" Nghe hắn nói thế, Nhiếp Vân thoáng một phát nghĩ tới.

Kiếp trước chính mình sau khi tỉnh lại, Dương Ngạn có mời qua chính mình đi xem bán đấu giá, chỉ có điều hai người đi xem chiến phủ rồi nhìn phát thèm chẳng thể mua nổi, đánh cuốn gối đi về!

Cái chiến phủ gọi【 Liệt Diễm phủ 】, là kiện Hầu tộc thượng phẩm cấp bậc binh khí, kiếp trước bị ca ca Dương Ngạn là người thừa kế đệ nhất gia tộc Dương gia Dương Tuấn mua được.

Về sau, Dương Ngạn hai tay cũng chính là bị Dương Tuấn dùng cái chiến phủ chém mất!

Dương Ngạn đối với ca ca cùng cha khác mẹ một mực tôn kính, căn bản là không thể tin được hắn sẽ chém mất cánh tay của mình! Cũng bởi vì chuyện này, hắn sa sút tinh thần, cuối cùng mất mạng dưới tay Yêu Tộc!

"Nhìn chiến phủ ngươi có tiền mua?" Nhiếp Vân biết rõ Dương Ngạn trời sinh cường tráng đối với binh khí phi thường yêu tha thiết, cố ý cười hỏi.

"Tiền... Khục khục, không có cũng có thể nhìn xem ah!" Dương Ngạn một hồi xấu hổ.

"Vậy được rồi! Chúng ta qua đi xem!" Chứng kiến hình dạng của hắn, Nhiếp Vân ha ha cười cười.

Kiếp trước chính mình không có tiền mua, cuối cùng lại để cho cái chiến phủ rơi vào tay Dương Tuấn, sau này còn dùng để chém mất cánh tay Dương Ngạn, lần này mình tuyệt không cho phép loại chuyện này phát sinh!

Tuy nhiên hiện tại như trước nghèo rách mồng tơi(trên răng dưới rúng), nhưng là bằng vào tri thức hai kiếp, kiếm ít tiền cũng không là vấn đề!

Lại nói, chế biến nước thuốc cũng cần dược liệu, vừa vặn đi bán đấu giá mua luôn.

"Tốt, chúng ta đi!"

Nghe được thiếu niên đồng ý, Dương Ngạn liền vội vàng gật đầu, quay người muốn đi ra ngoài, tựa hồ sợ đối phương đổi ý.

"Hiện tại đi? Đừng có gấp! Chúng ta đã đi thì phải đem cái chiến phủ đem về không thể về tay trắng được, một tí hẵng ra ngoài, ngươi nghe theo sắp xếp của ta, ta cho ngươi làm gì, ngươi liền làm cái đó, cho ngươi nói chuyện, ngươi mới được nói, bằng không thì, chúng ta cũng đừng đi, đi cũng không có ý nghĩa gì!" Nhiếp Vân sớm có dự phòng.

"Mua lại? Ngươi nói có thể mua lại? Tốt, ngươi chỉ cần đem cái chiến phủ mua lại, kêu ta làm cái gì đều được! Chẳng phải nghe lời ngươi nói ấy ư, cái này đơn giản!" Nghe thiếu niên nói muốn mua chiến phủ, Dương Ngạn hưng phấn nhảy lên, vỗ ngực lớn tiếng ôm đồm.

"Tốt, Nhiếp Trùng bá bá, giúp ta tìm chút ít bột mì cùng bùn đến..."

Nhiếp Vân đợi đúng là những lời này của hắn, ha ha cười cười,

quay đầu phân phó một tiếng.

"Vâng!" Nhiếp Trùng tuy chưa hiểu thiếu gia muốn bột mì cùng bùn làm cái gì, bất quá vẫn là lên tiếng, đi ra ngoài, chỉ chốc lát sẽ đem hai thứ hắn yêu cầu đến.

Sau thời gian nữa nén hương, trong góc sân nhỏ Nhiếp Thiên chi nhánh lặng lẽ đi ra hai người, đi đầu một mái tóc hoa râm, một thân thanh trường bào màu xám, thân thể cao gầy, thoạt nhìn tiên phong đạo cốt, như là đắc đạo cao nhân, mà phía sau hắn một gã cao lớn thô kệch, mặt mũi tràn đầy râu quai nón tướng mạo hung ác đến cực điểm.

Một cái tiên phong đạo cốt, một cái hung thần ác sát, hai người một chút cũng không hợp, lại hết lần này tới lần khác đi cùng một chỗ, lại để cho người nói không nên lời.

Hai người kia dĩ nhiên là Nhiếp Vân cùng Dương Ngạn sau khi ngụy trang.

Thuật dịch dung của Nhiếp Vân Thiên Hạ Vô Song, ngụy trang làm ra vẻ thành thục tất tửu bảo đều không có người nhìn ra, chớ nói chi là cái này hai người căn bản cũng không biết là ai.

Bất quá, mặc dù như vậy, Nhiếp Trùng cùng Dương Ngạn chứng kiến bộ dáng sau khi ngụy trang, cũng nhịn không được chấn động, lần nữa nhìn về phía Nhiếp Vân, trong ánh mắt đều để lộ ra một tia quái dị, không nghĩ ra thuật dịch dung của thiếu niên này khi nào đã cường đại như thế.

Nhiếp Vân cũng không có giải thích thêm, có đôi khi một sự tình giải thích càng nhiều ngược lại càng phiền toái, còn không bằng không nói, lại để cho bọn hắn suy đoán đi, dù sao Nhiếp Trùng là chi nhánh lão quản gia, vô cùng kín miệng, Dương Ngạn là người trong cuộc càng sẽ không nói lung tung, cũng không cần lo lắng chính mình dịch dung truyền đi.

“Nhiếp…ah, sư phụ, chúng ta bây giờ đi đâu?"

Dương Ngạn Theo ở phía sau hô một tiếng.

Nhiếp Vân phân phó hắn ra cửa, phải kêu hắn là sư phụ, Dương Ngạn tuy nhiên không quá nguyện ý, nhưng vì có thể mua sắm chiến phủ cũng nhịn!

Về phần sư phụ tiên phong đạo cốt tại sao lại thu đồ đệ thổ phỉ này, Nhiếp Vân cũng không có biện pháp ah! Dương Ngạn cao lớn thô kệch đấy, nếu như đem hắn hóa trang thành đồng tử, vậy cũng quá vô nghĩa rồi...

"Đương nhiên đi kiếm tiền, ha ha!" Nhiếp Vân cười hắc hắc, trên mặt rõ ràng lộ ra hèn mọn bỉ ổi khó mà tin được.

------oOo------

Chương 15: Lừa gạt (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Phúc Vận tiền trang, Ân, vô chỗ này đi!"

Sau khi Ly khai Nhiếp Thiên chi nhánh, hai người liền không một mạch đi trên đường lớn, trên đường nghênh ngang dạo qua một vòng, cuối cùng Nhiếp Vân con mắt tập trung tại tiền trang lớn nhất Lạc Thủy thành.

Phúc Vận tiền trang không phải là sản nghiệp của tứ đại gia tộc, mà là một ngân khố lớn trong thành do chủ Lí Phúc mở.

Thời điểm kiếp trước, Yêu tộc tiến công, Lí Phúc làm phản, nếu như không phải hắn tiết lộ bí mật, tứ đại gia tộc cũng sẽ không tổn thất thảm hải đến độ toàn quân bị diệt!

Chính bởi vì như thế, hắn trở thành kẻ địch của cả Lạc Thủy thành, rất nhiều người muốn giết hắn cho thống khoái, nhưng dưới tầng tầng bao vây của Yêu tộc cường giả, một mực không có khả năng chiếm tiện nghi!

Năm đó Nhiếp Vân thực lực thấp, cũng không có tham dự hành

động ám sát, nhưng đối với vì tham sống sợ chết phản bội nhân loại vẫn là căm thù đến tận xương tuỷ!

Cho dù hiện tại Lí Phúc là thương nhân đứng đắn, không có đi làm "Người gian", Nhưng Nhiếp Vân đã biết chuyện của kiếp trước, làm sao có thể buông tha hắn, tự nhiên muốn khai đao rồi!

Dù sao tiền của hắn rất nhiều, lấy 1 ít để xài, cũng không có vấn đề gì!

Trong nội tâm làm ra quyết định, Nhiếp Vân hai tay chắp sau lưng, tiên phong đạo cốt đi tới tiền trang.

"Hai vị đại gia, tới tiết kiệm tiền hay là lấy tiền?" Hai người đi vào phòng một cái gã sai vặt chạy ra đón chào.

Tiền trang có thể hối đoái ngân phiếu, cũng có thể chứa đựng ngân lượng, cùng ngân hàng công năng không sai biệt lắm, người tới tự nhiên không phải tiết kiệm tiền tựu là lấy tiền rồi.

"Tiền cứ hậu ngưỡng, hổ dược vu long, minh đường chuyển ám, tứ hung địa lân, ai, rất lâu không thấy được nơi lợi hại như vậy, nhà có ma rồi!" Không có trả lời gã sai vặt..., Nhiếp Vân nhẹ nhàng vuốt vuốt chòm râu thở dài một tiếng, trong mắt mang theo trách trời thương dân chi ý.

"Nhà có ma? Tiên sinh không nên nói bậy, Phúc Vận tiền trang đã từng mời nhiều chuyên người đến xem qua đấy, sinh ý thịnh vượng,may mắn tài nguyên thăng tiến!" Gã sai vặt còn chưa mở khẩu, đại đường đằng sau tựu đi ra một cái bụng phệ mập mạp, vẻ mặt mất hứng.

"Nhanh như vậy đã tới rồi... Vận khí thật tốt!" Chứng kiến cái người này Nhiếp Vân thiếu chút nữa vui chết.

Không phải người khác đúng là cái "Người gian" Lí Phúc, dựa theo đạo lý lão bản rất ít xuất hiện tại cửa hàng đấy, vốn định nói nhiều vài lời sau đó nghĩ biện pháp lại để cho gã sai vặt đem lão lừa ra, không nghĩ tới ông trời cũng giúp ta, rõ ràng mới nói một câu, hắn tựu xông ra.

Lí Phúc hôm nay phi thường mất hứng, hắn tuy nhiên có rất nhiều tiền, tài phú tổng ngạch thậm chí không thua tứ đại gia tộc bao nhiêu, nhưng lại bị vợ quản nghiêm ngặt, trong nhà cọp cái vô cùng Bá Đạo, dù hắn hiện tại tài phú cùng thân phận cho dù có tam thuê tứ thiếp cũng thật là bình thường đấy, nhưng cũng bởi vì trong nhà có vị kia tồn tại, đừng nói là tam thuê tứ thiếp nhìn nữ nhân khác cũng không được!

Mỗi người đều có tâm lý phản loạn, Lí Phúc cũng không ngoại lệ, vì vậy hắn tựu phá giới, ở bên ngoài lặng lẽ nuôi nữ nhân, nguyên lai tưởng rằng phi thường cẩn thận, ai ngờ cuối cùng vẫn là để lộ ra, hôm nay mới về nhà đã bị cọp cái trước mặt mọi người mắng một trận, sau một trận hành hung, hiện tại toàn thân cũng còn đau đớn!

Cái này cũng chưa là gì, nghe khẩu khí cọp cái, chẳng những muốn thu thập hắn, thậm trí muốn đem nữ nhân bên ngoài của hắn, Tiểu Tam đem giết đi, may mắn chính mình đem nàng giấu rất kỹ, nếu không, hôm nay thật đau đớn muốn chết!
Ai, rất chán ghét cọp cái, Nhưng cũng không có biện pháp gì, gia nghiệp hiện tại là kế thừa từ nhạc phụ nhạc mẫu, cho dù hai Lão Nhân đã qua đời, trong nhà chính mình Địa Vị còn thì không bằng nàng đấy!

Cũng bởi vì vừa bị cọp cái đánh cho một trận, lúc này tâm tình đang khó chịu, trên đường trở lại tiền trang, ai ngờ chợt nghe đến "Nhà có ma" nói như vậy, ai nghe như thế mà không giận? Nếu như không phải "Lão giả" trước mắt tiên phong đạo cốt, chỉ sợ sớm đã trở mặt đuổi người rồi.

"Thuận miệng nói thôi, chớ trách, đồ nhi, chúng ta đi thôi!"

Trong nội tâm tuy nhiên cao hứng, Nhiếp Vân trên mặt lại lộ ra vẻ thất vọng, lắc đầu, hất tay lên, liền mang theo đồ đệ Dương Ngạn một thân cao to hướng bên ngoài ly khai.

"Sư phụ, ' Tiền cứ hậu ngưỡng, hổ dược vu long ' còn không phải chỉ tòa nhà hội tụ âm khí, âm thịnh dương suy, nam nhân cũng bị nữ nhân khắc chế?" Hai người muốn đi ra tiền trang, thoạt nhìn Dương Ngạn "Đồ đệ" có chút chất phác đột nhiên mở miệng nói ra.

Trước khi chưa tới Nhiếp Vân căn dặn Dương Ngạn nói ra lời này, hắn lúc này hỏi như vậy, tự nhiên là ý tứ đấy.
Hiện tại Lí Phúc phong quang vô hạn (tiền tài, vật chất đều có đủ, không lo không nghĩ), nhưng căn cứ trí nhớ kiếp trước Nhiếp Vân biết rõ, một tuần sau Tiểu Tam nữ nhân hắn che dấu bị lộ ra, cọp cái trong nhà đem Tiểu Tam cùng hắn đồng thời lột hết quần áo ném ra ngoài đường, lại để cho hắn nhận hết khuất nhục!
Chuyện này lúc ấy tại Lạc Thủy thành chấn động một thời, mỗi người cũng biết, sự tình Lí Phúc sợ vợ cũng theo mà lộ ra, Nhiếp Vân trước khi đến đã nghĩ tới chuyện này, tự nhiên đã sớm bố trí!

"Hai vị sư phó thỉnh chậm..."

Lí Phúc vốn là đối với hai người này không xem ra gì, nhưng nghe đến "Chất phác đồ đệ" giải thích, đột nhiên con mắt sáng ngời, vội vàng hô lên.

Âm thịnh dương suy, nam nhân bị nữ nhân khắc chế... chính là nói ta sao? Chẳng lẽ những năm này chính mình một mực bị cọp cái áp chế là vì tòa nhà này?

"Không có ý tứ, vừa rồi đồ đệ của ta nhiều lời rồi, kính xin chớ trách! Thầy trò chúng ta hai người liền cáo từ!" Nghe được tiếng la của hắn, Nhiếp Vân biết rõ đối phương đã mắc câu, bất quá vẫn là chối từ thoáng một phát.

Người có đôi khi cũng rất đê tiện, ngươi càng vượt qua cửa hắn càng không để ý tới ngươi, Nhưng ngươi phải đi, hắn lại sốt ruột rồi.

Hiện tại Lí Phúc cứ như vậy, vốn cho là hai người là một tên lường gạt, nhưng chứng kiến bọn hắn cái gì đều không cầu, nói vừa chuẩn, hai bước ngăn hai người trước mặt "Sư phụ, là ta vừa rồi vô lễ, mong được thỉnh lão tiên nhân vào trong tệ xá!"

"Ha ha, thầy trò chúng ta hai người chỉ là đi ngang qua nơi đây, chứng kiến tòa nhà cách cục không đúng, thuận miệng nói ra, không hi vọng bởi vì cải biến cách cục, dính vào chuyện thị phi, kính xin vị tiên sinh này để cho chúng ta rời đi!" Nhiếp Vân đẩy Lí Phúc ra tiếp tục đi ra ngoài.

"Không hi vọng cải biến cách cục, dính vào chuyện thị phi? Cái kia ý là có thể thay đổi cách cục, có thể làm cho ta không bị cọp cái áp chế?"

Lí Phúc không phải người ngu, nghe được "Lão giả" nói..., như là bắt được đầu mối, hưng phấn trực tiếp giữ chặt Nhiếp Vân "Hai vị sư phụ cứu ta, ngàn vạn lần đừng đi..."

"Cái này..." Không có nghĩ tới tên này trực tiếp như thế, Nhiếp Vân chuẩn bị rất nhiều lí do thoái thác còn chưa kịp xuất ra, hắn cứ như vậy bất đắc dĩ lắc đầu "Cũng thế, chúng ta cũng coi như hữu duyên, ta giúp ngươi hóa giải thoáng một phát! Bất quá, chuyện này phi thường khó khăn... Ai! Hay là vào nhà rồi nói sau!"
Nói xong trên mặt hắn lộ ra vẻ làm khó, tựa hồ hữu nan ngôn chi ẩn.

"Đúng, đúng, bên trong mời!" Lí Phúc đi đầu dẫn đường.

Cũng không phải Lí Phúc quá ngốc, mà là hắn tại Lạc Thủy thành cũng coi như nhân vật có uy tín danh dự, sự tình vợ quản nghiêm trước khi chưa bộc phát, ngoại nhân biết đến rất ít, hiện tại một đạo sĩ vân du bốn phương tùy ý nói ra, hắn làm sao lại không tin được!

Hơn nữa đối phương cho dù muốn gạt người, cũng sẽ không có loại thái độ xa cách, bất cần a!

Lần nữa tiến vào tiền trang, Nhiếp Vân hai tay chắp sau lưng, giả vờ giả vịt lại đang phòng dạo qua một vòng, đột nhiên mở miệng nói: "Tay trái triều đình, cao hơn phòng giữa, thứ cho lão phu nói thẳng, vị tiên sinh này gần đây phải chăng làm ra có việc ko hòa thuận trong gia đình?"

"À?" sự tình Tiểu Tam Lí Phúc sợ cọp cái biết, phi thường che giấu, cho dù tứ đại gia tộc thám tử đều chưa hẳn là biết, không nghĩ tới lão giả trước mắt chỉ là tùy tiện nhìn thoáng qua cách cục tiền trang liền nhìn ra, lại để cho hắn nhịn không được càng hoảng sợ, đồng thời trong nội tâm tán thưởng, cao nhân tựu là cao nhân!

"Tay phải Bạch Hổ nằm tại trước sân khấu, xem ra Long Hổ tranh

chấp, hoạ từ trong nhà không thể tránh được rồi! Không có ý tứ, tại hạ tu vị nông cạn, hay là không nhìn dừng tại đây đi!"

Nhiếp Vân thấy mình những câu bắt lấy tâm lý đối phương, lần nữa lắc đầu, quay người đi ra ngoài.

Nhìn dáng vẻ của hắn tựa hồ sự tình quá mức phức tạp, không muốn đi quản.

"Ah... Sư phụ ngươi cũng không thể bỏ mặt ta như thế!" Nghe được "Lão giả" nói nghiêm trọng như thế nhưng lại lần nữa muốn đi, Lí Phúc thật sự sợ hãi.

Chuyện của mình đối phương nói trúng một vấn đề thì cũng thôi đi, liên tục nói trúng hai vấn đề, đã đầy đủ chứng minh lão giả trước mắt có được thực lực cao thâm, hơn nữa có thể trợ giúp chính mình!

"Không phải ta mặc kệ ngươi, mà là việc của ngươi rất khó, ta muốn giúp ngươi thực sự bất lực!" Nhiếp Vân lắc đầu.

"Ách?" Dương Ngạn Sau lưng vốn thấy Lí Phúc đã mắc lừa, trong nội tâm như một đóa hoa, bây giờ nghe đến Nhiếp Vân lần nữa chối từ, sắc mặt nhịn không được cổ quái.

Dựa theo đạo lý, lời nói nói đến nước này, cho dù Nhiếp Vân đòi tiền, đối phương cũng nhất định sẽ cho, chính mình hai người muốn gạt tiền mục đích đã đạt tới, vì sao còn muốn từ chối, chẳng lẽ sẽ không sợ đối phương tin là thật, không ngăn trở nữa?

"Sư phụ ngươi nói bao nhiêu tiền, dù là năm trăm lượng... Một ngàn lượng đều được!" Gặp lão giả lần nữa chối từ, Lí Phúc cắn răng nói.

Lí Phúc tuy nhiên rất có tiền, nhưng lại nổi danh keo kiệt, người quen cũng biết, có thể làm cho hắn nói ra một ngàn lượng, cũng là lần đầu tiên rồi.

Nghe được Lí Phúc nói lên giá tiền, Dương Ngạn nhẹ nhàng lôi kéo góc áo Nhiếp Vân thoáng một phát, là ý nói một ngàn lượng bạc

trắng đã không ít, ngươi tựu lừa gạt thoáng một phát, còn muốn lừa gạt bao nhiêu...

Nhiếp Vân không để ý tới Dương Ngạn lôi kéo, đột nhiên biến sắc "Hừ, tiền? Ngươi cảm thấy thầy trò chúng ta như là lừa gạt tiền hay sao? Đã như vầy, sau sẽ không gặp! Cáo từ!"

Nói xong xoay đầu, chuyển bước nhanh ra ngoài.

"À?" Lí Phúc nói tiền kỳ thật cũng chỉ là thuận miệng một câu, không nghĩ tới "Lão giả" tức giận như thế, dọa tới biến sắc, xem ra là thật sự vì quá tin tưởng, trong nội tâm không tiếp tục hoài nghi, mạnh dạng đuổi theo Nhiếp Vân phía trước, đầu gối mềm nhũn "Phù phù!" Quỳ rạp xuống đất.

"Sư phụ, là ta sai rồi, trời có đất hiếu sinh, thượng nhân rộng lòng cứu giúp tam đi!"

------oOo------

Chương 16: Lừa gạt (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

"À?" thấy Lí Phúc như vậy, Dương Ngạn muốn điên rồi.

Làm đệ tử thế gia, hắn tự nhiên biết rõ Địa Vị Lí Phúc tại Lạc Thủy thành, nói hắn có thể ngồi cùng bàn với tứ đại gia tộc bàn nghị sự cũng không phải là nói quá.

Loại người có thân phận, vô luận đến địa phương nào đều tuyệt đối có thể hưởng thụ đãi ngộ cấp khách quý, mà ngay cả thành chủ đều cho ba phần mặt mũi, mà bây giờ lại bị Nhiếp Vân không đến mười câu lời nói lừa dối quỳ rạp xuống đất...

Cái này... Có phải thật vậy hay không?

Trước kia Nhiếp Vân có chút tự bế, như thế nào vài ngày không thấy, sao lại thay đổi nhiều như vậy?

"Ai, trồng thiện nhân được thiện quả, ngươi đã đau khổ cầu khẩn, được rồi!" Nhiếp Vân thò tay đem Lí Phúc kéo lên nhìn quanh một chút nói tiếp: "Nhìn cách cục trong phòng, nhà của ngươi nhất định âm thịnh dương suy, cứ thế mãi lời mà nói..., không tới ba năm ngươi nhất định sẽ bị âm sát khí tươi sống tra tấn mà chết! Ân? phòng này thiên hướng Đông Nam, nếu như ta đoán không sai, ngươi bây giờ đang thu xếp cho nữ nhân của người nghĩ ngơi tựu ở hướng Đông Nam a"

Năm đó Lí Phúc bị cọp cái lột sạch quần áo cùng Tiểu Tam ném ra ngoài, nơi Tiểu Tam ẩn thân tự nhiên tất cả mọi người biết rõ, chính là ở phía đông nam cách đây chưa đến 500m, Nhiếp Vân biết rõ tương lai liền nói ra vài lời, nhưng Lí Phúc nghe đến trong tai lại không thua gì một quả bom!

Nơi ẩn thân Tiểu Tam trừ mình ra không người biết được, lão giả trước mắt lại một ngụm suy tính đi ra, vốn trong lòng còn có một tia hoài nghi cũng triệt để tan thành mây khói!

Xem ra lão giả này, thực là cứu tinh của mình, lão thần tiên cứu vớt đời mình!

"Nói rất đúng, kính xin lão thần tiên dạy ta phá giải chi thuật!" Minh bạch cái này, Lí Phúc khẩu khí cùng xưng hô đều thay đổi.

"Chuyện của ngươi cũng không phải không thể phá giải, bố trí cái【 Nghịch chuyển sửa vận trận 】là được, bất quá trận pháp này trận cơ, dường như khó xử lý..." Nhiếp Vân hai hàng lông mày khóa lên.

"【 Nghịch chuyển sửa vận trận 】? Lão thần tiên, là cải biến vận mệnh của ta sao?" Lí Phúc vội vàng hỏi.

"Vận mệnh do thiên mà định ra, làm sao có thể cải biến!" Nhiếp Vân phất tay một cái "Trận pháp này của ta, có thể đem Âm Dương chuyển hóa, lại để cho âm khí dần dần biến thành dương khí, cho Địa Vị ngươi cùng thê tử ngươi triệt để chuyển đổi!"

"Cái gì? cho Địa Vị ta cùng thê tử của ta chuyển đổi? Vậy thì tốt quá, lão thần tiên, trận cơ như thế nào khó làm, chỉ cần ngươi mở

miệng, ta có thể làm được, tuyệt đối nghĩa bất dung từ!"

Lí Phúc hưng phấn mà hô lên.

Ở trong mắt hắn, nếu như hắn thật có thể cùng Địa Vị thê tử đảo ngược, Wow Ực, việc đó quả thực quá sung sướng!

"Trận cơ cần năng lực hoàng kim bố thành, chín chín tám mươi mốt cái trận cơ, ít nhất cần tám trăm mười cục vàng thỏi!" Nhiếp Vân lắc lắc đầu nói: "Kim đại biểu cho phú quý, chính khí, chỉ có dùng kim làm trận cơ mới có thể tiêu trừ cục diện âm thịnh dương suy, đương nhiên, về sau trận pháp bố trí xong, các ngươi có thể đem vàng thỏi lấy về, chỉ là... Nhiều vàng thỏi như vậy rất khó khăn tìm kiếm!"

"Tám trăm mười cục vàng thỏi? Lão thần tiên ngươi quá lo lắng, những vật khác ta Lí Phúc tìm không thấy, nhưng chúng ta nơi này là tiền trang, tám trăm mười cục vàng thỏi không có vấn đề gì!" Lí Phúc nghe được "Lão thần tiên" nói vàng thỏi chỉ là bày trận dùng, cũng không mang đi, hưng phấn nói gấp, sợ đối phương đổi ý.

"Ngươi có? Cái kia tốt, ngay tại trong sân bày trận a, ta có thể đem trận đồ vẽ ra, chính ngươi bày trận, dù sao hoàng kim đại biểu cho tài phú, thiếu đi một lượng, ta cũng không thể nào nói đền nổi!" Nhiếp Vân phất phất tay.

"Lão thần tiên nói chuyện này, đã cho ta bày trận tự nhiên là yên tâm, nói sau ta cũng không hiểu trận pháp, vạn nhất làm sai vị trí, chẳng phải biến khéo thành vụng!" Nghe được "Lão giả" nói như vậy, Lí Phúc càng là yên tâm, gấp gáp đáp lời.

"Vậy được rồi! Bất quá, ta bày trận cần câu dẫn thông Thiên Địa linh khí, lúc này tối kỵ nhất người khác quấy rầy, ngươi cứ cho người đem hoàng kim chuyển đến nơi này, trong vòng một canh giờ đừng cho người nào tới quấy rối, bằng không thì kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ, hôm nay ta định nghĩ ngơi nhưng một khi bỏ lỡ thời cơ rất có thể người sẽ khó mà tránh khỏi tai kiếp!”

Nhiếp Vân mày nhíu lại cùng một chỗ, suy nghĩ một chút, cuối cùng thở dài một tiếng "Ai, ta xem hay là thôi đi, bố trí cái đại trận này

thực lực của ta cùng tuổi thọ của ta cũng thuyên giảm không ít…. Dù sau, hoàng kim nhiều như vậy ném đến nơi đây, ta sợ ngươi cũng lo lắng không ít..."

"Lão thần tiên nói gì vậy, ta Lí Phúc tự nhiên tin tưởng ngươi, lão thần tiên cũng đừng chối làm gì, ngươi phân phó ta lập tức sẽ làm, rất nhanh tựu cho ngươi làm tốt!"

Lí Phúc nói xong sợ "Lão thần tiên" trước mắt ly khai, sốt ruột nên rất nhanh hướng tiền trang kim khố tháo chạy, sợ chậm trễ thời gian, "Thần Tiên" mất hứng, quay người đi ngay...

"Khục khục, Nhiếp Vân, ngươi... Chiêu này là học của ai vậy?"

Thấy không có người, Dương Ngạn rốt cục nhịn không được ho khan một tiếng, lặng lẽ nói ra.

Thấy qua gạt người, chưa thấy qua gạt người lợi hại như vậy!

Lừa gạt đối phương cam tâm tình nguyện, có bao nhiêu hoàng kim đều lấy ra hết, cao minh, thật sự là cao minh!

Cùng Nhiếp Vân tiểu tử này ở chung đã nhiều năm, như thế nào trước kia không phát hiện hắn có loại năng lực này...

"Tốt rồi, đừng nói nữa, mau đi ra chuẩn bị bốn chiếc giống như xe ngựa, chất tràn đầy Thạch Đầu, ở bên ngoài chờ!" Không trả lời câu hỏi đối phương, Nhiếp Vân cười khan một tiếng nói.

Chính mình lão quái vật sống hơn ba trăm năm cái gì chưa thấy qua? Nói thật loại phương pháp gạt người căn bản là không tính cao minh, nếu như đổi lại đệ nhất thiên hạ thần thâu Thiên Huyễn tới, cho dù không cần ngụy trang hắn cũng lừa gạt chết ngươi, ngươi đều muốn thay hắn kiếm tiền.

"Vâng!" Dương Ngạn hiện tại đối với Nhiếp Vân bội phục đầu rạp xuống đất, liền thả người từ trong sân nhảy ra ngoài, dựa theo hắn phân phó mà làm.

Hắn bận rộn, Lí Phúc cũng bận rộn, mang theo mười thuộc hạ,

không đến nửa canh giờ chồng chất đầy hoàng kim, đếm một lần không nhiều không ít đúng là tám trăm mười căn!

Hoàng kim giá tiền là gấp trăm lần bạch ngân, một cục vàng thỏi chừng mười cân, tám trăm mười căn tương đương với tám ngàn một trăm lượng, giá trị tám mươi vạn lượng bạch ngân, cho dù của cải Lí Phúc phong phú, những hoàng kim này cũng coi như triệt để lấy toàn bộ trong kho, thậm chí rất nhiều tiền tài khách gửi cũng đều đem ra!

Thuộc hạ Lí Phúc không biết lão bản chuyển những vàng thỏi muốn làm gì, nhưng lão bản phân phó không dám không theo, đành phải một chuyến chuyến đưa đến.

"Lão thần tiên, vàng thỏi ta đã chuyển tới toàn bộ, ngươi xem..." Lí Phúc xoa xoa mồ hôi trên đầu vẻ mặt hưng phấn mà hỏi.

"Ha ha, ngươi đã thành tâm như vậy, ta đây hiện tại bày trận, ngươi và những người khác ở bên ngoài chờ đợi a, vẫn là câu nói đó, trong vòng một canh giờ, đừng cho người quấy rầy ta, nếu không, tự gánh lấy hậu quả!"

Nhiếp Vân hai tay chắp sau lưng, không nhiễm một hạt bụi, chỉ nhìn một cách bộ dáng đơn thuần mà nói..., tiêu chuẩn thế ngoại cao nhân.

"Vâng, hết thảy làm phiền lão thần tiên rồi!"

Lí Phúc chậm rãi lui ra ngoài, cũng đem cửa sân đóng lại.

"Chỉ cần lão thần tiên giúp ta cải biến vận khí thành công, Địa Vị cọp cái cùng của ta đổi lại, xem ta như thế nào thu thập tiện nhân này!"

Ngồi ngay ngắn trong phòng, Lí Phúc uống nước trà, trong nội tâm càng lúc càng cao hứng.

Thời điểm Trước khi vừa tới tiền trang còn có chút buồn bực, không nghĩ tới việc sẽ được phước lành như vậy, lão thần tiên hảo tâm như vậy thực khó tìm rồi...

Trong nội tâm đang tại y nghĩ đến về sau chính mình chuyển mình trở thành chủ nên như thế nào xử trí đầu cọp cái ở trong nhà, đột nhiên cảm thấy lỗ tai tê rần, thân thể co lại liền đứng lên, ngay sau đó chính mình chợt nghe một thanh âm làm hắn run như cầy sấy.

"Ngươi cùng với Địa Vị ai đổi lại? Ngươi muốn thu thập tiện nhân nào? Nói ra ta nghe xem?"

"Ah..." Nghe được cái thanh âm này hắn ở đâu không biết người kia là ai, sắc mặt thoáng một phát trở nên tái nhợt, vội vàng hô: "Phu nhân bớt giận, ta... ta là ta nói bậy đấy!"

"Nói bậy hay sao? Hừ, ta nghe hạ nhân bẩm báo ngươi đem kim khố đều chuyển hết, đến cùng muốn làm gì?" Lí Phúc cách đó không xa một cái bộ dáng cao lớn thô kệch "Như hoa" nữ nhân lên tiếng quát.

"Ách... Ta là sợ vàng mốc meo rồi, lấy ra phơi nắng..."

Lí Phúc không nghĩ tới thuộc hạ của mình rõ ràng còn có gian tế, tức giận đến oa oa gọi bậy, ngoài miệng cũng không dám phản bác, vội vàng tín khẩu nói bậy.

"Vàng mốc meo? Ta nhìn ngươi muốn mốc meo rồi, có muốn hay không ta đem ngươi ném vào thùng rác, cho ngươi mọc thêm chút lông! Còn không mau đem vàng chuyển về cho ta!"

"Như Hoa" một tiếng gào thét!

"Vâng... Ah, cái này... Hiện tại mới hơn nửa canh giờ, có thể chờ thêm một lát không..." Lí Phúc tính toán thời gian, vẫn chưa tới một giờ, nhớ tới "Lão thần tiên" dặn dò, cẩn thận từng li từng tí cùng thê tử thương nghị.

"Chờ một lát, được lắm ta cho người đem ngươi ném vào trong thùng rác, cho ngươi cũng phơi nắng..." "Như hoa" rống lên cánh tay vừa thô vừa to tựu một cái tát mặt Lí Phúc.

"Tốt, tốt, ta lập tức đi ngay..." Đối mặt thê tử hung hãn như thế, Lí

Phúc xem như sợ triệt để, sắc mặt khó coi đẩy cửa sân nhỏ cẩn thận từng li từng tí đi vào "Lão thần tiên, lão thần tiên..."

Bất quá hắn còn chưa hô xong, đã cảm thấy trời đất quay cuồng, trước mắt tối sầm "Lạch cạch" thoáng một phát ngã trên mặt đất!

"Hoàng kim của ta..."

Hắn phát ra một tiếng tê tâm liệt phế kêu thảm, giống như bị sói đực cưỡng gian, tiếng la đâm thẳng mây xanh.

Chỉ thấy trước mắt hắn vách tường trên sân nhỏ thủng một lỗ vừa đủ cho xe ngựa, lúc nãy trên mặt đất hoàng kim, rõ ràng bây giờ toàn bộ không cánh mà bay!

Chứng kiến cái này, hắn có ngốc cũng biết bị người lừa, cái gọi là "Lão thần tiên" căn bản chính là gạt người!

"Bọn hắn chở hoàng kim, xe ngựa khẳng định có dấu,vết, đuổi theo cho ta..." Lí Phúc lần nữa gầm rú.

------oOo------

Chương 17: Nhiếp Vũ

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Ha ha, Nhiếp Vân, chiêu này của người qủa thật quá cao siêu rồi, bốn cỗ xe ngựa tràn đầy Thạch Đầu và hoàng kim không sai biệt lắm, hơn nữa bề ngoài đều giống nhau, bốn phương tám hướng mà đào tẩu, trên thực tế bên trong đều không có hoàng kim, vàng thau lẫn lộn, cho dù Lí Phúc đuổi theo cũng vô dụng, chỉ sợ hắn hiện tại chắc đã tức chêt a!"

Trong một quán ăn, Dương Ngạn nhìn người của phúc vận tiền trang đang nháo nhào chạy khắp nơi, tựa hồ đang tìm người nào đó, hưng phấn nhìn thiếu niên ở trước mắt nhỏ giọng nói.

Lúc này Dương Ngạn đã tẩy sạch ngụy trang, đổi lại y phục của

mình, từ bên ngoài nhìn vào, bất luận kẻ nào đều không thể tưởng được người thanh niên này là gã hung thần ác sát có chút "Chất phác" đồng tử lúc nãy.

Nhiếp Vân đang ngồi đối diện với hắn, lúc này cũng khôi phục dung mạo, tuy không đẹp trai cũng không khoe khoang, len lõi đi trong đám người dân thường

"Ha ha, loại 'Người gian' này trừng phạt thật đáng tội! Không có giết hắn cũng coi là làm phước cho hắn lắm rồi!" Nhẹ nhàng chuyển chén rượu lòng bàn tay, Nhiếp Vân nở nụ cười.

"'Người gian' ? Đó là cái gì? Ai, đúng rồi, ta thật sự thấy rất kỳ quái, ngươi không dùng xe ngựa lại không cầm theo, những hoàng kim kia hiện tại là đang ở đâu? Hoàng kim cộng lại còn có hơn tám nghìn cân ah!"

Dương Ngạn nhìn đi nhìn lại người Nhiếp Vân nhiều lần, cũng không có nhìn ra hoàng kim dấu ở nơi nào, nhịn không được nói ra nghi hoặc trong lòng.

Trước đó tại trong sân phúc vận tiền trang, chính mình cho rằng Nhiếp Vân làm ra xe ngựa là vì chở hoàng kim, hiện tại xem ra, căn bản không phải, thì ra chỉ là đánh lạc hướng mà thôi, lúc chính mình trở lại sân nhỏ, hơn tám nghìn cân hoàng kim rõ ràng toàn bộ không cánh mà bay, không biết đi nơi nào!

"Chuyện này lát mới cùng ngươi nói, giằng co đến trưa, trời cũng nhanh tối, tùy tiện ăn ít đồ thì đi phòng đấu giá a, nếu không, cho dù có tiền, cũng mua không được chiến phủ rồi!" không có giải thích thêm, Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

"Được rồi!" Thấy hắn không nói, Dương Ngạn cũng không hỏi nhiều, há miệng thật to ăn đồ ăn trước mặt.

Kỳ thật như thế nào đem hoàng kim nhiều như vậy giấu đi đâu mà nhìn không ra, cũng không phải Nhiếp Vân không nói cho hắn, mà là thật không biết nói như thế nào! Bởi vì những hoàng kim đều bị hắn đặt ở trong đan điền!

"Đan điền nạp vật" là một loại thiên phú đặc thù, danh như ý nghĩa, đem đan điền mở thành không gian dung nạp vạn vật, sau đó lại đem đồ vật bỏ vào!

Chính mình kiếp trước đan điền cũng có được loại năng lực đặc thù này, cho nên ngày hôm qua huyết thống thừa số diễn sinh, thời điểm mở ra thai nghén đan hỏa đan điền, thuận tiện đem "Nạp vật đan điền" cũng mở ra!

Có ít người vừa ra đời thì vô cùng bình thường, mà có ít người vừa ra đời có được thiên phú đặc thù, tỷ như, có người vừa ra đời đặc biệt am hiểu ca hát, mà có ít người trời sinh cuống họng có vấn đề, có ít người am hiểu kinh doanh quản lý, mà có ít người thấy những thứ này thì đau đầu.

Trên đại lục thiên phú đặc thù chia làm rất nhiều loại, như Thiên nhãn sư, có được thiên nhãn thiên phú, có thể thấu thị, viễn thị, nhìn xa hơn người bình thường; Truy tung sư am hiểu cách truy tung, có được truy tung thiên phú, chỉ cần bị hắn nhìn thấy bất luận kẻ nào đều trốn không thoát; Địa hành sư, có được Địa hình thiên phú, có thể đi lại tụ do dưới mặt đất...

Năm đó thần thâu Thiên Huyễn, là có được thần Thâu Thiên phú, ăn cắp đồ vật, thần không biết quỷ không hay!

Nạp vật đan điền đúng là 1 loại thiên phú đặc thù, chỉ có được loại thiên phú này rồi, mới có thể mở ra nạp vật đan điền, trở thành cái gọi là nạp vật sư, nếu không, cho dù thực lực ngươi có mạnh hơn nữa, cũng không cách nào làm được.

Những vật này có quá nhiều điều bí ẩn, cho dù giải thích cặn kẽ, chỉ sợ Dương Ngạn cũng không hiểu, cho nên, Nhiếp Vân cũng không nói thêm.

Cơm nước xong xuôi, hai người không nghĩ ngỗi, rất nhanh đi hướng Lạc Thủy bán đấu giá.

Lạc Thủy bán đấu giá toạ lạc tại trung tâm Lạc Thủy thành, là một cái kiến trúc hùng vĩ cao tới 70, 80m, còn chưa tới, thì thấy mười mấy binh sĩ mặc khôi giáp đứng tại cửa ra vào, kiểm tra cái gì đó.

"Xem ra chúng ta đi qua đó vẫn phải ngụy trang 1 chút, hơn nữa phải chọn một thân phận khác!" Nhìn cảnh tượng phía trước, Nhiếp Vân mày nhăn lại.

Thời điểm Kiếp trước, chính mình cùng Dương Ngạn hai người là từ cửa sau vụng trộm đi vào xem náo nhiệt , Nhưng không thể tham dự đấu giá, hiện tại tình hình có tám mươi vạn lượng bạc, tới tham gia đấu giá, tự nhiên muốn quang minh chính đại tiến vào!

Nhưng nếu như dùng thân phận hiện tại đi vào, tham gia đấu giá, nhiều tiền như vậy từ đâu ra? Há không phải là không đánh đã khai!

Đổi thân phận? Đổi thân phận nào?

Nhiếp Vân có chút sầu muộn rồi.

"Hét, ta tưởng rằng ai, đây không phải Nhiếp Vân đường đệ sao? Như thế nào ngươi cũng muốn tới tham gia hội đấu giá? Ha ha, có thể tham gia ah, phải có tiền mới được, bất quá, ta nghĩ sau khi chi nhánh các ngươi bồi thường một vạn lượng bạch ngân, cho dù muốn lấy tiền cũng cầm không ra à nha!"

Đột nhiên sau lưng vang lên một âm thanh quỷ dị, quay đầu nhìn lại, trong nội tâm Nhiếp Vân lập tức vui vẻ, đang lo không biết lấy thân phận nào, bây giờ tốt rồi, tiện nghi cho mình đấy!

Sau lưng không phải người khác, chính là ca ca Nhiếp Siêu, Nhiếp Vũ!

Nhiếp Vũ trong gia tộc nội chi đệ tử, trời sinh mang theo một cảm giác về sự ưu việt, đệ đệ của hắn khi dễ mình đem chính mình đánh thành trọng thương, hắn không có ra tay ngăn cản, còn nhìn có chút hả hê, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, trong nội tâm Nhiếp Vân thằng này sớm đã bị vạch vào hàng ngũ "Người tàn tật".

"Nhiếp Vũ đường huynh, ta không hề đụng chạm gì ngươi, ngươi châm chọc ta như vậy truyền đến gia tộc tựa hồ đối với ngươi cũng không có gì tốt a!"

Trên miệng tuy nói những lời có vẻ đau khổ, nhúng nhường, nhưng trong nội tâm vui cười nở hoa.

"Đối với ta không có gì tốt? ** cũng quá nâng cao chính mình rồi, có thể mang phiền toái đến cho ta? Hừ, một cái chi nhánh phế vật mà thôi! Nói cho ngươi biết, nếu như bị ta điều tra ra thương thế của đệ đệ ta Nhiếp Siêu có liên quan đến chi nhánh các ngươi, xem ta thu thập bọn phế vật các ngươi như thế nào!"

Nhiếp Vũ hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Nhiếp Vân tràn đầy xem thường.

"Nhiếp Siêu bị thương? Có ý tứ gì? Nhiếp Vũ đường huynh chẳng phải vừa cười nhạo ta vô năng bị đánh sao?" Tuy nhiên trong nội tâm biết rõ Nhiếp Siêu là bị chính mình đánh, nhưng Nhiếp Vân như thế nào lại thừa nhận, biến sắc, tựa hồ mang theo vẻ tức giận.

"Hừ, không phải ngươi là tốt nhất!" thấy thiếu niên trước mắt không giống giả bộ, Nhiếp Vũ sắc mặt nhìn tốt một chút, đồng thời trong nội tâm nghi hoặc.

Đệ đệ đi Nhiếp Thiên chi nhánh thu tiền phạt, ai ngờ sau khi đưa về chẳng những kim ngân không thấy lại còn biến thành một "Người thực vật", đệ đệ không cách nào mở miệng nói chuyện, với lại Nhiếp Triêu Tinh lại đối với chuyện này thú nhận bộc trực, chính mình thừa nhận đệ đệ là vì tranh đoạt tiền tài nên bị hắn đánh cho trọng thương!

Chấp pháp đệ tử đem nội môn đệ tử đánh thành "Người thực vật", chuyện này ngày hôm qua trong gia tộc môn đưa tới rối loạn không nhỏ, chỉ có điều Nhiếp Triêu Tinh thừa nhận toàn bộ sự việc, cam nguyện bị phạt, lúc này mới đem sự tình áp xuống, không có tạo thành oanh động quá lớn.

Nhiếp Triêu Tinh thừa nhận, sự tình rất nhanh đè ép xuống, Nhưng chính mình là ca ca của Nhiếp Siêu, vẫm cảm thấy có chút kỳ quặc, Nhiếp Triêu Tinh cùng đệ đệ Nhiếp Siêu bình thường quan hệ tốt lắm mà, làm sao lại bởi vì một vạn lượng bạch ngân lại ra tay hung ác như vậy? Chuyện này có thể hay không cùng người Nhiếp Thiên

chi nhánh có liên quan?

Nghi vấn trùng trùng, mới khiến cho hắn thấy Nhiếp Vân liền cố ý dùng ngôn ngữ khiêu khích.

Bất quá bây giờ nhìn bộ dạng Nhiếp Vân, tựa hồ cũng không biết đệ đệ Nhiếp Siêu đã biến thành "Người thực vật"!

Chẳng lẽ mình đa nghi? Được rồi, bây giờ không phải là thời điểm suy nghĩ vấn đề, hôm nay tới đây, mục đích chủ yếu là bởi vì nghe nói đấu giá phòng có một cây thuốc tiên chữa thương, chi nhánh đem tất cả tiền tài tích góp lâu nay đều cầm qua đây, yêu cầu mình phải mua cho bằng được, để cho đệ đệ Nhiếp Siêu trị thương.

Làm như vậy cũng không phải là đệ đệ đối với chi nhánh trọng yếu, mà là các trưởng bối chi nhánh cũng hiểu được chuyện này có chút cổ quái, nhất định phải cứu tỉnh Nhiếp Siêu tra rõ ràng chân tướng! Nếu không, đường đường nội môn chi nhánh còn mặt mũi nào mà tồn tại?

“Thật khó hiểu!"

Nhiếp Vân chính mình đã hạ thủ tự nhiên biết rõ tình huống Nhiếp Siêu, nếu không có gì bất ngờ xảy ra khả năng có thể tỉnh lại là rất nhỏ, gặp đối phương đối với chính mình hạ thấp hoài nghi, cố ý hừ một tiếng.

"Ai cũng không hiểu, tốt nhất không nên cho ta điều tra ra, nếu không, chi nhánh các ngươi đều chịu chế tài của gia tộc, hừ, cút đi! Không có tiền đừng có vào chỗ này giả vờ giả vịt, cho gia tộc mất mặt!"

Hừ lạnh một tiếng, Nhiếp Vũ lần nữa xem thường liếc nhìn Nhiếp Vân, đi nhanh về hướng bán đấu giá phòng, đi đến trước hộ vệ binh sĩ, cố ý hung hăng càn quấy hất tay lên lấy ra thư mời "hàng 2 phòng số 17!"

Thuận tiện nói giống như thị uy, lần nữa liếc nhìn Nhiếp Vân, ngẩng đầu đi vào bán đấu giá.

Lạc Thủy bán đấu giá phòng là phòng bán đấu giá lớn nhất Lạc Thuỷ Thành, một khi có được vật phẩm tốt sẽ gửi thư mời đặc thù cho tứ đại gia tộc, cũng an bài phòng đặc biệt, có thư mời biểu tượng là có Địa Vị, Nhiếp Vân cố ý giơ thư mời lên, là hướng Nhiếp Vân khoe khoang, chi nhánh các ngươi có à...

"Đáng giận, Nhiếp Vân, vừa rồi ngươi vì cái gì không cho ta đánh tiểu tử này!" Hắn vừa mới đi vào, Dương Ngạn thật sự nhịn không được, nổi giận đùng đùng.

Vừa rồi hắn thấy Nhiếp Vũ hung hăng càn quấy như thế, muốn bổ nhào qua động thủ, ai ngờ còn chưa động đã bị Nhiếp Vân ngăn rồi, thực không nghĩ ra người bằng hữu của mình vừa rồi thời điểm đối phó Lí Phúc thông minh như thế, mà bây giờ lại cam tâm chịu nhục!

"Ha ha, đừng có gấp, sẽ có cơ hội mà!" thấy hắn tức giận như thế, Nhiếp Vân ha ha cười cười "Đi, đi theo ta, chúng ta lại trang điểm thoáng một phát!"

Nói xong hướng một cái hẻm nhỏ yên lặng đi vào.

------oOo------

Chương 18: Trà trộn vào phòng đấu giá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc đi ra từ ngõ hẻm nhỏ, hai người lần nữa thay đổi bộ dạng khác, từ bên ngoài nhìn vào mà nói, sợ rằng không người nào nhận ra bọn họ là ai!

"Hóa thành như vậy làm cái gì? Như vậy đi vào không có thư mời, không có phòng cũng không thể tham gia đấu giá ah!"

Thấy Nhiếp Vân đem chính mình trang điểm ai cũng không nhận ra, Dương Ngạn có chút kỳ quái.

Nếu như ngươi hóa trang thành nhân vật nổi tiếng trong Lạc Thủy

thành, có lẽ may mắn có thể trà trộn đi vào, Nhưng hóa trang người mà ai cũng không nhận ra đi vào thì làm được cái gì? Không thể vào đấu gia a!

"Ngươi còn không nghĩ đến cửa sau của bán đấu giá phòng à... Ách, chúng ta có thể từ cửa sau đi vào!"

Vừa hỏi một tiếng về cửa sau của bán đấu giá phòng Nhiếp Vân liền nhớ lại chính mình lúc trước cùng Dương Ngạn từ cửa sau đi vào là chuyện của kiếp trước, kiếp nầy còn không có xảy ra, hắn làm sao có thể biết rõ, lập tức vẻ mặt xấu hổ, vội vàng cải biến chủ đề.

"Từ cửa sau đi vào? Không có phòng chờ thì đi vào cũng vô dụng ah..."

Nghe được biện pháp này của Nhiếp Vân, Dương Ngạn lập tức chán nản, sốt ruột nói.

Ở bên trong bán đấu giá phòng, có từng phòng đối ứng một thân phận, thân phận có năng lực kêu giá, năng lực tham dự đấu giá, nếu không, mỗi người đều có thể đi vào đấu giá thì..., cái bán đấu giá phòng này cũng không thể xưng là đệ nhất Lạc Thủy thành!

"Ta tự có biện pháp, ngươi đi theo ta là được!" Nhiếp Vân cũng không giải thích thêm, dọc theo đường đi một hồi cùng với Dương Ngạn hai người đi đến đằng sau đại sảnh đấu giá.

"Là cái này cửa sổ, thừa dịp hiện tại không có người lặng lẽ bò vào!"

Tìm tòi một vòng, Nhiếp Vân con mắt rơi vào cửa sổ kiếp trước đi qua.

"Thật không biết ngươi muốn làm gì..." Dương Ngạn tuy nhiên không rõ mục đích, nhưng với tín nhiệm của hắn, vẫn là gãi gãi đầu nhảy lên bệ cửa sổ, chui vào.

Đằng sau cửa sổ là 1 đường khác đi vào đấu giá đại hội, Nhiếp Vân kiếp trước từ nơi này đi qua, không có bị người khác phát hiện,

không nghĩ tới kiếp này vận khí cũng tốt như vậy, nhảy vào một tên hộ vệ cũng không có.

"Bây giờ đi đâu? chúng ta thật vất vả lừa hơn tám vạn lượng hoàng kim Cũng không thể ở chỗ này chờ xem cuộc vui a, không thể tham gia đấu giá a!" Dương Ngạn thầm nói.

"Ai nói không thể tham gia đấu giá? Đi theo ta!" thấy nét mặt của hắn, Nhiếp Vân cười hắc hắc, đi dọc theo con đường hướng tiền sảnh, bất quá mới đi không xa gặp được một đám hộ vệ.

"Người nào?" Hộ vệ thấy hai người lập tức hét lớn.

"Làm càn, khách nhân hàng 2 phòng số 17, như thế nào, còn muốn ngăn trở chúng ta, hừ, không muốn sống chăng!" Không để ý tới hộ vệ quát lớn, Nhiếp Vân nhướng mày!

“Thật không có ý tứ, chúng ta cũng là dựa theo phân phó mà làm việc, hai vị đại gia xin mời!" Hộ vệ nghe được hai người trước mắt nói ra số phòng, biết chắc là khách nhân tôn quý, không kiểm tra, vội vàng nhường đường.

Người có thể tới tham gia đấu giá, Địa Vị đều không thấp, lại có thể thuận lợi nói ra số phòng, nhất định là khách nhân không thể nghi ngờ, những hộ vệ này Địa Vị không cao, vạn nhất chọc giận khách nhân bị đánh thì quả thật là xui xẻo! Cho nên, cũng sẽ không có quá nhiều hoài nghi.

Nhiếp Vân bình tĩnh như thế, Dương Ngạn thì không được, hai người là vụng trộm chui lén từ cửa sổ, nhìn thấy hộ vệ bản năng sợ hãi, nghe được thiếu niên thuận miệng một câu sợ tới mức hộ vệ không dám kiểm tra, lần nữa đối với hắn bội phục đầu rạp xuống đất!

Dọc theo thông đạo đi một hồi, Nhiếp Vân tìm được hàng 2 phòng số 17, đứng ở trước cửa tiện tay gõ.

Bán đấu giá phòng nhiều khi đấu giá một ít trân quý vật phẩm, vì cam đoan người mua đấu giá an toàn, phòng đều xếp đặt thiết kế vô cùng an toàn, đóng cửa lại bất luận kẻ nào đều vào không được.

"Ai?" Bên trong phòng truyền đến thanh âm cảnh giác của Nhiếp Vũ.

"Chúng ta là hộ vệ đội bán đấu giá, vừa rồi gặp được hai người tự xưng là đồng bạn của ngươi, chúng ta tới hỏi thăm thoáng một phát!" Dù sao tả hữu cũng không có người, Nhiếp Vân ăn nói bừa bãi.

"Đồng bạn của ta? Cái nào?" Nhiếp Vũ nghe được là người hộ vệ đội liền buông lỏng cảnh giác, đem cửa phòng mở ra, hướng ra phía ngoài nhìn thoáng qua, lại phát hiện trước mắt hai người kia chính mình một cái cũng không nhận ra.

"Là như thế này đấy..." Nhiếp Vân mục đích đúng là lừa gạt hắn mở cửa, mục đích đã đạt tới, mang theo Dương Ngạn nhanh đi vào, cũng tiện tay đem cửa phòng đóng lại "Chúng ta cũng đã nhận được thư mời, cũng là cái phòng này, không tin ngươi xem!"

Nói xong bàn tay muốn cắm vào túi, tựa hồ muốn lấy đồ vật.

"Ngươi cũng là cái phòng này? Điều này sao có thể, đấu giá hội chắc có lẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế a!" Nhiếp Vũ sững sờ con mắt nhìn theo bàn tay Nhiếp Vân, tựa hồ muốn xem xem thư mời của hắn phải chăng cùng chính mình giống nhau.

“Ah đây rồi..." Nhiếp Vân chính là muốn hấp dẫn chú ý của hắn, ha ha cười cười, nắm đấm đột nhiên giơ lên thoáng một phát đập một quyền vào mắt hắn.

Bành!

Nhiếp Vũ còn không có kịp phản ứng thì vành mắt đỏ lên, biến thành mắt gấu mèo (hai mắt sưng vù).

"Ah... Các ngươi là thấn thánh phương nào nào, dám đánh lén ta, chẳng lẽ không biết ta là Nhiếp gia nội môn đệ tử..." Nhiếp Vũ bất kể thế nào cũng là Khí Hải tứ trọng thiên đệ tứ trọng sơ kỳ, đột nhiên bị đánh lén, thân thể vội vàng hướng về sau nhảy, lập tức lên tiếng rống to.

Bất quá phòng cách âm hiệu quả phi thường tốt, cho dù hắn hô rất lớn tiếng, bên ngoài cũng nghe không được bất kỳ thanh âm gì.

"Ha ha, đã biết rõ ngươi là Nhiếp gia nội môn đệ tử lúc này mới đánh ngươi đấy!" Lúc này Dương Ngạn như thế nào cũng nhìn không ra mục đích của Nhiếp Vân.

Nhiếp Vũ mới nhảy ra, đã cảm thấy lạnh sống lưng, "Lạch cạch!" Trực tiếp té ngã trên đất!

"Đánh bất tỉnh trước nói sau!" Hai người đồng thời ra tay, Nhiếp Vân hai bước tiến đến trước mặt Nhiếp Vũ, liên tục tung quyền cước vào Nhiếp Vũ!

Dương Ngạn là Khí Hải đệ tứ trọng trung kỳ thực lực, bàn về sức chiến đấu so Nhiếp Vũ mạnh hơn không ít, Nhiếp Vân là người của hai kiếp cho dù tu vị cùng Nhiếp Vũ đồng dạng, đơn đả độc đấu mà nói..., đả bại hắn cũng dễ dàng!

Hai người đồng thời ra tay mà lại đánh lén, Nhiếp Vũ không thế nào là đối thủ, không đến thời gian uống cạn chung trà, tiểu tử mới vừa rồi còn ở bên ngoài hung hăng càn quấy, liền như đầu heo, nằm rạp trên mặt đất, con mắt đều không mở ra được rồi!

"Các ngươi... Đến cùng... Là ai!"

Giãy dụa lần nữa hô một tiếng, Nhiếp Vũ trùng trùng điệp điệp ngất đi.

Hắn nằm mộng cũng không nghĩ tới việc đến đây đấu giá đột nhiên gặp hai tên điên như vậy, trước khi hôn mê cũng không biết mục đích bọn hắn đến đây là gì...

"Tốt rồi, hắn đã tới tham gia đấu giá hội, khẳng định cũng cầm theo không ít tiền, trước dung tiền hắn!" thấy Nhiếp Vũ hôn mê, Nhiếp Vân thò tay vào người hắn lục xét, chỉ chốc lát xuất ra một xấp ngân phiếu.

"Đúng vậy, không hổ là nội chi trong gia tộc, chúng ta ngoại chi

nhánh, một vạn ngân lượng cũng không có, hắn trong túi áo lại có bảy vạn!"

Nhìn ngân phiếu trong tay, Nhiếp Vân con mắt sáng ngời.

Gia tộc ngoại môn bất luận tài phú hay là điều kiện tu luyện đều xa xa thua kém nội môn, ngoại môn giàu có nhất chỉ có thể là Nhiếp Long chi nhánh, chính mình vơ vét Nhiếp Liễu một phen, cũng mới đạt được một vạn năm ngàn lượng, mà ở trong ngực một nội môn đệ tử tùy tiện lấy ra bảy vạn lượng, cái này là chênh lệch giữa nội môn với ngoại môn.

Đương nhiên, đây là Nhiếp Vân không biết là vì mua dược liệu, Nhiếp Vũ đã cầm sạch tiền chi nhánh bọn hắn.

"Tốt rồi, đem Nhiếp Vũ giấu vào trong góc đi, đừng làm cho người ta phát hiện, đấu giá hội sẽ bắt đầu ngay thôi, qua một hồi chúng ta mua được vật phẩm, còn cùng bọn họ giao dịch, không nên bị người ta nhìn ra sơ hở!" Nhiếp Vân phân phó một tiếng.

"Ân!" Dương Ngạn hiện tại đối với thiếu niên ở trước mắt thập phần bội phục, đối với hắn mà nói hiện tại nói gì nghe nấy, một tay liền đem Nhiếp Vũ đã hôn mê trói lại, sau đó đem hắn nhét dưới gầm bàn.

"..." Sau khi bị Nhiếp Vân ra tay đánh một trận, Nhiếp Vũ là luyện giả, nếu không đơn giản lần này chết chắc, chỉ sợ thằng này không tàn phế cũng không xê xích gì nhiều!

Vừa mới chuẩn bị sẵn sàng, phía dưới đấu giá hội bắt đầu rồi.

Phía trước gian phòng chính có một cái cửa sổ đặc thù, nhóm người trong phòng có thể thấy phía đồ vật được đấu giá ở bên ngoài, mà người ở phía ngoài lại không thể nhìn thấy bên trong.

Sau khi Đấu giá bắt đầu, người mua có thể thông qua cửa sổ nhìn đấu giá vật phẩm, sau đó thực hiện đấu giá bằng lệnh bài tăng giá được đặt trên bàn!

Sau khi sử dụng lệnh bài tăng giá, ở bên ngoài phòng, phía trên

đỉnh có một ngọc thạch cực lớn liền hiển thị số phòng hiện tại và giá chủ phòng đưa ra.

Như vậy có thể căn cứ giá cả cao thấp đấu giá, vừa giữ bí mật lại công bình.

"... Đấu giá hội chính thức bắt đầu, hiện tại đấu giá kiện vật phẩm thứ nhất, một kiện Toa tử kim giáp, phàm tộc thượng phẩm áo giáp, có thể ngăn cản Chân Khí cảnh cường giả công kích, khởi đập giá 500 lượng bạc!"

Sau một thời gian trình bài dài dòng rườm rà, đấu giá sư mở ra đệ nhất kiện vật phẩm đấu giá.

"Toa tử kim giáp? Loại này phàm tộc khôi giáp đối với người bình thường coi như cũng được, đối với Khí Hải tu luyện giả chính là quá kém!" Đối với cái loại mặt hàng này Nhiếp Vân tự nhiên chướng mắt, lắc đầu, không tham dự cạnh tranh.

Khả năng những người đến đây đấu giá tâm tư cùng hắn giống nhau, cuối cùng cái Toa tử kim giáp này chỉ bán được bảy trăm lượng bạc, đã bị người khách nhân hàng 3 phòng Số 9 một mua được.

Về sau bán vài kiện đồ vật cũng là thường thường không có gì lạ, tốt nhất là một cây【 hợp doanh hoa 】cuối cùng bị Nhiếp Vân một ngàn lượng bạc trắng mua xuống.

"Thuốc tiên Chữa thương, ngàn năm【 Đế Liên hoa 】! Giá khởi điểm ba vạn lượng bạc!" Ngay tại thời điểm Nhiếp Vân thấy không có gì kích tình, đột nhiên đấu giá sư hô lên.

"Cái gì? Ngàn năm【 Đế Liên hoa 】? dược liệu tuyệt hảo để Phối trí Linh Tê Luyện Thể Quyết dược tề! Tại sao lại ở chỗ này?"

Nghe thấy tiếng la, Nhiếp Vân con mắt thoáng một phát trợn tròn, trực tiếp đứng lên trên chỗ ngồi.

------oOo------

Chương 19: Dương Tuấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đế Liên hoa là một loại tuyệt đỉnh dược liệu, hoạt tính có thể kích thích cơ bắp, đối với người bị thương, có thể rất nhanh chữa thương, lại để cho thân thể triệt để khôi phục, đương nhiên nói thì nghe đơn giản nhưng tác dụng mang lại rất lớn a.., vốn là cần tu luyện một năm Linh Tê Luyện Thể Quyết mới miễn cưỡng đạt tới tầng thứ nhất, nếu dùng Đế Liên hoa chỉ sợ chưa tới một tuần lễ đã có thể tu luyện tới đại thành cấp bậc!

Đế Liên hoa loại được liệu rất khó tìm kiếm, nhất là ngàn năm càng lại càng trân quý hơn, kiếp trước thời điểm Nhiếp Vân thân là lão ngoan đồng, tìm được nó cũng trải qua muôn vàn khó khăn, chớ nói chi là hiện tại rồi!

Bởi vậy kế hoạch phối trí nước thuốc cường thể tại thời điểm này căn bản không muốn sử dụng bụi dược liệu này, lại không nghĩ tới hôm nay tại đấu giá hội đột nhiên xuất hiện!

“Thời điểm này ở kiếp trước, ta quan sát toàn bộ quá trình đấu giá, theo bản thân hắn nhớ hoàn toàn không có đấu giá Đế Liên hoa a! Chẳng lẽ bởi vì ta trọng sinh, nên rất nhiều chuyện thay đổi?"

Nhiếp Vân cản thất lo lắng và hoảng sợ cũng không phải vì dược liệu Đế Liên xuất hiện, mà là kiếp trước mình cũng tham gia lần đấu giá này, nhớ rõ là dược liệu này không xuất hiện, như thế nào kiếp này đột ngột xuất hiện?

Xem ra bởi vì chính mình trọng sinh, cứu tỷ tỷ, mẫu thân thoát chết, rất nhiều chuyện xảy ra hiện tại và chuyện trong trí nhớ của hắn có nhiều sự khác biệt!

"Hô! Nhất định phải mua được bụi dược liệu này!” Thở ra một hơi dài, gạt đi nỗi sợ trong lòng, Nhiếp Vân nhìn về phía trong phòng đấu, ngọc bài cực lớn hiện thị giá đang được đấu cao nhất hiện tại.

Đế Liên hoa bắt đầu đấu giá từ ba vạn bạch ngân, rất nhanh tăng

lên đến năm vạn, bất quá sau khi lên đến năm vạn thì tốc độ tăng trưởng tựu chậm lại, tựa hồ rất nhiều người chưa biết được công dụng cụ thể của bụi dược liệu này, đều không muốn mạo hiểm ra giá cao!

"Sáu vạn!"

Nhiếp Vân mặc dù biết buội dược liệu này giá trị không thể thấp hơn so với Bồng Hinh Tuyết Liên, vẫn là cố nén kích động từng chút một tăng giá.

“Hai khách nhân gian phòng số 17 thêm đến sáu vạn, không biết có vị nào trả giá cao hơn không? Không có, cái này là gốc dược liệu ngàn năm độ trân quý rất cao nga, một, hai... Ah, tốt, một khách nhân ở gian phòng số 4 tăng giá lên đến tám vạn..."

Ngay tại trung tâm hội trường đấu giá, trên ngọc bài nhấp nhái hiện ra tám vạn.

"Vậy mà mới một thoáng tăng thêm hai vạn, xem ra gian phòng số 4 nhất định mún mua vật phẩm này!"

“Ai da, bỏ thêm nhiều tiền như vậy, cái gốc Đế Liên hoa có giá trị gì nhỉ? Như vậy đáng giá sao!"

Trên khán đài còn có một số người đến xem đấu giá, những người này phần lớn là đến xem náo nhiệt, gia cảnh bình thường, lúc này chứng kiến một loạt phòng ở gian số 4 đột nhiên bỏ thêm nhiều tiền như vậy, tất cả đều khiếp sợ nghị luận lên.

Hai vạn lượng bạc cơ hồ đủ cho một chi nhánh gia tộc chi tiêu nhiều năm, đối với người bình thường mà nói là cả đời cũng không kiếm được số ngân lượng như vậy.

……

Bên trong gian phòng số 4, một thanh niên ngồi ngay ngắn chính giửa phòng. Người thanh niên này tầm khoảng hai mươi tuổi, lông mày sắc bén như kiếm, một thân hoàng y sạch sẽ, toàn thân lộ ra vẻ tôn quý, uy nghiêm, hô hấp trầm ổn, một cổ chân khí từ trong cơ

thể bành trướng ra ngoài, tinh khiết cường đại, đích thị là Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh cường giả!

Đứng phía sau thanh niên này có hai người mặc đồ hạ nhận, tuổi không lớn lắm nhưng lại có Khí Hải đệ tứ trọng đỉnh phong thực lực, đứng nguyên tại chỗ nhưng thân thể toát lên một cỗ ngạo khí không ai bì nổi.

"Gốc【 Đế Liên hoa 】này đến cùng có công hiệu gì, đến độ thiếu gia phải ra tay?"

Chứng kiến sự trầm ổn của thiếu gia, một mực không nói lời nào đột nhiên vung tay một cái đấu giá lên đến tám vạn , hạ nhân bên tay trái tò mò hỏi.

"Cái gốc Đế Liên hoa này người khác khẳng định chỉ có thể sử dụng giống như thuốc chữa thương, thậm chí toàn bộ Lạc Thủy thành không có được mấy người hiểu rõ giá trị thật của nó!" Ngồi trên ghế thanh niên điểm nhẹ ngón tay lệ mặt bàn, trong lời nói mang theo không ít ngạo mạng. ”Nhưng ta biết rất rõ ràng! Đế Liên hoa ngàn năm có hoạt tính kích thích cơ bắp, người nào dùng thì phản ứng và lực lượng đều được tăng cường, nếu như cho ta phục dụng, thực lực tuyệt đối có thể lần nữa tăng cường gấp đôi, đến lúc đó đừng nói thanh niên trong tộc, cho dù thế hệ đi trước cũng có thể vượt mặt dễ dàng!"

"Có thể kích thích cơ bắp hoạt tính? Công hiệu lớn như vậy? Khó trách thiếu gia thoáng một phát tựu bỏ thêm hai vạn, đoán chừng nghe được nhiều tiền như vậy, mọi người cũng biết thiếu gia nguyện nhất định phải có, chắc sẽ không dám cùng ngươi tranh đoạt rồi!"

"Đó là lẽ tự nhiên, gần đây thiếu gia làm việc tính toán tỷ mỹ, tựu như lần trước đối phó tên nghiệt chủng Dương Ngạn kia, mới chỉ sự dụng một ít mưu kế lại để cho chính hắn buộc phải rời khỏi gia tộc, một mạch ra đi không dám trở về, không dám tranh đoạt ngôi vị thừa kế, mười người như hắn cũng không phải đối thủ của thiếu gia!"

Nghe được lời nói của thanh niên mặc hoàng y..., hạ nhân còn lại

cũng đồng thời lấy lòng một tiếng.

Nếu như Dương Ngạn thấy được người này, khẳng định có thể nhận ra người thanh niên này, đúng là anh em cùng cha khác mẹ của mình, ca ca Dương Tuấn!

"Có ai ra giá cao hơn đại gia ở gian phòng số 4. Tốt, hai vị khách ở gian phòng 17 ra giá mười vạn!"

Hai người đang nói chuyện bổng đấu giá sư thanh âm tựu vang lên.

"Ân? Biết rõ đạl thiếu gia muốn mua vậy mà còn dám tăng giá? Thật sự là có mắt không tròng! Thiếu gia, ta liền qua đó cảnh cáo bọn nọ một phát?"

Bên tay trái hạ nhân, nhướng mày, hỏi Dương Tuấn.

"Không sao, đoán chừng hắn vì tên tuổi của dược liệu ngàn năm này mà mua đấy, cũng chưa chắc là biết bụi dược liệu này công dụng thực là gì, chỉ cần chúng ta tiếp tục tăng giá, khẳng định sẽ biết lùi bước!" Dương Tuấn khoát tay áo, khi thế trầm ổn như núi nói "Tăng đến mười hai vạn cho ta!"

Hạ nhân bên tay phải nghe được phân phó liền tăng giá trên ngọc bài, trong đại sảnh lập tức xuất hiện chữ mười hai vạn.

"Một cây dược liệu ngàn năm cùng lắm mười vạn bạch ngân, thiếu gia thêm đến mười hai vạn, đoán chừng Lạc Thủy thành lại không ai dám cùng ngươi tranh giành!"

“Điều đó là hiển nhiên, Lạc Thủy thành ngoại trừ tứ đại gia tộc cùng đệ nhất tài chủ Lí Phúc ra còn ai có đến 12 vạn, có thể lấy ra có thể nói chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mặc dù có thể xuất ra nhiều tiền như vậy, cũng không có khả năng mua sắm một cây dược liệu ngàn năm ah!"

Hai tên hạ nhân chứng kiến việc tăng đến 12 vạn, đồng thời bật cười.

"Kỳ thật có người tăng giá cũng không có gì, cùng lắm thì đợi đấu

giá hội kết thúc, ta liền tra ra là ai, hảo hảo giáo huấn một lần, cho hắn biết dám cùng ta tranh giành kết cục không mấy tốt đẹp!" Ngón tay Dương Tuấn tại trên mặt bàn nhẹ nhàng vẽ một đường, Xuất Thể chân khí tựu như là đao nhọn, tạo một rãnh sâu trên cái bàn đá.

Bàn đá còn có thể đâm thủng, có thể tưởng tượng cái này nếu như điểm tại trên cơ thể người, tuyệt đối sẽ để lại một cái lỗ máu!

“Gian phòng số 4 ra giá 14 vạn!"

Ngay tại hắn vừa dứt lời, trên đài đấu giá sư lại lần nữa hưng phấn một tiếng la lên, báo ra một cái giá tiền cao hơn mình.

"Ân? Chủ nhân phòng số 17 rốt cuộc là ai? Dám cùng ta tranh đoạt?" Dương Tuấn không nghĩ tới vừa mới khoe khoang khoác lác, đối phương lại tiếp tục tăng giá, tròng mắt hơi híp lại "Dương Lâm, đưa vào ngọc bài vài chử cho ‘tựu nói chủ phòng số bốn là ta, người thừa kế thứ nhất của Dương gia’! Chứng kiến tên của ta hắn còn không lập tức quay lại đây xin lỗi, cũng lắm về sau ta sẽ bồi thường cho Đấu Giá Hội, ta tuyệt đối phải giết hắn!"

"Viết ra danh tự? Thiếu gia, như vậy không phù hợp với quy củ..." Hạ nhân bên tay phải, Dương Lâm sững sờ phát biểu.

"Không phù hợp quy củ? Hừ, tứ đại gia tộc ta tại Lạc Thủy thành tựu là quy củ! Ta người thừa kế tương lai Dương gia tựu là quy củ!"

Dương Tuấn đứng dậy, một cổ khí tức quét ngang gian phòng, áp bách 2 tên hạ nhân đến độ trên đầu mồ hôi chảy ròng ròng.

"Vâng!" Nghe được thiếu gia xác nhận, Dương lâm đưa bàn tay hướng tăng giá ngọc bài, một lát sau, trên ngọc bài đặt ở đại sảnh hiện lên một loạt chữ viết "Phòng số bốn, Dương Tuấn người thừa kế thứ nhất Dương gia, mười lăm vạn!"

"Mau nhìn, chủ nhân phòng số 4 đem danh tự viết lên rồi, người thừa kế Dương gia!"

“Haiz phòng số 17 đụng phải đinh rồi, ta đã sớm nghe nói người

thừa kế Dương gia là kẻ thù dai, dám cùng hắn tranh đoạt, chỉ sợ sau khi ra ngoài lại bị hắn ám hại!"

“Trước đó không ai biết, hiện tại Dương Tuấn đem danh tự viết ra, nếu như gian phòng số 17 là người am hiểu sự tình, nhất định sẽ ngừng đấu giá, sau đó lấy ra mươi vạn lượng bạch ngân đưa đến phòng của hắn, coi như quà đền bù tổn thất, có lẽ còn có thể miễn cưỡng thoát 1 kiếp nạn, nếu không thì thật sự đại họa lâm đầu rồi!"

“Có thể đưa ra cái giá này thì đâu thể nào là người bình thường, tựu xem một chút đi!"

Chứng kiến tin tức người mua từ trên ngọc bài, phòng đấu giá lập nhốn nháo cả lên.

Chỉ cần không phải kẻ đần cũng có thể biết chủ nhân gian phòng số 4, người đã dám đem danh tự viết lên, nhất định là muốn nói cho đối thủ cùng hắn cạnh tranh, Đế Liên hoa hắn nhất định phải có, hi vọng đối thủ không muốn tự đâm đầu vào chỗ chết!

Lạc Thủy thành dám đắc tội tứ đại gia tộc, chẳng khác nào muốn chết!

"Mười lăm vạn bạch ngân còn có ... ai trả giá cao hơn không?" Đấu giá sư chứng kiến Dương Tuấn đem danh tự viết lên, sắc mặt cũng trở nên rất khó coi.

Đấu giá thì người trả giá cao được, hắn ghi danh tự như vậy rất hiển nhiên có chứa ý uy hiếp, người thừa kế Dương gia nhất định phải có, ai còn dám tiếp tục tăng giá?

Tuy mong chờ phòng số 17 tiếp tục tăng giá, nhưng đấu giá sư cũng biết, Đế Liên hoa khẳng định phải thành giao với cái giá này rồi, hiện tại hô lên những lời này cũng chỉ là làm theo thông lệ mà thôi!

"Nếu như không có người tăng giá, cái này gốc Đế Liên hoa thành giá mười lăm vạn cho vị Dương Tuấn tiên sinh, ba, hai... Ah!"

Đang chốt lại lần cuối, đấu giá sư đột nhiên cảm giác sau lưng

ngọc bài đã có biến hóa mới nhìn thoáng qua, sắc mặt lập tức đại biến!

Chỉ thấy trên ngọc bài chẳng những xuất hiện giá cao hơn mà còn hiện ra một hàng chữ!

"Gian phòng số 17, hai mươi vạn! Có tiền thì tăng giá, không có tiền thì xéo đi, đồ nghèo kiết xác!"

------oOo------

Chương 20: 100 vạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi ngọc bài hiển thi giá và dòng chữ, lại thấy toàn bộ phòng đấu giá một mực yên tĩnh!

Có tiền tăng giá, không có tiền xéo đi, đồ nghèo kiết xác!

Cái này... Cái này... Phòng số 17 rốt cuộc là ai? Dám đối với đường đường người thừa kế thứ nhất Dương gia nói ra lời này!

"Ta... Không nhìn lầm a!"

“Dám nói chuyện như vậy đối với người thừa kế Dương gia, chẳng khác nào nhằm vào Dương gia, chẳng lẽ là người trong tam đại gia tộc?"

"Coi như là vậy cũng không có to gan như vậy a, người thừa kế Dương gia tương đương với hoàng triều thái tử, dưới một người trên vạn người, vũ nhục hắn chẳng khác nào vũ nhục toàn bộ Dương gia..."

Chứng dòng chữ đó, tất cả người tới tham gia, và xem đấu giá, tất cả đều con mắt trợn tròn, choáng váng giống như khiếp sợ đến không phân biệt được phương hướng.

"Đáng chết! Dám mắng ta nghèo kiết xác! Rất tốt, rất tốt, ta xem

hắn là người đã chết!" Đọc xong dòng chữ đó, Dương Tuấn thiếu chút nữa tức chết, hàm răng cắn "Khanh khách" rung rung, trên người chân khí từng đợt từng đợt bức ra ngoài.

Nguyên cho là mình báo ra danh tính, đối phương sẽ sợ tới mức thu tay lại nhưng không ngờ, bị người ta nói là đồ nghèo kiết xác, bàn tay đặt trên bàn đá, tung ra một chưởng cường đại làm nát bét cả bàn đá!

Dương Tuấn là người nào? Tứ đại gia tộc Dương gia người thừa kế thứ nhất, tương lai tộc trưởng, Địa vị tôn quý, thiên phú cũng tốt, một trong những người tuổi trẻ tài cao, có thể nói là uy động tiền tài vật chất trong Dương gia đều không thành vấn đề, số tiền đó mặc dù không thể nói phú khả địch quốc, nhưng tại Lạc Thủy thành cũng không có mấy ai có thể so!

Loại gia thế cỡ này, hiện tại bị người mắng thành đồ nghèo kiết xác, như thế nào lại không giận?

“Hắn đã là người chết, cùng hắn tranh cãi nữa cũng không có gì ý nghĩa! Còn không bằng giữ lại tiền mua sắm【Liệt Diễm phủ】. Hừ, chỉ cần hắn ra khỏi bán đấu giá hội, cái gốc Đế Liên hoa sẽ là ta đấy!"

Tuy trong cơn giận dữ, Dương Tuấn vẫn là cố nhịn, lần nữa ngồi ở trên ghế, quyết định không tăng giá nữa!

Đối với lửa giận của Dương Tuấn, Nhiếp Vân và Dương Ngạn hai người không thèm để ý, dám viết ra danh tự, đây không phải tự khiến mình bị nhục ah! Dù sao hiện tại phòng không phải là của mình, bộ dáng cũng không phải là của mình, căn bản là không sợ hắn tra ra!

Dương Tuấn không tăng giá nữa, Nhiếp Vân đấu giá thành công Đế Liên hoa, chỉ chốc lát người của bán đấu giá hội liền đem bụi dược liệu này đưa tới, tiếp nhận dược liệu Nhiếp Vân tiện tay bỏ vào đan điền, lần nữa nhìn về phía phòng đấu giá.

Đế Liên hoa qua đi, lại là một vòng đấu giá những vật khác, những vật này Nhiếp Vân cũng lười ra tay, rốt cục đã qua hơn nửa canh

giờ, hào khí phòng đấu giá lần nữa bắt đầu nhiệt liệt..., lần này sẽ đấu giá binh khí cấp bậc cao cấp nhất, cuộc đấu giá Liệt Diễm búa(mấy chương trước mình k tìm được từ thích hợp nên để là chiến phủ, giờ mình sẽ xài từ này lun nha) đã chính thức bắt đầu!

Trước mắt Lạc Thủy thành cấp bậc binh khí cao nhất cũng không quá quý tộc thượng phẩm, đột nhiên xuất hiện một thanh Hầu tộc thượng phẩm binh khí, độ trấn quý không thể sánh!

Vì cái này binh khí này, tứ đại gia tộc thậm chí phủ thành chủ đều phái người tới, trước đó đều giấu thực lực không hề để lộ tung tích, bây giờ bắt đầu đấu giá, toàn bộ lập tức tập trung tinh thần, sợ bị người khác đoạt đi!

"... Chuôi Liệt Diễm búa dùng Kim Anh hàn thiết luyện thành, nặng tám mươi chín cân! Nếu như lực lượng hùng hậu, một búa đánh xuống cũng không có đối thủ! Giá khởi điểm 25 vạn lượng bạc!"

Đấu giá sư kéo miếng vải đen ra, vùa cười vừa giới thiệu.

"25 vạn lượng bạc? Mắc như vậy?"

"Không đắt đâu, đây chính là Hầu tộc thượng phẩm binh khí, chưa nói tới tài liệu luyện thành, chỉ việc thuê Luyện Khí Sư, cũng hơn mươi vạn lượng!"

"Ta cũng biết những...này, 25 vạn lượng không phải giá sau cùng, mà là giá khởi điểm, ai mà biết cái chuôi búa này sẽ bán được với cái gia cao cỡ nào?"

"Mặc kệ giá có cao đến mấy, chúng ta cũng chỉ đến xem cho có khí thế thôi…”

Trên khán đài mọi người nghe được giá khởi điểm tựu 25 vạn, tất cả đều hít một hơi lạnh.

25 vạn lượng khởi điểm, giá cả khủng bố như vậy, chỉ sợ chỉ có tứ đại gia tộc mới có năng lực tranh đấu!

"26 vạn!"

"27 vạn!"

"28 vạn!"
…
Quả nhiên, giá khởi điểm vừa báo ra, lập tức có ba cái gian phòng bắt đầu tranh đoạt giá cả, bất quá giá cả tranh đoạt cũng không có gì bất thường, đều là một vạn một vạn giao thoa tăng lên.

Ba gian phòng này theo thứ tự trước đó cùng Nhiếp Vân tranh đoạt Đế Liên hoa, phòng số 4, phòng số 8 và phòng số 10!

Có thể ra giá cao như vậy tranh đấu đều là nhân vật có địa vị cao, hơn nữa giá cả càng ngày càng cao, những người khác cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Chứng kiến giá cả từ từ cao lên như vậy, Nhiếp Vân cũng không ra giá, dù sao đấu giá chỉ cần một giá thắng bại là được rồi, không cần phải ngay từ đầu tựu lộ ra át chủ bài, để cho người khác ghen ghét.

"Phòng số 10, 50 vạn!"

Giá cả vững bước bay lên, chỉ chốc lát thì đã đến mức làm cho người khác líu lưỡi, 50 vạn!

Đạt tới loại mức giá này, phòng số 8 tựa hồ không đủ tài chính, triệt để không còn thanh âm, bây giờ đang tranh đoạt cũng chỉ còn phòng số 4 cùng phòng số 10!

“Phòng số 4, 60 vạn!"

Mọi người ở đây cho rằng 50 vạn đã là giá cao nhất rồi, đột nhiên phòng số 4 tăng giá lên khiến cho mọi người đều hoảng!

"Thiếu gia, 60 vạn đã là vốn lưu động tối đa mà gia tộc chúng ta có thể động dụng rồi, nếu như vượt qua, gia tộc chúng ta nhất định sẽ lâm vào khó khăn..."

Bên trong phòng, Dương Lâm chứng kiến thiếu gia đưa ra giá cả, đầu đầy mồ hôi lạnh!

"Ta biết rõ, không cần ngươi giáo huấn!" Dương Tuấn hừ một tiếng, hai mắt như mắt Ưng nhìn chằm chằm Liệt Diễm búa đặt trên đài đấu giá ”Đế Liên hoa không mua được, Liệt Diễm búa này ta nguyện nhất định phải có, ta xem ai còn có thể đem nó từ trong tay của ta cướp đi!"

"Phòng số 10, 65 vạn!"

Vừa nói dứt lời, phòng số 10 cũng ra thêm một cái giá khiến lòng người run sợ.

"65 vạn? Ách! Phòng số 10 và 17 cả 2 người đều phải chết!" Rống xong, Dương Tuấn mãnh liệt phát ngôn: ”Tăng lên 70 vạn cho ta!"

"70 vạn? Thiếu gia..." Nghe đến cái giá tiền này, Dương lâm đã không còn giữ được bình tĩnh "Nếu như ta xuất ra những số tiền này, gia tộc nhất định sẽ lâm vào khủng hoảng kinh tế..."

"Không cần phải xen vào, ngươi cứ tăng giá cho ta, những thứ khác ta đi nghĩ biện pháp!" Dương Tuấn gào thét.

"Vâng!" Chứng kiến tâm tình thiếu gia như thế, Dương Lâm không có cách nào khác, đành phải lắc đầu nâng giá lên.

"Phòng số 4 phòng, 70 vạn!"

Những lời này vừa xuất ra, không khí toàn bộ phòng đấu giá lập tức trùng xuống, tất cả mọi người đem ánh mắt tập trung phòng số 10 cùng hắn cạnh tranh.

"Liệt Diễm búa là của ngươi rồi!"

Tại gần một phút đồng hồ trầm mặc đợi chờ, phòng số 10 xuất ra một dòng chữ viết.

"Ha ha, dám cùng ta tranh giành, ta đã nói rồi Lạc Thủy thành này không có người nào có thể cạnh tranh với ta, ta mới được là nhân vật trẻ tuổi đứng đầu Lạc Thủy thành"

Chứng kiến đối phương nhận thua, Dương Tuấn ha ha cười cười đứng dậy, trong nội tâm nói không nên lời khoái ý.

Vừa rồi tranh đoạt Đế Liên hoa thua trận, tâm tình phiền muộn lập tức hóa giải nhiều.

"Đúng vậy a, Liệt Diễm búa là Hầu tộc thượng phẩm binh khí, nếu như thiếu gia thành công luyện hóa, cho dù gặp được Khí Hải đệ lục trọng Thành Cương cảnh cũng có thể nghênh chiến, tuyệt đối không một thanh niên nào bằng tuổi thiếu gia có thể sánh kịp!”

"Đó là tự nhiên, thiếu gia bản thân thiên phú tự cường, lại thêm binh khí mạnh như thế, Lạc Thủy thành lại không úy kỵ bất luận kẻ nào!"

Dương lâm nhìn thấy phòng số 10 chủ động nhận thua, cũng thở dài một hơi, trong mắt hiện lên ý chí hưng phấn.

Hầu tộc thượng phẩm binh khí cấp bậc thật sự quá cao, Lạc Thủy thành đô không có đến vài món cao cấp như thế, cấp bậc binh khí này phối hợp Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh thực lực, thiếu gia đơn thuần sức chiến đấu lời mà nói..., đến trưởng lão trong tứ đại gia tộc đều không còn là đối thủ!

Tự nhiên lại không sợ hãi!

"Khi Liệt Diễm búa tiễn đưa tới ta tựu nghĩ biện pháp luyện hóa, một khi thành công, ta liền đem nhân vật phòng số 17 giết, dám đoạt Đế Liên hoa của ta"

Trong mắt hiện lên một đạo hung ý, Dương Tuấn gào thét một tiếng, chỉ có điều tiếng la còn chưa kịp dứt, đột nhiên ngọc bài lần nữa hào quang lập loè, hiện lên một chuỗi chữ viết!

“Phòng số 17, 100 vạn!"

------oOo------

Chương 21: Nghiệm tư

"Cái gì? Phòng số 17 lại ra giá? 100 vạn? Cái này... Cái này thật là đáng sợ a!"

"Cho dù tứ đại gia tộc cùng một lúc cũng cầm không ra nhiều tiền như vậy, rốt cuộc là ai?"

"Đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra? 100 vạn lượng bạc, trời ạ..."

Chứng kiến chữ viết đột nhiên hiện trên ngọc bài, tất cả mọi người liếc trợn tròng mắt, sợ nhìn lầm, bất quá sau khi xác nhận là một trăm vạn, gian phòng lần nữa sôi trào lên!

100 vạn lượng bạc, cho dù tứ đại gia tộc đều không cầm ra được, đây rốt cuộc là ai, tại sao có thể có nhiều tiền như vậy?

Phải biết rằng trước đó Nhiếp Vẫn cũng đã mua Đế Liên hoa hết 20 vạn lượng rồi, hiện tại lại lấy ra 100 vạn lượng, tiện tay xuất ra 120 vạn lượng, làm cho người không ngừng suy đoán, phòng số 17 rốt cuộc là vị thần thánh phương nào!

"Ta không tin hắn có nhiều tiền như vậy, ta đưa ra yêu cầu nghiệm tư, nếu như hắn không có nhiều tiền như vậy, không cần các ngươi ra tay, ta sẽ giúp các ngươi giết tên lừa đảo này!"

Nguyên lai tưởng rằng kết thúc tốt đẹp, Dương Tuấn đang dương dương đắc ý thì thấy dòng chữ viết xuất hiện, thiếu chút nữa chết vì nộ hoả công tâm! Nhịn không được nữa, lập tức dùng một quyền đập nát cửa sổ, phát ra tiếng gào thét!

Hắn muốn điên lên rồi, chính mình mạo hiểm bất chấp gia tộc có thể phá sản đưa ra giá 70 vạn lượng bạc, vốn tưởng rằng nhất định có thể chấn áp quần hùng mua được Liệt Diễm búa, ai nghĩ đến nửa đường vỡ mộng với tên trong phòng số 17, áp bức bản thân mình quá đáng!

100 vạn lượng bạc... Lạc Thủy thành lúc nào có một đại phú hào như vậy?

Về phần hắn nói nghiệm tư, cũng là việc thông thường ở đấu giá hội, vì tránh việc ra giá quá cao so với giá trị tại thời điểm đấu giá (Phá giá), và phòng ngừa có người dùng miệng đầu giá làm nhiễu loạn trật tự, tiến hành nghiệm tư là việc bình thường!

Người mua phải có đủ tài chính mới có thể tiếp tục tiến hành đấu giá, nếu không sẽ bị gán cho tội danh làm nhiễu loạn trật tự đấu giá hội, đem hắn hành quyết, cho dù giết cũng sẽ không có người nào phản đổi!

Dương Tuấn đưa ra yêu cầu nghiệm tư, người phụ trách bán đấu giá cũng hơi do dự.

Tuy nói nghiệm tư là không tôn trọng đối với khách nhân đến đấu giá, nhưng vì để tránh cho việc ảnh hưởng tới việc kinh doanh của đấu giá hội, cũng chỉ có thể nhất mực làm như vậy!

"Nghiệm tư a, nếu như đối phương có gia sản đến thế khẳng định chủ nhân phòng này đã thay đổi, chắc chắn là một Vô Thượng đại nhân vật, thậm chí có thể sánh ngang bằng ta!"

Người phụ trách bán đấu giá đang do dự, chợt nghe thanh âm nhàn nhạt vang lên lập tức một thanh niên đi đến.

"Trần Tinh thiếu gia ngươi đã đến rồi..." Mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Trần Tinh, người thừa kế thứ nhất tứ đại gia tộc Trần gia, Lạc Thủy bán đấu giá hội là của gia tộc Trần gia, Địa Vị tôn sùng, nhất ngôn Cửu đỉnh, tuyệt đối lời nó có trọng lượng - uy tín, hắn đưa ra quyết định, mọi người không dám vi phạm.

"Làm sao bây giờ? Ngươi như thế nào dám báo ra giá cao như vậy, nếu như bọn hắn nghiệm tư, chúng ta không có nhiều tiền như vậy, nhất định sẽ bị giết chết đấy!"

Bên trong phòng số 17, Dương Ngạn mặt mũi tràn đầy sốt ruột, hắn như thế nào cũng không nghĩ ra Nhiếp vân gần đây cơ trí hơn người vì sao lại dám đưa ra cái giá như vậy a!

Trước đó tại nhà Lí Phúc lừa được tám mươi mốt vạn lượng bạc, thêm phần cướp được từ trong tay Nhiếp Vũ bảy vạn lượng bạc, hiện tại bất quá cũng có 88 vạn lượng, làm sao có thể đủ một trăm vạn? Huống chi mới vừa rồi còn bỏ ra 20 vạn hơn lượng mua Đế Chi Liên rồi!

Không đủ tiền chúng ta có thể không mua, Nhưng báo ra cái giá tiền này, lỡ như xui xẻo bán đấu giá hội đến đây nghiệm tư, làm sao bây giờ? Đối phương làm sao có thể bỏ qua cho hai người?

Nửa năm trước tựa hồ đã có người tại nơi này bán đấu giá vật phẩm giả, kết quả bị điều tra ra trực tiếp bị giết ngay trước cửa! Người này thân phận thậm chí là một nội môn đệ tử của tứ đại gia tộc, nhưng cái này gia tộc một câu cũng không dám lên tiếng!

Nếu sự việc đấu giá gian này lộ ra, không chỉ bị bán đấu giá hội xử lý, mà còn bị gia tộc nghiêm khắc trừng phạt, can tội sử dụng ngân phiếu khống tranh đoạt vật phẩm với đại ca cùng cha khác mẹ kia, aiii~!

“Kiểu này không xong rồi..." Gần đây Dương Ngạn trầm ổn hơn trước nên cảm thấy lần này họa lớn rồi!

"Yên tâm đi!" Không để ý tới sự lo lắng của Dương Ngạn, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, tiện tay từ lấy một cái ngọc bài từ trong đan điền ra.

“Cái này là gì?" Chứng kiến ngọc bài bên trong tay Nhiếp Vân, Dương Ngạn sốt ruột, nhịn không được hỏi một tiếng.

"Đương nhiên là kiếm tiền rồi, cái này ngọc bài này hiện tại giá trị ít nhất 40 vạn, một lát sau người bán đấu giá tới nghiệm tư, ngươi trực tiếp đưa cho bọn hắn là được rồi!"

Tiện tay đem ngọc bài ném tới, Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

"40 vạn? Ngươi có nói bậy không a..." Một cái ngọc bài làm sao có thể giá trị nhiều tiền như vậy? Dương Ngạn gãi gãi đầu đang muốn xem thứ này có cái gì đặc biệt, chợt nghe tiếng gõ cửa từ bên ngoài

vang lên.

"Vị khách nhân tôn quý, ta là Trần Tinh người thừa kế thứ nhất Trần gia, thiếu đông gia của Lạc Thủy bán đấu giá hội, mạo muội tới tiến hành nghiệm tư, nếu có gì vô lễ hi vọng khách nhân bỏ qua cho!" Bên ngoài một thanh âm tao nhã vang lên.

"Vào đi!" Nghe được đối phương đến là thiếu gia Trần Tinh, Nhiếp Vân không khỏi có chút ngạc nhiên, bất quá cũng không quá lớn, tựu lại để cho Dương Ngạn mở cửa ra.

"Khách nhân tôn quý, thật lễ rồi, chủ yếu là Liệt Diễm búa đến 100 vạn lượng bạc, giá cả thật sự rất cao, phòng đấu giá chúng ta buôn bán nhỏ, cho nên... Quấy rầy rồi!"

Trần Tinh đương nhiên biết rõ ai là người ngồi trong gian phòng này, tuy nhiên đã sớm đoán ra nhân vật trong phồng số 17 không phải là Nhiếp gia nội môn Nhiếp Vũ, nhưng cũng sững sờ khi thấy 2 nhân vật này, hoàn toàn chưa hề nghe đến 2 đại nhân vật này.

Bất quá Trần Tinh là người nào? Bản thân là người trong tứ đại gia tộc, lại có việc kinh doanh lớn thế này, sớm đã rền luyện tính bình tĩnh, lịch lãm, trong nội tâm kỳ nhưng trên mặt không biểu hiện ra ngoài chút nào.

"Ha ha, không sao, trước tiên đem ngọc bài cho hắn, lại để cho hắn nghiệm minh thoáng một phát, để xem đáng bao nhiêu tiền!" Kiếp trước Nhiếp Vân bởi vì thân phận thấp kém, không có dịp tiếp xúc qua Trần Tinh, không nghĩ tới người không hề kiêu ngạo, lập tức lại để cho lòng hắn sinh hảo cảm.

"Ân!" Dương Ngạn mặc dù không biết tại sao Nhiếp Vân lại tự tin như vậy, vẫn làm theo lời đưa ngọc bài cho Trần Tinh.

“Nhìn ngọc bài khá bình thường... Vậy mà bên trong ẩn chứa một bộ võ kỹ phương pháp tu luyện?" Tiếp nhận ngọc bài tùy ý nhìn lướt qua, Trần Tinh lập tức hoảng sợ, sắc mặt lập tức thay đổi.

Hắn làm thiếu đông gia của bán đấu giá hội đã lâu, thứ tốt thấy nhiều rồi, kiến thức rộng rãi, hiểu biết đương nhiên không tệ.

Võ kỹ là một loại công pháp có thể vượt cấp phát huy sức chiến đấu đặc thù, cực kỳ trân quý, thậm chí toàn bộ Lạc Thủy thành đô chỉ có mấy bộ! Võ kỹ cùng công pháp đồng dạng, chỉ có thể ghi chép tại đặc thù ở bên trong ngọc bài đặc thù, mà bây giờ lại xuất hiện một bộ võ kỷ trong ngọc bài bình thường... Quả thực tựu không thể tưởng tượng nổi!

Ngọc bài bình thường rất giòn, đem đồ văn, văn tự ghi chép ở phía trên, nếu không cẩn thận, tựu sẽ trực tiếp vỡ vụn... Có thể làm được đều này, đến cùng hắn là ai? Thân phận gì?

Sớm nghe nói Thần Phong đế quốc Đế đô có siêu cấp cường giả có thể khắc mọi thứ ở trên ngọc bài bình thường, chính mình một mực không tin, chẳng lẽ hai người này thật sự là từ Đế đô đến hay sao?

"Tứ đại gia tộc gia chủ đều có võ kỹ, hơn nữa đều là quý tộc thượng phẩm kỹ năng, nhìn xem cái này võ kỹ cấp bậc gì, ghi chép trên ngọc bài bình thường chắc có lẽ không quá mạnh mẽ!"

Võ kỹ cùng huyết thống đồng dạng, cũng chia là Hoàng, Vương, Hầu, Quý, Phàm năm cái cấp bậc, cấp bậc càng cao càng trân quý, uy lực cũng lại càng lớn.

Trong nội tâm không ngừng suy nghĩ, liền quét mắt sơ qua bề mặt ngọc bài, mắt Trần Tinh dần dần trợn tròn, toàn thân phát run!

Trường Giang Tam điệp lãng, quý tộc thượng phẩm!

Trên ngọc bài võ kỹ rõ ràng cũng là quý tộc thượng phẩm!

Tuy không có tu luyện, nhưng Trần Tinh cũng biết qua bộ này võ kỹ này, nếu so sánh với quý tộc thượng phẩm chỉ có hơn chứ không kém!

Hít sâu một hơi, ngăn chăn sự rung động trong lòng, Trần Tinh nhịn không được nói: "Ngọc bài giá trị này ta không đoán chừng được giá cả, bất quá ít nhất 40 vạn lượng, nếu như hai vị yên tâm, ta hiện tại tựu an bài đấu giá, đấu giá lấy được tiền, phòng đấu giá chúng

ta chỉ lấy 5%!"

“Được! Làm phiền Trấn Tinh thiếu gia!" Nhiếp Vân không nói thêm gì nữa, tùy ý khoát tay áo.

“Thất lễ rồi!" Trần Tinh quay người đi ra ngoài.

"Ngươi... bán gia tộc võ kỹ?"

Sau khi xác định Trần Tinh đi xa, Dương Ngạn mới biết bên trong ngọc bài là cái gì, con mắt trợn tròn, nhìn về phía hắn như là đang nhìn một cái quái vật, liền hỏi.

Công pháp, võ kỹ đều là thứ trọng yếu nhất gia tộc, gia tộc một khi biết có người bán ra, tuyệt đối sẽ xem người bán là phản đồ mà xử trí!

"Cái này không phải Nhiếp gia võ kỹ của gia tộc ta!" Tựa hồ nhìn ra nghi ngờ của hắn, Nhiếp Vân giải thích một tiếng "Tốt rồi, những sự tình này về sau ta sẽ nói cho ngươi biết, an tâm xem náo nhiệt a!"

"Nhiếp Vân... Ngươi thay đổi rồi!" Nghe được lời nói của thiếu niên này, nhớ tới hôm nay chính mình nhìn thấy từng màn, Dương Ngạn giờ mới hiểu được chính mình cùng thiếu niên này chênh lệch đã không phải là một điểm hai điểm, hít sâu một hơi ngăn chặn khiếp sợ trong lòng, chậm rãi nói: "Bất quá biến thành như vậy... Ta thích!"

------oOo------

Chương 22: Trường Giang Tam điệp lãng

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Ngươi thích thế..." Nghe nói như thế, Nhiếp Vân lảo đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống. (Chổ này mình tưởng mình lạc qua truyện đam mỹ D)

Lời này làm sao nghe được, như vậy cảm thấy không được tự

nhiên...

Đại ca, ta là nam đấy, hơn nữa ta hoàn toàn bình thường a...

Lúc hai người nói chuyện phiếm, phía dưới đấu giá hội lại tiếp tục tiến hành, lần này đấu giá sư trước đó lui xuống, Trần Tinh lên chủ trì cuộc đấu giá.

"Ta là người thừa kế thứ nhất Trần gia, đông thiếu gia của bán đấu giá hội Trần Tinh" Trần Tinh vừa đi tới, đầu tiên tự giới thiệu mình, sau đó nói: "Đối với yêu nghiêm tư của chủ nhân phòng số 4 Dương Tuấn tiên sinh, đích thân ta đã điều tra!"

"Cái gì? Nhanh như đã điều tra xong sao? Khách nhân trong phòng số 17 đã thừa nhận gian lận rồi sao? Bọn hắn ở đâu, ta thay các ngươi xử trí!"

Dương Tuấn vừa mới bắt đầu trong nội tâm tựu cho rằng chủ nhân phòng số 17 không có tiền, lúc này nghe được đã có kết quả nghiệm tư, lập tức thét dài một tiếng, như muốn nhảy ra khỏi phòng.

"Dương Tuấn huynh, nơi này là Lạc Thủy bán đấu giá phòng, không phải trường đua ngựa của Dương gia!" Trần Tinh cùng Dương Tuấn đều là người thừa kế thứ nhất gia tộc trong Tứ đại gia tộc, Địa Vị giống nhau, thấy hắn ngắt lời mình, thập phần không lễ phép, sắc mặt thoáng một phát trở nên rất khó coi!

Dương gia bắt đầu lập nghiệp từ chăn ngựa, có đến mười bảy trường đua ngựa cực lớn, Trần Tinh nói như vậy tương đương trực tiếp đánh vào mặt Dương Tuấn.
"Trần Tinh ngươi..."

Dương Tuấn vốn đang tức giận đến gần chết, nghe nói như thế lại càng tức giận hơn, chỉ có điều Trần Tinh Địa Vị ngang hàng với hắn, hắn cho lại hung hăng càn quấy đến mấy cũng không dám cùng Trần gia liều mạng đành phải hừ lạnh một tiếng, đem lửa giận lần trút lên đầu khách nhân phòng số 17. "Ngươi tốt nhất đem cái tên làm loạn buổi đấu giá ra đây, nếu không tuyệt đối không xong với Dương gia chúng ta!"

"Làm loạn? Còn chưa xong? Ta hiện tại nói cho ngươi biết, khách nhân phòng số 17 là khách quý của Lạc thủy đấu giá hội, tuyệt đối có tư cách mua Liệt Diễm búa, Đế liên hoa và Liệt Diễm búa tất cả đều của hắn!" Trần Tinh hất tay lên.

"Cái gì? Có tư cách? Chẳng khác nào nói người trong phòng đó có thể xuất ra trên 100 vạn a?"

"100 vạn, như thế nào có thể dễ dàng xuất ra như vậy a..."

"Không có khả năng, tuyệt đối không thể nào! Ta không tin có người có thể xuất ra một trăm vạn!" Nghe được Trần Tinh nói một câu khẳng định, Dương Tuấn hai mắt đỏ thẫm, không thể tiếp duy trì bộ dáng trầm ổn, cả người đều như phát điên.

"Tốt rồi, Liệt Diễm búa tuy đã đấu giá xong, nhưng mọi người không nên gấp gáp, lúc này sẽ do chính ta chủ trì vật phẩm cuối cùng của ngày hôm nay, vật phẩm này là vật phẩm trân quý nhất!" Không để ý tới sự náo nhiệt ồn ào của đấu giá phòng, Trần Tinh tiếp tục nói.

"Vật phẩm trân quý nhất? Liệt Diễm búa không phải là vật phẩm đấu giá cuối cùng sao? Như thế nào còn có thêm cái khác?"

"Ai biết được, chẳng lẽ vừa thêm vào sao? Dù sao cũng không mất mát gì, ta ngược lại muốn nhìn xem cái gì có thể so sánh với Liệt Diễm búa mà còn trân quý hơn!"

Mọi người lần nữa trấn tĩnh lại, đều muốn xem qua vật phẩm trân quý nhất rốt cuộc là vật phẩm gì!

“Vật phẩm đấu giá cuối cùng của ngày hôm nay là một bộ võ kỹ, gọi là Trường Giang Tam điệp lãng, bộ võ kỹ này có là quý tộc thượng phẩm cấp bậc, uy lực vô cùng, toàn lực thi có thể so sánh với Hầu tộc hạ phẩm cấp bật..."

Trần Tinh đem ngọc bài giơ lên, giải thích kỹ càng.

Hắn giải thích xong, toàn bộ bán đấu giá phòng tựu yên tĩnh lặng

ngắt như tờ, cái này là gì, võ kỹ này cấp bậc là Quý tộc thượng phẩm nga... Chuyện này đã vượt qua tưởng tượng của mọi người, làm cho mọi người khó mà tin được!

"... Tốt, võ kỹ này giá khởi điểm là 40 vạn bạch ngân, ta biết rõ mọi người khả năng tiền mang không đủ, buổi đấu giá võ kỹ này sẽ được bắt đầu sau nữa canh giờ, mọi người có thể chuẩn bị!" Trần Tinh nhàn nhạt nói ra.

"Nửa canh giờ? Thời gian vậy là đủ rồi, mau đem chuyện này thông báo gia tộc, kiểm tra gia tộc có thể chi ra bao nhiêu tiền!"

"Quý tộc thượng phẩm có thể sánh ngang với Hầu tộc hạ phẩm, võ kỹ của gia tộc bọn ta cao nhất cũng không bằng cái này, một khi có được chiến lực của toàn bộ gia tộc đều tăng thêm một tầng... Vô luận bao nhiêu tiền đều muốn mua lại!"

"Nhanh thông báo để cho tộc trưởng tự mình tới, loại cấp bậc võ kỹ này chúng ta không làm chủ được..."

Nghe rõ kiện vật phẩm đấu giácuối cùng, tất cả đại diện bên trong phòng có Địa Vị và thân phận khác nhau đều đừng ngồi không yên, nhao nhao sử dụng lệnh bài đưa tin thông báo đến tộc trưởng, hi vọng tộc trưởng tự mình tới tham dự buổi đấu giá võ kỹ này!

Võ kỹ so binh khí trân quý hơn nhiều, binh khí cho dù cấp bậc cao thế nào cũng tối đa cho một người sử dụng, Nhưng võ kỹ thì khác, chỉ cần có được, thậm chí có thể để cho thực lực toàn gia tộc người tăng cao!

"May mắn ta không có mua được Liệt Diễm búa, thứ này chẳng phải so Liệt Diễm búa càng mạnh hơn sao, nhất định lần nay ta phải có nó!" Khách nhân phòng số 4 Dương Tuấn lần nữa hưng phấn lên.

"Gia tộc bọn ta nhất định phải đạt được!" Phòng số 10 cũng âm thầm tăng sức mạnh.

Tóm lại, võ kỹ Trường Giang Tam điệp lãng này vừa xuất hiện, ngoại trừ Trần gia, toàn bộ tam đại gia tộc còn lại liền ham muốn

tuột cùng! Tựa hồ bằng bất kể bất cứ giá nào, đều muốn đem bộ võ kỹ này mua cho được!

"Xem ra tứ đại gia tộc tại Lạc Thủy thành đại hỗn chiến sẽ sớm diễn ra thôi!"

Chứng kiến việc chính mình tiện tay ném ra ngoài một bộ võ kỹ tựu là nguyên nhân dẫn ra cục diện hỗn loạn, Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

Loại cấp bậc võ kỹ này hắn ít nhất có đến mấy trăm bộ, với hắn mà nói không đáng kể chút nào, tiện tay văng ra cũng không có vấn đề gì, với lại vừa rồi lúc ghi chép lại, hắn còn cố ý đem 1 điểm tối trọng yếu nhất sửa đổi một ít đi.

Với hắn mà nói võ kỹ này bình thường không chút nào quý trọng, Nhưng đối với Lạc Thủy thành, địa phương nhỏ này mà nói tuyệt đối mà nói có thể gây ra cuộc chiến tranh giành, vô luận gia tộc nào mua được võ kỹ đó, chỉ sợ đều trở thành mục tiêu của các gia tộc còn lại đối phó!

Nhiếp Vân tựu đoán trước được loại kết quả này, thế nên trước đó hắn thà đi lừa gạt tiền người khác cũng không muốn dùng hính thức bán võ kỹ kiếm tiền.

Dù sao thực lực bây giờ còn quá thấp, một khi có biến xảy ra, bằng vào thực lực bây giờ căn bản không cách nào ứng phó, chỉ có điều có việc ngoài ý muốn xảy ra, là phải đấu giá mua đến Đế Liên hoa và Liệt Diễm búa cho bằng được nên ý nghĩ này tựu thay đổi!

“Khoảng một năm nữa Yêu tộc sẽ bắt đầu xâm lấn, hiện tại tứ đại gia tộc tựu sinh ra hỗn chiến, khẳng định chưa tới một năm sẽ sóng yên biển lặng"
Hít một hơi thật sâu, Nhiếp Vân gật gật đầu.

Căn cứ trí nhớ kiếp trước, tứ đại gia tộc hỗn chiến không thể tránh né được, đã như vậy, muộn bắt đầu không bằng sớm bắt đầu!

Sớm bắt đầu mà nói..., tứ đại gia tộc trải qua hỗn chiến một thời gian chắc chắn đệ tự rất nhanh tăng sức chiến đấu, sau đó lại yên

bình hồi phục một thời gian, lúc sau Yêu Tộc đánh vào, sẽ có nhiều cơ hội chiến thắng hơn a.

Về phần hỗn chiến chắc chắn sẽ có người chết, có thể bị giết chết đều là kẻ yếu, cường giả thì sẽ càng oánh càng mạnh, lúc sau có gặp Yêu tộc thì kẻ yếu cũng chết, không bằng hiện tại tôi luyện trước.

Trong nội tâm nghĩ ngợi lung tung, không biết đã qua bao lâu, Nhiếp Vân lần nữa phục hồi tinh thần lại, bên ngoài đấu giá hội đã bán đấu giá võ kỹ thành công.
Bộ Trường Giang Tam điệp lãng võ kỹ cuối cùng Dương Tuấn cũng không mua được, mà là bị một khách nhânphòng số 11 dùng 130 vạn lượng bạc mua!
Chuyện này lần nữa Dương Tuấn mém tức chết.

"Vị tiên sinh này, tại hạ là Trần Đồng Sinh gia chủ Trần gia, thật là vinh hạnh cho chúng ta khi tiên sinh đã lựa chọn tin tưởng phòng đấu giá chúng tôi, đây là số ngân lượng còn lại sau khi đã bán đấu giá thành công Trường Giang Tam điệp lãng võ kỹ và khấu trừ Liệt Diễm búa, Đế Liên Hoa, mặt khác đây là huân chương phòng đấu giá cấp bậc cao nhất gửi đến khách quý, chỉ cần tiên sinh mang theo cái huân chương này, có thể đạt được quy cách cao nhất, tôn trọng nhất của phòng đấu giá chúng tôi!"

Cùng Dương Ngạn đi trên đường phố, nhớ tới sau khi cuộc đấu giá kết thúc, Trần Đồng Sinh gia chủ Trần gia tự mình tới, giao cho huân chương khách quý còn đưa ra tận bên ngoài, Nhiếp Vân không khỏi nở nụ cười.

Nói thật Trần gia làm như vậy hoàn toàn chính xác và thông minh, bọn hắn tựa hồ cũng nhận ra bọn ta đang ngụy trang đấy, nên giao cho lệnh bài để dễ bề hợp tác!
Dù sao tiện tay xuất ra quý tộc thượng phẩm võ kỹ ra đấu giá, há có thể là nhân vật đơn giản sao?

Tất nhiên, nếu như cho bọn hắn biết thân phận mình, chỉ sợ sẽ tức chết, bản thân mình là một người đơn giản, có được công pháp, võ kỹ cao cấp là vì là người sống hai kiếp!

"Nhiếp Vân, ta dựa theo phương pháp ngươi nói, quả nhiên đem Liệt Diễm phủ đã luyện hóa thành công, nguyên lai tưởng rằng ít nhất phải ba ngày mới thành công, không nghĩ thời gian mới đến một cây hương đã hoàn thành!"

Liệt Diễm búa cấp bậc thượng đẳng binh khí, với tu vi hiện tại của Dương Ngạn muốn luyện hóa thành công phải mất ba, bốn ngày, căn bản không có khả năng nhanh hơn, Nhiếp Vân đành phải truyền thụ cho hắn một phương pháp luyện binh khí của Ma tộc.

"Ha ha, đừng cao hứng quá sớm, chúng ta đang bị người khác theo dõi đấy, bây giờ đang ở trong thành bọn hắn không thể xuất thủ, một khi ra khỏi thành ta sợ bọn họ tựu sẽ trực tiếp tấn công!"

Chứng kiến bộ dáng này của Dương Ngạn, Nhiếp Vân cười lắc đầu.

Ra khỏi đấu giá hội Nhiếp Vân tựu cảm nhận được có người theo dõi sau lưng, tại đấu giá hội bản thân mình thật sự làm náo động không nhỏ, tiện tay xuất ra hơn 100 vạn lượng bạc, đổi lại ai cũng sẽ hiếu kỳ, phái người theo dõi điều tra!

"Hừ, dám theo dõi chúng ta, ta sẽ cho bọn hắn có đến mà không có về!"

Vừa luyện hóa Liệt Diễm phủ thành công Dương Ngạn sức chiến đấu tăng nhiều, lòng tự tin tăng đến cực độ, hưng phấn hừ lạnh một tiếng.

"Có đến mà không có về? Chỉ mong ngươi có thể hạ thủ được! Một lát sau cứ như trước nghe ta phân phó, chúng ta tăng tốc thôi!"

Nhiếp Vân tựa hồ biết rõ cái gì cười nhạt một tiếng, một cái lắc mình tựu biến mất trong đám người.

------oOo------

Chương 23: Thái độ Trần gia

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong phòng nghị sự đấu giá Lạc Thủy hội.

"Tộc trưởng, hai khách nhân phòng số 17 vừa đi ra ngoài đã bị Dương Tuấn và hạ nhân của hắn đuổi kịp rồi, chúng ta có phái người đuổi theo không?"

Một trưởng lão bộ dáng lão giả nhìn về phía Trần Đồng Sinh gia chủ Trần gia ngồi hỏi.

“Đuổi theo a? Không cần!" Trần Đồng Sinh khoát tay chặn lại.

"Không cần? Gia chủ, hai người kia có thể tuỳ tiện xuất ra một bộ quý tộc thượng phẩm võ kỹ, khẳng định trong tay có không ít... bảo bối, nếu chúng ta bắt lấy bọn hắn... Trần gia không chừng sẽ trở thành đệ nhất thế gia Lạc Thủy thành trong nay mai!" Sau khi nghe tộc trưởng không cần suy nghĩ trực tiếp cự tuyệt, trưởng lão gấp gáp nói.

"Trở thành đệ nhất thế gia Lạc Thủy thành? Hừ, ta nhìn ngươi là muốn cho Trần gia chúng ta triệt biến mất khỏi Lạc Thủy thành a!"

Trần Đồng Sinh vỗ bàn, hai hàng lông mày đấu lại.

"Để cho Trần gia chúng ta biến mất khỏi Lạc Thủy thành... Ta thật không có ý tứ này a?" Trưởng lão không nghĩ tới gia chủ sẽ nổi giận, sợ tới mức khẽ run rẩy, vội vàng giải thích.

"Hừ, Tinh nhi, nói cho ta biết người nghĩ gì về việc này!"

Trần Đồng Sinh chẳng muốn giải thích, mà nhìn về phía nhi tử Trần Tinh, lại để cho hắn nói cái nhìn của mình, thứ nhất có thể đề cao năng lực chủ kiến của hắn, thứ hai cũng coi như khảo nghiệm năng lực người thừa kế của hắn.

"Vâng, thưa cha!" Trần Tinh vội vàng đứng lên "Hai người kia từ bên ngoài nhìn vào thực lực xác thực đều không thế nào cao, thậm chí ngay cả ta cũng không bằng, bất quá có thể tiện tay xuất ra mấy mươi vạn lượng bạch ngân, quý tộc thượng phẩm võ kỹ, thần

không biết quỷ không hay lẫn vào bán đấu giá hội, và đánh bất tỉnh Nhiếp Vũ người có cùng thực lực đều cho thấy hai người kia không đơn giản như vậy!"

"Không đơn giản như vậy? Ah? Vậy ngươi xử lý chuyện này như thế nào?" Nghe được nhi tử nói ra lời này, Trần Đồng Sinh trong mắt hiện lên vẻ hài lòng, tiếp tục hỏi.

"Trần gia chúng ta lập nghiệp muộn, luận tuyệt đối lực lượng lời mà nói... không phải đối thủ của Tam đại gia tộc còn lại, chỉ là tài phú so với bọn hắn cường đại hơn một chút! Bởi vậy chúng ta làm bất cứ chuyện gì đều phải cẩn thận hơn, hai người kia tựu không đơn giản, chúng ta tốt nhất là dụ dỗ bọn hắn! Nếu ra tay hãm hại bọn họ, vạn nhất nếu sau lưng bọn họ có một thế lực lớn hậu thuận thì sao?”

Trần Tinh biết rõ phụ thân đang khảo nghiệm mình, liền nói tiếp: "Dụ dỗ có thể làm cho đối phương bỏ qua đề phòng, lại càng có thể dễ thăm dò lai lịch của bọn hắn, nếu quả thật có thế lực lớn phía sau, chẳng khác nào chúng ta lôi kéo được một đại cổ thụ để chống lưng, mặc dù có thể bị Tam Đại Gia tộc chống đối gây bất hoà cũng không cần sợ hãi, nếu như bọn họ không hậu thuẩn chúng ta, chúng ta có thể dùng mưu tạo khó khăn, một khi bức họ đến tuyệt cảnh, lúc đó sợ gì bọn họ không ngoan ngoãn hợp tác, giao ra công phu, võ kỹ cho chúng ta!

"Mà nếu như chúng ta trực tiếp dùng sức mạnh áp bức họ, bọn họ hoàn toàn có thể không để cho chúng ta bất kỳ vật gì, cuối cùng kết quả chính là gà bay trứng vỡ, cái gì cũng không chiếm được, còn có thể vô duyên vô cớ đắc tội một thế lực lớn!"

"Đúng vậy, Tinh nhi nói rất đúng, bất quá vẫn còn thiếu xót!" Nghe được nhi tử phân tích rõ ràng, Trần Đồng Sinh gật gật đầu nói thêm: “Cuộc bán đấu giá lần này đột nhiên xuất hiện thêm một bộ quý tộc thượng phẩm công pháp, cho dù chúng ta không để lộ ra tin tức, tam đại gia tộc cũng sẽ biết rõ hai người kia có liên quan, nếu như chúng ta phái người bắt lấy hai người kia, cho dù không tra ra được gì, nhưng hãy nghĩ xem tam đại gia tộc sẽ nghĩ như thế nào?"

"Tam đại gia tộc sẽ cho rằng chúng ta đã lấy được một số võ kỹ và công pháp khác, liên hiệp với nhau đối phó với chúng…" Nghe được lời nói của phụ thân, Trần Tinh mới ý thức tới điểm này, sắc mặt thoáng một phát trở nên rất khó coi.

Vừa mới nghe qua trưởng lão lở lời trước đó sợ tới mức nhịn không được phát run.

"Đúng vậy, nếu như Tam đại gia tộc liên thủ đối phó với chúng ta, chúng ta tuyệt đối chống đỡ không nổi, đến lúc đó không có võ kỹ, công pháp để giao ra, xử lý không tố Gia Tộc sẽ rơi vào tình trạng bị diệt vongt!" Không để ý tới sắc mặt người khác, Trần Đồng Sinh chậm rãi nói ra: "Sau lưng hai người kia có thế lực, bắt lấy bọn hắn, chúng ta sẽ gặp rắc rối, nếu sau lưng bọn hắn không có thế lực, bắt lấy bọn hắn, chúng ta cũng gặp rắc rối! Cho nên, cái này tránh được thì tránh, chúng ta tựu dứt khoát không hành động, đã có cái tên Dương Tuấn ngựa non háu đá kia làm dùm a!”

"Dương Tuấn đi gây rối, cũng có thể giúp chúng ta điều tra thoáng một phen, nếu như hai người kia như ta dự đoán, Dương Tuấn lần này đi, khẳng định có đi mà không có về, đến lúc đó chúng ta sẽ đem sự kiện công bố ra ngoài, lúc đó tất cả mọi người tựu đều nghĩ chúng ta cùng thế lực lớn kia có liên quan, tuyệt đối Tam Đại gia tộc sẽ kiêng kị chúng ta hơn! Cái này là mượn gió bẻ măng! Còn nếu như bọn hắn bị Dương Tuấn giết chết, hắc hắc, chúng ta có thể lợi dụng hợp tác với hai gia tộc còn lại đối phó với Dương gia tiến hành bức vua thoái vị! Làm như vậy mặc kệ như thế nào, chúng ta đều không thiệt thòi!"

Cáo già Trần Đồng Sinh, vừa nói mấy câu liền đem lợi ích được mất bày ra.

"Đúng rồi, Tinh nhi, vừa rồi trước khi đấu giá bộ võ kỹ Trường Giang Tam điệp lãng ngươi có âm thầm lặng lẽ sao chép một bảng không?"

Dựa theo luật bán đấu giá là không được phép sao chép sản phẩm bán đấu giá, nhưng bán đấu giá hội này là gia sản của Trần gia, bọn hắn muốn làm gì làm a, miễn sao không bi ai bắt là được!

"Hồi bẩm phụ thân, vừa cầm được trên tay ta liền sao chép một bản, là cái này..." Trần Tinh nói xong đưa qua một cái ngọc bài võ kỹ.

"Ân, không tệ, quý tộc thượng phẩm võ kỹ, Trường Giang Tam điệp lãng, ha ha, đã có bộ võ kỹ này, tổng thể thực lực Trần gia chúng ta tuyệt đối có thể lần nữa tăng trưởng một đoạn!" Tiếp nhận ngọc bài tinh thần cực cao hứng, Trần Đồng Sinh nhịn không được cất tiếng cười to!

Sau khi cười xong, Trần Đồng Sinh nhìn về phía trưởng lão người vừa lỡ lời lúc nãy "Trần Nhiên, gọi bọn tộc nhân theo dõi hai người kia về đi, ngươi lớn tuổi rồi về sau tựu làm tròn chức vụ trưỡng lão, không nên đi quản sự tình của gia tộc!”

"Vâng!" Người này gọi là Trần Nhiên trưởng lão biết rõ tộc trưởng nói một câu triệt bỏ mọi quyền lực của mình, mặc dù trong nội tâm không cam lòng, nhưng cũng biết không cách nào phản kháng, gật gật đầu vẻ mặt uể oải.

Một gia tộc muốn kéo dài không suy, nhất định phải loại bỏ phế vật, thay đổi người thích hợp, nếu không gia tộc ngày càng thụt lùi, không thể phát triển, không sớm thì mượn cũng diệt vong!
... ...

"Thiếu gia, ta đã điều tra rõ ràng, hai người phòng số 17 đích thị là hai người này, thực lực là Khí Hải đệ tứ sơ kỳ, và trung kỳ!"

"Khí Hải đệ tứ trọng sơ kỳ, trung kỳ? Thì ra chỉ là hai cái có tiền đồ hèn mọn, thiếu gia loại rác rưởi này không cần người ra tay, mình ta tựu có thể giết chúng!"

Nhiếp Vân và Dương Ngạn hai người vừa biến mất không lâu, ba bóng người từ phía sau xuất hiện, trong đó một trong 2 người thanh niên đi sau nói ra.

Như lời Trần Đồng Sinh nhắc lúc nãy, bọn người của Dương Tuấn!

"Ta cũng căn bản không coi bọn chúng là đối thủ, chỉ là hai đống rác mà dám làm mất mặt ta tại Lạc Thủy thành, ta sẽ làm chúng hối

hận không kịp khi đã sinh ra trên cõi đời này!"

Dương Tuấn vừa nổi giận xong lại tỉnh táo lại, hai mắt lóe ra một âm lãnh hào quang.

Đấu giá hội vừa chấm dứt, ba người bọn họ tựu lén lút theo dõi hai người đi ra từ phòng số 17.

Nguyên lai tưởng rằng người có thể xuất ra nhiều ngân lượng như vậy là đại nhân vật nào, lại không nghĩ rằng chỉ là hai tên tiểu lâu la không tên không tuổi, thực lực cũng không có gì đặc biệt!

Dương Tuấn không dám đem lửa giận trút lên bán đấu giá hội, đành phải đem cừu hận lên hai người kia, thấy bọn họ thực lực lại thấp, làm sao có thể buông tha!

Ngươi dám mua Liệt Diễm búa của ta sao? Ta giết cả 2 người, tựu cái gì cũng là của ta!

"Đó là tự nhiên, hai tên này không biết trời cao đất dày, tại Lạc Thủy thành dám đắc tội thiếu gia, đúng là chán cơm thèm đất a! Thiếu gia, ta có một đề nghị, một hồi chúng ta bắt lấy bọn hắn, không nên giết chúng, đánh gãy toàn bộ tay chân bọn chúng, sau đó lại để cho bọn chúng quỳ trên mặt đất, tra tấn cho đến chết!”

"Đánh gãy toàn bộ tay chân bọn chúng quá là nhẹ cho bọn hắn rồi, cắt bọn chúng ra từng khúc, rồi ngâm chúng vào một cái vại nước muối, hàng ngày hô một tiếng gia gia thì cho ăn chút gì đấy, nếu không tựu bị đói..."

Hai tên hạ nhân cười hắc hắc, trong giọng nói tràn ngập ác độc.

Ngữ khí lời nó có vẽ nhẹ nhàng, tựa hồ loại sự tình này đã làm nhiều lần.

"Dương Lâm nói không sai, chặt bọn nó thành từng khúc rồi ngâm nước muối, đích thật là biện pháp tốt, bất quá bọn hắn có thể có nhiều như vậy tiền, khẳng định có cách kiếm tiền, nếu như có thể làm nô lệ cho ta, cam tâm làm việc cho ta, không ngại tha mạng cho bọn chúng một lần!"

Dương Tuấn hất ống tay áo lên, trong lời nói vô cùng rộng lượng.

"Thiếu gia thật sự rất khoan dung, chiêu hiền đãi sĩ! Nếu như cho bọn hắn biết rõ suy nghĩ thiếu gia chỉ sợ sẽ cao hứng mà làm trâu làm ngựa cho thiếu gia!" Dương Lâm vội vàng nịnh nọt.

"Đúng rồi, bọn hắn mua được Liệt Diễm bú, có khi nào đã luyện hoá thành công không? Tuy tu vi bọn hắn đều không được tốt lắm, nhưng sau khi luyện hóa Liệt Diễm búa thành công thì..., sẽ rất khó giải quyết đấy!" Tên thuộc hạ thứ hai đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi.

"Luyện hóa Liệt Diễm búa? Nói đùa gì vậy! Liệt Diễm búa là Hầu tộc thượng phẩm binh khí, chỉ bằng thực lực bọn hắn Khí Hải đệ tứ sơ kỳ, trung kỳ, loại rác rưởi tu vị, có thể thời gian ngắn như vậy luyện hóa hoàn thành sao? Chỉ sợ hiện tại tay cầm búa còn cảm thấy quá nặng có chút vướng bận đây này!" Dương Tuấn tràn đầy tự tin.

"Đúng vậy, đúng là thiếu gia lợi hại, một câu khai sáng, chỉ là ta đã quá lo lắng a!” Thuộc hạ thứ hai nở nụ cười.

“Điều đó là hiển nhiên, ngươi thật không suy nghĩ thiếu gia là ai, năm nay hai mươi hai tuổi thì đến được Khí Hải đệ ngũ sơ kỳ, một thiên tài trong những thiên tài tại Lạc Thủy thành, có thể so sánh cùng chúng ta sao?" Dương Lâm nở nụ cười một tiếng, tiếp tục thổi phồng.

"Tốt rồi, đừng nói nữa, hai người kia đã ra khỏi thành, chúng ta nhanh đuổi theo! Ngàn vạn lần không thể để cho bọn hắn chạy mất!"

Dương Tuấn hất lên tay lên ra lên hai tên hạ nhân ngừng tâng bốc, hướng về phía trước đuổi theo.

------oOo------

Chương 24: Dương Ngạn Nổi giận

Nguồn: EbookTruyen.Me

“Người của tan đại gia tộc đã bị chúng ta cắt đuôi, Dương Tuấn ngươi theo kịp chũng ta, hi vọng hắn không hối hận!"

Vừa ra khỏi bán đấu giá hội, Nhiếp Vân đã biết rõ chí ít có bốn năm nhóm người theo dõi mình, bất quá hắn cũng không bối rối, kiếp trước thời điểm cừu hận quá nhiều, từng học qua cách bỏ chạy không để lại dấu vết, trải qua nhiều lần trải nghiệm, tựu rất dễ dàng vứt bỏ những người khác.

Cho dù bị mấy nhóm người đồng thời theo dõi, vẫn có thể cố ý vứt bỏ mấy nhóm, đối với những người khác mà nói quả thực không thể tưởng tượng nổi, nhưng với Nhiếp Vân lại dễ dàng thực hiện.

"Tốt rồi, chính là chỗ này!"

Bỏ rơi những nhóm khác, Nhiếp Vân mang theo Dương Ngạn đi theo mép rừng, ngừng lại, nơi này chỗ khe núi, hiện tại lại là đêm khuya, địa điểm này tựu là nơi giết người cướp của hoàn hảo a.

"Thực lực không được tốt lắm, tốc độ chạy trốn ngược lại không chậm, nếu như không phải ta am hiểu cách truy lùng, chỉ sợ để ngươi cho chạy thoát a!"

Vừa dừng lại, chợt nghe từ sau lưng một tiếng hừ lạnh vang lên, lập tức xuất hiện ba bóng người.

"Dương Tuấn?" Dương Ngạn không hề hay biết người theo dõi mình chính là ai, lúc này chứng kiến lại là ca ca cùng cha khác mẹ của mình, không khỏi sững sờ.

"Đã biết rõ ta là ai, lập tức đem Liệt Diễm búa, Đế Liên hoa giao ra đây a! Nếu chậm trễ thì coi chừng không giử được mạng chó của các người đâu!" Nghe được đối phương hô lên danh tự, Dương Tuấn còn tưởng rằng lúc tại đấu giá hội chính mình đập phá cửa sổ, bị bọn hắn thấy rõ dung mạo, hất ống tay áo lên khẽ nói.

"Đem hai món đồ vật giao ra đây, hơn nữa phải đền 100 vạn lượng bạc, nếu không chẳng những hai người các ngươi phải chết, mà

còn tất cả ngươi thân, phụ thân, mẫu thân, ca ca, tỷ tỷ cũng toàn bộ đều phải chết, chó gà cũng không tha!"

Dương Lâm cũng theo thiếu gia mà nói rống ra, sắc mặt dữ tợn vô cùng, ngữ khí hung hăng càn quấy đến cực điểm.

"Chó gà cũng không tha? Hừ, ý của ngươi tru di cửu tộc?" Nhiếp Vân trên mặt lộ ra vẻ cổ quái.

"Đúng vậy, thiếu gia của chúng ta là người thừa kế thứ nhất Dương gia một tứ đại gia tộc, Địa Vị tôn sùng, có thể chính miệng kêu các ngươi giao ra đồ vật, là vinh hạnh của các ngươi lắm rồi, còn dám cải lời tựu là tự rước hoạ vào thân, tru di cửu tộc đã là hình phạt nhẹ nhất!" Dương Lâm quát.

"Ngươi tháo bỏ ngụy trang xuống cho bọn hắn nhìn xem, ta thật muốn xem bọn hắn tru di cửu tộc ngươi như thế nào!" Lắc đầu, Nhiếp Vân quay đầu phân phó Dương Ngạn một tiếng.

"Ân!" Dương Ngạn cũng không nghĩ tới bình thường thoạt nhìn hai người Dương lâm không tệ sao hôm nay lại hung hăng càn quấy như thế, tay phải kéo lớp nguỵ trang ra, lộ ra tướng mạo của mình, nhìn về phía bọn hắn "Các ngươi thật muốn tru di cửu tộc ta sao?”

"Vâng... Nhị thiếu gia?" Dương Lâm hai người đồng thời sững sờ.

Bọn hắn như thế nào đều không thể tưởng được hai khách nhân trong phòng số 17 lại là nhị thiếu gia của gia tộc, đệ đệ cùng cha khác mẹ của Dương tuấn, Dương Ngạn!

“Thì ra là ngươi đã mua hai thứ này, vậy thì dễ xử lý rồi!" Thấy rõ một trong hai chủ nhân phòng số 17 lại là Dương Ngạn, Dương Tuấn khóe miệng nhếch lên, lộ ra làm vẻ khó có thể nắm bắt, vui vẻ nói "Dương Ngạn, đem Liệt Diễm búa, Đế Liên hoa tới đây cho ta mang về gia tộc, ngươi có thể mua đến hai kiện vật phẩm này, xem như cống hiến đối với gia tộc không ít, trong tộc nhất định sẽ trọng thưởng cho ngươi, thâm chí cho ngươi quay về gia tộc không chừng!"

Dương Tuấn thuận miệng nói ra một câu khen thưởng, nếu như

Dương Ngạn thực đem 2 món đồ vật cho hắn, cái gọi là ban thưởng khẳng định giá trị kém xa hai thứ này.

"Cho ngươi mang về gia tộc? Ngươi chưa tỉnh ngủ a!"

Không nghĩ đến việc ca ca lại dám nói ra những lời này, Dương Ngạn nheo mắt một cái lộ ra sắc mặt không vui.

"Làm càn, kêu ngươi một tiếng Nhị thiếu gia là tôn trọng ngươi lắm rồi, ngươi chẳng lẽ còn không rõ thân phận hiện tại sao? Để ngươi tự giao ra Liệt Diễm búa và Đế Liên hoa là phước của người rồi, đừng rượu mời không uống, uống rượu phạt!"

Dương Lâm liếc nhìn Dương Tuấn, đột nhiên sắc mặt dữ tợn hét lớn một tiếng.

"Ngươi nói cái gì?" Không nghĩ tới một hạ nhân dám nói chuyện như thế với chính mình, Dương Ngạn thoáng híp mắt một phát.

Tên Dương Lâm này hắn trước kia có quên biết, lúc trước mình còn ở gia tộc, tiểu tử này chuyên đi tìm mình, thái độ toả ra rất cung kính, không nghĩ ta mới ly khai gia tộc chưa tới nửa năm, tựu thay đổi thái độ thành thế này.

"Ngươi lỗ tai bị điếc rồi hả? Ngươi ly khai gia tộc chẳng lẽ còn cho là mình là thiếu gia, đừng có nằm mộng! Một tên đệ tử bị gia tộc bỏ rơi, nhìn thấy người thừa kế thứ nhất gia tộc còn không lập tức quỳ xuống, đen bảo vật ra cống hiến, ở đó còn dám từ chối, ăn gan hùm a”

Một tên hạ nhân khác cũng lên tiếng gào thét!

"Tốt, tốt!"

Chứng kiến thái độ hai người này, Dương Ngạn thừa biết nếu không có người bao che, bọn chúng nào dám đối đãi như vậy với chủ tử, cho dù cho bọn hắn mười cái lá gan cũng không dám ah!

"Dương Tuấn, đúng là thuộc hạ tốt của ngươi a! Ca ca, thật đúng là hảo ca ca của ta, chuyện ngày hôm nay ta sẽ bẩm báo lên gia tộc,

xem gia tộc xử lý ngươi như thế nào!"

"Bẩm báo gia tộc? Ha ha, ngươi có thể sao?” Dương Tuấn cười nhạt một tiếng, thanh âm lạnh lùng không có chút tình nghĩa huynh đệ "Thân là tộc nhân bị trúc xuất ra khỏi tộc, rõ ràng có thể tiện tay xuất ra hơn 100 vạn lượng bạc, ta bây giờ hoài nghi lúc ngươi còn trong gia tộc lợi dụng quyền thế ăn cắp tài sản gia tộc! Ngươi lập tức đem Liệt Diễm búa, Đế Liên hoa cùng với toàn bộ tiền trên người giao ra đây, chủ động thừa nhận sai lầm, ta còn có thể nói dùm vài lời, bằng không thì, ta sẽ theo như tộc quy xử trí, có quyền đánh chết ngươi!”

“Lạm quyền ăn cắp tài sản gia tộc?"

Dương Ngạn không có nghĩ tới tên này vì muốn có được Liệt Diễm búa và Đế Liên hoa, mà dám trợn mắt nói lời bịa đặt, vặn vẹo sự thật, chỉ hươu bảo ngựa. Chỉ thiếu chút nữa là tức điên với hắn.

Khó trách sao hai tên thuộc hạ của hắn dám nói như vậy với mình, đúng là chủ nào tớ nấy, chủ tử đã vô sỉ như vậy, hạ nhân còn có thể tốt hơn sao?

"Thiếu gia quả thật tinh mắt, khó trách lúc trước hắn một mực không chịu ly khai khỏi gia tộc, nguyên lai là vì trộm tài sản gia tộc nhiều như vậy!"

“Trộm tiền gia tộc nhiều như vậy, còn không lập tức quỳ xuống sám hối, còn dám tại đây nói xạo, thật sự là to gan lớn mật, đúng là vô sỉ!"

Gặp thiếu gia nói chuyện không có lưu tình, Hai hạ nhận hùa nhau chửi theo.

"Tốt, tốt, một hát một bè phối hợp rất tốt! Dương Tuấn, trước kia ta còn xem ngươi là ca ca ta, từ giờ trở đi, ngươi là ngươi, ta là ta, tuyệt không có quan hệ!"

Dương Ngạn giận quá mà cười lớn một tiếng.

Người tồi tệ như vậy lại là người thừa kế Gia tộc, gia tộc này còn

cứu được sao?

“Quan hệ? Ngươi cũng xứng có cùng quan hệ với ta a? Chỉ là một tiện chủng của tiện nữ sinh ra thôi! Ah, đúng rồi, ta quên nói cho ngươi biết, mẫu thân của người không phải do bệnh mà chết đâu, mà là ta bỏ độc dược mãn tính vào đồ ăn, hạ độc nàng ta đó! Sau khi nàng ta chết, thi triển một chút ít thủ đoạn tựu làm cho ngươi ly khai khỏi gia tộc, còn đối với ta mang ơn, ha ha. Muốn cùng ta có quan hệ, ngươi tính toán thơm bơ vậy sao!"

Dương Tuấn căn bản không có ý định buông tha Dương Ngạn, cười lạnh liên tục, đem sự tình trước kia đã làm nói ra hết.

"Mẹ ta là ngươi giết?" Gân xanh trên trán đều nổi lên hết, Dương Ngạn giờ mới biết được chân tướng, con mắt thoáng một phát đỏ lên.

Khó trách thân thể mẫu thân càng ngày càng yếu hơn, cho dù thầy thuốc có tra đi tra lại, khám nhiều lần vẫn không tra ra được bệnh gì, nguyên lai vẫn cho rằng mẩu thân mắc phải bệnh nặng, không nghĩ tới là do "Ca ca" này xuống tay độc ác!

Đáng thương chính mình lại không hề phát hiện ra!

"Hiện tại có biết thì cũng đã mượn, thiếu gia đã nói ra những lời này, không có ý định cho ngươi con đường sống, chết đi cho ta!"

Dương Lâm hiểu ý Dương Tuấn, liền xuất ra một chưởng về phía Dương Ngạn.

Hắn là Khí Hải đệ tứ trọng đỉnh phong thực lực, so Dương Ngạn đệ tứ trọng trung kỳ cao hơn hai cấp, vừa ra tay chân khí tràn ngập, thế như thuỷ triều.

“Mẫu thân, hôm nay Nhi tử sẽ báo thù cho ngươi! Chết cho ta!"

Ngửa mặt lên trời thở phào một tiếng, Dương Ngạn khẽ đảo bàn tay, cầm Liệt Diễm búa bổ thẳng về phía trước!

"Liệt Diễm búa là cường đại binh khí, nếu như đã luyện hóa thành

công, còn có khả năng làm ta sợ hãi vài phần, Nhưng tiếc thay, ngươi có quá ít thời gian, đến đây đi…" Gặp đối phương thực lực không bằng mình tựu không muốn tránh né công kích, ngược lại còn muốn tay không đoạt Liệt Diễm búa..”

Nếu như có thể trực tiếp đoạt Liệt Diễm búa, tuyệt đối sẽ được thiếu gia ban thưởng, tiền đồ vô lượng... Dương Lâm đang tại tưởng tượng lấy thiếu gia như thế nào ban thưởng chính mình, đột nhiên ánh mắt hoa lên, mắt phải thấy được bên trái thân hình.

Phù phù!

Hắn bị một búa bổ làm đôi, thi thể tả hữu hai phần ngã trên mặt đất, máu tươi bắn tung toé khắp nơi.

"Ngươi đã luyện hóa được Liệt Diễm búa..."

Dương Lâm rốt cục vẫn không biết chuyện gì xảy ra, bất quá hiện tại biết rõ đã quá muộn, hối hận cũng không kịp!

Muốn trách thì trách tại sao mình lại ra tay trước, vốn định lập công, giờ lại trở thành xác chết.

“Mẫu thân, ngươi chết trước mặt nhi tử, nhi tử vẫn không nhận ra người bị hãm hại hạ... độc, là nhi tử vô dụng thực xin lỗi ngươi! Hôm nay, nhi tử nhất định sẽ báo thù cho ngươi!"

Một búa đem Dương lâm chém làm đôi, Dương Ngạn nước mắt lưng tròng, cả người gần như phát điên, liền sau đó phóng người hướng tới Dương Tuấn.

"Cho dù ngươi đã luyện hóa Liệt Diễm búa thì sao? Ta cũng không ngại nói cho ngươi biết, Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh và Khí Hải đệ tứ trọng đỉnh phong chênh lệch rất nhiều, căn bản là ngươi không thể tưởng tượng được đâu đấy!" Xem hắn vọt tới, Dương Tuấn cũng không sợ hãi, ngược lại cười lạnh một tiếng, đánh ra một quyền nghênh chiến!

Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh, còn gọi là chân khí Xuất Thể, lúc chiến đấu thì phóng khí ra ngoài giống như bắn ra tên nỏ, chỉ

nghe trong không trung một đao phong bén nhọn lướt qua, đao phong trực tiếp đánh vào ngực Dương Ngạn.

Bành! PHỐC!

Xuất Thể chân khí căn bản không cách nào né tránh, Dương Ngạn bị đánh trúng ngực, "Ân" một ngụm máu tươi phun ra.

Quả thực thực lực hai cấp bậc cách nhau quá xa.

Nếu như đem Khí Hải đệ tứ trọng đỉnh phong so sánh là võ giả cầm đao, thì Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh tựu là tay Súng Bắn Tỉa!

Dù là đao kiếm sắc bén, chém sắt như chém bùn, nhưng khi gặp được công kích từ xa, còn chưa đến trước mặt, đã bị đánh tổn thương, như thế nào giao đấu đây?

Hiện tại Dương Ngạn cùng Dương Tuấn chính là như vậy, cho dù người Dương Ngạn đã luyện hóa được Liệt Diễm búa thực lực tăng nhiều, Nhưng Dương Tuấn có thể công kích từ xa, nếu so ra thì vẫn kém rất xa!

"Hôm nay ta cho dù chết... Cũng phải giết ngươi... Báo thù cho mẹ!”

Máu tươi phun ra, Dương Ngạn cũng không lui về phía sau, ngược lại hai mắt càng ngày càng đỏ, cả người như điên xông lên.

Mẫu thân là người cả đời hắn yêu thương nhất, lại là bị cái tên này hạ độc chết, cường đại hận ý bốc cháy lên, liền làm lực lượng trong người hắn điên cuồng xoay tròn, tựa hồ lúc nào cũng có thể bạo tạc nổ tung!

Ầm ầm!

Hận ý xung thiên, Dương Ngạn tựa hồ cũng không còn lý trí, hiện tại hắn đã cực điểm điên cuồng, chân khí trong cơ thể mạnh mẽ bộc phát cuồng cuộn như là muốn đột phá gông cùm xiềng xích giới hạn bản thân!

"Chết!"

Một tiếng thét dài, Liệt Diễm búa đột ngột xuất ra một đạo hỏa diễm dài mấy chục thước, hung hăng bổ vào người Dương Tuấn!

"Cái này... Điều này sao có thể!"

Không nghĩ tới việc Dương Ngạn hận ý đạt tới tột đỉnh đột nhiên đột phá gông cùm xiềng xích, từ Khí Hải đệ tứ trọng trung kỳ trực tiếp đạt tới đệ ngũ trọng sơ kỳ, Dương Tuấn trờn tròn hai mắt, hắn còn chưa kịp phản ứng, đã bị đạo hỏa diễm chém chúng, thân thể như bong bóng bơm căng đầy hơi, "Bành" nổ tung!

"Mẹ... Nhi tử báo thù cho ngươi rồi!"

Chứng kiến cảnh Dương Tuấn thị nát xương tan, Dương Ngạn quỳ rạp xuống đất, nhớ tới giọng nói, dáng điệu và nụ cười của mẫu thân hắn, tựu không kèm được nước mắt, khóc một trận thật to.

------oOo------

Chương 25: Phụ tử nói chuyện (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Dương Ngạn, người chết không thể sống lại, ngươi về sau có tính toán gì không?"

Sau khi Dương Ngạn giết chết Dương Tuấn, Nhiếp Vân liền động thủ đối phó với hạ nhân còn lại, người này tuy thực lực so với hắn cao một chút, nhưng chua đến ba chiêu, tựu nối gót Dương Lâm, biến thành một cỗ xác chết lạnh băng.

Toàn bộ ba người theo dõi đều đã chết, Nhiếp Vân liền tịch thu toàn bộ tiền tài vật phẩm trên người họ…, đứng tại chổ chờ đợi tâm tình kích động của Dương Ngạn dịu bớt.

Vốn định giải quyết Dương Tuấn, hoá giải nguy cơ Dương Ngạn bị

giết hai, lại không nghĩ rằng đối phương lại nói ra nguyên nhân cái chết của mẫu thân Dương Ngạn.

Dương Ngạn là hiếu tử, lúc trước ly khai gia tộc cũng là bởi vì mẫu thân bệnh chết, nhưng hiện tại biết rõ nàng là bị người ta hại chết, mặc đã dù tự tay báo thù, nhưng nội tâm vẫn còn tự trách bản thân mình.

Đã qua gần một canh giờ, hắn từ từ đứng dậy, mặt mũi cũng phần nào dịu xuống, Nhiếp Vân biết rõ tâm tình của hắn đã bình phục, lúc này mới hỏi.

“Ý định của ta? Ta muốn đem bài vị mẫu thân vào từ đường tổ tiên gia tộc!" Hít sâu một hơi, Dương Ngạn xiết chặt nắm đấm.

"Ta giúp ngươi!" Nhiếp Vân nhàn nhạt nói ra.

"Cảm ơn!" Nghe thiếu niên nói giúp một câu, vành mắt Dương Ngạn đỏ lên.

Mẫu thân hắn cũng không phải là chính thất, muốn được xếp vào từ đường tổ tiên gia tộc quả thực tựu không khả năng, nhất định sẽ gặp không ít khó khăn, Dương Ngạn một mình thì không thể tự làm được, không nghĩ tới thiếu niên ở trước mặt không cần suy nghĩ tựu đáp ứng, cảm kích vô cùng!

Dương Ngạn biết rõ, Nhiếp Vân từ hôm nay trở đi, không nhưng là bằng hữu của hắn, mà còn là huynh đệ, sống chết có nhau!

"Dương Tuấn bị giết, thế lực và chi nhánh hắn quản lý nhất định sẽ nổi điên, ngươi vừa mới tấn chức Khí Hải đệ ngũ trọng vẫn còn hơi yếu, tốt nhất đợi củng cố tu vị xong, tỷ lệ thành công sẽ lớn chút!" Nhiếp Vân khuyên một câu.

"Ân, ta biết rõ!" Dương Ngạn gật gật đầu, nhìn về phía thiếu niên ở trước mắt "Ba ngày sau ta sẽ đến tìm ngươi!"

"Tốt!" Nhiếp Vân thấy hắn vẫn còn tỉnh táo, nhẹ nhàng thở ra, gật gật đầu.

Dương gia thân là một trong tứ đại gia tộc Lạc Thủy thành, mặc dù Dương Ngạn thực lực tiến bộ lại Liệt Diễm búa đã luyện hóa, sử dụng sức mạng tiến vào bên trong từ đường..., sợ cũng lành ít dữ nhiều, hắn có thể ý thức được điểm ấy, Nhiếp Vân cũng khá an tâm.

"Cáo từ!" Dương Ngạn biết rõ hai người lúc này đã trở thành bằng hữu thân thiết, không cần nhiều lời, tựu quay người lại đi ra ngoài, chỉ chốc lát tựu biến mất chỗ rừng sâu.

"Ta cũng trở về!"

Thấy hắn đi xa, Nhiếp Vân cũng phóng người bay về hướng chi nhánh của mình.

Thời gian trôi qua thật nhanh, bất tri bất giác lại sắp đến tối!

"Ân? Đó là cái gì?"

Đang định lặng lẽ trở về phòng, Nhiếp Vân đột nhiên nhìn thấy một bóng người chính đang hấp thu Đông Lai tử khí ở hậu viện chi nhánh bên sườn núi nhỏ.

Tử khí, còn gọi là huyền dương chân khí, là luồng khí Hắc Ám được kết hợp giửa luồng ánh mặt trời cùng khí của đất trời sinh ra, nghe nói tu luyện giả sau khi hấp thu có thể cải biến kết cấu thân thể, làm cho mạch máu thông suốt, tu luyện sẽ tốt hơn!

Là người của hai kiếp, Nhiếp Vân đối với loại này huyền dương chi khí này hiểu biết rất rõ ràng, mặc dù đối với thân thể có thể cải thiện, nhưng tuyệt đối không có tác dụng thần kỳ như vậy! Tối đa cũng tựu để cho người ta tình thần phấn chấn hơn thôi.

Hô!

Trong nội tâm đang suy tư, bỗng nghe âm thanh phun một ngụm khí tức ra ngoài thật dài trên sườn núi, tiến đến nơi âm thanh đó, Nhiếp Vân nhịn không được sững sờ.

"Cha?"

Không nghĩ tới tại hậu viện thổ nạp Đông Lai tử khí không phải người khác, đúng là bị vẫn cho rằng là tửu quỷ phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên!

Phụ thân thổ nạp tử khí làm gì? Hắn không phải một mực rất chán chường, chỉ biết là uống rượu không?

"Ân?"

Nhiếp Vân giật mình hô lên, làm cha hắn giựt cả mình, vội vàng xoay đầu lại, khi phát hiện ra hắn, trên mặt lập tức toả vẻ lạnh lùng “Sao ngươi lại đến đây?"

Bởi kiếp trước bản thân chính mình trong nội tâm oán hận phụ thân nên quan hệ giữa hai người không được tốt, phụ thân mỗi lần nhìn thấy mình cũng rất là lãnh đạm, tựa hồ căn bản không quan tâm đứa con trai này.

"Ngươi thổ nạp tử khí làm gì?"

Xem phụ thân thổ nạp tử khí rất thuần thục, có lẽ đã kiên trì nhiều năm, Nhưng Khí Hải của ông không phải đã bị tổn hại không thể tu luyện sao? Thổ nạp tử khí thì dùng vào việc gì!

"Cái gì tử khí? Ngươi nhìn lầm rồi, buổi tối hôm ta uống rượu tại đây, say quá vừa tỉnh ngủ mà thôi!"

Nghe được nhi tử nói ra tử khí, Nhiếp Khiếu Thiên trên mặt lộ ra vài tia bối rối, lập tức che dấy ngay, hừ một câu.

Phụ thân che dấu không sai, Nhưng Nhiếp Vân là người nào? Liếc mắt là biết ngay sự tình, nở nụ cười nói "Ah, có thể là trời đã lờ mờ tối, nhìn lầm cũng không chừng!"

Nói xong cũng bước về hướng phụ thân đang đứng "Cha, ta sau khi tỉnh lại, còn chưa cùng ngươi tán gẫu qua, vừa vặn hôm nay gặp gỡ, chúng ta trò chuyện một hồi..."

Nghe được Nhiếp Vân tự nhiên kêu "Cha", Nhiếp Khiếu Thiên trên

mặt lộ ra một tia hưng phấn, vội vàng quay đầu đi “Hiện trong bầu rượu ta đã hết rượu, để ta đi mua thêm rượu đã”

Nói xong Nhiếp Khiếu Thiên cũng không quay đầu lại, đi thẳng về phía trước.

"Ân?" Chứng kiến phụ thân hôm có gì đó quái dị, lông mày Nhiếp Vân cong lên.

Kiếp trước chính mình luôn bực bội đối với phụ thân, hơn nữa luôn tìm cách lảng tránh, thời gian hai người ở chung cũng không nhiều, chỉ biết là ba hắn vì tẩu hỏa nhập ma mà tổn hao chân khí, làm cho không cách nào tu luyện được, hiện tại chỉ sợ sự tình căn bản không có đơn giản như vậy!

Phụ thân là hiên tài tu luyện, bảy đại đan điền đồng thời mở ra, như thế nào lại bị tẩu hỏa nhập ma?

Cho dù lại tẩu hỏa nhập ma cùng lắm thì đan điền bị tổn hao thôi, sao lại đến mức Khí Hải bị vỡ tan a!

Nói sao cũng hơi khó hiểu, cho dù phụ thân tẩu hỏa nhập ma thực lực giảm súc, nhưng Gia Tộc đã từng đạt được vinh dự Lạc Thủy kim thuẫn, cái vinh dự Lạc Thủy thành này năm năm mới xét một lần, cống hiến lớn như thế chẳng lẽ thực lực Gia Tộc lại đơn giản giảm sút vậy sao, đã bị đẩy đến tận biên giới, thậm chí toàn bộ chi nhánh đều luân lạc tới thê thảm?

Những...này đều có chút không phù hợp đạo lý ah!

Kiếp trước gia tộc mình toàn bộ tử vong trong cuộc chiến chống Yêu Tộc, mỗi lần nghĩ đến nhưng vấn đề sự tình về gia tộc - gia đình tựu hối hận đau lòng cũng không muốn nghĩ thêm, hiện tại xem ra, có gì đó không đúng ở đây!

Chẳng lẽ có người âm thầm muốn đối phó với chi nhánh chúng ta?

Trong nội tâm đột nhiên khẽ động, Nhiếp Vân nghĩ tới khả năng này!

Đúng, nếu như không có người muốn đối phó chi nhánh chúng ta, như thế nào lại trùng hợp như vậy phụ thân Khí Hải tổn hại không thể tu luyện, mà ngay cả đệ đệ Nhiếp Đồng đều bị độc xà cắn tổn thương hai chân bị liệt?

Nếu như mình không trọng sinh, dựa theo diễn biến lịch sử, tỷ tỷ bị người khác sắp xếp hãm hại, mẫu thân bởi vì Bồng Hinh Tuyết Liên bị người ta đẩy xuống sườn núi... Hết thảy tựu phảng phất một âm mưu gì đó, bao gồm cả chi nhánh mình!

"Có thể xếp đặt hảm hại gia tộc bọn ta, nhất định là người trong tộc, là kẽ nào?"

Nếu như chỉ trải qua sự tình kiểu này một lần, Nhiếp Vân tựu không có đầu mối, nhưng là người của hai kiếp, kiếp trước rất nhiều sự tình tại chậm rãi lần lượt xuất hiện trong đầu, đột nhiên một cái tên hiển hiện lên trong đầu hắn.

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân nhìn thẳng về phía phụ thân đang cách đó không bao xa, cao giọng hỏi: "Cha, ngươi có chuyện gì gạt ta? Phải chăng cha cùng Nhiếp Hạo Thiên có quan hệ?"

"Ngươi..."

Vừa dứt lời, Nhiếp Vân tựu chứng kiến thân thể phụ thân cứng đờ, trong mắt đục ngầu hào quang lóe lên, bắn ra một đạo quang sáng chói, chậm rãi chuyển đi qua.

------oOo------

Chương 26: Phụ tử nói chuyện (trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Hạo Thiên là thiên tài tu luyện, trong cơ thể có 5 cái đan điền, hầu tộc thượng phẩm huyết mạch, thiên phú cực cao!

Sáu năm trước thành công đột phá tới Khí Hải tầng thứ bảy Binh Giáp cảnh đỉnh phong, trở thành đệ nhất cao thủ trong tộc, tiếp

nhận vị trí tộc trưởng gia tộc, trở thành người trẻ tuổi nhất có quyền lực nhật trong tứ đại gia tộc từ xưa đến nay!

Hắn không phải ai xa lạ, hắn là chú ruột của Nhiếp Siêu, Nhiếp Vũ, còn con hắn là Nhiếp Cường, là thống lĩnh của các thanh niên đồng trang lứa, nay tuổi chưa đến mười tám mà cũng đã đạt tới Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh trung kỳ!

Nếu thật là người này hãm hại chi nhánh mình, toàn bộ những sự tình kia đều có thể giải thích được, không có vấn đề gì rồi!

Phải biết rằng lúc trước cho dù hắn chưa lên làm tộc trưởng, quyền lực cũng tuyệt đối không nhỏ, muốn hãm hại phụ thân cũng không khó khăn gì!

"... Ngươi nói cái gì?"

Xoay người lại, Nhiếp Khiếu Thiên ngước đầu nhìn nhi tử, nắm đấm xiết chặt, tựa hồ không thể tin vào lời mình vừa nghe được.

"Cha, có phải có người cố tình tính kê hảm hại chi nhanh chúng ta? Có phải là do Nhiếp Hạo Thiên chủ mưu?"

Không để cho phụ thân có cơ hội giải thích, Nhiếp Vân tiến thêm vài bước, đến trước mặt cha hắn, dùng ngữ khí cứng rắn hỏi.

"Ngươi nói bậy bạ gì đó? Tộc trưởng làm sao có thể ra tay hãm hại chi nhánh chúng ta?" Nghe được lời này từ con, Nhiếp Khiếu Thiên trầm mặt hồi lâu, sau đó ngẩn đầu nói ra.

"Cũng không cần dấu diếm con nữa, ngươi bị tẩu hỏa nhập ma là do hắn làm hại đúng không? Đệ đệ hai chân bị hoá đá chắc cũng liên quan đến hắn?" Chứng kiến phụ thân do dự cả buổi, trong nội tâm Nhiếp Vân cũng chắc chắn được bảy, tám phần.

"Ta..."

"Ta biết rõ là người sợ ta sau khi biết, sẽ tìm tộc trưởng báo thù, người cứ yên tâm đi, ta sẽ không lỗ mãng như vậy!" Nhiếp Vân nói đến đây liền phóng lực lượng Khí Hải đệ tứ trọng sơ kỳ Chân Khí

cảnh trong cơ thể ra!

"Đây là... Chân Khí cảnh sơ kỳ? Ngươi... Trước không phải ngươi chỉ là đệ tam trọng Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ sao? Đã có chuyện gì xảy ra a?"

Cảm nhận được khí tức trên người nhi tử phát ra, Nhiếp Khiếu Thiên lại càng hoảng sợ.

Nhi tử tu luyện tới trình độ này rồi sao, tuy chính mình giả vờ thờ ơ không quan tâm hắn, nhưng trước khi hắn bị Nhiếp Siêu đánh bất tỉnh, bất quá chỉ là Khí Hải đệ tam trọng Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ, như thế nào vài ngày không gặp, sao có thể tăng cường nhanh như vậy, đạt tới đệ tứ trọng sơ kỳ rồi a?

Tu luyện khí Hải mỗi một tầng tấn cấp đều cực kỳ khó khăn, cho dù là đã tấn cấp đến trung kỳ, đều cần thời gian thật dài không ngừng cố gắng, mới vài ngày không thấy đã tăng lên thêm một bậc, cho dù trước đây bản thân mình được coi là đệ nhất thiên phú Lạc Thủy thành, cũng không có biến thái như vậy a!

"Cha, ngươi xem thử bộ công pháp này là cấp bậc gì!" Chứng kiến phụ thân hoảng hốt khi nhận ra cấp độ hiện tại của mình, Nhiếp Vân ý định rèn sắt khi còn nóng, thuận miệng đọc thuộc lòng một bộ công pháp!

Nhiếp Khiếu Thiên lắng nghe nhi tử đọc thuộc lòng công pháp, ban đầu cũng không có để ý lắm dù sao nhi tử toàn học công pháp là do chính mình truyền thụ cho, nhưng sau một hồi, sắc mặt lập tức thay đổi.

Bộ công pháp này bản thân mình chưa nghe qua bao giờ, nhưng căn cứ vào kinh nghiệm tu luyện của mình, cấp bậc chắc chắn không thấp! Thậm chí còn cao hơn công pháp cao cấp nhất của gia tộc【 Nguyên Dương tâm quyết 】, nếu đem ra so sánh, thì một cái trên trời, 1 cái dưới đất, chênh lệch không ít.

"Đây là... Đây là công pháp gì?"

Rốt cục, Nhiếp Khiếu Thiên run rẩy hỏi lên.

"Cha, cái này gọi là【 Linh Tê Luyện Thể Quyết 】, là một bộ phương pháp luyện thể của Ma tộc, không có cấp bậc, nhưng có thể so với hoàng tộc thượng phẩm công pháp!" Nhiếp Vân vốn muốn truyền thụ bộ công pháp này cho phụ thân, nên cũng không giấu diếm thêm, mở miệng nói ra.

"Hoàng tộc thượng phẩm công pháp..." Nghe được cấp bậc, Nhiếp Khiếu Thiên thiếu chút nữa đứng không vững.

Công pháp chia làm năm cấp bậc bao gồm Hoàng, Vương, Hầu, Quý, Phàm, Nguyên Dương tâm quyết là công pháp cao cấp nhất gia tộc, cấp bậc cũng không chỉ quý tộc hạ phẩm, nhi tử vừa đọc ra một hoàng tộc thượng phẩm công pháp, cao hơn đến 7 cấp bậc!

"Đúng vậy, là Hoàng tộc thượng phẩm công pháp!" Nhiếp Vân biết rõ lại để cho phụ thân hoảng hốt, nhẹ gật đầu.

"Hoàng tộc công pháp cho dù Thần Phong đế quốc cũng nhất định không có, ngươi... như thế nào lại có bộ công pháp lợi hại như vậy?"

Sau khi nghe được nhi tử lần nữa xác nhận, Nhiếp Khiếu Thiên vẫn như trước có chút không dám tin tưởng.

"Cha, kỳ thật con có chuyện che giấu ngươi, con ở bên ngoài có nhận một sư phụ, bộ pháp quyết này chính là sư phụ truyền thụ cho!"

Nhiếp Vân đổ mồ hôi một cái, lần nữa đem chuyện có sự phụ nói ra.

"Nhận một sư phụ, hắn truyền thụ cho ngươi hoàng tộc thượng phẩm công pháp?" Nhiếp Khiếu Thiên thoạt nhìn những năm này chuyện gì đều không quan tâm, nhưng cũng biết có thể tiện tay xuất ra một bộ hoàng tộc thượng phẩm công pháp, người này chỉ sợ là cường giả đứng đầu cái thế giới này, bờ môi run rẩy nói "Vị tiền bối này thu ngươi làm đồ đệ, là phúc phần của ngươi, bộ công pháp này ngàn vạn lần đừng nói cho người khác biết, ta cũng không được, vạn nhất chọc giận hắn, đừng nói gia tộc chúng ta,

cho dù toàn bộ Lạc Thủy thành đô cũng sẽ hứng chịu kiếp nàn này..."

Công pháp trọng yếu phi thường, có được cao nhân chỉ điểm truyền dạy pháp quyết ..., nhi tử không biết phân nặng nhẹ đem bộ công pháp trân quý này đọc cho mình nghe, vạn nhất để cho sư phụ hắn biết, chẳng phải trở thành đại họa a?

"Ách, phụ thân yên tâm, con đã từng cùng sư phụ nói qua rồi, ông cho phép ta đem bộ này công pháp truyền thụ cho người, bất quá, người không thể lại truyền thụ cho người khác!"

Nhiếp Vân cũng không thể nói "Sư phụ" cũng là chính mình, đành phải thuận miệng nói ra vài lời cho phụ thân yên lòng.

"Sư phụ ngươi nguyện ý đem một bộ hoàng tộc thượng phẩm công pháp truyền cho ta?" Nhiếp Khiếu Thiên có chút không dám tin tưởng.

Đây chính là hoàng tộc thượng phẩm công pháp, toàn bộ Thần Phong đế quốc chưa chắc có, nay lại tùy tiện truyền cho mình...

Người nào có được loại này siêu cấp công pháp này còn không đem dấu đi, còn truyền thụ cho người khác, đây không phải là quá ngớ ngẩn rồi sao?

"Đúng vậy, ta cùng sư phụ nói qua, Khí Hải phụ thân bị hao tổn, hắn mới truyền cho ta bộ công pháp này, không cần Khí Hải cũng có thể tu luyện, về phần tự con, sư phụ đã truyền thụ cho con một bộ pháp quyết cao siêu hơn!"

Nhiếp Vân biết rõ hiện tại muốn để cho phụ thân tin tưởng chính mình, chẳng những mình có một sư phụ siêu cấp lợi hại, hơn nữa sư phụ còn rất hào phóng a.

"Vậy là tốt rồi!" Nhiếp Khiếu Thiên gật gật đầu, nhẹ nhàng thở ra.

"Phụ thân đã biết rõ ta có một sư phụ lợi hại như vậy, hiện tại có thể đem mọi chuyện xảy ra nói cho ta biết.” Nhiếp Vân chuyển đến vấn đề chính trước đó đang nói dở.

"Được rồi! Sư phụ ngươi cho dù lợi hại cỡ nào, cũng không có khả năng vĩnh viễn ở bên cạnh giúp đỡ người được, chuyện này hay là chờ ngươi có được chút đỉnh thực lực rồi nói sau!" Nhiếp Khiếu Thiên do dự một chút, rốt cuộc vẫn lắc đầu.

"..." Nhiếp Vân không nghĩ tới uổng phí nhiều công sức thuyết phục như vậy, phụ thân vẫn như trước không muốn nhiều lời, bất đắc dĩ lắc đầu “Cứ theo ý của phụ thân, ta hiện tại đem trọn bộ【 Linh Tê Luyện Thể Quyết 】truyền thụ cho người, người cố gắng tu luyện, chỉ cần có thể khôi phục thực lực, phụ tử chúng ta, chi nhánh chúng ta cũng không còn sợ gì a!"

"Khôi phục thực lực? Ta hiện tại chỉ là phế nhân mà thôi!" Nghĩ đến việc Khí Hải của mình đã tổn hại, tất cả lực lượng đều trôi theo mây khói, Nhiếp Khiếu Thiên thở dài một tiếng, lắc đầu, khuôn mặt nghẹn không nói nên lời.

Chứng kiến bộ dạng này của phụ thân, Nhiếp Vân nhìn chằm chằm thẳng vào mắt phụ thân, đột nhiên nhẹ nhàng cười nói "Nếu như ta có biện pháp đem Khí Hải của phụ thân khôi phục lại thì sao?"

Những lời này, nghe như sấm sét nổ vang! Nhiếp Khiếu Thiên trong đầu choáng váng, vẫn đứng yên bất động.

------oOo------

Chương 27: Phụ tử nói chuyện (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Ngươi... Ngươi nói cái gì?"

Thật lâu sau đó Nhiếp Khiếu Thiên rốt cục cũng ý thức được cái gì, vội vàng nhìn về phía trước, trong thời gian ngắn ngủi chưa đến nửa nén nhang, nhi tử lại mang đến cho hắn nhiều lần khiếp sợ như vậy.

Mười mấy năm trước từ khi tổn hại Khí Hải, bản thân là đệ nhất

thiên tài Lạc Thủy thành lại không thể tiếp tục tu luyện, tựa như một cái xương cá vắt ngang cổ họng, hắn quả thực nuốt không trôi, ngày ăn không ngon ngủ không yên giấc!

Tuy khó chịu, Nhưng hắn cũng biết Khí Hải tổn thương cả đời này không thể nào tu luyện được nữa, hiện tại đột nhiên nghe nhi tử nói có thể giúp mình khôi phục Khí Hải, lời nói lại rất nhẹ nhàng, nhưng hắn nghe được tự tiếng sấm nổ ngang tai, làm hắn khó có thể tin.

"Hắn thực có thể làm được a..."

Nghĩ đến việc sư phụ của nhi tử có thể tiện tay xuất ra hoàng tộc thượng phẩm công pháp, Nhiếp Khiếu Thiên chẳng biết tại sao kích động dị thường, thậm chí có chút ít chờ mong!

"Chỉ cần phụ thân có thể đem tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết tới tầng thứ nhất, ta có hơn 90% là chắc chắn có thể triệt để khôi phục Đan Điền và Khí Hải hao tổn!" Chứng kiến ánh mắt hy vọng của phụ thân, Nhiếp Vân biết rõ mọi cố gắng của mình đều đáng giá, nhẹ gật đầu.

“Ngươi đã khẳng định như vậy, phụ thân sẽ tu luyện ngay! Cho dù không thành công, coi như ta cũng đã luyện thành một dạng công pháp khác, có thể lần nữa bảo hộ gia đình và chi nhánh rồi! Đem phương pháp tu luyện【 Linh Tê Luyện Thể Quyết 】nói cho ta biết a!"

Gặp nhi tử khẳng định trả lời như thế, Nhiếp Khiếu Thiên vừa cười vừa nói.

"Ân!" Nhiếp Vân lên tiếng, trong nội tâm không khỏi phấn khích.

Xem ra ban đầu phụ thân vẫn là thiên về tu luyện Khí Hải, trước đó nói với người về【Linh Tê Luyện Thể Quyết】có thực lực rất mạnh, nhưng người không quá kinh hỉ, ngược lại nói cho hắn biết có thể chữa trị Khí Hải, lập tức phấn khích tột cùng!

Cái này cũng khó trách, bản thân hắn là người tu luyện Khí Hải nhưng đã bị huỷ (dạng như nội công), nay lại kêu hắn tu luyện ngoại công để tự bảo vệ mình, khẳng định hắn sẽ không được hào

hứng lắm, nhưng trái lại nếu nói chỉ cần luyện thành công loại ngoại công này, không chừng có thể chữa lành những tổn hại trước đó, lập tức hưng phấn nhảy dựng lên!

Tu luyện Khí Hải giả, sáu bảy tuổi mà bắt đầu tu luyện, tu luyện vài thập niên đã coi nó như là tánh mạng mình, kêu hắn dứt bỏ chẳng khác nào kêu hắn chết đi!

"【 Linh Tê Luyện Thể Quyết 】chia làm chín tầng, tầng thứ nhất..."

Đem toàn bộ công pháp【 Linh Tê Luyện Thể Quyết 】truyền thụ cho phụ thân.

"Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất tương đối khó nên tu luyện có thể nói mất khoảng một năm, ta được sư phụ giúp đỡ, ban cho một ít luyện Thể dịch hổ trợ việc tu luyện chắc sẽ nhanh hơn nhiều, lát nữa con sẽ lấy đưa cha một ít.."

Sau khi truyện toàn bộ khẩu quyết của bộ【 Linh Tê Luyện Thể Quyết 】, Nhiếp Vân liền chia sẽ.

Chính mình chuẩn bị dược liệu để tu luyện, tuy nhiên không đủ cho hai người sử dụng, nhưng cho phụ thân dùng chung, Nhiếp Vân không có chút suy nghĩ tiếc nuối.

"Luyện Thể dịch? Không cần, ha ha, ta mỗi ngày hấp thu Đông Lai tử khí, đã kiên trì hơn mười năm rồi, thân thể sớm có chút cải biến, Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất ta xem qua rồi, không cần thêm hổ trợ gì đâu, trong mười ngày ta nhất định có thể tu luyện đại thành!"

Nhiếp Thiếu Thiên biết Luyện Thể dịch là Sư phụ đưa cho hắn sử dụng, nhất định phi thường trân quý, trực tiếp khoát tay áo từ chối.

"Mười ngày?" Không nghĩ tới phụ thân có thể khẳng định như thế, Nhiếp Vân không cưỡng cầu thêm nữa.

Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất là rèn luyện gân cốt, theo như phụ thân nói, hắn kiên trì thổ nạp tử khí hơn mười năm, còn thật sự có khả năng mười ngày đột phá tầng thứ nhất!

Trong ấn tượng của mình Đông Lai tử khí đối với thân thể có tác dụng không lớn, Nhưng có thể kiên trì thổ nạp mười năm, chỉ sợ không phải chỉ có tác dụng như vậy!

"Cha, người đã không muốn nói với ta chuyện gì đã xảy ra với chi nhánh chúng ta, khẳng định sự tình vô cùng nghiêm trọng, ngươi lúc tu luyện tốt nhất cẩn thận một ít, vạn nhất bị người phát hiện, ta sợ chúng ta còn không chưa có thời gian phản kích, đã bị người khác tiêu diệt rồi!"

Nhiếp Vân dặn dò một tiếng.

"Yên tâm đi, phụ thân có thể ngụy trang nhiều năm như vậy, tự nhiên không phải kẻ ngu dốt, biết rõ nên làm như thế nào..."

Nói đến đây Nhiếp Khiếu Thiên đột nhiên ngừng lại, nhìn về phía nhi tử, vẻ mặt kỳ quái.

Bản thân mình ngụy trang, phải chăng hắn cũng ngụy trang?

Chẳng lẽ trước đó hắn cũng đã đoán được sự tình gia tộc, nên mới giả bộ như chán ghét phụ thân, một tiếng cũng không gọi mình là "Phụ thân" ...

Đúng, nhất định là như vậy, chỉ sợ trước đây lúc chính mình chứng kiến thực lực Khí Hải đệ tam trọng sơ kỳ của hắn cũng là ngụy trang, nếu không làm sao mới chỉ có mấy ngày thì đến được đệ tứ trọng?

Nhiếp Khiếu Thiên trong nội tâm rùng mình.

Nhi tử bất quá mới mười sáu mười bảy tuổi, rõ ràng đoán được sự tình của gia tộc, lại còn có thể kiên nhân giả vờ làm mặt khác, so ra mình cũng kém xa!

"Vân nhi, ngươi là nhận thức được sự tình chi nhánh sau khi nhận sư phụ ngươi hay sao?" Nghĩ vậy, Nhiếp Khiếu Thiên hỏi một câu thăm dò.

Nhận một sư phụ lợi hại như vậy, tâm tính nhất định sẽ phát sinh biến hóa, mà chính mình một mực đều không nhìn ra, tựu là sau khi được sư phụ thần bí kia nhận làm đồ đệ liền nguỵ trang đến giờ!

"Sư phụ ta..." Nhiếp Vân nào ngờ rằng phụ thân muốn biết nhiều như vậy, khóe miệng co lại.

Nên nói như thế nào đây? Cũng không thể nói là không có sư phụ nhưng thật ra là có lẽ có đấy, những công pháp này là của ta thật nhưng là bởi vì ta là người trọng sinh a...

"Đại khái... Đại khái khoảng nửa năm trước!" Nhiếp Vân thuận miệng hừ một câu.

"Nửa năm trước? Quả nhiên là thế!" Nhiếp Khiếu Thiên âm thầm gật đầu, trong nội tâm cảm khái, nhi tử ngụy trang thật tốt ah...

Tâm tính trầm ổn thê này, thiên phú thực lực cường đại, về sau khẳng định so với chính mình cường đại hơn vô số lần, trong mơ hồ, Nhiếp Khiếu Thiên có chút mong chờ.

Nếu như cho Nhiếp Vân biết rõ chính mình thuận miệng nói ra thời gian, lại để cho phụ thân mơ màng như thế, nhất định sẽ hôn mê mất.

Bản thân là lão quái vật sống hơn ba trăm năm, để cho ta trở thành người mười sáu mười bảy tuổi, một ngày không có việc gì làm, tu luyện không có gì đột phá, ngụy trang đến nửa năm, khục khục, cho dù muốn, ta cũng không có cái này tính nhẫn nại ah...

Sau khi thương nghị xong, hai phụ tử mới từ hậu viện đi thẳng về phía trước.
... ...

Chi nhánh Nhiếp Thiên hôm nay sắp loạn rồi, bởi vì đột nhiên thấy được một sự tình kỳ quái xảy ra.

Lão gia trước kia cả ngày chỉ biết rượu chè, chẳng biết tại sao hôm nay không uống lại đi cùng với tiểu thiếu gia người cả ngày oán trời trách đất!

Thiếu gia một mực rất chán ghét lão gia, bình thường hai người nói chuyện với nhau không có hai câu là có cải vả, vậy mà hôm nay lại đứng chung một chỗ cười cười nói nói...

Này sao lại thế này? Ta không nhìn lầm a!

"Ngươi xem, ánh mắt lão gia thanh tịnh không có dấu hiệu gì là say rượu cả… Nói hắn điên!"

"Giống như không điên, vậy là thiếu gia điên rồi a..."

"..."

Thấy hai người bộ dạng thân mật, mọi người trong chi nhánh hiện tại hoài nghi giửa hai người phải chăng là có một người điên rồi.

"Hừ, phế vật!"

"Ngươi đi uống rượu của ngươi đi, uống loại ngon nhất chết mới tốt a!"

Tại thời điểm mọi người đều thấy kỳ quái, hai cha con vốn là đi cùng với nhau rất vui vẻ, đột nhiên trợn mắt mà khiển trách, trong mắt đối phương thấy được sự phẫn nộ, xem thường.

Mắng xong, hai người tựu thở phì phì đi về hướng gian phòng của mình, ai cũng không thèm quay đầu lại.

"Ách... không giống như là thiếu gia điên rồi, cũng không phải lão gia điên luôn, mà là... hai người đều điên rồi!"

Thấy bọn họ mới vừa rồi còn đi chung, đột nhiên biến thành như vậy, mọi người rốt cục hiểu được, tất cả đều ngầm hiểu nhẹ gật đầu.

------oOo------

Chương 28: Sự việc đã bại lộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lạc Thủy thành Nhiếp gia, trong một gian phòng hoa lệ, bảy tám người ngồi ngay ngắn trong đó, trước mặt là một thanh niên đang quỳ trên mặt đất.

"Nói đi, vì cái gì mà ngươi đả thương Nhiếp Siêu! Ta muốn nghe kỹ cả quá trình!"

Ngay giữa phòng, một thanh niên mười bảy mười tám tuổi ngồi ngay ngắn trên cao, nhẹ nhàng vuốt viên ngọc xanh đậm trên chiếc nhẫn ở ngón cái, thản nhiên nói.

Tuy ngữ khí của hắn không quá bạo liệt, nhưng trong đó để lộ ra không ít uy nghiêm làm cho người khác không dám phản kháng, tựa hồ vi phạm lời của hắn chắc chắn sẽ sống không yên!

"Hồi bẩm Nhiếp Cường thiếu gia... Ta cùng Nhiếp Siêu cùng đi chi nhánh Nhiếp Thiên thu tiền phạt, sau khi bọn hắn đưa tiền đến, Nhiếp Siêu không biết như thế nào hai con mắt đỏ lên, muốn đem những... tiền phạt kia chiếm làm của riêng, ra tay ta đánh lén ta, kết quả bị ta thi triển tuyệt chiêu đả thương, ta hiểu rõ tội, kính xin thiếu gia giơ cao đánh khẽ..."

Thanh niên quỳ trên mặt đất toàn thân thương tích, lên tiếng cầu khẩn!

Chẳng ai khác là chấp pháp đệ tử Nhiếp Triêu Tinh!

Nhiếp Triêu Tinh bị Nhiếp Vân dùng Tử Ngọ Ma Cốt Kình uy hiếp, không thể không dựa theo lời hắn bắt buộc mà giải thích, nhận toàn bộ lỗi lầm đổ đều là do mình gây ra.

Nhớ tới Tử Ngọ Ma Cốt Kình, tựu toàn thân đổ mồ hôi lạnh, hận không thể trực tiếp chết đi!

Quả nhiên đúng như thiếu niên kia nói, mỗi ngày đúng vào buổi trưa là phát tác, xương cốt toàn thân tựa như có vô số sắt thép không ngừng cọ xát, khiến cho bản thân sống không bằng chết!

Cũng bởi vì sự đau đớn uy hiếp, mặc cho chấp pháp đội thẩm tra mình liên tục ba lần, đều cắn chặt răng không dám đem sự thật nói ra!

Dù sao Nhiếp Siêu nghe mọi người nói rốt cuộc vẫn chưa tỉnh lại, chỉ cần cắn chặt răng, đổ tội cho hắn thấy tiền nổi máu tham, chính mình vì tự bảo vệ mới ra tay, dựa theo tộc quy cùng lắm bị huỷ bỏ tu vị đuổi ra nội môn, còn có thể sống tiếp, Nhưng nếu chống lại Nhiếp Vân thì chắc chắn bị Tử Ngọ Ma Cốt Kình tra tấn, lúc đó thì có sống cũng không bằng chết đi!

Liên tục dụng hình tra khảo nhưng bản thân cũng cắn chặt răng không dám hé một lời, nguyên lai tưởng rằng rất nhanh bị định án, không nghĩ tới hôm nay Nhiếp Cường thiếu gia sẽ đích thân thẩm vấn!

Nhiếp Cường thiếu gia là con trai tộc trưởng, thiên phú cực cao lại là người nổi bật trong đám thanh niên bằng tuổi, dĩ nhiên là người thừa kế thứ nhất của gia tộc, chấp pháp đội hiện tại tựu do hắn chưởng quản!

"Nghe lời này, bằng tu vi ngươi Dưỡng Khí cảnh trung kỳ có thể đả thương Nhiếp Siêu chỉ với một chiêu, tuyệt chiêu rất lợi hại nha, Nhiếp Trường Lâm, ngươi và Nhiếp Siêu thực lực ngang nhau, đều là Dưỡng Khí cảnh đỉnh phong, đi qua thử 'Cao thủ' thấp hơn người hai cấp bậc này xem!"

Nhiếp Cường điểm nhẹ lấy tay vịn của ghế, phát ra thanh âm "Đát đát", thuận miệng phân phó một câu.

"Tuân mệnh!" Một thanh niên từ trên chỗ ngồi đứng lên, liếc nhìn Nhiếp Triêu Tinh quỳ trên mặt đất, cười hắc hắc lộ ra vẻ dữ tợn "Thiếu gia, tại hạ có một yêu cầu hơi quá đáng!"

"Nói!" Nhiếp Cường thản nhiên nói.

"Ta là người ra tay không phân nặng nhẹ, vạn nhất đem tiểu tử này đánh chết, kính xin thiếu gia không nên trách tội!" Nhiếp Trường Lâm chậc chậc lưỡi, nắm đấm xiết lại phát ra âm thanh "Xoẹt zoẹt~

xoẹt zoẹt~" giòn vang.

"Có thể, nếu như ngươi đánh chết hắn, đã sẽ báo lên trên là hắn không có tuyệt chiêu gì và cũng không lợi hại, tất cả lời nói trước kia đều là nói dối, nói như vậy, chẳng những hắn chết, tất cả người trong chi nhánh đều phải chịu trừng phạt!" Nhiếp Cường nói.

"Hắc hắc, vậy là tốt rồi!" Nhiếp Trường Lâm lần nữa nở nụ cười, đưa tay phải về phía trước, đem Nhiếp Triêu Tinh nhấc lên "Tiểu tử, đem tuyệt chiêu của ngươi ra sử ta đi, cho ta xem người lợi hại đến mức nào!"

"Ta..." Nhiếp Triêu Tinh không nghĩ tới Nhiếp Cường phái dám kêu người động thủ với mình, sắc mặt lập tức trở nên vàng như nến.

Chính mình nào có tuyệt chiêu gì, Nhiếp Siêu là do Nhiếp Vân đả thương đấy, nếu thật sự phải cùng tên Nhiếp Trường Lâm này động tay chân, bản thân chết chắc là điều không thể nghi ngờ!

"Như thế nào? Phải chăng sợ đánh chết ta? Ngươi đã tự tin như vậy, ta đây tựu động thủ trước vậy!"

Thấy ánh mắt hắn khủng hoảng, Nhiếp Trường Lâm thét một tiếng dài, trực tiếp ra tay!

Răng rắc!

Còn chưa kịp phản ứng, Nhiếp Triêu Tinh tựu kêu thảm một tiếng, xương cốt cánh tay phải hoàn toàn vỡ vụn.

"Ồ? Tuyệt chiêu ngươi đâu? Thật sự nếu không thi triển ra, ta liền đem tứ chi toàn thân ngươi bóp nát, sau đó lại chậm rãi giết chết, dù sao thiếu gia đã nói, cho dù giết ngươi cũng không sao cả!"

Một chưởng đánh nát xương cốt cánh tay Nhiếp Triêu Tinh, Nhiếp Trường Lâm khóe miệng nhếch lên, bàn tay lần nữa giơ cao, mắt thấy một trảo nữa sắp hạ xuống.

"Thiếu gia, ta sai rồi, bỏ qua cho ta đi..."

Chứng kiến loại cục diện này, Nhiếp Triêu Tinh còn không biết mình sẽ chết sao, lập tức không do dự nữa, "Phù phù" thoáng một phát quỳ rạp xuống đất, dùng sức dập đầu.

Hung ác vô cùng, người thừa kế thứ nhất Nhiếp Cường hiển nhiên so Nhiếp Vân ác hơn nhiều lần, Tử Ngọ Ma Cốt Kình cho dù khó chịu hơn nữa, cố gắng chịu đừng rồi cũng trôi qua, nếu mà chết rồi thì thực tựu không còn còn gì nữa...

"Ngươi sai rồi? Ngươi làm sai chỗ nào? Vì bảo vệ tài sản gia tộc không nghĩ đến bản thân, vì đại nghĩa ra tay, là tấm gương tốt cho các thành viên chấp pháp đội! Nhiếp Trường Lâm, ngươi phải cẩn thận, Nhiếp Triêu Tinh chỉ là chưa kịp chuẩn bị mà thôi, một khi chuẩn bị xong, ngươi tựu nhận lấy xui xẻo a!"

Nhiếp Cường trên mặt lộ ra vẻ nghiền ngẫm.

"Vâng, thiếu gia, ta sẽ đem hết toàn lực ra đấy... Hắc hắc!" Nhiếp Trường Lâm lần nữa cười cười đi tới.

"Thiếu gia, là ta sai rồi, ta trước đó đã nói dối, sự tình là như thế này đây, ta cùng Nhiếp Siêu thiếu gia đi đến chi nhánh Nhiếp Thiên ban bố xử phạt làm cho..."

Nhiếp Triêu Tinh lúc này hiển nhiên không dám giấu diếm, lập tức liền đem Nhiếp Vân ra tay như thế nào, chính mình như thế nào trúng Tử Ngọ Ma Cốt Kình, đem toàn bộ sự tình kể ra thật chi tiết.

"Tử Ngọ Ma Cốt Kình? Thú vị, thú vị, không nghĩ tới một tên phế vật ở ngoại môn chi nhánh, lại có thủ pháp kỳ diệu như vậy!" Nghe xong lời kể của Nhiếp Triêu Tinh, Nhiếp Cường cười nhạt một tiếng từ chỗ ngồi đứng lên, nhìn xung quanh hỏi "Chuyện này các ngươi thấy thế nào?"

"Cái tên Nhiếp Vân này chẳng những không tuân thủ mệnh lệnh xử phạt của gia tộc, rõ ràng còn dám đánh tổn thương nội môn đệ tử, uy hiếp chấp pháp đội viên, đã làm trái với gia quy, có lẽ trực tiếp xử tử!" Trong đại sảnh một thanh niên áo xám đứng lên, hung dữ nói.

Chấp pháp đội phái chủ chiến, Khí Hải đệ tứ trọng đỉnh phong cường giả, đội phó Nhiếp Ngân!

"Trực tiếp xử tử hắn ta thấy là nhẹ với hắn a, dám ngang nhiên khiêu khích uy nghiêm gia tộc, nên bắt hắn trói trên Hình Pháp đài, trên đài chuẩn bị một cái roi da, mỗi người trên gia tộc đều tới quất hắn vài roi, răn đe!"

Lại một thanh niên đứng lên, cười một tiếng âm hiểm.

Chấp pháp đội hình pháp người chấp hành, đội phó Nhiếp Liêu.

Nhiếp Ngân, Nhiếp Liêu hai người này đều mưu mô xảo nguyệt độc ác khôn lường, hai người bọn họ vừa mới mở miệng Nhiếp Triêu Tinh tựu nghe được toàn thân phát run, không dám thở mạnh.

"Chi nhánh Nhiếp Thiên bất kể thế nào mà nói đã từng làm gia tộc chúng ta vinh dự đạt được Lạc Thủy kim thuẫn, nếu như trực tiếp xử phạt bọn hắn, có thể lại để cho các chi nhánh khác trong tộc nói chúng ta quá lạnh lùng băng giá a?"

"Cái gì trái tim băng giá, Nhiếp Khiếu Thiên đã trở thành sự sỉ nhục của gia tộc, cái tên Nhiếp Vân dám cả gan làm loạn, xem thương tộc quy, nên giết chết! Nếu không đội chấp pháp chúng ta còn gì tôn nghiêm? Tộc quy còn có ý nghĩa gì?"

Vừa nghe Nhiếp Liêu lập tức lên tiếng ngắt lời.

"Tốt rồi, không nên cãi nhau, Nhiếp Ngân, Nhiếp Liêu giao cho các ngươi đi làm, tên Nhiếp Vân chẳng những vi phạm lệnh xử phạt của gia tộc, còn dám tổn thương nội môn, chấp pháp đệ tử, quả thực tội ác tày trời, lẽ ra trực tiếp xử tử! Bất quá, dù sao hắn cũng là người thừa kế Lạc Thủy kim thuẫn, có được đặc quyền miễn chết của gia tộc, các ngươi đi qua đó tùy tiện gây một chút phiền toái, tốt nhất có thể nhắm trúng hắn nổi giận, làm ra sự tình quá kích, đến lúc đó, cho dù có Lạc Thủy kim thuẫn cũng không cách nào cứu hắn!"

Nhiếp Cường khoát tay áo, phân phối cho thuộc hạ.

"Vâng, thiếu gia!" Nghe được thiếu gia thuận miệng nói ra một kế, lại để cho sự tình trở nên vô cùng đơn giản, Nhiếp Ngân, Nhiếp Liêu trong mắt đồng thời lóe lên một tia hưng phấn.

------oOo------

Chương 29: Chấp pháp đội tới

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Vốn cho là cần đến một tuần, không nghĩ vẫn chưa tới ba ngày, Linh Tê Luyện Thể Quyết đã đại thành cảnh giới tầng thứ nhất!"

Gào thét một tiếng, Nhiếp Vân từ trong thùng gỗ nhảy ra ngoài.

Cùng phụ thân trao đổi xong, hắn trở về phòng lợi dụng thuần khiết đan hỏa đem Đế Liên hoa và các loại dược liệu tốt khác đã chuẩn bị luyện chế nước thuốc, bỏ vào thùng gỗ.

Luyện chế đan dược thì vô cùng phức tạp, còn nước thuốc lại rất đơn giản, không đến nửa nén nhang thùng gỗ lớn đã chứa tràn đầy nước thuốc màu xanh, vừa ngửi được mùi thước, đã cảm thấy huyết dịch toàn thân tuần hoàn nhanh hơn, cơ bắp hưng phấn run rẩy.

Tiến vào thùng gỗ vận chuyển Linh Tê Luyện Thể Quyết, nguyên lai tưởng rằng dùng Đế Liên hoa luyện chế nước thuốc ngâm, cần một tuần mới có thể tu luyện tới tầng thứ nhất đại thành, không nghĩ tới vẫn chưa tới ba ngày đã thành công rồi!

Mặc dù đã tu luyện qua một lần, tránh khỏi được rất nhiều đường quanh co, nhưng nhanh như luyện tầng thứ nhất Linh Tê Luyện Thể Quyết đại thành, Nhiếp Vân cảm thấy là có liên quan đến vô danh pháp quyết!

Vô danh pháp quyết không ngờ cũng rèn luyện thân thể, cùng với hiệu quả của Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất rất nhiều điểm tương đồng!

"Linh Tê Luyện Thể Quyết đại thành,【 Cửu Chuyển Niết Bàn Công 】cũng có tiến bộ, mặc dù còn chưa đạt tới đệ tứ trọng trung kỳ, nhưng thực sự còn không xa!"

Khí Hải tu luyện giả, tiến cấp thật sự rất khó, giống như leo đến đến chín tầng mây, Nhiếp Vân mới tiến vào đệ tứ trọng không đến ba ngày, liền tến gần đến bậc trung kỳ, chuyện này truyền ra ngoài tuyệt đối sẽ hù chết người!

"Cửu Chuyển Niết Bàn Công đạt tới Khí Hải đệ tứ trọng đỉnh phong chỉ sợ tựu muốn tiến hành Niết Bàn lần thứ nhất, thật không biết Niết Bàn lần thứ nhất thực lực về sau sẽ gia tăng bao nhiêu!"

Cửu Chuyển Niết Bàn Công là pháp quyết mình lấy được ở bên trong Thượng Cổ phế tích, pháp quyết cũng không có giới thiệu, thông tin, cấp bậc rõ gàng , về phần cái gọi là "Hoàng tộc thượng phẩm" cũng là mình tùy ý định ra!

Tại sao hắn lại có thể định ra cấp bậc này, bởi vì hắn từng tham khảo không ít Hoàng tộc hạ phẩm công pháp, có thể nói không cái nào so sánh được với Cửu Chuyển Niết Bàn Công!

Bộ công pháp này không phải chỉ để cho tốc độ tu luyện nhanh hơn, mà phần quan trọng hơn là cửu chuyển Niết Bàn!

Cửu chuyển Niết Bàn tên như ý nghĩa, tựu là trong quá trình tu luyện sẽ trải qua chín lần tích luỹ khim nghiệm, sau mỗi lần Niết Bàn giống như lột xác, mỗi một lần lột xác thật giống như nhộng biến thành Hồ Điệp, vô luận thực lực, tinh, khí, đều tăng cao!

Kiếp trước đã từng tu luyện bộ công pháp này nên biết rất rõ ràng, nếu như tiếp tục tu luyện đạt tới Khí Hải đệ tứ trọng Chân Khí cảnh đỉnh phong, sẽ trả qua Niết Bàn lần thứ nhất!

Niết Bàn lột xác mặc dù đối với thực lực tiến bộ rất lớn, nhưng thực sự vô cùng nguy hiểm, chỉ cần không cẩn thận một xíu sẽ bị tẩu hỏa nhập ma ngay, mặc dù lúc trước bản thân mình cũng đã trải qua sáu lần lột xác, nhưng đến lần thứ bảy vẫn không dám trùng kích!

"Mặc dù ngay cả liên tục ba ngày không ăn không ngủ, tinh thần thể lực lại không bị ảnh hưởng gì, tu luyện vừa chấm dứt, vừa vặn đi ra ngoài xem sao!”

Nhớ tới sau khi trọng sinh vẫn chưa một ngày nào ngủ ngon, Nhiếp Vân lắc đầu cười khổ.

Hắn hiện tại đã đạt đến thực lực này, việc ăn việc ngủ vẫn còn cần thiết không bỏ đi được, nhưng chi nhánh hiện tại nguy cơ tứ phía, không nhanh chóng tăng cường thực lực căn bản không được ổn!

"Thiếu gia, đội chấp pháp gia tộc đến tìm ngươi! Muốn gặp ngươi tại phòng khách!"

Vừa thay quần áo xong, ý định đi ra cửa, chợt nghe thanh âm của quản gia Nhiếp Trùng ở bên ngoài vang lên.

“Đội chấp pháp? Tựa hồ hơi sớm hơn so với dự định của ta!"

Nghe được bọn hắn tìm đến mình, Nhiếp Vân cũng không cảm thấy kỳ quái, ngược lại cười nhạt một tiếng.

Đem Nhiếp Siêu đánh đến sinh tử không biết, mặc dù dùng Tử Ngọ Ma Cốt Kình bức bách Nhiếp Triêu Tinh không dám khai mình ra, nhưng chuyện này khẳng định không dấu diếm được bao lâu, nguyên lai tưởng rằng có thể kéo dài mười ngày nửa tháng, không nghĩ tới nhanh như vậy, mới chỉ qua bốn ngày đối phương đã tìm tới tận cửa rồi.

Tại Phòng khách ở trung tâm của chi nhánh, đi theo sau lưng Nhiếp Trùng, chỉ chốc lát đã đi tới đại sảnh.

Tiến vào đại sảnh mới nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân lập tức híp mắt…

Giữa đại sãnh, bên trên hai thanh niên ngồi ngay vị trí chủ toạ, bên dưới là là một vài đệ tử trong đội chấp pháp, cưới cùng mới là mẫu thân.

Đây là phòng khách chi nhánh Nhiếp Thiên, chủ toạ là nơi chủ nhân

mới có tư cách ngồi, mặc dù lại người có thân phận qua tới bái phỏng, cũng chỉ có thể ngồi ở vị trí của khách, những người này trực tiếp ngồi ở vị trí chủ toạ, lại để cho mẫu thân ngồi ở chổ ngồi của khách, rõ ràng muốn thị uy a.

"Ngươi tựu là Nhiếp Vân? Sự việc Nhiếp Siêu bị thương, cần người nhanh chóng theo chúng ta về điều tra, nếu để chậm trễ coi chừng mạng chó của ngươi!"

Nhiếp Vân vừa bược vào phòng, một thanh niên tựu đứng dậy lên tiếng rống to.

"Chấp pháp đội muốn hành xử cần phải có thủ lệnh của trưởng lão gia tộc, con ta đừng nói không có phạm sai gì, mặc dù phạm sai lầm, thân là người thừa kế Lạc Thủy kim thuẫn, các ngươi cũng không có tư cách nói như vậy!"

Nhiếp Vân còn chưa nói lời nói, mẫu thân Nhiếp Linh ngược lại đã phát hỏa, đứng dậy, hất ống tay áo lên.

Lạc Thủy kim thuẫn không chỉ là biểu tượng vinh dự lại mà còn là bùa hộ mệnh, Nhiếp Vân là người thừa kế duy nhất kim thuẫn, đội chấp pháp cho dù muốn bắt hắn cũng phải cầm trong tay lệnh của trưởng lão, phải có bằng chứng rõ gàng thì mới có thể xin lệnh từ trưởng lão, ở đâu ra vừa thấy mặt đã nói như vậy, cũng quá kiêu ngạo đi à nha!

"Làm càn!" Người thanh niên này lập tức rống lên, hung hăng càn quấy vô cùng: "Đội chấp pháp chúng ta làm việc, không liên quan tới tiện nhân như ngươi nói nhảm? Hừ, ta nhìn ngươi nhất định là người đồng lõa, lát sau cùng mang đến chấp pháp đội, nếu biết khôn nhận tội thì tránh được nổi đâu xác thịt, còn không thì chúng ta có hàng vạn phương pháp bắt người nhận tội, cho ngươi sống không bằng chết!"

"Sống không bằng chết? Ngươi nói để cho ai sống không bằng chết?"

Đối với Nhiếp Vân mà nói gia đình chính là của mối quan tâm nhất của hắn!

Kiếp trước không cách nào bảo hộ thân nhân, cuối cùng tất cả đều ly khai, trở thành việc hối tiếc cả đời, kiếp này trọng sinh, Nhiếp Vân vô cùng quý trọng thân tình, nghe được người thanh niên này rõ ràng nhục mạ mẹ của mình, chỉ hươu bảo ngựa, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

"Nói nhảm đương nhiên là ai người và mẫu thân của người, như thế nào, ngươi chẳng lẽ dám chất vấn quyết định của đội chấp pháp, chống đối mệnh lệnh của gia tộc? Đồ súc sinh không biết sống chết, ngươi cùng tiện nữ kia lập tức quỳ xuống nhận lỗi có lẽ được khoan dung, nếu không chết không có chỗ chôn!"

Thanh niên cười lạnh liên tục, trong mắt hiện lên một đạo ý hung ác.

"Ngươi nói ai là tiện nhân?" Nhiếp Vân xém chút nữa nổ tung cả ngực.

"Đương nhiên là Nhiếp Linh, là mẹ của ngươi..."

Thanh niên chỉ hướng mẫu thân Nhiếp Vân, bất quá lời còn chưa nói hết, lại đột nhiên cảm thấy ngón tay tê rần, "Răng rắc! Răng rắc!" Hai tiếng giòn vang, cả bàn tay và cả ngón tay toàn bộ nát vụn.

"Ah..." Người thanh niên kêu thảm một tiếng, sau đó nhịn không được lên tiếng thì thào "Ngươi dám đối với ta động thủ, quả thực tội ác tày trời, chẳng những ngươi phải chết, toàn bộ ngươi trong chi nhánh đều phải chết..."

"Tội ác tày trời? Đều phải chết? Ha ha, ngươi trước hết lo cho bản thân ngươi đi rồi nói sau!"

Nhiếp Vân không để ý tới hắn nói nhảm, bàn tay hướng phía dưới nhấn một cái, bỗng thanh niên lập tức điên cuồng gào thét, "Lạch cạch" thoáng một phát thân thể mềm nhũng nằm sát mặt đất như là con nhái bị người ta giẫm bẹp.

Yên tĩnh!

Toàn bộ đại sảnh trải một hồi yên tĩnh!

Chấp pháp đệ tử vô luận đi đến chi nhánh nào đều là hung hăng càn quấy tới cực điểm, xem ra đã quen nhìn người khác cúi đầu khom lưng, nhận tội chịu thua, không có nghĩ đến thiếu niên này dám quang minh chính đại động thủ, tất cả mọi người không kịp phản ứng, cảm thấy thế giới điên đảo, nhanh muốn điên rồi.

"Tốt tốt, chuyện vừa rồi ta đã dùng phương pháp đặc thù ghi chép lại, Nhiếp Vân, ngươi dám đối với chấp pháp đệ tử động thủ, cho dù không có sự việc đã thương Nhiếp Siêu kia, hôm nay cũng khó tránh khỏi tội!"

Nhiếp Liêu ngồi bên trên vị trí chủ toạ không thèm nhìn tới thanh niên nằm rạp trên mặt đất chưa biết sinh tử ra sao, ngược lại đứng dậy nhìn về phía Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

“Khó tránh khỏi tội? Ha ha, đội phó Nhiếp Liêu nói như vậy ta thật không thích nghe a, đúng rồi ta cũng có việc muốn thỉnh giáo ngươi!"

Trước mắt người này, Nhiếp Vân không tiếp tục giữ bộ dạng hung thần lúc nãy, đột nhiên cười nhạt một tiếng, ngữ khí hòa nhã mà hỏi: “Ả tiện tị nữ nhân mẹ của ngươi, gần đây có còn làm kỹ nữ nữa không, một ngày có thể tiếp được bao nhiêu đàn ông?”

------oOo------

Chương 30: Đánh Nhiếp Liêu tơi bời

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Ngươi nói cái gì?"

Nhiếp Liêu nguyên lai tưởng rằng thái độ thiếu niên cải biến sẽ chủ động thừa nhận sai lầm, không nghĩ tới đột nhiên nói như vậy, lửa giận lập tức theo trong lồng ngực phừng lên, tức giận đến độ đầu bốc cả khói, khuôn mặt anh tuấn vặn vẹo đến độ không nhận ra.

Lời này vũ nhục hắn cũng là mà thôi, mắng hắn mẹ là kỹ nữ, làm sao có thể nhẫn xuống dưới!

Tục ngữ có câu “Hoạ không để con gánh, nhục không để cha mẹ chịu!” Nhiếp Vân vậy mà nói mẫu thân hắn một ngày có thể tiếp bao nhiêu đàn ông, làm cho phổi của hắn trực tiếp tức điên!

“Chết cho ta!"

Thét dài một tiếng, Nhiếp Liêu căn bản mặc kệ mọi thứ, hung hăng tung một quyền hướng Nhiếp Vân!

Nhiếp Liêu cùng Nhiếp Ngân đồng dạng, đều là Khí Hải đệ tứ trọng Chân Khí cảnh đỉnh phong thực lực, đột nhiên ra tay chân khí vừa thô vừa to lập tức bao phủ toàn thân Nhiếp Vân!

Bành!

Một quyền đánh trúng mục tiêu!

Bất quá, Nhiếp Vân cũng không như tưởng tượng của hắn là bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, ngược lại nắm đấm Nhiếp Liêu vang lên một hồi "Răng rắc! Răng rắc!" Giòn vang, xương tay rõ ràng toàn bộ vỡ vụn!

"Ah... Điều này sao có thể?"

Không nghĩ tới đối phương chẳng những không bị thương, ngược lại xương tay chính mình vỡ vụn, Nhiếp Liêu la lên một tiếng thê lương, căn bản không thể tin được, ngay tại thời điểm hắn cảm thấy kỳ quái, chỉ thấy thiếu niên lấy từ trong ngực ra một cái huy chương màu vàng nhỏ hơn lòng bàn tay!

Cái huy chương này nhìn giống như một tấm chắn, trên đó có dòng chữ "Lạc Thủy thành đệ nhất danh hiệu!" Bảy chữ to lóng lánh ánh kim, phía dưới điêu khắc huy hiệu cuả liên minh tứ đại gia tộc!

Lạc Thủy kim thuẫn!

Nhiếp Liêu dùng một quyền trực diện đánh vào Lạc Thuỷ Kim Thuẫn!

"Lạc Thủy kim thuẫn là vinh dự cao nhất của phủ thành chủ liên hiệp tứ đại gia tộc Lạc Thủy thành ban bố, đại biểu cho tôn nghiêm Vô Thượng! Nhiếp Liêu, ngươi thân là đệ tử sai vặt trong gia tộc, đội phó đội chấp pháp, vậy mà dám trực tiếp công kích biểu tượng vinh dự này, khiêu khích tứ đại gia tộc cùng thành chủ tôn nghiêm, phạm phải bị tội gì!"

Giơ kim bài lóng lánh Lạc Thủy kim thuẫn, Nhiếp Vân đi về phía trước một bước, khí thế làm cho người ta sợ hãi!

Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất đại thành, có thể ngăn cản Khí Hải tầng thứ năm Xuất Thể cảnh đỉnh phong cường giả toàn lực công kích mà không bị tổn thương, Nhiếp Liêu chẳng qua là đệ tứ trọng đỉnh phong, đừng nói một quyền đánh vào Lạc Thủy kim thuẫn, cho dù đánh vào người cũng không cách nào tổn thương hắn mảy may!

"Ngươi..."

"Ta đã đem chuyện vừa rồi toàn bộ ghi chép lại rồi, ngươi đường đường là đội phó đội chấp pháp gia tộc, coi rẻ tôn nghiêm tứ đại gia tộc, ngang nhiên ra tay đối với người cầm Lạc Thủy kim thuẫn, mưu toan kích vỡ Kim thuẫn, tội ác tày trời, tội lỗi chồng chất, hôm nay, ta tựu thay gia tộc loại bỏ tên bại hoại như người, răn đe người khác!"

Nhiếp Vân căn bản không để cho hắn cơ hội nói chuyện, lần nữa đi về phía trước một bước, bàn tay lớn chưởng một trảo tới Nhiếp Liêu!

“Ngươi, ngươi dám tính kế ta..."

Lạc Thủy kim thuẫn là đại biểu vinh dự cùng tôn nghiêm, cho dù thống lĩnh hoàng triều cấm quân, công nhiên phá hư, cũng chịu hình phạt nghiêm khắc, hiện tại Nhiếp Liêu chính là như vậy, biết rõ ràng bị đối phương tính kế, bất luận cái gì cũng không nói nên lời!

"Ha ha!"

Không để ý tới tiếng gào thét của hắn, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, chân khí trên người lập tức tuôn ra, trên không trung hình thành một cái bàn tay lớn liền hướng Nhiếp Liêu chưởng tới!

Khí Hải đệ tứ trọng Chân Khí cảnh dựa theo đạo lý không có khả năng để cho chân khí Xuất Thể, nhưng với loại chuyện lặt vặt này lão quái vật hai đời Nhiếp Vân đã quá quen thuộc rồi, không cần tuân thủ cái định luật này!

Mạc dù có thể xuất thể công kích, cũng không giống đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh cường giả, có thể đả thương người khác đến trăm mét, tối đa chỉ có thể ba mét, bất quá gần như vậy đã là quá đủ rồi, chưởng phong gào thét, chân khí hình thành bàn tay đột nhiên xuất hiện, lập tức liền đem Nhiếp Liêu ép thành bánh chưng!

"Răng rắc! Răng rắc!"

Một trảo tấn công Nhiếp Liêu, Nhiếp Vân không có chút lưu tình, chợt nghe lần nữa hai tiếng giòn vang!

"Dừng tay!"

Chứng kiến diễn cảnh như thế, chủ vị bên trên Nhiếp Ngân rốt cuộc ngồi không yên, vội đứng dậy, hét lớn một tiếng, nhảy tới hướng Nhiêp Vân đang đứng tung trảo đở.

"Ta trừng trị bại hoại gia tộc, đội phó Nhiếp Ngân tựu ra tay cứu giúp, chẳng lẽ gia tộc chấp pháp đội cứ như vậy bao che lẫn nhau sao?"

Không để ý tới công kích của đối phương, cổ tay Nhiếp Vân khẽ đảo bàn tay cầm Lạc Thủy kim thuẫn tùy ý nghênh đón chưởng của Nhiếp Ngân, đồng thời cái tay còn lại, lần nữa đánh một chưởng vào Nhiếp Liêu.

Phù phù!

Nhiếp Liêu té trên mặt đất, thân thể như là một đống bùn nhão.

Hắn lúc này, toàn thân xương cốt không còn chổ nào lành lặng, Khí Hải cũng bị chấn nát chân khí tản mạn khắp nơi, so với Nhiếp Siêu trước đây còn thảm hơn!

Về phần vừa rồi Nhiếp Ngân ra tay giải cứu Nhiếp Liêu, chứng kiến Lạc Thủy kim thuẫn ngăn tại trước mặt, tức giận đến quay người lại cứ thế mà từ không trung lui trở về, đứng tại nơi nghiêng người tức giận đến oa oa mắng bậy, không còn biện pháp nào.

Chỉ cần một công kích nữa hướng vào Lạc Thủy kim thuẫn, đối phương khẳng định có lợi a, đến lúc đó vốn có lý cũng nói không ra lời rồi!

"Nhiếp Vân, xem như ngươi lợi hại!"

Một lát sau, Nhiếp Ngân ngăn cản cảm xúc nổi giận, lần nữa nhìn về phía thiếu niên ở trước mặt, trong mắt không còn khi dễ hắn nữa.

Nghĩ đến nhóm người mình đang chiếm thế thượng phong, không nghĩ đến tên thiếu niên này chỉ là mắng Nhiếp Liêu một câu, xuất ra Lạc Thủy kim thuẫn, liền đem thế cục chuyển biến tới loại tình huống hiện tại, coi như mình đem hắn báo cáo lên gia tộc, cũng vô dụng ah!

Tên thanh niên thứ nhất bị đánh gần chết, dám cả gan nhục mạ mẫu thân kẻ có được Lạc Thủy kim thuẫn, bản thân tựu đã phạm tội, bị đánh là chuyện rất bình thường, về phần Nhiếp Liêu... chỉ cần một tội danh dám khiêu khích tứ đại gia tộc, phủ thành chủ là có thể lại để cho hắn không cách nào cứu nổi!

“Ta lợi hại a? đội phó Nhiếp Ngân những quá lời rồi, ta chỉ là cố gắng giữ gìn danh dự gia tộc, không dám kể công!" Nhiếp Vân nghiêm túc nói ra.

"Ngươi..."

Nhiếp Ngân giận đến sắc mặt đỏ lên, thiếu chút nữa xông tới.

"Ai đúng rồi, đội phó Nhiếp Ngân, các ngươi lúc này đến chi nhánh chúng ta cần làm chuyện gì? Trước đó ngươi nói cần điều tra sự tình Nhiếp Siêu bị thương, đến cùng là chuyện gì? Nhiếp Siêu bị thương thật a? Như thế nào lại bị thương? Ngày đó sau khi hắn nhận tiền rồi rời khỏi đây vẫn còn rất sảng khoái a..." Nhiếp Vân gặp sự tình không sai biệt với tính toán lắm, nên thu tay lại rồi đột nhiên mở miệng, trên mặt lộ ra vẻ mặt thắc mắc như mình là người vô tội, căn bản giống như chưa nghe nói qua chuyện Nhiếp Siêu bị thương này.

"..." Chứng kiến Nhiếp Vân như vậy, mẫu thân Nhiếp Linh cùng quản gia Nhiếp Trùng liếc mắt nhìn nhau, từng người xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, im lặng không nói nên lời.

Cái này diễn cũng quá đạt à nha! Nếu như không phải hai người tận mắt nhìn thấy hắn đánh Nhiếp Siêu sinh tử không biết, mà chỉ nhìn qua lời nói và cách hắn biểu lộ, phải thật là tin tưởng a, hắn quá gian xảo rồi!

"Nhiếp Vân, ngươi đừng ở đây giả vờ giả vịt nữa! Sự việc Nhiếp Siêu lòng dạ ngươi biết rõ, ở chỗ này ngươi giả vờ vô tội có ai tin?" Chứng kiến thiếu niên giả vờ như vậy, Nhiếp Ngân lần nữa tức giận đến khẽ run rẩy, hét lớn một tiếng.

"Giả vờ giả vịt?" Nhiếp Vân tức giận ưng biến "Đội phó Nhiếp Ngân, ta là một ngoại môn đệ tử có tôn nghiêm, ngươi vì sao lại vu khống ta, vũ nhục ta trong khi ta hoàn toàn trong sạch, ta cùng với ngươi công bình quyết đấu!"

"Quyết đấu..." Nghe được lời này từ Nhiếp Vân, Nhiếp Ngân liếc nhìn thoáng qua thân xác nát bét của Nhiếp Liêu trên mặt đất, không tự chủ được run rẩy thoáng một phát.

Cùng hắn quyết đấu, đây không phải là bản thân không biết sống chết ư!

"Như thế nào? Không muốn quyết đấu? Không quyết đấu cũng được, ngươi phải chứng minh ta trong sạch, ngày đó Nhiếp Siêu cùng Nhiếp Triêu Tinh cầm trong tay lệnh xử phạt đi vào chi nhánh chúng ta, chi nhánh chúng tựu không dám nói lời nào, đưa một vạn

lượng bạch ngân cho hắn đem đi, còn phần về sau chuyện gì xảy ra, chúng ta một điểm cũng không biết..."

Nhiếp Vân đem sự tình nói ra.

“Chưa nói lời nào liền xuất ra một vạn lượng bạch ngân? Hừ, Nhiếp Vân, ngươi nghĩ mặt mình mạ vàng a, ngươi cho rằng ta không biết hoàn cảnh hiện tại của chi nhánh các ngươi a? Đừng nói một vạn lượng, chỉ cần người có thể xuất ra năm ngàn lượng, ta Nhiếp Ngân lập tức dập đầu trước ngươi a”

Nhiếp Ngân lên tiếng quát!

------oOo------

Chương 31: Tiền này của ai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chi nhánh Nhiếp Thiên năm đó bị buộc phải ly khai khỏi gia tộc, năm đó cái gì cũng không mang theo, có thể có cơ nghiệp hiện tại cũng đều là nhờ công lao mẫu thân Nhiếp Vân, toàn bộ gia sản cộng lại chỉ sợ cũng chỉ bảy tám ngàn lượng, vốn lưu động cũng không vượt qua hai ngàn lượng!

Chính là bởi vì những tin tức này cũng không phải là bí mật gì, nên ngay sau khi Nhiếp Siêu đả thương Nhiếp Vân liền vận dụng quan hệ của mình chế định ra lệnh xử phạt một vạn lượng bạch ngân!

Một vạn lượng chi nhánh bọn hắn khẳng định không cầm ra được, đến lúc đó chỉ có thể ngoan ngoãn giao ra Lạc Thủy kim thuẫn...

Mặc dù chuyện này Nhiếp Ngân trước đó không nói ra, nhưng cũng biết một ít, chỉ là nghĩ tới Nhiếp Siêu sau khi trở về liền chìm vào đời sống thực vật, Nhiếp Triêu Tinh giao tiền ra và nhận tội, khiến cho mình cũng có chút khó hiểu.

Hôm qua sau khi Nhiếp Cương thiếu gia tự mình thẩm vấn, Nhiếp Triêu Tinh thừa nhận sai lầm, chính mình giờ mới xác định lại chi

nhánh của Nhiếp Vân căn bản là một phân tiền cũng không có!

Nếu như hắn có một vạn lượng sao còn mạo hiểm đắc tội với đội chấp pháp, trực tiếp động thủ đả thương nội môn đệ tử?

Cũng bởi vì trong nội tâm có cái này dựa vào, Nhiếp ngấn nghe được thiếu niên nói như thế "Vô sỉ", mới nhịn không được giận tím mặt, lên tiếng rống to.

"Ngươi nói cái gì? Ta có thể xuất ra năm ngàn lượng ngươi sẽ dập đầu trước ta?"

Nhiếp Vân không nghĩ tới đối phương đột nhiên lại nói ra một câu như vậy, nhìn chằm chằm hỏi.

"Đúng vậy, chỉ cần ngươi có thể xuất ra năm ngàn lượng, chẳng những ta dập đầu mà còn tất cả người trong đội chấp pháp này đều dập đầu trước ngươi, hơn nữa lập tức rời đi, không làm khó ngươi nữa! Bất quá, nếu ngươi không cầm ra được, thì nhất định phải dập đầu trước chúng ta, hơn nữa ngoan ngoãn theo chúng ta về tiếp nhận trừng phạt!"

Trong nội tâm đã nhận định rằng chi nhánh Nhiếp Thiên không có tiền, Nhiếp Ngân cho rằng đối phương nói như vậy, là cố ý giả vờ giả vịt, cười lạnh một tiếng.

"Tốt, lời ngươi đã nói ra..., nhưng chẳng lẽ những người này cũng đồng ý với quan điểm này của hắn?”

Nhiếp Vân dùng đá thủy tinh ghi lại toàn bộ lời nói và hình ảnh trước mặt

"Chúng ta cùng tiến thối với đội phó Nhiếp Ngân!"

"Quyết định của Đội phó tựu là của chúng ta, như thế nào, phải chăng người sợ hãi? Có bản lĩnh mượn ra năm ngàn lượng bạc trắng ah!"

"Ha ha, nếu chỉ có chút ít tiền mà người cũng không thể cầm ra, vậy thì lời nói trước đó ngươi nói đã đưa ngân lượng cho Nhiếp

Siêu, Nhiếp Triêu Tinh là nói láo, lúc đó không cần Thẩm Phán, ngươi chắc chắn đã phạm phải tội danh đả thương nội môn đệ tử và chấp pháp đệ tử.”

Mấy tên chấp pháp đệ tử đồng thời đứng lên, liên tiếp phát ra tiếng cười lạnh.

Bọn hắn gặp Nhiếp Vân không lập tức lấy tiền, ngược lại hỏi bọn hắn lời nói, đều nhận định lòng hắn hư rồi, lập tức hào không che đậy lối ra châm chọc.

"Tốt, một lời đã định..." Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên cảm thấy ống tay áo xiết chặt, quay đầu nhìn lại chỉ thấy mẫu thân Nhiếp Linh sắc mặt tái nhợt nhìn về phía chính mình kéo kéo tay áo mình.

"Vân nhi, mẹ thực xin lỗi ngươi..."

"Làm sao vậy mẹ?" Bổng gặp vẻ mặt này của mẫu thân, Nhiếp Vân lại càng hoảng sợ.

Nhiếp Vân còn tưởng rằng mẫu thân bị thương, ngón tay điểm lên trên cổ tay nàng, phát hiện không có bất cứ vấn đề gì, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

"Ngươi đưa cho Tiểu Phượng một vạn năm ngàn lượng bạc trắng nhờ nàng đưa ta, ta... ta ngày hôm qua dùng toàn bộ cho cửa hàng và chi tiêu của chi nhánh... Hiện tại đã không có tiền!" Nhiếp Linh sắc mặt khó coi nói.

Hiện tại mẫu thân hắn tưởng rằng hắn cùng đối phương đánh cuộc là dựa vào số ngân lượng hắn để lại cho Nhiếp Hiểu Linh mấy ngày hôm trước, nhưng ai ngờ hôm qua cửa hàng của chi nhánh xuất hiện khủng hoảng tài chính, tạm thời đã dùng tạm hết số ngân lượng đó, hiện tại đùng noia trong nhà có thể lấy ra năm ngàn mà ngay cả một ngàn cũng không có!

Nhi tử sở dĩ vì vậy mà thua cược, chẳng phải chính mình hại hắn sao?

"Ha ha, lộ chân tướng a, không đưa tiền ra được vậy coi như người nói láo a, nhanh lên theo chúng ta về điều tra! Đường đường là người thừa kế Lạc Thủy kim thuẫn, đừng nói là tiểu nhân nói không giữ lời a!"

Nhiếp Ngân cất tiếng cười to.

Vừa rồi Nhiếp Vân đưa Lạc Thủy kim thuẫn ra để cho vô cùng khó xử, hiện tại nói ra lời này, thật sự là quá sung sướng!

“Mẹ.., ngươi quá lo lắng rồi..."
Chứng kiến mẫu thân như vậy, Nhiếp Vân mới nhớ tới sự tình trước đó, bất đắc dĩ nở một nụ cười.

Tiện tay lừa gặt một tí tiền của Nhiếp Liễu, bản thân hắn cũng quên mất, không nghĩ tới mẫu thân hắn vẫn còn nhớ, lại còn tưởng rằng đó là số tài sản lớn.

"Không phải là số tiền ấy, ta có rất nhiều..."

Nhiếp Vân nói xong liền thò tay vào trong ngực, tiện tay lấy ra từng thỏi vàng, chỉ chốc lát đã xuất ra năm thỏi vàng!

Một thỏi vàng mười cân giá trị là một ngàn lượng bạc, tổng cộng xuất ra năm thỏi tức tổng giá trị là năm ngàn lượng bạc!

Nhiếp Vân lấy chúng ra từ đan điền, cố ý giả bộ lấy ra từ trong lòng ngực, chính là vì che dấu tai mắt người khác.

“Thỏi ... vàng?"

"Năm thỏi vàng, tức năm ngàn lượng bạc trắng..."

"Điều đó không có khả năng, năm thỏi vàng tựu 50 cân, quần áo hắn như thế nào chịu đựng được, cái này nhất định là đồ giả..."

Mọi người đội chấp pháp nguyên lai tưởng rằng Nhiếp Vân lần này hắn thua cược, không nghĩ tới hắn có thể xuất ra năm thỏi vàng, sắc mặc tất cả đều chuyển sang xám, oa oa gọi bây.

“Đồ giả? Ha ha, vậy cái này có phải thật hay không?"

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân tiện tay ném ra mấy tấm ngân phiếu.

Những... ngân phiếu này từng cái đều có mệnh giá rất lớn a, một tấm một vạn lượng, rõ ràng có sáu tấm!

Trọn vẹn sáu vạn lượng bạc!

“Những tấm ngân phiếu này đều là thật, nếu các ngươi không tin có thể đi tra, nếu như ngay cả ngân phiếu cũng hoài nghi, ta đây thực hoài nghi lời các ngươi nói trước đó, đều là nói láo : đánh rắm rồi!"

Đem ngân phiếu thu lại, Nhiếp Vân nhàn nhạt nói ra.

Số ngân phiếu này là do hắn cướp từ trên tay Nhiếp Vũ và vàng thỏi này là số tiền còn dư lại sau khi hắn bán đấu giá thành công công pháp tại đấu giá hội.

"Vàng thỏi, sáu vạn lượng bạc, ngươi... Tại sao có thể có nhiều tiền như vậy!"

Nhìn thấy toàn bộ số thỏi vàng và ngân phiếu, Nhiếp Ngân cùng chấp pháp đệ tử tất cả đều choáng váng!

Nói vàng thỏi có thể là giả, nhưng mấy cái ngân phiếu này đều có chữ ký và con dấu của Phúc Vận tiền trang chắc chắn không thể giả a!

Phải biết rằng ở bên trong Phúc Vận tiền trang cũng có không ít tài sản của Nhiếp gia, nếu như nói những...tờ ngân phiếu này là giả, há không phải nói tiền của gia tộc mình đều không nhận,chối bỏ rồi hả?

"Nhiếp Vân, xem như ngươi lợi hại, chúng ta đi!"

Hít sâu một hơi, Nhiếp Ngân biết rõ chuyện ngày hôm nay, nhóm người mình đã bại, chỉ biết cắm mặt xuống mặt đất, lập tức hất tay lên bước nhanh ra ngoài.

"Ai, không phải vừa rồi nói dập đầu tại đây a? Như thế nào đã quên?"

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, ngăn mọi người lại.

"Hừ, đời người chưa biết thế nào, 30 chưa gọi là tết, 60 chưa gọi là lành. Sao không tự biết thân biết phận mình ép người khác đến đường cùng như vậy!" Nhiếp Ngân hất tay lên, hàm răng cắn khanh khách rung động.

"Biết thân biết phận? Ha ha, hình như là các ngươi nên nhìn lại chính mình đấy! Như thế nào, những lời trước đó đều là: đánh rắm a?" Nhiếp Vân không để ý tới sự uy hiếp của đối phương, nhàn nhạt nói ra.

"Ngươi..."

Trên trán gân xanh nổi lên, Nhiếp Ngân niết nắm đấm kêu "Khanh khách!"

"Vân nhi, ta thấy như vậy được rồi..."

Mẫu thân hắn Nhiếp Linh chứng kiến đối phương như vậy, sợ gây lớn chuyện hơn, lần nữa khẽ kéo nhẹ ống tay áo Nhiếp Vân một phát.

"Tốt, mẫu thân ta đã lên tiếng, các ngươi đi đi, về sau có việc gì cũng đừng tới đây, không có việc gì càng đừng tới đây, ta sợ ta nhất thời nhịn không được bắt các ngươi quỳ xuống, vậy thì không thú vị a..."

Gặp mẫu thân mở miệng, Nhiếp Vân tùy ý khoát tay áo.

Kỳ thật nếu không phải sợ mẫu thân lo lắng, Nhiếp Thiên Căn bản sẽ không làm khó mấy tên chấp pháp đệ tử mà thôi, đổi lại với tính cách kiếp trước dám gây phiền toái cho hắn, hắn liền không ngại giết không chừa một mống!

Đương nhiên, mẫu thân vi chi nhánh vất vả nhiều năm như vậy,

chính mình không muốn nàng lại lo lắng hãi hùng, đành phải dùng cách này để xử lý nhẹ nhàng.

"Đi!"

Nhiếp Ngân tuy hận đến tận xương tuỷ, nhưng cũng không biết nên nói cái gì, đành mang theo mọi người rất nhanh rời đi.

"Vân nhi, những số tiền này là sao? Ngươi tại sao có thể có nhiều tiền như vậy, không phải làm cái gì vi phạm tộc quy, đạo nghĩa sự tình à nha..."

Mọi người rời đi, mẫu thân nhìn về phía nhi tử, vẻ mặt lo lắng.

Sợ nhi tử lạc lối gây ra điều xấu, đây mới là vấn đề nàng lo lắng nhất đấy.

"Ha ha, yên tâm đi, những số tiền này đều là quang minh chính đại kiếm được..." Nhiếp Vân lần nữa đổ mồ hôi, nói khoác không biết ngượng miệng.

Số tiền này không phải là lựa gạt thì cũng là đánh bất tỉnh Nhiếp Vũ đoạt lấy, những lời này làm sao có thể cho mẫu thân biết được, nếu nói ra chắc hù nàng chết mất...

"Quang minh chính đại? Như thế nào quang minh chính đại kiếm được? Ta chưởng quản chi nhánh nhiều năm như vậy, đều không thể kiếm được nhiều tiền như vậy, ngươi kiếm được bằng cách nào?"

Mẫu thân tựa hồ không có dễ bị gạt như vậy, tiếp tục hỏi.

"Cái này..." Nhiếp Vân gãi gãi đầu, có chút không thể nói ra.

Hôm trước công pháp thực lực bản thân mình tăng nhanh, che dấu mẫu thân rất dễ, hôm nay chỉ mới có một món tiền nhỏ, sao lại điều tra kỹ vậy?

Nhiếp Vân không biết, kỳ thật cái này là tâm ý của Từ mẫu, nhi tử có tiền đồ mẫu thân tự nhiên rất cao hứng, sẽ không miệt mài truy

hỏi, Nhưng đột nhiên nhi tử có thể xuất ra một số tiền không rõ nguồn gốc, sợ hắn phạm sai lầm, tự nhiên muốn tra nhanh rồi!

"Nhiếp Vân, vừa rồi ta thấy ngươi của chấp pháp gia tộc vừa đi ra, có phải ngươi vừa gặp phiền toái?"

Chính ngay lúc không biết giải thích thế nào, đột nhiên trước đại sảnh vang lên một thanh âm quen thuộc, Nhiếp Vân quay đầu lại nhìn con mắt lập tức sáng ngời "Ah, mẹ, số tiền này kỳ thật không phải của ta đâu, là của Dương ngạn đấy, ngươi không tin có thể hỏi hắn…"

Người đến đúng là Dương ngạn, hắn lúc này đã đem Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh sơ kỳ cảnh giới củng cố triệt để, mọi cử động mang theo uy thế cường đại.

Xem ra trước khi đến đây hắn chẳng những tu vị đột phá, tâm tình cũng có đột phá, loại tình huống này, chỉ sợ trong gian ngắn thời gian, thực lực có thể lần nữa tăng lên!

"Ta sao? Cái gì là của ta..."

Dương ngạn còn chưa kịp phản ứng, đã bị Nhiếp Vân bán đứng, một mình đối mặt với vẻ mặt nghi hoặc của Nhiếp Linh...

------oOo------

Chương 32: Xi tiêu thần búa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường xá đông đúc, một chiếc xe ngựa chạy như điên về phía trước.

Trong xe ngựa có hai cái thiếu niên khoanh chân ngồi ở bên trong.

"Ngươi nói thẳng những số tiền kia là của ngươi là được rồi, làm hại ta phải giải thích nhiều như vậy..."

Một lát sau, một thanh niên cơ bắp từng cục dừng tu luyện lại, hơi phàn nàn nói.

"Khục khục, ai bảo ngươi vừa vặn tới, đành phải bắt ngươi đem ra đỡ đòn thôi!" Một thanh niên khác nghe được phàn nàn, ho khan một tiếng, sắc mặt xấu hổ.

Hai thanh niên này không ai khác chính là Nhiếp Vân và Dương ngạn, đang chạy thật nhanh ra khỏi Chi Nhánh Nhiếp Thiên.

Dương ngạn lần này tới tìm Nhiếp Vân là muốn cho hắn trợ giúp mình, nghĩ biện pháp đem bài vị mẫu thân để vào từ đường gia tộc, không nghĩ tới vừa vào cửa đã gặp những sự tình này, khiến cho một phen sứt đầu mẻ trán.

Cũng may Dương Ngạn thuận miệng lừa gạt vài câu, mẫu thân Nhiếp Vân so sánh thấy cũng thông tình đạt lý, mới bỏ qua.

"Bắt ta đem ra đỡ đạn, ta từ lúc ly khai gia tộc, hai bàn tay trắng đi ra, chính là mẹ của ngươi nấu thuốc cho ta, ta mới sống được tới bay giờ, nàng làm sao không biết ta không có tiền!" Dương ngạn than thở.

"Tốt rồi, đừng oán trách nữa, lần này đi đến gia tộc ngươi khẳng định không đơn giản như vậy, nếu gây chuyện không tốt có thể phải động thủ, ta tại đây có sẵn một bộ Búa võ kỹ, hiện tại truyền lại cho ngươi, ngươi nhanh tu luyện chút ít, mới có thể phát tác dụng!"

Gặp đối phương nổi giận đùng đùng, Nhiếp Vân đột nhiên nghiêm sắc mặt, mở miệng nói ra.

"Búa võ kỹ? Võ kỹ của ngươi thật không ít a!" Dương ngạn cười lắc đầu.

Trước mắt mình người này cũng là bằng hữu lâu năm, bây giờ là càng ngày càng không hiểu rồi, sức chiến đấu cao vượt bậc, dịch dung vô cùng ảo diệu khiến người khác sợ hãi, võ kỷ xuất ra như mưa, cử chỉ bình tĩnh vững vàng, cách hành sự vô cùng đứng đắng và điềm tỉnh... Nếu như không phải quên hắn từ lâu và cảm giác quen thuộc chưa từng biến mất, thực hoài nghi hắn người khác

ngụy trang đấy!

"Kỳ thật có chuyện này ta chưa nói cho ngươi biết, nửa năm trước ta đã nhận một vị sư phụ, những vật này đều do sư phụ ta cho đấy..."

Chứng kiến vẻ mặt của Dương ngạn, Nhiếp Vân không biết hắn nghĩ cái gì, đành phải lần nữa đem cớ có một sư phụ ra.

"Thậm chí có loại này kỳ ngộ sao, chúc mừng ngươi!" Nghe được thiếu niên giải thích, Dương Ngạn cao hứng nhẹ gật đầu.

Nhiếp Vân nói xong câu đó nhìn chằm chằm vào đối phương, trong mắt Dương Ngạn chỉ có niềm vui mừng cho bằng hữu, tựu không có chút gì tham lam, trong nội tâm một hồi cảm động.

Biết rõ chính mình có mấy trăm cân hoàng kim, rất nhiều võ kỹ công pháp, đổi lại kiếp trước kết giao rất nhiều người, chỉ sợ sớm đã ra tay cướp đoạt!

Loại này bằng hữu, thật đáng để kết giao cả đời!

Cũng không phải Nhiếp Vân đa nghi, mà là kiếp trước bị bằng hữu phản bội, cũng không muốn sau khi vất vả trọng sinh lại giẫm lên vết xe đổ đó!

"Bộ võ kỹ này gọi là【 Xi Tiêu thần búa 】, là nghe nói là một cường giả tên là Xi Tiêu sáng tạo ra đấy, tổng cộng bảy mươi hai thức, mỗi một chiêu đều có uy lực kinh thiên động địa, chỉ cần có thể học được ba mươi sáu thức tựu có thể tung hoành... vô địch Thần Phong đế quốc!"

Nhiếp Vân vốn định nói tung hoành vô địch đại lục, suy nghĩ một chút toàn bộ đại lục đối với Dương ngạn hiện tại mà nói quá lớn, lớn đến không thể chạm, còn không bằng nói Thần Phong đế quốc, lợi ích thực tế.

"Học ba mươi sáu thức là có thể tung hoành Thần Phong đế quốc? Mau đem bộ này võ kỹ nói cho ta nghe!"

Dương Ngạn tuy hoảng sợ nhưng cũng rất háo hức, con mắt thoáng phát sáng.

Hắn hoàn toàn không hoài nghi Nhiếp Vân đang khoác lác, mấy ngày nay Nhiếp Vân cho mình rung động thật sự quá lớn, có thể làm cho một người trong thời gian ngắn cải biến thành như vậy, sư phụ hắn phải lợi hại thế nào, chỉ sợ đã vượt ra khỏi tưởng tượng, loại người tiện tay có thể xuất ra mấy thượng phẩm võ kỹ, làm sao có thể đơn giản!

"Tốt, ngươi nghe nè..." Nhiếp Vân chậm rãi đem xi tiêu thần búa pháp quyết tu luyện nói qua một lần.

Bộ xi tiêu thần búa này là lúc trước chính mình vô tình lấy được, kiếp trước đạt tới cấp bậc lão ngoan đồng, không muốn nói ra chứ muốn cái gì có cái đó, ít nhất xuất ra hơn mười bộ Vương tộc công pháp và võ kỹ cũng không có vấn đề gì!

Bộ xi tiêu thần búa này tựu là một bộ Vương tộc thượng phẩm võ kỹ, về sau đại thành uy lực có thể so với hoàng tộc hạ phẩm, lúc trước khi vừa lấy được, người hắn nghĩ đến đầu tiên đúng là Dương ngạn, Nhưng tiếc là người đã không còn, không nghĩ tới sau khi sống lại, nguyện vọng này ại có thể thành thực hiện!

"Bộ võ kỹ này quả nhiên lợi hại, đừng nói bảy mươi hai thức, chỉ sợ thức thứ nhất không mất mười năm thì cũng tám năm ta mới học được..."

Nghe xong phương pháp tu luyện bộ võ kỹ này, Dương Ngạn nhăn mày lại, vẻ mặt buồn rầu.

Hắn lúc trước có thể cùng Dương Tuấn tranh đoạt quyền thừa kế thứ nhất gia tộc, vô luận tu vị, kiến thức đều là rất mạnh, nghe được Nhiếp Vân đọc pháp quyết, tựu lập tức hiểu rõ bộ võ kỹ này không dễ học.

Bảy mươi hai thức phủ pháp, giản lược đến khó, đừng nói đằng sau đấy, chỉ mới thức thứ nhất cho hắn cảm giác không bỏ ra tám năm mười năm thì khó mà tu luyện thành!

Khó trách nói luyện thành ba mươi sáu thức có thể xưng vô địch Thần Phong đế quốc, hiện tại xem ra đúng là như thế!

"Bộ võ kỹ này, sư phụ ta nói rồi thức thứ nhất chỉ là thức mở đầu, có thể nói khá đơn giản, ngươi chăm chú tu luyện…, khoảng một ngày có thể học xong, chỉ có điều chúng ta đến gia tộc ngươi chậm trễ hơn một ngày a!"

Nhiếp Vân nở một nụ cười.

Mặc dù kiếp trước không có tu luyện qua bộ võ kỹ này, nhưng thân là lão ngoan đồng, kiến thức sâu rộng, chỉ một cái Vương tộc thượng phẩm công pháp mà thôi, tùy tiện liếc mắt nhìn tựu đã hiểu bí quyết tu luyện.

“Chỉ là chậm trễ một ngày thôi mà, không quá quan trọng, chỉ cần có thể để cho thực lực tăng cường, như thế nào đều được!"

Dương Ngạn nghe nói chỉ cần một ngày có thể luyện thành một chiêu uy lực như thế, hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Vậy là tốt rồi, xe ngựa sẽ dừng tại khách điếm phía trước gần gia tộc ngươi, chúng ta thuê một tiểu viện, đợi sau khi ngươi luyện thành, đi đến gia tộc của ngươi cũng thuận tiện!"

Nhiếp Vân thuận miệng an bài.

"Ân, tốt, quyết định như vậy đi!"

Dương Ngạn hiện tại đối với hắn mà nói rất tin tưởng, nói gì cũng nghe theo, vội vàng gật đầu.

Sau khi bàn bạc xong, Dương ngạn bắt đầu nghiên cứu thức thứ nhất của xi tiêu thần búa, Nhiếp Vân thì thừa cơ tu luyện.

Căn cứ vào trí nhớ của kiếp trước, từ sau khi mình bị Nhiếp Siêu đả thương chi nhánh luân phiên lọt vào trong chế tài (các biện pháp cưỡng chế nhằm đảm báo quy định của gia tộc), cuối cùng cửa nát nhà tan, xuất hiện loại tình huống này nhất định là trong tộc có người nội gián, bên ngoài thì có người trăm phương ngàn kế muốn

muốn đối phó với chi nhánh Nhiếp Thiên, hơn nữa hiện tại hắn trọng sinh dẫn phát hiệu ứng hồ điệp (*sự thay đổi hàng loạt khi có một sự thay đổi nào đó), chi nhánh thoạt nhìn bình thường sóng yên biển lặng, nhưng trên thực tế thật giống như sóng biển bên trong tiểu thuyền buồm, tùy thời đều có thể lật úp!

Vì muốn không cho chi nhánh bị huỷ, không để phụ mẫu bị người dẫm đạp hãm hại như kết cục kiếp trước, nhất định phải nắm chặt tu luyện từng phút từng giây quyết không để lãng phí!

Rất nhanh hai người tìm được một cái khách điếm gần ngay phủ của Dương gia gia tộc, sau khi Nhiếp Vân đem bí quyết tu luyện thức thứ nhất cẩn thận nói một lần, trao đổi thêm vài câu, liền lặng lẽ đi ra ngoài.

Kỳ thật truyền thụ xi tiêu thần búa cho Dương ngạn là cố ý làm hành trình của hắn chậm lại.

Dương ngạn hiện tại bất quá hai mươi tuổi, tư tưởng không thành thục, có lẽ chưa ý thức được việc lần này đi đến Dương gia vô cùng nguy hiểm, bản thân mình trải qua hai kiếp nên hiểu rất rõ muốn sớm chuẩn bị thật tốt, lần này chẳng những muốn đem bài vị mẫu thân hắn đến từ đường gia tộc, mà còn phải giúp hắn giành lại vị trí người thừa kế thứ nhất gia tộc!

Chỉ cần có được cái vị trí này, bảo đảm Dương ngạn sẽ bình an, và không cần phải sợ những người khác phản kích!

Thật giống như cuộc chiến vương quyền (Game of Throne film này hay ai chưa coi thì coi nha ^^), muốn không bị những người khác âm mưu hãm hại chỉ có một con đường có thể đi, chính là chính mình lên làm hoàng đế!

Muốn thuận lợi hoàn thành những sự tình này đầu tiên phải điều tra kỹ lưỡng, sau khi Dương Tuấn tử vong mang đến bao nhiêu ảnh hưởng cho Dương gia, nếu Dương ngạn cầm Liệt Diễm búa trong tay tiến vào gia tộc, có là cái kẻ ngu cũng đoán ra là chính hắn đã giết Dương Tuấn, đến lúc đó vây giết hắn thì nguy!

Tiếp theo chính là muốn chế tạo một thế lực cho Dương Ngạn, tìm

cách đánh lừa gia tộc hắn rằng đằng sau lưng Dương Ngạn có tuyệt thế cao thủ ủng hộ! Chỉ có như vậy mới có thể để cho người trong gia tộc kiêng kị, sau đó để cho người trong Dương gia cam tâm tình nguyện đem vị trí người thừa kế thứ nhất gia tộc truyền cho hắn, không hề oán hận.

"Dương gia không hổ danh là một trong tứ đại gia tộc a!"

"Ai nói không phải, chỉ là một cuộc săn bắn thôi mà phô trương như vậy!"

"Ta nghe nói lần này mượn cớ săn bắn trên thực tế là vì muốn khảo hạch các nhân tài trẻ tuổi đấy, Dương Tuấn người thừa kế thứ nhất Dương gia chết ngươi có biết không?"

"Ta nghe nói, hình như là bị một kẻ thần bí tại bán đấu giá hội đột nhiên xuất hiện giết chết, nghe nói kẻ thần bí này chẳng những tiền tài hơn người, thực lực cũng không bải dạng thường, lại còn tiện tay có thể xuất ra quý tộc thượng phẩm võ kỹ! Thật lợi hại a!"

"Ta nghe nói kẻ thần bí này sau lưng có bối cảnh hùng hậu, tứ đại gia tộc Trần gia đã cùng bọn hắn đã thành lập nên hữu nghị, Trần gia chỉ sợ càng ngày càng lợi hại!"

Vừa đi ra khách sạn, chợt nghe đến hai người vừa ăn cơm bên cạnh nói chuyện.

“Người thần bí? Trần gia có quan hệ? Xem ra những tin tức này đều là Trần gia tung ra đấy, không có nghĩ đến cái gia tộc này ngược lại là giúp ta một việc tốt thế này!"

Nghe được đối thoại của hai người, Nhiếp Vân con mắt sáng ngời, mưu kế hiện lên trước mắt.

Chính mình muốn làm ra hai sự tình, một là tìm hiểu, thu thập tin tức về Dương gia, việc này thì vô cùng đơn giản, việc thứ hai là nguỵ tạo một tuyệt thế cao thủ có bối cánh hùng hâu, việc này cô cùng khó khăn, không nghĩ tới chuyện này rõ ràng Trần gia đã giải quyết dùm!

Lời đồn nổi lên bốn phía, ta làm ngay khi còn nóng, hắc hắc!

------oOo------

Chương 33: Ta là sư phụ Dương Ngạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Lần này tuy là nói săn bắn, trên thực tế tựu là tuyển chọn một số đệ tử thích hợp, sau đó bồi dưỡng trở thành người thừa kế thứ nhất gia tộc, lần này là cơ hội tốt chúng ta nên nắm chắc cơ hội này...!"

Đoàn người cưởi ngựa đi săn bắn của Dương gia chậm rãi đi về phía trước, phía sau cùng một thanh niên mặc áo đen, ánh mắt lập loè, biểu lộ ra dã tâm không nhỏ.

"Đúng vậy, lần này cơ hội ngàn vạn không thể bỏ qua! Hai người chúng ta thực lực hiện tại cao hơn rất nhiều đệ tử khác, liên thủ, nhất định có thể hạ được không ít, đến lúc đó vô luận ta và ngươi ai làm người thừa kế, thì cả hai đều hưởng đượng quyền lơi, quyền lực vô thượng!”

Thanh niên mặc áo đen bên người một cái áo lam thanh niên khóe miệng giơ lên.

"Nói thật có thể có cơ hội lần này, chúng ta nến cám ơn cái tên phế vật Dương Tuấn! Một ngươi có thể một hơi xuất ra hơn 100 vạn lượng bạc mua đồ, lại có thể tiện tay xuất ra Trường Giang tam điệp sóng võ kỹ như vậy đê đấu giá, loại người này Địa Vị làm sao có thể thấp, tên phế vật Dương Tuấn này biết rõ ràng như vậy mà

còn theo dõi đánh lén người ta, chết thật đáng đời!"

"Hắc hắc, nếu như không có chuyện như vậy xảy ra, ngày tháng năm nào chúng ta mới có thể nổi danh! Ta hiện tại lo lắng nhất là cái tên Dương ngạn đấy, nếu như lúc này hắn trở về tranh đoạt vị trí người thừa kế thứ nhất, chỉ sợ đến lúc đó chúng ta còn có thể có chút phiền phức..."

"Ngươi quá lo lắng rồi, tên Dương Ngạn trước kia đích thật là một đại nhân vật, còn hiện tại a... mất đi sư ủng hộ của gia tộc, không được cung cấp đan dược, tốc độ tu luyện rất chậm, ta nghe nói đến bây giờ vẫn chưa vượt qua Khí Hải đệ tứ trọng trung kỳ thực lực! Còn kém xa so với chúng ta đệ tứ trọng hậu kỳ!"

"Đệ tứ trọng trung kỳ? Nhưng hắn là con trai của tộc trưởng, tộc trưởng tổng cộng hai đứa con trai, Dương Tuấn cùng hắn, Dương Tuấn chết rồi, ta sợ tộc trưởng sẽ lại ưu ái hắn..."

"Không ngờ thực lực ngươi không hề tệ nhưng lá gan lại nhỏ như vậy, nếu tộc trưởng muốn hắn quay về thì có thể làm gì đây? Lúc trước khi tên Dương Ngạn bị ép ly khai gia tộc, lúc đó tất cả trưởng lão đều có mặt, nếu như tộc trưởng thực sự có can đảm lập một một tên phế vật bị ép ly khai khỏi gia tộc làm người thừa kế, thì phụ thân ngươi Đại trưởng lão, cha ta Nhị trưởng lão nhất định sẽ lên tiếng cản ngăn và buộc tội, đến lúc đó vị trí tộc trưởng chỉ sợ còn ngồi không vững chứ đừng nói là bảo vệ cho ai! "

“Uhm người nói có lý..."

Hai thanh niên phân tích thời cuộc, hạ bút thành văn, xem ra Địa Vị hai người ở gia tộc không thấp.

"Ân, người phía trước sao lại ngừng lại? Lên xem sao!"

Ngay lúc hai người đang ra sức tưởng tượng bỗng nhiên đội ngũ phía trước ngừng di chuyển, hai người liền nhìn nhau, đồng thời giục ngựa đi thẳng về phía trước.

"Chuyện gì xảy ra? Như thế nào lại ngừng lại?"

Còn chưa đi đến phía trước đoàn người, chợt nghe một cái thanh âm uy nghiêm vang lên, một âm thanh "Đát đát" của tiếng móng ngựa, một trung niên cưỡi ngựa đã đi tới.

Sau lưng người trung niên là mấy lão giả, khí tức của từng người đều cứng lại, toàn thân chân khí phảng phất thực chất giống như lực lượng chỉ cần xuất ra khó có thể ngăn cản!

Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ lục trọng Thành Cương cảnh!

Người trung niên thực lực càng mạnh hơn nữa, chân khí trong người hơi chút lưu chuyển toàn thân hình thành một lớp giáp màu kim lóng lánh, đao thương bất nhập!

Khí Hải Cửu Trọng Thiên tầng thứ bảy Binh Giáp cảnh!

Mấy người kia chính là tộc trường Dương Thiết Thành cùng chư vị trưởng lão của Dương gia!

"Hồi bẩm tộc trưởng, phía trước sơn cốc giống như vừa có người chiến đấu qua... Ta sợ mọi người gặp nguy hiểm cho nên mới để cho mọi người ngừng lại..."

Người trung niên vừa hỏi xong, phía trước tức thì có một thanh niên ôm quyền trả lời.

"Chiến đấu? Các ngươi cùng những người này chờ ở đây, ta cùng mấy vị trưởng lão đi xem qua!" Nghe nói như thế, Dương Thiết Thành nhướng mày, ngăn những thanh niên khác tiến lên, vẫy tay một cái, mang theo mấy vị trưởng lão đi về phía trước.

Đi về phía trước hai ba dặm tựu chứng kiến một sơn cốc vắt ngang trước mặt, đúng là lần này săn bắn được diễn ra tại Lạc Thủy hạp cốc!

Giục ngựa đi về phía trước một đoạn, quả nhiên thấy trong sơn cốc một đống bừa bộn, cây cối gẫy đổ vô số, mặt đất gồ ghề như là vừa trải qua một trận chiến đấu.

"Cuộc chiến vừa xảy ra không lâu!"

Mọi người lập tức nhảy xuống theo, đi bộ về phía trước, nhìn một hồi trong lòng có phán đoán.

Xem vết cháy trêm cây cối cùng với những hổ nhỏ trên mặt đất, những…cái này có lẽ xảy ra chưa lâu, tối đa hơn nữa nén nhang sau!

Nói cách khác trước đó nữa nén nhang, ở chỗ này có người vừa chiến đấu!

"Ân? Tộc trưởng ngươi xem những…hố nay..."

Đột nhiên một lão giả chỉ dấu vết chiến đấu lưu lại trên mặt đất, rồi sắc mặt bình tĩnh vô cùng thoáng một phát trở nên vô cùng tái nhợt.

Thuận theo phương hướng ngón tay hắn chỉ, trên mặt đất cách đó không xa thì có một cái hố, những...cái hố lớn nhỏ tất cả đều giống nhau về độ sâu!

Hơn nữa từng hố đều là bị một chiêu công kích cường đại đập nện mà thành, bề mặt sáng bóng trơn trượt trong như gương, càng làm người khiếp sợ những...cái hố này chung quanh không có bị phá hư chút nào, thậm chí mấy hố bên cạnh cách đó không xa đều không có phá hư một gốc cây của cọng cỏ non!

Dựa theo đạo lý tại mặt đất đánh ra nhiều hố như vậy, nhất định xung quanh có thể rất bừa bãi, mặt đất chung quanh chắc chắn bị phá hư, mà bây giờ những... hố này thật giống như được đo đạc qua, thậm chí từng khoảng cách khoảng cách đều bằng nhau, xuất hiện loại tình huống này chỉ có thể nói rõ một vấn đề...

"Người chiến đấu đối với lực lượng khống chế cường đại!"

Dương Thiết Thành sắc mặt ngưng trọng chậm rãi mở miệng nói ra kết luận.

Nếu là chiến đấu, chắc chắn sẽ không có người cố ý vừa đánh vừa đo đạc! Xuất hiện loại tình huống này chỉ có một loại giải thích, hiện trường kia chính là kết quả của cuộc chiến giữa hai người, một người truy đuổi và một người đang lẩn trốn, những... hố này nhất định là do người truy đuổi dùng võ kỹ nào đó đánh ra!

Dùng võ kỹ đánh ra những hố như thế, người này đối với lực lượng khống chế vô cùng cường đại!

Tu vị đạt tới cảnh giới này nhất định đã biết rõ, chiến đấu không phải lực lượng càng cường đài càng tốt, mà ngược lại lực lượng mạnh sẽ gây lãng phí thể lực, toàn bộ công kích đều có một mức độ tiêu hao nhất định, chỉ có đem lực lượng khống chế vừa đủ, lại có thể tạo được hiệu quả đả thương địch thủ, đây mới là tuyệt đỉnh cao thủ!

Rất rõ ràng, chẳng những đánh ra được những... hố sâu này mà còn làm được thật hoàn mỹ!

"Có thể khống chế lực lượng chính xác như thế, chỉ sợ thực lực thấp nhất là Khí Tông, một đại tông sư!" Một trưởng lão lòng còn sợ hãi nói.

Khí Hải đệ bát trọng Khí Tông, một đại tông sư, loại thực lực này tại Lạc Thủy thành đã khó tìm địch thủ!

"Mau nhìn cái cái lổ thủng này!" Đột nhiên lại một cái trưởng lão chỉ về phía trước.

Theo hắn ngón tay phương hướng mọi người mới nhìn thoáng qua, đồng thời trở nên tái nhợt vô cùng, như là giấy vàng.

Chỉ thấy phía trước là một cự nham thạch, đường kính chừng hơn 10m, trên mặt đá có một lỗ thủng to bằng ngón tay ấn ở phía trên, thỉnh thoảng để lộ ra một tia ánh sáng, mới nhìn thoáng qua mọi người nhận ra cái lỗ thủng này đã xuyên thấu toàn bộ tảng đá!

Lỗ thủng to bằng ngón tay... Xem ra nhất định là dùng ngón tay điểm ra!

Chỉ một Chỉ có thể xuyên thấu nham thạch đường kính hơn 10m, hơn nữa nham thạch này là đá hoa cương cứng rắn vô cùng, chỉ lực này mạnh đến nhường nào?

Lạc Thủy thành tại sao có thể có một cường giả cường đại như thế tồn tại?

------oOo------

Chương 34: Ta là sư phụ Dương Ngạn (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Khí Tông cũng không có loại chỉ lực này a, cái này... đây rốt cuộc người nào?"

"Cái lổ thủng này chỉ sợ là chiến đấu đã lưu lại đấy, cũng không phải toàn lực đánh ra, không phải toàn lực đã lợi hại như thế, người này đến cùng là loại thực lực gì?"

Có thể trở thành tộc trưởng cùng trưởng lão gia tộc đều không phải là người ngu, mới nhìn thoáng qua, mọi người suy nghĩ cẩn thận chuyện gì xảy ra, mỗi người sợ tới mức toàn thân phát run.

"Người nào ở chỗ này ồn ào, làm chúng ta không cách nào tu luyện?"

Mọi người ở đây đang lúc khiếp sợ, đột nhiên một cổ khí tức cường hoành tới cực điểm từ phía sau nham thạch truyền tới, cố nén hơi thở xuống, mấy Đại trưởng lão cùng Dương Thiết Thành thật giống như con sâu cái kiến phủ phục trước mặt Thần Long, không còn một chút sinh lực nào để phản kháng!

"Đây là cái gì thực lực..." Trên trán mọi người đều đổ mồ hôi lạnh.

"Ta tuy chưa đạt tới Khí Tông thực lực, cũng đã tầng thứ bảy Binh Giáp cảnh đỉnh phong, cũng gần đạt tới rồi, khí tức này có thể không phải Khí Tông, khí tức Khí Tông không có khả năng để cho ta không có lực phản kháng, chẳng lẽ là cái này đạt đến Tôn Cấp cao thủ?"

Dương Thiết Thành toàn thân run rẩy.

Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ bát trọng Khí Tông cường giả tuy nhiên đã đạt tới mức đại tông sư , thực lực vô cùng mạnh mẽ, Nhưng khẳng định không có khả năng uy áp cường đại như vậy! Cổ uy áp mạnh mẽ này, chỉ sợ ít nhất là đến cấp bậc Tôn Cấp!

Chí Tôn, Khí Hải Cửu Trọng Thiên cấp bậc cao nhất, toàn bộ Thần Phong đế quốc tổng cộng cũng không có đến mấy người ... Như thế nào lại xuất hiện tại Lạc Thủy thành một địa phương nhỏ như vậy?

"Tiền bối, chúng ta vô tình đi ngang qua nơi đây, không cố ý mạo phạm..."

Trong nội tâm sợ hãi, bọn người Dương Thiết Thành cũng không dám tùy tiện rời đi, sợ chọc giận vị tiền bối này, sẽ bị Nhất Chỉ điểm chết! Bọn hắn không tin thân thể mình có thể so sánh với tản đá hoa cương đường kính hơn 10m rắn chắc hơn!

"Nhiễu loạn lúc ta thanh tu, còn dám nói vô ý mạo phạm, mau ra đây cho ta!" Thanh âm phía sau Nham thạch vang lên tựa hồ tức giận, quát lạnh một tiếng.

Tiếng quát ở bên trong, vọt tới uy áp càng cường đại hơn, giống như một đợt đại thuỷ triều ào tới, áp bách mấy người thở gấp liên tục!

"Tộc trưởng, làm sao bây giờ, chúng ta có qua không..." Nghe được bắt mình đi qua, các trưởng lão đều do dự.

Không biết người kia là ai, vạn nhất nhóm người mình đi qua chọc giận hắn, bị giết hết thì làm sao bây giờ?

"Đi qua, nếu như không qua, chỉ sợ sẽ làm cho hắn càng thêm tức giận, tiền bối có loại thực lực này, căn bản chúng ta đắc tội không nổi!"

Hít sâu một hơi, Dương Thiết Thành đưa ra quyết định.

Đối phương có thể phát ra uy áp mạnh như thế kình, Nhất Chỉ có thể đục lỗ nham thạch thật lớn như thế, thực lực đã vượt qua trí tưởng tượng của mọi người, lại để cho nhóm người mình đi qua, khẳng định không có ác ý quá lớn, nếu không cho dù không qua, cũng đồng dạng có thể đem nhóm người mình đánh chết!

Chính mình còn không biết là bằng vào thực lực của mình có thể

đối mặt loại cường giả này giúp thủ hạ đào thoát không!

"Được rồi!" Chúng trưởng lão mặc dù cũng không dám qua, suy nghĩ một chút, cũng hiểu được chỉ có đi qua mới là lựa chọn tốt nhất, đồng thời nhẹ gật đầu, đi theo Dương Thiết Thành đi đến sau lưng nham thạch.

Đằng sau nham thạch là một mảnh đất bằng trống trải, đi vòng qua tựu chứng kiến một cái Hắc y nhân khoanh chân ngồi ở trên tảng đá hơn 30m.

Hắc y nhân này râu tóc bạc trắng, toàn thân tiên phong đạo cốt, xem qua cũng biết là tu vị sâu đậm siêu cấp cường giả.

"Lạc Thủy thành Dương gia tộc trưởng cùng chư vị trưởng lão bái kiến tiền bối!"

Mặc dù bây giờ nhìn lại trên người Hắc y nhân này một điểm khí thế đều không có, nhưng Dương Thiết Thành biết rõ đối phương muốn muốn giết mình khẳng định vô cùng đơn giản, lập tức thể hiện lễ nghi đối với tiền bối.

Hô!

Hắn vừa mới nói xong, Hắc y nhân chậm rãi mở mắt, đồng tử bắn ra một đạo kim quang sáng chói!

"Tinh khí Hóa Thần? Đến Tôn Cấp cao thủ, cái này tuyệt đối là đến Tôn Cấp cường giả!"

Chứng kiến một đạo kim quang sáng chói, Dương Thiết Thành trong nội tâm la hét một hồi, chấn động lòng người.

Hắn ở trong thư tịch gia tộc từng xem qua về miêu tả Chí Tôn cường giả, nghe nói loại thực lực này, tinh khí Hóa Thần, lúc vận công hai mắt sẽ có kim quang!

Hắc y nhân này cùng miêu tả trong sách đồng dạng, hơn nữa nhóm người mình chứng kiến thủ đoạn cùng uy áp, không phải đến Tôn Cấp cường giả thì là cái gì?

"Lạc Thủy thành Dương gia? Các ngươi có quen biết với Dương Ngạn?" Hắc y nhân đột nhiên mở miệng.

"Dương Ngạn? Đúng là nghịch tử..." Dương Thiết Thành không biết đối phương tại sao lại hỏi như vậy, trong nội tâm "Lộp bộp" thoáng một phát, không biết là phúc là họa.

"Vốn đối với việc quấy rầy ta nghỉ ngơi người, ta đều sẽ trực tiếp đánh chết! Bất quá, ngươi đã là phụ thân của đồ đệ ta, tựu cũng không muốn động thủ, lập tức rời đi, nếu như phát hiện các ngươi lần nữa tới đây quấy phá, coi chừng mạng chó của các người!"

Hắc y nhân tùy ý khoát tay áo.

"Phụ thân đồ đệ? Tiền bối là sư phụ của... nghịc tử Dương Ngạn?" Nghe được lời nói từ Hắc y nhân, Dương Thiết Thành trong lòng nhảy dựng lên, thiếu chút nữa bị hù chết.

“Tên tiểu tử Dương Ngạn này rất hợp khẩu vị ta, ta tiện tay mua cái Liệt Diễm búa cho hắn, lại truyền thụ hắn một bộ búa võ kỹ, xem như là nửa cái đồ đệ rồi, hừ nếu như không phải như vậy, ngươi cho rằng hôm nay ta sẽ bỏ qua cho các ngươi a?"

Hắc y nhân nghe được câu hỏi, mở trừng hai mắt, trên người một cổ khí tức ngập trời lần nữa từ trên trời giáng xuống, giống như khí thế của thiên thần giáng lâm, uy áp cường đại lại để cho bọn người Dương Thiết Thành đầu gối đồng thời như nhũn ra, thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất!

"Đúng, đúng! Chúng ta lập tức rời đi..." Cảm nhận được cổ khí thế này, Dương Thiết Thành biết rõ vị tiền bối này đã tức giận, sợ tới mức lại không dám hỏi thêm cái gì, mang theo toàn bộ trưởng lão chạy trối chết.

Bay thẳng một đường đén hai ba dặm, mọi người rốt cuộc không còn cảm giác luồng khí tức trí mạng, lúc này mới đồng thời thở ra một hơi, quay người lại xem, phát hiện quần áo mọi người tất cả đều bị ướt đẫm mồ hôi lạnh, dính sát tại trên người, khó chịu vô cùng.

"Tộc trưởng, hắn nói tiện tay mua Liệt Diễm búa cho Dương Ngạn... Nói cách khác Dương Tuấn người thừa kế thứ nhất chính là do hắn giết..."

Một lát sau, một vị trưởng lão rốt cục kịp phản ứng.

"Chính là hắn giết thì thế nào, ngươi tìm hắn báo thù a?" Một vị trưởng lão khác tức giận mà nói.

"Tìm hắn báo thù..." Vị trưởng lão nghĩ vừa nghĩ đến uy áp vừa rồi, mồ hôi lạnh lần nữa từ trên đầu xông ra "Ta còn muốn sống a... Đừng nói là ta, cho dù chúng ta tất cả mọi người cộng lại chỉ sợ cũng không phải đối thủ của người này..."

“Mặc dù hắn đã giết Dương Tuấn, Nhưng lại thu Dương Ngạn làm đồ đệ, nếu như chúng ta có thể cùng Dương Ngạn làm tốt quan hệ, há không phải gia tộc chúng ta về sau sẽ có một tôn cấp bậc cường giả chỗ dựa?” Vị trưởng lão thứ hai đột nhiên nhớ tới cái gì, con mắt sáng ngời.

"Cái này..."

Nghe nói như thế, tất cả trưởng lão lúc đó đều có chút ý động, bất quá cuối cùng nhất quyền quyết định vẫn là do tộc trưởng quyết định, dù sao Dương Ngạn hay là Dương Tuấn đều là con của hắn.

Nghe được mọi người nghị luận, Dương Thiết Thành trong nội tâm cũng đang suy tư.

Biết rõ việc đối phương giết nhi tử mình lại có thể như thế nào đây? Thực lực của đối phương quá mạnh mẽ, chọc giận hắn, đừng nói môt đứa con trai, cho dù toàn bộ Dương gia chỉ sợ bị tiêu diệt cũng không quá khó a!

Cái thế giới này, muốn sinh tồn không có vĩnh hằng địch nhân, chỉ có vĩnh hằng lợi ích!

Mặc dù hắn là cừu nhân giết nhi tử của mình, nhưng cũng là một sư phụ của một đứa khác, hơn nữa thực lực như thế, nếu là thật có

thể làm tốt mối quan hệ, Dương gia nhanh chóng phát triển, trở thành Lạc Thủy thành đệ nhất gia tộc, chỉ sợ ở trong tầm tay!

"Các ngươi nói không sai, xem ra ta cũng phải chú ý cái này, chưa bao giờ coi trọng cái tên nghịch tử này rồi..."

Hít sâu một hơi, Dương Thiết Thành thở dài một tiếng.

Đối phương giết nhi tử mình, chính mình còn phải nghĩ biện pháp nịnh bợ hắn, thật không có biện pháp a, cái này là thực lực!

"Trở về đi, hôm nay săn bắn chấm dứt, không cần phải tiếp tục nữa rồi!"

Sau khi nghĩ thông suốt nên làm như thế nào, Dương Thiết Thành khoát tay áo, mang theo mấy vị trưởng lão rất nhanh đi tới hướng tộc nhân.

Săn bắn mục đích là vì tuyển ra người thừa kế gia tộc, hiện tại có điều kiện tốt như vậy bày ra, còn có thể lựa chọn người khác sao?

------oOo------

Chương 35: Gặp lại Yêu tộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Thật sự may mắn!"

Chứng kiến bọn người Dương Thiết Thành chạy trối chết, Hắc y nhân ngồi trên tảng đá đột nhiên thở ra nhẹ nhàng, hai tay vuốt mặt một vòng, chòm râu nhao nhao rơi xuống đất, lộ ra dung mạo một thiếu niên, chính là Nhiếp Vân!

"Không nghĩ tới việc vận chuyển tinh thần dựa theo vô danh pháp quyết sẽ sinh ra khí tức uy áp cường đại như thế! Nếu như không có loại khí tức uy áp này, muốn lừa gạt những người này, chỉ sợ có chút khó a!"

Nhớ tới tình cảnh vừa rồi, Nhiếp Vân liền không nhịn được thở ra nhẹ nhàng.

Trong cơ thể tuyệt nhiên không có lực lượng đặc thù này, vô danh pháp quyết thật giống như động cơ không có dầu, không thể vận chuyển, nhưng tinh thần lực dựa theo pháp quyết tu hành lại có thể chậm rãi vận hành, thậm chí tại thời điểm vận chuyển còn có thể sinh ra loại lực khí tức uy áp này!

Tinh thần vận chuyển có thể xuất hiện hiệu quả như vậy, há không phải minh về sau cho dù giả mạo cao thủ cũng không có người nhìn ra sao?

Đương nhiên, thời điểm giả mạo ngàn vạn đừng để người bên ngoài nhìn ra, nếu không, chính mình nhìn sơ có khí thế, nhưng thực không có thực lực, nếu bị phát hiện, nhất định là chết mất xác!

"Về sau nếu không rơi hoàn cảnh bất đắc dĩ ngàn vạn không thể sử dụng, tác dụng phụ thật sự quá lớn!"

Xoa xoa đầu, Nhiếp Vân trong nội tâm người bất trụ thở dài.

Vừa phát hiện loại công hiệu này, Nhiếp Vân còn không kịp đem ra thí nghiệm vài lần, không nghĩ tới mới thử một lần, đã cảm đầu đau như muốn nứt ra, cả người đều rất nhanh hôn mê! Nếu như không phải mình là người của hai kiếp, tinh thần lực trời sinh cứng cỏi hơn nhiều so với bình thường người, chỉ sợ còn không thể duy trì dọa đối phương chạy đi, chính mình trước hết té xỉu rồi!

"Có thể nhanh như vậy tựu đưa bọn chúng dọa đuổi đi, trước đó khi công tác chuẩn bị cũng làm rất tốt, lại để cho hắn không tự chủ được sinh ra tâm lý ám chỉ!"

Tại khách sạn nghe được vài người nói Dương gia đang tổ chức săn bắn, Nhiếp Vân lập tức phi ngựa không ngừng nghĩ chạy tới, trước tiên cố ý chế tạo ra một cái chiến trường.

Thân là lão ngoan đồng, kinh nghiệm chiến đấu không biết bao nhiêu lần, làm giả một khung cảnh chiến đấu nếu như để cho

Dương Thiết Thành và những người này nhìn ra sơ hở, Nhiếp Vân hoàn toàn có thể đâm đầu chết rồi!

Làm cho Dương Thiết Thành cùng bọn người kia cảm thấy không thể tưởng tượng nổi lực lượng khống chế cường đại cỡ nào, mỗi cái lỗ thủng ở giữa khoảng cách đều đều kia đều là Nhiếp Vân dùng cây thước đo đạc đấy, đương nhiên không có khả năng xuất hiện sai số!

Về phần cái lỗ thủng kia bên trên đá hoa cương, cũng không phải tạo ra nhờ vào khả năng chiến đấu, cho dù muốn cũng chưa thể, Nhiếp Vân không có thực lực này, chỉ dùng nước thuốc ăn mòn đặc thù tạo ra!

Loại này nước thuốc này có thể ăn mòn hết thảy vật phẩm, là năm đó Nhiếp Vân học được của một tộc nhân Yêu tộc, vốn là dùng để luyện chế binh khí đấy, không nghĩ tới lại bị hắn dùng tạo ‘hiện trường' bên trên.

"Tốt rồi, nhanh trở về thôi..."

Trong lòng thầm nhũ một tiếng, Nhiếp Vân từ trên mặt đá chậm rãi đứng lên, bất quá còn chưa bước một bước, tựu đầu gối mềm nhũn té trên mặt đất.

"Xem ra ta đã quá xem thường tác dụng phụ của tinh thần vận chuyển vô danh pháp quyết rồi..."

Cười khổ một tiếng, cảm giác hôn mê càng ngày càng mạnh, Nhiếp Vân đầu nghiêng một cái, liền trực tiếp ngất đi!

Lúc này đây hôn mê ngoài ý muốn, cũng coi như Nhiếp Vân sau khi sống lại lần thứ nhất chính thức nghỉ ngơi, lần nữa mở mắt ra lúc này bầu trời đã đầy sao, trời đã tối rồi.

“Ai da không ngờ mình bất tỉnh lại lâu như vậy? Xem ra sau này nên cẩn thận hơn, vạn nhất nơi này mà có yêu thú..., chỉ sợ đã sớm chết rồi!"

Nghĩ đến việc trong lúc hôn mê bị người khác giết chính mình cũng

không biết, Nhiếp Vân tựu toát ra mồ hôi lạnh.

Đứng dậy, gấn cuốt toàn thân như sống lại, cảm thấy lần này hôn mê cũng không có dấu hiệu tổn hại gì, ngược lại cảm thấy thân thể mệt mỏi nhận được năng lượng, cả người càng phấn trấn.

"Ân? Thực lực của ta... Thực lực của ta vậy mà đột phá trong lúc hôn mê?"

Đột nhiên vẻ mặt biểu lộ dở khóc dở cười.

Khi chính mình ở đệ tứ trọng Chân Khí cảnh sơ kỳ, nguyên lai tưởng rằng cần cơ hội đột phá tấn cấp trung kỳ, không nghĩ tới lần này hôn mê tỉnh lại liền trực tiếp đạt đến!

Khí Hải đệ tứ trọng sơ kỳ đến trung kỳ là quá trình lột xác trọng yếu, rất nhiều người tốn hao từ ba đến năm năm đều không bắt được trọng điểm, Nhiếp Vân một lần hôn mê đã đột phá, nếu như cho người khác biết rõ, chỉ sợ người ta tức chết!

Mặc dù nói ra không thể tưởng tượng, kỳ thật nhìn thoáng một phát là có thể hiểu được, Nhiếp Vân dùng đế Liên Hoa hoạt tính kích thích cơ bắp, mặc dù Linh Tê Luyện Thể Quyết hấp thu dược lực phần lớn, nhưng vẫn có một phần sáp nhập vào thân thể, lại để cho tu vị hắn tiến bộ nhanh hơn!

Có thể bán đến 20 vạn lượng bạc, đế Liêm Hoa ngàn năm công hiệu làm sao có thể đơn giản được? Chỉ cần điểm này, tựu đủ để hắn đột phá!

"Nguy rồi, muộn như vậy còn chưa trở về, đoán chừng Dương Ngạn chờ không được đã tự mình đi đến Dương gia rồi..." Nhìn thời gian Nhiếp Vân biết rõ mình đã bỏ lỡ thời gian ước định cùng Dương Ngạn, dựa theo tính cách của hắn, chỉ sợ đã tự mình đi.

"Bất quá hiện tại chính hắn đi cũng không sao, người của Dương gia bị ta dọa một lần như vậy, một lời mà nói..., khẳng định hoàn toàn không có nguy hiểm, nhiệm vụ của ta cũng coi như hoàn thành!"

Nghĩ đến mọi việc đã xong, Nhiếp Vân cũng tựu không cưỡng cầu nữa, cười nhạt một tiếng.

Bị chính mình cái trang thành cấp bậc "Chí Tôn" dọa một lần, bọn người Dương gia nhất định sẽ xem Dương Ngạn như trân bảo, lần này đi đến tuyệt sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào, cho nên căn bản không cần lo lắng.

"Không có chuyện của ta, hiện tại trở về chi nhánh a, nếu như Dương Ngạn thành công trở thành người thừa kế Dương gia, chỉ sợ đêm nay hắn sẽ chạy tới nói cho ta biết!"

Nhàn nhạt nở một nụ cười, Nhiếp Vân rất nhanh hướng chi nhánh phương hướng bay vút đi.

Toàn lực chạy vội về phía trước, cả người Nhiếp Vân trong đêm tối như cùng một ngôi sao băng vụt qua.

"Lạc Thủy thành tại Thần Phong đế quốc tuy không tính là nhất đẳng thành thị, nhưng tuyệt đối có thể so sánh với nhị đẳng thành thị!"

Từ Lạc Thủy hạp cốc đến Lạc Thủy thành còn cách một đoạn khá xa, xa xa tựu chứng kiến toàn bộ đèn đuốc sáng trưng của Lạc Thủy thành, phảng phất như một viên Minh Châu tọa lạc giữa núi rừng.

Cấp bậc cao thấp của một tòa thành thị, không phụ thuộc ở kiến trúc ít nhiều, mà ở tại vũ lực mạnh yếu!

Lạc Thủy thành toạ lạt gần sông Lạc Thủy là dòng sống lớn nhất Thần Phong đế quốc, giao thông tiện lợi, gia chủ tứ đại gia tộc mỗi người đều là nhân vật có cấp bậc Khí Hải tầng thứ bảy Binh Giáp cảnh đỉnh phong, bởi vậy những năm gần đây phát triển cực kỳ nhanh chóng!

Chỉ thiếu một cái Khí Hải bát tầng Khí Tông cảnh cường giả, nếu như Lạc Thủy thành có Khí Tông cường giả, có thể trực tiếp tấn cấp thành Thần Phong đế quốc nhất đẳng thành thị, thậm chí thành chủ tứ đại gia tộc được đế quốc Phong Vương phong tước!

"Ân? Đó là cái gì?"

Ngay tại thời điểm Nhiếp Vân nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên tựu chứng kiến phía bên Lạc Thủy hà từng đạo sáng chói loé lên.

Những đóm sáng toả ra như tuyết, tại trong đêm tối giống như đèn sáng chiếu rọi tứ phương.

"Là có người đang chiến đấu! Qua xem thử!"

Khẳng định bên kia có người đang chiến đấu, Nhiếp Vân lập tức không do dự, trực tiếp đổi phương hướng, rất nhanh hướng bờ sông chạy như điên.

Rất nhanh hắn tựu đi tới trước một cái bến tàu hoang, trong đêm tối mười cái bóng đen đang vây quanh tấn công một bóng dáng màu trắng.

Những hắc ảnh này, từng tên đều có tướng mạo quái dị, có tên mọc ra hai cái sừng dài, có tên mọc ra thêm hai cánh tay, từng tên đều cao lớn hơn người bình thường, cao chừng 2~3m, vừa ra tay lực lượng xung quanh mình quay cuồng không ngớt, rõ ràng mười tên này đều là nhân vật có Khí Hải đệ tứ trọng đỉnh phong, thậm chí hai người đứng đầu có thực lực xuất thể chân khí, đã đạt đến Xuất Thể cảnh!

"Yêu tộc? Lại là bọn người Yêu tộc! Tại sao bọn hắn lại xuất hiện vào thời điểm này?"

Chứng kiến những bóng người này, Nhiếp Vân lập tức trong lòng rung mạnh!

------oOo------

Chương 36: Yêu hóa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những…người này tựu là Yêu tộc, những…người này tựu là làm hại mình cửa nát nhà tan, chính mình kiếp trước luôn cùng tộc hắn tranh đấu cả đời, Yêu tộc!

Chỉ có điều người Yêu tộc như thế nào lại xuất hiện ở chỗ này?

Dựa theo trí nhớ kiếp trước, không phải là một năm về sau Yêu tộc mới bắt đầu xâm lấn sao? Như thế nào thời điểm lúc này lại xuất hiện?

"Các ngươi, những...tên Yêu tộc dư nghiệt này dám đánh lén ta, quả thực muốn chết!"

Đột nhiên từng tiếng rít gào, bóng dáng trắng bị Yêu tộc vây quanh mạnh mẽ nhảy dựng lên, từ trong đêm tối xuất hiện hơn mười đạo kiếm quang.

"Thiên hoa kiếm? Kiếm pháp của phủ thành chủ? Chẳng lẽ là Lạc Khuynh Thành?"

Chứng kiến chiêu kiếm pháp này, con mắt Nhiếp Vân lập tức phát sáng lên, nhớ tới kiếp trước bản thân mình cũng từng gặp một nữ nhi quật cường.

Cô bé đó gọi là Lạc Khuynh Thành, là con gái Lạc Chiếm Hào thành chủ Lạc Thủy thành!

Kiếp trước vào thời điểm, toàn bộ Lạc Thủy thành bị Yêu tộc công hãm, chính mình dưới sự trợ giúp của Nhiếp Đồng may mắn thoát được, tại Thần Phong đế quốc hoàng thất tổ chức một lần thí luyện, ở bên trong gặp mặt Lạc Khuynh Thành nữ hài!

Hai người biết rõ đối phương đều đến từ Lạc Thủy thành, dần dần hai người trở nên thân hơn..., trong lần thí luyện đó trợ giúp lẫn nhau rất nhiều, cùng nhau vượt qua nhiều cửa ải khó, lấy được danh hiệu đệ nhất thí luyện!

Về sau, hai người cũng phát triển tình cảm với nhau, cuối cùng phát triển đến mức tình một đêm, sau đó lại tách nhau ra, từ đó về sau không còn tin tức.

Về sau Nhiếp Vân đứng ở đỉnh phong thế giới, nhận được tin tức, sau khi nàng rời bỏ mình, tại một trận chiến cùng Yêu tộc, trong chiến đấu hương tiêu ngọc vẫn, triệt để mất tích.

Đối với cô bé này cũng không phải có ý kiến gì, mà là cô bé này khôn khéo giỏi giang, làm việc quả quyết, để lại cho mình ấn tượng rất sâu sắc, hơn nữa đều là con cháu còn xót lại của Lạc Thủy thành, tự nhiên vừa thấy mặt đã có cảm giác thân thiết!

"Đúng vậy, quả nhiên là nàng, xem ra bất kể thế nào ta đều muốn cứu nàng rồi!"

Trong nội tâm nghĩ đến, hai mắt nhờ Tinh Quang sáng chói liền nhận ra nàng, quả nhiên là thân ảnh người khôn khéo tài giỏi kia ở kiếp trước!

Lúc này Lạc Khuynh Thành khuôn mặt thoạt nhìn khá non nớt, nữ nhân mười sáu mười bảy tuổi, dung mạo giống như hoa sen mới nở, vẻ đẹp đúng như tên của nàng khuynh quốc khuynh thành!

"Hắc hắc, ngươi bất quá là Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh sơ kỳ thực lực, thực lực cùng ta giống nhau, chúng ta nhiều người như vậy, xem ngươi có thể chống đỡ bao lâu!"

Thiên hoa kiếm là một bộ quý tộc hạ phẩm võ kỹ, một mình sử xuất uy lực coi như không kém, nhưng đồng thời đâm ra hơn mười kiếm, sẽ rất khó có thể tạo thành tổn thương cho Yêu tộc, bọn Yêu tộc tránh được công kích dễ dàng, đi đầu là một Xuất Thể cảnh sơ kỳ yêu nhân, lập tức hưng phấn mà quái một tiếng.

"Có thể chống chọi bao lâu a? Hừ, ngược ta xem là các ngươi có thể né được bao lâu!"

Lạc Khuynh Thành một kích không trúng, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc lo lắng, lời nói cũng lộ ra có chút sốt ruột, trường kiếm trong tay lần nữa run lên, một đạo kiếm quang tựu thẳng tắp hướng yêu nhân vừa phát ngôn đâm tới.

Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh, chân khí có thể Xuất Thể hình

thành kiếm quang, đao mang, chiến lực tăng gấp đôi, Xuất Thể cảnh sơ kỳ chỉ có thể kích xạ ra kiếm quang tầm 10m, uy lực có hạn, trung kỳ tắc thì có thể kích xạ ra kiếm quang xa 50m, hậu kỳ thì là 100m, về phần hậu kỳ đỉnh phong, phạm vi công kích đã đạt tới chừng 200m!

Hiện tại Lạc Khuynh Thành rất rõ ràng chỉ có thể công kích trong phạm vi 10m, kiếm quang tốc độ cũng không phải đặc biệt nhanh, xem qua đã biết rõ chẵng những không phải là Xuất Thể cảnh sơ kỳ, chỉ sợ mới vừa gia nhập Xuất Thể cảnh không lâu!

"Hắc hắc!"

Yêu nhân chứng kiến kiếm quang phóng tới cũng không thèm tránh né, cười lên một tiếng, dùng bàn tay đánh ra một trảo về phía trước, một cổ yêu khí đục ngầu lập tức liền đem kiếm quang thôn phệ(Dội ngược lại - phản đòn).

"Ngươi cảm thấy có thể là đối thủ của chúng ta? Ngươi muốn cũng rất đơn giản!"

Yêu nhân đột nhiên di chuyển ngón tay một chuyến, vừa bị kiếm quang thôn phệ vào cánh tay thật mạnh!

Leng keng!

Bị kiếm của chính mình đánh trúng, trường kiếm trong tay Lạc Khuynh Thành lập tức rớt xuống đất, trên cánh tay vẩy ra một đạo huyết hoa.

"Các ngươi thật đáng chết! Ngươi biết ta là ai không? Dám đối phó với ta, các ngươi nhất định sẽ lọt vào danh sách trả thù của Lạc Thủy thành!"

Trường kiếm rơi xuống, cánh tay bị thương, sắc mặt nữ nhân lập tức trở nên tái nhợt, lui về phía sau mấy bước, quát khàn cả giọng.

"Ngươi là ai? Hắc hắc, ngươi không phải là Lạc Khuynh Thành con gái Lạc Chiếm Hào sao? Nếu như không phải, chúng ta cũng không ra tay đâu!" Yêu nhân tựa hồ sớm đã biết rõ thân phận nữ

hài, tiếng cười mang theo ý hưng phấn.

"Chờ ta đem nàng trói lại, buộc Lạc Chiếm Hào giao ra thứ đồ vật chũng ta cần, không giao ra ra, chúng ta trực tiếp giết con tin!" Yêu nhân phân phó một tiếng.

"Giết con tin? Lão đại, ta xem nữ nhân này da mịn thịt mềm đấy, trước khi giết ả, có thể để cho các huynh đệ được sảng khoái một trận không!"

"Đúng vậy a, nghe nói thân thể nữ nhân loại nữ có hương thơm đặc biệt, vào thời điểm kia mùi thơm lại càng đậm đặc, có thể nói là hưởng thụ, nữ nhân này ngàn vạn không thể giết, lưu lại cho ta chơi vài năm, cho dù chết cũng đáng!"

Hai cái yêu nhân cũng đồng thời hắc hắc nở nụ cười, đang khi nói chuyện nước miếng chảy đầy đất.

"Hắc hắc, nghe nói đến là ta cảm thấy ngứa ngái rồi, tốt các ngươi trước tiên đem nàng bắt lại, đợi lão tử ta hưởng thụ xong, tự nhiên sẽ cho các ngươi toại nguyện!"

Gã yêu nhân đứng đầu gật gật đầu, vẫy tay một cái.

"Tốt!" Nghe hai tên yêu nhân nghe lão Đại Đồng ý, tất cả đều hưng phấn nhảy dựng lên, con mắt như là sài lang, như muốn nhào tới ăn tươi nuốt sống nữ hài.

"Ah... Không muốn!"

Lạc Khuynh Thành lần đâu chứng kiến loại tình huống này, sợ tới mức toàn thân run rẩy, đều đã quên mất việc trốn tránh.

Bành! Bành!

Bất quá hai đại yêu nhân còn chưa đi đến trước mặt nữ hài, lại đột nhiên hứng trọn hai chưởng lực, bay lên không trung nổ banh xác.

"Người nào?"

Hai đại yêu nhân đồng thời tử vong, mọi người đều nhìn rõ, một bóng người chẳng biết lúc nào xuất hiện tại giữa đám người, hai người kia đúng là hắn ra tay đánh chết đấy!

Là Nhiếp Vân xuất thủ!

"Người nào? Ha ha, các ngươi đã nghe qua Huyết Ngục Ma Tôn!"

Một tiếng thở phào, Nhiếp Vân đem thanh danh kiếp trước báo ra, cả người tức thì giống như là ảo ảnh, vọt tới hướng yêu nhân không kịp phản ứng cách đó không xa.

Bắt người trước hết phải bắt ngựa, bắt giặc trước phải bắt vua, cái này là kế sách của nhân loại, đối phó với Yêu tộc, phải thay đổi một chút!

Trước hết đem một ít lâu la thực lực thấp giết chết, sau đó lại từ từ đánh chết thực lực cao hơn! Như vậy có thể phòng ngừa việc đối chiến với cường giả, lúc đó những... kẻ yếu kia nháo nhào lên, tạo thành phiền toái cho ngươi khác trong nhóm!

Bành! Bành! Bành! Bành!

Nhiếp Vân thực lực vừa mới tấn cấp đến Chân Khí cảnh trung kỳ, Khí Hải nội chân khí còn muốn rộng lớn hơn so với sóng của Lạc Thủy hà, một lớp rồi lại một lớp, tuôn ra liên tục, thời gian nháy con mắt, thì có mười cái yêu nhân té trên mặt đất, triệt để tử vong!

Nhanh như vậy đem những... tộc nhân Yêu tộc này đánh chết, cũng không phải thực lực Nhiếp Vân lần nữa gia tăng, mà là kiếp trước đánh chết vô số tộc nhân Yêu tộc, đối với những điểm yếu trên bọn tộc nhân này hắn biết đến rất rõ, thường thường một chiêu ở giữa tử nguyệt, trực tiếp để cho hắn mất mạng!

"Ngươi... Đến cùng là người nào? Như thế nào lại biết tử nguyệt của tộc nhân Yêu tộc chúng ta! Ngươi thật đáng chết!"

Tên yêu nhân dẫn đầu nguyên lai tưởng rằng thuộc hạ có thể đánh chết tên tiểu tử thực lực yếu hơn này, lại không nghĩ rằng mới nháy mắt toàn bộ thuộc hạ đều biến thành thi thể, tức giận đến oa oa gọi

bậy, con mắt lập tức đỏ lên.

"Nguy rồi, yêu hóa! Lại là yêu hóa! Mau lui lại!"

Chứng kiến cảnh tròng mắt yêu nhân đỏ hoe, Nhiếp Vân trong nội tâm rùng mình, không do dự nữa, thân thể nhoáng một cái tựu đi tới trước mặt Lạc Khuynh Thành, nắm lấy bàn tay trắng nỏn nà của nàng, quay người bỏ chạy.

------oOo------

Chương 37: Ta chính là cái tên phế vật kia

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tộc nhân Yêu tộc sở dĩ đáng sợ, cũng không phải thực lực bọn hắn rất mạnh, mà là cái gọi là yêu hóa!

Sau khi sử dụng Yêu hóa toàn bộ thực lực yêu nhân có thể nhanh chóng tăng lên gấp đôi, vào lúc này yêu nhân đã mất đi lý trí, gặp người liền giết, như là kẻ khát máu.

Đương nhiên, Yêu tộc có thể sử dụng yêu hóa, ít nhất phải có được huyết thống hầu tộc thượng phẩm trở lên, cái tên yêu nhân này có thể yêu hóa, đối với Nhiếp Vân mà nói quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Phải biết rằng hầu tộc thượng phẩm đã ngoài huyết thống Yêu tộc, từng cái đều Địa Vị tôn sùng, lúc này rõ ràng lại ở chỗ này xuất hiện, nói không nên lời quái dị!

"Kiếm của ta..."

Bị Nhiếp Vân kéo một phát, Lạc Khuynh Thành còn chưa kịp nói lời cảm ơn, ngược lại lo nhìn thanh kiếm rơi ở nơi xa xa, vẻ mặt lo lắng.

“Kiếm của ta, lấy kiếm cho ta…!”

Nghe được nàng hô kiếm, Nhiếp Vân thật sự là vừa tức vừa cười, nếu như không phải đã từng quên cô ở kiếp trước, thực không thể tin được cô bé này tựu là kiếp trước là cô bé khôn khéo quả cảm Lạc Khuynh Thành!

Kiếp trước trong một lần thí luyện, nhiệm vụ là phải tranh đoạt một cái vật phẩm trân quý, lúc ấy vật phẩm ngay tại trước mắt mình, bản thân trực tiếp vọt tới, bất quá còn chưa đi xa đã bị Lạc Khuynh Thành giữ chặt lại, vừa lúc bị giữ chặt lại thì một đạo kiếm quang từ trên không rơi xuống, nếu như không bị giữ chặt thì chắc đã rơi vào bẫy..., cho dù thân hình có là Bất Tử cũng khẳng định bị trọng thương!

Lúc đó Lạc Khuynh Thành gặp được bảo vật, bình tĩnh hơn chính mình rất nhiều, mà bây giờ trong lúc nguy cấp rõ ràng chỉ vì một thanh trường kiếm mà lại bắn loạn, ngẫm lại cảm thấy thật buồn cười.

"Muốn đi, các ngươi muốn đi là đi được sao!"

Yêu nhân lúc này đã hoàn tất quá trình yêu hóa, một tiếng cười lạnh, mạnh mẽ lao đến, lực lượng cùng tốc độ quả nhiên tăng vọt gấp đôi!

Tốc độ của yêu nhân tuy rất nhanh, nhưng bộ pháp Nhiếp Vân tu luyện chính là Vương tộc bộ pháp, muốn bắt được hắn thật không dễ a, nhưng mấu chốt hiện tại Nhiếp Vân không phải chỉ có một mình, mà còn mang theo một nữ nhân, hơn nữa nữ nhân này coi trọng kiếm còn hơn mạng sống của mình…

Vì vậy, Nhiếp Vân cùng Lạc Khuynh Thành còn chưa kịp chạy xa, đã bị cái tên yêu nhân này đuổi theo!

"Ngươi đi lấy kiếm của ngươi, ta trước hết giết tên yêu nhân này rồi nói sau!"

Biết rõ khó có thể chạy thoát, Nhiếp Vân bất đắc dĩ hất tay lên đem Lạc Khuynh Thành ném qua một bên, vừa đúng lúc tên yêu nhân đã vọt tới.

"Ngươi muốn chết!"

Tên Yêu nhân thấy hắn dám dừng lại nghênh chiến, miệng phát ra một tiếng gào thét thật dài, bổ một vuốt thật mạnh lên người Nhiếp Vân!

Tên yêu nhân nguyên vốn là Xuất Thể cảnh sơ kỳ thực lực, sau khi yêu hóa lực lượng bạo tăng gấp đôi, cho dù không đạt được Thành Cương cảnh, cũng không sai biệt bao nhiêu, một chiêu phát ra âm thanh xé gió, chân khí hình thành trảo phong, một phát liền xé nát quần áo Nhiếp Vân thành từng mảnh nhỏ!

Nếu như không phải Nhiếp Vân đã luyện thành【 Linh Tê Luyện Thể Quyết 】tầng thứ nhất, chỉ sợ lần này đã bị cào rách bụng rồi!

"Ai muốn chết, vẫn còn chưa biết được a! Xi tiêu thần búa, thức thứ nhất!"

Tuy trong lòng có rất nhiều võ kỹ, nhưng thời gian sau khi trọng sinh quá ngắn, căn bản chưa kịp tu luyện qua, nhưng Nhiếp Vân từng luyện thoáng qua bộ xi tiêu thần búa, lập tức cũng không do dự, lấy tay làm búa, đối yêu nhân hung hăng trước mắt bổ xuống một búa!

Xi tiêu thần búa thức thứ nhất được Nhiếp Vân luyện tập nhiều năm, chân khí hùng hậu từ nấm tay hình thành một đạo khí sáng chói!

"'Rầm Ào Ào'!" Một tiếng vang lên, toàn bộ khí mang không đều bổ vào thân tên yêu nhân, chỉ nghe một thanh âm cơ bắp căn cốt vỡ vụn vang lên, yêu nhân yêu hóa đã bị Nhiếp Vân một búa chém làm hai, chết ngay tức khắc!

"Thành công rồi hả?"

Vừa rồi cái này Nhiếp Vân không có Liệt Diễm búa phụ trợ, lấy tay làm búa, chỉ là trong lòng linh quang lóe lên, không nghĩ tới đã thành công rồi!

Yêu nhân bị một phát đánh chết, Nhiếp Vân lúc này mới cảm thấy

toàn thân bủn rủn, không nghĩ tới một chiêu này làm rạn núi rót nước, rõ ràng đem tất cả chân khí trong cơ thể mình toàn bộ tiêu hao hầu như không còn! Hơn nữa tay phải bị sưng đỏ đau không chịu nổi, rất hiển nhiên đã bị thương!

"Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ nhất phòng ngự vẫn còn có chút yếu kém!"

Chứng kiến bàn tay sưng đỏ, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Vào kiếp trước, chính mình luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết đến tầng thứ 9, thân thể so với hoàng tộc thượng phẩm binh khí đều muốn cứng hơn, thời điểm chiến đấu cùng Yêu tộc, phần lớn đều dùng thân thể chắn đỡ binh khí mạnh mẽ đâm tới, không nghĩ tới bây giờ chỉ mới bổ ra một búa vào một yêu nhân đã bị thương xưng đỏ cả lên, xem ra vẫn là tu luyện chưa tới nơi tới chốn ah!

"Ân, đúng rồi, yêu nhân có thể cuồng hóa đều có yêu đan, thứ này hoàn toàn có thể trợ giúp ta tấn cấp đến đệ tứ trọng hậu kỳ!”

Nghĩ đến cái gì, con mắt Nhiếp Vân sáng ngời, lập tức thò tay hướng xác chết tên yêu nhân, chỉ chốc lát nặn ra một viên nội đan tròn vo màu đỏ như máu.

Viên nội đan này trong đó ẩn chứa linh khí nồng đậm, nếu như luyện hóa nuốt vào, thực lực Nhiếp Vân tuyệt đối có thể nâng cao một bước!

Yêu đan!

Yêu nhân có thể cuồng hóa, huyết mạch rất thuần khiết, trong cơ thể sẽ tự động hình thành một viên yêu đan, những...viên yêu đan này thường thường là Vô Thượng thuốc bổ cho tu luyện giả!

"Ha ha, không có nghĩ tới tên này còn có ngân lượng... Rõ ràng có hơn ba mươi vạn lượng bạc, tịch thu gấp !"

Sau khi Đem yêu đan bỏ vào trong ngực, Nhiếp Vân lại tiếp tục dò xét trên thân thể yêu nhân, rõ ràng lại để cho hắn tìm được trọn vẹn ba mươi vạn lượng bạch ngân, thật sự là thật may mắn!

"Cảm ơn ngươi đã cứu ta..."

Ngay thời điểm Nhiếp Vân vừa đem bạch ngân cất kỹ, chợt nghe một thanh âm nhẹ nhàng cách đó không xa, Lạc Khuynh Thành cẩn thận từng li từng tí đã đi tới, vẻ mặt xấu hổ.

Đến đúng lúc này nàng đã hiểu được, nếu như không phải hiếu niên này cứu nguy, chỉ sợ chính mình sớm đã dữ nhiều lành ít rồi!

“Xem ra nàng xem kiếm còn trọng hơn sinh mệnh mình..."

Chứng kiến bộ dạng nữ nhân cẩn thận từng li từng tí, Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng.

"Mới vừa rồi tình thế có chút cấp bách... Ngươi đừng trách móc!" Nữ hài sắc mặt đỏ đến giống như là muốn khóc.

“Ngươi cầm kiếm lên rồi tới đây, thay ta thủ hộ một phát, trận chiến vừa rồi ta tiêu hao lực lượng không ít, cần phải nhanh vận khí khôi phục lại!"

Cười nhạo một câu, Nhiếp Vân biết rõ nữ hài vừa rồi sở dĩ như vậy, chủ yếu là vì kinh nghiệm chiến đấu quá ít, liền phân phó một tiếng, liền sau đó lấy ra yêu đan hấp thu linh khí trong đó, chậm rãi khôi phục thể lực!

"Vâng!"

Nữ hài vội vàng gật đầu, chỉ chốc lát liền đem thanh trường kiếm kia ra, đứng bên cạnh Nhiếp Vân bên làm nhiệm vụ bảo tiêu.

"Nha đầu kia..."

Chứng kiến bộ dạng cẩn thận của nữ nhân kia, Nhiếp Vân lắc đầu cười.

Kiếp trước vào thời điểm lần thứ nhất nhìn thấy cô bé này, nàng có tinh thần bình tĩnh tỉnh táo hơn hẳn các bạn cùng lứa tuổi, không nghĩ tới kiếp này gặp lại nàng, nàng lại đơn thuần giống như một tờ

giấy trắng!

Từ một tờ giấy trắng biến đổi thành người như kiếp trước a, xem ra Lạc Thủy thành bị Yêu tộc công hãm, chẳng những để cho chính mình biến thành thành thục, còn làm cho nữ nhân may mắn sống sót này trở nên kiên cường hơn!

Hấp thu yêu đan tốc độ khôi phục thể lực rất nhanh, dùng không đến một giờ Nhiếp Vân đã cảm thấy Khí Hải trong chân khí đã đầy, chẳng những triệt để khôi phục, ẩn ẩn còn đạt đến đệ tứ trọng trung kỳ đỉnh phong, tùy thời đều có thể đột phá!

"Nguyên lai tưởng rằng yêu đan này có thể giúp ta tấn cấp đến đệ tứ trọng hậu kỳ đấy, xem ra lại tính sai a..."

Nhiếp Vân lắc lắc đầu!

Nếu như cho người khác biết rõ hắn hiện tại đang nghĩ cái gì, tuyệt đối sẽ trực tiếp tức chết!

Ngươi ngủ một giấc từ sơ kỳ tấn cấp đến trung kỳ, hiện tại không đến một giờ lần nữa đạt tới trung kỳ đỉnh phong, như vậy còn không biết đủ, tại sao không đi chết đi...

"Ngươi thấy khá hơn chưa?" Chứng kiến thiếu niên tỉnh lại, vẻ mặt nữ nhân hưng phấn “Ta tên gọi Lạc Khuynh Thành, là con gái thành chủ, còn ngươi tên gì?"

"Ta?" Dương Thần đang muốn nói ta tên gọi là gì ngươi chẳng lẽ nàng không nhớ sao? Lập tức nhớ tới chính mình ở kiếp này con chưa gặp nàng lần nào, nở một nụ cười "Ta tên Nhiếp Vân!"

Nghe được cái tên "Nhiếp Vân” này, nữ hài đột nhiên nhớ tới cái gì, nghiêng đầu, tay vịn lấy cằm, như đang suy nghĩ điều gì nói: "Nhiếp Vân? Ta nhớ được tứ đại gia tộc Nhiếp gia có một phế vật cũng gọi là Nhiếp Vân, cha hắn hình như năm xưa là đệ nhất thiên tài Nhiếp Khiếu Thiên..."

"Bề ngoài giống như... Ta chính là cái tên phế vật kia!"

Nhiếp Vân không nghĩ tới danh tiếng của mình đã lan đến phủ thành chủ rồi, vẻ mặt cười khổ.

------oOo------

Chương 38: Lại là chấp pháp đội

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Ah..."

Nữ hài nhẹ che đôi môi, sắc mặt càng đỏ, liên tục khoát tay “Ta thật không có ý tứ, ta không phải cố ý nói ngươi là phế vật, cái ta nói là nhi tử của Nhiếp Khiếu Thiên..."

Nói đến đây nàng càng thêm xấu hổ, danh tiếng kẻ phế vật, không phải là vị trước mắt này sao?

Nếu như hắn thật sự là phế vật, vậy mình thì so sánh với cái gì đây?

"Ha ha!" Biết rõ nữ tử tựa hồ không giỏi về khoảng kết giao với người khác, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, hỏi: "Những...têm yêu nhân kia từ đâu tới đây hay sao? Tại sao chũng lại đi theo ngươi?"

Dựa theo trí nhớ của kiếp trước, thời điểm Yêu tộc xâm lấn là ở một năm về sau, chẳng lẽ bởi vì chính mình trọng sinh, ngày Yêu tộc xâm lấn cũng sớm hơn!

Nếu thật như vậy thì phiền toái a, thực lực của mình còn kém lắm, tất cả cũng đều chưa chuẩn bị, một khi Yêu tộc xâm lấn, Lạc Thủy thành nhất định sẽ có cùng kết quả như kiếp trước, triệt để bị diệt!

"Ta cũng không biết, ta... hôm nay ta đang trên đường trở về từ chổ sư phụ ta, vừa đến bến tàu đã bị những người này vây công rồi, ta cũng không biết tại sao bọn hắn lại đi theo ta!"

Nữ hài gặp thiếu niên truy vấn, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt,

nghĩ nghĩ liền đáp.

"Sư phụ ngươi? Thần Phong đế quốc Bách Hoa Tông?"

Đột nhiên nhớ tới cái gì, Nhiếp Vân hỏi.

"Ngươi... làm sao ngươi biết điều này?" Lạc Khuynh Thành sững sờ.

"Ha ha, tông môn có thể đào tạo loại tinh khiết nữ tử lại có tư chất thiên tài này đấy, Thần Phong đế quốc ta chỉ nghĩ tới cái này..."

Nhiếp Vân cũng không thể nói là kiếp trước ngươi nói cho ta biết đấy, đành phải cười cười xấu hổ, thuận miệng biên ra một lý do.

"Ta chưa nói tông môn của ta tất cả đều là nữ tử ah..." Lạc Khuynh Thành tựa hồ vẫn còn hoài nghi, nàng liền hỏi tiếp.

"Ách... Nhìn ngươi tính khiết, đơn thuần như là một tờ giấy trắng, cho nên, ta đoán vậy!" Nhiếp Vân mặt già đỏ lên.

Ai, sống mấy trăm năm bị một nữ tử mười mấy tuổi hỏi không biết trả lời thế nào, thực mất mặt ah!

"Hì hì, ngươi đã đoán đúng, ta chính là người của Bách Hoa Tông đấy!" Lạc Khuynh Thành nở một nụ cười như là trăm hoa đua nở.

Hai người nói chuyện phiếm thêm vài câu, Nhiếp Vân phát hiện mặc đù tính cách hiện tại và tính cách trong kiếp trước của Lạc Khuynh Thành có nhiều điểm khác nhau, nhưng thực chất bên trong lại không có thay đổi gì, đều là người không kiêu, không nóng nảy, không sợ khổ, không sợ mệt mỏi, đối với một công chúa trong một đại gia đình mà nói, thật sự không tệ a!

Cũng chính bởi vì những... sở trường này, mới khiến cho nàng nay tuổi chưa qua mười bảy, cũng đã đạt tới Khí Hải đệ ngũ trọng cảnh giới, có được thực lực hơn hẳn so với bạn cùng lứa tuổi!

"Ta phải về phủ thành chủ gặp phụ mẫu ta, người có rãnh thì cùng về với ta đi!" Hàn huyên một hồi, Lạc Khuynh Thành mở lời mời.

"Gặp cha mẹ ngươi? Không được, ta còn có việc, hiện tại phải đi rồi!"

Nhiếp Vân khoát tay áo.

Ầy bây giờ đã hơn nửa đêm ta với ngươi đi về nhà của ngươi tính toán chuyện gì, ngươi bản thân là một cô nương cũng phải chú ý một chút ah…

Trong nội tâm mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Nhiếp Vân cũng có thể hiểu được, cái này là do Lạc Khuynh Thành từ nhỏ đã bị đưa đến Bách Hoa Tông tu luyện, trong tông môn tất cả đều là nữ tử, tâm tính tự nhiên đơn thuần chút ít, có lẽ nàng mời chính mình đi gặp cha mẹ của nàng, chỉ là xuất phát từ việc muốn báo đáp ơn cứu mạng, không nghĩ tới thân nữ nhi hơn nửa đêm mang một thanh niên cùng lứa tuổi về nhà sẽ gặp bao nhiêu chỉ trích.

"Ngươi có việc ah, vậy được rồi, hôm nào ta đi tìm ngươi chơi!"

Nghe được thiếu niên cự tuyệt, trên mặt nữ tử lộ ra vẻ cô đơn, bất quá lập tức nghĩ đến cái gì, vội vàng nói.

"Được, ta sẽ ở nhà chờ ngươi!" Nhiếp Vân thuận miệng đáp ứng một tiếng.

Hắn cũng cho rằng sau khi Lạc Khuynh Thành về đến nhà về sau thành chủ làm sao cho phéo nàng ra ngoài nữa!

"Đúng rồi, nhà của ngươi địa chỉ ở đâu? Nói cho ta biết a!" Gặp thiếu niên đáp ứng, Lạc Khuynh Thành vội vàng hỏi.

"Nhà của ta... Ha ha, đến lúc đó ngươi cứ tìm Nhiếp gia chi nhánh Nhiếp Thiên là được rồi!" Nhiếp Vân không nghĩ tới nữ tử lại làm thật, lần nữa nói.

“A đúng rồi là chi nhánhNhiếp Thiên! Ta nhớ kỹ rồi, Nhiếp Vân hẹn ngày gặp lại!"

Lạc Khuynh Thành ghi nhớ cái tên Nhiếp Thiên chi nhánh này, lần

nữa nở một nụ cười, thân thể nhẹ nhàng như là Hồ Điệp, rất nhanh hướng phủ thành chủ phương hướng bay vút đi.

"Cái tên Yêu tộc này có thể yêu hóa, tại Yêu tộc Địa Vị khẳng định không thấp, hiện tại bị ta đánh chết, chỉ sợ Yêu tộc sẽ xâm lấn trong thời gian tới thôi! Phụ thân đang bị tổn thương, phải chạy chữa cho nhanh!"

Chứng kiến nữ tử đi xa, con mắt Nhiếp Vân lập tức rơi trên thi thể tên Yêu tộc nằm trên mặt đất.

Phụ thân trước kia bị thương là Khí Hải thất trọng Binh Giáp cảnh cường giả, nếu như có thể chữa trị Khí Hải cho người, lại để cho thực lực của người khôi phục, đến lúc Yêu tộc xâm lấn chi nhánh mình cũng có thể bảo vệ một phần tánh mạng tộc nhân và người trong gia đình!

"Đem những thi thể này xử lý sạch sẽ lập tức quay về, nghĩ biện pháp tìm ra dược liệu cuối cùng giúp phụ thân luyện chế【 Hồi tâm đan 】!"

Luyện chế【 Hồi tâm đan 】ngoại trừ cần một quả cần thảo, còn cần một cần dược liệu, những dược liệu cũng trân quý phi thường, chỉ có điều căn cứ trí nhớ của kiếp trước Nhiếp Vân biết rõ bụi dược liệu này ở đâu, cũng sẽ không quá sốt ruột!

Nguyên lai vốn định để phụ thân luyện thành tầng thứ nhất Linh Tê Luyện Thể Quyết, thực lực của chính mình đạt tới Khí Hải đệ ngũ trọng đỉnh phong hoặc là đệ lục trọng đỉnh phong, lúc đó đi lại cũng tiện hơn, hiện tại xem ra chỉ sợ không có nhiều thời gian như vậy để chờ đợi!

Cùng Yêu tộc chiến đấu hơn hai trăm năm, Nhiếp Vân đối với Yêu tộc biết rất rõ, những người này một khi đã ra tay, tuyệt đối sẽ không để cho ngươi khác cơ hội thở dốc!

Rất nhanh Nhiếp Vân liền đem thi thể yêu nhân xử lý sạch sẽ, dù sao bên cạnh cũng là Lạc Thủy hà, đem những thi thể này tùy tiện trói lại cùng một chỗ, cột vào tảng đá tựu ném đi xuống dưới sông là được.

Đem vết máu trên mặt đất cũng thanh lý sạch sẽ, Nhiếp Vân lúc này mới đi về hướng chi nhánh.

Rất nhanh đi vào chi nhánh, còn chưa kịp tiến vào sân nhỏ Nhiếp Vân tựu cảm thấy có điều gì đó không ổn.

“Cổng Chi nhánh như thế nào lại sụp?"

Chỉ thấy cánh cổng vào chi nhánh tan nát ngã đỗ trên mật đất, mọi thứ như một đống bề bộn, giống như vừa bị người ta tấn công, phá hoại.

Lập tức tiến vào trong xem thế nào, lửa giận Nhiếp Vân liền từ đỉnh đầu phun ra.

Trong sân càng loạn hơn, tất cả cây cối thực vật đều bị người chém nát, đồ dùng trong nhà các loại đồ vật tất cả đều nghiền nát thành bụi phấn, toàn bộ chi nhánh quả thực so với thời điểm lúc trước Yêu tộc xâm lấn còn muốn tệ hơn!

“Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Cưỡng chế ở lửa giận Dương Thần vội vàng đi đến phòng khách.

Phòng khách tiếng người huyên náo, đèn đuốc sáng trưng, xem ra chính mình về cũng không muộn, tên đầu sỏ làm chi nhánh hỗn loạn như thế này, tựa hồ còn chưa có ly khai!

"Hắc hắc, ta nói với các ngươi một lần nữa, mau đem cái tên phế vật Nhiếp Vân kia ra đây, nếu không chi nhánh các ngươi hôm nay chính thức xoá tên khỏi gia tộc, tất nhiên không còn có tồn tại!"

Còn chưa kịp tiến vào phòng khách chợt nghe một giọng cười lạnh từ bên trong truyền đến, Nhiếp Vân tiến thêm hai bước nhìn vào gian phòng, chỉ thấy phòng khách có khoảng mười mấy bóng người, từng người đều ăn mặc quần áo và trang sức của gia tộc chấp pháp đội!

Không nghĩ tới việc chi nhánh bị người khác đại náo không phải ai

khác, lại là gia tộc chấp pháp đội!

------oOo------

Chương 39: Thật sự là muốn ăn đòn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần này đầu lĩnh chấp pháp đội tới chính là một trung niên ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi, một đôi mắt ưng sáng ngời có thần, khuôn mặt gầy cao, xấu xí.

"Đội trưởng Chấp pháp đội Nhiếp Nguyên Khánh?"

Nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân nhận ra được.

Tên Nhiếp Nguyên Khánh là chấp pháp đội trưởng, là nhân vật có thực lực đạt đến Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ ngũ trọng hóa khí cảnh đỉnh phong, một thân tu vị thâm bất khả trắc, nghe nói cùng trưởng lão đệ lục trọng Thành Cương cảnh đều có thể đấu một trận!

Nhiếp Vân không nghĩ tới vì bắt chính mình, đường đường là chấp pháp đội đội trưởng, vậy mà tự mình ra tay!

Căn cứ trí nhớ của kiếp trước, chấp pháp đội hiện tại do người thừa kế gia tộc Nhiếp Cường phụ trách, bởi vì đã có cái chỗ dựa này, chấp pháp đội trưởng làm việc gần đây không kiêng kỵ gì, vô cùng hung hăng càn quấy! Điều đó đến tận hôm nay bản thân hắn mới tận mắt chứng kiên, dám ra tay đập phá chi nhanh mình!

Bọn người Nhiếp Ngân hôm nay đã có đội trưởng làm chỗ dựa, nên cũng có mặt lúc này đang đứng trong gian phòng đại sảnh, vẻ mặt cười lạnh, tựa hồ muốn lấy lại khí thế đã mất lúc ban ngày! Vừa rồi câu nói kia đúng là do hắn nói ra!

"Các ngươi đang tìm ta sao?"

Gặp cái tên Nhiếp Ngân này ban ngày ăn đòn chưa no, giờ muốn

ăn tiếp đây mà, Nhiếp Vân cũng nhịn không được nữa, cười lạnh một tiếng, đi vào phòng khách.

"Nhiếp Vân? Ngươi rốt cục đã xuất hiện? Ta nghĩ ngươi sẽ làm con rùa đen rút đầu chứ!"

Sau khi nhìn thấy thiếu niên xuất hiện, Nhiếp Ngân khóe miệng nhểnh lên, trên mặt một tia dữ tợn, nói xong quay đầu nhìn về phía chổ ngồi của Nhiếp Nguyên Khánh ở giữa đại sảnh: "Đội trưởng, hắn tựu là Nhiếp Vân, Nhiếp Liêu tựu là do hắn đánh thành như vậy đấy!"

"Tốt, tốt, ngay cả chấp pháp đội phó chúng ta cũng dám đánh, ta còn tưởng rằng là nhân vật ba đầu sáu tay nào chứ, nguyên lai cũng không có gì dặc biệt!" Nhiếp Nguyên Khánh liếc nhìn Nhiếp Vân, như là đang nhìn một con dê đợi làm thịt "Bất quá, lần này ta đã tự mình đến rồi, tựu lập tức theo chúng ta hồi gia tộc a, một lời mà nói…nếu người có thái độ tốt ta có thể cân nhắc không động thủ với ngươi!"

"Đội trưởng, tiểu tử này thập phần hung hăng càn quấy, nên trực tiếp động thủ chế ngự hắn, dùng lời khuyên bảo..., ta sợ hắn sẽ thừa cơ đào tẩu..."

Không nghĩ tới đội trưởng nói ra lời này, Nhiếp Ngân vẻ mặt sốt ruột.

"Thừa cơ đào tẩu? Ngươi cho rằng ta như ngươi đồng dạng phế vật sao? Muốn từ trong tay của ta đào tẩu, đừng nói hắn chỉ có Khí Hải đệ tứ trọng trung kỳ, cho dù ngũ trọng trung kỳ, cũng chỉ là nằm mơ!"

Nhiếp Nguyên Khánh như là bị dẫm phải chân, tức giận đến oa oa mắng bậy.

"Đội trưởng thực lực Thành Cương cảnh vô địch, là thuộc hạ quá lo lắng..." Bắt gặp đội trưởng như không vừa ý, Nhiếp Ngân biết rõ vừa rồi nói sai lời, vội vàng nịnh nót vài câu.

"Ân, cái này thật không sai biệt lắm, tiểu tử, theo chúng ta đi a! Nếu

ngươi đào tẩu rồi, ta lại đi bắt ngươi, mọi người rất khó xử a! Vạn nhất đừng để ta tức giận, thật không biết sẽ làm ra sự tình gì đâu, ha ha, nếu ta tức giận, đến bản thân ta còn cảm giác được sợ hãi!" Nghe được thuộc hạ tâng bốc, Nhiếp Nguyên Khánh rất là hưởng thụ, tùy ý liếc nhìn Nhiếp Vân.

"Bắt ta? Xin hỏi ta phạm vào tội gì? Lúc nữa đêm lại tới đòi bắt ta?"

Gặp phải cái tên Nhiếp Nguyên Khánh này đành giả vờ giả vịt, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, khó trách gia tộc chấp pháp đội thanh danh thối như vậy, có cái thể loại này lãnh đạo có thể không thối sao?

"Ngươi phạm vào tội gì? Ngươi rõ ràng còn không biết mình phạm vào tội gì, Nhiếp Ngân, nói cho hắn biết!"

Nhiếp Nguyên Khánh khoát tay chặn lại quát.

"Tổng cộng có thập đại tội trạng, tội một, ngươi công nhiên đả thương nội môn đệ tử..." Nhiếp Ngân lấy ra một cái tội trạng, vội vàng lớn tiếng đọc chậm mà bắt đầu..., bất quá còn chưa hô xong, đã bị một cái thanh âm nhàn nhạt đánh gãy.

"Trước không nên vội, ta nhớ hình như giữa chúng ta còn sự kiện gì đó còn chưa xử lý!"

Nhìn chằm chằm vào mắt Nhiếp Ngân, Nhiếp Vân hừ một tiếng.

"Sự tình giữa chúng ta? Giữa ta và một tên tội phạm như ngươi có thể có chuyện gì..."

"Không ah? Ha ha, ngươi nói không tính, ngươi còn chưa hướng ta quỳ xuống đây này!"

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, bàn tay đột nhiên đẩy mạnh về phía trước!

Sáng nay Nhiếp Vân chỉ là Khí Hải đệ tứ trọng sơ kỳ, tựu có thể tùy ý đem Nhiếp Liêu đả thương, thực lực bây giờ vừa tiến thêm một bước, lại là đột nhiên ra tay, Nhiếp Ngân còn không có kịp phản

ứng, tựu "Lạch cạch" một tiếng đầu gối chạm đất, trùng trùng điệp điệp quỳ trên mặt đất!

Hắn giả vờ quên sự tình thua cược sáng hôm nay, Nhiếp Vẫn thì sao có thể quên được, dám tại chính chi nhánh của mình mà càn quấy hung hăng như vậy, muốn gây truyện trước thì cũng phải nghĩ thực lực bản thân mới được a!

"Ngươi...hung ác!"

Nhiếp Ngân không nghĩ tới chính mình đi theo sau lưng đội trưởng tới còn bị buộc quỳ xuống, trên trán gân xanh thoáng một phát nổi lên, tức giận đến hét lớn một tiếng, song chưởng liền hướng ngực Nhiếp Vân chưởng ra.

"Muốn chết a!"

Nhiếp Vân thấy hắn còn dám động thủ, chẳng muốn nói nhảm, bàn tay lần nữa vỗ xuống.

Tạch...!

Bàn tay Nhiếp Ngân còn chưa tới đến đụng đến Nhiếp Vân, cả người đã tựu nằm rạp trên mặt đất!

"Tốt, tốt, tiểu tử, không nghĩ tới ta ở chỗ này ngươi cũng dám động thủ với chấp pháp đệ tử, xem ra thực là muốn cho ta ra tay, nói cho ngươi biết, ta một khi tự mình ra tay, ngươi nhất định sẽ chết rất thảm!"

Nhiếp Nguyên Khánh hiển nhiên không nghĩ tới thiếu niên ở trước mắt lại lớn mật như thế, dám trước mặt mình mà làm nhục đội phó, tức giận đến độ trực tiếp từ trên ghế ngồi đứng lên xuất ra một trảo hướng Nhiếp Vân!

Hắn vừa ra tay, chân khí Xuất Thể cảnh đỉnh phong lập tức bao trùm toàn bộ đại sảnh, không hề giữ lại cái gì vọt thẳng tới hướng Nhiếp Vân đang đứng, bất quá chân khí còn chưa tới đến trước mặt Nhiếp Vấn, thân ảnh hắn đột nhiên động!

Thân thể khẻ động, trong chớp mắt hắn đã biến mất, Nhiếp Nguyên Khánh còn chưa biết chuyện gì xảy ra, đã cảm thấy ở cổ tê rần, "PHỐC" thoáng một phát nằm rạp trên mặt đất!

Nhiếp Nguyên Khánh thực lực tuy không kém, nhưng vẫn là so với yêu nhân cường hóa trước đó kém xa, hơn nữa lại khinh địch, Nhiếp Vân chỉ dùng một chiêu, đường đường đại đội trưởng chấp pháp đội, tự xưng Thành Cương cảnh hạ vô địch siêu cấp cường giả, tựu biến thành một đống bùn nhão trên mặt đất.

“Nói ta chết thảm? Xem ra ngươi thật sự muốn ăn đòn!"

Đến lúc này, tiếng nói nhàn nhạt của hắn như là tiếng sấm giữa trời đối với mọi người có mặt tại đó!

"Ah... Đội trưởng!"

"Điều đó không có khả năng, ta nhất định là nhìn lầm rồi..."

"Thành Cương cảnh trưởng lão cón chưa thể đánh bại đội trưởng, như thế nào lại bị hắn trực tiếp đánh gục..."

Trong đại sảnh rất nhiều đệ tử chấp pháp đội chứng kiến được việc này, nghe được lời nói từ miệng thiếu niên …, tất cả con mắt đều nhìn về hắn, cảm thấy nhanh muốn điên rồi!

Đại đội trưởng của bọn chúng, lúc này lại bị người khác dùng một chiêu đánh ngã xuống đất, không đứng dậy nổi, triệt để phá vỡ hình tượng vô địch trong nội tâm bọn chúng.

"Ngươi dám đánh lén ta, ta và ngươi tuyệt không đội trời chung! Ta sẽ cho chấp pháp đội đem bọn ngươi trong chi nhánh Nhiếp Thiên tiêu diệt triệt để, tất cả mọi người Lăng Trì đến chết..."

Nghe được bọn thuộc hạ nghị luận, hơn nữa bản thân cảm thấy nhục nhã, Nhiếp Nguyên Khánh hận không thể tìm một cái lỗ chui vào, nằm rạp trên mặt đất một bên giãy dụa một bên điên cuồng mắng.

"Lăng Trì tất cả mọi người? Ngươi không có cơ hội này a!"

Gặp thằng này sắp chết đến nơi còn dám như thế nói nhảm, Nhiếp Vân tung một cước vào miệng của hắn, "'Rầm Ào Ào'" thoáng một phát thằng này đã bị đá rơi xuống hơn mười cây răng "Dám uy hiếp chi nhánh chúng ta, dám uy hiếp ta, ta xem ngươi còn dám hay không..."

Nhiếp Vân miệng thì mắng, dưới chân thì điên cuồng đá hết sức, hắn bản thân thực lực tựu không kém hơn nữa đã luyện thành tầng thứ nhất Linh Tê Luyện Thể Quyết, từng cước nện xuống dưới lực lượng đều cường đại, mấy cước qua đi, mặt Nhiếp Nguyên Khánh tựu biến thành đầu heo không phải là của mình nữa rồi, cho dù muốn nói chuyện cũng không biết miệng ở nơi nào, trước mắt tối sầm rồi ngất đi.

"Coi như ngươi bất tỉnh nhanh!"

Gặp thằng này trước khi khẩu khí ngông cuồng, mới đã mấy cước đã bất tỉnh, Nhiếp Vân bất đắc dĩ khoát tay, nhìn quanh một chút nói "Các ngươi còn có ai muốn đem Nhiếp Thiên chi nhánh chúng ta sang thành bình địa? Còn có ai cảm giác bản thân muốn ăn đòn, ta có thể tặng cho hắn cơ hội này!"

Lời vừa nói ra, lặng ngắt như tờ.

------oOo------

Chương 40: Hồi sinh hoa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối với chấp pháp đội một lời mà nói từ trước cho tới bây giờ đi tới đâu gây rối, người khác một lời cũng không dám nói, không dám kháng cự, vậy mà bây giờ...

Nhìn đội trưởng, đội phó nằm trên mặt đất, nội tâm tất cả đội viên trong chấp pháp đội đều run rẩy, đồng thời sinh ra một cái ý niệm trong đầu. “Thằng này không phải người!”

"Như thế nào? Không nói lời nào? Không nói lời nào vậy là tỏ vẻ thừa nhận chính mình cần ăn đòn rồi hả? Tốt, ta thành toàn cho tất cả các ngươi!”

Chứng kiến chi nhánh bị phá như vậy, lửa giận trong lòng Nhiếp Vân thiêu đốt làm sao có thể buông tha bọn hắn, hừ lạnh một tiếng, dưới chân vẽ một cái tựu đối với mọi người vọt tới.

"Ah... Nhiếp Vân đại nhân, chúng ta không muốn ăn đòn..."

"Nhiếp Vân gia gia, chúng ta sai rồi, chúng ta tựu không nên tới..."

Không nghĩ tới chính mình sợ tới mức không nói lời nào, cũng bị đánh, tất cả chấp pháp đệ tử khóc lóc van xin, tiếng kêu thảm liên tiếp vang tận mây xanh.

"Đây quả thật là Vân nhi..." Mới vừa rồi chứng kiến chấp pháp đội hùng hùng hổ hổ, hiện tại toàn bộ nằm trên mặt đất tàn tàn phế phế, mẫu thân Nhiếp Linh trong nội tâm đột nhiên tràn ngập một cổ cảm giác thỏa mãn.

Từ khi nàng gả vào chi nhánh Nhiếp Thiên, chi nhánh tựu bị đối xử lạnh nhạt và bị các chi nhánh khác xa lánh, trong đó không ít lần chấp pháp đệ tử tới quấy rối, nói thật nếu không phải mình có thực lực, sớm đã không nhịn được rồi!

Nguyên lai tưởng rằng chi nhánh gặp loại tình huống này sẽ lại một lần nữa chịu nhục, không nghĩ tới nhi tử tỉnh lại sau khi bị Nhiếp Siêu đánh bất tỉnh, thay đổi rất nhiều cá nhân tựa như làm việc tàn nhẫn, không chút lưu tình, đem oán khí tích tụ trong người nhiều năm trong nháy mắt phóng xuất ra, sảng khoái nói không nên lời!

"Tốt, tốt, đây mới là hảo nhi tử của ta!" Trong nội tâm lần nữa nói thầm một tiếng.

Nếu như cho Nhiếp Vân biết rõ mẫu thân nghĩ như vậy, chỉ sợ sẽ trực tiếp đã bất tỉnh.

Sau khi bị người khác gây chuyện, quậy một trận như vậy, mẫu thân thậm chí còn chưa nghĩ cách giải quyết hậu quả thế nào cho

tốt, mà còn đứng đó trầm trồ khen ngợi, ây khó trách sau kiếp trước mình được danh xưng “Huyết ngục ma tôn”, nguyên lai dòng máu hiếu chiến là từ mẫu thân mà ra.

Kỳ thật Nhiếp Vân nào đâu biết rằng, mẫu thân hắn Nhiếp Linh lúc thời tuổi trẻ, cũng nổi tiếng lắm đấy, được xưng là đệ nhất thánh thủ hái thuốc Lạc Thủy thành, chi thuật hái thuốc hiếm có người địch nổi, người theo đuổi nàng không ít nhiều như nước thuỷ triều, nếu như không phải như vậy, làm sao có thể gả ngay cho đệ nhất thiên tài lúc đó?

Là người có thể xưng là đệ nhất, khẳng định đều là người tâm cao khí ngạo, về sau chi nhánh lụi bại, phụ thân nghiện rượu, bằng vào nàng một nữ nhân duy trì gia tộc, áp lực to lớn có như thế nào!

Bị đè nén lâu như vậy, đột nhiên nhi tử quật khởi, cao thủ đội trưởng đội chấp pháp của Liên minh gia tộc uy tín lâu năm đều bị một kích đánh thành chó chết, hãnh diện còn không kịp, làm sao có thể trách tội!

Nàng không trách tội không có nghĩa là những chi nhánh người khác gây chuyện, lão quản gia Nhiếp Trùng chứng kiến mẫu tử hai người, một người động thủ, một người hưng phấn thiếu chút nữa la lên, cả hai người đều không nhớ rằng đã gây ra chuyện lớn, sốt ruột vò đầu bứt tai gọi "Phu nhân, bọn người chấp pháp đội, nếu như chết ở chỗ này, gia tộc ra mặt thì nhất định sẽ tiêu diệt toàn bộ chi nhánh chúng ta, đến lúc đó thì nguy rồi..."

"Đúng vậy, ngươi không nói ta còn đã quên..." Nghe được quản gia nói như vậy, mẫu thân Nhiếp Linh gãi gãi đầu cười xấu hổ, lập tức nói với Nhiếp Vân đang giáo huấn người trong chấp pháp đội "Vân nhi, dùng sức đánh, chỉ cần không chết là được!"

"Ách..." Nghe được mẫu thân lên tiếng, quản gia cùng Nhiếp Vân tất cả đều lảo đảo, nhất là quản gia thiếu chút nữa khóc lên, chỉ cần không chết là được... Ặc, ta đâu có ý này...

"Đánh các người ta cũng mệt mỏi rồi, chi nhánh chúng ta bị các ngươi làm loạn phá hư tất cả rồi, bây giờ mỗi người các ngươi bồi thường một vạn lượng bạch ngân ta sẽ bỏ qua cho, còn nếu không

đưa ra được, cái tay nào của bọn người đập phá đồ vật trong sân của ta thì hãy để lại cái tay đó đi, cái chân nào giẫm đạp lên đồ vật nhà ta, thì tựu phế bỏ cái chân đó!"

Đánh một hồi, cảm thấy không còn ý nghĩa gì, Nhiếp Vân liền ngừng tay.

"Một vạn lượng?" Nghe được câu đó, tất cả mọi người giật nảy mình.

Chấp pháp đệ tử ỷ vào danh hiệu "Chấp pháp", bình thường khi dễ rất nhiều chi nhánh, mặt khác chấp pháp đệ tử còn lợi dụng chức quyền ép bức người khác lấy bạch ngân, nên so ra cũng rất giàu có, nhưng trên người tối đa cũng chỉ trên ngàn lượng bạc trắng, hơn vạn lưỡng, ngoại trừ mấy người thủ lĩnh thì còn có thể, nếu có cũng chỉ có tầm vài cái a!

Giằng co một hồi, Nhiếp Vân từ trên người chấp pháp đệ tử và cả đội trưởng Nhiếp Nguyên Khánh, mới vơ vét được năm vạn lượng bạc.

Năm vạn lượng bạc trước kia đối với Nhiếp Vân không phải ít, hiện tại thì cũng chỉ là vài đồng bạc lẻ.

"Mẹ, đây là tiền bồi thường của bọn chúng đưa cho chúng ta, ngươi xem có đủ đền bù tổn thất của gia tộc không…?" Sau khi lấy được ngân lượng, Nhiếp Vân tiện tay liền đem tiền đưa cho mẫu thân.

"Đủ! Đồ vật Bọn hắn đập hư, tất cả cộng chắc chưa tới năm ngàn lượng, năm vạn lưỡng quá đủ rồi!" Mẫu thân gật gật đầu.

"Còn không mau cút đi! Về sau nếu ta lại thấy các ngươi tới, tựu cũng không khách khí như vậy, coi chừng mạng chó của các người đấy!" Nhiếp Vân biết rõ người hại chi nhánh mình là người trọng yếu nhất trong gia tộc, cho dù đem những… tên lâu la này giết chết cũng vô dụng, liền không hề so đo, lạnh quát một tiếng để cho bọn hắn lăn ra ngoài.

"Vâng!" Nghe được lời nói không chút khách khí..., mọi người trong

chấp pháp đội như được đại xá, tất cả đều hưng phấn gật đầu lui ra ngoài, nguyên một đám người nối đuôi nhau đi ra, sợ đi chậm trễ hắn đổi ý thì gặp đại họa a, chỉ chốc lát tất cả mọi người tựu triệt để ly khai khỏi chi nhánh, triệt để không thấy một ai.

"Mẹ, ta muốn đi ra ngoài một chút, trong nhà loạn như vậy, ngươi trước hết an bài thoáng một phát rồi nghĩ ngơi đi a..."

Chấp pháp đội lần này thất bại chật vật mà trốn, nhất định sẽ gây chấn động đến phía gia tộc cao tầng, gây chuyện không tốt lần sau nhất định sẽ có trưởng lão đích thân đến thăm a!

Gia tộc uy hiếp Nhiếp Vân không cảm thấy sợ, mấu chốt là đến từ Yêu tộc!

Yêu tộc đáng sợ, Nhiếp Vân trong lòng thấu hiểu rất rõ, chính mình muốn trong thời gian ngắn đạt tới Khí Hải thất trọng, bát trọng là đều không có khả năng,hiện tại chí có một phương pháp duy nhất là luyện chế ra Hồi tâm đan, để khôi phục tổn thương Khí Hải cho phụ thân, trực tiếp khôi phục chiến lực thời kỳ cực thịnh!

Cho nên, luyện chế Hồi tâm đan cần một cây dược liệu, hiện tại mình phải đi tìm rồi!

“Đi sớm về sớm!" Nhi tử năng lực khá mạnh, sự lý sự tình cũng điềm tĩnh hơn, tuy nhiên từ khi tỉnh lại, ngoại trừ sự kiện Bồng Hinh Tuyết Liên kia, hắn còn chưa cùng mình tán gẫu qua, Nhiếp Linh lại biết bây giờ không phải là lúc nói chuyện phiếm, hắn làm như vậy khẳng định có mục đích, cũng không ngăn cản hắn.

"Ân!" Nhiếp Vân gật gật đầu, bàn chân đạp mạnh một cái liền bay về hướng phía sau núi.

Luyện chế Hồi tâm đan cần đến một dược liệu cuối cùng, được gọi là về Hồi Sinh Hoa, là một loại dược liệu mức độ trân quý không thua kém gì Vô Tu thảo, truyền thuyết kể rằng, cho dù tổn thương nặng gần chết, phục dụng loại dược thảo này có thể khởi tử hồi sinh!

Khởi tử hồi sinh đương nhiên không có loại công hiệu này, nhưng

có thể làm cho người bị trọng thương khôi phục thể lực trong thời gian ngắn tuyệt không có vấn đề gì, năm đó bị Yêu tộc xâm lấn, chính mình dưới sự trợ giúp của Nhiếp Đồng mới có thể thoát ra khỏi Lạc Thủy thành, tiến vào phía sau núi, lúc ấy bản thân bị trọng thương hấp hối gần chết, nếu như không phải nhờ vào gốc hồi sinh hoa này…, một lời mà nói lúc đó đã chết rồi!

Cũng bởi vì như vậy, Nhiếp Vân mới nhớ rõ ràng vị trí của gốc Hồi Sinh Hoa này, vốn định đợi phụ thân luyện thành Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất, nhưng hiện tại thực lực của chính mình tăng cường tựu đến đó tìm kiếm trước!

Dù sao căn cứ trí nhớ bản thân, nơi này là nơi cực kỳ nguy hiểm đấy, nếu như không phải kiếp trước vận khí mình tốt, chỉ sợ còn không thể gặp Hồi Sinh Hoa, cũng đã bị thủ hộ yêu thú xé nát rồi!

Trong nội tâm nhớ kỹ phương vị của gốc Hồi Sinh Hoa, Nhiếp Vân lập tức tăng tốc hướng về phía trước vạch tới.

------oOo------

Chương 41: Thú Đầu Hổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lạc Thủy thành nằm giữa sông Lạc Thủy hà và núi Hà Lạc Sơn.

Nhiếp Vân hiện tại đi không phải theo con đường cũ nơi mà cùng mẫu thân lấy được Bông Hình Tuyết Liên, tựu đi đường khác ở chổ sâu hơn.

Hà Lạc Sơn rừng núi sâu thẳm, được gọi là Thập Vạn Đại Sơn, yêu thú tầng tầng lớp lớp, cho tới nay đều được coi là cấm địa.

Yêu thú là một loại thú đặc thù, không đồng dạng với Yêu tộc, trí tuệ khá thấp, mỗi một con yêu thú đều có một lãnh địa riêng của mình, một khi có một sinh vật nào bên ngoài tiến vào, tựu sẽ phải chịu công kích hung mãnh!

Yêu thú tuy rất hung mãnh, nhưng da, lông, trảo, sừng các loại lại được nhân loại chế tạo dùng làm binh khí, luyện chế đan dược thậm chí làm quần áo, bởi vậy, cũng có không ít cường giả chuyên săn bắt yêu thú đổi lấy tiền tài xâm nhập vào đó.

Loại năng lực này, kiếp trước Nhiếp Vân có thừa, nhưng hiện tại còn kém xa lắm, Khí Hải đệ tứ trọng trung kỳ đỉnh phong trình độ, nói thật rơi vào đàn yêu thú, đừng nói giết thú, chỉ sợ chưa đến ba giây đồng hồ đã không kiên trì nổi tựu biến thành một đống xương a.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn định tăng thực lực mạnh hơn nữa một tiến hành xông vào đây!

Đi rất vội, không đến bốn giờ tựu chạy đi hơn ba trăm dặm ở bên trong.

"Nếu như nhớ không lầm, hồi sinh hoa ở phía trước, bất quá, đó là lãnh địa của một yêu thú có thực lực đầu Thành Cương cảnh đỉnh phong, nếu không cẩn thận, tựu sẽ bị thịt nát xương tan, phải tính toán suy nghĩ kỹ hơn!"

Dừng chân tại một vị trí ở sườn đồi, Nhiếp Vân liền vận công khôi phục thể lực!

Chủ nhân của khu lãnh địa này gọi là Hổ Đầu thú, có được thực lực đệ lục trọng Thành Cương cảnh đỉnh phong, con yêu thú này lướt nhanh như gió, tốc độ cực nhanh, phòng ngự còn cơ hồ vô địch, đừng nói mình, cho dù Khí Hải tầng thứ bảy Binh Giáp cảnh cường giả muốn đánh chết cũng không phải chuyện dễ dàng!

Giống như Hổ Đầu thú, tối đa cũng tựu Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh thực lực, lực phòng ngự giống như, cái này đầu chẳng những hình thể đại, hơn nữa biến thái, kiếp trước lần thứ nhất nhìn thấy thời điểm, kém kiến thức không biết là cái gì, hiện tại ngẫm lại hoàn toàn chính xác phi thường quái dị!

“Ngay tại huyệt động có hồi sinh hoa, ta lần trước tới nó không có mặt, nên lúc đó mới chiếm được tiện nghi, lần này chỉ sợ không có cơ hội tốt như vậy..."

Dừng lại tại một khu vực yên lặng để khôi phục thể lực, trong nội tâm suy nghĩ một kế hoạch.

Thực lực của mình bây giờ, Chân Khí cảnh trung kỳ đỉnh phong, một lời mà nói có thể giết chết thực lực Xuất Thể cảnh đỉnh phong hoàn toàn là do, từ đầu tựu làm cho đối phương không kịp phòng bị..., nếu lúc đó hắn cẩn thận, người chết chính là mình!

Nói cách khác, tuy mình đã từng nhẹ nhàng đánh chết yêu nhân cường hóa thực lực Xuất Thể cảnh đỉnh phong, và một chiêu liền đem đội trưởng chấp pháp đội Nhiếp Nguyên Khánh đánh cho sinh tử không biết, trên thực tế thực lực chiến đấu chân chính có thể so sánh với Xuất Thể cảnh sơ kỳ thực lực, thậm trí cũng không phải là đối thủ!

Bởi vậy, muốn từ nơi yêu thú thực lực Thành Cương cảnh đỉnh phong cướp đi đồ vật, phải suy nghĩ chút biện pháp, nếu không khi đến động chắc chắn sẽ phải chết!

“Thực lục ta không tệ, tốc độ cũng không chậm, hơn nữa là người của hai kiếp, mặc dù Hổ Đầu thú lợi hại, nhưng thực sự có biện pháp đối phó.”

Điều chỉnh một hồi, thân thể lần nữa trở lại trạng thái đỉnh phong, Nhiếp Vân lúc này mới chậm rãi đi về phía trước.

"Ân? Sơn cốc này bề ngoài có thể làm bẩy a..."

Đi về phía trước một hồi, Nhiếp Vân đi vào một cái cốc, nhìn chung quanh một vòng, con mắt sáng ngời, một cái suy nghĩ không đơn giản chợt loé lên.

Cái cốc này phía bên trên là nham thạch, từng dãy nham thạch đều đã bắt đầu phong hoá, xem ra chỉ cần một chút lực là trần nham trạch bên trên liền sụp xuống ngay, chính mình hoàn toàn có thể đem Hổ Đầu thú kia dẫn dụ đến nơi đây, sau đó gây núi lở, như vậy Hổ Đầu thú cũng sẽ bị nham thạch vùi ở bên trong, mặc dù Bất Tử, trong thời gian ngắn cũng khẳng định không ra được, chính mình có thể thừa cơ hội này, đi lấy hồi sinh hoa!

Kế hoạch này mặc dù không tệ, nhưng đầu tiên phải cam đoan tánh mạng mình an toàn, bằng không thì, một khi núi lở bản thân mình không trốn thoát được, chết rồi thì làm được cái gì a!

An toàn của mình... Đang suy nghĩ làm như thế nào chạy trốn, con mắt đột nhiên rơi một cái thuỷ đàm không lớn ở bên trong cốc.

Cái đầm nước này hiện lên màu vàng nhạt, Tinh Quang chiếu rọi xuống toát ra tí ti bạch khí, bốc hơi lên hơi giống sương mù, quái dị nói không nên lời.

Cái thác bên trên thanh tịnh trong suốt, cỏ dại sinh trưởng xung quanh, hiện lên màu xanh biếc, Nhưng nước suối lại là màu vàng nhạt, loại tình huống này dù là Nhiếp Vân là người của hai thế giới đều chưa từng thấy qua.

"Chẳng lẽ trong nước suối có khoáng thạch đặc thù nào đó?"

Nhiếp Vân nghĩ chỉ có loại khả năng này, bước chân tựu chậm rãi đi về hướng con suối, bất quá còn chưa đến, lại đột nhiên cảm thấy xa xa một đạo âm thanh rào rống tanh hôi vọt tới, lập tức cũng không do dự, thân thể trùn xuống tựu ghé vào trong bụi cỏ.!

Vừa gục xuống tựu chứng kiến một Hổ Đầu thú cực lớn từ một phương hướng khác chạy tới hạp cốc, thân thể hùng tráng chừng bảy tám mét, thân thể hiện lên hình giọt nước, móng vuốt sắc bén giống như đao, nhẹ nhàng nhấn một cái nham thạch trên mặt đất tựu biến thành bột mịn!

"Binh Giáp cảnh đỉnh phong Hổ Đầu thú? Điều này sao có thể? Chẳng lẽ ta nhớ lầm rồi hả?"

Chứng kiến cái này đầu Hổ Đầu thú lực lượng, Nhiếp Vân trong nội tâm kịch chấn.

Dựa theo trí nhớ, Hổ Đầu thú này có lẽ chỉ có thể Thành Cương cảnh đỉnh phong thực lực, nhưng mà phải là một năm sau, sau khi bị Yêu tộc xâm lấn, như thế nào đột nhiên biến thành Binh Giáp cảnh đỉnh phong rồi?

Hổ Đầu thú có loại thực lực này, chính mình tự nhận tốc độ không kém nhưng chỉ sợ chạy xa không quá 100m, sẽ dễ dàng bị đuổi theo, đánh một phát chết tươi!

Chẳng lẽ mình nhớ lầm rồi hả?

Không có khả năng ah! Nếu như kiếp trước thằng này thực sự đạt đến loại thực lực này, chính mình đừng nói không chỉ trộm hồi sinh hoa thành công mà thong dong đào tẩu, chỉ sợ còn chưa đụng tay vào hồi sinh hoa, đã bị nó xé thành ngàn mảnh nhỏ rồi!

Rống!

Ngay tại thời điểm nội tâm Nhiếp Vân nghi hoặc, đột nhiên lần nữa nghe được một tiếng gầm rú, lại một đầu Hổ Đầu thú từ đằng xa nhàn nhã đã đi tới.

Con Hổ Đầu thú này rõ ràng so với con đầu tiên mình nhìn thấy nhỏ hơn một chút, thân thể cơ bắp kéo căng, lực lượng mười phần.

"Thì ra là thế, con đầu là Thành Cương cảnh đỉnh phong, xem ra kiếp trước ta thấy con Hổ Đầu thú không phải là con lúc nãy, mà là con này đây!"

Chứng kiến bộ dạng con Hổ Đầu thú này, Nhiếp Vân giờ mới dần hiểu được vấn đề.

Hổ Đầu thú đều lớn lên không sai biệt nhiều, Nhiếp Vân vừa nhìn thấy con đầu tiên tựu tưởng lầm chính là con kiếp trước mình gặp, nhưng như thế nào đều không có nghĩ đến chỉ cái lãnh địa nhỏ bé này mà lại có đến hai con!

Hiểu được vấn đề, sắc mặt Nhiếp Vân càng thêm khó coi.

Một con Hổ Đầu thú đã đánh không lại, chớ nói chi là hai con, hơn nữa con con một khi chiến đấu nhất định là một con trêu chọc còn con còn lại xông vào, cho dù làm cho núi lở cũng vô dụng! Tối đa chỉ có thể vây khốn một con, con còn lại vẫn có thể đem mình xé thành từng mảnh nhỏ!

Cái này làm sao bây giờ?

Hổn hển! Hổn hển!

Ngay tại thời điểm Nhiếp Vân nhăn mày lại nghĩ không ra biện pháp, hai con Hổ Đầu thú nhàn nhã đi qua, đi vào suối nước bên cạnh, mở cái miệng rộng uống nước suối.

"Nguyên lai hai thằng này là tới uống nước đấy... Ân?"

Hai con Hổ Đầu thú đi vào nước suối bên cạnh uống nước, khoảng cách Nhiếp Vân bất quá hơn mười thước, mượn nhờ Tinh Quang quan sát kỹ lưỡng, hai con Hổ Đầu thú, lại là một đực một cái...

Ách, cũng đúng, một núi không thể chứa hai cọp, trừ phi một đực một cái, điểm ấy có lẽ sớm liền nghĩ đến!

"Một đực một cái lại có thể để cho bọn hắn tự giết lẫn nhau, Ân? Đúng vậy, ta hoàn toàn có thể cho bọn chũng tiếng hành tấn công lẫn nhau, hắc hắc, vào thời điểm yêu nhau khi xảy ra vấn đề, nhân loại còn có thể vong tình, chớ nói chi là dã thú, hắc hắc, ta hoàn toàn có thể thừa cơ đem hồi sinh hoa lén đem ra..."

Chứng kiến Hổ Đầu thú là một đực một cái, Nhiếp Vân trong nội tâm khẽ động, đột nhiên một cái ý nghĩ tà ác nảy ra.

------oOo------

Chương 42: Hoàng viêm linh thạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một đực một cái dựa theo nhân loại thuyết pháp nhất định là vợ chồng, cho dù có mâu thuẫn nhưng tự giết lẫn nhau thì tỷ lệ cũng không lớn, nhưng hoàn toàn có thể cho bọn hắn gây nhau, tấn công nhau một trận!

Khi đó hai con đang nóng như lữa đốt, chính mình hoàn toàn có thể

thừa cơ trộm đi hồi sinh hoa, mà không bị phát hiện!

Ân, cứ làm như thế!

Ý nghĩ này một xuất hiện, lập tức ở trong nội tâm cắm rễ, lại để cho Nhiếp Vân thiếu chút nữa hưng phấn nhảy dựng lên.

"May mắn lần trước lúc giáo huấn Nhiếp Liễu, lưu lại chút ít Thiên Dục Hoa, nếu không cho dù muốn áp dụng kế hoạch này cũng chỉ sợ không được!"

Cười hắc hắc, Nhiếp Vân từ trong lòng lấy ra một gói thuốc không lớn.

Ngày đó vào thời điểm giáo huấn Nhiếp Liễu, chứng kiến Thiên Dục Hoa rõ ràng có cái công hiệu này, tựu thuận tay đã muốn thử, không nghĩ tới có tác dụng trên thân người, muốn dùng thử trên một con yêu thú!

Ai, loại Thiên Dục Hoa này giá trị cũng trên ngàn lượng bạc trắng, trân quý vô cùng, tặng cho các ngươi hưởng thụ, cũng coi như có lời cho các ngươi rồi... Nhiếp Vân trong nội tâm nhắc tới.

Vù vù!

Hai con Hổ Đầu thú uống nước suối xong, lần nữa chạy ra ngoài tựa như một trận gió, sau đó chợt nghe từ xa xa tiếng hô rung trời, hẳn là đi săn thú.

"Xem bộ dạng hai con Hổ Đầu thú này, có lẽ thường xuyên ở chỗ này uống nước, chỉ cần đem Thiên Dục Hoa bỏ ở chỗ này, vấn đề sẽ được giải quyết ngay!"

Nhìn nhìn nước suối, Nhiếp Vân trong nội tâm tính toán, khoảng một lúc sau lại bắt đầu do dự.

Hai con Hổ Đầu thú này đều phi thường đại, Thiên Dục Hoa trong tay mình chỉ có một ít, nếu như ném vào trong nước suối một lời mà nói..., chỉ sợ sẽ không có đến một chút hiệu quả, lúc đó đại sự không thành còn lại lãng phí!

"Phải thừa dịp trước khi chúng lần thứ hai đến uống nước, đem nước suối chuyển qua một nơi khác..."

Nước suối dù sao cũng là nước chảy xuống, còn nữa, cái con suối này tuy nhiên không lớn, nhưng lượng nước nhiều ít ra sao chưa rõ? Lại muốn để cho Thiên Dục Hoa có hiệu quả, chỉ có một biện pháp, chính là đem con suối này che lấp đi..., chính mình đào một cái nhỏ hơn ở bên cạnh!

Dù sao cái nước suối màu vàng này nhìn cũng không ra sâu cạn, chỉ cần có thể đã lừa gạt hai con Hổ Đầu thú đó uống xong, chẳng khác nào hồi sinh hoa đã tới tay rồi!

"Cứ làm như thế! Đầy tiên xem trước một chút xem cái nước suối này có cái gì cổ quái!"

Hổ Đầu thú lớn như vậy uống một lần nước ít nhất phải hai giờ sau mới tới một lần nữa, dù sao Nhiếp Vân cũng có rất nhiều thời gian, vừa vặn trước nghiên cứu thoáng một phát cái suối nước này đến cùng có gì đặc biệt!

Bình thường nước suối đều là màu xanh, nhưng nó lại màu vàng, chẳng lẽ bên trong có khoáng vật đặc thù?

Trong nội tâm nghĩ thế, Nhiếp Vân liền lấy đôi tay hốt một ngụm nước… đưa lên một bả, đặt ở bên miệng, dùng đầu lưỡi nếm thử một phát.

Mới nếm một ngụm, Nhiếp Vân con mắt sáng ngời, thiếu chút nữa hưng phấn trực tiếp nhảy vào thủy đàm.

"Là【 hoàng viêm linh thạch 】khí tức! Cái suối nước này phía dưới nhất định có hoàng viêm linh thạch!"

Hoàng viêm linh thạch là một loại khoáng thạch cực kì thưa thớt hiếm thấy, ẩn chứa một cổ đặc thù năng lượng, hấp thu năng lượng trong đó, có thể cải biến thân thể kết cấu, lại để cho thực lực càng mạnh hơn nữa!

Kiếp trước bản thân mình, từng tại bên trong một cái di tích Thượng Cổ ở lấy được một quả, tựu là nhờ thứ này, mới khiến cho Linh Tê Luyện Thể Quyết một lần đột phá, theo tầng thứ nhất đại thành trực tiếp trùng kích đến tầng thứ hai đại thành cảnh giới!

Mình bây giờ Linh Tê Luyện Thể Quyết vừa vặn tầng thứ nhất đại thành, đang lo không biết làm thế nào tấn cấp đến tầng thứ hai, không nghĩ tới phát hiện ra cái này, vận khí quả thực tốt quá!

Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất đại thành, Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh đỉnh phong cường giả muốn bài trừ phòng ngự cũng khó khăn, nếu tầng thứ hai đại thành một lời mà nói..., cho dù đứng tại một chỗ để đối phương tùy ý công kích, tầng thứ bảy Binh Giáp cảnh đỉnh phong cường giả đều đánh không chết!

Có thể nói, chỉ cần Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ hai tu luyện tới đại thành, ở Lạc Thủy thành chính mình sẽ thấy không úy kỵ bất kì kẻ nào!

Khó trách cái này hai con Hổ Đầu thú so với Hổ Đầu thú bình thường cường tráng hơn rất nhiều, nguyên lai cũng là bởi vì uống được hoàng viêm linh thạch nước suối!

Hoàng viêm linh thạch có thể cải biến kết cấu thân thể, tuy nhiên trong suối nước ẩn chứa năng lượng phi thường, lâu ngày lại để cho hai con Hổ Đầu thú sinh ra biến dị, trở nên vượt trội so với các Hổ Đầu thú khác!

"Vào xem!"

Nghĩ tới những điều này, Nhiếp Vân không thể ngăn chặn hưng phấn trong lòng, thân thể liền nhảy vào đầm nước.

Đầm nước không như các con suối khác, đồng dạng rét lạnh vô cùng, trái lại còn có chút ấm áp, giống như suối nước nóng, tiến vào thủy đàm, liền phát hiện miệng suối tuy không lớn, nhưng lại sâu phi thường.

Tu vị Nhiếp Vân đạt tới loại cấp bậc này, Khí Hải trong chân khí đầy đủ, cho dù tại dưới nước nín thở nửa giờ cũng không có gì, lập tức

cũng không thèm để ý, thẳng tắp bơi xuống dưới.

Bơi một hồi tựu thấy được đáy đầm, cái đầm nước này ước chừng sâu hơn mười thước, phía dưới đủ loại đồng cỏ mọc trải dài, tựa hồ bởi vì có hoàng viêm linh thạch.

"Ân? Đây là cái gì? Khô lâu?"

Ở trong Thủy đàm màu vàng nhạt nồng đậm, là một đống xương khô, xem hình dạng có thể đoán là khung xương của nam nhân, thời gian đắm chìm ở trong nước có lẽ lâu rồi.

Bên cạnh bộ khung xương là cái túi, kỳ quái chính là y phục của nam nhân sớm đã hư thối tan rã không còn nhận ra, mà cái túi này lại hoàn hảo không tổn hao gì, nhìn giống như mới.

"Da thú Vân chồn ? là loại da thú tốt nhất mà Thần Phong đế quốc thường dùng để làm quần áo, bình thường đều dùng làm mũ, rõ ràng cái này là túi? Người thật hào phóng a..."

Sau khi chạm tay vào chiếc túi Nhiếp Vân nhận ra được.

Vân chồn thú là một loại yêu thú có độ phòng ngự cao trứ danh, cái đầu không lớn, to chỉ bằng một con sóc, da lông cứng rắn, mềm dẻo, cho dù binh khí quý tộc thượng phẩm cũng không thể đâm thủng, cũng bởi vì điểm ấy, rất nhiều người đều săn giết chúng, dùng da của chúng để làm vỏ kiếm, vỏ đao và các loại đồ vật khác, trân quý phi thường, số lượng rất ít, không có nghĩ đến chủ nhân bộ xương cốt này, rõ ràng dùng cái da này làm cái ba lô, đúng thật là xa xỉ!

Phải biết rằng vân chồn thú chẳng những cái đầu nhỏ, còn di chuyển nhanh như gió, tốc độ cực nhanh Thành Cương cảnh cường giả cũng khó có thể nhìn được bóng lưng của nó, hơn nữa lực phòng ngự, trúng cường tên cũng không mảy may, làm ba lô, xem ra chủ nhân của bộ xương cốt này thân phận khẳng định không đơn giản!

Đem ba lô mở ra, bên trong là một ít đồ vật vụn vặt, bắt mắt nhất chính là một cái tinh thạch màu vàng kim óng ánh.

Cái tinh thạch này lớn cỡ nắm tay, mỗi một mặt đều phản xạ ra hào quang làm say lòng người, bàn tay vừa chạm tới liền có thể cảm nhận được trong đó ẩn chứa một cổ sức mạnh làm cho cơ bắp toàn thân đều tăng năng lượng.

Hoàng viêm linh thạch!

Linh thạch này là thiên hạ quý trọng linh thạch, bảng xếp hạng nghe nói có thể xếp đến Top 50 trân quý bảo vật!

"Một khối Lớn như vậy, đủ có thể khiến ta cùng phụ thân, vả cả đệ đệ có thể đem Linh Tê Luyện Thể Quyết đều đạt tới tầng thứ hai đỉnh phong rồi! Lần này kiếm lợi thực lớn a!"

Trong nội tâm hưng phấn một hồi điên cuồng hét lên, Nhiếp Vân không hề xem trong ba lô còn có đồ vật gì liền đem tất cả đưa vào đan điền nạp vật, hướng thân thể lên trên bơi lên.

"Ân? Hai con Hổ đầu thú sao đã đến rồi?"

Còn chưa kịp ngóc đầu qua thủy đàm tựu chứng kiến hai con Hổ Đầu thú ngồi xổm bên bờ đàm, bên cạnh là xác của một con dã lộc, máu tươi chảy đầm đìa.

Hai cái tên đại gia hỏa này đứng bên cạnh nhau, chính mình đừng nói là hạ chúng, chỉ sợ vừa lộ diện đã bị đối phương giết chết!

“Khốn kiếp, ở đâu ăn không ăn lại ăn ở chỗ này! Ép người quá đáng!"

Nhìn một hồi thấy hai con Hổ Đầu thú ngươi liếc nhau một cái, ăn uống có vẻ rất biết thưởng thức, dựa theo loại tốc độ này, không có 3~5 cái tiếng đồng hồ căn bản không có khả năng ăn xong!

Chân khí của mình chỉ có thể duy trì nửa giờ, ba bốn giờ sau không ra khỏi đây, nhất định sẽ bị nghẹt thở mà chết!

Cái này làm sao bây giờ?

Nhiếp Vân lâm vào khốn cảnh.

*****
CHƯƠNG 43 BỊ THIẾU, CÁC BẠN ĐỌC ĐỠ BẢN CONVERT NHA, CHỈ THIẾU CHƯƠNG NÀY THÔI
*****

Chương 43: lần nữa diễn sinh đan điền

"Chẳng lẽ ta Nhiếp Vân cũng bị hai cái Hổ Đầu thú kìm nén mà chết tại trong đầm nước?"

Ngồi ngay ngắn ở đáy đầm một cái trên tảng đá, Nhiếp Vân phiền muộn vô cùng.

Theo tiến vào thủy đàm đến bây giờ, đã qua hơn hai mươi phút đồng hồ rồi, chân khí trong cơ thể rõ ràng đã bắt đầu khô kiệt, nếu không nghĩ biện pháp lời mà nói..., thật muốn cho cái này hai cái Hổ Đầu thú kìm nén mà chết rồi!

Đường đường người trọng sinh, sống tốt mấy trăm năm lão quái vật, rõ ràng bị hai cái yêu thú chắn trong nước làm thành như vậy, trong lòng phiền muộn có thể nghĩ.

"Nếu không mượn trước trợ hoàng viêm linh thạch nội lực lượng tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết, một khi đạt tới tầng thứ hai đại thành, cũng không cần sợ cái này hai cái đại gia hỏa rồi!"

Nghĩ nghĩ, Nhiếp Vân hiện tại chỉ có cái này một con đường có thể đi.

Trước khi tuy nhiên cũng nghĩ đến rồi, có thể coi là dùng hoàng viêm linh thạch tu luyện, không có ba, bốn ngày cũng đừng muốn cho Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ hai đại thành, chính mình cũng không thể dừng lại ở dưới nước ba bốn ngày a!

Theo nạp vật trong đan điền đem ba lô lần nữa lấy đi ra, mở ra cúc áo, tùy ý run rẩy, ý định bên trong hoàng viêm linh thạch tung ra, dù sao đây là trong nước cũng ngã không xấu.

'Rầm Ào Ào'!

Hoàng viêm linh thạch còn chưa có đi ra, một vật tựu nổi lên bọt nước rơi dưới thân thể trên mặt đá, "PHỐC" thoáng một phát hung hăng đâm vào trên tảng đá tiến nhập hơn phân nửa đoạn.

"Ân?"

Chứng kiến trước mắt tràng cảnh Nhiếp Vân thoáng một phát sửng sốt.

Dưới thân Thạch Đầu là Thanh Cương nham, so đá hoa cương càng thêm cứng rắn, cho dù quý tộc thượng phẩm binh khí cứng rắn (ngạnh) đâm, cũng tối đa lưu lại cái bạch ấn, muốn bổ ra cũng khó khăn! Mà vật này chỉ là theo trong ba lô trợt xuống đến tựu thuận lợi đâm đi vào, tại sao có thể có như vậy sắc bén đồ vật?

Trong nội tâm nghi hoặc thò tay đem cắm vào Thanh Cương nham đồ vật tiện tay rút ra, một xem phía dưới, con mắt sáng ngời!

Là chuôi hàn lóng lánh dao găm!

Cái này dao găm chỉ có bảy, dài tám tấc, âm hàn rét thấu xương, một xem đã biết rõ sắc bén vô cùng, thổi tóc tóc đứt (*cực bén)!

Tiện tay đem dao găm dưới thân thể Thanh Cương nham bên trên vẽ một cái, xoẹt! Cứng rắn vô cùng nham thạch trong tay đậu hủ giống như, không có cảm giác đến nhận chức gì trở ngại!

"Cái này..."
Cái này cũng rất sắc bén a!

Chẳng lẽ là kiện chủ công sắc bén hoàng tộc thượng phẩm binh khí?

Kiếp trước Nhiếp Vân cũng có hoàng tộc thượng phẩm cấp bậc binh khí, chỉ có điều cũng không phải chủ công sắc bén đấy, cũng không xác định cái này dao găm cấp bậc, nhưng căn cứ thượng diện phát ra khí tức, xúc cảm đến xem, thứ này tựu là cái bình thường mặt hàng, đừng nói hoàng tộc thượng phẩm, chỉ sợ liền

quý tộc hạ phẩm đều không tính là!

Cảm giác là kiện bình thường binh khí, lại có thể tùy ý cắt toái dùng cứng rắn trứ danh Thanh Cương nham, cái này cũng thật là quỷ dị a!

"Chẳng lẽ ta cảm giác sai rồi?"

Như vậy sắc bén dao găm, không có khả năng cái gì cấp bậc đều không có ah, Nhiếp Vân gãi gãi đầu, đan điền một chuyến, chân khí trong cơ thể chậm rãi hướng dao găm dâng lên đi vào.

Loại này dùng chân khí thăm hỏi binh khí phương pháp, là Nhiếp Vân kiếp trước sở trường nhất đấy, chỉ cần chân khí vừa tiến vào binh khí trong cơ thể, mặc kệ có hay không nhận chủ, hắn đều có thể lợi mã đoán được cụ thể cấp bậc.

"Ân? Cái này... Cái này..."

Chân khí mới mới vừa gia nhập dao găm, Nhiếp Vân hai mắt một đạo hưng phấn hào quang ẩn ẩn bắn ra, cả người hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên!

"Vô danh pháp quyết rõ ràng... Rõ ràng... Lại vòng vo!"

Chân khí mới vừa tiến vào dao găm, trong cơ thể yên lặng vô danh pháp quyết vậy mà cùng lần trước cầm chậu hoa đồng dạng, lần nữa chậm rãi nhảy bỗng nhúc nhích!

Vô danh pháp quyết thật giống như khuyết thiếu xăng động cơ, vô luận chính mình như thế nào vận chuyển đều không động đậy, lần trước động là vì bồn bên trên đặc thù chữ viết, lần này cái này dao găm bề ngoài giống như không có cái gì, chẳng lẽ ngoại trừ chữ viết, dao găm cũng làm cho vô danh pháp quyết nhúc nhích?

Nghĩ vậy Nhiếp Vân nhịn không được lắc đầu.

Khẳng định không phải như thế, khẳng định có đồ vật gì đó chính mình cũng không có phát hiện!

"Mặc kệ đến cùng là vật gì, xem hiện tại cái dạng này, cái này dao găm ở bên trong có cái gì có thể làm cho của ta vô danh pháp quyết vận chuyển, một khi vận chuyển, có thể diễn sinh ra đan điền, hiện tại ta là ba cái đan điền, một khi có thể đạt tới bốn cái, thực lực nhất định sẽ đột nhiên tăng mạnh!"

Ba cái đan điền là quý tộc thượng phẩm, mà bốn cái đan điền tựu là hầu tộc huyết thống, tuy chỉ chênh lệch một cái đan điền nhưng chênh lệch tựa như thiên địa khác biệt!

Nếu như có được hậu tộc huyết thống, dù là chỉ là hạ phẩm, tốc độ tu luyện cũng sẽ (biết) so hiện tại nhanh lên gần gấp đôi, loại tình huống này, không dùng được một tháng, có thể thành công tiến vào Khí Hải đệ tứ trọng hậu kỳ, bắt đầu trùng kích đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh!

Mà bây giờ bình thường tu luyện lời mà nói..., không có nửa năm rất khó đạt hoàn thành.

"Cái kia chậu hoa vốn là rất thần kỳ, Nhưng ta dùng vô danh pháp quyết hấp thu hết về sau, tựu biến thành phế vật, cái này dao găm hiện tại xem ra cũng phi thường thần kỳ, có thể hay không bị ta hấp thu xong, cũng tựu mất đi công hiệu rồi hả?"

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân đột nhiên thầm nghĩ một cái không thể bỏ qua vấn đề.

Trước khi cái kia chậu hoa có thể gieo trồng ngàn năm không cần thảo, Nhưng chính mình hấp thu hết vẻ này đặc thù lực lượng về sau, tựu biến thành phế vật, đã mất đi công hiệu.

Cái này dao găm hiện tại trình độ sắc bén độc nhất vô nhị, có thể hay không hấp thu hết cũng sẽ biến thành phế vật?

"Dựa theo con dao găm này trình độ sắc bén, ít nhất có thể làm cho lực chiến đấu của ta bạo tăng 50%, cho dù hiện tại chống lại Thành Cương cảnh sơ kỳ người, cũng sẽ không sợ hãi! Nhưng nếu hấp thu trong đó đặc thù năng lượng diễn sinh đan điền lời mà nói..., huyết mạch đề cao, tốc độ tu luyện nhanh hơn..."

Một cái có thể đề cao sức chiến đấu, một cái có thể đề cao thiên phú, Nhiếp Vân lần nữa lâm vào lưỡng nan hoàn cảnh.

"Được rồi, bản thân thực lực mới là trọng yếu nhất, hết thảy ngoại vật đều vô dụng!"

Đột nhiên, Nhiếp Vân trong nội tâm một hồi hiểu ra.

Vô luận lúc nào ngoại vật đều vô dụng, thực lực mới trọng yếu nhất, ngoại vật cùng thiên phú cả hai chọn một mà thôi, tự nhiên muốn lựa chọn thiên phú!

Đem dao găm cầm tại lòng bàn tay, tinh thần tập trung, Nhiếp Vân bắt đầu hấp thu trong đó ẩn chứa đặc thù năng lượng.

Vù vù!

Cùng lần trước cầm chặt chậu hoa đồng dạng, một cổ đặc thù huyền ảo lực lượng lập tức dọc theo cánh tay của hắn hướng thân thể tuôn đi vào, yên lặng vô danh pháp quyết tại cổ lực lượng này quán thâu xuống, "Răng rắc!" "Răng rắc!" Lần nữa vận chuyển lại.

Ầm ầm!

Vô danh pháp quyết ngay từ đầu xoay tròn, ao tù nước đọng giống như Khí Hải đột nhiên điên cuồng rung động lắc lư lên.

"Đây là... Chuyện gì xảy ra?"

Hai lần trước vô danh pháp quyết vận chuyển diễn sinh chảy máu thống thừa số, Khí Hải không có động tĩnh gì, lần này lại lăn mình:quay cuồng không ngớt, đây là có chuyện gì, khó đạo pháp quyết vận chuyển sai rồi?

Không đúng, vận chuyển vô cùng đúng vậy!

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân không có cảm thấy pháp quyết không đúng chỗ nào, lập tức liền không hề đa tưởng, trầm xuống tâm ra, điên cuồng hấp thu dao găm bên trong đặc thù năng lượng, cung cấp cho vô danh pháp quyết.

'Rầm Ào Ào'!

Rốt cục, Khí Hải tại lăn mình:quay cuồng nửa ngày trời sau, đột nhiên khai thiên tích địa giống như, mạnh mà làm lớn ra một vòng.

Một người Khí Hải sinh ra tựu triệt để định dạng, vô danh pháp quyết vận chuyển hạ Khí Hải rõ ràng có thể tăng lớn, truyền đi đều có thể đem người tươi sống hù chết!

Bất quá, đối với Nhiếp Vân mà nói, huyết thống thừa số đều có thể diễn sinh, vô danh pháp quyết còn có cái gì không có khả năng thực hiện hay sao? Trong nội tâm tuy nhiên khiếp sợ, thực sự không có quá mức ngoài ý muốn.

Vù vù vù hô!

Chỉ chốc lát dao găm bên trong đặc thù năng lượng đã bị Nhiếp Vân hấp thu không còn, vô danh pháp quyết vận chuyển cũng đã đến cực hạn, ngay sau đó chợt nghe đến Khí Hải trong một hồi huyết thống thừa số diễn sinh giòn vang.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Liên tục giòn vang trong cơ thể huyết thống thừa số vậy mà tại trong nháy mắt diễn sinh rồi...

Bốn cái!

ps: hôm nay phiếu đề cử rất cho lực, so dĩ vãng mạnh hơn nhiều, nói rõ chúng ta hay (vẫn) là rất đoàn kết nha, bất quá không thể kiêu ngạo, tiếp tục cố gắng lên, chúng ta muốn hơn bảy trăm người, muốn quăng ra càng nhiều nữa phiếu vé! Kèn vang lên, chạy nước rút, chạy nước rút! !

------oOo------

Chương 44: Hội nghị gia tộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Bốn cái? Cái này…"

Liên tục cảm nhận huyết thống thừa số, Nhiếp Vân chợt há hốc mồm, cảm thấy người sắp điên rồi.

Tăng đến bốn cái huyết thống thừa số thì đồng nghĩa là thêm bốn cái đan điền!

Trước đó Nhiếp Vân chỉ có Tam đại đan điền, được coi là quý tộc thượng phẩm huyết mạch, lần này vô danh pháp quyết rõ ràng diễn sinh ra thêm bốn cái, vượt qua khỏi dự tính ban đầu của hắn nhiều!

Tam đại đan điền thêm bốn cai nữa, tổng cộng có thất đại đan điền, trở thành Vương tộc thượng phẩm huyết mạch, loại thiên phú này bằng với phụ thân hắn trước đây!

Vương tộc thượng phẩm huyết mạch, loại cấp bậc huyết thống này toàn bộ Thần Phong đế quốc chỉ đếm được trên đầu ngón tay!

"Rầm rầm!”

Thời điểm Nhiếp Vân đang đắm chiềm trong khiếp sợ, dao găm trong tay đột nhiên phát ra âm thanh giòn vang liên tiếp, lúc cúi đầu lại nhìn lại nó đã biến thành một đống mảnh vụn!

Quả nhiên đúng như sự nhận định trước đó, cây dao găm này sau khi bị hấp thu hết năng lượng đặc thù chắn chắc sẽ biến thành phế vật, chỉ có điều Nhiếp Vân không tài nào đoán được chính là, lần này vô danh pháp quyết vận chuyển lại có thể diễn sinh ra bốn miếng huyết thống thừa số!

"Đan điền mở ra!"

Ngăn tâm tình hưng phấn lại, hô lên một tiếng trầm thấp trong nội tâm, tinh thần lập tức đắm chìm trong Khí Hải khi đan điền mở ra.

Đối với Nhiếp Vân mà nói lần mở đan điền này không uổng phí bao

nhiêu công phu, chỉ chốc lát tựu thở ra một hơi, tinh thần đang rất tốt, cực đại Khí Hải trong thất đại đan điền, tựa như bảy cái hành tinh trôi nổi trong vũ trụ, mỗi một khắc đều có thể thổ nạp ra linh lực hùng hậu, lần này lại để cho hắn lột xác nữa rồi.

"Lần này vô danh pháp quyết vận chuyển tạo ra thêm bốn cái đan điền, thực lực cũng có tiến bộ, rõ ràng trực tiếp đột phá đệ tứ trọng trung kỳ, đạt tới hậu kỳ cảnh giới!"

Đan điền mở ra thành công, Nhiếp Vân cảm thụ thực lực chính mình lần nữa, tâm tình lần nữa kích động.

Không nghĩ tới lần này mở ra đan điền, tu vi lại tiến thêm một bậc, để cho chính mình thuận lợi từ đệ tứ trọng Chân Khí cảnh trung kỳ tấn cấp đến hậu kỳ cảnh giới, nhưng lại không hắn là hậu kỳ, không sai biệt bao nhiêu thì đã đạt tới hậu kỳ đỉnh phong rồi!

Dựa theo tốc độ tấn cấp của thất đại đan điền, chỉ sợ chưa đến nửa tháng, có thể đêm Cửu Chuyển Niết Bàn Công trùng kích Niết Bàn lần thứ nhất!

Niết Bàn lần thứ nhất thành công, Lạc Thủy thành thật sự không… còn ai có thể khiến mình sợ hãi nữa rồi!

Kiếp trước từ Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ tu luyện tới Chân Khí cảnh đỉnh phong trọn vẹn mất hết bốn năm, không nghĩ tới sau khi sống lại, dưới sự trợ giúp của vô danh pháp quyết, chỉ mất có bốn ngày, sự chênh lệch quả thực không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt!

"Thất đại đan điền đồng thời mở ra, tốc độ hấp thu linh khí nhanh hơn trước không chỉ một lần, mặc dù hiện tại dừng lại ở đáy nước, cũng không có vấn đề gì!"

Trước đó chỉ có Tam đại đan điền, hấp thu linh khí mỏng manh trong nước căn bản không đủ để duy trì thân thể, chỉ có thể không ngừng tiêu hao chân khí trong cơ thể, mà bây giờ bảy đại đan điền đồng thời vận chuyển, giống như một cái máy được thêm bảy cái động cơ, tốc độ hấp thu linh khí nhanh không chỉ một lần, cho dù một mực dừng lại ở đáy nước, cũng không bị kìm nén đến ngạt thở mà chết!

"Dù sao hiện tại hai com Hổ Đầu thú còn chưa có ý tứ rời đi, sẳn tiện đem hoàng viêm linh thạch ra dùng, đem Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ hai luyện đến đại thành!"

Nhìn xuyên qua suối nước, hai con Hổ Đầu thú ngồi trên bờ cách đó k xa, vẫn như trước chũng vẫn chưa có ý định rời đi sớm, Nhiếp Vân lần nữa từ trong hành trang đem hoàng viêm linh thạch ra, ý định tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ hai!

Trước đó bởi vì lo lắng sẽ bị kìm nén trong nước mà chết nên không dám tu luyện, hiện tại thất đại đan điền đồng thời vận chuyển, hô hấp không còn là việc đang lo lắng nữa, cũng tựu yên lòng hơn.

Đem hoàng viêm linh thạch đặt ở lòng bàn tay, Nhiếp Vân dựa theo phương pháp tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết, chậm rãi nhắm mắt lại.

Trong lúc Nhiếp Vân bị nhốt dưới đáy đầm, Lạc Thủy thành, Dương gia nghị sự điện hiện tại như là nước sôi sắp nổ tung.

Tộc trưởng Nhiếp Hạo Thiên ngồi ngay ngắn trên Vương Tọa chính giữa, chư vị trưởng lão phân loại hai bên trái phải, toàn bộ đại sảnh yên tĩnh, lặng ngắt như tờ.

"Tộc trưởng, ngươi gấp gáp triệu tập gia tộc hội nghị như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Đại trưởng lão ngồi trên ghế cao vị trí thử nhất phía bên tay trái, khẽ vuốt chòm râu, tùy ý hỏi một câu.

Câu hỏi này cũng chính là điều mà những người khác cũng đang thắc mắc, trong nhất thời tất cả mọi người đều tập trung tinh thần chằm chằm nhìn vào gã trung niên uy nghiêm ngồi trên Vương Tọa, chờ mong hắn có thể cho một câu trả lời thuyết phục.

Trong Gia tộc, đại bộ phận trưởng lão đều đang bế quan tu luyện, không màng thế sự, nay Thiên Tộc trưởng lại đột nhiên sử dụng lệnh bài đưa tin triệu tập tất cả mọi người ở chỗ này, khiến cho tất

cả mọi người cảm thấy kỳ quái.

"Cường nhi, tới đây trình bày cũng các vị Trưởng lào đi!"

Không trả lời câu hỏi của Đại trưởng lão, con mắt Nhiếp Hạo Thiên trực tiếp rơi trên bóng người đứng bên cạnh hắn.

Bóng người này cao gầy, mới vừa nãy mặc dù đứng bên cạnh nhưng không ai chú ý, nhưng vừa được chú ý tới, lập tức tạo cho người khác một cảm giác quyền lực cực cao…!

Con trai Nhiếp Hạo Thiên, người thừa kế Nhiếp gia, Nhiếp cường!

"Vâng!" Nhiếp cường đi đến chính giữa đại sảnh, nhìn xung quanh một lần rồi nói "Hôm nay tổ chức hội nghị này là vì hiện tại trong gia tộc có chi nhánh ngang nhiên khiêu khích uy nghiêm và nội quy của gia tộc, hi vọng chư vị trưởng lão có thể đưa ra biện pháp xử lý vấn đề này!"

Nói xong đột nhiên vỗ tay một cái, hướng về phía ngoài sảnh hô to "Đưa bọn chúng vào đi!"

Nương theo lời hắn, cảnh cửa lớn của nghị sự điện ầm ầm mở ra, mười mấy người chậm rãi đi vào, bốn người mang một cái cáng cứu thương, bên trên cáng thương là những người bị trọng thương.

“Bọn người này là Nhiếp Nguyên Khánh, Nhiếp Ngân và Nhiếp Liêu? Bọn chúng không phải là đội trưởng và đội phó mới được bổ nhiệm của đội chấp pháp sao? Như thế nào lại biến thành như vậy?"

"Người kia là Nhiếp Siêu? Cháu trai tộc trưởng, sao lại bị đánh thành như vậy, ai đã hạ thủ?"

"Chấp pháp đội đại biểu cho quyền lợi của gia tộc, đại biểu cho uy nghiêm Vô Thượng, người dàm động thủ đánh bọn chúng thành như vậy, quả thực là chính thức khiêu khích gia tộc Nhiếp gia chúng ta, loại người này thì nhất định phải giết, bằng không thì mọi người đều sẽ khi dễ Nhiếp gia chúng ta!"

Nhìn thấy những người nằm trên cáng cứu thương, rất nhiều trưởng lão nhận ra họ, toàn bộ nghị sự điện trở nên ồn ào.

Chấp pháp đội tồn tại là để chưởng quản tất cả các chi nhánh trong gia tộc, đại biểu cho bộ mặt của gia tộc, hiện tại đội trưởng, đội phó đều bị người ta đánh thành đầu heo sống chết không rõ, để cho lửa giận của chư vị trưởng lão đều bộc phát.

"Nhiếp Nguyên Khánh ngươi hãy nói cho chư vị trưởng lão nghe, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra!"

Nhìn thấy lửa giận của chư vị trưởng lão đã nhen nhóm, Nhiếp cường cười nhạt một tiếng, liếc nhìn Nhiếp Nguyên Khánh nằm trên cáng cứu thương.

Lúc này mắt Nhiếp Nguyên Khánh giống như gấu trúc, miệng bị oánh sưng như cặp lạp xưởng, mặt cũng bị bóp méo xém tí không nhận ra, nhưng may là người vẫn tỉnh, nghe thiếu gia chất vấn, vội vàng mở miệng gào thét một tràng.

“Chính là do Nhiếp Thiên chi nhánh Nhiếp Vân tên súc sinh đó gây ra! Lần trước hắn ngang nhiên tập kích nội môn đệ tử, bị gia tộc xử phạt, kết quả hắn chẳng những không chấp hạnh lệnh xử phạt mà còn đánh trọng thương Nhiếp Siêu người mang lệnh xử phạt đến, hiện tại vẫn chưa biết sinh tử ra sao! Đội phó Nhiếp Ngân, Nhiếp Liêu tiến đến thẩm vấn cũng bị hắn đánh thành như vậy, mà ngay cả ta, hắn cũng không buông tha, thỉnh chư vị trưởng lão làm chủ cho!"

Thê thảm rên la một hồi cũng xong, Nhiếp Nguyên Khánh cố ý không nói đến việc đội chấp pháp tiến hành áp bức chi nhánh Nhiếp Thiên, ngược lại đi nói nhóm người mình đáng thương cỡ nào, hi vọng có thể gạt được sự đồng tình của chư vị trưởng lão.

"Cái gì? Chi nhánh Nhiếp Thiên… loại chi nhánh lụi bại đó?”

“Là bọn hắn ra tay động thủ với các ngươi? Ai cho bọn hắn lá gan đó?"

“Ta xem bọn chúng chắc là chán sống rồi, một cái chi nhánh lụng bại, rác rưởi cũng không bằng, dám ngang nhiên chống lại mệnh lệnh, nội quy của gia tộc, quả thực tội không thể tha!”

Sau khi nghe được Nhiếp Nguyên Khánh nói, đám trưởng lão trung lập liền mở lời phản đối, gây ồn ảo cả lên.

------oOo------

Chương 45: Chỉ hươu bảo ngựa

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Nhiếp Nguyên Khánh, nếu như ta nhớ không nhầm, thực lực của ngươi chắc hẳn là Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh đỉnh phong, tại sao lại bị đả thương, chẳng lẽ thực lực của tên Nhiếp Vân kia đã vượt qua ngươi rồi?"

Vị Đại trưởng lão ngồi ở vị trí cao nhất ít khi lên tiếng, đột nhiên mở miệng, hai mắt loé lên hào quang sắc bén, như đang dò xét xem hắn có nói láo không.

Hầu hết các trưởng lão ở thế hệ trước đều có một ít cảm tình với chi nhanh Nhiếp Thiên, dù sao thì trước đây Nhiếp Khiếu Thiên cũng là thiên phú tuyệt đỉnh, có thể nói người thừa kế gia tộc không ai khác ngoài hắn, nếu như không phải lần đó bị tẩu hỏa nhập ma, vị trí tộc trưởng khẳng định không có khả năng rơi vào tay Nhiếp Hạo Thiên.

"Ta..." Nghe được Đại trưởng lão chất vấn, thanh âm của Nhiếp Nguyên Khánh bỗng dưng cứng lại.

Tuy nhiên hắn không muốn thừa nhận rằng thực lực Nhiếp Vân vượt qua chính mình, nhưng biết nói thế nào đây, trước đó chính mình đã bị hắn đánh bại, sự thật rõ mồn một trước mắt, từ đáy lòng bỗng run run.

"Hồi bẩm Đại trưởng lão, thực lực tên Nhiếp Vân hiện tại chỉ là Khí Hải đệ tứ trọng trung kỳ, sở dĩ có thể đả thương đội trưởng, là do

sử dụng yêu thuật nào đó, hắn nhất định đã đầu phục Yêu tộc, trở thành tay sai của Yêu tộc, nếu không thì hắn không có khả năng bằng vào thực lực đệ tứ trọng Chân Khí cảnh trung kỳ, đánh bại đội trưởng thực lực Xuất Thể cảnh đỉnh phong như vậy!"

Đột nhiên, Nhiếp Ngân nằm ở trên cáng cứu thương khác vừa giãy dụa vừa quát.

Bọn hắn đều không nghĩ ra nguyên nhân giải thích vì sao Nhiếp Vân sẽ lại có sức chiến đấu cao như vậy, tựu quy kết là hắn sử dụng yêu thuật.

Phần lớn các bí pháp đến từ Yêu tộc. đều có tác dụng bạo tăng sức chiến đấu, có thể khiêu chiến vượt cấp.

"Gia nhập Yêu tộc? Trở thành tay sai của Yêu tộc?"

"Vâng, chư vị trưởng lão đều là tu luyện giả, chắc cũng biết Chân Khí cảnh so với Xuất Thể cảnh, khoảng cách thực lực cả hai đều kém xa nhau vạn dặm, căn bản không thể so sánh nổi, bằng vào Chân Khí cảnh trung kỳ muốn đánh bại Xuất Thể cảnh đỉnh phong, quả thực là nằm mơ! Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, có thể chắc chắn rằng, tên Nhiếp Vân kia đã đầu phục Yêu tộc!”

Đứng giữa đại điện: Nhiếp cường ngắt lời.

"Yêu nhân thủ đoạn vô biên, chúng ta cần phải cẩn thận, mặc kệ tên tiểu tử này có đầu nhập vào Yêu tộc hay không, đều phải xử tử, thà giết nhầm còn hơn bỏ xót!" Một trưởng lão âm thanh quái ác nói.

Vị Trưởng lão này rõ ràng là cùng một bọn với Nhiếp Cường, nói chuyện tàn nhẫn vô cùng, không chút lưu tình.

"Thà giết nhầm còn hơn bỏ xót? Trưởng lão Nhiếp Ứng Hâm, ngươi đang nói cái gì vậy, nếu như Nhiếp gia chúng ta thực sự làm như vậy, so sánh với tụi súc sinh Yêu tộc kia… có cái gì khác nhau?"

Đại trưởng lão quát lớn một tiếng, nộ khí ngút trời.

"Yêu tộc gây ra nhiều tội ác, thủ đoạn vô biên, hại không ít người, Đại trưởng lão chẳng lẽ người đã quên trăm năm trước Yêu tộc xâm lấn chúng ta, tộc trường Nhiếp gia bị yêu nhân hảm hại, dùng yêu thuật thay đổi thân xác sao?"

Một vị trưởng lão khác cũng đứng lên.

Yêu tộc cùng nhân tộc chiến đấu từ xưa đến nay, Yêu tộc xâm lấn lần gần đây nhất ước chừng một trăm năm, ngay lúc đó tộc trưởng Nhiếp gia bị một tên yêu nhân Vương tộc hạ phẩm xử dụng yêu thuật di hồn đoạt xác, sau đó giả danh thành tộc trưởng, nhiều lần hạ lệnh gây hại cho gia tộc, mém tí nữa cả gia tộc diệt vong.

Nếu không phải nhờ vào một nhân vật tuyệt đỉnh đột nhiên ra tay giúp đỡ, chỉ sợ Nhiếp gia đã không còn trong tứ đại gia tộc.

Nghe trưởng lão nhắc đến cuộc chiến xảy ra trăm năm trước, đại sảnh trở lên yên tĩnh, tựa hồ như lịch sử thảm thiết đều sống lại trong từng người có mặt ở đại sảnh.

"Theo ta được biết, tên Nhiếp Vân này trước đó không lâu mới mở ra đan điền, có quý tộc thượng phẩm huyết mạch, hơn nữa năm đó cha hắn Nhiếp Khiếu Thiên có thể nói là đệ nhất thiên tài Lạc Thủy thành, nếu hắn có được năng lực chiến đấu vượt cấp cũng không có gì là quá khó khăn a, chỉ bằng hắn có thể đánh bại Nhiếp Nguyên Khánh đã cho là hắn đầu nhập vào Yêu tộc, có phải là quá lo xa rồi không?"

Một vị trưởng lão ủng hộ Đại trưởng lão, do dự một chút chậm rãi nói ra.

Vài câu đối thoại tựu để cho người ta nhìn ra, đội ngũ trưởng lão được chia ra làm hai phái, một phe do Đại trưởng lão cầm đầu, đối với chi nhánh Nhiếp Thiên không có thành kiến, phe còn lại do tộc trưởng Nhiếp Hạo Thiên cầm đầu luôn ra sức chèn ép chi nhánh Nhiếp Thiên!

Kỳ thật cũng khá là may mắn khi có nhóm người Đại trưởng lão đứng ra nói đỡ, nếu không chỉ sợ chi nhánh Nhiếp Thiên còn chưa

đợi được Nhiếp Vân tu luyện đại thành đã bị xoá tên khỏi Lạc Thuỳ Thành rồi.

“Lo xa? Ha ha, cho Nhiếp Long chi nhánh Nhiếp Liễu vào!"

Tựa hồ sớm đã biết rõ có loại kết quả này, Nhiếp Cường cười nhạt một tiếng, lần nữa phủi tay.

"Nhiếp Long Thiếu chủ chi nhánh Nhiếp Liễu xin được bái kiến tộc trưởng, các vị trưởng lão!" Vừa dứt lời, một bóng người tựu chậm rãi đi đến, đúng là người lúc trước đã ra hãm hại tỷ tỷ Nhiếp Vân, Nhiếp Tiểu Phụng, bị Nhiếp Vân phát hiện, liền để cho hắn ăn Thiên Dục Hoa, đưa hắn vào bẫy làm tàn đời hắn.

"Chi nhánh Nhiếp Long? Là chi nhánh đã bị trúc xuất khỏi nội gia tộc, là một chi nhánh lụng bại? Các người cùng chi nhánh Nhiếp Thiên có quan hệ rất tốt đúng không?"

Trước khi tiến hành cuộc hội nghị, Đại trưởng lão suy nghĩ một chút, chậm rãi nói ra.

"Vâng, chi nhánh Nhiếp Long chúng ta trước kia cùng chi nhánh Nhiếp Thiên quan hệ rất tốt, nhưng hiện tại không còn như thế nữa…” Trên mặt Nhiếp Liễu toát lên vẽ phẩn nộ, "Phù phù" thoáng một phát đã quỳ rạp xuống đất "Kính xin tộc trưởng, Thiếu chủ, chư vị trưởng lão thay ta làm chủ!"

"Ngươi có chuyện gì cứ việc nói ra, bất kể thế nào các ngươi đều là con cháu Nhiếp gia, chúng ta sẽ không trơ mắt nhìn ngươi bị khuất nhục, mà đi bao che cho kẻ làm điều ác!"

Tộc trưởng Nhiếp Hạo Thiên hất tay lên liền đêm một cổ lực lượng nhu hòa đỡ Nhiếp Liễu đứng dậy, nhìn quanh một chút rồi nhàn nhạt nói ra.

“Đa tạ tộc trưởng!" Nhiếp Liễu lần nữa ôm quyền, hít một hơi sâu, tựa hồ làm ra một quyết định nào đó cực lớn "Sự tình là như thế này, lần trước Nhiếp Vân tìm ta uống rượu, ý định hỏi mượn ta một vạn lượng bạch ngân, ta không biết hắn muốn làm gì, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cả hai đều là người của Nhiếp gia có lẽ nên giúp đỡ

lẫn nhau, nên đã đáp ứng! Ai ngờ hắn chẳng những có ơn không báo đáp, ngược lại còn mượn rượu hãm hại ta, bỏ vào rượu một loại dâm dược..."

Nói đến đây vành mắt Nhiếp Liễu đỏ lên, tựa hồ nhớ ra cái gì đó toàn thân run rẩy.

"Dâm dược?" Các vị trưởng lão tất cả đều biến sắc.

"Vâng! Loại dâm dược này uy lực đặc biệt lớn, chỉ cần sau khi sữ dụng, sẽ làm cho người ta đánh mất lý chí, ta lại rất tín nhiệm hắn, tựu không có hoài nghi gì, sau khi uống vào thì kết quả bị..." Nhiếp Liễu nói đến đây liền nhịn không được nữa, nước mắt cuồn cuộn rơi xuống.

Một đại nam nhân đường đường là Thiếu chủ chi nhánh Nhiếp Long lại khóc lóc như vậy, đủ thấy sự việc kia đáng sợ đến cỡ nào!

"Kết quả thành ra thế nào?" Đại trưởng lão chứng kiến toàn bộ bộ dáng hắn, tựa hồ cũng có chút tin tưởng, hai hàng lông mày dựng thẳng lên, lộ ra uy nghiêm dày đặc.

Cảm nhận được cổ uy nghiêm này, Nhiếp Liễu không trì hoãn nữa, lại tiếp tục nức nở hai tiếng, nói tiếp: "Hắn đem ta cùng lão quản gia Nhiếp Lâm nhốt chung với nhau, ta lại bị dâm dược giày vò không khống chế được liền..."

"Cái gì? Ngươi cùng nam nhân?”

"Quá hoang đường, sao có thể làm ra chuyện này!"

"Quả thực muốn điên a, tuyệt đối là yêu nhân gây nên..."

Chứng kiến tình cảnh Nhiếp Liễu đáng thương như thế, tất cả mọi người đều đem lửa giận chuyển dời lên trên người thiếu niên Nhiếp Vân, mà ngay cả Đại trưởng lão cũng toàn thân run rẩy.

“Không chỉ như thế, hắn còn dùng thuỷ tinh ký ức lưu lại 'Tràng cảnh kia', hắn dùng vật đó uy hiếp ta, ngày sau đó dựa vào đó lấy của ta một vạn năm ngàn lượng bạc trắng..." Nhiếp Liễu nức nở nói

ra.

"Đáng giận, thật hung ác! Gia tộc tại sao lại có loại bại hoại như vậy!"

Một vị trưởng lão nổi giận gầm lên một tiếng, một chưởng liền đem cái bàn trước mặt đánh vỡ thành cát bụi.

"Mặc kệ hắn có bị Yêu tộc nhập vào hay không, người này nhất định phải bị xử trí! Nếu không, Nhiếp gia chúng ta làm thế nào còn chỗ đứng ở Lạc Thủy thành!" Lại một trưởng lão phát ra âm thanh gào thét thật dài.

"Hồi bẩm gia chủ cùng chư vị trưởng lão, người của chi nhánh Nhiếp Trương ở bên ngoài xin được cầu kiến!" Ngay lúc chư vị trưởng lão nổi giận, bên ngoài đại điện đột nhiên truyền tới một thanh âm, lập tức hai bóng người đi đến.

------oOo------

Chương 46: Chỉ hươu bảo ngựa

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Chi nhánh Nhiếp Trương? Các ngươi tới đây làm gì? Chẳng lẽ không biết chi nhánh sau khi bị trục xuất, nếu không được triệu hoán đến tuyệt đối không được phép tới sao?"

Chứng kiến hai người vừa mới tới, sắc mặt Nhiếp Cường trầm xuống.

"Thiếu chủ có lời mời chúng ta đến đây, chúng ta có việc cần bẩm báo với tộc trưởng..." Hai người vừa vào đồng thanh nói.

"Hừ, một cái chi nhánh bị đuổi ra khỏi gia tộc thì có cái gì để bẩm báo, người đâu, đuổi ra ngoài!" Nhiếp cường lên tiếng.

"Được rồi, các ngươi có chuyện gì cứ việc nói, gia tộc nhất định sẽ thay các ngươi làm chủ!" Đại trưởng lão ngắt lời Nhiếp Cường, mở

miệng nói.

"Đa tạ Đại trưởng lão!" Người đến như được đại xá, hưng phấn vội vàng dập đầu.

Nếu có người tinh mắt, có thể phát hiện ra người này trong lúc dập đầu lén lút nhìn Nhiếp cường nhẹ gật đầu, tựa hồ đại biểu cho sự tình đã thành công.

"Ta là truyền nhân đời thứ ba của chi nhánh Nhiếp Trương, tên gọi là Nhiếp Giang, cùng chi nhánh Nhiếp Thiên duy trì mối quan hệ cũng không tệ lắm, một ngày nọ người trong chi nhánh chúng ta may mắn phát hiện Bồng Hinh Tuyết Liên ngàn năm tại Hà Lạc Sơn, ý định hái đem về, nộp lên cho tộc trưởng, hi vọng tộc trưởng có thể đột phá đạt tới Khí Tông cảnh, để cho Nhiếp gia chúng ta trở thành đệ nhất Lạc Thủy thành..."

Nghe được Nhiếp Giang nói muốn đem Bồng Hinh Tuyết Liên ngàn năm dân lên cho tộc trưởng, tất cả trưởng lão trong điện đều nhẹ gật đầu thoả mãn.

Một chi nhánh bị trục xuất khỏi gia tộc, rõ ràng có loại tâm tư này, coi như không tệ...

"Đáng tiếc người trong chi nhánh chúng ta không có thiên phú đối với săn bắt dược vật, đi mấy lần đều để Bồng Hinh Tuyết Liên chạy thoát, vì vậy chúng ta liền tìm đến đệ nhất cao thủ hái thước ngày trước, Nhiếp Linh! Cũng cũng là phu nhân của chi nhánh Nhiếp Thiên, thê tử của Nhiếp Khiếu Thiên, mẫu thân của Nhiếp Vân!"

Nhiếp Giang chậm rãi nói ra.

"Ân?" Sau khi nghe Nhiếp Giang nói, lại có liên quan đến chi nhánh Nhiếp Thiên, Nhiếp Vân, lông mày Đại trưởng lão không khỏi nhíu một cái.

"Lúc ấy ta có việc không tiện ra ngoài phụ giúp, thê tử của ta và quản gia cùng với Nhiếp Linh đi đến Hà Lạc Sơn, ai ngờ... Ai ngờ một đi không trở về! Chờ hoài không được ta lần nữa tìm thê tử của ta, đến lúc tìm thấy nàng... nàng đã biến thành một cỗ thi thể!"

Nhiếp Giang nói đến đây, nước mắt rơi như mưa.

"Cái gì?" Nghe được việc đi hái dược lại bị biến thành thi thể, tất cả mọi người trong điện đều sững sờ.

"Chứng kiến thê tử tử vong ta không thể tin được, liền đi đến chi nhánh Nhiếp Thiên muốn nhìn xem Nhiếp Linh như thế nào, lại phát hiện nàng sống rất bình thường như không có việc gì xảy ra, quay lại trên núi, cũng không tìm được Bồng Hinh Tuyết Liên nữa!" Nhiếp Giang nói tiếp.

"Ngươi nói là Nhiếp Linh cùng thê tử ngươi, các nàng cùng nhau lên núi tìm kiếm Bồng Hinh Tuyết Liên, kết quả thê tử ngươi và bọn người hầu đều chết hết, Nhiếp Linh lại không bị gì?" Nhiếp Cường đột nhiên chen vào nói.

"Vâng, cho nên ta hoài nghi sau khi Nhiếp Linh nhìn thấy Bồng Hinh Tuyết Liên liền nổi máu tham, bèn đem thê tử của ta và mấy người hầu đánh rớt xuống núi... Tộc trưởng, Đại trưởng lão, các ngươi nhất định phải làm chủ cho chúng ta!"

Nhiếp Giang nước mắt nước mũi tuôn trào, khóc rất thê thảm.

"Vì tham đánh chết tộc nhân, quả thực tội không thể thứ, chuyện này ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng, chắc chắn sẽ cho chi nhánh các ngươi một lời công đạo!” Nhiếp Hạo Thiên ngồi trên Vương Tọa liền đứng dậy, hất tay lên "Nhiếp Lãng trưởng lão, chi nhánh Nhiếp Thiên hiện nay còn nhiều điều kỳ quái, cử chỉ có vẻ ngông cuồng không xem ai ra gì, ta phái ngươi dẫn đầu đội hắc hộ pháp tiến đến truy nã bọn chúng, nếu có phản kháng, giết chết tại chỗ!"

Đội hắc hộ vệ là một lực lượng cực tinh nhuệ tự chưởng quản của gia tộc Nhiếp Gia, từng thành viên đều có thực lực Khí Hải đệ ngũ trọng sơ kỳ, nếu đã động đến bọn hắn, thì chỉ toàn là việc đại sự của gia tộc, như là trưởng lão phản bội chạy trốn, Yêu tộc xâm lấn, hiện tại bởi vì bắt một cái chi nhánh Nhiếp Thiên lụng bại, tộc trưởng lại tự mình ra lệnh, đủ thấy rất coi trọng.

"Tộc trưởng, sự tình còn chưa rõ ràng, những điều này đều là lời

nói một phía của bọn hắn, phái hắc đội hộ vệ, giết chết tại chỗ tựa hồ có chút nghiêm trọng a!" Nghe được tộc trưởng đưa ra loại quyết định này, Đại trưởng lão do dự một chút, nói ra.

"Đúng vậy a, tộc trưởng! Nhiếp Khiếu Thiên chi nhánh Nhiếp Thiên đã từng vì gia tộc dành được vinh dự Lạc Thủy kim thuẫn, nếu như chúng ta trước còn chưa làm rõ sự tình đã phái hắc đội hộ pháp ra mặt, nếu việc này chuyền ra ngoài sẽ khiến tộc nhân phân nộ!"

"Lạc Thủy kim thuẫn là ở phủ thành chủ tổ chức, tứ đại gia tộc được phép tham dự trận đấu, người đoạt giải Lạc Thủy kim thuẫn chẳng những có được vinh dự Vô Thượng, còn được Lạc Thủy thành thừa nhận thân phận cùng Địa Vị, nếu như chúng ta cứ như vậy bắt người, gia tộc khác sẽ nghĩ Nhiếp gia chúng ta như thế nào?"

Mấy vị trưởng lão cùng đồng tình với Đại trưởng lão đồng thời nói ra.

"Tộc trưởng làm rất đúng, có Lạc Thủy kim thuẫn thì thế nào? Có thể cống hiến cho gia tộc, đó là vinh dự của bọn họ, dựa vào điểm ấy tựu muốn làm gì thì làm sao…, nếu không trừng phạt thích đáng về sau còn ai xem gia tộc chúng ta ra gì?"

"Loại chi nhánh này giử lại chỉ làm xấu gia tộc thêm, nếu phản kháng đem bọn chúng đánh chết thì quá tiện nghi cho bọn chúng rồi, ta nghĩ nên trực tiếp xét nhà tịch thu tài sản, sau đó đem toàn bộ người trong chi nhánh nhốt vào đại lao, tiến hành tra tấn!"

Mấy tên trưởng lão đã bị Nhiếp cường chỉ thị, cũng điên cuồng phát biểu.

"Tốt rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, mặc dù còn chưa xác định Nhiếp Linh có hại chết thê tử của Nhiếp Giang hay không?, nhưng Nhiếp Liễu đã bị nỗi nhục lớn như vậy, chắc có lẽ không dám ăn nói bừa bãi! Nhiếp Lãng trưởng lão chuyện này giao cho ngươi xử lý, hôm nay hội nghị đến đây kết thúc!"

Tộc trưởng Nhiếp Hạo Thiên cuối cùng đã định án, hất tay lên từ trên Vương Tọa đứng dậy, rời khỏi dọc theo phía sau đại điện.

Nhiếp Hạo Thiên vừa mới đi ra ngoài, miệng hắn từ từ nhếch lên, trong mắt hiện lên một tia âm mưu đại thành.

Rất hiển nhiên cái này vu oan giáo hoạ, đều là hắn một tay thao túng đấy, mục đích chỉ có một, chính là để cho chi nhánh Nhiếp Thiên xong đời!

Chi nhánh Nhiếp trương, chi nhánh Nhiếp Long mặc dù đã bị trục xuất, nhưng trên thực tế đã sớm nghe mệnh lệnh của hắn, nếu không trước đó cũng đã không bày mưu tính kế hảm hại Nhiếp Tiểu Phụng, lại xếp đặt hãm hại Nhiếp Linh!

"Nhiếp Khiếu Thiên, ngươi vẫn quyết định giả ngay giả dại, cũng không muốn giao vật kia ra, ta xem lần này cửa nát nhà tan, ngươi có chịu giao ra không!"

Hừ nhẹ một tiếng, Nhiếp Cường hất tay lên không hề để ý tới mấy tên nằm dưới đất như Nhiếp Ngân, Nhiếp Liêu, và bọn người Nhiếp Liễu, Nhiếp Giang quỳ trên mặt đất, theo sát sau lưng Nhiếp Hạo Thiên đi vào cửa sau.

... ...

“Không nghĩ tới sau khi Huyết mạch tiến hóa thành Vương tộc thượng phẩm thì đặc tính bền dẻo của thân thể tính lại gia tăng, cứ tưởng rằng chỉ một khối hoàng viêm linh thạch này có thể đủ cho ta, phụ thân, Nhiếp Đồng ba người đều đem Linh Tê Luyện Thể Quyết tu luyện tới tầng thứ hai, không nghĩ tới hiện tại một mình mình xài cũng không đủ!"

Cảm nhận được hoàng viêm linh thạch trong lòng bàn tay đã biến mất, Nhiếp Vân bất đắc dĩ mở mắt.

Hấp thu năng lượng đặc thù ẩn chứa trong hoàng viêm linh thạch để tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết, Nhiếp Vân tưởng rằng một khối linh thạch lớn như vậy, đủ có thể khiến phụ thân, Nhiếp Đồng cùng chính mình ba người đồng thời tấn cấp, ai nghĩ đến việc sau khi huyết mạch tiến hóa, năng lực hấp thu của thân thể đã gia tăng rồi, đem toàn bộ khối linh thạch hấp thu sạch sẽ, Linh Tê Luyện Thể

Quyết của mình còn chưa tiến đến tầng thứ hai, rõ ràng chỉ mới đi được nữa đường, khoảng cách đến lúc tấn cấp hai còn không ít !

Dù là như thế, lực phòng ngự của bản thân đã nâng lên cao không tí, nếu một cường giả thực lục Khí Hải Thành Cương cảnh đỉnh phong tung một kích toàn lực cũng sẽ không gây ra bất cứ tổn thương gì!

"Chẳng những hoàng viêm linh thạch không đủ dùng, sau khi vô danh pháp quyết gia tăng huyết thống thừa số, Khí Hải cũng mở rộng, cho dù hiện tại chân khí dự trữ bên trong nhiều người gấp bội người bình thường, nhưng muốn tu luyện đến Khí Hải đệ tứ trọng Chân Khí cảnh đỉnh phong cũng phiền toái không ít a..."

Nghĩ đến sự biến hóa của thân thể, Nhiếp Vân lắc đầu.

Vốn dĩ sau khi mở ra thất đại đan điền, thực lực Nhiếp Vân đã tiếp cận Chân Khí cảnh hậu kỳ đỉnh phong rồi, nhưng chỉ một chút như vậy cũng không biết luyện đến khi nào mới đủ lượng chân khí bổ sung vào.

Vốn cho rằng không đến nửa tháng có thể triệt để tăng thực lực lên Chân Khí cảnh đỉnh phong, trùng kích Cửu Chuyển Niết Bàn Công lần thứ nhất, hiện tại Khí Hải to quá to, dựa theo tình huống bây giờ không mất một năm 3 tháng đừng mong có thể đột phá!

“Mạc dù Khí Hải tu vi không có gia tăng bao nhiêu, nhưng bảy đại đan điền đồng thời vận chuyển, huyết mạch tăng cao, hơn nữa Linh Tê Luyện Thể Quyết triệt để vững chắc tầng thứ hai, cho dù gặp gỡ người có thực lực đệ lục trọng Thành Cương cảnh, chỉ sợ vẫn có thể nghênh chiến!"

Trong nội tâm nhận thức được thực lực của mình đã đặt đến mức nào, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Huyết mạch hơn người, chẳng những tốc độ tu luyện so với người bình thường nhanh hơn hẳn, tốc độ phản ứng cũng gia tăng không ít, hiện tại Nhiếp Vân có thất đại đan điền, Vương tộc thượng phẩm huyết mạch, toàn bộ Lạc Thủy thành ngoại trừ phụ thân hắn Nhiếp Khiếu Thiên tuyệt đối không có đối thử, dựa vào huyết mạch cao,

hơn nữa kiếp trước đạt kinh nghiệm chiến đấu vô số, đối với việc khiêu chiến vượt tầm 2 cấp chỉ sợ không có gì khó!

Đương nhiên cái gọi là Thành Cương cảnh cường giả, cũng chỉ giới hạn ở mức sơ kỳ, trung kỳ có thể sử dụng cương khí phóng ra ngoài gây đả thương, sẽ rất khó đối phó!

Bất quá Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ hai phòng ngự vô địch, Thành Cương cảnh trung kỳ muốn thương tổn hắn cũng căn bản không có khả năng!

"Thực lực tuy tiến bộ nhưng khi chiến đấu cùng hai cái Hổ Đầu thú này thì vẫn như trước không có khả năng chiến thắng!"

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân lặng yên không một tiếng nào hướng về thủy đàm phía trên bơi đi, thông qua cái ao nước nhìn lên trên chỉ thấy hai cái Hổ Đầu thú lúc này đã ngủ một giấc, ý định như muốn uống nước lần nữa.

------oOo------

Chương 47: Tiểu Hổ đầu thú biến dị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù đã tận mắt chứng kiến công dụng của Thiên Dục Hoa trên người Nhiếp Liễu, nhưng đó là người, không chịu nổi dược lực là chuyện rất bình thường, còn đối với 2 con Hổ Đầu thú thân dài bảy tám mét này có hạ được hay không thì vẫn chưa biết!

Cho dù vẫn chưa nắm chắc phần thắng, nhưng nếu để vuột mất cơ hội này, thì không biết sẽ bị vây dưới đầm đến bao lâu nữa!

"Liều mạng!"

Hít một hơi thật sâu, Nhiếp Vân phất tay một cái tạo thành một cái bọt khí lớn, liền dùng toàn bộ Thiên Dục Hoa ném vào.

Hô!

Sau khi bỏ Thiên Dục Hoa vào nước, bột phấn lập tức tan, chỉ vừa chớp mắt đã xuất hiện vô số bọt khí, chỉ có điều thứ này vô sắc vô vị, từ bên ngoài nhìn vào một lời mà nói..., không thể nhận ra được.

"Rắc...rắc...!"

Vừa làm xong chuyện này, Hổ Đầu thú liền thò đầu lại gần suối không ngừng uống nước.

“Thời cơ đến rồi!"

Ngừng thở, Nhiếp Vân dùng ngón tay đẩy bọt khí có chứa Thiên Dục Hoa vào gần khu vực nước Hổ đầu thú đang uống, cuối cùng Hổ Đầu thú cũng đã uống nước chưa Thiên Dục Hoa.

"Thành công rồi!"

Không nghĩ đến lại dễ dàng đưa Thiên Dục Hoa vào miệng con Hổ đầu thú như vậy, hai con mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Hắc hắc, không nghĩ tới lần đầu tiên hạ độc lại cứ như vậy thành công!

Đang rất cao hưng, Nhiếp Vân bỗng dưng im lặng một hồi, người khác đều cho nữ nhân uống xuân được, còn ta lại đi cho một con yêu thú dùng, khục khục, thật là phí phạm a…

Tiếp tục đứng chờ ở đáy nước, ước chừng đã qua một thời gian uống cạn chung trà, Nhiếp Vân liền ngôi lên gần mặt nước, nhìn xuyên qua mặt nước, lập tức khuôn mặt lộ lên vẻ đại hỉ.

Thiên Dục Hoa không hổ danh là đệ nhất xuân được, quả nhiên cường đại! Mặc dù vóc dáng Hổ Đầu thú lớn như vậy nhưng vẫn không thể thoát khỏi dược tính, lúc này dược tính đã phát tác, con Hổ Đầu thú đực hai mắt đỏ ngầu, hung dữ lao về hướng Hổ Đầu thú cái, lập tức tựu thi triển kỹ năng duy trì nòi giống.

Hắc ôi!!! Hắc ôi!!!!

Hai con Hổ Đầu thú giống như hai cái xe tăng, cơ bắp va chạm phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc.

"Thật đúng là hùng vĩ... Hổ Đầu thú quả nhiên lợi hại ah!"

Trong nội tâm cảm thán một câu, bàn chân Nhiếp Vân đạp mạnh một cái liền từ trong đầm nước nhảy ra ngoài, hóa thành một đạo quang rất nhanh bay về hướng Hồi sinh hoa.

Một khi chúng Thiên Dục Hoa sẽ lâm vào trạng thái hỗn loạn chỉ biết điên cuồng phát tiết, căn bản cảm nhận được chuyện gì đang xảy ra, phản ứng cũng trở nên chậm chạp hơn, chính mình liền tranh thủ thời cơ đào tẩu!

Ai, lão quái vật sống mấy trăm năm lại bị hai con Hổ Đầu thú bức đến nước phải trốn dưới đáy hồ, lại còn dùng mưu tính kế đánh lạc hướng chúng để dễ dàng tẩu thoát. Loại sự tình này nếu như để mấy tên lão quái vật sống cùng mình ở kiếp trước nghe được, thì chắc chỉ có nước cười đến chết mất!

Mất mặt quá là mất mặt!

Một bên vừa che mặt vừa chạy như điên, trong nội tâm Nhiếp Vân cảm thấy hơi phiền muộn.

"Rống!"

Con Hổ Đầu thú đực trúng Thiên Dục Hoa, con cái thì không dính xuân được nên vẫn còn tỉnh táo, nhìn thấy một bóng người nhảy ra từ đầm nước, lập tức hoảng sợ, rống lớn một tiếng tựa hồ phải bắt đượsauc sinh vật dám xâm nhập vào lãnh địa của nó, Nhưng thân thể khẽ động đã bị con Hổ Đầu thú đực dùng cường lực ôm chặt lại từ phía sau, căn bản không thể động đậy.

"Rống?"

Con Hổ Đầu thú cái không nghĩ tới trong lúc mấu chốt tên này lại xuất hiện, nghĩ đến việc giờ có rầm rú cũng không được gì, chỉ có thể mặc cho bóng người càng ngày càng khuất xa, cho đến biến

mất không thấy gì nữa.

Đương nhiên loại ý nghĩ này không kéo dài lâu, liền trở lại cảm thụ cảm giác sung sướng do Hổ đầu thú đực mang lại.…

“Đay đúng là Hổ Đầu thú huyệt động, căn cứ trí nhớ, hồi sinh hoa có lẽ ở phía trước..."

Không quan tâm trong lòng Hổ Đầu thú cái nghĩ gì, Nhiếp Vân nhanh chóng đi về phía trước, chỉ chốc lát tựu đi tới huyệt động của chúng, căn cứ vào trí nhớ của kiếp trước, liền bay vào trong tìm.

Lúc này là ban ngài, ánh sáng chiếu rực rỡ, ánh mặt trời chiếu vào sơn động, làm cho bên trong sơn động sáng hẳn lên, tiện cho việc tìm kiếm.

“Ân, thì ra là ở đây, hắc hắc!"

Đi về phía trước vài bước, sau khi rẻ qua một khúc ngoặc, quả nhiên thấy một đóa hoa thanh tú động lòng người đứng sửng sững ở góc rẽ của sơn động.

Cái gốc hồi sinh hoa sơn động cũng không có đạt tới cấp bậc ngàn năm, thực sự chỉ chừng năm sáu trăm năm, toàn thân màu lục bích, hương hoa nhộn nhạo làm cho người khác thấy hưng phấn.

"Thu!"

Tuy bản lĩnh hái thuốc không có mạnh mẫu thân hắn, nhưng dù sao cũng là lão quái vật sống mấy trăm năm, dù gì cũng là một Luyện Đan Sư cấp bậc tông sư, biết rõ hái thuốc như thế nào để có thể bảo trì dược vật tốt nhất, cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân hướng tay tới Hồi Sinh hoa trên mặt đất.

"Rống!"

Ngay tại thời điểm bàn tay Nhiếp Vân thu Hồi Sinh Hoa, lần nữa bên tai vang lên một âm thanh gào thét sắc bén, lập tức cảm nhận được một cổ gió thanh thổi qua tai!

"Ân?"

Nhiếp Vân không nghĩ tới vất vả lắm mới giải quyết được hai con Hổ Đầu thú, sao trong lúc này còn có, nhịn không được lại càng hoảng sợ.

Dù hắn là người của hai thế giới, kinh nghiệm chiến đấu phong phú cũng không trụ nổi lùi xa bảy tám bước chân, nhìn chăm chú về phía trước, mới nhận ra được.

Con Hổ Đầu thú trước mắt nhỏ hơn rất nhiều nếu so với hai con trước đó, tựa hồ còn chưa trưởng thành, Nhưng lại để cho Nhiếp Vân phiền muộn không ít chính là, tuy chưa trưởng thành nhưng lực lượng lại không yếu, rõ ràng có thực lực Khí Hải đệ lục trọng Thành Cương cảnh sơ kỳ!

Chẳng lẽ đây là hài tử của hai con Hổ Đầu thú kia?

Chỉ là con con lại có thực lực mạnh như vậy, có lẽ do cha và mẹ nó uống nước suối ẩn chứa Hồng Viêm Linh Thạch, nên sinh ra một con Hổ Đầu thứ biến dị a!

Phải biết rằng tiểu Hổ đầu thú chỉ có thể có được thực lực Khí Hải đệ tam trọng Dưỡng Khí cảnh chứ không hơn, nhưng trước mắt còn này đã đạt đến Khí Hải lục trọng Dưỡng Khí cảnh, sau khi lớn lên chắc chắn sẽ mạnh hơn rất nhiều, chỉ sợ thực lực đạt mức thấp nhất là Khí Tông a!

"Kiếp trước tới đây cũng không có đen đủi như vậy ah, chứng kiến cả hai con cha và mẹ, thật vất vả lắm mới vào được tận đây, không nghĩ tới lại gặp được con con... Ặc, sớm biết ở đây có cả một đại gia đình thế này, tựu không lỗ mãng như vậy rồi..."

Trong lúc khiếp sợ, Nhiếp Vân thầm mắng một tiếng, sau đó liền đem tinh thần khí nâng lên mức cao nhất.

Thân thể Yêu thú có tố chất cao hơn rất nhiều so với người bình thường, nếu thực lực đồng cấp nhân loại căn bản không phải đối thủ, bởi vậy, nhìn con Hổ Đầu thú này tuy tuổi không lớn, nhưng lực chiến đấu chân chính cho dù cường giả Thành Cương cảnh

đỉnh phong cũng không phải là đối thú!

"Rống!"

Tiểu Hổ đầu thú thấy người trước mặt tránh được công kích của mình, tức giận đến mức điên cuồng hét lên một tiếng, liền tấn công lần nữa.

“Đến đây đi”

Mặc dù không đánh lại cha mẹ nó, nhưng với đứa con còn nhỏ này, Nhiếp Vân chẳng những không sợ hãi mà còn đánh trả, thấy nó nhào về phía mình, hắn liền nghiêng sang một bên né tránh, rồi đột nhiên tung nắm đánh thẳng vào nó.

Tiểu Hổ đầu thú hiển nhiên không nghĩ tới người trước mắt này có thể tránh khỏi, thoáng một phát chẳng những bị trượt té mà còn bị Nhiếp Vân đánh trúng bụng!

Bành!

Vô luận là Hổ Đầu thú hay các loại bò sất tứ chi khác, phần bụng đều là phần mềm mại nhất, chỗ yếu nhất, một quyền này của Nhiếp Vân đã dùng hết lực lượng toàn thân, mới chỉ một phát, miệng của Hổ Đầu thú đã co lại, từ trên không trung rớt xuống.

"Thừa cơ hội này!”

Một kích đã đắc thủ Nhiếp Vân cũng không thèm quan tâm đến tình trạng của đối thủ, liền đem toàn bộ đóa hoa bỏ vào một cái hộp ngọc, ném vào nạp vật đan điền.

"Đi!"

Đem Hồi Sinh hoa bỏ vào đàn điên, Nhiếp Vân không muốn lưu lại, không ngừng tháo chạy ra khỏi động!

Nói thì lâu, nhưng từ lúc xuất quyền tấn công tiểu Hổ Đầu thú, đêm Hồi Sinh hoa bỏ vào đan điền, rồi liền tăng tốc bỏ đi, mọi thứ diễn ra rất nhanh và không gặp chút trở ngại nào, Tiểu Hổ Đầu thú chưa

kịp phản ứng thì Nhiếp Vân đã xông ra khỏi sơn động.

Mặc dù đối với Tiểu Hổ Đầu thú này Nhiếp Vẫn cũng có thể chiến thắng..., nhưng ai có thể đoán được hai con Hổ Đầu thú kia khi nào quay lại?

Vạn nhất nếu hai con kia quay lại thì chính mình bị nguyên gia đình kia chèn ép trong động, nếu thật là vậy thì đúng là khóc không ra nước mắt rồi!

An toàn là cần thiết nhất, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách!

Hôm nay thật sự quá mất mặt, cùng lắm thì về sau thực lực trở nên mạnh hơn, liền đem cái gia đình một nhà ba người này huấn luyện thành thú cưng mới được!

Về lĩnh vực thuần hoá yêu thú, cái thế giới này cũng có Thú Sư chuyên thuần hoá yêu thú, những người này có một loại đan điền có thể thuần thú dễ dàng, trong đan điền có thể sinh ra một loại lực lượng có thể thuần hoá yêu thú, thuần Thú Sư cũng có chút cường đại a, một người có thể thuần hóa hơn mười con yêu thú, nếu chiến đấu có tổ chức thì có thể nói là cả đoàn người đánh một người, Nhiếp Vân vẫn luôn hâm mộ loại cường giả này!

Chỉ có điều, muốn trở thành thuần Thú Sư cũng cần thiên phú đấy, không có thuần thú đan điền một lời mà nói..., có cố gắng cũng là uổng công!

Kiếp trước chính mình tổng cộng ba cái đan điền, một cái đan hỏa, một cái nạp vật, một cái chủ tu, không có loại thiên phú này, cho dù có muốn cũng không được, Nhưng kiếp này thì lại khác, Kiếp này bởi vì tu luyện vô danh pháp quyết, đã có được bảy cái đan điền rồi! Vừa mở ra bốn cái đan điền, cũng có thể có một cái thuần thú đan điền a?

Đột nhiên nội tâm Nhiếp Vân trong khẽ động.

------oOo------

Chương 48: Thiếu gia! Có người tìm ngươi!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân vừa di chuyển, vừa dùng tinh thần dò xét bốn cái đàn điền vừa mở ra.

Bồn cái đan điền này đều không có thuộc tính gì, sau khi tra xét một vòng Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

"Xem ra ta không có thiên phú thuần thú rồi..."

Tuỳ ý cảm khái một tiếng, đang định đem rút tinh thần ra khỏi Khí Hải, đột nhiên há hốc mồm, con mắt thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Không những thấy bốn cái đan điền không có thuộc tính, ngoài ra còn thấy cái đan điền thứ nhất đột nhiên cải biến hình thái, trong chốc lát từ bên trong toả ra một cổ khí tức thuần phục yêu thú.

Cái đan điền này rõ gàng vì ý muốn của mình mà diễn hoá thành thuần thú đan điền!

Cái này... Điều này sao có thể!

Dựa theo đạo lý, thuộc tính đan điền và thiên phú của một người đều rất giống nhau, một khi xuất hiện tựu không cách nào cải biến, như thế nào... Đan điền của mình có thể theo ý niệm của mình mà cải biến hình thái?

Ta không nhìn lầm a!

Trong nội tâm chợt rung động, tinh thần Nhiếp Vân lần nữa xem xét đan điền một vòng, phát hiện hoàn toàn chính xác, không nhìn lầm, cái này vốn là đan điền không có thuộc tính, nhưng do ý niệm của mình mà cải biến, là do kiếp trước mình không ngừng hâm mộ người có thuần thú đan điền!

Chẳng lẽ vô danh pháp huyết thần kỳ như vậy, chẳng những có thể diễn sinh ra đan điền mà còn có thể hình thành thuộc tính theo ý mình hay sao?

Nếu thực là như thế thì hai cái đan điền trước kia…

Nghĩ vậy Nhiếp Vân thoáng một phát ngừng lại, lần thứ hai diễn sinh ra hai cái đan điền, chính mình vẫn cho rằng là cần một cái là đan hỏa và một cái là nạp vật, vì vậy cứ dựa theo ý chí của mình mà diễn sinh ra sao... Làm cho chính mình còn tưởng rằng hai cái đan điền này vừa diễn sinh ra đã là như vậy...

"Tiểu Hổ đầu thú, không phải ngươi truy đuổi ta sao, vậy thì để ta bắt người làm thú cưng a!"

Nay đã có thuần thú đan điền, Nhiếp Vân không khỏi hưng phấn cười ha ha, bèn dừng bước lại, quay người nhìn về phía sau, tiểu Hổ Đầu thú đang đuổi theo rất nhanh!

"Rống?"

Tiểu Hổ đầu thú tại sơn động đã bị đánh trúng một kích, nhanh đã tức muốn điên rồi, hận không thể giết chết cái gã không chỉ trộm hồi sinh hoa mà còn đả thương mình, không nghĩ tới tên này rõ ràng có thể đào tẩu rồi, sao lại đột nhiên dừng lại, nhịn không được liền sững sờ, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao.

"Hắc hắc, tiện tay ta sẽ thu phục người, đem người về làm thú cưng!”

Không để ý tới việc tiểu thú đầu Hổ giật mình, Nhiếp Vân nở một nụ cười, xoay người một cái thân thể liền lập tức xông tới trước mặt nó!

Có được thuần thú đan điền, chỉ là có nó thuận tiện cho việc thuần thú hơn, nhưng muốn yêu thú chính thức phục tùng, thì nhất định phải có lực chiến hoặc thủ đoạn mạnh hơn nó, dùng mọi cách đem nó thuyết phục triệt để!

Chỉ có yêu thú triệt để công nhận thực lực của người, thì ngươi mới có thể đem nó thu vào thuần thú đan điền, lúc đó chính thức trở thành thú cưng!

Hơn nữa, một cái thuần thú đan điền tối đa chỉ có thể chưa được năm con pet, muốn nhiều hơn cũng không được! Nếu như có cả hai cái điều kiện tiên quyết, người có được thuần thú đan điền và có thể thu phục được yêu thú, một khi chiến đấu thả đại quân yêu thú ra, chẳng phải vô địch rồi sao?

"Rống!"

Tiểu Hổ đầu thú thấy Nhiếp Vân xông lại, tựa hồ đang khiêu chiến uy nghiêm của mình, tức giận đến gầm rú lần nữa, uốn éo cái đuôi, hướng thẳng về phía Nhiếp Vân mà tấn công!

Hổ Đầu thú Trưởng thành trong cơ thể có thể sinh ra yêu khí đặc thù, chân khí với yêu khí đều cùng một loại, một khi kích phát thì uy lực vô cùng, mà trước mắt con tiểu thú đầu Hổ hiển nhiên không có thứ này, hơn nữa còn chưa có kinh nghiệm chiến đấu!

Đối với mấy chiêu này, với người hai kiếp như Nhiếp Vân mà nói quả thực tựu là đồ chơi cho con nít, Nhiếp Vân cười hắc hắc, thân thể bay lên không trung, lần nữa tung ra một quyền hướng thẳng bụng của nó!

Phù phù!

Tiểu Hổ đầu thú lần nữa ngã trên mặt đất, đôi mắt đỏ hồng cả lên.

Nó từ hộ nhử thể nghĩ không ra, vì sao người trước mặt mình không oánh vào mấy chổ cứng rắn khác trên cơ thể nó mà cứ nhè đánh ngay điểm yếu nhất của nó (T_T)!

"Rống!"

Tuy nhiên trong nội tâm vô cùng buồn bực, nhưng tiểu Hổ đầu thú lại cũng không phải là loài dễ dàng nhận thua, lần nữa giãy dụa..., thi triển một chiêu cuối cùng với Nhiếp Vân!

Hô!

Nó ra tay nhanh, thất bại cũng nhanh hơn, rất hiển nhiên một chiêu này đối phó Nhiếp Vân cũng đã thất bại.

"Tiểu Hổ đầu thú, hãy làm vật nuôi của ta!"

Nó liên tục tung ra đến ba chiêu, tất cả đều không đánh trúng mình một lần, Nhiếp Vân biết rõ trong nội tâm tiểu Hổ đầu thú lúc này nhất định sinh ra cảm giác bị thất bại, đây chính là thời điểm tốt nhất để thu phục, lập tức cười nhạt một tiếng rồi đi tới, năng lượng đặc thù trong thuần thú đan điền từ bàn tay bừng lên, trong chốc lát bao phủ toàn bộ tiểu Hổ Đầu thú!

"Chủ nhân!"

Đã qua thời gian uống nửa chén trà nhỏ, Nhiếp Vân cũng cảm giác được một cổ đặc thù ý chí dũng mãnh xông vào trong đầu của mình.

"Thành công rồi!"

Cảm nhận được trong đầu đột nhiên xuất hiện một tiếng nói, mắt Nhiếp Vân sáng rực lên.

Thuần thú đan điền quả nhiên cường đại, không nghĩ tới lần thứ nhất thực hiện đã thành công!

Thú cưng cùng chủ nhân có thể tiến hành trao đổi tinh thần, tiểu Hổ đầu thú đã kêu chủ nhân, rõ là đã triệt để phục tùng mình, giờ đã trở thành thú cưng thứ nhất của mình!

"Ngươi đã kêu hả tiểu Hổ!”

Từ trong suy nghĩ tuỳ ý phân phó một tiếng.

"Vâng, chủ nhân!"

Thú cưng bởi vì đã bị thuần thú đan điền chế ước, đối với chủ nhân không dám có chút phản kháng, Nhiếp Vân phân phó tiểu Hổ đầu thú một câu.

"Đưa ta trở về Lạc Thủy thành!"

Biết rõ đối phương căn bản không cách nào cự tuyệt mệnh lệnh của mình, Nhiếp Vân hưng phấn cười hắc hắc, liền nhảy lên lưng Hổ Đầu thú, nó liền bay về hướng Lạc Thuỷ Thành.

Sở trường của Hổ Đầu thú là tốc độ, mặc đù Tiểu Hổ đầu thú vẫn chưa trưởng thành nhưng về phương diện di chuyển chắc chắn là hơn hẳn mình.

Chính mình dùng gần bốn giờ mới đi tới đây được, mà tiểu Hổ chỉ bay có hai giờ đã đến Lạc Thuỷ Thành, chứng kiến việc này làm Nhiếp Vân nhịn không được phải kinh hãi một phen.

Cũng may trước đó đã cho phụ mẫu Tiểu Hổ dùng Thiên Dục, nếu không chỉ bằng tốc độ của mình thì không cứa thoát khỏi sự đuổi bắt của bọn chúng a!!

đã

"Đã có hồi sinh hoa, việc chuẩn bị dược liệu để luyện chế Hồi Tâm đan xem như đã đầy đủ, đến lúc đó có thể chữa trị Khí Hải bị hao tổn của phụ thân, một lần nữa đạt tới Binh Giáp cảnh đỉnh phong, cho dù Nhiếp Hạo Thiên tới, cũng không cần phải sợ rồi!"

Trong nội tâm âm thầm tính toán, sau khi nhảy khỏi thân Tiểu Hổ, bèn phân phó vài tiếng liền yên lặng quay về chi nhánh.

Lúc này chi nhánh đã không còn lụp xụp bề bộn như đêm qua, vốn tất cả đồ dùng trong và ngoài đều đã bị đập phá , nay đã được thay mới toàn bộ, mà ngay cả đại môn cũng được thay, vừa tiến vào đã rộ lên vẻ rực rỡ, từ bên ngoài nhìn vào mà nói, không thể tin được nơi đây hôm qua đã bị đội chấp pháp đến đập phá a.

Bất quá Nhiếp Vân cũng không có gì gọi là ngạc nhiên, có tiền có thể xử lý mọi việc, từ trên người đội chấp pháp vơ vét được năm vạn lượng bạc, hơn nữa trên người mình có hơn 100 vạn lượng bạc, với số tiền này đừng sửa chữa mua mới đồ dùng trong phủ, cho dù muốn mua một Phủ mới còn được!

Vừa tiến vào chi nhánh, liền thấy quản gia Nhiếp Trùng tiến đến.

"Thiếu gia, có người tìm ngươi!" Nhiếp Trùng nói.

"Có người tìm ta? Là ai?" Nhiếp Vân sững sờ một lúc, là ai đến tìm mình nhỉ? Chẳng lẽ là Dương ngạn? Không đúng, nếu là Dương ngạn..., có lẽ không cần thông báo, mà xông thẳng vào rồi!

"Là một nữ tử!" Nhiếp Trùng đã cắt đứt dòng suy nghĩ lung tung của thiếu gia.

------oOo------

Chương 49: Lễ vật từ Phủ thành chủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Nữ tử? Cái gì nữ tử?" nghĩ cả nửa ngày cũng nghĩ không ra, sao lại có một nữ tử đến tìm mình, mình làm gì có quen ai là nữ tử?

Kiếp trước chính mình vì không có thực lực, người lại tự ti nên chỉ sinh hoạt trong chi nhánh từ lúc sinh ra cho đến khi Yêu tộc xâm lấn, ngoại trừ tỷ tỷ, mẫu thân, cơ hồ không cùng nữ nhân khác nói nói chuyện, làm sao lại có thể có người tìm?

Chẳng lẽ sau khi trọng sinh khiến cho hiệu ứng hồ điệp xảy ra (*thay đổi hàng loạt khi có một sự thay đổi nào đó)?

"Nàng ở đâu? Dẫn ta đến đó!" Trong nội tâm nghi hoặc, Nhiếp Vân có ý định đi qua đó gặp mặt một lần, là phúc thì không phải là họa là họa thì tránh không khỏi, dù sao hiện tại phiền toái đã không ít rồi, nên giờ cũng không sợ có thêm phiền toái.

"Nàng đang chờ ở phòng khách, thiếu gia nên qua đó xem!" Chứng kiến mặt mũi thiếu gia tràn đầy mê hoặc Nhiếp Trùng cười cười, thần thái thật là cổ quái.

"Ân!" Nhiếp Vân cũng không chú ý đến thái độ của Nhiếp Trùng, liền nhấc chân đi về hướng phòng khách, còn chưa đi vào phòng đã nghe một cái âm thanh hưng phấn vang lên "Nhiếp Vân, không nghĩ là ta lại đến thăm ngươi sớm như vậy a, hì hì!"

Vừa mới nói xong, một bóng người tựu như như gió vọt ra, vẻ mặt hưng phấn.

"Lạc Khuynh Thành? Tại sao lại là ngươi..."

Chứng kiến nữ nhân xuất hiện trước mặt, Nhiếp Vân mới ý thức được là ai, không khỏi im lặng một hồi.

Trước đó một mực suy nghĩ kiếp trước của mình làm gì có quen nữ tử nào, lại đã quên mất vừa mới kết bằng hữu với Lạc khuynh thành ngày hôm qua, mới đêm hôm trước nói là sẽ tìm đến gặp mình, chỉ là không nghĩ nhanh như vậy đã tìm tới nơi!

Xem ra nha đầu kia thật đúng là nôn nóng ah...

"Đương nhiên là ta rồi, ngày hôm qua sau khi trở về ta đã nói với phụ thân ta rồi, phụ thân nói ân cứu mạng không thể quên, cho nên vừa thức dậy là ta tới đây liền!" Lạc khuynh thành vừa cười vừa nói, vừa nói vừa duỗi lưng một cái, dáng người uyển chuyển một cái vòng ba liền lung linh hiện ra, nếu như không phải Nhiếp Vân có ý chí kiên định, chỉ đã phun máu mũi rồi.

Không hổ danh là khuynh thành, thật đúng là …!

“Vừa tỉnh ngủ ngươi đã đến đây rồi a? Chẳng phải ngươi đã đứng chờ ở đây nữa ngày rồi sao?" Hiện tại đã qua giữa trưa rồi, chờ từ sáng cho đến giờ, đường đường là con gái thành chủ lại ngồi đợi mình cả buổi a?

"Khục khục, ngày hôm qua ta ngủ tương đối trễ, vừa mở mắt thì cũng đã đến trưa rồi..." Nghe được câu hỏi, sắc mặt nữ tử đỏ lên.

"..." Nhiếp Vân.

"Vị này chắc là thiếu gia Nhiếp Vân a, ta là quản gia phủ thành chủ Lạc Huyên, thành chủ biết rõ đêm qua ngươi đã ra tay cứu tiểu thư, cố ý để phái ta đến đây bái tạ ngươi, có một ít lễ vật thay cho lời cảm ơn, kính xin người vui lòng nhận cho!"

Hai người vừa đi vào phòng khách, Nhiếp Vân liền chứng kiến một cái lão giả chạy ra cười cười chào đón.

Lão giả này thoạt nhìn tầm sáu, bảy mươi tuổi, nhưng lại không có vẻ gì là già, ánh mắt lóng lánh, huyệt Thái Dương nhô cao, chân khí toàn thân xoay quanh không nghĩ, có ngưng nhưng không tiêu tan, là cường giả Khí Hải đệ lục trọng Thành Cương cảnh đỉnh phong!

"Thành chủ khách khí rồi..." Nhiếp Vân không nghĩ tới thành chủ lại phái một cao thủ như thế tới tặng lễ, có chút kinh ngạc, nhìn chăm chú vào phía bên trong phòng khách, mới phát hiện ra trong phòng chẳng biết lúc nào đã có bốn năm cái rương lớn, nắp hòm đang mở ra, bên trong chứa rất nhiều phục trang, đan dược, dược liệu, binh khí, vàng bạc, rực rỡ muôn màu, rất nhiều thứ quý giá.

"Cái này... lễ vật này quá long trọng rồi, tại hạ thật không dám nhận..."

Nhiếp Vân cảm thấy hoảng sợ.

"Ha ha, Nhiếp Vân thiếu gia không cần khách khí, thành chủ đã nói đối với ngài tiểu thư rất quan trọng và quý giá, nếu như ngày hôm qua không phải nhờ thiếu gia giúp đỡ, thoát khỏi tay bọn Yêu thú, đến lúc đó có bao nhiêu tiền tài, của cải cũng không quan trọng! Những... vật phẩm này chỉ là để cảm tạ, cũng không có ác ý gì, hi vọng thiếu gia đừng từ chối!"

Lạc Huyên vừa cười vừa nói, ngữ khí thập phần cung kính.

Hắn là cường giả Khí Hải lục trọng Thành Cương cảnh đỉnh phong, tại tứ đại gia tộc đều có thể làm Đại trưởng lão, Nhiếp Vân bất quá tứ trọng Chân Khí cảnh hậu kỳ, thiếu gia của một chi nhánh nhỏ, cả hai thực lực, Địa Vị đều không thể so sánh nổi, lại biểu hiện ra loại thái độ này, xem ra nhất định là chỉ thị của thành chủ.

"Nếu thành chủ đã nói như vậy, nếu từ chối thì quả thật bất kính rồi!" Nếu như đối phương đã thật lòng thành tâm như vậy, Nhiếp Vân cũng không tiện từ chối.

“Quả nhiên Nhiếp Vân thiếu gia là người rất anh minh thần võ, thành chủ thật không nhìn lầm!"

Mặc dù đã ra tay cứu người, nhưng thành chủ đột nhiên tặng nhiều vật phẩm như vậy kẻ nào lại không sợ, nhưng thiếu niên ở trước mắt sau khi nghe giải thích liền thu lễ vật, thái độ trầm ổn, xem lòng biết ơn của thành chủ còn quan trọng hơn những cái rương vật phẩm trước mặt, bao nhiêu đó đủ thấy người mới chừng ấy tuổi nhưng lại vô cùng trầm ổn, lại để cho Lạc Huyên không tự chủ được phải kính trọng vài phần. Vốn, hắn cảm giác mình đường đường là cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong phải thi triển lễ nghĩa đối với một tên tiểu tử thực lực mới chỉ Chân Khí cảnh, thật mất thân phận, bây giờ nhìn lại thái độ Nhiếp Vân, ngược lại cảm thấy loại thiếu niên này, đáng để kết giao.

"Khách khí rồi!" Nhiếp Vân đáp lại.

"Nhiếp Vân thiếu gia, trước khi đi thành chủ còn phân phó ta nói với người vài câu..." Hai người nói chuyện khách khí vài câu, giọng nói Lạc Huyên đột nhiên giảm thấp xuống, vừa muốn nói gì thì lại đột nhiên nghe được một âm thanh bên ngoài phòng khách vọng vào, "Oanh!" Một tiếng nổ lớn, toàn bộ Đại môn vừa mới xây đã hoàn toàn sụp đổ!

"Ân?" Nghe được thanh âm rung động, thân thể Nhiếp Vân liền di chuyển thật nhanh từ phòng khách hướng ra ngoài sân xem sao.

"Tất cả mọi người trong chi nhánh Nhiếp Thiên nghe đây, đội hắc hộ vệ trực thuộc gia tộc phụng mệnh đến đây bắt Nhiếp Vân, Nhiếp Linh, ai dám ngăn cản, giết không tha!"

Một thanh âm dài vang lên, lập tức mười tên Hắc y nhân xuất hiện trước sân, tiếng nổ vừa rồi, chính là do bọn họ dùng bạo lực phá Đại môn.

"Hắc hộ vệ?" Nghe được cái tên này, nội tâm Nhiếp Vân nghi hoặc một hồi.

Đội hộ vệ này là lực lượng trọng yếu nhất của Nhiếp gia, nghe nói do đích thân tộc trưởng trưởng quản, như thế nào lại đến đây đòi

bắt mình?

Cứ cho là mình đã đã thương đội trưởng đội chấp pháp Nhiếp Nguyên Khánh, cũng đâu đến nổi gọi cả bọn họ đến đây!

“Chắc ngươi là Nhiếp Vân? Lập tức để cho chúng ta huỷ tu vị, mang về nhà tộc, nếu không tất cả người trong chi nhánh Nhiếp Thiên đều phải chết, chó gà cũng không tha!"

Trong lúc Nhiếp Vân đang suy tư, một thanh niên trong nhóm Hắc y nhân đi tới, vênh mặt lên tiếng, thái độ hung hăng, càn quấy, bá đạo.

Người thanh niên này chừng ba mươi tuổi, Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh đỉnh phong, bất quá thực lực hắn là Xuất Thể cảnh đỉnh phong, khí tức trầm ổn, so với Nhiếp Nguyên Khánh cường đại hơn nhiều, không hổ là lực lượng thần bí trực thuộc gia tộc!

"Tất cả mọi người đều phải chết? Chó gà cũng không tha? Chi nhánh chúng ta có được Lạc Thủy kim thuẫn vinh dự do đích thân thành chủ ban tặng, mặc dù gia tộc muốn ra tay cưỡng chế chúng ta, ít nhất cũng phải thông báo với Thành chủ trước một tiếng, các ngươi chẳng lẽ dám ra tay động thủ với chúng ta sao?"

Nhiếp Vân khẽ đảo cổ tay lấy ra Lạc Thủy kim thuẫn từ trong lòng ra.

Cũng như muốn tru sát một đại thần được đích thân hoàng đế ngự ban, thì ít ra cũng phải có được thánh chỉ từ hoàng đế đưa xuống mới được, cho dù là một đại thần hay một Vương gia cũng không có quyền lợi này a!

Tình huống hiện tại chính là như vậy, Lạc Thủy kim thuẫn là do chính tay phủ thành chủ ban tặng, là Vô Thượng vinh dự, chi nhánh có loại vinh dự này, được hưởng thụ quyền lợi cực cao, cho dù có phạm tội cũng có thể được miễn, hiện tại tên thanh niên Hắc y nhân này trực tiếp mở miệng muốn diệt tộc, quả thực là không xem tứ đại gia tộc, phủ thành chủ ra gì a.

"Ngươi không cần cầm cái này ra lừa gạt chúng ta, chúng ta nhận

lệnh trực tiếp từ tộc trưởng, hôm nay đừng nói là cái Lạc Thủy kim thuẫn nhỏ bé kia, cho dù thành chủ tới cũng vô dụng, nếu hắn tự mình lên tiếng, chúng ta cũng chỉ xem là lão nói láo : đánh rắm, không có tác dụng gì!"

Thanh niên rống to.

------oOo------

Chương 50: Nhiếp Khiêm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắc hộ vệ do đích thân tộc trưởng chưởng quản, tương đương với hoàng triều cấm vệ quân, từng cá nhân đều rất mạnh và ưu việt, hơn nữa lần này tộc trưởng đã sớm biết trước là Chi nhánh Nhiếp Thiên lại mượn nhờ uy thế của Lạc Thuỷ Kim Thuẫn, nên đã ra lệnh bọn Hắc hộ vệ bỏ qua việc đó và trực tiếp ra tay, cho nên khi thấy Nhiếp Vân lần nữa lấy ra huy chương màu vàng, liền lập tức lên tiếng hét lớn, thái độ cực kỳ hung hăng càn quấy!

Người thanh niên này đội phó đội Hắc Hộ vệ, Địa Vị có thể thối ngang bằng với các trưởng lão trong gia tộc, căn bản là không sợ thiếu niên trước mắt này sẽ giở trò bịp bợm.

"Ngươi nói cái gì?”

Từ sau lưng Nhiếp Vân, Lạc Huyên lên tiếng, Lạc Huyên vốn chỉ là khách nhân viếng thăm thật sự rất nếu bất tiện nếu tham dự vào gia sự của Nhiếp Vân, không có nghĩ tới tên này lại dám dùng lời nói sĩ nhục Thành chủ, hai người không khỏi giận dữ, sắc mặt âm trầm xuống.

"Ta nói chưa rõ, cần lặp lại sao? Lạc Thủy kim thuẫn bất quá là đồ vật của thành chủ làm ra vì lấy lòng mọi người mà thôi, không có tác dụng gì ở đây hết! Các ngươi là ai? Hừ, ở cùng một chỗ với chi nhánh Nhiếp Thiên, nhất định cũng không tốt đẹp gì, người đâu, trói tất cả mọi người ở đây, cùng mang về cho ta! Dám phản kháng, giết không tha!"

Liếc nhìn Lạc Huyên cùng Lạc Khuynh Thành, khuôn mặt có chút lạ lẫm, thanh niên cũng lơ đễnh, thuận miệng nói.

Trong mắt hắn, chi nhánh Nhiếp Thiên dù sao cũng là một chi nhánh lụng bại, nếu có bằng hữu kết giao thì chắc cũng cùng cấp bậc, dù sao cũng là một vinh dự lớn lao khi được Hắc hộ vệ ra tay!

"Dám bắt ta, giết không tha? Ngươi muốn chết!"

Lạc Huyên coi như bình tĩnh, Lạc Khuynh Thành vốn là tiểu thư tâm tính không thể nhịn được, một tiếng quát, liền ra tay với thanh niên trước mặt.

Nàng mạnh nhất là sử dụng kiếm, dù sao cũng là đệ tử của đại tộng môn, vừa ra tay liền như thiên binh vạn mã, chân khí nồng hậu dày đặc quay cuồng xông về phía trước, lập tức bao phủ phạm vi 10m, lao đến thanh viên vừa la hét lúc nãy.

"Lớn mật! Dám động thủ với Hắn hộ vệ, đáng chết!"

Không có nghĩ đến nữ tử này lại dám động thủ với mình, thanh niên không khỏi giận dữ.

Mỗi người ai cũng biết Hắc hộ vệ là thế lực lớn trong Nhiếp gia, bản thân trước kia từng chấp hành nhiệm vụ bắt trưởng lão, cũng không có một ai dám ra tay phản kháng, mà lần này vừa mới tới đây, chính mình còn chưa nói hết câu, liền có người ra tay động thủ, thật sự là phản rồi, phản rồi!

Trước khi nhận nhiệm vụ, thiếu gia Nhiếp Cường đã từng nói qua, nếu chi nhánh Nhiếp Thiên toả thái độ phản kháng lập tức sử dụng quyền lực cưởng chế, chính mình còn cho rằng không có chuyện đó xảy ra, không nghĩ tới cái chi nhánh này chẳng những hung hăng càn quấy, mà ngay cả là khách viếng thăm cũng cả gan làm loạn, thật to gan!

“Đúng là không biết tốt xấu, Khí Hải đệ ngũ trọng sơ kỳ mà dám động thủ với đội phó của chúng ta, không biết sống chết!"

“Chén sành mà dám so sánh với chén kiểu a, mời chừng ấy tuổi mà đã đến được đệ ngũ trọng sơ kỳ, xem ra cũng không tệ a, hôm nay nên cho nàng ta biết tại sao Biển xanh lại mặn!”

"Nữ nhân này bộ dáng thanh tú xem ra không tê, hay trước khi giết nàng hãy dể chúng ta vui vẻ một lát..."

"Ân, không tệ, ngươi xem cái miệng nhỏ của nàng kìa, cái thư thái đó, cái làn da đó, chậc chậc, đúng là mỹ nhân a..."

Nhìn thấy Lạc Khuynh Thành động thủ, Hắc y nhân chung quanh tất cả đều cho rằng nàng như con thỏ đang ra sức kháng cự trước con sói xám già, ánh mắt lộ ra vẻ nghiền ngẫm vui vẻ.

"Các ngươi muốn chết!”

Lạc Khuynh Thành là nữ nhân chưa lập định, nghe những lời nói trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy..., khuôn mặt trở nên ửng hồng, thân thể mềm nhũng ra, lòng bàn tay run lên, chân khí rối loạn cả lên.

Võ kỹ Bách Hoa cốc, hoa vũ Lăng Ba chưởng!

Hoa vũ Lăng Ba chưởng một khi đánh ra, chân khí hình thành Mạn Thiên Hoa Vũ, từng cánh hoa giống như từng phiến thép, tạo ra trăm ngàn mũi ám khí hướng về đối phương, làm cho đối phương khó lòng phòng bị.

"Chút tài mọn! Ở Lạc Thủy thành mà dám chống đối với Nhiếp gia, ta mặc kệ ngươi là ai, hôm nay ta nhất định phế bỏ công lực của ngươi! Đương nhiên, nếu như ngươi nguyện ý chủ động cho huynh đệ chúng ta vui đùa một tí, có lẽ ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống!"

Đối mặt với Mạn Thiên Hoa Vũ, nam thanh niên không thèm tránh né, ngược lại còn cười lạnh lùng, xòe mười ngón tay ra phía trước!

Ầm ầm!

Chân khí nồng hậu dày đặc ở không trung lập tức tạo thành một bàn tay lớn, sau khi Mạn Thiên Hoa Vũ đụng vào bàn tay liền bị phá

giải.

"PHÁ...!"

Một chiêu liền đem toàn bộ cánh hoa phá huỷ, thanh niên hừ nhẹ một tiếng, lực lượng chấn động mạnh một cái.

Đăng đăng đăng đăng đạp!

Lạc Khuynh Thành còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy khí tức cả người cứng lại, liên tục lui bảy tám bước, sắc mặt trắng bệch!

"Hừ, không biết ở đâu học được một chiêu nửa thức liền ở trước mặt ta hung hăng càn quấy, vẫn còn non lắm! Trước mặt ta, những trò đó đều là trò mèo!”

Một chiêu liền bức lui nữ tữ, thanh niên hất ống tay áo lên, lạnh lùng giống như một Thần Thoại bất bại.

"Ngươi..." Nghe được đối phương mở miệng vũ nhục, Lạc Khuynh Thành toàn thân run rẩy.

"Tiểu thư..." Nhìn thấy người trước mắt chẳng những dùng lời lẽ hạ nhục uy nghiêm thành chủ, mà còn khi dễ Tiểu Thư, Lạc Huyên rốt cuộc cũng nhịn không nổi, tự muốn ra tay đở lấy tiểu thư, còn chưa kịp động thủ đã chứng kiến Nhiếp Vân đã đỡ lấy Lạc Khuynh Thành và nói.

"Tiền bối bớt giận, đây là chuyện nhà của ta, ta sẽ lấy lại công đạo cho tiểu thư của người!"

Nghe được lời này của thiếu niên, lửa giận của Lạc Huyên tiêu đi một tí, cũng đúng, đây là chuyện nhà người ta, mình là đại biểu của phủ thành chủ, nếu ra mặt thật sự có chút gọi là lấy lớn hiếp nhỏ.

"Ngươi có lẽ là Nhiếp Khiêm a!" Đi về phía trước một bước, Nhiếp Vân hỏi.

Tên hắc y nhân này kiếp trước Nhiếp Vân cũng biết, vốn là thủ vệ của tộc trưởng, ai ngờ vào lúc Yêu tộc xâm lấn, rất nhanh tìm

đường chạy thoát, một lần nữa trở thành việc chê cười lớn nhất Lạc Thủy thành, chuyện này thập phần oanh động, mà ngay cả Nhiếp Vân cũng nghe qua một lần, lúc này lập tức nhận ra.

“Ngươi cũng nghe danh ta rồi sao? Biết rõ như vậy chủ động cho ta huỷ bỏ tu vị, có lẽ ta sẽ xem xét dù sao ngươi cũng làm con cháu Nhiếp gia, tha mạng chó của ngươi một lần, nếu không ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi!"

Nghe thiếu niên nói ra tên của mình, thanh niên Nhiếp Khiêm cho rằng đối phương sợ hãi uy danh của mình nên muốn khuất phục, hai tay chấp ở sau lưng, lộ ra vẻ kiêu ngạo không ai bì nổi.

"Cho ngươi huỷ bỏ tu vị? Đầu óc ngươi chắc là có vấn đề rồi!” Sau khi nghe những lời tự kỷ đó..., Nhiếp Vân im lặng một hồi, sau đó hất tay lên "Ý của ta là cho ngươi một cơ hội, lập tức đến đây và xin lỗi vị tiểu thư này, ta có thể bỏ qua sự lỗ mãng vừa rồi của người! Ngươi và những người này còn có thể bình an từ nơi này đi ra, nếu không có chết ta cũng đừng có trách ta!"

"Ngươi nói cái gì? Ngươi bỏ qua sự lỗ mãng của ta? Ha ha, mọi người đều nghe hắn nói chứ? Không ngờ có người dám nói ta như vậy..."

Nhiếp Khiêm trợn tròn hai mắt, như đã nghe được câu truyện buồn cười nhất trên đời, toàn thân run rẩy.

"Ha ha, tiểu tử, ngươi quả thật không biết trời cao đất dày rồi?"

“Đúng là tên không biết sống chết là gì mà, Khí Hải đệ tứ trọng thực lực dám nói chuyện như vậy với ta, xem ra người không biết chữ chết viết như thế nào!"

"Đội phó, đối với tiểu tử không biết tốt xấu này không cần khách khí, dùng một chiêu giết hắn luôn đi, dù sao tộc trưởng muốn chúng ta mang người về, cũng không có yêu cầu sống hay chết..."

Tất cả Hắc y nhân đều có thực lực Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh, mười mấy người vây quanh cho dù cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong cũng khó có thể ngăn cản, trước mắt người nói ra

lời này chỉ là tiểu tử có thực lực Chân Khí cảnh, quả thực lại để cho bọn hắn cười mất cả hàm răng!

Tất cả mọi người nhìn về phía Nhiếp Vân như là đang nhìn một tên tôm tép nhãi nhép không biết tốt xấu.

------oOo------

Chương 51: Hàn minh chưởng

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Ai, vì lời này nói ra chắc hẳn các người đều không tin, đã như vậy, ta sẽ động thủ!" Chứng kiến toàn bộ Hắc Y nhân tươi cười như hoa, Nhiếp Vân lắc đầu, thân thể nhoáng một cái đột nhiên ra tay!

Có thể phái Hắc Hộ vệ ra tay thì xem ra đã muốn đuổi cùng giết tận rồi, lúc này chắc cũng không cần nương tay nữa rồi!

"Ha ha, ngươi thật đúng là dám động tay, ta hiện tại nói cho ngươi biết, thực lực giữa chúng ta chênh lệch rất lớn, cho dù ngươi có tu luyện thêm mười năm nữa cũng không thể đạt tới đâu!"

Nhìn thấy thiếu niên ra tay tấn công mình, Nhiếp Khiêm cười ha ha, liền trở bàn tay ra đỡ.

Chân khí từ Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh đỉnh phong toả ra nồng đậm, trong chốc lát liền đem thiếu niên phía trước phong tỏa toàn bộ lối thoát.

“Ân?" Sau khi xuất Chân khí phong tỏa toàn bộ lối thoát, thiếu niên ở trước mắt lại đột nhiên biến mất, không thấy tung tích, Nhiếp Khiêm đang sững sờ, ngay sau đó chợt nghe từ sau lưng tiếng gió ù vù, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện thiếu niên vừa nãy ở trước mặt cách đó không xa vậy mà chẳng biết lúc nào đã xuất hiện tại sau lưng!

“Ta đang tự hỏi không biết vì sao ngươi lại kiêu ngạo như vậy, thì ra là cũng có chút tài mọn, có một bộ pháp quỷ dị như vậy, nhưng

nếu tính về thực lực thì vẫn chưa là gì a!"

Mặc dù cảm thấy khiếp sợ đối với tốc độ của Nhiếp Vân, nhưng thân cường giả Khí Hải đệ ngũ trọng đỉnh phong, Nhiếp Khiêm cũng không thèm để ý, ngược lại cười lạnh một tiếng, thân thể xoay mạnh một cái, liền chạy trốn về trước bốn năm bước, tránh được đòn đánh lén của Nhiếp Vân, đồng thời trở tay tung một chưởng mang nồng đậm chân khí hướng thẳng mặt Nhiếp Vân.

Với khoảng cách gần như vậy và chân khí hùng hậu bạo trùm, cho dù Xuất Thể cảnh đỉnh phong muốn ngăn cản còn khó khăn, chớ nói chi là một tiểu tử đệ tứ trọng!

Trong nội tâm Nhiếp Khiêm cười hắc hắc, tựa hồ có thể đoán được thiếu niên ở trước mắt tuyệt đối dưới một chiêu này sẽ biến thành thịt vụn, chết chắc a!

"Đúng vậy, chiêu lúc nãy quả thật chỉ là chút tài mọn!"

Loại ý nghĩ này còn chưa dứt, chợt nghe đối phương cười nhạt một tiếng, đối mặt với luồng chân khí cuồng bạo của mình mà không thèm tránh né, một đường bay đến đỡ lấy.

Đinh đinh đinh đinh!

Chân khí sắc bén liên tục tấn công lên người Nhiếp Vân, nhưng những đòn đó như là đánh vào sắt thép, cả hai chạm vào nhau liên tiếp tạo ra âm thanh leng keng, đừng nói tổn hại đến thân thể ngay cả quần áo cũng không bị rách miếng nào!

"Cái gì? Điều này sao có thể!”

Chứng kiến tràng cảnh trước mắt, Nhiếp Khiêm há hốc mồm nhìn, cái cằm thiếu chút nữa rơi mất, bất quá hắn không hổ là cường giả thân kinh bách chiến, phản ứng vô cùng nhanh, sự kinh ngạc này vừa loé lên liền bị ép xuống ngay, như là hiểu được điều gì liền cười lạnh một tiếng "Không nghĩ tới ngươi còn có chiến y phòng ngự cấp bậc quý tộc hạ phẩm, loại người như ngươi không xứng đáng có được loại vật phẩm này, tốt nhất là nên đưa cho ta! Võ kỹ Quý tộc hạ phẩm, 【 Hàn minh chưởng 】!"

Mặc dù Nhiếp Vân chưa luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết đến tầng thứ hai nhưng thực sự không sai biệt bao nhiêu, đơn thuần chỉ cần khởi động phòng ngự, cho dù là cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong cũng đừng mơ tưởng có thể phá vỡ, đối với loại công kích của Nhiếp Khiêm, quả thực cùng chỉ như là gãi ngứa! Cho nên cũng cũng không cần phải trốn tránh, chỉ là Nhiếp Khiêm cũng không nghĩ như vậy, hắn chưa từng gặp qua loại Luyện Thể pháp quyết mạnh như vậy, còn tưởng rằng Nhiếp Vân đang mặc một bộ phòng ngự chiến y quý tộc hạ phẩm, thầm nghĩ thứ này chắc chắn là của mình rồi, mắt ánh lên vẻ hưng phấn liền đánh ra một chưởng!

Thân là đội phó Hắc hộ vệ, Địa Vị cực cao, hắn học được ba bộ võ kỹ, trong mấy chiêu đó chiêu rơi Hàn minh chưởng uy lực lớn nhất, một chiêu đánh ra, toàn bộ sân nhỏ trong nháy mắt đã bị bao quanh bởi những bàn tay đỏ như máu, mặc dù cách xa nhưng vẫn cảm thấy lạnh lẻo thấu xương.

Hàn minh chưởng là một loại võ kỹ có thuộc tính âm hàn, sau khi luyện đến mức đại thành, một khi xuất chiêu liền đêm bầu trời nhuộm thành màu đỏ tươi như máu, bị vây ở trong đó đối phương tựa như bị nhốt trong hầm băng, gió rét lạnh thấu xương!

Nhìn vào thì thấy cực nóng còn cảm giác thì âm hàn, lúc nóng lúc lạnh, làm cho người khác khó lòng phòng bị, bộ này võ kỹ được cho là bộ võ kỹ nổi trội nhất của Nhiếp gia, Nhiếp Khiêm từng dùng chiêu này đả bại qua một cường giả Thành Cương cảnh sơ kỳ, nhưng bây giờ đem ra để đối phó một tiểu tử Chân Khí cảnh đỉnh phong, trong mắt hắn cho dù có giết chết tên thiếu niên này cũng coi như rất có mặt mũi.

"Nguy rồi!”

Chứng kiến chân khí Nhiếp Khiêm hóa thành huyết chưởng ấn đầy trời, Lạc Khuynh Thành trên khuôn mặt đẹp lập tức lộ ra vẻ sốt ruột.

Nàng từng chứng kiến thực lực của Nhiếp Vân, tuy không kém, nhưng tối đa cũng chỉ có thể so sánh với Xuất Thể cảnh đỉnh phong, bằng không thì sau khi đánh chết một tên Yêu nhân hóa

cũng không hao tổn thực lực nhiều như vậy, buộc phải nghỉ ngơi một thời gian dài như vậy!

"Huyên thúc thúc, ngươi ra tay cứu huynh ấy đi..."

lại

Nghĩ đến việc thiếu niên đó có thể sẽ bị giết chết, Lạc Khuynh Thành vẻ mặt lo lắng, vội vàng kéo quản gia Lạc Huyên một cái.

Trong mắt nàng Lạc Huyên là cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong, một khi ra tay..., nhất định có thể cứu Nhiếp Vân ra! đâu

"Tiểu thư trước không nên nóng nảy, vừa rồi sau khi Nhiếp Vân thiếu gia bị Huyết Sắc bao phủ, ta thấy rõ hắn không có cái gì là bối rối, chắc có lẽ không có vấn đề gì đâu..."

Tuy ngoài miệng nói như vậy, vẻ mặt Lạc Huyên vẫn toả ra lo lắng.

Hàn minh chưởng, một chiêu thức nổi danh của Nhiếp gia, Lạc Huyên làm sao lại không biết, chiêu này rất khó tu luyện, cho dù là một trưởng lão thực lực Thành Cương cảnh muốn luyện thành cũng mất ít nhất tám đến mươi năm, không thể tưởng được tên Nhiếp Khiêm này mới chỉ là Xuất Thể cảnh đỉnh phong, hơn nữa chỉ chừng ba mươi tuổi vì sao có thể tu luyện đạt tới mức này!

Một chưởng đánh ra liền đem cả bầu trời nhuộm máu... Đây rõ ràng là đã luyện chiêu này đạt tới mức đại thành! Thực lực võ kỹ này, coi như mình gặp phải, cũng chỉ có thể quay người né tránh, không dám đứng yên chống đỡ! Nhiếp Vân thiếu gia hiện đang bị vây ở giữa, hiện tại không nhìn thấy cả bóng người, không biết có bị nguy hiểm hay không?

Tiểu thư từ nhỏ đã bị đưa đến Bách Hoa Tông tu luyện, tại Lạc Thủy thành cơ hồ không có ai là bằng hữu, hiện tại đột nhiên mới quen được hắn, hưng phấn khó có thể kèm chế, nếu cứ như vậy mà chết, chắc chắn sẽ rất đau lòng...

Nắm đấm xiết chặt, cương khí toàn thân Lạc Huyên rậm rạp, đang chuẩn bị xông đi vào cứu người.

Đối ngược với Lạc Huyên và Lạc Khuynh Thành đang khẩn trương, toàn bộ Hắc y nhân ở trong sân đều cất tiếng cười to.

"Hàn minh chưởng của đội phó tựa hồ đã tăng thêm một bật, càng ngày càng lợi hại!”

"Loại công kích này, đừng nói một tên tiểu tử Chân Khí cảnh, cho dù là một cường giả Thành Cương cảnh cũng khó có thể trốn tránh, không cần phải nghĩ, tên tiểu tử này chết chắc rồi!"

"Dám khiêu khích đội phó, chính bản thân hắn muốn chết, không trách người khác được!"

Trong mắt những người này, cái này hung hăng càn quấy vô cùng thiếu niên tuyệt đối chết chắc rồi, loại tình huống này căn bản không có người có thể cứu được!

Ngay tại lúc cả hai nhóm người đang biểu lộ cảm xúc bất đồng, đột nhiên từ bên trong khu vực bị huyết chưởng ấn bao vây một âm thanh nhàn nhạt nghi hoặc vang lên.

"Ân? Ra cái này là Hàn Minh chưởng? Một trong những võ kỹ lợi hại nhất Gia tộc? Đồ chơi con nít a..."

Nương theo những lời này, mọi người lập tức nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Nhiếp Khiêm liền trở nên nhăn nhó khó chịu, ngay sau đó oành một cái bị hất bay ra ngoài, đến độ cấm cả mặt xuống đất.

Hô!

Khói bụi tiêu tan, một thiếu niên từ bên trong từ từ chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người, bàn tay vươn về trước, nhìn về phía ngược lại, thanh niên biểu lộ cổ quái, làm cho người ta cảm giác được đả bại Nhiếp Khiêm thật giống như đánh bại một con gà.

------oOo------

Chương 52: Sát ý

Nguồn: EbookTruyen.Me

Yên tĩnh!

Chứng kiến bộ dáng thiêu niên bình yên vô sự, tất cả mọi người đều choáng váng.

Nguyên lai tưởng rằng trấn chiến này sớm đã được định đoạt, sự thật cũng đúng là như thế, chỉ có điều hoàn toàn ngược lại.

Mà ngay cả Lạc Khuynh Thành cũng ngây ngốc tại chỗ, hai mắt trợn tròn, vẻ mặt không biết làm sao.

Bề ngoài giống như đêm qua còn chưa có thực lực như vậy, như thế nào vẫn chưa tới một ngày... đã lợi hại như vậy rồi hả? Cái này cũng quá sức tưởng tượng ah nha!

"Thực lực Chân Khí cảnh đỉnh phong nhẹ nhàng đánh bại cường giả Xuất Thể cảnh đỉnh phong, thiếu niên này quả không đơn giản ah!"

Chứng kiến tràng cảnh trước mắt, Lạc Huyên cũng khiếp sợ thiếu chút nữa chân khí tan rả, một lát sau, thở ra một hơi, cảm khái lên tiếng.

Hắn sống tại Lạc Thủy thành đã nhiều năm, đã chứng kiến vô số thiếu niên thiên phú kinh thiên động địa, nhưng vượt cấp khiêu chiến đơn giản như là uống một ly nước thế này, là lần đầu tiên nhìn thấy!

Hắn làm sao làm được như vậy? Lạc Huyên cẩn thận nhớ lại vừa rồi Nhiếp Vân bị nhốt trong huyết sắc chưởng ấn, chỉ với một cái nháy mặt đã biến mất, nghĩ một lát liền hoảng sợ, bằng vào thực lực hắn bây giờ, xuất ra một chiêu ngay cả mình còn không hiểu!

Không nói đến việc khác, coi như mình thực lực đạt đến Thành Cương cảnh đỉnh phong, nếu như trong tình huống vừa rồi, đối mặt với chiêu thức kia, chỉ sợ bản thân mình cũng khó toàn vẹn khi

thoát ra!

Thật là khủng khiếp!

Lạc Huyên nhịn không được lưng đổ mồ hôi.

Khó trách hôm qua tiểu thư sau khi về, đối với hắn khen không ngớt lời, ngày hôm qua nghe mấu lời tán dương, chính mình còn cảm thấy có chút quá khen, hiện tại xem ra, chẳng những không quá đáng mà còn chưa đủ!

Lạc Thủy thành lúc nào xuất hiện một thiếu niên lợi hại như vậy?

Không được, chuyện này nhất định phải sớm bẩm báo thành chủ...

"Đáng giận ah... Hôm nay nếu ta không thể giết ngươi ta thề không làm người!"

Nhiếp Khiêm thân là đội phó đội Hắc hộ vệ, một thân tu vị có thể so sánh với cường giả Thành Cương cảnh, đây là lần thứ nhất gặp loại tình huống này!

Người khác có thể không thấy rõ chuyện gì xảy ra, nhưng hắn lại vô cùng hiểu rõ, Nhiếp Vân bị Hàn Minh Chưởng của mình bao vây, căn bản là không có bất kỳ động tác gì, tùy ý để huyết chưởng liên tiếp đánh vào người!

Thế nhưng mà, huyết chưởng đối với người khác vô cùng sắc bén nhưng khi rơi trên người hắn chẳng khác nào gãi ngứa cho hắn, đứng giữa khu vực bị bao quanh bởi Huyết chưởng nhưng lại vô cùng bình thản như không hề có gì gọi là khiêu chiến, sau khi nói một câu xong liền nghênh ngang đi đến trước mặt mình, tung một chưởng!

Chính mình đương nhiên không thể đứng yên đấy cho hắn đánh rồi, Nhưng rõ ràng có tránh né thế nào, cuối cùng vẫn là bị quất một chưởng vào mặt?

Nhất định là yêu pháp!

Trước đây có nghe nói tiểu tử này đã bị yêu nhân thu phục rồi, hiện tại xem ra quả đúng là thế, giãy dụa từ trên mặt đất đứng dậy, sắc mặt Nhiếp Khiêm đen kịt, phát ra một tiếng thanh âm gào thét thê lương, lần nữa lao vào tấn công Nhiếp Vân.

"Vậy ngươi không làm người được nữa rồi!"

Gặp phường Chó Điên như thế, rõ ràng đã ăn đòn không ngốc đầu dậy nổi mà vẫn còn không biết hối cải, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, hướng hắn tung một cước .

Cước này tốc độ cực nhanh làm cho người khác khó lòng phòng bị, Nhiếp Khiêm còn chưa kịp phản ứng, đã bị đá trúng ngực, tiếng đùng đùng liên tiếp vang lên, xương ngực đã bị đá nát bấy, đầu gối mềm nhũn quỳ rạp xuống đất!

"Không phải mới vừa nói muốn giết cả nhà của ta đấy sao? Hiện tại sao lại không khoa trương nữa đi?"

Tiến về phía trước một bước đến trước mặt Nhiếp Khiêm, khẽ vươn tay nắm tóc của hắn, đem hắn nhấc lên.

"Ngươi..." Chứng kiến ánh mắt Nhiếp Vân lạnh lùng, Nhiếp Khiêm mới biết mình vừa đắc tội với quái vật, toàn thân run rẩy, vẻ mặt trắng bệch.

"Làm càn, dám động thủ với đội Hắc hộ vệ của gia tộc, muốn chết!"

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng hén lớn sắc bén vang lên, một lão giả từ bên ngoài cổng đi đến!

"Cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong?" Chứng kiến thực lực của người này, Nhiếp Vân sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Mình bây giờ đối phó với cường giả Xuất Thể cảnh đỉnh phong, hoàn toàn có thể chiến thắng, muốn cùng cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong chiến đấu chắc còn kém một ít, về phần có thể thu phục tiểu Hổ có thực lực Thành Cương cảnh đỉnh phong là bởi vì

thằng này tâm tư đơn thuần, không có kinh nghiệm chiến đấu, mà hắn ỷ vào là người có kinh nghiệm chiến đấu hai kiếp, lúc đó mới chiếm được thế thượng phong.

Người đến sắc mặt ngăm đen, xem dung mạo tầm 60 tuổi, hai đầu lông mày thỉnh thoảng để lộ ra một đạo hung ác lạnh lùng.

Trưởng lão Nhiếp Lãng!

Lúc trước hắn sớm đã tới rồi, chỉ là không tiện xuất hiện mà thôi, bây giờ nhìn thấy Nhiếp Khiêm bị đánh thành đầu heo, nhịn không được nữa, liền xuất hiện.

"Nhiếp Vân, không nghĩ tới ngươi thân là đệ tử Nhiếp gia, lại hung ác như thế, chẳng những đả thương đội trưởng đội phó đội chấp pháp, hiện tại ngay cả Hắc hộ vệ đội cũng không buông tha, đúng là táng tận lương tâm, nếu như hôm nay ta buông tha ngươi, như thế quả thật phụ lòng liệt tổ liệt tông Nhiếp gia!"

Nhiếp Lãng vừa vào cửa đã hét lớn một tiếng, quy kết Nhiếp Vân vào hàng ngũ người xấu, chính mình đứng ở bên phía đại nghĩa.

"Cùng hung cực ác? Táng tận lương tâm? Vị trưởng lão này con mắt chó nào của người chứng kiến ta cùng hung cực ác, táng tận lương tâm hả?"

Biết rõ đối phương nói những lời này chỉ là viện cớ, cho dù hiện tại chịu thua, đối phương cũng nhất định sẽ tận giết không tha, lập tức cười lạnh một tiếng, lời nói không chút lưu tình!

"Cái gì?" Nhiếp Lãng không hề nghĩ đến tên thiếu niên này nói chuyện lại ngoan độc như thế, giận đến sắc mặt đỏ lên, toàn thân run rẩy "Ngươi nếu như không có hung ác cùng cực, hiện tại đang làm gì đó? Nhiếp Khiêm thân là đội phó đội Hắc hộ vệ, ở gia tộc Địa Vị ngang cấp trưởng lão, ngươi thân là một hậu bối của một lụng bại chi nhánh, heo chó cũng không bằng, lại dám dùng âm mưu quỷ kế đem hắn đả thương, không phải cùng hung cực ác là cái gì?"

"Nguyên lai tưởng rằng trưởng lão gia tộc nói chuyện có thể xuôi tai

một chút, không nghĩ tới lời nói với đánh gấm không khác gì nhau!" Đường đường là trưởng lão gia tộc lại ăn nói như thế, vặn vẹo sự thật, ánh mắt Nhiếp Vân lộ ra vẻ vô cùng thất vọng "Tên Nhiếp Khiêm này ngang nhiên xông vào chi nhánh của ta, tự xông vào nhà dân thì không nói đi, đằng này còn uy hiếp muốn giết cả nhà của ta, ta giáo huấn hắn một phát chẳng lẽ không được sao? Nếu như ngươi nói việc đó là không được..., vậy cũng tốt, ta hiện tại sẽ đi đến nhà người, giết cả nhà ngươi, chó gà cũng không tha! Sau đó chúng ta sẽ quay lại nói về vấn đề cùng hung cự án nhé!"

Trong lúc nói chuyện, trong mắt Nhiếp Vân lộ ra sát ý, cả người đứng tại nguyên chỗ như là một Sát Thần!

Chứng kiến hình dạng của hắn, cảm nhận được sát ý dày đặc trong lời nói, bất luận kẻ nào cũng sẽ không hoài nghi lời hắn!

"Hắn... Tuổi còn nhỏ đến cùng đã trải qua cái gì? Tại sao trên người lại có thể có sát khí mạnh như vậy?"

Đứng cách đó không xa Lạc Huyên trong nội tâm thoáng "Lộp bộp" một phát.

Chính mình đi theo sau lưng thành chủ, nam chinh bắc chiến nhiều năm, trên chiến trường chứng kiến không ít người chết, biết rõ chính thức trải qua tử vong sẽ khiến người một khi sinh ra sát khí kinh khủng cỡ nào, hiện tại cảm giác của mình thật giống như đối mặt với một người như vậy, thiếu niên phát ra khí tức giết chóc, phảng phất lại để cho chính mình lần nữa trở lại chiến trường, nơi tràn đầy thi thể, một mảnh gió tanh mưa máu!

Thiếu niên này bất quá mười sáu mười bảy tuổi, tại sao lại có thể có sát ý mạnh như vậy? Đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

"Ngươi..." Lạc Huyên cảm nhận được cổ sát ý này, Nhiếp Lãng tự nhiên cũng cảm nhận được, sắc mặt thoáng trở nên trắng bệch, lui về phía sau hai bước, ngay sau đó cắn răng một cái "Tốt, tốt, xem ra thiếu gia nói rất đúng, ngươi quả thật không biết hối cải, ta khuyên ngươi ngay lập tức đem thả Nhiếp Khiêm ra, sau đó quỳ trên mặt đất tự phế tu vị, có lẽ sự tình còn có thê thay đổi, nếu không ta sẽ cho ngươi tận mắt thấy cha mẹ ngươi, thân nhân gia

đình ngươi chết ở trước mặt của ngươi!"

Nói xong Nhiếp Lãng vỗ tay một cái, bên ngoài sân liền xuất hiện hai tên Hắc y nhân, đang áp giải một thân ảnh quen thuộc, chính là phụ thân của mình Nhiếp Khiếu Thiên!

Không nghĩ tới đường đường là trưởng lão Nhiếp gia vậy mà lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như thế, đem người nhà của hắn ra uy hiếp hắn!

------oOo------

Chương 53: Hiệp ước

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Cha..." Chứng kiến phụ thân rõ ràng bị đối phương bắt lấy, Nhiếp Vân con mắt thoáng một phát tựu đỏ lên.

Long có nghịch lân, người có điểm yếu!

Kiếp trước tiếc nuối lớn nhất của Nhiếp Vân chính là hiểu lầm phụ thân, thế nên để cho hắn tiếc nuối cả đời, kiếp này nguyện vọng lớn nhất chính là dùng thời gian cả đời để đền bù..., nay lại có người đem người ra hâm doạ áp chế mình!

Quả thực tội không thể tha!

Chỉ trong chớp mắt, Nhiếp Vân liền để lộ sát ý giết chết Nhiếp Lãng nếu dám đụng đến phụ thân hắn!

Từ lúc trọng sinh đến nay, bởi vì thực lực của mình quá thấp, lúc nào cũng muốn tăng thực lực, một mặt muốn ứng phó với cuộc xâm lấn của Yêu Tộc sắp tới, thế cho nên bao nhiêu chiêu hãm hại lừa gạt đều đem ra hết để bảo hộ người nha tốt nhất có thể, hiện tại Nhiếp Lãng lại dám bắt phụ thân mình ra uy hiếp, quả thực đúng là là muốn chết! Tội không thể tha thứ!

"Muốn giết ta ah? Hừ, nói cho ngươi biết, phụ thân ngươi là người

cuối cùng chúng ta bắt được nên đưa đến đây đấy, Nhiếp Linh, Nhiếp Tiểu Phụng, Nhiếp Đồng tất cả đều đã bị ta đưa về gia tộc, nếu thức thời thì lập tức quỳ xuống đi, nếu không ta sẽ chặt bỏ cánh tay của hắn, sau đó thì chặt bỏ chân của hắn, để cho hắn cảm nhận sự trừng phạt đau đớn nhất trên đời!"

Khuôn mặt Nhiếp Lãng vặn vẹo một hồi.

"Vân nhi, ngươi không cần phải xen vào, đời này phụ thân có nhi tử như người, quả thật chết không hối tiếc!" Thấy đối phương lấy mình ra uy hiếp nhi tử, Nhiếp Khiếu Thiên thét một tiếng dài.

"Nhiếp Lãng, ngươi đường đường là trưởng lão Nhiếp gia, lại ra tay hèn hạ như thế, Lạc Thủy thành tại sao lại có ngươi bại hoại như vậy! Chuyện ngày hôm nay, ta nhất định sẽ báo cáo thành chủ, để cho người làm chủ!"

Chứng kiến tràng cảnh trước mắt, Lạc Huyên thật sự nhịn không nổi, tiến lên phía trước một bước.

Lạc Huyên cùng Nhiếp Lãng niên kỷ không kém nhiều, xem như đều là tiền bối, tuy nhiên hai người gặp nhau cũng được lần nào, thực sự không tính lạ lẫm.

"Lạc Huyên?” Trước đó Nhiếp Lãng hoàn toàn tập trung chú ý đến Nhiếp Vân, cũng không có chú ý đến hai người Lạc Huyên đứng ở bên cạnh đại sảnh, sau khi nghe được lời này, vốn là sững sờ, nhưng lập tức như là hiểu được cái gì, vẻ mặt cười lạnh "Khó trách tên Nhiếp Vân này ăn hết gan hùm đến mật gấu, dám chống đối với gia tộc, nguyên lai là có phủ thành chủ ở phía chống lưng! Lạc Huyên , ta cho ngươi biết đây là chuyện gia sự của Nhiếp gia chúng ta, ngươi tốt nhất đừng quản! Bằng không thì, vi phạm với hiệp ước, chúng ta tứ đại gia tộc liên hợp lại chỉ sợ bức thành chủ của người thoái vị nhượng chức a!"

Tứ đại gia tộc từng cùng phủ thành chủ từng có một cái hiệp ước, ước định thế lực khắp nơi không cho phép can thiệp vào gia sự của nhau, nếu không các phía còn lại sẽ liên hiệp lại gây áp lực!

Hiệp ước này sở dĩ được lập ra, chủ yếu là bởi vì có liên quan đến

một bản án thê lương. Nghe nói 100 năm trước Trần gia có một vị tiểu thư, đã yêu Nhiếp gia thiếu gia, hai người thanh mai trúc mã, tương thân tương ái, đã đạt tới mức không thể tách rời, nhưng vào lúc ấy, thiên kim tiểu thư con gái thành chủ trùng hợp gặp mặt vị thiếu gia ấy, liền đem lòng mến mộ, vì vậy liền ủy thác phụ thân thiết lập quan hệ thông gia với Nhiếp gia.

Nhiếp gia thiếu gia trong lòng đã ý người mình yêu tự nhiên không thể đáp ứng chuyện này, vì vậy cự tuyệt, ai ngờ thiếu niên này cũng không nói rõ sự tình, ngữ khí lại có chút quá kích, ngay lúc đó phủ thành chủ vừa mới đại phá Yêu tộc, khí thế ngập trời, làm sao có thể cho phép người khác ngỗ nghịch, dưới sự giận dữ liền đem Nhiếp gia thiếu gia giam cầm.

Tiểu thư Trần gia sau khi nghe tin, biết rõ thiếu niên này là vì nàng mới lâm vào cảnh tù đấy, liền để lại một phong thư tuyệt mệnh, sai người đem vào đại lao, còn mình treo thì treo cổ tự tử!

Ý muốn của nàng là chỉ cần mình chết rồi, Nhiếp gia thiếu gia sẽ không còn điều gì để lo lắng, sẽ đáp ứng cái hôn sự kia, lúc đó cũng có thể thoát khỏi lao ngục, chỉ bị vở trách chút ít, ai ngờ nàng đã quá coi thường tình cảm của vị Thiếu gia Nhiếp gia đó giành cho nàng rồi!

Tên si tình này sau khi đọc thư tuyệt mệnh biết rõ người yêu đã mãi lìa xa cõi đời, trong màn đem, đã tự đập đầu vào tường!

Nếu hai người kia thân phận bình thường thì phủ thành chủ cũng có thể làm qua loa, nhưng hai người đó lại là gia tộc tộc trưởng đích truyền hậu nhân, lại thêm cái tên thiếu gia Nhiếp gia được xem là đệ nhất thiên tài trong gia tộc, cứ như vậy mà chết, thoáng một phát sự tình bùng nổ!

Vì vậy Nhiếp gia, Trần gia, Phùng gia, Dương gia, tứ đại gia tộc liên hợp đối phó với phủ thành chủ đã tiến hành bức người thoái vị!

Đêm hôm đó máu chảy thành sông, loan nguyệt ảm đạm!

Đêm hôm đó thi thể chất cao như núi, Tinh Quang uể oải!

Ngày hôm sau, phủ thành chủ bị tứ đại gia tộc liên hợp bức thoái bị, ký kết hiệp ước này!

Cũng chính bởi vì đã có hiệp ước này, tứ đại gia tộc cùng phủ thành chủ đều bình an vô sự, cũng chính bởi vì đã có tiền lệ, quan hệ thông gia của tứ đại gia tộc rất ít xảy ra, mỗi một thiếu niên kiệt xuất trong gia tộc, đều phải tìm người yêu của mình trong chính gia tộc mình, hoặc là người trong Lạc Thuỷ Thành, chỉ cần thật sự yêu nhau, người trong tộc sẽ không phản đối!

Cái này cũng giải thích vì sao Nhiếp Khiếu Thiên lúc ấy là đệ nhất thiên tài Lạc Thủy thành, cũng không có trở thành vật hi sinh cho quan hệ thông gia, ngược lại tìm được mẫu thân Nhiếp Linh.

Lạc Huyên là lão quản gia của phủ thành chủ, tuy không có tự mình trải qua chuyện này, nhưng đã nghe vấn đề này nhiều lần, mưa dầm thấm đất nên tự nhiên cũng biết rõ vấn đề này, lúc này sau khi nghe Nhiếp Lãng nhắc tới, sắc mặt thoáng một phát trở nên rất khó coi.

Năm đó tứ đại gia tộc chỉ có thể làm cho phủ thành chủ ký hiệp ước, liền bỏ qua mọi thứ, mà những năm này tứ đại gia tộc phát triển nhanh chóng, phủ thành chủ ngược lại dần dần sa sút, vạn nhất tứ đại gia tộc lần nữa liên thủ, chỉ sợ...

Nghĩ vậy Lạc Huyên nhìn qua vẻ mặt lo lắng của Lạc Khuynh Thành đứng bên cạnh, trong nội tâm thở dài một tiếng.

Thành chủ chỉ có duy nhất một đứa con gái là nàng, xem nàng như ngọc như ngà, nếu không phải phủ thành chủ sợ hãi sau này tứ đại gia tộc liên hiệp áp bức, cũng đã không đưa nàng lên Bách Hoa Tông tu luyện khi mới sáu tuổi!

Bách Hoa Tông bất kể thế nào cũng là một trong nhất đại tông môn của Thần Phong đế quốc, trở thành môn đệ của Bách Hoa Tông, cho dù tứ đại gia tộc hung hăng càn quấy, cũng không dám đem động đến phủ thành chủ!

Nhưng năm gần đây, thiên tài trong tứ đại gia tộc tầng tầng lớp lớp, quyền thế của tứ đại gia tộc càng lúc càng lớn, lực ảnh hưởng của

phủ thành chủ càng ngày càng nhỏ!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao đệ tử tứ đại gia tộc kiêu ngạo như vậy, mở miệng ra đều là tứ đại gia tộc, có rất ít người biết tới quyền khống chế Lạc Thủy thành chính là phủ thành chủ!

"Nhiếp Vân, ta đếm ba tiếng, ngay lập tức thả Nhiếp khiêm ra, sau đó quỳ trên mặt đất chờ ta xử trí, có lẽ ta tha cho con đường sống, bằng không thì phụ tử các ngươi sẽ gặp nhau dưới địa phủ!"

Chứng kiến Lạc Huyên sau khi bị mình nói vài câu ngăn cản liền im hơi lặng tiếng, Nhiếp Lãng trong nội tâm khoan khoái dễ chịu nói không nên lời, lần nữa nhìn về phía Nhiếp Vân, hét lớn một tiếng!

“Đô tiện tì, mau thả ta ra!"

Sau khi nghe được lời nói của trưởng lão Nhiếp Lãng, Nhiếp Khiêm liền tự tin trở lại, hống hách ra lệnh cho Nhiếp Vân.

Trong mắt hắn, dù sao bên mình đang có con tin, hắn nhất định không dám tổn hại mình!

"Đô tiện tì?”

"Đúng vậy, một tên thiếu gia của mộc chi nhánh lục bại bị đuổi khỏi gia tộc, không phải là đồ héo cho không bằng sao, còn không mau thả…”

Nhiếp khiêm đã bị thiếu niên này vũ nhục, trong nội tâm oán khí lớn dần, lúc này lại nghe được những câu khó nghe, còn không để hắn mắng hết câu, liền có một thanh âm chặn ngang.

"Ta ghét nhất người khác mắng ta, uy hiếp ta, ngươi lại làm cả hai điều đó, vậy thì chết đi!"

Hừ lạnh một tiếng, Nhiếp Vân một quyền đánh ra.

Bành!

Đầu Nhiếp Khiêm thoáng một phát nát như dua hấu, máu tươi, óc

ác bắn tung toé khắp nơi!

------oOo------

Chương 54: Giết chết Nhiếp Lãng

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Nhiếp Vân, đây là chính là do ngươi muốn, ta lập tức cho người chặt bỏ một cánh tay của Nhiếp Khiếu Thiên!"

Nhiếp Lãng không có nghĩ đến tên thiếu niên này nói là làm không hề có dấu hiệu phân vân, Nhiếp Lãng giận đến sắc mặt đỏ lên, liền thét lên ra lệnh cho hai Hắc Y nhân sau lưng!

Hắn thân là trưởng lão, là thủ hạ tâm phúc của tộc trưởng, cho tới bây giờ không ai dám chống đối hắn như vậy, một cơn tức giận xông lên đến đỉnh đầu, như sắp muốn nổ tung rồi!

Bị mình uy hiếp mà còn dám động thủ, muốn chết, quả thực là muốn chết ah!

“Vâng!"

Cả hai tên Hắc y nhân thuộc hạ trung thành, sau khi nghe được phân phó, một tên giử người, còn một tên dùng đao chém thẳng hướng cánh tay Nhiếp Khiếu Thiên!

Rống!

Trường đao còn không rơi xuống, sau lưng tên Hắc y nhân đột ngột vang lên một tiếng sấm, lập tức một cái móng vuốt lớn đập vào đầu hắn!

Cái móng vuốt này tốc độ nhanh như sấm chớp, ngay thời điểm công kích chỉ nghe một âm thanh "Bành!" Thoáng một phát, tên Hắc y nhân thậm chí còn không có hiểu rõ chuyện gì xảy ra, đã theo gót Nhiếp khiêm, đầu cũng nát như dưa hấu, máu lẫn óc văng khắp nơi.

"Ân?"

Một tên Hắc y nhân khác đang giữ chặt Nhiếp Khiếu Thiên chứng kiến đồng bạn của mình chỉ trong chốc lát đã biến thành cổ xác chết không đầu, quá hoảng sợ vội vàng quay đầu nhìn lại, lại để cho hắn không thể tưởng được chính là vừa xoay lại đã bị mất đầu!

Móng vuốt lần nữa tát một phát, tên Hắc y nhân còn lại đã bị đầu lìa khỏi cổ, rơi trên mặt đất, lăn tròn rồi!

"Là Hổ Đầu thú? Hổ Đầu thú sao lại xuất hiện ở đây?"

Hai tên thuộc hạ bị giết, Nhiếp Lãng mới nhìn rõ ruốt cuộc là ai ra tay, hai con mắt lồi ra, không thể tin được loại tình huống này!

"Tại sao ah? Hừ, ngươi đến âm phủ hỏi diêm vương thì sẽ biết!" Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, chân đạp trên mặt đất một cái, lao về hướng Nhiếp Lãng như sấm chớp!

Hổ Đầu thú này dĩ nhiên là tiểu Hổ, là do Nhiếp Vân dụng tâm linh kêu nó tới , mục đích là cứu phụ thân!

Kiếp này chính mình, tuyệt đối không cho phép bất kì kẻ nào tổn thương phụ thân, tổn thương gia đình của mình!

Tiểu Hổ là Hổ Đầu thú biến dị, thực lực Thành Cương cảnh sơ kỳ, sức chiến đấu có thể so với cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong, hơn nữa lại ra đánh lén, hai tên Hắc y nhân thực lực mới chỉ Xuất Thể cảnh không thể chống đở được!

"Tiểu Hổ, giết toàn bộ Hắc Y nhân cho ta!"

Sau khi cứu được phụ thân, Nhiếp Vân không còn cố kỵ, phân phó tiểu Hổ một tiếng, liền tung một quyền hướng Nhiếp Lãng!

“Kêu ta xuống âm phủ? Ai xuống âm phủ vẫn còn chưa rõ a!"

Nhiếp Lãng dù sao cũng là cường giả Thành Cương cảnh đỉnh

phong, tuy trong nội tâm khiếp sợ tột đỉnh, nhưng vẫn nhanh chóng phản ứng kịp, khuôn mặt trở nên dữ tợn, gào thét một tiếng.

Rầm rầm rầm!

Trong nháy mắt hai người lao thẳng vào nhau liên tục tấn công!

Nhiếp Vân tuy là người có hai kiếp, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhưng cấp bậc quá thấp, may mắn nhờ vào Linh Tê Luyện Thể Quyết vừa được hoàng viêm linh thạch bổ dưỡng xong, lực phòng ngự trở nên vô địch, căn bản không úy kỵ công kích của đối phương, về phần Nhiếp Lãng, hắn đang khiếp sợ lực phòng ngự của đối phương, lại sợ hãi tiểu Hổ đánh lén sau lưng, sợ đầu sợ đuôi, đường đường là cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong, cùng chiến đấu với Nhiếp Vân chỉ chốc đã bảy tám chục chiêu, rõ ràng một chiêu cũng không chiếm được thế thượng phong!

"Rống!"

Ngay tại thời điểm hai người đang giao chiến, đột nhiên tiểu Hổ lần nữa gào thét, Nhiếp Lãng nghe được tiếng rống, liền hướng về sau xem, do mất tập trung liện bị Nhiếp Vân đánh trúng một chiêu, toàn thân lão đảo mém chút nũa đã té ngã.

Chỉ thấy bên cạnh Nhiếp Khiêm một đống xác chết, tất cả đều là thành viên của đội Hắc hộ vê!

Hổ Đầu thú vốn rất giỏi về tốc độ, hơn nữa tiểu Hổ lại biến dị, những người này còn chưa biết rõ chuyện gì đang xảy ra thì đã bị giết chết hết!

Sau khi Tiểu Hổ giết hết những người này, lập tức lao về hướng Nhiếp Lãng đánh.

"Nhiếp Vân, hôm nay ta tạm tha ngươi một mạng..."

Nhiếp Lãng biết rõ trước mắt Nhiếp Vân một người chính mình rất khó chiến thắng, lại có thêm một con Hổ Đầu thú xuất quỷ nhập thần, chính mình khẳng định phải chết ở chỗ này, lập tức nói ra một câu trêu chọc, sau đó liền quay người bỏ chạy!

Đường đường là trưởng lão thực lực Thành Cương cảnh đỉnh phong, dưới một người trên vạn người, hiện tại rõ ràng bị một tên tiểu tử mười sáu mười bảy tuổi đánh đến phải bỏ chạy, trong nội tâm vô cùng phiền muộn!

"Tha cho ta một mạng? Ngươi cho rằng còn có thể chạy thoát sao?"

Người dám đem phụ thân ta ra uy hiếp ta, chạm điểm yếu duy nhất của ta, nếu như hôm nay để cho người chạy thoát, danh xưng Huyết Ngục Ma Tôn chắc chỉ là hư danh!

Thét dài một tiếng, chân Nhiếp Vân liên tục hoạch xuất ra ba bước, cả người đều phóng lên không trung giống như Chim ưng săn mồi, chỉ mới nháy mắt đã bay đến trước mặt Nhiếp Lãng!

"Bộ võ kỹ này ta vốn không có ý định dùng, đây là do ngươi bức ta... Chết cho ta!"

Thấy mình còn chưa kịp trốn ra xa, đã bị Nhiếp Vân cùng còn Hổ Đầu thú kia ngăn cản, Nhiếp Lãng lộ ra vẻ âm tàn, gào lên một tiếng, song chưởng đánh ra liên tục ba lần, tung ra một cường đại võ kỹ!

Chiêu này chính mình vốn tu luyện còn chưa thuần thục, vốn không muốn sử dụng, hiện tại bị tên tiểu tử thực lực Chân Khí cảnh này ép, mới nhịn không được bèn tung ra!

Nhiếp Lãng vừa ra tay, chân khí nồng hậu dày đặc tựu ngưng tụ, hình thành ba đạo sóng xung kích, ba cái chồng lên nhau, uy lực mạnh hơn gấp ba lần!

Dĩ nhiên đây chính là quý tộc thượng phẩm võ kỹ!

Vừa rồi Nhiếp Khiêm thi triển Hàn minh chưởng, nếu đem ra so sánh căn bản không thể sánh bằng, một trời một vực!

“Bộ võ kỹ này thật cường đại, Nhiếp Lãng thực lực Thành Cương cảnh đỉnh phong phối hợp với chiêu này, cho dù là Binh Giáp cảnh

sơ kỳ cũng rất khó ngăn cản, Nhiếp gia tại sao lại có thể có bộ võ kỹ cao thâm như vậy?"

Hai người một thú tuy đã đi rất xa, nhưng vẫn chưa lọt ra khỏi phạm vi ánh mắt của Lạc Huyên đang đứng ở trước sân, chứng kiến tràng cảnh này lại càng hoảng sợ hơn!

Có thể tưởng tượng, nếu như mình cùng Nhiếp Lãng chiến đấu, hắn đột nhiên xuất ra chiêu này, chính mình chỉ sợ cũng đỡ không nổi, nhất định sẽ bị đánh trọng thương, không còn sức để chiến đấu!

Chêu thức quả thật lợi hại!

Thân là quản gia thành chủ, đối với tứ đại gia tộc hiểu biết vô cùng rõ, võ kỹ mạnh nhất Nhiếp gia không phải là【 Nguyên Dương chiến chùy 】sao? Sao lúc này lại xuất hiện một bộ võ kỹ lợi hại như vậy?

Xem ra tin tức của phủ thành chủ có chút lạc hậu rồi, sau khi trở về nhất định phải bẩm báo với thành chủ, tăng cường dò xét tin tức!

“Muốn giết chêt ta? Ha ha, nếu như ngươi dùng một bộ võ kỹ khác, có lẽ ta sẽ luống cuống tay chân, để ngươi chiếm được tiện nghi! Nhưng ngươi lại dùng bộ Trường Giang Tam Điệp Lãng này, đúng là tự tạo nghiệp chướng, tự gây nghiệt không thể sống, vậy ngươi mới là người phải chết a!"

Chứng kiến Nhiếp Lãng dưới tình thế cấp bách đánh ra chiêu này, Nhiếp Vân hưng phấn liền thở phào một tiếng.

Chiêu thức này làm cho Lạc Huyên khiếp sợ không biết phải đối phí sao, nhưng với hắn không xa là gì, nó chính là bộ quý tộc thượng phẩm võ kỹ do mình đem ra đấu giá mấy ngày hôm trước, Trường Giang Tam Điệp Lãng!

Tưởng rằng bộ này võ kỹ đã bị Gia tộc khác mua, không nghĩ tới lại là Nhiếp gia!

Bộ này võ kỹ vốn là do mình bán đi đấy, quen thuộc vô cùng, hơn nữa vào lúc bán ra hắn đã cố ý sửa đi một tí, chỉ cần đánh ra, sẽ

xuất hiện một sơ hở thật nhỏ!

Điểm sơ hở này trong mắt người khác vốn không phải là khuyết điểm, nhưng trong mắt hắn lại là một lỗ thủng lớn!

Cho nên, vừa nhìn thấy Nhiếp Lãng đánh ra chiêu này, Nhiếp Vân cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, thân thể như du ngoạn một chuyến, xông thẳng vào chỗ sơ hở của Trường Giang Tam Điệp Lãng, hóa chưởng thành đao, hướng Nhiếp Lãng chém một cái!

PHỐC!

Đầu Nhiếp Lãng liền rơi trên mặt đất.

------oOo------

Chương 55: Tâm tư Lạc Khuynh Thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Cái này... Cái này..."

Từ lúc Nhiếp Lãng đánh ra chiêu Trường Giang Tam Điệp Lãng đến đầu rơi xuống đất, tổng cộng thời gian không đến ba giây, Lạc Huyên đang cảm thán Nhiếp gia vừa xuất ra võ kỹ bá đạo như thế, đang suy nghĩ không biết sau này phủ thành chủ phải đối phó như thế nào, liền chứng kiến đầu Nhiếp Lãng rơi xuống đất, bất ngờ đến không thể tin vào mắt mình, đứng yên tại chỗ một hồi lâu, lời nói đều tựa hồ có chút cũng không nói ra được!

Chuyện gì đã xảy ra?

Võ kỹ cường đại như vậy, thiếu niên này thực lực chỉ mới Chân Khí cảnh, làm sao có thể phá giải? Cho dù phá giải, lại làm sao có thể nhanh như vậy!

Lạc Huyên chỉ cảm thấy hôm nay chứng kiến quá nhiều chuyện kinh ngạc rồi, người thanh niên ít tuổi trước mắt hôm nay đã khiến

mình mở rộng tầm mắt rồi!

"Cha, chúng ta cùng đi cứu mẹ và mọi người, Khuynh Thành, hôm nay thật sự vô lễ rồi, không có thời gian nói tiếp rồi, hôm nào gặp lại!"

Giết chết Nhiếp Lãng, Nhiếp Vân không có bất kỳ dấu hiệu ngừng nghĩ gì, bàn tay liền đỡ phụ thân lên lưng Tiểu Hổ, hai người một thú bay đi rất nhanh!

Trước khi đi, hắn vẫn không quên hướng Lạc Khuynh Thành nói vài câu, hôm nay cô bé này qua tận đây tìm mình, kết quả lại gặp loại sự tình này, thật mà mất hứng!

Nếu như ai đó biết hắn vì chuyện này mà xin lỗi, nhất định sẽ lập tức té xỉu.

Chỉ mới không đến năm phút, đã giết nhiều người như vậy, hơn nữa những người này đều có tu vi cường đại hơn hắn, cũng không hề thấy hắn sợ hãi hay hưng phấn, ngược lại đi xin lỗi nữ nhân vì đã thất lễ… đây là người sao!

"Đừng vội..."

Lạc Khuynh Thành nghe được hắn muốn đi cứu mẹ của hắn, vừa định khuyên hắn không được vội, nên bàn bạc kỹ hơn trước khi đi, lời còn chưa kịp nói ra, đã thấy hai người một thú đã đi mất!

"Huyên thúc thúc, làm thế nào đây, Nhiếp gia cường giả như mây, tộc trưởng Nhiếp Hạo Thiên lại là Binh Giáp cảnh đỉnh phong, hắn liều lĩnh xông vào như vậy, không phải là đi tìm chổ chết sao?"

Thấy thiếu niên chưa kịp nghe lời của mình, đã đi xa, Lạc Khuynh Thành sốt ruột liên tục dậm chân.

“Tuỳ tiện xông vào như vậy đúng là vô cùng nguy hiểm, chúng ta nên chờ ở đây nếu sau hai canh giờ hắn vẫn chưa quạy lại, chúng ta liền trở về phủ thành chủ tìm thành chủ thương nghị!" Do dự một lát, Lạc Huyên chậm rãi nói ra.

"Hai canh giờ? Hai canh giờ sau chỉ sợ Nhiếp Vân gia đình hắn đã bị Nhiếp gia giết hết rồi! Chúng ta liền trở về phủ thành chủ, tìm cha ta!" Lạc Khuynh Thành dâm chận một cái liền quyết định quay về bẩm báo nhờ cha giúp đỡ!

Thời gian trôi qua thật sự quá dài, Nhiếp Vân xông vào phủ Nhiếp gia nguy cơ trùng trùng, chậm một giây, là thêm một giây nguy hiểm, Lạc Khuynh Thành đứng ở chổ này thật bối rối kongo biết xử lý thế nào!

"Cái này..." Nghe được lời nói sốt ruột của nữ tử..., Lạc Huyên do dự một chút, một lát sau nhịn không được lắc đầu nói "Tiểu thư, thứ lỗi cho tại hạ nhiều lời, mâu thuẫn của Nhiếp Vân cùng Nhiếp gia, chỉ là sự tình bên trong gia tộc bọn họ, phủ thành chủ chúng ta căn bản không thể xen vào, cưỡng ép xen vào..., chỉ sợ sẽ dẫn đến mâu thuẫn, đến lúc đó khiến cho tứ đại gia tộc liên thủ lại đáp trả..., lão gia chỉ sợ muốn làm thành chủ nữa cũng không được..."

Phủ thành chủ cùng tứ đại gia tộc có mối quan hệ hiệp ước, Lạc Huyên cũng không muốn nói cho tiểu thư biết, hiện tại gặp vấn đề này, nếu không nói ra, thật không biết tiểu thư sẽ gây ra chuyện gì nữa, liên tục do dự, Lạc Huyên chậm rãi nói ra.

“Đáp trả? Nhiếp Vân là ân nhân cứu mạng của ta, chẳng lẽ ngươi muốn ta thờ ơ nhìn hắn gặp chuyện không may? Làm như chả khác gì kẻ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa? Nếu như ta tìm phụ thân, nếu người không đồng ý phụ trợ..., thì chính ta sẽ đi!"

Lạc Khuynh Thành cắn răng một cái.

"Cái này..."

Nghe được tiểu thư nói ra lời này..., Lạc Huyên không biết nên trả lời thế nào.

Nàng do chính tay mình nuôi nấng từ nhỏ đến lớn, tính cách bản thân mình hiểu rõ nhất, một khi đã quyết định việc gị thì sẽ không thay đổi!

Tựa như lúc trước nàng quyết định đi Bách Hoa Tông tu luyện,

bước khảo hạch cực kỳ gian nan, từng ba ngày ba đêm không ăn không uống, đổi lại người khác chỉ sợ sớm đã bỏ cuộc, nàng lại không có, một mực kiên trì, cuối cùng đạt được danh hiệu đệ nhất khảo hạch, may mắn được tông chủ Bách Hoa Tông thu làm đệ tử nhập thất!

Năm đó nàng chỉ mới sáu tuổi!

Tuy nhiên chẳng biết tại sao tiểu thư lại để tâm đến cái tên thiếu niên Nhiếp Vân như vậy, nhưng Lạc Huyên biết rõ, nàng đã đưa ra quyết định, thì tuyệt đối sẽ không thay đổi!

"Tiểu thư, thuộc hạ cả gan hỏi ngươi một câu, có phải người có cảm tình với Nhiếp Vân không?"

Lạc Huyên cũng là người từng trải, mặc dù Nhiếp Vân là ân nhân cứu mạng của nàng, cũng không đến độ lo lắng cho hắn như thế!

"Ta thích Nhiếp Vân? Ngươi nói bậy bạ gì đó..." Lạc Khuynh Thành xém tí bị sặc, sắc mặt thoáng một phát hồng cả lên "Ta, ta chỉ, ah phải rồi hắn là ân nhân cứu mạng của ta, ta đương nhiên phải báo đáp ơn cứu mạng chứ, chứ không phải như ngươi nghĩ đâu... Nếu người khác biết chúng ta không báo đáp ân nhân, không phải là quá mất mặt phủ thành chủ sao?”

Lạc Khuynh Thành cũng không biết mình đang nói cái gì, sắc mặt nóng như phát sốt.

Bách Hoa Tông ở rất gần Đế đô, chính mình lại là đệ tử nhập thất tông chủ, hơn nữa đang độ tuổi như đoá sen nở rộ, đã gặp vô số người trong hoàng tộc, những người này đa số đều là người khoe khoang, nhưng nàng ta vẫn chưa để mắt ai!

Chẳng biết tại sao, đêm qua được thiếu niên Nhiếp Vân cứu nguy, trong lúc kéo mình bỏ chạy, lúc đó trái tim bổng đạp rộn ràng, nói không nên lời!

Chính mình một mực giữ thân trong sạch, Bách Hoa Tông lại là một trong những nhất đại tông môn của Thần Phong đế quốc, cho dù rất nhiều người ngưỡng mộ mình mà đến thực sự không ai dám

động đến mình, nói thật, từ nhỏ đến lớn, chưa từng chạm tay người khác phái bao giờ, cứ cho là minhg sẽ hoá giận, đem bỏ tay hắn ra, nhưng chẳng hiểu tạy sao, vào lúc Nhiếp Vân buông tay nàng ra, lại cảm thấy như mất mát gì đó....

Cái này có phải thích hắn không? Không đúng, không đúng... Ta chỉ là cảm thấy hắn không tệ, kết giao bằng hữu với hắn mà thôi mà thôi...

Lạc Khuynh Thành an ủi mình một câu, cảm thấy lý do này tương đối đầy đủ, lúc này mới nhẹ gật đầu.

Thật ra tình cảm hiện tại của Lạc Khuynh Thành chưa thể nói là yêu thích, tối đa chỉ là có hảo cảm mà thôi, cái này cũng rất bình thường, trong đêm hôm qua bị Yêu tộc vây đánh, trong lúc nguy hiểm nhất, Nhiếp Vân từ trên trời giáng xuống… lúc đó không hẹn mà gặp lại trở thành Anh hùng cứu mỹ nhân, đối với nữ nhân đương nhiên để lại ấn tượng sâu sắc!

"Vậy được rồi, chúng ta nhanh trở về phủ thành chủ, ta sẽ tận lực khuyên thành chủ đi cứu Nhiếp Vân!"

Chứng kiến bộ dáng nữ nhân nhăn nhó, nói chuyện có chút lộn xộn, Lạc Huyên làm sao không hiểu được trong lòng cô bé suy nghĩ gì, ánh mắt nhìn ấm áp thoáng qua, gật đầu nói nói.

"Vậy chúng ta nên nhanh chút ít a! Ta sợ giờ đã trễ rồi, Nhiếp Vân thật sự gặp nguy hiểm rồi đó!" Lạc Khuynh Thành gặp huyên náo thúc thúc không tại ép hỏi, còn cho là mình mà nói lại để cho hắn tiêu mất nghi hoặc, nhẹ nhàng thở ra, sốt ruột nói ra.

"Ân, chúng ta nhanh trở về phủ thành chủ thôi!" Lạc Huyên gật gật đầu, quay người về phía sau "Mấy người các ngươi ở lại chỗ này, một khi Nhiếp Vân thiếu gia trở về, lập tức báo cho ta biết!"

"Vâng!" Mấy người đứng trong đại điện lên tiếng.

Lạc Khuynh Thành, Lạc Huyên lần này đến đây, cũng dẫn theo mấy người, bằng không thì những rương quà biểu đạt lòng biết ơn không có ai mang theo a!

"Chúng ta đi!"

Phân phó xong, Lạc Huyên cùng tiểu thư nhanh chóng rời đi.

------oOo------

Chương 56: 'Trang bức' không cực hạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

“Những gì ngươi nói là sự thật sao? Chân Khí cảnh đỉnh phong chẳng những đỡ được võ kỹ của cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong, mà còn trực tiếp giết chết hắn?”

Bên trong phủ thành chủ, thành chủ sau khi nghe được Lạc Huyên giải thích, liền giật mình đứng dậy, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Thành chủ thoạt nhìn khoảng bốn mươi tuổi, đôi mày như kiếm nghiêng chọc vào mây xanh, hai mắt đen nhánh óng ánh lộ ra hàn quang, ngưng mà không tiêu tan, có tài khống chế, xem qua đã biết rõ tu vị cực kỳ cao thâm!

"Là thuộc hạ tận mắt nhìn thấy, bộ võ kỹ kia chúng ta cho tới bây giờ vẫn chưa nhìn thấy qua, một chiêu đánh ra, cương khí hình thành ba điệp sóng, uy lực vô cùng, thậm chí đã vượt qua bộ võ kỹ quý tộc thượng phẩm【 Hổ Khiếu lâm thiên 】của phủ thành chủ chúng ta!"

Lạc Huyên nhẹ gật đầu.

"Ngày hôm qua sau khi nghe Thành nhi nói, ta đã cảm thấy thiếu niên này là một nhân tài, chỉ là không nghĩ tới lại lợi hại như thế!"

Thành chủ đứng nguyên tại chỗ, không biết nghĩ cái gì.

"Thành chủ, chúng ta có nên ra tay hay không? Nếu như lần này ra tay..., vạn nhất bị tứ đại gia tộc liên hợp chỉ trích vi phạm hiệp ước,

nhưng nếu không không ra tay giúp đỡ thì..., tiểu thư đối với cái tên Nhiếp Vân này giống như..."

Lạc Huyên lo lắng nói ra.

"Thành nhi đối với Nhiếp Vân làm sao?"

Nghe được Lão Nhân trước mắt nói chuyện ấp a ấp úng, thành chủ nhướng mày.

"Tiểu thư giống như... có chút ưa thích cái tên Nhiếp Vân!" Lạc Huyên đem suy đoán của mình nói ra.

"Ân! Đêm qua sau khi trở về đối với tiểu tử này khen không dứt lời! Ai, Thành nhi của ta rốt cục trưởng thành rồi!"

Thành chủ tựa hồ cũng không cảm thấy kỳ quái gì, mà là cảm thán một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Việc đó... bây giờ chúng ta nên làm gì?" Lạc Huyên thấy thành chủ tựa hồ không có ý phản đối gì với chuyện này, nhẹ nhàng thở ra, nói tiếp: "Tiểu thư còn đang chờ ở bên ngoài, nàng nói nếu chúng ta không đi cứu Nhiếp Vân..., nàng sẽ đích thân đi..."

"Ha ha, đúng là nữ tử hướng ngoại ah, con gái lớn thì không còn là con mình nữa mà!" Thành chủ cười lắc đầu, đi về phía trước vài bước "Huyên náo, xem ra phủ thành chủ chúng ta yên lặng nhiều năm như vậy, cũng nên có chút động thái! Bằng không thì, không để tứ đại gia tộc tuỳ ý giày vò như vậy nữa, cứ để sự việc tiếp diễn như vậy, phủ thành chủ không sớm thì muộn cũng bị tư đại gia tộc tiêu diệt!”

"Thế nhưng mà thực lực chúng ta hiện giờ, một khi bắt đầu căn bản không phải là đối thủ của tứ đại gia tộc..." Nghe được quyết định của thành chủ, Lạc Huyên biến sắc.

“Đúng là không thể nhưng hôm nay nếu như không cho Nhiếp gia một bài học, chỉ sợ phủ thành chủ chúng ta sẽ càng ngày càng bị động, đến cuối cùng trở thành con rối của tứ đại gia tộc! Việc đó cứ để tính sau, ta chỉ có một đứa con gái, từ nhỏ đã bị đưa đến Bách

Hoa Tông môn tu luyện, ta đã không thể chăm sóc nhiều cho nó, nếu như chỉ có một yêu cầu như vậy mà không đáp ứng được, ta không còn tư cách nghe tiếng cha từ nó? Dù là sau đó tứ đại gia tộc liên hợp lại đối phó chúng ta, dù là ta chết, cũng muốn hoàn thành tâm nguyện của Khuynh Thành, không thể để cho nàng mạo hiểm!" Thành chủ trong mắt hiện lên một đạo tinh quang.

Thân là thành chủ Lạc Thủy thành, thế cục của Lạc Thủy thành không ai thấy rõ bằng hắn, tự nhiên biết rõ tình huống hiện tại, nếu như phủ thành chủ nhượng bộ lần nữa, chắc chắn sẽ bị tứ đại gia tộc cỡi trên đầu, không thể tiếp tục trở mình được nữa!

Còn nữa, hắn vẫn cảm thấy nợ con gái rất nhiều, đây là lần đầu con gái hắn động tâm đối với một nam tử, nếu như mình không giúp, chỉ sợ sẽ hận người cha này suốt đời!

“Ý thuộc hạ không phải như vậy, ý thuộc hạ là nếu như chúng ta động thủ cứu người, thì dùng danh nghĩa gì? Dù sao Nhiếp Vân cũng là người Nhiếp gia..."

Lạc Chiếm Hào nói ra.

"Dùng danh nghĩa gì a? Việc này không đơn giản sao, ta Lạc Chiếm Hào phải cứu con rể của mình, chẳng lẽ còn có người dám ngăn cản hay sao?"

Thành chủ một tay vỗ bàn, sát ý trên người thăng nhiên, giống như một bách chiến sư tử mạnh mẽ từ từ mở mắt!

... ...

"Thiếu gia, chúng ta dựa theo phân phó của người, lén sắp xếp một nữ nhần ở bên cạnh Lí Phúc, sau khi để bọn họ ở chung mấy tháng, lặng lẽ đem chuyện này tiết lộ cho con cọp cái của nhà Lí Phúc, hắc hắc, quả nhiên, mấy ngày hôm trước gia đính hắn bị quậy đến long trời lỡ đất, vì vậy chúng ta thừa cơ đem Phúc Vận tiền trang toàn bộ chuyển qua tên thiếu gia!"

Bên trong phòng khách Phúc Vận tiền trang, một thanh niên áo xám vẻ mặt nịnh hót, lấy lòng nói.

Lúc này Phúc Vận tiền trang đã được đổi tên thành, "Tiền trang Nhiếp gia" bốn chữ to, vắt ngang trên tấm biển, làm to ra để cho mọi người trong thành đều biết tiền trang nhiều tiền nhất Lạc Thuỷ Thành đã đổi chủ!

"Làm rất tốt! Ta sớm đã biết rõ Lí Phúc là tên sợ vợ, nhưng bản tánh vẫn háo sắc, lúc đó mới cố ý để các ngươi dùng dược phẩm để sắp xếp hắn cùng nữ nhân kia làm bậy, chỉ cần nắm được điểm này của hắn, thì không lo hắn sẽ chống đối ta!”

Người được gọi là thiếu gia, vung tay lên, trong giọng nói để lộ ra quân lâm thiên hạ, hùng tâm tráng khí.

"Thiếu gia mưu tính sâu xa, thuộc hạ bội phục, vài ngày trước bà cọp cái kia đánh Lí Phúc một trận nữa, chúng ta đã biết rõ thời cơ đã đến, lợi dụng điểm yếu đó áp chế hắn, đem tiền trang và toàn bộ tài sản của hắn chuyển thành Nhiếp Gia chúng ta!"

Chứng kiến bộ dạng thiếu niên đó, ánh mắt thanh niên áo xám lộ ra vẽ sùng bái, khẽ khom người lấy một xấp khế ước từ trong lòng ra, đưa tới.

"Ân, ngươi làm việc ta rất yên tâm, Phúc Vận tiền trang theo ta được dự trữ không dưới tám chín vạn lượng, tuy nhiên kế hoạch không tệ, có thể nhanh như vậy đem tiền trang chuyển vào tay gia tộc!" Thiếu gia tán dương một tiếng, thoả mãn nhẹ gật đầu nói tiếp: “Còn kỹ nữ kia, sau khi ngươi nói chổ ở cho bà cọp cái của Lí Phúc kia, trực tiếp giết chết được rồi, không nên để lại hậu hoạ về sau, để Phủ thành chủ và tam đại gia tộc biết thì rất là phiền toái!”

Tiện tay tiếp nhận xấp khế ước cất vào trong ngực, thiếu gia gật đầu nói.

"Vâng, thiếu gia!" Áo xám thanh niên liền vội vàng gật đầu.

Người thiếu gia này dĩ nhiên là là Nhiếp cường, Phúc Vận tiền trang của Lí Phúc đúng là trước đó đã bị Nhiếp Vân giả thần giả quỷ lừa.

Nếu như Nhiếp Vân nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi, nhất định sẽ hiểu được kiếp trước Lí Phúc cùng kỷ nữ Tiểu Tam gây ra vụ gièm pha oanh động Lạc Thủy thành, nguyên lai cũng không phải do ngẫu nhiên, mà phía sau chính là do Nhiếp Cường hãm hại!

Khó trách kiếp trước chi nhánh Nhiếp Thiên sau khi khi lụi bại lại không thể ngốc đầu dậy nổi, đối thủ âm hiểm như thế, thì mình làm sao có thể thắng?

Bất quá, đã trọng sinh sẽ không giống với lúc trước, kết cục nhất định sẽ được cải biến!

"Ngươi bây giờ đi liền đi tra ngoài kiểm tra thống kê sổ sách cho ta, xem hiện tại có bao nhiêu người gửi tiền, có bao nhiêu tiền, trong tiền trang còn bao nhiêu ngân lượng, một lát sau vào báo cáo ta biết! Dương gia vừa mới công bố người thừa kế thứ nhất, bây giờ đang mở yến tiệc chiêu đãi tứ đại gia tộc, ở đó có không ít nhân vật có uy tín, ta đi trước, ngươi tra thật kỳ rồi sau đó báo cáo ta biết!"

Nhiếp cường đứng lên, hai tay chắp sau lưng, một bộ áo trắng phối hợp với khí chất cao ngạo, lộ ra khí vũ hiên ngang, tuấn tú lịch lẫm.

"Vâng!" Thanh niên áo xám liền vội vàng gật đầu, vẻ mặt sùng bái tiễn thiếu gia ra tận cổng.

Trong mắt hắn, thiếu gia như là thần linh hóa thân, làm chuyện gì đều tính toán không bỏ sót, như cái Phúc Vận tiền trang này, nếu như nói ra một lời..., bằng vào thực lực của Nhiếp gia cũng hoàn toàn có thể đạt được, nhưng làm như thế tất sẽ kinh động đến tam đại gia tộc cùng phủ thành chủ, gây chuyện không tốt sẽ gây ra gà bay trứng vỡ, còn mang danh ý thế hiếp người!

Mà thiếu gia lại dùng diệu kế, chỉ mượn một kỹ nữ lại để cho tài chủ Lí Phúc cam tâm tình nguyện giao ra tiền trang, mưu kế thâm độc, thủ đoạn rất chi lợi hại, lại để cho chính mình bội phục đến sát đất!

Thần nhân ah! Chỉ có người như vậy, mới có tư cách trở thành cao cao tại thượng chúa tể, mới có tư cách trở thành chủ nhân Lạc Thủy thành!

Với tư cách là tâm phúc của thiếu gia, hắn biết rõ lần này thiếu gia tham dự yến tiệc công bố xác lập người thừa kế Dương gia, trên thực tế nhân cơ hội này thể hiện thực lực cũng như tài phú của Nhiếp gia, để cho tất cả mọi người đều biết, Nhiếp gia mới là gia tộc đứng đầu tứ đại gia tộc tại Lạc Thủy thành!

Luận tài phú, thâu tóm Phúc Vận tiền trang, đệ nhất tiền trang tại Lạc Thủy thành, tiền tài khẳng định đã vượt qua mặt tam đại gia tộc còn lại!

Luận thực lực, Nhiếp gia từ sau khi đấu giá mua được quý tộc thượng phẩm võ kỹ, thực lực đa số đệ tử đều đại tăng. Về mặt thiếu chủ mà nói, mặc dù thực lực chỉ là Xuất Thể cảnh sơ kỳ, nhưng khi thi triển bộ võ kỹ kia, cho dù Xuất Thể cảnh đỉnh phong cường giả cũng không phải là đối thủ!

Hơn nữa những năm gần đây thiếu gia âm thầm bố trí, một khi bày ra, tuyệt đối có thể khiến tam đại gia tộc còn lại khiếp sợ!

"Tốt rồi, nhanh đi chấp Hành mệnh lệnh thiếu gia, đúng lúc yến tiệc mới bắt đầu, đem sổ sách giao ra, để các gia tộc khác biết được Nhiếp gia chúng ta tài lực hùng hậu..."

Lắc lắc đầu ném toàn bộ suy nghĩ mông lung qua một bên, thanh niên áo xám vẻ mặt hưng phấn lấy chìa khóa ra, mở cửa ngân khố!

Từ khi uy hiếp Lí Phúc tiếp quản Phúc Vận tiền trang đến nay, chính mình phái người canh gác tại đây, hoàn toàn có thể để xác định ngân lượng bên trong không ai đụng vào!

Bên trong chứa ít nhất tám chín vạn lượng hoàng kim, hơn nữa đều là vàng cục, thiếu gia đạt được khoản tài phú này, tuyệt đối phát tài!

Trong nội tâm đang nghĩ ngợi chuyện tốt, thanh niên áo xám mở ổ khóa ra, tiện tay đẩy đại môn ra.

"À?"

Phù phù!

Đang tưởng tượng trước mắt toàn là vàng, thanh niên áo xám đột nhiên chẳng biết tại sao kêu thảm một tiếng rồi té ngã trên đất!

------oOo------

Chương 57: 'Trang Bức' không cực hạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Các vị đến đây chúc mừng, Dương Ngạn ta thật cao hứng, hi vọng sau này Dương gia chúng ta và mọi người đều có thể giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ, tứ đại gia tộc chúng ta cùng nhau xây dựng Lạc Thủy thành trở thành đệ nhất thành thị của Thần Phong đế quốc!"

Đối diện Phúc vận tiền trang nay đã đổi thành Nhiếp gia tiền trang là đại tửu lâu Lạc Thủy, ở bên trong, Dương Ngạn hai tay giơ chén rượu, cao giọng nói.

Ngày đó tu luyện tới lúc trời tối, chính mình rốt cục đã tu luyện thành công thức thứ nhất của Xi Tiêu thần búa, thực lực liền đại tiến, sau đó Dương Ngạn liền đi tìm Nhiếp Vân mới phát hiện hắn đã rời khỏi từ lúc nào rồi.

Mắt thấy sắc trời không còn sớm, quyết định không chờ hắn nữa, một thân một mình đi vào Dương gia, Dương Ngạn tưởng rằng lần này sau khi về đến gia tộc, nhất định sẽ gặp vô số khó khăn, ít nhất phải chiến đấu mấy trận, ai ngờ vừa vào bên trong, chư vị trưởng lão nhìn thấy mình về liền cao hứng cười cười nói nói, chính mình còn chưa kịp phản ứng gì đã bị bọn hắn lập thành người thừa kế gia tộc!

Thậm chí chính mình còn chưa nói ra việc muốn đem linh vị mẫu thân vào từ đường tổ tiên, bọn hắn tựu chủ động nói ra, thái độ trước đây và lúc đó quả thực như là trên trời và dưới đất!

Chẳng lẽ mình bộc phát Bá Vương Khí, tất cả mọi người đều khuất

phục?

Vừa mới bắt đầu Dương Ngạn còn cảm thấy có chút kỳ lạ, cảm thấy có gì đó không đúng, về sau mới phát hiện, căn bản không phải có chuyện như vậy, vô luận là người trong gia tộc hay trưởng lão đều lôi kéo mình, do xét hỏi thăm về sư phụ gì đó, hỏi lại lịch sư phụ của mình là ai!

Sư phụ của mình?

Chính mình đã nhận sư phụ từ khi nào!

Đương nhiên, mình cũng không phải là người ngu, biết rõ cái gì nên nói cái gì không nên nói,

nhưng dần dần mọi người bắt đầu nghi ngờ, sau đó liền đưa nhi tử của Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão tới khiêu chiến!

Hai người kia đều có thực lực Chân Khí cảnh đỉnh phong, còn kém so với bản thân mình, mình cũng không lưu tình, dùng Liệt Diễm búa bổ ra chiêu thứ nhất của Xi Tiêu thần búa!

Trước đó chỉ là luyện tập, cho tới bây giờ cùng chưa từng sử dụng trong chiến đấu, nên cũng không biết chiêu thứ nhất của Xi Tiêu thần búa lợi hại như thế nào, vừa ra tay đã không lưu tình chút nào, đã dùng hết toàn lực!

Ầm ầm!

Một hồi Thiên Băng Liệt Địa, lần nữa nhìn về phía 2 người kia, liền phát hiện bọn hắn bị một chiêu của mình bổ thành thịt nát xương tan!

Xi Tiêu thần búa phối hợp Liệt Diễm búa rõ ràng có uy lực này, quả thực để cho Dương Ngạn hoảng sợ, vốn tưởng rằng giết chết nhi tử của Đại trưởng lão và nhị trưởng lão, sẽ bị nhị vị trưởng lão trả thù, không nghĩ tới sau khi động thủ, ánh mắt tất cả mọi người nhìn mình đều thay đổi, giống như thấy được một cái cự đại bảo tàng! Đối với chính mình tin tưởng tuyệt đối không hoài nghi gì!

Vì vậy, chính mình biến thành người thừa kế gia tộc, bắt đầu chưởng quản quyền lợi... bề bộn bận bịu đến tận bây giờ!

Một lần sau khi đi xa có việc trở về, Dương Ngạn nghe ngóng được nguyên nhân vì sao gia tộc đột nhiên thay đổi thái độ, là vì ban ngày ra ngoài săn bắn gặp phải một tuyệt thế cường giả, tự xưng là sư phụ của mình!

Chính mình nào có sư phụ?

Nghĩ một lát Dương Ngạn bừng tỉnh, đại giác ngộ, chuyện này ngoại trừ tiểu tử Nhiếp Vân kia, còn ai vào đây?

Liệt Diễm búa là hắn mua đấy, Xi Tiêu thần búa võ kỹ là hắn dạy cho mình đấy, mà ở trong mắt người khác, chẳng khác nào mình vừa nhận được một sư phụ cường đại!

Bận rộn vài ngày, rốt cục cũng đem toàn bộ quyền lợi của người người thừa kế triệt để nắm giữ ở trong tay mình, đang định đi tìm Nhiếp Vân hỏi thăm, lại nhận được tin đem tin tức lập mình thành người thừa kế thông báo cho tam đại gia tộc còn lại biết, lúc này mới bất đắc dĩ tham gia buổi yến tiệc này!

"Đó là tự nhiên! Có thể tưởng tượng Dương gia về sau dưới sự dẫn dắt của thiếu chủ Dương Ngạn Thiếu, nhất định sẽ càng ngày càng mạnh!" Dương Ngạn vừa dứt lời, một thanh niên cũng bưng chén rượu lên, ha ha cười.

Thiếu chủ Phùng gia, Phùng Tiêu!

Lúc này đan điền Phùng Tiêu đã mở ra, chẳng những vẻ mặt tự tin mà cả người tràn đầy sinh lực, nguyên gốc thực lực bị giam cầm bất động, vậy mà cũng đột nhiên tăng mạnh đạt đến Xuất Thể cảnh đỉnh phong!

Từ lúc đan điền mở ra đến bây giờ không đến một tháng, hắn liền từ Xuất Thể cảnh sơ kỳ đạt tới đỉnh phong, huyết thống thừa số một khi mở ra tốc độ tấn cấp quả nhiên mạnh đáng sợ!

Đương nhiên loại tấn cấp cuồng bạo này, cũng không phải không

có hạn chế, sau khi đạt tới Xuất Thể cảnh đỉnh phong, hắn đã cảm thấy gần tiến cấp nhưng khẳng định sẽ không dễ dàng như vậy rồi!

Thế nhưng mặc dù như vậy, mình hiện tại tuổi trẻ tài cao, thực lực cũng đã quá cao rồi, không gấp không gấp!

"Ta Trần Tinh cũng xin chúc mừng Thiếu chủ Dương Ngạn, Trần gia chúng ta cùng Dương gia vĩnh viễn là bằng hữu kiên cố nhất!" Thiếu chủ Trần gia, Trần Tinh cũng đứng lên, nâng chén rượu lên.

Lần này tụ hội tuy nói cao tầng tứ đại gia tộc đều đã đến, trên thực tế địa vị tối cao chính là bọn họ bốn Thiếu chủ! Nhưng người đứng đầu Tứ đại gia tộc trong tương lai!

"Ha ha, đem Lạc Thủy thành trở thành đệ nhất thành thị của Thần Phong đế quốc! Lời nói có hơi khoác lác a!"

Ngay lúc Phùng Tiêu, Trần Tinh, lưỡng Đại thiếu chủ đồng thời nói ra lời chúc mừng, một âm thanh gây mất hứng vang lên.

"Nhiếp Cường?"

Nghe được thanh âm, ba Đại thiếu chủ đồng thời quay đầu, liền phát hiện Nhiếp Cường hai tay chắp sau lưng, khóe miệng giơ lên, chậm rãi đi tới.

"Lời này của ngươi có ý gì?" Nghe ngữ khí không thiện chí của hắn, Dương Ngạn biết rõ thằng này không phải đến chúc mừng, sắc mặt thoáng một phát liền chầm xuống.

"Có ý tứ gì? Ha ha, muốn trở thành đệ nhất thành thị Thần Phong đế quốc đâu có gì khó khăn!" Nhiếp Cường không để ý tới sắc mặt âm trầm của Dương Ngạn, cười nhạt một tiếng, trực tiếp ngồi xuống tại bàn trước mặt chủ toạ, thái độ ngạo mạn hung hăng càn quấy "Nếu như chúng ta cứ tiếp tục dùng nhữ từ ngữ chia rẽ mà nói..., khẳng định không có khả năng làm được việc này, ta có một đề nghị muốn bàn bạc cùng ba vị Thiếu chủ, không biết các vị có hứng thú hay không?"

Tứ đại gia tộc không phân chia cao thấp, bởi vậy bốn Thiếu chủ

trên bàn cơm tụ ngồi ở bốn phương thể hiện lên sự bình đẳng của tứ đại gia tộc, hiện tại nơi Nhiếp Cường lại an vị tại chủ vị, đương nhiên tất cả ba người kia đều toả thái độ không thích.

“Đánh gắm!"

Dương Ngạn cao lớn thô kệch lại là người không thích chơi tâm kế, thấy hắn như thế, trực tiếp hất tay lên.

"Ha ha, Dương Ngạn Thiếu chủ không nên quá nóng giận, đề nghị của ta rất có lợi đối với tứ đại gia tộc chúng ta đấy! Chỉ cần thành công, tứ đại gia tộc chúng ta có thể thủ tiêu phủ thành chủ, triệt để khống chế Lạc Thủy thành! Đến lúc đó muốn để cho Lạc Thủy thành xưng là nhất lưu thành thị Thần Phong đế quốc, đây còn không phải là quyết định của chúng ta sao?"

Không để ý tới ánh mắt tức giận của mọi người, Nhiếp Cường điểm nhẹ ngón tay trên mặt bàn, vẻ mặt tự tin.

"Thủ tiêu phủ thành chủ? Nói nghe nhẹ quá vậy, phủ thành chủ từ xưa đến nay chưởng quản Lạc Thủy thành, thâm căn cố đế, chỉ bằng ngươi?"

Phùng Tiêu tựa hồ có chút không thích biểu hiện của hắn, chỉ có điều đều là Thiếu chủ của tứ đại gia tộc, ra tay bất tiện mà thôi.

"Chỉ bằng vào ta đương nhiên không thể, đề nghị của ta là bốn người chúng ta thành lập một cái liên minh, sau đó đề cử ra một minh chủ, chỉ cần liên minh thành lập, bằng vào quyền lực trong tay chúng ta, cục diện đương nhiên nằm trong tay tứ đại gia tộc, đối phó phủ thành chủ chắc hẳn không có gì là khó!"

Nhiếp Cường vừa cười vừa nói.

------oOo------

Chương 58: 'Trang bức' không cực hạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Liên minh? Đề cử minh chủ?"

Có thể trở thành người thừa kế gia tộc đương nhiên không phải là người ngu, lúc này chứng kiến thái độ Nhiếp Cường, Phùng Tiêu, Dương Ngạn, Trần Tinh ba người liếc mắt nhìn nhau, toàn bộ hiểu được.

Xem ra tên tiểu tử này muốn thành lập liên minh, chính mình lên làm minh chủ!

Thế nhưng mà... Hắn muốn làm minh chủ, sao lại tự tin đến thế?

Cho dù muốn 'bức người' thì chắc cũng phải có chút vốn liếng a!

Ba người đứng nguyên tại chỗ nhìn một hồi, vẫn không nhìn ra tiểu tử này có vốn liến gì.

"Tạo thành liên minh cũng được đấy, nhưng về phần ngươi nói đề cử minh chủ, chức vị minh chủ này thì đề cử như thế nào, lấy gì làm đánh giá?" Một lát sau, Trần Tinh thăm dò hỏi.

"Đúng vậy, nếu như ngươi có thể nói ra một phương pháp đánh giá hợp lý, và người đề cừ hoàn toàn có thể đáp ứng, ta liền để cho hắn làm minh chủ cũng không ý kiến gì!" Dương Ngạn tán thành.

“Ta đồng ý với quan điểm của Thiếu chủ Dương Ngạn, nếu ngươi nói hợp lý, ta không có ý kiến!" Phùng Tiêu hiền hoà.

"Ân?" Nguyên lai tưởng rằng tổ kiến liên minh sẽ gặp nhiều ngăn trở, không nghĩ tới lại thuận lợi như thế, hai con mắt Nhiếp Cường sáng ngời, từ chỗ ngồi đứng thẳng lưng lên, cả người lộ ra khí tức hùng hậu, uy thế bức người, phảng phất đã đem chính mình làm minh chủ "Mọi người đã không phản đối thành lập liên minh, ta đây cũng nói ra yêu cầu của một minh chủ, minh chủ đầu tiên phải có tài phú, có tài phú đương nhiên có năng lực lôi kéo nhân tâm, một minh chủ tài phú cực cao thì liên minh cũng cường đại không ít! Tiếp theo phải có thực lực, thực lực cường đại đương nhiên có năng lực phục chúng, để cho người khác không dám phản bội, cuối cùng thì phải có trí tuệ siêu việt, luôn luôn bình tĩnh để xử lý mọi tình huống, có được ba yêu cầu này, mới có tư cách tham dự đánh

giá!"

"Tài phú? Thực lực? Trí tuệ?"

Nghe được Nhiếp Cường lời này, ba người đồng thời sững sờ.

Cả ba yêu cầu này, người có thể trở thành Thiếu chủ gia tộc, không phải đều có a, chỉ là... Nhìn người trong cả bốn người, thì ngươi kiểu người không có!

"Đúng vậy, tài phú thì dựa vào việc thiếu chủ đem lại lợi ích gì cho gia tộc sau khi làm thiếu chủ! Thực lực rất đơn giản, tựu là sức chiến đấu, cái đó và tu vị đẳng cấp không quan hệ, tốt nhất chúng ta nên tiến hành một cuộc thi đấu! Về phần trí tuệ, ha ha, đương nhiên là dựa vào những sự tình những năm này gần đây đánh giá rồi!"

Nhiếp Cường không biết trong lòng ba người suy nghĩ gì, trong giọng nói tràn đầy tự tin, tựa hồ ba tiêu chuẩn này hắn đều hơn người khác.

Kỳ thật lần thành lập liên minh của các Thiếu chủ tứ đại gia tộc, kiếp trước Nhiếp Vân cũng từng trải qua, lúc ấy mọi người đều tự để cử mình trở thành minh chủ, tất cả mọi người đều không phục, lúc này Phùng Tiêu mới đem Vô Tu Thảo ra, biểu lộ mức độ tài phú của mình. Hắn không nghĩ tới cũng chính bởi vì cây dược liệu này, và tác động của phủ thành chủ đã dẫn tới cuộc chiến của Tứ Đại gia tộc!

Đương nhiên, những... nội tình này, cho dù Nhiếp Vân là người trọng sinh, cũng không thể biết được, dù sao kiếp trước của hắn Địa Vị quá thấp, căn bản không có tư cách tham dự chuyện này!

"Ah? Nghe ngữ khí của Thiếu chủ Nhiếp Cường tựa hồ trong nội tâm đã chọn được một người! Không biết là vị nào, thiếu chủ cứ việc nói ra!”

Trần Tinh chưởng quản hội đấu giá đệ nhất Lạc Thủy thành, có thể nói là người rất tinh ý, đã đoán ra đối phương muốn biểu đạt cái gì, bất âm bất dương nói.

"Ha ha!" Tựa hồ như không nghe ra được trong giọng nói có phần châm chọc, Nhiếp Cường nở nụ cười "Đúng vậy, quả thật ta đã có người đề cử, tại hạ bất tài, những...lại vừa vặn đạt cả 3 yêu cầu trên!"

Nghe Nhiếp Cường nói như thể không biết xấu hổ, Dương Ngạn, Phùng Tiêu, Trần Tinh ba người đồng thời cảm thấy sớm muốn tức điên lên!

Dương Ngạn là người thẳng tính, đương nhiên không che dấu được, hừ lạnh một tiếng, tiện tay liền đem chén rượu đặt lên bàn, rượu bắn tung toé “Ngươi hoàn toàn phù hợp? Ta thì nghĩ ngươi không có điểm nào phù hợp! Ngươi thử nói xem! Nếu như nói không nên lời, hôm nay ta không không cần biết ngươi có phải Thiếu chủ Nhiếp gia hay không, sẽ đánh người đến mức phải bỏ ra về!"

"Đúng vậy, Nhiếp Cường người nói xem người phù thế nào, nếu quả thật như vậy..., chúng ta liền ủng hộ đề cử ngươi làm minh chủ! Bất quá, nếu không phù hợp, hắc hắc, ta cùng Thiếu chủ Dương Ngạn có cùng quan điểm, phiền người cút ra bên ngoài!"

Trần Tinh cũng không phải dạng người tốt tính, cười lạnh một tiếng.

"Chỉ mong ngươi có thể chứng minh được thực lực của mình!" Phùng Tiêu tuy không nói lời uy hiếp nào, nhưng lạnh lùng chằm chằm vào Nhiếp Cường, trong mắt lửa giận bốc lên đến tột độ, xem ra, chỉ cần người trước mắt này nói không ra lời, thì hắn sẽ là người đầu tiên xông vào cho hắn ăn đòn!

"Mọi người đã hỏi, ta đây cũng không ngần ngại thêm, trước tiên là nói về điều kiện thứ nhất, tài phú, sau khi ta trở thành Thiếu chủ Nhiếp gia, thời gian không đến ba tháng, liền đem Phúc Vận tiền trang sát nhập vào Nhiếp gia! Cái này có tính là năng lực không?"

Không để ý tới sự uy hiếp của ba Đại thiếu chủ, Nhiếp Cường cười lớn một tiếng, tiện tay từ trong lòng lấy ra một xấp hiệp nghị, ném lên trên mặt bàn.

"Trần huynh, ngươi là người buôn bán nên chắc hiểu rõ mấy thứ này, ngươi nhìn xem những vật này có phải là đồ thật không!" Gặp đối phương không có chút gì sợ hãi, Phùng Tiêu mặt mũi tràn đầy nghi hoặc nhìn về phía Trần Tinh, bởi vì cùng một chiến hào, quan hệ cũng khá thân thiết, tự động gọi thiếu chủ Trần Tinh là "Trần huynh" .

“Để ta xem!" Trần Tinh có thể đem phòng đấu giá của gia tộc trở nên nổi tiếng và phát triển như vậy, đủ thấy có thừa năng lực, cầm lấy hiệp nghị nhìn sơ một hồi, sắc mặt lập tức ngưng trọng "Những... hiệp nghị này là thật, Lí Phúc rõ ràng tự nguyện đem Phúc Vận tiền trang tư nhân chuyển nhượng cho ngươi, điều này... điều này sao có thể!"

Phúc Vận tiền trang tư nhân có thể nói là tiền trang lớn nhất Lạc Thủy thành, do Lí Phúc người bên ngoài tứ đại gia tộc quản lý, lúc trước Trần Tinh đã từng có ý đồ dụ dỗ hắn chuyển nhượng, nhưng đối phương lại cực kỳ khôn khéo, liên tục chiêu dụ mấy lần, đều không thành công, không dám tiếp tục vì sợ gây truyện ảnh hưởng đến uy danh Tứ Đại gia tộc, không nghĩ tới tên Nhiếp Cường trước mặt âm thầm lặng lẽ liền đem toàn bộ tài sản Phúc Vận tiền trang chuyển cho hắn!

Khó trách trước đó hắn lại tự tin như vậy, hiện tại xem ra quả nhiên không đơn giản!

"Ha ha, với ta không có chuyện gì là không thể! Ta hoàn toàn không sử dùng mưu kế hay ra tay cướp đoạt, những... hiệp nghị này toàn bộ là Lí Phúc cam tâm tình nguyện ký kết đấy, không tin các ngươi có thể tìm hắn đối chất!"

Nhiếp Cường chứng kiến Trần Tinh giật mình, liền cười nhạt một tiếng, khóe miệng giơ lên, trong nội tâm thỏa mãn không nói nên lời.

"Cho ta xem xem!”

Nghe đến Phúc Vận tiền trang, Dương Ngạn liền nhướng lông mày lên, liền giật lấy tờ hiệp nghị trong tay Trần Tinh.

Lần trước mình cùng Nhiếp Vân đến lừa gạt Lí Phúc, lúc đó tiền trang vẫn còn là của Lí Phúc, sau chỉ mới vài ngày đã chuyển quyền sở hữu sang cho Nhiếp Cường?

Theo lý thuyết Nhiếp Vân cùng chính mình lừa gạt hết về sau, Lí Phúc có lẽ không có gì trước rồi, tiền trang tư nhân chỉ sợ cũng biến thành không vỏ bọc, loại vật này, Nhiếp Cường cũng muốn?

Mang theo nghi hoặc, Dương Ngạn nhìn vào tờ hiệp nghị, tùy tiện nhìn lướt qua ở phía trên đầu, con mắt lập tức trợn tròn, thiếu chút nữa là cười đến chết mất.

Khó trách Lí Phúc chấp nhận chuyển nhượng toàn bộ tiền trang cho Nhiếp Cường, nguyên lai căn nguyên là vậy!

Chỉ thấy một phần hiệp nghị bên trên viết "Người gửi tiền tại tiền trang, toàn bộ do tiền trang tư nhân tân chủ nhân Nhiếp Cường quản lý, Lí Phúc không còn liên quan..."

------oOo------

Chương 59: Mắc nợ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiền trang rốt cuộc cũng là Tiền trang thôi, tiền nhiều hay ít cũng đều là nhờ vào số lượng người gửi tiền, lần trước Lí Phúc bị Nhiếp Vân lừa gạt, tổn thất gần như toàn bộ tài sản, không có cách nào hoàn tiền lại cho người gửi, đang lặng lẽ đem toàn bộ tài sản của mình chuyển đi, ý định mở đường thoát thân, ai ngờ ngay lúc này Nhiếp Cường lại muốn thâu tóm Phúc Vận tiền trang, cái này ngược lại rất tốt a, Lí Phúc đang lo lắng không biết xử lý cục diện rối rắm này như thế nào, tự dưng lại có người đâm đầu vào, chuyện tốt này hắn ngu sao lại cự tuyệt?

Nói cách khác, Nhiếp Cường tưởng Phúc vận Tiền trang tư nhân sau khi danh chính ngôn thuận chuyển vào tay mình, chẳng những không có đến một phân tiền, mà còn tự dưng đeo vào người một số

nợ lớn!

Cái đáng thương thứ hai là đang tưởng rằng mình đã chiếm được tiện nghi, đang đắc chí khoe khoang với nhóm tứ đại thiếu chủ.

Những việc như thế này cũng gọi là kiếm tiền, thì cho dù hai kẻ đần đi ra ngoài một chuyến, chỉ sợ cũng có thể làm được a!

Kỳ thật bị lừa như vậy, cũng không phải Nhiếp Cường ngốc, mà là Phúc vận Tiền trang tư nhân có thanh danh cường đại phi thường tại Lạc Thủy thành, có thể nói tất cả mọi người từ trên xuống dưới trong tứ đại gia tộc đều không nghĩ tới Phúc Vận Tiền trang không có tiền!

Đương nhiên Dương Ngạn biết rõ Phúc vận Tiền trang không còn tiền, nhưng cũng không nói ra, dù sao nếu nói ra có thể liên lụy đến sự tình lừa gạt của mình và Nhiếp Vân, phiền toái thêm nữa...!

Cố nín cười, Dương Ngạn lấy lòng nói: "Quả nhiên là hiệp nghị chuyển nhượng Phúc vận Tiền trang là thật, Nhiếp thiếu ngươi cũng thật là lợi hại, đến cái này cũng có thể làm đến, đoán chừng Nhiếp gia phát tài rồi..."

Trong miệng nói là phát tài, Dương Ngạn biết một khi tất cả những người gửi tiền biết tiền trang không có tiền, nhất định sẽ đồng thời tới đòi nợ, đến lúc đó, kinh tế Nhiếp gia nhất định sẽ triệt để sụp đổ!

"Ha ha, mọi người không cần khách khí, các ngươi chỉ cần đưa ta lên làm minh chủ, những số tiền này ta hoàn toàn có thể để cho mọi người sử dụng, thậm chí cho mọi người một phần tài sản của Phúc vận Tiền trang cũng không có vấn đề gì!"

Nhiếp Cường hất tay lên, tâm cao khí ngạo, cho mọi người thấy minh chủ rộng lượng, khiêm nhượng thế nào.

"Một phần tài sản của Phúc vận Tiền trang? Ta không dám nhận a..." Dương Ngạn vội vàng khoát tay, nói giỡn a! Ta đâu có ngu mà tự rước nợ vào thân!

"Hừ!"

Phùng Tiêu, Trần Tinh đương nhiên không hiểu rõ sự tình như Dương Ngạn, nhưng chứng kiến loại biểu hiện này của Nhiếp Cường, giống như bố thí, nhịn không được đồng thời hừ một tiếng.

"Thiếu gia, thiếu gia..."

Ngay tại thời điểm Nhiếp Cường chứng kiến ba người kia bị tài sản của mình gây "Khiếp sợ", trong nội tâm lúc này cảm thấy thoả mãn tột đỉnh, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng hô, không ai khác chính là tên thanh niên áo xám trước đó được sắp xếp ở lại Tiền trang thống kê tài sản, vẻ mặt hắn sốt ruột đi tới.

"Ha ha, đã tính toán xong toàn bộ tài sản của Phúc vận Tiền trang a? Ân, không hổ là trợ thủ đắc lực của ta, tốc độ rất nhanh!"

Chứng kiến người này nhanh như vậy đã tới rồi, Nhiếp Cường hưng phấn liên tục gật đầu.

Bản thân mình sớm có thể thu tóm được Phúc vận Tiền trang, một phần cũng nhờ tên thuộc hạ này trợ lực. Thật muốn sau khi trở về cho hắn một chức vị…

"Không phải, thiếu gia, ta có việc muốn bẩm báo với người..." Chứng kiến thiếu gia hiểu lầm ý đồ đến đây của mình, thanh niên áo xám lại càng hoảng sợ, vội vàng nói.

"Có việc? Chẳng lẽ giá trị chính thức của Phúc vận Tiền trang so với ta tưởng tượng còn muốn lớn hơn, đã hơn trăm vạn lượng bạch ngân? Ha ha, không sao, mấy người ở đây đều là bằng hữu của ta, ngươi có chuyện gì cứ việc nói ra!" Đầu óc Nhiếp Cường đều đã bị tự tin chiếm hết, hào phóng khoát tay chặn lại, ra vẻ độ lượng, không kiêng kị người khác!

"Cái này..." Nhìn xung quanh một vòng, thanh niên áo xám vẫn do dự không dám nói ra sự thật.

"Như thế nào, chẳng lẽ Phúc vận Tiền trang là dựa vào ép buộc mà có được, nay chủ nhân tìm tới a..." Dương Ngạn biết rõ hắn muốn

nói cái gì, bất quá mình không thể mở miệng, cố ý châm chọc một câu.

"Nói mau, lại ấp a ấp úng coi chừng mạng chó của ngươi!" Nhiếp Cường sắc mặt đỏ lên, hừ lạnh.

"Vâng..." Nhìn thấy thiếu gia tức giận, thanh niên áo xám con mắt khép lại cắn răng một cái "Là như thế này, tiểu nhận đã vào kho tiền của Phúc vận Tiền trang, bên trong một phân tiền cũng không có, đối với sổ sách một lời mà nói... đã thiếu hụt trọn vẹn chín mươi hai vạn lượng bạc, nói cách khác, số tiền này Tiền trang chẳng những không lợi nhuận, còn thua lỗ hơn chín mươi vạn lượng!"

Thanh niên áo xám dùng một hơi nói toàn bộ sự việc ra, liền nhẹ nhàng thở ra, lặng lẽ mở mắt.

Lúc này cả cái gian phòng một mãng yên tĩnh, Dương Ngạn bắt đầu nở nụ cười "Ha ha, Nhiếp thiếu, cái này là ngươi nói kiếm tiền? Mắc nợ chín mươi hai vạn lượng bạc, ha ha, lợi nhuận của người thiệt nhiều ah!"

"Chúng ta quả thật được mở mang tầm mắt, tài lực Nhiếp gia quả thật khó dò, loại tình huống này cũng dám tiếp nhận, quá cường hãn!" Trần Tinh phụ họa.

"Nhiếp thiếu, ta thật sự bội phục ah! Đường đường là một thiếu gia trong tứ đại gia tộc, vậy mà bằng vào mưu trí khiến cho chính mình trở nên không bằng ăn mày, lợi hại, thật lợi hại!" Phùng Tiêu cũng nói.

"Các ngươi..." Nghe được những lời cười nhạo của ba Đại thiếu chủ khác, Nhiếp Cường thiếu chút nữa không thở được, tức đến muốn chết, toàn bộ nộ khí trực tiếp đổ lên trên người thanh niên áo xám trước mắt "Đồ vô dụng, cút cho ta!"

Sau tiếng hét liền tung một cước tới, chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng, cái người này lập tức bay từ trong gian phòng bay ngược ra ngoài, trực tiếp ngã trên mặt đất sinh tử không biết.

"Hừ, tài phú ta không phải thứ nhất, Nhưng sức chiến đấu, các

ngươi ai là đối thủ của ta?" Da mặt bị xé rách, Nhiếp Cường cũng không hề ngụy trang, mạnh mẽ đứng dậy, đẩy song chưởng điệp gia mạnh mẽ về phía trước.

Ầm ầm!

Chân khí cường đại, uyển chuyển như nước, mạnh mẽ điên cuồng như sóng vỗ tiến về phía trước, hết lớp này đến lớp khác… cho dù cường giả thực lực Xuất Thể cảnh đỉnh phong lâm vào trong đó cũng sẽ bị trực tiếp bị xoắn chết!

"Trường Giang Tam Điệp Lãng đã luyện đến đại thành?"

Chứng kiến chiêu này, Trần Tinh chợt đứng lên, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi không hiểu.

Trường Giang Tam Điệp Lãng chính là quý tộc thượng phẩm võ kỹ mà hai cao nhân thần bí đem tới đấu giá, chính mình từng vụng trộm lưu lại một bản, mấy ngày nay cũng từng tu luyện qua, lại phát hiện chiêu này trình độ huyền ảo đã vượt qua khỏi tưởng tượng của mình, luyện mãi nhưng một chút tiến triển cũng không có!

Mà trước mắt cái tên Nhiếp Cường này, sau khi mua được võ kỷ tại Đấu giá phòng, vài ngày không thấy đã tu luyện đến đại thành cảnh giới!

Khó trách lại tự tin thực lực của mình như thế, có được võ kỹ cường đại như vậy, ba người bọn mình hiện tại sao có thể là đối thủ của hắn?

"Đúng vậy, minh bạch mà nói cho các ngươi biết, ta đối với bộ võ kỹ này may mắn không nhỏ, chiêu này đã luyện đến đại thành, ai có thể là đối thủ của ta?"

Gặp hiệu quả như mình muốn đã đạt tới, Nhiếp Cường ha ha cười, hưng phấn liên tục thở phào.

“Không có đối thủ?"

Chứng kiến hắn đắc ý như thế, Dương Ngạn vẻ mặt cổ quái nhìn

sang.

"Đó là tự nhiên, ngươi cùng ta đồng cảnh giới, ta có võ kỹ cường đại như thế, ngươi chẳng lẽ có thể đánh thắng ta?" Nhiếp Cường thấy vẻ mặt này của hắn, trong nội tâm bất mãn.

"Thực lực như ngươi, có thể đánh với ta sao?" Gặp đối phương tự tin như thế, Dương Ngạn im lặng một hồi, sau lưng lưng liền triệu hồi Liệt Diễm búa ra, từ trên ghế đứng lên, tiện tay tựu bổ tới Xi tiêu thần búa thức thứ nhất!

Đùng đùng, đùng đùng!

Nhiếp Cường còn không có kịp phản ứng, Trường Giang Tam Điệp Lãng trước mặt đã bị một búa chém thành hai khúc, cả người lập tức bị một cổ sức lực lớn chèn ép nằm sấp ngã xuống đất, biến thành một đầu chó chết.

- Cái này

Chứng kiến Dương Ngạn giống như đập con ruồi tiện tay đập ngã Nhiếp Cường tràn đầy tự tin xuống đất, Phùng Tiêu, Trần Tinh đồng loạt hoảng sợ.

Thực lực này cũng quá kinh khủng a!

- Ngươi… Ngươi làm sao có thể phá vỡ được Trường Giang Tam Điệp Lãng của ta? Điều đó không có khả năng…

Dương Ngạn không có hạ tử thủ, Nhiếp Cường chỉ là bị ép nằm sấp xuống đất, người phía trước vừa thu lại búa, hắn liền nhảy dựng lên, ánh mắt lộ ra khó có thể tin.

Tuyệt chiêu của mình là võ kỹ cấp bậc cao nhất của Lạc Thủy thành trước mắt, mình tu luyện tới đại thành, như thế nào còn có thể bị một búa bổ ngược?

- Không có khả năng?

Thấy hắn có chút tinh thần hỗn loạn, Dương Ngạn lắc đầu.

Mặc dù không biết cấp bậc cụ thể của bộ phủ pháp này, nhưng võ kỹ mà Nhiếp Vân “sư phụ” cho, nếu như ngay cả một võ kỹ Quý tộc thượng phẩm nho nhỏ cũng đánh không lại, cũng không cần sống a!

- Tốt rồi, Nhiếp Cường, ngươi nói ngươi có tài phú, vũ lực, trí tuệ, hai cái trước chúng ta đều kiến thức, không biết trí tuệ của ngươi đến cùng thế nào, có thể giải thích cho chúng ta thoáng một phát hay không?

Phùng Tiêu khoát tay chặn lại, cắt đứt Nhiếp Cường truy vấn, hừ một tiếng.

- Các ngươi…

Nhiếp Cường biết rõ mình liên tục hai lần mất mặt, cố nén tức giận, hất lên tay:

- Tốt, các ngươi đã muốn kiến thức ta những năm này lặng lẽ ở Lạc Thủy thành bố trí xuống ván cục, ta liền nói cho các ngươi xem, cho các ngươi biết rõ, trí tuệ của ta căn bản không phải các ngươi có thể nghĩ đến!

Nói tới cái này, hắn đột nhiên từ trong lòng lấy ra một lệnh bài đưa tin, ngón tay vẽ một cái, liền liên tiếp truyền lại tin tức ra ngoài!

- Nói cho các ngươi biết, người của ta đã khống chế Phủ Thành chủ vệ đội, chỉ cần ra lệnh một tiếng, bọn hắn có thể đoạt Thần Phong Kim thuẫn đại biểu quyền lực chưởng quản Lạc Thủy thành ra, làm cho cả Lạc Thủy thành biến thành của ta!

Nhiếp Cường cười lớn nói, trên mặt lần nữa lộ ra hào quang tự tin.

Lạc Thủy thành thành chủ, là hoàng thất Thần Phong đế quốc tự mình bổ nhiệm, có Thần Phong Kim thuẫn do hoàng thất phát, chỉ cần có thứ này, chẳng khác nào đã có được quyền khống chế Lạc Thủy thành, thứ này rất giống quan ấn, nhưng uy lực so với quan ấn càng lớn!

Bởi vì bản thân Thần Phong Kim thuẫn là Binh khí Hầu tộc thượng phẩm, cấp bậc giống Liệt Diễm Phủ, nếu như lại phối hợp công pháp đặc thù mà hoàng thất phân phối thi triển, cho dù thành chủ đồng dạng tứ đại gia chủ, đều là Binh Giáp cảnh đỉnh phong, nhưng lại có thể chiến với Khí Tông sơ kỳ một trận!

------oOo------

Chương 60: Con rể Phủ Thành chủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đây cũng là nguyên nhân vì sao tứ đại gia tộc tuy hung hăng càn quấy, lại không dám công nhiên đối nghịch Phủ Thành chủ!

Phủ Thành chủ đại biểu cho quyền uy của hoàng thất Thần Phong đế quốc, một gia tộc thế lực lại lớn, không có hoàng thất bổ nhiệm, đồng dạng không tính là chính thống!

- Khống chế Phủ Thành chủ vệ đội? Cái này…

Nghe thế, ba người chính thức khiếp sợ.

Phủ Thành chủ vệ đội, giống như Nhiếp gia Ám Ảnh hộ vệ đội, lại giống như Hoàng thành cấm vệ quân, do thành chủ tự mình chưởng quản, nếu thật bị hắn khống chế, Lạc Thủy thành nhất định sẽ xuất hiện rung chuyển không thể tránh khỏi!

Không nghĩ tới tên này bất hiện sơn bất lộ thủy, vậy mà làm ra loại đại sự này, chẳng lẽ thành chủ không có phát giác sao?

- Hừ, vừa rồi ta đã phát ra mệnh lệnh, chỉ chốc lát nữa các ngươi sẽ nhận được tin tức, thành chủ đã mất đi Thần Phong Kim thuẫn, ta sẽ biến thành tân chủ nhân của Lạc Thủy thành.

Thấy lần này ba người khiếp sợ không còn là ngụy trang, Nhiếp Cường cảm thấy rốt cục hòa nhau một ván, con mắt đỏ thẫm.

- Tốt, chúng ta đợi a.

Chứng kiến Nhiếp Cường tự tin như thế, tuy mọi người không thể tin được, nhưng không có biện pháp, đành phải chờ tin tức, nếu như hắn thật sự khống chế thành chủ hộ vệ đội, đạt được Thần Phong Kim thuẫn cũng không phải là không có khả năng!

Thật muốn nói như vậy, mặc dù Lạc Thủy thành không đổi chủ nhân, cũng không xê xích gì nhiều! Loại tình huống đó, ba người mình tôn hắn làm minh chủ cũng không có gì!

- Thiếu gia…

Nhiếp Cường vừa dứt lời, một hộ vệ chạy như điên tới, vừa đi vào phòng liền không ngừng thở hổn hển.

- Như thế nào? Mệnh lệnh của ta có được chấp hành hay không? Thần Phong Kim thuẫn đâu?

Chứng kiến thuộc hạ nhanh như vậy liền vọt vào, vẻ mặt Nhiếp Cường tự ngạo.

- Thần Phong Kim thuẫn… Thiếu gia… người của chúng ta, người của chúng ta toàn bộ chết rồi! Trước khi ngươi phát tới tin tức, thành chủ đột nhiên phát động thế công, người của chúng ta giấu ở trong thành chủ vệ đội cùng một thời gian đã bị rửa sạch sẽ, chỉ có một mình ta chạy thoát.

Người đến vừa nói vừa nước mắt rơi như mưa!

- Đại thanh tẩy? Vì cái gì Phủ Thành chủ lại đột nhiên đại thanh tẩy?

Nhiếp Cường chỉ cảm thấy đầu choáng váng, phun ra một ngụm máu tươi.

Mình làm cực kỳ ẩn nấp, hơn nữa những người che dấu này lại không có bất cứ động tĩnh gì, vì cái gì thành chủ lại đột nhiên động thủ?

- Giống như nói là… Nhiếp gia chúng ta bắt con rể của bọn hắn!

Không chỉ người của ta xếp vào thành chủ vệ đội bị giết sạch sẽ, người Phủ Thành chủ đã giết đến gia tộc rồi, tộc trưởng Ám Ảnh hộ vệ đội bị giết không còn một mảnh, ngay cả gia tộc Chấp pháp đội cũng bị giết sạch.

Người đến tiếp tục nói.

- Cái gì? Ám Ảnh hộ vệ đội, Chấp pháp đội toàn bộ bị giết? Điều này sao có thể!

Nhiếp Cường muốn điên rồi.

Ám Ảnh hộ vệ đội, Chấp pháp đội là thể diện của Nhiếp gia, rõ ràng bị người giết không còn một mảnh, thành chủ có phải điên rồi hay không? Công kích Nhiếp gia như vậy, công nhiên vi phạm công ước, không sợ tứ đại gia tộc liên hợp buộc hắn thoái vị sao?

- Con rể, thành chủ có con rể nào, chúng ta ai bắt con rể của hắn? Cái kia còn không mau thả hắn ra.

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Cường đột nhiên ý thức được trong những lời này có một nhân vật rất trọng yếu, nói gấp.

- Thành chủ Lạc Chiến Hào tựa hồ chỉ có một con gái, gọi là Lạc Khuynh Thành, nghe nói từ nhỏ đã được đưa đến tông môn tu luyện, có con rể, sao ta chưa nghe nói qua?

Phùng Tiêu xen vào nói.

Phủ Thành chủ đột nhiên phát động công kích với Nhiếp gia, để cho Dương Ngạn, Trần Tinh, Phùng Tiêu cực kỳ khiếp sợ, mặc dù ba người đối với Nhiếp Cường biểu hiện cực kỳ trơ trẽn, nhưng tứ đại gia tộc vinh nhục tương liên, lúc này một nhà bị buộc thành như vậy, bọn hắn cũng khó có thể ngồi yên không lý đến.

- Lạc Khuynh Thành này ta cũng nghe nói, giống như tiến nhập một chỗ tên là Bách Hoa Tông tu luyện, chẳng lẽ trở về rồi?

Trần Tinh cũng như có điều suy nghĩ.

- Con rể Thành chủ bị bắt, Nhiếp gia các ngươi đến cùng đã làm ra trò gì?

Dương Ngạn cũng sửng sờ.

Hắn đối với con gái cùng con rể của thành chủ đều chưa quen thuộc, lúc này hắn quan tâm chính là Nhiếp gia dám bắt con rể của Phủ Thành chủ, không lọt vào Phủ Thành chủ trả thù mới lạ!

- Đúng, con rể thành chủ là ai? Bọn hắn có nói là ai hay không? Nhiếp gia chúng ta đến cùng là tên hỗn đản nào bắt hắn?

Nhiếp Cường cũng đột nhiên nghĩ thông suốt, sốt ruột hô.

- Hỗn đãn?

Người đến nghe được thiếu gia mắng, vẻ mặt cổ quái, bề ngoài giống như tên hỗn đản kia là ngươi a. Bất quá, lời này đánh chết hắn cũng không dám nói, đành phải nói:

- Con rể thành chủ ta cũng không biết là ai. Chỉ có điều ta nghe được bên thành chủ thả ra tin tức, hình như tên là…

- Tên gọi là gì? Chẳng lẽ cũng ở Lạc Thủy thành của chúng ta hay sao?

Nhiếp Cường thấy hắn do dự, lần nữa ép hỏi.

- Nghe nói là một tiểu chi nhánh của gia tộc chúng ta, giống như tên là…

Người đến suy nghĩ một chút, đem danh tự nói ra.

- Nhiếp Vân!

- Nhiếp Vân?

Nghe được cái tên này, liên tiếp có ba tiếng kinh hô vang lên, chén rượu trên bàn rơi đầy đất.

Con rể của Phủ Thành chủ đến cùng là người nào, bốn người không biết, nhưng cái tên Nhiếp Vân này mấy người thật sự quá quen thuộc!

Dương Ngạn, Phùng Tiêu, Nhiếp Cường, lúc này tất cả đều miệng mở thật lớn, giống như choáng váng.

- Nhiếp Vân dĩ nhiên là con rể của Phủ Thành chủ? Cái này làm sao có thể!

Nhiếp Cường cảm thấy trời đất quay cuồng, sắp điên rồi.

Sự tình hôm nay quá nhiều, để cho mình sắp sụp đổ.

- Tiểu tử này thật làm cho người chấn kinh a.

Một lát sau Dương Ngạn lắc đầu, cười khổ một tiếng.

Tuy trong nội tâm như trước khó mà tin được, nhưng mình đối với Nhiếp Vân là tuyệt đối bội phục, tựa hồ trên người hắn phát sinh chuyện gì, đều rất bình thường!

- Nguyên lai là hắn, tại sao các ngươi muốn bắt hắn? Ai, cho dù không có Phủ Thành chủ, các ngươi sợ rằng cũng phải xui xẻo!

Phùng Tiêu lắc đầu.

Nhớ tới lúc trước thiếu niên ghi chép lại động tác của Nhiếp Liễu cùng quản gia, trong nội tâm Phùng Tiêu liền run rẩy, Nhiếp Vân kia ngay cả loại thủ đoạn này cũng có, há là loại người như ngươi có thể đối phó sao? Tìm hắn phiền toái, ngươi cái này không phải tự mình muốn chết sao?

- Hắn là con rể của Phủ Thành chủ? Vậy phụ thân trực tiếp giao hắn ra không được sao, vì cái gì Ám Ảnh hộ vệ đội, Chấp pháp đội còn có thể toàn quân bị diệt.

Nhiếp Cường không hổ gọi là “cường”, quả nhiên là nhân vật cấp bậc Tiểu Cường, chỉ chốc lát liền từ trong luân phiên đả kích tỉnh táo lại, hỏi ra mấu chốt của sự tình.

------oOo------

Chương 61: Lần thứ nhất Niết Bàn đến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tứ đại gia tộc liên hợp Phủ Thành chủ căn bản không phải đối thủ, nhưng một gia tộc mình, Phủ Thành chủ muốn lật úp, cũng không phải việc khó gì! Phụ thân của mình lại không phải người ngu, chứng kiến Phủ Thành chủ đột nhiên đòi người, liền đưa Nhiếp Vân ra ngoài là xong, tại sao phải cùng Phủ Thành chủ cứng rắn, làm cho Ám Ảnh hộ vệ đội, Chấp pháp đội toàn quân bị diệt?

- Không phải tộc trưởng không giao, mà là người của chúng ta căn bản không có bắt hắn, Nhiếp Lãng trưởng lão, Nhiếp Khiêm đội phó toàn bộ tử vong không nói, người của chi nhánh bọn hắn lại như đột nhiên biến mất, tìm khắp toàn bộ Lạc Thủy thành cũng không tìm được!

Người đến vẻ mặt cầu xin.

- Nhiếp Thiên chi nhánh biến mất, Phủ Thành chủ bão nổi, đến cùng xảy ra chuyện gì?

Tất cả mọi người mộng rồi.

- Phùng huynh, Dương huynh, Trần huynh!

Một lát sau, Nhiếp Cường nghĩ tới điều gì, vội vàng đứng dậy cúi đầu với ba người.

Lúc này hắn không còn hung hăng càn quấy như vừa rồi, ngay cả danh tự cũng không dám hô, trực tiếp xưng “huynh” rồi.

- Chuyện gì, nói đi!

Chứng kiến thằng này trở mặt so với lật sách còn nhanh, ba người Phùng Tiêu nhướng mày, bất quá đều là người thừa kế thứ nhất của gia tộc, địa vị giống nhau, cũng không nên nói cái gì.

- Chuyện vừa rồi ba vị huynh trưởng chắc hẳn cũng nghe được, Phủ Thành chủ quả thực khinh người quá đáng, Nhiếp gia chúng ta bắt bại hoại của chi nhánh mình thì đã làm sao? Cần Phủ Thành chủ xuất đầu sao? Ta hi vọng ba vị huynh trưởng có thể nể tình tứ đại gia tộc đồng khí liên chi, cùng nhau xuất kích giáo huấn Phủ Thành chủ thoáng một phát, nếu không, thật muốn để cho hắn tiếp tục nữa, tứ đại gia tộc chúng ta còn có tôn nghiêm gì dừng chân ở Lạc Thủy thành?

Nhiếp Cường nói ra mục đích của mình.

- Ngươi mới vừa nói cái gì? Chi nhánh bại hoại? Ngươi nói ai là bại hoại?

Nhiếp Cường vì cổ động ba người khác liên hợp đối kháng Phủ Thành chủ, cố ý nói Nhiếp Thiên chi nhánh không đáng một đồng, nhưng lời này nghe vào trong tai Dương Ngạn, lại là chuyện khác rồi!

Nhiếp Vân là huynh đệ của hắn, sao cho phép người khác nhục mạ như vậy.

- Ta nói là Nhiếp Thiên chi nhánh của gia tộc chúng ta, còn có Nhiếp Vân kia, mang đến cho gia tộc đại tai họa như vậy, quả thực là bại hoại!

Nhiếp Cường còn không biết Dương Ngạn vì sao hỏi hắn, nổi giận đùng đùng nói.

- Ngươi dám nói Nhiếp Vân, ân nhân của ta là bại hoại? Hừ, muốn chết!

Dương Ngạn còn chưa kịp tức giận, Phùng Tiêu liền không nhịn được, nổi giận gầm lên một tiếng, một cái tát hung hăng rút tới!

BA~!

Hai người cách rất gần, Phùng Tiêu lại là Xuất Thể cảnh đỉnh phong, thực lực bản thân cao hơn Nhiếp Cường hai cấp, hắn còn

không kịp phản ứng, đã bị rút trúng khuôn mặt, bổ nhào té ngã trên đất!

- Phùng Tiêu, ngươi có ý gì?

Không nghĩ tới Phùng Tiêu lại đột nhiên ra tay, Nhiếp Cường tức giận đến oa oa gọi bậy, hét lớn một tiếng muốn đứng lên, bất quá còn không có đứng dậy đã cảm thấy một cái chân to từ phía trên rơi xuống, hung hăng đạp lên mặt mình.

- Có ý tứ gì? Mắng Nhiếp Vân là mắng Dương Ngạn ta, không giáo huấn ngươi một chầu, khó ra mối hận trong lòng!

Dương Ngạn sao có thể cho hắn đứng lên, hai chân liên tiếp đạp xuống.

- Đúng vậy, mắng Nhiếp Vân là mắng ta, hảo hảo hưởng thụ a!

Phùng Tiêu sợ rơi xuống phía sau, cũng liên tiếp đạp qua.

- Các ngươi đạp ta là vì ta mắng Nhiếp Vân, còn Trần Tinh, ngươi đá ta làm gì?

Một lát sau, Nhiếp Cường nằm trên mặt đất chịu không được rồi, nhịn không được lên tiếng rống to.

Hai người Phùng Tiêu, Dương Ngạn đánh mình, đều thuyết minh nguyên nhân, bởi vì Nhiếp Vân mới đánh hắn, tiểu tử Trần Tinh này cũng lao đến, chân không lưu tình chút nào?

- Ta… Ta thấy bọn hắn đá đã ghiền nên đá, dù sao nhìn ngươi cũng không vừa mắt!

Trần Tinh lẽ thẳng khí hùng nói, lần nữa hung hăng đạp qua.

Vừa rồi tiểu tử này trang bức không cực hạn, đã sớm chọc giận ba người, hiện tại có cơ hội, không động thủ hả giận, đó mới là kẻ đần!

- …

Nhiếp Cường.

- …

Phùng Tiêu, Dương Ngạn.

Khả năng Nhiếp Vân cũng không thể tưởng được, mình trong lúc vô tình trợ giúp Phùng Tiêu, Dương Ngạn, vào lúc này lại thay mình hung hăng ra ngụm ác khí!

...

Mang phụ thân ngồi ở trên lưng tiểu Hổ, hai người Nhiếp Vân một đường lao tới Nhiếp gia.

- Mẫu thân là lúc nào bị bắt?

Nhiếp Vân hỏi.

- Ta không biết! Ta là ước chừng 10 phút trước, đang ở trong phòng tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết, liền bị Nhiếp Lãng tự mình ra tay bắt lấy!

Nhiếp Khiếu Thiên suy nghĩ một chút nói:

- Ta nghĩ thời gian các nàng bị bắt có lẽ cũng không kém nhiều!

- Không kém nhiều? Vậy là tốt rồi, hiện tại mẫu thân có lẽ còn không có bị đưa đến Nhiếp gia, chỉ cần chúng ta ở nửa đường cứu các nàng ra, liền không cần đi Nhiếp gia rồi!

Nghe được mẫu thân bị bắt thời gian không dài, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra.

Thực lực của mình bây giờ còn chưa đủ để xông vào Nhiếp gia cứu người, vừa rồi sở dĩ mang theo phụ thân xông lại, là cảm thấy các nàng có lẽ còn chưa đi xa, bằng vào tốc độ của tiểu Hổ, có lẽ còn có thể đuổi kịp!

- Nhanh chút ít!

Suy nghĩ cẩn thận những chuyện này, Nhiếp Vân lại để cho tốc độ của tiểu Hổ nhanh hơn.

Nhiếp Thiên chi nhánh ở biên giới Lạc Thủy thành, còn Nhiếp gia phủ đệ lại ở trung tâm thành thị, khoảng cách cả hai bằng vào xe ngựa mà nói, ít nhất cần một canh giờ, hai người ngồi ở trên Hổ Đầu thú, bất chấp kinh thế hãi tục, rất nhanh đi về phía trước!

- Cái kia là xe ngựa của Nhiếp gia Ám Ảnh hộ vệ đội, mẫu thân có lẽ ở trong!

Đi ước chừng nửa giờ, đột nhiên Nhiếp Vân chứng kiến một xe ngựa rất nhanh đi về phía trước.

Trên xe ngựa này thêu tiêu chí của Nhiếp gia, thân xe ngồi hai người, tất cả đều bận hắc y, đúng là đội viên của Ám Ảnh hộ vệ đội.

- Hừ, mỗi lần áp giải phạm nhân đều là hai người chúng ta, chỗ tốt đều để cho người khác chiếm được, thật sự là đáng giận!

Hắc y nhân bên trái vẻ mặt tức giận quất roi ngựa, thúc dục xe ngựa không ngừng đi về phía trước.

- Ai bảo chúng ta không có chỗ dựa? Loại chuyện tốt xét nhà này là không tới phiên chúng ta đấy!

Hắc y nhân khác cũng lắc đầu.

- Ai, được rồi, nghe nói Nhiếp Thiên chi nhánh này một nghèo hai trắng, cũng chưa chắc có thể lấy được thứ tốt!

Hắc y nhân thứ nhất tự an ủi mình một câu.

Mỗi lần Ám Ảnh hộ vệ đội chấp hành nhiệm vụ, xét nhà, diệt tộc, đều có thể đạt được không ít tiền đen, phụ trách áp giải phạm nhân theo quy tắc là cái gì cũng không có, tự nhiên trong nội tâm khó chịu.

------oOo------

Chương 62: Bế quan (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ai nói không có tiền? Ta nghe nói tiểu tử Nhiếp Vân kia ở Chấp pháp đội làm vài vạn lượng bạc, một khi Nhiếp Khiêm đội phó giết hắn, khẳng định người gặp có phần, ah, chúng ta không có cái gì!

Hắc y nhân mặt mũi tràn đầy phẫn uất.

- Không cần tức giận, bọn hắn một phân tiền cũng không có!

Hai người đang cảm khái, đột nhiên nghe được sau lưng có một thanh âm nhàn nhạt phiêu qua.

- Một phân tiền cũng không có, làm sao ngươi biết?

Nghe nói như thế, Hắc y nhân thuận miệng ứng một câu, lập tức biến sắc, quay người, chỉ bất quá thân thể của bọn hắn còn không có triệt để xoay qua chỗ khác, đã cảm thấy cổ buông lỏng, hai móng vuốt lăng không chộp tới, đầu lâu của hai người bị chấn bay ra ngoài!

Tiểu Hổ một chiêu giết chết hai đội viên của Ám Ảnh hộ vệ đội, Nhiếp Vân liền thả người tiến vào thùng xe.

- Vân nhi?

Vừa mới tiến vài liền chứng kiến mẫu thân vẻ mặt uể oải nằm ở trong đó, phía sau là tỷ tỷ Tiểu Phượng cùng đệ đệ Nhiếp Đồng.

- Mẹ, các ngươi không sao chứ?

Nhiếp Vân hỏi một câu.

- Chúng ta không có việc gì, ngươi cũng bị bắt tới sao?

Vẻ mặt mẫu thân Nhiếp Linh nghi ngờ hỏi.

- Ha ha, không có việc gì là tốt rồi, chúng ta trước tìm một chỗ nghỉ ngơi, đến cùng chuyện gì xảy ra ngài hỏi phụ thân a!

Thấy ba người không có việc gì, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, cũng không giải thích, nghiêng người lần nữa từ thùng xe nhảy ra ngoài, mang lấy xe ngựa chạy vội ra ngoài thành.

Mình đánh chết một trưởng lão, hơn mười đội viên Ám Ảnh hộ vệ đội, đã cùng Nhiếp gia hạch tâm có mâu thuẫn không thể điều hòa, tin tức này một khi truyền trở về, đối phương nhất định sẽ phái ra lực lượng mạnh nhất đến đây vây quét!

Hiện tại không có thực lực ngăn cản không nói, trọng yếu nhất là, mình đã cảm giác được Cửu Chuyển Niết Bàn Công lần thứ nhất tích lũy đạt đến cực hạn, nếu như không cố ý áp chế, tùy thời đều có thể Niết Bàn!

Mỗi một lần Cửu Chuyển Niết Bàn Công Niết Bàn đều kinh nghiệm lột xác cực kỳ thống khổ, hơi không cẩn thận sẽ chết, dù Nhiếp Vân là người của hai thế giới cũng lòng còn sợ hãi.

Trước kia thời điểm thu phục tiểu Hổ, liền không sai biệt lắm sắp đạt tới Chân Khí cảnh đỉnh phong, về đến gia tộc liên tục vượt cấp chém giết, lực lượng cả người tụ tập đến đỉnh phong, lúc này trùng kích mà nói, xác xuất thành công lớn nhất!

Cửu Chuyển Niết Bàn Công, lần thứ nhất Niết Bàn gian khổ nhất, không thể bị người quấy rầy, vạn nhất về tới chi nhánh, Nhiếp gia lại phái người tới vây quét thì phiền toái, cho nên tạm thời trước tránh né thoáng một phát cho thỏa đáng!

Cho nên, lúc này Nhiếp Vân không có tâm tình đi tìm Nhiếp gia phiền toái, xe ngựa chạy vội ra ngoài thành.

Rất nhanh xe ngựa liền đi tới một sơn cốc yên tĩnh, đây là lúc kiếp trước chạy nạn phát hiện, chẳng những ẩn nấp, hoa quả trong cốc còn có thể tự cấp tự túc, tựa như một thế ngoại đào nguyên.

Nhiếp Vân tùy ý an bài phụ thân thoáng một phát, liền ở phụ cận

tìm sơn động, chui vào, bắt đầu tiến hành Cửu Chuyển Niết Bàn Công lần thứ nhất Niết Bàn!

- Cửu Chuyển Niết Bàn công, nội tức cửu chuyển!

Tĩnh hạ tâm lai, Nhiếp Vân đưa chân khí hùng hậu vào trong Khí Hải, do bảy đại đan điền theo quỹ tích đặc thù điên cuồng vận chuyển!

Cửu Chuyển Niết Bàn công cực kỳ quái dị, bình thường vận chuyển cũng có thể gia tăng tu vi, nhưng một khi tu vi này tích lũy đến tình trạng có thể lột xác, liền không hề có chút tiến bộ, lúc này nhất định phải trùng kích Niết Bàn!

Cho dù Niết Bàn rất nguy hiểm, nhưng thành công, lại giống như dục hỏa trùng sinh, vô luận thân thể hay lực lượng, đều có bay vọt về chất, để cho người thực lực đại tiến!

Thật giống như hiện tại Nhiếp Vân, nếu như từng bước tu luyện mà nói, từ Chân Khí cảnh đỉnh phong đột phá tối đa đạt tới Xuất Thể cảnh sơ kỳ, mà Niết Bàn bất đồng, một khi thành công, ít nhất có thể đạt tới Xuất Thể cảnh đỉnh phong, thậm chí Thành Cương cảnh sơ kỳ!

Thoáng một phát trọn vẹn nhảy lên một cấp bậc, thực lực gấp bội, đây mới là nguyên nhân tu luyện Cửu Chuyển Niết Bàn công nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, lại để cho Nhiếp Vân không chút do dự lựa chọn!

- Khí tức lưu chuyển, Niết Bàn!

Nương theo một tiếng hô thấp giọng, cả người Nhiếp Vân giống như lão tăng nhập định, lập tức tiến vào trạng thái Niết Bàn.

...

- Vân nhi không ăn không uống, sẽ không có chuyện gì chứ!

Nhiếp Linh nhìn sơn động Nhiếp Vân bế quan, vẻ mặt sốt ruột.

Từ khi nhi tử bế quan, nàng làm mẹ liền mỗi ngày hái hoa quả, thậm chí bắt chút ít dã thú nướng chín để ở bên ngoài, nhưng ngày đầu tiên không ra, đồ ăn cũng còn nguyên cầm trở về!

Một ngày không ăn thì cũng thôi, Nhiếp Linh sẽ không quá vội, nhưng ba ngày như trước không ăn, người cũng không đi ra!

Ngày thứ tư, ngày thứ năm…

Cho tới hôm nay đã là ngày thứ mười rồi!

Nếu như không phải Hổ Đầu thú dốc sức liều mạng canh giữ ở cửa động, cũng lúc trước nhi tử từng có bàn giao, chỉ sợ mình sớm đã không nhịn được xông vào rồi!

Khí Hải Cửu Trọng Thiên thực lực có mạnh hơn nữa, dù đạt tới cửu trọng Chí Tôn, cũng không cách nào Tích Cốc, mười ngày không ăn không uống, đến cùng chuyện gì xảy ra?

- Hổ Đầu thú này là yêu thú khế ước của Vân nhi, nếu có vấn đề nhất định sẽ là cái thứ nhất xông vào, yên tâm đi!

Nhiếp Khiếu Thiên đứng ở bên người Nhiếp Linh, mặc dù ngoài miệng nói không cần lo lắng, nhưng không ngừng chà xát tay, lại bán rẻ hắn rồi.

Bất quá, lúc này hắn không còn bộ dáng uể oải trước kia, hai mắt sáng ngời hữu thần, cử chỉ tầm đó, lực lượng mười phần, vừa xem liền biết là biểu hiện của Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất đại thành!

- Cũng phải, Khiếu Thiên ngươi có phát hiện hay không, từ sau khi lần kia Vân nhi tỉnh lại, cùng trước đó hoàn toàn không giống, cả người tự tin không ít, bí mật trên người tựa hồ cũng nhiều!

Nhớ tới đủ loại thần kỳ của nhi tử, trong lòng Nhiếp Linh sốt ruột giảm bớt không ít, cảm thán một tiếng.

- Cái này khả năng cùng sư phụ hắn có quan hệ, rất nhiều cường giả thích che dấu tính danh, mặc dù nhận đồ đệ, cũng không muốn

đồ đệ nói ra hắn là ai, Vân nhi không muốn nói, chúng ta tốt nhất không nên hỏi, để tránh hắn khó xử!

Nghe được thê tử nói, Nhiếp Khiếu Thiên nhẹ gật đầu, đột nhiên cười cười:

- Hắn có một sư phụ tốt, thực lực lại tiến bộ nhanh, tự tin cũng rất bình thường, chỉ là ta như thế nào cũng không nghĩ tới hắn vậy mà có được thuần thú đan điền, có thể thu phục chiếm được yêu sủng!

- Đúng vậy a, địa phương Vân nhi làm chúng ta giật mình thật sự nhiều lắm, xem ra danh hiệu Lạc Thủy thành đệ nhất thiên tài của ngươi, chỉ sợ phải đổi tên rồi!

------oOo------

Chương 63: Bế quan (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mẫu thân nở nụ cười một tiếng.

- Đổi tên cũng là con của ta, ha ha, chỉ cần hắn mạnh hơn ta, điểm ấy hư danh tính toán cái gì? Nói sau, hiện tại ta sớm không phải là đệ nhất thiên tài gì rồi!

Sau khi Nhiếp Khiếu Thiên luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất đại thành, trạng thái tinh thần cả người hoàn toàn bất đồng trước kia, tựa hồ lần nữa về tới tuổi hăng hái năm đó.

- Ha ha!

Nhìn thấy trạng thái tinh thần của trượng phu cải biến, Nhiếp Linh cũng hết sức cao hứng, nhẹ gật đầu, đang muốn tiếp tục nói chuyện, đột nhiên nghe được bên tai truyền đến một hồi nổ vang.

Ầm ầm!

Dưới chân rung động lắc lư, một cổ khí tức đặc thù mạnh mẽ từ địa

phương Nhiếp Vân bế quan bắn ra, khí tức cường đại, để cho sắc mặt hai người đồng thời biến đổi.

- Đây là cái gì?

Cảm nhận được cổ khí tức này, hai người Nhiếp Khiếu Thiên cũng cảm giác giống như đứng ở trong sợ hãi tột cùng, không sinh ra được lòng phản kháng chút nào!

- Chẳng lẽ là Vân nhi tấn cấp rồi hả? Cho dù tấn cấp cũng không có khả năng có được loại thực lực này? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thời điểm Nhiếp Vân bế quan chỉ có thực lực Khí Hải đệ tứ trọng Chân Khí cảnh đỉnh phong, cho dù tiến bộ, tầng thứ năm Xuất Thể cảnh trung kỳ là chống chết rồi, nhưng cổ khí tức trước mắt này, lực lượng quay cuồng như núi, khí tức nồng đậm như nước thủy triều, cũng không phải Xuất Thể cảnh trung kỳ có thể có!

Chẳng những Xuất Thể cảnh trung kỳ không có, mặc dù Thành Cương cảnh trung kỳ cũng tuyệt sẽ không có!

- Đệ đệ?

Động tĩnh lớn như thế, Nhiếp Tiểu Phượng một mực tu luyện cũng tỉnh táo lại, từ chỗ bế quan đi ra, nhìn về phía sơn động Nhiếp Vân bế quan, trong đôi mắt đẹp mang theo vẻ khiếp sợ không hiểu.

- Nhiếp Vân ca ca…

Nhiếp Đồng cũng đi tới, hai chân hắn đã hóa đá, nhưng thời điểm đi đường lại có thể có chút uốn lượn, giống như đã có dấu hiệu giải trừ!

Lần trước trước khi Nhiếp Vân bế quan cũng truyền thụ Linh Tê Luyện Thể Quyết cho hắn, lúc này tuy hắn không có như Nhiếp Khiếu Thiên tu luyện đến tầng thứ nhất đại thành, nhưng đã hóa giải hai chân hóa đá, để cho hành động càng thêm nhanh và tiện lợi.

Linh Tê Luyện Thể Quyết thân là vô thượng công pháp của Ma tộc, giảm bớt hóa đá khẳng định không có vấn đề, chỉ có điều Nhiếp Đồng hóa đá thời gian quá dài, muốn triệt để tiêu trừ, không có mấy tháng vất vả cần cù tu luyện là căn bản không có khả năng hoàn thành!

- Khiếu Thiên thúc thúc, cổ khí tức này là đệ đệ phát ra.

Nhiếp Tiểu Phượng mặt mũi tràn đầy nghi hoặc nhìn về phía Nhiếp Khiếu Thiên.

- Ta cũng không biết, bất quá xem ra Vân nhi hẳn là muốn xuất quan.

Nhiếp Khiếu Thiên cũng không xác nhận cổ khí tức này có phải nhi tử mình phát ra không, nhưng nghĩ đến nhi tử đủ loại thần kỳ, vẫn gật đầu.

- Đệ đệ muốn xuất quan? Nhưng cổ khí tức này…

Bàn tay của Nhiếp Tiểu Phượng che đôi môi, tú mục trợn tròn, như thế nào cũng không thể tin được, đệ đệ mười ngày trước mới chỉ có Chân Khí cảnh đỉnh phong, năm ngày sau sẽ có được uy áp mạnh như thế!

Oanh!

Nàng lời còn chưa nói hết, khí tức như thủy triều đột nhiên thu lại, lập tức biến mất không thấy gì nữa, sau đó thạch động Nhiếp Vân bế quan nổ tung, vô số đá vụn tuôn ra, bụi đất bay lên bốn phía, cả sơn cốc tràn ngập ở trong bụi đất, để cho người thấy không rõ trong sơn động đến cùng xảy ra chuyện gì.

- Vân nhi…

Nhìn không tới trong sơn động đến cùng xảy ra chuyện gì, Nhiếp Khiếu Thiên cùng Nhiếp Linh liếc mắt nhìn nhau, từng người từ trong mắt đối phương thấy được vẻ lo lắng.

Bạo tạc nổ tung cường đại như thế, có phải là nhi tử tu luyện tẩu

hỏa nhập ma, xảy ra vấn đề hay không?

Nhưng chưa từng nghe nói qua tẩu hỏa nhập ma sẽ phát sinh bạo tạc nổ tung cường đại như thế ah!

Đăng đăng đăng đăng!

Ngay thời điểm bốn người mặt mũi tràn đầy sốt ruột, đột nhiên phía trước truyền đến thanh âm bước chân chạm đất nhẹ nhàng, lập tức một bóng người từ trong bụi đất tối tăm đi ra.

- Cha, mẹ!

Bóng người chứng kiến Nhiếp Khiếu Thiên cùng Nhiếp Linh mặt mũi tràn đầy sốt ruột, cười nhạt một tiếng, lộ ra hàm răng trắng noãn.

- Vân nhi, ngươi không sao chớ?

Chứng kiến bóng người này, Nhiếp Khiếu Thiên, Nhiếp Linh toàn bộ thở dài một hơi, trái tim treo lên rốt cục để xuống.

- Ha ha, ta không sao!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Không có việc gì?

Tuy nghe được nhi tử xác nhận, hai người vẫn nhịn không được nhìn sang hắn, vừa xem, trên mặt hai người nhịn không được đồng thời sinh ra vẻ cổ quái.

Lúc này cả người Nhiếp Vân bình thản không có gì lạ, từ bên ngoài nhìn vào mà nói, căn bản nhìn không ra bất luận khí tức chấn động gì, để cho người cảm giác như người bình thường không có gì khác nhau!

Chẳng lẽ bế quan một lần, thực lực của Vân nhi chẳng những không có tăng cường, ngược lại thấp xuống?

- Ha ha!

Tựa hồ nhìn ra cha mẹ nghi hoặc, thân thể của Nhiếp Vân khẽ động, một cổ khí tức ngập trời mạnh mẽ dâng lên, thẳng kích mây xanh!

- Khí Hải đệ lục trọng Thành Cương cảnh đỉnh phong? Cái này… Điều này sao có thể!

Cảm nhận được trên người nhi tử phát ra khí tức, Nhiếp Khiếu Thiên, Nhiếp Linh giật nảy mình!

Thời điểm nhi tử bế quan mới chỉ là đệ tứ trọng Chân Khí cảnh đỉnh phong, xuất quan là đệ lục trọng Thành Cương cảnh đỉnh phong rồi, mười ngày liên tục nhảy hai đại cấp bậc, trên thế giới tại sao có thể có tốc độ tấn cấp quỷ dị như vậy?

- Cái này cùng công pháp ta tu luyện có quan hệ, kỳ thật có thể đạt tới loại thực lực này cũng là tích lũy rất lâu, hậu tích bạc phát mà thôi!

Chứng kiến cha mẹ kinh ngạc thành như vậy, Nhiếp Vân không thể giải thích cặn kẽ, thuận miệng nói một câu.

Tuy tốc độ của Cửu Chuyển Niết Bàn Công tiến bộ cực nhanh, nhưng Nhiếp Vân không có ý định để cho cha mẹ tu luyện, ngược lại không phải mình không bỏ được, mà là Niết Bàn tu luyện mỗi lần đều vô cùng nguy hiểm, mình là người của hai thế giới, đối với năng lực khống chế tu luyện mạnh, là cực kỳ cẩn thận, cha mẹ đi luyện, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, mình chẳng phải mỗi ngày tự trách sao?

An toàn thứ nhất, chỉ cần thực lực của mình mạnh, tìm được đầy đủ đan dược, bảo vật cho thân nhân, thân nhân đồng dạng sẽ tấn cấp không quá chậm!

- Nguyên lai ngươi trước kia thực lực tiến bộ chậm chạp, chính là vì tích lũy, còn làm hại ta cả ngày lo lắng.

Một lát sau Nhiếp Linh mới thở dài.

Nhiếp Vân không nghĩ tới mình thuận miệng nói, vậy mà giải thích mê hoặc trước trọng sinh, không khỏi cảm thấy kinh ngạc vì sức tưởng tượng của mẫu thân!

Bất quá, nàng đã nghĩ như vậy tốt nhất, cũng bớt mình nói dối.

------oOo------

Chương 64: Thành Cương cảnh đỉnh phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phụ thân, thời điểm bế quan, ta đã luyện thành Phục Tâm Đan có thể giúp ngươi khôi phục, loại đan dược này có thể giúp ngươi chữa trị Khí Hải tổn hại, một lần nữa khôi phục thực lực trước kia!

Sợ mẫu thân hỏi lại, cổ tay Nhiếp Vân khẽ đảo, lòng bàn tay hơn ra một đan dược màu xanh biếc.

Vô Cầu Thảo, Hồi Sinh Hoa sớm đã chuẩn bị xong, Nhiếp Vân không dùng bao lâu thời gian liền luyện chế ra Phục Tâm Đan, chỉ là phụ thân tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất không có đạt đến đại thành, mình không có lấy ra dược liệu mà thôi!

- Có thể giúp ta chữa trị Khí Hải tổn hại?

Nhiếp Khiếu Thiên không giống mẫu thân dễ lừa gạt như vậy, đang muốn cẩn thận hỏi thoáng một phát, nghe nói như thế, con mắt lập tức trợn tròn, sắp sửa hỏi toàn bộ ném đến tận sau đầu.

Khí Hải tổn hại không cách nào tu luyện vẫn là đau xót lớn nhất của hắn nhiều năm, tuy trước kia nhi tử đã từng nói qua có thể giúp mình khôi phục, nhưng đến trước mắt, vẫn còn có chút không thể tin được.

- Ân, nhanh ăn vào a!

Nhiếp Vân gật gật đầu, đặt Phục Tâm Đan ở trong lòng bàn tay phụ

thân.

- Ân!

Toàn thân Nhiếp Khiếu Thiên run nhè nhẹ, tiện tay cầm Phục Tâm Đan, há miệng nuốt xuống.

- Bá phụ, ta thủ hộ cho các ngươi!

Nhiếp Đồng chứng kiến Nhiếp Khiếu Thiên nuốt vào đan dược, trực tiếp khoanh chân ngồi dưới đất, tiến vào trạng thái tu luyện, hô một tiếng, trường kiếm trong tay giơ lên, cảnh giác nhìn bốn phía, cả người như một cây lao thẳng tắp, tựa hồ bất luận kẻ nào muốn thương tổn Nhiếp Khiếu Thiên, đều phải vượt qua thân thể của hắn!

- Nhiếp Đồng…

Chứng kiến trạng thái của Nhiếp Đồng như thế, trí nhớ của Nhiếp Vân lần nữa về tới kiếp trước, kiếp trước, đệ đệ chính là đứng ở trước mặt mình như vậy, bảo hộ mình bị thương, người bị 137 vết thương, sống lưng như trước thẳng tắp!

- Ta nhất định phải để đệ đệ thành một cao thủ, một cao thủ tung hoành Nhân tộc Yêu tộc!

Nhớ tới ân tình kiếp trước, trong nội tâm Nhiếp Vân âm thầm thề.

Người có thể không sống, nhưng còn sống nhất định phải làm sự tình mình coi trọng, phải có mục tiêu phấn đấu, kiếp trước không hiểu phụ thân, đến khi hắn chết mình cũng không có lại hô một tiếng:

- Phụ thân!

Kiếp này đã thực hiện, mà đệ đệ, kiếp trước vì mình bị 137 vết thương, dù dùng một đời cũng không thể hoàn lại!

Huynh đệ, đây mới là huyết mạch tương liên, cốt nhục thân cận!

Nhiếp Đồng không biết ngay trong nháy mắt này, quỹ tích nhân sinh của hắn, đã ở dưới ca ca quyết định xảy ra cải biến, lúc này tay phải nắm chặt chuôi kiếm, ánh mắt kiên định giống như bất cứ chuyện gì cũng không thể để cho hắn dao động!

- Nhiếp Đồng, đây là một bộ kiếm pháp, ngươi không cách nào tu luyện Khí Hải, thời điểm tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết nhàn hạ có thể luyện thoáng một phát, đối với thực lực của ngươi tấn chức sẽ có trợ giúp!

Đột nhiên, trong đầu Nhiếp Vân nhớ tới một bộ Ma tộc kiếm pháp.

Bộ kiếm pháp kia lúc trước là lấy được chung với Linh Tê Luyện Thể Quyết, bởi vì không phải chiêu số của Khí Hải tu luyện giả sử dụng, lúc ấy chỉ tùy tiện nhìn một lần, liền không đi tu luyện, hiện tại ngẫm lại rất thích hợp đệ đệ!

Đệ đệ chẳng những hai chân hóa đá, Khí Hải cũng tổn hại, nếu như có thể luyện thành bộ kiếm pháp kia, nhất định sẽ thực lực đại tiến!

- Kiếm pháp? Đa tạ ca ca!

Thấy ca ca muốn cho mình kiếm pháp, con mắt Nhiếp Đồng hưng phấn, nắm đấm nho nhỏ chậm rãi xiết chặt.

Giảng giải kiếm pháp kỹ càng một lần, Nhiếp Vân không đi quản đệ đệ, quay đầu nhìn về phía phụ thân.

Lúc này dược hiệu Phục Tâm Đan đã triệt để kích phát, toàn thân phụ thân đỏ bừng, run rẩy, tựa hồ thừa nhận thống khổ cực lớn nào đó.

Chữa trị Khí Hải tổn hại thật giống như nối xương vậy, không có đau nhức rét thấu xương, nào có tân sinh! Bởi vậy, tuy Nhiếp Vân chứng kiến phụ thân thống khổ, nhưng không có ý tứ hỗ trợ chút nào.

- Mẹ, lần trước ngài hái được ngàn năm Bồng Hinh Tuyết Liên ở đâu?

Nhiếp Vân nhớ ra cái gì đó, đột nhiên hỏi.

- Bồng Hinh Tuyết Liên này quá mức trân quý, ngày đó chứng kiến Ám Ảnh hộ vệ đội tới, ta biết ngay nhất định là có chuyện phát sinh, liền lặng lẽ cất cây dược liệu này ở trên người, ở đây!

Nói xong mẫu thân từ trong lòng lấy ra một hộp ngọc.

- Ở trên người của ngài liền tốt, ta vốn còn ý định trở về lấy.

Chứng kiến Bồng Hinh Tuyết Liên ở trên người mẫu thân, Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, tiện tay tiếp nhận mở ra, tay phải run lên, một cổ đan hỏa cực nóng liền từ lòng bàn tay bốc cháy lên.

- Nhiếp Vân, đây là cái gì?

Nhiếp Vân vừa đặt Bồng Hinh Tuyết Liên ở trên đan hỏa thiêu đốt, chợt nghe tỷ tỷ Nhiếp Tiểu Phượng hô hấp dồn dập, trên mặt bởi vì kích động mà bay lên đỏ ửng nồng đậm.

- Đây là đan hỏa, làm sao vậy?

Chứng kiến tỷ tỷ kỳ quái như thế, Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

Luyện Đan Sư là một loại chức nghiệp cao cấp, phải có đan hỏa đan điền mới được, loại thành thị nhỏ như Lạc Thủy thành, một Luyện Đan Sư cũng không có, Nhiếp Tiểu Phượng chưa thấy qua đan hỏa cũng rất bình thường.

- Đan hỏa? Là cái này sao?

Nhiếp Tiểu Phượng nói một tiếng, bàn tay đột nhiên lật lên, trong khoảnh khắc một cổ hỏa diễm hừng hực tự lòng bàn tay nàng phun ra, tựa hồ so với đan hỏa của Nhiếp Vân càng thêm sáng chói, càng thêm chói mắt.

- Hồng Diễm đan hỏa? Tỷ tỷ ngươi rõ ràng có thể phát ra Hồng Diễm đan hỏa?

Chứng kiến lòng bàn tay của tỷ tỷ đột nhiên toát ra hỏa diễm, Nhiếp

Vân lại càng hoảng sợ.

Hồng Diễm đan hỏa là hỏa diễm trân quý nhất trong đan hỏa, mặc dù ngàn năm dược liệu cũng có thể 100% chiết xuất, người có được loại đan hỏa này, không có chỗ nào mà không phải là kỳ tài luyện đan, trở thành Luyện Đan Tông sư chỉ là vấn đề thời gian!

Thời điểm kiếp trước, Nhiếp Vân cũng chỉ bái kiến hai người có được loại đan hỏa này, một người là sư phụ của mình, cái khác là mình!

Không nghĩ tới tỷ tỷ rõ ràng cũng là loại đan hỏa này!

Có thể phát ra loại đan hỏa này, kiếp trước mình như thế nào không có một chút ấn tượng?

Nghĩ đến kiếp trước, Nhiếp Vân lắc đầu, kiếp trước tỷ tỷ, hiện tại chỉ sợ đã sớm tự vận rồi, mình đương nhiên sẽ không biết, kỳ thật nàng là kỳ tài luyện đan tuyệt đỉnh!

- Tỷ tỷ, về sau ta sẽ dạy ngươi luyện đan, đưa ngươi đến chỗ Luyện Đan Sư lợi hại nhất học tập!

Thở ra một hơi, cưỡng chế khiếp sợ trong lòng, Nhiếp Vân nói.

------oOo------

Chương 65: Tứ đại gia tộc hội nghị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Loại thiên phú này của tỷ tỷ về sau ở trên luyện đan khẳng định tiền đồ vô lượng, mình không có nhiều thời gian đi dạy như vậy, hơn nữa luyện đan cần vô số thí nghiệm mới có thể khống chế hỏa hầu, chỉ có đưa nàng đến địa phương chuyên môn tu tập luyện đan, mới có thể để cho nàng tiến bộ cực lớn, cuối cùng nhất trở thành một đời Luyện Đan Tông sư!

Cùng tỷ tỷ nói xong, Nhiếp Vân liền không nói thêm gì nữa, chuyên

tâm tinh luyện Bồng Hinh Tuyết Liên, qua không biết bao lâu, hắn gào thét một tiếng, lòng bàn tay luân phiên run run, lại ném vào vài chục loại dược liệu, vỗ một cái, một viên đan dược tròn vo xuất hiện ở trước mắt.

Đan dược này bất đồng Phục Tâm Đan, toàn thân đỏ tươi, tản ra một cổ khí tức sinh mệnh nồng đậm, để cho người nghe thấy liền cảm thấy tinh thần tăng gấp đôi.

- Phụ thân, ăn đan dược này đi!

Thời điểm đan dược thành, Nhiếp Vân cũng phát hiện phụ thân mở mắt, cười nhạt một tiếng, tiện tay ném dược hoàn vào trong miệng của hắn.

Vù vù!

Đan dược này vừa vào tức tan, Nhiếp Khiếu Thiên chỉ cảm thấy Khí Hải vừa mới tu bổ lực lượng liên tiếp kéo lên, không đến mười cái hô hấp liền triệt để khôi phục thực lực mạnh nhất kiếp trước! Hơn nữa loại xu thế này, cũng không ở sau khi khôi phục đình chỉ, ngược lại tiếp tục gia tăng!

Ầm ầm!

Nhiếp Khiếu Thiên đã cảm thấy đan điền Khí Hải rung động lắc lư, cả người đột nhiên đứng dậy, miệng thở ra một hơi, giống như mũi tên kéo dài.

- Ha ha, không nghĩ tới ta chẳng những khôi phục thực lực, còn đột phá một bước, Khí Tông, Khí Hải bát trọng Khí Tông cảnh, không nghĩ tới Nhiếp Khiếu Thiên ta lại có thể đạt tới loại cảnh giới này!

Phun ra một hơi, Nhiếp Khiếu Thiên nhịn không được thét dài, nước mắt từ trên khuôn mặt cuồn cuộn mà xuống.

Loại cảm giác Khí Hải tràn đầy này, mười mấy năm qua đều chỉ có trong mộng mới cảm nhận được, lúc thanh tỉnh phát hiện chỉ là công dã tràng, không nghĩ tới kiếp này rõ ràng còn có cơ hội mộng tưởng trở thành sự thật!

Là nhi tử!

Là hảo nhi tử của mình!

Nếu như không phải nhi tử, đừng nói khôi phục thực lực lại thêm đột phá, đạt tới cảnh giới mà Lạc Thủy thành mấy trăm năm qua không có người đạt tới, chỉ sợ mình bây giờ, như trước mơ mơ màng màng, làm bạn với rượu sống qua ngày!

Nhi tử, cám ơn ngươi!

Nhi tử, có tử như ngươi, cho dù Nhiếp Khiếu Thiên ta hiện tại chết rồi, cũng đáng!

Cảm nhận được trong người tràn đầy chân khí bành trướng, Nhiếp Khiếu Thiên nhìn về phía thiếu niên trước mắt, trong mắt tràn đầy hiền lành cùng kiêu ngạo!

- Khiếu Thiên, ngươi khôi phục?

Mẫu thân cảm nhận được trên người trượng phu phát ra khí tức, vành mắt cũng thoáng một phát đỏ lên.

Những năm này trượng phu “cam chịu”, nàng một người bằng vào bả vai đơn bạc khởi động toàn bộ chi nhánh, hiện tại rốt cục có thể buông lỏng một hơi rồi.

- Phải, ta khôi phục, Linh nhi, những năm này…

Nhiếp Khiếu Thiên run run, nói không ra lời, cả buổi nước mắt mới lăn xuống:

- Làm khổ ngươi rồi!

Làm khổ ngươi rồi, bốn chữ vô cùng đơn giản, lại để cho mẫu thân Nhiếp Linh lã chã rơi lệ!

....

- Hạo Thiên tộc trưởng, nếu như hôm nay ngươi muốn chúng ta liên hợp chế tài Phủ Thành chủ, vậy thì quên đi, thành chủ muốn cứu con rể của mình, cùng gia tộc các ngươi là thù riêng, chúng ta không muốn chen vào, nói sau cũng không muốn tranh vào vũng nước đục này!

Trong đại điện nghị sự của Nhiếp gia, một trung niên nhân gõ nhẹ lấy cái bàn, nhàn nhạt nói.

Trong phòng, bốn trung niên nhân ngồi đối diện, phía sau bọn họ từng người đứng một thanh niên, phân biệt là người thừa kế thứ nhất của tứ đại gia tộc, Nhiếp Cường, Phùng Tiêu, Trần Tinh, Dương Ngạn!

Có thể làm cho người thừa kế thứ nhất đứng ở phía sau, mình ngồi xuống, bốn trung niên nhân này dĩ nhiên là bốn tộc trưởng của đại gia tộc, Nhiếp Hạo Thiên, Phùng Thiên Hành, Trần Đồng Sinh, Dương Thiết Thành!

Nói chuyện đúng là Trần gia tộc trưởng Trần Đồng Sinh!

Lúc này tổn thương trên mặt Nhiếp Cường cũng tốt không sai biệt lắm, bất quá ra tay chính là thiếu gia của gia tộc khác, hiện tại cầu người ta, mình cũng không dám nói gì, bị đánh cũng như đánh không.

- Dương gia chúng ta vừa mới xác lập người thừa kế thứ nhất, khó tránh khỏi rung chuyển khá nhiều, ta xem chuyện này sau đó lại nói a!

Dương Thiết Thành mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, tựa hồ chuyện gì cũng không quan tâm, thuận miệng nói.

- Ta cùng Đồng Sinh, Thiết Thành quan điểm đồng dạng, Phùng gia chúng ta căn cơ nông cạn, chịu không được giày vò, Hạo Thiên tộc trưởng, bất kể nói thế nào, Phủ Thành chủ cũng là Quý tộc chính thống do hoàng thất Thần Phong đế quốc cắt cử, ta nhìn ngươi vẫn là ngoan ngoãn giao con rể của người ta ra, ngươi lại không có con gái, giày vò một vãn bối làm gì!

Phùng Thiên Hành cũng bất âm bất dương nói.

Nói đùa gì vậy, ngươi đắc tội Phủ Thành chủ, bị người đánh, để cho chúng ta thay ngươi xuất đầu, chưa tỉnh ngủ a!

- Tứ đại gia tộc chúng ta đồng khí liên chi, nói như vậy cũng có chút xa lạ a!

Nghe được ba người khác nói, Nhiếp Hạo Thiên tức giận đến toàn thân run rẩy, lại không tiện phát tác.

Phủ Thành chủ đột nhiên không hề dấu hiệu phát động, Nhiếp gia chẳng những Chấp pháp đội, Ám Ảnh hộ vệ đội toàn quân bị diệt, nhiều chỗ sản nghiệp cũng bị đả kích trí mệnh, hiện tại tổng tài sản của Nhiếp gia ít nhất rút lại hơn phân nửa, vốn là tứ đại gia tộc bài danh phía trên, hiện tại chỉ có thể kế cuối, biến gia tộc thành như vậy, hắn làm tộc trưởng có thể không tức sao?

Cho nên vội vàng liên hợp tứ đại gia tộc, xem có thể liên hợp lại hay không, cho Phủ Thành chủ một chế tài nghiêm khắc, đền bù gia tộc tổn thất!

Đáng tiếc, làm hắn thất vọng chính là, lần này tam đại gia tộc khác căn bản không muốn chộn rộn chuyện này.

- Xa lạ? Tứ đại gia tộc đồng khí liên chi ngược lại không sai, nhưng các ngươi cùng Phủ Thành chủ tranh chấp lại là gia sự, chúng ta là thật bất tiện nhúng tay, ngươi cũng biết thanh quan khó đoạn việc nhà, đến lúc đó các ngươi hòa hảo rồi, những người bên ngoài như chúng ta phải như thế nào, Hạo Thiên tộc trưởng đừng nói nữa, nếu như mời ở lại ăn cơm, chúng ta không ngại quấy rầy, nói tiếp mà nói, ta có việc, liền đi trước rồi!

Phùng Thiên Hành đi đầu tỏ thái độ, không để cho mặt mũi chút nào.

- Thiên Hành tộc trưởng nói rất hay, Hạo Thiên tộc trưởng đã không có chiêu đãi gì, hai chúng ta liền đi ra ngoài uống một chầu, câu thông cảm tình a!

Dương Thiết Thành nói.

- Hai người các ngươi tính cả ta a, Hạo Thiên tộc trưởng, không có chuyện gì khác, cáo từ!

Trần Đồng Sinh cũng khoát tay.

------oOo------

Chương 66: Bí mật tấn cấp Khí Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phủ Thành chủ yên lặng hồi lâu đột nhiên phát động, lực lượng kinh người kia để cho tam đại gia tộc khác đều kiêng kị không thôi, hiện tại hắn không có tìm gia tộc của mình phiền toái, gia tộc của mình cũng lười lẫn vào, miễn cho đến lúc đó sứt đầu mẻ trán tự mình chuốc lấy cực khổ!

- Các ngươi muốn đi cũng được, nhưng nghe ta nói xong những lời này, các ngươi có biết tại sao ta lại đối phó một chi nhánh nho nhỏ của gia tộc không?

Chứng kiến sắc mặt của ba đại tộc trưởng như thế, tuy phổi của Nhiếp Hạo Thiên sắp bạo tạc nổ tung, nhưng phát tác không được, đành phải cố nén tức giận nói ra.

Không có biện pháp, hiện tại tình huống của Nhiếp gia căn bản không cách nào chống lại Phủ Thành chủ, có Phủ Thành chủ che chở, mình liền không có biện pháp tiếp tục tìm Nhiếp Thiên chi nhánh phiền toái, chỉ có thể cùng ba gia tộc khác liên thủ.

- Đây là sự tình gia tộc của các ngươi, chúng ta không có hứng thú!

- Đúng vậy, ngươi đối phó chi nhánh của gia tộc các ngươi, cùng chúng ta không quan hệ!

Ba đại tộc trưởng khác lần nữa phất tay.

Nghe được bọn hắn nói, Nhiếp Hạo Thiên hít sâu một hơi, cố nén xúc động muốn bạo tẩu, sắc mặt lúc sáng lúc tối, như làm ra một quyết định cự đại, nói:

- Ba vị tộc trưởng không nên gấp gáp cự tuyệt như vậy, nếu như ta nói chuyện này liên lụy đến như thế nào tấn cấp Khí Tông thì sao?

Một tiếng này tựa như sấm sét giữa trời quang!

Khí Tông, Khí Hải Cửu Trọng Thiên Khí Tông cảnh, tuy chỉ cao hơn Binh Giáp cảnh một bậc, lại vây khốn vô số thiên tài, để cho hắn không cách nào tiến bộ!

Đạt tới loại cấp bậc này, chẳng những thực lực tăng lên, tuổi thọ, thể chất cũng sẽ có bay vọt về chất!

Tuổi thọ của cường giả Binh Giáp cảnh không khác người bình thường, chỉ bảy tám chục tuổi, nhưng cường giả Khí Tông cảnh bất đồng, không có gì bất ngờ xảy ra, hoàn toàn có thể sống đến 140 tuổi! So với tu luyện giả bình thường tuổi thọ kéo dài gấp đôi!

Đạt tới Khí Tông cảnh có thể làm cho tuổi thọ kéo dài, cũng không phải kỳ diệu nhất, kỳ diệu nhất là, chỉ cần đạt tới loại cảnh giới này, tinh thần cả người sẽ có bay vọt về chất, câu thông Thiên Địa nguyên khí, để cho người càng phù hợp tự nhiên, phát huy ra một ít năng lực vượt qua tu luyện giả bình thường!

Ví dụ như tự nhiên chi nhãn, cảnh tượng trong mười dặm có thể tùy ý rơi vào đáy mắt, giống như ở trước mặt! Tự nhiên chi nhĩ, có thể nghe được bất kỳ thanh âm gì trong phạm vi mười dặm!

Chính bởi vì Khí Tông khó có thể đến, lại có rất nhiều năng lực đặc thù, trăm năm qua, Lạc Thủy thành không có một người đạt tới loại cảnh giới này, mà ngay cả toàn bộ Thần Phong đế quốc cũng không nhiều, phàm là xuất hiện một cái, sẽ được phong Vương, trở thành hạch tâm chính thức của đế quốc!

Đương nhiên loại phong Vương này không thể đề cao huyết thống, chỉ là vinh dự do hoàng thất đế quốc ban cho.

Có được loại vinh dự này, có thể ở Linh Dược kho của đế quốc không ràng buộc nhận lấy dược liệu, ở kho binh khí không ràng buộc nhận lấy binh khí, trong phạm vi Thần Phong đế quốc, đi đến bất kỳ địa phương nào cũng được đối đãi như khách quý, thậm chí có thể phân liệt quốc thổ, ban cho đất phong!

Tóm lại, Khí Tông cùng Binh Giáp cảnh hoàn toàn là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng, chỉ cần đạt tới Khí Tông cảnh, chẳng khác nào một bước lên trời, trở thành người trên người!

Tam đại gia tộc tộc trưởng đều là Binh Giáp cảnh đỉnh phong, trong nội tâm bao giờ cũng nghĩ biện pháp tấn cấp, nhưng Binh Giáp cùng Khí Tông lại giống như rãnh trời, căn bản không cách nào vượt qua, lúc này đột nhiên nghe được Nhiếp Hạo Thiên nói ra sự tình tấn cấp Khí Tông, con mắt tất cả đều trợn tròn, không còn trạng thái lười nhác như trước kia nữa.

- Như thế nào tấn cấp Khí Tông? Hạo Thiên tộc trưởng nói là thật?

Phùng Thiên Hành hô hấp dồn dập, là cái thứ nhất hỏi.

- Tự nhiên là thật, bằng không thì các ngươi cho rằng ta ăn no rỗi việc, vây quét thành viên chi nhánh gia tộc của mình!

Thấy thái độ của mọi người đại biến, Nhiếp Hạo Thiên xem thường nhìn thoáng qua, nói chuyện cũng không lưu tình chút nào.

- Ngươi nói là, Nhiếp Vân của Nhiếp Thiên chi nhánh biết rõ tấn cấp Khí Tông như thế nào?

Dương Thiết Thành từ trong lời nói của Nhiếp Hạo Thiên nghe ra ý tứ, vội vàng hỏi.

- Nhiếp Vân? Không phải! Là phụ thân hắn, Nhiếp Khiếu Thiên!

Nhiếp Hạo Thiên biết muốn đạt được người khác ủng hộ thì không thể che lấp, lập tức nói.

- Nhiếp Khiếu Thiên? Quán quân của Lạc Thủy tài tuấn năm đó, người có được Lạc Thủy Kim thuẫn?

- Hắn năm đó cũng không quá đáng là Binh Giáp cảnh đỉnh phong, cũng không đột phá đến Khí Tông cảnh a!

- Tin tức của ngươi có thể là thật? Chúng ta làm sao mới có thể tin tưởng ngươi?

Nghe nói Nhiếp Khiếu Thiên có phương pháp đột phá Khí Tông, tất cả mọi người đều sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Nếu như Nhiếp Khiếu Thiên thực sự có loại này thứ tốt, có lẽ sớm đã đột phá Khí Tông đi à nha, như thế nào còn có thể tẩu hỏa nhập ma biến thành phế vật?

- Ta biết các ngươi không tin, cũng không sợ nói cho các ngươi biết, trên thực tế lúc trước Nhiếp Khiếu Thiên không phải tẩu hỏa nhập ma, mà là ta hạ dược hắn, mới khiến cho Khí Hải của hắn tổn hại, thực lực đại ngã, từ thiên tài biến thành phế vật! Ngay cả cháu trai của hắn Nhiếp Đồng, cũng là ta thả rắn độc cắn đến đôi chân hóa đá, mục đích là vì buộc hắn nói ra phương pháp đột phá Khí Tông, chỉ có điều thằng này tình nguyện giả ngây giả dại cũng không muốn nói ra, nếu như không phải ngại hắn là người có Lạc Thủy Kim thuẫn, ta sớm đã bắt hắn lại khảo vấn rồi!

Vẻ mặt Nhiếp Hạo Thiên dữ tợn.

- Ngươi hạ dược để cho Khí Hải của Nhiếp Khiếu Thiên tổn hại? Thả rắn độc cắn tổn thương một hài tử ba tuổi?

Nghe được Nhiếp Hạo Thiên thừa nhận bí mật nhiều năm trước, tất cả mọi người vì người trước mắt kia nhẫn tâm mà cảm thấy tức lộn ruột.

Nhiếp Khiếu Thiên là đường huynh của hắn, được xưng Lạc Thủy thành đệ nhất nhân trăm năm qua, hi vọng lớn nhất của gia tộc, người có tiềm lực có thể dẫn gia tộc đi về hướng huy hoàng như vậy, hắn rõ ràng hạ dược? Về phần Nhiếp Đồng, nghe nói thời điểm hắn bị độc xà cắn tổn thương, hai chân hóa đá, bất quá ba tuổi, ra tay với hài tử ba tuổi, tâm ngoan thủ lạt đã đến một loại cảnh giới a!

Đương nhiên, mọi người cũng biết, hắn thừa nhận những sự tình này, cũng không phải khoe khoang, mà như đầu danh trạng, vì thu hoạch tín nhiệm của nhóm người mình!

Cũng chỉ có làm sao tấn cấp Khí Tông, mới có thể để cho một tộc trưởng điên cuồng như thế!

------oOo------

Chương 67: Lạc Khúc mộ (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng vậy, Nhiếp Thiên chi nhánh, ca ca, đệ đệ của Nhiếp Khiếu Thiên, đều là ta giết, sở dĩ ta muốn bắt con của hắn Nhiếp Vân, một là vì tiểu tử này phá hỏng nhiều lần chuyện tốt của ta, hai là định dùng hắn uy hiếp Nhiếp Khiếu Thiên, đạt được đồ vật mình muốn!

Nhiếp Hạo Thiên cắn răng nói.

- Thì ra là thế!

Sự tình Nhiếp Vân dính dáng đến Phủ Thành chủ, huyên náo lớn như vậy, rất nhiều gia chủ tự nhiên muốn hiểu rõ tiểu tử này là người ra sao, lại vì sao đắc tội Nhiếp gia!

Sự tình Nhiếp Vân không khó nghe ngóng, rất nhanh mọi người liền tinh tường chuyện hắn đánh chết Chấp pháp đội, Ám Ảnh hộ vệ đội, chẳng qua là lúc đó đều cực kỳ nghi hoặc, Nhiếp Vân này có thể bằng vào Khí Hải tứ trọng đỉnh phong đánh chết cường giả Thành Cương cảnh, tiềm lực to lớn thậm chí vượt qua Nhiếp Khiếu Thiên năm đó!

Bình thường gia tộc xuất hiện loại người tài giỏi này, đều hảo hảo đối đãi, sợ hắn phản bội gia tộc, không nghĩ tới Nhiếp Hạo Thiên lại đi một con đường riêng, càng áp chế càng lợi hại, sao hắn làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, hiện tại mới biết được, sự tình căn nguyên ở chỗ này!

Nhiếp Khiếu Thiên có được bí mật tấn cấp Khí Tông, có thể làm cho nhi tử vượt cấp khiêu chiến tự nhiên cũng không phải là việc khó gì!

Tất cả mọi người cảm thấy bừng tỉnh đại ngộ!

- Chỉ cần các ngươi giúp ta liên hợp bức bách Phủ Thành chủ, để cho hắn không quản sự tình Nhiếp Thiên chi nhánh nữa, đến lúc đó ta từ trong miệng Nhiếp Khiếu Thiên lấy được phương pháp tấn cấp Khí Tông, liền phân cho các vị! Như thế nào?

Nhiếp Hạo Thiên nói ra mục đích của mình.

- Hạo Thiên tộc trưởng thật sự là giỏi tính toán, không nói trước ngươi có thể đạt được phương pháp tấn cấp Khí Tông hay không, nếu như một khi đạt được, ngươi trực tiếp tấn cấp đến Khí Tông, cho dù không nói cho chúng ta, chúng ta cũng không có biện pháp làm gì ngươi ah! Một chút chỗ tốt cũng không có, liền để cho chúng ta đắc tội Phủ Thành chủ, ngươi tính toán cũng thật tốt!

Trần Đồng Sinh là người làm ăn, gần đây không làm mua bán lỗ vốn, nghe được Nhiếp Hạo Thiên nói, cười lạnh một tiếng.

- Đúng vậy, không lấy ra một ít chỗ tốt, liền muốn tam đại gia tộc chúng ta mạo hiểm đắc tội thành chủ, ngươi tính toán cũng quá tốt a!

Dương Thiết Thành cũng kịp phản ứng.

- Nếu như ta được phương pháp tấn cấp Khí Tông, không nói cho các vị mà nói, liền bị Yêu tộc cắn xé tra tấn đến chết!

Nhiếp Hạo Thiên thấy mọi người nghi vấn, bàn tay khẽ đảo phát lời thề.

Loại lời thề bị Yêu tộc cắn xé tra tấn là kinh khủng nhất, thậm chí vượt qua trời giáng ngũ lôi, thấy hắn rõ ràng phát ra loại lời thề này, trong nội tâm tất cả mọi người đều rùng mình.

- Lời thề ta phát xong, nếu các vị không tin tưởng ta cũng không có biện pháp, bất quá ta khuyên các ngươi tốt nhất tin tưởng, muốn tấn cấp Khí Tông, đó là cơ hội tốt nhất, một khi bỏ qua, vậy thì cứ chờ a!

Phát xong lời thề, Nhiếp Hạo Thiên hất tay lên, không nói thêm gì nữa, lẳng lặng chờ mọi người trả lời thuyết phục.

- Cái này…

Thấy Nhiếp Hạo Thiên nói ra lời này, tam đại tộc trưởng còn lại đều do dự.

Hoàn toàn chính xác, nếu như lần này thành công, thực sự được bí mật kia, nhóm người mình có lẽ thật có thể đạt thành tâm nguyện tấn cấp Khí Tông, bỏ qua cơ hội này mà nói, sẽ không biết phải chờ tới năm nào tháng nào!

- Tốt, ta đáp ứng ngươi…

Dương Thiết Thành đi đầu tỏ thái độ.

- Tộc trưởng, chuyện này không thể đáp ứng!

Hắn lời còn chưa nói hết, Dương Ngạn đứng ở phía sau liền vội vàng hô.

- Làm càn, ngươi bây giờ còn không phải tộc trưởng, ta làm cái gì, còn không cần ngươi quan tâm!

Dương Thiết Thành không nghĩ tới nhi tử sẽ ở trước mặt mọi người phản bác mình, tức giận đến hất lên tay.

- Hừ, nếu như ngươi đáp ứng, ta liền thoát ly Dương gia, cái người thừa kế thứ nhất này tìm người khác làm đi!

Hừ lạnh một tiếng, Dương Ngạn hất tay lên, quay người đi ra ngoài.

- Dương Ngạn thiếu gia, tộc trưởng nghị sự còn không có chấm dứt, còn xin dừng bước!

Dương Ngạn mới vừa đi tới trước cửa đại điện, từ chỗ hắc ám lòe ra hai bóng người chắn ở trước mặt hắn.

Hai Ám Ảnh này đều có thực lực Thành Cương cảnh sơ kỳ, vừa xem liền biết là nhân vật cấp bậc Nhiếp gia trưởng lão.

- Nhiếp Hạo Thiên, ngươi có ý gì?

Dương Ngạn bị người ngăn trở, ánh mắt lạnh như băng, mở miệng hỏi.

- Dương Ngạn Thiếu chủ đừng có gấp, Thiết Thành tộc trưởng còn không có tỏ vẻ ly khai, ngươi cứ như vậy đi, có chút quá sốt ruột đi à nha!

Nhiếp Hạo Thiên không nói chuyện, Nhiếp Cường ở phía sau hắn cười rộ lên.

Hắn một mực nhớ kỹ mình bị đối phương một búa bổ nằm sấp ngã xuống đất, nói như vậy, trong lời nói mang theo hương vị châm ngòi.

- Ai dám ngăn cản ta?

Không để ý tới hắn châm ngòi, Dương Ngạn hừ lạnh một tiếng, bàn tay cầm Liệt Diễm Phủ ở lòng bàn tay, không cần suy nghĩ, Xi Vưu Thần Phủ thức thứ nhất bổ tới!

Ầm ầm!

Một đạo phủ quang nổ vang rơi xuống hai vị trưởng lão ngăn cản ở phía trước, hai Đại trưởng lão còn không có biết rõ ràng chuyện gì xảy ra, toàn thân liền bạo tạc nổ tung, biến thành một đống thịt nát!

- Hừ!

Một chiêu đánh chết hai cường giả Thành Cương cảnh sơ kỳ, Dương Ngạn ngừng cũng không ngừng, trực tiếp đi ra ngoài.

Tuy hắn chỉ có thực lực Xuất Thể cảnh sơ kỳ, nhưng Liệt Diễm Phủ phối hợp Xi Vưu Thần Phủ thức thứ nhất, cho dù Thành Cương cảnh sơ kỳ cũng khó có thể ngăn cản!

- Cái này…

Không nghĩ tới thái độ của thiếu niên kiên quyết như thế, sắc mặt Nhiếp Cường trướng thấu hồng, tức giận đến toàn thân run rẩy, nhưng lại không có biện pháp.

- Để cho hắn đi thôi!

Dương Thiết Thành thấy đứa con trai này xoay người rời đi, tuy rất giận, lại không dám làm gì hắn, dù sao “sư phụ” của đối phương cho mình rung động thật sự quá lớn a!

- Thiết Thành tộc trưởng đồng ý, Thiên Hành tộc trưởng, Đồng Sinh tộc trưởng quyết định như thế nào?

Nhiếp gia đã đắc tội Phủ Thành chủ, không muốn lần nữa đắc tội Dương gia, Nhiếp Hạo Thiên thấy phụ tử bọn họ mâu thuẫn, cũng sẽ không nói thêm nữa, tiếp tục hỏi.

- Ta cũng đáp ứng...

Phùng Thiên Hành suy nghĩ một chút cũng tỏ vẻ đồng ý.

Bất quá hắn cũng được đãi ngộ như Dương Thiết Thành, lời còn chưa nói hết, nhi tử Phùng Tiêu liền ngắt lời:

- Phụ thân, ta cùng Dương Ngạn huynh đệ thái độ đồng dạng, nếu như ngươi đồng ý, xin ngươi tuyển người thừa kế khác!

Tuy Phùng Tiêu không biết Nhiếp Vân đến cùng lợi hại ra sao, nhưng từ lần trước hạ dược cho Nhiếp Liễu có thể nhìn ra hắn tuyệt đối là thế hệ tâm ngoan thủ lạt, hơn nữa hắn đối với mình có ân, để cho mình đối phó ân nhân, hắn làm không được!

------oOo------

Chương 68: Lạc Khúc mộ (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi…

Phùng Thiên Hành không nghĩ tới con trai độc nhất cũng sẽ phản đối mình, tức đến sắc mặt đỏ lên.

- Các ngươi tiếp tục thương nghị, ta đi trước!

Biết rõ phụ thân muốn làm quyết định không cách nào sửa đổi, Phùng Tiêu phất tay đi theo Dương Ngạn ra ngoài.

- Phụ thân, nếu như ngươi đồng ý, ta cũng cáo từ!

Trần Đồng Sinh còn chưa nói, Trần Tinh liền nhàn nhạt nói một câu, xoay người rời đi.

Trần Tinh không biết sự tình của Nhiếp Vân, bất quá hắn là người làm ăn, có thể thấy rõ thế cục, Dương Ngạn có được Liệt Diễm Phủ của phòng đấu giá ngày đó, lại có võ kỹ lợi hại như thế, nếu như nói cùng hai thần bí nhân kia không có quan hệ, nói cho ai nghe cũng không tin, hắn đã không chút do dự lựa chọn, khẳng định có mục đích của mình!

Vì lợi ích lớn nhất hóa, phụ thân cùng mình phân thành hai phương hướng, vô luận chỗ nào xảy ra vấn đề, đều có thể để cho gia tộc không bị liên quan đến, đây mới là lựa chọn sáng suốt nhất!

Thiếu chủ của Tứ đại gia tộc liên tục đi ba cái, để cho hào khí của đại sảnh cực kỳ xấu hổ, bất quá, có thể trở thành tộc trưởng, mỗi một cái đều là người bái kiến các mặt của xã hội, một lát sau liền định sự tình bức bách Phủ Thành chủ như thế nào, như thế nào làm cho Nhiếp Vân, Nhiếp Khiếu Thiên hiện thân...

...

- Khí Hải ngài tổn hại còn có sự tình của Nhiếp Đồng đều là Nhiếp

Hạo Thiên gây nên?

Nhiếp Vân mạnh mẽ đứng lên, ánh mắt lộ ra sát ý trần trụi.

- Đúng vậy! Sau khi ta biến thành phế vật, biết rõ không cách nào báo thù, cũng chỉ có thể giả bộ như cam chịu không cho hắn chú ý, không nghĩ tới hắn rõ ràng còn hạ thủ!

Nhiếp Khiếu Thiên thở dài, lắc đầu.

Nhiếp Khiếu Thiên khôi phục thực lực và đột phá, liền cùng với nhi tử nói rõ chi tiết sự tình, trước kia không có năng lực đối kháng Nhiếp gia, cho nên không dám nói rõ, sợ nhi tử gặp chuyện không may, hiện tại mình đạt tới Khí Tông cảnh, có thể nói Lạc Thủy thành đệ nhất nhân, cũng nên cái gì cũng không sợ rồi!

- Tại sao hắn lại muốn hại chi nhánh chúng ta như vậy?

Nhiếp Vân hỏi.

- Ai, muốn nói tại sao hắn hại chúng ta, liền liên lụy tới một bảo tàng!

Nhiếp Khiếu Thiên nói.

- Bảo tàng?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Năm đó ta ở bên ngoài lịch lãm, vô tình phát hiện một phần mộ của cường giả Tôn Cấp lưu lại, gọi Lạc Khúc mộ, nơi này cực kỳ che giấu, hơn nữa rất cổ quái, bề ngoài giống như chỉ có huyết mạch đặc thù mới có thể mở ra, mà ta chỉ tiến nhập bên ngoài, dù như thế, cũng được đến bí mật làm sao tấn cấp Khí Tông, sau khi đi ra, liền nói cho tộc trưởng, nhưng chẳng biết tại sao Nhiệp Hạo Thiên biết, biết được ta tùy thời có thể đột phá Khí Tông, lòng ganh tỵ nổi lên, lúc này mới âm thầm ra tay với ta, muốn làm cho ta nói ra vị trí cụ thể của Lạc Khúc mộ!

Nhiếp Khiếu Thiên thở dài một tiếng.

Mặc dù Nhiếp Hạo Thiên cùng hắn không phải thân huynh đệ, nhưng cũng là đồng tông đồng tộc cùng nhau lớn lên, vì loại vật này liền hại mình cửa nát nhà tan, ngẫm lại cũng thật độc ác.

- Lạc Khúc mộ?

Nhiếp Vân suy nghĩ một chút, kiếp trước đối với chuyện này một chút ấn tượng cũng không có, xem ra kiếp trước mình đối với phụ thân này, hiểu rõ thật đúng là không nhiều lắm.

- Ta lúc ấy coi hắn là bạn tốt, nên không có phòng bị, sau khi Khí Hải tổn hại, biết rõ một khi nói ra sự tình Lạc Khúc mộ, tất nhiên sẽ bị giết chết, cho nên tình nguyện giả ngây giả dại, cũng không dám nói, khi đó ngươi lại vừa sinh ra, hắn áp chế một khi ly khai Lạc Thủy thành liền giết ngươi, ta cũng chỉ phải lưu lại đây, không cách nào ly khai.

Nhiếp Khiếu Thiên nói toàn bộ sự tình một lần.

Nguyên lai năm đó phụ thân trong lúc vô tình phát hiện một bảo tàng tên là Lạc Khúc mộ, chuyện này bị Nhiếp Hạo Thiên biết, hắn muốn biết bí mật của bảo tàng, liền bắt đầu gia hại phụ thân, lúc này mới mang đến cho Nhiếp Thiên chi nhánh tai họa bất ngờ như thế!

Ngay cả đường huynh của mình cũng không buông tha, trình độ tham lam của Nhiếp Hạo Thiên, quả thực làm cho người tức lộn ruột!

- Mẹ, đệ đệ, tỷ tỷ ở lại chỗ này tiếp tục tu luyện, hai người chúng ta đi ra ngoài, Nhiếp Thiên chi nhánh yên lặng nhiều năm như vậy, cũng nên là thời điểm để cho bọn hắn trả nợ rồi!

Hiểu rõ những sự tình này, Nhiếp Vân lạnh lùng nói, trong mắt hiện lên một tia sát ý.

Sau khi Huyết Ngục Ma Tôn sống lại, sẽ để cho thế nhân lãnh hội đến lửa giận tràn ngập huyết dịch.

- Phùng huynh ngươi như thế nào lại đây?

Trong Nhiếp Thiên chi nhánh, Dương Ngạn chứng kiến Phùng Tiêu vụng trộm tiềm vào, vẻ mặt kỳ quái.

- Ta ý định ở chỗ này tìm manh mối, xem có thể tìm được Nhiếp Vân huynh đệ hay không, nói cho hắn biết không nên trở về, tứ đại gia tộc liên hợp đã bức bách Phủ Thành chủ nhượng bộ, nếu như lúc này trở về, nhất định sẽ lập tức lọt vào cao thủ của tứ đại gia tộc truy nã, đến lúc đó rất phiền toái!

Vẻ mặt Phùng Tiêu lo lắng.

- Đúng vậy a, tình cảnh không thể lạc quan, bây giờ Nhiếp Cường đang ở dưới sự trợ giúp của tứ đại gia chủ, tu vi thẳng tắp bay lên, rõ ràng một đường đột phá đạt đến Thành Cương cảnh đỉnh phong, cho dù hiện tại ta cũng không phải đối thủ!

Dương Ngạn nhớ tới chuyện phát sinh mấy ngày nay, cũng nhịn không được nữa thở dài.

- Hắn tu vi tăng trưởng hay không tăng trưởng ngược lại không có gì, hiện tại tứ đại gia tộc liên hợp bức bách Phủ Thành chủ, để cho thành chủ gả con gái cho hắn, định dùng chuyện này làm cho Nhiếp Vân đi ra, thủ đoạn cực kỳ âm hiểm!

Vẻ mặt Phùng Tiêu phẫn nộ.

Không có Nhiếp Vân trợ giúp, thừa số huyết thống của mình như trước không cách nào mở ra, còn là một phế vật, loại ân tình này còn chưa báo đáp, gia tộc lại cùng Nhiếp gia liên hợp đối phó Nhiếp Vân, để cho hắn cực kỳ khó chịu.

- Không cần nhìn nữa, có lẽ hắn không có lưu phương pháp gì có thể liên hệ, ta cũng không liên lạc được, nếu không chúng ta liền chờ ở chỗ này, hi vọng hắn có thể vừa về Lạc Thủy thành liền tới nơi này, chúng ta cũng có thể giúp hắn thoát vây!

Dương Ngạn lắc đầu.

- Ta lúc đầu lưu cho hắn lại cái truyền tin lệnh bài, nhưng vô luận ta nhắn như thế nào, hắn cũng không đáp lại, thật không biết đi nơi nào!

Phùng Tiêu vẻ mặt phiền muộn:

- Hiện tại loại tình huống này chỉ có thể làm như vậy, chúng ta ở chỗ này chờ a.

- Ha ha, ba chúng ta là cùng một chiến tuyến, hai người các ngươi tới nơi này, sao không báo ta một tiếng!

------oOo------

Chương 69: Nhiếp Cường hẳn phải chết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phùng Tiêu vừa dứt lời, một thanh âm sang sảng vang lên, Trần gia Trần Tinh rõ ràng cũng tới tiểu viện.

- Nguyên lai là ngươi! Vậy thì tốt, ngươi biện pháp nhiều, giúp chúng ta tính xem làm sao bây giờ!

Dương Ngạn chứng kiến người tới là Trần Tinh, gật đầu cười.

Ngày đó tứ đại gia tộc liên minh, Trần Tinh cũng giống như mình, tình nguyện phản bội gia tộc cũng không muốn tổn thương Nhiếp Vân, điểm ấy để cho Dương Ngạn cực kỳ cảm động, bởi vậy đối với hắn cực kỳ thân cận.

- Ta có thể có biện pháp nào, hiện tại Nhiếp Cường tổ chức một đám trưởng lão Thành Cương cảnh, trở thành một tiểu tổ truy kích và tiêu diệt Nhiếp Vân, mục đích chủ yếu của tiểu tổ này là bắt lấy Nhiếp Vân, cả ngày tuần tra ở Lạc Thủy thành, một khi Nhiếp Vân trở về, khẳng định sẽ lọt vào công kích điên cuồng, cái này ta cũng không có biện pháp ah!

Trần Tinh cười khổ.

- Tiểu tổ truy kích và tiêu diệt Nhiếp Vân? Tứ đại gia tộc liên hợp? Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Ngay thời điểm Trần Tinh cười khổ, đột nhiên một thanh âm từ trong sân vang lên, quay đầu nhìn lại, chẳng biết lúc nào trong nội viện đã nhiều ra một Hổ Đầu thú cự đại, trên lưng thú có hai bóng người, đúng là Nhiếp Vân cùng Nhiếp Khiếu Thiên!

- Nhiếp Vân? Tại sao ngươi trở về rồi!

Chứng kiến xuất hiện quả nhiên là Nhiếp Vân, vẻ mặt của Dương Ngạn lập tức lo lắng:

- Hiện tại tứ đại gia tộc liên minh, Nhiếp Cường toàn thành lùng bắt ngươi, ngươi vẫn là nắm chặt thời gian đi thôi!

Chứng kiến ánh mắt lo lắng của Dương Ngạn, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng:

- Không có việc gì, ngươi vẫn là nói cho ta một chút, mười ngày này đến cùng chuyện gì xảy ra, tứ đại gia tộc liên minh đối phó Phủ Thành chủ, con rể của Phủ Thành chủ lại là chuyện gì xảy ra?

Đoạn thời gian trước Nhiếp Vân tiến hành lần thứ nhất Niết Bàn, không dám phân thần chút nào, tự nhiên không có nhìn ngọc bài mà Phùng Tiêu dùng truyền tin cho mình, trên đường trở về lấy ra ngọc bài, thấy phía trên có hơn mười tin tức, trong đó có mấy thứ lại để cho mình cực kỳ mê hoặc.

Mình lúc nào biến thành con rể của Phủ Thành chủ rồi hả? Tứ đại gia tộc vì sao lại liên hợp cùng một chỗ?

Một mực không có hiểu rõ, cuối cùng chứng kiến Phùng Tiêu nói sẽ ở chi nhánh chờ mình, lúc này mới cưỡi tiểu Hổ chạy tới.

- Là như thế này…

Thấy thiếu niên không đi, Dương Ngạn lắc đầu, vội vàng nói rõ chi tiết những ngày này phát sinh, trong đó kể cả Phủ Thành chủ đột

nhiên phát động vây quét Nhiếp gia, Nhiếp gia tổ chức tứ đại gia tộc hội nghị, dùng bí mật tấn cấp Khí Tông hấp dẫn mọi người liên minh

- Thì ra là thế!

Nghe được Dương Ngạn giải thích kỹ càng, Nhiếp Vân giờ mới hiểu được, không nghĩ tới mới bế quan mười ngày, Lạc Thủy thành lại xuất hiện nhiều sự tình như vậy.

Chỉ là hắn có chút không rõ, vì cái gì Phủ Thành chủ sẽ dùng danh nghĩa con rể công nhiên đối phó Nhiếp gia, coi như mình cùng Lạc Khuynh Thành rất quen thuộc, nhưng cũng không có quen đến mức này a!

- Đúng rồi, Nhiếp Cường kia, cũng là người thừa kế thứ nhất của Nhiếp gia, bây giờ ở dưới sự trợ giúp của tứ đại tộc trưởng tấn cấp đến Thành Cương cảnh đỉnh phong, muốn kết hôn con gái của thành chủ, giống như hôn lễ ngay ở đêm nay, mục đích đúng là muốn ngươi xuất hiện, ngươi cũng phải cẩn thận, thằng này cực kỳ âm hiểm, chỉ sợ đã hạ xuống thiên la địa võng.

Dương Ngạn nói tiếp.

- Ép con gái thành chủ cùng hắn thành hôn? Lạc Khuynh Thành cùng hắn kết hôn?

Con mắt của Nhiếp Vân nheo lại.

Tuy mình không biết vì sao Phủ Thành chủ lại dùng danh nghĩa con rể giao chiến với Nhiếp gia, nhưng biết rõ Phủ Thành chủ có thể làm như vậy, nhất định là Lạc Khuynh Thành mãnh liệt yêu cầu!

Đối với nữ hài đơn thuần này, mình một lão ngoan đồng sống mấy trăm năm tuy không có khả năng vừa thấy đã yêu, thích nàng, nhưng lúc này nghe được Nhiếp Cường dám bức bách nàng lập gia đình, trong nội tâm vẫn sát ý cuồn cuộn.

Kiếp trước Lạc Khuynh Thành cùng mình có duyên gặp một lần, thời điểm thí luyện đã từng cứu mình, kiếp này lại vì mình cam

nguyện hao tổn danh dự, đối với mình có ân, tuyệt không muốn nàng bị một tia tổn thương!

- Ta nói cho ngươi những chuyện này là bảo ngươi cẩn thận, ngàn vạn lần không thể đi, hiện tại tứ đại gia tộc liên hợp, thế lực không giống bình thường, tùy tiện tiến lên mà nói, chẳng những không cứu được người không nói, gây chuyện không tốt còn có thể mất mạng, chúng ta tốt nhất vẫn là bàn bạc kỹ hơn.

Chứng kiến thần sắc của Nhiếp Vân có chút không đúng, Dương Ngạn sợ hắn tùy tiện xông qua, vội nói gấp.

- Tứ đại gia tộc liên hợp, không giống người thường? Hừ, nếu như bọn hắn không đụng bằng hữu của ta thì thôi, dám lấy Lạc Khuynh Thành làm thẻ đánh bạc, Nhiếp Cường hẳn phải chết!

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, hai chân khẽ cong, cả người đã nhảy lên.

- Phụ thân, ngươi đi Nhiếp gia phủ đệ, ta đi Phủ Thành chủ trước, một hồi sẽ tới!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân bay đến giữa không trung, thét dài một tiếng rơi vào trên lưng tiểu Hổ, một người một hổ như thiểm điện lao đi.

- Nhiếp Vân, Nhiếp Cường đã ở Phủ Thành chủ bày ra thiên la địa võng, ngàn vạn lần không thể đi.

Không nghĩ tới lời của mình còn chưa nói hết, thiếu niên liền xoay người rời đi, Dương Ngạn lại càng hoảng sợ, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Quá lỗ mãng rồi, ngươi bất quá là Chân Khí cảnh, đi đấu với Thành Cương cảnh đỉnh phong Nhiếp Cường, đây không phải muốn chết sao?

Xèo xèo C-K-Í-T..T T!

Đột nhiên…

Ba bóng người mạnh mẽ từ ngoài tường nhảy ra, ngăn cản đường đi của một người một hổ, bởi vì tốc độ quá nhanh, đập nện không khí phát ra minh hưởng bén nhọn.

- Là cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong, thanh âm cương khí phá không! Cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong, hơn nữa là ba cái, bọn họ là người của Nhiếp Cường, cẩn thận…

Chứng kiến ba người này đột nhiên kích phát khí minh, Dương Ngạn, Phùng Tiêu, Trần Tinh đều biến sắc.

Không nghĩ tới Nhiếp Cường rõ ràng phái ba cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong mai phục ở đây, Nhiếp Vân gặp gỡ còn có thể sống sao?

- Ah…

- Ah…

- Ah…

Ngay thời điểm ba người sợ hãi toàn thân run rẩy, liên tục ba tiếng kêu thảm vang lên.

Lạch cạch! Lạch cạch! Lạch cạch!

Ba thi thể đồng thời từ giữa không trung rớt xuống, rơi trên mặt đất phát ra tiếng vang nặng nề, như lợn chết.

- Ah

Chứng kiến ba thi thể rơi xuống, Dương Ngạn, Phùng Tiêu, Trần Tinh tựa như hóa đá.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ ba người này là Nhiếp Vân giết?

Không có khả năng? Trong nháy mắt giết chết ba cường giả Thành

Cương cảnh đỉnh phong, đây là thực lực gì?

------oOo------

Chương 70: Toàn bộ chết là tốt rồi

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Này là Ngũ Dương trưởng lão của gia tộc chúng ta, Thành Cương cảnh đỉnh phong, một đôi thiết thủ đoạn đá nứt bia như đồ chơi, nghe nói ngay cả Binh Giáp cảnh sơ kỳ cũng không nhất định là đối thủ, làm sao có thể, làm sao có thể vừa thấy mặt liền chết rồi?

Ba người đồng thời đi về phía trước vài bước, thấy rõ dung mạo của ba thi thể trên mặt đất, chứng kiến người đầu tiên, Phùng Tiêu lập tức kinh hô lên.

- Cái này là Hư Dự trưởng lão của gia tộc chúng ta, mặc dù không có lợi hại như Ngũ Dương trưởng lão, nhưng đơn kiếm tung hoành, từng một đêm phá tan tám mươi bảy sơn trại, không một may mắn thoát khỏi, ba gã trại chủ Thành Cương cảnh đều bị một kiếm xuyên qua yết hầu, như thế nào cũng đã chết…

Toàn thân Trần Tinh run rẩy.

Ba cổ thi thể này khi còn sống từng cái đều có danh khí thật lớn, ở Lạc Thủy thành cũng có danh hào, hiện tại gặp gỡ Nhiếp Vân ngay cả một chiêu cũng không gánh được, toàn bộ biến thành thi thể, Nhiếp Vân đến cùng có thực lực gì? Tốc độ gì?

Mấy ngày hôm trước không phải là Chân Khí cảnh đỉnh phong sao? Như thế nào mười ngày không thấy ngay cả cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong cũng không tiếp được một chiêu rồi hả?

- Hiện tại Nhiếp Vân, chúng ta đã không có biện pháp phỏng đoán.

Một lát sau, thanh âm cười khổ của Dương Ngạn vang lên, hai người Phùng Tiêu cũng kìm lòng không được gật đầu.

Tuy bọn họ đều là thiên tài tâm cao khí ngạo, nhưng cũng biết, lúc này Nhiếp Vân đã đạt đến tình trạng bọn hắn không thể với tới, chỉ có thể nhìn lên rồi!

Sát ý!

Sát ý ngập trời!

Nhiếp Vân không nghĩ tới thân là đường huynh đệ, vậy mà vì một chút đồ vật làm ra sự tình tâm ngoan thủ lạt như thế, lại không để ý lễ nghĩa liêm sỉ!

- Khó trách kiếp trước chi nhánh chúng ta thảm như vậy, khó trách tất cả mọi người chết chỉ có ta may mắn sống sót, nguyên lai các ngươi mới là đầu sỏ gây nên!

Nghĩ đến kiếp trước chi nhánh mình chết thì chết, tán thì tán, Yêu tộc còn không có toàn diện xâm lấn đã cửa nát nhà tan, hận ý trong lòng Nhiếp Vân càng ngày càng mạnh, lửa giận càng ngày càng vượng.

- Rống!

Tiểu Hổ tựa hồ cảm nhận được sát ý trên người Nhiếp Vân, cũng hưng phấn đến hai mắt thấu hồng, phát ra một tiếng gào thét thật dài.

Một người một thú đi ngang qua toàn bộ thành trấn, hướng Phủ Thành chủ cấp tốc chạy như điên, sát ý ngập trời để cho thị dân dọc đường kinh hãi lạnh mình.

Mặc dù bọn hắn không biết một người một thú này muốn làm gì, nhưng lại biết… Lạc Thủy thành nhất định sẽ xuất hiện một hồi gió tanh mưa máu!

…

- Khuynh Thành tiểu thư, ta nói đều là lời thật, ta đối với ngươi tâm có thể chiêu Nhật Nguyệt!

Nhiếp Cường đứng ở sau lưng thiếu nữ, ánh mắt lập loè, không biết nghĩ cái gì.

Những năm này Tứ đại gia tộc bố cục vẫn rất lớn, liên hợp lại Phủ Thành chủ liền không chịu nổi, liên tiếp bại lui.

Mặc dù Nhiếp Cường đối ngoại tuyên bố kết hôn với Lạc Khuynh Thành, lại không dám quá mức bức bách, thứ nhất, tuy Phủ Thành chủ không cách nào đối kháng tứ đại gia tộc liên thủ, nhưng nếu liều mạng, hai gia tộc đệm lưng là không có vấn đề! Thứ hai, sau lưng Lạc Khuynh Thành có Bách Hoa Tông cực kỳ lợi hại, cái gọi là Lạc Thủy thành tứ đại gia tộc xách giày cho người ta cũng không xứng!

- Lăn, ta không muốn nghe ngươi nói nhảm!

Hất tay lên, Lạc Khuynh Thành căn bản không để ý tới Nhiếp Cường nói nhảm.

- Vâng, ta đây đi ra ngoài trước!

Thấy thiếu nữ sinh khí, Nhiếp Cường lui về phía sau hai bước, quay người đi ra ngoài, mới rời phòng, trên mặt mới vừa rồi còn cười dịu dàng lập tức dữ tợn:

- Móa nó, cho mặt không biết xấu hổ, lão tử sớm muộn gì cũng kỵ ngươi ở dưới thân thể, dùng sức đùa bỡn, lại để cho ngươi biết bổn thiếu gia lợi hại!

- Hì hì, thiếu gia muốn đùa bỡn nàng còn không đơn giản, ta ở đây còn có một đóa Thiên Dục Hoa, thứ này nam nhân phục dụng nam nhân biến thành liệt hỏa, nữ nhân phục dụng nữ nhân biến thành dâm phụ, chỉ cần cho nàng dùng, nhất định sẽ chủ động xông lại yêu thương nhung nhớ!

Một thanh niên đi theo ở phía sau Nhiếp Cường vẻ mặt cười dâm đãng.

Đúng là Nhiếp Liễu lúc trước muốn dùng Thiên Dục Hoa ám toán Phùng Tiêu, bị Nhiếp Vân thu thập một chầu!

Lúc này Nhiếp Liễu biết rõ Nhiếp Vân đã bị thiếu gia đuổi đến có nhà không dám về, sớm đã không còn sợ hãi rồi, thậm chí có chút ít hy vọng có thể nhìn thấy Nhiếp Vân, để cho hắn cũng hưởng thụ thống khổ của mình thoáng một phát!

- Thiên Dục Hoa, xem ra lần trước còn không có lấy hết của ngươi a! Ngươi muốn cho ai phục dụng?

Nhiếp Liễu vừa mới dứt lời, một thanh âm nhàn nhạt từ bên cạnh hai người vang lên.

- Đương nhiên là cho Lạc Khuynh Thành…

Nhiếp Liễu còn tưởng rằng là Nhiếp Cường hỏi, hưng phấn rống lên, mới rống lên một nửa lập tức ý thức được không đúng, vội vàng quay người, bất quá còn không có quay tới, đã cảm thấy ngực đau xót, cả người như đạn pháo bắn đi ra ngoài!

Răng rắc!

Lần này nội tạng cùng xương cốt toàn bộ vỡ vụn, lập tức mất mạng.

- Ngươi là ai?

Nhiếp Liễu một chiêu miểu sát, lúc này Nhiếp Cường mới kịp phản ứng, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện sau lưng chẳng biết lúc nào nhiều hơn một con Hổ Đầu thú, trên lưng có một thiếu niên, con mắt lạnh như băng nhìn mình.

Mặc dù Nhiếp Cường nhiều lần xếp đặt thiết kế đối phó Nhiếp Thiên chi nhánh, nhưng trên thực tế chính hắn lại chưa thấy qua Nhiếp Vân, cũng không biết thiếu niên cưỡi trên lưng hổ này là người mình một mực muốn bắt!

- Người nào?

Thân thể Nhiếp Liễu chạm đất phát ra thanh âm kịch liệt, thoáng một phát quấy nhiễu cả thành chủ phủ cùng Nhiếp Cường bố trí

xuống thiên la địa võng, vô số người từ chỗ tối chui ra, vây chung quanh lại.

- Thiếu gia, hắn là Nhiếp Vân!

- Nhiếp Vân? Ngàn vạn lần không thể để cho hắn chạy!

Trong đám người lập tức có người nhận ra Nhiếp Vân, lên tiếng rống to.

- Ah? Nguyên lai ngươi là Nhiếp Vân! Ha ha, đã đến cũng đừng đi nữa, bắt lại cho ta, không nên giết, giữ lại mạng chó còn có chỗ hữu dụng!

Nhiếp Cường cười lạnh một tiếng, khẽ vẫy tay, chung quanh vô số người liền vọt tới trước Nhiếp Vân.

Những người này phần lớn là trưởng lão Thành Cương cảnh, mười cái vây tới, khí tức cường đại áp chế, thực lực thấp căn bản không chịu nổi.

- Nhiếp Vân? Sao ngươi lại tới đây? Đi mau!

Trong phòng Lạc Khuynh Thành cũng đã nghe được thanh âm, lúc này chứng kiến Nhiếp Vân, vẻ mặt sốt ruột hô lên.

- Ngươi không có việc gì là tốt rồi!

Thấy Lạc Khuynh Thành hoàn hảo không tổn hao gì, cũng không có bị thương, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nhìn về phía đám Thành Cương cảnh trưởng lão vây tới, ánh mắt lạnh lùng, thản nhiên nói:

- Hoặc là toàn bộ chết, hoặc giao Nhiếp Cường ra đây!

------oOo------

Chương 71: Giết Nhiếp Cường

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thoại ngữ lạnh như băng vang lên trong tai đám người, tuy những người này đều là cường giả Thành Cương cảnh, đã sớm nóng lạnh bất xâm, nhưng nghe nói như thế vẫn nhịn không được rùng mình!

- Khẩu khí thật lớn, để cho chúng ta toàn bộ chết? Không biết trời cao đất rộng, ta xem là ngươi phải chết a!

- Mọi người không cần lưu tình, ta còn là lần đầu tiên bái kiến tiểu tử cuồng vọng như vậy, dám cùng những trưởng lão như chúng ta nói như thế, thật sự là chán sống!

Những trưởng lão này là từ tứ đại gia tộc đi ra, mỗi người đều là thế hệ cuồng ngạo, tuy trong nội tâm cảm thấy cổ quái, nhưng vẫn nhịn không được rống lên.

- Xem ra các ngươi là ý định toàn bộ chết rồi. Cái kia tốt, ta thành toàn các ngươi!

Nhiếp Vân đột nhiên động!

Vèo! Bành!

Một đạo thân ảnh tựa như u linh, trong chớp mắt từ trong đám trưởng lão xẹt qua, chỗ đi qua, sẽ phát ra một tiếng bành… giòn vang, vốn là trưởng lão ở trong mắt người khác cường đại vô cùng, đầu liền vỡ thành thủy tinh, máu tươi bắn tung toé khắp nơi!

- Muốn chết…

Phùng Long Tiền là nhân vật thiên tài của Phùng gia, nay chưa qua bốn mươi tuổi đã đạt tới Thành Cương cảnh đỉnh phong, một đôi đại chùy thi triển ra, mặc dù là Binh Giáp cảnh cũng mơ tưởng tới gần, hắn chứng kiến thiếu niên chạy tới cạnh mình, con mắt lóe lên, song chùy đột nhiên đánh ra ngoài!

Một chiêu này như hai ngọn núi ập tới, chẳng những lực lượng mười phần, tốc độ cũng cực nhanh, đừng nói đồng cấp không có người lẫn qua, ngay cả Binh Giáp cảnh sơ kỳ muốn tránh thoát

cũng không dễ dàng như vậy!

Bành!

Quả nhiên, đại chùy không hề ngăn trở nện ở trên đầu Nhiếp Vân đang vọt tới, chấn động kịch liệt, xuất hiện cũng không phải đầu lâu của Nhiếp Vân vỡ vụn, óc văng tung tóe, mà là hai đại chùy trong tay mình xuất hiện một cái hố nhỏ.

Thiết chùy của mình lại không cứng rắn bằng đầu của đối phương!

- Điều này sao có thể! Tại sao có thể có người thân thể cứng rắn hơn thiết chùy?

Chứng kiến cái hố nhỏ kia, Phùng Long Tiền cảm thấy sắp muốn điên rồi, đang muốn tiếp tục nói chuyện, đã cảm thấy yết hầu đau xót, con mắt thấy được đầu mình rơi trên mặt đất!

Cửu Chuyển Niết Bàn Công lần thứ nhất Niết Bàn thành công, trước kia bởi vì Hoàng Viêm linh thạch không đủ mà trì hoãn Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ hai cũng đã nhận được tiến bộ, thuận lợi đạt đến đại thành!

Tầng thứ hai đại thành đừng nói một đôi thiết chùy, cho dù Quý tộc hạ phẩm binh khí đánh lên người hắn, cũng sẽ trực tiếp nứt vỡ, một chút tác dụng cũng không có!

Giết chết Phùng Long tiền, Nhiếp Vân như giết chết một con gà, trong ánh mắt không có chút chấn động nào, chứng kiến trước mắt lại có một trưởng lão giơ lên binh khí, liền xông lên!

Bành! Bành! Bành!

Máu tươi lan tràn, nhuộm đỏ cả mặt đất, rất nhiều trưởng lão vốn là quát tháo Lạc Thủy thành, lúc này đã có mười cái nằm trên mặt đất, triệt để biến thành thi thể.

- Ah… Tiểu tử này không phải người, mọi người đi mau!

- Làm sao có thể lợi hại như vậy! Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chứng kiến người vây quanh nguyên một đám tử vong, vô luận Thành Cương cảnh sơ kỳ, hay đỉnh phong, từng cái đều không gánh được một chiêu, tất cả mọi người sợ hãi!

Bọn hắn bất quá nghe theo mệnh lệnh của tộc trưởng hợp tác với Nhiếp Cường, cũng không phải đi qua tìm cái chết a, biết rõ hẳn phải chết còn tiến lên, đó là não tàn!

Bọn hắn không phải não tàn, cả đám bắt đầu lui về phía sau, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

- Vừa rồi cho các ngươi đi, các ngươi không đi, hiện tại đã muộn!

Không để ý tới bọn hắn khủng hoảng, Nhiếp Vân cười lạnh, phải tay khẽ vẫy, tiểu Hổ cùng hắn một trước một sau vọt tới.

Thất phu giận dữ, máu tươi năm bước, thiên tử chi nộ, thây người trăm vạn, mà Huyết Ngục Ma Tôn giận dữ, Thiên Địa biến sắc, huyết nhuộm Thương Khung!

Phù phù! Phù phù! Phù phù!

Cả đám thi thể té trên mặt đất, giống như thu hoạch lúa mạch, không đến một phút đồng hồ, liền có mười mấy người té trên mặt đất.

- Ọe…

Chứng kiến một màn trước mắt, dạ dày của Nhiếp Cường rốt cục nhịn không được, một ngụm phun ra!

Hắn bái kiến sát nhân, mình cũng giết qua người, nhưng sát nhân biểu hiện trên mặt một chút cũng không thay đổi như vậy, cảm giác sát nhân so với giết gà còn đơn giản, lại là lần đầu tiên thấy, rung động mãnh liệt làm hắn rốt cuộc không chịu nổi!

Cái này… Đây là người sao?

Tuổi còn nhỏ, tại sao có thể có tâm tính như thế, quả thực tựa như

một ma quỷ tới từ địa ngục!

Kỳ thật hắn không biết, Nhiếp Vân ở kiếp trước đã bị người xưng là ma quỷ! Huyết Ngục Ma Tôn, Lệ Quỷ trong địa ngục huyết trì, Ác Ma trong Tôn Giả!

Nhiếp Vân cũng không phải người thị sát khát máu, dưới tình huống bình thường, tình nguyện văn đấu cũng không động thủ, thật giống như trước kia đối phó Nhiếp Liễu, đối phó Lý Phúc, chỉ cần đối phương khuất phục, thì quyết sẽ không tạo sát nghiệp, nhưng đối với người đụng vào nghịch lân của hắn, lại không giống với lúc trước, nhổ cỏ không trừ gốc, mưa xuống lại sinh, hắn quyết không cho phép đối thủ có cơi hội lần thứ hai phản công! Chỉ cần động thủ… chết!

Nhiếp Cường hoàn toàn chạm đến nghịch lân của hắn, hơn nữa còn chạm đến nhiều lần, cho nên, lần này Nhiếp Vân tới căn bản không có ý nhân từ, ai ở bên cạnh đối phương… chết, mặc kệ gia tộc nào, địa vị gì, Thiên Vương lão tử cũng không được!

Đắc tội Nhiếp Vân ta, đắc tội Huyết Ngục Ma Tôn ta, kết cục chỉ có chết, mới có thể tiêu trừ lửa giận trong lòng!

- Ta liều mạng với ngươi!

Nôn mửa xong, chứng kiến thuộc hạ đi theo mình đã chết không sai biệt lắm, Nhiếp Cường biết rõ lại không có đường lui, trên mặt dữ tợn, mạnh mẽ lao đến chỗ Nhiếp Vân.

Lần này trước khi vọt tới cũng không phải lỗ mãng chạy như điên, mà là song chưởng điệp gia, đánh ra Trường Giang Tam Điệp Lãng!

Bộ võ kỹ này là chiến lực mạnh nhất trước mắt của hắn, một khi sử dụng, Binh Giáp cảnh sơ kỳ cũng phải tạm lánh mũi nhọn, hắn tự tin cho dù không thể đánh chết đối phương, ít nhất cũng có thể trở ngại thoáng một phát, sau đó mình thuận lợi đào tẩu!

Bất quá, hắn tính toán đã thất bại, hắn nằm mộng cũng nghĩ không ra, chiêu này là thiếu niên trước mắt đưa cho phòng đấu giá đấu

giá, trong đó còn lưu lại chuẩn bị ở sau a!

Hô!

Nhiếp Vân thoáng một phát đã phá vỡ Trường Giang Tam Điệp Lãng phòng ngự, bàn tay lớn đưa về phía trước, hô, liền nắm lấy cổ họng của hắn.

- Ngươi không thể giết ta, chúng ta là đường huynh đệ, huyết mạch trong cơ thể đều là của Nhiếp gia…

Cảm nhận được sát ý trên người đối phương, Nhiếp Cường sợ hãi, không ngừng run rẩy, sốt ruột hô.

------oOo------

Chương 72: Lễ vật (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đường huynh đệ? Bây giờ thành đường huynh đệ rồi hả? Lúc trước ngươi để cho Nhiếp Liễu thiết kế tỷ tỷ của ta, vì sao không nghĩ qua nàng là đường muội của ngươi? Thời điểm phụ thân ngươi Nhiếp Hạo Thiên hại Nhiếp Đồng, có nghĩ tới hắn chỉ là hài tử ba tuổi hay không? Thời điểm ngươi muốn giết ta, có nghĩ tới ta là đường huynh đệ của ngươi hay không?

Nhớ tới bọn hắn mang đến tai nạn cho chi nhánh của mình, thanh âm của Nhiếp Vân trở nên băng hàn.

- Nhiếp Vân, ta sai rồi, chỉ cần ngươi buông tha ta, ta cái gì cũng có thể đáp ứng ngươi…

Chứng kiến con mắt băng hàn như thế, Nhiếp Cường thế mới biết đắc tội dạng quái vật gì, vội vàng hô.

- Cái gì cũng đáp ứng ta? Cái kia tốt, ta cho ngươi chết, ngươi có thể đáp ứng không?

Nhiếp Vân bất vi sở động.

- Ngươi là quyết ý không cho ta sống?

Biết rõ đối phương tâm ý đã quyết, Nhiếp Cường không cầu xin tha thứ nữa, trên mặt bay lên một tia dữ tợn:

- Cái kia tốt, chúng ta cùng chết a!

Nói xong lực lượng trong cơ thể tàn sát bừa bãi, toàn bộ Khí Hải cổ đãng, tựa hồ muốn bạo tạc nổ tung!

Tự bạo!

Tự bạo là quá trình dùng lực lượng bản thân triệt để kíp nổ Khí Hải, Khí Hải là chỗ thần bí nhất của nhân thể, một khi bạo tạc nổ tung uy lực cực lớn, cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong như Nhiếp Cường tự bạo, Binh Giáp cảnh sơ kỳ không phòng bị mà nói, cũng bị nổ chết!

- Muốn tự bạo? Ngươi không có cơ hội!

Nhiếp Vân là người nào? Là lão ngoan đồng của hai thế giới, nếu cho một tên tiểu tử tự bạo tổn thương, vậy cũng quá xấu hổ chết người ta rồi, cười lạnh một tiếng, bàn tay tăng lực, răng rắc một tiếng, đầu của Nhiếp Cường liền rơi trên mặt đất.

Nhiếp gia đại điện, nghị sự.

- Đã hơn mười ngày rồi, người của Nhiếp Thiên chi nhánh giống như từ trong không khí bốc hơi, có thể đã đào tẩu rồi hay không?

Năm ngón tay của Phùng Thiên Hành nhẹ nhàng gõ mặt bàn, sắc mặt âm trầm nghiêm túc.

- Đào tẩu? Nếu thật như thế này thì nguy rồi, chúng ta bắt không được Nhiếp Khiếu Thiên, không có bí mật tấn cấp Khí Tông, không công đắc tội Phủ Thành chủ, cái mua bán này bồi cả vốn gốc a!

Trần Đồng Sinh là người làm ăn, ưa thích dùng phương pháp sinh

ý đến cân nhắc được mất.

- Các vị không nên gấp gáp, Phủ Thành chủ nhận định Nhiếp Vân là con rể của mình, hiện tại chỉ cần tản tin tức Nhiếp Cường cùng Lạc Khuynh Thành sắp thành hôn ra, ta không tin Nhiếp Vân không đến! Chỉ cần có thể bắt Nhiếp Vân, Nhiếp Khiếu Thiên liền không lo rồi!

Nhiếp Hạo Thiên cười nhạt một tiếng, tựa hồ sự tình đã sớm tính toán tốt, khống chế đại cục, nắm chắc thắng lợi trong tay.

- Dựa theo tác phong trước kia của Nhiếp Vân, tản ra tin tức này, có lẽ sẽ đến, nhưng thế cục bất đồng, trước kia hắn có Phủ Thành chủ cho chỗ dựa, muốn làm gì thì làm cũng không có gì, hiện tại tứ đại gia tộc hợp tác ổn áp Phủ Thành chủ, hắn đã biết rõ trở về hẳn phải chết, thì làm sao có thể chui đầu vô lưới!

Dương Thiết Thành không cho là đúng.

- Yên tâm đi, tuy cái này không được, nhưng mộ của Nhiếp Thiên ta lại biết cực kỳ tinh tường, cùng lắm thì đào mộ, đánh thi thể của Nhiếp Thiên, với tư cách hậu nhân, tiền bối chịu khổ lại không xuất hiện, ta xem hắn có thể diện gì sống trên đời!

Nhiếp Hạo Thiên hừ lạnh.

- Cái gì? Đánh thi? Làm như vậy có chút quá phận a! Đào mộ đánh thi, truyền đi tứ đại gia tộc chúng ta còn có mặt mũi nào ở lại Lạc Thủy thành?

- Thật sự quá phận, Nhiếp Thiên tựa hồ là thân thúc thúc của ngươi a, làm như vậy, không khỏi quá không giảng tình nghĩa đi!

Nghe được Nhiếp Hạo Thiên nói ra phương pháp như thế, bọn người Phùng Thiên Hành đồng thời liếc mắt nhìn nhau, từng người cau mày.

Họa không tới tử tôn, nhục không dính tổ tiên, đi đào phần mộ của tổ tiên người ta, đào mộ quất thi, đã vi phạm điểm mấu chốt của đạo đức làm người.

- Cái này có cái gì? Chẳng lẻ các ngươi không muốn tấn cấp Khí Tông? Sự tình đã làm, phải không từ thủ đoạn, bó tay bó chân, còn muốn được bí mật, quả thực nằm mơ!

Nhiếp Hạo Thiên hừ một tiếng, nói tiếp:

- Yên tâm đi, làm như vậy cũng chỉ là chiêu cuối cùng, Nhiếp Vân biết rõ Lạc Khuynh Thành muốn gả cho Nhiếp Cường, nhất định sẽ xuất hiện, hiện tại Cường nhi đã ở Phủ Thành chủ bày ra thiên la địa võng, không có gì bất ngờ xảy ra, đêm nay chúng ta có thể chứng kiến Nhiếp Vân bị bắt trở lại!

- Chỉ hy vọng như thế, bất quá ngươi phải cẩn thận một ít, từ trước kia lấy được tin tức, Nhiếp Vân này cực kỳ cổ quái, phải làm tốt bố cục, vạn nhất hắn cứu Lạc Khuynh Thành đi, chúng ta liền cái gì cũng kiếm không đến rồi!

Dương Thiết Thành khẽ nói.

- Cứu Lạc Khuynh Thành đi? Ha ha, bằng thực lực Chân Khí cảnh của hắn? Ngươi đùa sao! Ta biết rõ hắn có một Hổ Đầu thú am hiểu tốc độ, bất quá chỉ cần đi vào Phủ Thành chủ, bảo đảm hắn có đến mà không có về! Yên tâm đi, tốc độ ở trước mặt thực lực tuyệt đối không có chút tác dụng nào!

Nhiếp Hạo Thiên vung tay lên, vênh mặt hất hàm sai khiến, tự tin nói không nên lời.

- Tộc trưởng, có người để cho ta tiễn đưa tới một lễ vật, nói là chúc mừng tứ đại gia tộc tâm tưởng sự thành!

Đột nhiên, bên ngoài đại điện vang lên một thanh âm của hộ vệ.

- Lễ vật? Lễ vật gì? Lấy đi vào!

Nhiếp Hạo Thiên sững sờ.

- Vâng!

Nương theo thanh âm, một hộ vệ đi đến, trong ngực ôm một cái hộp đường kính khoảng một xích (0,33m).

- Ha ha, xem ra Lạc Thủy thành còn có người thức thời, biết rõ chúng ta sắp xưng bá, hiện tại chạy tới tặng lễ. Ân, đây là người nào đưa tới?

Nhiếp Hạo Thiên cười ha ha, tiện tay nhận lễ vật, muốn nhìn một chút rốt cuộc là ai đưa tới, lại phát hiện phía trên không có ghi lại gì.

Người bình thường tặng lễ vật, bên trên đều viết mỗ mỗ cung chúc, mỗ mỗ chúc mừng,… lễ vật này cái gì cũng không ghi, mình làm sao biết ai tiễn đưa?

Tặng lễ nịnh nọt cũng không biết, thật sự là làm Nhiếp Hạo Thiên lắc đầu.

- Người tới ta cũng không thấy rõ, bất quá hắn nói mình bất quá là một tiểu nhân vật của Nhiếp gia, thứ này vô cùng trân quý, tộc trưởng nhìn thấy nhất định sẽ cực kỳ cao hứng!

Hộ vệ đưa tới cái hộp nói.

- Vô cùng trân quý? Cực kỳ cao hứng? Ân, không tệ, khó được bọn hắn có hiếu tâm như vậy, mở hộp ra, nếu như ta thực thoả mãn mà nói, nhất định sẽ cho tiểu nhân vật này thăng chức rất nhanh, một bước lên trời!

Nghe được hộ vệ nói như thế, Nhiếp Hạo Thiên cao hứng cười ha ha, từ trên chỗ ngồi đứng lên, một bộ quyền cao chức trọng, nghênh ngang đi qua, tiện tay mở cái hộp ra, bất quá khi chứng kiến đồ vật trong hộp, hắn liền lui về phía sau mấy bước, phát ra một tiếng kêu thảm!

------oOo------

Chương 73: Lễ vật (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cường nhi…

Trong hộp cũng không phải bảo vật gì, mà là đầu lâu con của hắn Nhiếp Cường!

Thậm chí có người lấy đầu lâu của Nhiếp Cường làm lễ vật đưa tới!

- Là Nhiếp Cường!

- Nhiếp Cường vậy mà bị người giết?

- Lạc Thủy thành ai dám to gan như vậy? Chẳng lẽ không muốn sống chăng?

Ba tộc trưởng khác cũng nhìn rõ ràng đồ vật trong hộp, giật nảy cả mình.

Giết Nhiếp Cường, tiễn đưa đầu lâu tới, quả thực là trần trụi khiêu khích!

- Hạo Thiên tộc trưởng đối với lễ vật này của ta hài lòng hay không? Đây chính là ta hao tốn rất nhiều tâm huyết, suy nghĩ thật lâu mới chuẩn bị đấy.

Đúng lúc này, bên ngoài đại điện vang lên tiếng cười nhàn nhạt, có vài bóng người đi đến.

- Nhiếp Vân, Nhiếp Khiếu Thiên, Phùng Tiêu, Dương Ngạn, Trần Tinh?

Đi đầu tới đúng là phụ tử Nhiếp Vân cùng Nhiếp Khiếu Thiên mà mọi người vẫn muốn bắt, ba người Phùng Tiêu thì theo ở sau lưng.

- Tiêu nhi, tại sao ngươi cùng bọn hắn đi cùng một chỗ? Nhanh tới đây!

Phùng Thiên Long không nghĩ tới con mình sẽ cùng Nhiếp Vân lăn lộn cùng một chỗ, biến sắc, vội vàng hét lớn.

- Trần Tinh, ngươi cũng tới, đây là sự tình trong gia tộc bọn hắn,

ngươi tốt nhất không nên trộn vào!

Trần Đồng Sinh cũng vội vàng nói.

Tuy ngày đó nhi tử xoay người rời đi, bọn hắn cũng chỉ coi là thiếu niên tâm tính, qua mấy ngày sẽ trở về, không nghĩ tới trở về là trở về rồi, nhưng lại giết Nhiếp Cường, còn cùng bọn người Nhiếp Vân đi chung một chỗ?

Không nói chuyện Nhiếp Cường chết, chỉ nói Nhiếp Vân, Nhiếp Khiếu Thiên là đối tượng nhóm người mình tất sát, theo chân bọn họ cùng một chỗ, đây không phải tự làm mất mặt sao?

- Phụ thân, thu tay lại đi! Ngươi cũng biết đây là sự tình trong gia tộc bọn hắn, ngươi còn trộn vào làm gì? Chúng ta về nhà a!

Nghe được phụ thân nói, Trần Tinh lắc đầu.

Vốn hắn lựa chọn đi theo hai người Phùng Tiêu, chỉ là vì thế cục suy nghĩ, đánh bạc một lần, hiện tại xem ra, hoàn toàn thành công rồi!

Nhiếp Vân đơn thương độc mã đi Phủ Thành chủ, chẳng những giết Nhiếp Cường, còn giết sạch sẽ tất cả trưởng lão vây quanh, thời điểm mình nghe được tin tức này, thiếu chút nữa sợ tới mức bất tỉnh!

Một hơi đánh chết mười cao thủ Thành Cương cảnh, cho dù cường giả Binh Giáp cảnh cũng làm không được a, nhưng thiếu niên trước mắt này làm được, điều này cũng cho mình xác nhận một điểm, đi theo phía sau hắn, tuyệt đối tốt hơn đi theo Nhiếp Hạo Thiên nhiều lắm!

- Làm càn, phụ thân làm chuyện gì còn cần ngươi quản sao?

Nghe được nhi tử ở trước mặt mọi người giáo huấn mình, sắc mặt Trần Đồng Sinh trầm xuống.

- Được rồi Trần Tinh, yên tâm đi, ta sẽ không giết phụ thân của ngươi, bất quá, tộc trưởng vị của hắn cũng nên chấm dứt, ta sẽ để

cho ngươi ngồi lên vị trí tộc trưởng!

Nghe được hai cha con nói chuyện, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Không giết ta? Ngươi chưa tỉnh ngủ sao? Nếu ngươi một mực ẩn núp, chúng ta không có biện pháp tìm được thì thôi, hiện tại dám tới đây, ngươi cảm thấy còn có thể đi được sao?

Nghe được thiếu niên nói, Trần Đồng Sinh thiếu chút nữa cười điên.

Mình là Binh Giáp cảnh đỉnh phong, dám nói chuyện với mình như vậy, lá gan cũng quá mập đi à nha!

- Dám giết con ta, hôm nay mặc kệ ngươi có chỗ dựa gì, cũng phải chết! Người tới, bắt những người này lại cho ta!

Bưng lấy đầu lâu của nhi tử, hai tay không ngừng run rẩy, sắc mặt của Nhiếp Hạo Thiên dữ tợn.

- Người tới, nhanh bắt những người này lại cho ta!

Hô một tiếng, không có bất cứ động tĩnh gì, Nhiếp Hạo Thiên lần nữa hô một câu, bất quá hô xong, bên ngoài như trước không có bất kỳ hồi âm.

- Không cần hô, thuộc hạ trung thực của ngươi đã chết hết rồi!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói, còn chưa nói xong, chợt nghe trước đại điện có tiếng bước chân dồn dập vang lên, một đám thi thể bay đến, xếp thành một đống!

Đúng là thuộc hạ của Nhiếp Hạo Thiên.

- Cái gì? Đây là Nhiếp Dương trưởng lão, Nhiếp Hâm trưởng lão... Không ngờ ngươi lại giết bọn hắn?

Nhìn thi thể khắp nơi trên đất, toàn thân Nhiếp Hạo Thiên run rẩy như là sắp điên.

Mới vừa rồi hắn còn tràn ngập tự tin, hiện tại chẳng những nhìn thấy đầu lâu của nhi tử mà còn chứng kiến thi thể của các tộc nhân, cảm giác rung động thị giác mãnh liệt khiến cho toàn thân hắn run rẩy, khó mà tin được.

- Các ngươi dám động thủ với trưởng lão, người thừa kế thứ nhất của gia tộc sao? Các ngươi tội ác tày trời, hôm nay các ngươi phải chết.

Nhiếp Hạo Thiên rất nhanh đã khôi phục lại tỉnh táo, gào thét một tiếng.

- Phải chết? Ha ha, dường như ngươi còn chưa nhận rõ thực lực của mình hiện tại a. Chúng ta đã dám tới tìm ngươi, chẳng lẽ ngươi cảm thấy ngày hôm nay mình có thể may mắt thoát khỏi hay sao?

Nhìn Nhiếp Hạo Thiên trước mắt, ánh mắt của Nhiếp Vân như là đang nhìn kẻ điên vậy.

Tên này cũng quá lợi hại a, hắn đã dám chém đầu của nhi tử đối phương, nếu không có nắm chắc thì sao dám làm như vậy chứ?

- chỉ bằng vào đám rác rưởi như các ngươi sao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng mình đạt tới Thành Cương cảnh đỉnh phong là có thể là đối thủ của ta?

Ha ha, nói cho người biết Thành Cương cảnh và Binh Giáp cảnh hoàn toàn là hai khái niệm bất động, ngày hôm nay ngươi phải chết.

Nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân, hiện tại đối phương bất quá cũng chỉ là Thành Cương cảnh đỉnh phong mà thôi, Nhiếp Hạo Thiên âm thầm thở dài một hơi.

- Nó là Thành Cương cảnh đỉnh phong quả thực không phải là đối thủ của ngươi, nếu như thăng thêm ta thì sao?

Nhiếp Hạo Thiên vừa mới dứt lời thì một đạo thanh âm nhàn nhạt vang lên, Nhiếp Khiếu Thiên tiến lên phía trước một bước.

- Chỉ bằng vào phế vật như ngươi sao? Đừng có giả vờ giả vịt trước mặt lão tử, khí hải của ngươi đã sớm tổn hại, còn muốn giao đấu với ta? Chẳng lẽ ngươi cho rằng mình còn là thiên tài năm đó sao? Đừng có nằm mơ. Hiện tại đừng nói là giết người, cho ngươi con gà sợ rằng ngươi cũng khó có thể giết chết nổi a.

Nhiếp Hạo Thiên cũng không phải người ngu, tuy rằng ngoài miệng nói nhẹ nhõm như vậy, thế nhưng nhìn thấy những người trước mắt này không sợ hãi, hắn sợ Nhiếp Vân còn có át chủ bài gì đó. Nhưng khi nhìn thấy át chủ bài là Nhiếp Khiếu Thiên, trong lòng hắn cười thiếu chút nữa tới mức co quắp.

Tu luyện giả Khí hải một khi bị tổn hại Khí hải chẳng khác nào xe ngựa không có bánh xe, cung không có dây, muốn giết đấu, muốn giết người, chỉ sợ cũng chỉ có thể ngẫm nghĩ lúc nằm mơ mà thôi.

Cho dù Nhiếp Khiếu Thiên này tự mình ra tay, cả đời này cũng đừng mong chữa trị khí hải, còn dám ở trước mắt hắn giả vờ trang bức sao? Chẳng lẽ đối phương còn cho rằng mình là tuyệt thế thiên tài năm đó?

------oOo------

Chương 74: Yêu linh phụ thể (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Giết gà? Ha ha, đương nhiên ta sẽ không đi giết gà, đi giết ngươi là tốt rồi.

Nhìn đường huynh mình đang cười điên cuồng, Nhiếp Khiếu Thiên thở dài một tiếng, khí tức che dấu trên người nhanh chóng phóng ra, khí lãng chân khí cường đại bao phủ cả đại điện, cả người hắn như một biển cả thâm bất khả trắc, làm cho người ta khó có thể tưởng tượng ra.

- Cái gì? Đây là... Đây là khí tức của Khí Tông.

- Nhiếp Khiếu Thiên là cường giả Khí Tông?

- Làm sao có thể?

Cảm nhận được cỗ khí tức này trên người Nhiếp Khiếu Thiên, Phùng Thiên Hành, Trần Đồng Sinh, Dương Thiết Thành cảm thấy trời đất quay cuồng, cằm thiếu chút nữa rớt xuống mặt đất.

Nhóm người bọn hắn không ngờ lại liên hợp với Nhiếp Hạo Thiên, muốn đối phó với một Khí Tông? Đầu óc bị vô nước rồi sao?

Cường giả Khí Tông, là tu luyện giả Khí hải Tông sư, là nhân vật vô thượng cho dù là trong Thần Phong đế quốc cũng không có nhiều. Người khác nịnh nọt xun xoe còn không kịp, ba người bọn hắn còn muốn đối phó với đối phương. Trời, có ai đó có thể nói cho bọn hắn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay không?

Không phải Nhiếp Khiếu Thiên này đã bị tổn hại Khí hải rồi hay sao? Không thể tiếp tục tu luyện hay sao?

Chẳng những ba đại tộc trưởng sụp đổ mà ngay cả Nhiếp Hạo Thiên cũng thiếu chút nữa cắn phải lưỡi mình. Nhiếp Khiếu Thiên đột nhiên đạt tới cấp bậc Khí Tông đã vượt quá tưởng tượng của hắn.

- Cho dù hắn ta là Khí Tông thì có thể thế nào chứ? Bốn Binh Giáp cảnh đỉnh phong chúng ta liên thủ cũng chưa chắc đã không thể chiến một trận. Thiên Hành, Đồng Sinh, Thiết Thành, hiện tại chúng ta đã không còn đường nào có thể đi, không phải hắn chết thì là chúng ta vong, cùng động thủ đi.

Do dự một chút, Nhiếp Hạo Thiên không nhịn được rống lớn một tiếng.

Hắn biết rõ mình hại Nhiếp Khiếu Thiên thê thảm nhiều năm như vậy, đối phương chắc chắn sẽ không buông tha cho hắn. Như vậy cũng không cần phải ngụy trang làm gì. Hắn nhìn về phía ba đại tộc trưởng, hi vọng đối phương có thể liên thủ với mình.

Binh Giáp cảnh tuy rằng kém Khí Tông rất lớn, nhưng mà bốn Binh Giáp cảnh đỉnh phong liên thủ cũng chưa chắc đã không thể chiến

thắng được Khí Tông.

- Liên thủ?

Nghe tiếng gầm rú của Nhiếp Hạo Thiên, đám người Phùng Thiên Hành do dự, sau đó đồng thời gật đầu.

- Đúng vậy, bốn người chúng ta hợp tác cũng chưa chắc đã thất bại. Liều.

Nói xong ba người từ chỗ ngồi đứng lên, đi tới sau lưng Nhiếp Hạo Thiên.

- Được, chúng ta cùng động thủ.

Thấy ba vị tộc trưởng này tới thời khắc mấu chốt vẫn ra tay giúp mình, trong lòng Nhiếp Hạo Thiên cảm động một hồi.

Hoạn nạn thấy chân tình, xem ra liên minh lâu như vậy hóa ra cũng không có đi sai. Tứ đại gia tộc trong Lạc Thủy Thành gần đây tương đối đoàn kết a...

- Được, cùng... Động thủ.

Phùng Thiên Hành liên tiếng, hắn và hai người Trần Đồng Sinh, Dương Thiết Thành đồng thời động thủ.

Nhưng mà đối phương mà bọn hắn động thủ không phải là Nhiếp Khiếu Thiên, mà là Nhiếp Hạo Thiên.

Ba người đều là Binh Giáp cảnh đỉnh phong, đồng thời ra tay, chân khí cường đại lập tức tản mát, vô số chưởng ảnh, quyền ảnh như là mưa to rơi xuống, triệt để bao phủ Nhiếp Hạo Thiên.

- Các ngươi.

Hiển nhiên Nhiếp Hạo Thiên không ngờ rằng mới vừa rồi ba vị tộc trưởng này còn đang nói tốt lại đột nhiên ra tay đối phó với hắn. Hắn tức giận tới mức toàn thân run rẩy, thiếu chút nữa không nhịn được mà té xỉu trên mặt đất.

- Nhiếp Hạo Thiên, chẳng lẽ hiện tại ngươi còn không nhìn rõ thế cục hay sao? Bốn người liên thủ đối phó Khí Tông? Ngươi cho rằng chúng ta là kẻ đần hay sao?

- Hôm nay chính là ngày chết của ngươi. Để mạng lại.

Ba đại tộc trưởng sợ Nhiếp Hạo Thiên đào tẩu, ra tay đều không có lưu tình. Chỉ nghe tiếng phanh phanh liên tục vang vọng, cả người Nhiếp Hạo Thiên đã giống như bao cát bị đánh, bay ngược về phía sau rồi nặng nề đập vào trên mặt đất.

- Dám đối phó với phân chi Nhiếp Thiên, ta thấy ngươi không muốn sống nữa rồi.

Phùng Thiên Hành khẽ vươn tay nắm cổ Nhiếp Hạo Thiên rồi nâng hắn tới trước mặt Nhiếp Khiếu Thiên, nói:

- Khiếu Thiên, chúng ta bị tiểu tử này đầu độc, hiện tại chúng ta bắt hắn tới, mặc cho ngươi tùy ý xử trí.

- Các ngươi... Bội bạc... Chết không yên lành...

Nhiếp Hạo Thiên không ngờ tới mình suy đi tính lại, kết quả cuối cùng lại bị đồng minh bắt gọn chứ không phải là bị Nhiếp Khiếu Thiên đả thương, sắc mặt hắn lập tức xám như tro tàn.

- Tự mình bất nghĩa thì không trách được ai. Đây là kết cục do ngươi tự tìm lấy.

Phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên nhìn đường huynh hại mình cửa nát nhà tan, lúc này đang giống như một khối bùn nhão quỳ gối trước mặt mình, hắn hừ một tiếng, bàn tay giơ lên rồi đập qua một cái.

Phanh.

Đầu của Nhiếp Hạo Thiên lập tức hóa thành bột phấn, thi thể nặng nề đập xuống mặt đất.

Phụ thân có thể có được danh xưng đệ nhất thiên tài Lạc Thủy

Thành, vì danh tiếng thiên tài cũng đã giết không ít người. Năm đó cũng là người tâm ngoan thủ lạt. Người trước mắt hại phụ thân nhiều năm nhẫn nhục, sống tạm bợ như vậy, làm sao có thể buông tha được chứ? Một cái tát lấy đi tính mạng của Nhiếp Hạo Thiên này cũng coi như là tiện nghi cho đối phương.

Phù.

Giết chết cừu nhân, Nhiếp Khiếu Thiên thở dài một hơi, nhìn về phía nhi tử mình cách đó không xa, vẻ mặt kiêu ngạo.

Nói thật, nếu không có đứa con như vậy, đừng nói là báo thù, hiện tại chỉ sợ không bị Nhiếp Hạo Thiên này hại chết cũng đã phải tạ ơn trời đất rồi.

- Ba người này nên xử trí thế nào đây?

Thu lại suy nghĩ này, Nhiếp Khiếu Thiên chỉ một ngón tay về phía ba tộc trưởng Phùng Thiên Hành, Trần Đồng Sinh, Dương Thiết Thành đang kinh sợ trước mặt.

- Giết là được.

Nhiếp Vân lạnh nhạt nói.

- Nhiếp Vân thiếu gia, chúng ta biết sai rồi, kính xin hạ thủ lưu tình.

- Chúng ta cũng chỉ là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh mà thôi.

Đám người Phùng Thiên Hành nghe thấy lời nói của Nhiếp Vân, tất cả đều giật mình.

- Nhiếp Vân, phụ thân ta chỉ là nhất thời bị đầu độc, ngươi có thể....

Phùng Tiêu cũng không nhịn được mà tiến lên phía trước, nói một câu.

- Đúng vậy, kính xin Nhiếp Vân thiếu gia giơ cao đánh khẽ.

Trần Tinh cũng khẽ khom người.

Về phần Dương Ngạn, hắn với phụ thân ruột cũng không có cảm tình quá lớn, đối phương có chết hay không cũng không có ý nghĩa quá lớn với hắn. Hắn chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ, chờ đợi Nhiếp Vân ra quyết định.

- Có thể ruồng bỏ minh hữu thì cũng khó đảm bảo sau này không ruồng bỏ chúng ta. Có giữ lại cũng là tia họa.

Nhiếp Vân lạnh nhạt nói:

- Tuy rằng đám người Phùng Tiêu đã thay các ngươi cầu tình, ta có thể không giết các ngươi. Chỉ là tội chết có thể miễn, tội sống khó tha...

------oOo------

Chương 75: Yêu linh phụ thể (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân biết có đám người Phùng Tiêu ở đây, cho dù muốn giết mấy người này chỉ sợ cũng không được. Trước đó hắn cố ý nói như vậy là vì hù dọa một chút mà thôi. Kỳ thực xử trí đám người này như thế nào trong lòng hắn đã sớm có quyết định.

Hắn đang định mở miệng nói ra quyết định xử phạt đám người này, đột nhiên sắc mặt hắn lại biến đổi.

- Không tốt, lui lại.

Nói xong hắn kéo phụ thân và đám người Phùng Tiêu rồi quay người lùi về phía sau.

- Khặc khặc, dám phản bội ta? Ba người các ngươi đi chết đi cho ta.

Vừa rời khỏi đại điện chợt nghe thấy một tiếng cười lạnh âm trầm vang lên trong điện. Thân thể ba người Phùng Thiên Hành đột

nhiên biến đổi, như là bị rút đi tất cả lực lượng, miệng kêu thảm một tiếng, sau đó nặng nề ngã xuống mặt đất, không còn hô hấp.

Sau lưng ba người bọn hắn có một đạo thân ảnh chậm rãi đứng lên, không ngờ lại là Nhiếp Hạo Thiên vừa mới bị giết chết vừa rồi.

Không ngờ Nhiếp Hạo Thiên này lại sống lại.

Đầu của đối phương đã bị đập vỡ, sao có thể sống lại được chứ?

Không riêng gì đám người Phùng Tiêu, mà ngay cả Nhiếp Khiếu Thiên nhìn chuyện xảy ra trong điện cũng không thể nào tin được.

- Là Yêu linh phụ thể, hơn nữa ít nhất cũng là Yêu tộc Vương tộc thượng phẩm.

Nhìn ra vẻ nghi hoặc trong mắt mọi người, Nhiếp Vân ngưng trọng nói.

Yêu Linh phụ thể là một loại phương pháp mượn thể trọng sinh của cường giả yêu tộc có huyết mạch Vương tộc trở lên. Ở tiền thế rất nhiều bằng hữu của hắn đã bị phụ thể như vậy, biên thành người khác chiến đấu với hắn.

Cũng chính bởi vì như vậy trong lòng hắn mới càng trở nên lãnh khốc, độc ác hơn với Yêu tộc.

- Yêu Linh phụ thể? chúng ta nên làm thế nào bây giờ?

Yêu linh phụ thể ngay cả Nhiếp Khiếu Thiên cũng chỉ được nghe nói qua, đây là lần đầu tiên nhìn thấy. Thấy nhi tử nói ra, hắn biết đứa con này nhất định biết rõ hơn hắn, cho nên hắn không nhịn được lên tiếng hỏi.

- Không có biện pháp nào. Đầu Yêu linh này chỉ sợ đã sớm chiếm cứ thân thể Nhiếp Hạo Thiên, mãi tới khi linh hồn Nhiếp Hạo Thiên tiêu tán mới chính thức đoạt xá thành công. Yêu tộc vừa mới đoạt xá là đáng sợ nhất, lại hấp thu lực lượng của ba người Phùng Thiên Hành, Dương Thiết Thành, Trần Đồng Sinh, chỉ sợ sẽ lập tức đột phá cảnh giới Khí tông.

Nhiếp Vân nói.

Yêu linh vừa mới đoạt xá có thể tự bạo, nếu như lúc này có người công kích nó, một khi tự bạo sẽ dùng máu tươi công kích, dính vào thân người khác. Mỗi một giọt máu đều có thể biến thành một đầu Yêu linh, lại lần nữa tiến hành phụ thể.

Bí pháp của Yêu tộc có hàng ngàn hàng vạn, so với nhân loại không biết nhiều hơn bao nhiêu. Nhưng mà Yêu linh phụ thể này trong số các bí pháp đó có thể đứng hàng đầu, như vậy cũng đủ để thấy được chỗ đáng sợ của nó.

Cũng bởi vì lợi hại như vậy cho nên sau khi Nhiếp Vân cảm thấy thi thể Nhiếp Hạo Thiên có chút khác thường mới lập tức dẫn người rời đi.

- Đột phá Khí Tông?

Sắc mặt Nhiếp Khiếu Thiên biến đổi.

Hắn là cường giả Khí Tông, đương nhiên biết rõ sự đáng sợ của Khí Tông. Một khi Yêu linh phụ thể thành công, lại thành công đột phá, chỉ sợ cho dù là hắn cũng không phải là đối thủ.

Cũng không phải đối phương có bao nhiêu lợi hại, mà là thủ đoạn của Yêu tộc quá nhiều, mỗi một loại lại quỷ dị khó lường, căn bản không thể dùng lẽ thường phỏng đoán.

- Yêu linh phụ thể cũng có khuyết điểm, đó chính là cần có quá trình làm quen với thân thể, năng lượng hắn hấp thu càng nhiều thì thân thể lại càng khó khống chế. Qua một lát nữa chúng ta sẽ cùng động thủ.

Nhiếp Vân dặn dò mọi người.

- Khặc khặc, tất cả các ngươi, ngày hôm nay đều phải chết.

Nhiếp Vân vừa mới nói xong thì Nhiếp Hạo Thiên trong điện đã đi tới, mỗi khi tiến lên một bước thì khí tức trên người lại điên cuồng

hơn một phần. Khi đi ra tới cửa đại điện thì toàn thân có khí huyết quay cuồng, lực lượng tràn đầy, không ngờ đã đạt tới cảnh giới Khí Tông.

Một cái đầu nhão nhoét chỉ còn lại cái miệng, cái mũi, không ngờ lại có thể mở miệng nói chuyện, còn có lực lượng Khí Tông. Chuyện này khiến cho mọi người vừa mới nhìn vào lập tức run rẩy không thôi.

- Chính là lúc này.

Nhiếp Vân biết rõ khi khí thế đối phương đạt tới cực thịnh chính là lúc đối phương suy yếu nhất. Hắn lập tức hét lớn một tiếng rồi ra tay, thân ảnh lao ra, bàn tay đánh ra, liên tục đập tám chưởng trên không trung.

Tám chưởng này tạo thành bố cục bát quái trên không trung, bao phủ toàn bộ tám chỗ Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Kinh Khai của con người lại.

Vũ kỹ Hầu tộc thượng phẩm, Bát Quái Điệp Vân chưởng.

Sau khi Cửu Chuyển Niết Bàn công Niết bàn lần thứ nhất, tiến vào Thành Cương cảnh đỉnh phong, Nhiếp Vân lại thừa cơ tu luyện một bộ vũ kỹ Hầu tộc thượng phẩm trong sơn cốc. Bộ vũ kỹ này kiếp trước hắn thường xuyên sử dụng, quen thuộc nhất, không cần có thời gian dài nắm giữ yếu lĩnh. Lúc này toàn lực đánh ra, trên không trung lập tức xuất hiện tám bàn tay lớn nhỏ không đồng đều, dựa theo phương vị bát quái xếp đặt, hung hăng bay về phía Nhiếp Hạo Thiên trước mắt:

Thân thể con người có mười vạn tám ngàn khiếu huyệt, ba ngàn mệnh môn, Bát Quái Điệp Vân chưởng chọn tám nơi cơ hồ đều là tử môn. Một khi bị đánh chúng có thể khiến cho người ta lập tức chết đi. Cho dù là yêu ma cũng khí huyết phong bế, hồn phi phách tán.

- Dám ra tay với ta? Muốn chết.

Nhiếp Hạo Thiên kia không ngờ tới một tiểu tử Thành Cương cảnh

trước mắt lại dám ra tay với mình, hắn gào rú một tiếng, năm ngón tay đưa về phía trước, trong không trung lập tức có một cỗ khí tức quay cuồng, khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Cỗ khí tức này màu xanh lục, hoàn toàn khác với chân khí của nhân loại, mà lại có uy lực giống nhau, hiển nhiên là yêu khí mà chỉ có yêu tộc mới có.

Yêu khí tỏa ra, lập tức tạo thành một bình chướng cực lớn trên không trung. Bình chướng xuất hiện, Bát Quái Điệp Vân chưởng của Nhiếp Vân lập tức ảm đạm, không còn lực lượng tiến lên thêm.

Tuy rằng bây giờ là thời điểm yêu linh phụ thể yếu nhất, nhưng mà lực lượng của Nhiếp Vân và Khí Tông kém quá xa, giữa cả hai căn bản không thể so sánh.

- Vũ kỹ Quý tộc thượng phẩm, Liệt Diễm Cuồng.

Công kích của Nhiếp Vân vừa mới bị ngăn cản thì Nhiếp Khiếu Thiên đã ra tay.

Trong đám người thực lực của hắn mạnh nhất, hắn biết rõ nếu như không thể giết chết Nhiếp Hạo Thiên này thì chỉ sợ cả Lạc Thủy Thành sẽ gặp phải tai ương. Hắn cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể đảnh ra vũ kỹ mà bản thân ma hiểu nhất.

------oOo------

Chương 76: Yêu linh phụ thể (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước kia hắn là thiên tài nổi danh nhất Nhiếp gia, kỳ ngộ cũng nhiều, biết được một bộ vũ kỹ Quý tộc thượng phẩm cũng không có gì là kỳ quái.

Liệt Diễm cuồng chao tuy rằng chỉ là vũ kỹ Quý tộc thượng phẩm, nhưng mà trong tay cường giả Khí Tông đánh ra, uy lực thậm chí còn hơn vũ kỹ Hầu tộc thượng phẩm của Nhiếp Vân. Không trung

trong nháy mắt bị một cỗ liệt diễm cực nóng thiêu đốt, hỏa diễm cường đại lập tức bắn thẳng về phía Nhiếp Hạo Thiên.

- Xi Tiêu thần phủ, thức thứ nhất.

Dương Ngạn cũng biết tình huống lúc này rất nguy cấp cho nên hắn lập tức ra tay.

- Hóa Kính Diệt Cốt quyền.

- Lạc Dương Diệt Minh chưởng.

Hai người Trần Tinh, Phùng Tiêu cũng công kích.

Ầm ầm.

Bốn người công kích, đồng thời đánh vào trên người Nhiếp Hạo Thiên kia, khiến cho khí tức hắn giảm đi không ít, thân thể cũng liên tục lùi về phía sau mấy bước mới có thể ổn định, dường như bị thụ thương không nhẹ.

- Các ngươi muốn chết.

Không ngờ bản thân vừa mới phụ thể thành công thì đã bị thay phiên công kích, Nhiếp Hạo Thiên tức quá liên tục gầm lớn, hai trảo liên tục vung vẩy, trên không trung liên tiếp xuất hiện những đạo quỷ ảnh âm u.

- Huyết Tự đại kim chú, phá...

Nhiếp Vân thấy Nhiếp Hạo Thiên bị công kích, khí thế trên người càng lúc càng thấp, hắn biết rõ tên này còn chưa dung hợp lực lượng thì đã bị công kích, đã là nỏ mạnh hết đà. Ánh mắt hắn càng thêm ngưng trọng, cắn nát ngón tay rồi vẽ một chữ huyết trên hư không.

Chữ này ngưng tụ máu tươi của hắn, trên không trung ngưng tụ càng lúc càng lớn, kim quang lóe lên, lập tức bắn về phía Nhiếp Hạo Thiên.

Bí pháp phá yêu của Nhân tộc, Huyết Tự đại kim chú.

Tu luyện giả Khí hải trừ tu luyện vũ kỹ ra, muốn thành công đối phó với Yêu tộc còn phải học tập bí pháp. Những bí pháp này đều là cường giả Nhân loại mượn bí pháp Yêu tộc cải tiến, có tác dụng khắc chế rất mạnh với Yêu tộc.

Huyết Tự đại kim chú dùng tinh huyết trong cơ thể làm vật dẫn đánh ra công kích, một khi người bị Yêu linh phụ thể đụng vào thì tinh khí thần sẽ bị đánh cho xơ xác, rốt cuộc không có cách nào dung hợp với cỗ thân thể này.

- Huyết Tự đại kim chú? Loại địa phương nho nhỏ này làm sao lại có người có thể thi triển ra chiêu số này chứ? Ta không tin.. Ah...

Nhìn thấy chữ Huyết lóng lánh, hai mắt Nhiếp Hạo Thiên như nhìn thấy thứ kinh khủng nhất trên đời, miệng hét lớn một tiếng, lập tức vội vàng bỏ chạy về phía sau, trong miệng còn lưu lại câu độc ác “Hôm nay ta tạm thời tha cho các ngươi, lần sau ta tới chính là lúc Lạc Thủy Thành biến thành địa ngục“.

- Lần sau lại tới? Hừ, ngươi xuống đây cho ta.

Sau khi Nhiếp Vân thi triển Huyết Tự đại kim chú, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng mà nghe Nhiếp Hạo Thiên gầm rú như vậy hắn vẫn hừ lạnh một tiếng, bàn tay đột nhiên phát lực.

Phanh.

Huyết tự đại kim chú hung hăng đánh vào trên người Nhiếp Hạo Thiên, miệng đối phương phát ra tiếng kêu thảm, từ trên không trung rơi xuống dưới. Tuy rằng thân thể rơi xuống, nhưng mà một đạo khí tức âm u mờ mịt đột nhiên lao ra, so với hổ còn nhanh hơn gấp bội bay về phía xa, vừa đi vừa kêu lớn:

- Nhiếp Vân, ngươi chờ đó cho ta. Một tháng sau Yêu tộc chúng ta sẽ vọt tới, sẽ khiến cho cả Lạc Thủy Thành các ngươi rơi vào trong địa ngục, tất cả mọi người đều phải chết.

Nói xong cỗ khí tức này trong nháy mắt biến mất trên không trung,

không còn tung tích.

- Một tháng?

Nghe thấy lời này, Nhiếp Vân thở dài một hơi.

Hắn chỉ đánh tan Yêu linh đang thi triển yêu linh phụ thể ra ngoài mà thôi, nhưng mà không có triệt để đánh chết đối phương. Cũng không phải là hắn không muốn đánh chết đối phương mà là thực lực của hắn hiện tại quá thấp, sau khi thi triển Huyết Tự đại kim chú xong cả người đã hư thoát, không còn biện pháp tiếp tục công kích lần nữa.

- Vân nhi, con không sao chứ?

Nhìn thấy sắc mặt Nhiếp Vân tái nhợt giống như tờ giấy trắng, Nhiếp Khiếu Thiên hỏi.

- Không có việc gì.

Điều chỉnh một hồi, sắc mặt Nhiếp Vân khôi phục một ít, lúc này hắn mới thở dài một hơi, nhìn về phương hướng đám khí tức âm u mờ mịt kia đào tẩu, sắc mặt ngưng trọng, nói:

- Một tháng, chỉ có một tháng thôi sao?

Xem ra bắt đầu từ bây giờ, đại nạn của Lạc Thủy Thành đã bắt đầu.

Kiếp trước Lạc Thủy Thành bị Yêu tộc diệt, Yêu tộc lợi hại nhất cũng chỉ là Binh Giáp cảnh, người có huyết mạch lợi hại nhất cũng chỉ là Hầu tộc hạ phẩm. Không ngờ hắn vừa mới sống lại vài ngày đã gặp phải Yêu tộc có huyết mạch Hầu tộc thượng phẩm, thậm chí là Vương tộc thượng phẩm. Chênh lệch với kiếp trước quá lớn khiến cho Nhiếp Vân không khỏi kinh sợ.

Chẳng lẽ là bởi vì hắn trọng sinh cho nên tạo ra một loạt thay đổi, hay là loại Yêu tộc này kiếp trước cấp bậc của hắn quá thấp cho nên không có tiếp tục tới được?

Nếu như kiếp trước cũng có loại Yêu tộc này, như vậy một Lạc Thủy Thành nho nhỏ sao lại có thể hấp dẫn được yêu nhân huyết mạch như vậy được chứ?

Giống như hai nước giao chiến, cho dù là quốc chủ một quốc đích thân xuất chiến thì cũng chỉ tới những nơi rộng lớn, quan trọng. Tự mình đốc chiến ở nơi nho nhỏ như Lạc Thủy Thành này, quả thực quá kỳ quái.

Nhiếp Vân cảm thấy hỗn loạn.

Yêu tộc khác với Nhân tộc, quan niệm đẳng cấp vô cùng nặng, yêu nhân có huyết mạch Vương tộc có thể tùy ý hiệu lệnh mấy vạn người có huyết mạch cấp thấp bên dưới. Như vậy cũng có thể đoán được, một khi yêu nhân vừa rồi đào tẩu, một khi đối phương triệu tập đại quân thì cả Lạc Thủy Thành sẽ xuất hiện mấy vạn đại quân Yêu tộc, đến lúc đó đừng nói là tứ đại gia tộc. Cho dù có thêm bốn gia tộc như vậy nữa cũng không ngăn cản nổi.

Yêu tộc thật đáng sợ, tuy rằng người Lạc Thủy Thành đã nói qua Yêu tộc, nhưng mà bởi vì chưa thấy qua, cho nên một khi chính thức chiến đấu nhất định sẽ gặp nhiều thua thiệt.

Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. Trong truyền thuyết, đại đạo có một vạn, đạt giả chín ngàn. Cái gọi là đạt giả chính là đại đạo quy tắc mà một tộc lĩnh ngộ được. Bí pháp mạnh nhất của Yêu tộc là chín ngàn, đã đạt tới cảnh giới đạt giả. Mà nhân loại chỉ mới có ba ngàn đại đạo, ngay cả tiêu chuẩn cũng không đủ, giữa song phương không thể so sánh.

- Thời gian không đợi người, phải nhanh chóng tăng thực lực lên, chỉ cần đạt tới cấp bậc Khí Tông, rất nhiều bí pháp có thể thi triển ra, đến lúc đó không biết chừng sẽ có thể phòng ngự được Yêu tộc xâm lấn.

------oOo------

Chương 77: Thiên phú, đan điền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lòng tính toán một phen, Nhiếp Vân càng bức thiết tăng trưởng thực lực. Hắn điều chỉnh tâm tình một hồi, triệt để khôi phục thương thế rồi nhìn mọi người, nói:

- Dương Ngạn, Phùng Tiêu, Trần Tinh, các ngươi chỉnh hợp gia tộc của mình một chút. Yêu tộc xâm lấn, tứ đại gia tộc chúng ta tốt nhất nên vứt bỏ hiềm khích lúc trước, hợp tác cho tốt. Phụ thân, bây giờ người đã đạt tới cấp bậc Khí Tông, Nhiếp Hạo Thiên cũng chết, Nhiếp gia để người khống chế đi a. Hiện tại con có việc muốn đi phủ thành chủ.

Trước đó, khi ở phủ thành chủ, thành chủ lại để cho Lạc Huyên thông báo có việc muốn thương nghị với hắn. Mà chuyện đó cũng là chuyện về Yêu tộc. Mà lúc ấy hắn sợ phụ thân xảy ra chuyện cho nên sốt ruột chạy tới. Hiện tại chuyện đã xử lý xong, cũng là lúc lên đi tới phủ thành chủ nghe một ít tin tức. Thuận tiện cảm tạ đối phương trợ giúp mình.

- Được.

Mọi người ứng tiếng.

Phùng Tiêu, Trần Tinh, Dương Ngạn bây giờ có thể nói là bội phục tới mức quỳ rạp đầu xuống đất với Nhiếp Vân, nguyện ý làm trâu làm ngựa cho hắn. Mà phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên biết nhi tử có đủ loại biểu hiện thần kỳ cho nên biết rõ lời của nhi tử là đúng, cũng không có ý kiến gì khác.

Cho nên sau khi bốn người nghe Nhiếp Vân nói xong, tất cả đều gật đầu, đi sắp xếp mọi chuyện.

- Tiểu Hổ, chúng ta đi.

Bàn chân điểm nhẹ mặt đất một cái, cả người Nhiếp Vân đã xuất hiện trên lưng Tiểu Hổ, một người một thú nhanh như thiểm điện phóng tới phủ thành chủ.

..

- Phụ thân, người nói xem sao Nhiếp Vân này lại tiến bộ nhanh như vậy? Mới mười ngày trước mới chỉ là Chân Khí cảnh, nhưng hiện tại đã đạt tới Thành Cương cảnh đỉnh phong, nhưng lại không phải là Thành Cương cảnh đỉnh phong tầm thường. Theo con thấy, cho dù là cường giả Binh Giáp cảnh đỉnh phong như phụ thân cũng không nhất định là đối thủ của hắn.

Phủ thành chủ, Lạc Khuynh Thành chống cằm, nghĩ tới tình cảnh thiếu niên đại phát thần uy vừa rồi, trong lòng nàng cảm thấy kfy quái vạn phần.

- Nhiếp Vân này chính là rồng trong loài người, không đơn giản.

Lạc Chiêm Hào cũng vì cảnh tượng mà bản thân chứng kiến lúc đó mà mở miệng cảm khái một tiếng.

- Rồng trong loài người? Ha ha, thành chủ quá khen rồi.

Đúng lúc này Nhiếp Vân cưỡi Tiểu Hổ, trực tiếp xuất hiện trong phòng.

- Đầu Hổ thú này hẳn là ma sủng của ngươi a? Không ngờ ngươi lại có thuần thú đan điền, trở thành một Thuần Thú sư, đừng nói là Lạc Thủy Thành, số lượng Thuần Thú sư trong cả Thần Phong đế quốc chỉ sợ cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay mà thôi.

Nhìn thấy thiếu niên này là hổ thú phối hợp hoàn mỹ không tỳ vết, Lạc Chiêm Hào cười một tiếng:

- Ngươi biết thuần thú đan điền?

Nhiếp Vân không ngờ tới đối phương dùng một câu nói nói ra chỗ quan trọng của Thuần Thú sư, hắn không khỏi sững sờ.

Nạp vật đan điền, đan hỏa đan điền, thuần thú đan điền, loại thiên phú đặc thù này trong ấn tượng kiếp trước của hắn chưa từng có người nhắc tới. Mãi tới khi hắn đi tới Thần Phong đế quốc cũng mới nghe người ta giới thiệu kỹ càng. Hắn vốn tưởng rằng tại nơi nho nhỏ như Lạc Thủy Thành sẽ không có ai biết rõ, chỉ là hắn lại không

ngờ một thành chủ như đối phương lại có thể biết rõ như vậy.

Kỳ thực Nhiếp Khiếu Thiên cũng biết, chỉ có điều Nhiếp Vân không có nghe phụ thân hắn nói qua cho nên không biết mà thôi.

- Ha ha, ta chẳng những biết rõ thuần thú đan điền mà còn biết trị liệu đan điền, thiên hành đan điền, nạp vật đan điền, phòng ngự đan điền...

Lạc Chiêm Hào cười.

Trịu liệu đan điền là trong đan điền có thể tự động chuyển hóa một loại gọi là Bổ Thiên chi khí, đối với việc chữa thương, tu bổ linh hồn bị thương đều có hiệu quả. Thiên hành đan điền, một khi thúc dục có thể khiến cho xương sường sau lưng người ta sinh ra hai cánh, tốc độ tăng nhanh. Mà phòng ngự đan điền thì có thể đem chân chính chuyển hóa thành một loại lực lượng phòng ngự đặc thù, khiến cho người ta lúc chiến đấu kích phát ra một loại đồ vật như Kim chung trào, phòng ngự vô địch.

Tuy rằng Nhiếp Vân có thể thông qua ý thức thay đổi thuộc tính đan điền của mình, nhưng mà điều kiện tiên quyết là phải nhìn qua loại đan điền đặc thù này. Không thấy qua thuộc tính đan điền thì làm sao có thể khiến cho đan điền của hắn lột xác được cơ chứ?

Trịu liệu đan điền, Thiên hành đan điền. Những loại đan điền có thuộc tính đặc biệt như vậy trước kia Nhiếp Vân cũng chỉ nghe nói qua mà chưa từng thấy. Tuy rằng hâm mộ vạn phần nhưng mà cũng không thể đem đan điền bản thân lột xác thành như vậy.

- Không hổ là thành chủ đại nhân, quả nhiên là uyên bác quảng thức.

Nghe đối phương liên tục nói hơn mười loại đan điền, Nhiếp Vân cười nói.

Mỗi một phiến lá cây đều không giống nhau chứ đừng nói là thiên phú của mỗi người. Theo như truyền thuyết, thiên địa tạo hóa ra nhân loại, mỗi một người đều có một loại thiên phú đặc thù, loại thiên phú này chỉ có thể phát huy ra hiệu quả trên một chuyện nào

đó. Giống như ngươi có thiên phú kinh thương, ánh mắt so với người bình thường sẽ chuẩn hơn một ít. Một khi mua vào nhất định sẽ có thể bán ra với một cái giá rất lớn.

Nhưng mà nếu ngươi có thiên phú kinh thương lại đi đấm bóng lưng cho người ta, như vậy nhất định không có hiệu quả gì, mà thiên phú cũng sẽ mai một.

Người bình thường không có cách nào nhìn ra thiên phú một cách trực quan, chỉ có sau khi bản thân đụng vào chức nghiệp có liên quan tới thiên phú bản thân mới có thể xác nhận được. Mà Tu luyện giả Khí hải thì khác, đan điền đại biểu cho thiên puhs, chỉ cần thành công mở ra đan điền, sau khi xác nhận thuộc tính là có thể nhẹ nhõm biết được thứ mình am hiểu nhất.

Đương nhiên những người khác không có pháp quyết vô danh, cũng không thể diễn sinh ra thừa số huyết thống, thiên phú vừa mới sinh ra đã xác định. Mà Nhiếp Vân thì khác, chỉ cần hắn có thể tìm được loại năng lượng đặc thù đó, như vậy hắn có thể vận chuyển pháp quyết vô danh, diễn sinh ra đan điền khác nữa... đồng thời lột xác thành thiên phú vô cùng vô tận.

- Chuyện này cũng không tính là hiểu biết rộng gì, không chỉ riêng ta biết rõ, tộc trưởng tứ đại gia tộc sợ rằng cũng biết, bởi vì đây cũng không được coi là bí mật gì cả.

Lạc Chiêm Hào cười rồi lắc đầu nói tiếp:

- Được rồi, lần này tìm ngươi cũng không phải nói về vấn đề thiên phú, mà là chuyện Yêu tộc. Ngươi đã biết vì sao lần trước Khuynh Thành trở lại lại bị người Yêu tộc đuổi giết hay không?

- Xin rửa tai lắng nghe.

Nhiếp Vân lắc đầu, chắp tay nói.

Chuyện này Nhiếp Vân luôn cảm thấy rất là ký quái, yêu nhân đuổi bắt Lạc Khuynh Thành rõ ràng là một đầu Yêu tộc có huyết mạch Hầu tộc thượng phẩm, quả thực khiến cho người ta khó có thể tin tưởng.

------oOo------

Chương 78: Gia tộc sử

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Kỳ thực chuyện này có liên quan tới một bảo tàng mà tổ tiên gia tộc bọn ta lưu lại.

Lạc Chiêm Hào cũng không có dấu diếm mà chậm rãi nói ra.

- Gia tộc bọn ta ở đời thứ mười từng xuất hiện một cường giả Tôn cấp, tên là Lạc Khúc...

- Lạc Khúc? Lạc Khúc Mộ?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Sao ngươi lại biết Lạc Khúc Mộ? Đây là bí mật của gia tộc chúng ta.

Nói tới đây Lạc Chiêm Hào nhìn nữ nhi, như có điều ngộ ra. Nhưng mà hắn lại lập tức sững sờ, thầm nghĩ: “Không đúng, Khuynh Thành cũng vừa mới được ta nói cho, trước kia có lẽ cũng không biết, mà các ngươi trước đó cũng chưa từng gặp mặt a...”

Nghe thấy Lạc Chiêm Hào nói vậy, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, hắn thật không biết nha đầu Lạc Khuynh Thành kia nói thế nào, ngay cả phụ thân nàng cũng phỏng đoán quan hệ của nàng với hắn.

- Phụ thân...

Nhiếp Vân cũng biết ý tứ của Lạc Chiêm Hào, Lạc Khuynh Thành sao có thể không biết cơ chứ? Sắc mặt nàng lập tức đỏ lên.

- Ta nghe nói từ chỗ khác, cũng chỉ biết có một cái tên như vậy mà thôi, cũng không biết có chuyện gì khác. Ngươi vẫn nên nói tiếp thì hơn.

Nhiếp Vân sợ Thành chủ nói điều làm cho bản thân xấu hổ cho nên gấp gáp nói.

- Lạc Khúc tổ tiên là Tôn cấp, được hoàng thất Thần Phong đế quốc phong làm Khúc vương, đất phong chính là Lạc Thủy Thành này. Tuổi thọ của cường giả Chí Tôn cũng có hạn, trước khi lâm chung, tổ tiên sai người kiến tạo một cái mộ đặc thù, đem bảo tàng trân quý nhất cả đời mình bỏ vào trong đó. Kể cả công pháp tu luyện, vũ khí, các loại bí thuật, thậm chí là thư cho hậu nhân cũng ở bên trong. Trong đó còn liên quan tới một bí mật rất lớn, về phần là cái gì, không ai biết rõ.

- Cái mộ này dùng phong ấn đặc thù gia trì, thực lực không có đạt tới Chí Tôn đỉnh phong thì không thể phá vỡ. Trừ phi là nhân tài có độ phù hợp huyết mạch trong gia tộc dùng huyết mạch của bản thân, khi đó mới có thể mở ra phong ấn. Về sau trải qua ba đời, ước chừng hơn trăm năm không có hậu bối nào trong gia tộc đạt tới Chí Tôn cấp, thậm chí ngay cả cường giả Khí Tông cũng không xuất hiện, cũng không có ai có huyết mạch phù hợp. Cho nên vương thất Khúc vương như chúng ta cũng bại vong, Thần Phong đế quốc triệt tiêu đất phong. Bởi vì nể mặt tổ tiên trước đây cho nên bọn họ mới phong chúng ta là thành chủ, có thể thừa kế thân phận quý tộc.

- Ước chừng một trăm năm trước, Yêu tộc từng có một lần xâm lấn quy mô lớn, cướp sạch cả Lạc Thủy Thành. Phủ thành chủ cũng bị đả kích mang tính hủy diệt. Chuyện tổ tiên lưu lại về Lạc Khúc mộ cũng mất đi. Bởi vậy chúng ta cũng mất đi bảo tàng của tổ tiên lưu lại. Mãi tới khi Khuynh Thành ra đời, ta tiến hành khảo thí huyết mạch, không ngờ lại có độ phù hợp mười phần với huyết mạch tổ tiên. Nói cách khác, chỉ cần có thể tìm được Lạc Khúc mộ thì chúng ta có thể mở nó ra.

- Đáng tiếc chuyện Lạc Khúc mộ đã mất đi, hiện tại ta cũng không biết bảo tàng mà Tổ tiên lưu lại ở đâu. Nhưng mà người Yêu tộc nhất định biết rõ, không biết tại sao lại nghe nói chuyện Khuynh Thành có huyết mạch phù hợp, cho nên mới bắt đầu có chủ ý với nó. Vì vậy ta mới đưa nó tới Bách Hoa tông, mượn lực lượng các nàng bảo hộ nữ nhi.

Lạc Chiêm Hào đem toàn bộ chuyện mình biết nói ra.

Tất cả mọi người trong Lạc Thủy Thành đều cho rằng Lạc Chiêm Hào đưa nữ nhi vào Bách Hoa tông là vì không người kế tục, sợ bị tứ đại gia tộc âm thầm ra tay, không ngờ nguyên nhân quan trọng nhất lại ở chỗ này.

- Hóa ra là như vậy.

Lúc này Nhiếp Vân mới biết được sự tồn tại của Lạc Khúc mộ, không khỏi cảm thấy vui mừng vì vận may của phụ thân.

Hậu nhân Lạc Khúc cũng không biết vị trí của Lạc Khúc mộ ở đâu, trong lúc vô tình phụ thân lại xông vào, hơn nữa còn đạt được pháp môn tấn chức Khí Tông. Loại số mệnh nghịch thiên này quả thực làm cho người ta hâm mộ a.

- Đúng rồi, ta là thành chủ cho nên có rất nhiều tin tức. Trải qua quan sát, Yêu tộc gần đây ngo ngoe muốn động, dường như có ý định xâm lấn Lạc Thủy Thành lần nữa. Chỉ sợ đại loạn sắp bắt đầu, cho nên ta mới hy vọng có thể tìm thấy người mà nữ nhi có thể phó thác. Như vậy cho dù chết ta cũng yên tâm.

Lạc Chiêm Hào nói tới đây lại nhìn Nhiếp Vân.

- Phụ thân, người nói gì đó? Cái gì mà chết hay không chứ? Người vẫn còn sống sờ sờ ra đó, Lạc Thủy Thành chúng ta nhất định cũng không có vấn đề gì.

Lạc Khuynh Thành không ngờ phụ thân lại có ý định như vậy, hai vành mắt nàng đỏ lên.

Nghe vậy Nhiếp Vân cũng biết, khó trách, rõ ràng hắn và Lạc Khuynh Thành không có gì, nhưng mà người phụ thân như Lạc Chiêm Hào lại lấy cớ là con rể, khiến cho Lạc Khuynh Thành như là nữ nhi không lấy được chồng. Hóa ra là đối phương sợ một khi Yêu tộc xâm lấn, bản thân chết đi thì nữ nhi lẻ loi hiu quạnh, không có ai chiếu cố.

Trong Lạc Thủy Thành có bao nhiêu tài tuấn Lạc Chiêm Hào hiểu rõ. Tuy rằng chưa gặp mặt qua Nhiếp Vân, nhưng mà Nhiếp Vân cứu nữ nhi hắn, nhất định đã lưu lại ấn tượng rất sâu trong lòng nữ nhi. Vì vậy Lạc Chiêm Hào mới làm ra quyết định khiến cho ngay cả bản thân hắn cũng phải dở khóc dở cười này.

- Thành chủ đại nhân lo xa rồi, đừng nói là Yêu tộc hiện tại còn chưa xâm lấn, cho dù xâm lấn chúng ta cũng chưa chắc đã bó tay chịu chết.

Hiểu rõ nỗi khổ tâm trong lòng Lạc Chiêm Hào, Nhiếp Vân lắc đầu nói.

- Có biện pháp sao? Ài, ngươi còn trẻ, không biết được sự đáng sợ của yêu tộc, nếu như chúng thực sự tới nơi, chúng ta quả thực không có biện pháp gì cả.

Lạc Chiêm Hào thở dài một tiếng.

- Ta không biết được sự đáng sợ của Yêu tộc sao?

Nghe được lời nói của thành chủ, Nhiếp Vân thiếp chút nữa cười ra tiếng. Lúc còn ở tiền thế, nếu như nói hắn hiểu rõ về Yêu tộc chỉ đứng thứ hai, như vậy tuyệt đối không ai dám xưng đứng đầu.

Nếu như Huyết Ngục Ma tôn mà mỗi Yêu tộc nghe tin đều biến sắc mà không hiểu về Yêu tộc, quả thực là nực cười a.

- Nếu như gia tộc không mất đi tin tức về Lạc Khúc mộ, có lẽ còn có thể dựa vào huyết mạch của Khuynh thành mở ra bảo tàng của tổ tiên lưu lại, tìm được phương pháp đối phó với Yêu tộc xâm lấn. Mà bây giờ... Quả thực không có biện pháp, lần này gọi ngươi tới là hi vọng ngươi có thể mang Khuynh Thành rời đi, sau đó tiện chiếu cố cho nó...

Lạc Chiêm Hào nói, như đang nhắn nhủ hậu sự vậy.

------oOo------

Chương 102: Thân ảnh dũng mãnh tiến vào trong đầu (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

(Số chương nhảy nhưng nội dung vẫn liền mạch nhé)

Phủ thành chủ có những tư liệu trân quý, bên trên càng ghi chép kỹ càng về chuyện Yêu tộc xâm lấn hơn trăm năm trước. Lạc Chiêm Hào là thành chủ đương nhiên biết rõ chỗ đáng sợ của Yêu tộc xâm lấn. Hắn biết rõ bằng vào tứ đại gia tộc với phủ thành chủ căn bản không có cách nào chiến thắng. Bởi vậy cho nên hắn mới sớm chuẩn bị hậu sự cho mình.

- Chiếu cố khuynh thành? Thành chủ lo xa rồi, Yêu tộc xâm lấn, chúng ta cùng đối phó với Yêu tộc là được rồi, nói ra những chuyện này cũng vô dụng...

Nhiếp Vân ngắt lời Lạc Chiêm Hào, lại nói.

- Đối phó với chúng? Bằng vào thực lực ngay cả một Khí Tông cũng không có của Lạc Thủy Thành, đối phó thế nào đây?

Đối với suy nghĩ ngây thơ của Nhiếp Vân, Lạc Chiêm Hào mơ hồ có chút tức giận.

- Một Khí Tông cũng không có sao? Ai nói? Phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên ta đã thành công đột phá lên Khí Tông, hiện tại đã là cường giả Khí Tông. Mà ngươi, hiện tại ta sẽ nói phương pháp đột phá Khí Tông cho ngươi biết, không cần mười ngày trong Lạc Thủy Thành ta nhất định sẽ có thêm một cường giả Khí Tông.

Nhiếp Vân nói.

Phương pháp đột phá Khí Tông trong mắt người thường vô cùng trân quý, nhưng mà đối với lão ngoan đồng hai kiếp như Nhiếp Vân mà nói, quả thực ngay cả một bộ công pháp bình thường cũng không bằng. Thuận miệng là có thể nói ra, hơn nữa tuyệt đối còn kỹ càng, trân quý hơn công pháp mà Nhiếp Khiếu Thiên nhận được ở Lạc Khúc mộ.

- Nhiếp Khiếu Thiên đã đột phá? Chuyện này...

Nghe tin tức như vậy Lạc Chiêm Hào trợn trừng mắt, không quá tin tưởng. Tuy nhiên, dường như nghĩ tới cái gì đó, hắn thở dài một tiếng:

- Cho dù ta có thể đột phá, nhưng bằng vào hai Khí Tông của Lạc Thủy Thành, căn cứ vào tin tức ta nhận được, lần này khí thế Yêu tộc hung hãn, bằng vào hai Khí Tông cũng như muối bỏ biển, không làm nên chuyện gì.

- Ha ha...

Nghe thấy lời hắn nói, Nhiếp Vân lạnh nhạt cười nói:

- nếu như ta nói ta biết Lạc Khúc mộ kia ở đâu, hơn nữa còn có thể dẫn đường tới thì sao?

Thanh âm lạnh nhạt, không lớn, nhưng mà lại như tiếng sấm nổ vang vọng trong tai Lạc Chiêm Hào.

- Biết được Lạc Khúc mộ ở đâu? Lời ngươi nói là thật sao?

Lạc Chiêm Hào đứng dậy, hai tay nắm lấy bả vai Nhiếp Vân, toàn thân không ngừng run rẩy.

Lạc Khúc mộ là bảo tàng tổ tiên lưu lại, làm hậu bối mà không có cách nào tìm thấy vị trí của nó, trong lòng hắn luôn ăn năn vì chuyện này. Bây giờ nghe được tin tức này, sự hưng phấn tràn ngập trong đầu làm cho hắn quên đi tất cả.

- Ha ha.

Thấy hắn hưng phấn như thế, Nhiếp Vân cố nén bả vai bị đối phương nắm tới đau đớn, hắn cười khan một tiếng.

- Thực sự ngại qua, là ta quá kích động, ngươi mau nói với ta xem, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, sao ngươi lại biết được vị trí của nó?

Thấy sắc mặt thiếu niên trước mắt cổ quái, lúc này Lạc Chiêm Hào mới ý thức được mình thất thố, hắn xấu hổ cười cười, buông tay ra.

- Là như thế này, không phải ta đã nói phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên ta đã thành công đột phá tới Khí Tông cảnh hay sao? Mà sao lại đột phá Khí Tông, phương pháp đột phá Khí Tông chính là thứ mà phụ thân ta lấy được trong Lạc Khúc mộ. Nếu không phải vì phương pháp này thì Nhiếp Hạo Thiên cũng sẽ không để ý tới thân tình mà ra tay với chúng ta nặng như vậy...

Nhiếp Vân giải thích.

- Thì ra là thế, nếu như ta đoán không sai, lần này tứ đại gia tộc Lạc Thủy Thành liên hợp, chỉ sợ cũng là vì thứ này.

Lạc Chiêm Hào vốn là người thông minh, vừa nghe Nhiếp Vân giải thích đã từ một suy ra ba, thoáng cái hiểu rõ ngọn ngành.

- Nếu như chúng ta tìm được Lạc Khúc mộ, hơn nữa còn thuận lợi mở nó ra, đạt được bảo tàng bên trong, tìm kiếm bí pháp đối phó với Yêu tộc, khi đó chưa biết chừng có thể chiến được một trận với Yêu tộc.

Nhiếp Vân nói.

- Không sai, căn cứ theo sử sách gia tộc ghi lại, tổ tiên Lạc Khúc quả thực có phương pháp đối phó với Yêu tộc, nếu như có thể tiến vào Lạc Khúc mộ, lấy phương pháp kia ra, khi đó Lạc Thủy Thành ta chưa hẳn đã không thể chiến một trận với Yêu tộc.

Sau khi biết được chuyện này, Lạc Chiêm Hào nhịn không được cười lớn một tiếng:

- Không ngờ ngươi quả thực là phúc tinh của ta. Vừa mới xuất hiện đã giúp ta giải quyết chuyện làm ta phiền não nhiều ngày. Được, để ta triệu tập tộc trưởng tứ đại gia tộc, thương nghị chuyện đối phó với Yêu tộc, chúng ta đã không còn bị động nữa, cũng có thể chiến một trận.

- Triệu tập tộc trưởng tứ đại gia tộc sao? Ý ngươi nói là đám người

Nhiếp Hạo Thiên, Phùng Thiên Hành?

Nhiếp Vân sặc nước, hỏi.

- Không sai, bọn hắn đều là cường giả Binh Giáp cảnh đỉnh phong, nếu như có thể liên hợp một chỗ, thống nhất chỉ huy, như vậy phần thắng khi đối phó với Yêu tộc càng lớn.

Ánh mắt Lạc Chiêm Hào vô cùng thanh tịnh, dường như không có một chút khúc mắc nào bởi vì tứ đại gia tộc từng liên hợp đối phó với hắn.

- Vậy... Ta nói với ngươi một chuyện, thật ngại quá...

Nhìn biểu lộ của hắn như vậy, trong lòng Nhiếp Vân đột nhiên có cảm giác tội lỗi ngập trời.

Thành chủ Lạc Thủy Thành có thể vì đối phó với Yêu tộc mà không so đo tất cả. Mà hắn lại chém giết đám người Nhiếp Hạo Thiên cùng với nhiều hảo thủ của tứ đại gia tộc từng đối phó với hắn.

- Ngại? Có chuyện gì vậy?

Lạc Chiêm Hào sững sờ.

- Tộc trưởng tứ đại gia tộc, Nhiếp Hạo Thiên, Phùng Thiên Hành, Trần Đồng Sinh, Dương Thiết Thành, bọn hắn... đã chết hết rồi.

Nhiếp Vân gãi gãi đầu.

- Chết hết rồi? Bọn họ đều là cường giả Binh Giáp cảnh, bốn người liên thủ, cho dù là cường giả Khí Tông như Nhiếp Khiếu Thiên cũng chưa chắc đã có thể trực tiếp giết chết bọn hắn a. Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Lạc Chiêm Hào giật mình nói.

- Ách, là như thế này...

Nhiếp Vân chậm rãi đem chuyện xảy ra trong Nghị sự đại điện của

Nhiếp gia ra nói một lần.

- Yêu linh phụ thể? Ngươi xác định đó là yêu linh phụ thể chứ?

Lúc nghe thấy tin sau khi Nhiếp Hạo Thiên chết bị Yêu linh phụ thể, biến thành cường giả Khí Tông, Lạc Chiêm Hào ngạc nhiên tới mức hai mắt trợn tròn.

Tin tức này thật đáng sợ, có thể bị Yêu linh phụ thể, như vậy yêu linh này ít nhất cũng phải là Yêu tộc Vương tộc thượng phẩm, loại người cấp bậc như vậy sao lại tới Lạc Thủy Thành cơ chứ?

- Nhất định là vì Lạc Khúc mộ, xem ra đám Yêu tộc này đã sớm chú ý tới chúng ta. Nếu như chúng ta lại đi tới Lạc Khúc mộ, một khi không cẩn thận sẽ bị Yêu tộc vây công, nguy cơ trùng trùng.

Lạc Chiêm Hào trợn tròn mắt, hắn đã nghĩ thông mọi chuyện, lúc này mới gấp gáp nói.

------oOo------

Chương 103: Thân ảnh dũng mãnh tiến vào trong đầu (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng vậy.

Điểm này Nhiếp Vân đã sớm nghĩ tới cẩn thận, nghe đối phương nói như vậy hắn cũng chậm rãi gật đầu.

- Đúng rồi, vừa rồi ngươi nói, ngươi biết được bí pháp đối phó với Yêu tộc... Sao ngươi lại hiểu thứ này?

Lạc Chiêm Hào lập tức nhớ tới vừa rồi thiếu niên này có nói mình sử dụng bí pháp đả thương Nhiếp Hạo Thiên bị Yêu linh phụ thể, vẻ mặt hắn tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Bí pháp so với võ kỹ còn trân quý hơn, chỉ có đạt tới cấp bậc Khí

Tông mới có thể sử dụng thi triển, không ngờ tới Nhiếp Vân mới chỉ là Thành Cương cảnh đỉnh phong lại biết sử dụng, chuyện này khiến cho hắn cảm thấy có chút khó tin.

- Là sư phụ ta dạy ta.

Nhiếp Vân không có biện pháp, lần nữa lấy lý do sư phụ ra thoái thác, thuận tiện hắn cũng lấy việc này ra nó với Dương Ngạn.

Tuy rằng tiếp xúc muộn với vị thành chủ1Lạc Chiêm Hào này một chút, nhưng mà Nhiếp Vân biết rõ người này vô cùng chính trực, cũng một lòng vì Lạc Thủy Thành, cho nên rát nhiều chuyện hắn cũng không giấu diếm.

- Không ngờ ngươi lại có loại kỳ ngộ này, khó trách tuổi còn trẻ như vậy đã có loại thực lực này.

Lạc Chiêm Hào nghe thấy Nhiếp Vân có được kỳ ngộ bực này cũng không có hâm mộ, ngược lại còn dùng vẻ mặt vô cùng cao hứng, giống như là “Ta đem nữ nhi giao cho người như ngươi ta cũng cảm thấy yên lòng” vậy.

- Khục khục.

Nhiếp Vân im lặng một hồi, sao lại nhắc tới vấn đề này chứ.

Dựa theo đạo lý mà nói, Lạc Khuynh Thành không thẹn với hai chữ khuynh thành, là mỹ nữ hiếm thấy. Tự nhiên Nhiếp Vân sẽ không chán ghét, nhưng mà hắn là người của hai thế giới, tâm tính đã sớm là lão ngoan đồng, không có khả năng nhanh chóng thích một nữ tử như vậy, huống chi..

Nhớ4tới đạo thân ảnh kiếp trước kia, trong lòng Nhiếp Vân đau xót, khuôn mặt trầm thấp, không có chút cảm xúc nào. Hai mắt thâm thúy mà lạnh lùng, dường như đã trở về kiếp trước. Khi đó trong lòng hắn tràn ngập bất lực và tuyệt vọng.

- Phụ thân, người nói gì đó? Bây giờ con còn nhỏ, phải dùng tu luyện làm trọng.

Nghe thấy phụ thân nói vậy, Lạc Khuynh Thành sốt ruột lên tiếng, đôi mắt xinh đẹp thì lặng lẽ nhìn về phía thiếu niên. Khi thấy vẻ mặt của thiếu niên, chẳng biết tại sao nàng lại im lặng, trong lòng như hung hăng đụng vào một hòn đá.

Chẳng lẽ đối phương đã có người trong lòng rồi sao? Rốt cuộc là chuyện gì, sinh tử từ biệt thế nào mới khiến cho hắn tỉnh táo lại lạnh nhạt, cho dù núi có sụp xuống trước mắt cũng không sụp đổ như vậy?

- Nếu như chuyện Yêu tộc lần này có thể bình yên vượt qua, các con muốn làm thế2nào cũng được.

Không có chú ý tới vẻ mặt Nhiếp Vân biến hóa, nhìn nữ nhi nổi bão, Lạc Chiêm Hào vội vàng khoát tay, không nói thêm lời nào nữa.

- Lạc thành chủ, hiện tại ta sẽ đem phương pháp đột phá Khí Tông nói cho ngươi biết, ngươi thử đột phá đi. Ta thì trở về tìm phụ thân để hỏi vị trí cụ thể của Lạc Khúc mộ, tới lúc đó chúng ta cùng thương nghị xem nên đi tới đó thế nào.

Nghĩ tới đạo thân ảnh kiếp trước, chuyện kia khiến cho trong lòng Nhiếp Vân rốt cuộc không còn có chút hứng thú nào, hắn lạnh nhạt nói.

- Được.

Lạc Chiêm Hào gật đầu.

Nhiếp Vân lập tức đem phương pháp đột phá Khí Tông nói ra một lần cho Lạc Chiêm Hào. Thứ này nhìn như phức tạp, kỳ thực lại rất đơn giản. Khí Tông là cảnh giới Khí hải tông sư của tu luyện giả. Muốn đạt tới cần phải có có tâm tình khiêm dung, rộng rãi, dung nạp bách1xuyên, độ lượng.

chỉ cần bách xuyên nhập biển, chân khí trong khí hải tạo thành thứ đặc biệt, ngưng tụ ra pháp độ của bản thân. Khi đó đột phá Khí Tông sẽ đơn giản như ăn cơm uống nước vậy.

Rất nhanh Nhiếp Vân đã đem phương pháp đột phá Khí Tông nói

ra một lần.

- Ta về trước.

Nói xong Nhiếp Vân cũng không quản tới ánh mắt có chút thương cảm của Lạc Khuynh Thành mà thả người nhảy lên lưng Tiểu hổ, một người một hổ lại lần nữa trở về Nhiếp gia.

Trên đường trở về Nhiếp Vân cũng không có đi nhanh, mà lại để cho Tiểu hổ chậm rãi đi. Lộ trình vốn chỉ cần mười phút đồng hồ lúc này đã qua hơn một giờ đồng hồ.

Tuy rằng chậm rãi đi, nhưng mà cảm giác khó chịu mà đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện trong đầu kia cũng từ từ tiêu tán.

Nhớ tới đôi mắt ngây thơ, khờ khạo kiếp trước, dần dần biến mất trước mặt, hắn thất vọng, tuyệt2vọng, khàn giọng kêu gọi, tê tâm liệt phế.

Khi đó quả thực hắn rất bất lực, nhưng mà bây giờ trọng sinh, phần tiếc nuối kia có lẽ kiếp này sẽ một lần nữa viên mãn.

Nghĩ vậy Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

- Phải nhanh chóng tăng thực lực lên, chỉ cần thực lực đạt tới, cho dù sau này có gặp lại... có lẽ cũng có thể nghĩ ra biện pháp.

Khát vọng đối với thực lực càng thêm bức thiết, Nhiếp Vân vội vã đi vào Nhiếp gia.

- Thấy chưa, đó chính là Nhiếp Vân thiếu gia, cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong.

- Ngươi nhìn xem, Nhiếp Vân thiếu gia quả thực là anh tuấn a. Thân thể cao ngất, hai mắt sáng ngời mà có thần, cũng chỉ có loại ánh mắt này mới có thể có thiên phú cao như vậy. Chưa tới mười bảy tuổi đã là Thành Cương cảnh đỉnh phong.

- Loại ánh mắt này? Ngươi cũng đừng có khoác lác. Ngươi có

biết7không? Trước đây ít năm thiếu gia lại bị người ta gọi là phế vật rất nhiều năm a.

- Đó là thiếu gia giấu tài, không lên tiếng thì htooi, một khi lên tiếng bỗng nhiên nổi bật.

Vừa mới tiến vào tiểu viện thì đã nghe thấy tiếng nghị luận của hộ vệ, tuy rằng tiếng nghị luận của bọn hắn không lớn, nhưng mà lỗ tai của Nhiếp Vân quả thực quá tốt, tất cả mọi chuyện đều bị hắn nghe thấy rõ ràng.

Những hộ vệ này đại bộ phận đều là người từ chi nhánh của gia tộc, bình thường không có cuộc sống tốt, không ít người bị người hạch tâm trong gia tộc bắt nạt. Mà bây giờ, chi nhánh của Nhiếp Thiên đột nhiên xuất hiện một đệ tử bình thường, một lần hành động thay thế vị trí của hạch tâm gia tộc. không những không khiến cho những người này cảm thấy không thích ứng mà ngược lại còn cảm thấy vô cùng tín nhiệm và kỳ vọng đối với chi nhánh mới cầm quyền trong gia tộc.

Nhất là Nhiếp Vân, trong miệng những người này quả thực là biến thành thánh nhân hàng lâm. Không tới mười bảy tuổi đã là Thành Cương cảnh đỉnh phong, một lần hành động đánh bại đám người Nhiếp Hạo Thiên, Nhiếp Cường. Rất nhiều chuyện càng nói càng mơ hồ, cũng làm cho nhân khí của Nhiếp Vân trong cả gia tộc đạt tới đỉnh phong.

- Ha ha.

Nghe những lời này, Nhiếp Vân không có tận lực áp chế, tâm tình vốn do dự lại trở nên tốt hơn rất nhiều, hắn lập tức cười to một tiếng.

------oOo------

Chương 104: Truy tung sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người cầm quyền luân chuyển, bất kể là gia tộc hay là quốc gia đều sẽ xuất hiện thay đổi, bây giờ nhìn vẻ mặt của những hộ vệ này Nhiếp Vân đã biết rõ, thay đổi nhất định không thể nào sinh ra được.

Thần tượng của bản thân chưởng quản quyền lợi, nhân tâm sở hướng, trừ phi là những kẻ không có mắt kia. Nếu không người dám mạo phạm hắn, không cần hắn động thủ cũng sẽ bị những hộ vệ sùng bái hắn này băm sống.

Tâm tình tốt hơn không ít, Nhiếp Vân đi vài bước vào trong nghị sự điện, còn chưa đi vào đã nhìn thấy mẫu thân, Tiểu Phượng tỷ tỷ, Nhiếp Đồng đệ đệ cũng tới. Lúc này người một nhà đều đang ngồi trong điện nói chuyện phiếm với nhau, vui vẻ, hòa thuận vô cùng.

Nhìn thấy người một nhà cao hứng, nhớ tới kiếp trước sinh ly từ biệt, Nhiếp Vân đột nhiên cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Mất đi mới biết quý trọng, kiếp trước bất luận ai cũng biết Huyết ngục ma tôn là ác ma lãnh huyết, thế nhưng bọn hắn lại không biết khi đêm xuống không người hắn lãnh khốc, vô tình với cả bản thân mình. Chỉ có ánh trăng mới có thể cảm nhận được sự cô độc của hắn.

- Vân nhi tới vừa vặn. Đi theo ta.

Nhiếp Khiếu Thiên nhìn thấy nhi tử đi tới, hắn nói rồi kéo tay Nhiếp Vân, hai người chuyển bước đi vào trong nội đường.

- Có chuyện gì mà còn không nói cho chúng ta biết chứ?

Mẫu thân Nhiếp Linh nhìn thấy hai người thần thần bí bí, nàng cười một tiếng rồi mở miệng nói.

- không có việc gì, mọi người cứ trò truyện, một lát nữa chúng ta sẽ ra.

Nhiếp Khiếu Thiên cũng không giải thích mà mang theo Nhiếp Vân đi tới nội đường.

- Đây là nơi quan trọng nhất trong gia tộc, năm đó ta từng theo tộc trưởng tới một lần.

Đi vào nội đường, Nhiếp Khiếu Thiên đứng sau một bức họa, khẽ niết nhẹ. Bức tường vốn sạch sẽ bóng loáng từ từ nhấc lên, xuất hiện một thông đạo đi thông dưới mặt đất.

Đại gia tộc đều có mật thất, bên trong cất giữ vật phẩm quý trọng nhất, phòng ngừa sau khi xuất hiện biến cố không kịp che dấu. Nhiếp Vân vốn cho rằng mật thất Nhiếp gia sẽ ở trong phòng ngủ của tộc trưởng, thế nhưng hắn lại không ngờ nó ở trong đại điện nghị sự đường này.

Đi theo sau lưng phụ thân, chỉ chốc lát đã đi vào chỗ sâu trong mật thất. Bên trong có cất chứa dược liệu, binh khí cùng với một ít công pháp, những vật này trong mắt người khác quý trọng vô cùng, nhưng mà đối với Nhiếp Vân mà nói, căn bản không đáng để hắn cười một cái.

- Con xem.

Trước mặt bảo tàng, Nhiếp Khiếu Thiên cũng không dừng lại mà đi tới cuối cùng, chỉ vào một cái lồng sắt rồi nói:

- Đây là...

Nhìn về phía lồng sắt, hai mắt Nhiếp Vân lập tức híp lại.

Chỉ thấy trong cái lồng sắt co hơn mười con rắn nhỏ to bằng ngón tay cái, cái lưỡi phun ra nuốt vào, nhúc nhích không ngừng, khiến cho người ta nhìn vào không rét mà run.

- Xích Vĩ Ma Quỷ xà?

- Không sai.

Nhiếp Khiếu Thiên không ngờ tới nhi tử mình lại có thể nhận ra, hắn có chút nghi hoặc liếc nhìn Nhiếp Vân.

Xích Vĩ Ma quỷ xà là vật kịch độc vô cùng, một khi độc dính vào

thân người, dù chỉ là một chút cũng có thể khiến cho người ta mất đi tri giác, biến thành thực vật, cho dù nhẹ cũng phải có một bộ phận hóa đá.

- Nhiếp Hạo Thiên dùng loại vật này cắn, làm tổn thương đệ đệ sao?

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân áp chế lửa giận. Tuy rằng đã giết chết Nhiếp Hạo Thiên, nhưng mà nghĩ tới hành động của hắn với đệ đệ Nhiếp Đồng, trong lòng hắn vẫn không nhịn được có chút giận dữ.

- Đúng.

Nhiếp Khiếu Thiên gật đầu.

Hai chân Nhiếp Đồng hóa đá là do bị một loại độc xà cắn, làm tổn thương. Thế nhưng loại độc xà làm cho người ta hóa đá chí ít cũng có hơn ba trăm loại, Nhiếp Vân không ngờ tới lại là loại Xích Vĩ Quỷ Ma xà độc nhất.

- Không biết là cái gì cắn tổn thương còn khó trị liệu, hiện tại đã biết là Xích Vĩ Quỷ Ma xà này, con có thể hỏi sư phụ con một chút, nhìn xem tình huống của Đồng nhi có thể chữa trị tốt hay không?

Nhiếp Khiếu Thiên nói.

- Đúng vậy, sao con lại không nghĩ ra được chứ?

Nhiếp Vân vỗ đùi.

Thực là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Trước đó không biết Nhiếp Đồng bị cái gì cắn tổn thương, dưới tình huống không xác định, chỉ có thể để cho đệ đệ tu luyện Linh Tê Luyện thể quyết dần dần khôi phục, hiện tại đã biết là loại độc xà này cắn, hoàn toàn có thể luyện chế ra giải độc đan chuyên dụng, giúp đệ đệ khôi phục.

Đả thông, khôi phục kinh mạch hai chân, khi đó lại tu luyện Linh Tê Luyện thể quyết, tốc độ nhất định sẽ mau hơn không ít.

- Ha ha, buổi tối hôm nay con có thể để cho hai chân Nhiếp Đồng khôi phục bình thường rồi.

Quá cao hứng, Nhiếp Vân trực tiếp nhảy ra, tìm kiếm dược liệu trong mật thất.

Lúc mới vào đây hắn nhìn thấy không ít dược liệu, hoàn toàn có thể làm phụ dược. Phụ dược có đủ, chỉ cần tìm một chủ dược là có thể luyện chế ra Xích Vĩ Hóa thạch đan, để cho đệ đệ khôi phục.

Dược liệu tồn kho của Nhiếp gia vô cùng đầy đủ, rất nhanh đã tìm được phụ được, hắn hô lớn một câu:

- Phụ thân, đi hậu sơn một chuyến.

Sau đó Nhiếp Vân quay người đi ra ngoài mật thất.

Xích Vĩ Hóa thạch đan chính là giải dược của Xích Vĩ Quỷ Ma xà này, cho dù bị cắn tổn thương tới mức làm người thực vật cũng có thể triệt để khôi phục.

Loại đan dược này không khó luyện chế, phụ dược cũng rất dễ tìm, cái khó chính là chủ dược.

Chủ dược chính là Thanh Yểm Ngô công, là một loại yêu thú cấp thấp, đầu không lớn, cũng không có thực lực quá mức mạnh mẽ. Chỉ là thứ này hành tẩu như gió, rất khó bắt.

Thanh Yểm Ngô công chính là khắc tinh của Xích Vĩ Quỷ Ma xà, đừng nhìn Xích Vĩ Quỷ Ma xà có thân thể lớn hơn bọn chúng gấp mấy chục lần, thế nhưng khi nào gặp phải Thanh Yểm Ngô công thì Xích Vĩ Quỷ Ma xà sẽ co rúm lại thành một đoàn, ngay cả khí lực chạy trốn cũng không có.

Ra khỏi Nghị sự điện, Nhiếp Vân trước tiên bảo mọi người mua lấy hai con gà trống lớn, sau đó mới cưỡi lên lưng Tiểu hổ, nhanh chóng chạy tới hậu sơn.

Thanh Yểm Ngô công sinh hoạt tại những nơi ẩm ướt trong sơn cốc, chỉ cần dùng hai con gà trống này làm mồi câu, nhất định có

thể câu dẫn được một hai đầu tới.

Giới sinh vật cũng giống như giới thực vật, đều là một vật khác một vật, Thanh Yểm ngô công chính là khắc tinh của Xích Vĩ Ma Quỷ xà, nhưng mà gà trống lại là khắc tinh của nó.

Thế nhưng thứ khiến cho mọi người dở khóc dở cười đó chính là thứ Thanh Yểm Ngô công này thích ăn nhất lại chính là thịt gà trống. Khi gà trống còn sống chúng không dám tới. Chỉ khi nào thấy một đầu gà trống đã chết, cho dù là cách xa mười dặm tám dặm chúng cũng có thể ngửi được mùi thịt gà trống.

------oOo------

Chương 105: Ngư Tràng đoản kiếm (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chính là bởi vì biết rõ khuyết điểm này của Thanh Yểm Ngô công mà Nhiếp Vân mới không lo không bắt được nó.

Cưỡi trên lưng tiểu hổ, đi chừng hai giờ, đi vào một sơn cốc ẩm ướt, tìm được một nơi không tệ, sau đó Nhiếp Vân lại đem con gà trống đã bị giết chết chôn xuống.

- Sau khi mùi thịt gà lan tràn ra sẽ câu dẫn thứ này tới. Ít nhất cũng cần một giờ, như vậy ở đây chờ vậy.

Nhiếp Vân tìm nơi ẩn nấp, đang định nghỉ ngơi một hồi thì đột nhiên lỗ tai khẽ động, hắn nghe tiếng gió sưu sưu từ phía xa truyền tới. Lúc này có hai đạo thân ảnh từ đằng xa mà tới.

Hai người này long hành hổ bộ, giống như là một cơn bụi, thế nhưng so với hắn cũng không yếu hơn một chút nào.

- Thực lực Binh Giáp cảnh? Tuổi tác dường như cũng không lớn, từ khi nào Lạc Thủy Thành lại xuất hiện thiên tài1lợi hại như vậy chứ?

Lặng lẽ cảm nhận thực lực hai người, vẻ mặt Nhiếp Vân kinh ngạc.

Hai người này không ngờ đều có được thực lực Binh giáp cảnh, hơn nữa nhìn tuổi bọn hắn dường như cũng chỉ có hai mươi mấy tuổi.

Trong Lạc Thủy Thành này, ngươi hai mươi mấy tuổi mà thực lực đạt tới Binh Giáp cảnh, trăm năm qua trừ một mình phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên ra từ khi nào lại xuất hiện hai người như vậy chứ?

- La Vũ, ngươi xác định vật kia ở đây sao?

Một người trong đó hỏi.

- Yên tâm đi, truy tung đan điền của ta ở phương diện này chưa từng xuất hiện sai lầm, không thành vấn đề.

Người thứ hai tự tin, khoanh tay nói.

- Truy tung đan điền? Trung tung sư? Lại còn loại người như vậy sao?

Nghe thấy hai người nói vậy, trong lòng Nhiếp Vân không nhịn được chấn động.

Truy tung sư là nhân tài có được đặc thù dò xét, truy tung đan điền. Đan4điền có thể chuyển chân khí hóa thành một loại khí tức đặc thù, có thể bám sát khí tức, truy tung ngàn dặm mà không chệch hướng.

Loại ngươi này kiếp trước Nhiếp Vân cũng chỉ nghe nói, không có tận mắc nhìn thấy qua, hắn không ngờ lại có thật, hơn nữa nhanh như vậy hắn đã nhìn ra.

- Ồ? Đó là cái gì? Là một đầu hổ thú biến dị thành niên? La Thần, chúng ta phát tài rồi.

Đột nhiên người Truy Tung sư kia nhìn thấy Tiểu hổ, hai mắt hắn vì hưng phấn mà tỏa sáng, miệng hét lớn một tiếng.

Tiểu hổ đưa Nhiếp Vân tới đây, cũng chưa có chạy đi mà nằm ở chỗ sâu trong rừng cây. Chỉ là hình thể của tiểu tử này quá lớn,

hơn nữa La Vũ lại là Truy Tung giả, đối với cảnh vật chung quanh rất là mẫn cảm, cho nên liếc mắt đã nhận ra nó.

- Hỏng bét, hai gia hỏa này đều có thực lực Binh Giáp cảnh,2tốc độ lại rất nhanh. Một khi Tiểu hổ bị vây khốn căn bản không có cách nào đào tẩu.

Nghĩ vậy Nhiếp Vân vội vàng vận chuyển thuần thú đan điền, thông tri cho Tiểu hổ nhanh chóng rời đi.

Thuần thú sư và yêu sủng thông qua thuần thú đan điền thành lập khế ước, bởi vậy khi truyền tin tức cũng cần thông qua đan điền.

Rống.

Tiểu hổ là yêu sủng của Nhiếp Vân, đối với mệnh lệnh của hắn đương nhiên không có chút hoài nghi nào. Tứ chi vừa thô vừa to đứng lên, quay người bỏ chạy vào sâu trong rừng.

- Muốn chạy trốn sao? Hừ. Để xem ngươi chạy được đi đâu.

Khóe miệng La Vũ nhếch lên, truy tung đan điền trong cơ thể vận chuyển, đầu ngón tay lập tức cóm ột cỗ sương mù mờ mịt bắn ra, chỉ một ngón tay về phía Tiểu Hổ, sương mù lập tức hóa thành một đạo quang mang giống như thiểm điện bắn vào trên người nó.

Loại sương mù này1không có bất kỳ lực công kích nào, nhưng mà lại giống như giòi trong xương, không có cách nào loại trừ. Một khi bị dính vào, cho dù cách xa vạn dặm, mười vạn dặm thì truy tung giả vẫn có thể đuổi theo một cách đơn giản.

- Đi thôi.

Sau khi làm xong tất cả, La Vũ cười nhạt một tiếng, hai người lập tức đuổi theo phương hướng Tiểu hổ biến mất.

- Đi qua xem, nhất định không thể để cho Tiểu hổ chịu thiệt.

Khẽ nói một tiếng, chân Nhiếp Vân khẽ động, cả người nhanh chóng đuổi theo phương hướng hai người vừa mới biến mất.

Hai người này có địa vị như thế nào, từ đâu mà tới, Nhiếp Vân đều không biết. Nhưng mà từ việc tuổi như vậy đã có thực lực Binh Giáp cảnh xem ra, thiên phú và gia thế của hai người nhất định cũng không quá thấp.

- La Vũ này có năm đan điền, huyết mạch Hầu Tộc thượng phẩm. La Thần Lục kia có2huyết mạch Vương Tộc Hạ phẩm, không ngờ tới loại địa phương nho nhỏ này lại có thể thấy thiếu niên có thiên phú như vậy.

Theo sát phía sau, tinh thần Nhiếp Vân tập trung nhìn về phía trước. Chỉ thấy trên người La Vũ truy tung sư kai có năm vòng xòng lớn nhỏ không đồng đều không ngừng xoay tròn trên đỉnh đầu, tàn sát bừa bãi, nuốt linh khí trên không trung. Mà La Thần kia thì có sáu vòng xoáy.

Tu luyện giả Khí hải, khi toàn lực vận chuyển chân khí đan điền sẽ không ngừng hấp thu linh trí trên không trung, tạo thành vòng xoáy trên đỉnh đầu, loại hiện tượng này gọi là Cấp chi chi toàn, là phương pháp nhìn ra tu vi của người khác.

Đương nhiên cũng không loại trừ việc đối phương cố ý đè thấp, giấu đi một đan diền, không cho nó hấp thu linh khí. Chỉ có điều loại tình huống này tương đối hiếm thấy, dù sao đây cũng là7nơi hoang dã, hai người này có che dấu số lượng đan điền cũng vô dụng.

Loại thiên phú năm, sáu đan điền này, nếu như ném vào Lạc Thủy Thành tuyệt đối là nhân vật đỉnh tiêm, không ngờ hôm nay đi ra bắt Thanh Yểm ngô công lại gặp hai người.

- La Vũ, đừng có đuổi nữa, chỉ là một đầu Hổ thú mà thôi, vẫn lên quan tâm tới chính sự thì hơn.

Truy tung một hồi, Tiểu hổ ngày càng chạy xa, dường như La Thần kia không muốn đuổi theo nữa cho nên mới mở miệng nói.

- Ha ha, nhắc tới cũng xảo hợp, phương hướng đầu Hổ thú này chạy đi hoàn toàn giống với phương hướng vật kia, vừa vặn không chậm trễ cả hai chuyện.

La Vũ cười một tiếng, nói.

- Phương hướng hoàn toàn giống nhau? Vậy cũng thật xảo hợp.

La Thần sững sờ, hai mắt lóe lên quang mang hưng phấn.

Tiểu hổ ở phía trước nhanh chóng chạy đi, hai người ở phía sau đuổi theo, đi ước chừng một giờ, song phương đã vượt qua không dưới hai trăm dặm đường, bọn hắn đi vào một sơn cốc hẹp, dài.

- Ồ? Nơi này là...

Một đường đi tới, Nhiếp Vân nhìn sơn cốc phía trước, không khỏi nhíu mày.

Đoạn thời gian trước hắn vừa mới đi qua nơi này, chính là nơi có Hoàng viêm linh thạch,là hang ổ của Tiểu hổ.

Tiểu hổ bị đuổi gắt gao, đương nhiên phải chạy tới nơi mình quen thuộc nhất. Thế nhưng hai người này lại nói phương hướng mà bọn hắn cần tới giống phương hướng mà Tiểu hổ chạy, chẳng lẽ là nơi này?

Trong lòng vừa nghĩ như vậy thì hai người trước đã dừng bước, dường như đang tìm kiếm gì đó, Nhiếp Vân sợ đánh rắn động cỏ cho nên thân thể nhoáng lên, ẩn nấp ở một khối đá đằng sau.

------oOo------

Chương 106: Ngư Tràng đoản kiếm (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lặn lội đường xa, sức chịu đựng của Tiểu hổ vô cùng tốt, đã sớm biến mất dạng. Tuy nhiên bởi vì là yêu sủng của Nhiếp Vân cho nên hắn biết rõ nó không có việc gì, cho nên lúc này hắn cũng không có lo lắng.

- Ngươi nói ở đây sao? La Nghiêm Bá bá ở đây sao?

Đứng trong sơn cốc, La Thần nhìn chung quanh một chút, dường như không quá tin tưởng cho nên hai hàng lông mày nhíu lại.

- Không phải trong tộc đã nói rồi sao, La Nghiêm bá bá đã sơm chết, làm sao có thể ở đây được? Ta căn cứ vào đồ vật trên Ngư Tràng đoản kiếm mà truy tung tới đây, nói cách khác, nhất định đoản kiếm ở nơi này.

La Vũ nhìn chung quanh một chút, lại dùng truy tung đan điền của mình cẩn thận cảm giác.

- Nơi này trống trải, ngay cả bóng quỷ cũng không có, không phải ngươi cảm giác sai rồi đó chứ?

La Thần thầm nói.

- yên tâm đi, truy tung đan điền tuyệt đối không có vấn đề gì. Ồ? Dường như ở gần hồ nước kia, chúng ta đi qua xem.

Cảm ứng một hồi, hai mắt La Vũ đột nhiên nhìn vào một hồ nước trong sơn cốc.

Lúc này đầm nước sau khi Hoàng Viêm linh thạch bị Nhiếp Vân hấp thu đã triệt để khôi phục lại trong suốt, không còn màu vàng nhạt như trước nữa. Dưới ánh trời chiều mới có chút gợn sóng lăn tăn, lóe lên quang mang màu vàng nhạt.

- Ngư Tràng đoản kiếm? Không phải tìm đoản kiếm của ta đó chứ?

Nghe được hai người nói chuyện, Nhiếp Vân sững sờ.

Đoản kiếm mà hắn vứt đi kia sắc bén vô cùng, được cho là thần binh lợi khí, chẳng lẽ hai người này chạy tới đây là tìm thứ này sao?

Trong lòng sững sờ, trong ánh mắt của hắn, quả nhiên La Vũ truy tung sư kia dùng vẻ mặt hưng phấn nhìn chằm chằm vào đầm nước rồi lên tiếng:

- Ở ngay chỗ này, ở dưới đáy hồ nước, ta đi xuống dưới xem trước một chút.

Nói xong hắn thả người nhảy xuống.

- Ta cũng xuống dưới.

La Thần thấy đối phương nhảy xuống, sợ thứ tốt bị hắn cướp đi cho nên cũng không có do dự mà trực tiếp nhảy thẳng vào hồ nước.

- Hai người này tới đây tìm thanh kiếm, có lẽ là người đồng tộc với thi thể dưới đáy hồ. Có lẽ thi thể chính là La Nghiêm bá bá trong lời bọn họ. Vốn ta còn định đợi thực lực mạnh hơn nữa sẽ tới thu thi thể kia lên để chôn, hiện tại xem ra không cần nữa.

Nhiếp Vân thi đồ trên người cỗ thi thể kia, xem như là cầm đồ vật của đối phương. Vốn hắn định tìm cơ hội thu thi thể này lên rồi chôn cất, cũng coi như không lấy chỗ tốt không của người ta. Bây giờ nhìn thấy hai người này là tộc nhân của hắn cho nên hắn cũng bỏ đi suy nghĩ này trong đầu.

Hai người này rất có khả năng là tôn tử của hắn, nhất định sẽ mang thi thể đối phương về nhận tổ quy tông, như vậy chung quy so với lưu lạc ngoài hoang dã còn tốt hơn nhiều.

Ở bên ngoài chờ mọt lát, chợt nghe tiếng nước ào ào vang vọt, hai người La Thần nổi lên.

Hai người này quả nhiên đã mang bộ thi thể kia lên, chậm rãi đặt bên bờ hồ. Vừa mới để xuống, sắc mặt cả hai đồng thời trầm xuống.

- Xem ra La Nghiêm bá bá quả thực bị người ta giết chết ở đây, thế nhưng... Sao Ngư Tràng đoản kiếm lại chỉ còn lại cái chuôi vậy?

La Vũ giơ cái chuôi của đoản kiếm trong tay lên, tức giận tới mức toàn thân run rẩy.

Nhìn thấy cái chuôi kiếm này, Nhiếp Vân cũng xấu hổ một hồi. Lúc này hắn mới nhớ tới, ngày đó hắn vận chuyển pháp quyết vô danh, khiến cho đoản kiếm này hóa thành bụi phấn, sau đó mới tiện tay ném cái chuôi này đi. Không ngờ hai người này thông qua bí thuật truy tung, đuổi theo thứ này.

- Ngư tràng đoản kiếm chính là bảo vật vô thượng mà tổ tiên chúng ta lấy được trong một di tích thượng cổ, sắc bén vô cùng. Binh khí hoàng tộc đụng vào cũng phải trực tiếp gãy nát, làm sao có thể có người làm cho nó trở thành như vậy được chứ?

La Thần cũng không nhịn được rít gào.

Hai người tốn sức, thiên tân vạn khổ chạy vài ngàn dặm tới đây, chính là vì muốn tìm được Ngư tràng đoản kiếm này, về tới gia tộc dương danh lập vạn, kết quả không ngờ rằng lại chỉ tìm được một cái chuôi đỏan kiếm.

- Nhất định là người đánh chết La Nghiêm bá bá bẻ gãy, chúng ta phải tìm được người này. Chỉ cần tìm được bối bao của La Nghiêm bá bá là có thể tìm được tin tức của thất kiếm.

Một lúc lâu sau, La Vũ nói.

- Tuy rằng Ngư Tràng đoản kiếm trân quý, nhưng mà so với tin tức về thất kiếm còn kém xa. Chúng ta phải tìm được người đánh chết La Nghiêm bá bá, đoạt lại bối bao kia. Như vậy mang về gia tộc cũng là một cái công lớn.

La Thần cũng hiểu được tình huống bây giờ cho nên gật gật đầu nói.

- Trời sắp tối rồi, trước tiên chúng ta tìm nơi nào hong khô y phục, ăn uống một chút rồi tu dưỡng tinh thần, sau đó lại nghĩ biện pháp.

La Vũ nói một tiếng, hai người cầm thi thể trên mặt đất rồi chậm rãi đi thẳng về phía trước.

- Dù sao người này không phải là ta giết, bọn hắn muốn tìm hung thủ cũng không có liên quan tới ta. Vẫn nên trở về, có lẽ đã bắt

được Thanh Yểm ngô công a.

Thấy hai người tìm được đoản kiếm cho nên thất vọng, không đuổi theo Tiểu hổ, Nhiếp Vân thở dài một hơi, đang định lặng lẽ rời đi, đột nhiên hắn nghe thấy hai tiếng rít gào phẫn nộ vang vọng trong sơn cốc.

- Là phụ mẫu Tiểu hổ, hỏng bét, không ngờ lại gặp hai gia hỏa này.

Hai đầu Hổ thú được Nhiếp Vân thiết kế trước đó chính là phụ mẫu của Tiểu hổ. vừa rồi tới đây chúng không có đi ra, Nhiếp Vân lại mải chú ý tới La Vũ, La Thần, trong lúc tâm thần xiết chặt cũng quên đi. Không ngờ tới hai gia hỏa này tìm nơi để hong khô y phục lại vừa vặn gặp hai gia hỏa này.

Hai người này có thực lực Binh Giáp cảnh, nhìn bộ dáng hẳn từ đại gia tộc tới, thực lực không thể khinh thường. Cho dù hai đầu hổ thú này bởi vì Hoàng Viêm linh thạch mà xảy ra biến dị, nhưng mà có lẽ cũng không phải là đối thủ.

Tuy rằng hai gia hỏa này lần trước khiến cho hắn vô cùng chật vật, nhưng mà dù sao cũng là phụ mẫu Tiểu hổ, nếu như không cứu, dù thế nào cũng khó ăn nói.

Rống.

Đang suy nghĩ xem nên đi cứu hai đầu hổ thú này thế nào thì hắn chợt nghe thấy thanh âm của Tiểu Hổ vang vọng.

- Hỏng bét, vừa rồi ta vẫn cho rằng Tiểu hổ không có việc gì, lại quên tiểu tử này tới đây gặp phụ mẫu nó.

Nghe được tiếng rống này, Nhiếp Vân vỗ trán một cái.

Trước đó hắn vẫn cho rằng Tiểu hổ đã chạy trốn mất dạng, nhưng mà hắn không nghĩ tới tiểu tử này đã tới đây thì làm sao không có khả năng đi gặp phụ mẫu cho được.

Dê có ân quỳ, quạ có hiếu phụng dưỡng phụ mẫu, có đôi khi động vật còn hiểu hiếu đạo hơn nhân loại.

------oOo------

Chương 107: Yêu sủng của ta mà các ngươi cũng dám động?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngàn vạn lần không thể để nó gặp chuyện không may.

Nhớ tới Tiểu hổ có thể lần nữa đối mặt với hai gia hỏa này, Nhiếp Vân không thể che dấu thân thể mà từ sau tảng đá nhảy ra, tiện tay xé rách góc áo che mặt, sau đó bắn thẳng về phía tiếng rống vang vọng.

Tuy rằng không biết gia thế của hai gia hỏa này thế nào, tuy nhiên vẫn nên cẩn thận một chút cho thỏa đnág, hắn không có năng lực đánh chết bọn họ, cho nên tốt nhất không nên để cho bọn hắn nhận ra thì tốt hơn.

- Không ngờ tới đuổi một lại dẫn tới hai, hổ thú mặc dù không có thứ như là thú đan, nhưng mà da lông lại là thứ tốt. Hai đầu hổ thú này lại còn là biến dị, thân thể lớn như vậy, cầm về gia tộc một tấm chỉ sợ cũng có thể bán đi ít nhất hai mươi vạn lượng bạch ngân. Coi như là ông trời cho huynh đệ chúng ta báo đáp vì những ngày ăn ngủ ngoài trời này.

La Vũ vừa mới tiến vào một sơn động thì đã nhìn thấy một nhà của Tiểu hổ, hắn hưng phấn rống to một tiếng rồi phóng về phía trước.

Hai người bọn hắn đều có thực lực Binh Giáp cảnh, lại là đệ tử hạch tâm của gia tộc. Võ kỹ bản thân biết được không ít, đương nhiên sẽ không sợ một đầu Hổ thú chỉ có thực lực Binh Giáp cảnh đỉnh phong và một đầu có thực lực Thành Cương cảnh đỉnh phong. Về phần một tiểu Hổ chỉ có thực lực Binh Giáp cảnh sơ kỳ, bọn hắn căn bản không đặt vào trong mắt.

Rống.

Đầu Hổ thú đực thấy hai người xâm nhập lãnh địa của mình, còn

muốn giết mình đã sớm tức giận tới mức toàn thân run lên. Miệng gầm rú một tiếng, trảo phải vừa thô vừa to vẽ một cái, hung hăng đập vào La Vũ.

Nếu như Nhiếp Vân nhìn thấy chiêu này của đầu hổ thú đực này, nhất định sẽ cảm thấy may mắn không thôi.

Lúc trước, khi thu phục Tiểu hổ, Tiểu Hổ tổng cộng chỉ có ba chiêu, một là bổ nhào về phía trước, hai là chộp một trảo, hai là xé rách. Nếu như cũng biết dùng móng vuốt công kích như vậy, đừng nói là thu phục được nó, chỉ sợ hắn có đào tẩu được hay không cũng khó mà nói.

- Muốn chết.

Đối mặt với móng vuốt công tới, La Vũ cũng không tránh né, ngược lại còn cười lạnh một tiếng, hai nắm đấm mạnh mẽ lập tức chuyển thành một đạo hỏa diễm nhưng như sấm sét bắn ra.

- Vũ kỹ Hầu tộc thượng phẩm Phích Lịch lôi hỏa.

Hỏa diễm cực nóng vô cùng, trong đó còn mang theo khí tức sấm sét, bạo ngược mà điên cuồng, hung hăng va chạm với móng cuốt của hổ thú.

Phanh.

Khí tức lưu chuyển, cực nóng vô cùng, trong đó mang theo một cỗ khí tức như sấm sét, bạo ngược mà điên cuồng, hung hăng va chạm với móng vuốt của hổ thú.

Phốc.

Một người một thú đối cứng với nhau một chiêu, tuy rằng thực lực La Vũ mạnh hơn một chút, nhưng mà cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi. Hắn liên tục lùi về phía sau bảy tám bước, sắc mặt đỏ lên, tức thì phun ra một ngụm máu tươi.

- Không ngờ tới hổ thú biến dị này lại có khí lực lớn như vậy, ngay cả Phích Lịch lôi hỏa của ta cũng có thể ngăn cản, đáng giận.

Phun ra máu tươi, sắc mặt La Vũ dữ tợn, miệng rít lên một tiếng, sau đó lại phóng về phía đầu hổ thú đực kia.

La Vũ và đầu hổ thú đực đánh nhau hừng hực khí thế, La Thần và Tiểu hổ, Hổ thú cái kia cũng chiến đấu tới lúc gay cấn.

Tuy rằng sức chiến đấu của Tiểu hổ có thể so với cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong, nhưng mà trong mắt La Thần căn bản không đủ dùng. Hắn đánh hai chưởng ra, nếu không phải hổ thú cái ngăn cản hộ con mình, chỉ sợ gân cốt Tiểu hổ đã đứt gãy, nội tạng cũng lệch vị trí. Mà lúc này toàn thân đầu hổ thú cái kia tràn ngập máu tươi, vì bảo vệ nhi tử, nó không có lùi bước chút nào.

- Hai gia hỏa này sao lại lợi hại như vậy chứ?

Cho dù Nhiếp Vân không chạy tới chậm bao lâu, nhưng mà tốc đọ chiến đấu của hai người ba hổ qua nhanh. Vừa mới tới cửa động đã nhìn thấy ba hổ đều bị thương, trên mặt hắn lập tức hiện lên vẻ sốt ruột.

Cho dù đã đánh giá cao hai người này, nhưng mà hắn không ngờ đối phương lại có thực lực như vậy.

- làm sao bây giờ? Cho dù ta có thể vượt cấp khiêu chiến, nhưng mà hai tên này có thể đánh ra võ kỹ Hầu tộc thượng phẩm, một mình ta nhất định không phải là đối thủ.

Liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân đã bất đắc dĩ phát hiện ra mình không phải là đối thủ của hai người này.

Sở dĩ hắn có thể vượt cấp khiêu chiến tổng cộng có ba nguyên nhân. Một là có bảy đại đan điền, huyết mạch đẳng cấp cao, đối với cấp thấp có tác dụng áp chế, thứ hai là có kinh nghiệm chiến đấu của hai thế, thứ ba là cấp bậc vũ kỹ của hắn cao hơn người khác.

Bây giờ đối mặt với hai người có thiên phú không thua kém mình, kinh nghiệm chiến đấu cũng rất phong phú, vũ kỹ cũng không yếu. Một mình hắn muốn chiến thắng một người trong đó có lẽ vấn đề không quá lớn. Nhưng mà nếu như chiến đấu với hai, nhất định

không phải là đối thủ.

Nếu như đếm sớm một chút, có lẽ liên thủ với ba hổ còn có thể chiến thắng. Nhưng hiện tại ba hổ đều bị thương, chiến đấu đã sớm nghiêng về một bên.

Tuy nhiên Tiểu hổ là yêu sủng thứ nhất của hắn, giống như thân nhân vậy, cho dù cứu không được thì cũng phải cứu.

- Ồ? Có thể thử cái kia xem..

Trong khi do dự, trong lòng hắn đột nhiên khẽ động, nhớ tới cảnh tượng lúc hắn giả mạo sư phụ Dương Ngạn, hắn cắn răng một cái, thân thể giấu ở trong một góc sơn động, tinh thần lực dựa theo pháp quyết vô danh vận chuyển, chậm rãi chuyển động.

Ầm ầm.

Trong nháy mắt, cả sơn động có một cỗ uy áp dày đặc hàng lâm. Chí cao chí thượng làm cho người ta không thể ngăn cản.

- Đây là... Khí tức của cường giả Chí tôn. Nơi này sao lại có cường giả Chí tôn cơ chứ?

Cảm nhận được cỗ khí tức này, hai người và ba hổ đồng thời dừng tay, vẻ mặt kính sợ nhìn về chung quanh, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Cường giả Chí tôn, là nhân vật Khí hải cửu trọng thiên đỉnh phong nhất, so với Khí Tông còn cường đại hơn, chỉ riêng khí tức cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể chịu đựng được.

- Tiền bối, hai huynh đệ chúng ta vô ý đi ngang qua đây, nếu như có mạo phạm kính xin tiền bối thứ lỗi...

Cảm nhận sát ý bạo ngược trong khí tức, La Vũ, La Thần giật mình, đồng thời lùi về phía sau vài bước, sống lưng dựa vào vách đá, cúi đầu nói.

- Thứ lỗi? Hừ, yêu sủng của ta các ngươi cũng dám động thủ, ai

cho các ngươi lá gan như vậy?

Đột nhiên có một tiếng rít già nua vang vọng trong sơn cốc, lực lượng sóng âm cường đại khiến cho hai người La Thần, La Vũ sợ tới mức run lên, thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất.

------oOo------

Chương 108: La gia Thần Phong thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cường giả Chí tôn bọn hắn đã từng gặp, đó chính là lão tổ gia tộc bọn hắn.

Thế nhưng khí tức của lão tổ cũng không có hùng hậu bằng người này, không cường đại bằng người này. Nếu như chủ nhân của đạo khí tức này đối phó với hai người bọn hắn, như vậy căn bản không cần xuất thủ, thanh âm chỉ cần lớn hơn một chút nhất định sẽ khiến cho khí hải của hai người bọn hắn nghiền nát, đan điền sụp đổ, biến thành phế vật.

Thần Phong đế quốc sao lại có người cường đại như vậy chứ?

Đế quốc không phải chỉ có bốn gã Chí tôn hay sao? Hơn nữa đều ở đế đô, sao ở nơi thâm sơn cùng cốc như vậy lại xuất hiện một người?

hai người La Thần La Vũ sắp sợ tới mức phát khóc.

Sớm biết những hổ thú này là yêu sủng của lão quái vật này, cho dù hai người hắn ăn no dửng mỡ tới đâu cũng không dám tới đây a.

- Tiền bối, hai người chúng ta quả thực là vô ý mạo phạm, đây là tiền bồi thường của hai người chúng ta. Hi vọng1tiền bối đại nhân đại lượng bỏ qua cho hậu bối vô tri như chúng ta.

La Vũ cắn răng một cái, từ trong lòng lấy ra một xấp ngân phiếu rồi

để xuống mặt đất.

Tuy rằng hắn không biết vị tiền bối này ở nơi nào, nhưng mà bằng vào cỗ khí tức này của đối phương đã khiến cho bọn hắn không đề nổi ý niệm phản kháng trong đầu.

Cũng không phải là hai người này ngốc, mà bọn hắn từng bái kiến cường giả Tôn cấp, biết được cường giả loại này khủng bố thế nào. Cỗ khí tức này thuần khiết mà hùng hậu, so với những cường giả Tôn cấp mà bọn hắn từng gặp còn mạnh mẽ hơn. Loại người có thực lực này giết hai người bọn hắn quả thực không khác gì bóp chết hai con kiến.

- Hừ, các ngươi cho rằng ta thiếu chút tiền tài này sao? Làm tổn thương sủng vật ta, để mạng lại..

Thanh âm già nua lần nữa hừ lạnh, uy áp cường đại lập tức như mưa to gió lớn trút xuống, dường như tùy thời đều có thể ép, khiến cho hai người quỳ rạp xuống mặt4đất.

- Tiền bối tha mạng, gia gia ta là cường giả Chí tôn Thần Phong thành, tên là La Thiên Tường, hi vọng tiền bối nể mặt gia gia tha cho chúng ta một mạng. Đây là tất cả đan dược, bảo vật trên người chúng ta, mặc dù không có tác dụng với tiền bối, nhưng mà có lẽ có lợi với việc chữa thương cho ba yêu sủng này...

cảm nhận khí tức áp bách tới cực điểm, dường như vị cường giả Tôn cấp kia tùy thời sẽ ra tay, La Thần và La Vũ không nhịn được nữa, vội vàng mang toàn bộ thứ tốt trên người ra, cũng nói ra tên tuổi lão tổ nhà mình.

Cường giả Chí tôn tại Thần Phong đế quốc đều là nhân vật cực kỳ có thân phận, cho dù người này ẩn cư thế ngoại, nói ra tên tuổi của gia gia có lẽ cũng có tác dụng.

Đương nhiên bọn hắn cố ý nói ra tên tuổi lão tổ cũng là vì muốn thăm dò, nếu như đối phương nhận biết lão tổ, như vậy không cần nói gì, hai người cùng nhau chạy trốn. Nếu như không biết thì nên2cân nhắc một chút.

Dù sao số lượng cường giả Chí tôn không nhiều lắm, sau khi tấn chức sẽ tiến về đô thành của đế quốc cử hành nghi thức riêng biệt, làm cho cường giả đồng cấp làm quen lẫn nhau.

- La Thiên Tường? Các ngươi là hậu bối của La Thiên Tường sao? Ta và La Thiên Từng từng có gặp mặt qua một lần, bệnh căn lưu lại trên đùi hắn đã khỏi hẳn chưa?

Thanh âm già nua, như đang nghĩ lại chuyện không biết đã xảy ra bao nhiêu năm trước, chậm rãi nói ra một câu.

Thốt ra lời này, uy áp đầy trời đột nhiên biến mất, giống như trước đó căn bản không có tồn tại.

Có thể khống chế uy áp tùy tâm như vậy, nói thu là thu, đơn giản như ăn cơm a. Hai người La Thần và La Vũ lần nữa bị hung hăng chấn nhiếp một lần.

Loại năng lực này... Dường như ngay cả gia gia cũng không có được a.

- Đa tạ tiền bối quan tâm, bệnh căn trên đùi gia gia còn chưa triệt để thanh trừ, mỗi ngày mưa đều cảm thấy có chút không khỏe...

Gia gia La1Thiên Tường tuy rằng là cường giả Tông cấp, nhưng mà lúc còn trẻ từng trải qua một lần bệnh nặng, cũng bởi vì lúc ấy không kịp trị liệu mà lưu lại bệnh căn. Mỗi ngày khi trời mưa, gặp âm vũ thiên khí là đùi phải mơ hồ có chút đau. Chuyện này vẫn luôn là bí mật lớn nhất trong gia tộc, cũng chỉ có người quan trọng mới biết được. Không ngờ lão giả này một câu lại nói ra, hai người không còn hoài nghi mà cung kính nói.

- Còn chưa khỏe sao? Những năm này Thiên Tường lão đệ cũng không dễ dàng gì.

Thanh âm của lão giả kia lần nữa vang lên, ngừng một lát rồi nói tiếp.

- Nếu như các ngươi là hậu nhân của cố nhân, như vậy ta cũng không làm khó xử các ngươi nữa, cút đi.

- Vâng. Vâng.

Nghe thấy việc báo tên lão tổ có tác dụng, hai người đồng thời thở dài một hơi, lau mồ hôi lạnh trên trán rồi vội vàng lui ra ngoài sơn động. Vừa mới ra khỏi cửa động, ngay cả thở một hơi cũng không dám, lập tức dùng tốc độ nhanh2nhất chạy về phía xa.

Mãi tới lúc này bọn hắn mới phát hiện ra trên người đã sớm bị mồ hôi làm cho ướt sũng y phục, y phục dán vào trên da thịt, làm cho hai người bọn hắn cảm thấy khó chịu không nói nên lời.

- La Vũ, chúng ta làm sao bây giờ?

Hai người chạy như điên hơn mười dặm mới dám dừng lại, thở ra một hơi.

- Còn có thể làm sao chứ? Sớm biết đám hổ thú kia là yêu sủng mà lão quái vật kia nuôi dưỡng, như vậy có điên mới động vào. Được rồi, có thể giữ một mạng đã là không tệ. Phía trước chính là Lạc Thủy Thành, chúng ta đi tìm nơi ở lại, thuận tiện tìm đại gia tộc uy hiếp, bổ sung tất cả tổn thất tở về. Ta cảm thấy chuyện này vẫn nên nói cho lão tổ nghe, nghe khẩu khí của người nọ dường như là bằng hữu của lão tổ. Vạn nhất sau khi lão tổ nghe thấy cao hứng, coi như cũng không uổng công chuyến đi lần này.

Nghĩ một lát, La Vũ mới nói.

- Được, hiện tại cũng chỉ có thể làm7như vậy. Đi thôi.

La Thần nghĩ một cái, cũng biết được chỉ có biện pháp này cho nên đành gật đầu.

..

Phù.

Hai người La Thần, La Vũ không biết bọn hắn vừa đi thì một bóng người ở đằng sau một khối đá gần đó đột nhiên thở dài một tiếng rồi té xuống mặt đất, cố nén cảm giác đau đớn lạnh thấu xương

trong đầu, người này thở hổn hển từng ngụm.

Đây chính là Nhiếp Vân dùng tinh thần lực vận chuyển theo pháp quyết vô danh, tản mát ra khí tức cường đại.

- Không ngờ rằng hai người này chính là người La gia Thần Phong thành, may mắn mà kiếp trước sau khi ta đạt tới Tôn cấp, lại cùng với lão tổ La Thiên Tường của bọn chúng chiến đấu với yêu tộc, song phương vô cùng quen thuộc, nếu không nhất định sẽ lộ.

------oOo------

Chương 109: Phụ mẫu (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhớ tới hung hiểm vừa rồi, Nhiếp Vân không nhịn được cảm thấy may mắn. Nếu không phải kiếp trước hắn quen biết La Thiên Tường này, biết rõ trên đùi đối phương có bệnh kín, sợ rằng muốn nhanh chóng dọa hai người này đi như vậy cũng không có khả năng.

Kiếp trước sau khi hắn đào tẩu khỏi Lạc Thủy Thành, chịu nhục, mười năm mài một kiếm, bỗng nhiên nổi tiếng, đoạt được ngôi vị quán quân trong thi đấu giữa các tài tuấn mà Hoàng thất Thần Phong đế quốc tổ chức. Về sau hắn lại một đường tu luyện, bổ sóng chém biển, thành công tấn cấp lên cảnh giới Chí tôn.

Cảnh giới Chí tôn, bởi vì hắn tu luyện Cửu Chuyển Niết Bàn công, trình độ hùng hậu của lực lượng hơn xa người đồng cấp. Trong lần thám hiểm Tử Hoa động phủ, La Thiên Trường là cấp dưới, vì muốn hòa hợp thuộc tính của đồng đội cho nên đối phương mới áo ra khuyết điểm của mình. Từ đó Nhiếp Vân mới có ấn tượng về hắn.

Không ngờ tới kiếp trước lão tổ La gia bọn hắn làm thuộc hạ cho Nhiếp Vân, sau khi sống lại, Nhiếp Vân hắn lại phải giả thần giả quỷ trước mặt hậu bối đối phương. Cả hai trí nhớ hòa hợp lại một chỗ, tựa như một cái chớp mắt khiến cho Nhiếp Vân không khỏi bất đắc

dĩ lắc đầu.

Cố nén cảm giác mê muội trong đầu, hắn giãy dụa đứng dậy, đi về phía Tiểu hổ.

Rống.

Hổ thú đực và hổ thú cái nhìn thấy lại có người tới, cả hai lần nữa nhe răng nhếch miệng, dường như không biết rõ người vừa rồi mới cứu bọn chúng một mạng.

Rống.

Tiểu hổ nhìn thấy phụ mẫu rống với chủ nhân mình mà giật mình, vội vàng nói với hai đầu hổ thú này. Lúc này hai gia hỏa này mới thu hồi địch ý, tinh thần thả lỏng, thân thể cũng vì vậy mà phịch phịch, đổ ập xuống mặt đất.

Cả hai đồng thời té xuống mặt đất.

- Chuyện này...

Nhìn thấy hai gia hỏa này ngã xuống, lúc này Nhiếp Vân mới chú ý tới thương thế trên người chúng. Chỉ thấy toàn thân hai gia hỏa này máu tươi đầm đìa, nội tạng và xương cốt toàn thân không ngờ lại bị chấn vỡ triệt để.

Bộ dáng này hiển nhiên không thể cứu được nữa.

- Nghiêm trọng như vậy sao?

Nhiếp Vân không ngờ hai người La Thần, La Vũ ra tay ác như vậy, hai đầu hổ thú biến dị này xưng vương xưng bá ở đây đã lâu, không ngờ lại bị người ta đánh cho trọng thương, khó có thể trị liệu.

Rống.

Dường như biết rõ thương thế của mình không có cách nào cứu chữa, đầu hổ thú đực nhìn về phía Nhiếp Vân, cái đầu lớn lại quay sang nhìn Tiểu hổ, dường như đang khẩn cầu về sau Nhiếp Vân

đối đãi với nhi tử nó thật tốt.

- Yên tâm đi, ta sẽ chiếu cố Tiểu hổ.

Tuy rằng không hiểu thú ngữ, không có cái gọi là Thú ngữ đan điền, nhưng mà Nhiếp Vân vẫn hiểu rõ ý nó, hắn khẽ gật gật đầu.

Lần trước hắn bị nó làm cho trốn trong đầm mấy tiếng đồng hồ, vì muốn đi ra mà hắn không tiếc hạ dược với nó, vốn là một người một thú đối địch, không ngờ khi gặp mặt lần nữa lại trở thành như thế này.

Rống.

Thấy thiếu niên gật đầu, đầu hổ thú đực kia có chút mừng rỡ, đột nhiên rống to một tiếng, thân thể chấn động, trong cái đầu to lớn đột nhiên có một bát máu tươi bắn ra.

Những máu tươi này so với máu tươi bình thường càng thêm đỏ thẫm, giống như là nham thạch nóng chảy, sôi trào, không ngừng có bọt khí bốc lên, dường như tùy thời đều có thể thiêu đốt.

Máu tươi vừa mới xuất hiện, khí tức của đầu hổ thú đực này lập tức hạ thấp, không còn tinh thần, dường như không kiên trì nổi, tùy thời sẽ bị chết đi.

Máu tươi dưới móng vuốt cực lớn của đầu hổ thú đực xoay tròn, sau đó lại bị nó chộp một trảo, đưa vào trong thân thể Tiểu hổ.

- Đây là... tinh huyết Yêu thú?

Nhìn thấy động tác của đầu hổ thú đực, trong lòng Nhiếp Vân hơi chấn động, nhớ tới cái gì đó. Ngay cả lão ngoan đồng tâm không quan tâm tới hơn thua như hắn khi nhìn thấy cảnh này cũng không nhịn được cảm thấy đau xót trong lòng, hai mắt đỏ lên.

Yêu thú không giống như yêu nhân có thể yêu hóa, có được yêu hạch. Thứ trân quý nhất chính là tinh huyết.

Tinh huyết là một thân tinh hoa ngưng tụ, giống như là nội công của

võ lâm cao thủ, là chân khí của Khí hải tu luyện giả, một khi mất đi tinh thần uể oải, cho dù không có bị thương nhưng mà có thể còn sống hay không cũng khó mà nói được, chứ đừng nói là hiện tại.

Đầu hổ thú đực này đưa toàn bộ tinh huyết của mình cho nhi tử, độ phù hợp cực kỳ hoàn mỹ. Có thể tưởng tượng ra, thực lực của Hổ thú sau này sẽ tăng trưởng, gần như là đi trên đất bằng.

Vì để nhi tử trở nên mạnh mẽ hơn nữa, nó tình nguyện không đi tìm hi vọng sống sót cho bản thân.

Rống.

Hai mắt Nhiếp Vân đang ướt át, chợt lại nghe đầu hổ thú cái kia cũng gầm nhẹ một tiếng, tinh huyết trên người cũng đưa vào cơ thể Tiểu Hổ.

Tinh huyết của nó không nhiều như hổ thú đực, nhưng mà cũng không ít, toàn bộ đều dung nhập vào trong cơ thể Tiểu hổ, khiến cho khí tức của Tiểu hổ liên tiếp kéo lên.

Phịch. Phịch.

Sau khi làm xong những chuyện này, hai đầu hổ thú đồng thời ngã xuống mặt đất, cặp mắt to chậm rãi nhắm lại.

Chúng biết rõ lần nhắm mắt này nhất định không dậy nổi, vĩnh biệt cõi đời, nhưng mà trong mắt lại không có mang theo vẻ lưu luyến nào. ngược lại dường như còn có vẻ vui mừng, như là chết cũng đáng vậy.

- Đáng thương cho tấm lòng của phụ mẫu trong thiên hạ. Thú còn như vậy, làm người sao chịu nổi chứ.

Nhìn thấy hai đầu hổ thú khí tuyệt bỏ mình, Tiểu hổ hấp thu tinh huyết của phụ mẫu cũng rơi vào trong ngủ say. Nhiếp Vân rốt cuộc không chịu nổi mà cảnh vật trước mắt trở nên tối sầm, cũng bất tỉnh.

Lần hôn mê này dường như so với trước còn dài hơn, không biết

qua bao lâu Nhiếp Vân mới tỉnh dậy, ý thức lần nữa trở về với bản thân.

- Lần trước nói không bao giờ nên xuất hiện cảm giác không tự chủ được này nữa, nhưng mà không ngờ tới hôm nay lại xuất hiện tình huống này.

Lần trước hắn giả thần giả quỷ trước mắt Dương Thiết Thành một lần đã từng té xỉu qua một lần. Khi đó trong lòng từng thầm quyết định không nên xảy ra loại tình huống này một lần nữa. Dù sao sau khi hôn mê, vô luận là thân thể hay là ý chí đều không phải là của mình. Lúc này cho dù là yêu thú cấp thấp nhất tới cũng có thể chém giết được hắn.

Không ngờ tới thời gian không dài, hắn lại rơi vào trong vết xe đổ.

Nhưng mà cẩn thận ngẫm lại tình huống trước đó, cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi. Thực lực của La Vũ, La Thần này quá mạnh mẽ, bằng vào hắn nhất định không phải là đối thủ của hai người, nếu như không làm như vậy, thực sự không có biện pháp nào khác.

- Ồ? Thực lực của ta không ngờ lại đột phá.

------oOo------

Chương 110: Phụ mẫu (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đứng dậy, đang định đi nhìn Tiểu hổ xem thế nào lại đột nhiên cảm thấy lực lượng trong cơ thể bành trướng, chân khí khẽ động tạo thành một tầng binh giáp bên ngoài, không ngờ trong lúc bất tri bất giác hắn lại đạt tới Khí hải tầng thứ bảy, Binh Giáp cảnh sơ kỳ.

- Chẳng lẽ dùng tinh thần lực vân chuyển pháp quyết vô danh là có thể khiến cho tu vi tấn cấp hay sao?

Lần trước vận chuyển một lần, sau khi rơi vào trong hôn mê, lúc

tỉnh lại thì thực lực của hắn đã từ Chân khí cảnh sơ kỳ đỉnh phong đạt tới trung kỳ. Lần này là từ Thành Cương cảnh đỉnh phong đạt tới Binh Giáp cảnh sơ kỳ, hai lần đều tấn cấp, cũng khó trách Nhiếp Vân lại nghĩ như vậy.

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng mà Nhiếp Vân lại biết chỉ là trùng hợp mà thôi. Lần trước hắn đã đạt tới Chân Khí cảnh sơ kỳ1đỉnh phong, tùy thời đều có thể đột phá. Trong lúc ngủ say chân khí tự động vận chuyển hộ thể, vì vậy mới đột phá gông cùm.

lần này cũng không sai biệt với lần trước, Cửu Chuyển Niết Bàn công của hắn sau khi niết bàn lần thứ nhất cũng đã đạt tới Thành Cương cảnh đỉnh phong, tùy thời là có thể đột phá. Hơn nữa trong Nhiếp gia, phủ thành chủ trắng trợn giết chóc, vô luận là tâm tính hay là thực lực đều được củng cố. Vốn Nhiếp Vân cảm thấy trong ba ngày nhất định có thể đột phá, không ngờ sau khi hôn mê, bảy đại đan điền tự động vận chuyển, lại có thể khiến cho thực lực lần nữa tiến bộ.

- Binh Giáp cảnh và Thành Cương cảnh mặc dù không có khác biệt lớn như Binh Giáp cảnh và Khí Tông, nhưng mà lại coi như là một ranh giới. Trước đó ta thi triển vũ kỹ Hầu tộc thượng phẩm còn4có chút không lưu loát, nhưng mà bây giờ lại thành thạo. Một khi gặp lại La Thần và La Vũ kia, cho dù hai người bọn chúng có liên thủ cũng không phải là đối thủ của ta.

Cảm nhận biến hóa trên người, Nhiếp Vân đã có nhận thức rõ ràng về thực lực của mình.

Vũ kỹ và công pháp không giống nhau, công pháp thượng đẳng, thực lực thấp cũng có thể tu luyện. Nhưng mà vũ kỹ thượng đẳng, cấp bậc không đủ mà cưỡng ép thi triển thì cũng chỉ có thể đi ngược lại, khiến cho thân thể bản thân bị tổn hại.

Giống như ngươi không có nội lực có thể tu luyện Dịch cân kinh, nhưng mà lại không thể tu luyện Lục mạch thần kiếm vậy. Cho dù Nhiếp Vân hiểu không ít vũ kỹ Hoàng tộc, nhưng mà bằng vào thực lực hắn hiện tại căn bản không thi triển ra được.

Tu luyện giả Khí hải thi triển vũ kỹ có một ranh giới2rõ ràng, đó

chính là dưới Binh Giáp cảnh vũ kỹ Quý tộc, Binh Giáp cảnh vũ kỹ Hầu tộc. Khí Tông cảnh, vũ kỹ vương tộc. Chỉ có tới Tôn cấp mới có tư cách thi triển vũ ký Hoàng tộc.

Trước đó Nhiếp Vân bằng vào Thành Cương cảnh đỉnh phong cưỡng ép thi triển Bát Quái Điệp Vân chưởng Hầu tộc thượng phẩm đã làm cho người ta bất ngờ rồi, thế nhưng cho dù vậy hắn cũng không có tư cách thi triển vũ kỹ Hoàng tộc.

Về phần Xi Tiêu thần phủ mà hắn truyền cho Dương Ngạn trước đó, tuy rằng là vũ kỹ Vương tộc, nhưng mà lại chia làm rất nhiều chiêu thức, chiêu sau khó hơn chiêu trước, mấy chiêu trước tính toán nghiêm túc cũng chỉ có thể coi là vũ kỹ vượt Quý tộc một chút, cho dù thực lực có thấp cũng có thể tu luyện.

Hiện tại đạt tới Binh Giáp cảnh, chân khí trong Khí hải lại lần nữa trở nên1tinh thuần hơn mấy lần, Nhiếp Vân có thể hoàn mỹ chém ra vũ kỹ Hầu tộc, thực lực so với trước đó không chỉ mạnh hơn một lần.

Loại tình huống này, cho dù không có giả thần giả quỷ thì hai người La Thần và La Vũ cũng không phải là đối thủ của hắn.

- Tiểu Hổ, thế nào rồi?

Cảm thụ biến hóa của mình, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Hổ. Vừa mới liếc mắt nhìn thì trong mắt hắn đã hiện lên vẻ khiếp sợ.

- Chuyện này... Làm sao có thể?

Tuy rằng Tiểu hổ còn chưa có tỉnh lại, nhưng mà thân thể vừa vặn chẳng biết từ khi nào lại có thêm một vòng to, da lông như là khí cầu được thổi phát ra tiếng xoẹt xoẹt, chậm rãi bành trướng ra bên ngoài.

Chung quanh có một vòng xoáy linh khí, không ngừng hội tụ, thân thể cực lớn của nó giống như bọt biển vậy, không ngừng dung nạp lấy linh khí trên không2trung.

- Chẳng lẽ nó muốn đột phá Khí Tông? Đạt tới Khí Tông cảnh hay sao?

Nhìn thấy trạng thái của Tiểu hổ lúc này, Nhiếp Vân sao có thể không rõ chuyện gì đang xảy ra được chứ, hắn cảm thấy đầu óc có chút trì trệ.

Nhân loại biết kiêm dung tịnh súc, bách xuyên nhập hải, hiểu được đạo lý này muốn trở thành Tông sư không khó. Thế nhưng chỉ số thông minh của yêu thú thấp, lại không có tu luyện công pháp, pháp quyết gì, làm sao có thể đột phá Khí Tông được chứ?

Tuy rằng thế giới này cũng có yêu thú cấp bậc Khí Tông, thậm chí là Tôn cấp, nhưng mà những yêu thú này đều là do điều kiện thiên tiên tốt, trưởng thành mà đạt được. Nhưng mà Tiểu hổ chỉ là một đầu hổ thú tầm thường, cho dù có biến dị qua, thế nhưng ở trong mắt Nhiếp Vân mà nói, nó chỉ đạt tới Binh Giáp cảnh đỉnh phong là7giới hạn, không ngờ nó lại có thể đột phá.

Ầm ầm.

Đứng nguyên tại chỗ chừng nửa giờ, đột nhiên trong cơ thể Tiểu hổ vang lên thanh âm như rang đậu, giống như trăm sông nhập thành biển, tạo thành khí lưu mạnh mẽ bắn ra, khí tức bạo tăng.

- Quả nhiên là Khí Tông cảnh. Dường như... Dường như còn chưa dừng lại.

cảm nhận khí tức trên người Tiểu hổ lúc này, Nhiếp Vân biết rõ nó đã thành công đột phá Khí Tông cảnh. Thế nhưng lại khiến cho hắn ngoài ý muốn đó chính là sau khi đạt tới Khí Tông cảnh, không ngờ lại không có ý định dừng lại mà linh khí trên không trung tiếp tục cuồn cuộn rót xuống, thậm chí mơ hồ còn có trạng thái cuồng bạo hơn.

- Chẳng lẽ nó có thể đạt tới Khí Tông cảnh đỉnh phong? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Coi như là tinh huyết phụ mẫu nó phù hợp với nó thì cũng không thể nào tấn cấp nhanh như vậy chứ?

Nhiếp Vân cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Dựa theo đạo lý, cho dù hai đầu hổ thú kia đều biến dị, cho dù tinh huyết có quý trọng, cực kỳ phù hợp với Tiểu hổ, nhưng mà có thể khiến cho Tiểu hổ đạt tới Khí Tông cảnh đã là cực hạn, hiện tại lại còn tấn cấp, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

- Chẳng lẽ là có liên quan tới khí tức đặc thù của Ngư Tràng đoản kiếm?

Trong lòng khẽ động, chảng biết tại sao Nhiếp Vân lại nghĩ tới nguyên nhân này.

Cả nhà Tiểu hổ bởi vì uống nước hồ có pha loãng Hoàng viêm linh thạch cho nên mới sinh ra biến dị, lúc ấy đoản kiếm đã ở trong hồ nước, khí tức đặc thù có thể khiến cho pháp quyết vô danh trong cơ thể hắn vạn chuyển, dưới cơ duyên xảo hợp cũng hóa thành bột phấn, chính như vậy mới khiến cho chúng sinh ra biến dị hay sao?

Nguồn Goctruyen.com

------oOo------

Chương 111: Cửa đá đáy hồ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Rất có thể.

Nghĩ vậy Nhiếp Vân không nhịn được gật đầu.

Kiếp trước hắn được xưng là lão ngoan đồng, có thể nói là kiến thức rộng rãi, thế nhưng pháp quyết không tên cùng với khí tức đặc thù này lại là thứ mà từ trước tới nay hắn không thể nghĩ thông suốt.

- Được rồi, nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, dù sao hiện tại Tiểu hổ cũng không thể tỉnh lại được, lại đi xuống đáy hồ nhìn xem, liệu có thể tìm được cái gì hay không. Nếu như có khí tức kia quả thực ở trong nước có lẽ còn có thể khiến cho pháp quyết vô danh của ta

lần nữa vận chuyển.

Trong lòng khẽ động, Nhiếp Vân nghĩ tới cỗ khí tức thần kỳ kia, hắn không nhịn được nửa mà thả người rời sơn động, tiếp tục đi về phía hồ nước.

Sơn động cách hồ nước cũng không xa, cũng chỉ có khoảng cách mấy trăm mét, lúc này bên ngoài mặt trăng lên cao, sao sáng đầy trời, dường như đã là đêm khuya.

Khi hắn1hôn mê trời còn chưa triệt để tối, mà bây giờ đã là đêm khuya, chẳng lẽ lần này hắn mê man còn chưa tới một dêm?

Trong lòng tính toán một chút, lúc này hắn không hỏi lắc đầu, không phải là chưa tới một đêm, mà đã qua một ngày hôm đêm.

Thời gian mê man lần này rất dài a.

Đi tới bên cạnh hồ nước, mượn mặt trăng nhìn thấy mặt nước thanh tịnh vô cùng, Nhiếp Vân thoát y, thân thể giống như một con cá nhảy vào trong hồ nước.

ào ào.

Trong nước có chút lạnh lẽo, thế nhưng Nhiếp Vân đã là cường giả Binh Giáp cảnh, một chút lạnh lẽo ấy không coi vào đâu. Hắn đi thẳng xuống bên dưới, rất nhanh đã lần nữa đi tới nơi mà hắn nhìn thấy cỗ thi thể kia.

- Cảm nhận một chút xem bên trong nước có cỗ khí tức kia không...

Trong lòng thầm nhủ một tiếng, hai tay duỗi ra thử vận chuyển pháp quyết vô danh ở trong nước hấp thu cỗ năng lượng đặc thù này. Tuy nhiên, sau4khi thử một lần hắn không khỏi thất vọng thu tay lại.

Xem ra suy đoán của hắn cũng không chính xác, trong nước này đừng nói là cỗ khí tức kia, mà ngay cả mùi của Hoàng viêm linh thạch cũng không có...

Ồ? Đợi một chút... mùi của Hoàng viêm linh thạch.

Trong lòng Nhiếp Vân sừng sỡ, hai mắt thoáng cái trợn tròn.

Không đúng, hồ nước này không có chỗ chảy ra chảy vào, theo lý thuyết là hồ nước đọng, nhưng mà vì sao hắn vừa mới hấp thu Hoàng Viêm linh thạch không lâu thì mặt nước lại từ vàng nhạt biến thành sắc xanh?

Dựa theo đạo lý mà nói, Hoàng Viêm linh thạch biến mất thì mặt nước có lẽ vẫn là màu vàng nhạt chứ?

Giống như ném vào trong nước một đống muối vậy, cho dù ngươi lấy muối ra thì nước đã mặn, nếu như không có chỗ chảy đi, như vậy cũng sẽ không trở nên nhạt đi được.

Nghĩ vậy Nhiếp Vân mới cảm thấy dường như mình đã bỏ qua gì đó, hai tay hắn khẽ quạt, cả2người lập tức cẩn thận tìm kiếm dưới đáy hồ.

- Ồ? nơi này có nước chảy...

Hắn cẩn thận kiểm tra phía dưới, quả nhiên ở một hơi kín đáo, Nhiếp Vân phát hiện ra nước chậm rãi chảy xuôi.

- Đây là cái gì?

Đi theo phương hướng nước chảy, kim loại đen kịt lộ ra trong đám đất bùn, nếu như không nhìn kỹ mà nói, căn bản không nhìn rõ là cái gì.

Đem chân khí tạo thành binh giáp, cứng lại chung quanh thân thể. Đợi sau khi phòng ngự thỏa đáng Nhiếp Vân mới nhẹ nhàng đưa tay ra, tay nắm chặt vào bên trên.

Ầm ầm.

Chợt nghe tiếng nổ vang vọng, ở nơi vốn tràn ngập đất bùn và nước đột nhiên xuất hiện một cái động để cho một người đi vào.

- Cái này..

Nhìn thấy bên dưới bùn nước không ngờ lại có một cửa động, Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái, do dự một hồi rồi mới chui vào.

Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không được. Đã tới mà không nhìn xem thì trong lòng khó có1thể yên bình được.

Phù.

Vừa chui vào trong động thì Nhiếp Vân lập tức cảm thấy người nhẹ nhõm, hô hấp trở nên bình thường.

- Ở nơi này không ngờ lại không có nước? Chuyện này cũng rất cố quái a?

Trong động này không ngờ lại không có một giọt nước nào, giống như bên ngoài cửa động có một vách ngăn không thể nào nhìn thấu, không có một chút nước chảy nào truyền vào.

Thế nhưng... Không có nước chảy vào, như nước của cái hồ này chảy đi đâu?

Dù Nhiếp Vân là người của hai kiếp, kiến thức hơn xa người cùng thế hệ, nhưng mà vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi như trước, khó có thể tưởng tượng ra được.

Tuy nhiên, ngạc nhiên thì ngạc nhiên nhưng mà hắn cũng không có quá nhiều rung động, dù sao đại đạo ngàn vạn, Nhân tộc, Yêu tộc có vô số bí pháp, đừng nói là hắn, cho dù là Bách Hiểu Tử kiếp trước nổi danh uyên bác cũng không có khả năng biết hết tất cả bí pháp của thiên hạ.

Trong2cái động là cửa đá cực lớn, cửa đá nặng nề hạ xuống, ngăn cản đường đi, chung quanh thì là căn phòng bị phong bế, nhìn cũng không lớn.

Đi tới trước mặt, Nhiếp Vân nhẹ nhàng đẩy thử, hắn phát hiện ra cửa đá không có chút sứt mẻ nào, tay hắn dần dần tăng lực.

- Không ngờ lại không đẩy ra được, đây là vật gì?

Lực lượng trên tay dần dần tăng tới tối đa, Nhiếp Vân lại kinh hãi phát hiện ra cửa đá giống như trước kia, không có chút sứt mẻ nào, không có ý tứ mở ra.

Đẩy không ra được, Nhiếp Vân đang định thi triển vũ kỹ xem có mở được ra hay không thì hai mắt đột nhiên nhìn vào trên cửa đá, chỉ thấy bên trên ghi một hàng chữ, vừa rồi hắn không có chú ý, sau khi xem xét qua, hai mắt lập tức tròn xoe, thoáng cái kêu lên một tiếng:

- Không thể nào lại là... lại là...

- Nơi này... Không ngờ lại là Lạc Khúc mộ? Lạc Khúc mộ sao lại ở7dưới đáy hồ thế này?

Trên cửa đá có ghi ba chữ triện to, đúng là Lạc Khúc mộ.

Thành chủ Lạc Chiêm Hào tìm kiếm nhiều năm cũng không tìm được Lạc Khúc mộ, không ngờ nó lại ở ngay dưới hồ nước này, quả thực quá kỳ quái a.

- Đây là Lạc Khúc mộ, là nơi năm đó phụ thân tìm thấy hay sao? Tại sao không có ghi phương pháp tấn chức Khí Tông? Chẳng lẽ phụ thân tiến vào trong cánh cửa đá hay sao?

Nhìn chung quanh một vòng, cũng không nhìn thấy thứ gọi là phương pháp tấn chức Khí Tông, trong lòng Nhiếp Vân nghi hoặc không thôi.

Nếu như phụ thân cũng giống hắn, đi tới cửa đá, như vậy nơi này theo lý mà nói phải có phương pháp tấn chức Khí Tông. Thế nhưng vách tường chung quanh lại bóng loáng như gương, cái gì cũng không nhìn ra.

- Dùng võ kỹ một chút, thử xem có mở cửa đá này ra được không. Nếu như không mở ra được thì cũng đành chịu.

Nếu như có thể dùng lực mở được thì tốt, còn không được thì sau đó trở về mang Lạc Khuynh Thành tới đây lại nói sau. Mang theo

tâm tư không quan trọng trong lòng, chân khí trong cơ thể Nhiếp Vân bắt đầu khởi động, tjao thành một tầng binh giáp giày đặc bên ngoài cơ thể.

------oOo------

Chương 112: Nhất tượng chi lực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khí hải tầng thứ bảy Binh Giáp cảnh có thể tạo thành khôi giáp bằng chân khí ngoài thân thể, nếu như có thêm luyện thể quyết cao minh hơn, hiện tại sợ rằng ngay cả cường giả Khí Tông sơ kỳ dùng một kích toàn lực đánh vào hắn cũng chưa chắc đã có thể phá vỡ phòng ngự của hắn.

- Trong đám võ kỹ Hầu tộc thượng phẩm của ta, lực công kích mạnh mẽ nhất có lẽ là Đại Liệt nham chưởng. Hiện tại phải tu luyện một chút mới có thể kích phát.

Sau khi chuẩn bị phòng ngự, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, bảy đại đan điền dựa theo phương thức vận chuyển của Đại Liệt Nham chưởng mà chậm rãi vận chuyển, lòng bàn tay nhanh chóng ngưng tụ ra một đoàn kim quang cực nóng.

Người khác nhận được loại vũ kỹ Hầu tộc thượng phẩm như Đại Liệt nham chưởng này sợ rằng ít nhất cũng phải tu luyện một hai năm, thậm chí còn phải dùng thời gian dài hơn. Thế nhưng Nhiếp Vân thì khác, chiêu này kiếp trước hắn đã từng tập qua, quen thuộc vô cùng. Hơn nữa thân thể trải qua pháp quyết vô danh cải tạo, tất cả kinh mạch đều không có gì trở ngại, chỉ một lát đã hấp thu toàn bộ lực lượng, bành trướng không ngừng.

Phá.

Càng lúc càng không chống đỡ được, Nhiếp Vân mạnh mẽ rống lên một tiếng, thân thể lập tức khẽ động, một chưởng hung hăng đánh về phía cửa đá.

Tuy rằng Đại Liệt nham chưởng chỉ là vũ kỹ Hầu tộc thượng phẩm, nhưng mà bởi vì dùng cương mãnh làm chủ, một khi toàn lực thi triển uy lực sẽ không kém gì vũ kỹ Vương tộc hạ phẩm. Lúc này Nhiếp Vân súc thế đã lâu, uy lực tự nhiên mạnh hơn. Lần này đánh ra, cả thạch thất đều bị chân khí hùng hậu tràn ngập, chân khí vừa thô vừa to tạo thành một chưởng ấn cao hơn người, rít gào một cái rồi đâm vào trên cửa đá.

Thiên hạ này có vô số chủng loại như là cát, nhưng nếu bàn về lực lượng không có vật gì có thể vượt qua voi. Truyền thuyết có nói, loại sinh vật viễn cổ này chỉ cần giậm một chân là có thể khiến cho thiên băng địa liệt, cái mũi hất lên là có thể khiến cho dòng sông bị lật ngược.

Khí hải đệ bát trọng Khí Tông cảnh sở dĩ lợi hại đó là bởi vì nghe nói đạt tới nhất tượng chi lực.

Nhất tượng chi lực là toàn bộ lực lượng của một đầu voi viễn cổ.

Hiện tại Nhiếp Vân chỉ là Binh Giáp cảnh sơ kỳ, khoảng cách tới nhất tượng chi lực còn chênh lệch rất lớn. Nhưng mà nếu như phối hợp với chiêu Đại Liệt nham chưởng này, toàn thân lóe lên kình khí, nếu như chỉ luận uy lực của chưởng ấn đơn thuần, cho dù không đạt được nhất tượng chi lực thì cũng không kém xa, đã tiếp cận một kích toàn lực của cường giả Khí Tông sơ kỳ.

Oanh.

Chưởng ấn cường đại hung hăng đánh vào trên cửa đá, tạo thành tiếng vang rất lớn rồi không có động tĩnh. Đừng nói là mở cửa ra, ngay cả làm cho cửa đá lung lay dường như cũng thất bại.

- Khó trách thành chủ nói không có máu của Khuynh Thành là không vào được. Trừ phi thực lực vượt qua Chí tôn, quả nhiên là thế.

Nhìn thấy cửa đá không có được mở, Nhiếp Vân cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Nếu như có thể mở ra đơn giản như vậy, chỉ sợ phụ thân đã sớm mở ra.

Cảm thán một tiếng, lúc hắn đang định đi ra, lần sau lại tới thì đột nhiên trên cửa đá có quang mang lóe lên, hiển hiện một loạt chữ viết óng ánh, xem ra giống như lúc phụ thân nhận được phương pháp tấn cấp Khí Tông trước đó.

- Loại bí pháp toàn lực công kích này mới có thể hiện hình này quả thực là kỳ quái a.

Sau khi bị công kích mới có thể xuất hiện chữ viết, loại bí pháp này cho dù là Nhiếp Vân kiếp trước cũng chưa từng thấy qua.

- Phương pháp tấn chức Chí tôn? Không phải phương pháp tấn cấp Khí Tông hay sao?

Sau khi tán dương một câu, nhìn chữ viết xuất hiện trên cửa đá, sau khi nhìn qua, vẻ mặt Nhiếp Vân lập tức trở nên cổ quái.

Trên cửa đá này không ngờ lại thể hiện phương pháp tấn chức Chí tôn, một mạch lưu loát, ước chừng hơn ba ngàn chữ.

Không phải phụ thân nhìn thấy phương pháp tấn chức Khí Tông hay sao? Sao tới hắn lại biến thành phương pháp tấn chức Chí tôn? Chẳng lẽ chữ viết trên cửa đá này còn có thể thay phiên chuyển đổi sao?

- Đúng rồi, có thể là vừa rồi ta xuất ra lực lượng tới gần một kích toàn lực của cường giả Khí Tông sơ kỳ cho nên cửa đá này mới cho rằng ta là cường giả Khí Tông, do vậy mới có thể xuất hiện phương pháp tấn chức Chí Tôn.

Hơi suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân đã suy nghĩ ra mấu chốt bên trong, hắn cười nói.

Vô luận là phương pháp tấn chức Khí Tông hay là phương pháp tấn chức Chí tôn, đối với người khác mà nói quan trọng vô cùng. Nhưng mà đối với hắn mà nói có cũng được không có cũng chẳng sao. Không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Dù sao hắn là người của hai kiếp, đối với những thứ này đã sớm có kinh nghiệm, bên trên ghi gì hắn còn không biết rõ hay sao?

Kỳ thực thứ như tấn cấp này còn cần thiên phú, nghị lực, kỳ ngộ của bản thân mỗi người. Cho dù biết rõ toàn bộ bí mật tấn chức, thế nhưng chỉ cần thiên phú của bản thân quá kém, kỳ ngộ không đủ thì cũng không có cách nào tấn chức.

Chữ viết trên cửa đá hiển hiện chừng năm phút đồng hồ mới chậm rãi tiêu tán, Nhiếp Vân lần nữa tìm kiếm chung quanh một lần. Sau khi xác định trừ cửa đá ra không còn con đường nào có thể đi, lúc này hắn mới bất đắc dĩ theo đường cũ trở về hồ nước.

Hồ nước vẫn trong trẻo lạnh lùng như trước, thuận tay rửa sạch bùn đất, Nhiếp Vân đi lên bờ, trở lại sơn động đợi Tiểu hổ.

Lúc này Tiểu hổ đã dừng tấn chức, Khí Tông đỉnh phong.

Tuy rằng lần này tiến vào hồ nước cũng không có tìm hiểu ra nguyên do làm cho Tiểu hổ có tiến bộ lớn như vậy, nhưng mà Nhiếp Vân đã có thể xác định, nhất định là có liên quan tới Lạc Khúc mộ.

Một cường giả Chí tôn không ngờ lại sử dụng một loại bí pháp tiến hành phong ấn mà ngay cả hắn cũng không nhìn thấu, xem ra Lạc Khúc mộ này không giống tầm thường.

- Khá lắm, không ngờ La Vũ, La Thần này lại rất có tiền.

Dù sao Tiểu Hổ còn tạm thời chưa tỉnh lại, trong lúc nhàm chán, hai mắt Nhiếp Vân nhìn vào trên đám đồ vật mà hai người La Vũ lưu lại lúc trước.

Thứ trước tiên đập vào mắt là một mảnh ngân phiếu dày đặc, mỗi một tấm đều có giá trị một vạn, tầng tầng lớp lớp, không ngờ lại có tới năm mươi tấm.

Năm mươi tấm, năm mươi vạn lượng bạch ngân, không hổ là thiếu gia tới từ thế lực lớn. Tiện tay mang tiền cũng đã vượt qua số vốn lưu động của tứ đại gia tộc.

Thu ngân phiếu, tiện tay ném vào nạp vật đan điền, hai mắt Nhiếp

Vân lại nhìn vào đống đan dược và những đồ vật khác.

------oOo------

Chương 113: Phùng Tiêu khiếp sợ (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những vật này không có gì là kỳ lạ, quý hiếm, cơ hồ đều là đan dược chữa thương, khôi phục chân khí bình thường. Chỉ cần có dược liệu đầy đủ, Nhiếp Vân muốn luyện chế bao nhiêu là có bấy nhiêu, cũng không trân quý.

- Ồ? Đúng rồi, trước đó hai người nói tới bối bao gì đó, cái gì mà Thất kiếm, chẳng lẽ bối bao này có cất dấu bí mật lớn gì hay sao?

Thu tất cả những thứ hỗn loạn này vào trong nạp vật đan điền, Nhiếp Vân đột nhiên nhớ tới tin tức mà hắn nghe lén từ trong miệng hai người. Hắn không do dự, cổ tay khẽ đảo, lần nữa lấy ra cái bối bao mà hắn thu được từ dưới đáy hồ lần trước.

Này đó ở dưới hồ, bối bao này hắn đã kiểm tra, sau khi không phát hiện ra thứ gì đặc thù hắn tiện tay ném vào trong đan điền. Những ngày này bận quá cho nên không có thời gian lấy ra. Lúc này hắn cẩn thận lấy ra rồi quan sát, đột nhiên sắc mặt hắn trở nên quái dị, ngạc nhiên kêu một tiếng....

- Ồ? Đây là....

Chỉ thấy ở bên trong bối bao không ngờ lại dùng đường vân đặc thù khắc họa một bức bản đồ. Bản đồ này được khắc vô cùng nông, nếu như không nhìn kỹ căn bản không nhìn ra được.

- Đây không phải là địa đồ của Lạc khúc mộ sao?

Nhìn kỹ những nơi quan trọng trên địa đồ, cẩn thận xác nhận lại một lần, Nhiếp Vân phát hiện ra thứ được khắc họa bên trên chính là Lạc Khúc mộ mà hắn vừa mới đi vào.

Địa đồ Lạc Khúc mộ.

Chẳng lẽ Lạc Khúc mộ này có liên quan tới bí mật Thất kiếm gì hay sao?

Nhiếp Vân có chút không rõ ràng.

Ở tiền thế, thực lực của hắn đạt tới đỉnh phong, cũng chưa từng nghe nói qua cái gì mà Thất kiếm. Nếu như không phải là chuyện quan trọng gì, đã không nghĩ ra thì cũng không cần phải suy nghĩ nữa.

- La Nghiêm này quả thực đủ đen, lưng cầm địa đồ không biết tìm bao lâu, thật vất vả mới tìm được tới nơi thì lại chết ở cửa động. Được rồi, hai tôn tử của ngươi chạy quá nhanh, như vậy ta sẽ chôn cất cho ngươi.

Hai mắt nhìn vào bộ hài cốt mà hai người La Vũ mang lên, hai người này bị hắn dọa tới mức hai chân mềm nhũn, chạy quá nahnh, cũng không có mang bộ hài cốt này đi. Không có biện pháp, hắn đành phải hỗ trợ chôn cất vậy.

Đương nhiên còn có phụ mẫu Tiểu hổ.

Nhớ tới thân thể cực lớn của phụ mẫu Tiểu hổ, Nhiếp Vân không nhịn được lắc đầu, thân thể lớn như vậy, nếu như muốn chôn, không biết phải đào cái hố to lớn đâu, lại mất bao nhiêu thời gian a.

- Vẫn nên hỏa táng chúng đi thôi, bằng không thân thể yêu thú nhiều năm không hủ hóa, một khi bị người ta tìm được, lại lấy da lông đi bán, như vậy cũng không đáng.

Ngẫm lại, Nhiếp Vân vẫn quyết định hỏa táng cho phụ mẫu Tiểu hổ.

Ào ào...

Trong lòng đang nghĩ ngợi lung tung thì chợt thấy Tiểu hổ đang ngủ say đột nhiên thoáng động, đôi mắt cực lớn của nó chậm rãi mở ra.

Trong mắt hiện lên quang mang như thực chất, sáng chói như ánh

mặt trời, câu động nhân tâm.

- Khí Tông đỉnh phong, tăng thêm thân thể trải qua biến dị, chỉ sợ cường giả Chí tôn bình thường cũng không phải là đối thủ của nó.

Nhìn thấy quang mang trong mắt Tiểu hổ cùng với khí tức từ trên người nó tản ra, Nhiếp Vân biết rõ từ khi trọng sinh cho tới giờ hắn mới chính thức có vốn liếng bảo vệ mình.

- Chủ nhân.

Thanh âm của Tiểu hổ thông qua thuần thú đan điền rơi vào trong tai Nhiếp Vân:

- Ta muốn mang thi thể phụ mẫu đi.

- Mang đi?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Đúng vậy.

Tiểu hổ mở cái miệng rộng ra, trong miệng sinh ra lực hút cường đại, lập tức hút hai cỗ thi thể trên mặt đất, trong chớp mắt hai cỗ thi thể đã biến mất không thấy gì nữa.

- Nạp vật đan điền? Yêu thú cũng có nạp vật đan điền sao?

Nhìn thấy động tac của Tiểu hổ, dường như đưa thi thể phụ mẫu vào trong nạp vật đan điền, hai mắt Nhiếp Vân trợn tròn lên.

Yêu thú cũng không phải là Khí hải tu luyện giả, không có thừa số huyết thống thì làm sao có được Nạp vật đan điền cơ chứ?

- Chủ nhân, không phải là nạp vật đan điền, là bí pháp mà mỗi một yêu thú chúng ta đều có. Khi ta đạt tới cảnh giới Khí Tông đã lĩnh ngộ ra, có thể mở ra không gian trong cơ thể.

Tiểu hổ truyền âm nói.

- Thì ra là thế.

Nghe nói là bí pháp mà mỗi yêu thú đều có, Nhiếp Vân gật gật đầu.

Tất cả yêu thú đều được xếp vào một loại tộc, gọi là Thúc tộc. Cho dù Thú tộc không có cường đại như Yêu tộc và Nhân tộc, nhưng mà bí pháp cũng có không ít, trong cơ thể chúng diễn sinh ra không gian tương tự như nạp vật đan điền có lẽ cũng không phải là việc gì khó.

Thấy nó thu hai cỗ thi thể phụ mẫu lại, Nhiếp Vân mới tìm nơi chôn cất thi hài của La Nghiêm kia. Sau khi làm xong tất cả, một người một hổ mới nhanh chóng đi tới nơi bắt Thanh Yểm ngô công.

Thực lực của Tiểu hổ tấn chức, so với trước đó còn nhanh hơn. Trước kia dùng hơn một tiếng đồng hồ mới chạy tới đây, thế nhưng hiện tại chỉ mất có mười phút đồng hồ, tốc độ tăng lên rất nhiều.

- Thời gian đã trôi qua hơn một ngày, đoán chừng cho dù bắt được Thanh Yểm ngô công thì bọn chúng cũng đã chạy...

Vốn chỉ cần một giờ đã thu lưới, nhưng hiện tại đã qua hơn ngày, chỉ sợ mồi câu đã sớm bị ăn sạch.

Không ôm bất luận hi vọng gì đi tới nơi chôn gà, Nhiếp Vân chậm rãi đào đất lên.

- Ồ? Không ngờ còn có? Ha ha... Chạy đi đâu.

Vừa mới đào đất đã nhìn thấy hai con rết màu xanh đang cắn lên trên người còn gà trống mập, lúc này gà trống đã bị ăn chỉ còn lại chút xương cốt, nội tạng và da thịt đã sớm không còn.

Xác nhận nó chính là Thanh yểm ngô công mà mình cần, Nhiếp Vân cười hắc hắc, bàn tay nhanh như gió bắt lấy hai tiểu chút chít này.

- Đan hỏa thiêu đốt, luyện thành đan dược.

Toàn bộ những vật cần để luyện chế XÍch Vĩ Hóa thạch đan đã

được thu thập đầy đủ, Nhiếp Vân cười một tiếng, đan hỏa trong đan điền vạn chuyển, một đoàn hỏa diễm trong chốc lát sấy Thanh Yểm ngô công thành thịt khô, trong chốc lát đã bức độc trong người nó ra.

Mười ngón tay khẽ múa, lập tức ném từng dược liệu vào trong hỏa diễm, không tới mười phút đồng hồ, một khỏa đan dược màu vàng óng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

- Xích Vĩ Hóa thạch đan, có khỏa đan dược này, hai chân hóa đá của đệ đệ có thể giải trừ, rất nhanh là có thể hoạt động tự nhiên a.

Nhớ tới việc có thể làm cho đệ đệ thuận lợi đi đứng, Nhiếp Vân cười một tiếng, bỏ đan dược vào trong đan điền. Lại lần nữa ngồi lên trên Tiểu hổ, nhanh chóng bay vút về phía Lạc Thủy Thành.

- Vân nhi, Phùng Tiêu của Phùng gia đang chờ con ở Nghị Sự điện, con có muốn đi qua xem hay không?

------oOo------

Chương 114: Phùng Tiêu khiếp sợ (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa mới tiến vào tiểu viện, mẫu thân nhìn thấy hắn đã vừa cười cười nói.

Lúc này mẫu thân đã bắt đầu tu luyện Phiêu Miểu Tiên tâm quyết, thực lực cũng thành công từ Chân Khí cảnh sơ kỳ tăng lên tới trung kỳ.

- Phùng Tiêu? Được. Mẫu thân, người đem đan dược này đưa cho Nhiếp Đồng ăn vào là có thể giải trừ hai chân hóa đá của đệ ấy. Con đi tới nghị sự điện một chút.

Lại để cho Tiểu Hổ tìm nơi củng cố thực lực, Nhiếp Vân tiện tay đưa đan dược cho mẫu thân.

Dù sao đan dược đã luyện chế thành công, chỉ cần phục dụng là có thể xuất hiện hiệu quả hắn mong muốn, cũng không cần hắn phải đứng nhìn từng chút một.

- Có thể giải trừ hai chân hóa đá của nó sao? Chuyện này...

Nghe hiệu quả của đan dược như vậy, mẫu thân Nhiếp Vân sững sờ.

Chuyện phụ thân và hắn thương nghị mẫu thân cũng không biết. Đột nhiên nghe được loại đan dược này, mẫu thân hắn khiếp sợ tới mức nói không nên lời.

- Đúng vậy. Người cầm đi đi, đúng rồi, khi Nhiếp Đồng phục dụng tốt nhất người nên gọi phụ thân tới. Phụ thân là cường giả Khí tông, nếu như chú ý một chút sẽ tương đối an toàn.

Sau khi nhắn nhủ xong, Nhiếp Vân đi tới Nghị sự điện.

Vừa vào cửa quả nhiên đã thấy Phùng Tiêu đang sốt ruột ngồi trong điện, dường như có tâm sự gì đó.

- Nhiếp Vân, ngươi trở lại rồi sao?

Vừa nhìn thấy Nhiếp Vân đi vào đại điện, Phùng Tiêu vội vàng đứng dậy, vẻ mặt hưng phấn không thôi.

- Sao vậy?

Thấy vẻ mặt đối phương quái dị, Nhiếp Vân không nhịn được khẽ hỏi.

Trong ấn tượng của hắn, Phùng Tiêu tương đối bình tĩnh, sao lại thành bộ dáng lo lắng, do dự không thôi như lúc này chứ?

- Hôm qua ta phát hiện ra chuyện kỳ quái, muốn tới đây thương nghị với ngươi một chút... Ồ? Tu vi ngươi, tu vi của ngươi...

Phùng Tiêu vừa mới nói được một nửa thì phát hiện ra thực lực Nhiếp Vân lần nữa tăng lên hai mắt hắn thiếu chút nữa rớt xuống,

tràn ngập vẻ không thể tin tưởng.

Đoạn thời gian trước Nhiếp Vân trong mười này từ Chân khí cảnh tăng lên tới Thành Cương cảnh đã làm cho người ta giật mình. Phùng Tiêu vốn cho rằng lần này hắn thực lực bạo tăng, muốn tiến bộ nữa sẽ rất khó, nhưng mà không ngờ mới một ngày hôm gặp thì Nhiếp Vân lại đột phá tới Khí hải tầng thứ bảy, Binh Giáp cảnh.

Tầng thứ bảy Binh Giáp cảnh có thể thi triển vũ khí Hầu tộc thượng phẩm, thực lực so với mấy tầng trước có tăng vọt, loại thực lực này được xưng là quý tộc. Cũng chỉ có loại cấp bậc này mới có thể danh chính ngôn thuận trở thành tộc trưởng, trấn áp bất luận một thanh âm nào không cùng chính kiến.

Nhanh như vậy đã tấn cấp, như vậy... Còn có phải là người nữa hay không?

Nghĩ tới khi đan điền mình vừa mới mở ra, từ Xuất Thể cảnh sơ kỳ trong vài ngày tấn cấp tới đỉnh phong đã khiến cho hắn dương dương tự đắc, tự nhận là tốc độ tu luyện tuyệt nhanh, so với thanh niên tài tuấn trong thiên hạ cũng không kém. Nhưng mà bây giờ nhìn thấy Nhiếp Vân hắn mới phát hiện ra loại tốc độ tấn cấp như hắn ngay cả xách dép cho Nhiếp Vân cũng không xứng.

Cái gì gọi là nghịch thiên, đây mới là nghịch thiên a.

Cái gì gọi là biến thái, đây mới là biến thái.

Kỳ thực Phùng Tiêu có thể nhìn ra tu vi của mình là do Nhiếp Vân cố ý, quan hệ giữa đối phương và hắn không giống như Dương Ngạn. Hiện tại đối phương chỉ bội phục mình là bởi vì lúc trước mình có ân với hắn. Muốn triệt để làm cho đối phương can tâm tình nguyện thì cũng chỉ có làm cho đối phương biết rõ, chỉ có đi theo mình thì mới có tiền đồ nhất.

- Xảy ra chuyện gì? Nói ta nghe một chút.

Nhìn biểu lộ của đối phương như vậy, Nhiếp Vân biết rõ mục đích của mình đã đạt tới, hắn thu khí tức trên người lại, cả người lần nữa biến thành bộ dáng không nhìn ra nông sâu.

- Là như thế này....

Ngăn chặn sự khiếp sợ trong lòng, Phùng Tiêu hít sâu một hơi như đang sắp xếp từ ngữ, hắn nói:

- Ta phát hiện ra một nơi kỳ quái ở ngoài thành, dường như là di tích cường giả lưu lại..

- Di tích cường giả lưu lại?

Nhiếp Vân sững sờ, những thứ mà cường giả lưu lại thường được che dấu rất tốt, hoặc là bị bí pháp che dấu, hoặc là kiến tạo tại nơi ít ai lui tới. Tùy ý bị phát hiện, từ lúc nào di tích trở nên không đáng tiến như vậy chứ?

- Đúng vậy.

Phùng Tiêu không cảm nhận được sắc mặt của thiếu niên trước mặt có chút quái dị, hắn nói tiếp:

- Dưới sự uy hiếp của cường giả Khí Tông là Khiếu Thiên thúc thúc, ta rất nhanh đã chỉnh hợp gia tộc, trong lúc ảnh rỗi ta tìm kiếm một nơi sơn minh thủy tú để tu luyện ngoài thành thì đột nhiên phát hiện ra di tích này...

Nghe một hồi, rốt cuộc Nhiếp Vân cũng hiểu được.

Lúc trước bởi vì Phùng Tiêu không thể mở ra đan điền mà ở trong gia tộc đã bị không ít chế nhạo. Vì tránh né loại đối xử lạnh nhạt này, cũng có thể thuận tiện giải sầu cho nên nhiều khi hắn ta sẽ đi tới những nơi sơn minh thủy tú ngoài thành tu luyện. Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước Nhiếp Liễu có thể bợ đỡ được hắn.

Sông núi nước chảy có thể làm cho tâm tình người ta khoáng đạt, giảm bớt sự phiền muộn trong lòng. Mấy năm nay tu vi của Phùng Tiêu không tăng trưởng mấy, nhưng mà lại đi khắp những nơi sơn thủy hữu tình ở chung quanh Lạc Thủy Thành. Ngày hôm qua không có việc gì, hắn vừa vặn tản bộ ra ngoài. Cũng là cơ duyên xảo hợp cho nên khi đuổi theo một đầu thú lại vô tình đi tới một nơi

mà hắn chưa từng đi qua.

Đây là một sơn động kín đáo, vừa đi vào đã cảm nhận được một cỗ ý vị cổ xưa. Tìm loạn bên trong một hồi, Phùng Tiêu nhận thấy đây là một di tích cổ, dường như còn chưa có bị phá hỏng qua, hắn lập tức tự giác bản thân thực lực còn yếu cho nên lui lại, lại đi tìm Nhiếp Vân để thương nghị. Nếu như thực sự là di tích, thứ nhất nói cho đối phương biết thì có thể hoàn trả ân tình mở ra đan điền giúp mình. Thứ hai tâm tư của Nhiếp Vân kín đáo, thực lực mạnh mẽ, nếu như đi theo sau đối phương hắn cũng có thể an toàn hơn không ít.

- Đi qua xem.

Nghe thấy Phùng Tiêu nói vậy, trong lòng Nhiếp Vân khẽ động, nhớ tới một chuyện kiếp trước, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn. Đối với lời nói của đối phương cũng không còn hoài nghi nữa

Kiếp trước Phùng Tiêu một mực không có mở ra thừa số huyết thống, cho nên thực lực tiến bộ có hạn. Nhưng mà một lần cơ duyên xảo hợp, chẳng những mở ra đan điền mà thực lực cũng nhanh chóng tăng mạnh, một lần hành động nắm bắt được vị trí quán quân của thi đấu tài tuấn Lạc Thủy Thành. Cũng giống như phụ thân năm đó, đạt được Lạc Thủy kim thuẫn.

------oOo------

Chương 115: Tế đàn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiếp trước nhận được tin tức đối phương có được di tích do cường giả lưu lại, chỉ có điều lúc ấy thực lực của Nhiếp Vân quá thấp, lại không xác đinh được thực hư cho nên cũng bỏ đi. Hiện tại xem ra, đây nhất định là nơi mà kiếp trước Phùng Tiêu này gặp được.

Chỉ có điều chuyện kia xảy ra sau một năm ở kiếp trước, mà kiếp này hắn giúp đối phương mở ra thừa số huyết thống, đã thay đổi quỹ tích vốn có, cho nên rất nhiều chuyện cũng lặng lẽ thay đổi.

- Vậy hiện giờ chúng ta đi thôi.

Thấy Nhiếp Vân đồng ý, hai mắt Phùng Tiêu sáng ngời, vội vàng gật đầu, cũng không quan tâm tới bây giờ là ban đêm hay là ban ngày mà cười một tiếng, nói.

- Đi.

Đầu Yêu Linh phụ thể kia tuy rằng nói một tháng sau sẽ gặp lại ở Lạc Thủy Thành, nhưng mà lời này cũng không thể tin tưởng được. Yêu tộc là kẻ nói chuyện không có giữa lời hứa hạng nhất, rất có thể đối phương cố ý nói ra thời gian rõ ràng là để làm cho hắn tê liệt. Sau đó đối phương có mới có hội tiến hành công kích Lạc Thủy Thành.

Hiện tại tuy rằng Tiểu hổ đạt tới Khí Tông đỉnh phong, hắn cũng đạt tới Binh Giáp cảnh sơ kỳ. Nhưng mà nếu như chính thức đối mặt với Yêu tộc trùng kích thì vẫn không có cách nào giữ được Lạc Thủy Thành, vì vậy kế hoạch hiện tại của hắn là nhanh chóng tăng lên thực ljwc.

Phùng Tiêu đã có loại kỳ ngộ này, đồng thời còn nguyện ý chia sẻ với hắn, như vậy đi càng sớm càng tốt.

Nhiếp Vân cũng không gọi Tiểu hổ, hiện tại nó đang nghỉ ngơi. Mà hắn thì đi theo sau lưng Phùng Tiêu, từ trong Nghị sự điện đi ra, nhanh chóng bay vút ra ngoài thành.

Nơi này cách Lạc Thủy Thành chỉ có hơn mười dặm, tới gần Lạc Thủy hạp cốc.

Mượn nhờ bóng đêm, hai người nhanh chóng đi ra ngoài thành.

Phùng Tiêu không hổ là thiên tài nổi danh trong Tứ đại gia tộc, một đường chạy như điên hơn mười dặm, mặt không đỏ, không thở gấp, giống như còn chưa chạm tới cực hạn của hắn.

Xuất thể cảnh đỉnh phong tuy rằng trong đám người trẻ tuổi được coi là cao thủ, nhưng mà từ thực lực mỗi tầng trong Khí hải cửu

trọng thiên mà nói chỉ là nhập môn mà thôi. Loại tu luyện giả cấp bậc này hành tẩu mấy chục dặm nhất định sẽ chân khí khô kiệt. Phùng Tiêu có thể có sức chịu đựng như vậy đã nói rõ thực lực hắn đã được củng cố triệt để, mà không phải là Xuất Thể cảnh đỉnh phong phù phiếm.

- Ngay ở chỗ này.

Rất nhanh hai người đã đi tới một khe núi, Phùng Tiêu chỉ một ngón tay về phía trước.

Theo ngón tya hắn nhìn lại, chỉ thấy bên sườn nùi có một đống đất đá, bên trên có cây cối xanh um tươi tốt, căn bản không nhìn ra chỗ nào có sơn động.

Thấy Nhiếp Vân dường như có chút nghi hoặc, Phùng Tiêu cười nhạt một tiếng, nhảy hơn mấy lần rồi mới đi tới một mặt đá, sau đó chui xuống phía dưới, biến mất không còn tung tích.

Nhảy lên trên mặt đá theo sau, lúc này Nhiếp Vân mới nhìn rõ ở giữa đống đá có một lỗ rất nhỏ, bị cành là rậm rạp che kín, nếu như không nhảy lên căn bản không nhìn ra ddược.

Dựa theo cửa vào chui xuống, bên trong ngày càng rộng mở, quả nhiên là một sơn động có diện tích rất lớn.

Vốn lúc này là đêm tối, lại thêm trong động không có chút ánh sáng cho nên dù nhãn lực của Nhiếp Vân không tệ nhưng vẫn cảm thấy mơ hồ như trước.

- Nếu như có Thiên Nhãn đan điền là tốt rồi. Bất kỳ nơi nào, cho dù là ngoài ngàn dặm cũng có thể nhìn thấy rõ mọi thứ.

Trong lòng đột nhiên xuất hiện ý nghĩ này, Nhiếp Vân không khỏi lắc đầu.

Thiên nhãn đan điền và Nạp vật đan điền, Đan hỏa đan điền giống nhau, đều là loại thiên phú đặc thù. Người có được loại thiên phú này, hai mắt sáng ngời có thần, cho dù là ở trong bóng đêm cũng có thể nhìn thấy rõ như ban ngày, thậm chí là thứ ở ngoài ngàn

dặm, chỉ cần dõi mắt nhìn qua cũng có thể nhìn thấy rõ ràng một hai.

Pháp quyết vô danh tuy rằng diễn sinh ra đan điền, có thể diễn hóa ra bất luận thuộc tính gì. Nhưng mà điều kiện tiên quyết là Nhiếp Vân phải hiểu rõ thuộc tính của loại đan điền này như lòng bàn tay. Thiên Nhân đan điền kia mặc dù hắn từng nghe nói qua, thế nhưng lại chưa từng thấy qua, cho dù muốn diễn biến nó thì cũng không có khả năng.

Phừng.

Trong lúc hắn đang nghĩ ngợi lung tung thì Phùng Tiêu phía trước đã đốt bó đuốc trong tay.

Lúc tới, dường như hắn biết rõ nơi này tối đen cho nên đã sớm chuẩn bị thứ này.

Bó đuốc lập tức chiếu sáng sơn động. Mà theo ánh sáng nhìn một vòng, sắc mặt Nhiếp Vân lập tức trở nên ngưng trọng.

- Đây không phải là di tích mà cường giả lưu lại mà là nơi cao thủ Yêu tộc từng ở lại.

Sơn động này quả thực có vài phần khí tức cổ xưa, giống như là di tích cao thủ lưu lại. Nhưng mà Nhiếp Vân và người Yêu tộc chiến đấu không biết đã bao nhiêu trận, loại nơi mà đối phương ở lại hắn liếc mắt là vẫn có thể nhìn ra.

- Nơi cao thủ Yêu tộc ở lại? Không thể nào...

Phùng Tiêu giật mình nói.

- Đúng vậy, chẳng những là nơi mà cao thủ Yêu tộc ở lại, dường như còn là tế đàn. Chỉ là tế đàn ở nơi này làm gì chứ?

Nhiếp Vân đi về phía trước, hai mắt nhìn vào một chỗ nhô lên trên mặt đất, ở giữa.

Cái mô đất này nhìn như bình thường, người bình thường nhìn qua

sẽ cho rằng là nó tự nhiên hình thành. Nhưng Nhiếp Vân lại biết rõ, đây là tế đàn mà yêu tộc dùng bí thuật đặc thù để hiến tế.

Không cần nghĩ, bên dưới cái mô đất này chôn vô số thi thể, cường giả Yêu tộc thông qua oán khí của nhân loại mà tu luyện, hiến tế.

- Nơi này cách Lạc Thủy Thành hơn mười dặm, hiến tế ở đây, chẳng lẽ là... Tam Linh Huyền Thiên Diệt long hiến tế?

Trong lòng run lên, Nhiếp Vân thoáng cái nghĩ tới một loại bí pháp hiến tế của Yêu tộc.

Tam Linh Huyền Thiên diệt long ở trong Yêu tộc cũng không phải là bí pháp cao thâm gì, mà chỉ là một loại pháp thuật tầm thường, người ta làm phép tạo thành một tế đàn, để cho người sắp sửa nguyền rủa ở bên trong, đem máu tươi và thi thể tiến hành tế tự oán khí, chuyển dời lên thân người kia, khiến cho cuối cùng người nọ bị oán linh quấy nhiễu tới chết.

Nếu như hắn đoán không sai, ở hai bên khác của lcc cũng có một tế đàn như vậy. Người Yêu tộc thành lập tức này không biết muốn nguyền rủa ai?

- phủ thành chủ, nhất định là phủ thành chủ.

Nhiếp Vân đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, thoáng cía kêu lớn.

Phủ thành chủ ở chính giữa Lạc Thủy Thành, nếu như thực sự là người Yêu tộc thi triển bí pháp hiến tế mà nói, nhất định là nhằm vào nó.

Thế nhưng... Phủ thành chủ hiện tại đã sớm nhân khẩu thưa thớt, thành chủ cũng chỉ có một nữ nhi, bố trí loại vật như vậy xuống thì có tác dụng gì cơ chứ?

------oOo------

Chương 116: Phùng Tiêu tấn cấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chẳng lẽ Lạc Chiêm Hào thành chủ chỉ có một nữ nhi mà không có nhi tử là bởi vì nguyên nhân nguyền rủa này sao?

Như vậy, một suy nghĩ cổ quái hiện lên trong lòng hắn.

Nếu như vậy, khó trách thành chủ sau khi thê tử mất đi lại ở vậy không có tái giá, chỉ sợ hắn đã biết rõ mình trúng Yêu tộc nguyền rủa, kiếp này nhất định không có hậu nhân nối dõi tông đường a.

Khó trách đối phương lại đưa nữ nhi tới Bách Hoa tông, chỉ sợ chuyện như vậy chí ít cũng đã có hơn mười năm.

- Không cần tìm, ta đã biết rõ thứ trân quý nhất nơi này ở đâu, đi theo ta.

Sau khi hiểu ra những chuyện này, trong lòng Nhiếp Vân lập tức trở nên sáng rõ, hắn ngẩng đầu thì nhìn thấy Phùng Tiêu đang gõ vách tường bốn phía, dường như muốn tìm mật tàng mà cao nhân lưu lại.

- Được.

Phùng Tiêu bây giờ có thể nói là Nhiếp Vân nói gì nghe nấy, nghe đối phương biết rõ đồ vật trân quý ở nơi nào, hắn cũng không có chút do dự mà vội vàng đi theo Nhiếp Vân.

- Tam Linh Huyền Thiên Diệt long hiến tế, mỗi một tế đàn đều cần ba miếng yêu hạch làm động lực khu động, phân biệt đặt ở chung quanh tế đàn, tạo thành hình tam giác, có lẽ là ở chỗ này...

Miệng Nhiếp Vân nói hai câu, đi một vòng mô đất, sau đó đột nhiên chộp một trảo xuống phía dưới, mặt đất kiên cố đột nhiên bị đánh vỡ ra, một thứ hình cầu lớn bằng quả trứng gà bị chân khí cuồn cuộn nhấc lên, sau đó rơi vào trong tay hắn.

Đây đúng là một khỏa yêu hạch.

Yêu hạch này sáng lóng lánh, bên trên có năng lượng nồng đậm

nhộn nhạo, là chấn động cấp bậc cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong sau khi chết lưu lại.

Lại làm hành động giống như trước đó, Nhiếp Vân liên tục tìm ra hai khỏa yêu hạch giống nhau, lúc này hắn mới dừng tay.

- Nhiếp Vân, đây là cái gì?

Phùng Tiêu chưa nhìn thấy qua yêu hạch, nhưng mà cảm nhận năng lượng nồng đậm bên trong, trong lòng hắn không nhịn được có chút kinh ngạc.

- Ha ha, đây là yêu hạch bổn mạng mà chỉ có Yêu tộc huyết mạch Hầu tộc thượng phẩm mới có thể sinh ra được, vô cùng trân quý. Nếu như đấu giá, chỉ tính một khỏa chỉ sợ cũng phải bán mấy mươi vạn lượng bạch ngân. Hơn nữa còn là có tiền mà không mua được. Khí hải tu luyện giả một khi có được một khỏa, tuyệt đối là đan dược tăng lên thực lực. Cho ngươi.

Nhiếp Vân thuận miệng giảng giải một câu, lại ném cho Phùng Tiêu một khỏa yêu thạch:

- Bên trong ẩn chứa toàn bộ lực lượng của một Yêu tộc Thành Cương cảnh đỉnh phong, nếu như cẩn thận hấp thu là có thể giúp ngươi đột phá lên Thành Cương cảnh đỉnh phong, có lẽ không có chút khó khăn nào. Về phần Binh Giáp cảnh, còn cần tu luyện nhiều hơn.

Hiện tại Phùng Tiêu là Xuất Thể cảnh đỉnh phong, thực lực tùy thời đều có thể đột phá, loại tình huống này chỉ cần có năng lượng sung túc là có thể đột phá tới Thành Cương cảnh, thậm chí ngay cả đỉnh phong cũng không có chút khó khăn, nhưng mà muốn đạt tới Binh Giáp cảnh lại không dễ dàng như vậy.

Khí hải cửu trọng thiên sở dĩ gian nan trùng trùng điệp điệp, tu luyện mỗi một tầng đều tựa như lên trời cũng là bởi vì tu luyện mỗi một tầng không phải là tăng lên lực lượng tích lũy mà còn có đột phá tâm cảnh.

Tâm cảnh không đạt tới, tích lũy có nhiều năm đi chăng nữa cũng

không có tác dụng.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu làm cho Lạc Thủy Thành bao nhiêu năm qua có vô số cường giả Binh Giáp cảnh đỉnh phong, nhưng mà lại không có ai đạt tới Khí Tông cảnh là vậy.

Vừa vặn Nhiếp Vân thấy tâm cảnh của Phùng Tiêu đã sớm đột phá, hiện tại sở dĩ vẫn dừng lại ở Xuất Thể cảnh đỉnh phong chủ yếu là bởi vì tích lũy lực lượng không đủ. Hiện tại nếu như phối hợp với một khỏa yêu hạch, hoàn toàn có thể tiến bộ nhanh chóng.

Về phần muốn đột phá Binh Giáp cảnh, không có tích lũy tâm cảnh, chỉ sợ không có dễ dàng như vậy.

Đương nhiên đột phá loại cấp bậc này Nhiếp Vân là ngoại lệ, hắn là người của hai kiếp, đối với mỗi một cấp bậc hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay. Chỉ cần có đủ năng lượng tích lũy là hắn hoàn toàn có thể tùy ý đột phá.

Nói cách khác, nếu như lúc vừa mới trọng sinh mà có được mấy khỏa yêu hạch này, như vậy chỉ sợ Nhiếp Vân chỉ cần một ngày cũng có thể trở thành cường giả Binh Giáp cảnh đỉnh phong.

Tuy nhiên, loại đột phá này Khí Tông là cánh cửa, muốn trở thành một Tông sư, cho dù là tích lũy tâm cảnh của Nhiếp Vân đầy đủ, năng lượng tích lũy cũng đủ, nếu như không có cơ duyên thì cũng không dễ dàng thành công như vậy.

Bằng không thì hiện tại Nhiếp Vân cũng không cần tu luyện, chỉ cần tìm đủ yêu hạch, không cần vài ngày là có thể khôi phục tới thực lực kiếp trước.

- Có thể khiến cho ta tăng tiến tới Thành Cương cảnh đỉnh phong? Chuyện này... Đồ trân quý như vậy ta không thể nhận.

Nghe thấy yêu đan có giá trị mấy mươi vạn lượng bạch ngân, hơn nữa có tiền mà không mua được, Phùng Tiêu giật mình, liên tục từ chối.

Tuy rằng nơi này là hắn tìm được, nhưng mà yêu hạch là Nhiếp

Vân phát hiện ra, đồ vật đương nhiên là của đối puhowng.

- Cầm lấy.

Nhiếp Vân cười nhạt nói:

- Bây giờ ngươi hấp thu năng lượng trong đó, ta giúp ngươi đột phá bình cảnh Xuất thể cảnh.

- Được rồi.

Thấy Nhiếp Vân quyết định, Phùng Tiêu gật đầu, lập tức khoanh chân ngồi xuống dưới đất, tay cầm yêu hạch rồi đặt trước ngực, điên cuồng hấp thu năng lượng bên trong.

Hắn vốn có tu vi Xuất Thể cảnh đỉnh phong, lần này điên cuồng hấp thu, cả người lập tức được linh khí bao bọc, lực lượng hùng hậu dường như có thể tùy thời phun ra.

Xoẹt... Xoẹt... Xoẹt...

Hấp thu lực lượng quá nhiều, thân thể Phùng Tiêu xảy ra biến hóa, gân xanh trên trán nổi lên, thân thể như là đột nhiên tăng lên một vòng, dường như chỉ cần hơi chút không cẩn thận là bạo thể mà vong.

- Xem ra ta vẫn coi Khí hải Cửu trọng thiên tấn cấp quá đơn giản a.

Nhìn thấy biến hóa trên người đối phương, Nhiếp Vân lắc đầu nói.

Bản thân hắn có Linh Tê Luyện thể quyết, thân thể cứng rắn vô cùng, cho dù năng lượng có quá nhiều cũng không bạo thể mà vong, mà hắn dựa vào bản năng cho rằng, chỉ cần tâm tình đạt tới, hấp thu đầy đủ năng lượng là có thể đột phá. Hiện tại xem ra phương pháp này dùng trên người hắn thì có thể sử dụng, nhưng mà sử dụng trên thân người khác lại không thể nào.

- ta không được, nếu như hấp thu nữa chỉ sợ sẽ nổ tung...

Tiếp tục hấp thu một hồi, thân thể Phùng Tiêu đã bắt đầu sưng vù

lên, lúc này hắn mới tràn ngập không cam lòng buông tha yêu hạch, vẻ mặt uể oải nói.

- Tiếp tục hấp thu, ta tới giúp ngươi.

Thấy đối phương muốn vứt bỏ, Nhiếp Vân đi lên phía trước một bước, bàn tay vươn ra, lực lượng cường đại mà hùng hậu phô thiên cái địa ép xuống.

------oOo------

Chương 117: Mẫu thân Lạc Khuynh Thành (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới cỗ lực lượng này áp bách, thân thể vốn sưng vù của Phùng Tiêu giống như băng tuyết gặp than đá, tan rã, chân khí bạo loạn cũng bị dựa theo lộ tuyến đặc biệt cưỡng ép vận chuyển. Chỉ vận chuyển một hồi, một tiếng ầm vang vang vọng, trong đầu Phùng Tiêu cảm thấy chấn động, chân khí trong chốc lát lột xác thành cương kình, thực lực trong nháy mắt có bay vọt về chất.

Thành Cương cảnh sơ kỳ.

- Đây là Thành Cương cảnh sơ kỳ sao? Nhiếp Vân, đa tạ.

Cảm nhận biến hóa của thân thể, Phùng Tiêu hưng phấn nhảy dựng lên.

Dùng lực lượng áp bách cưỡng ép chân khí vận chuyển theo quỹ tích khác, giúp người khác đột phá. Chỉ cần hơi chút không cẩn thận sẽ khiến cho bản thân người khác tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch đứt đoạn. Thủ đoạn nguy hiểm như vậy đối phương lại tùy ý làm mà không có một chút áp lực nào, cái này... Loại thủ đoạn này chỉ sợ ngay cả cường giả Khí Tông cũng không làm được a.

Phải biết rằng phương pháp tu luyện kinh mạch của mỗi người đều không giống nhau, ngay cả hỏi cũng không cần mà lại làm được chuyện không chút chênh lệch nào. Muốn làm được điều này cần lý

giải cao thâm thế nào về võ học cơ chứ?

Khó trách có thể tấn cấp nhanh như vậy, có được học thức như vậy, không muốn tấn cấp cũng khó.

Hiểu rõ những điều này, sự hưng phấn trong lòng Phùng Tiêu giảm đi không ít, hắn nhìn về phía thiếu niên trước mắt, tràn ngập vẻ kính sợ.

- Ha ha, nơi này vô cùng an toàn, ngươi cứ tiếp tục ở nơi này củng cố tu vi đi, ta đi trước.

Nhìn vẻ mặt này của đối phương, Nhiếp Vân biết rõ lần biểu hiện này của mình triệt để thu phục đối phương. Về sau đối phương nhất định sẽ coi hắn là thiên lôi sai đâu đánh đó. Hắn cũng không có nhiều lời mà quay người theo lối vào nhảy ra ngoài, ý định đi tìm hai tế đàn còn lại.

Chỉ cần tìm được hai tế đàn này, lấy ra yêu thạch trong đó thì buổi tối ngày hôm nay hắn có thể đạt tới Binh Giáp cảnh đỉnh phong.

Sơn động tĩnh mịch, ánh nắng từ phương đông chiếu tới, xua tan bóng đêm, làm lộ ra thân ảnh của một thiếu niên.

Phù.

Không biết qua bao lâu, thiếu niên này thở dài một hơi, chậm rãi dứng dậy.

- Vốn tưởng rằng bằng vào tám khỏa yêu hạch Thành Cương cảnh đỉnh phong là có thể giúp ta tấn thăng lên tới Binh Giáp cảnh đỉnh phong, xem ra ta đã xem nhẹ khí hải được pháp quyết vô danh cải tạo rồi.

Nhìn yêu thạch đã biến thành bụi phấn trên mặt đất, thiếu niên này cười khổ một tiếng.

Người này chính là Nhiếp Vân đi tìm yêu hạch đêm ngày hôm qua. Căn cứ vào phương vị của tế đàn trước đó, rất nhanh hắn đã suy tính ra vị trí cụ thể của hai tế đàn khác. Rời khỏi tế đàn, không tới

hai giờ hắn đã thu thập toàn bộ yêu hạch.

Năng lượng ẩn chứa trong tám khỏa yêu hạch Thành Cương cảnh đỉnh phong tuyệt đối vượt qua cường giả Binh Giáp cảnh đỉnh phong. Vốn Nhiếp Vân tưởng rằng chỉ cần hấp thu sạch sẽ toàn bộ yêu hạch thì hắn có thể thuận lợi đột phá, đạt tới Binh Giáp cảnh đỉnh phong. Kết quả hắn lại bi ai phát hiện ra một việc. Khí hải hắn bị pháp quyết vô danh cải tạo qua, số lượng năng lượng có thể dung nạp thực sự quá lớn. Hấp thu sạch sẽ tám khỏa yêu hạch Thành Cương cảnh đỉnh phong, chẳng những không có đạt tới Binh Giáp cảnh đỉnh phong, thậm chí ngay cả hậu kỳ, trung kỳ cũng không có đạt tới, mà chỉ là Binh Giáp cảnh sơ kỳ đỉnh phong.

Tám khỏa yêu hạch mới khiến cho hắn đạt tới Binh Giáp cảnh sơ kỳ đỉnh phong, muốn đạt tới Binh Giáp cảnh hậu kỳ, sợ rằng hai mươi khỏa cũng không đủ.

Quá kinh người.

- Cho dù không có đạt tới Binh giáp cảnh hậu kỳ đỉnh phong, nhưng mà lực lượng của ta hùng hậu hơn không chỉ một lần. Hiện tại nếu như lại thi triển Đại Liệt nham chưởng, như vậy một chiêu đánh ra nhất định có thể đánh ra nhị tượng chi lực.

Cảm nhận lực lượng bành trướng như muốn phá thể mà ra, Nhiếp Vân có phán đoán xác thực về thực lực của mình.

Cho dù cấp bậc không có đạt tới dự đoán của hắn, nhưng mà sức chiến đấu lại biến hóa nghiêng trời lệch đất, lần này chỉ cần thi triển Đại Liệt nham chưởng lần nữa, lực lượng nhất định sẽ tăng lên gấp bội, đạt tới nhị tượng chi lực.

Cường giả Khí Tông sơ kỳ có lực lượng nhất tượng, trung kỳ mới có được lực lượng nhị tượng. Nói cách khác, hiện tại nếu như hắn thi triển Đại Liệt nham chưởng mà nói, hoàn otnaf có thể đối bính với Khí Tông trung kỳ mà không rơi vào thế hạ phong. Tuy nhiên, điều kiện tiên quyết là võ kỹ của cường giả Khí Tông trung kỳ này không bằng Đại Liệt Nham chưởng.

Đương nhiên loại khả năng này rất nhỏ. Người có thể đạt tới Khí

Tông là có tư cách phong Vương, Thần Phong đế quốc sẽ trực tiếp đưa tới một bộ võ kỹ cấp bậc Vương tộc.

Dù là như vậy cũng cho thấy Nhiếp Vân hiện tại đã có thực lực đối kháng với Khí Tông, mà không giống như cường giả Binh Giáp cảnh khác, gặp được Khí Tông cũng chẳng khác nào con sâu cái kiến.

- Tu luyện một đêm rồi, đi phủ thành chủ nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Thư giãn gân cốt một chút, Nhiếp Vân thả người nhảy ra khỏi sơn động, mũi chân khẽ điểm nhẹ mặt đất, sau mấy cái lắc mình đã xuất hiện cách đó trăm trượng.

Nếu như đêm qua hắn đoán không sai, tế đàn này nhắm vào phủ thành chủ. Yêu nhân bố trí tế đàn như vậy nhất định đã sớm bị thành chủ diệt sát, nếu không không có khả năng nơi này không có lấy nổi một yêu nhân.

Sưu. Sưu...

Trình độ lực lượng hùng hậu gia tăng lên gấp đôi, tốc độ của Nhiếp Vân cũng bay vọt về chất. Tuy rằng còn chưa bằng Tiểu hổ Khí Tông đỉnh phong, nhưng mà cũng không chậm hơn bao nhiêu. Bay vút trên bầu trời, người Lạc Thủy Thành chỉ nghe thấy tiếng gió rít mà không thấy được một cái bóng nào, chứ đừng nói tới việc biết rõ người vừa bay qua là ai.

Một đường bay nhanh, Nhiếp Vân rất nhanh đã tới phủ thành chủ.

Để người ta thông báo một tiếng, sau đó Nhiếp Vân trực tiếp đi vào.

Vừa mới vào tiểu viện thì thành chủ Lạc Chiêm Hào đã tự mình ra nghênh đón. Sau khi đạt được phương pháp tấn thăng Khí Tông, hắn bắt đầu tu luyện, hai ngày hai đêm thức trắng không ngừng, tuy rằng còn chưa đạt tới Khí Tông, nhưng mà thực lực Binh Giáp cảnh đỉnh phong lại càng thêm củng cố, so với hai ngày trước đó tăng trưởng không ít.

- Chúc mừng tu vi thành chủ tiến nhanh, không gì có thể ngăn ngươi tấn công lên Khí Tông cảnh.

Nhiếp Vân cười ha ha.

- cho dù có phương pháp tấn chức Khí Tông ngươi đưa cho, nhưng mà Khí Tông quả thực rất khó khăn, muốn đạt tới nào có dễ dàng như vậy chứ?

Lạc Chiêm Hào lắc đầu, vẫy tay một cái rồi nói:

- Vào trong đi.

------oOo------

Chương 118: Mẫu thân Lạc Khuynh Thành (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Muốn trở thành một tông sư, cho dù hiểu rõ đạo lý kiêm dung tịch súc và bách xuyên nhập hải, nhưng mà không có khí độ cao thủ, giác ngộ tông sư, có pháp thuộc về mình thì cũng sẽ không đạt tới Khí Tông được.

Giống như thần tăng quét rác chỉ bằng vào thực lực nhất định mạnh hơn Trương Tam Phong, nhưng mà nhiều nhất chỉ là cao thủ, không được xưng là tông sư.

Hai người ngồi vào chỗ của mình trong phòng, Lạc Chiêm Hào vội vàng hỏi:

- Ngươi biết rõ Lạc Khúc mộ ở nơi nào chữ?

- Đã biết, chuẩn bị một chút là tùy thời có thể ra tay.

Nhiếp Vân biết rõ đối phương nhất định sẽ hỏi cho nên mới gật gật đầu.

- Được, được. Ta chờ ngày này đã được mười năm rồi.

Nghe thiếu niên nói có thể tùy thời đi tới, Lạc Chiêm Hào đứng dậy, hai tay xiết chặt, hai mắt đỏ hồng.

- Thành chủ, ngươi...

Thấy biểu lộ của hắn mất đi sự bình tĩnh trước đó, Nhiếp Vân nhịn không được sững sờ.

- Là ta thất thố.

Lạc Chiêm Hào hít sâu một hơi, thoáng bình phục, lại khôi phục bộ dáng trầm ổn như trước, hắn cười ha hả.

- Mười năm?

Mười năm trước không phải là thời điểm đưa Lạc Khuynh Thành tới Bách Hoa tông hay sao? Nhìn những tế đàn bên ngoài, thời gian nhiều lắm cũng chỉ chừng mười năm, chẳng lẽ giữa hai chuyện này quả thực có liên hệ gì hay sao?

Do dự một chút, Nhiếp Vân vẫn quyết định hỏi. Tác chiến với Yêu tộc, tất nhiên phải biết rõ thực lực Yêu tộc đầu tiên. Nếu như người bày ra tế đàn và tấn công Lạc Thủy Thành là một, chỉ cần biết rõ là thuộc về chi mạch nào là hắn có thể sớm ứng phó.

Yêu nhân có mười vạn tám ngàn chi nhánh, chi nhánh khác biệt thì cũng có năng lực, bí pháp hoàn toàn khác nhau.

Rất nhiều chuyện kiếp này bởi vì hắn xuất hiện mà xảy ra thay đổi, chỉ sợ cho dù là Yêu tộc xâm lấn cũng không giống như trong trí nhớ của hắn.

- Thành chủ, là như thế này, trong đêm qua ta phát hiện một sơn động kỳ quái ngoài thành, bên trong có yêu nhân bố trí tế đàn Tam Linh Huyền Thiên diệt long để hiến tế.

Nói tới đây Nhiếp Vân lặng lẽ quan sát Lạc Chiêm Hào, sau khi xem xét, quả nhiên thấy sắc mặt đối phương trở nên tái nhợt.

- Tam Linh Huyền Thiên diệt long hiến tế... Nghê Thường, Nghê Thường, không thể bảo hộ nàng cho tốt là lỗi của ta...

Nghe thấy lời nói của thiếu niên này, thành chủ Lạc Chiêm Hào như trở về mười năm trước, toàn thân nhẹ nhàng run rẩy, trong mắt tràn ngập vẻ hối hận.

- Thành chủ, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, có thể nói cho ta nghe hay không?

Thấy hắn biết rõ chuyệ nnày, hơn nữa còn có biểu lộ như vậy, Nhiếp Vân nhịn không được mà lên tiếng hỏi.

- Nói với ngươi sao? Được, đó là chuyện hơn mười năm trước.

Do dự một chút, Lạc Chiêm Hào vẫn nói chuyện kia ra.

Hóa ra chuyện cũng không kém nhiều so với suy đoán của Nhiếp Vân, Yêu tộc có địa đồ Lạc Khúc mộ, bởi vì nguyên nhân huyết mạch mà không thể mở ra, bọn hắn cũng biết những chuyện này mà đoán rằng phương pháp mở Lạc Khúc mộ là ở trong tay Lạc Chiêm Hào, buộc hắn giao ra.

Yêu tộc vì khiến hắn đi vào khuôn khổ cho nên mới bố trí đại trận này, muốn làm cho phủ thàn chủ suy tàn. Kết quả chuyện này Lạc Chiêm Hào không biết, lại bị phu nhân hắn là Nghê Thường phát hiện ra. Mà Nghê Thường này cũng là hào kiệt, không biết dùng phương pháp gì mà một mình ngăn cản yêu tộc nguyền rủa, đợi tới lúc Lạc Chiêm Hào biết rõ cũng đã muộn.

Thi triển nguyền rủa là ba cường giả Binh Giáp cảnh đỉnh phong Yêu tộc. Nghê Thường sợ trượng phu mình chiến đấu với bọn hắn cho nên lành ít dữ liều, nàng cam tâm tình nguyện bị Yêu tọc nguyền rủa. Bởi vì nguyền rủa một khi hoàn thành, người thi triển nguyền rủa sẽ rơi vào trạng thái suy yếu, lúc này nếu như đi đánh chết sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì.

Hiểu rõ thê tử dụng tâm lương khổ, Lạc Chiêm Hào bi thống không thôi. Suốt đêm hắn đánh chết ba yêu nhân Binh Giáp cảnh đỉnh phong đang trong thời kỳ suy yếu. chỉ là khi hắn trở về phủ thành

chủ thì thê tử đã hương tiêu ngọc vẫn, vật còn nhưng người đã ra đi.

Chính bởi vì như vậy cho nên Lạc Chiêm Hào biết rõ Yêu tộc nhất định sẽ còn tiếp tục tìm kiếm Lạc Khúc mộ, nếu như nữ nhi Lạc Khuynh Thành ở bên người thì sớm muộn gì cũng bị đầu độc, cho nên lúc này hắn mới từ bỏ thứ yêu thích, đưa nàng tới Bách Hoa tông.

- Lạc thành chủ, thê tử ngươi đã can tâm tình nguyện vì ngươi mà chết đi, đương nhiên là muốn ngươi sống trong khí khái, hào hùng mà không phải là tinh thần sa sút. Chỉ có sống tốt mới có thể đánh chết thêm yêu nhân, thay thê tử ngươi báo thù.

Nghe lời hắn nói, Nhiếp Vân như nhớ lại kiếp trược, cảm thán một tiếng.

- Sống cho tốt, đánh chết yêu tộc, báo thù cho Nghê Thường...

Nghe lời thiếu niên này nói, hai mắt Lạc Chiêm Hào nhắm lại, thì thào tự nói lại một lần. Cả người như đột nhiên lĩnh ngộ gì đó, một cỗ khí tức Khí Tông hùng hậu mà cường đại từ trong cơ thể hắn toát ra.

Không ngờ dưới một câu an ủi của Nhiếp Vân mà hắn lại đốn ngộ, đột phá, đạt tới cấp bậc Khí Tông.

Nhìn thấy hắn đột phá, Nhiếp Vân cũng biết không phải là công lao của một câu này, mà là vì thê tử đối phương chết cho nên người này bị áp lực đè nặng trong lòng, thời gian dài trôi qua lại không có đối tượng có thể phát tiết, hôm nay nói ra tương đương với việc thả lỏng một tảng đá lớn trong lòng, xóa tan trở ngại. Chính vì vậy trong nháy mắt kia tâm tình mới được giải thoát, đột phá gông cùm Binh Giáp cảnh.

Hắn biết đột phá Khí Tông cần phải có thời gian củng cố thực lực cho nên Nhiếp Vân không có nói thêm lời nào mà lặng lẽ từ trong phòng lui ra ngoài. Hắn lại dặn dò quản gia Lạc Trần Hiêu một tiếng, cũng không có gặp Lạc Khuynh Thành mà quay người bay vút về phía Nhiếp gia.

Vừa rồi trong lúc nói chuyện với Lạc Chiêm Hào, tuy rằng cảm xúc đối phương không ổn định, nhưng mà từ trong lời nói của đối phương thì Nhiếp Vân vẫn nhận ra được một tia nguy cơ. Đó chính là người Yêu tộc đã biết máu của Lạc Khuynh Thành có thể mở ra Lạc Khúc mộ, cho nên đối phương dường như đang mưu đồ bí mật gì đó.

Thậm chí rất có khả năn trải qua nhiều năm lục lọi, bọn chúng đã nắm giữ phương pháp mở ra cửa đá mà không cần máu tươi có độ phù hợp mười phần từ Lạc Khuynh Thành.

Hiện tại thành chủ đột phá Khí Tông, phụ thân đạt tới Khí Tông, Tiểu hổ càng là Khí Tông đỉnh phong. Ba Khí Tông tăng thêm hắn có được chiến lực Khí Tông, việc này không nên chậm trễ, phải mau chóng đi tới Lạc Khúc mộ.

------oOo------

Chương 119: Hai người hung hăng càn quấy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phủ thành chủ và phủ đệ hạch tâm của Nhiếp gia cũng không xa, chỉ trong chốc lát hắn đã trở lại tiểu viện. Vừa mới vào cửa đã nhìn thấy quản gia Nhiếp Trùng vội vã đi ra ngoài, dường như có chuyện sốt ruột nào đó đang định đi làm.

- Sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?

Nhìn thấy vẻ mặt đối phương không đúng, Nhiếp Vân không nhịn được hỏi một câu.

- Ồ? Thiếu gia.

Nghe thấy câu hỏi này, lúc này Nhiếp Trùng mới nhìn thấy người tới là thiếu gia, hắn giật mình, vội vàng nói.

- Ta tới phân chi lấy tiền...

Đối với vị thiếu gia trước mặt này, trong lòng Nhiếp Trùng mang theo vẻ sùng bái vô hạn.

Hiện tại chi nhánh của Nhiếp Thiên có thể chưởng quản cả gia tộc, hắn càng chuyển thân trở thành quản gia hạch tâm của gia tộc, tất cả đều là bởi vì thiếu niên trước mắt ban cho.

Cho nên cũng bởi vì phần sùng bái này mà sau khi nghe được câu hỏi của thiếu gia hắn vội vàng trả lời, không có chút giấu diếm nào.

- Lấy tiền? Lấy làm gì?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Trong đế đô có hai vị thiếu gia tới, vòng vo một hồi... Muốn gia tộc chúng ta cho bọn hắn mượn chú lộ phí đi đường. Tộc trưởng không muốn đắc tội với người Thần Phong thành cho nên bảo ta đi xử lý.

Nhiếp Trùng nói.

- Mượn lộ phí? bọn hắn muốn bao nhiêu?

Thần Phong thành cách Lạc Thủy Thành chỉ có vài ngàn dặm đường, mượn một chiếc xe ngựa là có thể trở về, lộ phí cũng chỉ có mấy mươi lượng bạc. Dù có đưa nhiều cũng một ngàn hai ngàn là cùng, đáng để đại gia tộc đi tới phân chi lấy tiền hay sao?

Gia tộc vừa do phụ thân chưởng quản đã đi tới phân chi lấy tiền, về sau làm sao để cho người phân chi tâm phục khẩu phục chứ?

- Vậy hai vị thiếu gia kia tên gọi là gì? Là tộc nhân nhà ai?

Trong lòng đột nhiên khẽ động, dường như nhớ tới cái gì đó cho nên Nhiếp Vân nhịn không được lên tiếng hỏi.

- Dường như gọi là La Vũ, là người La gia Thần Phong thành, lão tổ bọn hắn nghe nói là cường giả Tôn cấp.

Nghĩ một chút, Nhiếp Trùng nói.

- La Vũ? Ha ha, ngươi không cần đi lấy tiền, ta đi qua xem.

Nghe hai gia hỏa này không ngờ lại chạy tới gia tộc mình vơ vét, trên mặt Nhiếp Vân lập tức hiện lên vẻ cổ quái.

- Thiếu gia, bọn hắn muốn một ngàn vạn lượng bạch ngân, người có biện pháp gì sao?

Nghe thấy thiếu gia cản lại chuyện này, cho dù Nhiếp Trùng có chút lo lắng nhưng mà nghĩ tới việc thiếu gia không ngừng sáng tạo ra kỳ tích trong khoảng thời gian này, trong lòng hắn không nhịn được nóng lên, trong đầu đột nhiên hiện lên suy đoán, có lẽ... Thiếu gia quả thực có được biện pháp.

- Một ngàn vạn lượng? Mở miệng thật hay, được rồi, ngươi đi nghỉ ngơi đi. Bọn hắn đã dám muốn thì ta sẽ cho bọn hắn được thoải mái....

Không quản Nhiếp Trùng đang nghĩ gì, Nhiếp Vân cười hắc hắc rời đi, nhanh chóng chạy tới Nghị sự điện.

Trong Nghị sự điện của Nhiếp gia.

Hai thanh niên đang ngồi ở vị trí cao, trong đó một người bên trái tay cầm chung trà rồi khẽ gạt nhè nhẹ. Tiếng két vang lên, ánh mắt hắn nhìn về phía trung niên ngồi trong đại điện, ánh mắt lạnh như băng, lại lạnh nhạt vô cùng.

- Hai vị thiếu gia, Nhiếp gia chúng ta chỉ là tiểu gia tộc, một trăm vạn lượng bạc quả thực không cầm ra được, có thể giảm bớt yêu cầu một chút hay không? Hai người thấy như vậy được không, hiện tại ta phái người đưa hai vị thiếu gia tới Thần Phong thành, ăn uống trên đường, đi lại đều do chúng ta phụ trách. Một khi tới nơi lại cho hai người mỗi người hai mươi vạn lượng.

Trên chủ vị, Nhiếp Khiếu Thiên dùng giọng như bồi tội, nói.

La gia này lúc trước hắn đã từng nghe nói qua, là một trong ba đại gia tộc cường đại nhất ngoài hoàng thất ra, tộc trưởng đương

nhiệm là đại thần tài chính của đế quốc, khống chế tài chính của cả quốc gia. Lão tổ càng là cường giả Tôn cấp, đừng nói là ở nơi bé nhỏ như Lạc Thủy Thành này, cho dù là ở đế đô cũng tuyệt đối không phải là tồn tại nhỏ nhoi, cho nên hắn căn bản không dám đắc tội.

- Nhiếp gia là gia tộc lớn như vậy, ta nghe nói là đứng đầu Lạc Thủy Thành, chỉ có một trăm vạn lượng mà cũng không cầm ra được, các ngươi coi ta là gì? Coi ta là ăn mày dễ gạt hay sao?

La Vũ chậm rãi nói, tuy rằng ngữ khí không quá kịch liệt, nhưng mà trong đó mơ hồ ẩn chứa vẻ giận dữ, lại giống như là hỏa diễm đang thiêu đốt đại điện trong vô hình.

- Đệ nhất Lạc Thủy Thành? Đó là tin đồn bậy, nhị vị thiếu gia, gia tộc chúng ta quả thực không có một trăm vạn lượng bạc. Hai vị xem có thể giảm bớt chút ít hay không?

Nhiếp Khiếu Thiên cười khổ nói.

Hiện tại Nhiếp gia đã bổ sung chỗ trống của Nhiếp Cường, đã sớm nghèo khó, hai tay trắng. Đừng nói là một trăm vạn lượng, cho dù là năm mươi vạn lượng chỉ sợ cũng không cầm ra nổi, làm sao có thể đưa cho đối phương được chứ? Nhìn bộ dáng của hai người này dường như sẽ không từ bỏ ý đồ, Nhiếp Khiếu Thiên không muốn đắc tội với đại gia tộc cường đại nhất đế đô cho nên chỉ có thể cẩn thận từng ly từng tý bồi tội.

- Làm càn, ngươi coi chúng ta là gì? Ăn mày sao? hừ, một trăm vạn lượng này một phân cũng không thể thiếu. Thiếu một phần ta lập tức viết thư về gia tộc, một tiểu gia tộc trong Lạc Thủy Thành, ngay cả quý tộc cũng không bằng mà lại dám khinh thường ta.

La Vũ vỗ mặt bàn, lạnh lùng quát.

Nhị vị thiếu gia, gia tộc bọn ta quả thực không có nhiều tiền như vậy...

Đại trưởng lão đứng bên cạnh là người đầu tiên quy thuận phụ thân sau khi người tiếp quản gia tộc, hắn là lão nhân của tộc trưởng đời

thứ ba, đối với hiện trạng của gia tộc hắn là người rõ ràng nhất. Nghe thấy đối phương bá đạo như vậy hắn không nhịn được giải thích.

Phanh.

La Vũ đứng phắt dậy, tặng cho Đại trưởng lão một bạt tai rồi lớn tiếng nói:

- Lớn mật, ngươi tính là thứ gì, bản thiếu gia đang nói chuyện với tộc trưởng các ngươi mà ngươi dám xen vào? Đồ không biết sống chết, nếu không phải bản thiếu sợ bẩn tay thì ngươi đã sớm chết rồi.

La Vũ có thực lực Binh Giáp cảnh, hơn nữa từ đại gia tộc đi ra, vũ kỹ cao đẳng, Đại trưởng lão chỉ là Thành Cương cảnh đỉnh phong, căn bản không thể trốn tránh. Chỉ thoáng cái đã bị tát cho mặt sưng đỏ lên, hàm răng rơi mất bảy tám cái.

- Ngươi...

Thấy đối phương đi vào gia tộc mình vay tiền, lại còn hung hăng càn quấy như vậy, Đại trưởng lão tức tới mức toàn thân run rẩy, chỉ là hắn cũng không nói được một câu nào.

Hắn là người lấy đại cục làm trọng, từ lúc khuyên can Nhiếp Hạo Thiên là có thể nhìn ra. Hiện tại tuy rằng hai người này vô sỉ, nhưng mà lại đại biểu cho La gia Thần Phong thành, đắc tội không nổi. Vì thân nhân, vì gia tộc, hắn chỉ có thể nhịn.

------oOo------

Chương 120: Ra tay giáo huấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được, một trăm vạn thì một trăm vạn, xin hai vị thiếu gia chờ một chút, ta phái người đi thu xếp.

Thấy đối phương bá đạo như vậy Nhiếp Khiếu Thiên đành phải thỏa hiệp.

- Một trăm vạn là giá vừa rồi, hiện tại ta đổi ý rồi. Mỗi người một trăm vạn, nhanh lấy ra cho ta.

La Vũ đột nhiên nhếch miệng, trên mặt nở nụ cười nghiền ngẫm.

- Mỗi người một trăm vạn sao?

Nhiếp Khiếu Thiên giật mình.

Mỗi người một trăm vạn là hai trăm vạn, đem cả Nhiếp gia ra bán cũng không có nhiền tiền như vậy a.

- Mỗi người một trăm vạn, ha ha, cái giá không tệ. Ở đây ta có hai đống phân, mỗi người các ngươi một đống, các ngươi có muốn hay không?

Đột nhiên bên ngoài vang lên một tiếng cười nhạt, Nhiếp Vân đi tới.

Lời này vừa vang lên trong đại điện thì tất cả mọi người ngây ngốc, mà ngay cả Nhiếp Khiếu Thiên cũng không có kịp phản ứng đã ngây người tại chỗ.

Nhiếp Vân dám nói lời này với người La gia Thần Phong thành, chẳng lẽ không muốn sống hay sao?

Phải biết rằng mặc dù hiện tại Nhiếp gia có một cường giả Khí Tông, nhưng mà so với đại gia tộc lâu năm, sừng sững như La gia mà nói quả thực là trên trời dưới đất, không thể đứng cùng nhau. Nói như vậy quả thực là muốn chết.

- Cái gì? ngươi nói cái gì?

La Vũ và La Thần dường như còn chưa nghe rõ cho nên lên tiếng:

- Ngươi nói lại lần nữa?

- ha ha, ở đây ta có hai đống phân, trên đường đi nếu các ngươi

đói thì có thể ăn một miếng, so với tiền tài gì còn sảng khoái hơn a. Đừng có khách khí, cầm lấy đi.

Nhiếp Vân làm như không thấy ánh mắt giết người của hai người, hắn cười ha hả, nghênh ngang đi vào trong đại điện, tùy ý ngồi một cái ghế ở trên cao.

- Tốt. Tốt.

La Vũ không ngờ lại đột nhiên xuất hiện một thiếu niên dám nói như vậy, hắn tức tới mức như nổ phổi, sắc mặt dữ tợn, trên trán nổi lên gân xanh, lại quay đầu nhìn về phía Nhiếp Khiếu Thiên rồi nói:

- Nhiếp Khiếu Thiên tộc trưởng, gia tộc các ngươi có quy củ rất tốt nha. Ta thấy loại gia tộc có quy củ như vậy không cần phải tiếp tục ở Thần Phong đế quốc. Hiện tại ta sẽ lập tức viết thư, không tới ba ngày, ta dám cam đoan Nhiếp gia các ngươi tuyệt đối chó gà không tha.

Nói xong La Vũ vỗ bàn đứng dậy, lửa giận như là hỏa diễm bay thẳng lên chín tầng trời.

- La Vũ thiếu gia, ngại quá, đây là khuyển tử Nhiếp Vân, nó không biết thân phận của nhị vị, nếu như có nói lời nào mạo phạm, kính xin nhị vị thứ tội.

Nghe thấy đối phương nói lời hung ác như vậy, Nhiếp Khiếu Thiên biến sắc, vội vàng đánh mắt nhìn về phía nhi tử, nói:

- Vân nhi, hai vị này chính là thiếu gia của La gia Thần Phong thành. La gia Thần Phong thành cho dù ở trong đế quốc cũng là gia tộc xếp thứ ba, chỉ là lần này có chút khó khăn cho nên mới tới vay tiền, còn không mau xin lỗi hai người?

- Xin lỗi? Không cần phải nói lời xin lỗi, các ngươi chứ chờ xem quân đội của đế quốc có thể làm được gì đi.

La Vũ ngắt lời Nhiếp Khiếu Thiên, hắn bước ra khỏi chỗ ngồi, đi tới chính giữa đại điện, sắc mặt dữ tợn nhìn về phía Nhiếp Vân, nói:

- Nhiếp gia các ngươi dám kiêu ngạo như vậy, xem ra trong tộc nhất định có chứa chấp Yêu tộc, cùng một mạch với người Yêu tộc, như vậy cũng không cần phải tồn tại làm gì.

Cho dù là đại gia tộc trong đế quốc cũng không thể tùy ý bắt nạt kẻ yếu, nếu không sẽ trở thành chuyện để người ta đàm tiếu.

Nhưng mà câu nói đầu tiên của La Vũ đã đổ tội danh lên đầu Nhiếp gia, chỉ cần liên quan tới yêu tộc, cho dù Nhiếp gia có bị diệt tộc thì cũng tuyệt đối không có ai dám nói câu gì.

Đây gọi là quyền lực, là thế lực.

- Ngươi gọi là Nhiếp Vân đúng không? Hôm nay ta sẽ bắt ngươi, đầu treo trên tường, lại cắt từng khối thịt trên người xuống, sau đó lại đại tiện cho ngươi ăn hết, để cho ngươi biết cái giá của việc đắc tội với ta.

La Vũ đứng cách Nhiếp Vân không xa, vẻ mặt dữ tợn nói.

Hắn muốn dùng thiếu gia Nhiếp gia này lập uy.

Từ đó để cho người Nhiếp gia biết rõ quyền uy của La gia hắn không thể bị khiêu khích.

- Đại tiện vẫn là ngươi nên ăn đi, ta cũng không có sở thích như vậy. Nếu như ngươi thực sự muốn ăn, như vậy ta sẽ sai người chuẩn bị một thùng tới. Nếu như không ăn quen, ta có thể bỏ thêm chút hành vào cho ngươi.

Nhiếp Vân ngồi đó, không thèm động đậy, chỉ cười nhạt một tiếng.

- Thêm hành, ăn phân....

Nghe nhi tử nói lời này, triệt để đắc tội với hai vị thiếu gia La gia trước mắt, Nhiếp Khiếu Thiên thiếu chút nữa bị dọa cho bất tỉnh.

Đại trưởng lão mới vừa rồi bị đả thương hai mắt cũng trợn lên, dường như tùy thời sẽ rơi xuống mặt đất, trong miệng lập tức thì thào:

- Xong, xong rồi. La gia nhất định sẽ diệt sát toàn bộ Nhiếp gia chúng ta...

- Đi chết đi.

La Vũ không ngờ tới đối phương chẳng những muốn cho mình ăn phân, mà còn muốn thái hành cho mình, hắn tức giận vô cùng, một cỗ hỏa diễm từ trong đáy lòng thiêu đốt lên, dường như tùy thời đều có thể bạo tạc, nổ tung....

Trước đó hắn gặp cường giả Chí tôn, bản thân tự nhận không may cũng thôi đi. Một thiếu gia của tiểu gia tộc mà cũng dám nói như vậy, quả thực là tội không thể tha thứ.

Miệng rít một tiếng, La Vũ đánh một chưởng về phía Nhiếp Vân.

Lần này lực lượng Binh Giáp cảnh không hề giữ lại mà phóng ra, chân khí hùng hậu tạo thành một cự chùy lớn bằng vạc nước trên không trung, hung hăng đập vào đầu Nhiếp Vân. Dường như chỉ cần bị đập trúng, mặc kệ thực lực ngươi mạnh thế nào cũng sẽ lập tức bị biến thành một đống bùn nhão, chết oan chết uổng.

- Vũ kỹ Hầu tộc hạ phẩm Lạc Rì Đồng chùy, ha ha, có thể bằng vào thực lực Binh Giáp cảnh trung kỳ đánh chiêu này thành như vậy, cũng coi như không tệ.

Nhìn thấy chiêu này đánh úp lại, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng. Hắn nhận ra chiêu số này, tay phải đẩy về phía trước, lập tức ngăn cản chiêu này ở bên ngoài.

- Binh Giáp cảnh sơ kỳ đỉnh? Ta nói tại sao lại dám kiêu ngạo như vậy, hóa ra là có chút vốn liếng. Tuy nhiên một chút vốn liếng đó ở trước mặt ta còn chưa đủ.

Nhìn thấy đối phương ngăn cản công kích của mình, lúc này La Vũ mới biết thực lực của đối phương, Binh Giáp cảnh sơ kỳ đỉnh phong.

Bằng vào tuổi ấy đã có thực lực này quả thực không kém, thế

nhưng so với hắn còn kém quá xa.

Cười lớn một tiếng, La Vũ lần nữa đạp bước về phía trước, hai tay vung vẩy, đồng thời đánh ra.

- Hiện tại ta sẽ để cho ngươi thử vũ kỹ Hầu tộc thượng phẩm một chút, loại vũ kỹ cấp bậc này chỉ sợ ngay cả nghe ngươi cũng chưa từng nghe qua a. Có thể chết trên vũ kỹ như vậy cũng coi như có mặt mũi. Vũ kỹ Hầu tộc thượng phẩm, Phích Lịch lôi hỏa.

------oOo------

Chương 121: Sư phụ ta là Chí tôn (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

La Vũ lại đem tuyệt chiêu đả thương đầu hổ thú đực trước đó thi triển ra.

Hai chưởng cuồn cuộn, hai đầu hỏa long cực kỳ nóng bỏng, giống như vật còn sống. Cái miệng rồng cực lớn mở ra, xoay quanh rồi cắn nuốt về phía Nhiếp Vân.

Trong miệng rồng mang theo tiếng sấm sét đì đùng, dường như chỉ cần bị cắn vào bên trong, cho dù là cường giả Binh Giáp cảnh cũng sẽ binh giáp bị nghiền nát, tử vong đạo vẫn.

- Không biết sống chết. Ngươi đã muốn chết thì đừng có trách ta.

Nhìn thấy tiểu tử này không ngờ vừa mới ra chiêu thứ hai đã là chiêu số tàn nhẫn như vậy, sắc mặt Nhiếp Vân trở nên âm trầm, miệng hừ lạnh một tiếng. Hắn đứng dậy, Đại Liệt nham chưởng thoáng cái được đánh ra, nghênh đón đối phương.

Đại Liệt Nham chưởng tuy rằng là vũ kỹ Hầu tộc thượng phẩm, nhưng mà có thể nói là đứng hàng thứ nhất trong vũ kỹ Hầu tộc thượng phẩm thiên về công kích. Trên không trung lập tức xuất hiện một bàn tay cực lớn. Rồng lửa cực lớn của La Vũ đụng vào bàn tay này lập tức bạo tạc, nổ tung, ngay cả một giây đồng hồ

cũng không ngăn cản được.

- Ah, Điều này sao có thể? La Thần, mau tới hỗ trợ.

Không ngờ thiếu niên trước mắt vừa mới ra tay lại có uy thế như vậy, La Vũ giật mình, vội vàng lùi về phía sau rồi kêu lớn.

- Vũ kỹ Hầu tộc thượng phẩm, Phá diệt chi quyền.

La Thần không phải là kẻ ngu, nhìn thấy thiếu niên vừa ra tay hắn đã biết rõ uy lực không tầm thường. Dưới tình huống La Vũ còn chưa hô xong thì hắn đã đánh ra công kích mạnh nhất của mình.

Phá diệt chi quyền, phá vạn pháp, dù bí pháp ngươi có cao cấp, vũ kỹ tuyệt đỉnh tới đâu, một khi nghênh tiếp cũng sẽ bị đánh thành bụi phấn, triệt để hóa thành tro tàn.

- Phích Lịch lôi hỏa, Phá diệt chi quyền, đây đều là vũ kỹ tốt, tuy nhiên để cho các ngươi dùng lại quá lãng phí. Nằm xuống cho ta.

Phích Lịch lôi hỏa của La Vũ, lại thêm Phá Diệt chi quyền của La Thần, uy năng cả hai tăng lên nhiều. Nhưng mà đối với Nhiếp Vân mà nói, vẫn không tính là cái gì. Ngay cả so với trước khi hắn hấp thu yêu hạch cũng còn kém xa, chứ đừng nói là hiện tại.

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân lại lần nữa đập ra Đại Liệt nham chưởng.

Lạch cạch.

La Vũ và La Thần đồng thời nằm rạp trên mặt đất, giống như là cá bị ném lên trên vỉ nướng, không ngừng giãy dụa, nhưng mà cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

- Nhất tượng chi lực? Không có đạt tới cấp bậc Khí Tông, làm sao ngươi lại có được nhất tượng chi lực, ta không tin.

Giãy dụa cả buổi, nhưng cảm nhận được lực lượng trấn áp như núi trên thân thể, trong mắt La Vũ tràn ngập hoảng sợ, miệng gầm lên một tiếng.

- Ngươi là cường giả Khí Tông cảnh? Không đúng, ngươi không có khí tức đặc thù của Tông sư, chỉ là Binh Giáp cảnh sơ kỳ, Binh Giáp cảnh sơ kỳ sao có được lực lượng cường đại như vậy chứ?

La Thần cũng sợ hãi.

Nhất tượng chi lực là trình độ lực lượng sau khi đạt tới cấp bậc Khí Tông mới có thể đạt tới, cho dù là Binh Giáp cảnh đỉnh phong cũng tuyệt đối không thể xuất ra như vậy. Hiện tại thiếu niên này chỉ có Binh Giáp cảnh sơ kỳ mà lại có thể xuất ra lực lượng vượt quá tầm hiểu biết và tưởng tượng của bọn hắn.

- Nhất tượng chi lực? Vân nhi có nhất tượng chi lực hay sao?

chẳng những là La Thần và La Vũ khiếp sợ, sắp sụp đổ mà ngay cả Nhiếp Khiếu Thiên ở bên trên cũng trợn tròn mắt, không có tin tất cả mọi chuyện mình nhìn thấy trước mắt.

Nhi tử hắn chẳng những trên lời nói chiếm thế thượng phong với hai thiếu gia La gia, mà khi hành động, một chiêu lại có thể đánh cho hai Binh Giáp cảnh trung kỳ nằm sấp xuống mặt đất, chuyện này... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhất tượng chi lực, đây không phải là lực lượng mà chỉ Khí Tông cảnh mới có sao? Hắn cũng chỉ mới vừa vặn sử dụng thuần thục, nhi tử hắn sao lại có được?

- Được rồi, giương oai trong gia tộc chúng ta, cũng nên nói tới vấn đề bồi thường đi.

Sau khi dùng một chưởng quật ngã hai người xuống mặt đất, Nhiếp Vân lại lần nữa ngồi xuống, lạnh nhạt nói.

Hiện tại hắn toàn lực đánh ra Đại Liệt nham chưởng, ngay cả cường giả Khí Tông trung kỳ cũng không còn úy kị, huống chi là hai tiểu nhân vật Binh Giáp cảnh trung kỳ như vậy chứ? Đừng nói là hai tên này đồng thời ra tay, cho dù là mười người cũng chỉ một cái tát của hắn mà thôi.

- Bồi thường tiền? Ngươi nằm mơ đi. Chỉ sợ ngươi còn không biết gia tộc bọn ta là tồn tại kinh khủng tới bực nào. Nói cho ngươi biết, đừng nói ngươi là Binh Giáp cảnh, cho dù đạt tới Khí Tông, trước mặt gia tộc ta cũng không là gì. Gia tộc bọn ta tổng cộng có bảy Khí Tông, lão tổ càng là cường giả Tôn cấp. Đắc tội với chúng ta, ngươi nhất định sẽ chết. cho dù hoàng thất của Thần Phong đế quốc cũng không cứu nổi ngươi.

Tuy rằng La Vũ bị khuất nhục rất lớn, nhưng mà cốt khí rất cứng, hắn gào thét, nói ra gia thế của bản thân.

- Không sai, chúng ta sẽ mời cường giả gia tộc tới, gột rửa Lạc Thủy Thành, thay chúng ta báo thù rửa hận. Các ngươi cứ đợi chết đi.

La Thần cũng không cam lòng yếu thế.

- Xem ra các ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Nhiếp Vân khẽ vươn tay nắm lấy hai người như là xách hai con gà con vậy.

Phanh.

Phanh.

Phanh.

Phanh.

Hắn liên tục ra tay, hung hăng tát vào hai má bọn hắn.

Mỗi một cái tát đều dùng chân khí, hai bàn tay lần lượt đánh xuống, gò mà của hai người La Vũ, La Thần lập tức sưng lên, hàm răng rơi rụng xuống đất.

- Dám vũ nhục... Các ngươi.. Ah... Chết không yên lành.

Hàm răng rơi xuống, khuôn mặt bị sưng, La Vũ ê a gào thét.

Hắn có thân phận gì chứ? Vừa mới ra đời đã được phong là Vũ Tường hầu, thân là đệ tử La gia, cho dù ở trong Thần Phong thành cũng là tồn tại được người ta nịnh bợ. Thế nhưng hiện tại lại bị một tiểu tử quê mùa nắm như nắm con gà, lại tát vào mặt. Giống như nô lệ làm sai bị chủ nhân đánh đập vậy, cảm giác địa vị chênh lệch mãnh liệt khiến cho hắn sắp phát điên.

Hai người La Vũ cảm thấy sắp phát điên, Nhiếp Khiếu Thiên và Đại trưởng lão thì không chịu nổi, đã muốn hôn mê.

- Vân nhi, con đã gây ra đại họa rồi con biết không? Bọn hắn vừa mới nói La gia bọn hắn có bảy Khí Tông, một cường giả Tôn cấp, chúng ta đắc tội với người ta như vậy sao có thể sống khá giả được chứ?

Nhiếp Khiếu Thiên sốt ruột tới mức hai tay chà xát vào nhau, hắn không biết nên làm sao bây giờ.

------oOo------

Chương 122: Sư phụ ta là Chí tôn (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đạt tới cấp bậc Khí Tông hắn mới hiểu được sự khủng bố của cường giả Tôn cấp. Thực lực của cấp bậc cao nhất trong Khí hải cửu trọng thiên đã vượt qua tưởng tượng của nhân loại, loại người này nếu như quả thực muốn động thủ với hắn, chỉ sợ chỉ cần một quyền thì cả phủ đệ to lớn của Nhiếp gia sẽ bị san bằng thành bình địa, ngay cả cọng lông cũng không còn.

- Thiếu gia, ngươi đánh bọn hắn làm ta hả giân, nhưng mà lão già như ta chết cũng không có gì đáng tiếc, nếu như vì vậy mà mang tới tai họa cho gia tộc, cho dù ta chết trăm lần cũng không chuộc lại nổi tội này a.

Hai mắt đại trưởng lão thì ngốc trệ.

- Phụ thân, Đại trưởng lão, các người yên tâm đi, con sẽ không

mang tới tai họa cho gia tộc.

Nhìn thấy bộ dáng của hai người như vậy Nhiếp Vân cảm thấy bất đắc dĩ, thu hồi tâm tư vui đùa, ánh mắt nhìn về phía La Thần và La Vũ:

- Các ngươi đã nghĩ kỹ xem nên bồi thường gì chưa?

- Bồi thường? bồi thường đầu của ngươi... Thù hôm nay... chúng ta nhất định sẽ báo.

La Vũ lần nữa điên cuồng hét lớn, tuy nhiên mới chỉ nói một nửa đã bị người ta đánh cho như là quét rác, mặt tê rần, đã bị một chân của Nhiếp Vân hung hăng giẫm lên.

- Ta cho mặt mũi mà còn không biết xấu hổ, chẳng lẽ các ngươi thực sự cho rằng ta không dám giết các ngươi hay sao?

Hai mắt Nhiếp Vân nheo lại, trong mắt tràn ngập sát ý ngập trời:

- Ở hạp cốc hậu sơn các ngươi đánh lén yêu sủng của sư phụ, sư phụ nể mặt cố nhân nên hảo tâm tha cho các ngươi. Không ngờ các ngươi còn ở nơi này uy hiếp. Muốn giết ta? Chẳng lẽ các ngươi cho rằng đắc tội với một cường giả Chí tôn đỉnh phong là chuyện dễ dàng, muốn chơi đùa hay sao?

- Cái gì?

Những lời này của Nhiếp Vân làm cho Nhiếp Khiếu Thiên, Đại trưởng lão không rõ đầu đuôi. Nhưng mà hai người La Vũ, La Thần này lại sợ tới mức toàn thân co rút lại, thiếu chút nữa không tự chủ được mà tiểu tiện.

Hai người hắn sở dĩ chạy tới Nhiếp gia vơ vét còn không phải là vì đem hết tiền trên người hiếu kính cho vị cường giả Tôn cấp kia hay sao?

Tại sao phải hiếu kính đối phương? Còn không phải là bởi vì cái tay tiện, muốn giết yêu sủng của cường giả này hay sao? Trời ạ, vị này không ngờ lại là đồ đệ của đối phương, vận khí của chúng ta rốt

cuộc như thế nào đây? Giữa đồ đệ và yêu sủng, cho dù dùng đầu ngón chân cũng có thể nhận ra được nhất định là đồ đệ quan trọng hơn. Muốn giết yêu sủng đối phương thì đối phương đã muốn giết hai người bọn hắn, hiện tại lại muốn giết đồ đệ đối phương, như vậy chẳng phải là hai người bọn hắn tự mình muốn chết sao?

Nghĩ vậy hai người cảm thấy sau lưng lạnh buốt, mồ hôi lạnh lần nữa chảy ra toàn thân.

Hai người bọn hắn địa vị ở gia tộc không cao. nếu cao cũng không tới mức ngàn dặm xa xôi chạy đi tìm Ngư tràng đoản kiếm kia. nếu vị cường giả Chí tôn kia thực sự ra tay giết hai người bọn hắn, chỉ sợ chẳng những lão tổ không có báo thù mà còn đưa tới một lượng lớn bảo vật tạ lễ.

Dù sao có người ngốc mới vì hai tiểu nhân vật râu ria như bọn hắn mà đi đắc tội với cường giả Tôn cấp đỉnh phong. Đừng nói là La gia, cho dù là hoàng thất Thần Phong đế quốc cũng không dám.

Tuy nhiên sợ sợ hãi trong lòng lại làm cho hai người La Thần, La Vũ tỉnh táo hơn không ít. Bất quá trong lòng bọn hắn vẫn còn có chút nghi kị, hai người bọn hắn không phải thực sự vận khí tốt như vậy đó chứ? Lần thứ nhất đắc tội với yêu sủng của đối phương, lần thứ hai lại đắc tội với đồ đệ của đối phương...

- Ngươi thực sự là đồ đệ của hắn... Không, là đồ đệ của vị tiền bối kia?

Do dự một chút, La Vũ quyết định vẫn nên xác nhận một chút cho thỏa đáng.

- Hừ, các ngươi cảm thấy ta lừa gạt các ngươi làm gì?

Nhiếp Vân không có trực tiếp trả lời, ngược lại hai tay đẩy về phía trước, chân khí nồng hậu, dày đặc lập tức tạo thành một đầu cự long bằng chân khí, xoay quanh, gầm rú, lực lượng cường đại cho dù so với Khí Tông sơ kỳ cũng không yếu hơn chút nào.

- Nhất định là vật. Nếu như không phải là cường giả Chí tôn tự mình chỉ đạo, người nào có thể dạy ra đồ đệ lợi hại như vậy chứ?

Nhìn thấy đầu cự long bằng Chân khí này, cảm nhạ lực lượng có thể giết chết hai người mình, hai người La Vũ, La Thần rốt cuộc cũng biết vừa rồi thiếu niên này quả thực đã hạ thủ lưu tình. Có thể bằng vào tuổi như vậy đã có thực lực như thế, không phải cường giả Chí tôn dạy dỗ thì ai có thể có được thủ đoạn như vậy chứ?

- Hừ, ta biết rõ các ngươi còn chưa tin. Như vậy ta sẽ để cho yêu sủng của sư phụ ra gặp các ngươi, nó bị tổn thương đã được sư phụ dùng đại thần thông chữa trị, chỉ có điều một khi nó đi ra có giết các ngươi hay không cũng không nhất định.

Nhiếp Vân thấy hiệu quả chấn nhiếp của mình đạt tới, hắn cười nhạt một tiếng rồi ném ra một quả bom khác.

- Nó giết chúng ta? Chỉ cần ngươi không động thủ, nó giế tchúng ta hay không cũng không nhọc tới ngươi... hao tâm tổn trí.

Hai người La Vũ nghe thấy thiếu niên này muốn gọi Hổ thú đi ra, nhịn không được thở dài một hơi, chỉ cần nó xuất hiện như vậy hai người bọn hắn có thể xác nhận đối phương không có nói láo. Khi đó cũng nên nhận sai.

Về phần nó có thể giết chết mình hay không, hắc hắc. Hai ngày trước nhìn thấy đầu hổ thú kia, tuy nhiên chỉ là Thành Cương cảnh, lại bị hai người bọn hắn đánh cho bị thương, cho dù dưỡng thương cho tốt, cũng không đủ gây sợ.

Cho dù hiện tại bản thân bị đánh rất thảm, nhưng mà đối phó với một đầu hổ thú Thành Cương cảnh sơ kỳ, như vậy vẫn không có bất kỳ vấn đề gì.

La Vũ, La Thần tự tin vô cùng.

- Không nhọc ta hao tâm tổn trí sao?

Nhiếp Vân nghe vậy trên mặt hiện lên vẻ cổ quái. Hắn chợt hiểu ra cái gì đó, khóe miệng nhếch lên, buông lực lượng trấn áp trên vai hai người, nói:

- Được, đây là lời các ngươi nói, đến lúc đó không nên cầu xin ta tha thứ.

- Sẽ không, chúng ta là đệ tử La gia, chỉ cúi đầu với cường giả mà thôi...

- Thực lực ngươi hơn chúng ta, chúng ta tán đồng. Về phần đầu yêu sủng này nha... Nó còn nhỏ tuổi, không phải là huynh đệ của chúng ta, đây là chuyện rất bình thường.

Thấy áp lực trên vai biến mất, hai người La Vũ thở dài, chậm rãi từ trên mặt đất bò dậy.

Rống.

Vừa đứng dậy chợt nghe thấy tiếng gầm rú bên ngoài đại điện, Tiểu hổ đã phóng tới.

- Quả nhiên là đầu hổ thú kia, xem ra hắn không có gạt chúng ta...

------oOo------

Chương 123: Không nhọc ngươi hao tâm tổn trí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy rằng trước đó nghe thiếu niên này nói những lời kia hai người đã tin tửng mười phần. Nhưng mà khi tận mắt nhìn thấy Tiểu hổ, đói với lời nói của Nhiếp Vân bọn hắn đã không còn một tia hoài nghi nào. Đồng thời trong lòng cũng không khỏi cảm thấy bi ai vì số mệnh của mình.

Trước kia đuổi theo rồi đánh yêu sủng của cường giả Chí tôn, hiện tại lại muốn tiêu diệt cả nhà đồ đệ người ta. Nếu như cường giả Chí tôn này nói với gia gia một câu, sợ rằng không cần đối phương ra tay thì gia gia sẽ chủ động chặt đầu hai bọn hắn xuống, lại tự mình đưa tới...

- vị huynh đệ hổ thú này, trước kia chúng ta hiểu lầm, không đánh

không quen, nếu như ngươi đã không có việc gì thì tốt rồi...

Tiểu hổ nhìn chằm chằm vào hai người, La Vũ xấu hổ cười cười, gấp gáp nói.

Rống.

Tiểu hổ và hai người này có thù hận giết phụ mẫu, vừa nhìn thấy bọn hắn ở đây hai mắt nó lập tức đỏ hồng, căn bản không nghe lời nói nhảm nào, khí tức Khí Tông đỉnh phong mạnh mẽ từ trong cơ thể tràn ra, giống như sóng gió ngập trời lập tức tuôn ra.

- Con mẹ nó... Khí Tông đỉnh phong, hai ngày trước nó vẫn chỉ là Thành Cương cảnh sơ kỳ cơ mà? Sao lại biến thành Khí Tông đỉnh phong rồi?

- yêu thú Khí Tông đỉnh phong, sức chiến đấu có thể so với Chí tôn sơ kỳ, đắc tội với nó tương đương đắc tội với một cường giả Chí Tôn cấp, trời xanh đất mẹ ơi, ai có thể cứu ta...

Vốn tưởng rằng Tiểu hổ vẫn là Thành Cương cảnh sơ kỳ cho nên hai người lơ đễnh, hiện tại đột nhiên cảm nhận được cỗ khí tức này, cả hai sợ tới mức run rẩy, cảm thấy đầu óc rối loạn, sắp phát điên.

Trời ạ, sao đầu hổ thú này lại đột nhiên khủng bố như vậy?

Không nên chơi người như vậy chứ?

Nhớ tới vẻ mặt cổ quái của thiếu niên và lời thề son sắt của hai người, hai người hối hận tới mức đứt ruột đứt gan, hận không thể hung hăng bạt tai mình mấy cái.

Sớm biết đầu hổ thú này đã đạt tới Khí Tông đỉnh phong, đánh chết mình cũng không gặp a, đây không phải là tự mình ăn đau khổ sao?

- Khí Tông đỉnh phong...

Không riêng gì hai người La Vũ, mà ngay cả Nhiếp Khiếu Thiên và

Đại trưởng lão nhìn nhau, bọn họ cũng cảm thấy trời đất quay cuồng.

Đầu yêu sủng này bọn hắn so với ai khác còn rõ ràng hơn, hai ngày trước đó, khi mới ra ngoài chỉ là Thành Cương cảnh sơ kỳ, sao hiện tại lại đạt tới Khí Tông cảnh đỉnh phong rồi?

Ầm ầm.

Không để ý tới hai người sợ hãi, cũng không quản người khác khiếp sợ, khí thế của Tiểu hổ vừa mới phóng ra đã lập tức động thủ, móng vuốt sắc bén đánh về phía trước, không khí vang lên tiếng roẹt sắc bén. Một cỗ khí lãng đặc thù đột nhiên xông về phía hai người.

Đạt tới Khí Tông cảnh, Tiểu hổ đã có phương pháp chiến đấu riêng của mình, không còn đơn thuần là ba chiêu bình thường kia nữa. Lúc này kéo một trảo, cho dù không có bất kỳ vũ kỹ gì, nhưng mà dưới lực lượng cường đại, uy lực vẫn không thể khinh thường. Hai người La Vũ, La thần còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy ngực đau xót, giống như diều đứt dây, bay rớt ra ngoài.

- Nhiếp Vân thiếu gia, cứu ta. Mới vừa rồi là chúng ta sai, chúng ta nguyện ý bồi thường...

Cảm nhận xương ngực vỡ vụn, hai người làm sao không biết chuyện gì xảy ra cơ chứ? Thân thể còn chưa rơi xuống đất thì đã lớn tiếng kêu gọi...

Yêu thú ra tay không biết nặng nhẹ, nếu như không cầu xin thì hai bọn hắn nhất định sẽ chết cũng không biết bản thân chết như thế nào.

THấy bọn hắn chịu thua, Nhiếp Vân ngăn cản Tiểu hổ đang xúc động muốn giết chết hai người, hắn cười nhạt một tiếng, nói:

- Không phải mới vừa rồi các ngươi nói không nhọc ta hao tâm tổn trí hay sao?

- Hai chúng ta biết sai rồi, là chúng ta có mắt không tròng.

Biết rõ lúc này không cứng rắn được nữa, hai người liên tục cầu xin tha thứ.

Dù sao cho dù chuyện cúi đầu với một đầu yêu thú Khí Tông cảnh đỉnh phong bị người ta biết rõ thì cũng không có ai cười nhạo bọn hắn.

- ách.

Nhìn thấy hai vị đại thiếu gia trước đó hung hăng càn quấy không ai bì nổi, luôn mồm muốn diệt môn lúc này lại giống như hai con chó nhỏ quỳ rạp trên mặt đất cầu xin tha thứ, trở mặt so với lật bàn tay còn nhanh hơn khiến cho Nhiếp Vân bất đắc dĩ.

- Các ngươi đã nhận sai thì nói chuyện bồi thường tiền đi.

Nhiếp Vân biết rõ hiệu quả đã đạt tới, lại bảo Tiểu hổ rời đi.

Tuy rằng hai người này là cừu nhân giết phụ mẫu của Tiểu hổ, nhưng mà bây giờ vẫn không thể giết bọn hắn. Ai có biết đối phương có thủ đoạn đặc thù nào để thông báo cho gia tộc hay không chứ?

Một khi để cho La gia biết rõ đối phương chết ở Nhiếp gia, như vậy chỉ sợ Nhiếp gia sẽ không may.

- Đúng, đúng.

Cố nén đau đớn trong người mà đứng dậy, hai người nhìn thiếu niên trước mắt rồi chắp tay nói:

- Ngươi đã là đồ đệ của vị Chí tôn tiền bối kia, như vậy chúng ta là người mắt sáng cũng không nói tiếng lóng. Tài vật chúng ta mang từ trong gia tộc ra đã cống hiến cho sư phụ của người. Hiện tại hai bàn tay trắng, căn bản không xuất ra thứ gì tốt, nếu không cũng không tới gia tộc các ngươi đòi mượn tiền a.

- Hai bàn tay trắng? không thể nào chứ?

Sớm đã biết rõ hai người không có tiến cho nên Nhiếp Vân muốn bồi thường cũng không có ý định vơ vét cái gì trên người bọn hắn. Hắn chớp mắt, cười nói:

- Không có tiền, ta thấy vũ kỹ trên người các ngươi không ít. Vũ kỹ Hầu tộc thượng phẩm lưu lại mười tám bộ là được rồi.

- Mười tám bộ vũ kỹ Hầu tộc thượng phẩm sao?

Nghe lời nói của thiếu niên này, hai người thiếu chút nữa không bị tức chết, loại vũ kỹ cấp bậc này hai người chúng ta có được một hai bộ đã không tệ rồi, còn nói mười tám bộ? Ngươi cho rằng chúng là rau cải trắng bán trên chợ, có một nắm sao?

Cho dù tức giận sắp tới ngất đi, nhưng mà hai người không có biểu hiện ra ngoài mà ra vẻ khó xử, nói:

- Những vũ kỹ này là thứ quan trọng trong gia tộc chúng ta, không cho phép truyền ra ngoài. Nếu như tộc trưởng biết chúng ta truyền ra ngoài thì nhất định....

Gia tộc đều coi trọng vũ kỹ của mình, rất ít khi truyền ra ngoài. Không nói đâu xa, từ Nguyên Dương tâm quyết của Nhiếp gia không truyền ra ngoài là có thể nhìn ra được.

Hai người đối phương nói như vậy cũng là sự thực.

Kỳ thực vũ kỹ của bọn hắn đối với Nhiếp Vân mà nói cũng là chướng mắt, bởi vì số lượng vũ kỹ mà hắn biết so với hai người này còn nhiều hơn.

Sở dĩ còn mở miệng nói vậy là muốn cho tộc nhân tu luyện, mở rộng nội tình gia tộc.

------oOo------

Chương 124: Trị liệu sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một gia tộc muốn trở thành đại gia tộc thực sự, cũng không phải xuất hiện một cường giả là có thể giải quyết được. Quan trọng nhất phải có nội tình, nói chính xác ra là phải có đủ tâm pháp, đủ vũ kỹ, đủ người.

- Mấy phần vũ kỹ Hầu tộc mà thôi, không ngờ lại từ chối? Đã như vậy ta lại mời yêu sủng của sư phụ ra...

Thấy bọn hắn do dự, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, quay người, làm bộ như định gọi Tiểu hổ lần nữa.

- Cho, chúng ta cho.

Gia quy cho dù có nghiêm tới đâu cũng kém cái mạng nhỏ của mình a.

- nếu như ta đoán không sai, địa vị của các ngươi trong gia tộc cũng không phải quá cao, không có tư cách học tập vũ kỹ hạch tâm a. Đã hông có tư cách học thì cho dù lấy ra cũng chỉ là võ học thấp kém. Loại võ học này trong đại gia tộc bình thường đều là vật phẩm trao đổi cho gia tộc khác. Cho dù có lấy ra chắc có lẽ cũng không bị gia tộc làm khó.

Nhiếp Vân thấy hai người nguyện ý lấy ra vũ kỹ, hắn không muốn làm chuyện thành ra lớn cho nên mới nói một câu.

Thứ mà gia tộc giữ bí mật, trân quý nhất cũng chỉ là võ học hạch tâm. Về phần những võ học bàng chi kia thậm chí ngay cả bên ngoài cũng có bán. Giữ bí mật cũng không đủ công phu. Cũng bởi vì như vậy cho nên thứ này ở trong các đại gia tộc chỉ là thứ giao lưu mà thôi. Có đôi khi sẽ lấy võ học không tính là hạch tâm ra để trao đổi với mọi người. Như vậy vừa có thể câu thông cảm tình gia tộc, thứ hai cũng làm cho gia tộc khác nhìn thấy nội tình hùng hậu của gia tộc mình.

- Gia tộc có thể trao đổi cũng chỉ là gia tộc ngang nhau, mà Nhiếp gia các ngươi...

Nhiếp Vân nói những lời này, thân là đệ tử đại tộc mọi người đều biết rõ. Thế nhưng gia tộc trao đổi võ học cũng đều là trao đổi giữa

các gia tộc ngang hàng. Nhiếp gia bất quá chỉ là tiểu gia tộc ở thành nhỏ xa xôi, ngay cả thân phận quý tộc cũng không có, trao đổi với bọn hắn... Truyền tới gia tộc chẳng phải là lừa mình dối người hay sao?

- Ha ha, Nhiếp gia chúng ta thì sao chứ? Nhiếp gia chúng ta có thể rất nhanh trở thành gia tộc Vương phẩm. Phụ thân, người thể hiện thực lực của người ra cho bọn hắn nhìn xem.

Nhiếp Vân sớm biết đối phương sẽ nói vậy cho nên cười nhạt một tiếng.

- Được.

Nhiếp Khiếu Thiên hiểu ý nhi tử, hắn gật đầu, thực lực Khí Tông trong nháy mắt không hề giữ lại, được phóng ra.

- Khí.. Tông. Không ngờ ngươi là Khí Tông?

Hai người La Vũ sụp đổ.

Nhi tử là đồ đệ Chí tôn, cho dù không có đạt tới cấp bậc Khí Tông nhưng lại có được thực lực Khí Tông, như vậy cũng thôi đi. Đầu hổ thú là yêu sủng của Chí tôn, thực lực Khí Tông đỉnh phong, cũng thôi đi. Thế nhưng tộc trưởng này... Sao cũng là Khí Tông chứ? Không phải vận khí chúng ta tốt như vậy, gặp phải ổ Khí Tông đó chứ?

Bọn hắn vốn tưởng rằng tộc trưởng gia tộc ở nơi nhỏ bé này tối đa cũng chỉ là Binh Giáp cảnh, dù thế nào cũng không ngờ tới lại có cường giả Khí Tông cảnh.

Khí Tông cảnh đã có thể xin thân phận Vương tộc, chỉ cần thành công là Thần Phong đế quốc sẽ chủ động đưa tới vũ kỹ Vương tộc. Tính toán ra thực sự có tư cách trao đổi với gia tộc bọn hắn.

- Ta chỉ biết hai bộ vũ kỹ Hầu tộc, một thượng phẩm một hạ phẩm. La Thần cũng chỉ biết hai bộ, hiện tại sẽ ghi cho ngươi..

Sau khi hiểu rõ những điều này, hai người La Vũ đành phải tự nhận

bản thân không may. Vốn bọn hắn định vơ vét tài sản phủ thành chủ một phen, ngẫm lại thành chủ thân là quý tộc, một khi náo loạn lớn sẽ không có lợi với bọn hắn. Như vậy bọn hắn mới tùy tiện chọn một gia tộc, thế nhưng không ngờ gia tộc mà bọn hắn tùy tiện chọn này lại là tồn tại kinh khủng nhất trong Lạc Thủy Thành.

Sau khi giao vũ kỹ mà bọn chúng viết cho phụ thân, lại bảo người bỏ vào kho vũ kỹ gia tộc, lúc này Nhiếp Vân mới tìm người chuyên môn trị thương, muốn trị liệu thương thế cho bọn hắn.

- Trị thương thì không cần, La Thần là Trị liệu sư, để cho hắn giúp ta trị thương, khôi phục sẽ nhanh hơn.

La Vũ ngăn cản người nọ tới xem xét mà đưa tay về phía La Thần.

Ông.

Trên người La Thần đột nhiên toát ra một tầng sương mù màu trắng, dưới sương mù bao phủ, miệng vết thương của La Vũ dần dần khép lại, xương cốt đứt gãy cũng có xu thế khôi phục. Hiệu quả chữa thương không ngờ lại mạnh hơn mấy lần bất luận một đan dược chữa thương nào.

- Trị Liệu sư? Không tệ, không tệ.

Nhì thấy La Thần thực sự là Trị Liệu sư, hai mắt Nhiếp Vân tỏa sáng.

Trị Liệu sư kiếp trước hắn chỉ nghe nói mà chưa từng thấy qua. Nghe nói trong tiểu tổ thám hiểm có một gã Trị Liệu sư, tương đương với có thêm mấy tính mạng. Loại người này ở bất kỳ nơi nào đều là tồn tại cực kỳ trân quý, địa vị thậm chí còn không thấp hơn Luyện đan sư.

Không ngờ tới hai huynh đệ này một là Truy Tung sư, một là Trị Liệu sư, hai thể chất đặc thù mà ở gia tộc lại không có địa vị cao. Thực sự không biết đệ tử hạch tâm trong gia tộc bọn hắn có thể chất gì a.

Khó trách La gia có thể trở thành một trong ba đại gia tộc mạnh

nhất Thần Phong đế quốc, kéo dài mà không suy. Hậu bối có thiên phú mạnh quả thực rất nhiều.

- Trị liệu chi khí của Trị Liệu sư là thứ lần đầu tiên ta gặp, không biết có thể để ta cảm thụ một chút hay không?

Trong lòng thầm cảm khái một tiếng, Nhiếp Vân đột nhiên nhớ tới một chuyện rồi hưng phấn nói một tiếng.

- Đương nhiên là có thể.

La Thần khẽ vươn tay kéo dài sương mù màu trắng ra.

Nhiếp Vân chỉ thấy mình đụng vào sương mù màu trắng một cái, hắn lập tức cảm nhận được khí tức sinh khí ẩn chứa bên trong. Một lát sau, hắn quay đầu nhìn về phía La Vũ, nói:

- La Vũ huynh, nghe nói ngươi là truy tung sư, có thể đem Truy tung chi khí của ngươi để ta cảm nhận một chút hay không?

- Ta đúng là Truy tung sư, thế nhưng... làm sao ngươi biết?

La Vũ dùng vẻ mặt kỳ quái hỏi.

Ách.

Nghe đối phương nói như vậy lúc này Nhiếp Vân mới nhớ ra, La Vũ hôm nya mới nhìn thấy, hắn căn bản không có thi triển thiên phú Truy Tung sư trước mặt mình, có lẽ hắn không nên nhìn ra được mới đúng. Ngược lại còn một câu nói trắng ra thân phận truy tung sư của La Vũ, như vậy chẳng khác nào bảo hắn nhìn thấy hai người này vào hai ngày trước hay sao?

Tuy nhiên Nhiếp Vân là ai chứ? Là lão ngoan đồng sống mấy trăm năm, tuy rằng xấu hổ nhưng vẫn nhanh chóng trợn mắt nói dối:

- Là sư phụ nói cho ta, bằng không ta cũng không biết mấy ngày trước các người gặp sư phụ ta.

------oOo------

Chương 125: Huyết Long chiến giáp (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Là như thế sao?

Nghe thấy là cường giả Chí tôn kia nhìn ra, La Vũ cũng không nghi ngờ gì nữa, hắn cũng khẽ vươn tay, một cỗ Truy tung chi khí lập tức xuất hiện, Nhiếp Vân tùy ý hấp thu cỗ khí tức này vào trong cơ thể. Một lúc sau hắn mới cười nhạt một tiếng, nói:

- Được rồi, nếu như hai vị huynh đệ muốn ở lại đây một đoạn thời gian ngắn thì cứ ở lại, nếu không muốn thì có thể rời đi, ta sẽ phái người hộ tống hai người.

- Phái người hộ tống thì không cần, chúng ta tự về là được..

La Vũ đâu dám để cho Nhiếp Vân tiễn đi, hắn nhìn La Thần, ngay cả vòng vo cũng không dám mà trực tiếp xoay người rời đi.

Tuy rằng lần này thiệt thòi lớn, nhưng mà bọn hắn đều là đệ tử từ đại gia tộc đi ra, đối mặt với gia tộc được cường giả chí tôn che chở, cho bọn hắn có mười lá gan bọn hắn cũng không dám tiếp tục vơ vét tài sản a.

- Vân nhi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thấy hai vị thiếu gia hư hỏng này bị nhi tử đánh cho tới dễ bảo, lại còn không dám nói nhảm mà lập tức rời đi. Nhiếp Khiếu Thiên, Đại trưởng lão rốt cuộc không nhịn được mà hỏi.

- Là sư phụ con...

Nhiếp Vân lại lần nữa đem mọi chuyện đẩy lên đầu vị sư phụ không có kia, thuận tiện cũng đem chuyện Tiểu Hổ tấn cấp nói qua một lần, đương nhiên cũng là có liên quan tới sư phụ.

- Không ngờ tới sư phụ con lại là cường giả Chí tôn đỉnh phong,

chuyện này... Vân nhi, Nhiếp gia chúng ta xem ra quả thực sắp hưng thịnh a.

Nghe thấy sư phụ của Nhiếp Vân lại là cường giả Chí tôn đỉnh phong, Nhiếp Khiếu Thiên và Đại trưởng lão hưng phấn không thôi.

- Phụ thân, Đại trưởng lão, sư phụ không màng danh lợi, không hi vọng người khác biết rõ việc này. Cho nên hi vọng hai người có thể giữ kín chuyện này, ngàn vạn lần đừng truyền đi.

Nhìn thấy bộ dáng hưng phấn của hai người, Nhiếp Vân vội vàng dặn dò một câu.

Sư phụ này vốn không có, vạn nhất nhiều người biết rõ, rơi vào trong tai người có ý, đối phương cố ý dò xét, như vậy thực sự sẽ hỏng bét.

- Yên tâm đi.

Hai người đồng thời nói một tiếng.

- Phụ thân, người đi theo con.

Nhiếp Vân thở dài một hơi, nói với phụ thân một tiếng, hai người lại lần nữa đi vào trong mật thất ở đại điện.

- Chúng ta thương nghị chuyện đi Lạc Khúc mộ một chút.

Đi vào trong phòng, Nhiếp Vân cũng không có nói nhảm mà trực tiếp mở miệng.

- Đáng giận, đáng giận.

Bên ngoài Lạc Thủy Thành, trong xe ngựa truyền tới tiếng rít gào giống như vượn gầm, người ngồi trong xe chính là hai người La Vũ, La Thần vừa mới đi ra từ Nhiếp gia.

- Chúng ta cứ như vậy nuốt cơn tức này xuống sao?

Sắc mặt La Thần cũng khó coi vô cùng.

Tuy rằng bằng vào thân phận Trị Liệu sư của hắn làm cho thương thế của hai người được chữa trị tốt, nhưng mà khuất nhục trong lòng căn bản không có cách nào tiêu trừ.

- Nuốt xuống? Nào có dễ dàng như vậy? Tuy rằng sư phụ Nhiếp Vân này là cường giả Chí tôn, căn bản không đắc tội nổi, chúng ta về gia tộc trước, chờ đợi thời cơ tốt nhất, sau đó giáo huấn Nhiếp Vân này một chút. Để cho hắn biết chúng ta là ai, móa.

La Vũ hừ lạnh.

- Đúng, cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi, bằng không nếu như để cho lão tổ biết rõ chúng ta đắc tội với một cường giả Chí tôn, sợ rằng phiền toái sẽ rất lớn.

Trong lòng La Thần cũng không cam lòng, nhưng mà hắn cũng biết tình huống hiện tại hắn chỉ có thể chịu đựng mà thôi.

- Đúng rồi, ngươi nói xem chúng ta có nên nói ra tin tức La Nghiêm thúc thúc chết ở đây hay không? Lúc trước La Nghiêm thúc thúc đi tìm bí mật Thất kiếm, thúc thúc bị người ta giết ở chỗ này, chỉ sợ có liên quan tới Thất kiếm.

Qua một hồi, La Thần đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, hỏi.

- Không sai, nếu như chúng ta đem tin tức này truyền ra ngoài, sợ rằng tất cả cao thủ trong Thần Phong đế quốc đều tụ tập ở đây. Khi đó cho dù sư phụ Nhiếp Vân này là cường giả Chí tôn, muốn giết hắn thì cũng không ai dám nói cái gì...

Hai mắt La Vũ sáng ngời.

Hai người bọn hắn luân phiên bị nhục nhã, cũng không hận cường giả Chí tôn kia mà lại đổ toàn bộ lửa giận lên người Nhiếp Vân.

- Tuy nhiên vẫn còn không ổn. Nếu như thả tin tức này ra, tất cả mọi người sẽ đi qua, lợi ích mà gia tộc chúng ta đạt được sẽ nhỏ đi. Ta thấy vẫn nên đem tin tức này nói cho lão tổ, lại để cho người định đoạt. Chỉ cần có thể làm cho lão tổ vui, giáo huấn tiểu tử kia

báo thù cũng là chuyện đơn giản.

Nghĩ một hồi, La Vũ vẫn cảm thấy việc lan truyền tin tức ra ngoài là không thỏa đáng.

- Vậy được, chúng ta nhanh chóng trở về đi.

Sau khi thương nghị, hai người không nói thêm gì nữa mà ngồi trên xe ngựa, nhanh chóng chạy về Thần Phong thành.

...

- Con nói Lạc Khúc mộ là bảo tàng mà tổ tiên thành chủ lưu lại sao? Dùng máu của Lạc Khuynh Thành là có thể mở cửa đá?

Trong mật thất Nhiếp gia, Nhiếp Khiếu Thiên nghe nhi tử giải thích lập tức trợn tròn mắt, hai mắt tỏa sáng.

- Đúng vậy, chúng ta thương nghị một chút nên đi tới thăm dò lúc nào. Một khi muộn, con sợ người yêu tộc chiếm tiên sư. Khi đó Lạc Thủy Thành chúng ta sẽ gặp nguy hiểm mang tính hủy diệt.

Nhiếp Vân nói ra ý nghĩ của mình.

- Không sai, tuy rằng ta không biết trong Lạc Khúc mộ rốt cuộc có cái gì, nhưng mà nhất định là bí mật kinh người. Nếu như để cho người Yêu tộc đoạt được, như vậy chúng ta cũng xong.

Ngày đó từ trên người Nhiếp Hạo Thiên Nhiếp Khiếu Thiên đã nhìn thấy sự cường đại của yêu nhân, cho nên hắn cũng không khỏi rùng mình khi nghĩ về chuyện này.

Nếu quả thực đúng như nhi tử nói, như vậy yêu nhân sẽ tùy thời tấn công tới Lạc Thủy Thành, chuyện dẫn đầu vào Lạc Khúc mộ là chuyện tất phải làm.

- Phụ thân, con, thành chủ và Lạc Khuynh Thành, bốn người cùng đi. Như vậy động tĩnh mới nhỏ hơn chút, thực lực cũng đều không kém, có thể chiếu cố lẫn nhau.

Nhiếp Vân nói.

- Đúng, quả thực không thể mang quá nhiều người đi, nếu không rất dễ lộ ra tiếng gió.

Nhiếp Khiếu Thiên gật đầu tán đồng, lại nói tiếp:

- Trước khi đi ta cảm thấy nên chuẩn bị một chút, nếu như có thể mượn kiện Huyết Long chiến giáp của Dương gia kia tới là tốt nhất.

- Huyết Long chiến giáp?

Nhiếp Vân sững sờ.

Huyết Long chiến giáp kiếp trước Nhiếp Vân cũng từng nghe nói, là binh giáp lợi hại nhất trong gia tộc của Dương Ngạn, do lân phiến của Huyết Long tạo thành, phòng ngự vô địch, nghe nói ngay cả một kích toàn lực của cường giả Khí Tông cũng chưa hẳn đã phá vỡ được phòng ngự của nó.

------oOo------

Chương 126: Huyết Long chiến giáp (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên đây chỉ là truyền thuyết, trên thế giới này có Huyết Long hay không cũng khó mà nói được. Càng đừng nói tới chiến giáp phòng ngự vô địch, nếu như quả thực có thứ này, Dương gia cũng không phải một mực ở dưới phủ thành chủ, thậm chí còn không hiện sơn lộ thủy trong tứ đại gia tộc Lạc Thủy Thành.

Cũng bởi vì biết rõ tin tức này cho nên Nhiếp Vân mới vô cùng nghi hoặc hỏi một câu:

- Chẳng lẽ thực sự có thứ này sao?

- Đúng vậy, có thứ này. Trước đó ta từng tận mắt nhìn thấy qua, không phải là lân phiến của Huyết Long làm thành, mà là lân phiến

của Long Văn thú cấp bậc Khí Tông, lực phòng ngự rất mạnh. Ít nhất bằng vào thực lực như ta hiện tại không thể nào phá vỡ phòng ngự được.

Nhiếp Khiếu Thiên gật gật đầu.

- Hóa ra là Long Văn thú.

Long văn thú Nhiếp Vân biết rõ, đó là một loại yêu thú cấp bậc Khí Tông, lực phòng ngự rất mạnh. Một thân lân phiến ngay cả binh khí Vương tộc hạ phẩm cũng chưa hẳn đã có thể phá vỡ được nó.

Loại yêu thú này vô cùng hiếm thấy, mà lấy lân phiến nó làm thành chiến giáp càng trân quý vô cùng. Cho dù là gia tộc to lớn như La gia cũng chưa hẳn đã có một kiện, không ngờ tới Dương gia này lại có.

- Tuy rằng lực phòng ngự của thứ này mạnh, nhưng mà đối với mấy người chúng ta cũng không có tác dụng quá lớn. Mấu chốt là Lạc Khuynh Thành kia, hiện tại nó chỉ có tu vi Xuất Thể cảnh sơ kỳ, một khi tiến vào Lạc Khúc mộ mà không có phòng ngự, chỉ sợ sẽ vô cùng nguy hiểm.

Nhiếp Khiếu Thiên nói.

- Vâng, con biết rõ, để cho tới hỏi Dương Ngạn xem, nhìn xem có thể mượn dùng một chút hay không.

Nhiếp Vân gật đầu.

Vẫn là phụ thân nghĩ chu đáo, trước đó tuy rằng hắn đã nghĩ tới việc nên bảo hộ Lạc Khuynh Thành thế nào để làm nàng không bị thương tổn, thế nhưng hắn lại không nghĩ được nhiều như vậy. Xuất Thể cảnh trong mắt người khác coi như không tệ, thế nhưng nếu thực sự đi vào Lạc Khúc mộ thì không đủ dùng.

Ai biết nơi này có cơ quan hay không, thứ mà cường giả Chí Tôn đỉnh phong bố trí, ngay cả hắn cũng chưa hẳn đã có thể toàn thân trở ra chứ đừng nói là nàng.

- ah, đúng rồi, phụ thân. Đây là một bộ vũ kỹ Vương tộc thượng phẩm, thích hợp với người tu luyện bây giờ nhất. Bên trên sư phụ con đã xử lý đơn giản hóa một chút, người nhìn xem có thể trong thời gian ngắn luyện thành hay không. Nếu như luyện thành thì nắm chắc càng lớn hơn.

Trước đó khi để La Vũ, La Thần chép vũ kỹ thì Nhiếp Vân cũng dùng tinh thạch ghi chép ghi nhớ lấy mấy bộ. Bộ vũ kỹ này gọi là Chí Tôn đại bi thủ, là một loại chiêu số tuyệt thảo công thủ một thể, chỉ cần phụ thân có thể luyện thành thì cho dù gặp được cường giả Khí Tông trung kỳ cũng có thể tự bảo vệ mình.

Đối với Nhiếp Vân mà nói, lần này đi Lạc khúc mộ nhất định không đơn giản, nhưng mà không đơn giản ở chỗ nào hắn lại không nói nên lời. Hắn chỉ có một loại cảm giác đơn thuần là như vậy mà thôi. Mà phụ thân lại là người quan trọng nhất với hắn, hắn không hi vọng người gặp chuyện không may.

- Vũ kỹ Vương tộc thượng phẩm.

Nhiếp Khiếu Thiên vội vàng tiếp nhận ngọc bài, tinh thần lướt qua, chỉ trong chốc lát đã xem hết nội dung bên trong, cả người lập tức ngây ra, tu luyện tại chỗ.

Nhìn phụ thân tu luyện hăng say, Nhiếp Vân cười một tiếng rồi lùi ra khỏi phòng. Hắn lại thả người, bay vút về phía Dương gia của Dương Ngạn.

Vũ kỹ Xi Tiêu thần phủ của Dương Ngạn phối hợp với Liệt Diễm phủ, thực lực mạnh mẽ. Sau khi Dương Thiết Thành chết đi, hắn dùng thời gian chưa tới một ngày chỉnh hợp gia tộc hoàn tất, bản thân trở thành tộc trưởng.

Đi vào Dương gia, Nhiếp Vân hỏi môt chút mới biết Dương Ngạn đang thương nghị mọi chuyện với chúng trưởng lão trong Nghị sự điện. Sau khi bảo người thông báo, chỉ trong chốc lát hắn đã thấy Dương Ngạn bước tới.

Lúc này khí tức của Dương Ngạn bành trướng, chân khí toàn thân nhộn nhạo, không ngờ lại đạt tới Xuất Thể cảnh đỉnh phong.

- Ha ha, đêm qua Phùng Tiêu tới tìm ta, cho ta một thứ nói là yêu đan, bảo ta hấp thu linh khí bên trong, cho nên mới tiến bộ nhanh như vậy. Nếu không cũng không có khả năng nhanh chóng đạt tới Xuất Thể cảnh đỉnh phong.

Nhìn ra sự nghi hoặc trên mặt Nhiếp Vân, Dương Ngạn cười nói.

- Phùng Tiêu?

- Đúng vậy, tiểu tử này tiến bộ nhanh hơn, hiện tại cũng đạt tới Thành Cương cảnh trung kỳ, ta không đuổi kịp được hắn rồi.

Dương Ngạn cao lớn, thô kệch, khi nói chuyện cũng rất trực tiếp.

- Hắn làm cái gì vậy?

Nhiếp Vân có chút nghi hoặc.

Khỏa yêu hạch ngày hôm qua tuyệt đối có thể làm cho Phùng Tiêu đạt tới Thành Cương cảnh đỉnh phong, sao lại chỉ tấn cấp tới trung kỳ? Vì sao lại phải đưa cho Dương Ngạn hấp thu?

Được rồi, không nghĩ ra cũng không cần phải nghĩ nhiều, Nhiếp Vân lắc đầu, nói ra mục đích của mình khi tới đây:

- Ta muốn mượn Huyết Long chiến giáp của gia tộc các ngươi, ngươi xem có thể lấy ra cho ta mượn một chút hay không? Mấy ngày sau ta lại trả ngươi.

- Huyết Long chiến giáp? Thứ này ta cũng không rõ ràng cho lắm, ngươi chờ một lát, ta tới hỏi những trưởng lão khác, có lẽ bọn họ cũng biết.

Dương Ngạn vừa mới chưởng quản Dương gia, đối với việc gia tộc có bảo bối gì hắn cũng không biết quá rõ ràng. Nói xong hắn lập tức quay người đi về phía Nghị Sự điện, đi được vài bước hắn đã dừng lại:

- cho dù bọn hắn biết rõ nhưng cũng chưa chắc đã đồng ý cho

mượn. Lần trước bởi vì ta giết nhi tử Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão mà hai người này có ý kiến rất lớn. Trên cơ bản, mỗi một quyết định của ta bọn chúng đề phản đối, thực lực của ta không đủ cho nên cũng không có biện pháp làm gì bọn hắn.

Lần trước bởi vì chuyện người thừa kế gia tộc mà Dương Ngạn đã bị nhi tử Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão khiêu chiến. Kết quả hắn dùng một phủ chém hai người thành thịt nát. Lúc ấy tất cả mọi người bởi vì sợ hãi sư phụ hắn cho nên cũng không làm gì. Hiện tại hắn chấp chưởng gia tộc, hai trưởng lão này mặc dù không dám công nhiên phản đối, nhưng mà tiêu cực, lười biếng, làm trái lại lại là thường xuyên, cho nên khiến cho hắn vô cùng đau đầu.

- Chúng ta cùng đi.

- Vậy thì tốt quá, có ngươi ở đây xem ai dám nói nhảm nữa.

Nghe thấy Nhiếp Vân nói muốn đi cùng, hai mắt Dương Ngạn sáng ngời.

Theo hắn thấy Nhiếp Vân thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, nếu như Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão nói nhảm, đối phương quả thực có biện pháp giáo huấn một lần.

- Ha ha, ngươi đi vào thương nghị với bọn họ trước, nó mượn Huyết Long chiến giáp là vì đối phó với Yêu tộc, liên quan tới an nguy của Lạc Thủy Thành. Nếu như bọn hắn trực tiếp lấy đại cục làm trọng thì cũng thôi đi. Nếu như không, ta sẽ làm cho bọn hắn ngoan ngoãn giao ra.

------oOo------

Chương 127: Đại trưởng lão Dương gia

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Lạc Thủy Thành đứng trước nguy cơ sinh tử tồn vong, thế nhưng

rất nhiều người lại vì địa vị bản thân ở gia tộc mà không nghe theo, không thống nhất quản lý. Loại tình huống này nếu như xảy ra lúc Yêu tộc xâm lấn, thường thường sẽ nhanh chóng tạo thành hỗn loạn, tử vong.

Đề phòng loại chuyện này xảy ra, Nhiếp Vân định ra tay chấn nhiếp một lần.

Nghe theo mệnh lệnh thì còn dễ nói, không nghe thì trực tiếp đánh chết.

Trong đại điện.

- Vừa rồi ta đi ra ngoài một chuyến, là thiếu gia Nhiếp Vân của Nhiếp gia tìm ta, hắn muốn mượn Huyết Long chiến giáp của gia tộc ta. cho nên ta muốn hỏi ý kiến của chư vị trưởng lão.

Dựa theo lời Nhiếp Vân nói, Dương Ngạn đi vào phòng, ngồi xuống chủ vị rồi trực tiếp nói.

- Mượn Huyết Long chiến giáp sao?

- Sao hắn lại biết được Dương gia chúng ta có Huyết Long chiến giáp?

Đám trưởng lão nghị luận không ngừng.

- Yên tĩnh một chút, nghe ta nói hết, chắc hẳn chuyện Nhiếp Hạo Thiên bị Yêu tộc phụ thể trước đó mọi người cũng đều biết rồi chứ? Yêu tộc có thể phụ thể tộc trưởng một trong tứ đại gia tộc Lạc Thủy Thành này thành công cũng có thể thấy được Lạc Thủy Thành an nguy trong sớm tối. Lần này Nhiếp Vân thiếu gia mượn Huyết Long chiến giáp của gia tộc chúng ta là vì muốn đối phó với Yêu tộc, nhanh thì một ngày, chậm thì bốn năm ngày sẽ trả lại.

Dương Ngạn đem lời Nhiếp Vân hướng dẫn nói ra một lần:

- Yêu tộc là địch nhân lớn nhất của Nhân tộc, nếu như đối phó với Yêu tộc, cấp cho hắn mượn cũng không có gì.

- Đúng vậy, Nhiếp Khiếu Thiên đã là cường giả Khí Tông, chuyện được đế quốc phong làm Vương tộc chỉ là sớm muộn, chắc hẳn hắn cũng chướng mắt kiện Huyết Long chiến giáp kia.

Nghe Dương Ngạn nói là chỉ mượn để đối phó Yêu tộc, rất nhiều trường lão cũng không quá để ý.

Yêu tộc là địch nhân chung của Nhân tộc, nếu như thực sự xâm lấn thì không có gì, Huyết Logn chiến giáp dù sao cũng là vật chết, nếu như có thể phát huy chút tác dụng, như vậy mọi người cũng không ngại cho mượn đi.

- Ta không đồng ý, Huyết Long chiến giáp chính là chí bảo trấn tộc trong gia tộc chúng ta. Tộc huấn đã sớm nói, làm hậu bối không thể để lộ nó ra, chứ đừng nói là cho mượn ra bên ngoài. Nếu như ngươi mang thứ này cho mượn, ta là người đầu tiên kiên quyết không đồng ý.

Các trưởng lão khác không quá khắt khe về vấn đề này, nhưng mà Đại trưởng lão lại đứng lên, hai hàng lông mày dựng thẳng, quát lớn.

- Ta cũng không đồng ý, bây giờ chúng ta gọi ngươi là tộc trưởng, nhưng ngươi đừng quên. Chức vị tộc trưởng phải là Binh Giáp cảnh đỉnh phong mới có tư cách ngồi vững vàng, muốn cho người ngoài mượn chí bảo trấn tộc, vẫn chờ ngươi đạt tới Binh Giáp cảnh đỉnh phong rồi lại nói.

Nhị trưởng lão cũng phụ họa.

Hai vị Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão đưa ra ý kiến phản đối, đại điện vốn yên tĩnh lần nữa lại nghị luận không ngừng.

- Ta cảm thấy Đại trưởng lão nói đúng, Huyết Long chiến giáp là chí bảo trấn tộc của Dương gia chúng ta, làm sao có thể đơn giản để cho người ta mượn cơ chứ?

- Vẫn không nên cho mượn thì tốt hơn, một khi cho mượn chẳng khác nào để cho người ta biết rõ ưu khuyết điểm của chúng ta, như vậy đâu còn có thể thích hợp gọi là chí bảo trấn tộc được nữa chứ?

- Nhiếp gia mượn thứ này cũng không phải là vì bản thân, mà là để đối phó với Yêu tộc. Nếu như các ngươi nguyện ý ra mặt đối phó với Yêu tộc, như vậy cũng có thể mượn. Chỉ là ta nói cho các ngươi biết, người mà bọn hắn muốn đối phó chính là cường giả Khí Tông cảnh Yêu tộc, nếu không cũng không mượn thứ này.

Nhìn thấy rất nhiều người lật lọng phản bội sau khi bị hai người Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão lên tiếng, Dương Ngạn cố nén giận dữ, vung tay quát.

- Bọn hắn muốn đối phó với Yêu tộc thì để cho bọn hắn đối phó là được, chúng ta quản làm gì? Vì cái gì lại muốn Huyết Long chiến giáp của chúng ta? Ta thấy chỉ sợ bọn chúng dùng danh nghĩa đối phó Yêu tộc để ngấp nghé chí bảo trấn tộc chúng ta mà không.

Đại trưởng lão không nhanh không chậm hừ lạnh một tiếng.

- Ngươi nói cái gì? Ngấp nghé chí bảo trấn tộc của chúng ta? Khiếu Thiên thúc thúc chính là cường giả Khí Tông, nếu như thực sự muốn ngấp nghé thì trực tiếp xông tới cướp đoạt là được, các ngươi ai là đối thủ cơ chứ?

Dương Ngạn không ngờ Đại trưởng lão lại vô sỉ như vậy, hắn tức giận tới mức toàn thân run rẩy.

- Chuyện này ai biết, lòng người khó dò. Muốn đi đối phó với Yêu tộc, tộc trưởng ngươi thích đi thì đi... Đừng kéo chúng ta. Mặt khác, muốn mượn Huyết Long chiến giáp, đừng có mơ.

Nhị trưởng lão cũng khẽ nói.

- Ha ha, đối phó với Yêu tộc các ngươi lùi bước không đi, lại ở chỗ này châm chọc nhau mà không biết thẹn. Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão Dương gia, các ngươi quả thực khiến cho Nhiếp Vân ta lau mắt mà nhìn a.

Đúng lúc này bên ngoài đại điện vang lên tiếng nhàn nhạt, trên mặt Nhiếp Vân mang theo nụ cười vui vẻ, đi tới.

- Làm càn, đây là Nghị Sự điện của Dương gia, còn chưa tới phiên ngươi khoa tay múa chân. Hừ, ngươi gọi là Nhiếp Vân đúng không? Bằng vào tuổi này có thể đạt tới Thành Cương cảnh đỉnh phong cũng coi như không tệ. Tuy nhiên Thành Cương cảnh đỉnh phong và Binh Giáp cảnh vẫn chênh lệch rất xa, nếu như không phải hôm nay nể mặt Nhiếp Khiếu Thiên phụ thân ngươi thì ta sẽ khiến cho ngươi biết xông vào Nghị sự điện của gia tộc khác sẽ bị trừng phạt thế nào.

Đại trưởng lão vung tay lên, thực lực Binh Giáp cảnh trung kỳ thể hiện ra, vẻ mặt ngạo nghễ vô cùng.

Nhiếp Vân cũng không có thể hiện tu vi, nhưng mà ngày hôm trước đánh đập tàn nhẫn, lại diệt sát rất nhiều trưởng lão của tứ đại gia tộc, bề ngoài chỉ có tu vi Thành Cương cảnh đỉnh phong. Loại thực lực, tu vi như vậy tuy rằng không kém, nhưng mà ở trong mắt Binh Giáp cảnh trung kỳ như hắn, còn chưa đủ dùng.

- Chưa truyền đã xông vào trong, bây giờ ta hoài nghi ngươi có mưu đồ làm loạn, lập tức ra ngoài, lần nữa ghi bái thiếp, hơn nữa còn xin lỗi, như vậy có lẽ ta còn không so đo. Nếu không hôm nay ta sẽ dạy cho ngươi một bài học, cho dù là phủ thành chủ cũng không dám nói lời nào.

Nhị trưởng lão cười khắc khắc rồi bước về phía trước một bước, thực lực Binh Giáp cảnh sơ kỳ cũng điên cuồng tuôn ra. Dường như chỉ cần Nhiếp Vân không làm theo yêu cầu của hắn thì hắn dám ra tay.

- Nhiếp Vân thiếu gia, ngươi vẫn nên ra ngoài trước đi...

- Chưa truyền đã xông vào nghị sự điện, cho dù bẩm báo phủ thành chủ thì cũng là ngươi sai, hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, ngàn vạn lần không thể hành động theo cảm tình.

------oOo------

Chương 128: Huynh đệ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một ít trưởng lão ủng hộ Dương Ngạn thấy nhị vị trưởng lão hùng hồ dọa người như vậy, bọn hắn sợ triệt để đắc tội với Nhiếp gia cho nên hảo tâm khuyên bảo một tiếng.

- Đa tạ ý tốt của chư vị trưởng lão, ta tâm lĩnh.

Nghe thấy mấy trưởng lão này hảo tâm khuyên can, Nhiếp Vân cười một tiếng, lại quay đầu nhìn về phía Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão, nói:

- chỉ bằng vào hai rác rưởi như các ngươi cũng muốn đuổi ta đi hay sao? Không phải đầu óc các ngươi ngập nước rồi đó chứ?

- Ngươi dám nói chúng ta là rác rưởi? Muốn chết.

Nghe thấy thiếu niên này nói vậy, sắc mặt Nhị trưởng lão lập tức xanh lên, trên trán có gân xanh nổi lên, hai mắt đỏ thẫm như là cẩu giận dữ.

- Nói ngươi là rác rưởi đã là cất nhắc ngươi rồi. Phải nói là một đống phân, ta khuyên ngươi bớt ở nơi này tỏa mùi hôi ngút trời đi, nhanh cút ra ngoài, bằng không một khi động thủ nhất định sẽ biến thành người chết.

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười nói.

- Biến thành người chết? Ta thấy người sẽ biến thành người chết là ngươi đó. Hôm nay tất cả mọi người đều nhìn rõ, tiểu tử này bất kính với ta, ta phải giáo huấn hắn, nếu không Dương gia chúng ta còn mặt mũi nào tồn tại nữa chứ?

Tuy rằng Nhị trưởng lão nổi giận nhưng vẫn còn kiêng kị Nhiếp Khiếu Thiên Khí Tông cảnh, cho nên hắn rống lớn một câu, sau khi khoác lên tấm da hổ đại nghĩa rồi mới động thủ.

- Ngươi bớt nói nhảm đi.

Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, thân thể nhoáng một cái, đột nhiên

hóa thành một đạo lưu quang đột ngột xuất hiện trước mặt Nhị trưởng lão.

- Cái gì?

Nhị trưởng lão này không ngờ Nhiếp Vân lại có tốc độ nhanh như vậy, sắc mặt hắn thoáng cái biến đổi, hai tay mạnh mẽ đẩy về phía trước, lực lượng hùng hậu tuôn thẳng về phía thân ảnh trước mặt.

- Gục xuống đi.

Đối mặt với công kích, Nhiếp Vân không có ý tránh né mà chỉ khẽ vươn tay, lực lượng Binh Giáp cảnh sơ kỳ đỉnh phong không hề giữ lại, lập tức tuôn ra.

Phịch phịch.

Nhị trưởng lão bổ nhào, nằm rạp trên mặt đất, khuôn mặt như là quả cà bị đun sôi vậy, màu đỏ tím, cả người nằm trên mặt đất như là một con chó đang thương đang kẹp lại cái đuôi của mình.

- Dám động thủ với trưởng lão Dương gia ở Nghị sự điện của Dương gia chúng ta, ngươi làm càn.

Đại trưởng lão không ngờ tới thiếu niên này lại một tay đánh cho Nhị trưởng lão nằm trên mặt đất, hắn tức giận quát lớn.

- làm càn? Đầu ngươi vô nước rồi sao? Muốn động thủ thì cứ động thủ là được, đừng có nói những lời giữ thể diện cho mình như vậy.

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Ngươi... Được. Được. Ngươi đã muốn chết thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt. Nói cho ngươi biết, mỗi một cấp bậc trong Binh Giáp cảnh đều giống như trên trời dưới đất, không biết có kỳ ngộ gì mà dám hung hăng càn quấy ở đây, ngươi cũng nằm xuống cho ta.

Đại trưởng lão triệt để bị chọc giận, hai tay mang theo chân khí cường đại như là cự long, xé rách không khí đánh về phía đầu Nhiếp Vân.

- Được rồi, ngươi cũng nằm xuống đi thôi.

Hừ nhẹ một tiếng, Nhiếp Vân đánh ra một quyền, chân khí ngập trời lập tức tiêu tán. Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão lập tức nằm gần nhau, song song, như là chó nhà có tang vậy.

- các ngươi đã không muốn nghe theo tộc trưởng ước thúc, như vậy hôm nay ta phế đi các ngươi, bớt đi hai con sâu làm rầu nồi canh Dương gia.

Đánh hai người này gục xuống, Nhiếp Vân cũng không làm gì khác, bàn tay duỗi ra, lập tức vỗ vào trên khí hải của hai người một cái.

Răng rắc. Răng rắc.

Hai tiếng giòn vang rất lớn vang vọng, khí hải của hai vị trưởng lão lập tức sụp đổ, một thân tu vi hóa thành nước chảy.

- Ah... Lực lượng của ta. Thực lực của ta.

- Ta không cam lòng.

Khí hải bị phá, hai người Đại trưởng lão không thể tin đây là sự thật, cả hai kêu thảm thiết, thanh âm như là chim quyên vậy.

- Dương Ngạn tộc trưởng, hai phế vật này ta đã giúp ngươi xử lý, muốn giết hay là nhốt trong ngục vĩnh viễn không thả tùy ngươi quyết định.

Nếu như hai người này là trưởng lão Nhiếp gia thì Nhiếp Vân đã không chút lưu tình chém giết. Thế nhưng dù sao hiện tại cũng đang ở Dương gia, hắn không thể làm quá tuyệt.

- giết, nhốt trong lao ngục vĩnh viễn không thả sao?

Nghe thấy thiếu niên này tùy ý nói như vậy, vừa mới ra tay đã hủy tu vi hai trưởng lão Binh Giáp cảnh, khóe miệng của tất cả mọi người trong đại sảnh co giật. Trong lúc nhất thời yên tĩnh tới mức ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Quá ác.

- Được rồi, người đâu, mang hai gia hỏa không biết tốt xấu này lên Hình pháp đài treo thị chúng. Sau ba ngày ba đêm sẽ lăng trì xử tử.

Dương Ngạn tiếp xúc với Nhiếp Vân đã lâu cho nên cũng biết khi ra tay thì không nên do dự, như vậy sẽ tạo thành phiền toái sau này. Hắn lập tức khoát tay, quá.

- Treo thị chúng, lăng trì xử tử?

Nghe thấy tộc trưởng sắp xếp như vậy, mọi người càng run rẩy, bề ngoài dường như... dường như tộc trưởng của bọn hắn còn ác hơn a.

Trong lúc nhất thời những người một lòng với hai người Đại trưởng lão, muốn xuất đầu thay bọn hắn lặng lẽ lui xuống, sợ bị liên lụy tới bản thân mình thì thảm.

- Đúng rồi, vừa rồi vừa nói tới việc cho Nhiếp Vân thiếu gia mượn Huyết Long chiến giáp, không biết các vị trưởng lão thấy thế nào?

Thấy lập uy thành công, có thể tưởng tượng sau này trong gia tộc càng một lòng, dễ quản lý, trong lòng Dương Ngạn âm thầm thỏa mãn, tiếp tục hỏi.

- Mượn.

Tất cả trưởng lão trăm miệng một lời.

Có thể không mượn sao? Chúng ta còn chưa sống đủ a...

Rất nhanh Nhiếp Vân đã cầm Huyết Long chiến giáp trong tay. Sau khi xem qua quả nhiên không tệ, trên khải giáp màu vàng nhạt có đường vân màu đỏ giống như cự long, tùy thời đều có thể bay lên cao. Lân phiến chằng chịt bao phủ toàn bộ khải giáp, dường như có thể ngăn cản tất cả công kích ở bên ngoài vậy.

- Không tệ, có thứ này cho dù Lạc Khuynh Thành gặp phải cường

giả Khí Tông đỉnh đánh lén cũng không có việc gì.

Dùng chân khí vận chuyển một vòng trên chiến giáp, phát hiện ra lực phòng ngự kinh người của nó, hai mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

- Nhiếp Vân, ngươi muốn đi làm gì vậy? Mang ta theo với.

Đang định thu Huyết Long chiến giáp vào nạp vật đan điền thì hắn đã nhìn thấy Dương Ngạn mang theo vẻ mặt sốt ruột đi tới.

- Mang theo ngươi? Được rồi, nơi này tương đối nguy hiểm, ngươi vẫn không nên đi theo thì hơn.

Hiện tại Dương Ngạn chỉ là xuất thể cảnh đỉnh phong, cho dù phối hợp với Liệt Diễm phủ và Xi Tiêu thần phủ, tối đa cũng chỉ có thể chiến đấu với Thành Cương cảnh trung kỳ. Loại thực lực này nếu như đi vào Lạc Khúc mộ, không có tác dụng quá lớn.

------oOo------

Chương 129: Tu luyện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lạc khúc mộ kia Yêu tộc mơ ước lâu như vậy, nếu như nhóm người hắn muốn đi, nhất định sẽ có rất nhiều phiền phức. Bởi vậy thực lực người đi không thể quá kém, nếu không hắn cũng không có cách nào chiếu cố được.

- Cũng bởi vì nguy hiểm mới nên mang theo ta. Chúng ta là huynh đệ, huynh đệ vào sinh ra tử, ta lại ở trong nhà ấm làm tộc trưởng, ta không làm được.

Dương Ngạn xiết chặt nắm tay.

- Ngươi không sợ nguy hiểm hay sao?

Nghe thấy đối phương nói vậy, trong lòng Nhiếp Vân khẽ động.

- Không sợ, chết cũng không có gì.

Dương Ngạn khẽ hừ một tiếng.

- Được, ngươi đã nói như vậy thì đi cùng chúng ta đi thôi.

Nghe thấy đối phương nói câu này, vành mắt Nhiếp Vân đỏ lên.

Cái gì là huynh đệ?

Đó là khi huynh đệ dù biết rõ tình huống rất là nguy hiểm nhưng mà vẫn không chút do dự đứng bên cạnh ngươi. Khi ngươi cần huynh đệ ngươi trợ giúp, hắn có thể gánh một mảnh trời cao cho ngươi.

Đây là nghĩa.

Đây là tình.

Đây mới là huynh đệ.

- Các ngươi muốn làm gì vậy? Sao lại không mang ta đi theo?

Hai người vừa mới dứt lời thì chợt nghe một tiếng cười nhàn nhạt vang lên, có một thanh niên cất bước đi tới.

Phùng Tiêu.

- lần này rất là nguy hiểm, một khi không cẩn thận sẽ mất mạng.

- Tính thêm ta nữa đi.

Phùng Tiêu cười nhạt một tiếng, lộ ra hàm răng trắng nõn.

Sau khi mang theo Dương Ngạn và Phùng Tiêu cho phụ thân sắp xếp, bản thân Nhiếp Vân thì chạy tới phủ thành chủ.

Cái gì là huynh đệ? Nhiều khi không cần nhiều lời, chỉ cần liếc mắt là đủ hiểu.

Dương Ngạn và Phùng Tiêu không biết hắn muốn đi làm cái gì, biết

rõ nguy hiểm nhưng mà bọn hắn lại muốn đi theo, đây là huynh đệ.

- Cả đời này người có thể làm bằng hữu, huynh đệ của ta không nhiều lắm. Nhất định không thể để cho hai người bọn hắn gặp chuyện không may.

Vừa đi, trong lòng Nhiếp Vân âm thầm hạ quyết định.

Kiếp trước Phùng Tiêu và Dương Ngạn đều chết trong lúc Yêu tộc xâm lấn. Kiếp này hắn muốn ngăn cản Yêu tộc xâm lấn, muốn cho tất cả những người mà hắn quý trọng sống sót.

Trong lòng nghĩ ngợi lung tung, rất nhanh hắn đã đi tới phủ thành chủ.

- Nhìn kìa, đó là Nhiếp Vân thiếu gia.

- nghe nói hắn chưa tới mười bảy tuổi đã đạt tới Thành Cương cảnh đỉnh phong, thực lực ngay cả một ít lão ngoan đồng cũng kém hơn hắn.

- ta muốn tu luyện cho tốt, lấy Nhiếp Vân thiếu gia làm gương.

Tiến vào cửa lớn phủ thành chủ, thị vệ bên ngoài đứng thẳng, vừa nhìn thấy Nhiếp Vân là hai mắt không nhịn được toát lên lửa nóng, tràn ngập vẻ sùng bái vô hạn.

Trong thế giới võ đạo thịnh hành, mỗi người đều sùng bái cường giả. Nhiếp Vân không lên tiếng thì thôi, một khi lên bỗng nhiên nổi tiếng, dùng thủ đoạn sấm sét trong vòng một đêm hoàn thành chỉnh hợp tứ đại gia tộc. Trong phủ thành chủ càng đại khai sát giới, đánh chết hơn mời trưởng lão Thành Cương cảnh, đã trở thành truyền thuyết của Lạc Thủy Thành, là thần tượng trẻ tuổi.

- Ha ha.

Nghe những lời âm thầm nghị luận của đám thị vệ này, Nhiếp Vân cười cười.

Kiếp trước hắn luôn được mọi người coi là một hình tượng phản

diện để nói, không ngờ vừa mới trọng sinh được vài ngày, ở trong miệng người khác đã trở thành tấm gương để học tập.

- Các ngươi nhìn xem, Nhiếp Vân thiếu gia vừa cười với ta, nhất định người cảm thấy ta nói đúng. Về sau nhất định phải cố gắng thật nhiều, trở thành cường giả.

- Cái gì mà cười với ngươi? Đó là cười với ta, ta tất sẽ trở thành cường giả.

Thấy thiếu niên cười rồi đi vào cửa, chúng thị vệ ngoài cửa càng kích động. Thần tượng cười đại biểu cho việc coi trọng bọn hắn, về sau bọn hắn phải càng thêm cố gắng.

- Chúng ta đi thôi.

Vừa vào phòng, Lạc Chiêm Hào và Lạc Khuynh Thành đã nghênh đón.

Lúc này khí tức của Lạc Chiêm Hào đã ngưng tụ, đã triệt để củng cố tu vi ở cảnh giới Khí Tông.

- Khuynh Thành, đây là Huyết Long chiến giáp, ngươi mặc dưới y phục, có thể bảo hộ ngươi chu toàn.

Nhiếp Vân gật đầu, lại lấy ra Huyết Long chiến giáp của Dương gia rồi đưa cho nàng.

- Cảm tạ.

Tiếp nhận chiến giáp, sắc mặt Lạc Khuynh Thành đỏ lên, quay người đi về phía phòng của mình để thay đổi.

- Không tệ, mặt trên người ta rất vừa vặn.

Chỉ chốc lát nữ nhân này đã đi tới, cho dù là Huyết Long chiến giáp mặc dưới y phục nhưng mà dưới cổ áo hiện lên màu đỏ lại càng khiến cho nàng có thêm khí khái hào hùng, khiến cho Nhiếp Vân không khỏi tán thưởng.

Loại bảo vật như Huyết Long chiến giáp này có năng lực co rút lại, nữ tử mặc vào cũng phù hợp. Cho dù là loại người cao lớn thô kệch như Dương Ngạn mặc vào cũng không chật chội.

- Hiện tại chúng ta đi luôn hay là thế nào?

Thành chủ nói.

- Trước tiên vẫn nên tới gia tộc ta, sau đó lại thương nghị tiếp.

Nhiếp Vân gật đầu rồi mang theo hai người bay ra khỏi phủ thành chủ.

Bọn hắn cũng không theo cửa chính rời đi mà nhảy tường đi ra, bởi vì bọn hắn sợ nhiều người nhiều miệng, đem tin tức này truyền đi.

Tuy nhiên điều khiến cho bọn hắn không thể tưởng tượng được đó là bọn hắn vừa mới rời khỏi phủ thành chủ thì ở một góc trong phủ thành chủ, bãi cỏ vốn yên tĩnh đột nhiên nhúc nhích, chỉ trong chốc lát xuất hiện một yêu nhân nhỏ, chỉ cao nửa trượng.ư

- Rốt cuộc bọn hắn cũng ra tay, hắc hắc, mau đem chuyện này nói cho yêu Đông đại nhân.

Cười dữ tợn một tiếng, yêu nhân nhỏ này lập tức nhoáng lên, chui vào trong đất rồi biến mất không thấy gì nữa.

Nếu như để cho Nhiếp Vân nghe được lời nói của hắn tuyệt đối hắn sẽ khiếp sợ tới tột đỉnh, chủng tộc Yêu tộc rất phức tạp, có thể mang họ Yêu, ít nhất cũng là Vương tộc.

Phủ thành chủ Lạc Thủy Thành nho nhỏ không ngờ lại bị yêu nhân cấp bậc Vương tộc nhớ thương, chuyện này nói ra cũng đủ để khiến cho người ta không thể tin được.

Mặc dù không biết Yêu tộc đã đem xúc tu cuốn tới phủ thành chủ, nhưng mà Nhiếp Vân lại biết rõ lần này đi Lạc Khúc mộ nhất định không có đơn giản như vậy.

yêu nhân gần đây không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, vì

lạc Khúc mộ bọn chúng có thể bố cục, hãm hại. Làm nhiều năm như vậy, căn cứ vào lý giải của hắn với Yêu tộc, nếu như đối phương để cho bọn hắn thuận lợi tiến vào Lạc Khúc mộ mới là kỳ quái.

Ba người nhanh chóng đi tới Nhiếp gia, lúc này hai người Dương Ngạn, Phùng Tiêu cũng đã tới, đang nói chuyện phiếm với Nhiếp Khiếu Thiên trong phòng.

- Chúng ta điều chỉnh một chút, đợi trời tối đen rồi hãy đi, như vậy an toàn hơn đôi chút.

Nhiếp Vân ngẫm nghĩ, hắn vẫn cảm thấy đợi đêm tối đi là thích hợp nhất.

- Được.

Mọi người đáp ứng một tiếng, đều tìm một nơi trong phòng để điều chỉnh trạng thái.

- Phụ thân, Chí Tôn đại bi thủ con dạy cho người tu luyện tới đâu rồi?

------oOo------

Chương 130: Tiến vào cửa đá (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy mọi người bắt đầu điều chỉnh, Nhiếp Vân đi tới trước mặt phụ thân rồi nhỏ giọng hỏi.

- Vũ kỹ Vương tộc thượng phẩm cho dù trải qua đơn giản hóa đi cũng không phải dễ dàng luyện thành như vậy.

Nhiếp Khiếu Thiên lắc đầu.

vũ kỹ giống như bí tịch của Võ lâm cao thủ vậy, rất nhiều công phu cho dù dùng cả đời cũng không luyện tới đỉnh phong. Trong thời

gian ngắn ngủi như vậy đã muôn luyện thành chẳng khác nào người ngốc nằm mơ.

Nghe phụ thân nói còn chưa luyện thành, Nhiếp Vân biết rõ thời gian quá ngắn cho nên hắn cũng không suy nghĩ gì nữa.

Chí Tôn đại bi thủ là vũ kỹ Vương tộc thượng phẩm, nói thật, khong có mười năm, tám năm tu hành, căn bản không có khả năng tu luyện ra được. Nhưng mà bây giờ căn bản không có thời gian dài như vậy để cho phụ thân hắn chuyên tâm nghiên cứu.

- Ồ, đúng rồi. Phụ thân, người đừng chống cự, hiện tại con dùng chân khí vận chuyển chân khí trong cơ thể người theo lộ tuyến vận chuyển của Chí tôn đại bi thủ một lần. Người cảm thụ một chút, có lẽ có trợ giúp đối với việc tu luyện chiêu này của người.

Nhớ tới một phương pháp, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng, nói.

Vũ kỹ tu luyện khó khăn nhất chính là phương pháp vận chuyển, chỉ cần nắm giữ thứ này, muốn đánh ra một chiêu kia cũng không khó.

Hiện tại Nhiếp Vân muốn lợi dụng chân khí bản thân trợ giúp phụ thân vận chuyển theo lộ tuyến của Chí tôn đại bi thủ một lần. Chỉ cần phụ thân có thể nhớ kỹ phương pháp lưu chuyển, như vậy muốn luyện thành bộ vũ kỹ này cũng không quá phức tạp.

- Được.

Nhiếp Khiếu Thiên không phải là kẻ ngu, nhi tử vừa mới nói hắn đã lập tức hiểu ra. Chỉ là hắn có chút nghi hoặc, Chí Tôn đại bi thủ này là vũ kỹ Vương tộc thượng phẩm, làm sao nhi tử lại biết được phương pháp vận chuyển cơ chứ?

Nếu nói đã xem qua bí tịch mà nhớ kỹ, điểm này có đánh chết Nhiếp Khiếu Thiên hắn cũng không tin.

Bí tịch cho dù được nhớ rõ toàn bộ chi tiết, một khi không có tu luyện qua cũng chỉ là uổng công mà thôi.

Giống như mỗi ngày ngươi đều đọc sách, nhưng mà lại chưa từng lái xe qua, cho dù tri thức lí luận có phong phú tới mấy, khi mới lái xe cũng là tay mơ, cũng xuất hiện nguy hiểm như thường.

Trong lòng còn đang suy nghĩ thì chân khí của nhi tử hắn đã từ bàn tay lan tràn vào trong. Nhiếp Khiếu Thiên lập tức cảm nhận được chân khí trong cơ thể mình dưới sự dẫn dắt của cỗ lực lượng này, dựa theo phương thức đặc biệt vận chuyển, rất nhanh đã vận chuyển một vòng.

Sưu...

Lực lượng vận chuyển hoàn tất, hắn lập tức cảm thấy chân khí cơ thể giống như ếch xanh mở miệng, lập tức tuôn ra.

Ầm ầm.

Chân khí tạo thành chưởng ấn cực lớn, hùng hậu mà cường đại, vừa mới xuất hiện đã tỏa ra uy áp nồng đậm.

- Thành công.

Nhiếp Khiếu Thiên hưng phấn từ trên mặt đất nhảy lên, vẻ mặt hắn kinh ngạc, không thể tin được.

Thứ Nhiếp Khiếu Thiên sợ không phải mà uy lực của Chí Tôn Bi thủ, mà là khiếp sợ chẳng những nhi tử mình hiểu rõ lộ tuyến vận chuyển của chiêu thứ này rõ ràng, thậm chí còn hết sức quen thuộc với kinh mạch trong cơ thể hắn.

Cùng một chiêu số, bởi vì vấn đề thiên phú của mỗi người khác nhau cho nên hiệu quả tu luyện cũng khác biệt. Thế nhưng nhi tử khống chế nội tức vận chuyển trong cơ thể hắn lại linh hoạt giống như là cánh tay mình vậy. Có thể làm được điều này chứng minh nhi tử hắn hiểu rõ kinh mạch trong cơ thể cùng với chiêu thức này sâu rộng bao nhiêu cơ chứ?

Chỉ sợ cho dù là cường giả Chí tôn cũng chưa chắc đã làm được như vậy a.

Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Tuy rằng hiện tại Nhiếp Khiếu Thiên thấy nhi tử càng ngày càng hiếu thuận, càng ngày càng nghe lời, nhưng mà hiểu biết của hắn về nhi tử lại càng ngày càng ít. Khoảng cách giữa hai người bề ngoài dường như càng ngày càng xa.

Ài, trước kia nhi tử không có thực lực, hắn sốt ruột. Bây giờ thực lực mạnh hắn lại vẫn sốt ruột, thực không biết tình trạng nào mới tốt đây?

- Phụ thân, không cần suy nghĩ nhiều, con vĩnh viễn là nhi tử của người. Trong cơ thể chảy xuôi máu của người, bây giờ cũng vậy, về sau cũng vậy, vĩnh viễn không có cách nào thay đổi.

Trong lúc đang nghĩ ngợi lung tung thì chợt nghe thấy tiếng cười nói của nhi tử. Nghe nhi tử nói như vậy, toàn thân Nhiếp Khiếu Thiên chấn động, hai mắt lập tức trở nên đỏ au.

Đúng vậy a, nó là nhi tử của hắn, mặc kệ biến hóa như thế nào thủ chung vẫn là nhi tử của Nhiếp Khiếu Thiên hắn, độc nhất vô nhị.

- Phụ thân, người tập luyện chiêu này thêm mấy lần. Con đi giúp bọn hắn luyện thành vũ kỹ.

Nhìn thấy phụ thân như vậy Nhiếp Vân biết rõ cảm tình giữa hai phụ tử cũng không bởi vì cách nhau ba trăm năm mà ngăn cách. Hắn cười cười, đi về phía đám người Lạc Chiêm Hào, giúp bọn hắn cô đọng vũ kỹ.

Hiện tại bọn hắn không có một thân chân khí, lại không có vũ kỹ tốt, đánh không ra uy lực mạnh nhất được. Truyền thụ một ít vũ kỹ có thể lần nữa gia tăng sức chiến đấu tổng thể một chút.

Trải qua điều chỉnh, tu luyện, bầu trời ngày càng đen kịt hơn. Thực lực đám người Lạc Chiêm Hào lần nữa có tăng vọt. Nhất là Lạc Khuynh Thành, bản thân nàng thông minh, thiên phú cũng cao, chẳng những học được hai bộ vũ kỹ Quý tộc thượng phẩm mà tu vi cũng có đột phá, đạt tới Xuất Thể cảnh trung kỳ.

Dương Ngạn dưới sự trợ giúp của Nhiếp Vân luyện thành thức thứ hai, thức thứ ba Xi Tiêu thần phủ. Thêm hai thức này, phối hợp với thực lực Xuất Thể cảnh đỉnh phong của hắn, cho dù gặp phải cường giả Thành Cương cảnh hậu kỳ cũng có sức chiến một trận.

Đương nhiên tiến bộ lớn nhất cũng không phải là những người này, mà là chính bản thân Nhiếp Vân.

Trong khoảng thời gian này bởi vì bận, không có thời gian tĩnh tâm tu luyện, để mặc cho bảy đại đan điền vạn chuyển, thực lực Binh Giáp cảnh sơ kỳ đỉnh phong không ngờ lại lần nữa buông lỏng, dường như tùy thời đều có thể đột phá, đạt tới Binh Giáp cảnh trung kỳ.

Một ít chênh lệch cấp bậc đối với người khác mà nói không có tác dụng quá lớn, nhưng mà đối với lão ngoan đồng như Nhiếp Vân mà nói, lại có khác biệt rất lớn.

Giống như nếu như kỹ thuật ngươi không đủ, cho dù cho ngươi xe đua công thức một tốt nhất cũng không thể có hiệu quả. Mà nếu như đưa vào tay cao thủ đua xe, chỉ cần xe tinh chỉnh một chút, tăng lên một chút cũng có thể làm ảnh hưởng rất lớn tới thành tích của ngươi.

- Được rồi, xuất phát.

Sau khi tu luyện, điều chỉnh hoàn tất, nhìn thiên địa bên ngoài đã tối đen, tất cả mọi người cảm thấy tinh thần đại chấn. Nhiếp Vân tiến lên gọi Tiểu hổ, sáu người một thú thừa dịp đêm tối nhanh chóng chạy về phía Lạc Khúc mộ.

...

------oOo------

Chương 131: Tiến vào cửa đá (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong sơn cốc tĩnh mịch đột nhiên có mấy đạo thân ảnh xuất hiện bên cạnh một hồ nước thanh tịnh.

- Đông Vương, ngươi nói trong Lạc Khúc mộ thực sự có đồ như vậy sao?

- Đương nhiên, chúng ta là huynh đệ nhiều năm, ta không có khả năng lừa ngươi. Chỉ cần đạt được đồ vật nọ, về sau chúng ta sẽ có cơ hội thăng tiến rất nhanh.

Trong bóng người có hai trung niên chắp tay sau lưng, đứng đầu nói. Mắt bọn hắn nhìn về phía hồ nước trước mắt, trong đó một người có yêu khí sâm nghiêm, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

- Nếu như quả thực có, như vậy đáng để động thủ. Ta phải làm gì bây giờ?

- Ha ha, rất đơn giản, chỉ cần chúng ta...

Người gọi là Đông Vương hạ giọng.

- Được, đạt được chỗ tốt chúng ta chia đều. Chỉ là hai tiểu tử vừa mới tiến vào Khí Tông mà thôi, ở trước mặt ta không chịu nổi một kích.

Trữ Vương cười một tiếng, khoát khoát tay.

- Vậy được, chúng ta đi thôi.

Thấy Trữ Vương đồng ý, Đông Vương cười nhạt một tiếng, mang theo người còn lại, thoáng cái nhảy vào trong hồ nước, tạo thành một đám bọt nước rồi biến mất không thấy tung tích.

...

Mọi người một đường chạy nhanh, còn chưa tới nửa đêm thì đã tới hạp cốc chỗ Lạc Khúc mộ.

- Đoạn đường này không ngờ lại không có ai chặn đường? Chẳng lẽ tránh thoát khỏi Yêu tộc dò xét hay sao?

Trên đường bình yên vô sự khiến cho Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

Chẳng lẽ hắn đoán sai, kỳ thực Yêu tộc cũng không thèm để ý tới Lạc Khúc mộ này?

Nghĩ không ra, Nhiếp Vân lắc đầu, ngón tay chỉ vào phía trước, nói:

- Lạc Khúc mộ ở ngay dưới hồ nước phía trước, chúng ta vào thôi.

- Không sai, chính là nơi này... Ồ? vân nhi, dường như ta còn chưa nói cho con biết, vì sao con lại biết cửa vào Lạc Khúc mộ ở đâu vậy?

Lúc này Nhiếp Khiếu Thiên mới cảm thấy kỳ quái, quay đầu hỏi nhi tử mình.

- ha ha, là sư phụ nói cho con biết.

Nhiếp Vân lại lần nữa đẩy chuyện sang phía vị sư phụ không có thật kia.

- Sư phụ con quả thực lợi hại a...

Dường như Nhiếp Khiếu Thiên cũng không quá tin tưởng, tuy nhiên nhi tử đã không muốn nói thì hắn cũng không nói nhiều, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu mà thôi.

- Cửa vào Lạc Khúc mộ ở dưới đáy hồ này, hình thể Tiểu Hổ ngươi quá lớn, ở trên này đi. Một khi xuất hiện người khác, lập tức né tránh, lại truyền âm cho ta, ngàn vạn lần không nên ngạnh kháng.

Đi vào hồ nước, Nhiếp Vân sắp xếp một chút.

Rống.

Tiểu hổ gật đầu, thân thể cực lớn khẽ chuyển, thoáng cái đã biến mất trong đêm tối.

Cửa vào Lạc Khúc mộ chỉ rộng chừng một người, loại hình thể như

Tiểu hổ nhất định không vào được. Vẫn nên ở trên bờ chờ đợi tin tức thì hơn.

- Chúng ta đi xuống.

Sau khi sắp xếp xong cho Tiểu hổ, Nhiếp Vân phân phó, lại dẫn đầu nhảy vào hồ nước.

- Được.

Mọi người cũng không có nói nhảm nhiều, cũng nhảy vào theo, rất nhanh đã đi tới trước cửa đá.

- Chỗ cửa đá có lỗ khảm, Khuynh Thành, con bôi máu mình lên trên, chỉ cần cửa đán hận ra là có thể tự động mở.

Tuy rằng Lạc Chiêm Hào chưa từng tới đây, nhưng mà hắn lại biết rõ lịch sử của gia tộc. Đi tới trước cửa đá, chỉ cần liếc mắt nhìn là hắn đã biết rõ phương pháp mở ra, chính vì thế cho nên hắn mới dặn dò một tiếng.

- Được.

Lạc Khuynh Thành gật gật đầu, tiến lên phía trước, trường kiếm run lên, khẽ trích máu ở đầu ngón tay. Máu đỏ tươi lập tức nhuộm đỏ vị trí theo như lời Lạc Chiêm Hào nói.

Ông.

Máu tươi dính vào trên của đá, cả thạch thất vang vọng tiếng nổ đinh tai nhức óc, cửa đá quả nhiên từ từ mở ra.

Nhất tượng chi lực cũng không thể phá vỡ cửa đá, cứ đơn giản như vậy mở ra, Nhiếp Vân không nhịn được run động, âm thầm cảm thán thủ đoạn của tổ tiên Lạc Khúc của Lạc gia.

- Khặc khặc, không ngờ tới phương thức mở cửa đá lại là dùng huyết mạch hậu đại của lạc gia. Khó trách nhiều năm như vậy chúng ta không mở ra. Tuy nhiên, hôm nay chúng ta đã biết phương pháp mở ra, các ngươi lại giúp chúng ta mở ra. Cho nên

đám người các ngươi đã không còn tác dụng nữa, chết hết đi cho ta.

Cửa đá vừa mới mở ra, mọi người còn chưa kịp vào bên trong xem xét thì đã nghe thấy tiếng cười chói tai ở phía sau vang lên. Lập tức có tám đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt mọi người.

Tuy rằng Yêu tộc từ trăm năm trước đã biết rõ chuyện Lạc khúc mộ, nhưng mà cũng không biết phương pháp mở ra. Cho dù đứng nhìn bảo sơn lại không làm gì được. Chuyện này khiến cho bọn hắn uy bức lợi dụ Lạc gia, dùng bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào, cuối cùng cũng không có được phương pháp mở ra. Cho tới bây giờ bọn hắn mới biết được phương pháp là dùng máu tươi của hậu đại lạc gia.

May mà lúc trước không có đuổi tận giết tuyệt huyết mạch Lạc gia, nếu không chỉ sợ bảo tàng này vĩnh viễn không có ngày mở ra.

- Cường giả yêu tộc? Hai Khí Tông đỉnh phong? Sáu Binh Giáp cảnh đỉnh phong?

Tuy rằng Nhiếp Vân đã sớm nghĩ tới nhất định sẽ có không ít địch nhân Yêu tộc, nhưng mà hắn không ngờ lại nhiều cao thủ như vậy. Trong lòng hắn thoáng cái rung động.

Tám yêu nhân xuất hiện, thậm chí còn hai Khí Tông đỉnh phong. Sáu cường giả Binh Giáp cảnh đỉnh phong, đám người này không biết dùng bí pháp gì ẩn tàng, ngay cả hắn cũng không có nhìn ra. Chờ đợi đám người Nhiếp Vân mở ra rồi mới xuất hiện, đánh chết nhóm người bọn hắn.

Yêu tộc có thể đạt tới cấp bậc Khí Tông, huyết mạch trên cơ bản đều là ngoài Hầu tộc, nói cách khác, những người này đều có thể yêu hóa.

Một khi yêu hóa, sức chiến đấu sẽ tăng lên gấp bội. Sự đáng sợ của hai Khí Tông không cần phải nói, cho dù là sáu cường giả Binh Giáp cảnh đỉnh phong kia chỉ sợ trong nháy mắt cũng có thể biến thành cao thủ Khí Tông.

Cũng nói, một khi yêu hóa, sức chiến đấu của đối phương sẽ là tám cường giả Khí Tông.

Đáng sợ.

- Muốn giết chúng ta? Vậy thì tới đây đi.

Biết rõ đây là nguy cơ lớn nhất từ khi bản thân trọng sinh cho tới nay, Nhiếp Vân cũng không có bối rối, mà ngược lại còn hít sâu một hơi, tinh thàn tập trung. hai mắt liếc nhìn về phía cửa đá, hắn đánh ra một chiêu Đại Liệt Nham chưởng về phía tám yêu nhân trước mắt.

- Đi mau.

Đánh ra một chưởng cũng mặc kệ có thể đả thương đối phương hay không, hắn mang theo mọi người phóng vào trong cửa đá.

- Muốn chạy trốn sao? Ta sẽ tới bắt ba ba trong rọ, đuổi.

Động Vương không ngờ thiếu niên này lại đột nhiên ra tay, bị một chưởng Đại Liệt Nham chưởng ngăn cản ở phía sau. Tuy nhiên hắn cũng không có sợ hãi, ngược lại còn tự nhận thực lực mạnh hơn đối phương cho nên đối phương làm như vậy chỉ là bắt ba ba trong rọ mà thôi.

------oOo------

Chương 132: Mê mang điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cười lạnh một tiếng, hắn đánh ra một quỷ trảo, mang theo mọi người theo sát đám người Nhiếp Vân tiến vào cửa đá.

- Khí thể sền sệt, không ngờ lại hạn chế tinh thần lực lan tràn.

Trong lúc nghi hoặc Nhiếp Vân đột nhiên nghe thấy tiếng ngạc nhiên của phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên vang vọng.

- Ồ? Quả nhiên là thế.

Nhiếp Vân sững sờ, hắn lập tức cảm nhận khí tức tối tăm mờ mịt chung quang giống như dịch nhờn, cản trở tinh thần lực lan tràn.

vốn dựa vào tinh thần lực của hắn hiện tại hoàn toàn có thể lan tràn tới phạm vi vài trăm trượng, quan sát rõ ràng tất cả mọi thứ trong phạm vi này. Nhưng mà bây giờ chỉ có thể bồi hồi trong phạm vi ba trượng, cũng chỉ có thể nhìn rõ người gần bản thân là ai, ở phía xa lại không nhìn thấy.

Có thể hạn chế tinh thần lực, loại sương mù này, kiếp trước Nhiếp Vân cũng chưa từng nghe nói qua.

Lạc Khúc mộ này quả nhiên không đơn giản.

- Tinh thần lực thực sự bị cản trở, hiện tại ta chỉ có thể nhìn thấy cảnh tượng trong vòng hai mươi trượng, ngươi thì sao?

Nghe thấy phụ thân nói, Lạc Chiêm Hào cũng mở miệng đáp.

- Hai mươi trượng?

Nhiếp Vân chép miệng tặc lưỡi.

Hắn chỉ có thể nhìn thấy tình cảnh trong vòng ba trượng, Lạc Chiêm Hào lại có thể nhìn thấy tình cảnh trong vòng hai mươi trượng. Tuy nhiên, nếu như chính thức chiến đấu thì chưa hẳn hắn đã thua đối phương. Nhưng mà Khí Tông là Khí Tông, so với Binh Giáp cảnh hoàn toàn là hai khái niệm khác biệt.

Tuy nhiên, ngẫm lại Nhiếp Vân cũng hiểu rõ. Cường giả Khí Tông câu thông tự nhiên, có được tự nhiên chi nhãn, tự nhiên chi nhĩ. Tinh thần lực có thể nhìn thấy cảnh tượng trong phương viên mười dặm. Bây giờ chỉ có thể nhìn thấy cảnh vật trong phạm vi hai mươi trượng đã bị áp chế rất lớn rồi.

- Chúng ta đi gần lại, nắm tay nhau, bằng không một khi thất lạc, muốn tìm lại sẽ rất là phiền phức.

Nhiếp Vân biết rõ, cho dù là Khí Tông ở đây cũng chỉ có thể nhìn rõ phạm vi hai mươi trượng, cho nên mới mở miệng đề nghị như vậy.

- Được.

Mọi người cũng hiểu đạo lý này, cho nên vội vàng nắm tay nhau.

Nhiếp Vân đang muốn tìm người lại đột nhiên cảm thấy một bàn tay mềm mại, trơn bóng, yếu đuối nhét vào bàn tay mình.

Bàn tay này không lớn, lòng bàn tay lại có chút mồ hôi, cho thấy chủ nhân của bàn tay này chính là nữ nhân duy nhất trong đám người, Lạc Khuynh Thành.

- Chúng nắm tay... Không thể bị lạc.. Đây là lời ngươi nói nha.

Quay đầu nhìn lại thì đã thấy khuôn mặt Lạc Khuynh Thành hồng lên, không dám nhìn vào hắn.

- Ha ha.

Nghe thấy nàng nói vậy, Nhiếp Vân cũng không có ý tứ rút lại, tay phải nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay trái của nữ hài, sáu người cùng đi một chỗ.

- Khu vực này có lẽ không lớn, chúng ta đi nhanh một chút. Nếu như bị đám yêu nhân phía sau đuổi kịp thì sẽ phiền phức lớn.

Sáu người cùng năm tay tiến lên, như vậy mới cam đoan không bị lạc. Nhiếp Vân phân phó một tiếng, lại tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Nơi này vô cùng quỷ dị, khó có thể bảo đảm những người kia đã sớm có chuẩn bị. Một khi bọn chúng gặp đám người Nhiếp Vân, như vậy sẽ thảm.

Mọi người cũng biết đạo lý kia, cho nên đồng thời gật đầu, nhanh chóng đi về phía trước.

Một đoàn người đi chừng nửa giờ mới dừng lại.

- Ồ? Không đúng, sao chúng ta đi lâu như vậy, dựa theo đạo lý mà nói có lẽ đã sớm rời khỏi khu vực này, vì sao lại còn ở bên trong? Có phải là đi sai hay không?

Nhiếp Vân là người phát hiện ra chỗ không đúng đầu tiên.

Tuy rằng mọi người cầm tay, nhưng mà tốc độ cũng không chậm, nửa giờ có thể đi được hơn mười dặm đường. Lạc Khúc mộ được tạo ra dưới mặt đất, nếu như đào đường hầm dài như vậy, khối lượng công trình cũng quá lớn a.

Cho nên rất hiển nhiên khí thế tối tăm mờ mịt này chính là một loại trận pháp đặc thù, rơi vào trong đó sẽ khiến cho người ta không rõ phương hướng, đi vào sẽ không ra được.

- Con nói như vậy ta cũng mới chú ý ra, dường như chúng ta lại vòng lại. Mọi người đi theo ta.

Nhiếp Khiếu Thiên cũng ý thức được chỗ hkoong đúng, đột nhiên kéo mọi người đi về một bên, đi vài bước đã nhìn thấy một tấm bia đá cực lớn xuất hiện trước mắt.

- Trước đó khi chúng ta đi ngang qua ta đã phát hiện ra tấm bia đá này. Chẳng qua lúc đó cách xa cho nên không thấy rõ chữ viết bên trên, không ngờ đi một vòng lại trở lại.

Nhiếp Khiếu Thiên nói.

- Trước đó đã nhìn thấy?

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức nhìn về phía bia đá. chỉ thấy bên trên bia đá có ghi ba chữ lớn như rồng bay phượng múa.

Mê mang điện.

- Mê Mang điện? Chẳng lẽ nơi này là nơi làm cho chúng ta mê mang hay sao?

Nhiếp Vân sững sờ.

Cái tên này cũng quá quái dị a.

- Mau nhìn, ở dưới còn có bốn hàng chữ.

Trong lúc ngây người, bàn tay nhỏ bé trong tay hắn đột nhiên niết lòng bàn tay hắn, Lạc Khuynh Thành gấp gáp nói.

- Còn nữa sao?

Nhiếp Vân cúi đầu nhìn lại, quả nhiên bên dưới ba chữ Mê mang điện có bốn hàng chữ nhỏ.

- Mười năm sinh tử lưỡng mang mang, mê mang điện lý tẩu đoạn tràng. Yếu vấn lộ tòng na lý hoa. Nội tâm thâm xử hữu minh đường.

- Nội tâm thâm xử hữu minh đường? Chẳng lẽ là ý bảo chúng ta tĩnh tâm tìm kiếm?

Nhìn thấy dòng chữ nhỏ cuối cùng, Nhiếp Vân nhíu mày.

- Tĩnh tâm tìm kiếm lại, thế nhưng sao có thể tìm được? Đi nơi nào tìm đây?

Dường như Lạc Chiêm Hào cũng không quá lạc quan, vẻ mặt bất đắc dĩ vô cùng.

Tổ tiên Lạc Khúc của hắn làm cửa đá đã đủ khó khăn, còn làm ra mê mang điện, đây là chủ tâm làm cho hậu đại không vào được a.

- Nếu không chúng ta chia nhau ra tìm?

Lạc Chiêm Hào nói.

- Không được. Nếu như chia nhau ra tìm, một khi không cẩn thận sẽ gặp phải đám yêu nhân kia, chúng ta ngay cả khi ở cùng nhau, tự bảo vệ mình cũng khó khăn chứ đừng nói là tách ra.

Nhiếp Vân trực tiếp không đồng ý với đề nghị này.

- Cần phải nhanh một chút, nếu như để cho Yêu tộc vào trước, như vậy có vào Lạc Khúc mộ cũng không còn ý nghĩa nữa.

Lạc Chiêm Hào nói tiếp.

Lần này mục đích của yếu tới Lạc Khúc mộ chính là tìm kiếm bảo tàng đối phó Yêu tộc. Nếu như bọn hắn còn ở trong mê mang điện mà chưa đi ra được, nếu như để cho người Yêu tộc ra ngoài trước, như vậy còn đối phó cái rắm a.

Cửa đá mở ra lại làm mai mối cho người khác, đến lúc đó Lạc Thủy Thành diệt vong chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

- Để cho ta suy nghĩ một chút.

Nghe thấy Lạc Chiêm Hào nói như vậy, Nhiếp Vân cũng biết chuyện đã trở nên nghiêm trọng. Hắn đứng trước bia đá, đau khổ suy tư một hồi, rốt cuộc cũng không nghĩ ra cái gì. Hắn đành bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói:

- Được rồi, chúng ta chia nhau ra cũng đường. Tuy nhiên trước đó để ta để lại dấu hiệu trên thân mỗi người, như vậy cũng tiện tìm mọi người.

------oOo------

Chương 133: Diệu dụng của Truy tung chi khí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nói xong đầu ngón tay Nhiếp Vân bắn ra một đoàn sương mù nhộn nhạo, cỗ sương mù này bám vào trên thân mọi người rồi biến mất không thấy gì nữa. mà ngay cả Khí Tông như Nhiếp Khiếu Thiên cũng không phát hiện ra nổi.

Truy tung chi khí mà chỉ Truy tung sư có.

Pháp quyết vô danh mở ra đan điền, có thể dựa theo ý định của

mình mà thay đổi thuộc tính, điều kiện tiên quyết là phải hiểu rõ thuộc tính của loại đan diền này. Ngày đó ra tay giáo huấn La Vũ, La Thần, hắn lại để cho hai người phóng thích ra Truy tung chi khí và Trị liệu chi khí. Trải qua suy diễn đảo ngược, rốt cuộc Nhiếp Vân đã thành công có được hai loại năng lực này.

Nói cách khác, hiện tại Nhiếp Vân đã có Truy tung đan điền và Trị liệu đan điền.

Hiện tại hắn tổng cộng mở bảy đan điền, một đan hỏa, một nạp vật, một thuần thú, hiện tại tăng thêm truy tung và trị liệu. Trừ chủ đan điền ra, chỉ còn lại một đan điền chưa có thuộc tính đặc thù.

Tuy nhiên Nhiếp Vân cũng biết giao cho đan điền thuộc tính càng cao thì thành tựu sau này của hắn cũng càng lớn. Trước khi không có được thuộc tính tốt, vẫn nên tiết kiệm sử dụng thì hơn.

- Ồ? không đúng....

Gieo Truy tung ch khí trên thân mọi người, như vậy cho dù có lạc đường thì hắn cũng có thể tìm ra được. Vừa mới gieo loại khí tức đặc thù này xong, Nhiếp Vân đột nhiên cảm thấy không đúng.

Truy tung chi khí mà hắn vận dụng không ngờ lại không bị những khí tức tối tăm mờ mịt kia ngăn cản.

- Sau khi nhiễm Truy tung chi khí là có thể khiến ta cảm nhận được hoàn cảnh, vị trí của người cần truy tung. Nếu như ta gieo Truy tung chi khí vào không khí chung quanh... Như vậy há không phải ta có thể cảm nhạ được cảnh vật chung quanh hay sao?

Linh quang chợt lóe lên trong đầu Nhiếp Vân, nghĩ tới việc này, hắn hưng phấn tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Những khí thể mông lung này có thể ngăn cách tinh thần lực dò xét, nhưng mà lại không thể ngăn cản truy tung chi khí, hắn hoàn toàn có thể đem Truy tung chi khí phát tán ra ngoài, dùng nó để dò xét địa hình chung quanh, do đó tìm được đường ra.

Phải biết rằng Truy tung chi khí vô cùng lợi hại. Từ lúc trước La Vũ

kia có thể ngàn dặm truy tung tới ngư Tràng đoản kiếm là có thể nhìn ra. Nếu như hắn phát tán Truy tung chi khí, chỉ sợ phạm vi có thể nhìn thấy còn rộng hơn Khí Tông. Thậm chí còn có thể so sánh với kẻ có được Thiên nhãn đan điền.

Thế nhưng tuy rằng nghĩ vậy, nhưng mà Nhiếp Vân cũng biết vẫn kém hơn kẻ có được Thiên nhãn đan điền. Dù sao một khi thi triển ra thiên phú Thiên Nhãn đan điền, có thể làm cho người ta nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng mấy ngàn, mấy vạn trượng chung quanh. Mà Truy tung chi khí của hắn cho dù có mạnh mẽ tới đâu, bằng vào thực lực của hắn hiện tại cũng không có khả năng phán tán ra ngoài ngàn dặm a.

Nghĩ vậy Nhiếp Vân liên tục điểm ngón tya, nhanh chóng phát tán Truy tung chi khí ra ngoài. Trong chốc lát hắn đã cảm thấy chung quanh vốn mông lung mờ mịt trở nên rõ ràng, tầm mắt của hắn rõ ràng hơn một chút.

- Một trăm thước, hai trăm thước, ba trăm thước... Truy tung chi khí ở đây không ngờ lại giúp ta có thể nhìn mọi thứ trong khoảng cách một ngàn thước. Quá tốt.

Tầm mắt gia tăng, cũng nói tỷ lệ tìm được lối ra tăng lên, hai mắt Nhiếp Vân tỏa sáng.

- Ồ? bọn hắn cũng không tìm được đường ra hay sao? Bề ngoài dường như cũng không nhìn rõ tình huống chung quanh? Hắc hắc, như vậy cũng tốt, ta sẽ khiến cho các ngươi hối hận khi tới đây.

Đột nhiên trong mắt Nhiếp Vân xuất hiện một đám người quen, chính là những yêu nhân vừa rồi muốn đuổi giết bọn hắn ở bên ngoài cửa.

- Khuynh Thành, Phùng Tiêu, Dương Ngạn. ba người các ngươi ẩn nấp sau bia đá này, không được đi ra. Ngàn vạn lần đừng chia ra. Phụ thân, Lạc thành chủ, hiện tại chúng ta đi gặp đám yêu nhân kia a.

Trong lòng thầm hạ quyết tâm, Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

- Đi gặp bọn hắn? Chúng ta không nhìn thấy bọn hắn được, một khi bị bọn hắn phát hiện ra, khi đó muốn chạy trốn cũng đã muộn.

Nhiếp Khiếu Thiên không biết vì sao nhi tử lại làm ra quyết định như vậy, hắn do dự rồi nói.

- ha ha, yên tâm đi. Con có một loại phương pháp giúp con có thể nhìn rõ cảnh vật trong vòng ngàn thước, ba người chúng ta chỉ cần phối hợp tốt, bắt lấy yêu nhân lạc đàn, lại đánh chết. Như vậy cam đoan tám người bọn hắn có đến mà không có về.

Nhiếp Vân cười, giải thích kế hoạch của mình.

- Con có thể nhìn rõ cảnh tượng trong phạm vi trăm thước sao?

Nghe Nhiếp Vân nói như vậy, tất cả mọi người giật mình.

Khí Tông chỉ có thể nhìn tới hai mươi thước, trước mặt Xuất Thể cảnh là một mảnh tối đen. Không ngờ Nhiếp Vân lại có thể nhìn thấy cảnh tượng trong vòng ngàn thước... Chuyện này cũng quá nghịch thiên a.

- Con cũng chỉ vừa mới phát hiện ra loại năng lực này. Dương Ngạn, ngươi đưa Xi Tiêu thần phủ của ngươi cho ta mượn dùng chút, lát nữa sẽ trả lại.

Nhiếp Vân không muốn nói ra chuyện mình có Truy tung chi khí, một khi nói ra, cho dù đổ cho sư phụ thần bí thì cũng khó giải thích.

Dù sao sư phụ có thể khiến cho thực lực ngươi tăng lên nhiều, có thể dạy ngươi vũ kỹ, nhưng mà không thể thay đổi thiên phú của ngươi a.

Truy tung sư, Trị liệu sư, kẻ có được đan điền như vậy, người trời sinh lại không có được đan điền thuộc tính như thế, cho dù có lão sư tốt đến mấy cũng là vô nghĩa.

Giống như ngươi trời sinh không có chân, không có tay, không có mắt, cho ngươi tìm huấn luyện viên tốt đến mấy cũng không thể lái xe được.

Thiên phú của mình thế nào phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên hiểu rõ nhất, tổng cộng chỉ có ba đan điền. Một nạp vật, một đan hỏa, nếu như lại đột nhiên xuất hiện truy tung đan điền, như vậy quả thực khó mà nói rõ.

- nếu như ngươi có thể nhìn rõ cảnh tượng trong phạm vi ngàn thước, như vậy chúng ta lúc này đánh bọn hắn mắt mù, đây là cơ hội tốt nhất.

Hai mắt Lạc Chiêm Hào sáng ngời.

Tám người Yêu tộc kia nhất định không chết không ngớt với bọn hắn, vô luận là ai đạt được bảo vật, nhất định đều đánh chết toàn bộ đối phương. So với việc chờ tới lúc đó bị động còn không bằng thừa dịp bản thân đang chiếm ưu thế một mẻ hốt gọn.

Hai Khí Tông đỉnh phong, sáu Binh Giáp cảnh đỉnh phong, sáu người bọn hắn không phải là địch thủ. Đối phương muốn đánh bại bọn hắn không phải là khó.

- Được rồi, các ngươi ẩn nấp cho kỹ, chỉ cần không làm ra động tĩnh gì, cho dù bọn hắn có đi tới trước bia đá cũng không nhìn ra các ngươi. Phụ thân, Lạc thành chủ, chúng ta đi thôi.

------oOo------

Chương 134: Câu cá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tấm bia đá này cũng có thể ngăn tinh thần lực lan tràn, chỉ cần ẩn nấp ở phía sau, cẩn thận một chút, cho dù đám yêu nhân kia tới cũng chưa chắc đã phát hiện ra đám người Lạc Khuynh Thành. Cho nên hắn hoàn toàn có thể yên tâm đi đánh lén những yêu nhân kia.

- Được.

Dựa theo Nhiếp Vân phân phó, ba người ẩn nấp. Hai người Nhiếp Khiếu Thiên và Lạc Chiêm Hào thì đi theo sau lưng Nhiếp Vân, chậm rãi đi qua phương hướng đám yêu nhân kia.

- Con mẹ nó, đây là nơi quỷ quái gì, không ngờ đi cả buổi còn chưa tới tận cùng?

Đông Vương nhìn sương mù vô tận trước mắt, trong đôi mắt yêu dị hiện lên vẻ phẫn nộ.

- Lời này có lẽ ta nên hỏi ngươi a. Không phải ngươi nói đã sớm nhận được tư liệu về Lạc Khúc mộ sao? Sao đi tới nơi nà lại không ra được?

Trữ Vương mất hứng, hừ lạnh, nói một câu.

- Tư liệu ta nhận được cũng không có tỉ mỉ. Chỉ biết nơi này gọi là Mê mang điện, nhưng cụ thể làm sao đi ra ngoài bên trên lại không có ghi một điểm nào.

Tính tình của Đông vương dường như cũng không được tốt lắm.

- Hừ, chúng ta còn đi dạo ở đây, chỉ sợ đám nhân loại kia đã sớm tiến vào trong mộ, lấy toàn bộ thứ tốt đi rồi.

Trữ Vương phất tay nói.

- Đáng giận.

Dường như Đông Vương cũng ý thức được điểm này cho nên tức giận rít gào một tiếng:

- Chưa chắc bọn hắn đã nhanh chóng tìm được đường ra như vậy, chúng ta đi nhanh một ít, chỉ cần có thể bắt được một là không lo tới việc thẩm vấn thu được tin tức.

- Hiện tại chỉ có thể làm như vậy, nhanh đi một chút.

Mặc dù Trữ Vương cũng không có hi vọng với cách làm này, nhưng mà hiện tại cũng không có biện pháp khác, cho nên đành phải hừ

lạnh một tiếng.

- Mọi người cùng nhau đi. Ồ?

Đông Vương lần nữa phất tay, mang theo mọi người đi thẳng về phía trước. Tuy nhiên, vừa mới đi được vài bước thì đột nhiên hắn dừng lại.

- Sao vậy?

Trữ Vương hỏi.

- Ngươi nhìn xem, đó là cái gì?

Đông Vương chỉ tay về phía trước.

Theo phương hướng từ ngón tay hắn nhìn lại, chỉ thấy cách bọn hắn không xa, ở trước mắt có một vật tỏa ra quang mang óng ánh, vô cùng chói mắt trong không gian mông lung, mờ mịt này.

- Dường như là.... Vàng? Nơi này sao lại có vàng được chứ? Chẳng lẽ đây là bảo tàng của Lạc Khúc mộ?

Trữ Vương có thực lực Khí Tông đỉnh phong, tinh thần lực có thể nhìn ra khá xa, liếc mắt đã nhận ra đồ vật vàng óng trước mắt, lại là một viên gạch bằng vàng.

Nơi này sao lại có cục gạch vàng được chứ? Như vậy cũng quá quỷ dị a.

- Đi qua xem.

Vàng chẳng những thông hành ở Nhân tộc, mà cho dù ở Yêu tộc cũng vô cùng trân quý. Nhìn cục vàng trên mặt đất ước chừng mười cân, nếu như đổi thành bạch ngân, nhất định là một con số tài phú cực lớn.

- Quả nhiên là vàng, không ngờ ở nơi này lại có thể nhặt được vàng?

Đi tới trước mặt thỏi vàng, mọi người nhìn trái nhìn phải một vòng, không thấy một tia dị thường nào. Bên trên vàng cũng không có gì là không ổn, tất cả mọi người đều cảm thấy có chút kỳ quá.

- Ồ? Mau nhìn, phía trước dường như còn có.

Đông Vương lần nữa chỉ về phía trước, quả nhiên theo phương hướng ngón tay hắn chỉ, mọi người lần nữa nhìn thấy một thỏi vàng.

- Ta nhìn xem.

Lần này không đợi mọi người, Trữ Vương thả người tới trước, nhặt thỏi vàng lên.

Thỏi này giống như thỏi trước, màu sắc thuần khiết, nhìn qua cũng biết là vàng mười. Nếu như đổi thành bạc là một con số khá lớn.

- còn nữa....

Đông Vương và năm tên cường giả Binh Giáp cảnh đỉnh phong còn lại đi tới trước mặt Trữ Vương, lại lập tức phát hiện ra phía trước vẫn còn có một, hơn nữa khoảng cách dường như càng ngày càng gần.

- Đây không phải là quỷ kế của những người kia đó chứ?

Khi nhặt thỏi vàng thứ ba lên, phát hiện phía trước có thỏi thứ tư. Thỏi này khoảng cách càng gần hơn, Đông Vương có chút do dự.

- Gian kế? Ngươi cảm thấy bọn hắn tới đây còn có thể mang nhiều vàng như vậy sao? Điều này sao có thể?

Trữ Vương cười xùy một tiếng.

- Điều này cũng đúng.

Đến Lạc Khúc mộ đương nhiên là tầm bảo, nào có mang theo vàng của mình tới nơi tầm bảo chứ? Đây không phải là ăn no dửng mỡ sao?

Tuy nói trên thế gian này có nạp vật đan điền, loại người có được thiên phú này rất ít. Trữ vương, Đông Vương căn bản không tin tưởng trong mấy gia hỏa Nhân tộc này lại có người như vậy.

- Ta thấy những thứ này nhất định là lúc tu mộ đám công tượng trộm đi. Có lẽ chúng ta theo những thỏi vàng này là có thể tìm được đường ra, phát hiện bảo tàng cực lớn a.

Nắm vàng trong tay, Trữ vương cười hắc hắc.

- Chuyện này...

Đông Vương còn có chút do dự.

- Sợ cái gì? Thực lực những người kia có mạnh nhất cũng chỉ là Khí Tông sơ kỳ. Trong Mê mang điện này nhất định tầm nhìn còn kém hơn chúng ta. Khi chúng phát hiện ra ta thì chúng ta đã sớm phát hiện ra bọn chúng, ngươi sợ bọn hắn đánh lén sao?

Trữ Vương hừ lạnh.

- Như vậy cũng được, chúng ta sẽ theo những thỏi vàng này đi, tìm bảo tàng lớn nhất.

Đông vương cũng cười nói.

Tám người yêu tộc tiếp tục đi về phía trước, không tới mười phút lại nhặt được một thỏi vàng. Một chút tài phú ấy đối với bọn hắn mà nói, tuy rằng không tính quá nhiều, nhưng mà vô duyên vô cớ có được tài phú lại khiến cho bọn hắn hưng phấn không thôi. Tâm tính kính sợ dần dần yên tĩnh lại.

- Ồ? Hai bên đều có vàng? Đông Vương, ngươi mang ba người đi về phía bên này, ta mang ba người đi tới bên kia.

Đi một hồi, vốn là một đường thẳng, lúc này những thỏi vàng đột nhiên phân thành hai hướng. Tuy rằng khoảng cách không xa nhưng cũng đủ để khiến cho cường giả Khí Tông đỉnh phong không nhìn thấy đối phương được.

- ngươi cẩn thận một chút, chỉ cần có chút không đúng là hô lên một tiếng.

- Được.

Đông Vương vẫn tương đối cẩn thận, dặn dò một phen.

Tuy rằng mắt nhìn không tới, tinh thần lực bị ngăn cản, nhưng mà thanh âm ở nơi này vẫn có thể truyền đi. Ở khoảng cách hai ba mươi thước, chỉ cần hô to một tiếng là đối phương hoàn toàn có thể nghe thấy.

Tám người phân thành hai phe đi về hai bên.

- Không ngờ lại phân thành hai hướng, kỳ quái.

Đông Vương mang theo thuộc hạ đi về một hướng. Mới nhặt được ba thỏi vàng thì đột nhiên phát hiện ra thỏi vàng tiếp theo lại phân thành hai hướng.

- Yêu Chương, Yêu Kiền, hai người các ngươi thuận theo phương hướng này nhặt thỏi vàng tới. Sau khi thu được lại chạy về phía ta, nếu như thấy tự nhiên ta sẽ gọi các ngươi.

Tuy rằng cảm thấy kỳ quái nhưng mà Đông Vương cũng không cảm thấy hoài nghi. Hắn thuận miệng phân phó hai thuộc hạ, lại bảo đối phương đi qua nhặt.

------oOo------

Chương 135: Đánh lén Yêu Trữ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai cường giả Binh Giáp cảnh đỉnh phong, cho dù gặp nguy hiểm không trốn được, nhưng mà gọi một tiếng chắc chắn sẽ có thời gian.

- Vâng.

Hai người đáp lời, dựa theo phương hướng Đông Vương chỉ, đi thẳng về phía trước.

Hai người này có thực lực Binh Giáp cảnh, phạm vi tinh thần lực có thể quan sát không kém Nhiếp Vân nhiều. Chỉ có ba thước, dọc theo phương hướng đi về phía trước hơn mười thước, quả nhiên thấy có một thỏi vàng nằm trên mặt đất.

- Mau nhìn, phía trước còn có.

Nhặt thỏi vàng lên, nhưng mà một người trong đó đột nhiên chỉ về phía trước, hô một tiếng. Bởi vì phía trước cách hai thước quả nhiên còn có một thỏi nữa.

Vừa rồi ở sau lưng Trữ vương và Đông Vương, địa vị bọn hắn thấp nên không có tư cách nhặt vàng. Hiện tại tới phiên bọn hắn hành động, nhìn thấy thỏi vàng ngay trước mắt, hai người đều hưng phấn thấp giọng hô, vội vàng đi thẳng về phía trước.

Hai người mỗi người nhặt dược một thỏi, lại phát hiện gần ba thước phía trước có một thỏi khác. Sau khi liên tục nhặt hơn mười thỏi, bọn hắn đã cách Đông Vương hơn năm mươi thước.

Nếu như Đông Vương cũng đi về phía trước, như vậy chỉ sợ khoảng cách giữa cả hai sẽ hơn ba trăm thước.

- Không ngờ lại nhiều vàng như vậy, hai chúng ta phát tài rồi. Cho dù không có phần trong đám bảo vật Lạc Khúc mộ này, lần này tới đây cũng coi như có giá trị.

Yêu Chương ôm vàng trong ngực, hưng phấn cười lớn. Tuy nhiên tiếng cười còn chưa có dứt thì chợt nghe thấy tiếng xé gió sau lưng, hắn tức thì nhìn thấy một đạo phủ ảnh chém tới, nhanh như thiểm điện phóng về phía bên này.

Phịch phịch.

Vàng trong ngực rơi xuống, đồng thời có hai cái đầu cực lớn nặng

nề rơi xuống mặt đất.

- Không ngờ tới loại phương pháp câu cá này cũng không tệ lắm.

Nhìn hai cỗ thi thể trên mặt đất, Nhiếp Vân cười nói.

Những thỏi vàng trên mặt đất trước đó đương nhiên là do hắn thả ra. Từ chỗ Lí Phúc lừa gạt được tám trăm mười thỏi vàng, hắn chưa có thời gian dùng. Không ngờ tới lúc này lại có công dụng.

Mỗi người đều vì món lợi nhỏ trước mắt mà quên mình, yêu nhân cũng không ngoại lệ. Để cho những người này thu hoạch chút vàng để buông lỏng tâm tình đề phòng, sau đó thừa cơ tách bọn chúng ra. Chỉ cần vừa tách ra, muốn đánh bại sẽ trở nên vô cùng đơn giản.

Mượn hai yêu nhân Binh Giáp cảnh đỉnh phong này mà nói, tu vi của Nhiếp Vân tuy rằng thấp hơn bọn hắn, thế nhưng sức chiến đấu lại hơn bọn hắn gấp bội. Hơn nữa đối phương lại đang chìm trong niềm vui thú vì đoạt được bảo tàng. Tinh thần lực, con mắt cũng bị che mờ, một khi ra tay, quả thực không có chút khó khăn nào.

Hai Yêu nhân này thậm chí còn không kêu được một tiếng, còn chưa kịp yêu hóa đã biến thành hai cỗ thi thể.

- Yêu đan. Ồ? Dường như phụ thân và thành chủ cũng đã ra tay.

Thu yêu đan của hai yêu nhân cùng với vàng trên đất vào trong nạp vật đan điền, Nhiếp Vân thông qua Truy tung chi khí quan sát một chút. Hắn phát hiện ra phụ thân và Lạc thành chủ đều đã ra tay. Hơn nữa đối phương còn lợi hại hơn hắn, một hơi giết chết ba yêu nhân Binh Giáp cảnh đỉnh phong.

- ha ha, lập tức hội họp với hai người phụ thân, ba người cùng động thủ, để xem có thể giết được Trữ Vương kia hay không.

Thấy chỉ bằng vào một chiêu câu cá đã giết năm cường giả Binh Giáp cảnh đỉnh phong, Nhiếp Vân cười hắc hắc, lại lấy ra ngọc bài truefn tin, tiện tay đưa tin tức tới chỗ phụ thân và Lạc thành chủ,

nhanh chóng đi về phía bọn họ.

Hắn có thể bằng vào Truy tung chi khí quan sát đám yêu nhân này, đám người phụ thân thì lại không được. Sở dĩ có thể giống như hắn, dẫn đám người Trữ Vương mắc câu là bởi vì thông qua tin tức hắn truyền tới.

Hắn có thể nhìn mọi thứ trong phương viên ngàn thước, nói cách khác, lấy hắn làm trung tâm, khoảng cách hai ngàn thước chung quanh đều bị hắn thấy rõ ràng. Thông qua ngọc bài đưa tin chỉ huy hai người trêu đùa đám yêu nhân này, căn bản không cần tốn chút khí lực nào.

Hiện tại căn cứ vào quan sát, Đông Vương kia mang theo thuộc hạ các hắn ba trăm thước, Trữ vương chỉ còn là tư lệnh gốc, cách hắn năm trăm thước. Khoảng cách giữa song phương chừng tám trăm thước, hoàn toàn có thể hội họp với phụ thân. Để xem có teher lợi dụng cơ hội đánh lén này đánh chết Trữ Vương kia hay không.

Nếu như có thể đánh lén thành công, chỉ còn lại Đông Vương là một Binh Giáp cảnh đỉnh phong. Khi đó đám người bọn hắn không cần phải sợ hãi nữa.

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân cười hắc hắc, lập tức đi qua chỗ hai người Nhiếp Khiếu Thiên. Chỉ trong chốc lát đã hội họp lại một chỗ, hắn lại nhỏ giọng nói kế hoạch của mình ra.

- Tốt, cứ làm như vậy.

Hai người cũng không phải là loại người lương thiện gì, biết rõ trong Mê mang điện này tuyệt đối là cơ hội tốt nhất để đánh chết hai Khí Tông cảnh đỉnh phong này. Một khi đi ra ngoài mất đi bản lĩnh có thể nhìn vật rõ ràng của Nhiếp Vân, chỉ sợ người không may cũng là đám người bọn hắn mà thôi.

- Vậy là tốt rồi. Phụ thân, Lạc thành chủ, mọi người đi theo sau con. Chúng ta phải làm được một kích tất sát, nếu như không giết được, như vậy xoay người rời đi, ngàn vạn lần đừng dừng lại.

Sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng, dặn dò một tiếng.

Mặt dù tầm mắt của hắn rộng hơn Trữ vương, nhưng mà đối phương ở trong phạm vi hai mươi thước vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Dùng trình độ của đám người Nhiếp Vân, muốn đánh lén ngoài hai mươi thước mà không bị phát hiện, độ khó kia không cần phải nói.

Đánh lén không thành, chẳng khác nào cho đối phương cơ hội thở dốc. Một khi bắt đầu yêu hóa, không có đạt tới Tôn cấp thì tuyệt đối không thể đối phó được đối phương.

Lại nói, một khi giao thủ, năng lượng chấn động lan tràn ra, nhất định Đông Vương cũng phát hiện được. Một Khí Tông đỉnh phong ba người Nhiếp Vân đã không phải là đối thủ chứ đừng nói là hai.

Bởi vậy nếu như một kích không đắc thủ nhất định phải rời đi, nếu không ba người nhất định sẽ phải nằm lại ở đây.

- Được.

Nhiếp Khiếu Thiên và Lạc Chiêm Hào cũng biết nặng nhẹ cho nên đồng thời gật đầu.

- Đi.

Thấy hai người đồng ý với mình, Nhiếp Vân gật đầu, đi về phía trước.

- ba phế vật này sao còn chưa trở lại?

Trữ Vương xoay người nhặt thỏi vàng cách đó không xa, tinh thần lực quét về phía sau một vòng, phát hiện ra ba yêu nhân Binh Giáp cảnh đỉnh phong mà hắn vừa mới phái ra còn chưa trở lại, sắc mặt hắn thoáng cái trở nên âm trầm:

- hừ, muốn ăn một mình sao? Một lúc nữa nhất định ta sẽ bức các ngươi giao vàng trong tay ra.

hắn cho rằng ba tên thuộc hạ chưa xuất hiện là định nuốt riêng vàng.

------oOo------

Chương 136: Đánh lén thất bại (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hừ lạnh một tiếng, hắn tiếp tục đi về phía thỏi vàng phía trước. Vừa mới đi vài bước thì đột nhiên trong lòng hắn rung động, sau đó xoay người về phía hắn. Hắn nhìn thấy một đạo phủ quang sáng chói đang rít gào, phá vỡ không gian đánh tới.

- Ồ?

Đồng tử co rút lại, mũi chân Trữ Vương điểm nhẹ mặt đất, vội vàng lui về phía sau, đồng thời thân thể thoáng cái trở nên dữ tợn, đáng sợ, không ngờ lại yêu hóa.

Hắn yêu hóa khác với mấy người khác, toàn thân có lân phiến màu xanh, đầu cũng trở nên giống như thú, giống như trong nháy mắt biến thành một đầu yêu thú vậy.

- Hóa thú sao?

Nhìn thấy bộ dáng này của đối phương, đằng sau phủ uang truyền tới tiếng thét kinh hãi.

- Kiến thức không ít, đáng tiếc thực lực quá kém. Dám đánh lén ta, hôm nay chính là ngày chết của ngươi.

Nghe thấy tiếng kinh hô, trên khuôn mặt dữ tợn của Trữ vương hiện lên nụ cười hắc hắc. Hắn dừng lại, lui về phía sau một bước, cánh tay phải tràn ngập lân giáp đón đỡ đạo phủ quang kia.

Hóa thú là một loại yêu hóa, một khi yêu nhân yêu hóa thì thân thể sẽ giống như yêu thú, tràn ngập lân giáp, lực phòng ngự kinh người.

Loại năng lực hóa thù này giống như đan điền thuộc tính của nhân loại vậy, không có thiên phú căn bản không luyện thành, tương đối

hiếm thấy. KHông ngờ tới ở đây lại gặp một đầu.

- Ngày chết của nó? Ta thấy đây là ngày chết của ngươi a.

Tiếng cười của Trữ vương vừa mới dứt thì sau lưng lại truyền tới tiếng quát lạnh, đồng thời một cái chưởng ấn cực lớn hung hăng đánh xuống.

Diện tích bao phủ của chưởng ấn này không lớn, lại mang theo uy nghiêm không thể phản kháng của Khí Tông. Vừa nhìn đa biết rõ người đánh ra chiêu này chính là cường giả cấp bậc Khí Tông.

- Khí Tông đúng là khong kém, nhưng mà chẳng qua chỉ là sơ kỳ. Loại thực lực này dám đánh lén ta. Hắc hắc, vô dụng.

Nhìn thấy chưởng ấn bay tới, trong đôi mắt yêu dị của Trữ Vương chẳng những không có chút sợ hãi nào, ngược lại còn hiện lên vẻ hưng phấn, tay trái hắn khẽ lật, lại nghênh đón.

Hai chưởng trái phải, không có bất kỳ phòng ngự nào, một trước một sau, phân biệt nghênh đón chưởng ấn, phủ quang.

- Vô dụng sao? Vậy nếu như thêm ta thì sao?

Đột nhiên một lá chắn cực lớn từ bên cạnh xông tới.

Lá chăn này toàn thân vàng óng ánh, bề ngoài có lưu quang lập lòe, một cỗ khí tức công chính, uy nghiêm nhộn nhạo.

- Thần Phong kim thuẫn? Tiêm thứ xuất.

trữ vương rốt cuộc cũng có chút ngưng trọng, trên trán đột nhiên xuất hiện một cái gai nhọn hoắt. Cái gai nhọn này rất giống như sừng của yêu thú, toàn thân đen nhánh, cứng rắn vô cùng.

Người đánh lén không ngờ lại là đám người Nhiếp Vân. Nhìn thấy Trữ Vương, ba người Nhiếp Vân và Nhiếp Khiếu Thiên, phân biệt dùng Liệt Diễm phủ và Chí Tôn bi thủ hấp dẫn lực chú ý của đối phương, mà sát chiêu cuối cùng chính là Thần Phong kim thuẫn của thành chủ Lạc Chiêm Hào.

Thần Phong kim thuẫn chính là binh khí Hầu tộc thượng phẩm, là bảo vật của thành chủ được Thần Phong đế quốc ủy nhiệm, rất giống như quan ấn, mang theo uy nghiêm của hoàng thất Thần phong đế quốc. Còn chưa đánh xuống thì uy phong đã bát diện, khí thế làm cho người ta sợ hãi, mang theo lực lượng khó có thể kháng cự.

- Trở về!

Tựa hồ cũng cảm nhận được Thần Phong kim thuẫn cường đại, sừng nhọn trên đầu Trữ Vương biến dài, mạnh mẽ nghênh đón!

Đinh!

Mặc dù Thần Phong kim thuẫn công kích muộn nhất, nhưng lại va chạm sừng nhọn đầu tiên, phát ra một tiếng vang giòn, bay ngược ra ngoài.

- Phá!

Ngăn trở được Thần Phong kim thuẫn công kích, Trữ Vương thở ra một hơi nhẹ nhõm, quát lạnh một tiếng, hai tay xuất ra lực lượng phút chốc nghênh đón phủ quang cùng chưởng ấn.

Oanh oanh oanh!

Phủ quang chưởng ấn cùng cỗ lực lượng va chạm vào nhau, khí bạo liên tục nổ tung, đồng thời tiêu tán trên không trung.

Liên tục ngăn trở ba người đánh lén, Trữ Vương xanh cả mặt, tựa hồ đã bị thương không nhẹ.

- Cơ hội tốt, xem ta cho hắn thêm một kích cuối cùng!

Chứng kiến bộ dạng của hắn, ánh mắt Nhiếp Tiếu Thiên lập tức sáng ngời, Chí Tôn Đại Bi Thủ quay cuồng vỗ xuống.

- Cha, không tốt, mau lui lại!

Thấy phụ thân động thủ, đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại, dưới tình thế cấp bách tốc độ đột nhiên gia tăng gấp hai, lướt qua Trữ Vương chụp lấy cánh tay phụ thân đem hắn ném ra phía trước!

Kiếp trước chiến đấu cùng yêu nhân vô số trận chiến, hắn biết yêu nhân biến sắc mặt cũng không phải bị thương mà là đã hoàn toàn nổi giận, lúc này công kích tuyệt đối sẽ rơi vào phản kích chưa từng có từ trước tới nay!

Trữ Vương là cường giả Khí Tông đỉnh, hiện tại còn tiến hành yêu hóa, nếu bị hắn phản kích đừng nói là Khí Tông sơ kỳ, cho dù là Khí Tông đỉnh cũng phải trực tiếp tử vong!

- Chết đi!

Vẻ mặt dữ tợn, một quyền của Trữ Vương liền đánh thẳng vào sau lưng Nhiếp Vân!

Oanh!

Bởi vì Nhiếp Vân vừa ném phụ thân ra ngoài, căn bản không kịp trốn tránh, chỉ cảm thấy một trận đau nhức đánh úp lại, cổ họng ngọt lịm phun ra máu tươi, ngay lập tức cả người như diều đứt dây bay ra ngoài, tốc độ văng ra còn nhanh hơn Nhiếp Tiếu Thiên vài phần!

- Vân nhi…

Lúc này Nhiếp Tiếu Thiên mới biết được đứa con cứu mình, trong lòng hối hận, vươn tay ôm lấy đứa con bị trọng thương, cấp tốc lao nhanh như điên về phía trước.

Lúc này trong lòng hắn chỉ còn lại một ý niệm, cho dù mình chết cũng phải cứu đứa con!

- Đánh lén ta xong, chẳng lẽ còn có thể chạy thoát sao?

Trữ Vương đem toàn bộ lửa giận chuyển lên thân hai người, căn bản không để ý tới Lạc Chiêm Hào đang chạy trốn, nhanh chóng đuổi theo.

- Lưu lại đi!

Vài bước đi tới sau lưng hai người, bàn tay Trữ Vương duỗi ra chộp xuống sau lưng Nhiếp Tiếu Thiên.

Một trảo phá không vỡ đá, uy thế vô song, chỉ cần vỗ trúng, đừng nói Nhiếp Tiếu Thiên, cho dù là Nhiếp Vân đã luyện thành Linh Tê Luyện Thể quyết tầng thứ hai đại thành cũng trực tiếp mất mạng!

Oanh long!

Ngay lúc Trữ Vương sắp chộp trúng Nhiếp Tiếu Thiên, đột nhiên Mê Mang điện lay động kịch liệt, một tiếng sấm ầm vang nổ tung.

- Đây là cái gì?

Bị thanh âm chấn động khiến công kích của Trữ Vương mất đi chính xác, vừa vặn lướt qua bên người Nhiếp Tiếu Thiên, cha con hai người tránh thoát một kiếp.

- Hô!

Mặc dù không biết Mê Mang điện xảy ra chuyện gì, vì sao lại đất rung núi chuyển, Nhiếp Tiếu Thiên vẫn nhẹ nhàng thở ra, tốc độ gia tăng liều mạng lao nhanh về phía trước.

- Có thể tránh thoát một lần, ta xem ngươi làm sao tránh thoát chiêu thứ hai!

Nhiếp Tiếu Thiên nhân cơ hội thoát xa hơn mười thước, Trữ Vương lớn tiếng hô to, bàn tay hóa thành lưu quang lại hướng Nhiếp Tiếu Thiên bổ tới.

Một trảo này còn lợi hại hơn vừa rồi, còn chưa tới đã cảm thấy gió mạnh đập vào mặt, trong không khí phát ra tiếng rít bén nhọn.

------oOo------

Chương 137: Đánh lén thất bại (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có thể đoán được một khi bị đánh trúng, tuyệt đối xương ngực vỡ vụn, lập tức mất mạng!

- Chẳng lẽ cha con chúng ta phải chết ở chỗ này?

Nhiếp Tiếu Thiên thầm kêu khổ.

Hắn vốn không am hiểu về tốc độ, hiện tại còn ôm Nhiếp Vân, căn bản không thể tránh khỏi một chiêu kia!

Sưu!

Ngay lúc Nhiếp Tiếu Thiên cảm thấy sắp mất mạng, thân thể chợt nhẹ, một đôi cánh tay đột nhiên bế hắn lên, sưu một tiếng tránh thoát công kích, rất nhanh bay về phía trước, chỉ nháy mắt đã biến mất trong phạm vi tầm mắt của Trữ Vương.

- Đa tạ thành chủ cứu giúp, ách…

Cảm giác được trên người chợt nhẹ, Nhiếp Tiếu Thiên tưởng Lạc Chiêm Hào ra tay, vừa thở ra cảm khái một tiếng, cúi đầu mở miệng lập tức dừng lại, vẻ mặt cổ quái.

Người ôm mình không phải Lạc Chiêm Hào, mà là đứa con bị Trữ Vương đánh một chiêu trọng thương, Nhiếp Vân!

Nhiếp Vân tổn thương…sao lại khỏe nhanh như thế?

Mình đang cứu hắn…sao lại biến thành hắn cứu mình? Rốt cục sao lại thế này?

Nhiếp Tiếu Thiên cảm thấy đầu óc như bị chập mạch, không kịp phản ứng.

- Cha, là phương hướng Thạch Bi truyền ra động tĩnh, con mang cha đi qua!

Chứng kiến biểu tình kinh ngạc của phụ thân, Nhiếp Vân cười ha ha, biết khó giải thích bèn hướng chỗ tiếng vang truyền tới phóng đi.

Vừa rồi hắn bị Trữ Vương đánh bị thương, nhưng bây giờ hắn đã là trị liệu sư, trị liệu khí có thể làm cho thương thế lành thật nhanh, chỉ hai lần hô hấp đã hoàn toàn chữa khỏi!

Hơn nữa chẳng những trị thương thế, thực lực Binh Giáp cảnh sơ kỳ nháy mắt đột phá, đạt được Binh Giáp cảnh trung kỳ!

Tu vi tiến bộ, tốc độ lại gia tăng, thấy phụ thân nguy hiểm trực tiếp nhảy xuống, bế phụ thân lên rất nhanh chạy trốn!

- Lạc thành chủ, nhanh lên!

Vừa chạy về phía trước, Nhiếp Vân liền chứng kiến Lạc Chiêm Hào đang bỏ chạy, cũng lôi kéo hắn, ba người lao nhanh như bay hướng chỗ thanh âm truyền ra bay vút tới.

Chỗ Thạch Bi chính là địa phương mà đám người Lạc Khuynh Thành đang ẩn thân, đột nhiên phát ra tiếng vang lớn như vậy, chỉ sợ các nàng đã phát hiện được gì.

Chỉ chốc lát ba người đã đi tới trước Thạch Bi.

Lúc này Thạch Bi đã chếch về phía trước hai ba thước, địa phương ban đầu lộ ra một lối vào trong hang động, Lạc Khuynh Thành đang đứng ở cửa động, nhìn thấy ba người chạy tới vội vàng hô lên.

- Nhanh lên, đây là thông đạo rời khỏi Mê Mang điện!

Nói xong cũng lao xuống dưới.

- Thông đạo tại đây?

Nhiếp Vân sửng sốt, lập tức nhớ tới kệ ngữ trên bia đá, tỉnh ngộ!

Trong kệ ngữ mô tả trong nội tâm có con đường, cũng không phải

diễn tả trong lòng mà ám chỉ muốn đi ra ngoài phải dùng tâm cảm thụ, chỉ sợ đám người Lạc Khuynh Thành lĩnh ngộ được điểm ấy nên đã tìm được cơ quan của bia đá, vì vậy mở ra được thông đạo.

- Lạc thành chủ, mau vào đi!

Vừa hiểu được tại sao, Nhiếp Vân để cho Lạc Chiêm Hào nhảy vào trước, ngay sau đó cũng để phụ thân đi xuống.

Vừa làm xong việc này, chợt nghe sau lưng tiếng gió vù vù, Trữ Vương, Đông Vương đã cách hắn không đầy hai mươi thước.

Tấm bia đá di động, thanh âm mở ra thông đạo thật sự quá lớn, hai người cũng không phải kẻ điếc đương nhiên đều nghe theo thanh âm lao tới.

- Trốn chỗ nào!

Thấy vài nhân loại chẳng những giết chết sáu thuộc hạ của mình chỉ còn lại một người, hơn nữa lập tức chạy trốn, Trữ Vương tức giận oa oa gọi to, một chiêu phách không chưởng vỗ tới.

- Ha ha, ngượng ngùng, đi trước một bước!

Đã sớm dự đoán được sẽ có một chiêu này, Nhiếp Vân cười ha ha, thả người nhanh chóng chui vào thông đạo, trong chớp mắt biến mất không bóng dáng, phách không chưởng vỗ hụt vào trong không khí.

- Nghĩ vào thông đạo thì có thể thoát được sao? Hôm nay các ngươi phải chết!

Một chưởng vỗ hụt, Trữ Vương và Đông Vương rít gào lao vào trong thông đạo theo sát phía sau.

- Khí Tông đỉnh quả nhiên cường đại, chúng ta không thể đối kháng!

Tiến vào thông đạo mọi người điên cuồng chạy trốn, lúc này Nhiếp Vân mới hồi ức lại nguy hiểm vừa rồi, trên đầu đẫm mồ hôi lạnh.

Nếu không phải mình hiểu rõ thói quen của Yêu tộc như lòng bàn tay, nếu như mình không phải trị liệu sư, nếu không phải đám người Lạc Khuynh Thành đúng lúc mở ra thông đạo…chỉ sợ hôm nay ai cũng không sống được!

Một yêu nhân của Khí Tông đỉnh đã lợi hại như vậy, mặt sau còn hai người, hơn nữa một người là binh giáp cảnh đỉnh phong, xem ra nguy cơ còn chưa giải trừ!

- Ân, vì sao sương mù nơi này còn dày đặc hơn vừa rồi?

Trong lòng còn đang cảm khái, chợt nghe cách đó không xa vang lên thanh âm kinh ngạc, quay đầu nhìn lại Nhiếp Vân mới phát hiện khí tức u tối nơi này còn nồng đậm hơn trước, mình không dùng truy tung khí còn có thể chứng kiến phạm vi ba thước, hiện tại thậm chí một thước cũng nhìn không thấu!

- Hiện tại ta chỉ có thể nhìn khoảng cách trong phạm vi ba thước mà thôi!

Thanh âm phụ thân vang lên.

- Phụ thân tới khí tông sơ kỳ cũng chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi ba thước, những người khác chẳng phải biến thành người mù?

Nhiếp Vân không nghĩ tới thật vất vả mới phát hiện thông đạo, trong thông đạo lại là dạng này, vẻ mặt cổ quái.

- Thử truy tung khí lần nữa!

Phóng xuất truy tung khí ra ngoài, Nhiếp Vân thoáng cảm ứng, nhịn không được thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Tuy trong thông đạo tràn ngập sương mù dày đặc, nhưng không ảnh hưởng truy tung khí quá lớn, bản thân hắn vẫn còn có thể chứng kiến hình ảnh trong một ngàn thước xung quanh.

- Chỗ này nhỏ hơn chỗ vừa rồi không ít, ân? Hình như đó là cơ quan cạm bẫy đi?

Nhìn xung quanh một lúc, Nhiếp Vân đột nhiên phát hiện mặt đất phía trước có chút tảng đá rõ ràng bất đồng với xung quanh, trong lòng không khỏi chợt động.

Kiếp trước, người khác đều biết thuật dịch dung của mình có một không hai, nhưng có rất ít người biết trình độ về cơ quan cạm bẫy của mình cũng sâu không lường được!

Cơ quan cạm bẫy chia thành hai loại, một loại là máy móc, một loại là trận pháp.

Cơ quan cạm bẫy loại máy móc chỉ dùng máy móc làm động lực, lực sát thương có hạn, hơn nữa bố trí máy móc bình thường thời gian lâu dài sẽ xuất hiện biến chất, uy lực giảm sút. Mà loại hình trận pháp lấy năng lượng thạch cùng yêu hạch làm động lực, dù vượt qua mấy trăm năm, mấy ngàn năm uy lực vẫn vô cùng.

Theo quan sát của hắn, ở trước mắt hẳn là dùng máy móc cùng trận pháp kết hợp mà thành, người không biết chỉ cần giẫm lại hòn đá đặc thù kia sẽ xúc động cơ quan, nguy cơ trùng trùng.

- Lạc Khúc cũng thật độc ác a!

Tùy tiện nhìn vài lần, Nhiếp Vân liền phát hiện một khi tiếp xúc cơ quan này cho dù là binh giáp cảnh đỉnh phong cũng không đỡ nổi, liền không nhịn được chắt lưỡi.

------oOo------

Chương 138: Sương mù dày đặc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không biết Lạc Khúc giấu thứ tốt gì trong mộ, nói là dành cho hậu thế, nhưng lại bày ra nhiều cạm bẫy như vậy, thật sự là đáng sợ!

Hắn có được truy tung khí nên tầm nhìn rộng rãi, có thể thấy rõ được tình huống xung quanh, hơn nữa còn hiểu biết về cơ quan

cạm bẫy, có thể né tránh. Nhưng người khác thì không được, chỉ sợ ngay cả cường giả khí tông đỉnh lâm vào trong bẫy rập vô cùng tận nơi đây cũng phải nếm thiệt thòi lớn.

Ân? Khí tông đỉnh?

Cạc cạc, đây chẳng phải chuẩn bị cho Trữ Vương cùng Đông Vương sao?

Trong lòng vừa động, Nhiếp Vân hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Mình có thể chứng kiến khoảng cách một ngàn thước, nhưng Trữ Vương cùng Đông Vương nhìn không thấy, ở trong này bọn hắn xem như mù mắt, mình hoàn toàn có thể dẫn dụ bọn hắn tiến vào cạm bẫy, tận tình tra tấn một phen.

- Ha ha, mọi người tay nắm tay, đi theo ta!

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhiếp Vân cười hắc hắc, thấp giọng phân phó, liền cảm giác trong tay nóng lên, một bàn tay nhỏ bé ấm áp vươn tới.

Nhiếp Vân biết Lạc Khuynh Thành cố ý làm như vậy, trong lòng ấm áp, cũng không nhiều lời lôi kéo tay nàng đi nhanh về phía trước.

Mang theo mọi người đi thêm một lúc, vòng qua tảng đá cơ quan, Nhiếp Vân ngừng lại.

- Mọi người ở lại đây chờ, ta đi dẫn dụ Trữ Vương bọn hắn tới đây!

Vừa rồi tiến vào thông đạo, mọi người cấp tốc chạy như điên, đã bỏ xa đám người Trữ Vương, Nhiếp Vân lợi dụng truy tung khí nhìn lại chỉ thấy bọn hắn đang ở cách bảy tám trăm thước bồi hồi, không khỏi mỉm cười.

- Ngươi cẩn thận…

Lạc Khuynh Thành nắm tay Nhiếp Vân khẽ nói.

- Ân, yên tâm đi!

Nhiếp Vân khẽ cười rút tay đi nhanh tới.

- Đáng giận, tại sao nơi này luôn có bộ dáng quỷ quái như vậy, không nhìn thấy được gì!

Cảm giác được tinh thần lực của mình chỉ nhìn được ba thước xung quanh, Trữ Vương tức giận oa oa gọi bậy.

Vừa rồi bởi vì không nhìn thấy cho nên mới bị đám nhân loại kia thiết kế, dưới mắt hai cường giả khí tông đỉnh lại bị hao tổn năm thuộc hạ, kết quả vô cùng nhục nhã quả thực làm cho hắn sắp nổi điên.

- Đám nhân loại đáng giận kia, ta nhất định sẽ giết hết toàn bộ!

Đông Vương lúc này đã hiểu được nguyên nhân, tức giận rít gào.

- Chúng ta đi chậm một chút đi, nhìn thấy thỏi vàng cũng không cho nhặt, bất kể thế nào cũng không thể tách ra hành động, ta xem bọn hắn còn dùng được quỷ kế gì!

Trữ Vương tổng kết kinh nghiệm nói.

Trước đó sở dĩ mắc mưu cũng bởi vì tham tài, mọi người bị tách ra, một khi tách ra sức chiến đấu yếu bớt, nếu không sao có thể để cho đám nhân loại kia chiếm tiện nghi.

Cho nên chỉ cần đám người mình không tham tài, không xa rời nhau, dù đám nhân loại có càng nhiều quỷ kế cũng vô dụng.

- Ân, bất luận như thế nào cũng không nên tách ra, chỉ cần phát hiện đám nhân loại đê tiện kia đồng loạt ra tay, tất cả giết chết!

Đông Vương lên tiếng.

- Được, đi nhanh đi, nhân loại gian trá, không biết bây giờ đã chạy đi đâu, chúng ta nhất định phải tìm được bảo tàng trước kia bọn hắn tới…

Trữ Vương hung tợn rống lên một câu, nhưng lời còn chưa rơi xuống chợt nghe xa xa vang lên tiếng bước chân.

- Đừng nói chuyện!

Làm ra thủ thế đừng lên tiếng, Trữ Vương cùng Đông Vương liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ hưng phấn trong mắt đối phương.

Trong mộ Lạc Khúc lúc này chỉ có đám người mình cùng đám nhân loại, có tiếng bước chân tỏ rõ đối phương cách nhóm người mình gần.

- Hắc hắc, không nghĩ tới mấy yêu nhân kia ngu ngốc như vậy, chỉ là mấy thỏi vàng đã choáng váng, bọn hắn hẳn là lát nữa sẽ tới, chúng ta vứt thêm vàng, xem có làm chết bọn hắn hay không!

Một thanh âm cố ý đè thấp giọng từ trong sương mù phía trước truyền ra.

- Lần trước ném vàng, lần này ném nữa, chỉ sợ bọn hắn sẽ không mắc lừa đâu!

Một thanh âm nghi hoặc vang lên.

- Yên tâm đi, hai yêu nhân khí tông đỉnh đều là ngu xuẩn, nhất định sẽ mắc mưu!

Thanh âm đầu tiên cười nói.

- Chỉ hi vọng như thế, ta sợ bọn hắn cùng xông lên một lần không tách xa nhau, nếu là như vậy chúng ta chống lại hai cường giả khí tông cảnh đỉnh chỉ sợ sẽ nguy hiểm!

Thanh âm thứ hai lo lắng nói.

- Không tách ra sao? Đúng là phiền toái, như vậy đi, trước tiên đem thỏi vàng xếp hàng thẳng tắp, một lát nữa chậm rãi tách ra, đừng phân quá xa, cách xa nhau chừng bảy thước, như vậy cách không xa, có thể tiêu trừ cảnh giác của bọn họ, chúng ta đứng một bên

chờ, nếu tách ra, dần dần kéo rộng thêm khoảng cách, đánh lén một tên, nếu không chia tách thì lặng lẽ trốn, dù sao ẩn núp cách bọn hắn chừng ba thước thì bọn hắn nhìn không thấy chúng ta!

Thanh âm đầu tiên đem kế hoạch nói ra.

- Tốt, cứ làm như thế, hành động đi!

Người thứ hai tựa hồ phi thường đồng ý với kế hoạch này, cười một tiếng, lập tức nghe được tiếng thỏi vàng rơi xuống đất phía trước.

- Hừ, muốn tính kế chúng ta, nằm mơ! Đông Vương, một lát nữa chúng ta đi chính giữa, đem hai người kia bắt sống!

Trữ Vương nanh cười một tiếng.

- Đó là tự nhiên, chờ bắt sống xong ta sẽ đem luyện chế thành khôi lỗi, làm cho bọn hắn biết được đại giới khi đắc tội ta!

Đông Vương cười lạnh cùng nhau đi về phía trước.

Ba người đi về phía trước thêm một lát, quả nhiên nhìn thấy từng thỏi vàng xếp thành thẳng tắp, đi thêm hơn mười thước chia thành hai nhánh, cũng giống như những lời đã nghe được trước đó, cách xa nhau chừng bảy thước.

- Chính là chỗ này…

Đông Vương cùng Trữ Vương lúc này đã biết hai người vừa rồi nói chuyện khẳng định đang ẩn núp ở trung tâm giữa hai bên thỏi vàng, liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật gật đầu.

- Động thủ!

Một tiếng hô nhỏ, ba người đồng thời tích góp lực lượng mạnh mẽ lao thẳng tới vị trí trung tâm giữa hai dãy vàng.

- Ân? Tại sao không có ai?

Vừa lao tới lại phát hiện không một bóng người, còn đang nghi hoặc chợt nghe xung quanh vang lên thanh âm máy móc nặng nề di chuyển truyền tới.

Oanh long long! Sưu sưu sưu sưu!

Sau đó là vô số mũi tên rậm rạp bay tới.

- Trúng kế!

Mãi tới lúc này ba người làm sao không biết là chuyện gì xảy ra, nhất định vừa rồi xông tới đã va chạm cơ quan nào đó, rơi vào cạm bẫy!

Đáng tiếc hiện tại biết trúng kế cũng đã chậm, nghe được tiếng mũi tên xé gió, mưa tên đầy trời đã đi tới trước mắt.

Xì! Xì! Xì!

Mỗi mũi tên mang theo lực lượng cực lớn, giống như bị cường giả binh giáp cảnh đỉnh toàn lực ra tay, không qua mười giây đã nghe đâm vào cơ thể, yêu nhân tu vi binh giáp đỉnh rốt cục không cách nào ngăn cản, biến thành con nhím!

- Đáng giận, đáng giận!

------oOo------

Chương 139: Phong ấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trữ Vương cùng Đông Vương đều là khí tông cảnh đỉnh, sau khi yêu hóa thân thể cứng rắn vô cùng, tuy mũi tên không bắn xuyên được phòng ngự của bọn họ, nhưng lực đánh thật lớn khiến bọn hắn chịu khổ sở, nội tạng bị chấn động.

- Lao ra!

Cố nén thương thế trong thân thể, Trữ Vương hí dài một tiếng, thả người xông về phía trước, mới đi vài bước lại va chạm vào một cơ quan, vì thế từng đạo dịch thể mang theo tính ăn mòn cực mạnh lập tức phun qua!

- Đáng giận a…

Bị chất dịch ăn mòn phun đầy đầu, quần áo toàn thân bị ăn mòn tiêu tán, máu tươi văng tung tóe không còn chỗ nào lành lặn, cả Trữ Vương cùng Đông Vương như sắp qua đời!

Nơi này tại sao có nhiều cơ quan như vậy, những nhân loại kia tại sao không đụng tới, toàn bộ làm cho họ đụng phải…

Hai người còn đang rối rắm, một thanh âm thản nhiên vang lên.

- Kỳ thật nếu các ngươi dựa theo phương hướng xếp thỏi vàng mà đi, sẽ không chạm vào cơ quan, ta có ý tốt cho các ngươi vàng, lại chỉ điểm đường đi cho các ngươi, lại không nghe, nhất định muốn đi vào bẫy rập, ai, nói các ngươi ngu ngốc thật sự xin lỗi hai từ này nha!

- Ngươi…phốc!

Nghe lời châm chọc âm dương quái khí, Trữ Vương cùng Đông Vương rốt cục không nhịn được nữa, lại bị thương thế, không ngừng phun máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

Con mẹ nó thật hố người, có ý tốt cấp vàng? Còn chỉ đường…chỉ sợ nếu chúng ta đi nhặt vàng, sẽ chết thảm hại hơn đi!

- Ai, dù sao cũng không nói chuyện được hòa bình với đám yêu nhân các ngươi…

Thanh âm kia như lắc đầu, tựa hồ phi thường thất vọng, tùy tay nhặt lên thỏi vàng hướng một hòn đá ném tới.

Oanh long long!

Thỏi vàng nện lên tảng đá, giống như va chạm vào cơ quan, lần

này không phải mưa tên cũng không phải chất dịch ăn mòn, mà từng đạo khí kình giống như phong nhận quét ngang, hướng Trữ Vương cùng Đông Vương hung hăng bổ tới!

Trận pháp công kích có thể dùng năng lượng chứa đựng phóng thích khí kình công kích, những công kích này còn lợi hại hơn cả những mũi tên trước đó, cho dù hai người này là khí tông đỉnh khẳng định cũng phải uống một hũ!

- Ha ha!

Làm xong việc này, thân ảnh nghênh ngang nhặt lên những thỏi vàng, đi về hướng đám người Lạc Khuynh Thành.

- Bọn hắn làm sao vậy?

Nghe được tiếng cơ quan khởi động, Trữ Vương cùng Đông Vương lại gào khóc thảm thiết, trên mặt đám người Lạc Chiêm Hào đồng thời lộ vẻ cổ quái.

Bọn họ không nhìn thấy được rốt cục là chuyện gì xảy ra, nhưng từ thanh âm mà xem nhất định đang bị tra tấn không nhỏ.

- Ha ha, không có việc gì, dùng cơ quan đối phó binh giáp cảnh đỉnh có lẽ có thể giết chết, nhưng muốn giết hai khí cảnh đỉnh thì có chút khó khăn, bất quá dù không giết chết cũng đủ cho bọn hắn hưởng thụ một hồi, đi nhanh thôi, bằng không chờ bọn hắn thoát khỏi bẫy rập chúng ta sẽ phiền toái!

Nhiếp Vân bật cười, cũng không giải thích rõ ràng, mang theo mọi người đi thẳng về phía trước.

Tuy những cơ quan kia rất lợi hại, nhưng nếu muốn giết chết khí tông cảnh đỉnh còn có chút khó khăn, nhiều nhất chỉ làm bọn hắn hao tổn nửa cái mạng mà thôi.

Cho dù chỉ còn nửa mạng nhóm người mình cũng không khả năng chống cự chính diện, còn không bằng tiếp tục đi tới, lấy được bảo bối có nắm chắc đánh chết người rồi nói sau.

Mang theo mọi người đi thêm một lát, liền chứng kiến sương mù chậm rãi tiêu tán, xuất hiện một điện phủ cực lớn.

Điện phủ huy hoàng trang nghiêm, mang theo khí tức chí cao chí thượng.

- Đây là Lạc Khúc đại điện! Là địa phương trọng yếu nhất trong mộ Lạc Khúc, tổ tiên lưu đồ vật hẳn ở chỗ này!

Chứng kiến điện phủ, ánh mắt Lạc Chiêm Hào sáng lên.

- Nơi này hình như không có gì a?

Lạc Khuynh Thành nghi hoặc nói.

Đại điện rộng lớn hùng vĩ, bên trong có hơn trăm ánh đèn sáng ngời, chiếu sáng khắp nơi, làm cho người ta chỉ cần đưa mắt nhìn qua là có thể chứng kiến hoàn toàn hoàn cảnh xung quanh.

Dựa theo đạo lý, nếu nơi này thật sự là địa phương trọng yếu nhất của mộ Lạc Khúc, hẳn phải có không ít bảo vật, ít nhất là vũ kỹ công pháp, binh khí hẳn cũng không thiếu, nhưng vì sao lại trống rỗng không có vật gì?

- Xác thực có chút kỳ quái!

Nhiếp Vân nhìn thoáng qua, nhăn mày, cảm thấy có chút khó tin.

Hao hết tâm tư đi tới nơi đây, tính toán tìm kiếm bảo vật có thể đối phó Yêu tộc xâm lấn, nếu tay không mà về, thật sự muốn khóc!

- Vào xem đi, ở đây cũng không thấy được gì!

Nhiếp Tiếu Thiên đi thẳng về phía trước, bất quá đi vài bước liền ngừng lại, nhăn mày:

- Nơi này hình như có phong ấn!

- Phong ấn?

Nhiếp Vân thoáng lặng người, vội vàng đi qua đưa tay sờ soạng phía trước, quả nhiên phát hiện dị thường.

Tuy cửa đại điện thoạt nhìn trong suốt, không có cái gì, nhưng lại có một tầng màng ngăn cản người bên ngoài, phong ấn này có chút tương tự phong ấn dưới thủy đàm trước đó, chẳng qua càng thêm lợi hại, khó thể phá vỡ.

- Đây là ấn ký chí tôn, chỉ có cường giả chí tôn đỉnh mới có thể bố trí, Khuynh Thành, cho ta một giọt máu thử xem!

Cảm giác phong ấn một thoáng, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Tu vi đạt tới cấp bậc chí tôn, đã có được nhiều năng lực vượt qua người thường tưởng tượng, loại ấn ký chí tôn là thủ pháp huyền diệu sau khi đạt tới cấp bậc chí tôn mới lĩnh ngộ được, những phong ấn như vậy cho dù là khí tông cảnh đỉnh cũng đừng mong phá vỡ.

Nếu mộ Lạc Khúc là do Lạc gia tổ tiên lưu lại cho hậu nhân, vậy dùng máu huyết của họ có thể mở ra.

- Ân!

Lạc Khuynh Thành cắt qua ngón tay nhẹ nhàng bắn ra một giọt máu bay về phía phong ấn.

Oanh long long!

Máu vừa rơi vào phong ấn, cả đại điện lay động, đột nhiên một thanh âm thật lớn vang lên.

- Ha ha, rốt cục có người tới đây…

Thanh âm hùng hồn mạnh mẽ, như tiếng sấm vang vọng cả đại điện, nhiễu quanh lượn lờ, kéo dài không dứt.

- Lưu Âm phong ấn?

Nhiếp Vân nghe được không phải có người đang nói chuyện, mà là

một loại hình thức phong ấn đặc thù mà thôi.

Loại phong ấn này có thể đem lời nói lưu lại, một khi máu cùng phong ấn phù hợp, sẽ tự động truyền ra, nhắc tới thật sự làm người ta ngạc nhiên, trên thực tế có công hiệu rất giống ký ức thủy tinh thạch, chẳng qua bảo tồn thời gian lâu thì thanh âm gợi lên càng thêm vang dội.

- Có thể hoạt hóa phong ấn nói rõ nhất định là hậu nhân của Lạc Khúc này, có tư cách hưởng dụng những gì ta lưu lại!

Thanh âm nói tiếp, mọi người chứng kiến phong ấn trước mắt giống như nước gợn nhộn nhạo khuếch tán, xuất hiện một cánh cửa có thể cho mọi người đi vào.

- Đi vào!

Mọi người nối đuôi nhau đi tới, vừa đi vào liền nghe oanh long long một trận, cánh cửa biến mất, phong ấn như nước gợn lại bao phủ toàn bộ đại điện.

------oOo------

Chương 140: Tuyệt Sát đại trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phong ấn lại vẫn có thể tiếp tục phong tỏa trở lại? Như vậy hai yêu nhân kia hẳn không vào được!

Nhìn thấy phong ấn lại khôi phục, ánh mắt Nhiếp Vân sáng rực lên.

Tuy Trữ Vương cùng Đông Vương bị cơ quan cạm bẫy biến thành thật thảm, nhưng nhờ vào thực lực của bọn họ nhất định sẽ truy theo, bản thân mình tính toán gặp được bảo bối sẽ vơ vét sau đó mang theo mọi người chạy trốn, sẽ không chính diện giao phong. Hiện tại xem ra tổ tiên Lạc gia đã sớm lo lắng loại tình huống này, lợi dụng huyết mạch mới có thể tiến vào phong ấn, một khi đi vào phong ấn lại khôi phục, như vậy dù có kẻ thù truy tới cũng không

cần sợ hãi, dù sao bọn hắn không biện pháp phá vỡ phong ấn kia.

- Không sai!

Mọi người cũng ý thức được điểm ấy, ánh mắt sáng lên, quay đầu nhìn ra bên ngoài, phong ấn trong suốt không trở ngại tầm mắt, vừa nhìn liền thấy được có hai thân ảnh nghiêng ngả lảo đảo đi ra khỏi sương mù xa xa.

Lúc này cả Trữ Vương cùng Đông Vương không còn bộ dáng quý tộc như trước đó, áo quần rách rưới chật vật không chịu nổi, khuôn mặt sưng phù, nếu không phải biết là họ, sợ rằng không cách nào nhận thức được họ là ai.

- Dám hại chúng ta, hôm nay các ngươi đều phải chết!

Chứng kiến mọi người đứng cách đó không xa, thân hình chật vật của Trữ Vương khựng lại, lập tức hưng phấn rống lên một tiếng, thả người nhảy lên đánh thẳng ra một quyền.

Oanh long!

Trận gió gào thét, lực lượng khí tông đỉnh hình thành một đoàn cơn lốc xoay tròn hung hăng cuốn tới chỗ mọi người.

Ông!

Cơn lốc còn chưa tới trước mặt mọi người, một đạo sóng gợn xẹt qua phong ấn, cỗ quyền phong cực lớn cường đại kia trong phút chốc tan thành mây khói, thật giống như chưa từng xuất hiện qua bao giờ.

- Đây là lực lượng phong ấn? Nơi này tại sao có phong ấn…

Chứng kiến phong ấn trong suốt trước mắt, Trữ Vương có chút không dám tin tưởng, hai đấm lại vung tới.

Oanh oanh oanh oanh!

Lực lượng khí tông đỉnh điên cuồng nện lên phong ấn, khí tức nhộn

nhạo hình thành từng đoàn khí lãng xoay tròn trên không trung, phát ra tiếng gió rít bén nhọn.

- Cũng may chúng ta kịp thời trốn vào bên trong, nếu không…

Nhìn thấy lực lượng cường đại của Trữ Vương, Nhiếp Vân líu lưỡi.

Khí tông đỉnh quả nhiên đáng sợ.

- Trữ Vương, phong ấn này là do cường giả chí tôn đỉnh bày ra, chúng ta không bị thương cũng không phá nổi, càng khỏi nói hiện tại!

Đông Vương nhìn một lát lắc đầu nói.

- Mở không ra? Chẳng lẽ chúng ta trơ mắt nhìn bọn hắn đoạt bảo mà thờ ơ?

Trữ Vương oa oa hô to.

- Thờ ơ? Sẽ không, bọn hắn lấy được bảo tàng rồi nhất định sẽ đi ra, hừ, chỉ cần đi ra, ta không tin bọn hắn có thể chạy thoát!

Trong mắt Đông Vương hiện lên lãnh ý.

- Ôm cây đợi thỏ? Không sai, vừa vặn chúng ta có thể khôi phục thương thế, tới lúc đó bảo tàng vẫn là của chúng ta!

Trữ Vương lập tức tỉnh táo lại, cười hắc hắc.

- Nhiếp Vân, nếu bọn hắn luôn thủ ở chỗ này…

Bởi vì phong ấn ngăn cách thanh âm nên mọi người không biết hai yêu nhân nói gì, nhưng nhìn thấy bọn hắn không tiếp tục công kích, ngược lại ngồi xuống đất khôi phục thương thế, Lạc Khuynh Thành liền biết bọn hắn đánh chủ ý gì, nhịn không được nói.

- Không cần quan tâm, cần thủ cho bọn hắn thủ, hiện tại thực lực của chúng ta không đủ đối phó hai yêu nhân, nhưng sau khi lấy được bảo tàng, chỉ sợ cũng tới lượt bọn hắn đào tẩu!

Nhiếp Vân khẽ cười, không thèm để ý.

Tuy rằng không biết trong đại điện này có vật gì, nhưng nếu bị yêu nhân xem trọng như vậy, khẳng định phi phàm, huống hồ cho dù không lấy được bảo bối, trên người mình còn năm yêu hạch binh giáp cảnh đỉnh phong, chỉ cần hấp thu lực lượng bên trong, thực lực của chính mình tuyệt đối có thể gia tăng gấp mấy lần, muốn đối phó hai yêu nhân khí tông cảnh đỉnh hoàn toàn không có gì khó khăn.

- Bảo tàng? Đúng vậy, bên trong có bảo tàng!

Nghe được lời của hắn, ánh mắt thiếu nữ sáng lên, xoay người đi vào trong đại điện.

Trong đại điện rỗng tuếch, giống như không hề có bảo bối, cuối điện phủ có chín cột đá, sau mỗi cột đá đều có một lỗ thủng, cửa động tối đen, nhìn không ra sâu cạn.

- Chẳng lẽ bảo tàng đều nằm sau cột đá?

Nhìn tình cảnh quái dị trong đại điện, Lạc Chiêm Hào sửng sốt.

- Ta nhìn thấy mấy lỗ thủng sau cột đá đều giống nhau như đúc, không phải là chín thông đạo đi?

Dương Ngạn xen vào nói.

- Chín thông đạo? Lỗ thủng nhỏ như vậy, ai có thể đi vào?

Phùng Tiêu sửng sốt.

- Đừng nghĩ nữa, đi qua xem chẳng phải sẽ biết!

Thấy mọi người suy đoán lung tung, Nhiếp Vân lắc đầu đi vài bước về phía trước, vừa động, chợt nghe thanh âm ầm ầm vang lên, lập tức có một bãi đá thật lớn từ dưới đất chậm rãi nhô lên.

Trên bãi đá có một bàn cờ thật lớn, cờ đen cùng trắng bày đặt lung

tung, cờ trắng bị cờ đen vây quanh, không ngờ là một tàn cuộc còn chưa đánh xong.

- Nếu đã tiến vào đại điện thì các ngươi cũng đã nhìn thấy, phía trước có chín lỗ thủng, chính là chín thông đạo của mộ Lạc Khúc, chỉ cần chuyển động cột đá có thể mở ra. Nhưng chỉ có một thông đạo là an toàn, tám thông đạo còn lại đều bày ra tuyệt sát đại trận! Một khi đi nhầm, cho dù cường giả chí tôn sơ kỳ cũng bị đánh chết, tuyệt không thoát khỏi…

- Tuyệt sát đại trận? Chí tôn sơ kỳ cũng không may mắn thoát khỏi?

Nghe được lời nói đột nhiên vang lên, sắc mặt mọi người đồng thời biến đổi.

Chín lối đi, tám có tuyệt sát đại trận, vạn nhất đi nhầm, chẳng phải toàn bộ đều chết bên trong?

Kể cả chí tôn sơ kỳ cũng phải chết, mọi người cũng không cho rằng vận khí của mình tốt tới mức đào thoát được một mạng!

- Đừng kích động!

Thanh âm trên không trung tựa hồ cảm giác được biểu tình của mọi người, khẽ cười:

- Nếu các ngươi là hậu nhân của ta, ta tự nhiên sẽ không để cho các ngươi toàn bộ tử vong, bất quá vẫn phải có khảo nghiệm, muốn lấy được bảo tàng, đầu tiên phải có dũng khí, sau đó lại có trí mưu, có trí mưu mới có thể đem truyền thừa của ta phát dương quang đại, mà không phải mang ngọc mắc tội, được tới bảo vật trái lại mang tới tai họa cho cả gia tộc!

Mọi người cũng không ngu ngốc, nghe lời giải thích liền gật đầu.

- Có thể thông qua hai cửa ải phía trước, nói rõ các ngươi rất có dũng khí, có trí mưu, bất quá như vậy còn chưa đủ, chỉ có thông qua phương pháp khảo nghiệm cuối cùng của ta mới tính đủ tư cách. Phương pháp khảo nghiệm của ta chính là tàn cuộc trước mắt này.

- Các ngươi dùng cờ trắng, chỉ cần có thể dùng một bước làm bàn cờ sống lại, ta sẽ nói cho các ngươi biết lối đi nào là an toàn, nếu đi nhầm, thật có lỗi, không thông qua sát hạch. Chỉ có nửa giờ nghiên cứu bàn cờ, tới giờ còn chưa tuyển ra con đường chính xác, chỉ có một lần lựa chọn thông đạo đi vào, chết vô luận!

------oOo------

Chương 141: Ván cờ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh âm thản nhiên vang lên.

- Nửa giờ thời gian…

Tuy kỳ nghệ của mọi người không cao minh, nhưng cũng nhìn ra thế cục trên bàn đá, cờ đen đã vây quanh cờ trắng, cờ trắng bị chặn đường, phía sau có truy binh, cả cục diện căn bản khó giải, loại tình huống này đừng nói là nửa giờ, dù mười ngày nửa tháng cũng đừng hòng phá vây thành công, càng khỏi nói là làm bàn cờ sống lại!

Nếu không giải được ván cờ phải tùy ý tuyển một thông đạo đi vào, nhất định sẽ chết, mọi người lập tức nặng nề.

- Nhiếp Vân, tài đánh cờ của ngươi thế nào?

Lạc Khuynh Thành đột nhiên hỏi.

Nghe câu hỏi, ánh mắt mọi người đồng thời sáng ngời.

Trải qua Lạc Thủy thành đồng thời một loạt sự tình sau khi đi vào cửa đá, mọi người đã tràn ngập tín nhiệm với thiếu niên này, kỳ nghệ của họ không cao, không giải được tử cục thì thôi, có lẽ hắn sẽ có biện pháp!

- Ta? Kỳ nghệ của ta càng kém, đừng nói là cởi bỏ cục này, chỉ

nhìn còn không hiểu…

Chứng kiến ánh mắt tràn đầy hi vọng của mọi người, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

- Nhìn không hiểu?

Nghe được lời nói của hắn, mọi người không biết nói gì.

Thậm chí xem bàn cờ còn không hiểu, kỳ nghệ cực kém đâu!

- Ai, nếu kiếp trước nghiên cứu hạ kỳ đan điền thì tốt rồi…

Chứng kiến vẻ thất vọng trong mắt mọi người, Nhiếp Vân không nhịn được lắc đầu.

Chơi cờ cũng giống như tu luyện, đồng dạng chú ý thiên phú, thiên phú tốt ở trong khí hải sẽ tự động hình thành hạ kỳ đan điền, loại đan điền này có thể diễn sinh thành kỳ bàn khí, làm cho người ta lúc chơi cờ ý nghĩ như bay, trở thành một đời kỳ đạo đại sư.

Kiếp trước hắn nhận thức vài vị kỳ đạo đại sư, ai cũng có hạ kỳ đan điền, đáng tiếc là lúc đó hắn chỉ cho rằng chơi cờ là tiêu khiển, vô ích cho tu luyện, vì thế không hề để bụng.

Nếu kiếp trước từng nghiên cứu qua kỳ bàn khí, bản thân còn thừa lại một đan điền vô thuộc tính, hoàn toàn có thể diễn sinh thành hạ kỳ đan điền, như vậy mình sẽ lập tức có được thiên phú kỳ đạo siêu cường, muốn cứu sống bàn cờ trước mắt cũng không phải việc khó.

- Tuy rằng bình thường ta từng chơi cờ với sư phụ, nhưng bàn cờ này thật quá khó khăn, đừng nói trong nửa giờ có thể nghiên cứu ra đường sống, dù ba ngày cũng không làm được!

Lạc Khuynh Thành cười khổ nói.

- Ta cũng không biết!

Nhiếp Tiếu Thiên lắc đầu.

Đừng nói mọi người không có thiên phú kỳ đạo, cũng không nghiên cứu làm sao chơi cờ, không hề tinh thông, mà ván cờ trước mắt lại phi thường khó khăn, trong lúc nhất thời lâm vào khốn cảnh.

Không giải được ván cờ, sẽ không được Lạc Khúc chỉ điểm, tìm không thấy thông đạo duy nhất, nếu tùy ý tuyển một con đường chỉ sợ mọi người đều phải chết ở chỗ này.

- Nếu chúng ta đều không giải được, ta xem hay là như vậy đi!

Thấy mọi người đều hết đường xoay sở, Phùng Tiêu đột nhiên mở miệng.

- Ngươi có biện pháp?

Mọi người đều nhìn qua.

- Rất đơn giản, ta tuyển con đường thứ nhất đi vào xem, nếu nửa giờ sau không được, liền chứng minh con đường này không thông, xác suất sinh tồn cũng sẽ gia tăng thêm một phần tám, các ngươi tiếp tục lần lượt đi vào thực nghiệm là được!

Phùng Tiêu thản nhiên nói.

- Lần lượt thực nghiệm? Không được!

Nhiếp Vân trực tiếp bác bỏ lời đề nghị của hắn.

Nói đùa gì vậy, thí nghiệm một lần chết một người, nhóm người mình chỉ có sáu, vạn nhất con đường sống nằm trong hai con đường còn lại, sáu người cũng đã chết hết, bảo tàng cho ai? Chẳng lẽ cấp cho hai yêu nhân bên ngoài?

- Nhưng chúng ta cũng không còn biện pháp khác, hay là các ngươi tiếp tục nghiên cứu ván cờ, dù sao còn thời gian, nếu thật sự không được thì nói sau!

Phùng Tiêu nói.

- Việc này…

Mọi người lại do dự.

Tuy rằng biện pháp của Phùng Tiêu chẳng ra gì, nhưng đích thật là đường ra duy nhất trước mắt, cục diện bây giờ, không lấy được bảo tàng đi ra ngoài cũng bị hai yêu nhân giết chết, tùy ý chọn một đường đi vào cũng phải chết.

Tiến lui đều chết, còn không bằng hi sinh bản thân, thành tựu tập thể.

Dù sao đều là nhờ vận khí, vạn nhất người đầu tiên đi vào tìm được con đường sống, chẳng phải tất cả đều vui vẻ?

- Lạc Khúc tiền bối lưu lại ván cờ là muốn thí nghiệm trí tuệ của chúng ta, khẳng định không quan hệ tới kỳ nghệ, chúng ta cẩn thận nghiên cứu, có lẽ tìm được sinh cơ!

Trầm tư một lúc, Nhiếp Vân mở miệng nói.

- Vân nhi nói rất đúng, chúng ta khoan hãy suy nghĩ lung tung, vẫn cùng nhau đi qua xem ván cờ này đi!

Nghe được đứa con giải thích, Nhiếp Tiếu Thiên gật đầu nói.

- Vậy được rồi…

Tuy mọi người không ôm hi vọng, nhưng vẫn đi tới bên cạnh bàn cờ nhìn chằm chằm, hi vọng tìm được chút ít dấu vết để lại.

- Giữa cờ đen cùng cờ trắng lại có liên hệ gì…

Nhiếp Vân quan sát ván cờ trước mắt, tận lực suy tư, nhưng khả năng chơi cờ của hắn quá kém, nhìn mãi không hiểu, đang định buông tha đột nhiên trong đầu chợt lóe linh quang.

- Mình cần gì quản cờ đen hay trắng thắng, mình chỉ cần biết chín lối đi kia có lối nào là con đường sống không phải tốt hơn sao? Vì sao phải ở đây nghiên cứu ván cờ?

Mục đích chủ yếu của mình chính là tìm được đường sống trong chín thông đạo, mà không phải nghiên cứu ván cờ!

Tuy không thể tùy tiện đi vào thông đạo, nhưng mình có truy tung khí!

Nếu Lạc Khúc đã nói có sinh môn tử môn, bên trong những thông đạo kia khẳng định cũng sẽ có sương mù làm trở ngại tinh thần lực thăm dò, nếu không bị tinh thần lực đảo qua liền phát hiện được cơ quan cạm bẫy, như vậy sinh môn tử môn cũng không còn ý nghĩa.

Sương mù có thể trở ngại tinh thần lực, nhưng không ngăn cản được truy tung khí!

Lúc trước ở Mê Mang điện, truy tung khí có thể khuếch tán hơn một ngàn thước, làm cho mình có thể thấy rõ ràng cảnh tượng trong một ngàn thước xung quanh, mình không tin trong tử lộ không bố trí cơ quan trong vòng một ngàn thước.

Một khi bố trí cơ quan, đã nói rõ đó là con đường chết! Như vậy mình tìm con đường tiếp theo là được.

Tìm khắp cả chín thông đạo, nơi nào không có cơ quan chính là con đường sống, là đường giấu bảo tàng.

Như vậy còn nghiên cứu ván cờ có ích lợi gì?

Suy nghĩ cẩn thận việc này, Nhiếp Vân vỗ trán nở nụ cười.

- Nhiếp Vân, có phải ngươi đã nghĩ ra làm sao phá giải ván cờ không?

Lạc Khuynh Thành nhìn thấy hắn cười thành tiếng, ánh mắt sáng lên.

- Ha ha, mọi người không cần phá giải ván cờ, theo ta lại đây đi!

Nhiếp Vân nói xong đi tới trước lỗ thủng đầu tiên, ngón tay điểm tới, một cỗ truy tung khí liền bay thẳng vào bên trong.

------oOo------

Chương 142: Mọi người nghi hoặc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Truy tung khí vừa tiến vào lỗ thủng quả nhiên liền chứng kiến bên trong đều là sương mù u tối, tựa hồ còn nồng hậu hơn lúc trước gặp được, dù là tinh thần lực của cường giả khí tông đỉnh chỉ sợ cũng nhìn không tới hai thước.

Nói cách khác, dùng tinh thần lực thăm dò vào trong đó cho dù là cường giả khí tông đỉnh đều không nhìn thấy tình cảnh ngoài hai thước, càng khỏi nói thăm dò được cơ quan cạm bẫy.

- Đi vào cho ta!

Sương mù có thể trở ngại tinh thần lực, nhưng đối với truy tung khí không có bất kỳ ảnh hưởng, Nhiếp Vân khẽ cười, truy tung khí rất nhanh bay vào bên trong, mà hắn giống như có thêm con mắt thấy rõ tình cảnh bên trong lỗ thủng.

Có thể lúc Lạc Khúc thiết kế thạch động, thiết kế sương mù chỉ suy nghĩ tới việc dùng tinh thần lực khuếch tán mà không nghĩ tới trong những hậu nhân đời sau thậm chí có được một truy tung sư!

Truy tung khí của truy tung sư giống như tín hiệu di động, cách xa nhau vạn dặm đều có thể phát hiện, xem thường vách tường nham thạch ngăn cản, đừng nói tới sương mù kia!

Bên trong lỗ thủng chỉ cỡ quả bóng lại là một thạch động bóng loáng chỉnh tề, cao hơn ba thước, rộng hơn năm thước, vài người cùng đi song song đều không có vấn đề gì.

Truy tung khí khuếch tán vào bên trong, chỉ chốc lát đã đem sơn động quét ngang một lần.

Sơn động cũng không sâu như tưởng tượng, chỉ khoảng bốn trăm thước, bên trong phủ kín đủ loại cơ quan cạm bẫy, đủ loại tuyệt sát

đại trận, nếu có người rơi vào bên trong, nhất định sẽ tan xương nát thịt, chết không chỗ chôn!

- Thông đạo này không thể vào!

Xác định được nguy hiểm, Nhiếp Vân đi tới lỗ thủng thứ hai lại đem truy tung khí nhốt đánh vào bên trong.

Rất nhanh hắn đã xác minh xong tình cảnh trong chín lỗ thủng, cũng như lời giới thiệu của Lạc Khúc, chín lỗ thủng chỉ có một con đường sống duy nhất, những con đường khác tiến vào đều phải chết.

- Thế nào? Vân nhi, con tìm được con đường sống kia hay không?

Nhiếp Tiếu Thiên đi theo phía sau con trai, nhìn thấy hắn dừng lại vài giây trước mỗi lỗ thủng lại bước đi, nhịn không được hỏi.

- Là lỗ thủng thứ bảy từ bên phải qua, đây là an toàn, bảo tàng ở bên trong đó!

Nhiếp Vân chỉ một lỗ thủng nở nụ cười.

- Nơi này? Làm sao con xác định? Đúng rồi, trước đó con còn chưa nói ở trong sương mù làm sao lại có thể nhìn thấy xa như vậy, còn lợi hại hơn hai khí tông cảnh như chúng ta đây?

Nghe được lời xác nhận, Nhiếp Tiếu Thiên đột nhiên nhớ tới đặc thù của con trai, nhịn không được hỏi.

Nghe được câu hỏi của hắn, ánh mắt bốn người còn lại đều trợn tròn, tò mò nhìn qua với vẻ bát quái.

- Ách…

Chứng kiến vẻ mặt của mọi người, sắc mặt Nhiếp Vân xấu hổ.

Trước đó chưa nói ra thân phận truy tung sư của mình, chỉ là vì sợ giải thích phiền toái, hiện tại xem ra không thể thoái thác.

- Kỳ thật…kỳ thật con là truy tung sư, sương mù có thể trở ngại tinh thần lực nhưng không thể ngăn cản truy tung khí, cho nên con có thể thấy rất xa…

Nhiếp Vân đành nói ra.

Nơi đây cũng không có người ngoài, sớm muộn gì cũng nói, còn không bằng nói ra một ít, miễn sau này khi bản lĩnh của mình càng ngày càng nhiều giải thích càng thêm phiền toái.

- Truy tung sư? Con là truy tung sư? Ân? Không đúng, con có thể thu phục Hổ Đầu thú làm yêu sủng, nói rõ con là tuần thú sư, tại sao lại biến thành truy tung sư đây?

Nhiếp Tiếu Thiên sửng sốt, lập tức cảm thấy không thích hợp.

Lúc trước mình đặc biệt xem qua cho con trai, chỉ có ba đan điền, chủ đan điền không có thuộc tính, hai đan điền còn lại một là tuần thú đan điền, chẳng lẽ còn lại là truy tung đan điền?

Tuần thú đan điền đã đủ nghịch thiên, vô cùng hi hữu, còn có thêm một truy tung đan điền, hai loại thiên phú tập trung trong người, con mình sẽ không có vận khí tốt như vậy đi!

Hai loại thiên phú tập trung một thân, tình huống như vậy cho dù là hoàng thất Thần Phong đế quốc, đường đường huyết thống hoàng tộc cũng không nhất định tìm ra một người!

- Truy tung sư? Tuần thú sư? Cũng không đúng, trước đó ta xem Nhiếp Vân mang theo nhiều thỏi vàng như vậy trong người, không ai nhận ra, hẳn có được nạp vật đan điền đi!

Lạc Chiêm Hào đột nhiên ngắt lời.

- Còn nữa, trước đó con bị trọng thương, đột nhiên lành lại, hẳn là thủ đoạn của trị liệu sư đi, con đừng nói con còn là một trị liệu sư…

Nhiếp Tiếu Thiên đột nhiên nhớ tới khi đánh lén Trữ Vương, thương thế con trai lành lại rất nhanh, vẻ mặt liền cổ quái.

- Sở dĩ ta có thể mở ra đan điền là bởi vì có được đan dược do Nhiếp Vân luyện chế, hắn hẳn là một luyện đan sư đi…

Phùng Tiêu cũng xen vào một câu.

- Luyện đan sư? Đúng vậy, con chữa trị khí hải cho cha, cũng luyện chế một viên đan dược, rốt cục sao lại thế này?

Nghe được Phùng Tiêu nhắc nhở, Nhiếp Tiếu Thiên cũng tỉnh ngộ.

Luyện đan sư, truy tung sư, tuần thú sư, nạp vật đan điền, trị liệu sư…mỗi một dạng truyền đi ra đều phải kinh thiên động địa, như thế nào…như thế nào đều do con mình chiếm hết toàn bộ đây?

Chẳng lẽ một người thật sự có được nhiều thiên phú như vậy?

Nếu là sự thật, cũng quá nghịch thiên!

Lúc này mọi người đều ý thức được điểm ấy, ánh mắt nhìn Nhiếp Vân như nhìn quái vật.

- Khụ khụ, kỳ thật…đây đều là may mắn…

Hiện tại dù muốn che lấp cũng không giấu diếm được, Nhiếp Vân bất đắc dĩ thừa nhận.

- Đều là may mắn? Nói như vậy đều là sự thật sao? Như vậy có tới sáu đan điền, chẳng lẽ ngươi có sáu đan điền, hạ phẩm huyết mạch của hoàng tộc?

Lạc Chiêm Hào thật sự khiếp sợ.

Sáu đan điền, vương tộc hạ phẩm huyết mạch, dù là mình cũng chưa đạt tới, cả Lạc Thủy thành cũng chỉ có Nhiếp Tiếu Thiên mới vượt qua, chẳng lẽ hai cha con này thật nghịch thiên như vậy, một người bảy đan điền, một người sáu đan điền?

- Một năm trước cha đặc biệt kiểm tra cho con, chỉ có ba đan điền, như thế nào…

Nghe được lời nói của Lạc Chiêm Hào, Nhiếp Tiếu Thiên ý thức được vấn đề đan điền, nghi hoặc hỏi.

- Kỳ thật phụ thân, con cũng không chỉ có ba viên huyết thống nhân tử, mà là ẩn huyết thống, có được huyết mạch ẩn tàng, những thuộc tính này đều nhờ sư phụ giúp con mở ra!

Nhìn thấy mọi người càng hỏi càng nhiều, Nhiếp Vân đành phải đem sự tình đổ lên người sư phụ.

- Ẩn huyết thống? Đó là cái gì?

Nhiếp Tiếu Thiên sửng sốt.

- Phùng Tiêu chính là ẩn huyết thống, cũng bởi vì loại huyết thống này cho nên con mới có thể giúp hắn mở ra, cha trực tiếp hỏi hắn thì tốt rồi!

Nhiếp Vân lại đem sự tình đổ lên người Phùng Tiêu.

- Không sai, ta chính là ẩn huyết thống, là Nhiếp Vân giúp ta mở ra!

------oOo------

Chương 143: Bảo tàng (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phùng Tiêu vẫn luôn thập phần cảm kích, lập tức đem chuyện của mình thuật lại tường tận một lần không chút giấu diếm.

- Thì ra là thế!

Có người làm chứng như Phùng Tiêu, mọi người không còn nghi hoặc, tất cả đều gật đầu.

Ẩn huyết thống là huyết thống đặc thù, dưới thủ đoạn nghịch thiên của sư phụ Nhiếp Vân, để cho hắn có được bản lĩnh không sao tưởng tượng nổi cũng rất bình thường!

- Tốt lắm, việc này sư phụ đã thông báo với ta, hi vọng mọi người đừng để lộ ra ngoài, nếu không tình cảnh của ta sẽ biến thành phi thường nguy hiểm!

Thấy mọi người không tiếp tục truy hỏi, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, căn dặn.

- Phải, sư phụ ngươi nói không sai, chuyện này truyền ra ngoài đích thật là phiền toái! Lạc Chiêm Hào này lấy danh nghĩa khí hải thề, nếu ta truyền ra tin tức này, khí hải lập tức bị phá nát mà chết!

Khí hải tu luyện giả lấy khí hải thề, cũng giống như cơ đốc giáo dùng thượng đế thề, là lợi hại nhất, cũng là lời thề làm người tin phục nhất. Người làm trái lời thề, trong minh minh đều bị lời thề cắn lại, khí hải phá nát, chết oan chết uổng. Bởi vậy khi phát xuống lời thề này, chẳng khác nào tuyệt đối tuân thủ, tuyệt không dám làm trái!

- Phùng Tiêu cũng lấy danh nghĩa khí hải thề…

- Dương Ngạn cũng lấy danh nghĩa khí hải thề…

…

Những người khác nghe được lời thề của Lạc Chiêm Hào, tất cả đều vội vàng giơ tay phát xuống lời thề.

- Tốt lắm, mọi người đều là thân nhân bằng hữu của ta, dù không thề ta cũng tin các ngươi, bây giờ không phải lúc thảo luận việc này, mau theo ta đi vào, lấy được bảo tàng rồi nói sau!

Nhiếp Vân cười khổ vội vàng nói sang chuyện khác.

Bí mật lớn nhất của chính mình là sống lại cùng pháp quyết vô danh, về phần nhiều loại thiên phú truyền ra ngoài tuy rằng thật phiền toái, nhưng cũng không mang theo nguy hiểm gì quá lớn.

- Được, đi!

Mọi người cùng nhau đi tới trước cột đá thứ bảy.

- Mở!

Nhiếp Vân đứng trước nhất, khẽ vươn tay xoay chuyển cột đá, chỉ nghe vài thanh âm máy móc di chuyển răng rắc, lỗ thủng mở rộng, lộ ra cánh cửa lớn phía sau.

- Vào đi thôi!

Nhiếp Vân đã sớm biết bên trong không có nguy hiểm, đi nhanh vào.

Tiến vào bên trong sương mù vẫn nồng đậm, đi thêm khoảng hai mươi thước sương mù chậm rãi nhạt dần, xuất hiện một đại sảnh rộng lớn.

Đoạn đường này đúng như lời Nhiếp Vân đã nói, không có bất kỳ cơ quan cạm bẫy, là một con đường vô cùng an toàn.

- Ha ha, các ngươi có thể tới nơi đây đã nói các ngươi phá giải được ván vờ, thời gian ngắn như vậy, còn chưa tới nửa giờ đã phá giải được ván cờ kia, đem trân quý của ta đều cho các ngươi ta cũng yên tâm!

Vừa đi tới bên ngoài đại sảnh, mọi người lại nghe thanh âm của Lạc Khúc vang lên.

- Phá giải được ván cờ? Ai, xem ra chỉ lưu âm thì không được, nếu Lạc Khúc biết chúng ta căn bản không phá giải nghiên cứu ván cờ gì, chỉ sợ sẽ tức giận mà sống lại!

Nghe được thanh âm, Nhiếp Vân cười khổ.

- Ta lưu những thứ kia đối với những người dưới chí tôn mà nói mọi thứ đều vô giá, bất quá nói trước cho các ngươi biết, có một dạng đồ vật cho dù là tất cả những đồ vật khác cộng lại cũng không bằng, đồ vật kia có thể rơi vào trong tay ai phải xem duyên phận của các ngươi…

Thanh âm nói tới đây chậm rãi biến mất.

- Mỗi một kiện đều là vô giá, còn có một kiện còn đáng giá hơn toàn bộ những đồ vật khác cộng lại? Đó là cái gì?

Tuy rằng quan hệ giữa mọi người không tệ, không tồn tại chuyện cướp đoạt cạnh tranh, nhưng nghe được có đồ vật trân quý như thế, tất cả đều hưng phấn đỏ mắt, sốt ruột muốn biết đó là đồ vật gì.

Trong lòng mang theo kích động, mọi người đi vào đại sảnh.

Ở giữa đại sảnh đặt một quan tài cực lớn, hẳn là nơi đặt thi thể của Lạc Khúc, bên trái là giá binh khí, bên trên có đầy đủ chủng loại, khoảng hơn mười kiện, bên phải là giá sách, tràn đầy đủ loại bộ sách.

- Lạc Tinh chuy! Thiên Vũ đao! Linh Lung trường kiếm…mười mấy kiện đều là Hầu tộc thượng phẩm binh khí, còn có ba kiện vương tộc hạ phẩm binh khí?

Vừa nhìn thấy giá binh khí, Lạc Chiêm Hào lập tức hưng phấn kêu lên.

Những kiện binh khí này đều được ghi chép lại trong sách, nhưng không ai biết rơi nơi nào, không nghĩ tới đều nằm trong mộ của Lạc Khúc.

Cả Lạc Thủy thành chỉ có hai kiện Hầu tộc thượng phẩm binh khí, một là Liệt Diễm phủ của Dương Ngạn, một là Thần Phong kim thuẫn, không nghĩ tới nơi này có mười mấy kiện!

Còn có ba kiện vương tộc hạ phẩm binh khí.

Vương tộc cùng Hầu tộc là điểm ranh giới cực lớn của binh khí, nếu chỉ đơn thuần tính theo uy lực, mười thanh hầu tộc thượng phẩm binh khí còn không bằng một thanh vương tộc hạ phẩm binh khí.

Chỉ cần luyện hóa một thanh, dù gặp Trữ Vương hay Đông Vương

cũng có thể đánh một trận chiến.

Không nghĩ tới Lạc Khúc tổ tiên còn lưu lại nhiều thứ tốt như thế.

- Đó là công pháp và vũ kỹ, còn có hơn mười bộ vương phẩm vũ kỹ!

Nhiếp Vân xoay người đi hướng giá sách cách đó không xa.

Trên giá sách tất cả đều là bí tịch, ghi chép lại vũ kỹ cùng công pháp mà Lạc Khúc từng tu luyện, khoảng hơn mười bộ, tuy rằng không thể so sánh với Cửu Chuyển Niết Bàn công của Nhiếp Vân, nhưng cũng rất lợi hại.

- Những đan dược này tuy không thể giúp thực lực tiến bộ nhanh hơn, nhưng dùng chữa thương, là bảo vật tu luyện hiếm có!

Trên giá sách còn có một chút bình đựng đan dược, mở nắp bình Nhiếp Vân ngửi qua một chút, đều nhận thức những đan dược kia.

Trong đó có Hỏa Viêm đan, có thể giúp người tu luyện thành Hỏa Viêm vũ kỹ, uy lực vô cùng.

Tinh Lực đan, người dưới khí tông cảnh bị trọng thương có thể trong thời gian ngắn khôi phục thương thế, tinh lực sung túc.

Bạt Sơn đan, có thể giúp người trong thời gian ngắn lực lớn vô cùng, khí nuốt sơn hà.

…

Tóm lại, những đan dược này đều thập phần trân quý, cho dù đối với cường giả chí tôn mà nói cũng vô cùng thưa thớt.

Có thể đem đan dược đều lưu ở đây, thậm chí Nhiếp Vân cũng phải thừa nhận Lạc Khúc thật sự rộng rãi.

- Ân? Đây là cái gì?

Ánh mắt Nhiếp Vân đột nhiên dừng trên một hòn đá nằm bên cạnh

giá sách.

Hòn đá kích thước như một quả nho, toàn thân tối đen, từ ngoại hình mà xem làm cho người ta không biết nó là vật gì, đưa tay chạm vào Nhiếp Viên đột nhiên cảm

giác vô danh pháp quyết nhẹ nhàng dao động!

- Chẳng lẽ bên trong cũng ẩn chứa lực lượng đặc thù?

Nhớ tới chỗ tốt khi vận chuyển vô danh pháp quyết, ánh mắt Nhiếp Vân sáng lên, vội vàng cầm hòn đá trong tay, lặng lẽ đưa vào nạp vật đan điền.

------oOo------

Chương 144: Bảo tàng (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu hòn đá thật sự có được lực lượng đặc thù trợ giúp chính mình vận chuyển vô danh pháp quyết, như vậy thu lại trước chờ trở về tìm chỗ không người nghiên cứu, dù sao vô danh pháp quyết là bí mật lớn nhất của mình, đừng nói là Lạc Chiêm Hào, dù là đám người Phùng Tiêu hoặc là phụ thân cũng không thể nói.

Đem hắc thạch bỏ vào đan điền, Nhiếp Vân lại nhìn qua một bên khác của quan tài đá.

Bên kia là giá binh khí, bên phải là giá sách, phía trước là một đài cao, trên đài đặt mười mấy ngọc bài lớn cỡ lòng bàn tay.

- Đó là…đó là…

Chứng kiến ngọc bài, sắc mặt Nhiếp Vân lập tức thay đổi, cả người hưng phấn run rẩy, hô lên:

- Có thứ này, cho dù Yêu tộc thật sự xâm lấn cũng không sợ…

Ngọc bài thoạt nhìn rất giống ngọc bài ký lục, nhưng Nhiếp Vân cảm ứng được lực sát thương ẩn chứa bên trong, toàn bộ đều là ngọc bài chí tôn phù lục!

Loại phù lục này chỉ có cấp bậc chí tôn mới có thể luyện chế, dùng năng lực vô thượng đem vũ kỹ hoặc bí pháp đặc thù phong ấn trong ngọc bài, khi chiến đấu hoạt hóa có thể phóng xuất ra công kích toàn lực của cường giả chí tôn!

Thứ này rất khó luyện chế, cho dù cường giả chí tôn luyện mười khối cũng khó thể thành công được một khối, hơn nữa mỗi lần luyện thành một khối cũng bị tiêu hao sạch sẽ toàn bộ lực lượng trong cơ thể, bởi vậy vô cùng quý trọng, đối với người dưới chí tôn mà nói một khối chẳng khác nào là một tính mạng, đem đấu giá trong Thần Phong thành luôn có tiền mà không mua được, muốn mua cũng mua không xong!

Không nghĩ ở đây có tới hơn mười khối!

Một kích toàn lực của cường giả chí tôn, nếu hơn mười khối toàn bộ phóng xuất, dù mười vạn yêu nhân hay hai mươi vạn cũng không đủ giết!

Chí tôn là tồn tại cấp bậc cao nhất của khí hải cửu trọng thiên, một kích toàn lực được thi triển trong phạm vi lớn chỉ sợ trong vòng mười dặm đều phải tử vong, uy lực cường đại đáng sợ.

Cũng bởi vì cường đại như thế, cường giả chí tôn là đối tượng được các thủ đô đế quốc mượn sức. Thậm chí giáp mặt trách mắng hoàng đế, hoàng đế cũng không dám nói gì.

Dù sao thực lực cực mạnh của hoàng thất là lão tổ ẩn sau lưng, mà không phải hoàng đế, dù cường giả chí tôn giết hoàng đế, lão tổ chẳng qua lập một người khác là được, tuyệt sẽ không trở mặt với cấp bậc chí tôn.

- Đây đều là ngọc bài chí tôn phù lục?

Nghe được tiếng kinh hô, Lạc Chiêm Hào cũng nhận ra, ánh mắt phát sáng lên.

- Ngọc bài chí tôn phù lục? Là vật gì?

Phùng Tiêu đi qua chứng kiến hai người kinh ngạc như thế, không khỏi sửng sốt.

- Đây là vật phẩm trân quý mà tổ tiên Lạc Khúc đã nói, mặt trên phong ấn một bộ vũ kỹ vương tộc thượng phẩm – Phần Hỏa Liệu Nguyên – nếu ta bóp nát phóng xuất công kích, trong phạm vi mười dặm sẽ biến thành một biển lửa, thành cương cảnh, binh giáp cảnh, cho dù là binh giáp cảnh đỉnh rơi vào bên trong cũng sẽ nháy mắt hóa thành sương mù, chết không thể chết lại!

Nghe câu hỏi của Phùng Tiêu, Lạc Chiêm Hào tùy tay cầm một ngọc bài cười giải thích.

Ngọc bài phù lục chỉ cần dùng tinh thần đảo qua bên trong là sẽ biết trong đó phong ấn cái gì, có uy lực ra sao, Lạc Chiêm Hào cũng không phải tùy tiện nói lung tung.

- Lợi hại như vậy? Ta xem xem!

Phùng Tiêu vội vàng đi qua tùy tay cầm lên một khối, tinh thần đảo qua, đôi mắt trợn tròn:

- Vũ kỹ công kích đơn thể, Phách Sơn chưởng, một chiêu đánh xuống cả ngọn núi cũng vỡ ra, đánh lén ngay cả cường giả chí tôn sơ kỳ cũng một chiêu mất mạng! Tốt…thật mạnh!

- Ha ha!

Nhìn thấy dáng vẻ của hắn, Nhiếp Vân cười to, tùy tay thu ngọc bài trên bàn vào đan điền:

- Ta thu lại trước, chờ chúng ta trở về tiếp tục lấy ra thống nhất bảo quản!

Mấy thứ này uy lực quá lớn, Nhiếp Vân thật sự lo lắng tùy tiện giao cho người khác, vạn nhất người này bị Yêu tộc khống chế, đột nhiên phóng thích chỉ sợ cả Lạc Thủy thành đều xui xẻo.

- Ha ha, không sai, đây!

Lạc Chiêm Hào hiểu được đạo lý này, tùy tay đem ngọc bài ném tới.

- Phùng Tiêu, ngươi cũng đưa cho ta đi!

Thu ngọc bài vào nạp vật đan điền, Nhiếp Vân đưa tay về hướng Phùng Tiêu.

- A…Nhiếp Vân, ta chưa từng nhìn thấy qua phù lục, có thể cho ta chơi một hồi hay không, trước khi đi ra ngoài khẳng định đưa cho ngươi!

Phùng Tiêu nhìn phù lục trong tay vẻ mặt lưu luyến.

Tu luyện giả khí hải thật nhiệt tâm với phù lục, một khi cầm trong tay muốn thưởng thức thật lâu mới chịu bỏ qua.

- Đương nhiên là được!

Nhiếp Vân hiểu được tâm tình của Phùng Tiêu, cười đáp, đột nhiên nhớ tới cái gì:

- Nga, đúng rồi, loại ngọc bài phù lục phong ấn lực lượng thời gian lâu thật dễ dàng phát nổ, dù không kích thích cũng sẽ phóng thích, ngươi cẩn thận một chút…bỏ đi, ta giúp ngươi nhìn xem, nếu không nguy hiểm gì thì cho ngươi mượn…

Nhiếp Vân đưa tay cầm lấy ngọc bài tùy ý nhìn thoáng qua, ngay sau đó ném tới:

- Không vấn đề gì, trở về thành thì phải giao cho ta!

- Đa tạ!

Ánh mắt Phùng Tiêu sáng lên, nắm chặt ngọc bài như nắm giữ lấy bảo bối trân quý nhất trên đời.

- Nhiếp Vân, ngươi thu toàn bộ những thứ này vào đi, chúng ta cũng không lấy được, trở lại Lạc Thủy thành thống nhất bảo quản!

Lạc Chiêm Hào đi tới đưa tay chỉ quanh phòng cười nói.

Mọi người đã sớm xem Nhiếp Vân là người tâm phúc, cho dù để hắn thu giữ toàn bộ đồ vật cũng không sao. Dù sao công pháp binh khí linh tinh dù cầm trong tay cũng không thể lập tức luyện hóa, vẫn nên chờ quay về Lạc Thủy thành tiếp tục cẩn thận nghiên cứu.

- Ân, được!

Nhiếp Vân cũng không chối từ, đi dọc theo đại sảnh một vòng, đem toàn bộ đồ vật thu vào đan điền.

- Hậu bối của ta, xem ra các ngươi đã lấy đi toàn bộ bào tàng ta lưu lại, hi vọng các ngươi có thể sử dụng tốt những thứ này, đem gia tộc phát dương quang đại, một lần nữa khôi phục vinh quang của Lạc gia!

Vừa thu xong toàn bộ bảo vật trong đại sảnh, chợt nghe thanh âm hùng hậu của Lạc Khúc lại vang lên.

- Yên tâm đi, Lạc Khúc tiên tổ, chúng ta nhất định tận dụng bảo vật, chống cự Yêu tộc, không thẹn thanh danh Lạc gia!

Mặc dù biết đối phương cũng không nghe thấy, Lạc Chiêm Hào vẫn không nhịn được quỳ trước quan tài sắc mặt nghiêm túc nói.

Khi mọi người vừa đi vào thì đã phát hiện quan tài, bên trong hẳn là thi thể của Lạc Khúc, nói thế nào cũng là tổ tiên, đã lấy đồ vật của tổ tiên đương nhiên cần phục lạy tạ ơn.

- Không hổ là con cháu hậu bối của ta, nếu cảm kích ta, vậy cúi lạy mười lần đi!

Thanh âm Lạc Khúc lại vang lên.

- Ách…

Tuy biết đây chỉ là thanh âm Lạc Khúc lưu lại, nhưng trùng hợp với lời nói của Lạc Khúc lúc này, vì thế sắc mặt mọi người lại biến thành cổ quái.

------oOo------

Chương 145: Phục lạy cho ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chúng ta cũng đã lấy nhiều đồ vật của Lạc Khúc tiền bối như vậy, quấy nhiễu hắn nghỉ ngơi, cúi lạy cũng không có gì!

Thấy bộ dáng của mọi người, Nhiếp Vân cười cười đi tới trước mặt Lạc Chiêm Hào quỳ xuống.

- Tiên tổ, hậu bối Lạc Khuynh Thành phục lạy, hi vọng ngài có thể phù hộ…

Lạc Khuynh Thành đi qua quỳ xuống bên cạnh Nhiếp Vân, liếc mắt nhìn qua thiếu niên, không biết nghĩ tới điều gì, sắc mặt đỏ lên.

- Phải đó, chúng ta cũng cúi lạy đi?

Nhiếp Tiếu Thiên cũng không phản kháng, gật đầu đi lên quỳ xuống.

Sáu người đồng thời quỳ trước quan tài.

Sưu sưu sưu!

Khi sáu người vừa quỳ xuống dập đầu, đột nhiên nghe được cả gian phòng vang lên tiếng gió rít bén nhọn, ngay lập tức mọi người cảm thấy trên đầu có từng trận gió thổi qua, vô số phong nhận sắc bén trong phút chốt lướt tới ngay trên đầu mọi người!

Độ cao của phong nhận ước chừng khoảng một thước, vừa vặn lướt qua trên đầu mọi người đang quỳ, mỗi đạo đều có một kích toàn lực của cường giả chí tôn đỉnh, nếu mọi người không phải

đang quỳ xuống, chỉ sợ tùy ý một đạo cũng có thể trực tiếp cắt họ thành hai nửa! Dù là cường giả khí tông đỉnh cũng không thoát chết!

- Đây là…

Hiểu được nguyên nhân, trên thân mọi người tuôn mồ hôi lạnh, thậm chí Nhiếp Vân cũng hết hồn.

- Ha ha, nếu các ngươi vẫn còn sống sót, nói rõ thật sự là hậu bối của ta, tôn trọng ta phát ra từ nội tâm mà không phải đánh chết hậu nhân của ta, dùng máu của họ mở ra phong ấn!

Thanh âm Lạc Khúc chợt vang lên lần nữa.

- Thật ác độc…

Nghe được câu nói này, sắc mặt mọi người thật khó xem.

Nếu bọn họ bị bảo vật làm choáng váng đầu óc, trực tiếp lấy xong rồi bỏ đi mà không phải lựa chọn quỳ xuống, chỉ sợ sau trận phong nhận kia bắn ra, không còn ai sống sót!

Thật đáng sợ!

Không hổ là cường giả chí tôn, quả nhiên sát phạt tàn nhẫn, không quỳ sẽ chết, mặc kệ những người này có phải thật sự là hậu bối của mình hay không, không tôn trọng chính mình thì phải tử vong!

- Nếu các ngươi đã thật sự là hậu nhân của ta, ta cũng không thừa nước đục thả câu, đem bảo bối trọng yếu nhất giao cho các ngươi đi!

Oanh long long!

Lời vừa dứt, quan tài trước mặt đột nhiên từ từ mở ra, một thanh bảo kiếm sắc bén từ bên trong dâng lên.

- Bảo kiếm? Chẳng lẽ lời của La Vũ cùng La Trữ nói về thất kiếm là thật sự? Thật sự có thứ này?

Nhìn thấy bảo kiếm đột nhiên xuất hiện, Nhiếp Vân chợt nhớ tới lúc trước mình từng nghe lén cuộc nói chuyện, khẽ cau mày.

Kiếp trước mình chưa từng nghe nói qua về thất kiếm, không biết là vật gì, nhưng có thể khiến cho La gia của Thần Phong thành xem trọng, khẳng định không phải vật đơn giản.

Ông!

Bảo kiếm chậm rãi bay lên, hàn quang lộ ra, nhìn trình độ sắc bén mà xem, chỉ sợ phẩm chất không thua gì vương tộc thượng phẩm.

Binh khí vương tộc thượng phẩm!

Khó trách Lạc Khúc từng nói trong này có một bảo vật còn hơn toàn bộ những bảo vật khác cộng lại, ai cũng nghĩ là phù lục, nào ngờ là vật này!

Bảo kiếm vương tộc thượng phẩm, có thể làm cho thực lực gia tăng gấp đôi, nếu Nhiếp Vân luyện hóa, dù chống lại Trữ Vương bọn hắn cũng có sức đánh một trận.

- Vật này gọi là Thiên Cơ kiếm, là ta lấy được trong một cổ tích, phẩm chất không thua kém vương tộc thượng phẩm, trân quý vô cùng, trong đó tựa hồ còn liên lụy tới một bí mật cực lớn, hiện tại tặng cho các ngươi!

Thanh âm Lạc Khúc vang lên.

- Các ngươi là hậu bối của ta hữu dũng hữu mưu, lại tôn trọng tổ tiên, ta thật vui mừng, trong quan tài cũng không có thi thể của ta, tuy nơi này gọi là Lạc Khúc mộ nhưng không phải chỗ an táng của ta, sau khi các ngươi rời khỏi đây không cần trở lại, cũng không cần tiếp tục tế bái, ta tới từ trong thiên địa, biến mất trong thiên địa, ha ha!

Thanh âm mang theo vẻ tiêu sái hào phóng, càng ngày càng vang, sau đó hoàn toàn biến mất.

- Lạc Khúc tiên tổ không phải chôn ở chỗ này/

Nghe được nội dung, vẻ mặt Lạc Chiêm Hào mất mát, nhưng nghĩ nghĩ lại giật mình.

Nơi này có nhiều phong ấn như vậy, nếu tổ tiên chưa chết thì có thể đi vào, nhưng nếu hắn đã chết thì ai đem thi thể của hắn chuyển vào đây? Hơn nữa cho dù có người đem thi thể đi vào, chỉ sợ bọn hắn dọn sạch thứ tốt bỏ đi mất, làm sao lưu lại cho nhóm người mình?

- Lấy bảo kiếm, chúng ta đi thôi!

Nhiếp Vân vừa định đứng lên, đột nhiên chứng kiến cách đó không xa có một thân ảnh lao ra chộp lấy trường kiếm bỏ chạy ra ngoài!

- Ha ha, bảo kiếm này rốt cục bị ta được đến!

- Nguy rồi, mau đuổi theo!

Nhìn thấy bóng người kia mạnh mẽ thoát ra, đồng tử mọi người co rụt lại đồng thời trong lòng kỳ quái, tám yêu nhân cùng tới đã bị thiết kế chết sáu tên, còn hai tên bị nhốt bên ngoài, vì sao nơi này có thêm một tên?

- A, Phùng Tiêu, thì ra là ngươi, dừng lại cho ta!

Mọi người còn đang nghi hoặc, chợt nghe thanh âm Lạc Khuynh Thành vang lên, lập tức oanh một tiếng vang giòn, thân hình thiếu nữ bay ngược ra ngoài nặng nề suất lên góc tường.

- Phùng Tiêu?

Mọi người lúc này mới ý thức được trong đám người quả nhiên không thấy Phùng Tiêu, vừa rồi cướp đi bảo kiếm chính là người này!

- Yêu linh phụ thể! Phùng Tiêu nhất định bị yêu linh phụ thể!

Nhiếp Tiếu Thiên biến sắc.

Địa phương đáng sợ nhất của Yêu tộc chính là chỗ này, cho dù phụ thể nhưng người khác cũng không thể điều tra được gì, thường thường ở thời điểm mấu chốt nhất quay giáo một kích làm nhân loại khó lòng phòng bị!

- Khuynh Thành, ngươi thế nào?

Nhìn thấy Phùng Tiêu đột nhiên trở mặt chạy trốn, Nhiếp Vân cũng không sốt ruột đuổi theo mà vài bước lao tới trước mặt Lạc Khuynh Thành dìu nàng đứng lên.

- Ta có Huyết Long chiến giáp, không có việc gì…

Lạc Khuynh Thành đứng dậy, tuy rằng sắc mặt khó xem nhưng không thương tổn quá lớn, không hổ là Huyết Long chiến giáp, lực phòng ngự kinh người.

- Chúng ta mau đuổi theo, mặc kệ Phùng Tiêu đã quy thuận yêu nhân hay bị yêu linh phụ thể, hiện tại chỉ sợ đã tụ lại cùng Trữ Vương và Đông Vương!

Thấy Lạc Khuynh Thành không có việc gì, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, đứng dậy.

Bên ngoài thông đạo bị phong ấn, từ ngoài không thể tiến vào, từ trong dù không có máu cũng có thể đi ra ngòa, mà tốc độ bỏ trốn của Phùng Tiêu nhanh như vậy, mọi người căn bản không đuổi kịp, chỉ sợ hiện tại đã hội họp cùng Trữ Vương và Đông Vương.

Đương nhiên, nếu Phùng Tiêu tụ lại cùng hai người kia mọi người cũng không tính là an toàn, dù sao phong ấn đi ra ngoài thì vào không được nữa, chỉ sợ là…

Nhiếp Vân chứng kiến cánh tay Lạc Khuynh Thành còn chảy máu, biết chuyện mình lo lắng nhất đã xuất hiện.

------oOo------

Chương 146: Phản bội

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ có máu của Lạc Khuynh Thành mới có thể phá vỡ phong ấn, chuyện này Phùng Tiêu đã biết, lúc ấy sáu người cùng quỳ nhưng hắn chỉ công kích nàng, nhất định muốn lấy máu của nàng, hiện tại xem ra hắn đã đắc thủ!

Tuy phòng ngự của Huyết Long chiến giáp kinh người, nhưng chỉ bảo vệ thân thể mà không phải tay chân!

- Máu của ta…chẳng lẽ Phùng Tiêu đã lấy đi sao?

Nhìn thấy sắc mặt Nhiếp Vân, Lạc Khuynh Thành liền hiểu được.

- Hắn lấy đi máu của Khuynh Thành, có năng lực mở ra phong ấn, nói vậy…hai yêu nhân bên ngoài cũng đã vào được?

Sắc mặt Nhiếp Tiếu Thiên vô cùng khó xem.

- Nhiếp Vân, làm sao bây giờ?

Dương Ngạn siết chặt nắm tay.

- Làm sao bây giờ? Chỉ có thể đi ra ngoài, đợi ở đây cũng không phải biện pháp, một khi bị bọn hắn chặn đường, càng không thể đi ra!

Nhiếp Vân híp mắt nói.

- Nhưng mà thực lực của bọn hắn mạnh như vậy, chúng ta đi ra ngoài thì sẽ chết…Đúng rồi, chúng ta không phải có ngọc bài chí tôn phù lục sao, nếu bọn hắn dám động thủ, trực tiếp phóng thích đơn thể công kích, ta không tin hai tên yêu nhân có thể tránh thoát!

Ánh mắt Dương Ngạn chợt sáng nói.

- Phù lục? Một khi kích thích sẽ phát ra công kích cực mạnh, đích xác có thể giết chết hai yêu nhân, nhưng đây là dưới thủy đàm, một

khi công kích lực lượng cường đại sẽ đem toàn bộ sơn động sụp đổ, tới lúc đó dù bọn hắn chết nhưng chúng ta cũng không sống được!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Vậy…

Nghe Nhiếp Vân giải thích, sắc mặt mọi người tái nhợt.

Vốn tính toán lấy xong bảo tàng mọi người tiêu hóa một phen, không cần sợ hai yêu nhân khí tông đỉnh, hiện tại chưa kịp sử dụng bảo bối lại xuất hiện tình huống này, trực tiếp làm rối loạn tiết tấu của mọi người.

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

- Đi ra ngoài trước, bọn hắn hẳn còn chưa đi, chúng ta đánh không lại bọn hắn mà bọn hắn khẳng định cũng không dám quá phận bức bách chúng ta, dù sao không ai muốn chết! Đi ra xem một chút đi!

Nhiếp Vân thản nhiên nói, mang theo mọi người rất nhanh đi ra thông đạo, khi đi tới đại sảnh có phong ấn quả nhiên nhìn thấy Trữ Vương cùng Đông Vương đã đi vào đại sảnh, ánh mắt nhìn họ như nhìn người chết.

- Kiệt kiệt, các ngươi nằm mộng cũng không nghĩ tới Phùng Tiêu sẽ phản bội đi! Ha ha, hiện tại Thiên Cơ kiếm nằm trong tay chúng ta, các ngươi ngoan ngoãn đem bảo tàng giao ra đây, chúng ta còn có thể tha cho các ngươi một mạng, nếu không hôm nay đều chết ở chỗ này đi!

Nhìn thấy mọi người xuất hiện, Trữ Vương cười lạnh một tiếng nói.

- Đem bảo tàng giao ra? Ha ha, chúng ta có phù lục do cường giả chí tôn lưu lại, ai sống ai chết còn chưa nhất định đâu!

Nghe được uy hiếp, Dương Ngạn tiến lên một bước nói.

- Phù lục? Ha ha, chúng ta cũng có!

Trữ Vương cười nhạt, giơ lên một ngọc bài, chính là ngọc bài mà Phùng Tiêu đã lấy trước đó.

- Nhớ kỹ tình cảnh của các ngươi, hiện tại chúng ta đang ở bên ngoài, nếu không giao ra bảo tàng chẳng qua chúng ta rời đi nơi này, ở cửa đá kích thích phù lục! Kiệt kiệt, cường giả chí tôn lưu lại, cho dù là phù lục đơn thể công kích muốn tạc hủy sơn động cũng không khó khăn đi! Tới lúc đó toàn bộ các ngươi bị chôn vùi bên trong, ngươi nói tới cùng là ai chết?

- Hơn nữa cho dù các ngươi chết cũng không có gì, chúng ta còn có thể suất lĩnh Yêu tộc đại quân tấn công chiếm lĩnh Lạc Thủy thành! Kiệt kiệt, không muốn chết, không muốn Lạc Thủy thành rơi vào tay Yêu tộc thì ngoan ngoãn đem bảo tàng giao ra đây!

Giơ ngọc bài, trong mắt Trữ Vương tràn đầy ý cười hài hước.

- Ta có vài chuyện không rõ, nếu ngươi có thể giải thích thì giao bảo tàng cho ngươi đều được!

Mọi người đang hết đường xoay sở, Nhiếp Vân đột nhiên mở miệng.

- Giao cho hắn, Vân nhi…

Nhiếp Tiểu Thiên không nghĩ tới con mình trả lời như vậy, lo lắng kêu lên.

Yêu tộc luôn không giữ lời hứa, thất tín bội nghĩa, nói điều kiện với bọn hắn quả thực là muốn chết, không đem bảo tàng cho bọn hắn có lẽ bọn hắn còn ném chuột sợ vỡ bình, không dám động thủ, nhưng nếu giao ra chính là tử kỳ của mọi người.

- Hiện tại chúng ta không còn con đường khác, chỉ có thể như vậy…

Quay đầu ngăn cản lời nói của phụ thân, Nhiếp Vân lặng lẽ nháy mắt.

- Vài chuyện không rõ? Kiệt kiệt, có phải không nghĩ ra tại sao Phùng Tiêu phản bội?

Trữ Vương không nhìn thấy mờ ám của Nhiếp Vân, nghe hắn nguyện ý giao ra bảo tàng, ánh mắt sáng ngời cười đắc ý.

- Không sai, ta muốn biết các ngươi đã khống chế hắn khi nào?

Nhiếp Vân hỏi.

- Khi nào? Trước khi ngươi chưa đi tới Lạc Khúc mộ từng cùng Phùng Tiêu đi ra ngoài thành, sau khi ngươi rời khỏi sơn động kia chúng ta đi tìm hắn, sử dụng Yêu tộc mê huyễn pháp khống chế hắn, như thế nào, không nghĩ tới đi!

Trữ Vương hưng phấn cười to.

Hiện tại tâm tình Trữ Vương rất tốt, trước đó luôn bị tính kế, lửa giận khi có nhiều thuộc hạ bị giết chết lúc này đã biến mất, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, mang theo tư thế của người thắng.

- Trong bảo khố có nhiều bảo vật như vậy, Phùng Tiêu lúc đó còn chưa bại lộ bí mật, nhưng khi bảo kiếm vừa xuất hiện hắn liền trực tiếp cướp đi, chẳng lẽ bảo kiếm này còn quý trọng hơn cả chí tôn phù lục?

Nhiếp Vân lại hỏi.

Thiên Cơ kiếm thoạt nhìn cũng chỉ là binh khí vương tộc thượng phẩm, mặc dù Lạc Thủy thành không có, nhưng đế đô Thần Phong thành không ít, thậm chí còn có cả binh khí hoàng tộc!

Theo lý mà nói giá trị chân chính của loại binh khí này còn không mạnh bằng chí tôn phù lục, vì sao Phùng Tiêu lại trực tiếp cướp đi nó mà không cướp phù lục đây?

- Ha ha!

Nghe được câu hỏi, Trữ Vương cùng Đông Vương liếc nhìn nhau,

đều nở nụ cười.

- Quả nhiên vô tri là đáng sợ nhất! Nói thật cho ngươi biết, đừng nói là hơn mười phù lục chí tôn đỉnh làm ra, dù trăm trương, một ngàn trương giá trị cũng không bằng bảo kiếm!

Đông Vương lớn tiếng cười nói.

- Một trăm một ngàn cũng không bằng? Tại sao binh khí vương tộc thượng phẩm lại có giá trị lớn như vậy?

Nhiếp Vân nhướng mày.

- Nói với ngươi cũng vô dụng, một đám nhà quê chưa từng đi ra khỏi Lạc Thủy thành mà thôi. Tốt lắm, lòng kiên nhẫn của bổn vương có hạn, mau đem bảo tàng giao ra đây, nếu không ngày này sang năm là ngày giỗ của các ngươi!

Đông Vương hừ lạnh.

- Ngày giỗ của chúng ta? Có phải ngươi đã quá tự tin, chẳng lẽ xác nhận chúng ta nhất định sẽ chết? Có lẽ kẻ chết là các ngươi đây?

Thấy không còn hỏi được gì, Nhiếp Vân cười nhạt, bàn tay vừa lật trên tay hiện ra một cây trường thương.

Đây là một trong ba thanh binh khí vương tộc hạ phẩm – nhất thương lạc vân, nhất thương phúc vũ – Lạc Vân thương!

------oOo------

Chương 147: Lấy một địch hai

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chết là chúng ta? Ha ha, tiểu tử, ngươi chưa tỉnh ngủ đi! Được bảo tàng thật nghĩ mình đã thành cao thủ? Lạc Vân thương là binh khí vương tộc hạ phẩm, nhưng phải xem đang ở trong tay ai, nếu chưa luyện hóa, ngay cả khúc củi gỗ cũng không bằng!

Thấy Nhiếp Vân lấy ra trường thương, Trữ Vương cùng Đông Vương há mồm cười lớn.

Binh khí vương tộc hạ phẩm cho dù là cường giả khí tông cảnh muốn luyện hóa cũng phải mười ngày nửa tháng trở lên còn chưa chắc thành công, bọn hắn không tin thời gian ngắn như vậy mà thiếu niên kia đã luyện hóa.

Lấy một cây trường thương chưa luyện hóa mà muốn đối chiến với họ, thật là muốn chết!

- Không luyện hóa đích xác không bằng khúc củi gỗ, nhưng nếu luyện hóa rồi thì sao?

Không để ý lời trào phúng của hai người, Nhiếp Vân cười nhẹ, bàn tay run lên, trường thương ông một tiếng giòn vang đâm thẳng về hướng Trữ Vương.

- A…chân khí ngưng kình…chỉ khi nào đã luyện hóa binh khí thì mới có thể tri triển, điều này sao có thể?

Chứng kiến thân thương run lên, kình khí tóe ra, sắc mặt Trữ Vương không khỏi thay đổi.

Từ khi những người này đi vào trong chỉ mười mấy phút thời gian, thời gian ngắn như vậy làm sao có thể kịp luyện hóa binh khí vương tộc hạ phẩm?

- Cho dù đã luyện hóa thì có năng lực thế nào? Thực lực của ngươi quá thấp, nếu muốn chết vậy chết đi!

Tuy rằng khiếp sợ, Trữ Vương dù sao cũng là cường giả khí tông đỉnh, không hề bối rối hừ lạnh một tiếng duỗi tay hướng mũi thương trảo tới.

Cho dù binh khí rất lợi hại, nhưng phải xem là ai đang thi triển, nếu do cường giả khí tông đỉnh toàn lực sử dụng có thể đối chiến với chí tôn sơ kỳ, nhưng nếu trong tay binh giáp cảnh trung kỳ thậm chí chỉ cần khí tông sơ kỳ cũng khó thắng!

- Lạc vân, phúc vũ!

Hai mắt Nhiếp Vân ngưng tụ, mũi thương vừa chuyển, một đạo khí tiễn bắn ra, sáng ngời lóe mắt.

Tê!

Bị mũi thương xáo trộn, mười ngón tay phải Trữ Vương toàn bộ gãy vụn, máu tươi phun trào như huyết vũ.

- A…

Trữ Vương thét lên một tiếng chói tai, vội vàng lui ra sau mấy bước, vẻ mặt sợ hãi không dám tin.

- Điều đó không có khả năng! Yêu hóa, chết cho ta!

Thét dài một tiếng, thân thể hắn trong khoảnh khắc liền yêu hóa, toàn thân dày đặc lân giáp, lập tức hướng Nhiếp Vân lao tới.

- Cha, thành chủ, mang theo Khuynh Thành bọn họ đi vào khu sương mù, ta sẽ theo sau!

Trường thương ngăn trở thế công của Trữ Vương, Nhiếp Vân vội vàng quay đầu phân phó.

Mặc dù thực lực của mình có thể so sánh với khí tông đỉnh, nhưng đối mặt yêu hóa như Trữ Vương cũng không thể chiến thắng, huống chi còn có một Đông Vương.

- Còn muốn chạy, chạy đi đâu!

Đông Vương hừ lạnh một tiếng, liền ngăn chặn trước mặt mọi người.

- Ngươi cũng qua đây cho ta đi!

Nhiếp Vương đánh lui Trữ Vương ra sau, mũi thương vừa chuyển liên tục điểm lên trước mặt Đông Vương ba cái.

Ba chiêu điểm tới như giao long xuất động, hổ khiếu sơn lâm, mang theo sát khí chưa từng có khiến Đông Vương liên tục lui ra sau hai bước, thân thể không tự chủ được nhường ra một lối đi.

- Đi!

Nhiếp Tiếu Thiên biết con mình đã làm ra cố gắng lớn nhất, cũng không do dự mang theo mọi người lao thẳng về hướng sương mù bao phủ phía trước.

- Chạy đi đâu!

Phùng Tiêu không biết từ đâu chạy ra, hai mắt đỏ hồng mang theo vẻ yêu dị ngăn chặn trước mắt mọi người.

- Cút ngay!

Lúc này Nhiếp Tiếu Thiên đang sốt ruột, không hạ thủ lưu tình, song chưởng vỗ xuống!

Oanh!

Tuy Phùng Tiêu bị yêu hóa, nhưng cũng chỉ có thực lực xuất thể cảnh đỉnh, làm sao là đối thủ của cường giả khí tông như Nhiếp Tiểu Thiên, chỉ một chiêu bay ngược ra ngoài ngã xuống đất trọng thương.

- Đi nhanh lên!

Mọi người không hề dừng lại, chỉ hai lần hô hấp đã lao vào trong đoàn sương mù mất đi tung tích.

- Đáng giận…

Đông Vương cùng Trữ Vương bị trường thương ngăn trở, còn muốn đuổi theo cũng đã muộn, tức giận oa oa gọi bậy.

Tuy thực lực của thiếu niên này chẳng ra gì, nhưng thương thuật quỷ dị khó lường, giống như từng luyện qua mấy chục năm, nếu sơ

sẩy sẽ rơi vào bị động, cho nên đành phải chuyên tâm nghênh chiến, tùy ý cho đám người Nhiếp Tiếu Thiên càng chạy càng xa, mãi tới khi không còn thấy bóng dáng.

- Ha ha, hai vị tiếp tục đợi ở chỗ này, ta đi trước!

Thấy mọi người đi xa, trường thương đảo qua, Nhiếp Vân cười to xoay người bỏ chạy, khi đi ngang qua người Phùng Tiêu đưa tay nhấc hắn lên, nháy mắt lao vào trong sương mù biến mất.

- Đáng giận!

Bị một thiếu niên dễ dàng ngăn trở, Trữ Vương tức giận muốn nổ phổi, phát ra tiếng gầm rú thật dài.

- Tiểu tử này có chút quỷ dị, mau đuổi theo!

Đông Vương bình tĩnh hơn một ít, dù tức giận tới khó chịu nhưng cũng âm thầm kinh hãi.

Chân khí của thiếu niên kia hùng hậu, nhưng thực lực quá thấp, dù có binh khí lợi hại nhưng theo lý mà nói muốn ngăn cản hai người họ là chuyện không thể nào, nhưng sự thật hắn chẳng những thành công còn thong dong chạy thoát, điều này thật sự là kỳ quái!

Cẩn thận suy nghĩ, thanh trường thương ở trong tay hắn giống như vật sống, vô luận họ ra chiêu số gì hắn đều có phương pháp phá giải, hơn nữa những nơi mũi thương đánh tới đều là sơ hở của họ, thật giống như cùng họ đối chiến không phải một thiếu niên mà là một lão quái vật sống mấy trăm tuổi!

Điều này sao có thể?

Sao hắn có được thương thuật cao minh như thế?

- Vô luận tiêu phí bao nhiêu đại giới cũng nhất định phải giết chết thiếu niên kia!

Binh giáp cảnh trung kỳ đã lợi hại như vậy, nếu hắn thăng cấp khí tông, đừng nói là hai người họ, dù cường giả chí tôn sơ kỳ muốn

đánh chết hắn chỉ sợ cũng khó khăn.

Yêu tộc cùng Nhân tộc đối lập, vì Yêu tộc, thiên tài như vậy nhất định sớm đánh chết!

Trong lòng Đông Vương nháy mắt làm ra quyết định.

- Chúng ta nhanh lên, vạn nhất sau khi bọn hắn ra ngoài thi triển phù lục chúng ta thật sự phải chết ở chỗ này!

Đông Vương mang theo Trữ Vương hướng sương mù chạy tới.

- Vân nhi, con mang theo hắn làm gì?

Nhiếp Vân thoáng chốc đã đuổi kịp mọi người, Nhiếp Tiếu Thiên nhìn thấy Nhiếp Vân mang theo Phùng Tiêu liền hỏi.

Lúc này lực lượng của Phùng Tiêu đã bị Nhiếp Vân hoàn toàn giam cầm, hai mắt đỏ hồng, vẫn không ngừng phát ra tiếng gào thét như quái thú.

- Hắn bị yêu nhân dùng phương pháp đặc thù mê hoặc tâm trí, làm ra chuyện phản bội nhưng không do bổn ý của hắn, vẫn còn có thể cứu chữa!

Nhiếp Vân cười nói.

Cũng không phải hắn phát sinh lòng từ bi, mà là Phùng Tiêu dù sao cũng là tộc trưởng Phùng gia, một khi chết ở đây, Phùng gia như rắn mất đầu, chỉ sợ Lạc Thủy thành sẽ đại loạn!

Hiện tại Yêu tộc sắp xâm lấn, Lạc Thủy thành không thể tiếp tục phát sinh nội loạn.

------oOo------

Chương 148: Lãng phí

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vân nhi, hình như con đã sớm biết Phùng Tiêu sẽ phản bội, không hề kinh hãi?

Nghe được lời của con, Nhiếp Tiếu Thiên hiểu ý gật đầu, đột nhiên hỏi.

Trước đó Nhiếp Vân biểu hiện rất trấn định, một cây trường thương ngăn cản hai cường giả khí tông cảnh đỉnh, hết thảy đều làm cho mọi người không tưởng tượng nổi!

- Trước đó Phùng Tiêu đưa yêu hạch cho Dương Ngạn sử dụng, lại vừa khéo xuất hiện trong phủ đệ Dương gia, trong lòng con đã sản sinh hoài nghi, bất quá không vạch trần mà thôi, muốn xem thử hắn rốt cục muốn làm gì. Không nghĩ tới hắn đoạt đi Thiên Cơ kiếm, không biết vì sao Trữ Vương bọn hắn lại điên cuồng với bảo kiếm kia như vậy!

Nhiếp Vân cũng không phủ nhận, cười nói.

Tuy dọc theo đường đi Phùng Tiêu biểu hiện thật bình thường, nhưng bởi vì rất bình thường cho nên không ổn thỏa!

Kiếp trước Nhiếp Vân giao chiến cả đời với yêu nhân, hiểu rõ thủ đoạn của bọn hắn rõ ràng, Phùng Tiêu bị yêu nhân mê hoặc tâm trí, từ ánh mắt có thể nhìn ra dị thường, nếu điểm ấy còn nhìn không ra thật uổng phí hắn từng sống mấy trăm năm!

Lúc đó không vạch trần Phùng Tiêu chính là muốn nhìn xem yêu nhân có chủ ý gì, nhưng không nghĩ tới mục tiêu của bọn hắn là Thiên Cơ kiếm!

Nhưng tại sao mình không phát hiện Thiên Cơ kiếm có bí mật gì đây?

Khi nói chuyện mọi người đã đi tới cuối Mê Mang điện, thấy được cửa đá ở lối vào.

- Mau đi ra!

Quát một tiếng, Nhiếp Vân xông ra ngoài, mang theo Phùng Tiêu

tiến vào thủy đàm chỉ chốc lát đã về tới khe sâu.

- Trời đã sáng rồi? Không nghĩ tới đã giằng co một đêm!

Nhóm người Nhiếp Tiếu Thiên lục tục đi lên, nhìn thấy mặt trời đã nhô lên cao, không nghĩ tới một chuyến vào mộ Lạc Khúc cũng đã qua một ngày.

- Nhiếp Vân, thừa dịp hai yêu nhân còn chưa đi ra, nhanh chóng phóng thích một phù lục, chỉ cần phù lục nổ tung dù bọn hắn là cường giả chí tôn cảnh cũng phải chết ở chỗ này!

Lạc Chiêm Hào vừa đứng vững đã vội vàng nói.

- Phóng thích phù lục? Giết hai yêu nhân kia thật sự quá lãng phí, hơn nữa ta còn có chuyện muốn hỏi bọn hắn rõ ràng, vẫn lưu nhân chứng sống đi!

Nhiếp Vân khẽ cười.

Nếu muốn phóng thích phù lục, đã động thủ bên ngoài cửa đá, hiện tại đã lên đầm nước, hiệu quả sẽ nhỏ hơn không ít.

- Lãng phí? Hai yêu nhân là khí tông đỉnh, vừa rồi tuy ngươi ngăn cản được bọn hắn nhất thời, nhưng khẳng định đánh lâu không phải là đối thủ, hơn nữa trong tay bọn hắn cũng có phù lục, vạn nhất bức nóng nảy…

Lạc Chiêm Hào sốt ruột nói.

- Yên tâm đi…

Nhiếp Vân đang định giải thích, chợt nghe tiếng nước vang lên, Trữ Vương cùng Đông Vương đã nhảy ra.

- Lại không bỏ trốn mà ở đây chờ, ha ha, chỉ sợ đây là quyết định ngu xuẩn nhất của các ngươi!

- Ai ngu xuẩn còn chưa biết đâu!

Nhiếp Vân cười nói, trường thương run lên, một đạo khí kình xoay tròn đánh tới.

- Đông Vương, ngươi cuốn lấy hắn, ta trước tiên giết đám người này rồi nói sau!

Biết trường thương của thiếu niên lợi hại, Trữ Vương không giao chiến với hắn, nhảy xuống xa xa, ánh mắt yêu dị nhìn nhóm người Nhiếp Tiếu Thiên tràn ngập sát ý.

- Chết đi cho ta!

Toàn thân yêu hóa, Trữ Vương thở mạnh, móng vuốt âm trầm chộp thẳng về hướng Nhiếp Tiếu Thiên.

Oanh long!

Không biết dùng phương pháp gì, tuy Trữ Vương bị trọng thương trong mộ Lạc Khúc, nhưng thực lực không chút hao tổn, vừa ra tay đã làm cả sơn cốc bị yêu khí âm trầm che kín, lực lượng cường đại bao phủ đám người Nhiếp Tiếu Thiên.

- Ta giết bọn hắn trước, nhìn xem ngươi có giao ra bảo vật hay không…

Thấy nhóm người Nhiếp Tiếu Thiên không thể trốn tránh, ánh mắt màu đỏ của Trữ Vương càng thêm yêu dị, cười hắc hắc, định giết chết toàn bộ đám nhân loại trước mắt, đột nhiên nghe được phía sau vang lên tiếng gió dồn dập.

Ba!

Bị tiếng gió dồn dập đập vào, Trữ Vương còn chưa kịp phản ứng đã bay ngược lên không, một đầu đánh lên tảng đá tựa như bị cắm thẳng vào!

- Đã xảy ra chuyện gì?

Giãy dụa nhổ đầu ra khỏi tảng đá, Trữ Vương cảm thấy khí tức của mình có chút hỗn loạn, xương cốt sau lưng bị gãy hai ba cái, tức

giận oa oa gọi bậy, vừa nhìn ra phía trước mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một Hổ Đầu thú cực lớn!

Hổ Đầu thú cao hơn ba thước, dài bảy tám thước, toàn thân tản mát ra khí tức cường đại cực điểm, không ngờ là yêu thú khí tông đỉnh.

Ưu thế tiên thiên của yêu thú mạnh mẽ, so với nhân loại cùng yêu nhân cùng cấp bậc còn mạnh hơn, hơn nữa Trữ Vương bị cạm bẫy trong Lạc Khúc mộ tra tấn, không còn ở thời kỳ toàn thịnh, nếu đánh nhau có thể tưởng tượng hẳn phải chết không nghi ngờ.

- Trốn!

Trữ Vương không ngu ngốc, trong nháy mắt đã nghĩ tới đối sách, xoay người bỏ chạy.

- Hống!

Tiểu Hổ am hiểu tốc độ, làm sao cho hắn chạy thoát, gào thét một tiếng nhanh như mũi tên đi tới sau lưng hắn, lại một móng vuốt bổ tới.

Oanh oanh oanh oanh!

Chỉ thoáng chốc Trữ Vương đã xụi lơ dưới đất, xương cốt toàn thân bị tiểu Hổ bẻ gãy không chút khoan nhượng, lực lượng tan hết, nằm dài dưới đất như bãi bùn lầy.

- Trữ Vương…đây là các ngươi bức ta, chết đi cho ta!

Đông Vương không nghĩ tới Trữ Vương nhanh như vậy đã biến thành nửa chết nửa sống, biết một khi đầu yêu thú kia lao qua chính mình khẳng định cũng rập khuôn theo, sắc mặt hắn dữ tợn, bàn tay vung lên, một đạo kiếm quang hướng Nhiếp Vân chém xuống.

Thiên Cơ kiếm!

Tuy rằng hắn không có bổn sự như Nhiếp Vân trong khoảng thời

gian ngắn có thể luyện hóa được bảo kiếm, nhưng trình độ sắc bén của bảo kiếm không thể khinh thường, trường kiếm đánh ra, một đạo hàn quang hiện lên va chạm vào Lạc Vân thương của Nhiếp Vân.

Đinh đinh đinh đinh!

Thương kiếm giao nhau, phát ra tiếng vang giòn liên tiếp, trong chớp mắt Nhiếp Vân rơi xuống hạ phong liên tục lui về phía sau.

- Ân? Không đúng, tuy thanh kiếm này cấp bậc không thấp, nhưng tựa hồ không có đặc thù gì…

Ngăn cản tiểu Hổ không cần đi qua, trường thương trong tay Nhiếp Vân run lên giao phong cùng Thiên Cơ kiếm.

Giao phong vài lần, Nhiếp Vân càng cảm thấy kỳ quái, từ bề ngoài Thiên Cơ kiếm là vương tộc thượng phẩm, nhưng vì sao hắn luôn có cảm giác còn không cứng rắn bằng Lạc Vân thương đây?

- Chẳng lẽ là ảo giác? Không có khả năng…

Ban đầu Nhiếp Vân còn tưởng mình cảm giác sai lầm, nhưng qua hơn mười chiêu phát hiện không phải, thanh Thiên Cơ kiếm khẳng định có vấn đề!

- Ha ha, chết đi cho ta, giết ngươi xong ta tiếp tục giết Hổ Đầu thú, đem toàn bộ các ngươi giết sạch!

Thấy thiếu niên liên tục lui về phía sau, không ngăn được công kích của mình, Đông Vương tựa hồ thấy được hi vọng, khuôn mặt dữ tợn rít gào.

- Chỉ sợ ngươi phải thất vọng, phá cho ta!

Thấy hắn còn muốn giết mọi người, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, Lạc Vân thương run lên, lực lượng toàn thân nháy mắt truyền tới đâm thẳng vào Đông Vương.

------oOo------

Chương 149: Cái chết của yêu Trữ cùng yêu Đông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đinh đang!

Mũi thương vừa vặn đâm trúng Thiên Cơ kiếm, mọi người chỉ nghe một tiếng vang giòn, nửa thanh kiếm quang xuyên qua trường không phù phù một tiếng rơi xuống hồ nước cách đó không xa.

- Thiên Cơ kiếm bị gãy? Điều này sao có thể…không có khả năng!

Nhìn thấy Thiên Cơ kiếm bị gãy thành hai đoạn, Đông Vương cảm giác như muốn điên, sắc mặt phi thường khó xem, không dám tin vào mắt của mình.

- Không có chuyện gì mà không khả năng!

Nhiếp Vân đã sớm cảm giác thanh kiếm này không thích hợp, một thương đâm trúng bị gãy ngang cũng không có gì kỳ quái, nhìn thấy Đông Vương khiếp hãi ngây dại tại chỗ, chính là cơ hội tốt ra tay, mũi thương lại bắn ra xì một tiếng đâm trúng bờ vai của hắn.

- Phá!

Chân khí toàn thân tuôn ra, Nhiếp Vân hét to một tiếng.

Oanh!

Chân khí hùng hậu nháy mắt nổ tung ngay bả vai Đông Vương, đem cánh tay hắn đang còn cầm nửa thanh Thiên Cơ kiếm tạc bay ra ngoài.

- Phải chết cùng nhau chết đi, phù lục, phá!

Chứng kiến cánh tay phải của mình văng ra ngoài, Đông Vương biết mình không còn hi vọng chiến thắng, sắc mặt dữ tợn điên cuồng hét lên, tay còn lại lấy ra phù lục mà Phùng Tiêu đưa cho

hắn mạnh bóp nát!

Răng rắc!

Ngọc bài nát!

Ngọc bài chí tôn phù lục một khi bóp nát sẽ phá vỡ phong ấn đem lực công kích cường đại bên trong phóng xuất ra ngoài, nhưng mà ngọc bài này có tiếng vang thật giòn, không có chút công kích phát ra, thậm chí không hề có chút năng lượng tán phát.

- Sao lại thế này? A!

Nguyên bản Đông Vương ôm tâm tư ôm nhau cùng chết nhưng không nghĩ tới ngọc bài của cường giả chí tôn đỉnh lại mất đi hiệu lực, ý nghĩ của hắn như muốn nổ tung, đã muốn điên rồi.

- Ha ha, ta đã sớm cảm thấy được Phùng Tiêu khác thường, lại làm sao đưa phù lục thật sự cho hắn? Ta đã đổi phù lục, chỉ là ngọc bài truyền âm bình thường mà thôi, bóp nát đương nhiên vô dụng!

Nhiếp Vân cười to, mũi thương run lên, ba ba ba vài tiếng, cánh tay cùng hai chân còn lại của Đông Vương toàn bộ bay ra ngoài, thân hình trụi lủi té xuống đất, biến thành nhân côn.

Ngọc bài truyền tin cùng ngọc bài phù lục có nhan sắc giống nhau, nếu không dùng tinh thần lực tra xét căn bản không cảm giác được khác nhau.

Chính vì như thế, còn có tiểu Hổ phối hợp, cho nên Nhiếp Vân không sợ hãi hai yêu nhân kia.

- Nói, Thiên Cơ kiếm rốt cục là sao đi!

Đi tới trước mặt Đông Vương, Nhiếp Vân dùng mũi thương chỉ vào cổ hắn, thản nhiên hỏi.

Không trực tiếp giết hắn là vì Nhiếp Vân muốn biết tin tức về Thiên Cơ kiếm, dựa theo cách nói của Lạc Khúc, bảo kiếm là trân bảo quý nhất của hắn, nhưng tại sao không sánh bằng Lạc Vân thương,

trực tiếp bị đánh gãy thành hai nửa?

Thật là quỷ dị!

- Muốn biết bí mật Thiên Cơ kiếm, nằm mơ đi!

Đông Vương cũng là người rắn rỏi, biết không thể cứu vãn, sắc mặt dữ tợn rống một tiếng, thân thể phồng lên, tựa hồ muốn tự bạo!

- Ai!

Nhiếp Vân sao có thể cho hắn như ý, nếu bị nổ mạnh yêu đan sẽ vô dụng, yêu đan khí tông cảnh đỉnh có tác dụng lớn với hắn đâu.

Nhiếp Vân biết không hỏi được gì, vì thế mũi thương run lên, đâm xuyên qua cổ họng Đông Vương.

Phác thông!

Thi thể ngã dưới đất.

- Ngươi nói đi!

Thu yêu đan của Đông Vương vào đan điền, Nhiếp Vân đi tới chỗ Trữ Vương.

- Thanh Thiên Cơ kiếm này là giả, nếu là thật đừng nói là một thanh binh khí vương tộc hạ phẩm, dù là thượng phẩm cũng không thể chặt đứt…

Trữ Vương nhìn chằm chằm đoạn bảo kiếm dưới đất, cảm giác mình thật ngu ngốc.

Tính tới tính lui, vốn tưởng rằng đám nhân loại trúng kế của mình, nào ngờ mình bị đối phương tính kế.

Nhất là Thiên Cơ kiếm, chính là đồ giả!

- Ngươi gọi Nhiếp Vân phải không, lại có thể dùng Thiên Cơ kiếm giả lừa chúng ta mắc mưu, xem như ngươi bản lĩnh, nhưng ta đã

đem tin ngươi có Thiên Cơ kiếm truyền ra ngoài, hôm nay cho dù ngươi giết được chúng ta, sau này nhất định sẽ chết vô cùng thảm, ha ha!

Trữ Vương nói xong khóe môi tuôn máu tươi, ngã vật dưới đất, khí tức đoạn tuyệt.

- Cái gì? Đã đem tin tức truyền ra sao?

Nhiếp Vân biến sắc.

Mặc dù không biết Thiên Cơ kiếm là cái gì, nhưng nhìn dáng vẻ yêu nhân cùng La gia xem trọng như vậy, có thể đoán được tuyệt đối là bảo vật, một khi tin tức truyền ra, tuyệt đối phiền toái không ít.

Sưu!

Khi Nhiếp Vân còn đang ngây người, một đạo khí lưu màu xám từ trong thân thể Trữ Vương bay ra, hóa thành một đạo quang mang hướng xa xa bay đi.

- Nguy rồi! Cả đời bắt nhạn bị nhạn mổ vào mắt!

Chứng kiến đạo khí lưu biến mất cuối chân trời, Nhiếp Vân kêu lên, không nghĩ tới mình chiến đấu với yêu nhân cả đời thời khắc mấu chốt vẫn mắc mưu Trữ Vương.

Trữ Vương cố ý nói đã đem tin tức truyền ra ngoài, khiến tâm thần mình rối loạn, nhân cơ hội linh hồn phá thể chạy trốn, thật là thông minh!

- Bỏ đi, thủ đoạn mạnh mẽ thiêu đốt linh hồn chạy trốn của hắn dù còn sống sót không dùng vài tháng tu dưỡng cũng không thể đem tin tức truyền ra ngoài, mấy tháng sau có lẽ ta đã tìm được chỗ ẩn thân của hắn, thậm chí đột phá khí tông cảnh!

Bởi vì biết mình căn bản không đuổi kịp cho nên Nhiếp Vân cũng không đuổi theo.

Dù sao hiện tại hắn là truy tung sư, đã quen thuộc khí tức linh hồn

của Trữ Vương, dù người kia chạy ngoài ngàn dặm cũng có thể tìm tới.

Lúc trước La Vũ chỉ căn cứ vào chút khí tức mỏng manh của Ngư Trường kiếm lại có thể xuyên qua vài ngàn dặm tới đây, đều là truy tung sư, mình cũng không yếu hơn hắn, tìm Trữ Vương tuyệt đối không khó khăn.

Chẳng qua nếu Trữ Vương chạy trốn, khẳng định đi tới nơi an toàn, có lẽ có yêu nhân cấp bậc khí tông thủ hộ, với thực lực bây giờ của mình còn xa xa chưa đủ, nhất định phải nhanh chóng gia tăng thực lực mới được.

Vừa rồi giết được Đông Vương là vì Thiên Cơ kiếm đột nhiên bị gãy, khiến Đông Vương thất thần nên mình mới chiếm tiện nghi, nếu không đơn thuần chiến đấu tới cuối cùng người chết sẽ là mình.

Ân? Thiên Cơ kiếm?

Thu yêu hạch của Trữ Vương, Nhiếp Vân lúc này mới nhớ tới trường kiếm bị gãy, đưa tay cầm lấy.

Nhìn kỹ vài lần, thậm chí nhận chủ nhưng cũng chỉ là một thanh kiếm bình thường, không có chỗ nào đặc thù.

- Bỏ đi, thu lại trước đã, sau này nghiên cứu!

Gọi Dương Ngạn đi xuống dưới hồ nước nhặt lên nửa thanh kiếm còn lại, Nhiếp Vân thu vào trong đan điền.

Hiện tại nạp vật đan điền gia tăng bảy tám thước, đừng nói vài món binh khí cùng đan dược, dù có nhiều hơn cũng có thể chứa đựng.

- Vân nhi, bây giờ làm sao?

Thấy sự tình giải quyết viên mãn, mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, Nhiếp Tiếu Thiên nhìn Phùng Tiêu đang không ngừng giãy dụa dưới đất hỏi.

------oOo------

Chương 150: Quỷ Môn Thập Tam Huyệt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phùng Tiêu bị Yêu tộc dùng phương pháp đặc thù khống chế, hai mắt đỏ hồng, không ngừng giãy dụa, tựa hồ một khi thoát áp chế sẽ lập tức ra tay.

- Vậy đơn giản!

Hít sâu một hơi Nhiếp Vân đi tới, như ảnh tử nhanh chóng điểm mười ba huyệt đạo trên đầu Phùng Tiêu.

- Quỷ Môn Thập Tam Huyệt, yêu linh đi ra!

Điểm xong huyệt đạo, Nhiếp Vân tựa hồ tiêu hao thật lớn, sắc mặt có chút tái nhợt, rống to một tiếng, hai tay giơ lên đột nhiên hướng ngực của Phùng Tiêu đánh tới.

Xèo xèo!

Bàn tay của hắn vừa chạm vào người Phùng Tiêu, chợt nghe tiếng kêu bén chọn chói tai vang lên, đồng thời một đoàn khí vụ ngăm đen từ sau thiên linh cái của Phùng Tiêu xông ra.

- Thiêu hủy!

Bàn tay vươn phía trước, một đạo xích hồng hỏa diễm phun ra, nháy mắt bao vây khí vụ.

- Xèo xèo xèo xèo!

Khí vụ phảng phất như có sinh mạng phát ra tiếng kêu liên tục, ngay sau đó thanh âm ngày càng thấp, cho tới khi biến mất hoàn toàn.

- Ta…tại sao ta ở chỗ này? Nhiếp Vân? Các ngươi sao lại nhìn ta

như vậy làm gì…Ta, ta lại bị Yêu tộc khống chế, làm ra loại chuyện như vậy?

Khí vụ tiêu tán, đôi mắt Phùng Tiêu dần dần khôi phục trong suốt.

Trong lúc bị yêu nhân khống chế toàn bộ hành vi đều còn nhớ rõ, ban đầu Phùng Tiêu còn cảm thấy kỳ quái, nhưng khi nhớ lại những hành động trong Lạc Khúc mộ, sắc mặt trắng bệch.

Nếu không nhờ Nhiếp Vân nhìn ra sơ hở, chỉ sợ toàn bộ mọi người đều chết trong tay yêu nhân! Thậm chí cả Lạc Thủy thành cũng bị hủy diệt!

- Nhiếp Vân, ta…

Phùng Tiêu quỳ dưới đất, toàn thân không ngừng run rẩy.

- Tốt lắm, sự tình đều đã qua, chúng ta không phải đã nói là huynh đệ tốt sao?

Nhiếp Vân kéo hắn đứng dậy khẽ cười nói.

- Phải rồi, là huynh đệ tốt! Nhiếp Vân, cảm ơn!

Phùng Tiêu chảy nước mắt nói.

Hắn có được trí nhớ, tự nhiên cũng biết nếu không phải Nhiếp Vân cứu hắn đi lên, không ngại cực khổ giúp hắn đuổi đi yêu linh, cho dù hắn không chết nhưng sẽ bị đánh mất lý trí, biến thành tay sai của yêu nhân.

- Nhiếp Vân, ngươi là huynh đệ cả đời của ta, Phùng Tiêu này sẽ nghe theo ngươi sai đâu đánh đó, chết không thay đổi!

Trong lòng Phùng Tiêu âm thầm phát xuống lời thề.

Chuyện của mộ Lạc Khúc kết thúc, chẳng những lấy được toàn bộ bảo bối, còn đánh chết Trữ Vương cùng Đông Vương, có thể nói đại hoạch toàn thắng, mọi người nhanh chóng trở lại Lạc Thủy thành.

- Trữ Vương cùng Đông Vương đều là cường giả khí tông cảnh đỉnh, hẳn có được địa vị cực cao trong Yêu tộc, bọn hắn vừa chết chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn Yêu tộc sẽ không xâm lấn Lạc Thủy thành chúng ta.

Trong đại điện nghị sự của Nhiếp gia, Nhiếp Vân đem ý nghĩ của mình nói ra.

Kiếp trước thủ lĩnh yêu nhân xâm lấn Lạc Thủy thành hình như tên Yêu Trữ, Yêu Đông, khi đó thực lực của mình thấp, địa vị không cao, chưa gặp qua hai đại nhân vật kia, dựa theo tên suy đoán hẳn là hai người kia.

Nếu thật là bọn hắn, bởi vì mình sống lại nên đã hoàn toàn cản trở yêu nhân xâm lấn, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn yêu nhân như rắn mất đầu, khẳng định không thể nào tới Lạc Thủy thành quấy rối.

- Phải!

Mọi người đồng thời gật đầu.

Cường giả khí tông cảnh đỉnh ở trong Yêu tộc cũng thập phần trân quý, một lần chết hai người nhất định sẽ tạo thành náo động rất lớn, trong khoảng thời gian này Lạc Thủy thành sẽ không gặp nguy hiểm.

- Đây là bảo bối lấy được trong mộ Lạc Khúc, thành chủ, đây là đồ vật của tổ tiên ngươi lưu lại, để cho ngươi chưởng quản đi!

Nhiếp Vân vung tay đem bảo bối đưa ra ngoài.

Trước đó Nhiếp Vân đi vào Lạc Khúc mộ chỉ vì nghĩ cách ngăn chặn yêu nhân xâm lấn, bảo vật cũng không tác dụng gì với hắn, trả lại cho Lạc gia tốt nhất.

Cũng không phải hắn ra vẻ hào phóng, mà kiếp trước hắn là một trong những tồn tại đỉnh phong của nhân loại, bảo vật nhiều vô số kể, dù là cả Thần Phong đế quốc cũng không sánh bằng hắn.

Bởi vậy hắn đâu cần nhòm ngó tới bảo vật của một chí tôn cảnh đỉnh mà thôi?

- Việc này…những bảo vật này mặc dù do tổ tiên chúng ta lưu lại, nhưng cũng thuộc Lạc Thủy thành, ta hi vọng tứ đại gia tộc cùng phủ thành chủ cùng nhau bảo quản, cùng nhau đối phó Yêu tộc!

Lạc Chiêm Hào không nghĩ tới Nhiếp Vân làm như vậy, vội vàng đứng lên nói.

Những bảo vật kia tuy trên danh nghĩa là do tổ tiên mình lưu lại, nhưng nếu như không có Nhiếp Vân, đừng nói lấy được, chỉ sợ hiện tại mình đã sớm trở thành người chết.

- Cùng nhau đối phó Yêu tộc…được rồi, công pháp, vũ kỹ, binh khí, đan dược, tứ đại gia tộc cùng phủ thành chủ cùng chung, về phần chí tôn phù lục ta xem nên để cho thành chủ cùng cha ta là hai vị cường giả khí tông tự mình chưởng quản cho thỏa đáng, thứ này là lợi khí kháng yêu nhân lớn nhất, có chúng nó, cho dù yêu nhân thật sự xâm lấn cũng không cần sợ hãi!

Nhiếp Vân an bài phương pháp phân phối bảo vật.

Mấy thứ này trân quý nhất chỉ có chí tôn phù lục, hắn lưu lại hai khối, còn lại giao cho phụ thân cùng Lạc thành chủ chưởng quản, dù sao có thứ này làm uy hiếp, cho dù yêu nhân muốn xâm lấn Lạc Thủy thành cũng phải suy nghĩ kỹ.

- Phụ thân, Lạc thành chủ, đây là yêu hạch của Trữ Vương cùng Đông Vương, bên trong có năng lượng rất mạnh, mỗi người một viên, chỉ cần hấp thu xong lực lượng bên trong sẽ đạt tới khí tông đỉnh!

Nhiếp Vân biết cho dù mình muốn hấp thu yêu hạch này cũng không thể hấp thu được hết năng lượng bên trong, còn không bằng để cho phụ thân cùng Lạc thành chủ sử dụng, giúp họ nhanh chóng gia tăng thực lực.

Thực lực của họ tăng mạnh, Lạc Thủy thành càng kiên cố, tiếc nuối

kiếp trước của mình sẽ không tiếp tục trình diễn.

Trong tay hắn còn lưu lại yêu hạch của yêu nhân binh giáp cảnh đỉnh đã chết vì cơ quan cạm bẫy, như vậy đã quá đủ, hoàn toàn có thể làm cho thực lực đại tiến.

Hơn nữa Cửu Chuyển Niết Bàn công đạt tới binh khí cảnh đỉnh sẽ nghênh đón niết bàn lần thứ hai, trước đó nhất định phải kiên cố lại thực lực. Trong khoảng thời gian này tốc độ thăng cấp thật sự quá nhanh, hơn nửa tháng thời gian từ khí hải đệ tam trọng dưỡng khí đạt tới binh giáp cảnh trung kỳ, nếu không kiên cố áp chế, chân khí phù phiếm một khi gợi ra niết bàn khẳng định phải chết không nghi ngờ.

- Cái này…đánh chết Trữ Vương cùng Đông Vương ta cũng không xuất lực, ta không thể lấy yêu hạch này.

Sắc mặt Lạc Chiêm Hào đỏ lên, vội vàng xua tay nói.

- Vân nhi, cha có thể thăng cấp khí tông cũng đã thỏa mãn, con giữ lại dùng đi!

Nhiếp Tiếu Thiên cũng nói.

- Ha ha, con thật sự không cần, hai vị cầm đi!

Nhiếp Vân cười nhận chân nói.

- Được rồi!

Thấy chủ ý của hắn đã định, Nhiếp Tiếu Thiên cùng Lạc Chiêm Hào bất đắc dĩ nhận lấy yêu hạch.

------oOo------

Chương 151: Rời đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhắc tới trước kia hai người họ đều là nhân vật danh chấn Lạc Thủy thành, mà bây giờ đều dựa vào ân huệ của một thiếu niên, ngẫm lại thật sự cảm khái không thôi.

- Ba viên yêu hạch binh khí cảnh đỉnh này ba người nhận lấy, tận lực hấp thu, tranh thủ nâng cao thực lực của mình đi!

Xử lý xong yêu hạch cho Lạc Chiêm Hào cùng Nhiếp Tiếu Thiên, Nhiếp Vân đưa ba yêu hạch cho Lạc Khuynh Thành, Phùng Tiêu cùng Dương Ngạn.

- Dạ!

Ba người tiếp nhận yêu hạch, trong lòng tràn ngập cảm kích.

- Tốt lắm, hết thảy đều phân phối thỏa đáng, ta cũng nên rời khỏi Lạc Thủy thành một thời gian!

Nếu hiện tại Lạc Thủy thành cũng không còn nguy hiểm, Nhiếp Vân lưu lại không ý nghĩa gì, hắn cũng nên đi ra ngoài một chút. Hơn nữa hắn còn cần truy tung giết chết Trữ Vương, luôn ở lại cũng không làm được gì.

Nhiếp Vân là người của hai thế giới, luôn muốn tung hoành khắp nơi, ở lại trong Lạc Thủy thành sẽ khiến cho hắn bị hạn chế, vĩnh viễn không đạt được độ cao của kiếp trước.

Theo thái độ dặn dò vừa rồi của Nhiếp Vân, mọi người đều đã nhìn ra ý tứ của hắn, lúc này nghe hắn nói ra, thần sắc ảm đạm.

Tuy rằng thời gian quật khởi của Nhiếp Vân chỉ trong mười ngày ngắn ngủi, nhưng năng lực cơ trí của hắn biểu hiện làm cho mọi người tin phục không thôi.

- Ta cũng nên quay về tông môn, Nhiếp Vân, nếu ngươi có thời gian thì đi Bách Hoa tông Thần Phong thành thăm ta. Ta…chờ ngươi!

Biết không thể lưu lại Nhiếp Vân, vẻ mặt Lạc Khuynh Thành ảm đạm nói.

- Được, ta nhất định sẽ đi!

Nhiếp Vân cười nói.

Nơi đó, mang theo hồi ức nhiều nhất suốt ba trăm năm, có cừu oán cũng có ân tình, làm sao có thể không đi?

- Một lời đã định!

Nghe hắn đáp ứng, ánh mắt Lạc Khuynh Thành sáng rực.

- Ha ha, cha, cha nói với mẹ giúp con, chiếu cố Nhiếp Đồng cùng tỷ tỷ, con sẽ không đi, miễn cho thương tâm!

Nhiếp Vân cười to, nhất thời thả người bay vút ra ngoài.

- Lưu tiểu Hổ ở lại trong nhà, có nó, chỉ cần không phải chí tôn thì không có vấn đề gì.

Tiểu Hổ là yêu thú cấp bậc khí tông đỉnh, sức chiến đấu có thể so sánh với chí tôn sơ kỳ, lưu lại trong gia tộc Nhiếp Vân mới có thể yên tâm đi ra ngoài.

- Đi rồi…

Nghe được thanh âm ngày càng xa, mọi người trong đại sảnh đưa mắt nhìn nhau, cùng thở dài.

Không nghĩ tới Nhiếp Vân nói đi liền đi, không chút dây dưa.

- Nhiếp Vân, yên tâm đi, lúc ngươi trở lại ta nhất định đạt tới binh khí cảnh!

Trong lòng Phùng Tiêu cùng Dương Ngạn đều buông xuống lời thề.

- Nhiếp Vân, ta cũng sẽ cố gắng, vượt qua cước bộ của ngươi, cho ngươi…yêu thích ta!

Lời của họ Nhiếp Vân đã không còn nghe được, một đời Huyết

Ngục ma tôn sống lại ba trăm năm sau, lần đầu tiên rời xa nhà mình, bắt đầu một lần sấm đãng mới!

Đêm, gió lạnh phơ phất, vầng trăng non lưỡi liềm treo tại thiên không, nương theo gió nhẹ tản ra vẻ lạnh lùng âm hàn.

- Niết bàn lần thứ hai hẳn là xuất hiện ở binh giáp cảnh đỉnh, hiện tại ta phải kiên cố tu vi, đánh vững trụ cột, nếu không đập vào niết bàn chỉ còn con đường chết!

Đi trong núi rừng u tĩnh, Nhiếp Vân suy tư.

Kiếp trước hắn tu luyện không có bao nhiêu kinh nghiệm, căn cơ không vững, làm cho mỗi lần đề thăng đều cửu tử nhất sinh, kiếp này tu luyện lại công pháp tự nhiên không thể tiếp tục giẫm lên vết xe đổ.

Hống!

Trong lòng còn đang suy nghĩ, chợt nghe tiếng gào thét trong rừng, một đầu yêu thú nhảy ra.

Phía sau Lạc Thủy thành càng đi sâu vào trong núi yêu thú càng nhiều, cấp bậc càng cao. Nhiếp Vân rời nhà đã ba ngày, đã tiến sâu vào trong rừng rậm.

- Ân? Yêu thú binh giáp cảnh đỉnh, Đồng Tí Cự Viên? Ha ha, đang suy nghĩ làm sao rèn luyện tu vi, ngươi tới vừa lúc, xem như làm đá mài đao giúp ta tu luyện đi!

Đồng Tí Cự Viên là yêu thú binh giáp cảnh đỉnh, thân thể mình đồng da sắt, lực phòng ngự rất mạnh, trí tuệ hơn người, dù là cao thủ khí tông cảnh bình thường gặp được chỉ có con đường chết.

Hống! Oanh long!

Nhìn thấy thiếu niên xâm nhập lãnh địa của mình, chẳng những không trốn chạy ngược lại còn muốn đem mình làm đá mài đào, Đồng Tí Cự Viên tức giận gào thét, cánh tay hướng Nhiếp Vân hung hăng vỗ xuống.

Cánh tay chưa tới, tiếng gió gào thét thổi qua, toàn bộ cây cối xung quanh bị uy áp lực lượng cường đại bẻ gãy.

- Giỏi thật, kình khí thật lớn! Nhưng muốn so lực lượng với ta, ngươi tựa hồ còn yếu một chút!

Nhiếp Vân không tránh né mở miệng cười to, nắm tay giơ lên nghênh tiếp.

Oanh!

Hai quyền va chạm, Đồng Tí Cự Viên bật lui ra sau mấy bước, ánh mắt nhìn tiểu tử nhỏ bé trước mắt, vẻ mặt dữ tợn.

Theo nó xem ra, dù là cường giả khí tông sơ kỳ bị một quyền của nó nện xuống cũng trực tiếp biến thành bánh thịt, nhưng thiếu niên trước mắt chẳng những nghênh đón, còn làm cho nó lui về phía sau, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

- Ha ha, tới đây đi!

Gặp được yêu thú có thể dùng lực lượng chiến đấu với mình, Nhiếp Vân nhiệt huyết sôi trào, không dùng binh khí không dùng vũ kỹ, hắn thét dài một tiếng lao tới đánh tiếp.

Oanh oanh oanh oanh!

Rừng núi yên tĩnh bị công kích cường đại của một người một yêu thú đánh vỡ, vô số yêu thú xung quanh nghe được công kích đều hoảng sợ cụp đuôi chạy trốn như điên.

Đồng Tí Cự Viên chính là bá vương trong khu vực này, đôi tay lì lợm cứng rắn như sắt, dù là sắt thép nện trúng cũng biến thành dẹp lép, tiểu tử nhân loại không biết từ đâu xuất hiện lại có thể chống cự với nó, còn không rơi xuống hạ phong…đây là người sao?

Người có lợi hại như vậy?

Người này không thể trêu chọc!

Trong nháy mắt trong lòng toàn bộ yêu thú đều đem cấp bậc của Nhiếp Vân hoa thành dấu bằng cùng Đồng Tí Cự Viên.

Không biết qua bao lâu, tiếng gầm rú dừng lại, Nhiếp Vân vỗ vỗ khuôn mặt thật lớn của Đồng Tí Cự Viên đang nằm dài dưới đất.

- Mau đứng lên, chúng ta còn chưa đánh xong đâu, ta còn có sức lực…

- Hống???

Chứng kiến tiểu tử tràn đầy tinh lực trước mắt, Đồng Tí Cự Viên gào thét nức nở, nhảy người lên xoay lưng bỏ chạy.

Mẹ nó, mình đắc tội tên quái vật này làm gì? Lực tay còn có kình hơn cả Đồng Tí Cự Viên như nó, rốt cục hắn là yêu thú hay là mình?

- Ách? Mới đánh mấy quyền sao ngươi đã đi?

Thấy Đồng Tí Cự Viên xoay người bỏ chạy, Nhiếp Vân bất đắc dĩ hô.

Không phải nói yêu thú thật kiêu ngạo, không chịu thua sao? Vì sao…mình còn chưa đánh đã tay đã bỏ chạy đây?

- Mấy quyền?

Nghe được lời nói của Nhiếp Vân, Đồng Tí Cự Viên lảo đảo:

- Con mẹ nó làm sao là mấy quyền a, chỉ nói trên mặt mình cũng đã trúng mấy trăm quyền…

Càng nghĩ càng bi phẫn, đầu yêu thú khổng lồ nháy mắt đã chui vào sâu trong rừng rậm, rốt cục không nhìn thấy bóng dáng.

------oOo------

Chương 152: Mười lăm ngày

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đều nghe nói Đồng Tí Cự Viên am hiểu nhất là phòng ngự, lực lượng kinh người, tốc độ lại bình thường, hiện tại xem ra đều là nói bậy, ta xem tên gia hỏa kia bỏ chạy cũng không chậm hơn tiểu Hổ chút nào!

Cảm khái một tiếng, Nhiếp Vân lắc đầu, cũng không đuổi theo mà chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Bởi vì Hoàng Viêm linh thạch không đủ dùng, tu luyện tầng thứ hai Linh Tê luyện thể chỉ được một nửa, vẫn chưa đạt tới đại thành, mặc dù là vậy chỉ nói lực lượng thân thể đơn thuần cũng đã không kém gì Đồng Tí Cự Viên.

Nếu không phải như vậy khi bị Đồng Tí Cự Viên oanh kích dù chân khí của Nhiếp Vân không kém nhưng chỉ sợ cánh tay đã sớm bị ê ẩm tê dại, nội tạng bị đánh lệch vị trí từ lâu.

Một đường đi tới, khi nhàm chán hắn lại tìm yêu thú cấp bậc cao cùng chiến đấu, khi nhàn hạ lại hấp thu lực lượng trong yêu hạch, rèn luyện chân khí, trong nháy mắt Nhiếp Vân đã rời khỏi Lạc Thủy thành hơn nửa tháng.

Trong vòng nửa tháng hắn đã hấp thu toàn bộ lực lượng trong ba viên yêu hạch, bởi vì hắn tích súc lực lượng mạnh mẽ, tu vi chỉ mới đạt tới binh giáp cảnh trung kỳ đỉnh mà thôi.

Một viên yêu hạch binh giáp cảnh đỉnh ẩn chứa năng lượng có thể làm cho người thường đạt tới binh khí cảnh đỉnh, ba viên cộng lại vẫn chưa thể làm cho hắn đạt tới binh giáp cảnh hậu kỳ, lực tích súc chân khí của Nhiếp Vân quả thực làm người khác giận sôi.

Bất quá tuy cấp bậc không đề thăng, nhưng lực lượng gia tăng không ít, hiện tại cho dù không thi triển vũ kỹ Nhiếp Vân đánh ra một quyền cũng đã có tam tượng lực, đã có thể so sánh với cao thủ khí tông cảnh hậu kỳ.

Khí tông cảnh sơ kỳ có được nhất tượng lực, trung kỳ nhị tượng, hậu kỳ đỉnh mới có tứ tượng. Về phần chí tôn, thực lực kém cỏi nhất vừa ra tay đã có thập tượng lực, hai bên căn bản không cách nào so sánh!

Thực lực khí hải gia tăng, Linh Tê luyện thể quyết của Nhiếp Vân rốt cục đạt được tầng thứ hai đại thành.

Linh Tê luyện thể quyết là mật pháp vô thượng của Ma tộc, tự nhiên không chỉ đơn giản dùng rèn luyện thân thể gia tăng phòng ngự, tầng thứ hai đại thành lực lượng thân thể của Nhiếp Vân lại lên tới nhất tượng!

Nói cách khác, hiện tại Nhiếp Vân không dùng chân khí, chỉ bằng vào thân thể có thể cùng cường giả khí tông sơ kỳ chiến đấu mà không rơi xuống hạ phong.

Tu luyện thân thể giống như ngoại công, nếu không phải thiên phú dị bẩm rất khó sánh vai cùng nội công, nhưng trong một tháng ngắn ngủi Nhiếp Vân đã đem thân thể luyện thành như vậy, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

- Tu luyện hơn nửa tháng, sức chiến đấu gia tăng không ít, cũng nên đi tìm Trữ Vương!

Biết lực lượng của mình đã hoàn toàn kiên cố, đoạn thời gian trước thực lực tiêu thăng mang tới tai họa ngầm đã hoàn toàn biến mất, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, trên mặt lộ nụ cười thản nhiên, đầu ngón tay vừa động truy tung khí cảm ứng một phương hướng, bước nhanh tới.

Trữ Vương sử dụng Yêu tộc bí pháp linh hồn chạy trốn, tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn sẽ không làm việc ác, nhưng với cá tính của Nhiếp Vân sẽ không lưu lại tai họa ngầm cho chính mình.

Cho dù hắn chạy tới chân trời góc biển, cũng tuyệt đối đuổi theo chém giết!

Diệt cỏ không tận gốc, mùa xuân sẽ mọc lại.

Chiến đấu cùng Yêu tộc ngàn vạn lần không thể lưu tình, cho bọn hắn có cơ hội dưỡng sức hồi phục, nếu không bị giày vò chỉ là chính mình.

Hoa lạp!

Đi không biết bao xa, Nhiếp Vân đang đi dọc theo dãy núi, đột nhiên nghe được thanh âm phía trước, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy trước mắt xuất hiện một nhóm người.

Những người này đều mặc giáp trụ màu xanh đậm, khoảng mười mấy người, cầm đầu là một trung niên nhân, chân mày sáng ngời hữu thần, huyệt thái dương gồ lên, vừa nhìn liền biết là cao thủ khí tông sơ kỳ.

- Dong binh?

Nhiếp Vân nhận ra thân phận của những người này.

Dong binh là chiến sĩ chuyên làm thuê cho cố chủ, còn được xưng là dong binh.

Chỉ cần ra giá tiền hợp lý, bọn họ sẽ nghe theo an bài, bảo tiêu, áp tống, giết người…đều có thể đi làm.

Dong binh của Thần Phong đế quốc cũng có người một mình tác chiến, có liên hợp cùng nhau hình thành dong binh đoàn, nhìn bộ dạng của nhóm người trước mắt cùng trang phục thống nhất, cử chỉ có độ, nhất định là dong binh đoàn thường xuyên đi ra ngoài làm nhiệm vụ, hơn nữa còn có cường giả khí tông, cấp bậc khẳng định không thấp.

Bởi vì dong binh đoàn bình thường có thể có được một cao thủ thành cương cảnh đã xem như không kém, có cường giả khí tông dù là ở Thần Phong đế quốc đều có thể sắp xếp danh hào!

- Là ai?

Nhiếp Vân không che giấu động tĩnh của mình, chứng kiến đoàn người thì hắn cũng bị họ phát hiện, cường giả khí tông hét lớn một

tiếng nhìn qua bên này.

- Ha ha, đi qua…

Nhiếp Vân cười ôm quyền nói.

- Đi qua?

Cường giả khí tông rõ ràng là không tin, vươn tay đã rút một thanh quỷ đầu trọng đao nhìn chằm chằm vào thiếu niên, tựa hồ chỉ cần một lời không hợp liền động thủ.

Dong binh đều trôi qua ngày tháng lưỡi đao liếm máu, ở giữa đồi hoang rừng vắng chứng kiến một người đương nhiên cần cảnh giác.

- Thật sự là đi qua, các ngươi xem ta bộ dạng văn nhược, không khả năng bất lợi với các ngươi đi, hơn nữa ta cũng không biết các ngươi là ai…

Nhìn thấy bọn họ cảnh giác như vậy, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Hiện tại hắn cố ý giảm xuống tu vi, người ngoài thoạt nhìn chỉ thấy có thực lực dưỡng khí cảnh khí hải tam trọng, hơn nữa thân thể phong phanh, không thô kệch to lớn như Dương Ngạn, đích xác làm cho người ta cảm thấy không có gì uy hiếp.

- Ngươi chỉ là một tiểu tử dưỡng khí cảnh lại dám một mình đi trong rừng hoang vắng, chẳng lẽ không muốn sống sao!

Chứng kiến bộ dạng vô tội của thiếu niên, mọi người mới thả lỏng cảnh giác, trung niên nhân hừ một tiếng thu đao.

Trong núi nơi nơi đều là yêu thú, bọn họ đi vào còn phải cẩn thận, một tiểu tử khí hải tam trọng lại dám một mình đi lại trong này, lá gan thật lớn!

- Gia tộc có người bị thương, vì cứu người đặc biệt đi hái thuốc!

Nhiếp Vân cố ý lắc đầu nói.

- Hái thuốc?

Sắc mặt mọi người dịu hơn một ít.

Rất nhiều dược liệu trân quý đều nằm trong núi sâu, thực lực thiếu niên này thấp như vậy nhưng vì tộc nhân lại tự mình tới nơi đây, thật làm người ta kính nể.

- Hái thuốc? Thiết Long thúc thúc, ta xem người này lén lút mưu đồ gây rối, vẫn là đánh ngất hắn đi!

Khi sắc mặt mọi người vừa dịu xuống, đột nhiên một thanh âm thanh thúy vang lên, thuận theo tiếng nhìn lại, nói chuyện là một nữ hài.

Nữ hài cũng mặc quần áo giống như đoàn người, ban đầu còn chưa chú ý, nhưng hiện tại khi Nhiếp Vân thấy rõ khuôn mặt của nàng, trước mắt ầm vang một tiếng, trí nhớ quay về ba trăm năm!

------oOo------

Chương 153: Thiết Lan Nhi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiết Lan! Thiết Lan Nhi!

Không ngờ là Thiết Nham dong binh đoàn Thiết Lan Nhi!

Kiếp trước hắn nhận thức Thiết Lan Nhi trong lần thí luyện của Thần Phong đế quốc, lần đó thí luyện tập hợp toàn bộ tài tuấn trẻ tuổi của cả đế quốc, lúc đó Thiết Lan Nhi tiếng tăm lừng lẫy trong đế đô, ở một lần trùng hợp hai người quen biết, trở thành bằng hữu.

Đương nhiên cũng chỉ là quan hệ bằng hữu mà không phải tình yêu nam nữ.

Nhưng sở dĩ hắn rung động như vậy, là bởi vì…hắn thiếu nàng nhiều lắm!

Năm đó hắn lấy được quán quân thí luyện, thành danh thiên hạ, đưa thân vào cao tầng Thần Phong đế quốc, cuối cùng đột phá khí tông trở thành cường giả chí tôn!

Nguyên bản trở thành chí tôn đã là tồn tại cao nhất trong Thần Phong đế quốc, nhưng về sau hắn đạt được bảo bối trong Tử Hoa động phủ, không biết bị người nào truyền ra ngoài, ngay lúc đó tứ đại chí tôn đế đô không dám làm gì hắn, nhưng một trong hai đại tông môn Di Thiên tông chủ đầu tiên làm khó dễ.

Khi đó thực lực của hắn đã đạt tới chí tôn đỉnh, tông chủ Di Thiên tông không dám cứng rắn đối mặt, tìm người hạ độc, làm hại công lực của hắn tiêu tán, lúc sau liên hợp tứ đại chí tôn trong đế đô xuống tay trọng thương hắn, hắn vừa chiến vừa trốn chạy, cuối cùng trọng thương hôn mê.

Khi tỉnh lại phát hiện được Thiết Lan Nhi cứu, nàng mạo hiểm cả dong binh đoàn bị hủy diệt đưa hắn ra khỏi đế đô!

Chờ khi tu vi của hắn đại thành trở lại, muốn báo đáp đại ân cứu mạng thì phát hiện bởi vì chuyện nàng cứu hắn bại lộ khiến toàn bộ Thiết Nam dong binh đoàn bị diệt, mà nàng đã sớm hương tan ngọc nát!

Bởi vì chuyện đó hắn giận dữ tiêu diệt cả hoàng thất Thần Phong đế quốc, Di Thiên tông cùng tứ đại gia tộc đều chó gà không tha, cuối cùng danh hiệu Huyết Ngục ma tôn lúc đó mới lưu truyền.

Kiếp trước nữ hài này vì mình cho nên gặp thảm họa, gia tộc bị giết, không nghĩ tới kiếp này gặp được trong núi rừng.

Nhớ tới kiếp trước, hắn cảm thấy ảm đạm thần thương.

Nữ tử kiếp trước đã chết, hắn thiếu nàng rất nhiều không thể bù đắp lại, kiếp này nếu gặp nhau, chuyện đó không thể tiếp tục phát sinh!

Thiết Lan Nhi, kiếp này ta sẽ báo đáp tiếc nuối kiếp trước.

…

- Hừ, thực lực chẳng ra gì, còn là đăng đồ tử, ta xem không cần đánh ngất, trực tiếp giết cho xong!

Ngay khi trong lòng Nhiếp Vân vừa hạ quyết định, chợt nghe nữ hài quát lạnh một tiếng.

- Ách?

Nghe được câu này, Nhiếp Vân ngây dại.

Mình đường đường Huyết Ngục ma tôn sống mấy trăm năm lại bị người mắng là lưu manh…

Cũng khó trách, vừa rồi mình chỉ lo hồi ức kiếp trước, đã quên ánh mắt luôn nhìn thẳng ngoắc ngoắc vào nữ hài người ta, loại tình huống như vậy nếu không bị mắng là lưu manh thì chỉ sợ không thể nào nói nổi.

- Ha ha, tiểu tử, không cần si tâm vọng tưởng, đây là công chúa của Thiết Nham dong binh đoàn chúng ta, nữ nhi của đoàn trưởng, loại thực lực như ngươi kém xa!

Ngay khi Nhiếp Vân còn đang cảm thấy xấu hổ, trong nhóm dong binh vang lên một tiếng cười sang sảng.

Nếu như sớm có dự mưu với bọn họ, khẳng định đã sớm nhận thức Thiết Lan Nhi, khi mới nhìn thấy nữ hài liền biến thành xấu mặt như thế, làm cho mọi người không còn nghi ngờ, thái độ dịu đi không ít.

- Ta…

Không nghĩ tới lại bị người hiểu lầm, Nhiếp Vân muốn giải thích lại không biết nên nói như thế nào.

- Đừng tiếp tục ngươi ta! Lan Nhi là nhất chi hoa của dong binh

đoàn chúng ta, dung mạo nổi bật cả trong Thần Phong thành, nếu ngươi không thất thần mới là kỳ quái!

Người kia diễn cảm cổ quái, dùng ánh mắt như am hiểu “mọi người đều là nam nhân, ta hiểu ý ngươi” nhìn Nhiếp Vân, cười nói.

- Hắc hắc!

Biết giải thích cũng không rõ ràng, trong lòng Nhiếp Vân vừa động, gãi đầu mở miệng nói:

- Các vị đại ca, ta có thể đi cùng hay không? Chỉ cần cho ta theo phía sau, làm gì đều được!

Nếu là dong binh đoàn, nhất định là vì chấp hành nhiệm vụ mới tới đây, nhìn bộ dạng cảnh giác của họ, chỉ sợ nhiệm vụ lần này không đơn giản, kiếp trước mình không có cơ hội báo đáp nữ hài, kiếp này nhân cơ hội hoàn thành tâm nguyện kiếp trước.

- Đi theo?

Cường giả khí tông liếc mắt nhìn thiếu niên, lại nhìn thoáng qua nữ hài, cười lắc đầu nhưng không phản đối:

- Được rồi, muốn đi thì đi, nhưng trước tiên nói cho ngươi biết, chúng ta chấp hành nhiệm vụ phi thường nguy hiểm, cửu tử nhất sinh, ngươi cần phải suy nghĩ kỹ càng!

- Cửu tử nhất sinh? Vậy càng phải đi theo!

Loại nhiệm vụ này phi thường nguy hiểm, tuy rằng dựa theo kiếp trước mà nói Thiết Lan Nhi chắc chắn sẽ không chết, nhưng sau khi mình sống lại có rất nhiều chuyện đã thay đổi, ai biết có phát sinh ngoài ý muốn hay không?

Cho nên đối với Nhiếp Vân mà nói càng muốn đi theo.

- Không sai, là một hán tử! Liêu Phong này thích người như vậy!

Tráng hán trêu chọc trước đó nở nụ cười.

Ở trong mắt mọi người thiếu niên này nhất định là lâm thời muốn đi theo nhóm người mình, nguyên nhân rất đơn giản, hắn đối với tiểu thư Thiết Lan Nhi nhất kiến chung tình.

Tuy rằng bọn hắn cảm thấy được hai người sẽ không đi tới cùng nhau, nhưng vô sự xem việc vui cũng tốt thôi.

- Tên gia hỏa cản trở! Thiết Long thúc thúc, không cần lo cho hắn!

Nghe khẩu khí của thúc thúc tựa hồ muốn dẫn theo thiếu niên kia, Thiết Lan Nhi cau mày.

Nàng thích nhất là vũ lực, nhìn thiếu niên thật yếu đuối, nhất là thực lực khí hải chỉ có dưỡng khí cảnh, yếu rối tinh rối mù, người như vậy mang đi theo chỉ là rườm rà.

- Ha ha, nếu muốn thì đi cùng thôi, dù sao gặp được nguy hiểm chính hắn ứng phó, chúng ta mặc kệ là được!

Cường giả khí tông tên Thiết Long nở nụ cười nói.

Hắn hiểu cháu gái của mình, thiên phú của nàng tốt, người khắc khổ, hai mươi tuổi còn chưa có đối tượng, không phải không tìm được mà là tính cách lợi hại, không ai dám…

- Tiểu tử, tên gọi là gì? Sau nay chúng ta cùng đi!

Liêu Phong cười đi qua vỗ vai Nhiếp Vân hỏi.

- Ta tên Nhiếp Vân!

Nhiếp Vân cười nói.

- Nhiếp Vân? Tên này thật quen tai!

Liêu Phong cau mày.

- Đương nhiên quen tai, đoạn thời gian trước không phải nghe nói qua về một thiếu niên truyền kỳ tên Nhiếp Vân sao? Nghe nói còn

chưa đầy hai mươi tuổi, đã đạt tới khí tông cảnh!

Một dong binh nói chen vào.

- Gì?

Nhiếp Vân hoảng sợ.

Chính mình từ khi nào đạt tới khí tông vậy? Nổi danh như thế?

- Nga, đúng rồi, ngươi nói đầu óc của ta đây, mấy ngày trước còn nghe ngươi nói qua, nghe nói thậm chí yêu nhân khí tông đỉnh cũng không phải đối thủ của hắn, đó đúng là một thiên tài…ngươi cũng gọi là Nhiếp Vân, không phải là ngươi chứ?

Liêu Phong cổ quái nói.

------oOo------

Chương 154: Ngươi là Nhiếp Vân?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ách…

Nhiếp Vân không biết làm sao trả lời, nữ hài đã hừ lạnh:

- Thiên hạ gọi heo vô cùng nhiều, chẳng lẽ đều là heo mà ngươi ăn sao? Hừ, người ta tuổi trẻ thực lực bất phàm, hơn nữa tướng mạo đường đường, anh tuấn tiêu sái, ngươi xem hắn, đầu trâu mặt ngựa, tướng mạo gian trá, vừa nhìn liền biết không phải thứ tốt, tại sao là Nhiếp Vân kia? Ta xem tám phần trong lòng sùng bái người ta, bắt chước gọi tên người ta mà thôi!

- Đầu trâu mặt ngựa, tướng mạo gian trá…?

Nhiếp Vân không biết nên nói gì.

- Ta đã nói thôi, trong truyền thuyết thực lực Nhiếp Vân lợi hại, ta

cũng bội phục, tại sao lại có bộ dáng yếu đuối như ngươi.

Liêu Phong nở nụ cười.

- Ách, kỳ thật ta gọi Dương Vân, Nhiếp Vân chỉ là tùy tiện nói ra!

Nhiếp Vân bất đắc dĩ sửa lại.

- Vậy thì được, nói thật là tốt rồi, Dương Vân, ân, tên này không tệ! Sau này ngươi đi theo ta, ta gọi Liêu Phong, thực lực binh giáp cảnh trung kỳ!

Liêu Phong tự giới thiệu.

Ngay sau đó hắn giới thiệu mọi người, nghe cử chỉ cách nói chuyện đã biết hắn là người ngay thẳng, Nhiếp Vân thích người như vậy, dần dần hai người nói chuyện càng nhiều.

Chỉ riêng Thiết Lan Nhi có ác cảm với hắn, nghĩ hắn là một tên lưu manh mà thôi.

Chứng kiến thái độ của nàng, Nhiếp Vân chỉ cười, hắn biết nàng lương thiện tốt bụng, chỉ vì hiểu lầm nên mới có thái độ như vậy, sau này giải trừ hiểu lầm thì mọi chuyện sẽ tốt hơn mà thôi.

- Đúng rồi, Liêu đại ca, vừa rồi ngươi nhắc Nhiếp Vân rốt cục là ai? Chưa đầy hai mươi tuổi đã là khí tông đỉnh, rốt cục sao lại thế này?

Đi được nửa ngày, Nhiếp Vân chợt hỏi, hắn không tin danh khí của mình lớn như vậy, có thể làm người Thiết Nham dong binh đoàn đều biết tên.

- Nga, là mấy ngày hôm trước tiểu Mạc nói với chúng ta, lúc hắn chấp hành nhiệm vụ vừa lúc đi ngang qua Lạc Thủy thành, nghe xung quanh đều truyền tụng về Nhiếp Vân, hắn đem chuyện kia nói cho chúng ta biết. Là thật hay giả còn chưa biết đâu.

Liêu Phong cười nói.

- Đương nhiên là thật sự, ta cẩn thận hỏi vài lần, tất cả mọi người

nói như vậy, chưa đầy hai mươi tuổi đã tới khí tông đỉnh, thiên phú còn tốt hơn Lan Nhi tiểu thư a!

Một dong binh lên tiếng, chính là tiểu Mạc.

- Thiên phú của ta cũng không kém được không? Năm nay ta mười chín tuổi đã là xuất thể cảnh đỉnh, hơn nữa…hơn nữa…

Nghe được lời nói của tiểu Mạc, đôi mày thanh tú của Thiết Lan Nhi cau lại, phản bác một câu, nhưng nói tới đây nàng cảm giác mình đúng la chênh lệch có chút quá lớn với Nhiếp Vân, đành phải sửa miệng:

- Hơn nữa ta còn là tuần thú sư! Lần này ta phải thu phục một đầu siêu cấp yêu thú! So với hắn còn lợi hại hơn!

- Được rồi, ngươi là tuần thú sư, là tuần thú sư vô cùng trân quý!

Nghe được lời của nàng, mọi người đều nở nụ cười.

- Tiểu thư, ta nghe nói không những thực lực Nhiếp Vân cực mạnh, còn có một đầu yêu sủng khí tông đỉnh, có lẽ người ta cũng là tuần thú sư, thiên phú cũng không yếu hơn ngươi.

Tiểu Mạc lại nói.

- Hắn cũng là tuần thú sư? Hư, ngươi cho rằng tuần thú sư là rau cải trắng ven đường sao, muốn bao nhiêu thì có bao nhiêu! Nói cho ngươi biết, tuần thú sư cần phải có tuần thú đan điền, ta xem đầu yêu sủng kia nhất định là người khác nghe nhầm đồn bậy, cho dù có cũng nhất định là dùng vũ lực mạnh mẽ thu phục, không phải thủ đoạn đặc hữu của tuần thú sư!

Thiết Lan Nhi nói.

Tuần thú sư thuộc loại thiên phú đặc thù, cả thủ đô Thần Phong đế quốc cũng không bao nhiêu người, Thiết Lan Nhi không tin thực lực thiếu niên Nhiếp Vân đã mạnh mẽ mà còn có được thiên phú như thế.

- Ha ha!

Nghe câu nói, Nhiếp Vân bật cười, trí nhớ thoáng hiện, thân ảnh kiếp trước dần dần dung hợp cùng thân ảnh kiếp này.

Chuyện Thiết Lan Nhi có tuần thú đan điền hắn cũng biết, là vì kiếp trước nàng từng bỏ rơi yêu sủng của mình để giấu diếm hắn trong đan điền, giúp hắn tránh thoát kiểm tra đuổi bắt.

Chính vì vậy yêu sủng của nàng đã chết.

Khi hắn rời đi, đôi mắt nàng ửng đỏ, muốn nói nhưng không nói ra, chỉ yêu cầu hắn ôm nàng một lần, sau đó nàng dứt khoát quay về Thần Phong thành.

Chính vì như thế hắn mới thành thạo về tuần thú sư, mà đan điền đầu tiên mở ra cũng thành tuần thú đan điền.

Khi hắn trở lại, nghe nói về nước đã không nén được nước mắt.

Sau khi hắn chạy trốn, người Di Thiên tông hoài nghi Thiết Nam dong binh đoàn, bắt được nàng giết cha nàng đầu tiên, sau đó băm ngón tay lại chặt hai chân nàng nhưng nàng vẫn chịu đựng không nói một lời nào.

Cuối cùng người của tứ đại gia tộc cùng tông chủ Di Thiên tông không điều tra được gì, thẹn quá hóa giận đã chặt nàng thành hai đoạn!

Thân thể bị chặt thành hai đoạn nhưng nàng chưa chết, chỉ dùng nắm tay đầy máu không còn ngón tay viết xuống bốn chữ lớn:

- Ta yêu Nhiếp Vân!

Sau đó mới hương tan ngọc nát!

Năm ấy nàng hai mươi chín tuổi!

Nghe được tin tức đó, Nhiếp Vân phát điên tiêu diệt tứ đại gia tộc, hoàng thất Thần Phong đế quốc cùng người của Di Thiên tông!

- Ai, nàng tội gì? Dù nói ra tin tức của ta thì có thể làm sao?

Mỗi khi nhớ tới việc này, Nhiếp Vân muốn chảy nước mắt, nữ tử vì mình đã phải trả giá cả một gia tộc, mà kiếp trước mình chưa từng cho nàng dù chỉ là một lời hứa hẹn đơn giản.

Thậm chí ngay cả tâm tư của nàng mình cũng không biết, còn tưởng rằng tính tình nàng hào sảng, căn bản không nghĩ tới chuyện cảm tình…

Lan Nhi, là Nhiếp Vân này làm hại nàng nhà tan cửa nát, ngay cả nàng cũng chết thảm!

Lan Nhi, là Nhiếp Vân có lỗi với nàng!

Lan Nhi, là Nhiếp Vân cô phụ nàng!

Ta biết ta không xứng với nàng, nhưng tuyệt đối sẽ tìm một người thật tốt cho nàng nương tựa! Tuyệt đối bảo hộ nàng không còn gặp được tai nạn như kiếp trước! Tuyệt đối làm cho nàng vui vẻ khoái hoạt cả đời…

Hít sâu một hơi, trong lòng Nhiếp Vân phát xuống lời thề.

- Ngươi nhìn cái gì vậy? Lưu manh!

Vừa tỉnh táo lại, chợt nghe tiếng gầm giận dữ bên tai, chứng kiến nữ hài đứng trước mặt mình khuôn mặt đỏ bừng.

- Lưu manh? Lưu manh ở đâu?

Nhiếp Vân sửng sốt lập tức nhìn quanh, vừa nhìn liền hiểu được khẳng định nói mình, lại cười khổ.

Xem ra vừa rồi hồi ức chuyện kiếp trước nên nhìn nàng chằm chằm khiến người ta lại hiểu lầm.

- Ha ha, Lan Nhi đừng hiểu lầm, ta…

Nhiếp Vân vội vàng giải thích.

- Lan Nhi? Ngươi dám hô Lan Nhi? Tu vi chẳng ra gì, sắc tâm lại không nhỏ, thật sự là đáng giận! Hôm nay ta nhất định phải giáo huấn ngươi!

Thiết Lan xấu hổ giận dữ, tức giận vung trường kiếm đâm tới.

- Được rồi, đừng làm rộn!

Thiết Long ngăn cản, bất đắc dĩ nhìn thiếu niên:

- Ngươi đi với Liêu Phong trước đi!

- Ân!

------oOo------

Chương 155: Lan Nhi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân biết bị hiểu lầm, rất nhanh chạy về phía trước, đồng thời trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Nàng không thích mình, càng chán ghét mình thì càng tốt.

Như vậy sẽ không bị mình liên lụy, mình càng an lòng.

- Tiểu tử, giỏi a! Lại dám nhìn chằm chằm Lan Nhi thật lâu, ánh mắt không chớp, mặc cho nàng mắng cũng không chuyển đi, ngươi háo sắc tới mức không màng bổn sự, Liêu đại ca phục rồi!

- Ta nhìn nàng chằm chằm?

Nhiếp Vân trợn tròn mắt.

Hèn chi nàng mắng mình lưu manh, dù nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch!

- Liêu đại ca, lần này các ngươi tới đây chấp hành nhiệm vụ gì?

Nhiếp Vân xấu hổ chuyển đề tài.

- Lần này nhận người khác ủy thác tới giết một đầu Hắc Vân Báo!

Nghe tới nhiệm vụ, Liêu Phong nói.

- Hắc Vân Báo?

Nhiếp Vân thoáng lặng người.

Hắn nhớ rõ kiếp trước yêu sủng của Thiết Lan Nhi là một đầu Hắc Vân Báo, thân hình thật lớn, cao hơn ba thước, dài hơn năm thước, nếu không phải thể tích lớn hắn cũng không thể bị Thiết Lan Nhi giấu trong đan điền thành công tránh được kiểm tra của Di Thiên tông.

- Phải, nghe nói Hắc Vân Báo là yêu thú khí tông sơ kỳ, qua lại như gió, đã đánh bị thương không ít người, lần này thành chủ Tế Bắc thành tiêu phí giá cả thật lớn ủy thác chúng ta đánh chết!

Liêu Phong cười nói.

- Yêu thú khí tông sơ kỳ? Sức chiến đấu chỉ sợ so được với cường giả khí tông hậu kỳ, chiến đấu với yêu thú lợi hại như vậy mà tiểu thư Thiết Lan chỉ có thực lực xuất thể cảnh đỉnh, có phải…

Tuy Nhiếp Vân không nói rõ, nhưng Liêu Phong hiểu ý.

Xuất thể cảnh đỉnh ở trong những người bình thường xem như không sai, nhưng ở trước mặt yêu thú khí tông sơ kỳ thì không đủ nhìn, chạy cũng không thoát chẳng phải là muốn chết sao?

- Tiểu thư là tuần thú sư, hiện tại ngay cả một đầu yêu sủng cũng chưa có, nghe được tin tức này nên muốn đi theo tới đây…

Liêu Phong giải thích.

Nhiếp Vân hiểu được.

Xem ra là vì nữ hài nghe tin tức này nên dự định dùng thiên phú tuần thú sư của mình khuất phục một đầu yêu sủng mà thôi.

Nghĩ vậy Nhiếp Vân khẽ lắc đầu, yêu sủng sao có thể dễ dàng khuất phục như vậy? Dù là tuần thú sư, cũng phải đánh bại nó trước nó mới khuất phục, thật giống như lúc trước mình thu phục tiểu Hổ. Nàng chỉ có thực lực xuất thể cảnh, muốn khuất phục yêu sủng, quả thực là không khả năng.

- Được rồi, đi suốt một ngày, mọi người nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai có thể tới địa phương của đầu Hắc Vân Báo kia, hôm nay nhất định phải nghỉ ngơi dưỡng sức, bồi dưỡng đủ tinh thần!

Rất nhanh màn đêm buông xuống, Thiết Long lên tiếng hô.

Lửa trại sáng lên trong đêm, đám người ngồi vây quanh trong một sơn cốc nhỏ.

Ở khu vực tràn đầy yêu thú mà đốt lửa chính là húy kỵ lớn, nhưng thực lực mọi người không yếu, lại có sơn cốc nhỏ che khuất nên cũng không quá lo lắng.

- Dương Vân huynh đệ, nhà ngươi như thế nào? Đang làm gì?

Mọi người lấy rượu ngon vây quanh đống lửa, tiểu Mạc vừa uống vừa cười hỏi.

- Ta chỉ là đệ tử tiểu gia tộc mà thôi, nói ra mọi người cũng không biết, đừng nói tốt hơn…

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Không muốn nói thì thôi, ta chỉ là muốn hỏi gia thế nhà ngươi rốt cục như thế nào, có xứng đôi với tiểu thư nhà chúng ta hay không, nếu không xứng thì tốt nhất nên đánh mất ý niệm trong đầu, bằng không tự tìm khổ ăn…

Tiểu Mạc cười ha ha nói.

- Tiểu Mạc, không cần dùng lỗ tai phải không!

Thiết Lan vươn tay nhéo lỗ tai tiểu Mạc tức giận hô.

- Ai nha, ta không dám, tiểu thư, ta sai lầm rồi…

Lỗ tai bị đau, tiểu Mạc vội vàng xin tha.

- Ha ha!

Mọi người cười to.

Nhóm dong binh có thể đạt tới binh giáp cảnh đại bộ phận đều đã bốn mươi tuổi trở lên, ở trong mắt họ Thiết Lan Nhi chỉ là một tiểu nha đầu, đùa vui một chút cũng không có gì.

Tiểu Mạc cũng đã ba mươi lăm ba mươi sáu, tuy gọi tiểu Mạc nhưng lớn hơn Nhiếp Vân không ít.

- Đúng rồi tiểu Mạc, ngươi nói về Nhiếp Vân một chút, nói tường tận, một thiếu niên còn chưa đầy hai mươi đã đạt tới khí tông đỉnh sao? Sao ta không thể tin được đây? Nếu thật có thiên tài như vậy, dong binh chúng ta cả ngày vào nam ra bắc, sao chưa từng nghe được chút tin tức nào?

- Ta cũng chỉ nghe người khác nói, hình như trước kia Nhiếp Vân cũng không nổi danh, chỉ là một đệ tử chi nhánh lạc phách thuộc Nhiếp gia trong Lạc Thủy thành. Hình như bởi vì tộc trưởng gia tộc thiết kế hắn, lúc này hắn mới bùng nổ, nghe nói ngày đó tứ đại gia tộc Lạc Thủy thành liên hợp tạo thành tổ thành cương cảnh bao vây tiễu trừ hắn, hơn mười cao thủ thành cương cảnh bị một mình hắn chém giết hoàn toàn! Vì thế thanh danh truyền lớn…

Tiểu Mạc ngẫm nghĩ đem tin tức mình biết nói ra.

- Trước đó không nổi danh sao? Xem ra người này còn rất điệu thấp…đúng rồi, ngươi nói là tuần thú sư là chuyện gì xảy ra?

Người kia lại hỏi.

Nghe nhắc tới tuần thú sư, Thiết Lan sáng ngời nhìn tiểu Mạc.

- Nghe nói Nhiếp Vân nuôi dưỡng một đầu Hổ Đầu thú cực lớn, thực lực khí tông đỉnh, nhờ vậy đánh chết tộc trưởng tứ đại gia tộc, bình định bạo loạn trong Lạc Thủy thành…đây đều là lời đồn đãi, có phải sự thật hay không ta cũng không biết!

Nghe được lời nói của tiểu Mạc, Nhiếp Vân yên lòng.

Việc này chỉ cần là người đi ngang qua Lạc Thủy thành đều sẽ nghe được, cũng không xem là cơ mật, ngày ấy thành chủ bão nổi ra tay với Nhiếp gia náo động cả Lạc Thủy thành, mình muốn điệu thấp cũng khó khăn.

Đương nhiên chuyện của Lạc Khúc mộ người ngoài muốn nghe ngóng cũng không thể nghe thấy.

- Không có lửa làm sao có khói, có thể xuất hiện lời đồn như vậy phỏng chừng thực lực Nhiếp Vân dù không phải khí tông chỉ sợ cũng không thấp!

Thiết Long nói.

- Ân, ta cũng nghĩ như vậy, đúng rồi, ta còn nhớ được Nhiếp Vân hình như là con rể thành chủ Lạc Thủy thành, ngày đó thành chủ là vì cứu hắn còn nổi trận lôi đình đem Nhiếp gia hung hăng sửa chữa một trận!

- Ai, Lan Nhi tiểu thư không phải luôn tôn trọng cường giả sao? Sau này nếu tìm phu quân cũng nên tìm một người có thiên phú cùng thực lực mạnh hơn mình. Nhiếp Vân tuy mạnh nhưng là danh thảo có chủ, ngươi đừng hi vọng…ha ha!

Liêu Phong đột nhiên nở nụ cười, vỗ vai Nhiếp Vân:

- Ta xem Dương Vân huynh đệ cũng không kém, thế nào? Có muốn Liêu đại ca làm mai hay không?

- Ngươi…

Nghe được Liêu Phong lại vui đùa, Thiết Lan hừ một tiếng:

- Hắn? Yếu đuối, ách xì một tiếng cũng đủ ngã sấp, còn là một tên lưu manh, ta có thể trúng ý hắn? Hừ, nói đùa gì vậy!

- A? Vậy Lan Nhi đại tiểu thư nói xem, ngươi trúng ý dạng gì, chúng ta cũng giúp ngươi tìm kiếm.

Liêu Phong cười nói.

------oOo------

Chương 156: Ta có thể làm thiếp của Nhiếp Vân

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta thích dạng gì sao? Nếu Nhiếp Vân có bổn sự như vậy, còn là tuần thú sư, có lẽ ta còn xem xét một chút!

Thiết Lan nói.

- Suy nghĩ một chút? Nhiếp Vân là danh thảo có chủ!

- Danh thảo có chủ thì thế nào? Chỉ cần chưa kết hôn là được! Hừ, nếu thiên phú của hắn mạnh hơn ta, có năng lực đánh bại ta, dù làm thiếp cho hắn cũng không có gì!

Thiết Lan vung tay.

- Ách…làm thiếp?

Vẻ mặt Nhiếp Vân cổ quái.

- Dương Vân huynh đệ, nghe được không? Ngươi không hi vọng, nếu thật yêu thích Lan Nhi tiểu thư của chúng ta, phải tranh thủ thời gian tu luyện đi!

Liêu Phong lại vỗ vai Nhiếp Vân nói.

- Ta…kỳ thật không có ý tứ kia!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Ngươi không ý tứ kia? Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, cho dù ngươi tu luyện tới cảnh giới nhất định chỉ bằng phẩm hạnh lưu manh của ngươi, cũng đừng hòng làm cho ta thích!

Thiết Lan càng nhìn càng cảm thấy chán ghét thiếu niên trước mắt, không kiên nhẫn nói.

- Phẩm chất lưu manh…

Nhiếp Vân cười khổ.

Xem ra ấn tượng lưu manh của mình làm sao cũng không tẩy sạch.

Kiếp trước trong lòng hắn tràn đầy cừu hận, tuy rằng là đồ cổ hơn ba trăm tuổi nhưng chỉ nói qua một lần yêu đương, còn chưa thành công đã chết yểu, tuy Thiết Lan Nhi thích mình nhưng ở trong lòng mình chỉ xem nàng là thân nhân, cũng không có tình yêu.

Cho nên tuy rằng là người của hai thế giới, Nhiếp Vân là Huyết Ngục ma tôn tàn nhẫn vô cùng, trên thực tế là một đồng nam rất ít tiếp xúc cùng nữ nhân.

Như vậy lại bị người cho rằng hắn là lưu manh, Nhiếp Vân thật không biết nên nói gì cho phải.

- Đúng rồi, Nhiếp Vân có phải thiên tài hay không chúng ta không cách nào xác nhận, nhưng Mạc Ngạn Thanh thật sự là đệ nhất thiên tài của Thần Phong đế quốc không hơn không kém!

Đột nhiên trong đoàn người vang lên một tiếng cảm khái.

- Phải đó, hai mươi hai tuổi khí tông, ba mươi mốt tuổi chí tôn, là cao thủ chí tôn tuổi trẻ nhất Thần Phong đế quốc từ trước tới nay!

- Thật lợi hại, khi ta ba mươi mốt tuổi còn chưa tới thành cương

cảnh, không thể so sánh a!

- Ngươi muốn so sánh với thiên tài Mạc Ngạn Thanh? Ngươi còn chưa tỉnh ngủ sao!

Nhắc tới Mạc Ngạn Thanh, trong mắt mọi người đều lộ ra sùng bái.

- Mạc Ngạn Thanh?

Nhiếp Vân đang hồi ức kiếp trước.

Kiếp trước từng nghe nói qua người này, trước khi mình thành danh hắn được xưng là đệ nhất thiên tài Thần Phong đế quốc, nhưng sau khi mình hai mươi lăm tuổi đạt tới chí tôn thì đã lật đổ danh hào của hắn.

Nghe nói hắn là tán tu, luôn một mình ẩn trong núi sâu khổ tu, lúc mình ở Thần Phong đế quốc chưa từng gặp qua, thậm chí còn chưa nhận thức.

- Sao vậy? Có phải hâm mộ hay không? Ha ha,nghe được hai mươi hai tuổi khí tông, lần đầu tiên khi ta nghe thấy không tin là sự thật!

Liêu Phong nghĩ Nhiếp Vân bị kinh trụ, cười rộ lên:

- Đừng nhụt chí, thiên tài chính là thiên tài, chúng ta không thể so sánh, chỉ cần chuyên tâm tu luyện thì tốt rồi!

- Ân!

Nhiếp Vân cười đáp.

- Tu luyện nhận chân thì tốt rồi? Thiên phú không đủ tu luyện thế nào cũng vô dụng, Mạc Ngạn Thanh vừa đạt tới cấp bậc chí tôn đã tỷ thí một trận với tứ đại gia tộc Triệu gia lão tổ Triệu Huân, đánh bại Triệu Huân tại chỗ, cả đế đô đều cũng biết! Đó là gì? Đó là thiên tài!

Thiết Lan Nhi bĩu môi.

- Triệu Huân là người đã thăng cấp chí tôn hai mươi năm, ta cũng xem qua cuộc tỷ thí kia, Mạc Ngạn Thanh chém xuống một đao liền trực tiếp nhận thua! Thật lợi hại!

Tiểu Mạc cũng cổ động một câu.

- Một đao đã đánh bại lão nhân thăng cấp chí tôn hai mươi năm? Xem ra Mạc Ngạn Thanh quả nhiên là thiên tài!

Lúc này Nhiếp Vân mới cảm thấy được là như thế.

Mọi người hàn huyên thêm một lát, thậm chí còn đem chuyện vui chơi giải trí kể ra, ở trước mặt những câu chuyện như vậy với hai đời đồng nam như Nhiếp Vân mà nói hoàn toàn không có chút kinh nghiệm nào, đành bồi cười, không biết làm sao nói chuyện ai ngờ lại bị Thiết Lan Nhi chứng kiến, cảm thấy nụ cười của hắn đáng khinh, hung hăng liếc mắt nhìn hắn.

- Được rồi, Tông Phi, Lương Nhạc, hai người trực nửa đêm đầu, Chương Hiểu, Đỗ Viễn trực nửa đêm sau, những người khác sớm đi nghỉ ngơi đi!

Nhìn sắc trời không còn sớm, Thiết Long an bài.

Mặc dù trong sơn cốc nhìn qua phi thường an toàn, nhưng mọi người nên cẩn thận một chút cho thỏa đáng.

Đông đông đông đông!

Vừa an bài xong phân công, mọi người chợt nghe tiếng bước chân vang lên liên tục bên ngoài sơn cốc, sau đó vang lên tiếng kêu kinh ngạc.

- Bên kia có ánh lửa, hình như có người, chúng ta đi qua xem!

Ngay sau đó có tiếng bước chân đi tới.

- Ân? Là bọn hắn? Sao bọn hắn cũng tới nơi này?

Mặc dù còn rất xa nhưng Thiết Long vẫn nhận ra người tới, không khỏi nhíu mày.

- Thiết Long thúc thúc, là ai? Chẳng lẽ ngài nhận thức?

Thiết Lan Nhi vội vàng hỏi.

- Là người của Lạc Ung dong binh đoàn!

Sắc mặt Thiết Long ngưng trọng.

- Lạc Ung dong binh đoàn?

Sắc mặt Thiết Lan Nhi hiện lên vẻ chán ghét.

Lạc Ung dong binh đoàn là một trong tam đại dong binh đoàn của Thần Phong đế quốc, nổi danh như Thiết Nham dong binh đoàn, bình thường vì sinh ý nên quan hệ giữa đôi bên chẳng ra gì, không nghĩ tới gặp mặt ở trong này.

Hơn nửa đêm họ lại chạy tới nơi đây, chẳng lẽ bọn hắn cũng chấp hành cùng nhiệm vụ với Thiết Nam dong binh đoàn?

Không có khả năng!

Bình thường một khi cố chủ tuyên bố nhiệm vụ đã có người tiếp đón sẽ dừng lại việc tìm thuê người khác, nếu không sẽ bị dong binh giới trừng phạt, làm sao đã phân phối nhiệm vụ cho nhóm người mình còn tiếp tục phân phối cho Lạc Ung dong binh đoàn?

- Di, ta tưởng là ai, nguyên lai là người Thiết Nham dong binh đoàn…ân? Lan Nhi muội, sao nửa đêm mà cô tới đây? Ai nha, Thiết Nam thúc thật là, sao có thể để cho một cô nương gia cùng đi làm nhiệm vụ. Yên tâm đi, chờ ngươi gả cho ta, ta nhất định sẽ bảo hộ ngươi, không cho ngươi bị bất cứ thương tổn gì.

Trong đám người chợt vang lên thanh âm.

- Ngụy Thần, chuyện của ta không cần ngươi quan tâm, ta cũng sẽ không gả cho ngươi. Đừng ở đây làm mèo khóc chuột giả từ bi!

Nghe được thanh âm kia, trên mặt Thiết Lan Nhi hiện lên vẻ chán ghét, vung tay nói.

- Ha ha, Lan Nhi muội nói chuyện gì đây, chúng ta chính là trời sinh một đôi, làm nhiệm vụ cũng có thể gặp mặt rõ ràng chính là duyên phận!

Một thanh niên bước ra, ánh mắt nhìn chằm chằm vào dáng người nóng bỏng của Thiết Lan Nhi, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

- Sơn cốc này là chỗ ở của chúng ta, lập tức cút đi ra, không chào đón các ngươi!

Chứng kiến ánh mắt của hắn, Thiết Lan Nhi càng thêm chán ghét, tức giận rút kiếm bật dậy gầm lên một tiếng.

------oOo------

Chương 157: Khương Du

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là thiếu chủ Lạc Ung dong binh đoàn Ngụy Thần, từ sau khi gặp qua tiểu thư đã động tâm tư, nhưng người này ăn chơi nhậu nhẹt, chơi gái bài bạc mọi thứ đều dính, phẩm chất cực kém, tuy rằng thực lực không sai nhưng tiểu thư rất ghét hắn!

Nhiếp Vân còn đang kỳ quái vì thái độ của hai người, chợt nghe bên tai truyền ra thanh âm đè thấp, quay đầu nhìn lại là Liêu Phong.

Xem ra Liêu Phong cho rằng mình thích Thiết Lan Nhi cho nên cố ý giải thích cho mình nghe.

- Không chào đón chúng ta? Ha ha, Lan Nhi muội nói sai rồi! Sơn cốc này vô chủ, chúng ta dựa vào cái gì không thể ở lại đây? Hơn nữa chúng ta còn cần khai thông cảm tình, không phải là một cơ hội sao?

Ngụy Thần cười hắc hắc hướng Thiết Lan Nhi đi tới.

Hoa lạp!

Một đạo kiếm quang hiện lên, Ngụy Thần hoảng sợ thối lui ra sau hai bước.

- Nếu không biến, đừng trách ta không khách khí!

Thiết Lan Nhi dựng mày quát.

Thấy thái độ của nàng, trong mắt Ngụy Thần hiện tia lãnh ý, nhưng lập tức bị hắn che giấu:

- Lạc Ung dong binh đoàn cùng Thiết Nham dong binh đoàn xem như quen biết đã lâu, bình thường cạnh tranh cũng không cần nói nhiều, nếu ở trong này ngẫu nhiên gặp, không bằng chúng ta tỷ thí một trận, nếu chúng ta thắng tối nay thiếu gia ta ở lại đây, hơn nữa Thiết Lan Nhi còn phải theo bồi ta! Nếu ta thua, chúng ta lập tức rời đi, thế nào? Có dám đánh cuộc hay không?

- Thúi lắm! Ngươi thắng thì tiểu thư chúng ta phải bồi ngươi, ngươi thua thì vỗ mông bước đi, chỗ tốt ở đâu tới vậy?

- Ngươi chưa tỉnh ngủ đi, cút!

Nghe được lời nói của Ngụy Thần, đám người Liêu Phong không nhịn được nữa đều rống lên.

Tỷ thí chú ý công bình, người này nói thắng thì muốn tiểu thư bồi hắn, mà hắn thua thì hắn vỗ mông chạy lấy người, mua bán vô vốn, khẩu khí thật lớn!

- Hừ!

Đột nhiên từ trong đoàn người đứng sau lưng Ngụy Thần vang lên một tiếng hừ lạnh thản nhiên.

Thanh âm kia không lớn, nhưng mang theo lực xuyên thấu rất mạnh, làm tinh thần mọi người không khỏi chấn động.

Hoa lạp!

Một trung niên nhân đi ra.

Người này cao lớn, cánh tay thật dài, nhìn qua như vượn, xương gò má gồ cao, hai mắt như ưng, vừa xuất hiện liền tràn ra uy áp dào dạt làm mọi người liên tục lui ra sau hai bước.

- Khương Du, là ngươi?

Mượn dùng ánh lửa, Thiết Long nhận ra người trước mắt, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Khương Du là phó đoàn trưởng Lạc Ung dong binh đoàn, cao thủ khí tông, khổ luyện ngoại công, đôi thiết quyền khai bia liệt thạch, sắt thép cũng bị hắn đánh dẹp lép, có danh hào trong tam đại dong binh đoàn, không nghĩ tới hắn xuất hiện nơi này.

- Ha ha, đương nhiên là ta! Có ta ở đây, chẳng lẽ các ngươi còn cảm thấy được lời đề nghị của thiếu gia chúng ta đưa ra là không công bình?

Khương Du bắn ngón tay, một đạo khí mang điểm tới một dong binh cách đó không xa, dong binh chợt lóe thân nhưng còn chưa kịp phản ứng thì trường kiếm đã rơi xuống trong tay hắn.

Ngón tay hắn lướt trên trường kiếm, xuất hiện hai dấu tay thật sâu.

- Thật là lợi hại…

Chứng kiến động tác của Khương Du, mọi người biến sắc.

Mặc dù trường kiếm kia không phải bảo bối, nhưng cũng là binh khí quý tộc thượng phẩm, tiện tay làm ra vết tích lại không cần dùng lực lượng chân khí, công phu ngoại gia kinh người!

Có thể tưởng tượng loại công phu hoành luyện này dù dùng đao kiếm chém lên chỉ sợ cũng không thể tổn thương hắn mảy may.

Thực lực khí tông trung kỳ, còn có được công phu ngoại gia lì lợm, Khương Du càng thêm đáng sợ hơn trong truyền thuyết.

- Ngươi muốn dùng vũ lực bức bách?

Sắc mặt Thiết Long khó xem.

- Bức bách? Thiết Long phó đoàn trưởng nói gì vậy, hai đại dong binh đoàn quen biết đã lâu, làm sao có thể làm ra chuyện bức bách, chỉ là muốn so đấu một chút thôi!

Ngụy Thần cười nói.

Mặc dù hắn nói không bức bách, nhưng động tác cử chỉ mang theo ý uy hiếp, tựa hồ chỉ cần đám người Thiết Long không đáp ứng yêu cầu vô ý của hắn, Khương Du sẽ ra tay!

Cường giả như vậy một khi ra tay, chỉ bằng đám người Thiết Long liên hợp chỉ sợ cũng không phải đối thủ.

- Được, tỷ thí thì tỷ thí, ngươi nói đi, tỷ thí cái gì!

Tâm tư của Ngụy Thần rõ ràng như vậy, Thiết Lan Nhi đương nhiên nhìn ra, sắc mặt tức giận đỏ bừng nhưng không có cách nào.

Nơi này là hoang giao dã ngoại, chết vài người thật bình thường, vạn nhất bị Ngụy Thần diệt sạch nhóm người mình không thể nào ngăn cản.

- Ha ha, ta thích Lan Nhi ở điểm ấy, muốn làm liền làm, cũng không dài dòng. Được, các ngươi đã đáp ứng tỷ thí, vậy chúng ta tỷ thí một trận, tới lúc đó nguyện đổ chịu thua, nhưng đừng chối từ chống chế, biến thành ai cũng mất hứng…

Ngụy Thần nở nụ cười.

- Hừ, ai thua ai thắng còn chưa nhất định đâu!

Thiết Lan Nhi hừ lạnh.

- Nàng vẫn luôn bướng bỉnh như vậy…

Nghe lời của thiếu nữ, Nhiếp Vân không nhịn được lắc nhẹ đầu.

Mặc dù hắn là người ngoài, nhưng vẫn hiểu được tình huống, Ngụy Thần hiển nhiên muốn chiếm tiện nghi của Thiết Lan Nhi, tỷ thí chẳng qua là lấy cớ mà thôi.

Thiết Nham dong binh đoàn là tổ chức dong binh thuộc hình thức gia tộc, nội tình tuy không bằng Lạc Ung dong binh đoàn, nhưng cũng không yếu, nếu Ngụy Thần dám cứng rắn với Thiết Lan Nhi, dựa vào thực lực Khương Du mặc dù thành công, nhưng nếu bị Thiết Nham trả thù cũng nhất định thập phần chật vật.

Tam đại dong binh đoàn chú ý chế hành, một khi Thiết Nham dung hợp với dong binh đoàn còn lại, Lạc Ung dong binh đoàn nói không chuẩn sẽ bị diệt vong!

Cho nên bọn hắn lấy cớ tỷ thí, vừa giảm bớt ma xát vừa có năng lực ôm mỹ nhân về.

- Tiểu thư…

Mọi người cũng nhìn ra được ý tứ của Thiết Lan Nhi, sốt ruột kêu lên, nắm tay siết chặt nhưng không có biện pháp gì.

- Thiết Lan Nhi, nếu đã gặp gỡ, vậy ta ra tay báo đáp ân tình kiếp trước đi!

Chứng kiến biểu tình của mọi người cùng dáng vẻ đắc ý của Ngụy Thần, trong lòng Nhiếp Vân chợt thở dài tự nhủ.

- Tỷ thí với Lan Nhi muội tự nhiên không thể lợi dụng, ta là người luôn hào phóng, nghe nói muội là một tuần thú sư, có được thiên phú tuần thú, ta vừa vặn bắt được một đầu yêu thú, cũng chưa thu phục, ta và ngươi dựa vào bổn sự, nếu ai có thể làm cho nó trong vòng mười lần hô hấp nghe theo mệnh lệnh của mình làm một chuyện, ai thắng lợi! Thế nào?

Thấy Thiết Lan Nhi đáp ứng, Ngụy Thần nở nụ cười.

- Cho yêu thú nghe mệnh lệnh làm việc? Làm chuyện gì?

Nghe được nội dung tỷ thí có quan hệ tới tuần thú, Lan Nhi nhẹ nhàng thở ra, trong lòng vừa động.

Thực lực của mình quá kém, chuyện khác không được, nhưng nàng có tuần thú đan điền, vẫn thật tự tin.

------oOo------

Chương 158: Mệnh lệnh yêu thú

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đương nhiên là chuyện đơn giản nhất, đi sang trái hay phải, lộn nhào gì đó, chỉ cần nó dựa theo mệnh lệnh mà làm là được! Đương nhiên, nếu chúng ta cùng làm được, vậy ai ra lệnh cho nó làm được động tác càng khó khăn thì thắng lợi!

Ngụy Thần nói.

- Trong mười lần hô hấp làm cho yêu thú làm theo mệnh lệnh của mình, động tác khó khăn thì thắng lợi?

Thiết Lan Nhi cau mày.

Đối phương biết nàng là tuần thú sư còn dám đánh cuộc như vậy, rốt cục có chỗ dựa nào?

Có vẻ như không có nghe nói qua Ngụy Thần có tuần thú đan điền đi…

- Các ngươi bắt một đầu yêu thú? Cấp bậc gì? Nếu thực lực quá mạnh mẽ, ta sợ tiểu thư sẽ gặp nguy hiểm…

Thiết Long xen vào.

Tuần thú sư tuần thú, nhất định vũ lực phải mạnh hơn yêu thú, nếu

không yêu thú căn bản không phục ngươi, làm sao chịu nghe điều khiển của ngươi?

Thiết Long sợ hãi cấp bậc yêu thú quá cao, một khi tiểu thư thất bại sẽ gặp phải nguy hiểm.

- Vậy thì yên tâm, ta cũng cần tỷ thí, đương nhiên cũng không thể xem thường an toàn chính bản thân mình đi!

Ngụy Thần nói.

- Được, tỷ thí cái này!

Nghĩ nghĩ, Thiết Lan Nhi đáp ứng.

Tuy Ngụy Thần là công tử trác táng nhưng thiên phú không yếu, hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi thực lực đạt tới thành cương cảnh trung kỳ, mà Thiết Lan Nhi thực lực xuất thể cảnh đỉnh, nếu tỷ thí nội dung khác nàng hoàn toàn không chút ưu thế.

- Vậy thì tốt rồi, đem con yêu thú kia mang tới đây!

Ngụy Thần phân phó.

- Dạ, thiếu gia!

Một dong binh lên tiếng, xoay người đi ra sơn cốc, chỉ chốc lát đã mang theo một thân ảnh thật lớn.

- Cái gì? Đây là…

- Để cho yêu thú binh giáp cảnh đỉnh nghe lời làm động tác, ngươi không lầm đi…

Chứng kiến đầu yêu thú đi cùng gã dong binh, sắc mặt người Thiết Nam dong binh đoàn đều thay đổi.

- Ân? Là tên gia hỏa này…

Khác với mọi người, khi Nhiếp Vân nhìn thấy đầu yêu thú, sắc mặt

dị thường quái dị.

Không nghĩ tới gặp được yêu thú quen mặt, bởi vì đầu yêu thú kia không xa lạ, chính là Đồng Tí Cự Viên!

Lần trước gia hỏa này bị Nhiếp Vân đánh một trận tơi bời bỏ chạy, hắn cũng không muốn truy theo, không nghĩ tới nó lại xui xẻo bị người của Lạc Ung dong binh đoàn bắt giữ.

Đồng Tí Cự Viên mình đồng da sắt, tuy chỉ có tu vi binh giáp đỉnh nhưng sức chiến đấu mạnh mẽ, chỉ sợ ngay cả Thiết Long cũng không phải đối thủ.

- Yên tâm đi, Đồng Tí Cự Viên đã bị Khương phó đoàn trưởng đánh gục, sẽ không làm ra hành động thương tổn người khác!

Vẻ mặt Ngụy Thần đắc ý nói.

- Bị Khương Du đánh phục?

Khóe môi mọi người quất một cái.

Làm nghề dong binh ai cũng biết Đồng Tí Cự Viên vô cùng cao ngạo, muốn đánh phục nhất định phải đánh bại nó mà không dùng chân khí, Khương Du có thể đánh phục nó, một thân công phu hoành luyện quả nhiên cố chấp đáng sợ!

Xem ra mọi người suy đoán thực lực của hắn vẫn còn có chút hơi thấp.

- Lan Nhi muội, chúng ta bắt đầu đi!

Ngụy Thần cố ý đưa ra nội dung tỷ thí này chính là vì muốn dùng Đồng Tí Cự Viên uy hiếp mọi người, lúc này thấy mình đạt tới mục đích liền cười nói.

- Được, vậy thì bắt đầu, ta muốn xem trước một chút ngươi làm sao mệnh lệnh nó!

Thiết Lan Nhi thoáng do dự, nói.

Tuy là tuần thú sư nhưng nàng vẫn tự mình hiểu lấy, biết dù mình có tuần thú đan điền cũng chưa chắc mệnh lệnh được đầu yêu thú này, đành phải xem Ngụy Thần làm như thế nào mới quyết định.

- Ha ha!

Ngụy Thần sớm biết Thiết Lan Nhi sẽ làm như vậy, cũng không chối từ, cười lớn đi tới trước mặt Đồng Tí Cự Viên chỉ vào tảng đá cách đó không xa.

- Đi mang khối đá kia qua đó cho ta!

- Hống!

Nghe được tiếng quát của Ngụy Thần, Đồng Tí Cự Viên thoáng do dự đi tới cạnh tảng đá, đưa tay ôm lấy chậm rãi đi ra ngoài sơn cốc.

- Đây là có chuyện gì?

- Đồng Tí Cự Viên thật sự nghe lời hắn, ta không nhìn lầm đi…

Cho dù Khương Du đánh bại Đồng Tí Cự Viên, nhưng không phải Ngụy Thần, tại sao nó lại nghe mệnh lệnh của Ngụy Thần?

- Ân? Có chút cổ quái…thì ra là thế!

Nhiếp Vân cũng có chút kỳ quái, nhưng khi ánh mắt hắn dừng ở vết thương trên người Đồng Tí Cự Viên thì ánh mắt chợt sáng ngời.

Nếu không phải tuần thú sư sẽ không có tuần thú khí,nhưng có thể làm cho Đồng Tí Cự Viên kiêu ngạo nghe lời, thoạt nhìn thật phức tạp, nhưng lại phi thường đơn giản.

Chỉ có hai chữ - cưỡng bức!

Trên lưng yêu thú kia có vết thương lớn tựa hồ bị vật sắc bén gây thương tích, mà Khương Du lợi dụng điều này đem chân khí của mình ngưng tụ phóng vào trong vết thương kia, một khi cự viên không nghe lời sẽ gợi chân khí kích thích vết thương.

Bởi vì đau đớn cho nên cự viên chỉ có thể nghe lệnh.

Loại thủ đoạn này hạ lưu, cũng không phải pháp môn tuần thú, dù sao tuần thú sư xem yêu thú là trợ thủ, là bằng hữu, một khi gặp nguy hiểm sẽ cùng nhau ứng đối, mà bức bách chúng một khi gặp được nguy hiểm chúng nhất định sẽ phản bội.

Hơn nữa làm như vậy thương thế của yêu thú không được trị liệu, ngày càng yếu ớt, dù khống chế lâu dài cũng mất đi tác dụng.

- Đầu yêu thú này chiến đấu với ta mười ngày trước, dù thân thể cường hãn cũng không kịp hồi phục, phỏng chừng không phải Khương Du thắng được nó mà là vì bị hắn lợi dụng lúc nó còn bị thương đi!

- Một khi đã như vậy, mình tới chơi đùa một chút!

Suy nghĩ được nguyên nhân, Nhiếp Vân cười nhạt, vẻ mặt biến thành cổ quái.

Oanh long!

Đồng Tí Cự Viên đặt khối đá lớn xuống ngay cửa sơn cốc, sức nặng làm cả sơn cốc đều run rẩy lên.

- Lan Nhi muội, tới lượt ngươi!

Nhìn thấy cự viên đi trở về, Ngụy Thần làm ra thủ thế như mời, nhìn qua Thiết Lan Nhi.

- Làm sao…

Mặc dù không rõ tại sao Ngụy Thần làm được như vậy, nhưng Thiết Lan Nhi tự mình hiểu lấy, biết muốn làm cho cự viên nghe lời của mình căn bản là không khả năng.

- Lan Nhi muội là tuần thú sư nên biết Đồng Tí Cự Viên cũng không bị ta thu phục, ta có thể ra lệnh cho nó cũng không tính không tuân theo quy định…

Nhìn thấy vẻ mặt của Thiết Lan Nhi, Ngụy Thần đắc ý.

- Hiện tại cho ta kiến thức thủ đoạn của tuần thú sư đi!

Thiết Lan Nhi là tuần thú sư đương nhiên nhìn ra được Đồng Tí Cự Viên không phải là yêu sủng, nhưng nghe được lời nói của Ngụy Thần lại làm cho nàng không cách nào nghĩ được nguyên nhân tại sao lại như thế.

- Ta đánh cuộc với Lan Nhi muội, các ngươi đều có thể tham gia, nếu ai có thể trong vòng mười lần hô hấp làm Đồng Tí Cự Viên khuất phục ta sẽ chủ động nhận thua!

Thấy Thiết Lan Nhi cắn môi, Ngụy Thần chắp hai tay sau lưng nhìn quanh một vòng, trong ánh mắt tràn ngập ngạo nghễ nói.

------oOo------

Chương 159: Ngươi đi đánh Ngụy Thần một chút!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chúng ta…

Đám người Thiết Long đưa mắt nhìn nhau, đều lắc đầu. Muốn họ chiến đấu với yêu thú thì còn được, muốn họ phục tùng yêu thú họ đâu có năng lực này.

- Nếu đều không được thì nhận thua đi! Lan Nhi muội, lần này ta không bức ngươi, đánh cuộc sở trường tuần thú của ngươi, ngươi đã thua thì đêm nay hãy theo ta đi! Ha ha…

Ngụy Thần ngửa mặt lên trời cười to, hưng phấn tới run rẩy toàn thân. Tuy rằng hắn từng chơi đùa không ít nữ nhân, nhưng mỗi lần nhìn thấy Thiết Lan Nhi đều phát ra hưng phấn từ sâu trong nội tâm, hơn nữa tính nàng ngỗ ngược cùng kiên nghị càng khiến cho hắn phát điên, hận không thể hung hăng áp dưới thân thể dùng sức chà đạp. Hiện tại nàng đánh cuộc thua phải dỡ xuống giả tạo, giống

kỹ nữ nằm dưới người mình, nghĩ tới đây Ngụy Thần tựa hồ cảm thấy nửa người dưới không thể khống chế.

- Được rồi, ta nhận…

Chứng kiến ánh mắt dâm ô của Ngụy Thần, Thiết Lan Nhi vô cùng chán ghét, nhưng thua chính là thua, nếu nàng không thừa nhận Khương Du nhất định sẽ ra tay, tới lúc đó khẳng định mọi người đều phải chết ở chỗ này.

- Ân! Đây là yêu thú? Khí lực thật lớn, ngay cả tảng đá lớn như vậy vẫn có thể nâng lên, làm cho ta nhìn xem cánh tay của ngươi cứng rắn như thế nào…

Thiết Lan Nhi còn chưa dứt lời thì đã bị một thanh âm cắt đứt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tên lưu manh xưng hô Dương Vân đi ra, vừa đi vừa gãi đầu, đi tới trước mặt Đồng Tí Cự Viên muốn chạm vào tay của nó.

- Dương Vân, đây là yêu thú, nguy hiểm…

Tuy trong lòng không thích thiếu niên lưu manh kia, nhưng thấy cử động của hắn Thiết Lan Nhi vội vàng mở miệng muốn khuyên can, hắn muốn chết sao? Khó trách một mình dám đi vào núi sâu, nguyên lai là đồ đần!

- Đồ không biết sống chết!

Khương Du nhìn thấy Nhiếp Vân đi tới, khóe môi cười lạnh. Bị Ngụy Thần nói dối, ai cũng cho rằng là hắn đánh bại Đồng Tí Cự Viên, nhưng sự thật thế nào trong lòng hắn hiểu rõ ràng. Nếu đầu yêu thú kia không bị thương, hắn căn bản không phải đối thủ chứ đừng nói tới thu phục nó. Cho dù nó bị thương hắn cũng phí công thật lớn mới đánh bại được nó. Tên tiểu tử kia muốn chạm vào cánh tay nó, không phải ngại mạng dài sao? Có thể đoán được nhất định sẽ bị nó đánh thành bánh thịt, chết không thể chết lại…

Ách? Đây là có chuyện gì? Khi Khương Du nhìn thấy rõ tình cảnh trước mắt đột nhiên sững sờ, vẻ mặt không sao tưởng tượng nổi.

Chỉ thấy đầu cự viên kiêu ngạo vừa nhìn thấy rõ dung mạo của thiếu niên thì toàn thân run rẩy không nhịn được lui ra sau mấy bước, trong ánh mắt tối đen tràn ngập vẻ sợ hãi! Một loại cảm giác sợ hãi phát ra từ sâu trong nội tâm! Một đầu yêu thú binh giáp đỉnh có phòng ngự cơ hồ vô địch lại sợ hãi một thiếu niên dưỡng khí cảnh?

Một màn đột nhiên xuất hiện làm mọi người có mặt không sao tin tưởng những gì mình thấy trước mắt.

- Không nghĩ tới tên gia hỏa ngươi còn biết thẹn thùng!

Thiếu niên tựa hồ không chú ý tới biểu tình của mọi người, đi tới trước mặt cự viên, vươn tay bắt lấy cánh tay của nó:

- Cánh tay cứng quá, khó trách có sức lực như vậy!

Thiếu niên giống như tên nhà quê đi quanh cự viên một vòng, cuối cùng nói một câu làm mọi người hỏng mất:

- Ngươi ngoan ngoãn nghe lời Lan Nhi tiểu thư, chỉ cần nghe lời ta sẽ cấp thịt cho ngươi ăn!

- Nghe lời, cấp thịt ăn…

Đó chính là Đồng Tí Cự Viên, yêu thú binh giáp cảnh đỉnh, trí tuệ không thấp hơn nhân loại, nói lời vô nghĩa như dỗ hài tử làm nó không bão nổi mới là lạ…

Nhưng làm cho mọi người mở rộng tầm mắt chính là nghe xong lời đó mà cự viên không nổi giận, ngược lại như lấy lòng đi tới trước mặt Thiết Lan Nhi, khuôn mặt ngăm đen lộ ra ý cười khiến người khiếp sợ. Nhưng nụ cười của nó thật khó xem hơn khóc, người nhát gan chỉ sợ đã bị dọa ngất.

- Đây là…

Thiết Lan Nhi không hiểu chuyện gì xảy ra, khi nào thì yêu thú lại nghe lời tới như vậy?

- Lan Nhi tiểu thư, kỳ thật đại gia hỏa này không đáng sợ như ngươi tưởng tượng, thật đáng yêu, ngươi có thể bảo nó đánh Ngụy Thần thử xem, ta cảm thấy được nó sẽ nghe lời!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Đáng yêu?

Thiết Lan Nhi do dự, nhưng vẫn ôm hi vọng nói một câu:

- Ngươi đi đánh Ngụy Thần một chút!

- Muốn đầu Đồng Tí Cự Viên này đánh ta? Ha ha, Lan Nhi muội, ngươi đùa kiểu như vậy không buồn cười chút nào!

Thanh âm vừa rồi của Nhiếp Vân rất nhỏ nên không ai nghe thấy, nhưng thanh âm của Thiết Lan Nhi vang vọng cả sơn cốc cho nên ai cũng nghe được.

- Hừ, bị chân khí của ta khống chế, các ngươi còn muốn mệnh lệnh cho nó? Quả thật nằm mơ…

Nghe được thanh âm của Thiết Lan Nhi, Khương Du hừ lạnh một tiếng, đang định xem chuyện cười đột nhiên đồng tử co rụt lại, liền chứng kiến cánh tay như sắt thép của Đồng Tí Cự Viên đang quất mạnh về hướng Ngụy Thần!

Tốc độ của nó cực nhanh, lại bất ngờ ra tay, Ngụy Thần còn chưa kịp phản ứng đã bị quất trúng má phải, một tiếng kêu thảm liền bay ngang ra ngoài, nặng nề suất xuống đất, đầu cắm vào trong bụi cỏ.

- A…

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

- Chân khí của ta bị người phá hủy?

Khương Du không hổ là cao thủ khí tông, chỉ thoáng khiếp sợ liền hiểu được lý do vì sao.

Nhìn thấy Đồng Tí Cự Viên đánh Ngụy Thần, hắn liền khống chế chân khí trong người nó, kết quả như đá chìm đáy biển, không có chút động tĩnh, trong nháy mắt hắn liền hiểu được có người đã hóa giải đạo chân khí kia của hắn.

Đem chân khí truyền vào miệng vết thương của yêu thú là một loại bí pháp Yêu tộc hắn học được trong một cơ duyên xảo hợp trước kia, bí pháp thập phần bí mật, không mấy người biết, nếu không biết thủ pháp phá giải dù biết cỗ chân khí kia ở đâu cũng vô dụng.

Mà hiện tại bị người phá giải lặng lẽ không chút động tĩnh, cho dù chính hắn cũng không biết, loại thủ đoạn như vậy…

Cao thủ, tuyệt đối là cao thủ!

Trong lòng vừa động, ánh mắt hắn dừng lại trên người thiếu niên dáng vẻ nhà quê kia.

Chẳng lẽ tiểu tử này là một cao thủ?

- Nhất định là…

Nhớ tới bộ dáng hoảng sợ của Đồng Tí Cự Viên khi nhìn thấy thiếu niên, sắc mặt Khương Du biến thành ngưng trọng.

Thần sắc Khương Du nghi hoặc, mà người Thiết Nham dong binh đoàn lại hưng phấn sắp nổ.

- Tiểu thư làm tốt lắm, thiên phú tuần thú quả nhiên lợi hại!

- Không hổ là tuần thú sư, ha ha…

Một thoáng yên tĩnh, mọi người chợt cất tiếng cười to.

Vốn cho rằng lần này phải thua không nghi ngờ, không nghĩ tới lại xoay chuyển như thế.

Đồng Tí Cự Viên thật sự nghe theo lệnh tiểu thư đánh Ngụy Thần, thật sự lợi hại!

------oOo------

Chương 160: Khương Du thăm dò

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy Ngụy Thần chật vật giãy dụa trong bụi cỏ, trong lòng mọi người sảng khoái nói không nên lời.

- Nó nghe lời của ta…

Mọi người hưng phấn, mà Thiết Lan Nhi lại nhìn chằm chằm Đồng Tí Cự Viên lắc mạnh đầu, không dám tin chuyện vừa phát sinh.

Cho dù nàng là tuần thú sư, nhưng mà…nàng còn chưa phóng thích tuần thú khí, vì sao yêu thú kia lại nghe lời nàng như vậy?

Thật sự quá quỷ dị!

- Vị tiểu huynh đệ này lạ mặt vô cùng, hình như không phải người của Thiết Nham dong binh đoàn đi!

Khương Du đột nhiên đi tới, ánh mắt lóe tinh quang nhìn Nhiếp Vân, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

- Ngươi muốn làm gì? Thua chính là thua, chẳng lẽ không muốn thừa nhận?

Nhìn thấy ánh mắt Khương Du không tốt, Thiết Lan Nhi tiến lên chắn ngang trước mặt Nhiếp Vân.

Nàng làm người chính là như vậy, thích bao che khuyết điểm, mặc kệ trong lòng chán ghét thiếu niên này ra sao, nhưng không cho phép người khác khi dễ hắn.

- Ha ha, Lan Nhi tiểu thư nói gì vậy, thua chính là thua, ta làm sao lại không tiếp thu, chỉ cảm thấy được tiểu huynh đệ này lạ mặt, muốn nhận thức hắn một chút thôi!

Khương Du cười ha ha, đi vòng qua Thiết Lan Nhi tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Ân?

Thái độ của Khương Du làm Thiết Lan Nhi ngạc nhiên, thậm chí vẻ mặt Thiết Long cũng biến thành cổ quái.

Bọn họ biết rõ Khương Du luôn tự cao tự đại không xem ai vào trong mắt, người bá đạo như vậy thế nhưng lại xưng hô Dương Vân là tiểu huynh đệ, còn muốn nhận thức hắn.

Thiết Long cùng Thiết Lan Nhi đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy khó hiểu.

- Tiểu huynh đệ họ gì? Tại hạ Khương Du, là phó đoàn trưởng Lạc Ung dong binh đoàn!

Đi tới trước mặt Nhiếp Vân, Khương Du nhìn kỹ vài lần nhưng không cảm nhận thiếu niên này có gì đặc thù, cười một tiếng vươn tay.

Bắt tay cũng là một loại lễ nghi trong thế giới này.

Hành động của Khương Du làm tất cả mọi người đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Ha ha, ta tên Dương Vân, là người của tiểu gia tộc mà thôi, không đáng cho Khương phó đoàn trưởng phải tự mình qua đây!

Nhiếp Vân sớm biết hành động của mình không gạt được Khương Du, cũng không cự tuyệt chỉ khẽ cười, đưa tay nắm tay đối phương.

Mới vừa nắm lấy, liền cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại truyền qua.

Đây là lực lượng ngoại gia thuần túy, xem ra vị Khương Du này đang tính toán thăm dò lai lịch của mình.

- Khương phó đoàn trưởng muốn làm gì? Tại sao lại bắt tay với tiểu tử dưỡng khí cảnh?

- Ai biết được, phó đoàn trưởng làm việc chúng ta ít nghị luận cho thỏa đáng, hắn khẳng định có mục đích của chính mình!

- Hai ngươi thật ngu ngốc, công phu ngoại gia của phó đoàn trưởng cường đại, đôi thiết thủ khai bia liệt thạch, bắt tay người kia tự nhiên muốn ra oai phủ đầu hắn, ta suy đoán không bao lâu xương tay tiểu tử kia sẽ vỡ vụn, quỳ dưới đất cầu xin tha thứ!

- Ra oai phủ đầu? Hình như là vậy, bất quá…tại sao phó đoàn trưởng lại tìm một tiểu tử, dù tìm cũng nên tìm Thiết Long đi?

- Đáng giận, dám đánh ta bị thương, Khương phó đoàn trưởng giết con Đồng Tí Cự Viên cho ta!

Cách đó không xa vang lên tiếng gầm rú bén nhọn.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt người kia sưng tấy lên đỏ rực, hiển nhiên giống như có hai cây lạp xưởng bắt ngoài miệng, nhận không ra là ai.

Trong lòng Ngụy Thần tràn đầy oán hận.

Trước đó Khương Du đã cam đoan với mình yêu thú kia chỉ nghe theo mình phân phó, nằm mơ cũng không nghĩ tới nó lại đột nhiên phản bội.

Bởi vì nó phản bội làm mình đánh cuộc thất bại, còn mất hết mặt mũi, sỉ nhục như vậy sao hắn nhịn được!

- Chẳng những giết đầu cự viên kia, giết hết người của Thiết Nham dong binh đoàn! Lưu lại Thiết Lan Nhi, ta muốn từ từ hưởng thụ…

Ngụy Thần thậm chí còn chưa kịp sửa sang lại dáng vẻ đã rống lên hai câu.

Nhưng rống xong chợt phát hiện mọi người vẫn đứng yên bất động, không thèm để ý gì tới hắn.

- Chẳng lẽ ngươi không nghe được lời nói của ta sao? Ngươi đã cam đoan gì với cha ta?

Ngụy Thần giận dữ oa oa kêu to.

- Thiếu gia, thiếu gia…

Nghe được Ngụy Thần gầm rú, một dong binh không nhịn được nữa, thật cẩn thận chỉ vào Khương Du:

- Thiếu gia, hình như…hình như Khương phó đoàn trưởng…

- Không thích hợp?

Lúc này Ngụy Thần mới chú ý tới Khương Du đang bắt tay một thiếu niên xa lạ, sắc mặt Khương Du dần dần biến thành vàng, sau đó là tím, rồi thành đen, mồ hôi lưu như tắm.

- Hắn làm cái gì vậy? Tu luyện thần công gì?

Ngụy Thần sửng sốt.

Thực lực của Khương Du là khí tông trung kỳ, ngoại công cường hãn, đôi thiết thủ được xưng bất bại, ở trong lòng Ngụy Thần muốn đánh hắn bị thương thật sự vô cùng khó khăn.

Hiện tại sắc mặt Khương Du biến thành như vậy hẳn đang tu luyện công pháp gì đó.

Chẳng qua…muốn luyện công thì khi nào luyện mà không được, vì sao lại bắt tay với một tiểu tử xa lạ rồi còn tu luyện, ngay cả lời nói của mình cũng dám không nghe, thật không chút nể tình!

- Thiếu gia, hình như…Khương phó đoàn trưởng không phải đang luyện công, mà bị người làm thành như vậy…

Nghe được Ngụy Thần nói thầm, gã dong binh lau mồ hôi lạnh vội vàng nói.

Luyện công? Mẹ nó, ai luyện công thành như vậy? Nếu thật là vậy, đó là tẩu hỏa nhập ma đi?

- Bị người bắt giữ?

Ngụy Thần lại nhìn qua, quả nhiên thấy Khương Du đang bắt tay với tiểu tử nhà quê kia, nhưng hai người không hề nhúc nhích, trên thân không có chút chân khí, theo phương hướng của hắn mà xem căn bản không nhìn ra ai đang bắt ai.

- Nói hươu nói vượn cái gì, đôi thiết thủ của Khương phó đoàn trưởng đều có danh trong Thần Phong thành, chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ một tiểu tử dưỡng khí cảnh không cần dùng chân khí là có thể làm bị thương được hắn?

Quay đầu trách mắng gã dong binh, vẻ mặt Ngụy Thần vẫn tự tin.

Lực lượng ngoại công mạnh mẽ như Khương Du, nói bị một thiếu niên nắm tay khiến sắc mặt biến thành màu đen, đánh chết hắn cũng không tin.

- Ha ha, Dương Vân, tên không sai, xem như ta đã nhận thức đi!

Đột nhiên nghe được tiếng cười to, lập tức chứng kiến chân khí trên người Khương Du rung động, hai bàn tay liền tách ra.

Lúc này sắc mặt Khương Du khôi phục như lúc ban đầu, tựa hồ chưa từng có chuyện gì phát sinh.

- Khương phó đoàn trưởng, kính đã lâu kính đã lâu…

Nhiếp Vân ôm quyền nói, lui ra sau đám người cũng không tiếp tục nói chuyện.

- Khương phó đoàn trưởng, giết hết những người này cho ta!

Thấy Khương Du không có bất cứ dị thường nào, Ngụy Thần nhớ tới sỉ nhục vừa rồi, lại rống lên.

- Ngụy Thần, ngươi muốn đổi ý?

Người Thiết Nham dong binh đoàn lúc này mới chú ý tới Ngụy Thần, nghe hắn nói như vậy đều biến sắc.

Nếu Khương Du thật sự động thủ, nhóm người mình có lẽ phải chết ở chỗ này!

------oOo------

Chương 161: Kỳ thật ta là tuần thú sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha, đổi ý? Thế giới này nắm tay ai lớn ai định đoạt! Ta đổi ý thì ngươi có thể làm gì ta? Thiết Lan Nhi, ngươi là thứ nữ nhân phóng đãng, ngươi không phải cao ngạo lắm sao? Không phải luôn một mực giả bộ sao? Hôm nay ta sẽ cho ngươi biến thành kỹ nữ dưới người của ta…

Sắc mặt Ngụy Thần dữ tợn điên cuồng hét lên, nhưng còn chưa nói xong đột nhiên có một bàn tay quất tới!

Ba!

Thân hình Ngụy Thần bay xéo ra ngoài, lại một đầu cắm vào đám cỏ dại.

- Lạc Ung cùng Thiết Nham được xưng là tam đại dong binh đoàn của Thần Phong đế quốc, hẳn nên kính yêu lẫn nhau, sao có thể tự giết lẫn nhau? Hơn nữa đánh cuộc thua thì chúng ta phải lập tức rời đi, tuyệt không làm tiểu nhân không giữ chữ tín!

Hai tay Khương Du chắp sau lưng, vẻ mặt chính khí, tựa hồ lời nói vừa rồi của Ngụy Thần làm cho hắn tức giận phi thường, mạo phạm nguyên tắc của hắn, lúc này hắn mới nén giận ra tay.

- A…

Đám người Thiết Lan Nhi nhìn nhau, cảm thấy mình sắp phát điên.

Ngụy Thần cùng Khương Du không phải một bọn sao? Rốt cục hai người diễn trò gì vậy?

Nhưng mặc kệ họ diễn trò gì, chỉ cần không động thủ với họ là được!

- Được rồi, Thiết Long phó đoàn trưởng, Thiết Lan Nhi tiểu thư, lần này là chúng tôi lỗ mãng, chúng tôi nguyện đổ chịu thua, cáo từ!

Không để ý tới vẻ kinh ngạc của đám người Thiết Long, Khương Du ôm quyền gọi người nâng Ngụy Thần đi nhanh ra khỏi sơn cốc.

Tuy rằng Ngụy Thần là thiếu gia, nhưng luận quyền lợi cùng thực lực Khương Du đều mạnh hơn một ít, người Lạc Ung dong binh đoàn không dám trái mệnh lệnh của hắn, vội vàng dìu Ngụy Thần đi theo sát sau lưng hắn.

Chỉ thoáng chốc đoàn người hoàn toàn biến mất trong bóng đêm, không còn nhìn thấy.

- Việc này…tại sao Khương Du giống như thay đổi thành một người khác như vậy?

- Không phải là vì chứng kiến tiểu thư có thể khống chế Đồng Tí Cự Viên cho nên sợ hãi bỏ chạy đi!

- Điều đó không có khả năng, nếu bọn hắn đã đánh bại cự viên, làm sao lại sợ nó bị người khác khống chế?

Rốt cục sao lại thế này?

Thiết Long cùng Thiết Lan Nhi nhíu mày nhìn qua Nhiếp Vân đứng cách đó không xa.

Tuy rằng hai người không hiểu tại sao Khương Du đột nhiên thay đổi, nhưng có thể đoán được là liên quan tới thiếu niên kia.

Thiếu niên chỉ nói vài câu thì cự viên phản bội, nói vài câu với Khương Du tới lượt Khương Du cũng thay đổi, chẳng lẽ người này

là cổ hoặc sư sao?

Nghĩ tới đây cả hai đồng thời sản sinh cảnh giác.

Cổ hoặc sư cũng là một dạng thiên phú đặc thù, có được cổ hoặc đan điền cùng miệng lưỡi chói lọi, một khi cho hắn cơ hội nói chuyện, dù là trinh nữ ý chí kiên định cũng sẽ bị nói thành dâm phụ, đạo sĩ tâm tính đạm nhiên cũng bị nói thành dân cờ bạc.

Người có thiên phú như vậy mặc dù không có sức chiến đấu mạnh mẽ, nhưng miệng lưỡi lợi hại còn hơn trăm vạn hùng binh!

Nghe nói năm xưa có một vị đế vương bị cổ hoặc sư mê hoặc, làm ra quyết định sai lầm mất đi giang sơn!

Nếu người này là một cổ hoặc sư, vậy phải thật cẩn thận, mỗi câu nói của hắn chỉ sợ là nói dối…

- Ngươi rốt cục là ai…cổ hoặc sư?

Thiết Lan Nhi không nhịn được hỏi.

- Ta? Dương Vân, chỉ là người tiểu gia tộc mà thôi, làm sao là cổ hoặc sư…

Nghe câu hỏi, Nhiếp Vân mới hiểu được đối phương đang nghĩ gì, cười khổ nói.

Vừa rồi sở dĩ Đồng Tí Cự Viên nghe lời của hắn chỉ vì hắn đã hóa giải chân khí của Khương Du trong vết thương của nó, còn dùng thủ đoạn của trị liệu sư chữa trị thương thế cho nó.

Tuy cự viên cao ngạo, nhưng thật cảm kích ân nhân cứu mạng mình, đương nhiên sẽ thuận theo ý Nhiếp Vân nghe theo mệnh lệnh của Thiết Lan Nhi.

Mà khi Khương Du muốn thăm dò thực lực của Nhiếp Vân, đã bị Nhiếp Vân nắm chặt tay truyền lực lượng khiến cho hắn đau đớn chết đi sống lại!

Vì thế Khương Du đã biết thực lực đích thực của thiếu niên, cho nên không còn dám tùy ý làm bậy mà thôi.

Nhưng không nghĩ tới mình thi triển thực lực lại bị hiểu lầm là cổ hoặc sư, mình làm sao là nhân vật có tiếng xấu như thế?

- Không phải cổ hoặc sư? Vậy ngươi làm sao khiến cho Đồng Tí Cự Viên phản bội Khương Du?

Thiết Lan Nhi không tin nói.

- Kỳ thật…kỳ thật ta cũng như ngươi, đều là tuần thú sư!

Nhiếp Vân đành phải bại lộ một phần bí mật của mình.

- Vừa rồi ta tuần phục Đồng Tí Cự Viên, đương nhiên nó sẽ phản bội, về phần Khương Du…hắn biết không phải đối thủ của cự viên cùng Thiết Long tiền bối cho nên phải rời đi!

- Tuần thú sư? Ngươi phóng thích tuần thú khí cho ta xem!

Vẻ mặt Thiết Lan Nhi nghi hoặc nói.

Cũng không phải Nhiếp Vân muốn che giấu tu vi không lộ ra, mà là hắn ở chung với những dong binh này rất tốt, một khi bọn họ biết được thực lực chân chính của hắn chỉ sợ sẽ biến thành bó tay bó chân, không còn tùy ý tiêu sái như trước đó.

Làm không tốt còn có thể khiến cho đối phương hiểu lầm hắn có ý đồ gì khác, còn muốn đi cùng họ sẽ biến thành thập phần phiền toái.

Thiết Lan Nhi là đau xót lớn nhất của hắn ở kiếp trước, bởi vì hắn không cách nào báo đáp ân tình của nàng mà sống trong hối hận hơn hai trăm năm, kiếp này đã tìm được cơ hội trả lại, nếu hắn không thể giúp nàng làm chút gì đó, hắn sẽ thống hận chính bản thân mình.

Tuy đám người Ngụy Thần đã rời khỏi, nhưng với tính cách của tên kia sẽ không dễ dàng bỏ qua, làm không tốt còn tiếp tục quấy rối,

thay vì chứng kiến Thiết Lan Nhi bị người khi dễ hay giết chết, còn không bằng Nhiếp Vân giấu diếm tu vi làm mặt dày đi theo.

Cũng vì nguyên nhân như vậy nên Nhiếp Vân mới giấu diếm thực lực chân chính, đem toàn bộ công lao kéo lên lý do mình là tuần thú sư.

Dù sao tuần thú sư cũng như tu luyện, vô cùng uyên thâm, cho dù Thiết Lan Nhi có được thiên phú như thế nhưng chưa chắc hiểu rõ toàn bộ thủ đoạn của tuần thú sư.

- Được, ngươi xem!

Trong lòng có quyết định, Nhiếp Vân khẽ cười điểm ngón tay, một cỗ chân khí đặc thù từ đầu ngón tay phun ra.

Trong cỗ chân khí mang theo uy áp khiến đàn thú thần phục, Đồng Tí Cự Viên đứng cách đó không xa vừa cảm nhận được khí tức kia sắc mặt liền thay đổi, thân hình cao lớn thối lui ra sau mấy bước.

Nó tựa hồ không tưởng được thiếu niên kia còn là một tuần thú sư!

Hắn là tuần thú sư, lúc trước khi chiến đấu với nó tại sao không dùng tuần phục nó? Chẳng lẽ hắn cho rằng thực lực của nó quá thấp…

Nghĩ vậy vẻ mặt Đồng Tí Cự Viên biến thành uể oải.

Yêu thú đều rất cao ngạo, bình thường không muốn biến thành yêu sủng của nhân loại, nhưng cũng phải nhìn người, nếu là cường giả thu phục chúng thì chúng cũng nguyện ý.

------oOo------

Chương 162: Đồng Tí Cự Viên buồn bực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dù sao cường giả có càng nhiều tài nguyên cùng bảo tàng, có lẽ

giúp chúng đột phá binh giáp cảnh, đạt tới cấp bậc càng cao hơn.

Thiếu niên trước mắt không cần dùng chân khí cũng có thể đánh cho nó răng rơi đầy đất, sau này nhất định có thể trở thành một đời kiêu hùng, trở thành yêu sủng của hắn dù kiêu ngạo như Đồng Tí Cự Viên cũng bội phục tự đáy lòng.

Không nghĩ tới là người ta không nhìn trúng mình…

- Quả nhiên là tuần thú khí! Ngươi thật sự là tuần thú sư!

Chứng kiến chân khí từ lòng bàn tay thiếu niên phun mạnh ra, sắc mặt Thiết Lan Nhi thay đổi.

Trước đó nàng luôn kiêu ngạo nói mình là tuần thú sư, dùng sức đả kích người ta, nhưng không nghĩ tới người ta cũng như mình, thậm chí trình độ tuần thú còn cao minh hơn mình!

- Trời đã khuya rồi, mọi người sớm nghỉ ngơi đi. Dương Vân, đầu yêu thú Đồng Tí Cự Viên kia…

Tựa hồ nhìn thấy vẻ mất mát trên mặt cháu gái, Thiết Long chuyển đề tài.

- Việc này đơn giản, Đồng Tí Cự Viên, nếu ngươi nguyện ý trở thành yêu sủng của Thiết Lan Nhi tiểu thư, ta cam đoan trong vòng nửa năm cho ngươi đạt tới cấp bậc khí tông! Nếu không muốn thì rời đi đi!

Nhiếp Vân cười ha ha nói.

Trí tuệ của Đồng Tí Cự Viên không thua kém nhân loại, Nhiếp Vân biết nó khẳng định nghe hiểu lời mình, vì vậy nói thẳng.

Nếu Đồng Tí Cự Viên trở thành yêu sủng của Thiết Lan Nhi, như vậy có thể cam đoan an toàn của nàng, về phần trợ giúp nó thăng cấp khí tông cảnh, Nhiếp Vân cũng không phải tùy ý hứa hẹn, bởi vì hắn là người của hai thế giới, chỉ cần kiếm đủ dược liệu tùy tiện luyện chế đan dược giúp yêu thú thăng cấp cũng không phải vấn đề gì lớn.

- Hống! Hống!

Đồng Tí Cự Viên ngửa mặt lên trời gào thét, nắm tay hung hăng vỗ lên ngực mình, một lát sau cân nhắc lợi hại, rốt cục cúi thấp đầu đi tới trước mặt Thiết Lan Nhi.

Nó xưng vương xưng bá trong rừng sâu nhiều năm như vậy nhưng không cách nào đạt tới khí tông cảnh, nếu trong vòng nửa năm thật sự làm được, nó vẫn nguyện ý làm.

Dù sao sức chiến đấu của nó không kém, nhưng tuổi ngày càng lớn, nếu không nhanh chóng đột phá khí tông, chỉ sợ ngày sau không còn cơ hội.

- Thiết Lan Nhi tiểu thư, đầu Đồng Tí Cự Viên đã tự nguyện trở thành yêu sủng của ngươi, ngươi thu phục đi!

Nhiếp Vân nở nụ cười nói.

- Ngươi…ngươi khiến cho nó trở thành yêu sủng của ta sao?

Thiết Lan Nhi hoảng sợ.

Tuy Đồng Tí Cự Viên là cường giả binh giáp cảnh đỉnh, nhưng sức chiến đấu chân chính tuyệt đối so sánh được với cường giả khí tông trung kỳ, thậm chí Thiết Long thúc cũng không phải đối thủ, thiếu niên này lại tùy ý tặng cho mình làm yêu sủng…

Chẳng lẽ hắn…hắn thật yeu thích mình…

Sắc mặt Thiết Lan Nhi cổ quái.

Tuy nàng thích cường giả, nhưng không phải tùy tiện ai cũng thích, vẻ mặt thiếu niên này háo sắc, vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt, nếu nàng tiếp nhận ân huệ của hắn mà hắn lại đưa ra yêu cầu vô lễ…

- Thật có lỗi, ta không thể nhận!

Thiết Lan Nhi cắn môi nói.

Nàng là người tri ân đồ báo, nếu hắn thật sự muốn đem điều kiện này uy hiếp nàng, thật sự làm nàng khó xử, chi bằng hiện tại không cần!

- Hống?

Đồng Tí Cự Viên lảo đảo thiếu chút nữa vấp té.

Mẹ nó, mình làm yêu sủng đã giảm thấp tôn nghiêm bản thân, thế nhưng lại không ai cần, cả hai đều không muốn…nghĩ mình là ai đây?

- Không tiếp nhận?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Không nhận thì thôi, Đồng Tí Cự Viên, sau này ngươi chỉ cần bảo hộ Thiết Lan Nhi tiểu thư, chỉ cần bảo hộ nàng an toàn, lời hứa của ta vẫn có nghĩa!

Nhiếp Vân nói.

- Hống!

Không trở thành yêu sủng đương nhiên rất tốt, Đồng Tí Cự Viên vội vàng gật đầu.

- Ngươi…ngươi muốn cho ta, ta không nhớ ơn ngươi, sau này nếu ngươi muốn dùng điều kiện áp chế ta, ta tuyệt sẽ không đáp ứng…

Thiết Lan Nhi không nghĩ hắn sẽ làm như vậy, cắn chặt răng nói.

- Lấy chuyện này áp chế?

Nhìn thấy biểu tình do dự của thiếu nữ, Nhiếp Vân rốt cục đã hiểu, cười lắc đầu.

- Xem ra dù sống lâu bao nhiêu năm mình cũng không học được

cách đối nhân xử thế!

Trong lòng thở dài, hắn tùy ý nói:

- Ta mệt nhọc, các ngươi cứ tán gẫu, ta đi rồi…

Dong binh vì thi hành nhiệm vụ thuận tiện cho nên cũng không mang theo lều trại gì đó, mệt nhọc sẽ tùy ý tìm chỗ nghỉ ngơi, Nhiếp Vân cũng biết quy củ này cho nên tìm một địa phương trong sơn cốc nằm xuống nhắm mắt lại.

- Thiết Long thúc, người này…

Nhìn thấy ánh mắt trong suốt của thiếu niên, tựa hồ không có tâm tư mờ ám, Thiết Lan Nhi có chút khó hiểu, nghi hoặc nhìn qua Thiết Long.

- Được rồi, đừng suy nghĩ lung tung, chỉ sợ thiếu niên kia không đơn giản như chúng ta nghĩ, nếu hắn thật sự đưa ra yêu cầu vô lý, tiếp tục nghĩ biện pháp từ chối là được!

Thiết Long cũng không biết tại sao Nhiếp Vân lại ra sức lấy lòng Thiết Lan Nhi rốt cục là vì cái gì, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

- Hai người đúng là kẻ ngu ngốc trong tình cảm!

Nghe được hai người nói chuyện, Liêu Phong cười đi qua:

- Dương Vân huynh…tiền bối làm như vậy khẳng định là sản sinh chân ái với tiểu thư, chỉ có chân ái mới vô tư trả giá, không cầu hồi báo! Tiểu thư yên tâm đi, ta tin tưởng hắn tuyệt đối sẽ không bức bách ngươi!

Hắn vừa định gọi là Dương Vân huynh đệ, nhưng khi nghĩ tới thiếu niên kia có thể thu phục Đồng Tí Cự Viên, vì thế đổi xưng hô thành tiền bối.

- Ai!

Nhiếp Vân đang nằm nhắm mắt phía xa nghe được Liêu Phong nói

như thế, trong lòng thở dài.

Xem ra mình biểu hiện thực lực khiến hán tử thuần phác kia sợ hãi, chỉ sợ cảnh tượng tùy ý uống rượu trò chuyện sẽ không còn cơ hội chứng kiến.

- Chân ái?

Thiết Lan Nhi không trả lời, trong lòng đột nhiên cảm giác buồn bực.

Đại ca, ngươi yêu thích ta điểm nào, ta sửa còn không được sao…

…

- Đáng giận, đáng giận, Khương Du, tại sao ngươi không giết đám người đó, trái lại đánh bị thương ta? Hôm nay không giải thích, ta sẽ về nói với phụ thân!

Cách sơn cốc mười dặm, Ngụy Thần nhìn chằm chằm Khương Du tức giận quát.

- Ta cũng muốn giết bọn hắn, nhưng trong bọn hắn có cao thủ, ngay cả ta cũng không là đối thủ, vừa rồi nếu ra tay chỉ sợ chúng ta đã sớm chết!

Khương Du ôn hòa nói.

- Ngươi cũng không phải đối thủ? Ai? Thiết Long hay Đồng Tí Cự Viên?

Ngụy Thần cũng không ngu ngốc, nghe được có người có thực lực mạnh hơn Khương Du liền tỉnh táo trở lại.

- Đều không phải, là thiếu niên đã nói chuyện với cự viên!

Sắc mặt Khương Du ngưng trọng nói.

- Thiếu niên kia? Thực lực của hắn còn mạnh hơn ngươi?

- Ân, ngươi xem tay của ta!

Khương Du đưa qua tay phải.

------oOo------

Chương 163: Độc kế

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi…

Nhìn bàn tay vươn tới, Ngụy Thần hoảng sợ, trước mắt sao còn gọi là tay, quả thật là móng vuốt gà vặn vẹo, toàn bộ xương cốt đều nát, năm ngón tay dính chung một chỗ, giống như bị người dùng đá lớn hung hăng đập nát, không còn phân biệt được có phải là ngón tay hay không!

- Vừa rồi khi ta nắm tay hắn đã bị hắn dùng lực lượng thân thể bóp nát! Nếu không phải cuối cùng ta vận dụng chân khí giãy ra, chỉ sợ cả cánh tay đã hoàn toàn bị phế đi!

Khương Du nói.

- Chỉ dùng lực lượng thân thể mà thôi sao?

Sắc mặt Ngụy Thần thay đổi.

Công phu ngoại gia của Khương Du nổi danh trong Thần Phong thành, một đôi thiết thủ không sợ sắt thép, hiện tại lại bị người biến thành như vậy, lực lượng của đối phương mạnh bao nhiêu?

Khó trách lúc đó Khương Du cắt đứt lời nói của mình, nếu không nhóm người mình đã toàn quân bị diệt!

- Vừa rồi ta đã uống thuốc, tuy rằng sau này vẫn dùng được bàn tay, nhưng muốn lấy lại thực lực thiết chưởng ngày trước là không thể nào!

Khương Du thở dài nói.

Hắn tu luyện thiết chưởng thật nhiều năm, không nghĩ tới hôm nay hoàn toàn biến thành phế vật.

- Khương phó đoàn trưởng yên tâm đi, sau khi trở lại Thần Phong thành, ta nhất định sẽ tìm trị liệu sư trị cho ngươi, cho ngươi khôi phục như lúc ban đầu!

Ngụy Thần cũng không phải công tử trác táng đơn thuần, cũng biết thu mua lòng người.

Đương nhiên, năng lực trị liệu cũng có quan hệ tới tu vi của trị liệu sư, một trị liệu sư dưỡng khí cảnh nhiều nhất là cứu được dưỡng khí cảnh, nếu muốn trị liệu cho cường giả khí tông thì không khả năng.

- Vậy làm phiền thiếu gia!

Nghe hắn hứa hẹn, ánh mắt Khương Du sáng lên.

- Đáng giận, nguyên tưởng rằng lần này Thiết Lan Nhi đi lẻ loi vào đây, có thể âu yếm, không nghĩ tới đột nhiên xuất hiện tên quái vật! Thật không cam lòng!

Ngụy Thần vung tay, vẻ mặt dữ tợn hừ lạnh.

- Thiếu gia, kỳ thật muốn đối phó người Thiết Nam dong binh đoàn cũng không cần phức tạp như vậy, thuộc hạ có một biện pháp!

Một trung niên nhân mặt ngựa từ trong nhóm dong binh đoàn đột nhiên bước ra nói.

Trung niên này tên Ngụy Liêu, là lão nhân của dong binh đoàn, thực lực chẳng ra gì nhưng nhiều ý đồ xấu, Ngụy Thần luôn mang hắn theo bên cạnh giúp bày mưu tính kế.

- Biện pháp gì?

- Nơi này là rừng núi tràn đầy yêu thú, người Thiết Nham dong binh

đoàn không biết điều, chúng ta có thể dẫn dụ yêu thú đi qua đại chiến với bọn hắn, hắc hắc, ta xem dù thực lực bọn hắn mạnh hơn nữa không chết cũng bái một lớp da đi!

Ngụy Liêu cười hắc hắc.

- Dẫn dụ yêu thú qua đại chiến với bọn hắn?

Ánh mắt Ngụy Thần sáng lên.

- Tiểu tử đó có thể khuất phục Đồng Tí Cự Viên, thủ đoạn chỉ sợ không ít, dẫn yêu thú đi qua đích thật cũng là một biện pháp, nhưng nếu cấp bậc thấp thì không tác dụng, mà cao thì chúng ta đi dẫn dụ sẽ nguy hiểm, nói không chuẩn còn rước họa vào thân…

Khương Du do dự nói.

Tiểu tử kia thậm chí còn khuất phục được Đồng Tí Cự Viên, thủ đoạn kinh người, chẳng lẽ vì giết bọn hắn phải đi trêu chọc yêu thú cấp bậc chí tôn hay sao?

Đừng nói yêu thú cấp bậc chí tôn có xuất hiện hay không, dù có trí tuệ cực cao, gặp phải chúng chẳng phải là muốn chết?

- Khương phó đoàn trưởng sao lại quên Phong Lang? Trước kia chúng ta từng đi qua nơi này, mà yêu thú cấp bậc khí tông cảnh còn chưa đáng sợ, mà là Phong Lang!

Ngụy Liêu cười hắc hắc nheo mắt nói.

- Phong Lang? Không sai, sao ta lại quên…ai!

Khương Du vỗ đùi, chạm vết thương kêu thảm một tiếng.

Phong Lang là một trong những yêu thú đáng sợ nhất trong rừng rậm, không phải vì cấp bậc cao mà là chúng kết bè kết đội xuất hiện.

Phong Lang đều có tu vi thành cương cảnh đỉnh, đi lại như gió, tốc độ cực nhanh, có thể làm binh giáp cảnh đỉnh đau đầu không thôi,

nếu là một bầy thì thế nào?

Lần trước nhóm người mình gặp hai mươi đầu Phong Lang thiếu chút nữa toàn quân bị diệt, đủ thấy chúng đáng sợ.

- Biện pháp này không sai, nhưng mà…Thiết Lan Nhi là tuần thú sư, nếu nàng phục tùng Phong Lang, chẳng phải nguy rồi?

Ngụy Thần đột nhiên sực nhớ.

Phong Lang Vương có thực lực khí tông đỉnh, nếu bị tuần thú sư phục tùng, chẳng khác gì tuần phục cả bầy sói, như vậy chẳng phải nguy hiểm?

- Ha ha, thiếu gia quá lo lắng, tuần thú sư muốn tuần phục yêu thú đầu tiên phải đánh bại yêu thú, Thiết Lan Nhi chỉ có thực lực xuất thể cảnh đỉnh, đừng nói Phong Lang Vương, dù là một đầu Phong Lang bình thường cũng không phải đối thủ, còn muốn phục tùng chúng sao, chỉ sợ vừa lộ ra thiên phú tuần thú sư đã bị bầy lang giết chết tại chỗ!

Khương Du cười to.

Tuy rằng tuần thú sư có được tuần thú khí sẽ có ưu thế tuyệt đối khi đối phó yêu thú, nhưng việc gì có lợi cũng có tệ, giống như hai mặt đối lập, một khi tuần thú khí không phục tùng được yêu thú, sẽ bị cắn lại, bị yêu thú hận không thể lập tức giết chết mới thống khoái.

Nếu biết Thiết Lan Nhi là một tuần thú sư, chỉ sợ bầy Phong Lang sẽ không chút do dự tiến lên xé nàng thành mảnh vỡ!

Tuần thú khí có thể trấn áp yêu thú, mà yêu thú cũng xem họ là thiên địch, chỉ đơn giản như vậy.

- Việc này…

Ngụy Thần do dự.

- Thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, một nữ nhân mà thôi, còn có

nhiều nữ nhân còn xinh đẹp gợi cảm hơn nàng rất nhiều, thiếu gia cần gì vì nàng mà buông tha cơ hội!

Thấy hắn do dự, Khương Du nói.

- Được!

Ngụy Thần cắn răng, trong mắt hiện lên lãnh ý.

Lạc Ung dong binh đoàn cùng Thiết Nham dong binh đoàn luôn bất hòa, hiện tại đột nhiên xuất hiện thêm một cao thủ, hơn nữa còn có quan hệ với Đồng Tí Cự Viên, nếu để họ còn sống đi ra ngoài, địa vị của Lạc Ung dong binh đoàn sẽ bị ảnh hưởng, ngược lại nếu tiêu diệt bọn họ, Thiết Nham dong binh đoàn nhất định sẽ bị tổn thất lớn!

- Thiếu gia, mặc dù ta không phải thú ngữ sư, nhưng trùng hợp ta biết tiếng hú của lang, chúng ta chỉ cần ẩn núp ngoài sơn cốc, ta bắt chước tiếng lang kêu, khẳng định có thể trêu chọc bầy Phong Lang tới đây, tới lúc đó một khi chúng phát hiện đám người Thiết Long trong sơn cốc, tuyệt đối sẽ không chút do dự tấn công giết chết!

Ngụy Liêu nháy đôi mắt nhỏ ti hí, nói ra mưu kế ác độc.

Thú ngữ sư cũng là một trong những thiên phú đặc thù, có được thú ngữ đan điền, có thể phát ra thú ngữ, tùy ý nói chuyện với các yêu thú, ngoài ra còn có thông ngữ sư, có được thông ngữ đan điền, có thể nói ra đủ loại ngôn ngữ của nhân loại.

Ngôn ngữ của Nhân tộc, Yêu tộc, Ma tộc cũng không thống nhất, thậm chí mỗi quốc gia đều khác nhau, mỗi nơi có truyền thừa riêng của mình, thông ngữ sư không cần học tập đều nghe hiểu được, thiên phú thật không kém.

------oOo------

Chương 164: Bầy Phong Lang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiên phú đặc thù không phải dễ dàng có được, mặc dù Ngụy Liêu không phải thú ngữ sư nhưng có thể phát ra tiếng gầm rú của Phong Lang, xem như là một loại bổn sự.

Đương nhiên, hắn phát ra tiếng gầm rú cũng chỉ có thể biểu đạt Phong Lang phẫn nộ hay lo lắng mà thôi, lại không thể cùng chúng trao đổi.

Ngay lúc đám người Ngụy Thần đang thương nghị kế hoạch ác độc, trong sơn cốc mọi người đang tìm chỗ nằm xuống nghỉ ngơi.

- Ai, ngươi nói Dương Vân rốt cục có thực lực gì?

- Ta nghĩ hẳn là thực lực dưỡng khí cảnh đi, làm sao vậy?

- Ngươi ngu ngốc sao, thực lực dưỡng khí cảnh có thể làm cho Đồng Tí Cự Viên binh giáp cảnh đỉnh bội phục như vậy?

- Hắn không phải tuần thú sư sao?

- Tiểu thư cũng là tuần thú sư, vì sao Đồng Tí Cự Viên không phục nàng? Hơn nữa ngươi nghe được không, hắn còn nói trong vòng nửa năm giúp Đồng Tí Cự Viên gia tăng tới cảnh giới khí tông, hẳn không phải nói mạnh miệng đi!

- Phải đó, ngươi không nói ta cũng không chú ý! Nhưng đừng nói nữa, thực lực của hắn thế nào thì sao, chỉ cần không đối phó chúng ta, đâu có liên qua gì chúng ta…

Hai dong bình thì thầm tán gẫu.

- Nếu ta có thực lực như hắn đời này cũng đáng!

- Ai nói không phải, có thể làm cho Đồng Tí Cự Viên sợ hãi như vậy, lợi hại bao nhiêu chứ! Chẳng lẽ hắn đã có thực lực khí tông đỉnh?

- Ngươi xem Khương Du chỉ bắt tay hắn thì sắc mặt đã biến thành

như vậy, chỉ sợ đã bị tổn thất nặng!

Một phen thảo luận, địa vị của Nhiếp Vân đã thẳng tắp bay lên, trong mắt mọi người tràn ngập sùng bái.

Lúc này trong lòng Thiết Lan Nhi ngày càng buồn bực, lăn qua lộn lại không cách nào nằm ngủ.

Nàng nghĩ mãi không hiểu thiếu niên kia có ý tứ gì, chẳng lẽ hắn thật sự thích nàng?

- Nhất định phải làm cho hắn đánh mất ý niệm này trong đầu…

Thiết Lan Nhi nhủ thầm.

Tuy nàng tùy tiện, nhưng không phải ai cũng có thể thích, cho dù thực lực thiếu niên kia không kém, thiên phú rất mạnh, nhưng vừa nhìn thấy nữ nhân liền đi không nổi, chỉ là lưu manh, thật sự đáng ghét!

- Những người này…

Tuy Nhiếp Vân nhắm mắt nhưng hắn chỉ tu luyện thay thế giấc ngủ, cho nên thập phần mẫn cảm, tự nhiên đều nghe được những lời nghị luận to nhỏ của mọi người.

- Ngao ô! Ngao ô!

Ngay lúc trong lòng Nhiếp Vân còn đang cười khổ, bên ngoài sơn cốc đột nhiên vang lên tiếng lang kêu, thanh âm gầm rú thê thảm than khóc, giống như gặp nguy hiểm thật lớn nên gọi về đồng loại.

- Ân? Thanh âm này không đúng!

Tuy Nhiếp Vân không phải thú ngữ sư, nhưng hắn giao tiếp qua rất nhiều, theo lý mà nói tiếng lang kêu thê thảm như vậy nhất định đã bị trọng thương, mà nhóm người mình đều đang nghỉ ngơi, rốt cục là thứ gì ra tay có thể khiến cho Phong Lang thành cương cảnh đỉnh phát ra tiếng gầm rú thê lương như vậy?

- Đi xem!

Trong lòng vừa động, Nhiếp Vân nhảy dựng dậy định đi ra sơn cốc, chợt nghe động tĩnh phía sau, quay đầu nhìn lại thấy Thiết Long cùng Thiết Lan Nhi cũng đứng lên.

- Mọi người ở lại đây xem chừng, chúng ta đi ra xem!

Thiết Long căn dặn một tiếng, dẫn Thiết Lan Nhi cùng Nhiếp Vân phóng ra cửa sơn cốc.

Ngao ô! Ngao ô! Ngao ô! Ngao ô! Ngao ô!...

Ba người còn chưa rời khỏi sơn cốc chợt nghe xa xa vang lên tiếng Phong Lang gầm rú, tựa hồ có vô số Phong Lang nghe đồng loại kêu thảm muốn chạy tới hỗ trợ. Tốc độ chúng cực nhanh, thanh âm vốn còn vang lên cách mấy ngàn thước nhưng chỉ chớp mắt đã chỉ còn vài trăm thước!

- Nơi này sao có nhiều Phong Lang như vậy?

Nghe tiếng lang tru, sắc mặt Thiết Long cùng Thiết Lan Nhi thay đổi, thậm chí Nhiếp Vân cũng kinh hãi.

- Thiết Long thúc, sao có nhiều Phong Lang như vậy? Nguy rồi, Phong Lang luôn quần cư, nếu để chúng tới đây, chỉ sợ chúng ta phải chết chỗ này, nhanh chạy trốn đi!

Thiết Lan Nhi sốt ruột nói.

- Chạy trốn? Phong Lang là yêu thú mang thù nhất, nếu đi tới đây không phát hiện bóng người, nhất định theo mùi tìm kiếm, hơn nữa chúng qua lại như gió, đã tới đây chúng ta căn bản không khả năng chạy thoát!

Sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng.

- Trốn không thoát? Chúng ta làm sao bây giờ?

Nghe được giải thích, chẳng những Thiết Lan Nhi nóng nảy, ngay

cả Thiết Long cũng cảm giác căng thẳng.

- Loại tình huống này ta cũng chưa từng gặp qua…

Nhiếp Vân nhíu mày nói.

Thực lực của hắn cường hãn không cần sợ hãi Phong Lang, nhưng dong binh không phải đối thủ của chúng! Nghe những tiếng gầm rú liên tục vang lên, chỉ sợ ít nhất phải có mấy trăm đầu lang, một khi toàn bộ xông vào đừng nói bảo hộ mọi người, chỉ sợ chính mình dù bảo hộ một mình Thiết Lan Nhi cũng không nổi!

- Dương Vân, hi vọng ngươi có thể hỗ trợ dùm…

Nghe được tiếng gầm rú của bầy lang ngày càng gần còn chưa đầy trăm thước, Thiết Long rốt cục không nhịn được kêu lên.

Tuy rằng không biết thực lực thiếu niên trước mắt, nhưng chẳng biết tại sao trong lòng lại dâng lên tín nhiệm đặc thù đối với hắn, thật giống như chỉ cần hắn xuất thủ nhất định đủ khả năng giúp đỡ mọi người vượt qua cửa ải khó khăn.

Loại cảm giác này phi thường kỳ quái, Thiết Long cũng không biết tại sao.

- Mau tập hợp mọi người, lưng dựa vách núi, tạo thành vòng tròn!

Nhìn bộ dáng của Thiết Lan Nhi, trí nhớ lờ mờ hồi ức kiếp trước, Nhiếp Vân biết mình nhất định phải quản chuyện này, vội vàng phân phó.

- Được!

Thiết Long ứng tiếng, vội vàng chạy vào sơn cốc an bài.

- Ngươi…rốt cục là ai? Vì sao phải đi theo chúng ta…cho dù ngươi cứu chúng ta, ta vẫn…sẽ không thích ngươi!

Chứng kiến sắc mặt bình tĩnh của thiếu niên, thấy hắn tùy ý an bài Thiết Long thúc, Thiết Lan Nhi khẽ cắn môi do dự nói.

- Không thích ta?

Nhiếp Vân không nghĩ tới trong thời điểm nguy cấp mà nha đầu này còn nghĩ nhiều như vậy, thật không biết nàng đang suy nghĩ gì, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Ngươi vào sơn cốc trước, trốn vào trong đám người, dù nguy hiểm cũng đừng đi ra!

- Ân!

Nhìn thấy ánh mắt trong suốt của thiếu niên, cũng không có vẻ tức giận vì bị mình cự tuyệt, Thiết Lan Nhi quay người chạy vào bên trong.

Thực lực của nàng thấp nhất, mỗi đầu Phong Lang đều có thực lực thành cương cảnh đỉnh, nàng đi ra ngoài chỉ liên lụy mọi người, còn không bằng ẩn núp cho thỏa đáng.

Ngao ô!

Nàng vừa chạy vào trong cốc liền nghe tiếng rống vang lên, một đầu Phong Lang dài ba thước khổng lồ lao thẳng tới.

- Dương Vân…

Chứng kiến bầy lang đã tới, Thiết Lan Nhi không nhịn được quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đạo ngân quang lướt qua bóng đêm, một thân ảnh cao gầy đứng ngay cửa cốc,mặc kệ bầy lang xung phong hung ác thế nào cũng không thể lướt qua thân ảnh kia mảy may.

- Thật mạnh!

------oOo------

Chương 165: Phong Lang Vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy thiếu niên cầm trường thương đứng ở cửa cốc, một thương là có Phong Lang tử vong, người Thiết Nham dong binh đoàn đều thay đổi sắc mặt, hai tay run lên, toàn thân đẫm mồ hôi lạnh.

Dù họ là những người rắn rỏi có kinh nghiệm sinh tử cũng bị một màn trước mắt làm choáng váng!

Phong Lang kết bè kết đội, hung hãn dị thường, dù cường giả khí tông đỉnh gặp được cũng chạy trốn, nhưng thiếu niên mỗi đầu một thương vẫn ngăn cản không cho bầy lang xông vào sơn cốc, đó là thực lực gì?

- Dương Vân…không phải cường giả chí tôn đi!

Liêu Phong nuốt nướt bọt thì thào nói.

- Cường giả chí tôn? Thần Phong đế quốc tổng cộng chỉ có vài chí tôn, sao ta chưa từng nghe nói qua.

- Cho dù không phải chí tôn cũng không kém bao nhiêu, một thương một đầu Phong Lang thành cương cảnh đỉnh, nếu hắn muốn giết chúng ta chỉ sợ không qua một phút chúng ta đều biến thành thi thể!

Chứng kiến thân ảnh đứng ngay cửa cốc, mọi người khiếp sợ nói không ra lời.

Khó trách Khương Du bỏ chạy, nguyên lai là vì như thế!

- Cứ giết mãi như vậy cũng không phải biện pháp!

Lúc này Nhiếp Vân đang nhíu mày nhìn bầy lang đang lao tới.

Bằng vào uy lực trường thương hắn có thể ngăn cản bầy lang thêm một lát, nhưng muốn hoàn toàn ngăn trở căn bản không có khả năng, trừ phi hắn đạt tới thực lực chí tôn!

Ngao ô!

Ngay lúc Nhiếp Vân còn do dự, chợt nghe sau lưng bầy lang vang

lên thanh âm gầm rú uy nghiêm, tiếng rú chấm dứt, bầy lang đang điên cuồng trùng kích chợt ngừng lại, đồng loạt tách ra một lối đi, một dầu Phong Lang khổng lồ từ phía sau đi tới.

Đầu Phong Lang dài hơn sáu thước, toàn thân trắng tuyết, trên đầu có một dúm lông trắng giống như vương miện dựng thẳng lên, khi đi lại mang theo khí thế siêu nhiên, những Phong Lang khác nhìn thấy nó đều cúi thấp đầu.

- Phong Lang Vương?

Chứng kiến đầu yêu thú, đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại.

Hắn biết Phong Lang Vương, biết nó có thực lực khí tông đỉnh, không kém hơn tiểu Hổ, cho dù thực lực của hắn tiến bộ lớn vẫn không phải là đối thủ của nó!

- Ngao ô!

Phong Lang Vương chứng kiến thi thể đồng loại nằm dưới đất, ánh mắt đầy sát khí nhìn Nhiếp Vân, ngửa mặt lên trời gầm rú tựa hồ như đang tuyên thệ phải đem hắn xé thành mảnh nhỏ!

- Phong Lang Vương? Tại sao lại có Phong Lang Vương!

Đám người Thiết Lan Nhi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt biến thành trắng bệch.

Tuy Phong Lang kết bè kết đội, nhưng rất hiếm thấy Phong Lang Vương, bình thường hơn ngàn đầu Phong Lang cũng không thấy một đầu, không nghĩ tới bầy lang này lại có, thậm chí còn đạt tới cấp bậc trưởng thành!

- Chỉ sợ Dương Vân phải gặp nguy hiểm…

Thiết Long siết chặt nắm tay.

Tuy sức chiến đấu của Thiết Long không bằng Nhiếp Vân, nhưng vẫn có ánh mắt, vừa rồi khi thấy thiếu niên chiến đấu đã biết tu vi hắn chỉ tới binh giáp cảnh trung kỳ!

Dù toàn lực bùng nổ nhiều nhất chỉ xấp xỉ cường giả khí tông hậu kỳ, muốn đối phó yêu thú khí tông đỉnh căn bản là không khả năng!

- Xem ra đã tới giờ kiểm tra thành quả tu luyện lần này!

Nhìn Phong Lang Vương sát ý lăng nhiên, Nhiếp Vân hít sâu một hơi híp mắt.

- Tới đi!

Trường thương run lên, hiện ra hơn mười thương ảnh, như hàn tinh hướng Phong Lang Vương lao tới!

Đối mặt Phong Lang Vương khí tông đỉnh, hắn lựa chọn ra tay trước.

Thương ảnh chính là vũ kỹ hầu tộc thượng phẩm hắn luyện thành trong khoảng thời gian này – Hàn Tinh thất thập nhị thức!

- Ngao ô!

Phong Lang Vương gầm rú đánh tới.

Đinh đinh đinh đinh!

Lợi trảo cùng thương ảnh giao kích cùng một chỗ, hai cỗ kình phong cường đại đánh nát toàn bộ cây cối bụi rậm xung quanh, nhìn qua giống như bị lợi khí sắc bén cắt đứt.

- Tốt!

Cảm nhận một kích toàn lực bị đối phương ngăn trở, Nhiếp Vân hưng phấn thét dài một tiếng, mũi thương vọt xuống!

Sưu sưu sưu!

Chỉ nháy mắt Nhiếp Vân cùng Phong Lang Vương đã giao thủ hơn mười lần, tốc độ cùng người cùng lang đều nhanh như thiểm điện, chỉ thấy hai ảnh tử lóe ra trên không trung, ngoài ra không thấy rõ

chiêu số.

Ngay cả Thiết Long cũng không cách nào chứng kiến.

- Loại thực lực này…may mắn Dương Vân không phải kẻ địch của chúng ta, nếu không chỉ sợ một chiêu đã có thể đâm thủng cổ họng của ta…

Càng xem Thiết Long càng cảm thấy kinh hãi, càng cảm thấy thiếu niên kia sâu không lường được.

- Ụa…

Trong đám người thực lực Thiết Lan Nhi yếu nhất, chứng kiến thân ảnh nhanh như chớp của một người một thú làm cho nàng không nhịn được phun ra.

Vừa nôn xong vẻ mặt nàng chợt cười khổ.

Chính mình luôn mắng người ta là phế vật, nhưng động tác của người ta nhanh tới mức mình chứng kiến cũng hoa mắt nôn ói, chênh lệch giữa đôi bên đúng là trên trời dưới đất.

Khó trách mình châm chọc cười nhạo người ta cũng không thèm để ý, có lẽ không phải vì trúng ý mình mà khoan dung, mà là người ta khinh thường đi!

Một cường giả có thể bất phân thắng bại với yêu thú khí tông đỉnh, như thế nào lại đi để ý một nữ tử xuất thể cảnh đây?

- Tốc độ của gia hỏa này thật quá nhanh, hơn nữa phòng ngự cơ hồ vô địch, nếu còn đánh tiếp lực lượng của ta ngày càng ít, sẽ bị thất bại!

Người ngoài nhìn không thấu ai lợi hại hơn ai, nhưng Nhiếp Vân biết còn đánh tiếp mình nhất định sẽ thua.

Bởi vì Phong Lang Vương chỉ cần động đã tàn ảnh đầy trời, nếu không phải vì mình là truy tung sư, đem truy tung khí thêm vào đối phương, thời khắc đều xác định được vị trí của nó, chỉ sợ hiện tại

đã sớm bị trọng thương.

Hoa lạp!

Ngay lúc trong lòng Nhiếp Vân còn đang suy tư, một trảo đã đánh xuống trước ngực hắn, một tiếng vang giòn đã đem y phục của hắn kéo ra một đạo lỗ hổng thật dài.

- Cút ngay!

Quần áo bị bứt xé, trường thương không kịp thay đổi, quyền phải mạnh mẽ đánh qua.

Một quyền như sấm đánh mang theo toàn bộ lực lượng thân thể cùng chân khí hô một tiếng xuyên qua không gian đi thẳng tới trước mặt Phong Lang Vương.

Ông!

Mắt thấy Phong Lang Vương không thể trốn tránh, xung quanh đột nhiên hiện ra một cỗ gió xoáy dày đặc, được gió xoáy thêm vào Phong Lang Vương giống như thuấn di tránh thoát một quyền, một trảo đánh thẳng vào đầu vai Nhiếp Vân.

- Phốc!

Máu tươi phun ra, Nhiếp Vân bay ngược ra ngoài nặng nề ngã xuống đất!

- Gió? Phong Lang Vương đạt tới khí tông lại có thể lợi dụng sức gió, lần này nguy rồi…

Thiết Long chứng kiến một màn trước mắt, sắc mặt biến đổi.

Khí tông, nhất đại tông sư, nhân loại đạt tới cấp bậc này thân thể đều nhận được biến hóa không thể tưởng tượng nổi, tỷ như tự nhiên chi nhãn, có thể đem cảnh tượng trong vòng mười dặm có thể tùy ý dừng trong đáy mắt, giống như đang hiện ra ngay trước mắt của mình. Tự nhiên chi tai, có thể đem toàn bộ thanh âm trong phạm vi mười dặm nghe được hết thảy, chân chính thông đạt thính

lực!

------oOo------

Chương 166: Thu phục Phong Lang Vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhân loại đạt tới khí tông sẽ xuất hiện những năng lực như vậy, càng khỏi nói yêu thú.

Phong Lang Vương, trong danh hiệu có chữ “Phong”, nói cách khác một khi đạt tới khí tông là có thể lợi dụng sức gió, tốc độ tiêu thăng.

Vừa rồi còn chưa dùng sức gió Dương Vân đã không ngăn cản được, một khi dùng tới, làm sao là đối thủ?

- Thật nhanh!

Trị liệu khí vừa chuyển lập tức chữa khỏi thương thế trên đầu vai, Nhiếp Vân đứng trên một tảng đá, ánh mắt ngưng trọng nhìn Phong Lang Vương.

Không hổ là Phong Lang Vương, tốc độ mạnh mẽ đáng sợ.

Bằng vào kinh nghiệm chiến đấu cùng kỹ xảo truy tung khí hắn mới có thể bất phân thắng bại với nó, hiện tại xem ra một khi nó sử dụng thêm sức gió thậm chí ảnh tử của nó mình cũng không đuổi kịp.

Đuổi không kịp ảnh tử thì làm sao chiến đấu?

- Thu!

Cổ tay vừa lật hắn liền thu trường thương vào nạp vật đan điền.

Tốc độ của Phong Lang Vương càng lúc càng nhanh, am hiểu công kích gần người, cây thương quá dài đã không còn phát huy được tác dụng, còn không bằng dùng tay trần tốc độ còn nhanh hơn.

- Ngao ô!

Một chiêu đắc thủ bốn chân Phong Lang Vương chấm đất, lạnh lùng nhìn Nhiếp Vân, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Lấy thực lực của nó tự nhiên có thể nhìn ra thiếu niên trước mắt trên thực tế vẫn chưa đạt tới cấp bậc khí tông, nhưng lại có thể bức nó thi triển sức gió, tiềm lực to lớn chỉ có thể dùng từ khủng bố để hình dung.

- Nếm thử một quyền của ta!

Một chân giẫm xuống đất, tảng đá dưới chân lập tức bị chấn thành bụi phấn, Nhiếp Vân hóa thành đạo thiểm điện lao thẳng về hương Phong Lang Vương.

Oanh oanh oanh oanh!

Khi chiến đấu gần người thân thể Nhiếp Vân nhỏ hơn Phong Lang Vương rất nhiều, linh hoạt hơn không ít, hơn nữa tầng thứ hai của Linh Tê luyện thể quyết đại thành, tay, khuỷu tay, chân, đầu gối thậm chí đầu cũng có thể xem như vũ khí, do hắn toàn lực tiến công ngược lại khiến Phong Lang Vương lại bị giảm tốc độ không ít.

Trong nháy mắt một người một thú lại chiến đấu thêm trăm chiêu, song phương đều bị tổn thương, theo tổng thể mà nói Nhiếp Vân bị thương nặng hơn đối phương một ít, nhưng hắn có được trị liệu đan điền, dù xương cốt bị gãy không bao lâu lại khỏe như vâm, càng đánh càng hăng!

Càng đánh Phong Lang Vương càng cảm thấy khó chịu, dựa theo đạo lý bị nó liên tục tấn công cho dù là cường giả khí tông cảnh đỉnh cũng phải chết đương trường, vì sao thiếu niên trước mắt không bị thương tổn?

Đánh mãi đánh mãi, trong lòng nó dâng lên ý nghĩ lui bước.

- Cơ hội tốt!

Trong lòng Nhiếp Vân vừa động, tuần thú đan điền vận chuyển, một cỗ tuần thú khí nháy mắt bao trùm trời đất áp thẳng xuống dưới.

Tuần thú khí có áp dụng áp chế yêu thú, vừa rồi trong lúc chiến đấu không sử dụng là vì lo lắng chẳng những không thể chế phục được yêu thú ngược lại còn kích thích nhân tố cao ngạo trong lòng nó, nó sẽ liều chết chiến đấu. Nếu là vậy mình có chút sơ sẩy sẽ chết ở nơi đây!

Hiện tại Phong Lang Vương sản sinh ý nghĩ lui bước, tỏ vẻ nó đã sợ, một khi sợ hãi mình tiếp tục thi triển uy áp của tuần thú khí sẽ khiến tâm lý của nó hoàn toàn thất thủ.

Oanh long long!

Quả nhiên khi tuần thú khí vừa phun trào, trong mắt Phong Lang Vương nhất thời lộ vẻ bối rối, tốc độ đột nhiên chậm lại.

- Chính là lúc này!

Thấy ánh mắt nó biến thành mê loạn, Nhiếp Vân cười to, thân thể đột nhiên gia tốc hung hăng đánh tới.

Oanh oanh oanh oanh!

Một trận quyền cước buông xuống, dùng toàn thân công kích, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, Phong Lang Vương nhất thời còn chưa kịp phản ứng đã bị trúng hơn trăm chiêu của Nhiếp Vân!

Chỉ thoáng chốc Phong Lang Vương giống như bãi bùn lầy không sao đứng lên nổi!

- Còn không làm yêu sủng của ta, chờ tới khi nào!

Tuần thú khí tăng lớn, trong phút chốc hoàn toàn bao phủ Phong Lang Vương.

Chỉ chốc lát Phong Lang Vương đã cúi đầu quát một tiếng:

- Chủ nhân!

- Thành công!

Nghe được trong đan điền tuần thú truyền ra thanh âm, lúc này Nhiếp Vân mới buông lỏng thân thể ngồi bệch xuống đất.

Vừa rồi tuy chiếm thượng phong, trên thực tế thực lực chân chính của hắn xa xa không bằng Phong Lang Vương, hiện tại thu phục nó xong mới cảm thấy được chân khí trong cơ thể tiêu hao không còn, thậm chí còn không có chút khí lực nâng tay.

- Suýt chết!

Nếu không đúng lúc sử dụng tuần thú khí, đừng nói lần này có thể thu phục Phong Lang Vương, chỉ sợ thật sự phải chết ở chỗ này.

Phía trước đối chiến cùng Yêu Trữ với Yêu Đông còn chưa hung hiểm tới như vậy.

- Cho bầy lang của ngươi ở đây canh gác, ta khôi phục một chút!

Hít sâu một hơi, trong lòng Nhiếp Vân dặn dò Phong Lang Vương một tiếng, lập tức nhắm mắt khôi phục tiêu hao.

Tuần thú khí tuần hóa yêu sủng, khi đã bị tuần thú đan điền chế ước, sẽ vô điều kiện tuân theo lệnh chủ nhân, tuyệt không dám phản kháng, tuy Phong Lang Vương đã biến thành yêu sủng của hắn, nhưng thân phận không thay đổi, đàn lang xung quanh đều nghe theo hiệu lệnh của nó.

- Ngao ô!

Phong Lang Vương gầm rú một tiếng.

Nghe được mệnh lệnh, nguyên bản bầy lang còn đang hùng hổ lúc này đã chỉnh tề canh giữ ở cửa sơn cốc, phòng ngừa yêu thú khác tiến vào.

- Hắn đem Phong Lang Vương tuần hóa thành yêu sủng rồi sao?

Chứng kiến một màn trước mắt, đám người Thiết Long cảm thấy mình sắp hỏng mất.

Phong Lang Vương chính là yêu thú khí tông đỉnh, sức chiến đấu mạnh mẽ, dù hai ba cường giả khí tông đỉnh cũng chưa phải đối thủ, mà thiếu niên có thể tuần hóa…thật là đáng sợ!

Hơn nữa tuần hóa được Phong Lang Vương không chỉ có được thêm một tay đấm, mà là một đàn!

Thử nghĩ xem, nếu ai đắc tội hắn, chỉ cần phái ra Phong Lang Vương, dẫn dắt mấy trăm đầu Phong Lang thành cương cảnh đỉnh vây công…

Ngẫm lại thật cảm thấy khủng bố!

Lẳng lặng ngồi nguyên tại chỗ, bảy đại đan điền vận chuyển, tốc độ cắn nuốt linh khí cực nhanh khiến không trung hình thành một lốc xoáy linh khí cực lớn.

Lần này Nhiếp Vân chiến đấu cùng Phong Lang Vương, chân khí trong khí hải tiêu hao hầu như không còn, nếu không nhờ Linh Tê luyện thể quyết tầng thứ hai đại thành, có thể thu phục được cuộc chiến này hay không thật sự khó nói.

Cô cô!

Điên cuồng hấp thu linh khí hơn hai giờ sau, trong cơ thể Nhiếp Vân phát ra tiếng vang như tiếng ếch kêu.

- Cần đột phá?

Nghe được thanh âm, ánh mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Không nghĩ tới lần này mình lại đột phá xiềng xích của binh giáp cảnh trung kỳ tiến vào hậu kỳ!

Chỉ cần binh khí cảnh hậu kỳ đạt tới đỉnh thì hắn sẽ nghênh đón niết bàn lần thứ hai, một khi thành công vượt qua, chỉ sợ sẽ xông

qua cấp bậc khí tông trở thành cường giả chí tôn!

------oOo------

Chương 167: Binh giáp cảnh hậu kỳ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chí tôn, cấp bậc cao nhất khi tu luyện khí hải, cường giả vô thượng của Thần Phong đế quốc, đạt tới cấp bậc như thế mới tính là chân chính đỉnh phong!

Cẩn thận khống chế linh khí rèn luyện bảy đại đan điền xoay tròn một lần trong thân thể, thực lực toàn thân ngày càng mạnh.

- Thành công rồi!

Thét dài một tiếng, Nhiếp Vân nhảy dựng lên, chân khí lay động lực lượng bốc lên như thủy triều.

Binh giáp cảnh hậu kỳ.

Binh giáp cảnh trung kỳ đã có thể chiến đấu cùng Phong Lang Vương khí tông đỉnh, hiện tại thực lực càng mạnh, không cần vũ kỹ đánh ra một quyền có ngũ tượng lực, tăng cường thêm hai tượng lực lượng!

- Hiện tại nếu gặp lại đám người Trữ Vương, chỉ sợ một cái tát là có thể chụp chết!

Cảm nhận được lực lượng mênh mông trong cơ thể, Nhiếp Vân nở nụ cười.

- Dương Vân đại nhân, đa tạ ngươi đã cứu chúng ta, đây là một chút tâm ý, xin hãy nhận lấy!

Vừa đứng dậy chợt nghe một thanh âm cung kính vang lên cách đó không xa, Nhiếp Vân quay đầu nhìn lại chỉ thấy Thiết Long đang đứng đó trong tay cầm tấm ngân phiếu.

Một vạn lượng bạc!

- Không cần!

Nhiếp Vân không nghĩ tới họ lại tặng tiền, lắc đầu.

Hắn không thiếu tiền, trong đan điền có trăm vạn ngân lượng, cần gì lấy vạn lượng của họ.

- Ngươi thu nhận đi, nếu không nhờ ngươi ra tay, chỉ sợ chúng ta đều phải chết…

Thiết Long cảm kích nói.

- Các ngươi thấy ta giống kẻ thiếu tiền không?

Nhiếp Vân lắc đầu hỏi.

- Ách…

Thiết Long ngẩn người.

Thực lực thiếu niên này mạnh như vậy, tùy tiện giết chết một yêu thú khí tông là có thể bán đi không ít tiền, làm sao lại thiếu tiền?

- Là ta lỗ mãng!

Suy nghĩ cẩn thận Thiết Long lui ra sau mấy bước, trở lại trong dong binh đoàn.

- Ha ha!

Duỗi lưng một cái, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, lúc này phát hiện trời đã sáng hẳn, không nghĩ tới mình đã tu luyện suốt một đêm.

- Ngày hôm qua tại sao các ngươi chạy tới đây?

Quay đầu nhìn Phong Lang Vương, Nhiếp Vân hỏi.

Phong Lang Vương bị thương còn chưa khôi phục, đang nằm trên mặt đất nghe câu hỏi vội vàng nói:

- Ngày hôm qua chúng ta nghe được đồng loại cầu cứu cho nên mới xông tới…

Phong Lang Vương trở thành yêu sủng của Nhiếp Vân cho nên có thể thông qua tuần thú đan điền tiến hành trao đổi.

- Đồng loại cầu cứu?

Nhiếp Vân nhướng mày, trước đó hắn đã cảm thấy thanh âm lang rống kia có chút quái dị, hiện tại nghe câu trả lời của Phong Lang Vương trong lòng càng thêm nghi hoặc.

- Xem ra chúng ta rơi vào mưu kế của Lạc Ung dong binh đoàn!

Nghĩ một chút, Nhiếp Vân lập tức hiểu được, trong mắt bắn ra sát ý nồng đậm.

- Tự gây nghiệt không thể sống, hôm nay ta sẽ thành toàn các ngươi!

Trước đó giao thủ cùng Khương Du, đã lưu lại một tia truy tung khí trên người hắn, muốn tìm bọn hắn phi thường đơn giản.

Chỉ cần ra tay, chó gà không tha!

- Dương Vân đại nhân, chúng tôi cần chấp hành nhiệm vụ Hắc Vân Báo, không biết đại nhân…

Thiết Long đi qua, lần này Thiết Lan Nhi cũng đi theo phía sau, ánh mắt phức tạp cổ quái nhìn Nhiếp Vân.

- Phong Lang Vương, đoạn thời gian này ngươi đi theo bọn họ, chờ sau khi Thiết Lan Nhi khuất phục xong Hắc Vân Báo thì đi tìm ta!

Nhiếp Vân cười nói.

Hắc Vân Báo chỉ là yêu thú khí tông sơ kỳ, kém Phong Lang Vương

quá xa, có nó đi theo Thiết Lan Nhi khẳng định càng thêm an toàn, cho nên hắn cũng không cần theo sau bảo hộ.

- Ngươi không đi cùng chúng ta…

Nghe thiếu niên phân phó, sắc mặt Thiết Lan Nhi biến thành khó xem.

- Ha ha, ta còn có việc!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Lạc Ung dong binh đoàn cùng Thiết Nham dong binh đoàn vốn có thù, mình đi đánh chết đám người Ngụy Thần chính là vì không muốn liên lụy bọn họ, cho nên cũng không cần đem sự tình nói cho rõ ràng.

Hơn nữa đã có Đồng Tí Cự Viên cùng Phong Lang Vương bảo hộ, Thiết Lan Nhi khẳng định sẽ không gặp nguy hiểm, mình cũng không cần tiếp tục đi theo sau người ta.

- Ta…ta có thể biết tên thật của ngươi không?

Nghe được thiếu niên làm ra quyết định, Thiết Lan Nhi hít sâu một hơi hỏi.

Từ ban đầu hiểu lầm, càng về sau là khiếp sợ, Thiết Lan Nhi cũng không rõ mình có cảm giác thế nào với thiếu niên này, chỉ cảm thấy nếu hắn rời khỏi trong lòng nàng phi thường mất mát.

- Ta tên Nhiếp Vân!

Nhiếp Vân cười nói.

Người ta cũng không ngốc, sớm đã biết Dương Vân là tên giả.

- Nhiếp Vân? Quả nhiên là ngươi!

Thiết Lan Nhi tựa hồ đã xác nhận suy đoán trong lòng, đột nhiên nhớ tới trước đó mình từng trâng tráo nói có thể làm thiếp cho

Nhiếp Vân, khuôn mặt chợt đỏ bừng.

Nhiếp Vân đang định nói gì, chợt nghe thanh âm Phong Lang Vương thông qua tuần thú đan điền truyền tới.

- Chủ nhân, nếu ta không bị thương bảo hộ bọn hắn không vấn đề gì, nhưng bây giờ…

Ngày hôm qua Phong Lang Vương bị Nhiếp Vân quyền đấm cước đá khiến xương cốt toàn thân vỡ vụn, thương thế rất nặng, dù thể chất của yêu thú rất tốt nhưng muốn hoàn toàn khôi phục cũng cần nửa tháng thời gian.

- Đơn giản thôi!

Nhiếp Vân khẽ cười, vung tay trảo tới, một cỗ trị liệu khí hùng hậu đã hoàn toàn bao phủ Phong Lang Vương.

- Trị liệu khí? Chủ nhân còn là một trị liệu sư?

Cảm nhận được trị liệu khí, đôi mắt Phong Lang Vương trợn trừng.

Lúc này nó mới hiểu được tại sao hôm qua khi chiến đấu với chủ nhân mà hắn lại càng đánh càng khỏe như vâm, nguyên lai hắn còn là trị liệu sư!

Tuần thú sư, trị liệu sư, xem bộ dạng xuất quỷ nhập thần còn có nạp vật đan điền, xem ra vị chủ nhân mình nhận thức thật không đơn giản, có lẽ còn có thể mang theo mình đi xa hơn.

Nghĩ vậy, Phong Lang Vương đột nhiên cảm thấy được nhận thức một chủ nhân cũng là chuyện phi thường may mắn.

Lạc chi…lạc chi…

Được trị liệu khí bao phủ, trên người Phong Lang Vương phát ra tiếng vang giòn, thương thế dần dần khôi phục.

Chứng kiến cảnh tượng này, Thiết Long cùng Thiết Lan Nhi lại hoảng sợ.

Họ nằm mơ cũng không nghĩ tới thiên phú của thiếu niên mạnh như thế, chẳng những là tuần thú sư còn là trị liệu sư!

- Chủ nhân, ta có thể cần đột phá…

Ngay lúc này thanh âm của Phong Lang Vương lại vang lên.

- Ngươi cần đột phá?

Nhiếp Vân không thể tưởng tượng nổi nhìn Phong Lang Vương.

Hiện tại Phong Lang Vương là khí tông đỉnh, nếu đột phá chính là chí tôn!

Yêu thú cấp bậc chí tôn, dù là sơ kỳ vẫn có thể chiến đấu cùng cường giả chí tôn đỉnh!

Đáng sợ!

- Trước đó ta cũng đã đạt tới giới hạn của khí tông đỉnh, ngày hôm qua bị chủ nhân đánh trọng thương, hiện tại vừa khôi phục lập tức cảm thấy được khí tông cổ bình, hẳn có thể đột phá…

Nói xong nó nhắm mắt lại, tựa hồ đang cố gắng trùng kích gông cùm xiềng xích trùng kích chí tôn.

------oOo------

Chương 168: Đột phá chí tôn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thu phục một yêu sủng khí tông đỉnh, kết quả ngay hôm sau biến thành yêu thú chí tôn, lần này kiếm lớn!

Oanh long long!

Còn đang suy nghĩ, xung quanh Phong Lang Vương xuất hiện một

cơn lốc xoáy, lốc xoáy ngày càng mạnh thổi tung đám người sang một bên.

- Đây là có chuyện gì?

Người Thiết Nam dong binh đoàn thấy một màn trước mắt đều sửng sốt.

Nhưng càng làm cho họ giật mình chính là Phong Lang Vương chậm rãi bay lên, càng bay càng cao, toàn thân phóng thích chân khí khủng bố mênh mông.

- Đây là…chẳng lẽ Phong Lang Vương cần đột phá, đạt tới cảnh giới chí tôn?

Thiết Long không hổ là cường giả khí tông, kiến thức rộng rãi, là người đầu tiên nhìn ra vấn đề, ánh mắt trợn tròn!

- Không sai, nó muốn đột phá!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Oanh!

Vừa dứt lời, lốc xoáy bị Phong Lang Vương nuốt chửng, thân hình khổng lồ trôi nổi trên không trung, ánh mắt nhìn Nhiếp Vân tràn đầy hưng phấn.

- Chủ nhân!

Lần này không thông qua tuần thú đan điền truyền âm mà là nói thẳng ra miệng.

Cấp bậc chí tôn lợi hại hơn khí tông, một khi đạt tới vô luận là người hay yêu thú đều biến chất từ trong ra ngoài, luôn có năng lực không thể tưởng tượng.

Năng lực rõ ràng nhất chính là phi hành.

Chỉ cần đạt tới chí tôn, đều có thể lăng không phi hành, cho dù

không có cánh vẫn đi được trên không trung.

Yêu thú còn có thể mở miệng nói tiếng người.

- Chí tôn,quả nhiên đạt tới chí tôn!

Chứng kiến Phong Lang Vương mở miệng nói chuyện còn có thể phi hành, Nhiếp Vân siết chặt nắm tay.

- Chủ nhân…yêu thú có thể mở miệng nói chuyện…

Một màn trước mắt khiến đám người Thiết Long tràn ngập sợ hãi nhìn Nhiếp Vân.

Chí tôn là căn cơ lập quốc, có được chí tôn chẳng khác nào có được vũ lực đỉnh cấp, mà thiếu niên này có thực lực khí tông đỉnh còn chưa đáng sợ, dù sao đoàn trưởng tam đại dong binh đoàn đều có cấp bậc này, nhưng có được yêu sủng cấp bậc chí tôn thì khác hẳn.

Ngay cả bệ hạ của Thần Phong đế quốc cũng không dám làm gì hắn!

Dù hoàng thất có được chí tôn lão tổ, nhưng sẽ không vì một hoàng đế mà đắc tội cường giả cùng cấp bậc.

Dù sao hoàng đế chỉ là khôi lỗi của chí tôn lão tổ mà thôi, nếu không thích hợp thì tùy thời có thể đổi người.

Đắc tội cường giả chí tôn, một khi hắn nổi giận một quyền đánh xuống cũng hủy diệt cả nửa đế đô!

Yêu thú chí tôn có lực phòng ngự vô địch, lực lượng cường đại tới cực điểm, càng thêm đáng sợ.

Chỉ cần thiếu niên đem yêu thú chí tôn đi vào đế đô, nhất định được hoàng thất mãnh liệt mượn sức, trở thành siêu việt cả vương gia, ngang vai ngang vế cùng hoàng đế!

- Tốt lắm, xuống đây đi! Vẫn như đã nói, hiện tại ngươi đi theo bọn

họ, giúp họ hoàn thành nhiệm vụ xong thì tiếp tục đi tìm ta!

Nhiếp Vân dặn dò xong lại nói:

- Hiện tại ngươi tận lực đừng hiển lộ ra thực lực của chính mình, bằng không nhất định gặp phiền toái không nhỏ!

Tuy yêu sủng cấp bậc chí tôn có thể ở trong thời gian ngắn được tới quyền thế cùng lực lượng, nhưng cây có mọc thành rừng gió vẫn thổi bật rễ, trước khi có được lực lượng tự bảo vệ mình, đừng đem toàn bộ lá bài tẩy hiển lộ trước mắt người đời, nếu không có hại chỉ là bản thân.

- Dạ, chủ nhân!

Yêu sủng bị tuần thú đan điền quản chế, chỉ cần nhận định chủ nhân đừng nói là đạt tới chí tôn, dù cao hơn nữa vẫn chỉ nghe lệnh chủ nhân, không dám phản bác.

- Nhiếp Vân đại nhân, chúng tôi nhất định sẽ không bại lộ tin tức của Phong Lang Vương!

Đám người Thiết Long là dong binh, cũng biết tình đời hiểm ác, thấy thiếu niên căn dặn Phong Lang Vương lập tức nói.

- Ha ha, vậy…chúng ta chia tay!

Cười một tiếng, Nhiếp Vân điểm mũi chân hóa thành một đạo lưu quang rất nhanh bay ra khỏi sơn cốc, nháy mắt đã biến mất trước mắt mọi người.

Hắn cùng Phong Lang Vương có tuần thú đan điền chế ước, cho dù cách xa nhau mấy trăm dặm vẫn có thể nói chuyện với nhau, không sợ xuất hiện tình huống lạc đường.

- Chúng ta chỉ là bình thủy tương phùng, nhưng hắn đã cứu chúng ta hai lần, hiện tại còn cho yêu sủng chí tôn đi cùng chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, phần ân tình này thật sự là quá…

- Cái gì gọi là cường giả, đây chính là, cái gì là thiên tài, đây mới là

thiên tài!

- Bằng chừng ấy tuổi đã đạt tới cấp bậc như vậy, chỉ sợ thời gian đạt tới chí tôn sẽ không lâu nữa, sau này Nhiếp Vân đại nhân nhất định danh chấn đế quốc!

- Cứ như vậy đi rồi…

Nhìn thân ảnh thiếu niên đi xa, Thiết Lan Nhi đứng nguyên tại chỗ, không biết đang suy nghĩ gì, cắn môi, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

…

- Ngươi không nhìn lầm, người nọ thật sự đánh bại Phong Lang Vương, thu nó làm yêu sủng?

Ở một địa phương cách sơn cốc không bao xa, một thanh niên đôi mắt trợn tròn không dám tin những gì mình vừa nghe.

Trước mặt hắn chính là Ngụy Liêu, mà hắn chính là Ngụy Thần.

- Thiếu gia, chính là thật sự, tuyệt không sai! Ta làm sao cũng không nghĩ tới thiếu niên kia lại là một tuần thú sư!

Ngụy Liêu cười khổ nói, trong miệng đầy chua sót.

Hắn nghĩ ra mưu kế đánh lén người ta, ai ngờ người ta chẳng những chiến thắng còn nhặt được tiện nghi, chuyện này làm cho hắn vô cùng buồn bực.

- Ngay mặt đánh bại Phong Lang Vương khí tông đỉnh, hơn nữa còn là tuần thú sư, tiểu tử đó rốt cục là ai? Tại sao Thiết Nham dong binh đoàn lại có thể làm bằng hữu với nhân vật như thế?

Ngụy Thần lắc mạnh đầu.

Một thiếu niên, lại có thể thoải mái đánh bại Phong Lang Vương khí tông đỉnh, còn tuần phục nó, là người sao? Vì sao mình chưa từng nghe nói qua có nhân vật như vậy?

- Ta vốn cảm thấy tiểu tử kia không đơn giản, không nghĩ tới lợi hại như thế!

Sắc mặt Khương Du ngưng trọng nói.

Thực lực hắn chỉ là khí tông cảnh trung kỳ, mà thiếu niên kia có thể đánh bại Phong Lang Vương khí tông đỉnh, thực lực mạnh hơn hắn rất nhiều.

- Chứng kiến hắn thu phục Phong Lang Vương nên ta lặng lẽ trở về. Thiếu gia, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?

Ngụy Liêu hỏi.

- Làm sao bây giờ? Còn có thể làm sao? Yêu sủng khí tông đỉnh… dù là cha ta chỉ sợ cũng không phải đối thủ! Còn có thể làm sao?

Càng nghĩ Ngụy Thần càng cảm thấy tức giận.

Vốn tưởng rằng lần này gặp được Thiết Lan Nhi là có thể nhờ vào vũ lực ôm được mỹ nhân về, nhưng không nghĩ tới nửa đường giết ra một thiếu niên, thực lực còn mạnh như vậy!

- Thiếu gia đừng gấp, chỉ cần chúng ta tìm được Táng Kiếm cốc, được Táng Kiếm truyền thừa, thực lực đại tiến, giết chết bọn hắn căn bản không phải việc khó gì!

Ánh mắt Khương Du lộ vẻ hưng phấn.

- Không sai, lần này chúng ta may mắn lấy được bản đồ Táng Kiếm truyền thừa, nghe nói chỉ cần tìm được bảo tàng thực lực đại tiến là tất nhiên, hừ, tiện nữ nhân Thiết Lan Nhi, sớm muộn gì cũng là của ta!

Ngụy Thần cũng hưng phấn nhếch môi cười.

------oOo------

Chương 169: Táng Kiếm cốc

- Đi nhanh lên, dựa theo bản đồ khoảng cách Táng Kiếm cốc không xa, nếu đi nhanh hơn một chút, khuya nay có lẽ đuổi tới!

Khương Du lấy ra một bản đồ phong cách cổ xưa, tìm kiếm một lúc, nói.

- Mọi người nhanh lên, khuya nay chúng ta tranh thủ tới đó!

- Dạ!

Nhóm dong binh theo sát phía sau hắn.

- Táng Kiếm cốc? Chẳng lẽ là Táng Kiếm Vương lưu lại truyền thừa?

Người của Lạc Ung dong binh đoàn đi chưa bao lâu, một thân ảnh nhẹ nhàng dừng lại ở trên con đường bọn hắn vừa đi qua, chính là Nhiếp Vân vừa truy tung tới.

Nhiếp Vân vốn dự tính đuổi theo bọn hắn liền trực tiếp hạ thủ, không nghĩ tới mình lại nghe được tin tức về Táng Kiếm cốc.

Nghe nói Táng Kiếm cốc là địa điểm mà Táng Kiếm Vương lưu lại truyền thừa, kiếp trước có nghe nói qua, nhưng không biết ở đâu, không nghĩ tới kiếp này lại có được tin tức.

Táng Kiếm Vương là siêu cấp cường giả nhiều năm trước, thực lực ít nhất đạt chí tôn đỉnh, nhưng làm người hâm mộ không phải thực lực mà là năng lực đúc kiếm của hắn.

Theo truyền thuyết hắn có thiên phú đúc kiếm rất mạnh, mỗi trường kiếm đều bán giá trên trời, khó ai bì kịp, cung không đủ cầu, thật nhiều cường giả đều đem việc sử dụng kiếm của hắn làm vẻ vang.

Mặc dù không quá mẫn cảm với binh khí, nhưng khi nghe danh Táng Kiếm cốc Nhiếp Vân cũng cảm thấy hứng thú, bởi vì vậy hắn không trực tiếp ra tay, tính toán lặng lẽ đi theo phía sau xem tới tột

cùng.

Khương Du là cường giả khí tông, có được năng lực cảm ứng hoàn cảnh rất mạnh, Nhiếp Vân không dám tới gần, chỉ lặng lẽ giảm thấp khí tức đi theo phía sau xa xa.

Thực lực thấp nhất trong Lạc Ung dong binh đoàn chính là Ngụy Thần, nhưng hắn cũng đã là thành cương cảnh, tốc độ di chuyển không chậm, chạy khoảng bảy tám canh giờ, lúc này trời còn chưa tối hẳn đã đi tới một khe sâu phía trước.

Khe sâu dài khoảng bảy tám trăm dặm, xa xa lan tràn ra ngoài, hai bên vách núi đen trụi lủi lộ ra đá hoa cương màu xanh, bên dưới sơn cốc rậm rạp đủ loại dây leo bao phủ, có vẻ âm u.

- Đây là Táng Kiếm cốc, dựa theo bản đồ ghi lại hẳn là hơn trăm dặm phía trước, đi!

Đứng ở cửa cốc quan sát một lúc, Khương Du xác định phương vị mang theo đoàn người nhanh chóng đi vào bên trong.

- Đây là Táng Kiếm cốc?

Khi đám người Khương Du đã đi khuất, Nhiếp Vân hiện thân, nhìn sơn cốc ngăm đen hẹp hòi trước mắt.

Kiếp trước hắn chưa từng đi qua sơn cốc này, nhưng bên trong linh khí dồi dào, tựa hồ còn nhiều hơn bên ngoài gấp đôi, nhiều linh khí như vậy chỉ sợ sẽ có không ít yêu thú cao giai sinh tồn.

Yêu thú thích địa phương linh khí sung túc còn thích chiếm địa bàn, người lạ xâm nhập sẽ bị công kích mãnh liệt.

- Phải cẩn thận một chút…

Nhiếp Vân biết loại địa phương như vậy là nguy hiểm nhất, thân hình nhoáng lên liền ẩn vào bóng tối, chậm rãi đi về phía trước.

Phương pháp đi trong bóng tối là do hắn đặc biệt học tập dùng đánh chết cường giả Yêu tộc ở kiếp trước, thuộc phương pháp ám

sát của thích khách, có thể mượn địa hình hoàn mỹ che giấu chính mình, tu luyện tới cấp bậc đại thành cho dù ẩn núp ngay trước mặt đối phương, đối phương chưa hẳn có thể phát hiện.

Tuy sơn cốc này thoạt nhìn thật im lặng, nhưng ở trong mắt Nhiếp Vân nguy cơ mai phục khắp nơi, yêu thú bên trong có thể đánh chết toàn bộ những người xâm nhập nơi này.

Hắn dán chặt vách núi chậm rãi đi về phía trước, đi thêm khoảng một giờ nhìn thấy được đám người Khương Du.

Lúc này vẻ mặt bọn hắn chật vật, nguyên bản đội ngũ mười mấy người bây giờ chỉ còn lại ba bốn người, mỗi người vết máu loang lổ, đã bị trọng thương.

- Tranh đấu cùng hai đầu Huyết Văn Hổ Sư khí tông sơ kỳ? Khó trách bị như vậy…

Tập trung quan sát, Nhiếp Vân hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Nguyên lai đám người kia đi đường không cẩn thận, gặp phải hai đầu Huyết Văn Hổ Sư khí tông sơ kỳ.

Một yêu thú khí tông sơ kỳ có thể đối chiến với cường giả khí tông hậu kỳ càng khỏi nói tới hai đầu, đám người Khương Du tuy rằng thành công đánh chết yêu thú nhưng tổn thất thảm trọng, đã chết gần hết, thậm chí bản thân Khương Du cũng mất cánh tay, nửa thân hình máu chảy đầm đìa, bị ngoại thương rất nặng.

- Địa phương quỷ quái này tại sao lại có nhiều yêu thú như vậy, đáng giận! Khương phó đoàn trưởng, còn bao xa nữa?

Ngụy Thần lau mồ hôi trán, sắc mặt dữ tợn hỏi.

Tuy thực lực hắn thấp nhất, nhưng thủ đoạn bảo mệnh không ít, hơn nữa được mọi người bảo hộ, bản thân cũng không thương tổn quá lớn, nhưng chứng kiến thủ hạ tử vong khiến hắn bị rung động thật lớn, ánh mắt đỏ bừng, nói chuyện có chút khàn khàn.

- Không xa, chúng ta nghỉ ngơi hồi phục một chút, sau đó đi thẳng

qua!

Khương Du lấy ra bản đồ quan sát, lại lấy thêm một bình ngọc đổ ra vài viên đan dược:

- Mỗi người một viên, đây là Hoàn Khí đan, có thể khôi phục chân khí cùng thương thế rất nhanh!

- Hoàn Khí đan?

Nghe tên, vài người còn lại đều cầm một viên bỏ vào trong miệng.

Hoàn Khí đan là đan dược vô thượng dùng khôi phục chân khí cho khí hải tu luyện giả, mỗi viên vô cùng trân quý, Khương Du một lần xuất ra nhiều như vậy chỉ sợ cũng phải cắn răng.

Nhiếp Vân ẩn trong bóng tối quan sát bọn họ, lẳng lặng không nóng nảy, không hề có chút gợn sóng.

Mặc dù Nhiếp Vân không phải thích khách, nhưng vì giết chết cao thủ Yêu tộc nên đã làm chuyện này không ít lần, hiện tại chỉ là lặp lại cảnh tượng kiếp trước mà thôi, không hề mất kiên nhẫn.

Nhóm người Ngụy Thần nghỉ ngơi ước chừng nửa giờ, sắc mặt tái nhợt toàn bộ khôi phục lại, lúc này mới đứng dậy tiếp tục đi vào trong sơn cốc.

Hiện tại mặt trời đã xuống núi, bên trong sơn cốc càng thêm âm u tối đen, thực lực bọn họ cũng không yếu, mặc dù không nói có thể thấy rõ mọi vật nhưng gần như không kém bao nhiêu, một đường đi tới cũng không gặp trở ngại.

- Nếu nơi này thật sự là Táng Kiếm cốc, vì sao không có phong ấn? Lại không có cơ quan?

Đi theo sau lưng bọn họ, Nhiếp Vân càng đi càng cảm thấy kỳ quái.

Căn cứ tin tức kiếp trước hắn nghe được, Táng Kiếm Vương là một người thập phần truyền kỳ, thực lực ít nhất đạt tới chí tôn đỉnh, nếu nơi này thật sự là truyền thừa do hắn lưu lại, địa phương nơi đây

hẳn giống như Lạc Khúc mộ, lưu lại phong ấn, vì sao không có gì cả?

Chẳng những không có phong ấn, cơ quan cạm bẫy cũng không có, cảm giác giống như đang đi trong một sơn cốc bình thường, làm Nhiếp Vân hoàn toàn khó hiểu.

- Mọi người cẩn thận, Táng Kiếm mộ đang ở phía trước, ngàn vạn lần phải cẩn thận!

Nhóm người đi tới thêm mười dặm, Khương Du đột nhiên ngừng lại, sắc mặt ngưng trọng.

- Ở phía trước sao?

Nhóm người Ngụy Thần cầm binh khí trong tay, tập trung tinh thần.

------oOo------

Chương 170: Yêu thú cốc?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hống! Ngao ô!

Chuẩn bị xong xuôi, bọn họ tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vài trăm thước đột nhiên nghe được một trận rầm rập vang lên, tựa hồ có vô số yêu thú đang lao tới.

- Trời ạ, sao có nhiều yêu thú như vậy, chạy mau!

Ngay sau đó Nhiếp Vân nghe tiếng hô của Ngụy Thần.

Vừa nhìn về phía trước, sắc mặt Nhiếp Vân nhất thời thay đổi.

- Hóa Long Viên, Thôn Hà Mãng, Tiêm Thứ Phi Long…tại sao có nhiều yêu thú cấp cao như vậy?

Chỉ thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện một đoàn yêu thú, mỗi đầu

đều cấp bậc khí tông, rậm rạp hơn mười đầu!

Hơn mười đầu yêu thú cấp bậc khí tông…tại sao nhiều như vậy?

- Hống! Hống!

Ngay khi Nhiếp Vân cảm thấy khủng bố muốn lui về phía sau, sau lưng đột nhiên lại vang lên tiếng gầm rú, hắn vừa nhìn lại không tự chủ được siết chặt nắm tay.

Chẳng biết từ lúc nào phía sau cũng xuất hiện hơn mười yêu thú!

Những yêu thú kia có binh giáp cảnh đỉnh, có khí tông cảnh, một đám cao lớn thô kệch, chạy trên mặt đất phát ra tiếng ầm vang chấn động.

- Chẳng lẽ đây không phải Táng Kiếm cốc mà là Yêu Thú cốc?

Chứng kiến đàn yêu thú xông qua, trong lòng Nhiếp Vân rét lạnh rùng mình.

Yêu Thú cốc, sơn cốc mà yêu thú tụ tập, bởi vì địa chất đặc thù, nguyên khí khác thường, nơi này có rất nhiều yêu thú cao cấp có thể hòa bình ở chung mà không phát sinh mâu thuẫn.

Loại địa phương như vậy luôn là cấm địa của nhân loại, theo Nhiếp Vân biết trong Thần Phong đế quốc có tổng cộng ba đại Yêu Thú cốc, nhưng chưa từng nghe nói qua về nơi này!

Vì sao Táng Kiếm cốc lại biến thành Yêu Thú cốc?

- Điều đó không có khả năng, tại sao có nhiều yêu thú như vậy…

Chứng kiến trước sau tràn ngập yêu thú, thậm chí trên không trung cũng có, chẳng những là Ngụy Thần thậm chí Khương Du cũng sợ hãi, hắn kích động cầm bản đồ lên xem thêm một lần, nhưng không nhìn ra mình đi nhầm địa phương nào, tức giận ném bản đồ xuống đất.

- Hống!

Một tiếng gầm rú vang lên, một đầu Thiết Bối Hùng lao thẳng tới chỗ hắn, hai tay giữ chặt bả vai Khương Du, rầm một tiếng đem hắn xé thành hai nửa, nội tạng cùng máu tươi văng tung tóe!

- A…

Ngụy Thần chưa từng gặp qua một màn huyết tinh như thế, sợ tới mức kêu thảm, phân cùng nước tiểu tuôn tràn, không còn chút phong thái thiếu gia trước đó.

Nhưng sự tình còn chưa chấm dứt, bên tai lại truyền tới tiếng hô, một đầu Thôn Hà Mãng đã cắn xuống.

Oanh oanh oanh oanh!

Nhóm người Ngụy Thần còn chưa kịp phản ứng đã bị đàn yêu thú chia nhau cắn xé, biến thành máu tươi, thịt nát cùng thi thể.

- Thu!

Ngay khi người của Lạc Ung dong binh đoàn hoàn toàn chết sạch, một đầu Tử Viêm Ưng đột nhiên kêu một tiếng, ánh mắt nhanh như chớp nhìn về phương hướng Nhiếp Vân đang ẩn thân.

- Nguy rồi, bị phát hiện!

Nghe được tiếng hô, trong lòng Nhiếp Vân phát lạnh.

Yêu thú ưng loại trời sinh ánh mắt mẫn tuệ, đầu Tử Viêm Ưng thực lực đạt tới khí tông đỉnh, ánh mắt càng mạnh mẽ hơn nhân loại, cho dù Nhiếp Vân ẩn núp thật bí mật nhưng vẫn bị nó phát hiện!

Mặc dù hiện tại thực lực của hắn không kém, có thể đánh bại yêu thú khí tông đỉnh, nhưng hai tay khó địch bốn tay, mà nơi này có tới không biết bao nhiêu bàn tay, nếu hắn không bỏ trốn chỉ còn con đường chết!

- Trốn!

Trong lòng không còn chút do dự, chân giẫm mạnh dưới đất, thân hình Nhiếp Vân hóa thành một đạo lưu quang vội vàng xông thẳng về phía trước.

Yêu thú đã đuổi ra sau lưng hắn, trước mắt chỉ còn hai yêu thú khí tông trung kỳ vẻ mặt dại ra đứng nguyên tại chỗ, muốn chạy thăng thiên chỉ có thể chạy về phía trước.

- Hống!

Khi hắn vừa xuất hiện, lập tức khiến cho toàn bộ yêu thú chú ý, hai yêu thú ngây dại phía trước cũng kịp phản ứng, một đầu yêu thú toàn thân trắng tuyết vươn đề trảo sắc bén trực tiếp vỗ xuống người Nhiếp Vân.

Bạch Nham thú, một loại yêu thú lực lượng hình, bộ dáng rất giống Phong Lang, toàn thân trắng tinh, móng vuốt sắc bén, tuy chỉ có khí tông trung kỳ nhưng chân chính chiến đấu dù là nhân loại khí tông đỉnh cũng không là đối thủ.

Xoẹt!

Móng vuốt bổ xuống, Nhiếp Vân cảm giác trước mặt như có quỷ phong âm hàn nổi lên bốn phía, công kích còn chưa tới mà quần áo đã bị xé mở.

Bởi vì cần vào núi tu hành, Nhiếp Vân đặc biệt mua thật nhiều quần áo đặt trong nạp vật đan điền, không nghĩ tới đêm qua bị Phong Lang Vương xé rách một bộ, hôm nay lại bị Bạch Nham thú xé rách bộ khác!

Cũng may Nhiếp Vân tu luyện Linh Tê luyện thể quyết tầng thứ hai tới đại thành cảnh giới, nếu không không chỉ quần áo bị phá hủy mà thân thể đã bị xé thành hai khúc!

- Cút ngay!

Biết hiện tại không thể phân tâm, chỉ nghĩ làm sao đào mạng, trên trán Nhiếp Vân nổi lên gân xanh, cánh tay vung mạnh về phía trước, trường thương đã bị hắn toàn lực ném ra ngoài.

Ông!

Bởi vì lực lượng ném trường thương quá lớn, hình thành một đạo khí lãng lốc xoáy bay thẳng tới chỗ Bạch Nham thú!

Phác xích!

Nhiếp Vân phẫn nộ ra tay, một tiếng vang giòn trường thương lập tức xuyên thấu qua lực phòng ngự cứng rắn của Bạch Nham thú, sau đó xuyên qua người bay ra khỏi sau lưng của nó!

Phốc thông!

Thi thể Bạch Nham thú lập tức rơi xuống đất, một chiêu tử vong.

Giết chết Bạch Nham thú nhưng trong lòng Nhiếp Vân không chút hưng phấn, ngược lại càng thêm sốt ruột, bảy đại đan điền điên cuồng xoay tròn, chân khí hùng hậu không ngừng di chuyển trong kinh mạch, tốc độ càng nhanh hơn, vừa thả người bay qua Bạch Nham thú bắt lấy trường thương tiếp tục lao vào sâu trong sơn cốc.

- Hống! Ngao ô! Thu!

Chứng kiến nhân loại giết chết đồng loại của mình, toàn bộ yêu thú trong sơn cốc đều bạo tẩu, một đám phát ra tiếng gào thét đồng thời cùng phát công kích với thân ảnh đang chạy trốn phía trước.

Kình phong cường đại như gió bão tận thế hướng Nhiếp Vân cuốn tới!

- Chân khí hộ thể, Linh Tê luyện thể quyết – Đại Liệt nham chưởng!

Cảm nhận được lực lượng cường đại cuốn tới từ sau lưng, Nhiếp Vân biết không tránh thoát, tay phải vung về phía sau quát lớn, đồng thời dùng chân khí bảo vệ nội tạng gân mạch, dưới chân không ngừng, tiếp tục lao tới trước.

Oanh!

Công kích cường đại thoải mái nghiền áp Đại Liệt nham chưởng, hung hăng đánh trúng lưng Nhiếp Vân.

Phốc!

Một ngụm máu tươi phun ra, hắn đã trọng thương!

Nhưng cho dù bị thương cũng phải chạy trốn, mượn dùng lực phản xung của kình phong, thân hình hắn liên tục hai lần bổ nhào trên không trung, đã chạy ra xa vài trăm thước.

Chỉ cần tạm thời không chết được, dù bị trọng thương thế nào cũng có thể dùng trị liệu khí chữa khỏi.

- Nơi này là địa phương cho ngươi muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao? Lưu lại đi!

Ngay khi Nhiếp Vân cho rằng mình đã chạy thoát khỏi phạm vi công kích của đàn yêu thú, đột nhiên trên đầu vang lên một tiếng gầm rú.

------oOo------

Chương 171: Sơn động

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh âm to rõ trong trẻo, chấn cả sơn cốc run rẩy.

- Nhân loại?

Nghe được tiếng người nói chuyện, trong lòng Nhiếp Vân vừa động, ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt càng khó xem.

Đâu phải nhân loại, là một đầu Hắc Hùng!

Một đầu Hắc Hùng có thể phi hành, có thể nói được tiếng người!

Yêu thú cấp bậc chí tôn!

Mấy chục đầu yêu thú cấp bậc khí tông đã đủ làm cho hắn không thể ứng đối, nơi này tại sao còn tồn tại yêu thú chí tôn? Rốt cục sao lại thế này?

Chẳng lẽ hôm nay phải chết ở đây?

Nhiếp Vân không cam lòng!

- Ân? Nơi đó có sơn động?

Ngay khi hắn sắp tuyệt vọng, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy có một sơn động cách đó không xa.

Cửa sơn động không lớn, bên trong tối đen, có vẻ cực kỳ sâu thẳm.

Oanh long!

Vừa chứng kiến có sơn động, Hắc Hùng liền xuất thủ, một thủ ấn cực lớn từ trên trời giáng xuống, hướng Nhiếp Vân hung hăng đè ép.

Một chưởng này nếu đánh xuống, dù là Phong Lang Vương vừa thăng cấp chí tôn cũng bị thương!

- Cơ hội duy nhất!

Cảm nhận được uy áp cường đại trên không trung giáng xuống, Nhiếp Vân biết mình chỉ còn cơ hội duy nhất thoát chết, đó là phải lao vào trong sơn động kia!

Về phần trong sơn động có gì, có nguy hiểm hay không, hiện tại không còn thời gian lo lắng.

Nghĩ tới đây, không biết khí lực từ đâu tới, một cỗ ý niệm muốn sống mãnh liệt dâng lên, tốc độ tiêu thăng, hô một tiếng thân ảnh của hắn đã lao vào bên trong sơn động!

Oanh!

Vừa vào trong sơn động, chưởng ấn của Hắc Hùng đã đánh xuống

đất, nham thạch nháy mắt dập nát, biến thành bột mịn, mặt đất cũng xuất hiện một hố sâu hơn trăm thước rộng hơn mười thước.

Một kích của chí tôn, công kích khủng bố cực độ!

- Ân? Đáng giận! Sao lại vào trong đó? Hừ, ta xem ngươi cũng không thể đi ra, một khi đi ra, hẳn phải chết không nghi ngờ!

Chứng kiến nhân loại đã vào trong sơn động, Hắc Hùng thoáng do dự, nhưng không theo vào mà tức giận gào thét, thanh âm hùng hậu quanh quẩn trong sơn cốc thật lâu không tiêu tan.

Hống! Ngao ô! Thu!

Đàn yêu thú thấy được cảnh tượng trước mắt, đều oán hận rống dài chậm rãi lui về phía sau, chỉ chốc lát đã biến mất.

- Hô! Rốt cục trốn được…

Lao vào sơn động, Nhiếp Vân chứng kiến đàn yêu thú đã rút lui, mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng hắn vẫn nhẹ nhàng thở ra.

- Đau quá…

Tinh thần trầm tĩnh lại, lúc này Nhiếp Vân mới phát hiện sau lưng bị đàn yêu thú liên thủ một kích khiến sau lưng bị xé nát, xương cốt vỡ tan, từng luồng đau đớn kịch liệt không ngừng kích thích khiến cho hắn có cảm giác muốn hôn mê.

- Không thể hôn mê! Một khi hôn mê sẽ phải chết!

Nhiếp Vân biết hiện tại không phải lúc để cho mình bị hôn mê, hắn cố gắng khơi dậy tinh thần khống chế trị liệu đan điền chữa thương.

Trị liệu khí không hổ là bí tịch độc môn của trị liệu sư, chỉ một lát sau thương thế sau lưng đã hoàn hảo như ban đầu, Nhiếp Vân lấy ra một bộ quần áo sạch sẽ thay đổi, sau đó đứng lên.

Vừa rồi đào mạng chạy vào sơn động nên hắn còn chưa kịp nhìn kỹ nơi này, hiện tại có thời gian quan sát, không khỏi nhíu mày.

- Đây là động phủ tu luyện của nhân loại?

Nếu nơi này là Yêu Thú cốc, cho dù xuất hiện huyệt động cũng là nơi ở của yêu thú, vì sao nhìn qua lại giống như sơn động của đạo sĩ nhân loại?

Bàn ghế giường đá đầy đủ mọi thứ, thậm chí ở trung tâm huyệt động còn có một vật cực lớn, nhìn hồi lâu cũng không biết là vật gì, giống như một lô đỉnh dùng luyện đan hay luyện khí.

Một sơn động mà thôi, làm ra thứ kia làm gì?

- Ân? Nơi này còn có câu đối?

Nhìn quanh một vòng, Nhiếp Viên đột nhiên chứng kiến ở trong lối vào sơn động có hai câu đối, tựa hồ là dùng vũ khí sắc bén điêu khắc lên vách đá, ngân câu thiết họa, cứng cáp mạnh mẽ.

- Cước lạc đại địa, kiếm tại thương thiên! Hay cho một câu kiếm tại thương thiên!

Chỉ có tám chữ, mặc dù không nhiều từ, nhưng lại hiển lộ rõ ràng chủ nhân của dòng chữ có khí khái hào khí ngất trời.

Nhất là tám chữ rồng bay phượng múa, mang theo cỗ khí kiệt ngạo, tựa hồ tùy thời đều phải xuyên tường bay ra, đem người đánh chết!

- Tùy tay đã viết ra lời sắc bén như thế, tu vi người này không chỉ đơn giản ở chí tôn đỉnh mà thôi!

Nhìn thấy tám chữ đầy ngạo khí, bàn tay Nhiếp Vân siết chặt, hào khí trong lòng bị châm lửa.

- Ngay cả đồ cổ mấy trăm năm như ta cũng bị kéo theo cảm xúc, người ở lại nơi này khẳng định không phải người đơn giản!

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân thật cẩn thận ôm quyền hướng sâu trong sơn động nói:

- Vãn bối Nhiếp Vân vô tình xâm phạm quý phủ, không thông báo tự vào, xin hãy tha tội!

Thanh âm vang vọng trong sơn động nhưng không ai trả lời.

- Chẳng lẽ ta nghĩ lầm rồi, bên trong không có ai?

Đợi một lát không nghe âm thanh, Nhiếp Vân thoáng do dự, sau đó chậm rãi đi về phía trước.

Bên trong sơn động ngày càng rộng mở, ngay từ đầu chỉ rộng đủ cho hai ba người sánh vai, đi tới cuối cùng khoảng mười mấy người thậm chí hơn mười xe ngựa cùng song song đi tới cũng không thành vấn đề gì lớn.

- Vách núi bóng loáng như gương, giống như được người tước ra, chủ nhân xây dựng sơn động thực lực mạnh mẽ, chỉ sợ cũng phải có một thanh thần binh lợi khí sử dụng, nếu không thật không khả năng đem sơn động mở ra chỉnh tề như thế!

Cả sơn động đều do đá hoa cương cứng rắn tạo thành, dù thực lực chủ nhân đạt tới cấp bậc chí tôn muốn dùng tay không tạc vách động bóng loáng như vậy thật khó có khả năng. Khẳng định phải dùng thần binh lợi khí chém sắt như chém bùn.

- Ân? Phía trước có tấm bia đá…

Đi một lát trước mắt xuất hiện một tấm bia đá thật lớn, Nhiếp Vân đi tới vừa nhìn thoáng qua bỗng nhiên hưng phấn thiếu chút nữa muốn nhảy dựng lên.

Ở giữa tấm bia đá cũng có ba chữ viết:

- Táng Kiếm Trủng!

- Nơi này chính là Táng Kiếm Trủng? Chẳng lẽ bản đồ của nhóm người Ngụy Thần lấy được là thật sự?

Nhiếp Vân siết chặt nắm tay, nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy bên

dưới còn có bốn chữ nhỏ.

Táng Kiếm Vương lập!

Vừa nhìn thấy bốn chữ này, Nhiếp Vân đã xác định nơi này đích thật là di tích do Táng Kiếm Vương lưu lại.

- Cả đời ta theo đuổi kiếm đạo, trước khi chết mới hiểu được hàm ý của kiếm, tăng thêm thương cảm, ô hô thương thay!

Bàn tay nhẹ nhàng phất qua ba chữ Táng Kiếm Trủng, trong sơn động đột nhiên ầm vang một tiếng, sau đó vang lên một thanh âm già nua.

- Lưu âm phong ấn? Người này khẳng định chính là Táng Kiếm Vương!

Nghe được thanh âm, Nhiếp Vân cũng không bối rối mà lui ra sau một bước.

------oOo------

Chương 172: Kiếm Trủng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong Lạc Khúc mộ cũng lưu lại lưu âm phong ấn, một khi gây ra sẽ vang lên lời nói mà chủ nhân lưu lại khi còn sống, nhìn sơn động này không có cơ quan cũng không có cạm bẫy, Táng Kiếm Vương hẳn không có tâm tư hại người.

Nhưng dù sao nên cẩn thận tốt hơn, Nhiếp Vân sẽ không dùng tính mạng của mình làm thí nghiệm.

- Cả đời ta tinh thông luyện khí, say mê kiếm thuật, đúc ba mươi hai thanh bảo kiếm hoàng tộc thượng phẩm, một trăm bốn mươi bảy thanh bảo kiếm hoàng tộc hạ phẩm, mỗi thanh kiếm đều ẩn chứa chân khí cùng linh hồn độc đáo của chính mình!

- Mỗi thanh kiếm đều có chân khí cùng linh hồn độc đáo của mình?

Trong lòng Nhiếp Vân chấn động.

- Hậu bối, ngươi có thể tới nơi đây cũng xem như cùng ta hữu duyên, hiện tại cho ngươi một ưu đãi, Táng Kiếm Trủng tổng cộng được chôn ba thanh kiếm, trên bia đều có giới thiệu, mặc cho ngươi lựa chọn, sau khi lựa chọn xong trực tiếp rời đi, không được dừng lại! Cũng không được lấy thêm hai thanh kia!

Thanh âm tiếp tục nói.

- Ưu đãi? Ba thanh kiếm?

Nghe được lời này, Nhiếp Vân lặng lẽ dùng truy tung khí tìm hiểu, quả nhiên sau bia đá nhìn thấy được vật gì đó giống như ba ngôi mộ.

Vận chuyển chân khí tràn đầy thân thể, Nhiếp Vân thật cẩn thận đi vào trước một ngôi mộ bên trong.

Đó là một mộ bia cao hơn hình người, nhìn qua như trường kiếm đâm lên trời, kiếm khí lăng nhiên, mang theo ý sát phạt dày đặc, tựa hồ tùy thời sẽ chém vỡ thương thiên chém giết thế nhân.

Sát Lục kiếm!

- Sát Lục kiếm, binh khí ta thích nhất, sát phạt quả quyết, kiến huyết phong hầu, mang theo sát khí dày đặc, một kiếm đánh ra thiên địa diệt mà ta bất diệt, quả thật là lợi khí giết người!

Trên bia đá lưu hàng chữ nhỏ, ghi chép danh xưng cùng hiệu quả của thanh kiếm.

- Sát Lục kiếm? Ngoại hiệu của ta là Huyết Ngục ma tôn, khi ra tay chó gà không tha…phối hợp thanh kiếm này càng tăng thêm sức mạnh, nhưng mang theo sát khí nồng hậu như vậy thật làm người khiếp sợ, ta không thích!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Vòng qua ngôi mộ thứ nhất, Nhiếp Vân đi tới trước ngôi mộ thứ hai.

Bia đá này hòa bình chính trực, mang theo vẻ dày trọng trấn áp như núi cao, đường đường chính chính, không có chút màu sắc rực rỡ hay huyễn lệ.

Công Chính kiếm!

- Công Chính kiếm, là binh khí mà ta thích nhất khi thực lực đạt tới đỉnh, đường đường chính chính, vô thiện vô ác, trừ ác tới cùng, hết sức làm việc thiện!

Trên bia đá điều khắc miêu tả về thanh kiếm.

- Công Chính kiếm, đường đường chính chính, vô thiện vô ác, trừ ác tới cùng, hết sức làm việc thiện? Không sai, đây là thanh bảo kiếm…

Chứng kiến miêu tả, ánh mắt Nhiếp Vân sáng rực.

Nhiếp Vân không phải là quân tử, tự nhiên sẽ không lừa mình dối người nói mình là người tốt, gặp ác thì không nương tay, gặp tốt thì hạ thủ lưu tình, thanh kiếm này đường đường chính chính không hổ thẹn lương tâm, thật thích hợp khẩu vị của hắn.

- Xem thanh thứ ba trước đã…

Tuy rằng rất vừa ý thanh thứ hai, nhưng Nhiếp Vân vẫn đi tới ngôi mộ thứ ba.

- Huyền Ngọc kiếm!

Trên bia mộ thứ ba chỉ có dòng chữ:

- Huyền Ngọc kiếm!

Ngoài ra không còn lời chú thích miêu tả nào khác.

Nếu đổi lại là người khác nhìn thấy kiểu giới thiệu như vậy khẳng

định sẽ bỏ qua không xem thêm lần nào, nhưng Nhiếp Vân là ai? Hắn là lão đồ cổ, vừa nhìn thấy dòng chữ này ánh mắt nhất thời trợn tròn, toàn thân kích động run rẩy.

- Huyền Ngọc? Theo truyền thuyết chính là kim chúc nặng nhất trên đời này, một thanh bảo kiếm bình thường chỉ cần dùng một khắc là có thể thăng cấp thành binh khí hoàng tộc, đây…đây chẳng lẽ là Huyền Ngọc làm thành bảo kiếm?

Trong lòng Nhiếp Vân rung mạnh!

Huyền Ngọc, nghe nói chính là bảo vật mà ngay cả thượng cổ tiên nhân cũng không thể phá hư, binh khí bình thường chỉ cần thêm vào một chút là có thể biến thành thần binh vô thượng, thậm chí bản thân hắn kiếp trước tìm kiếm nhiều năm cũng không tìm được một khắc, mà Huyền Ngọc kiếm…không phải thật sự do Huyền Ngọc tạo ra đi?

Nếu thật là nó, đừng nói là hai thanh đầu tiên, dù một trăm hay một ngàn thanh cũng không thể so sánh!

- Đã xem xong ba thanh kiếm, có làm ra lựa chọn hay chưa? Trước tiên nói cho ngươi biết một tiếng, một khi làm ra lựa chọn không thể sửa đổi, nếu không kiếm trận trong sơn động sẽ khởi động, trực tiếp đem ngươi trộn thành thịt nát! Cho dù là tôn giả đỉnh cũng không thoát được!

Thanh âm già nua lộ ra vẻ sát phạt quả quyết.

- Nếu đã chọn xong, đặt tay lên bia mộ đối ứng, thanh kiếm ngươi lựa chọn sẽ tự động xuất hiện…đừng mong lấy cả ba thanh kiếm, một khi phát hiện ngươi có tâm tư này, sát trận sơn động cũng sẽ mở ra!

Nghe được lời nói hung ác của đối phương, Nhiếp Vân không chút nghi ngờ, có thể trở thành đại sư đúc kiếm danh khí lớn như vậy, nếu không có thủ đoạn cũng không xứng xưng Táng Kiếm Vương!

- Đã chọn xong!

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân làm ra quyết định, tay phải duỗi ra nhẹ nhàng đặt lên bia mộ thứ ba.

Oanh long long!

Bàn tay vừa đặt xuống, ngôi mộ ầm ầm vỡ ra, từ bên trong thăng lên một thanh bảo kiếm.

Toàn thân thanh kiếm tối đen, dài hơn tam xích, rộng hơn hai tấc, biên duyên hình tròn không có mũi kiếm, chỉ nhìn từ ngoại hình thật sự bình thường, không nhìn ra có gì đặc sắc.

- Đây là Huyền Ngọc kiếm?

Nhiếp Vân chưa từng thấy qua Huyền Ngọc, cũng không biết có hình dạng gì, nguyên tưởng rằng tinh quang bốn phía, chém sắt như chém bùn, tựa như thần khí, không ngờ lại có bộ dáng thế này.

Thậm chí còn không có mũi kiếm, làm sao đả thương người?

Trong lòng mang theo nghi hoặc, Nhiếp Vân đi tới vươn tay trảo thanh kiếm.

Phác xích!

Không bắt được trường kiếm, thanh kiếm rơi xuống đất, vừa chạm vào mặt đất trực tiếp đâm vào trong mặt đất đá hoa cương cứng rắn sâu hơn một thước.

Thanh kiếm không có mũi kiếm mà lại sắc bén như vậy?

- Đây…đây không phải sắc bén mà là nặng! Thanh kiếm này sao lại nặng như vậy?

Cúi đầu nhìn thanh trường kiếm, Nhiếp Vân không dám tin cảm giác vừa rồi của mình.

Mình luyện tầng thứ hai Linh Tê luyện thể quyết đại thành, chỉ bằng vào thân thể đã có một tượng lực, lực lượng như vậy nhưng vẫn không cầm được thanh kiếm kia, đủ thấy sức nặng của nó như thế

nào!

- Từng nghe nói Huyền Ngọc phi thường nặng, nặng hơn thiết mấy trăm lần, chẳng lẽ cả thanh kiếm được dùng Huyền Ngọc đúc ra?

Nhiếp Vân kinh ngạc.

Một khắc Huyền Ngọc còn ngàn kim khó cầu, nếu cả thanh kiếm đều là Huyền Ngọc đúc, giá trị…ngẫm lại cũng cảm thấy run sợ!

- Chúc mừng ngươi lựa chọn thanh thứ ba, đây là thanh kiếm vụng về khó xem nhất mà ta đúc ra, nhưng cũng là trân quý nhất, sắc bén nhất! Thanh Huyền Ngọc kiếm toàn thân do Huyền Ngọc đúc thành, không chừa một chút tạp chất, trọng lượng một vạn ba ngàn bốn trăm hai mươi bốn cân, khi sử dụng thanh kiếm này không cần kiếm chiêu màu sắc rực rỡ, một chiêu đánh xuống đối phương nhất định ngăn cản, bằng không hẳn phải chết không nghi ngờ! Cũng là thanh kiếm tốt nhất dùng thực dụng nhất!

------oOo------

Chương 173: Huyền Ngọc kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh âm già nua giống như đã biết Nhiếp Vân lựa chọn thanh thứ ba, cười nói.

- Một vạn ba ngàn bốn trăm hai mươi bốn cân?

Nhiếp Vân hoảng sợ.

Vốn cảm thấy thanh kiếm này rất nặng, không nghĩ tới nặng như vậy!

- Hô…

Nghĩ tới uy lực thanh kiếm, Nhiếp Vân hít sâu một hơi đè nén nội tâm kích động.

- Nếu vừa rồi ngươi lựa chọn thanh Sát Lục kiếm, chứng minh ngươi có lòng giết chóc, làm việc âm tàn cay độc, đem kiếm đưa cho người như vậy chỉ vũ nhục thanh danh kiếm của ta, cho nên nếu ngươi chạm vào tấm bia đá thứ nhất sẽ là lúc kiếm trận bị kích thích! Nếu ngươi lựa chọn thanh thứ hai Công Chính kiếm, cơ quan cũng sẽ xúc động, nhưng là truyền thừa của ta! Truyền thừa ghi lại lý giải kiếm thuật cùng thuật đúc kiếm suốt đời của ta, nếu ta phát hiện ngươi không có thiên phú đúc kiếm, cũng sẽ bị trận pháp đánh chết!

- Không có thiên phú đúc kiếm sẽ bị trận pháp đánh chết?

Nhiếp Vân không khỏi lau mồ hôi lạnh thầm nhủ mình may mắn.

- Lựa chọn Huyền Ngọc kiếm tuy không nhận được truyền thừa của ta, cũng sẽ không gây ra kiếm trận, tương đương được một kiện bảo bối, tính là cơ duyên của ngươi!

Thanh âm già nua nói tới đây thoáng dừng một chút mới nói tiếp:

- Táng Kiếm Trủng này chỉ cho phép mỗi người đi vào một lần, ngươi là nhân loại đầu tiên vào đây, ngươi đã chiếm được cơ duyên, lập tức rời đi đi! Kiếm Trủng chỉ thuộc về kiếm, không thuộc về nhân loại!

- Đa tạ Táng Kiếm Vương!

Mặc dù biết nói chuyện chỉ là một thanh âm mà không phải là ý chí của chủ nhân, nhưng Nhiếp Vân vẫn cúi người bái xuống, hít sâu một hơi, chân khí vận chuyển lập tức chụp lấy Huyền Ngọc kiếm, rầm một tiếng bắt lấy chuôi kiếm trong tay.

Đăng đăng đăng!

Thân thể Nhiếp Vân lung lay hai cái mới đứng vững, xoay người đi ra khỏi thông đạo.

Từ chỗ tấm bia đá đi ra ngoài chỉ có vài trăm thước, nhưng Nhiếp Vân đi tới cuối thì toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi.

Thanh Huyền Ngọc kiếm thật sự quá nặng, cho dù hiện tại hắn có được lục tượng lực cũng không kiên trì nổi!

Có thể tưởng tượng binh khí nặng như vậy một khi bị hắn hoàn toàn luyện hóa, một kiếm chém xuống người nào có thể ngăn cản?

Cho dù là yêu thú tự xưng phòng ngự vô địch chỉ sợ cũng biến thành bánh thịt!

Không mũi kiếm, nhưng so với mũi kiếm càng thêm cường đại.

- Được Huyền Ngọc kiếm, không đạt được truyền thừa của Táng Kiếm Vương, thực lực không tăng lên, hiện tại nếu đi ra ngoài chỉ sợ sẽ bị đàn yêu thú đuổi giết…

Nhìn Huyền Ngọc kiếm trong tay, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Tuy thanh kiếm này vô cùng trân quý, xưng là thần binh lợi khí cũng không đủ, nhưng mình lấy được thanh kiếm mà thực lực cũng không gia tăng, ngược lại nếu còn mang nó đi ra ngoài tốc độ của mình còn chậm hơn cả ốc sên!

Bên ngoài đều là yêu thú, cho dù hoàn toàn phát huy thực lực cũng khó thoát khỏi cái chết, càng khỏi nói là hiện tại!

- Ân, đúng rồi, tại sao đàn yêu thú không vào nơi đây? Nếu chúng vào đây giết ta, khẳng định ta không còn đường để đi…

Trước đó vì tình cảnh nguy cấp cho nên Nhiếp Vân không kịp suy nghĩ nhiều, sau đó lại nhìn thấy Táng Kiếm Trủng cho nên càng không lưu ý, hiện tại ngẫm lại Nhiếp Vân liền cảm giác kỳ quái.

Vừa rồi lúc ở bên ngoài đàn yêu thú chỉ hận không lập tức xé xác hắn, vì sao khi mình chạy vào sơn động này rồi thì bọn chúng lại không có động tĩnh?

Vừa rồi khi mình chạy vào sơn động hình như không gặp phải cấm chế hay phong ấn, vì sao chúng lại không đi vào?

- Ân? Đây là kiếm trận?

Trong lòng vừa nghĩ, ánh mắt Nhiếp Vân đột nhiên dừng ở bên cạnh cửa động, nhìn thoáng qua nhất thời hiểu được.

Bất kể thế nào hắn cũng là lão quái vật sống mấy trăm năm, tuy kiếm trận bố trí phi thường phức tạp nhưng hắn vẫn xem hiểu.

Không nghĩ tới kiếm trận này có thể ngăn cách yêu thú, chỉ cho phép nhân loại tiến vào.

Nếu yêu thú dám đi tới cửa động, cho dù không vào trong cũng bị kiếm trận xoắn nát, mà nhân loại sẽ không bị thương tổn.

Xem ra Táng Kiếm Vương vì là nhân loại, vẫn hi vọng truyền thừa cùng trường kiếm của mình truyền cho nhân loại mà không phải giao cho yêu thú.

- Chúng nó vào không được, mà ta cũng ra không được…

Nhìn thoáng qua cửa động, Nhiếp Vân liền chứng kiến mấy đầu yêu thú đang nhìn chằm chằm vào trong động, tựa hồ chỉ cần hắn vừa đi ra lập tức bị chúng điên cuồng công kích.

Xem ra vì chúng không thể vào nên lựa chọn canh giữ bên ngoài.

Chẳng lẽ mình chiếm được Huyền Ngọc kiếm ngược lại bị yêu thú vây chết nơi này?

- Hiện tại mình chỉ đạt tới binh giáp cảnh hậu kỳ, thậm chí còn chưa kịp niết bàn lần thứ hai, nếu không có yêu hạch mà một mình tu luyện phải hao tổn một hai tháng thời gian mới đạt tới hậu kỳ đỉnh, nơi này không có thực vật, nếu bị vây khốn sẽ đói chết…

Nhìn quanh trong sơn động Nhiếp Vân nhíu mày.

Đi ra ngoài hẳn phải chết, không đi cũng đói chết, thật sự không còn đường lựa chọn.

Làm sao bây giờ?

Nhiếp Vân lâm vào khốn cảnh chưa từng có từ trước tới nay.

- Bỏ đi, đừng nghĩ nhiều như vậy, luyện hóa xong thanh kiếm này nói sau!

Khẽ lắc đầu, Nhiếp Vân khoanh chân ngồi xuống đất, chuyên tâm luyện hóa Huyền Ngọc kiếm.

Bởi vì thanh kiếm không có cấp bậc cho nên luyện hóa thật nhanh, chỉ sau vài lần hô hấp Nhiếp Vân đã cảm giác thanh kiếm có cảm ứng với tâm linh của mình.

- Thử lại lần nữa!

Hoàn toàn luyện hóa xong Huyền Ngọc kiếm, ánh mắt Nhiếp Vân sáng lên, đôi tay giơ lên hô nhỏ một tiếng, đã đem thanh kiếm nâng lên cao.

Kiếp trước hắn am hiểu nhất là dùng trường kiếm, có thể thi triển ít nhất mấy trăm bộ bí tịch kiếm thuật, cánh tay lập tức run lên, một chiêu Lạc Hồng Tiêu Diêu kiếm liền đánh ra.

Lạc Hồng Tiêu Diêu kiếm, vũ kỹ quý tộc thượng phẩm, một bộ kiếm pháp đánh ra hoa rụng rực rỡ, tràn ngập đầy trời, người lẫn trong màu đỏ mơ hồ không chừng, tựa như con bướm.

Uy lực kiếm pháp không phải cực mạnh nhưng thật quỷ dị, hành động mơ hồ cho nên mới có danh xưng tiêu diêu.

Hô hô hô hô!

Nhiếp Vân dựa theo nội dung kiếm pháp liều mạng thi triển, đánh một lát mới suy sụp dừng lại.

Bộ kiếm pháp càng tiêu diêu càng tốt, nhưng dùng thanh Huyền Ngọc kiếm đánh ra chẳng khác gì một lão hán bảy tám mươi, hành động chậm chạp, động tác ngây ngô, đừng nói thấy hoa rụng đầy trời mộng ảo, thậm chí còn chưa giũ ra được một kiếm hoa!

- Xem ra toàn bộ kiếm pháp trước kia của ta đều không thích hợp với Huyền Ngọc kiếm!

Nghĩ một lát, Nhiếp Vân liền hiểu được.

- Huyền Ngọc kiếm có một không hai, chỉ sợ cũng không có kiếm pháp đặc biệt phối hợp, nếu kiếm pháp đều do người sáng tạo, tại sao ta không thể sáng chế?

Trong lòng vừa động, hào khí dâng lên.

------oOo------

Chương 174: Sáng tạo kiếm pháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không có bí tịch kiếm pháp, tại sao mình không sáng chế?

Nhiếp Vân khoanh chân ngồi dưới đất, bắt đầu suy diễn.

- Không đúng, không thể như vậy…

- Như vậy cũng không được…

Chỉ chớp mắt Nhiếp Vân đã tiến vào trạng thái thật đặc thù.

- Không có kiếm pháp, có thể tham khảo chùy pháp, phủ pháp! Dù sao đều dùng sức nặng làm chủ, có chỗ giống nhau…

Đột nhiên ánh mắt sáng lên, trong lòng Nhiếp Vân nhớ tới một bộ chùy pháp, bàn tay vừa lật đem trường kiếm cầm trong tay, nhẹ nhàng bổ xuống.

Hoa lạp!

Đá hoa cương như đậu hủ bị xé rách, vỡ ra một khe sâu bảy tám thước!

------oOo------

Chương 175: Sơn Xuyên Thế

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Làm…làm sao có thể?

Thanh âm đá vụn văng tung tóe, làm Nhiếp Vân từ trong trạng thái tu luyện đột nhiên bừng tỉnh, nhìn chăm chú vào kiệt tác của mình, không nhịn được hoảng sợ.

Hắn đang ngồi cách vách đá khoảng bảy tám bước, bằng vào thực lực hiện tại dù dùng một thanh trường kiếm hoàng tộc thượng phẩm toàn lực đánh ra chỉ sợ cũng không thể lưu lại chút lỗ thủng trên mặt đá hoa cương!

Nhưng bây giờ lại thoải mái hoàn thành! Rốt cục sao lại thế này?

- Cảm giác vừa rồi thật giống như thanh Huyền Ngọc kiếm biến thành một bộ phận của thân thể, đem toàn bộ chân khí áp súc…

Cẩn thận nhớ lại cảm giác vừa rồi, Nhiếp Vân cầm trường kiếm lại bổ tới!

Oanh long long!

Uy lực lần này càng lớn, vừa rồi chỉ đánh ra một khe sâu bảy tám thước, bây giờ đã sâu hơn mười thước!

Cho dù là cường giả khí tông đỉnh cũng không làm được!

Nhìn kiệt tác của mình, Nhiếp Vân lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ, một đạo linh quang nhảy vào trong óc.

- Ha ha, thì ra là thế! Thì ra là thế!

Nhiếp Vân không nhịn được cất tiếng cười to, ánh mắt lộ vẻ hưng phấn.

Trường kiếm bình thường nhẹ nhàng linh động, nếu truyền nhiều chân khí sẽ ảnh hưởng kiếm thuật phát huy, mà Huyền Ngọc kiếm thì khác, vô cùng cứng rắn, cũng không hư hỏng, dù truyền hết toàn bộ chân khí cũng sẽ không gãy!

Chính vì đặc điểm này nên Nhiếp Vân rốt cục sáng chế ra thức kiếm pháp thứ nhất phù hợp với Huyền Ngọc kiếm.

- Huyền Ngọc kiếm không phải nặng nhất sao? Nếu nặng, mình sẽ khiến nó càng nặng hơn, đem toàn bộ sức nặng chân khí áp súc vào kiếm, nguyên bản thanh kiếm nặng hơn vạn cân, nếu gia tăng thêm sức nặng mười vạn cân cũng có thể, dù khí tông đỉnh khẳng định cũng không chịu nổi!

Nghĩ tới nguyên lý, trong lòng Nhiếp Vân tràn ngập tự tin.

Nếu hiện tại đối chiến với Trữ Vương cùng Đông Vương, một kiếm bổ xuống hai người kia phải biến thành bánh thịt!

Dù là Phong Lang Vương, một kiếm đi xuống nó cũng phải đầu hàng!

- Đặt tên cho chiêu kiếm này đi!

Vậy gọi là Sơn Xuyên Thế!

Sơn Xuyên Thế, lực lượng ngọn núi, ai đỡ nổi? Dù là chí tôn, một ngọn núi lớn ném xuống, cũng bị áp thành bánh thịt!

- Ân, không nghĩ tới chỉ nghĩ một kiếm chiêu đã qua ba ngày đêm…

Nhìn ra bên ngoài, cảm ứng thời gian, trong lòng Nhiếp Vân cả kinh.

Dù ba ngày đêm không ăn uống nhưng hắn vẫn cảm giác tinh thần phấn chấn, trong cơ thể tràn đầy lực lượng.

- Hiện tại đi ra ngoài cùng yêu thú thử xem một chút, thuận tiện tìm chút thức ăn trở về!

Nhiếp Vân khẽ cười.

Trong sơn động có trận pháp phòng ngừa yêu thú tiến vào, hắn cũng không cần luôn trốn bên trong, hoàn toàn có thể đi ra ngoài thí luyện kiếm pháp một chút, chẳng qua khi đầu yêu thú chí tôn chạy tới thì hắn thối lui vào trong tránh né là được.

Chiêu Sơn Xuyên Thế tuy uy lực vô cùng, thậm chí hắn tự tin có thể một chiêu đánh bại yêu thú khí tông đỉnh, nhưng muốn thắng chí tôn quả thực là không thể nào.

Đã có quyết định, Nhiếp Vân cầm Huyền Ngọc kiếm sải bước đi ra ngoài.

- Hống?

- Ngao ô!

Yêu thú khí tông đang canh giữ bên ngoài nhìn thấy hắn đi ra chợt sửng sốt, lập tức hưng phấn điên cuồng hét lên, ba đầu yêu thú khí tông hậu kỳ rít gào lao tới.

Hóa Long Viên, Tử Viêm Hổ, Tiêm Thứ Phi Long!

Ba yêu thú ba phương vị công kích sắc bén, vừa ra tay liền muốn giết người.

Nhiếp Vân cười lạnh, hít sâu một hơi, hai chân đứng vững, Huyền Ngọc kiếm nhấc lên.

- Sơn Xuyên Thế!

Một tiếng hô nhỏ, một kiếm hung hăng tạp xuống đầu Tử Viêm Hổ.

- Hống!

Tử Viêm Hổ không nghĩ tới thiếu niên không né tránh mà còn can đảm giơ kiếm chém nó, phẫn nộ rít gào, móng vuốt tiếp đón.

Kết quả chỉ cảm thấy móng vuốt tê rần.

Oanh!

Móng vuốt cùng đầu lâu của Tử Viêm Hổ đồng thời nứt vụn, biến thành một đống thịt nhão.

- Ngao ô?

- Hống?

- Hống!

Chứng kiến Tử Viêm Hổ thực lực không kém mình bao nhiêu lại bị nhân loại một kiếm giết chết, Hóa Long Viên cùng Tiêm Thứ Phi Long thiếu chút nữa bị hù chết tại chỗ.

Yêu thú khí tông có trí tuệ không kém nhân loại, một kiếm của thiếu niên đã đánh chết Tử Viêm Hổ, bản thân bọn chúng khẳng định không ngăn được một kiếm của hắn!

Ba ngày trước còn chưa lợi hại như thế, vì sao đột nhiên lại mạnh như vậy?

Chẳng lẽ hắn đã chiếm được truyền thừa của người kia?

Nghĩ tới đây, hai đại yêu thú vội vàng dừng tấn công, rất nhanh lui về phía sau.

Tuy chưa từng thấy qua chủ nhân sơn động rốt cục lợi hại bao nhiêu, nhưng chỉ dựa vào kiếm trận đã không cách nào chống cự.

Từng có một yêu thú khí tông đỉnh cho rằng phòng ngự của mình là vô địch, còn chưa lao tới cửa động đã bị trộn thành thịt nát trong nháy mắt, ngày hôm đó toàn bộ yêu thú đều tận mắt chứng kiến, vì thế đã bỏ qua ý niệm xông vào trong sơn động kia ngay tức khắc.

Không nghĩ tới thiếu niên chỉ xông vào sơn động ba ngày thời gian thực lực đã tăng cường nhiều như vậy…

Đáng sợ!

- Tiểu tử, ngươi rốt cục đã ra rồi sao? Chết đi cho ta!

Ngay lúc này trên không trung lại vang lên thanh âm hung hăng càn quấy, không biết đầu Hắc Hùng chí tôn từ đâu lại bay ra.

- Ha ha, không chơi với các ngươi, tạm biệt!

Nhiếp Vân thu thi thể Tử Viêm Hổ vào nạp vật đan điền, đồng thời nhảy dựng ra sau đi vào sơn động.

- Đáng giận…có gan ngươi ra đây, ở trong sơn động làm rùa đen rúc đầu tính anh hùng hảo hán gì…

Chứng kiến thiếu niên không chịu chiến đấu cùng mình, Hắc Hùng tức giận oa oa gọi bậy, nhưng kiêng kỵ kiếm trận trong cửa động nên nó không dám tới gần, đành ở trên không trung không ngừng nhục mạ.

- Rùa đen rúc đầu? Đi ra ngoài mới là rùa!

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, khoanh chân ngồi trong động ném thi thể Tử Viêm Hổ xuống đất.

- Ha ha, rốt cục có thực vật…

Hắn lấy ra thanh tiểu đao lột da Tử Viêm Hổ.

Bởi vì sinh hoạt trong núi hơn nửa tháng nên hắn mang theo đầy đủ dụng cụ làm bếp, chỉ chốc lát đã làm xong hết thảy, cầm thịt đứng ở cửa động nhìn lên Hắc Hùng còn đang chửi rủa ăn ngon lành.

------oOo------

Chương 176: Nguyên Tinh linh dịch

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta xem ngươi còn chui rúc được bao lâu thời gian!

Chứng kiến vẻ đắc ý của thiếu niên, Hắc Hùng tức giận nổ phổi, người này chẳng những giết chết thuộc hạ của mình, còn ăn thịt trước mặt mình, quả thật dù thiên đao vạn quả hắn cũng không thể tiêu trừ lửa giận trong lòng!

- Ha ha, ngươi ở bên ngoài tiếp tục kêu đi, ta vào đi ngủ trước.

Không để ý tới lời rít gào của nó, Nhiếp Vân lui vào trong sơn động.

Tuy rằng ngoài miệng nói thoải mái, nhưng Nhiếp Vân cũng biết luôn bị vây khốn như thế cũng không được, nhất định phải nghĩ biện pháp đi ra ngoài.

Lần này có thể thoải mái đánh chết một đầu Tử Viêm Hổ làm thực vật, nhưng lần sau còn muốn săn bắn sẽ không dễ dàng như thế.

- Ân? Hiện tại chiêu kiếm pháp thứ nhất đã sáng tạo ra, hoàn toàn có thể mở ngang hang động đi ra ngoài đi? Chỉ cần rời khỏi phạm vi khống chế của đầu yêu thú chí tôn kia, cho dù muốn bắt mình cũng không bắt được!

Trong lòng vừa động, Nhiếp Vân nghĩ ra một biện pháp.

Sơn động này vuông góc với khe sâu bên ngoài, hắn có thể hoàn toàn mở ngang sơn động, chỉ cần đi theo phương hướng sơn cốc, đi ra chừng mười dặm cho dù thực lực yêu thú chí tôn cực mạnh cũng không biện pháp làm gì được hắn đi.

Nghĩ tới đây ánh mắt Nhiếp Vân sáng lên.

Có được chiêu kiếm pháp Xuyên Sơn Thế, nguyên bản đá hoa cương cứng rắn cũng chẳng khác gì đậu hũ, muốn mở ra mười dặm sơn động chỉ sợ không cần dùng tới ba ngày.

Nói làm liền làm, Nhiếp Vân cười hắc hắc, giơ Huyền Ngọc kiếm chém thẳng vào vách sơn động!

Oanh long!

Một kiếm đi xuống, trước mắt xuất hiện một sơn động dài hơn mười thước, luân phiên cuồng phách, chưa qua một ngày Nhiếp Vân đã đào ra một hang sâu hơn bốn năm dặm.

- Dựa theo tốc độ này, ngày mai tiếp tục đào thêm một ngày là có thể thoát ly phạm vi tầm mắt của Hắc Hùng, hắc hắc, Hắc Hùng, ngươi tiếp tục ở trong cửa động bên kia chờ đi, gia gia đi trước!

Đào một ngày, Nhiếp Vân ngồi nguyên tại chỗ nghỉ ngơi, nhìn kiệt tác của mình, thần sắc hưng phấn.

Đạt tới cấp bậc khí tông có được tự nhiên nhãn có thể thấy ra tình cảnh trong phạm vi mười dặm, đạt tới chí tôn tuy năng lực càng gia tăng, nhìn xa hơn, nhưng Nhiếp Vân không tin đầu Hắc Hùng kia sẽ thời khắc nào cũng luôn tra xét hắn.

Dù sao thi triển tự nhiên nhãn cũng phi thường tiêu hao tinh thần, cường giả nếu không việc gì sẽ không khả năng lúc nào cũng tập trung tinh thần theo dõi.

Cho nên chỉ cần Nhiếp Vân chạy ra xa hơn mười dặm, sẽ không tiếp tục khiến cho đầu Hắc Hùng chú ý, hoàn toàn có thể chạy thoát.

Nghỉ ngơi một lát khôi phục lại khí lực, Nhiếp Vân tiếp tục công tác đào móc.

Oanh long!

- Ân? Nơi này còn có sơn động?

Đào thêm hai ba dặm phía trước, đột nhiên vách đá vỡ vụn, lộ ra hang động tối đen.

Sơn động vuông góc với vách đá, Nhiếp Vân hoành đao xông vào bên trong.

- Lạc Sinh hoa, Đỗ Viễn thảo, Tử Thanh đằng…đây là địa phương gì? Tại sao có nhiều dược liệu như vậy?

Vừa nhìn quanh, ánh mắt Nhiếp Vân lập tức phát sáng lên.

Trong sơn động linh khí sung túc, có đủ loại dược liệu, mỗi gốc đều cùng cấp bậc với Vô Tu thảo cùng Hồi Sinh hoa, ngàn vàng khó cầu!

- Những dược liệu này đều có cấp bậc ngàn năm, nhưng hình như bị người dùng thủ pháp cố định, căn bản không thể chạy trốn, có thể thi triển thủ pháp như vậy chỉ sợ ít nhất là cấp bậc chí tôn! Chẳng lẽ chủ nhân sơn động là cường giả chí tôn?

Tuy trong lòng hưng phấn như Nhiếp Vân cũng không lỗ mãng, thật cẩn thận nhìn quanh một vòng.

Một đầu Hắc Hùng đã là chí tôn, vì sao nơi này còn có chí tôn?

Nếu thật là như thế, sơn cốc này quá nhiều chí tôn đi?

- Địa cung cửu hồi, nguyên khí hội tụ…chẳng lẽ đây là nơi Nguyên Tinh linh dịch hội tụ?

Nhìn kỹ một phen, trong lòng Nhiếp Vân vừa động bật thốt lên.

Nguyên Tinh linh dịch!

Tu luyện giả đều biết núi non sông ngòi thiên địa đều có phong thủy, rất nhiều địa phương sẽ hội tụ linh mạch, bởi vậy có không ít tông môn đều được xây dựng nơi đó, bởi vì linh khí sung túc cho nên tốc độ tu luyện của đệ tử đều nhanh hơn người bình thường.

Giống như Di Thiên tông của Thần Phong đế quốc, Bách Hoa tông vân vân, đều xây dựng trên Di Thiên phong, mà Bách Hoa phong cũng là nơi có thiên địa linh khí cực kỳ nồng đậm, bởi vậy thực lực người tu luyện nơi đó thật không kém.

Cứ thế thời gian lâu sẽ hình thành Nguyên Tinh linh dịch dưới lòng đất.

Một giọt Nguyên Tinh linh dịch hình thành phải trên trăm năm, thập

phần trân quý.

Nếu mình lấy được một giọt, có thể trực tiếp niết bàn, không cần lo lắng nguy hiểm.

- Nhất định là như vậy, núi non bình thường không khả năng đều do đá hoa cương tạo thành, bên trong lẫn lộn chút đất, mà ngọn núi này đều là đá hoa cương, không có thảm thực vật, nhất định là linh khí không thể thoát ra ngoài…lần này phát tài!

Xác định ý nghĩ của mình, đôi mắt Nhiếp Vân chợt đỏ bừng.

- Nếu quả thật có Nguyên Tinh linh dịch, nơi này nhất định phải có người gác, cẩn thận cho thỏa đáng…

Vừa rồi khi bổ vách đá, vách đá không dày lắm cho nên không làm ra tiếng vang quá lớn, bằng không chưa đợi cho Nhiếp Vân có thời gian quan sát đã bị người xông tới bắt giữ.

- Thu!

Thu Huyền Ngọc kiếm vào nạp vật đan điền, Nhiếp Vân thả người đi tới chỗ dược viên.

- Quả nhiên là cường giả chí tôn lưu lại phong ấn, nhưng thập phần đơn giản, bằng vào thực lực bây giờ của ta là có thể phá giải!

Dựa theo đạo lý cường giả chí tôn bố trí phong ấn đều phi thường phức tạp, không đạt tới cùng cấp bậc rất khó thay đổi kết cấu phong ấn, hiện tại không ngờ thật đơn giản, có chút vượt ngoài ý liệu của Nhiếp Vân.

Trong lòng nghĩ thầm, bàn tay chộp tới, hai tay liên tục phát ra mười mấy đạo ấn ký, chỉ nháy mắt đã bài trừ xong phong ấn.

Sưu sưu sưu!

Phong ấn vừa vỡ, linh dược đầy đất như những mũi tên bắn ra tán đi khắp bốn phương tám hướng.

- Chạy đi đâu, toàn bộ lưu lại cho ta!

Nhiếp Vân khẽ cười, vươn tay chộp tới, chân khí hình thành một năng lượng tráo cực lớn lập tức đem toàn bộ dược liệu bao vây bên trong, thu vào trong nạp vật đan điền.

Thu xong toàn bộ dược liệu, Nhiếp Vân hưng phấn cười hắc hắc, dọc theo sơn động đi về phía trước.

Căn cứ theo cảm ứng của hắn đối với linh khí, nếu quả thật có thể hình thành Nguyên Tinh linh dịch, khẳng định nằm ở phía trước.

Đi một lát quả nhiên nhìn thấy sơn động ngày càng rộng lớn, một đạo ánh sáng phát sáng tận sâu trong.

- Tử Đồng, lần trước chúng ta đã nói xong, chia đều Nguyên Tinh linh dịch mỗi người một nửa, một lát hoàn toàn thành hình không ai được tranh đoạt!

Còn chưa đi tới gần đã nghe một thanh âm ấp úng vang lên.

------oOo------

Chương 177: Hai chí tôn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lời này hẳn nên do ta nói với ngươi đi, ngươi có ý tưởng gì đừng tưởng là ta không biết, ta khuyên ngươi tốt nhất nên tỉnh táo, nếu thật sự cần chiến đấu ngươi chưa chắc là đối thủ của ta!

Lại một tiếng hừ lạnh vang lên.

- Quả nhiên có Nguyên Tinh linh dịch…

Lặng lẽ tới gần, Nhiếp Vân nghe được hai người nói chuyện.

Nghe lời của bọn họ, nơi này chẳng những có Nguyên Tinh linh dịch, tựa hồ sắp thành hình, mà hai người lại đề phòng lẫn nhau,

tựa hồ không ai tin ai.

- Thời gian vừa lúc, thật sự là vận khí!

Nguyên Tinh linh dịch trăm năm hình thành một lần, một lần chỉ có một giọt, vật thưa thớt như vậy không nghĩ tới hắn có cơ hội gặp được, phải nói vận khí của hắn thật tốt!

- Không biết hai người kia có cấp bậc gì, ta có thể đoạt được linh dịch trong tay họ hay không…

Hai người kia cũng không phát ra chân khí nên Nhiếp Vân không biết cấp bậc của họ, nếu chỉ là khí tông thì hắn không sợ hãi.

Chỉ sợ họ đều là chí tôn!

Nhưng trong Thần Phong đế quốc cũng chỉ có vài chí tôn, không tới nỗi trùng hợp như vậy, mình vừa gặp một yêu thú chí tôn lại gặp được hai cường giả chí tôn khác nữa đi?

Trong lòng nhủ thầm, Nhiếp Vân mượn dùng ánh sáng chiếu vào lặng lẽ nhìn thoáng qua bên ngoài, thiếu chút nữa bị hù chết!

Dưới ánh đuốc chiếu sáng, hắn thấy rõ ràng, không phải nhân loại mà là hai yêu thú chí tôn!

Yêu thú cấp bậc chí tôn trong Thần Phong đế quốc chỉ sợ có năm đầu, nhưng trong vòng một ngày hắn lại chứng kiến hai tên, vận khí tốt hay xui xẻo đây?

Nhiếp Vân đã nhận ra một đầu là Hắc Hùng, mà yêu thú còn lại là Tử Đồng Thiết Giáp Long!

Yêu thú long loại chỉ có được huyết mạch loãng của viễn cổ long tộc mà thôi, không tính là Long tộc, sở dĩ xưng long, chỉ là một cách xưng hô theo tập quán.

- Nguyên Tinh linh dịch…yêu thú chí tôn…chỉ sợ hai đầu yêu thú này sở dĩ có thể đột phá là nhờ Nguyên Tinh linh dịch!

Trong lòng Nhiếp Vân thầm đoán.

Tại sao nơi này có nhiều yêu thú cảnh giới khí tông như vậy, giải thích thật đơn giản, linh khí bị trấn áp không thể phát tiết ra ngoài, nồng đậm như vậy đương nhiên biến thành thánh địa cho yêu thú tu luyện, vì thế chúng đều tập trung tới đây.

Hơn nữa hai đầu yêu thú chí tôn cần có thủ hạ nên lung lạc một ít, vì thế yêu thú cao giai trong sơn cốc nhiều hơn bên ngoài rất nhiều.

- Muốn cướp đồ vật trong tay hai yêu thú chí tôn, một khi thất bại hẳn phải chết không nghi ngờ! Nếu không cướp thì cảm thấy có lỗi với chính mình…

Vẻ mặt Nhiếp Vân chua sót nhủ thầm.

Đã chứng kiến được Nguyên Tinh linh dịch nhưng nếu không cướp được vào trong tay mình, hắn không cam lòng, làm thế nào cũng không được, hắn thật sự rơi vào tình thế lưỡng nan.

Trong nháy mắt hắn thật sự không biết mình nên làm sao bây giờ.

- Thành, ha ha!

Ngay lúc hắn còn đang do dự, đột nhiên trong sơn động vang lên tiếng cười điên cuồng, nghe thanh âm chính là Hắc Hùng.

Nghe được tiếng cười Nhiếp Vân lặng lẽ nhìn vào bên trong, quả nhiên thấy trên ngọn một măng đá dựng chổng ngược giữa sơn động đang chậm rãi hình thành một giọt dịch.

Giọt dịch trong suốt trong sáng, dưới ánh đuốc chiếu xuống tản ra quang mang như ngọc, linh khí tinh thuần dao động khuếch tán như thủy triều, làm cả sơn động tràn ngập hương khí.

Hương khí không phải mùi hoa cỏ, mà là hương vị khiến linh hồn người run rẩy, tựa hồ dù không nuốt giọt dịch kia, chỉ cần ngửi được mùi đã làm thực lực tăng lên rất nhanh.

- Thật mạnh! Nếu nuốt vào, ta tiến vào lần niết bàn thứ hai tuyệt đối

sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào! Nhất định phải cướp tới tay!

Nguyên bản còn có chút do dự, nhưng khi nhìn thấy Nguyên Tinh linh dịch, Nhiếp Vân lập tức hạ quyết tâm!

Chậm rãi hít sâu một hơi, Nhiếp Vân âm thầm điều chỉnh lực lượng, lần này một khi động thủ bất luận thành công hay không đều phải gặp được nguy cơ lớn nhất từ khi sống lại cho tới nay.

Ông!

Đột nhiên, giọt dịch trên măng đá rốt cục không chịu nổi sức nặng hóa thành một đạo lưu quang rớt xuống.

- Ha ha!

Chứng kiến giọt dịch rơi xuống, Hắc Hùng cười một tiếng, thú trảo thật lớn duỗi ra dùng bình ngọc thu vào.

- Tử Đồng, đã lấy được Nguyên Tinh linh dịch, chúng ta trở về phân đi!

Nói xong Hắc Hùng che lại, định bỏ vào trong lòng.

- Trở về phân? Trở về chỉ sợ ngươi đã dùng xong rồi đi, hiện tại lấy ra cho ta!

Tử Đông Thiết Giáp Long căn bản không tin tưởng lời nói của Hắc Hùng, vung trảo chộp thẳng vào bình ngọc.

- Ngươi không tin ta?

Hắc Hùng lách người tránh thoát móng vuốt của đối phương, vẻ mặt tức giận.

- Tin tưởng ngươi? Hừ, chúng ta đều là yêu thú chí tôn, ngươi nói những lời này chẳng lẽ không cảm thấy xấu hổ? Ta khuyên ngươi lập tức đưa cho ta một nửa, nếu không hôm nay ngươi đừng nghĩ ra khỏi sơn động này!

Miệng rồng của Tử Đồng Thiết Giáp Long hừ lạnh một tiếng, lộ ra một loạt răng nanh âm trầm.

- Xấu hổ? Tại sao ngươi cho là như vậy? Chúng ta làm bằng hữu mấy trăm năm, thật không ngờ ngươi hoài nghi ta, thật sự là tức chết ta! Được, nếu ngươi nói vậy, đây!

Nghe được lời nghi ngờ của đối phương, Hắc Hùng tựa hồ phi thường phẫn nộ, run tay đem bình ngọc đưa về phía trước.

- Ân?

Tử Đồng Thiết Giáp Long không nghĩ tới đối phương sẽ hào phóng như vậy, tuy trong lòng nghi hoặc nhưng bàn tay cũng vươn ra.

- Muốn một nửa, chết đi cho ta!

Ngay khi hắn sắp bắt được bình ngọc, Hắc Hùng đột nhiên điên cuồng hét lên một tiếng, chợt động!

Hắn tựa hồ đã sớm dự mưu sẵn sàng, vừa động thủ một đạo thiết quyền lập tức xuất hiện trước mặt Tử Đồng Thiết Giáp Long, không khí rít gào, nhanh như cơn lốc!

Một quyền này hướng thẳng đầu của đối phương, thật hiển nhiên muốn một kích giết chết.

- Đáng giận!

Mặc dù biết đối phương không có lòng tốt như vậy, nhưng Tử Đồng Thiết Giáp Long cũng không nghĩ tới bằng hữu mấy trăm năm độc ác như thế,vừa ra tay muốn giết mình, trong lòng tức điên rít gào một tiếng, đuôi rồng quất mạnh ra ngoài.

Oanh!

Đá vụn vẩy ra, một long một hùng lực lượng ngang nhau, đồng thời lui ra sau một bước.

- Chết đi cho ta!

Ngăn trở Hắc Hùng đánh lén, Tử Đồng Thiết Giáp Long giận dữ hét lên, ngón tay mở ra, móng vuốt mang theo tinh mang sắc bén vẽ ra hai đạo ảo ảnh vỗ thẳng về hướng Hắc Hùng.

Oanh!

Hắc Hùng lực lớn vô cùng, thấy đối phương công tới, một đôi hắc quyền quay cuồng, lực lượng cường đại như thực chất khuấy động không ngớt, cả sơn động không ngừng chao đảo, phát ra tiếng vang bén nhọn như tiếng trống trận.

Hai yêu thú dù đem toàn lực chiến đấu nhưng lực lượng cường đại không bị khuếch tán, nếu không chỉ bị tràn ra ngoài một chút đã đủ làm cả sơn động đổ sụp!

------oOo------

Chương 178: Linh dịch tới tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có thể đem lực lượng khổng lồ khống chế không bùng nổ, lực lượng của cường giả chí tôn cường đại khiến người giận sôi.

- Hắc Nham, hôm nay ngươi nhất định phải giao ra Nguyên Tinh linh dịch! Thiết Giáp Long bí pháp – Cức Thứ Trùng Kích!

Tử Đồng Thiết Giáp Long hoàn toàn nổi giận, thét dài một tiếng, tiếng gầm rú như phá vỡ màng tai, trên đầu mọc lên một sừng nhọn tối đen.

Sừng nhọn dài tới hai thước, sắc bén vô cùng.

- Chỉ ngươi có bí pháp? Hắc Nham thiết giáp!

Chứng kiến sừng nhọn trên đầu đối phương, ánh mắt Hắc Hùng ngưng trọng rống to, lớp da kẽo kẹt kêu lên, chỉ khoảnh khắc hình thành một tầng da tương tự như giáp trụ.

- Hắc Nham, mấy trăm năm qua chúng ta giao thủ không dưới mười lần, tuy mỗi lần đều có thắng bại, nhưng lần này ngươi phải thua không nghi ngờ!

Tử Đồng Thiết Giáp Long cũng không để ý, ngược lại cười lạnh một tiếng, hai chân giẫm mạnh, long thân mang theo sừng nhọn đâm thẳng về hướng đối phương.

Tuy nó có huyết mạch loãng của Long tộc, nhưng bộ dạng hình thể lại có chút giống thằn lằn, không phải giống như viễn cổ thần long toàn thân kim lân, ngũ trảo râu rồng!

Tuy hình thể như vậy hạn chế thành tựu cao nhất của nó, nhưng cái đuôi cùng móng vuốt càng thêm linh hoạt, một khi tấn công lực lượng càng lớn hơn nữa.

- Chết!

Hắc Hùng nhìn thấy tốc độ của nó nhanh như lưu tinh, tựa hồ biết tình huống nghiêm trọng, sắc mặt dữ tợn hai quyền đấm mạnh về phía trước.

Chi chi chi chi!

Quyền đầu cùng sừng nhọn va chạm, phát ra tiếng ma xát thập phần khó nghe, lực lượng cường đại đập vào khiến Hắc Hùng không ngừng bật lui về phía sau, mỗi khi lui một bước bàn chân giẫm thành hố to dưới đất.

- Phòng ngự thật mạnh…

Nhiếp Vân ẩn núp một bên chứng kiến cảnh tượng này, đồng tử không nhịn được co rụt lại.

Nếu đổi ngược là hắn, nhất định sẽ bị sừng nhọn đâm thủng thấu tim!

Mà Hắc Hùng có thể ngăn cản, lực phòng ngự mạnh mẽ thậm chí dùng trường kiếm hoàng tộc hạ phẩm chưa chắc có thể phá vỡ!

- Phải thua không nghi ngờ? Tử Đồng, bộ dạng này của ngươi đối với ta vô dụng, muốn giết ta, không có cửa!

Ngăn trở công kích của đối phương, Hắc Hùng cười lạnh nói.

- Vậy sao?

Tử Đồng cũng không thèm để ý, ngược lại cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu lên:

- Vậy ngươi chết đi! Bí pháp – Tử Đồng Yêu Quang!

Đột nhiên trong đôi mắt của nó bắn ra đạo quang mang quỷ dị, tia sáng đâm thẳng vào tâm linh, làm người ta không thể ngăn cản.

- A…

Hắc Hùng không nghĩ tới cùng đối phương giao chiến suốt mấy trăm năm lại không ngờ đối phương còn lá bài tẩy, trong đầu như ngất, bàn tay đột nhiên buông lỏng xuống.

Phác xích!

Bàn tay buông lỏng, rốt cục không ngăn cản được sừng nhọn, thanh âm da thịt bị đâm xuyên vang lên, sừng nhọn dài hơn hai thước đã xuyên vào tim Hắc Hùng.

- Bí kỹ Tử Đồng Yêu Quang này là ta lĩnh ngộ khi tiến vào cảnh giới chí tôn, trước kia chưa từng thi triển với ngươi, là vì chờ ngày này giết chết ngươi!

Đâm thủng người của Hắc Hùng, Tử Đồng hưng phấn điên cuồng hét lên, cái đuôi liền quất tới!

Hiện tại Hắc Hùng bị đâm trúng, nếu bị cái đuôi đánh trúng đầu, hẳn phải chết không nghi ngờ!

- Ngươi không phải muốn giọt Nguyên Tinh linh dịch này sao? Ta cho ngươi!

Hắc Hùng cũng biết tình cảnh nguy cấp, đột nhiên ném bình ngọc ra ngoài.

Bình ngọc cực giòn, chỉ cần đụng vách đá sẽ phá nát, linh dịch nháy mắt tiêu tán, không còn hữu dụng, nhưng nếu đi bắt bình ngọc thì không thể đánh chết Hắc Hùng!

- Xem như ngươi lợi hại!

Tử Đồng sao không biết mưu kế của đối phương, hừ một tiếng xoay người hướng bình ngọc lao tới.

Hiện tại thực lực nó mạnh hơn Hắc Hùng, chờ dùng xong Nguyên Tinh linh dịch thì Hắc Hùng càng không phải đối thủ, mình cũng không cần tiếp tục sợ nó!

Nhưng nó còn chưa kịp tới gần bình ngọc đột nhiên từ trong góc sơn động toát ra một thân ảnh nhỏ gầy hô một tiếng đã đem bình ngọc nắm trong tay.

- Đa tạ các ngươi, Nguyên Tinh linh dịch này để cho ta cầm đi!

Thân ảnh kia thét dài một tiếng, chạy ra khỏi sơn động nháy mắt liền biến mất trước mặt hai yêu thú.

- Cái gì?

Một màn đột nhiên xuất hiện chẳng những làm cho Tử Đồng hoảng sợ, ngay cả Hắc Hùng cũng trợn tròn.

Hai yêu thú chí tôn tranh đoạt bảo vật thời gian dài như vậy lại đột nhiên bị một nhân loại xuất hiện cướp mất!

Nhân loại kia là ai Tử Đồng không biết nhưng Hắc Hùng làm sao không biết!

- Đáng giận!

Khi Tử Đồng nhìn thấy rõ là một nhân loại đoạt đi bình ngọc thì

thiếu chút nữa tức điên, rít gào một tiếng, chân sau giẫm mạnh dưới đất, thân ảnh khổng lồ hóa thành lưu quang thẳng tắp lao tới.

- Đưa linh dịch cho ta!

Tuy Hắc Hùng bị Tử Đồng đâm trọng thương, nhưng không phải chỗ yếu hại, cũng không tới nỗi lo lắng sinh mạng, vì vậy cũng lao theo sát phía sau.

- Hai tên này thật đúng là nhanh!

Lúc này lực lượng của Nhiếp Vân phát huy tới cực hạn, thân hình như tia chớp chỉ nháy mắt đã đi tới địa phương trộm linh dược khi nãy.

Vừa đi tới đây liền phát hiện hai yêu thú chí tôn đã đuổi theo.

Tốc độ của bọn chúng nhanh hơn hắn gấp ba lần, nếu hắn còn tiếp tục chạy trốn chỉ sợ chưa qua ba trăm thước nhất định sẽ bị đuổi kịp.

- Muốn đuổi theo ta? Tới đây đi!

Nhiếp Vân cười hắc hắc, thân thể hóa thành tàn ảnh lại chui vào sơn động mình đào móc trước đó.

Vừa vào sơn động liền lấy ra Huyền Ngọc kiếm bắt đầu chém tới!

Oanh long long!

Uy lực Huyền Ngọc kiếm thật lớn, phối hợp kiếm thế vừa lĩnh ngộ, thông đạo hẹp hòi nhanh chóng vỡ vụn sau đó lấp đầy đường đi phía sau.

- Muốn chết!

Chứng kiến thông đạo bị lấp, Tử Đồng điên cuồng rít gào, mạnh mẽ đánh vào vách núi.

Một tiếng ầm vang, lực lượng cường đại đánh vách núi thủng vào

một hang động sâu hơn mười thước.

Nhưng cũng chỉ đụng thành lỗ thủng mà thôi, muốn tiếp tục đi vào căn bản không khả năng!

Trình độ cứng rắn của đá hoa cương đối với chí tôn không đáng vào đâu, nhưng dùng tốc độ đào móc làm sao so được với việc trực tiếp chạy trốn?

Hơn nữa nếu Nhiếp Vân không phá hủy vách đá lớn hơn, với thân hình khổng lồ của hai đầu yêu thú căn bản chui vào không lọt, càng đừng nói tới đuổi theo.

- Tử Đồng, ta và ngươi cũng không có thù hận gì, chỉ vì giọt Nguyên Tinh linh dịch mà thôi! Ta biết tên kia trốn ở đâu, không bằng hai chúng ta hợp tác! Ta qua bên kia canh chừng, một khi hắn trốn tới thì giết hắn! Nếu hắn trốn ngược trở lại, giết hắn ở chỗ này! Ai giết hắn trước, linh dịch thuộc về ai, như thế nào?

Sau lưng đột nhiên truyền ra thanh âm của Hắc Hùng Hắc Nham.

- Không sai, hai chúng ta đích xác không có thù hận, được, nghe theo lời ngươi nói!

------oOo------

Chương 179: Thật trốn không thoát

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một nhân loại thực lực binh giáp cảnh lại dám chọc giận yêu thú chí tôn cao ngạo, bây giờ chỉ cần giết hắn mới là chuyện cả hai yêu thú muốn làm, mà tầm quan trọng của Nguyên Tinh linh dịch đã phai nhạt hơn không ít.

Hắn chạy như điên dọc theo thông đạo, đi tới cửa động Táng Kiếm Trủng đang định chạy ra ngoài liền phát hiện Hắc Nham đã chờ ở cửa.

Tốc độ gia hỏa này thật quá nhanh đi!

Nếu gia hỏa kia không ngăn cản cửa động, mình chỉ cần lao ra dùng Huyền Ngọc kiếm kết hợp Xuyên Sơn Thế, yêu thú khí tông bên ngoài không cách nào ngăn cản được!

Tới lúc đó chỉ cần chạy ra phạm vi nhất định là có thể thông tri Phong Lang Vương tiếp đón, hoàn toàn đào thoát!

Nhưng với tình huống bây giờ, có hai yêu thú chí tôn lại mấy chục yêu thú khí tông nhìn chằm chằm, dù mình có thể liên hệ Phong Lang Vương mình cũng không dám!

Oanh oanh oanh!

Đang cười khổ, chợt nghe Hắc Nham đang ở bên ngoài phát tiết, lực lượng cường đại điên cuồng công kích vách núi bên ngoài.

Tựa hồ nó cũng biết công kích sơn động sẽ bị kiếm trận xoắn nát, cho nên chỉ công kích vào vách núi cách cửa sơn động hai ba trăm thước, tựa hồ tính toán cô lập Nhiếp Vân tách khỏi cả sơn thể xung quanh!

- Các ngươi cùng nhau động thủ, giám thị chặt chẽ cho ta, ngàn vạn lần không cho tiểu tử kia bỏ trốn!

Một mệnh lệnh phát ra, mấy chục yêu thú đồng thời ra tay, nhất thời vách núi liên tục nổ mạnh, vô số đá vụn đổ xuống cửa động phía trước.

- Tiểu tử phải chết!

Tử Đồng cũng vọt tới, liều mạng công kích vách núi.

- Lần này muốn chạy cũng không địa phương chạy thoát…

Chứng kiến trái phải trên núi đều bị đào rỗng, bên dưới có yêu thú canh gác, Nhiếp Vân biết lần này mình bị nhốt trong động trốn không thoát!

Lần trước còn có Tử Viêm Hổ làm thực vật, hiện tại hai yêu thú chí tôn đích thân canh gác, không còn biện pháp làm ra thức ăn.

- Trước đó không phải hai gia hỏa kia còn chiến đấu sao? Vì sao hiện tại liên hợp chung một chỗ, đáng giận!

Kỳ thật việc này cũng đơn giản, thử nghĩ xem, hai cừu nhân đang quyết đấu, đột nhiên gặp một kẻ bên ngoài tới, hai người vẫn tiếp tục tự giết lẫn nhau hay liên hợp cùng nhau chống lại cường địch?

Không cần nghĩ, nhất định sẽ lựa chọn điều sau!

Hiện tại hai yêu thú chí tôn liên thủ cũng vì như vậy, nói thế nào tiểu tử kia cũng là nhân loại, gặp dị tộc cho dù mâu thuẫn lớn bao nhiêu cũng phải hóa giải, cùng nhau đối kháng kẻ địch!

- Các ngươi muốn liên thủ thì liên thủ đi, dù sao có kiếm trận bảo hộ, cũng không dám xông vào, một khi đã như vậy ta dùng Nguyên Tinh linh dịch trước, trùng kích niết bàn lần thứ hai!

Trên mặt dâng lên quyết tâm, Nhiếp Vân lật tay lấy ra bình ngọc mới cướp được vừa rồi.

Táng Kiếm Vương lưu lại kiếm trận cũng không chỉ tấn công một hướng, khi yêu thú đi vào phạm vi nhất định sẽ rơi vào công kích, phạm vi kia mặc kệ trên dưới trái phải đều hữu hiệu.

Cho nên chỉ cần ngồi trong kiếm trận, cho dù hai yêu thú chí tôn có tức chết bên ngoài cũng tuyệt đối không dám xông tới.

Hiện tại Nhiếp Vân không còn đường chạy thoát, nếu đã hoàn toàn bị vây khốn ở chỗ này vậy trước tiên sử dụng Nguyên Tinh linh dịch trùng kích niết bàn lần hai rồi nói sau.

Chỉ cần thành công, có thể thuận lợi đạt tới chí tôn sơ kỳ, phối hợp Xuyên Sơn Thế muốn đánh chết hai yêu thú chí tôn cũng không phải việc khó.

Đây là con đường sống duy nhất hiện giờ của hắn.

Trong lòng làm ra quyết định, Nhiếp Vân mở nắp bình.

Hô!

Hương khí khiến người hưng phấn phát tán, làm chân khí cùng cơ thể Nhiếp Vân không ngừng run rẩy.

Nguyên Tinh linh dịch hoàn toàn là do linh khí hội tụ, bên trong ẩn chứa năng lượng cường đại, vô luận đối với nhân loại hay yêu thú đều là đại bổ.

- Nuốt!

Không quản tiếng nổ vang xung quanh, Nhiếp Vân ngửa cổ nuốt chửng giọt linh dịch kia.

Cô cô!

Linh dịch vừa vào bụng nhất thời phát ra tiếng kêu to như tiếng ếch kêu, Nhiếp Vân cảm giác toàn thân ngâm trong suối nước nóng, một cỗ nhiệt lưu bắt đầu khởi động sảng khoái nói không nên lời.

Nhưng nhiệt lưu vừa tuôn tràn được một lúc, cả khí hải bành trướng như muốn nổ mạnh, đau đớn kịch liệt lập tức tập kích tràn tới!

- Nguy rồi! Linh khí quá nhiều, đã vượt qua phạm vi thừa nhận của khí hải…

Cảm nhận được trong cơ thể xuất hiện dị biến, sắc mặt Nhiếp Vân lập tức thay đổi:

- Vận chuyển bảy đại đan điền, chuyển hóa linh khí!

Trong lòng điên cuồng hét lên, bảy đại đan điền nổi điên xoay tròn, hình thành linh khí lốc xoáy trong khí hải, lại lấy tốc độ kinh khủng chuyển hóa linh khí.

May mắn có vô danh pháp quyết diễn sinh đan điền, nếu là đan điền bình thường chỉ sợ xoay tròn như vậy đã hoàn toàn sụp đổ.

Dù là như vậy thân thể hắn còn có chút không chịu nổi.

Kiếp trước Nhiếp Vân có nghe nói qua về Nguyên Tinh linh dịch, nhưng chưa từng dùng qua, căn bản không biết chỉ một giọt chất lỏng nho nhỏ lại ẩn chứa lực lượng cường đại như thế!

Nếu hắn biết sớm nhất định không dám nuốt nguyên cả một giọt như vậy!

- Áp súc, áp súc, áp súc cho ta!

Nhiếp Vân biết một khi khí hải không chịu nổi hoàn toàn sụp đổ, mình sẽ mất hết tất cả, bất chấp đau đớn trên người, tinh thần cường đại liều mạng áp súc độ dày chân khí trong cơ thể.

Răng rắc! Răng rắc!

Linh khí trong Nguyên Tinh linh dịch thật sự là quá nhiều, cho dù Nhiếp Vân điên cuồng áp súc nhưng tu vi binh giáp cảnh hậu kỳ vẫn thuận lợi thăng cấp, đạt tới đỉnh!

- Bắt đầu niết bàn lần thứ hai!

Cảm nhận được lực lượng đạt tới binh giáp cảnh đỉnh, trong lòng Nhiếp Vân trầm xuống, trực tiếp vận chuyển pháp quyết niết bàn lần thứ hai của Linh Tê luyện thể quyết.

Oanh long long!

Toàn thân Nhiếp Vân giống như bị lôi điện tập trung, lẳng lặng ngồi nguyên tại chỗ không nhúc nhích, lâm vào trình tự tu luyện sâu nhất.

Lần niết bàn thứ hai bắt đầu, chỉ chờ phá kén hóa điệp!

Nhất phi trùng thiên!

…

- Đáng giận, tiểu tử kia đã ở bên trong hơn nửa tháng, vì sao còn chưa đi ra, binh giáp cảnh còn chưa phải là chí tôn, căn bản không khả năng ích cốc, ta không tin hắn không chết đói!

Hắc Nham lăng không đứng bên ngoài Táng Kiếm Trủng, tức giận oa oa gọi bậy, từ khi Nhiếp Vân bắt đầu niết bàn lần thứ hai thời gian đã qua nửa tháng, hai yêu thú chí tôn luân phiên canh giữ bên ngoài cửa động, một khi chứng kiến thiếu niên xuất hiện thì cho hắn một kích trí mạng cuối cùng.

Nhưng tên kia giống như đã mất tích, không có chút động tĩnh, mặc cho bọn hắn chửi rủa thế nào cũng không thành, thậm chí không trả lời một câu, nếu không phải xác định hắn còn ở bên trong, đều cảm thấy hắn đã sớm rời đi.

------oOo------

Chương 180: Bắt đầu niết bàn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nếu không phải kiếm trận quá lợi hại, năng lực hiện tại của ta không thể phá hủy, ngươi đã sớm diệt vong với sơn động này!

Hắc Nham lại oán hận quát.

Thương thế trước ngực của Hắc Nham đã lành lại, không còn bị thương, vừa nghĩ tới uy lực kiếm trận trong lòng nó lại căm tức.

Táng Kiếm Vương lưu lại kiếm trận thật sự là đáng sợ, Hắc Nham thiết giáp của mình có lực phòng ngự mạnh như vậy nhưng cũng bị đâm thủng, nếu không phải nó thoát được nhanh chỉ sợ đã sớm biến thành một đống thịt nát.

- Hắc Nham, tiểu tử kia còn chưa thò đầu ra sao?

Tử Đồng bay tới hỏi.

- Không có!

Hắc Nham cắn chặt răng nói.

- Thân thể tu luyện giả binh giáp cảnh không thể khai thông nguyên khí, nếu không ăn uống nhiều nhất kiên trì nửa tháng, hôm nay chỉ sợ là ngày cuối cùng, cần phải cẩn thận…

- Ngày thứ mười ngươi cũng đã nói như vậy! Ta cũng không thấy hắn đi ra!

Tử Đồng còn chưa nói xong đã bị Hắc Nham cắt đứt.

Vào ngày thứ mười Tử Đồng có nói như vậy, kết quả…hiện tại là ngày thứ mười lăm nhưng vẫn không thấy bóng người, thật giống như tiểu tử kia đã chết bên trong!

Nhưng hai yêu thú đều biết tiểu tử kia khẳng định chưa chết.

- Đã hai mươi ngày, sao còn chưa thấy động tĩnh?

Lại thêm năm ngày trôi qua, hai yêu thú cùng nhau thủ bên ngoài chỉ sợ thiếu niên nhân cơ hội chạy trốn, nhưng vẫn không thấy hắn đi ra!

Thậm chí không có chút động tĩnh.

Hết thảy không chút biến hóa.

- Còn chưa đạt tới chí tôn thì đã không cần ăn uống suốt hai mươi ngày, tiểu tử kia có phải là người hay không? Không phải là rùa đi!

Hiện tại hai yêu thú cũng đào một sơn động đối diện sơn động kia, cả hai nằm trên giường đá vừa nói chuyện phiếm vừa ăn hoa quả.

Chúng cũng không tin tiểu tử kai còn có thể kiên trì được một tháng!

Nhưng rất nhanh…một tháng lại trôi qua!

Lúc này hai yêu thú đã không còn kiên nhẫn, chỉ lưu lại yêu thú khí

tông đỉnh canh giữ bên ngoài.

- Phỏng chừng tiểu tử kia đã chết!

Hô hô!

Tử Đồng cùng Hắc Nham lại xuất hiện đi tới trước cửa sơn động, nhìn vào bên trong không chút động tĩnh, đều cảm thấy bất đắc dĩ.

- Mặc kệ có chết hay không, chúng ta đợi thêm ba ngày, nếu còn chưa đi ra dù không chiếm được Nguyên Tinh linh dịch ta cũng nhận biết!

Tử Đồng lắc đầu.

Chúng cũng không cho rằng thiếu niên có thể dùng linh dịch, bởi vì uy lực cường đại của linh dịch thế nào chúng biết rõ ràng, nếu không đạt tới cấp bậc chí tôn muốn dùng sẽ bị nổ tan xác mà chết!

Ngay lúc cả hai yêu thú không hiểu là chuyện gì xảy ra, Nhiếp Vân ngồi trong sơn động, đột nhiên chậm rãi mở mắt!

Hoa lạp!

Niết Vân vừa mở mắt bụi đất trên người nhất thời rơi xuống.

Một tháng bất động không ăn không uống, trên người đã rơi đầy tro bụi.

- Lần thứ hai niết bàn thành công!

Mở to mắt, thiếu niên đã biết thân thể biến hóa, trong mắt phóng ra vẻ hưng phấn sáng rọi.

Cửu Chuyển Niết Bàn công trải qua một phen vất vả rốt cục dùng một tháng thời gian niết bàn thành công, hoàn toàn biến chất!

- Đúng như suy đoán, quả nhiên đạt tới chí tôn sơ kỳ!

Siết chặt nắm tay, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy trong cơ thể lực

lượng mênh mông, tựa hồ tùy thời đều sẽ dũng mãnh tràn ra ngoài, cường đại hơn ngày trước gấp mười lần!

Trước kia một quyền đánh xuống là năm tượng lực, bây giờ tuyệt đối là năm mươi tượng!

Chí tôn sơ kỳ kém cỏi nhất chỉ có được mười tượng lực, trung kỳ là hai mươi tượng, hậu kỳ ba mươi tượng, đỉnh cũng chỉ là bốn mươi tượng.

Hiện tại Nhiếp Vân mới tới chí tôn sơ kỳ đã có năm mươi tượng, nói ra quả thật đem người hù chết!

Cường đại!

Biến thái!

- Cửu Chuyển Niết Bàn công không hổ là công pháp tu luyện siêu việt hoàng tộc thượng phẩm, nếu chỉ nhờ vào tích lũy tu luyện muốn đạt tới khí tông cũng không biết cần chờ bao nhiêu thời gian, càng khỏi nói chí tôn! Một tháng thời gian biến chất, xem thường hàng rào cấp bậc, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Một tháng so sánh với những tu luyện giả mỗi lần tu luyện phải dùng vài năm hay mười mấy năm mà nói quả thật không thể gọi là thời gian, thời gian ngắn ngủi như vậy từ binh giáp cảnh hậu kỳ đạt tới chí tôn sơ kỳ, nếu truyền ra ngoài tuyệt đối có thể làm cho thiên tài lợi hại nhất xấu hổ mà chết!

Phải biết rằng giữa binh khí cảnh cùng khí tông cảnh có hàng rào thiên nhiên, mà từ khí tông tới chí tôn hàng rào càng lớn hơn nữa. Nếu xưng là hàng rào, tự nhiên không thể dùng kinh nghiệm của hai thế giới mà bù đắp lại.

- Tuy Nguyên Tinh linh dịch ẩn chứa rất nhiều linh khí, nhưng ta tích lũy thật quá hùng hậu, hơn nữa niết bàn tiêu hao…còn tưởng rằng sẽ không sung túc, không nghĩ tới thiếu chút nữa không đủ dùng…

Nhớ tới việc Nguyên Tinh linh dịch thiếu chút nữa làm cho mình bị

nổ tan xác, Nhiếp Vân khẽ lắc đầu.

Vốn nghĩ rằng với nhiều linh khí như vậy có thể giúp mình đạt tới chí tôn trung kỳ hoặc hậu kỳ, nhưng không nghĩ tới dù mình tích lũy hùng hậu nhưng trong quá trình niết bàn thiếu chút nữa không đủ năng lượng.

Nếu năng lượng không đủ, chỉ sợ mình cần niết bàn thời gian lâu hơn, có thể ba tháng, nửa năm hoặc thậm chí là một hai năm!

Nhưng chuyện như vậy cũng không phát sinh…may mắn năng lượng vẫn còn đủ.

Hoa lạp!

Nhiếp Vân chợt đứng lên.

Đạt tới cấp bậc chí tôn, đã xem như đứng trên đỉnh khí hải tu luyện giả. Cho dù gặp hai đại yêu thú chí tôn cũng không cần đông trốn tây chạy như trước kia!

- Thực lực bây giờ chỉ cần phối hợp với Huyền Ngọc kiếm cùng Xuyên Sơn Thế, chỉ sợ không chỉ là mười vạn cân, trăm vạn cân thậm chí là lực lượng ngàn vạn cân cũng đạt tới đi!

Hắn chuyển tay lấy ra Huyền Ngọc kiếm.

Nguyên bản sức nặng của Huyền Ngọc kiếm khiến cho hắn mỗi lần sử dụng đều có chút không chịu nổi, nhưng hiện tại đã có thể xem thường.

Đương nhiên, đây là khi nào hắn sử dụng chân khí, nếu không chỉ dùng thân thể cầm Huyền Ngọc kiếm vẫn vô cùng khó khăn, dù sao khí hải thực lực gia tăng mà thôi, mà không phải lực lượng cơ thể.

- Ân? Hai đầu yêu thú kia còn chưa chịu rời đi sao? Ha ha, chưa đi cũng vừa lúc, yêu sủng của ta còn chưa đủ, thu hai tên này luôn đi!

Vừa nhìn ra bên ngoài, phát hiện Hắc Nham cùng Tử Đồng vẫn canh giữ trước cửa động, Nhiếp Vân nở nụ cười.

Một viên Tuần Thú đan có thể tuần phục năm đầu yêu thú, hiện tại hắn chỉ có hai yêu sủng, nếu hai đầu yêu thú chí tôn bên ngoài còn chưa muốn rời đi, mình vừa lúc thành toàn chúng nó!

Có thể đầu hàng khuất phục hai yêu thú chí tôn, lúc đó có được ba yêu thú chí tôn, tiểu Hổ là khí tông đỉnh cùng bản thân của hắn, cỗ thế lực như vậy cho dù tứ đại gia tộc của Thần Phong đế quốc liên hợp cũng tuyệt đối không dám trêu chọc.

------oOo------

Chương 181: Lần thứ hai niết bàn thành công

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xưng là đệ nhất thế lực đế quốc còn chưa đủ.

Dù sao tứ đại chí tôn của đế quốc cũng không có tuần thú sư, hơn nữa mặc dù trong đế quốc có không ít tuần thú sư, nhưng không ai thu phục được yêu thú chí tôn làm yêu sủng.

- Ha ha!

Thân thể Nhiếp Vân chợt nhoáng lên, bay ra ngoài.

Đạt tới cấp bậc chí tôn là có thể phi hành, kiếp trước hắn đã quá quen thuộc, hiện tại không cần thực nghiệm là có thể làm dễ dàng.

- Đi ra ngoài!

Hô một tiếng, Nhiếp Vân đã xuất hiện ngoài sơn động.

…

- Chúng ta tận lực chờ đợi Nguyên Tinh linh dịch suốt trăm năm, vô luận là ai dùng đều gia tăng thực lực tới chí tôn đỉnh, chẳng lẽ ngươi buông tha như vậy sao?

Vẻ mặt Hắc Nham sốt ruột hỏi.

- Một tháng rồi còn chưa có động tĩnh, tiểu tử kia khẳng định đã chết, chết thế nào thì ta đoán không ra!

Tử Đồng nói:

- Hắn vừa chết, Nguyên Tinh linh dịch khẳng định còn lưu trong sơn động, yêu thú như chúng ta không thể đi vào, cũng không lấy được, không buông bỏ thì làm sao bây giờ?

- Đã chết? Đúng vậy, thời gian dài như vậy còn chưa có động tĩnh, nhất định là đã chết, nhưng mà hắn chết như vậy thật sự tiện nghi cho hắn! Nếu bị ta bắt lấy, ta sẽ gọt xuống từng miếng thịt của hắn, làm thịt từng ngụm!

Hắc Nham cắn chặt răng hung hăng nói.

- Đừng nói ngươi, ta cũng vậy! Ngươi có biết ta tức giận bao nhiêu, đợi một trăm năm, suốt một trăm năm! Thời gian lâu như vậy thật vất vả chờ được Nguyên Tinh linh dịch thành thục lại bị cướp đi, hận không thể lột da rút xương của hắn!

Tử Đồng rống to một tiếng.

Yêu thú sống lâu hơn nhân loại rất nhiều, nhất là đạt tới ngoài khí tông, muốn sống mấy trăm năm hơn ngàn năm cũng không thành vấn đề.

Nhưng đợi thời gian thật dài lại bị nhân loại cướp đoạt bảo vật, đương nhiên làm cho chúng không cách nào dằn nén lửa giận.

- Đáng giận, thật đáng giận! Nếu hắn không chết thật tốt, để cho ta phát tiết, bằng không ta nhất định sẽ chết ngạt!

Hắc Nham ngửa mặt lên trời gầm rú, hai tay không ngừng đấm vào ngực.

- Nghe lời của hai ngươi, tựa hồ rất nhớ ta, ha ha, may mắn ta còn chưa có chết!

Hắc Nham đột nhiên nghe được thanh âm vang lên sau lưng, sau đó một thân ảnh xuất hiện.

Thân ảnh xuất hiện, hướng không trung đi qua, giống như giẫm trên bậc thang hư vô, quỷ dị nói không nên lời.

- Thu?

Nhìn thấy thân ảnh kia, một đầu yêu thú ưng loại khí tông đỉnh hú lên quái dị liền lao xuống dưới.

Ba tháp!

Yêu thú ưng loại còn chưa kịp tới trước mặt thân ảnh kia thì thân thể đột nhiên bành trướng nứt toác, thân hình phác thông rơi thẳng xuống đất biến thành một đống thịt nhão.

- Chí…tôn? Không có khả năng, thực lực binh giáp cảnh hậu kỳ chỉ một tháng đã đạt tới chí tôn?

Còn chưa thấy rõ thiếu niên làm sao ra tay, ưng loại yêu thú khí tông đỉnh đã chết, Hắc Nham cùng Tử Đồng đều cảm giác mình sắp phát điên.

Có được thủ đoạn như vậy chẳng những đã đạt tới chí tôn, chỉ sợ thực lực còn mạnh hơn cả bọn chúng!

Một tháng trước tiểu tử này chỉ có binh giáp cảnh hậu kỳ, vì sao trong nháy mắt liền đạt tới chí tôn? Điều này sao có thể?

Trong lịch sử tốc độ tu luyện ngắn nhất cũng phải ba năm năm, thậm chí đoạn thời gian trước nghe nói có một thiên tài tên Mạc Ngạn Thanh cũng phải đợi hai mươi hai tuổi tới khí tông, ba mươi mốt tuổi chí tôn, đã bị vây trong khí tông cảnh suốt chín năm!

Chỉ một tháng người này đã đạt tới chí tôn, bọn hắn không nhìn lầm đi!

- Như thế nào, muốn cho một yêu thú khí tông cảnh đỉnh thử xem

thực lực của ta? Kiểm tra xong rồi hay chưa?

Đánh chết ưng loại yêu thú, vẻ mặt Nhiếp Vân thản nhiên nhìn Hắc Nham cùng Tử Đồng.

- Đã thử xong rồi, chí tôn, không nghĩ tới ngươi đã đạt tới cấp bậc chí tôn! Chí tôn mười sáu mười bảy tuổi…chỉ sợ có thể xếp trước trong thủ đô Thần Phong đế quốc rồi chứ?

Hắc Nham không hổ là yêu thú chí tôn, chỉ nháy mắt đã dằn nén được nỗi khiếp sợ trong lòng, hừ lạnh nói.

- Có phải ngươi đã sử dụng Nguyên Tinh linh dịch rồi hay không?

Tử Đồng nhìn chằm chằm Nhiếp Vân hỏi.

Có thể ở trong thời gian ngắn như vậy từ binh giáp cảnh đạt tới chí tôn sơ kỳ, chỉ có một khả năng, chính là dùng Nguyên Tinh linh dịch!

Nguyên Tinh linh dịch? Đó là của hắn! Trong lòng Tử Đồng rướm máu.

- Xem như ngươi thông minh, không sai, ta đã dùng Nguyên Tinh linh dịch!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

- Dùng rồi sao? Tốt lắm, ngươi chết đi cho ta!

Thấy thiếu niên thừa nhận, Tử Đồng rít gào, cái đuôi thô to cắt qua không gian hướng Nhiếp Vân quất tới, đồng thời sừng nhọn toát ra trên đầu, vừa ra tay liền sử dụng tuyệt chiêu.

- Giết ngươi, uống máu tươi của ngươi, hiệu quả của Nguyên Tinh linh dịch vẫn còn, thậm chí sẽ tốt hơn, đừng trách chúng ta lòng dạ độc ác, muốn trách thì trách ngươi dám rời khỏi sơn động!

Hắc Nham cười dài, thân hình hóa thành đạo lưu quang, móng vuốt hung hăng vỗ xuống!

Oanh long!

Hai yêu thú chí tôn đồng thời ra tay, năng lượng lốc xoáy kịch liệt đem cả sơn cố chấn run rẩy, nhóm yêu thú khí tông cảnh chứng kiến cảnh tượng này vội vàng ẩn vào trong góc, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

- Muốn giết ta, chỉ bằng các ngươi? Ha ha, ta xem hai ngươi nên ngoan ngoãn làm yêu sủng của ta đi!

Nhiếp Vân không chút bối rối, Huyền Ngọc kiếm bổ thẳng về phía trước.

Hoa lạp!

Huyền Ngọc kiếm chỉ phát ra lực lượng uy áp bình thường, cho dù là vậy lực lượng quay cuồng nện lên khí kình công kích của hai yêu thú, làm không trung nháy mắt bộc phát ra khí lãng như ma cô vân nổ tung trên bầu trời.

Đăng đăng đăng đăng!

Hắc Nham cùng Tử Đồng đồng thời bật lui ra sau mấy bước, trong mắt tràn ngập hoảng sợ.

- Không phải ngươi vừa thăng cấp chí tôn sao? Tại sao có được lực lượng cường đại như vậy?

Chúng nó làm sao cũng không nghĩ ra thiếu niên trước mắt lại có được lực lượng như thế, chỉ một chiêu đánh lui hai công kích cực mạnh!

- Ha ha, lực lượng của ta thế nào, hai ngươi lập tức sẽ biết!

Khẽ cười một tiếng, thân thể Nhiếp Vân chợt nhoáng lên, thân hình hóa thành điện quang nháy mắt xuất hiện trước mặt Hắc Nham, Huyền Ngọc kiếm lại chém xuống.

- Hắc Nham thiết giáp! Phòng ngự vô địch!

Thấy thân pháp của thiếu niên cực nhanh, Hắc Nham biết mình không thể trốn tránh, khí tức khởi động, giáp trụ lập tức bao phủ bên ngoài thân hình.

- Phòng ngự vô địch? Có thể đỡ nổi Xuyên Sơn Thế của ta sao?

Nhìn thấy đối phương khởi động giáp trụ, Nhiếp Vân cũng không ngăn cản, ánh mắt trừng lên, trong phút chốc bắn ra quang mang bén nhọn.

- Xuyên Sơn Thế!

Một tiếng quát dài, Huyền Ngọc kiếm nháy mắt biến thành một đạo lưu quang bổ thẳng vào người Hắc Nham.

Oanh!

------oOo------

Chương 182: Độc chiến nhị thú

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân thể Hắc Nham lập tức bay ngược ra ngoài, thân hình thật lớn nổ vang xuyên vào vách núi cách đó không xa.

Phốc phốc!

Máu tươi cuồng phun.

Bởi vì lực phòng ngự của Hắc Nham thiết giáp cường đại, nhưng công kích của Huyền Ngọc kiếm quá lớn, vẫn xuyên thấu qua giáp trụ chấn tổn thương nội tạng của Hắc Nham.

- Bí pháp, Tử Đồng Chi Quang!

Tử Đồng đột ngột động thủ, từ trong đôi mắt bắn ra tử quang, quang mang màu tím sáng lạn hoàn toàn bao phủ cả sơn cốc.

- Ân?

Cảm nhận được tử quang bắn vào thân thể, Nhiếp Vân chợt cảm thấy cả người như chậm chạp, thậm chí không thể nhúc nhích.

- Bí pháp thật lợi hại!

- Chết đi!

Thấy thiếu niên không thể né tránh được bí pháp của mình, thân thể cứng ngắc, Tử Đồng chợt lóe thân, miệng rồng hung hăng hướng cổ của Nhiếp Vân táp tới.

- Phá!

Nhiếp Vân cười lạnh một tiếng, Huyền Ngọc kiếm vung lên, tử quang lập tức biến mất sạch sẽ, thân hình cứng ngắc lập tức khôi phục.

- Ngươi cũng đi xuống đi!

Phá vỡ tử quang giam cầm, Huyền Ngọc kiếm đảo qua.

Ba!

Thân hình Tử Đồng lập tức bay ngược ra ngoài, nặng nề suất lên thân hình của Hắc Nham còn chưa thể đứng lên!

Phốc!

Bị thân hình khổng lồ của Tử Đồng nện xuống, Hắc Nham lại phun máu tươi.

- Tuần thú khí!

Nhiếp Vân quát một tiếng, tuần thú khí bao trùm, đồng thời bên dưới truyền ra tiếng gầm lên giận dữ.

- Chúng ta là yêu thú chí tôn, cao ngạo vô cùng, sẽ không làm yêu

sủng…

Cảm nhận được tuần thú khí đánh úp lại, hai đại yêu thú rốt cục khủng hoảng.

Chúng nó ở trong sơn cốc này xưng vương xưng bá khoái hoạt vô cùng, sao có thể chấp nhận làm yêu sủng của nhân loại, thậm chí tính mạng cũng không thể tự mình khống chế.

Tuy tuần thú khí bá đạo, tuần thú sư cũng rất biến thái, nhưng chỉ cần yêu thú cam tâm tình nguyện không khuất phục thì không cách nào mạnh mẽ thu phục.

- Kiêu ngạo? Không muốn? Ha ha, ta sẽ đánh cho tới khi hai ngươi nguyện ý!

Sớm biết hai yêu thú sẽ nói ra lời này, Nhiếp Vân cười ha ha, Huyền Ngọc kiếm dùng lực không ngừng nện xuống.

Oanh oanh oanh oanh!

Hắn dùng lực lượng phi thường kỹ xảo, vừa không dễ dàng đánh chết hai yêu thú lại vừa khiến cho chúng vô cùng đau đớn, khó thể ngăn cản.

- A…đừng đánh nữa, ta nguyện ý làm yêu sủng của ngươi…

- Ta cũng nguyện ý!

Rốt cục không biết bị đánh bao lâu thời gian, hai yêu thú rốt cục không chịu nổi đau đớn, đồng thời phát ra tiếng gầm rú.

Nhìn bộ dạng độc ác của thiếu niên, chúng nó hiểu được nếu còn không đầu hàng, chỉ sợ thật sự sẽ bị hắn giết chết.

Ông ông!

Chúng nó nhận thua, khóe môi Nhiếp Vân nhếch lên, tuần thú khí tăng lớn.

- Chủ nhân!

- Chủ nhân!

Một lát sau hai yêu thú đồng thời phủ phục dưới đất.

- Tên của các ngươi, có bản lĩnh gì tinh thông, đều nói cho ta nghe một chút!

Hoàn toàn thu phục xong hai yêu thú, lúc này Nhiếp Vân mới nhẹ nhàng thở ra cười hỏi.

- Bẩm báo chủ nhân, ta tên Hắc Nham, là một đầu Hắc Nham cự hùng, lực lớn vô cùng, có thể hình thành Hắc Nham thiết giáp, thực lực chí tôn, nhưng trong yêu thú chỉ có thể xem là trung đẳng!

Hắc Nham đánh giá thực lực của mình.

- Bẩm báo chủ nhân, ta gọi là Tử Đồng, là Tử Đồng Thiết Giáp Long, có được huyết mạch loãng của Long tộc, tuy lực phòng ngự không kinh người như Hắc Nham, nhưng cũng không kém, thiên phú bí pháp là Cức Thứ Trùng Kích cùng Tử Đồng Chi Quang!

Tử Đồng cũng tự giới thiệu.

- Ân, không sai!

Tâm tình Nhiếp Vân thật sảng khoái, tùy ý nói một câu.

- Tận tâm đi theo ta sẽ có lợi, tuyệt đối không chỗ hỏng! Sau này muốn thăng chí tôn đỉnh, thậm chí đột phá chí tôn cũng không phải không được!

- Chí tôn đỉnh, đột phá chí tôn?

Nghe lời hứa của thiếu niên, ánh mắt hai yêu thú sáng lên.

Nếu là người khác nói lời này, chúng nó khẳng định nghĩ người kia có phải đã phát điên hay không, nhưng nếu là thiếu niên…

Bởi vì mới trở thành yêu sủng, chúng nó lập tức biết được năm nay thiếu niên chưa đầy mười bảy tuổi!

Một cường giả chí tôn chưa đầy mười bảy tuổi, đó là khái niệm gì? Nếu không vẫn lạc, muốn đột phá chí tôn là chuyện như ván đóng thuyền!

Nghĩ tới làm yêu sủng cho một người có tương lai tiền đồ vô lượng, tuy chúng kiêu ngạo nhưng lại cảm thấy đáng giá.

- Hai ngươi đã là yêu sủng của ta, nơi này không cần ở lại, theo ta rời đi!

Cho dù đã đạt tới chí tôn, nhưng Nhiếp Vân cũng biết dựa vào thực lực bây giờ khẳng định còn chưa phá giải được kiếm trận trong kiếm trủng lấy ra hai thanh kiếm còn lại.

Nếu không lấy được có ở lại cũng vô dụng, hơn nữa lần thứ hai niết bàn đã qua một tháng, chỉ sợ Trữ Vương dù chưa hồi phục nhưng đã sắp lành lại, nhất định phải nhanh chóng đánh chết hắn, nếu không tin tức về Lạc Khúc mộ cùng Thiên Cơ kiếm bại lộ, phiền toái tuyệt đối không ít.

- Ân? Đúng rồi, lần trước lấy được hắc châu trong Lạc Khúc mộ, có thể làm vô danh pháp quyết dao động, vẫn luôn đặt trong nạp vật đan điền mà đã quên. Bây giờ nhìn xem rốt cục là vật gì!

- Các ngươi đi sửa sang lại đồ vật của mình, một lát nữa chúng ta đi!

Phân phó một câu, Nhiếp Vân tùy ý ngồi xuống lấy ra hắc châu quan sát.

- Dạ, chủ nhân!

Quả nhiên nghe phân phó, hai yêu thú cảm kích, hô một tiếng hóa thành hai cơn gió biến mất.

- Thứ này cứng quá…

Nhiếp Vân nghiên cứu hắc châu trong tay, cảm giác không giống kim cũng không giống thiết, lại giống như hòn đá, nhưng hòn đá sao lại cứng như vậy, mình toàn lực bóp nát cũng không chút sứt mẻ?

Thực lực của mình bây giờ như thế nào? Cường giả chí tôn, hơn nữa tích lũy hùng hậu, lực tay ít nhất mấy chục tượng, sức lực lớn như vậy nhưng vẫn không thể bóp nát hắc châu, đủ thấy nó đáng sợ!

- Dùng chân khí trùng kích thử xem!

Đem hắc châu đặt trong lòng bàn tay, Nhiếp Vân mạnh mẽ truyền chân khí vào bên trong.

Oanh long!

Một tiếng vang thật lớn, chân khí cấp bậc chí tôn trong phút chốc tràn vào.

- Có thể lấy được hắc châu trong bảo khố của ta, hậu bối, xem như ngươi tuyển đúng đồ vật!

Chân khí vừa tràn vào, Nhiếp Vân liền nghe được một thanh âm thản nhiên vang lên.

- Là Lạc Khúc…

Nghe được thanh âm hoàn toàn giống thanh âm Lạc Khúc lúc trước, ánh mắt Nhiếp Vân trợn tròn.

- Đây là bảo bối mà ta dùng phương pháp phong ấn đặc thù, là nạp vật đan điền của một đầu yêu thú!

Thanh âm giải thích một câu.

- Cái gì? Nạp vật đan điền?

Nhiếp Vân hoảng sợ.

Hắn có nạp vật đan điền, thuộc về thiên phú, ai cũng biết đan điền và khí hải là bộ phận yếu nhược nhất trong cơ thể con người, nếu người bị giết chết thì đan điền cùng khí hải lập tức phá nát, hoàn toàn vô dụng.

Lấy đan điền ra ngoài, làm thành viên châu…điều này sao có thể? Đây là thủ đoạn gì?

------oOo------

Chương 183: Phục tùng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dù Nhiếp Vân có kinh nghiệm hai thế giới nhưng cũng bị tin tức này làm choáng váng.

Đáng sợ!

- Ha ha, có phải phi thường kinh ngạc hay không, nói thật đan điền này cũng không phải ta làm, mà là cơ duyên xảo hợp ta lấy được trong thượng cổ thần mộ! Bảo vật Thiên Cơ kiếm trân quý nhất trong Lạc Khúc mộ cũng nằm trong đó! Các ngươi đi vào mộ của ta, ta nói có một vật phẩm có thể so sánh với toàn bộ bảo vật trong mộ, chính là nói viên châu này!

Thanh âm của Lạc Khúc mang theo phong cách xa xưa, già nua, lại xen lẫn khí thế làm lòng người run sợ.

- Thiên Cơ kiếm ở bên trong này? Một món đồ vật có giá trị bằng toàn bộ những bảo vật khác chính là nó sao?

Đôi mắt Nhiếp Vân trợn tròn, trái tim cấp tốc nhảy lên.

Trước đó Thiên Cơ kiếm bị hắn chặt gãy, hắn luôn hoài nghi thanh kiếm kia là giả, không nghĩ tới thanh kiếm thật lại bị giấu trong nạp vật đan điền này!

Về phần đồ vật có giá trị bằng tổng giá trị của những bảo vật khác,

Nhiếp Vân vốn cho rằng là phù lục chí tôn, hiện tại xem ra bọn họ hiểu sự việc quá mức đơn giản.

- Nói thật, tuy ta chiếm được hắc châu, cũng biết bên trong có gì, nhưng ta thật buồn bực!

Đột nhiên thanh âm biến thành bất đắc dĩ.

- Buồn bực?

Nhiếp Vân khó hiểu, nhưng vẫn tiếp tục truyền chân khí vào viên châu, cẩn thận lắng nghe.

- Ta lấy được viên châu trong cổ mộ, thông qua thủ đoạn đặc thù biết trong đó có Thiên Cơ kiếm mà ai cũng mong mỏi lấy được, nhưng ta không cách nào làm nạp vật đan điền này nhận chủ, cũng không cách nào lấy ra Thiên Cơ kiếm!

Lạc Khúc tựa hồ thật mất mát:

- Ngươi nói có đáng buồn bực hay không!

Nghe được câu này, Nhiếp Vân nở nụ cười.

- Nạp vật đan điền này ngay cả cường giả chí tôn cũng không thể luyện chế được, thủ đoạn cao minh đã vượt qua phạm vi tưởng tượng của ta, về sau trải qua nhiều mặt thẩm tra, rốt cục ta biết có ba điều kiện có thể mở ra bảo bối này!

Lạc Khúc nói tới đây thoáng dừng một chút:

- Thứ nhất, lực lượng chân khí siêu việt cấp bậc chí tôn, đạt tới thực lực đoạt thiên tạo hóa bí cảnh mới có thể mở ra!

Cấp bậc cao nhất của khí hải cửu trọng thiên là chí tôn, trên nữa là đoạt thiên tạo hóa bí cảnh cực kỳ thần bí!

Người có thực lực này có thể đoạt thiên địa tạo hóa, làm cho mình sống lâu, thể lực đại tăng, nói thật người như vậy đã siêu việt phạm trù nhân loại, đã đạt được một trình tự mới.

Từ chí tôn tới đoạt thiên tạo hóa bí cảnh hơn kém không chỉ là lực lượng. Còn có nhân loại cùng nhân thể bản chất có khác nhau, đừng nhìn Nhiếp Vân đạt tới chí tôn chỉ cần nửa tháng thời gian, nếu muốn hắn đạt tới loại cảnh giới này, hắn hoàn toàn không chút tự tin.

Muốn đạt tới cảnh giới như vậy mới có thể mở ra nạp vật đan điền, vậy cần chờ tới năm nào tháng nào? Đích xác đủ buồn bực!

- Thứ hai, không nhờ vào chân khí, chỉ bằng lực lượng thân thể có được trăm tượng lực cũng có thể mở ra!

Lạc Khúc nói tiếp điều kiện thứ hai.

- Chỉ bằng vào một trăm tượng lực của thân thể?

Ánh mắt Nhiếp Vân trợn tròn, hít sâu một hơi.

Như mình muốn đạt một trăm tượng lực phải chờ năm nào tháng nào? Dù tầng thứ ba Linh Tê Luyện Thể quyết đại thành cũng không có được lực lượng như vậy đi?

Đáng sợ!

Thật có được thân thể mạnh như vậy, chỉ dùng một quyền đủ đánh chết cường giả chí tôn!

- Thứ ba, lực lượng thân thể cùng lực lượng chân khí mỗi bên chiếm một nửa, tổng cộng đạt tới một trăm tượng!

Lạc Khúc nói ra điều kiện thứ ba.

- Mỗi bên chiếm một nửa cũng là có năm mươi tượng lực, đã đủ đáng sợ!

Sắc mặt Nhiếp Vân ngây ra.

Ba điều kiện mở ra nạp vật đan điền này thật biến thái, khó trách làm Lạc Khúc buồn bực, hiện tại mình nghe xong cũng cảm thấy

khó chịu.

Hiện tại chân khí của mình phù hợp điều kiện thứ ba, nhưng lực lượng thân thể muốn đạt tới cần chờ bao lâu thời gian?

- Trong nạp vật đan điền này chẳng những có Thiên Cơ kiếm, cũng không thiếu bảo vật, nhưng chứng kiến bảo sơn lại không lấy được, buồn bực, buồn bực a! Hậu nhân của ta, nếu ngươi đã lấy được vật này, có năng lực dùng chân khí chí tôn truyền vào đã nói rõ ngươi có tư cách chưởng quản nó, nhưng chỉ chưởng quản mà không lấy được đồ vật bên trong, có phải cũng cảm thấy khó chịu hay không? Hắc hắc!

Lạc Khúc chợt cười.

- Người này…

Nghe được câu hỏi của hắn, Nhiếp Vân đột nhiên không nhịn được bật cười.

- Bảo tàng đối với ta mà nói cũng không có gì, chỉ cần có thể hấp thu chân khí đặc thù bên trong, có thể làm cho vô danh pháp quyết vận chuyển là được!

Kỳ thật suy nghĩ của hắn cũng là sự thật, bởi vì dù có công pháp chưa chắc sánh bằng Cửu Chuyển Niết Bàn công, luận binh khí cũng không bằng Huyền Ngọc kiếm, dù là hoàng tộc thượng phẩm binh khí ở trong mắt hắn hiện tại đã không còn tác dụng.

Luận của cải, trăm vạn lượng trên người hắn xài cũng không hết, nếu thật không tiền, tùy ý viết ra công pháp hay vũ kỹ thậm chí còn kiếm được núi vàng núi bạc!

Luận bí pháp đột phá đủ loại cảnh giới, hắn là người của hai thế giới, kiếp trước đạt tới đan điền huyệt khiếu cảnh đỉnh, dù cho hắn thêm bí pháp chỉ sợ hắn còn chướng mắt.

Đối với Nhiếp Vân mà nói, vô danh pháp quyết giúp hắn vận chuyển mở đan điền, đây là quan trọng nhất có lợi nhất, những mặt khác hết thảy đều không trọng yếu.

- Ha ha, cũng không có gì mà buồn bực, ít nhất ngươi đã chiếm được Thiên Cơ kiếm thật sự, ta còn làm một thanh giả đặt trong huyệt mộ, nếu có người cướp đoạt với hậu bối của ta, chỉ sợ đã sớm cầm thanh kiếm giả, tới lúc đó muốn khóc cũng không kịp!

Trong lòng nói của Lạc Khúc mang theo vẻ giảo hoạt.

Nhớ tới thanh kiếm giả, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

- Nếu hiện tại mở không ra thì không mở, thử xem dùng vô danh pháp quyết có thể hấp thu lực lượng đặc thù bên trong hay không?

Hiện tại hắn đã có bảy đan điền, có huyết thống hoàng tộc thượng phẩm, nếu tiếp tục tiến hóa chỉ sợ đã đạt tới hoàng tộc thượng phẩm, thực sự trở thành đỉnh phong nhất trong thế giới.

Nếu có được thiên phú như vậy, tốc độ tăng nhanh hơn, trong vòng mười năm muốn siêu việt cấp bậc chí tôn chỉ sợ không phải là việc khó.

Trong lòng thầm nghĩ, Nhiếp Vân đặt viên châu trong tay, tinh thần tập trung cảm ứng vô danh pháp quyết trong cơ thể.

Hoa lạp!

Quả nhiên giống như trước đó, vô danh pháp quyết chợt dao động, phát ra chấn động làm người sợ hãi lại hưng phấn không thôi.

- Ân?

Ngay lúc Nhiếp Vân nghĩ sau khi chấn động đi qua, vô danh pháp quyết sẽ hấp thu cỗ lực lượng kia vận chuyển thì chợt phát hiện căn bản không thể vận chuyển!

------oOo------

Chương 184: Tử Hoa Ngọc Ấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Xem ra phong ấn của nạp vật đan điền này quá chặt chẽ, nếu như không mở ra căn bản không khả năng hấp thu được năng lượng bên trong!

Thử thêm một lát phát hiện không có bất cứ tác dụng gì, Nhiếp Vân bất đắc dĩ đành bỏ qua.

Trước đó hắn cũng không cảm nhận được tâm tình mất mát của Lạc Khúc, hiện tại quả nhiên cảm thấy buồn bực.

- Không nghĩ nữa, nghĩ cũng vô dụng, hiện tại có hai chuyện cần đi làm, thứ nhất đánh chết Trữ Vương, thứ hai tiến hành luyện thể, đem thân thể tu luyện tới tầng thứ ba đại thành!

Cảm giác buồn bực chỉ chợt lóe trong lòng liền biến mất, Nhiếp Vân lập tức an bài tính toán tiếp theo sau.

Nhất định phải giết chết Trữ Vương, lúc trước thực lực không đủ, hiện tại đã là chí tôn, dù người kia chạy trốn tới chân trời góc biển đều nhất định phải giết chết.

Chỉ cần luyện thể đạt tới tầng thứ ba, cho dù lực lượng thân thể chưa đạt tới năm mươi tượng, nhưng khẳng định cũng kém không xa, có lẽ có thể mở ra nạp vật đan điền.

- Chủ nhân!

Vừa làm ra quyết định, chợt thấy Tử Đồngcùng Hắc Nham đồng thời bay tới, chúng đã thu thập xong đồ vật, tính toán rời đi.

- Đi thôi!

Thu lại hắc châu, Nhiếp Vân bay về phía trước.

Hiện tại tuần thú đan điền của Nhiếp Vân vẫn còn một vị trí, nhưng hắn không có ý định tiếp tục phục tùng yêu thú. Đã có yêu thú chí tôn, nếu còn tiếp tục phục tùng cấp bậc khí tông thì thật sự có chút lãng phí.

Yêu thú chí tôn cũng không phải rau cải trắng ngoài chợ, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, cả Thần Phong đế quốc chỉ sợ không vượt qua năm đầu, hắn đã phục tùng ba đầu, còn hai đầu không biết ở đâu, dù muốn tìm không tốn hao mười năm tám năm căn bản không tìm được.

Một người hai thú vừa ra khỏi sơn cốc liền nhìn thấy Phong Lang Vương nghênh đón.

- Chủ nhân!

Nghe Phong Lang Vương lên tiếng, cả Hắc Nham cùng Tử Đồng đều hoảng sợ.

- Ngươi cũng là yêu thú chí tôn?

Phong Lang Vương không phải là khí tông đỉnh sao? Lúc trước mình còn định thu nó làm thuộc hạ, đáng tiếc bị nó chạy thoát, vì sao bây giờ đã đạt tới cấp bậc chí tôn, cũng trở thành yêu sủng của chủ nhân?

- Đương nhiên, ta sở dĩ có thể trở thành chí tôn, ít nhiều nhờ có trị liệu khí của chủ nhân, chủ nhân là trị liệu sư, hóa giải kinh mạch tích tụ trong cơ thể của ta, nhờ vậy trực tiếp đột phá!

Nghe được câu hỏi, ánh mắt Phong Lang Vương nhìn Nhiếp Vân lộ vẻ sùng bái.

- Ân…

Nhiếp Vân cười khổ. Nói thật, vì sao Phong Lang Vương lại đột phá chính hắn cũng không biết, còn tưởng rằng thời cơ chín muồi, nước chảy thành sông. Hiện tại xem ra là không đơn giản.

Lời của Phong Lang Vương chính là sự thật, không hề khuếch đại. Nguyên bản nó chỉ là một đầu Phong Lang bình thường, bởi vì đạt được kỳ ngộ cho nên mới trở thành Phong Lang Vương, tuy kỳ ngộ làm thực lực của nó từ thành cương cảnh đỉnh lên tới khí tông đỉnh, nhưng lại tạo thành thương thế rất lớn cho thân thể.

Thương thế không rõ ràng, chỉ lộ ra khi chiến đấu, hơn nữa sẽ ảnh hưởng tới tuổi thọ.

Khi Nhiếp Vân dùng trị liệu khí chữa thương cho nó, thuận tay đã trị luôn tai họa ngầm của nó, nhờ vậy nó đạt được đột phá.

Ban đầu Phong Lang Vương cũng không rõ việc này, trong khoảng thời gian rời khỏi Nhiếp Vân nó mới cẩn thận nhớ lại, cuối cùng hiểu ra, vì thế càng thêm cảm kích chủ nhân.

- Chủ nhân là trị liệu sư?

Ánh mắt Hắc Nham cùng Tử Đồng đều lộ ra lửa nóng.

Yêu thú không chịu nhận chủ, đầu tiên là sợ bị ước thúc, thứ hai là sợ khi chủ nhân gặp phải nguy hiểm sẽ đem mình làm tấm bia chống đỡ nguy hiểm.

Một khi bị thương tuy năng lực khôi phục của yêu thú mạnh mẽ, nhưng sẽ đau đớn thống khổ, nếu chủ nhân là trị liệu sư, dù bị trọng thương cũng không cần sợ hãi.

Yêu thú tu luyện không có công pháp, chỉ rèn luyện cực hạn thân thể, như vậy rất dễ bị thương, chủ nhân có thể dùng trị liệu khí khôi phục cho chúng, như vậy tốc độ tu luyện của chúng sẽ gia tăng gấp đôi.

- Phong Lang Vương, sau này gọi ngươi tiểu Lang, Hắc Nham, ngươi gọi tiểu Hắc, Tử Đồng gọi tiểu Tử!

Nhiếp Vân thuận miệng sửa tên ba yêu thú.

- Chủ nhân, ta là đực, gọi tiểu Tử…có phải có chút nữ tính hay không!

Nghe được tên này Tử Đồng muốn khóc.

- Ách…vậy gọi tiểu Đồng đi!

Nhiếp Vân nghĩ nghĩ, gật đầu nói.

- Chủ nhân, ta bảo vệ Thiết Lan Nhi tiểu thư thành công thu phục đầu Hắc Vân Báo, nó cũng không phải khí tông sơ kỳ mà là khí tông đỉnh, nhưng cũng không có gì, ta chỉ vỗ một móng vuốt nó đã ngoan ngoãn trở thành yêu sủng của Thiết Lan Nhi tiểu thư.

Trong giọng nói của tiểu Lang lộ vẻ đắc ý.

- Làm không sai!

Nhiếp Vân khen ngợi một câu.

- Chủ nhân, sau khi Thiết Lan Nhi tiểu thư thu phục Hắc Vân Báo đã đi Tế Bắc thành tham gia đan hội gì đó, muốn ta mang cho ngươi một phần thiệp mời!

Tiểu Lang sực nhớ gì đó, liền đưa thiệp mời cho Nhiếp Vân.

- Đan hội?

Nhiếp Vân tiếp nhận thiệp mời, nhìn thoáng qua nói:

- Loại tụ họp ở tiểu địa phương như vậy, không đi cũng được…

Đan hội, là sự kiện của luyện đan giả, bởi vì trong Tế Bắc thành có cao thủ luyện đan đệ tam Thần Phong đế quốc Liễu Thành Trạch, vì thế quy mô đan hội không nhỏ, rất nhiều luyện đan sư cùng thương nhân sẽ nhân cơ hội đi qua đầu cơ trục lợi đồ vật, thập phần náo nhiệt.

Bởi vì hiện tại Nhiếp Vân đã là chí tôn, những đan hội như vậy không đủ khả năng đáp ứng nhu cầu của hắn cho nên hắn cũng không muốn đi.

Đang định ném bỏ thiệp mời, Nhiếp Vân đột nhiên sực nhớ gì đó, chợt trừng mắt định mở miệng nhưng liền ngừng lại.

- Đan hội Tế Bắc thành? Chẳng lẽ là đan hội mà Tử Hoa Ngọc Ấn xuất hiện lần đầu tiên sao?

Tử Hoa Ngọc Ấn, một trong ba chìa khóa mở ra Tử Hoa động phủ, kiếp trước hắn nhờ vào một ngọc ấn thành công tiến vào động phủ đạt được kiện bảo vật kia, vì vậy bị Di Thiên tông thiết kế khiến cho Thiết Lan Nhi cùng toàn bộ Thiết Nham dong binh đoàn tử vong.

Lúc trước hắn thật khó khăn mới cướp được ngọc ấn trong tay người khác, nghe nói lần đầu tiên xuất hiện là trong đan hội Tế Bắc thành, chẳng lẽ chính là lần này?

Tâm tình Nhiếp Vân không còn cách nào bình tĩnh.

Tử Hoa động phủ, là phủ đệ do cường giả siêu việt chí tôn đoạt thiên tạo hóa cảnh lưu lại, bảo vật vô số, kiếp trước vì tranh đoạt Tử Hoa Ngọc Ấn tốn sức vất vả, thậm chí suýt chết, nếu quả thật sẽ xuất hiện trong đan hội lần này, bất kể như thế nào cũng phải lấy được.

- Hô!

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân dằn nén hưng phấn trong lòng, cúi đầu xem thiệp mời.

- May mắn thời gian còn chưa muộn…

------oOo------

Chương 185: Tế Bắc thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mình bế quan suốt một tháng, cũng may còn kịp.

- Ba ngày sau tới đan hội, việc đuổi giết Trữ Vương đợi thêm một lát cũng không sao, vẫn nên đi Tế Bắc thành trước đã!

Nhiếp Vân làm ra quyết định.

Trữ Vương linh hồn xuất thể, đã nửa chết nửa sống, muốn tỉnh táo

trở lại phải phí nhiều tháng, cũng không gấp gáp đuổi giết hắn, đây là nguyên nhân tại sao Nhiếp Vân không lập tức đi truy tìm hắn.

Từ khi rời khỏi gia tộc cho tới bây giờ chỉ khoảng hơn nửa tháng, hoàn toàn còn thời gian đi Tế Bắc thành, kiến thức đan hội, thuận tiện tìm kiếm Tử Hoa Ngọc Ấn.

- Chuyện của Tử Hoa Ngọc Ấn liên lụy quá lớn, thậm chí cả chí tôn cũng khó có khả năng buông tha, tiểu Lang, tiểu Hắc, tiểu Tử cùng ta đi Tế Bắc thành, không có sự phân phó của ta đừng thể hiện ra thực lực chí tôn.

- Dạ, chủ nhân!

Ba yêu thú đồng thời gật đầu.

Yêu thú tu luyện không dùng khí hải, nếu không hiển lộ lực lượng thì người ngoài nhìn không thấu tu vi.

- Ta cũng cần chuẩn bị một chút!

Trong lòng Nhiếp Vân vừa động, Huyền Ngọc kiếm xuất hiện trong tay.

Tu vi khí hải đạt tới cảnh giới chí tôn, bảy đại đan điền vận chuyển cũng không cần cố ý tu luyện, việc khẩn cấp trước mắt là tu luyện Linh Tê luyện thể quyết.

Tầng thứ hai đại thành là có thể ngăn cản công kích toàn lực của cường giả binh giáp cảnh, một khi tầng thứ ba đại thành, cường giả chí tôn muốn gây tổn thương chỉ sợ rất khó.

- Từ giờ trở đi ta không dùng chân khí, chỉ mang theo Huyền Ngọc kiếm phụ trọng là được, dùng cách này rèn luyện Linh Tê luyện thể quyết.

- Hay là dùng da thú Vân Điêu làm vỏ kiếm đi!

Lấy ra da thú Vân Điêu, Nhiếp Vân lập tức tạo thành vỏ kiếm.

Bình thường muốn dùng đồ vật làm vỏ kiếm của Huyền Ngọc kiếm, cho dù là vật cứng rắn nhất cũng đứt đoạn, chỉ có loại da thú trứ danh này mới miễn cưỡng chống đỡ.

- Khoảng cách từ nơi này tới Tế Bắc thành cũng không xa, đi thôi!

Đeo trường kiếm trên người, thân thể Nhiếp Vân trầm xuống, hừ một tiếng đi nhanh về phía trước.

Răng rắc!

Không sử dụng chân khí, lớp đá dưới chân Nhiếp Vân bị trọng lực chấn vỡ thành bụi phấn, trên núi lưu lại dấu chân thật sâu.

…

Tế Bắc thành lớn hơn Lạc Thủy thành rất nhiều, xem như là thành thị nhất lưu, thành chủ Liễu Tật Phi có thực lực khí tông đỉnh, là cấp dưới trực hệ của quân cơ đại thần Hoắc Cương, dù là ở Thần Phong đế quốc địa vị cũng không thấp.

Bởi vì xuất thân quân lữ, Liễu Tật Phi có thủ đoạn cứng rắn, trong lúc hắn tiếp nhận chức vụ thành chủ khiến chính lệnh thống nhất, trên làm dưới theo, vì vậy thành thị ngày càng phồn vinh, thậm chí đã có xu thế trở thành đô thành thương nghiệp của đế quốc.

Liễu Tật Phi vì phòng ngừa bị Yêu tộc ngấp nghé, ở ngoài thành xây dựng công sự phòng ngự cường đại, quy định mỗi buổi sáng tám giờ vào thành, sáu giờ tối đóng cửa thành.

Nhờ mệnh lệnh ban bố cho nên trị an cả thành trấn ngày càng tốt đẹp, lưu lượng người đi lại ngày càng nhiều, thành thị ngày càng phát đạt.

Cho nên địa vị của thành chủ Liễu Tật Phi ngày càng cao, mỗi người đều thật sùng bái vị thành chủ kia.

Chi nha!

Hôm nay cửa thành vừa mở ra, một hắc y thiếu niên đi nhanh tới.

Thiếu niên chỉ mười sáu mười bảy tuổi, bộ dạng cũng không có gì đặc biệt, nhưng khi hắn vừa xuất hiện đã hấp dẫn tầm mắt mọi người.

- Đi cùng hắn còn có ba yêu thú, ngươi xem đầu bạch lang kia, thân thể lưu tuyến, bộ lông trơn mượt, chỉ nhìn chân của nó đã biết lực lượng phi thường mạnh mẽ, chỉ sợ ít nhất là yêu thú binh giáp cảnh đi!

- Ngươi xem đầu hắc hùng, đầu cùng ánh mắt của nó…trời ạ, đừng nói đánh nhau với nó, nhìn một cái đã cảm thấy hoảng hốt!

- Thực lực của ngươi như vậy còn muốn đánh nhau? Thật là buồn cười! Ta xem hắc hùng không phải lợi hại nhất, mà là Tử Đồng Thiết Giáp Long mới lợi hại, ngươi nhìn mỗi bước đi của nó khiến mặt đất đều run rẩy, đừng nói chiến đấu, một đuôi đảo qua cũng không ai chống đỡ được!

- Ha ha, thật sự là buồn cười, đều là ánh mắt gì đây, các ngươi chẳng lẽ không thấy được sao? Ba yêu thú đều theo sát thiếu niên, thấy không? Theo ta thấy, thiếu niên đánh bại được yêu thú mới là người lợi hại nhất!

- Hàng phục yêu thú? Ta xem thiếu niên kia hẳn có thân thế tốt, là gia tộc ban cho hắn đi!

- Không phải nói chỉ có tuần thú sư mới có thể phục tùng yêu thú sao? Đại gia tộc chẳng lẽ có thể tùy tiện ban cho đệ tử?

- Việc này ngươi không biết đâu, đại gia tộc có nhiều thủ đoạn, rất nhiều gia tộc đều có yêu thú hộ tộc, những yêu thú này từ nhỏ đã được bồi dưỡng thân thiết với người, cho dù đệ tử không phải tuần thú sư cũng sẽ nghe theo một ít mệnh lệnh đơn giản.

- Vậy thì ta hiểu rồi, ngươi xem thiếu niên kia đi đường phù phiếm, không chút sức lực, phỏng chừng thực lực chẳng ra gì! Đeo kiếm chỉ là làm bộ dáng mà thôi…

…

- Thực lực không được? Đi đường phù phiếm? Đeo kiếm làm bộ dáng?

Ba yêu thú nghe được bất đắc dĩ lắc đầu.

Đi đường phù phiếm? Đó cũng là một loại cảnh giới, hai ngày trước mỗi bước đi của Nhiếp Vân đều lưu lại dấu chân thật sâu, bàn chân còn ngập trong đất, thậm chí mặt đá cũng vỡ nát.

Chỉ mới qua hai ngày thời gian Nhiếp Vân đã khống chế được tình cảnh như vậy, chẳng những không đi chậm lại, thân hình còn nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Thiên phú như vậy chỉ có thể dùng từ khủng bố hình dung.

Người cường đại như vậy nhưng ở trong mắt những người kia chỉ là làm bộ dáng, không có thực lực? Thật sự là buồn cười!

Đối với những lời nghị luận xung quanh, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý.

Hai ngày nay hắn dùng Huyền Ngọc kiếm khổ tu, quả nhiên làm lực lượng cơ thể tiến bộ nhảy vọt, tuy vẫn còn xa chưa đạt tới tầng thứ ba đại thành, nhưng lại chiếu sáng cho hắn thêm một phương pháp luyện thể.

- Chủ nhân, đây là địa phương của nhóm người Thiết Lan Nhi tiểu thư ở Tế Bắc thành, chúng ta vào đi thôi!

Một người ba thú đi một lát tới trước một phủ đệ cực lớn, Phong Lang Vương truyền âm.

- Phân bộ Thiết Nham dong binh đoàn trong Tế Bắc thành? Không nghĩ tới ở Tế Bắc thành họ còn có nơi ở lớn như vậy!

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua tên phủ đệ, Nhiếp Vân nở nụ cười.

- Để cho ta tới trước, để cho ta tới trước!

- Đừng nên gấp gáp, không phải đã nói cần xếp hàng sao? Phân bộ Thiết Nam dong binh đoàn nhận người, là phải xem thực lực cùng tu vi, cũng không phải ai chen phía trước thì chọn ai!

- Điểm ấy ta đương nhiên biết, nhưng chen tới phía trước cơ hội nhất định lớn hơn một chút…

Còn chưa đi tới trước cổng, chợt nghe xung quanh vang lên thanh âm nhốn nha nhốn nháo không ngừng, đám người xếp thành đội ngũ thật dài hướng vào trong phủ đệ.

------oOo------

Chương 186: Phân bộ dong binh đoàn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Sao lại nhiều người như vậy?

Nhiếp Vân không khỏi có chút kinh ngạc.

- Ngươi cũng là tới tham gia chọn lựa của dong binh đoàn a, mau đi ra sau xếp hàng. Đừng chen ngang!

Vừa đi về phía trước vài bước, một thanh niên cau mày ngăn cản Nhiếp Vân.

- Tham gia chọn lựa dong binh? Dong binh cũng cần chọn lựa sao?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Dong binh cơ bản đều là tán tu không thuộc thế lực nào, vì nuôi gia đình cho nên chỉ cần thực lực. Có thể nhận được nhiệm vụ thì ai cũng có thể làm, tại sao còn cần chọn lựa?

- Kiến thức hạn hẹp! Làm dong binh đương nhiên không cần chọn lựa, nhưng muốn làm dong binh của Thiết Nham dong binh đoàn,ngươi cho rằng ai cũng làm được sao? Thiết Nham dong binh đoàn là một trong tam đại dong binh đoàn của đế quốc, không biết

có bao nhiêu người muốn đi vào, không chọn lựa chẳng phải nguy rồi?

- Phải đó, Thiết Nham dong binh đoàn thu phục được cả Hắc Vân Báo khí tông đỉnh, đủ thấy thực lực. Đi theo dong binh đoàn có thực lực làm nhiệm vụ, xác suất sinh tồn nhất định lớn hơn rất nhiều, ai không muốn gia nhập?

- Tiểu huynh đệ, ngươi cũng tới tìm việc đi, ba yêu thú của ngươi thoạt nhìn rất lợi hại, nhưng thực lực của ngươi không được, nên siêng năng tu luyện tốt hơn.

Nghe được lời nói của thanh niên kia, có hai người quay đầu lại hảo tâm nói.

Nghe được lời giải thích của họ, Nhiếp Vân mới hiểu được nguyên nhân.

Xem ra Thiết Nham dong binh đoàn thành công hoàn thành nhiệm vụ thu phục Hắc Vân Báo, làm cho danh tiếng của họ tăng cao, càng nhiều người mộ danh mà tới.

- Có thể thu phục được Hắc Vân Báo cũng nhờ ta đánh nó một cái tát nó mới khuất phục, nếu nói có công lao cũng là chủ nhân…

Vẻ mặt Phong Lang Vương mất hứng, nhỏ giọng nhủ thầm.

Nghe được tiếng lẩm bẩm của nó, Nhiếp Vân chỉ cười gật đầu với vài vị hảo tâm, trực tiếp đi về hướng phủ đệ.

- Đứng lại, đi ra sau xếp hàng, nếu còn chen ngang ta sẽ hủy bỏ tư cách sát hạch của ngươi!

Vừa đi được vài bước, một nhân viên dong binh đoàn liền ngăn cản Nhiếp Vân, vẻ mặt mất hứng.

Dong binh kia mặc giáp trụ tối đen, toàn thân đứng thẳng tắp như cây thương, thấy Nhiếp Vân nhìn qua vẻ mặt kiêu ngạo, thật giống như có thể trở thành người của Thiết Nham dong binh đoàn sẽ làm rạng rỡ tổ tông.

- Ta không tới sát hạch, ta tới tìm người.

Nhiếp Vân cười nói.

- Tìm người? Ngươi có thể tìm ai? Đừng mượn cớ, nhanh lui về, nơi này là phân bộ Thiết Nham dong binh đoàn, không phải nhà của ngươi, tìm người, sao ngươi không nói mình tới đây mua thức ăn đi?

Thanh niên hừ lạnh nói.

- Ha ha!

Mọi người xếp hàng vừa nghe liền cười to, họ cũng có ý nghĩ giống như thanh niên, cho rằng Nhiếp Vân chỉ là lấy cớ.

- Sao lại thế này? Xếp hàng thì xếp hàng, cãi gì mà cãi?

Đúng lúc này đột nhiên bên trong phủ đệ truyền ra tiếng trách mắng, thanh niên hoảng sợ vội vàng xoay người ôm quyền:

- Bẩm báo phó đoàn trưởng, vừa rồi có một người chen ngang, ta đang đuổi hắn đi…

- Chen ngang? Nói cho hắn biết nếu còn chen ngang trực tiếp hủy bỏ tư cách sát hạch!

Thanh âm kia nghiêm khắc nói.

- Dạ!

Thanh niên vội vàng gật đầu.

- Thiết Long? Vừa nói chuyện chính là Thiết Long đi!

Nghe được thanh âm, Nhiếp Vân cười ha ha nói.

- Càn rỡ, tên của phó đoàn trưởng Thiết Long là ngươi tùy tiện kêu sao?

Thanh niên hoảng sợ vội vàng trách mắng.

- Ân?

Thiết Long nghe có người hô tên của mình, không khỏi cau mày vội vàng đi ra, khi thấy bộ dáng người ngoài cửa lập tức hoảng sợ vội vàng lao tới.

- Phó đoàn trưởng, là tôi không làm tròn bổn phận, tôi lập tức đuổi hắn đi…

Thanh niên tưởng Thiết Long tức giận vội vàng xin lỗi, nhưng hắn còn chưa nói xong thì trố mắt há hốc mồm.

- Nhiếp Vân đại nhân, ngài rốt cục đã tới, chúng tôi chờ thật lâu. Mời vào! Còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh đi thông tri tiểu thư!

Thiết Long cung kính nói.

- Đây là…

Mọi người sửng sốt.

- Thiếu niên kia rốt cục là ai? Có thể làm cho phó đoàn trưởng tự mình nghênh đón?

- Ai biết, khẳng định thực lực không thấp, bằng không là một đại nhân vật!

- Có ba yêu thú đi theo sau, còn làm cho cường giả khí tông xưng hô đại nhân, thực lực cần nghĩ sao? Nhất định là siêu cấp cường giả! Bộ dáng của siêu cấp cường giả không già!

Ở trong mắt Thiết Long, tuy Nhiếp Vân còn chưa tới cảnh giới khí tông cảnh, nhưng có thực lực đánh bại cả yêu thú khí tông đỉnh, ở thế giới thực lực vi tôn, thực lực mạnh thì phải xưng hô đại nhân, phải cung kính, không thể qua loa.

Hơn nữa thiếu niên này chẳng những có thực lực mạnh, còn có

đầu yêu thú cấp bậc chí tôn, sức chiến đấu tổng thể đừng nói là Thiết Nham dong binh đoàn, dù tam đại dong binh đoàn họp chung một chỗ cũng không là đối thủ.

Gặp cường giả như vậy, không cung kính có thể làm sao?

Hiểu được điều này, thái độ của hắn đương nhiên phải chuyển biến.

- Nhiếp Vân, ngươi nhận được thiệp mời của ta nên tới tham gia đan hội sao?

Vừa đi vào đại sảnh phủ đệ, Nhiếp Vân đã nhìn thấy Thiết Lan Nhi mang theo một đầu yêu thú hoa văn kim hoàng sắc đi ra.

Sau lưng đầu yêu thú còn có một đầu cự viên thật lớn, chính là Đồng Tí cự viên.

Xem ra gia hỏa này đã động tâm với lời nói của Nhiếp Vân, trở thành yêu sủng của Thiết Lan Nhi.

- Phải!

Nhiếp Vân trả lời.

- Ta biết ngươi nhất định sẽ tới, đan hội của Tế Bắc thành phi thường nổi danh, có thể đặt song song với sự kiện trong Thần Phong thành, phi thường náo nhiệt. Ngươi nhất định phải ở thêm mấy ngày.

Thiết Lan Nhi nở nụ cười.

Kể từ khi biết thực lực của Nhiếp Vân, Thiết Lan Nhi cũng biết đối phương không phải để ý tư sắc của mình, có chút ngượng ngùng, nhưng con người nàng cũng không có tâm cơ, tâm tình phóng khoáng, cũng không tới nỗi cảm thấy quá mức xấu hổ.

Thấy thái độ của nàng tự nhiên, không có chút làm ra vẻ, Nhiếp Vân cảm giác nữ tử kiên nghị quả cảm của kiếp trước đã trở lại, chỉ cười gật đầu.

- Đây là Hắc Vân Báo, hiện tại đã thành yêu sủng của ta. Còn may nhờ có Phong Lang Vương trợ giúp…

Hàn huyên một lúc, Thiết Lan Nhi giới thiệu Hắc Vân Báo.

- Hống!

Hắc Vân Báo là yêu thú khí tông đỉnh, thập phần kiêu ngạo, nhưng nghe nói người trước mắt là chủ nhân của Phong Lang Vương thì cúi đầu, ngoan ngoãn đi tới như chào hỏi.

- Hai đầu yêu thú này là…

Giới thiệu xong Hắc Vân Báo, Thiết Lan Nhi rốt cục nhìn qua Hắc Nham cùng Tử Đồng.

- Là hai yêu sủng ta vừa thu phục được!

Nhiếp Vân tùy ý giới thiệu một câu.

- Nha…

Thiết Lang Nhi đang định nói chuyện, chợt nghe sau lưng vang lên tiếng gầm rú phẫn nộ.

- Hống!

Nguyên lai là Đồng Tí cự viên, ánh mắt nó tràn ngập tức giận nhìn Hắc Nham cùng Tử Đồng.

------oOo------

Chương 187: Ta là chí tôn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn bộ dáng của nó, Nhiếp Vân nghĩ nghĩ liền hiểu được, không nghĩ tới yêu thú cũng có lòng ganh tỵ.

Nói thật, Đồng Tí cự viên muốn trở thành yêu sủng của hắn, nhưng hắn không đáp ứng, bây giờ nhìn thấy mình thu phục hai đầu yêu thú làm sủng vật đương nhiên vạn phần tức giận.

- Không được vô lễ, hai đầu yêu thú này có thể trở thành yêu sủng của Nhiếp Vân tiên sinh, làm sao đơn giản?

Nhìn thấy bộ dáng của Đồng Tí cự viên, Thiết Lan Nhi bật cười lên tiếng trách mắng một câu.

- Hống? Hống!

Nghe được tiếng mắng của chủ nhân, tuy Đồng Tí cự viên không cam lòng nhưng cũng không dám càn rỡ.

- Đúng rồi, Nhiếp Vân, hai đầu yêu thú này rốt cục có chỗ nào bất phàm, nói ra nghe một chút?

Thiết Lan Nhi mỉm cười hỏi.

- Chỗ bất phàm? Cũng không có gì, Hắc Nham, Tử Đồng, chào hỏi Thiết Lan Nhi tiểu thư.

Nhiếp Vân thuận miệng phân phó.

Muốn Hắc Nham cùng Tử Đồng che giấu tu vi là vì Nhiếp Vân không muốn gây ra phiền toái, nhưng đối với Thiết Lan Nhi hắn vẫn yên tâm.

- Dạ, chủ nhân!

Hai yêu thú đồng thời lên tiếng:

- Hắc Nham, Tử Đồng gặp qua Thiết Lan Nhi tiểu thư!

Hai yêu thú đều mở miệng nói chuyện, đều nhịp, thanh âm to rõ, vừa nghe được mọi người có mặt biến thành ngây dại.

- Có thể nói tiếng người…yêu thú cấp bậc chí tôn? Đây là…

Thiết Lan Nhi cùng Thiết Long đưa mắt nhìn nhau, đều hít sâu một hơi lạnh, có thể thu phục một đầu yêu thú chí tôn đã không đơn giản, thế nhưng lại có ba đầu, hắn…sao có thể làm được?

- Hừ?

Vừa dứt lời, Hắc Nham lạnh lùng nhìn Đồng Tí cự viên hừ lạnh một tiếng, một cỗ chân khí tối cao vô địch mạnh lao tới.

Oanh long!

Đồng Tí cự viên còn chưa kịp phản ứng thì thân hình nặng nề suất xuống đất, sắc mặt dọa đến trắng bệch.

Ở trước mặt yêu thú khác diễu võ giương oai thì cũng thôi, lại dám trang bức trước mặt yêu thú chí tôn, đây không phải muốn chết!

Cho tới lúc này nó mới hiểu được tại sao Nhiếp Vân chướng mắt chính mình, đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục với thiếu niên kia.

- Nhiếp Vân đại nhân, thứ cho ta nói thẳng, muốn thu phục yêu thú nhất định phải có sức chiến đấu vượt qua đối phương, nếu không thì vô dụng, ngươi thu phục Phong Lang Vương thì nó mới đột phá, việc này…chúng tôi đều thấy được, chẳng lẽ hai đầu yêu thú này… cũng vừa lúc đang đột phá?

Thần sắc Thiết Long nghi hoặc hỏi.

- Đang lúc đột phá? Không phải, khi ta thu phục chúng, chúng đã là yêu thú chí tôn!

Nhiếp Vân cũng không giấu diếm.

- Khi thu phục thì chúng đã là cấp bậc chí tôn? Điều này sao có thể? Nếu không thể đánh bại thì sao có thể thu phục?

Thiết Lan Nhi chấn kinh.

- Không đánh bại đích xác khó thu phục!

Nhớ tới bộ dáng chật vật của mình lúc bị truy sát, Nhiếp Vân cười nói:

- May mắn ta đánh bại chúng nó!

- Đánh bại chúng nó? Chẳng lẽ thực lực của ngươi đã chống cự được cường giả chí tôn…

Thiết Long trợn tròn mắt.

- Không sai, dưới cơ duyên xảo hợp, ta đã đột phá khí tông, đạt tới cấp bậc chí tôn!

Nhiếp Vân cũng không phủ nhận.

- Chí…tôn?

- Trời ạ! Chí tôn?

Thiết Lan Nhi cùng Thiết Long nhìn chằm chằm thiếu niên, nói không nên lời.

Chí tôn, đỉnh phong tu luyện khí hải, mỗi người đều là đại nhân vật vô thượng.

Thiếu niên trước mắt chẳng những có ba đầu yêu thú chí tôn, ngay cả bản thân hắn cũng là cường giả chí tôn. Trên đời này sao có người biến thái như vậy?

- Anh hùng xuất thiếu niên, so sánh với ngươi, một phen tuổi như ta sống trên thân cẩu rồi…

Một lát sau Thiết Long cười khổ lắc đầu.

- Cho tới nay ta đều tự nhận là một thiên tài, nhưng tới bây giờ ta mới biết được so sánh với thiên tài chân chính ta chỉ là tôm tép nhãi nhép…

Thiết Lan Nhi bị đả kích hỏng mất.

- Đan hội khi nào cử hành? Ở địa phương nào?

Thấy bộ dáng của hai người, Nhiếp Vân bất đắc dĩ nói sang chuyện khác.

- Ngày mai cử hành, trên quảng trường lớn trước phủ thành chủ, ta gởi thư mời cho ngươi có thể tiến vào trong phủ.

Thiết Lan Nhi nói.

Đan hội do phủ thành chủ tổ chức, đại bộ phận hàng hóa triển lãm sẽ được bày trên quảng trường trước phủ, mà vật phẩm trân quý thưa thớt thì bày trong phủ.

Không phải ai cũng có thể đi vào mà phải có được thiệp mời mới có thể vào trong.

Điều này cũng giúp vàng thau lẫn lộn, bởi vì có những kẻ không tiền vẫn còn thích rêu rao.

Hàn huyên thêm một lát, Nhiếp Vân đã hiểu rõ về đan hội, theo Thiết Lan Nhi an bài lưu lại trong một biệt viện an tĩnh.

Lần này đan hội bán ra hàng hóa cũng không khác gì sự kiện giao dịch bình thường, nhưng nếu xưng là đan hội đương nhiên là phải đấu giá đan dược.

Luyện đan sư cũng là thiên phú đặc thù, người có được thiên phú như vậy không nhiều, bởi vậy làm cho đan dược biến thành trân quý, mỗi lần đấu giá đan dược đều tạo nên sóng gió, dần dần tuy giao dịch hàng hóa phức tạp, nhưng không nổi danh bằng đấu giá đan dược.

Nhờ vậy thanh danh của đan hội ngày càng lan xa.

…

Đông đông đông đông!

Trong biệt viện, Nhiếp Vân vác Huyền Ngọc kiếm không ngừng nhảy lên, mỗi khi nhảy xuống lại phát ra tiếng vang như sấm, giống như có ngọn núi lớn từ trên không trung nặng nề giáng xuống mặt đất.

Không dùng chân khí mà chỉ dùng lực lượng thân thể mang theo Huyền Ngọc kiếm, tuy rằng đã thích ứng nhưng muốn nhảy lên cao còn có chút khó khăn.

Ba tháp! Ba tháp! Ba tháp!

Mỗi lần nhảy không cao, chỉ khoảng hơn hai thước đã làm Nhiếp Vân cảm thấy có thể tê liệt đau đớn, mồ hôi không ngừng tuôn xuống.

- Hô! Trải qua ba ngày tu luyện chỉ bằng thân thể phối hợp với Huyền Ngọc kiếm, cho dù đối chiến với khí tông hậu kỳ cũng không vấn đề gì!

Tu luyện suốt một đêm Nhiếp Vân mới ngừng lại, cảm nhận lực lượng trên người, khuôn mặt hiện nụ cười thản nhiên.

- Ba ngươi ở lại trong viện tu luyện, ta đi tham gia đan hội!

Tắm rửa thay xong quần áo, bên ngoài trời đã sáng hẳn, Nhiếp Vân căn dặn ba yêu thú sau đó đi theo Thiết Lan Nhi dẫn dắt đi về hướng phủ thành chủ.

Khoảng cách từ phân bộ Thiết Nham dong binh đoàn đi tới phủ thành chủ không xa, chỉ một lát đã tới.

Dựa theo ý tứ của Thiết Lan Nhi cần ngồi xe ngựa, nhưng Nhiếp Vân kiên quyết không đồng ý cho nên nàng đành bỏ qua.

Nói đùa sao, hắn mang theo Huyền Ngọc kiếm, lên xe ngựa có khác gì biến chiếc xe thành bột vụn!

Quảng trường bên ngoài phủ thành chủ người người tấp nập, không hổ là sự kiện nổi danh của Thần Phong đế quốc, đủ loại tiểu thương bày bán hàng chục dặm đường, nhân số người qua lại mấy

chục vạn thậm chí trăm vạn không ít.

Đủ loại da thú, binh khí, vật phẩm hiếm…đồ vật quái lạ, cần có đều có.

Nhìn ngắm một lát, Nhiếp Vân cũng không muốn mua vật gì.

------oOo------

Chương 188: Đan hội

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mấy thứ này đối với người bình thường mà nói thật mới lạ, nhưng đối với hắn mà nói không có chút tác dụng nào, tiếp tục nhìn xem chỉ lãng phí thời gian.

- Tử Hoa Ngọc Ấn dù bị người bán không biết giá trị, chỉ nhìn bề ngoài cũng không thể hỗn tạp ở trong này. Hay là vào phủ thành chủ nhìn xem sao.

Tử Hoa Ngọc Ấn mãi mười năm sau mới bị người nhận ra, náo động đế quốc, tuy rằng hiện tại người bán có thể không biết công hiệu cụ thể, nhưng ngọc bài do siêu cấp cao thủ lưu lại chỉ nhìn bề ngoài cũng không phải vật phàm, sẽ không lưu lạc ở bên ngoài như vậy.

Trong lòng làm ra quyết định, nhìn thấy Thiết Lan Nhi cũng có ý tứ như thế, hai người đi vào trong phủ thành chủ.

Dùng thiệp mời thuận lợi đi vào bên trong, vừa vào ánh mắt Nhiếp Vân chợt sáng lên, phát giác nơi này hoàn toàn khác hẳn bên ngoài.

Bên ngoài bán đồ vật đều không vượt qua xuất thể cảnh, nhưng trong này thấp nhất cũng là binh giáp cảnh, chênh lệch thế nào vừa nhìn liền biết.

- Tử Mẫu Xuyên Tâm tiễn, một mũi tên sau khi bắn ra có chứa tử

tiễn, uy lực vô cùng, có thể giúp dưỡng khí cảnh đánh chết xuất thể cảnh…

- Hóa Huyết dược phấn, dùng trên thi thể có thể hóa thành bãi nước mủ, không dấu vết, bảo vật vô thượng giết người cướp của…

- Ấu thể Hoa Ưng thú, yêu thú dưỡng khí cảnh, thu dụng nuôi cấy độ thân hòa, sau này dù không phải tuần thú sư cũng có được một đầu yêu thú rong ruổi không trung!

Đủ loại tiếng rao hàng vật phẩm vang lên trên lầu một phủ thành chủ, đủ thứ quái lạ rực rỡ muôn màu, thậm chí cũng làm Nhiếp Vân thấy động tâm.

- Ân? Lại có thứ tốt này? Không sai, không sai!

Đột nhiên có một đồ vật rơi vào ánh mắt, đồng tử Nhiếp Vân giãn ra, lộ ý cười nồng đậm.

Xuất hiện trước mắt là một khối nhục cầu màu hồng, mặt trên không nhìn thấy có năng lượng dao động hay chân khí cường đại, chỉ nhìn mặt ngoài thật bình thường, nhưng Nhiếp Vân biết thứ này không tầm thường, chính là…

- Thạch Hóa Nhục Lựu trong mạch khoáng linh thạch! Thứ này ẩn chứa năng lượng còn lớn hơn linh thạch, nếu phối hợp dược liệu luyện chế thành đan dược, hoàn toàn có thể giúp cường giả xuất thế cảnh đỉnh trực tiếp trùng kích vào binh giáp cảnh!

Nhớ tới công hiệu của vật kia, Nhiếp Vân không khỏi siết chặt nắm tay.

Địa phương linh khí hội tụ trong thiên hạ có thể hình thành linh mạch, trung tâm linh mạch hội tụ có thể hình thành linh thạch, số lượng linh thạch rất ít, là pháp bảo vô thượng giúp tu luyện giả tiến bộ rất nhanh, công hiệu có thể so sánh với yêu hạch.

Địa phương có được linh thạch của Thần Phong đế quốc chỉ sợ cũng chỉ có hoàng thất đế quốc cùng Di Thiên tông, Bách Hoa tông, cho dù Nhiếp Vân đã đạt tới cấp bậc chí tôn cũng tìm không thấy.

Thạch Hóa Nhục Lựu cũng không phải linh thạch, mà là một loại tương tự như linh thạch, bộ dáng tương tự như khối đá, trên thực tế là một loại nấm, bộ dáng rất giống một khối u dữ tợn.

Thứ này mặc dù không cứng rắn như linh thạch, nhưng quanh năm sinh trưởng ở trong mạch khoáng linh thạch, hấp thu năng lượng so với linh thạch có thể tích đơn thuần còn lớn hơn.

Dùng vật này điều chế thuốc, luyện chế thành đan dược đối với cao thủ xuất thể cảnh có trợ giúp cực lớn, một viên đan dược có thể đột phá thành cương cảnh, trực tiếp đạt tới binh giáp cảnh.

Đương nhiên, loại đan dược này cũng không dễ dàng luyện chế như vậy, cho dù có thiên phú luyện đan nếu không tu luyện tới cảnh giới nhất định cũng không thể luyện thành.

Đối với việc luyện đan, Nhiếp Vân không lo lắng, kiếp trước hắn là một trong những luyện đan sư cực mạnh của đại lục. Là nhân vật vô thượng thậm chí có thể luyện chế ra cả đan dược linh cấp, loại đan dược này đối với người khác mà nói khó khăn trùng điệp, nhưng đối với hắn lại phi thường đơn giản.

- Ban đầu ở trong hang ổ của Tử Đồng thu thập dược liệu vừa lúc có thể luyện chế được loại đan dược này, làm thành đan dược đưa cho mẫu thân, tỷ tỷ bọn họ tuyệt đối giúp thực lực của họ tăng nhiều. Nếu đưa cho Thiết Lan Nhi, cũng không cần ta tiếp tục chiếu cố.

Trong lòng thầm nghĩ, Nhiếp Vân đi tới trước chỗ bán Thạch Hóa Nhục Lựu.

- Tiên sinh, ngươi muốn mua gì, chỗ này của ta đều là bảo bối. Nếu muốn mua ta có thể tính giá rẻ…

Lão bản quầy hàng là một trung niên mập mạp, vừa nhìn thấy có khách đi qua nhất thời mỉm cười nói.

- Thứ này là cái gì? Sao xấu như vậy?

Nhiếp Vân làm như vô tình chỉ vào Thạch Hóa Nhục Lựu hỏi.

Tuy công hiệu của Thạch Hóa Nhục Lựu rất lớn, nhưng lại rất hiếm thấy, đừng nói là người bình thường không biết, dù là cường giả chí tôn cũng không mấy ai nhìn ra. Cho nên Nhiếp Vân không có ý định tiết lộ, chỉ muốn nhìn xem thái độ của lão bản như thế nào.

- Thứ này ta cũng không biết, là ta thu mua từ một nông thôn, nếu ngươi cần thì cho một ngàn lượng bạc.

Trung niên mập mạp cười nói.

- Một ngàn lượng bạc? Sao ngươi không đi cướp!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Dựa theo giá trị của Thạch Hóa Nhục Lựu, tuy rằng không chỉ một ngàn lượng, nhưng dưới tình huống không biết tình hình bán ra giá cả như vậy đích xác có hiềm nghi làm thịt người khác.

- Ha ha, nếu ngươi thật sự muốn mua, năm trăm lượng. Ít hơn nữa không bán, ta thu giá cả không thấp!

Nghe được thiếu niên nói vậy, trung niên mập mạp cắn răng nói.

- Năm trăm? Hai trăm thì ta mua. Bằng không ngươi chờ bán cho người khác đi, nhưng ta xem thứ này vừa xấu lại vô dụng, nói không chừng là lỗ vốn!

Nhiếp Vân khoát tay nói, bộ dạng không sao cả.

- Hai trăm? Được! Thành giao!

Trung niên giả vờ đau lòng nói, nhưng trong lòng lại vui vẻ, cục thịt này lúc mua cũng vì ngạc nhiên, giá trị chưa tới năm mươi lượng, có thể bán hai trăm lượng xem như kiếm quá.

- Đây là năm mươi lượng!

Nhiếp Vân ném ra ngân phiếu năm mươi lượng, đang định lấy

Thạch Hóa Nhục Lựu, đột nhiên một thân ảnh ngăn cản trước mặt hắn, đồng thời một thanh âm thản nhiên vang lên.

- Không vội, thứ này một ngàn lượng ta mua!

Nghe được thanh âm kia, Nhiếp Vân nhìn qua, chỉ thấy kẻ ngăn trở mình là một thanh niên khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, thân mặc lam y, toàn thân có vẻ ngọc thụ lâm phong, thập phần tiêu sái.

- Nguyên lai là Liễu Uyên thiếu gia, nếu thiếu gia muốn thì ta lập tức gói lại cho ngươi…

Trung niên mập mạp nhìn thấy thanh niên, tựa hồ nhận thức, biến sắc nói.

- Ân? Thứ này ta mua trước, đã thuộc về ta, lấy ra cho ta đi!

Không để ý tới thanh niên kia rốt cục có thân phận gì, Nhiếp Vân đưa tay chộp tới Thạch Hóa Nhục Lựu.

- Càn rỡ!

Bàn tay còn chưa tới gần Thạch Hóa Nhục Lựu đã có một đạo kiếm quang từ một bên người Liễu Uyên đâm qua, thẳng tắp hướng vào bàn tay của Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 189: Liễu Uyên công tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người đâm kiếm cũng là một thanh niên, tuổi tác xấp xỉ Liễu Uyên, hẳn là bảo tiêu, thực lực thành cương cảnh đỉnh.

Một kiếm đâm ra, kiếm quang sắc bén lạnh lùng, tựa hồ chỉ cần Nhiếp Vân không buông tay thì bàn tay sẽ bị trực tiếp đâm thủng.

- Hừ!

Nhiếp Vân không nghĩ tới mua một món đồ vật lại gặp được kẻ bá đạo như vậy, khẽ nhướng mày, bàn tay vừa chuyển một chỉ bắn ra.

Leng keng!

Trường kiếm bị một chỉ bắn dập nát, đồng thời Nhiếp Vân đã đem Thạch Hóa Nhục Lựu thu vào nạp vật đan điền.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Người dùng kiếm không nghĩ tới thanh kiếm của mình bị đối phương bắn vỡ, khuôn mặt biến sắc, lập tức dừng bước hét lớn một tiếng.

- Liễu Toàn, đừng vô lễ!

Liễu Uyên lên tiếng, nhìn qua Nhiếp Vân:

- Vị bằng hữu kia, thứ này ta mua hữu dụng, cho ngươi năm trăm lượng bạc, lấy ra cho ta đi!

Nói xong tùy tay ném ra ngân phiếu, hai tay chắp sau lưng, cho thấy vẻ hào phóng cùng khí độ của hắn.

- Ta cũng hữu dụng, năm trăm không bán!

Nhiếp Vân thấy trước đó người này không nói chuyện, nhưng đợi sau khi mình hủy kiếm mới mở miệng, trong lòng cảm thấy chán ghét.

- Ta cho ngươi một ngàn, xem như dễ thương nghị rồi, đừng khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta!

Thấy thái độ thiếu niên cứng rắn, Liễu Uyên nhướng mày, vẻ mặt tức giận nói.

- Tiên sinh, vị thiếu gia này là công tử của luyện đan thánh thủ Liễu Thành Trạch, cũng là cháu ruột của thành chủ, ta xem ngươi nên…

Trung niên mập mạp thấy Nhiếp Vân cứng rắn với đối phương, hoảng sợ vội vàng nhỏ giọng nói.

- Công tử của Liễu Thành Trạch, cháu của thành chủ Liễu Tật Phi? Không nghĩ tới Liễu Tật Phi cùng Liễu Thành Trạch còn là huynh đệ…

Nghe được thân phận thanh niên, Nhiếp Vân cũng không cảm thấy gì, chỉ để ý quan hệ của thành chủ mà thôi.

- Đồ vật kia thiếu gia chúng ta trúng ý, thức thời thì lấy ra, cầm hai trăm lượng của ngươi cút đi, bằng không hôm nay đừng nghĩ rời khỏi!

Hộ vệ tên Liễu Toàn vẻ mặt dữ tợn nói.

- Ha ha!

Không để ý đối phương uy hiếp, Nhiếp Vân lắc đầu xoay người rời khỏi.

- Ngươi…

Chứng kiến thiếu niên xem thường uy hiếp của mình, Liễu Toàn tức giận run rẩy, đang định ra tay, chợt nghe một thanh âm thản nhiên truyền tới, nghe được lời nói khiến cho hắn tức giận thiếu chút nữa bất tỉnh.

- Muốn trang bức thì cứ tiếp tục giả vờ đi, ta đi trước!

- Muốn chết…

Liễu Toàn xoay người phóng về phía Nhiếp Vân, nhưng còn chưa động đã bị Liễu Uyên ngăn trở.

- Thiếu gia…

- Nơi này là đan hội, nếu đem sự tình làm lớn bị thúc thúc phát hiện khẳng định sẽ trách cứ, nhận rõ ràng là ai, tìm cơ hội đoạt lấy

Thạch Hóa Nhục Lựu, thuận tiện giáo huấn một chút là được!

Ánh mắt Liễu Uyên nheo lại, nhìn theo bóng lưng thiếu niên đi xa, hừ lạnh một tiếng.

Nếu để cho Nhiếp Vân nghe được lời của hắn, nhất định sẽ cảm thấy kinh ngạc, bởi vì không mấy ai biết về Thạch Hóa Nhục Lựu, không nghĩ tới thanh niên kia nhận ra.

- Dám trang bức trước mặt thiếu gia, hừ, chờ đoạt lấy đồ vật, nhất định phải giết hắn!

Nghe được thiếu gia phân phó, Liễu Toàn không dám phản kháng, khóe môi nhếch lên lẩm bẩm.

Đối với hai tôm tép nhãi nhép, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, đừng nói chỉ là cháu của thành chủ, cho dù chính thành chủ nếu dám hung hăng càn quấy hắn cũng không ngại một kiếm giết chết!

Bằng vào thực lực chí tôn cùng ba đại yêu thú chí tôn, giết thì giết thôi, dù là hoàng thất Thần Phong đế quốc cũng không dám nhiều lời!

Vài bước đi tới cạnh Thiết Lan Nhi, thấy nàng đang đứng trước một đống trang sức, hai mắt tỏa sáng, chân đi không đặng.

Vừa vào phủ thành chủ thì nàng đã dừng ở đây, không nghĩ tới Nhiếp Vân đi lòng vòng hồi lâu nhưng nàng vẫn còn ở nơi này.

Xem ra, tuy rằng nha đầu này tùy tiện như nam hài, nhưng trên thực tế vẫn không chống cự được với trang sức.

- Ha ha!

Nhiếp Vân biết dù nàng là con gái của đoàn trưởng dong binh đoàn, nhưng tiền tiêu vặt không nhiều, khẽ cười:

- Những trang sức này bao nhiêu tiền?

- Đồ trang sức này năm trăm lượng, trâm cài tóc phỉ thúy bốn trăm

lượng…

Người bán vội vàng cười nói.

- Được, ta mua toàn bộ!

Hiện tại tiền bạc đối với Nhiếp Vân mà nói cũng không thiếu, tùy tay ném ra ngân phiếu mua hết trang sức mà nha đầu kia yêu thích.

- Nhiếp Vân…

Chứng kiến danh tác của thiếu niên, nữ hài hoảng sợ sắc mặt đỏ bừng.

Mua trang sức cho nàng…là ý tứ kia sao? Nàng nên cự tuyệt hắn hay là đáp ứng…trong lúc nhất thời nữ hài có chút ngây ngốc.

Thiếu nữ miên man suy nghĩ nhưng Nhiếp Vân thì không nghĩ nhiều như vậy, thứ nhất hắn luôn ngu ngốc trong chuyện cảm tình, thứ hai hắn luôn cảm thấy kiếp trước thua thiệt nàng, kiếp này muốn bồi thường nàng mà thôi, cũng không có tâm tư gì khác.

Mua xong trang sức, dạo thêm một vòng quanh phủ thành chủ, lúc này Nhiếp Vân mới bất đắc dĩ phát hiện căn bản không nhìn thấy bóng dáng của Tử Hoa Ngọc Ấn.

Chẳng lẽ hắn nhớ lầm, Tử Hoa Ngọc Ấn vốn không xuất hiện trong đan hội lần này?

- Xin hỏi vị này chính là Thiết Lan Nhi tiểu thư đi? Ta là đội trưởng Liễu Tiếu của đội hộ vệ thành chủ, thành chủ cử hành hội giao dịch có quy cách cao nhất trong điện, mời những người có địa vị nhất trong Tế Bắc thành, hi vọng tiểu thư có thể tham dự!

Hai người đang đi tới, đột nhiên có vài hộ vệ đi qua vẻ mặt cung kính nói.

- Hội giao dịch có quy mô cao nhất? Nhiếp Vân, chúng ta qua xem đi!

Ánh mắt Thiết Lan Nhi sáng lên.

Tuy đan hội là sự kiện mậu dịch đối với người bình thường, nhưng đối với người cầm quyền mà nói chính là nhân cơ hội mượn sức quan hệ quyền quý bên trong, mà bên ngoài mới là mậu dịch. Tuy rằng cũng rất náo nhiệt, chỉ có thành chủ cùng những nhân vật có uy tín danh dự tham dự. Họ tổ chức hội giao dịch của mình, trên cơ bản những người tham gia đều có thân phận.

Hiện tại Thiết Lan Nhi có được đầu yêu thú cấp bậc khí tông đỉnh, địa vị có thể so sánh với vương gia đế quốc, tự nhiên nhận được lời mời.

- Hội giao dịch quy mô cao nhất? Chẳng lẽ Tử Hoa Ngọc Ấn ở trong đó?

- Được!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Vân gật đầu, theo sát Liễu Tiếu đi vào đại điện phủ thành chủ.

Đại điện này trong dĩ vãng đều dùng làm nơi nghị sự, vừa tiến vào liền nhìn thấy một bàn dài đặt trong điện, bên trên bày đầy hoa quả thức uống, cũng không nhiều người, chỉ khoảng hai ba mươi người, nhưng chân khí trầm ổn, thực lực kém cỏi nhất đều có cấp bậc binh giáp cảnh.

Tế Bắc thành là thành thị nhất lưu của Thần Phong đế quốc, cường giả khí tông thật không ít, có tới bảy tám người, mỗi người đều chưởng quản thế lực một phương, nắm lấy mạch máu của thành thị trong tay.

------oOo------

Chương 190: Hội giao dịch của thành chủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trung niên ngồi chính giữa chân mày dựng thẳng, đôi mắt sáng

ngời hữu thần, không giận tự uy, thành chủ Tế Bắc thành, cường giả khí tông cảnh đỉnh, Liễu Tật Phi!

Đi vào đại điện, Nhiếp Vân tùy ý nhìn một vòng, phát hiện Liễu Uyên cũng có mặt, lúc này đang đứng sau lưng một trung niên, vẻ mặt cung kính, xem ra trung niên kia là phụ thân của hắn, luyện đan đại sư đệ tam Thần Phong đế quốc Liễu Thành Trạch trong truyền thuyết.

- Nga, nếu người đã tới đông đủ, chúng ta bắt đầu giao dịch đi!

Nhìn thấy Thiết Lan Nhi, Liễu Tật Phong lấy lòng gật đầu cười nói.

- Trước tiên ta nói rõ phương thức giao dịch, chúng ta đều là nhân vật có danh dự uy tín nhất trong Tế Bắc thành, tiền tài đã không còn lực hấp dẫn quá lớn đối với chúng ta, cho nên phương thức giao dịch sẽ không dùng tiền tài cân nhắc mà là trao đổi đồ vật! Nói cách khác, chúng ta đều tự xuất ra vật phẩm muốn trao đổi, chỉ cần ai nhìn trúng đồ vật của đối phương, có thể dùng chính vật của mình trao đổi, đương nhiên điều kiện tiên quyết là đối phương nguyện ý đổi với ngươi!

Liễu Tật Phi nhanh chóng nói ra phương thức giao dịch.

- Đều là quy củ cũ, thành chủ không cần nhiều lời, nhanh bắt đầu đi!

Một tiếng hừ lạnh vang lên, chủ nhân thanh âm là một người có mái tóc hỏa hồng sắc, vẻ mặt lạnh lùng.

Thống lĩnh hộ vệ Tế Bắc thành Liễu Trần, thủ hạ đệ nhất mãnh tướng của Liễu Tật Phi, người ủng hộ phái cường ngạnh, thực lực khí tông hậu kỳ.

- Trao đổi vật phẩm nha, nếu hai người đồng thời trúng ý chung một đồ vật, mà người bán cũng đồng thời thích đồ vật của hai nhà, có phải cũng như năm trước thương nghị, hai người mua tỷ thí?

Đột nhiên trong đám người vang lên tiếng hừ lạnh.

- Quy củ hết thảy giống như trước đó, không khác chút nào! Tốt lắm, bắt đầu giao dịch đi, mời các vị đem những gì mình chuẩn bị đều lấy ra đi!

Liễu Tật Phi vỗ tay, một cấp dưới đem đồ hắn chuẩn bị đưa lên, hơn mười văn kiện, có linh dược cũng có binh khí, trân quý hơn bên ngoài không ít.

- Thiên Niên Đồ Linh Chi, Thiên Niên Dưỡng Mạch Hoa, binh khí vương tộc thượng phẩm…hội giao dịch này quả nhiên cao cấp hơn bên ngoài không ít…

Tùy tiện nhìn lướt qua vật phẩm của Liễu Tật Phi, trong lòng Nhiếp Vân không khỏi cảm khái.

- Năm nay đồ vật của thành chủ nhìn tốt hơn năm ngoái không ít đâu, ha ha, may mắn ta chuẩn bị cũng không kém, nếu không thật sự ngượng ngùng trao đổi với ngươi!

Một người mập mạp nở nụ cười, một gã sai vặt đi tới cầm túi mở ra, không ít vật phẩm quý trọng lần lượt rơi xuống bàn.

Hoàng Viêm linh thạch, đan dược quý hiếm…đồ vật của tên mập mạp cũng quái lạ, giá trị xa xỉ.

- Ân?

Đột nhiên, một ngọc bài tử hồng sắc lộ ra bóng dáng trong đống vật phẩm.

- Tử Hoa Ngọc Ấn? Quả nhiên ở trong này!

Chứng kiến ngọc bài tử hồng sắc, Nhiếp Vân không tự chủ được siết chặt nắm tay.

Thứ này quả nhiên xuất hiện trong đan hội lần này, bất kể như thế nào nhất định phải lấy tới tay!

Hít sâu một hơi đem kích động trong lòng đè ép xuống, Nhiếp Vân tiếp tục nhìn xem đồ vật mọi người muốn trao đổi.

Những vật phẩm còn lại tuy rằng đều trân quý, nhưng không có vật nào khiến Nhiếp Vân động tâm.

- Đây là đồ vật cần trao đổi, Đại Dương đan, Tử Hoàn đan, Kim Cương Lưu Ly đan…

Liễu Thành Trạch mở miệng, vừa ra tay liền lấy ra mười mấy bình ngọc, nghe được lời giới thiệu của hắn, hô hấp của mọi người biến thành dồn dập.

Đan dược có tác dụng rất lớn đối với tu luyện giả, Liễu Thành Trạch xuất ra những đan dược này cấp bậc không thấp, thậm chí rất nhiều đan dược có tác dụng đối với binh giáp cảnh cùng khí tông cảnh, vừa ra tay liền khiến cho mọi người chú ý.

- Thiết Lan Nhi tiểu thư, danh khí của Thiết Nham dong binh đoàn ở trong thủ đô đế quốc rất lớn, muốn trao đổi vật gì thì lấy ra cho chúng ta kiến thức!

Đột nhiên Liễu Uyên đưa mắt nhìn qua, trong mắt mang theo vẻ nghiền ngẫm.

Khi Nhiếp Vân đi vào phòng hắn đã nhìn thấy, nhưng không nói gì, bây giờ đột nhiên mở miệng là muốn nhìn Thiết Lan Nhi bị chê cười.

Theo hắn xem ra thiếu niên bất quá chỉ là một tiểu nhân vật của Thiết Nham dong binh đoàn mà thôi, thiếu niên lấy đi Thạch Hóa Nhục Lựu, mình nhất định phải lấy trở về.

- Ta vốn không biết có giao dịch lần này, cho nên…

Chứng kiến ánh mắt mọi người nhìn chăm chú, sắc mặt Thiết Lan Nhi đỏ lên.

Trước đó thành chủ chưa thông tri còn có loại hội giao dịch kiểu này, nàng cũng không chuẩn bị sẵn sàng. Hơn nữa cho dù chuẩn bị trước nhưng bằng vào tiền tài của nàng cũng không có được những vật phẩm giá trị như vậy.

- Cho nên đồ vật chuẩn bị có chút gấp gáp, ngàn vạn lần đừng chê cười…

Thiết Lan Nhi còn chưa nói xong, Nhiếp Vân đã mỉm cười nói. Tay hắn vừa lật, một thanh trường thương rơi lên bàn.

- Binh khí hoàng tộc hạ phẩm? Đây là…

- Vật trân quý như thế lại lấy ra trao đổi?

- Binh khí hoàng tộc hạ phẩm còn dám chê cười? Không hổ là Thiết Nham dong binh đoàn, thật là đại khí…

Chứng kiến trường thương, mọi người giật nảy mình.

Trường thương này Nhiếp Vân lấy ra từ trong Lạc Khúc mộ, hiện tại hắn có Huyền Ngọc kiếm nên không còn sử dụng, nếu như có thể trao đổi được Tử Hoa Ngọc Ấn, thật sự buôn bán lời.

- Đây là phù lục do cường giả chí tôn luyện chế, Vương Quyền Hải Khiếu!

Không để ý tới vẻ khiếp sợ của mọi người, Nhiếp Vân tùy tay ném ra một phù lục.

Lúc trước hắn lưu hai phù lực chí tôn trong người, một là đơn thể công kích, một là công kích trong phạm vi lớn, loại phù lục này đối phó khí tông đỉnh không vấn đề gì, nhưng đối phó cường giả chí tôn có chút khó khăn, dù sao chí tôn biết phi hành, vừa nhìn thấy nguy hiểm liền xoay người bỏ chạy, làm sao tổn thương được người ta?

Cũng bởi vì như thế lúc ở trong Táng Kiếm cốc Nhiếp Vân không sử dụng, thứ nhất chưa chắc tổn thương được yêu thú chí tôn như Hắc Nham cùng Tử Đồng, thứ hai một khi làm sơn cốc sụp đổ, người chết sẽ là chính hắn!

Phù lục Vương Quyền Hải Khiếu là công kích trong phạm vi lớn do chí tôn đỉnh

phong ấn, một khi thi triển tựa như mười tấn thuốc nổ nổ mạnh, dù quân đội mấy vạn người gặp được cũng trực tiếp bị hủy diệt.

Hiện tại thực lực Nhiếp Vân đã đạt tới chí tôn, ra tay cũng có uy lực lớn như thế, phù lục đã không còn tác dụng quá lớn, lấy ra trao đổi cũng đổi được không ít thứ tốt, ít nhất hắn xem trọng khối Hoàng Viêm linh thạch, tuy rằng không thể giúp hắn tăng lên lực lượng thân thể, nhưng hoàn toàn có thể giúp phụ thân cùng đệ đệ tăng thêm tu vi.

- Phù lục chỉ có cường giả chí tôn đỉnh mới có thể luyện chế?

- Tính chất công kích đại phạm vi…

------oOo------

Chương 191: Tử Hoa Ngọc Ấn xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chứng kiến phù lục, chẳng những người trong đại điện nóng lên, thậm chí thành chủ Liễu Tật Phi cũng hưng phấn siết chặt nắm tay.

Hắn xuất thân từ quân lữ, biết tác dụng của loại phù lục này, một phù lục có thể ngăn cản được quân mã ngàn vạn!

- Loại phù cấp bậc như vậy, dù là tứ đại cường giả chí tôn của Thần Phong đế quốc cũng không thể luyện chế, nhưng hắn trực tiếp lấy ra trao đổi, thủ bút thật lớn!

- Thứ này ta nhất định phải có được!

Phù lục chí tôn không phải cường giả chí tôn nào cũng có thể luyện chế, nhất định phải đạt tới chí tôn đỉnh, có lý giải nhất định với thiên địa tạo hóa lực mới có thể luyện thành.

Hoàng thất đế quốc còn có tam đại gia tộc tuy rằng đều có cường giả cấp bậc chí tôn, nhưng bốn chí tôn kia không cách nào luyện

chế ra loại phù lục cường đại như vậy.

- Nhiếp Vân…

Chẳng những mọi người giật mình, thậm chí Nhiếp Lan Nhi chứng kiến đồ vật cũng hoảng sợ.

Khi nàng còn đang suy tư, một thanh âm nhẹ nhàng vang lên bên tai:

- Trong những đồ vật này có vật ta trúng ý, một lát nữa ngươi giúp ta đổi lấy là được!

Truyền âm nhập mật của cường giả chí tôn!

- Ân!

Thiết Lan Nhi gật nhẹ đầu.

- Tốt! Thiết Lan Nhi cô nương không hổ là thiên kim của đoàn trưởng Thiết Nham dong binh đoàn, ra tay bất phàm! Chỉ đem ra hai đồ vật đã đem toàn bộ vật phẩm của chúng ta đều trấn áp!

Hai mắt Liễu Tật Phi tỏa sáng khen ngợi một câu.

Theo mọi người xem ra, đồ vật mà Nhiếp Vân lấy ra là nghe theo lệnh của Thiết Lan Nhi.

- Nếu đồ vật của Thiết Lan Nhi tiểu thư là trân quý nhất, vậy ngươi bắt đầu tuyển chọn đi, trúng ý đồ vật của ai thì đưa ra trao đổi!

Loại hội giao dịch trao đổi vật phẩm như vậy, tự nhiên là người thứ nhất trao đổi là người có lợi, bình thường đều là người có vật phẩm trân quý nhất dẫn đầu, lần này Thiết Lan Nhi lấy ra đồ vật tốt nhất đương nhiên sẽ do nàng chủ động.

- Vậy được rồi, ta sẽ lựa chọn trước!

Thiết Lan Nhi khẽ cười, làm ra bộ dạng do dự, ánh mắt dạo qua một vòng.

Thấy ánh mắt của nàng nhìn qua, cả đại sảnh đều an tĩnh trở lại, mọi người đều đem vật phẩm của mình đẩy về phía trước cho nàng lựa chọn.

- Ta xem viên Hoàng Viêm linh thạch cùng Thiên Niên Độc Châu thảo rất thú vị, ta đổi với ngươi, nhưng giá trị của hai thứ này còn kém xa binh khí hoàng tộc hạ phẩm, không bằng ngươi đem những đồ vật còn lại đều đưa cho ta được chứ!

Đột nhiên ánh mắt Thiết Lan Nhi rơi lên người gã mập mạp có Tử Hoa Ngọc Ấn.

- Đổi với ta? Tốt, ta đổi với ngươi!

Gã mập không nghĩ tới chuyện tốt sẽ rơi xuống trên người mình, hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Nói thật, tuy rằng đồ vật của hắn cũng hiếm có, nhưng nếu so sánh với binh khí hoàng tộc hạ đẳng, đương nhiên là không bằng.

- Vu Kiệt, mặc dù binh khí hoàng tộc hạ đẳng không sai, nhưng bằng vào thực lực bây giờ của ngươi, chỉ sợ có chút phỏng tay đi!

Chứng kiến bộ dáng hưng phấn của gã mập, thống lĩnh hộ vệ Liễu Trần đột nhiên hừ một tiếng.

Binh khí hoàng tộc hạ phẩm là vật mà mỗi người đều mơ tưởng, Vu Kiệt chỉ có thực lực binh giáp cảnh đỉnh, xem như thực lực yếu nhất ở đây, nếu lấy được binh khí cường đại như vậy chỉ sợ còn chưa hoàn toàn luyện hóa đã bị người khác cướp đoạt.

- Vậy…

Nghe được lời nói của Liễu Trần, Vu Kiệt á khẩu, vẻ mặt buồn rầu.

Đích xác, thực lực của mình không thể bảo hộ được binh khí hoàng tộc thượng phẩm, một khi bị người cướp đi uổng công vô ích.

- Thiết Lan Nhi tiểu thư, ngượng ngùng, ta không trao đổi với

ngươi…

Vẻ mặt Vu Kiệt rối rắm, cuối cùng làm ra quyết định.

- Không đổi?

Thiết Lan Nhi cau mày.

Mình muốn đổi nhưng đối phương không đổi, mua bán không thể thành lập, tự nhiên không thể giao dịch.

- Ta dùng chí tôn phù lục trao đổi với ngươi, ngươi không bảo hộ được binh khí hoàng tộc hạ phẩm, nhưng chí tôn phù lục có thể bảo trì gia tộc ngươi trăm năm không suy!

Thiết Lan Nhi nghe được Nhiếp Vân truyền âm, mở miệng nói.

- Chí tôn phù lục?

Chí tôn phù lục chủ yếu dùng uy hiếp, trước kia những kẻ dám đánh chủ ý với gia tộc của mình một khi biết trong tay mình có vật kia chỉ sợ lập tức bỏ qua ý niệm trong đầu.

Chỉ cần có được bảo bối nọ, bảo trì gia tộc trăm năm không suy đích xác không có vấn đè gì.

Vu Kiệt lại tâm động.

- Chí tôn phù lục là thứ tốt, Vu kiệt, ngươi nhất định phải thận trọng a, ai, đúng rồi, ta nhớ được phường thị mại tràng của nhà các ngươi đều nằm trong phạm vi quản hạt của thành chủ phủ đi!

Ngay lúc Vu Kiệt muốn làm ra quyết định, đột nhiên thành chủ Liễu Tật Phi mở miệng.

- Việc này…

Người khác nghe không hiểu ý tứ của Liễu Tật Phi, nhưng Vu Kiệt hiểu được.

Xem ra thành chủ Liễu Tật Phi muốn lấy chí tôn phù lục, nếu mình cướp đoạt chỉ sợ phường thị của mình sẽ bị phủ thành chủ áp bách, tới lúc đó sẽ bị hỏng mất.

- Ta không đổi!

Người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Vu Kiệt không biện pháp chỉ có thể cự tuyệt.

- Ách?

Nhiếp Vân không nghĩ tới mình đã lấy ra hai vật phẩm quý trọng như vậy vẫn không đổi được, không khỏi cảm thấy buồn bực.

Xem ra mình chỉ suy nghĩ tới giá trị cùng tâm lý của người trao đổi mà quên quan hệ nhân mạch trong Tế Bắc thành.

Nói thật, Vu Kiệt không muốn đổi sao? Chỉ sợ hắn rất muốn, nhưng quan hệ trong Tế Bắc thành quá phức tạp, dù hắn muốn cũng không dám.

- Lòng người cùng nhân tính so ra vẫn còn kém hơn quan hệ a…

Nhiếp Vân bất đắc dĩ.

Kiếp trước thực lực của hắn tuy mạnh, nhưng phần lớn thời gian chỉ ở một mình tu luyện, không am hiểu xử lý đủ loại quan hệ. Nói thật tới bây giờ hắn vẫn không nghĩ ra vì sao lòng người cùng nhân tính vẫn kém hơn quan hệ đâu!

- Thực lực ngươi bây giờ chỉ có binh giáp cảnh đỉnh, cho dù cho ngươi hai đồ vật này đích xác ngươi không nhận nổi. Bất quá nếu ta có thể làm cho ngươi ở trong thời gian ngắn thăng cấp khí tông, dùng pháp quyết thăng cấp khí tông đổi với ngươi, ngươi có đổi hay không?

Nhất định phải lấy được Tử Hoa Ngọc Ấn, dù hắn không đổi đồ vật, Nhiếp Vân cũng có biện pháp khác, vì thế hắn đột nhiên nói chen vào.

- Pháp quyết thăng cấp khí tông? Ngươi có thứ đó?

Vu Kiệt vốn cho rằng không còn hi vọng, nhưng nghe nói như vậy trong lòng vừa động.

Bởi vì thực lực hắn quá thấp cho nên bị mọi người áp bách không dám nói gì, nếu quả thật có thể thăng cấp khí tông, địa vị nhất định thẳng tắp bay lên!

- Hắn làm ra quyết định chính là quyết định của ta, ngươi cứ yên tâm!

Thấy Vu Kiệt nghi vấn, Thiết Lan Nhi cười nói.

- Tốt, ta tin tưởng lời hứa hẹn của Thiết Nham dong binh đoàn, ta đổi…

------oOo------

Chương 192: Cạnh tranh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vu Kiệt vội vàng gật đầu, nhưng hắn còn chưa nói xong, lại nghe một thanh âm lạnh lùng vang lên.

- Pháp quyết thăng cấp khí tông cũng không phải vật gì hiếm lạ, nếu muốn ta cũng có thể cho ngươi, nhưng bằng vào tư chất của ngươi, không có đan dược phụ trợ muốn thăng cấp thành công chỉ sợ rất khó đi!

Người nói chuyện chính là người im lặng từ đầu tới bây giờ, luyện đan đại sư Liễu Thành Trạch.

Khi mọi người nghĩ Nhiếp Vân sắp trao đổi thành công, vị luyện đan đại sự kia đột nhiên nói chen vào.

Nhiếp Vân cũng không nghĩ tới, hắn nhướng mày nhìn qua, phát hiện vẻ mặt Liễu Uyên đang đắc ý nhìn mình, xem ra Liễu Thành

Trạch đột nhiên xen vào là vì quan hệ tới hắn.

- Thạch Hóa Nhục Lựu là dược liệu, chỉ sợ Liễu Uyên cũng đã nhận ra, cho nên hiện tại hắn đã nói gì đó với Liễu Thành Trạch, muốn ta phải giao ra!

Nhiếp Vân cau mày.

Tuy không mấy ai biết về Thạch Hóa Nhục Lựu, nhưng nếu Liễu Thành Trạch xưng là luyện đan đại sự, mà Liễu Uyên là con của hắn, có thể nhận ra cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

- Xem ra vì ta sốt ruột trao đổi với Vu Kiệt cho nên bị họ chú ý, họ phát hiện chỉ cần đổi với Vu Kiệt là có thể đổi đồ vật của ta…

Nhiếp Vân buồn bực.

Có thể tưởng tượng, một khi Vu Kiệt đáp ứng lời đề nghị của Liễu Thành Trạch trao đổi đồ vật với hắn, tới lúc đó bọn hắn có thể dùng đồ vật kia ép buộc mình trao đổi Thạch Hóa Nhục Lựu cùng binh khí hoàng tộc hạ phẩm, thậm chí là chí tôn phù lục.

- Việc này…được, nếu Liễu đại sự nguyện ý ban thưởng đan dược cho ta, ta sẽ cự tuyệt trao đổi với Thiết Nham dong binh đoàn, trao đổi với đại sự!

Nhiếp Vân có thể nghĩ ra, Vu Kiệt cũng nghĩ tới, ánh mắt sáng lên vội vàng nói.

- Ha ha, vậy đơn giản, ta có một viên Chí Tôn Linh Lực đan, có thể cung cấp linh lực cho ngươi thăng cấp khí tông, chỉ cần ngươi được pháp quyết, ăn vào đan dược, cơ hội thăng cấp khí tông lên tới hai thành!

Liễu Thành Trạch lấy ra một dược bình cười nói.

- Chí Tôn Linh Lực đan? Gia tăng hai thành? Ta đổi…

Vu Kiệt cắn răng.

Cơ hội thăng cấp khí tông chỉ tăng hai thành, tuy rằng nghe qua không nhiều lắm, nhưng so với việc Vu Kiệt bị giam ở binh giáp cảnh nhiều năm mà nói đã xem như phương thức đột phá tốt nhất.

- Có vẻ như thành chủ nói chúng ta là người thứ nhất có quyền trao đổi đi!

Thấy Vu Kiệt muốn đổi, Nhiếp Vân vội vàng ngăn lại.

Nói đùa gì vậy,một khi trao đổi, mình muốn lấy được Tử Hoa Ngọc Ấn càng thêm phiền toái.

- Ha ha, không sai, ngươi là người thứ nhất có quyền trao đổi, chúng ta có thể đợi…

Liễu Thành Trạch cũng không nóng nảy, khẽ cười không nói chuyện.

Trong mắt hắn, chỉ có hắn có thể luyện chế Chí Tôn Linh Lực đan, không sợ Vu Kiệt cự tuyệt.

- Chí Tôn Linh Lực đan đích xác có thể giúp ngươi gia tăng thêm hai thành cơ hội thăng cấp khí tông, nhưng chỉ cần ngươi trao đổi với ta, ta có thể trăm phần trăm giúp ngươi thăng cấp khí tông!

Nhiếp Vân mở miệng nói.

- Thăng cấp khí tông trăm phần trăm? Điều này sao có thể!

- Khí tông là đại tông sư, thu nạp trăm sông, làm sao có thể nói muốn thăng cấp liền thăng cấp?

- Thiết Lan Nhi, tiểu tử này nói chuyện có chút không đáng tin đi!

- Ngay cả cường giả chí tôn cũng không dám hứa hẹn như vậy, tiểu tử này thật sự có can đảm nói!

Nghe lời hứa hẹn, cả căn phòng giống như nổ tung, trong mắt mỗi người tràn ngập nghi ngờ.

- Việc này…

Đừng nói chỉ có mọi người nghi ngờ, ngay cả Vu Kiệt cũng hiểu được không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu tử kia rốt cục có gì dựa vào?

Nếu Thiết Nham dong binh đoàn có được bổn sự như vậy, chỉ sợ không chỉ có hai người Thiết Nham cùng Thiết Long là cường giả khí tông!

- Ha ha, vị Vu Kiệt đại nhân này có thể gặp riêng ta một chuyến hay không, ta sẽ giúp ngươi thăng cấp khí tông trước, sau đó ngươi suy nghĩ làm sao trao đổi với ta!

Nhiếp Vân khẽ cười nói.

- Để cho ta thăng cấp khí tông trước?

Vu Kiệt bật dậy, thịt béo toàn thân không ngừng run lên, có vẻ vô cùng hưng phấn.

Tuy rằng trong lòng vẫn còn có chút hoài nghi, nhưng nếu dám nói như vậy khẳng định có loại thủ đoạn không muốn người biết!

- Thành chủ đại nhân, có thể mượn một căn phòng yên tĩnh dùng một chút?

Nhiếp Vân khẽ cười đứng dậy nói.

- Được, từ cửa hông này đi ra ngoài sẽ có một căn phòng yên tĩnh. Ta cam đoan sẽ không có ai tới quấy rầy các ngươi!

Thành chủ Liễu Tật Phi hiển nhiên cũng không tin thiếu niên này có thể giúp Vu Kiệt thăng cấp, vẫn ôm thái độ hoài nghi.

- Ha ha, đi thôi!

Nhiếp Vân đi trước.

Vu Kiệt thoáng do dự cuối cùng vẫn theo sát phía sau.

- Muốn làm cho binh giáp cảnh trăm phần trăm thăng cấp khí tông, Thiết Lan Nhi tiểu thư, thuộc hạ của ngươi tự thổi cũng thật quá lớn chứ!

Hai người đi khỏi, một thanh âm âm dương quái khí vang lên.

Người nói chuyện là một lão giả ngồi cùng một chỗ với luyện đan đại sư Liễu Thành Trạch.

- Thổi hay khoác lác một lát nữa sẽ biết, không cần ở đây tranh cãi võ mồm đi!

Thiết Lan Nhi khẽ cười nói.

- Ngươi…hừ!

Người kia không nghĩ tới câu trả lời của thiếu nữ sắc bén như vậy. Hắn hừ lạnh một tiếng, nhìn Liễu Thành Trạch:

- Liễu đại sư, ngươi là luyện đan đại sư, ta hỏi ngươi có thể có đan dược làm cho người ta trực tiếp thăng cấp khí tông cảnh hay không?

- Đan dược làm cho người ta trực tiếp thăng cấp khí tông? Đương nhiên không có! Nếu có, khí tông cũng không còn đáng giá tiền, nơi nơi đều là khí tông!

Liễu Thành Trạch cũng không tin lời của Nhiếp Vân, khẳng định nói.

- Hắc hắc, có những lời này của Liễu đại sư ta yên tâm, bản thân ta muốn nhìn một chút hắn làm sao giải quyết việc này!

Nghe lời nói không chút lưu tình của lão giả, mọi người đều nở nụ cười, theo họ xem ra, làm cho người ta trăm phần trăm thăng cấp khí tông, quả thật là chuyện không cách nào hoàn thành, thiếu niên kia tuyệt đối là đang khoác lác.

Chẳng những mọi người nghĩ như vậy, ngay cả Thiết Lan Nhi cũng không tự tin.

…

- Vu Kiệt tiên sinh, mời ngồi!

Sau khi vào phòng, Nhiếp Vân tùy tay bố trí một kết giới cách âm, cười nói.

- Ngươi thật sự có thể giúp ta thuận lợi đạt tới cấp bậc khí tông?

Vu Kiệt cũng không ngồi xuống mà nhìn thiếu niên sốt ruột hỏi.

- Đương nhiên không thể!

Nhiếp Vân cười nói.

- Cái gì?

Nghe nói vậy sắc mặt Vu Kiệt tái đi:

- Ngươi đang đùa giỡn ta sao?

- Đừng có gấp, trước chờ ta nói cho hết lời!

Nhiếp Vân biết hắn sẽ phản ứng như vậy, cười nói.

Làm cho binh giáp cảnh thăng cấp khí tông, đừng nói Nhiếp Vân không bổn sự này, dù năm xưa được xưng thánh sư, dạy đệ tử đệ nhất thiên hạ Huyết Tôn chỉ sợ cũng không khả năng hoàn thành.

------oOo------

Chương 193: Ngươi có làm hay không?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khí tông, luyện khí tông sư, chẳng những chú ý phương pháp

thăng cấp, còn có quan hệ tới thiên tư của cá nhân, không có thiên tư, cho dù có bí tịch hay đan dược cũng không thể thăng cấp.

- Hừ, ta xem ngươi còn muốn nói gì!

Sắc mặt Vu Kiệt tối sầm nói.

- Ha ha!

Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, chân khí vận chuyển, thân thể đột nhiên trôi nổi lên.

- Đây là…phi hành? Ngươi là…ngươi là cường giả chí tôn?

Chứng kiến thiếu niên phi hành, Vu Kiệt không phải kẻ ngu lập tức hiểu được, sắc mặt biến thành trắng bệch, đồng thời hai chân như nhũn ra, thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất.

- Không sai, ta là cường giả chí tôn. Tuy ta không thể cho ngươi trăm phần trăm thăng cấp khí tông, nhưng có thể giúp ngươi có được sức chiến đấu cùng khí thể của khí tông sơ kỳ chỉ trong thời gian ngắn, người ngoài căn bản nhìn không thấu. Chỉ cần ngươi đáp ứng trao đổi với ta, ta còn có thể cho ngươi phù lục chí tôn đơn thể công kích, hơn nữa truyền thụ ngươi phương pháp thăng cấp khí tông, thậm chí cho ngươi thêm một viên Chí Tôn Linh Lực đan!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Để cho ta ở trong thời gian ngắn có được thực lực của khí tông sơ kỳ? Còn truyền thụ ta phương pháp thăng cấp khí tông, cho ta Chí Tôn Linh Lực đan cùng chí tôn phù lục đơn thể công kích?

Trái tim Vu Kiệt nhảy mạnh, hưng phấn tới khuôn mặt ửng hồng.

Nếu vừa rồi thiếu niên này nói như vậy hắn nhất định mắng thiếu niên bệnh thần kinh, nhưng khi biết thiếu niên là cường giả chí tôn thì hắn không còn nghĩ như vậy.

Cường giả chí tôn cao cao tại thượng, trong mắt hắn mình chẳng khác gì con kiến, thử hỏi ai lại đi lừa gạt con kiến đây?

- Ta tạm thời tăng sức chiến đấu cho ngươi, cho ngươi có được khí thể cùng lực lượng của khí tông, một lát nữa đi ra ngoài ngươi chỉ cần nói mình đã đạt tới cấp bậc khí tông, về phần ta cấp vật cho ngươi, sau này ngươi có thể thử đột phá, được thì tốt nhất, không được cũng không thiệt thòi. Thế nào? Đổi hay không?

Nhiếp Vân tiếp tục nói.

- Đổi, đương nhiên phải đổi, không đổi mới là người ngu!

Có được lợi ích như vậy, hơn nữa còn đặt lên quan hệ với cường giả chí tôn, kẻ ngốc mới bỏ qua.

- Thành chủ, nếu rất nhiều thứ thực hiện không được, loại kẻ buôn nước bọt như vậy có tính là không tuân theo quy định hay không?

Trong đại sảnh, khi mọi người đem lực chú ý tập trung vào trong căn phòng mà Nhiếp Vân cùng Vu Kiệt đang ở lại, đáng tiếc không hề có chút động tĩnh nào, một lát sau lão giả lại âm dương quái khí nói.

Hội giao dịch, đổi đồ vật đều có thể dùng đồ vật có sẵn trao đổi, cũng có thể dùng lời hứa, giống như năm đó Liễu Thành Trạch bởi vì không có sẵn nên đồng ý một tháng sau sẽ đưa tới đan dược, kết quả một tháng sau quả nhiên đưa tới.

Đây là đồng ý trao đổi, vừa rồi thiếu niên hứa hẹn sẽ giúp Vu Kiệt trăm phần trăm thăng cấp khí tông, cũng thuộc loại lời hứa như vậy, một khi không thể thực hiện chính là không tuân theo quy định.

- Đương nhiên là tính không tuân theo quy định!

Liễu Tật Phi liền gật đầu.

- Không tuân theo quy định xử trí như thế nào? Có thể có kế hoạch?

Lão giả giống như chờ những lời này của thành chủ, cười hắc hắc.

- Chúng ta giao dịch mặc dù không tính là quy mô cao nhất, nhưng có thể tới tham gia đều là nhân vật có danh dự uy tín, nếu không tuân theo quy định, cứ dựa theo quy củ lấy bảo vật họ xuất ra sung công!

Liễu Tật Phi cười nói, giống như cùng lão giả kẻ xướng người họa.

Cầm đồ vật của người sung công, tỏ rõ thanh trường thương hoàng tộc hạ phẩm cùng chí tôn phù lục sẽ thuộc về phủ thành chủ.

- Hắc hắc, có những lời này của thành chủ là tốt rồi, Thiết Lan Nhi tiểu thư không phản đối đi!

Lão giả nhìn Thiết Lan Nhi cười âm hiểm.

- Việc này…đó là đương nhiên, tự nhiên sẽ không phản đối!

Thiết Lan Nhi nghĩ tới vẻ mặt tự tin của Nhiếp Vân, vẫn gật đầu đáp ứng.

- Vậy là tốt rồi…

Nghe được thiếu nữ đồng ý, thậm chí trong mắt quân nhân như Liễu Tật Phi cũng không nhịn được lóe sáng.

Binh khí hoàng tộc hạ phẩm, nếu mình thật sự chiếm được, thực lực tuyệt đối lật lên gấp đôi.

Chi nha…

Ngay trong lúc mọi người đều tự có ý tưởng, cửa phòng đột nhiên mở ra, hai bóng người đi tới.

- Ha ha! Đây là thực lực khí tông sao? Ha ha, thật mạnh!

Vừa ra khỏi cửa Vu Kiệt liền cất tiếng cười to, nắm tay đấm vào không trung, không khí lập tức nhộn nhạo sóng gợn.

- Cái gì? Thật đạt tới khí tông sao? Làm sao…

- Điều này sao có thể? Ta không tin!

Một quyền đánh ra gợn sóng trên không trung, tỏ vẻ quyền lực phi thường tập trung, binh giáp cảnh đỉnh căn bản không làm được điểm ấy, chẳng lẽ Vu Kiệt thật sự đột phá?

- Hừ, đột phá hay không không phải do ngươi nói, ta tới thử xem!

Lão giả hừ lạnh một tiếng, đột nhiên thả người lướt tới chỗ Vu Kiệt, một quyền thẳng tắp đánh ra.

Vừa ra tay liền biết tu vi lão giả là khí tông sơ kỳ.

- Hừ!

Vu Kiệt tựa hồ sớm đoán được lão giả sẽ ra tay, hừ một tiếng, không hề tránh né, quyền phải hung hăng nghênh đón.

Oanh!

Hai cao thủ va chạm chung một chỗ, lão giả kêu lên một tiếng đau đơn bay ngược ra ngoài, sắc mặt khó xem, mà Vu Kiệt không hề nhúc nhích, giống như không có chút cảm giác nào.

- Quả nhiên tu vi khí tông sơ kỳ, nhưng mà…sao lại mạnh mẽ như vậy?

Thấy Vu Kiệt dùng một quyền đánh bay cao thủ khí tông sơ kỳ, tất cả mọi người có chút ngơ ngác choáng váng nhìn thiếu niên đang đứng trước mắt, không dám tin vào hai mắt của mình.

Dựa theo đạo lý, vừa thăng cấp khí tông bởi vì lực lượng còn chưa hoàn toàn củng cố, căn bản không khả năng chiến thắng khí tông sơ kỳ đã thăng cấp từ lâu. Nhưng Vu Kiệt dùng một quyền đánh bay lão giả, sự thật ở trước mắt khiến mọi người không cách nào bài bác.

- Đan dược của Nhiếp Vân huynh đệ cấp cho quả nhiên lợi hại, để cho ta may mắn đột phá thành công, tốt lắm, hiện tại ta đem đồ vật của ta đưa hết cho Nhiếp Vân huynh đệ, mọi người không có ý kiến

chứ?

Một chiêu đánh bay lão giả, tâm tình Vu Kiệt khuấy động, hưng phấn cười ha ha, đi tới chỗ ngồi của mình đem toàn bộ đồ vật đưa qua cho Nhiếp Vân.

Hắn cố ý nói dùng đan dược lợi hại, tự nhiên là dựa theo ý tứ của Nhiếp Vân mà làm.

Dù sao thuật luyện đan thâm sâu như biển, cho dù có người hoài nghi khẳng định cũng không thể tìm ra vấn đề.

- Ha ha!

Nhìn thấy Tử Hoa Ngọc Ấn nằm trong đống đồ vật kia, Nhiếp Vân không nhịn được hưng phấn trong lòng, cười một tiếng thu vào trong nạp vật đan điền.

Rốt cục lấy được Tử Hoa Ngọc Ấn, xem ra lần này vất vả thật không uổng phí.

------oOo------

Chương 194: Ta muốn tỷ thí với ngươi

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tốt lắm, nếu Thiết Nham dong binh đoàn trao đổi xong rồi, chúng ta tiếp tục tiến hành!

Liễu Tật Phi tuy không biết thiếu niên làm sao giúp Vu Kiệt thăng cấp, nhưng thấy trường thương cùng phù lục chí tôn còn chưa trao đổi ra ngoài, trong lòng vẫn cảm thấy cao hứng nên vội vàng nói.

- Chúng ta xuất ra đan dược ngoại trừ Thiết Nam dong binh đoàn hẳn là trân quý nhất, người thứ hai lựa chọn hẳn nên do chúng ta bắt đầu, mọi người không ý kiến đi?

Liễu Thành Trạch thản nhiên nói.

- Không ý kiến!

Mọi người đồng thời lên tiếng.

- Tốt lắm, Thiết Lan Nhi tiểu thư, ta muốn dùng Đại Dương đan cùng Tử Hoàn đan trao đổi Thạch Hóa Nhục Lựu của ngươi, không biết có thể đổi hay không?

Thấy mọi người không ý kiến, Liễu Thành Trạch nhìn Thiết Lan Nhi hỏi.

- Thạch Hóa Nhục Lựu? Là cái gì?

- Thứ đó không phải không lấy ra sao? Làm sao trao đổi?

Mọi người ngạc nhiên nói.

- Ha ha, ngượng ngùng, không đổi!

Nhiếp Vân sớm biết Liễu Thành Trạch sẽ muốn đổi Thạch Hóa Nhục Lựu, không chút do dự trực tiếp cự tuyệt.

- Vị bằng hữu này tên Nhiếp Vân đi, trước khoan vội cự tuyệt. Chúng ta đánh cuộc thế nào?

Thiếu niên cự tuyệt nằm trong dự liệu của Liễu Thành Trạch, chỉ khẽ cười nói.

- Đánh cuộc? Nói nghe một chút?

Nhiếp Vân hỏi.

- Rất đơn giản, vị này chính là con của ta tên Liễu Uyên, thiên phú chẳng ra gì, thực lực không đáng nhắc tới, ta xem tuổi tác hai ngươi không hơn kém nhiều, chi bằng hai ngươi công bình so đấu một chút, nếu ngươi có thể thắng được đan dược trên bàn hoàn toàn miễn phí đưa cho ngươi. Nếu ngươi bại, ngươi đem Thạch Hóa Nhục Lựu cùng thanh thương lẫn chí tôn phù lục đều cấp cho ta, thế nào?

Liễu Thành Trạch cười nói.

- Công bình so đấu? Liễu đại sư, ngươi tính kế thật tốt đâu. Tuy thiên phú của Liễu Uyên công tử không phải cực mạnh, nhưng nhờ vô số đan dược của ngươi cung cấp chỉ sợ đã đạt tới binh giáp cảnh đi? Vị tiểu huynh đệ này tuy tinh thần không sai, nhưng ta xem thực lực chưa vượt qua thành cương cảnh, thành cương cảnh tỷ thí với binh giáp cảnh…ha ha!

- Đan dược của ngươi vốn không đáng giá như thanh thương cùng phù lục chí tôn, tỷ thí lại chênh lệch như vậy, Liễu đại sư tính toán tay không bộ bạch lang a?

Người trong phòng đều nở nụ cười.

Đây không phải muốn khi dễ người thôi?

Mặc dù mọi người không có cảm tình gì với Nhiếp Vân, nhưng họ có hảo cảm với đồ vật của hắn đâu, đương nhiên phải lên tiếng.

- Tiểu huynh đệ, ngươi không cần đáp ứng, dù không đáp ứng cũng không ai nói được ngươi.

- Dù sao cũng không công bình gì, cự tuyệt cho xong!

Lại có “hai người hảo tâm” lên tiếng khuyên nhủ Nhiếp Vân.

- Tỷ thí công bình với ta? Ta thắng thì đem đan dược cho ta?

Nhiếp Vân không nghĩ tới đối phương đề nghị như vậy, khẽ cười ngại ngùng:

- Tuy thực lực của ta chẳng ra gì, nhưng mà…ta vẫn muốn thử xem một chút!

- Thử một chút?

Trong đám người chỉ có Thiết Lan Nhi cùng Vu Kiệt biết thực lực chân chính của Nhiếp Vân, nghe đối phương đưa ra so đấu, mà

thiếu niên lại trả lời như vậy, hai người bất đắc dĩ không biết nên nói gì.

Cường giả chí tôn tỷ thí với tiểu tử binh giáp cảnh, còn cần thử xem sao?

Thật sự là trời gây nghiệp chướng còn tha thứ được, người gây nghiệp chướng không thể sống a!

Phỏng chừng nếu thật sự đánh nhau, Liễu Uyên dù không chết cũng không xê xích gì nhiều.

Hai người đồng thời cảm thấy bi ai cho Liễu Uyên.

Hai người không biết tại sao Liễu Thành Trạch đưa ra chủ ý ngu ngốc như vậy.

Nhưng họ không biết đây không phải ý tứ của Liễu Thành Trạch mà là của chính Liễu Uyên.

Liễu Uyên bị Nhiếp Vân nhiều lần từ chối khiến trong lòng hắn ôm hận, hiện tại tìm cơ hội muốn giáo huấn Nhiếp Vân, còn có năng lực lấy được bảo bối, cớ sao lại không làm?

- Thử một chút? Tiểu tử, Liễu Uyên công tử chính là cường giả binh giáp cảnh, ngươi phải chú ý!

- Luận võ cũng không phải trò đùa, làm không tốt sẽ bị thương, thậm chí tử vong cũng không đáng ngạc nhiên!

Nghe được thiếu niên muốn thử xem, toàn bộ “người hảo tâm” đều sốt ruột.

- Ta biết, ta thật sự muốn thử một chút!

Nhiếp Vân khẳng định nói, vẻ mặt vẫn đang thẹn thùng.

- Ha ha, nếu song phương đều đồng ý, thành chủ, ngươi an bài địa phương đi!

Liễu Thành Trạch hiển nhiên không nghĩ tới Nhiếp Vân lại đồng ý, hưng phấn cười ha ha, vội vàng lên tiếng, chỉ sợ đối phương đổi ý.

- Nếu hai bên đều đồng ý, vậy…được rồi!

Liễu Tật Phi là huynh đệ của Liễu Thành Trạch, ai lấy được bảo bối cũng như nhau, vẻ mặt biểu hiện khó khăn nhưng trong lòng đã sớm cười nở hoa.

- Chờ một chút…

Thành chủ vừa nói xong, chợt nghe một thanh âm ngăn trở, mọi người nhìn lại thì thấy là Nhiếp Vân.

- Làm sao vậy? Vừa rồi ngươi đã nói muốn tỷ thí, chẳng lẽ muốn đổi ý?

Thấy hắn nói chuyện, Liễu Uyên hoảng sợ.

- Không phải, ta nghĩ một chút, chúng ta áp tiền đặt cược đích xác không công bình, ta thua chẳng những phải mất Thạch Hóa Nhục Lựu, còn phải mất trường thương cùng phù lục chí tôn, mà ngươi chỉ thua mấy loại đan dược này…như thế thật không công bình, không tỷ thí!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Việc này…

Liễu Uyên sửng sốt.

Đối phương nói đúng sự thật, mình dùng toàn bộ đan dược thậm chí còn không bằng giá trị thanh trường thương kia, càng khỏi nói còn những đồ vật khác, tỷ thí như vậy đích xác thiếu công bình.

- Ha ha, ai nói không công bình, ta lấy mấy thứ này toàn bộ đều đưa cho Liễu Thành Trạch, xem như lợi thế của hắn, thế nào?

Thành chủ Liễu Tật Phi đột nhiên cười ha ha, đem đồ vật của mình đẩy về hướng Liễu Thành Trạch.

Hắn xuất ra Thiên Niên Đồ Linh Chi, Thiên Niên Dưỡng Mạch Hoa, binh khí vương tộc thượng phẩm…tuy giá trị không thấp, có thể bài danh thứ ba trong đám người, nhưng cho dù cộng chung với nhóm đan dược kia vẫn không giá trị bằng đồ vật của Nhiếp Vân.

- Ta cũng áp bên Liễu đại sư, xem như lợi thế của hắn!

Thống lĩnh hộ vệ Liễu Trần cũng cười một tiếng, đem đồ vật của mình ném tới.

- Ách? Chúng ta cũng muốn cấp lợi thế cho Liễu đại sư…

- Ta cũng vậy…

Mọi người chứng kiến cảnh tượng trước mắt đều hận chính mình thiếu cánh tay, không nhanh chóng đem đồ vật ném cho Liễu Thành Trạch, người ngu cũng có thể nhìn ra nếu tỷ thí Liễu Uyên sẽ thắng, lấy được binh khí hoàng tộc hạ phẩm cùng phù lục chí tôn chỉ là vấn đề thời gian.

Một khi đã như vậy đem đồ vật của mình xem như tiền đặt cược, dù sau này không trao đổi được đồ vật, nhưng làm cho Liễu Thành Trạch cùng thành chủ thiếu nhân tình đổi lại ít đan dược sẽ không có vấn đề gì lớn.

Một lát sau ngoại trừ Vu Kiệt cùng Thiết Lan Nhi không hiểu chuyện gì đang xảy ra, những người còn lại đều đem bảo vật của mình chồng chất như núi trước mặt Liễu Thành Trạch.

------oOo------

Chương 195: Luận võ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thế nào, đồ vật nhiều như vậy đủ áp tiền đặt cược ba bảo bối của ngươi rồi chứ?

Chứng kiến hành động của mọi người, Liễu Uyên hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

- Đáng giá, tốt, chúng ta bắt đầu tỷ thí đi!

Nhiếp Vân cười đáp.

- Trong đại sảnh nghị sự còn có một đài luyện võ đặc biệt, hai ngươi luận võ ở nơi đó, ai rơi xuống đài trước xem như là thua!

Đôi bên đều đồng ý, Liễu Tật Phi nhanh chóng đứng dậy đưa mọi người đi ra một cửa hông.

Bên trong là một căn phòng rộng lớn, trung ương có một đài luyện võ đường kính chừng hai mươi thước.

- Đài luyện võ này dùng cả khối đá hoa cương điêu khắc mà thành, thập phần chắc chắn, dù cường giả khí tông chiến đấu cũng không thể tổn thương mảy may, hiện tại hai ngươi lên đi, nhiều cường giả

của Tế Bắc thành làm công chứng viên, ha ha!

Liễu Tật Phi cười nói.

- Được, ta lên trước!

Liễu Uyên ảo tưởng chính mình chẳng những có thể giáo huấn được thiếu niên còn có thể lấy được bảo bối, hưng phấn thét dài một tiếng, hóa thành một đạo cầu vồng như lá rụng nhẹ nhàng đứng lên trên đài.

- Tốt!

- Thân thủ thật lưu loát!

- Thân pháp linh động như vậy dù chống lại cường giả khí tông cũng thuận lợi chạy trốn, xem ra chúng ta áp tiền đặt cược đúng rồi!

Chứng kiến Liễu Uyên biểu diễn thân pháp, ánh mắt mọi người

sáng lên, tựa hồ nhìn thấy được hi vọng thắng lợi.

- Ta cũng tới đi!

Nhiếp Vân không dùng thân thủ linh động như Liễu Uyên, sửa sang lại hắc kiếm trên lưng, hơi có vẻ ngốc bò lên đài luyện võ.

Không phải hắn không muốn nhảy lên, không muốn thi triển động tác phong cách, mà là đài luyện võ cao hơn hai thước, nếu không dùng chân khí hắn mang theo Huyền Ngọc kiếm căn bản nhảy không lên!

- Ách? Đây là…

- Thậm chí cả đài luyện võ cũng nhảy không tới, thực lực quá kém đi?

Sắc mặt mọi người phi thường cổ quái.

- Có thể bắt đầu rồi sao?

Liễu Uyên thiếu chút nữa bật cười thành tiếng, hai tay chắp sau lưng làm ra bộ dáng cao thủ dò hỏi.

- Tốt lắm, bắt đầu đi!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

- Xem chiêu!

Một tiếng hét to, Liễu Uyên chợt động.

Sưu!

Hắn vừa động, thân hình biến thành trận gió nhanh như chớp lao thẳng về hướng Nhiếp Vân.

- Vũ kỹ hầu tộc thượng phẩm – Lạc Hoa Truy Phong Bộ? Liễu thành chủ thật đại khí, lại đem bộ bí tịch này truyền cho Liễu Uyên công tử.

Liễu Uyên vừa động thân, trên đài luyện võ giống như hiện ra mười mấy thân ảnh, Liễu Trần cười nói.

- Có được bộ thân pháp này, tốc độ lại nhanh, đã dựng ở thế, chúc mừng Liễu đại sư có được một kiện binh khí hoàng tộc hạ phẩm cùng một khối phù lục chí tôn!

- Chúc mừng Liễu đại sư…

Nhìn thấy thân hình Liễu Uyên vũ động, mà thiếu niên kia lại không thể trốn tránh, mọi người đều cảm thấy được thắng bại đã phân, liền sôi nổi chúc mừng Liễu Thành Trạch.

- Ha ha, tu vi của khuyển tử không đủ cho chư vị khen ngợi…

Nghe được thanh âm chúc mừng của mọi người, Liễu Thành Trạch vui vẻ, ngoài miệng khiêm tốn nhưng trong lòng cao hứng vô cùng. Hắn vuốt râu, hài lòng nhìn con của mình.

Oanh oanh oanh!

Liễu Uyên không ngừng xoay tròn quanh người Nhiếp Vân, thiếu niên tựa hồ còn chưa kịp phản ứng, trên lưng trúng một chưởng, trước ngực trúng một cước, nhìn qua chật vật nói không nên lời.

- Ha ha, ngươi không còn biện pháp nào nữa, trực tiếp nhận thua đi!

Thấy thiếu niên không theo kịp tốc độ của mình, dưới chân chậm chạp như lão hán, Liễu Uyên thét dài một tiếng.

- Xem ra mang theo Huyền Ngọc kiếm chỉ dùng lực lượng thân thể đơn thuần vẫn là quá chậm.

Không để ý tới tiếng hô của đối phương, Nhiếp Vân vừa di chuyển thân hình vừa bất đắc dĩ lắc đầu.

- Nhiếp Vân đang làm gì vậy…

Thiết Lan Nhi nhíu mày kỳ quái nói.

- Nhiếp Vân đại nhân thật biết biểu diễn…

Vu Kiệt nhủ thầm.

- Ha ha, Nhiếp Vân, tốc độ phản ứng của ngươi rất nhanh, nhưng tốc độ bản thân ngươi thật sự quá chậm, nếu như vậy thì chúng ta chấm dứt chiến đấu đi!

Liễu Uyên nhìn thấy thiếu niên hoàn toàn không theo kịp tốc độ của mình, hưng phấn cười ha ha, hai tay chồng lại liên tục đánh ra ba chưởng!

- Tốc độ quá chậm? Có lẽ vậy…nhưng dù chậm vẫn có thể chiến thắng ngươi!

Nhiếp Vân lắc đầu, bàn tay một trảo đã cầm Huyền Ngọc kiếm trong tay, đồng thời hét to:

- Xuống đi, Sơn Xuyên Thế!

Một kiếm bổ xuống.

Kiếm không công kích chưởng phong hay Liễu Uyên mà chém thẳng vài đài luyện võ bằng đá hoa cương.

Oanh long!

Lực lượng hóa thành kiếm khí khổng lồ hung hăng chém lên đài, rầm một tiếng mặt đá bị mở bung ra thành khe nứt, cả đài luyện võ như vị lưu tinh đánh trúng, vết rạn như mạng nhện rậm rạp kéo dài, đá vụn văng tung tóe khắp nơi.

- Đi xuống đi!

Một kiếm chém vỡ đài luyện võ thành đá vụn, Nhiếp Vân vung chân đạp thẳng tới Liễu Uyên còn chưa kịp đứng vững.

- Cái gì?

Liễu Uyên còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy vùng ngực tê rần, thân hình như diều đứt dây thẳng tắp rơi xuống đài!

Yên tĩnh!

Tất cả mọi người choáng váng!

Một kiếm đem đài luyện võ bằng đá hoa cương có đường kính hai mươi thước đánh thành dập nát, đây…đây là lực lượng gì vậy?

- Hắn đánh một kiếm này hình như không dùng chân khí…không dùng chân khí còn có lực phá hoại như vậy, thanh kiếm kia…nặng bao nhiêu?

Thành chủ Liễu Tật Phi là người đầu tiên nhìn ra vấn đề, thân hình run run, không thể tin đó là sự thật.

Người khác có lẽ còn không biết độ cứng rắn của đài luyện võ kia, nhưng hắn là chủ nhân làm sao không biết!

Cho dù là cường giả khí tông toàn lực đánh một kiếm chưa hẳn lưu được dấu vết trên đài, mà thiếu niên kia đánh một kiếm…đài luyện võ liền nát!

Lực lượng như vậy kinh khủng bậc nào?

Một vạn cân, mười vạn cân, trăm vạn cân đi?

- Ngươi thua, mấy thứ này thuộc về ta!

Một chiêu đánh dập nát đài luyện võ, đá văng Liễu Uyên xuống đài, Nhiếp Vân khẽ cười đem Huyền Ngọc kiếm đeo lên lưng, nghênh ngang đi xuống.

- Thanh kiếm của ngươi…có thể cho ta xem một chút không?

Thấy thiếu niên đi xuống, dưới chân giẫm lên mặt đất biến thành bụi phấn, Liễu Tật Phi nghênh đón, thật cẩn thận hỏi.

- Muốn xem kiếm của ta? Được thôi!

Nhiếp Vân biết lực lượng một kiếm vừa rồi quá lớn, khẳng định không thể giấu diếm cường giả thân kinh bách chiến như Liễu Tật Phi, khẽ cười đem Huyền Ngọc kiếm ném tới.

Dù sao với thực lực của mình không sợ đối phương cướp đoạt.

Phác thông!

Liễu Tật Phi đưa tay tiếp kiếm, vốn tưởng rằng mình đã dùng khí lực thật lớn nhưng không nghĩ tới mình vẫn xem thường thanh kiếm, sức nặng khổng lồ khiến thân hình hắn lảo đảo. Trường kiếm hoa một tiếng cắm thẳng xuống đất sâu hai thước.

Tùy tay ném kiếm đã làm thanh kiếm đâm sâu vào mặt đất hơn hai thước, sức nặng tuyệt đối đã đạt tới trình độ vô cùng đáng sợ.

------oOo------

Chương 196: Rời đi Tế Bắc thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là…

Đưa tay rút thanh kiếm, dưới tình huống không sử dụng chân khí dù dùng hết khí lực toàn thân cũng không cách nào rút ra, sắc mặt Liễu Tật Phi rốt cục thay đổi.

- Thanh kiếm này rốt cục nặng bao nhiêu?

Nói thế nào hắn cũng là cường giả khí tông đỉnh, tuy rằng không đặc biệt tu luyện qua thân thể nhưng cơ thể hàng năm được chân khí ôn dưỡng, đương nhiên không yếu. Chỉ là mấy ngàn cân là có thể thoải mái nhấc lên, lực lượng lớn như vậy thậm chí cũng không thể cầm nổi một thanh kiếm, rốt cục thanh kiếm nặng bao nhiêu?

- Nga, một vạn ba ngàn bốn trăm hai mươi bốn cân!

Nhiếp Vân cũng không giấu diếm, nói thẳng.

- Cái gì…một vạn ba ngàn bốn trăm hai mươi bốn cân?

Liễu Tật Phi lảo đảo, trời ạ, đây là kiếm sao?

Chẳng lẽ vừa rồi thiếu niên này mang theo thanh kiếm nặng như vậy chiến đấu với Liễu Uyên?

Còn có phải là người hay không?

Tuy Liễu Tật Phi thật kiêu ngạo, nhưng cũng biết nếu mình đeo thanh kiếm này đừng nói là so đấu, đi đường cũng khó khăn!

Mà thiếu niên này đeo thanh kiếm nhưng tốc độ cũng không chậm, thực lực…không kém mình bao nhiêu đi?

Trong lòng nghĩ thầm, càng xem trọng thiếu niên vài phần.

Đương nhiên, hắn chỉ nghĩ theo sức nặng của thanh kiếm mà không tính thêm thực lực khi dùng chân khí của thiếu niên kia.

Bởi vì trong cả cuộc chiến vừa rồi, Nhiếp Vân hoàn toàn không sử dụng chân khí!

- Xem ra sau này nên ở chung hòa hợp với Thiết Nam dong binh đoàn, ngàn vạn lần không thể làm mâu thuẫn!

Trong lòng Liễu Tật Phi âm thầm cảnh giác.

Đoàn trưởng Thiết Nam dong binh đoàn có thực lực khí tông cảnh đỉnh, con gái Thiết Lan Nhi có được đầu yêu sủng cấp bậc khí tông đỉnh, hiện tại còn có thêm một thiếu niên thực lực khí tông đỉnh… không hổ là đại dong binh đoàn đế đô, quả nhiên không tầm thường!

Vừa nghĩ như vậy, tâm tư muốn tham ô bảo bối của người ta lập tức phai nhạt, nháy mắt với Liễu Thành Trạch, sau đó đem toàn bộ đồ vật trên bàn đưa tới.

- Lần này tỷ thí ngươi thắng lợi, chúng ta nguyện đổ chịu thua, mấy thứ này đều là của ngươi!

- Vậy đa tạ!

Nhiếp Vân vừa rồi cố ý làm cho người hạ chú là vì những vật này, hắn không chối từ phất nhẹ tay thu toàn bộ đồ vật vào nạp vật đan điền.

Mặc dù những đồ vật kia không có bao nhiêu tác dụng với hắn, nhưng trong đó có không ít đan dược dược liệu có thể giúp tăng tu vi cho mẫu thân tỷ tỷ, tự nhiên sẽ không tự tuyệt.

- Nạp vật đan điền?

Chứng kiến bộ dạng nhẹ nhàng của thiếu niên, trong lòng Liễu Tật Phi lại chấn động.

Vừa rồi khi Nhiếp Vân lấy trường thương trong nạp vật đan điền, hắn không để ý, hiện tại tận mắt chứng kiến, không nhịn được rung động một phen.

- Nếu giao dịch đã hoàn thành, chúng ta cũng không tiếp tục ở lại, cáo từ!

Mang Huyền Ngọc kiếm lên lưng, Nhiếp Vân khẽ cười cùng Thiết Lan Nhi rời đi.

- Đại bá, không thể để cho bọn hắn đi…

Liễu Uyên giãy dụa đứng lên điên cuồng hét to.

Hắn vốn tính toán luận võ giáo huấn Nhiếp Vân, không nghĩ tới chẳng những thất bại mà còn bị đánh rơi đài, xương sườn gãy bảy tám cái, hơn nữa còn thua nhiều thứ tốt như thế, cơn tức như vậy hắn làm sao nuốt xuống được?

- Câm miệng!

Liễu Tật Phi không nghĩ tới cháu của mình không có ánh mắt như thế, hừ lạnh một tiếng.

- Đại bá, giết bọn hắn là lấy được chí tôn phù lục cùng binh khí hoàng tộc hạ phẩm…

Vẻ mặt Liễu Uyên âm tàn, cũng không quản ý nghĩ của người khác, rống to.

- Thành Trạch, ngươi mang Liễu Uyên trở về bảo đảm một chút đi!

Liễu Tật Phi có thể sống sót trên chiến trường còn làm thành chủ nhiều năm tự nhiên thông suốt, thấy rõ cháu của mình không chút tu dưỡng, dám nói ra lời như vậy, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Muốn hắn giết hai người kia, đừng nói có thể giết được hay không, dù được hắn cũng không dám, thực lực của thiếu niên cao như vậy, ai biết sau lưng hắn còn có cường giả thế lực càng lớn hơn nữa hay không?

Nhiếp Vân cũng không quản mâu thuẫn trong phủ thành chủ, cùng Thiết Lan Nhi rất nhanh quay về phân bộ dong binh đoàn.

- Thiết Lan Nhi, mục đích tham dự đan hội lần này ta đã đạt được, như vậy cáo từ!

Còn chưa đi vào sân viện, Nhiếp Vân đã lập tức từ biệt.

- Không lưu thêm vài ngày hãy đi sao…

Thiếu nữ không nghĩ tới Nhiếp Vân lập tức muốn đi, ánh mắt ảm đạm nói.

- Ha ha, không được đâu, ta còn có việc, sẽ không ở lại!

Thiếu nữ đã có được yêu sủng khí tông đỉnh, vấn đề an toàn không cần lo ngại, mà chuyện của mình cũng đã xong, phải tranh thủ đuổi giết Trữ Vương sau đó quay về nhà.

Hắn đã rời nhà hai tháng, cũng nên nhanh chóng về thăm.

- Vậy được rồi...

Thiếu nữ nói:

- Bảo trọng!

- Được, gặp lại trong Thần Phong thành!

Nhiếp Vân nói một câu, ba đầu yêu sủng liền chạy ra, một người tam thú đi thẳng ra ngoài thành.

Hoàng hôn bao phủ lên người họ, ảnh tử càng lúc càng dài, mãi cho tới khi biến mất không còn thấy bóng dáng.

- Vì sao không giết tên tiểu tử kia? Nhiều đan dược, nhiều bảo bối như vậy đều bị hắn lấy đi, mấu chốt là cần Thạch Hóa Nhục Lựu để giúp người ta luyện chế đan dược! Phụ thân, con thật sự nuốt không trôi cơn tức này!

Trong phủ đệ của luyện đan đại sư Liễu Thành Trạch, Liễu Uyên đứng trong đại sảnh nhìn phụ thân sốt ruột lớn tiếng rít gào.

- Nuốt không trôi cũng phải nuốt, bọn hắn đại biểu cho Thiết Nham dong binh đoàn, tuy thực lực chúng ta ở Tế Bắc thành không kém, nhưng so sánh với tam đại dong binh đoàn của đế quốc vẫn còn chút chênh lệch!

Không để ý tới lời rít gào của con trai, Liễu Thành Trạch khoát tay.

Có thể trở thành đệ tam luyện đan đại sự của đế quốc, Liễu Thành Trạch có tâm tính càng thêm trầm ổn hơn so với con mình rất nhiều.

Đối phương có thể xuất ra phù lục công kích phạm vi lớn, cũng có thể xuất ra phù lục đơn thể công kích, nếu nhóm người mình bức hắn nóng nảy, đối phương chỉ cần đánh ra, toàn bộ cao thủ có mặt đều phải chết.

- Lão gia, lão gia…

Đúng lúc này một người hầu đi vào.

- Chuyện gì?

Liễu Thành Trạch nhíu mày hỏi.

- Nhà như vậy, lão gia dặn chúng tôi chú ý thiếu niên tên Nhiếp Vân, vừa rồi có người bẩm báo nói hắn đã rời khỏi phân bộ Thiết Nham dong binh đoàn đi về hướng sau núi, hình như muốn đi tiềm tu…

Người hầu đem tin tức vừa lấy được nói ra.

- Tới sau núi? Ngươi nói thật sao?

Trong mắt Liễu Thành Trạch bắn ra tinh quang.

- Dạ, có nhiều người đều nhìn thấy. Hiện tại đã rời khỏi Tế Bắc thành.

Người hầu đáp.

- Tốt, ngươi đi xuống trước đi!

Liễu Thành Trạch khoát tay nói.

- Phụ thân, thật sự là ông trời cũng đang trợ giúp chúng ta, một mình hắn dám tới sau núi, dù giết hắn người của Thiết Nham dong binh đoàn cũng không biết. Chỉ cần hắn chết, Thạch Hóa Nhục Lựu cùng trường thương với những thứ tốt kia đều là của chúng ta!

------oOo------

Chương 197: Ma Y nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Liễu Uyên hưng phấn cười to.

- Tuy là nói như vậy, nhưng không biết trên người hắn có chí tôn phù lục hay không. Như vậy đi, con đi theo cha, chúng ta đi tìm người kia!

Nghĩ một chút, Liễu Thành Trạch đột nhiên sực nhớ điều gì, đứng lên nói.

- Tìm người kia? Không sai! Dù hắn có chí tôn phù lục lại có ích lợi gì, chỉ cần tìm được người kia, nói thế nào hắn cũng phải chết!

Nghe được lời nói của phụ thân, ánh mắt Liễu Uyên sáng lên, cao hứng suýt nữa nhảy dựng tại chỗ.

Mặc dù chí tôn phù lục thật lợi hại, nhưng đối với người kia mà nói không đáng kể chút nào, phụ thân chế thuốc cho hắn vừa vặn thiếu thốn Thạch Hóa Nhục Lựu, chỉ cần nói cho hắn động tâm, muốn đánh chết tiểu tử kia cũng dễ như trở bàn tay.

- Được, chờ một lát đi tới trước mặt người nọ, ngàn vạn lần không được nói lung tung, một khi chọc giận hắn, không ai cứu được con!

Sắc mặt Liễu Thành Trạch ngưng trọng dặn dò.

- Yên tâm đi phụ thân, tuy con lỗ mãng nhưng cũng biết quan hệ lợi hại, nhất định sẽ cẩn thận.

Liễu Uyên cúi đầu nói.

- Biết thì tốt rồi, đi thôi!

Thấy con trai hiểu rõ, Liễu Thành Trạch lộ vẻ tán thưởng, gật đầu đi thẳng về phía trước.

Hai cha con đi ra phủ đệ, cưỡi ngựa nhanh chóng chạy ra ngoài thành, chưa đầy một giờ đã chạy tới sau núi.

Đó là một nơi hẻo lánh, thanh âm tiếng nước chảy róc rách xào xạc, các loại chim chóc hót vang, u tĩnh thanh nhã, bên cạnh suối nước có một gian nhà tranh ẩn hiện sau tàng cây xa xa.

- Tế Bắc thành Liễu Thành Trạch bái kiến đại nhân!

Khi khoảng cách của hai người còn cách gian nhà tranh khoảng một dặm, liền nhảy xuống ngựa đi tới, khom người cung kính hô.

- Ngươi đã luyện chế xong đan dược rồi?

Một thanh âm truyền ra.

Thanh âm mang theo cỗ ngạo ý giống như tuyệt thế bảo kiếm giấu tài, một khi ra khỏi vỏ sẽ mang theo lực lượng khiếp sợ thế nhân.

- Lần này ta tới đây là vì muốn nói chuyện này cho đại nhân, trong đan dược mà ngươi cần có một loại dược liệu chủ yếu cần sử dụng, loại dược liệu kia phi thường khó được, tìm nhiều ngày mới có tin tức, chẳng qua…

Liễu Thành Trạch nói tới đây chợt dừng lại.

- Chẳng qua cái gì?

Thanh âm kia trầm thấp xuống.

- Là như vậy, hôm nay trong đan hội tìm được loại dược liệu kia, nhưng bị một thiếu niên có thân phận mua đi rồi, ta hao hết vất vả nhưng không thuyết phục được hắn nhường lại…

Liễu Thành Trạch ấp úng nói.

- Rốt cục là sao, nói chi tiết rõ ràng, ta không thích ngập ngừng ấp úng!

Thanh âm kia hừ lạnh nói.

- Dạ!

Liễu Thành Trạch thoáng do dự, nói:

- Là như vậy, ta muốn mua lại của hắn, đã trả giá rất lớn, dùng Đại

Dương đan, Tử Hoàn đan cùng Kim Cương Lưu Ly đan trao đổi với hắn, ai ngờ hắn chẳng những không đổi, ngược lại còn đánh con ta bị thương…hai cha con chúng ta không phải đối thủ, đành phải từ bỏ!

- Các ngươi không nói với hắn là ta cần dùng dược liệu kia sao?

Thanh âm nói.

- Còn chưa kịp nói xong thì hắn động thủ…hắn nói nếu ngươi muốn dược liệu kia thì đi tìm hắn. Hơn nữa hắn còn nói lời rất khó nghe, còn nói là mua danh cầu lợi, hư danh nói chơi, một quyền có thể đánh chết một đống…

Vẻ mặt Liễu Thành Trạch sợ hãi nói.

- Cái gì? Ta mua danh cầu lợi? Hư danh nói chơi?

Oanh!

Cửa nhà tranh bị khí lãng nổ tung, một thân ảnh cao gầy bước nhanh ra ngoài.

Người này mặc bộ ma y, thoạt nhìn không lớn, chỉ hơn ba mươi, nhưng đôi mắt như điện mang, thường bắn ra ánh sáng lạnh làm lòng người run sợ.

- Dạ…

- Dạ sao? Hừ, có phải ngươi đắc tội người nào, tính toán ta thay ngươi xuất đầu?

Ma Y nhân cũng không tin lời nói của Liễu Thành Trạch, mà hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo như nhìn thấu linh hồn của đối phương.

- Ta…ta không dám!

Liễu Thành Trạch tuôn mồ hôi lạnh.

- Không dám? Tâm tính của ngươi ta đã sớm biết, mượn dùng tay ngươi luyện đan chẳng qua bởi vì thuật luyện đan của ngươi cao minh mà thôi. Ta mặc kệ ngươi cùng người kia có thù hận hay không, ta hỏi ngươi một lần, trên người hắn rốt cục có loại dược liệu kia thật hay không?

Ánh mắt Ma Y nhân lạnh lùng hỏi.

- Có, loại dược liệu kia tên Thạch Hóa Nhục Lựu, là một loại dược liệu đặc thù do quáng thạch sản sinh…

Liễu Thành Trạch vội vàng nói.

- Có là tốt rồi, nói cho ta biết hình dạng của hắn cùng việc hắn đang ở đâu!

Ma Y nhân thản nhiên nói.

- Dạ, hắn tên Nhiếp Vân…

Liễu Thành Trạch vội vàng chỉ dẫn tường tận một lần.

- Nhiếp Vân? Được, ngươi chờ tin tức đi, ta sẽ đem Thạch Hóa Nhục Lựu mang về!

Ma Y nhân nói xong, sưu một tiếng biến mất, tốc độ cực nhanh giống như chưa từng xuất hiện qua bao giờ.

- Đi rồi?

Nhìn quanh thấy Ma Y nhân đã đi, Liễu Thành Trạch đứng không vững, phác thông một tiếng ngồi bệch xuống đất, lúc này mới phát hiện toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh.

- Uy lực của Xuyên Sơn Thế không kém, nhưng ta luôn cảm thấy mặt trên hẳn còn thêm một tầng, có thể siêu việt…

Nhẹ nhàng lướt nhanh trong núi rừng, trong tay Nhiếp Vân cầm Huyền Ngọc kiếm chậm rãi huy lên, đang tìm cơ hội đột phá.

Nhưng loại công kích cao hơn rốt cục là gì, thật giống như trong đầu còn cách một tầng màng, biết rõ là có nhưng không va chạm tới.

- Bỏ đi, hiện tại không nghĩ ra được, có lẽ khi linh cảm tới trực tiếp liền lĩnh ngộ.

Nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, lại đeo kiếm ra sau lưng đi thẳng về phía trước.

Lần này đi một chuyến Tế Bắc thành có thu hoạch, chẳng những lấy được Tử Hoa Ngọc Ấn, còn lấy được bảo bối của phủ thành chủ, xem như giá trị xa xỉ.

Tuy bảo bối không có giá trị lớn với bản thân, nhưng với người nhà lại trợ giúp không nhỏ.

- Đáng tiếc không có bảo bối luyện thể, nếu không tốc độ luyện thể sẽ nhanh hơn không ít!

Nhiếp Vân thở dài.

Rèn luyện thân thể chính là quá trình không ngừng siêu việt cực hạn, may mắn hiện tại hắn là trị liệu sư, một khi thân thể không chịu nổi có thể dùng trị liệu khí khôi phục, sau đó rèn luyện lại khôi phục…cứ lặp đi lặp lại như vậy, đã làm cho tốc độ tu luyện Linh Tê luyện thể quyết nhanh hơn kiếp trước gấp mười lần.

Cho dù tốc độ đã nhanh như vậy, nhưng muốn đạt tới tầng thứ ba đại thành không dùng một hai năm là không thể nào.

Vô luận là tu luyện thế nào, đều là càng về phía sau sẽ càng khó khăn. Bằng không ở kiếp trước hắn cũng không cần dùng tới ba trăm năm mới đạt tới đan điền huyệt khiếu cảnh đỉnh.

Nói tới bảo bối luyện thể, tỷ như Diễm Hỏa, Nhất Nguyên Hàn Băng, Nguyên Tinh Khí…nhưng mấy thứ đó thập phần trân quý, đừng nói Tế Bắc thành không có, thậm chí ở Thần Phong thành có tìm được hay không vẫn khó nói.

------oOo------

Chương 198: Cường giả chí tôn chiến đấu (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hô!

Ngay lúc hắn còn đang suy nghĩ, có tiếng gió rít vang lên, Nhiếp Vân chợt híp mắt, cổ tay vừa lật, Huyền Ngọc kiếm liền xuất hiện trong tay. Hắn nhìn chằm chằm vào tận sâu trong rừng cây tối đen, tràn ngập cảnh giác.

- Người nào? Đi ra!

Nhiếp Vân hét lớn một tiếng.

- Ha ha, ngươi chính là Nhiếp Vân? Không sai, thực lực còn mạnh hơn một ít so với lời Liễu Thành Trạch đã nói!

Một tiếng cười vang lên, Ma Y nhân đi ra, ánh mắt nhìn thẳng Nhiếp Vân nói.

Bước chân người này không lớn, lại xuất hiện giống như dùng thuấn di. Điểm này còn chưa đáng sợ, đáng sợ nhất là hai chân của hắn vẫn không chấm đất, là đang đi giữa không trung.

Phi hành!

Cường giả chí tôn!

- Cường giả chí tôn? Không nghĩ tới đường đường cường giả chí tôn không ngờ là thủ hạ của Liễu Thành Trạch!

Nhiếp Vân nhướng mày nói.

- Thủ hạ? Hừ, hắn xứng sao? Lấy ra Thạch Hóa Nhục Lựu, ta không động thủ, nếu không hôm nay ngươi ở lại đây đi!

Ma Y nhân hừ lạnh một tiếng, hai tay chắp sau lưng, vẻ mặt ngạo nghễ nói.

- Ở lại đây? Ngươi có bản lĩnh đó sao?

Không nghĩ tới đối phương nói như vậy, Nhiếp Vân khẽ cười, chân khí vừa chuyển thân hình lập tức trôi nổi lên cao.

Đối phương là chí tôn, nếu mình còn ẩn giấu thực lực sẽ nếm thiệt thòi, vẫn quang minh chính đại thi triển ra toàn bộ thực lực tốt hơn.

- Ngươi cũng là cường giả chí tôn?

Chứng kiến thiếu niên bay lên, Ma Y nhân sửng sốt, lập tức trong mắt hiện lên lửa nóng:

- Tốt, tốt! Nếu là cường giả chí tôn, ta không đi một chuyến uổng công!

Không nghĩ tới đối phương nhìn thấy mình là chí tôn lại hưng phấn như thế, Nhiếp Vân khẽ cười.

Xem ra người này là một kẻ tu luyện điên cuồng, có thể chiến đấu với kẻ cùng cấp bậc hẳn luôn cảm thấy hưng phấn.

- Không đi một chuyến uổng công…Ha ha, ta sợ ngươi tới rồi thì không thể quay về!

Chân khí trong người Nhiếp Vân vận chuyển, chiến ý dạt dào.

Nói thật, đây là lần đầu tiên đối mặt với chí tôn nhân loại từ sau khi sống lại, hắn cũng thập phần chờ mong.

Hơn nữa theo cảm giác của hắn, Ma Y nhân này có thực lực tuyệt đối còn mạnh hơn Hắc Nham cùng Tử Đồng liên thủ, thậm chí còn mạnh hơn chính hắn không ít, có thể chiến đấu với người mạnh hơn mình, đối với Nhiếp Vân mà nói chính là khiêu chiến không nhỏ.

- Tốt!

Ma Y nhân tựa hồ cũng nhìn ra vẻ hưng phấn của Nhiếp Vân, cười ha ha:

- Tiếp chiêu!

Nói xong thân hình nháy mắt hóa thành lưu quang hướng Nhiếp Vân lao tới.

- Tới tốt lắm!

Nhiếp Vân thấy hắn không dùng binh khí, cũng không muốn lợi dụng, tùy tay đem Huyền Ngọc kiếm mang trên lưng, bàn tay vừa lật đánh ra một quyền.

Lần này không dùng vũ kỹ, chỉ dùng lực lượng thân thể cùng lực lượng khí hải.

Oanh long!

Dù là như thế lực lượng cường đại vẫn hóa thành một đạo khí lãng quay cuồng, thổi quét về hướng Ma Y nhân.

- Công kích không sai!

Ma Y nhân tán dương một câu, sắc mặt không thay đổi, bàn tay vừa chuyển cũng không thấy rõ hắn dùng thủ đoạn gì thì công kích như vũ bão kia đã bị đẩy bay sang một bên.

- Cử trọng nhược khinh, tứ lạng bạt thiên cân? Không nghĩ tới thực lực của ngươi không ngờ lợi hại như vậy, nếm thử một chiêu của ta – Đại Lưu Tinh quyền pháp!

Nhiếp Vân biết mình gặp được cao thủ chưa từng có, thét dài một tiếng lại đánh ra một chiêu.

Một quyền đánh ra, bóng đêm yên tĩnh như được tinh quang chiếu rọi, thẳng tắp bay tới chỗ Ma Y nhân.

Đại Lưu Tinh quyền pháp!

Đây là vũ kỹ hoàng tộc thượng phẩm, kiếp trước Nhiếp Vân học được trên người một lão giả xuất thân từ một hoàng tộc đã xuống dốc, một chiêu đánh ra lưu tinh nhấp nháy, chiêu số chẳng những hoa lệ, uy lực thật lớn.

- Vũ kỹ hoàng tộc thượng phẩm – Lăng Ba chưởng!

Đối phương không chậm trễ, song chưởng vung ra, một cỗ khí lãng sềnh sệch liền bay tới nghênh tiếp.

Oanh oanh oanh!

Hai đại cao thủ giao kích, mỗi chiêu đều đất rung núi chuyển, khí lãng cường đại đem cây cối trong phạm vi mười dặm hoàn toàn quét sạch.

- Không nghĩ tới thực lực chủ nhân còn mạnh hơn mấy ngày trước!

Hắc Nham, Tử Đồng cùng Phong Lang Vương trước đó nhận được chủ nhân truyền âm, đang trốn ở một bên nhìn lên cuộc chiến trên không trung, trong mắt toát ra vẻ hưng phấn.

Thực lực chủ nhân chí tôn sơ kỳ lại có được sức chiến đấu của chí tôn đỉnh, chỉ sợ chỉ có chủ nhân mới có tích lũy hùng hậu như vậy đi!

Sưu sưu sưu!

Trong chớp mắt hai thân ảnh quay cuồng trên không trung đã đánh ra hơn trăm chiêu, tựa hồ bất phân thắng bại, thực lực ngang nhau!

- Ha ha, Nhiếp Vân, không nghĩ tới tuổi ngươi không lớn, thực lực lại ngoài dự liệu của ta, đáng giá cho ta sử dụng kiếm!

Đột nhiên hai người đang giao chiến chợt tách ra, Ma Y nhân cười to.

- Đáng giá cho ngươi sử dụng kiếm? Ngươi cũng đáng cho ta sử dụng kiếm!

Đối mặt với vẻ hung hăng càn quấy của đối phương, Nhiếp Vân hừ một tiếng, cũng dùng lời như vậy đáp lại.

- Người này thật hung hăng càn quấy, đáng giá cho hắn dùng kiếm, hắn thật cho hắn là vật gì! Nếu không phải chủ nhân không cho chúng ta động thủ, ba chúng ta trực tiếp xông lên đã sớm đem hắn xé nát!

Nghe được lời nói của Ma Y nhân, Phong Lang Vương tức giận nói.

- Không sai, tên gia hỏa tự đại, Tử Đồng, một lát nữa nếu hắn không biết điều, ngươi đi lên cho hắn nếm mùi một sừng lợi hại của ngươi đi!

Hắc Nham cũng phi thường tức giận.

- Vừa rồi khi chủ nhân chiến đấu còn mang theo Huyền Ngọc kiếm, nếu lấy kiếm xuống, tốc độ khẳng định nhanh hơn hắn!

Tử Đồng hừ nói.

Hắc Nham, Tử Đồng cùng Phong Lang Vương tuy rằng đều là yêu thú chí tôn sơ kỳ, nhưng nếu liên thủ dù chí tôn đỉnh cũng không được ưu đãi.

- Hừ, đừng sính miệng lưỡi lợi hại, nói cho ngươi biết, kiếm pháp của ta không phải là vũ kỹ, mà do chính mình sáng chế, một khi sử dụng lực lượng cũng không cách nào khống chế được, nếu ngươi bị giết chết thì không tốt lắm!

Thấy thiếu niên học theo cách nói chuyện của mình, Ma Y nhân hừ lạnh nói.

- Tự nghĩ ra?

Nhiếp Vân sửng sốt, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

Chính mình sở dĩ có thể sáng chế Xuyên Sơn Thế, một là vì sự đặc

thù của Huyền Ngọc kiếm, hai là vì mình là người của hai thế giới, mặc dù thực lực không phải rất mạnh, nhưng kiến thức đạt tới thượng đẳng cực cao, tùy tiện sáng chế ra chiêu số cũng không khó khăn.

Mà đối phương thoạt nhìn khoảng ba mươi tuổi, đạt tới cấp bậc chí tôn đã rất đáng sợ, nhưng còn có thể sáng chế chiêu số, quả thật chính là thiên tài!

- Ngươi có thể sử dụng chiêu số mình tự nghĩ ra, ta rất bội phục, bất quá…chiêu số của ta cũng do ta tự mình sáng chế, uy lực to lớn, cũng không thể tự chủ khống chế, nếu ngươi bất hạnh bị giết chết, xem như mạng của ngươi không tốt!

Trong lòng thoáng kinh ngạc, Nhiếp Vân châm biếm trở lại.

------oOo------

Chương 199: Cường giả chí tôn chiến đấu (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi cũng tự nghĩ ra sao? Tốt, tốt! Hôm nay đánh được thoải mái!

Nghe được thiếu niên nói tự mình sáng chế chiêu số, Ma Y nhân cười to, cổ tay run lên, một thanh trường kiếm mang theo ánh sáng xuất hiện trong tay hắn.

- Thanh kiếm này tên Tàn Tuyết, cấp bậc hoàng tộc thượng phẩm, đi theo ta đã hơn tám năm, đã đánh bại mười hai tên chí tôn. Đánh chết ba người, thổi mao đoạn tóc, hàn băng vô cùng, là binh khí mà ta am hiểu nhất!

- Binh khí hoàng tộc thượng phẩm? Không sai! Thanh kiếm của ta là Huyền Ngọc kiếm, toàn thân do huyền ngọc luyện chế, cũng không sắc bén. Ngược lại mũi kiếm còn chưa mở ra, chỉ đi theo ta ba ngày, nhưng đủ dùng đánh chết ngươi!

Nhiếp Vân cầm lấy Huyền Ngọc kiếm thản nhiên nói.

- Mới dùng ba ngày? Huyền Ngọc kiếm? Tốt, cho ta biết một chút về kiếm pháp mà ngươi sáng chế!

Ma Y kiếm nghe Nhiếp Vân nói chỉ mới lấy được Huyền Ngọc kiếm ba ngày, hiển nhiên sửng sốt. Nhưng sau đó hắn lập tức nở nụ cười, bàn tay run lên, Tàn Tuyết kiếm lập tức điên cuồng xoay tròn.

Tàn Tuyết kiếm chợt sáng lên, giống như bầu trời đầy sao trộn vỡ đêm đen, vô số kiếm ảnh từ khắp bốn phương đâm thẳng về hướng Nhiếp Vân.

- Kiếm pháp tự sáng chế, Lạc Tinh Mãn Thiên!

Một tiếng quát to, Ma Y kiếm hô.

- Lạc Tinh Mãn Thiên? Tên rất hay! Xem kiếm pháp của ta tự nghĩ ra, Xuyên Sơn Thế!

Nhìn thấy kiếm quang trước mắt, đích xác giống như bầu trời đêm đầy sao bao trùm đánh úp lại, Nhiếp Vân hưng phấn hô một tiếng, Huyền Ngọc kiếm vung lên, lực lượng Xuyên Sơn Thế ngưng tụ, nâng tay chém ra!

Một chiêu kỹ xảo cực hạn, lưu tinh đầy trời, một kiếm chém ra, hàng trăm ảo ảnh!

Một hóa phức tạp thành giản dị, nhất lực hàng gấp mười, một chiêu công kích, sơn xuyên rơi xuống!

Oanh!

Hai công kích va chạm, không trung nháy mắt xuất hiện một đoàn ma cô vân màu trắng ngà, lực trùng kích cường đại làm cho toàn bộ sinh linh trong vòng mấy trăm thước đều tử vong, không còn một mống.

- Công kích thật mạnh!

- Hắn lại có thể ngăn cản được chiêu Xuyên Sơn Thế của chủ nhân, làm sao có thể!

Ba đại yêu thú chứng kiến cảnh tượng trên không trung, toàn bộ kinh ngạc, ánh mắt trợn tròn không dám tin.

- Xuyên Sơn Thế, có được hình dáng của núi đồng, lực lượng núi đồng, kiếm pháp tốt! Bất quá nếu ngươi có thể tiếp được chiêu thứ hai của ta, mới thật sự lợi hại!

Ma Y nhân không nghĩ tới một chiêu công kích của thiếu niên cường đại như vậy, ánh mắt tỏa sáng hít sâu một hơi nói.

- Ngươi còn chiêu thứ hai?

Bàn tay Nhiếp Vân căng thẳng.

Chiêu vừa rồi nhìn như ngang nhau, trên thực tế Nhiếp Vân có chút thua thiệt, tuy hắn dốc hết sức ngăn chặn công kích của đối phương, nhưng kiếm khí quỷ dị kia vẫn truyền vào Huyền Ngọc kiếm tiến nhập thân thể của hắn.

Nếu không phải nhờ hắn là trị liệu sư, chỉ sợ hiện tại đã bị trọng thương.

Chiêu thứ nhất hắn đã không ngăn cản được, chiêu thứ hai làm sao ngăn cản?

- Chiêu thứ hai của ta tên Chiếu Diệu Cửu Thiên, một khi xuất ra uy lực vô cùng, ngươi phải cẩn thận!

Ma Y nhân giới thiệu kiếm pháp của chính mình.

So đấu một trận với thiếu niên trước mắt, trong lòng Ma Y nhân đã sản sinh ý tích tài, tuy dục vọng chiến đấu khiến cho hắn không muốn ngừng lại, nhưng hắn vẫn giới thiệu sơ lược, chỉ sợ đối phương không thể ngăn cản mà trực tiếp tử vong.

- Chiếu Diệu Cửu Thiên?

Trong lòng Nhiếp Vân chợt động.

Vừa rồi là Lạc Tinh Mãn Thiên, nơi nơi đều là kiếm quang, vô hình trung phân tán lực lượng, chiêu kế tiếp tên Chiếu Diệu Cửu Thiên, cái gì có thể chiếu sáng cửu thiên? Đương nhiên là thái dương!

Trên bầu trời có vô số lưu tinh, nhưng thái dương chỉ có một, lực công kích sẽ được tập trung, một khi xuất ra chính là phải giết!

- Không, không thể hoài nghi, ta nhất định sẽ thắng!

Cảm giác e ngại vừa dâng lên đã bị Nhiếp Vân trấn áp xuống.

- Nhất kiếm đương không – Chiếu Diệu Cửu Tiêu!

Đúng lúc này chiêu thứ hai đã đánh ra, nháy mắt trên không trung giống như có một vầng mặt trời chói chang mùa hè xuất hiện, chậm rãi đánh tới.

- Thật mạnh!

Kiếm quang còn chưa tới trước mặt, Nhiếp Vân đã cảm thấy thân thể bị một cỗ lực lượng đặc thù giam cầm không thể nhúc nhích, trong phút chốc giống như tử thần buông xuống, hoàn toàn bao phủ chính mình.

- Ta không thể chết được, ta vừa chết, người nhà của ta, bằng hữu của ta, còn có nàng…ta không thể chết được!

Trong lòng đột nhiên sinh ra cỗ dục vọng muốn sống mãnh liệt, Nhiếp Vân thét dài một tiếng, ánh mắt đột nhiên thanh tỉnh, nhìn thấy mặt đất cách đó không xa.

- Đại địa? Sơn xuyên rất nặng, nhưng làm sao nặng bằng đại địa? Mặt đất mới là nguồn suối lực lượng chân chính, là lực lượng thật sự!

Trong đầu chợt lóe linh quang, chiêu thứ hai đột nhiên thông suốt, Huyền Ngọc kiếm đánh ra, tựa như mang theo cả mặt đất dày nặng hung hăng bổ lên!

Oanh!

Hai đại tuyệt chiêu công kích, Ma Y nhân còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thân hình đã bay ngược ra ngoài lún sâu vào mặt đá khoảng cách xa mấy chục dặm, núi đá vẩy ra, sơn thể bị công kích mạnh mẽ liệt ra nhiều khe nứt, tùy thời sẽ bị đổ sụp!

- Thật là lợi hại!

- Chiêu này của chủ nhân là cái gì? Tựa hò còn lợi hại hơn chiêu Xuyên Sơn Thế rất nhiều!

- Sao lại mạnh như vậy? Nếu chủ nhân dùng chiêu này công kích ta, chỉ sợ một chiêu ta đã biến thành bánh thịt!

Ba yêu sủng chứng kiến cảnh tượng trước mắt đều sắp điên.

- Chiêu số thật lợi hại, có chứa sự dày trọng của đại địa, đại địa mênh mông nạp vật, cất chứa hàng tỉ sinh linh, vô cùng rộng lớn…

Oanh long!

Ma Y nhân từ trong vách núi bay ra, tuy công kích vừa rồi cường đại, nhưng chỉ làm hắn ứa máu, nội tạng lệch vị mà thôi, cũng không tới nỗi trực tiếp mất mạng.

Lúc này hắn đang nhìn qua Nhiếp Vân, nhớ tới chiêu số trước đó, khẽ lẩm bẩm, càng lúc càng hưng phấn, ánh mắt ngày càng lửa nóng.

- Chiêu này của ngươi tên gọi là gì?

Một lát sau hắn hỏi.

- Chiêu này của ta tên Đại Địa Thế!

Nhiếp Vân đã nghĩ ra được tên gọi, thuận miệng nói.

- Sơn Xuyên Thế, Đại Địa Thế, tốt tốt! Xem ra ta tự nghĩ ra kiếm

pháp còn kém xa ngươi. Phải cố gắng nhiều hơn! Nhiếp Vân, từ nhỏ tới lớn ta chưa bội phục ai, hôm nay hoàn toàn bội phục ngươi, cáo từ!

Ma Y nhân đột nhiên nở nụ cười, ôm quyền nói, thân thể chợt nhoáng lên đã xa xa bay mất.

Từ lúc hắn xuất hiện mãi cho tới khi hắn rời đi Nhiếp Vân cũng không biết tên của hắn, đúng là một tên quái vật.

- Hô! Nếu không phải ở thời khắc mấu chốt sáng chế ra Đại Địa Thế, lần này dù không chết cũng phải trọng thương!

Nhớ tới nguy hiểm vừa rồi, trong lòng Nhiếp Vân còn sợ hãi.

------oOo------

Chương 200: Liễu Thành Trạch chấn kinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Có được chiêu Đại Địa Thế, phối hợp cấp bậc chí tôn của ta, tứ đại chí tôn của Thần Phong đế quốc thậm chí là tông chủ Di Thiên tông cũng có thể cùng ta một trận chiến!

- Có được lực công kích mạnh như vậy, xem như ta đã trở thành đỉnh phong nhất trong cấp bậc chí tôn, sau này chân khí gia tăng, uy lực một chiêu sẽ ngày càng mạnh!

Khoanh chân ngồi yên tại chỗ đem chiêu Đại Địa Thế hoàn toàn củng cố, mãi cho tới khi trời sáng hắn mới đứng dậy.

- Nên đi giết Trữ Vương…nhưng trước khi giết hắn, phải xử lý chuyện của Liễu Thành Trạch ở Tế Bắc thành đi đã!

Có thể được xưng là Huyết Ngục ma tôn, Nhiếp Vân đương nhiên không phải người tốt, Liễu Thành Trạch nếu dám đi tìm cường giả chí tôn đối phó chính mình, đã phạm vào tử tội, hẳn phải chết không nghi ngờ!

- Các ngươi ở lại đây chờ, một lát ta trở lại!

Nhiếp Vân nháy mắt hóa thành đạo lưu quang bay thẳng về Tế Bắc thành.

…

- Phụ thân, cha nói vị đại nhân kia có thể giết chết Nhiếp Vân không?

Trước nhà cỏ, vẻ mặt Liễu Uyên lo lắng nhìn Liễu Thành Trạch hỏi.

- Ha ha, điều này còn cần hỏi sao? Đại nhân ra tay, thiếu niên kia hẳn phải chết không nghi ngờ!

Liễu Thành Trạch nở nụ cười:

- Chỉ chờ thêm lát nữa chúng ta khẩn cầu hắn đưa chí tôn phù lục cùng binh khí hoàng tộc hạ phẩm cho chúng ta, với tính cách của hắn nhất định sẽ đáp ứng. Tới lúc đó hai cha con chúng ta còn sợ ai trong Tế Bắc thành?

- Nếu thật sự lấy được hai kiện đồ vật kia, chúng ta thật sự không cần sợ ai, ha ha!

Ánh mắt Liễu Uyên sáng lên, hưng phấn tới run rẩy toàn thân.

Sưu!

Ngay lúc hai cha con đang mặc sức tưởng tượng cuộc sống tốt đẹp trong tương lai, đột nhiên một tiếng gió rít bén nhọn vang lên, một thân ảnh từ xa thẳng tắp bay tới rơi xuống trước mặt hai người.

- Chúc mừng đại nhân thắng trận, thuận lợi thu hồi dược liệu…

Liễu Thành Trạch vội vàng đi tới cười nói.

Theo hắn xem ra nếu đại nhân đã tự mình ra tay, thiếu niên kia khẳng định đã chết, mà Thạch Hóa Nhục Lựu cũng đã rơi vào trong

tay hắn.

- Cút!

Ai ngờ Liễu Thành Trạch còn chưa nói xong chợt nghe tiếng hừ lạnh vang lên, một cỗ khí lãng nóng rực thổi tới khiến thân thể Liễu Thành Trạch bổ nhào té lăn hai ba vòng.

- Đại nhân…ngươi muốn…

- Ta bảo các ngươi cút! Lập tức biến, phốc!

Ma Y nhân vừa rít gào, cổ họng ngọt lịm phun máu tươi, tiếng ba ba rung động như đánh vào trong lòng Liễu Thành Trạch.

- Đại nhân bị thương? Sức chiến đấu của đại nhân là chí tôn đỉnh nhưng lại bị thương?

Chứng kiến một màn trước mắt, Liễu Thành Trạch cùng Liễu Uyên ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ không dám tin vào hai mắt của mình.

Người làm bị thương được vị đại nhân này có cấp bậc gì?

Trong nháy mắt cả hai đều sững sờ.

- Nhiếp Vân, chiêu này của ngươi ta tạm thời không thể phá giải, nhưng sau này ta nhất định sẽ đánh bại ngươi!

Ma Y nhân gầm rú một câu, nhớ tới uy lực một chiêu của thiếu niên kia, càng nghĩ càng sợ hãi.

Đại Địa Thế, thậm chí có người có thẻ đem sự dày trọng của mặt đất cô đọng thành kiếm pháp, thiên tư như vậy quả thực là không sao tưởng tượng nổi!

Mình vẫn luôn phi thường kiêu ngạo, tự nhận hao phí mười năm công phu nghĩ ra hai chiêu kiếm pháp rất lợi hại, kết quả người ta chỉ bỏ ra ba ngày đã sáng chế ra hai chiêu thức, mà chiêu nào cũng có uy lực lớn hơn mình.

Nếu không phải lực lượng của mình hùng hậu, lại tiến vào cấp bậc chí tôn đã lâu, một kiếm vừa rồi mình đã chết!

- Ta sẽ không thua cho ngươi…xem ra từ này còn phải khổ tu!

Tuy Ma Y nhân khiếp sợ thiên phú của đối phương, nhưng không nhụt chí, ngược lại chiến ý càng thêm ngẩng cao, tựa hồ đem Nhiếp Vân xem là đối thủ trọng yếu nhất của mình, nhất định phải vượt qua!

- Nhiếp Vân? Quả nhiên là Nhiếp Vân?

Nghe được lời lẩm bẩm của Ma Y nhân, Liễu Thành Trạch cùng Liễu Vân đã biết mình đã đắc tội quái vật dạng gì.

Có thể đánh Ma Y nhân hộc máu, còn cần hỏi cấp bậc sao? Nhất định là cường giả chí tôn không nghi ngờ!

Hai cha con họ muốn giết cường giả chí tôn đoạt bảo…thật sự là thiếu não cùng cực!

- Nhanh quay về thu dọn đồ đạc né tránh một thời gian!

Đắc tội cường giả chí tôn mà ngay cả vị đại nhân này cũng không thể đánh thắng, hai cha con không dám tiếp tục ở lại, vội vàng cưỡi ngựa chạy như điên về Tế Bắc thành.

Hiện tại điều hai cha con mong mỏi là vị Ma Y nhân kia chưa tiết lộ cha con họ muốn giết Nhiếp Vân, nếu không đắc tội một gã cường giả chí tôn cũng nói rõ ngày lành chấm dứt.

- Nếu Liễu Thành Trạch đã xưng là đệ tam luyện đan đại sư của Thần Phong đế quốc, như vậy đan dược, dược liệu cùng tài phú đoạt được khẳng định nhiều vô số kể, trước tịch thu mấy thứ này đi!

Phủ đệ của Liễu Thành Trạch thật dễ tìm thấy, tùy tiện nghe ngóng là biết được, Nhiếp Vân không phí bao nhiêu công phu đã đi vào sân viện.

Bằng vào thủ đoạn hiện tại của hắn, đừng nói muốn tiến vào Liễu phủ không bị phát hiện, dù đi vào hoàng cung cũng không khó khăn.

- Nơi này hẳn là phòng luyện đan của hắn!

Dạo qua một vòng, tìm được chỗ luyện đan của Liễu Thành Trạch, hắn đang định đi vào cướp sạch một phen, chợt nhìn thấy Liễu Thành Trạch dẫn theo Liễu Uyên vội vàng đi tới.

- Đồ vật tích tụ mấy năm nay đều lưu giữ trong mật thất bên dưới đan phòng, một lát nữa lấy xong đồ vật chúng ta trực tiếp dùng thông đạo ngầm rời khỏi!

Liễu Thành Trạch thấp giọng dặn dò.

- Lấy xong đồ vật rồi đi? Vậy…mẹ cùng các muội muội làm sao bây giờ?

Liễu Uyên sửng sốt.

- Hiện tại cũng không quan tâm được ai nữa, họ lưu lại đây đi! Con nghĩ xem, nếu Nhiếp Vân tới trả thù, tìm không thấy chúng ta sẽ tức giận thế nào? Chúng ta ít ra phải lưu họ lại cho hắn giết giết trút căm phẫn a! Bằng không hắn đuổi tới chân trời góc biển, sớm muộn gì chúng ta cũng không thoát khỏi cái chết!

Liễu Thành Trạch thở dài nói.

- Để cho mẹ cùng các muội muội làm tấm mộc?

Liễu Uyên lặng người.

- Không sai, nếu muốn giữ mạng của mình thì lòng dạ phải ác độc một ít, nhanh đi thôi, bằng không chúng ta cũng trốn không thoát!

Liễu Thành Trạch hừ một tiếng, đẩy cửa đi vào phòng luyện đan.

- Đúng là kẻ ác độc, xem ra thật sự chết chưa hết tội!

Nghe được đối phương vì mạng sống của mình mà có thể bỏ qua tính mạng của vợ cùng nhi nữ, Nhiếp Vân nhất thời híp mắt lạnh lùng.

Sưu!

Trong lòng nghĩ thầm, Nhiếp Vân hóa thành một trận gió theo sau tiến vào phòng luyện đan.

Phòng luyện đan khá rộng lớn, ngoại trừ giữa phòng đặt một lò luyện thì không còn gì khác, Liễu Thành Trạch gõ nhẹ lên lô đỉnh, một tiếng chi nha vang lên, lô đỉnh dời sang một bên lộ ra một thông đạo chỉ đủ chứa một người đi qua.

------oOo------

Chương 201: Mật thất ngầm

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhanh vào đi thôi!

Liễu Thành Trạch chột dạ nhìn xung quanh trước khi nhảy vào thông đạo.

Dù trong phòng luyện đan thật trống rỗng, mà Nhiếp Vân cũng không cố ý che giấu, nhưng Liễu Thành Trạch vẫn không nhìn thấy hắn, cường giả chí tôn có thể sử dụng chân khí thay đổi ánh sáng bên người, làm cho mình dung nhập tự nhiên, cho dù đứng trước mặt cũng không nhìn thấy.

Đây là thủ đoạn của cường giả chí tôn, xuất thần nhập hóa, quả thật không thể dùng võ thuật hay võ công miêu tả. Nói trắng ra là pháp, là thuật!

- Nơi này còn có mật đạo, xem ra Liễu Thành Trạch đã sớm biết sẽ có hôm nay, cố ý để lại đường rút quân cho mình!

Nhìn thấy hai cha con chui vào thông đạo, Nhiếp Vân cười nhạt nhủ thầm. May mắn mình tới nhanh chóng, nếu không bọn hắn chui vào nơi đây mình muốn tìm cũng phải mất thời gian.

Chỉ có Nhiếp Vân mới suy nghĩ như vậy, đổi lại là người khác, dù là chí tôn nhưng nếu Liễu Thành Trạch đã ẩn núp trước đó, khẳng định vẫn không thể phát hiện, đừng nói phí thời gian hay công phu, dù làm gì cũng không tìm được.

Dù sao không phải ai cũng là truy tung sư.

Dù có thể trốn lại trốn thoát được truy tung sư sao?

Lúc trước La Vũ chỉ dùng một tia khí tức đã có thể ngoài ngàn dặm tìm được hài cốt của La Nghiêm, truy tung sư cường đại đã không thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Thân thể chợt nhoáng lên, Nhiếp Vân cũng đi vào thông đạo, vừa đi vào liền nghe tiếng chi nha, lô đỉnh đã ngăn chặn lối vào đường hầm.

Thông đạo hẹp hòi dài nhỏ, đi thêm bảy tám trăm thước lúc này mới rộng mở trong sáng, trước mắt là một mật thất chừng bốn năm mươi thước vuông.

- Thật biết che giấu, lối đi này luôn kéo dài xuống dưới, bên dưới sâu như vậy, dù là cường giả chí tôn dùng tinh thần lực cũng không thể thẩm thấu đi vào!

- Phụ thân, nơi này…thật nhiều đan dược!

Nhiếp Vân còn đang trầm tư đột nhiên nghe được tiếng kinh hô của Liễu Uyên, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy rõ trên những cái giá trong mật thất trưng bày rậm rạp những bình ngọc lớn nhỏ, bên trong có đủ loại đan dược.

Dùng tinh thần tùy tiện lướt qua quan sát, lại có tới mấy trăm chủng loại.

Ở một bên là một chuỗi xà ngang, mặt trên đặt đủ loại dược liệu,

mỗi loại phải hơn ngàn năm, vô cùng quý trọng.

Chứng kiến cảnh này, Nhiếp Vân không khỏi cảm khái, người này không hổ là đệ tam luyện đan sư của Thần Phong đế quốc, thu thập bảo bối thật sự là quá nhiều.

- Con làm gì vậy, nhiều đan dược như vậy chúng ta căn bản không khả năng lấy đi toàn bộ, muốn lấy chỉ lấy trọng yếu!

Thấy con mình vừa nhìn thấy đan dược thì điên cuồng lao tới muốn lấy đi sạch sẽ, Liễu Thành Trạch vội vàng trách mắng một câu.

Bọn hắn cũng không có nạp vật đan điền, chỉ dùng hai tay chỉ cầm theo mười mấy bình ngọc cũng đã không tệ rồi, muốn lấy hết quả thật là nằm mộng.

- Lấy trọng yếu? Cha, những đan dược này bình nào mới trọng yếu? Sao con thấy giống nhau đây?

Liễu Uyên sửng sốt, nhìn hồi lâu cũng không biết đan dược nào mới trân quý.

- Bỏ đi, để cho cha lấy!

Thấy bộ dáng của hắn, Liễu Thành Trạch lắc đầu:

- Đây là Đại Hồi đan, có thể giúp thân thể bị thương khôi phục trong thời gian ngắn, nhất định phải mang theo, một khi bị thương có thể dùng được, đây…

Liễu Thành Trạch liên tục chỉ vào bảy tám loại đan dược, đều là loại thuốc dùng đào mạng, hắn đem đan dược bỏ vào trong lòng lúc này mới quay người lại đưa tay nhấn lên giá đỡ.

Chi nha!

Căn phòng chợt xuất hiện một khe hở.

Đi qua khe hở lại là một căn phòng rộng lớn.

- Những đan dược vừa rồi chỉ là phụ trợ, thứ trọng yếu nhất cha giấu ở nơi này!

Đi vào phòng, Liễu Thành Trạch nhìn hồ lô kim hoàng sắc đặt ở trung ương, ánh mắt toát ra vẻ hưng phấn.

- Thứ trọng yếu nhất? Chẳng lẽ nằm trong hồ lô?

Liễu Uyên có chút mơ hồ.

- Không sai, đây là tinh hoa mà cha chiết xuất trong luyện đan hơn hai mươi năm, có thể làm cho người duyên niên ích thọ, hấp thu một hớp có thể gia tăng năm năm sống lâu!

Liễu Thành Trạch cười nói.

- Tinh hoa chiết xuất từ dược liệu? Làm cho người ta kéo dài tuổi thọ? Sao con chưa từng nghe qua thứ này? Tên gọi là gì?

Liễu Uyên không nghĩ tới còn có thứ lợi hại như vậy, hai mắt mờ mịt hỏi.

- Tên gọi là gì? Ha ha, dù nói với con thì con cũng không biết, đây là Nguyên Tinh Khí, là bộ phận tinh hoa nhất của toàn bộ dược liệu!

Liễu Thành Trạch nói.

- Nguyên Tinh Khí?

Liễu Uyên không biết đó là vật gì, nhưng Nhiếp Vân vừa nghe ánh mắt chợt hưng phấn đỏ lên.

Thật sự là đi mòn giày sắt tìm không thấy, được tới không uổng phí công phu!

Trước đó hắn còn đang suy nghĩ làm sao giúp lực lượng thân thể gia tăng nhanh hơn, nhưng không nghĩ tới đột nhiên nhìn thấy thứ tốt.

Tên gọi của Nguyên Tinh khí tuy rằng rất giống Nguyên Tinh linh

dịch, nhưng lại hoàn toàn bất đồng, Nguyên Tinh linh dịch là chất lỏng do thiên địa linh khí hội tụ, mà Nguyên Tinh khí là tinh hoa của nguyên tố, chỉ cần hấp thu một ngụm là giúp tuổi thọ gia tăng, nếu muốn dùng tẩm bổ thân thể, dù tầng thứ ba của Linh Tê luyện thể quyết không đạt tới đại thành cũng tuyệt đối không kém bao nhiêu.

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân dằn nén kích động trong lòng, thân thể chợt nhoáng lên, hiển lộ thân hình, bàn tay chộp tới đã thu lấy hồ tô trong tay.

- A?

- Nhiếp Vân? Ngươi vào bằng cách nào?

Hắn vừa hiện ra thân hình hai người Liễu Thành Trạch hoảng sợ kinh hô.

- Như thế nào, các ngươi muốn chạy trốn?

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc của hai người, trên mặt Nhiếp Vân lộ ý cười nghiền ngẫm.

- Ta…chúng tôi không dám, Nhiếp Vân đại nhân, ngài là đại nhân bất kể tội tiểu nhân, hãy bỏ qua cho chúng tôi đi…

Liễu Thành Trạch biết nếu đối phương có thể truy tới nơi đây, khẳng định chuyện gì cũng đã biết, không tiếp tục giải thích, vì thế quỳ sụp xuống đất trực tiếp cầu xin tha thứ.

- Phải đó, Nhiếp Vân đại nhân, là ta có mắt không tròng, đắc tội ngươi, khẩn cầu ngươi rộng lòng tha mạng chó của ta một lần…

Liễu Uyên cũng vội vàng quỳ xuống, không còn vẻ cao ngạo tự đại như trước đó.

- Bỏ qua cho các ngươi? Ha ha, ta chưa bao giờ lưu lại hậu hoạn cho mình. Lúc các ngươi muốn giết ta thì nên nghĩ tới kết cục hôm nay đi!

Nhiếp Vân cười nhạt, không để ý lời cầu xin của bọn họ, bàn tay

nhấn xuống!

Phanh! Phanh!

Đầu của Liễu Thành Trạch cùng Liễu Uyên chợt nổ tung, biến thành hai cỗ thi thể lạnh băng.

Chặt cỏ phải trừ tận gốc, tuy thực lực hai người này chẳng ra gì, nhưng không bảo đảm bọn hắn sẽ không đối phó người nhà của mình, khó bảo đảm bọn hắn sẽ không đi tìm kẻ càng thêm cường đại đối phó chính mình.

Người nhà là nghịch lân lớn nhất của mình, mình tuyệt đối sẽ không lưu tai họa ngầm!

------oOo------

Chương 202: Nguyên Tinh Khí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đánh chết hai người, tinh thần Nhiếp Vân tản ra quét ngang mật thất thêm một lần, phát hiện không còn mật thất nào khác, sau đó mới nhanh chóng đi ra phòng ngoài, bàn tay lướt qua giá đỡ, đan dược đã bị hắn thu vào trong nạp vật đan điền.

Bởi vì tu vi thăng cấp, dung lượng của nạp vật đan điền không ngừng gia tăng, hiện tại đạt tới cấp bậc chí tôn, đừng nói vài trăm bình đan dược, dù cả một phòng cũng chứa nổi.

- Ân? Thùng này là cái gì?

Thu hết toàn bộ đan dược cùng dược liệu, ánh mắt Nhiếp Vân rơi xuống hai chiếc thùng lớn trong góc phòng.

Hai thùng lớn cao hơn thân người, nhìn qua thật lớn, có vẻ vô cùng nặng nề.

Nhiếp Vân đi qua mở nắp ra xem, nhất thời nở nụ cười.

Tục ngữ nói hoàng kim có giá, mà đan dược vô giá, hiện tại xem ra chính là như thế. Trong hai thùng lớn không ngờ đều là vàng bạc châu báu! Thậm chí ở trên cùng còn có một xấp ngân phiếu thật dày.

Mỗi tấm ngân phiếu đều là một vạn lượng. Một xấp dày chừng hai ba trăm tấm, chính là hai ba trăm vạn lượng!

Nếu có thêm hai thùng châu báu với hoàng kim, chỉ nói tiền tài đã lên tới năm sáu trăm vạn lượng.

- Thật sự có tiền, lần này xem như kiếm lớn!

Thu số châu báu vào trong nạp vật đan điền, Nhiếp Vân không nhịn được cười to.

Lần này đánh chết cha con Liễu Thành Trạch, không nghĩ tới có thu hoạch lớn như vậy, không nói tới tiền tài, chỉ nói Nguyên Tinh khí cũng ngàn vàng khó cầu.

- Dù sao không có ai biết về mật thất này, ở lại đây hấp thu Nguyên Tinh khí, nhìn xem Linh Tê luyện thể quyết có thể đạt tới trình độ gì!

Trong lòng vừa động, Nhiếp Vân dự định lưu lại đây tu luyện.

Nhiếp Vân khoanh chân ngồi xuống đất, vươn tay lấy ra hồ lô mở nắp.

Tư tư!

Hồ lô vừa mở, một cỗ khí thể kim hoàng sắc xông ra, linh khí cường đại tràn ngập cả phòng, làm thân thể Nhiếp Vân không ngừng run rẩy.

- Quả nhiên là Nguyên Tinh khí, hơn nữa còn nồng đậm như vậy!

Nhiếp Vân lập tức đóng lại lỗ chân lông, pháp quyết tầng thứ ba nhanh chóng vận chuyển.

Dát chi! Dát chi!

Được Nguyên Tinh khí làm dịu, tế bào toàn thân vỡ vụn gây dựng lại, sắp xếp càng thêm chặt chẽ, càng thêm hợp lý, lực lượng cơ thể nhanh chóng tiến bộ!

Ông!

Pháp quyết không ngừng vận chuyển, toàn thân Nhiếp Vân đắm chìm trong một mảnh kim quang, làm cả người hắn như biến thành tiên phật, cao ngạo lại thánh khiết.

- Ha ha!

Tu luyện không biết bao lâu, Nhiếp Vân đứng dậy, trên thân thể chợt hiện lên đạo kim quang mơ hồ, giống như toàn thân biến thành sắt thép, kiên cố không thể phá vỡ.

- Không nghĩ tới dùng Nguyên Tinh khí rèn luyện cơ thể tuy tầng thứ ba chưa thể đại thành, nhưng toàn thân chứa đựng tinh hoa lại có tác dụng khắc chế thật lớn với Yêu tộc, yêu khí phải tránh xa, bách độc bất xâm!

Cảm nhận được thân thể biến hóa, bàn tay Nhiếp Vân siết chặt.

Yêu linh phụ thể là một trong những bí pháp cực mạnh của Yêu tộc, lúc trước khi Phùng Tiêu bị nhập cơ thể không ai có thể nhận ra, đủ thấy đáng sợ, thân thể mình chứa đựng Nguyên Tinh tinh hoa, chính là khắc tinh của nó, đừng nói yêu linh cấp bậc chí tôn, dù đạt tới đoạt thiên tạo hóa cảnh cũng đừng hòng đoạt xá chính mình!

Hơn nữa thân thể có chứa Nguyên Tinh tinh hoa, bách độc bất xâm, dù sau này sơ hở uống độc dược vào người cũng chẳng khác gì uống chất lỏng bình thường, không bị thương tổn mảy may!

- Thân thể cường đại không nói, mấu chốt là nội tạng cũng cường đại không ít!

Nhiếp Vân thầm gật đầu hài lòng.

- Lần này thử xem có thể mở ra hắc châu lấy được trong Lạc Khúc mộ hay không!

Trong lòng vừa động, hắc châu nằm trong tay.

- Bắt đầu!

Hai tay nắm chặt hắc châu, chân khí cùng lực lượng thân thể đồng thời truyền vào.

Dát chi! Dát chi!

Hắc châu bị lực lượng cường đại trùng kích, tựa hồ bắt đầu có động tĩnh, phát ra tiếng vang liên tiếp, quang mang đại thịnh.

- Hô!

Hào quang sáng lên một lát lại biến thành ảm đạm, hắc sắc viên trụ lại yên lặng, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

- Lực lượng vẫn chưa đủ!

Thấy hắc châu không biến hóa, Nhiếp Vân biết mình lại thất bại.

Nhưng thất bại thì thất bại, hiện tại tốc độ tu luyện đã rất nhanh, bảo vật không ít, đối với đồ vật trong hắc châu hắn cũng không có yêu cầu xa vời quá lớn.

- Không nghĩ tới chỉ là hấp thu Nguyên Tinh khí mà lại mất tới ba ngày!

- Phỏng chừng lần này cả Liễu phủ thậm chí là Tế Bắc thành đều đang rối loạn đi!

Liễu Thành Trạch là trung tâm của Liễu phủ, còn là thân đệ của thành chủ Liễu Tật Phi, mất tích một ngày hẳn không ai hoài ngi, nhưng liên tục ba ngày là chuyện lớn.

- Ba ngày vẫn không tìm tới mật thất này, nói rõ nơi này rất bí ẩn,

chuyện ta giết chết cha con Liễu Thành Trạch hẳn là không ai biết…

Nếu không ai biết mình giết Liễu Thành Trạch, như vậy mình cũng không cần nhổ cỏ tận gốc giết sạch người của Liễu gia.

Suy nghĩ cẩn thận việc này, Nhiếp Vân lại nhìn quanh mật thất, phát hiện không còn vật gì quý giá mới bước ra một bước, hô một tiếng rời đi bằng một lối khác bí ẩn.

Chỉ chốc lát đã đi tới thông đạo.

Thông đạo này đã không còn nằm bên trong Liễu phủ, cũng không ở Tế Bắc thành mà là giấu trong một khu núi rừng, từ nơi này rời đi chẳng khác gì đi vào sau núi.

Thông đạo thiết kế tốt như vậy, đáng tiếc Liễu Thành Trạch cũng không tránh khỏi cái chết.

Dùng tuần thú đan điền cảm ứng, Nhiếp Vân rất nhanh tìm được ba yêu sủng, một người ba thú lập tức bay về hướng cảm ứng được khí tức của Trữ Vương.

…

Lưỡng Giới sơn, là một trong những khu vực mà tam đại Yêu tộc tụ tập, năm đó là chỗ giao giới Thần Phong đế quốc nhân yêu hai tộc đại chiến, đến nay vẫn có không ít dư nghiệt của Yêu tộc ở lại nơi này, hợp thành một thế lực không kém.

Thế lực cũng không hoàn toàn do yêu nhân tạo thành, cũng không thiếu “nhân gian”, ỷ thế hiếp người, tung hoành ngang ngược, đốt giết cướp giật, chẳng khác gì là cường đạo.

Bởi vì Lưỡng Giới sơn nằm bên cạnh Thần Phong đế quốc, tận sâu trong núi non, bởi vì phí tổn nên đế quốc luôn không phái người tới thanh trừ, điều này biến khu vực kia thành địa phương cho yêu nhân dừng lại nghỉ ngơi lúc chạy nạn, nhân loại rất ít người dám đi qua.

Sáng sớm, sương mù dày đặc còn chưa tiêu tán, mười bảy mười tám người từ trong núi sâu đi ra, xuất hiện bên cạnh Lưỡng Giới sơn.

Nhóm người này cao lớn thô kệch, giáp trụ bó sát người, trên mặt đều lộ ra dáng vẻ kinh nghiệm sinh tử thản nhiên. Vừa nhìn đều biết là dong binh thân kinh bách chiến.

- Đầu, tiếp tục đi về phía trước chính là địa bàn của yêu nhân, nếu chúng ta tùy tiện đi qua không gặp phải nguy hiểm gì đi?

Một tráng hán nhìn về phía trước, trong đầu hồi ức lại truyền thuyết về Lưỡng Giới sơn.

------oOo------

Chương 203: Lưỡng Giới sơn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo truyền thuyết Lưỡng Giới sơn là nơi táng thân của nhân loại, chỉ cần không chịu quy thuận, không chịu thay đổi thành “nhân gian”, chỉ còn con đường chết!

- Gặp nguy hiểm cũng phải đi thôi, nghe nói Tử Duyên quả ở trong khu núi không xa, vẫn chưa xâm nhập, nếu vận khí của chúng ta tốt một chút, rất có thể hoàn thành nhiệm vụ trước khi gặp phải yêu nhân!

Người được xưng là “đầu” chính là một trung niên, nghe vậy cắn răng nói.

- Chỉ hi vọng như thế, lần này tuy rằng nguy hiểm, nhưng thù lao rất lớn, chỉ cần có thể thuận lợi hoàn thành, cả đời chúng ta đã đủ xài, bởi vì ngày sau không cần tiếp tục tiến hành cuộc sống nguy hiểm như vậy, đáng giá!

Tráng hán chép miệng nói.

Người tuyên bố nhiệm vụ chính là một phú hào ở trong thủ đô Thần Phong đế quốc, bởi vì nữ nhi duy nhất bị bệnh nặng, trong khi Tử Duyên quả kéo dài tính mạng chỉ có ở Lưỡng Giới sơn, vì cứu con gái, hắn đưa ra nhiệm vụ với cái giá trên trời, chỉ cần có thể hoàn thành, nhóm người này có thể nhận được thù lao đủ chi phí cả đời, không cần tiếp tục đi làm dong binh.

- Chỉ hi vọng như thế, nhưng mà…ta nghe nói yêu nhân trong Lưỡng Giới sơn nhiều vô số kể, thực lực cực mạnh thậm chí đã đạt tới chí tôn sơ kỳ. Còn có mười mấy khí tông đỉnh. Cũng chính vì vậy cường giả chí tôn đế quốc mới không ai đi qua. Ai…dù sao chúng ta cẩn thận một chút, một khi gặp được nguy hiểm bỏ chạy, có thể chạy bao xa thì chạy bao xa, nhiệm vụ có hoàn thành hay không cũng không quan trọng, mấu chốt là cần giữ mạng!

Lại một trung niên nói.

- Đây là tự nhiên, ta cũng nghe nói lần trước có một cường giả khí tông đỉnh đi qua nơi này, kết quả…một đi không trở lại, cũng không biết đã chết hay đã thế nào!

- Ngươi muốn nói là Quý Việt đi, người kia đã chết! Yêu nhân còn tống xuất thi thể của hắn, hung hăng vơ vét tài sản gia tộc của hắn, còn đòi hỏi một số tiền bảo quản thi thể thật lớn đâu!

- Cái gì? Bọn hắn giết người, còn đòi đối phương trả tiền bảo quản thi thể?

- Phải đó, không có biện pháp, Quý Việt vừa chết người có thực lực cực mạnh nhất trong gia tộc chỉ là khí tông sơ kỳ, mà Yêu tộc phái người lại là ba khí tông đỉnh, thực lực sai biệt thật sự quá lớn! Người của gia tộc Quý Việt không có biện pháp, chỉ đành ngoan ngoãn giao tiền, cuối cùng khiến cho táng gia bại sản!

Nói tới sự đáng sợ của yêu nhân Lưỡng Giới sơn, tâm tình nhóm dong binh vô cùng trầm trọng.

Nhân yêu hai tộc đại chiến không ngừng, giữa hai tộc nhìn hằn thù lẫn nhau, nếu Lưỡng Giới sơn đã bị Yêu tộc chiếm giữ, tự nhiên không cho phép nhân loại tùy ý tiến vào.

- Tốt lắm, tất cả mọi người đừng như vậy, nguy hiểm? Dong binh như chúng ta có bao giờ đi làm nhiệm vụ không gặp nguy hiểm? Nếu sợ hãi sinh tử, đừng làm nữa, về nhà ôm lão bà nhi đồng cho xong!

Đầu lĩnh ha ha cười nói.

- Không sai, nếu sợ chết thì chúng ta về ôm lão bà nhi đồng, dù yêu nhân lợi hại, sợ cái điểu, chẳng qua là chết, nếu không chết xem như đời này đủ dùng, không có gì lớn!

- Hơn nữa chúng ta chỉ đi tới ở bên ngoài Lưỡng Giới sơn, có lẽ yêu nhân còn chưa phát hiện thì cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, đắc thắng trở về!

Dong binh đều là người hào sảng, ban đầu tâm tình còn có chút trầm trọng, nhưng sau đó đã nở nụ cười.

Sợ chết đã không làm dong binh!

Làm dong binh đương nhiên phải đối mặt sinh tử!

Đông đông đông đông!

Khi mọi người vừa thả lỏng, đột nhiên ở phía trước vang lên tiếng bước chân chậm rãi đi qua.

- Mọi người cẩn thận!

Nghe được tiếng bước chân từ Lưỡng Giới sơn đi qua, trong lòng mọi người lập tức căng thẳng.

Từ trong kia đi tới, hơn nữa bước chân thật ổn định, không chút hoảng loạn, chẳng lẽ là yêu nhân?

Rầm!

Mọi người lập tức rút binh khí.

Tuy rằng thực lực những người này cũng không quá mạnh mẽ, chỉ tới thành cương cảnh, nhưng mười mấy người liên hợp cùng một chỗ cũng mang theo khí tức thiết huyết, làm lòng người run rẩy.

- Ân? Là nhân loại! Hơn nữa còn là một thiếu niên!

Thân ảnh trong sương mù ngày càng rõ ràng, mọi người rốt cục nhìn thấy bóng dáng người nọ, vô cùng kinh ngạc.

Từ bên trong đi ra cũng không phải yêu nhân mà là nhân loại, thoạt nhìn khoảng mười sáu mười bảy tuổi, sau lưng hắn đi theo ba yêu thú thật lớn, tiếng bước chân vừa rồi là do ba yêu thú vọng lại.

- Mọi người cẩn thận, có thể từ trong Lưỡng Giới sơn đi ra, có lẽ tiểu tử kia đã phản bội Nhân tộc, là một “nhân gian”!

Đầu lĩnh như sực nhớ điều gì, sắc mặt ngưng trọng nói.

- “Nhân gian”? Ha ha, các ngươi yên tâm đi, ta không phải “nhân gian”!

Thiếu niên nghe được lời này bật cười nói.

Chứng kiến nét tươi cười của hắn đơn thuần trong trẻo, không hề có chút khí yêu tà, chẳng biết tại sao đoàn người liền tin tưởng lời hắn.

- Tiểu huynh đệ, nơi này là Lưỡng Giới sơn, nguy cơ trùng trùng, sao ngươi ở đây một mình? Trưởng bối của ngươi cũng thật là, sao có thể yên tâm cho ngươi tới đây…

Tin tưởng thiếu niên vẫn còn là nhân loại, thái độ mọi người tốt hơn không ít.

- Tiểu huynh đệ, ngươi yên tâm đi, gặp được chúng tôi ngươi đã an toàn, ngay cả yêu nhân binh giáp đỉnh chúng tôi còn không sợ, nếu ngươi sợ hãi thì đi theo sau chúng tôi…

Một dong binh hào khí nói.

- Ha ha, đa tạ!

Thiếu niên cười khoát tay:

- Ta mới từ trong đó đi ra, sẽ không tiếp tục đi vào, các ngươi muốn vào thì vào đi!

Nói xong mang theo ba đầu yêu thú bước nhanh ra ngoài.

- Ai, đúng rồi, tiểu huynh đệ, yêu nhân bên trong nhiều hay không? Nguy hiểm không?

Thấy thiếu niên muốn đi, đầu lĩnh đột nhiên sực nhớ nhiệm vụ của mình vội vàng lên tiếng hỏi.

- Yêu nhân nhiều hay không? Ân, ngày hôm qua vẫn còn rất nhiều, hôm nay…đều chết hết!

Thiếu niên thản nhiên cười một tiếng, thân ảnh rất nhanh đã biến mất trong sương mù, rốt cục nhìn không thấy.

- Ngày hôm qua vẫn còn rất nhiều, hôm nay đều chết hết? Là ý gì?

Nghe được câu trả lời nước đôi của thiếu niên, đoàn người sửng sốt.

- Không cần nghĩ nhiều, vào đi thôi!

Đầu lĩnh khoát tay nói.

Đoàn người đi thêm nửa giờ, ánh mặt trời lên cao, dưới ánh sáng chiếu xuống sương mù dần tiêu tán lộ ra khuôn mặt vốn có của núi rừng.

- Đây là…

- Điều này sao có thể…

Đoàn người rốt cục thấy rõ cảnh tượng trước mắt, trừng trừng ngây dại.

Chỉ thấy nguyên bản đỉnh núi Lưỡng Giới sơn bị gọt sạch một đoạn, dãy kiến trúc do yêu nhân xây dựng lúc này đã biến thành đống hoang tàn, thi thể ngổn ngang đầy đất, giống như bị một kiếm đánh chết, thậm chí không có chút lực lượng phản kháng.

- Yêu nhân Lưỡng Giới sơn…toàn bộ đều chết hết!

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, đoàn người liền hiểu được.

------oOo------

Chương 204: Quay về Lạc Thủy thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thiếu niên kia nói…ngày hôm qua yêu nhân còn rất nhiều, hôm nay đều chết hết…chẳng lẽ đám yêu nhân này đều bị giết?

Nhớ tới lời nói của thiếu niên, còn nghĩ tới vẻ mặt lạnh lùng của ba đầu yêu thú, đoàn người chợt phát run, có chút ngây người.

- Không nghĩ tới yêu nhân Lưỡng Giới sơn thật quá nhiều, một trận giết chóc đã chiếm được hai yêu hạch cấp bậc chí tôn, hơn mười khí tông, mà binh giáp cảnh cùng thành cương cảnh thì vô số kể, thật sự kiếm lớn!

Đi trong núi sâu, nhớ lại thu hoạch suốt hai ngày nay, Nhiếp Vân nở nụ cười.

Sau khi giết chết cha con Liễu Thành Trạch, Nhiếp Vân đi tới nơi đây thuận lợi tìm được Trữ Vương.

Lúc này không biết Trữ Vương đã dùng bí pháp gì tỉnh táo trở lại, chứng kiến hắn một mình đi tới lập tức mệnh lệnh đám yêu nhân vây công.

Hai người mạnh nhất Lưỡng Giới sơn chính là hai yêu nhân chí tôn sơ kỳ, nghe nói Nhiếp Vân đi vào Lạc Khúc mộ đều hưng phấn

xông qua.

Nhiếp Vân xưa nay luôn thống hận Yêu tộc, vì thế ra tay không chút lưu tình, lập tức sử dụng Đại Địa Thế quét ngang, toàn bộ yêu nhân kể cả hai chí tôn còn chưa chống đỡ được hai chiêu đã lập tức xong đời.

Ba yêu sủng đồng thời ra tay, bốn chí tôn một trận giết chóc suốt một ngày đêm, cuối cùng yêu nhân trong Lưỡng Giới sơn bị giết sạch sẽ, không lưu một sinh linh!

Vừa lúc yêu nhân đoạt xá Nhiếp Hạo Thiên lúc trước đều đang ở đây, vì thế Nhiếp Vân thuận tay giết chết.

- Hơn vạn cân hoàng kim, hơn ba ngàn vạn ngân phiếu, hơn ngàn binh khí cấp quý tộc, mấy trăm binh khí vương tộc, thậm chí còn có năm binh khí hoàng tộc…số của cải này, ngoại trừ hoàng thất Thần Phong đế quốc hẳn không ai sánh kịp đi!

Nghĩ tới trong nạp vật đan điền chứa đầy vàng bạc tiền tài, Nhiếp Vân không ngừng bật cười.

Trong chiến đấu, Trữ Vương bị một kiếm giết chết, sau khi quét sạch toàn bộ của cải của yêu nhân, Nhiếp Vân mới biết bọn hắn có nhiều tiền như vậy.

Tứ đại gia tộc Lạc Thủy thành so sánh với của cải nơi này, không đáng kể một phần!

- Tiền tài nhiều nhất có thể giúp phụ thân cùng Nhiếp gia gia tăng thực lực, nhưng vô ích với ta, chỉ có linh thạch mới có thể dùng được.

Bàn tay vừa lật, trong tay Nhiếp Vân hiện ra một viên thạch đầu trong suốt.

Thạch đầu nhỏ như hạch đào, tám cạnh, dưới ánh mặt trời chiếu xuống lóe lên sáng ngời, tản mát ra linh khí nồng đậm.

Linh thạch!

Có thể giúp cường giả chí tôn hấp thu thăng cấp!

Chính bởi vì như thế linh thạch phi thường trân quý, trở thành vật phẩm không thể thay thế của tu luyện giả.

Lần này tiêu diệt yêu nhân Lưỡng Giới sơn, Nhiếp Vân tổng cộng thu được ba mươi hai linh thạch, tuyệt đối được xem là số của cải thật lớn.

Phải biết rằng trong Thần Phong đế quốc cũng không sản xuất linh thạch, không biết yêu nhân lấy được từ nơi nào.

Thực lực hai yêu hạch cấp bậc chí tôn còn thấp hơn Nhiếp Vân, dù hấp thu cũng không giúp hắn thăng cấp, linh thạch thì khác, nhiều linh thạch như vậy, hoàn toàn giúp hắn từ chí tôn sơ kỳ tăng lên tới trung kỳ.

- Ta đã giết Trữ Vương, tu vi đã hoàn toàn kiên cố ở cấp bậc chí tôn, khổ tu chấm dứt, về nhà!

Hắn đã rời khỏi gia tộc được hai tháng, thực lực từ binh giáp cảnh sơ kỳ thăng lên chí tôn sơ kỳ, chân chính đứng trên đỉnh đế quốc.

Có được thực lực như vậy, trên người lại có nhiều bảo vật như thế, tới lúc về nhà.

Phụ thân cùng Lạc thành chủ hiện tại chỉ sợ đã hấp thu xong yêu hạch của Trữ Vương cùng Đông Vương, cho dù không đạt được khí tông đỉnh cũng đã xấp xỉ, hơn hai tháng không gặp, quay về thăm sau đó lại tiếp tục một lữ trình mới, trùng kích cảnh giới cao hơn.

- Một khi phụ thân biết ta đạt tới cấp bậc chí tôn, hơn nữa còn tuần phục ba đầu yêu thú cấp bậc chí tôn, nhất định sẽ rất cao hứng!

Nghĩ tới khi mình đem tin tức báo cho phụ thân thì hắn sẽ vô cùng vui vẻ, Nhiếp Vân không nhịn được bật cười.

Phụ thân cả đời chịu nhục, mong muốn con mình xuất chúng, kiếp

trước mình lại chưa từng hô một tiếng cha thì hắn đã ảm đạm tử vong, không thể tận hiếu, đời này kiếp này mình nhất định phải cho hắn trôi qua thật cao hứng, để cho hắn kiêu ngạo vì có nhi tử như mình.

- Xà độc của đệ đệ tiêu trừ, với cá tính của hắn hiện tại khẳng định thực lực đại tiến, Linh Tê luyện thể quyết ít nhất đạt tới tầng thứ hai đi!

Nhớ tới bộ dáng tu luyện khắc khổ của đệ đệ, trong lòng Nhiếp Vân cảm khái.

Hai chân hóa đá, dưới tình huống chính mình không cho phép đều liều mạng tu luyện thành cao thủ, huống chi hiện tại hai chân khôi phục, còn lấy được bí tịch vô thượng. Chỉ sợ thực lực bây giờ cho dù không bằng chính mình nhưng thành cương cảnh cùng binh giáp cảnh bình thường cũng không làm gì được hắn.

- Trước khi ta đi có lưu lại bí tịch luyện đan cho tỷ tỷ, bằng vào thiên phú luyện đan cường đại của nàng, hiện tại hẳn có thể đã luyện ra được đan dược đê cấp…

Kiếp trước tỷ tỷ chết sớm, chính mình cũng không biết nàng có được đan hỏa đan điền, có được hồng diễm đan hỏa, kiếp này nếu đã biết tự nhiên không thể lãng phí, đặc biệt tranh thủ thời gian viết ra một quyển bí tịch luyện đan lưu lại cho nàng.

Bí tịch luyện đan của mình đều là tác phẩm kinh nghiệm của kiếp trước, so sánh với Liễu Thành Trạch còn cao minh hơn, có bí tịch lại có thiên phú siêu nhân khả năng luyện đan của tỷ tỷ khẳng định sẽ thuận buồm xuôi gió, tiến bộ cực nhanh.

- Còn có mẫu thân, thực lực của bà hẳn cũng đã tiến bộ nhanh hơn, thương thế của phụ thân đã lành lặn, bà sẽ là người cao hứng nhất…Ha ha, người nhà đều bình an, cảm giác này thật tốt!

Nhớ tới người nhà, nhớ tới những thân ảnh quen thuộc, nụ cười thân thiết, trong lòng Nhiếp Vân tràn ngập ngọt ngào, nhât thời thả người bay lên, mang theo ba đầu yêu sủng bay nhanh về hướng Lạc Thủy thành.

Tốc độ phi hành của chí tôn thật nhanh, không qua một ngày Nhiếp Vân đã nhìn thấy hình dáng thật lớn của Lạc Thủy thành xuất hiện trước mắt.

- Chúng ta xuống đây đi, nếu cùng nhau bay qua, quá mức kinh thế hãi tục!

Còn chưa vào thành, Nhiếp Vân căn dặn một tiếng, mang theo ba yêu sủng rơi xuống.

- Yêu thú thật cường đại!

- Người xem hình thể của ba đầu yêu thú này thật cao lớn, vừa nhìn đã biết cấp bậc không thấp!

- Một người có ba yêu thú, hơn nữa còn là cấp bậc không thấp, thật lợi hại!

Vừa vào thành, tổ hợp của Nhiếp Vân lập tức khiến người chú ý, ở trong mắt mọi người yêu thú kiệt ngạo bất tuần, có thể thu phục một đầu đã xem như lợi hại, một người lại dẫn theo ba đầu yêu thú, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

- Là…Nhiếp Vân thiếu gia!

- A? Nhiếp Vân thiếu gia?

------oOo------

Chương 205: Trong nhà biến cố

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đột nhiên trong đám người có người nhận ra Nhiếp Vân, đồng thời hô to, mọi người đều biến sắc vội vàng cúi đầu, dáng vẻ khủng hoảng vô cùng, giống như nghĩ tới chuyện gì vô cùng đáng sợ.

Nhìn thấy một màn này, Nhiếp Vân sửng sốt.

Chính mình cũng không phải độc xà, vì sao nghe được tên của mình bọn họ đều biến sắc?

- Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng vừa động, hắn thả người nhảy lên, trong ánh mắt giật mình của mọi người bay thẳng về hướng Nhiếp phủ.

Sau khi nắm giữ lại Nhiếp gia, Nhiếp Tiếu Thiên cũng đã rời khỏi nơi ở trước kia, quay về phủ đệ. Phủ đệ nằm gần thành thị, ngồi xe ngựa cần dùng một giờ, nhưng tốc độ của Nhiếp Vân cực nhanh, còn chưa đầy năm phút đã chứng kiến cổng lớn cao ngất đứng sững trước mắt, hai chữ Nhiếp gia diệu diệu sinh huy.

- Ân? Hình như không thích hợp!

Là một trong những gia tộc lớn nhất Lạc Thủy thành, bình thường ở ngoài cửa có không ít thủ vệ, mà hôm nay không bóng người, cả cổng lớn cũng nửa mở, thoạt nhìn không có chút phòng ngự.

Nhiếp Vân biến sắc, trong lòng băng sương, thân thể hắn đột nhiên vội vàng lao về phía trước, nhưng vừa vào cổng đã có hai đạo kiếm quang bắn tới.

Sưu sưu!

Phương vị hai đạo kiếm quang xuất hiện thập phần xảo quyệt, một phong tỏa đường đi, một phong tỏa đường lui, có thể phối hợp tốt như vậy hơn nữa trong kiếm quang còn ẩn chứa trận thế đặc thù nào đó, ở trong ấn tượng của Nhiếp Vân, chỉ có một vài đại gia tộc trong Thần Phong thành mới có loại năng lực này!

- Hừ!

Trong lòng kỳ quái, bàn tay Nhiếp Vân vươn ra phía trước đã đem hai đạo kiếm quang nắm trong tay, sau đó nhìn theo phương hướng tập kích, lúc này mới nhìn thấy hai thân ảnh.

Hai người kia cũng không phải đệ tử Nhiếp gia, mặc hắc y, khuôn

mặt che kín làm cho người ta nhìn không ra rốt cục là ai.

Hai người hiển nhiên không nghĩ tới thiếu niên trước mắt có thể tùy tay phá giải hai người đánh lén, vừa biến sắc đồng thời quát to:

- Muốn chết!

- Hừ!

Nhiếp Vân nhíu mày, bàn tay chuyển động, vừa chộp tới lập tức làm kinh mạch hai hắc y nhân hoàn toàn chấn vỡ, đầu gối mềm nhũn quỳ rạp dưới đất.

Hai người này chỉ có thực lực xuất thể cảnh, ở trước mặt Nhiếp Vân thậm chí không tiếp được nửa chiêu.

- Các ngươi là ai? Ở Nhiếp gia của chúng ta làm gì?

Đánh hai người quỳ xuống, Nhiếp Vân hừ lạnh hỏi.

Đau đớn kịch liệt làm hai người kêu thảm một tiếng, trong đó một người nhìn Nhiếp Vân cắn răng quát:

- Nhiếp gia các ngươi? Ngươi là Nhiếp Vân? Ta sẽ không nói cho ngươi…

- Nếu không nói, vậy chết đi!

Thấy vẻ mặt hai người cũng biết là tử sĩ, cho dù ép hỏi cũng vô dụng, Nhiếp Vân không muốn lãng phí thời gian.

Ba ba!

Chỉ hai chiêu đã chụp hai người thành bánh thịt, sau đó hắn thả người bay về phía đại điện nghị sự.

Lúc này cửa đại điện đóng chặt, khi hắn đi vào chợt nghe bên trong truyền ra thanh âm trách mắng.

…

Trong đại điện nghị sự của Nhiếp gia, có hai thân ảnh đang không ngừng tìm kiếm lung tung gì đó, tựa hồ muốn tìm ra vật gì.

Chính là tộc trưởng đương nhiệm của Dương gia Dương Ngạn cùng tộc trưởng Phùng gia Phùng Tiêu.

- Rốt cục là người nào làm? Hiện tại Nhiếp Vân đi vắng, gia tộc của họ xảy ra chuyện như vậy mà chúng ta không hề hay biết, bảo ta làm sao giải thích với hắn!

Chứng kiến đại điện trống trải, Dương Ngạn sốt ruột siết chặt nắm tay.

- Ta cũng vừa nhận được tin tức nói đêm qua cả Nhiếp gia bị một đám hắc y nhân công hãm, tộc trưởng Nhiếp Tiếu Thiên bọn họ toàn bộ mất tích, rốt cục sao lại thế này?

Phùng Tiêu cũng nhìn một vòng xung quanh, phát hiện trong đại điện không có dấu vết đánh nhau, chân mày dựng thẳng.

- Nói thế nào Tiếu Thiên bá bá cũng là khí tông hậu kỳ, mà Hổ Đầu thú của Nhiếp Vân lưu lại cũng tới khí tông đỉnh, sức chiến đấu như vậy thế nhưng dưới tình huống không kinh động một ai đã mất đi tung tích, chẳng lẽ người tới là chí tôn?

Dương Ngạn nhớ tới tin tức nghe được cảm thấy thật kinh ngạc lẫn kỳ quái.

Chính mình giữa trưa mới lấy được tin tức báo tin đêm qua có nhóm hắc y nhân lao vào Nhiếp gia, sau đó những người khác của Nhiếp gia đều tử vong, đám người tộc trưởng Nhiếp Tiếu Thiên mất tích…

Lần đầu tiên hắn nghe được tin tức này căn bản không tin, Nhiếp gia có được chí tôn phù lục cùng tiểu Hổ, dù chí tôn cường giả tới đây cũng đừng mong thầm lặng chế phục, nhưng khi mình đi vào phủ đệ trống rỗng dù không tin vẫn phải tin!

Chi nha!

Ngay lúc hai người còn đang kỳ quái, đột nhiên ngoài cửa đại điện vang lên thanh âm lạnh lùng.

- Hắc hắc, chúng ta mới thả ra tin tức không bao lâu thì các ngươi đã chạy tới, xem ra quan hệ với Nhiếp gia không cạn, hai người các ngươi đều lưu lại cho ta!

Thanh âm vừa vang lên, bảy tám hắc ảnh từ trong chỗ bí mật trong đại điện hiện thân.

Những người này vừa xuất hiện lập tức khiến cả đại điện giống như bị cỗ chân khí trầm muộn phong tỏa, làm cho Dương Ngạn cùng Phùng Tiêu giống như bị lâm vào trong vũng bùn.

- Cường giả khí tông? Các ngươi đều là cường giả khí tông?

Cảm nhận được khác thường, sắc mặt hai người Dương Ngạn đồng thời thay đổi.

Cả Lạc Thủy thành cũng chỉ có Nhiếp Hạo Thiên cùng Lạc Chiêm Hào đạt tới khí tông, từ lúc nào lại có nhiều khí tông như vậy?

Bảy tám khí tông…dù là gia tộc nhất lưu của đế đô cũng không thể một lúc có nhiều cường giả như thế.

Khó trách chỉ trong vòng một đêm Nhiếp gia rơi vào tay giặc không chút động tĩnh, có bảy tám gã khí tông đồng thời động thủ, dù là Nhiếp Hạo Thiên cùng Lạc Chiêm Hào cũng không cách nào phản kháng.

- Các ngươi là ai? Vì sao phải đối phó Nhiếp gia?

Cố nén khiếp sợ trong lòng, Dương Ngạn cảnh giác nói.

- Hỏi chúng ta? Ngươi xứng sao?

Hắc y nhân cầm đầu hừ lạnh một tiếng, bàn tay khẽ vẫy, một cỗ lực lượng hùng hậu bao trùm áp thẳng xuống chỗ hai người.

Phác thông!

Hai người còn chưa kịp phản ứng đã bị lực lượng cường đại trấn áp, đầu gối mềm nhũn đồng thời quỳ rạp xuống đất.

- Các ngươi…

Không nghĩ tới những người này vừa xuất hiện đã áp bách mình quỳ xuống, gân xanh trên người Dương Ngạn cùng Phùng Tiêu đều băng lên, sắc mặt trướng đỏ như gan heo.

Làm cho người ta quỳ xuống xem như vũ nhục thật lớn, cho dù đối phương là cường giả khí tông như vậy cũng đã quá phận!

- Ha ha, làm sao vậy? Không phục? Không phục có thể phản kháng a, binh giáp cảnh sơ kỳ, ở trước mặt chúng ta còn không bằng con kiến!

Hắc y nhân cầm đầu chứng kiến biểu tình của hai người, ánh mắt lộ ra ý cười nghiền ngẫm.

- Các ngươi muốn làm gì, nói thẳng đi!

------oOo------

Chương 206: Trong nhà biến cố (trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phùng Tiêu không lỗ mãng như Dương Ngạn, thấy đối phương tránh ở trong đại điện tựa hồ chờ đợi mình, hơn nữa vừa ra tay chỉ chế phục mà không đánh chết, đã biết bọn hắn muốn hỏi sự tình, hừ lạnh một tiếng.

- Sảng khoái! Lưu mạng của các ngươi tự nhiên là muốn hỏi chuyện. Ngoan ngoãn trả lời thì ta có thể không giết, bằng không Nhiếp gia chính là kết cục của các ngươi!

Cười lạnh một tiếng, hắc y nhân cầm đầu xoay người ngồi xuống.

- Nếu ta đoán không lầm, hai ngươi cũng đi qua Lạc Khúc mộ, đồ vật bên trong các ngươi mang đi đâu?

- Đồ vật trong Lạc Khúc mộ?

Nghe được câu hỏi của hắc y nhân, Phùng Tiêu cùng Dương Ngạn đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đồng thời lộ vẻ cảnh giác.

Lần trước tiến vào Lạc Khúc mộ họ phi thường cẩn thận, chỉ có mình, Nhiếp Tiếu Thiên, Lạc Chiêm Hào, Lạc Khuynh Thành cùng Nhiếp Vân hay biết, những người này làm sao biết được?

Muốn tìm đồ vật trong Lạc Khúc mộ, vừa nhìn đã biết tới đây không thiện ý.

- Cho các ngươi hai phút suy nghĩ, nếu không nói, chẳng những các ngươi phải chết, Dương gia cùng Phùng gia toàn bộ phải chết!

Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, trong mắt dâng lên sát ý dày đặc, tựa hồ chỉ cần hai người không nói sẽ lập tức động thủ.

- Các ngươi đường đường là cường giả khí tông, một đại tông sư, không nghĩ tới lại đê tiện như thế!

- Hỏi chuyện chúng ta lại muốn bắt người nhà chúng ta làm con tin, thật quá đáng!

Dương Ngạn cùng Phùng Tiêu gầm lên giận dữ.

- Ha ha, ta thích nhất là uy hiếp người khác, nhất là dùng người nhà của đối phương!

Hắc y nhân cười to nói.

- Đáng giận! Ngươi chết đi cho ta!

Không nghĩ tới đối phương vô sỉ như vậy, Dương Ngạn tức giận quát lớn, lực lượng bộc phát, Liệt Diễm phủ sau lưng bùm một tiếng bỗ ra khí lưu trói buộc trên người, thân hình lao thẳng về

hướng hắc y nhân.

- Chính là lúc này!

Phùng Tiêu cũng lập tức lao tới.

Hai người trải qua hai tháng tu luyện, chẳng những thực lực đạt tới binh giáp cảnh, mà vũ kỹ cũng tiến bộ rất lớn. Đồng thời ra tay, tiếng gió gào thét, cả gian phòng đều bị chân khí bao phủ.

- Hừ! Đồ không biết sống chết!

Hắc y nhân không nghĩ tới hai thiếu niên lại cứng rắn như thế, đã bị nhóm người mình ngăn chặn còn có thể phản kháng, hừ lạnh một tiếng, bàn tay vung về phía trước.

Ba tháp!

Dương Ngạn cùng Phùng Tiêu bỗng dưng rơi xuống, quỳ rạp dưới đất không thể nhúc nhích.

- Dám động thủ với ta? Xem các ngươi thật sự muốn chết!

Hắc y nhân đứng lên, đi tới trước mặt Dương Ngạn, nhấc chân giẫm xuống!

Răng rắc! Răng rắc!

Xương cánh tay Dương Ngạn nháy mắt bị giẫm vỡ, đau đớn kịch liệt làm trước mắt hắn tối sầm, mồ hôi ướt đẫm.

Tuy rằng đau đớn nhưng hắn không hề hô một tiếng nào, tính cách cứng cỏi khiến hắc y nhân cũng phải tán dương.

- Nhìn ngươi là một hán tử, cho ngươi một con đường sống, không nói bảo tàng Lạc Khúc mộ cũng được, chỉ cần nói Nhiếp Vân đang ở đâu, ta có thể không giết ngươi!

Hắc y nhân nhấc chân lạnh lùng hỏi.

- Nhiếp Vân? Không biết! Ngươi giết ta đi!

Dương Ngạn quát.

- Không nói? Hừ, đây là ngươi tự mình muốn chết!

Thấy thiếu niên cố chấp, hắc y nhân rốt cục nổi giận, ánh mắt nheo lại, nâng chân giẫm lên lưng Dương Ngạn.

- Phốc!

Nội tạng Dương Ngạn lệch vị trí, phun ra máu tươi.

- Hừ, nói hay không?

Giẫm lên lưng Dương Ngạn, hắc y nhân lại quát.

- Không biết!

Dương Ngạn giãy dụa quát.

- Được, đi cho ta!

Thấy thiếu niên ngoan cố, hắc y nhân rốt cục mất đi tính nhẫn nại, dưới chân dùng sức, ngay lập tức một cỗ cự lãng ngập trời hướng Dương Ngạn áp xuống.

Lạc chi! Lạc chi!

Bị bàn chân áp trên người, Dương Ngạn cảm thấy xương cốt muốn vỡ tan, chân khí không vận chuyển, khí hải tùy thời sẽ nổ mạnh.

- Phải chết sao?

Cảm nhận được hô hấp ngày càng khó khăn, ánh mắt Dương Ngạn ảm đạm, sản sinh ra cảm giác tuyệt vọng nồng đậm.

Binh giáp cảnh đứng trước mặt khí tông hoàn toàn không tính là gì, huống chi trước mắt có nhiều khí tông như vậy.

- Nhiếp Vân, lúc ngươi rời đi đã giao phó ta bảo hộ Nhiếp gia các ngươi, ta không làm được, thật xin lỗi…

Trong đầu hiện ra thân ảnh thiếu niên, trong lòng Dương Ngạn hô to.

Hắn không sợ chết, duy nhất cảm thấy xin lỗi chính là bằng hữu, là huynh đệ duy nhất của hắn!

Là hắn, đã cứu sống mình lúc gần chết!

Là hắn, giúp đưa bài vị mẫu thân quay về gia tộc, nhận được hương khói của tộc nhân!

Là hắn, làm cho thực lực của mình tiến nhanh, trở thành tộc trưởng Dương gia!

Là hắn, xem trọng chính mình, dù thời gian chán nản nhất cũng không bỏ rơi…

Hắn cho mình nhiều như vậy, chính mình lại không bảo vệ tốt người nhà của hắn, cho dù chết cũng khó chuộc tội!

- Ngươi giúp cho ta từ một người chỉ có thực lực tiểu chân khí cảnh đạt tới binh giáp cảnh như bây giờ, nhưng ta vẫn không giúp được ngươi…

Dương Ngạn biết mình sẽ chết, ánh mắt nhắm lại, nước mắt chảy xuống.

Oanh long!

Đột nhiên cửa phòng bị đá văng, cánh cửa bay ngược vào đại sảnh.

Nghe được động tĩnh mọi người đều vội vàng nhìn ra cửa, chỉ thấy một thân ảnh chậm rãi đi vào.

- Muốn tìm ta, không cần phải hỏi họ, ta đã tới đây!

Một thanh âm thản nhiên vang lên, thanh âm vang vọng cả đại điện, to rõ vô cùng!

- Nhiếp Vân?

Nghe được thanh âm, nhìn rõ thân ảnh trước mắt, sắc mặt Dương Ngạn cùng Phùng Tiêu đồng thời biến đổi:

- Ngươi đi nhanh lên, bọn hắn đều là cường giả khí tông!

Theo họ xem ra, tuy Nhiếp Vân có thể chiến đấu với cường giả khí tông đỉnh, nhưng thực lực chân chính chỉ là binh giáp cảnh, trong đại điện có bảy tám người đều là khí tông, một khi bị vây quanh muốn chạy cũng không trốn thoát.

Trốn không thoát chỉ có một kết cục, chết!

- Ha ha, chúng ta thủ tại chỗ này là vì chờ ngươi, nếu đã tới thì đừng nghĩ đi!

Hắc y nhân vừa nghe liền biết thiếu niên trước mắt là ai, cả đám người hưng phấn cười to, thân thể nhoáng lên vây quanh Nhiếp Vân.

- Đừng nghĩ đi? Ta đi vào không nghĩ sẽ đi đâu cả!

Nhìn tám hắc y nhân trước mắt, ánh mắt Nhiếp Vân híp lại:

- Các ngươi là ai?

- Nếu chúng ta đã che mặt tự nhiên không muốn cho ngươi biết là ai! Ngoan ngoãn giao bảo bối trong Lạc Khúc mộ ra đây, chúng ta có thể không động thủ, bằng không ngươi xuống địa phủ gặp mặt cha mẹ cùng tỷ đệ của ngươi đi!

Hắc y nhân cầm đầu cười lạnh nói.

- Địa phủ âm phủ? Cha mẹ ta đâu?

Nghe được lời của đối phương, đầu Nhiếp Vân nổ tung, siết chặt

hai tay, toàn thân run rẩy.

Kiếp trước tu vi của mình không đủ, người lại ngây ngốc, chờ khi biết ân tình của cha mẹ thì họ đã đi vắng nhân thế, kiếp này muốn tận tâm báo đáp công ơn nuôi dưỡng, không nghĩ tới mình mới đi ra ngoài một chuyến thì…

------oOo------

Chương 207: Trong nhà biến cố (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu cha mẹ thật sự xảy ra chuyện, chính mình đừng nói tu luyện tới chí tôn, dù đoạt thiên tạo hóa cảnh thì có ích lợi gì? Tu luyện tới đan điền huyệt khiếu cảnh thì sao? Dù biến thành thiên hạ vô địch lại có ý nghĩa gì?

Thực lực có mạnh hơn nữa nhưng không thể bảo hộ cha mẹ thân nhân, chính là phế vật!

Nghĩ tới những khuôn mặt quen thuộc, khóe mắt Nhiếp Vân sung huyết!

Muốn tu luyện thì ở nhà cũng được, cần gì đi ra ngoài!

Nếu mình không đi, có lẽ sẽ không có việc gì!

Sau khi sống lại điều mình thấy may mắn nhất là người nhà đều ở, nếu họ đã mất hắn sống còn ý nghĩa gì?

Cảm giác bi ai tràn ngập nội tâm, Nhiếp Vân cảm thấy mình sắp điên!

- Hắc hắc, bọn hắn còn chưa có chết, nhưng nếu ngươi không hợp tác thì không nhất định!

Chứng kiến sắc mặt dữ tợn của thiếu niên, hắc y nhân thấy mục đích của mình đã đạt tới, trong lòng sảng khoái nói không nên lời.

- Chưa chết? Bọn họ ở đâu?

Nghe được tin cha mẹ chưa chết, Nhiếp Vân buông lỏng hai tay, nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ cần chưa chết là tốt rồi, dù ở chân trời góc biển hắn cũng có thể tìm trở về!

- Nhìn ngươi thoạt nhìn thật thông minh, làm sao nói chuyện ngu ngốc như vậy! Bọn hắn đương nhiên bị chúng ta bắt giữ, ngươi cũng không cần nhìn ta như vậy, hiện tại đã sớm đưa đi, khẳng định không còn ở trong Lạc Thủy thành. Thức thời thì nói ra kiện bảo bối đang ở đâu, bằng không tính mạng bọn họ không giữ được!

Hắc y nhân ngồi xuống ghế, lộ ra vẻ cười dữ tợn.

- Muốn cái gì, các ngươi cũng phải có thực lực xứng đáng mới được!

Đã biết tin cha mẹ chưa chết, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt híp lại, sát khí bốc lên.

- Chỉ bằng ngươi? Ngươi đang đợi sư phụ ngươi đi, ha ha, nói cho ngươi biết, chúng ta đều có linh hồn đăng, một khi linh hồn đăng đã tắt, thân nhân cha mẹ ngươi cũng đi theo xong đời! Ngươi phải nghĩ cho kỹ!

Linh hồn đăng là một vật của đại gia tộc sáng tạo, chứa đựng linh hồn ấn ký, một khi người đó tử vong đèn sẽ tắt, những người này hiển nhiên biết được Nhiếp Vân có một siêu cấp sư phụ, sợ hãi Nhiếp Vân sẽ giết người của mình cho nên dùng cha mẹ hắn áp chế.

Nghe được lời nói của đối phương, sắc mặt Nhiếp Vân âm trầm.

- Ha ha, ngươi có một sư phụ lợi hại có năng lực thì thế nào? Dù hắn tới đây cũng không dám động thủ với chúng ta! Bởi vì ngươi không đánh cuộc nổi! Hiện tại ngươi chỉ có một con đường có thể

đi, đó là ngoan ngoãn giao đồ vật ra đây, tiểu gia tộc như các ngươi không có khả năng thu nhận kiện đồ vật như vậy…

Chứng kiến thiếu niên tức giận, hắc y nhân cười to, nhưng tiếng cười của hắn còn chưa chấm dứt thì chỉ nghe một tiếng bạo rống.

- Không thể giết các ngươi thì sao? Ta cho các ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!

Một tiếng rống vang lên, Nhiếp Vân xuất thủ.

Kiếp trước kiếp này hắn thống hận nhất là người khác áp chế chính mình, nhất là lấy người mình quan tâm, hiện tại đám người này chẳng những bắt đi cha mẹ thân nhân của hắn, còn muốn uy hiếp hắn, nếu cho bọn hắn trôi qua thoải mái, hắn cũng không xứng hô Huyết Ngục ma tôn!

Oanh long long!

Năm ngón tay Nhiếp Vân đồng thời bắn ra khí kiếm, ngũ khí kiếm hội tụ hình thành lực lượng cường đại, quay cuồng lao thẳng về hướng hắc y nhân đứng giữa.

- Sư phụ ngươi tới có lẽ ta còn kiêng kỵ vài phần, thực lực của ngươi mà cũng muốn động thủ với ta, không biết tự lượng sức mình…

Thấy thiếu niên không nhịn được ra tay, hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, đang định cười nhạo đột nhiên đồng tử co rụt lại, trong lòng cảm giác khủng hoảng.

Truyền thuyết Nhiếp Vân tuy là thiên tài, nhưng chỉ có thực lực binh giáp cảnh, nhưng hiện tại vừa ra tay, lực lượng quay cuồng hùng hậu, không ngờ là cường giả chí tôn!

Cường giả chí tôn…mình không nhìn lầm đi!

Oanh long!

Thân hình hắn lập tức bị đánh trúng, bổ nhào té xuống khỏi chỗ

ngồi, nằm úp sấp dưới đất.

- Hừ!

Đánh ngã hắc y nhân thực lực cực mạnh, Nhiếp Vân một cước giẫm lên đầu của hắn.

- A…

Chứng kiến một màn trước mắt tất cả mọi người choáng váng.

Hắc y nhân kia có thực lực khí tông đỉnh, lực lượng mạnh nhất trong những người ở đây, nhưng rơi vào trong tay thiếu niên thậm chí còn không kháng cự được nửa chiêu đã ngã xuống đất, rốt cục sao lại thế này?

- Nhiếp Vân…đạt tới thực lực gì?

Phùng Tiêu cùng Dương Ngạn cũng ngây dại.

- Nói! Các ngươi là ai? Đem người nhà của ta ẩn giấu nơi nào!

Bàn chân giẫm mạnh lên người đối phương, đã đem kinh mạch khí hải của hắn hoàn toàn chấn vỡ, Nhiếp Vân lạnh lùng quát hỏi, thanh âm như diêm la địa ngục đang thẩm phán.

- A…

Khí hải bị chấn nát, hắc y nhân đau đớn mãnh liệt sắp hỏng mất, hắn làm sao cũng không tưởng được vừa rồi mình còn đang giẫm trên người Dương Ngạn, bây giờ lại biến thành chính bản thân mình.

- Bố trận, giết hắn cho ta!

Hắc y nhân giãy dụa, phát hiện không cách nào phản kháng lực lượng của Nhiếp Vân, lập tức rống một tiếng.

Bảy người còn lại lập tức bày trận, đồng thời vung tay.

- Lực lượng hội tụ, công kích!

Người chủ trận hét lớn một tiếng, công kích của bảy người lập tức lao tới.

- Vũ kỹ vương tộc thượng phẩm, Bách Liệt chưởng!

- Vũ kỹ vương tộc hạ phẩm, Đàm Hoa quyền!

- Vũ kỹ vương tộc thượng phẩm, Toàn Phong thối!

Những người này đều là cường giả khí tông, thực lực kém nhất cũng đã là khí tông trung kỳ. Hơn nữa vũ kỹ đều là cấp bậc vương tộc, đồng thời ra tay khiến không khí trong đại điện nháy mắt quấn quýt chung một chỗ, dưới trận pháp ngưng tụ hình thành một cơn lốc xoáy đủ xé rách hết thảy.

- Nhiếp Vân, chạy mau…

Dương Ngạn cùng Phùng Tiêu bị dọa tới sắc mặt xám ngắt vội vàng hô to.

- Không ngại! Chút công kích ấy không đáng vào đâu!

Nhiếp Vân hừ một tiếng, không hề nhìn qua, lật tay lấy ra Huyền Ngọc kiếm, bàn tay run lên, một chiêu Sơn Xuyên Thế bổ xuống.

Oanh!

Một kiếm đánh xuống, lốc xoáy tiêu tán, bảy cao thủ máu tươi cuồng phun, bay ngược ra ngoài, đồng loạt té xuống đất bất tỉnh.

- A…điều đó không có khả năng! Bảy người liên thủ đánh ra Khí Kính Toàn, dù cường giả chí tôn trung kỳ cũng không thể tùy ý phá vỡ, ngươi làm sao làm được, còn đánh họ bị thương…ta không tin!

Đồng tử hắc y nhân cầm đầu co rút lại, thét lên chói tai, giống như sắp điên.

Đây…là người sao?

- Các ngươi là ai, đã đem thân nhân của ta bắt đi địa phương nào!

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, vung Huyền Ngọc kiếm chém xuống hắc y nhân.

Phốc!

Người kia còn chưa kịp phản ứng, một cánh tay đã bay ra ngoài.

- A…

Khí hải phá nát, cánh tay bị chặt rụng, đau đớn mãnh liệt làm hắc y nhân trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa bất tỉnh.

------oOo------

Chương 208: Ám sát sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Muốn biết…ngươi…nằm mơ! Ta sẽ không nói cho ngươi…

Cố nén đau đớn, hắc y nhân cắn chặt răng.

- Không nói?

Huyền Ngọc kiếm lại run lên, cánh tay còn lại cùng hai đùi của hắn cũng rơi xuống, nháy mắt biến thành nhân côn.

- Nếu không nói, ta sẽ có một vạn loại phương pháp cho ngươi chết vô cùng sảng khoái!

Nhiếp Vân hừ lạnh.

- Xem như ngươi lợi hại, nhưng muốn tra tấn ta cũng không dễ dàng, ta đánh không lại ngươi chẳng lẽ không thể chết sao? Ta chết cũng không có gì, còn có thân nhân ngươi phải chôn cùng, ha ha!

Cười một tiếng,thân thể hắc y nhân đột nhiên bành trướng, hắn muốn…tự bạo!

- Tự bạo? Nếu cho ngươi tự bạo, ta còn sống được sao?

Khi Nhiếp Vân vẫn còn ở thành cương cảnh đã có thể ngăn cản Nhiếp Cường tự bạo, hiện tại đã đạt tới cấp bậc chí tôn, nếu còn để cho người này tự bạo chết ở trước mặt mình, hắn cũng không cần lăn lộn.

Nhiếp Vân cười lạnh một tiếng, ngón tay điểm ra, một cỗ lực lượng nóng rực lao vào khí hải, đem đan điền của hắn hoàn toàn chấn vụn.

Vừa rồi tuy phá hủy khí hải của hắc y nhân, nhưng đan điền không có việc gì, hiện tại đan điền vỡ vụn, chẳng khác gì một thân tu vi cùng thiên phú tu luyện toàn bộ trôi theo nước chảy, cho dù có đan dược cũng không cách nào chữa trị, hoàn toàn mất hết.

- A…đan điền của ta! Không, không…

Cảm nhận được đan điền vỡ vụn, thậm chí lực lượng tự bạo cũng không có, trong mắt hắc y nhân nhất thời sản sinh tuyệt vọng nồng đậm.

Cấp bậc khí tông có sinh mệnh lực thật cố chấp, cho dù tay chân chặt đứt, chỉ cần không bị bỏ đói cũng không cần chết, nhưng mà… bộ dáng hiện tại còn sống lại có ích lợi gì!

- Bây giờ nói ra các ngươi là ai, thuộc thế lực nào, ta có thể cho ngươi thống khoái, bằng không ta đem ngươi ngâm vào bình dưa muối, mỗi ngày dùng liệt hỏa nấu, cho ngươi muốn chết cũng không được!

Trừng mắt nhìn hắc y nhân, Nhiếp Vân lạnh lùng nói.

Tra tấn như vậy thống khổ bao nhiêu? Không cần nghĩ cũng biết!

- Ngươi giết ta đi, dù tiếp tục tra tấn ta cũng sẽ không nói ra!

Nghe được lời hăm dọa của thiếu niên, hắc y nhân co giật, nhưng trong mắt hiện lên hận ý, tựa hồ dù có chết cũng sẽ không cung khai.

- Hừ, ngươi không nói cũng không có nghĩa người khác sẽ không nói!

Hừ một tiếng, Nhiếp Vân đi về hướng bảy người bị mình đánh bất tỉnh, bàn tay vỗ xuống, sau đó nhấc lên một khí tông hậu kỳ, lạnh lùng hỏi.

- Nói, các ngươi là ai, đem thân nhân của ta mang tới địa phương nào?

- Ta sẽ không nói cho…

Người kia còn chưa nói xong đã cảm thấy trên mặt nóng lên, chứng kiến một lỗ tai rơi xuống đất.

- A…

Cảm nhận được lỗ tai đau đớn, hắn kêu thảm một tiếng, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ.

- Nói!

Nhiếp Vân thản nhiên quát.

- Ta sẽ không nói…

Phốc!

Lời của hắn còn chưa nói xong, lỗ tai còn lại đồng thời cả cái mũi lẫn đôi mắt đều rơi xuống đất.

- A…

Thấy thiếu niên tàn nhẫn như vậy, sáu người còn lại sắp phát điên.

Tùy tay móc mắt cắt tay chặt chân người khác…không hề chớp mắt, đây là người sao?

Một thiếu niên mười sáu mười bảy tại sao có tâm tính lạnh lùng như thế?

Long có nghịch lân, xúc vào phải chết!

- Nói!

Nhiếp Vân tiếp tục quát.

- Ta không…không nói…

Phốc! Phốc!

Mọi người lập tức nhìn thấy kiếm quang chợt lóe, hai chân cùng hai tay người kia đều bị chặt bỏ, máu tươi bắn tung tóe.

Phốc thông!

Đem người kia tước thành nhân côn, Nhiếp Vân lại đi qua nhấc lên người khác.

- Tới lượt ngươi, nói!

- Ta…ta không nói!

Chứng kiến bộ dáng thê thảm của đồng bọn, người kia hoảng sợ, nhưng nhớ tới chuyện của mình, hắn vẫn cắn chặt răng.

Xích! Xích!

Lời của hắn vừa dứt, chỉ cảm thấy đau đớn kịch liệt, kết quả như hai người trước.

Phác thông!

Nhiếp Vân lại đi về hướng người kế tiếp.

- Tới lượt ngươi, nói!

- Ta…

Phốc! Phốc!

Người này vừa nói một chữ đã bị Nhiếp Vân tước thành thịt côn.

- Tới lượt ngươi, nói!

- Ta nói, chuyện gì ta cũng nói, đại nhân ngàn vạn lần đừng động thủ…

Thấy ban đầu thiếu niên còn hỏi thêm vài câu, nhưng về sau thậm chí còn chưa cho người ta nói hết một chữ đã bắt đầu động thủ, người thứ ba thật sự không chịu nổi, liền rít gào hô.

- Nói!

- Dạ dạ, chúng tôi đem đám thân nhân của ngươi áp về hướng Thần Phong thành, cưỡi phi hành yêu thú, hiện tại chỉ sợ đã đến…

Người này vội vàng nói, chỉ sợ mình sẽ bị độc thủ.

- Thần Phong thành? Các ngươi thuộc thế lực nào?

Nhiếp Vân hỏi.

- Chúng ta là…

Sưu!

Ngay khi người kia định nói ra, đột nhiên một đạo kiếm quang bắn tới trực chỉ sau lưng Nhiếp Vân!

Người thi triển tuy còn chưa đạt tới cấp bậc chí tôn, nhưng kiếm thuật quỷ dị, vừa xuất hiện liền mang theo xu thế phải giết, Nhiếp Vân cảm thấy sau lưng run lên, giống như thân thể bị độc xà cắn trúng!

- Ám sát sư? Không ngờ là ám sát sư, cường giả có được ám sát đan điền?

Cảm nhận được cỗ sát ý, trong đầu Nhiếp Vân hiện lên thiên phú đặc thù.

Ám sát sư!

Có được ám sát đan điền, mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu dấu, một khi ra tay sấm vang chớp giật, thậm chí có thể vượt cấp đánh chết cường giả!

Ám sát sư sau lưng Nhiếp Vân chỉ có khí tông sơ kỳ, nhưng bị ám sát khí của hắn theo dõi, Nhiếp Vân cảm giác toàn thân lâm vào trong sợ hãi tột cùng, không thể tự kiềm chế, thậm chí cũng không thể trốn tránh.

- Hừ! Phá cho ta!

Sát ý như hình với bóng, tùy thời đều sẽ đánh lên người mình, dưới tình thế cấp bách Nhiếp Vân cắn mạnh đầu lưỡi, lúc này mới có thể nhúc nhích, Huyền Ngọc kiếm hô một tiếng bổ ngược ra sau!

Oanh!

Kiếm quang bị một chiêu đánh tan, lập tức biến mất trong đại điện, thật giống như chưa từng xuất hiện bao giờ.

Một kích không trúng, lập tức chạy xa!

Đây là ám sát sư!

- Còn muốn chạy, đã tới thì lưu lại cho ta!

Nhiếp Vân thét dài một tiếng, cũng không thấy động tác của hắn đã chứng kiến trên không trung hiện lên một đầu hắc hùng tối đen, một quyền đánh thẳng vào trong hư không.

Oanh!

Một hắc ảnh từ trên không trung rớt xuống nằm dài dưới đất, miệng sùi bọt mép, không ngừng run rẩy.

Vừa rồi khi Nhiếp Vân cảm nhận được sát khí sau lưng, lập tức dùng tuần thú đan điền thông tri ba đại yêu thú phong tỏa toàn bộ lối ra của đại điện, cho dù thực lực ám sát sư cường thịnh bao nhiêu cũng không thể tránh thoát ba yêu thú giám thị, cho nên vừa chạy trốn đã bị Hắc Nham một quyền đánh xuống.

Ám sát sư luôn dùng toàn bộ tinh khí thần cho lần đầu tiên ám sát, mặc kệ thành công hay không sẽ lâm vào kỳ suy yếu trong thời gian ngắn, lúc này hắn làm sao là đối thủ của Hắc Nham, cho nên bị đánh văng ra ngoài.

- Đừng giết chết, ta lưu trữ còn hữu dụng!

Thấy Hắc Nham một kích thắng lợi đang định tiếp tục động thủ, Nhiếp Vân vội vàng ngăn cản.

------oOo------

Chương 209: Biến cố Lạc Thủy thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân có bảy đại đan điền, một chủ đan điền, tiếp theo là nạp vật, đan hỏa, tuần thú, trị liệu cùng truy tung. Hiện tại chỉ mở ra năm đại đan điền, vẫn còn một trống, nếu có thể mở thành ám sát đan điền biến thành ám sát sư, dù gặp tông chủ Di Thiên tông cũng có thể đánh chết hắn.

Khi đó mới xem là cao thủ chân chính, không cần sợ hãi bất kỳ ai trong Thần Phong đế quốc.

Dù sao thực lực có mạnh hơn nữa cũng sợ hãi một ám sát sư thời khắc nào cũng tính kế chính mình.

Buông xuống tên hắc y trong tay, Nhiếp Vân đi tới bên cạnh ám sát sư, đưa tay định cảm thụ ám sát khí trong thân thể hắn thì chứng

kiến sắc mặt người này đã biến thành màu đen, thân thể bắt đầu biến thành cứng ngắc.

- Đã chết?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Người một khi đã chết thì đan điền mất đi hoạt tính, cho dù thiên phú cường thịnh bao nhiêu cũng hóa thành hư ảo, ám sát khí cũng biến mất, không thể cảm ứng.

- Chủ nhân, ta không có động thủ, hắn không phải ta giết…

Hắc Nham sợ chủ nhân trách cứ, vội vàng giải thích.

- Ta biết, hắn uống thuốc độc tự sát. Một kích không trúng lập tức bỏ chạy, chạy không thoát sát nhân thành nhân. Tín luật của ám sát sư thật sự là độc ác…

Nhìn thi thể đã lạnh dưới đất, Nhiếp Vân biết mình không lấy được thiên phú ám sát, bất đắc dĩ lắc đầu.

Nhiếp Vân vội vàng nhìn lại mấy tên hắc y, sắc mặt biến thành vô cùng khó xem, bởi vì tên hắc y vừa rồi nguyện ý cung khai hiện tại…

- Thế nhưng…cũng đã chết!

Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng, mấy tên còn lại sắc mặt đều biến thành màu đen, đã thành thi thể.

Dưới mí mắt của mình, có thể giết hết những người này? Làm sao có thể?

Chẳng lẽ ám sát sư kia căn bản không phải tới ám sát mình, mà là muốn giết mấy người này?

Trong lòng nghĩ tới một loại khả năng, thân hình Nhiếp Vân run rẩy.

Độc dược cũng như vũ kỹ bí pháp, chủng loại vô số, dạng gì cũng

có. Nghe nói có một loại thuốc, chia thành hai loại tễ thuốc âm dương, nếu dùng riêng dương dược hay âm dược thì không sao, nhưng khi hai loại dung hợp dù tán ẩn trong không khí cũng âm dương trung hòa, đưa người vào chỗ chết.

Phỏng chừng vừa rồi trong kiếm quang của ám sát sư ẩn chứa loại thuốc này, sau đó trung hòa cùng dược vật trong thân thể bọn họ, như vậy đã hoàn thành xong nhiệm vụ diệt khẩu.

Hiện tại chỉ còn tên cầm đầu còn chưa chết, vẫn đang giãy dụa.

Hắn là người chỉ huy nhóm người này, chỉ cần chưa chết, an toàn của thân nhân không thành vấn đề lớn. Hơn nữa đối phương bắt thân nhân của mình chỉ vì đồ vật trong Lạc Khúc mộ, sẽ không hạ thủ tàn nhẫn.

Suy nghĩ cẩn thận việc này, Nhiếp Vân cũng không sốt ruột, đi tới bên cạnh Phùng Tiêu cùng Dương Ngạn.

- Ta chữa thương cho hai ngươi trước!

Trị liệu khí quay cuồng, vận chuyển một lúc hai người rất nhanh đã nhảy dựng lên, tinh lực dồi dào, thương thế đã lành hẳn.

- Đây là trị liệu khí của trị liệu sư? Quả nhiên thần kỳ!

Chứng kiến thương thế trên người nhanh chóng khôi phục, hai người đều cảm thấy có chút khó tin.

- Nói cho ta nghe, Nhiếp gia xảy ra chuyện gì?

Nhiếp Vân hỏi.

- Sau khi ngươi đi, hai chúng ta ngoại trừ tu luyện mỗi cách ba ngày một lần cũng không xảy ra chuyện gì đặc thù. Đêm qua, chỉ trong một đêm toàn bộ Nhiếp gia đột nhiên mất tích. Nhưng chúng tôi lại không nghe được chút tin tức nào. Nhưng làm cho người ta kỳ quái chính là trưa nay không riêng chúng tôi, người trong Lạc Thủy thành đều biết Nhiếp gia xảy ra chuyện, vì thế chúng tôi mới chạy tới đây!

Dương Ngạn nói.

Phủ đệ Dương gia cách Nhiếp gia không xa, khoảng cách gần như vậy còn có nhiều trinh thám, nhưng Nhiếp gia xảy ra chuyện lớn như thế mà chính mình không hay biết gì, chuyện này thật quá mức kỳ quái.

- Là cường giả chí tôn, không nghĩ tới chỉ vì một Nhiếp gia nho nhỏ còn phái ra cường giả chí tôn!

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống, bàn tay nắm chặt.

Có thể hoàn thành chuyện lớn như vậy mà bên ngoài phủ đệ không chút động tĩnh, ngoại trừ chí tôn bao nhiêu khí tông đỉnh cũng không làm được.

Không cần suy nghĩ, nhất định là chí tôn đi tới phong ấn phủ đệ, ngăn cách thanh âm, những người đi theo mới động thủ.

Bọn hắn bắt giữ toàn bộ mọi người, sau đó bắt đầu rải tin tức dẫn dụ “sư phụ” của mình…

Quả nhiên biết tính kế!

Rốt cục là ai? Muốn đối phó gia tộc của mình?

Muốn bảo bối của Lạc Khúc mộ, chẳng lẽ chính là Thiên Cơ kiếm?

Ân? Đúng rồi…

- Phủ thành chủ thế nào? Có phát sinh biến cố hay không?

Nhiếp Vân sực nhớ, vội vàng hỏi.

- Ba ngày trước phủ thành chủ đã trống rỗng, thành chủ Lạc Chiêm Hào đã mất đi tung tích!

Phùng Tiêu lắc đầu nói.

- Ba ngày trước phủ thành chủ đã trống rỗng sao?

Trong lòng Nhiếp Vân rùng mình, cau mày:

- Lạc Khuynh Thành đâu? Chẳng lẽ nàng cũng bị bắt?

- Lạc Khuynh Thành không bị bắt, sau khi ngươi rời khỏi Lạc Thủy thành chưa đầy ba ngày thì nàng đã quay về tông môn, Bách Hoa tông được xem là cự vô bá trong Thần Phong đế quốc, hẳn còn chưa có ai dám động thủ với nàng đi!

Phùng Tiêu giải thích.

- Những người kia hẳn là trước tiên bắt người của phủ thành chủ, sau đó phát hiện không có Thiên Cơ kiếm cho nên tìm nhà ta…bọn hắn rốt cục là ai?

Hắc y nhân đều là tử sĩ, mà có một tên định cung khai đã bị diệt khẩu, hiện tại chỉ biết người nhà bị đưa tới đế đô, ngoài ra thì không manh mối.

Căn cứ tri thức kiếp trước, Nhiếp Vân hiểu thật rõ ràng về cách phân chia thế lực trong Thần Phong thành.

Trong Thần Phong thành có tứ đại chí tôn trong truyền thuyết, chính là Phong Dụ lão tổ của hoàng thất, La lão tổ, Triệu lão tổ cùng Hoắc lão tổ của tam đại gia tộc, bốn người này nắm giữ cả Thần Phong đế quốc trong tay.

Đương nhiên đây chỉ là ở bên ngoài, một ít tán tu hoặc trong thế lực che giấu cũng có chí tôn, chính là tuyệt thế thiên tài Mạc Ngạn Thanh mà nhóm người Thiết Lan Nhi sùng bái. Thực lực của hắn ngay cả Triệu gia lão tổ cũng không bằng.

Còn có tông chủ Di Thiên tông Di Hoằng chí tôn, tông chủ Bách Hoa tông Bách Hoa chí tôn.

Tóm lại dòng nước trong Thần Phong đế quốc càng sâu đậm hơn trong truyền thuyết, chỉ bằng suy đoán mà muốn nhận định thân nhân của mình do ai bắt giữ thật sự là không dễ dàng.

Kiếp trước bởi vì chuyện của Tử Hoa động phủ nên tứ đại gia tộc cùng Di Thiên tông muốn giết chính mình cướp lấy bảo vật, kiếp này Tử Hoa Ngọc Ấn mới vừa xuất thế, rất nhiều người thậm chí còn chưa nghe nói qua, đương nhiên cũng không có thù hận, duy nhất có liên quan chính là La gia.

Nghĩ tới La gia, Nhiếp Vân lập tức lắc đầu.

------oOo------

Chương 210: Trước khi rời đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy thế lực La gia trong Thần Phong thành không kém, nhưng muốn một lần phái ra tám gã khí tông chỉ sợ làm không được, có thể ra tay hào phóng như vậy thật sự không nghĩ ra là thế lực nào có thể làm được như thế.

Nghe nói Di Thiên tông có chút quan hệ với địa phương kia, có lẽ có thể ra tay hào phóng như vậy, nhưng mình cùng Di Thiên tông không có thù hận, chuyện Thiên Cơ kiếm còn chưa tiết lộ, cũng không thể là họ tìm mình phiền phức.

Nhiếp Vân cởi bỏ toàn bộ khăn che mặt của đám hắc y nhân, không nhận thức một ai, đành lắc đầu.

- Dương Ngạn, ngươi đem hắc y nhân này bỏ vào vạc dưa muối, mỗi ngày dùng nước sôi giội lên. Đây là đan dược bảo mệnh, ngươi muốn xử trí hắn thế nào đều được, chỉ cần đừng chết là xong!

Tùy tay đem hắc y nhân ném cho Dương Ngạn, Nhiếp Vân phân phó.

Người này đã có bản mệnh đăng, tạm thời chưa giết hắn, nhưng nhất định hung hăng tra tấn, cho hắn biết cái giá đắc tội chính mình.

- Được!

Nghe được lệnh trừng phạt của Nhiếp Vân, khóe môi Dương Ngạn co quắp lại.

- Hai ngươi ở lại Lạc Thủy thành, đây là yêu hạch cấp bậc khí tông cùng một ít đan dược, các ngươi nhìn xem thực lực có thể tiếp tục thăng cấp hay không. Thăng cấp thành công, bảo hộ Lạc Thủy thành!

Nhiếp Vân ném ra một đống đồ vật, cẩn thận dặn dò.

- Nhiếp Vân, ngươi muốn làm gì?

Nghe thiếu niên giống như đang dặn dò hậu sự, sắc mặt Dương Ngạn thay đổi.

- Nơi này có một ít vũ kỹ cùng binh khí vương tộc, hai ngươi cầm lấy, nếu có thể thăng cấp khí tông cũng trợ giúp các ngươi rất lớn.

Không để ý tới câu hỏi của Dương Ngạn, Nhiếp Vân tiếp tục lấy thêm đồ vật.

- Vũ kỹ cùng binh khí vương tộc? Nhiều đan dược như vậy? Nhiếp Vân, ngươi lấy từ nơi nào…

Chứng kiến đồ vật trên bàn ngày càng nhiều, hai người đều chấn động.

- Đây là ngân phiếu ngàn vạn lượng, các ngươi sử dụng cho tốt, ta hi vọng lần sau khi trở lại Lạc Thủy thành đã có lực lượng cường đại của chính mình!

Nhiếp Vân lại ném ra xấp ngân phiếu.

- Một ngàn…vạn?

Hai người đồng thời hoảng sợ.

Tứ đại gia tộc Lạc Thủy thành, tư sản của mỗi gia tộc khoảng một

trăm vạn, cho dù cả bốn gia tộc bán hết phủ đệ cũng không có được một ngàn vạn, hiện tại Nhiếp Vân tùy tay đã ném ra xấp ngân phiếu ngàn vạn…

Rốt cục hắn đã đạt tới độ cao gì?

Dương Ngạn đột nhiên cảm thấy người bằng hữu tương xử nhiều năm của mình ngày càng nhìn không thấu, cách mình ngày càng xa.

Không phải sự chênh lệch về tâm lý hay địa vị, mà là đối phương đã biến thành cự long bay cao, chính mình chỉ có thể nhìn lên.

- Nhiếp Vân, ta sẽ không thua cho ngươi!

Dương Ngạn cắn chặt răng nhủ thầm.

- Ta nhất định sẽ tu luyện, vượt qua bước chân của ngươi!

Phùng Tiêu cũng nghĩ tới điểm ấy, bàn tay siết chặt.

- Tốt lắm, nên dặn dò cũng đã dặn xong, hiện tại ta đi Thần Phong thành!

- Đi Thần Phong thành? Làm vậy quá lỗ mãng rồi đi! Hay là chúng ta bàn bạc kỹ hơn?

Dương Ngạn cùng Phùng Tiêu đồng thời sửng sốt.

- Lỗ mãng? Ha ha, xem ra hai ngươi còn chưa biết thực lực của ta!

Nhiếp Vân cười cười, thân thể chợt nhẹ, chậm rãi bay lên.

- Ta đã đạt tới cấp bậc chí tôn, dù cao thủ đế đô nhiều như mây, dù thế lực bắt cóc thân nhân của ta đang ở nơi nào, muốn đối phó ta cũng phải suy nghĩ kỹ thực lực của chính mình mới được!

- Chí tôn? Thật là chí tôn?

Khi nghe hắc y nhân hô Nhiếp Vân đã là chí tôn, Phùng Tiêu cùng

Dương Ngạn đều không tin, hiện tại tận mắt nhìn thấy, cảm giác mình sắp không chịu nổi.

Hắn mới bao nhiêu? Mười bảy tuổi?

Vừa rồi trong lòng hai người còn mong vượt qua đối phương, nhưng lúc này lại đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy kiếp này còn vọng tưởng như vậy đã là không khả năng!

- Đối phương có thể phái ra tám gã khí tông, dù ngươi là chí tôn nhưng hai tay cũng khó đánh lại bốn tay, ta sợ sẽ có nguy hiểm…

Tuy trong lòng khiếp sợ, nhưng Dương Ngạn vẫn suy nghĩ cho Nhiếp Vân.

- Nguy hiểm? Tiểu Hắc, tiểu Lang, tiểu Đồng, các ngươi vào đi!

- Hô! Hô! Hô!

Ba đại yêu thú lập tức đi tới.

- Đây là hai người bằng hữu của ta, các ngươi chào hỏi với họ!

Nhiếp Vân nói.

- Hắc Nham, Phong Lang Vương, Tử Đồng gặp qua hai vị!

Ba đại yêu thú đồng thời mở miệng.

- Yêu thú…nói tiếng người…cấp bậc chí tôn? Ngươi lại có ba yêu thú cấp bậc chí tôn?

Dương Ngạn cùng Phùng Tiêu ngây dại tại chỗ, không biết nên nói gì!

Khiếp sợ! Khiếp sợ! Không còn ý nghĩ nào khác.

- Như vậy…chúng ta yên tâm!

Hai người cười khổ.

Còn có gì để lo lắng? Một người dẫn theo ba yêu thú chí tôn, bốn cường giả chí tôn, thế lực như vậy dù muốn tiêu diệt hoàng thất Thần Phong đế quốc chỉ sợ không khó!

- Chúng ta đi thôi!

Thấy hai người đã yên tâm, Nhiếp Vân khẽ cười mang theo ba đại yêu thú bay ra điện nghị sự, trong khoảnh khắc biến mất cuối chân trời.

- Bốn chí tôn…có lẽ lần này Nhiếp Vân đi đế đô sẽ nhấc lên sóng gió động trời!

- Nhấc lên sóng gió động trời chỉ sợ là chuyện nhỏ, ta xem vận mệnh Thần Phong đế quốc sẽ bị hắn hoàn toàn thay đổi!

…

- Đi tới đế đô, trước tiên cần điều tra một phen, mặc kệ tìm được tin tức hay không lần này cũng phải cao điệu một chút, dùng lực lượng áp đảo làm cho người trong đế quốc biết sự tồn tại của ta. Sau đó tuyên bố Thiên Cơ kiếm đang nằm trong tay ta!

Ngồi trên lưng Phong Lang Vương, Nhiếp Vân cân nhắc kế hoạch của mình.

Mục đích đám người kia bắt người nhà của mình nhất định là vì Thiên Cơ kiếm.Nếu như vậy chính mình tìm cơ hội cao điệu triển lãm. Một siêu cấp cường giả có lực chiến đấu chí tôn đỉnh đồng thời còn có ba đại yêu thú cấp bậc chí tôn, dù là thế lực nào cũng không muốn đắc tội.

Tới lúc đó chỉ cần tuyên bố Thiên Cơ kiếm đang trong tay mình, đối phương thấy bắt người nhà của mình vô dụng vẫn có thể sẽ thả người.

Dù sao vì mấy người thường trở mặt với bốn chí tôn, trừ phi đầu óc có vấn đề!

Cho dù bọn hắn không thả, nhất định sẽ tìm mình đàm phán, tới lúc đó truy theo nguồn gốc cứu ra người nhà.

- Được, cứ làm như thế! Tiểu Lang, Hắc Nham, Tử Đồng, sau khi vào thành các ngươi vẫn như lần trước, đừng tùy tiện hiển lộ thực lực. Ta sẽ lựa chọn cơ hội

thích hợp cho các ngươi thi triển, làm cho cả đế đô Thần Phong đế quốc biết sự hiện hữu của chúng ta!

- Dạ, chủ nhân!

Nghe được Nhiếp Vân an bài, ba đại yêu thú đều hưng phấn hô.

Sở dĩ yêu thú luôn ẩn cư trong núi rừng, không phải vì sở thích mà là vì đây là thế giới do nhân loại chủ đạo, nếu bọn hắn tùy tiện xuất hiện sẽ bị người bao vây tiễu trừ, cho dù là chí tôn cũng như thế.

------oOo------

Chương 211: Thần Phong thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiện tại trở thành yêu sủng, có thể nghênh ngang đi vào thành thị, công khai hiển lộ thực lực, làm cho tất cả mọi người ghé mắt.

- Tốt, đi nhanh lên!

Khoảng cách giữa Thần Phong thành cùng Lạc Thủy thành chỉ khoảng vài ngàn dặm đường, trời còn chưa tối một người ba thú đã thấy được hình dáng thành thị.

- Đi xuống trước đi!

Tìm một địa phương yên tĩnh ngoài thành, một người ba thú nhẹ nhàng hạ xuống.

Thần Phong thành không hổ là đế đô, tường thành cao lớn, con

đường bóng loáng sạch sẽ, nơi nơi đều là quầy hàng, phi thường náo nhiệt.

So sánh với đế đô, Lạc Thủy thành chẳng khác gì nơi xa xôi hẻo lánh, không cách nào sánh bằng.

- Phí vào thành ba lượng bạc!

Theo dòng người đi vào trước cửa thành, liền nhìn thấy một binh sĩ canh giữ ở lối vào thu phí tổn.

- Ba lượng bạc? Đế quốc thật sự biết lấy tiền!

Đế đô là thành trấn lớn nhất đế quốc, an toàn đương nhiên không thành vấn đề, hàng năm bởi vì Yêu tộc xâm phạm nên có rất nhiều người di chuyển tới đế đô, vì ngăn chặn hiện tượng như vậy nên luôn có chế ước đối với việc quy hoạch thành thị, vì vậy mới làm ra chế độ nộp phí tổn khi vào thành.

Nhưng làm vậy xem như không sai, trị an của đế đô tốt hơn rất nhiều, mà mọi người cũng biết tuân thủ quy củ.

- Tiền của ngươi…

Khi tới lượt Nhiếp Vân, binh sĩ định tiến lên lấy tiền, đột nhiên chứng kiến ba đầu yêu thú thật lớn đi theo sau lưng hắn, sắc mặt nhất thời biến đổi:

- Vị đại nhân này, xin hỏi ba đầu yêu thú này là của ngươi sao?

- Ha ha, không sai, chính là yêu sủng của ta!

Nhiếp Vân cũng không phủ nhận, gật gật đầu.

- Long tộc yêu thú, hắc hùng, bạch sắc phong lang…chỉ sợ cấp bậc đều tới thành cương cảnh. Mời đại nhân vào, cường giả như ngươi đế đô thập phần hoan nghênh, không thu phí tổn!

Binh sĩ ôm quyền, thái độ cung kính.

- Nga? Còn có chuyện này?

Nhiếp Vân cũng không để ý tiền bạc, nhưng nếu người ta đối đãi như cường giả, hắn vẫn phi thường cao hứng.

- Tại sao hắn không giao nộp phí tổn? Không công bình!

- Không công bình? Người ta chính là cường giả, ngươi xem đầu phong lang kia, toàn thân trắng tinh, chỉ sợ ít nhất cũng là binh giáp cảnh!

- Còn có đầu hắc hùng, vừa nhìn liền biết lực lượng thật lớn, thậm chí có thể một quyền đánh chết thành cương cảnh!

- Cường giả như vậy mới là tinh anh lợi hại nhất của đế quốc, ngươi dám hỏi hắn đòi tiền sao?

Cường giả, vô luận đi tới nơi nào đều được người tôn kính, đây là định lý!

- Các ngươi có nghe nói không, thiếu gia Triệu Hưng Phổ của Triệu gia ba ngày sau sẽ đại hôn!

- Thiếu gia Triệu Hưng Phổ? Hắn đúng là một đời thiên tài, mới ba mươi hai tuổi đã là khí tông, thập phần bất phàm! Ai có thể gả cho hắn cũng xem như hưởng phúc!

- Hưởng phúc? Nghe nói thiếu nữ kia còn không muốn gả đâu!

- Không muốn gả? Chẳng lẽ thân phận địa vị của nàng rất cao hay sao?

- Vậy thì không biết, chỉ biết nàng là người Bách Hoa tông, nghe nói có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, phi thường xinh đẹp!

- Xinh đẹp có ích lợi gì, thực lực không cao cũng vô nghĩa!

- Thực lực không cao? Ngươi sai lầm rồi, nghe nói nàng mới mười bảy tuổi đã có thực lực binh giáp cảnh, tốc độ tu luyện nhanh như vậy chỉ sợ lúc thăng cấp khí tông cũng không kém hơn Triệu Hưng

Phổ!

- Ngươi nói như vậy cũng thật lợi hại, nàng tên là gì, nếu lợi hại như thế hẳn cũng thật nổi danh trong Bách Hoa tông đi!

- Tên là gì? Ta cũng không rõ lắm, hình như từ tiểu địa phương tới!

Vừa đi vào thành, Nhiếp Vân chợt nghe được trong tửu quán vang lên thanh âm tiếng bàn tán xôn xao.

- Người từ tiểu địa phương tới, Bách Hoa tông, mười bảy mười tám tuổi…chẳng lẽ là Lạc Khuynh Thành? Lạc Khuynh Thành muốn gả cho Triệu gia Triệu Hưng Phổ?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Nghe lời bàn tán của hai người kia, lại phi thường trùng hợp với Lạc Khuynh Thành, tuy rằng hai tháng trước chia tay nàng vẫn còn ở xuất thể cảnh, nhưng nàng có yêu hạch binh giáp cảnh, hai tháng thăng cấp cũng không phải việc khó.

Lạc Khuynh Thành sẽ gả cho Triệu gia Triệu Hưng Phổ, thật quá quái dị!

Một trong tam đại gia tộc đế quốc Triệu gia, Nhiếp Vân hiểu rõ ràng, lão tổ Triệu Huân thực lực chí tôn trung kỳ, cũng chính là người bị thiên tài Mạc Ngạn Thanh dùng một chiêu kiếm đánh bại.

Triệu gia chưởng quản việc chọn lựa, bổ nhiệm quan lại hành chính của Thần Phong đế quốc, quyền lợi chính trị cực lớn, tộc trưởng Triệu Chấn Vũ là tả tướng đại nhân của đế quốc, dưới một người trên vạn người, quyền lực chỉ sau hoàng đế.

Triệu Hưng Phổ là con trai của Triệu Chấn Vũ, tuổi trẻ đã là khí tông, đảm nhiệm chức vụ quan trọng trong đế quốc.

Dù địa vị Triệu gia thật cao, mà Triệu Hưng Phổ cũng ưu tú, nhưng Lạc Khuynh Thành không thể nào đồng ý gả cho hắn.

Mặc dù mình không có nhiều cảm tình nam nữ với Lạc Khuynh

Thành, mà nàng lại ưa thích mình, hơn nữa hiện tại cha nàng bị bắt, sống chết chưa biết, tại sao nàng lại đại hôn trong thời điểm này?

Thật khó tưởng tượng!

Chẳng lẽ mình chỉ rời khỏi hai tháng, thiếu nữ kia lại biến thành khó đoán như vậy sao?

Không có khả năng!

Nhiếp Vân không tin Lạc Khuynh Thành sẽ biến thành như vậy!

Nếu không phải nàng nguyện ý, thì là nàng bị bắt buộc!

Đương nhiên, tin tức của hai người kia chưa chắc là chuẩn xác. Hơn nữa có phải là Lạc Khuynh Thành hay không còn phải tìm hiểu rõ ràng.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Vân căn dặn ba yêu thú, bản thân xoay người đi vào trong tửu quán.

Đi vào tửu quán, Nhiếp Vân đi thẳng về hướng hai người vừa nói chuyện, hai người mặc giáp trụ của dong binh, hơn ba mươi tuổi, vừa nhìn liền biết là hán tử hào sảng, vì vậy Nhiếp Vân cũng không dài dòng mỉm cười ném ra thỏi bạc:

- Hai vị lão huynh, ta mời hai ngươi uống rượu!

- Ngươi mời chúng ta?

Hai người sửng sốt nhìn Nhiếp Vân không biết hắn muốn làm gì.

- Ha ha, ta dự định tham gia làm dong binh, nhưng chưa hiểu rõ về dong binh, thấy hai vị đại ca đều là người từng trải nên có tâm tư kết giao!

Nhiếp Vân thuận miệng nói.

- Thì ra là thế, tiểu huynh đệ, vậy chúng tôi không khách khí!

Nghe được thiếu niên giải thích, hai người cũng có chút tin tưởng.

Dùng ngân lượng mua rượu, rất nhanh ba người đã vui vẻ trò chuyện. Nhiếp Vân đột nhiên chuyển đề tài:

- Đúng rồi, chuyện Triệu gia Triệu Hưng Phổ sẽ đại hôn ba ngày sau có nghe nói qua không?

Hai dong binh cùng nở nụ cười.

- Ha ha, đương nhiên nghe qua, vừa rồi còn đang tán gẫu chuyện này đâu.

- Ta nghe nói tân nương không phải người ở đây, các ngươi biết là người ở nơi nào không?

Nhiếp Vân hỏi.

- Là người nơi nào? Dù sao chỉ là một tiểu địa phương, lần trước có ai nói qua một câu mà ta đã quên, hình như là cái gì Lạc…cái gì thành, nga, đúng rồi, tên là Lạc Thủy thành! Là người Lạc Thủy thành!

Một dong binh cười nói.

------oOo------

Chương 212: Hỏi thăm

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Người Lạc Thủy thành?

Nhiếp Vân đã xác nhận bảy tám phần, xem ra mỹ nữ kia nhất định là Lạc Khuynh Thành.

- Người ở tiểu địa phương, một người là thiếu gia đại gia tộc, không biết lại làm sao nhận thức, nghe giống như một đoạn giai thoại!

Nhiếp Vân cười nói.

- Ha ha, đúng vậy, ta cũng rất kỳ quái, ai biết tại sao, uống rượu! Uống rượu!

Hàn huyên thêm một lát, Nhiếp Vân rốt cục xác định chính là Lạc Khuynh Thành, bởi vì dong binh kia còn có một thân đệ đang làm việc ở Triệu gia, bởi vậy hắn biết chuyện này thật rõ ràng.

Theo Nhiếp Vân xem ra, người hầu trong Triệu gia đều đồn đãi như vậy, chỉ sợ Lạc Khuynh Thành vốn không muốn kết hôn.

Không muốn nhưng vẫn đáp ứng, trong đó có vấn đề gì thật khó nói, mà khoảng thời gian này cha nàng đang bị bắt giữ, chẳng lẽ có liên quan tới chuyện của cha nàng?

Nếu vậy tin tức về thân nhân của mình…có thể điều tra?

- Ở đây hỏi thăm cũng không tìm hiểu được gì, hay đi tìm Lạc Khuynh Thành hỏi thẳng nhanh hơn!

Nếu Lạc Khuynh Thành không muốn kết hôn với Triệu Hưng Phổ, là đối phương bức bách nàng, mình cũng không để ý thay nàng trút giận.

Cẩn thận hỏi thêm một chút, biết trước khi đại hôn hai bên sẽ không gặp mặt, như vậy hiện tại Lạc Khuynh Thành vẫn còn ở Bách Hoa tông, Nhiếp Vân đứng dậy.

- Ha ha, tiểu huynh đệ, chúng ta là người của Thiết Nham dong binh đoàn, nhờ phúc của Thiết Lan Nhi tiểu thư, hiện tại dong binh đoàn của chúng ta lợi hại nhất trong tam đại dong binh đoàn của đế quốc, nếu ngươi thật muốn trở thành dong binh thì tới tìm chúng ta, ta tên Khương Toàn, hắn tên Đỗ Tiến, đang ở bản bộ dong binh đoàn, chỉ cần ngươi tới là có thể gặp mặt, chúng ta sẽ đảm bảo cho ngươi, hẳn dễ dàng vượt qua sát hạch!

Hai dong binh thấy Nhiếp Vân muốn đi, cười nói.

- Khương Toàn nói không sai, Thiết Lan Nhi tiểu thư mang theo một đầu yêu sủng khí tông đỉnh trở về, Thiết Nam chúng ta đã trở thành dong binh đoàn đứng đầu, tới chỗ chúng ta chính là lựa chọn đúng nhất!

Đỗ Tiến cũng gật đầu nói.

- Được, ta nhất định sẽ đi!

Nghe khẩu khí của họ, Thiết Lan Nhi hẳn đã về Thần Phong thành, Nhiếp Vân gật gật đầu đáp ứng.

Nhiếp Vân cáo từ hai dong binh, rời tửu quán gọi ba yêu thú cùng đi thẳng về phương hướng Bách Hoa tông.

Bách Hoa tông được xây dựng ở trên Bách Hoa sơn gần Thần Phong thành, rậm rạp đủ loại hoa cỏ, hương khí tràn ngập làm người ta lưu luyến quên về.

Rời khỏi Thần Phong thành, còn chưa qua thời gian uống cạn chén trà họ đã đi tới Bách Hoa sơn.

- Lần này đi Bách Hoa tông chỉ vì gặp Lạc Khuynh Thành, các ngươi lưu lại đây, nếu có nguy hiểm gì thì thông tri, các ngươi lập tức đi qua là được!

Dặn dò xong, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn tông môn tràn ngập hoa tươi trước mắt, nhấc chân đi lên thềm đá.

- Khuynh Thành sư tỷ, chẳng lẽ ngươi thật muốn gả cho Triệu Hưng Phổ sao?

Bên trong một biệt viện tao nhã thuộc Bách Hoa tông, một thiếu nữ nhìn Lạc Khuynh Thành vẻ mặt u sầu, thật cẩn thận hỏi.

Trước mắt thiếu nữ là một hồ nước không lớn, hoa sen nở rộ tản ra hương khí thanh nhã, đủ loại cá rong chơi trong hồ, thỉnh thoảng lại tóe lên một mảnh bọt nước.

- Ai!

Lạc Khuynh Thành không trả lời câu hỏi của thiếu nữ, giống như đang hồi ức chuyện gì đó, khẽ thở dài.

- Triệu gia khinh người quá đáng, hay là chúng ta chạy trốn đi!

Thiếu nữ nhìn thấy hình dáng của sư tỷ, trong mắt hiện lên hận ý.

Lạc Khuynh Thành là thân truyền đệ tử của tông chủ Bách Hoa tông, có tư cách có được người hầu, tuy thiếu nữ xưng hô nàng là sư tỷ, trên thực tế chuyên môn hầu hạ sinh hoạt hàng ngày của nàng, hai người tương xử thật nhiều năm, cảm tình sâu đậm, lúc này nhìn thấy sư tỷ bị nạn tự nhiên sinh lòng oán hận.

- Chạy trốn? Có thể trốn đi đâu?

Lạc Khuynh Thành đứng dậy nhìn dung mạo cùng dáng người của mình dưới mặt nước, đột nhiên cảm thấy chán ghét.

Nếu mình không xinh đẹp, Triệu Hưng Phổ sao lại vừa ý, uy bức lợi dụ dùng đủ thủ đoạn tồi tệ muốn bức bách mình gả cho hắn!

Nhưng mà…xinh đẹp, thật sự xinh đẹp sao?

Nếu mình thật xinh đẹp, vì sao lúc trước dù mình đã biểu hiện rõ ràng như vậy, mà hắn lại không chút dao động nào?

Nhớ tới thiếu niên đã cứu mình từ trong tay yêu nhân ở Lạc Thủy thành, trong lòng nàng dâng lên tưởng niệm vô cùng nồng đậm.

- Nhã Thương, cùng ta đi ra ngoài một chút đi!

Trong lòng khẽ thở dài, Lạc Khuynh Thành khẽ nói.

- Được, sư tỷ!

Nhã Thương đi qua đỡ lấy cánh tay Lạc Khuynh Thành, hai thiếu nữ chậm rãi đi ra cửa.

Hoa!

Vừa đi tới cửa, còn chưa đi ra ngoài, một thân ảnh xuất hiện ngăn chặn đường đi của hai nàng.

- Phụng lệnh của thiếu gia nhà ta, xin mời Khuynh Thành thiếu phu nhân dừng bước!

Đó là một lão nhân, hắn ngăn cản trước mặt Lạc Khuynh Thành, chân khí giống như khí tường hoàn toàn phong kín đường đi.

- Dừng bước? Thiếu gia nhà ngươi chẳng lẽ còn muốn giam cầm tự do của chúng ta?

Lạc Khuynh Thành còn chưa lên tiếng, Nhã Thương đã nhướng mày hô.

- Hừ!

Nghe được tiếng hô của thiếu nữ, lão giả hừ lạnh, ánh mắt bắn kim quang, đột nhiên vung tay về phía trước.

Ba!

Nhã Thương còn chưa kịp phản ứng thì trên mặt đã sưng đỏ, té ngã dưới đất, khóe môi tràn máu tươi.

- Nhã Thương…ngươi!

Chứng kiến nha hoàn của mình bị đối phương đánh bay bị thương, Lạc Khuynh Thành nổi giận.

- Thiếu phu nhân, mệnh lệnh của thiếu gia không thể làm trái, ta xem ngươi nên ngoan ngoãn ở lại chỗ này cho thỏa đáng, bằng không thuộc hạ làm ra chuyện gì khác người cũng đừng trách ta!

Không để ý tới lửa giận của thiếu nữ, trong mắt lão giả cũng không có bao nhiêu ý cung kính, ngược lại hừ lạnh một tiếng, chân khí đột nhiên dâng lên bao phủ toàn bộ biệt viện.

- Khí tông đỉnh?

Cảm nhận được khí tức kia, ánh mắt Lạc Khuynh Thành lập tức ngưng trọng.

Không nghĩ tới Triệu Hưng Phổ phái một cường giả khí tông đỉnh tới canh chừng mình, mặt mũi của mình cũng thật lớn a!

- Ta chỉ đáp ứng hôn ước của Triệu Hưng Phổ, cũng không phải biến thành tù phạm của hắn, chẳng lẽ còn không cho phép ta đi ra ngoài? Hừ, nơi này còn chưa phải Triệu gia của các ngươi, nơi này là Bách Hoa tông!

Lạc Khuynh Thành hừ lạnh, tức giận run rẩy cả người.

- Ha ha, gọi ngươi một tiếng thiếu phu nhân xem như cấp ngươi mặt mũi, đừng cho mặt không biết xấu hổ! Triệu gia chúng ta là địa phương nào? Một trong tam đại gia tộc Thần Phong đế quốc, thiếu gia nhà ta có thể trúng ý ngươi xem như ngươi tu luyện có phúc mấy trăm cuộc đời, muốn ngươi làm gì là ngươi phải làm là được, còn muốn trả giá?

Lão giả chắp tay sau lưng, trong mắt mang theo vẻ lạnh lùng khinh miệt:

- Nơi này đúng là Bách Hoa tông, lão tổ chúng ta cũng là cường giả chí tôn, yêu cầu giao ra một người, tông chủ các ngươi sẽ không trở mặt với lão tổ chúng ta!

- Ngươi…

------oOo------

Chương 213: Bái kiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được lời nói không chút tôn kính của đối phương, Lạc Khuynh Thành tức giận đến đỏ bừng mặt, toàn thân run lên.

Đã sớm nghe nói người Triệu gia thật bá đạo, nhưng không nghĩ tới bá đạo tới mức này!

- Ha ha, ngoan ngoãn chờ ở trong này, chờ khi nào ngươi thật sự trở thành thiếu phu nhân của chúng ta, ta tự nhiên sẽ có tôn trọng, nếu ngươi mưu toan chạy trốn, cũng đừng trách ta không khách khí, một binh giáp cảnh sơ kỳ mà thôi, ở trong mắt ta chẳng đáng là gì!

Lão giả hừ một tiếng, lẳng lặng đứng ở cửa viện, sừng sững như núi.

Kẽo kẹt! Kẽo kẹt!

Bàn tay Lạc Khuynh Thành siết chặt, nhưng không có biện pháp gì.

Tuy mình là đệ tử thân truyền của tông chủ Bách Hoa tông, nhưng tông chủ lại có rất nhiều đệ tử thân truyền, sẽ không vì mình mà đắc tội cường giả cùng cấp bậc.

- Sư tỷ, bỏ đi, chúng ta không phản kháng được đại gia tộc như Triệu gia…

Chứng kiến sắc mặt Lạc Khuynh Thành lúc đỏ lúc trắng, toàn thân tức giận run rẩy, Nhã Thương bất chấp đau đớn trên mặt, giãy dụa đứng dậy chảy nước mắt nói.

Thực lực không bằng người, không còn cách nào!

Cá lớn nuốt cá bé, thế giới này tàn khốc như vậy!

- Khuynh Thành sư tỷ, bên ngoài có người muốn gặp ngươi!

Ngay lúc Lạc Khuynh Thành buồn bã uất ức muốn quay về phòng, một nữ đệ tử từ bên ngoài đi tới nói.

- Người nào?

Vẻ mặt Lạc Khuynh Thành trầm thấp, tùy miệng hỏi.

- Là một thiếu niên, hắn nói hắn tên Nhiếp Vân!

Nữ đệ tử trả lời.

- Nhiếp Vân? Hắn…hắn làm sao tới nơi này?

Nghe được tên gọi luôn ghi khắc trong lòng nàng bao lâu nay, thiếu nữ run rẩy lên, lập tức nói:

- Ta không gặp, bảo hắn đi đi!

Bản thân nàng đang ở trong nguy hiểm, nếu để Nhiếp Vân vào đây, nhất định sẽ bị Triệu gia hại chết!

- Không gặp? Hắn nói hắn từ Lạc Thủy thành tới, là bằng hữu của ngươi!

Nữ đệ tử sửng sốt.

- Không gặp!

Lạc Khuynh Thành xoay người, nước mắt chảy xuống.

- Vậy để ta ra đuổi hắn đi!

Thấy thái độ kiên quyết của nàng, nữ đệ tử gật đầu định đi ra ngoài.

- Không gặp? Ha ha, tại sao lại không gặp, nếu từ Lạc Thủy thành tới, còn là bằng hữu tốt của thiếu phu nhân, cho hắn vào đi, bản thân ta muốn nhìn xem tiểu tử kia đánh chủ ý gì!

Đột nhiên lão giả đứng một bên cười mở miệng.

- Không…Triệu Nham tiên sinh, Nhiếp Vân chỉ là bằng hữu bình thường của ta, chỉ nhận thức mà thôi, tới bái phỏng chỉ là nhân tiện đi qua, hãy để cho hắn đi thôi!

Nghe được lời của lão giả, toàn thân Lạc Khuynh Thành cứng ngắc, vội vàng hô.

- Bằng hữu bình thường? Ha ha, ngươi càng nói vậy ta trái lại càng lo lắng! Thiếu gia dặn ta tới đây từng đặc biệt công đạo, cần thời khắc bảo vệ ngươi an toàn, không cần cho người râu ria gây rối, nếu người này đã tới, cho hắn vào đi!

Chứng kiến dáng vẻ khẩn trương của thiếu nữ, lão giả cười hắc hắc.

Lạc Khuynh Thành trời sinh tính đơn thuần, tuy thời gian này trải qua nhiều chuyện, thay đổi một ít, nhưng làm sao giấu diếm được lão quái vật đã sống nhiều năm!

- Đừng, Triệu Nham tiên sinh, ta cầu xin ngươi, ngươi để cho hắn đi thôi, chỉ cần ngươi để cho hắn đi, chuyện gì ta cũng đáp ứng!

Thiếu nữ sốt ruột hô.

- Ha ha! Để cho thiếu phu nhân cầu ta, Triệu Nham không dám! Ta chỉ là hạ nhân mà thôi, chịu không nổi!

Không để ý tới lời cầu xin của thiếu nữ, Triệu Nham lạnh lùng cười, nhìn qua nữ đệ tử:

- Mau mời người kia vào đi!

- Dạ!

Nữ đệ tử biết người trước mắt mặc dù không phải người của tông môn, nhưng là khách quý, gật đầu khom người lui ra ngoài.

Nữ đệ tử ra ngoài chỉ chốc lát, lại có tiếng bước chân truyền tới.

- Khuynh Thành sư tỷ ở chỗ này, chính ngươi vào đi thôi!

Nữ đệ tử lên tiếng, một thân ảnh thiếu nữ đi vào.

- Khuynh Thành!

Nhìn thấy thiếu nữ, Nhiếp Vân mỉm cười đi qua.

- Nhiếp Vân, ngươi không nên tới đây!

Nhìn thấy hắn, ánh mắt Lạc Khuynh Thành đột nhiên ảm đạm.

- Ngươi chính là Nhiếp Vân? Là bằng hữu “bình thường” của Khuynh Thành tiểu thư?

Triệu Nham nhìn Nhiếp Vân, cố ý nhấn mạnh hai chữ bình thường, ánh mắt lộ ra lãnh ý.

- Khuynh Thành, hai tháng không gặp, ngươi gầy hơn không ít!

Nhiếp Vân không hề nhìn lão giả, vẫn thản nhiên nhìn người ngọc trước mắt, thở dài một tiếng.

Hai tháng không gặp, thực lực Lạc Khuynh Thành tăng trưởng không ít, hiện tại cũng như hai người Dương Ngạn, đã đạt tới binh giáp cảnh sơ kỳ, nhưng thân thể đã gầy hơn một vòng, dung mạo động lòng người hiện tại càng làm người thương tiếc.

- Tiểu tử, ta đang hỏi ngươi đâu, chẳng lẽ ngươi không nghe sao?

Triệu Nham vốn định giả bộ phong phạm cao nhân trước mặt thiếu niên kia, kết quả người ta căn bản không để ý hắn. Chỉ xem hắn như không khí, khiến hắn thiếu chút nữa bị tức điên.

- Nhiếp Vân, vị này là Triệu Nham, là cao thủ Triệu gia, cường giả khí tông đỉnh, ngươi…

Thấy thiếu niên không để ý tới Triệu Nham, Lạc Khuynh Thành hoảng sợ.

- Ngươi…nên cẩn thận một chút mới tốt!

Nhã Thương cũng không nghĩ tới người bằng hữu này của sư tỷ lại lớn mật như thế, sợ tới mức thân thể run lên, nhỏ giọng nhắc nhở.

- Cao thủ Triệu gia? Người của Triệu Hưng Phổ?

Thấy hai thiếu nữ khẩn trương như vậy, Nhiếp Vân rốt cục mới chú

ý tới “tiểu nhân vật” trước mắt.

Đạt tới cấp bậc chí tôn, ánh mắt hoàn toàn khác hẳn, ở trong mắt người khác khí tông đỉnh cao không thể chạm, nhưng trong mắt hắn chẳng tính là gì, một cái tát có thể tát chết nhiều người.

- Hừ, không sai, biết ta là người Triệu gia, còn dám vô lễ như thế! Thật muốn chết! Lập tức quỳ xuống xin lỗi, có lẽ ta còn có thể tha cho một lần, không giết ngươi, nếu không ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của ngươi!

Triệu Nham hắc hắc cười lạnh, trong mắt tràn ngập sát ý.

- Khuynh Thành, thứ này có phải bị thiếu não hay không?

Thấy bộ dáng của Triệu Nham, Nhiếp Vân không biết nên nói gì, loại người chỉ cần một cái tát là có thể tát chết, thật không ngờ còn dám hung hăng càn quấy, thật làm người ta không nói được lời nào.

- Cái gì?

Nghe được lời nói của Nhiếp Vân, trong lòng Lạc Khuynh Thành rốt cục không chịu nổi, khẽ lảo đảo như muốn bất tỉnh.

Nhã Thương hoảng sợ toàn thân run rẩy, tròng mắt như muốn rơi xuống.

Người này điên rồi, tuyệt đối là điên rồi!

- Ngươi nói cái gì?

Chẳng những Lạc Khuynh Thành cùng Nhã Thương hoảng sợ muốn chết, ngay cả Triệu Nham cũng sững sờ, lập tức run rẩy, chân khí khí tông đỉnh bạo tẩu, hình thành từng luồng lốc xoáy cực nóng trên đỉnh đầu, mái tóc cũng dựng đứng lên.

Tức sùi bọt mép!

- Ta nói thứ đồ vật như ngươi có phải bị thiếu não hay không…nga,

ngươi hẳn không phải là thứ đồ vật gì, là người, ta nói sai rồi, nói sai, nói sai!

Nhiếp Vân cười nhạt, mặt ngoài là giải thích nhưng thực tế lại tiếp tục mắng đối phương.

------oOo------

Chương 214: Ai là thiếu não?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tốt tốt, đây là do ngươi tự mình muốn chết, hôm nay ngươi nhất định phải chết, không ai cứu được ngươi!

Nghe được tiếng cười nhạo của đối phương, Triệu Nham tức giận mà cười, sát ý tràn ngập cháy sáng, chiếu rọi cả khoảnh sân.

- Nhiếp Vân, hắn là khí tông đỉnh của Triệu gia, không giống như yêu nhân Trữ Vương, biết nhiều vũ kỹ cấp cao, nếu Trữ Vương chiến đấu với hắn thậm chí một hiệp cũng không đỡ nổi…ngươi nhanh chóng giải thích đi! Ta cầu xin ngươi…

- Giải thích? Hiện tại giải thích đã chậm, hôm nay ta nhất định phải đem tiểu tử không biết trời cao đất rộng này giết chết, cho hắn biết đại giới khi đắc tội một cường giả khí tông đỉnh!

Nghe Lạc Khuynh Thành khuyên Nhiếp Vân giải thích, sắc mặt Triệu Nham dữ tợn cười ha hả, tiến lên một bước.

Một bước của hắn khiến sân viện như bị núi lớn ngăn chặn, chân khí cường đại dao động lòng người, không khí trầm muộn làm đàn cá cũng nhịn không được nhảy vọt khỏi mặt nước khiến bọt nước văng lên tung tóe.

- Chết đi cho ta!

Khí thế ngưng tụ tới cực điểm, Triệu Nham xuất thủ, một quyền đánh ra, khí kình mãnh liệt như hỏa long xoay tròn thẳng tắp hướng

Nhiếp Vân lao tới.

Thật hiển nhiên hắn tính toán dùng một quyền chấm dứt chiến đấu, trực tiếp đem Nhiếp Vân đánh thành bánh thịt, phát tiết lửa giận trong lòng.

- Ta chết? Ta xem không chắc đâu!

Nhiếp Vân cười nhạt, bàn tay vung xuống như đập ruồi.

Ba tháp!

Hỏa long rơi phịch xuống đất như con trùng, mà thân hình Triệu Nham cũng như bùn lầy bị ném ra ngoài, phác thông một tiếng dán thẳng lên mặt tường.

- A? Điều này sao có thể?

Chứng kiến Triệu Nham ra tay, Lạc Khuynh Thành cùng Nhã Thương đều cảm thấy Nhiếp Vân chết chắc, nhưng khi nhìn thấy một màn trước mắt, đôi mắt cả hai trợn tròn, cảm thấy đầu óc trống rỗng, thân hình không ngừng run rẩy.

Họ không phải đang nằm mơ đi?

Hai người dụi mạnh đôi mắt, phát hiện sự thật chính là như vậy, đích xác không phải nằm mộng, lúc này cố nén rung động nhìn qua Nhiếp Vân.

Tùy tay đánh bay cường giả khí tông đỉnh, thực lực của hắn…mạnh bao nhiêu?

- Dám đả thương ta, hôm nay nếu ngươi không chết thì ta chết…

Giãy dụa nhảy xuống đất, sắc mặt Triệu Nham dữ tợn điên cuồng hét lên một tiếng, trong tay hiện ra một thanh đại đao.

Thanh đao đen nhánh, tràn ngập đủ loại lưu quang, tản mát ra quang vựng năng lượng, không ngờ là binh khí vương tộc thượng phẩm.

- Nhiếp Vân cẩn thận, đây là Đồ Long đao, nghe nói từng giết qua đời sau của Long tộc, uy lực vô cùng!

Lạc Khuynh Thành lo lắng hô.

Dù sao trong đế đô, cường giả chí tôn sẽ không dễ dàng ra tay, chí tôn không ra tay, khí tông đỉnh phối hợp cùng binh khí vương tộc thượng phẩm xem như là tồn tại đỉnh phong nhất!

- Có thể làm cho ta xuất ra Đồ Long đao, cho dù chết ngươi xem như xứng đáng! Vũ kỹ vương tộc thượng phẩm – Phách Long Ngạo Thiên!

Vẻ mặt Triệu Nham dữ tợn gầm lên một tiếng, Đồ Long đao nháy mắt hóa thành một đạo khí lưu cường đại thẳng tắp chém về hướng Nhiếp Vân.

Oanh long long!

Đao chưa tới, khí thế tới trước, khí lãng nóng rực tựa như búa lớn khai thiên tích địa cắt qua không gian đi tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Phách Long Ngạo Thiên? Ta xem là chỉ là phách trùng ngạo trùng đi!

Nắm tay Nhiếp Vân hướng khí lãng đánh tới.

Răng rắc! Oanh!

Một tiếng vang giòn, một quyền đột phá khí lãng đánh thẳng lên Đồ Long đao, đường đường binh khí vương tộc thượng phẩm lại giống như thủy tinh va chạm với tảng đá, thanh âm vỡ vụn truyền ra, biến thành một đống sắt vụn leng keng rơi xuống đất.

Chỉ tích tắc Đồ Long đao chỉ còn lưu lại chuôi đao trụi lủi, cực kỳ khó xem.

- A…không có khả năng, dù là Triệu Huân lão tổ cũng không thể một quyền chấn vỡ Đồ Long đao, ta không tin!

Nhìn chuôi đao trong tay, Triệu Nham cảm thấy mình sắp phát điên.

- Sư…tỷ…bằng hữu này của ngươi…thật là lợi hại!

Nhã Thương run rẩy, nhìn thiếu niên vẫn đứng nguyên tại chỗ khẽ cười, đôi mắt như lồi ra, ấp úng nói.

Một quyền chấn vỡ binh khí vương tộc thượng phẩm, rung động thật quá lớn.

Đã hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của bọn họ.

- Được rồi, ngươi cũng không cần tin tưởng làm gì, chết đi!

Nhiếp Vân cũng không phải kẻ nhân từ nương tay, người này dám uy hiếp Lạc Khuynh Thành, uy hiếp chính mình, đã phạm vào tội chết, lúc này bất đắc dĩ lắc đầu, vung tay tát tới.

Ba!

Triệu Nham còn chưa kịp phản ứng đã biến thành bánh thịt, thiếp trên mặt đất, hoàn toàn tắt thở.

Dù là chí tôn bình thường cũng dễ dàng giết chết khí tông đỉnh, huống chi là Nhiếp Vân!

- Khuynh Thành, rốt cục là chuyện gì xảy ra? Chuyện Lạc thành chủ mất tích, ngươi biết không?

Xử lý xong Triệu Nham, Nhiếp Vân nhìn qua Lạc Khuynh Thành hỏi.

- Ta biết!

Nghe câu hỏi, Lạc Khuynh Thành tỉnh táo trở lại, trong mắt lộ vẻ ảm đạm.

- Ngươi biết? Ngươi biết tại sao còn muốn gả cho Triệu Hưng Phổ trong lúc này?

Nhiếp Vân cau mày hỏi.

- Chính là vì phụ thân!

Lạc Khuynh Thành lắc đầu:

- Triệu Hưng Phổ nói hắn biết tin tức của phụ thân, chỉ cần ta gả cho hắn, hắn sẽ nghĩ biện pháp cứu cha ta! Ngươi cũng biết ta không có cái gì, muốn cứu cha chỉ có thể đáp ứng…

- Triệu Hưng Phổ biết chuyện của cha ngươi?

Ánh mắt Nhiếp Vân híp lại.

Chẳng lẽ là Triệu gia?

Người nhà của mình cùng Lạc thành chủ bị bắt, khẳng định đều vì nguyên nhân như nhau, nếu Triệu Hưng Phổ biết Lạc thành chủ ở đâu, chỉ sợ hắn cũng biết người nhà của mình đang ở đâu!

Thậm chí đều bị giam giữ chung một chỗ.

Vì phòng ngừa chuyện này lộ ra ngoài, đối phương không tiếc phái ám sát sư, giết người diệt khẩu, cẩn thận như vậy mà Triệu Hưng Phổ cũng biết tin tức, làm cho Nhiếp Vân phải hoài nghi chuyện này do Triệu gia gây ra!

- Nếu thật là bọn hắn làm, ta không ngại lật ngược Triệu gia, làm cho Triệu gia tiếp tục tái diễn bi kịch kiếp trước!

Siết chặt nắm tay, trong lòng Nhiếp Vân tràn ngập sát ý.

- Ân! Hắn biết chuyện cha ta bị bắt, cụ thể làm sao biết thì ta không rõ ràng.

Lạc Khuynh Thành thở dài nói.

- Xem ra phải bắt đầu điều tra từ Triệu gia!

Nhiếp Vân hừ một tiếng, nhìn Lạc Khuynh Thành:

- Nhìn ngươi cũng không phải tình nguyện gả cho Triệu Hưng Phổ, chỉ cần ngươi không đáp ứng, ta có thể làm cho ngươi không cần gả cho hắn!

- Không cần gả cho hắn? Vậy…cha ta làm sao bây giờ?

Đôi mắt Lạc Khuynh Thành chợt sáng, nhưng lại nhanh chóng biến thành ảm đạm.

- Cha mẹ cùng đệ đệ tỷ tỷ của ta đều bị bắt, ta hoài nghi cũng là một tổ chức đã bắt cha ngươi. Cho nên nếu ngươi yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta là được, ta nhất định có thể cứu họ ra ngoài!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Người nhà ngươi cũng bị bắt?

Lạc Khuynh Thành run lên.

- Nhiếp…Vân đại nhân phải không, ta có thể hỏi ngươi một câu… không biết thực lực của ngươi đã đạt tới cấp bậc gì không?

Nhã Thương đột nhiên cẩn thận hỏi.

------oOo------

Chương 215: Bách Hoa tông chủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe câu hỏi, Lạc Khuynh Thành cũng tò mò nhìn Nhiếp Vân.

Một chiêu chấn vỡ binh khí vương tộc thượng phẩm, một cái tát đánh khí tông đỉnh thành bánh thịt, đó là thực lực gì?

Hai người vốn nghĩ Nhiếp Vân đã là chí tôn,nhưng lại lập tức phủ định.

Muốn thăng cấp chí tôn vô cùng khó khăn, từ số lượng cường giả của Thần Phong đế quốc cũng có thể nhìn ra, ngay cả thiên tài trẻ tuổi nhất như Mạc Ngạn Thanh cũng phải đợi tới ba mươi mốt tuổi mới đạt tới chí tôn, mà thiếu niên trước mắt thì sao?

Hắn còn chưa đầy mười bảy tuổi!

Chí tôn mười bảy tuổi, có người tin tưởng sao?

- Thực lực của ta? Thực lực chân chính là chí tôn sơ kỳ, mà sức chiến đấu thì…hẳn hơi mạnh hơn một chút!

Nếu tính toán lựa chọn một trường hợp công khai để triển lộ thực lực, Nhiếp Vân cũng không cần giấu diếm Lạc Khuynh Thành.

- Cái gì? Thật sự là chí tôn?

- Chí tôn mười bảy tuổi…

Lạc Khuynh Thành lảo đảo, tuy rằng trong lòng đã đoán được, nhưng vẫn sợ hãi run rẩy, không dám tin tưởng.

Nhã Thương mềm nhũn ngồi luôn xuống đất.

Sư tỷ có bằng hữu như vậy…trước kia sao không nghe nói qua?

- Ha ha!

Chứng kiến thái độ của hai nàng, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, trước kia không muốn nói với người khác mình đã đạt tới chí tôn, chỉ là lo lắng làm người ta sợ hãi.

- Không biết là vị bằng hữu nào đi vào Bách Hoa tông, Bách Hoa Tu lại không nhận được tin tức, không từ xa tiếp đón, xin thứ tội!

Đúng lúc này từ xa vang lên một thanh âm thanh thúy thản nhiên, sau đó một thân ảnh màu trắng nhanh như chớp từ xa đi tới.

- Là tông chủ!

Nghe được thanh âm, Lạc Khuynh Thành cùng Nhã Thương đồng thời nghiêm mặt, đứng thẳng người.

- Bách Hoa tông chủ, Bách Hoa Tu? Ha ha, tới vừa lúc, đồ đệ của mình lại tùy ý để Triệu gia ép buộc cưới hỏi, ta đang muốn hỏi một chút nàng làm sư phụ như thế nào!

Nhiếp Vân hừ lạnh, sắc mặt trầm thấp.

Vừa rồi chiến đấu cùng Triệu Nham, hắn vận dụng lực lượng chí tôn sơ kỳ, Bách Hoa tông chủ là chí tôn đương nhiên cảm ứng được,nếu không cũng nên đi chết cho xong!

- Nhiếp Vân, sư phụ ta là cường giả chí tôn đỉnh, dù thực lực ngươi không kém cũng đừng lỗ mãng, từ từ nói chuyện, bằng không khiến sư phụ tức giận sẽ nguy…

Nghe được lời của Nhiếp Vân, sắc mặt Lạc Khuynh Thành biến thành tái nhợt.

Tuy sư phụ là nữ lưu, nhưng sát phạt quả quyết, nếu không cũng không dựa vào thân phận một nữ nhân có thể xây dựng được tông môn lớn như vậy trong Thần Phong đế quốc.

Nàng từng tận mắt nhìn thấy một Yêu tộc chí tôn tới tông môn đánh lén, bị một chưởng của sư phụ đánh trọng thương, ngay sau đó dùng hỏa diễm chết cháy, tiếng kêu thảm vang vọng khắp sơn môn suốt hai ngày, vô cùng thê thảm.

Mà vừa rồi Nhiếp Vân đã thừa nhận mình là chí tôn sơ kỳ, khẳng định chênh lệch thật lớn với chí tôn đỉnh, nếu sinh mâu thuẫn, sư phụ ra tay sẽ cực kỳ phiền toái.

Ngay lúc nàng còn đang lo lắng, một thân ảnh bạch y bay tới, nhìn qua như lăng ba tiên tử, cao ngạo không gì sánh được.

- Ngươi chính là Bách Hoa tông chủ, Bách Hoa Tu?

Tính cả kiếp trước lẫn kiếp này, đây là lần đầu tiên Nhiếp Vân gặp

mặt Bách Hoa Tu.

Không thể không nói nữ nhân này phi thường xinh đẹp, thậm chí còn đẹp hơn Lạc Khuynh Thành.

Chỉ nhìn dung mạo chỉ khoảng hai mươi tuổi, nhưng Nhiếp Vân biết chỉ sợ số tuổi thật sự của nàng đã không dưới bảy mươi.

Nữ nhân bảy mươi tuổi nhưng vẫn bảo trì được dáng người cùng dung mạo như vậy, khó trách người ngoài xưng nàng là Bất Lão tiên tử.

Bất Lão tiên tử - Bách Hoa Tu.

- Chính là tại hạ, không biết là vị cao thủ nào, thứ tại hạ ánh mắt vụng về!

Bách Hoa tông chủ liếc mắt nhìn Nhiếp Vân, khẽ cau mày, không nhận thức hắn.

Nàng có thuật trú nhan, chứng kiến thiếu niên còn tưởng rằng cũng giống như mình đều là lão quái vật, lão quái vật trẻ tuổi như vậy khiến nàng nghĩ vỡ đầu cũng không biết là ai.

- Ta chỉ là một tán tu mà thôi, không có danh khí gì, Bách Hoa tông chủ không biết cũng rất bình thường!

Người khác chứng kiến tiên tử xinh đẹp như vậy, có lẽ đã thần hồn điên đảo, Nhiếp Vân bất đồng, cẩn thận tính toán hắn cũng đã là lão quái vật mấy trăm tuổi, vì thế giọng nói thật thản nhiên, còn có chút bất thiện.

- Tán tu?

Sắc mặt Bách Hoa tông chủ trầm xuống, tựa như khắc băng lạnh lẽo:

- Triệu Nham là khách nhân của ta, các hạ tới đây động thủ giết người, không thông tri chủ nhân, không khỏi có chút quá phận đi!

Đi cùng lời nói băng sương của nàng, cả sân viện như tràn ngập gió lạnh, âm lãnh như mùa đông.

- Sư phụ, Nhiếp Vân là bằng hữu của con, chỉ là lúc tới thăm con đã xảy ra xung đột với Triệu Nham…hắn không phải cố ý, xin sư phụ tha tội…

Cố nén khủng hoảng, Lạc Khuynh Thành vội vàng giải thích.

- Câm miệng!

Ánh mắt lạnh lùng đảo qua, Bách Hoa tông chủ cắt đứt giải thích của Lạc Khuynh Thành, thân hình chậm rãi bước xuống.

Mỗi khi đi một bước, không khí càng thêm rét lạnh, tựa hồ toàn thân nàng đều làm từ hàn băng, làm cho không ai có thể tới gần.

- Có thể đạt tới chí tôn sơ kỳ, nên biết quy củ đạo lý, nơi này là Bách Hoa tông, ở trong này giết chết khách nhân của ta, mặc kệ ngươi có lý do gì đều không được!

Hai chân nhẹ nhàng rơi xuống đất, chân mày Bách Hoa tông chủ dựng thẳng lên, hừ lạnh.

Nhiếp Vân không hề che lấp khí tức của mình, thực lực chí tôn sơ kỳ ở trong mắt nàng không đáng kể chút nào.

- Câm miệng? Lý do gì cũng không được? Ha ha, ta xem như được mở rộng tầm mắt!

Nhiếp Vân nở nụ cười, cười vô cùng càn rỡ.

- Người khác muốn cướp đồ đệ của mình làm thê tử, chẳng những không ngăn trở, ngược lại còn giúp đỡ, Khuynh Thành sao lại có một sư phụ súc sinh như vậy? Lão cẩu còn biết bảo hộ con mình, Bách Hoa tông, còn không biết xấu hổ nói xằng mình là thánh địa tu luyện của Thần Phong đế quốc, ta xem còn không bằng ổ chó!

Lời nói không chút lưu tình xông thẳng lên trời, làm sắc mặt mọi người đồng thời biến đổi.

- Nhiếp Vân…

Nghe được tiếng mắng dõng dạc của Nhiếp Vân, sắc mặt Lạc Khuynh Thành tái nhợt, đầu óc mê muội, run rẩy như muốn ngất!

Sư phụ Bách Hoa tông chủ là ai? Là cường giả đỉnh phong của Thần Phong đế quốc, dù hoàng thất lão tổ tới đây cũng phải lễ ngộ, mà Nhiếp Vân lại trực tiếp mắng nàng là súc sinh!

Bách Hoa tông ngay cả ổ chó cũng không bằng!

Điên rồi!

Nhiếp Vân tuyệt đối là điên rồi!

Nếu hắn giải thích cúi đầu, còn có đường sống, mà bây giờ toàn bộ đường rút quân đều bị phong kín, dù mình nói thế nào cũng vô dụng!

- Ngươi…ngươi…ngươi dám nói tông chủ là súc sinh?

Nhã Thương sợ tới mức trước mắt tối sầm, liền ngất đi.

------oOo------

Chương 216: Một kiếm đánh bại

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi nói cái gì?

Vẻ mặt Bách Hoa Tu không còn vẻ nhẹ nhàng, bộ dáng băng sương không ngừng run rẩy, giống như tùy thời đều sẽ bùng nổ.

- Ta nói cái gì chẳng lẽ ngươi không nghe thấy? Còn muốn cho ta lặp lại lần thứ hai?

Không để ý vẻ nổi giận của nàng, Nhiếp Vân vươn tay hút một cái

ghế trong viện, chậm rãi ngồi xuống, không đem đối phương đặt vào trong mắt.

- Ngươi rốt cục là ai?

Chứng kiến thiếu niên bình tĩnh như vậy, tuy Bách Hoa Tu vô cùng tức giận nhưng vẫn cố nén không động thủ, lại hỏi một câu.

- Ta nói, ta chính là tán tu, không môn không phái, cũng không có thế lực gì. Chỉ cảm thấy bất bình vì đãi ngộ đối với Khuynh Thành mà thôi!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Có công bình hay không là chuyện của tông môn chúng ta, không cần người ngoài nhúng tay!

Sắc mặt Bách Hoa Tu khôi phục, lại giống như biến thành tiên tử, trong giọng nói mang theo lạnh lùng:

- Hôm nay ngươi vũ nhục tông môn chúng ta, vũ nhục ta, vậy đừng đi, lưu lại cho ta!

Bàn tay vừa lật, nàng đột nhiên ra tay.

Vừa ra tay, cả sân viện xuất hiện vô số đóa hoa, giống như mưa hoa rơi rụng trên bầu trời, mỗi đóa hóa như ám khí xuất hiện thành nước lũ, kình phong cường đại thẳng tắp lao về hướng Nhiếp Vân.

Tuyệt kỹ độc môn, vũ kỹ hoàng tộc thượng phẩm, Hoa Vũ thần chưởng!

- Hoa rơi cố ý tùy nước chảy, nước chảy vô tình trục hoa rơi! Mưa hoa tán loạn đầy trời lệ, hữu tình vô tình có ai biết! Nguyện tùy hoa rơi người hữu tình, không làm nước chảy vô tình tâm…Giỏi cho Lạc Hoa thần chưởng! Nhưng mà…ngươi tu luyện tựa hồ còn chưa đủ hỏa hầu!

Nhiếp Vân bật dậy, toàn thân phút chốc như biến thành người khổng lồ không thể đánh bại, sừng sững muôn đời, ngạo nghễ mưa

gió.

Hô!

Nhiếp Vân rút Huyền Ngọc kiếm.

Ông!

Tiếng kiếm minh như long ngâm, bén nhọn vang thẳng không trung, tựa hồ muốn phá vỡ cả tầng mây.

- Ụa…

Nghe được thanh âm này, Nhã Thương đột nhiên mở to mắt, mơ màng đứng lên đi vài bước đột ngột phun ra.

Thậm chí sắc mặt Lạc Khuynh Thành cũng trắng bệch, nội tức hỗn loạn, vội vàng khoanh chân ngồi xuống điều tức.

- Đại Địa Thế!

Long ngâm chấm dứt, trường kiếm hóa thành lưỡi búa khai thiên, mang theo sức nặng dày trọng cùng uy nghiêm của đại địa, thẳng tắp đánh tới Bách Hoa tông chủ.

Ba ba lạp lạp!

Mưa hoa ba ba vỡ vụn, lực lượng dày trọng nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu Bách Hoa Tu!

Ca sát!

Bộ quần áo trắng muốt của nàng biến thành màu xám, hoàn toàn tạc vỡ lộ ra làn da trắng nõn, bộ dáng cao ngạo biến mất, đầu gối mềm nhũn quỳ sụp dưới đất!

- Sư phụ nàng…quỳ xuống!

Long ngâm biến mất, Lạc Khuynh Thành tỉnh táo trở lại, chứng kiến một màn trước mắt, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng.

- Hô, nguy hiểm thật!

Cầm Huyền Ngọc kiếm trong tay, Nhiếp Vân biết mình chiếm thượng phong, nhưng trong lòng vẫn thầm hô nguy hiểm.

Sở dĩ hắn thành công là nhờ kinh nghiệm cùng lý giải chiến đấu hai đời của chính hắn!

Sau khi Bách Hoa tông chủ đánh ra công kích, hắn không trực tiếp nghênh đón mà lại niệm ra khẩu quyết của đệ nhị trọng Hoa Vũ thần chưởng, hiện tại Bách Hoa Tu còn chưa kịp sáng tạo ra.

Cũng bởi vì hắn cố ý niệm ra khẩu quyết quấy nhiễu tâm thần Bách Hoa Tu, sau đó cố ý rút kiếm tạo tiếng long ngâm, cắt đứt sự khống chế của nàng đối với Hoa Vũ thần chưởng.

Vì thế uy lực thần chưởng chỉ còn lại hai ba thành, Nhiếp Vân dùng chiêu Đại Địa Thế đánh tan là chuyện đương nhiên!

Dù là như thế một chiêu này cũng hao phí toàn bộ lực lượng của hắn, nếu Bách Hoa Tu còn lực công kích, thậm chí hắn không còn khả năng tự bảo vệ mình.

- Ngươi…vừa rồi ngươi niệm cái gì…có thể tiếp tục niệm thêm một lần hay không?

Bách Hoa Tu vẫn chưa đứng dậy, đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt bắn ra tinh quang, tràn ngập lửa nóng nhìn Nhiếp Vân.

- Ân?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Một cường giả chí tôn thành danh nhiều năm, bị một chiêu của mình đánh bại, dựa theo đạo lý sẽ không cam lòng, sau đó uể oải, cuối cùng hoặc là điên cuồng, hoặc là yên lặng, giống như cuộc chiến với ma y nhân đoạn thời gian trước, ma y nhân tràn ngập không cam lòng, còn nói nhất định sẽ vượt qua chính mình.

Nhưng Bách Hoa tông chủ lại không có thái độ như thế, ngược lại mang theo vẻ khao khát nồng đậm, tựa hồ muốn hắn đem tâm pháp khẩu quyết vừa rồi truyền thụ cho nàng.

Loại thái độ này làm cho Nhiếp Vân có chút khó tin.

Điều này cũng khó trách, nếu đổi ngược là ai bị người buộc quỳ khẳng định sẽ mang oán hận, đừng nói cầu người, không diệt cả nhà hắn cũng đã không tệ rồi.

Tuy trong lòng chần chờ, nhưng Nhiếp Vân vẫn thu lại Huyền Ngọc kiếm.

- Vừa rồi ngươi niệm khẩu quyết thật giống áo nghĩa chiêu thứ hai của Lạc Hoa thần quyền trong dự đoán của ta, nếu có thể nói cho ta biết, vô cùng cảm kích!

Bách Hoa tông chủ đứng dậy, khí chất vẫn lạnh lùng như tuyết, nhưng vẻ mặt mang theo khát vọng nồng đậm.

Nhìn thái độ của nàng, trong lòng Nhiếp Vân bất đắc dĩ.

Theo truyền thuyết Bách Hoa tông chủ tu luyện vô tình đạo, tính tình như hàn băng, không thân cận với ai, ngay cả kiếp trước Di Thiên tông cùng tứ đại gia tộc lẫn hoàng thất liên hợp truy sát Nhiếp Vân, nàng cũng chưa từng tham dự vào.

Cũng chính vì thế năm đó hắn tiêu diệt tứ đại gia tộc cùng Di Thiên tông nhưng không hề động thủ với Bách Hoa tông.

Kiếp trước chưa từng tiếp xúc qua cho nên không biết tính cách của nàng, hiện tại xem ra nàng chấp nhất với võ học, cũng không thèm để ý tôn nghiêm mặt mũi, đúng là tính cách có chút đặc biệt.

Người như vậy luôn si mê võ học, kiên trì tu luyện nhất định càng chạy càng xa, thực lực sẽ càng ngày càng mạnh.

Có lẽ vì nguyên nhân này nên dù nàng chưa đầy trăm tuổi nhưng đã có thể sáng lập được cơ nghiệp lớn như thế. Mà tu vi của nàng cũng xếp hàng thứ hai trong thủ đô Thần Phong đế quốc.

- Ta xem Lạc Hoa thần quyền mà ngươi đánh ra vừa rồi mang theo sát ý vô tình, cảm thấy không thể phát huy ra thực lực cực mạnh, đột nhiên ta nhớ lúc trước sư phụ cùng ta giảng giải nên mới thuận miệng niệm ra, nếu có gì không đúng xin đừng chê cười!

Trầm tư một thoáng, Nhiếp Vân thuận miệng bứt lên da hổ nói.

Một khi tiếp xúc, đối phương khẳng định sẽ biết mình mới mười bảy tuổi, mười bảy tuổi đạt tới chí tôn đủ đem người kinh sợ, hiện tại còn nói ra được quan niệm nghệ thuật chiêu thức mà chính Bách Hoa tông chủ cũng không thể lĩnh ngộ, yêu nghiệt như vậy còn cho người ta cơ hội sống hay không?

Cho nên hắn kéo ra da hổ, dù yêu nghiệt cũng là công lao của sư phụ hắn, có thể dạy dỗ được đồ đệ như vậy, sư phụ chẳng phải càng thêm lợi hại?

Như vậy tương đương bịa ra một chỗ dựa vững chắc cho chính mình, làm cho người ta kiêng kỵ.

------oOo------

Chương 217: Truyền thụ pháp quyết

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Là sư phụ ngươi giảng giải cho ngươi? Tiền bối đã nói thế nào với ngươi, xin lắng tai nghe!

Nghe thiếu niên nhắc tới sư phụ, vẻ mặt Bách Hoa tông chủ hiện lên cung kính, liền xưng hô “tiền bối”.

- Là sư phụ giảng giải cho ta, sư phụ nói “cô âm bất trường, độc dương bất sinh”, mọi sự vạn vật đều có hai mặt âm dương, vô tình đạt tới cuối là có tình, tình ý hòa vào nhau mới là đại đạo! Chính là vì nhớ tới những lời này, nhìn thấy Lạc Hoa thần quyền của ngươi vô tình, vì vậy có cảm xúc mới niệm ra, hoa rơi cố ý tùy nước chảy, nước chảy vô tình trục hoa rơi! Mưa hoa tán loạn đầy trời lệ, hữu

tình vô tình có ai biết! Nguyện tùy hoa rơi người hữu tình, không làm nước chảy vô tình tâm…

Nhiếp Vân đem khẩu quyết đọc lại một lần.

- Hoa rơi cố ý tùy nước chảy, nước chảy vô tình trục hoa rơi… Nguyên lai mấy năm nay ta luôn sai lầm rồi! Sư phụ ngươi thật là thần tiên!

Nghe xong khẩu quyết, Bách Hoa tông chủ nhắm mắt lại cẩn thận suy nghĩ, càng cân nhắc càng cảm thấy được chính xác, toàn thân nháy mắt như thay da đổi thịt biến chất.

- Ha ha, sư phụ ta đích xác học cứu thông thiên!

Nhiếp Vân khẽ cười, thuận miệng nói một câu, cũng không nhiều lời, không giải thích, làm cho người ta cảm giác thật bí hiểm.

- Sư phụ ngươi lợi hại, nhưng bây giờ không có ở đây, ngươi đem pháp quyết nói cho ta biết, chẳng lẽ không sợ ta giết ngươi? Nếu ta đoán không lầm, một chiêu vừa rồi đã tiêu hao hết khí lực toàn thân của ngươi, hiện tại ngươi không khả năng tiếp tục đánh ra công kích lợi hại như vậy đi!

Đột nhiên Bách Hoa tông chủ chợt cười nói.

- Ha ha! Ngươi muốn động thủ thì cứ việc tới đi!

Nghe được lời của đối phương, trong lòng Nhiếp Vân căng thẳng, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

- Tuy ngươi đánh bại ta, nhưng cũng truyền thụ pháp quyết cho ta, làm cho ta rộng mở trong sáng, ta tự nhiên sẽ không động thủ với ngươi, hơn nữa sư phụ ngươi khẳng định có thủ đoạn thông thiên, ta còn chưa muốn Bách Hoa tông bị người diệt môn!

Giọng nói của Bách Hoa Tu khác biệt thật lớn so với trước đó, chậm rãi nói.

- Ha ha, kỳ thật cho dù sư phụ ta không tới, ngươi muốn giết ta

cũng không dễ dàng như vậy!

Nghe nàng nói xong, Nhiếp Vân chợt cười.

- Nga? Chẳng lẽ người còn điều gì có thể dựa vào hay sao? Phù lục chí tôn? Ha ha, ở trong mắt người thường uy lực phù lục chí tôn không kém, nhưng ở trong mắt cường giả chí tôn cũng không đáng gì, dù ngươi dùng cũng chưa chắc làm ta bị thương, mà khi lực lượng phù lục hao hết chính là lúc ngươi tử vong!

Vẻ mặt Bách Hoa Tu ngạo nghễ.

- Phù lục chí tôn? Ha ha, ta chưa từng nói qua sẽ dùng thứ này!

Nhiếp Vân đột nhiên vươn tay về phía trước, vỗ hai cái trên không trung.

Ba! Ba!

- Tiểu Lang, tiểu Đồng, tiểu Hắc, xuất hiện đi!

Một tiếng hô dài, như cắt qua đêm đen yên tĩnh, thẳng tắp truyền ra phương xa.

Ngao ô! Hống! Hống!

Ba tiếng gầm rú kinh thiên động địa liên tục vang lên, ba đạo quang mang như lưu tinh nháy mắt xuyên qua trường không, thẳng tắp bay tới.

- Đây là…ba đầu yêu thú cấp bậc chí tôn?

Cảm nhận được chân khí bao trùm tràn tới, Bách Hoa Tu biến sắc.

- Bái kiến chủ nhân!

Ba đầu yêu thú quỳ gối trước mặt Nhiếp Vân.

- Bái kiến…chủ nhân?

Bách Hoa Tu lui ra sau một bước, khuôn mặt nghiêm túc tràn ngập kinh ngạc.

Yêu thú xưng hô chủ nhân, chẳng phải nói…thiếu niên này là tuần thú sư?

Tuần thú sư phối hợp cùng yêu sủng của mình uy lực càng lớn hơn người bình thường phối hợp cùng yêu thú, dù sao có tuần thú đan điền khống chế, yêu sủng cùng chủ nhân tương thông, sức chiến đấu sẽ tăng lên gấp bội!

Ba đầu yêu sủng, còn là chí tôn…trời ạ, người này rốt cục còn có bao nhiêu lá bài tẩy?

May mắn vừa rồi nàng không động thủ, nếu không chỉ cần một đầu yêu sủng ngăn cản nàng, hai đầu còn lại chỉ sợ nháy mắt có thể tru diệt Bách Hoa tông!

Đáng sợ!

Sau lưng Bách Hoa Tu tuôn mồ hôi lạnh.

- Ha ha, sư phụ ta lý giải đối với thiên đạo người bình thường không cách nào tưởng tượng!

Nhìn thấy bộ dáng của đối phương, Nhiếp Vân đột nhiên nói.

Bách Hoa Tu khó hiểu nhìn Nhiếp Vân.

- Ta xem Bách Hoa tông chủ cũng là một si nhân trong tu luyện, nếu như có thể cùng ta hợp tác, chúng ta liên thủ, ta hoàn toàn có thể đem lý luận mà sư phụ truyền thụ giảng giải cho ngươi nghe! Một khi hữu tình, vô tình dung hội thông suốt, tông chủ đột phá gông cùm xiềng xích hiện tại, chỉ sợ không phải việc khó!

Nhiếp Vân cười nói.

- Hợp tác với ngươi?

Bách Hoa Tu do dự.

Nàng cũng không phải kẻ ngốc, nếu hợp tác phải đứng cùng phe cánh, khẳng định lập trường kiên định, nhưng trả giá cũng có hồi báo, chỉ một câu nói của sư phụ đối phương đã giúp nàng lĩnh ngộ đệ nhị trọng, nếu quả thật đem lý luận truyền thụ cho nàng nghe, chẳng phải giúp nàng tu luyện nhanh hơn mấy lần?

Đương nhiên, nếu hợp tác mà không có gì ước thúc cũng rất nguy hiểm, ai biết hắn có thừa dịp mình bị thương làm ra chuyện gì khác người hay không? Nên nhớ có rất nhiều người ngấp nghé sắc đẹp của nàng!

Hơn nữa điều mấu chốt nhất chính là, thực lực đối phương mạnh hơn mạnh, có ba đầu yêu sủng chí tôn, chiến lực như vậy có thể gió thổi cỏ rạp trong Thần Phong đế quốc, vì sao còn muốn hợp tác với nàng?

- Khuynh Thành là bằng hữu tốt nhất của ta, chúng ta đều là người Lạc Thủy thành. Tuổi tác lại xấp xỉ nhau, nếu ngươi đáp ứng hợp tác, có Khuynh Thành ở đây, ta chắc chắn sẽ không làm ra chuyện thất tín bội nghĩa!

Tựa hồ nhìn ra sự lo lắng của nàng, Nhiếp Vân cười nói.

- Tuổi của ngươi xấp xỉ Khuynh Thành?

Bách Hoa Tu chấn động.

Khuynh Thành là đồ đệ của nàng, nàng biết đồ đệ bao nhiêu tuổi, mà thiếu niên lại nói tuổi tác tương đương Khuynh Thành, như vậy hắn không phải dùng thuật trú nhan, mà là mười bảy tuổi thật sự!

Mười bảy tuổi đã có thực lực chí tôn, còn có ba đầu yêu sủng chí tôn…

- Được, ta đáp ứng hợp tác với ngươi!

Bách Hoa tông chủ gật đầu.

Tiềm lực như vậy, không hợp tác mới là kẻ ngu!

- Nếu hợp tác, ta sẽ nói ra yêu cầu của ta. Ba ngày sau Triệu Hưng Phổ muốn cưới Khuynh Thành, ta tính toán nhân cơ hội này điều tra một việc, hi vọng ngươi có

thể phối hợp!

Nhiếp Vân nói.

Triệu Hưng Phổ là người thừa kế duy nhất của Triệu gia, ngày đại hôn y theo cách làm của Triệu gia lão tổ Triệu Huân, nhất định sẽ mời chí tôn khác trong Thần Phong đế quốc, dù Nhiếp Vân có ba yêu sủng chí tôn nhưng muốn bức bách Triệu Huân nói ra bí mật chỉ sợ cũng rất khó khăn, hơn nữa ai biết hắn còn liên hợp với ai nữa? Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, trước mượn sức đồng minh nói sau!

------oOo------

Chương 218: Hợp tác

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được, ta sẽ phối hợp ngươi, trước đó Triệu Huân muốn ta tham gia hôn lễ ta không đáp ứng, hiện tại đáp ứng cũng không có gì.

Bách Hoa Tu gật đầu.

- Vậy là tốt rồi, quyết định như vậy, tới lúc đó cần làm gì ta sẽ truyền âm cho ngươi.

Nhiếp Vân gật đầu.

- Được!

Bách Hoa Tu gật đầu, đang định nói chuyện đột nhiên ý thức được quần áo trên người mình rách tung tóe, thân thể cơ hồ trần trụi trước mặt thiếu niên, thoáng đỏ mặt nói:

- Ta có chút lĩnh ngộ, cần về trước, ngươi yên tâm, ta sẽ nói với Triệu gia là ta giết Triệu Nham!

Nói xong liền bay đi xa.

- Nhiếp Vân…từ khi nào ngươi trở nên lợi hại như vậy?

Sân viện an tĩnh trở lại, Lạc Khuynh Thành đi tới ấp úng hỏi.

- Ta chỉ là may mắn đột phá mà thôi!

Nhiếp Vân cũng không muốn nhiều lời.

- Đúng rồi, ta có một chút linh dược, còn có yêu hạch binh giáp cảnh, cho ngươi một ít, hiện tại ngươi có thể luyện hóa, tranh thủ ba ngày sau đạt tới binh giáp cảnh đỉnh!

- Ý tứ của ngươi…là muốn ta gả cho Triệu Hưng Phổ?

Tiếp nhận yêu hạch cùng linh dược, Lạc Khuynh Thành ảm đạm hỏi.

- Nếu Triệu Hưng Phổ đã biết chuyện phụ thân ngươi bị bắt, còn dám đáp ứng cứu hắn, khẳng định chuyện này có quan hệ tới Triệu gia, chúng ta tốt nhất không cần đập cỏ động rắn, ba ngày sau ngươi cũng làm theo ước định gả cho hắn, yên tâm đi, tới lúc đó ta sẽ cứu ngươi đi ra!

Nhiếp Vân nói.

Nếu hắn hoàn toàn triển lộ thực lực, chỉ sợ sẽ làm cả thủ đô Thần Phong đế quốc khiếp sợ.

Mà lần này cơ hội triển lộ chính là ngày đại hôn của Triệu Hưng Phổ.

Dù sao Triệu gia cũng không phải thứ tốt, nếu không cũng không áp bức Lạc Khuynh Thành, nếu là vậy mình hãy dùng bọn hắn làm đá đặt chân đi!

- Nhưng cũng muốn ta gả…

Nhìn biểu tình của Nhiếp Vân, trong lòng Lạc Khuynh Thành mất mát, nhưng biết hắn làm vậy cũng vì cứu người, đành bỏ qua cảm xúc mất mát của chính mình.

- Tốt lắm, hai ngày này ngươi nên chuyên tâm tu luyện, đây là phù lục chí tôn, còn có ngọc bài truyền âm, có chuyện gì thì liên lạc với ta, ta sẽ lập tức đi qua!

Nhiếp Vân cũng không để ý tới cảm xúc của nàng, chỉ lấy đồ vật đưa qua.

Dặn dò xong xuôi, Nhiếp Vân nuốt một ít đan dược khôi phục thể lực, cũng không tiếp tục lưu lại Bách Hoa tông, dù sao nơi này chỉ có nữ nhân, hắn là nam nhân ở lâu không tốt lắm.

- Thừa dịp còn ba ngày, tiếp tục hỏi thăm tung tích của phụ thân bọn họ, ngàn vạn lần đừng biến khéo thành vụng…

Rời khỏi Bách Hoa tông, Nhiếp Vân phi hành trong trời đêm, cau mày ngẫm nghĩ.

Tuy rằng cao điệu tuyên bố Thiên Cơ kiếm nằm trong tay mình để cứu phụ thân là biện pháp tốt, nhưng mình cũng phải đi tìm kiếm, vạn nhất còn chưa tới ba ngày thì người nhà đã bị đối phương giết chết, vậy thì nguy rồi!

- Chỉ dựa vào một mình ta muốn hỏi thăm tin tức chỉ sợ không hỏi được gì thì đã bị người phát hiện, ân? Đúng rồi, đi Thiết Nham dong binh đoàn! Bọn họ nhiều người sẽ biết được nhiều tin tức, nhất định cũng có con đường để tìm hiểu…

Buổi chiều khi nói chuyện với hai dong binh đã biết Thiết Lan Nhi đã về Thần Phong thành, nhờ vào quan hệ của nàng, hỗ trợ mình hỏi thăm hẳn không phải việc khó khăn.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Vân mang theo ba yêu sủng bay nhanh về hướng Thần Phong thành.

Tổng bộ Thiết Nham dong binh đoàn nằm trong khu vực phồn hoa nhất trong thành, sau khi vào thành tùy tiện hỏi thăm, đi thêm một thời gian liền chứng kiến một tòa kiến trúc nguy nga sừng sững trước mắt, đây là một tòa kiến trúc tương tự tòa thành, bề ngoài tối đen, ở giữa có tấm biển lớn có năm chữ to: Thiết Nham dong binh đoàn, ở góc bên phải phía dưới có chữ nhỏ: Tổng bộ.

Tuy dã nửa đêm nhưng trong tổng bộ vẫn đèn đuốc sáng trưng, dòng người đông đúc.

- Thiết Lan Nhi tiểu thư là tuần thú sư, hơn nữa thu phục hai đầu yêu sủng, một khí tông cảnh đỉnh, một binh giáp cảnh đỉnh, hiện tại địa vị của Thiết Nham dong binh đoàn đã vượt qua hai dong binh đoàn khác, trở thành đứng đầu, dong binh có thực lực nhất định muốn gia nhập vào nơi này!

- Phải đó, ta cũng tới báo danh, tuần thú sư có yêu sủng khí tông đỉnh…chậc chậc, Thiết Lan Nhi tiểu thư thật lợi hại!

…

Ở bên ngoài tùy tiện đều nghe được những thanh âm như thế, một dong binh đoàn có cường đại hay không phải xem vũ lực đỉnh phong nhất của họ, trước kia người mạnh nhất trong tam đại dong binh đoàn đều là đoàn trưởng, thực lực đều là khí tông đỉnh, mà bây giờ Thiết Lan Nhi thu phục yêu sủng khí tông đỉnh, đã đem cục diện cân bằng đánh vỡ.

Yêu thú khí tông đỉnh thân thể cường đại, dù hai ba cao thủ khí tông đỉnh bình thường cũng không thể chiến thắng, bởi vì như vậy Thiết Nham dong binh đoàn đã trở thành người đứng đầu, càng ngày càng có nhiều người tới gia nhập, làm cho dong binh đoàn càng thêm cường thịnh.

- Ngươi xem sau lưng người này có tới ba đầu yêu thú, chẳng lẽ hắn cũng như Thiết Lan Nhi tiểu thư, đều là tuần thú sư?

- Có thể! Tuần thú sư kết giao bằng hữu cũng là tuần thú sư, hơn nữa còn là ba đầu yêu thú, Thiết Nham dong binh đoàn thật cường đại!

- Cũng không biết cấp bậc của ba yêu thú này như thế nào? Có thể vượt qua Thiết Lan Nhi tiểu thư hay không?

- Vượt qua tiểu thư? Điều đó không có khả năng! Yêu thú của Thiết Lan Nhi tiểu thư là khí tông đỉnh, còn thiếu chút nữa đã là chí tôn. Dù là cường giả chí tôn sơ kỳ muốn đánh chết nó cũng rất khó. Yêu thú như vậy tìm được một đầu đã thật khó khăn, làm sao dễ dàng thu phục như vậy…

- Điều này khó mà nói. Ta xem da lông ba đầu yêu thú đều bóng loáng, hình dáng cường tráng, hẳn không kém đi…

Nhìn thấy Nhiếp Vân dẫn ba yêu thú đi vào đại sảnh, mọi người tự giác nhường đường, nhìn thấy ba yêu thú, trong mắt tràn ngập vẻ hâm mộ lẫn kinh ngạc.

- Ân? Tiểu huynh đệ, nguyên lai là ngươi, ngươi thật đã tới, ha ha, đi, ta mang ngươi đi khảo hạch, lão Trương bọn hắn sẽ cho ta mặt mũi!

Đi vào đại sảnh, Nhiếp Vân đang định hỏi thăm thì nghe tiếng cười vang lên, một tráng hán cường tráng đi tới.

- Ân? Khương Toàn lão ca?

Nhìn thấy người kia, Nhiếp Vân khẽ cười.

Chính là một trong hai dong binh cùng uống rượu lúc chiều, Khương Toàn!

Lúc này hắn mặc chế phục thống nhất của dong binh đoàn, vừa nhìn liền biết địa vị không quá thấp.

- Có thể nhận thức người của dong binh đoàn thật tốt, không cần sắp xếp đã có thể tham gia sát hạch!

- Khương Toàn lão ca, ta không phải tới nhận sát hạch gia nhập dong binh đoàn, mà là…tìm Thiết Lan Nhi tiểu thư!

Nhìn thấy tráng hán nhiệt tình như lửa, Nhiếp Vân vội vàng giải thích.

------oOo------

Chương 219: Tổng bộ Thiết Nham dong binh đoàn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tìm tiểu thư? Ha ha, ta hiểu ý nghĩ của ngươi, mỗi người tới đây đều nói lời này, nếu ai cũng có thể gặp mặt Thiết Lan Nhi tiểu thư, nàng đã sớm mệt chết đi được! Tiểu huynh đệ, đừng nhìn quá cao xa, ở trong dong binh đoàn chăm chỉ làm việc, chỉ cần cố gắng tiểu thư nhất định sẽ nhìn thấy!

Khương Toàn sửng sốt, sau đó cười ha ha nói.

- …

Nhiếp Vân không nghĩ tới Khương Toàn lại có ý tưởng như vậy, không khỏi buồn cười.

- Khương Toàn đại ca, ta thật sự không phải tới sát hạch, như vậy đi, phiền toái ngươi thông báo với Thiết Lan Nhi một tiếng, nói Nhiếp Vân đã tới, mời nàng đón ta là được rồi!

Nhiếp Vân bất đắc dĩ nói.

- Thông báo một tiếng, còn đi ra đón ngươi?

Ánh mắt Khương Toàn trợn tròn, như nghe được chuyện vô cùng buồn cười:

- Tiểu tử, ngươi còn chưa tỉnh ngủ đi!

- Ngươi đi là được, ta ở đây chờ, không có vấn đề gì đâu!

Nhìn bộ dáng của đối phương, Nhiếp Vân bất đắc dĩ cười nói.

- Tốt lắm, ta đi thử xem, nếu ta bị mắng, tiểu tử ngươi phải bồi ta uống rượu!

Khương Toàn cũng là người hào sảng, bằng không sẽ không nhiệt tâm như vậy với một thiếu niên chỉ mới gặp mặt một lần, lúc này thấy thái độ thiếu niên cứng rắn, bất đắc dĩ gật đầu đi nhanh vào trong đại sảnh.

Có thể ở lại trong trung tâm dong binh đoàn, cơ bản đều là nhân vật có địa vị, Khương Toàn biết tiểu thư còn chưa ngủ, vì thế đi thẳng tới phòng nghị sự.

Trong phòng nghị sự, toàn bộ cao tầng dong binh đoàn đều có mặt, nhưng hiện tại khuôn mặt mọi người đều rầu rĩ, tựa hồ có đại sự gì sắp phát sinh.

- Mọi người nói chuyện này nên làm sao bây giờ? Liễu Tật Phi là cấp dưới trực hệ của quân cơ đại thần Hoắc Cương lão tổ, quan hệ thật tốt, bằng không đã không đề cử hắn làm thành chủ Tế Bắc thành. Hiện tại đệ đệ của hắn Liễu Thành Trạch cùng cháu của hắn Liễu Uyên đã chết, luôn miệng nói có quan hệ tới phân bộ của dong binh đoàn chúng ta ở Tế Bắc thành, mà đế quốc cũng đã bắt đầu điều tra, Lan Nhi, đem chuyện trong Tế Bắc thành thuật lại cho mọi người nghe qua một lần, cùng nhau nghĩ đối sách, giải thích hiểu lầm!

Một trung niên ngồi chủ vị cau mày nói.

Người sáng lập Thiết Nham dong binh đoàn, cha của Thiết Lan Nhi, Thiết Nham!

Lúc trước Nhiếp Vân giết Liễu Thành Trạch, trong khoảng thời gian ngắn không bị bại lộ tin tức, nhưng giấy không gói được lửa, không bao lâu sau thành chủ Liễu Tật Phi đã biết, cũng tìm được gian mật thất kia.

Bản thân Liễu Thành Trạch là cường giả khí tông, thực lực Liễu Uyên cũng không yếu, thi thể lại biểu hiện bị người một chiêu đánh gục, có thể làm được điểm ấy thấp nhất cũng phải là khí tông đỉnh, mà trong Tế Bắc thành chỉ có một khí tông đỉnh, chính là Liễu Tật

Phi!

Đương nhiên, còn có một nhân vật khác, chính là…yêu sủng của Thiết Lan Nhi!

Làm ca ca không khả năng tự giết đệ đệ, Liễu Tật Phi nhớ tới ngày đó Thiết Lan Nhi mang theo một thiếu niên có mâu thuẫn với Liễu Uyên, vì thế Thiết Nham dong binh đoàn có hiềm nghi lớn nhất.

Bởi vậy Liễu Tật Phi đi tới Thần Phong thành, phát hiện Thiết Nham dong binh đoàn hỗn được phong sinh thủy khởi, hơn nữa còn không thừa nhận, liền trực tiếp đem chuyện này bẩm báo Hoắc gia Hoắc Cương lão tổ, lão thủ lĩnh ngày trước của hắn.

Liễu Thành Trạch là đệ tam luyện đan sư của Thần Phong đế quốc, hơn nữa còn do Hoắc Cương tự mình hạ lệnh, sự tình trực tiếp làm lớn.

Có đế quốc can dự, Thiết Nham dong binh đoàn thoạt nhìn phong cảnh, trên thực tế nguy cơ trùng trùng, dù sao sát hại đệ tam luyện đan sư của đế quốc, tội danh thật quá lớn!

- Tình huống ngày đó là như vậy…

Thiết Lan Nhi nghĩ nghĩ đem chuyện mình cùng Nhiếp Vân đi tham dự đan hội, sau đó tham gia hội giao dịch của thành chủ kể lại chi tiết.

- Con nói thiếu niên tên Nhiếp Vân cùng ngày đã rời khỏi Tế Bắc thành?

Thiết Nham cau mày hỏi.

- Dạ!

Thiết Lan Nhi gật đầu:

- Chuyện này khẳng định không quan hệ với chúng ta, con xem Liễu Tật Phi cố ý vu oan, sau khi đan hội chấm dứt thì con đã về, làm sao có cơ hội giết Liễu Thành Trạch? Hơn nữa, con không oán

không thù với hắn, cũng không cần cho yêu sủng động thủ giết hắn a!

- Không ai nói con giết, nhưng có thể là Nhiếp Vân làm hay không?

Thiết Nham gõ tay lên bàn nói.

- Đoàn trưởng nói đùa sao, Lan Nhi tiểu thư đã nói tuổi tác của Nhiếp Vân xấp xỉ với nàng, chẳng lẽ hắn có được thực lực khí tông đỉnh sao?

Một tiếng cười chợt vang lên.

- Phải đó, khẳng định không liên quan gì với dong binh đoàn chúng ta, ta xem là Liễu Tật Phi cố ý hãm hại chúng ta!

Sau khi Thiết Lan Nhi trở lại tổng bộ cũng không đem thực lực chân chính của Nhiếp Vân nói lại cho ai khác nghe qua, dù sao chí tôn mười bảy tuổi, quá mức dọa người, nói ra khẳng định không ai tin tưởng.

- Lan Nhi, con có biết thực lực của Nhiếp Vân không?

Tuy Thiết Nham cũng chấp nhận lời nói của mọi người, nhưng hắn vẫn không nhịn được hỏi một câu.

- Thực lực của hắn…

Thiết Lan Nhi đang định nói chuyện, đột nhiên nghe thanh âm của Khương Toàn vang lên ngoài cửa phòng:

- Đoàn trưởng, tiểu thư…bên ngoài có một người nói muốn gặp tiểu thư…

Dong binh đoàn không có nhiều quy củ, nếu không Khương Toàn cũng không dễ dàng vào trong thông báo.

- Không nhìn thấy chúng ta đang họp sao? Gặp tiểu thư, mỗi ngày đều có người muốn gặp tiểu thư, bảo hắn về đi!

Một thanh niên cao tầng quát lạnh.

Thanh niên này có ý tứ với Thiết Lan Nhi, cho nên phi thường chán ghét những người có ý định gặp nàng.

- Nói hiện tại ta không rảnh…

Thiết Lan Nhi cũng nhướng mày.

- Dạ…hắn..hắn còn nói…

Thấy dáng vẻ của Thiết Lan Nhi, Khương Toàn do dự không biết có nên nói ra hay không.

- Hắn còn nói cái gì?

Thanh niên vừa rồi lại quát:

- Đừng dông dài!

- Hắn…còn nói muốn tiểu thư đi ra gặp hắn…

Khương Toàn lau mồ hôi trán, nhưng trong lòng đã mắng Nhiếp Vân không ngừng.

Mình chỉ gặp Nhiếp Vân một lần, cùng nhau uống rượu mà thôi, lẫn vào chuyện này làm gì, rõ ràng là ra sức không lấy lòng.

- Muốn tiểu thư gặp hắn? Hắn là vật gì!

Thanh niên lại rống lên.

- Lá gan người này cũng thật lớn, tới đây muốn gặp tiểu thư thì cũng thôi, không ngờ còn muốn tiểu thư ra ngoài gặp hắn, hắn cho mình là ai? Mạc Ngạn Thanh hay Bách Hoa tông chủ?

Mọi người đều nở nụ cười.

- Ngươi đi ra ngoài đem quy củ của dong binh đoàn nói với hắn, để cho hắn đi nhanh đi!

Trong lòng Thiết Lan Nhi mất hứng tùy ý khoát tay.

- Dạ dạ, ta trở về nói cho hắn biết…

Khương Toàn vội vàng lui ra sau, xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Nhiếp Vân này thật hại chết ta, sao ta lại nghe lời hắn, đi vào nơi đây…

------oOo------

Chương 220: Nguy cơ của dong binh đoàn (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chờ một chút!

Nghe được Khương Toàn lẩm bẩm cái tên quen thuộc, Thiết Lan Nhi chấn động vội hô.

- Tiểu thư…

- Người vừa nói, người muốn ta ra ngoài gặp mặt tên là gì?

Thiết Lan Nhi hỏi.

- Hắn nói hắn tên Nhiếp Vân, ngoài ra ta cũng không biết…

Khương Toàn gãi đầu đáp.

- Nhiếp Vân? Mọi người tiếp tục nói chuyện, ta ra ngoài một chuyến!

Nghe được tên Nhiếp Vân, ánh mắt Thiết Lan Nhi bừng sáng vội vàng bật dậy, sau đó chạy nhanh ra ngoài, chỉ nháy mắt thân ảnh đã biến mất.

- Ách…

Khương Toàn trợn tròn mắt, nói thầm:

- Chẳng lẽ…Nhiếp Vân là đại nhân vật nào hay sao?

Còn đang nói thầm, Khương Toàn chợt nhìn thấy Nhiếp Vân cùng tiểu thư đi tới, ánh mắt tiểu thư nhìn Nhiếp Vân vô cùng…sùng bái.

Khương Toàn nhìn chằm chằm, không ngừng lắc đầu, chỉ sợ mình đã nhìn lầm.

- Ngươi tên Khương Toàn phải không? Sau này đi vào Thiết Hạ đội đi!

Thấy thái độ của Khương Toàn, sắc mặt Thiết Lan Nhi đỏ lên, lập tức nói.

Thiết Nham dong binh đoàn chia thành không ít đội ngũ, mỗi đội căn cứ theo thực lực khác nhau chia thành bốn cấp bậc Giáp, Ất, Bính, Đinh, nếu tham dự nhiệm vụ cao cấp thì tiền cũng nhiều, mà cấp thấp thì thường dành cho nhân vật yếu kém, tiền sẽ ít. Thiết Hạ đội là đội ngũ cường đại nhất dong binh đoàn, tiền lương thật cao, Khương Toàn nằm mộng cũng muốn được gia nhập, nghe lời tiểu thư, ánh mắt hắn hưng phấn biến thành đỏ hồng!

- Đa tạ tiểu thư!

Khương Toàn vội vàng gật đầu, lại nhìn qua Nhiếp Vân, trong mắt tràn ngập cảm kích.

Hắn không ngốc, tiểu thư cho hắn tiến vào Thiết Hạ đội là vì xem mặt mũi của Nhiếp Vân.

Cái gì gọi là cao nhân, đây mới là cao nhân!

- Ha ha, chúng ta vào phòng nghị sự đi, vừa lúc cha ta cũng ở đó, ta giới thiệu cho ngươi nhận thức!

Thiết Lan Nhi nở nụ cười nói.

- Đi thôi!

Vốn định nhờ hệ thống tình báo của Thiết Nham dong binh đoàn giúp mình điều tra, vì thế gặp mặt đoàn trưởng là chuyện đương nhiên, Nhiếp Vân cũng không phản đối.

- Đi thôi!

Thấy Nhiếp Vân đáp ứng, đột nhiên sắc mặt Thiết Lan Nhi đỏ lên.

Dẫn hắn đi gặp phụ thân, sao lại có cảm giác…

Hai người đi vào phòng nghị sự, nàng nhìn phụ thân nói:

- Cha, đây là Nhiếp Vân, là người cùng con tham gia đan hội ở Tế Bắc thành!

- Nga? Quả nhiên là nhân trung hào kiệt, không sai, không sai!

Mặc dù nhìn không ra thực lực của Nhiếp Vân, nhưng thấy hắn cử chỉ ổn trọng, nhìn thấy mọi người không hề bối rối, Thiết Nham không nhịn được tán dương vài câu.

- Nhân trung hào kiệt? Hừ, nếu như vậy đã có thể trở thành nhân trung hào kiệt, vậy hào kiệt cũng không đáng giá tiền!

Thiết Nham vừa dứt lời, một tiếng hừ lạnh vang lên.

Người nói chuyện chính là thanh niên có ý tứ với Thiết Lan Nhi.

Bình thường khi thanh niên nói chuyện với nàng, nàng không hề để ý hắn, nhưng hiện tại ánh mắt Thiết Lan Nhi vô cùng sùng bái nhìn Nhiếp Vân, khiến cho hắn vô cùng ghen tuông, vì thế lập tức lên tiếng.

- Ha ha!

Nhiếp Vân liếc mắt nhìn thanh niên, người này khoảng ba mươi tuổi, thực lực binh giáp cảnh sơ kỳ, với độ tuổi như vậy có thực lực

như thế đích xác cũng xem như thiên phú không tệ, vì thế hắn chỉ cười cười mà không phản bác.

- Mạnh Quyền, chớ có vô lễ!

Thiết Nham nhíu mày thuận miệng quát.

- Đoàn trưởng, ta vô lễ? Ta làm sao vô lễ? Một tiểu tử chưa ráo máu đầu mà thôi, thực lực thậm chí còn chưa tới xuất thể cảnh, còn dám xưng nhân trung hào kiệt, hào kiệt không phải người nào cũng có thể tùy tiện xưng hô!

Mạnh Quyền hừ lạnh.

- Nghe lời này của ngươi, ngươi hình như là nhân trung hào kiệt?

Vốn không muốn tính toán với người này, nhưng nghe lời hắn nói, Nhiếp Vân lộ ý cười nghiền ngẫm.

- Đó là tự nhiên! Hiện tại ta hai mươi tám tuổi, đã đạt tới binh giáp cảnh sơ kỳ, tu luyện đứng thứ nhất trong Thiết Nham dong binh đoàn, dù một ít thiên tài trong các tông môn cũng kém ta, tự nhiên có thể được xưng hô như thế!

Vẻ mặt Mạnh Quyền kiêu ngạo, ánh mắt nhìn Nhiếp Vân tràn ngập vẻ xem thường:

- Thế nào? Có dám tỷ thí một trận với ta hay không, nếu ngươi thắng, ta sẽ thừa nhận ngươi là hào kiệt!

- Tỷ thí? Ha ha, không cần, ta không phải là hào kiệt gì, cũng không cần người khác thừa nhận!

Đối với những người như vậy, Nhiếp Vân luôn có cảm giác bất đắc dĩ, khoát tay.

Tỷ thí? Một binh giáp cảnh sơ kỳ, chỉ một hơi thở của mình cũng thổi chết mười người tám người, tỷ thí cái rắm!

- Hì hì!

Nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Nhiếp Vân, Thiết Lan Nhi không nhịn được bật cười.

- Nếu không dám tỷ thí thì sau này cách Thiết Lan Nhi tiểu thư xa một chút. Loại người nhu nhược như ngươi không xứng với nàng!

Ánh mắt Mạnh Quyền lộ vẻ đắc ý, hưng phấn nhìn Thiết Lan Nhi nhưng vẫn thấy vẻ mặt nàng sùng bái nhìn Nhiếp Vân khiến trong lòng hắn muốn phát điên.

- Được rồi, Mạnh Quyền. Nói thế nào Nhiếp Vân cũng là khách nhân, thái độ tốt một chút đi!

Thiết Nham trách mắng.

- Dạ, đoàn trưởng!

Mạnh Quyền ngồi xuống, nhưng trong lòng hừ lạnh:

- Một tiểu tử không biết dùng loại thủ đoạn gì khiến cho tiểu thư nhìn hắn với ánh mắt khác mà thôi…

- Đúng rồi, Nhiếp Vân hiền chất tới vừa lúc, chúng ta đang thương nghị…

Thiết Nham đang định hỏi chuyện, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng hừ lạnh.

- Thiết Nham đoàn trưởng, đem hung thủ giao ra đây đi!

Thanh âm rơi xuống, một thân ảnh đi nhanh vào phòng.

Vừa nhìn thấy rõ hình dáng người kia, Nhiếp Vân sửng sốt, hắn chính là thành chủ Tế Bắc thành, Liễu Tật Phi!

- Giao ra hung thủ?

Thiết Nham nhướng mày, hiển nhiên cảm thấy bất mãn:

- Liễu Thành Trạch bị người giết chết, chúng tôi cảm thấy sâu sắc đồng tình, nhưng không thể nói là yêu sủng của Lan Nhi đã làm, mọi việc đều phải nói chứng cớ đi!

Thái độ Thiết Nham đúng mức, hai mắt nhìn thẳng đối phương.

- Chứng cớ? Ngày đó người có mâu thuẫn với đệ đệ của ta chỉ có các ngươi, hắn đã chết, không phải các ngươi làm thì là ai?

Liễu Tật Phi vung tay hừ lạnh nói.

- Có mâu thuẫn thì nói chúng ta giết, Liễu thành chủ, lời này không khỏi khinh người quá đáng!

Thiết Nham cả giận nói.

Đôi bên đều là cường giả khí tông đỉnh, Thiết Nham cũng không sợ hãi Liễu Tật Phi.

- Khinh người quá đáng? Trong Tế Bắc thành, người có thể giết đệ đệ của ta mà khiến cho hắn không hề có chút lực phản kháng, chỉ có yêu sủng của Thiết Lan Nhi tiểu thư cùng ta, không phải nàng thì là ai?

Liễu Tật Phi tiến lên hai bước hùng hổ nói.

- Như vậy đã phán định là chúng ta, ngươi cũng quá võ đoán đi! Ai có năng lực giết thì nói là ai làm, nếu hôm nay ngươi chết ở chỗ này, có phải còn hoài nghi do chí tôn nào trong đế đô ra tay?

Tính cách của Thiết Lan Nhi có chút giống nam nhân, lúc này tức giận hô.

------oOo------

Chương 221: Nguy cơ của dong binh đoàn (trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bởi vì Nhiếp Vân không biết là chuyện gì xảy ra cho nên không nói xen vào, nghe một lúc liền hiểu được, xem ra là do mình giết Liễu Thành Trạch gây ra.

Nhưng lúc ở Tế Bắc thành, nhìn quan hệ giữa Liễu Tật Phi cùng Liễu Thành Trạch cũng không quá thân thiết, nhưng vì sao hiện tại Liễu Tật Phi khăng khăng giá họa cho Thiết Nham dong binh đoàn, chuyện này thật có chút quái dị.

- Thiết Lan Nhi, có phải ngươi cho yêu sủng của mình ra tay hay không, trong lòng ngươi hiểu được! Nếu không phải ngươi động thủ, có dám mở ra bảo khố của dong binh đoàn cho ta kiểm tra một lần?

Liễu Tật Phi nói.

- Hừ, mở ra bảo khố của chúng ta? Ngươi không nằm mộng đi!

Nghe được yêu cầu vô lễ như vậy, Thiết Nham dựng thẳng mày.

- Nằm mơ? Người dám nói ta nằm mơ thật không nhiều lắm…xem ra Thiết Nham dong binh đoàn muốn bị tiêu diệt…

Thanh âm Thiết Nham vừa dứt, một thanh âm bình thản chợt vang lên, một lão giả chậm rãi bay vào.

- Phi hành? Cường giả chí tôn?

Chứng kiến thân ảnh bay tới, đồng tử mọi người co rụt lại.

Có thể phi hành chỉ nói rõ một vấn đề, đối phương chính là cường giả chí tôn!

- Ân? Là Hoắc Cương? Cái chết của một Liễu Thành Trạch nho nhỏ, hẳn không quan hệ tới hắn đi? Sao hắn đi tới nơi này?

Thấy rõ khuôn mặt của lão giả, Nhiếp Vân cau mày.

Hoắc Cương chính là Hoắc gia lão tổ, người mạnh nhất Hoắc gia!

Ở kiếp trước, Nhiếp Vân đích thân tiêu diệt tam đại gia tộc cùng hoàng thất Thần Phong đế quốc, cho nên nhận thức nhân vật trong số đó, dựa theo đạo lý Hoắc Cương là cường giả chí tôn, địa vị tôn sùng, bình thường chỉ ở trong gia tộc tu luyện, nhưng bây giờ xuất hiện trong một dong binh đoàn nho nhỏ…

Cho dù Liễu Tật Phi là bộ hạ cũ của hắn, cũng không có được mặt mũi lớn như vậy, khiến cho hắn phải đích thân chạy tới bức bách Thiết Nham dong binh đoàn.

Chẳng lẽ…là Nguyên Tinh Khí!

Liễu Thành Trạch tích góp Nguyên Tinh Khí không biết bao nhiêu năm, Liễu Tật Phi là ca ca đương nhiên cũng biết.

Nguyên Tinh Khí hữu dụng với cường giả chí tôn, chỉ sợ chỉ có lý do này mới có thể câu dẫn lão gia hỏa kia ra tay!

Nhưng Nhiếp Vân vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao Liễu Tật Phi có thể xác định Nguyên Tinh Khí đang nằm trong tay Thiết Nham dong binh đoàn!

- Thiết Nham bái kiến tiền bối, không biết tiền bối…

Trong lòng trầm xuống, Thiết Nham do dự hỏi.

Hoắc Cương là Hoắc gia lão tổ, cường giả chí tôn bình thường rất ít ra mặt, Thiết Nham đương nhiên không nhận ra hắn.

- Càn rỡ, nhìn thấy Hoắc Cương đại nhân còn không quỳ xuống, còn dám hỏi lung tung. Thiết Nham, ngươi thật to gan!

Một tiếng hừ lạnh vang lên, bên ngoài xuất hiện thêm một người.

Người này thoạt nhìn bốn mươi tuổi, mặt trắng không râu, bộ dáng có chút tương tự Ngụy Thần, vừa vào cửa liền nhìn Thiết Nham, khóe môi cười lạnh.

Đoàn trưởng Lạc Ung dong binh đoàn, cha của Ngụy Thần, Ngụy Thiên!

- Hoắc Cương, Hoắc gia lão tổ?

Sắc mặt Thiết Nham tái nhợt.

Hắn là khí tông đỉnh, nếu phối hợp cùng Hắc Vân Báo của nữ nhi mới có thể chiến thắng Ngụy Thiên cùng Liễu Tật Phi, nhưng nếu gặp phải cường giả chí tôn, chỉ một chiêu sẽ bị đối phương giết chết, không chút khả năng phản kháng!

- Liễu Thành Trạch là luyện đan đại sư bài danh thứ ba trong đế quốc. Hắn bị người đánh chết đối với cả đế quốc mà nói đều là tổn thất lớn, một dong binh đoàn nho nhỏ thế nhưng không chịu phối hợp đế quốc điều tra, thật nghĩ mình có yêu thú khí tông đỉnh thì có thể tung hoành thiên hạ hay sao!

Hoắc Cương hừ lạnh từ trên không trung đi xuống, quay người ngồi xuống chủ vị trong phòng nghị sự, ánh mắt nhìn mọi người giống như hoàng đế nhìn thần tử.

- Đại nhân…chúng tôi không phải không phối hợp, nhưng bảo khố của chúng tôi…thật không phương tiện để cho người ngoài quan sát!

Tuy trong lòng Thiết Nham tức giận, nhưng người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, hắn đành phải khom người giải thích.

Người khác muốn xem thân thể vợ của ngươi, hơn nữa còn là một đám người. Ngươi lại không thể phản kháng, không thể trách mắng, trong lòng uất ức thế nào có thể nghĩ!

- Không phương tiện? Ta xem là chột dạ đi! Hừ, đệ đệ của ta chế thuốc hơn hai mươi năm, tinh luyện không ít Nguyên Tinh Khí, hút một ngụm là có thể giúp người ta kéo dài năm năm tuổi thọ, bị các ngươi lấy đi, không dám cho kiểm tra bảo khố, là sợ bị điều tra ra đi!

Liễu Tật Phi nói xen vào.

- Nguyên Tinh Khí? Thì ra là thế, nguyên lai là muốn tham ô

Nguyên Tinh Khí của dong binh đoàn chúng ta!

Nghe được đối phương nói rõ, Thiết Nham rốt cục hiểu được, siết chặt nắm tay rống một tiếng.

- Nguyên Tinh Khí của dong binh đoàn? Đây là có chuyện gì?

Thấy thái độ của Thiết Nham, Nhiếp Vân có chút sửng sốt, nhịn không được thấp giọng hỏi Thiết Lan Nhi.

- Đoạn thời gian trước dong binh đoàn chúng ta đi làm nhiệm vụ, gặp được một bảo tàng, lấy được một ít Nguyên Tinh Khí trong đó!

Thiết Lan Nhi khẽ nói.

- Có những ai biết các ngươi lấy được Nguyên Tinh Khí?

Nhiếp Vân hỏi.

- Ta cũng không biết, lúc đó đã tranh đoạt với Lạc Ung dong binh đoàn, ta nghĩ Ngụy Thiên biết!

Thiết Lan Nhi thoáng trầm tư, trả lời.

- Ngụy Thiên cũng biết? Thì ra là thế a…

Nghe được lời này, rốt cục Nhiếp Vân đã nghĩ ra.

Lạc Ung dong binh đoàn có thù với Thiết Nham dong binh đoàn, Ngụy Thiên không lấy được Nguyên Tinh Khí, tự nhiên trong lòng còn tham niệm, không biết dùng phương pháp gì liên hệ với Hoắc Cương, mà lúc này Liễu Tật Phi vì cái chết của đệ đệ nên tìm tới đế đô…

Hai bên thương nghị, nháy mắt tìm được lý do, đạt chung nhận thức!

Hung thủ đánh chết Liễu Thành Trạch là ai khẳng định Liễu Tật Phi cũng không biết, dù sao Nhiếp Vân cũng không lưu dấu vết cho hắn điều tra.

Đệ đệ có Nguyên Tinh Khí, Thiết Nham dong binh đoàn cũng có, vừa lúc đem tội lỗi đổ lên người bọn họ, vừa có thể làm cho Hoắc Cương danh chính ngôn thuận chiếm đoạt, thứ hai mình cũng lấy được không ít thứ tốt.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Vân khẽ cười.

Kỳ thật tuy không hoàn toàn đúng như suy nghĩ của Nhiếp Vân, nhưng cũng không sai biệt bao nhiêu.

Lần này Hoắc Cương tới đây là vì Nguyên Tinh Khí!

- Mở ra bảo khố của các ngươi đi, nếu không có Nguyên Tinh Khí thì ta không làm khó dễ các ngươi, để Liễu Tật Phi tiếp tục điều tra, nếu có, hừ! Ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình!

Hoắc Cương khoát tay ngăn chặn lời nói của mọi người, thanh âm không lớn nhưng mang theo uy nghiêm không cho phép phản kháng.

- Có Nguyên Tinh Khí thì nói chúng ta giết Liễu Thành Trạch, đây là đạo lý ở đâu vậy?

Mạnh Quyền cũng là người tính tình nóng nảy, nghe được đối phương nói như vậy liền hô to.

------oOo------

Chương 222: Nguy cơ của dong binh đoàn (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đạo lý gì sao? Ta chính là đạo lý! Lời nói của ta chính là đạo lý!

Ánh mắt Hoắc Cương híp lại, một đạo tinh quang bắn ra đánh vào ngực Mạnh Quyền.

Oanh!

Mạnh Quyền chỉ là binh giáp cảnh sơ kỳ, làm sao đỡ nổi công kích của chí tôn, miệng phun máu tươi, thân hình bay ngược ra ngoài đánh lên vách tường, xương ngực gãy, sắc mặt trắng bệch.

- Mạnh Quyền!

Chứng kiến người của mình bị đánh trọng thương, người của dong binh đoàn đều cảm thấy khuất nhục kêu lên.

Cho tới bây giờ tất cả mọi người đều hiểu được, đối phương dùng cái chết của Liễu Thành Trạch chỉ là lấy cớ mà thôi, mục đích chính là muốn cướp Nguyên Tinh Khí của dong binh đoàn!

- Hắc hắc, Thiết Nham đoàn trưởng, ta nghe nói Liễu Thành Trạch đại sư chẳng những đánh mất Nguyên Tinh Khí, thậm chí còn mất thật nhiều bảo tàng. Ta xem ngươi nên ngoan ngoãn giao ra đây đi!

Ngụy Thiên hưng phấn hắc hắc cười thành tiếng.

- Không sai, đệ đệ của ta bao năm nay tích góp toàn bộ trân quý đều bị người cướp sạch không còn, tổn thất không dưới mấy ngàn vạn lượng, hiện tại giao ra đây có lẽ đế quốc còn không trị tội các ngươi. Một khi để chúng ta điều tra ra, Thiết Nham dong binh đoàn từ nay trở đi sẽ bị xóa tên trong Thần Phong đế quốc!

Liễu Tật Phi nói.

Đệ đệ của ngươi bị người giết, lại muốn chúng ta giao ra đồ vật, chỉ sợ nếu mang các ngươi vào bảo khố, chứng kiến thứ tốt sẽ nói là của các ngươi đi!

Cướp bóc!

Đây quả thật là trắng trợn cướp bóc!

- Hoắc Cương đại nhân, muốn vào bảo khố cũng được, nhưng các ngươi làm sao xác nhận đâu là bảo vật của Liễu Thành Trạch, hay là của dong binh đoàn chúng ta? Hay là liệt ra một danh sách, lại đi kiểm tra?

Cố nén lửa giận trong lòng, Thiết Nham ôm quyền nhìn Hoắc Cương.

Nghe được lời của Thiết Nham, mọi người không nhịn được tán thưởng.

Tuy rằng làm như vậy phi thường khuất nhục, cũng là kết quả tốt nhất.

- Liệt danh sách? Ý tứ của ngươi chính là ta muốn tham ô đồ vật của dong binh đoàn nho nhỏ các ngươi?

Hoắc Cương hừ lạnh đứng dậy, khí thế như sóng biển hoành lên áp xuống, làm mọi người cảm giác hơi thở như bị đè nén dồn dập.

- Không dám!

Cố nén uy áp, Thiết Nham cắn răng nói.

- Không dám? Ta xem ngươi thật là dám a! Hoắc Cương đại nhân có thể kiểm tra bảo khố của các ngươi xem như vinh hạnh của các ngươi, còn dám làm cho đại nhân liệt danh sách, ta xem ngươi là muốn chết chứ! Còn không nhanh dẫn đường!

Ngụy Thiên hét lớn một tiếng.

- Ngươi…

Thiết Nham run rẩy, bàn tay siết chặt, máu tươi dồn lên não.

Đối phương không liệt danh sách, tức là hắn muốn lấy gì thì lấy đó, muốn vu cáo thế nào thì vu cáo, cũng bởi vì đối phương là chí tôn!

- Còn không nhanh lên, ngoan ngoãn làm con chó dẫn đường, đem toàn bộ bảo tàng đã cướp đoạt giao ra đây, còn miễn cho ngươi khỏi chết, nếu không hôm nay toàn bộ các ngươi đều phải chết, một tên cũng không để lại…

Liễu Tật Phi ha ha cười, sắc mặt dữ tợn, trong giọng nói không hề

có chút che giấu.

Nhưng hắn còn chưa nói xong, chợt nghe một thanh âm thiếu nữ mang theo vẻ chất vấn vang lên.

- Ngươi còn không ra tay sao?

Theo thanh âm nhìn lại, người nói chuyện là Thiết Lan Nhi, mà đối tượng nàng nói chuyện chính là Nhiếp Vân.

- A a!

Nghe được tiếng chất vấn của nàng, Nhiếp Vân bất đắc dĩ cười.

Vốn hắn còn định xem thêm một lát, nhưng không nghĩ tới nàng đã nói ra lời như vậy, đành bước lên một bước, nhìn Hoắc Cương cùng Ngụy Thiên.

- Được rồi, các ngươi lập tức rời đi đi, ta cũng không muốn động thủ, cũng đừng ép ta!

Không để ý tới biểu tình của ba người Hoắc Cương, Nhiếp Vân thản nhiên khoát tay nói.

- Ngươi nói cái gì? Đồ không biết sống chết, dám nói chuyện như vậy với Hoắc Cương đại nhân, quả thật muốn chết!

Ngụy Thiên tức điên, điên cuồng hét lên:

- Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết đại giới khi ngươi dám trang bức!

Nói xong điên cuồng hét lên một tiếng, đánh thẳng một chưởng về hướng Nhiếp Vân.

- Cút!

Nhiếp Vân không hề tránh né, đột nhiên quát to một tiếng!

Tiếng quát giống như sấm sét tạc nổ giữa thiên không, lực lượng cường đại nháy mắt hình thành âm ba gợn sóng trên không trung,

lao thẳng về hướng công kích của Ngụy Thiên!

Ba ba!

Âm ba va chạm công kích, không khí vẩy ra vô số hoa lửa, Ngụy Thiên cảm thấy trước mắt tối sầm, giống như bị một cự chùy hung hăng đập trúng đầu, miệng mũi phun đầy máu tươi bay ngược ra ngoài nặng nề suất dưới đất, nhìn qua như bãi bùn lầy!

Còn chưa ra tay, chỉ một tiếng quát mắng đã đánh trọng thương cường giả khí tông đỉnh. Một màn đột nhiên xuất hiện làm mọi người đều ngây ngốc tại chỗ.

- Đây…đây…đây là thực lực gì? Vừa rồi ta còn muốn khiêu chiến hắn sao?

Mạnh Quyền nằm ở góc tường chứng kiến Nhiếp Vân chỉ quát một tiếng đã đánh Ngụy Thiên trọng thương không biết sống hay chết, hoảng sợ tới mức run rẩy không ngừng.

Mãi tới lúc này hắn mới biết tại sao vừa rồi đối phương không tỷ thí với hắn, nguyên lai người ta không phải sợ hãi mà là khinh thường ra tay!

- Ngươi là cường giả chí tôn?

Liễu Tật Phi cũng không phải kẻ ngu ngốc, thực lực Ngụy Thiên không kém hắn bao nhiêu, hiện tại chỉ bị một tiếng quát liền bị phun máu, thực lực đối phương thế nào nếu còn không nghĩ ra thì là ngốc tử!

Thì ra là thế!

Khó trách lúc ở Tế Bắc thành, thiếu niên kia chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã làm cho Vu Kiệt thăng cấp khí tông, thật thoải mái đánh bại Liễu Uyên…nguyên lai hắn lại là cường giả chí tôn!

- Chí tôn? Không nghĩ tới chỉ một dong binh đoàn nho nhỏ lại có cường giả như vậy, là ta nhìn lầm!

Ánh mắt Hoắc Cương lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng chỉ chợt lóe liền biến mất, sau đó chậm rãi đi tới.

- Nhưng đều là cường giả chí tôn, khác biệt vẫn rất lớn, hiện tại ta sẽ cho ngươi biết, chí tôn sơ kỳ cùng chí tôn đỉnh chênh lệch như thế nào. Không có trăm năm khổ công, quả thật là nằm mộng!

Vừa rồi Nhiếp Vân động thủ tuy hiệu quả rung động rất lớn, nhưng cũng đem thực lực của mình hoàn toàn hiển lộ.

Chí tôn sơ kỳ!

Chính bởi vì như thế, tuy Hoắc Cương rung động nhưng không sợ hãi.

- Khác biệt rất lớn? Khác biệt có bao nhiêu?

Nghe lời uy hiếp, Nhiếp Vân không thèm để ý chút nào.

Thực lực Hoắc Cương tuy là chí tôn đỉnh, nhưng vẫn kém hơn Bách Hoa tông chủ, Bách Hoa Tu còn bị mình đánh bại, càng khỏi nói người này.

- Bao nhiêu? Loại chênh lệch này ngươi không thể tưởng tượng!

Hoắc Cương đi tới giữa phòng, nhìn thiếu niên với vẻ bình tĩnh cùng tự tin.

- Lan Nhi…bằng hữu này của con…hắn là cường giả chí tôn?

Thiết Nham bọn họ cũng vừa tỉnh táo lại, Thiết Nham nhẹ giọng hỏi.

- Ân! Hắn là chí tôn, nếu không nhờ hắn hỗ trợ, con làm sao có thể thu phục Hắc Vân Báo!

Thiết Lan Nhi nở nụ cười, dáng vẻ tràn ngập kiêu ngạo.

------oOo------

Chương 223: Ra tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chí tôn…

Nghe nàng thừa nhận, mọi người choáng váng.

- Ta không thể tưởng tượng? Ha ha, vừa lúc ta cũng không có ý định tưởng tượng, động thủ đi!

Thấy Hoắc Cương luôn trang bức, Nhiếp Vân không khỏi buồn bực, có chút không kiên nhẫn khoát tay.

- Ngươi…muốn chết!

Chứng kiến thái độ của Nhiếp Vân, hiển nhiên không đem mình xem vào trong mắt, lửa giận trong lòng Hoắc Cương bừng lên, bàn tay chộp tới, năm ngón tay bắn ra năm đạo kiếm quang thẳng tắp lao qua.

- Chỉ chút công kích như vậy? Vậy ta không khách khí!

Thấy kiếm quang của hắn kém xa Bách Hoa tông chủ vạn dặm, Nhiếp Vân bất đắc dĩ cười, thân thể chợt nhoáng lên lao thẳng vào kiếm quang, như thuấn di đi tới trước mặt Hoắc Cương.

- Cái gì?

Hoắc Cương không nghĩ tới Nhiếp Vân lại xông thẳng tới, đồng tử co rụt lại, đang muốn biến chiêu thì phát hiện đã chậm, đã nhìn thấy một quyền của Nhiếp Vân đánh thẳng vào bụng mình.

Oanh!

Lần này không còn ngăn trở, lực lượng thân thể cùng lực lượng chân khí của Nhiếp Vân viễn siêu cự lực năm mươi tượng hung hăng đánh thẳng vào.

- Ẩu…

Lực lượng trùng kích, Hoắc Cương chỉ cảm thấy trong bụng run rẩy mãnh liệt, những gì hắn vừa ăn vào lúc tối toàn bộ đều phun ra ngoài.

Đạt tới chí tôn, thân thể biến chất, sẽ không phát sinh chuyện bệnh hoạn hay nôn mửa, nhưng bây giờ bị một quyền lại nôn ra, đủ thấy đau đớn vượt qua phạm vi thừa nhận của thân thể.

- Ngươi…một chí tôn sơ kỳ sao có được lực lượng như thế…

Đau đớn run rẩy toàn thân, sắc mặt Hoắc Cương không ngừng co giật, giãy dụa điên cuồng gào thét.

- Chết!

Trong mắt Hoắc Cương hiện lãnh ý, đột nhiên một chủy thủ hiện ra trong tay, thẳng tắp đâm về hướng Nhiếp Vân.

Binh khí hoàng tộc thượng phẩm!

- Nguy rồi…

Chứng kiến chủy thủ cách Nhiếp Vân chưa đầy nửa thước, đồng tử Thiết Nham co rụt lại, toàn thân run lên.

Khoảng cách như vậy cơ hồ không thể trốn tránh.

- Ha ha!

Nhiếp Vân cười lớn, Huyền Ngọc kiếm rơi vào trong tay, trực tiếp chém xuống.

Oanh!

Hoắc Cương giống như cây đinh bị đập xuống, nửa thân thể bị nện sâu lún vào trong mặt đất bên dưới!

Một kiếm đánh xuống khiến cường giả chí tôn đỉnh giống như cây đinh bị nện xuống đất, loại chuyện này hoàn toàn vượt qua khả

năng tưởng tượng, nháy mắt trong đại sảnh yên tĩnh tới mức châm rơi có thể nghe thấy, mọi người mở to hai mắt nhìn, trong nội tâm sản sinh sợ hãi nồng đậm.

- Không có khả năng…Hoắc Cương đại nhân là vô địch, không có khả năng bị đánh bại…

Nếu nói trong đám người có ai kinh hãi nhất, khẳng định phải là Liễu Tật Phi.

Hắn là bộ hạ cũ của Hoắc Cương, đã đi theo nhiều năm, biết rõ thực lực vị lão thủ lĩnh thật khủng bố, thực lực cường đại như vậy lại bị một kiếm đánh không hề có lực đánh trả, nện lún xuống dưới đất, lực lượng cần mạnh bao nhiêu?

- A…bí pháp – Toàn Phong thuật!

Một kiếm vừa rồi của Nhiếp Vân còn chưa sử dụng Đại Địa Thế cùng Xuyên Sơn Thế, chỉ dùng lực lượng thân thể cùng chân khí, dù lực công kích không kém nhưng không thể đánh trọng thương Hoắc Cương, lúc này Hoắc Cương bị nện lún vào mặt đất, chứng kiến ánh mắt của người xung quanh khiến lòng tự trọng lẫn cao ngạo của hắn sắp nổ mạnh, thét dài một tiếng trên người đột nhiên xoay tròn một cỗ gió xoáy kịch liệt, thân hình nhảy ra khỏi mặt đất thẳng tắp chạy trốn ra ngoài!

Bí pháp của Yêu tộc khá nhiều, Nhân tộc cũng không ít, tựa như lúc trước Nhiếp Vân thi triển Huyết Tự Đại Kim Chú, chính là một loại bí pháp.

Có thể sống hơn trăm năm đương nhiên hiểu biết nặng nhẹ, nếu chỉ băn khoăn mặt mũi đã sớm chết từ lâu, căn bản không thể sống tới bây giờ. Cho nên tuy trong lòng Hoắc Cương vô cùng phẫn nộ, nhưng biết mình không phải đối thủ của thiếu niên trước mắt, không muốn tiếp tục chiến đấu, lập tức xuất ra bí pháp muốn bỏ chạy.

- Tiểu tử, ta không phải đối thủ của ngươi, không có nghĩa người khác cũng vậy, chờ ta triệu tập toàn bộ chí tôn, chính là lúc ngươi tử vong!

Bay trên không trung, Hoắc Cương rít gào.

Đường đường chí tôn đỉnh,là một trong những người có địa vị cao nhất Thần Phong thành, lúc này lại bị một tiểu tử đánh mặt xám mày tro, nhục nhã cường đại khiến cho hắn sắp điên cuồng, lập tức đem tính toán của mình nói ra.

Tứ đại chí tôn Thần Phong thành là chỉnh thể thống nhất, một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn! Bằng vào mặt mũi của mình, tuyệt đối có thể làm cho ba người còn lại ra tay,mình không tin bốn người đồng thời động thủ còn không giết được tiểu tử này!

- Là lúc ta tử vong?Ngươi nói như vậy, ta…rất sợ hãi a…bất quá, ngươi xuống đây trước đi!

Nhiếp Vân làm ra biểu tình thật khoa trương, khẽ cười vung kiếm đánh vào không trung.

Hoa lạp!

Huyền Ngọc kiếm bắn ra một đạo kiếm quang, dài hơn mười trượng, tựa như lưỡi rắn thẳng về hướng Hoắc Cương.

- Ha ha, Toàn Phong thuật của ta chú ý chính là tốc độ, muốn thương tổn ta, nằm mơ, ngươi cứ chờ chết đi!

Thân thể nhoáng lên, Hoắc Cương lóe ra xa hơn mười thước, tránh thoát kiếm quang.

- Ta đã nói muốn ngươi xuống đây thì ngươi phải xuống!

Không để ý tới vẻ hưng phấn của đối phương, Nhiếp Vân cười lạnh tiếp tục bổ kiếm.

Lại đâm ra một đạo kiếm quang, Hoắc Cương tiếp tục trốn tránh.

- Ha ha, ta đã nói vô dụng, sẽ không làm được…

Lại tránh thoát kiếm quang, Hoắc Cương hưng phấn gầm rú, nhưng

lời còn chưa dứt đã cảm thấy sau lưng đột nhiên tê rần, trước mắt tối sầm rơi thẳng xuống đất.

Oanh!

Nặng nề ngã dưới đất, thân thể Hoắc Cương lại lún sâu vào trong đất.

Chẳng qua lần này đầu hắn chúc xuống dưới, chân chổng lên trời!

Ngay lập tức một thanh âm thản nhiên vang lên:

- Còn nói Toàn Phong thuật, bằng vào ngươi? Ở trước mặt ta muốn làm gió, ta sẽ đánh ngay cả mẹ ngươi cũng nhận không ra…

Thanh âm chấm dứt, một đầu phong lang trắng như tuyết trôi nổi trên không trung, vẻ mặt tự kỷ, vừa nhìn liền biết là yêu thú cấp bậc chí tôn.

- Yêu thú cấp bậc chí tôn?

Mọi người lại chấn động.

- Chủ nhân!

Phong Lang Vương khom người vẻ mặt a dua hô.

- …

Mọi người sắp hôn mê.

- Tiểu Đồng, tiểu Hắc, các ngươi cũng xuống đây đi, tận tình giáo huấn tên Hoắc Cương này cho ta, đừng đánh chết!

Nhiếp Vân thuận miệng nói một câu, chỉ chỉ vào Hoắc Cương.

- Dạ, chủ nhân!

Bên ngoài bay vào hai đầu yêu thú, hưng phấn hét chói tai, hướng Hoắc Cương lao tới.

- A…ta tới, cạc cạc, đã lâu không ngược cường giả chí tôn, rốt cục có thể thích một phen!

- Cường giả chí tôn hơn nữa địa vị còn rất cao, cạc cạc, ta thích như vậy, ngược ngược rất có cảm giác thành tựu!

- Ai, nói trước, nơi này là của ta, các ngươi muốn đánh thì đánh phía sau hắn, đừng tranh với ta!

- Ngươi sao lại thế này, không phải đã nói sao, để cho ta đánh, đuôi của ta đều là mũi nhọn,thích nhất đánh vào mặt!

------oOo------

Chương 224: Muốn chạy trốn? Trốn chỗ nào!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được rồi, đừng cãi cọ, lưu mông cho ta, ta thích nhất cắn mông, hương vị nha…

- Trời ạ, các ngươi có chơi hay không, ta thích bóp nát xương cốt, rắc giòn,nghe thật sướng…

- Tam đại yêu sủng? Vậy…cũng có thể?

- Quá độc ác!

- Ba đầu yêu sủng kia…

Đám người Thiết Nham chứng kiến ba đầu yêu sủng thu thập Hoắc Cương, tất cả đều cảm thấy sau lưng rét lạnh, khóe môi không ngừng run rẩy.

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Mười phút sau, ba đại yêu thú ngừng tay, Hoắc Cương nằm bệch dưới đất, toàn thân sưng phù, dù là mẹ hắn cũng không nhận ra

hắn!

- Cô lỗ! Cô lỗ!

Chứng kiến một màn “khủng bố” trước mắt, Liễu Tật Phi nuốt nước bọt, tay chân run run, sắc mặt tái nhợt, tựa hồ tùy thời sẽ ngất xỉu.

Ngàn vạn lần đừng nhìn thấy ta, xem như ta không tới…

Trong lòng không ngừng tự nhủ, nhưng còn chưa nói xong đã chứng kiến ánh mắt thiếu niên thản nhiên liếc qua, vừa bị ánh mắt của hắn đảo qua, toàn thân Liễu Tật Phi run rẩy lên, thiếu chút nữa đầu gối mềm nhũn đã quỳ xuống.

- Liễu Thành Trạch là ta giết, đồ vật là ta lấy, ngươi lại đi tìm Thiết Nham dong binh đoàn gây phiền phức, lá gan thật lớn!

Thấy sắc mặt Liễu Tật Phi trắng bệch, Nhiếp Vân hừ lạnh nói.

- Đại nhân tha mạng…

Liễu Tật Phi run rẩy.

- Tha mạng? Cho ngươi tiếp tục đi hại người? Tìm cơ hội trả thù ta? Ha ha, ta luôn thích chặt cỏ tận gốc, không thích phiền toái!

Nhiếp Vân ha ha cười,Huyền Ngọc kiếm run lên!

Ba!

Liễu Tật Phi, cường giả khí tông đỉnh lại giống như một con gián bị giết chết, ba một tiếng, biến thành một đống thịt nát.

- Ngươi cũng theo hắn đi thôi!

Nhiếp Vân quay đầu nhìn Ngụy Thiên vẫn còn bị tiếng quát của mình chấn động gần chết, vung kiếm!

Oanh!

Ngụy Thiên lập tức tử vong.

Hai người kia muốn tìm mình báo thù đương nhiên là không khả năng, nhưng chỉ sợ họ tìm Thiết Nham dong binh đoàn phiền phức, thay vì lưu hậu hoạn, còn không bằng trực tiếp giải quyết.

- Tốt lắm, tới lượt ngươi!

Nhiếp Vân đi tới trước mặt Hoắc Cương.

Đường đường Hoắc gia lão tổ, cường giả đỉnh phong Thần Phong đế quốc, hiện tại quỳ rạp dưới đất, hai mắt tím bầm, hàm răng mất sạch,toàn thân thê thảm.

- Ngươi…muốn giết cứ giết!

Biết trốn không thoát, Hoắc Cương không còn sợ hãi.

- Giết? Ta sẽ không giết ngươi, ta sẽ dùng biện pháp khác!

Nhiếp Vân ha ha cười, năm ngón tay mở ra, một cỗ chân khí đặc thù tràn vào đầu Hoắc Cương.

- Ngươi làm gì đối với ta?

Hoắc Cương vội vàng hô.

- Đây là phụ thể khí của Yêu tộc, tương tự yêu linh phụ thể, giấu trong đầu của ngươi, một khi ngươi không nghe lời của ta, hoặc làm chuyện phản bội, sẽ phát tác trực tiếp đem đầu ngươi nổ tung!

Nhiếp Vân thuận miệng nói,giống như vừa làm một chuyện phi thường đơn giản.

- Phụ thể khí, giấu ở trong đầu của ta?

Thiếu niên nói thật tùy ý, nhưng rơi vào trong tai Hoắc Cương lại như thiên địa sụp đổ, toàn thân muốn qua đời.

Vốn cho rằng vừa rồi bị ba yêu sủng đánh một trận đã là thê thảm,

nhưng không nghĩ tới chủ nhân của chúng càng mạnh mẽ.

Chỉ có thể nghe theo lời của hắn, không thể làm trái…cái đó có khác gì khôi lỗi?

Đường đường cường giả chí tôn, nhân vật lão tổ một trong tam đại gia tộc Thần Phong đế quốc, lại biến thành khôi lỗi, nhất định phải nghe lệnh…Hoắc Cương cảm giác mình sắp phát điên!

- Không tin thì ngươi có thể thử xem! Bất quá nếu ngươi cảm thấy làm vậy là không tốt, ta còn có thể đem thủ đoạn tuần thú sư phục tùng ngươi, cho ngươi trở thành yêu sủng của ta!

Nhìn vẻ giãy dụa trong mắt Hoắc Cương, Nhiếp Vân thuận miệng nói.

- Biến thành yêu sủng?

Hoắc Cương phun máu tươi, thiếu chút nữa bị tức chết.

Tuần thú khí chẳng những có tác dụng áp chế đối với yêu thú, cũng có thể tác dụng trên thân người, chỉ cần thủ đoạn cao hơn đối phương muốn đem người thuần thành yêu sủng vẫn là chuyện đơn giản.

- Kỳ thật…ta thích nhất nghe mệnh lệnh người khác, sau này đại nhân cứ ra lệnh cho ta đi…

Hoắc Cương trở thành chí tôn đã lâu, da mặt luyện thật dày, vừa nghe thiếu niên nói như vậy hoảng sợ vội vàng hô lên.

Nói giỡn, tuy bị uy hiếp nhưng vẫn còn có ý chí của mình, một khi biến thành yêu sủng chẳng khác gì là gà chó gì đó, đánh chết cũng không làm!

- Thích nhất nghe mệnh lệnh? Tận tình ra lệnh cho hắn…

Thấy Hoắc Cương nói ra lời này, mọi người chợt rùng mình.

Thật không biết xấu hổ!

- Ha ha, ta thích nhất cùng người thông minh hợp tác!

Nhiếp Vân vừa nói, ngón tay khẽ vẫy, Hoắc Cương lập tức cảm giác được dòng khí cổ quái trong đầu chợt tán loạn, nếu hắn có tâm tư gây rối sẽ lập tức nổ mạnh, vì thế liền bỏ qua ý niệm đen tối trong đầu.

Phụ thể khí là một loại siêu cấp bí pháp của Yêu tộc dùng thông tri nhân loại. Thực tế trình độ phức tạp còn khó khăn hơn yêu linh phụ thể mấy lần, hiện tại nhìn Nhiếp Vân thi triển thoải mái, nhưng vì tu luyện loại thủ pháp đặc thù này hắn từng xâm nhập địa bàn Yêu tộc mười năm.

- Hiện tại ta không có nhiệm vụ gì an bài cho ngươi, ba ngày sau ngươi hẳn sẽ đi tham dự đại hôn của Triệu Hưng Phổ đi?Tới lúc đó nghe mệnh lệnh của ta là được!

Nhiếp Vân thuận miệng phân phó.

- Ta vốn cũng định tham dự đại hôn của Triệu Hưng Phổ, khi nào đại nhân tới thì trực tiếp phân phó cho ta biết là được. Chẳng qua… hiện tại ta bị thương nghiêm trọng…

Hoắc Cương lắc đầu.

Hiện tại xương cốt trên người hắn toàn bộ vỡ vụn, cơ thể không còn chỗ hoàn hảo, thương thế này dù là chí tôn cũng cần một hai tháng mới có thể khôi phục.

- Ha ha, việc này đơn giản!

Nhiếp Vân vung tay chộp tới, một cỗ trị liệu khí hùng hậu bao trùm về phía Hoắc Cương.

- Ân? Trị liệu khí, đại nhân còn là trị liệu sư?

Hoắc Cương kinh ngạc trợn tròn mắt.

Chỉ chốc lát thương thế trên người Hoắc Cương đã hoàn hảo như

ban đầu, tinh khí thần khôi phục lại.

- Bây giờ trở về đi thôi, đây là ngọc bài truyền tấn, có việc ta sẽ gọi ngươi!

Tùy tay ném ngọc bài cho Hoắc Cương, Nhiếp Vân nói:

- Ngươi đi xử lý cái chết của Liễu Tật Phi cùng Ngụy Thiên, ta xem trong đế đô cũng không cần tới ba dong binh đoàn, chỉ một Thiết Nham dong binh đoàn cũng rất tốt, ngươi ra tay giúp đỡ một chút đi!

- Dạ!

Hoắc Cương gật gật đầu, thả người bay ra ngoài.

Hắn hùng hổ tới đây, tính toán cướp đoạt Nguyên Tinh Khí, nhưng nằm mộng cũng không nghĩ tới ngược lại biến thành khôi lỗi của người khác.

- Nhiếp Vân đại nhân…

Hoắc Cương rời đi, nguy cơ của dong binh đoàn giải trừ, đám người Thiết Nham đi qua ánh mắt tràn ngập cảm kích nhìn thiếu niên.

- Không có gì, ta vừa lúc có việc muốn tìm các ngươi hỗ trợ!

Thấy bọn họ còn muốn cảm tạ, Nhiếp Vân vội vàng cắt đứt.

------oOo------

Chương 225: Thu phục chí tôn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đại nhân cứ việc phân phó!

Thiết Nham vội vàng nói.

- Ngươi không cần gọi đại nhân, ta nghe thấy khó chịu, gọi ta là Nhiếp Vân đi!

Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

- Tuân lệnh, lời của ngài ta sẽ tuân thủ, đại nhân!

- …

Nhiếp Vân.

Thấy đối phương có quan niệm tôn ti mạnh yếu rất nặng, không cách nào sửa lại, Nhiếp Vân đành nói:

- Ta hi vọng các ngươi có thể vận dụng mạng lưới tình báo của dong binh đoàn tra xét một việc…

- Đại nhân nói Triệu gia có quan hệ với việc này sao? Nhắc tới Triệu gia, ta nghĩ tới một sự kiện.

Thiết Nham nhíu mày.

- Chuyện gì?

- Mấy ngày nay Triệu gia cùng La gia, hoàng thất đi lại thật gần, hơn nữa…có người tận mắt nhìn thấy cường giả chí tôn không thuộc về Thần Phong đế quốc đã đi vào phủ đệ Triệu gia!

Thiết Nham nói.

- Cường giả chí tôn không phải người Thần Phong đế quốc? Đi lại thật gần với La gia, hoàng thất?

Trong lòng Nhiếp Vân trầm xuống.

Chẳng lẽ chuyện của phụ thân, La gia cùng hoàng thất đều tham dự?

La gia chí tôn La Thiên Tường tuy thực lực cũng là chí tôn đỉnh,

sức chiến đấu xấp xỉ Hoắc Cương, không đáng xem trọng, mấu chốt là hoàng thất!

Hoàng thất lão tổ Phong Dụ, từ trăm năm trước đã đạt tới chí tôn đỉnh, dựa vào tài nguyên đế quốc cung cấp tu vi sớm đạt tới nông nỗi cực kỳ cao thâm, không kém hơn Di Thiên tông Di Hoằng tông chủ.

Bách Hoa tông chủ không phải đối thủ của hắn.

Nếu không phải có được thực lực tuyệt cường như vậy, hoàng thất Thần Phong đế quốc đã sớm bị người đẩy ngã.

Mình đánh bại Bách Hoa tông chủ cũng là mưu lợi, muốn chiến thắng Phong Dụ căn bản là chuyện không thực tế.

Trừ phi chân khí của mình tích lũy tới chí tôn đỉnh.

- Mặc kệ thực lực của hắn như thế nào, nếu cha ta bị bắt quan hệ tới hoàng thất, ta sẽ không để ý đại khai sát giới, làm cho cả hoàng cung máu chảy thành sông!

Hàn huyên thêm một lát, tuy Thiết Nham cũng không biết nhiều tin tức, nhưng nghe nói Triệu gia chẳng những có quan hệ với hoàng thất cùng La gia, vẫn còn liên hệ với một thế lực khác, mà Di Thiên tông lại không tham dự vào.

- Tốt lắm, các ngươi tiếp tục điều tra đi, có tin tức xác thực thì báo cho ta biết. Ta dự định mấy ngày nay tu luyện thêm một chút, xem có thể tiếp tục đề thăng hay không!

- Đại nhân, đây là Nguyên Tinh Khí mà dong binh đoàn chúng ta lấy được, ta biết thứ này cũng có hữu dụng với cường giả chí tôn, nếu không Hoắc Cương cũng sẽ không tới đây, hiện tại toàn bộ tặng cho ngươi!

Lúc nói chuyện, Thiết Nham đã phái người đi lấy một ngọc hồ lô đưa qua.

Bên trong ngọc hồ lô đều là khí thể kim hoàng sắc, Nhiếp Vân nhìn

qua đã biết là Nguyên Tinh Khí, nhìn dung lượng cùng chất lượng còn cao cấp hơn Nguyên Tinh Khí của Liễu Thành Trạch mấy lần.

Tuy rằng biết rõ Nguyên Tinh Khí là thứ tốt, nhưng Thiết Nham cũng biết chỉ một dong binh đoàn nho nhỏ vẫn không thể hưởng dụng, vì thế dùng Nguyên Tinh Khí tạ ơn Nhiếp Vân.

- Ta sẽ không chối từ, đa tạ!

Nhiếp Vân đưa tay tiếp nhận hồ lô.

Lúc này trời đã sáng hẳn, Nhiếp vân đi theo Thiết Lan Nhi tới một sân viện yên tĩnh ở lại.

Đáng nhắc tới chính là, sau khi Mạnh Quyền biết rõ tuổi tác cùng thực lực của Nhiếp Vân, thái độ hoàn toàn thay đổi, không còn vẻ ngạo mạn như lúc trước.

…

Trong phòng, Nhiếp Vân khoanh chân ngồi trên giường, thân hình hóa thành kim sắc sáng lạn, một ngọc hồ lô rỗng tuếch đặt ngay trước mặt hắn.

Ông!

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Vân chợt mở mắt, thân hình không ngừng vang lên tiếng răng rắc, nghe như tiếng pháo nổ vang liên tục.

- Hô!

Tiếng nổ vang lên chừng nửa giờ, lúc này Nhiếp Vân mới phun ra một hơi, đôi mắt bắn ra kim quang chiếu sáng cả phòng.

- Nguyên tưởng rằng chỉ còn cách tầng thứ ba đại thành rất gần, chỉ bước thêm một bước là thành công, không nghĩ tới sự thật không đơn giản như vậy, hấp thu toàn bộ Nguyên Tinh Khí trong hồ lô lẫn vận khí trong đó mới hoàn toàn hoàn thành…

Vừa đứng dậy, cảm nhận được cơ thể biến hóa, kim quang trong mắt dần biến mất, khuôn mặt Nhiếp Vân lộ ý cười.

- Lực lượng thân thể đã vượt qua 50 tượng, lực lượng chân khí cũng có tiến bộ, hiện tại hãy thử xem có thể mở được hắc châu hay không!

Cổ tay vừa lật, hắc chân hiện ra trong tay, hai tay hắn nắm chặt, lực lượng thân thể cùng lực lượng chân khí đồng thời thi triển!

Ông! Ca sát! Ca sát!

Lực lượng thi triển tới mức tận cùng, một trận bạch quang sáng ngời hiện lên, chợt nghe tiếng vang giòn liên tiếp, hắc châu giống như quả trứng bị bóp nát xuất hiện từng vết rạn thật tinh tế!

- Sắp thành công! Mở cho ta!

Chứng kiến vết rạn, ánh mắt Nhiếp Vân sáng lên, lực lượng lại gia tăng mạnh mẽ.

Ca sát!

Rốt cục hắc châu không chịu nổi lực lượng cường đại, hoàn toàn vỡ ra, hiển lộ đồ vật bên trong.

Vật này chỉ cỡ quả anh đào, mượt mà bóng loáng, nhìn qua thật giống viên trân châu.

- Đây là nạp vật đan điền bị tróc ra sao? Quả nhiên thần kỳ…

Trong mắt Nhiếp Vân hiện lên vẻ hưng phấn.

Phá vỡ hắc châu, hắn liền biết được lớp màu đen bên ngoài chính là thủ thuật che mắt mà vị siêu cấp cường giả lưu lại, nạp vật đan điền chân chính chính là đồ vật cỡ quả anh đào này.

Có thể tróc nạp vật đan điền ra khỏi cơ thể người, luyện chế thành đồ vật cất chứa vật phẩm, vị siêu cấp cường giả kia thật sự đáng sợ!

Trong lòng cảm khái, Nhiếp Vân đem tinh thần lực truyền vào trong nạp vật đan điền, mới nhìn thoáng qua, ánh mắt hắn trợn tròn, vẻ mặt tràn ngập khiếp sợ.

- Này…này…điều này sao có thể? Lần này…phát tài đi!

Dù tâm lý của Nhiếp Vân vượt qua thử thách, cũng không nhịn được kêu thành tiếng, không còn chút dáng vẻ bình tĩnh trước đó.

Tinh thần tiến vào nạp vật đan điền, trước mắt chính là một đống linh thạch.

Linh khí khuấy động, tràn ngập khắp cả nạp vật đan điền, không biết đã tích lũy bao nhiêu năm, đã hình thành một vũng chất lỏng lớn.

Nguyên Tinh linh dịch!

Đều là Nguyên Tinh linh dịch!

Vài chục giọt Nguyên Tinh linh dịch!

Trước kia chỉ có một giọt đã giúp hắn thành công thăng cấp, hiện tại có nhiều Nguyên Tinh linh dịch như vậy, chỉ sợ muốn thăng cấp chí tôn đỉnh cũng không có vấn đề gì.

Linh khí nhộn nhạo hình thành Nguyên Tinh linh dịch, số lượng linh thạch bao

nhiêu có thể nghĩ!

Nhiếp Vân tùy tiện đếm qua, có tới ngàn viên linh thạch!

Một viên linh thạch đã là vô giá, dùng hơn mười vạn hay mấy trăm vạn ngân lượng còn chưa mua được, hơn ngàn viên linh thạch, giá trị quả thật là…

Đáng sợ!

- Ân? Trong này cũng không thiếu binh khí cùng bí tịch…

Binh khí có vài món là hoàng tộc thượng phẩm, mà Nhiếp Vân cũng không chú ý bí tịch.

------oOo------

Chương 226: Huyết mạch tiến hóa lần thứ ba

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngoại trừ những vật này, một thanh trường kiếm hiện ra trong mắt hắn.

Bất luận kiểu dáng hay hình dạng đều giống y hệt thanh kiếm giả mà Nhiếp Vân nhìn thấy trong Lạc Khúc mộ, chỉ là bên trên mang theo khí tức cổ xưa, thoạt nhìn càng thêm trầm ổn dày trọng!

Đây là Thiên Cơ kiếm thật sự!

Ánh mắt Nhiếp Vân chậm rãi rơi xuống một góc, đó là một viên bàn nhìn qua không có chút nổi bật.

Viên bàn tối đen có chút giống lệnh bài, cũ kỹ không chịu nổi. Nhưng bên trong ẩn chứa từng luồng năng lượng đặc thù có thể làm Vô Danh pháp quyết trong cơ thể Nhiếp Vân không ngừng run rẩy.

- Chính là cỗ năng lượng này, chỉ cần hấp thu là có thể làm Vô Danh pháp quyết vận chuyển, lại diễn sinh thành đan điền…

Cảm nhận được năng lượng đặc thù trong viên bàn, ánh mắt Nhiếp Vân sáng rực lên, hưng phấn siết chặt nắm tay.

- Hấp thu Nguyên Tinh Khí có thể làm tầng thứ ba Linh Tê Luyện Thể quyết đại thành, tổng cộng dùng hai ngày đêm thời gian, còn một ngày, vừa lúc tu luyện Vô Danh pháp quyết, tranh thủ làm cho huyết mạch đạt tới hoàng tộc thượng phẩm đỉnh phong nhất!

- Hiện tại mình có bảy đan điền, hoàng tộc thượng phẩm huyết mạch, mà đạt tới huyết mạch đỉnh phong nhất, là hoàng tộc thượng phẩm chín đan điền. Chỉ còn kém hai đan điền nữa mà thôi!

- Chỉ cần lần này Vô Danh pháp quyết có thể diễn sinh, có thể tưởng tượng được, thiên phú của mình sẽ là tồn tại cường hãn nhất trong đế quốc!

Cố nén hưng phấn trong lòng, Nhiếp Vân lấy ra viên bàn, bàn tay nắm chặt, quả nhiên cảm nhận được chân khí quen thuộc tuôn ra, làm cho Vô Danh pháp quyết run rẩy.

Cầm viên bàn trên tay, Nhiếp Vân quan sát thật cẩn thận.

Viên bàn tựa hồ còn cũ kỹ hơn lúc mới nhìn qua, mặt trên thậm chí còn có chút vết rạn.

Chân khí khiến cho hắn hưng phấn chính là theo vết rạn dũng mãnh tràn ra.

Nếu nhìn bộ dáng của viên bàn, giống như một lệnh bài đặc thù, chẳng qua chữ viết bên trên xa lạ, nhưng mỗi chữ đều lộ ra hương vị đại đạo cực điểm, làm cho người ta vừa nhìn vào đã cảm thấy choáng đầu hoa mắt.

Những chữ viết này Nhiếp Vân từng nhìn thấy qua trong chậu hoa mà Phùng Tiêu đưa cho hắn, tuy rằng kỳ quái nhưng hắn cũng không khiếp sợ, hắn hít sâu một hơi, Vô Danh pháp quyết chậm rãi xoay tròn.

- Bắt đầu chuẩn bị thăng cấp, huyết mạch hoàng tộc thượng phẩm, mình nhất định phải đạt tới!

Trong lòng cảm khái, Vô Danh pháp quyết gia tốc vận chuyển, điên cuồng cắn nuốt chân khí đặc thù trong viên bàn.

Cỗ chân khí đặc thù này là gì Nhiếp Vân không biết, chỉ biết một khi Vô Danh pháp quyết tiếp xúc lập tức điên cuồng xoay tròn, làm khí hải sản sinh khuấy động.

Oanh long long!

Quả nhiên khí hải bị cỗ chân khí đặc thù trùng kích, lại mở rộng, điên cuồng tăng trưởng.

Nếu như nói lúc trước khí hải ba đan điền cỡ ao nhỏ, khi mở ra bảy đan điền lại giống như một hồ nước.

Mà bây giờ, hồ nước lại điên cuồng gia tăng, tăng lên hơn gấp đôi.

Dung lượng chân khí gấp mười lần?

Khóe môi Nhiếp Vân co giật, không biết nên cao hứng hay khóc rống.

Một cái ao cùng hồ nếu đem ra so sánh, dù có lớn cũng chỉ là chứa nước, mà không phải chứa thủy ngân, chỉ là số lượng nhiều hơn mà thôi, bản chất không có gì khác biệt.

Nói cách khác, khí hải tăng lớn, nhiều nhất là chân khí trong cơ thể tăng thêm dung lượng, cũng không trợ giúp tăng thêm cấp bậc, ngược lại bởi vì dung lượng tăng lớn còn không biết phải tích lũy thêm bao nhiêu năm tháng!

Đương nhiên, khí hải tăng lớn cũng có lợi, chính là chân khí trong cơ thể càng thêm hùng hậu, dù đạt tới chí tôn thì thân thể có thể khai thông thiên địa, linh khí vô cùng tận, không ăn uống cũng không đói chết, nhưng khi chân chính chiến đấu, chân khí hùng hậu vẫn có tác dụng rất lớn.

- Vốn nghĩ có nhiều Nguyên Tinh linh dịch như vậy có thể giúp ta tăng lên chí tôn đỉnh cũng không thành vấn đề, hiện tại xem ra có thể tăng lên chí tôn sơ kỳ đỉnh cũng đã không tệ rồi…

Nhiếp Vân lắc đầu nhủ thầm.

- Chân khí đặc thù này mở xong khí hải, đã còn thừa không bao nhiêu, nhìn xem có thể mở thêm hai đan điền hay không…

Cảm nhận được chân khí trong viên bàn ngày càng ít, Nhiếp Vân lo

lắng vội vàng vận chuyển Vô Danh pháp quyết.

Ca sát! Ca sát!

Ngay trong quá trình vận chuyển, chân khí đặc thù hao hết, viên bàn vỡ vụn, biến thành bột mịn rơi xuống.

- Ân? Này…

Thấy Vô Danh pháp quyết bị ngừng lại, Nhiếp Vân cảm khái, nguyên tưởng rằng muốn diễn sinh thêm đan điền bị thất bại, nhưng khi hắn nhìn lại đôi mắt trợn tròn, trực tiếp hô lên.

- Diễn sinh thành ba nhân tử huyết thống…cũng chính là…ta có được mười đan điền, này…này…điều này sao có thể?

Nhân tử huyết thống thiên phú có phân cấp, bình thường tu luyện giả không có nhân tử huyết thống có thể mở ra một đan điền, xem như là phàm tộc thượng phẩm huyết thống, hai hoặc ba là quý tộc huyết thống, theo thứ tự mà loại suy, bốn năm chính là hầu tộc, sáu bảy là vương tộc, tám chín là hoàng tộc huyết thống thưa thớt nhất.

Chín là cực hạn, huyết mạch thượng phẩm hoàng tộc chính là loại này.

Cho tới nay, Nhiếp Vân đều nghĩ huyết mạch hoàng tộc thượng phẩm là huyết mạch cao nhất trên đời này, vì sao…vì sao trong cơ thể hắn lại có thêm ba nhân tử huyết thống?

Ba nhân tử huyết thống mở ra ba đan điền, cộng thêm bảy đan điền đã có, nói cách khác, hắn có tới mười đan điền!

Đây là…huyết mạch gì vậy?

Đã siêu việt hoàng tộc thượng phẩm?

Thế gian sao lại có huyết mạch kỳ quái như thế?

Nhiếp Vân cảm thấy choáng váng.

- Tồn tại đương nhiên có đạo lý, trước mở ra ba nhân tử huyết thống này rồi nói sau!

Đè nén nỗi khiếp sợ trong lòng, Nhiếp Vân dựa theo phương pháp mở ra đan điền hoạt hóa nhân tử huyết thống.

Oanh long! Oanh long! Oanh long!

Đối với Nhiếp Vân mà nói, mở ra đan điền là một việc phi thường đơn giản, quả nhiên không qua bao lâu bên tai liên tục truyền ra ba tiếng nổ vang, ba đại đan điền hình thành.

Mười đan điền xoay tròn trong khí hải đang gia tăng gấp mười lần, không ngừng hấp thu linh khí trong không trung, chậm rãi tịnh hóa thành chân khí.

- Ba đan điền này quả nhiên cũng giống như trước kia, đều vô thuộc tính, có thể tự do mở ra!

Cẩn thận nghiên cứu ba đan điền vừa mở, sắc mặt Nhiếp Vân trướng lên đỏ hồng.

Tuy rằng không biết mười đan điền là loại huyết mạch gì, nhưng trong lòng Nhiếp Vân hiểu được thiên phú hiện tại của mình tuyệt đối vượt qua hoàng tộc thượng phẩm.

Mười đan điền đồng thời mở ra, tương đương mười người đồng thời tu luyện…tốc độ này thật là đáng sợ.

- Hô! Mở ra đan điền lại hao phí nửa ngày thời gian, nhân cơ hội này bổ đầy khí hải, bằng không chẳng những không tăng cường sức chiến đấu, ngược lại bị giảm bớt!

------oOo------

Chương 227: Mười đại đan điền

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hay là dùng Nguyên Tinh linh dịch, tốc độ hấp thu còn nhanh hơn linh thạch!

Trong lòng vừa động, một giọt Nguyên Tinh linh dịch bay ra khỏi nạp vật đan điền.

Há mồm nuốt chửng, trong nháy mắt Nhiếp Vân cảm nhận được cố nhiệt lưu quen thuộc xuất hiện.

Chỉ bất quá cỗ nhiệt lưu không giống như lúc trước khiến thân thể Nhiếp Vân khó chịu mà làm cho hắn thoải mái, chỉ phút chốc đã chảy vào khí hải, khiến độ dày chân khí gia tăng không ít.

- Ân? Một giọt không phản ứng?

Cảm nhận được điều này, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lấy ra thêm một giọt nuốt vào.

- Ân? Còn không được!

- Kém một chút…

…

- Kháo, đã là giọt thứ bảy…

Không lâu sau, Nhiếp Vân đã nuốt bảy giọt Nguyên Tinh linh dịch!

Nguyên bản khí hải đã bị trống trải, giờ phút này chân khí quay cuồng, khôi phục lại như ban đầu.

- Xem ra ta vẫn xem nhẹ dung lượng của khí hải, nguyên tưởng rằng hơn mười giọt linh dịch có thể giúp ta thăng cấp tới chí tôn sơ kỳ đỉnh, hiện tại xem ra cũng khó…

Chứng kiến thân thể biến hóa, Nhiếp Vân cười khổ.

- Nguyên bản cảm thấy có hơn ngàn viên linh thạch là một số của cải lớn, hiện tại dù hấp thu toàn bộ cũng chưa chắc đạt tới chí tôn đỉnh…

Chí tôn bình thường chỉ cần dùng mười viên linh thạch đã đạt tới chí tôn đỉnh, nhưng Nhiếp Vân cảm giác dù mình dùng hơn ngàn viên linh thạch cũng chưa chắc đạt tới.

Khí hải của hắn bị Vô Danh pháp quyết mở ra thật sự quá lớn, đã vượt ngoài sự tưởng tượng.

Dù hiện tại hắn có mười đan điền thì thế nào?

- Rõ ràng gia tăng thêm ba đan điền, nhưng làm cho tốc độ tu luyện của ta còn chậm hơn so với trước kia!

Hiểu được điều này, Nhiếp Vân làm sao có thể cao hứng.

- Có lợi có tệ, khí hải tăng lớn, số lượng chân khí tăng nhiều, khiến cho ta tích lũy càng thêm hùng hậu, sau này khi niết bàn xác suất thành công càng cao. Hơn nữa khí hải lớn chân khí càng nhiều, khi chiến đấu lực lượng vô cùng vô tận, dù là đối thủ đồng cấp thậm chí là siêu việt ta cũng bị chân khí của ta mài tới chết!

Nghĩ tới đây, trong lòng cũng không quá lo lắng, Nhiếp Vân chợt đứng lên.

Hôm nay là ngày Triệu Hưng Phổ Triệu gia cưới Lạc Khuynh Thành.

Chi nha!

Nhiếp Vân đẩy cửa đi ra, ánh nắng tươi sáng khiến hắn hoa mắt.

Suốt ba ngày không ăn uống hắn cũng không cảm thấy đói khát, ngược lại tinh thần dồi dào, toàn thân tràn đầy chiến lực!

Trong ba ngày này, Thiết Nham từng tới một lần, sau khi nói rõ tình báo mà Thiết Nham dong binh đoàn điều tra được, tuy không có tiến triển quá lớn, bởi vì theo tin tức sau khi đối phương bắt đi cha mẹ của Nhiếp Vân, lại không có bước động tác kế tiếp.

Nếu không có động tác kế tiếp, tỏ rõ cha mẹ hắn không gặp phải

nguy hiểm.

Nhờ vậy hắn mới an tâm tu luyện, bằng không sao có thể tĩnh tâm bế quan suốt ba ngày.

- Triệu Hưng Phổ, Triệu gia…Ha ha, hôm nay là ngày ta làm khiếp sợ đế đô, làm cho thủ đô Thần Phong đế quốc run rẩy, ta muốn làm cho kẻ bắt thân nhân của ta biết Thiên Cơ kiếm nằm trong tay ta, có bản lĩnh thì tìm ta mà lấy!

Thần Phong thành vô cùng phồn hoa, dòng xe như nước, dòng người thoi đưa, cửa hàng san sát, hôm nay mọi người đều đang thảo luận một việc vui, chính là đại hôn của Triệu Hưng Phổ Triệu gia!

Nếu chỉ là con cháu gia đình bình thường kết hôn, cũng sẽ không náo nhiệt như thế, mấu chốt là Triệu Hưng Phổ rất có danh khí, khí tông ba mươi hai tuổi, huyết mạch hoàng tộc thượng phẩm, từng thi triển tài năng trong cuộc thi đấu, danh khí đã sắp tới gần đệ nhất thiên tài đế quốc Mạc Ngạn Thanh.

Danh khí của Triệu Hưng Phổ lớn thì cũng thôi, người gả cho hắn cũng không kém, đệ tử Bách Hoa tông chủ, mười bảy tuổi là binh giáp cảnh sơ kỳ, thực lực mạnh, mấu chốt là dung mạo khuynh quốc khuynh thành, phàm là ai gặp được cũng phải ngưỡng mộ.

Thiên tài xứng thiên tài, suất ca sánh mỹ nữ, trong lúc nhất thời hôn sự biến thành kim ngọc lương duyên, đẹp đôi thiên thành trong mắt mọi người.

- Ta nghe nói lần này đại hôn, Triệu gia lão tổ chẳng những đích thân tham dự, còn mời tam đại chí tôn cùng Bách Hoa tông chủ, Di Thiên tông chủ, sẽ tổ chức lễ mừng ở quảng trường trung tâm, đặc biệt náo nhiệt!

- Tam đại chí tôn, Bách Hoa tông chủ, Di Thiên tông chủ? Đây đều là cường giả chí tôn, địa vị còn tôn sùng hơn cả hoàng đế, bình thường không thể gặp được a!

- Phải đó, lần này nghe nói ai cũng có thể đi chúc mừng, phàm là đi

qua, mặc kệ có thân phận gì đều nhận được ban thưởng!

- Mỗi người đều có thể đi chúc mừng? Còn có ban thưởng? Đế đô nhiều người như vậy, cần xài bao nhiêu tiền?

- Tiêu tiền? Ha ha, chẳng lẽ ngươi đã quên Triệu gia đang làm gì? Thần tài Thần Phong đế quốc, tiền còn nhiều hơn biển đâu. Chỉ nói xây dựng đài cao chuẩn bị hôn lễ, toàn bộ đều dùng bạch thiết kiêu trúc. Không có trăm vạn lượng bạc đừng mong làm được!

Quảng trường trung tâm Thần Phong thành, cũng được gọi là Thần Phong quảng trường, là địa phương mà hoàng thất chuyên dùng cử hành duyệt binh long trọng, mà bây giờ người người tấp nập, vây chật như nêm cối,vô số quan lại quyền quý đều hội tụ tham gia hôn lễ của Triệu Hưng Phổ.

Sưu!

Đột nhiên một bóng người bay tới, thẳng tắp rơi xuống đài cao giữa quảng trường.

- Có thể phi hành…đó là cường giả chí tôn!

- Là Triệu gia lão tổ Triệu Huân!

Chứng kiến thân ảnh kia, mọi người hưng phấn hô to.

- Hai mươi năm trước Triệu gia lão tổ đã đạt tới cấp bậc chí tôn, thực lực không tầm thường!

- Không tầm thường? Hẳn không tính đặc biệt lợi hại trong hàng ngũ chí tôn đi? Nghe nói lúc trước còn bị Mạc Ngạn Thanh đại nhân dùng một kiếm đánh bại!

- Bị Mạc Ngạn Thanh đại nhân đánh bại không có nghĩa hắn không lợi hại, mà là đại biểu Mạc Ngạn Thanh đại nhân lợi hại! Đế quốc đệ nhất thiên tài đương nhiên không nói chơi!

Mọi người khiếp sợ đồng thời không ngừng nghị luận cuộc đại chiến giữa Mạc Ngạn Thanh cùng Triệu Huân lão tổ.

- Nghe nói Mạc Ngạn Thanh đại nhân sau khi thành công,đã buông tha việc tu luyện đao pháp. Đổi lại tu luyện kiếm pháp, còn tự sáng chế ra chiêu thức, uy lực vô cùng! Một kiếm chém xuống nửa tường thành đều bị đánh đổ!

- Ai, hiện tại không biết Mạc Ngạn Thanh đại nhân đi đâu khổ tu, đã thật lâu không còn xuất hiện trong đế đô, ngươi nói lần này hôn lễ của Triệu Hưng Phổ hắn có xuất hiện hay không?

- Việc này…không biết! Ta đoán hẳn là sẽ tới, dù sao tuổi tác giữa Triệu Hưng Phổ cùng Mạc Ngạn Thanh đại nhân không hơn kém bao nhiêu, quan hệ giữa hai người cũng không tệ.

Sưu!

Mọi người còn đang thảo luận, hào quang chợt lóe trên không trung, lại một thân ảnh bay tới.

- Là Hoắc gia lão tổ Hoắc Cương!

------oOo------

Chương 228: Đại hôn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Các ngươi xem, vị đại nhân mặc trang phục sang trọng quý giá hẳn là hoàng thất lão tổ Phong Dụ đi!

- Người kia…đẹp quá, quả thật là tiên tử hạ phàm, chẳng lẽ là Bách Hoa tông chủ?

Lại một thân ảnh bay qua, cường giả chí tôn giống như khói hoa nổ tung, một người tiếp một người từ bốn phương tám hướng dừng lại trên đài cao.

Người thường làm sao từng gặp qua nhiều chí tôn như vậy, tất cả hưng phấn sắp nổi điên, nhất thời tiếng hoan hô như nước.

- Triệu Huân, rốt cục ta biết tại sao ngươi muốn tổ chức hôn lễ ở chỗ này, cũng thật náo nhiệt a!

Một lão giả mặc kim hoàng sắc trường bào nhìn Triệu Huân cười nói.

Tuy Triệu Huân là chủ nhân buổi hôn lễ hôm nay, nhưng lại ngồi dưới tay người này, còn lão giả kia đang ngồi trên chủ vị.

Hoàng thất lão tổ, từng là hoàng đế của Thần Phong đế quốc, Phong Dụ!

- Ha ha, Phong lão ca chê cười!

Nghe lời tán dương, Triệu Huân vuốt râu, trong mắt tràn đầy đắc ý.

- Đó là…hoàng đế bệ hạ! Hoàng đế bệ hạ cũng tới!

- Hoàng thất lão tổ đã tới đây, hoàng đế sao dám không tới, hắn ngồi yên trên ngai vàng cũng nhờ một câu của lão tổ hắn mà thôi…

- Triệu gia lão tổ Triệu Huân, Hoắc gia lão tổ Hoắc Cương, La gia lão tổ La Thiên Tường, hoàng thất lão tổ Phong Dụ, còn có Bách Hoa tông chủ…năm đại cường giả chí tôn hội tụ! Hôm nay thật sự mở rộng tầm mắt!

- Không phải nói Di Thiên tông chủ cũng sẽ tới sao? Sao không thấy?

- Ai biết, có thể là không tới đi!

- Đều là cường giả chí tôn, nghe nói Di Thiên tông chủ là đệ nhất nhân Thần Phong đế quốc,thực lực không ai sánh bằng, không biết có phải thật sự hay không!

- Thật sự, ta cũng đã sớm nghe nói…

Mọi người còn đang nghị luận, đột nhiên phía chân trời lại nhấp nháp quang mang, một thân ảnh từ xa bay tới.

- Ha ha! Chư vị, ta giới thiệu một vị bằng hữu mới cho các ngươi, Đồ Tân chí tôn!

Chứng kiến bóng người bay tới, Triệu Huân bật dậy, trong mắt lóe tinh quang ha ha cười.

- Đồ Tân chí tôn?

Nghe được tên này mọi người sửng sốt.

Thần Phong đế quốc tổng cộng có vài chí tôn, tứ đại gia tộc, hoàng thất, hai đại tông môn cùng thiên tài Mạc Ngạn Thanh, khi nào lại xuất hiện thêm một Đồ Tân chí tôn?

- Người này thật mạnh!

Tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng mọi người vẫn nhìn về phía thân ảnh đang bay tới, người này thoạt nhìn bốn mươi tuổi, chân mày đen nhánh, toàn thân như thu liễm lúc ẩn lúc hiện, chẳng khác gì một đầm nước suối, làm cho người ta nhìn không thấu sâu cạn.

Mọi người là cường giả chí tôn nhưng vẫn không nhìn ra sâu cạn của hắn, đủ thấy thực lực người này tuyệt không kém hơn mọi người.

Khi nào thì Triệu Huân lại nhận thức nhân vật lợi hại như vậy?

- Ha ha, Đồ Tân chí tôn là người từ nơi đó tới, ban đầu có chút sinh ý lui tới với ta, sau thập phần ăn ý trở thành bạn sinh tử, cho nên lần này đặc biệt mời tới đây!

Chứng kiến diễn cảm giật mình của mọi người, Triệu Huân ha ha cười, lời nói như giải thích nhưng trên thực tế nói ra quan hệ của mình với Đồ Tân.

Quả nhiên, khi hắn thốt ra lời này, ánh mắt mọi người nhìn hắn đều thay đổi.

Đế đô tứ đại gia tộc hai đại tông môn, tổng cộng có sáu chí tôn.

Trong sáu người, Di Thiên tông chủ thứ nhất, Bách Hoa tông chủ cùng hoàng thất lão tổ Phong Dụ không hơn kém bao nhiêu, mà Hoắc Cương cùng La Thiên Tường đều là chí tôn đỉnh, thực lực hơn kém không quá lớn, trong sáu người thực lực yếu nhất chính là Triệu Huân.

Chính vì như thế khi Mạc Ngạn Thanh vừa thăng cấp chí tôn liền khiêu chiến Triệu Huân mà không phải người khác.

Thực lực Triệu Huân yếu nhất, còn đánh thua Mạc Ngạn Thanh, địa vị Triệu gia giảm mạnh trong Thần Phong đế quốc, vì gia tăng địa vị, hắn mới cố ý tổ chức hôn lễ thanh thế lớn hôm nay, dùng phương thức này giới thiệu Đồ Tân cho mọi người nhận thức!

- Người ở đó tới? Bằng hữu sinh tử?

Nghe lời này, toàn bộ chí tôn đều an tĩnh lại.

“Nơi đó”, là địa phương chỉ có cấp bậc chí tôn mới biết, thực lực người ở nơi đó mạnh mẽ, có thể nhận thức người ở đó, hơn nữa kết thành bằng hữu sinh tử, chẳng khác nào có được quân cứu viện cường đại, lời Triệu Huân vừa nói ra mọi người không nhịn được phải xem trọng vài phần.

Bằng hữu sinh tử cùng quan hệ hời hợt đương nhiên bất đồng, có thể phó thác sinh tử, quan hệ cũng là tốt nhất. Nếu là ngày trước, địa vị của Triệu Huân ở trong lòng mọi người không quan trọng, hiện tại hắn mượn sức Đồ Tân, địa vị đã tăng lên không thua kém hoàng thất lão tổ Phong Dụ!

- Đồ Tân, tới đây ngồi đi!

Triệu Huân biết mục đích kinh sợ của mình đã đạt tới, ha ha cười nói.

Đồ Tân cũng không chối từ, ngồi xuống ghế mí mắt khép hờ, bộ dáng cao ngạo.

- Này…

Nhìn thấy vẻ vô lễ của Đồ Tân, trong lòng mọi người đều âm thầm căm tức. Nhưng người “nơi đó” có chút cái giá cũng rất bình thường, tuy rằng trong lòng khó chịu nhưng không ai dám chất vấn điều gì.

- Đồ Tân, đây là hoàng thất chí tôn…

Triệu Huân hiển nhiên không nghĩ tới bằng hữu của mình có loại thái độ như vậy, xấu hổ cười một tiếng, đứng dậy đang định giới thiệu mọi người nhận thức, nhưng còn chưa nói xong đã bị cắt ngang.

- Ta không muốn gặp tục nhân!

Đồ Tân lạnh lùng nói.

- Này…

Sắc mặt Triệu Huân cứng đờ.

- Ngươi…

Nghe lời của Đồ Tân, mọi người tức giận, nhưng thực lực của hắn đích xác rất mạnh, còn ở “nơi đó” tới, tuy phẫn nộ nhưng vẫn miễn cưỡng nhịn xuống.

- Mạc Ngạn Thanh! Mạc Ngạn Thanh!

- Mạc Ngạn Thanh! Mạc Ngạn Thanh!

Ngay khi không khí trên đài cao có chút xấu hổ, dưới đài đột nhiên vang lên tiếng hô liên tục như nước thủy triều, lại thấy một thân ảnh từ xa bay tới.

Chính là đế quốc đệ nhất thiên tài – Mạc Ngạn Thanh!

Không hổ là thần tượng của mọi người, còn chưa rơi xuống đã đẩy trường hợp lên tới cao triều.

- Hừ, cũng không gì hơn cái này!

Đồ Tân nhìn thanh niên đang bay qua, lập tức nhắm mắt không để ý.

Mạc Ngạn Thanh nhẹ nhàng dừng trên đài, tùy ý chào hỏi vài vị lão tổ, sau đó ngồi xuống.

- Ha ha, hôm nay Di Thiên tông chủ có việc không tới được, nếu người đã tới đông đủ, hôn lễ bắt đầu đi! Kích trống!

Triệu Huân ha ha cười đứng dậy nói.

Tiếng trống vang lên kịch liệt, hai thân ảnh mặc trang phục lộng lẫy từ dưới đài chậm rãi đi lên, chính là tân lang cùng tân nương, Triệu Hưng Phổ cùng Lạc Khuynh Thành!

Lạc Khuynh Thành mặc một thân áo cưới trắng tinh, dung mạo lóa mắt, nhìn qua như lăng ba tiên tử, cao thượng tuyệt trần.

- Là tân nương sao? Thật đẹp a!

- Quả nhiên giống như trong truyền thuyết, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nếu ta có thể cưới nàng làm vợ, dù chết bây giờ cũng tuyệt đối cao hứng!

------oOo------

Chương 229: Hôn lễ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha, hôm nay mọi người tới tham dự hôn lễ của cháu ta, Triệu Huân này cao hứng phi thường. Sau khi hôn lễ kết thúc, mỗi người có thể tới Triệu gia lĩnh mười lượng bạc xem như lễ vật!

Triệu Huân trôi nổi trên không trung hô lớn.

- Mười lượng bạc?

- Thủ bút thật lớn, nơi này chí ít có mười vạn người, mỗi người mười lượng, là một trăm vạn…

- Không hổ là thần tài đế quốc, thật có tiền a!

- Ha ha!

Nghe tiếng trầm trồ của mọi người, Triệu Huân vung tay:

- Tốt lắm, hiện tại có thể bắt đầu điển lễ kết hôn của cháu ta!

- Triệu Hưng Phổ tiên sinh, ngươi nguyện ý nhận Lạc Khuynh Thành tiểu thư làm thê tử của ngươi, chiếu cố nàng, bảo vệ nàng, vô luận bần cùng hay giàu có,bệnh tật hay khỏe mạnh, tương ái tương kính, bất ly bất khí, vĩnh viễn cùng một chỗ?

Thanh âm người chủ trì vang lên.

Đó là một cường giả khí tông đỉnh, vì thế khi hắn lên tiếng thanh âm vang vọng khắp quảng trường.

- Ta nguyện ý!

Triệu Hưng Phổ nhìn thoáng qua người ngọc trước mắt, hưng phấn cao giọng quát.

- Lạc Khuynh Thành tiểu thư, ngươi nguyện ý…

Người chủ trì tiếp tục hỏi.

- Không cần hỏi, nàng không muốn!

Một thanh âm thản nhiên vang lên, chẳng biết từ lúc nào trên không trung xuất hiện một thiếu niên khoảng mười bảy tuổi, sau lưng thiếu niên là ba đầu yêu thú lăng không trôi nổi, bộ mặt dữ tợn.

- Phi hành? Lại là chí tôn!

- Yêu thú cấp bậc chí tôn? Hơn nữa còn là ba đầu?

Chứng kiến một màn trước mắt, mọi người hoảng sợ ngây người.

- Hắn nói Lạc Khuynh Thành không muốn…chẳng lẽ hắn có quan hệ gì với nàng?

- Tuổi họ xấp xỉ nhau, lần này tới đây không phải muốn cướp hôn đi?

- Cướp hôn ở trước mặt nhiều chí tôn như vậy sao?

- Nhiều chí tôn lại có năng lực thế nào? Các ngươi chứng kiến người ta cũng là chí tôn, còn có ba đầu yêu thú cấp bậc chí tôn không?

Dưới đài lập tức oanh động.

- Ngươi là ai? Dám quấy rối trong hôn lễ của cháu ta?

Triệu Huân không nghĩ tới đột nhiên toát ra một cường giả chí tôn, hơn nữa còn nói ra lời như vậy, thoáng nhíu mày lăng không bay lên.

- Ha ha, Khuynh Thành, theo ta đi!

- Ân!

Lạc Khuynh Thành gật gật đầu.

Lần này Nhiếp Vân tới đây có tính toán đem sự tình làm lớn, không để ý tới câu hỏi của Triệu Huân, bàn tay khẽ vẫy, một cỗ gió xoáy hoàn toàn bao vây Lạc Khuynh Thành, nhấc nàng bay lên.

- Buông thê tử của ta!

Sắc mặt Triệu Hưng Phổ trướng lên đỏ bừng, quát to một tiếng đánh ra một quyền.

- Hừ!

Nhiếp Vân vung tay tát xuống.

Oanh long!

Một đạo chưởng ấn cực lớn nháy mắt chấn vỡ công kích của Triệu Hưng Phổ, thuận tiện hung hăng áp hắn xuống mặt đất, thân thể hắn không ngừng giãy dụa nhưng vẫn không cách nào nhúc nhích.

Chênh lệch quá xa!

- Thật mạnh…tùy tay đánh ra đã đem công kích toàn lực của Triệu Hưng Phổ phá vỡ, còn đánh ngã hắn!

- Đây là lực lượng cường giả chí tôn sao?

Đem Lạc Khuynh Thành đặt lên lưng Phong Lang Vương, Nhiếp Vân nhìn Triệu Huân.

Lúc này Triệu Huân đang suy đoán thực lực cùng lai lịch của Nhiếp Vân, nhăn mày hỏi:

- Ngươi là ai?

- Ta là ai? Ha ha, Lạc Thủy thành Nhiếp gia, Nhiếp Vân!

Nhiếp Vân cười đáp.

- Nhiếp Vân? Thiên tài Lạc Thủy thành, mười bảy tuổi? Ngươi… ngươi không phải thực lực khí tông sao? Tại sao là chí tôn?

Tựa hồ nghe nói qua tên của Nhiếp Vân, đồng tử Triệu Huân co rụt lại, kinh ngạc rống lên.

- Cái gì? Mười bảy tuổi?

- Chí tôn mười bảy tuổi?

- Siêu cấp cường giả còn tài giỏi hơn cả Mạc Ngạn Thanh đại nhân sao?

- Ha ha, xem ra Triệu Huân đại nhân thật hiểu rõ về ta đâu! Nếu đã

như vậy, đại nhân có thể báo với ta, cha mẹ ta cùng cha của Lạc Khuynh Thành, thành chủ Lạc Chiêm Hào bị ngươi bắt đi đâu không?

Nhiếp Vân cười ha ha hỏi.

Mặc dù hắn không xác nhận việc này có quan hệ với Triệu Huân hay không, nhưng nếu đã muốn làm lớn, phải có lý do, đối phương phủ nhận cũng không sao, đánh tới khi nào hắn thừa nhận mới thôi.

- Cha mẹ ngươi đang ở đâu, ta làm sao biết? Nhiếp Vân, ta mặc kệ ngươi làm sao đạt tới cấp bậc chí tôn, hiện tại xem ra chỉ là chí tôn sơ kỳ, ngươi lập tức buông cháu dâu ta xuống rồi rời đi, ta có thể không so đo chuyện hôm nay, bằng không ta không để ý cho một chí tôn vẫn lạc ngay trong hôm nay!

Sắc mặt Triệu Huân trầm xuống quát lạnh.

- Cường giả chí tôn vẫn lạc? Ngươi thật tự mình hiểu lấy, biết mình chẳng ra gì, giao thủ với ta nhất định sẽ chết, nếu biết thì ngoan ngoãn đem tin tức nói ra, đừng để cho ta động thủ!

Nhiếp Vân ha ha cười.

- Cái gì?

- Dám nói như vậy với Triệu Huân lão tổ?

- Hắn cảm thấy mình có ba đầu yêu thú thì có thể đánh thắng Triệu Huân lão tổ đi!

- Ngươi muốn chết!

Triệu Huân hiển nhiên không nghĩ tới Nhiếp Vân sẽ nói như vậy, tức giân muốn vung tay.

- Ha ha, Nhiếp Vân huynh, nhiều ngày không gặp rồi đi? Chúng ta đều là cường giả chí tôn, bình thường luận bàn là được, đừng vì chút chuyện mà động thủ!

Đột nhiên một thân ảnh cao lớn ngăn cản giữa hai người.

- Là Mạc Ngạn Thanh!

- Đệ nhất thiên tài đế quốc Mạc Ngạn Thanh, hiện tại lại bị Nhiếp Vân đánh ngã danh hiệu này…

…

- Là ngươi?

Nhìn thấy rõ hình dáng của Mạc Ngạn Thanh, Nhiếp Vân sửng sốt.

Mạc Ngạn Thanh chính là Ma Y nhân đối chiến với Nhiếp Vân ở Tế Bắc thành!

- Ha ha, là ta, Nhiếp Vân huynh có thể dành cho ta chút mặt mũi…

Thấy Nhiếp Vân đã nhận ra mình, Mạc Ngạn Thanh khẽ cười.

Người khác không biết rõ thực lực của Nhiếp Vân, nhưng Mạc Ngạn Thanh rõ ràng, nếu đối chiến Triệu Huân chỉ còn con đường chết, dù sao hắn từng thiếu nhân tình của Triệu gia, cho nên bước ra làm người hòa giải.

- Dành mặt mũi cho ngươi? Chẳng lẽ ngươi muốn cùng ta tái chiến thêm một lần?

Lần trước người này tới giết mình, bị mình đánh bại thì bỏ chạy, bây giờ còn muốn làm người hòa giải, Nhiếp Vân chỉ cười lạnh.

- Ta…không phải đối thủ của Nhiếp huynh! Một kiếm của Nhiếp huynh ta căn bản không ngăn cản được! Không so đấu tốt nhất!

Môi mấp máy, Mạc Ngạn Thanh thở dài nói.

- Cái gì? Mạc Ngạn Thanh đại nhân thừa nhận không phải là đối thủ của Nhiếp Vân đại nhân? Này…

Dưới dài một mảnh xôn xao.

- Nếu không muốn tiếp tục so đấu, thì đi xuống cho ta!

Không cấp chút mặt mũi cho Mạc Ngạn Thanh, Nhiếp Vân lạnh lùng nhìn Triệu Huân:

- Ta hỏi lại ngươi một lần, cha mẹ ta bị giam giữ ở đâu?

- Ta biết cha mẹ ngươi bị bắt tới nơi nào, nhưng tuyệt đối sẽ không nói cho ngươi biết, hừ, có bản lĩnh ngươi cứ động thủ, nơi này là Thần Phong đế quốc, tứ đại chí tôn tính cả Bách Hoa tông, Di Thiên tông một vinh cùng vinh, một tổn cùng

tổn, ngươi dám động thủ, ta cam đoan dù ngươi có ba đầu yêu thú chí tôn cũng khó thể thoát được!

------oOo------

Chương 230: Ấu đả Triệu Huân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Triệu Huân ha ha cười.

- Có bản lĩnh thì động thủ? Ta không khách khí!

Nhiếp Vân mặc kệ lời uy hiếp của hắn, Huyền Ngọc kiếm vừa chuyển, trực tiếp chém xuống.

Oanh!

Tiếng cười của Triệu Huân còn chưa chấm dứt, đã cảm thấy trên vai một trận đau nhức, thân hình bay ngược ra ngoài, nặng nề xuất trên đài cao, tạc ra một lỗ thủng hình người.

- Dừng tay! Dám động thủ với thành viên hoàng thất đế quốc, ai cấp cho ngươi lá gan!

Chứng kiến Triệu Huân bị một kiếm đánh bay, hoàng thất lão tổ Phong Dụ có chút không yên bật dậy.

Sưu!

Phong Dụ vừa định bay lên, nhưng mới bay được vài thước một thân ảnh bạch y đã ngăn cản trước mặt hắn.

- Phong Dụ, ta nghĩ ngươi nên ngồi yên xem náo nhiệt đi, nếu dám động thủ ta không để ý giết ngươi!

Thanh âm bạch y nhân lạnh băng, khiến người không rét mà run.

Bách Hoa tông chủ - Bách Hoa Tu!

Không nghĩ tới bình thường Bách Hoa Tu luôn bảo trì thái độ trung lập, nhưng lúc này đột nhiên ra tay, còn dùng ngôn ngữ cứng rắn uy hiếp hoàng thất lão tổ!

- Giết ta? Thực lực ngươi cùng ta xấp xỉ, từng chiến đấu mấy trận đều bất phân thắng bại, chẳng lẽ ngươi cho rằng có thể đánh chết ta?

Nghe được lời của Bách Hoa Tu, Phong Dụ giận dữ, sắc mặt đỏ hồng.

- Nếu là trước kia thì ta không nắm chắc, hiện tại ta đã sáng chế ra thức thứ hai trong Hoa Vũ thần quyền, uy lực lớn hơn gấp mười lần, ngươi có thể thử xem!

Bách Hoa Tu thản nhiên nói.

- Thức thứ hai? Uy lực lớn gấp mười?

Khóe môi Phong Dụ co giật, siết chặt nắm tay.

Hắn biết Bách Hoa Tu không cần phải nói dối, nếu đúng như lời nàng nói, uy lực gấp mười lần, mình khẳng định không phải đối thủ. Một khi giao thủ sẽ bị miểu sát!

- Được, ta nể mặt Bách Hoa tông chủ, đây là chuyện giữa hai người họ, ta không tham dự!

Phong Dụ vung tay ngồi xuống.

Lúc này La gia lão tổ La Thiên Tường đã chiến đấu cùng Hoắc gia lão tổ Hoắc Cương.

Quan hệ giữa La Thiên Tường cùng Triệu Huân không tệ, thấy hắn thiệt thòi liền lao tới, nhưng còn chưa đi tới gần đã bị Hoắc Cương đánh một chưởng rơi xuống.

- Hoắc Cương, ngươi điên rồi! Tứ đại gia tộc chúng ta luôn cùng nhau đối phó người ngoài…

La Thiên Tường tức giận quát.

- Nhiếp Vân đại nhân là bằng hữu của ta, ngươi dám bất kính đối với hắn chính là bất kính với ta, nên đánh bại ta trước rồi nói sau!

Hoắc Cương không chút lui nhường.

Nhìn thấy Nhiếp Vân chỉ dùng một chiêu đã kích thích mấy đại chí tôn Thần Phong đế quốc sản sinh mâu thuẫn, mọi người không hiểu là chuyện gì xảy ra.

- Lên đây cho ta!

Nhiếp Vân trảo tới, lực lượng cường đại đã hút Triệu Huân nhấc lên, lại một kiếm đánh xuống!

Triệu Huân thậm chí còn chưa kịp phản ứng thì xương ngực đã vỡ vụn, bị một kiếm đánh thành tàn phế!

- Ngươi không phải không nói sao? Sự kiên nhẫn của ta có hạn, nếu không nói, ta sẽ đem Triệu gia hoàn toàn xóa tên trong Thần Phong đế quốc!

Nắm Triệu Huân lên trong tay, Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Ngươi dám động thủ…với Triệu gia chúng ta…ta nhất định sẽ không…bỏ qua cho ngươi…

Triệu Huân mặc dù bị hai kiếm đánh thê thảm, nhưng vẫn chưa chết, giãy dụa rống lên.

- Vậy sao? Vậy ngươi cứ xem thử đi!

Không để ý lời uy hiếp của hắn, Huyền Ngọc kiếm nháy mắt run lên.

Oanh long!

Xuyên Sơn Thế bạo phát, một đạo kiếm khí huy hoàng hướng đài cao bổ tới!

Kiếm khí quét ngang, vô luận là khí tông đỉnh, phàm là người của Triệu gia ở trên đài cao toàn bộ bị một kiếm xé rách, biến thành một bãi thịt nát!

Triệu Hưng Phổ, cùng đương nhiệm tộc trưởng Triệu gia Triệu Chấn Vũ, toàn bộ tử vong!

Cha mẹ thân nhân là nghịch lân của Nhiếp Vân, nếu Triệu Huân đã biết tin tức nhưng không chịu nói ra, đã phạm vào tử tội, cả Triệu gia phải chết!

Không nói tới ai khác, chỉ nói Triệu Hưng Phổ, hoàng tộc thượng phẩm huyết thống, một khi được kỳ ngộ thực lực sẽ tăng mạnh, chặt cỏ phải chặt tận gốc, Nhiếp Vân quyết không lưu lại tai họa ngầm.

- A…Hưng Phổ, Chấn Vũ…

Chứng kiến con trai, cháu trai cùng người của Triệu gia trên đài cao bị Nhiếp Vân dùng một kiếm toàn bộ đánh chết, toàn thân Triệu Huân run run, phun ra một ngụm máu tươi.

Gặp qua kẻ độc ác, nhưng chưa gặp qua kẻ ác như vậy!

Một thiếu niên mười bảy tuổi sao có thể độc ác như thế?

- Ta hỏi lại ngươi một lần, nói hay là không!

Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Ta không…

Triệu Huân mới mở miệng, liền nhìn thấy thiếu niên đánh ra kiếm khí hướng người Triệu gia tới tham dự hôn lễ đánh tới, oanh một tiếng lại có mấy trăm người tử vong!

- A…chạy mau a!

- Triệu gia xong rồi…

Nhìn thấy thiếu niên ra tay không chút khách khí, người Triệu gia biết Triệu gia đã xong, vội vàng bỏ chạy.

- Ngươi…ngươi là ác ma! Ngươi là ma quỷ…

Trong mắt Triệu Huân lộ ra vẻ sợ hãi nồng đậm, toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

- Tiểu tử, có thể có được thực lực như vậy trong độ tuổi này, hơn nữa xuống tay tàn nhẫn, không chút lưu tình, ngay cả ta cũng có chút bội phục ngươi! Thế nào, có hứng thú làm thuộc hạ của ta hay không?

Đồ Tân đột nhiên mở miệng, vừa nói vừa bay tới, đi từng bước một như bước lên bậc thang vô hình mờ mịt.

- Làm thuộc hạ của ngươi?

Nhiếp Vân không biết người này từ đâu xuất hiện, nghi hoặc nhìn qua, ánh mắt giống như đang nhìn kẻ ngu ngốc.

- Ha ha, không sai, Triệu Huân là thuộc hạ của ta, hắn vô dụng, ngươi có thể thay thế, chỉ cần ngươi đáp ứng, ta có thể làm cho cha mẹ ngươi an toàn phóng xuất!

Đồ Tân cười nói.

- Cha mẹ ta là bị ngươi bắt sao?

Ánh mắt Nhiếp Vân đột nhiên rét lạnh.

- Ha ha, không sai! Nhưng không phải bị ta bắt, mà là bị vị đại nhân mặt trên của ta bắt đi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, thuận lợi lấy ra đồ vật, bằng vào mặt mũi của ta muốn cha mẹ ngươi an toàn thả ra cũng không phải việc khó!

Đồ Tân tựa hồ cảm thấy thiếu niên sẽ không cự tuyệt, vẻ mặt ngạo nghễ nói.

- Mặt trên của ngươi?Ngươi rốt cục là ai?

Nhiếp Vân híp mắt hỏi.

- Ta là ai? Ngươi ngoan ngoãn nghe lời ta nói, ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi biết!

Đồ Tân hưng phấn nói.

- Nghe ngươi nói? Vậy được rồi!

Bàn tay Nhiếp Vân siết chặt, răng rắc một tiếng, Triệu Huân bị bẻ gãy cổ, thi thể rơi xuống đất.

- Ha ha, xem như ngươi thức thời…

Đồ Tân ha ha cười, nhưng đột nhiên chứng kiến một thanh trọng kiếm tối đen hung hăng hướng mình đập xuống.

- Ngươi muốn chết!

Đồ Tân sực tỉnh, tức giận hừ lạnh một tiếng, hai đấm vung ra nghênh đón.

Oanh!

Hai quyền cùng một kiếm giao kích, năng lượng cường đại dao động, nháy mắt chợt nổ tung, hình thành một đoàn ma cô vân trên không trung.

Răng rắc! Răng rắc!

Dư kình trùng kích đài cao, lập tức làm đài cao nứt nẻ, biến thành bột mịn.

------oOo------

Chương 231: Đại Lực sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là lực lượng gì vậy?

- Đây mới gọi là thực lực, trước đó chứng kiến một khí tông đã vô cùng hung hăng càn quấy, so sánh với họ, quả thật cặn bã cũng không bằng…

- Cha, Đồ Tân thật lợi hại, Nhiếp Vân không sao đi?

- Nhiếp Vân là người có thể tạo ra kỳ tích, chúng ta hãy chờ xem…

Ở xa xa, Thiết Lan Nhi cùng Thiết Nham nhìn cuộc giao chiến trên không trung, trong mắt tràn ngập lo lắng.

- Hừ, khí lực cũng chẳng ra gì thôi.

Hai người giao kích, vừa chạm liền tách ra, Đồ Tân nhìn Nhiếp Vân cười lạnh nói.

- Ân?

Nhiếp Vân không còn vẻ khinh thị như trước, ánh mắt ngưng trọng.

Hắn phát hiện lực lượng thân thể của đối phương còn cường đại

hơn mình!

Điều này sao có thể?

- Tuy rằng khí lực của ngươi còn kém xa hơn ta, nhưng đáng giá cho ta sử dụng binh khí!

Đồ Tân lật tay, một thanh thiết chùy thật lớn hiện ra trong tay hắn.

- Nạp vật đan điền?

- Thiết chùy này nặng ba ngàn bảy trăm cân, trong binh khí xem như nặng nhất, ngươi chết dưới thiết chùy, xem như chết có ý nghĩa!

Đồ Tân nhẹ nhàng vung thiết chùy trong tay nói.

Chẳng lẽ…

Trong lòng Nhiếp Vân chợt toát ra một loại thiên phú đặc thù!

Đại lực sư!

Đại lực sư có được đại lực đan điền, có thể ôn dưỡng thân thể, làm lực lượng thân thể tăng nhiều.

Vì thế lực lượng thân thể mình không phải đối thủ của cường giả có thiên phú đặc thù như thế!

Nhưng nếu mình có đại lực đan điền, thực lực của mình sẽ gia tăng thêm bao nhiêu?

Nghĩ tới đây, trong mắt Nhiếp Vân hiện lên lửa nóng.

Linh Tê Luyện Thể Quyết là tu luyện tuyệt chiêu phòng ngự, tuy Nhiếp Vân luyện được gia tăng lực lượng của cơ bắp nhưng những lực lượng này chỉ trợ giúp gia tăng phụ lực mà thôi! Nếu có thể mở Đại Lực đan điền, lại phối hợp với xu thế đại địa thì...

Thực lực của chính mình hoàn toàn có thể tăng lên gấp mười lần

so với lúc trước.

Nghĩ vậy Nhiếp Vân làm sao không hưng phấn cho được chứ?

- Thiết chùy nặng hơn ba ngàn bảy trăm ân? Trời ơi, ta còn là người hay sao?

- Cầm thiết chùy nặng như vậy thì làm sao chiến đấu?

- Cũng không có nặng bao nhiêu đâu, chẳng phải biến thành yêu thú hay sao?

Nghe Đồ Tân Chí Tôn nói như thế mọi người há hốc mồm, khiếp sợ không nói được thành lời.

Trong mắt bọn họ, binh khí nên dùng linh xảo làm chủ, một kiện binh khí nặng hơn mười cân đã đủ nặng lắm rồi, hơn ba ngàn bảy trăm cân, không cầm nổi thì nói gì tới chiến đấu chứ?

- Hơn ba ngàn bảy trăm cân cũng dám hung hăng càn quấy trước mặt ta, thật buồn cười, quả thực quá nhẹ!

Nhiếp Vân cười nhạt lên tiếng đả kích.

- Hơn ba ngàn bảy trăm cân còn nhẹ? Hai người này là quái vật gì thế?

Nghe thấy Nhiếp Vân nói thế, da mặt của mọi người không ngừng co giật liên tục, ngay cả Bách Hoa Tông chủ cũng dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn.

Kẻ dám nói như vậy, không phải khoác lác thì có thực lực thật sự, dùng binh khí nặng ba ngàn bảy trăm cân tác chiến, đúng là quá ngoan độc.

- Toàn thân thanh kiếm ta dùng sử dụng huyền ngọc luyện thành.

Không để ý tới vẻ mặt khiếp sợ của mọi người nhìn mình, Nhiếp Vân không ngừng vung vẩy trường kiếm trong tay, kiếm khí bộc phát như đâm rách không khí chung quanh, từ đó phát ra âm thanh

sắc bén.

- Huyền ngọc? Kim loại nặng nhất trên thế gian? Tại sao có thể có nhiều như vậy? Như vậy thanh kiếm của ngươi nặng bao nhiêu?

Nghe thiếu niên nói ra chất liệu thanh kiếm của mình, Đồ Tân Chí Tôn đã giật mình.

Người khác không biết huyền ngọc nhưng hắn lại biết rõ, kim loại nặng nhất và cũng là cứng nhất trên thế giới. Một thanh bảo kiếm đạt được gia tăng một khắc đã có thể tăng uy lực của nó lên thật lớn, tiến hóa thành bảo kiếm, toàn thân kiếm đều là huyền ngọc, như vậy nó nặng bao nhiêu?

Chỉ sợ còn nặng hơn thiết chùy của mình rất nhiều.

- Thanh kiếm của ta nặng một vạn ba ngàn bốn trăm hai mươi bốn cân!

Nhiếp Vân bình thản lên tiếng.

- Một vạn ba ngàn bốn trăm hai mươi bốn cân?

Đôi mắt Đồ Tân mở rất lớn.

Không ngờ nặng hơn gấp ba lần thiết chùy của mình.

Bởi vì chính mình có được Đại Lực đan điền,

Sử dụng binh khí hơn ba nghìn cân cũng không có cảm giác nó nặng chút nào, trên người của thiếu niên này không có đại lực chi khí, làm sao có thể có được lực lượng cường đại như vậy cơ chứ?

- Ta không tin, ít giả vờ làm dáng ở đây, nếu kiếm của ngươi nặng hơn một vạn cân thì ta sẽ tự sát.

Đồ Tân Chí Tôn cho rằng Nhiếp Vân cố ý nói như vậy đả kích tin tưởng của chính mình, hắn cười lạnh sau đó dùng thiết chùy nện xuống.

- Hừ! Xu thế sơn hà!

Biết rõ đối phương là Đại Lực Sư, lại sử dụng binh khí nặng công kích. Nhiếp Vân không dám xem thường, hắn sử dụng xu thế sơn hà nghênh đón.

Oanh!

Binh khí của hai đại cao thủ giao kích với nhau, cả không gian sinh ra âm thanh như sấm sét nổ tung bên tai, Đồ Tân Chí Tôn cảm thấy bản thân mình như va chạm với một ngọn núi, bàn tay tê rần. Thiết chùy suýt rời tay bay xa.

Tuy hắn là Đại Lực Sư nhưng xu thế sơn hà của Nhiếp Vân chứa đựng sức nặng của núi sông, lại phối hợp lực lượng bản thân vượt qua một trăm tượng lực, căn bản không phải hắn có thể ngăn cản!

- Ân? Thiết chùy của ta...

Hắn cố nén đau đớn và chấn động trên tay. Đồ Tân cúi đầu nhìn thiết chùy trong tay của mình, sau khi nhìn kỹ thì hắn có cảm giác suýt nữa hộc máu.

Thiết chùy vô kiên bất tồi của hắnlúc này lại bị đối phương dùng hắc kiếm chém thủng một lỗ, ánh sáng xuyên qua lỗ thủng phản xạ hào quang làm người ta cảm thấy chói mắt.

Vội vàng quay đầu nhìn trường kiếm của đối phương, lại phát hiện kiếm của đối phương không bị tổn thương, cũng không thay đổi gì.

Thiết chùy của mình sử dụng thiết khoáng tốt nhất chế tạo mà thành, cho dù binh khí thượng phẩm của hoàng tộc chém lên cũng không sứt mẻ, cũng không lưu lại dấu vết trên đó, hiện tại lại bị một kiếm của đối phương chém thủng, từ đó có thể nhận ra hắc kiếm của đối phương cứng rắn cỡ nào.

Có độ cứng như thế, chẳng lẽ thật sự là huyền ngọc?

Đột nhiên nội tâm Đồ Tân sinh ra cảm giác không tốt, hắn có cảm giác mình sẽ thất bại thảm hại.

- Đi xuống đây cho ta! Xu thế đại địa!

Nhìn bộ dạng khiếp sợ của đối phương, Nhiếp Vân không lưu tình chút nào, huyền ngọc chi kiếm chấn động sau đó chém tới.

Lần này Nhiếp Vân không có lưu chuẩn bị phía sau, thi triển xu thế đại địa làm trường kiếm bộc phát uy thế vô cùng đáng sợ, dùng xu thế thái sơn áp đỉnh đánh xuống.

- Thúc dục đại lực chi khí, lực lớn vô cùng!

------oOo------

Chương 232: Ngọc chi kiếm đáng sợ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy xu thế đại địa vô cùng cường đại, lúc này Đồ Tân mới có cảm giác sợ hãi, đột nhiên hắn thúc dục đại lực chi khí sau đó lực lượng toàn thân biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đại Lực Sư cũng có được các loại thiên phú khác, chỉ có thời điểm thúc dục đan điền mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất, thật giống như Nhiếp Vân có thiên phú của Truy Tung Sư, Thuần Thú Sư, không thúc dục đan điền sinh ra truy tung chi khí, thuần thú chi khí, cho dù có thiên phú thì uy lực cũng không quá lớn.

Đại Lực Sư có được đại lực chi khí, bình thường có thể rèn luyện cơ bắp, trợ giúp bản thân gia tăng lực lượng rất nhiều, tuy loại tăng trưởng này còn kém xa khi sử dụng đại lực chi khí!

Trong tình huống nguy cơ, Đồ Tân cũng không giữ thực lực, hắn không ngừng thúc dục đại lực chi khí bạo phát, thân thể của hắn lúc này bành trướng biến thành đại hán cường tráng, cơ bắp toàn thân nổi lên rõ ràng, thiết chùy hóa thành một đạo hào quang đánh tới

Oanh!

Chùy, kiếm giao kích, hai người đồng thời lui về phía sau, lần này thế lực ngang nhau.

Nhìn thế lực ngang nhau nhưng trên thực tế Nhiếp Vân thua, đối phương cũng không thi triển tuyệt chiêu, chỉ dựa vào man kình có thể phá vỡ xu thế đại địa, từ đó đủ thấy lực lượng to lớn đã vượt qua tưởng tượng của hắn.

Chỉ có điều Đồ Tân Chí Tôn có lực lượng vô cùng, binh khí bản thân lại quá kém, phía trên thiết chùy xuất hiện một lỗ thủng lớn, so lực thì yếu hơn, dường như nếu có thể tăng thêm chút sức lực là có thể chém thiết chùy của hắn thành hai nửa.

- Hô... Hô! Không nghĩ tới ngươi lại có thể ngộ ra chiêu số công kích cường đại như vậy, lại có thể vượt qua đại lực chi khí của ta, rất tốt!”

Thở dốc dồn dập, đôi mắt Đồ Tân Chí Tôn nhìn về phía Nhiếp Vân đã mang theo khiếp sợ.

- Đại lực chi khí có thể gia tăng lực lượng của ngươi lên nhiều như thế cũng vượt qua dự kiến của ta, ta cũng muốn xem ại lực chi khí của ngươi có thể thi triển mấy lần.

Hắn cười nhạt lên tiếng, Nhiếp Vân lại phi hành về phía trước, bắt đầu thúc dục xu thế đại địa.

Khí hải của mình tăng lớn, số lượng chân khí dự trữ nhiều hơn trước kia gấp mười lần, trước kia sử dụng xu thế đại địa đã hao hết, hiện tại hắn có thể thi triển ít nhất là mười kiếm.

Nhiếp Vân không tin khí hải của đối phương cũng có gia tăng, có thể đột nhiên bộc phát một lần đại lực chi khí đã là rất không tồi rồi, nhìn xem hắn làm sao có thể ngăn cản lần thứ hai.

Oanh!

Kiếm chùy lại đánh tới lần nữa, hai ngườing thời lui về phía sau, lần này sắc mặt Đồ Tân tái nhợt, toàn thân run rẩy, dường như hắn tùy

thời sẽ rơi xuống mặt đất.

Tuy đại lực chi khí là chân khí bình thường trải qua Đại Lực đan điền chuyển hóa mà thành nhưng khí hải chỉ có thể dự trữ số lượng nhất định mà thôi, làm sao có thể so với loại biến thái như Nhiếp Vân.

- Ha ha, lại tới một lần!

Không cho đối phương cơ hội thở dốc, Nhiếp Vân tiến lên lần nữa hắn lại vận dụng xu thế đại địa.

Bành!

Đồ Tân không có sức ngăn cản, tiếng răng rắc vang lên, thiết chùy bị chém thành hai nửa, hắn bay đi như đạn pháo, cũng giống như Triệu Huân nện thẳng vào lòng đất, xương cốt toàn thân vỡ vụn không biết bao nhiêu khối.

- Hắn... Thậm chí hắn có thể liên tục sử dụng ba chiêu như thế liên tục, lực lượng lại không giảm bớt chút nào... Xem ra ngày đó hắn đấu với ta vẫn còn giữ lại rất nhiều.

Nhìn thấy thiếu niên liên tục sử dụng đại địa chi thế nện Đồ Tân Chí Tôn rơi xuống mặt đất, ánh mắt Bách Hoa Tông chủ ngưng trọng, nội tâm khiếp sợ không nói thành lời.

Giao thủ với thiếu niên vào ba ngày trước, nàng cho rằng mình bại trong tay đối phương là bị lời lẽ đối phương đầu độc, cho nên không thể phát huy lực lượng toàn thân, nếu thật muốn giết hắn cũng không phải chuyện khó khăn, hiện tại xem ra cũng không hoàn toàn như nàng suy nghĩ.

Công kích ẩn chứa uy nghiêm của đại địa cường đại như thế, cho dù cường giả Chí Tôn đỉnh phong đánh ra một kích như vậy cũng phải tiêu hao hết lực lượng, hiện tại thiếu niên có thể đánh ra ba chiêu như thế liên tục.

Thời điểm bản thân mình giao thủ thật muốn liên tục đánh ra ba chiêu, cho dù hiện tại bản thân mình lĩnh ngộ Hoa Vũ Tâần Quyền

thức thứ hai cũng tuyệt đối không ngăn cản nổi.

Buồn cười trước khi còn dương dương tự đắc, cho rằng đối phương chỉ có điều dựa vào ba đại yêu sủng mới có tư cách bình khởi bình tọa với mình, hiện tại xem ra đối phương thật có thể đánh chết mình, không dựa vào yêu sủng cũng có thể chiến thắng dễ dàng.

Nếu như cho Nhiếp Vân biết rõ suy nghĩ của Bách Hoa Tông chủ chỉ sợ hắn sẽ lắc đầu cười khổ.

Lúc đấu với nàng ba ngày trước, số lượng chân khí dự trữ nhiều như vậy, cho dù trong nội tâm biết rõ liên tục đánh ra ba chiêu đại địa chi thế tuyệt đối có thể đánh bại nàng nhưng tâm lực chưa đủ.

- May mắn ta không dám có dị tâm, xem ra ngày đó hắn có biện pháp dự phòng.

Hoắc Cương đứng ở gần đó cũng hoảng sợ không nhỏ, hiện tại hắn không dám thở mạnh cái nào.

Nhìn hai người vừa chiến đấu, hắn biết rõ ngày đó thiếu niên này không nương tay với mình, chỉ sợ một chiêu cũng có thể đánh mình thành thịt nát, còn hàng phục cái gì đó cũng vô dụng.

Sau khi nghĩ xong hắn đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Sắc mặt Bách Hoa Tông chủ, Hoắc Cương biến thành khó coi, hoàng thất lão tổ Phong Dụ và La Thiên Tường, Mạc Ngạn Thanh cũng sợ hãi gương mặt tái nhợt, nhất là Mạc Ngạn Thanh, hắn đã từng giao thủ với Nhiếp Vân,, lúc ấy thiếu niên vừa mới lĩnh ngộ đại địa chi thế, hiện tại đối phương nám giữ đại địa chi thế thành thục, vừa rồi chính mình muốn cố ý tiến lên chỉ sợ hiện tại đã biến thành người chết!

Đáng sợ ah!

Tại sao có thể có thiếu niên đáng sợ như vậy! Hắn thực chỉ có mười bảy tuổi hay sao?

- Đi ra cho ta!

Sau khi đánh Đồ Tân Chí Tôn rơi xuống mặt đất, một cái hố to xuất hiện, Nhiếp Vân hơi cúi người nhìn xuống, huyền ngọc chi kiếm chỉ thẳng vào mặt đất, kiếm khí chém chung quanh hố sâu tạo thành chữ “Điền“.

Ngay sau đó hắn vươn tay đánh một trảo vào mặt đất.

Ầm ầm!

Ngay sau đó một khối đất hình vuông lớn hai ba mươi trượng bị kéo lên, Đồ Tân Chí Tôn rơi xuống hố sâu cũng nằm trong khối đất.

Mặt đất quảng trường đế đô được tu kiến cứng chắc, phía trên có đá hoa cương tạo thành, bùn đất phía dưới trải qua phong vân nhiều năm cho nên trình độ cứng rắn cũng không thua kém nham thạch, mọi người thấy thiếu niên tiện tay đã có thể đào một khối đất lớn hình vuông như vậy cũng sợ hãi không nhỏ.

- PHÁ...

------oOo------

Chương 233: Đại Lực đan điền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi cầm khối đất hình vuông lên cao. Nhiếp Vân đấm một đấm làm bụi đất tung bay khắp nơi, một bóng người bị hắn kéo tới gần và nắm trong tay.

Chính là Đồ Tân Chí Tôn!

Lúc này thần thái của hắn uể oải, toàn thân mềm nhũn như bún, không biết đã gãy bao nhiêu cây xương, xem ra cho dù có linh đan chữa trị cũng không sống nổi.

- Cho ta xem thuộc tính của Đại Lực đan điền!

Bắt lấy Đồ Tân Chí Tôn, nội tâm Nhiếp Vân hơi động, chân khí nhẹ nhàng chạy khắp toàn thân đối phương, thuộc tính của Đại Lực đan điền và đại lực chi khí cũng hiện rõ àng trước mặt của Nhiếp Vân.

Muốn xem đan điền của một người hình thành như thế nào, đầu tiên phải hiểu thuộc tính đan điền như lòng bàn tay, mặc dù Đồ Tân Chí Tôn trọng thương nhưng hắn mới chiến đấu qua, đại lực chi khí xoay tròn trong người, muốn không biết cũng khó.

- Thì ra là như vậy... Thuộc tính đặc thù, Đại Lực đan điền, thành!

Trong nội tâm hơi động, đan điền thứ bảy dựa vào thuộc tính đặc thù và xoay tròn, lập tức hình thành Đại Lực đan điền.

- Quả nhiên cường đại!

Sau khi hình thành thiên phú đặc thù, cảm nhận được đan điền chuyển đổi thành đại lực chi khí, từ đó lực lượng thân thể của hắn tăng lên rất nhiều, dường như hắn mạnh hơn trước vài lần, Nhiếp Vân hưng phấn suýt nữa gào to.

Trước kia không quá sợ hãi Di Thiên tông chủ, hiện tại có loại thực lực này, trong Thần Phong đế quốc còn ai có thể ngăn cản một kích của ta?

- Phụ thân ta bị các ngươi bắt đi nơi nào? Ngươi là ai? Thuộc thế lực gì?

Cảm nhận được lực lượng trong người bành trướng muốn bạo phát ra ngoài, khí thế của Nhiếp Vân như cầu vồng, bóp cổ Đồ Tân Chí Tôn và lạnh lùng hỏi thăm.

- Muốn biết phụ thân ngươi ở nơi nào sao? Nằm mơ...

Đồ Tân Chí Tôn biết rõ chính mình tuyệt đối khó có thể may mắn thoát chết, hắn cũng rất lưu mạnh, gương mặt méo m nhuưng không nói gì nữa.

- Ngươi cảm thấy ta không dám giết ngươi?

Nhiếp Vân nheo mắt lại.

- Động thủ đi, động thủ ngươi vĩnh viễn sẽ không biết phụ thân ngươi đang ở nơi nào đâu!

Khóe miệng Đồ Tân Chí Tôn có máu tươi chảy ra nhưng gương mặt lại tươi cười quỷ dị.

Từ thái độ thiếu niên đối phó Triệu Huân mà nhìn, hắn biết chắc chạy trời không khỏi nắng, thái độ cường ngạh chỉ cầu được chết.

- Muốn chết? Không dễ dàng như vậy đâu!

Biết rõ đối phương nghĩ như thế nào, huyền ngọc chi đâm vào đan điền của đối phương.

Bành!

Đồ Tân Chí Tôn kêu la thảm thiết, khí hải, đan điền đã bị chấn vỡ, một thân tu vi trôi theo dòng nước.

Rầm rầm!

Đan điền vừa vỡ, nạp vật trong đan điền bya ra ngoài như mưa, Nhiếp Vân cũng không nhìn đó là đồ vật gì, đại hắn vẫy tay thu toàn bộ vào trong đan điền của mình.

- Giết ta đi...

Đồ Tân Chí Tôn thét lên.

- Ta sẽ làm ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong, cho ngươi cảm thấy chết là yêu cầu xa vời.

Ánh mắt mang theo thần thái dữ tợn, Nhiếp Vân cũng ném Đồ Tân Chí Tôn tới trước mặt Hắc Nham.

- Ngươi trông giữ kẻ này, đến lúc đó ta có chuyện gì ta sẽ hỏi ngươi!

Phân phó một câu, Nhiếp Vân quay người đáp xuống mặt đất.

- Vâng, chủ nhân!

Hắc Nham gật gật với cái đầu to lớn, hắn cười lạnh nhìn sang đám người kia.

- Vừa rồi các ngươi muốn hỗ trợ Triệu Huân đối phó ta?

Đáp xuống đài cao đã sụp đổ một nửa, Nhiếp Vân nhìn về phía Phong Dụ và La Thiên Tường.

- Chúng ta vừa rồi không biết Nhiếp Vân Chí Tôn có được thực lực nưh thé, nếu có đắc tội xin được tha thứ.

- Chúng ta chỉ có ý định khuyên can mà thôi, không muốn nhìn thấy các ngươi tự giết lẫn nhau để sinh ra chuyện lớn hơn!

Biết rõ thực lực của thiếu niên trước mặt, hơn nữa thái độ của Bách Hoa Tông chủ và Hoắc Cương không rõ, Phong Dụ và La Thiên Tường cũng không phải người ngu, biết rõ nặng nhẹ cho nên cười khan giải thích.

- Khuyên can một chút sao? Đa tạ hai vị đại nhân hao tâm tổn trí, chỉ có điều... Ta thấy thế nào cũng không phát hiện hai vị đại nhân tới khuyên can, ngược lại nhìn như muốn động thủ với ta đấy?

Nhiếp Vân cười lạnh đầy ẩn ý.

- Nhiếp Vân Chí Tôn nói giỡn, chúng ta làm sao dám động thủ chứ!

Vẻ mặt La Thiên Tường mang theo xấu hổ.

- Nhiếp Vân Chí Tôn, ngươi còn trẻ, có đôi khi biết rõ trong lòng là tốt rồi, không cần phải nói rõ ràng, cũng nên lưu cho nhau chút mặt mũi!

Phong Dụ cảm thấy không vui.

Cường giả chí tôn địa vị tôn sùng, thực tế Phong Dụ chính là lão tổ hoàng thất, đã từng là hoàng đế của Thần Phong đế quốc, bị Nhiếp Vân ép hỏi, kiêng kị thực lực của hắn giải thích một câu cũng tỏ vẻ chịu thua rồi, mọi người lòng dạ biết rõ là tốt rồi, thiếu niên không để ý tháiđoộ chịu thua của bọn họ, trực tiếp làm rõ cho nên hào khí trên đài cao biến hóa thất thường.

- Mặt mũi? Mặt mũi là bản thân có, không phải người khác cho, hôm nay thực lực của ta cường đại hơn các ngươi, nếu như thực lực yếu chút, chỉ sợ các ngươi cũng đã xông lên rồi.

Từ tin tức Thiết Nham dong binh đoàn nhận được, Phong Dụ, La Thiên Tường và Triệu Huân đi lại rất gần, chỉ sợ có quan hệ với việc bắt phụ mẫu của hắn, cho nên Nhiếp Vân nói chuyện cũng không lưu chút tình cảm cho bọn chúng.

- Tuy vừa rồi ngươi biểu hiện thực lực không kém, núi cao còn có núi cao hơn, người trẻ tuổi không muốn quá mức cuồng vọng, cẩn thận rơi vào kết cục của Triệu Huân.

Nghe thiếu niên nói năng không chút lưu tình như vậy, sắc mặt Phong Dụ trầm xuống.

Thiếu niên biểu hiện làm cho hắn khiếp sợ nhưng sâu trong nội tâm không cho rằng đối phương là đối thủ của bản thân.

Vừa rồi đại địa chi thế công kích uy lực kinh người nhưng bọn họ là những lão quái sống trăm năm, biết rõ lượng chân khí dự trữ của cường giả chí tôn, cảm thấy thiếu niên có thể liên tục phát ba chiêu đã vượt qua cực hạn quá nhiều, chỉ sợ hiện tại lực lượng trong người sớm hao hết, nói như vậy chỉ giả vờ giả vịt mà thôi.

- Cuồng vọng? Ha ha, ngươi có thể ra tay thử xem, xem ta có phải đang cuồng vọng hay không!

Nhiếp Vân chắp hai tay sau lưng, hắn đứng vững trên đài cao không chịu thua kém.

- Nhiếp Vân, ta xem chiến đấu vừa rồi, ở tuổi này đã có thực lực và tu vi như thế đúng là không kém! Nhưng loại thực lực này phải cần

Phong Dụ đại nhân động thủ thì khẩu khí của ngươi quá lớn rồi.

La Thiên Tường biết rõ thực lực Phong Dụ thâm bất khả trắc, hừ một tiếng.

- Khẩu khí lớn? Ah! Cũng đúng, như vậy ba người các ngươi cùng lên đi!

Nhiếp Vân chỉ thẳng lên người Mạc Ngạn Thanh.

Đánh chết một Triệu Huân và một Đồ Tân Chí Tôn còn chưa lập uy đủ, hiện tại trong người hình thành Đại Lực đan điền, vừa vặn cầm bọn chúng thử thân thủ.

------oOo------

Chương 234: Đai chiến ba đại cao thủ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lại bảo ba vị đại nhân Mạc Ngạn Thanh, Phong Dụ, La Thiên Tường liên thủ?

- Việc này là không có khả năng! Ba người Mạc Ngạn Thanh, Phong Dụ, La Thiên Tường đều là nhân vật đỉnh phong của Thần Phong đế quốc, lại bảo ba người liên thủ với nhau, hắn không có bị điên chứ?

Thiếu niên nói chuyện âm vang hữu lực, người ở dưới nghe rõ nội dung liền giật mình không nhỏ.

Thiếu niên có thể đánh bại Triệu Huân, tuy mọi người rung động nhưng không suy nghĩ nhiều, dù sao Triệu Huân là người có thực lực yếu nhất trong Chí Tôn của đế quốc, về phần vừa rồi Đồ Tân Chí Tôn có thể làm bằng hữu với Triệu Huân, có lẽ thực lực cũng không có gì đặc biệt, có thể chiến thắng hai người cũng không khó.

Hiện tại muốn khiêu chiến Mạc Ngạn Thanh, Phong Dụ và La Thiên Tường, hơn nữa bọn họ liên thủ với nhau...

Cuồng vọng!

Trong đầu mọi người đều có suy nghĩ như vậy.

- Nhiếp Vân huynh, ta thật sự không thể ngăn cản chiêu đại địa chi thế của ngươi nhưng ngươi bảo ba người chúng ta liên thủ, hơn nữa ba chiêu là có thể đánh bại chúng ta là quá cuồng vọng rồi.

Sắc mặt Mạc Ngạn Thanh cũng trầm xuống.

Có thể được xưng là thiên tài đệ nhất đế quốc cho nên tâm cao khí ngạo, thiếu niên này không chỉ đánh vỡ hào quang thiên tài sáng ngời của mình, hơn nữa còn muốn ba người bọn họ liên thủ với nhau, từ đó bọn họ cảm thấy khuất nhục.

- Đồ vô tri, muốn chết!

Phong Dụ tức giận râu ria dựng thẳng lên.

- Phong Dụ Chí Tôn, Mạc Ngạn Thanh, không cần tức giận, nếu Nhiếp Vân Chí Tôn tự tin như vậy, ta thấy chúng ta cũng không cần phải che giấu, cứ cùng động thủ là được! Chỉ có điều trong lúc đọ sức không khống chế được có tổn thương hắn cũng không thể trách chúng ta.

La Thiên Tường tươi cười, hơn nữa là cười lạnh đầy dữ tợn.

La Thiên Tường trước kia từng chưởng quản tài chính của đế quốc, hắn là người liên hệ tiền tài cho nên làm người gian trá, hắn là kẻ đứng sau xui khiến Phong Dụ và Mạc Ngạn Thanh nhắm vào Nhiếp Vân

- Cuồng vọng!

Hắn không có cảm thấy đối phương cuồng vọng mà là nhìn thấy cơ hội.

- Phong Dụ, Mạc Ngạn Thanh hai vị Chí Tôn, Nhiếp Vân cuồng vọng như thế, về sau thực lực có mạnh hơn nữa, chúng ta khẳng

định phải nhận hết khi nhục, không bằng thừa dịp này liên thủ diệt trừ hậu họa từ trong trứng nước.

Sau khi hắn nói xong, La Thiên Tường nhỏ giọng truyền âm với hai người Phong Dụ và Mạc Ngạn Thanh một tiếng.

- Ân, tốt!

Có thể trở thành Chí Tôn có ai không phải là thế hệ tâm ngoan thủ lạt cơ chứ? Nghe hắn truyền âm như vậy, Phong Dụ và Mạc Ngạn Thanh nhìn nhau, trong mắt mang theo sát cơ.

- Thương nghị xong chưa?

Tuy không biết nội dung đối phương truyền âm nhưng từ sát cơ trong mắt của ba người khi nhìn nhau, Nhiếp Vân cũng có thể nhận biết có chuyện ẩn bên trong, sau đó hắn cười hỏi.

- Bách Hoa tiên tử, Hoắc Cương, các ngươi cũng nhìn thấy tình hình vừa rồi, không phải ba người chúng ta liên thủ khi dễ hắn, mà là Nhiếp Vân quá mức cuồng vọng, chúng ta hiện tại sẽ liên thủ giáo huấn hắn một hồi, hi vọng các ngươi không nên xen vào trong đó!

Nhìn thấy nụ cười tự tin của thiếu niên, lại nghĩ tới thái độ của Bách Hoa Tông chủ và Hoắc Cương, La Thiên Tường sớm dặn dò một tiếng.

- Các ngươi tỷ thí thì tỷ thí, ta không có hứng thú nhúng tay vào.

Bách Hoa Tông chủ vung vẩy bàn tay trắng như ngọc sau đó lên tiếng.

- Thực lực của ta quá kém, cho dù muốn lẫn vào cũng không được, các ngươi tự giải quyết đi.

Hoắc Cương nói.

Hai người bọn họ nói như vậy tự nhiên đã được Nhiếp Vân phân phó.

- Hai vị có lời này thì chúng ta yên tâm.

La Thiên Tường cười ha ha, hắn và hai người Mạc Ngạn Thanh, Phong Dụ liên thủ tạo thành thế trận tam giác bao vây Nhiếp Vân vào giữa.

- Nhiếp Vân đại nhân một người khiêu chiến ba bị đại nhân hay sao?

- Các ngươi nói ba vị đại nhân thắng hay Nhiếp Vân đại nhân sẽ thắng?

- Tuy Nhiếp Vân đại nhân có thực lực rất mạnh nhưng tuổi còn quá nhỏ, muốn thắng ba người quá khó khăn.

- Ta cảm thấy Nhiếp Vân đại nhân sẽ thắng, ta tin tưởng hắn!

- Ta cũng tin tưởng Nhiếp Vân đại nhân, ngươi nhìn bộ dạng tự tin của hắn kìa, thật sự làm người ta hâm mộ, ta lúc nào mới có thể cười nói tự nhiên khi đối mặt ba đại cao thủ như vậy chứ?

Trải qua hai trận quyết đấu vừa rồi, rất nhiều người đã sinh ra tâm tính sùng bái Nhiếp Vân, đại bộ phận đều cảm thấy hắn sẽ thắng!

- Các ngươi không lên thì ta lên trước đây.

Nhìn thấy ba người lên tiếng liên thủ, Nhiếp Vân nhiệt huyết sôi trào, thét dài một tiếng sau đó đoạt xuất thủ trước.

Lần này hắn cũng không sử dụng Đại Lực đan điền và đại địa chi thế, hắn cầm huyền ngọc chi kiếm chém xuống, sử dụng sơn hà chi thế tấn công La Thiên Tường yếu nhất trong ba người.

Ầm ầm!

Hắn toàn lực đánh một kiếm, không khí bị áp súc tạo thành kiếm quang đáng sợ, mang theo sức nặng của sơn hà đánh thẳng về phía trước.

- Hỏng bét!

La Thiên Tường không nghĩ tới thiếu niên vừa ra tay đã đối phó mình trước, hắn bị dọa biến sắc, hai tay thủ ở phía trước nhưng thân thể lại lui về phía sau.

- Phá!

Thấy đối phương lui về phía sau, Nhiếp Vân cũng không truy kích, đột nhiên hắn hừ nhẹ một tiếng, lực lượng Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ ba bộc phát tới cực hạn.

Ba!

La Thiên Tường đánh ra hai chưởng ngăn cản nhưng bị kiếm khí đánh tan, đồng thời mũi kiếm chỉ vào đầu vai của hắn.

Ầm!

Tiếng nổ mạnh bộc phát trên đài cao, hắn bị đẩy lui, khí huyết sôi trào.

- Tới ngươi!

Một chiêu đánh bay La Thiên Tường, hai chân Nhiếp Vân hơi chùn xuống, hắn lập tức hóa thành hào quang phóng thẳng về phía Mạc Ngạn Thanh.

Còn chưa xuất hiện trước mặt nhưng phối hợp với đại địa chi thế và phối hợp lực lượng thân thể Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ ba đã bộc phát lực lượng cuồng bạo.

- Hắn chém một kiếm như cửu thiên hàng lâm.

Nhìn thấy thiếu niên đánh tới, Mạc Ngạn Thanh biết rõ nếu mình không ngăn

cản được sẽ bị thương, hắn rút bảo kiếm của mình và sử dụng chiêu thứ hai mới lĩnh ngộ chém về phía trước!

Ông!

Vào lúc này một mặt trời xuất hiện trên trời cao, nó tỏa ra ánh sáng thánh khiết chói lọi đối kháng với đại địa chi thế như thái sơn áp đỉnh ép xuống.

Ầm ầm ầm ầm...

Tuy thực lực của Mạc Ngạn Thanh không kém nhưng hắn trước kia không phải đối thủ của đại địa chi thế, hiện tại Nhiếp Vân phối hợp với Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ ba đại thành, lực lượng càng mạnh hơn nữa, sau khi hai tuyệt chiêu va chạm với nhau, khí lãng không ngừng hội tụ trên không trung, sau đó lại nổ mạnh và chém thẳng về phía trước, dư âm ảnh hưởng còn sót lại bắn lên cao giống như pháo hoa rực rỡ.

------oOo------

Chương 235: Đai chiến ba đại cao thủ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

PHỐC!

Mạc Ngạn Thanh phun máu tươi và thân thể như đạn pháo bay ngược về phía sau, hắn đụng sập mười bảy mười tám căn nhà mới dừng lại.

- Đại Lực đan điền, sơn hà chi thế!

Sau khi đánh bay Mạc Ngạn Thanh, công kích của của Phong Dụ đã đánh tới trước mắt, đột nhiên Nhiếp Vân quay người, trường kiếm ngưng tụ đại địa chi thế vừa mới có và bộc phát ra ngoài.

Đại Lực đan điền có thiên phú đặc thù, đại lực chi khí vờn quanh, có thể làm người ta có được lực lượng to lớn trong thời gian ngắn.

Kỳ thật loại thiên phú này cũng không kỳ lạ quý hiếm, trong hiện thực rất nhiều người trong tình huống cấp bách cũng có thể bộc

phát đại lực chi khí, giống như một nữ nhân vì bảo vệ lão công không ô tô rơi xuống nện chết, hai tay có thể nâng ô tô lên, có thể nói lực lớn ngàn cân.

Loại tình huống này chính là nữ nhân dưới tình thế cấp bách cho nên cơ thể đột nhiên bạo phát đại lực chi khí giúp bản thân có được lực lượng vượt qua phụ tải rất nhiều lần.

Loại tình huống này không phỉa bản thân có thể khống chế, không giống như người có được Đại Lực đan điền, thứ hai đan điền chỉ cần chân khí không dứt là có thể không ngừng sinh ra đại lực chi khí, từ đó số lượng bộc phát đạt tới vô tận.

Vừa rồi đối phó La Thiên Tường và Mạc Ngạn Thanh, Nhiếp Vân cũng không thi triển đại lực chi khí, đối phó Phong Dụ thì khác, Phong Dụ có thực lực mạnh không kém gì Bách Hoa Tông chủ, thấy hắn ra tay cũng không có biện pháp phòng bị, vận chuyển Đại Lực đan điền gia tăng lực lượng khắp toàn thân lên độ cao mới.

Ầm ầm!

Đại lực chi khí gia tăng lực lượng của sơn hà chi thế lên gấp mười lần trước kia, vốn chỉ là một ngọn núi nhỏ đã biến thành một dãy núi to lớn.

- Tại sao lực lượng của ngươi lại đột nhiên gia tăng nhiều như vậy?

Cảm nhận được khí tức trên người thiếu niên sinh ra biến hóa, gương mặt Phong Dụ biến hóa.

Từ lực lượng của thiếu niên thể hiện trong chiến đấu vừa rồi, chính mình vừa ra tay toàn lực, đối phương căn bản không phải đối thủ của mình, làm sao có thể... Trong nháy mắt bộc phát lực lượng cường đại như thế?

Đùng đùng đùng...

Lực lượng như thái sơn áp đỉnh bộc phát trong nháy mắt đánh tan tất cả công kích của Phong Dụ, đồng thời kiếm khí tán dật chung quanh bắn tung tóe lên người đối phương, Phong Dụ cũng không

kịp phản ứng, hắn phun máu tươi và dẫm vào vết xe đổ của Mạc Ngạn Thanh, thân thể đụng mạnh lên tường thành cung điện, ngay sau đó cửa chính của hoàng cung sụp xuống một đám lớn.

Xoẹt!

Sau khi đánh bay Phong Dụ, kiếm khí của Nhiếp Vân nhộn nhạo nhưng không suy kiệt, dư âm ảnh hưởng đánh mạnh vào mặt đất, mặt đất bị kiếm khí cắt nát giống như cắt đậu hủ, xuất hiện một hố sâu vài trăm mét, rộng mấy chục mét, hơn nữa tọa thành một khe nứt dài mười dặm.

Tất cả kiến trúc trong khe nứt và người đều biến thành bột mịn, tử vong ngay lập tức.

- Ba đại cao thủ liên thủ không gì hơn thế này!

Phân biệt công kích ba người nói thì phiền toái nhưng trên thực tế cũng chỉ diễn ra trong một hai giây mà thôi, hắn xuất ba chiêu trong thời gian ngắn như thế, phân biệt đánh bại ba người Phong Dụ, Mạc Ngạn Thanh, La Thiên Tường, hào khí của Nhiếp Vân bộc phát, hắn đứng ngạo nghễ trên đài cao và thét dài.

Ba đại cao thủ đại biểu tồn tại đỉnh phong cao nhất của Thần Phong đế quốc, một mình đánh bại một người thì cũng không có gì, chỉ trong nháy mắt cùng đánh bại cả ba người, phần thành tựu này cho dù Nhiếp Vân là người của hai thế giới cũng phải sinh ra cảm xúc nhiệt huyết sôi trào.

Hưng phấn nhưng cũng có vài phấn cảm thán trong đó, không hổ là Đại Lực đan điền, có thể nói là vô thượng đan điền công kích đệ nhất, cường đại không phải một hai lần!

- Nhiếp Vân đại nhân thắng?

- Nhanh như vậy?

- Vừa rồi phát sinh chuyện gì? Chẳng lẽ khe hở trên mặt đất chính là một kêếm của Nhiếp Vân đại nhân bổ ra sao?

Nhiếp Vân đại chiến ba đại cao thủ với tốc độ quá nhanh, tất cả mọi người không kịp phản ứng thì chiến đấu cũng đã chấm dứt, nhìn thấy vách tường thành sụp đổ, mặt đất xuất hiện vết nứt dài mà cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Trời ạ!

Khe hở kia, cho cho là cao thủ Khí Tông đỉnh phong cũng cần phải đào trong vài ngày mới được, hiện tại bị một kiếm của Nhiếp Vân đại nhân tạo thành.

Phong Dụ Chí Tôn vẫn được hoàng tộc gọi là bất lão tiên ông, thực lực vô cùng mạnh mẽ, hắn lại bị một kiếm đánh bại ngay trong nháy mắt...

Mạc Ngạn Thanh được xưng đệ nhất thiên tài của đế quốc, thậm chí còn không thể ngăn cản nổi nửa chiêu.

Nhiếp Vân có còn là người hay không?

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào thiếu niên đang đứng giữa không trung, đều cảm thấy như đang nằm mơ, không thể vào những gì mắt mình nhìn thấy.

Thiếu niên kia lật tay công kích đã có thể đánh bại mấy cường giả đỉnh phong của đế quốc cho nên được bọn họ tán thành!

- Nhiếp Vân!

- Nhiếp Vân!

- Nhiếp Vân!

Không biết trôi qua bao nhiêu thời gian, đột nhiên phía dưới có người hô vang, lập tức mấy chục vạn người trên quảng trường cùng hô to giống như ôn dịch lây lan nhanh chóng, tiếng gào thét càng ngày càng vang dội, người gia nhập càng ngày càng nhiều, có tiếng hô vang cũng bao phủ khắp cả đế đô.

- Cái gì gọi là thực lực? Đây mới gọi là thực lực, trước kia cảm thấy

đội trưởng của chúng ta chính là đại nhân vật, so với Nhiếp Vân đại nhân thì không tính là gì cả.

- Một kiếm đấu ba đại Chí Tôn, lúc nào ta mới có thể cường đại như thế chứ?

- Ta nhất định phải giống như Nhiếp Vân đại nhân mới được, hảo hảo tu luyện, sớm ngày trở thành bá chủ chân chính của đế quốc.

Một kiếm đấu với ba đại Chí Tôn, một kiếm bổ khe hở đáng sợ, mọi người sùng bái Nhiếp Vân như thần linh, trong lúc nhất thời cũng thay thế đám người Mạc Ngạn Thanh và trở thành thần tượng của mọi người.

Mọi người hô to càng ngày càng vang dội, thế cho nên mấy trăm năm, mấy ngàn năm sau vẫn có người nhắc tới.

Trên quảng trường, trước hoàng cung có một thiếu niên một người một kiếm đứng đó.

Điển cố làm người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Quá kích động nhân tâm!

Một người độc chiến năm đại cao thủ, hơn nữa bọn họ không nói nên lời, ngược lại càng làm người ta hưng phấn không nhỏ, dù sao trên thực tế tuyệt thế cường giả quá nhiều, cho dù là tuyệt thế cường giả cũng sẽ có người đứng ra không phục.

Nếu như tuyệt thế cường giả lại thêm hào quang chưa đủ mười bảy tuổi lại càng khủng bố!

Chưa đủ mười bảy tuổi đã có được thực lực như vậy, thành tựu sau này sẽ có hạn hay sao?

------oOo------

Chương 236: Vân Vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân, từ hôm nay trở đi chính là Nhất Tự Bình Kiên Vương của Thần Phong đế quốc, Vân Vương đại nhân, thừa kế võng thế, bình khởi bình tọa với bổn hoàng.

Thấy tiếng hô của thiếu niên càng ngày càng cao, hoàng đế đế quốc đứng lên và cao giọng hô to.

Mặc kệ hoàng đế có thực lực như thế nào, dù sao cũng là đế quốc chính thống, hắn nói lời này làm mọi người yên lặng, ngay sau đó tiếng hô vang càng lớn hơn trước.

- Vân Vương!

- Vân Vương!

Mọi người hô to lần nữa.

- Triệu gia mưu đồ làm loạn, dám tổn thương người của Vân Vương gia, từ hôm nay trở đi trở thành công địch của đế quốc, một khi phát hiện nhất định phải trảm không tha.

Tất cả sản nghiệp và phủ đệ của Triệu gia đều thuộc về Vân Vương!

Hoàng đế đế quốc tiếp tục nói:

- Thông minh!

Nghe được hoàng đế đế quốc tuyên bố, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Khó trách có thể làm Thần Phong đế quốc đạt được chính lệnh thống nhất, mỗi người đều xem hoàng thất chính thống, quả nhiên hoàng đế này có chút bản lĩnh.

Biết thực lực mình mạnh mẽ cho nên lão tổ không thể chiến thắng, liền trực tiếp phong chính mình làm Vân Vương cùng cấp với hắn, sau đó lại giao tất cả sản nghiệp Triệu gia phú khả địch quốc tặng

cho mình.

Thông minh!

Quá thông minh!

Hiện tại hắn đang đứng ở trước đại nghĩa, làm cho người khác nhìn thấy hắn làm như vậy quá thỏa đáng, nếu như chính mình lập tức động thủ chính là đại nghịch bất đạo, ngỗ nghịch hoàng thất!

Đối với Nhiếp Vân mà nói Vân Vương hay không Vân Vương, truy cầu cả đời của hắn là thực lực đỉnh phong, người nhà yên vui, hắn không có hứng thú chưởng quản quốc gia.

- Nếu bệ hạ có hảo ý thì ta tâm lĩnh.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Vân Vương có thể đến hoàng cung một chuyến, cũng tiến hành nghi thức lên ngôi.

Thấy Nhiếp Vân đồng ý, hoàng đế bệ hạ thở ra một hơi và lên tiếng.

- Tốt!

Nhiếp Vân biết rõ cho dù công việc quan trọng, Bổ Thiên Cơ Kiếm đang ở trong tay của mình, hắn cũng không thể lấy ra trước mặt nhiều người như thế, mục đích bộc lộ thực lực của mình đã đạt được, vì vậy gật gật đầu.

Về phần đối phương mời vào hoàng cung có âm mưu gì hay không, Nhiếp Vân căn bản không sợ, vừa rồi hắn đã thí nghiệm qua uy lực của Đại Lực đan điền, nếu như đối phương dám can đảm động thủ với hắn, chính mình không ngại giết hoàng thất sau đó diệt Thần Phong đế quốc!

- Ta không đi đại điển lên ngôi.

Thấy hoàng đế đế quốc vội vàng hồi cung chuẩn bị, Bách Hoa Tông

chủ ôm quyền với Nhiếp Vân, cũng không nhiều lời một câu, nàng quay người bay về hướng Bách Hoa Tông, chỉ trong chốc lát đã không còn tung tích.

Nhiếp Vân biết rõ Bách Hoa Tông chủ không thích tham gia náo nhiệt, lập tức không để ý, được lão tổ hoàng thất Phong Dụ và Hoắc Cương dẫn dắt đi vào trong hoàng cung.

Lúc này ba người Phong Dụ, Hoắc Cương và Mạc Ngạn Thanh biết rõ thực lực chân chính của thiếu niên cho nên không dám có lòng phản kháng.

Nương theo đám người Nhiếp Vân rời khỏi Thần Phong quảng trường, hôn lễ Triệu gia thanh thế to lớn lấy lão tổ Triệu gia và người hầu tử vong toàn bộ, thiếu niên nhất chiến thành danh mà chấm dứt.

- Các ngươi biết rõ Đồ Tân Chí Tôn là người phương nào hay không?

Trên đường bay vào trong hoàng cung, Nhiếp Vân hữu ý vô ý hỏi thăm đám người Phong Dụ.

- Trước kia chúng ta không biết Đồ Tân này, là Triệu Huân vừa giới thiệu cho chúng ta biết, dường như là người đại lục Phù Thiên!

Phong Dụ nói ra.

- Đại lục Phù Thiên?

Sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Thế giới này vô cùng rộng lớn, Thần Phong đế quốc chỉ là một khu vực vắng vẻ mà thôi, hạch tâm chân chính là đại lục Phù Thiên!

Đại lục Phù Thiên nằm ở bờ bên kia của biển cả, nó khác với Thần Phong đế quốc, cho dù nồng độ linh khí hay thổ nhưỡng phì nhiêu không thể so sánh với nhau được.

Kiếp trước Thiết Lan Nhi tiễn hắn tới thành Thần Phong, dưới cơ

duyên xảo hợp cho nên đi đại lục Phù Thiên, cũng chính ở nơi đó hắn đột phá gông cùm xiềng xích đạt tới Chí Tôn, cũng đạt tới cảnh giới mới, cũng chính tại nơi này hắn quen sư phụ luyện đan, trở thành nhân vật Luyện Đan Tông sư...

- Nếu thật sự là người đại lục Phù Thiên thì không dễ làm.

Đại lục Phù Thiên ngọa hổ tàng long, cao thủ nhiều vô số kể, nếu quả thật liên lụy tới bọn chúng thì phiền toái không dứt!

- Cho dù phiền toái thì như thế nào, Nhiếp Vân ta là người của hai thế giới, cũng chưa sợ qua chuyện gì, chỉ cần nhận định chuyện gì thì ta sẽ đi làm.

Hắn xiết chặc nắm đấm, ánh mắt Nhiếp Vân bắn ra hào quang sáng ngời.

Kiếp trước kiếp này, đường đường Huyết Ngục Ma Tôn sợ qua ai?

Kiếp trước hắn dám một thân một mình xông vào trong hang ổ Yêu tộc, càng đừng nói hiện tại.

Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta tất giết ngươi.

Thần Phong đế quốc tổ chức nghi thức lên ngôi vô cùng đơn giản, nó kết thúc rất nhanh, hoàng thất đế quốc giao toàn bộ thành Lạc Thủy và cả sơn mạch Đô Hoa biến thành lãnh địa của Vân Vương.

Trong lãnh địa của Vân Vương có thể tự do mua bán, có thể sản xuất vàng bạc, có thể một mình lập pháp, có tùy ý bãi miễn bổ nhiệm thành chủ lãnh địa, quyền lợi quan viên... Rất nhiều điều khoản thêm vào tương đương lãnh địa của Nhiếp Vân biến thành quốc gia trong quốc gia.

Đế quốc vì tập quyền, cho dù là Vương gia cũng không có lãnh địa, tất cả quyền sở hữu giao cho hoàng thất chưởng quản, hiện tại cho Nhiếp Vân một quốc gia trong quốc gia, đủ thấy hoàng thất đế quốc hạ tư thái thấp cỡ nào.

Nhìn thấy hoàng thất nịnh nọt, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, sau khi nghi thức lên ngôi kết thúc, lúc này một đại thần tu vi Khí Tông đỉnh phong dẫn dắt hắn rời khỏi hoàng cung.

Chuyện Thiên Cơ kiếm nằm trong tay của mình, Nhiếp Vân cũng không có cố ý nhắc tới, dù sao hôm nay gây ra thanh thế lớn như vậy, người bắt phụ mẫu mình nhất định tới điều tra, đến lúc đó lại hành sự theo hoàn cảnh tốt hơn.

- Vân Vương đại nhân, phủ đệ đã chuẩn bị xong, xin vào ở lại.

Đại thần dẫn đường ở phía trước, hắn vừa đi vừa cười vừa nói.

- Chuẩn bị xong? Lúc này mới bao nhiêu thời gian chứ? Các ngươi làm việc đúng là nhanh chóng.

Nhiếp Vân cười cười.

Từ khi tiến vào hoàng cung tới hiện tại cũng chỉ qua nửa canh giờ, thời gian ngắn như vậy đã chuẩn bị xong phủ đệ của mình, hoàng thất đế quốc đúng là lợi hại.

- Cũng không phải chuẩn bị sớm, mà là phủ đệ Triệu gia lúc trước, hiện tại chỉ đổi tên mà thôi, người hầu, hộ vệ, bệ hạ sợ ngài không thích cho nên không an bài, hiện tại phải thông tri thành Lạc Thủy, chắc chắn thuộc hạ của đại nhân từ thành Lạc Thủy sẽ tới trong mấy ngày nữa...

------oOo------

Chương 237: Hóa Vân Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đại thần vừa cười vừa nói.

- Ân!

Nghe an bài như thế Nhiếp Vân gật đầu.

Hoàng đế xem như rất cẩn thận, biết rõ hắn muốn an bài người nhất định sẽ chọc mình không vui, dứt khoát cứ không an bài, bảo người thông tri thành Lạc Thủy, thành Lạc Thủy Dương Ngạn, Phùng Tiêu cùng người phủ thành chủ, bọn họ sẽ phái hộ vệ chạy tới Vân Vương phủ, từ đó xem như hoàn thành việc thủ hạ và hộ vệ.

Nhiếp Vân, Lạc Khuynh Thành và ba đầu yêu sủng đi vào trong Vân Vương phủ, nơi này là Triệu gia trước kia, vừa tiến vào cửa đã làm ánh mắt mọi người sáng ngời, Triệu gia không hổ là tài thần có tiền nhất của đế quốc, phủ đệ to lớn hoa lệ không kém gì so với hoàng cung.

Tiến vào trong đó, sau khi tùy ý an bài một chút, Nhiếp Vân ở lại trong một đại viện.

Lạc Khuynh Thành cũng không quay về Bách Hoa Tông, nàng ở lại gần đại viện của hắn, hơn nữa còn có nơi an bài ba yêu sủng.

- Có thể tiện tay phái tám cường giả Khí Tông đỉnh phong, lại cso thể ra lệnh cho ngươi, chắc hẳn thế lực tông môn của ngươi không yếu.

Tiến vào sân nhỏ, Nhiếp Vân lại bảo Hắc Nham dẫn Đồ Tân tới gặp.

- Muốn dò hỏi tin tức trong miệng của ta, nằm mơ!

Bản thân Đồ Tân Chí Tôn bị trọng thương, dưới sự giày vò tra khảo của Hắc Nham đã hấp hối.

- Mười vạn tông môn, trăm vạn giáo phái của đại lục Phù Thiên, chỉ có tám thế lực lớn nhất trấn thủ tám phương của đại lục, không biết... Ngươi thuộc về cái nào trong đó?

Không để ý tới đối phương, Nhiếp Vân lên tiếng hỏi.

- Ngươi... Ngươi biết tám đại tông môn?

Đồ Tân biến sắc.

Đại lục Phù Thiên khoảng cách Thần Phong đế quốc một biển cả quá rộng lớn, cho dù Chí Tôn có thể phi hành, không bay mười năm tám năm đừng hòng bay qua, phương pháp qua lại duy nhất chính là thượng cổ truyền tống trận, niên đại truyền tống trận quá lâu, chỉ có thể cho phép thực lực dưới Chí Tôn hậu kỳ thông hành, hơn nữa giá trị truyền tống một lần cực cao, cho dù tất cả tài phú của một Chí Tôn đỉnh phong cũng chưa chắc đủ sử dụng một lần.

Cũng bởi vì như thế tin tức giữa đại lục Phù Thiên và Thần Phong đế quốc rất bế tắc, gần như không có vãng lai gì cả, người trước mặt biết rõ chuyện tám đại tông môn, ngay cả hoàng thất Thần Phong đế quốc cũng không biết, thiếu niên trước mắt làm sao biết được?

Trên thực tế thực lực bản thân Đồ Tân chỉ đạt tới Chí Tôn trung kỳ, cho nên có thể mượn truyền tống trận đi tới nơi đây.

Thực lực Chí Tôn trung kỳ có thể chiến đấu với cường giả Chí Tôn đỉnh phong là bởi vì hắn mượn nhờ Đại Lực đan điền.

Chỉ có điều Đại Lực đan điền mặc dù có thể sinh ra đại lực chi khí trợ giúp gia tăng thực lực rất lớn nhưng năng lực thân thể hắn có thể thừa nhận có hạn, Nhiếp Vân sử dụng đại lực chi khí có thể làm cho lực lượng thân thể bạo tưng gấp mười lần, hắn nhiều nhất chỉ có thể gia tăng hai ba lần là cao, cho nên mặc dù có được đại lực chi khí, gặp gỡ Nhiếp Vân liên tục sử dụng đại địa chi thế công kích cũng phải thất bại thảm hại.

- Đương nhiên ta biết rõ tám đại tông môn. Sư phụ ta đã từng là vô thượng trưởng lão của Hóa Vân Tông, cũng nói rõ tất cả tình huống của đại lục Phù Thiên cho ta biết rồi.

Nhiếp Vân lại kéo da hổ.

Kiếp trước mình sống hơn ba trăm năm, gần hai trăm năm đều quanh quẩn trong đại lục Phù Thiên, đương nhiên hắn biết rõ lịch sử và chuyện của đại lục Phù Thiên, tự nhiên biết rõ chuyện tám đại tông môn, chỉ có điều chuyện này không thể nói ra, đành phải

kéo da hổ kéo sư phụ ra ngoài.

- Hóa Vân Tông... Vô thượng trưởng lão?

Toàn thân Đồ Tân run rẩy.

Thân là người đại lục Phù Thiên, hắn biết rõ Hóa Vân chính là tông môn mạnh nhất đại lục, không có một trong, cho dù những năm qua tông chủ và mấy vị vô thượng trường lão thất tung cho nên có chút xuống dốc nhưng nội tình vẫn bày ra đó, tuyệt đối không thể khinh thường!

Có thể trở thành vô thượng trưởng lão của tông môn như vậy, thực lực nên mạnh bao nhiêu?

Vừa nghĩ tới cũng làm nội tâm người ta lạnh buốt.

Hơn nữa vô thượng trưởng lão chính là sư phụ của thiếu niên trước mắt? Như thế nào... Như thế nào thời điểm chấp hành nhiệm vụ hắn không biết tin tức này?

- Đương nhiên! Nếu như không nhờ sư phụ ta, ta làm sao có thể dễ dàng đạt được bảo tàng trong mộ thất Lạc Khúc, ta lại làm sao có thể còn trẻ như thế đạt tới cảnh giới Chí Tôn!

Dù sao kéo da hổ không cần tiền, Nhiếp Vân thuận miệng nói là được.

- Ah...

Nghe thiếu niên nói như vậy, Đồ Tân sững sờ sau đó nội tâm của hắn tin tưởng vài phần.

Không tới mười bảy tuổi đạt tới cấp bậc Chí Tôn, cho dù ở trong đại lục Phù Vân cũng hiếm thấy, huống chi tại nơi nhỏ như thế này, loại tình huống như vậy hắn nói không có sư phụ cường đại trợ giúp, đánh chết cũng không người nào tin tưởng.

- Sư phụ ngươi hắn... Hắn giúp các ngươi đạt được bảo tàng trong mộ Lạc Khúc?

Qua một hồi Đồ Tân nhớ tới cái gì, hắn biến sắc và hỏi thăm.

- Không sai, hắn đạt được bảo tàng nhưng không cần cái gì cả... Ah, không phải, hắn chỉ cần một thanh kiếm, ta không biết nó có cấp bậc gì, căn bản còn kém huyền ngọc kiếm của ta.

Nhiếp Vân nói.

- Muốn chuôi kiếm?

Đồng tử Đồ Tân co rụt lại.

- Ân, được rồi, nói với ngươi những chuyện này cũng vô dụng, nhanh nói cho ta biết phụ mẫu ta ở đâu, nói xong ta sẽ bỏ qua cho ngươi, bằng không thì ta có một trăm loại biện pháp làm cho ngươi muốn sống không được muốn chết không xong.

Thấy tin tức mình nói dối làm cho kẻ này tin tưởng, sắc mặt Nhiếp Vân cố ý trầm xuống, hắn hừ lạnh uy hiếp.

- Giết ta đi! Ta sẽ không nói!

Đồ Tân hất đầu lên.

- Hắc Nham, ngươi dẫn hắn xuống trước đi, hảo hảo thu thập, hôm nay ta chiến đấu có điều ngộ ra, muốn bế quan tu luyện, hi vọng thời điểm xuất quan có thể nghe được tin tức mà ta muốn biết.

Tiện tay ném Đồ Tân về phía Hắc Nham gần đó, Nhiếp Vân nhắm mắt lại làm tư thái muốn tu luyện.

- Hắc hắc, theo ta đi!

Hắc Nham cười nói, bàn tay to lớn nắm lấy cổ Đồ Tân kéo đi như gà chết, Hắc Nham mang hắn ra bên ngoài, qua một lát sau lại có tiếng gào thét thê lương vang lên.

- May mắn con yêu thú chỉ tàn phá da thịt của ta, cũng không có làm bị thương nội tạng khí quan, nếu không hiện tại ta không thể

động đậy.

Trong một cái lồng nhỏ, Đồ Tân nhìn sang Hắc Nham đang nằm ngủ cách đó không xa, sắc mặt âm trầm bất định.

------oOo------

Chương 238: Hai nữ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắc Nham đã từng thống lĩnh rất nhiều yêu thú, thủ đoạn trừng phạt cao minh tầng tầng lớp lớp, từ khi bắt đầu đưa mình vào trong tiểu viện này, hắn đã thừa nhận không dưới bảy mươi loại cực hình, mỗi một loại đều làm người ta thống khổ không chịu nổi nhưng lại không tổn thương nội tạng, cũng không làm cho người ta tử vong.

- Mặc dù không có tổn thương nội tạng nhưng cứ tiếp tục như thế này thì ta sẽ bị hành hạ tới chết... Nếu như là trước kia ta chết cũng không có gì đáng tiếc, hiện tại biết rõ chuyện sư phụ Nhiếp Vân thì ta phải truyền tin tức này ra ngoài mới được!

Cả đời này hắn đã hiến cho tông môn, có thể chết vì tông môn cũng không có gì, nhưng hiện tại bản thân mình không thể chết được, tin tức sư phụ Nhiếp Vân sư phụ là vô thượng trưởng lão Hóa Vân Tông quá mức rung động, hắn phải báo lên trên mới được.

- Nghĩ biện pháp đào tẩu mới có thể truyền tin tức trở về...

Hít sâu một hơi, ánh mắt Đồ Tân lập loè.

Cho dù khí hải đan điền bị phá, thực lực biến mất nhưng dù sao Đồ Tân cũng là đệ tử đại tông môn, thủ đoạn rất nhiều, chỉ trong nháy mắt hắn đã nghĩ ra biện pháp bỏ trốn.

- Nó cho rằng thực lực của ta biến mất nên không làm được cái gì, từ đó nhốt ta vào trong lồng sắt khẳng định không cách nào đào tẩu, hừ, cũng quá coi thường đệ tử đại tông môn như ta rồi.

Nội tâm hắn hừ lạnh một tiếng, thấy hô hấp của Hắc Nham càng ngày càng đều đều, dường như đã lâm vào ngủ say, đột nhiên Đồ Tân nín thở, hai tay của hắn chạm vào khe hở lồng sắt.

Khoảng cách giữa hai thanh săt là mười tấc, đừng nói một người trưởng thành, cho dù là một đứa bé cũng không thể chui ra được, làm cho người ta cảm thấy kỳ quái chính là Đồ Tân nhẹ nhàng biến thành một con cá trơn trượt sau đó chậm rãi vượt qua khoảng cách ở giữa hai lồng sắt.

Súc Cốt Công!

Có thể tự do thao túng các khớp xương trong cơ thể, một lần nữa tổ hợp làm cho thân thể mềm mại như thân thể con rắn.

Súc Cốt Công chỉ chuyển dời vị trí của các khớp xương, cũng không liên lụy tới lực lượng chân khí, mặc dù đan điền Đồ Tân bị nghiền nát cũng có thể thi triển.

- Chính là chỗ này!

Dường như Đồ Tân đã sớm tính toán tốt khoảng cách, hắn chuyển dời các khớp xương vừa đúng, hắn đạp vào mặt đất một cái sau đó hắn chui vào một cái lỗ tròn lớn như quả bóng.

Triệu phủ là phủ đệ lớn như vậy, vì thuận tiện đường thủy, xây dựng không ít thông đạo dưới đất, hơn nữa những lỗ nhỏ to như quả bóng là thuận tuyện bày xuất chất thải xuống, nó truyền ra ngoài phủ cho nên vô cùng tanh hôi.

Lúc này Đồ Tân không quan tâm mùi thúi, hắn một đầu chui vào bên trong, dọc theo thông đạo này du động tiến lên phía trước.

Bản thân mình vào thời điểm toàn thịnh muốn thoát khỏi tay của thiếu niên là chuyện không có khả năng, càng không cần nói thực lực đã biến mất, thông đạo này chính là con đường thoát thân duy nhất.

Đồ Tân vừa mới tiến vào thông đạo bài xuất chất thải, Hắc Nham

đang ngủ say trong nội viện mở mắt ra.

- Chủ nhân, Đồ Tân đào tẩu...

Hắc Nham truyền âm.

- Cứ để hắn đi thôi, ta đã gia trì truy tung chi khí lên người của hắn, không sợ hắn không chạy...

Nhiếp Vân vui vẻ truyền âm trở về.

Cố ý nói mình có một sư phụ, sau đó lại thả cho Đồ Tân đào tẩu, tât cả những việc này đều là thiết kế của Nhiếp Vân.

Loại người như Đồ Tân vừa nhìn chính là tử sĩ được tông môn nuôi dưỡng, đánh chết cũng không bán đứng tổ chức, lãng phí thời gian với hắn còn không bằng lạt mềm buột chặc.

Cố ý nói ra tin tức làm cho hắn rung động, lại làm hắn không kiềm nén được muốn bỏ chạy, lại nghĩ biện pháp truy tung!

Dù sao truy tung chi khí gia trì lên người của hắn, mặc dù chạy trốn tới chân trời góc biển cũng có thể tìm hắn trở về, cũng không sợ hắn đào thoát.

Một khi hắn đào thoát liên hệ với đồng bọn, chính mình kế tiếp có thể tìm được phụ mẫu.

- Hắn bị ta đánh nát đan điền, chân khí không có, cho dù muốn chạy ra khỏi đế đô cũng cần thời gian rất lâu, trước không đi quản, tiếp tục tu luyện đi!

Nhiếp Vân biết rõ đối phương muốn chạy đi cần môt đoạn thời gian rất dài, chính mình không cần phải vội vã theo dõi, lúc này ngồi tu luyện trong sân, còn chưa bắt đầu đã nghe bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, ngay sau đó là giọng nói thanh thúy dễ nghe truyền vào trong tai.

- Nhiếp Vân, ngươi ngủ chưa?

Là giọng nói của Lạc Khuynh Thành.

Lạc Khuynh Thành đi tới bên cạnh Nhiếp Vân, nhìn thấy hắn không được tập trung, do dự thật lâu liền đi tới.

- Vẫn chưa, vào đi!

Nhiếp Vân cười nói mở cửa sân ra.

- Ta... Ngươi có biện pháp nào cứu phụ thân hay không?

Gương mặt Lạc Khuynh Thành trầm thấp, nàng ngồi xuống ghế.

- Yên tâm đi, ta đang suy nghĩ biện pháp, tin tưởng không bao lâu nữa sẽ có kết quả.

Nhiếp Vân an ủi một câu.

- Một khi Đồ Tân chạy đi tìm đồng lõa, chẳng khác nào tìm được manh mối, đến lúc đó tìm được phụ mẫu không thành vấn đề!

- Có những lời này của ngươi thì ta yên tâm rồi.

Lạc Khuynh Thành thở dài một hơi, nhìn thấy trên mặt thiếu niên mang theo thần thái cô đơn, không biết nghĩ cái gì

- Ngươi tìm đám người Nhiếp tộc trưởng như vậy, về sau có... Ý định gì?

- Ý định? Ta truy cầu thực lực rất cao, chỉ có như vậy mới có thể bảo hộ ngươi thật tốt.

Ánh mắt Nhiếp Vân mang theo kiên định.

Người nhà là trọng yếu nhất trong nội tâm Nhiếp Vân, vì có thể bảo hộ bọn họ thật tốt thì ắn phải hảo hảo tu luyện, từ đó đạt tới cảnh giới rất cao.

- Truy cầu thực lực âất cao? Chẳng lẽ ngươi sẽ không nghĩ tới...

Lạc Khuynh Thành sững sờ, đang muốn nói tiếp đột nhiên nghe âm thanh của Phong Lang Vương từ bên ngoài vọng vào.

- Chủ nhân, Thiết Lan tiểu thư cầu kiến bên ngoài.

- Thiết Lan? Để cho nàng đi vào!

Nhiếp Vân cười nói.

Chỉ chốc lát cửa viện mở ra, một nữ hài mặc áo giáp nhỏ nhắn xinh xắn với dáng người gợi cảm đi vào.

- Nhiếp Vân, hôm nay ngươi liên tục đánh bại năm tên cường giả Chí Tôn, đúng là lợi hại nha.

Còn chưa gặp mặt thì tiếng cười nói của nữ hài đã ngân vang như chuông bạc.

Tính cách của Thiết Lan trái ngược với Lạc Khuynh Thành, ngay thẳng hào phóng, có cái gì thì nói cái đó.

- Nhiếp Vân vị này chính là...

Nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp không thua gì mình đi tới, Lạc Khuynh Thành đứng lên.

- Ta là Thiết Lan, là con gái đoàn trưởng Thiết Nham dong binh đoàn!

Thiết Lan cũng nhìn thấy Lạc Khuynh Thành, ánh mắt lóe sáng sau đó tươi cười tự giới thiệu.

------oOo------

Chương 239: Thích khách công hội

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi chính là Lạc Khuynh Thành a, hôm nay ta mới được gặp

mặt, thật sự xinh đẹp không chê vào đâu được, khó trách Triệu Hưng Phổ lưu luyến ngươi như vậy, không phải ngươi sẽ không cưới thê tử...

Thiết Lan vừa cười vừa nói.

- Triệu Hưng Phổ đã chết, ta cũng chưa từng gả cho hắn.

Lạc Khuynh Thành thản nhiên nói.

- Ha ha, thật xấu hổ, ta nói sai, Triệu Hưng Phổ là vật gì, làm sao có thể so với Nhiếp Vân chứ, với thực lực của Nhiếp Vân, ngươi không muốn gả cho Triệu Hưng Phổ là bình thường.

Thiết Lan vuốt mái tóc, nàng tươi cười đầy hàn ý

- Ngươi...

Lạc Khuynh Thành nhíu mày.

Nói như vậy chẳng khác nào nói mình đứng núi này trông núi nọ, xem ai thực lực mạnh thì gả cho ai, xem mình thành người nào?

- Ách...

Nhìn thấy hai nữ vừa gặp mặt đã bộc phát khói thuốc súng mười phần, nói chuyện không lưu tình chút nào, Nhiếp Vân gãi gãi đầu, dường như hắn cảm thấy có phiền toái to lớn...

Thành Lạc Thủy, phủ thành chủ.

Đột nhiên thành chủ mất tích, sự vật thành Lạc Thủy liền tạm thời do Dương Ngạn và Phùng Tiêu hai vị tộc trưởng quản lý, tuy hai người này tuổi còn trẻ nhưng là thế hệ sát phạt quả quyết, hơn nữa Nhiếp Vân lưu lại tiền tài đã giúp bọn họ nắm giữ đại bộ phận lực lượng của thành Lạc Thủy.

Khống chế đại bộ phận lực lượng của thành Lạc, hơn nữa Dương gia, Phùng gia hai đại gia tộc chiếm cứ ưu thế, dựa theo đạo lý đã nắm chắc thắng lợi trong tay nhưng hiện tại hai người Dương Ngạn

và Phùng Tiêu đang ngồi nhắm mắt trong đại điện nghị sự của phủ thành chủ.

- Hai đội trưởng hộ vệ đội thành nam và thành tây đồng thời đầu nhập vào Lạc Nam Thành, hiện tại thành Lạc Nam, thành Tế Bắc, thành Hà Sơn... Thành chủ tám đại thành nhị lưu đồng thời gây áp lực, một khi xử lý không tốt, đừng nói chúng ta khó giữ được cái mạng nhỏ này, Dương gia và Phùng gia có giữ được hay không còn khó mà nói được.

Phùng Tiêu xoa xoa mi tâm, hắn nhìn tấm bản đồ trước mặt và nói.

Trên bản đồ vị trí trung tâm nhất chính là thành Lạc Thủy, chung quanh có tám mũi tên chỉ thẳng vào, mỗi một cái nhắm vào chính là thành thị không kém thành Lạc Thủy bao nhiêu.

Thành chủ thành chủ Lạc đột nhiên mất tích, từ đó thành Lạc Thủy xuất hiện hỗn loạn, tám thành thị nhị lưu chung quanh thành Lạc Thủy đồng thời tiến quân tới, ý định phân một ít chỗ tốt, bởi vì chuyện như vậy hai người Dương Ngạn và Phùng Tiêu muốn thống nhất thành Lạc Thủy là chuyện phi thường khó khăn.

Tuy giới hạn trong mệnh lệnh của đế quốc, bọn họ không dám hiển nhiên phái binh tới nhưng uy hiếp quấy rối và ngáng chân không phải không có.

- Hừ, thành Lạc Nam lại muốn mở miệng đòi ba ức ngân lượng, ba kiện binh khí vương tộc hạ phẩm, một tấm da Phong Lang phơi khô... Đúng là công phu sư tử ngoạm.

Dương Ngạn cầm lấy một tấm danh sách trên bàn sau đó nện mạnh vào mặt bàn.

Trên bàn có tới tám phần danh sách, chính là tám thành chủ dùng lệnh tiễn cấp bách đưa tới, mỗi một phần đều viết rõ ngân lượng và lễ vật.

- Thành Lạc Nam rất tốt, ngươi xem thành Hà Sơn, hai trăm viên yêu hạch Thành Cương Cảnh, ba ngàn con yêu thú Thành Cương Cảnh... Quả thật khinh người quá đáng.

- Nếu như chúng ta có ba ngàn đầu yêu thú Thành Cương Cảnh, chỉ sợ thành Hà Sơn của bọn chúng cũng bị diệt rồi.

Phùng Tiêu cũng cầm lấy một tấm danh sách, nội tâm vô cùng căm phẫn.

- Được rồi, thật sự không được thì chúng ta xử lý thôi, ta đã phái người liên hệ, tin tưởng không lâu sau sẽ có kết quả.

Dương Ngạn vươn tay xé nát tám tấm danh sách thành bụi phấn, trong ánh mắt mang theo hào quang hung ác.

- Ngươi nói là... Thích khách công hội?

Phùng Tiêu cau mày.

- Không sai, ta đã liên hệ người thích khách công hội, đám người thành chủ thành Lạc Nam bởi vì giới hạn quy định của đế quốc cho nên không dám tới, chúng ta chỉ cần lôi đình vạn quân, dùng thủ đoạn ám sát giết sạch toàn bộ sứ giả của bọn chúng, trong thời gian ngắn sẽ làm thành Lạc Thủy thống nhất bền chắc như thép, bọn chúng cũng không thể bày trò gì.

Dương Ngạn nói ra.

Thành chủ tám tòa thành phái sứ giả tới, những người này đều có thực lực Binh Giáp Cảnh, loại thực lực này tại thành thị nhị lưu xem như thực lực đỉnh phong, đồng thời tới cũng mang tới áp lực lớn lên đám người Dương Ngạn!

Thích khách công hội là tổ chức trong bóng tối, nó rất giống dong binh đoàn, chuyên môn chấp hành ám sát và làm các việc trong bóng tối khác, chỉ cần ngươi có thể trả đủ tiền, bọn họ sẽ nghe theo mệnh lệnh của ngươi.

Ý định của Dương Ngạn rất đơn giản, không phải đám sứ giả này uy hiếp hay sao? Chỉ cần mời người đồng thời giết chết, trong thời gian ngắn cả thành Lạc Thủy thống nhất bền chắc như thép, cho dù bọn chúng muốn ra tay cũng cố kỵ suy nghĩ một phen!

Hơn nữa đồng thời thông qua hành động giết chóc tỏ rõ quyết tâm của bản thân, cũng làm đối phương sinh lòng kiêng kị.

- Thích khách công hội... Ta nghe nói danh tiếng không tốt lắm, chúng ta phải cẩn thận một ít!

Mặc dù Phùng Tiêu không quá đồng ý với kiến nghị của Dương Ngạn nhưng hắn cũng không phản đối.

- Danh tiếng không tốt? Tiểu tử, thích khách hiệp hội chúng ta già trẻ không gạt, tại sao lại nói danh tiếng không tốt.

Lời còn chưa dứt, lúc này có một tiếng cười mang theo u ám vang lên, đồng thời ba bóng người chậm rãi xuất hiện trong điện.

Nói chuyện là lão giả năm sáu mươi tuổi, toàn thân sinh ra khí tức trầm ổn ngưng trọng, vừa nhìn đã biết là nhân vật đạt tới Khí Tông, hai thanh niên còn lại đều là cường giả Binh Giáp Cảnh đỉnh phong.

- Chắc hẳn vị này chính là thích khách công hội Lê Nam Tẩu, tại hạ Dương Ngạn!

Nhìn thấy ba người này đi tới, đôi mắt Dương Ngạn sáng lên.

Thích khách am hiểu ẩn nấp, ám sát, một Khí Tông và hai Binh Giáp Cảnh đỉnh phong ra tay, thực lực này ám sát hai mươi Binh Giáp cảnh không phải vấn đề.

- Không sai, chính là ta!

Lê Nam Tẩu thấy Dương Ngạn nhận ra mình, hắn cười ha hả vuốt chòm râu.

- Lê Nam Tẩu tiền bối, hôm nay chúng ta mời ngươi tới chính là muốn các ngươi động thủ giết vài người, đây là tiền thuê.

Dương Ngạn thấy hắn thừa nhận, hắn móc một xấp ngân phiếu trong ngực áo ra.

Những ngân phiếu này một tấm một vạn lượng, nó chừng năm sáu mươi tấm.

Thích khách công hội và dong binh đoàn đồng dạng, giữ tiền làm việc, ám sát mỗ cấp bậc, đều có minh xác báo giá, ám sát vũ khí cảnh người cũng tựu một vạn lượng đến mươi vạn lượng không đều.

- Chẳng phải giết mấy Binh Giáp Cảnh sao, đơn giản nhưng số tiền này còn thiếu.

Lê Nam Tẩu tiện tay kéo một cái ghế và ngồi xuống, nhìn Dương Ngạn đưa ngân phiếu qua, hắn nói một câu.

------oOo------

Chương 240: Tin dữ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thiếu? Ta biết rõ giá cả thích khách công hội của các ngươi, Binh Giáp Cảnh sơ kỳ một vạn lượng, trung kỳ ba vạn lượng, hậu kỳ sáu vạn lượng, đỉnh phong mười vạn!

- Hiện tại chúng ta muốn các ngươi giết bốn tên Binh Giáp Cảnh trung kỳ, ba hậu kỳ, một đỉnh phong, dựa theo giá cả cũng không quá đáng bốn mươi vạn, nơi này là sáu mươi vạn lượng, tại sao còn thiếu?

Dương Ngạn nhướng mày.

- Ha ha, ngươi nói là giá cả trước kia của chúng ta, hiện tại đã tăng giá rồi...

Lê Nam Tẩu cười lạnh, hắn nói chuyện quỷ dị không nói thành lời.

- Tăng giá? Tăng bao nhiêu?

Dương Ngạn cũng muốn nghe tăng giá bao nhiêu.

- Một Binh Giáp Cảnh sơ kỳ một triệu lượng, trung kỳ ba triệu lượng, hậu kỳ sáu triệu lượng, đỉnh phong mười triệu!

Lê Nam Tẩu nói như vượn gầm.

- Cái gì? Binh Giáp Cảnh sơ kỳ một trăm vạn? Ta thấy các ngươi không có ý định hợp tác.

Nghe giá cả như thế Dương Ngạn đứng lên,.

Cho dù giết người trướng giá cũng không có lý gì tăng giá trăm lần, Lê Nam Tẩu nói như vậy hiển nhiên không muốn hợp tác!

- Không sai, chúng ta căn bản không có ý định hợp tác, hắc hắc, động thủ!

Nghe được Dương Ngạn chất vấn, Lê Nam cười âm hiểm sau đó lên tiếng.

Ầm ầm ầm...

Hắn nói chuyện với ngữ khí đông cứng, hai Binh Giáp Cảnh bên cạnh ra tay, này vừa ra tay thật giống như độc xà xuất động, đạo hàn khí rét lạnh thấu xương đâm vào cổ họng hai người Dương Ngạn và Phùng Tiêu.

- Các ngươi...

Thích khách động thủ với ký chủ là phạm tối kỵ, Dương Ngạn, Phùng Tiêu căn bản không nghĩ tới bọn chúng làm thế, bọn họ hét lớn sau đó tránh thoát đòn hiểm, vừa định lui về phía sau thì nhìn thấy trước mặt có bàn tay đánh tới.

Lê Nam Tẩu động thủ!

Bành!

Hai người đồng thời phun máu tươi, ngay cả Chí Tôn phù lục còn chưa sử dụng đã bay ra ngoài, nằm trên mặt đất không thể pháp

nhúc nhích.

- Hừ, hai thứ không biết chết, mạng các ngươi đã sớm có người mua rồi, còn muốn hợp tác với chúng ta, đã muộn!

Liếc mắt nhìn thấy hai người nằm đó không nhúc nhích, Lê Nam Tẩu hừ lạnh một tiếng.

Hắn đứng lên.

- Hô, thật vất vả đều đi rồi...

Thành Lạc Thủy xảy ra chuyện nhưng Nhiếp Vân cũng không biết, lúc này hắn may mắn khi hai người Lạc Khuynh Thành và Thiết Lan rời khỏi tiểu viện của mình.

Mặc dù hai nữ rất không tệ, bình thường cũng rất hiểu lễ phép và đạo nghĩa nhưng lần đầu tiên gặp mặt đã đối chọi gay gắt, dường như bọn họ có thù với nhau từ trước, hắn đứng ở giữa không biết nên nói thế nào cho phải.

Tính toán, nếu nghĩ không ra thì không nghĩa nữa, tốt nhất nên quen thuộc Đại Lực đan điền a.

Đại Lực đan điền sinh ra đại lực chi khí có thể kích thích thân thể, lại giúp người sở hữu nó bộc phát lực lượng cường đại trong thời gian ngắn, từ đó sinh ra uy lực cực lớn nhưng cũng có tai hại không nhỏ.

Đầu tiên là lực lượng thân thể không thừa nhận nổi, cưỡng ép sử dụng đại lực chi khí nếu không thể giết người còn có thể làm thân thể bản thân sụp đổ, trong nháy mắt biến thành phế vật!

Giống như động cơ xe máy, ngươi không nên dùng nó lái phi cơ, đừng nói không thể thành công, chỉ sợ vừa vận hành đã báo hỏng triệt để.

Tai hại thứ hai là tiêu hao lực lượng thân thể quá lớn.

Một người có bao nhiêu lực lượng cơ bản đều là có hạn, đột nhiên

bộc phát lực lượng cường đại, tương đương tiêu hao thực lực toàn thân của mình, thân thể sẽ lâm vào suy yếu!

- Hai đại tai hại này với ta mà nói không có gì lớn cả.

Hiểu rõ hai đại tai hại của đại lực chi khí, Nhiếp Vân mỉm cười thản nhiên không quan tâm.

Loại tai hại này với kẻ khác mà nói là tai hại thật sự rất trí mạng, nhất là điều thứ hai nếu không đánh chết người khác, chính mình lâm vào thời kỳ suy yếu không thể tiếp tục đánh giết nữa!

Trí mạng với những người khác nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói nó không phải là chuyện gì.

Linh Tê Luyện Thể Quyết đạt tới tầng thứ ba, lực lượng thân thể vô cùng cường đại, cho dù dốc sức liều mạng sử dụng đại lực chi khí cũng không làm thân thể sụp đổ, tự nhiên không cần lo lắng điều thứ nhất, về phần điều thứ hai, khí hải lại mở rộng, chân khí hùng hậu hơn người cùng cấp rất nhiều, chuyện lâm vào thời kỳ suy yếu sẽ không xảy ra.

Chính bởi vì có thể liên tục sử dụng đại lực chi khí, thực lực của Nhiếp Vân cũng mạnh hơn Đồ Tân quá nhiều!

Trên thực tế nếu như Đồ Tân ngay từ đầu có phương pháp luyện thể tốt, số lượng chân khí dự trữ cũng hùng hậu, mặc dù Nhiếp Vân có thể bằng vào đại địa chi thế muốn thắng hắn cũng không dễ dang như vậy.

- Tu luyện ba ngày liên tục, chắc hẳn Đồ Tân cũng chạy tới đế đô rồi, cũng nên đi ra ngoài.

Đứng dậy, hai mắt Nhiếp Vân bắn ra hào quang sáng ngời.

Tu luyện không năm tháng, làm cho hắn không cảm giác được thời gian trôi qua, lần này Nhiếp Vân chỉ nghiên cứu đặc thù của Đại Lực đan điền nhưng thời gian đã trôi qua ba ngày.

Tu luyện ba ngày, dựa vào hiểu biết về Đại Lực đan điền, hắn cũng

vận dụng đại lực chi khí thuần thục hơn không ít, tuy lực lượng đơn thuần không tiêu hao quá nhiều nhưng giao thủ với người khác lại gia tăng thực lực không ít.

Thời gian ba ngày chắc hẳn Đồ Tân cũng tìm được đồng lõa với mình, dựa vào truy tung chi khí cảm ứng, đối phương đã dừng lại không di động nữa.

Nếu hắn dừng lại cũng nên động thủ rồi.

- Chủ nhân, hoàng đế đế quốc bệ hạ đang ở ngoài cửa và muốn gặp ngài.

Hắn muốn dựa theo cảm ứng đi tìm Đồ Tân, đột nhiên ngoài tiểu viện có tiếng của Phong Lang Vương vọng vào.

- Hoàng đế bệ hạ? Lúc này hắn tới đây làm gì?

Hiện tại Nhiếp Vân là Vương gia nhưng hoàng đế đế quốc bệ hạ cũng không dám lãnh đạm, đối mặt với thần tử khác cơ bản đều là ra lệnh triệu hoán đi hoàng cung yết kiến bệ hạ, mà bệ hạ tự mình đến Vân Vương phủ bái kiến hắn, đây có thể nói là chuyện xảy ra lần đầu tiên trong Thần Phong đế quốc.

Mặc dù như vậy, đại thần Thần Phong đế quốc cũng không dám nói cái gì không phải, trái lại còn cảm thấy đế quốc bệ hạ làm như thế là đương nhiên.

Siêu cấp cường giả có thể đánh thắng lão tổ hoàng thất liên thủ với người khác, cho dù ngươi là hoàng đế thì phải làm thế nào đây? Hoàng đế cũng chỉ là người thế tục, trước mặt cường giả lại không dám lãnh đạm.

- Dường như là chuyện thành Lạc Thủy!

Phong Lang Vương nói.

- Chuyện thành Lạc Thủy? Chẳng lẽ đám người Dương Ngạn đi tới đây rồi.

Nhiếp Vân vỗ trán một cái, mấy ngày qua hắn tu luyện tới mức hồ đồ rồi, trước kia hoàng thất đế quốc chuyên môn phái người đi người trong thành Lạc Thủy tiếp quản sự vụ trong Vân Vương phủ, chính mình ngay từ đầu tu luyện cho nên quên đi chuyện này.

------oOo------

Chương 241: Tin dữ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiện tại đã qua ba ngày, có lẽ bọn họ cũng tìm được đám người Dương Ngạn, Phùng Tiêu!

Nhớ tới Dương Ngạn, Phùng Tiêu, trên mặt Nhiếp Vân vui vẻ nhàn nhạt.

Phùng Tiêu chính là người giao hảo với mình kiếp trước, Dương Ngạn lại là hảo huynh đệ hai đời của mình, kiếp trước hắn vẫn chiếu cố chính mình, càng vì mình mà phản kháng gia tộc bị chặt mất một cánh tay!

Phần ân tình này, kiếp trước không thể báo đáp, kiếp nầy rốt cuộc cũng có cơ hội.

Hiện tại bài vị của mẫu thân bình an tiến vào tổ lâm Dương gia, bản thân lại trở thành tộc trưởng Dương gia... Mặc dù mình cũng báp đáp không ít nhưng so với hắn trả giá vì mình lúc trước còn chưa đủ.

Mình bây giờ thành Vân Vương, lại có quyền lợi quản lý thành trấn trong phạm vi lãnh địa, chờ hắn đi tới mình sẽ cho hắn quản lý một thành thị, cũng trở thành thành chủ.

- Gia hỏa này làm việc lỗ mãng, để hắn làm thành chủ có thể ít làm việc bậy bạ.

Nhớ tới tính cách thô kệch cẩu thả của Dương Ngạn khó trị, ngẫm lại bộ dáng sau khi hắn lên làm thành chủ, Nhiếp Vân liền không

nhịn được cười lớn.

Nếu hắn sắp làm thành chủ, như vậy phải tìm tham mưu cho hắn, nếu không chắc chắn cả tòa thành sẽ đại loạn.

- Kỳ thật Phùng Tiêu cũng không tệ, hai người bọn họ quản lý sự vụ giúp ta, ta chuyên tâm tu luyện là tốt rồi!

Tiếp xúc Phùng Tiêu muộn, thậm chí một lần hắn còn bị yêu nhân phụ thể qua nhưng Nhiếp Vân rất thưởng thức năng lực của đối phương.

Sau này mình nhất định sẽ tiếp tục truy cầu cảnh giới cao hơn, một khi cứu đám người phụ thân ra ngoài cũng cần chiếu cố, trong những người mình biết thì Phùng Tiêu chính là người đáng tin cậy.

Trong nội tâm nghĩ ngợi lung tung, Nhiếp Vân bước ra khỏi nơi tu luyện và tiến vào trong đại sảnh.

Hoàng đế đế quốc bệ hạ phải tới gặp mình, cũng không thể để người ta chờ đợi ở ngoài cửa được, khẳng định đã bị Phong Lang Vương an bài tới đại điện nghị sự.

Quả nhiên sau khi đi vào trong đại điện nghị sự đã nhìn thấy hoàng đế đế quốc ngồi ở ghế khách quý, sau lưng có bảy tám hộ vệ đi cùng.

- Vân Vương!

Hoàng đế đứng dậy chào hỏi Nhiếp Vân.

- Đây chính là Vân Vương? Dường như còn trẻ như trong truyền thuyết.

- Trẻ tuổi như vậy đã có thực lực như thế, quá cường đại.

Rất nhiều hộ vệ sau lưng hoàng đế mới lần đầu gặp mặt Nhiếp Vân, thấy rõ bộ dạng thiếu niên cũng có cảm giác bối rối không nhỏ.

Có thể trở thành hộ vệ hoàng đế cũng đều là cao thủ, tự nhiên biết rõ trong cơ thể thiếu niên trẻ tuổi trước mặt ẩn chứa lực lượng đáng sợ cỡ nào.

- Ân? Đám người Dương Ngạn đâu rồi?

Nhìn một vòng cũng không nhìn thấy Dương Ngạn, Phùng Tiêu, chẳng biết tại sao Nhiếp Vân lại sinh ra dự cảm không tốt cho nên hắn lập tức lên tiếng hỏi thăm.

- Dương Ngạn...

Hoàng đế bệ hạ nghe thiếu niên hỏi ngay việc này, sắc mặt của hắn lúc này biến thành khó coi.

- Vân Vương, ngươi trước đừng có gấp, hôm nay ta tới nơi này chính là muốn nói với ngươi việc này.

- Ân?

Nghe hắn nói như vậy, nội tâm của Nhiếp Vân chấn động mạnh.

- Ba ngày trước ta phái người đi thông báo với hai người Dương Ngạn, Phùng Tiêu tới nơi đây, kết quả người đến thành Lạc Thủy lại phát hiện hai người này đã... Chết rồi.

Hoàng đế bệ hạ lên tiếng.

- Cái gì?

Nhiếp Vân chỉ cảm thấy đầu óc nổ tung ầm ầm, lúc này hắn tiến lên phía trước một bước, trên người hắn sinh ra khí tức lăng lệ ác liệt phóng thẳng lên trời giống như hỏa diễm bốc cháy hừng hực.

- Bảo hộ bệ hạ!

Nhìn thấy khí thế thiếu niên phát ra, các hộ vệ liên tục giật mình, đồng loạt đứng trước mặt bệ hạ và tạo thành bức tường người.

Những hộ vệ này chỉ có thực lực cấp bậc Khí Tông, phối hợp công

pháp cao cấp, vũ kỹ, binh khí cho nên sức chiến đấu của mỗi người không thể xem thường.

- Cút!

Cho dù sức chiến đấu của bọn họ không thể khinh thường nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói không tính là cái gì, hắn lập tức quát lớn.

Oanh!

Bảy tám hộ vệ bị tiếng quát lớn của hắn đẩy lui về phía sau, trong đó người có thực lực thấp nhất sắc mặt đỏ bừng giống như uống say, thân thể hắn lắc lư lảo đảo ngất xỉu trên mặt đất.

Chỉ một tiếng quát đã có thể bức bảy tám Khí Tông lui về phía sau, một hôn mê... Loại thực lực này làm hoàng đế bệ hạ hoảng sợ biến sắc.

Loại thực lực này đã vượt qua phạm trù nhân loại có thể tưởng tượng nổi, căn bản không phải những người như bọn họ có thể chống cự.

- Đều lui lại cho ta.

Hoàng đế không hổ là hoàng đế, biết rõ những người này có ngăn cản cũng vô dụng, ngược lại gia tăng tức giận của đối phương cho nên bảo bọn họ lui về phía sau.

- Vâng!

Các hộ vệ hơi do dự một lúc nhưng vẫn nghe lệnh lùi về phía sau.

Trước kia có nghe nói qua thiếu niên trước mặt rất lợi hại nhưng không có nhìn tận mắt cho nên không quá tin tưởng, hiện tại mới hiểu được thiếu niên này giống như một ngọn núi lớn không phải những người như bọn họ có thể vượt qua, cho dù có thêm một trăm ngươi cũng như thế.

- Vân Vương, ta biết rõ Dương Ngạn và Phùng Tiêu là bằng hữu của ngươi nhưng sự thật chính là như vậy, xin nén bi thương!

Hoàng đế bệ hạ đứng dậy.

- Nén bi thương?

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân áp chế xao động trong nội ta,a

Kiếp trước thần hữu của chính mình đều chết đi, vốn tưởng rằng sau khi sống lại có thể cải biến kết cục này, không nghĩ tới phụ mẫu tỷ đệ trước bị người bắt đi, hiện tại Dương Ngạn, Phùng Tiêu lại bị giết chết.

Nếu như ngay cả khi ta trọng sinh cũng không có tác dụng, không thể bảo hộ thân hữu trọng sinh còn có ý nghĩa gì?

Tự trách, hối hận!

- Là ai giết bọn họ?

Hắn cắn chặt môi cố nén run rẩy, Nhiếp Vân lạnh lùng hỏi.

- Thi thể của bọn họ cũng không nguyên vẹn nhưng xem tràng diện ttranh đấu hẳn là yêu nhân gây ra.

Hoàng đế bệ hạ nói.

- Yêu nhân? Ta muốn nghe kỹ càng chuyện đã diễn ra!

Nhiếp Vân cau mày, trên người hắn sinh ra cương phong quét qua chung quanh, bàn ghế trên đại sảnh biến thành bột mịn.

- Vâng! Ta chuyên môn phái người nghe ngóng, mấy ngày trước hai người Dương Ngạn và Phùng Tiêu đang chỉnh đốn trật tự thành Lạc Thủy nhưng chẳng biết tại sao lại phát sinh mâu thuẫn với người Yêu tộc, Yêu tộc phái cường giả ra tay cho nên chém giết bọn họ, cũng mang thi thể đi, chỉ lưu lại dấu vết chiến đấu nhưng không tìm được thứ gì khác.

Hoàng đế bệ hạ nói ra.

- Cường giả Yêu tộc?

Sát khí của Nhiếp Vân sôi trào.

Dương Ngạn và Phùng Tiêu chỉnh đốn thành Lạc Thủy là chuyện do mình phân phó, hắn biết rất rõ ràng, không phải yêu nhân trong thành Lạc Thủy đã bị giết sạch rồi sao? Tại sao còn có yêu nhân xuất hiện?

------oOo------

Chương 242: Âm mưu

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi nói là thật?

Nhiếp Vân nhìn về phía hoàng đế bệ hạ.

- Vâng!

Cảm nhận được ánh mắt như gao găm của đối phương, hoàng đế đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

- Yêu tộc, yêu nhân...

Nhiếp Vân xiết chặc nắm đấm kêu răng rắc, hắn nhìn chằm chằm hoàng đế bệ hạ.

- Nếu ta biết ngươi nói dối, ta lật tung cả hoàng cung, ngươi cũng phải chết không chỗ chôn.

- Đúng, đúng!

Hoàng đế bệ hạ không tự chủ được run rẩy vài lần.

- Phong Lang Vương, quay lại thành Lạc Thủy!

Uy hiếp hoàng đế xong, thân thể Nhiếp Vân nhanh chóng bay ra

khỏi đại điện, chỉ trong nháy mắt hắn cưỡi Phong Lang Vương và mang theo hai yêu sủng rời khỏi Vân Vương phủ.

Hành tung của phụ mẫu cho dù tìm được Đồ Tân cũng chưa chắc có thể tra ra được, cho nên trước đó nên đi tới thành Lạc Thủy điều tra nguyên nhân cái chết của Dương Ngạn và Phùng Tiêu!

Chẳng biết tại sao Nhiếp Vân thủy vẫn cảm thấy Dương Ngạn và Phùng Tiêu chết phi thường cổ quái, cảm thấy trong tối tăm có chuyện gì đó đang nhắm vào mình.

- Hô! Thật đáng sợ!

Nhìn thiếu niên phi hành rời đi, hoàng đế bệ hạ lau lau trên đầu mồ hôi lạnh, hắn thở ra một hơi, lúc này hắn nhìn thanh niên hộ vệ sau lưng và nói:

- Đại nhân, ngươi bảo ta nói thì ta đã nói, ngươi bảo ta làm thì ta cũng làm, lừa gạt Nhiếp Vân như vậy, một khi bị phát hiện thì ta...

Hộ vệ này nhìn như chừng ba mươi tuổi, thực lực cũng chỉ là Khí Tông trung kỳ, hắn lại có thể nói chuyện với hoàng đế bệ hạ vậy đúng là không thể tưởng tượng nổi.

- Ha ha, yên tâm đi, sau lưng chúng ta có Di Thiên Tông chống lưng, hắn không dám làm gì ngươi đâu.

Thanh niên hộ vệ cười lạnh một tiếng, bàn tay của hắn đảo qua gương mặt của mình, hắn biến thành bộ dáng của người khác, khí tức toàn thân từ Khí Tông trung kỳ biến thành Chí Tôn đỉnh phong!

Chí Tôn đỉnh phong ngụy trang thành hộ vệ, Nhiếp Vân lại không nhận ra đủ thấy thực lực của hắn đáng sợ.

- Hắn... Hắn chính là tên điên, thực hi vọng ta lựa chọn là đúng!

Nhớ tới thiếu niên đáng sợ, sắc mặt hoàng đế bệ hạ lúc đỏ lúc trắng và thở dài.

Hắn cũng không có biện pháp, cho dù ai làm hoàng đế cũng không

hi vọng trong quốc gia của mình xuất hiện cường giả vượt qua tầm khống chế của mình, hiện tại Nhiếp Vân chính là người này, hắn đừng nói khống chế, ngay cả đắc tội cũng không dám đắc tội.

Nếu không thể khống chế thì cứ hủy diệt hắn đi.

Vừa vặn thời điểm này người Di Thiên Tông tìm tới, hoàng đế bệ hạ dựa theo lời của bọn họ nói là được.

Nói như vậy hắn không biết mình lừa gạt thanh niên đáng sợ kia là đúng hay sai, hắn hiện tại cũng không phân rõ!

- Ha ha, ngươi cứ yên tâm đi, thành Lạc Thủy đã bị chúng ta an bài tốt, tất cả manh mối đều biểu hiện Dương Ngạn và Phùng Tiêu là bị yêu nhân giết chết, hơn nữa là yêu nhân trong Tử Quỳnh sơn mạch!

Thanh niên hộ vệ cười hắc hắc, dường như hắn rất tự tin với kế hoạch của mình.

Tử Quỳnh sơn mạch cũng giống Lưỡng Giới Sơn, đều là một trong ba căn cứ của yêu tộc trên đại lục, hơn nữa nó rộng hơn Lưỡng Giới Sơn, yêu nhân đông hơn nữa...

Nếu như nói yêu nhân Tử Quỳnh sơn mạch chính là dòng suối nhỏ thì yêu nhân Tử Quỳnh sơn mạch chính là biển cả.

Cả hai căn bản không thể so sánh!

Yên nhân Lưỡng Giới Sơn, Thần Phong đế quốc chẳng muốn xuất binh thảo phạt, mà yêu nhân Tử Quỳnh sơn mạch, cho dù hoàng thất Thần Phong đế quốc có thêm mười lá gan cũng không dám thảo phạt.

Bởi vì cường giả quá nhiều!

Nếu không phải các đế quốc trên đại lục liên thủ ngăn cản, chỉ sợ những yêu nhân này đã chinh phạt cả đại lục thành sân nhà của mình.

Mang manh mối dẫn lên người yêu nhân Tử Quỳnh sơn mạch, rất hiển nhiên có ý định để Nhiếp Vân đi đồng quy vu tận với đám yêu nhân này.

- Chỉ mong có thể gạt hắn, bằng không chẳng những vị trí của ta khó giữ, Phong gia chúng ta cũng xong đời.

Nhớ tới thiếu niên tàn nhẫn, hoàng đế bệ hạ thở dài một tiếng.

Cho dù quân cờ này đúng hay sai chính mình chỉ có thể đi tới.

- Yên tâm đi.

Chúng ta đã xếp đặt thiết kế tốt, chỉ sợ hắn còn chưa trở thành thành Lạc Thủy cũng đã bị yêu nhân cản đường, hắc hắc!

Thanh niên hộ vệ tươi cười, trong mắt của hắn bắn ra hào quang âm mưu, dường như tất cả đều năm trong tầm tay của hắn, Nhiếp Vân nhất định sẽ mắc lừa.

- Chủ nhân, nếu như Dương Ngạn thiếu gia và Phùng Tiêu thiếu gia thật sự là bị yêu nhân giết chết thì lần này có phiền toái.

Không trung, Phong Lang Vương vừ phi hành vừa nói.

- Không sai, trên đạ lục tổng cộng có ba căn cứ Yêu tộc, Lưỡng Giới Sơn, Huyền Âm Sơn và Tử Quỳnh sơn mạch!

- Trong đó Yêu tộc Lưỡng Giới Sơn là ít nhất, Tử Quỳnh sơn mạch nhiều nhất.

Hắc Nham cũng gật gật đầu.

- Lưỡng Giới Sơn chỉ có hai cường giả Chí Tôn, hơn nữa thực lực cũng không cao, Huyền Âm Sơn có được ba mươi bảy cường giả Chí Tôn.

- Tuy không biết trong Tử Quỳnh sơn mạch có bao nhiêu Chí Tôn nhưng nghe nói cao thủ đứng đầu yêu nhân là Tử Quỳnh Hoàng đã siêu việt cấp bậc Chí Tôn!

Tử Đồng hình như biết rõ rất nhiều, nó gật đầu nói.

- Siêu việt cấp bậc Chí Tôn? Chẳng lẽ đạt tới Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh?

Nội tâm Nhiếp Vân chấn động không nhỏ.

Khí hải cửu trọng thiên, một tầng khó hơn một tầng, đạt tới Chí Tôn cấp đỉnh phong muốn đột phá tiếp chính là Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh.

Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh, đoạt thiên địa chi tạo hóa, không chỉ giúp gia tăng thọ nguyên rất nhiều, kết cấu thân thể cũng cải biến về chất, thực lực sâu không lường được.

Đã từng có người nói qua, không đến Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh cho dù là Chí Tôn đỉnh phong cũng không khác gì con sâu cái kiến.

Kiếp trước Nhiếp Vân đã từng đạt tới cảnh giới Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh, tự nhiên biết rõ lời này là đsúng, Đoạt Thiên Tạo Hóa, đoạt thiên địa chi tạo hóa, bản thân đã siêu thoát phạm trù nhân loại, chân khí cũng có biến hóa về chất hình thành thủ pháp đặc thù.

Chân khí và pháp lực căn bản không thể so sánh được, chẳng khac gì bùn nhãn và vàng, cho dù là một chút vàng cũng không phải bùn nhão có thể so sánh.

Nếu như dùng tượng lực để so sánh, cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh kém cỏi nhất cũng có lực lượng ít nhất một vạn tượng!

Hiện tại Nhiếp Vân mặc dù thi triển Đại Lực đan điền, tối đa cũng chỉ có thể thi triển ra năm trăm năm mươi tượng lực (Đại Lực đan điền chỉ có thể gia tăng thực lực thân thể gấp mười lần, không thể gia tăng lực lượng chân khí, lực lượng thân thể Nhiếp Vân là năm mươi tượng lực, gia tăng lực lượng gấp mười lần là năm trăm, tăng thêm lực lượng chân khí là năm mươi, vừa vặn năm trăm năm mươi), trước mặt cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh hắn

không khác gì con sâu cái kiến.

------oOo------

Chương 243: Thế cục đại lục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu tin tức của Tử Đồng là thật, chỉ sợ tược lực Tử Quỳnh sơn mạch rất đáng sợ.

- Ta cũng không biết nhưng tin tức ta biết rõ đúng là như thế.

Tử Đồng vẫy vẫy cái đuôi.

- Nếu như Tử Quỳnh sơn mạch thực sự có cao thủ như thế, vì sao Yêu tộc bị đánh bại?

Vào kiếp trước, mình ở Thần Phong đế quốc không bao lâu liền lọt vào hãm hại, cơ duyên xảo hợp đến đại lục Phù Thiên, bởi vậy hắn không không quá rõ địa vị của Thần Phong đế quốc trên đại lục này, hơn nữa cũng không rõ Yêu tộc mạnh thế nào.

Không rõ nhưng hắn biết rõ Thần Phong đế quốc bộc phát đại chiến với yêu tộc vào trăm năm trước, lúc ấy thành công đánh đuổi Yêu tộc ra khỏi đế quốc, nếu như yêu nhân Tử Quỳnh sơn mạch mạnh như vậy, chỉ sợ những Chí Tôn của các đế quốc không thể ngăn cản nổi.

- Thần Phong đế quốc vị trí là một trong bảy đế quốc của đại lục, Thần Phong đế quốc chỉ là nơi nhỏ nhất, trong đó lớn nhất là Thần Thánh đế quốc, nghe nói bọn họ có siêu cấp cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa cảnh!

Phong Lang Vương nói ra.

- Thần Thánh đế quốc?

Nhiếp Vân nghĩ tới ở kiếp trước, mình cũng biết rõ đê quốc này, chỉ

có điều không có tiếp xúc và không đi qua.

- Thực lực chỉnh thể của bảy đại đế quốc liên hợp còn cường đại hơn yêu nhân Tử Quỳnh sơn mạch rất nhiều, cho nên những yêu nhân này chỉ có thể ngồi trong sơn mạch mà không dám ra ngoài!

Phong Lang Vương nói tiếp.

Dường như ba đại yêu sủng rất rõ ràng thế cục đại lục hiện tại, chúng lập tức phân tích.

Cũng khó trách, mỗi một con trong ba yêu sủng đều sống không biết bao nhiêu năm tháng, càng có vô số thuộc hạ, bọn chúng biết rõ tình thế đại lục vô cùng rõ ràng.

- Tử Quỳnh sơn mạch cách chúng ta không dưới vài chục vạn dặm, cho dù chúng ta phi hành không có mười ngảy nửa tháng là không thể nào, thực lực Dương Ngạn thiếu gia và Phùng Tiêu thiếu gia chắc chắn không thể đắc tội chúng.

Tử Đồng nói ra.

Tuy nó nói rất hàm súc nhưng Nhiếp Vân cũng nghe hiểu, đúng thế, tuy hai người Dương Ngạn và Phùng Tiêu chỉ có tu vi Binh Giáp Cảnh, loại thực lực này trong mắt đối phương còn không đủ nhìn, không có khả năng cách xa như vậy chạy tới chém giết hai người bọn họ.

- Chỉ hy vọng như thế!

Biết rõ Tử Đồng nói rất có đạo lý, chẳng biết tại sao nội tâm Nhiếp Vân hơi chân động.

Nếu như yêu nhân Tử Quỳnh sơn mạch biết rõ đám người Dương Ngạn từng tiến vào Lạc Khúc mộ thì sao?

Tiến vào Lạc Khúc mộ thì khẳng định biết rõ tin tức Thiên Cơ kiếm, tuy hiện tại Nhiếp Vân còn không biết chuôi Thiên Cơ kiếm này có chỗ lợi gì nhưng từ việc thế lực vô danh bắt lấy phụ mẫu của hắn là biết rõ thứ này khẳng định không đơn giản!

Ít nhất liên lụy bí mật tuyệt đối không ít hơn Tử Hoa Ngọc Ấn.

- Cho dù có phải là yêu nhân động thủ hay không, chúng ta phải về thành Lạc Thủy tìm hiểu mới tính sau.

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân áp chế vội vàng xao động trong nội tâm và lên tiếng.

Nguyên nhân Dương Ngạn và Phùng Tiêu tử vong là hoàng đế đế quốc nói, Nhiếp Vân cũng không tín nhiệm bản thân đế hoàng hoàng đế, tự nhiên cũng không cho rằng sự thật cũng như vậy, cho dù là nguyên nhân gì, tất cả phải trở về thành Lạc Thủy dò xét một phen nói sau!

- Vâng!

Lũ yêu sủng đồng thời ứng một tiếng, một người ba thú cấp tốc bay về hướng thành Lạc Thủy.

Oanh!

Vào lúc đang phi hành phía trước có hào quang chói mắt xuất hiện, xuất hiện đột ngột trước mặt một người ba thú và sau đó nổ tung.

Đạo hào quang này xuất hiện mang theo lực lượng chấn nhiếp tâm thần, tiếng nổ mạnh như sấm sét vang vọng cả không gian, nhanh chóng lan ra ngoài tạo thành năng lượng phong bạo cản đường.

- Cẩn thận!

Cảm nhận lực lượng bộc phát đột ngột, đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại, thân thể hắn vội vàng lui về phía sau, huyền ngọc chi kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, một chiêu đại địa chi thế chém thẳng về phía trước.

Ầm ầm!

Đại địa chi thế bộc phát hình thành vách tường bao phủ hắn và ba yêu sủng vào trong, cũng ngăn cản công kích ra bên ngoài.

- Người nào?

Ngăn cản công kích, ánh mắt Nhiếp Vân ngưng tụ nhìn vào sơn mạch trước mặt.

- Khặc khặc, chiêu số không tệ, có thể ở tuổi này có thực lực như thế đúng là nhân tài, cho dù nhân tài cũng phải chết!

Lúc này từ xa có tiếng cười dữ tợn vang lên, thân ảnh sáu xuất hiện trên không trung và ngăn cản trước mặt Nhiếp Vân.

- Yêu nhân? Yêu nhân cấp Chí Tôn?

Nhìn thấy sáu người này, đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại.

Sáu người này này lại yêu nhân cấp Chí Tôn, hơn nữa mỗi yêu nhân đều là Chí Tôn đỉnh phong!

Từ lúc nào Thần Phong đế quốc lại có yêu nhân thực lực cường đại như thế?

Hình thái của yêu nhân hoàn toàn khác với nhân loại, có được rất nhiều bí pháp, yêu nhân đồng cấp có thực lực vượt xa nhân loại, đột nhiên có nhiều yêu nhân xuất hiện như thế, hơn nữa mỗi một yêu nhân đều là Chí Tôn đỉnh phong, cho dù mình có được ba đại yêu sủng thì sợ rằng hôm nay cũng không có kết quả tốt.

- Khặc khặc, ánh mắt coi như không sai! Ánh mắt tốt cũng vô dụng. Giao Thiên Cơ kiếm ra đây, bằng không ngươi phải chết.

Gương mặt yêu nhân cầm đầu có gương mặt xanh đen, khóe miệng của hắn mở ra để lộ hàm răng sáng bóng, hắn cười nhưng ánh mắt đầy sát khí.

- Thiên Cơ kiếm?

Nghe được yêu nhân cười nói như thế, đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại.

Kết quả suy nghĩ xấu nhất cũng chứng thực, quả nhiên bọn chúng đều biết chuyện Thiên Cơ kiếm!

Nhưng đám yêu nhân này là yêu nhân nơi nào? Huyền Âm Sơn hay vẫn là Tử Quỳnh sơn mạch?

- Các ngươi là người của nơi này? Nơi này là Thần Phong đế quốc! Không phải là nơi Yêu tộc các ngươi hung hăng càn!

Sau khi áp chế khiếp sợ trong nội tâm xuống, Nhiếp Vân nhìn chằm chằm vào sáu yêu nhân trước mặt, ánh mắt lạnh lùng không thôi.

- Ngươi cũng biết của Thần Phong đế quốc mà không phải Thần Thánh đế quốc ah!

- Khặc khặc, cho dù chúng ta giết ngươi thì cũng không ai dám nói cái gì!

Tên yêu nhân cầm đầu cười nói, bàn tay của hắn đẩy về phía trước, lúc này yêu vân đầy trời sinh ra.

Yêu vân mang theo khí tức tanh hôi khó chịu, hơi dính lên mặt đất đã làm hoa cỏ héo rũ và phát ra âm thanh xèo xèo, cành hoa tàn lui, cành lá khô héo, nơi yêu vân bao phủ biến thành tử vực không còn vật sống.

- Âm Mai độc khí? Ngươi là người Âm Mai Yêu tộc?

Bàn tay của hắn kết thành chưởng ấn và đánh tan yêu vân trước mặt, trong mắt Nhiếp Vân mang theo sát khí đáng sợ.

------oOo------

Chương 244: Âm Mai Yêu tộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong Yêu nhân cũng có rất nhiều chủng tộc, mỗi một chủng tộc khống chế một loại đại đạo pháp tắc vô cùng cường đại, Âm Mai

Yêu tộc chính là một trong số đó, tu luyện Âm Mai độc khí kịch độc vô cùng, lúc đạt tới cao thâm có thể độc chết siêu cấp cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh dễ như trở bàn tay.

Lúc ở kiếp trước, chính mình bởi vì dính phải Âm Mai độc khí cho nên công lực tiêu tán, lúc này mới bị đám người Di Thiên tông chủ, Phong Dụ thừa cơ đánh thành trọng thương, khi đó hắn liên lụy Thiết Lan, làm cho Thiết Nham dong binh đoàn bị diệt!

độc này ẩn chứa chí lý độc đạo, cho dù cường giả Chí Tôn đỉnh phong chân chính cũng khó có thể ngăn cản nhưng Nhiếp Vân cũng không sợ hãi!

Trong lòng hắn kiếp trước may mắn chạy thoát cho nên nghiên cứu loại độc này thấu triệt, nếu như không phải như vậy thì không còn sống để có được danh xưng Huyết Ngục Ma Tôn, chỉ sợ hắn đã không còn cặn bã lưu lại trên đời.

Cho nên đối với người khác sợ hãi Âm Mai độc khí và tránh còn không kịp bị hắn đánh một chưởng tiêu trừ.

- Ngươi có quan hệ gì với tông chủ Di Thiên Tông?

Hắn tiến lên phía trước một bước,, Nhiếp Vân nhìn chằm chằm vào yêu nhân trước mặt, hắn lên tiếng hỏi..

Kiếp trước Di Thiên tông chủ đã vận dụng loại độc khí này làm mình trúng chiêu, nếu như nói hắn không biết đám yêu nhân này, đánh chết Nhiếp Vân sẽ không tin tưởng!

- Ân? Ngươi nói cái gì? Di Thiên tông chủ làm sao quen biết ta được?

Yêu nhân cầm đầu biến sắc, hắn lập tức cười lạnh chối đây đẩy, cho dù thế nào hắn cũng không nghĩ ra Âm Mai yêu khí lần nào cũng cót tác dụng của mình lại không còn tác dụng với thiếu niến trước mặt.

- Không biết? Ta sẽ đánh cho ngươi biết!

Kiếp trước nếu như không phải loại này vẻ lo lắng yêu khí, chính mình tựu cũng không trúng chiêu, bản thân bị trọng thương!

NẾu không bị thương hắn cũng không liên lụy tới Thiết Lan trúng độc, hơn nữa cũng không làm nàng hết bao nhiêu khuất nhục và bị tra tấn mà chết...

Nghĩ đến những nhân quả kiếp trước, sát ý trong lòng Nhiếp Vân sôi trào, hắn cầm huyền ngọc chi kiếm trong tay, hắn sử dụng đại địa chi thế chém thẳng vào tên yêu nhân cầm đầu.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt đại địa chi thế bộc phát khí lãng hình cây roi, nó đánh vào trong không khí sinh ra tiếng rít chói tai.

- Tiểu tử, nếu như chỉ có chút thủ đoạn này thì hôm nay ngươi phải chết không nghi ngờ!

Âm Mai Chi Thuẫn!

Nhìn thấy Nhiếp Vân công kích, yêu nhân cầm đầu cười lạnh xem thường, quỷ trảo như xương khô của hắn đánh về phía trước, yêu khí tanh hôi ngưng tụ trước mặt và hình thành một tấm thuẫn hình tròn.

Tấm thuẫn như hóa thành thực chất, mặt ngoài như than chì, phía trên có đủ loại hoa văn vắt ngang và xoay tròn trong không trung, nó vô cùng chắc chắn, cho dù là binh khí thượng phẩm của hoàng tộc đâm vào cũng không thể đâm phá phòng ngự của nó.

Đinh!

Huyền ngọc chi kiếm ẩn chứa đại địa chi thế đâm thẳng vào Âm Mai Chi Thuẫn, trên không trung sinh ra âm thanh giao kích làm lỗ tai kêu ông ông vì tiếng động quá lớn.

- Chút công kích của ngươi với ta mà nói không tính là cái gì cả, cho nên ngươi ngoan ngoãn giao đồ vật ra đây để ta khỏi phí công động thủ.

Tấm chắn ngăn cản đại địa chi thế của Nhiếp Vân, yêu nhân cầm đầu hưng phấn cười vang, đang định vào lúc thiếu niên lực cũ vừa hết, lực mới chưa sinh xông tới đánh bại đối phương, đột nhiên sắc mặt của hắn đỏ lên, trong nháy mắt run rẩy như cầy sấy.

- Đây... Đây là có chuyện gì, tại sao có thể có lực lượng cường đại như thế...

Bành!

Tiếng thét chói tai còn chưa dứt thì tấm chắn phát ra tiếng nổ mạnh, đồng thời thân thể to lớn của hắn bay đi như quả bóng, hơn nữa bay xa và nện thẳng vào mặt đất.

PHỐC!

Yêu nhân phun ra một ngụm máu tươi.

Vừa rồi Nhiếp Vân thi triển đại địa chi thế chỉ là ngụy trang, lực lượng chính thức chính là đại lực chi khí, yêu nhân cầm đầu nhất thời không có phát hiện nên bị một chiêu vừa rồi đánh bị thương nặng!

Kỳ thật thực lực của yêu nhân này còn mạnh hơn Bách Hoa Tông chủ vài phần, hơn nữa Âm Mai độc khí tán dật chung quanh, cho dù Nhiếp Vân có Đại Lực đan điền vô cùng lợi hại, nếu muốn đánh thắng cũng cần mấy trăm chiêu mới có thể.

Chung quanh còn có năm tên yêu nhân cấp bậc Chí Tôn thủ hộ, nếu muốn dùng mấy trăm chiêu đánh bại yêu nhân này là chuyện không có khả năng.

Lại nói chân khí của mình chỉ đủ đánh ra mười chiêu đại địa chi thế, cho nên Nhiếp Vân cố ý giấu dốt, đầu tiên sử dụng lực lượng đại địa chi thế sau đó âm thầm thi triển đại lực chi khí, thừa dịp đối phương không phòng bị một kích đánh lén thành công.

Bàn về kinh nghiệm chiến đấu, là người của hai thế giới, Nhiếp Vân nhìn trẻ tuổi nhưng thực tế hắn là lão ngoan đồng, yêu nhân này

làm sao có thể là đối thủ của hắn chứ.

- Động thủ!

Một chiêu đắc thủ, Nhiếp Vân căn bản không cho phép đối phương có cơ hội xoay người, phân phó ba đại yêu sủng, bản thân hắn hóa thành đạo kiếm quang sáng ngời bay thẳng vào mặt đất.

- Ah... Ngươi cũng dám làm tổn thương ta, hôm nay ngươi phải chết!

Yêu nhân cầm đầu trúng một chiêu đánh lén của Nhiếp Vân nên thương thế rất nặng, hắn giãy dụa bò ra khỏi mặt đất, sau đó ánh mắt của hắn như phun ra lửa và gào thét dữ dội.

Hắn đạt tới cấp bậc Chí Tôn, lại là hạch tâm của Âm Mai Yêu tộc, hắn chưa từng ăn thiệt thòi lớn như thế, toàn thân như sắp sụp đổ, vào lúc này hắn phát hiện thiếu niên xông về phía mình.

- Hừ!

Không để ý tới hắn gào thét, Nhiếp Vân cầm huyền ngọc chi kiếm chém xuống lần nữa.

Ầm ầm!

Lần này hắn thi triển toàn bộ lực lượng, đại lực chi khí phối hợp chân khí, lực lượng năm trăm năm mươi tượng mang theo xu thế hủy thiên diệt địa nện thẳng vào đối thủ.

Lạch cạch!

Giữa bả vai của yêu nhân rơi xuống, thân thể ngã xuống và cắm đầu vào mặt đất.

Nếu như trước đó hắn không bị thương còn có thể tránh thoát một kích này, hiện tại bị thương, hơn nữa Nhiếp Vân sử dụng toàn lực công kích cho nên hắn không phải đối thủ, chỉ trong nháy mắt hắn bị đánh bịa biến thành một đống bùn nhão.

- Các ngươi cũng xuống đây cho ta!

Giải quyết yêu nhân cầm đầu, Nhiếp Vân ngẩng đầu lên, lúc này ba yêu sủng Phong Lang Vương đang chiến đấu khí thế hừng hực với năm tên yêu nhân.

Thực lực của những yêu nhân này không kém đám Hoắc Cương bao nhiêu, tuy chúng có năm người nhưng không có khả năng thắng ba yêu sủng trong thời gian ngắn, Nhiếp Vân cũng không quản khi gió thực lực của bọn chúng như thế nào, dù sao đã động thủ thì cũng không nói nhảm, cổ tay của hắn

chấn động, hắn phân một đạo kiếm khí thành phần chém thẳng vào năm con yêu nhân trên cao.

------oOo------

Chương 245: Trở lại thành Lạc Thủy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lạch cạch!

Lạch cạch!

Lạch cạch!

Lạch cạch!

Lạch cạch!

Năm âm thanh rơi xuống vang lên, năm đại yêu nhân cấp Chí Tôn bị một kiếm của hắn nện thẳng vào mặt đất, chúng cũng giống như thủ lĩnh của mình, thân thể hãm xuống mặt đất giống như đang nướng bánh thịt.

Tu luyện ba ngày cho nên Nhiếp Vân phối hợp đại lực chi khí và chân khí càng ngày càng ăn ý, sức chiến đấu tăng trưởng không chỉ một lần, nếu đổi lại gặp sáu yêu nhân vào ba ngày trước có lẽ

thật khó có thể ngăn cản, hiện tại hắn dùng không tới một phút là có thể đánh bại hoàn toàn.

Đương nhiên đây cũng là nguyên nhân hắn vô cùng hiểu rõ Âm Mai độc khí, bằng không ngay từ đầu trúng độc khí thì công lực biến mất, đừng nói đánh bại, chỉ sợ đã sớm chết từ lâu rồi.

- Tại sao các ngươi biết tin tức Thiên Cơ kiếm? Có phải phụ mẫu của ta bị các ngươi bắt đúng không?

Sau khi đánh bại sáu yêu nhân, Nhiếp Vân thả người đi tới trước mặt yêu nhân cầm đầu, huyền ngọc chi kiếm chỉ thẳng vào đối phương.

Nếu những người này đã biết rõ tin tức Thiên Cơ kiếm nhưng không phải chung bọn với đám người bắt phụ mẫu hắn nhưng cũng khẳng định có quan hệ với nhau, hơn nữa bản thân mình vừa rời khỏi đế đô đã bị đánh lén, rất hiển nhiên đối phương rất hiểu hành tung của bản thân, cẩn thận hỏi thăm có lẽ có thể hỏi ra chuyện gì đó.

- Tự bạo!

Nghe được câu hỏi, đột nhiên yêu nhân cầm đầu cười gian, thân thể của hắn bành trướng, vô số Âm Mai yêu khí hội tụ sau đó nổ tung đáng sợ.

- Hỏng bét!

Đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại.

Khí Tông tự bạo, cho dù là cường giả Chí Tôn sơ kỳ cũng phải chết, trung kỳ tự bạo thì mình có thể ngăn cản, yêu nhân tự bạo lại đầy độc khí khó có thể khống chế, hơi không cẩn thận nhiễm độc khí chắc chắn phải chết không nghi ngờ.

- Lui!

Biết rõ tình cảnh nguy cơ, hắn hét lớn một tiếng, thân thể Nhiếp Vân biến thành hào quang và bỏ chạy thật nhanh, chỉ trong nháy

mắt hắn đã thoát ra khỏi địa phương vừa rồi.

Oanh!

Thân thể hắn hơi dừng lại nhìn khu vực nổ tung trước mặt, yêu tộc cầm đầu tự bạo san bằng sơn mạch trước mặt.

Đạt tới cấp bậc Chí Tôn, thực lực đã vượt qua phạm trù bình thường quá nhiều, uy lực tự bạo vô cùng to lớn, quả thực khó có thể tưởng tượng!

- Những yêu nhân này chắc chắn tới từ Tử Quỳnh sơn mạch, nếu không tuyệt đối không thể nào làm ra hành động thấy chết không sờn như thế!

Nhìn phế tích trước mặt của mình, Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Yêu nhân cầu đầu có thực lực Chí Tôn đỉnh phong, loại thực lực này cho dù đi tới nơi nào cũng trở thành quan to một phương, mà bây giờ nói chết thì chết, không chút do dự, rất hiển nhiên sau lưng có dược thế lực cường đại hơn nhiều.

Mà hắn chỉ là tử sĩ.

Có thể làm cho cường giả Chí Tôn đỉnh phong cam tâm tình nguyện trở thành tử sĩ cũng chỉ có yêu nhân Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh mới có tư cách như vậy!

- Tử Quỳnh sơn mạch, đại lục Phù Thiên, Di Thiên Tông... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này hắn không ngừng nhớ lại phán đoán của bản thân một chút, Nhiếp Vân càng ngày càng cảm thấy mê hoặc.

Trước kia bắt lấy Đồ Tân Chí Tôn là vì biết rõ phụ mẫu của mình bị bọn chúng bắt giữ, có lẽ có quan hệ vứi thế lực lớn trên đại lục Phù Thiên, tại sao lại liên lụy tới yêu nhân?

Phải biết rằng đại lục Phù Thiên có tám đại tông môn, mỗi một cái đều là chính phái, là lãnh tụ tinh thần của nhân loại chiến đấu với

Yêu tộc nhiều năm, tại sao lại có thể bắt tay với Yêu tộc chứ?

Nhưng nếu không phải hợp tác với Yêu tộc, tại sao yêu nhân Tử Quỳnh sơn mạch lại biết trong tay của mình có được Thiên Cơ kiếm? Làm sao biết được hành tung của mình, trùng hợp mai phục ở đây sao?

- Xem ra chuyện này không đơn giản như ta tưởng tượng!

Xoa xoa mi tâm, Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

Phụ mẫu mất tích, Dương Ngạn, Phùng Tiêu bị giết, yêu nhân, đại lục Phù Thiên... Những việc này chắc chắn có quan hệ với nhau, chỉ có điều khẳng định nó càng phức tạp hơn suy nghĩ của mình rất nhiều.

- Quay trở lại thành Lạc Thủy nhìn kỹ hẵn nói!

Nhìn phế tích trên mặt đất, Nhiếp Vân lắc đầu, hắn lại ngồi lên lưng Phong Lang Vương, một người ba thú nhanh chóng bay thẳng về phía thành Lạc Thủy.

Uy lực yêu nhân cầm đầu tự bạo quá lớn, ngay cả năm yêu nhân thủ hạ cũng tan thành mây khói, hắn hiện tại đang xoắn xuýt rất nhiều, còn không bằng quay lại thành Lạc Thủy nhìn xem, có lẽ có thể tìm được đầu mối mới.

Thời điểm Nhiếp Vân rời đi không lâu, một con yêu thú to lớn bay tới không trung phế tích.

- Đại nhân... Nhiếp Vân lại có thể chém giết sáu cao thủ yêu nhân... Vậy phải làm sao bây giờ?

Hoàng đế đế quốc trên lưng yêu thú mặt vàng như nến nhìn cái hố cháy đen trên mặt đất, giọng nói của hắn run run.

Hắn từ nhỏ tiếp nhận đế vương giáo dục và bồi dưỡng, ý chí đã sớm cứng rắn như sắt thép, xử sự không sợ hãi, hiện tại nhớ tới ánh mắt lạnh lùng của thiếu niên, thực lực khủng bố chấn nhiếp làm tâm thần của hắn hoảng hốt.

- Tiểu tử này thậm chí còn không sợ Âm Mai độc khí ảnh hưởng, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Thanh niên hộ vệ đứng trên lưng yêu thú nhìn xuống phía dưới, ánh mắt ngưng trọng.

Hắn đã nhìn rõ toàn bộ quá trình chiến đấu trong cuộc chiến vừa rồi.

- Đại nhân, hiện tại hắn đã phát hiện ra gì đó, một khi trở lại tìm xui, chúng ta...

Hoàng đế đế quốc sốt ruột nói ra.

- Tìm xui? Ngươi yên tâm đi, tiểu tử này rất lợi hại nhưng với ta mà nói không có gì. Nếu không phải kiêng kị sư phụ hắn, ta sớm ra tay giết hắn rồi.

Thanh niên hộ vệ tùy ý khoát khoát tay, vẻ mặt mang theo biểu lộ không cho là đúng.

- Đại nhân nói như vậy ta cũng yên tâm.

Nhìn thấy vẻ mặt trấn định của thanh niên hộ vệ, hoàng đế đế quốc thở ra một hơi.

Tuy hắn không biết thực lực của thanh niên hộ vệ nhưng thấy qua lão tổ Phong Dụ chiến đấu với hắn, lúc ấy lão tổ toàn lực tiến công nhưng bị hắn dùng một ngón tay phá vỡ và đánh thành trọng thương!

Cùng là cường giả Chí Tôn nhưng khác biệt quá lớn.

- Yên tâm đi, ngươi đến lúc đó cứ làm theo lời ta nói là được, nếu hắn dám động thủ ra tay với ngươi, ta sẽ uy hiếp hắn.

Thanh niên hộ vệ cười nhạt nói một câu.

Không biết hoàng đế đế quốc và thanh niên hộ vệ đang âm thầm

tính toán sau lưng mình, Nhiếp Vân một đường bay nhanh trở lại thành Lạc Thủy.

- Nhiếp Vân thiếu gia vung tay lên, Phong Dụ, Mạc Ngạn Thanh, La Thiên ba đại Chí Tôn ngoan ngoãn nằm rạp trên mặt đất, cũng không dám nói một câu.

Lúc đi vào thành phố lớn ngõ nhỏ không ngừng bàn tán chiến tích của mình ở đế đô ngày đó.

------oOo------

Chương 246: Máu nhuộm Lạc Thủy hà (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngày đó đại chiến năm đại Chí Tôn trên quảng trường, lực ảnh hưởng của nó thật sự quá lớn, chỉ qua ba ngày ngắn ngủi nhưng người trong thành Lạc Thủy đã biết rõ toàn bộ.

- Như thế nào không tin? Ngày đó ta ở đế đô trông thấy...

Thành Lạc Thủy xuất hiện cường giả tuyệt thế, hơn nữa chỉ có mười sáu mười bảy tuổi, người ở địa phương nhỏ tràn ngập tự hào, bọn họ hớn hở khoe khoang khắp bốn phía.

- Ân? Ngươi nhìn người kia có ba con yêu thú đi theo phía sau.

Đột nhiên có người chú ý tới tổ hợp Nhiếp Vân đi vào thành.

- Là Nhiếp Vân thiếu gia!

- Không sai, chính là Nhiếp Vân thiếu gia, hắn lại quay trở về...

- Bây giờ không phải là Nhiếp Vân thiếu gia, là Vân Vương đại nhân!

- Ta lại nhìn thấy Vân Vương đại nhân, về sau Trương lão tứ sẽ không dám chê cười ta nữa.

Nhìn thấy thân ảnh thiếu niên chậm rãi đi tới, người chung quanh xôn xao, các biểu lộ sùng bái, hưng phấn đều có.

Nhiếp Vân đại chiến tại đế đô chưa qua bao lâu nhưng tin tức truyền đi quá nhanh, hiện tại hắn trở thành thần tượng của người trẻ tuổi trong Thần Phong đế quốc, mỗi người đều tự hào khi được gặp hắn.

- Có danh tiếng quá lớn cũng không tốt, sớm biết như vậy có lẽ nên hóa trang một chút.

Nhìn thấy mình bêến thành tiêu điểm của mọi người, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Có đôi khi có danh tiếng cũng phiền toái, ít nhất tự do bị hạn chế.

Nhiếp Vân dẫn theo ba đại yêu thú tạm thời rời khỏi thành Lạc Thủy, hắn bắt đầu hóa trang mới thật không dễ dàng thoát khỏi ánh mắt sùng bái của mọi người, thuận lợi trở lại phủ đệ Nhiếp gia.

Phủ đệ Nhiếp gia vẫn không có gì khác với lúc trước, sau khi nhìn một vòng liền đi tới phủ thành chủ.

- Ân? Quả nhiên là dấu vết yêu nhân lưu lại.

Tiến vào phủ thành chủ, nhìn dấu vết trên mặt đất, đôi mắt Nhiếp Vân híp lại.

Căn cứ vào dấu vết lưu lại, xác thực là nhân loại và yêu nhân chiến đấu mới có thể lưu lại, chẳng lẽ hai người Dương Ngạn và Phùng Tiêu thật sự bị yêu nhân giết hay sao?

Kiếp trước Dương Ngạn vì mình cho nên mất đi cánh tay, đến nỗi yêu nhân tiến công không thể bỏ chạy ra ngoài, việc này đã trở thành chuyện hắn ăn năn suốt đời, kiếp nầy hắn muốn nghĩ cách đền bù nhưng không ngờ...

Cho dù hay người này có thật đã chết hay không, sống thì thấy người, chết phải thấy thi thể.

Ai giết thì hắn sẽ tìm ra, cũng làm gia tộc hăocj thế lực đó hoàn trả gấp trăm ngàn lần.

Hắn chậm rãi tìm kiếm trong phủ thành chủ một vòng, trừ một ít dấu vết chiến đấu thì không có gì lưu lại.

- Người nào?

Thời điểm Nhiếp Vân tìm tòi không có kết quả và có ý định rời khỏi nơi đây, đột nhiên cách đó không xa có tiếng thét to vang lên, một đội binh sĩ mở cửa đi vào.

- Ngươi là người nào? Nơi này là phủ thành chủ, tư xông phủ thành chủ, chính là tử tội!

Đội trưởng đi đầu mặc khôi giáp màu đen xông vào, trên mặt mang theo thần thái vênh mặt hất hàm xem thường, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nhiếp Vân.

- Khôi giáp màu đen? Các ngươi là người phương nào?

Đôi mắt Nhiếp Vân nheo lại.

Đồng phục đội thủ vệ thành Lạc Thủy không phỉa như vậy, hắn biết rõ ràng, căn bản không phải là khôi giáp màu đen, vừa nhìn đã biết đám người này không phải là người phủ thành chủ thành Lạc Thủy.

- Làm càn, ngươi tự tiện xông vào phủ thành chủ đã là tử tội, đội trưởng của chúng ta hỏi ngươi, tại sao ngươi không trả lời, thật to gan.

Một binh sĩ lên tiếng rống to.

Nhiếp Vân đã thay đổi dung mạo nhưng thực lực lại cao, đám binh sĩ bình thường này căn bản không nhìn ra thực lực cụ thể, còn tưởng rằng là tiểu nhân vật.

- Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, thân thể Nhiếp Vân biến mất, ngay sau đó trên không trung xuất hiện vài thân ảnh, hắn lập tức bóp cổ tên binh sĩ vừa nói chuyện.

- Ta hỏi các ngươi, binh sĩ ban đầu của phủ thành chủ đâu rồi, các ngươi là người phương nào?

Bàn tay bóp cổ tên binh lính, gương mặt Nhiếp Vân không mang theo chút biểu tình gì,

- Lại dám thi triển yêu pháp trước mặt ta, nhất định là yêu nhân, mọi người cùng nhau động thủ, giết yêu nhân này cho ta.

Đội trưởng thấy người trước mắt vừa ra tay đã bóp cổ thuộc hạ của mình, lập tức bị giật mình, còn tưởng rằng đối phương thi thiển loại yêu pháp nào đó cho nên sốt ruột rống to thành tiếng.

Hắn còn chưa hô xong, trên cổ có cảm giác đau đớn, bàn chân cũng rời khỏi mặt đất, bị đối phương dùng tay còn lại bắt lấy.

- Ah...

- Mọi người đừng nhúc nhích...

Lúc này chúng hộ vệ có ngốc cũng biết trước mắt người này thực lực không, tất cả đều dọa sắc mặt biến, liên tiếp lui về phía sau.

- Trả lời ta!

Bàn tay Nhiếp Vân run lên bóp cổ hai người kêu răng rắc.

- Đúng, đúng!

Tên binh sĩ và đội trưởng đều bị bóp cổ run rẩy toàn thân, sợ tới mức vội vàng đáp ứng.

- Chúng ta là binh sĩ thành Lạc Nam, phụng lệnh thành chủ tới nơi này thủ hộ phủ thành chủ ngừa thành Hà Sơn, thành Tế Bắc chiếm nơi đây...

Đội trưởng sợ nói muộn cho nên nói không ngừng.

- Thành Lạc Nam? Thành Hà Sơn? Thành Tế Bắc? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Đột nhiên thành chủ thành Lạc Thủy mất tích, thành Lạc Nam chúng ta, thành Tế Bắc cùng các tòa thành khác phân chén canh, đều phái binh của mình tới, chúng ta chỉ là tiểu nhân vật mà thôi, đại nhân hạ thủ lưu tình...

Đội trưởng liên tục cầu xin tha thứ.

- Tám đại thành trấn phân canh?

Gương mặt Nhiếp Vân mang theo lạnh lùng càng nặng.

Trước khi mình đi bảo Dương Ngạn, Phùng Tiêu lưu lại trong thành Lạc Thủy, không nghĩ tới lại bị tám đại thành trấn ngấp nghé, biết sớm như vậy nên lưu Phong Lang Vương hoặc là Hắc Nham lại nơi đây!

- Là thành chủ phân phó chúng ta làm như vậy, không liên quan gì tới ta, ta chỉ là lâu la, thả ta ra!

Trong lời của tên đội trưởng mang theo âm thanh nức nở.

Bọn chúng là binh sĩ trải qua sinh tử, tuy thực lực của người trước mắt cường đại nhưng vẫn không thể làm bọn họ lên tiếng khai báo, mấu chốt là lạnh lùng trong mắt đối phương.

Loại ánh mắt này chính là không đặt nhân mạng trong lòng, chỉ cần mình dám nói một câu nói dối, chỉ sợ nghênh đón hắn chính là tử vong ngay lập tức.

- Thành chủ các ngươi ở đâu?

Nhiếp Vân biết rõ hỏi những lũ tiểu nhân này không ra gì cho nên quát hỏi.

- Bẩm đại nhân, thành chủ của chúng ta đang ngồi thuyền lớn trên Lạc Thủy hà, đang thương nghị công việc với người phụ trách các thành trì.

Đội trưởng vội vàng hô.

- Lạc Thủy hà? Hừ!

Nhiếp Vân đánh tên đội trưởng một kích, tiếng nổ trầm đục vang lên, gân cốt bẻ gẫy, mắt thấy không sống nổi.

- Các ngươi phân thành trấn khác cũng bỏ đi, phân thành Lạc Thủy, chết đi!

------oOo------

Chương 247: Máu nhuộm Lạc Thủy hà (Trung) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những binh sĩ này tiến vào thành trấn đốt giết đánh cướp việc ác bất tận không khác gì Yêu tộc, Nhiếp Vân tự nhiên sẽ không hạ thủ lưu tình, hắn đánh một chưởng về phía trước, từng tiếng nổ vang lên, đám binh sĩ chung quanh bị hắn đánh thành bánh thịt ngay lập tức.

- Đi!

Một chiêu đánh chết đám người này, bàn chân Nhiếp Vân đạp một cái vào mặt đất.

Tiếng nổ oanh vang lên, hắn hóa thành một đạo hào quang bay thẳng về hướng Lạc Thủy hà.

Mặc kệ đám người thành Lạc Nam có quan hệ với kẻ đã giết hai người Dương Ngạn hay không, dám đánh chủ ý lên thành Lạc Thủy đã phạm vào tử tội không thể tha thứ.

...

Lạc Thủy hà phân Thần Phong đế quốc thành hai phía nam bắc, hai bên bờ sông là mưa bụi, dương liễu dập dờn và vô cùng phồn hoa.

Trên mặt có đủ loại thuyền lui tới, thương thuyền, du lịch, đi ngang qua, thỉnh thoảng trên mặt sông có tiếng cười đùa, tiếng đàn cổ, lúc này cả thành Lạc Thủy mang theo ý thơ rất đẹp.

Chính giữa dòng sông có một cái thuyền hoa lớn, trên thân thuyền có trang trí các hoa văn rất đẹp, đầu thuyền, đuôi thuyền có mấy chục binh sĩ Xuất Thế Cảnh vây quanh, cho thấy địa vị của chủ thuyền không thấp.

Dựa theo đạo lý thuyền hoa cấp bậc này, bên trong đều là oanh ca yến hót, thỉnh thoảng sẽ có tiếng đàn hoặc tiếng cười đùa vang lên, chẳng biết tại sao hiện tại yên lặng như tờ, nó chẳng khác gì chiếc thuyền ma.

- Chắc hẳn mọi người ở đây cũng nhận được tin tức, Nhiếp Vân đại chiến đế đô và được phong làm Vân Vương, tám thành trấn của chúng ta đều bị phân vào trong lãnh địa của Vân Vương.

Trung niên ngồi giữa trong khoang thuyền lên tiếng, hắn nhìn mọi người chung quanh một lần, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

- Thành Lạc Thủy là căn cơ của Vân Vương, chúng ta thừa dịp hắn không có mặt đánh cướp căn cơ của hắn, một khi hắn biết rõ tin tức này, chắc chắn sẽ không buông tha chúng ta, hiện tại mọi người là con châu chấu bị buộc chung một sợi dây, có đề nghị gì hay cứ nói nhanh lên một chút.

- Không sai, bây giờ chúng ta là châu chấu bị buộc chung một sợi dây, liên hợp.

- Ngay cả hoàng thất đế quốc không thể không cúi đầu, chúng ta liên hợp có thể làm được cái gì?

Đám người chung quanh nhớ tới tin tức mới nhận được, sắc mặt

của bọn chúng biến thành khó coi tới cực điểm.

Hoàng thất đế quốc cũng không dám chọc, đám người này dựa vào cái gì?

- Không dựa vào cái gì, tin tưởng mọi người đều biết, Dương Ngạn và Phùng Tiêu chết, Vân Vương nhất định đẩy tất cả tội lỗi lên đầu của chúng ta, dựa theo tính cách tàn nhẫn của hắn, chỉ sợ trong chúng ta không ai có thể trốn thoát.

- Chuyện Triệu gia không cần ta nhiều lời chứ?

Lúc này trung niên nhân ở giữa hừ lạnh một tiếng.

- Triệu gia?

Mọi người biến sắc.

Trong bốn đại gia tộc, Triệu gia sừng sững trogn Thần Phong đế quốc mấy trăm năm, cũng bởi vì đoạt nữ nhân của Nhiếp cho nên bị huyết tẩy, cũng không còn lại một người nào, chuyện này đều bị tất cả người trong Thần Phong đế quốc biết rõ, nếu như hắn thật đổ tội Dương Ngạn và Phùng Tiêu chết đi lên đầu bọn họ, chỉ sợ sẽ có máu chảy thành sông.

- Hiện tại chúng ta nên làm sao bây giờ? Xem vẻ mặt Trương Lạc thành chủ chắc chắn có biện pháp tốt nha.

Trong đám người có một lão giả mặc áo giáp đỏ lên tiếng.

- Vẫn là Chu Hiển huynh hiểu ta, ta thật sự nghĩ ra một biện pháp nhưng cần các ngươi phối hợp.

Thành chủ thành Lạc Nam Trương Lạc vuốt ve lan can ghế, ánh mắt mang theo hào quang tự tin.

- Chỉ cần Trương Lạc thành chủ có thể giúp chúng ta thoát khỏi nguy cơ lần này, chúng ta sẽ hết sức phối hợp làm theo.

Nghe Trương Lạc có biện pháp miễn trừ khó khăn, ánh mắt mọi

người tỏa sáng.

- Cường giả Chí Tôn tuy vô địch nhưng cũng không phải không có sơ hở, ta từng tìm được một bộ trận pháp hợp kích trong di tích tại thành Lạc Nam, chỉ cần tám cường gải Khí Tông đỉnh phong liên thủ thì hoàn toàn có thể chém giết cường giả Chí Tôn.

Trương Lạc nói ra.

- Trận pháp hợp kích sao? Trận pháp chú ý phối hợp thuần thục, chuyện chúng ta gặp phải không khác gì lửa sém lông mày, cho dù tìm được tám cường giả Khí Tông đỉnh phong cũng không kịp rồi.

Chu Hiển cau mày.

Trận pháp chú ý phối hợp, một khi phối hợp không tốt thì nó không có tác dụng gì, trận pháp lợi hại bình thường không có ba năm năm thậm chí hơn mười năm phối hợp căn bản không có khả năng thi triển ra uy lực gì đáng nói, hiện tại cho dù đạt được trận pháp hợp kích, Vân Vương cũng không cho bọn họ nhiều thời gian diễn luyện như vậy.

Chu Hiển nói lời này làm mọi người cộng minh, tất cả mọi người kỳ quái nhìn về phía Trương Lạc.

- Đương nhiên ta biết rõ điểm này, phối hợp không thuần thục không cách nào đánh chết cường giả Chí Tôn thời kỳ đỉnh phong, nếu như muốn đối phó cường giả Chí Tôn trúng độc thì sao?

Trương Lạc cười.

- Hạ độc cường giả Chí Tôn?

- Khí hải của cấp bậc Chí Tôn đã tu luyện tới cực hạn, thân thể đã bách độc bất xâm, có độc gì có thể tổn thương bọn họ chứ?

Đạt tới cấp bậc Chí Tôn, cho dù tinh thần hay thân thể đều có tăng vọt về chất, chỉ thiếu chút nữa có thể thoát ly gông cùm xiềng xích phàm thai, loại thực lực này cho dù ăn mấy cân độc dược Hạc Đỉnh Hồng cũng chẳng si nhê gì, thậm chí một chút thương thế cũng

không có, hơn nữa cường giả Chí Tôn có tinh thần lực cường đại, muốn bọn họ không phát hiện mà ăn độc dược... Có chút không quá sự thật a!

- Ha ha, các ngươi yên tâm đi, ta tìm được loại chất độc này trong di tích đấy, cho dù là cường giả Chí Tôn đỉnh phong trúng phải cũng sẽ mất đi lực lượng, từ đó biến thành thịt cá trong mắt chúng ta.

Trương Lạc tràn đầy tự tin.

- Ah? Thậm chí có loại độc dược này hay sao?

Mọi người lần đầu tiên nghe nói có độc dược có thể hạ độc cường giả Chí Tôn, tất cả mọi người mở to mắt nhìn Trương Lạc.

- Kế sách của ta chính là, một khi Vân Vương trở lại, chúng ta giả ý khuất phục, sau đó nghĩ biện pháp lại hạ độc dược vào đồ ăn hoặc nước uống của hắn, chỉ cần thành công, chẳng những chúng ta có thể miễn trừ tai hoạ, càng có thể trở thành đại công thần của đế quốc, phong vương phong hầu không nói chơi!

Thấy mọi người động tâm, Trương Lạc rèn sắt khi còn nóng.

- Hiện tại đế quốc không có cách nào với Nhiếp Vân, nếu như chúng ta có thể đánh chết hắn ở nơi này, công lớn như thế có thể giúp chúng ta phong hầu bái tướng không thành vấn đề.

- Phong vương phong hầu? Các ngươi không còn cơ hội sống trên đời đâu!

Đột nhiên tấm vải mành che cửa sổ trong khoang thuyền mở ra, một cơn gió lốc mang theo lực lượng đáng sợ tiến vào trong khoang thuyền.

------oOo------

Chương 248: Máu nhuộm Lạc Thủy hà (Trung) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái gì?

Trương Lạc có được thực lực Khí Tông đỉnh phong nhưng sau khi cơn gió đảo qua làm hắn có cảm giác khó thở nổi, nội tâm đang khiếp sợ, vào lúc hắn muốn nhảy ra khỏi khoang thuyền đã cảm giác cổ họng bị bóp chặt, một tay đã bóp cổ hắn.

- Ách... Ách...

Không thể nói nên lời đã bị bóng người kia bắt lên không trung.

- Trương Lạc thành chủ...

- Tiện tay bắt lấy cường giả Khí Tông đỉnh phong giống như bóp cổ gà.

Lúc này mọi người trong khoang thuyền kịp thời phản ứng, nhìn kỹ phát hiện bóng dáng kia không phải quá cường tráng nhưng bọn họ lại trố mắt nhìn.

- Ngươi... Ngươi là Vân Vương đại nhân...

Rốt cuộc có lời nói đánh vỡ yên lặng, người nói chuyện chính là Trương Lạc.

- Vân Vương?

Nghe được câu này cũng làm khoang thuyền nổ tung.

Mọi người đang thương nghị đối phó hắn như thế nào, hắn lại xuất hiện ngay trước mặt... Loại hiệu quả rung động như thế quá lớn.

- Câm miệng!

Bóng người hừ lạnh một tiếng.

Âm thanh không lớn nhưng mang theo lực xuyên thấu kim thạch, âm thanh như đại chùy đánh thẳng vào tâm thần mọi người ở đây,

tràng diện hỗn loạn cũng an tĩnh ngay sau đó.

Những người này đều là thành chủ một thành, là quan to một phương, bình thường đã quen thói kiêu ngạo, câu nói đầu tiên có thể làm bọn họ câm miệng, giật mình như con thỏ bị chấn kinh, như vậy thực lực của bóng người vừa xuất hiện cường đại tới mức đáng sợ.

- Vân Vương đại nhân, bỏ qua cho chúng ta đi, sau này chúng ta sẽ nghe lệnh ngươi như thiên lôi sai đâu đánh đó, tuyệt không dám nói nhảm...

Cảm nhận bàn tay trên cổ đang xiết chặc, sắc mặt Trương Lạc tím tái như gan heo.

Trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả âm mưu quỷ kế đều biến thành trò cười.

- Dương Ngạn và Phùng Tiêu chết như thế nào?

Lúc này Nhiếp Vân đã khôi phục tướng mạo sẵn có, gương mặt non nớt của hắn mang theo thành thục và lạnh lùng không phù hợp với độ tuổi.

- Hai người bọn họ... Ah...

Trương Lạc do dự một chút, cũng bởi vì hắn do dự cho nên trên người đau đớn, xương sườn đứt gãy bãy tám cây.

Phụ mẫu tỷ đệ mất tích, hảo hữu tử vong, điểm này làm Nhiếp Vân sắp rơi vào trạng thái bùng nổ, chỉ cần đối phương không nói thì hắn trực tiếp động thủ.

- Ta cũng không biết hắn chết như thế nào, chỉ biết hắn từng chuyên môn đi tìm thích khách công hội, về sau chúng ta lại nghe nói tin tức bọn họ tử vong...

Biết rõ kiên nhẫn của đối phương có hạn, Trương Lạc không dám nói nhảm liền nói hết.

- Thích khách công hội?

Trước kia Nhiếp Vân từng nghe nói qua thích khác công hội, nó cùng loại với dong binh công hội, là tổ chức giết người, chỉ cần có thể trả nổi giá tiền sẽ hành động giết chết mục tiêu.

Kiếp trước chính mình không có bất cứ liên hệ nào với công hội này, cũng không có tiếp xúc qua, bây giờ nghe Trương Lạc nói thế nội tâm hắn chấn động.

Lúc trước bản thân mình đạt tới Chí Tôn vừa trở lại thành Lạc Thủy chẳng phải cũng gặp thích khách hay sao?

- Hang ổ thích khách công hội ở đâu?

- Thích khách công hội là tổ chức lớn, tổng hội nằm ở Thần Thánh đế quốc, tuy Thần Phong đế quốc cũng có phân hội, trong thành Thần Phong, cụ thể ở đâu ta không biết...

Trương Lạc cũng nói toàn bộ.

- Thành Thần Phong còn có phân hội?

Nhiếp Vân cau mày.

- Vâng, phân hội ở ngay...

Trương Lạc nói đến đây giọng nói trầm thấp.

- Ở đâu?

Nhiếp Vân cúi đầu.

- Ở... Chết đi cho ta!

Nhưng vào lúc này đột nhiên bàn tay Trương Lạc run lên, một addms sương mù màu nâu bay về phía mặt Nhiếp Vân.

Sương mù mang theo mùi tanh hôi khó ngửi, không ngờ là kịch độc vượt xa Âm Mai yêu khí.

- Phệ Tâm độc? Không ngờ ngươi lại có chất độc này, khó trách dám nói có thể hạ độc chết cường giả Chí Tôn!

Nhìn thấy sương mù màu nâu bay tới gần mình, Nhiếp Vân cũng không trốn tránh, hắn vung tay đánh ra một trảo bắt chất độc vào trong tay, trong mắt của hắn mang theo sát ý cuồn cuộn.

Dĩ nhiên là Phệ Tâm độc!

Phệ Tâm độc là chất độc chỉ có luyện đan sư cao cấp mới có thể luyện chế mà thành, cho dù là cường giả Chí Tôn hít sâu một hơi cũng thất khiếu đổ máu, công lực mất hết!

Đổi lại người bình thường đụng vào chỉ sợ đã chết nhưng Nhiếp Vân là người nào, hắn là lão ngoan đồng của hai thế giới, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, trước kia nghe Trương Lạc từng nói qua độc dược, trong nội tâm sớm có phòng bị, chân khí lặng lẽ hình thành ngăn cách trong lòng bàn tay, lúc này đối phương vừa phóng thích độc khí đã bị hắn bắt lấy.

- Nếu là độc của ngươi thì ngươi nên hưởng dụng đi.

Nhận ra tên của độc dược, bàn tay vỗ độc khí còn nằm trong tay vào trong miệng của Trương Lạc!

- Ah... Không muốn, Vân Vương đại nhân, ta sai rồi... Ah...

Cảm nhận mũi miệng cảu bản thân mình nóng rát khó chịu, sắc mặt Trương Lạc biến thành tái nhợt trong nháy mắt, hắn còn chưa nói hết lời cầu xin tha thứ, hai tay của hắn không ngừng ôm ngực và lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Phệ Tâm độc tên như ý nghĩa, độc khí có thể thôn phệ trái tim, chỉ cần hít sâu một hơi, huyết dịch sẽ nhiễm kịch độc ăn mòn đáng sợ, loại chất độc này không có thuốc trị, nó trong thời gian ngắn sẽ lưu động theo máu chảy vào trong tim, khi độc ăn mòn trái tim trong nháy mắt, triệt để mất đi hoạt tính không còn đập nữa.

Cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh có thể lợi dụng pháp lực

cảu bản thân phong bế kịch độc trong máu chảy vào trong tim, sau đó lại từ từ suy nghĩ biện pháp bài xuất nó ra ngoài, mà cường giả Chí Tôn nhiễm phải thì không có thuốc chữa, mặc dù có thể sử dụng chân khí hùng hậu ngăn cản nhất thời nhưng cuối cùng chắc chắn phải chết vì không có thuốc trị.

Chính bởi vì như thế Phệ Tâm độc lại được xưng là Chí Tôn sát thủ!

Chỉ có điều Phệ Tâm thảo chắt lọc chất độc phi thường rất thưa thớt, trình độ trân quý có thể sánh ngang binh khí thượng phẩm của hoàng tộc, tại sao nó lại xuất hiện trong tay của Trương Lạc chứ?

Vào lúc hắn đang suy nghĩ, Phệ Tâm độc không ngừng ăn mòn trái tim, toàn thân Trương Lạc đã thay đổi màu sắc, toàn thân hắn chảy máu và tắt thở nằm trên mặt đất.

- Hừ!

Nhìn thấy chính mình hạ độc lại hại chính mình, Nhiếp Vân không có thương cảm hắn chút nào, chân khí rót vào bàn tay và nhiếp một cái túi bên cạnh người Trương Lạc vào trong tay, không biết bên trong có mấy thứ gì, sau đó hắn thu vào trong đan điền, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía đám người còn lại trong khoang thuyền.

- Vân Vương đại nhân tha mạng, chúng ta đều bị Trương Lạc đầu độc mới tới nơi đây, về sau tuyệt đối không dám...

------oOo------

Chương 249: Máu nhuộm Lạc Thủy hà (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chúng ta là người đứng đầu một thành, hi vọng Vân Vương đại nhân có thể mở một mặt lưới, chỉ cần ngươi hạ thủ lưu tình, ta nhất định sẽ hiến bảo vật trân quý nhất.

- Chúng ta biết sai rồi, chúng ta bị ma quỷ ám ảnh...

Thấy thiếu niên nhìn qua, lúc này thân thể đám người trong khoang thuyền chấn động run rẩy như cầy sấy.

- Bị ma quỷ ám ảnh? Ta là người chưa bao giờ lưu lại phiền toái bên người.

Hừ lạnh một tiếng, thân thể Nhiếp Vân hóa thành một đạo hào quang màu trắng, những nơi hào quang đi qua là đầu người rơi xuống đất.

Người trong khoang thuyền chính là thành chủ thống lĩnh của tám tòa thành chung quanh thành Lạc Thủy, mỗi người là tồn tại hô phong hoán vũ một phương, lúc này bọn họ biến thành thi thể trong tay Nhiếp Vân.

Trên hoa thuyền có tám đại thành chủ và tùy tùng của bọn họ, trên thuyền công lại có mấy trăm người, lúc này biến thành chiến trường tu la, vô số thi thể nằm trên bong thuyền, máu tươi từ trong thuyền chảy vào Lạc Thủy hà, từ đó mặt sông biến thành đỏ rực.

Loại tình huống này thẳng tới một giờ sau mới có người phát hiện, đồng thời có nhiều người chết trên thuyền hoa lớn như vậy, lập tức làm cả thành Lạc Thủy khủng hoảng, vô số người suy đoán đã xảy ra chuyện gì, có người hoài nghi là yêu nhân gây nên, cũng có người cho rằng là sống mái với nhau, bởi vì không có nhân chứng cho nên cuối không ai tra ra kết quả như thế nào.

Không đi quản những người khác nghĩ gì về việc này, Nhiếp Vân sớm cưỡi lên lưng Phong Lang Vương đi về hướng thành Thần Phong.

Lần này quay về thành Lạc Thủy không bao lâu nhưng hắn biết rõ hai người Dương Ngạn đã chết có liên qua tới thích khách công hội, từ đó xem như thu hoạch không nnhor.

Về phần đám người Trương Lạc chết đi, Nhiếp Vân căn bản không đặt trong lòng, dám đánh chủ ý lên thành Lạc Thủy, dám bức bách huynh đệ của mình, những người này nên nghĩ sẽ có kết cục như vậy.

Cường giả vi tôn, không có thực lực lại chọc vào người không thể chọc đó chính là muốn chết.

Rất nhanh Nhiếp Vân lại quay trở về thành Thần Phong, lần này cũng không có đi Vân Vương phủ, hắn trực tiếp bay thẳng về phía hoàng thành.

Trong ngự hoa viên của hoàng cung, hoàng đế đế quốc đang dựa vào ghế và xoa mi tâm.

Hô!

Đột nhiên trong hoa viên xuất hiện cơn gió quét qua chung quanh, một bóng người xuất hiện ngay trước mặt hắn.

- Người nào? Hộ giá!

- Không ngờ dám xông vào ngự hoa viên, muốn chết!

Bóng người vừa xuất hiện, lúc này vô số binh sĩ cầm binh khí trong ngự hoa viên xông tới, mỗi một người đều có thực lực Xuất Thể Cảnh đỉnh phong, cũng vây quanh tất cả con đường chung quanh.

Chỉ trong nháy mắt binh sĩ vây quanh nơi này, hoàng cung không hổ là nơi phòng ngự sâm nghiêm nhất của đế quốc.

- Vân Vương sẽ không đả thương ta, tất cả lui xuống đi.

Lúc này hoàng đế đế quốc cũng nhìn rõ hình dạng của người xuất hiện, khoát tay ngăn cản đám binh sĩ và bảo bọn họ lui xuống.

- Vâng!

Chúng hộ vệ đồng thời ứng một tiếng và lui về phía sau.

Cũng không phải hoàng đế đế quốc không sợ, mà là hắn phải cố gắng trấn định, những hộ vệ này nhìn như long tinh hổ mãnh nhưng đối với cường giả tuyệt thế như Nhiếp Vân lại không có chút tác dụng nào, thực muốn động thủ, đừng nói mấy trăm, cho dù có

hơn vạn tên Xuất Thể Cảnh đỉnh phong vây quanh, đối phương muốn giết mình cũng chỉ nhắc tay là làm được.

- Vân Vương có thể tra ra cái gì? Chẳng lẽ không phải là yêu nhân gây nên sao?

Hộ vệ lui sạch sẽ, hoàng đế đế quốc đứng lên cười nói.

- Yêu nhân? Tin tức ta rời khỏi thành Thần Phong thành là ngươi truyền đi?

Nhiếp Vân đứng trước mặt đối phương, ánh mắt lạnh lùng nhìn sang.

Nhìn thấy ánh mắt thiếu niên như vậy làm nội tâm hoàng đế đế quốc chấn động, hắn cảm giác toàn thân rét run.

- Vì sao Vân Vương lại nói lời này?

- Ta vừa rời khỏi thành Thần Phong đã bị yêu nhân mai phục, ngươi cho rằng mình không liên quan?

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói ra.

- Vừa ra khỏi thành đã bị yêu nhân mai phục? Chẳng... Chẳng lẽ yêu nhân đã bố trí tay mắt bên cạnh ta? Chuyện này ta nhất định sẽ hảo hảo tra, cũng cho Vân Vương đại nhân một câu trả lời.

Hoàng đế đế quốc vội vàng giải thích.

- Tra? Hừ!

Nhiếp Vân cười lạnh.

Lời này cũng chỉ thăm dò hắn mà thôi, tra ra cái gì chứ? Chỉ sợ tùy tiện tìm người đứng ra lừa gạt mình mà thôi.

- Vân Vương đại nhân xin tin tưởng thành ý của ta, ta nhất định sẽ tra việc này rõ ràng...

Thấy vẻ mặt thiếu niên như vậy, hoàng đế đế quốc biết rõ hắn không tin.

- Tra rõ ràng? Ngươi nói thật không?

Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm với hắn, đột nhiên hắn vung tay phải về phía trước.

Lạch cạch!

Hoàng đế đế quốc, đường đường là cường giả Khí Tông đỉnh phong nhưng hắn không kịp phản ứng, ngực của hắn lõm xuống và bay ra ngoài, hắn đụng vào thánh sơn trong hoa viên và đá vụn bắn tung toé.

- Vân Vương, ngươi...

Hoàng đế đế quốc giãy dụa bò ra khỏi đống đá vụn, tuy tổn thương không phải vô cùng nghiêm trọng nhưng đường đường hoàng đế cửu ngũ chí tôn bị người ta đánh bay không có tôn nghiêm như vậy cũng thật sự quá thật mất mặt.

- Ta muốn giết ngươi đơn giản như lúc giết một con kiến! Hiện tại hỏi ngươi, ngươi chỉ cần trả lời, nếu không cũng đừng cho rằng ta không dám giết ngươi.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn lên gương mặt hoàng đế đế quốc, lúc này hoàng đế cũng không dám nói nhảm nửa câu.

- Thích khách công hội phân hội tại Thần Phong đế quốc nằm ở nơi nào, có người nào, hội trưởng là ai?

Nhiếp Vân liên tục hỏi ba vấn đề.

- Thích khách công hội?

Hoàng đế đế quốc nghe cái tên này liền cảm thấy run rẩy vài lần.

- Vân Vương đại nhân nghĩ như thế nào mà hỏi về công hội này?

- Ngươi không cần biết nó như thế nào, chỉ nói cho ta biết những gì ta cần hỏi là được.

Nhiếp Vân khẽ nói.

Tuy trong nội tâm hoài nghi có phải hoàng đế đế quốc trước đó phái hai nhân yêu ám sát mình hay không nhưng không có chứng cớ xác thật cho nên Nhiếp Vân không có triệt để đẩy việc này cho hắn.

Một khi đẩy ra nhất định sẽ trực tiếp chống lại hoàng thất, mà thực lực Phong Dụ vũ lực cao nhất hoàng thất cho dù không bằng mình nhưng làm gia tộc thống nhất đế quốc nhiều năm, nhất định sẽ có không ít thủ đoạn che giấu, không phải vạn bất đắc dĩ tốt nhất không nên chọc ra.

Hơn nữa trước khi tìm rõ tung tích phụ mẫu đang ở nơi nào, cũng không thể quá mức lỗ mãng, vạn nhất bức đối phương chó cùng rứt giậu thì hoàn cảnh phụ mẫu của mình sẽ thê thảm.

- Thích khách công hội nằm ngay phía đông Lạc Định Sơn bên ngoài đế đô, là tiểu vêện có phong cách cổ xưa, bên trong có vô số thích khacshd dang ẩn nấp ám sát, nghe nói cường giả Chí Tôn cũng có thể ám sát.

------oOo------

Chương 250: Lạc Đỉnh Sơn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hoàng đế đế quốc thấy ngữ khí thiếu niên mang theo bất mãn, hắn không dong dài và nói:

- Lạc Định Sơn?

Trong đầu hắn nhớ tới bộ dạng của ngọn núi này.

Lạc Định Sơn chỉ là núi nhỏ, nó còn thấp hơn Bách Hoa sơn rất

nhiều, trụi lủi nhưng không thấy bách hoa, cỏ xanh, cũng không có thảm thực vật cây cối, chỉ có những miếu thờ không lớn không nhỏ.

Những miếu thờ này không biết xây dựng bao nhiêu năm tháng, kiếp trước Nhiếp Vân chỉ cho rằng nơi đó dùng bài trí ngắm cảnh, không nghĩ tới lại là cứ điểm của thích khách công hội che dấu bên trong!

- Đúng, nằm ở ngay trên Lạc Định Sơn, về phần hội trưởng công hội là ai thì ta không biết, dù sao ta cũng không tiếp xúc với tổ chức như vậy quá nhiều.

Hoàng đế đế quốc vội vàng phủi sạch quan hệ với mình.

- Ta hi vọng tốt nhất lần này ngươi nói thật, nếu như ta phát hiện ngươi vẫn nói dối như cũ, hậu quả... Không phải ngươi có thể gánh chịu đâu!

Hừ một tiếng, thân thể Nhiếp Vân nhảy lên cao, chân khí bắn ra bên ngoài, hắn lập tức bay nhanh như đạn pháo về phía chân trời, trong chốc lát biến mất trong ngự hoa viên, lúc này bay thẳng về hướng đế đô.

- Đi thôi!

Nhìn thấy thiếu niên bay xa, hoàng đế đế quốc lại lau lau mồ hôi lạnh trên trán.

Không biết tại sao, mỗi lần tiếp xúc với thiếu niên này toàn thân của mình run rẩy và kinh hãi.

Cẩn thận nhớ lại, thực lực đối phương tuy rất mạnh nhưng mỗi lần mình gặp đối phương đều mạnh hơn lúc trước, cảm giác này rất khó noi thành lời.

- Gia hỏa này tuổi không lớn nhưng trên người mang theo huyết tinh chi khí, thậm chí còn lợi hại hơn cả một ít tướng lãnh trên chiến trường.

Sau khi suy nghĩ một hồi hắn đã tìm ra nguyên nhân.

Thiếu niên Nhiếp Vân tuổi không lớn lắm nhưng không biết tại sao sát khí trên người của hắn còn lợi hại hơn không ít tướng lãnh sa trường, hơn nữa dường như hắn không thèm quan tâm tới vương quyền của mình, chính mình có loại cảm giác vừa rồi dám nói hươu nói vượn thì chỉ sợ hiện tại đã đầu người rơi xuống đất!

- Đại nhân, ta đã dựa theo lời ngươi dạy, về sau làm sao bây giờ?

Lau sạch mồ hôi lạnh, hoàng đế đế quốc quay đầu nhìn vào một hướng.

Ở hướng này có một cánh cửa hình tròn, nương theo lời hắn là một bóng người đi ra ngoài, chính là thanh niên hộ vệ thực lực Chí Tôn đỉnh phong.

- Ha ha, rất tốt! Chỉ cần có thể bắt lấy hắn, uy hiếp sư phụ hắn giao Thiên Cơ kiếm ra là đủ rồi...

Thanh niên hộ vệ cười lạnh, ánh mắt lóe sáng.

...

- Chủ nhân, thích khách công hội dám ra tay với hai người Dương Ngạn thiếu gia thì khẳng định sớm có chuẩn bị rồi, chúng ta đi vào như vậy không sợ có mai phục sao?

Tử Đồng vẫy vẫy cái đuôi thô to nhìn sơn mạch trước mặt và lên tiếng nói ra

- Ta đã biết rõ!

Nhiếp Vân bay trên không trung, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía trước.

Thích khách công hội chủ ám sát, thủ đoạn khẳng định không đơn giản, tuy hắn rất tự tin vào thực lực bản thân nhưng cái khó chính là đối phương có chuẩn bị, chính mình chết không có gì đáng tiếc, chỉ khi hắn chết, đừng nói cứu phụ mẫu ra ngoài, chỉ sợ tất cả hắn đang có sẽ biến mất.

Cho nên tất cả phải cẩn thận, không thể làm việc lỗ mãng.

- Ta mặc kệ thích khách công hội có bao nhiêu cường giả, Dương Ngạn, Phùng Tiêu thật sự bị bọn chúng giết, ta muốn bọn chúng phải chết sạch mới giải mối hận trong lòng ta.

Hừ lạnh một tiếng, trong lòng bàn tay Nhiếp Vân xuất hiện một cái hồ lô bằng ngọc.

Hắn tìm được hồ lô này trong tay của thành chủ thành Lạc Nam Trương Lạc, bên trong còn có rất nhiều độc dược Phệ Tâm độc.

Nếu không phải bản thân mình là người của hai thế giới có kiến thức rộng rãi cho nên mới không bị chất độc này xâm hại, đổi lại các Chí Tôn khác, cho dù chiến thắng không nổi, thúc dục độc dược, tuyệt đối có thể làm cho hắn chết không chỗ chôn.

- Các ngươi trông coi nơi này, một khi chiến đấu, gặp một giết một, một con gà một con chó cũng không được thả nó rời khỏi nơi đây.

Nghe được trong lời thiếu niên nói ẩn chứa hàn khí, nội tâm ba đại yêu thú run rẩy vài lần.

Hung ác!

Quá ác!

Chúng với tư cách là yêu thú, đã sớm nhìn quen những việc hung ác, không nghĩ tới chủ nhân còn hung ác hơn cả bản thân mình.

Vèo!

Không đi quản ba đại yêu vật rung động, Nhiếp Vân lập tức bay thẳng tới miếu thờ trên đỉnh núi.

Người còn chưa tới nhưng đã có uy áp bao phủ miếu thở, dường như muốn lật úp cả đại địa.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, miếu thờ có phương viện mười trượng

lập tức sụp đổ hơn phân nửa.

- Hội trưởng thích khách công hội lăn ra đây gặp ta.

Âm thanh như biển gầm vang vọng cả sơn mạch.

- Cái gì?

- Thậm chí có kẻ dám dùng sức mạnh xông vào thích khách công hội?

Nhiếp Vân vừa ra tay đã đánh sụp cả miếu thờ trên núi, cả giác oanh động mãnh liệt vang vọng hư không.

Trong nháy mắt vô số thân ảnh bay ra ngoài giống như châu chấu, cũng không biết những người này lúc nãy ẩn nấp ở nơi nào.

Những bóng người này trên thân của bọn họ có khí tức tối tăm u ám, hàn khí, tàn nhẫn, vừa nhìn đã biết những kẻ này đã giết qua không ít người.

- Ta chính là phân hội trưởng thích khách công hội của Thần Phong đế quốc, không biết các hạ là vị Chí Tôn nào của đế quốc, làm như vậy quá mức vô lễ rồi.

Chỉ chốc lát có trung niên nhân bước ra khỏi đám người, hắn nhìn về phía Nhiếp Vân với đôi mắt tỏa sáng như sao.

- Chí Tôn đỉnh phong? Không nghĩ tới nơi này còn che giấu kẻ như thế này.

Tùy ý nhìn thoáng qua nơi đây một chút, Nhiếp Vân nhìn ra tu vi của đối phương chính là Chí Tôn đỉnh phong!

Vốn tưởng rằng Thần Phong đế quốc chỉ có mấy Chí Tôn xuất hiện bên ngoài, hiện tại xem ra nước ao trong Thần Phong đế quốc cũng không đơn giản như vậy, cũng không phải đèn cạn dầu.

Cho dù nước sâu thì như thế nào? Dám trêu ta, ta sẽ làm các ngươi phải trả cái giá thảm thiết khó quên ở cả kiếp trước và kiếp

này.

- Không cần quan tâm ta là ai, ta tới hỏi ngươi, có phải Dương Ngạn và Phùng Tiêu ở thành Lạc Thủy là các ngươi giết có phải hay không?

Nhiếp Vân hừ lạnh lên tiếng.

Nếu đã tới đây báo thù, cho dù đối phương có là Chí Tôn thì như thế nào chứ? Phối hợp cũng bỏ đi, không phối hợp cứ đánh chết là được.

Kiếp trước kiếp này, Nhiếp Vân coi trọng nhất chính là thân bằng hảo hữu, một khi có người ra tay, cho dù Nhiếp Vân không có thực lực nhưng cũng sẽ tìm cách diệt môn nó!

Cũng bởi vì loại điên cuồng và lạnh lùng này, mới xuất đạo không lâu đã đạt được danh xưng trong Huyết Vực Ma tộc.

------oOo------

Chương 251: Âm Dương Thứ Sát Tuyệt Diệt Đại Trận (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân? Thì ra là hai tên phế vật kia? Không sai, hai người này là người thích khách công hội chúng ta giết!

Trung niên nhân nhướng mày, hắn khinh thường nói một câu.

- Là các ngươi giết sao?

Xiết chặt nắm đấm, đôi mắt Nhiếp Vân đỏ lên.

Trước kia không có người thừa nhận, trong lòng của hắn vẫn có ngọn lửa bịn nghẹn trong lòng, hiện tại biết rõ quả nhiên là thích khách công hội gây nên, hắn có cảm giác toàn thân như sắp nổ tung.

- Thích khách công hội chúng ta lấy tiền làm việc, chỉ là hai tên Binh Giáp Cảnh sơ kỳ nhưng có người đã ra giá một triệu lượng bạc, đương nhiên chúng ta phải giết chúng rồi.

- Như thế nào, chẳng lẽ ngươi muốn báo thù cho bọn chúng sao?

Trung niên nhân hừ lạnh.

Thích khách công hội giết Binh Giáp Cảnh sơ kỳ là một vạn lượng, trung kỳ ba vạn lưỡng, hậu kỳ sáu vạn lượng, đỉnh phong mười vạn, một sơ kỳ ra giá một triệu lượng, đây là cái giá trên trời.

- Lấy tiền làm việc? Là ai bảo các ngươi động thủ giết bọn họ?

Cắn chặt hàm răng, Nhiếp Vân oán hận lên tiếng.

- Thích khách công hội chúng ta sẽ không bao giờ nói thông tin của cố chủ.

Trung niên nhân khoát tay chặn lại, ánh mắt nhìn Nhiếp Vân đầy lạnh lùng.

- Ngươi hỏi thăm tin tức của đám người Dương Ngạn, lại trẻ tuổi như thế, nếu như ta đoán không sai ngươi hẳn là Nhiếp Vân Chí Tôn a!

- Mới tiến Chí Tôn mấy ngày đã có thể bộc phát danh tiếng như thế, ta cũng thừa nhận ngươi không đơn giản!

- Nếu chỉ bằng chút thực lực này muốn đùa nghịch uy phong với thích khách công hội chúng ta thì ngươi còn quá non một ít.

- Phá hủy nhiều cung điện của chúng ta như thế, bồi thường mười triệu lượng bạc trắng ta có thể bỏ qua chuyện cũ, bằng không chẳng những ngươi phải chết, thân nhân bằng hữu đều phải chết!

Trung niên nhân nói chuyện mang theo khí tức âm trầm và lạnh như băng, dường như chỉ cần Nhiếp Vân không đáp ứng yêu cầu của hắn thì hắn sẽ lập tức động thủ chém giết.

- Thân nhân bằng hữu đều phải chết?

Ánh mắt Nhiếp Vân lạnh lùng đáng sợ.

Hắn chán ghét người khác dùng thân nhân uy hiếp, những lời của đối phương đã xúc phạm nghịch lân của hắn.

- Ngươi cho rằng thích khách công hội là địa phương nào? Khách sạn? Khách sạn sao? Muốn tới thì tới muốn đi thì đi? Không có mười triệu lượng bạch ngân và quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, có lẽ còn có thể toàn mạng, nếu không ngày này sang năm chính là ngày dỗ của ngươi.

- Đồ không biết sống chết, nơi này là thích khách công hội, mỗi một người nơi đây đều là thích khách, tới nơi này gây phiền toái là quá ngu xuẩn.

- Ta thấy là chán sống, chúng ta không gây phiền toái đã không tệ, không ngờ có kẻ dám tới nơi này hung hăng càn quấy, muốn chết.

- Hội trưởng cần gì thương lượng với hắn chứ, loại tiểu tử không biết trời cao đất rộng này cứ giết đi là được rồi, giữ lại cũng là tai họa...

Người của thích khách công hội lúc này gào thét.

Thích khách công hội trong mắt kẻ khác là tồn tại thần bí và đáng sợ, không ai dám đắc tội, hiện tại bị một tiểu tử tới đánh sập trụ sở của mình, cả đám giận dữ đỏ mặt.

- Câm miệng!

Hừ lạnh một tiếng, âm thanh lạnh như băng vang lên.

Bị ngữ khí của Nhiếp Vân quát lớn, tất cả thích khách đều có cảm giác mình bị độc xà nhìn chằm chằm vào, không tự chủ sinh ra cảm giác sợ hãi sâu trong nội tâm.

- Hắn... Hắn giết bao nhiêu người mới có được khí tức như vậy?

Vừa rồi có người còn làm ầm ĩ, hiện tại không kẻ nào dám lên tiếng nói nhiều nửa câu.

Thân là thích khách, có kẻ nào chưa từng giết người cơ chứ, có kẻ nào chưa từng chém giết kẻ có thực lực cao hơn bản thân? Cho nên, những người này trước kia không đặt thiếu niên như Nhiếp Vân vào trong mắt, dù sao ngươi tu luyện nhanh hơn nữa, giết người và tích lũy sát khí cũng cần kinh nghiệm và thời gian, ở tuổi này có thể giết được bao nhiêu người cơ chứ, không ai nghĩ tới trên người của hắn lại bộc phát sát khí đậm đặc như vậy.

Thậm chí so sánh những thích khách ở nơi này với hắn cũng chẳng khác gì sâu róm so với thần long, hoàn toàn không thể so sánh!

- Ta hỏi ngươi lần nữa, cố chủ bảo các ngươi giết Dương Ngạn, Phùng Tiêu là ai?

Một câu nói vang vọng thích khách công hội, hắn cũng không có lớn tiếng gào thét gì đó, Nhiếp Vân lại nhìn chằm chằm vào trung niên nhân lần nữa.

- Còn muốn hỏi cố chủ là ai sao? Ta thấy ngươi nên lo lắng suy nghĩ ình cảnh của mình một chút, Lê Nam Tẩu, bày trận!

Thiếu niên thét lớn vừa rồi và bộc phát sát khí làm nội tâm hắn chấn động, lúc này hắn rung động thét lớn một tiếng.

- Vâng!

Nương theo tiếng rống thật lớn, dùng Lê Nam Tẩu cầm đầu bảy cường giả Khí Tông lập tức chiếm cứ bảy phương vị và bao vây Nhiếp Vân vào giữa.

- Âm Dương Thứ Sát Tuyệt Diệt Đại Trận?

Nhìn thấy phương vị của bảy người đang đứng, đôi mắt Nhiếp Vân híp lại.

Âm Dương Thứ Sát Tuyệt Diệt Đại Trận chính là tuyệt sát đại trận ám sát, có thể phát huy ưu điểm của thích khách trong phạm vi

nhất nhất, bảy cường guiar Khí Tông thi triển loại trận pháp này có lẻ vây giết cường giả Chí Tôn đỉnh phong cũng không khó, khó trách thích khách công hội có thể sừng sững nhiều năm như vậy, không nghĩ tới thậm chí có trận pháp hợp kích cao thâm như vậy!

- Xem như ngươi biết hàng, nói thật cho ngươi biết, ta chính là người chấp hành niệm vụ giết Dương Ngạn và Phùng Tiêu tại thành Lạc Thủy, hắc hắc, thế nào, có phải muốn giết ta đúng không? Nhưng ngươi không có cơ hội này đâu.

Lê Nam Tẩu thấy Nhiếp Vân đứng nguyên tại chỗ và bị nhóm người mình triệt để vây quanh thì cười hắc hắc lên tiếng.

- Ngươi chấp hành nhiệm vụ? Vậy ngươi đi chết đi cho ta!

Nghe thấy lão nhân lên tiếng thừa nhận, Nhiếp Vân nhướng mày, huyền ngọc chi trong tay đánh ra một chiêu đại địa chi thế cường đại.

Ầm ầm!

Đại địa chi thế phối hợp đại địa huyền ảo trọng áp hóa thành một đạo kiếm khí bàng bạc chém thẳng vào Lê Nam Tẩu.

- Âm Dương Thứ Sát Tuyệt Diệt Đại Trận, phòng ngự!

Đối mặt với kiếm khí đánh tới, Lê Nam Tẩu không thèm quan tâm, hắn thét dài một tiếng, kết thủ ấn, sáu đạo kiếm khí từ xa đánh tới gần và hình thành phòng ngự trên người của hắn, từ đó ngăn cản đại địa chi thế của Nhiếp Vân đại địa ra bên ngoài.

Âm Dương Thứ Sát Tuyệt Diệt Đại Trận lui có thể thủ, tiến có thể công, công thủ gồm nhiều mặt, mặc dù Nhiếp Vân vận dụng đại địa chi thế uy lực vô cùng như vẫn bị đón đỡ.

- Muốn ngăn cản? Chống đở được sao? Đại Lực đan điền, đại lực chi khí!

Cười lạnh một tiếng, Nhiếp Vân vận dụng đại lực chi khí khắp toàn thân, uy lực của đại địa chi thế bạo tăng gấp mười lần trong chốc

lát.

------oOo------

Chương 252: Âm Dương Thứ Sát Tuyệt Diệt Đại Trận (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm!

Lực lượng bạo tăng gấp mười lần, kêếm khí của huyền ngọc chi kiếm bi tráng như sử thi, nó vạch phá phòng hộ của đối phương, trong nháy mắt đâm vào người Lê Nam Tẩu.

- Lấy nhu thắng cương, âm dương chuyển đổi!

Đúng lúc này trung niên nhân tiến vào vòng chiến, hắn vươn tay một trảo, đại trận quay cuồng sinh ra vô số sợi tơ mỏng, từ đó cuốn lấy đại địa chi thế vô cùng cường đại.

Bị tơ mỏng quấn quanh, Nhiếp Vân có cảm giác như con voi đi vào trong đầm lầy, có được lực lượng cường đại như không có đất dụng võ, kiếm khí ẩn chứa đại lực chi khí đánh vào người Lê Nam Tẩu lại như cơn gió nhẹ thổi qua người đối phương, một chút tác dụng cũng không có.

- Âm Dương Thứ Sát Tuyệt Diệt Đại Trận, không ngờ các ngươi có thể luyện thành âm dương chuyển đổi? Làm sao có thể?

Nhiếp Vân lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Âm Dương Thứ Sát Tuyệt Diệt Đại Trận ẩn chứa thiên địa âm dương ngũ hành, thi triển thuần thục có thể điên đảo âm dương, cải biến lộ tuyến chân khí vận hành, làm cho người bị vây khốn trong đó hóa cương thành nhu, công kích không có hiệu quả gì đáng nói.

Đại địa chi thế phối hợp đại lực chi khí, một chiêu này mang theo lực lượng năm trăm tượng, công kích như vậy có thể đánh nát cả sơn mạch nhưng bây giờ lại không thể giết được một Khí Tông

bình thường, rất hiển nhiên bọn chúng thông hiểu âm dương điên đảo của trận pháp, cho dù công kích của mình thuần dương mạnh mẽ cũng biến thành thuần nhu.

- Hiện tại mới biết đã muộn rồi, vận chuyển đại trận, nhanh đâm!

Trung niên nhân cười lạnh, hắn vung tay phải lên, trận pháp biến hóa lần nữa, lực lượng âm nhu bắn ra khắp bốn phía, vừa rồi làm cho người ta cảm thấy như đang ở trong đầm lầy, hiện tại lâm vào kiếm trận.

Vô số kiếm quang phô thiên cái địa đâm tới, hình thành một đám kiếm vũ phong tỏa toàn bộ đường lui của Nhiếp Vân, hơn nữa còn dồn hắn vào tử địa.

- Trận pháp thật độc ác.

Biến sắc, Nhiếp Vân lui về phía sau một bước, huyền ngọc chi kiếm hình thành thủ thế.

Một chiêu kiếm ý chỉ là đại địa chi thế, cũng không phải chiêu số cụ thể, có thể vận dụng công kích phô thiên cái địa, cũng có thể hình thành phòng ngự nặng nề như đại địa.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Đỉnh núi sinh ra vô số âm thanh đinh dang của kim loại va chạm vào nhau, Nhiếp Vân ngăn cản tất cả kiếm vũ, thân thể hắn cũng bị bức lui về phía sau, chật vật không chịu nổi.

- Một tên cường giả Chí Tôn đỉnh phong và bảy tên cường giả Khí Tông tao thành đại trận, ta căn bản không thể bày trừ, xem ra chỉ có thể nghĩ biện pháp một lần hành động đánh chết một người trong đó sau đó thừa cơ phá trận mà thôi.

Một Chí Tôn đỉnh phong tăng thêm bảy tên Khí Tông, bọn chúng xông thẳng về phía trước thì mình cũng không thể ngăn cản, càng đừng nói bọn chúng có được trận pháp cường đại.

Càng nguy hiểm thì nội tâm Nhiếp Vân càng tỉnh táo không ít, thân thể như bướm vờn hoa, sau khi nhìn chuẩn mục tiêu, đột nhiên hắn xuất hiện trước mặt Lê Nam Tẩu và đâm một kiếm thật nhanh.

Âm Dương Thứ Sát Tuyệt Diệt Đại Trận quá mức lợi hại, cho dù mình biết trận pháp này phi thường kỹ càng, nếu muốn bài trừ cũng rất khó khăn, phải sử dụng chiêu số xuất kỳ bất ý mới được.

Chỉ cần có thể xuất kỳ bất ý kích giết một người, uy lực của trận pháp sẽ hao tổn, đến lúc đó phá trận xông ra ngoài là không thành vấn đề.

Xì xì xì!

Một kiếm này đã không có thi triển đại địa chi thế cũng không có mượn đại lực chi khí, một kiếm này bay bổng không có lực lượng gì nhưng lại mang theo lực lượng làm cho người ta khó lòng ngăn cản, từ đó làm nội tâm người ta sinh ra cảm giác khó nói thành lời.

- Ám sát thuật của ám sát sư? Chẳng lẽ ngươi là ám sát sư? Điều đó không có khả năng!

Nhìn thấy thiếu niên đột nhiên bộc phát công kích, trung niên nhân biến sắc, vội vàng xông tới, hắn vươn tay đánh ra một trảo muốn cứu Lê Nam Tẩu.

Ám sát sư là thiên phú đặc thù, căn cứ tin tức mình biết, thiếu niên trước mắt này chẳng những có được thiên phú luyện đan, còn kiêm nạp vật, truy tung sư, thuần thú trong cugnf một người, nếu như hắn lại là ám sát sư thì quá nghịch thiên rồi.

Tại sao một người lại có được nhiều thiên phú như vậy, điều này sao có thể!

Bất kể như thế nào Lê Nam Tẩu cũng không thể chết, một khi bị

đánh chết, Âm Dương Thứ Sát Tuyệt Diệt Đại Trận tựu sẽ bị phá hư, nhóm người mình không thể tiếp tục vây khốn và đánh chết thiếu niên trước mặt.

- Ha ha, ngươi trúng kế!

Thấy hắn xông tới cứu người, trận pháp xuất hiện một tia sơ hở, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, tay trái của hắn hất một đám sương mù màu nâu đậm vào mặt đối phương, từ đó chui vào trong mũi của hắn.

- Đây là cái gì?

Trung niên nhân gào rú thảm thiết, lúc này hắn run rẩy toàn thân, trong thất khiếu có máu tươi chảy ra ngoài.

Nhiếp Vân lúc nãy còn chưa kịp nghiên cứu ám sát chi khí thì tên ám sát sư đã tự vẫn, bởi vậy không cách nào hình thành ám sát đan điền, cũng không có khả năng thi triển ám sát chi thuật.

Động tác vừa rồi của hắn chỉ mô phỏng theo ám sát thuật mà thôi, căn bản không có bản lĩnh nhất kích tất sát như ám sát sư, cho dù trung niên nhân không xông tới thì hắn cũng không thể giết Lê Nam Tẩu, mục đích làm như vậy là hấp dẫn hắn tới gần, sau đó phóng xuất Phệ Tâm độc, một lần hành động giết hắn bằng thuốc độc!

Trung niên nhân là kẻ chủ trì trận pháp, chỉ cần hắn bị độc chết, trận pháp cũng không còn ý nghĩa nữa.

- Cái gì?

- Là độc khí? Tại sao có thể có độc khí lợi hại như vậy?

Nhìn thấy hội trưởng đường đường cường giả Chí Tôn đỉnh phong hơi dính chút sương mù màu nâu thất khiếu đã đổ máu như vậy, bảy người còn lại trong trận pháp bị dọa sắc mặt tái nhợt, bọn họ không còn tâm tư chiến đấu.

Thích khách ám sát có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, hạ độc cũng là một trong những thủ đoạn thường thấy, bởi vậy tám chín

phần mười trong những người này đều là dân nhà nghề trong dùng độc, chất độc có thể trong nháy mắt độc sát Chí Tôn là chất độc gì? Thật sự quá đáng sợ.

- Chết đi!

Một chiêu đắc thủ, Nhiếp Vân sẽ không bỏ qua cơ hôi lần này, tay phải cầm huyền ngọc chi kiếm chém thẳng về phía trước, kình lực bộc phát, đại địa chi thế lại hình thành lần nữa, từ đó nện thẳng lên người Lê Nam Tẩu!

Trung niên nhân trúng độc, trận pháp đã mất đi tính linh hoạt, Lê Nam Tẩu cũng chỉ là Khí Tông mà thôi, hắn làm sao có thể ngăn cản công kích.

Phốc!

Lực lượng cường đại phán hủy nội tạng của hắn, cơ bắp, xương cốt, hắn nện mạnh vào mặt đất và biến thành một miếng thịt nát.

------oOo------

Chương 253: Thích khách công hội bị diệt

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Còn các ngươi cũng đi chết đi.

Sau khi trung niên nhân trúng độc thất khiếu đổ máu, cũng phá hư đại trận, lại đánh chết Lê Nam Tẩu, Nhiếp Vân cầm huyền ngọc chi kiếm trong tay chém thẳng về phía trước, hắn tấn công sáu tên thích khách Khí Tông đang bày trận.

Đại địa chi thế chú ý nặng nề đánh thẳng vào người mục tiêu, lại phối hợp đại lực chi khí, lực lượng cường đại tạo thành sóng xung kích hình quạt, sáu đại cao thủ còn chưa kịp đào tẩu cũng có kết cục giống Lê Nam Tẩu, cũng biến thành bánh thịt, bọn họ lần lượt ngã xuống mặt đất không nhúc nhích.

- Trốn!

Nhìn thấy trận pháp bị phá hư, hội trưởng bị trúng độc thất khiếu chảy máu, mọi người có ngốc cũng biết thiếu niên trước mặt đáng sợ, vốn một đám thích khách vô cùng hung hăng càn quấy, lúc này bọn chúng không ngừng bỏ chạy khắp bốn phương tám hướng.

Ầm ầm...

Ầm ầm...

Ầm ầm...

Bọn chúng còn chưa kịp chạy đi xa đã nhìn thấy mấy đạo hào quang giết qua, lúc này đầu lâu bị đánh vỡ vụn rơi xuống mặt đất phía dưới.

Phong Lang Vương, Tử Đồng, Hắc Nham ra tay!

Hội trưởng thích khách công hội thực lực mạnh nhất và đám người Lê Nam Tẩu đều bị Nhiếp Vân độc chết, đánh chết cho nên không còn cao thủ gì đó, cho nên bọn chúng không phải là đối thủ yêu thú Chí Tôn, lúc này bọn chúng nát đầu như pháo hoa đỏ tươi bắn tung tóe sang các hướng, đường đường thích khách công hội lại bêến thành tu la sát chiến trường trong thời gian mấy giây.

- Nói ra cố chủ là ai, thi thể Dương Ngạn và Phùng Tiêu ở địa phương nào, ta sẽ tha cho ngươi khỏi chết.

Sau khi thu độc khí còn lại vào trong hồ lô, Nhiếp Vân nhìn tên hội trường sắp bị độc chết đang hấp hối nằm dưới đất, ánh mắt của hắn băng giá.

- Chỉ cần đừng giết ta, nói cho ngươi biết cũng không có gì, kỳ thật... Kỳ thật Dương Ngạn và Phùng Tiêu cũng không chết!

Trung niên nhân không giống như đám tử sĩ lúc trước thà chết chứ không chịu khuất phục, cố gắng nén đau đớn lên tiếng

Thích khách học tập đạo giết người, cũng biết sợ hãi tử vong, chỉ

cần không bức đến tuyệt cảnh thì tuyệt đối không muốn tử vong.

Thiện thủy người nịch, thiện kỵ người rơi, thầy thuốc có thể cứu người nhưng lại sợ nhất mình nhiễm bệnh, thích khách giỏi về giết người nhưng lại sợ hãi tử vong.

Đây là định lý!

Cho nên trung niên nhân vừa nghĩ tới mình sắp bị hạ độc chết cho nên hắn nhanh chóng cầu xin tha thứ.

- Không chết?

Nhiếp Vân khẽ giật mình

- Bọn họ ở đâu?

- Bọn họ bị đưa đi tới tổng bộ thích khách công hội, cứu ta đi, cái gì ta cũng nói...

Trung niên nhân giãy dụa gào thét.

- Đưa đến tổng bộ thích khách công hội? Thật không có chết?

Nhiếp Vân vô cùng kích động.

Bản thâ mình điên cuồng đánh chết đám thành chủ thành Lạc Nam, công nhiên đối phó hoàng đế đế quốc, lại diệt sạch phân bộ thích khách công hội cũng bởi vì đám người Dương Ngạn đã chết, hắn vô cùng tức giận, nếu như không chết có phải tốt hơn không?

- Đúng là không chết, lúc ấy Lê Nam Tẩu chỉ đánh bọn họ bất tỉnh rồi đưa tới đây, cũng không có giết... Về sau tổng bộ phái người tới mang bọn họ đi.

Trung niên nhân vội vàng trả lời.

- Tổng bộ các ngươi ở đâu? Cố chủ các ngươi là ai?

Hắn nhìn ánh mắt tên hội trưởng, biết rõ hắn không nói dối, Nhiếp

Vân hỏi.

- Tổng bộ chúng ta là Thần Thánh đế quốc, cố chủ của chúng ta là hoàng thất đế quốc, là hoàng đế Thần Phong đế quốc giao tiền cho ta...

Trung niên nhân nói.

- Hoàng đế Thần Phong đế quốc? Ngươi muốn gả họa hoàng đế đế quốc để cho chúng ta lưỡng bại câu thương sao?

Khẽ vươn tay, Nhiếp Vân bóp cổ trung niên nhân và hừ lạnh.

- Không phải, đây là bằng chứng, không tin ngươi xem...

Cảm nhận yết hầu đau đớn, trung niên nhân vội vàng lấy một cuốn sổ ra.

Liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân cũng biết là sổ sách của thích khách công hội, lật tới tờ cuối cùng, quả nhiên nhìn thấy hồ sơ ám sát Dương Ngạn, Phùng Tiêu, quả nhiên là là hoàng đế đế quốc giao tiền mặt.

- Ta đã nói tất cả rồi, cũng cho ngươi xem, cứu cứu ta đi!

- Ta nguyện ý làm trâu ngựa cho ngươi...

Trung niên nhân sắp không chịu nổi chất độc giày vò cho nên gào thét thảm thiết.

- Hừ!

Không để ý tới hắn cầu khẩn, Nhiếp Vân bóp mạnh, tiếng răng rắc vang lên, yết hầu của hắn bị bóp nát.

Lúc trước thời điểm đánh chết Dương Ngạn sao không nói như vậy? Nếu đã dám làm thì phải thừa nâận báo ứng tới ngay sau đó.

Loại người như thích khách là kẻ tâm ngoan thủ lạt, giũ bọn chúng lại sớm muộn gì cũng có phiền toái, lại nói chất độc nhưPhệ Tâm độc không phải mình có thể giải, cho nên giêt hắn đi tránh phiền

toái về sau.

- Ngươi...

Trung niên nhân trợn mắt, hắn không dám tưởng tượng chính mình nói tất cả nhưng tại sao đối phương vẫn hạ sát thủ?

- Hoàng đế đế quốc? Tổng bộ thích khách công hội?

Hai mắt Nhiếp Vân híp lại, suy nghĩ chuyện quái dị trong đó.

Hoàng đế đế quốc tự nói với mình Dương Ngạn và Phùng Tiêu tử vong, bản thân mình rời khỏi đế đô liền bị Yêu tộc vây công, hoàng đế đế quốc nói cho mình biết địa chỉ thích khách công hội, chính mình lại lâm vào Âm Dương Thứ Sát Tuyệt Diệt Đại Trận!

Nếu như không phải có Phệ Tâm độc trong tay, chỉ sợ hắn thật phỉa chết ở nơi nyaf.

Chẳng lẽ tất cả là âm mưu của hoàng đế đế quốc? Hắn mới là độc thủ sau màn?

Bản thân mình xuất hiện đã áp bách hoàng thất đế quốc không thở nổi, đối với vũ lực cường đại không nằm trong tầm khống chế của đế quốc, hoàng đế có thể làm ra chuyện như vậy cũng không đáng trách.

- Hoàng thất Thần Phong đế quốc, ta vốn không muốn bức các ngươi nhưng là các ngươi bức ta.

Ánh mắt Nhiếp Vân mang theo sát khí vô hạn.

Hắn ban đầu không có ý niệm diệt sát hoàng thất đế quốc, hiện tại bọn chúng không ngừng thiết kể bẫy rập hãm hại mình, đúng là tội không thể tha thứ.

- Chủ nhân, tất cả người của thích khách công hội đã bị chúng ta đánh chết không còn một ai.

Trong nội tâm đã sớm có quyết định, chợt nghe Tử Đồng tới gần

báo cáo tình huống.

- Tất cả đều chết?

Xoay mặt nhìn chung quanh xem xét, quả nhiên rất nhiều thích khách đã bỏ chạy lúc này đều biến thành thi thể.

Tuy thực lực những kẻ này mạnh nhất là Binh Giáp Cảnh đỉnh phong, làm sao có thể là đối thủ của yêu thú Chí Tôn, bọn chúng bị đám Tử Đồng tiêu diệt rất nhanh.

- Nếu như không nhờ các ngươi, vừa rồi những người này đã bỏ chạy khắp nơi, ta muốn dánh chết toàn bộ cũng không có khả năng.

Nhìn thấy thi thể đầy đất, nội tâm Nhiếp Vân sinh ra suy nghĩ.

Những người này đánh không lại chính mình nhất định sẽ trốn, hơn mười người, vài trăm người bỏ chạy khắp bốn phương tám hướng, cho dù muốn đuổi giết đánh chết tất cả bọn chúng là không có khả năng!

------oOo------

Chương 254: Phong Linh Thiên Dực Đại Pháp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có thêm ba yêu thú thì không giống, chúng có tốc độ bay nhanh, phân thủ ba hướng cho nên muốn đuổi giết quá dễ dàng.

- Hoàng thất Thần Phong đế quốc có không nhiều cường giả Chí Tôn nhưng cường giả Khí Tông lại hơn một trăm, nếu như thật động thủ, kiến nhiều cắn chết voi, ta sẽ gặp phiền toái lớn, không bằng...

Nghĩ đến điểm này, đột nhiên Nhiếp Vân quay người nhìn ba yêu sủng của mình.

- Tiểu Đồng, Lang nhi, Thiết Nham, cho các ngươi thời gian ba ngày tập hợp thuộc hạ, tập hợp ở chỗ này, chờ hiệu lệnh của ta.

- Tìm thuộc hạ của chúng ta tới đây?

Tử Đồng, Thiết Nham sinh hoạt trong Yêu Thú Cốc mấy trăm năm, thuộc hạ từng bầy, Phong Lang Vương không cần nói, có thể xưng vương tự nhiên thuộc hạ không ít, chúng không rõ vì sao chủ nhân muốn tìm thuộc hạ của chúng chứ.

- Chủ nhân, chẳng lẻ muốn động thủ với hoàng thất đế quốc hay sao?

Tử Đồng hiểu ra đầu tiên, đôi mắt tím của nó mở to khó tin.

Điều yêu thú vây công đế đô, đánh chết hoàng thất đế quốc... Nếu là thật thì chủ nhân quá điên cuồng rồi.

- Chủ nhân dẫn đầu yêu thú tấn công nhân loại...

Hai con yêu thú còn lại cũng giật mình không nhỏ.

- Ân, ta có ý định lợi dụng đại quân yêu thú tấn công hoàng thất đế quốc.

- Lần trước ta chấn nhiếp quá nhỏ, đối phương vẫn dám động thủ với ta, cho nên lần này phỉa làm lớn một chút.

Trong mắt Nhiếp Vân mang theo hung ác.

Lần trước bản thân mình động thủ tiêu diệt Triệ gia dường như còn không có tác dụng quá lớn, đối phương vẫn không phóng thích phụ mẫu của hắn ra ngoài, đã như vầy mình phải hung ác hơn nữa.

Ngươi không phải đắc tội ta sao? Ta chẳng những muốn nhổ tận gốc của ngươi, còn muốn diệt đế quốc của ngươi.

Đã được xưng là Ma Tôn, làm việc phải không hề cố kỵ mới được, chỉ cần đạt được mục đích thì hắn có thể không cố kỵ thủ đoạn gì.

- Tốt, chúng ta lập tức đi làm!

Phong Lang Vương cũng là phần tử hiếu chiến, nghe chủ nhân an bài như vậy cho nên nó cực kỳ hưng phấn, cái đuôi lắc lắc nhanh hơn.

- Đi thôi!

Nhiếp Vân khoát khoát tay, không quan tâm ba đại yêu sủng, chính mình nên tìm nơi yên tĩnh tu luyện.

Vừa rồi bị nhốt trong Âm Dương Thứ Sát Tuyệt Diệt Đại Trận cho nên hắn hiểu rõ, dốc hết sức làm mặc dù không tệ nhưng cũng có khuyết điểm, có đôi khi thực lực cường đại cũng không có nghĩa hắn sẽ chiến thắng tất cả.

Ngay vào lúc Nhiếp Vân đang lâm vào tu luyện, hoàng cung đế quốc đang sinh ra chấn động không thua gì núi lửa bộc phát.

- Ha ha, tu luyện hơn năm mươi năm không có kết quả gì, không nghĩ tới bị tiểu tử kia bức bách xúc động phẫn nộ cho nên thành công.

Sâu trong hoàng cung tại nơi bế quan có lính canh gác cẩn mật, đột nhiên có tiếng cười càn rỡ vang lên, mang theo hiểu rõ và thoải mái.

Két..

Tiếng cười chấm dứt, một lão già mang theo mái tóc rối bù bước ra ngoài.

- Lão tổ, ngươi...

Cửa sân, hoàng đế đế quốc cung kính đứng ở đó, hắn dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn lão giả lôi thôi trước mặt.

Lão tổ Phong Dụ là người chú trọng bộ dáng của mình, lúc nào nhìn thấy hắn cũng mặc trang phục quý giá, từ khi hắn hiểu chuyệ tới bây giờ mới gặp qua bộ dáng như vậy.

- Ta vừa mới đột phá, còn chưa kịp tắm rửa mà thôi!

Phong Dụ cười nói.

- Đột phá? Chẳng lẽ là Phong Linh Thiên Dực Đại Pháp?

Hoàng đế đế quốc vốn sững sờ sau đó ánh mắt nóng bỏng.

- Không sai! Chính là Phong Linh Thiên Dực Đại Pháp đạt được đột phá!

Phong Dụ vuốt vuốt chòm râu, hắn tự hào nói không nên lời.

- Gia tộc chúng ta suốt ba trăm năm qua không có ai thành công, ta cũng tu luyện suốt năm mươi năm, không nghĩ tới hiện tại đã đột phá.

- Chúc mừng lão tổ, chúc mừng lão tổ!

Hoàng đế vội vàng ôm quyền chúc mừng.

- Đúng là đáng giá chúc mừng, đột phá Phong Linh Thiên Dực Đại Pháp sẽ triệt để kích phát phong cổ huyết mạch, tuy an điền sẽ không tăng nhiều nhưng tốc độ tu luyện sẽ tăng lên nhiều, về sau đột phá đến Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh cũng không phải không có khả năng.

Phong Dụ gật đầu.

- Phong cổ huyết mạch?

Hoàng đế bệ hạ sững sờ.

- Xem ra ngươi còn không hiểu rõ, cũng đúng, ta chưa từng nói qua với ngươi, đại lục của chúng ta gọi là đại lục Khí Hải, bởi vì tu luyện giả chủ tu khí hải cho nên đặt tên như vậy.

- Ngươi cũng biết trên đại lục có bảy đại đế quốc, ngươi từng nghe qua đại lục có thập đại cổ mạch hay chưa?

Phong Dụ nói.

- Thập đại cổ mạch?

Hoàng đế đế quốc lắc đầu, vẻ mặt mê mang.

- Phần đông đều biết huyết thống chia làm hoàng tộc, vương, hầu, quý, phàm năm cấp bậc, huyết thống hoàng tộc thượng phẩm có chín đại đan điền, là huyết mạch tôn quý nhất.

- Nhưng còn có một loại huyết mạch còn bao trùm trên cả huyết mạch hoàng tộc thượng phẩm.

Phong Dụ giải thích.

- Còn có huyết mạch trên cả huyết mạch hoàng tộc thượng phẩm sao? Này... Này...

Hoàng đế đế quốc biến sắc.

Cho tới nay hắn nghe nói qua huyết mạch hoàng thượng phẩm là cao quý nhất, nghe được lão tổ nói như vậy đã phá vỡ thế giới quan của mình.

- Không cần khiếp sợ, năm đó ta lần đầu tiên nghe được chuyện này cũng có vẻ mặt không khác ngươi bao nhiêu đâu.

- Vốn dựa theo quy củ ngươi đạt tới cấp bậc Chí Tôn thì ta sẽ nói cho ngươi biết nhưng ta đã đạt được đột phá, thành công kích hoạt phong cổ huyết mạch trong cơ thể, gia tộc chỉ biết càng ngày càng hưng thịnh, nói nói cũng không sao!

- Phong cổ huyết mạch? Chẳng lẽ Phong gia chúng ta thuộc về thập đại cổ mạch hay sao?

Hoàng đế đế quốc hai lần nghe nói phong cổ huyết mạch, trong nội tâm khẽ động.

- Không sai! Thập đại cổ mạch, đó là huyết thống thượng cổ truyền

xuống, mỗi một loại đều vô cùng tôn quý.

- Người có được loại huyết mạch này, một khi triệt để kích hoạt, tốc độ tu luyện sẽ tăng lên rất nhiều, đột phá đạt tới Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh cũng không phải không thể!

- Trên đại lục Khí Hải linh khí quá thấp, cổ mạch vừa ra đời trên cơ bản đều bị phong bế, chỉ có đạt tới cấp bậc Chí Tôn hơn nữa học được bí pháp gia tộc truyền thừa mới có thể triệt để kích hoạt, Phong gia chúng ta suốt ba trăm năm qua không ai kích hoạt được, chính bởi vì như thế cho nên Thần Phong đế quốc mới trở thành tồn tại kế cuối trong bảy đại đế quốc.

Nói đến đây Phong Dụ thở dài một tiếng.

- Kích hoạt huyết mạch khó khăn như vậy?

Hoàng đế đế quốc cau mày.

- Đúng thế, chính là bởi vì như thế cho nên Phong gia chúng ta suốt ba trăm năm qua không xuất hiện siêu cấp cao thủ.

- Nếu không phải tiền bối uy hiếp vẫn còn, danh khí thập đại cổ mạch rất lớn, ngươi cho rằng bằng vào chúng ta có thể một mình khống chế đế quốc hay sao?

Nói tới lịch sử tiền bối, tâm tình của Phong Dụ sa sút.

------oOo------

Chương 255: Phong Linh Thiên Dực Đại Pháp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cũng đúng!

Hoàng đế đế quốc gật gật đầu, rốt cục hiểu được.

Đại lục Khí Hải có bảy đại đế quốc, thực lực kém cỏi nhất chính là

Thần Phong đế quốc, thực lực tổng thể còn kém một gia tộc vương phẩm của Thần Thánh đế quốc, nếu như bọn họ có thể ngồi vững giang sơn, hoàng đế đế quốc vốn cho rằng còn có lão tổ uy hiếp, hiện tại xem ra là có nguyên nhân.

- Những chuyện này đã là quá khứ, nói ra làm người ta mất hứng, hiện tại ta luyện thành Phong Linh Thiên Dực Đại Pháp, kích hoạt huyết mạch cho nên về sau chúng ta có thể chiếm một ghế trong gia tộc nhất lưu tại Thần Thánh đế quốc.

Phong Dụ cười ha ha.

- Tôn nhi dựa vào lão tổ!

Hoàng đế đế quốc khẽ khom người.

- Ân!

Phong Dụ gật gật đầu đang muốn lên tiếng, chợt nghe bên ngoài có hộ vệ chạy tới.

- Bẩm bệ hạ, lão tổ La gia La Thiên Tường và thiên tài tôn giả Mạc Ngạn Thanh cầu kiến!

- Được, bảo bọn họ đi vào đi.

Đôi mắt Phong Dụ sáng ngời.

Hắn vừa dứt lời, thân ảnh hai người đã xuất hiện ở cửa.

- Thì ra hoàng đế bệ hạ cũng ở đây.

Hai người đi vào gian phòng, nhìn thấy hoàng đế bệ hạ đang ở đây thì cười nói.

Tuy Chí Tôn không quá xem trọng hoàng quyền nhưng lễ tiết vẫn phải có.

- Không biết hai vị cùng tới đây vào lúc này là muốn làm chuyện gì?

Phong Dụ hỏi.

- Lúc này chúng ta tới muốn thương nghị với Phong Dụ đại nhân một chút về việc báo thù.

Trên mặt La Thiên Tường sinh ra oán hận.

- Nhiếp Vân tiểu tử miệng còn hôi sữa đánh bại ta, mất hết mặt mũi, ta hận không thể ăn thịt hắn.

- Không sai, hắn dám cướp danh tiếng thiên tài của ta, ta cũng muốn giết hắn!

Ánh mắt Mạc Ngạn Thanh mang theo hàn ý.

- Giết hắn? Ta cũng muốn giết hắn nhưng lúc trước chúng ta liên thủ cũng không phải đối thủ của hắn, chẳng lẽ hiện tại có thể giết hắn?

Đôi mắt Phong Dụ sáng ngời, không biết nghĩ cái gì, cố ý hỏi.

- Ha ha, ta và Mạc Ngạn Thanh Chí Tôn sau lần thất bại quay về tu luyện đều có tiến bộ, tin tưởng bằng vào thực lực bây giờ, cho dù Nhiếp Vân có mạnh hơn gấp đôi cũng không phải đối thủ của chúng ta.

La Thiên Tường tràn đầy tự tin.

- Ah? Không biết hai vị đã luyện thành công phu gì?

Phong Dụ không nghĩ tới hai người này cũng có tiến bộ nên hỏi thăm.

- Ngày đó bị một kiếm của Nhiếp Vân đả thương, sau khi ta quay về tu luyện đã đột phá Phong Lôi thân pháp tu luyện nhiều năm chưa thành.

- Mạc Ngạn Thanh tự nghĩ ra kiếm pháp cũng lĩnh ngộ kiếm thứ ba uy lực kinh người, tin tưởng lại gặp Nhiếp Vân lần nữa, mặc dù Phong Dụ đại nhân không ra tay, hai người chúng ta cũng có thể

chiến thắng hắn.

La Thiên Tường vẻ mặt kiêu ngạo.

Bọn họ đều là lão tổ gia tộc, là siêu cấp cường giả thành danh rất nhiều năm, có thể nói đã quen đứng ở đỉnh phong thế gian, hiện tại ở trước mặt mọi người bị Nhiếp Vân đánh bịa không thể hoàn thủ, danh dự tổn thương lớn có thể nghĩ.

- Phong Lôi thân pháp? Đệ tam thức?

Đôi mắt Phong Dụ lóe sáng.

Hắn ở chung với La Thiên Tường nhiều năm như vậy, đương nhiên hắn biết rõ Phong Lôi thân pháp rất rõ ràng, bắt đầu thi triển Phong Lôi thân pháp thì uy lực của nó quỷ thần khó lường, một khi luyện thành hoàn toàn có thể gia tăng thực lực La Thiên Tường lên gấp bội.

Về phần Mạc Ngạn Thanh tự nghĩ ra kiếm pháp, Phong Dụ càng hiểu rõ trong lòng, năm đó hai người từng giao thủ với nhau, lưu tinh đầy trời, chiếu rọi cửu thiên, hai đại tuyệt chiêu thi triển đi hào quang sáng ngời, uy lực vô cùng.

Hai chiêu trước đã lợi hại như vậy, chẳng phải chiêu thứ ba còn mạnh hơn hay sao?

- Không sai, thực lực của chúng ta có tiến bộ, nếu như Phong Dụ đại nhân lại ra tay, nhất định có thể chém giết tiểu tử kia rất dễ dàng.

Sắc mặt Mạc Ngạn Thanh m lãnh.

- Tốt, tốt! Tiểu tử Nhiếp Vân này có một chút thực lực nên cố ý xằng bậy, ta đã sớm muốn giết hắn, hiện tại gần đây thực lực của ta hơi có đột phá, không bằng ba người chúng ta giao thủ trước, cũng làm quen với nhau một chút.

Phong Dụ hưng phấn ra mặt.

- Tốt!

Mạc Ngạn Thanh và La Thiên Tường nhìn nhau, đồng thời gật gật đầu.

Thực lực Phong Dụ đã mạnh, hắn nói có một tia đột phá, thực lực khẳng định cường đại đáng sợ, bản thân hai người cũng muốn tôi luyện thành quả của mình.

- Động thủ đi!

Hô nhỏ một tiếng, hai người Mạc Ngạn Thanh, La Thiên Tường đồng thời tiến lên phía trước, lúc này một đạo kiếm quang và một nắm đấm tấn công Phong Dụ.

Kiếm quang như thủy triều, một lớp sóng chồng lên một lớp sóng, ba kiếm qua đi hình thành lực lượng vô cùng đáng sợ, trong chốc lát liền bao phủ cả tiểu viện.

Trên nắm đấm mang theo tiếng nổ mạnh, phối hợp thân thể như thiểm điện, thanh thế nắm đấm của La Thiên Tường mang theo khí thế làm người ta sợ hãi.

- Hảo công phu!

Thấy hai người vừa ra tay đã có uy lực như thế, đúng là mạnh hơn mấy ngày trước gấp hai ba lần, Phong Dụ hưng phấn thét dài một tiếng, hai tay đánh thẳng về phía trước.

Hắn đánh ra một trảo như linh dương quải giác, xuyên qua vô số khe hở tấn công hai đại Chí Tôn.

Oanh!

Ba đại cường giả Chí Tôn giao thủ sinh ra khí kình nóng bỏng, tư đó đánh vật phẩm chung quanh thành bột mịn, hoàng đế đế quốc cùng với rất nhiều hộ vệ căn bản không thể xen tay vào, lúc này toàn bộ rút lui ra ngoài viện, trong nội tâm kinh hãi nhìn ba người tỷ thí với nhau.

- Thật mạnh! Phong Dụ đại nhân vậy mà lợi hại như vậy?

- Một chiêu có thể ngăn cản công kích của hai người chúng ta, thực lực Phong Dụ đại nhân còn mạnh hơn lúc trước gấp bội.

Đám người Mạc Ngạn Thanh, La Thiên Tường liên thủ nhưng bị Phong Dụ đánh bại dễ dàng, hai người vốn sững sờ nhưng sau đó trên mặt mang theo cuồng nhiệt.

Thực lực của bọn họ têến nhanh, vốn cảm thấy đánh chết Nhiếp Vân không thành vấn đề, hiện tại phát hiện đồng bọn Phong Dụ càng mạnh hơn nữa, tự nhiên mừng rỡ như điên.

- Ha ha, các ngươi sử dụng công kích mạnh nhất đi, ta cũng muốn xem mạnh như thế nào.

Phong Dụ thét dài một tiếng.

Thực lực Phong Dụ vốn đã rất mạnh, hiện tại đón đỡ La Thiên Tường và Mạc Ngạn Thanh liên thủ công kích cũng thôi, hiện tại chẳng những còn đánh lui bọn họ, từ đó tự tin của bọn họ cũng trở lại.

- Tốt! Phong Dụ đại nhân đừng lo, ta tới trước!

- Phong Lôi thân pháp!

La Thiên Tường đi đầu phát động công kích, thân ảnh của xuất hiện sấm sét đầy trời, sân nhỏ lập tức xuất hiện bốn thân ảnh, bống thân ảnh xuất quyền tấn công Phong Dụ, chiêu số không giống nhau, mang trong mình tật phong với thanh thê kinh người

------oOo------

Chương 256: Phong Dụ cường đại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Truyền thuyết Phong Lôi thân pháp tu luyện tới cảnh giới cao nhất

có thể huyễn hóa thành mười sáu bóng dáng, mỗi một bóng dáng có thể thi triển chiêu thức khác nhau, tương đương với mười sáu người liên thủ công kích.

Tuy La Thiên Tường không có tu luyện tới cảnh giới này nhưng có thể toàn lực thi triển tương đương với bốn người đồng thời công kích, hơn nữa tâm ý tương thông, thực lực gia tăng gấp bốn lần!

- Ta cũng tới, Thiểm Quang Nhất Kích!

Thời điểm La Thiên Tường biến thành bốn người đồng thời tấn công Phong Dụ, Mạc Ngạn Thanh cũng hành động.

Hắn cầm trường kiếm, tuy không phải là lạc tinh đầy trời, cũng không phải chiếu rọi cửu thiên, vừa ra tay đã là khí thế thấy chết không sờn giống như ngôi sao băng tiến lên phía trước, người và kiếm dung hợp với nhau đâm tới một kích.

- Nhân Kiếm Hợp Nhất? Dĩ nhiên là Nhân Kiếm Hợp Nhất?

- Cảnh giới kiếm pháp cao nhất, nghe nói tu luyện tới loại cảnh giới này, người chính là kiếm, kiếm chính là người, một chiêu đánh ra căn bản không có sơ hở gì.

- Bằng vào tuổi này có thể lĩnh ngộ chiêu số như vậy, không hổ là thiên tài Chí Tôn, thật mạnh!

Hoàng đế đế quốc và rất nhiều hộ vệ nhìn thấy Mạc Ngạn Thanh công kích, đồng tử bọn họ co rụt lại, trong mắt tràn ngập hoảng sợ.

Nhân Kiếm Hợp Nhất là một cảnh giới đặc thù, đại biểu cho kiếm thuật đại thành, có thể thi triển ra chiêu này không ai không phải cường giả tuyệt thế, bọn họ dù thế nào cũng không ngờ Mạc Ngạn Thanh năm nay chỉ hơn ba mươi đã triệt để lĩnh ngộ ra!

- Phong Lôi thân pháp một người biến bốn, Nhân Kiếm Hợp Nhất!

- Tốt, hai người các ngươi tiến bộ rất lớn, khó trách dám nói có thể đánh chết Nhiếp Vân, ha ha, ta cũng có tiến bộ không nhỏ, kích hoạt phong cổ huyết mạch, Phong Linh Thiên Dực Đại Pháp!

Đối mặt hai đại Chí Tôn công kích, Phong Dụ cũng không hoảng hốt, hắn cười nhạt một tiếng, đột nhiên thân thể của hắn bành trướng, cơ bắp vốn co quắt lại bành trướng giống như ma thần hàng lâm nhân gian.

Truyền thuyết người Ma tộc trời sinh khí lực cường đại, mỗi một Ma tộc có cơ bắp hùng tráng đường cong no đủ, đại biểu cho lực lượng cực hạn, Phong Dụ kích hoạt phong cổ huyết mạch cho nên có được hiệu quả cường đại như ma nhân.

Hô!

Không chỉ như thế, cơ bắp của Phong Dụ no đủ nhưng sinh ra hai cái cánh, cánh này khác với yêu thú là không có lông vũ, toàn thân đen nhánh nhưng lại sinh ra hàn quang, hơn nữa mang theo lực lượng phi hành phá không rất mạnh.

- Ma tộc thiên dực?

La Thiên Tường chấn động.

Ma tộc trong truyền thuyết chẳng những cơ bắp no đủ, hơn nữa còn có thiên dực phá không phi hành, xuyên thẳng qua thiên địa!

Tuy đôi cánh của Phong Dụ không cường đại như ma nhân, chỉ bằng vào tốc độ này có thể đuổi theo Phong Lôi thân pháp của mình.

- PHÁ...

Thân thể biến hóa chấm dứt, Phong Dụ cắn đầu lưỡi, hắn lập tức quát lớn, bởi vì tốc độ quá nhanh, thân thể hắn như hóa thành năm người, phân biệt tấn công La Thiên Tường và Mạc Ngạn Thanh.

Rầm rầm rầm rầm rầm!

Năm âm thanh nổ tung vang lên liên tiếp, La Thiên Tường sử dụng Phong Lôi thân pháp biến thành bốn người đồng thời rút lui và hợp lại làm một, sắc mặt Mạc Ngạn Thanh tái nhợt rơi xuống mặt đất.

- Lợi hại!

- Đáng sợ!

Hai người nhìn sang Phong Dụ trước mặt, trong nội tâm sinh ra suy nghĩ.

Mặc dù trước kia thực lực có chênh lệch với Phong Dụ nhưng chênh lệch không tính là lớn, hiện tại phát hiện chênh lệch chẳng khác gì núi cao biển cả, không cách nào so sánh với nhau.

- Ha ha, tốt, chúng ta chỉ đọ sức một chút mà thôi, cũng không phải chiến đấu sinh tử gì!

- Mấy người chúng ta đều có tiến bộ lớn trong vài ngày qua, gặp lại Nhiếp Vân hẳn có thể đánh chết hắn không nghi ngờ.

Dường như nhìn thấy sợ hãi trong mắt hai người, Phong Dụ cười ha hả.

Muốn đế quốc ổn định và hoà bình lâu dài, nhất định phải có thực lực chấn nhiếp người khác, sở dĩ Phong Dụ muốn đấu với hai người chính là vì thế.

Tuy La Thiên Tường và Mạc Ngạn Thanh sẽ không cướp đoạt giang sơn của mình nhưng phải để bọn họ biết rõ không thể đối kháng với mình, như vậy về sau mới có lợi.

- Đó là tự nhiên, Nhiếp Vân phải chết!

- Ta thấy cải lương không bằng bạo lực, có lẽ hắn đang ở trong Vân Vương phủ, không bằng ba người chúng ta đánh chết hắn đi.

Mạc Ngạn Thanh và La Thiên Tường cũng biết ý của Phong Dụ, lập tức không hề nói nhảm, hắn lập tức đổi chủ đề lên người Nhiếp Vân.

- Được rồi, phong hắn thành Vân Vương chỉ là kế tạm thích ứng mà thôi, hiện tại chính là tử kỳ của hắn.

Phong Dụ cũng gào thét một tiếng.

- Lão tổ, hai vị Chí Tôn đại nhân chậm đã!

Nhìn thấy ba Chí Tôn muốn đánh chết Nhiếp Vân, hoàng đế đế quốc hưng phấn đôi mắt sáng ngời, vội vàng từ ngoài tiểu viện chạy vào.

- Tiểu tử Nhiếp Vân hiện tại không ở trong Vân Vương phủ, đã bị ta thiết kế đi chém giết với thích khách công hội rồi, cho dù hiện tại không chết cũng trọng thương.

- Tự giết nhau với thích khách công hội? Tốt, tốt!

- Chúng ta vừa lúc đi đánh chó mù đường, cũng giết hắn ngay lập tức.

Phong Dụ cười to, trong lời nói không hề mang theo tôn nghiêm của cao thủ.

Nhiếp Vân không đến 17 tuổi, đã có được như thế thực lực, tại Phong Dụ bọn người xem ra, và cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, không có gì khác nhau, phải mau chóng giết chết, bằng không thì, ai biết hắn lúc nào sẽ đột phá? Thật muốn đạt tới Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh, coi như mình bọn người thực lực lại tăng trưởng gấp 10 lần, cũng chỉ hội rơi vào nuốt hận tử vong kết cục.

- Suy nghĩ đánh chó mù đường không tệ nhưng chó mù đường không dễ đánh như vậy đâu!

Phong Dụ còn chưa dứt lời, đột nhiên trong đám hộ vệ có tiếng nói vang lên.

- Người nào?

Ngữ khí nói chuyện mang theo lực lượng mười phần, Phong Dụ sững sờ, đôi

mắt của hắn bắn ra kim quang vô cùng bá đạo nhìn thẳng vào đám

hộ vệ.

- Ha ha!

Đối mặt ánh mắt của hắn, một thanh niên hộ vệ không có chút sợ hãi, hắn bước về phía trước và đưa tay vuốt lên gương mặt của mình một chút, lúc này dung mạo của hắn biến hóa khác thường, đó chính là tên hộ vệ đã bảo hoàng đế đế quốc lừa gạt Nhiếp Vân.

- Di Hoằng Chí Tôn? Tại sao ngươi lại...

Nhìn rõ bộ dạng của ngươi vừa xuất hiện, đám người Phong Dụ đồng thời giật mình không nhỏ.

Thanh niên này không phải là người nào khác, hắn chính là tông chủ Di Thiên Tông Di Hoằng Chí Tôn!

Đương nhiên sau khi hắn biến hóa dung mạo đã không phải là thanh niên, hắn là một trung niên với đôi chân mày uy nghi khác thường.

Đường đường tông chủ Di Thiên Tông có địa vị không thấp hơn hoàng đế đế quốc, vì sao phải ngụy trang thành hộ vệ xuất hiện tại nơi này chứ?

------oOo------

Chương 257: Di Hoằng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Di Hoằng cười nhạt một tiếng, hắn không trả lời câu hỏi của Phong Dụ nhưng khoát tay ngăn cản đối phương nói tiếp.

- Vừa rồi nhìn thấy ba vị giao thủ cho nên ta có chút ngứa tay, không bằng ta cũng thử xem, thử xem thực lực của các ngươi mạnh tới mức nào.

- Giao thủ với ngươi sao?

Ba người Phong Dụ, Mạc Ngạn Thanh, La Thiên Tường nhìn nhau, bọn họ nhìn ra trong mắt nhau có một tia hưng phấn khó nói thành lời.

Trước khi Nhiếp Vân chưa xuất hiện, Di Hoằng Chí Tôn được xưng là đệ nhất cao thủ của Thần Phong đế quốc, thực lực của hắn mạnh bao nhiêu không ai có thể biết được.

Về sau sau khi Nhiếp Vân ngang trời xuất thế, có người nói thực lực của hắn mạnh hơn một ít nhưng cũng có người nói Di Hoằng Chí Tôn càng tốt hơn, bởi vì hai người không còn chưa giao thủ cho nên không ai biết trong bọn họ ai mạnh hơn ai.

Phong Dụ luyện thành Phong Linh Thiên Dực Đại Pháp cho nên kích hoạt phong cổ huyết mạch trong cơ thể, tin tưởng tăng gấp đôi, cũng đang muốn khiêu chiến với đệ nhất cao thủ.

- Tốt, ta tới trước!

Thấy đối phương đứng bất động tại chỗ, Phong Dụ rống một tiếng, đi tới.

- Không cần, ba người các ngươi cùng xông lên đi.

Trên mặt Di Hoằng Chí Tôn mang theo vui vẻ nhàn nhạt.

- Ba người chúng ta cùng lên sao?

Vẻ mặt đám người Mạc Ngạn Thanh lúc này biến thành khó coi tới cực điểm.

Vừa rồi ba người bọn họ đọ sức sức với nhau bởi vì là luận bàn, tuy không có thi triển ra lực lượng cường đại nhất nhưng cũng thể hiện chín thành thực lực của bản thân, nhìn thấy những việc này còn dám chủ động khiêu chiến ba người bọn họ, chẳng lẽ Di Hoằng Chí Tôn cường đại như thế?

- Như vậy rất tốt, chúng ta cũng không khách khí, ba người chúng ta cùng xông lên một lượt đi.

Tuy ba người liên thủ với nhau có cảm giác như bị sỉ nhục như đám người Phong Dụ cũng biết rõ danh khí của đối phương cho nên không dám chủ quan.

- Được rồi, bắt đầu đi, Phong Linh Thiên Dực Đại Pháp!

- Phong Lôi thân pháp!

- Nhân Kiếm Hợp Nhất, Thiểm Quang Nhất Kích!

Ba người nhìn nhau sau đó cùng bộc phát ra lực lượng cường đại nhất của bản thân.

Ba đại cao thủ Chí Tôn đỉnh phong đồng thời ra tay có thể làm thiên địa biến hóa, gió nổi mây phun, cả tiểu viện bị năng lượng đặc thù bao phủ nhưng những người ở gần đó đều có cảm giác áp lực nặng nề.

- Ba người này liên thủ chỉ sợ một ngàn người chúng ta có cùng lên cũng bị giết dễ dàng.

Đối mặt với ba chiêu oanh kích tới gần, Di Hoằng Chí Tôn cũng không trốn tránh, ngược lại cười nhạt một tiếng, bàn tay thon dài hơi động một chút.

Ngón tay của hắn rất dài, bảo dưỡng không tệ, cũng không có vết chai và da chết nào cả, bàn tay bóng loáng giống như xử nữ, bàn tay tinh xảo như vậy đánh một trảo về phía trước nhìn thế nào cũng có cảm giác như đang vuốt ve.

Oanh!

Ba!

Một trảo như tình nhân vuốt ve nhau làm khí lưu trên không trung đông cứng, lực lượng oanh kích nặng ngàn cân của ba người bị hóa giải dễ dàng, tan thành mây khói không còn tồn tại.

Đăng đăng đăng đăng!

Đám người Phong Dụ đã bị lực lượng cắn trả, đồng thời lui về phía sau vài bước với sắc mặt tái nhợt không còn chút máu.

- Ha ha, cảm thấy như thế nào? Thực lực của ta cũng tạm được chứ?

Một chiêu đánh bại ba người, Di Hoằng Chí Tôn chắp hai tay sau lưng và vui vẻ nhàn nhạt.

- Lợi hại!

Ánh mắt ba người biến thành ngạc nhiên, nắm đấm xiết chặt, bọn họ không tự chủ gật đầu.

Thực lực của ba người có tiến bộ rõ ràng nhưng ở trước mặt Di Hoằng Chí Tôn lại có cảm giác như hài tử, thực lực của hắn mạnh tới mức nào?

Không hổ là đệ nhất cường giả Thần Phong đế quốc, mạnh tới mức đáng sợ.

- Thực lực của ta như vậy cũng không dám dễ dàng đi gây phiền toái cho Nhiếp Vân, chẳng lẽ thực lực của các ngươi còn cao hơn ta sao?

Thấy bọn họ gật đầu, Di Hoằng Chí Tôn cười nhạt và nói.

- Không dám đơn giản đi gây phiền toái cho Nhiếp Vân? Nhiếp Vân có thực lực đáng sợ như thế?

Phong Dụ sững sờ.

Mấy ngày hôm trước hắn và Nhiếp Vân cũng đã giao thủ, cũng ngăn cản chiêu đại địa chi thế cổ quái, hiện tại bản thân mình có thể hoàn toàn giết chết hắn của mấy ngày trước, tại sao Di Hoằng Chí Tôn đường đường là đệ nhất cao thủ lại không dám gây phiền toái cho Nhiếp Vân?

- Ha ha, tiểu tử Nhiếp Vân không đủ gây sợ, ta lo lắng sư phụ của

hắn!

Di Hoằng Chí Tôn nhìn ra nghi hoặc của mọi người sau đó lên tiếng giải thích.

- Sư phụ?

Mọi người vốn sững sờ nhưng sau đó hiểu ra và ngạc nhiên.

Đúng thế, có thể dạy ra một thiếu niên chưa đủ mười bảy tuổi có thực lực Chí Tôn đỉnh phong, sư phụ của hắn có thể là người đơn giản hay sao?

Lúc trước bọn họ bị thù hận che mặt, chỉ muốn báo thù cho nên xem nhẹ điểm này.

- Không sai, bởi vì chính ta biết rõ chuyện hắn có sư phụ, lúc này mới ngụy trang trở thành một tên hộ vệ để dễ dàng quan sát tình hình.

Di Hoằng Chí Tôn nói.

- Sư phụ hắn là ai? Chẳng lẽ là cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh?

Phong Dụ vội vàng hỏi.

- Rốt cuộc tu vi như thế nào thì ta không rõ lắm, nhất định là siêu cấp cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh, nếu như không phải như vậy ta đã sớm động thủ chứ đâu có chờ tới bây giờ làm gì!

Di Hoằng xoa xoa mi tâm, dường như hắn vô kế khả thi.

Thực lực của hắn xem như đỉnh phong trong hàng ngũ Chí Tôn, ở trong mắt của cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh chẳng khác gì rác rưới.

- Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh? Như vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ tùy ý để Nhiếp Vân cáo mượn oai hùm tiêu diêu tự tại?

Phong Dụ xiết chặt nắm đấm.

- Nhhw vậy cũng không phải, chúng ta phải nghĩ biện pháp thật tốt.

- Trước kia Nhiếp Vân đi thích khách công hội, ta đã âm thầm phái người đuổi kịp, hiện tại hắn tiêu diệt sạch thích khách công hội cũng có khả năng bị thương, lúc đang tu dưỡng tại Đông Giao thánh sơn, nếu muốn giết hắn phải dựa vào cơ hội lần này.

Di Hoằng Chí Tôn chậm rãi nói ra:

- Trước khi động thủ phải bố trí đại trận để hắn không thể đào tẩu, không thể truyền tin tức ra ngoài, nếu không, một khi bị sư phụ hắn biết là chúng ta động thủ, hậu quả không phải chúng ta muốn nhìn thấy.

- Di Hoằng Chí Tôn nói không sai, chỉ cần có thể đánh chết Nhiếp Vân, ta nguyện ý nghe theo ngươi như thiên lôi sai đâu đánh đó!

Phong Dụ là người nào, trong mắt của hắn hận không thể tháo đối phương ra thành tám khối, đã biết rõ hắn khẳng định có mưu kế nhưng cần đám người bọn họ tỏ thái độ mà thôi, vì vậy vội vàng tỏ thái độ.

- Chúng ta sẽ nghe theo Di Hoằng Chí Tôn an bài.

------oOo------

Chương 258: Ám kình

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mạc Ngạn Thanh, La Thiên Tường cũng không ngốc, bọn họ biết rõ cho nên vội vàng ôm quyền.

- Được rồi! Nếu như vậy chúng ta cùng đi giết Nhiếp Vân!

Di Hoằng Chí Tôn xiết chặc nắm đấm, đôi mắt của hắn sinh ra hào

quang.

Trong một thạch động an tĩnh của Lạc Định Sơn, một khối không khí màu vàng nhạt sinh ra giống như kén tằm, nó rậm rạp như kén tằm, nó bắn ra vô số đạo hào quang và phản chiếu thân ảnh đang ngồi bên trong.

Thân ảnh này hô hấp giống như trường kình hấp khí, lại trải qua mười phút sau, trong bung của thân ảnh này phát ra âm thanh ùn ục.

Hấp khí làm ổ bụng sôi trào giống như phương pháp luyện khí, gọi là hơi.

Linh khí, tên như ý nghĩa, nó là khí thế linh tính đặc thù, nếu muốn nhanh chóng chuyển hóa cho bản thân mình thì phải trải qua chưng nấu, chưng nấu để nó thuận theo bản thân, triệt để biến thành đồ của chính mình.

Hô!

Tiếng kêu vang kéo dài hơn mười phút đồng hồ, bóng người há miệng phun ra một mũi tên.

Mũi tên khí này có màu nâu, vừa nhìn đã biết đó chính là tạp chất, phun ra dính vào cọng cỏ xanh bên cạnh hang đá, cọng cỏ non nhanh chóng héo rũ không tồn tại.

Răng rắc!

Sau khi hít sâu một hơi, bàn tay của bóng người kêu răng rắc, khí lưu như kén tằm dung nhập vào trong cơ thể của bóng dáng, lòng bàn tay xuất hiện một tầng bột phần rơi xuống trên mặt đất.

- Khí hải tăng lớn, thập đại đan điền đồng thời vận chuyển, tốc độ hấp thu linh khí quả nhiên đáng sợ.

May mắn hắn đạt được một ít linh thạch trong Lưỡng Giới Sơn, nếu không thật không đủ tu luyện...

Thở dài một hơi, bóng người nhìn bột phấn trắng noãn nằm trên mặt đất không xa, hắn bất đắc dĩ lắc đầu.

Những bột phấn màu trắng này chính là cặn của linh thạch sau khi hấp thu linh khí còn sót lại, linh thạch là khoáng thạch đặc thù do thiên địa tự nhiên tạo ra, trong đó ẩn chứa linh khí đậm đặc, hấp thu linh khí trong đó để tu luyện tốc độ còn nhanh hơn bên ngoài gấp trăm lần.

Lúc ở Lưỡng Giới Sơn từng thu được ba mươi hai viên linh thạch, trải qua hấp thu một thời gian ngắn đã tiêu hao không còn lại gì.

Hấp thu nhiều linh thạch như vậy, chỉ sợ người bình thường đã đạt tới Chí Tôn đỉnh phong nhưng khí hải của Nhiếp Vân thật sự quá lớn, hấp thu thời gian dài như vậy nhưng vẫn là Chí Tôn sơ kỳ, nếu như không phải lực lượng hùng hậu không ít thì hắn cho rằng mình đã lãng phí những linh khí kia.

Tuy trong nội tâm bất đắc dĩ nhưng nghĩ lại cũng không có biện pháp, cũng giống như một hồ lô nước áp súc thành mật độ thủy ngân, cho dù khó khăn nhưng cũng có thể hoàn thành, nếu như áp súc một dòng sông thành mật độ của thủy ngân thì sao?

Khí hải tăng lớn sớm biết có lợi và có tệ nhưng không nghĩ tới nó lại phiền toái lớn như vậy!

- Trước kia mở thập đại đan điền có nghiên cứu qua, không nghĩ tới mười đan điền lại xếp thành tổ hợp đặc thù, từ đó ta có thể gia tăng tốc độ hấp thu và luyện hóa linh khí đều gia tăng gấp mười lần!

Cũng vứt bỏ không thoải mái trong lòng, Nhiếp Vân dùng tinh thần nội thị nhìn khí hải trong thập đại đan điền, hắn tấm tắc kêu kỳ.

Huyết mạch hoàng tộc thượng phẩm có thể nói huyết mạch thuần chính nhất trong thiên hạ nhưng chỉ có chín đan điền, hiện tại chính mình lại có mười, nói ra sợ rằng không có người tin.

Sau khi mở đan điền nhưng hắn không có quá nhiều thời gian nghiên cứu, lợi dụng thời gian rãnh nghiên cứu một chút thì hắn

kinh hỉ phát hiện thập đại đan điền đang sắp xếp đặc thù, ẩn ẩn trợ giúp gia tăng tốc độ vận hành chân khí lên gấp mười lần!

Tốc độ vận hành chân khí càng nhanh, dùng đơn vị vật lý có thể nói thành công suất, công suất càng lớn thì hiệu suất càng mạnh!

Nói cách khác tuy hắn vẫn là cấp bậc Chí Tôn sơ kỳ không có gia tăng nhưng bởi vì mười đan điền sắp xếp đặc thù cho nên vận chuyển chân khí rất nhanh, từ đó thực lực của Nhiếp Vân tăng gấp mười lần so với lúc hắn tiêu diệt thích khách công hội!

- Chân khí đã củng cố triệt để, trong thời gian ngắn muốn tinh tiến có chút khó khăn, không bằng thừa dịp này nghiên cứu kiếm pháp một chút.

Sau khi đạt được huyền ngọc chi kiếm nhưng Nhiếp Vân đã bắt đầu lữ trình tự nghĩ ra kiếm pháp, chiêu thứ nhất sơn hà chi thế, có thể kích phát lực lượng sơn hà áp xuống làm cho không người có thể ngăn cản, chiêu thứ hai là đại địa chi thế ẩn chứa đại địa trầm trọng, một chiêu này có thể lật úp trời xanh, không ai có thể ngăn cản!

Hai chiêu này dùng lực lớn làm chủ, khí thế to lớn, vô kiên bất tồi, nhưng gặp phải loại trận pháp mềm mại như lúc ở thích khách công hội lại giật gấu vá vai, đụng vào tất gãy, cương mãnh có thừa nhưng nhu kình chư đủ.

- Dễ vỡ, mềm yếu vô lực...

Huyền ngọc chi kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, Nhiếp Vân lần lượt bổ xuống làm hắn lâm vào suy nghĩ.

Huyền ngọc chi kiếm dùng chắc chắn, nặng nề nổi danh, hiện tại nằm trong tay hắn bay bổng như cây gỗ, mang theo hương vị linh động phiêu dật.

- Ân, không đúng...

Luyện một hồi, Nhiếp Vân cau mày lắc đầu, cánh tay lắc lư sau đó thay đổi kiếm pháp.

Lần này kiếm pháp trầm trọng hữu lực, không khí như hóa thành nước bùn, bên trong mang theo mâ thanh như phong lôi nổ vang, khí bạo đáng sợ làm sơn động sụp đổ.

- Như vậy cũng không đúng, uy lực còn không bằng đại địa chi thế...

- Thử như vậy xem, cũng không đúng, tất cả đều không đúng...

Tay phải cầm huyền ngọc chi kiếm không ngừng vung vẩy múa may, trong đầu Nhiếp Vân liên tục sinh ra suy nghĩ.

Sáng tạo kiếm pháp và đại sư điêu khắc chú ý cảm ngộ, cho dù có tích lũy hùng hậu, tinh thông vô số kiếm chiêu cũng không thể sáng tạo ra chiêu kiếm mới.

Cho nên mặc dù Nhiếp Vân có được kinh nghiệm kiếp trước, kiếm đạo cũng rất mạnh nhưng hắn rất khó sáng tạo kiếm pháp mới.

- Dường như không đúng...

Lần lượt vung vẩy, Nhiếp Vân cảm giác bản thân mình đắm chìm trong ý cảnh sáng tạo quên đi thời gian, quên không gian.

Thời gian chậm rãi trôi qua, từ sáng đến tối, từ tối lại đến rạng sáng, Nhiếp Vân vẫn đứng nguyên tại chỗ nhưng hắn không ngừng cầm huyền ngọc chi kiếm múa may loạn xạ, hắn dường như biến thành khôi lỗi chỉ có thể hoạt động, cũng không có chút linh khí chấn động gì, hắn giống như tác phẩm điêu khắc, chỉ đợi đá vụn tiêu tán liền bộc phát hào quang sáng ngời.

Không biết quá bao lâu, đột nhiên Nhiếp Vân dừng lại.

- Cương nhu cùng tế, huyền ngọc chi kiếm đã không cần nhu kình, vì cái gì không thi triển ám kình? Bản thân huyền ngọc chắc chắn như vậy, cho dù rót toàn bộ ám kình vào bên trong cũng không thể có gì xảy ra.

Đôi mắt Nhiếp Vân lóe sáng dọa người.

------oOo------

Chương 259: Một kiếm quyết định (Thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ám kình trái ngược với minh kình, thông qua vật chất truyền dẫn lực lượng đặc thù, loại lực lượng này không giống minh kính có thể đại khai đại hợp, âm nhu tàn nhẫn làm người ta khó lòng phòng bị, ví dụ như cử động đơn giản, bản thể yêu thú có lực phòng ngự rất mạnh, muốn đâm rách rất khó, ám kình thì khác, một khi thi triển xong, chỉ sợ vẻ ngoài của yêu thú không có gì thay đổi nhưng nội tạng đã sớm bị đánh thành tro bụi.

Xuyên thấu qua thân thể kích thương nội tạng, cách sơn đả ngưu, đây chính là ám kình.

- Ám kình, đúng rồi,chính là ám kình, dùng huyền ngọc chi kiếm truyền ám kình, ân, có lẽ ta có thể làm được.

Linh khí trên người Nhiếp Vân chấn động, hắn giống như người điên, trong tay cầm huyền ngọc chi kiếm sau đó vạch chém từng chiêu vào vách động, mỗi một chiêu va chạm với vách động nhưng không phát ra một chút âm thanh nào khác, dường như không mang theo chút uy lực nào.

- Đúng là như thế, phối hợp đại địa chi thế thử xem...

Không biết trải qua bao lâu, Nhiếp Vân mở choàng mắt, hắn thở ra một hơi sau đó bay lên không trung, huyền ngọc chi kiếm run lên sau đó chém thẳng vào vách động.

Hô!

Kiếm quang xẹt qua, vách động không có động tĩnh gì, đôi mắt Nhiếp Vân càng ngày càng sáng.

- PHÁ...

Ngay sau đó vách động bóng loáng lại biến thành bột mịn, hơn nữa phạm vi lớn tới vài trăm mét, bụi mù bắn tung tóe.

- Hấp thu ba mười hai viên linh thạch, chân khí càng thêm trầm trọng, lĩnh ngộ ám kình, thực lực tăng nhiều... Hiện tại lực chiến đấu của ta nếu gặp Ám Dương Thứ Sát Tuyệt Diệt Đại Trận cảu thích khách công hội, tuyệt đối có thể một kiếm đánh bại, cũng không cần chật vật như thế.

Nhìn thấy mình hời hợt đánh nát nham thạch như thế, Nhiếp Vân cười.

Ám kình phối hợp đại địa chi thế càng gia tăng thực lực của mình lên rất nhiều, giả sử hiện tại gặp lại Âm Dương Thứ Sát Tuyệt Diệt Đại Trận cũng không cần sợ hãi.

- Hiện tại thời gian trôi qua hơn hai ngày, chắc hẳn đám Phong Lang Vương cũng sắp tới nơi này rồi, nên chuẩn bị một chút đi hoàng cung đế quốc giải quyết chuyện cũ.

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân bước ra khỏi sơn động, bàn chân vừa bước ra ngoài lại cảm giác không khí chung quanh đông cứng, vài đạo khí tức mãnh liệt xông tới gần.

- Bốn đại Chí Tôn?

Đạt tới cấp bậc Chí Tôn, nếu như không tận lực áp chế, bản thân mình cũng có thể sinh ra cảm nhận cường giả đồng cấp ở gần mình, hiện tại Nhiếp Vân cảm giác bên ngoài sơn động có bốn đạo khí tức cực nóng đang bay nhanh, nguyên khí chung quanh chấn động cứng lại giống như hình thành trận pháp giam cầm bao phủ bản thân mình.

- Cấm Ba Nguyên Khí Trận!

Cảm nhận được linh khí chấn động khác thường, Nhiếp Vân hơi chút yên lòng.

Cấm Ba Nguyên Khí Trận là trận pháp phụ trợ thông thường tại đại lục Phù Thiên, hiệu quả rất giống phong ấn, nó có hiệu quả giam

cầm tinh thần ý niệm và ngọc giản truyền tin, làm cho không người nào có thể truyền tin tức ra bên ngoài, nó cũng không ảnh hưởng người bên tỏng phát huy thực lực.

Xem ra đối phương làm ra trận pháp này chính là không muốn mình truyền tin tức ra bên ngoài, ngược lại không sợ hãi thực lực của chính mình.

Hô!

Trong nội tâm đang suy nghĩ thì bốn người đã bay tới đỉnh đầu và đáp xuống, hơn nữa còn vây hắn vào bên trong.

- Nhiếp Vân, cảm nhận được khí tức của chúng ta nhưng ngươi không trốn đi, hiện tại còn muốn đi đã muộn rồi!

Thấy thiếu niên không rời đi, Phong Dụ cười ha ha lên tiếng.

Bọn họ lúc trước sợ Nhiếp Vân vừa cảm nhận khí tức của bọn họ sẽ lập tức bỏ chạy thục mạng, vì thế nghĩ ra vài loại đối sách, kết quả thiếu niên này không thèm động đậy hay chạy đi, từ đó rất nhiều kế sách đã thất bại cho nên nội tâm rất khó chịu.

Nhưng không trốn đi thì rất tốt, cũng giảm rất nhiều phiền toái.

- Ah? Là đám bại tướng các ngươi nữa sao? Lần này tới đây làm gì? Muốn chết hay sao?

Nhìn đám người chung quanh một vòng, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, bốn người này đều là người quen, Phong Dụ, Mạc Ngạn Thanh, La Thiên Tường không cần phải nói, mấy ngày hôm trước mới đánh bại bọn chúng một lần, tông chủ Di Thiên Tông Di Hoằng tôn giả chính là kẻ hãm hại hắn kiếp trước, hắn càng quen thuộc!

- Muốn chết? Ha ha! Ta xem ngươi lấy đâu ra tin tưởng như vậy! Đúng là đồ không biết sống chết trước mắt, thật sự quá buồn cười.

Phong Dụ cười lạnh và nói.

- Không biết sống chết trước mắt? Đúng là có kẻ không biết sống

chết trước mắt nhưng là ai thì không biết.

Nhiếp Vân khoanh tay trước ngực.

- Tiểu tử miệng còn hôi sữa, sắp chết tới nơi còn không biết, thật sự quá đáng buồn!

- Nói thiệt cho ngươi biết, thực lực của mấy người chúng ta đã gia tăng gấp mấy lần lúc trước, càng không cần nói Di Hoằng tông chủ lực trận cho chúng ta... Đúng rồi, ngươi biết Di Hoằng tôn giả là ai không?

- Là tông chủ Di Thiên Tông, đệ nhất cường giả Thần Phong đế quốc!

ánh mắt La Thiên Tường tỏa ra hào quang sáng ngời, hắn tiến lên phía trước một bước.

- Thực lực Di Hoằng tôn giả thiên hạ vô địch, ngoan ngoãn quỳ xuống thừa nhận bản thân mình là súc sinh, tự nguyện để chúng ta hủy bỏ tu vi, có lẽ còn có thể giữ được tánh mạng, nếu không ta sẽ cho ngươi biết chữ chết viết như thế nào.

Lúc này Mạc Ngạn Thanh cũng xé bỏ gương mặt giả nhân giả nghĩa, gương mặt biến thành dữ tợn.

Đạp lên thi thể kẻ khác thành tựu danh tiếng thiên tài tự nhiên không phải là người tốt lành gì.

- Ta vốn cho rằng đã giáo huấn qua một lần thì các ngươi sẽ nhớ kỹ, cũng sẽ biết tiến thoái, hiện tại xem ra là suy nghĩ hảo huyền của ta thôi.

Nhìn thấy gương mặt dữ tợn của ba người Mạc Ngạn Thanh, Phong Dụ, La Thiên Tường, Nhiếp Vân lắc đầu.

Kiếp trước bọn chúng đã từng gia hại bản thân mình, dựa theo đạo lý kiếp này giao thủ sẽ không hạ thủ lưu tình, chẳng qua khi đó cảm thấy kiếp trước bọn chúng bị Di Hoằng Chí Tôn bức bách nên đi sai đường, không nghĩ tới chó không sửa tính ăn cứt, vẫn ngựa quen

đường cũ.

- Được rồi!

Đột nhiên Di Hoằng tôn giả lên tiếng.

Hắn vừa lên tiếng làm những người khác câm miệng không dám nói thêm câu nào, lúc trước một chiêu đánh bại ba người Mạc Ngạn Thanh liên thủ đã xác lập uy nghiêm vô thượng.

- Ngươi là Nhiếp Vân đúng không, hôm nay ta co thể không giết ngươi nhưng ngươi phải bảo sư phụ của ngươi giao đồ vật lấy được trong mộ Lạc Khúc ra đây.

Di Hoằng Chí Tôn cười lạnh lên tiếng, hắn nhìn về phía Nhiếp Vân giống như nhìn thấy thịt cá nằm trên thớt, cũng chẳng khác gì đồ ăn có thể tùy thời có thể ăn.

- Mộ Lạc Khúc? Phụ mẫu ta là ngươi biết sao?

Nhiếp Vân híp mắt lại và lên tiếng hỏi thăm.

------oOo------

Chương 260: Một kiếm quyết định (Thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mặc dù phụ mẫu ngươi không phải ta bắt nhưng ta biết đang ở đâu.

- Nếu như ngươi ngoan ngoãn hợp tác, ta chỉ hủy tu vi của ngươi, không giết ngươi, nếu không chẳng những ngươi phải chết, phụ mẫu ngươi phải chết, tất cả người có quan hệ với ngươi như Lạc Khuynh Thành, Thiết Lan Nhi cũng phải chết!

Di Hoằng Chí Tôn như đang nói một chuyện bình thường, ngữ khí đạm mạc không có gợn sóng.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Nhiếp Vân hít sâu một hơi, trong mắt bắn ra hào quang sáng ngời.

- Nếu các ngươi đã muốn chết thì đừng trách ta ra tay độc ác.

Hắn thét dài và đột nhiên ra tay, ngón tay thon dài của Nhiếp Vân điểm về phía trước, năm ngón tay của hắn nắm chặc ra tay với La Thiên Tường đầu tiên.

La Thiên Tường là kẻ có thực lực thấp nhất trong đám người, căn cứ phương pháp chiến đấu của hắn thì phải đối phó kẻ yếu nhất, bằng không một khi bị thuiowng, nhỏ yếu cũng biến thành nguy hiểm lớn nhất của mình.

- Hừ, không biết sống chết, Phong Lôi thân pháp!

Thấy thiếu niên vừa động thủ đã ra tay đối phó mình trước, trong mắt La Thiên Tường xuất hiện hào quang khinh miệt, thân thể của hắn biến mất, hắn bắt đầu khởi động Phong Lôi thân pháp sau đó có bốn thân ảnh xuất hiện.

Bốn thân ảnh giống nhau như đúc, tất cả đều bàn tay giơ lên, trong lòng ban tay sinh ra lôi điện sáng ngời.

- Phong Lôi thân pháp? Chiêu số không tệ nhưng ngươi tu luyện chưa tới nơi tới trốn.

Kiếp trước mình chiến đấu với gia hỏa này hắn đã có thể huyễn hóa thành tám huyễn thân, hiện tại chỉ có bốn, hiển nhiên không đạt tới thực lực kiếp trước, hắn làm sao có thể là đối thủ của mình.

Nương theo tiếng kêu gào, huyền ngọc chi kiếm trong tay Nhiếp Vân đột ngột xuất hiện trong lòng bàn tay, bàn tay run lên, Đại Lực đan điền phối hợp đại địa chi thế quét ngang một cái.

Đối phó với gia hỏa có thực lực như vậy căn bản không cần thi triển ám kình, cho dù là minh kình cũng không phải đối phương có thể

ngăn cản.

- Làm càn! Phong Linh Thiên Dực Đại Pháp!

Nhìn thấy Nhiếp Vân một kiếm chém xuống mang theo tiếng rít phá không, Phong Dụ hét lớn một tiếng, hắn kích hoạt huyết mạch và toàn thân ma hóa.

Đế quốc thập đại cổ mạch, đã truyền thừa không biết bao nhiêu năm cho nên không thể khinh thường, phong cổ huyết mạch phối hợp Phong Linh Thiên Dực Đại Pháp, từ đó có thể biến thân thành ma nhân cho nên không thể xem thường.

- Nếu hai người các ngươi đều tới thì xem chiêu này của ta.

Đối mặt hai đại cao thủ đột nhiên bạo phát tuyệt chiêu tấn công mình, Nhiếp Vân cũng không hoảng hốt khẩn trương, huyền ngọc chi kiếm chấn động liên tục sinh ra kiếm hoa, dường như huyền ngọc chi kiếm trong tay hắn chỉ trong nháy mắt biến thành năm thanh kiếm, mỗi một thanh kiếm mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa không gì không phá.

Bành!

Bành!

Huyền ngọc chi kiếm nặng nề giao thủ với hai đại cao thủ đang tấn công, đột nhiên trên không trung sinh ra tiếng nổ nặng nề.

Vèo!

Vèo!

PHỐC!

PHỐC!

Hai tiếng nổ mạnh, Phong Dụ và La Thiên Tường bị huyền ngọc chi kiếm đánh bay đi như đạn pháo, vào lúc này nện thẳng vào trong vách đá phía dưới, trên vách đá xuất hiện hai lỗ thủng to lớn.

Hai đại cao thủ, cho dù đều luyện thành tuyệt học gia tộc, cho thực lực bạo tăng nhưng thực lực làm sao có thể tăng nhanh bằng Nhiếp Vân chứ?

Dựa theo thực lực vốn có của bọn họ, cẩn thận củng cố nửa tháng có lẽ còn có thể đấu với Nhiếp Vân một trận, đáng tiếc hiện tại bị huyền ngọc chi kiếm ẩn chứa ám kình đánh trọng thương, tâm mạch tan vỡ, cho dù chữa tốt cũng tàn phế.

Đáng thương Phong Dụ một lòng nghĩ trợ giúp Phong gia càng ngày càng hưng thịnh, phong cổ huyết mạch một lần nữa sinh ra hào quang sáng ngời hàng lâm nhân gian, đến cuối cùng trúng một kiếm của Nhiếp Vân và biến thành công dã tràng.

- Ngươi phế Phong Dụ và La Thiên Tường...

Đều là cường giả Chí Tôn, thực lực mặc dù không bằng Nhiếp Vân nhưng ánh mắt không tệ, Nhiếp Vân một kiếm đánh hai đại cường giả nằm trên mặt đất mềm nhũn như bún, Mạc Ngạn Thanh có ngốc cũng biết nội tạng của hai người bọn họ bị chấn vỡ, khí hải sụp đổ không thể tu luyện.

Một chiêu đã có thể đánh hai đại cao thủ đánh thành như vậy, thưc lực của Nhiếp Vân mạnh như thế nào?

Hắn còn là người hay không? Đoạn thời gian trước mới chiến ngang tay với bản thân mình, vài ngày không gặp có thể một đánh ba, lại vài ngày không gặp đã có thể đánh hai người kia biến thành chó chết

Đây là tốc độ tu luyện thế nào?

Buồn cười chính mình vẫn tự xưng là đệ nhất thiên tài, so với Nhiếp Vân thì hắn chính là phế vật.

- Trốn!!

Biết rõ chính mình khẳng định không phải đối thủ, Mạc Ngạn Thanh cũng không giả vờ ngớ ngẩn tiếp tục chiến đấu, hắn quay người bỏ

chạy thật nhanh.

- Muốn đi? Đi được sao?

Lần trước Mạc Ngạn Thanh bị chính mình đả bại nên xoay người rời đi, lần này không thể thả hắn rời đi được, huyền ngọc chi kiếm run lên, một đạo kiếm khí mang theo hào quang tối tăm xuyên qua người Mạc Ngạn Thanh!

- Hỏng bét!

Mạc Ngạn Thanh biết rõ kiếm khí ngay cả Phong Dụ không đỡ nổi thì bản thân của mình cũng không có khả năng cản nổi, hắn sốt ruột sau đó điên cuồng hét lên một tiếng, thân thể vội vàng biến mất, thân thể hắn trầm xuống sau đó trốn sau một vách núi dày mười mét.

Hắn cho rằng công kích của Nhiếp Vân cho dù có mạnh hơn nữa, phá tan nham thạch cũng sẽ giảm uy lực, đến lúc đó chính mình lại ra tay ngăn cản, lúc đó tính mạng không lo.

- Ám kình!

Hắn suy nghĩ thế nào thì Nhiếp Vân không biết, Nhiếp Vân cười nhạt, huyền ngọc chi kiếm mang theo ám kình bộc phát trong nháy mắt.

Nham thạch không thay đổi chút nào, lực lượng ám kình cường đại xuyên thấu qua người hắn trong náy mắt, cũng đảo khắp toàn thân Mạc Ngạn Thanh.

PHỐC!

Sau khi phun ra một ngụm máu tươi, Mạc Ngạn Thanh không có lực lượng ngăn cản công kích, nội tạng bị đánh vỡ, một thân tu vi trôi theo dòng nước.

Lúc trước hắn còn có thể chiến đấu với Nhiếp Vân, hiện tại Nhiếp Vân lĩnh ngộ ám kình, một chiêu đánh ra mang theo ám kình vô cùng đáng sợ, hoàn toàn không nhìn phòng ngự, căn bản không

phải thực lực của hắn hiện giờ có thể ngăn cản.

- Tốt, tốt! Không nghĩ tới ta vẫn xem thường ngươi!

Từ khi Nhiếp Vân dùng một kiếm mang theo ám kình đánh La Thiên Tường, Phong Dụ rơi xuống đất tới khi đánh nát nội tạng Mạc Ngạn Thanh, tổng cộng hắn chỉ dùng thời gian một giây mà thôi, thậm chí Di Hoằng Chí Tôn còn chưa kịp giúp đỡ, chính mình mang ba người tới đã biến thành phế vật hoàn toàn, hắn tức giận đỏ mặt, trong ánh mắt mang theo sát ý đậm đặc.

- Xem thường? Là ta xem thường ngươi! Dám bắt phụ mẫu thân nhân của ta, ta sẽ làm cho Di Thiên Tông của ngươi chó gà không tha!

Sau khi xử lý xong ba tên vướng víu, Nhiếp Vân hừ lạnh lên tiếng.

------oOo------

Chương 261: Không đề

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiếp trước chính mình n thương độc mã diệt Di Thiên Tông không thừa một cọng cỏ, kiếp nầy hắn còn dám tới đối phó chính mình, như vậy làm sao lưu hắn được chứ?

Nhổ cỏ không nhổ tận gốc, qua gió xuân thổi lại mọc lên!

Nếu như mình muốn sống tốt thì chắc chắn phải hung ác với kẻ thù.

- Giết Di Thiên Tông ta chó gà không tha? Ta còn muốn lưu mạng chó của ngươi lại, hiện tại xem ra không thể lưu ngươi rồi.

Hừ lạnh một tiếng, trong ban tay của Di Hoằng xuất hiện một thanh đại đao.

Có thể đột ngột biến ra một thanh đao, xem ra Di Hoằng Chí Tôn

cũng giống Nhiếp Vân có đan điền nạp vật.

- Ai chết ai sống còn không nhất định!

Trên mặt Nhiếp Vân không vui không buồn, cũng không nhìn ra hắn có biểu lộ gì khác.

- Có thể đánh chết ba tên phế vật Phong Dụ, La Thiên Tường kia, chẳng lẽ ngươi cho rằng mình có thể vượt qua ta hay sao? Chê cười!

- Nói cho ngươi biết, ta giết chết bọn chúng dễ dàng như bóp chết con kiến.

Di Hoằng Chí Tôn cười lạnh một tiếng, ánh mắt của hắn mang theo vui vẻ nghiền ngẫm nhìn về phía Nhiếp Vân giống như nhìn thi thể đã chết.

Tuy hắn nói chuyện rất khoa trương nhưng Nhiếp Vân biết rõ cũng không khoác lác, kiếp trước mình giao thủ với hắn rồi, người này không hổ là đệ nhất cường giả của Thần Phong đế quốc, thực lực mạnh hơn xa những người khác, cho dù thực lực của mình tinh tiến nhưng muốn chiến thắng cũng không dễ dàng như vậy.

- Như vậy động thủ đi!

Nhiếp Vân cũng không nói nhảm, thập đại đan điền chuyển động giống như mãnh thú đang gào thét, chân khí hùng hậu bao phủ khắp toàn thân, từ đó hình thành khí lưu bên ngoài cơ thể của hắn.

- Ân? Thập đại đan điền? Ngươi thậm chí có thập đại đan điền? Việc này không có khả năng!

Toàn lực vận chuyển đan điền sẽ hình thành vòng xoáy hấp thu linh khí trên đỉnh đầu, thập đại đan điền của Nhiếp Vân toàn lực vận chuyển lập tức bị Di Hoằng Chí Tôn nhìn ra, cũng bởi vì nhìn ra điểm này cho nên Di Hoằng thét lớn, sắc mặt của hắn biến hóa đáng sợ.

Mỗi người cũng biết huyết thống cao nhất của hoàng tộc thượng

phẩm cũng chỉ là thập đại đan điền, tại sao ngươi này có được thập đại đan đinề?

Loại tình huống này hoàn toàn phá vỡ thế giới quan của hắn.

Kỳ thật Nhiếp Vân cố ý hiển lộ vòng xoáy linh khí, thưc lực của đối phương không kém gì mình, muốn thắng được phải làm tâm thần của hắn đại loạn.

- Không có gì không có khả năng, ngươi xuống đi cho ta!

Thấy mình đạt được mục đích, Nhiếp Vân cười lạnh một tiếng, bước chân tiến lên phía trước, hắn lập tức vượt qua khoảng cách mười mét tới trước mặt Di Hoằng Chí Tôn.

Lúc hắn ra tay chẳng khác gì thuấn di, hắn dùng vô thượng bí thuật của Hóa Vân Tông tại đại lục Phù Thiên Hóa Vân Tông, Súc Địa Thành Thốn!

Mọi sự vạn vật đều có đặc tính, đại địa dưới chân chịu tải vạn vật cũng như thế, cái gọi là Súc Địa Thành Thốn cũng không phải rút ngắn mặt đất lại, mà là xảo diệu mượn đặc tính của đại và lợi dụng khí tức chấn động của hai người bước qua khoảng cách mười trượng mà thôi, cũng không giống như trong mắt người ngoài thật sự có thể rút ngắn khoảng cách giữa hai bên.

Ví dụ thực tế nhất, trong tay ngươi cầm một vòng tròn, đặt một nhúm mật ong tại điểm mười hai giờ, sau đó bắt con kiến đặt ở vị trí sáu giờ, ngươi sẽ phát hiện con kiến sẽ đi thẳng về phía điểm mười hai giờ mà không phải dựa theo đường vẻ mà lại đi con đường gần nhất.

Đại địa cũng có khoảng cách như vậy, trong mắt người thường khoagnr cách của cả hai có thể là vài chục dặm, trong mắt của siêu cấp cường giả thì nó chỉ là một bước.

Súc Địa Thành Thốn cũng lợi dụng nguyên lý như vậy, bởi vì thực lực của Nhiếp Vân quá yếu, từ đó cho dù hắn biết được bí pháp nhưng chỉ học được da lông mà thôi, vừa sải bước chỉ vượt qua mười mét.

- Muốn nhiễu loạn tâm trí của ta, mặc kệ ngươi dùng phương pháp tà môn gì thì hôm nay ngươi cũng phải chết không nghi ngờ.

Có thể trở thành đệ nhất cường giả đế quốc thì phải là người có tâm trí vô cùng kiên định, không có khả năng bị Nhiếp Vân dọa một chút sẽ rối loạn tâm thần, nhìn thấy trên người Nhiếp Vân xuất hiện mươi vòng xoáy linh khí vốn khiếp sợ nhưng trong nháy mắt đã hiểu ra, hắn théo dài một tiếng sau đó dùng trường đao trong tay chém xuống.

Ầm ầm ầm...

Một đao này sinh ra ảo ảnh liên tục, chân khí hình thành đao mang bao phủ tất cả phương vị Nhiếp Vân có thể tấn công, dường như Nhiếp Vân tấn công hắn, cho dù bắt tay vào phương vị nào cũng sẽ bị hắn phản kích.

- Thật mạnh!

Nhìn thấy chiêu này quỷ dị, Nhiếp Vân biết không thể cường công, một khi công kích, nếu như không thể đả thương đối phương thì chính mình còn có thể lâm vào hiểm địa, hắn không do dự lui về phía sau, bàn chân điểm một cái vào hư không và tránh né Di Hoằng Chí Tôn.

- Chạy đi đâu, Đại Đao Vô Tận!

Thấy thiếu niên quyết đoán sáng suốt, chỉ trong nháy mắt đã nhận rõ tình thế tiến thối tự nhiên, cũng không bởi vì cường công lúc trước thất bại mà uể oải, Di Hoằng biết rõ mình đã gặp phải đối thủ chính thức, lúc này khí tức trong người của hắn chấn động và gào to như ếch kêu, hắn vừa gào xong đao pháp nghịch chuyển bổ thẳng vào người Nhiếp Vân.

Một đao kia giống như đại sư vẽ một nét vào hư không, hàn quang bắn ra bốn phía, khắp nơi là sinh cơ nhưng khắp nơi lại là sát cơ!

Tử sinh vô thương, có mà như không có, có thể nói ảo diệu tới cực điểm.

Không hổ danh Di Thiên Đao, đao pháp của Di Thiên Tông là mạnh nhất, vũ kỹ hoàng tộc thượng phẩm, một khi sử dụng có thể nghịch chuyển chính phản, đảo loạn âm dương.

- Lui!

Nhiếp Vân hít sâu một hơi, ngực của hắn xẹp xuống hai thốn tránh thoát một đao cực nhanh và lùi về phía sau.

Lúc hắn lui về phía sau không sử dụng Súc Địa Thành Thốn, mà là một loại thân pháp khác, Trang Sinh Hồ Điệp Bộ!

Trang Sinh Hồ Điệp Bộ cũng là siêu cấp vũ kỹ của Hóa Vân Tông, lúc hành động nhẹ nhàng giống như hồ điệp, tiêu sái phiêu dật theo gió mà đi, là bí quyết vô thượng tránh né công kích.

Sau khi sống lại, Nhiếp Vân không chuyên tu rất nhiều vũ kỹ cao cấp nhưng những vũ kỹ kiếp trước không có biến mất, trong lúc nguy cấp có thể vận dụng lô hỏa thuần thanh, không có cảm giác chậm chạp chút nào.

Cũng giống như chữ viết của ngươi, dù rất lâu không viết nhưng nó đã thành bản năng của ngươi cho nên không quên, hơn nữa trong lúc lơ đãng có thể viết chữ mà người khác không thể bắt chước, cho dù thần trí mơ hồ cũng không sai chút nào.

Nhiếp Vân chính là như thế, những chiêu số này sau khi sống lại không có tập luyện qua, vào thời khắc nguy cấp sâu trong trí nhớ lại xuất hiện giống như bản năng.

Oanh!

------oOo------

Chương 262: Cầu được chết (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân né tránh, Di Hoằng bổ một đao xuống mặt đất, ngọn núi trước mặt hai người bị một đao bổ như bổ dưa hấu, bị cắt thành hai nửa bóng loáng như gương.

- Thật đáng sợ...

Nội tâm Nhiếp Vân âm thầm ngạc nhiên.

Bản thân mình thừa dịp tâm thần đối phương rung động tấn công, kết quả còn chưa đánh ra một chiêu đã trốn tránh một lần sau đó lui về phía sau, thực lực Di Hoằng tôn giả mạnh vượt qua tưởng tượng của hắn.

- Sư phụ, người này muốn giết đồ nhi, ngươi mau tới làm chủ cho ta!

Hắn né tránh công kích như sao trời, đột nhiên Nhiếp Vân nhìn sau lưng Di Hoằng tôn giả và thét dài một tiếng.

- Sư phụ?

Nội tâm Di Hoằng Chí Tôn chấn động một chút, lập tức cảm thấy có khí tức cường đại bộc phát, hơn nữa từ không trung tới gần giống như ngôi sao hủy diệt lao thẳng xuống đát, tuyệt đối không phải sức người có thể ngăn cản.

- Tiền bối, không nên...

Cảm giác được có khí tức, Di Hoằng tôn giả đã giật mình, vội vàng quay người nhìn về phía sau, đột nhiên hắn biến sắc khiếp sợ không nhỏ.

Đừng nói bóng người sau lưng, ngay cả bóng quỷ cũng không có.

- Hỏng bét!

Thấy không người, Di Hoằng tôn giả lập tức ý thức được không đúng, ngay sau đó hắn cảm giác được làn da của mình lạnh buốt, một đạo lực lượng khủng bố đánh vào trong người hắn.

- Đi!

Hắn biết chắc thiếu niên thừa cơ đánh lén cho nên không dám dừng lại, thân thể hắn lao nhanh như mũi tên về phía trước, trong chốc lát hắn đã xuất hiện cách đó bảy tám chục trượng, tốc độ còn nhanh hơn Phong Dụ sử dụng Phong Linh Thiên Dực Đại Pháp đâu chỉ gấp mười lần.

- Xuống đây đi!

Tốc độ của hắn cực nhanh, vừa vặn thiếu niên phía sau nhanh hơn, đột nhiên nghe được tiếng hừ lạnh vang lên bên tai sau đó cảm giác yết hầu ngòn ngọt, hắn bị đánh bay thẳng về phía trước, ngay sau đó minh kình mang theo ám kình lan tỏa khắp toàn thân, từ đó thẫm thấu vào mỗi khớp xương và cơ bắp của hắn.

- Lạch cạch!

Di Hoằng Chí Tôn rơi nhanh xuống đất, hắn nằm trên mặt đất như chó chết, nội tạng trúng ám kình cho nên bị chấn thành bụi phấn, cũng không có khả năng chữa trị.

Chỉ một kiếm, đường đường đệ nhất cường giả của Thần Phong đế quốc lại bị Nhiếp Vân đánh rớt xuống phàm trần như tên ăn mày.

Hai cường quyết đấu, một kiếm quyết định tất cả.

Sau khi đánh Di Hoằng Chí Tôn thành trọng thương, Nhiếp Vân thở dài một hơi, lúc này hắn cảm thấy suy nghĩ của mình choáng váng, bởi vì ngực thở dốc dồn dập cho nên bị đau.

Dựa theo đạo lý thực lực của hắn không bằng Di Hoằng Chí Tôn, muốn chiến thắng đối phương căn bản là chuyện không có khả năng, sở dĩ một chiêu đánh bại hắn chính là dựa vào tâm lý chiến tới mức tận cùng.

Từ thời điểm đối phương bố trí Cấm Ba Nguyên Khí Trận, Nhiếp Vân đã đoán ra đối phương chắc chắn kiêng kị vị sư phụ không biết của mình, vì vậy hét lớn một tiếng nghịch chuyển, dựa vào pháp quyết vô danh bộc phát khí tức cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí

Cảnh đảo loạn tâm thần địch thủ, lúc này mới một lần hành động đắc thủ.

Nếu không dựa vào chiến đấu chính thức, chỉ sợ chính mình không xuất ra một chiêu đã bị đối phương đánh chết ngay lập tức.

Bị Nhiếp Vân nói câu đầu tiên hù sợ cũng không phải Di Hoằng Chí Tôn nhát gan, mà là vì hắn nhận được tin tức người này có sư phụ quá mức đáng sợ, ngay từ đầu trong nội tâm của hắn có bóng mờ không thể chiến thắng, hơn nữa pháp quyết vô danh bộc phát khí tức vô cùng cường đại mới làm cho Di Hoằng xuất hiện rối loạn trong thời gian ngắn.

Cao thủ quyết đấu không được xuất hiện chút sai lầm nào, xuất hiện sai lầm thì nó sẽ là sai lầm lớn, được làm vua thua làm giặc, tự nhiên bị bại rối tinh rối mù!

- Ngươi nhốt phụ mẫu ta ở đâu?

Hắn cố nén tiêu hao lực lượng quá độ và đau đớn, Nhiếp Vân khẽ vươn tay nắm lấy Di Hoằng Chí Tôn.

Sinh mệnh lực của cường giả Chí Tôn rất mạnh, mặc dù nội tạng vỡ vụn, khí hải nghiền nát nhưng không thể chết trong thời gian ngắn.

- Được làm vua thua làm giặc, ngươi dụng mưu kế đả bại ta, ta thua tâm phục khẩu phục!

Di Hoằng Chí Tôn cũng là người lưu manh, cũng không muốn làm ra hành động tự sát gì, dù vậy Nhiếp Vân vẫn không yên lòng, ngón tay hắn điểm tới phong bế tất cả hành động của đối phương, phong bế nhiều huyệt đạo như thế, đừng nói hiện tại, cho dù là hắn lúc toàn thịnh cũng phải chết không nghi ngờ.

- Mẫu thân, đệ đệ của ngươi thật sự do ta phái người bắt đi. Mục đích chính là vì Thiên Cơ kiếm.

- Quả nhiên là ngươi? Bọn họ đang ở đâu?

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời, hắm điểm một ngón tay lên người Di Hoằng.

Từ khi phụ mẫu bị người ta ra tay bắt đi, bản thân mình vẫn nghe ngóng chung quanh, rốt cuộc hô nay có người thừa nhận, trong nội tâm kích động có thể nghĩ.

- Ngày ấy ta đi La gia, trong lúc vô tình nghe được hai hậu bối La gia nói tới chuyện mộ Lạc Khúc cho nên lúc đó mới động tâm tư!

Không có trả lời câu hỏi của Nhiếp Vân, Di Hoằng tôn giả lên tiếng, ngữ khí giống như bằng hữu cũ tâm sự, cảnh tượng này vô cùng quỷ dị.

- Hai hậu bối La gia? Chẳng lẽ là La Vũ và La Thần? Không đúng, bọn chúng không biết chuyện mộ Lạc Khúc...

Trọng sinh đến nay, từ khi chính mình xuất hiện không gặp người La gia nào ngoài La Vũ và La Thần, một truy tung sư, một trị liệu sư, tại sao bọn chúng biết mình đi mộ Lạc Khúc?

- Chỉ sợ hai gia hỏa này bị ta giáo huấn một lần sau đó không cam lòng, chuyên môn tìm người tìm hiểu tại thành Lạc Thủy, ta đánh chết Đông Vương, hơn nữa Trữ Vương đào tẩu sau đó cố ý phát tán tin tức cho nên bọn chúng biết được cũng không khó...

Nội tâm hơi động, sau đó Nhiếp Vân hiểu ra.

Bởi vì thời gian của mình trọng sinh quá ngắn, cũng không thành lập thế lực như thùng sắt trong thành Lạc Thủy, điều này cũng làm cả thành trấn đầy ngư long hỗn tạp, bằng vào thế lực của La gia tại Thần Phong đế quốc cho mấy người lẫn vào cũng không ai nhận ra.

Có tâm tính vô tâm, bọn chúng tự nhiên không biết được tất cả.

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Nhiếp Vân lắc đầu.

Kiếp trước chính mình can đảm anh hùng, đề phòng lại lo lắng cho nên làm chuyện gì cũng độc lai độc vãng, hơn nữa cũng làm mình

xa rời xã hội, trong mắt người ngoài là quái thai, hiện tại xem ra muốn bảo vệ thân nhân của mình, hành tẩu một mình là không thể nào làm được.

Nếu như lúc trước mình triệt để khống chế thành Lạc Thủy, một khi có cái gì dị thường cũng có thể phát hiện ra, cũng không tới mức phụ mẫu bị bắt.

- Lạc Khúc là cường giả Chí Tôn nổi danh nhất mấy trăm năm trước trên đại lục Khí Hải, lúc ấy trăm vị Chí Tôn đồng thời cướp đoạt Thiên Cơ kiếm, sau khi hắn đạt được liền mai danh ẩn tích, không nghĩ tới lại để ta biết rõ tin tức, tự nhiên mừng rỡ như điên nên động thủ!

------oOo------

Chương 263: Cầu được chết (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nói đến đây Di Hoằng tôn giả phun ra một ngụm máu tươi, gương mặt quỷ dị không nói thành lời.

- Trăm Chí Tôn đồng thời cướp đoạt Thiên Cơ kiếm? Thứ này liên quan tới bí mật gì?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Vì vậy ta liên hợp thích khách công hội, hoàng thất để bắt phụ mẫu của ngươi, bức bách bọn họ nói ra tung tích Thiên Cơ kiếm.

- Bây giờ bọn họ ở nơi nào?

Nhiếp Vân vội vàng hỏi.

- Ở đâu? Tại...

Giọng nói của Di Hoằng tôn giả trầm thấp.

- Ân?

Nhiếp Vân cau mày, hắn cúi người xuống.

- Tại... Chết đi!

Sắc mặt Di Hoằng tôn giả biến thành dữ tợn, chẳng biết lúc nào trong lòng bàn tay của hắn xuất hiện một cái ngọc bài Chí Tôn phù lục, hơn nữa ném về phía Nhiếp Vân.

- Hừ!

Nhiếp Vân sớm có phòng bị, đột nhiên bàn tay ngăn cản, hắn rót chân khí hùng hậu ngăn cản ngọc bài.

Hắn biết rõ ngọc bài Chí Tôn phù lục ẩn chứa toàn lực của một Chí Tôn, uy lực vô cùng, hơi không cẩn thận sẽ chết, cũng không có biện pháp phòng bị, phóng thích chân khí toàn thân tạo thành một đám với khí tức nóng rực.

Hô!

Chân khí đoàn va chạm với ngọc bài, cũng không có nổ tung như tưởng tượng, ngọc bài biến thành bột phấn, lực lượng cường đại đánh ra một hố to.

- Hỏng bét!

Nhìn thấy loại tình huống này Nhiếp Vân lập tức hiểu ra.

Di Hoằng Chí Tôn ném ngọc bài cũng không phỉa ngọc bài Chí Tôn phù lục, hắn cố ý làm vậy là vì một lòng muốn chết, cũng để mình giết hắn mà thôi.

Đối mặt Chí Tôn phù lục, chính mình nhất định sẽ toàn lực thi triển lực lượng, kinh mạch toàn thân hắn đứt đoạn, khí hải bị phế, hắn làm sao có thể ngăn cản công kích như vậy?

Cúi đầu nhìn Di Hoằng tôn giả bị mình đánh thành thịt nát, nội tâm Nhiếp Vân âm thầm bực bội không nói nên lời.

Mắt thấy sắp biết rõ tin tức phụ mẫu, kết quả bởi vì bị lừa cho nên tin tức đứt đoạn.

- Không đúng!

Nếu như Di Hoằng làm, tại sao lại có người đại lục Phù Thiên xuất hiện? Tại sao lại liên lụy tới Yêu tộc? Thần Thánh đế quốc?

Vừa đứng dậy đột nhiên Nhiếp Vân nghĩ thông suốt điểm mấu chốt.

Di Thiên Tông là tiểu tông môn trong Thần Phong đế quốc, làm sao có thể móc nối với người đại lục Phù Thiên? Làm sao liên lụy tới Yêu tộc?

Lúc trước Di Hoằng Chí Tôn nói chính mình không có chú ý, hiện tại ngẫm lại chỉ sợ này Di Hoằng nói cũng chưa hẳn là sự thật.

- Các ngươi còn lời gì muốn nói:

Di Hoằng Chí Tôn tử vong, Nhiếp Vân nắm lấy ba người bị trọng thương tới trước mắt, ánh mắt mang theo hàn ý đáng sợ.

- Ta không biết gì cả, thả cho ta...

- Ta cũng không biết, tất cả đều là Di Hoằng Chí Tôn làm...

- Ta chỉ biết nghe lệnh làm việc, cũng không rõ ràng lắm...

Ba đại Chí Tôn biết rõ tử vong ngay trước mắt cho nên không nói gì cả.

- Nếu không biết gì cả, lưu các ngươi cũng vô dụng, tất cả đều chết đi cho ta!

Hừ lạnh một tiếng, lòng bàn tay bộc phát lực lượng đánh ba người Phong Dụ, La Thiên Tường, Mạc Ngạn Thanh thành thỉ nát ngay lập tức, ba tên Chí Tôn chết không thể chết lại.

Nếu giữ lại cũng vô dụng, như vậy không bằng giết đi.

Dù sao đã kết thù, trông cậy vào khoan hồng độ lượng có thể làm cho bọn chúng buông tha báo thù hay sao? Quả thực nằm mơ!

Bốn đại Chí Tôn đại biểu vũ lực cao nhất của Thần Phong đế quốc bị xử lý sạch sẽ, lúc này Nhiếp Vân mới khoanh chân ngồi xuống đất và diên cuồng hấp thu linh khí khôi phục tổn thương.

Không biết trải qua bao lâu, Nhiếp Vân thở ra một hơi đứng lên, chỉ cảm thấy tinh thần no đủ, lực lượng hùng hậu, thương thế khi chiến đấu với Di Hoằng Chí Tôn cũng chữa trị hoàn hảo không còn sót lại gì, thể lực lại đạt tới đỉnh phong.

- Chủ nhân, chúng ta đã tụ tập xong thủ hạ.

- Chủ nhân, tất cả phong lang trong Thần Phong đế quốc đều bị ta mang tới và đang hướng về đế đô.

Vừa đứng lên đã nghe được tiếng nói cách đó không xa vọng vào, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ba đại yêu sủng Phong Lang Vương, Tử Đồng, Hắc Nham đã triệu tập thủ hạ của mình, yêu thú đông nghịt bao phủ toàn bộ Lạc Định Sơn.

- Tốt, hiện tại chúng ta nên đi đế đô thành Thần Phong quấy một trận long trời lở đất, từ đó nói rõ cho tất cả mọi người biết, đắc tội Nhiếp Vân ta thì phải rả cái giá lớn.

Hừ lạnh một tiếng, Nhiếp Vân lăng không bay lên, hắn bay thẳng về phía thành Thần Phong.

...

- Đám lão tổ đã đi một ngày rồi, không có việc gì chứ?

Trên vương tọa hoàng cung, hoàng đế đế quốc vẻ mặt tiều tụy ngồi đó, đôi mắt thỉnh thoảng nhìn lên không trung, cho thấy thái độ buồn bực và nóng vội.

- Bệ hạ, hữu tướng và một đám đại thần ở bên ngoài cầu kiến!

Một hộ vệ từ ngoài hoàng cung chạy vào.

- Không gặp! Không gặp!

Hoàng đế đế quốc hất tay lên, hắn cau mày lên tiếng.

- Nhưng mà... Bọn hắn nói có đại sự liên quan tới giang sơn xã tắc muốn thương nghị với bệ hạ.

Hộ vệ do dự lên tiếng.

- Đại sự có quan hệ tới giang sơn xã tắc? Chẳng lẽ bọn chúng biết rõ lão tổ đi giết Nhiếp Vân?

Trong nội tâm hoàng đế đế quốc kinh ngạc, hắn suy nghĩ xong liền gật đầu.

- Cho bọn họ vào đi!

- Vâng!

Hộ vệ đi ra ngoài sau đó một đám đại thần mặc triều phục đi vào.

Thần Phong đế quốc cũng giống như sáu đế quốc khác, vũ lực chí thượng, có thể trở thành đại thần không kẻ nào không có thực lực cường đại, ít nhất phải có thực lực Khí Tông.

Từ khi tả tướng Triệu gia Triệu Chấn Vũ bị Nhiếp Vân tiện tay giết chết thì hữu tướng Phạm Thân khiết c tài triều chính, được cho răng flaf kẻ có quyền lợi cao nhất.

- Bệ hạ, việc lớn không tốt!

Phạm Thân Khiết tiến vào đại điện trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

- Chuyện gì?

Nội tâm hoàng đế chấn động vài cái, hiện tại hắn sợ nhất có người khác nói với hắn mấy chữ “Không tốt“.

- Bẩm bệ hạ, bên ngoài thành đột nhiên có rất nhiều yêu thú tập kết, chừng mấy ngàn con yêu thú, sợ rằng yêu thú muốn tiến công thành Thần Phong!

Hữu tướng Phạm Thân Khiết nói ra.

- Ngạc nhiên, chúng ta có ba vạn thành vệ quân, tám vạn kỵ binh dũng mãnh doanh, chẳng lẻ còn sợ mấy ngàn con yêu thú hay sao?

Nghe được không phải tin tức lão tổ và Nhiếp Vân, hoàng đế đế quốc thở ra một hơi và khoát khoát tay.

Yêu thú, Yêu tộc tiến công đế đô cũng không phải chuyện hiếm, tuy đế đô thân là hạch tâm của đế quốc, lực lượng phòng ngự cường đại đáng sợ cho nên không quan tâm mấy ngàn con yêu thú.

- Bệ hạ nói đúng, tuy...

Hữu tướng đại nhân vẫn không bớt lo lắng.

- Tuy cái gì?

------oOo------

Chương 264: Phá thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Theo như thám tử bên ngoài báo loại, nói mấy ngàn con yêu thú có hơn một trăm con cấp âậc Khí Tông, năm sáu trăm con cấp Binh Giáp Cảnh, còn lại đều là Thành Cương Cảnh, yêu thú có thực lực điều động nhiều yêu thú như vậy, chúng ta lo lắng chính là yêu thú cấp Chí Tôn muốn đối phó chúng ta.

Hữu tướng Phạm Thân Khiết nói ra chuyện lo lắng nhất.

- Có yêu thú cấp Chí Tôn muốn đối phó chúng ta? Chẳng lẽ là...

Nhớ tới yêu thú Chí Tôn, trong đầu hoàng đế đế quốc chẳng biết tại sao lại nghĩ tới ba con yêu sủng của thiếu niên kia, không tự chủ cảm thấy run rẩy vài cái.

- Thám tử có phát hiện ba yêu thú cầm đầu là gì hay không? Có phải là Tử Đồng Thiết Giáp Long và Phong Lang Vương màu trắng, hoặc là một con Hắc Hùng?

- Cũng không phải! Hình như là nhân loại!

Vương Mộc Mộc đại thần ôm quyền nói ra.

- Nhân loại? Không phải là ba con yêu thú là tốt rồi, nhân loại ngược lại còn dễ nói, có lẽ chỉ cần có tiền, cho đủ tiền là có thể rút lui.

Nghe được không phải ba con yêu thú cầm đầu, hoàng đế đế quốc thở ra một hơi.

- Đúng thế, bệ hạ còn biết nhân loại này!

Vương Mộc Mộc nhớ tới cái gì đó và lên tiếng.

- Ta cũng biết? Là ai?

Hoàng đế đế quốc nhướng mày.

- Chính là Vân Vương đại nhân mà bệ hạ vừa tấn phong!

Vương Mộc Mộc ôm quyền.

- Sao... Sao? Vân Vương? Nhiếp Vân?

Vừa nghe Nhiếp Vân dẫn ba con yêu thú cùng nhiều con yêu thú tấn, hoàng đế đế quốc suýt nữa bất tỉnh.

Má ơi, không nên chơi như vậy, hắn tự mình dẫn đầu yêu thú tới, chuyện này chứng tỏ cái gì? Nói cách khác lão tổ Phong Dụ của mình đã chết rồi!

- Xong, lần này xong rồi...

Chính mình nhiều lần thiết kế bẫy rập hãm hại đối phương như vậy, sau đó lão tổ lại đi đánh giết người ta, đối phương làm sao có thể buông tha chính mình?

Hiểu ra những chuyện này, hoàng đế đế quốc xụi lơ nằm trên ghế, hai mắt vô thần giống như đống bùn nhão.

...

Trước cửa thành Thần Phong có dòng người rậm rạp, bọn họ xếp hàng chỉnh tề chờ kiểm tra, giao nạp phí vào thành.

- Nhanh lên, nhanh lên!

- Hôm nay vào thành mua xong đồ vật còn phỉa rời đi, mọi người nhanh lên!

- Ta cũng muốn đi Thần Phong quảng trường nhìn vết kiếm Vân Vương đại nhân lưu lại, nghe nói chỗ đó đã thành thần tích.

- Đáng tiếc ah, nếu mấy ngày hôm trước có mặt trong Thần Phong, chẳng phải chúng ta có thể nhìn thấy trận đại chiến khoáng thế đó hay sao? Vân Vương đại nhân một người độc chiếm năm đại cường giả Chí Tôn... Quá lợi hại!

- Vân Vương đại nhân chính là thần tượng của ta, ta lúc nào có thể như hắn, dương danh lập vạn, có thể đại chiến siêu cấp cường giả trong nơi phồn hoa của đế quốc.

Trong dòng người chen chúc có đủ loại lời nói vang lên, trong đó nhiều nhất là nói về trận đại chiến hôm đó.

Lúc này đại chiến ảnh hưởng quá lớn, một thiếu niên thiên tài chưa đủ mười bảy tuổi nghênh chiến năm đại cường giả Chí Tôn của đế quốc, hơn nữa còn đánh bại triệt để, pâần chiến tích này tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả, tất cả mọi người nói chuyện say sưa, hưng phấn khó có thể che giấu.

Cho dù cường giả đi tới nơi nào đều được hoan nghênh.

Nhiếp Vân nhất chiến thành danh đã sớm là thần tượng vô số người của Thần Phong đế quốc sùng bái.

- Ân? Các ngươi xem đó là cái gì?

Đột nhiên mặt đất có âm thanh chấn động rất mạnh như địa chấn, mọi người nhanh chóng nhìn ra ngoài thành và phát hiện có một đám yêu thú đang xông tới.

Trong đó có không ít yêu thú cao to như tuấn mã, toàn lực chạy cho nên sinh ra bụi mù tung tóe rất lớn, tốc độ tiến lên rất nhanh.

- Tại sao có thể có nhiều yêu thú như thế? Chẳng lẽ yêu thú muốn tiến công thành Thần Phong? Việc này sao có thể....

Nhìn thấy trước mặt xuất hiện nhiều yêu thú như thế, tất cả mọi người bị dọa hỏng, sắc mặt xám ngắt, khẩn trương nói không ra lời.

- Mau nhìn bóng người đứng trên người lang vương màu trắng kìa...

- Ah... Là Nhiếp Vân đại nhân!

Vân Vương đại nhân!

- Hắn chính là Vân Vương đại nhân? Tại sao lại mang nhiều yêu thú tới đây?

Nhìn rõ bộ dạng người tới, trong đám người lập tức nổ tung nồi.

- Dừng lại, Vân Vương đại nhân, đế quốc có quy định, yêu thú không cho phép tùy ý vào thành, kính xin dừng lại ở bên ngoài, chờ đợi ta bẩm báo việc này rồi nói sau.

Thành vệ đội nhìn thấy cảnh tượng này liền trợn mắt há hốc mồm, vội vàng tiến lên nghênh tiếp và cao giọng nói ra, lúc hắn còn chưa dứt câu đã nhìn thấy một đạo kiếm quang giáng lâm chém thẳng vào cửa thành ngăn cản trước mặt.

Ầm ầm!

Cửa thành và cả tường thành lập tức sụp đổ không còn gì, thiếu niên mang theo vô số yêu thú không hề có cố kỵ đi vào thành Thần Phong.

- Ah...

Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, tất cả mọi người há hốc mồm, không ai quan tâm thành vệ đội can ngăn, một kiếm đánh nát tường thành, chẳng lẽ Vân Vương đại nhân muốn công nhiên khiêu chiến uy nghiêm hoàng thất Thần Phong đế quốc?

Cũng quá đáng sợ rồi.

- Tất cả mọi người nghe đây, chỉ cần không tiến công yêu thú, không ngăn cản chúng ta, ta cam đoan các ngươi được an toàn, bằng không phải chết.

Thời điểm mọi người nơi đây vô cùng rối loạn, trên không trung có âm thanh to rõ truyền ra xa, nói chuyện chính là một con Hắc Hùng.

- Không tiến công yêu thú, không ngăn cản bọn chúng?

Nghe vậy tự nhiên không có kẻ ngu làm thế.

- Vân Vương đại nhân công nhiên tấn công hoàng thất Thần Phong đế quốc? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Hoàng thất đế quốc kinh doanh nhiều năm như vậy, cho dù Vân Vương đại nhân có được một ít yêu thú, chỉ sợ cũng không phải đối thủ.

- Ta nghe nói thực lực Vân Vương quá mạnh mẽ cho nên bị hoàng thất đế quốc ghen ghét, phái người đi ám sát hắn, kết quả không có giết được cho nên Vân Vương giận dữ, lúc này mới trả thù!

- Ai biết được, bất kể như thế nào, chỉ sợ thiên hạ đại loạn rồi.

Đủ loại tin tức bay loạn trong dân cư, không thể phủ nhận nhân loại có lực tưởng tượng vô cùng đáng sợ, hoàn toàn không biết cái gì nhưng trong đám

người đã có đủ loại tin tức hỗn loạn truyền bá ra ngoài, phiên bản gì cũng có, tất cả mọi người xem ra Vân Vương đại nhân dám làm như vậy khẳng định có mục đích của mình, cũng không phải không biết tự lượng sức mình, châu chấu đá xe!

- Đứng lại, đây là đế đô, không cho phép xằng bậy...

Một đoàn thành vệ đội ngăn cản trước mặt rất nhiều yêu thú.

- Đây là ân oán cá nhân giữa ta và hoàng thất đế quốc, ta không muốn giết nhiều người, cút ngay!

------oOo------

Chương 265: Phản loạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân đang ngồi trên lưng Phong Lang Vương mở mắt ra, ánh mắt lạnh lùng và sắc bén như đao đâm thẳng vào người thủ lĩnh thành vệ đội, toàn thân hắn đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, cũng không dám nói thêm một câu nào khác.

- Tốt, rút lui!

Bị chằm chằm một hồi, thủ lĩnh thành vệ đội không chịu nổi áp lực cho nên thét dài ra lệnh.

Đại nhân vật đọ sức không phải tiểu nhân vật như bọn họ có thể lẫn vào trong đó, biện pháp tốt nhất chính là trốn tránh, giả bộ không biêt gì cả, nếu không chết cũng không biết chết như thế nào!

Vào lúc hộ vệ lựa chọn tránh lui, những kẻ không có mắt cũng không rời đi, Nhiếp Vân không ra tay, Hắc Hùng bước về phía trước một bước lập tức đánh chết đội ngũ mấy ngàn người, từ đó

những kẻ bảo hộ hoàng tộc tan tác chạy trốn.

Một đường tiến lên phía trước, bọn họ lập tức tới trước hoàng thành.

- Chủ nhân, chúng ta trực tiếp xông vào sao?

Nhìn tưởng thành bao phủ hoàng thành trước mặt, đôi mắt Phong Lang Vương bộc phát hào quang hưng phấn, nó thét dài hỏi thăm.

- Không cần!

Tùy ý khoát khoát tay, Nhiếp Vân đứng phát dậy, bàn tay của hắn ấn về phía trước một cái.

Ầm ầm!

Kiên trúc cao lớn của hoàng thành trước mặt bị hắn ấn một cái liền sụp đổ ầm ầm, nham thạch vỡ thành bột mịn, bụi đất tung bay, vô số hộ vệ thủ thành biến thành thịt nát.

- Ta đếm ba tiếng, hoàng đế đế quốc lập tức cút ra đây cho ta, có thể ta chỉ giết một mình ngươi, nếu không cả hoàng cung gà chó không tha.

Hắn đứng chắp tay sau lưng, Nhiếp Vân lạnh lùng lên tiếng, lời của hắn nói vang vọng bầu trời, vang vọng cả hoàng thành.

Nghe được đại thần nói dẫn đầu yêu thú là Nhiếp Vân, hoàng đế đế quốc suýt nữa bị sặc khí không tở nổi, hắn giãy dụa cả buổi mới có thể ngồi dậy, hắn nhìn chằm chằm vào một đám đại thần.

- Các vị Thần Phong đế quốc lần này tiến vào thời điểm sinh tử tồn vong, kính xin các vị cùng ta nghênh chiến kẻ thù, chỉ cần có thể chém giết Nhiếp Vân nghịch tặc phản quốc, ta sẽ mở bảo khố hoàng cung ba ngày, mọi người có thể thỏa thích lựa chọn bảo vật.

- Mở bảo khố hoàng cung, thỏa thích lựa chọn bảo vật sử dụng?

Một đám đại thần nghe xong lời này liền nổ tung nồi.

Phong thị gia tộc thống lĩnh đế quốc không biết bao nhiêu năm tháng, tích lũy tài phú toàn bộ đều tập trung trong bảo khố hoàng cung, binh khí hoàng tộc, bí tịch hoàng tộc thượng phẩm... Các loại thứ tốt nhiều không kể xiết, dĩ vãng cho dù tướng quân đế quốc đánh thắng trận cũng không quá đáng được lựa chọn một vật ban thưởng, bây giờ lại mở bảo khố ba ngày, thỏa thích chọn lựa, ban ân này quá lớn rồi.

Nội tâm đám đại thần chấn động không nhỏ.

- Như thế nào? Các vị cùng ta cộng đồng đánh chết phản tặc, hắn cũng chỉ mới đạt tới Chí Tôn mà thôi, chúng ta nhiều người như vậy, phối hợp vũ kỹ, chỉ cần vận dụng chiến trận thoả đáng, đánh chết hắn không phải việc khó.

Hoàng đế đế quốc cắn răng nói ra.

- Tốt, bảo vệ đế quốc ta nghĩa bất dung từ!

Một đại thần đứng ra trong đám đại thần, ngữ khí uy phong lẫm lẫm.

- Ta thề chết theo bệ hạ!

Lại một đại thần đi lên phía trước.

Liên tục hai đại thần đi tới, hào khí cả đại điện áp lực khó chịu, những đại thần còn lại ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi không có lựa chọn.

Có thể làm đại thần đương nhiên địa vị không thấp, cả đám không phải kẻ ngốc, biết rõ tình huống hiện tại không nên đứng thành hàng, đứng đúng thì vui vẻ đầm đìa, đứng sai bản thân chết không nói, chỉ sợ cả nhà cũng chết sạch.

- Các vị nhanh tỏ thái độ đi, Phong thị ta kinh doanh Thần Phong đế quốc nhiều năm, cho dù Nhiếp Vân có thực lực mạnh hơn nữa cũng chỉ có một người mà thôi, hi vọng các ngươi nên đưa ra lựa chọn chính xác, nếu không cũng không nên trách bổn hoàng tâm

ngoan thủ lạt.

Nhìn thấy chỉ có hai người tỏ thái độ, những người khác đang trông xem thế nào, hoàng đế đế quốc cố nén lửa giận trong lòng, hừ lạnh lên tiếng.

- Một tiểu tiểu Nhiếp Vân mà thôi, cho dù thực lực cường giả Chí Tôn mạnh hơn nữa nhưng làm sao có thể ngăn cản thiên quân vạn mã? Ta đi theo tùy tùng bệ hạ đánh chết phản tặc!

Lại một đại thần đứng ra.

- Cường giả Chí Tôn không thể ngăn cản thiên quân vạn mã nhưng muốn lấy thủ cấp thượng tướng trong thiên quân vạn mã chỉ là trò đùa mà thôi.

- Tuy những đại thần chúng ta cầm bổng lộc đế quốc nhưng không có nghĩa cầm thân gia tính mạng dán vào.

Một lời nói bất âm bất dương vang lên, rốt cuộc có đại thần lựa chọn con đường khác.

- Quốc nạn trước mắt, hiện tại dám phản bội ta, vậy thì chết đi!

Đã sớm biết rõ có người sẽ đưa ra lựa chọn như vậy, đột nhiên hoàng đế đế quố đưa tay tấn công tên đại thần vừa lên tiếng.

Răng rắc!

Đại thần này bị đánh thành thịt nát.

Hoàng đế đế quốc có thực lực Khí Tông đỉnh phong, tuy đại thần này không kém nhưng cũng chỉ là Khí Tông sơ kỳ, căn bản không phải đối thủ của hắn.

- Còn có ai muốn đầu hàng? Không có ý định ra sức vì đế quốc?

Một chiêu đánh chết vị đại thần phản đối, hoàng đế đế quốc đứng lên khí thế như lang như hổ bộc lộ răng nanh lang sói.

Đừng nhìn hắn khúm núm trước mặt Nhiếp Vân, dù sao hắn là hoàng đế đế quốc, một khi tức giận khí thế vương giả tràn ngập, từ đó người trong đại điện không dám thở mạnh cái nào.

- Chúng ta thề sống chết thuần phục hoàng đế!

Biết rõ lúc này dám nói nhảm nhất định sẽ bị chém giết, tất cả mọi người cùng đáp ứng.

- Tốt, thuần phục ta là tốt rồi, hiện tại chúng ta cùng ra khỏi thành đối chiến phản nghịch, một khi ta phát hiện có người trên đường đào tẩu, tru diệt cửu tộc!

Hoàng đế đế quốc lúc này cũng phóng xuất khí chất sát phạt quả quyết và khí thế vương giả của bản thân.

- Vâng!

Chúng đại thần đồng thời lên tiếng.

Oanh!

Bọn họ vừa mới cam đoan xong, lại đột nhiên có tiếng nói vang vọng cửu thiên giống như sấm sét vang vọng bên tai.

- Ta đếm ba tiếng, hoàng đế đế quốc lập tức cút ra đây cho ta, có thể ta chỉ giết một mình ngươi, nếu không cả hoàng cung chó gà không tha!

- Cái gì? Vân Vương... Nhiếp Vân đã đi tới hoàng cung?

- Thành vệ đội bên ngoài làm gì?

- Lần này hoảng bét, cường giả Chí Tôn tiến vào Hoàng thành, ai là đối thủ?

Nghe tiếng la to, toàn bộ đại thần há hốc mồm, vừa rồi còn thề son sắt, đảo mắt đã đưa mắt nhìn nhau, không biết nên làm thế nào cho phải.

Nếu như Nhiếp Vân bị đại quân ngăn cản ở ngoài thành, nhóm người mình có lẽ còn dám tiến lên kêu gào một hồi, bây giờ người ta đã giết tới hoàng cung, bây giờ ai dám đứng ra?

Khí Tông khiêu chiến Chí Tôn? Chỉ cần đầu óc không bị hư sẽ không ai làm thế.

------oOo------

Chương 266: Một cũng không lưu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Làm sao bây giờ?

Chúng đại thần ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, thậm chí nghĩ nhìn ra lựa chọn trong mắt của đối phương.

- Động thủ!

Mọi người ở đây do dự với nhau, đột nhiên hai đại thần thuần phục đầu tiên ra tay, chân khí tràn ngập bao phủ cả đại điện, phương vị ra tay không phải ra tay với đại thần khác mà là hoàng đế đế quốc!

- Các ngươi dám động thủ với ta, muốn chết!

Hiển nhiên hoàng đế bệ hạ không ngờ hai người thần phục mình đầu tiên lại là kẻ phản đầu tiên, hắn tức giận nổ phổi.

- Bệ hạ, Nhiếp Vân chỉ cần mạng cảu một mình ngươi, so với việc hắn giết sạch mọi người, còn không bằng một mình ngươi chết đi tốt hơn.

Đại thần động thủ lập tức thét dài và nói ra.

- Mọi người cùng nhau động thủ, nếu như bệ hạ có biện pháp cũng sẽ không thỉnh cầu chúng ta ra tay, chúng ta thật nghe lời hắn khẳng định sẽ bị Vân Vương đại nhân giết chết, đối nghịch với Vân Vương đại nhân chính là muốn chết, không bằng phản đi.

- Không sai, chẳng lẽ mọi người quên Triệu gia sao? Cho dù có lão tổ cấp bậc Chí Tôn có thể làm được gì? Trong mắt cường giả Chí Tôn chúng ta không tính là gì, không muốn chết thì cùng động thủ đi.

Các đại thần khác cùng hô to.

Vốn những đại thần khác ôm thái độ trông xem thế nào, nghe hai người nói thế liền động tâm.

Đúng vậy a, thực lực quân đội mạnh hơn nữa ngươi cũng không thể giết Chí Tôn, người ta biết bay, cùng lắm đánh không lại cứ bay lên, một khi đắc tội Chí Tôn, người ta nhớ thương ngươi, cho dù ngươi có một trăm cái mạng cũng không đủ chết.

- Động thủ!

Suy nghĩ cẩn thận được mất, mọi người đồng ra tay với hoàng đế đế quốc.

Bên ngoài Nhiếp Vân còn chưa tới nhưng bên trong đã phản loạn.

...

Ngoài hoàng thành, Nhiếp Vân gào to làm cả hoàng thành rung động không nhỏ, hắn vốn cho rằng mình cưỡng ép phá thành, phá hoàng cung sẽ làm cả thành Thần Phong khủng hoảng, không nghĩ tới càng khiến nhiều người sùng bái và cuồng nhiệt.

- Quá kiêu ngạo!

- Kêu gào quá kho trương, cái này gọi là thực lực, có thực lực mới có loại năng lực này!

- Đây mới là cường giả phải làm!

Đổi thành kẻ khác chỉ sợ đã biến thành thi thể, mà bây giờ hoàng thất đế quốc còn không dám phóng cái rắm!

Thời đại Yêu tộc làm loạni, mỗi người đều hi vọng thủ lĩnh của mình có thực lực siêu cường, như vậy mới có năng lực bảo vệ một phương, hiện tại hoàng đế đế quốc bị Nhiếp Vân bức bách như thế, đừng nói chiến đấu, thậm chí còn không dám phát ra tiếng ho nhẹ, triệt để làm dân chúng mất đi tin tưởng vào hoàng thất.

Người ta đã đánh tới tận hang ổ nhưng ngươi làm rùa đen rút đầu, có thể được kẻ khác đồng tình mới là chuyện lạ.

- Một!

Không quản ngươi phản ứng cuồng nhiệt hay khủng hoảng, thân thể Nhiếp Vân chậm rãi bay lên cao, hắn quan sát toàn bộ kiến trúc hoàng cung, sắc mặt biểu lộ không thay đổi, hắn đếm con số đầu tiên.

- Vân Vương đại nhân!

- Vân Vương đại nhân!

Mới hô một chữ đã nghe trong hoàng cung có tiếng hô gấp gáp vang lên, ngay sau đó nhìn thấy một đám đại thần áp giải hoàng đế bệ hạ hấp hối ra ngoài, cũng lao ra khỏi hoàng cung.

Lúc này mặt mũi hoàng đế bệ hạ chỉ toàn hai màu đỏ xanh, hai mắt biến thành màu đen, toàn thân sưng vù, hắn không giống như hoàng đế đế quốc, hắn càng giống tên ăn mày hơn.

- Ân?

Nhiếp Vân không nghĩ tới lại xuất hiện tình huống này, hắn sững sờ không nhỏ.

Một đám đại thần lại bắt sống hoàng đế bệ hạ sao?

- Vân Vương đại nhân, chúng ta chân thành đầu nhập vào ngươi, ủng hộ ngươi thành tân hoàng đế bệ hạ của đế quốc, người này chính là lễ vật chúng ta dâng tặng đại nhân.

Các đại thần đi tới dưới chân Nhiếp Vân cákhông xa sau đó cùng

quỳ xuống.

- Đầu nhập vào ta? Ủng hộ ta làm tân hoàng đế đế quốc?

Nhiếp Vân nhìn sắc mặt của những đại thần này không giống giả vờ, xác định bọn họ thật quy hàng mình nhưng hắn lại nhíu mày.

Cho dù thực lực của mình không kém cũng sẽ không tới mức làm những đại thần này gánh vác cái danh tiếng mưu phản áp giải hoàng đế tới trước mặt mình.

- Một đế quốc muốn hưng thịnh, đầu tiên phải có người đứng đầu thực lực cường đại, Vân Vương đại nhân chưa đủ mười bảy tuổi đã có thực lực vấn đỉnh Chí Tôn đỉnh phong, về sau trùng kích Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh cũng không phải không có khả năng!

- Nếu như Thần Phong đế quốc có được một Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh hoàng đế bệ hạ, thống nhất bảy nước có gì khó? Hiện tại chúng ta nhìn như mưu nghịch, một khi siêu cấp đế quốc chinh chiến thiên hạ, chúng ta chính là khai quốc công thần!

Hữu tướng Phạm Thân Khiết tiến lên phía trước một bước và cao giọng hô to.

- Không sai, chúng ta nguyện ý phụ tá Vân Vương đại nhân trở thành tân hoàng đế, thống nhất thiên hạ!

Hữu tướng nói những lời này làm mọi người nhiệt huyết sôi trào, đồng thời kích động ôm quyền xác nhận.

- Hữu tướng đại nhân nói đúng, Nhiếp Vân đại nhân trẻ tuổi như thế đã có thực lực cường đại như vậy, ngày sau sẽ tấn cấp Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh, nhất định là ván đã đóng thuyền, đế quốc có được cường giả như thế, mặc dù không tranh bá nhưng các quốc gia khác không ai dám nói nhảm nửa câu.

- Bằng vào thực lực hiện tại khiêu chiến Thần Phong đế quốc, nếu như thật thành hoàng đế đế quốc, chỉ sợ thanh danh của Thần Phong đế quốc danh truyền thiên hạ.

- Có hoàng đế bệ hạ như vậy, khẳng định Yêu tộc không dám tới.

- Vân Vương đại nhân làm hoàng đế!

- Làm hoàng đế!

Lúc hữu tướng Phạm Thân Khiết lên tiếng cũng không có ngăn cản lời nói trong phạm vi nhỏ, bằng vào thực lực Khí Tông đỉnh phong của hắn âm thanh truyền khắp thành Thần Phong, người bình thường vốn tới xem náo nhiệt, nghe nói như thế liền hưng phấn gào to.

Thần Phong đế quốc chịu đủ Yêu tộc làm loạn, mỗi người đều hi vọng có được chỗ dựa ổn định, an ổn gia viên, có thể an cư lạc nghiệp, về phần hoàng đế là ai không có quan hệ gì với những người bình thường như bọn họ!

Cái gọi là dân tâm chính là yên vui giàu có mà thôi.

- Chuyện này để sau hãy nói, ngươi tới!

Cắt ngang mọi người nghị luận, Nhiếp Vân vươn năm ngón tay về phía trước, hắn hấp tên hoàng đế đế quốc đang hấp hối bay lên không trung.

Chỉ có cường giả Chí Tôn mới có thể bay lên, bắt hắn lên không trung cũng phòng ngừa có âm mưu gì quỷ kế.

Bóp cổ hoàng đế đế quốc, Nhiếp Vân tiện tay bố trí phong ấn cách âm, hắn đang muốn nói chuyện nhưng đột nhiên nghe hoàng đế đế quốc gào thét.

- Chỉ cần ngươi không giết ta, ta sẽ nói cho ngươi biết Dương Ngạn, Phùng Tiêu và phụ mẫu của ngươi bị nhốt nơi nào.

- Ngươi biết bọn họ bị nhốt ở đâu sao? Nếu như ngươi nói tại tổng bộ thích khách công hội thì không cần nói.

Nhiếp Vân nheo mắt lên tiếng.

------oOo------

Chương 267: Một cũng không lưu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dương Ngạn, Phùng Tiêu đã bị hội trưởng thích khách công hội báo cho biết còn chưa chết, nghe nói bị đưa tới tổng bộ công hội, nếu như hắn lại muốn nói tại tổng bộ thích khách công hội thì không cần nói nhảm nửa câu.

Tổng bộ thích khách công hội nằm tại Thần Thánh đế quốc, trong đó cao thủ nhiều như mây, cho dù thực lực của mình hiện tại đại tiến cũng không dám tùy tiện xông vào.

- Không ở tổng bộ thích khách công hội, bọn họ còn chưa kịp mang đi...

Hoàng đế đế quốc vội vàng nói.

- Ah Còn chưa mang đi sao? Vậy bọn họ ở đâu?

- Ngươi đáp ứng không giết ta, ta sẽ nói cho ngươi biết.

Hoàng đế đế quốc tranh thủ một đường sinh cơ cuối cùng.

- Tốt, ta sẽ không giết ngươi!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Ngươi là cường giả Chí Tôn, khẳng định không thể nói không giữ lời, bọn họ hiện tại bị giam tại hậu sơn Di Thiên Tông!

Hoàng đế đế quốc do dự sau đó cắn răng lên tiếng.

- Hậu sơn Di Thiên Tông?

Nhiếp Vân nhướng mày một cái.

- Đúng! Là Di Thiên tông chủ chính miệng nói cho ta biết...

Hoàng đế đế quốc còn chưa dứt lời đã cảm thấy hạ thân tê rần, cúi đầu nhìn xuống đã thấy có một đạo hào quang chém hắn đứt đoạn.

- Ngươi đã nói... Không giết ta...

Cho dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới mình vẫn bị giết.

- Ta đáp ứng không giết ngươi nhưng yêu sủng của ta không có đáp ứng không giết.

Tiện tay ném hoàng đế đế quốc đá tử vong xuống đất, Nhiếp Vân nhàn nhạt nói ra.

Vừa ra tay chính là lợi trảo của Phong Lang Vương, tuy thực lực hoàng đế đế quốc không được tốt lắm nhưng dù sao cũng là kiêu hùng, trảm thảo phải trừ tận gốc, Nhiếp Vân sẽ không lưu lại bất cứ tai họa ngầm nào cho mình.

- Chúng ta nguyện ý phụ tá Nhiếp Vân bệ hạ đăng cơ!

Các đại thần thấy lang vương bên cạnh thiếu niên ra tay giết hoàng đế bệ hạ, hoàng đế bệ hạ thực lực Khí Tông đỉnh phong bị chém thành hai đoạn làm bọn họ không dám thở mạnh cái nào, hơn nửa ngày sau mới hô lên.

- Đăng cơ? Chờ ta trở lại đi!

Nhiếp Vân tùy ý khoát khoát tay.

Có làm hoàng đế hay không với hắn mà nói cũng không có gì, cường giả cần làm chính là truy cầu Thiên Đạo, nhiễm quá nhiều quyền lợi trong cuộc sống, nhân quả càng nhiều, càng khó thành công.

Hiện tại hắn cũng không từ chối, đường đường hoàng thất Thần Phong đế quốc bị mình tiêu diệt, nếu như mình không làm hoàng đế, đế quốc nhất định sẽ lâm vào rung chuyển, đến lúc đó hắn chính là tội nhân.

Lại nói sau khi lên làm hoàng đế, vận dụng nhân mạch và lực lượng sẽ gia tăng rất nhiều, tìm kiếm phụ mẫu càng có nắm chắc nhiều hơn.

- Bệ hạ, Phong thị nhất tộc xử lý như thế nào?

Có đại thần hô to.

Phong thị nhất tộc cũng không chỉ có một hoàng đế và một Phong Dụ, trái lại nó là một đại gia tộc, hiện tại lão tổ và hoàng đế đều bị giết, giết hay lưu đám người này cũng cần Nhiếp Vân ra quyết định.

- Một cũng không lưu!

Sau khi nói câu này thân thể Nhiếp Vân nhảy lên lưng Phong Lang Vương, hắn mang theo ba yêu sủng bay về hướng Di Thiên Tông.

- Một cũng không lưu?

Nghe mệnh lệnh này các đại thần giaajt mình.

Ngoan độc!

Tuy làm như vậy cũng là lựa chọn tốt nhất, Phong gia kinh doanh Thần Phong đế quốc nhiều năm, một khi nhân từ nương tay, ai biết sẽ mang tới phiền toái gì chứ? Còn không bằng giêt sạch toàn bộ.

Muốn thành đại sự không nên câu nệ tiểu tiết, lòng dạ đàn bà sớm muộn gì cũng gặp tai họa.

- Nghe theo lệnh bệ hạ, Phong thị gia tộc một cũng không lưu, động thủ đi!

Nhìn Nhiếp Vân đi xa, lúc này các đại thần đứng lên nhìn về phía hoàng cung, bắt đầu diễn ra đồ sáng điên cuồng nhất trong lịch sử Thần Phong đế quốc.

Sử sách đời sau ghi lại: Vân Hoàng Đại Đế nguyên niên, bệ hạ giận dữ, độc diệt thích khách công hội, đánh chết tông chủ Di Thiên

Tông và bốn cường giả Chí Tôn đỉnh phong, thanh lý Phong thị dư nghiệt, máu chảy thành sông, trong vòng một đêm mấy vạn đầu người rơi xuống đất, từ nay về sau không còn Phong thị dư đảng, Phong thị gia tộc thống trị Thần Phong đế quốc một ngàn bảy trăm ba mươi tám năm bị tiêu diệt triệt để...

Trong nhà giam âm u ẩm ướt, hai ngườiDương Ngạn, Phùng Tiêu dán vào nhau và nằm trên mặt đất, đôi mắt vốn bắn ra hào quang bốn phía biến thành như mắt cá chết, dường như không còn chút hi vọng gì.

Bị giam trong nơi âm u ẩm ướt như vậy vài ngày, mặc dù ý chí kiên định cũng bị đánh tan không ít.

- Rốt cuộc nơi này là nơi nào? Xem ra chúng ta trốn không thoát!

Nhìn chung quanh nhà giam bố trí Chí Tôn phong ấn, Dương Ngạn lắc đầu, hắn uể oải không nói thành lời.

Lúc mới tới thấy không có người trông coi, hắn còn ý định đào tẩu, kết quả bị Chí Tôn phong ấn giáo huấn vào lần cho nên hai người mới hiểu ra muốn thoát đi là chuyện không có khả năng.

- Chạy đi? Ngươi không thấy người giao cơm cho chúng ta chính là cường giả Binh Giáp Cảnh đỉnh phong hay sao? Cho dù không có cường giả Chí Tôn lưu lại phong ấn, chúng ta cũng không thể trốn thoát.

Trên mặt Phùng Tiêu mang theo dáng vẻ tuyệt vọng.

Hai người lúc trước khi chưa bị thương cũng chỉ có tu vi Binh Giáp Cảnh sơ kỳ mà thôi, còn không đánh lại tên giao cơm cho bọn họ, nghĩ muốn ra ngoài không thể nghi ngờ là chuyện hoang đường viễn vông.

Sau khi hai người bị Lê Nam Tẩu công kích, bọn họ cho rằng mình phải chết không nghi ngờ, sau khi tỉnh lại mới phát hiện mình bị giam ở nơi đây, trên người có thương thế rất nặng.

- Lúc trước ta mới tới cũng như ngươi, cũng nghĩ làm cách nào bỏ

trốn, ha ha, sau khi trốn mấy lần mới biết không có khả năng thành công.

Cách đó không xa có tiếng cười nói vang lên.

Trong nhà giam này còn giam giữ một lão giả khác, thực lực của hắn còn mạnh hơn hai người rất nhiều, khí tức ẩn ẩn mang theo phong độ tông sư, thực lực của hắn là Khí Tông đỉnh phong.

Quần áo của lão giả nghiền nát, khuôn mặt tiều tụy, lần đầu tiên nhìn thấy

còn tưởng rằng là ăn mày, hiển nhiên bị giam ở nơi này rất lâu rồi.

- Chẳng lẽ chưa từng có người nào bỏ trốn thành công hay sao?

Dương Ngạn vẫn không dám tin.

- Ngươi có biết ta bị giam ở nơi này bao lâu rồi không?

Lão giả cười xùy một tiếng, hắn nhìn lên nóc phòng, trong mắt mang theo tiêu điều.

- Ba mươi bảy năm! Là suốt ba mươi bảy năm, trong ba mươi bảy năm qua cường giả Khí Tông đỉnh phong giốn như ta chí ít có hơn hai mươi người, thậm chí có hai tên đạt tới Chí Tôn sơ kỳ, đáng tiếc không ai có thể bỏ trốn, tất cả đều chết cả rồi.

- Cái gì? Chí Tôn sơ kỳ cũng chết?

Dương Ngạn đã giật mình.

------oOo------

Chương 268: Nhà giam

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chí Tôn được xưng là luyện khí đỉnh phong, mỗi người là đại lão

một phương, tiến vào đế quốc sẽ được hoàng thế lễ ngộ như tồn tại vô thựng, không ngờ đã chết hai người ở nơi đây, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

- Cường giả Chí Tôn cũng không thoát nổi, hai người các ngươi có thể thoát được sao? Nằm mơ!

Lão giả tùy ý khoát khoát tay.

- Rốt cuộc nơi này là nơi nào? Tại sai ngay cả cường giả Chí Tôn cũng trốn không thoát?

Phùng Tiêu nhịn không được hỏi thăm.

- Địa phương nào? Đương nhiên là Di Thiên Tông!

- Tông chủ Di Thiên Tông là Di Hoằng tôn giả, Chí Tôn đỉnh phong, đệ nhất nhân của Thần Phong đế quốc, thực lực thiên hạ vô địch, muốn thoát khỏi tay của hắn? Trừ phi ngươi đã đạt tới Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh!

Nói đến Di Hoằng Chí Tôn, ánh mắt lão giả mang theo sợ hãi, toàn thân run rẩy.

- Đế nhất nhân Thần Phong đế quốc?

- Thiên hạ vô địch?

Hai người Dương Ngạn nhìn nhau, bọn họ đều nhìn thấy sợ hãi trong mắt đối phương.

- Trước kia ta còn nghĩ chạy trốn còn có thể sử dụng ngọc bài đưa tin, nghĩ biện pháp đưa tin cho Nhiếp Vân, bảo hắn tới cứu chúng ta, hiện tại xem ra không có khả năng đưa tin ra ngoài rồi, nếu không, chẳng những chúng ta bị bắt, hơn nữa còn liên lụy tới hắn.

Trong nhà giam có trận pháp phong ấn cho nên ngọc bài đưa tin không dùng được.

- Các ngươi còn mong có người khác tới cứu? Ha ha, nằm mơ đi!

- Nơi này là Di Thiên Tông, không biết bọn họ gia cố nơi này bao nhiêu năm, cơ quan trùng điệp, nguy cơ trùng trùng, muốn cứu người thoát ra khỏi nơi này còn khó hơn lên trời.

Dường như lão giả nghe được chuyện cười lớn nhất thế gian.

- Nhưng mà Nhiếp Vân của chúng ta rất lợi hại, hơn nữa hắn còn là cường giả Chí Tôn.

Phùng Tiêu bất mãn đối phương cười nhạo cho nên phản bác một câu.

- Cường giả Chí Tôn sao? Hắn lúc nào đạt tới Chí Tôn? Bao nhiêu tuổi?

Lão giả hỏi.

- Hắn... Hắn lúc nào đạt tới Chí Tôn thì chúng ta không biết, dường như hơn hai tháng trước hắn là Binh Giáp Cảnh đỉnh phong!

Phùng Tiêu suy nghĩ một chút và nói ra.

- Hơn hai tháng trước là Binh Giáp Cảnh đỉnh phong?

Vẻ mặt lão giả biến thành cổ quái.

- Ngươi xác định không đùa nghịch ta chứ?

Lão giả là Khí Tông đỉnh phong, tự nhiên biết rõ cảnh giới Khí Tông khó tấn cấp cỡ nào, hơn hai tháng trước là Binh Giáp Cảnh đỉnh phong, hai tháng sau đạt tới Chí Tôn... Lừa ai đó?

- Đùa nghịch với ngươi? Đương nhiên không có, hắn thật sự đã đạt tới Chí Tôn.

Dương Ngạn nói chén vào.

- Hai tháng từ Binh Giáp Cảnh đỉnh phong đạt tới Chí Tôn? Tuyệt đối không có khả năng.

Lão giả nói chém đinh chặt sắt.

- Ngươi tin cũng tốt, không tin cũng được, hai người chúng ta tận mắt nhìn thấy hắn phi hành.

Dương Ngạn xác nhận gật gật đầu.

Nói thật hắn nói cho người khác nghe nhưng không ai tin, ngay cả hai người bọn họ cũng cảm thấy chuyện này không tưởng tượng nổi!

Hơn ba tháng trước, thực lực Nhiếp Vân còn không kém bọn họ bao nhiêu, thậm chí hai người còn mạnh hơn chút ít, mà bây giờ hắn đã đạt tới Chí Tôn, trở thành siêu cấp cường giả của Thần Phong đế quốc.

- Phi hành? Vậy thì đúng là Chí Tôn!

Chỉ có cường giả Chí Tôn mới có thể bay đi, đây là chuyện ai cũng biết, lão giả nghe hai người từng nhìn thấy đối phương phi hành thì lắc đầu.

- Cũng đúng, cho dù là nơi nào cũng có thiên tài! Đoạn thời gian trước ta nghe nói đế quốc có thanh niên tên là Mạc Ngạn Thanh, chừng ba mươi tuổi đã trở thành Chí Tôn, hắn cũng là yêu nghiệt.

- Tuy tính toán Nhiếp Vân các ngươi nói là thiên tài nhưng cũng chỉ mới vừa bước vào Chí Tôn, tại sao có thể so với lão gia hỏa tiên vào cảnh giới Chí Tôn mấy chục năm trên trăm năm như Di Hoằng Chí Tôn chứ?

- Nhiếp Vân có rất nhiều thủ đoạn, có lẽ... Có lẽ hắn sẽ có biện pháp!

Nói đến đây, Phùng Tiêu và Dương Ngạn cũng không tin lời mình nói.

Không phải bọn họ không tin thực lực Nhiếp Vân, mà là Di Thiên tông chủ thật sự quá đáng sợ, danh hào đệ nhất nhân Thần Phong

đế quốc đủ làm vô số người chùn bước.

- Có biện pháp? Thực lực vi tôn, có biện pháp cũng vô dụng, ta khuyên các ngươi đừng hy vọng, miễn hi vọng nhiều thì thất vọng lớn, Di Thiên tông chủ đáng sợ, các ngươi chưa tận mắt nhìn thấy qua nên không biết.

Lão giả lâm vào nhớ lại, dường như nghĩ tới cái gì đó nên hắn ỉu xìu.

- Chuyện chúng ta bị thích khách công hội phản bội, chỉ sợ sớm muộn gì cũng truyền đi, dựa theo tính tình của Nhiếp Vân sau khi biết nhất định sẽ tra xét... Chỉ mong hắn đừng tới...

Sắc mặt Dương Ngạn biến hóa.

Thời gian kết giao với Nhiếp Vân cũng không ngắn, hắn cũng hiểu tính tình của đối phương, hai người bọn họ mất tích chỉ là chuyện nhỏ, một khi hắn thực điều tra ra và tìm tới nơi này, chẳng phải tự tìm phiền toái?

- Đúng thế, chỉ mong Nhiếp Vân không nên tới đây, bằng không chúng ta sẽ thành hại hắn.

Phùng Tiêu cũng ý thức được điểm ấy, sắc mặt tái nhợt.

- Hiểu rõ những việc này là tốt rồi, cứ an tâm chờ ở nơi đây, các ngươi nhắc tới Nhiếp Vân khẳng định không phải nói đùa, hắn không đến khá tốt, nếu tới chỉ sợ cũng đi vào con đường chết.

Lão giả lắc đầu.

Hắn bị giam ở nơi này ba mươi bảy năm, hắn thấy nhiều đồng bạn bị giết, số người muốn tới cứu cũng không ít, lão giả biết rõ năng lực phòng nưự của nơi này, biết rõ một khi có người xông vào thì chẳng khác gì tự tìm đường chết.

- Chỉ còn đường chết? Ha ha, các ngươi quá không tin vào ta rồi.

Đúng lúc này, đột nhiên có một âm thanh từ bên ngoài nhà giam

truyền tới, một thanh niên bước tới trước mặt ba người, trên gương mặt anh tuấn còn mỉm cười nhàn nhạt.

- Nhiếp Vân? Tại sao ngươi tới đây? Đi mau!

Sau khi nhìn rõ bộ dạng người tới, Dương Ngạn Phùng Tiêu đồng thời biến sắc sợ hãi.

- Đi? Đã tới nơi này còn có thể đi được sao? Ha ha, dám xông vào Di Thiên Tông cứu người? Đúng là quá ngu xuẩn mà, thật sự ngu không có thuốc chữa.

Sau khi hai người vừa mới hô xong, chợt nghe có tiếng cười nói vang lên, lúc này có vài người đi tới và vây thiếu niên vào giữa.

Tên thiếu niên tuấn tú kia chính là Nhiếp Vân, sau khi phân phó đám đại thần tại thành Thần Phong giết sạch người Phong gia, hắn đi thẳng đến Di Thiên Tông.

Kiếp trước hắn từng tới Di Thiên Tông cho nên biết rõ phương vị, một đường đến đây mà không gặp gỡ trở ngại gì cả, tuy bằng vào thực lực bây giờ, xông vào Di Thiên Tông cũng không thành vấn đề, phòng bị đối phương dùng hai người Dương Ngạn áp chế hắn cho nên mới lặng lẽ tiến vào.

------oOo------

Chương 269: Cường đại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dùng thực lực của hắn bây giờ, tìm được hai người Dương Ngạn cũng không phí bao nhiêu công sức, cho nên, thời gian không dài đã tránh thoát tất cả mọi người tuần tra, lặng lẽ không một tiếng động đi vào nhà giam.

Cho dù động tác của hắn rất nhẹ, hắn vừa tiến vào phạm vi nhà giam đã bị người trông coi phát hiện.

- Nhiếp Vân, đi mau, Di Thiên tông chủ được xưng là đệ nhất cao thủ Thần Phong đế quốc, thực lực thâm bất khả trắc, ngươi nhanh rời đi đi.

Thấy thiếu niên bị phát hiện, Phùng Tiêu khẩn trương vội vàng rống to.

- Ta tới nơi này là muốn cứu các ngươi, sao có thể một mình trở về, các ngươi không cần lo lắng, mấy tên rác rưới này không thể ngăn cản ta.

Thấy hai người Phùng Tiêu, Dương Ngạn không không chết, thương thế cũng không quá nghiêm trọng, tâm tình của Nhiếp Vân khoan khoái dễ chịu không ít, hắn cười nhạt lên tiếng.

Trước kia máu nhuộm Lạc Thủy hà, đại chiến yêu nhân Chí Tôn, đại náo hoàng cung cũng bởi vì hắn cho rằng hai người này bị giết, hiện tại nhìn thấy bọn họ bình yên không có việc gì, trong nội tâm hưng phấn có thể nghĩ.

- Dám nói chúng ta là rác rưới, muốn chết!

- Đồ không biết sống chết, các huynh đệ, chúng ta băm gia hỏa này thành thịt nát.

- Băm thành thịt nát quá tiện nghi cho hắn, đầu tiên phải hủy bỏ tu vi trước, lại bẻ gẫy tứ chi, chúng ta phải làm hắn muốn sống không được, muốn chết không xong.

Mấy người chung quanh Nhiếp Vân không ngờ thiếu niên bị vây quanh còn dám nói móc như vậy, tất cả bọn họ tức giận đầu tóc bóc khói, đao kiếm trong tay tỏa sáng chém thẳng vào người thiếu niên.

Đinh đinh đang đang!

Đao kiếm còn chưa rơi vào người Nhiếp Vân đã phát ra âm thanh giòn tan, toàn bộ rơi xuống mặt đất, lúc này Phùng Tiêu, Dương Ngạn và cả lão giả nhìn thấy cũng ngạc nhiên không nói thành lời.

Chỉ thấy mấy tên đệ tử Di Thiên Tông hung hăng càn sau khi mất đi binh khí liền té xuống mặt đất, đầu của mỗi người xoay về phía sau lưng, cái đầu vặn vẹo như bánh quai chèo, không cần nhìn cũng biết không sống nổi.

- Thật nhanh? Thực lực như vậy là người mới tiến vào cảnh giới Chí Tôn sao?

Lão giả ở cùng nhà giam với Dương Ngạn giật mình, vẻ mặt cổ quái.

Sau khi dùng một chiêu đánh chết sáu, bảy Binh Giáp Cảnh đỉnh phong, mình cũng có thể làm được, nhưng hắn là cường giả Khí Tông đỉnh phong cũng không nhìn ra thiếu niên ra tay thế nào thì quá khó tin, chẳng lẽ cường giả Chí Tôn thật sự lợi hại như vậy sao?

Bề ngoài dường như Chí Tôn đỉnh phong cũng không có mạnh như thế.

- Các ngươi không có việc gì là tốt rồi, chúng ta đi thôi!

Sau khi xử lý xong mấy tên ngục tốt Binh Giáp Cảnh, Nhiếp Vân đi hai bước vào trong nhà giam, hắn nhìn về phía hai người Phùng Tiêu và cười nói.

Hắn vốn cho rằng có tìm được hai người thì hai người cũng hấp hối, hiện tại xem ra thương thế của bọn họ cũng không nặng như hắn suy nghĩ.

- Tiểu huynh đệ, trong nhà giam có phong ấn do cường giả Chí Tôn lưu lại, một khi bài trừ sẽ làm cường giả Di Thiên Tông chú ý, ngươi thừa dịp bọn chúng còn chưa phát hiện nắm chặt thời gian rời đi đi, có lẽ còn có một đường sinh cơ, bằng không nếu thật bị vây ở nơi này, cho dù muốn chết cũng biến thành hy vọng xa vời.

Cố nén rung độngt rong nội tâm, lão giả vội vàng an ủi.

Trong mắt hắn, thiếu niên trước mắt mặc dù có chút cổ quái, thực lực không kém, Di Thiên Tông chính là tồn tại cự phách, bản thân

thiếu niên không có ưu thế, biện pháp tốt nhất chính là nắm chắc cơ hội bỏ trốn, một khi chậm thì không ai cứu nổi.

- Đúng vậy, Nhiếp Vân, đi nhanh đi, đây là Di Thiên Tông, đệ nhất tông môn của Thần Phong đế quốc, ngươi còn phải đi cứu phụ mẫu của ngươi, không nên vì chúng ta mà lâm vào nguy hiểm.

Dương Ngạn sốt ruột nói ra.

- Yên tâm đi, Di Thiên Tông cũng không có gì đáng sợ cả.

Nhìn thấy hai người có hảo ý khuyên can mình, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, hắn giơ tay thăm dò nhà giam, ngay sau đó có tiếng nổ ầm ầm vang lên, phong ấn nhà giam bị xé rách.

- Các ngươi chữa thương trước.

Phá vỡ phong ấn, Nhiếp Vân đi vào nhà giam, hai tay phân biệt đặt lên lưng Phùng Tiêu, Dương Ngạn, sau đó hắn rót trị liệu chi khí vào người hai người.

- Chúng ta rời đi lại chữa thương, đừng có chậm trễ thời gian ở nơi này, đi mau...

Không nghĩ tới thiếu niên này chẳng những không nghe khuyên can, hắn lại chữa thương vào lúc này, hai người Dương Ngạn, Phùng Tiêu sắp phát điên.

Nơi này chính là Di Thiên Tông, đệ nhất tông môn của Thần Phong đế quốc, cướp ngục hiển nhiên như thế đương nhiên sẽ nguy hiểm, sau khi thành công còn không trốn đi, hơn nữa còn đứng chữa thương tại chỗ... Lá gan cũng quá lớn rồi.

- Người nào dám tới Di Thiên Tông quấy rối, muốn chết!

Tổn thương còn chưa chữa xong, chợt có tiếng thét dài từ xa bay tới, bởi vì tốc độ quá nhanh cho nên tiếng xé gió vang vọng không gian giống như vòi rồng.

- Là cường giả Chí Tôn!

Nghe tiếng gió vang lên, vừa rồi lão giả nói chuyện vớ Dương Ngạn, Phùng Tiêu vừa rồi biến sắc, run rẩy không thôi, hắn không dám chạy trốn.

- Ân? Không hổ danh là Di Thiên Tông, trừ Di Hoằng tôn giả ra còn có ba Chí Tôn.

Cảm nhận được có vài khí tức từ xa tới gần, khóe miệng của Nhiếp Vân nhuếch lên.

Vốn cho rằng Di Thiên Tông chỉ có một mình Di Hoằng là Chí Tôn, hiện tại xem ra hắn thật sự xem thường đệ nhất tông môn Thần Phong đế quốc.

Kiếp trước mình cũng diệt sát qua Di Thiên Tông một lần, lúc ấy thực lực bản thân đã têến vào Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh, một quyền đánh xuống cả tông môn hóa thành bột mịn, cũng không biết bên trong có bao nhiêu Chí Tôn.

Hiện tại xem ra Di Thiên Tông đúng là cường đại hơn Bách Hoa Tông quá nhiều.

Sưu sưu sưu!

Trong lúc đang suy nghĩ, ba bóng người từ xa bay tới đáp xuống trước mặt, khí tức của mỗi người nóng như lửa, cường đại, bá đạo.

- Rống!

Nương theo tiếng rống to chính là yêu thú có bộ lông vàng bay tới.

- Lại là một con yêu thú cấp bậc Chí Tôn, hơn nữa thực lực cũng không kém.

Ba người bay tới không có làm Nhiếp Vân chú ý bao nhiêu, ánh mắt của hắn tỏa sáng nhìn con yêu thú lông vàng.

Con yêu thú lông vàng này có lẽ sớm tiến vào cảnh giới Chí Tôn, cho dù khí tức hay thực lực đều mạnh hơn đám Phong Lang

Vương, Tử Đồng rất nhiều.

Không hổ là Di Thiên Tông, nội tình hùng hậu.

- Ah, ta còn tưởng rằng là ai, thì ra là tân tấn Chí Tôn Vân Vương đại nhân, ngày đó ở thành Thần Phong đúng là uy phong to lớn, nhưng nơi này là Di Thiên Tông, đệ nhất tông môn của Thần Phong đế, không phải thành Thần Phong, còn cũng không phải nơi ngươi tới giương oai.

------oOo------

Chương 270: Bảo khố Di Thiên Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi thấy rõ bộ dạng Nhiếp Vân, trong ba người có một trung niên áo xanh cười nói.

Nhiếp Vân đại chiến một trận kinh thiên động địa tại thành Thần Phong, danh khí đã truyền tới, cường giả Chí Tôn của Di Thiên Tông cũng biết rõ.

- Vân Vương?

Phùng Tiêu, Dương Ngạn hai mặt nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì.

Nhiếp Vân đại chiến ba đại cao thủ Phong Dụ, Mạc Ngạn Thanh tại đế đô, ngay sau đó được phong làm Vân Vương là chuyện sau khi bọn họ bị bắt, căn bản không biết thiếu niên trước mắt đã có danh tiếng người người khiếp sợ trong Thần Phong đế quốc.

- Giương oai? Người nên nói những lời này là ta.

Không nghĩ tới những kẻ này không biết tin tức Di Hoằng tôn giả bị chính mình đánh chết, Nhiếp Vân bât đắc dĩ lắc đầu, thu hồi hai tay sau lưng Phùng Tiêu, Dương Ngạn.

Trị liệu chi khí thuộc về thiên phú đặc thù, tuy thời gian không dài nhưng nội thương trong cơ thể bọn họ cũng được chữa trị.

- Làm càn! Ngươi nên nhìn rõ ràng nơi này là nơi nào, đây là Di Thiên Tông, đừng nói ngươi chỉ là một tiểu tiểu Vân Vương, mặc dù hoàng đế bệ hạ tới cũng không dám làm càn.

- Đừng tưởng rằng ngươi có thể chiến thắng ba người Phong Dụ thì tự nhận mình rất lợi hại, nói thiệt cho ngươi biết, cho dù là Chí Tôn trong mắt Di Thiên Tông chúng ta cũng không tính là gì.

- Không nên nói nhảm với hắn làm gì, một tiểu tử vô tri đụng vận khí cứt chó may mắn đột phá Chí Tôn mà thôi, đánh chết rồi nói sau!

- Lúc này quỳ xuống đất và thừa nhận sai lầm, lại mang ra mấy ngàn vạn lượng bạc trắn bồi thường, chuyện hôm nay bỏ qua chuyện cũ, bằng không... Hắc hắc...

Ba tên Chí Tôn cười lạnh, khí thế trên người bọn họ bùng nổ rất mạnh.

Bọn họ căn cứ vào đại chiến thành Thần Phong và đoán qua thực lực của Tiêu Thần, tuy không kém nhưng ba người bọn họ không đặt vào trong mắt.

Ba khí thế Chí Tôn không kém gì Phong Dụ phóng thích lên trời, uy áp nồng đậm như núi cao áp lên vai của bản thân, Dương Ngạn, Phùng Tiêu và cả lão giả kia cảm giác hai chân mềm nhũn muốn quỳ xuống.

- Đúng là đáng sợ, lần này xong đời...

Cảm nhận được có khí thế áp bách, lão giả cảm thấy trái của mình đập mạnh, nội tâm muốn suy nghĩ cầu xin tha thứ.

Di Thiên Tông có thủ đoạn đối phó người muốn chạy trốn phi thường tàn khốc, tuy chính mình không có ý định bỏ chạy nhưng hai thanh niên bị giam chung nhất định sẽ bị liên lụy, gây chuyện không tốt còn có thể đi đời nhà ma.

Mình có thể bị giam ba mươi bảy năm vẫn sống, không phải sinh mệnh lực mạnh mà là chưa từng có kẻ nào đào tẩu thoát thân, cũng không chõ Di Thiên Tông tức giận mới sống nổi.

Hiện tại xem ra Nhiếp Vân mạnh cỡ nào đi nữa cũng quá trẻ tuổi, chắc chắn sẽ không phải là đối thủ của ba Chí Tôn và một yêu thú.

- Quỳ xuống? Xuất ra mấy ngàn vạn lượng bạc trắng? Các ngươi chưa tỉnh ngủ sao?

Nhiếp Vân không nghĩ tới đám hí Tôn của Di Thiên Tông cũng hồ đồ giống Di Hoằng Chí Tôn, vẻ mặt im lặng.

- Không cầm ra được? Hừ, vậy thì chết đi!

Tên gia hỏa lên tiếng đầu tiên lúc này hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó hắn xông thẳng lên phía trước.

Chân khí Chí Tôn đỉnh phong nương theo nắm đấm của hắn bay tới phía trước, cả nhà giam lập tức biến sắc, mây đen và mặt đất rậm rạp giống như tùy thời phát nổ.

- Đại Địa Vương Bá Quyền? Không nghĩ tới Quân Tinh Sư huynh lại có thể luyện một vũ khí hoàng tộc thượng tới mức này, đúng là quá lợi hại.

- Đó là tự nhiên, ba tháng trước Phong Dụ không biết tự lượng sức mình cho nên đối chiến với Quân Tinh sư huynh, bị sư huynh một quyền đánh bay, chiêu này làm đại địa cộng minh, một chiêu ra tay như ba vương, làm đối thủ không thể ngăn cản, hắn cũng tinh kohong ít vũ kỹ hoàng tộc cho nên được gọi là thiên tài.

- Sư huynh vừa ra tay đã sử dụng chiêu này, xem ra tiểu tử sắp tức vong tại chỗ.

Thấy chiêu số trung niên nhân ra tay, còn lại có hai tên Chí Tôn đứng chờ, đôi mắt đồng thời sáng ngời, dường như hắn muốn nhìn thấy cảnh thiếu niên sawps bị đánh thành thịt nát.

- Đại Địa Vương Bá Quyền? Đồ chơi gì thế?

Bọn họ không ngừng nghị luận với nhau, chợt nghe tỏng mây đen có tiếng hừ lạnh vang lên, lúc này màu sắc nhà giam biến hóa, lại nghe tiếng hự hự vang lên, Quân Tinh Sư huynh trong mắt của bọn họ tứ chi chạm đất dán lên mặt đất giống như con rùa.

Đại Địa Vương Bá Quyền, quả nhiên biến thành con rùa trên mặt đất.

- A?

- Điều.... Điều này sao có thể?

Vừa rồi Quân Tinh vận dụng Đại Địa Vương Bá Quyền, Phùng Tiêu, Dương Ngạn và lão gia hỏa sợ hãi nhắm mắt lại, cảnh tượng kế tiếp làm bọn họ há hốc mồm không khép lại được.

Đường đường cường giả Chí Tôn đỉnh phong vận dụng vũ kỹ hoàng tộc thượng phẩm, chẳng những không có đả thương Nhiếp Vân, còn bị tất một cái nằm lên mặt đất như cn rùa đen, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bọn họ có nhìn lầm không?

- Vị... Bằng hữu của ngươi, hắn thật vừa vặn đạt tới cảnh giới Chí Tôn mà không phải lão quái sống nhiều năm?

Cố nén run rẩy, lão giả lại nhìn sang Phùng Tiêu và Dương Ngạn lần nữa.

- Lão quái vật? Nhiếp Vân năm nay chưa tới mười bảy tuổi, hắn làm sao là lão quái vật được?

Đôi mắt Dương Ngạn con mắt tỏa sáng, không tới mười bảy tuổi dùng một cái tát đánh bay siêu cấp cường giả Chí Tôn đỉnh phong?

Lão giả sắp điên.

Dương Ngạn, Phùng Tiêu không biết Quân Tinh là ai, lão giả bị giam ở nơi này suốt ba mươi bảy năm, tự nhiên biết rõ Quân Tinh đáng sợ, nói Quân Tinh là sư huynh của Di Thiên tông chủ, bước

vào cảnh giới Chí Tôn tới hiện tại đã tốn bảy mươi năm, một đôi thiết quyền không ai có thể ngăn cản, có thể đánh Quân Tinh thực lực trước top ba Thần Phong đế quốc, tuyệt đối trời ơi... Trời xanh ơi, đại địa ah, ngươi một kiếm giết ta đi.

- Ngươi... Ngươi... Mọi người cùng nhau xông lên!

Nhìn thấy Quân Tinh Sư huynh bị một chiêu đả bại, hai người đồng thời lui về phía sau, lúc này bắt đầu thét dài xông lên phía trước.

Hai người một thú đồng thời ra tay, chân khí lập tức hình thành bọt khí thật lớn trên không trung, nó nhấp nhô bao phủ Nhiếp Vân sau đó đá vụn bắn tung tóe sang các hướng giống như một chiếc xe lu nghiền nát tất cả.

- Chút tài mọn!

Hắn cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân huyền ngọc chi kiếm xuất ra sau đó bắn mạnh về phía trước một cái.

Hai người bọn họ một thú liên thủ, tuy tuy lực còn cao hơn Đại Địa Vương Bá Quyền của Quân Tinh nhưng căn bản so ra kém công kích của Di Hoằng Chí Tôn, Nhiếp Vân chỉ vận dụng Đại Lực đan điền, cũng không dùng ám kình thôi động.

------oOo------

Chương 271: Ngươi là bệ hạ? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Âm thanh ầm ầm vang lên, lúc này chấn vỡ cả bọt khí, kiếm khí hình thành dư âm-ảnh hưởng đánh lên thân thể hai người một chút, một lọt âm thanh đùng đùng vang lên bên tai mọi người.

- Di Thiên Tông tung hoành tại Thần Phong đế quốc nhiều năm, có lẽ có không ít thứ tốt, chúng ta nên đi thôi.

Vào lúc ba cường giả Chí Tôn tính cả một yêu thú sau đó bị đánh

thành trọng thương, Nhiếp Vân nhìn cũng không nhìn một cái, trường kiếm của hắn chấn động sau đó đâm thẳng về phía trước.

Ầm ầm!

Lúc này sử dụng Đại Lực đan điền và ám kình, vô số vách tường hóa thành bột phấn trong nháy mắt, sau đó lộ ra một cung điện đầy bảo vật.

Tu vi đạt tới Chí Tôn, vận dụng truy tung chi khí càng phát thuần thục, Nhiếp Vân tùy tiện quét qua một chút là có thể tìm được cung điện chứa bảo tàng của Di Thiên Tông, lúc này mới một kiếm phá vỡ vách tường, đồ vật trog đại điện không bị ảnh hưởng chút nào.

Nếu đổi lại người khác, cho dù một kiếm chém xuống cũng có uy lực như thế nhưng khó có thể làm trong một mạch, khó bảo toàn không phá hủy bảo vật bên trong thành tro bụi.

- Nhiếp Vân, ngươi dám... Ngươi dám cầm đồ vật của Di Thiên Tông, tông chủ của chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.

Quân Tinh giãy dụa đứng lên, vừa vặn nhìn thấy động tác của Nhiếp Vân thì tức giận đến toàn thân run rẩy, hắn ngửa đầu lên trời gào thét.

- Tông chủ của các ngươi? Ha ha, tông chủ các ngươi sớm chết từ lâu rồi.

Các ngươi cũng đi theo đi thôi!

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân cầm trường kiếm trong tay sau đó nện thẳng vào đối thủ.

Lạch cạch!

Âm thanh như đậu rang nổ tung vang lên, ba đại Chí Tôn tính cả một con yêu thú vỡ óc mà chết ngay tại chỗ.

Trảm thảo trừ căn chính là chuẩn tắc Nhiếp Vân vẫn thừa hành tới bây giờ, những người này muốn chết thì hắn không cần phải nhân

từ nương tay àm gì.

- Thật mạnh...

Phùng Tiêu, Dương Ngạn và lão giả nhìn thấy thiếu niên biểu hiện ra thủ đoạn và thực lực vô cùng đáng sợ, toàn thân bọn họ run rẩy và gương mặt giật mình không nhỏ.

Nhìn thấy Nhêếp Vân một mình một người càn quét Di Thiên Tông, đây là việc lúc trước bọn họ không thể tưởng tượng, mà bây giờ... Quả thật phát sinh ở trước mắt.

Tuy Phùng Tiêu, Dương Ngạn sớm biết thưc lực của Nhiếp Vân vô cùng cường đại nhưng không nghĩ tới hắn lại mạnh tới mức này.

Đã mạnh vượt qua tưởng tượng của bọn họ!

- Binh khí hoàng tộc, bí tịch, đan dược trân quý... Ân? Lại vẫn có linh thạch, có hơn một vạn viên, không tệ, không tệ, không hổ là Di Thiên Tông!

Mang theo ba người Phùng Tiêu đi vào đại điện bảo khố trong Di Thiên Tông thật nhanh, Nhiếp Vân tùy ý nhìn chung quanh sau đó cười nói.

Di Thiên Tông làm đệ nhất tông môn trong Thần Phong đế quốc nhiều năm như vậy cho nên vơ vét không ít bảo bối cho bản thân mình, chỉ linh thạch cũng nhiều hơn vạn viên.

Bởi vì lúc trước tiêu hao sạch linh thạch vào tu luyện, Nhiếp Vân cảm thấy tu luyện sẽ giảm bớt không ít, hiện tại thu được nhiều như thế, thật sự là buồn ngủ gặp chiếu manh, có được quá đúng lúc.

Về phần kim tệ nhiều vô số kể, đừng nói hơn một ngàn vạn, hơn mười ngàn vạn cũng có.

Tuy kim tệ đối với cường giả Chí Tôn như Nhiếp Vân mà nói không có tác dụng đáng kể gì cho nên hắn không sinh ra hứng thú với nó.

- Ân? Tử Hoa Ngọc Ấn? Không ngờ tại nơi này lại có một cái Tử

Hoa Ngọc Ấn?

Đột nhiên đôi mắt Nhiếp Vân nhìn lên ngọc ấn màu tím trên bàn, gương mặt hắn biến thành mừng như điên.

Tử Hoa Ngọc Ấn là chìa khóa mở Tử Hoa động phủ, tổng cộng ba cái, trước kia mìh đạt một cái trong thành Tế Bắc, ban đầu hắn cho rằng mình phải phí không ít thời gian mới có thể tìm được, không nghĩ tới nó nằm trong bảo khố của Di Thiên Tông!

Ba cái chìa khóa chính mình đạt được hai cái, một khi tìm cái thứ ba là mình có thể mở Tử Hoa động phủ, sau đó chiếm bảo bối bên trong.

Tử Hoa ng phủ ẩn chứa pháp quyết, công pháp không có tác dụng lớn với hắn nhưng nó lại có bảo bối giúp người ta tấn cấp Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh, Nhiếp Vân không thể bỏ qua bảo bối trong động phủ.

- Thu!

Cố nén hưng phấn trong nội tâm, bàn tay của Nhiếp Vân vỗ vào nạp vật đan điền của mình sau đó bắt dầu thu bảo bối trong đại điện cho mình sử dụng.

Nạp vật đan điền có thiên phú nương theo tu vi gia tăng thì phạm vi dung nạp cũng gia tăng theo không ít, thời điểm mới mở ra nó chỉ lớn như hai ba gian phòng, mà bây giờ đạt tới cấp bậc Chí Tôn cho nên nó đã lớn bằng mấy trăm gian phòng, tuy bảo bối của Di Thiên Tông không ít nhưng có thể dễ dàng bỏ vào bên trong.

- Nạp vật đan điền? Là kẻ có được thiên phú đặc thù hay sao?

Nhìn thấy thiếu niên chỉ trong nháy mắt thu hết tất cả bảo vật vào trong người của mình, đám người Phùng Tiêu và lão giả trợn tròn mắt giống như không dám tin tưởng vào mắt mình.

- Hiện tại người còn lại của Di Thiên Tông hoàn toàn không đủ làm người phải sợ, ngươi đã tự do!

Nạp vật đan điền vốn phi thường rất thưa thớt, Nhiếp Vân biết rõ hắn vì sao khiếp sợ như vậy, cười nhạt một tiếng, cũng không nhiều lời.

Người này bị nhốt chung nhà giam với Phùng Tiêu, Dương Ngạn, cũng không tổn thương bọn họ,Nhiếp Vân cũng không phải người hiếu sát, tự nhiên cũng sẽ không đối phó hắn làm gì.

- Nhiếp Vân đại nhân, Lạc Tiểu Phong ta đã không nhà để về, nguyện ý thề chết theo ngươi!

Lão giả nghe được thiếu niên nói thế liền do dự một chút, đột nhiên quỳ rạp xuống đất.

Hắn bị giam trong nhà lao hơn ba mươi năm, hắn cũng mất đi liên lạc với thế giới bên ngoài, cũng mất đi năng lực sinh tồn.

- Lạc Tiểu Phong? Ngươi biết Lạc Chiếm Hào hay không?

Nhiếp Vân sững sờ.

Tuy trên đời này có không ít người họ Lạc, ở trong Thần Phong đế quốc lại không nhiều, có lẽ Lạc Tiểu Phong cũng bởi vì chuyện mộ Lạc Khúc cho nên bị bắt tới nơi đây.

- Lạc Chiếm Hào? Ta đã bị giam ở nơi này hơn ba mươi năm, không biết người này tên là Lạc Chiếm Hào.

Lạc Tiểu Phong lắc đầu.

- Hơn ba mươi năm?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Tuy tuổi của Lạc Chiếm Hào không nhỏ nhưng ba hơn mười năm trước cũng là hài tử mấy tuổi mà thôi, lúc ấy Lạc Tiểu Phong đã bị bắt, có lẽ hai người

không biết nhau, về phần phụ thân Lạc Chiếm Hào tên gì thì Nhiếp Vân cũng không biết, cũng không cách nào hỏi rõ.

- Nhiếp Vân đại nhân...

Thấy thiếu niên lắc đầu, Lạc Tiểu Phong còn tưởng rằng không muốn chính mình, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

- Ha ha, ngươi là cường giả Khí Tông đỉnh phong, vừa vặn ta cũng không có thời gian dạy tốt bọn họ, ngươi dạy bảo bọn họ là tốt rồi, lại giúp bọn họ gia tăng tu vi lên trong thời gian ngắn.

------oOo------

Chương 272: Ngươi là bệ hạ? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lão giả tên là Lạc Tiểu Phong có thực lực đạt tới Khí Tông đỉnh phong, hơi bồi dưỡng một chút chỉ sợ sẽ đột phá thành cường giả Chí Tôn, loại người này đối với Nhiếp Vân mà nói càng nhiều càng tốt, nhiều tới bao nhiêu cũng thu.

Nhưng mà lão giả râu ria đầy nếp nhăn trên mặt, lại gọi là Tiểu Phong làm cho Nhiếp Vân thấy thế nào cũng không dám liên hệ với chữ “Tiểu” trong đó.

- Đa tạ đại nhân.

Lạc Tiểu Phong hưng phấn gật đầu tiên liên tục.

Bị nhốt trong Di Thiên Tông, hắn cũng không phải không muốn trốn đi, nhưng sau khi nhìn thấy những cường nhân mạnh hơn mình liên tục chết đi, tâm tư bỏ chạy cũng đã yếu dần, hiện tại chẳng những có thể đi ra ngoài, còn có thể đi theo cường giả Chí Tôn cho nên hắn kích động không nói thành lời.

- Được rồi, chúng ta quay về thành Thần Phong đi.

Di Thiên Tông làm đệ nhất tông môn nhiều năm, nội tình hùng hậu, Nhiếp Vân tự nhiên lo lắng nếu buông tha như thế sẽ có hậu hoạn,

trong nội tâm phân phó Phong Lang Vương, Tử Đồng, Hắc Nham một tiếng, bảo bọn chúng đi diệt sát tất cả những người còn lại, lúc này mới mang theo ba người Dương Ngạn đi về hướng thành Thần Phong.

- Nhiếp Vân, vừa rồi ta nghe được bọn họ gọi ngươi là Vân Vương đại nhân, ngươi phong vương?

Nhớ tới vừa rồi đám người Di Thiên Tông nói chuyện với nhau, Dương Ngạn nhịn không được hỏi thăm một câu.

Phong vương phong hầu, đây là mộng tưởng của các con dân trong đế quốc, nếu như Nhiếp Vân thực được phong vương, hoàn toàn có thể bằng vào thực lực Chí Tôn cường hành đạt được đất phong cho bản thân mình, sau đó hình thành võ trang trên đất phong của bản thân, như vậy cho dù mình phát triển thành Lạc Thủy cũng không ai dám nói cái gì!

Cũng khó trách Dương Ngạn nghĩ như vậy, từ khi sinh ra hắn đều lớn lên trong thành Lạc Thủy, hắn nhìn thấy người lớn nhất chính là thành chủ Lạc Chiêm Hào, hiện tại hảo hữu của mình được phong vương, hưng phấn khó có thể kiềm nén.

- Phong vương? Thật có chuyện như vậy!

Nhiếp Vân biết rõ suy nghĩ của hắn cho nên cười một tiếng, sợ dọa bọn họ cho nên không thể giải thích thêm.

- Hoàng đế đế quốc cho ngươi quyền lợi gì? Có cho ngươi lãnh địa hay không? Tiền tài phủ đệ đều là chuyện nhỏ, ngươi bằng vào thực lực Chí Tôn nhất định phải có đất phong ah, đây mới là trọng yếu nhất, ân, đúng ròi, nên đòi hỏi Lạc Hà Sơn kia đi, như vậy cũng có thành Lạc Thủy của chúng ta ở bên trong!

Dương Ngạn tranh thủ nói ra tâm tư của bản thân mình, nói chuyện rất cao hứng, ánh mắt của hắn tỏa sáng.

- Muốn lãnh địa? Có phải ngươi muốn nuôi dưỡng binh sĩ trong lãnh địa hay không? Dương Ngạn, ta thấy ngươi đừng nghĩ nữa, hoàng đế bệ hạ của Thần Phong đế quốc vô cùng khôn khéo, tàn

nhẫn, căn bản không cho phép nuôi quân, lúc đầu ta từng nghe nói một vương gia nuôi quân liền bị chinh phạt, chúng ta nên ít xuất hiện mới tốt.

Phùng Tiêu lắc đầu.

- Các ngươi là người thành Lạc Thủy?

Lạc Tiểu Phong nghe được Dương Ngạn nói thế thì lâm vào suy nghĩ, qua một lúc mới lắc đầu, nói:

- Phùng Tiêu nói đúng, Nhiếp Vân đại nhân, hoàng đế bệ hạ của đế quốc là người không dễ chơi, ngươi ngàn vạn phải cẩn thận, người này âm tàn độc ác, chuyện gì cũng có thể làm ra được, thực lực ngươi rất mạnh nhưng cũng phải phòng bị hắn một chút!

- Không sao, chúng ta nên tới hoàng thành là được rồi, các ngươi cũng chịu không ít tội trong Di Thiên Tông, ta sẽ mang các ngươi đi nghỉ ngơi một chút.

Nhiếp Vân sợ hãi ba người không thừa nhận nổi cho nên không mang tin tức mình chém giết hoàng đế bệ hạ nói ra ngoài.

Chém giết hoàng đế, mang yêu thú vây công đế đô, đánh chết toàn bộ cường giả Chí Tôn của đế quốc... Từng chuyện từng chuyện làm lòng người chấn động, ba người này vừa mới chịu tội đi ra ngoài, Nhiếp Vân thực sợ nói rõ tình hình sẽ hù bọn họ chết đứng.

- Đi hoàng thành? Nhiếp Vân đại nhân, đế quốc có quy định, chúng ta công nhiên bay đi như thế là bất kính với hoàng đế, vạn nhất chọc giận hoàng đế, hắn gán chân chúng ta sẽ bất lợi lắm đấy.

- Đúng vậy, chúng ta nên cẩn thận một ít mới tốt, hoàng đế đế quốc chưởng quản một quốc gia, binh lực trong tay quá mạnh mẽ, cho dù thực lực Nhiếp Vân ngươi mạnh nhưng song quyền nan địch tứ thủ, cũng chưa chắc có thể thắng!

Thấy thiếu niên mang bọn họ mạnh mẽ xông tới, phi hành trên không trung không kiêng nể gì, Lạc Tiểu Phong và Phùng Tiêu đồng thời khuyên can.

- sợ cái gì? Nhiếp Vân hiện tại chính là Chí Tôn, cường giả Chí Tôn, khí hải đỉnh phong, hơn nữa còn là Vân Vương, cho dù hoàng đế mạnh cugnx không thể làm gì.

Dương Ngạn hoàn toàn không quan tâm với nhiều quy củ.

- Dương Ngạn ngươi không hiểu, hoàng đế đế quốc nhất sợ cái gì? Đương nhiên sợ nhất thuộc hạ lợi hại hơn bản thân mình, tuy Nhiếp Vân là cường giả Chí Tôn, hắn mạnh hơn nữa cũng chỉ có một người mà thôi, không có khả năng đấu với một đế quốc.

- Ta thấy chúng ta nên ít xuất hiện mới tốt, chờ tới khi chúng ta có binh sĩ của mình, lại tích lũy nội tình sau đó lại hung hăng càn quấy cũng không muộn!

Nhìn Dương Ngạn một lúc, Phùng Tiêu lắc đầu.

Trong mắt hắn Dương Ngạn chính là mãng phu, nếu là một Chí Tôn bình thường có thể hung hăng càn quấy trong đế quốc, như vậy Thần Phong đế quốc cũng không có khả năng thành lập đế quốc đứng thẳng nhiều năm không ngã như vậy.

- Được rồi, chúng ta đến nơi.

Thấy hai người tranh chấp không ngớt, Nhiếp Vân buồn cười sau đó thuận miệng lên tiếng.

Lúc này Phùng Tiêu, Dương Ngạn mới phát hiện sắp tới nơi, hai người trong khi nói chuyện đã bị Nhiếp Vân mang đi bay tới không trung của hoàng thành, hơn nữa không ngừng lại chút nào, hắn có ý định dẫn bọn họ vào trong hoàng cung.

- Ah... Nhiếp Vân đại nhân dẫn chúng ta bay vào bên trong, đây là hành vi đại nghịch bất đạo, nhất định sẽ bị cấm vệ quân vây giết.

Lạc Tiểu Phong thấy thiếu niên không hề cố kỵ bay vào trong, sắc mặt của hắn lúc này biến thành khó coi tới cực điểm.

Hoàng cung là hang ổ của hoàng đế, cho dù là vương gia được

chiều chuộng dám xông vào như vậy cũng bị giết, đây là sự thật đáng tin.

- Tham kiến bệ hạ!

Hắn còn chưa dứt câu thì bên dưới đã có tiếng la to vang lên, lúc này có không ít đại thần và vô số cấm vệ quân quỳ trên mặt đất, thái độ cung kính.

- Tham kiến... Bệ hạ... Bệ hạ ở đâu?

Nghe được tiếng hô vang phía dưới, ba người Lạc Tiểu Phong, Phùng Tiêu, Dương Ngạn run rẩy vài lần, đánh giá chung quanh muốn tìm cái gọi là bệ hạ trong lời của những người kia, lúc này ánh mắt của mọi người nhìn thẳng lên người Nhiếp Vân một lúc và ngây ngốc khó tin.

- Nhiếp Vân... Ngươi Là.. Hoàng đế bệ hạ?

- Ngươi là hoàng đế của Thần Phong đế quốc?

Ba người run rẩy không ngừng lên tiếng hỏi thăm.

------oOo------

Chương 273: Thoát Thai Tẩy Cốt Đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy ba người Dương Ngạn có bộ dạng như thế, Nhiếp Vân cười cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Từ khi phụ mẫu bị người ta bắt đã làm cho Nhiếp Vân ý thức được, muốn hảo hảo bảo hộ thân nhân chỉ có thực lực còn không được, còn phải có thế lực nhất định.

Chính bởi vì như thế, lúc này hắn không có phản đối các đại thần lên tiếng ủng hộ chính mình

- Ta sẽ dùng nhiều thời gian tiến hành tu luyện, cũng không có nhiều thời gian quản chuyện đế quốc, các ngươi nên hao tâm tổn trí nhiều thơn đi.

Dù sao cho dù lên làm hoàng đế nhưng Nhiếp Vân cũng không có ý định quản lý triều chính, chỉ cần mình có thực lực, cũng không có người nào dám nghĩ ngợi lung tung để rồi dẫm vào vết xe đổ của Phong gia.

- Nhiếp... Là, bệ hạ!

Đám người Dương Ngạn đồng thời ứng một tiếng, lúc này tâm thần rung động đỏ mắt.

Mỗi người đều có mộng tưởng tướng quân hay tể tướng, cho dù Dương Ngạn, Phùng Tiêu nghĩ như thế nào cũng không ngờ sau khi đi theo Nhiếp Vân lại hoàn thành đơn giản như thế.

Nghi thức đăng cơ cũng tổ chức trong buổi sáng, mãi cho đến buổi tối mới có thể được rãnh rỗi.

Thần Phong đế quốc cũng không giữu lại cái tên ban đầu, cải thành Nhiếp thị đế quốc.

- Không ngờ bảo khố của hoàng thất còn phong phú hơn Di Thiên Tông quá nhiều, có không ít linh thạch...

Thành công thay thế trở thành Nhiếp thị đế quốc, bản thân là hoàng đế đầu tiên, Nhiếp Vân một mình một người tiến vào tàng bảo khố của hoàng thất, sau khi tiến vào trong đó mới phát hiện bảo vật vô cùng phong phú, hơn nữa còn phong phú hơn Di Thiên Tông rất nhiều.

Này cũng khó trách Di Thiên Tông cường đại hơn nữa cũng chỉ là một tông môn mà thôi, tàng bảo khố không cách nào so sánh với tàng bảo khố của hoàng thất.

Sau khi đi một vòng trong bảo khố, chỉ tìm được một ít linh thạch có tác dụng với bản thân mình, các bảo bối khác trong mắt kẻ khác là bảo vật chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, đối với chính mình mà nói

lại không có gì.

Công pháp thì mình có Cửu Chuyển Niết Bàn Công và Linh Tê Luyện Thể Quyết, vũ khí có huyền ngọc chi kiếm, trừ bảo bối có thể gia tăng tu vi ra, còn lại bị hắn chướng mắt.

- Ân? Đây là Đoan Dương Thảo, Thoát Cốt Hoa? Không nghĩ tới lại có thứ tốt này xuất hiện, chỉ cần lại phối hợp mấy chục loại dược liệu thì ta có thể hoàn toàn luyện thành Thoát Thai Tẩy Cốt Đan vô cùng trân quý, nếu yêu thú phục dụng đan dược này, chúng hoàn toàn có thể thoát thai hoán cốt, thực lực gia tăng rất nhiều!

Nhìn thấy dược lực trước mặt của mình, đôi mắt Nhiếp Vân hiện tại tỏa sáng chói mắt.

Đoan Dương Thảo là một loại cỏ sống trong mộ người chết, chỉ sinh trưởng vào tiết Đoan Dương, thập phần thưa thớt hiếm thấy, Thoát Cốt Hoa sinh trưởng tại nơi cực nóng trong thiên địa, càng hi hữu khó tìm, hai thứ dược thảo này đối với mình ở kiếp trước, muốn đạt được cũng vô cùng khó khăn, không nghĩ tới trong bảo khố của hoàng thất vậy mà có hơn mười gốc như vậy.

Hơn mười gốc thảo dược có thể luyện chế hơn mười viên Thoát Thai Tẩy Cốt Đan, mặc dù không có tác dụng với mình, nếu cho đám yêu sủng Phong Lang Vương phục dụng, tuyệt đối có thể trợ giúp chúng gia tăng thực lực bản thân, chính thức đạt tới cấp bậc Chí Tôn đỉnh phong!

- Không sai, dược liệu luyện chế Thoát Thai Tẩy Cốt Đan đã có, hơn nữa có toàn bộ...

Cẩn thận thẩm tra đối chiếu một phen, Nhiếp Vân kinh hỉ phát hiện, các loại dược liệu luyện chế Thoát Thai Tẩy Cốt Đan, kết hợp hai tàng bảo khố của Di Thiên Tông, hoàng thất đều tìm ra toàn bọ, lập tức không do dự, lòng bàn tay của hắn hình thành đan hỏa sau đó bắt đầu luyện đan..

Hiện tại thực lực tiến nhanh, tinh thần lực tăng cường, khả năng khống chế đan hỏa của hắn cũng gia tăng không ít, không qua một giờ đã có mười viên đan dược màu vàng óng xuất hiện trong lòng

ban tay của Nhiếp Vân, luyện chế Thoát Thai Tẩy Cốt Đan thành công.

Luyện chế xong đan dược, Nhiếp Vân lại đi trong bảo khố một vòng, luyện chế mấy thứ đan dược có thể trợ giúp người ta gia tăng tu vi, hắn chậm rãi tìm kiếm.

Đương nhiên, những đan dược này không có tac dụng lớn với cảnh giới Chí Tôn của hắn.

Luyện đan không năm tháng, sau khi rời khỏi bảo khố, Nhiếp Vân mới phát hiện trời đã sáng, bất tri bất giác lại luyện chế suốt một đêm.

Lắc đầu, Nhiếp Vân nói một tiếng, ba yêu sủng Phong Lang Vương, Tử Đồng, Thiết Nham bay tới trước mặt, tiện tay ném ra ba viên đan dược.

- Ba viên đan dược này, ba các ngươi một viên, ăn nó có thể trợ giúp các ngươi thoát thai hoán cốt, thực lực và tốc độ tu luyện gia tăng nhanh chóng.

- Vâng, chủ nhân!

Nghe được đan dược có khả năng trợ giúp mình gia tăng tu vi và tăng tốc độ tu luyện, ánh mắt ba yêu sủng tỏa sáng, chúng không chút do dự nuốt đan dược vào bụng.

Đan dược vào bụng liền tan đi, ngay sau đó là đau đớn kịch liệt, ba con yêu thú cảm giác khí cơ toàn thân đang tăng lên, nhất là Phong Lang Vương, lực lượng trong người của nó vốn là Chí Tôn sơ kỳ, một đường tăng vọt, không quá ưửa canh giờ nó đã trở thành Chí Tôn đỉnh phong!

Cấp bậc của hai con yêu sủng Thiết Nham, Tử Đồng không có tăng trưởng nhưng lực lượng trong cơ thể chấn động dữ dội, có tăng lên về chất.

- Người so với thú mà giận điên người...

Nhìn thấy tốc độ tiến bộ của ba yêu thú, Nhiếp Vân cảm thấy bất dắc dĩ khó nói thành lời.

Bản thân mình hấp thu vô số linh thạch, hiện tại cũng chỉ dừng bước Chí Tôn sơ kỳ không có đột phá, những yêu sủng của mình phục dụng một viên đan dược lại có thể gia tăng tu vi nhanh chóng, thật sự là không thể so sánh với nhau.

Cho dù thực lực ba yêu thú càng mạnh thì mình càng cao hứng, nếu như bay yêu sủng có thể đạt tới Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh, như vậy mình có thể đi ngang trong đại lục Khái Hải.

Đương nhiên, Nhiếp Vân cũng biết hy vọng xa vời, Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh là cửa ải đại nạn khi tu luyện khí hải, điểm này trong cả đại lục Khí Hải chỉ có một người đạt tới là có thể nhìn ra, nhân loại muốn đạt tới càng thêm khó khăn, đừng nói yêu thú!

Yêu thú tấn cấp tấn cấp khác với nhân loại, nếu có yêu thú nội đan Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh hoặc là yêu hạch của nhân yêu phục dụng, hoàn toàn có thể trực tiếp đột phá!

Nghĩ đến những kinh nghiệm lúc trước, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Yêu thú khác với nhân loại, nhân loại tấn cấp cần lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc, tâm linh đạt tới viên mãn, mà yêu thú không cần, một đầu yêu thú Chí Tôn đỉnh phong nếu như đạt được một viên nội đan yêu thú Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh hoặc là yêu hạch thì có thể đột phá.

------oOo------

Chương 274: Nhân tâm không cổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên, nếu nhân loại đạt được yêu đan của Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh sẽ đột phá, nếu sử dụng yêu hạch tấn cấp tương đương bị mất đi con đường tự chủ tấn cấp, còn muốn tấn cấp sẽ

phải sử dụng yêu hạch, cường giả thiên tài không muốn sử dụng biện pháp này.

- Nếu như có thể đánh chết yêu nhân Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh tại Tử Quỳnh sơn mạch, đoạt yêu hạch của nó tới đây...

Nghĩ đến trong Tử Quỳnh sơn mạch có một con yêu nhân Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh, nội tâm Nhiếp Vân ngứa ngáy khó nhịn, tuy hắn biết suy nghĩ này của mình quả thật là hoang đường viễn vông.

Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh, đoạt thiên địa chi tạo hóa, có thể vận dụng lực lượng thiên địa, vận chuyển pháp lực, căn bản không phải cường giả Chí Tôn có thể chống cự, thực lực của mình hiện tại có thể vượt qua cường giả Chí Tôn đỉnh phong nhưng hắn không dám nói mình đánh chết siêu cấp cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh!

- Lực chiến đấu của các ngươi hiện tại không kém gì ta, Tử Đồng, Thiết Nham, hai người các ngươi tọa trấn hoàng thành, ta cùng Phong Lang Vương đi ra ngoài một chuyến!

Qua chừng một giờ sau, rốt cuộc ba yêu sủng cũng hoàn thành tấn cấp, khí tức của chúng sắc bén như bảo đao ra khỏi vỏ, Nhiếp Vân biết rõ sức chiến đấu của chúng tăng vọt về chất, chỉ sợ không kém gì mình bao nhiêu.

Nhớ tới chính mình tấn cấp vô cùng vất vả, so với chúng nó thì thú đáng giận hơn người.

- Vâng, chủ nhân!

Tử Đồng, Thiết Nham đồng thời ứng một tiếng, chúng vô cùng hăng hái.

- Ha ha!

Biết có chúng trấn thủ, đế quốc sẽ an toàn chưa từng có, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, hắn cỡi Phong Lang Vương sau đó bay về phía Thiết Nham dong binh đoàn.

Lúc trước từng đáp ứng giúp yêu sủng Đồng Tí Cự Viên của Thiết Lan tấn cấp, hắn vẫn không tìm ra biện pháp tốt, hiện tại hắn luyện chế Thoát Thai Tẩy Cốt Đan thành công, hiện tại nên hoàn thành lời hứa của bản thân.

- Đơn thương độc mã làm các đại thần tạo phản, Nhiếp Vân bệ hạ thật sự lợi hại!

- Ta còn nghe nói bệ hạ một người tiêu diệt Di Thiên Tông và thích khách công hội, thật sự quá đáng sợ!

- Đó là tự nhiên, bệ hạ chính là đệ nhất thiên tài của đế quốc chúng ta, tốc độ tấn cấp cực nhanh, khoáng tuyệt cổ kim, nghe nói có thể so sánh với một ít yêu nghiệt tuyệt đỉnh của Thần Thánh đế quốc đấy.

- Tốc đột tấn cấp của những yêu nghiệt tại Thần Thánh đế quốc mặc dù nhanh nhưng phách lực kém bệ hạ quá xa.

Cả Thần Phong thành đô không ngừng truyền tụng công tích của Nhiếp Vân, hiện tại hắn đã thành trụ cột tinh thần của cả đế quốc, là thần tượng sùng bái của nhiều thanh niên, thanh thế nhất thời nói một khôi hai.

- Ta từng tận mắt nhìn thấy Nhiếp Vân bệ hạ, hắn còn từng xuynh huynh gọi đệ với ta.

- Ngươi khoác lác rồi, xưng huynh gọi đệ với bệ hạ, ngươi tính là cái rễ hành gì?

- Không tin ngươi hỏi tiểu thư...

Trong Thiết Nham dong binh đoàn không ngừng nghị luận với nhau, trên mặt mỗi người mang theo thần thái hưng phấn khó nói thành lời.

- Thiết Nham đoàn trưởng ng khách khí, nếu năm đó không nhờ ngươi ra tay đánh lui yêu thú cấp bậc Khí Tông, chỉ sợ hiện tại ta đã sớm chết rồi, cũng sẽ không có Thần Phong thương hội tồn tại!

- Đúng vậy, thực lực Thiết Nham đoàn trưởng đã đạt tới đỉnh phong, một kiếm đãng cửu châu, tất cả si mi võng lượng không dám tới gần.

Trong đại điện dong binh có mấy trung niên ăn mặc quần áo quý giá, bọn họ ngồi lên ghế khách quý, lúc này tươi cười chúc mừng Thiết Nham đoàn trưởng.

- Ha ha, không dám nhận, đây là chuyện của nhiều năm trước, không đề cập tới cũng được!

Thiếu Nham phụ thân Thiết Lan vừa cười vừa nói.

- Thiết Nham đoàn trưởng có ân cứu mạng với chúng ta, sao có thể không đề cập tới, nếu không đề cập tới chẳng phải biến thành kẻ vong ân phụ nghĩa hay sao? Ha ha, đúng rồi, Thiết Nham đoàn trưởng, nghe nói con gái của ngươi Thiết Lan đã trở lại, chẳng biết có thể dẫn kiến cho ta một chút hay không?

Một trung niên nhân đứng dậy.

Trung niên nhân này chính là đại thương thành của Thần Phong đế quốc, hành trưởng Thần Phong thương hội, là một trong mấy đại lão giàu có của đế quốc.

- Nhiếp Đông hành trưởng khách khí, Thần Phong thương hội của ngươi bài danh hàng đầu ở đế đô, tiểu nữ cũng chỉ là dã nha đầu mà thôi, dẫn kiến thật sự không dám nhận!

Thiết Nham đoàn trưởng cười cười, trên mặt mang theo biểu lộ bất đắc dĩ.

- Hơn nữa thật sự có lỗi, tiểu nữ trời sinh tính bất hảo, hiện tại sớm không biết chạy đi nơi đâu, đợi nàng trở lại nhất định sẽ giới thiệu để các vị quen biết.

Thiết Nham đoàn trưởng ôm quyền cười nói.

- Thiết Nham đoàn trưởng quá khách khí, nếu như vậy chúng ta

hôm khác lại tới.

Nhiếp Đông tươi cười đi ra ngoài, mấy người còn lại gật đầu, cũng theo sát rời đi theo hắn.

- Hừ! Một đám giả nhân giả nghĩa.

Những người này vừa rời đi, trong đại điện lại có tiếng hừ lạnh vang lên, thân ảnh nữ hài cao gầy đi tới.

Chính là Thiết Lan, xem ra nàng vẫn ở phía sau, căn bản không giống Thiết Nham đoàn trưởng nói không biết chạy đi nơi nào!

- Lan nhi không được vô lễ!

Nghe được con gái nói như thế, Thiết Nham quát lớn một câu, trên mặt mang theo thần thái bất đắc dĩ.

- Ta chỉ nói sự thật mà thôi.

- Những người này, cái gì Nhiếp Đông, Tào Đan, Trương Kiệt... Những kẻ này có thân phận địa vị cao hơn phụ thân, đoạn thời gian trước Thiết Nham dong binh đoàn chúng ta bị Lạc Ung dong binh đoàn áp chế không thấy bọn chúng đi ra, hiện tại Nhiếp Vân vừa lên làm hoàng đế thì bọn chúng lại tới, có ý gì đây? Còn không phải hy vọng có thể nhờ chúng ta nói tốt vài câu giúp bọn chúng?

Thiết Lan khinh thường, vẻ mặt mang theo khinh miệt.

Nàng có quan hệ cá nhân rất tốt với Nhiếp Vân bệ hạ, không biết ai truyền tin tức này ra ngoài, trong nháy mắt Thiết Nham dong binh đoàn biến thành tồn tại chạm tay có thể bỏng trong thành Thần Phong.

Vốn các đại nhân vật không vãng lai bao giờ, lúc này đều tới đây một lần, hận không thể dùng sức nịnh bợ!

- Đại ca, Nhiếp Vân thực lên làm hoàng đế? Ta tới hiện tại vẫn không dám tin tưởng đấy! Lần đầu tiên ta gặp hắn, còn tưởng rằng hắn chỉ là thiếu gia ăn chơi mê đảo nhan sắc của Thiết Lan mà

thôi...

Thiết Long ngồi bên cạnh lên tiếng.

Nhớ tới vài tháng trước gặp qua thiếu niên trong núi, bộ dạng thiếu niên thẹn thùng, Thiết Long đã cảm thấy lòng đầy rung động, không thể tin được.

- Đừng nói ngươi không tin, ngay cả ta cũng không tin! Ta nhớ tới lần đầu tiên gặp hắn đã biết rõ hắn tiền đồ bất khả hạn lượng, cho dù thế nào cũng không nghĩ tới mới không qua bao lâu hắn đã thành hoàng đế đế quốc.

------oOo------

Chương 275: Mê đoàn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiết Nham cũng lắc đầu, trên mặt đầy khiếp sợ.

Thiếu niên này phát triển thật sự quá nhanh, nhanh tới mức vượt qua tưởng tượng của mình.

- Hoàng đế đế quốc, thống lĩnh cả đế quốc, những người này biết rõ Thiết Nham dong binh đoàn chúng ta có quan hệ tốt với bệ hạ, tự nhiên cả đám xông tới nịnh bợ.

Tuy trong nội tâm không thiếu dáng vẻ giả nhân giả nghĩa của đám người kia nhưng Thiết Long cũng biết, Thiết Nham dong binh đoàn của mình vừa vặn có thể mượn nhờ cây đại thụ Nhiếp Vân này mà phát triển nhanh chóng.

- Bẩm báo đoàn trưởng, bên ngoài có người cầu kiến, nói là bằng hữu của Thiết Lan tiểu thư!

Mấy người đang thương nghị với nhau, bên ngoài có tiếng hô to, một dong binh đi tới.

- Bằng hữu của ta? Hừ, khẳng định lại tới kéo quan hệ, thật sự quá chán ghét!

Nghe được dong binh nói thế, trên mặt Thiết Lan mang theo chán ghét.

Những người này tới kéo quan hệ, mỗi người đều tự xưng là bằng hữu của mình, trên thực tế rất nhiều người mình còn không nhận ra đấy!

Cũng bởi vì như vậy nên nàng mới nấp sau hậu điện, lại bảo phụ thân nói không có mặt ở đây.

- Thời điểm này đều là đại nhân vật tới, ngươi cũng không nên quá tức giận.

Nhìn thấy bộ dạng con gái như vậy, Thiết Nham chỉ có thể cười khổ.

Hắn cũng biết vì sao con gái tức giận như thế, khả năng là vì nhiều người biết quan hệ giữa Nhiếp Vân bệ hạ và dong binh đoàn của mình, địa vị khẳng định không thấp, loại nhân vật này tuyệt đối không được đắc tội.

- Dù sao ta cũng chán ghét, ta về phòng trước, mặc kệ ai đến ngươi cứ bảo ta không có ở đây là được.

Thiết Lan cau mày sau đó đứng dậy, quay người đi vào trong phòng của mình.

- Ha ha, nói cho ta biết ngươi không có ở đây sao? Ta thật sự chọc ngươi chán ghét như thế sao?

Thiết Lan còn chưa đi xa đã nghe bên ngoài có tiếng cười nói vọng vào, ngay sau đó lại nghe dong binh kia sốt ruột quá lớn.

- Đoàn trưởng còn chưa cho ngươi đi vào, ngươi không thể xông vào...

- Giọng nói này... Là Nhiếp Vân!

Nghe giọng nói quen thuộc vang lên, thân thể Thiết Lan cứng đờ, lập tức vội vàng quay người nhìn ra bên ngoài.

Quả nhiên bên ngoài đại sảnh có bóng dáng quen thuộc xuất hiện, hắn đang tươi cười đi tới.

- Ngươi không thể đi vào, đây là chúng ta dong binh đoàn quy củ, nếu như không nghe khuyên bảo, lại đi về phía trước lời nói, tựu đừng trách ta không khách khí...

Dong binh phụ trách canh cửa thấy thiếu niên không nghe lời liền ngăn cản ở phía trước, tức giận kêu lên.

- Tào Đan, chớ có vô lễ, hắn chính là đương kim hoàng đế, Nhiếp Vân bệ hạ!

Nhìn thấy thuộc hạ với bộ dáng “Nghiêm túc” như thế, Thiết Long đã giật mình, vội vàng quát lớn.

- Cái gì? Bệ hạ? Nhiếp Vân bệ hạ?

Dong binh tên là Tào Đan giật mình run rẩy vài cái, thiếu chút nữa hắn sợ tới mức bất tỉnh.

Bản thân mình lại dám ngăn cản hoàng đế bệ hạ đi vào trong phòng, lá gan của mình cũng quá lớn rồi...

- Bệ hạ thật sự quá tốt tính, bị Tào Đan cản thậm chí không có quát mắng một câu.

- Đây mới là phong phạm cao thủ nên có, cao thủ sẽ không giống như những kẻ trang bức, dựa vào trang bức tìm mặt mũi.

- Đúng thế, ngươi vừa rồi có nhìn thấy không? Bệ hạ đã cười với ta, cao thủ tuyệt thế như vậy lại cười với ta, có phải nói rõ ta có căn cốt thanh kỳ, có thiên phú tu luyện?

- Ngươi đang tự kỷ sao, căn cốt thanh kỳ, chẳng lẽ ngươi muốn nói mình là thiên tài vạn năm có một hay sao?

- Ân, ngươi nói rất đúng, thật sự đáng cân nhắc...

...

Nhiếp Vân đi vào phòng, đám dong binh bên ngoài lập tức sôi trào như nước sôi.

Nhiếp Vân chính là nhân vật làm nên kỳ tích trong mắt người khác, một người đấu với một hoàng thất, hơn nữa cũng thành công biến thành hoàng đế đế quốc bệ hạ, đã sớm là thần tượng của vô số người, thần tượng như thế hòa ái xuất hiện trước mặt bản thân, bọn họ không dám tin tưởng và có cảm giác sắp phát điên lên.

- Nhiếp Vân, ngươi tới...

Trong phòng, Thiết Lan nhìn thấy thiếu niên xuất hiện liền lên tiếng.

- Ta tới muốn hỏi một chút về việc phụ mẫu của các, các ngươi có biết tin tức mới hay không?

Nhìn thấy đám người Thiết Nham sợ hãi như thế, Nhiếp Vân tùy ý ngồi xuống ghế và lên tiếng hỏi thăm.

Thiết Nham dong binh đoàn bắt đâu tìm kiếm tung tích phụ mẫu hắn vào một tuần trước, có lẽ có được tin tức kỹ càng nhất.

Đối với chính mình mà nói, đừng nói làm cái gì hoàng đế bệ hạ, cho dù cho mình đột phá tiến vào Tạo Hóa Bí Cảnh cũng kém hơn thân nhân bên cạnh mình.

Sau khi sống lại, hắn coi trọng nhất chính là thân nhân, thân nhân bình an mới là động lực và là căn bản của bản thân.

- Thật sự có một chút tin tức nhưng còn chưa dám xác định.

Thiết Nham do dự một chút và nói ra.

Sau khi Thiết Nham dong binh đoàn nhận được tin tức hơn nữa phái người chứng thực là đúng, dù sao, rất nhiều tin tức cho dù biết

nhiều hơn nữa nhưng không thể chứng minh là đúng thì nó không phải sự thật.

- Chưa dám xác định? Nói nghe một chút!

Nhiếp Vân nhướng mày một cái.

- Là như thế này, người của chúng ta chuyên môn điều tra ngày phụ mẫu của ngươi mất tích có yêu thú phi hành qua lại hay không, trải qua thẩm tra chúng ta phát hiện một chút mánh khóe, chỉ là...

- Ân?

- Chỉ là yêu thú phi hành bay theo lộ tuyến Tử Quỳnh sơn mạch, hơn nữa là phương hướng của Thần Thánh đế quốc... Cho nên ta mới cảm thấy kỳ quái, cảm thấy tin tức này không xác định...

Thiết Nham nói ra.

Tử Quỳnh sơn mạch là nơi yêu nhân tụ tập, yêu nhân bất hòa với nhân loại, thương khách qua lại các nơi cũng không dám đi vào trong Tử Quỳnh sơn mạch, mà yêu nhân vãng lai cũng không dám xâm nhập Thần Thánh đế quốc!

Đi từ Tử Quỳnh sơn mạch tiến vào Thần Thánh đế quốc, nói ra cũng không có người nào tin tưởng!

Rốt cuộc là cái gì, chẳng lẽ yêu nhân đã hòa thuận với nhân loại hay sao?

- Lần trước sáu đại yêu nhân vây giết đã nói rõ phụ mẫu ta bị bắt có liên quan

tới yêu nhân, tiến vào Thần Thánh đế quốc... Chẳng lẽ Thần Thánh đế quốc có người cấu kết Yêu tộc?

Xoa xoa lông mày, Nhiếp Vân nhíu mày thật chặt.

Chuyện này càng ngày càng phức tạp, càng ngày càng phiền toái, thậm chí bản thân mình cũng không dám xác định.

Trước kia cố ý thả Đồ Tân Chí Tôn bỏ chạy, sau khi hắn dừng lại một ngày liền đột nhiên bắt đầu đi, hơn nữa phương hướng tiến lên cũng là Thần Thánh đế quốc!

Đại lục Phù Thiên, Thần Thánh đế quốc, Tử Quỳnh sơn mạch... Chúng

giống như tấm lưới lớn đang quanh quẩn trong đầu của mình, càng làm Nhiếp Vân cảm thấy hồ đồ không thể phán đoán chính xác.

------oOo------

Chương 276: Mê đoàn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Xem ra phải đi tới Thần Thánh đế quốc dò xét một phen!

Nhiếp Vân âm thầm đưa ra quyết định.

Mặc kệ đối phương có âm mưu gì, chính mình phải đi Thần Thánh đế quốc một lần, dù sao phụ mẫu đang ở đó, làm nhi tử không thể bỏ mặc không quan tâm.

Thiết Nham cũng nói tin tức khác, nghe cả buổi, Nhiếp Vân xác định phụ mẫu của mình khẳng định bị đưa đi Thần Thánh đế quốc, lúc này lông mày trên trán của hắn mới giãn ra.

Biết rõ phụ mẫu vẫn an toàn, cho dù không biết đang ở nơi nào nhưng cũng tốt hơn rất nhiều.

- Thiết Lan, gọi đầu Đồng Tí Cự Viên của ngươi tới đây, chuyện lần trước ta đáp ứng nó có thể thực hiện được rồi!

Sau khi nghe xong tin tức của phụ mẫu, Nhiếp Vân cười nói với Thiết Lan.

- Chuyện đáp ứng nó? Chẳng lẽ giúp nó tấn cấp Khí Tông?

Thiết Lan vốn sững sờ, lập tức hưng phấn đỏ mặt.

Lực lượng yêu thú của Thuần Thú Sư càng mạnh chứng tỏ thực lực của bản thân càng mạnh, nếu như Đồng Tí Cự Viên cũng có thể tấn cấp đến cảnh giới Khí Tông, thực lực Thiết Nham dong binh đoàn sẽ tăng lên rất nhiều.

- Ha ha!

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân cũng không có trả lời.

Chỉ chốc lát Đồng Tí Cự Viên đi tới, Nhiếp Vân giao Thoát Thai Hoán Cốt Đan cho nó phục dụng, quả nhiên nó tấn cấp điên cuồng, từ Binh Giáp Cảnh đỉnh phong trực tiếp tăng lên một đại cảnh giới, đạt tới Khí Tông đỉnh phong!

Hiển nhiên Đồng Tí Cự Viên không ngờ viên đan dược màu vàng kia lại có công dụng đáng sợ như vậy, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân mang theo sùng bái.

Lúc trước Nhiếp Vân đáp ứng trong vòng nửa năm giúp nó tấn cấp, hiện tại chưa tới hai tháng, chẳng những tấn cấp Khí Tông còn đạt tới Khí Tông đỉnh phong, từ đó nó không tự chủ cảm thấy có thể đi theo một chủ nhân như vậy quá tốt.

- Nhiếp Vân, đây là đan dược gì, lợi hại như vậy? Hắc Vân Báo... Có thể phục dụng hay không?

Thấy Đồng Tí Cự Viên nuốt lấy Thoát Thai Tẩy Cốt Đan liền trực tiếp đột phá tới Khí Tông đỉnh phong, Thiết Lan liền vội vàng hỏi.

Nghe được câu hỏi, Nhiếp Vân lúc này mới nhìn thấy yêu sủng Hắc Vân Báo bên người Thiết Lan đang mở to mắt nhìn mình, ánh mắt tội nghiệp mang theo khát vọng to lớn.

- Cái gọi là Thoát Thai Tẩy Cốt Đan, có thể làm cho yêu thú thoát thai hoán cốt, sở dĩ có khả năng giúp đỡ Đồng Tí Cự Viên tấn cấp Khí Tông, chủ yếu bởi vì nó tích lũy không kém bao nhiêu, cho dù không có viên đan dược này, trong vòng hai năm cũng thuận lợi tấn

cấp.

- Về phần có thể trợ giúp Hắc Vân Báo tấn cấp Chí Tôn... Như vậy khó mà nói, nếu thật bảo ta cho ra đáp án, ta chỉ có thể nói phải xem vận khí.

Nhiếp Vân lắc đầu.

Tuy yêu thú tấn cấp không có phức tạp giống như nhân loại, có thể tấn cấp Chí Tôn hay không là chuyện khó khă, mặc dù công hiệu của Thoát Thai Tẩy Cốt Đan thật lớn nhưng cũng không cam đoan yêu thú Khí Tông đỉnh phong có thể đột phá mười phần.

- Là như vậy sao...

Thấy Nhiếp Vân không dám xác định, ánh mắt Thiết Lan mang theo thất vọng.

- Ha ha, cũng không có gì, mặc kệ có được hay không, một viên đan dược mà thôi, cho!

Nhìn bộ dạng nữ hài như thế, Nhiếp Vân cười một tiếng, hắn lại xuất ra một viên Thoát Thai Tẩy Cốt Đan ném qua, trải qua luyện chế suốt một đêm, mình có hơn mười viên đan dược này, có tặng thêm một viên cũng không có gì.

Rống!

Hắc Vân Báo há miệng tiếp đan dược, nó rống một tiếng, ánh mắt mang theo cảm kích, lập tức nằm rạp trên mặt đất tiêu hóa đan dược.

- Nhiếp Vân, đa tạ ngươi...

Thấy thiếu niên không cần suy nghĩ ném đan dược trấn quý cho mình, trên mặt Thiết Lan tràn đầy cảm kích, nàng muốn nói vài lời đột nhiên thiếu niên cau mày.

- Tại sao nàng tới đây?

Đột nhiên Nhiếp Vân đứng lên, ánh mắt nhìn ra xa.

- Như thế nào?

Thiết Lan thấy biểu lộ của hắn cho nên hỏi thăm.

- Không có gì, ta còn có việc, ta đi trước!

Khoát tay ngăn lại, Nhiếp Vân cũng không trả lời, hắn thét dài sau đó nhảy lên lưng Phong Lang Vương và bay lên bầu trời, một người một thú bay nhanh về một hướng..

Chỉ trong chốc lát Nhiếp Vân lại quay về hoàng thành lần nữa, hắn vầ tới không trung hoàng thành đã nghe được tiếng nói vang vọng hoàng cung.

- Bách Hoa tông chủ Bách Hoa Tu đến đây bái kiến hoàng đế bệ hạ!

Giọng nói thanh thúy mang theo một tia hàm xúc lạnh lùng, chính là Bách Hoa tông chủ Bách Hoa Tu.

- Ha ha, tại sao Bách Hoa tông chủ lại rảnh rỗi tới tìm ta?

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân đi tới trước mặt Bách Hoa Tu, hai người chậm rãi đáp xuống và tiến vào thư phòng nghị sự của đế vương.

Mới không gặp vài ngày, khí chất của Bách Hoa tông chủ càng xuất trần thoát tục hơn ngày trước, một bộ áo trắng không nhiễm một hạt bụi, phụ trợ nàng như lăng ba tiên tử, quan sát chúng sinh, loại khí chất này so với lúc trước lại như thủy hỏa bất xâm, thần thái thay đổi cực nhanh, mỗi cái nhíu mày hay nụ cười cũng có thể xúc động nhân tâm, rất hiển nhiên nàng đã có giải thích về hữu tình chi đạo mà Nhiếp Vân đã nói.

Vô tình chi đạo tiến quân hữu tình chi đạo, chỉ từ khí chất mà nói Nhiếp Vân đã biết rõ thực lực của nàng có tăng vọt về chất.

- Nhiếp Vân bệ hạ thành công tiêu diệt Di Thiên Tông, ngồi vững

vàng bảo tọa Thần Phong đế quốc, Bách Hoa Tu tới đây chúc mừng!

Bách Hoa tông chủ cười nhạt một tiếng.

Nụ cười của nàng như trăm hoa đua nở, xinh đẹp động lòng người, trong chốc lát tất cả trang trí trong phòng đều biến thành bài trí.

- Nếu như ngươi chuyên tới đây chúc mừng thì không cần phải như vậy!

Cho dù Bách Hoa Tông chủ là tuyệt thế mỹ nhân ngàn dặm có một, Nhiếp Vân cũng không phải sơ ca chưa từng nhìn thấy mỹ nhân, là người của hai thế giới, nội tâm của hắn vô cùng cường đại, hiện tại ngồi trên đại vị đế vương, tâm tình của hắn không tầm thường.

- Xem ra cái gì cũng không thể gạt ngươi được, lần này tới là muốn mời bệ hạ cùng đi với ta thám hiểm Yêu Thánh Cổ Khư!

Thấy thiếu niên tuổi không lớn nhưng uy thế đã thành, lại liên tưởng sự tích kinh người của hắn, Bách Hoa Tông chủ biết không thể đối đãi với hắn như người trẻ tuổi, chậm rãi nói ra.

Thực lực Di Thiên tông chủ thế nào, cho dù Bách Hoa tông chủ chưa chiến đấu chính diện qua nhưng cũng biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của người ta, người cường đại như thế lại bị thiếu niên trước mặt chém giết, đủ thấy hắn đáng sợ cỡ nào!

- Yêu Thánh Cổ Khư? Đó là nơi nào?

Sau khi tìm kiếm trí nhớ trong đầu một lần, Nhiếp Vân bất đắc dĩ phát hiện, dường như kiếp trước mình chưa từng nghe nói qua nơi này.

------oOo------

Chương 277: Yêu Thánh Cổ Khư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiếp trước mình ở đại lục Khí Hải nhưng lại không khác gì sao băng bay qua bầu trời, sau một lần trổ hết tài năng trong thí luyện, thanh danh cao tới cực điểm, ngay sau đó có sự kiện Tử Hoa động phủ nên bị Di Thiên tông chủ tính toán, trọng thương bỏ trốn!

Về phần sau khi thực lực đại thành hắn đi báo thù, diệt hết Thần Phong đế quốc và Di Thiên Tông liền bỏ đi, cũng không dừng lại ở nơi này quá lâu, bởi vậy đại lục Khí Hải có bảo tàng gì, cũng không quá hiểu thực lực đế quốc ra sao.

Dù sao hắn chưa từng nghe nói qua về Yêu Thánh Cổ Khư.

- Yêu Thánh Cổ Khư là một thánh nhân Yêu tộc năm xưa lưu lại, vừa bị phát hiện, bệ hạ không biết cũng rất bình thường!

Bách Hoa Tu giải thích nói.

- Thánh nhân Yêu tộc? Chẳng lẽ là yêu nhân Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh?

Nội tâm Nhiếp Vân trong khẽ động.

Yêu tộc có xưng hô khác với nhân loại, cường giả Yêu tộc Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh gọi chung là thánh nhân, cũng chính là yêu thánh.

Nếu Cổ Khư là thánh nhân Yêu tộc lưu lại, như vậy lai lịch không nhỏ.

- Không sai, hẳn là yêu nhân Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh lưu lại, tuy không biết bên trong mai táng cường giả yêu nhân như thế nào, chúng ta cũng không xác định!

Bách Hoa Tu do dự một chút và nói ra.

- Không dám xác định? Có ý tứ gì?

Nhiếp Vân cau mày.

- Là như thế này, Cổ Khư nằm sâu trong biển cả vô tận, mấy năm

trước mấy bằng hữu chúng ta hẹn nhau đi săn giết yêu thú, trong lúc vô tình phát hiện nơi này, lúc ấy bởi vì thủy áp dưới biển quá mạnh, không cách nào thăm do kỹ càng, chúng ta chỉ có thể đi một vòng ở bên ngoài, cho dù đi vòng ở bên ngoài cũng vô cùng nguy hiểm, có ít người chết, có ít người đạt được bảo vật, vận khí của ta tốt một chút nên đạt được thứ này.

Bách Hoa Tu nói xong duỗi một lá cây mềm mại ra.

Nhiếp Vân cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy lá cây trong lòng bàn tay trắng nõn của nàng có màu xanh đậm, lá cây này có vài phần tương tự như lá liễu, chỉ có điều phia trên có đường vân rõ ràng, còn có khí tức huyền diệu đang vờn quanh, hơn nữa mang theo vài phần ảo diệu của Yêu tộc.

- Lá cây Cửu Tâm Yêu Quả Thụ? Chẳng lẽ trong Cổ Khư có loại vật này?

Ánh mắt Nhiếp Vân tỏa ra hào quang sáng ngời.

- Bệ hạ thật sự kiến thức uyên bác.

Thấy thiếu niên một câu nói ra lai lịch của quả thụ, Bách Hoa Tu sững sờ nhưng sau đó nội tâm hổ thẹn.

- Lúc trước mấy người chúng ta không có mắt nhìn cho nên mới bỏ qua bảo vật. Thẳng tới sau khi trở về, chúng ta tra ra hiệu quả và lai lịch, lúc này mới động tâm!

- Ha ha!

Nhiếp Vân cười khan một tiếng.

Nếu như không phải là người của hai thế giới, tri thức uyên bác, lại từng xâm nhập vào bộ lạc Yêu tộc, chính mình khẳng định cũng không biết đây là vật gì, Cửu Tâm Yêu Quả Thụ, đó là thánh thụ của Yêu tộc, có thể sinh trưởng trong nước, giữ lá cây trong lòng bàn tay có thể giú bản thân thần thanh khí sảng, giảm bớt nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma.

Hiệu quả như vậy còn không phải nghịch thiên nhất, nghe nói nghịch thiên nhất là yêu thụ này cả đời chỉ kết thành chín quả, mỗi một quả đều giống như trái tim, nếu như ăn trái cây này có thể làm trái tim của bản thân đạt được cường hóa, từ đó nhịp đập và lực lượng tăng lên rất nhiều.

Trọng yếu nhất của con người chính là trái tim, trái tim đập đều nhịp và gia tăng lực lượng, như vậy việc cung ứng máu huyết gia tăng, toàn thân thần thanh khí sảng, chẳng những gia tăng tốc độ tu luyện gấp đôi, sức chiến đấu cũng gia tăng rất nhiều.

Nói trắng ra, nuốt một viên Cửu Tâm Yêu Quả, công hiệu có phần tương tự yêu thú nuốt một viên Thoát Thai Tẩy Cốt Đan, có thể làm cho người ta thoát thai hoán cốt, tuy số lượng đan điền không thay đổi nhưng lại có thể gia tăng tốc độ tu luyện.

- Cửu Tâm Yêu Quả Thụ, kiếp trước ta cũng chỉ nghe nói nhưng không gặp qua bao giờ, tuy công hiệu của Cửu Tâm Yêu Quả rất mạnh nhưng nó so với cái kia... Nếu như truyền thuyết là thật thì phát đạt...

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân nghĩ tới một truyền thuyết, cho dù hắn ngốc cũng không nói ra.

- Chỉ riêng lá cây cũng có thể giúp ta tu luyện nhanh hơn, bình chướng vây khốn ta vài chục năm qua, trong ba năm đã có đột phá cực lớn, càng làm ta kiên định quyết tâm đi tìm Cửu Tâm Yêu Quả Thụ!

- Mà vào lúc này mấy bằng hữu của ta cũng tìm được người có thiên phú đặc thù đi vào Cổ Khư, mời ta cùng đi vào trong đó.

Bách Hoa Tu nói ra.

- Mời ta đi cùng ngươi? Ngươi tìm đến ta, chẳng lẻ không sợ ta phân một chén canh hay sao?

Nhiếp Vân tươi cười, trên mặt lộ ra thần thái cổ quái.

- Nếu ngươi đã mời, ta cũng không ngụy trang với ngươi, mấy bằn

hữu của ta không phải đèn cạn dầu, một khi ta vào trong Cổ Khư lấy được bảo bối, bọn họ nhất định ăn ta xương cốt không còn thừa không nói, vì đạt được mục đích an toàn, cho nên ta mới tới tìm ngươi.

- Hai chúng ta hợp tác, cho dù không thể đối kháng những người khác, ít nhất cũng là tiểu liên minh, từ đó có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Bách Hoa Tu nói ra mục đích bản thân.

- Hợp tác? Ha ha, chẳng lẽ ngươi không sợ khi đó ta sẽ ăn ngươi xương cốt không còn thừa hay sao? Chính thức có thể hại chính mình đều là những kẻ gọi là bằng hữu, đồng bọn!

Nhiếp Vân khẽ nói.

- Ngươi?

Nghe nói như thế, sắc mặt Bách Hoa Tu lúc này biến thành phi thường khó coi.

Sắc mặt khó nhìn xuất hiện trên mặt, Bách Hoa Tu cũng khôi phục trong nháy mắt.

- Ngươi sẽ không, chúng ta là đồng bọn hợp tác!

- Ha ha!

Nhìn thấy tông chủ lãnh diễm bị một câu nói của mình dọa hoa dung thất sắc, Nhiếp Vân biết rõ đối phương tuy mời chính mình nhưng trên thực tế phi thường kiêng kị mình, hắn cũng không nhiều lời và nói sang chuyện khác.

- Bằng hữu của ngươi tìm được người có thiên phú đặc thù, là thiên phú gì?

- Là tưởng thủy sư!

- Tưởng thủy sư?

Đôi mắt Nhiếp Vân mở to.

- Những bằng hữu của ngươi thật lợi hại, không ngờ có thể tìm ra nhân tài có thiên phú đặc thù như vậy...

Tưởng thủy sư cũng thuộc về thiên phú đặc thù như thủy hành sư và truy tung sư, ám sát, có được tưởng thuỷ đan điền, kẻ có loại thiên phú này sau khi đi vào trong nước có thể tự động hình thành tưởng thủy song dực, chẳng những có thể hô hấp tự do trong nước, tốc độ còn nhanh hơn cả đi trên đất bằng.

Tưởng thủy sư và thiên hành sư, địa hành sư được xưng là ba thiên phú chạy trốn chết tuyệt hảo nhất, chỉ cần ngươi có được một trong ba loại đan điền này đều bị tông môn bồi dưỡng đặc thù, một khit hi triển công phu chạy trốn, mặc dù người có thực lực cao hơn ngươi một mảng lớn cũng đuổi theo không kịp.

------oOo------

Chương 278: Tưởng thủy sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kẻ có được thiên phú này thập phần thưa thớt, năm đó trong tám đại tông môn trong đại lục Phù Thiên cũng không cao hơn hai bàn tay.

Thiên phú đặc thù thưa thớt như thế, bằng hữu của Bách Hoa Tu có thể tìm được một người như vậy đúng là không dễ dàng gì.

- Yêu Thánh Cổ Khư nằm sâu cực sâu trong Vô Tận Hải, nếu như không có loại thiên phú này, cho dù chúng ta đạt tới Chí Tôn cũng không thể xâm nhập vào trong.

Bách Hoa Tu giải thích.

Chung quanh đại lục Khí Hải có biển cả vô tận bao phủ, hải vực này được người ta gọi là Vô Tận Hải, tuy chân khí cường giả Chí Tôn hùng hậu nhưng không dám xâm nhập quá sâu, dù sao yêu

thú trong nước còn nhiều hơn trên đất liền, hơn nữa thân thể cường giả Chí Tôn không thể câu thông thiên địa tự nhiên, thời gian ngắn không hô hấp còn có thể dựa vào chân khí duy trì, thời gian dài lại không được!

Tưởng thủy sư thì khác, tưởng thủy khí quay cuồng, có thể làm cho đối phương không ngừng thu được chân khí trong nước, người có loại thiên phú này có sức chiến đấu cao hơn trong lục địa.

- Nếu ta có được thiên phú này, ngày sau xuyên qua thủy vực không phải chuyện khó khăn gì.

Đột nhiên Nhiếp Vân nghĩ như vậy.

Hiện tại mình có thập đại đan điền, chủ đan điền không thể khai phá, chỉ mở nạp vật, đan hỏa, thuần thú, truy tung, trị liệu, đại lực sáu cái, còn thừa lại ba đan điền trống cần phải khia thác thiên phú đặc thù, nếu như có thể có được tưởng thủy đan điền, gặp thời điểm trốn chết vẫn có thể xem như lựa chọn sáng suốt.

- Chúng ta xuất phát khi nào?

Lúc này hắn áp chế suy nghĩ trong nội tâm, Nhiếp Vân hỏi.

- Việc này không nên chậm trễ, phải xuất phát nhanh hơn thôi.

- Ah, đúng rồi, một khi gặp những bằng hữu của ta, ngươi tốt nhất không nên nói ngươi là Nhiếp Vân, cái tên này gần đây quá náo động.

Bách Hoa Tu dặn dò một câu.

- Ta biết rồi, hiện tại ta là Vân Đồng, là một tán tu bình thường.

Nhiếp Vân một người đồ diệt Di Thiên Tông, cũng giết sạch hoàng thát Thần Phong đế quốc không lưu một ai, danh khí thật sự quá lớn, cái này này vừa xuất hiện khó tránh sẽ làm người ta cảm thấy kiêng kị, đến lúc đó phiền toái càng nhiều, nên ít xuất hiện mới tốt.

Vân Đồng, Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng, Nhiếp dùng tên của đệ đệ và

muội muội ghép thành.

- Ân, vậy chúng ta lên đường đi.

Vốn tưởng rằng Nhiếp Vân tâm tính thiếu niên khẳng định thập phần chú trọng danh dự của mình, muốn hắn giấu diếm thân phận phải phế không ít miệng lưỡi, không nghĩ tới hắn đáp ứng sảng khoái như vậy, Bách Hoa Tu không nhịn được phải nhìn thẳng, cảm thấy càng ngày càng không nhìn thấy người trước mặt.

Thực lực mạnh, tâm ngoan thủ lạt, xử sự mượt mà giấu tài, loại cơ trí này chỉ xuất hiện trên người của những lão quái vật sống hơn trăm năm, thực không nghĩ ra tại sao lại xuất hiện trên người của thiếu niên mười bảy tuổi.

- Được rồi!

Nhiếp Vân gật gật đầu, âm thầm dặn dò Phong Lang Vương, Tử Đồng và Hắc Nham một tiếng, bảo chúng nó trông chừng đám người Dương Ngạn, Phùng Tiêu, Thiết Lan, Lạc Khuynh Thành một chút, bản thân mình đi theo sau lưng Bách Hoa Tu và bay ra ngoài thành Thần Phong ngay sau đó.

Căn cứ vào tin tức mình tìm hiểu được, phụ mẫu bị bắt mang đi Thần Thánh đế quốc, Thần Thánh đế quốc không giống như thành Thần Phong, cao thủ thực lực cường đại nơi nào cũng có, dựa vào thực lực của mình đi qua đó, tuy nói không phải kế cuối nhưng tuyệt đối không thể lật nổi sóng gió gì.

Tùy tiện tìm tới có lẽ không thể cứu phụ mẫu, gây chuyện không tốt còn bị người ta đánh chết, còn không bằng nắm chắc thời gian hiện tại gia tăng thực lực lên!

Dù sao nếu truyền thuyết là thật, trong Cửu Tâm Yêu Quả Thụ thật sự có đồ vật đó, Linh Tê Luyện Thể Quyết của mình đột phá gông cùm tầng thứ ba, đạt tới tầng thứ tư căn bản không phải chuyện khó!

Linh Tê Luyện Thể Quyết cũng giống Cửu Chuyển Niết Bàn công, cũng chia thành chín tầng, một tầng khó hơn một tầng, mỗi một

tầng chênh lệch gấp mười lần, một khi đạt tới tầng thứ tư, lực lượng thân thể bạo tăng gấp mười lần, lại phối hợp Đại Lực đan điền, mặc dù không phải đối thủ của cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh nhưng trong Chí Tôn tuyệt đối khó gặp đối thủ.

Có được loại thực lực này, tiến vào Thần Thánh đế quốc mới tính toán có vốn liếng tự bảo vệ bản thân mình!

Chính bởi vì nghĩ tới điểm này, Nhiếp Vân mới không chút do dự đáp ứng Bách Hoa Tu thỉnh cầu, cùng nàng đi Vô Tận Hải tìm kiếm Yêu Thánh Cổ Khư.

Sau khi rời khỏi thành Thần Phong, tốc độ hai người tăng thêm, dường như Bách Hoa Tu cố ý thăm dò thực lực của Nhiếp Vân, một đường phi hành không ngừng nghỉ chút nào, liên tục ba ngày đêm nhưng bản thân nàng là người không kiên trì nổi.

Chân khí cường giả Chí Tôn có hùng hậu nhưng cũng có hạn độ, Chí Tôn bình thường liên tục phi hành một giờ sẽ hoa hết chân khí, nếu như bọn họ toàn lực phi hành ba ngày ba đêm không nghỉ ngơi, dù là Bách Hoa Tu có chân khí hùng hậu, khí hải cũng đã bắt đầu khô cạn.

Thời điểm Bách Hoa Tu bất đắc dĩ quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, lúc này mới chính thức im lặng, lúc này Nhiếp Vân vẫn nhàn nhã như không có việc gì, dường như phi hành suốt ba ngày ba đêm với hắn mà nói không phải chuyện gì khó khăn.

Cho đến lúc này Bách Hoa Tu mới chính thức cảm thấy sợ hãi chân khí dự trữ của thiếu niên trước mặt mình!

Sau khi đáp xuống nghỉ ngơi cả buổi, lại tiếp tục phi hành ba ngày ba đêm, hai người lúc này mới tới biên giới Thần Phong đế quốc, Vô Tận Hải xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Biển cả lớn hơn lục địa quá nhiều, yêu thú Thành Cương Cảnh, Binh Giáp Cảnh, Khí Tông nơi nào cũng có, rất nhiều cường giả Chí Tôn độc hành vì tích góp tài nguyên đổi lấy điều kiện tu luyện thật tốt đều tiến vào hải dương săn giết yêu thú, đương nhiên bọn họ cũng không dám tiến vào quá sâu, một khi bị yêu thú cấp bậc

Chí Tôn trong biển cả quấn lấy, chỉ sợ chết cũng không biết chết như thế nào!

Trong biển cả cũng có một ít hòn đảo rải rác, bình thường đều bị nhân loại cường đại chiếm lấy thành lập tiểu tông môn, những tông môn này thường thường vừa thành lập cũng sẽ bị yêu thú vây công triệt để diệt vong, tuy nhiên cũng có ngoại lệ, phàm là tông môn còn sống sót không ai không có tài phú kếch sù, đệ tử giống như vương hầu, trở lại lục địa sẽ trở thành cự đầu danh chấn thiên hạ.

Lúc trước nghe nói Triệu gia trong tứ đại gia tộc phát tài ở ven biển, tích lũy đại lượng tài phú nguyên thủy lúc này mới nhảy lên trở thành tài thần trong Thần Phong đế quốc!

- Chúng ta đi tới thành Thiên Tinh, chúng ta hẹn gặp nhau ở đó, chúng ta đi xuống dưới đi.

------oOo------

Chương 279: Thành Thiên Tinh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bách Hoa Tu chỉ vào một thành thị ven biển, thân thể nàng hạ thấp và đáp xuống đất.

Thành Thiên Tinh là môt thành thị ở biên giới của Thần Phong đế quốc, bởi vì tới gần vùng duyên hải, vật tư phong phú, hơn nữa có được cường giả Khí Tông đỉnh phong tọa trấn, so với thành Lạc Thủy, thành Tế Bắc còn phồn hoa hơn rất nhiều.

Lúc hai người đi vào thành trấn, Nhiếp Vân liền phát hiện bất thường, nơi này cơ bản đều bán thủy sản, trân châu đen quý trọng gì đó, san hô, yêu thú nội đan, các loại da làm khôi giáp tốt nhất, trong biển cả thừa thải khoáng thạch, lưu huỳnh, muối ăn, thiết khí...

Dù sao các loại vật phẩm cái gì cần đều có, người tới lui giao dịch đều trải rộng khắp đế quốc, thành thị đều có, náo nhiệt nói không

nên lời.

- Chúng ta hẹn gặp mặt tại khách sạn Thiên Tinh, có lẽ một hai ngày sau bọn họ sẽ tới.

Đi một hồi liền nhìn thấy trước mặt có một khách sạn xa hoa, đúng là khách sạn lớn nhất thành Thiên Tinh, khách sạn Thiên Tinh.

- Phi hành vài ngày liên tục, chúng ta ăn chút gì đi.

Bách Hoa Tu đi đầu đi vào khách sạn.

Khác sạn này cũng giống khác sạn khác, mấy tầng trước là tiệm cơm xa hoa nhất thành Thiên Tinh, có thể tới nơi này trên cơ bản đều là người giàu có, rất nhiều người có thể xem tiêu phí ở nơi này thành vẻ vang của mình.

Hai người vừa tiến vào đại sảnh, lập tức tạo thành oanh động, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn qua.

Mặc dù phi hành sáu ngày liên tục, trên người Bách Hoa Tu không nhìn ra một chút mệt mỏi nào, khí chất như tiên nữ, nàng không thề che dấu dung mạo mà đi vào trong đại sảnh, từ đó mọi người đều kinh hô vì dung mạo của nàng.

- Nhìn nữ nhân kia đi, thật xinh đẹp!

- Quả thật không khác gì tiên tử trên trời giáng lâm nhân gian, nếu như có thể nói một câu với nàng, chỉ cần nàng cười với ta một cái thì có chết cũng cam tâm.

- Thật đẹp, đúng là kiệt tác nhân gian, thành Thiên Tinh chúng ta lúc nào mỹ nhân đẹp như thế, tại sao ta không biết?

- Không nên nghị luận, khí chất xuất trần như vậy khẳng định thân thế bất phàm, đừng chưa ăn vào miệng đã làm bản thân gặp phiền toái.

Lúc mọi người nghị luận với nhau, tuy Bách Hoa Tu xinh đẹp kinh diễm, nhưng không có kẻ nào dám tới gây phiền toái.

Dù sao có thể vào nơi này tiêu phí đều không phải người ngu, biết rõ người nào có thể khiêu khích, người nào không thể trêu vào, nữ tử xinh đẹp thoát tục như thế, nếu như nói không có địa vị thì không ai tin tưởng, lại nói nếu địa không địa vị và không có tiền, ai dám tới nơi này ăn cơm?

Không để ý tới mọi người nghị luận, hai người Nhiếp Vân tùy ý tới cái bàn gần cửa sổ.

Nhiếp Vân tiện tay cầm menu xem một chút, quả nhiên đồ ăn ở nơi này đắt tới đáng sợ, tùy tiện một bàn chỉ sợ tốn một hai vạn lượng bạc.

Một hai vạn lượng bạc, dựa theo chình độ tiêu phí của chi nhánh Nhiếp Thiên chỉ sợ đủ tiêu phí trong nhiều năm.

Tuy hiện tại Nhiếp Vân đã trở thành hoàng đế đế quốc, cả quốc gia đều là của mình, căn bản không quan tâm chút tiền này, tùy ý gọi một bàn lớn.

Không thể không nói đồ ăn ở nơi này rất mỹ vị, rất nhiều thức ăn đều là yêu thú quý trọng chế biến mà thành, cho dù hương sắc hay trợ giúp tu luyện đều có tác dụng cực lớn, khó trách rất nhiều kẻ có tiền đều nguyện ý tới nơi này ăn uống, bởi vì nó đáng giá như vậy.

- Có cần chút rượu không?

Trong khi đang ăn uống, đột nhiên Bách Hoa Tu hỏi thăm.

Rượu là đồ vật lưu hành nhất trên đại lục Khí Hải, tu luyện giả hòa sảng lúc ăn cơm sẽ uống thỏa thích một ít, thời điểm ở thành Thần Phong, Nhiếp Vân từng mời Thiết Nham dong binh đoàn Khương Toàn và Đỗ Tiến uống rượu.

- Không cần, ta rất ít uống rượu!

Uống rượu hỏng việc, Nhiếp Vân vì bảo trì suy nghĩ thanh tỉnh, gần đây rất ít uống rượu, lần uống say trong trí nhớ chỉ có một lần, đó là một lần trộm rượu với hảo hữu thần thâu Thiên Huyễn!

- Biết rõ thiên tài đệ nhất đế quốc của chúng ta là ai không?

- Còn có thể là ai, đương nhiên là Mạc Ngạn Thanh, hai mười hai tuổi Khí Tông, ba mươi mốt tuổi Chí Tôn, cao thủ Chí Tôn trẻ tuổi nhất Thần Phong đế quốc từ trước tới nay.

- Ha ha, ngươi nói những lời này xem như ngươi cô lậu quả văn, nói cho ngươi biết đoạn thời gian trước một thiếu niên mười bảy tuổi đơn thương độc mã, chẳng những đánh Mạc Ngạn Thanh hoa rơi nước chảy, còn đánh lão tổ hoàng thất Phong Dụ, lão tổ La gia La Thiên Tường không thấy đông tay nam bắc là đâu.

- Hơn nữa được người ta gọi là đệ nhất thiên tài của đại lục.

- Chưa đủ mười bảy tuổi? Đánh bại Mạc Ngạn Thanh, Phong Dụ và La Thiên Tường? Ngươi không có lầm chứ?

- Đương nhiên không có lầm, tin tức này cũng là ta vừa mới biết rõ, nghe nói đã oanh động tại thành Thần Phong, người nọ tên là Nhiếp Vân, chưa đủ mười bảy tuổi cũng đã là siêu cấp cường giả Chí Tôn đỉnh phong!

- Chưa đủ mười bảy tuổi đã là Chí Tôn đỉnh phong? Làm sao có thể chứ?

- Đối với người như ngươi đương nhiên không có khả năng rồi, Nhiếp Vân đại nhân là người nào? Thiên tài đệ nhất thiên hạ, đương nhiên có thể đạt tới thực lực này.

Hai người đang thảo luận uống rượu hay không, chợt bàn bên cạnh nhao nhao náo nhiệt.

Hai người nói chuyện không có che đậy miệng, người cả tiệm cơm nghe rõ ràng.

- Không nghĩ tới cái tên Nhiếp Vân của ngươi nổi danh như vậy, lúc này mới vài ngày đã truyền tới tiểu thành xa xôi của đế quốc rồi.

Bách Hoa Tu lắc đầu, khẽ cười một tiếng.

Không thể không nói Bách Hoa Tu lĩnh ngộ hữu tình chi đạo cho nên tính cách biến hóa, nàng càng ngày càng xinh đẹp, mỗi cái nhíu mày hay nụ cười hồn nhiên thiên thành, có thể câu hồn đoạt phách người khác.

- Xem ra ta đánh giá thấp tốc độ truyền tin tức!

Nghe được mỹ nữ trước mặt trêu chọc, Nhiếp Vân cười khổ.

Bản thân mình đại chiến Mạc Ngạn Thanh, Phong Dụ, La Thiên Tường tại thành Thần Phong tới bây giờ chưa đến ưửa tháng, trong thời gian ngắn như vậy đã truyền tới tiểu thành xa xôi như nơi đây, tốc độ đúng là kinh người!

- Ha ha, các ngươi nghe được chưa, người này nói mình chính là Nhiếp Vân đại nhân, thật sự là dõng dạc!

Thanh niên cách hai người không xa đứng lên, hắn chỉ vào Nhiếp Vân, Bách Hoa Tu và cất tiếng cười to.

- Nói cho các ngươi, Nhiếp Vân đại nhân là thần tượng của ta, nếu như các ngươi lại dám giả mạo, coi chừng ta không khách khí đâu!

Thanh niên kia hừ lạnh sau đó vung tay lên.

Nghe được đối phương lại ngụy trang thành thần tượng của mình, ngữ khí nói chuyện với Nhiếp Vân không khách khí, cũng không có hứng thú ăn

cơm.

------oOo------

Chương 280: Thành Thiên Tinh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chúng ta ở lại nơi này trước, mấy ngày nay ta sẽ không ra ngoài,

chờ người của ngươi tới đông đủ thì ngươi báo ta biết một tiếng là được rồi.

Nói xong đứng dậy nói với chưởng qâầy một tiếng, hắn đi vào trong khách sạn.

- Ân!

Thấy bộ dáng thiếu niên kia, Bách Hoa Tu hé miệng cười cười, cũng đi theo sau hắn.

- Lão bản, cho ta hai tiểu viện độc lập.

Nhiếp Vân nói ra.

Loại khách sạn cỡ lớn này, gian phòng tốt nhất đều là tiểu viện độc lập, ở lại bên trong sẽ có không gian tư nhân, có thể tự do tu luyện.

- Thật xấu hổ, tiểu viện độc lập chúng ta không mở ra cho người ngoài, đều là dự lưu cho cường giả Chí Tôn tới thành Thiên Tinh, các hạ nên ở lại phòng khác đi.

Chưởng quầy nhìn thấy Nhiếp Vân nhíu mày sau đó cung kính lên tiếng.

- Dự lưu cho cường giả Chí Tôn tới thành Thiên Tinh sao?

Nhiếp Vân sững sờ, không nghĩ tới một khách sạn còn có loại quy định này.

- Lão bản, cho ta một tiểu viện độc lập.

Hai người ang nói chuyện, thanh niên vừa rồi cười nhạo Nhiếp Vân đi tới.

- Vâng, công tử, xin mời đi theo ta!

Chưởng quầy vẻ mặt cung kính, hắn quay người dẫn đường.

- Ha ha!

Thanh niên đi theo sau lưng chưởng quầy, đột nhiên xoay mặt nhìn Nhiếp Vân và khóe miệng tươi cười khinh miệt

- Chưởng quầy, chậm đã! Không phải ngươi nói tiểu viện đặc biệt lưu lại cho cường giả Chí Tôn sao? Người này cũng không phải Chí Tôn nha.

Nhiếp Vân còn chưa nói gì, Bách Hoa Tu đã nhìn không được cho nên quát lớn.

Bất kể thế nào Bách Hoa Tu cũng là cường giả Chí Tôn đỉnh phong, tông chủ tông môn, hiện tại bị người ta bỏ qua như thế, nàng lập tức cau mày tức giận.

Tên thanh niên này cũng chỉ có thực lực Xuất Thể Cảnh, hắn có thể ở lại tiểu viện độc lập, vì sao hai chúng ta đường đường cường giả Chí Tôn không thể?

- Hắn là công tử của thành chủ, đương nhiên có thể ở lại, hai người các ngươi nếu như không vui xin mời đi địa phương khác ở đi, khách sạn Thiên Tinh không chào đón.

Chưởng quầy không nghĩ tới một người bên ngoài lại dám xem thường mình thì cười lạnh.

- Làm càn, hai chúng ta đều là cường giả Chí Tôn, hôm nay phải ở tiểu viện độc lập, ngươi cho cũng phải cho, không cho cũng phải cho.

Bách Hoa Tông chủ hất tay áo lên, khí tức toàn thân tăng vọt, uy nghiêm của Chí Tôn đỉnh phong cường đại như thủy triều ập tới.

- Ngươi... Ngươi là Chí Tôn? Ngươi... Có Chí Tôn Lệnh hay không?

Cảm nhận khí thế áp bách, chưởng quầy lui về phía sau một bước, sắc mặt biến hóa.

Thành Thiên Tinh tới gần Vô Tận Hải, tuy cũng có không ít cường giả Chí Tôn đến đây, thực lực của người như chưởng quầy căn

bản không có tư cách thừa nhận uy áp do cường giả Chí Tôn phóng thích, cho nên sau khi biết hai người trước mặt có thực lực kinh người nhưng hắn không dám xác định.

Đạt tới cường giả Chí Tôn, bảy đại đế quốc sẽ liên thủ ban phát một tấm Chí Tôn Lệnh, đại biểu thân phận Chí Tôn, cho dù đi tới nơi nào cũng đạt được đãi ngộ tốt nhất, loại lệnh bài này chỉ có hoàng thất Thần Phong đế quốc mới có quyền ban bố, Nhiếp Vân vừa ra tay liền diệt hoàng thất cho nên bản thân mình không có lệnh bài này, về phần Bách Hoa Tu, bằng vào thực lực của nàng tự nhiên không nhàm chán mang theo thứ đó bên nươời, lúc này chưởng quầy vừa hỏi thì hai người cảm thấy sững sờ.

- Không có Chí Tôn Lệnh cũng không phải là Chí Tôn, Thần Phong đế quốc chỉ có mấy Chí Tôn mà thôi, hai tiểu tử không biết trời cao đất rộng cũng dám giả mạo, thực là muốn chết, người tới, mau bắt lấy hai kẻ lừa đời lấy tiếng này cho ta.

Công tử thành chủ nhìn thấy hai người Nhiếp Vân không xuất ra Chí Tôn Lệnh liền thét lớn.

Tuổi của Nhiếp Vân vốn không lớn, Bách Hoa Tu bởi vì có thuật trú nhan cho nên nhìn như mười tám mười chín tuổi, hai người đứng chung với nhau giống như thần tiên quyến lữ, nói mình là Chí Tôn thật sự không có ai tin.

- Vâng, công tử!

Tiếng la chấm dứt, hơn mười hộ vệ lập tức vây quanh hai người Nhiếp Vân vào trong.

Những hộ vệ này xem bộ dạng âm thầm bảo hộ thanh niên, nghe được mệnh lệnh liền tách ra.

- Xảy ra chuyện gì?

Ở nơi này có hai đại cường giả Chí Tôn, hai người chính là đỉnh phong của Thần Phong đế quốc nhưng bị tiểu binh vây quanh, thời điểm cảm thấy dở khóc dở cười thì phía sauđaám người có tiếng nói lạnh lùng vang lên, ngay sau đó có một trung niên dáng vẻ uy

nghiêm đi tới.

- Phụ thân, hai người này cũng dám giả mạo Chí Tôn, vu oan thần tượng Nhiếp Vân đại nhân của ta, dựa theo pháp lệnh nên chém đầu thị chúng.

Công tử thành chủ vội vàng ra đón.

Người tới chính là phụ thân của thanh niên, thành chủ thành Thiên Tinh.

- Giả mạo Chí Tôn? Ta xem ai dám to gan như âậy.

Trung niên nhân vừa mới quát lớn, quay đầu nhìn về phía hai người Nhiếp Vân, vừa mới nhìn thấy liền run rẩy, đầu gối mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, giọng nói run rẩy, bờ môi co giật len tiếng.

- Thuộc hạ... Thuộc hạ... Thành Thiên Tinh... Y Mặc... Bái kiến bệ hạ!

- Bệ hạ?

Nhìn thấy phụ thân của mình có bộ dáng như vậy, thanh niên và chưởng quây ngây ngốc, bọn họ không nói thành lời.

Vừa rồi mình nghi vấn người trước mặt, cười nhạo người ta lại là hoàng đế bệ hạ Thần Phong đế quốc?

Hoàng đế bệ hạ không phải một trung niên hay sao? Tại sao còn trẻ tuổi như thế.

- Nghiệp chướng, còn không mau quỳ xuống nhận lỗi với Nhiếp Vân bệ hạ!

Thấy nhi tử ngẩn người, thành chủ thành Thiên Tinh Y Mặc vội vàng quát lớn.

Người khác còn không biết trong Thần Phong đế quốc đã đổi trời, hắn làm thành chủ cho nên sớm biết rõ, một ngày sau khi Thần Phong đế quốc đổi chủ, nếu như làm thuộc hạ mà không biết lãnh

đạo của mình là ai thì hắn cũng không cần sống nữa.

Biết rõ đổi trời, tự nhiên cũng biết rõ thiếu niên nhìn như hòa ái trước mặt là người tâm ngoan thủ lạt cỡ nào!

Phong gia, Di Thiên Tông, Triệu gia, thích khách công hội... Những gia tộc và thế lực này ngắn nhất cũng tồn tại mấy trăm năm nhưng bị thiếu niên này tiêu diệt trong nháy mắt, ra tay hung ác làm cho người ta sợ hãi không nhỏ.

Con của mình vô duyên vô cớ chọc phải loại người này, không phải mình muốn chết sao?

Nghĩ vậy Y Mặc không nhịn được cảm thấy khủng hoảng bao phủ tâm thần.

- Nhiếp Vân? Bệ hạ? Này... Này...

Thanh niên thực bối rối, hắn vội vàng quỳ rạp xuống đất, hắn còn chưa không hiểu ra thân phận của thiếu niên là gì.

Hắn làm sao có thể nghĩ tới, Nhiếp Vân không phải là cường giả Chí Tôn thiên phú cao hay sao? Tại sao lại biến thành hoàng đế bệ hạ rồi?

------oOo------

Chương 281: Hội tụ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được rồi, tin tức ta ở nơi đây không được truyền ra cho bất cứ kẻ nào.

Nhiếp Vân thấy thành chủ nhận ra mình, vừa vặn cũng giảm bớt không ít phiền toái cho nên phân phó một câu.

- An bài chúng ta hai tiểu viện độc lập.

- Vâng!

Y Mặc vội vàng an bài.

Có thành chủ hỗ trợ, chỉ chốc lát cả khách sạn Thiên Tinh xa hoa đã an bài hai tiểu viện độc lập.

- Phụ thân, vừa rồi... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Thanh niên đi theo sau lưng phụ thân rời khỏi khách sạn Thiên Tinh, lúc này hắn không nhịn được hỏi thăm.

- Xảy ra chuyện gì? Ngươi thật sự biết gây tai họa cho ta.

- Hừ, ngươi có biết hay không, Nhiếp Vân đại nhân sau khi đại chiến ba đại cường giả ở đế đô, một hơi tiêu diệt thích khách công hội, lại diệt hoàng thất đế quốc và Di Thiên Tông, hiện tại đã đăng cơ trở thành hoàng đế bệ hạ rồi.

Y Mặc quát lớn một tiếng.

- Cái gì? Diệt thích khách công hội... Di Thiên Tông... Còn có hoàng thất đế quốc? Này... Này...

Thanh niên cảm thấy đầu gối mềm nhũn sau đó hắn quỳ rạp xuống ăặt đất, lúc này hắn mới biết được thiếu niên nhìn cả người lẫn vật vô hại kia là người đáng sợ tới cỡ nào.

Hắn vội vàng quỳ rạp xuống mặt đất, lúc này hắn hiểu ra thiếu niên nhìn vô hại yếu ớt kia là nhân vật khủng bố tới mức nào!

...

- Xem ra thân phận hoàng đế của ngươi dùng rất thuận tiện.

Tiến vào tiểu viện, Bách Hoa Tu hé miệng cười nói.

- Ha ha!

Nhiếp Vân gượng cười lắc đầu.

- Được rồi, đừng nói ta, liên tục chạy đi suốt mấy ngày cũng mệt mỏi, chúng ta nên nghỉ ngơi đi.

- Ân... Xem ra chúng ta không thể nghỉ ngơi rồi, bọn họ đã tới.

Nghe được Nhiếp Vân nói thế, Bách Hoa Tu đang định quay về tiểu viện của mình nghỉ ngơi, đột nhiên ánh mắt ngưng tụ và nhìn sang một hướng.

Nhìn theo ánh mắt của nàng, quả nhiên Nhiếp Vân cũng cảm nhận được có vài khí tức cường đại đang tới gần.

- Đừng ở chỗ này, đi ra ngoài đi!

Bách Hoa Tông chủ đi đầu bộc phát khí tức nghênh đón, Nhiếp Vân theo sát bên nàng.

Chỉ trong nháy mắt hai người ra khỏi tòa thành và đi vào vùng biển.

Vèo!

Kiếm quang lập loè, trên bầu trời có một đạo kiếm quang xé rách bầu trời và tạo ra một dấu vết trắng noãn, ngay sau đó như một đạo kiếm khí như thủy triều tách rời mặt biển phía dưới thành hai nửa.

Kiếm quang biến mất đột ngột, một thanh niên áo trắng xuất hiện trước mặt hai người.

Hai tay thanh niên khép lại, một thanh trường kiếm vỏ kiếm màu bạc nằm trong lòng bàn tay hắn, thanh kiếm tỏa sáng làm khí tức của hắn hùng hậu giống như dòng sông lớn, cho dù thế đi nhanh chóng nhưng chân khí ngưng thực không tiêu tan, hiển nhiên công lực đã đạt tới tình trạng làm người ta phải kinh hãi.

- Không nghĩ tới Bách Hoa sư muội là người tới đầu tiên...

Thanh niên nhìn về phía Bách Hoa Tu, khóe miệng của hắn hơi nhếch lên, đôi mắt nhìn lên người Nhiếp Vân sau đó ánh mắt của hắn biến thành lạnh lùng.

Ầm ầm ầm...

Sau khi nói chuyện là một tiếng nổ lớn vang lên, trên bầu trời xuất hiện một cây cột đá lớn, trên cột đá có thân ảnh hai người đang đứng, phía trước là một người mặc áo xanh với ống tay áo phất phơ, hắn ngồi trên cột đá không nhúc nhích, dường như hắn tương liên với cây cột đá này.

Hiển nhiên cột đá còn chưa luyện chế xong, có thể phá không phi hành tự nhiên cần dùng chân khí của người áo xanh duy trì, có thể làm cho cột đá lớn như thế phá không tiếp tục phi hành, chân khí của người áo xanh hùng hậu, số lượng dự trữ không kém Nhiếp Vân bao nhiêu.

Đáng sợ!

- Ha ha, không nghĩ tới tất cả mọi người tới rất sớm, chỉ có hai tỷ muội ta tới chậm.

Hai người trên cột đá đứng lên, chợt nghe đến một tựa như tiếng đàn giòn âm thanh theo mặt biển truyền tới.

Thời điểm nói ra lời đầu tiên, thanh âm còn chưa dứt, cách đó mấy chục dặm có có hai nữ tử xinh đẹp đang bay tới gần.

Hai nữ tử này mặc bộ quần áo tím, dung mạo xinh đẹp không kém Bách Hoa Tu chút nào, nhất là nhìn thấy người kỳ quái, hai người này dung mạo giống như đúc, vừa nhìn đã biết là song bào thai!

Song bào thai hơn nữa thực lực đều đạt tới Chí Tôn đỉnh phong, cho dù Nhiếp Vân tận mắt nhìn thấy cũng cảm thấy không tưởng tượng nổi!

- Mộ Thanh, Mộ Hà hai vị muội muội đến thật đúng lúc, chúng ta cũng chỉ mới đến mà thôi.

Người áo trắng cầm kiếm cười nói.

- Vân Đồng, ta đến giới thiệu cho ngươi biết một chút, vị kiếm pháp

siêu quần này là sư huynh của ta, Bạch Y Kiếm Thánh, Mộc Thắng Tuyết!

- Vị áo xanh ngồi trên cột đá này chính là thủ lĩnh của chúng ta lần này, Tề Dương công tử!

- Là người Thần Thánh đế quốc Tề gia, địa vị không tầm thường.

- Về phần hai tỷ muội này chính là Mộ Thanh, Mộ Hà, là tỷ muội song sinh.

- Còn vị ngồi phía sau Tề Dương công tử có lẽ chính là tưởng thủy sư do Tề Dương công tử mời đến!

Bách Hoa Tu giới thiệu với Nhiếp Vân một chút, ngay sau đó nhìn chung quanh một vòng.

- Các vị, đây chính là bằng hữu ta mời tới lần này, tên là Vân Đồng, tuy là tán tu nhưng thực lực của hắn cực kỳ cường đại.

- Tán tu? Hừ, Bách Hoa sư muội, chẳng lẽ ngươi không biết lần này chúng ta đi Yêu Thánh Cổ Khư cửu tử nhất sinh sao? Mang theo vướng víu phế vật, có phải ngươi muốn hại chết toàn bộ chúng ta hay không.

Mộc Thắng Tuyết lên tiếng đầu tiên, hai tay chắp sau lưng, áo trắng bay phất phới.

- Chúng ta không cần phế vật, nếu như không có thực lực thì giải quyết ngay tại đây đi!

Mộ Thanh duỗi người lên tiếng, thân thể uyển chuyển không che lấp hiển lộ trước mặt mọi người.

- Nói không sai, nếu phi thường nguy hiểm, chúng ta không thể mang phế vật đi qua, bằng không sẽ liên lụy mọi người, ngươi là Mộc Thắng Tuyết đúng không, ta cảm thấy ngươi chính là phế vật, không bằng ngươi đừng đi!

Đột nhiên Nhiếp Vân ngẩng đầu lên, hắn nhìn tên Bạch Y Kiếm

Thánh vừa mới sỉ nhục mình, hắn cao giọng lên tiếng, ngữ khí kích động làm nước biển chung quanh sôi trào, thủy triều bắt đầu khởi động.

- Ngươi... Ngươi muốn chết!

Mộc Thắng Tuyết không nghĩ tới chính mình vừa mới nói đối phương là phế vật, đối phương đáp một câu làm hắn tức giận nhảy dựng lên, trường kiếm của hắn chấn động bắn kiếm khí ra bốn phía.

- Ai là phế vật, chỉ dùng miệng nói không được gì, so thử một chút chẳng phải xong!

Tên tưởng thủy sư ngồi trên cột đá vốn không lên tiếng nói cái gì, đột nhiên nhìn sang sau đó ánh mắt lóe sáng, hắn cười nói một câu.

Hắn ngẫng đầu lên, Nhiếp Vân mới nhìn rõ dung mạo của hắn, mũi ưng, mắt tam giác, lông mi hơi nghiêng, vừa nhìn đã biết không phải người tốt, cũng khó trách, nếu như là người tốt cũng không có khả năng chen một câu vào lúc này, nếu như chen vào rất hiển nhiên muốn Nhiếp Vân và Mộc Thắng Tuyết đánh với nhau một hồi.

------oOo------

Chương 282: Phân phối lợi ích (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc kệ hắn có tâm địa thế nào, loại người còn chưa nhìn thấy bảo tàng đã muốn người khác đánh nhau có thể thấy rắp tâm bất lương.

- Âu Dương huynh nói không sai, hai người các ngươi đều bảo nhau là đồ vô dụng, chúng ta đã đi cùng nau, về sau khó bảo toàn chiếu ứng lẫn nhau, nhất định phải biết rõ thủ đoạn của riêng mình, hai người các ngươi so thử một chút, vừa vặn để chúng ta xem thực lực của các ngươi.

Tề Dương công tử địa vị cao nhất lên tiếng.

Lời hắn nói hất hàm sai khiến, khí chất cao ngạo bộc phát tận trời, bộ dạng cao cao tại thượng không quan tâm tới, hắn vừa nói ra lời này đã biết rõ hắn nhất định là người sống địa vị cao.

Không nghĩ tới tên này lại bảo chúng ta chiến đấu, Nhiếp Vân cau mày một chút.

- Hắc hắc, nếu Tề Dương công tử lên tiếng, hôm nay ta không dạy ngươi một trận ta không phải họ Mộc.

Mộc Thắng Tuyết nhe răng cười nói, vô số kiếm quang bay ra khỏi lòng bàn tay, một đạo hào quang như nước không ngừng hội tụ tới nơi này, dường như muốn cắt nước biển ra làm đôi.

Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng Đại Kiếm Thuật!

Không ngờ là kiếm thuật của Kiếm Thần Tông một tám đại tông môn trên đại lục Phù Thiên!

Kiếm Thần Tông cũng giống như Hóa Vân Tông mà Nhiếp Vân đã nói lúc trước, đều thuộc về tông môn cấp bậc cao nhất, kiếm thuật siêu quần, tuy kẻ này học được da lông của Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng Đại Kiếm Thuật nhưng uy lực không thể xem thường, thi triển ra kiếm khí tung hoành, kiếm khí lúc này hội tụ lại tạo thành tấm lưới, cũng triệt để bao phủ mọi người vào trong.

- Kiếm thuật là hảo kiếm thuật, đáng tiếc ngươi thi triển không đúng, uy lực ít nhất giảm bớt tám phần!

Kiếp trước bản thân mình không có tu luyện qua bộ kiếm thuật này nhưng dù sao hắn cũng đứng ở đỉnh phong thế giới cho nên vừa nhìn đã biết rõ kiếm quang của Mộc Thắng Tuyết tuy làm cho người ta sợ hãi, sở học chỉ có kiến thức nửa vời, muốn phá giải không khó, lập tức cười nhạt một tiếng, hắn cugnx không cầm huyền ngọc chi kiếm, bàn tay mở ra sau đó đánh một chưởng về phía trước.

Tuy Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng Đại Kiếm Thuật không hoàn

chỉnh, muốn bài trừ cũng không phải lời nói có thể hoàn thành dễ dàng, một khi chưởng lực hãm vào trong đó, cho dù lực lượng hay chiêu số đều bị triệt để thôn phệ vào trong tịch diệt hư không, trở thành bỗ dưỡng của đối phương.

Cho nên Nhiếp Vân đối phó cũng không phải đánh vào trung tâm của tấm lưới, mà là biên giới, công kích tại vi trí đối phương khó phòng bị nhất, vừa xuất chiêu chưởng ấn mang theo chân khí nồng đậm nặng nề áp xuống, từ đó vô số nước biển bắn lên tung tóe.

- Khó trách kiêu ngạo như vậy, thì ra cũng có chút tài năng, trước mặt ta còn chưa đủ nhìn.

Mộc Thắng Tuyết cười lạnh, kiếm quang xoay chuyển, kiếm khí hóa thành tấm lới lại xuất hiện một tầng, dường như muốn vây khốn Nhiếp Vân vào bên trong.

- Không nghĩ tới không gặp một năm nhưng Quang Võng Thần Kiếm của Mộc Thắng Tuyết lại thuần thục như thế.

Nhìn hai người chiến đấu với nhau, nữ tử Mộ Thanh khoanh tay trước ngực, vong eo nhỏ nhắn lắc lư, lời nói mang theo vũ mị bình phẩm.

- Đệ tử hạch tâm của Kiền Khánh Tông, còn được tông chủ bọn họ chỉ điểm tiến bộ nhanh là đương nhiên, không giống chúng ta chỉ là đệ tử ngoại môn, như ngươi ngay cả thành cổ chi thành còn không có vượt qua.

Trên gương mặt đáng yêu của Mộ Hà mang theo thái độ lười biếng, vừa cười vừa nói nhìn tỷ tỷ của mình.

- Tuy Kiền Khánh Tông cường đại nhưng cũng có tốt xấu lẫn lộn, Mộc Thắng Tuyết có kiến giải đặc biệt với kiếm đạo, lại đạt được kỳ ngộ, bộ này Quang Võng Thần Kiếm này đúng là kiếm thuật lợi hại, cho dù ta muốn phá vỡ cũng không dễ dàng như thế.

Nghe được hai tỷ muội đối thoại, Tề Dương chắp hai tay sau lưng lên tiếng, tuy ngoài miệng nói toạc ra phá không dễ dàng nhưng trong mắt tràn đầy tự tin, dường như hắn nói một đằng nghĩ một

nẻo.

Quả nhiên Mộ Thanh cũng nhìn ra hắn nói một đằng nghỉ một nẻo, nàng cười khẽ và nói:

- Tề Dương công tử chính là cao thủ thiên bảng, thực lực mạnh không ai trong thế hệ trẻ thành Quang Minh có thể vượt qua, nếu như ngươi cũng khó phá vỡ Quang Võng Thần Kiếm của hắn, hai tỷ muội chúng ta phải khóc thét lên rồi.

Lời lẽ của Mộ Thanh mềm mại đến cực điểm, mang theo âm thanh tê dại, lọt vào trong tay làm tâm thần Tề Dương rung động.

Tuy hắn biết nữ nhân này nhìn như lung linh mềm mại nhưng trên thực tế lại khủng bố tới cực điểm, hắn cười khan không quan tâm tới.

Mộ Thanh thấy hắn không có trả lời, nàng cũng không nói thêm cái gì, ánh mắ tiếp tục nhìn hai người đang chiến đấu.

Lúc này Nhiếp Vân giống như bị Quang Võng Thần Kiếm của Mộc Thắng Tuyết bao phủ bên trong, muốn giãy dụa lại không thể thoát ra được.

- Ha ha, chỉ cần bị quang võng của ta bao phủ, cho dù là thần tiên cũng khó đào thoát, Bách Hoa sư muội, ngươi tìm tay chân không được tốt lắm.

- Nếu như vậy ta sẽ xử lý giúp ngươi.

Thấy thiếu niên bị quang võng của mình vây khốn, Mộc Thắng Tuyết cất tiếng cười to, gương mặt kích động, ngữ khí cuồng vọng tới cực điểm.

- Thần tiên cũng khó có thể đào thoát? Đồ chơi mà thôi!

Thời điểm Mộc Thắng Tuyết tự cho rằng nắm chắc thắng lợi trong tay, thời điểm hắn hưng phấn không nhỏ, chợt giọng nói lạnh lẽo tới cực điểm vang lên, ngay sau đó hắn nhìn thấy nắm đấm cực lớn đánh thẳng vào mặt, nắm đấm này quét ngang mang theo lực

lượng đại địa nặng nề làm ngươi ta khó có thể ngăn cản.

- Lực lượng một quyền này nhìn không tệ, muốn phá vỡ quang võng của ta...

Nhìn thấy nắm đấm, Mộc Thắng Tuyết cũng không bối rối, hắn quát lạnh và cười to.

Quang Võng Thần Kiếm của hắn không chỉ có thể vây khốn đối thủ vào bên trong, còn có thể hóa giải công kích, lúc trước chính mình độc chiến ba tên cường giả Chí Tôn, chỉ bằng vào bộ kiếm thuật này đánh cả buổi, đối phương cũng không thể nhích tới trước mặt mình.

- Phá vỡ? Căn bản không cần phá vỡ, ám kình, phát!

Hắn còn chưa nói xong, thiếu niên đối diện cười nhạt một tiếng, trên nắm đấm cực lớn mang theo lực lượng đặc thù, lúc này phá vỡ lưới ánh sáng trói buộc đánh tới phía trước.

- Cái gì?

Mộc Thắng Tuyết không nghĩ tới Quang Võng Thần Kiếm của mình không thể ngăn cản nắm đấm của đối phương, đồng tử co rụt lại, còn chưa kịp phản ứng đã bị ám kình đánh trúng.

Hiện tại Nhiếp Vân đã lĩnh ngộ ám kình càng thấu triệt, cho dù không sử dụng huyền ngọc chi kiếm, nắm đấm của hắn cũng có thể thôi phát ám kình dễ dàng.

Âm thanh như thủy tinh tan vỡ không ngừng vang lên bên tai, Mộc Thắng Tuyết phun ra một ngụm máu tươi, hắn như chó chết bay thẳng vào trong biển, qua một lúc lâu vẫn chưa trồi lên.

------oOo------

Chương 283: Phân phối lợi ích (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hắn... Lại dùng một quyền đả bại Mộc Thắng Tuyết?

- Thật là lợi hại, đây là chiêu số gì? Tại sao ta chưa từng nghe qua.

Nhìn thấy thiếu niên vừa ra tay đã đánh Mộc Thắng Tuyết thành chó chết, Mộ Thanh, Mộ Hà không còn thái độ lười biếng như ban đầu, trong mắt của bọn họ mang theo thần thái không tưởng tượng nổi.

Bọn họ ở chung nhiều năm cho nên biết rõ thực lực Mộc Thắng Tuyết rất rõ ràng, một kẻ nhìn yếu nhất trong đám người, không vận dụng binh khí, chỉ dùng một quyền là có thể đả thương đối phương, hiệu quả như vậy cho dù là mình cũng không làm được, Vân Đồng làm rất tiêu sái mới là điểm làm bọn họ không dám tin tưởng.

- Tốt, không tệ, loại thực lực này mới có tư cách thám hiểm với chúng ta.

Thấy Nhiếp Vân một chiêu đánh Mộc Thắng Tuyết nằm như chó chết, trong mắt Tề Dương mang theo một đạo hào quang, ngay sau đó hắn áp chế và lên tiếng.

Hắn nói như vậy cũng không có ai dị nghị gì, lại nói Nhiếp Vân biểu hiệu lực lượng làm bọn họ rung động quá lớn, làm cho những người khác cũng mang theo nội tâm kiêng kị.

- Nếu như chúng ta liên hợp thám hiểm, tìm kiếm Cửu Tâm Yêu Quả Thụ, ta cũng không muốn khi gặp bảo vật lại lục đục, còn không bằng hiện tại nói rõ chi tiết phân phối lợi ích từ trước, như vậy đã có thể miễn trừ tranh chấp, cũng có thể làm chúng ta an tâm phối hợp với nhau.

Tên Âm Dương tưởng thủy sư lên tiếng lần nữa.

- Âu Dương huynh nói không tệ, ta thấy nên phân phối bảo vật từ trước mới thỏa đáng!

Mộc Thắng Tuyết giãy dụa đứng lên, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân mang theo oán độc.

Vừa rồi ám kình của Nhiếp Vân không nhỏ, dù sao không có hạ sát thủ cho nên không có khả năng một quyền đánh chết hắn, cho nên hắn mới có thể chỉnh đốn và bay lên lần nữa.

- Chúng ta có bảy người, một khi cộng đồng đạt được bảo vật, không bằng phân thành bảy phần, mỗi người một phần, như vậy cũng công bằng hợp lý.

Song bào thai Mộ Thanh lên tiếng.

- Ta cũng đồng ý, nếu như bảo vật không đến bảy phần, đạt được bảo bối phải xem giá trị của bảo vật mà đền bù tổn thất, mọi người sẽ có tin tưởng và động lực hợp tác lẫn nhau, cũng không ngăn cản lẫn nhau.

Mộ Hà vừa cười vừa nói.

- Phân thành bảy phần? Đền bù tổn thất? Làm gì có chuyện tốt như thế?

- Hừ, nếu như không bằng vào lực lượng tưởng thủy sư của ta mang các ngươi đi, các ngươi mơ tưởng tiến vào cái gọi là Yêu Thánh Cổ Khư, không quản các ngươi phân phối bảo vật làm sao, ta ít nhất phải có được một phần ba.

Âu Dương tưởng thủy sư lên tiếng, hắn cười lạnh nhìn mọi ngươi.

- Một phần ba?

Nghe được Âu Dương tưởng thủy sư sử dụng công phu sư tử ngoạm, không chỉ Nhiếp Vân mày nhăn, ngay cả Tề Dương cũng không vui.

- Như thế nào, không muốn? Không muốn thì hiện tại ta tự đi, dù sao bằng vào thiên phú tưởng thủy sư của ta, trong nước chính là thiên hạ của ta, trên lục địa ta còn có thể sợ các ngươi, tiến vào trong biển ta chính là vô địch.

Âu Dương cười hắc hắc, trong giọng nói mang theo uy hiếp của

tiểu nhân đáng buồn nôn.

Đúng thế, trong nước chính là thiên hạ của tưởng thủy sư, nếu như hắn không hỗ trợ mọi người, cho dù trơ mắt nhìn bảo tàng cũng khẳng định là con nhím đầy gai, nhìn được mà không chiếm được.

- Một phần ba thì một phần ba, ta cũng không nhiều lời, cũng như Âu Dương Thành, cũng muốn một phần ba, một pâần ba còn lại các ngươi tự phân.

Tề Dương không có phản bác, hắn không nhiều lời, lập tức nói ra mục đích của mình.

- Năm người chúng ta phân một phần ba?

Nhiếp Vân còn chưa nói lời nào, hai nữ Mộ Thanh, Mộ Hà đã tỏ vẻ không hài lòng.

- Cũng khó trách mọi người liên thủ tìm bảo tàng, cùng xuất lực nhưng dựa vào cái gì hai người các ngươi chiếm hai phần ba, năm người chúng ta chỉ có một phần ba.

- Tề Dương công tử, làm vậy không tốt đâu, nếu như chúng ta đạt được chín viên Cửu Tâm Yêu Quả Thụ, các ngươi lấy sáu thì chúng ta làm sao chia.

Bách Hoa Tu cũng mất hứng lên tiếng.

- Làm sao chia? Nếu như Mộ Hà nói như vậy, các ngươi đạt được bảo bối nhưng không thể đền bù tổn thất, bằng không thì các ngươi chiến đấu, chỉ cần chết hai người chẳng phải phân phối xong hay sao?

Tưởng thủy sư Âu Dương Thành cười âm hiểm, lời nói của hắn vô cùng chói tai.

- Tốt, biện pháp thật tốt!

Nghe được Âu Dương Thành nói thế, trong mắt Mộ Thanh mang theo một tia tàn nhẫn, nàng cười nhạt không biết nghĩ tới cái gì.

Có thể đạt tới Chí Tôn đỉnh phong, cho dù là người nào cũng là thế hệ quả quyết, nhìn thấy vẻ mặt của Mộ Thanh lúc này đã biết rõ nàng đã nổi sát tâm với Âu Dương Thành.

- Được rồi, mọi người cũng không cần cãi lộn, chuyện này quyết định vậy đi, chúng ta đi thôi!

Tề Dương khoát tay cắt lời mọi người.

- Tề Dương công tử nói đúng,, tất cả đều vì bảo bối, nhưng...

Đột nhiên, Nhiếp Vân mở miệng.

Tuy nhiên vừa rồi Nhiếp Vân một chiêu đánh bại Mộc Thắng Tuyết sáng lập vô thượng uy nghiêm, nhưng dù sao và mọi người tiếp xúc thời gian đoản, mọi người thấy hắn lúc này thời điểm mở miệng, trừ Bách Hoa Tu bên ngoài, tất cả đều mày nhăn lại.

- Làm càn, ở đây làm gì có phần ngươi nói chuyện. Tất cả chúng ta đều dùng Tề Dương công tử cầm đầu, hắn nói cái gì chính là cái gì! Còn không câm miệng cho ta!

Mộc Thắng Tuyết quát lạnh một tiếng.

- Nếu như còn muốn trở thành chó chết lần nữa thì cứ tiếp tục nói!

Không để ý tới hắn quát lớn, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng.

- Ngươi...

Nhớ tới uy lực một quyền của thiếu niên vừa rồi, sắc mặt Mộc Thắng Tuyết biến thành màu đỏ sau đó lại hóa thành màu trắng, hắn không tự chủ lui về phía sau hai bước, muốn phản bác một ít nhưng hắn không nói thành lời.

- Chúng ta là chỉnh thể, Mộc Thắng Tuyết, ngươi yên tâm, đừng nếu nói kẻ khác không thể đánh ngươi thành chó chết, cho dù dám động thủ chính là đồ không biết tuân lệnh, ta sẽ đánh chết.

Tề Dương hất tay lên, hắn đứng trước mặt Nhiếp Vân và Mộc Thắng Tuyết, lúc này trên người sinh ra hào khí chí cao vô thượng, lạnh lùng nhìn về phía thiếu niên.

- Vậy sao? Ha ha! Néu Tề Dương công tử muốn bảo vệ Mộc Thắng Tuyết, như vậy ta muốn biết ngươi làm cách nào bảo hộ hắn!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, huyền ngọc chi kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, cổ tay hơi chấn động, Đại Lực đan điền mang theo đại địa chi thế tấn công thẳng vào Tề Dương công tử.

Nếu thời điểm này vẫn lựa chọn nhẫn nhục chịu đựng, đối phương sẽ càng ngày càng áp bách ngươi, nếu đã như thế cứ động thủ lập uy là được.

------oOo------

Chương 284: Tự kỷ cần ăn đòn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tề Dương công tử trước kia không có ra tay nhưng trên người của hắn mang lại cảm giác áp bách lên người Nhiếp Vân, rất hiển nhiên tu vi khí hải của hắn cường đại tới mức đáng sợ, nếu nội tâm đã bị hắn áp bách, còn không bằng quyết đoán ra tay thăm dò, cho dù thành bại cũng nắm giữ quyền chủ dodognj trong tay của mình.

- Thật to gan!

Tề Dương công tử không nghĩ tới thiếu niên nói động thủ là động thủ, căn căn bản không quan tâm thân thể, địa vị của hắn, hai hàng lông mày dựng lên, cũng không cầm binh khí, hắn lập tức vươn tay ngăn cản huyền ngọc chi kiếm.

Một chưởng của hắn đánh vào mấy phương vị, Nhiếp Vân chỉ muốn lựa chọn công kích, huyền ngọc chi kiếm nhất định rơi vào trong lòng bàn tay của hắn..

Một chưởng của hắn vô cùng tinh diệu, tuy làm hắn không thể

tưởng được là, Nhiếp Vân căn bản không nhìn động tác của hắn, trường kiếm chậm rãi rơi xuống, không hề trì trệ, dường như không có ý né tránh.

- Ân?

Loại chiêu số công kích đưa vào trong tầm tay của người khác, Tề Dương còn chưa bao giờ thấy qua, chỉ cần không phải kẻ não tàn trong chiến đấu sẽ không làm như vậy, vì sao không tránh né một chút.

Phải biết rằng một khi trường kiếm bị đối thủ bắt lấy sẽ mất đi tính chủ động, chiến đấu chẳng khác nào bại, vừa rồi thấy thiếu niên vận dụng thủ đoạn tàn nhẫn, chiến đấu quả quyết chắc chắn không phải đồ đần.

Tuy trong nội tâm khiếp sợ nhưng Tề Dương vẫn không dám lười biếng, bàn tay hóa thành ảo ảnh, đầu ngón tay điểm lên mũi kiếm của Nhiếp Vân.

Ngón tay điểm lên mũi kiếm, năm ngón tay lập tức bắn ra như đang khảy đàn, khoảng cách chấn động mấy trăm lần, mỗi một lần như vậy đều giảm đi lực trùng kích của huyền ngọc chi kiếm mang đến, mấy trăm lần như vậy uy lực của đại địa chi thế lại bị bàn tay của hắn hóa giải không còn.

- Quả nhiên Tề Dương công tử thủ đoạn cao minh! Tay không tiếp được chiêu này của ta, tại hạ bội phục!

Nhiếp Vân biết rõ uy lực của đại địa chi thế cho nên hắn mới nói vậy, lực lượng cương mãnh vô kiên bất tồi, cho dù đối phương xuất ra binh khí hoàng tộc thượng phẩm ngăn cản mình cũng có lòng tin một kiếm chém nát, hiện tại Tề Dương công tử dùng bàn tay ngăn cản công kích, thực lực mạnh có thể nói đáng sợ!

- Nếu như ta là thủ lĩnh, ta không cho phép tùy tiện động thủ...

Tiếp được một kiếm của thiếu niên, Tề Dương công tử cũng âm thầm kinh hãi, ngữ khí cũng hòa hoãn hơn trước một ít.

- Không cho phép động thủ? Ha ha, không có ý tứ, ta đã động thủ...

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, hắn lui về phía sau một bước, khóe miệng còn cười lạnh nhìn Mộc Thắng Tuyết sau lưng Tề Dương.

- Ân?

Nhìn thấy bộ dạng của Nhiếp Vân như vậy, vẻ mặt của Tề Dương công tử kỳ quái, vừa rồi rõ ràng thiếu niên động thủ với mình nhưng vì sao lại ra tay với Mộc Thắng Tuyết?

Trong nội tâm nghi hoặc còn không có chấm dứt, lúc này nhìn thấy trên ngực của Mộc Thắng Tuyết xuất hiện cái động, máu tươi chảy ra như suối và nhuộm đỏ quần áo của hắn.

- Cái gì?

Nhìn thấy tràng cảnh như thế, tất cả mọi người nơi đây ngạc nhiên.

- Cách sơn đả ngưu? Điều này sao có thể?

Sắc mặt Tề Dương công tử cũng biến đổi, bằng vào kiến thức của hắn tự nhiên nhìn ra thời điểm vừa rồi thiếu niên động thủ với hắn sử dụng lực lượng xuyên thấu đặc thù, có thể đánh Mộc Thắng Tuyết phía sau thành trọng thương!

- Ha ha!

Đối mặt ánh mắt sợ hãi của mọi người, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, hắn thu hồi huyền ngọc chi kiếm vào trong đan điền và đứng thẳng trên bầu trời.

Thời điểm mới lĩnh ngộ ám kình thì mình có thể cách sơn đả ngưu, cách hơn mười trượng có thể sử dụng ám kình chấn vỡ kinh mạch của Mạc Ngạn Thanh, khí hải sụp đổ, một thân tu vi hóa thành nước chảy, hiện tại chỉ Tề Dương công tử, tự nhiên càng thêm đơn giản.

- Công tử... Cứu ta...

Bị ám kình đâm thủng lồng ngực, Mộc Thắng Tuyết nhất thời còn chưa chết, nhìn về phía Nhiếp Vân mang theo khủng hoảng, lúc này sốt ruột gào to.

- Hô! Được rồi, chúng ta sắp thành công tiến vào Yêu Thánh Cổ Khư, nhất định phải hợp tác chân thành, tự giết lẫn nhau như vậy sẽ chỉ làm thực lực chỉnh thể của chúng ta mà thôi.

- Hiện tại ta sẽ chữa trị cho Mộc Thắng Tuyết!

- Vân Đồng, ngươi cũng không nên so đo, mọi người dĩ hòa vi quý!

Biết rõ thiếu niên thực lực khủng bố, thái độ của Tề Dương công tử cũng có chuyển biến, hắn cười nói ha ha sau đó bàn tay bắt lấy Mộc Thắng Tuyết, ngay sau đó trong không trung xuất hiện khí tức đặc thù, loại khí tức này bao phủ làm vết thương trên ngực Mộc Thắng Tuyết có thể khôi phục nhanh chóng.

Trị liệu chi khí!

Không nghĩ tới Tề Dương công tử lại có được thiên phú đặc thù, hắn là trị liệu sư.

- Ha ha, tốt!

Nhìn thấy thái độ của Tề Dương biến hóa cực nhanh làm cho moi người tắc luỡi, Nhiếp Vân cũng không nói gì mà nhìn về phía Âu Dương Thành, tiếp tục chủ đề mình bị Mộc Thắng Tuyết cắt ngang.

- Vừa rồi Âu Dương huynh vẫn tự nói rằng mình là tưởng thủy sư, thiên phú tưởng thủy lợi hại như thế nào, chẳng biết có thể biểu diễn cho những kẻ chưa thấy các mặt xã hội như chúng ta nhìn thấy được không, phơi bày một ít tưởng thủy khí để cho chúng ta mở mang tầm mắt.

Kiếp trước mình chưa từng gặp qua tưởng thủy sư, khó hiểu cấu tạo của tưởng thủy khí, nếu như có thể nghiên cứu một chút, mình có thể bằng vào đan điền đặc thù lập tức có được loại thiên phú này!

Có loại thiên phú này, tiến vào trong nước không sợ gì cả, không bị những người khác áp chế, thừa cơ kiếm một ít chỗ tốt.

Sống mấy trăm năm, nội tâm của Nhiếp Vân biết rõ, thời điểm tầm bảo chờ đợi người khác phân cho mình, còn không bằng chủ động xuất kích, đạt được toàn bộ là của mình, đồng thời còn tiết kiệm không gây ra phiền toái với mình.

- Nếu các ngươi đã muốn nhìn, cho các ngươi xem cũng không có gì, cũng các ngươi biết ra ta cầm một phần ba định mức đối với các ngươi mà nói là vượt qua giá trị rất nhiều.

Âu Dương Thành hừ lạnh một tiếng, hắn đứn dậy, thân ảnh của hắn lập tức tiến vào trong nước.

Thân thể của hắn hơi dính nước biển, lúc này dưới xương sườn sinh ra hai cánh lớn óng ánh sáng long lanh, màu sắc như băng điêu, đôi cánh lay động nhẹ nhàng, bộ dáng như nước chảy qua nhưng mang lực nâng đáng sợ, từ đó tốc độ của Âu Dương Thành nhanh như thiểm điện.

- Năng lực khống thủy cường đại. Khó trách hắn tự tin như thế, nếu như hắn thực ở trong nước động thủ với chúng ta, chúng ta liên hợp lại cũng không phải đối thủ của hắn.

------oOo------

Chương 285: Tư thế mập mờ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy nước biển biến hóa dựa theo tâm ý của Âu Dương Thành, cả Vô Tận Hải biến thành hậu hoa viên của hắn, sắc mặt mọi người biến hóa, cũng tin lời của hắn nói.

Tưởng thủy sư không hổ là kẻ có được năng lực thiên phú đặc thù, quả nhiên đáng sợ!

Âu Dương Thành ở trên đất bằng có thực lực không bằng Mộc

Thắng Tuyết, chỉ khi nào hắn vào trong nước giống như hổ vào rừng sâu, thần long nhập biển, phát huy toàn lực thực lực còn mạnh hơn hiện tại gấp mười lần!

Quá mạnh mẽ!

- Đây là thiên phú tưởng thủy sao? Lợi hại, chúng ta tin tưởng!

Bàn tay một trảo, lúc này một đạo khí tức đặc thù xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, hắn lùi về phía sau một bước và không nói gì.

Âu Dương Thành biểu diễn thiên phú tưởng thủy, Tề Dương cũng chữa trị thương thế của Mộc Thắng Tuyết xong, hắn vẫy tay với mọi người.

- Chúng ta đi thôi!

Nói xong hắn đi lên đầu tiên.

Yêu Thánh Cổ Khư nằm sâu trong Vô Tận Hải, phi hành trên mặt biển cũng không phải ngày một ngày hai có thể tới, lúc này mọi người theo sát phía sau hắn.

Lúc này thế lực liên minh đã thành, bảy người cũng phân thành mấy phái rõ ràng.

Âu Dương Thành ỷ vào mình là tưởng thủy sư, một mình trở thành nhất phái, Tề Dương công tử thì đi cùng với Mộc Thắng Tuyết, hai tỷ muội Mộ Thanh, Mộ Hà như hình với bóng, Nhiếp Vân tự nhiên cùng trận doanh với Bách Hoa Tu.

Nhìn thấy bảy người lại phân thành bốn phái thì Nhiếp Vân lắc đầu, khó trách Bách Hoa Tu kéo mình theo như vậy, xem ra nàng đã sớm biết loại tình huống này, nếu như lần này mình không đến, đừng nói nàng không chiếm được cái gì, có thể bị người ta âm chết hay không còn khó nói.

Vào lúc Nhiếp Vân âm thầm quan sát trận doanh đã nhìn thấy Tề Dương đang âm thầm truyền âm với Mộc Thắng Tuyết.

- Tề Dương công tử, Vân Đồng vừa nhìn đã biết hắn không phải đèn cạn dầu, vừa rồi vì sao ngươi không ra tay giết hắn.

Mộc Thắng Tuyết nhớ tới thù hận lúc trước cho nên hận nghiến răng nghiến lợi.

- Trực tiếp ra tay? Hiện tại không thể nóng nảy, Yêu Thánh Cổ Khư nguy cơ trùng trùng, nếu giết hắn thì ai đi ra dò đường cho chúng ta?

Tề Dương nhàn nhạt nói ra.

- Tìm biện pháp để hắn đi dò đường, ta sợ tiểu tử này ăn cứng không ăn mềm, đến lúc đó đạt được bảo bối phản bội thì chúng ta phiền.

Mộc Thắng Tuyết nói ra.

- Không sao, vừa rồi hắn ra tay ta cũng nhìn thấy rõ ràng, ta thực muốn động thủ, cho dù ba người như hắn cũng không phải đối thủ của ta.

- Lại nói lần này ta đi ra ngoài còn mang át chủ bài, muốn giết hắn dễ như trở bàn tay!

Tề Dương không thèm quan tâm.

- Nếu công tử nói thế ta cũng an tâm.

Mộc Thắng Tuyết cười vui vẻ

- Ân, hảo hảo làm việc cho ta, một khi Cửu Tâm Yêu Quả đến tay, ta sẽ giết sạch bọn chúng, sẽ không thiếu thứ tốt của ngươi.

Tề Dương an ủi một câu.

- Vâng! Ta sẽ tận tâm tận lực làm trâu ngựa cho công tử.

Mộc Thắng Tuyết vội vàng phát lời thề.

Mọi người đi đường như tới ngày thứ ba đã gặp phải phong bạo trên biển, Tề Dương cũng không nhiều lời, hắn lật tay một cái lấy chiếc thiết giáp thuyền ra ngoài.

Thuyền lớn này khác với thuyền bình thường, vừa vào nước đã chìm xuống như tàu ngầm, lơ lửng ở trong biển.

Mọi người tiến vào thuyền lớn, thứ nhất có thể nghỉ ngơi, thứ hai có thể tránh né phong bạo và yêu thú trên biển, đây là lựa chọn tốt khi đi lại trong biển.

- Đan điền nạp âật? Hơn nữa không gian cũng không nhỏ hơn ta.

Nhìn thấy Tề Dương công tử tiện tay lấy ra thuyền lớn, Nhiếp Vân biết rõ người này khẳng định có đan điền nạp vật, nếu không chiếc thuyền lớn như vậy không có chỗ chứa, hắn nheo mắt nhìn đối phương.

Không hổ là công tử thế lực lớn, Tề Dương là trị liệu sư, đan điền nạp vật, thực còn không biết hắn còn thiên phú hay bảo bối khác hay không.

Trên đường đi về phía trước, kinh nghiệm vài lần rơi vào vòng vây của yêu thú, đi bảy tám ngày, lúc này mọi người mới dừng bước.

Đảo nhỏ này có phương viên mấy trăm dặm, thời tiết cũng ấm áp thoải mái, các loại hoa quả thảm thực vật rậm rạp, trên bờ có đủ loại vỏ sò, hạt cát óng ánh tỏa hào quang giống như cả hòn đảo bị bảo thạch bao phủ.

- Yêu Thánh Cổ Khư nằm ở vùng biển cách đảo này không xa, chúng ta đi xuống đi!

Nhìn thấy đảo nhỏ, trong mắt mọi người mang theo hào quang hưng phấn, Tề Dương chỉ về phía trước, nói phương hướng Yêu Thánh Cổ Khư cụ thể.

- Thất Tinh tụ thế, sắc trời bao phủ, địa hỏa súc thế, trăm lưu hợp thành... Cái gọi là yêu thánh thật sự biết chọn địa phương!

Nhìn theo ngón tay của Tề Dương, Nhiếp Vân chỉ thấy bảy đảo nhỏ lẻ loi trơ trọi đứng sửng trên mặt biển, hình thành Thất Tinh tụ thế, bầu trời có ánh sáng chói mắt không có mây đen bao phủ, linh khí ngưng mà không tiêu tan, nước chảy hội tụ, vừa nhìn đã biết linh khí dồi dào, là nơi tu hành tuyệt hảo.

Trong Vô Tận Hải tìm được phong thuỷ bảo địa như vậy, quả nhiên yêu thánh lợi hại.

- Phiền toái Âu Dương huynh!

Nhìn rõ ràng hoàn cảnh, Tề Dương công tử quay đầu nhìn về phía Âu Dương Thành, cười nói.

- Không có gì, đi theo ta!

Âu Dương Thành cũng không có biểu lộ gì, lúc này hắn chui vào trong biển, hắn vừa tiến vào nước biển thì hai cánh căng nước biển ra, từ đó để lộ khí cầu có thể dung nạp mười mấy người.

Mọi người tiến vào khí cầu chẳng khác nào có thể tự chủ hô hấp, sẽ không thiếu dưỡng khí.

- Đi!

Sau khi hô một câu, Âu Dương Thành phá vỡ nước chảy tiến vào trong biển sâu.

Mọi người cũng không do dự theo sát khí cầu, lúc này bọn họ tiến sâu vào biển.

Thủy áp càng vào sâu càng lớn, Âu Dương Thành lúc đầu còn không quan tâm, hai cánh chống đỡ có thể dung nạp mười mấy người, chờ sau khi tiến vào vạn mét, phạm vi thu nhỏ còn một nửa, mấy người chỉ có thể dựa vào nhau, muốn quay người cũng khó khăn.

Nhiếp Vân bởi vì cùng trận doanh với Bách Hoa Tu cho nên hai người dựa sát vào nhau, hắn ngửi hương khí trên người Bách Hoa,

thân thể mềm mại áp sát vào người của hắn, nhất là trước ngực mềm mại cọ qua cọ lại, cho dù tâm tính Nhiếp Vân trầm ổn nhưng vẫn cảm thấy miệng khô lưới nóng, nội tâm ngầm cười khổ.

Dựa vào mỹ nữ quá gần, xem ra cũng không phải chuyện tốt gì.

Bách Hoa Tu dung mạo và dáng người không thể nghi ngờ, nói nàng là yêu nghiệt cũng không đủ, hơn nữa nàng ở gần hương khí tỏa ra ngạt ngào, chỉ cần là nam nhân bình thường tới gần không muốn nghĩ lung tung cũng khó khăn.

------oOo------

Chương 286: Ám Kim Hàn Lưu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy Nhiếp Vân là người của hai thế giới nhưng không tiếp xúc thân mật với nữ nhân, từ đó cũng không có nghĩa hắn không có phản ứng sinh lý với nữ nhân, bị nữ nhân nóng bỏng như thế dựa sát vào người, nhất là trong mũi còn ngửi hương khí của nàng, nén cảm giác thống khổ như vậy quá khó khăn.

- Ngươi... Cách ta xa chút ít, ta không quá thoải mái!

Trong nội tâm đang bất đắc dĩ, chợt nghe nữ tử trước mặt truyền âm một câu.

Nhiếp Vân lúc này mới phát hiện không riêng mình không thoải mái, gương mặt trắng nõn của Bách Hoa Tu phía trước cũng đỏ lên, ngay cả cổ cũng biến hóa, dường như nàng không quá thích ứng.

Việc này cũng khó trách, từ khi Bách Hoa Tu xuất đạo đến nay nàng vẫn giữ thái độ lạnh như băng, chưa bao giờ tiếp xúc thân mật gần gũi với nam nhân nào khác, hiện tại kề sát trên người Nhiếp Vân, cảm nhận hô hấp càng ngày càng nặng của hắn, nhiệt độ cơ thể càng ngày càng cao, nàng thích ứng mới là lạ.

Trong khi nói chuyện, nữ tử áo trắng lui về phía sau một bước, tuy

vừa lui nhưng thân thể rời khỏi phạm vi hai cánh của Âu Dương Thành, lúc này lưng của nàng đụng vào thủy áp cường đại phía sau.

Bước chân lảo đảo, thân thể Bách Hoa Tu lại kề sát lên người Nhiếp Vân, bộ ngực mềm mại lại dán vào lưng của hắn, trên cổ áo lại phồng lên hai khối cầu trắng nõn.

Vốn muốn cách xa Nhiếp Vân một ít nhưng hiện tại càng gần hơn như thế này, xuân quang trước ngực lộ ra một nửa, suýt nữa Bách Hoa Tu xấu hổ muốn chết, nàng thật sự giống như cái tên của mình, gương mặt đỏ bừng cực kỳ đáng yêu, nàng như cây cỏ mềm mại đang xấu hổ.

- Móa!

Tề Dương công tử khoảng cách Nhiếp Vân không xa, nhìn thấy thiếu niên ôm ấp mỹ nhân, hai tỷ muội Mộ Thanh, Mộ Hà lại đang ở cạnh nhau, mà chính mình chỉ có thể dựa sát vào đại nam tử Mộc Thắng Tuyết, dạ dày của hắn lúc này đang sôi trào, hoài nghi có phải lúc trước mình lựa chọn sai lầm hay không.

Muốn không dựa sát vào Mộc Thắng Tuyết cũng không được, hiện tại phạm vi hai cánh Âu Dương Thành bao phủ chỉ lớn như thế, một khi ra ngoài sẽ phải thừa nhận thủy áp, tuy áp lực nước trong phạm vi vạn mét không thể làm cường giả Chí Tôn đỉnh phong tử vong nhưng trong tình huống này có thể tiết kiệm chân khí thì cứ tiết kiệm chân khí, bằng không cho dù có thể tìm được bảo bối cũng không có thực lực cướp đoạt.

Cảm nhận được bộ ngực mềm mại và xuân quan tiết ra ngoài, Nhiếp Vân cũng không thể làm như không thấy, vào lúc đang cảm thấy bất đắc dĩ, đột nhiên cảm thấy sau lưng có khí tức ấm áp, lúc này bộ ngực mềm mại và thân thể lung linh dán sát vào người của hắn.

- Ân?

Quay đầu nhìn lại, Nhiếp Vân lúc này mới phát hiện là tỷ muội song sinh Mộ Thanh.

- Chuyện gì?

Nhiếp Vân không tin mị lực của mình bộc phát làm cho nữ nhân yêu thương nhớ nhung, hắn nhíu mày thấp giọng hỏi.

- Xem ra Tề Dương công tử không hợp với Âu Dương Thành, nhưng Âu Dương Thành là do hắn tìm tới, giữa hai người khẳng định có hiệp nghị nào đó, ta cùng muội muội vừa rồi thương nghị với nhau, ý định kết thành liên minh với hai người các ngươi, không biết định như thế nào!

Mộ Thanh kề sát bên tai Nhiếp Vân và lặng lẽ truyền âm.

Mùi hương thanh nhã chui vào trong mũi, lúc này lỗ tai Nhiếp Vân cảm thấy ngứa ngứa, thân thể không tự chủ căng thẳng.

Nói thật, hai tỷ muội Mộ Thanh, Mộ Hà có dung mạo và dáng người không thua gì Bách Hoa Tu, đều là nữ nhân cực phẩm nam nhân hướng tới, lúc này dán sát vào người và nói nhỏ bên tai, lập tức làm cho người ta suy nghĩ miên man, huống chi hắn là nam nhân bình thường.

- Ta nghĩ ngợi lung tung cái gì? Trừ nàng, chẳng lẽ đời này ta còn cân nhắc người khác hay sao?

Đột nhiên trong đầu xuất hiện một bóng người, thân thể cứng ngắt của Nhiếp Vân lúc này khôi phục bình thường, kiếp trước kiếp này, chính mình từ đầu đến cuối chỉ thích một người, tại sao lại bị dục vọng làm choáng váng đầu óc cơ chứ?

Sau khi tỉnh táo khỏi dụ vọng, Nhiếp Vân như tự vượt qua cửa ải khó, tinh thần lực có tăng vọt về chất, gông cùm Chí Tôn sơ kỳ đỉnh phong rộng mở trong sáng, chân khí lưu động khắp toàn thân, không ngờ hắn đột phá Chí Tôn trung kỳ vào lúc này!

Chí Tôn sơ kỳ và Chí Tôn trung kỳ tuy chỉ kém nha một cấp bậc nhỏ nhưng đối với loại siêu cấp cường giả có tích lũy hùng hậu như Nhiếp Vân mà nói là khác biệt long trời lở đất, cho dù số lượng dự trữ chân khí và độ tinh thuần sẽ có biến hóa về chất.

Trước kia chân khí dự trữ của mình có thể ước tính là năm mươi, mà bây giờ trực tiếp tăng lên gấp mười lần đạt tới năm trăm!

Lực lượng chân khí đạt tới năm trăm, nếu như phối hợp Đại Lực đan điền và thân thể thi triển ra là năm trăm, sức chiến đấu bản thân đạt tới một ngàn!

Loại lực lượng trình độ này nếu như bộc phát toàn bộ, cho dù đủ thực lực Tề Dương mạnh mẽ cũng khó có thể ngăn cản được.

Nội tâm đã có cảm giác thông thấu, tu vi tấn cấp nhưng đây là chuyện trong nháy mắt, Nhiếp Vân tỉnh táo lại, cũng tránh miệng của Mộ Thanh tựa bên tai, hắn đáp lại một câu.

- Liên minh với các ngươi không phải không được nhưng ta không tin tưởng các ngươi.

- Không tin tưởng chúng ta? Khanh khách, ta biết rõ ngươi không tin, như vậy đi, nếu như ngươi nguyện ý, ta có thể song tu với ngươi, như thế nào đây? Một nữ nhân bằng lòng giao thân thể cho ngươi, ngươi cũng nên tin tưởng đi.

Mộ Thanh thổ khí như lan, đôi môi đỏ mọng kề sát bên mặt Nhiếp Vân và nói nhỏ.

- Song tu? Ha ha, chiêu này vô dụng với ta, nói chút chuyện sự thật đi, chúng ta đều vì lợi ích của mình, một khi đạt được chỗ tốt, ta muốn bảy phần.

Không để ý tới đối phương khiêu khích, Nhiếp Vân lãnh đạm lên tiếng.

- Cái gì? Bảy phần? Tại sao ngươi không đi chết đi.

Mộ Thanh không nghĩ tới thiếu niên này tuổi không lớn lắm, định lực mạnh hiếm thấy, nàng tức giận đỏ mặt quay người đi.

- Ha ha!

Thấy nữ nhân ly khai, Nhiếp Vân cũng không tìm nàng, lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ cảm ngộ lực lượng vừa tấn cấp.

Nói thật, chính mình trước kia cảm thấy Âu Dương Thành có thiên phú tưởng thủy sư, trong cơ thể có đan điền tưởng thủy, hơn nữa thực lực tấn cấp cho nên có hợp tác với hai người này cũng không sao.

Nhưng lúc hợp tác lại có lục đục với nhau, còn không bằng chính mình một mình hành động cho sảng khoái.

Đương nhiên, hiện tại chưa triệt để dò xét Yêu Thánh Cổ Khư rõ ràng, không nên hành động một mình.

- Đáng giận, Vân Đồng, Bách Hoa Tu, Mộ Thanh, Mộ Hà, các ngươi đều phải chết.

------oOo------

Chương 287: Ám Kim Hàn Lưu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chờ sau khi qua chuyện lần này, ta sẽ giết hết tất cả các ngươi... Ah, không đúng, ta sẽ chà đạp ba tiện nhân kia trước, để các ngươi bị ta giày vò tới chết.

Tề Dương cũng không phải người ngu, thấy Mộ Thanh dán bên tai Nhiếp Vân, không biết nói cái nhưng biết rõ bọn họ đang thương nghị đối sách với nhau, tức giận đến mức tức giận hét lên, trong mắt mang theo một tia ngoan độc.

Hắn cũng là nam nhân bình thường, ba mỹ nữ tuyệt thế như Bách Hoa Tu, Mộ Thanh, Mộ Hà có lực hấp dẫn lớn với hắn, trước kia cố kỵ thân phận cho nên không thèm nghĩ chuyện này, hiện tại thủy áp làm mọi người tới gần nhau, thái độ mập mờ, từ đó hắn cũng bị dục hỏa thiêu đốt.

- Mọi người chuẩn bị một chút, chúng ta đã đến bên ngoài Yêu

Thánh Cổ Khư, nơi này có Ám Kim Hồn Lưu, hơi không cẩn thận sẽ vẫn lạc tử vong.

Vào lúc này giọng nói của Âu Dương Thành đột nhiên vang lên, mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy dòng nước màu vàng đang chảy qua trước mặt bọn họ, nó đang tỏa ra hào quang chói mắt.

Chương Yêu minh cổ đạo

Ám Kim Hàn Lưu, đây là cửa ải đầu tiên của Yêu Thánh Cổ Khư, năm đó Bách Hoa Tu bồi hồi ở nơi này nhặt được lá cây Cửu Tâm Yêu Quả Thụ.

Trong nước màu vàng giống như thủy ngân khảm nạm vào sơn mạch, muốn đi vào sơn mạch nhất định phải đi qua khu vực này.

Người còn chưa tới gần nhưng đã có thể cảm nhận được hàn ý đậm đặc, loại rét lạnh này cho dù là cường giả Chí Tôn lâm vào trong đó chỉ sợ cũng bị đông cứng huyết dịch và hóa thành băng.

- Vùng núi này câu thông âm sát dưới đáy biển, Ám Kim Hàn Lưu chính là nhó hình thành, sẽ không kết băng, nhiệt độ thấp tới mức có thể biến hải thú cường đại thành tử thi!

Các ngươi xem!

Mộ Thanh nhíu mày, sau khi nói xong nàng chỉ về một hướng.

Nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ, Nhiếp Vân nhìn thấy phía dưới Ám Kim Hàn Lưu có từng đống xương trắng, đều là yêu thú lâm vào trong đó lưu lại.

Những hài cốt này còn có máu huyết giống như băng điêu, trong đó huyết tủy đông lại cứng rắn như đá.

- Từ hiện trạng của đám yêu thú có thể thấy xương cốt đóng băng trước, sau đó huyết dịch cứng lại và chết oan chết uổng, quả nhiên Ám Kim Hàn Lưu thật đáng sợ!

Sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Người bình thường cũng bị chết cóng, cho dù bọn họ cũng mất đi tri giác, tiến vào Ám Kim Hàn Lưu, cốt tủy sẽ bị đông cứng giòn xốp, sau đó máu huyết cũng đông cứng từ trong ra ngoài, cho dù thực lực mạnh hơn nữa cũng khó lòng phòng bị.

- Các vị, chúng ta cùng nhau đi tới nơi này, địa phương nguy hiểm nhất tự nhiên cần có người tiến vào trong. Ám Kim Hàn Lưu cực kỳ nguy hiểm, xông vào cửu tử nhất sinh, ta sẽ mở đường phía trước thay mọi người.

Thời điểm mọi người đang suy nghĩ, đột nhiên Tề Dương thét dài, âm thanh cuồn cuộn như thiên lôi.

- Ân? Ngươi sao?

Nhiếp Vân sững sờ.

Hắn tiếp xúc Tề Dương thời gian không dài nhưng cũng biết kẻ này là kẻ ích kỷ, làm sao có thể đại nghĩa như thế, vì an toàn của mọi người động thân mà ra.

Không đúng!

- Không sai, Yêu Thánh Cổ Khư nguy cơ trùng trùng, nếu như xông vào bên trong, hơi không cẩn thận sẽ toàn quân bị diệt, vì kế hoạch ngày hôm nay phải có người hi sinh, nghĩ biện pháp mở lối đi bảo hộ mọi người, ta thân là đầu lĩnh nên nghĩa bất dung từ!

Tề Dương ngẩng đầu nói.

- Này...

Nghe hắn nói đại nghĩa lăng nhiên, Nhiếp Vân cũng không tìm ra vấn đề gì trong đó, chẳng lẽ mình tứước kia nhìn lần, trên thực tế Tề Dương là chính nhân quân tử?

Vừa mới có suy nghĩ này đã bị Nhiếp Vân gạt bỏ ngay lập tức, nếu thằng này thật sự là quân tử thì cũng chỉ là ngụy quân tử!

- Ta tiến lên phía trước mở lối đi, mọi người theo sát phía sau.

Nhìn thấy vẻ mặt cổ quái của mọi người, Tề Dương cười một tiếng, hắn thả người rời khỏi phạm vi phòng ngự của Âu Dương Thành, hắn xông vào sâu trong biển cả, đồng thời trước mặt có một đám chân khí xuất hiện, bên ngoài chân khí còn có hỏa diễm xuất hiện.

Những hỏa diễm này phi thường quái dị, mặc dù dưới áp lực của nước biển vẫn có thiểu thiêu đốt.

- Vô Căn Hư Hỏa? Thì ra nó là thứ tốt, khó trách dám đảm nhiệm nhiều việc...

Nhìn thấy hỏa diễm quái dị như thế, Nhiếp Vân hiểu ra.

Vô Căn Hư Hỏa là một loại hỏa diễm trong thiên địa, nó cũng có thể thiêu đốt trong nước, bị loại hỏa diễm này bao phủ hơi lạnh không dính, hàn khí bất xâm, chính là khắc tinh của Ám Kim Hàn Lưu, lần trước Tề Dương không thể tiến vào Ám Kim Hàn Lưu, sau khi trở về chuyên tâm tìm thứ này.

Ầm ầm ầm...

Vô Căn Hư Hỏa bao phủ Tề Dương đi vào trong Ám Kim Hàn Lưu, nước chảy như thủy ngân tách ra giống như không thể đối kháng hư hỏa.

- Đi!

Mọi người cũng không ngừng lại, lúc này lập tức theo sau Tề Dương tiến lên phía trước.

Ám Kim Hàn Lưu hình thành không rộng, chỉ có phạm vi mấy trăm mét, mọi người nhanh chóng vượt qua, vừa đi vào phạm vi nước lạnh bao phủ, Tề Dương liền vội vàng đi về phạm vi hai cánh Âu Dương Thành bao phủ.

Cho dù là cường giả Chí Tôn đỉnh phong, nếu vẫn thừa nhận áp lực nước lớn như thế cũng chỉ có thể kiên trì trong mười phút, thời gian dài sẽ không có dưỡng khí sẽ mất mạng.

Âu Dương Thành điều khiển nước chảy, trong phạm vi hai cánh của hắn có thể hít thở tự do, tiến vào Ám Kim Hàn Lưu, tác dụng của hắn đã không người thay thế.

Tưởng thủy sư được xưng là người hành tẩu trong nước, là thiên phú vô thượng, cũng không phải không lửa làm sao có khói.

- Quả nhiên nơi này có lá cây Cửu Tâm Yêu Quả Thụ!

Thông qua Ám Kim Hàn Lưu, mọi người đi sâu vào sơn mạch dưới đáy biển, trên sơn mạch có nước biển chấn động mạnh giống như sôi trào, thỉnh thoảng có một phiến lá cây trôi ra từ trong đó.

Tất cả mọi người biết rõ công hiệu của lá cây, phàm là có thể nhìn thấy sẽ thu đi, Nhiếp Vân không có hứng thú với lá cây cho nên tùy tiện thu mấy lá và ném vào đan điền.

Liên tục phun ra hơn mười phiến lá cây, rốt cuộc mọi người bơi vào trong sơn mạch.

Trên sơn mạch có nước biển sôi trao, cũng không phải nóng hổi, mà là Thất Tinh hội tụ hình thành linh khí nhấp nhô, từ đó tạo thành khí lôi sôi trào.

Những khí lưu này ẩn chứa khí tức lưu huỳnh nồng đậm, bên trong ẩn chứa địa tâm độc khí, mặc dù mọi người là cường giả Chí Tôn, hít một hơi cũng cần hóa giải cả buổi, gây chuyện không tốt còn có thể mất mạng.

Phía dưới là đất bằng nhưng không biết dày bao nhiêu, trong đó có được hỏa diễm, nham thạch nóng chảy, các loại tài nguyên khoáng sản, bảo vật, khí tức này lại đưa người ta vào chỗ chết, địa tâm độc khí chính là một loại thường thấy nhất, nó tương liên với địa mạch, một khi ngươi hút vào trong người, tạng phủ sẽ bị đống cứng thành đá, thực lực hơi yếu không có cơ hội phản kháng, trực tiếp đoạn tuyệt hô hấp.

------oOo------

Chương 288: Yêu Sí Vân Giáp Thú

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Âu Dương huynh, tựu xin nhờ ngươi!

Biết rõ khí lưu lợi hại, Tề Dương không dám nói nhảm, hắn nhìn về phía Âu Dương Thành.

- Chuyện này đơn giản, hiện tại ta sẽ để các ngươi biết rõ sự lợi hại của ta một chút.

Âu Dương Thành hừ lạnh một tiếng, trên mặt mang theo đắc ý dạt dào, hai tay của hắn đẩy về phía trước, nước biển sôi trào bị đẩy ra một lối đi, ngay cả nước biển ẩm chứa địa tâm độc khí cũng bị xua tan, lúc này nước biển yên tĩnh như đầm nước.

- Lợi hại!

Thấy Âu Dương Thành khống chế nước biển dưới mấy vạn mét như cánh tay của mình, Mộc Thắng Tuyết lúc này hưng phấn thở phào một hơi.

Không hổ là tưởng thủy sư thiên phú đặc thù, ở trong nước đúng là cường đại.

Không nói tới chiến đấu, chỉ riêng bản lĩnh khống chế nước biển đã có thể làm mọi người lâm vào trong đó và không thể tự kiềm chế được.

- Nơi này có một cổ đạo, chúng ta đang đi trên đó, có lẽ có thể an toàn một ít!

Đẩy nước chảy, mọi người nhìn rõ bộ dáng dưới nước sôi, chỉ thấy một con đường cũ kỹ xuất hiện trước mặt mọi người.

Cổ đạo này mang theo khí tức cổ xưa nồng đậm, cảm giác giống như nó dính đầy huyết tinh, mặc dù không có trời âm u nhưng bàn chân đạp vào đó và bước đi vẫn làm người ta kinh hãi.

- Yêu minh cổ đạo? Địa ngục chi môn?

Nhìn thấy con đường cũ kỹ làm nội tâm mọi người rung động, đột nhiên Tề Dương thì thào tự nói.

- Yêu minh cổ đạo? Chẳng lẽ này yêu thánh là Minh Yêu cổ tộc? Chúng ta xâm nhập vào nơi của hắn, cho dù muốn đi ra ngoài cũng khó khăn, lần này hỏng bét.

Dường như Mộ Hà nhớ tới cái gì, trên gương mặt trắng nõn sinh ra thần thái kinh hãi, thân thể gợi cảm không tự chủ run rẩy vài cái.

Trong yêu nhân có chín ngàn chủng tộc hạch tâm, mỗi một chủng tộc khống chế lấy một đại đạo pháp tắc vô cùng cường đại, Minh Yêu nhất tộc chính là một chủng tộc cực kỳ cường đại, nghe nói ít nhất có thể xếp vào trong top mười, Nhiếp Vân trước khi nhìn thấy Âm Mai Yêu tộc so sánh với nó chính là con giun và thần long, chênh lệch không thể so sánh.

Riêng chủng tộc cường đại, thủ đoạn phần đông cũng không làm Mộ Hà sợ hãi thành như vậy, mà là Minh Yêu nhất tộc là chủng loại Yêu tộc truyền thừa từ thượng cổ tới nay, trong cơ thể ẩn chứa huyết mạch thượng cổ, hơn nữa có tâm lý căm thù nhân loại rất mạnh, một khi nhân loại xâm nhập vào lãnh địa của bọn chúng, hoặc là mộ huyệt sau khi chết sẽ đụng vào thủ đoạn bọn chúng lưu lại, tiến vào dễ dàng đi ra ngoài khó, có thể nói trừ khi kiên trì tiến lên phía trước, căn bản không có đường lui!

Xuất hiện trong mắt mọi người chính là cổ đạo do Minh Yêu nhất tộc lưu lại, ở cuối thông đạo có một cánh cửa màu đen, nó dữ tợn như địa ngục chi môn.

Yêu minh cổ đạo, địa ngục chi môn, tiến vào trong đó cửu tử nhất sinh.

Ầm ầm ầm...

Ngữ khí của Mộ Hà cứng lại, trong thông đạo có vô số yêu thú xông ra.

Những yêu thú này đầu rắn thân rùa, hai bên cơ thể có hai cánh thịt, chúng phe phẩy nhẹ nhàng trong nước và lao tới như mũi tên.

- Yêu Sí Vân Giáp Thú?

Đồng bạn lợi hại nhất của Yêu tộc, dùng thi thể yêu nhân làm thức ăn, tại sao có nhiều như vậy?

Nhìn đám yêu thú xuất hiện trước mặt, sắc mặt mọi người biến hóa.

Yêu Sí Vân Giáp Thú, đây là một trong rất nhiều yêu thú được người Yêu tộc nuôi dưỡng, dùng thi thể yêu nhân làm thức ăn, mai rùa trời sinh có lực phòng ngực kinh người, cho dù cường giả Binh Giáp Cảnh cũng khó có thể đánh tan.

Có phòng ngự như thế, tại thêm đi bốn cánh tay mang theo kình lực dáng sợ, đừng nói trong nước, cho dù trên đất bằng, cường giả Binh Giáp Cảnh gặp gỡ cũng có thể con đường chết.

Nói cách khác Yêu Sí Vân Giáp Thú đầy trời bay ra ngoài tương đương với một quân đoàn cường giả Binh Giáp Cảnh vây quanh.

- Sâu trong biển cả thật đáng sợ.

Nhìn thấy yêu thú khắp nơi, Nhiếp Vân không nhịn được lui về phía sau một bước, gương mặt của hắn đầy cảnh giác.

Trong biển cả, yêu thú không những nhiều hơn trên lục địa, hơn nữa một khi xuất hiện đều là cả đàn cả lũ.

Một đoàn yêu thú Binh Giáp Cảnh, trên đất bằng đủ quét ngang Thần Phong đế quốc, trong biển cả chỉ là chuyện bình thường.

Cường giả Binh Giáp Cảnh trong mắt cường giả Chí Tôn không khác gì con sâu cái kiến, bình thường mấy trăm Binh Giáp Cảnh vây công Chí Tôn cũng chỉ có con đường chết, nếu mấy vạn và mấy chục vạn thì thế nào?

Cho dù là con chuột kiến nhỏ tới mức nào, số lượng đạt tới cảnh giới nhất định đều vô cùng đáng sợ, đáng sợ đến mức bỏ qua cả cấp độ chênh lệch.

Giống như lũ kiến, tùy tiện đi tiểu cũng có thể giết cả trăm con nhưng trong lịch sử từng có nhiều đợt đám kiến tạo thành thú triều tiêu diệt vô số nhân loại.

Hiện tại đám Yêu Sí Vân Giáp Thú xuất hiện trước mặt mọi người nhiều vô số kể, mười vạn, trăm vạn đều có, chúng giống như quân đoàn diệt thế, đột nhiên vọt tới, đừng nói mọi người, cho dù siêu cấp cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh có thể ngăn cản hay không còn khó nói.

- Sức chiến đấu của ta không được, ta tránh qua một bên tránh các ngươi vướng bận.

Đúng lúc này đột nhiên Âu Dương Thành thét dài, hai cánh chấn động sau đó bao phủ bảo hộ thân thể của hắn vào trong, sau đó hắn phá tan nước chảy và lao ra ngoài.

Không hổ là tưởng thủy sư, hắn qua lại trong nước như cá bơi, chỉ trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa, tốc độ còn nhanh hơn Yêu Sí Vân Giáp Thú không biết bao nhiêu lần.

- Đáng giận!

Không nghĩ tới Âu Dương Thành thời khắc mấu chốt quay người bỏ chạy, từ đó ném đám đông vào biển cả, lúc này cả đám tức giận xanh mặt, nhất là Tề Dương, hắn suýt nữa bị tức chết.

Đây là đáy biển sâu, không có tưởng thủy sư che chở, bản thân thiếu dưỡng khí, nếu như chiến đấu sẽ hao mòn chân khí, chỉ sợ dùng không bao lâu nữa, cho dù không giết Yêu Sí Vân Giáp Thú cũng bị thiếu dưỡng khí giết chết.

- Đám yêu thú đang vây quanh, chắc chắn sẽ không buông tha chúng ta, ta sẽ chém giết chúng thay công tử.

Biết rõ không có đường lui, Mộc Thắng Tuyết thét dài một tiếng,

trường kiếm trong tay đâm tới, kiếm quang như trường hòa quán nhật chiếu sáng cả vùng nước âm u, hào quang bắn ra bốn phía, sáng chói không gì sánh được.

Tê tê!

Bành!

Bành!

Kiếm quang chém tới, Yêu Sí Vân Giáp Thú bị đánh trúng, mấy trăm con yêu thú nổ tung hóa thành thịt nát, nước biển chung quanh biến thành màu đỏ tươi.

- Chúng ta cũng động thủ.

Tỷ muội Mộ Thanh, Mộ Hà biết rõ mình không có bản lĩnh trốn tránh trong nước như Âu Dương Thành, lúc này ánh mắt nhìn nhau và ra tay.

------oOo------

Chương 289: Đánh chết thú vương (Thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân lần đầu tiên thấy hai nữ nhân ra tay, không hổ là tỷ muội song sinh, phối hợp vô cùng ăn ý, hai đạo hào quang màu thuần trắng giống như dãy lụa bao phủ toàn thân, chúng quay cuồng làm máu thịt Yêu Sí Vân Giáp Thú bắn tung tóe, tất cả bọn chúng rơi xuống đáy biển.

- Thực lực của hai người này không kẻ nào kém tông chủ Di Thiên Tông!

Xứng hợp càng cường đại!

Đều là Chí Tôn đỉnh phong, khác biệt quả nhiên thật lớn!

Thấy hai người ra tay chân khí tung hoành, tuy thực lực bị áp lực đáy biển giảm đi không ít nhưng vẫn có được uy lực kinh người, nội tâm Nhiếp Vân cảm thán không nhỏ.

Chí Tôn và Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh là hai chủng hoàn toàn khác nhau, giống như phàm nhân tu thành tiên nhân, cho dù kết cấu thân thể hay trạng thái tinh thần đều tăng vọt về chất, cả hai chênh lệch quá lớn, thực lực mạnh hơn cấp bậc Chí Tôn tới mức kinh hãi.

Cùng là Chí Tôn đỉnh phong có thể chênh lệch mười ần, trăm lần, tất cả phụ thuộc vào công pháp và kỳ ngộ của mỗi người.

Hai nữ nhân Mộ Thanh, Mộ Hà cũng giống như Bách Hoa tông, từ vẻ ngoài không nhìn ra tuổi tác nhưng từng chiêu từng thức sinh ra lực lượng quay cuồng, tu luyện công pháp chân khí hùng hậu, thực lực còn mạnh hơn đệ nhất cao thủ Thần Phong đế quốc Di Hoằng không ít.

Lúc này Bách Hoa Tông chủ cũng đã ra tay, hoa rơi bay tán loạn, lúc này nàng dã hiểu rõ đạo lý của Hữu Tình Chưởng Pháp, mỗi một chiê của nàng sẽ giết Yêu Sí Vân Giáp Thú ngay lập tức, hiệu suất chém giết yêu thú không kém gì hai người Mộ Thanh, Mộ Hà.

- Không nghĩ tới thực lực của Bách Hoa Tu tinh tiến nhiều như thế.

Đám người Tề Dương cũng bị Bách Hoa Tu hấp dẫn, nhìn thấy nàng thi triển thủ đoạn, tất cả mọi người lập tức biến sắc.

Bách Hoa Tu mấy năm trước lúc đi cùng mọi người tới đây có thực lực kém cỏi nhất, không nghĩ tới chỉ vài năm ngắn ngủi không gặp lại tinh tiến tới tình trạng này.

- Tất cả mọi người động thủ, ta cũng không thể nhàn rỗi, huyền ngọc chi kiếm!

Mọi người toàn bộ nghênh tiếp Yêu Sí Vân Giáp Thú, hi vọng mở một đường máu, Nhiếp Vân cười ha ha tiến lên.

Hắn cẩn thận cảm ứng qua tưởng thủy khí của Âu Dương Thành,

đã có được đan điền tưởng thủy, hoàn toàn có thể tùy thời đào tẩu, hiện tại bất tiện sử dụng.

Dù sao lúc trước hắn không có thiên phú này, hiện tại đột nhiên sử dụng có phần không thích hợp, hơn nữa Nhiếp Vân vẫn cảm thấy đám người Tề Dương tới đây lần này có bí mật khác, không chỉ vì trái cây Cửu Tâm Yêu Quả Thụ đơn giản như vậy.

Dù sao hắn sở hữu đan điền tưởng thủy, cũng không sợ chân khí hao tổn, cũng không sợ không thể hô hấp, thời điểm muốn đi có thể xoay người rời đi, Nhiếp Vân cũng không cần phải sợ gì.

- PHÁ...

Huyền ngọc chi kiếm nơi tay, hắn gầm lên, ám kình của Nhiếp Vân bộc phát cực kỳ đáng sợ.

Bành!

Bành!

Bành!

Liên tiếp có Yêu Sí Vân Giáp Thú rơi xuống mặt đất, vẻ ngoài của chúng không tổn hại gì nhưng nội tạng lại bị đánh thành thịt vụn.

- Tốt!

- Đáng sợ!

- Hắn làm cách nào luyện ra loại kiếm pháp này?

Nhìn thấy thiếu niên chiến đấu không có một tia huyết tinh, giết Yêu Sí Vân Giáp Thú còn nhẹ nhõm và nhanh hơn bọn họ, đám người Tề Dương kiêng kị Nhiếp Vân tăng thêm vài phần.

Không biết mới là đáng sợ nhất, thiếu niên công kích bỏ qua phòng ngự, trực tiếp đánh nát nội tạng trong người đối thủ, điểm này đã vượt qua lý giải của bọn họ.

- Ô ô!

Bị mọi người công kích rất mạnh, đột nhiên Yêu Sí Vân Giáp Thú phát ra âm thanh như tù và, âm thanh nứt nở nghẹn ngào lâu dài, dường như chúng đang ra lệnh cho bầy yêu thú.

Ầm ầm ầm....

Ầm ầm ầm...

Nương theo âm thanh tù và chấm dứt, đám Yêu Sí Vân Giáp Thú đang tấn công điên cuồng dừng bước, lúc này nước biển chấn động, một đám thú đen nhánh lao ra khỏi bầy Yêu Sí Vân Giáp Thú.

Đám yêu thú này có đường vân rậm rạp chằng chịt trên mai rùa còn nhiều hơn cả Yêu Sí Vân Giáp Thú, phù hợp thiên địa chí lý, nhiễu loạn nước chảy nghịch chuyển, dường như hình thành trận pháp gì đó.

- Đây là Yêu Sí Hắc Giáp Thú lợi hại nhất trong Yêu Sí Vân Giáp Thú, mỗi một con đều có thực lực Khí Tông, trên lưng có yêu nhân mật vân lưu lại, khó có thể phá vỡ.

Tề Dương nhận ra đám yêu thú xông tới, toàn thân run rẩy, nếu như không phải đang ở sâu trong biển cả, chỉ sợ hắn sớm đổ mồ hôi lạnh khắp người.

- Chết đi cho ta!

Rống xong, rốt cuộc Tề Dương cũng cầm binh khí bản thân, lúc này nhìn thấy hắn cầm đại chùy giống như Đồ Tân Chí Tôn từng sử dụng.

Đại chùy được chân khí thúc dục cho nên phá vỡ mai rùa trên lưng Yêu Sí Hắc Giáp Thú, máu tươi chảy đầm đìa.

Đinh!

Hào quang bắn ra bốn phía, Tề Dương dùng một kích toàn lực nhưng không cách nào đánh giết một con Yêu Sí Hắc Giáp Thú!

Thứ này lcó ực phòng ngự kinh người như thế, căẳng phải mọi người hẳn phải chết không nghi ngờ?

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt mọi người sợ hãi và tuyệt vọng!

- Phá cho ta!

Một chiêu thất bại, khóe mắt Tề Dương âm trầm, thân thể kéo dài lại nện vào cùng một địa phương như cũ.

Bành!

Rốt cuộc mai rùa của yêu thú cũng không chịu nổi cho nên vỡ tan.

- Những phù văn Yêu tộc này, tại sao ta nhìn quen mắt như thế?

Tề Dương động thủ, những người khác cũng không có nhàn rỗi, tất cả đều động thủ, Nhiếp Vân liên tục đánh chết vài đầu Yêu Sí Hắc Giáp Thú, hắn cau mày càng nhiều.

Chẳng biết tại sao hắn nhìn những mật vân trên lưng của Yêu Sí Hắc Giáp Thú lại có cảm giác hơi quen thuộc, trong lòng có dẫn đạo không nói rõ là gì.

Bành!

Lại thi triển ám kình lần nữa, một kiếm đánh chết Yêu Sí Hắc Giá Thú, đột nhiên đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời và bừng tỉnh đại ngộ.

- Đúng, ám kình! Nhưng mật vân này có phương pháp thi triển giống ám kình của ta, chẳng lẽ có thể trợ giúp ta lĩnh ngộ ám kình hay sao?

Yêu Sí Hắc Giáp Thú phòng ngự vô địch, chỉ có thể dựa vào ám kình đánh

chết chúng, Nhiếp Vân dù thế nào cũng không ngờ mật vân trên người hắn, vậy mà ẩn chứa ám kình huyền bí, chỉ cần quan sát nghiêm túc tuyệt đối có thể trợ giúp mình gia tăng lý giải về ám

kình.

- Nơi độc trùng qua lại, trong bảy bước tất có giải dược, trời sinh vạn vật tương sinh tương khắc, những Yêu Sí Hắc Giáp Thú này có phòng ngự vô địch, nếu như ngươi có thể từ mật vân lĩnh ngộ ra ám kình tuyệt đối có thể khắc chế nó!

Trong nội tâm có cảm giác hiểu ra, Nhiếp Vân chấn động không nhỏ, hắn hiểu về ám kình có tăng vọt về chất.

Nếu như nói trước kia hắn hiểu về ám kình chỉ là da lông, sau khi lĩnh ngộ đạo lý vạn vật tương sinh tương khắc hắn đã có nhận biết về bản chất.

------oOo------

Chương 290: Đánh chết thú vương (Thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ba!

Lại đánh một chiêu ám kình, âm thanh giòn tang vang lên, mấy chục đầu Yêu Sí Hắc Giáp Thú bị một kiếm đánh chết, mai rùa chìm vào trong nước.

- Thập nhị trọng ám kình!

Bây giờ lại tiện tay có thể đánh ra thập nhị trọng ám kình!

Cảm nhận uy lực trong một kiếm này, Nhiếp Vân không nhịn được thở phào một hơi.

Trước kia mình nhiều nhất chỉ có thể đánh ra nhất trọng ám kình, mà bây giờ chỉ một chiêu, chân khí kích động lại làm ám kình đạt tới thập nhị trọng!

Hơn nữa, trước kia đánh ra nhất trọng ám kình, cho dù tinh khí thần của mình cũng có tiêu hao không cần thiết, hiện tại cho dù đánh ra

thập nhị trọng ám kình cũng không có tiêu hao lớn bằng.

Lần lĩnh ngộ này đã gia tăng uy lực của ám kình, hao tổn lại nhỏ hơn!

- Thập nhị trọng ám kình, hơn nữa tấn cấp đến Chí Tôn trung kỳ, lần này cho dù Tề Dương nắm chắc bài cũng không phải đối thủ của hắn.

Cảm nhận được thực lực đại tiến, trên mặt Nhiếp Vân mang theo tươi cười.

Tuy trước kia mình có úy kỵ Tề Dương công tử, hắn là công tử của đại gia tộc, trước kia không biết át chủ bài của đối phương là kỳ nên kiêng kị, hiện tại có thập nhị trọng ám kình thì tất cả sẽ hóa thành bột mịn.

- Trên người Yêu Sí Hắc Giáp Thú sinh ra mật vân đã giúp ta dễ dàng lĩnh ngộ thập nhị trọng ám kình, vừa rồi âm thanh tù và phát ra nhất định là thủ lĩnh yêu thú cao cấp của chúng, chỉ sợ đã đạt tới cấp bậc Chí Tôn, như vậy chẳng phải mật vân trên người của nó còn cao cấp hơn?

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân nghĩ đến một loại khả năng, ánh mắt mang theo lửa nóng.

Quan sát mật vân trên người Yêu Sí Hắc Giáp Thú, lĩnh ngộ thập nhị trọng ám kình, như vậy mật vân trên người của thủ lĩnh yêu thú sẽ phức tạp hơn, một khi có thể quan sát, không những mình có thể lĩnh ngộ ám kình cấp bậc cao hơn, chỉ sợ còn có thể giải quyết nguy nan hiện tại.

- Đám yêu thú này có tổ chức và trật tự, khẳng định có vương giả suất lĩnh, chúng ta chỉ cần đánh chết vương giả thì nhất định có thể giải trừ khốn cảnh.

- Các ngươi ai nguyện đi đây?

Đúng lúc này Tề Dương công tử thét dài.

- Không nghĩ tới tên này phản ứng không chậm...

Mình vừa mới nghĩ tới điểm này, đối phương liền nghĩ ra, Nhiếp Vân cũng phải gia tăng xem trọng với Tề Dương công tử kia.

- Công tử, chiêu cách sơn đả ngưu của Vân Đồng vô cùng lợi hại, ta thấy hắn là người thích hợp chém giết thủ lĩnh Yêu Sí Hắc Giáp Thú nhất.

Sắc mặt Mộc Thắng Tuyết dữ tợn, trong mắt mang theo một tia hưng phấn.

Trước khi bị Nhiếp Vân đánh bại cho nên thù hận cắm rễ vào đáy lòng của hắn, hắn muốn có cơ hội báo thù rồi.

Hắn xem ra đám Yêu Sí Hắc Giáp Thú vô cùng cường đại, vương giả của chúng khẳng định ẩn giấu ở nơi sâu nhất, cho dù có thể tiến lên và đánh chết, khẳng định nguyên khí tổn hao nhiều, khi đó không đủ gây sợ.

Dù sao nơi này là đáy biển, trong tình huống không có tưởng thủy sư, một khi chân khí tiêu hao hết, cho dù ngươi có thực lực Chí Tôn đỉnh phong hay mạnh hơn nữa cũng phải xong đời.

- Tại sao là Vân Đồng? Tề Dương công tử làm thủ lĩnh của chúng ta, có lẽ nên nghĩa bất dung từ a!

Mộ Thanh tươi cười lên tiếng.

Nói xong ánh mắt nhìn sang Nhiếp Vân, dường như đang lấy lòng hắn.

Tuy trước đó nàng tìm Nhiếp Vân thương nghị liên minh không thành công nhưng hiện tai xem ra còn chưa bỏ ý đồ.

- Không sai, Tề Dương công tử thân là thủ lĩnh, thực lực cũng mạnh nhất, chỉ có hắn mới thích hợp đánh chết thủ lĩnh của đám yêu thú này!

Bách Hoa Tu cũng không phải người ngu, lúc này cũng lên tiếng.

- Với tư cách thủ lĩnh ta nên nghĩa bất dung từ, thời điểm vừa rồi tiến vào Ám Kim Hàn Lưu, ta là người đầu tiên lao vào đã làm gương mẫu rồi.

- Hiện tại quan hệ tính mạng của mọi người, không thể chối từ, Vân Đồng, ngươi lập tức đi qua!

- Bằng không chính là phản bội chúng ta, mỗi người được có thể tru diệt.

Tề Dương công tử thét dài một tiếng.

- Phản bội? Mỗi người đều có thể tru diệt?

Không nghĩ tới chính mình không đi đánh chết vương thú lại gánh cái mũ lớn như thế, Nhiếp Vân nhíu mày.

- Không sai, còn không may lăn đi? Dám không tuân mệnh lệnh sẽ bị chúng ta trục xuất, không cho phép lại đánh chủ ý Cửu Tâm Yêu Quả Thụ, hơn nữa còn lọt vào chúng ta vây giết, chỉ còn đường chết!

Mộc Thắng Tuyết cười ha ha vài tiếng, hắn đắc ý thoải mái nói không nên lời.

- Hừ, cho dù cũng bị vây giết, ta cũng phải giết ngươi nếm thử ngon ngọt trước.

Vốn định tìm kiếm thú vương, thuận tiện nghiên cứu mật vân trên người của nó, bởi vậy Tề Dương công tử đưa ra yêu cầu hợp lý cho nên hắn cũng không có phản cảm quá nhiều, Mộc Thắng Tuyết nói câu này làm nội tâm Nhiếp Vân cảm thấy khó chịu, hắn giơ bàn tay lên nắm lấy hắn.

- Hừ, đến lúc này còn dám quát tháo, thật sự cho rằng không thể ngăn cản sao?

Dường như Mộc Thắng Tuyết sớm biết rõ Nhiếp Vân sẽ động thủ, thân thể của hắn trốn tránh, đồng thời hừ lạnh một tiếng, kiếm

quang bắn ra bốn phía bao phủ toàn thân vào bên trong.

- Phá!

Không để ý tới kiếm quang đầy người của hắn, năng lực tưởng thủy sư trong tình huống không phát động mạnh sẽ không bị phát hiện, Mộc Thắng Tuyết chỉ cảm thấy sau lưng có lực lượng to lớn vọt tới, kiếm quang tản ra, cổ của hắn bị thiếu nien bắt lấy.

- Ngươi...

Mộc Thắng Tuyết nằm cũng không nghĩ tới cổ của mình vẫn bị thiếu niên bắt được, sắc mặt dữ tợn.

- Buông Mộc Thắng Tuyết ra, chúng ta đang ở trong nguy hiểm, ngươi dám tự giết lẫn nhau, thực sự muốn chết!

Tề Dương thét dài, hắn tiến lên phía trước một bước, đại chùy trong tay tùy thời nện xuống.

Ba người bọn họ náo như thế, ba người Mộ Thanh, Mộ Hà và Bách Hoa Tu có chút không chịu nổi bị Yêu Sí Hắc Giáp Thú trùng kích, bọn họ liên tục lui về phía sau.

- Hừ, ta đánh chết thú vương trở về, ta thấy các ngươi nên hảo hảo bảo trụ cái mạng nhỏ của mình.

Thấy ba người chống đỡ không nổi, Nhiếp Vân đưa tay tất Mộc Thắng Tuyết

hơn mười cái, mỗi một cái đều dùng chân khí, chỉ tát mấy cái đã làm gương mặt của Mộc Thắng Tuyết nhăn nhúm như tờ giấy bị vo tròn, hàm răng tróc ra, bờ môi sưng đỏ, ngay cả mẹ hắn cũng không nhận ra.

Phù phù!

Tát một bạt tai, Nhiếp Vân tiện tay ném Mộc Thắng Tuyết xuống đất.

- Ngươi... Ngươi dám tát ta? Mặt của ta chưa từng có kẻ nào tát qua, ta nhất định phải giết ngươi...

Trên mặt nóng rát đau đớn, khóe mắt Mộc Thắng Tuyết sắp bốc lửa.

Cho dù thế nào hắn cũng không ngờ thiếu niên trước mắt hung hăng càn quấy như vậy, có Tề Dương công tử uy hiếp còn dám động thủ với mình.

------oOo------

Chương 291: Kích sát thú vương (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đánh người không đánh mặt, đánh vào mặt là hao tổn tôn nghiêm, Mộc Thắng Tuyết cảm thấy không còn mặt mũi, ngay cả tâm tự sát đã có.

- ta hi vọng các ngươi có thể kiên trì đến lúc chờ ta quay về!

Không để ý tới Mộc Thắng Tuyết gầm rú, bàn chân của Nhiếp Vân điểm một cái, hắn lập tức thẳng về phía phát ra âm thanh tù và.

- Vân Đồng... Vân Đồng cũng quá lỗ mãng, thật sự không được thì chúng ta chỉ cần rời khỏi Ám Kim Hàn Lưu, đám yêu thú khẳng định không dám theo tới, không cần phải xông vào chịu chết.

Nhìn thấy thiếu niên đi xa, Mộ Thanh nhíu mày.

- Chỉ sợ hắn có suy nghĩ của mình.

Bách Hoa Tu liên tục đánh hai chưởng ngăn cản yêu thú công kích, lúc này nàng lên tiếng.

Mặc dù không biết tại sao hắn lại khuất phục Tề Dương công tử và đi mạo hiểm đánh chết vương thú, nhưng nhớ tới gia hỏa này trong vài ngày ngắn ngủi tiêu diệt thích khách công hội, Di Thiên Tông và

hoàng thất đế quốc

Từ những công tích vĩ đại như thế hắn khẳng định không phải người lỗ mãng, nhất định có ý nghĩ của mình.

Sau khi rời khỏi ánh mắt của mọi người, Nhiếp Vân quán thâu tưởng thủy khí vào người, lúc này hắn có cảm giác mình liên hệ mật thiết với nước biển chung quanh, dường như hắn từ con cá bơi trong nước biến thành cự long trong biển cả.

Vèo!

Vèo!

Vèo!

Vận chuyển tưởng thủy khí bảo hộ quanh người, khống chế nước biển chung quanh và tự do hô hấp, hắn nhanh chóng xông vào trong đám Yêu Sí Hắc Giáp Thú rậm rạp, đáng tiếc chúng không thể tới gần hắn chớ nói chi ngăn cản hắn.

- Không hổ danh là một trong ba thiên phú chạy trốn chết đáng sợ nhất, quả nhiên ở trong nước liền cường đại tới mức đáng sợ.

Cảm nhận được biến hóa của mình, Nhiếp Vân lúc này thở phào nhẹ nhõm.

Không tự mình trải qua cảm giác tưởng thủy sư sẽ không biết người có thiên phú này ở trong nước đáng sợ cỡ nào, cái gọi là như cá gặp nước, như hổ thêm cánh chính là khắc họa dễ thấy nhất.

- Xem ra Âu Dương Thành vừa rồi cố ý ẩn dấu thực lực, xem ra gia hỏa này còn có ý mưu đồ làm loạn.

Thi triển ra tưởng thủy khí, tự nhiên cũng đã biết rõ tưởng thủy sư ở trong nước mạnh thế nào, trước kia Âu Dương Thành thu nhỏ phạm vi bao phủ, Nhiếp Vân còn tưởng rằng áp lực của hắn quá lớn có chút chống đỡ không nổi, hiện tại xem ra hoàn toàn không có chuyện như vậy.

Có thể khống chế phạm vi nước biển bao phủ ở mức độ nhất định, như thế làm sao bị nước biển áp bách.

Cách giải thích duy nhất là gia hỏa này bảo tồn thực lực, thời khắc mấu chốt ra tay mưu đồ làm loạn!

- Xem ra bọn chúng không chỉ nhắm vào Cửu Tâm Yêu Quả Thụ đơn giản như vậy!

Sau khi hiểu rõ điểm này, Nhiếp Vân càng thêm xác định suy nghĩ trong lòng.

Mặc dù Cửu Tâm Yêu Quả Thụ nhưng không tệ, công hiệu cũng rất nghịch thiên nhưng tuyệt không đáng để Âu Dương Thành làm như vậy!

Dù sao hắn có được thiên phú tưởng thủy sư, biển cả là hậu hoa viên của hắn, nghĩ muốn bảo bối gì mà không có, vì mấy viên trái cây Cửu Tâm Yêu Quả Thụ mà đắc tội Tề Dương là đệ tử đại gia tộc là không đáng.

- Ha ha, không quản khỉ gió các ngươi muốn làm cái gì, chỉ cần theo phía sau và hành sự tùy theo hoàn cảnh cũng không có vấn đề!

Cười nhạt một tiếng, nội tâm Nhiếp Vân cũng có quyết định, cùng lúc đó đối mặt với Yêu Sí Vân Giáp Thú càng ngày càng rất thưa thớt, một yêu thú với mai rùa to lớn xuất hiện.

Hình thể của con yêu thú này còn lớn gấp hai lần Yêu Sí Vân Giáp Thú, toàn thân vàng óng ánh, trên mai rùa có mật vân rực rỡ, quả nhiên còn huyền ảo kỳ diệu hơn cả đám Yêu Sí Vân Giáp Thú.

- Quả nhiên quan sát mật vân có thể trợ giúp ta lĩnh ngộ ám kình...

Nhìn thấy đường vân chằng chịt trên mai rùa, đôi mắt Nhiếp Vân càng ngày càng sáng, nó giống như một bảo sơn nằm ngay trước mặt Nhiếp Vân, nội tâm hắn càng ngày càng hưng phấn.

- Tu sĩ nhân loại, ngươi dám xông vào địa bàn của ta, còn muốn tới giết ta, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi!

Nhìn Yêu Sí Vân Giáp Thú cực lớn phía trước mở miệng, âm thanh như sóng biển ập tới làm đáy biển chấn động vài lần.

Có thể miệng phun tiếng người chính là yêu thú Chí Tôn!

- Ha ha, tử kỳ của ai còn không nhất định, ngươi đi chết cho ta!

Thấy gia hỏa này không có ý định bỏ chạy hay tránh né, Nhiếp Vân cười ha ha, trong tay cầm huyền ngọc chi kiếm nghênh đón.

Hô!

Thú vương cũng nghiêm túc, biết rõ đối phương khẳng định có chuẩn bị mà đến, nó há miệng phun ra một đám khí lưu hàn băng về phía Nhiếp Vân.

Nhiếp Vân cũng không tránh né, Đại Lực đan điền vận chuyển, chân khí quay cuồng, đại địa chi thế nện thẳng vào mai rùa cứng rắn của thú vương..

- Hừ, muốn chết!

Thú vương thấy thiếu niên bổ vào mai rùa của nó cho nên không thèm quan tâm, đang muốn một há miệng nuốt hắn vào, đột nhiên nó cảm giác nội tạng tê rần.

Oanh!

Tiếng nổ mạnh vang lên, cơ bắp của nó trong mai rùa biến thành bùn nhão, nó ngẩng đầu lên sau đó rơi xuống đáy biển.

Một chiêu trí mạng!

Tu vi đột phá đạt tới Chí Tôn trung kỳ, lực lượng chân khí của Nhiếp Vân chân đạt tới hơn năm trăm, lại có thêm Đại Lực đan điền cho nên một kiếm vừa rồi phát huy ra uy lực một ngàn tượng lực, lực lượng to lớn như thế phối hợp thập nhị trọng ám kình, tuy mai

rùa thú vương cứng rắn nhưng thực sự không ngăn cản nổi, một chiêu đánh nát thành thịt nát, đã chết không thể chết lại.

Ầm ầm ầm...

Thú vương vừa chết, trong người của nó rơi xuống vô số đồ vật.

- Không nghĩ tới trong mai rùa của thú vương còn giấu nhiều đồ vật như vậy.

Mai rùa Yêu Sí Vân Giáp Thú cực lớn, lực phòng ngự kinh người, loại yêu thú như vậy đạt được bảo vật sẽ giấu trong mai rùa, thú vương có vô số thủ hạ tự nhiên bảo vật càng kinh người, cúi đầu xem xét, cho dù tâm tư của

Nhiếp Vân kiên định cũng phải hít thở dồn dập.

Quá phong phú!

Không hổ là yêu thú trong Yêu Thánh Cổ Khư, bảo vật trên người còn muốn phong phú và trân quý hơn hoàng thất Thần Phong đế quốc tích lũy vô số năm tháng.

- Đây là trái cây Cửu Tâm Yêu Quả Thụ? Thậm chí có tới mười tám quả?

- Ha ha, thực phát tài!

Dưới đất có mấy ngàn viên linh thạch không nói, chỉ cần trái cây Cửu Tâm Yêu Quả Thụ cũng đã có mười tám miếng viên, giá trị vượt xa tưởng tượng.

Hắn vừa nghĩ cũng giật mình, khẳng định Cửu Tâm Yêu Quả Thụ đang ở trong Yêu Thánh Cổ Khư, con yêu thú này sống ở nơi đây vô số năm tháng, chỉ sợ nó đã hái không biết bao nhiêu, trong tay có hơn mười miếng viên cũng không có gì.

------oOo------

Chương 292: Cửu Minh Hàn Châu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trừ linh thạch và Cửu Tâm Yêu Quả Thụ ra, còn có một ít đặc sản của biển, đổi thành tiền tài có thể đạt tới chục triệu, hơn trăm triệu lượng cũng có, hơn nữa có tiền mà không mua được!

- Cửu Minh Hàn Châu? Không ngờ còn có cả thứ tốt như vậy? Quá tốt rồi!

Đột nhiên hắn chú ý tới một viên châu màu đen nhỏ như long nhản, cho dù tâm tư Nhiếp Vân trấn định cũng có cảm giác bị sét đánh, hắn kích động không nói thành lời.

Cửu Minh Hàn Châu, sinh ra trong đáy biển địa mạch âm, trừ ngàn tà, phá vạn pháp, vạn độc bất xâm, nếu dùng nó làm cơ sở bố trí Truyền Tống Trận có thể hoàn toàn đánh vỡ gông cùm xiềng xích truyền tống, hơn nữa cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh cầm thứ này tu luyện có thể gia tăng cảm ngộ với thiên địa pháp tắc, hơn nữa tốc độ tu luyện tăng lên gấp đôi.

Kiếp trước chính mình tốn sức vất vả mới vào thời điểm hơn hai trăm tuổi tìm được một viên, không nghĩ tới thứ tốt này lại nằm trên người của yêu thú cấp bậc Chí Tôn!

Cố nén xúc động trong lòng, cầm chặt viên châu màu đen trong tay, xác nhận là Cửu Minh Hàn Châu không thể nghi ngờ, lúc này hắn mới thả đồ vật vào trong đan điền.

- Trên mai rùa có mật vân, về sau lại chậm rãi cảm ngộ!

Nơi này nguy cơ trùng trùng, không phải nơi lĩnh ngộ ám kình thật tốt, Nhiếp Vân tiện tay thu thi thể vương thú vào đan điền, ý định về sau có thời gian lại tinh tế cảm ngộ mật vân trên đó.

- Ân? Quả là thế, thú vương vừa chết đám Yêu Sí Vân Giáp Thú đã giải tán.

Sau khi thu thi thể thú vương vào trong đan điền, Nhiếp Vân liền

phát hiện đám yêu thú đang vây quanh tán đi, không có thú vương dẫn đầu, bọn chúng chỉ là một bầy ô hợp mà thôi, căn bản không phải đối thủ của đám người Tề Dương.

- Vừa rồi thu mười tám trái cây Cửu Tâm Yêu Quả Thụ, ăn trước một quả thử sau.

Biết rõ đám người Tề Dương khẳng định sẽ qua đây, Nhiếp Vân cũng chẳng muốn quan tâm bọn chúng, hắn lật tay ăn một quả.

Trái cây vào bụng liền sinh ra nhiệt lưu nóng bỏng, quả nhiên giống như trong truyền thuyết, trái tim của hắn thư thái hơn vài phần, cho dù mạch đập hay lực lượng cũng tăng cường không ít.

- Thân thể Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ ba đại thành vốn cực kỳ cường đại, xem ra hiệu quả một quả trái cây căn bản không có tác dụng bao nhiêu.

Sau khi cắn nuốt trái cây, trái tim chỉ hơi tăng cường, cũng không có gia tăng mập đập như trong truyền thuyết, Nhiếp Vân suy nghĩ một chút đã tìm ra nguyên nhân.

Linh Tê Luyện Thể Quyết rèn luyện phòng ngự thân thể, trái tim, nội tạng cũng nhận được gia tăng, trái cây Cửu Tâm Yêu Quả Thụ đối với kẻ khác có thể gia tăng mạch đập trái tim tới cực hạn, với hắn mà nói nó chỉ gia tăng một ít thật nhỏ!

- Tiếp tục ăn!

Dù sao mình có nhiều thứ này, sẽ không để ý lại ăn thêm vài quả nữa.

Quả nhiên đúng như suy đoán, mỗi khi nuốt một quả vào bụng, Nhiếp Vân đã cảm thấy phòng ngự trái tim và lực lượng có gia tăng rõ rệt, cơ năng thân thể sinh ra biến hóa, sau khi ăn mười hai quả như vậy, lúc này mới cảm thấy biến hóa cực kỳ nhỏ bé ít có thể thấy được!

Nhiếp Vân biết rõ thân thể của mình đã hoàn thành lột xác, cũng không ăn tiếp.

Tuy ăn mỗi quả trái cây biến hóa không lớn, mười hai viên đã là biến hóa thật lớn, trước kia bởi vì tăng nhanh Linh Tê Luyện Thể Quyết cho nên thân thể chịu một ít tổn thương nhỏ, cho dù sử dụng nguyên tinh chi khí tẩm bổ cải thiện không ít nhưng không thể thanh trừ toàn bộ, hiện tại nuốt mười hai viên yêu quả, chẳng những nội thương tiêu trừ sạch sẽ, thể chất nâng cao một bước, có thể đoán được, bằng vào thể chất hiện tại tu hành Linh Tê Luyện Thể Quyết tuyệt đối làm chơi ăn thật, có thể tiến giai lần nữa.

Hơn nữa thôn phệ nhiều yêu quả như thế, tuy Linh Tê Luyện Thể Quyết không có đạt tới tầng thứ tư đại thành, thực sự có tiến bộ rõ ràng, trước khi toàn lực phát huy lực lượng chỉ có thể đánh ra lực lượng năm mươi tượng lực, hiện tại hắn có thể thi triển một trăm tượng lực.

Lực lượng thân thể một trăm tượng lực, phối hợp đại lực chi khí gấp mười lần, nói cách khác Nhiếp Vân chỉ bằng vào thân thể có thể đánh ra một ngàn tượng lực, nếu như có thêm chân khí thì một kiếm co thể chém ra một ngàn năm trăm tượng lực!

Cường đại!

Không chỉ như thế, lực phòng ngự nâng cao một bước, trước kia hắn cảm nhận công kích của Di Thiên Tông tông chủ đáng sợ, hiện tại hắn đứng nguyên tại chỗ cho hắn đánh sợ rằng cũng không tổn thương mảy may.

Cái gì gọi là cường giả, đây mới là cường giả!

- Loại thực lực này, bất cứ âm mưu quỷ kế gì cũng không sợ!

Cảm nhận được thân thể biến hóa, cơ bắp toàn thân càng chặt chẽ, nội tạng càng chắc chắn, Nhiếp Vân nhịn không được hưng phấn nói một câu.

Loại cảm giác hưng phấn này xuất hiện trong nháy mắt liền bị hắn che giấu nhanh chóng, ngay sau đó trên mặt lộ ra thần thái uể oải, khí tức bản thân hạ thấp biến thành uể oải không phấn chấn.

Chỉ từ khí tức và bộ dáng mà nhìn, bất cứ kẻ nào cũng cho rằng hắn đánh chết thú vương bị thương nặng, trạng thái hạ thấp, chân khí tiêu hao rất nhiều.

- Vân Đồng, không nghĩ tới ngươi lại thành công, đúng là lợi hại.

- Ha ha, bị nhiều Yêu Sí Vân Giáp Thú vây quanh còn có thể giết thú vương, loại thực lực này thực sự kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Vừa ngụy trang tốt lại nghe tiếng nước chảy vang lên, thân ảnh mấy người chạy tới, Tề Dương đi trước nhất cười một tiếng, ánh mắt nhìn Nhiếp Vân mang theo hàn quang khó nói thành lời.

Hàn quang trong mắt hắn vừa vặn bị Mộc Thắng Tuyết nhìn vào trong mắt, hai người nhìn nhau, đồng thời nội tâm đã có quyết định tàn nhẫn.

- Tiểu tử này phải chết, tuyệt không có thể lưu!

Cho dù đoạt bảo hay đi mạo hiểm, trong đội ngũ không thể xuất hiện nhân tố an phận không bị khống chế, Nhiếp Vân có thể bị trăm vạn Yêu Sí Vân Giáp Thú bao vây chém giết thú vương, loại thực lực này đã vượt qua phạm vi bọn họ khống chế.

Hơn nữa Nhiếp Vân liên tục đánh Mộc Thắng Tuyết nhiều lần, trong lòng của hắn đã sớm xem Nhiếp Vân là kẻ thù bất cộng đái thiên cừu, rất muốn ăn thịt uống máu Nhiếp Vân cho thống khoái.

- Bách Hoa Tu, không nghĩ tới ngươi tìm được Vân Đồng lại mạnh như vậy, có thể giết chết cả thú vương, ta phải lau mắt mà nhìn.

Mộ Thanh cũng đi tới, nàng ném mị nhãn nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân, ánh mắt long lanh và truyền âm.

- Ngươi muốn bảy phần cũng có thể, chỉ cần có thể cam đoan chúng ta bình an, ta sẽ nói cho ngươi biết bí mật để trao đổi!

- Bí mật gì?

Nội tâm Nhiếp Vân hơi động.

------oOo------

Chương 293: Bí mật

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chắc hẳn ngươi cũng nhìn ra, lần này chúng ta đi cùng Tề Dương công tử tới đây cũng không phải chỉ vì trái cây Cửu Tâm Yêu Quả Thụ, còn có mưu đồ lớn h ơn, không biết ngươi có hứng thú hay không!

Mộ Thanh mị nhãn như tơ, thân thể mềm mại đi tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Mưu đồ lớn hơn? Nói nghe một chút, nếu như giá cả phù hợp, ta chẳng những có thể cam đoan các ngươi an toàn, thậm chí ta có thẻ chia một nửa trái cây Cửu Tâm Yêu Quả cho các ngươi.

Đối mặt mị nhãn Mộ Thanh câu nhân tâm phách, Nhiếp Vân không thèm để ý, nhàn nhạt nói ra.

- Ha ha, bí mật này là ta vô tình biết được từ chỗ Tề Dương, giá trị to lớn tuyệt đối làm cho người ta điên cuồng.

Mộ Thanh há miệng thổ khí như lan.

- Ngươi cũng biết nơi này do yêu thánh lưu lại, tuy năm đó chúng ta không thể đi vào Ám Kim Hàn Lưu nhưng làm sao biết được nơi này có di chỉ yêu thánh?

- Ân?

Nhiếp Vân sững sờ.

Đúng thế, nếu như năm đó đám người Bách Hoa Tu không thể đi vào m Kim Hàn Lưu, như vậy làm sao biết rõ nơi này là di chỉ do yêu thánh lưu lại?

Chỉ bằng vào lá cây Cửu Tâm Yêu Quả Thụ mà suy đoán thì quá

võ đoán.

- Kỳ thật di tích này là Tề Dương mang bọn ta đến, căn bản không phải vô tình phát hiện ra, bởi vì ta từng vụng trộm nhìn thấy hắn xuất một tấm địa đồ ra xem.

Thấy thiếu niên bị nàng hấp dẫn, Mộ Thanh cười nói.

- Nghe nói di chỉ này là một yêu thánh tuổi thọ đại nạn đến và chờ tử vong, bên trong có thi thể yêu thánh nguyên vẹn, khanh khách!

- Có được thi thể yêu thánh nguyên vẹn? Nói cách khác có được yêu hạch của cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh lưu lại?

Nội tâm Nhiếp Vân chấn động, biểu hiện trên mặt phi thường cổ quái.

Yêu thánh, Yêu tộc xưng hô cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh như thế, thi thể có thể mục nát, yêu hạch sẽ không, nếu như có được thi thể yêu thánh nguyên vẹn, chẳng khác nào có một viên yêu hạch!

Yêu hạch, đây là tinh hoa trọng yếu được yêu nhân tu hành cả đời, lợi dụng yêu hạch của Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh hữu ích có thể trợ giúp Chí Tôn đột phá gông cùm xiềng xích thành công tấn cấp!

Tuy sử dụng thứ này tác dụng phụ cũng rất lớn, về sau nếu không dùng yêu hạch sẽ không tấn cấp, nhưng đối với một ít Chí Tôn đỉnh phong bị vây ở cảnh giới lâu năm, tuổi thọ đại nạn sắp tới, tuyệt đối là con đường tấn cấp đơn giản nhất.

Khó trách những người này liều mạng lao tới đây như vậy, thì ra còn có bảo vật trọng yếu như thế.

Đối với cường giả Chí Tôn mà nói, nhiều linh thạch hay tài phú hơn nữa, nhiều binh khí hơn cũng không băng tuổi họ của bản thân, bất cứ Chí Tôn nào cũng không thể chống lại hấp dẫn đột phá Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh!

- Tề Dương công tử, ngươi xem Vân Đồng và Mộ Thanh tiểu tiện

nhân mắt đi mày lại, không biết nói cái gì đó, trước kia ta đã phát hiện bọn chúng không đúng, chỉ sợ bọn chúng đang bàn kết minh.!

Cách đó không xa Mộc Thắng Tuyết nhìn qua, trên mặt hắn mang theo thù hận, hắn nói với Tề Dương.

- Hừ, Mộ Thanh, Mộ Hà hai kỹ nữ, lần này ta phải giết các ngươi!

Sắc mặt Tề Dương biến thành dữ tợn, hung dữ nói ra.

- Công tử, hiện tại thực lực Nhiếp Vân mạnh mẽ, nếu như bọn chúng thật sự liên thủ, ta sợ rằng chúng ta không đối phó được!

Tuy Mộc Thắng Tuyết vô cùng tức tối nhưng cũng biết thực lực mình, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

- Yên tâm đi, ngươi xem Vân Đồng tuy đánh chết thú vươn nhưng khí tức trên người yếu đi không ít, mặt ngoài xem phong quang vô hạn nhưng trên thực tế đang tự tìm đường chết.

- Qua một lát ta sẽ làm cho hắn biết chữ chết viết như thế nào.

Tề Dương hất tay lên.

- Có lời này của công tử thì ta yên tâm rồi, hắc hắc...

Mộc Thắng Tuyết liên tục gật đầu, trên mặt tươi cười âm hiểm.

Tề Dương công tử có thân phận rất cao trong Thần Thánh đế quốc, lại có lão tổ Chí Tôn chính thức đỉnh phong tọa trấn,hắn có thể khẳng định như vậy, trong tay chắc chắn có át chủ bài người ta không biết, Vân Đồng, một tán tu mà thôi, đắc tội công tử đại gia tộc còn không chết sao?

- Ha ha, xem ra thật sự là anh hùng hấp dẫn ánh mắt mỹ nữ, vừa rồi cũng không thấy Mộ Thanh tiểu thư và Vân Đồng ngươi có bao nhiêu thân mật, hiện tại mắt đi mày lại, như keo như sơn, Vân Đồng huynh đệ đúng là diễm phúc tề thiên.

Đột nhiên Tề Dương cười lớn một tiếng, hắn đi tới trước mặt Nhiếp

Vân.

- Tề Dương công tử nói gì thế, ta chỉ thấy Vân Đồng công tử tổn thương cho nên tới ân cần hỏi thăm mà thôi.

Dường như Mộ Thanh không dám ngạnh kháng Tề Dương công tử cho nên lui về sau một bước.

- Ha ha, Vân Đồng, nghe nói ngươi là tán tu, ta cũng chỉ điểm cho ngươi một con đường sáng, nếu như ngươi nguyện ý có thể gia nhập Thần Thánh đế quốc Tề gia của chúng ta, làm một khách khanh, có được thân phận này sẽ thuận tiện làm rất nhiều việc đấy.

Tề Dương đi tới trước mặt Nhiếp Vân, hữu hảo vỗ vỗ vai Nhiếp Vân một cái.

- Ân?

Bàn tay Tề Dương vỗ vai, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy có khí lưu đặc thù tiến vào trong cơ thể, đúng là một trị liệu chi khí hình thái đặc thù.

Trị liệu chi khí là dùng trị thương nhưng trước đó phải dò xét thương thế, trị liệu chi khí hình thái đặc thù này chính là phương pháp dò xét.

Loại phương pháp này có điều tra trạng thái thân thể đối phương rõ ràng, sau đó trị liệu chi khí mới có thể đưa ra phương án trị liệu hợp lý.

Nếu như Nhiếp Vân không phải trị liệu sư, căn bản không cảm giác được khí tức này, hiện tại biết rõ đối phương có thể kiểm tra thương thế của hắn, trong nội tâm khẽ động, trị liệu chi khí của hắn mô phỏng trạng thái trọng thương phản hồi cho đối phương.

- Ân?

Tiếp thu trạng thái phản hồi do Nhiếp Vân mô phỏng, ánh mắt Tề Dương vốn kiêng kị biến thành cười lạnh.

- Thần Thánh đế quốc Tề gia? Khách khanh? Nếu có cơ hộ ta thực nguyện ý gia nhập!

Thấy thủ đoạn của mình thành công giấu diếm được đối phương, Nhiếp Vân cố ý giả bộ như khiếp sợ nói ra.

- Muốn gia nhập chúng ta Tề gia cũng có thể, đầu tiên phải biểu hiện thành ý một chút, đúng rồi, vừa rồi ngươi đánh chết thú vương có lẽ đạt được không ít thứ tốt nha, chúng ta thuộc về một liên minh, cộng đồng tiến thối, nếu ở bên ngoài đã thương nghị tốt phương pháp phân phối bảo vật, ta nhìn ngươi nên giao đồ vật ra, chúng ta thương nghị một chút về việc phân phối với mọi người.

Tề Dương khoát tay cắt lời Nhiếp Vân, đột nhiên hắn cười lạnh nói ra.

- Lấy bảo vật ra phân? Ta đánh chết thú vương, Tề Dương công tử cũng không có hỗ trợ gì cả.

Nhiếp Vân giả bộ như tức giận.

------oOo------

Chương 294: Ngươi đi dẫn đường (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Làm càn, phân phối bảo vật thế nào đã nói rõ từ trước khi đi vào biển cả, không mang đồ vât ra, chẳng lẽ ngươi muốn vi phạm ước định tìm chết sao?

Mộc Thắng Tuyết lên tiếng rống to.

- Vi phạm ước định? Dường như ước định mọi người cộng đồng đoạt được bảo vật mới chia, không có nói mình đạt được đồ vật phải phân.

Nhiếp Vân hừ lạnh.

- Nếu đồ vật mình đạt được không xuất ra, liên minh của chúng ta có ý nghĩa gì? Còn không bằng mọi người tách ra.

Sắc mặt Mộc Thắng Tuyết dữ tợn.

- Mau lấy đồ vật ra đây, dựa theo quy định của thiếu gia chúng ta phân đồ, bằng không đừng trách ta không khách khí.

- Ha ha, thú vị, dựa theo quy định ta cũng có một phần ba đấy, tiểu tử, lấy đồ vật ra đây.

Nhiếp Vân còn chưa kịp nói chuyện, chợt nghe phía trên có tiếng cười lạnh vang lên, chính là Âu Dương Thành bỏ chạy lúc trước phá nước quay trở về.

Gia hỏa này lúc thấy nguy cơ bỏ chạy, nhìn thấy có lợi liền chạy tới, đúng là vô sỉ.

- Tề Dương công tử, nếu như không phải vừa rồi Vân Đồng ra tay, chỉ sợ chúng ta đã chết ở đây, ân cứu mạng không báo đáp, ngược lại uy hiếp người ta, ngươi không cảm thấy quá phận hay sao?

Bách Hoa nhíu mày hừ lạnh.

- Quy định chính là quy định, ta cũng không có biện pháp, trước khi chúng ta thương nghị xong việc phân phối lợi ích, nếu như tất cả mọi người nhìn thấy đồ vật liền cất vào trong túi của mình, ước định của chúng ta còn ý nghĩa gì? Về sau ta ra lệnh còn ai nghe theo sao?

Tề Dương hừ lạnh một tiếng, sắc mặt trầm xuống.

- Ngươi...

Không ngờ gia hỏa này không biết tri ân đồ báo, Bách Hoa Tu tức giận gương mặt đỏ bừng.

- Tốt!

Thấy Bách Hoa Tu còn muốn nói điều gì, Nhiếp Vân thò tay ngăn

cản nàng, trên mặt làm ra bộ dạng tức giận không nhỏ.

- Cũng chỉ còn thi thể của thú vương, cho ngươi cũng không có gì, hi vọng ngươi có thể dựa theo ước định về sau đoạt được bảo vật phải phân cho chúng ta.

Nói xong bàn tay Nhiếp Vân đặt lên thi thể thú vương trên mặt đất.

Mai rùa của thú vương là bảo vật, người bình thường đều không rõ ràng lắm, Nhiếp Vân sẽ không ngu xuẩn bỏ qua.

- Không khác bao nhiêu, thú vương là yêu thú cấp Chí Tôn, nội đan ta muốn, còn lại các ngươi phân.

Tề Dương công tử nhìn thấy thi thể thú vương, đôi mắt hắn sáng ngời cầm lấy nội đan.

Yêu thú trọng yếu nhất chính là nội đan, cũng giống như yêu nhân có yêu hạch, đó là tinh hoa toàn thân yêu thú, chỉ có điều công hiệu không lớn bằng yêu hạch.

- Yêu Sí Vân Giáp Thú chỉ còn lại huyết nhục, huyết là vật đại bổ, nếu Tề Dương công tử thu lấy nội đan, thứ này ta lấy một phần ba.

Âu Dương Thành cũng cười hắc hắc, hắn tiến lên, bàn tay lầy lấy huyết nhục, chỉ còn lại mai rùa trống rỗng.

Trong mắt Âu Dương Thành xem ra, mai rùa tuy cứng rắn một ít, hiệu quả chân chính còn kém huyết nhục cơ bắp của thú vương.

- Các ngươi... Tốt, tốt!

Trên thực tế Nhiếp Vân không có hứng thú với nội đan, thứ làm hắn động tâm chính là mai rùa, gặp những người này gặp bảo vật ngay trước mặt nhưng không phát hiện ra, trong nội tâm cười thầm, trên mặt lại giả vờ lộ ra vẻ mặt oán giận, cũng thu mai rùa vào đan điền.

Nhìn thấy Nhiếp Vân bị “Ủy khuất”, Mộc Thắng Tuyết sảng khoái không nói nên lời, đương nhiên cũng có người lòng dạ không rõ tư vị.

- Tỷ tỷ, ngươi nói chúng tahopwj tác với Vân Đồng, hiện tại hắn có hại chịu thiệt không dám phản bác, ta sợ quyết định của chúng ta lúc trước là sai lầm.

Mộ Hà lặng lẽ truyền âm cho tỷ tỷ.

- Hắn có thể lẻ loi một mình đánh chết thú vương, thực lực khẳng định không thể khinh thường, hiện tại yếu thế, chỉ sợ đã bị thương, một khi thương thế tốt lên, lúc đó ai cười tới cuối cùng còn khó nói.

Mộ Thanh cắn cắn bờ môi, tuy lời nói kiên quyết nhưng cũng không rõ mình lựa chọn như vậy là đúng hay sai.

- Cũng hi vọng như thế.

Hiển nhiên Mộ Hà không quá tin tưởng vào giải thích hời hợt của tỷ tỷ.

- Được rồi, chuyện cũng đã làm, cũng không cần phải xoắn xuýt, ít nhất hiện tại Bách Hoa Tu cũng đã bị thương đúng không? Chẳng lẽ ngươi quên Tề Dương trước kia làm việc thế nào sao? Hừ, Tề Dương bảo thủ, ngực có sông núi chi hiểm, lòng có lòng dạ chi sâu, hợp tác với hắn chúng ta chắc chắn bị ăn sạch, còn không bằng buông tay đánh cược một lần!

Mộ Thanh nói ra lý do của mình.

- Ân, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy... Thật không biết lần này tới đây là đúng hay sai.

Ánh mắt Mộ Hà ánh mắt tối nhạt.

- Đồ vật đã phân phối xong, chúng ta tiếp tục đi thôi.

Hai người Mộ Thanh Mộ Hà lặng lẽ thương nghị, Tề Dương công tử đạt được nội đan yêu thú Chí Tôn cho nên hưng phấn đắc ý, hắn lập tức lên tiếng.

Hiện tại Nhiếp Vân đã chịu thua, cũng không cần bức bách quá

phận, dù sao hắn có nhiều thời gian.

- Tề Dương công tử, giao cũng đã giao, nên muốn cũng muốn, ngươi là trị liệu sư, cũng nên trị liệu thương thế giúp Vân Đồng đi.

Mọi người đang muốn rời đi, Bách Hoa Tu ngăn cản Tề Dương công tử.

Tề Dương lúc trước chữa trị cho Mộc Thắng Tuyết đã lộ ra thiên phú trị liệu sư, hiện tại Nhiếp Vân thần thái uể oải, vừa nhìn đã biết rõ bị trọng thương, nếu như không chữa trị nhanh sẽ nguy hiểm, nếu không tốt còn có thể vẫn lạc.

- Trị liệu thương thế? Bách Hoa Tu sư muội, ta thấy ngươi ra ngoài lâu nên ngu ngốc rồi, nơi đây là biển sâu, mọi người ốc còn không mang nổi mình ốc, ngươi còn muốn Tề Dương công tử trị liệu cho tên phế vật này, chẳng lẽ muốn Tề Dương công tử hao hết lực lượng xuất hiện nguy hiểm hay sao?

Tề Dương còn chưa nói gì, hắn nhìn qua Mộc Thắng Tuyết đang nói chuêện với ngữ khí âm dương quái khí, bén nhọn chói tai.

- Ngươi có ý gì? Trước kia ngươi bị thương Tề Dương công tử có thể trị liệu, hiện tại Vân Đồng vì cứu chúng ta nên bị thương, chẳng lẽ khoanh tay đứng nhìn?

Nghe được đối phương nói lời vô sỉ như vậy, Bách Hoa Tu cảm thấy suýt nữa tức điên, trên gương mặt trắng nõn đỏ bừng vì giận dữ, thân thể mềm mại run rẩy nhè nhẹ.

Nhiếp Vân vì cứu bọn họ nên bị thương, đối phương vẫn không trị liệu, vô sỉ tới mức này đúng là thế gian hiếm có.

- Khoanh tay đứng nhìn thì như thế nào? Người ở nơi này không ai cứu ai cả, nếu như mình bởi vì bị thương chết thì chỉ trách hắn vận khí quá kém mà thôi.

Thấy nữ hài tức giận thành như vậy, Mộc Thắng Tuyết cười hắc hắc, dường như chỉ có như vậy mới có thể báo thù Nhiếp Vân.

- Ngươi... Ta không nghe ngươi nói nhảm!

Bách Hoa Tu hất tay lên không quan tâm Mộc Thắng Tuyết, quay đầu nhìn về phía Tề Dương

------oOo------

Chương 295: Ngươi đi dẫn đường (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tề Dương công tử, hiện tại ta hỏi ngươi, có trị liệu cho Vân Đồng hay không? Hắn đã bị thương!

- Ha ha, Bách Hoa Tông chủ không nên gấp gáp, thương thế khẳng định phải trị liệu, hiện tại không phải lúc, ngươi cũng biết nơi này là biển sâu, nếu quả thật chân khí không đủ, hơi không cẩn thận sẽ chết, ta thân là người dẫn đầu mọi người, nếu quả thật xảy ra chuyện gì chẳng phải hại các ngươi hay sao? Như vậy đi, chờ chúng ta ra khỏi đáy biển lại trị liệu cho hắn!

Tề Dương công tử vừa cười vừa nói.

- Rời khỏi đáy biển? Ngươi...

Thân thể Bách Hoa Tu run rẩy.

Lần này nàng chân chính gặp được vô sỉ, vừa rồi Mộc Thắng Tuyết chỉ là chân tiểu nhân, hiện tại Tề Dương công tử chính là ngụy quân tử, ra khỏi đáy biển mới trị liệu... Loại thương thế này còn có thể đi ra ngoài sao? Chỉ sợ còn chưa ra ngoài đã chết rồi.

- Nhiếp... Vân Đồng, là ta thực xin lỗi ngươi, không nên kéo ngươi vào việc này.

Tuy nội tâm tức giận nhưng nàng cũng biết, chính mình căn bản không có khả năng làm gì đối phương, đôi mắt của nàng ảm đạm đi tới trước mặt Nhiếp Vân, vẻ mặt áy náy.

Nếu như không phải mình mời, hiện tại thiếu niên này còn làm hoàng đế đế quốc, uy phong bát diện, cũng không phải như hiện tại tùy thời sẽ chết đi.

- Ha ha, ta mạng lớn, sẽ không dễ dàng chết như vậy...

Thấy Bách Hoa Tu vì chính mình mà cãi lộn với Tề Dương công tử, nội tâm Nhiếp Vân hơi có chút cảm động.

- Đây là Kiền Khánh Đại Hoàn Đan,lúc trước ta rời khỏi tông môn đã mang theo bên người, nó có tác dụng trị liệu thương thế rất tốt, ngươi ăn đi.

Thiếu niên càng nói như vậy, Bách Hoa Tu càng cảm thấy hổ thẹn, xuất ra một viên đan được đưa qua.

Nhiếp Vân tiếp nhận đan dược và cảm ứng được sinh cơ bành trướng bên trong, đây là thánh dược chữa thương.

Nhiếp Vân đừng nói không có bị thương, cho dù bị thương cũng có đan điền trị liệu, loại đan dược này lúc bình thường không có tác dụng nhưng vào lúc nguy cấp sẽ cứu mạng bản thân.

- Ngươi cầm đi, về sau nguy hiểm rất nhiều, có lẽ ngươi còn sử dụng tới...

- Ta không cần!

Bách Hoa Tu vẻ mặt kiên trì.

Nhìn bộ dáng nàng như thế, Nhiếp Vân biết rõ không cách nào chối từ, đành phải bắt lấy đan dược, mặt ngoài giả bộ như nuốt vào nhưng trên thực tế đã thu vào trong đan điền nạp vật, sau đó lại ngụy trang sắc mặt tốt rất nhiều, dường như đan dược có hiệu quả.

- Tốt, đừng tình chàng ý thiếp, chúng ta bây giờ đi nhanh về phía trước, nếu như các ngươi không đi, chúng ta i trước!

Nhìn Bách Hoa Tu đối xử tốt với thiếu niên, ánh mắt Tề Dương mang theo hận ý, hắn hừ lạnh một tiếng sau đó quay người đi về

phía trước.

- Các ngươi muốn chết ở chỗ này thì ta không ngăn cản...

Đi ngang qua bên cạnh hai người, Mộc Thắng Tuyết cười lạnh, bộ dáng đắc ý nói không nên lời, dường như oán khí tích lũy từ trước tới giờ đã biến mất.

- Chúng ta cũng đi thôi!

Không để ý tới bộ dạng tiểu nhân đắc chí của hắn, hai người Nhiếp Vân và Bách Hoa Tu theo sát phía sau.

...

- Chúng ta đã bước vào yêu minh cổ đạo, xem ra không thể rút lui, chỉ có tiến vào a ngục chi môn mới có thể tìm kiếm sinh cơ!

Mọi người tiếp tục tiến lên phía trước, lúc này xuất hiện trước địa ngục chi môn ngâm đen.

Địa ngục chi môn, đi thông địa ngục thông đạo, hơi không chú ý sẽ chết ngay lập tức.

- Vân Đồng, vừa rồi ngươi xung trận ngựa lên trước phong độ tư thái làm chúng ta thổn thức, địa ngục chi môn này chắc chắn không thể làm gì ngươi, ngươi nên đi trước dò đường cho mọi người đi.

Đi vào trước cửa, Mộc Thắng Tuyết lên tiếng.

- Mộc Thắng Tuyết, ngươi đừng khinh người quá đáng!

Bách Hoa Tu thở phào, trên mặt ngọc của nàng ngưng trọng, nàng đang súc thế, dường như chỉ cần đối phương tiếp tục nói nhảm thì nàng sẽ động thủ ngay lập tức.

- Bách Hoa sư muội, ngươi nói chuyện với sư huynh như vậy có phải không quá quy củ hay không?

Mộc Thắng Tuyết cũng không thèm để ý, hắn lãnh đạm lên lên

tiếng.

Thực lực Bách Hoa Tu thấp nhất trong đám người, Mộc Thắng Tuyết căn bản không sợ.

- Vân Đồng bị thương nặng, căn bản không thể đi trước dẫn đường, ngươi buộc hắn như thế là có ý gì?

Bách Hoa Tu cũng biết đối phương lợi hại, lời nói băng hàn.

- Có ý gì? Ha ha, đương nhiên là vì cứu mọi người?

Mộc Thắng Tuyết nói đến đây liền nhìn sang Nhiếp Vân.

- Vân Đồng, vì an nguy của mọi người, ta cảm thấy ngươi đi là thích hợp nhất, có lẽ ngươi không có ý kiến chứ?

- Ta có ý kiến!

Nhiếp Vân giả ra bộ dáng oán giận.

- Trước kia thời điểm gặp được Ám Kim Lãnh Thủy, Tề Dương công tử vọt tới phía trước nhất, đánh chết Thú Vương ta xung trận lên trước, Âu Dương huynh là Tường Thủy sư, không thể mạo hiểm, còn lại đều là nữ tử, nói như thế nào đi nữa, cũng nên là Mộc huynh xuất đầu a, sao còn để cho ta tiếp tục lên trước?

- Ta xuất đầu? Ánh mắt của ngươi không mù a! Chẳng lẽ còn chưa hiểu thân phận cùng địa vị của mình? Nếu bây giờ ngươi đi mà nói, Âu Dương huynh có lẽ còn có thể phá vỡ dòng nước bên cạnh ngươi, cho ngươi khôi phục một ít chân khí, bằng không thì, không có Tường Thủy sư trợ giúp, ngươi đợi đến khốn chết ở đây a!

Mộc Thắng Tuyết cười lạnh.

- Ngươi nói cái gì?

Nhiếp Vân mặt mũi tràn đầy lửa giận.

- Tề Dương công tử, chúng ta là một liên minh, vừa rồi ta đánh chết

Thú Vương tiêu hao quá lớn, chỗ tốt gì cũng không được đến, không nói cái khác, hiện tại chân khí hao tổn, còn bị trọng thương, cho dù ngươi không giúp ta chữa thương, chẳng lẻ không thể để cho Âu Dương huynh thay ta khôi phục chân khí?

- Không nên gấp gáp, ta cũng không nói không cho ngươi khôi phục, nhưng Địa Ngục môn này cũng nên có người xông a! Ngươi ngoan ngoãn đi vào, bảo hộ mọi người an toàn, Âu Dương huynh tự nhiên sẽ giúp ngươi tách nước biển ra, cho ngươi có thời gian khôi phục chân khí!

Thanh âm của Tề Dương bất âm bất dương nói.

- Các ngươi...

Nhiếp Vân giả bộ như trong cơn giận dữ, quay đầu nhìn về phía Âu Dương Thành.

- Âu Dương huynh, bọn hắn nói cũng là ý của ngươi?

- Tề Dương công tử là thủ lĩnh của chúng ta, lời nói của hắn tự nhiên là ý của ta, đám người chúng ta tách nước biển, cũng là cần lực lượng, nếu như một người tác dụng gì cũng không có, ta tự nhiên sẽ không không công lãng phí khí lực!

Âu Dương Thành hiển nhiên đã cùng Tề Dương, Mộc Thắng Tuyết vụng trộm thương nghị rồi, vặn eo bẻ cổ, nhàn nhạt nói ra.

------oOo------

Chương 296: Cửu Tâm Yêu Quả Thụ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cường giả Chí Tôn ở đáy biển chẳng những phải chống cự áp lực của nước biển, còn phải khắc chế sức nổi, loại tình huống này căn bản không cách nào an tâm tu luyện bổ sung chân khí, muốn khôi phục, cũng chỉ có thể để cho Tường Thủy sư tách ra nước biển. Hiện tại Tường Thủy sư chỉ có Âu Dương Thành, ở trong mắt mọi

người, hắn không giúp đỡ, chẳng khác nào phán quyết Nhiếp Vân tử hình.

- Tốt, tốt! Các ngươi khinh người quá đáng. Vân Đồng, chúng ta đi, cái bảo tàng này chúng ta không muốn cũng được!

Nghe được ba người cùng một chỗ nói nhảm, Bách Hoa Tu tức giận đến không nhẹ, kéo Nhiếp Vân muốn ly khai.

- Đi? Nơi đây liên lụy quá nhiều, ngươi cho rằng muốn tới thì tới muốn đi thì đi? Hừ, Bách Hoa Tu, Vân Đồng là tán tu ta cũng không muốn nói nhiều, ta nhớ ngươi thật giống như còn xây một tiểu tông môn. Tên Bách Hoa Tông gì a, nếu như hiện tại đi, không biết Bách Hoa Tông kia của ngươi có thể kiên trì bao lâu...

Trong lời nói của Tề Dương mang theo uy hiếp trắng trợn. Tự hồ chỉ cần hai người ly khai, sẽ lọt vào hắn điên cuồng trả thù.

- Ngươi muốn làm cái gì?

Bách Hoa Tu cắn răng.

- Hôm nay ngươi đi ta cũng sẽ không ngăn đón ngươi, bất quá lực lượng của Tề gia chúng ta ở Thần Thánh đế quốc, chắc hẳn ngươi cũng biết, nếu như ngươi không muốn Bách Hoa Tông biến thành đất bằng mà nói, hoàn toàn có thể lập tức rời đi! Đương nhiên, ta đây không phải uy hiếp, Tề Dương công tử ta, vẫn rất thủ tín trung nghĩa a! Làm như vậy chỉ cảnh cáo một ít người lâm trận làm phản mà thôi!

Lời này của Tề Dương nói không hề che lấp.

- Ngươi... Hèn hạ!

Mặt của Bách Hoa Tu lúc đỏ lúc trắng, ngực phập phồng kịch liệt.

Nàng như thế nào cũng không nghĩ ra, Tề Dương công tử trước kia khiêm cung, lại tàn nhẫn như vậy!

- Bách Hoa Tông chủ không cần lo lắng thay ta, bọn hắn đã để cho

ta đi vào dò đường, ta đi vào là được!

Nhiếp Vân ngăn Bách Hoa Tu lại, hừ một tiếng.

- Lúc này mới thức thời a!

Tề Dương nở nụ cười, tiện tay ném cho Nhiếp Vân một cái bình ngọc.

- Đây là Mịch Hồng phấn ta chuyên môn đặc chế. Chỉ cần địa phương ngươi đi ngang qua vải lên một hạt, sẽ nhuộm nước biển chung quanh thành màu đỏ, kéo dài không tiêu tan, đến lúc đó chúng ta sẽ căn cứ màu đỏ đi về phía trước!

- Vân Đồng, nơi này là Địa Ngục môn, bên trong nguy cơ trùng trùng, hơn nữa chân khí của ngươi đã tiêu hao không sai biệt lắm...

Vẻ mặt của Bách Hoa Tu sốt ruột, giảm thấp thanh âm xuống.

- Thật sự không được chúng ta trực tiếp lao ra, trở lại Bách Hoa Tông cùng lắm thì chỉnh thể di chuyển là được...

- Không cần, yên tâm đi, ta không sao, cùng lắm thì đi một bước xem một bước!

Tiện tay tiếp nhận bình ngọc, Nhiếp Vân thấy mỹ nữ lạnh lùng trước mắt lộ ra quan tâm khó có thể ngăn chặn, thiếu chút nữa liền nói ra sự tình mình ngụy trang, bất quá suy nghĩ một chút, vẫn là không nói thì tốt hơn.

Mặc dù bây giờ mình biết đối phương đến tìm thi thể Yêu Thánh, nhưng nơi này thật sự quá lớn, hơn nữa cơ quan trùng trùng điệp điệp, nếu người mù sờ voi, còn không bằng cùng Tề Dương chung một chỗ, người này khẳng định có địa đồ hoặc những vật khác, bằng không sẽ không tìm tới nơi này rồi.

- Còn không mau đi!

Thấy vẻ mặt thiếu niên không thể làm gì, Mộc Thắng Tuyết đắc ý nói không nên lời, lần nữa rống to.

- Hừ!

Nhiếp Vân cũng lười nói nhảm, quay người đi tới.

- Công tử, chân khí của thằng này tiêu hao lợi hại như vậy, lại bị trọng thương, đi vào chỉ sợ hẳn phải chết không thể nghi ngờ a!

Thấy thiếu niên đi vào đại môn, vẻ mặt của Mộc Thắng Tuyết đắc ý truyền âm.

- Yên tâm đi, khẳng định sống không được rồi, một tôm tép nhãi nhép mà thôi, cho dù may mắn không chết, lợi dụng xong ta cũng sẽ giết!

Tề Dương khoát tay áo, ánh mắt lộ ra vẻ khinh miệt.

Trước kia thủ đoạn của Nhiếp Vân cường thế, thực lực thông thiên, hắn vẫn còn kiêng kị vài phần, hiện tại chân khí tiêu hao không sai biệt lắm, bị áp bách như thế cũng không dám phản kháng, rất hiển nhiên không có át chủ bài, ở trong mắt hắn xem ra, loại người này không có gì đáng sợ, tương đương lão hổ không răng.

Lão hổ không răng phải nhanh giết chết, bằng không thì một khi răng nanh dài ra lần nữa, có hại chịu thiệt nhất định là mình.

- Công tử, sau khi huỷ bỏ tu vi của hắn, hy vọng có thể giao hắn cho ta xử lý!

Trong mắt Mộc Thắng Tuyết lóe lên hào quang âm độc.

- Ta biết rõ thủ đoạn của ngươi nhiều, đến lúc đó liền cho ngươi, hảo hảo tra tấn một chầu, ha ha, giết gà dọa khỉ, để cho tất cả mọi người biết rõ lời nói của ta không thể ngỗ nghịch, dám ngỗ nghịch là muốn chết!

Tề Dương gật gật đầu.

- Công tử yên tâm, ta tuyệt đối sẽ làm cho hắn muốn sống không được, muốn chết không xong!

Mộc Thắng Tuyết nghĩ đến chỗ vui vẻ, khóe miệng giơ lên, giống như đã chứng kiến lực lượng của Nhiếp Vân bị phế, quỳ trước mặt hắn đau khổ cầu khẩn.

- Nhanh theo a!

Không để ý tới Mộc Thắng Tuyết hưng phấn, Tề Dương đi theo sau lưng Nhiếp Vân bơi vào bên trong.

- Để cho ta vào trước, chính hợp ý ta, hừ, ta sẽ thu không còn một mảnh, cho các ngươi theo ở phía sau ăn cát!

Tiến vào đại môn đen kịt, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, triển khai thiên phú Tường Thủy trong cơ thể, lập tức như du ngư chạy trốn ra ngoài.

Tề Dương để cho mình tiến đến, khẳng định con đường này là chính xác nhất, mình liền đi trước một bước, thấy cái gì thu cái đó, gặp phải nguy hiểm liền dừng lại, dưới tình huống bất luận kẻ nào cũng không biết mình là Tường Thủy sư, bán bọn họ đi, chỉ sợ bọn hắn còn phải đếm tiền cho mình!

Tuy những người này ở Quang Minh thành là thiên tài gì đó, nhưng ở trong mắt Nhiếp Vân, chỉ là một ít tôm tép nhãi nhép mà thôi, đùa bỡn bọn hắn không nói chơi chút nào.

- Tường Thủy khí cảm ứng bốn phía, nước chảy chấn động đều ở tâm ta...

Đi một hồi, thấy đã thoát ly phạm vi bọn người Tề Dương cảm ứng, Tường Thủy khí của Nhiếp Vân mạnh mẽ tứ tán ra, dọc theo nước biển lao đi.

Địa phương có nước là hậu hoa viên của Tường Thủy sư, những lời này là hoàn toàn chính xác, Tường Thủy khí nhộn nhạo khai mở, địa phương nào có cơ quan, địa phương nào có bẫy rập, nhất thanh nhị sở, giống như lúc trước trong sương mù mình dùng Truy Tung khí dò đường, địa phương đối với người khác cửu tử nhất sinh, với hắn mà nói là hậu hoa viên.

- Ha ha, ngươi không phải muốn đi theo đằng sau ta sao? Ta liền cho ngươi cái thú vị!

Sau khi tiến nhập Địa Ngục môn, Nhiếp Vân liên tục vượt qua mấy chỗ bẩy rập, đột nhiên cười hắc hắc, một ý nghĩ xông ra.

------oOo------

Chương 297: Thất hoàng tử (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bàn tay lật một chút, liền lấy bình Mịch Hồng phấn mà Tề Dương cho kia ra, tiện tay lấy ra một giọt, ném vào trên một cái bẫy. Đã để cho mình đi dò đường, không để cho bọn hắn ăn chút ít "thú vị", chẳng phải thực xin lỗi bọn hắn sao?

Về phần làm như vậy có thể tổn thương Bách Hoa Tu hay không, điểm ấy căn bản không cần cân nhắc, đám người Tề Dương không biết mình là Tường Thủy sư, tự nhiên đối với nơi mình đi qua cực kỳ yên tâm, vì có thể đạt được bảo bối, nhất định sẽ xung ngựa lên trước, đợi bị tổn thất nặng phát hiện cũng đã muộn!

Đương nhiên, Âu Dương Thành có thể dùng Tường Thủy khí cảm ứng bốn phía, phát hiện kế hoạch của mình ngăn cản Tề Dương hay không, liền không được biết rồi.

Bất quá, y theo Nhiếp Vân quan sát, Âu Dương Thành này cũng không phải vật gì tốt, hắn khẳng định vui cười nhìn Tề Dương chịu khổ, cho dù phát hiện chỉ sợ cũng sẽ không nói ra!

Nguyên một đám mưu đồ bất chính, loại tổ hợp này có thể sống lâu dài mới là lạ!

Thả Mịch Hồng phấn ra, Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, rất nhanh đi về phía trước.

Vèo! Vèo! Vèo!

Lại liên tục tránh đi hai cơ quan, đang định tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên Nhiếp Vân nghe được mặt đất phía trước nổ vang, mạnh mẽ từ dưới đất nhảy ra một đoàn Giáp Y nhân đen kịt.

Những Giáp Y nhân này, thoạt nhìn không hề có sinh khí, cồng kềnh chậm rãi đi về phía trước, mỗi đi một bước mặt đất liền rung động lắc lư thoáng một phát, cho thấy lực lượng cường đại.

- Khôi lỗi? Dĩ nhiên là Yêu tộc khôi lỗi? Yêu thánh này thật sự là thủ bút thật lớn!

Chứng kiến những vật này, mặt mũi Nhiếp Vân tràn đầy kinh ngạc.

Yêu tộc có được phương pháp luyện chế khôi lỗi đặc thù, là bắt người sống, dùng thủ đoạn đặc thù biến thành ngu ngốc, chỉ bảo lưu lại thực lực cùng ý chí chiến đấu.

Loại khôi lỗi này chỉ biết nghe theo mệnh lệnh chiến đấu, hung hãn không sợ chết, vì phòng ngừa hao tổn, đều mặc một ít áo giáp trầm trọng.

Tuy Giáp Y nhân thoạt nhìn ngu ngốc, chỉ khi nào động thủ, cho dù là mình bây giờ cũng chỉ có phần bị đánh.

- Không ngạnh chiến với bọn chúng, đi trước nói sau!

Khống chế Tường Thủy khí hình thành một đám vòng xoáy, ngăn cản những khôi lỗi này ở bên trong, mình thì lập tức lao nhanh về phía trước.

Tường Thủy sư ở trong nước trốn chạy để khỏi chết, đồng cấp không có địch thủ, tốc độ bây giờ của Nhiếp Vân, cường giả Tạo Hóa Cảnh bình thường cũng kém xa, chớ nói chi là những khôi lỗi không có trí tuệ này.

Đi về phía trước hơn mười dặm, liền nghe đến một mùi thơm nhàn nhạt, đưa mắt nhìn đi, một cây đại thụ xuất hiện ở trước mắt.

- Cửu Tâm Yêu Quả Thụ? Quả nhiên ở chỗ này!

Nhìn rõ ràng bộ dáng đại thụ, Nhiếp Vân biết rõ cái này là yêu quả mình muốn tìm, con mắt sáng ngời, trên mặt lộ ra dáng tươi cười khó có thể ngăn chặn.

Cửu Tâm Yêu Quả Thụ, một trong các Yêu tộc thánh thụ, cành lá rậm rạp, toàn thân bích lục, chín quả cây tựa như chín trái tim, cùng một chỗ kích đập, mỗi nhảy lên thoáng một phát, nước biển liền hình thành một vòng xoáy, điên cuồng dũng mãnh lao vào, dưới Chu Thiên linh khí chậm rãi hội tụ, tẩm bổ, trái cây như trái tim đỏ tươi.

Nếu như không biết trái cây của Cửu Tâm Yêu Quả Thụ thần kỳ, Nhiếp Vân cũng hoài nghi cây này có phải vật sống hay không.

Còn không có tới gần yêu thụ, đột nhiên bay tới mấy cành lá dài nhỏ, thẳng tắp rút qua.

Rầm Ào Ào,…

Nước biển bị cành lá tách ra một đạo sóng nước, phảng phất như một kiếm khách cao minh, kiếm khí tung hoành, phong tỏa toàn bộ đường lui của Nhiếp Vân.

- Này chẳng lẽ là sinh linh tẩm bổ? Khó trách gọi yêu thụ quả, quả nhiên không sai!

Khống chế thủy lưu, thân thể của Nhiếp Vân vẽ một cái, liền tránh thoát nhánh cây công kích.

Cửu Tâm Yêu Quả Thụ cũng không phải dựa vào hấp thu dinh dưỡng trong thổ địa tăng trưởng, mà dựa vào đánh chết sinh linh lui tới, tương tự hoa ăn thịt trên lục địa, Nhiếp Vân khẽ dựa gần, nó liền lập tức cảm nhận được khí tức sinh linh, bắt đầu chủ động công kích!

Uy lực công kích của Yêu thụ quả không kém một Chí Tôn đỉnh phong, nếu như Nhiếp Vân không phải Tường Thủy sư, lúc này nhất định sẽ cực kỳ chật vật, dù như thế, muốn tới gần hái trái cây, cũng rất không dễ dàng!

- Ta là Tường Thủy sư tới gần cũng phiền toái, chỉ sợ Thú Vương Yêu Sí Vân Giáp Thú không biết hy sinh bao nhiêu thuộc hạ, mới thu thập được 18 trái cây...

Nhớ tới mình từ trong tay Thú Vương lấy được 18 trái cây, Nhiếp Vân lắc đầu.

Dựa theo thực lực cùng hình thể của Thú Vương, muốn tới gần thu thập trái cây, nhất định sẽ bị đánh chết. Nó có nhiều trái cây như vậy, chỉ sợ không biết phái bao nhiêu thuộc hạ làm tấm mộc, lúc này mới thuận lợi lấy được.

- Thất hoàng tử điện hạ, cái này là Cửu Tâm Yêu Quả Thụ!

Ngay khi Nhiếp Vân đang nghĩ biện pháp làm sao tới gần yêu thụ hái trái cây, đột nhiên nghe được xa xa vang lên một thanh âm nhàn nhạt, trong nội tâm cả kinh, thủy lưu rung động, vội vàng giấu ở đằng sau một khối nham thạch.

Vừa giấu kỹ, liền chứng kiến xa xa, một đoàn thủy lưu dồn dập xoay tròn. Vài bóng người từ trong vòng xoáy đi ra.

- Ân, không tệ, chứng kiến yêu thụ quả, vật kia nên cách rất gần!

Một thanh niên hai tay chắp sau lưng, một bóng người đi ra, nhìn yêu thụ cực lớn trước mắt, ánh mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Người thanh niên này khí tức cô đọng, chân khí nội liễm, nước biển ở trên đỉnh đầu hội tụ hình thành vòng xoáy. Vừa xem đã biết rõ sử dụng một loại phù lục đặc thù hành tẩu dưới nước!

Phù lục có thể ở dưới nước tự do hành tẩu, vi phạm Thiên Địa đạo lý, chỉ có cường giả Bí Cảnh mới có thể tạo ra, có thể lấy ra phù lục như vậy tiến vào nơi đây, đủ thấy thân phận, địa vị của người này.

Đương nhiên loại phù lục này còn không lợi hại bằng thiên phú đặc thù của Tường Thủy sư.

- Ta đã từng nói qua thứ này nhất định là của Thất hoàng tử điện

hạ, nhìn yêu thụ không hư hao chút nào, đã biết rõ tiểu tử Tề Dương kia căn bản còn chưa đến, hắc hắc, đã như vậy, chúng ta liền quét sạch, để cho tiểu tử này cao hứng mà đến, khóc lóc trở về!

Một trung niên nhân ở sau lưng thanh niên vừa cười vừa nói.

- Đây là tự nhiên, tiểu tử Tề Dương này cho tới nay đều cùng thiếu gia cạnh tranh, tự cho là rất ngưu bức! Nhưng hắn nằm mộng cũng không nghĩ đến, điện hạ đối với cử động của hắn rõ như lòng bàn tay, nơi này nói trắng ra là để hắn mở đường!

Lại một trung niên nhân vừa cười vừa nói.

------oOo------

Chương 298: Thất hoàng tử (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mấy người này, tính cả thiếu gia thân phận tôn quý kia đều là cường giả Chí Tôn đỉnh phong, khí thế một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng, thực lực không kém bọn người Tề Dương, Mộ Thanh, Mộ Hà nhiều. Nghe lời của bọn hắn, có lẽ giống như Tề Dương, đều là người của Thần Thánh đế quốc.

Thần Thánh đế quốc đất rộng của nhiều, không giống tiểu đế quốc Thần Phong. Tài nguyên phong phú, cao thủ nhiều như mây, cường giả Chí Tôn ở Thần Phong đế quốc địa vị rất cao, Phong Vương Phong Hầu, nhưng ở Thần Thánh đế quốc, cũng chỉ là quý tộc bình thường mà thôi.

- Hừ, tiểu tử này tự cho là đúng, có thể ở trong người bình thường trổ hết tài năng, liền tự nhận là đệ nhất tài tuấn của Thần Thánh đế quốc rồi, thật sự là không biết trời cao đất rộng!

Thất hoàng tử cười lạnh một tiếng.

- Thằng này đầu óc có vấn đề, đến bây giờ còn không có tinh

tường, Thần Thánh đế quốc là thiên hạ của người nào, dám cùng hoàng tử điện hạ đoạt danh tiếng, thật không biết chữ chết viết như thế nào!

Trung niên nhân thứ nhất nói chuyện kia hừ lạnh, ngay sau đó nói:

- Điện hạ, ở đây dù sao cũng bốn phía không người, không bằng chúng ta thần không biết quỷ không hay giết hắn...

- Không được!

Trung niên nhân lời còn chưa nói hết, Thất hoàng tử liền đánh gãy hắn.

- Tuy lão quỷ kia của Tề gia không có đạt tới Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, nhưng tu vi cao thâm đã một chân bước vào, Tề Dương là thân cháu trai của hắn, khẳng định lưu lại không ít chuẩn bị ở sau, tùy tiện đánh chết hắn, truyền quay lại Đế đô, đối với ta tranh đoạt ngôi vị hoàng đế cực kỳ bất lợi!

- Đúng, đúng, là thuộc hạ lỗ mãng rồi!

Nghe được quát lớn, trung niên nhân vội vàng lui về phía sau, hoảng sợ nói.

- Đánh chết hắn không được, ngược lại có thể hung hăng nhục nhã hắn một chầu! Đồ vật không biết sống chết không ủng hộ ta, mà đi ủng hộ ca ca ta, đã phạm vào tử tội, đến lúc đó một khi ta thượng vị, chính là tử kỳ của hắn!

Trong mắt Thất hoàng tử sát cơ tất hiện, cười lạnh liên tục.

- Thất hoàng tử, ủng hộ ca ca hắn? Xem ra tranh đấu quyền lợi ở Thần Thánh đế quốc còn lớn hơn Thần Phong đế quốc rất nhiều!

Nhiếp Vân nghe được mọi người đối thoại, tựa hồ đã minh bạch mấy thứ gì đó, đang cảm khái, đột nhiên con mắt sáng ngời.

- Dù sao hai người bọn họ bất hòa, ta hoàn toàn có thể để chúng ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi a?

- Điện hạ, một khi tới gần Cửu Tâm Yêu Quả Thụ, sẽ tự động công kích, chúng ta làm sao hái xuống?

Nhiếp Vân đang tính toán, chợt nghe trung niên nhân hỏi.

- Yên tâm đi, trước khi ta đến đã chuẩn bị kỹ càng, một yêu thụ mà thôi, xem thủ đoạn của ta!

Thất hoàng tử thét dài một tiếng, trường kiếm trên lưng nhảy lên, rơi vào lòng bàn tay, bàn tay run lên, kiếm quang liền tạo thành kiếm hoa, giống như pháo hoa phóng tới trước.

Đồng dạng sử dụng kiếm, Thất hoàng tử vừa ra tay, liền cường đại hơn Mộc Thắng Tuyết không chỉ một lần, kiếm quang lập loè, làm cho tâm trí người hướng về, không kịp nhìn.

- Đại Bi Lưu Tinh Kiếm Pháp! Không nghĩ tới điện hạ lại tu luyện kiếm pháp Top 3 của Thần Thánh đế quốc tới đại thành!

Trung niên nhân kia thét kinh hãi.

- Điện hạ kỳ tài ngút trời, tu luyện võ kỹ, đã gặp qua là không quên được, có thể luyện thành bộ kiếm pháp kia cũng không có gì kỳ lạ quý hiếm!

Người thứ hai nở nụ cười một tiếng.

- Truyền thuyết bộ kiếm pháp kia vừa ra tay, có thể đâm ra vạn đạo kiếm quang, mỗi một đạo đều giống như sao băng, uy lực vô cùng, điện hạ tu luyện đến đại thành, chỉ sợ ở Khí Hải đại lục Chí Tôn Thiên bảng cũng có thể sắp xếp lên danh hào đi à nha!

- Đó là tự nhiên, trước kia thiếu gia vào Chí Tôn Địa Bảng Top 10, đoạn thời gian trước bế quan công lực đại tiến, tiến vào Thiên bảng cũng không có gì!

Lúc hai người nói chuyện, kiếm khí của Thất hoàng tử cùng cành lá, đằng mạch của Cửu Tâm Yêu Quả Thụ lan tràn đến giao kích, một hồi va chạm giòn vang, tàn cành toái diệp bay xuống trên đất,

theo nước biển bốc lên mà đi.

- Thành công, xem ta hái những yêu quả này!

Kiếm khí quấy toái cành lá, Thất hoàng tử cười lớn một tiếng, cả người hóa thành một đạo kiếm quang thẳng tắp, mang theo Thiên Địa chi uy, nhanh chóng đâm tới một trái cây phía dưới cùng.

Một kiếm này như bàn tay lớn, đại từ đại bi, nước biển ở dưới một kiếm này tách ra thành một hình cầu chu vi mấy mét, thẳng tắp bao phủ tới trái cây.

Ông!

Ngay khi hình cầu sắp tiếp xúc đến trái cây, một đạo thủy lưu cuồn cuộn, ba Đồng Giáp Nhân từ phía dưới yêu thụ chui ra, một người trong đó vung quyền nện đến kiếm quang.

Quyền phong bắn ra bốn phía, lực lượng khổng lồ ngưng tụ thành nước biển triều tịch, cùng kiếm quang của Thất hoàng tử giao kích, oanh… thoáng một phát, đất rung núi chuyển, nước biển bắn tung toé, chỗ lực lượng nhộn nhạo, nham thạch biến thành bột mịn, vô số cá bơi, tôm biển trôi nổi,… biến thành từng đống thịt nát.

Răng rắc!

Ba Đồng Giáp Nhân xuất hiện, đồng thời toàn bộ phạm vi trăm mét xung quanh yêu thụ quả, bị một cổ lực lượng đặc thù bao phủ, căn bản không cách nào đào tẩu!

- Là khôi lỗi Chí Tôn đỉnh phong cùng Tỏa Thủy Thần Cung Tráo, điện hạ cẩn thận!

Chứng kiến khôi lỗi đột nhiên xuất hiện, mấy trung niên nhân biến sắc, vội vàng vọt tới.

- Khôi lỗi Chí Tôn đỉnh phong, Tỏa Thủy Thần Cung Tráo?

Nhiếp Vân ở sau nham thạch sắc mặt biến đổi.

Trước kia gặp được Giáp Y nhân, thực lực đa số ở Khí Tông, tuy hung hãn không sợ chết, nhưng không tạo được tổn thương quá lớn, cho nên mới có thể trực tiếp đào tẩu, không nghĩ tới bên cạnh Cửu Tâm Yêu Quả Thụ sẽ có khôi lỗi Chí Tôn đỉnh phong, hơn nữa nhìn tình huống vừa rồi cùng Thất hoàng tử giao thủ, thực lực không dưới Tề Dương a!

Khôi lỗi lợi hại thì thôi, mấu chốt là Tỏa Thủy Thần Cung Tráo!

Loại tráo này đồng dạng phong ấn, có thể phong tỏa hết thảy chung quanh, là một loại bí pháp của Yêu tộc, người bị khóa, lực lượng sẽ bị hạn chế, không đánh chết ba khôi lỗi, là căn bản không cách nào ly khai!

Không hổ là địa phương Yêu thánh lưu lại, thật đáng sợ!

Nếu không phải nhóm người này xông lại, mình tiến đến cướp đoạt yêu quả, chỉ sợ cho dù biến thành Tường Thủy sư, ở dưới Tỏa Thủy Thần Cung Tráo bao phủ, cũng khó có thể đào thoát!

- PHÁ...!

Thất hoàng tử chứng kiến Thần cung tráo trước mắt, ánh mắt lộ ra vẻ dữ tợn, trường kiếm cấp tốc vung trảm, kiếm khí gào thét, ý định phá vỡ, bất quá đây là Yêu thánh năm đó lưu lại, hắn một Chí Tôn làm sao có thể đánh tan!

Kiếm khí của hắn vốn có thể ở trong nước biển xuyên thẳng qua vài dặm, nhưng ở trong Tỏa Thủy Thần Cung Tráo, khoảng cách chỉ có 4-5m, lực lượng giảm bớt đi nhiều.

------oOo------

Chương 299: Cửu Tâm Liên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đông! Đông! Đông!

Lực lượng của hắn yếu bớt, khôi lỗi Đồng Giáp Nhân lại như được gia trì lực lượng, hai chân đạp mạnh mặt đất, như đạn pháo hình người vọt lên, đồng thời trong miệng phát ra một tiếng gào thét, lại là một quyền đánh ra!

Bành!

Quyền này giống như quỷ mỵ, lực lượng phá vỡ vạn pháp, cương khí hộ thân của Thất hoàng tử căn bản không thể ngăn trở, ngực tê rần, máu tươi phun ra, làm nước biển tiến vào cổ họng của hắn.

- Súc sinh! Dám tổn thương hoàng tử điện hạ, ngươi muốn chết!

Lúc này mấy trung niên nhân mới đi đến trước mặt Thất hoàng tử, chứng kiến điện hạ bị thương, tất cả đều tức sùi bọt mép, bàn tay quay cuồng, đột nhiên trảo tới khôi lỗi.

NGAO...OOO!

Mặc dù khôi lỗi không nói chuyện, không có trí tuệ, nhưng ánh mắt lại lập loè, biết rõ công kích, đồng thời thét dài một tiếng, ba khôi lỗi đồng loạt ra tay.

Lực lượng thân thể thuần khiết cùng mấy trung niên nhân công kích giao thoa, thủy lưu quay cuồng, ô nước sôi đằng, trong lúc nhất thời đánh khó phân cao thấp.

- Ân? Khôi lỗi cùng đám người Thất hoàng tử này khó phân cao thấp, ta liền thừa cơ trộm Cửu Tâm Yêu Quả Thụ a!

Nhiếp Vân thấy song phương đấu khó phân cao thấp, trong nội tâm khẽ động, khóe miệng giơ lên.

Muốn ăn cắp Cửu Tâm Yêu Quả phải tiến vào Tỏa Thủy Thần Cung Tráo, bất quá, hiện tại có đám người Thất hoàng tử chiến đấu cùng khôi lỗi, mình hoàn toàn có thể tùy thời thoát thân, một chút nguy hiểm cũng không có!

Nói sau, bằng vào năng lực của Tường Thủy sư, chỉ cần không bị đối phương phát hiện, ở trong thủy lưu đục ngầu như thế, lấy được

đồ vật liền đi, chỉ cần ly khai phạm vi Thần cung tráo, bất luận kẻ nào cũng mơ tưởng thương tổn tới mình!

Muốn làm liền làm, tiện tay từ trong đan điền lấy ra một bộ áo xám mặc lên người.

Bộ y phục này rất giống của Âu Dương Thành, dù sao cũng định giá họa cho Tề Dương, vừa vặn cho hắn đến gánh tội!

Chuẩn bị thỏa đáng, Nhiếp Vân che mặt, lúc này mới khẽ động, như du ngư bơi tới chỗ Cửu Tâm Yêu Quả Thụ.

Oanh! Oanh! Oanh!

Dán chặt lấy mặt đất, cảm nhận được phía trên Đồng Giáp Nhân và bọn người Thất hoàng tử đại chiến mang đến chấn động càng ngày càng mãnh liệt, Nhiếp Vân biết rõ bọn hắn chiến đấu khẳng định sắp ra kết quả, lập tức không do dự, tốc độ nhanh hơn, chỉ hai cái hô hấp đã đi tới trước mặt yêu thụ, bàn tay lớn trảo một cái, lực lượng hùng hậu liền bao phủ một trái yêu quả.

- Rống!

Nhiếp Vân vừa tháo xuống một trái yêu quả, chợt nghe Đồng Giáp Nhân thét chói tai, tựa hồ bọn hắn cùng yêu quả có liên hệ đặc thù, đã phát hiện Nhiếp Vân xâm nhập.

- Bọn hắn ý định đào tẩu, cùng một chỗ động thủ!

Chiến đấu làm cho nước biển đục ngầu, tăng thêm Nhiếp Vân cố ý ẩn nấp, Thất hoàng tử thấy Đồng Giáp Nhân thét lên, quay người tháo chạy, còn cho là bọn nó muốn chạy trốn, thét dài một tiếng, lực lượng toàn thân không hề giữ lại cuồng oanh loạn tạc.

- Chạy đi đâu!

Mấy trung niên nhân nghe được điện hạ phân phó cũng không dám lưu thủ, nhao nhao đánh ra tuyệt chiêu mạnh nhất.

- NGAO...OOO!

Bị điên cuồng công kích, không cách nào trở lại bảo hộ yêu quả, Đồng Giáp Nhân sốt ruột đến hai mắt đỏ thẫm, một quyền lại một quyền cùng bọn người Thất hoàng tử đối công.

Tuy bên Thất hoàng tử nhiều người, hơn nữa thực lực mỗi người cường chút ít, nhưng bị Thần cung tráo áp chế, cho dù khôi lỗi ít người hơn nữa không có trí tuệ, lại được Thần cung tráo che chở, như cá gặp nước, nên hai phe chiến hừng hực khí thế, khó phân cao thấp.

- Ha ha, Thất hoàng tử này đã phối hợp như vậy, ta liền không khách khí!

Nhiếp Vân hiển nhiên cũng không nghĩ tới Thất hoàng tử sẽ phối hợp như vậy, nở nụ cười một tiếng, lần nữa chộp tới trái cây.

Rầm Ào Ào! Rầm Ào Ào! Rầm Ào Ào!

Chỉ hai cái hô hấp, chín trái cây đều bị hắn thu vào nạp vật đan điền.

- Đồ vật nên tìm đã có rồi! Nếu như truyền thuyết thật sự, thực lực của ta tuyệt đối có thể đột nhiên tăng mạnh, Linh Tê Luyện Thể Quyết thậm chí có thể trực tiếp trùng kích tầng thứ tư đại thành!

Thu thập sạch sẽ, thấy song phương còn chiến đấu, trong nội tâm Nhiếp Vân khẽ động, nhớ tới truyền thuyết kia.

Hắn ở Thần Phong thành nghe được Bách Hoa Tu nói Cửu Tâm Yêu Quả Thụ, cũng nhớ tới truyền thuyết trong đầu kia, tuy chín trái cây của Cửu Tâm Yêu Quả Thụ trân quý, lại không quá hiếm, dù sao ngươi hái trái cây xong, qua không được trăm năm lại có thể sinh ra chín quả khác! Chỉ cần yêu thụ không chết, có thể liên tục không ngừng sinh ra trái cây.

Truyền thuyết, cái gọi là chín tâm của Cửu Tâm Yêu Quả Thụ, kỳ thật không phải chỉ chín trái cây, mà là chỉ chín tâm kết nối trong yêu thụ… Cửu Tâm Liên!

Cửu Tâm Liên, chỗ mạch máu của Cửu Tâm Yêu Quả Thụ, tương đương với trái tim của nhân loại, yêu thụ liên tục không ngừng sinh trưởng ra trái cây, đều là do nó diễn sinh, trình độ trân quý có thể nghĩ!

Nếu như bàn về giá trị mà nói, giá trị của một Cửu Tâm Liên là hơn 100 Cửu Tâm Yêu Quả Thụ!

Nhiếp Vân nuốt mười hai trái cây bất quá là để cho Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ tư đi tới một ít, nếu như có thể dùng Cửu Tâm Liên mà nói, lực lượng thân thể nhất định sẽ tái tiến một bước, cho dù tầng thứ tư không đạt đến đại thành, cũng không xê xích gì nhiều!

Cũng bởi vì biết rõ truyền thuyết này, Nhiếp Vân mới quyết định cùng Bách Hoa Tu đến tìm kiếm Cửu Tâm Yêu Quả Thụ, bằng không thì, chỉ bằng vào một ít trái cây, làm sao có thể để cho hắn bỏ qua tìm kiếm cha mẹ hạ lạc, chạy đến nơi đây!

- Chín tâm chi liên, nhất thể đồng tâm, sống ở thụ tâm của Cửu Tâm Yêu Quả Thụ, chỗ Thiên Địa linh khí sinh...

Tin tức kiếp trước chảy xuôi ở trong óc, hai mắt của Nhiếp Vân đột nhiên trợn tròn, trong mắt bắn ra một đạo tinh quang, Huyền Ngọc chi kiếm duỗi ra, đâm tới thân cây.

Ầm!

Trường kiếm tiến vào thân cây, phát ra thanh âm ken két, giống như đâm vào cốt nhục người, làm cho người sởn hết cả gai ốc.

Xèo...xèo!

Thân cây lay động, cành lá va chạm như cảm thấy đau đớn, Nhiếp Vân cảm thấy một cảm giác tê dại từ thân kiếm truyền tới, làm chân khí toàn thân mình run rẩy, tùy thời bạo tạc nổ tung.

- Chín tâm liền tâm... Không nghĩ đến Cửu Tâm Yêu Quả Thụ này vậy mà đạt tới tình trạng kết nối tâm ta, chẳng lẽ đã sống không dưới ba ngàn năm?

Cảm nhận được thân thể xuất hiện khác thường, trong nội tâm Nhiếp Vân chấn động, vội vàng tập trung tinh thần, chống cự cảm giác tê dại từ thân kiếm truyền đến.

------oOo------

Chương 300: Chiến thắng Tâm Ma

Nguồn: EbookTruyen.Me

Truyền thuyết, Cửu Tâm Yêu Quả Thụ sống thời gian càng lâu, càng thông linh tính, một khi có người công kích, nó liền có thể thông qua Cửu Tâm Liên câu thông trái tim người công kích! Thiên Địa vạn vật, đều muốn thập toàn thập mỹ, Cửu Tâm Liên, thiếu một chút liền hoàn mỹ, một khi câu thông trái tim người, phù hợp tự nhiên đại đạo, sức chống cự hơi yếu, thoáng một phát cũng sẽ bị đoạt xá thân thể, hồn phi phách tán!

Đương nhiên, loại câu thông trái tim nhân loại, đối với người tiến hành đoạt xá này, cũng không phải Cửu Tâm Yêu Quả Thụ bình thường có thể hoàn thành, ít nhất phải sống ba ngàn năm mới có thể, Linh Dược sống lâu như vậy đều có thể tự động đào tẩu, chớ nói chi là yêu thụ quả trời sinh cường đại rồi!

Chỉ sợ nếu không phải ở đây linh khí sung túc, lại là Yêu thánh lưu lại cổ khư, nó đã sớm đào tẩu rồi!

- Muốn đoạt xá ta? Bằng ngươi, nằm mơ!

Nhiếp Vân cắn chặt hàm răng.

Yêu thụ quả đoạt xá, tinh thần đâm thẳng vào óc, lúc này đã thành thế cỡi cọp, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát, chỉ có thể liều mạng.

Xì xì!

Tựa hồ cảm nhận được tinh thần lực của Nhiếp Vân tăng cường,

nhánh cây rung rung, Nhiếp Vân cảm thấy có một thanh âm đâm thẳng trong óc, thanh âm này cũng không bén nhọn, ngược lại giống như tiếng trống thùng thùng rung động, trầm ổn đến cực điểm.

Nghe được thanh âm này, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy trái tim của mình không tự chủ được dựa theo tiết tấu của thanh âm nhảy lên, dần dần có chút không bị mình khống chế.

- Nguy rồi, một khi tần suất tim đập của ta cùng thanh âm này giống nhau, liền hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Biết rõ Cửu Tâm Yêu Quả Thụ đoạt xá đáng sợ, đốt ngón tay của Nhiếp Vân trở nên trắng bệch, trên trán gân xanh nhảy ra.

Yêu thụ quả Cửu Tâm Liên liên tiếp trái tim người công kích, chính là muốn thông qua thanh âm rung động để cho người mất đi năng lực khống chế, thành công đoạt xá, biến thành khôi lỗi...

- Ân? Khôi lỗi? Chẳng lẽ những khôi lỗi bên ngoài kia không phải Yêu thánh lưu lại, mà là yêu thụ này đoạt xá sinh ra sao?

Trong nội tâm đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, Nhiếp Vân đã cảm thấy toàn thân lạnh như băng.

Ba khôi lỗi chiến đấu với đám người Thất hoàng tử, sau khi mất đi ý thức, thực lực cũng không dưới Tề Dương, lúc thanh tỉnh chỉ sợ mạnh hơn mình bây giờ mấy lần, cường giả Chí Tôn đỉnh phong lợi hại như vậy cũng bị yêu thụ biến thành khôi lỗi, đủ thấy yêu thụ cường đại!

- Ổn định, ổn định!

Vừa nghĩ tới người cường đại hơn mình cũng biến thành khôi lỗi, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy tâm linh thất thủ, âm thanh trái tim nhảy lên chậm rãi cộng hưởng.

Nhiếp Vân biết rõ một khi hoàn toàn nhất trí, mình là hẳn phải chết không thể nghi ngờ, trong nội tâm hô to, tinh thần tập trung cao độ.

- Phải nghĩ biện pháp đào tẩu, ta là Tường Thủy sư, có được năng lực khống nước, cho dù hiện tại bị yêu thụ hạn chế, một khi ta đem hết toàn lực, nhất định có thể đào tẩu, còn hơn ở chỗ này chờ chết, hơn nữa, ta không thể chết được, một khi chết rồi, phụ thân, mẫu thân, tỷ tỷ, đệ đệ làm sao bây giờ? Ai đi cứu bọn họ...

Trong nội tâm Nhiếp Vân bắt đầu sinh thoái ý.

Nếu như hiện tại buông tay, có lẽ còn có một đường sinh cơ, tiếp tục giằng co nữa, gây chuyện không tốt mình cũng sẽ bị yêu thụ triệt để biến thành khôi lỗi, cả ngày sinh hoạt ở trong nước biển âm trầm, không cách nào đi ra ngoài!

Mình thật muốn biến thành khôi lỗi, hết thảy đều xong đời, cha mẹ tỷ đệ không có người đi cứu, trọng sinh cũng sẽ không có ý nghĩa...

Còn có nàng, nếu mình chết rồi, chẳng phải ngay cả mặt nàng cũng không được gặp?

- Không được!

Ngay thời điểm tâm tư của Nhiếp Vân dao động, tần suất của trái tim cùng thanh âm truyền đến dần dần tiếp cận, đột nhiên nhớ tới một dung nhan xinh đẹp không dính trần thế, toàn thân rùng mình, trong nội tâm để lộ ra cường đại trước nay chưa có, trong mắt phóng ra hào quang kiên định không thể dao động.

- Kiếp trước ta cũng bởi vì không quả quyết, lúc phụ thân sắp chết cũng không có kêu lên một tiếng, làm hắn thương tiếc chung thân! Đệ đệ sắp chết mình cũng chưa nói ra lời tán dương, để cho hắn chết không nhắm mắt! Còn có nàng... Nếu để cho nàng sớm một chút biết rõ tâm ý của mình, cũng không trở thành nàng ở trước khi chết, phát ra tiếng thở dài như vậy... Ta không thể lui, một khi rút đi, cho dù trọng sinh, cũng không có bất kỳ ý nghĩa, còn không bằng chết rồi!

Răng rắc!

Trong lòng nghĩ thông suốt, Nhiếp Vân cảm thấy trong óc có động tĩnh, tinh thần lực như phá vỡ gông cùm xiềng xích nào đó, trong

nháy mắt lần nữa bạo tăng!

Trên Chí Tôn cấp là Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, cảnh giới này đoạt Thiên Địa Tạo Hóa, cùng thiên là địch, hướng lên trời sống tạm bợ, nếu như một người trời sinh nhát gan, gặp chuyện chỉ biết lùi bước, thì như thế nào có thể Nghịch Thiên Cải Mệnh, trở thành người trên người?

Sau khi Nhiếp Vân sống lại, bằng vào kinh nghiệm là người của hai thế giới, thuận buồm xuôi gió, không có gặp được bất luận hiểm trở gì, kiếp trước lưu lại tính trơ lần nữa hiển hiện, nếu như tùy ý phát triển mà nói, đừng nói khôi phục độ cao của kiếp trước, còn có thể đạt tới Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh hay không cũng khó nói!

Tu luyện như đi ngược dòng nước, không tiến tắc thối!

Không đột phá gông cùm xiềng xích của tâm linh, như thế nào trèo đỉnh phong?

Đột phá tâm linh gông xiềng, khí tức trong Khí Hải của Nhiếp Vân quay cuồng, chỉ nháy mắt mấy ngàn viên linh thạch trong nạp vật đan điền vơ vét lấy được linh thạch liền biến thành tro bụi, lực lượng cả người giống như hỏa tiễn trực tiếp đạt tới Chí Tôn trung kỳ đỉnh phong!

Lực lượng chân khí đột phá, từ 500 Tượng lực trước kia, trực tiếp đạt đến hơn 2000 Tượng lực!

Chân khí đạt tới 2000 tượng, lực lượng cơ bắp phối hợp Đại Lực Đan điền có thể đánh ra 1000 tượng, nói cách khác hiện tại một kiếm của Nhiếp Vân ít nhất có thể đánh ra 3000 Tượng lực!

- PHÁ...

Cảm thụ lực lượng bạo tăng, Nhiếp Vân thở phào một tiếng, Huyền Ngọc chi kiếm đột nhiên kích phát!

Bành!

Cửu Tâm Yêu Quả Thụ nổ tung, một đồ vật hình dáng hoa sen đột

ngột xuất hiện ở trước mắt.

- Cửu Tâm Liên!

Một kiếm đánh nát Cửu Tâm Yêu Quả Thụ, chứng kiến trước mắt xuất hiện một hoa sen do chín trái tim tạo thành, Nhiếp Vân biết rõ đồ vật mình muốn tìm đã có, tay phải đưa về phía trước, Tường Thủy khí tùy ý tràn ra, khống chế nước biển bao phủ nó kéo qua!

- Người nào? Dám ở trước mặt ta ăn cắp yêu quả, đáng chết!

Vừa thu Cửu Tâm Liên vào nạp vật đan điền, Nhiếp Vân chợt nghe phía trên hét to, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy bọn người Thất hoàng tử đang nổi giận đùng đùng lao lại.

------oOo------

Chương 301: Ngụy trang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa rồi Nhiếp Vân tâm lý kịch chiến lại nói mặc dù dài, trên thực tế bất quá chỉ mấy hơi thở, yêu thụ vừa chết, khôi lỗi lập tức mất đi năng lực công kích, bị bọn người Thất hoàng tử đánh chết, Tỏa Thủy Thần Cung Tráo cũng đã mất đi tác dụng, lúc này bọn hắn mới phát hiện mình một phen vất vả đều làm mai mối cho người khác, như thế nào không giận?

- Ha ha, Thất hoàng tử, đa tạ các ngươi thành toàn, ta đi trước một bước!

Cho dù thực lực tăng nhiều, đánh chết mấy người này không nói chơi, nhưng Nhiếp Vân cũng không động thủ, ngược lại cười ha ha, hai tay run lên, Tường Thủy khí kích động lập tức làm nước biển chung quanh đục ngầu lần nữa, mà mình thì tháo chạy, thẳng tắp lao lên không, lập loè hai cái, lập tức biến mất ở trước mắt mọi người.

- Có thể khống chế nước biển, là Tường Thủy sư? Dĩ nhiên là

Tường Thủy sư!

- Đáng giận, như thế nào lại đột nhiên toát ra Tường Thủy sư?

Cảm nhận được nước biển đột nhiên gia tăng áp lực, bọn người Thất hoàng tử phát ra gào thét thật dài, bọn hắn như thế nào cũng không nghĩ ra, vì sao ở đây sẽ xuất hiện một Tường Thủy sư!

Tường Thủy sư, thiên phú đặc thù, một trong tam đại thiên phú trốn chạy để khỏi chết, loại thiên phú này rất thưa thớt, toàn bộ Thần Thánh đế quốc cũng không nhất định có thể tìm ra một cái, như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này!

- Điện hạ, là Tề Dương, tuyệt đối là Tề Dương! Ta trước kia từng nghe nói hắn tìm kiếm Tường Thủy sư khắp nơi, nguyên lai tưởng rằng không tìm được, không nghĩ tới chẳng những tìm được, còn ám toán chúng ta!

Một trung niên nhân suy nghĩ đến cái gì, thét dài một tiếng.

- Đúng vậy, nhất định là hắn, chỉ có hắn mới có địa đồ, sở dĩ chúng ta có thể tới đây, cũng là lấy được bí mật từ trong tay hắn, trừ hắn ra làm sao có người khác đến!

Lại một trung niên nhân khẳng định quát.

- Tề Dương, ngươi chết đi cho ta!

Nghe được thuộc hạ phán đoán, hai mắt Thất hoàng tử lạnh lùng muốn nước biển cứng lại thành băng, hàm răng cắn khanh khách rung động, dữ tợn rống lên!

Một phen vất vả vì người khác làm mai mối, loại tâm tình này có thể nghĩ, có thể nói hận ý của hắn đã vượt ra khỏi phạm trù tưởng tượng!

Không quản Thất hoàng tử gào thét, lúc này Nhiếp Vân đã tới đằng sau một ngọn núi bí mật, ẩn đi.

Tường Thủy sư có thể ở trong nước tự do hô hấp, không sợ chân

khí hao tổn, dừng lại, Nhiếp Vân liền lấy Cửu Tâm Liên ra.

- Cửu Tâm Liên, quả nhiên thần kỳ!

Nhìn Cửu Tâm Liên trong lòng bàn tay, con mắt của Nhiếp Vân tỏa ánh sáng.

Cửu Tâm Liên tổng cộng có chín cánh hoa, từng cánh hoa đều như trái tim người, cầm ở trong lòng bàn tay, không ngừng nhảy lên, tựa như còn sống.

- Thứ này vừa mới hái xuống ăn mới có công hiệu, là bảo bối luyện thể, nuốt!

Cửu Tâm Liên là bảo bối rèn luyện thân thể, hơn nữa vừa mới ngắt lấy công hiệu lớn nhất, dù sao vật này là mình ăn, cũng không cần giữ lại, trực tiếp nuốt xuống.

Xì xào!

Cửu Tâm Liên vừa vào miệng, Nhiếp Vân đã cảm thấy cả người phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, lực lượng trái tim gia tăng, huyết dịch tuần hoàn gia tốc, tế bào toàn thân bắt đầu gây dựng lại, lực lượng cơ bắp phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Răng rắc!

Nhiếp Vân cảm giác mình biến thành một kim nhân, mạch máu kinh mạch tất cả đều biến thành màu vàng, vô cùng cường đại, không thể phá vỡ!

Linh Tê Luyện Thể Quyết lập tức bị lực lượng của Cửu Tâm Liên đẩy lên đệ tứ trọng đỉnh phong, đạt đến đại thành, lực lượng cơ bắp lần nữa lật ra gấp năm lần, đạt tới hơn 500 Tượng lực!

Lực lượng cơ bắp bất đồng chân khí, chân khí đạt được kỳ ngộ cực lớn, chỉ cần khí tức hùng hậu, lực lượng liền kinh người, cơ bắp tăng trưởng là cực kỳ chậm chạp, nhất là đạt tới loại cấp bậc như Nhiếp Vân, có thể tăng trưởng một Tượng lực cũng cực kỳ khó khăn, vậy mà Cửu Tâm Liên có thể làm cho hắn thời gian nháy mắt

thì đến được 500 Tượng lực, công hiệu to lớn, thậm chí vượt ra khỏi Nhiếp Vân tưởng tượng!

Lực lượng cơ bắp gia tăng, thân thể càng thêm chắc chắn, hiệu quả đồng dạng như thi triển Đại Lực Đan điền gấp 10 lần, nói cách khác, hiện tại Nhiếp Vân vận dụng Đại Lực Đan điền mà nói, chỉ bằng vào lực lượng cơ bắp có thể đánh ra trọn vẹn 5000 Tượng lực!

Nếu như cộng thêm chân khí 2000 Tượng lực mà nói, 7000 Tượng lực, dưới Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, tuyệt đối có thể xưng tồn tại đỉnh phong!

- Lực lượng của Cửu Tâm Liên vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa, mặc dù Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ tư đại thành, cảnh giới lại không có triệt để củng cố, đợi một thời gian mà nói, lực lượng thân thể đạt tới 1000 Tượng lực thậm chí thêm nữa, cũng không có vấn đề gì!

Hít sâu một hơi, đè xuống hưng phấn trong lòng, hai mắt Nhiếp Vân tỏa ánh sáng, tràn đầy tự tin.

Loại thực lực này đi đến Thần Thánh đế quốc, ngoại trừ cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, còn có thể sợ ai?

Hơn nữa, đây vẫn chỉ là vừa mới nuốt Cửu Tâm Liên tạo thành hiệu quả trong thời gian ngắn, thời gian ngắn như vậy, khẳng định không cách nào hấp thu toàn bộ hiệu quả, chỉ cần thời gian đầy đủ, thực lực khẳng định còn có thể lần nữa gia tăng!

- Thời gian hấp thu Cửu Tâm Liên cũng không tính ngắn, đoán chừng bọn người Tề Dương không sai biệt lắm cũng đi tới nơi này!

Đứng dậy, Nhiếp Vân nhìn lại xa xa.

Trái tim, kinh mạch cường độ gia tăng, tinh thần lực chiến thắng Tâm Ma, hơn nữa năng lực của Tường Thủy sư, hai mắt so với trước kia sáng ngời hơn rất nhiều, nước biển đục ngầu người khác thấy không rõ đồ vật, hắn liếc mắt có thể nhìn mấy trăm dặm.

- Ân? Tốc độ không chậm, hắc hắc, cách Thất hoàng tử rất gần, chính dễ dàng xếp đặt thiết kế thoáng một phát, để cho hai người bọn họ gặp mặt!

Trong quan sát, thấy bọn người Tề Dương đã đi tới phạm vi của Cửu Tâm Yêu Quả Thụ, cười nhạt một tiếng.

- Bất quá, trước khi đi, phải ngụy trang mình một chút!

Đổi y phục của mình lần nữa, tùy ý xé rách mấy chỗ, lại thuận tiện đánh chết mấy con yêu thú trên biển, lấy máu tươi bôi ở trên người, tạo thành bộ dáng mình trọng thương.

Thân là ngụy trang đại sư cao minh, mặc dù Nhiếp Vân không có dịch dung đan điền, ngụy trang đan điền,… nhưng hiệu quả dịch dung lại bất luận kẻ nào cũng nhìn không ra, cho dù bây giờ đang ở trong nước biển, rất nhiều thủ đoạn thi triển không ra, nhưng chỉ bắt chước bị thương, cho dù cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh tới, cũng rất khó phân biệt, chớ nói chi là đám người Tề Dương!

Ngụy trang hoàn tất, trước lợi dụng năng lực Tường Thủy sư ở phía trước bọn người Thất hoàng tử lưu lại dấu vết, để cho bọn hắn tìm ra. Sau đó chạy tới chỗ bọn người Tề Dương phải qua, ngồi trên một tảng đá, sắc mặt tái nhợt, chân khí trong cơ thể yếu ớt đến có thể không nhìn. Ngoại nhân xem ra, hiện tại hắn tựa hồ tùy thời có thể bởi vì ngộp thở mà tử vong!

------oOo------

Chương 302: Đứng thành hàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vân Đồng, ngươi không sao chớ!

Vừa chuẩn bị hết thảy xong, chợt nghe đến một thanh âm lo lắng, một nhân ảnh xinh đẹp chạy gấp tới, vẻ mặt sốt ruột.

Người đến đúng là Bách Hoa Tu, lúc này nàng đi tuốt ở đàng trước,

sau lưng là hai tỷ muội Mộ Thanh, Mộ Hà, trên mặt ba người đều lộ ra vẻ mệt mỏi, vừa xem đã biết rõ cũng bị thương không nhẹ, ba người còn lại thì núp ở phía sau, bất quá thoạt nhìn bị thương rất nặng, nhất là Tề Dương, mặt mũi tràn đầy máu đọng, khí tức cả người thấp xuống một mảng lớn, trong mọi người chỉ có Tường Thủy sư Âu Dương Thành thoạt nhìn không có vấn đề quá lớn.

Tề Dương thân là Trị liệu sư, chỉ cần không phải thương thế quá lớn có thể lập tức trị hết, nhưng hắn bây giờ không chữa tốt máu ứ đọng trên mặt, xem ra lực lượng hao tổn quá lớn, đối với trị liệu thân thể đã hữu tâm vô lực!

Dù sao chân khí thông qua trị liệu đan điền ngưng tụ thành trị liệu chi khí, là cực kỳ hao phí, dưới tình huống chân khí không đủ, chỉ cần thương thế không nặng, vẫn là tiết kiệm một chút cho thỏa đáng.

- Ân? Thiếu gia, thằng này vẫn không chết!

Nghe tiếng la của Bách Hoa Tu, đưa đến lực chú ý của mọi người, khi thấy rõ bộ dáng của Nhiếp Vân, Mộc Thắng Tuyết hiện lên một tia hận ý, nhẹ nói.

- Đồ vật đáng giận, cũng dám đặt Mịch Hồng phấn ở trước bẫy rập, làm hại ta bị thương, cho dù trước kia không chết, hiện tại cũng nên chết!

Tề Dương hừ lạnh một tiếng, đi nhanh tới.

Trong nội tâm Tề Dương nộ ah, trước kia hắn để cho Nhiếp Vân dẫn đường, mình vì hiển lộ anh hùng khí khái, đi ở phía trước, ai ngờ còn đi không bao xa liền gặp bẫy rập, như thế tốt rồi, Yêu thánh lưu lại bẫy rập có thể nghĩ! Nếu như không phải mình sớm có át chủ bài, lại phế đi tâm huyết thật lớn, chỉ sợ sớm đã ngã xuống rồi!

Sau bẫy rập ấy, hắn cũng không dám đi ở phía trước rồi, Bách Hoa Tu đã cùng Vân Đồng này quan hệ tốt, liền để nàng đi ở phía trước a!

Lại để cho hắn phiền muộn chính là, sau lần Mịch Hồng phấn lưu lại dấu vết có vấn đề, một đường đi tới, ngoại trừ kinh nghiệm mấy trận chiến đấu không lớn, Bách Hoa Tu vậy mà bình yên vô sự!

Có thể trở thành một trong các tuổi trẻ tài tuấn của Thần Thánh đế quốc, nổi tiếng Chí Tôn Địa Bảng Top 10, Tề Dương lại không phải người ngu, tự nhiên biết rõ sự tình trước kia, là thiếu niên này cố ý gây ra, cho nên vừa nhìn thấy thiếu niên kia còn chưa chết, lửa giận thoáng một phát liền thiêu đốt lên.

- Vân Đồng, để ngươi dẫn đường cũng dám dẫn ta vào bẫy rập, cố ý xếp đặt thiết kế minh hữu, tội ác tày trời, lẽ ra nên xử tử! Ta nhân từ đã tha cho ngươi sống lâu một thời gian ngắn, hiện tại liền chết đi cho ta!

Hai bước đi đến trước mặt Nhiếp Vân, Tề Dương hừ lạnh một tiếng, bàn tay đưa ra ngoài.

- Ngươi muốn giết ta?

Nhiếp Vân thấy đối phương vạch mặt, cố ý giả bộ như khiếp sợ.

- Đúng vậy, ngươi sớm đáng chết rồi! Tề Dương thiếu gia là thân phận gì? Cho ngươi dẫn đường ngươi nên ngoan ngoãn đi về phía trước, không hề có câu oán hận, chết thì mới thôi, ngươi bây giờ chẳng những không chết, còn dám chơi âm mưu quỷ kế, ta nhìn ngươi thật sự là chán sống!

Mộc Thắng Tuyết thét dài, cũng từ phía sau đi tới.

- Ngươi giết ta chính là trái với điều ước! Lúc chúng ta tiến vào là đã nói rõ, không thể tàn sát lẫn nhau...

Nhiếp Vân hô.

- Đúng vậy, ta nói không thể tàn sát lẫn nhau, bất quá bây giờ là ta giết ngươi, không phải lẫn nhau, ngươi an tâm đi cho ta a!

Tề Dương một quyền nện xuống, tuy chân khí tổn hao nhiều, lực lượng của hắn như trước kinh người, chân khí ở trong nước biển

hình thành Trường Hà cuồn cuộn, bắn qua.

- Tề Dương ngươi muốn làm gì!

Nhiếp Vân còn không có ngăn cản, chợt nghe một tiếng kêu khẽ, một đạo chưởng phong nghênh đón, hai công kích va chạm, bọt nước bắn tung toé, Bách Hoa Tu cùng Tề Dương đồng thời lui về phía sau mấy bước, hiển nhiên thế lực ngang nhau!

Dựa theo lẽ thường, thực lực của Bách Hoa Tu xa xa không kịp Tề Dương, nhưng một là vì bị bẩy rập tra tấn, thực lực hao tổn nghiêm trọng, hai là hắn không nghĩ qua có người ngăn cản, không có phóng thích toàn lực, lúc này mới bị một chiêu đánh lui.

- Tiện nhân, ngươi dám ngăn ta? Muốn chết!

Tề Dương gào thét, ánh mắt hung ác.

- Tề Dương công tử, thời điểm đến chúng ta đã nói rồi, đồng cam cộng khổ, trước kia Vân Đồng đã cứu chúng ta không nói, ngươi lại để cho hắn đi phía trước dò đường, hắn cũng không có chối từ chút nào! Hiện tại thấy hắn bị thương, liền định giết người diệt khẩu, không khỏi làm người chạnh lòng a!

Không để ý tới lửa giận của hắn, Bách Hoa Tu nói.

Nhiếp Vân là người nàng mang đến, lại là hoàng đế của Nhiếp thị đế quốc, một khi chết, có thể tưởng tượng ba yêu sủng của hắn nhất định sẽ khuấy tung đế quốc, đến lúc đó đứng mũi chịu sào đúng là Bách Hoa Tông! Cho nên mặc kệ từ phương diện nào, nàng cũng không thể để cho Tề Dương giết hắn!

- Hừ, hôm nay ta muốn giết hắn, ngươi lập tức cút ngay, có thể tha cho ngươi một mạng, bằng không thì, hôm nay hai người các ngươi đều phải chết!

Tề Dương lộ ra khuôn mặt dữ tợn.

- Chư vị, các ngươi nghe Tề Dương công tử nói đi à nha, Vân Đồng đã cứu chúng ta, lại dẫn đường ở phía trước, hiện tại mất đi giá trị

lợi dụng liền muốn giết hắn, chẳng lẽ các ngươi tùy ý hắn động thủ? Hắn có thể giết Vân Đồng, cũng có thể giết các ngươi, các ngươi suy nghĩ thật kỹ a!

Bách Hoa Tu nhìn quanh một vòng, cao giọng nói.

- Ha ha, Bách Hoa Tu, ngươi không cần ở chỗ này châm ngòi ly gián, Tề Dương công tử hào khí rộng lượng, nhân nghĩa vô song, chỉ cần chúng ta hảo hảo thuần phục, hắn sao có thể động thủ!

Mộc Thắng Tuyết cười ha ha.

- Ta cùng Tề Dương công tử hợp tác rất nhiều lần, cảm thấy hắn làm người cũng không tệ, ngươi chớ có tự lầm!

Âu Dương Thành âm dương quái khí nhìn Bách Hoa Tu, lạnh lùng cười cười.

Hai người nói hai câu, liền biểu lộ thái độ, cùng Tề Dương công tử một đường.

- Tốt, tốt! Mộ Thanh, Mộ Hà, hai người các ngươi thì sao? Chẳng lẽ cũng tùy ý Tề Dương lạm sát?

Bách Hoa Tu quay đầu nhìn về phía hai tỷ muội Mộ Thanh, Mộ Hà.

- Hai người các ngươi nên hiểu rõ ràng, theo ta, ăn ngon uống sướng, dám phản đối ta, đừng nhìn hiện tại ta chân khí hao tổn, đồng dạng có thể sát nhân!

Con mắt của Tề Dương nhìn về phía hai tỷ muội, ngữ khí lành lạnh.

- Chúng ta...

Nghe được uy hiếp, sắc mặt của Mộ Thanh lúc đỏ lúc trắng, do dự một chút không biết nên nói cái gì.

- Chúng ta đương nhiên thuần phục Tề Dương công tử, Vân Đồng này hung hăng càn quấy, sớm đã đáng chết rồi, cho dù công tử không động thủ, chúng ta cũng sẽ động thủ!

------oOo------

Chương 303: Linh hồn chi đạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mộ Hà đánh gãy Mộ Thanh nói, liếc nhìn Nhiếp Vân, lạnh lùng nói.

- Mộ Hà ngươi...

Mộ Thanh không nghĩ tới muội muội có thể nói như vậy, đôi mi thanh tú cau lên.

- Tỷ tỷ, lúc trước ngươi cùng với Vân Đồng này hợp tác, ta đã không đồng ý, một tán tu không có thế lực mà thôi, có bản lãnh gì cùng hai người chúng ta hợp tác? Chết vừa vặn!

Ngữ khí của Mộ Hà không lưu tình chút nào, truyền âm nói.

- Trước kia ta đã đáp ứng hợp tác với Vân Đồng, cho dù lại quay đầu thuần phục Tề Dương cũng đã chậm, đã cược sai, liền theo đến cùng, hôm nay ta nhất định bảo trụ Vân Đồng này!

Vẻ mặt Mộ Thanh kiên quyết, quay người lại ly khai muội muội, đi tới trước mặt Bách Hoa Tu.

- Ngươi...

Mộ Hà không nghĩ tới tỷ tỷ có thể làm như vậy, sắc mặt trầm xuống, hừ lạnh lên tiếng.

- Ha ha, tốt, tốt, hai các ngươi đã muốn chôn cùng Vân Đồng này, vậy thì cùng một chỗ a!

Thấy đội ngũ đã đứng vững, Tề Dương vung song chưởng, đang muốn động thủ, bất quá bàn tay còn chưa rơi xuống, chợt nghe sóng nước chung quanh quay cuồng, đồng thời một thanh âm bén nhọn, hận ý như nước thủy triều vang lên.

- Tề Dương, hôm nay ta muốn ngươi chết!

Thanh âm vang lên, đồng thời một lực lượng bài sơn đảo hải lập tức từ không trung rơi thẳng xuống, nước biển ở dưới lực lượng cường đại công kích, xoay tròn hình thành một cổ vòi rồng, thẳng tắp vọt tới Tề Dương.

- Cái gì?

Cảm nhận được cổ lực lượng này mạnh mẽ, Tề Dương biết rõ gặp siêu cấp cường giả, đồng tử co rụt lại, lóe lên trốn ở sau lưng Âu Dương Thành.

- Cứu ta!

- Hừ!

Âu Dương Thành hiển nhiên không có nghĩ đến Tề Dương công tử này vô sỉ như thế, tức giận đến hừ lạnh một tiếng, bất quá lúc này không phải thời điểm bực bội, song chưởng hợp lại.

- Phong!

Nước biển vô tận lập tức tạo thành một bình chướng, ngăn cản ở trước mặt mọi người, chắn vòi rồng trùng kích đến ở bên ngoài.

Năng lực khống chế nước biển của Tường Thủy sư!

- Tường Thủy sư, quả nhiên là ngươi, ngươi chết đi cho ta!

Âu Dương Thành không động thủ ngược lại còn may, vừa động thủ, thanh âm phía trên tựa hồ càng thêm nổi giận, tức giận đến oa oa gọi bậy, chân khí như phong bạo đánh úp lại, một lớp sóng đón lấy một lớp sóng, mặc dù Âu Dương Thành là Tường Thủy sư cũng có chút nhịn không được.

- Đã đến...

thấy Âu Dương Thành cùng đối phương đánh hừng hực khí thế, khóe miệng của Nhiếp Vân câu lên.

Không cần nghĩ, là bọn người Thất hoàng tử bị mình lừa gạt đến rồi!

Thất hoàng tử bị Tường Thủy sư xếp đặt thiết kế, lửa giận không chỗ phát tiết, bây giờ nhìn đến Tề Dương, lại chứng kiến Tường Thủy sư kia, tự nhiên trong cơn giận dữ, điên cuồng công kích!

- Bách Hoa Tu, ta trước chữa thương cho ngươi, khôi phục thực lực!

Đứng dậy, Nhiếp Vân đi tới trước mặt Bách Hoa Tu, bàn tay đáp lên, đưa trị liệu chi khí vào.

- Ngươi...

Bách Hoa Tu không nghĩ tới thiếu niên vừa rồi thoạt nhìn đã hấp hối sẽ có chân khí hùng hậu như thế, trên mặt sững sờ, lập tức cảm thấy thương thế trên người khôi phục, thể lực cũng dần dần khôi phục đến đỉnh phong.

- Ngươi không có bị thương?

Thẳng đến lúc này Bách Hoa Tu có ngốc cũng biết chuyện gì xảy ra, trong nháy mắt cực kỳ mừng rỡ.

Trước kia còn tưởng rằng phải chết ở chỗ này, không nghĩ tới tuyệt xử phùng sanh (*gặp được đường sống trong cõi chết), thiếu niên trước mắt này vậy mà đều ngụy trang!

- Ngươi...

Lúc này Mộ Thanh cũng hiểu được, con mắt trợn tròn, khó mà tin được.

- Ha ha!

Biết không phải là thời điểm giải thích, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, nhìn về phía bọn người Tề Dương.

Lúc này song phương đã đánh hừng hực khí thế, Tề Dương cũng nhận ra người đến là ai, không ngớt rống to.

- Thất hoàng tử, tại sao ngươi lại ở đây? Tại sao động thủ với ta?

Trong nội tâm Tề Dương biệt khuất khó chịu, tuy Thất hoàng tử cùng mình không hợp, nhưng trước kia vì mặt mũi, không dám quá mức, mà bây giờ, không kiêng nể gì cả động thủ, điên cuồng như thế, đến cùng là vì sao?

Là đoạt thê tử của ngươi sao? Bề ngoài giống như không có à?

- Vì cái gì động thủ? Trả Cửu Tâm Yêu Quả cho ta!

Thất hoàng tử tức đến sắc mặt đỏ lên, hai tay nắm một thanh quỷ đầu đao, phân sóng phá lưu bổ xuống.

Đao mang vừa xuất hiện, chân khí ngưng tụ liền biến ảo thành vô số quỷ ảnh, tất cả dựng lên, tạo thành một cây cầu âm trầm khủng bố, nước biển ở dưới cây cầu thiêu đốt như sôi trào, phát ra bóng loáng màu bích lục.

- Câu Hồn Thất Sinh Kiều? Thất hoàng tử, ta và ngươi đến cùng có thâm cừu đại hận gì, ngươi vậy mà sử xuất loại tuyệt chiêu này, đáng chết! Vốn ta ý định ở thời điểm đối phó Bí Cảnh thi, lại dùng viên thuốc này, đây là ngươi bức ta! Phong Ma Luyện Tâm Đan!

Thấy Quỷ Đầu Đao của Thất hoàng tử đánh ra trường kiều, Tề Dương cảm thấy sắp muốn điên rồi, lấy ra một viên thuốc nuốt vào trong miệng, khí tức vốn bị thương uể oải lại bùng nổ, điên cuồng tăng trưởng, thời gian nháy con mắt đã vượt qua thời kì toàn thịnh!

- Phong Ma Luyện Tâm Đan? Đan dược của Phù Thiên đại lục Yêu Minh tông, tại sao hắn có thể có loại đan dược này?

Nghe được tiếng hô của Tề Dương, lông mi của Nhiếp Vân nhíu lại.

Yêu Minh tông không thuộc về một trong tám đại tông môn của Phù Thiên đại lục, tổng thể thực lực lại không thua bát đại tông, thậm chí càng thêm thần bí, nghe nói là cường giả Yêu tộc thành lập, sở

học đều là bí pháp Yêu tộc!

Phong Ma Luyện Tâm Đan là một loại đan dược thịnh hành nhất trong đó, một khi dùng, có thể lập tức kích phát lực lượng, để cho người bộc phát sức chiến đấu vượt qua trước kia gấp đôi, chẳng qua là dùng máu tươi, tánh mạng làm đại giá!

Nói cách khác, sau khi phục dụng, chẳng những tuổi thọ giảm bớt, thân thể còn thiếu hụt, khó có thể bổ toàn bộ!

- Xem ra Tề Dương vì tìm kiếm Cửu Tâm Yêu Quả cũng là vì đối phó loại đan dược này!

Biết rõ Phong Ma Luyện Tâm Đan đáng sợ, Nhiếp Vân rốt cục minh bạch Tề Dương tìm kiếm Cửu Tâm Yêu Quả làm gì.

Cửu Tâm Yêu Quả đối với người có tác dụng bổ dưỡng thật lớn, đúng lúc là khắc tinh của Phong Ma Luyện Tâm Đan!

- Câu Hồn Thất Sinh Kiều là tuyệt chiêu của hoàng thất Thần Thánh đế quốc, một chiêu đánh ra, có thể công kích linh hồn, để cho người khó lòng phòng bị!

Thấy thiếu niên nhíu mày, Bách Hoa Tu cho là hắn khiếp sợ võ kỹ của Thất hoàng tử, nên giải thích một câu.

- Công kích linh hồn? Xem ra hoàng thất của Thần Thánh đế quốc rất có nghiên cứu đối với linh hồn a!

Có thể lợi dụng võ kỹ công kích linh hồn, nói rõ đối với linh hồn nghiên cứu cực kỳ thấu triệt, nếu không, công kích đối phương không thành, lọt vào cắn trả, gây chuyện không tốt sẽ biến thành tên điên, ngu ngốc.

------oOo------

Chương 304: Giá họa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân, lão tổ của Thần Thánh đế quốc, là cường giả Bí Cảnh thực lực mạnh nhất của toàn bộ Khí Hải đại lục, lĩnh ngộ đúng là linh hồn chi đạo, nghe nói Câu Hồn Thất Sinh Kiều chính là hắn sáng tạo ra, một khi bị đánh trúng, linh hồn sẽ kinh nghiệm bảy sinh bảy tử, nhận hết thế gian cực khổ, không được siêu thoát! Muốn giải trừ thống khổ, chỉ có thông qua cầu đi đến bờ bên kia, như vậy chẳng khác nào linh hồn không bị mình khống chế, biến thành khôi lỗi của đối phương!

Bách Hoa Tu tựa hồ biết rất kỹ càng, chậm rãi nói ra.

- Linh hồn chi đạo? Kinh nghiệm bảy sinh bảy tử? Nhận hết thế gian cực khổ?

Sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng, lộ ra vẻ kiêng kị.

Cường giả Chí Tôn muốn tấn cấp Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, đầu tiên cần lĩnh ngộ đại đạo, lĩnh ngộ đại đạo bất đồng, thực lực cũng không giống nhau, mặc dù đại đạo thông thiên, từng cái đều có thể để cho người tiến vào Bí Cảnh, bất quá đạo sinh nhất, nhất sanh nhị, đạo bất đồng, khó dễ cũng tự nhiên bất đồng!

Linh hồn chi đạo, ở trong vô số phương pháp đại đạo nhập bí, là loại cực kỳ gian nan, lão tổ của Thần Thánh đế quốc có thể thông qua cái này nhập đạo, đủ thấy đáng sợ!

Oanh!

Nhiếp Vân đang trầm tư, chợt nghe phía trước nổ vang, ngay sau đó liền chứng kiến Tề Dương cùng Thất hoàng tử đồng thời bay ngược ra ngoài, máu tươi cuồng phun!

Câu Hồn Thất Sinh Kiều cùng sau khi dùng Phong Ma Luyện Tâm Đan đánh ra võ kỹ giao kích, hai người thế lực ngang nhau, dù ai cũng không cách nào chiếm được thượng phong, đồng thời bị trọng thương!

- Thất hoàng tử, ta ủng hộ Đại hoàng tử không sai, nhưng chúng ta gần đây nước giếng không phạm nước sông, không có lợi ích xung đột gì, vì cái gì ngươi ra tay hung ác như thế?

Giãy dụa từ trên mặt đất đứng lên, Tề Dương nhìn về phía Thất hoàng tử đã nằm ở phía trước cách đó không xa, sắc mặt dữ tợn, gầm lên giận dữ.

Hắn như thế nào cũng không nghĩ ra, tại sao Thất hoàng tử lại tới đây, hơn nữa vừa thấy mình liền nổi điên, quyết đưa mình vào chỗ chết!

- Ngươi còn có mặt mũi nói! Nếu không phải ngươi cướp đi tất cả yêu quả, ta sao có thể muốn giết ngươi!

Nghe Tề Dương nhắc lại chuyện này, Thất hoàng tử càng thêm tức giận.

- Ta cướp đi yêu quả? Cái này là Cửu Tâm Yêu Quả Thụ? Ngươi hái toàn bộ trái cây đi rồi hả?

Lúc này Tề Dương mới kịp phản ứng, ngẩng đầu nhìn đại thụ cách đó không xa đã héo úa, tức giận đến toàn thân run rẩy.

Trước kia hắn chưa từng thấy yêu thụ, chỉ biết đặc thù là phía trên kết đầy trái cây giống như trái tim, vừa tới liền chứng kiến cành lá héo úa đầy đất, cọng lông cũng không có một sợi, như thế nào cũng không nghĩ tới đây chính là mục đích chuyến này của hắn, Cửu Tâm Yêu Quả Thụ!

- Ta hái trái cây đi rồi hả? Vừa ăn cướp vừa la làng, nếu không phải Tường Thủy sư bên cạnh ngươi chạy nhanh, thì làm sao có thể ở dưới mí mắt của ta hái quả đi?

Thất hoàng tử nhìn chằm chằm Âu Dương Thành, nhớ tới khuất nhục trước kia, hận ý như nước thủy triều.

- Ta không cùng ngươi cướp đoạt qua Cửu Tâm Yêu Quả, nếu như ngươi không tin ta cũng không có biện pháp!

Thấy đối phương nói như vậy, Âu Dương Thành nhướng mày.

Tường Thủy sư được xưng tam đại thiên phú đào tẩu, hiện tại lại ở

trong hải dương, Thất hoàng tử càng lợi hại, Âu Dương Thành cũng không quan tâm, trong lời nói cũng không có quá nhiều khách khí.

- Không có cướp đoạt qua? Nếu như không phải ngươi, còn có ai? Toàn bộ Khí Hải đại lục tổng cộng có mấy Tường Thủy sư, ta không tin còn sẽ có người khác tới!

Một trung niên nhân ở bên người Thất hoàng tử hỏi.

Loại thiên phú đặc thù Tường Thủy sư này, ít càng thêm ít, ở toàn bộ Khí Hải đại lục trình độ thưa thớt không kém cường giả Bí Cảnh bao nhiêu, cũng bởi vì thưa thớt như thế, mới lộ ra cực kỳ trân quý, Tề Dương hao hết vất vả có thể tìm được một cái cũng không tệ, mọi người không tin trong nhóm người này còn có Tường Thủy thứ hai sư.

- Cửu Tâm Yêu Quả ta ngay cả thấy cũng chưa thấy qua, như thế nào cướp đoạt? Trước kia ta cùng Tề Dương công tử chung một chỗ, không tin ngươi có thể hỏi thăm!

Âu Dương Thành biết rõ Thất hoàng tử địa vị cực cao, cố nén tức giận giải thích.

- Đúng vậy, Âu Dương Thành cùng chúng ta một mực ở chung một chỗ, chưa bao giờ ly khai, điểm ấy người của chúng ta có thể chứng minh...

Tề Dương cũng hiểu được Thất hoàng tử là cố tình gây sự, bất quá hắn lời còn chưa nói hết, một thanh âm nhàn nhạt liền vang lên.

- Không đúng a, trước kia thời điểm ta nhảy vào Yêu Sí Vân Giáp Thú đánh chết Thú Vương, Âu Dương Tường Thủy sư ly khai qua một thời gian ngắn, sẽ không phải là khi đó...

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy nói chuyện đúng là thiếu niên đầy người vết máu, bản thân bị trọng thương kia.

- Đánh chết Thú Vương?

Bọn người Tề Dương lập tức nhớ tới trước kia Âu Dương Thành hoàn toàn chính xác ly khai qua, ánh mắt lộ ra vẻ bất thiện.

- Nói bậy, khi đó ta ly khai chẳng qua là thấy Vân Giáp Thú quá nhiều, tránh né mà thôi, xú tiểu tử, ngươi chớ ngậm máu phun người...

Thấy ánh mắt mọi người tràn ngập hoài nghi, Âu Dương Thành nhìn về phía Nhiếp Vân gầm lên giận dữ.

- Có phải ngậm máu phun người hay không rất dễ giải thích, ngay cả loại thực lực như ta, cũng có thể xâm nhập đàn thú đánh chết Thú Vương, ngươi đường đường Tường Thủy sư, không lẽ sợ hãi một đám yêu thú như vậy a!

Nhiếp Vân nói.

- Ngươi... tốt, ngươi đã muốn chết, hiện tại ta sẽ thanh toàn ngươi!

Không nghĩ tới mình bị thiếu niên cho tới bây giờ không để vào mắt này âm, Âu Dương Thành giận dữ, song chưởng vung lên, một cổ sóng nước thẳng tắp lao đến Nhiếp Vân.

Sóng nước này giống như mũi tên nhọn, mang theo sát ý đầm đặc, còn chưa đến trước mặt, nước biển liền kích động không ngớt, phát ra tiếng vang giống như chấn lôi.

- Dừng tay!

Bách Hoa Tu, Mộ Thanh ngăn ở trước Nhiếp Vân vội vàng ra tay, chợt nghe đến một tiếng hét to, tuyệt chiêu của ba người ở dưới đáy biển phát ra bạo tạc nổ tung kịch liệt, tạc mặt đất ra một cái hố cự đại.

- Thẹn quá hoá giận sao? Tề Dương công tử, ngươi vẫn muốn giết ta, kỳ thật hắn mới là người muốn giết ngươi nhất! Hắn ỷ vào thân phận Tường Thủy sư từ trong tay Thất hoàng tử cướp đi Cửu Tâm Yêu Quả, lại để cho Thất hoàng tử tức giận đánh chết ngươi! Nực cười ngươi còn muốn giết ta, công thần cứu ngươi nhiều lần như vậy!

Nhiếp Vân cười lạnh, ngữ khí bi phẫn, tự hồ bị ủy khuất thật lớn.

- Tề Dương công tử làm như thế nào còn không cần ngươi dạy, ở chỗ này hô to gọi nhỏ, ngươi tính toán thơm bơ vậy sao?

------oOo------

Chương 305: Giá họa (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mộc Thắng Tuyết thấy sắc mặt Tề Dương lúc đỏ lúc trắng, biết rõ bị thiếu niên ở trước mắt nói trúng tâm sự, vội tiến lên, hét lớn một tiếng.

Thời điểm Tề Dương cùng Thất hoàng tử giao chiến, hắn cũng không gia nhập chiến đoàn, bởi vậy trên người không có thương thế, thấy Nhiếp Vân đi tới, quát lạnh một tiếng, trường kiếm lật lên, sát ý lăng nhiên.

- Cút ngay!

Hai mắt Nhiếp Vân đột nhiên mở to, một cổ tinh thần lực giống như cây kim đâm tới Mộc Thắng Tuyết.

Chiến thắng Tâm Ma, tinh thần lực nâng cao một bước, Nhiếp Vân đã có thể sử dụng tinh thần lực tiến hành công kích.

Đăng đăng đăng!

Mộc Thắng Tuyết chỉ cảm thấy trong óc tê rần, đồng tử trở nên trắng bệch, liên tiếp lui về phía sau, há miệng, phun ra một ngụm máu tươi!

Bị trọng thương!

- Tinh thần công kích?

Trước kia bọn người Thất hoàng tử không có để ý thiếu niên bị trọng thương, nằm ở trên phiến đá kia, lúc này thấy hai mắt hắn trợn to lại để cho Mộc Thắng Tuyết miệng phun máu tươi, sinh tử không biết, tất cả đều kinh ngạc, đồng tử co rụt lại.

Tinh thần có thể xuất thể công kích, loại cường giả này cho dù ở Bí Cảnh tiềm lực bảng cũng có thể sắp xếp rất cao, đừng nói Chí Tôn Thiên bảng rồi!

Cường giả Chí Tôn ở Thần Thánh đế quốc có tam đại bảng, Chí Tôn Địa Bảng, Chí Tôn Thiên bảng, Bí Cảnh tiềm lực bảng, ba bảng phân chia cường giả Chí Tôn đỉnh phong kỹ càng, loại thực lực như Di Thiên Tông tông chủ, cũng chỉ có thể ở Chí Tôn Địa Bảng xếp hạng đếm ngược, loại thực lực như Tề Dương, tối đa leo tới Địa bảng, muốn vào Thiên bảng cũng khó có khả năng!

Người có thể vào Thiên bảng ít nhất có được 5000 Tượng lực, về phần có thể xếp ở Bí Cảnh tiềm lực bảng, càng là chênh lệch một bước thì đến được Bí Cảnh, thậm chí còn có một bộ phận lão quái vật trùng kích Bí Cảnh không chết!

Lực cắn trả khi trùng kích Bí Cảnh, cho dù cường giả Bí Cảnh cũng khó ngăn cản, người không phải Bí Cảnh có thể chống cự không chết, đủ thấy cường đại!

Nghe nói Tề gia lão tổ chính là một lão quái vật trùng kích Bí Cảnh không chết, chính bởi vì như thế, Tề Dương mới dám khiêu chiến Thất hoàng tử, không kiêng nể gì cả.

Chính bởi vì Bí Cảnh tiềm lực bảng đáng sợ như thế, bọn người Thất hoàng tử mới lộ ra vẻ kinh ngạc.

- PHỐC!

Thời điểm bọn hắn ngạc nhiên, Nhiếp Vân cũng há mồm phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Chứng kiến bộ dạng của thiếu niên, Thất hoàng tử cùng đám thuộc hạ liếc mắt nhìn nhau, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

- Xem ra tiểu tử này là sử dùng bí pháp gì, mới đả thương được Mộc Thắng Tuyết!

- Coi như là bí pháp, cũng rất lợi hại rồi, Thất hoàng tử, người này hiển nhiên cùng Tề Dương không đồng tâm, chúng ta có thể thừa cơ lôi kéo!

- Loại cường giả Chí Tôn đỉnh phong này, chúng ta lôi kéo càng nhiều, lại càng có địa vị, thời điểm cùng Đại hoàng tử tranh quyền, lại càng có ưu thế...

- Người này chúng ta không biết, Thất hoàng tử phải cẩn thận! Nhất định phải tra rõ ràng lai lịch...

Mấy thuộc hạ trung niên nhân ánh mắt lập loè, lặng lẽ truyền âm.

- Ân, không sai!

Thất hoàng tử cũng là thế hệ thông minh, nghe thuộc hạ nói, không khỏi nhẹ gật đầu, nhìn về phía Nhiếp Vân nói.

- Vị tiểu huynh đệ này thoạt nhìn vô cùng lạ mặt, không biết tên gì, đến từ đâu?

- Đa tạ Thất hoàng tử quan tâm, Vân Đồng ta bất quá là tán tu, không môn không phái!

Nhiếp Vân giả bộ như thụ sủng nhược kinh, vội vàng nói.

- Không môn không phái, tán tu? Tốt, tốt! Tề Dương, người này ta nhìn ngươi cũng không coi trọng, ta muốn!

Thất hoàng tử nhìn về phía Tề Dương nói.

- Theo lý thuyết Thất hoàng tử hỏi ta đòi người, ta nên hai tay dâng, bất quá người này không phải thuộc hạ của ta, một là ta không cách nào mệnh lệnh, hai là hắn đắc tội ta, phải giết chết hắn mới có thể tiêu trừ mối hận trong lòng, có lẽ Thất hoàng tử không muốn một người chết a!

Tề Dương hừ lạnh một tiếng, sau khi trọng thương hư thoát mặt tái nhợt, đã trở nên hồng nhuận phơn phớt, hẳn là dùng thủ đoạn đặc thù nào đó khôi phục thương thế.

Đương nhiên, cũng có thể là Trị liệu sư, chỉ cần Trị liệu sư đầy đủ chân khí, có thể hoàn toàn chữa tốt thương thế trên người, hắn hẳn là thừa dịp nói chuyện, khôi phục chân khí.

- Muốn giết hắn? Ta nhìn ngươi vẫn là tỉnh lại đi, người này ta hôm nay muốn định rồi!

Lúc này Thất hoàng tử cũng đứng lên, có một lão tổ Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh ở sau lưng ủng hộ, thủ đoạn của hắn còn nhiều nữa, Tề Dương khôi phục thương thế, hắn cũng hoàn hảo không tổn hao gì.

- Ngươi gọi Vân Đồng đúng không, có nguyện ý làm thuộc hạ của ta hay không? Chỉ cần gật đầu, ở chỗ này, không ai dám động tới một đầu ngón tay của ngươi!

Thất hoàng tử triển lộ ra uy nghiêm của hoàng gia, nhìn về phía Nhiếp Vân duỗi ra cành ô-liu.

- Tại hạ cam tâm tình nguyện!

Nhiếp Vân vội vàng ôm quyền, nhưng trong lòng không khỏi thở dài.

Nguyên lai tưởng rằng trải qua mình xếp đặt thiết kế, Thất hoàng tử cùng Tề Dương lẫn nhau chiến đấu, cho dù không đánh giày vò, cũng không sai biệt lắm, hiện tại xem ra, còn là mình nghĩ quá đơn giản.

Có thể ở tuổi còn trẻ liền có được thực lực như thế, hai người này cũng không phải nhân vật đơn giản, cho dù trong lòng tức giận, cũng không có khả năng đánh tới ngươi chết ta sống, để cho ngoại nhân chiếm được tiện nghi.

Đã như vậy, còn không bằng tương kế tựu kế, hết thảy giá họa đến trên người Âu Dương Thành!

- Ha ha, không tệ!

Thất hoàng tử nở nụ cười, vẻ mặt đắc ý.

- Tề Dương, ngươi đã nghe được chưa? Hiện tại Vân Đồng là người của ta, ngươi dám động thủ với hắn, đừng trách ta không khách khí!

- Tốt, tốt! Vân Đồng, ngươi rất tốt! Cho dù ngươi quy thuận Thất hoàng tử, hôm nay ta cũng muốn đánh chết ngươi!

Sắc mặt Tề Dương khó coi, hừ lạnh một tiếng, một búa đánh đi ra.

Oanh!

Cự chùy mang theo chân khí, hà khí ngàn tia, tựa như cự màn bao phủ Nhiếp Vân.

- Làm càn!

Thất hoàng tử nhướng mày, đao phá vạn pháp, nước biển ở dưới lưỡi đao xé rách ra một thông đạo cực lớn, cự phủ của Tề Dương bị quét trúng, liền triệt để tiêu tán.

Đăng đăng đăng!

Tề Dương liên tục lui về phía sau vài bước, nắm đấm xiết chặt.

Hai người hiển nhiên lại giao thủ một lần, lần này hắn tựa hồ bị tổn thất nặng.

- Tề Dương công tử, ngươi làm gì vẫn muốn giết ta, muốn giết cũng nên trước giết Âu Dương Thành, ta biết rõ ngươi là Trị liệu sư, có thể trị liệu thương thế, bất quá Phong Ma Luyện Tâm Đan quá mức bá đạo, không có Cửu Tâm Yêu Quả khôi phục, thân thể của ngươi sớm đã thiếu hụt, cưỡng ép ra tay, chỉ biết tổn thương càng thêm tổn thương, căn bản không phải đối thủ của Thất hoàng tử! Còn không bằng giết hắn đi, đoạt đến Cửu Tâm Yêu Quả khôi phục thân thể mới là vương đạo!

------oOo------

Chương 306: Ba điều kiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân sớm đoán được Thất hoàng tử sẽ động thủ, nên chẳng muốn đi quản công kích, nhàn nhạt nói.

- Đúng vậy, Âu Dương Thành, giao Cửu Tâm Yêu Quả ra đây! Trước kia chúng ta hợp tác đã làm tốt ước định, ngươi làm như vậy, không khỏi khinh người quá đáng!

Tề Dương biết có Thất hoàng tử bảo hộ, trước mắt thiếu niên này tạm thời còn giết không được, quay đầu nhìn về phía Âu Dương Thành, ánh mắt lộ ra tức giận.

Kỳ thật dựa theo trình độ thông minh của Tề Dương, chắc có lẽ không dễ dàng mắc lừa như vậy, nhưng trên đường đi hắn đối với Âu Dương Thành tích lũy không ít lửa giận, thằng này vốn không coi ai ra gì, sau đó gặp được Yêu Sí Vân Giáp Thú liền đào tẩu, làm người giận nhất chính là, hắn biết rất rõ ràng Vân Đồng ở trước mặt bẩy rập để lại Mịch Hồng phấn lại không nói, cố ý để cho mình có hại chịu thiệt!

- Tốt, tốt! Không nghĩ tới Tề Dương công tử cũng không tin ta, hừ, lần này ta tới, bất kỳ vật gì cũng không được, ngược lại biến thành tiểu tặc, xem ra chúng ta cũng không có tất yếu hợp tác tiếp rồi! Cáo từ!

Thấy ánh mắt của Tề Dương, Thất hoàng tử đều sáng ngời nhìn qua, Âu Dương Thành biết rõ mình giải thích nhiều hơn nữa cũng vô dụng, lạnh lùng nhìn Nhiếp Vân.

- Tiểu tử, xem như ngươi lợi hại, ngươi chờ, ta không tin ngươi sẽ vĩnh viễn cùng bọn họ chung một chỗ, chỉ cần lạc đàn, ta sẽ giết ngươi!

Nói xong sau lưng sinh ra hai cánh, năng lực của Tường Thủy sư

bày ra, vèo thoáng một phát liền tháo chạy, thời gian nháy con mắt liền biến mất.

- Chạy đi đâu!

Thấy hắn muốn chạy trốn, Thất hoàng tử cùng Tề Dương đồng thời ra tay, lực lượng giống như hoa vũ nhao nhao đánh tới bầu trời, bất quá Tường Thủy sư chính là Tường Thủy sư, ở trong nước nhanh như lưu tinh, tuy công kích của hai người tấn mãnh, nhưng vẫn vô dụng.

- Thất hoàng tử, Tề Dương cướp đi Cửu Tâm Yêu Quả vốn nên thuộc về điện hạ, chúng ta không nên cứ như vậy bỏ qua a!

Thấy Âu Dương Thành đào tẩu, Nhiếp Vân cũng không đuổi theo, nhìn về phía Thất hoàng tử, tiếp tục châm ngòi.

- Đúng vậy, Tề Dương, ngươi nói làm sao bây giờ!

Bọn người Thất hoàng tử vây quanh ba người Tề Dương lại.

Hiện tại cùng Tề Dương còn đứng ở một đội chỉ có Mộc Thắng Tuyết cùng Mộ Hà, đối với hắn cực kỳ bất lợi.

Trước kia Âu Dương Thành còn, mọi người còn có điều kiêng kị, lúc này Tề Dương đã không khác lão hổ mất răng rồi.

- Tốt, tốt, Vân Đồng, xem như ngươi lợi hại! Để cho ta tự hủy Trường Thành!

Nhìn thấy thế cục hôm nay, Tề Dương rốt cục hiểu được.

Âu Dương Thành không bị mình bức đi mà nói, bằng vào thân phận Tường Thủy sư, Thất hoàng tử không dám làm gì mình, nhưng bây giờ, hoàn toàn bất đồng rồi, mấy người vây công, coi như mình không chết cũng khẳng định phải lột một lớp da!

- Thất hoàng tử, ngươi đã có thể tới nơi này, chắc hẳn biết rõ Cửu Tâm Yêu Quả không phải mục đích cuối cùng của ta! Vị trí cụ thể của Yêu thánh cổ thi, không có ta dẫn đường, ngươi muốn tìm

được, chỉ sợ rất khó! Muốn ta dẫn đường cho ngươi cũng được, bất quá có ba điều kiện!

Tề Dương cũng không hổ là nhân vật kiêu hùng, sau khi minh bạch tình cảnh của mình, cũng không có quá mức bối rối, ngược lại cười nhạt một tiếng.

- Ba điều kiện? Ngươi cho rằng còn có tư cách cùng ta nói điều kiện?

Con mắt của Thất hoàng tử nheo lại.

- Như thế nào không thể? Hiện tại ta đã truyền tin tức ngươi ở đây cho Đại hoàng tử cùng gia gia của ta, nếu như ta gặp bất trắc, mặc dù gia gia của ta không bằng lão tổ nhà ngươi, nhưng tuyệt không phải mặc người chém giết không dám làm gì! Đến lúc đó, ta ngược lại muốn nhìn, lão tổ nhà ngươi là giúp ngươi, hay cam tâm đắc tội lão tổ nhà ta!

Tề Dương hai tay chắp sau lưng, như nắm trí châu.

- Ngươi dám!

Thất hoàng tử không khỏi siết nắm đấm.

Tề Dương nói, đối với hắn thật sự là rất có uy hiếp, hiện tại mình cùng Đại hoàng tử tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, mọi người thế lực ngang nhau, một khi xuất hiện sơ suất, nhất định sẽ lọt vào Đại hoàng tử mãnh liệt nghiền áp! Hơn nữa cho dù gia gia của Tề Dương không phải cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, nhưng lại là lão quái vật trùng kích Bí Cảnh thất bại không chết, thủ đoạn nhiều, ngay cả lão tổ nhà mình cũng kiêng kị vài phần!

Loại siêu cấp cường giả này thật muốn tìm lão tổ nói chuyện, lão tổ bận tâm mặt mũi, thật đúng là có khả năng bỏ rơi mình!

- Ha ha, không có gì không dám cả, như thế nào? Đáp ứng ta, ta liền mang ngươi đi tìm Yêu thánh cổ thi, bằng không thì mọi người nhất phách lưỡng tán, ngươi muốn giết cứ giết!

Biết rõ đối phương sợ ném chuột vỡ bình, khẳng định không dám giết mình, Tề Dương nở nụ cười.

- Nói ra điều kiện của ngươi!

Thất hoàng tử do dự một chút, cưỡng chế tức giận trong lòng.

- Thất hoàng tử quả nhiên thức thời, ba điều kiện của ta vô cùng đơn giản, thứ nhất, Vân Đồng này ta phải giết! Thứ hai, đến địa phương tàng Yêu thánh cổ thi, chúng ta tất cả bằng thủ đoạn, ai đạt được cổ thi trước, liền quy ai, bất luận kẻ nào cũng không thể cướp đoạt! Thứ ba, sau chuyện này, vô luận thành công hay không, cũng không thể ghi hận lẫn nhau, suy nghĩ báo thù! Như thế nào? Chỉ cần đáp ứng, hiện tại ta liền mang bọn ngươi đi tìm cổ thi, không đáp ứng, ngươi có thể ỷ vào nhiều người giết ta, bất quá, đừng xem các ngươi nhiều người, muốn giết chết ta, cũng không dễ dàng như vậy, gia gia của ta lưu lại thủ đoạn bảo vệ tánh mạng cho ta, ít nhất có thể để các ngươi chết hơn phân nửa, đến lúc đó Thất hoàng tử có thể còn sống sót hay không rất khó nói!

Khóe miệng của Tề Dương giơ lên, ý uy hiếp dật vu ngôn biểu.

- Tốt, ba điều kiện ta đều đáp ứng ngươi!

Trầm tư thoáng một phát, Thất hoàng tử nhẹ gật đầu.

- Ha ha, Thất hoàng tử thật sự là người sảng khoái, tốt, hiện tại ta liền thu điều kiện thứ nhất!

Tề Dương quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt sát cơ lăng nhiên.

- Vân Đồng, ngươi như thế nào cũng không thể tưởng được, quy thuận Thất hoàng tử, hắn như trước bán đứng ngươi a! Lập tức quỳ xuống, dập đầu nhận lầm ở trước mặt ta, ta có lẽ còn có thể tha cho ngươi một lần, bằng không thì, ta sẽ lăng trì, cho ngươi kêu khóc bảy bảy bốn mươi chín ngày mới có thể chết!

Vừa nói vừa đi về phía trước, hận ý như thủy triều, quấy lấy nước biển trước người không ngừng xoay tròn.

Hắn từ vừa ra đời liền được gia tộc toàn lực ủng hộ, thuận buồm xuôi gió, chưa từng bị thua thiệt, bây giờ ở trong tay Vân Đồng này ăn thiệt thòi lớn, trong lòng hận ý có thể nghĩ.

------oOo------

Chương 307: Ra tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tề Dương công tử, loại tiểu nhân vật này, giết hắn là ô uế tay của ngươi, liền để cho ta làm thay ngươi a!

Hai mắt Mộc Thắng Tuyết đỏ thẫm, nhìn về phía Nhiếp Vân cười một tiếng.

Tinh thần công kích của Nhiếp Vân, cũng không có bất kỳ bí pháp đặc thù, chỉ để cho hắn bị thương ngắn ngủi, cũng không có tổn thương quá lớn, cho nên hôn mê một hồi liền tỉnh táo lại, lúc này chứng kiến Vân Đồng bị người vây quanh, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, lập tức mài đao soàn soạt, hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Hắn liên tục bị Nhiếp Vân vũ nhục, hận ý đã sớm xâm nhập cốt tủy, có loại cơ hội chính tay đâm cừu nhân này, lập tức anh dũng đi đầu.

- Tề Dương công tử, ngươi không thể giết hắn, hắn là hoàng đế của Thần Phong đế quốc Nhiếp Vân!

Thấy Tề Dương, Mộc Thắng Tuyết đi tới, Bách Hoa Tu thực sốt ruột, vội vàng nói ra thân phận thật sự của Nhiếp Vân, hi vọng bọn hắn có chỗ cố kỵ.

- Thần Phong đế quốc? Hừ, một đế quốc thổ dân mà thôi, hoàng đế chỗ kia, trong mắt ta ngay cả chó cũng không bằng! Bách Hoa Tu, Mộ Thanh, hiện tại cho các ngươi một con đường sống, nếu như cam nguyện làm tiểu thiếp của ta, ngoan ngoãn hầu hạ ta, ta còn có

thể không giết, bằng không thì, ngươi và thổ dân hoàng đế này cùng chết a!

Tề Dương cuồng cười một tiếng.

- Ngươi...

Sắc mặt của Bách Hoa Tu đỏ lên.

- Thất hoàng tử, ta cam tâm làm thuộc hạ của ngươi, ngươi cứ như vậy vứt bỏ thuộc hạ không để ý, không sợ làm cho người thất vọng đau khổ sao?

Đối mặt Tề Dương uy hiếp, Nhiếp Vân cũng không bối rối, ngược lại nhìn về phía Thất hoàng tử hỏi.

- Làm thuộc hạ phải có giác ngộ của thuộc hạ, ngươi chết có thể đổi về phương pháp tìm kiếm thi thể Yêu thánh, cũng coi như đáng giá!

Thất hoàng tử hất tay, ngữ khí lạnh lùng, căn bản không quan tâm thuộc hạ mới thu này tử vong.

- Hắc hắc, lúc này còn muốn Thất hoàng tử che chở, nằm mơ a! Tiểu tử, từ lúc ngươi đắc tội Tề Dương công tử, liền chú định phải chết, có thể chết ở dưới kiếm của ta cũng coi như vinh hạnh của ngươi rồi!

Gặp thái độ của Thất hoàng tử, Mộc Thắng Tuyết thoải mái nói không nên lời, trường kiếm ra khỏi vỏ, phát ra một tiếng kiếm âm thanh thúy, vạch phá nước biển đâm về phía Nhiếp Vân!

Một kiếm này tập trung toàn bộ lực lượng của hắn, trường kiếm còn chưa tới trước mặt, trong quay cuồng liền tạo thành một đạo khí lãng trắng noãn, tuyết trắng như băng điêu, đâm thẳng cổ họng của Nhiếp Vân.

Ngoại nhân xem ra một kiếm này căn bản không thể tránh né, khí kình phong tỏa toàn bộ phương hướng có khả năng tránh né, một kiếm phá vạn pháp, một kiếm trừ vạn tà!

- Không nghĩ tới trước kia bị tổn thất nặng, Mộc Thắng Tuyết vậy mà tu luyện Phá Không Diệt Tịch kiếm càng thêm viên mãn, thực lực so với trước kia tăng lên gần gấp đôi! Chiêu này thi triển ra cho dù ta cũng khó ngăn cản, xem ra Vân Đồng này hẳn phải chết không thể nghi ngờ rồi!

Chứng kiến chiêu số của Mộc Thắng Tuyết, Tề Dương nhẹ gật đầu.

Thời điểm ở Thiên Tinh Thành, Mộc Thắng Tuyết cùng Nhiếp Vân từng đấu một hồi, khi đó tuy Phá Không Diệt Tịch kiếm của hắn lợi hại, lại không tính nhập môn, bây giờ nước biển uy áp như thế, cũng có thể một kiếm đãng bát phương, kiếm khí tung hoành, đủ thấy uy lực!

- Mộc Thắng Tuyết này trước kia bất hiện sơn bất lộ thủy, ta còn tưởng rằng thực lực không được tốt lắm, hiện tại xem ra, quả nhiên không giống bình thường, về sau xem ra cũng phải lôi kéo thoáng một phát!

Thất hoàng tử lộ ra thần sắc kinh ngạc.

- Vân Đồng này chết chắc rồi, loại kiếm thuật này, cho dù cường giả Chí Tôn đỉnh phong ở thời kỳ toàn thịnh cũng khó ngăn cản, chứ đừng nói hắn hiện tại rồi!

Mộ Hà cũng lông mi cong lên, khóe miệng lộ ra cười lạnh.

Nàng bất đồng tỷ tỷ Mộ Thanh, Mộ Thanh làm người vô cùng nghĩa khí, mà nàng thì xem xét thời thế, biết rõ thời khắc mấu chốt nên đầu hàng ai, mới có thể đạt được lợi ích càng lớn!

- Chết đi cho ta!

Mộc Thắng Tuyết thấy thiếu niên tựa hồ không còn khí lực trốn tránh, hưng phấn cười lớn một tiếng, trường kiếm theo gió vượt sóng, thẳng tắp đâm về ngực của thiếu niên.

Đinh!

Trường kiếm cùng ngực của hắn va kích, bất quá không có xuất hiện tình huống một kiếm đâm thủng lồng ngực, mà phát ra một tiếng kim thiết va chạm giòn vang, Phá Không Diệt Tịch kiếm vô cùng uy lực của Mộc Thắng Tuyết thậm chí ngay cả làn da của thiếu niên cũng không có đâm rách!

- Cái này... Điều đó không có khả năng!

Không chỉ Mộc Thắng Tuyết ngây người, bọn người Thất hoàng tử, Tề Dương chứng kiến một màn trước mắt, tất cả đều trừng mắt, không thể tin được.

Một kiếm đâm vào trên người, ngay cả làn da cũng không có đâm rách, chớ nói chi là đả thương người? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Trên người hắn nhất định có Bảo Khí phòng ngự!

Đột nhiên Thất hoàng tử nhớ ra cái gì đó, đồng tử co rụt lại, không ngừng rống lên.

Binh khí đồng dạng huyết thống, cũng chia là năm cấp bậc Hoàng, Vương, Hầu, Quý, Phàm, bao trùm Hoàng tộc binh khí đúng là Bảo Khí do cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh luyện chế!

Bảo Khí, còn gọi là pháp bảo, tu vi đạt tới Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, trong cơ thể ngưng tụ pháp lực, vận dùng pháp bảo, phi thiên độn địa không gì làm không được, một kiếm của Mộc Thắng Tuyết cường đại như thế, không có cảm thấy đối phương có chân khí chấn động liền ngăn trở, chỉ có thể nói rõ, trên người hắn có pháp bảo vượt qua Hoàng tộc thượng phẩm binh khí!

Loại pháp bảo này ngay cả Bí Cảnh lão tổ cũng không có, Thất hoàng tử như thế nào không hưng phấn?

- Phòng ngự pháp bảo? Cọng lông pháp bảo!

Nghe được Thất hoàng tử gầm rú, Nhiếp Vân thế mới biết Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ tứ trọng đại thành của mình, lực phòng ngự quá kinh người, bị hiểu lầm trở thành pháp bảo, bất đắc dĩ lắc đầu,

bàn tay duỗi về phía trước.

Lạch cạch!

Mộc Thắng Tuyết bị đập bẹp, như một con gián bị giẫm trên mặt đất.

- Ah...

- Cái này.....

- Hắn một cái tát liền đập Mộc Thắng Tuyết nằm trên mặt đất?

Chứng kiến tràng cảnh trước mắt, mọi người trong nháy mắt liền yên lặng xuống, tất cả đều trừng lớn hai mắt, miệng mở to, toàn thân run rẩy.

Thực lực của Mộc Thắng Tuyết cùng bọn hắn không kém nhiều, toàn lực đâm ra một kiếm, rơi xuống trên người đối phương, da cũng không có đâm rách, đối phương khẽ vươn tay lại như đập con ruồi đập hắn nằm bẹp, đây là cái thực lực

gì?

- Hắn... Hắn thậm chí có loại thực lực này? Như thế nào sẽ tiến bộ nhanh như vậy?

Những người khác khiếp sợ, Bách Hoa Tu cũng tú mục trợn tròn, thiếu chút nữa tươi sống hù chết.

------oOo------

Chương 308: Đánh chết Thất hoàng tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần thứ nhất nhìn thấy thiếu niên, mình cùng hắn chiến đấu, nếu như hắn không dựa vào thủ đoạn mê hoặc mình, thì căn bản không phải đối thủ, lần thứ hai chứng kiến thực lực lại gia tăng lên gấp

bội, mình muốn chiến thắng cũng khó khăn, đợi lần thứ ba gặp, đối phương ngay cả Di Thiên Tông chủ cũng có thể đánh chết, thực lực đã vượt qua mình, mà bây giờ... Thiếu niên này vừa ra tay, nàng mới phát hiện, thực lực của thiếu niên bây giờ đã có thể dùng thâm bất khả trắc để hình dung!

Mình ở trước mặt đối phương, không khác một con sâu cái kiến!

Chúng ta từ lần thứ nhất gặp mặt đến bây giờ, tổng cộng mới một tháng, cái này... loại tiến bộ này cũng quá lớn a!

Chẳng những Bách Hoa Tu bị dọa đến giày vò, sắc mặt của Mộ Thanh cũng tái nhợt.

Trước kia nàng cùng thiếu niên này đứng một hàng, cho rằng chọn sai rồi, lần này hẳn phải chết không thể nghi ngờ, lại không nghĩ thiếu niên này chân nhân bất lộ tướng, vậy mà có được sức chiến đấu cường đại như thế!

- Ta vốn không muốn giết các ngươi, là chính các ngươi muốn chết a!

Một chiêu ra tay, Nhiếp Vân không để ý tới mọi người kinh ngạc, hừ lạnh một tiếng, đi tới chỗ Tề Dương.

- Không biết dùng thủ đoạn gì đả bại Mộc Thắng Tuyết, hừ, ngươi cho rằng ta sẽ sợ ngươi? Chết đi!

Tề Dương lui về phía sau một bước, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn, đại chùy khẽ đảo, gầm thét nện tới Nhiếp Vân.

Ầm ầm!

Đại chùy rơi xuống, nước biển tầng tầng điệp gia, lực xuyên thấu cực lớn mang theo uy thế hủy thiên diệt địa, thẳng tắp rơi xuống.

- Không biết sống chết!

Hừ lạnh một tiếng, Huyền Ngọc Chi Kiếm của Nhiếp Vân xuất hiện ở trong lòng bàn tay, tiện tay run lên, đánh ra Đại Địa Chi Thế thập

nhị trọng ám kình.

Đích!

Lực lượng khổng lồ vượt qua 7000 Tượng lực cùng đại chùy của Tề Dương va chạm, một tiếng vang thật lớn, binh khí Hoàng tộc thượng phẩm biến thành đĩa sắt, máu tươi vẩy ra, hai tay của Tề Dương thẳng tắp bay ra ngoài, máu tươi nhuộm đỏ toàn bộ nước biển.

- Ngươi... Đến cùng là thực lực gì? Điều đó không có khả năng.....

Một chiêu bị thiếu niên đánh bay binh khí, chặt đứt cánh tay, hai mắt của Tề Dương đỏ thẫm, sắp muốn điên rồi, hắn như thế nào cũng không nghĩ ra, thiếu niên nguyên bản thoạt nhìn không được tốt lắm, sẽ có thực lực như thế!

- Đi!

Trên mặt khiếp sợ nhoáng một cái rồi biến mất, Tề Dương biết mình không phải đối thủ của thiếu niên trước mắt, liền vội vàng quay người chạy đi.

- Muốn đi, đi được sao?

Nhiếp Vân cũng không đuổi theo, Huyền Ngọc Chi Kiếm đâm một phát, khí kình xoay tròn, bắn ra đánh vào Khí Hải của Tề Dương, một tiếng ầm vang, liền chấn vỡ toàn bộ Khí Hải của hắn, chân khí tán loạn, máu tươi cuồng phun.

- Tới phiên ngươi rồi!

Hai kiếm liền triệt để phế bỏ Tề Dương, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Thất hoàng tử cách đó không xa, trên mặt lộ ra vui vẻ nhàn nhạt.

- Giết tiểu tử này cho ta!

Thất hoàng tử thấy Tề Dương cùng mình thế lực ngang nhau, ở trong tay thiếu niên này ngay cả một chiêu cũng tiếp không được,

dọa đến sắc mặt tái nhợt, vội vàng phân phó thuộc hạ.

- Vâng!

Mấy trung niên nhân nghe được mệnh lệnh, sắc mặt ngưng trọng lao đến, vây quanh Nhiếp Vân.

- Các ngươi ngăn chặn hắn, ta đi trước!

Thất hoàng tử tựa hồ cũng biết thiếu niên này không dễ chọc, thấy mọi người vây quanh Nhiếp Vân, liền quay người bỏ chạy.

- Ha ha, hôm nay một cái cũng đừng hòng đi!

Hai tay trảo một chút, nước biển vô tận lập tức quay cuồng, tạo thành một tường nước phong tỏa, bao phủ toàn bộ đám đông ở bên trong.

Lực phòng ngự của tường nước này cũng không cao, đừng nói Thất hoàng tử, cho dù bất kỳ một cường giả Chí Tôn đỉnh phong nào cũng có thể đánh nát, bất quá cần phải có thời gian a, mà chút thời gian này, liền đủ để Nhiếp Vân giết chết tất cả thuộc hạ của hắn!

- Tường Thủy Sư? Ngươi cũng là Tường Thủy Sư? Nguyên lai là ngươi.....

Chứng kiến trước mắt đột ngột xuất hiện tường nước, Thất hoàng tử có ngốc cũng biết bị thiếu niên trước mắt này lừa, nguyên lai hắn mới thật sự là người thao túng phía sau màn!

Buồn cười mình bởi vì chuyện này cùng Tề Dương đại chiến một hồi, thực lực đại tổn.

- Vừa rồi cho ngươi cơ hội, ngươi không chọn, hiện tại biết rõ, đã muộn!

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân căn bản không có ý định lưu tình, nhìn mấy người vây tới, Huyền Ngọc Chi Kiếm giơ lên.

- PHÁ...

Một kiếm gào thét, dưới thập nhị trọng ám kình, mấy người hình thành trận pháp công kích, toàn bộ như đậu hủ gặp búa sắt nát tan, mấy trung niên nhân trong nháy mắt liền biến thành bánh thịt, dính sát trên mặt đất, đoạn tuyệt hô hấp.

Những trung niên nhân này, thực lực đều không sai biệt lắm Mộc Thắng Tuyết, Nhiếp Vân trước khi dùng Cửu Tâm Liên có lẽ muốn đánh chết còn có chút khó khăn, nhưng bây giờ một kiếm hơn 2000 Tượng lực, hơn nữa ám kình đặc thù, đừng nói bốn cái, năm cái, cho dù lại đến mười cái, dưới một chiêu đồng dạng cũng tử vong toàn bộ!

- Lưu lại cho ta đi!

Sau khi đánh chết mấy trung niên nhân, Thất hoàng tử vậy mà còn không có phá vỡ tường nước, Nhiếp Vân nở nụ cười, trường kiếm tung hoành, kiếm khí thông thần.

Rầm Ào Ào!

Kiếm khí kích động, Thất hoàng tử như Tề Dương, hai tay bay lên, máu tươi cuồng phun.

- Ngươi dám động thủ với ta, tốt, tốt, xem như ngươi lợi hại!

Hai tay bị một kiếm chém rụng, sắc mặt của Thất hoàng tử trở nên dữ tợn, đã trốn không thoát, liền không có ý định chạy tiếp, trong mắt âm tình bất định, hào quang lập loè quát to.

- Ngươi không thể giết ta, ta là Thất hoàng tử của Thần Thánh đế quốc, người có hi vọng trở thành Đế Quốc hoàng đế nhất, lão tổ là cường giả Bí Cảnh, nếu ngươi thật giết ta, cho dù chạy trốn tới chân trời góc biển cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Chạy trốn tới chân trời góc biển cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ?

Nhiếp Vân cười khẽ.

- Đúng vậy, cường giả Bí Cảnh sớm đã thấm nhuần Sinh Tử, lão tổ càng là dùng linh hồn nhập đạo, đối với linh hồn hiểu rõ sâu đậm, ngươi dám giết ta, hắn tuyệt đối có thể thông qua khí tức tử vong của ta tìm đến ngươi, cho dù ngươi chạy trốn tới chân trời góc biển, đồng dạng chạy không khỏi tử cục!

Thất hoàng tử lần nữa quát.

Hiện tại hắn đã đến bước đường cùng, chỉ có thể hi vọng đối phương bởi vì sợ hãi lão tổ nhà mình, mà thả một con đường sống.

- Ngươi bây giờ thả ta, ta có thể thề, không nói ra chuyện ngày hôm nay, mấy thuộc hạ của ta chết cũng sẽ an bài thỏa đáng, tuyệt đối không liên lụy đến ngươi, bằng không thì, mọi người đồng quy vu tận!

Thất hoàng tử mặt lộ vẻ dữ tợn.

- Đồng quy vu tận? Ha ha, ngươi còn không xứng, ngươi đã nói như vậy, vậy thì... chết a!

------oOo------

Chương 309: Thu làm nô tài

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiếp trước, cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh ở trong tay mình chết không có một vạn cũng tám ngàn, sao sẽ sợ một tiểu tử uy hiếp, Huyền Ngọc Chi Kiếm run run, ba… thoáng một phát, đầu của Thất hoàng tử giống như bị thiết chùy đánh trúng, máu tươi vẩy ra, hồng hồng bạch bạch... chảy xuôi trên đất.

- Tốt rồi, đến phiên ngươi! Ngươi là tự vận, hay muốn ta động thủ?

Sau khi giết chết Thất hoàng tử, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Mộ Hà đứng ở cách đó không xa đang lạnh run, mặt như băng sương.

- Ta...

Mộ Hà cắn môi, nhìn về phía tỷ tỷ, ánh mắt lộ ra cầu xin.

Trong nội tâm nàng hối hận a, sớm biết thiếu niên giả heo ăn thịt hổ như vậy, mình cần gì làm người xấu xa, cùng tỷ tỷ ở chung một chỗ là tốt rồi! Mà bây giờ, Tề Dương, Mộc Thắng Tuyết trọng thương, bọn người Thất hoàng tử toàn bộ tử vong, chỗ dựa của mình toàn bộ tử vong, chỉ có thể để cho tỷ tỷ thay mình nói vài lời.

- Vân... Nhiếp Vân đại nhân, muội muội ta nhất thời không biết tốt xấu, kính xin ngươi tha thứ nàng, ta thay nàng hướng ngươi bồi tội!

Chứng kiến muội muội xin giúp đỡ, Mộ Thanh vội vàng đi tới.

- Tha thứ? Ha ha!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, nhìn về phía Mộ Hà.

- Vừa rồi nếu như thực lực của ta không đủ, Tề Dương lệnh ngươi giết ta, ngươi có thể động thủ hay không?

- Ta...

Sắc mặt của Mộ Hà lúc đỏ lúc trắng.

- Nói thật, ta không muốn nghe lời nói dối!

Hét to một tiếng, ánh mắt của Nhiếp Vân lạnh lùng, để cho người nhìn lên một cái liền không tự chủ được run rẩy.

- Ta... Sẽ động thủ!

Do dự một chút, sắc mặt Mộ Hà tái nhợt nói.

- Vậy thì tốt rồi, đối với kẻ muốn giết ta, ta chưa bao giờ lưu tình, hiện tại cho ngươi hai con đường, thứ nhất, thề làm nô tài của ta, cam nguyện kính dâng linh hồn cho ta, có thể không giết ngươi! Thứ hai, chết!

Nhiếp Vân cũng không nói nhảm, trong lời nói tràn đầy lãnh đạm.

Một người quan trọng nhất là lựa chọn, chỉ cần chọn sai, nhất định phải vì thế thừa nhận một cái giá lớn, còn nghĩ đến tả hữu lắc lư, nay Tần mai Sở (*gió chiều nào theo chiều đó), chứng kiến không ổn sửa lại, nằm mơ!

Có đôi khi cơ hội chỉ có một lần, bỏ qua cũng đừng nghĩ lần thứ hai!

- Nhiếp Vân đại nhân, ngươi khoan dung muội muội ta một lần a, nàng tuổi nhỏ không hiểu chuyện...

Nghe thiếu niên cho ra lựa chọn, Mộ Thanh cũng bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Từ vừa rồi thiếu niên thủ đoạn tàn nhẫn đến xem, nói ra liền quyết không thay đổi, cho dù Mộ Hà lại sai, cũng là thân muội muội của mình a, vô luận là làm nô tài, hay tử vong, cũng không phải mình nguyện ý chứng kiến.

- Tỷ tỷ, không có việc gì, có câu nói rất đúng, tuyển lầm đường thì cần bị trừng phạt, ta nguyện ý làm nô tài của đại nhân, kính dâng linh hồn, một đời một thế đi theo!

Hít sâu một hơi, Mộ Hà chậm rãi nói, ánh mắt tràn đầy kiên định.

- Không tệ!

Nhiếp Vân vốn muốn giết chết nữ nhân này, thấy nàng xem thời cơ nhanh như vậy, không khỏi lộ ra tán dương, ngón tay chỉ về phía trước, một đạo pháp quyết tiến vào trong óc Mộ Hà.

- Đây là một bộ phương pháp hiến tế linh hồn, ngươi xem xong liền hiến tế linh hồn cho ta, làm nô tài của ta!

Kiếp trước đạt tới Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, Nhiếp Vân biết công pháp, bí pháp nhiều vô số kể, loại phương pháp hiến tế linh hồn, cam nguyện làm nô lệ của người khác này đúng là một loại trong đó, đến từ Yêu tộc, một khi hiến tế linh hồn, linh hồn sẽ bị

chủ nhân khống chế, sinh tử ở một ý niệm của chủ nhân, hơi có phản kháng, sẽ đau đầu không thôi, sống không bằng chết.

- Vâng!

Cảm nhận được bí pháp trong đầu bác đại tinh thâm, sắc mặt Mộ Hà càng thêm cung kính, nhắm mắt lại, bắt đầu học tập.

Một lát sau, Mộ Hà mở to mắt, quát một tiếng, trong đầu bay ra một đoàn đồ vật trắng xoá, Nhiếp Vân thò tay tiếp xúc, liền dùng vào trong miệng.

Mộ Hà lập tức cảm thấy linh hồn của mình không bị khống chế, thiếu niên đứng ở trước mặt như một tòa núi lớn, nguy nga hùng tráng, cao không thể chạm.

- Đã làm nô tài của ta, ta sẽ không bạc đãi ngươi, đây là một quả Cửu Tâm Yêu Quả, dùng đi!

Tiện tay lấy ra một quả Cửu Tâm Yêu Quả, đưa tới.

Đối với người của mình, Nhiếp Vân chưa bao giờ keo kiệt, Mộ Hà hiến tế linh hồn, nhất định không cách nào phản kháng, Nhiếp Vân tự nhiên cũng hi vọng thực lực của nàng càng mạnh hơn nữa.

- Tạ ơn chủ nhân!

Tiếp nhận Cửu Tâm Yêu Quả không ngừng nhảy lên, con mắt của Mộ Hà lập tức sáng ngời, tựa hồ cảm thấy hiến tế linh hồn, nhận thức chủ nhân này, cũng không phải chuyện gì xấu.

- Biết rõ vì cái gì ta không có giết ngươi sao? Nói ra chỗ của Yêu thánh Cổ thi đi!

Xử lý xong sự tình Thất hoàng tử, Mộ Hà, Nhiếp Vân đi tới trước mặt Tề Dương.

Vừa rồi Tề Dương đào tẩu bị mình một kiếm phá Đan điền, nếu như không phải năng lực Tường Thủy Sư của mình khống chế nước biển không tiến hành áp bách với hắn, chỉ sợ hiện tại đã sớm

biến thành bánh thịt rồi.

- Muốn ta nói ra Cổ thi ở đâu, nằm mơ! Ngươi có giỏi giết ta đi!

Tề Dương rống một tiếng, trong mắt tràn đầy ngoan độc.

Hai tay bị chém rụng, tự nhiên không thể liên hệ gia tộc rồi, Khí Hải bị chấn nát, tương đương với thực lực mất hết, cho dù có thể sống sót cũng là phế vật, còn không bằng chết đi coi như xong.

- Ha ha, ngươi không nói, chẳng lẽ cho rằng ta không biết? Muốn ngươi nói chỉ là cho ngươi cơ hội sống mà thôi, ngươi đã không tranh thủ, vậy thì đồng dạng Thất hoàng tử, chết đi coi như xong!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, tựa hồ đối với Tề Dương nói không để ý chút nào.

- Ngươi biết rõ? Ngươi làm sao có thể biết rõ? Đi Yêu thánh Cổ thi địa đồ, ta được đến sau tựu hủy diệt rồi, chỉ có một mình ta biết rõ... Tề Dương cũng không tin thiếu niên mà nói, từng tiếng cười lạnh.

- Rất đơn giản, hiện tại ta sẽ nói cho ngươi biết, Yêu thánh Cổ thi không biết lưu bao nhiêu năm đến bây giờ cũng bình yên vô sự, chỉ có thể nói rõ một khả năng, thi thể này ở dưới Cửu Tâm Yêu Quả Thụ! Cũng chính bởi vì căn cứ vào năng lượng của Cổ thi, yêu thụ này mới sống ở đây mấy ngàn năm, mà không có ly khai!

Nhiếp Vân nói ra suy đoán của mình.

- Ngươi...

Nghe được thiếu niên nói, Tề Dương sững sờ, trong mắt hiện lên một tia không tin được.

- Ha ha, ngươi có thể chết rồi!

Thấy biểu lộ này của hắn, Nhiếp Vân biết rõ đã có đáp án, trường kiếm run lên, nện đối phương thành thịt nát.

Rầm Ào Ào!

Hắn vừa chết, đồ vật trong nạp vật đan điền toàn bộ vang ra, Nhiếp Vân cũng không nhìn nhiều, tiện tay thu toàn bộ vào Đan điền.

------oOo------

Chương 310: Huyết Tự Đại Kim Chú

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa rồi Nhiếp Vân đã đoán được Yêu thánh Cổ thi rất có thể ở dưới Cửu Tâm Yêu Quả Thụ, chỉ có điều không dám xác định, lúc này mới cố ý hỏi Tề Dương, thấy bộ dáng hắn lộ ra kinh ngạc, Nhiếp Vân biết rõ đã đoán đúng, lúc này mới giết chết đối phương.

Trên thân bọn người Thất hoàng tử không có nạp vật Đan điền, ở trên người bọn họ lật một lần, cũng không có tìm ra bao nhiêu thứ tốt, Nhiếp Vân liền thôi.

- Những thi thể này phải xử lý sạch sẽ, Âu Dương Thành đã chạy, liền mượn hắn làm người chết thế a!

Cười nhạt một tiếng, trên người toát ra Tường thủy chi khí, hai tay run lên, một dòng nước cuốn thi thể bọn người Thất hoàng tử vào trong đó, lực lượng xé rách cường đại, thời gian nháy mắt liền xé thành vô số mảnh vỡ.

Loại năng lực khống chế nước biển hủy thi diệt tích này, chỉ có Tường Thủy Sư mới có thể hoàn thành, cho dù thế lực sau lưng Thất hoàng tử, Tề Dương muốn tra, cũng chỉ có thể tra đến trên người Tường Thủy Sư, cùng mình quan hệ không lớn.

Về phần Âu Dương Thành đào tẩu, Nhiếp Vân đã ở trên người hắn để lại Truy Tung chi khí, trốn lại xa cũng có thể đuổi theo giết chết, chỉ cần hắn vừa chết, song phương chết không có đối chứng, ai cũng tra không ra cái gì!

Những cái này đúng là Nhiếp Vân sau khi châm ngòi không thành

tính toán, bằng không thì, cũng sẽ không trắng trợn đánh chết bọn người Thất hoàng tử như vậy!

Về phần Thất hoàng tử nói cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh có thể thông qua tử vong cảm ứng tới đây, biết mình là ai, Nhiếp Vân càng không sợ hãi.

Đối với lý giải Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, toàn bộ Khí Hải đại lục chỉ sợ không có người có thể vượt qua mình, tuy loại cảnh giới này đã siêu thoát phàm nhân, trở thành đại năng, nhưng mình thân trong đáy biển, hơn nữa trước khi động thủ, cố ý dùng năng lực của Tường Thủy Sư phong tỏa chung quanh, có thể phát giác được mới là lạ!

Mặc dù có thể phát giác, chờ hắn chạy tới, chỉ sợ mình đã lấy Yêu thánh Cổ thi, sớm rời đi rồi!

- Tường Thủy Sư, nạp vật Đan điền, Trị liệu sư... Nhiếp Vân này đến cùng còn có bao nhiêu thiên phú đặc thù? Cái này... Vẫn là người sao?

Chứng kiến thiếu niên khống chế nước biển như sử dụng cánh tay, Bách Hoa Tu ngơ ngác đứng tại nguyên chỗ, nhớ tới đủ loại sự tích kỳ quái trên người thiếu niên, cảm thấy trời đất quay cuồng.

Một người tinh lực có hạn, cho dù lại thiên tài, có một hai thiên phú đặc thù cũng không tệ, mà thiếu niên trước mắt này, tụ tập nhiều loại thiên phú ở một thân, để cho người càng ngày càng nhìn không thấu!

- Nhìn không thấu liền không nhìn, nhưng không thể nói lung tung, về sau hắn khẳng định bất phàm, hảo hảo cùng hắn giao hảo là được rồi.....

Có thể một mình một người sáng lập một tông môn, Bách Hoa Tu không phải người ngu, tự nhiên hiểu đạo lý biết nhiều không có chỗ tốt, lập tức liền không nhiều lời, cũng không hỏi nhiều.

- Chúng ta đi thôi! Đi tìm Yêu thánh Cổ thi!

An bài tốt hết thảy, Nhiếp Vân triển khai hai cánh Tường Thủy Sư, bao phủ tam nữ lại, như mũi tên tháo chạy, liền đi tới trước mặt Cửu Tâm Yêu Quả Thụ.

- Các ngươi đều ở đây đừng nhúc nhích, ta bổ quả thụ ra, Yêu thánh Cổ thi nên ở dưới tàng cây a!

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân giơ lên Huyền Ngọc Chi Kiếm trong tay, mạnh mẽ đập phá.

Oanh!

Lần này đã dùng hết toàn lực, vượt qua 2000 Tượng lực, phối hợp ám kình, mặt đất lập tức sụp đổ, lộ ra một thông đạo cực lớn.

- Đây là Yêu tộc thánh nhân lưu lại mộ huyệt, khẳng định nguy cơ trùng trùng, các ngươi muốn đi vào mà nói, thì theo sát đằng sau ta, ngàn vạn lần không được ly khai!

Nhìn xem địa phương bị mình nện mở, hiển nhiên là một cái huyệt, yêu khí tỏ khắp, sát ý đằng đằng, từ trong tới ngoài đều để lộ ra quỷ dị, Nhiếp Vân quay đầu phân phó một tiếng.

- Ân!

Bọn người Bách Hoa Tu cũng biết tình huống, đồng thời nhẹ gật đầu.

- Đi xuống đi!

Huyền Ngọc Chi Kiếm ngăn cản ở trước ngực, Nhiếp Vân khẽ vỗ cánh, liền bay đi ra ngoài, vừa tiến vào trong đó, lập tức cảm thấy một cỗ tiêu sát chi ý đâm thẳng trong óc, vô số ảo ảnh yêu ma quỷ quái, lộn xộn mà đến.

- Tường thủy chi khí, khống nước ngăn cản!

Hô nhỏ một tiếng, hai cánh của Nhiếp Vân run lên, Tường thủy chi khí liền từ mũi cánh chảy ra, cùng nước biển chạm vào, lập tức quay cuồng, chắn tiêu sát chi khí ở bên ngoài.

- Nhờ có biến thành Tường Thủy Sư, nếu không, chỉ bằng vào thực lực tùy tiện xâm nhập mà nói, thật đúng là có chút nguy hiểm!

Chứng kiến Tường thủy chi khí quả nhiên ngăn cản tiêu sát chi khí ở bên ngoài, trong nội tâm Nhiếp Vân âm thầm thở phào.

Nếu như không phải biến thành Tường Thủy Sư, tuy những tiêu sát chi khí này không thể làm cho mình trực tiếp tử vong, lại có thể ảnh hưởng tâm thần người, loại địa phương này, nguy cơ trùng trùng, một khi tâm thần đại loạn, đừng nói tìm được Yêu thánh Cổ thi, chỉ sợ chết cũng không biết chết như thế nào!

- Cẩn thận, phía trước có bẫy rập!

Tường Thủy Sư có thể cảm ứng nước biển, đi về phía trước một đoạn, Nhiếp Vân cảm giác ra phía trước dị thường, cảnh cáo một câu, đôi cánh run lên, mang theo ba người bay qua bẩy rập.

Ầm ầm!

Vừa mới bay qua bẫy rập, lại đột nhiên nghe được cả thông đạo nổ vang, một cỗ yêu khí xông ra, trên vách tường chung quanh nhiều ra vô số quỷ trảo.

Những quỷ trảo này dày đặc lông xù, một khi bị bắt, sẽ hấp khô máu, Chí Tôn đỉnh phong cũng khó có thể may mắn thoát khỏi, cực kỳ đáng sợ!

- Đây mới thực sự là Yêu minh Cổ Đạo! Cửu tử nhất sinh, vừa rồi cái kia bất quá là Vân Giáp Thú làm ra đến lừa gạt người mà thôi!

Chứng kiến thông đạo này âm trầm đáng sợ, quỷ trảo duỗi ra, mỗi một trảo đều có thực lực của Chí Tôn đỉnh phong, lông mi của Nhiếp Vân nhăn lại, sắc mặt ngưng trọng.

Yêu minh Cổ Đạo, Địa Ngục chi đạo, tiến vào trong đó cửu tử nhất sinh, trước kia ở bên ngoài chứng kiến, đều không phải thật, cái này mới là thật!

Cường giả Yêu thánh lưu lại Cổ Đạo, uy lực vô cùng, sát cơ vô hạn, dù là Nhiếp Vân thực lực tăng nhiều, cũng vạn phần kinh ngạc, không tự chủ được cẩn thận từng li từng tí.

Ô ô!

Bốn người đang đi tới trước, thông đạo phía trước đột ngột thổi tới gió lạnh, trong gió mang theo lăng lệ ác liệt, yêu khí quay cuồng, nhuộm toàn bộ chung quanh thành huyết hồng.

- Huyết Sát Yêu tộc! Chẳng lẽ Yêu thánh này là người của Huyết Sát Yêu tộc?

Một chưởng thổi tan yêu khí vọt tới, Nhiếp Vân lộ ra vẻ kinh ngạc.

Huyết Sát Yêu tộc, một trong chín ngàn chủng tộc hạch tâm, hút khí huyết sát vào trong đó, mặc kệ tu vi của ngươi lại cao, trong óc cũng sinh ra các loại ảo giác, những ảo giác này không đủ để sát nhân, nhưng lại có thể để cho người mất đi thị phi chi tâm, lâm vào trầm luân.

------oOo------

Chương 311: Âu Dương Thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cũng may mắn đây là trong nước biển, bằng vào năng lực của Tường Thủy Sư có thể ngăn cản yêu khí ở bên ngoài, nếu không, cho dù hộ thể chân khí lại cường đại, cũng có thể bị xâm nhập, làm cho tinh thần người bị hao tổn.

Huyết Sát Yêu tộc là một chủng tộc cực kỳ đáng sợ trong chín ngàn Yêu tộc hạch tâm, có thể ở chỗ này bố trí ra nhiều khí huyết sát như vậy, xem ra Yêu thánh kia khi còn sống đúng là Yêu nhân của chủng tộc này.

- Ah... Đây là cái gì, thiệt nhiều Yêu nhân, giết, giết!

Tiếp tục đi vài bước, đột nhiên Bách Hoa Tu gào rú một tiếng, đôi má hồng hồng trở nên tái nhợt, áo trắng vũ động, hoa tươi tung bay, một chưởng đánh vào hư không.

Bản thân thông đạo không rộng lớn, chưởng phong gào thét trải qua vách tường rung động, liền rơi vào trên thân bọn người Nhiếp Vân.

- Nàng đã bị khí huyết sát xâm nhập, trong mắt xuất hiện ảo giác! Huyết Tự Đại Kim Chú, bài trừ vạn pháp!

Nhướng mày, Nhiếp Vân cắn nát ngón tay, nhanh chóng vẽ ra một chữ “Huyết”.

Nhân tộc phá yêu bí pháp, Huyết Tự Đại Kim Chú, trước kia Nhiếp Vân đối phó Nhiếp Hạo Thiên bị yêu linh phụ thể, từng thi triển qua một lần, lúc ấy thực lực của hắn bất quá là Thành Cương cảnh, mà bây giờ đạt tới Chí Tôn đỉnh phong, chiêu số đồng dạng lập tức xuất hiện uy lực bất đồng.

Huyết tự kim chói, chiếu rọi Cửu Châu, mang theo hoàng giả chi khí, uy áp dày đặc quét qua Yêu minh Cổ Đạo, khí huyết sát lập tức như gặp khắc tinh nhao nhao lui tránh.

- Đi ra cho ta!

Huyết Tự Đại Kim Chú ở trên người Bách Hoa Tu chấn động, Nhiếp Vân lăng không một trảo, một bóng dáng yêu quái mờ mịt từ trên người nàng đi ra, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Yêu ảnh này bị bắt, trong mắt Bách Hoa Tu lần nữa khôi phục thanh minh.

- PHÁ...

Bài trừ yêu ảnh trên người Bách Hoa Tu, Nhiếp Vân cũng không ngừng, Huyết Tự Đại Kim Chú khép lại, song song đẩy về phía trước, kim quang cực lớn nghiền áp, trên vách tường vô số cánh tay đồng thời kêu thảm thiết, biến thành tro bụi.

- Thật mạnh.....

Hai tỷ muội Mộ Thanh, Mộ Hà chứng kiến động tác của thiếu niên, cũng nhịn không được líu lưỡi, liếc mắt nhìn nhau, kinh hãi muốn chết.

Yêu tộc cùng nhân loại luôn đối địch, Yêu tộc bí pháp nhiều, bản lĩnh cường, thường thường làm cho Nhân loại khó lòng phòng bị.

Mộ Thanh, Mộ Hà cũng tiếp xúc qua Yêu tộc, biết rõ Yêu tộc đáng sợ cùng quỷ dị, Bách Hoa Tu thân trúng ảo giác của Yêu tộc, cho dù có thể giải cứu, cũng ít nhất tốn hao một ít công phu, không nghĩ tới thiếu niên chỉ dùng hai cái hô hấp, liền bài trừ yêu pháp, thậm chí tảo sạch Yêu minh Cổ Đạo!

Loại thủ đoạn này, cho dù cường giả phá yêu cao minh nhất của Thần Thánh đế quốc, cũng khó đạt tới!

Đáng sợ!

Hắn thật là tán tu sao?

- Mọi người tập trung tinh thần, ngàn vạn lần phải cẩn thận!

Tảo sạch Cổ Đạo, Nhiếp Vân phân phó một tiếng, Tường thủy chi dực vũ động, đi đầu bay vút về phía trước.

Sưu sưu sưu!

Vô số yêu khí hình thành mũi tên thẳng tắp bắn qua, mỗi một đạo đều có lực lượng đâm thủng cường giả Khí Tông.

- Nước biển quay cuồng, sức nước che chắn!

Thét dài một tiếng, hai tay Nhiếp Vân dương lên, nước biển ở dưới Tường thủy chi khí khống chế giống như sóng biển nghênh đón tiếp lấy.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Từng cơn nổ mạnh, mũi tên yêu khí rơi trên mặt đất.

Lợi dụng năng lực của Tường Thủy Sư, Nhiếp Vân liên tục bài trừ bảy tám cơ quan, đi vào ở chỗ sâu trong thông đạo.

Trong khoảng thời gian này liên tục sử dụng Tường thủy chi khí, Nhiếp Vân nắm giữ năng lực của Tường Thủy Sư càng ngày càng thuần thục, rất nhiều chỗ tinh diệu từng cái lĩnh ngộ, kết hợp với kinh nghiệm là người của hai thế giới cùng kỹ xảo ứng dụng Đan điền, trình độ vận dụng Tường thủy chi khí thuần thục thậm chí đã vượt qua Truy Tung chi khí, cho dù Âu Dương Thành tới, cũng chưa chắc thuần thục như hắn.

- Thực lực của ngươi bây giờ, chỉ sợ ở Chí Tôn Thiên bảng cũng có thể đi vào Top 10!

Chứng kiến thiếu niên một đường biểu hiện ra sức chiến đấu, Mộ Thanh không tự chủ được lên tiếng.

- Chí Tôn Thiên bảng? Cái này là gì?

Nhiếp Vân lần đầu tiên nghe được xưng hô thế này, cười hỏi.

- Khí Hải đại lục tổng cộng có Tam đại bảng, đại biểu cho phân chia kỹ càng cường giả Chí Tôn, Chí Tôn Địa Bảng, Chí Tôn Thiên bảng, Bí Cảnh tiềm lực bảng! Muốn vào Chí Tôn Địa Bảng, ít nhất có được 3000 Tượng lực, chân khí hùng hậu, giống ta cùng Mộ Hà, Bách Hoa Tu, căn bản không có tư cách vào! Muốn vào Chí Tôn Thiên bảng, thì ít nhất phải có được 5000 Tượng lực, về phần Bí Cảnh tiềm lực bảng, mỗi người đều ít nhất có được 8000 Tượng lực, cực kỳ đáng sợ!

Mộ Thanh giải thích một câu.

- Nhiều cường giả như vậy?

Nghe được cường giả Chí Tôn phân chia, trong nội tâm Nhiếp Vân rùng mình.

Thực lực chân khí của mình bây giờ, tính toán đâu ra đấy cũng chỉ

2000 Tượng, nếu như không thi triển lực lượng thân thể cùng Đại Lực Đan điền mà nói, ngay cả Địa Bảng cũng không có biện pháp tiến vào!

Nguyên lai tưởng rằng bằng vào tốc độ tiến bộ hiện tại, ít nhất ở Thần Thánh đế quốc có thể xếp trước rồi, hiện tại xem ra, Thần Thánh đế quốc cường đại, căn bản không phải Thần Phong đế quốc có thể so sánh!

- Từng bảng một năm hiệu đính một lần, mỗi lần đều có mười bài danh, có thể đi vào Top 10, không ai không danh động Đế Quốc, thực lực của ngươi bây giờ, ở Thiên bảng chỉ sợ cũng có thể xếp vào Top 5, như thế nào trước kia căn bản không nghe thấy qua tên của ngươi?

Vẻ mặt Mộ Thanh kỳ quái.

Đạt tới Chí Tôn, mỗi tăng một Tượng lực, đều dị thường phiền toái, dựa theo đạo lý, Nhiếp Vân này có được thực lực Thiên bảng Top 5, có lẽ đã sớm nổi danh rồi, vì sao mình một chút tin tức cũng không có?

- Ha ha!

Nghe được câu hỏi, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, cũng không giải thích.

Không phải hắn không muốn giải thích, mà không có biện pháp giải thích, mình tính toán đâu ra đấy, tấn cấp Chí Tôn cũng không quá đáng hai tháng, nàng có thể tin tưởng sao?

Nếu như nói rõ, sau khi sống lại từ Khí Hải cửu trọng thiên đệ nhất trọng tu luyện đến bây giờ tổng cộng chỉ ba bốn tháng, chỉ sợ sẽ tươi sống hù chết nàng.

Ba bốn tháng thì đến được Chí Tôn đỉnh phong, đứng hàng Thiên bảng Top 5, loại tốc độ tấn cấp này, đã vượt qua các nàng tưởng tượng.

- Xem, Yêu thánh Cổ thi!

Mấy người đang nói chuyện, Nhiếp Vân lại phá vỡ bảy tám bẫy rập, cơ quan, đi tới cuối cùng thông đạo, một thi thể cơ bắp no đủ, đang ngồi ngay ngắn ở trên bệ đá, trông rất sống động, giống như người sống.

Tuy thi thể thoạt nhìn lông tóc không tổn hao gì, không khác người vừa mới

chết, nhưng Nhiếp Vân biết rõ, trên thực tế thi thể này ở trong nước biển đã qua không biết bao nhiêu vạn năm!

------oOo------

Chương 312: Thu lấy Cổ thi (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Quả nhiên là thi thể của cường giả Bí Cảnh...

Hai mắt Nhiếp Vân thả ra tinh quang.

Đạt tới Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, cơ thể đoạt Thiên Địa Tạo Hóa, rèn luyện toàn thân, cơ bắp cứng rắn như sắt, sau khi chết bế huyệt khóa khiếu, dù nước biển ngâm vạn năm, ức năm, cũng không hủ không hư, bách độc bất xâm!

- Thi thể Bí Cảnh có thể luyện chế thành khôi lỗi, yêu hạch vận dụng tốt mà nói, ta thậm chí có có thể được một yêu sủng Bí Cảnh, phát a!

Bí Cảnh Cổ thi vận dụng thủ đoạn đặc thù mà nói, hoàn toàn có thể luyện chế thành khôi lỗi, tuy loại khôi lỗi này không có đáng sợ như cường giả Bí Cảnh chính thức, nhưng Chí Tôn đỉnh phong bình thường tuyệt đối không phải đối thủ! Cho dù vừa rồi Mộ Thanh nói siêu cấp cường giả trên Thiên bảng, cũng có thể quét ngang!

Về phần yêu hạch, chỉ cần cường giả Chí Tôn đỉnh phong thôn phệ, có thể lĩnh ngộ ý cảnh đoạt thiên Tạo Hóa, vô cùng có khả năng

trùng kích Bí Cảnh thành công!

Tuy người dùng Bí Cảnh yêu hạch tấn cấp, về sau rất khó dựa vào lĩnh ngộ của mình tiếp tục tấn cấp, hơn nữa thành cường giả Bí Cảnh cũng yếu hơn so với tự mình lĩnh ngộ tấn cấp, nhưng dù sao cũng là cường giả Bí Cảnh, mặc kệ người phương nào cũng khó có thể chống cự hấp dẫn!

Mình có được kinh nghiệm tấn cấp kiếp trước, tấn cấp Bí Cảnh nắm chắc, tự nhiên sẽ không sử dụng yêu hạch này, nhưng cho bất kỳ ai trong đám người Phong Lang Vương dùng, mình liền có một yêu thú Bí Cảnh, cho dù tiến vào Thần Thánh đế quốc cũng không có gì sợ rồi!

- Tới a!

Trong nội tâm hưng phấn, bàn tay lớn đưa về phía trước, lực lượng hùng hậu tạo thành năm đạo thủy lưu, mạnh mẽ bao phủ tới thi thể.

- Đây là của ta...

Thời điểm ngón tay của Nhiếp Vân sắp tiếp xúc Cổ thi, đột nhiên sau lưng có một thanh âm bén nhọn, một cánh tay thon dài trảo tới.

- Âu Dương Thành?

Chứng kiến cánh tay này, Bách Hoa Tu nhận ra được, thét kinh hãi.

Người đến đúng là Âu Dương Thành, hắn chẳng biết lúc nào dùng thủ đoạn gì đi theo sau lưng mọi người, cũng tiến nhập nơi đây, lúc này thấy Nhiếp Vân muốn lấy đi thi thể, liền nhịn không được nữa, đi đầu động thủ.

- Ha ha, ngươi rốt cục xuất hiện sao? Muốn lấy Cổ thi, vậy thì hưởng thụ thủ đoạn Yêu thánh lưu lại thoáng một phát a!

Nhiếp Vân tựa hồ sớm đã biết rõ hắn sẽ xuất hiện, cười nhạt một tiếng, Tường thủy chi dực lập tức bao phủ tam nữ, nhoáng một cái trốn qua một bên, đồng thời đầu ngón tay bắn ra một đạo kim quang, mạnh mẽ điểm lên Cổ thi!

Ầm ầm!

Kim quang điểm vào mi tâm Cổ thi, một tiếng vang thật lớn, Cổ thi đứng lên, khí tức cường đại để cho nước biển thần phục, bá thiên diệt địa, tuôn ra khí lãng, gào thét đánh tới Âu Dương Thành!

- Nguy rồi!

Âu Dương Thành thế mới biết mình trúng gian kế của thiếu niên, la hét một tiếng, liên tiếp lui về phía sau, Tường thủy chi dực vũ động muốn chạy trốn, bất quá còn không có nhúc nhích, đã cảm thấy lực lượng trì trệ, thân thể bị một cổ lực lượng khác phong tỏa.

Ngay sau đó liền chứng kiến nắm đấm của Cổ thi hung hăng đập tới.

Lạch cạch!

Âu Dương Thành cuồng phun máu tươi, ngã trên mặt đất!

Trên người Âu Dương Thành có Truy Tung chi khí, Nhiếp Vân sớm đã biết rõ hắn theo ở phía sau, nhưng không nói ra, thời điểm chứng kiến Cổ thi, cố ý giả bộ như đi bắt lấy, dẫn đối phương động thủ.

Yêu thánh thân là cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, cho dù chết, thi thể làm sao có thể dễ dàng làm bẩn? Không cần nghĩ, khẳng định có thủ đoạn không muốn người biết!

Cũng bởi vì nghĩ tới những thứ này, Nhiếp Vân mới để cho Âu Dương Thành động thủ, hưởng thụ Yêu thánh lưu lại chuẩn bị thoáng một phát a.

Quả nhiên, Yêu thánh Cổ thi ở dưới một ngón tay của Nhiếp Vân kích hoạt, đứng dậy liền đấm ra một quyền.

Quyền này cũng không phải ý thức chủ quan của Cổ thi phát ra, mà là phản xạ có điều kiện, khi còn sống Cổ thi không biết kinh nghiệm bao nhiêu chiến đấu, mới đạt tới loại cảnh giới này, cho dù chết rồi,

một khi có người công kích, vẫn sẽ vô ý thức phản kích!

Đương nhiên, loại phản kích này không chỉ cam đoan thi thể không bị ngoại nhân xâm nhuộm, nên uy lực không lớn, cho dù để cho Âu Dương Thành trọng thương, lại không nguy hiểm đến tánh mạng.

- Nhiếp Vân, ngươi giỏi tính toán! Đáng giận!

Giãy dụa từ trên mặt đất đứng lên, hiện tại Âu Dương Thành không dám tùy ý tiếp xúc Cổ thi rồi, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân lộ ra hận ý nồng đậm.

- Ha ha, tính toán? Là chính ngươi thấy bảo bối liền không muốn sống, không thể trách ta a!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, đang khi nói chuyện, bàn tay giương lên đánh tới Âu Dương Thành.

- Ngươi là Tường Thủy Sư, ta cũng là Tường Thủy Sư, ở trong nước biển, ngươi cảm thấy có thể đánh chết ta sao? Nằm mơ!

Sắc mặt của Âu Dương Thành dữ tợn, thét dài một tiếng.

Tường Thủy Sư là hoàng đế trong nước, đang ở trong biển, muốn đánh thì đánh, muốn đi thì đi, không sợ chút nào, tuy Âu Dương Thành bị thương, nhưng không có nhiều sợ hãi, mà lạnh lùng nhìn về phía thiếu niên, lộ ra ý châm chọc.

- Không thể đánh chết ngươi? Ha ha, đó là Tường Thủy Sư khác, đối với ta mà nói, hôm nay ngươi hẳn phải chết!

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân lấy ra Huyền Ngọc Chi Kiếm, thân thể nhoáng một cái, một kiếm bổ xuống.

- Hẳn phải chết? Hươu chết về tay ai cũng còn không nhất định đây này! Võ kỹ của Tường Thủy Sư, vạn dặm kinh đào!

Hai tay chấn động, một cỗ lực lượng huyền ảo từ hai tay Âu Dương Thành vung vẩy ra, nước biển bốn phía ở trong thời gian nháy mắt hình thành cự lãng ngập trời, mang tất cả trùng kích về phía Nhiếp

Vân.

Võ kỹ của Tường Thủy Sư!

Các loại thiên phú đặc thù đều có võ kỹ đối ứng, chỉ có điều loại võ kỹ này cực kỳ thưa thớt, khó có thể tìm kiếm, Nhiếp Vân cũng không có nghĩ đến Âu Dương Thành sẽ có võ kỹ của Tường Thủy Sư!

Loại võ kỹ này có thể phát huy thiên phú của Tường Thủy Sư càng lớn, một khi sử dụng long trời lỡ đất, toàn bộ đáy biển tựa như tận thế hàng lâm.

Khó trách Âu Dương Thành tự tin, không nghĩ tới hắn lại có át chủ bài như thế!

- Công kích không tệ, bất quá như vậy liền muốn giết ta, ngươi không thấy là rất đơn giản sao?

Đối mặt công kích hùng hổ, Nhiếp Vân cũng không bối rối, ngược lại nở nụ cười một tiếng, ngón tay giơ lên, đầu ngón tay có một kiểu chữ đặc thù xoay tròn, phảng phất như Phật ngữ, ở hắn run chỉ, lần nữa phá không tiến vào mi tâm của Yêu thánh Cổ thi.

Chú ngữ đặc thù này vừa tiến vào thân thể Cổ thi, Cổ thi ở sau lưng Âu Dương Thành lần nữa đánh ra một quyền!

Ầm ầm!

------oOo------

Chương 313: Thu lấy Cổ thi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Âu Dương Thành không nghĩ tới Cổ thi còn sẽ động thủ, không có chút phòng bị nào, sau lưng đau xót, thẳng tắp bắn về phía trước, đầu cắm vào trên thạch bích, đầu rơi máu chảy!

Võ kỹ của Tường Thủy Sư vạn dặm kinh đào ở dưới tình huống bản thân trọng thương, đã mất đi ủng hộ, tan thành mây khói.

- Điều đó không có khả năng... Ngươi làm sao có thể khống chế Cổ thi chiến đấu, ta không tin...

Từ trên thạch bích rút đầu ra, sắc mặt Âu Dương Thành dữ tợn, còn chưa hô xong, lần nữa cảm thấy trên mặt tê rần, một bàn chân đã dẫm lên, lực lượng khổng lồ áp hắn không thể nhúc nhích, sắc mặt như quả hồng kề sát mặt đất.

- Ngươi không phải có thể trốn sao? Ha ha, trốn cho ta ah!

Bàn chân dẫm trên mặt Âu Dương Thành, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Kỳ thật vừa rồi hắn cũng không phải khống chế Cổ thi chiến đấu, mà là dựa vào lý giải đối với Yêu tộc, thi triển bí pháp mà Huyết Sát Yêu tộc sợ nhất, Cổ thi ở dưới chú ngữ kích thích, bản năng làm ra công kích, Âu Dương Thành đứng mũi chịu sào, vì vậy liền bi kịch.

- Ngươi giết Thất hoàng tử, Tề Dương công tử, thế lực sau lưng bọn hắn khẳng định sẽ không bỏ qua ngươi...

Biết rõ trốn không thoát, trên mặt Âu Dương Thành lộ ra không cam lòng nồng đậm.

- Ngươi vẫn là cân nhắc mình a, bọn hắn không buông tha chính là ngươi, cùng ta có quan hệ gì?

Cười lắc đầu, bàn chân Nhiếp Vân khẽ động, răng rắc một tiếng, liền giẫm đầu của Âu Dương Thành nát bấy.

Trước kia bố trí tốt rồi, cho dù thế lực sau lưng bọn người Thất hoàng tử, Tề Dương nhúng tay, cũng tối đa tra đến trên người Âu Dương Thành, cùng mình không có quan hệ gì.

Hiện tại đánh chết Âu Dương Thành, hủy thi diệt tích, bọn hắn tra được muốn trả thù cũng tìm không thấy người, chỉ sẽ cảm thấy đối phương là tìm địa phương ẩn nấp, tiếp tục đuổi giết, từ đó lâm vào

bế tắc!

- Tốt một chiêu họa thủy đông dẫn.

Thấy thiếu niên không chút do dự liền đánh chết Âu Dương Thành, Mộ Thanh đi đầu hiểu được, con mắt phát sáng.

Trước kia nàng như thế nào cũng không nghĩ ra vì sao Nhiếp Vân không để ý chút nào giết chết bọn người Thất hoàng tử, hiện tại xem ra, trong lòng của hắn đã sớm có kế hoạch!

Hữu dũng hữu mưu, cẩn thận, thật đúng là một thiếu niên đáng sợ!

- Ha ha!

Bàn tay trảo một cái, lòng bàn tay có một cỗ lực lượng đặc thù quấy toái Âu Dương Thành, thân thể tính cả huyết dịch toàn bộ bị nước biển pha loãng, bị Yêu nhân trong thông đạo thôn phệ, triệt để biến mất.

- Hiện tại nên đi thu Cổ thi a!

Xử lý xong Âu Dương Thành, Nhiếp Vân đột nhiên bay lên, song chưởng khép lại, mười ngón liên tục điểm kích, mỗi một kích, đầu ngón tay đều toát ra một giọt máu tươi, mười ngón mười giọt máu tươi, ở trên không trung tạo thành một đồ hình huyền ảo.

- Hàng Yêu thủ pháp, Thập Toàn Cửu Cung Đồ? Cái này... Điều này sao có thể?

Chứng kiến đầu ngón tay của thiếu niên vẽ ra đồ hình, Bách Hoa Tu tú mục trợn tròn, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

- Thập Toàn Cửu Cung Đồ? Đó là cái gì?

Mộ Thanh có chút khó hiểu hỏi.

- Ta cũng không biết, lúc trước nghe sư phụ nhắc tới qua, nói thế gian có một loại bí pháp hàng yêu, gọi là Thập Toàn Cửu Cung Đồ, đem Thiên Địa vạn vật, dùng phương thức Nhất Nguyên, Lưỡng

Nghi, Tam Tài, Tứ Tượng, Ngũ Hành, Lục Hợp, Thất Tinh, Bát Quái, Cửu Cung xếp đặt, hơn nữa bản thân dùng phương thức thập toàn hình thành trận pháp, khắc chế Yêu tộc mọi việc đều thuận lợi, mặc dù thực lực Yêu tộc mạnh hơn người thi triển, cũng không cách nào hành động...

Bách Hoa Tu chậm rãi nói ra.

- Thậm chí có loại trận pháp này? Hắn... Thoạt nhìn trẻ tuổi như vậy, như thế nào sẽ có bí thuật cao thâm như thế?

Mộ Thanh càng cảm thấy thiếu niên trước mắt đáng sợ.

Trước kia đánh ra Huyết Tự Đại Kim Chú, mình liền chưa thấy qua, hiện tại lại làm ra một bí pháp vô thượng, thật không biết trên người hắn đến cùng có được bí mật gì, diệu chiêu tầng tầng lớp lớp, ngay cả loại tử đệ tông môn như các nàng cũng trợn mắt há hốc mồm, văn sở vị văn (*mới nghe lần đầu).

- Thập toàn trận đồ, hàng yêu trừ ma, thu!

Thời điểm hai người nói chuyện với nhau, Nhiếp Vân bố trí xuống đồ hình đã triệt để bao phủ Yêu thánh Cổ thi, ở trong trận pháp, Cổ thi như nhận lấy áp chế thật lớn, muốn phản kháng cũng không thể, thân thể buông lỏng, đã bị Nhiếp Vân thu vào Đan điền.

- Hô!

Yêu Thần Cổ thi vừa tiến vào đan điền, sắc mặt của Nhiếp Vân lập tức trở nên tái nhợt, tựa hồ vừa rồi thi triển Thập Toàn Cửu Cung Đồ đã tạo thành tổn thương cực lớn.

- Thực lực vẫn quá kém, trước kia tiện tay bố trí ra trận đồ cường đại hơn mấy vạn lần cũng không có việc gì, hiện tại bố trí ra nhỏ như vậy, lực lượng liền thiếu chút nữa hao hết.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Nhiếp Vân khoanh chân lơ lửng ở trên không trung, lấy ra linh thạch khôi phục thể lực.

Trong khoảng thời gian này tu luyện, một mực dùng linh thạch lấy

được từ bảo khố của Lưỡng Giới sơn, Di Thiên Tông, Thần Phong thành, viên châu màu đen còn chưa bao giờ dùng qua, hiện tại bất đắc dĩ, đành phải dùng.

Yêu thánh Cổ thi này cực kỳ lợi hại, nếu như muốn luyện hóa thành khôi lỗi, lấy yêu hạch ra, không có năm ba ngày là căn bản không thể hoàn thành, đây là đáy biển, ở lâu một chút là nhiều một phần nguy hiểm, còn không bằng trước thu lại, trở về lại suy nghĩ tiếp biện pháp!

Cũng bởi vì nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân mới không tiếc hao phí chân khí thi triển ra Thập Toàn Cửu Cung Đồ cường đại, một lần hành động thu Cổ thi, bất quá, tuy thành công, thể lực hao tổn lại quá lớn, dù chân khí của hắn hùng hậu, viễn siêu cường giả cùng cấp, như trước cảm thấy thể lực không đủ, thiếu chút nữa bởi vì lực lượng chưa đủ, bị nước biển tươi sống đè chết.

Liên tục hấp thu gần trăm khối linh thạch, lúc này Nhiếp Vân mới cảm thấy Khí Hải tràn đầy, thể lực khôi phục.

- Không tốt, nhanh ly khai!

Thân thể vừa khôi phục, trong lòng Nhiếp Vân đột nhiên cảm thấy một nguy hiểm to lớn sắp hàng lâm, Tường thủy chi khí đột nhiên kích phát, bao phủ ba người Bách Hoa Tu, thân thể nhoáng một cái, liền hóa thành một đạo lưu quang, lập tức xông ra ngoài.

Lúc tiến vào cực kỳ khó khăn, lúc đi ra ngoài bởi vì đã mất đi Cổ thi trấn áp, rất nhiều trận pháp không thể khởi động, chỉ mấy hơi thở, bốn người liền đi tới trước mặt phế tích Cửu Tâm Yêu Quả Thụ.

- Bọn chuột nhắt, dám tổn thương hậu bối của ta, trốn chỗ nào!

Nhưng vào lúc này, một tiếng hét to nương theo một đạo kim quang sáng tỏ, thẳng tắp bắn về phía sau lưng của Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 314: Hai đại cao thủ

Đạo kim quang này sáng chói như võ kỹ nào đó sinh ra sóng công kích, không bị nước biển ảnh hưởng, còn chưa tới trước mặt, liền tản mát ra khí tức to lớn, vô số sinh vật biển ở dưới hào quang ảnh hưởng biến thành tro bụi.

- Ha ha, muốn giết ta? Ăn phân đi thôi!

Đối mặt kim quang bay thẳng đến, Nhiếp Vân cũng không sợ hãi, phát ra một tiếng cười dài, Tường thủy chi dực run lên, bốn người ở dưới đáy biển lập loè vài cái, dùng tốc độ vượt qua công kích mấy lần, bay ra phía ngoài, chỉ chốc lát liền chạy ra phạm vi Yêu thánh cổ khư, triệt để biến mất.

Tường Thủy Sư được xưng một trong tam đại thiên phú trốn chạy để khỏi chết, trong nước vô địch, cũng không phải hư danh nói chơi!

- Đáng giận, đáng giận! Tường Thủy Sư, trở lại tra ra là Tường Thủy Sư nào dám giết hậu nhân của ta, ta nhất định để ngươi sống không bằng chết!

Bọn người Nhiếp Vân vừa biến mất khỏi phế tích Cửu Tâm Yêu Quả Thụ, một lão giả đột ngột xuất hiện, lão giả này râu tóc bạc phơ, tu vi hơi yếu, chỉ sợ chỉ nhìn một cái sẽ cảm thấy linh hồn bị trùng kích, mất đi sức chiến đấu.

Cường giả Bí Cảnh!

- Tề Dương, tôn tử của ta, đáng giận, ai động thủ, ta sẽ để cho hắn bầm thây vạn đoạn!

Lại một tiếng gầm lên giận dữ, ngay sau đó là một lão giả xuất hiện, lão giả này toàn thân kim quang lóng lánh, khí tức ngưng mà không tán, bàn tay phất một cái, liền chộp kim quang vừa rồi công kích Nhiếp Vân vào lòng bàn tay, rất hiển nhiên vừa rồi công kích, là hắn đánh ra.

Biển sâu như vậy, không biết cách bao xa đánh ra một chiêu lại mạnh như vậy, quả thực nghe rợn cả người!

Hơn nữa đáng sợ nhất chính là, hắn vậy mà không phải cường giả Bí Cảnh, như trước là Chí Tôn đỉnh phong bình thường!

Chí Tôn đỉnh phong đánh ra công kích không kém gì cường giả Bí Cảnh, đáng sợ!

- Cường giả Bí Cảnh thì thế nào? Lão quái vật trùng kích Bí Cảnh không chết thì thế nào? Ha ha, muốn bắt ta, không có cửa đâu!

Tường thủy chi dực vũ động, Nhiếp Vân ở trong nước biển du đãng, giống như con cá, không hề có cảm giác ảnh hưởng, ngược lại mang theo một loại khoan khoái dễ chịu nói không nên lời, thật giống như hắn trời sinh thích hợp ở trong nước, mặc dù ở trong này nghỉ ngơi mấy trăm năm cũng sẽ không phiền chán.

Tường Thủy Sư vào nước hóa rồng, toàn lực hành tẩu, cường giả Bí Cảnh cũng khó đuổi kịp, vừa rồi tuy thực lực của hai lão giả kia đều mạnh hơn Nhiếp Vân mấy lần, nhưng luận đào tẩu mà nói, ngay cả bụi đất cũng không kịp.

Một đường bay nhanh, đi không biết bao nhiêu vạn dặm, Nhiếp Vân mang theo ba người nhảy ra mặt nước.

- Phía trước có một đảo nhỏ, các ngươi ở đó nghỉ chân, ta chợt có cảm ngộ, tu luyện một thời gian ngắn lại đi!

Đi vào một chỗ mặt biển, Nhiếp Vân biết rõ cách hai lão giả kia rất xa, ngón tay chỉ một đảo nhỏ, phân phó nói.

- Ngươi cũng phải cẩn thận!

Bách Hoa Tu dặn dò một câu.

- Nơi này có hai quả Cửu Tâm Yêu Quả, hai người các ngươi phục dụng, thực lực có thể tăng cường một ít!

Tiện tay lấy ra hai Cửu Tâm Yêu Quả đưa cho Mộ Thanh cùng

Bách Hoa Tu, thứ này trong tay mình còn có rất nhiều, hai người cũng coi như người một nhà, cho ra hai quả cũng không có gì.

Nói xong, Nhiếp Vân một cái ngư dược, lần nữa chui vào trong biển.

Đã có thân phận Tường Thủy Sư, với hắn mà nói trong nước biển mới là an toàn nhất, hiện tại việc cấp bách không phải lập tức trở lại Thần Phong thành, mà là mau chóng luyện hóa Yêu thánh Cổ thi!

Chỉ cần luyện hóa Cổ thi, chẳng khác nào đã có một cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh giúp đỡ, giúp đỡ như vậy, đừng nói Thần Phong đế quốc, cho dù toàn bộ Khí Hải đại lục, chỉ sợ cũng có thể hoành hành!

Chỉ có như vậy mới có thể cứu cha mẹ ra, bằng không thì bằng vào một Chí Tôn, dù lực lượng cường thịnh trở lại, ở Thần Thánh đế quốc khẳng định cũng lật không ra bọt nước!

Dù sao, không nói cái khác, chỉ nói trước kia nhìn thấy hai người, liền thật sự rất lợi hại, cho dù thực lực của hắn bây giờ tiến nhanh, cũng biết chính thức giao thủ mà nói, ở trước mặt hai người kia ngay cả một chiêu cũng qua không được.

Tiến vào nước biển, tìm địa phương an toàn tùy ý đào cái động, Nhiếp Vân chui vào.

Trong nước biển, cường giả Bí Cảnh cũng không thể ở lâu, thời gian dài phải đi ra để thở, Tường Thủy Sư bất đồng, có thể ở trong nước biển tự do hô hấp, ở trong nước biển thực lực còn mạnh hơn ở lục địa, ở chỗ này luyện hóa Cổ thi, mới có thể phát huy ra lực lượng cường đại nhất, xác xuất thành công gia tăng.

Phong kín hang động, Nhiếp Vân trước điều chỉnh trạng thái, khôi phục thân thể tinh thần đến đỉnh phong, mới từ nạp vật đan điền lấy Yêu thánh Cổ thi ra.

Cổ thi này trông rất sống động, trên người không có mục nát chút nào, râu tóc bạc trắng, toàn thân có thiên địa pháp tắc chảy xuôi, lóe ra tinh chỉ, phảng phất như toàn thân đều tu luyện thành ngọc

thạch.

Tuy Linh Tê Luyện Thể quyết của Nhiếp Vân đạt tới tầng thứ tư đại thành, toàn thân cơ bắp như trước không có hoàn mỹ như thế.

Đạt tới Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, thân thể được Thiên Địa Tạo Hóa chi lực cải tạo, tuy lực lượng sẽ không gia tăng, nhưng thân thể lại có tiến bộ bay vọt, để cho người tu luyện càng thêm nhanh chóng, nhìn bộ dáng Cổ thi này, óng ánh sáng long lanh, mặc dù chết còn có thể tự chủ hấp thu linh khí, khi còn sống thời gian tiến vào Bí Cảnh hẳn không ngắn.

Nếu như là mới vừa tiến vào Bí Cảnh liền tử vong, mất đi tinh thần lực duy trì, thời gian dài thân thể như trước sẽ mất hết linh tính, cuối cùng hư thối, thì đừng nói tới thiên địa pháp tắc lưu chuyển.

- Người tu luyện Khí Hải, pháp lực, sẽ mở ra huyệt khiếu, để cho chân khí lưu chuyển vận hành, thi thể này chân khí không ngừng chảy xuôi, ngậm miệng, nhắm mắt, che tai,… phong tỏa toàn bộ, xem ra là sử dụng một loại bí pháp!

Thời cổ sau khi cao tăng viên tịch, sẽ phong bế thất khiếu tính cả hậu môn,

ngoại độc bất nhập, có thể bảo trì thi thể ngàn năm không hủ, Cổ thi này cũng giống như vậy, toàn thân không có một điểm yếu, khí tức trong người xoay quanh không ra, thi thể bảo tồn hoàn hảo không tổn hao gì.

- Phong tỏa tinh khí thần toàn thân ở trong người, có lẽ là sợ hãi người khác luyện hóa, một khi ý thức chủ động tiến vào trong đó, nhất định sẽ lọt vào cắn trả cường liệt nhất!

Nhiếp Vân nhíu mày, trong nội tâm trầm tư.

Yêu thánh này trước khi chết giống như đã đoán được hậu nhân sẽ luyện thi thể của hắn thành khôi lỗi, vì phòng ngừa loại chuyện này phát sinh, ở thời điểm còn chưa chết, tập trung phong ấn tinh khí thần toàn thân, một khi tinh thần của ngoại nhân đánh vào, sẽ lọt vào cắn trả mãnh liệt!

------oOo------

Chương 315: Huyết đồng sư (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên, loại cắn trả này cũng chỉ có thể duy trì một lần, chỉ cần triệt để áp đảo, có thể thành công luyện hóa thi thể, áp đảo không được, sẽ tổn hao nhiều, nhẹ thì trọng thương, nặng thì tại chỗ tử vong!

- Cầu phú quý trong nguy hiểm, liều thì có thể sớm cứu ra cha mẹ, không liều, chờ ta lần nữa tu luyện tới Bí Cảnh, còn không biết năm nào tháng nào!

Cho dù có kinh nghiệm của hai thế giới, Nhiếp Vân cũng biết tiến vào Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh cực kỳ gian nan, dù hiện tại tốc độ tiến bộ nhanh như vậy, không có kỳ ngộ mà nói, muốn đột phá căn bản là không có hi vọng gì.

Chỉ dựa vào mình đột phá Bí Cảnh lại đi cứu cha mẹ, còn không biết sẽ phát sinh biến cố gì, còn không bằng liều một lần. Cầu phú quý trong nguy hiểm, vì cha mẹ, tỷ đệ… phải mạo hiểm!

- Liều mạng!

Cắn răng một cái, ngón tay của Nhiếp Vân điểm tới, Thập Toàn Cửu Cung Đồ tản ra, mất đi trận đồ áp bách, Yêu thánh Cổ thi đột nhiên từ trên mặt đất đứng lên, khí tức cao lớn ngưng trọng như núi, không thể khinh nhờn.

- Linh hồn ly thể, luyện hóa khôi lỗi, tinh thần trùng kích!

Ngón trỏ hai tay điểm lên huyệt Thái Dương, một đoàn hào quang giống như đom đóm từ mi tâm bắn ra, bắn vào trong óc Cổ thi.

Người già thường nói người trẻ tuổi dương khí nặng, sẽ tự động ở trên đỉnh đầu toát ra tam hỏa, loại hỏa diễm này rất mạnh, quỷ thần lui tránh, không dám tới gần. Kỳ thật đây chính là thể hiện của linh

hồn chi hỏa.

Mỗi người đều có linh hồn chi hỏa, có thể tập trung linh hồn ở một điểm thiêu đốt, là thủ đoạn trừ tà trừ ma tốt nhất.

Đoàn hào quang giống như đom đóm này của Nhiếp Vân, đúng là linh hồn chi hỏa của hắn, một khi đoàn hỏa diễm này dập tắt, linh hồn của hắn sẽ phá tán, triệt để tử vong.

Nếu như đổi lại trước kia, cho dù Nhiếp Vân muốn luyện hóa Cổ thi này, cũng không dám lấy linh hồn chi hỏa ra, bắn vào trong cơ thể đối phương. Làm như vậy chẳng khác nào ném mũ qua hàng rào, không thành công thì thành nhân, không có đường lui có thể chọn.

Hiện tại sở dĩ làm như vậy, là vì hắn vừa mới chiến thắng Tâm Ma, linh hồn óng ánh sáng long lanh, biết rõ làm chuyện gì cũng phải dũng mãnh tinh tiến, một khi lùi bước, mười thành lực lượng chỉ có thể phát huy ra bảy thành, vốn có thể thành công cũng thành công không được nữa! Còn không bằng toàn lực đánh cược một lần!

Hô!

Linh hồn chi hỏa vừa tiến vào trong cơ thể Cổ thi, Nhiếp Vân lập tức phát hiện mình thân ở một địa phương trống trải, một Yêu nhân râu tóc bạc trắng, đột ngột xuất hiện ở trước mặt.

- Còn không có đạt tới Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh liền dám đến, chết đi!

Yêu nhân mở hai mắt ra, đồng tử hiện hồng, mạnh mẽ bắn ra tia sáng yêu dị.

Ở dưới tia sáng yêu dị trùng kích, linh hồn cả người Nhiếp Vân tựa hồ muốn xé rách, linh hồn chi hỏa vốn yếu ớt tùy thời có thể dập tắt.

- Huyết Đồng? Nguy rồi, thằng này thậm chí có thiên phú Huyết Đồng! Khó trách không sợ người khác luyện hóa hắn thành khôi lỗi...

Huyết Đồng, đồng tử như máu, có thể phóng thích Huyết Đồng chi khí, là một loại siêu cấp thiên phú giỏi về công kích linh hồn, Yêu thánh này chẳng những là cường giả Bí Cảnh, còn có được Huyết Đồng thiên phú, hoàn toàn vượt quá Nhiếp Vân dự kiến.

Người có Huyết Đồng thiên phú, mạnh nhất đúng là linh hồn, muốn luyện hóa thành khôi lỗi, khó!

- Biết rõ ta là Huyết đồng sư thì tốt rồi, tuy thực lực bản thân ngươi còn không có tiến vào Bí Cảnh, nhưng vì có thể tái hiện nhân thế, cũng không cố kỵ được nhiều như vậy, liền ngoan ngoãn để cho ta đoạt xá a!

Âm cười một tiếng, hai mắt Yêu nhân đỏ tươi, máu tươi quay cuồng, trong nháy mắt liền tạo thành một hải dương máu tươi, triệt để bao khỏa Nhiếp Vân ở bên trong.

Hắn nguyên lai cố ý phong tỏa tinh khí thần ở trong người, đợi thời điểm người khác tìm được thi thể luyện hóa, một lần hành động đoạt xá, gia tăng dương thọ!

Tu luyện, nghịch thiên hành sự, sẽ bị Thiên Địa chế ước, hạn chế tuổi thọ, cường giả Chí Tôn có thể sống trên mấy trăm năm, tuy tuổi thọ của cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh gia tăng không ít, cũng rất khó vượt qua ngàn năm, Huyết Đồng Yêu nhân này, đúng là ở trước khi đại nạn, vận dụng bí pháp phong ấn linh hồn ở trong cơ thể, một khi đời sau có người luyện hóa thi thể, liền đoạt xá, mượn thân thể trọng sinh!

Mượn thể trọng sinh, bí pháp vô thượng của Yêu tộc, so với Yêu linh phụ thể còn cao thâm hơn.

- Hấp thu Huyết Đồng chi khí, hình thành Huyết Đồng đan điền, linh hồn phản sát!

Biết rõ âm mưu của đối phương, trên người Nhiếp Vân toát ra mồ hôi lạnh, đột nhiên thét dài một tiếng, tinh thần vội vàng cảm ngộ Huyết Đồng chi khí của đối phương, Khí Hải trong thời gian nháy con mắt liền hình thành Huyết Đồng đan điền.

Vì kế hoạch hôm nay, muốn đối kháng Yêu nhân đoạt xá, mình không thể lui về phía sau, dùng lực phá lực.

Oanh!

Cảm ứng Huyết Đồng chi khí hình thành Huyết Đồng đan điền lập tức liền hoàn thành, hai mắt của Nhiếp Vân cũng lập tức biến thành màu đỏ như máu, máu tươi quay cuồng, cùng Yêu nhân đối bính.

- Cái gì? Ngươi cũng là Huyết đồng sư? Cũng có được Huyết Đồng thiên phú? Điều đó không có khả năng! Nhân loại tại sao có thể có thiên phú của Yêu tộc...

Yêu nhân hoảng sợ.

Cũng khó trách hắn khiếp sợ, Huyết Đồng thiên phú là thiên phú đặc thù của Yêu nhân, hắn như thế nào cũng không thể tưởng được, bây giờ lại xuất hiện ở trên người một nhân loại!

- Cho dù ngươi là Huyết đồng sư cũng vô dụng, ta đường đường cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, chẳng lẽ ngay cả một Chí Tôn cũng đoạt xá không được?

Yêu nhân không hổ là siêu cấp cường giả, chỉ chấn kinh thoáng một phát liền khôi phục lại, gào thét một tiếng, ánh sáng màu đỏ trong Huyết Đồng đại thịnh, Nhiếp Vân đã cảm thấy duỗi ra Hồng Sắc Hải Dương, lại căn bản không cách nào giãy dụa.

- Ta không thể chết được! Huyết Đồng phản sát!

Cảm thụ linh hồn bị gông cùm xiềng xích, Nhiếp Vân biết rõ mình nguy ở sớm tối, một khi bị đối phương khống chế, tuyệt đối sẽ biến thành khôi lỗi, lập tức không do dự, gầm nhẹ một tiếng, Huyết Đồng đan điền điên cuồng vận chuyển, linh hồn quang mang cũng đại thịnh.

Mình đối với phương pháp công kích linh hồn biết không nhiều lắm. Thủ đoạn cực kì thưa thớt, hiện tại cũng chỉ có thể sử dụng Huyết Đồng đan điền vừa mới tiến hóa cùng hắn đối kháng.

- Thật sự là múa rìu qua mắt thợ, ta đối với Huyết đồng sư nghiên cứu sâu hơn ngươi nhiều. Chết đi cho ta, Huyết Đồng chi quang!

Yêu nhân cười hắc hắc, ở chỗ sâu trong đồng tử tĩnh mịch đột nhiên lóe ra tia sáng yêu dị, Huyết Đồng thiên phú của Nhiếp Vân làm ra ánh sáng màu đỏ, ở dưới tia sáng này chiếu rọi liên tiếp lui về phía sau, quân lính tan rã.

------oOo------

Chương 316: Huyết đồng sư (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không được, ta vừa mới diễn sinh ra Huyết Đồng đan điền. Tiếp tục như vậy, khẳng định không phải đối thủ...

Chứng kiến Huyết Đồng thiên phú của mình bắn ra ánh sáng màu đỏ bị đối phương thôn phệ, trong nội tâm Nhiếp Vân lo lắng.

Mặc dù hiện tại mình cũng là Huyết đồng sư, nhưng có được loại thiên phú này thật sự quá ngắn, vừa mới đạt được liền cùng lão quái vật có được thiên phú mấy trăm năm đối kháng, quả thực không có khả năng!

- Ngươi đối với huyết thống đan điền lý giải hoàn toàn chính xác mạnh hơn ta, bất quá nghiên cứu linh hồn ngươi không bằng ta. Câu Hồn Thất Sinh Kiều! Xuất hiện!

Giữ vững được một hồi, đột nhiên Nhiếp Vân trường rống, linh hồn chi hỏa đột ngột xuất hiện một trường kiều do quỷ ảnh hóa thành.

Trường kiều này tản ra hào quang xanh rờn, dữ tợn đáng sợ, tựa như thông hướng âm tào địa phủ.

- Đây là bí pháp gì...

Yêu nhân chứng kiến cầu này xuất hiện, lại càng hoảng sợ biến sắc.

- Ha ha, ngươi trúng kế. Kỳ thật ta là cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, ngươi muốn thôn phệ ta, liền bị ta thôn phệ a!

Thấy hắn kinh hoảng, Nhiếp Vân biết rõ mục đích đã đạt tới, lần nữa lên tiếng, linh hồn chi hỏa vốn yếu ớt đột nhiên đại phóng quang minh, một cổ khí tức khổng lồ dày đặc, bay thẳn đến chân trời, không gian thức hải của Yêu thánh Cổ thi tựa hồ cũng bị cổ khí tức khổng lồ này tràn ngập, sắp bạo tạc nổ tung.

- Cái gì?

Cảm nhận được cổ khí tức này, Yêu nhân vốn bình tĩnh rốt cục cảm thấy sợ hãi, cổ khí tức này thật sự quá khổng lồ, thậm chí so với thời kì mình cường thịnh còn cường đại hơn gấp bội.

- Chết đi!

Linh hồn chi hỏa của Nhiếp Vân thừa dịp đối phương bối rối, đột nhiên lao đến, đồng thời hai đạo Huyết Quang hiện lên, Quang Ám luân chuyển, tựa như hai đạo kiếm quang sáng chói, thẳng tắp đâm tới Yêu nhân.

Ầm ầm!

Hào quang luân chuyển bao phủ linh hồn của Yêu nhân, như hỏa diễm cùng hàn băng, Yêu nhân kêu thảm một tiếng, trên người toát ra khói xanh, nhận hết tra tấn.

- Ngươi... Ngươi không phải Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, ah, Câu Hồn Thất Sinh Kiều của ngươi cũng là giả dối, ta vậy mà bị một tiểu tử tính kế, không cam lòng ah...

Hai đạo kiếm quang đâm vào linh hồn, Yêu nhân lập tức biết rõ mình bị thiếu niên trước mắt lừa.

Cái gọi là bí thuật Câu Hồn Thất Sinh Kiều công kích linh hồn chỉ là động tác võ thuật đẹp, căn bản là có hoa không quả, không có chút lực công kích nào, mà vừa rồi đối phương phát ra khí tức trùng thiên cũng là giả dối, thực lực bản thân như cũ là Chí Tôn, không

phải cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh!

Bất quá hiện tại biết rõ đã chậm, bị Huyết Đồng thiên phú hình thành kiếm quang đâm trúng, hắn chỉ cảm thấy linh hồn như nhận lấy hỏa diễm đốt cháy, một hồi lạnh một hồi nóng, nhịn không được phát ra kêu thảm thê lương.

Hắn cường thịnh trở lại cũng chỉ là linh hồn thể kéo dài hơi tàn, làm sao có thể như Nhiếp Vân, có được thân thể trợ giúp, lực lượng linh hồn cuồn cuộn không dứt!

Xì xì xì xì...!

Ở trong tiếng kêu thảm, linh hồn còn sót lại của Yêu nhân rốt cục thiêu đốt hầu như không còn, hóa thành một đám khói xanh.

- Thành công rồi, vậy mà thành công rồi?

Sắc mặt Nhiếp Vân tái nhợt.

Vừa rồi nếu mình cùng đối phương cứng rắn liều thiên phú Huyết đồng sư mà nói, thất bại nhất định là mình, dưới tình thế cấp bách đột nhiên nghĩ đến Thất hoàng tử thi triển linh hồn chi đạo Câu Hồn Thất Sinh Kiều, tuy loại bí thuật này mình không biết, nhưng bắt chước vẫn có thể làm được, chỉ thoáng một phát, liền dọa đối phương lui về phía sau, sau đó thừa cơ dùng tinh thần lực vận chuyển Vô Danh pháp quyết chấn nhiếp đối phương, lúc này mới một lần hành động đạt được thành công!

Hô! Nhiếp Vân thở ra một hơi!

Linh hồn của đối phương triệt để tiêu tán, một điểm dấu vết cũng không lưu lại, linh hồn chi hỏa của Nhiếp Vân lui về bản thể, từ trên mặt đất đứng lên, hai mắt bắn ra tinh quang, vẻ mặt hưng phấn, nắm đấm không tự chủ được siết lại.

Linh hồn Yêu nhân bị diệt, chứng minh mình thành công luyện hóa Cổ thi, đã có được một khôi lỗi cường giả Bí Cảnh!

- Tuy thành công, nhưng quá trình lại cực kỳ nguy hiểm!

Nhìn Bí Cảnh Cổ thi vẫn không nhúc nhích, Nhiếp Vân hưng phấn đồng thời lại cảm thấy âm thầm may mắn.

Nếu như không phải có Vô Danh pháp quyết, có thể tùy ý cải biến thuộc tính đan điền, tạm thời tạo ra Huyết Đồng đan điền, lại tạm thời hù sợ đối phương, chỉ sợ chết nhất định là mình!

Người khác không biết Huyết Đồng đan điền, hiện tại hắn trở thành Huyết đồng sư tự nhiên biết rõ thiên phú này đáng sợ, đan điền đặc thù chủ công, một khi thi triển, có thể làm cho người lâm vào biển máu vô tận, tư duy hỗn loạn, dù là thực lực so với hiện tại mạnh hơn một mảng lớn, cũng sẽ bị khống chế, không cách nào tự kềm chế cho đến chết, thân thể biến thành khôi lỗi!

Tuy Thất hoàng tử thi triển Câu Hồn Thất Sinh Kiều rất lợi hại, nhưng so sánh với hắn, liền gặp dân chơi thứ thiệt, không thể so sánh nổi!

Yêu nhân này sắp chết cố ý lưu lại thi thể, để cho người luyện hóa, đúng là dựa vào Huyết Đồng thiên phú, phong ấn chặt linh hồn của mình, đến lúc đó một lần hành động đoạt xá, đạt tới mục đích trọng sinh, thật sự là giỏi tính toán!

Bất quá cho dù tính toán, cũng không nghĩ tới gặp được quái thai như Nhiếp Vân, có thể tùy ý hình thành đan điền thuộc tính, thoáng một phát biến thành Huyết đồng sư như hắn.

Huyết đồng sư đối chiến Huyết đồng sư, để cho hắn mới đầu liền mất tính chủ động, sau đó Nhiếp Vân lại có Vô Danh pháp quyết mô phỏng khí tức vượt xa Chí Tôn, chỉ thoáng một phát liền để cho tâm thần hắn đại loạn.

Yêu nhân này dù cường thịnh trở lại, cũng chỉ là tàn hồn phong ấn không biết bao nhiêu năm, không có khả năng cùng Nhiếp Vân so sánh.

- Trước lấy ra yêu hạch a!

Vững vàng hô hấp, Nhiếp Vân áp chế từng đợt mê muội trong đầu,

nhìn về phía Cổ thi trước mắt đã biến thành khôi lỗi của mình, bàn tay trảo một cái, một viên tinh hạch toàn thân trắng noãn đã bị niết ở trong lòng bàn tay.

Thứ trọng yếu nhất của Yêu nhân là yêu hạch, là tâm huyết cả đời của Yêu nhân cô đọng thành, yêu hạch của cường giả Bí Cảnh có thể để người tấn chức Bí Cảnh, bất quá một khi lấy ra, thi thể Yêu nhân tương đương với mất đi động cơ, không có lực lượng bổn nguyên, biến thành phế vật.

Điểm ấy đối với người khác mà nói rất khó giải quyết, bất quá đối với Nhiếp Vân, lại không có phức tạp.

- Liền dùng Tụ Linh Trận thay thế a!

Thu yêu hạch vào nạp vật đan điền, Nhiếp Vân tiện tay ở trong thi thể của Yêu nhân bố trí một Tụ Linh Trận hoàn toàn do linh thạch tạo thành.

------oOo------

Chương 317: Luyện hóa thi thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tụ Linh Trận có thể ở trong thời gian ngắn thả ra lực lượng cường đại, là vật phẩm tốt nhất dùng để thay thế yêu hạch.

- Chỉ có điều ta tay linh thạch phẩm cấp quá thấp, dùng 100 linh thạch bố thành đại trận, chỉ có thể để cho hắn phát huy ra 1% thực lực bản thân! Nếu có thượng phẩm linh thạch bố thành trận pháp, chỉ cần mười viên, liền có thể phát huy ra tất cả lực lượng của hắn!

Linh thạch bởi vì phẩm chất bất đồng chia làm nhiều cấp bậc, hắn hiện tại lấy được linh thạch tuy nhiều, cũng chỉ là hạ phẩm linh thạch, phía trên còn có trung phẩm, thượng phẩm, thậm chí tuyệt phẩm!

Linh thạch đẳng cấp thấp, cung cấp linh lực ít, không thể hoàn toàn

phát huy thực lực của Cổ thi, dùng 100 linh thạch bố thành đại trận, chỉ có thể phát huy ra 1% lực lượng!

Bất quá, cho dù 1%, cũng là cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, so với Chí Tôn đỉnh phong như mình cường đại hơn nhiều lắm!

Loại tình huống này, có ít người sẽ làm, sử dụng linh thạch chỉ có thể phát huy 1% thực lực, còn không bằng sử dụng yêu hạch, kỳ thật sử dụng yêu hạch cung cấp năng lượng cũng là có tai hại, yêu hạch ly thể, liền đại biểu chủ nhân đã tử vong, yêu hạch không thể tiếp tục hấp thu năng lượng, cho dù đặt ở trong cơ thể Cổ thi, cũng chỉ là tiêu hao phẩm, một khi sử dụng hết năng lượng, liền sẽ biến thành phế vật.

Còn không bằng lấy ra tạo được một cường giả Bí Cảnh, gia tăng vũ lực!

Về phần linh thạch, thứ này có thể đổi, năng lượng của Tụ Linh Trận dùng hết rồi, hoàn toàn có thể thay thế linh thạch mới, chỉ cần linh thạch đầy đủ, lực lượng sẽ vô cùng vô tận.

Dùng khôi lỗi sức chiến đấu cường đại duy nhất một lần, hơn nữa lãng phí một quả yêu hạch Cổ thi, còn không bằng sử dụng sức chiến đấu yếu hơn, lại có thể sử dụng nhiều lần!

Hơn nữa, sức chiến đấu kém cũng chỉ là hiện tại, một khi có được đầy đủ linh thạch thượng phẩm, hoặc là tuyệt phẩm linh thạch, đồng dạng có thể đồng dạng yêu hạch, có thể phát huy ra toàn bộ lực lượng!

Đương nhiên, phương pháp ở trong thi thể bố trí Tụ Linh Trận cực kỳ khó khăn, Nhiếp Vân cũng là ở thời điểm tiền thế, trong cổ mộ một Yêu nhân lấy được, thủ đoạn rườm rà phức tạp, hơi không cẩn thận sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, bất quá may mắn tất cả trình tự Nhiếp Vân đều ghi ở trong lòng, mặc dù thực lực bây giờ kém xa kiếp trước, bố trí cũng không tính đặc biệt khó khăn.

Rất nhanh, Tụ Linh Trận liền triệt để bố trí tốt, Yêu thánh Cổ thi ở dưới ý niệm của Nhiếp Vân khống chế, tản mát ra khí tức cường giả Bí Cảnh mới có.

- Tốt, tốt! Cổ thi này đồng dạng ta, đồng dạng là Huyết đồng sư, linh hồn của ta cùng hắn hoàn mỹ phù hợp, chẳng những là khôi lỗi, còn có thể xem hắn là phân thân.

Lại nghiên cứu cả buổi, phát hiện linh hồn của mình có thể tùy ý khống chế Cổ thi, xem hắn trở thành phân thân, Nhiếp Vân hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Khôi lỗi cùng phân thân là hai chuyện khác nhau, khôi lỗi chỉ biết nghe theo chủ nhân phân phó làm việc, không có chủ kiến, phân thân là một cái mình khác, Nhiếp Vân không nghĩ tới sau khi mình trở thành Huyết đồng sư, Cổ thi vậy mà đồng dạng phân thân của mình, muốn khống chế như thế nào liền khống chế, thật sự là niềm vui ngoài ý muốn.

Có được một phân thân cường giả Bí Cảnh, vô luận từ phương diện nào đều cường đại hơn có được một khôi lỗi Bí Cảnh nhiều lắm!

- Khi còn sống không biết tu vi của Cổ thi đến cùng cao bao nhiêu, hiện tại tuy chỉ có thể phát huy ra 1% thực lực, nhưng so với cường giả Bí Cảnh bình thường lại không sai biệt lắm! Thật sự là đáng sợ!

Cường giả Bí Cảnh giống như Chí Tôn, đồng dạng có mạnh có yếu, cường giả Bí Cảnh vừa tấn cấp tự nhiên không có khả năng so với lão quái vật tiến vào mấy trăm năm.

- Yêu thánh Cổ thi này, khi còn sống thực lực không biết mạnh bao nhiêu, nhưng chỉ phát huy 1% thực lực, tựa hồ không kém cường giả Bí Cảnh bình thường a!

Tuy sức chiến đấu này kém vị kia của hoàng thất Thần Thánh đế quốc, chỉ sợ cũng không sai biệt lắm!

Đương nhiên, vị kia của Thần Thánh đế quốc thực lực mạnh như thế nào, mình cũng không rõ ràng lắm, lúc ấy vì trốn chạy để khỏi chết, cũng không cẩn thận quan sát, dù sao ngừng thời gian dài, cho dù là Tường Thủy sư cũng chưa chắc có thể đào thoát.

Tường Thủy sư cái gọi là trong nước trốn chạy để khỏi chết vô địch, cũng chỉ là với đồng cấp, cấp kém quá nhiều cũng bất lực a, giống như Nhiếp Vân kiếp trước, lúc đỉnh phong nhất, Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, ở trong Bí Cảnh cũng coi như cường giả đỉnh phong nhất, bàn tay lớn trảo một cái, hàng tỉ km nước biển có thể lập tức bốc hơi, cho dù để cho Tường Thủy sư trốn trên một năm, đồng dạng có thể ở trong nháy mắt bắt lấy.

Đương nhiên, nếu như vị Tường Thủy sư này cũng là Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, thực lực đồng dạng muốn bắt được quả thực là không có khả năng!

Đặc thù thiên phú, đồng cấp vô địch, cái này cũng không phải nói chơi.

- Thành công luyện hóa Cổ thi, nhìn xem mai của Yêu Sí Vân Giáp Thú Thú Vương này, có thể từ đó lĩnh ngộ ra mấy thứ gì đó hay không!

Lại nghiên cứu một hồi, xác định đã hiểu rõ Cổ thi, khu sử như cánh tay, lúc này Nhiếp Vân mới nhẹ nhàng thở ra, vẫy tay một cái liền thu thi thể vào nạp vật đan điền, lấy ra mai rùa lúc trước đánh chết Thú Vương.

- Phía trên cái mai rùa này tạo ra mật vân phù hợp Thiên Địa chí lý, rất giống mình lĩnh ngộ ám kình, nếu như có thể triệt để lĩnh ngộ, thực lực khẳng định còn có thể bạo tăng một đoạn.

Trong nham động, thiếu niên khoanh chân ngồi tại nguyên chỗ, trước mặt treo một mai rùa cự đại, phía trên mật vân tản ra khí tức huyền ảo, tựa hồ tùy thời có thể thoát ly mai rùa bay xuống.

- Như vậy không đúng, ám kình có lẽ mượn nhờ Thiên Địa quy tắc, nhất cử nhất động tự thành Thiên Đạo...

Hai mắt thiếu niên nhìn chằm chằm mật vân, con mắt đen nhánh như gợn sóng chậm rãi xoay tròn, giống như nghịch chuyển Tinh Hà, mang theo khí tức cổ xưa bao la mờ mịt:

- Ân? Cực thịnh thì nhu, trên thực tế ám kình vô cùng mạnh mẽ, lại

đạt đến cực hạn, lực lượng âm nhu, có thể xuyên thấu thân thể công kích nội tạng.

Đột nhiên, trong nội tâm hiểu ra, trên đầu Nhiếp Vân hiện lên hào quang, linh quang lóe lên.

Nghiên cứu không biết bao lâu, Nhiếp Vân đã triệt để nắm giữ, cả người lơ đãng

lâm vào trong trạng thái đốn ngộ.

Đốn ngộ, có thể ngộ nhưng không thể cầu, đối với bất luận tu luyện giả bào cũng là tha thiết ước mơ, Nhiếp Vân cảm thấy trong đầu vốn là suy nghĩ rất loạn trong nháy mắt đã tìm được đầu mối, từng đạo lực lượng đặc thù xoay tròn ở trong óc.

------oOo------

Chương 318: So thử một chút

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nguyên lai ám kình chính là như vậy, chỉ chú trọng ám kình, hoàn toàn chính xác quá ít...

Không biết qua bao lâu, đột nhiên Nhiếp Vân thở phào một tiếng, từ trong nham động đứng lên, hai tay chấn động, một quyền đánh ra!

Ông!

Toàn bộ nham bích vang lên một tiếng trầm đục, nương theo quyền phong, một hố sâu cự đại xuất hiện.

Cái này hắn chẳng những dùng ám kình, còn dùng minh kình, một lần hành động phá hư, uy lực kinh người.

- Tốt, tốt! Quả nhiên đáng sợ!

Cảm nhận được quyền kình của mình càng tăng một tầng, ánh mắt

của Nhiếp Vân sáng rực lên.

Trước kia tuy luyện hóa Cổ thi hưng phấn, lại thủy chung không phải thực lực của mình, vô luận ở địa phương nào, thực lực bản thân mới là trọng yếu nhất, cái khác chỉ có thể là phụ trợ, như thuyền qua sông, một khi qua sông, nhất định phải bỏ.

Mà thực lực của mình lại giống như bơi lội, nếu như biết rồi, cho dù gặp được nước sâu, cũng sẽ không sợ hãi.

- Minh kình ám kình giao hòa, hiện tại ta lý giải ám kình càng sâu, nếu như sử dụng Huyền Ngọc kiếm công kích mà nói, uy lực sẽ càng mạnh!

Nhiếp Vân thét dài.

Trong khoảng thời gian này quan sát mật vân trên mai rùa, để cho hắn hiểu rõ ám kình càng sâu sắc, lực lượng ám kình đã đạt đến 32 trọng.

Lực lượng ám kình tăng cường, phối hợp Tượng lực, Nhiếp Vân tự tin gặp lại hai đại cao thủ kia, cho dù không thể chiến thắng, ít nhất cũng có thể tranh đấu một phen!

- Tốt rồi, nên đi ra rồi!

Cảm nhận được kình lực toàn thân giao thoa, khí tức như cầu vồng, biết rõ thời gian đã qua bảy tám ngày, Nhiếp Vân đứng dậy, thả người, tháo chạy ra phía ngoài.

- Hoa lạc hoa phi hoa mãn thiên, hồng tiêu hương đoạn hữu thùy liên? Du ti nhuyễn hệ phiêu xuân tạ, lạc nhứ khinh triêm phác tú liêm... Bách Hoa Thần Chưởng đệ tam thức, Lạc Hoa Liên Hoàn Ti!

Từng tiếng uống vang lên, mười ngón của Bách Hoa Tu quay cuồng, chân khí theo đầu ngón tay bắn ra hình thành một lưới đánh cá trắng noãn, lưới đánh cá càng khuếch trương càng lớn, trong chốc lát liền bao phủ Mộ Thanh, Mộ Hà ở bên trong.

- Đồng Tâm kiếm, PHÁ...

Thét dài một tiếng, Mộ Thanh, Mộ Hà song kiếm xuất hiện, kiếm quang sâm bạch quét ngang, hai người xuất kiếm, tốc độ phương vị toàn bộ giống như đúc, như một người phát ra, đâm nhanh về phía lưới đánh cá, lập tức rầm rầm một tiếng, lưới đánh cá bị phá vỡ một lỗ hổng.

- Hảo kiếm pháp!

Lưới đánh cá bị phá vỡ, Bách Hoa Tu không có tiếp tục công kích, mà thu chưởng lại, lơ lửng ở trên không trung, nhìn về phía hai người Mộ Thanh, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Bách Hoa Tu tỷ tỷ cũng lợi hại ah, ngắn ngủn bảy ngày, ngươi liền sáng chế Lạc Hoa Thần Quyền đệ tam thức, hữu tình xen lẫn vô tình, tình ý giao hòa, ân oán rõ ràng, chiêu Lạc Hoa Liên Hoàn Ti này, nếu như không phải tỷ muội chúng ta vừa có chỗ lĩnh ngộ, chỉ sợ sẽ bị trực tiếp vây khốn, cả đời cũng ra không được!

Mộ Thanh nhớ tới vừa rồi lưới đánh cá kia cường đại, liền nói gấp.

- Tỷ tỷ nói không sai, Lạc Hoa Liên Hoàn Ti của ngươi thành lưới đánh cá, thật giống như võng tình mà mọi người thường nói, trốn không thoát, tránh không hết, tránh không được, trốn không rời, mỗi lần bị quấn quanh, sẽ lâm vào xoắn xuýt triền miên, mặc dù là chân khí thành tơ, lại mang theo tinh thần công kích, lợi hại!

Mộ Hà cũng lòng còn sợ hãi nói.

- Ha ha, chợt có nhận thấy mà thôi, tỷ muội các ngươi bỏ qua khúc mắc, không phải cũng sáng chế bộ Đồng Tâm kiếm pháp sao?

Nghe được hai người tán dương, Bách Hoa Tu cười nói.

Tuy hai tỷ muội Mộ Thanh, Mộ Hà là song bào thai, nhưng cho tới nay lại bởi vì tính cách bất đồng, kiếm pháp thủy chung không thể xác nhập, hiện tại loại trừ khúc mắc, ngắn ngủn vài ngày vậy mà làm cho các nàng lĩnh ngộ ra một bộ Đồng Tâm kiếm pháp, Đồng Tâm kiếm, kiếm pháp đồng tâm, hai người ăn ý ra chiêu tấn công, uy lực so với đơn đả độc đấu tăng lên mấy lần!

Bản thân các nàng là cao thủ, thực lực lần nữa tăng lên mấy lần, cho dù Tề Dương, Thất hoàng tử phục sinh chỉ sợ cũng không phải đối thủ.

Lợi hại như thế, chỉ cùng Bách Hoa Tu đánh ngang tay, đủ thấy người thứ hai tiến bộ cũng rất lớn, nếu như ở Thần Thánh đế quốc mà nói, sợ cũng đã đứng hàng Chí Tôn Thiên bảng.

- Chúng ta cũng không cần khen lẫn nhau, Bách Hoa Tu, ngươi nói chúng ta thực lực tiến bộ nhiều như vậy, có thể chiến thắng Nhiếp Vân hay không?

Mộ Thanh đột nhiên nói.

- Nếu như hắn không có tiến bộ mà nói, hẳn không phải là đối thủ của chúng ta, bất quá... Hắn không thể dùng lẽ thường phỏng đoán, tốc độ tiến bộ thật sự quá nhanh!

Nhớ tới cùng thiếu niên gặp mặt đến bây giờ, vẻ mặt của Bách Hoa Tu bất đắc dĩ.

Người khác tăng lên tu vi cực kỳ khó khăn, mà thiếu niên này giống như ăn gian, vài ngày không thấy thực lực sẽ đột nhiên tăng mạnh, tốc độ cực nhanh, để cho người nghĩ không ra!

- Tốc độ tiến bộ nhanh? Chẳng lẽ hắn không phải cố ý ẩn dấu thực lực?

Hai tỷ muội liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt mê hoặc.

Các nàng không biết Nhiếp Vân, còn tưởng rằng trước kia thiếu niên giỏi về che dấu, cuối cùng bộc phát mới thật sự là thực lực.

- Ta ở hơn một tháng trước lần thứ nhất nhìn thấy hắn, nếu như không phải đầu cơ trục lợi, làm ta tâm thần đại loạn, chỉ sợ ngay cả Bách Hoa Thần Chưởng thức thứ nhất cũng đỡ không nổi, ngươi nói thực lực của hắn sẽ mạnh bao nhiêu?

Nghĩ đến lần thứ nhất nhìn thấy thiếu niên, Bách Hoa Tu bất đắc dĩ

lắc đầu.

- Hơn một tháng trước Bách Hoa Thần Chưởng thức thứ nhất của ngươi cũng đỡ không nổi?

Vừa rồi giao thủ, hai người Mộ Thanh đối với thức thứ nhất của Bách Hoa Tu công kích biết cực kỳ tinh tường, tuy chiêu này uy lực không kém, lại chỉ có thể giao thủ với người mới vừa gia nhập Chí Tôn đỉnh phong, một tháng trước Nhiếp Vân ngay cả chiêu này cũng đỡ không nổi, thực lực cũng không tránh khỏi quá kém a!

Một tháng trước kém như vậy, một tháng sau... Ngẫm lại tràng cảnh thiếu niên một kiếm đánh chết bọn người Thất hoàng tử, hai người Mộ Thanh cảm thấy không rét mà run.

Chân khí hùng hậu, kiếm pháp đáng sợ, làm sao có thể một tháng trước thực lực thấp như vậy?

- Nếu như các ngươi biết số tuổi thật sự của hắn, chỉ sợ sẽ tin tưởng, hắn không giống chúng ta, chúng ta đều là có thuật trú nhan mới lộ ra trẻ tuổi, mà số tuổi chân chính của hắn còn chưa tới mười bảy!

Bách Hoa Tu lần nữa ném ra một tin tức làm cho người khiếp sợ.

- Chưa đủ mười bảy?

Mộ Thanh hai nữ thiếu chút nữa tươi sống hù chết.

Các nàng tự nhận thiên tài, thời điểm mười bảy tuổi lại cái gì cũng không phải,

mười bảy tuổi thì đến được Chí Tôn đỉnh phong, đứng hàng Thiên bảng... Cho dù ở Thần Thánh đế quốc, loại thiên phú này cũng có thể sắp xếp trước ba đi à nha!

------oOo------

Chương 319: Hoàng tử chấp pháp đội (1)

Khủng bố!

- Thảo luận cái gì vậy?

Vèo!

Đúng lúc này, không trung có thanh âm vang lên, thân ảnh của thiếu niên xuất hiện ở trước mặt mọi người, trên mặt anh tuấn hiện ra nụ cười thản nhiên.

- Ah... Nhiếp Vân, ngươi xuất quan!

Nhìn rõ ràng dung mạo của thiếu niên, ba người Bách Hoa Tu đồng thời lộ ra vẻ vui thích.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

- Ở đây chờ đợi vài ngày, cũng cần phải trở về!

- Nhiếp Vân, tỷ muội chúng ta chợt có nhận thấy, vừa luyện thành một bộ Đồng Tâm kiếm pháp, không bằng chúng ta luận bàn thoáng một phát?

Mộ Thanh đột nhiên mở miệng nói.

- Ah? Luận bàn? Ha ha, được rồi, ba người các ngươi cùng lên đi!

Mấy ngày nay tu luyện ám kình, Nhiếp Vân cũng chải vuốt lực lượng toàn thân một phen, tuy kình lực không tăng trưởng, nhưng khống chế lực lượng so với trước khi bế quan lại cường đại không biết gấp bao nhiêu lần, chỉnh thể thực lực đã gia tăng không ít.

- Tốt, chúng ta liền không khách khí!

Có thể đạt tới Chí Tôn đỉnh phong, trở thành người trên người,

từng cái đều đối với chiến đấu có hưng phấn đặc thù, Bách Hoa Tu cũng không ngoại lệ, nghe Nhiếp Vân đồng ý, chiến ý như sôi, đi đầu tiến lên, một chưởng đánh ra.

Nàng biết rõ thiếu niên thực lực cường, nên một chiêu này không có dự phòng, trực tiếp đánh ra Bách Hoa Thần Chưởng đệ tam thức mạnh nhất, lập tức hoa rơi mãn thiên, một mảnh dây nhỏ dài hẹp lần nữa hình thành, triệt để bao phủ thiếu niên.

- Đồng Tâm kiếm, đâm!

Dây nhỏ hình thành, hai người Mộ Thanh, Mộ Hà tâm ý tương thông, đồng thời đâm ra hai kiếm.

Hai đạo kiếm quang này phong tỏa toàn bộ sinh lộ, tử lộ của Nhiếp Vân, căn bản không cách nào đào thoát!

Ba người khống chế lực lượng cũng đã đạt tới tình trạng đăng phong tạo cực, hai chiêu này thoạt nhìn nguy hiểm, trên thực tế một khi Nhiếp Vân trốn tránh không được, kiếm quang hơi dính da sẽ sụp đổ khai mở, không tổn thương đối phương chút nào.

Nhưng nếu không né tránh hoặc ngăn trở kiếm quang, tùy ý dính vào làn da, cho dù không bị thương, cũng coi như thua.

Thua? Nhiếp Vân trọng sinh đến nay còn không biết cái gì gọi là thua, cười nhạt một tiếng, thét dài một tiếng.

- Không tệ, không nghĩ tới ba người các ngươi tiến bộ lớn như vậy, tiếp ta một chiêu! Huyền Ngọc chi kiếm, ám kình 32 trọng!

Huyền Ngọc chi kiếm run lên, không trung như có một tiếng sét đánh, xuất hiện ba mươi hai bóng kiếm, bóng kiếm lập tức trùng hợp, tạo thành một tòa núi cao, thẳng tắp công tới Lạc Hoa Liên Hoàn Ti cùng Đồng Tâm kiếm!

Dốc hết sức phá vạn pháp!

Oanh!

Bách Hoa Tu, Mộ Thanh, Mộ Hà chỉ cảm thấy một cổ đại lực vọt tới, ba người đồng thời bay ngược ra ngoài.

Phù phù! Phù phù!

Rơi vào biển cả, trở nên ướt sũng.

Vèo! Vèo! Vèo!

Trên bầu trời trắng noãn, bốn đạo quang mang cấp tốc hiện lên.

- Thật là một quái thai...

Bọn người Bách Hoa Tu nhìn thiếu niên đang ở phía trước cấp tốc phi hành, bất đắc dĩ cắn răng.

Nhóm người mình cho rằng tu vi đột nhiên tăng mạnh, có thể làm cho thiếu niên lau mắt mà nhìn, kết quả, ba người liên thủ lại ngay cả một chiêu của đối phương cũng không ngăn được! Chênh lệch to lớn làm cho các nàng cũng có chút tự ti!

Chúng ta ở trong mắt người khác một mực được xưng là thiên tài ah, nhưng so với hắn... ngay cả phế vật cũng không bằng!

Được rồi, người so với người giận điên người, xoắn xuýt xuống dưới chỉ sẽ cảm giác mình cái gì cũng không phải...

- Các ngươi quyết định tốt rồi, cùng ta trở lại Thần Phong Thành?

Thời điểm đám người Bách Hoa Tu nghĩ ngợi lung tung, thiếu niên phía trước đột nhiên quay đầu nhìn về phía Mộ Thanh, Mộ Hà.

- Ta là nô tài của ngươi, chủ nhân đi đâu, ta tự nhiên đi đó!

Mộ Hà nhàn nhạt nói.

- Ta cùng muội muội như hình với bóng, nàng đi đâu, ta cũng đi đó!

Mộ Thanh nói.

- Vậy liền đi thôi!

Thấy hai nữ ý chí kiên định, Nhiếp Vân không nói nhiều, tiếp tục bay đi.

Đối với mình mà nói, thực lực càng cường càng tốt, ba người các nàng phục dụng Cửu Tâm Yêu Quả lại từng người lĩnh ngộ, thực lực có thể so với cao thủ Thiên bảng, thế lực sẽ càng lớn!

Ngay thời điểm bọn người Nhiếp Vân trở lại Thần Phong Thành, Hoàng thành cũng nghênh đón nguy cơ lớn nhất từ khi thành lập đất nước đến nay.

Tất cả đại thần, bọn người Phùng Tiêu, Dương Ngạn đang ở đại điện hội nghị, đột nhiên một tiếng bạo tạc nổ tung kịch liệt, thành cung hoa lệ, hoàng thành hùng vĩ khuynh đảo, vài bóng người như thiểm điện bắn qua, lơ lửng ở trên hư không, lạnh lùng nhìn về phía mọi người trong đại điện.

- Thần Thánh đế quốc Hoàng tử chấp pháp đội, đặc biệt tới Thần Phong đế quốc điều tra, các ngươi những loạn thần tặc tử ngỗ nghịch này còn không mau quỳ xuống, tiếp nhận chúng ta kiểm duyệt, một khi chậm, tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội, một tên cũng không để lại!

Thanh âm tràn ngập cao cao tại thượng từ một bóng người trong đó vang lên, truyền khắp toàn bộ Đế đô.

- Cái gì? Thần Thánh đế quốc hoàng tử chấp pháp đội?

- Nghe nói hoàng tử chấp pháp đội này đều do hoàng tử của Thần Thánh đế quốc tạo thành, từng cái đều có thực lực Chí Tôn Địa Bảng trở lên của Thần Thánh đế quốc!

- Toàn bộ do hoàng tử tạo thành? Thần Thánh đế quốc nào có nhiều hoàng tử như vậy?

- Ngươi biết cái gì, những hoàng tử này cũng không phải nhi tử chân chánh của hoàng đế, mà là tất cả chi nhánh trong hoàng thất chọn lựa ra nhân tài kiệt xuất, chỉ cần đạt tới Chí Tôn Địa Bảng, thì

có tư cách trở thành một thành viên của chấp pháp đội, bọn họ là đội ngũ địa vị tối cao ngoại trừ hoàng đế của Thần Thánh đế quốc, tương đương với thái tử đảng, về sau hoàng đế bệ hạ, cũng là từ trong này tuyển ra!

- Đạt tới Chí Tôn Địa Bảng mới có tư cách vào? Cái này thật đáng sợ a!

- Cái này đã xong, xem ra Thần Thánh đế quốc biết rõ Nhiếp Vân đại nhân cướp đoạt ngôi vị hoàng đế, lần này là chuyên môn phái Hoàng tộc chấp pháp đội đến đây kiếm một chén canh!

- Kiếm một chén canh? Bảy đại đế quốc làm theo ý mình, cho dù Thần Thánh đế quốc cường đại, cũng không có tư cách làm như vậy a?

- Ngươi biết cái gì, bảy đại đế quốc làm theo ý mình không giả, nhưng Thần Thánh đế quốc lại hoàn toàn xứng đáng là Cự Đầu, sáu đại đế quốc còn lại đều duy mệnh làm theo, tương đương với phụ quốc, hiện tại phụ quốc xuất hiện biến

cố, toát ra một hoàng đế vô thanh vô tức, bọn hắn tự nhiên phải phái người một lần nữa đoạt quyền, bằng không thì như thế nào xác lập uy nghiêm!

- Vốn ta còn tưởng rằng Nhiếp Vân đại nhân thành hoàng đế bệ hạ của chúng ta, đế quốc sẽ càng thêm huy hoàng, hiện tại xem ra, tai nạn đã đến a...

Trong hoàng thành, người tin tức linh thông đều nhìn xem vài bóng người trên không trung, sợ tới mức mặt như màu đất, lạnh run.

------oOo------

Chương 320: Hoàng tử chấp pháp đội (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khí Hải đại lục tổng cộng có bảy đế quốc, rất nhiều thương nhân

hiểu rõ Thần Thánh đế quốc, ngay cả rất nhiều đại thần của đế quốc cũng biết tường tận, chỉ là Nhiếp Vân trở thành hoàng đế ngày hôm sau liền ly khai, rất nhiều sự tình chưa từng nghe qua mà thôi.

- Như thế nào, không nghe thấy lời nói của ta? Một thanh niên lạnh như băng nhìn về phía Phùng Tiêu, Dương Ngạn cùng chư vị đại thần vẻ mặt hoảng sợ trong đại điện, hai tay chắp sau lưng, phiêu phù trên không trung, thần thái cao ngạo.

- Các ngươi những người này, hiệp trợ Nhiếp Vân phản loạn, mưu đoạt đại vị, đã phạm vào tử tội, lập tức quỳ xuống, giao ra tài sản từng người, tuyên thệ triệt để thuận theo Thần Thánh đế quốc chúng ta, ta có thể mở một mặt lưới, tạm thời không giết, bằng không thì, máu chảy thành sông, mỗi người lăng trì xử tử! Sống hay chết, tự mình lựa chọn đi!

Thanh âm vang vọng Đế đô, giống như kim thạch ma sát, để lộ ra sát phạt quả quyết.

- Phạm vào tử tội?

- Thần Thánh đế quốc muốn nhúng tay?

- Cái này đã xong! Thần Phong đế quốc chỉ là tiểu quốc biên thuỳ tới gần Vô Tận Hải dương, loại Cự Vô Phách như Thần Thánh đế quốc sao sẽ vừa ý...

- Làm sao bây giờ?

Tất cả đại thần sắc mặt thay đổi, nguyên một đám sợ tới mức bờ môi phát tím, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Lúc trước mưu nghịch đế quốc Phong thị, bọn hắn đều động thủ, thật muốn tính toán tội danh, mỗi người đều chạy không được, như thế nào không sợ hãi?

- Thần Phong đế quốc Phong thị trì chính bất nhân, đã bị Nhiếp Vân bệ hạ thay thế, hiện tại Thần Phong đế quốc thay tên thành Nhiếp thị đế quốc, điều lệ nghiêm cẩn, pháp văn công chính, không phải

là loạn thần tặc tử, cũng không phải phản loạn, các vị chấp pháp giả chớ nghe tiểu nhân hồ ngôn loạn ngữ, phá hủy hòa khí giữa Nhiếp thị đế quốc cùng quý quốc!

Phùng Tiêu, Dương Ngạn, Lạc Tiểu Phong liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đồng thời xiết chặt, Lạc Tiểu Phong vội vàng đi về trước một bước, cao giọng nói.

Hiện tại Nhiếp Vân không có mặt, hết thảy sự tình đều do ba người chủ trì, Phùng Tiêu, Dương Ngạn tuổi trẻ, nhưng Lạc Tiểu Phong lại là người từng trải, cho dù bị nhốt ở Di Thiên Tông thời gian rất lâu, nhưng niên kỷ còn ở đó, cũng không bối rối, mở miệng nói, có lý có cứ, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

- Làm càn! Ngươi tính toán thơm bơ vậy sao? Dám cùng chúng ta nói như vậy! Một Khí Tông nho nhỏ, không biết sống chết, quỳ xuống!

Thanh niên kia còn chưa nói, trong bóng người lại có một thanh niên đi ra, mắt xếch mũi ưng, nhìn về phía Lạc Tiểu Phong bắn ra hào quang lạnh như băng, ngón tay điểm một cái, chân khí tựa như thác nước từ trên trời giáng xuống.

Răng rắc!

Chân khí trùng kích, Lạc Tiểu Phong ngay cả phản kháng cũng không kịp, đầu gối mềm nhũn, trùng trùng điệp điệp quỳ trên mặt đất, mặt đất bị chấn ra vô số toái ngấn.

Thanh niên cùng Lạc Tiểu Phong cách xa nhau chừng 400~500 m, khoảng cách xa như thế, dưới một chỉ, bằng vào chân khí áp quỳ một Khí Tông đỉnh phong, thực lực mạnh có thể nói đáng sợ.

- Lạc Tiểu Phong...

Chứng kiến Lạc Tiểu Phong bị đối phương ép quỳ rạp xuống đất, Phùng Tiêu, Dương Ngạn xiết chặt nắm đấm, cái trán tóe ra gân xanh.

- Như thế nào? Hai người các ngươi cũng không phục? Ta hiện tại

phạt các ngươi quỳ xuống, tự mình tát miệng, thẳng đến ta hài lòng mới thôi, động thủ đi!

Thanh niên tùy ý phất tay, chân khí cường đại như có linh thức, trói buộc Phùng Tiêu, Dương Ngạn, dưới áp lực cực lớn để cho đầu gối của bọn hắn khẽ cong, quỳ xuống!

BA~! BA~! BA~! BA~!

Quỳ rạp xuống đất còn không nói, tay của hai người tựa như mất đi khống chế, liên tục tát mình, khuôn mặt sưng đỏ, răng cũng mất vài cái.

- Đáng giận...

Thân thể không bị mình khống chế, Dương Ngạn cảm thấy sắp muốn điên, trường rống một tiếng.

- Phong Lang Vương, Tử Đồng, Hắc Nham lên cho ta!

- Rống!

- Rống!

- Rống!

Liên tục ba tiếng gào rú, ba thân ảnh cực lớn ở chỗ sâu trong hoàng cung chui ra, đồng loạt vọt tới thanh niên kia.

Trước khi Nhiếp Vân đi, để tam đại yêu sủng lại thủ hộ Hoàng thành, bây giờ nhìn đối phương lai giả bất thiện, không chịu từ bỏ ý đồ, Dương Ngạn liền gọi chúng lên.

- Hừ, ta cho là át chủ bài gì, nguyên lai là ba súc sinh miệng còn hôi sữa, thật sự là không biết trời cao đất rộng! Hiện tại ta cho các ngươi biết rõ đồng dạng là Chí Tôn đỉnh phong, chênh lệch cũng rất lớn!

Chứng kiến ba thú vọt tới, thanh niên cũng không bối rối, trên mặt ngược lại lộ ra vui vẻ lạnh lùng, bàn tay vừa lộn, bày biện ra nhan

sắc đỏ sậm, sắc thái quỷ dị bao phủ cả phiến không gian, ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi, sáng chói chói mắt!

Thực lực Chí Tôn Địa Bảng đỉnh phong tiếp cận Thiên bảng, so với Thất hoàng tử cùng Tề Dương còn cao hơn một bậc!

- Hắc Nham thiết giáp!

- Tử Đồng chi quang!

- Phong Lang chi xoáy!

Tam đại yêu sủng cũng biết đối thủ mạnh mẽ, đồng thời gầm rú một tiếng, hào quang trên người lập loè, đánh ra công kích mạnh nhất của từng người.

- Chút tài mọn, không biết sống chết, ta xem các ngươi là yêu sủng của phế vật Nhiếp Vân kia rồi!

Thanh niên khẽ cười một tiếng, thủ ấn màu đỏ sậm quay cuồng, trên không hoàng thành như nước ấm đun sôi, chân khí tỏ khắp, khí như linh xà, lực lượng cường đại đến cực điểm vạch phá bầu trời, ầm ầm hạ xuống.

Bành! Bành! Bành!

Ba tiếng giòn vang, Phong Lang Vương, Tử Đồng cùng Hắc Hùng còn không kịp phản ứng đã bị đánh trúng, trụy lạc trên mặt đất, ném ra ba cái hố sâu.

- Tam đại yêu sủng bị hắn một chiêu đả bại?

- Cái này đã xong, ba yêu sủng của Nhiếp Vân bệ hạ đều là cường giả Chí Tôn đỉnh phong, thực lực như thế rõ ràng bị một chiêu đánh bại, hoàng tử chấp pháp đội thật sự là đáng sợ!

- Làm sao bây giờ?

Chứng kiến một màn trước mắt, tất cả đại thần đều cảm thấy sắp muốn điên rồi.

Dựa theo bọn hắn nhận thức, cường giả Chí Tôn đứng hàng đỉnh phong, dưới tình huống cùng cấp, tối đa chiến ngang tay, làm sao có thể Tam đại yêu sủng công kích, ngay cả thân thể của đối phương cũng không có tới gần, đã bị đánh bại?

Cái này bại quá thảm a!

Thực lực của Nhiếp Vân bệ hạ so với Tam đại yêu sủng chỉ cường hơn một

chút, Tam đại yêu sủng ngay cả tới gần cũng không được, cho dù bệ hạ đích thân tới cũng không phải là đối thủ a!

Trong nội tâm bắt đầu sinh ra ý nghĩ này, trong mắt chúng đại thần đều lóe ra thoái ý.

- Nhiếp Vân kia ở đâu? Để cho hắn đi ra quỳ trước mặt chúng ta, hơn nữa ngoan ngoãn giao đồ vật trong bảo khố của Di Thiên Tông, hoàng thất ra đây, chúng ta có thể mở một mặt lưới, chỉ huỷ bỏ Khí Hải, bằng không thì, chẳng những hắn chết, các ngươi cũng phải chôn cùng, một tên cũng không để lại!

------oOo------

Chương 321: Phản bội

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một chiêu đả bại Tam đại yêu thú, hoàng tử chấp pháp đội đã tạo ra uy nghiêm, thanh niên chắp tay lần nữa tiến lên, hừ lạnh.

- Hoàng đế bệ hạ đang bế quan, một khi hắn xuất quan, các ngươi dám thương hại yêu sủng của hắn, hẳn phải chết không thể nghi ngờ...

Dương Ngạn giãy dụa quát.

Tin tức Nhiếp Vân ly khai Hoàng thành bị bọn người Phùng Tiêu

phong tỏa vô cùng nghiêm ngặt, chỉ là đối ngoại tuyên bố bế quan tu luyện, dù sao vừa mới cướp lấy chính quyền, còn chưa vững chắc, một khi có người biết rõ hắn đã đi ra Đế đô, nhất định sẽ thừa cơ làm khó dễ.

- Bế quan?

Thanh niên cười lạnh liên tục, ánh mắt nhìn về phía Dương Ngạn lộ ra khinh miệt nói không nên lời.

- Nói ra vị trí hắn bế quan, có thể không giết ngươi, bằng không thì, ta sẽ để cho ngươi nếm thử tra tấn “thoải mái” nhất thế gian, cho ngươi sống không bằng chết!

- Để cho ta bán đứng Nhiếp Vân bệ hạ? Nằm mơ!

Dương Ngạn cắn răng một cái, cổ ngóc lên, không thèm để ý đối phương uy hiếp.

- Tốt, tốt, có gan! Ta hi vọng qua một hồi ngươi còn có thể nói ra lời này!

Ánh mắt thanh niên này lành lạnh, âm trầm khủng bố nói không nên lời, ngón tay điểm xuống, một đạo lục quang bắn vào trong cơ thể Dương Ngạn.

- Ah...

Hào quang tiến vào thân thể, Dương Ngạn lập tức mồ hôi lạnh chảy ròng, toàn thân không ngừng run rẩy, cả người như rơi xuống mười tám tầng địa ngục, lúc đỏ lúc trắng.

- Ngươi... Ngươi giết ta đi...

Dương Ngạn gào thét.

- Giết ngươi? Ta không muốn giết ngươi nhanh như vậy!

Thanh niên chắp tay lần nữa hừ lạnh, không để ý tới Dương Ngạn thống khổ, cúi đầu nhìn về phía văn võ bá quan trong đại điện, hất

ống tay áo lên.

- Các ngươi ai nói ra vị trí Nhiếp Vân bế quan, ta có thể không giết!

- Bệ hạ hắn...

Chúng đại thần đều run rẩy, không biết nên nói như thế nào.

Bọn hắn căn bản không biết Nhiếp Vân ở đâu, cũng không biết trả lời như thế nào.

- Ta biết bệ hạ ở đâu?

Thời điểm mọi người ở đây do dự, đột nhiên trong đám người có một đại thần đi ra.

Nếu như Phong thị hoàng đế ở đây, nhất định có thể nhận ra, cái này không phải người khác, đúng là đại thần thứ nhất phản bội hắn, cái thứ nhất phản bội hắn, hiện tại lại là cái thứ nhất phản bội Nhiếp Vân.

- Mộng Thất Mặc, ngươi dám phản bội bệ hạ?

Phùng Tiêu gầm lên giận dữ.

- Phản bội bệ hạ? Hừ, hắn có thể sống quá hôm nay hay không còn khó nói!

Sắc mặt của Mộng Thất Mặc dữ tợn, nhìn quanh một vòng.

- Chư vị, trước kia chúng ta là cấp dưới của Phong thị bệ hạ, tình thế bắt buộc mới đầu nhập vào Nhiếp Vân, hiện tại có chư vị hoàng tử của Thần Thánh đế quốc cho chúng ta chỗ dựa, không cần phải sợ hắn!

- Đúng vậy, Nhiếp Vân này bất quá là thực lực mạnh một chút mà thôi, hắn cường thịnh trở lại chẳng lẽ có thể mạnh hơn Thần Thánh đế quốc?

Tên đại thần thứ hai lúc trước phản bội thét dài.

Người đại thần này gọi Lạc Thanh Thọ, cùng Mộng Thất Mặc là cá mè một lứa, nổi danh phản bội.

- Tốt, tốt, thức thời mới là tuấn kiệt, hai người các ngươi không tệ, chờ chúng ta giết Nhiếp Vân, liền phong hai người các ngươi là tả hữu thừa tướng!

Thanh niên chắp tay thấy có đại thần phản bội, gật đầu cười.

- Đa tạ Đại nhân thành toàn!

Mộng Thất Mặc cùng Lạc Thanh Thọ cùng lúc quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt hưng phấn.

Chứng kiến Mộng Thất Mặc cùng Lạc Thanh Thọ vừa mới phản bội bệ hạ, liền được phong làm tả hữu nhị tướng, đại thần còn lại bắt đầu ý động.

- Đầu hàng có thể, nhưng các ngươi phải ngẫm lại thủ đoạn của bệ hạ a!

Thời điểm mọi người ở đây rục rịch, trong đám người đột nhiên vang lên một tiếng hừ lạnh.

Nghe được câu này, đám đại thần vốn định đầu hàng, sắc mặt đồng thời trở nên tái nhợt, đứng tại nguyên chỗ không dám động.

Nhiếp Vân bệ hạ kia, tuy niên kỷ không lớn, động thủ lại cực kỳ tàn nhẫn, một khi ra tay, chó gà không tha, tuyệt sẽ không lưu lại hậu hoạn, hôm nay phản bội hắn, nếu như hắn bị giết ngược lại còn dễ nói, một khi những hoàng tử này giết không chết, mình liền đợi đến tru di cửu tộc a!

- Đại nhân, Nhiếp Vân phản tặc kia cụ thể ở đâu, ta cũng không biết, bất quá, theo ta suy đoán, hẳn không phải bế quan, mà là ly khai Thần Phong Thành rồi!

Không đi quản người còn lại chết sống, Mộng Thất Mặc cao giọng nói.

- Ly khai Thần Phong Thành?

Thanh niên chắp tay nhướng mày.

- Đúng vậy, đến cùng đi nơi nào, bức hỏi Dương Ngạn cùng Phùng Tiêu là được, bọn hắn khẳng định biết rõ, nếu không nữa thì ép hỏi yêu sủng của hắn, yêu sủng có thể cảm ứng vị trí của chủ nhân, chỉ cần bắt được yêu sủng liền tuyệt đối có thể tìm được Nhiếp Vân!

Khóe miệng Mộng Thất Mặc giơ lên, sắc mặt dữ tợn.

- Yêu sủng có thể cảm ứng vị trí của chủ nhân, không sai! Lên cho ta!

Nghe được Mộng Thất Mặc nói, con mắt của thanh niên chắp tay sáng ngời, bàn tay lớn trảo một cái, chân khí cường đại lôi Phong Lang Vương từ hố sâu lên.

- Nói cho ta biết, Nhiếp Vân ở đâu?

- Muốn biết chủ nhân ở đâu, nằm mơ!

Cái đuôi vừa thô vừa to của Phong Lang Vương co lại, phát ra một tiếng gầm rú bén nhọn.

- Muốn chết!

Ầm ầm!

Một tiếng hừ tức giận, bàn tay của thanh niên chắp tay khẽ đảo liền áp xuống dưới, trong nháy mắt chân khí tỏ khắp không trung, lực lượng cường đại bao bọc cả Hoàng thành.

- Tạm biệt chủ nhân...

Chứng kiến công kích cường đại như thế, Phong Lang Vương biết rõ không thể tránh được, cũng không tránh né, nhắm mắt chờ chết, bất quá đợi cả buổi cũng không có cảm giác đến dị thường, trợn mắt nhìn xem, chỉ thấy một thân ảnh quen thuộc đang đứng ở

trước mặt mình, duỗi ra một ngón tay chặn công kích đầy trời, nhìn về phía thanh niên chắp tay kia, lộ ra lãnh ý đạm mạc.

- Chư vị đến chỗ của ta hủy cung điện, giết sủng vật của ta, ta xem các ngươi là chán sống a!

- Cái gì?

- Nói chúng ta chán sống?

Nghe thiếu niên đột nhiên xuất hiện nói ra lời này, vài bóng người ở trên không trung, toàn bộ đều giận đến sắc mặt nhăn nhó.

Bọn hắn thân là hoàng tử chấp pháp đội, địa vị tôn sùng, cho dù ở Thần Thánh đế quốc cũng không ai dám vô lễ với mình, hiện tại một con sâu cái kiến trong mắt bọn hắn, lại dám hung hăng càn quấy như thế, phổi đều sắp tức điên rồi.

- Chó chết, biết rõ chúng ta là ai sao? Chúng ta là Thần Thánh đế quốc hoàng tử chấp pháp đội, đứng hàng Chí Tôn Thiên bảng, siêu cấp cường giả Địa Bảng, lập tức quỳ xuống, thè lưỡi ra liếm đầu ngón chân của ta, bằng không thì, ngươi liền đợi bị phế tu vi, triệt để tử vong a!

Thanh niên vừa rồi đả thương Tam đại yêu sủng đi ra, chỉ hướng thiếu niên, hét to một tiếng.

------oOo------

Chương 322: Thiên Huyễn Ma Tiên Kình

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chủ nhân, bọn họ là người của Thần Thánh đế quốc, thực lực rất mạnh, ngươi đi mau! Chúng ta liên thủ cũng đỡ không nổi một chiêu của hắn...

Thấy thanh niên này đi tới, con mắt của Phong Lang Vương đỏ lên, sốt ruột hô.

Thanh niên này đáng sợ đã xâm nhập nội tâm, khiến nó không có tâm tư phản kháng, cho dù hiện tại chủ nhân đến cũng vô dụng, căn bản không phải đối thủ.

Đột nhiên xuất hiện thân ảnh, đúng là Nhiếp Vân, hắn và bọn người Bách Hoa Tu khởi hành, đi bảy tám ngày mới trở lại Thần Phong đế quốc, còn chưa đến Thần Phong Thành, liền thông qua thuần thú đan điền biết được tình huống của Hoàng thành, liền đi đầu lao đến.

- Triệt để tử vong? Ngươi không có điên a? Hiện tại cho hai người các ngươi hai con đường, thứ nhất, quỳ xuống nhận lầm, lưu lại bảo vật, một lần nữa xây dựng tường thành! Thứ hai, phản kháng, bị ta giết chết!

Không để ý tới Phong Lang Vương kêu to, hai mắt của Nhiếp Vân phát lạnh, nhìn chằm chằm vào đám người hoàng tử chấp pháp đội trước mắt, thanh âm lạnh như băng.

- Phản kháng bị ngươi giết chết? Khẩu khí thật đúng là lớn, chết đi cho ta!

Thanh niên không nghĩ tới thiếu niên đối mặt uy hiếp của mình, lại vẫn dám uy hiếp, tức giận đến oa oa gọi bậy, bàn tay một phen, thủ ấn màu đỏ sậm lần nữa hiện ra, Huyết Ảnh đầy trời, quỷ dị hung ác, tựa hồ muốn một kích đánh chết thiếu niên ở trước mắt.

- Chủ nhân, mau tránh ra...

Phong Lang Vương biết rõ chiêu này đáng sợ, toàn thân run rẩy.

- Hừ, còn không cút xuống cho ta!

Không quản chưởng ấn công kích đến, đôi mắt của Nhiếp Vân đột nhiên trở nên huyết hồng, hét lớn một tiếng.

Huyết Đồng sư, Huyết Đồng chi quang!

Lạch cạch!

Chưởng ấn màu đỏ sậm của thanh niên còn chưa tới trước mặt thiếu niên, đã cảm thấy trong óc chấn động, thân thể mềm nhũn, cả người quỷ dị từ trên không trung rớt xuống, ngã trên mặt đất, như một con gián.

Khí tức toàn thân tiêu tán, không cần nhìn cũng biết rõ đã chết.

Liếc " nhìn chết" một cường giả Chí Tôn đỉnh phong, tất cả mọi người sợ cháng váng, trợn mắt há hốc mồm.

Các ngươi dù gì cũng nên đánh vài chiêu a, liếc nhìn liền chết... Đây rốt cuộc là thực lực gì?

Trải qua mấy ngày nay phỏng đoán, Nhiếp Vân lĩnh ngộ năng lực Huyết Đồng sư thêm nữa, thiên phú đặc thù của Yêu tộc, nếu như chỉ để cho đầu người chóng mặt hoa mắt, cũng sẽ không có danh khí lớn như vậy rồi.

- Dám dùng yêu thuật đánh chết người của hoàng tử chấp pháp đội chúng ta, hôm nay ngươi nhất định phải chết, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Thanh niên chắp tay nhìn thấy thiếu niên kia liếc nhìn liền giết đồng bọn của mình, xanh cả mặt, gào thét thật dài, thanh âm truyền khắp Hoàng thành.

Bàn tay duỗi ra, một trường tiên giống như linh xà từ ống tay áo của hắn chui ra, mang theo tiếng gió gào thét, nhẹ nhàng run lên, không trung lập tức nhiều ra vô số bóng roi, mỗi một đầu đều dài mấy trăm mét, tựa như vô số vòi bạch tuộc.

- Thiên Huyễn Ma Tiên Kình, cảnh giới cao nhất vạn roi cùng thi? Không nghĩ tới Hoang Nham vậy mà luyện đến loại tình trạng này rồi, lúc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, một khi sử xuất, cho dù Đại hoàng tử cũng khó có thể chính diện ngăn cản a!

- Bộ võ kỹ này hoàng tử chấp pháp đội chúng ta tổng cộng có ba người tu luyện, không nghĩ tới chỉ có hắn đạt đến đại thành, vừa ra tay ngàn vạn bóng roi, thật thật giả giả, giả giả thực thực, cho dù

Thiên bảng Top 10 gặp gỡ, sợ là cũng sẽ chật vật không chịu nổi!

- Hoang Nham vừa ra tay liền đánh ra công kích cường đại như thế, xem ra là muốn trực tiếp đánh chết thiếu niên này!

- Đừng nói giết người của chúng ta, cho dù cao giọng nói chuyện, không lễ phép, không quỳ hành lễ với chúng ta, cũng đã phạm vào tội hẳn phải chết, chúng ta không có cùng một chỗ động thủ, đã tính toán nể tình rồi!

Thanh niên chắp tay Hoang Nham động thủ, thành viên hoàng tử chấp pháp đội khác cũng không hỗ trợ, ngược lại cười nhạt một tiếng nhìn xem song phương chiến đấu, giống như có lẽ đã đoán chừng Nhiếp Vân.

- Thiên Huyễn Ma Tiên Kình? Cái đồ chơi gì a!

Nghe được không trung truyền đến thanh âm, Nhiếp Vân biết rõ chiêu này gọi là gì, cười lạnh một tiếng, lắc đầu, Huyền Ngọc kiếm giơ lên, đột nhiên kích xuống dưới.

Ầm ầm!

Thanh âm như sét đánh, vô số bóng roi như bị núi lớn đụng phải, đùng đùng loạn tạc, Thiên Địa kiếm khí mang theo ba mươi hai trọng ám kình, xông thẳng lên trời, chấn nát bấy đám mây trên không trung.

Lạch cạch!

Thanh âm con gián rơi xuống đất lại vang lên, bóng roi biến mất, thanh niên chắp tay Hoang Nham nằm trên mặt đất, khí tức khi có khi không.

Cho dù phối hợp Đại Lực Đan điền, Nhiếp Vân có thể phát ra 7000 Tượng lực, nhưng sau khi lĩnh ngộ 32 trọng ám kình, uy lực trên thân kiếm đại tăng, đừng nói người thấp hơn 7000 Tượng lực, cho dù 8000, 9000 Tượng lực, chỉ cần không có phòng ngự siêu cường, dưới một kiếm, đồng dạng biến thành thịt nát.

Hoang Nham này tối đa chỉ có 5000 Tượng lực, miễn cưỡng có thể đi vào Thiên bảng, ở trong mắt Nhiếp Vân, thực lực còn kém rất nhiều, thậm chí Đại Lực Đan điền cũng không dùng, chỉ 32 trọng ám kình, liền đánh chết hắn.

- Hoang Nham bị một chiêu giết chết?

Đám người Hoàng tử chấp pháp đội con mắt lồi ra.

- Chủ nhân liếc mắt liền giết chết cao thủ mà chúng ta cũng đánh không lại, một kiếm đánh chết đối thủ lợi hại hơn, ánh mắt của ta không hoa a...

Ba thú Phong Lang Vương nhìn thân ảnh trên không trung kia, cảm thấy như là đang nằm mơ.

Một tháng trước chủ nhân ly khai mình, thực lực cùng mình không kém nhiều, như thế nào... vừa về liền lợi hại như vậy rồi hả?

- Nhiếp Vân, ngươi gọi Nhiếp Vân đúng không, xem ra là chúng ta xem thường ngươi! Thực lực của ngươi bây giờ đã đầy đủ khống chế một đế quốc rồi, sự tình mưu nghịch, chúng ta không truy cứu nữa, đây là Thần Thánh đế quốc dâng tặng chiếu lệnh, sau khi nhận được lệnh bài, trong một tháng, phải đến Đế đô của Thần Thánh đế quốc Quang Minh thành tham gia bảy đế quốc thủ lãnh hội nghị!

Một lát sau, mọi người của hoàng tử chấp pháp đội mới từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, trong đó lại có một thanh niên đi ra, tiện tay ném qua một lệnh bài.

Thành viên của Hoàng tử chấp pháp đội, đều là người lựa chọn cạnh tranh đại vị, mỗi người kiệt ngao bất tuần (*cương quyết bướng bỉnh), không có cái gọi là đầu lĩnh, trước kia Hoang Nham nhiều lần nói chuyện, đơn giản là hắn thích làm náo động mà thôi, hiện tại chết rồi, chẳng khác nào để mọi người thiếu đi một đối thủ cạnh tranh, cũng không ai quá mức thương tâm.

- Tham gia bảy đế quốc hội nghị?

------oOo------

Chương 323: Hoang Cổ Thông Thiên trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng vậy, ngươi thu toàn bộ bảo khố của Di Thiên Tông, có lẽ nhìn thấy một ngọc bài màu tím, thứ này gọi là Tử Hoa ngọc ấn, là bảo vật vô thượng mở ra Tử Hoa động phủ, tổng cộng có chín khối, bảy đế quốc thủ lãnh hội nghị, đúng là thương nghị làm sao mở ra động phủ, Tử Hoa động phủ là cường giả Bí Cảnh ở Thượng Cổ lưu lại di tích, nghe nói bên trong có đồ vật có thể làm cho người tấn chức Bí Cảnh, hi vọng nhất định phải tới!

Thanh niên kia chậm rãi nói.

- Chín khối? Không phải ba khối sao?

Nhiếp Vân sững sờ.

Kiếp trước mình nhớ không sai, Tử Hoa ngọc ấn mở ra Tử Hoa động phủ tổng cộng chỉ có ba khối, mình đã nhận được một cái trong đó, mới có tư cách vào, chính là bởi vì lần tiến vào này mình nhận được bảo vật, mới bị người tính toán, làm cho xa xứ, Thiết Lan chết thảm.

Như thế nào kiếp trước ba khối, kiếp này đột nhiên biến thành chín khối? Hơn nữa, kiếp trước tựa hồ cũng không liên lụy đến Thần Thánh đế quốc, như thế nào Thần Thánh đế quốc cũng biết sự tình Tử Hoa động phủ?

Trong tối tăm tựa hồ rất nhiều sự tình của trí nhớ kiếp trước cùng kiếp này, đã trệch hướng quỹ đạo ban đầu.

- Ba khối cũng có thể mở ra Tử Hoa động phủ, có điều chỉ có thể vào ngoài điện mà thôi, không cách nào tiến vào nội điện trọng yếu nhất! Tốt rồi, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, hi vọng ngươi mau tới, chúng ta sẽ ở Đế đô chờ, cáo từ!

Thanh niên nói chuyện vừa chắp tay, lạnh lùng liếc nhìn Nhiếp Vân, ánh mắt lộ ra không cam lòng, mang theo mọi người muốn ly khai.

Lần này bọn hắn đến là cướp đoạt Tử Hoa ngọc ấn, kết quả không có nghĩ đến Nhiếp Vân kia thực lực mạnh như thế, bọn hắn có thể tranh đoạt hoàng đế đại vị, tự nhiên đều biết xem xét thời thế, biết rõ cướp đoạt vô vọng, lập tức cải biến chiến lược, xoay người rời đi.

Tuy trong nội tâm không cam lòng, cũng không có biện pháp! Chỉ có nghĩ biện pháp lừa gạt Nhiếp Vân đến Đế đô, tới địa bàn của mình, lại nghĩ biện pháp đánh chết hắn!

- Đi, ta cho các ngươi đi chưa? Đến Hoàng thành của ta, phá huỷ cung điện của ta, đả thương yêu sủng của ta, muốn đi, như thế nào cũng muốn lưu lại ít đồ a!

Bọn hắn muốn đi, Nhiếp Vân làm sao có thể để cho bọn hắn như nguyện, nếu như hôm nay mình đến chậm một chút, chỉ sợ Tam đại yêu sủng, bọn người Phùng Tiêu toàn bộ phải chết, khi dễ đến trên đầu, tùy ý bọn hắn ly khai, vị hoàng đế như mình cũng không cần làm nha.

- Như thế nào? Chẳng lẽ ngươi còn muốn lưu chúng ta lại? Hừ, đừng tưởng rằng giết Hoang Nham là rất lợi hại, nói cho ngươi biết, thực lực của Hoang Nham ở trong chúng ta sắp xếp không lên thứ nhất, hơn nữa hoàng tử chấp pháp đội chúng ta ba người có thể tạo thành trận pháp, một khi trận pháp hợp kích, giết ngươi không khó hơn giết một con chó!

Thanh niên hất tay lên, ánh mắt híp lại.

- Ha ha, các ngươi có thể thử xem! Nhưng minh bạch nói cho các ngươi biết, ta giết mấy người các ngươi, cũng sẽ không khó khăn hơn giết một con chó!

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân đi về phía trước một bước, thân ảnh như Ma Thần từ cổ chí kim đã tồn tại, còn không có động thủ, khí tức lăng lệ ác liệt đã để cho tất cả mọi người trái tim băng giá.

- Hoang Cổ Thông Thiên trận!

Thanh niên biết rõ chuyện ngày hôm nay khẳng định không thể từ bỏ ý đồ, song giơ tay lên, mấy người còn lại nhanh chóng hợp cùng một chỗ, bố thành đại trận.

Bọn hắn bố trí Hoang Cổ Thông Thiên trận này, có thể làm cho sức chiến đấu của mấy người tăng lên gấp bội, dùng để vây công mọi việc đều thuận lợi.

- Đại trận, liền để cho ta nhìn trận pháp này, có thể giữ được các ngươi hay không!

Cũng không ngăn cản bọn hắn kết trận, thấy trận pháp của bọn họ ngưng tụ thành công, một tiếng thét dài, Nhiếp Vân đột nhiên ra tay.

Ầm ầm!

Huyền Ngọc kiếm ba mươi hai trọng ảo ảnh, phảng phất như lưỡi dao sắc bén chặt đứt trụ trời, khí lãng điệp gia mà đến từng đợt từng đợt, Thiên Địa giống như sụp đổ, lật úp mà xuống, mọi người bị phong kiếm vây quanh, thật giống như mình là một thuyền con trong biển, chợt cao chợt thấp, sinh tử tồn vong không bị mình khống chế.

- Kiếm pháp của hắn cổ quái, Hoang Cổ Thông Thiên trận, ngưng kiếm trận!

Thanh niên không nghĩ tới thiếu niên lợi hại như thế, nhóm người mình đã bố thành trận pháp rồi, còn bị hắn một kiếm đánh đầu óc choáng váng, sắc mặt tái nhợt, cao giọng thét dài.

Rầm Ào Ào!

Nương theo lời của hắn, mấy người hình thành Hoang Cổ Thông Thiên trận trong chốc lát biến hóa, kiếm quang đan vào, tựa như dệt vải, chân khí chạy chồm, khí tức ngưng tụ, vô số kiếm quang tạo thành một vòng phòng ngự hình dáng mai rùa.

Ngưng kiếm trận, ngưng tụ kiếm khí hình thành phòng ngự, tập hợp

lực lượng phòng thủ của mọi người tiến hành phản kích.

Vèo!

Quả nhiên, vòng phòng ngự vừa thành, một đạo kiếm khí huy hoàng lập tức vô thanh vô tức bắn ra, quang minh sáng chói, lóng lánh, phảng phất như biến trọn Hoàng thành thành màu vàng.

- Hảo trận pháp!

Thấy đối phương trong phòng thủ còn có công kích, khó lòng phòng bị, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng, thân thể nhoáng một cái, tránh thoát một kích tất sát, trường kiếm khẽ động, đâm nhanh mà ra.

Kiếm này đâm ra, hắn đem Đại Địa Chi Thế áp bách đổi thành trùng kích, còn chưa đến trước mặt vòng phòng ngự, trên thân kiếm nhộn nhạo ra lực đạo liền tạo thành năng lượng sóng thực chất, một vòng một vòng, áp bách không gian xuất hiện vặn vẹo.

- Hảo cường, chủ nhân thật lợi hại!

- Chủ nhân không hổ là chủ nhân, một tháng trước ta còn có thể cùng hắn giao thủ, hiện tại chiêu này chỉ sợ còn chưa tới trước mặt, ta đã bị tươi sống đánh chết!

- Đáng sợ...

Tam đại yêu sủng đều là Chí Tôn yêu thú, tự nhiên biết rõ Nhiếp Vân công kích mang đến uy lực, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, lạnh run.

Thiếu niên đánh ra lực lượng đã vượt ra phạm vi chúng tưởng tượng, chúng như thế nào cũng không thể tưởng được, thiếu niên ngắn ngủn một tháng không thấy, sẽ có thực lực cường đại như thế!

- Bệ hạ vạn tuế, có bệ hạ lợi hại như vậy, ai còn dám khi dễ đế quốc chúng ta!

- Ha ha, về sau đi đế quốc khác làm sứ giả, cũng có thể hãnh diện

rồi!

Chư vị đại thần chứng kiến bệ hạ của mình đại phát thần uy, vừa ra tay liền đánh chết hai thành viên của hoàng tử chấp pháp đội, hiện tại lại cùng bọn họ bố thành đại trận chiến đấu không rơi vào thế hạ phong, tất cả đều hưng phấn đến vành mắt thấu hồng.

Thần Phong đế quốc làm quốc gia nhỏ yếu nhất trong bảy đại đế quốc, người trong nước một khi đi ra ngoài, nhận hết vũ nhục, quốc cường thì dân cường, quốc nhược thì dân yếu, thần dân nhược quốc dù lại khoe khoang, sinh ý làm lại lớn, ở bên ngoài cũng bị khinh bỉ!

------oOo------

Chương 324: Trừng phạt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiện tại quốc gia có bệ hạ cường đại như thế, về sau hãnh diện ở trong tầm tay!

Không thấy sao, bệ hạ ngay cả hoàng tử điện hạ của Thần Thánh đế quốc cũng dám đánh chết, quốc gia về sau lo gì không hưng thịnh?

- Cái này nguy rồi, chúng ta vụng trộm trốn a...

Tam đại yêu sủng, chúng đại thần thấy nhiệt huyết sôi trào, Mộng Thất Mặc cùng với Lạc Thanh Thọ trước kia làm phản mặt đều xanh rồi.

Vốn bọn hắn cho rằng, bệ hạ bất quá là một tiểu tử đạt được kỳ ngộ, ở Thần Phong đế quốc có lẽ còn có thể hưng phong bố vũ, nhưng so với Thần Thánh đế quốc lại cách quá xa, như thế nào cũng không thể tưởng được, bệ hạ một người độc chiến mấy đại cao thủ, không rơi vào thế hạ phong!

Thực lực mạnh nghe rợn cả người!

- Muốn đi? Còn đi được sao?

Phong Lang Vương mắt sắc, nhìn ra ý định của hai người, cái đuôi quét qua, răng rắc vài tiếng, xương đùi của hai người liền toàn bộ đứt gãy.

Cùng người của hoàng tử chấp pháp đội chiến đấu, không phải đối thủ, nhưng đối phó loại Khí Tông này, liền dễ như trở bàn tay, không khó hơn bóp chết một con kiến a.

- PHÁ...!

Mọi người phía dưới khiếp sợ tột đỉnh, bọn người Nhiếp Vân trên không trung thì chiến hôn thiên ám địa.

Nhiếp Vân phá vỡ Hoang Cổ Thông Thiên trận ngưng kiếm trận, nhất cổ tác khí nhảy vào đám người, trường kiếm vung vẩy, kiếm khí như mưa, chân khí hùng hậu từ thân thể của hắn tản ra, tựa như Thiên Nữ Tán Hoa, bao phủ toàn bộ thành viên của hoàng tử chấp pháp đội vào trong.

- Hoang Cổ Thông Thiên trận, Liêu Kiếm Trận!

Nương theo một tiếng thấp giọng hô, trận pháp lần nữa biến hóa, kiếm khí vô cùng vô tận, từ từng cái góc chết bắn tới, để cho người khốn ở trong đó căn bản không cách nào tránh né.

- Hoang Cổ Thông Thiên trận, Quỷ Kiếm Trận!

- Hoang Cổ Thông Thiên trận, Khí Kiếm Trận!

Liên tục hai bộ thủ đoạn công kích bất đồng, người trong hoàng thành chứng kiến kiếm khí đầy trời, giống như màn sân khấu rậm rạp chằng chịt, che đậy trọn bầu trời.

- Toàn bộ phá cho ta!

Tuy Hoang Cổ Thông Thiên trận liên hợp hình thành trận pháp đáng sợ, nhưng thiếu niên càng thêm đáng sợ, đột nhiên gào thét,

một đạo hào quang thông thiên xông thẳng lên trời, lập tức một bóng người từ trong hào quang vọt ra, lăng không kích xuống dưới.

- Huyết Đồng sư, Huyết Đồng chi quang! Đại Địa Chi Thế, Đại Lực Đan điền, 32 trọng ám kình, công kích!

Trong khoảnh khắc, thập đại đan điền trong cơ thể Nhiếp Vân điên cuồng vận chuyển, chân khí như thủy lưu theo cánh tay kích xạ ra, tất cả công kích mạnh nhất ở cùng một thời gian kích phát.

Ầm ầm!

Thiên Địa sụp đổ, nhật nguyệt vô quang, chân khí hình thành khí lãng vặn vẹo trọn cả không gian, một tiếng bạo tạc nổ tung kịch liệt, vài bóng người như đạn pháo từ không trung rơi xuống, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

- Cái này chính là trận pháp của các ngươi? Cũng chả có gì đặc biệt nha!

Kiếm khí tiêu tán, một bóng người từ không trung hiển lộ ra, đúng là Nhiếp Vân, lúc này biểu hiện trên mặt Nhiếp Vân không thay đổi, từng bước một từ không trung đi xuống, nhìn xem mấy người nằm trên mặt đất, ngữ khí lạnh nhạt.

- Đích thật là ta xem thường ngươi rồi, loại thực lực này của ngươi, chỉ sợ đã có thể đi vào Thiên bảng Top 3! Hôm nay chúng ta nhận thua, đây là 50 vạn lượng ngân phiếu, ở Thần Thánh đế quốc bất luận một thương hội nào cũng có thể lấy ra, xem như chúng ta bồi thường vì mình lỗ mãng!

Một thanh niên từ trong lòng lấy ra một chồng ngân phiếu, trên mặt tràn ngập khuất nhục.

Bọn hắn từ nhỏ được xưng thiên tài, tuyển bạt xưng là thành viên của hoàng tử chấp pháp đội, thiên chi kiêu tử, cùng người chiến đấu cho tới bây giờ không có bị bại, hiện tại đơn đả độc đấu không thành, liên thủ bày trận cũng bị đánh bại, đả kích thật sự quá lớn.

- Bồi thường chút tiền ấy là được rồi? Ha ha, tiền ta không muốn,

mỗi người một tay, một chân, hôm nay việc này coi như hết!

Liếc qua ngân phiếu, Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Đối với hắn mà nói, khống chế một đế quốc, tiền đã không quá quan trọng, nếu như bồi ít tiền có thể xong việc, mình cũng không cần phải cùng bọn họ chiến đấu.

- Chớ khinh người quá đáng! Tuy thực lực của ngươi không kém, nhưng cũng chỉ là Thiên bảng Top 3, Thần Thánh đế quốc lão tổ Bí Cảnh tiềm lực bảng ít nhất còn có hơn mười vị, làm việc quá tuyệt, cho dù ngươi là thiên tài, đồng dạng phải chết... Ah!

Nghe được thiếu niên yêu cầu, thanh niên cầm đầu xiết chặt nắm đấm, cắn răng nói ra, bất quá hắn lời còn chưa nói hết, liền chứng kiến kiếm quang lóe lên, trên người tê rần, một cánh tay đã bay ra ngoài, trùng trùng điệp điệp rơi trên mặt đất.

- Ta không thích nghe nói nhảm!

Một kiếm chém rụng cánh tay của hắn, Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

- Ngươi...

Thanh niên cầm đầu không nghĩ tới thiếu niên tàn nhẫn như thế, căn bản không sợ uy hiếp, tức giận đến gân xanh tóe ra, toàn thân run rẩy, lại không dám nói nhảm nữa.

- Muốn ta động thủ, hay chính các ngươi động thủ?

Nhiếp Vân nói.

- Ngũ hoàng tử, chúng ta...

Nghe thiếu niên nói, mấy người còn lại của hoàng tử chấp pháp đội sắc mặt đều đỏ lên, đồng loạt nhìn về phía thanh niên chủ sự.

Thanh niên chủ sự này đúng là Ngũ hoàng tử điện hạ của hoàng đế bệ hạ Thần Thánh đế quốc.

Thần Thánh đế quốc Đại hoàng tử, Ngũ hoàng tử, Thất hoàng tử là con ruột của hoàng đế bệ hạ, có tư cách cạnh tranh ngôi vị hoàng đế nhất.

- Động thủ đi!

Ngũ hoàng tử cũng là người tàn nhẫn, biết rõ chuyện ngày hôm nay không trảm tay đứt chân, là khẳng định không cách nào thiện, cắn răng phân phó một tiếng.

- Vâng!

Mọi người đều cắn răng một cái, kiếm quang liên tiếp, mỗi người đều cắt đứt một tay cùng một chân.

Bỏ lở tay chân tổng so với bỏ lở tánh mạng thì tốt hơn nhiều!

- Cút đi!

Thấy bọn họ chấp hành mình phân phó, không dám phản kháng, Nhiếp Vân hất tay lên.

- Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, Nhiếp Vân bệ hạ, hy vọng có thể ở Thần Thánh đế quốc nhìn thấy ngươi!

Ngũ hoàng tử cắn răng một cái, mang theo mấy người còn lại quay người bay đi.

- Bệ hạ, trảm thảo trừ căn, một khi Thần Thánh đế quốc biết, nhất định sẽ phát

binh thảo phạt...

Thấy mấy người bay đi, Phùng Tiêu vội vàng nói.

- Thực lực vi tôn, cho dù bọn hắn muốn thảo phạt, sợ rằng cũng phải nhìn đến thực lực chân chánh của ta rồi nói sau!

Khoát tay áo, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý.

Cho dù Thần Thánh đế quốc thật muốn trả thù mình, sợ rằng cũng phải đợi bái kiến mình rồi nói sau, tin tưởng hoàng thất của Thần Thánh đế quốc sẽ không ngốc như vậy, dưới tình huống ngay cả thực lực cụ thể của đối thủ cũng không rõ ràng lắm, liền làm ra cử động không sáng suốt.

------oOo------

Chương 325: Tập thể tấn chức

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cường giả Chí Tôn đều có thể phi hành, không có thực lực xa xa vượt qua, là không có khả năng đánh chết, một khi đào tẩu, sẽ nhiễu đến bọn hắn gà chó không yên, hoảng sợ không chịu nổi.

Dù sao hoàng thất của Thần Thánh đế quốc cường thịnh trở lại, cũng không có khả năng mỗi người đều đạt tới Chí Tôn a! Giết không được người mạnh, còn sẽ không giết được ngươi yếu sao?

- Chủ nhân, hai tên phản đồ này làm sao bây giờ?

Móng vuốt trắng noãn của Phong Lang Vương chỉ Mộng Thất Mặc cùng Lạc Thanh Thọ kia.

- Tru di cửu tộc, nếu như để ta biết rõ trong nhà hắn còn có một người sống, các ngươi cũng đừng sống nữa!

Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng, nhìn về phía các vị đại thần còn lại, lạnh lùng nói ra.

Muốn chính quyền ổn định, phải hạ thủ hung ác, Mộng Thất Mặc, Lạc Thanh Thọ này công nhiên phản bội, nếu như không cho chút nhan sắc, tuyệt đối không thể chấn nhiếp những người khác.

- Bệ hạ tha mạng, thuộc hạ sai rồi, ngươi tạm tha chúng ta một nhà già trẻ a...

Không nghĩ tới thiếu niên tàn nhẫn như thế, sắc mặt hai người

hoảng sợ, liên tục cầu xin tha thứ.

Lạch cạch!

Tiếng la của hắn còn không có chấm dứt, Phong Lang Vương trảo một cái, liền đập đầu hắn trở thành thịt nát.

- Ta chỉ muốn tuyệt đối phục tùng, không hy vọng có người nhị tâm, một khi dám phản bội ta, tru di cửu tộc!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Nghe nói như thế, tất cả đại thần run rẩy thoáng một phát, tuy ánh nắng ôn hòa như hạ, như trước cảm thấy sau lưng lành lạnh, âm hàn tận xương.

- Phùng Tiêu, Dương Ngạn, Lạc Tiểu Phong, đây là Cửu Tâm Yêu Quả, các ngươi mỗi người một quả, đối với thực lực tăng trưởng rất có lợi!

Xử lý xong sự tình hoàng tử chấp pháp đội đến đây quấy rối, Nhiếp Vân liền gọi bọn người Phùng Tiêu vào thư phòng.

- Cửu Tâm Yêu Quả? Chẳng lẽ là loại trái cây có thể gia tăng kinh mạch, gia tăng thể chất của Yêu tộc?

Lạc Tiểu Phong tiếp nhận trái cây, con mắt trợn tròn.

- Ngươi biết?

Nhiếp Vân không nghĩ đến Lạc Tiểu Phong vậy mà biết rõ thứ này, cười gật đầu.

- Vậy mà thực sự có loại thứ tốt này, bệ hạ, thứ này quý trọng như vậy, ta vẫn là không dám a...

Bàn tay của Lạc Tiểu Phong run rẩy.

- Ha ha, chỉ cần trung tâm làm việc cho ta, đừng nói một yêu quả, nhiều hơn nữa cũng có! Ăn vào a, chỉ cần thực lực mạnh, ta cũng

có thể yên tâm giao trọng trách cho các ngươi!

Nhiếp Vân nói ra.

- Vâng, bệ hạ!

Chứng kiến ánh mắt của thiếu niên kiên định, Lạc Tiểu Phong không chối từ, há miệng nuốt xuống yêu quả.

Xì xào!

Trái cây tiến vào trong cơ thể, phát ra tiếng kêu ùng ục, thời gian nháy con mắt, toàn thân Lạc Tiểu Phong liền run rẩy, khí tức trên thân không ngừng tăng vọt.

- Ân? Lại muốn đột phá? Ta liền trợ giúp một tay a!

Chứng kiến khí tức trên người Lạc Tiểu Phong càng ngày càng mạnh, Nhiếp Vân sững sờ, lập tức nở nụ cười.

Lạc Tiểu Phong sớm thì đến được Khí Tông đỉnh phong, lại bị nhốt ở Di Thiên Tông vài thập niên, sớm đã tích lũy đủ rồi, chỉ kém một cơ hội là có thể đột phá, tuy Cửu Tâm Yêu Quả không thể giúp người trực tiếp đột phá Chí Tôn, lại như chất xúc tác, cải tạo thân thể của hắn, một lần hành động để cho hắn phá tan bình cảnh làm phức tạp nhiều năm.

- Linh thạch xuất hiện! Linh lực cho ta sử dụng!

Đứng dậy, bàn tay của Nhiếp Vân ở trên không trung trảo một cái, mấy chục viên linh thạch trôi nổi, ngón tay liên tục điểm kích, mỗi một cái, liền có một đạo linh khí từ trong linh thạch bắn ra, thời gian nháy con mắt, những linh khí này liền hội tụ cùng một chỗ, ở trên không trung tạo thành một Cự Long do linh lực tinh khiết hình thành.

Loại thủ đoạn bức ra linh khí trong linh thạch này, là kiếp trước Nhiếp Vân ở trong một di tích cổ học được, có thể ở trong thời gian ngắn để cho người khôi phục sức khỏe, thần diệu vô cùng,

- Đi vào!

Bàn tay khẽ đảo, linh khí Cự Long xoay quanh phóng tới Lạc Tiểu Phong, theo trán chui vào, cổ linh khí này vừa vào thể, toàn thân hắn lập tức đùng đùng rung động, thời gian nháy con mắt, khí tức trên thân đã đột phá Khí Tông đỉnh phong, nhắm Chí Tôn cấp liên tiếp kéo lên.

Đột phá Chí Tôn cần linh khí cực kỳ cường đại, nếu để cho Lạc Tiểu Phong tự nhiên đột phá mà nói, cũng có thể thành công, có điều cần hao phí thời gian sẽ rất lâu, hơn nữa cho dù đột phá thành công, tối đa chỉ có 10 Tượng lực, chỉ có thể coi là Chí Tôn yếu kém nhất.

Mà bây giờ dùng linh khí của mấy chục viên linh thạch đánh vào, tương đương với trúc cơ, một khi Lạc Tiểu Phong tiêu hóa toàn bộ, thực lực tuyệt đối sẽ tăng lên gấp bội, trực tiếp đạt tới Chí Tôn đỉnh phong cũng không phải vấn đề!

Đương nhiên, Chí Tôn đỉnh phong vẫn kém rất lớn, Chí Tôn đỉnh phong như hắn tối đa chỉ như đám người Phong Lang Vương, muốn vượt qua Nhiếp Vân, không có vài thập niên khổ tu tăng thêm kỳ ngộ, là căn bản không có khả năng!

- Phong Lang Vương, Tử Đồng, Hắc Nham, ba người các ngươi là yêu sủng của ta, ta sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia, hiện tại cũng cho ba người các ngươi Cửu Tâm Yêu Quả, sau khi phục dụng, lẫn nhau chiến đấu, thực lực mạnh nhất ta sẽ để người đó tấn cấp Bí Cảnh!

An bài hết Phùng Tiêu bọn người, Nhiếp Vân nhìn về phía Tam đại yêu sủng.

Mình vừa mới tấn chức Chí Tôn Tam, đại yêu sủng này liền đi theo mình, một đường đi tới trải qua vô số mưa gió, sở dĩ mình khổ cực cướp đoạt Bí Cảnh yêu hạch như vậy, chính là vì thành toàn một người trong bọn chúng!

- Tấn chức Bí Cảnh? Cái này... Chủ nhân, điều đó không có khả năng a!

Tam đại yêu thú lại càng hoảng sợ.

Bí Cảnh, ở trong nội tâm chúng là tồn tại chí cao vô thượng, không thể tưởng tượng nổi, vậy mà chủ nhân có thể để chúng nó đạt tới, quả thực không thể tin được!

- Không có gì không có khả năng, thứ này chắc hẳn các ngươi đều biết a!

Chứng kiến trong mắt ba thú đều lộ ra không thể tin được, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, bàn tay lật một phen, một yêu hạch bóng loáng xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

- Đây là yêu hạch… Bí Cảnh yêu hạch? Cái này…

- Bí Cảnh yêu hạch? Một khi dùng liền có cơ hội rất lớn tấn cấp Bí Cảnh?

Phong Lang Vương ba thú chứng kiến yêu hạch trong tay thiếu niên đều kinh ngạc, toàn thân run rẩy, sắp nói không ra lời.

Trước khi chúng biến thành yêu sủng của Nhiếp Vân, đều là bá chủ một đàn yêu thú, biết đến sự tình không ít, cũng biết công hiệu của Bí Cảnh yêu hạch, nhìn xem đồ vật trong lòng bàn tay chủ nhân, tất cả đều sắp choáng váng.

------oOo------

Chương 326: Bí Cảnh tiềm lực bảng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng vậy, là Bí Cảnh yêu hạch, yêu hạch này ta chỉ cho thực lực mạnh nhất trong các ngươi, hiện tại dùng Cửu Tâm Yêu Quả tu luyện, qua một hồi ta muốn xem thực lực của các ngươi đến cùng có thể đạt đến mức nào, nếu như không được, ta cũng không muốn lãng phí một quả Bí Cảnh yêu hạch!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

- Chủ nhân yên tâm a, chúng ta nhất định sẽ phù hợp yêu cầu, không cho ngươi thất vọng!

Tam đại yêu sủng đều cắn chặt hàm răng, trong ánh mắt tràn đầy kiên quyết.

Yêu thú đạt tới Bí Cảnh cấp, có thể rút đi da thú, biến thành hình người, thực lực càng có biến hóa nghiêng trời lệch đất, phàm là yêu thú nằm mộng cũng muốn đạt tới loại cấp bậc này, hiện tại cơ hội bày ở trước mặt, như thế nào không động tâm!

Yêu thú đồng dạng nhân loại, chú ý đủ loại khác biệt, huyết thống cao tu vi liền cao, huyết thống thấp cho dù có tài nguyên, cũng cả đời vô vọng tiến vào Bí Cảnh.

Phong Lang Vương, Tử Đồng, Hắc Nham Tam đại yêu sủng, nếu như dựa theo huyết thống phân cấp mà nói, cấp bậc cao nhất chỉ sợ là Tử Đồng có được Long chi huyết mạch, tiếp theo là Phong Lang Vương, kém cỏi nhất là Hắc Nham.

Cho dù Tử Đồng có được Long chi huyết mạch, nhưng dù sao hàm lượng huyết mạch quá thấp, không có gì bất ngờ xảy ra, đời này cấp bậc cao nhất là Chí Tôn đỉnh phong, còn muốn đột phá, khó!

Tử Đồng cũng như vậy, chớ nói chi là hai thú khác rồi, bởi vậy, nghe được có cơ hội đạt tới Bí Cảnh, tất cả đều liều mạng, hưng phấn đến hai mắt thấu hồng.

Không đến nửa giờ, ba thú phân biệt luyện hóa được Cửu Tâm Yêu Quả.

Cửu Tâm Yêu Quả không hổ là thánh vật Yêu tộc, chẳng những đối với nhân loại có được trợ giúp cực lớn, đối với yêu thú cũng đồng dạng, ba thú phục dụng xong, thực lực lần nữa tiến nhanh, tuy vẫn so ra kém Nhiếp Vân, lại không kém bọn người Bách Hoa Tu nhiều.

- Tốt rồi, các ngươi bắt đầu tỷ thí, ta chỉ giao Bí Cảnh yêu hạch cho thực lực mạnh nhất trong các ngươi!

Gặp chúng tu luyện xong, khí thế mỗi người như cầu vồng, Nhiếp Vân nói.

- Chủ nhân, ba chúng ta thực lực không kém nhiều, vừa rồi thương nghị thoáng một phát, cũng không cần tỷ thí nữa, liền cho Phong Lang Vương a, hắn đi theo chủ nhân trước nhất, có tư cách đạt được nhất!

Hắc Nham đi về phía trước một bước, sáng sủa nói.

- Đúng vậy, chỉ cần đi theo chủ nhân, về sau Bí Cảnh yêu hạch chắc chắn sẽ không thiếu, vì một yêu hạch hiện tại tranh đoạt, không có bất cứ ý nghĩa gì, dù sao chúng ta chỉ cần thuần phục chủ nhân, về sau khẳng định cũng sẽ có!

Tử Đồng cũng gật đầu.

- Tốt!

Chứng kiến ba con yêu thú biết rõ lễ nhượng, Nhiếp Vân thoả mãn nhẹ gật đầu.

Ba cái này đều là yêu sủng của mình, tầm đó lẫn nhau hợp tác năng lực rất tốt, nếu không biết lễ nhượng, dốc sức liều mạng chiến đấu, sâu sắc ra tay, Nhiếp Vân cũng không có ý định giao yêu hạch cho bất kỳ ai!

Ngự hạ chẳng những để chúng nó cạnh tranh, còn phải đoàn kết nhất trí, nếu không, chỉ biết chia rẽ, không thành được châu báu!

- Tiểu Lang, cho ngươi!

Ngón tay bắn ra, Bí Cảnh yêu hạch chậm rãi bay về phía Phong Lang Vương.

Phong Lang Vương cảm kích nhìn hai thú còn lại, cũng không chối từ, há mồm nuốt yêu hạch.

- Tốt rồi, nơi này sẽ để lại cho Tiểu Lang, hai người các ngươi thay

nó thủ hộ!

Bàn giao xong chiến lợi phẩm, Nhiếp Vân đứng dậy, đi ra gian phòng.

Luyện hóa yêu hạch cực kỳ hao phí thời gian, không có mười ngày nửa tháng là căn bản không có khả năng hoàn thành, hơn nữa thôn phệ Bí Cảnh yêu hạch tấn cấp cũng rất nguy hiểm, có thành công hay không cũng rất khó nói, chờ ở chỗ này, còn không bằng đi làm sự tình khác.

- Nhiếp Vân, Thần Thánh đế quốc tổ chức bảy đế quốc đại hội ngươi có đi hay không?

Vừa ra khỏi phòng, Bách Hoa Tu, Mộ Thanh tỷ muội liền chạy tới đón chào, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

Nhiếp Vân thông qua thuần thú đan điền cảm ứng được nguy hiểm, dùng tốc độ nhanh nhất trở lại Hoàng thành, tốc độ các nàng theo không kịp, hiện tại mới trở về, vừa tiến vào Đế đô liền nghe được tranh đấu trước kia.

Tuy hiện tại thực lực của Nhiếp Vân cực kỳ cường đại, nhưng muốn đi Hoàng thành của Thần Thánh đế quốc mà nói, vẫn là rất nguy hiểm, dù sao Quang Minh thành chẳng những có Bí Cảnh lão tổ, còn có cao thủ Bí Cảnh tiềm lực bảng, những cao thủ này từng cái đều có được ít nhất 8000 Tượng lực, có thể nói đỉnh phong của Khí Hải đại lục!

Thiên bảng Top 3 thực lực ở trước mặt những người này căn bản không đủ xem!

- Đi, đương nhiên phải đi!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Mình có hai Tử Hoa ngọc ấn, vì sao không đi? Không nói nội điện, chỉ ngoại điện cũng có thể đạt được bảo bối để cho người trùng kích Bí Cảnh, không đi tranh đoạt chính là người ngu!

- Thế nhưng mà...

Bách Hoa Tu nhướng mày.

- Quang Minh thành cao thủ nhiều như mây, ngươi bây giờ đắc tội hoàng tử chấp pháp đội, đến đó chỉ sợ hiểm trở trùng trùng điệp điệp...

- Bách Hoa Tu nói không sai, Quang Minh thành đáng sợ nhất không phải hoàng thất lão tổ, hắn dù sao cũng là cường giả Bí Cảnh, sẽ không dễ dàng ra tay, nhưng sợ chính là những lão quái vật kia, những người này trùng kích Bí Cảnh không chết, đã không thuộc về Bí Cảnh tiềm lực bảng, cũng không thuộc về Thiên bảng, thực lực đến cùng cao bao nhiêu, không có người biết rõ, vừa rồi ngươi đắc tội vị Ngũ hoàng tử kia, nghe nói sau lưng có một lão quái vật như vậy ủng hộ, ngươi chặt một tay một chân của hắn, vạn nhất hắn tìm người khó xử...

Trên mặt Mộ Thanh cũng lộ ra vẻ lo lắng.

- Những lão quái vật này không thuộc về Bí Cảnh tiềm lực bảng?

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức giật mình.

Bí Cảnh tiềm lực bảng, chú ý chính là tiềm lực, trùng kích Bí Cảnh không chết, liền cho thấy tiềm lực hao hết, không còn khả năng đột phá, loại người này như thế nào lại lên bảng được?

Vẫn cho là người trên Bí Cảnh tiềm lực bảng, là những lão quái vật này, hiện tại biết rõ những lão quái vật này không ở trên bảng, có thể trùng kích Bí Cảnh không chết, trình độ thực lực đáng sợ có thể nghĩ.

- Đương nhiên không phải, tiềm lực bảng đều là tuyệt đỉnh cao thủ lực lượng đạt tới 8000 Tượng lực trở lên, thậm chí còn có đạt tới 9999 Tượng lực, bất quá những người này phần lớn lánh đời, bế quan trùng kích Bí Cảnh rồi, rất ít xuất hiện!

Mộ Thanh nói.

- Đạt tới 9999 Tượng lực? Nhiếp Vân chép miệng tắc luỡi.

Lực lượng của cường giả Chí Tôn đạt tới 5000 Tượng lực trở lên, sẽ rất khó tiến bộ, đạt tới 9000 Tượng lực trở lên, càng khó! Sau 9000 Tượng lực, tu vi mỗi gia tăng một điểm, đều hao phí vô cùng vô tận tinh lực, thật giống như cán một khối bánh mì lớn cỡ nắm tay thành bàn tay rất dễ dàng, nhưng muốn áp thành trang giấy lại cực kỳ khó khăn rồi!

------oOo------

Chương 327: Bí Cảnh tiềm lực bảng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

9999 Tượng lực, đại biểu cực hạn dưới Bí Cảnh, có thể tu luyện tới loại tình trạng này, sẽ có cơ hội đột phá rất lớn, cường giả loại này, hoàn toàn chính xác không thích hợp chạy đến thế tục tranh đấu, mà nên tìm địa phương ẩn núp, chuyên tâm trùng kích!

Đạt tới Bí Cảnh, đoạt Thiên Địa Tạo Hóa, tuổi thọ cùng thể chất đều có bay vọt về chất, chỉ có đạt tới loại cấp bậc này mới là vương đạo vĩnh hằng, Khí Hải tu luyện giả suốt đời truy cầu.

- Muốn đi Thần Thánh đế quốc cũng có thể, dùng tốc độ tu luyện của chủ nhân, đạt tới tiềm lực bảng chắc có lẽ không tốn hao quá nhiều thời gian, hoàn toàn có thể đạt tới loại cảnh giới này lại đi...

Mộ Hà cắt đứt hai nữ, nhàn nhạt nói ra.

Kể từ khi biết tốc độ tiến bộ của thiếu niên, Mộ Hà đối với Nhiếp Vân sùng bái càng ngày càng tăng, đến bây giờ đã triệt để đồng ý thân phận của mình.

Mọi người là cao ngạo, để ngươi làm nô bộc cho một tên ăn mày tất nhiên không muốn, nhưng nếu bảo ngươi làm nô tài cho thượng đế, khẳng định rất nhiều người cướp đi làm!

Hiện tại Mộ Hà cũng như vậy, lúc trước vừa bị Nhiếp Vân nô dịch,

trong nội tâm hoặc nhiều hoặc ít mang theo khuất nhục, nhưng bây giờ, loại khuất nhục này hoàn toàn biến mất, mà chuyển biến thành đầy ngập vinh quang.

Ta có thể làm nô tài cho đệ nhất thiên tài của Khí Hải đại lục, ngươi có thể sao?

- Ha ha, Quang Minh thành nhất định phải đi, bất quá các ngươi trước tiên ở lại nơi này, ta còn có việc, trước đi ra ngoài một chuyến, vài ngày sau sẽ trở về!

Biết rõ ba người đều là hảo ý, Nhiếp Vân cười cười, cũng không bác bỏ, mủi chân điểm một cái liền bay đến không trung, thời gian nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Quang Minh thành chẳng những phải đi, còn phải giống trống khua chiên đi qua, bất quá ở trước khi đi mình còn có một sự kiện phải làm, chuyện này làm xong mới có thể an tâm đi Thần Thánh đế quốc, tìm kiếm cha mẹ, tiến vào Tử Hoa động phủ!

Kiếp trước, mình từ Lạc Thủy thành trốn tới, thực lực thấp, đúng là đến một di tích, mới đột nhiên tăng mạnh, ở nơi này, mình được Linh Tê Luyện Thể Quyết cùng Cửu Chuyển Niết Bàn công, kiếp này trọng sinh, vô luận như thế nào cũng phải đi xem!

Trong nội tâm suy tư, cả người hóa thành một đạo lưu quang, phá vỡ bầu trời thẳng tắp bay ra ngoài Thần Phong Thành.

.....

- Đáng giận! Nhiếp Vân này nhất định phải chết!

Bên ngoài bầu trời Thần Phong Thành, mấy người thiếu tay đoạn chân nhìn chằm chằm vào Thần Phong Thành, ánh mắt lộ ra oán hận đậm đặc.

Chính là bọn người Ngũ hoàng tử trước kia bị Nhiếp Vân đuổi đi.

Bọn họ là thiên chi kiêu tử của Thần Thánh đế quốc, tuổi còn trẻ thì đến được Chí Tôn đỉnh phong, đứng hàng Thiên bảng, Địa Bảng,

người mạnh như thế hôm nay rõ ràng bị buộc tự trảm tay chân, oán khí to lớn có thể nghĩ!

Tuy lực lượng của cường giả Chí Tôn thông thiên, nhưng vẫn không thể tự mình dài ra tay chân, không có đạt tới Bí Cảnh có thể đoạn tí tự sinh, chỉ có Trị liệu sư trong truyền thuyết!

- Đúng vậy, người này phải chết, chỉ cần hắn dám đến Quang Minh thành, chúng ta chí ít có hơn mười loại phương pháp để cho hắn chết không có chỗ chôn!

Lại một người sắc mặt dữ tợn quát.

- Người này nhất định phải chết, bất quá, chúng ta không phải đối thủ, nếu như có thể làm Đại hoàng tử ra tay, lại để cho hai người bọn họ lưỡng bại câu thương, hắc hắc, về sau Ngũ hoàng tử đăng cơ, tuyệt đối không nói chơi!

Đột nhiên trong đám người có một thanh niên dữ tợn cười một tiếng.

- Ân? Nói không sai, Hoang Càn, có phải ngươi có biện pháp nào hay không? Nói nghe một chút?

Nghe tiếng cười của người kia, con mắt của Ngũ hoàng tử sáng ngời.

Đại hoàng tử chẳng những thiên phú tuyệt hảo, thực lực siêu quần, thủ hạ càng có một đám tử trung, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, những người khác muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế khó càng thêm khó, nếu như phương pháp của Hoang Càn có thể có hiệu quả, lại để cho hai người bọn họ đánh nhau, lưỡng bại câu thương, mình có thể thừa cơ đạt được chỗ tốt, một lần hành động leo lên đại bảo!

- Cái này rất đơn giản, cứ như vậy...

Hoang Càn nở nụ cười một tiếng, nói ra mưu kế của mình.

Một đường bay nhanh, phi hành ba ngày, Nhiếp Vân đi vào một

sơn cốc tịch mịch, dãy núi vờn quanh, suối nước róc rách, chim tước ca vang, dư âm vờn quanh.

Kiếp trước thời điểm đến là một kẻ chó nhà có tang, thực lực cũng chỉ có Xuất Thể cảnh đáng thương, kiếp này chẳng những đạt tới Chí Tôn cảnh, càng là vua một quốc gia, kém lớn đến làm cho người cảm khái.

- Có lẽ chính là chỗ này!

Nhìn quanh một vòng, trong nội tâm xác định thoáng một phát, Nhiếp Vân chậm rãi từ không trung rơi xuống, bàn chân chạm đất, đi vào trong sơn cốc.

Sơn cốc này giống như vô số sơn cốc khác, nhìn không ra đặc điểm gì, nếu như kiếp trước chưa tới, coi như là cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh cũng nhìn không ra khác nhau chút nào, sở dĩ Nhiếp Vân có thể được đến bí kíp, là vì thời điểm kiếp trước tới, bị một con yêu thú đuổi giết, máu tươi chảy xuôi, không cẩn thận mở ra trận pháp nào đó phong ấn, lúc này mới dưới cơ duyên xảo hợp tiến vào trong đó, lấy được công pháp tuyệt thế.

Bộ công pháp này không biết người phương nào lưu lại, mặc dù đời trước của hắn đã đạt tới Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, như trước cảm thấy thâm bất khả trắc!

- Cô!

Chân khí trong người chạy một vòng, toàn thân nội liễm, Nhiếp Vân nhẹ nhàng đi tới.

- Có lẽ chính là chỗ này... trận pháp ẩn nấp thật cao minh, mặc dù ta là của người hai thế giới cũng nhìn không ra...

Đi một hồi, đứng ở trước một nham bích cự đại, Nhiếp Vân nhìn một hồi, nhịn không được tấc tắc kêu kỳ lạ.

Trận pháp chia làm ẩn nấp, tuyệt sát, ảo cảnh,… trận pháp ẩn nấp là một loại trận pháp mượn nhờ cảnh vật chung quanh, tinh thông che dấu, một khi hoàn toàn triển khai, cho dù người lại cao minh

cũng không phát hiện được.

Kiếp trước Nhiếp Vân đối với trận pháp hiểu rõ không ít, từ xưa đến nay các loại đại trận, cũng hiểu rõ cực sâu, ánh mắt tự nhiên độc ác, nhưng ánh mắt như vậy cũng không thấy ra sở hở của trận pháp này, đủ thấy đáng sợ!

- Đi!

Cắn nát đầu ngón tay, bàn tay run lên, dựa theo trí nhớ của kiếp trước, một giọt máu tươi theo nham bích chảy xuống.

Ầm ầm!

Máu tươi vừa rơi vào nham bích, đột nhiên toàn bộ vách núi phóng xạ ra hào quang sáng chói, một cổ hấp lực cực lớn thôn phệ Nhiếp Vân, hút hắn vào.

Một cảm giác trời đất quay cuồng, Nhiếp Vân lần nữa mở to mắt, liền chứng kiến đồng dạng như kiếp trước, xuất hiện trong một sơn động trống trải.

------oOo------

Chương 328: Tu Du Tẩu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong sơn động là bàn đá ghế đá, kiểu dáng cũ kỹ, rơi đầy tro bụi, tựa hồ không biết bao nhiêu năm chưa có người tới, bất quá lại không có một tia khí tức mục nát, không khí nhẹ nhàng khoan khoái, linh khí sung túc làm cho người vui vẻ thoải mái.

- Chính là hai thạch bích này...

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân ngăn chận hưng phấn trong lòng, đi nhanh tới trước.

Cái thạch động này đồng dạng kiếp trước, cũng không có tuyệt thế

binh khí, vô thượng đan dược, chỉ có hai thạch bích bóng loáng, kiếp trước mình vừa tới, vừa mới bắt đầu cũng không phát hiện cái gì bất đồng, bởi vì ra không được, đợi lâu rồi lúc này mới lĩnh ngộ được huyền trong đó bí.

Hai thạch bích này thoạt nhìn không có cái gì, trên thực tế đúng là ghi chép phương pháp tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết cùng Cửu Chuyển Niết Bàn công!

Đi tới trước mặt thạch bích, Nhiếp Vân khoanh chân ngồi dưới đất, tinh thần trong tối tăm lần nữa cùng kiếp trước kết hợp, thạch bích bóng loáng ở trong mắt cũng bắt đầu chậm rãi biến hóa, từng chiêu từng thức, chậm rãi hiển hiện ở trước mặt.

- Hậu bối có thể đi vào nơi đây, hơn nữa nghe được thanh âm của ta, tính toán là vận mệnh của ngươi! Tu Du Tẩu ta sẽ đưa ngươi một phần đại lễ, trên hai thạch bích này phân biệt khắc hai bộ công pháp, Linh Tê Luyện Thể Quyết cùng Cửu Chuyển Niết Bàn công, trong ba ngày có thể lĩnh ngộ bao nhiêu, liền lĩnh ngộ bấy nhiêu, ba ngày sau, thạch bích sẽ hóa thành tro bụi, hai bộ công pháp này, tập hợp ta cả đời nghiên cứu, Nghịch Thiên Cải Mệnh, mặc dù thiên phú đan điền của ngươi không cao lắm, đồng dạng có thể làm cho ngươi đạt tới cảnh giới cực cao! Chỉ có điều, lúc tu luyện nguy cơ trùng trùng, thập phần gian nan, nếu như sợ hãi, thì không nên chạm phải cho thỏa đáng!

Chiêu thức trong thạch bích vừa mới xuất hiện, một thanh âm già nua vang lên bên tai.

Cái thanh âm này hùng tráng hữu lực, xâm nhập linh hồn, thật giống như vang lên ở trong óc, căn bản ngăn cản không nổi, thật không biết lão giả nói ra lời này, rốt cuộc là thực lực như thế nào.

Kiếp trước, mình nghe được thoại ngữ cùng hiện tại giống như đúc, lúc trước mình chính là ở trước thạch bích này, lĩnh ngộ chín tầng Linh Tê Luyện Thể Quyết cùng chín tầng Cửu Chuyển Niết Bàn công, bằng vào hai bộ tuyệt thế công pháp này, chỉ vẹn vẹn có ba đan điền, 300 năm thời gian thì đến được đỉnh phong!

Ba đan điền vô luận kiếp này hay kiếp trước, đều tính toán thiên

phú cực thấp, loại đẳng cấp huyết thống này, tình huống bình thường đạt tới Khí Tông đã cực hạn, mà mình chẳng những đột phá, còn tấn cấp Bí Cảnh, trở thành người mạnh nhất trong Bí Cảnh, không thể không nói hai bộ công pháp này công cư chí vĩ.

- Ta sẽ không sợ!

Mặc dù biết đây chỉ là tinh thần lưu lại dấu vết, không có trả lời, Nhiếp Vân vẫn lên tiếng, ánh mắt kiên định.

- Nếu như ngươi tinh thần kiên định, luyện được chín tầng công pháp, có lẽ chúng ta còn có thể tương kiến! Nhớ kỹ, ta gọi Tu Du Tẩu, ha ha!

Thanh âm vang vọng nội tâm, trong tiếng cười tràn đầy phóng khoáng, chỉ chốc lát tiếng cười chấm dứt, thạch bích trước mắt hào quang lập loè, chiêu số, mạch lạc của hai bộ công pháp toàn bộ hiện ra ở trước mắt.

- Còn có thể tương kiến?

Nghe được thanh âm của Tu Du Tẩu, Nhiếp Vân cười lắc đầu.

Xem kiểu dáng của ghế đá, bàn đá, chỉ sợ chí ít có vài vạn năm lịch sử rồi, Tu Du Tẩu này chỉ sợ nằm mộng cũng không nghĩ đến nhiều năm sau như vậy, mới có hậu nhân tiến vào, thời gian dài như vậy, coi như là mình kiếp trước, đạt tới Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, cũng chỉ sợ sớm biến thành một ly bụi đất!

Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, hướng lên trời đoạt mệnh, mỗi lần bất quá trăm năm thời gian, cho dù thực lực có mạnh hơn nữa vạn năm cũng là cực hạn, có thể sống hơn vạn năm, thực lực đã không thuộc về nhân loại, ít nhất kiếp trước Nhiếp Vân chưa thấy qua!

Thời điểm Tu Du Tẩu này lưu bí quyết, chỉ sợ còn không ít tuổi thọ, hắn như thế nào cũng không thể tưởng được qua vài vạn năm, chỗ phong ấn này mới bị mình đánh bậy đánh bạ xông tới.

- Ba ngày, tiếp tục xem hai bộ công pháp này a, có lẽ có thể cho ta nhắc nhở mới, để cho thực lực gia tăng!

Không thèm nghĩ sự tình Tu Du Tẩu nữa, Nhiếp Vân ngẩng đầu tiếp tục xem thạch bích, trong mắt có bộ bộ động tác mạch lạc hiển hiện.

Kiếp trước tu vi quá thấp, ghi nhớ công pháp bí quyết lại vội vàng, rất nhiều đều là kiến thức nửa vời, thực lực cùng kiến thức bây giờ đều cường đại nhiều lắm, lần nữa quan sát, nhất định sẽ không có giải thích cùng lĩnh ngộ mới.

Trong nội tâm nghĩ đến, toàn bộ tinh thần liền đắm chìm trong thạch bích, chân khí trong cơ thể dựa theo phương pháp tu luyện trên đồ giải chậm rãi di động, cả người Nhiếp Vân chậm rãi tiến nhập một loại ý cảnh đặc thù.

Xì xì xì xì...!

Thời điểm hắn tiến vào loại cảnh giới này, cơ bắp toàn thân buông lỏng, tế bào hoạt tính tăng lớn, chỉ sợ ngay cả chính hắn cũng không nghĩ tới trong Khí Hải, chân khí đang lấy một loại phương thức đặc thù chậm rãi gia tăng...

Lực lượng Chân khí là trụ cột tấn cấp Bí Cảnh, chỉ có cổ lực lượng này đạt tới 9999 Tượng lực mới tính toán tích lũy viên mãn, mới có tư cách trùng kích Bí Cảnh.

Tu vi hiện tại của Nhiếp Vân là Chí Tôn trung kỳ, lực lượng chân khí trong cơ thể chỉ có 2000 Tượng lực, sở dĩ có thể chiến thắng bọn người Hoang Nham, Ngũ hoàng tử vượt qua 5000 Tượng lực, chủ yếu là Đại Lực Đan điền.

Đại Lực Đan điền phối hợp Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ tư đại thành, hoàn toàn có thể phát huy ra 5000 Tượng lực, hơn nữa lực lượng chân khí để cho mình triệt để biến thành siêu cấp cường giả có thể so với Thiên bảng Top 3!

Đương nhiên, những thực lực này chỉ là thiên phú đặc thù diễn sinh ra, thực muốn tấn chức Bí Cảnh, chỉ có không ngừng gia tăng lực lượng chân khí.

Lực lượng chân khí dựa vào là ngày đêm không gián đoạn tu luyện, không có khả năng ăn một lần liền no, Nhiếp Vân tính toán đâu ra đấy, từ khi tấn cấp Chí Tôn cũng không quá đáng ba tháng, muốn tích lũy lực lượng chân khí đến 9999 Tượng lực, không có mười năm tám năm là căn bản làm không được!

Đây cũng là nguyên nhân chút ít cường giả Thần Thánh đế quốc kia, trở thành Chí Tôn dễ dàng, tiến vào Bí Cảnh tiềm lực bảng khó khăn.

Mà bây giờ, Nhiếp Vân nằm mơ chỉ sợ cũng không thể tưởng được, thời điểm quan sát thạch bích trong lúc vô tình tiến vào một loại ý cảnh đặc thù, để cho lực lượng chân khí của hắn không ngừng gia tăng, tu vi cũng liên tiếp kéo lên!

Ầm ầm!

------oOo------

Chương 329: Linh hồn đẳng cấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không biết qua bao lâu, thạch bích trước mắt đột ngột biến thành một mảnh tro bụi, triệt để biến mất khỏi thế gian, Nhiếp Vân cũng bởi vậy từ trong ý cảnh đặc thù thanh tỉnh lại.

- Không hổ là vô thượng công pháp, kiếp trước ta lý giải vậy mà cũng không chính xác, may mắn tu luyện còn chưa sâu, còn có thể thay đổi đến trên đường chính xác...

Chứng kiến thạch bích biến thành bụi phấn, Nhiếp Vân biết rõ ba ngày đã qua. Nhắm mắt nhớ lại ba ngày lấy được cảm ngộ, cảm khái không thôi.

Kiếp trước tu vi cùng kiến thức của mình đều quá thấp, mặc dù có vô thượng bí tịch bày ở trước mặt, lĩnh ngộ lại ngay cả một hai phần mười cũng không có, dù như thế, cũng luyện đến Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, đủ thấy hai bộ công pháp này cường đại!

May mắn tấn chức tu luyện còn chưa đủ sâu, hoàn toàn có thể sửa đến lộ tuyến chính xác, tiếp tục tu luyện, để cho thực lực tiến bộ nhanh hơn!

- Ân? Thực lực Chân khí của ta, sao gia tăng lên nhiều như vậy?

Trong nội tâm đang may mắn, đột nhiên tinh thần lực của Nhiếp Vân rơi vào trong Khí Hải, con mắt nhịn không được trợn tròn.

Không nghĩ tới ba ngày thời gian, thực lực chân khí của mình vậy mà tăng lên hơn gấp đôi, đạt đến 5000 Tượng lực!

Từ 2000 Tượng lực đến 5000 Tượng lực, dựa theo tu luyện bình thường mà nói, mặc dù tốc độ tấn cấp của mình nhanh, không có ba năm chỉ sợ cũng khó hoàn thành, ngắn ngủn ba ngày thì đến được. Quả thực không thể tưởng tượng nổi!

- Chẳng những lực lượng chân khí gia tăng, lực lượng linh hồn của ta... Vậy mà gia tăng nhiều như vậy. Thậm chí đã đạt tới Khí Hải đỉnh phong, sắp Đại viên mãn rồi?

Xem xong lực lượng chân khí, Nhiếp Vân cảm thụ tinh thần lực của mình thoáng một phát, hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Tinh thần lực còn gọi là linh hồn lực, Khí Hải Cửu Trọng Thiên tu luyện Khí Hải đan điền, muốn vào Bí Cảnh, thì phải tu luyện linh hồn, lão tổ của Thất hoàng tử là bằng vào linh hồn pháp tắc nhập đạo, thành công tấn cấp Bí Cảnh. Hiện tại tuy tinh thần lực của Nhiếp Vân không kém, nhưng so với cường giả Bí Cảnh, vẫn là chênh lệch xa, muốn đột phá Chí Tôn cảnh, nhất định phải để cho linh hồn tinh tiến!

Mà linh hồn tinh tiến, không có công pháp đặc thù, cũng không có đan dược bổ dưỡng, muốn tiến bộ cực kỳ khó khăn.

Kiếp trước Nhiếp Vân từ Chí Tôn đỉnh phong tấn cấp Bí Cảnh, liền hao phí suốt 27 năm thời gian!

Tấn cấp Bí Cảnh, linh hồn lực phải đạt tới Khí Hải Đại viên mãn.

Linh hồn lực chia làm: Khí Hải cấp, Linh cấp.

Khí Hải tu luyện giả, không liên lụy bao nhiêu lực lượng linh hồn. cường giả Bí Cảnh bất đồng, chân khí lột xác, toàn bộ nhờ linh hồn lực kéo, linh hồn lực yếu, thực lực liền yếu, các loại cảnh giới lĩnh ngộ không ra, tấn cấp liền khó khăn!

Khí Hải cấp, Linh cấp, từng cái đều phân sơ cấp, trung cấp, cao cấp, đỉnh phong, Đại viên mãn!

Muốn tấn cấp Bí Cảnh, linh hồn lực phải đạt tới Khí Hải cấp Đại viên mãn, chỉ có đạt tới loại cảnh giới này, mới có thể lĩnh ngộ các loại bí pháp, lĩnh ngộ ra đạo của bản thân.

Về phần Tiên cảnh, quá mức cường đại, thậm chí rất nhiều cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh cũng không đạt tới.

Nhiếp Vân chiến thắng Tâm Ma, hình thành Huyết Đồng đan điền, tinh thần lực đã có một lần bay vọt, bất quá cũng chỉ là Khí Hải cao cấp mà thôi, khoảng cách đỉnh phong còn có một đoạn rất dài, không nghĩ tới ba ngày đốn ngộ, lại để cho thực lực của mình tăng trưởng, đồng thời tinh thần lực cũng một lần hành động bay vọt đến Khí Hải đỉnh phong, cách Đại viên mãn cũng chỉ có một tia!

Loại linh hồn lực này phối hợp thiên phú đặc thù của Huyết Đồng sư, cho dù cường giả Thiên bảng, chỉ sợ mình cũng có thể quát một tiếng liền chết!

Đáng sợ!

Có thể nói lần này tinh thần lực tấn cấp, biên độ còn lớn hơn chân khí!

- Tinh thần lực gia tăng, rất nhiều chiêu số kiếp trước đều có thể sử dụng rồi, không tệ, lần này thật sự là đến đúng rồi!

Thân thể chấn động, diệt hết tro bụi trên quần áo, Nhiếp Vân từ trong sơn động đứng dậy.

Kiếp trước thực lực của mình tăng nhiều, trở thành một đời bá chủ là ở Phù Thiên đại lục, rất nhiều chiêu số bí pháp đều cần tinh thần lực thúc dục, trước kia thực lực quá thấp căn bản không đủ để thi triển ra, hiện tại linh hồn lực đạt tới Khí Hải cấp đỉnh phong, thực lực so với trước đâu chỉ gia tăng lên gấp đôi!

- Tu Du Tẩu tiền bối, tại hạ Nhiếp Vân nhận được đại ân, nếu quả thật có cơ hội gặp mặt, nhất định máu chảy đầu rơi cũng không tiếc!

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân nhìn thạch bích trước mặt đã biến thành bụi phấn quỳ xuống.

Kiếp trước kiếp này có thể đạt tới loại tình trạng này, trên thực tế tất cả đều là Tu Du Tẩu ban tặng, phải hảo hảo cảm tạ.

Trịnh trọng dập đầu mấy lần, lúc này Nhiếp Vân mới đứng dậy, bước nhanh đi ra ngoài, thạch bích biến thành bụi phấn, trận pháp ẩn nấp bên ngoài cũng biến mất không thấy gì nữa, mặc dù lần sau lại đến, nơi đây cũng chỉ là một mảnh phế tích, không có bất cứ ý nghĩa gì rồi.

- Tốt, trở lại Thần Phong Thành a!

Đi ra sơn động, thân thể nhoáng một cái liền bay lên.

Thời điểm đến, tuy tốc độ nhanh hơn Chí Tôn đỉnh phong bình thường không ít, nhưng so với hiện tại vẫn chênh lệch quá nhiều, thời điểm đến dùng ba ngày, trở về ngay cả một ngày cũng không tới, liền chứng kiến Thần Phong Hoàng thành xuất hiện ở trước mắt.

- Nhiếp Vân, ngươi trở về rồi...

Mới vừa vào Hoàng thành, liền chứng kiến Bách Hoa Tu cùng Mộ Thanh, Mộ Hà chạy ra đón chào, nói chuyện chính là Bách Hoa Tu, lời mới nói một nửa liền ngừng lại, vẻ mặt kinh ngạc, con mắt sắp rơi xuống.

Trước kia nàng nhìn thiếu niên chỉ cảm thấy khí tức của hắn lăng lệ

ác liệt, thực lực thâm bất khả trắc, tinh thần lực bình thường, nhưng bây giờ, vừa nhìn thấy liền cảm giác ánh mắt của hắn như biển cả thâm uyên, mang theo Thôn Phệ Chi Lực mãnh liệt, nhìn nhiều một hồi, đã cảm thấy trời đất quay cuồng, tùy thời cũng có thể té xỉu!

Tinh thần lực của mình đạt tới Khí Hải cao cấp a, thực lực như vậy nhìn lên một cái đã cảm thấy chóng mặt, hắn nên đạt tới thực lực gì?

- Ngươi... Linh hồn lực của ngươi...

Bách Hoa Tu lòng tràn đầy rung động.

- Ha ha, chợt có cảm ngộ mà thôi!

Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, cười nhạt một tiếng, tinh thần lực thu lại, con mắt lần nữa trở nên bình thường, không khác người bình thường chút nào.

- Ngẫu nhiên có cảm ngộ?

Nghe được thoại ngữ không thèm để ý của thiếu niên, ba người Bách Hoa Tu liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy sắp muốn điên.

------oOo------

Chương 330: Bí Cảnh yêu sủng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tinh thần lực khó tu luyện nhất, người khác vì rèn luyện tinh thần lực, tôi luyện ý chí, đều phải thừa nhận vô tận thống khổ, hao phí mấy năm mới tăng trưởng một tia, mà thiếu niên mới sáu, bảy ngày không thấy, liền gia tăng lên nhiều như vậy, như vậy vẫn chỉ là “ngẫu nhiên có cảm ngộ...”

Ặc, còn để cho người sống hay không?

Điên rồi, ba người đều cảm thấy sắp điên rồi!

Yêu nghiệt, không đúng, quả thực là yêu nghiệt trong yêu nghiệt!

Các loại yêu nghiệt ở Thần Thánh đế quốc Quang Minh thành nhiều hơn nữa, cũng không xứng xách giày cho hắn!

- Ngươi ngẫu nhiên có cảm ngộ liền tiến bộ lớn như vậy, chúng ta thật sự là xấu hổ...

Mộ Thanh cười khổ nói.

- Ha ha, ta đi vài ngày, Hoàng thành có phát sinh chuyện gì hay không?

Nhiếp Vân không muốn nghiên cứu thảo luận đề tài này, thuận miệng hỏi.

- Sự tình không có gì, bất quá...

Bách Hoa Tu mặt mũi tràn đầy cổ quái.

- Bất quá cái gì?

- Bất quá hôm qua trời xế chiều, trong hoàng thành đột nhiên linh khí hội tụ, bầu trời vang lên vô số Lôi Minh, giống như... Giống như có người đột phá Chí Tôn cảnh, trùng kích Bí Cảnh!

Bách Hoa Tu nghi hoặc nói.

- Ân? Tiểu Lang thành công rồi hả?

Con mắt của Nhiếp Vân sáng ngời.

- Các ngươi chờ một hồi, ta đi một chút sẽ trở lại!

Nói xong dưới chân xoay chuyển, lập tức biến mất ở trước mặt ba người.

- Thật nhanh.....

Chứng kiến thiếu niên đột ngột biến mất giống như thuấn di, trái tim ba người lần nữa hung hăng co lại, cảm giác mình cùng thiếu niên trước mắt này chênh lệch thật sự là càng lúc càng lớn, rốt cuộc không cách nào đuổi theo rồi.

Ly khai ba người, Nhiếp Vân rất nhanh tiến vào hậu điện của Hoàng thành, mấy cái lập loè liền đi tới vị trí của Tam đại yêu sủng trong cảm ứng.

- Chủ nhân!

Mới vừa vào đại điện, Hắc Nham cùng Tử Đồng liền chạy ra đón chào, trong ánh mắt để lộ ra vẻ mỏi mệt.

- Tiểu Lang như thế nào rồi?

Cho dù thôn phệ Bí Cảnh yêu hạch, muốn tấn cấp Bí Cảnh, xác xuất thành công cũng rất thấp, dù sao loại tấn cấp này, tuy linh hồn có thể được yêu hạch tẩm bổ, đạt được kinh nghiệm tấn cấp của chủ nhân yêu hạch, nhưng linh hồn lại không có khả năng đạt tới Khí Hải Đại viên mãn!

Linh hồn quá yếu, sẽ rất khó khống chế lực lượng trong cơ thể, mặc dù vượt qua Bí Cảnh đại kiếp nạn, cũng sẽ thân thể suy yếu, khó có thể tự bảo vệ mình.

- Chủ nhân, Tiểu Lang may mắn không làm nhục mệnh!

Hắc Nham cùng Tử Đồng vẫn chưa trả lời, Nhiếp Vân chợt nghe đến một thanh âm hữu khí vô lực vang lên, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một thiếu niên nằm trên mặt đất, đang hữu khí vô lực nói chuyện với mình.

- Ngươi là Tiểu Lang?

Nhiếp Vân sững sờ, lúc này mới chợt hiểu ra.

Yêu thú tấn cấp Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, sẽ rút đi yêu thân, biến thành hình người, trước kia vẫn nghĩ tới bộ dáng của Phong Lang Vương, lại quên cái này.

Biến thành hình người, chứng minh Tiểu Lang đã thành công đột phá.

- Ngươi bị trọng thương, cũng đừng có nói chuyện, hiện tại ta chữa thương cho ngươi!

Chứng kiến Phong Lang Vương thành công tấn cấp, con mắt của Nhiếp Vân sáng ngời.

Nó thành công đạt tới Bí Cảnh, chứng minh mình đã có một Bí Cảnh yêu sủng, thực lực lần nữa gia tăng!

- Chủ nhân ngươi bây giờ chỉ là Chí Tôn cảnh, trị liệu chi khí là không thể chữa thương cho Bí Cảnh, cưỡng ép chữa thương, chỉ sẽ thương tổn bổn nguyên, vẫn là được rồi.....

Thấy Nhiếp Vân đi tới, Tiểu Lang liên tục khoát tay.

Đặc thù thiên phú cũng có phạm vi áp dụng nhất định, Chí Tôn Trị liệu sư chữa thương cho đồng cấp thậm chí người cấp bậc thấp, dễ dàng, nhưng chữa thương cho người đẳng cấp cao có chút khó khăn, nhất là cường giả Bí Cảnh.

Dù cường giả Bí Cảnh lại kém, cũng là Bí Cảnh, thân thể đoạt Thiên Địa Tạo Hóa, thể chất đã cải tạo bất đồng nhân loại, cường giả Chí Tôn ở trước mặt như con sâu cái kiến, cho dù trị liệu chi khí nhiều hơn nữa, cũng không đủ trị liệu, gây chuyện không tốt còn sẽ thương tổn đến bổn nguyên.

Cái này rất giống xe đạp điện kéo xe tăng, chẳng những kéo không đi, gây chuyện không tốt còn có thể để cho động cơ triệt để phá hủy.

- Ha ha, điểm ấy ngươi yên tâm!

Nghe Phong Lang Vương quan tâm, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, bàn tay run lên, không trung lập tức bay lên mấy trăm linh thạch.

- Linh khí hội tụ, chuyển hóa thành trị liệu chi khí!

Hai mắt thả ra hào quang, linh hồn lực cường đại của Nhiếp Vân lập tức bao khỏa mấy trăm linh thạch, Khí Hải bốc lên, trị liệu đan điền xoay tròn, vô số linh khí bị tinh thần lực cường đại của hắn tươi sống xé rách, thông qua trị liệu đan điền tạo thành trị liệu chi khí.

- Cái này... Linh hồn ly thể rút ra linh lực... Chủ nhân, linh hồn lực của ngươi đã đạt tới Khí Hải Đại viên mãn? Cái này... Cái này.....

Chứng kiến động tác của thiếu niên, Tam đại yêu sủng đều sửng sốt.

Linh hồn ly thể rút ra linh khí trong linh thạch, đây là tiêu chí của Khí Hải Đại viên mãn, Khí Hải Đại viên mãn, linh hồn lực chỉ cường giả Bí Cảnh mới có, chủ nhân một Chí Tôn vậy mà đạt đến?

- Ta cũng không đạt đến đại viên mãn, chỉ là dùng thủ đoạn đặc thù mà thôi, đừng nói chuyện, nhanh đưa những trị liệu chi khí này đến vết thương, khôi phục thân thể!

Chứng kiến bộ dáng của Tam đại yêu sủng, Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, trị liệu chi khí chuyển vận nhanh hơn.

Linh hồn lực của hắn hoàn toàn chính xác không phải Đại viên mãn, bất quá bằng vào đặc thù thiên phú Huyết Đồng sư, trong thời gian ngắn có thể làm cho linh hồn có được thực lực Đại viên mãn.

Xì xì xì!

Đã có hơn một ngàn linh thạch giúp đỡ, thân hình bị thương của Tiểu Lang dần dần khôi phục, không đến nửa giờ, chấn động toàn thân, từ trên mặt đất đứng lên, khí tức như cầu vồng, quán thông Nhật Nguyệt.

Bí Cảnh yêu sủng!

- Chủ nhân!

Tiểu Lang trực tiếp quỳ gối.

- Đứng lên đi!

Lúc này Nhiếp Vân mới nhìn rõ ràng bộ dáng của Tiểu Lang biến thành thân người, vẻ mặt thanh tú, thoạt nhìn văn nhã nói không nên lời, so với mình thấp hơn nửa cái đầu, một thân áo trắng, cười yếu ớt, trên mặt hiện ra má lúm đồng tiền, hơi ngại ngùng.

Xem ra nó... phải nói là hắn còn có chút không thích ứng thân người a.

- Không tệ, hiện tại ta truyền cho ngươi một bộ bí pháp, ngươi có thể che lại khí tức trên thân, coi như là cường giả thực lực cao hơn ngươi cũng nhìn không ra ngươi đã đạt tới Bí Cảnh, che dấu khí tức đi theo ta, trở thành lá bài tẩy của ta!

Nhiếp Vân nói.

Tiểu Lang tấn cấp Bí Cảnh, mình không có ý định nói cho người khác biết, đã có loại át chủ bài này, lại đi Quang Minh thành mà nói, liền không sợ hãi rồi.

- Vâng, chủ nhân!

Tiểu Lang vội vàng gật đầu.

------oOo------

Chương 331: An bài

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn tuy tấn cấp Bí Cảnh, nhưng thuần thú đan điền chế ước năng lực quá mạnh mẽ, trong nội tâm căn bản sinh không dậy nổi chút lòng phản kháng nào.

Nói sau, Nhiếp Vân biểu hiện thật quá đáng sợ, trong nội tâm Phong Lang Vương minh bạch, coi như mình đạt tới Bí Cảnh, chỉ

sợ cũng không phải đối thủ của thiếu niên trước mắt này!

- Hai người các ngươi cũng khổ cực, ta hiện tại liền giúp các ngươi khôi phục thương thế, tấn cấp thực lực!

Truyền cho Phong Lang Vương bí pháp che lấp khí tức, Nhiếp Vân nhìn về phía Hắc Nham cùng Tử Đồng.

Cường giả Chí Tôn tấn cấp Bí Cảnh, đều đưa tới Bí Cảnh đại kiếp nạn, loại kiếp số này Lôi Vân đầy trời, nhìn bộ dáng của hai thú, nhất định là thời điểm Phong Lang Vương độ kiếp, chúng hỗ trợ, bằng không thì bằng vào thực lực Chí Tôn đỉnh phong của chúng, cũng sẽ không tổn thương nghiêm trọng như thế.

- Đa tạ chủ nhân!

Nghe được thiếu niên nói, hai thú liền vội vàng gật đầu.

- Trị liệu chi khí, tấn cấp!

Hai tay vừa lộn, Nhiếp Vân lần nữa ném ra linh thạch, không trung điểm một cái, linh khí hùng hậu lập tức như thác nước lăn xuống, triệt để bao phủ hai đại yêu thú ở bên trong.

Linh hồn đạt tới Khí Hải đỉnh phong, Nhiếp Vân có thể thi triển ra bí thuật ngày càng nhiều, loại phương pháp vận dụng linh thạch hút ra linh khí này là một loại bí thuật đặc thù, loại bí thuật này chỉ thích hợp người thân thể cường đại, thân thể hơi kém một chút, chẳng những không thể tấn cấp, còn có thể bạo thể mà vong!

Hắc Nham, Tử Đồng đều thuộc về loại hung hãn trong yêu thú, thân thể cường đại không đáng để lo, Nhiếp Vân tự nhiên không hề đa tưởng.

Đương nhiên, loại phương pháp này cần lực lượng khu động, chỉ có thể trợ giúp cho người khác, không thể làm cho mình tiến bộ, thật giống như ngươi dùng xe tải kéo một chiếc xe khác, ngươi có lực mới có thể kéo người khác đi, không thể tự mình kéo mình.

Ọt ọt! Ọt ọt!

Rất nhanh, thương thế của Tử Đồng cùng Hắc Nham liền hoàn hảo như lúc ban đầu, lực lượng chân khí trong cơ thể càng ngày càng mạnh, đạt tới một điểm tới hạn mới ngừng lại.

Trải qua lần quán thể này, thực lực của hai đại yêu sủng lại có tăng trưởng gấp bội, sức chiến đấu chính thức, cho dù ở Thiên bảng trước top 3 cũng có thể vào!

- Chúng ta đi ra ngoài a!

An bài xong Tam đại yêu thú, Nhiếp Vân cảm thấy có chút mệt mỏi, ngồi tại nguyên chỗ khôi phục một hồi, lúc này mới đứng dậy, đi ra ngoài.

- Phùng Tiêu, ngươi an bài thoáng một phát, hiện tại ta muốn triệu tập tất cả đại thần thương nghị đại sự!

Đi ra đại điện, Nhiếp Vân tìm Phùng Tiêu, Dương Ngạn, phân phó một tiếng.

- Vâng!

Hiện tại Phùng Tiêu, Dương Ngạn dùng Nhiếp Vân nói như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, cũng không hỏi nhiều, đồng thời nhẹ gật đầu.

- Đúng rồi, thuận tiện gọi các nàng Bách Hoa Tu đến...

Lần nữa phân phó một tiếng, Nhiếp Vân liền mang theo ba thú đi tới nghị sự đại điện của hoàng cung.

Động tác của Phùng Tiêu cùng Dương Ngạn rất nhanh, thời gian không dài, liền triệu tập chư vị đại thần cùng với bọn người Bách Hoa Tu qua.

- Tìm các vị tới, là muốn nói cho các ngươi biết, ta ý định đi Quang Minh thành tham gia bảy đế quốc đại hội, sau khi ta đi, hi vọng các ngươi có thể chân thành hợp tác, phát triển Nhiếp thị đế quốc lớn mạnh!

Ngồi ở trên đế vị, Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng, nhàn nhạt nói.

- Tham gia bảy đế quốc đại hội? Bệ hạ, Thần Thánh đế quốc cao thủ nhiều như mây. Tùy tiện đi qua như vậy...

Phùng Tiêu không nghĩ tới Nhiếp Vân làm ra loại quyết định này, vội vàng hô một tiếng.

- Ngươi yên tâm, Phùng Tiêu, Dương Ngạn, Lạc Tiểu Phong, lần này đi Thần Thánh đế quốc nguy cơ trùng trùng, ta không mang bọn ngươi. Các ngươi hảo hảo trấn thủ đế quốc, hiện tại ta tăng thực lực lên cho các ngươi!

Bàn tay lớn trảo một cái, linh thạch bay ra, vô số linh khí bao phủ ba người.

Răng rắc! Răng rắc!

Rất nhanh Phùng Tiêu, Dương Ngạn đến được Binh Giáp cảnh đỉnh phong. Lạc Tiểu Phong cũng đạt tới Chí Tôn đỉnh phong!

- Nhất cổ tác khí, đột phá!

Vốn Binh Giáp cảnh đến Khí Tông cần tiến bộ trên tinh thần, mới có thể đột phá. Phùng Tiêu cùng Dương Ngạn đi theo Nhiếp Vân lâu nhất, minh bạch như thế nào đột phá Khí Tông, biết rõ như thế nào trăm lưu hợp thành sông, chân khí trong cơ thể vừa đạt tới Binh Giáp cảnh đỉnh phong, lập tức nhận được thổ lộ, vậy mà song song đột phá, tấn cấp Khí Tông!

Khí Tông cùng Binh Giáp cảnh là bình cảnh, vừa đột phá, thực lực của hai người lần nữa tăng vọt, cuối cùng nhất đạt tới Khí Tông đỉnh phong lúc này mới dừng lại.

- Khí Tông đỉnh phong, Chí Tôn đỉnh phong?

- Đáng sợ, bệ hạ thật lợi hại!

- Về sau ta sẽ hảo hảo thuần phục bệ hạ...

Chứng kiến thiếu niên tiện tay để hai Binh Giáp cảnh sơ kỳ biến thành Khí Tông đỉnh phong, một Chí Tôn sơ kỳ biến thành đỉnh phong, trong phòng tất cả đại thần đều hưng phấn, hô hấp dồn dập, hai mắt đỏ thẫm.

Cho tới giờ khắc này bọn hắn mới tâm phục khẩu phục, không dám tái sinh nhị tâm.

- Hảo hảo thuần phục ta, ta sẽ để cho thực lực của hắn càng ngày càng mạnh, dám phản bội ta, không những mình chết, người nhà cũng sẽ phải chịu liên quan, chó gà không tha!

Tụ tập những đại thần này lại tăng thực lực cho đám người Dương Ngạn, Nhiếp Vân là ý định để cho bọn hắn nhìn xem, hiện tại thấy hiệu quả đạt tới, mới lạnh quát một tiếng.

- Đúng, đúng! Chúng thần nhất định sẽ thuần phục bệ hạ!

Chúng đại thần trăm miệng một lời nói ra.

- Ân!

Nhiếp Vân biết rõ mình uy thế đã thành, cho dù có cao thủ uy hiếp, những người này cũng sẽ không phản bội, lúc này mới gật đầu, lại để cho Phùng Tiêu, Dương Ngạn giới thiệu thoáng một phát, thích hợp tăng lên cấp bậc cho mấy đại thần, này mới để mọi người tán đi.

Quản lý thuộc hạ, không chỉ nghiêm khắc, có khi còn phải cho chút chỗ tốt, gậy gộc thêm mứt táo, mới là con đường để cho người triệt để thuần phục.

- Ta cũng giúp ba người các ngươi tăng lên một ít thực lực a!

Giúp đại thần cùng thuộc hạ tăng lên thực lực, Nhiếp Vân lần nữa gọi mấy người Bách Hoa Tu tới trước mặt.

Thân thể ba người các nàng cũng không cường đại, tăng thực lực lên có hạn, bất quá các nàng đều lĩnh ngộ ra đạo thích hợp mình, thực lực cũng không kém, cho dù ở Thiên bảng cũng coi như người

nổi bật rồi.

Hết thảy đều an bài hoàn tất, Nhiếp Vân mới từ ngôi vị hoàng đế đứng dậy.

- Sáng sớm ngày mai chúng ta xuất phát, các vị đều trở về nghỉ ngơi một chút, dưỡng đủ tinh thần!

Trước kia Bách Hoa Tu, Mộ Thanh, Mộ Hà nói cùng với mình chung một chỗ hành động, Nhiếp Vân cũng không phí miệng lưỡi, Tam đại yêu sủng tăng thêm ba người các nàng, tổng cộng bảy đại Chí Tôn đỉnh phong, mỗi người đều có

thực lực Thiên bảng trở lên, thật muốn đi Quang Minh thành, nhất định có thể dấy lên phong vân cực lớn!

------oOo------

Chương 332: Đệ đệ tin tức (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vâng!

Mọi người biết rõ thiếu niên quyết định không cách nào sửa đổi, tất cả đều nhẹ gật đầu, từng người tán đi.

Tuy Tam đại yêu thú đều tấn cấp, nhưng từng người tu vi cũng không vững chắc, an bài chúng xong, Nhiếp Vân liền bay về phía Thiết Nham dong binh đoàn.

Hơn một tháng trước mình an bài Thiết Nham dong binh đoàn dò xét tin tức của cha mẹ, cùng với nghĩ biện pháp dò xét tin tức của Đồ Tân Chí Tôn, hiện tại hơn một tháng đi qua, có lẽ có tin tức.

Vốn hắn thân là hoàng đế, quyền lợi thật lớn, sử dụng người của mình dò xét rất tốt, chỉ có điều lúc ấy vừa mới vào chỗ, nhân viên bất ổn, Nhiếp Vân còn không muốn đánh rắn động cỏ, đành phải vận dụng thế lực của bọn hắn.

Dù sao Thiết Nham dong binh đoàn không biết kinh doanh bao nhiêu năm, rất nhiều dong binh đều cực kỳ tin cậy, chắc có lẽ không để lộ ra sự tình a.

- Tiểu Báo, ngươi nói Nhiếp Vân hắn như thế nào bận rộn như vậy, hơn một tháng không thấy, mới trở về lại đi...

Trong Thiết Nham dong binh đoàn, một thiếu nữ mặc da thú, gợi cảm nóng bỏng ngồi ở trước mặt bàn, hai tay nâng má, vẻ mặt bất đắc dĩ.

- Bệ hạ trẻ tuổi như vậy thì có loại thực lực này, khẳng định có sự tình bề bộn không hết, chủ nhân yên tâm, hắn trở về nhất định sẽ tới tìm ngươi!

Phía trước nữ hài nằm sấp một con báo màu đen, thanh âm nổ vang nói.

Hắc Vân Báo, yêu sủng do Thiết Lan thu phục chiếm được, sau khi phục dụng Thoát Thai Tẩy Cốt Đan, thành công tấn cấp Chí Tôn, có thể mở miệng tiếng người.

- Có thể tới tìm ta? Chỉ mong hắn có thể nghĩ đến ta...

Thiết Lan lắc đầu, nhớ tới thiếu niên đối với sắc đẹp của nàng không thèm để ý, răng ngà không khỏi nghiến lại.

- Ha ha, chủ nhân không cần lo lắng, nếu như bệ hạ không thích ngươi, cũng sẽ không quan tâm ngươi như vậy... Không tốt, chủ nhân cẩn thận!

Hắc Vân Báo đang nói chuyện, đột nhiên trong ánh mắt lộ ra hoảng sợ, toàn thân lạnh run, ngăn ở trước mặt Thiết Lan.

Ở trong cảm ứng của nó, có một cổ khí tức đáng sợ đến làm cho linh hồn nó run rẩy, đang dùng tốc độ cực kỳ nhanh vọt tới!

- Làm sao vậy?

Chứng kiến bộ dạng của Hắc Vân Báo, Thiết Lan lại càng hoảng sợ.

Hắc Vân Báo dùng tốc độ nổi danh, hiện tại tấn cấp Chí Tôn, tốc độ đào tẩu ngay cả Chí Tôn đỉnh phong cũng khó đuổi theo, đến cùng cảm ứng được cái gì, sẽ dọa thành bộ dạng này?

Vèo!

Hắc Vân Báo còn chưa kịp nói, bóng người lóe lên, thiếu niên liền từ không trung rơi vào trong nội viện.

- Nhiếp Vân? Ngươi đã đến rồi...

Nhìn rõ ràng bộ dáng của thiếu niên, trong mắt Thiết Lan hiện lên vẻ vui mừng, có chút tức giận nhìn Hắc Vân Báo.

Đây là Nhiếp Vân cũng không phải người khác, ngươi cả kinh làm gì... Trong nội tâm đang suy nghĩ, con mắt đảo qua, nhìn rõ ràng bộ dáng của Hắc Vân Báo, lập tức lại càng hoảng sợ.

Chỉ thấy Hắc Vân Báo nằm trên mặt đất, toàn thân lạnh run, tựa hồ nhận lấy khí tức áp bách rất mạnh, như chuột thấy mèo, đừng nói phản kháng, ngay cả chạy trốn cũng không dám.

- Về sau hảo hảo thuần phục Thiết Lan, thực lực ngươi bây giờ đích thật là đạt tới Chí Tôn rồi, bất quá, ở trong mắt ta, căn bản không đủ xem!

Nhiếp Vân nhìn thoáng qua, nhàn nhạt nói.

Hô!

Vừa nói xong, Hắc Vân Báo lập tức cảm thấy khí tức áp bách trên thân tiêu tán, chậm rãi đứng lên, lúc này mới cảm thấy mồ hôi thẩm thấu, chảy xuôi trên đất.

Yêu thú háo thắng, bình thường chỉ khuất phục cường giả, mặc dù bị thuần thú đan điền chế ước không thể phản kháng ý chí của chủ nhân, nhưng nếu nó bằng mặt không bằng lòng, Thiết Lan chính

thức gặp được nguy hiểm, cũng là rất đáng sợ, cho nên Nhiếp Vân đến liền ra oai phủ đầu cho Hắc Vân Báo này, khiến nó không sinh ra lòng phản kháng chút nào!

- Hắc Vân không dám...

Nghe được thiếu niên nói, Hắc Vân Báo lần nữa run rẩy thoáng một phát. Nó biết rõ đối phương nói không phải nói dối, tuy mình tấn cấp Chí Tôn, nhưng so với vị trước mắt này, chỉ sợ một ánh mắt của hắn cũng có thể giết chết mình.

Thật sự là đáng sợ!

- Thiết Lan, đi vào nói chuyện!

Thấy mục đích đạt tới, Hắc Vân Báo không dám sinh lòng hai ý, Nhiếp Vân liền không hề để ý tới, đi đầu vào giữa phòng.

- Có tin tức mới hay không?

Nhiếp Vân trực tiếp hỏi.

- Có, mấy ngày hôm trước ta chuyên môn tìm ngươi là nói cho ngươi biết chuyện này...

Nghe được thiếu niên hỏi, ánh mắt Thiết Lan lộ ra một tia thất lạc.

- Nói nghe một chút!

Nhiếp Vân chấn động.

- Trải qua chúng ta cẩn thận điều tra, tựa hồ bọn người cha mẹ ngươi mất tích cùng một tổ chức che giấu của Thần Thánh đế quốc là Thiên Thần hội có quan, người Yêu tộc cũng tham dự!

Thiết Lan suy nghĩ một chút, nói ra.

- Thiên Thần hội?

Nhiếp Vân sững sờ.

Các loại giáo hội cơ bản đều là tuyên dương giáo lí, thu thập Tín Ngưỡng, cũng có một ít là phạm vi nhỏ tạo thành tổ chức, đạt được lợi ích lớn nhất hóa, thật giống như một ít đại tông môn trong Phù Thiên đại lục, rất nhiều đệ tử cũng thường xuyên tạo thành các loại hội, cái gì Tuyết Liên hội, Tiểu Đao hội, Vân Đường hội...

Những hội này thoạt nhìn không lớn, nhưng có ma lực thật lớn, có chút hội lớn thậm chí mánh khoé thông thiên, Hắc Bạch ăn sạch, thủ đoạn nhiều vô số kể.

Thần Thánh đế quốc đột nhiên xuất hiện Thiên Thần hội, chẳng lẽ cùng Phù Thiên đại lục có quan hệ?

- Ân, Thiên Thần hội này lai lịch cực kỳ kỳ quái, đột nhiên xuất hiện, hơn nữa hội viên thực lực đều rất mạnh mẽ, nghe nói chí ít có thực lực Chí Tôn, lần trước ngươi bắt Đồ Tân kia chính là một thành viên trong đó, bất quá hắn không thuộc về hạch tâm. Chỉ là thành viên vòng ngoài!

Thiết Lan nói ra sự tình mình biết.

- Thiên Thần hội cực kỳ ẩn nấp, chúng ta căn bản không có đường nào, trước kia chúng ta chỉ sợ ngay cả những cái này cũng đều tra không ra, chủ yếu là xảy ra một sự tình kỳ quái, lúc này mới khiến chúng ta tìm được một ít manh mối!

Nói đến đây, Thiết Lan lộ ra thần sắc nghi hoặc.

- Chuyện gì?

- Nhắc tới cũng kỳ quái, chuyện này ước chừng phát sinh ở hơn hai mươi ngày trước. Trên tường thành cao nhất của Quang Minh thành, treo một thi thể, phía dưới dùng vải trắng viết thân phận cùng địa vị của hắn, cùng với sự tình đã làm. Người này là thành viên Thiên Thần hội, vải trắng ghi vô cùng kỹ càng, còn ghi rõ địa chỉ của Thiên Thần hội, bất quá khi người của chúng ta dựa theo địa chỉ đi thăm dò, lại phát hiện người đi nhà trống rồi!

Thiết Lan nói ra.

- Xem ra còn có những người khác đối đầu với Thiên Thần hội!

Nhiếp Vân gật đầu.

------oOo------

Chương 333: Đệ đệ tin tức

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân, lại qua vài ngày, trên tường thành lại treo một cỗ thi thể, cũng là người Thiên Thần hội, lần này người của chúng ta đều biết, là Thần Thánh đế quốc Trấn Nam tướng quân, cường giả Chí Tôn đỉnh phong, chết cực kỳ thảm, bị người từ phía sau một kiếm đâm thủng cổ họng, vô luận phương vị hay góc độ, đều đặc biệt kỳ quái! Sau đó lại liên tiếp có mấy thi thể liên tục bị treo ở các nơi trên tường thành, xem thủ pháp đều là một người làm, bởi vì chết đều là quyền quý của đế quốc, lúc này mới oanh động, cơ hồ tất cả mọi người ở Quang Minh thành đã biết Thiên Thần hội!

Thiết Lan khẽ vuốt mái tóc đen nhánh, nói ra.

- Một người làm sao? Một người dám đối đầu Thiên Thần hội, đánh chết nhiều người như vậy, cũng thật là độc ác, các ngươi có lấy được tin tức hay không, người này đến cùng có lai lịch gì?

Nhiếp Vân đột nhiên hỏi.

Thiên Thần hội thấp nhất cũng yêu cầu cường giả Chí Tôn nhập hội, nhất định là một tồn tại Cự Vô Phách, đơn thương độc mã dám đối đầu, người này thật đúng là lợi hại.

- Lai lịch cụ thể là gì chúng ta cũng không biết, nghe nói danh tự rất giống ngươi, tên gì Đồng Vân... Có một yêu sủng Hổ Đầu thú cấp bậc Chí Tôn, qua lại như gió, căn bản không có người bắt được!

Thiết Lan nghi hoặc nói.

- Đồng Vân? Hổ Đầu thú...

Sắc mặt của Nhiếp Vân đột nhiên biến đổi, nắm đấm siết chặt.

Lần mình đi Yêu thánh Cổ Hư, dùng tên giả Vân Đồng, chính là lấy ra tên của mình cùng đệ đệ Nhiếp Đồng, hiện tại người này rõ ràng gọi Đồng Vân, còn cưỡi Hổ Đầu thú, chẳng lẽ cùng Nhiếp Đồng có quan hệ gì?

Lúc trước bọn người cha mẹ là cùng Tiểu Hổ chung một chỗ mất tích a!

Khi đó Tiểu Hổ đã đạt tới Khí Tông đỉnh phong, hơn mấy tháng không thấy, đột phá Chí Tôn cũng không phải không được, chỉ có điều... Đệ đệ Nhiếp Đồng thực lực tự mình biết, có thể có được thực lực Khí Tông đã giỏi lắm rồi, làm sao có thể đánh chết Chí Tôn?

- Rốt cuộc là ai?

Sắc mặt của Nhiếp Vân lúc đỏ lúc trắng, tràn đầy lo lắng lại không thể tin được.

Vạn nhất người này thật sự là Nhiếp Đồng, ở Quang Minh thành khiêu chiến quyền uy, công nhiên đánh chết thành viên Thiên Thần hội, đánh chết đại thần, nhất định sẽ lọt vào hoàng thất của Thần Thánh đế quốc vây quét, nguy cơ trùng trùng!

Nếu như không phải Nhiếp Đồng, lại vì sao dùng tên giả Đồng Vân, cưỡi Hổ Đầu thú?

- Người bị hắn giết chết có đặc thù gì? Có thể cho các ngươi phán định là một người gây nên?

Đột nhiên, Nhiếp Vân nghĩ đến một điểm, liền vội vàng hỏi.

- Có đặc thù gì? Theo tin tức truyền về, hình như là dùng một loại trường kiếm vô cùng mỏng, một kiếm xuyên qua yết hầu, vô luận tốc độ hay lực lượng đều thật nhanh, kỳ quái nhất chính là...

Nói đến đây ánh mắt Thiết Lan lộ ra vẻ không thể tin được.

- Kỳ quái nhất chính là, trong thân kiếm hắn đâm ra không có một chút chân khí chấn động, tựa hồ toàn bộ đều do lực lượng thân thể gây nên, cũng bởi vì điểm ấy, tất cả mọi người phán định thủ pháp đến từ một người, dù sao người Ma tu luyện thể cực kỳ ít, hơn nữa lợi hại như thế, đã thập phần nghịch thiên...

- Ma tu luyện thể? Lực lượng thân thể gây nên? Quả nhiên là Nhiếp Đồng...

Nhiếp Vân mạnh mẽ đứng lên.

Đệ đệ Nhiếp Đồng không thể tu luyện Khí Hải, mình từng truyền thụ Linh Tê Luyện Thể Quyết, để cho hắn Ma tu luyện thể, cái này luận điểm nào cũng phù hợp!

Chỉ là... Đệ đệ thực lực rất thấp, làm sao có thể mới ba bốn tháng không thấy, có thể đánh chết Chí Tôn rồi hả?

- Ta có kỳ ngộ, đệ đệ cũng có...

Mình ba bốn tháng thời gian, thì đến được loại tình trạng này, đệ đệ Nhiếp Đồng cũng có khả năng đã nhận được kỳ ngộ nào đó, thực lực đột nhiên tăng mạnh!

- Phải mau chóng đi Thần Thánh đế quốc, nếu thật là đệ đệ, liền cùng với hắn chung một chỗ chiến đấu!

Đè xuống khiếp sợ trong lòng, Nhiếp Vân suy tư thoáng một phát, nhìn về phía Thiết Lan.

- Những tin tức này đối với ta rất hữu dụng, ta còn có việc, trước hết cáo từ!

Nói xong thân thể hóa thành một hồi gió lốc, khoảng cách liền từ Thiết Lan trước mắt biến mất.

- Ai, ngươi chờ một chút, ta còn muốn nói ra suy nghĩ của mình... Ngươi! Thối Nhiếp Vân, chết Nhiếp Vân, người ta thật vất vả chờ

ngươi tới, vậy mà đi nhanh như vậy, đáng chết!

Thiết Lan không nghĩ tới thiếu niên nói đi là đi, không ngừng lưu chút nào, tức giận đến liên tục dậm chân.

- Bây giờ trở về giúp Lạc Khuynh Thành tăng thực lực lên, sau đó chúng ta xuất phát đi Thần Thánh đế quốc!

Người ở trên không trung, Nhiếp Vân không để ý tới Thiết Lan nổi giận, trong nội tâm âm thầm làm ra quyết định, rất nhanh bay về phía Bách Hoa Tông.

Lạc thành chủ là cùng bọn người cha mẹ chung một chỗ mất tích, đã có tin tức của cha mẹ, liền rất có thể tìm được hắn, bởi vậy lần này đi Thần Thánh đế quốc phải mang Lạc Khuynh Thành theo.

Mấy tức sau, Nhiếp Vân lần nữa đi vào tiểu viện của Lạc Khuynh Thành.

Rầm rầm rầm!

Mới vừa vào sân nhỏ, Nhiếp Vân liền cảm thấy một cổ khí tức đập vào mặt, mang theo hương hoa đầm đặc, phiêu dật linh động, chậm rãi hội tụ.

- Người nào?

Đang nghi hoặc, chung quanh lập tức thoát ra vài bóng người, tất cả đều là thiếu nữ, nguyên một đám mặc áo trắng, hẳn là đồng môn của Lạc Khuynh Thành.

- Ah... Bệ hạ, sao ngươi lại tới đây!

Một thiếu nữ nhìn rõ ràng bộ dáng của Nhiếp Vân, giật mình, vội vàng bái xuống đất.

Đúng là nha hoàn Nhã Liên của Lạc Khuynh Thành.

- Như thế nào nhiều người như vậy? Chuyện gì xảy ra?

Nhiếp Vân nhướng mày.

- Hồi bẩm bệ hạ, là tông chủ nhắn nhủ chúng ta, để chúng ta hảo hảo bảo hộ Khuynh Thành sư tỷ, nay sư tỷ tu luyện đến giai đoạn trọng yếu. Chúng ta sợ có người quấy rầy, cho nên thời khắc bảo hộ!

Nhã Liên trả lời.

- Giai đoạn trọng yếu?

- Vâng, Khuynh Thành sư tỷ hiện tại đang trùng kích Khí Tông!

Nhã Liên trả lời.

- Các ngươi ở đây trông coi a, ta vào xem!

Nghe Lạc Khuynh Thành trùng kích Khí Tông. Nhiếp Vân cũng không ngừng lại, đi nhanh vào.

Thời điểm mình ly khai Lạc Khuynh Thành, nàng chính là Binh Giáp cảnh sơ kỳ, hơn một tháng dưới tình huống Bách Hoa Tông cung cấp tài nguyên vô hạn, đạt tới đỉnh phong cũng rất bình thường.

- Nhã Liên, cái này là Nhiếp Vân bệ hạ?

Nhiếp Vân vừa đi, mấy nữ hài liền vây qua, trong đôi mắt đen nhánh ẩn ẩn có hào quang hưng phấn, giống như thấy được thần tượng vậy.

- Ân! Hắn là bệ hạ!

Nhã Liên gật đầu.

- Thật trẻ tuổi ah. Thật có khí chất!

- Thật là đẹp trai, khó trách Khuynh Thành sư tỷ đối với hắn mong nhớ ngày đêm...

------oOo------

Chương 334: Hấp dẫn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không hổ là đế quốc đệ nhất thiên tài, đệ nhất cao thủ. Vừa so sánh với hắn, ta trước kia bái kiến chút ít anh hùng trẻ tuổi, nhân vật thiên tài, tất cả đều biến thành cặn bã!

- Đó là tự nhiên, chúng ta bái kiến những người kia, làm sao có thể so sánh với bệ hạ, loại nhân vật như bệ hạ vạn năm khó gặp, nếu như có thể đạt được hắn chiếu cố, dù là một tịch chi hoan, ta cũng không uổng công cuộc đời này rồi!

- Một tịch chi hoan? Ngươi nhìn bộ dạng lang thang của ngươi, nhân vật như bệ hạ cho dù cần nữ nhân một tịch, cũng chỉ sẽ tìm Khuynh Thành sư tỷ, căn bản chướng mắt ngươi...

Mấy nữ hài nhìn về phía bóng lưng của Nhiếp Vân, sùng bái tột đỉnh, tất cả đều hận không thể lột sạch quần áo, đạt được Nhiếp Vân sủng hạnh.

- ...

Nhiếp Vân thực lực cường đại, tinh thần lực tùy ý quét qua có thể bao phủ toàn bộ Bách Hoa Tông, nghe được thoại ngữ của các cô gái, không khỏi bất đắc dĩ.

Hiện tại toàn bộ đế quốc, thiếu niên đều dùng mình làm mục tiêu, thần tượng, dốc sức liều mạng tu luyện, thiếu nữ đều dùng mình làm đối lực YY, thậm chí nghĩ gả cho mình, ở đây nghe đến mấy lời nói này, kỳ thật đã không phải là sự tình kỳ lạ quý hiếm gì rồi.

Đẩy cửa phòng ra, một mùi thơm ngát đặc thù đánh thẳng tới, như lan như xạ, hương khí tỏ khắp, cả gian phòng đều sương mù mịt mờ, như trải lên một tầng sương sớm.

- Hội tụ Ám Hương chi đạo, loại phương pháp đột phá Khí Tông này thật đúng là đặc thù!

Khí Hải tu luyện tới cực điểm, hợp dòng bách xuyên mới có thể trở thành một đại tông sư, điều này cần tu luyện giả lý giải thấu triệt đối với các loại chân khí, một lần hành động đột phá.

Bất quá, chính thức tu luyện tới Khí Tông, còn có một loại phương pháp tấn cấp, cái kia chính là tu luyện một loại công pháp vận chuyển tới cực hạn!

Dung nạp bách xuyên, tấn cấp Khí Tông rất đơn giản, tu luyện một loại công pháp vận chuyển tới cực hạn lại cực kỳ khó khăn, hiện tại cả gian phòng hương khí tỏ khắp, thậm chí hình thành sương mù, chỉ có một khả năng, cái kia chính là Lạc Khuynh Thành không sử dụng phương pháp Bách Xuyên hợp dòng, mà chuyên tâm tu luyện một loại công pháp trùng kích Khí Tông!

Mà loại phương pháp này, nhất định là một loại bí thuật của Bách Hoa Tông, có thể hội tụ Ám Hương chi đạo, xem Bách Hoa Tông chủ vừa ra tay cánh hoa bay xuống, hương khí bốn phía, có lẽ cũng dùng loại thủ đoạn này.

- Dựa vào một công pháp trùng kích Khí Tông, cực kỳ khó khăn, ta liền ra tay giúp trợ một chút a!

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân đi nhanh tới.

Bởi vì biết rõ là Lạc Khuynh Thành đột phá, Nhiếp Vân sẽ không sử dụng Truy Tung chi khí dò xét, vài bước liền đi vào nơi hương khí tập trung nhất, ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt lập tức trở nên cổ quái.

Lạc Khuynh Thành hoàn toàn chính xác đang tu luyện, hơn nữa đang đứng ở khẩn yếu quan đầu (*tình trạng nguy cấp), chỉ là... toàn thân nàng trần trụi, không có mặc y phục!

Tất cả hương khí đều là từ lỗ chân lông trên người nàng phóng xuất ra, hương khí nồng hậu dày đặc phụ trợ, để cho làn da của nàng càng thêm óng ánh sáng long lanh, mỡ dê tuyết trắng.

Vòng eo uyển chuyển, da thịt như sương, dung nhan tuyệt thế...

Nhiếp Vân nhịn không được hô hấp có chút dồn dập.

Kiếp trước kiếp này, tuy sống hơn ba trăm năm, trên thực tế chỉ là xử nam không cùng nữ nhân tiếp xúc qua, lần thứ nhất nhìn thấy một màn mỹ diệu như thế, dù lòng hắn kiên định, cũng nhịn không được cảm thấy trong cơ thể nhiệt huyết sôi trào, một cổ tà hỏa không hiểu thấu chạy trốn lên.

- Đây là công pháp gì, lại muốn cởi sạch quần áo...

Loại phương pháp đột phá này, khó trách toàn bộ Bách Hoa Tông chỉ lấy nữ đệ tử, xem ra cũng là có nguyên nhân nha.

Hít sâu một hơi, ngăn chận tà ý trong nội tâm, Nhiếp Vân liền tranh thủ quay đầu.

Nữ hài tử cởi sạch, nhất là loại hoàn mỹ tới cực điểm này, với hắn mà nói thật sự là câu dẫn quá lớn, lại phối hợp hương khí chung quanh, nếu như không phải tâm thần kiên định, chỉ sợ đã cầm giữ không được.

- Ân... Ân...

Ngay thời điểm Nhiếp Vân quay đầu, trong lỗ mũi nữ hài nhịn không được phát ra vài tiếng hừ trầm thấp, thanh âm như hoàng anh, lại như tình nhân lẩm bẩm, ở trong tai vang lên vậy mà hấp dẫn nói không nên lời.

Nhiếp Vân chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể càng loạn, cả người thiếu chút nữa cầm giữ không được.

Nếu như đổi lại những nữ nhân khác, dù lại xinh đẹp, Nhiếp Vân cũng không đến nỗi nhịn không được hấp dẫn như thế, mấu chốt người nọ là Lạc Khuynh Thành, tình nghĩa của Lạc Khuynh Thành đối với mình, Nhiếp Vân không ngốc, tự nhiên biết rõ, hơn nữa mình cũng đối với nàng có một tia hảo cảm, chỉ có điều bởi vì thân ảnh kia, mới áp chế phần hảo cảm này xuống dưới mà thôi!

Hiện tại đột nhiên nhìn thấy nữ hài trần truồng, lại nghe rên rỉ động lòng người như thế, tà hỏa trong lòng tựa hồ tùy thời có thể thiêu

đốt.

- Không đúng, lúc này ta nghĩ lung tung cái gì? Chỉ một công pháp đột phá Khí Tông khẳng định cực kỳ khó khăn, nàng như vậy, chỉ sợ đã đến điểm tới hạn không kiên trì nổi, chính cần người khác trợ giúp, loại thời điểm này, ta lại nghĩ xấu xa như thế...

Bất quá, Nhiếp Vân là Nhiếp Vân, linh hồn lực đạt tới Khí Hải đỉnh phong, ở trong lúc nguy cấp hiển hiện ra, trong nháy mắt cả người trở nên vô cùng tỉnh táo.

Tuy Lạc Khuynh Thành vô cùng mỹ mạo, đối với mình lại hữu tình, mình dù sao cũng không phải Trư ca gặp nữ nhân liền lên, trông thấy sắc đẹp liền lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nghĩ thông suốt điểm ấy, trong mắt Nhiếp Vân không còn dục sắc, xoay người lại, bàn tay lớn trảo một cái, linh thạch xuất hiện trong lòng bàn tay, một cổ linh khí ở dưới linh hồn lực cường đại bay ra, hình thành vòng xoáy linh khí, nhanh chóng lao tới thân thể của nữ hài.

- Khuynh Thành, nhanh hấp thu cổ linh khí này, chuyển hóa chân khí, ta giúp ngươi trùng kích Khí Tông!

Lạnh quát một tiếng, lực lượng hùng hậu của Nhiếp Vân lập tức dán lên lưng nữ hài, dũng mãnh lao tới trong cơ thể nàng!

Rầm rầm!

Một hồi giòn vang như xào đậu, tất cả trở ngại trong cơ thể Lạc Khuynh Thành lập tức đả thông, một đạo lực lượng hùng hậu từ phía trên đỉnh thẳng tắp rót vào, bay thẳng Khí Hải, tạo thành một vòng xoáy sáng chói.

Khí Tông, thành!

- Cái này là Khí Tông? Cảm nhận được lực lượng biến hóa, Lạc Khuynh Thành mở mắt, hai con ngươi hưng phấn ẩn ẩn tỏa ánh sáng, bất quá khi chứng kiến mình trần truồng đứng ở trước mặt Nhiếp Vân, khuôn mặt lập tức trở nên phấn hồng.

- Chớ suy nghĩ lung tung, ôm định đan điền, hội tụ linh khí!

------oOo------

Chương 335: Xuất phát

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân hét lớn một tiếng, bàn tay lần nữa trảo một cái, linh thạch cùng một thời gian nghiền nát, hội tụ thành linh khí, xem Lạc Khuynh Thành trở thành phong nhãn, nhô lên cao quán thâu xuống.

- Ân!

Lạc Khuynh Thành cũng biết thiếu niên hảo ý, nhẹ gật đầu, miệng mở to, giống như trường kình hút nước, hấp thu tất cả linh khí.

Xoẹt zoẹt~! Xoẹt zoẹt~!

Linh khí khổng lồ nhảy vào Khí Hải, đan điền đắm chìm trong khí lưu không ngừng xoay tròn, rèn luyện chân khí càng ngày càng tinh thuần, không biết đã qua bao lâu, Lạc Khuynh Thành đứng dậy, một tiếng ngâm khẻ, toàn thân đùng đùng rung động, khí chất cả người đã xảy ra lột xác cấp tốc.

Khí Tông sơ kỳ, Khí Tông trung kỳ, Khí Tông hậu kỳ, Khí Tông đỉnh phong!

Trong thời gian không tới hai cái hô hấp, thực lực của nàng liền từ Khí Tông sơ kỳ đạt tới Khí Tông đỉnh phong, cách đột phá Chí Tôn cũng chỉ chênh lệch một tia.

- Đa tạ trợ giúp của ngươi, không phải ngươi, ta chỉ sợ ngay cả Khí Tông cũng không thể đột phá, chớ nói chi là Khí Tông đỉnh phong rồi...

Lần nữa mở to mắt, Lạc Khuynh Thành cảm nhận được lực lượng bành trướng trong Khí Hải, cảm kích nhìn thiếu niên ở trước mắt gật đầu.

Nàng tinh tường tình huống của mình, mặc dù có Bách Hoa Tông

bí thuật, cuối cùng không có thiếu niên trợ giúp, đại lượng linh khí trùng kích, đừng nói Khí Tông đỉnh phong, có thể đạt tới Khí Tông sơ kỳ hay không cũng khó nói!

- Vẫn là trước mặc y phục lên rồi nói sau a!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Ah...

Lạc Khuynh Thành thét lên một tiếng, thân hình vội vàng đào tẩu, chỉ chốc lát sau một bộ áo trắng đi ra, xấu hổ như quả táo, không dám nhìn Nhiếp Vân nữa.

- Ta đã điều tra ra, đám người cha mẹ ta ở Thần Thánh đế quốc, Lạc thành chủ cũng có khả năng ở đằng kia, ngươi muốn đi qua hay không?

Không để ý tới đối phương tâm tính tiểu nữ nhi, ngữ khí của Nhiếp Vân vững vàng nói.

Vừa rồi Lạc Khuynh Thành trần truồng, tuy để cho hắn tâm viên ý mã, nhưng hắn biết rõ nặng nhẹ, cảm xúc trong lòng rất nhanh liền bị áp chế xuống, trên mặt hiển lộ không ra nửa phần.

- Cha ta ở Thần Thánh đế quốc? Ta nhất định phải đi!

Ánh mắt Lạc Khuynh Thành lộ ra kiên định.

- Ngươi bây giờ là Khí Tông, còn không biết phi hành, đến lúc đó, ta sẽ để Tử Đồng chở đi, một khi đụng phải chiến đấu, ngàn vạn lần không nên nhúng tay!

Nhiếp Vân khai báo một câu.

Khí Tông đỉnh phong ở một ít tiểu thành trấn, được cho là đỉnh phong, nhưng đối với nhóm người Nhiếp Vân mà nói, có chút không để vào mắt rồi, một khi đụng phải nguy hiểm, dù là Chí Tôn sơ kỳ cũng phải trốn, chớ nói chi là một Khí Tông nho nhỏ!

- Ân, ta biết rõ!

Lạc Khuynh Thành gật gật đầu.

- Chúng ta đi thôi!

Thấy nữ hài đồng ý, bàn tay lớn của Nhiếp Vân trảo một cái, liền ôm vòng eo mềm mại của đối phương vào trong ngực, dưới chân sinh phong, nhắm phương hướng hoàng cung bay đi.

Lạc Khuynh Thành tấn cấp Khí Tông phương pháp bất đồng, lần này thời gian tu luyện rất dài, giúp nàng tấn cấp đến nàng đạt tới Khí Tông đỉnh phong, đảo mắt một đêm đã đi qua, mắt thấy mặt trời đỏ bay lên, từ phương đông nhảy ra đường chân trời.

Hai người vừa tới hoàng cung, quả nhiên thấy rất nhiều thân ảnh phiêu phù trên không, Tam đại yêu sủng, đám người Bách Hoa Tu, Mộ Thanh, Mộ Hà đã chuẩn bị thỏa đáng.

Đương nhiên, lúc này Phong Lang Vương là hình người, một thân hắc y, đội mũ da nhỏ, bất hiện sơn bất lộ thủy, không khác Chí Tôn, ai cũng nhìn không ra hắn đã là cường giả Bí Cảnh!

- Nhiếp Vân, vị cao thủ này như thế nào còn không có giới thiệu qua cho chúng ta?

Thấy thiếu niên đi tới, Mộ Thanh chỉ Phong Lang Vương, nghi ngờ hỏi.

Cũng khó trách nàng nghi hoặc, Phong Lang Vương tấn cấp Bí Cảnh lột xác hình người, chỉ có hai yêu sủng cùng Nhiếp Vân biết rõ, bọn người Mộ Thanh chỉ cho rằng thiếu niên ở trước mắt là Chí Tôn bình thường, nhưng lại không biết thực lực người áo đen này là tồn tại kinh khủng nhất trong mọi người.

- Này là bằng hữu của ta, tên Tiểu Phong, Tiểu Phong chào hỏi mọi người a!

Nhiếp Vân không có ý định nói ra thân phận của Phong Lang Vương, thuận miệng đổi danh tự của Tiểu Lang thành Tiểu Phong.

Nếu như cái tên này để cho Lạc Tiểu Phong nghe được, chỉ sợ sẽ trực tiếp khóc chết, mình suy nghĩ cả nửa ngày liền biến thành một con sói.

- Phải, ta gọi Tiểu Phong, bái kiến các vị!

Phong Lang Vương mặt không biểu tình, tùy ý chắp tay.

- Vị này là bằng hữu ta Lạc Khuynh Thành! Lần này đi Thần Thánh đế quốc cùng nàng cũng có quan hệ rất lớn!

Giới thiệu xong Phong Lang Vương, Nhiếp Vân giới thiệu nữ hài trong ngực thoáng một phát.

- Ngươi đã đạt tới Khí Tông đỉnh phong rồi hả? Khí Tông đỉnh phong đi Thần Thánh đế quốc vẫn là cực kỳ nguy hiểm!

Bách Hoa Tu đột nhiên mở miệng.

- Sư phụ...

Chứng kiến sư phụ ở trước mặt, Lạc Khuynh Thành không biết nên giải thích thế nào.

- Bách Hoa Tu, nàng là đồ đệ của ngươi? Giống như...

Mộ Thanh nhìn Nhiếp Vân, lại nhìn nữ hài trong lòng ngực của hắn một chút, lần nữa nhìn nhìn Bách Hoa Tu, vẻ mặt cổ quái.

- Không nên nói bậy!

Bách Hoa Tu tựa hồ biết rõ Mộ Thanh nghi hoặc cái gì, sắc mặt đỏ bừng.

- Tử Đồng, ngươi tới chở Khuynh Thành, chúng ta nhanh đi thôi!

Biết tình cảnh có chút xấu hổ, Nhiếp Vân gãi gãi đầu, tiện tay đưa nữ hài trong ngực cho Tử Đồng, phân phó một tiếng, đi đầu bay về phía Thần Thánh đế quốc.

- Đi!

Thấy thiếu niên đi về phía trước, mọi người đồng thời lên tiếng, theo sát phía sau, hóa thành mấy đạo lưu quang, thẳng tắp bay về phía chân trời.

- Chúng ta đi Thần Thánh đế quốc Quang Minh thành, có hai con đường có thể đi, thứ nhất là con đường thương nhân thường đi, bằng vào tu vi của chúng ta hiện tại, cần hai mươi ngày, một con đường khác tương đối gần, ước chừng dùng mười lăm ngày! Chỉ là con đường thứ hai cực kỳ khó đi, chính giữa phải qua Tử Quỳnh sơn mạch!

Không trung hiện lên vài đạo hào quang hoa mỹ, bọn người Nhiếp Vân phi hành ở trên tầng mây, Bách Hoa Tu nhìn phía trước nói.

Hoa Tu tựa hồ cực kỳ quen thuộc Thần Thánh đế quốc Quang Minh thành, phi hành vài ngày, Nhiếp Vân liền cho nàng dẫn đường, dẫn đầu mọi người đi.

- Qua Tử Quỳnh sơn mạch?

Nhiếp Vân sững sờ.

Trước kia đi Quang Minh thành hắn cũng đã được nghe nói, tuy đi Tử Quỳnh sơn có thể tiết kiệm thời gian, nhưng lại trải qua địa bàn Yêu nhân, gây chuyện không tốt sẽ chết ở tại chỗ.

Tử Quỳnh sơn mạch, Lưỡng Giới Sơn, Huyền Âm Sơn, căn cứ của Yêu tộc ở Khí Hải đại lục, Tử Quỳnh sơn mạch xếp hàng thứ nhất, có vô số Yêu nhân cấp bậc Chí Tôn, đáng sợ hơn chính là có một Yêu nhân Bí Cảnh cấp!

------oOo------

Chương 336: Tử Quỳnh sơn mạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tử Quỳnh sơn mạch là địa bàn của Yêu nhân, Thần Thánh đế quốc cũng không thể trêu vào, chúng ta vẫn là quấn đi thôi, thời gian tuy thêm chút, nhưng ít nhất an toàn!

Mộ Thanh trầm ngâm một chút, nói ra.

- Không cần, liền đi Tử Quỳnh sơn mạch!

Nhiếp Vân làm ra quyết định.

Đệ đệ ở Quang Minh thành nguy cơ trùng trùng không nói, mình dù sao cùng Tử Quỳnh sơn mạch cũng có thù cũ, vừa vặn qua, thuận tiện dò xét thoáng một phát, có tin tức bọn người cha mẹ hay không.

- Đi Tử Quỳnh sơn mạch? Nhiếp Vân, cho dù chúng ta đều có thể đứng hàng Thiên bảng, nhưng cùng cường giả Bí Cảnh chênh lệch rất lớn, tùy tiện tiến vào địa bàn của cường giả Bí Cảnh. Một khi quấy nhiễu đối phương, chỉ sợ sẽ gặp đến chặn giết...

Hoa Tu quay đầu vẻ mặt lo lắng.

- Không sao, chúng ta trước tiên có thể đi Tử Quỳnh sơn mạch. Bọn hắn thức thời, lại để cho chúng ta qua mà nói, thì thôi, không cảm thấy được, hoàn toàn có thể vượt qua!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói, trong lời nói tràn đầy tự tin mãnh liệt.

Cũng không phải Nhiếp Vân tự đại, thực lực lần nữa tăng tiến. Lực lượng chân khí đã đạt tới 5000 Tượng lực, kết hợp Đại Lực Đan điền mà nói, hoàn toàn có thể đánh ra 10000 Tượng lực, có thể so với cường giả Bí Cảnh cấp thấp nhất!

Thực lực bản thân cường đại không nói, Tiểu Phong càng là Bí Cảnh yêu sủng, mình còn có một Bí Cảnh phân thân, cho dù gặp được cường giả Bí Cảnh chính thức. Cũng chưa chắc không phải đối thủ, không cần phải quấn chậm trễ thời gian.

- Ngươi quyết định chúng ta liền với ngươi cùng một chỗ, đến lúc đó một khi không ổn, ngàn vạn lần không nên thể hiện!

Thấy thiếu niên kiên quyết, Mộ Thanh cũng nhẹ gật đầu.

Sắp xếp lộ tuyến xong xuôi, đoàn người tiếp tục đi tới, đi gần mười ngày, một sơn mạch cao vút trong mây vắt ngang ở trước mắt.

- Phía trước là Tử Quỳnh sơn mạch rồi, nhân loại bình thường đến nơi này đều đi đường vòng, tiếp tục hướng phía trước, tương đương xúc phạm ước định của Yêu nhân và Nhân loại, sẽ bị Yêu nhân vây giết!

Lại phi hành một hồi, Hoa Tu ngừng lại trước một sơn mạch.

- Các ngươi chờ ở đây, ta cùng Tiểu Phong đi trước!

Biết rõ phía trước là Tử Quỳnh sơn mạch có Yêu nhân tụ tập, Nhiếp Vân quay đầu phân phó một câu.

- Hai người các ngươi đi qua? Nguy hiểm, ta vẫn là cùng một chỗ a, lẫn nhau tầm đó có thể chiếu ứng lẫn nhau...

Hoa Tu sững sờ, nói gấp.

- Đúng vậy a, tuy thực lực của tỷ muội chúng ta không bằng ngươi, nhưng phối hợp lại, Thiên bảng top 3 có nắm chắc, gặp được nguy hiểm, cũng có thể giúp đỡ a!

Mộ Thanh cũng vội vàng nói.

- Không cần, chúng ta cùng đi mà nói, mục tiêu lớn, ngược lại bất lợi làm việc, vẫn là hai người chúng ta đi qua, gặp được nguy hiểm, liền thông tri cho các ngươi, đến lúc đó xông lại cũng không muộn!

Bác bỏ hảo ý của mấy người, Nhiếp Vân nói.

Tử Quỳnh sơn mạch đối với mình mà nói đáng sợ nhất đúng là Tử Quỳnh Hoàng, Yêu nhân Bí Cảnh cấp kia, mặt khác toàn bộ không đáng để lo, thực lực của mình cùng Tiểu Phong đều cường, thật đánh không lại, hoàn toàn có thể đào tẩu, mang càng nhiều người, ngược lại càng phiền toái.

- Ngươi đã làm ra quyết định, vậy thì cẩn thận!

Biết rõ thiếu niên có ý nghĩ của mình, cơ bản không làm sự tình không có nắm chắc, Hoa Tu nhẹ gật đầu.

- Ân!

Nhiếp Vân cùng Tiểu Phong liếc mắt nhìn nhau, nhẹ gật đầu, đồng thời bay vào trong Tử Quỳnh sơn mạch.

Đi về phía trước một hồi, hai người đã cảm thấy một cổ khí tức tanh hôi phá không mà đến.

Cổ khí tức này mang theo ăn mòn mãnh liệt, bình thường tu luyện giả hút vào thân thể, chân khí toàn thân đều nhiễm lên khí tức của Yêu tộc, khó có thể loại trừ, thực lực giảm bớt đi nhiều.

- Khó trách Thần Thánh đế quốc tình nguyện cùng Yêu nhân phân cương mà trị, cũng không muốn đánh nơi đây, thì ra là thế!

Cảm nhận được cổ khí tức đặc thù này, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Những khí tức này nhân loại hút vào thực lực giảm lớn, Yêu nhân hút vào ngược lại thực lực tăng nhiều, một tăng một giảm, thiên bình chiến đấu sẽ cách xa, khó trách Thần Thánh đế quốc tình nguyện để cho Yêu nhân sinh sôi nảy nở, cũng không muốn đánh!

- Tinh thần ngưng tụ, chân khí phóng ra ngoài, ngăn trở!

Càng đi vào trong, khí tức ăn mòn này càng mạnh, hai hàng lông mày của Nhiếp Vân nhíu lại, tinh thần lực Khí Hải đỉnh phong khống chế chân khí phóng ra ngoài, ở mặt ngoài thân thể tạo thành một vòng chân khí cách ngăn.

Loại chân khí cách ngăn này chỉ cần đạt tới Khí Hải tầng bảy Binh Giáp cảnh liền có thể thi triển ra, chỉ có điều Binh Giáp cảnh bình thường, cho dù là cường giả Chí Tôn hình thành ngăn cách cũng không thể ngăn cản khí ăn mòn này, mà Nhiếp Vân lại có thể nhẹ

nhõm ngăn cản ở bên ngoài.

Đây cũng không phải chân khí của hắn có đặc thù gì, mà là phối hợp linh hồn lực Khí Hải đỉnh phong, đã có tiềm chất pháp lực chuyển hóa, vạn độc bất xâm, độc khí bất nhiễm.

Tiểu Phong là cường giả Bí Cảnh, những ngày này phi hành, đã nắm giữ thể lực pháp lực, tự nhiên càng không bị những khí ăn mòn này làm phức tạp.

- Chủ nhân, ngọn núi phía trước có lẽ là hang ổ của Yêu nhân ở Tử Quỳnh sơn mạch tập trung nhất rồi, bất quá Tử Quỳnh Hoàng kia giống như không có mặt!

Tiểu Phong nhìn xa xa, lặng lẽ truyền âm cho Nhiếp Vân.

Khí ăn mòn có chứa tác dụng thôn phệ mãnh liệt, có thể hấp thu ánh sáng trên bầu trời, làm cho Tử Quỳnh sơn mạch cả ngày đắm chìm trong sương mù mờ mịt, người bình thường cho dù là cường giả như Nhiếp Vân, ánh mắt cũng sẽ chịu hạn chế, không cách nào cự ly xa quan sát, bất quá, Tiểu Phong thân là cường giả Bí Cảnh, không ở trong đám này.

- Tử Quỳnh Hoàng không có mặt? Ngươi có thể cảm ứng được?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Ân, kỳ thật yêu thú chúng ta cùng Yêu nhân tầm đó có quan hệ sâu xa, sau khi đạt tới Bí Cảnh, chỉ cần khoảng cách gần, tuyệt đối có thể cảm ứng ra, hiện tại ở trong cảm ứng của ta, không có khí tức của đối phương, nói rõ Yêu nhân này không ở đây!

Tiểu Phong nhẹ gật đầu.

- Không ở chỗ này cũng tốt, Yêu nhân ở chỗ này thành lập căn cơ nhiều năm như vậy, khẳng định có vô số bảo vật, đã đến, không cạo một phen thật không phải với mình!

Nhiếp Vân cười hắc hắc.

Hắn đối với Yêu nhân căm thù đến tận xương tuỷ, bằng không thì cũng sẽ không được xưng là Huyết Ngục Ma Tôn, lần này đi vào hang ổ của Yêu nhân, không hảo hảo cạo một phen, thì như thế nào không phụ lòng mình!

- Đúng vậy, chủ nhân!

Con mắt của Tiểu Phong sáng ngời, liên tục gật đầu.

------oOo------

Chương 337: Ngụy Trang sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Lang Vương thân là yêu thú, tính thích náo nhiệt, sẽ không sợ sự tình lớn, bây giờ nghe Nhiếp Vân nói cạo hang ổ của đối phương, liền hưng phấn đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

- Chúng ta trước phong bế khí tức, ngụy trang một chút trà trộn vào, đợi khi tìm được vị trí bảo khố của đối phương, lại ra tay!

Thấy Tiểu Phong hưng phấn, Nhiếp Vân nở nụ cười, nhẹ gật đầu.

Tuy hai người mình không sợ những Yêu nhân này, bất quá một khi đánh nhau, chuyện phiền toái khẳng định rất nhiều, vạn nhất đối phương sợ hãi dọn đi đồ vật trong bảo khố, muốn khóc cũng không kịp, còn không bằng lặng lẽ lấy sạch bảo khố của bọn chúng, lại đánh cũng không muộn.

- Ân, nhưng tiếc chúng ta không có đan điền ngụy trang, bằng không thì trà trộn vào, chắc chắn sẽ không bị phát hiện!

Tiểu Phong lắc đầu.

Tu vi đạt tới Chí Tôn đỉnh phong, linh hồn lực tăng cường, ngụy trang, dịch dung lại cao minh, bởi vì khí tức linh hồn bất đồng, cũng sẽ bị người nhìn thấu, bởi vậy lúc này, dịch dung gì đó, không có bất kỳ tác dụng gì.

Chỉ có một loại người có thể ngụy trang mà bất luận cường giả nào cũng không nhìn ra, cái kia chính là Ngụy Trang sư có được đặc thù thiên phú!

Ngụy Trang sư, có được ngụy trang đan điền, tạo ra ngụy trang chi khí, có thể thay đổi dung mạo cùng khí tức linh hồn, một khi thành công ngụy trang, thoát thai hoán cốt, đừng nói người không quen, cho dù thân nương cũng khó nhận ra!

Khí tức của Yêu nhân cùng nhân loại hoàn toàn bất đồng, nhân loại tiến vào trong đám Yêu nhân, thật giống như hỏa diễm tiến vào đêm tối, quang minh sáng chói, rất dễ dàng bị phát hiện, nếu như không phải hai người Nhiếp Vân thực lực mạnh, có thể nội liễm khí tức toàn thân, không phóng thích ra một chút, chỉ sợ hiện tại sớm đã bị Yêu nhân bao vây, đừng nói cạo hang ổ gì rồi.

Nếu có thiên phú ngụy trang liền không giống, có thể lập tức cải biến khí tức linh hồn cùng Yêu nhân hoàn toàn giống nhau. Trà trộn vào Yêu nhân, ai cũng phát hiện không được!

- Ngụy Trang sư? Ha ha, đa tạ ngươi nhắc nhở. Ta như thế nào không nghĩ tới a!

Nhiếp Vân ha ha nở nụ cười.

Kiếp trước, mình đi theo Thần Thâu Thiên Huyễn tu tập ngụy trang chi thuật, phương pháp dịch dung, ngoại trừ Ngụy Trang sư ra, có thể nói đệ nhất thiên hạ, ngay cả Thần Thâu Thiên Huyễn cũng khen không dứt miệng, khoa trương hắn có thiên phú.

Muốn ngụy trang khí tức tương tự Yêu nhân, nếu Nhiếp Vân tiến vào Bí Cảnh, có lẽ còn có thể đạt tới, hiện tại lực bất tòng tâm, khó có thể hoàn thành. Bất quá, thiên phú ngụy trang người khác không có, Nhiếp Vân muốn đạt được dễ như trở bàn tay!

Thần Thâu Thiên Huyễn là kẻ có được thiên phú ngụy trang, ngụy trang chi thuật. Mình từng theo hắn tu tập nhiều năm. Đối với ngụy trang chi khí hiểu rõ, hoàn toàn có thể trực tiếp tạo ra ngụy trang đan điền!

Chỉ có điều, một khi hình thành ngụy trang đan điền, thập đại đan điền đặc thù trong cơ thể mình liền triệt để sử dụng hết.

Thập đại đan điền ngoại trừ chủ đan điền ra, đã dùng hết tám cái, theo thứ tự là: nạp vật, đan hỏa, thuần thú, truy tung, trị liệu, đại lực, Tường Thủy, Huyết Đồng!

- Mặc kệ, Ngụy Trang sư cũng không tệ!

Cười nhạt một tiếng, trong lòng Nhiếp Vân cẩn thận nhớ lại ngụy trang chi khí trong trí nhớ một lần. Đan điền cuối cùng ầm vang một tiếng, triệt để chuyển biến, tạo thành ngụy trang đan điền.

- Ngụy trang chi khí, biến hóa!

Hình thành ngụy trang đan điền, ngụy trang chi khí bao vây thân thể, thấp giọng hô, khuôn mặt cả người Nhiếp Vân biến hóa, thời gian nháy mắt, khí tức toàn thân cũng biến đổi.

- Ah... Ngươi.. Chủ nhân, ngươi như thế nào...

Nhiếp Vân đột nhiên biến thành Yêu nhân, ngay cả mình cũng không nhìn ra mảy may, Tiểu Phong lại càng hoảng sợ, liên tiếp lui về phía sau.

Nếu như không phải có thuần thú đan điền cảm ứng, chủ tớ khế ước, mình thực cho rằng trước mắt này không phải chủ nhân mà là Yêu nhân!

- Ha ha, bản thân ta là Ngụy Trang sư, không có gì kỳ quái cả, ngươi đừng phản kháng, hiện tại ta dùng ngụy trang chi khí cải biến dung mạo cho ngươi, bất quá, ngươi phải cẩn thận, ta cải biến cho ngươi, chỉ có thể duy trì một canh giờ, hơn nữa ở trong lúc này không có thể dùng lực lượng, bằng không thì, ngụy trang chi khí sẽ tiêu tán, mất đi hiệu quả!

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

Ngụy Trang sư ngụy trang cho mình, không bị bất luận hạn chế gì,

ngụy trang cho người khác lại bị chế ước, dù sao đối phương không phải Ngụy Trang sư, cơ thể không có khả năng lâu dài bảo tồn ngụy trang chi khí.

- Ngụy Trang sư? Chủ nhân là Ngụy Trang sư?

Nghe được thiếu niên giải thích, Phong Lang Vương cảm giác mình sắp choáng.

Chủ nhân không phải Tuần thú sư sao? Còn có nạp vật đan điền, Huyết Đồng sư, Truy Tung sư, Trị liệu sư...

Người khác có được một thiên phú đặc thù liền ngưu bức, chủ nhân vậy mà có nhiều thiên phú như vậy... Điên rồi!

Tuy trong nội tâm khiếp sợ, nhưng Phong Lang Vương chỉ sẽ cảm thấy đây là Nhiếp Vân trời sinh thì có những thiên phú này, như thế nào cũng không thể tưởng được chính hắn chẳng những có thể hình thành đan điền, còn có thể tùy ý cải biến thuộc tính đan điền!

Hình thành đan điền cải biến thiên phú, thật sự không thể tưởng tượng nổi rồi, đừng nói hắn không tin, nói cho bất luận kẻ nào nghe, chỉ sợ đối phương cũng cho rằng đó là một chê cười.

- Bản lĩnh của chủ nhân ngươi, ngươi không biết còn nhiều lắm!

Không để ý tới Tiểu Phong khiếp sợ, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, ngón tay điểm về phía trước, một cổ ngụy trang chi khí dũng mãnh vào trong cơ thể, cải biến khí tức cùng hình thái đối phương.

Một lát sau, Tiểu Phong đồng dạng Nhiếp Vân, biến thành một Yêu nhân bình thường.

Hai người bọn họ biến thành Yêu nhân, khí tức thuần khiết, bỏ vào trong đám Yêu nhân, ai cũng không ra khác thường.

- Đi, chúng ta đi xuống, phía trước có rất nhiều Yêu nhân, lặng lẽ nấp đi qua, thuận tiện nghe ngóng thoáng một phát vị trí của bảo khố!

Nhiếp Vân nở nụ cười, lộ ra răng nanh màu đỏ tươi, đi đầu từ không trung rơi xuống, đi tới địa phương có nhiều Yêu nhân.

- Tốt...

Thấy chủ nhân rơi xuống, Tiểu Phong cũng theo sát ở phía sau, nghênh ngang đi đến.

Hai người đi về phía trước, gặp được không ít Yêu nhân, bất quá những Yêu

nhân này mặt lộ vẻ ưu sầu, cấp tốc đi về phía trước, tựa hồ có chuyện gì phát sinh.

- Chủ nhân, những người này làm sao vậy? Như thế nào có chút không đúng?

Tiểu Phong thấy lũ yêu chung quanh không kiểm tra hai người mình, nghi hoặc truyền âm cho Nhiếp Vân.

Dựa theo đạo lý, cho dù hai người ngụy trang giống hơn nữa, dung mạo khẳng định lạ lẫm, những Yêu nhân này dưới tình huống bình thường có lẽ cảm thấy kỳ quái, tinh tế tra hỏi mới phải, hiện tại những Yêu nhân này không chỉ không hỏi, trên mặt mỗi người còn thần sắc lo lắng, tựa hồ có đại sự gì sắp phát sinh.

------oOo------

Chương 338: Niên Cung Đại Hội

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đừng có gấp, yên lặng theo dõi kỳ biến!

Nhiếp Vân dặn dò một câu, hai tay lắc lư, lười nhác theo sau lũ yêu đi về phía trước.

Hai người đối thoại đều thông qua thuần thú đan điền, thập phần che giấu, cho dù cường giả Bí Cảnh cũng phát hiện không được,

chớ nói chi là những Yêu nhân này rồi.

Tiếp tục đi về phía trước một hồi, Yêu nhân ngày càng nhiều, thực lực cao cường cũng ngày càng nhiều.

Trước kia đại bộ phận Yêu nhân đều là Xuất Thể cảnh, Thành Cương cảnh, đi một hồi, đã xuất hiện Khí Tông Yêu nhân, thậm chí Chí Tôn Yêu nhân cũng không ít.

- Giống như những Yêu nhân này đang tiến hành tụ hội nào đó!

Nhiếp Vân một hồi, trong nội tâm toát ra một cái ý nghĩ.

- Nhanh lên, nhanh lên, nghi thức Niên Cung lập tức bắt đầu rồi, lại lề mà lề mề, lấy tới cuối cùng, chúng ta đều đầu người rơi xuống đất!

Đang suy đoán, một thanh âm bén nhọn từ phía sau vang lên, lập tức có mấy Yêu nhân cao lớn vội vã vọt về phía trước.

Chung quanh Yêu nhân nhiều lắm, Nhiếp Vân không có tiện hỏi, mang theo Tiểu Phong theo sát ở phía sau vài Yêu nhân đi vội về phía trước.

Lại đi ước chừng nửa giờ, hai người tới trước mặt một quảng trường thật lớn, trước quảng trường là một cung điện to lớn, yêu khí tràn ngập, tà khí lành lạnh, vừa thấy cũng biết là ổ Yêu nhân của Tử Quỳnh Sơn Mạch.

Cánh cửa cung điện vẫn chưa mở ra, trên cửa sắt có hai mặt quỷ thật lớn, âm trầm khủng bố, đại biểu cho máu cùng lạnh lùng.

Trên quảng trường, đứng đầy Yêu nhân, đại đa số đều là Chí Tôn, một đám nhìn chằm chằm đại môn cung điện, thái độ thành kính.

Nhiếp Vân cùng Tiểu Phong ngụy trang Yêu nhân cấp bậc cũng khống chế ở Chí Tôn sơ kỳ, không hiển sơn lộ thủy, cũng không quá thấp, đứng ở trong đám yêu, không trêu chọc người nào chú ý.

- Niên Cung nghi thức, chẳng lẽ hôm nay đúng lúc là ngày Yêu

nhân các nơi giao cung phụng? Sẽ không trùng hợp như thế chứ!

Nhìn khuôn mặt đám Yêu nhân chung quanh cẩn thận, Tiểu Phong đột nhiên nhớ ra cái gì đó, truyền âm nói.

- Giao cung phụng? Có ý tứ gì?

Nhiếp Vân sửng sốt.

- Là như vậy, Tử Quỳnh Sơn Mạch, Lưỡng Giới Sơn, Huyền Âm Sơn mặc dù là tam đại căn cứ Yêu nhân ở Khí Hải Đại Lục, nhưng trên thực tế vẫn có rất nhiều Yêu nhân không ở trong đám này, Yêu nhân không ở ba chỗ này, cũng có địa bàn phân chia, hàng năm đều đến Tử Quỳnh Sơn Mạch nộp lên bổng lộc, bổng lộc càng nhiều, lấy được địa bàn lại càng lớn, tương lai đạt được chỗ tốt cũng càng nhiều …

Tiểu Phong nói.

- Còn có loại sự tình này?

Tuy Nhiếp Vân cảm thấy ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu.

Tuy Khí Hải Đại Lục từ thế cục chỉnh thể đến xem, là thiên hạ của Nhân loại, nhưng Yêu Tộc cũng không thể khinh thường, không nói mặt khác, chỉ một địa phương nhỏ như Lạc Thủy thành, liền có cao thủ như Yêu Ninh, Yêu Đồng, huống chi địa phương khác!

Nghe Tiểu Phong giải thích, Nhiếp Vân rốt cục hiểu được.

Yêu nhân du tán trên thực tế cũng phải nghe theo an bài thống nhất, địa phương sai khiến chính là Tử Quỳnh Sơn Mạch. Tử Quỳnh Sơn Mạch thật giống như Thần Thánh đế quốc trong nhân loại thất đại đế quốc, đối với tất cả Yêu nhân đều có quyền lợi thống trị quản lý, hàng năm đầu lĩnh của Yêu nhân trong phạm vi nhất định đều mang theo lễ vật rất nặng tới đây, đưa lên Niên Cung.

Xem ra hai người mình tới đúng lúc, tựa hồ Niên Cung vào hôm nay, còn chưa bắt đầu.

Khó trách mình cùng Tiểu Phong nghênh ngang đi tới không có Yêu nhân ngăn cản, xem ra Yêu nhân ở Khí Hải Đại Lục thật sự nhiều lắm, cho dù là Yêu nhân, cũng chưa chắc có thể nhận ra được!

- Nếu là Niên Cung Đại Hội, chúng ta vừa lúc trà trộn vào, bọn họ góp nhặt thứ tốt, nhất định phải phóng tới tàng bảo khố, liền nhân cơ hội lấy sạch sẽ bảo khố a!

Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, truyền âm cho Tiểu Phong.

- Ân!

Tiểu Phong cũng hưng phấn đến sắc mặt thấu hồng.

Hai người làm ra quyết định, chậm rãi di động về phía trước, đi không bao lâu, liền nhìn thấy cách đó không xa có một Yêu nhân mặt đen nhìn về phía một Yêu nhân trung niên hô lên.

- Yêu Liêu, Niên Cung năm nay ngươi chuẩn bị thế nào rồi? Sẽ không đến lúc đó bị Tử Quỳnh Hoàng đại nhân treo ngược lên trừng phạt chứ!

- Ít thả rắm đi, lão tử ở ba tháng trước liền chuẩn bị xong Niên Cung, nhưng ngươi, ta nghe nói Thần Phong đế quốc các ngươi lần này thay đổi hoàng đế, làm bọn ngươi rất thảm!

Yêu Liêu mở ra đôi môi màu đỏ, cười âm hiểm.

- Thần Phong đế quốc đổi hoàng đế liên quan gì đến lão tử, một tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh mà thôi, nếu dám chọc tới ta, lão tử đã sớm chặt đầu hắn xuống rồi!

Yêu nhân thứ nhất tùy ý khoát tay áo.

- Tốt lắm, hai người các ngươi một năm không gặp một lần, gặp mặt liền đấu khẩu, nghe nói chưa, lần này giống như Tử Quỳnh Hoàng không có mặt, là Kỳ Hoàng đại nhân phụ trách kiểm tra Niên Cung, Kỳ Hoàng này các ngươi cũng không phải không biết, luôn

luôn nghiêm khắc, ta xem chúng ta vẫn bớt chút khí lực khắc khẩu, nghĩ biện pháp ứng phó kiểm tra lần này đi!

Hai Yêu nhân đang tranh cãi ầm ĩ, một Yêu nhân áo xám cao lớn đi tới, vẻ mặt lo lắng.

- Tin tức này ta cũng nghe nói, Kỳ Hoàng đại nhân đích xác không dễ ứng phó, bất quá ta sớm có chuẩn bị, các ngươi xem!

Yêu Liêu cười hắc hắc, tay trảo một cái, lòng bàn tay đột nhiên nhiều ra một bình ngọc cỡ đầu ngón tay, còn không có mở nắp bình ra, từng trận mùi thơm ngát liền nhộn nhạo, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

- Nguyên Tinh Linh Dịch? Yêu Liêu ngươi lại có loại thứ tốt này?

Ngửi được cổ khí tức này, con mắt của hai Yêu nhân còn lại trở nên trợn tròn, đồng thời lộ ra vẻ khó tin.

Nguyên Tinh Linh Dịch, thiên địa hội tụ bảo vật, lúc trước Nhiếp Vân đúng là phục dụng một giọt linh dịch mới đột phá, từ Binh Khí cảnh đỉnh Niết Bàn lột xác, trở thành cường giả Chí Tôn.

Lúc trước một giọt linh dịch khiến cho Tử Đồng, Hắc Nham tự giết lẫn nhau, hiện tại tới tay Yêu Liêu cũng chỉ tính toán là tặng lễ!

- Hắc hắc, nhắc tới cũng không dễ dàng, vì được giọt Nguyên Tinh Linh Dịch này, ta là rất vất vả, quên đi, nói nhiều như vậy cũng vô dụng, phần lễ vật này của ta chuẩn bị tốt, tin tưởng Kỳ Hoàng đại nhân sẽ không cự tuyệt, các ngươi như thế nào? Nếu không chuẩn bị mà nói, ta có thể giúp, chẳng qua phải giao ra một phần ba địa bàn của các ngươi, như thế nào?

Yêu Liêu cười gian một tiếng, trong mắt lóe ra hào quang, không biết nghĩ cái gì.

- Cho ngươi địa bàn? Nằm mơ đi! Tuy năm nay chúng ta thu hoạch không tốt, nhưng cũng không đói, Kỳ Hoàng đại nhân cũng không phải xử phạt tất cả mọi

người, không tin ta còn có thể kế cuối!

------oOo------

Chương 339: Trung phẩm linh thạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Yêu nhân thứ nhất hừ lạnh.

- Ta cũng không tin, tốt lắm, đừng nói nữa, nghi thức sắp mở ra!

Yêu nhân áo xám cũng lắc đầu, đang muốn tiếp tục nói chuyện, liền nhìn thấy cửa cung từ từ mở ra, một đám Yêu nhân cao lớn mặc giáp trụ vàng óng ánh từ bên trong đi ra.

Đám Yêu nhân này mỗi một cái đều là Chí Tôn đỉnh, yêu khí thẳng hướng không trung, có tụ mà không tiêu tan, có khói nhẹ mịt mù, có theo gió nhộn nhạo, có như côn thép, thân thể phát ra yêu khí bất đồng, thuyết minh chủng tộc của bọn họ không giống nhau, chỉ là không có gần Bộ Sầu Yêu Tộc mà thôi.

- Kỳ Hoàng đại nhân có lệnh, Yêu nhân các nơi đưa lễ vật chuẩn bị đến thẩm tra, thẩm tra đủ tư cách mới có thể vào, không hợp cách, treo ngược lên chịu hình phạt mặt trời thiêu đốt!

Một kim giáp Yêu nhân đứng ở chỗ cao nhất nhìn quanh một vòng, thanh âm âm trầm vang vọng chung quanh.

Yêu nhân dưới tình huống bình thường là sợ hãi ánh mặt trời, Yêu nhân không có bất kỳ phòng ngự lộ ra dưới ánh mặt trời, thân thể sẽ bốc cháy, khổ không thể tả, đối với Yêu nhân mà nói treo ngược lên chịu mặt trời thiêu đốt, xem như trừng phạt vô cùng lợi hại rồi.

Đương nhiên, bình thường ra ban ngày Yêu nhân đều có thủ đoạn chống cự ánh mặt trời, những thủ đoạn này có khi là bí pháp, có khi là hộ thân khôi giáp,… không giống nhau, mà Yêu nhân chịu hình, những thủ pháp này không cho phép sử dụng, một khi phát hiện sử dụng, trực tiếp xử tử.

- Vâng!

Nghe được kim giáp nhân nói, lũ Yêu nhân biết năm nay Niên Cung yêu cầu quả nhiên so với năm trước càng thêm nghiêm khắc, tất cả đều rùng mình.

- Tốt lắm, mọi người xếp hàng đi!

Thấy yêu cầu của mình mọi người đều hiểu được, kim giáp nhân vẫy tay một cái, để Yêu nhân đứng ở phía trước nhất đi qua.

Yêu nhân phía trước nhất vừa cao vừa gầy, vừa nhìn liền biết là Khô Cốt Tộc, đi tới trước mặt kim giáp nhân, từ trong lòng lấy ra một vật gì đó màu đỏ tím.

Nhìn kỹ vài lần, thủ chưởng của kim giáp nhân phất lên.

- Đủ tư cách, thông qua, kế tiếp!

Yêu nhân Khô Cốt Tộc nhẹ nhàng thở ra, vẻ mặt cao hứng đi vào đại điện, vừa tiến vào cửa điện, cả người liền hoàn toàn biến mất, như tiến nhập một không gian khác.

Loại đột ngột biến mất này thoạt nhìn quỷ dị, nhưng Nhiếp Vân biết, cũng không phải truyền tống, mà chỉ là một loại trận pháp phòng ngự đặc thù mà thôi, tiến vào cửa đại điện này, chẳng khác nào tiến nhập trận pháp, nơi chốn bị người chế trụ.

Bất quá loại trận pháp này Nhiếp Vân không sợ hãi, kiếp trước mình chính là trận pháp đại sư, mặc dù không có thiên phú trận pháp, nhưng trận pháp bình thường còn không làm khó được.

Sau khi Yêu nhân Khô Cốt Tộc đi vào, người thứ hai là một Yêu nhân Thiết Tí Tộc, bất quá tựa hồ vận khí của người này không tốt lắm, trực tiếp bị phán định không hợp cách, lập tức có hai kim giáp nhân liền hiện ra ở trước mặt hắn, hai tay trảo xuống, bới ra toàn bộ y phục trên người, đặt ở hình thai cách đó không xa nhận ánh mặt trời thiêu cháy.

Hình thai là một mảnh chân không, không có sương mù đặc hữu của Tử Quỳnh Sơn Mạch, ánh mặt trời có thể bắn thẳng lại, độc ác vô cùng.

Xì xì xì xì...

Yêu nhân Thiết Tí Tộc mới bị dán lên hình dài, cả người liền toát ra khói nhẹ, cùng với kêu thảm thiết liên tục, chỉ chốc lát liền không giãy dụa nữa, cũng không biết là chết rồi, hay hôn mê.

- Kế tiếp!

Kim giáp nhân thẩm tra đích xác như đám Yêu nhân kia nói, cực kỳ nghiêm khắc. Chỉ mười người liền có 7, 8 cái không hợp cách, đều bị đưa lên hình dài nhận trừng phạt, khổ không thể tả.

- Đây là ta năm nay muốn lên giao Niên Cung!

Đột nhiên, một Yêu nhân hồng y đi tới phía trước nhất, từ trong lòng cẩn thận lấy ra một viên tinh thạch, vẻ mặt kiêu ngạo nói.

Tinh thạch này không lớn, mặt trên linh khí lại dị thường nồng đậm, giữa tinh thạch trong suốt, thường thường phóng xuất ra điện quang hỏa hoa. Tựa hồ linh khí quá mức nồng đậm, hơi không áp chế sẽ phát tiết ra.

- Trung phẩm linh thạch? Dĩ nhiên là trung phẩm linh thạch?

- Điều này sao có thể? Khí Hải Đại Lục làm sao có thể có trung phẩm linh thạch, ta không nhìn lầm đi!

- Loại thứ tốt này lại lấy ra làm Niên Cung, Yêu Điền này thật ác độc, có đồ vật như vậy làm chăn đệm, sang năm chỉ sợ sẽ nhận được lãnh địa lớn hơn nữa!

- Thật đáng sợ, trung phẩm linh thạch, đây chính là Chí Tôn đỉnh phong trùng kích Bí Cảnh mới có thể dùng, hắn cũng bỏ được lấy ra. Có phải ngớ ngẩn hay không, nếu là ta khẳng định lưu trữ cho mình!

- Đây không phải ngớ ngẩn. Đây là thông minh, giao ra đồ vật như vậy, nhất định sẽ được Kỳ Hoàng coi trọng, đạt được lãnh địa lớn hơn nữa, bảo vật càng nhiều, về sau nhất định sẽ một bước lên mây!

Nhìn đến linh thạch này, toàn bộ Yêu nhân đều im lặng, ngay sau đó bộc phát ra một trận kinh hô khó có thể tin.

Trung phẩm linh thạch, Khí Hải Đại Lục căn bản là sinh sản không ra, đồng dạng lớn nhỏ, linh khí ít nhất là gấp trăm lần hạ phẩm linh thạch!

Muốn đột phá Bí Cảnh, nếu như không có Bí Cảnh yêu hạch trợ giúp mà nói, chỉ có thể dựa vào trung phẩm linh thạch, hạ phẩm linh thạch căn bản không đủ tư cách!

Loại bảo bối này, mỗi một khối đều vô giá. Mười kiện binh khí Hoàng tộc thượng phẩm cũng không đổi, tên Yêu Điền Yêu nhân này lại cống hiến ra làm Niên Cung, thật là bạo tay!

- Trung phẩm linh thạch, trung cấp, đủ tư cách, thông qua!

Linh thạch phẩm chất đồng dạng, cũng không phải giống nhau, có cao thấp phân chia, trung phẩm linh thạch này cũng không phải là hàng đầu, bất quá bậc trung, dù như thế, cũng đã làm cho cường giả động tâm rồi.

Rất nhanh Nguyên Tinh Linh Dịch của Yêu Liêu cũng được thông qua kiểm tra, hai cùng hắn lại không may mắn như thế, toàn bộ không hợp cách, dán ở trên hình dài nhận mặt trời chói chan thiêu đốt.

- Mẹ nó, chúng ta liều chết liều sống có được đồ vật gì đó lại đây cung phụng chẳng những không được ưu đãi, còn bị trừng phạt, về sau Yêu Nghiêm ta không nghe theo Tử Quỳnh núi phân phó, mưu phản Tử Quỳnh Sơn Mạch!

Yêu nhân áo xám chịu đựng không nổi vũ nhục, thét dài một tiếng, cả người yêu khí tỏ khắp, lực lượng Chí Tôn đỉnh phong kích động, phá vỡ yêu quái ở chung quanh.

Chúng nó từng cái đều chưởng quản một phương, nhân vật đỉnh phong, tiến đến trình Niên Cung, nếu không chiếm được tưởng thưởng còn bị trừng phạt, dưới tình thế cấp bách, tức giận thiêu đốt.

- Mưu phản Tử Quỳnh Sơn Mạch? Hảo, hảo, vậy ngươi đi chết đi!

Kim giáp nhân cầm đầu tựa hồ đã sớm dự đoán được sẽ có loại chuyện này phát sinh, hừ lạnh một tiếng, trong mắt bắn ra quang mang lạnh lùng, ngón tay khô gầy nhấc về phía trước.

------oOo------

Chương 340: Kỳ Hoàng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rầm!

Một đạo kim quang trắng noãn nháy mắt hoa phá trường không, điểm tới mi tâm của Yêu nhân áo xám.

- Muốn giết ta, không dễ dàng như vậy, Đại Yêu Ma Thủ!

Yêu nhân áo xám cũng là ngoan nhân, nếu song phương trở mặt, không thể không có chút dự phòng, quỷ trảo âm trầm, ngang trời phách trảo, nhất thời không trung tà khí dày đặc, quỷ ảnh sáng quắc.

- Chút tài mọn, chết!

Kim giáp nhân căn bản không để ý tới quỷ trảo đầy trời, kim quang đột nhiên đại thịnh, tựa như Tử Vong Xạ Tuyến đâm thủng kim thạch, ầm ầm buông xuống.

Bùm bùm!

- A...

Một tiếng kêu thảm, tất cả công kích của Yêu nhân áo xám, quỷ ảnh đầy trời toàn bộ tan thành mây khói, ngực bị kim quang đâm ra một lỗ thủng, ánh mắt ảm đạm, thi thể té trên mặt đất, hô hấp đoạn tuyệt.

- Yêu Phong một chiêu liền chết rồi?

- Yêu Phong Chí Tôn đỉnh phong, cho dù ở Địa Bảng của Thần Thánh đế quốc, cũng có thể đứng vào, thế nhưng một chiêu cũng không thể ngăn, đáng sợ!

- Vẫn là ngoan ngoãn nộp Niên Cung đi, người này tự mình muốn chết, trách không được người khác...

- Dám đối nghịch Tử Quỳnh Sơn Mạch, cũng không nghĩ mình là ai, xứng đáng sao!

Nhìn đến Yêu nhân áo xám bị một chiêu đánh chết, giật mình, sợ hãi, vui sướng, vui sướng khi người gặp họa, các loại biểu tình đều có, vài nhân vật trong lòng còn có chút tính toán, lúc này toàn bộ áp xuống, ngoan ngoãn nộp Niên Cung.

- Còn có ai tính toán mưu phản Tử Quỳnh Sơn Mạch không? Ta cho các ngươi một cơ hội, trong mười cái hô hấp đứng ra nói, ta có thể tha các ngươi bất tử, bất quá, Kỳ Hoàng có thể tha các ngươi hay không liền khó nói!

Kim giáp nhân một chiêu đánh chết Yêu nhân áo xám, khí thế đã thành, nhìn quanh một vòng, thanh âm giống như lôi điện.

- Không dám!

Nghe lời nói uy hiếp trắng trợn này, lũ Yêu nhân đều cúi đầu.

Không có biện pháp, không giao Niên Cung mà nói, mình sẽ bị Tử Quỳnh Sơn Mạch truy nã, giao Niên Cung mà nói, một năm tân tân khổ khổ tích góp từng tí một bảo bối, lại biến mất hầu như không còn, nếu không thể phản kháng, vậy cũng chỉ có thể chịu được.

- Coi như các ngươi thức thời! Hảo, kế tiếp!

Thấy mọi người không có nói nhảm nữa, kim giáp nhân cười lạnh một tiếng, vung tay lên, đám người tiếp tục xếp hàng nộp lên Niên Cung.

- Hai người các ngươi như thế nào như vậy lạ mặt?

Đột nhiên, một kim giáp nhân ngăn cản Nhiếp Vân cùng Tiểu Phong.

Bao năm qua người lại đây giao Niên Cung tuy nhiều, lẫn nhau trong lúc đó nhận thức không rõ ràng lắm, nhưng kim giáp nhân làm người tiếp đãi, lại có chút ấn tượng, lúc này nhìn đến Nhiếp Vân cùng Tiểu Phong biến hóa thành hai Yêu nhân lạ mặt, lập tức che ở trước mặt.

- Hồi bẩm đại nhân, chúng ta là người mới, năm nay lần đầu tiên tới cống nạp, đây là lễ vật của chúng ta, xin kiểm tra!

Nhiếp Vân sớm có chuẩn bị, cười nói, bàn tay vừa lật, lòng bàn tay nhiều ra một hồ lô ngọc chất.

Hồ lô này vừa ra, liền để lộ hương khí đan dược nồng đậm, vừa thấy liền biết cấp bậc không thấp.

- Dùng để chữa thương? Không tệ, thứ tốt, hồ lô này chừng trên trăm viên, đủ tư cách, thông qua!

Nhìn thoáng qua hồ lô, nhãn tình của kim giáp nhân sáng lên.

Đan dược dùng chữa thương này là Nhiếp Vân từ tàng bảo khố của Di Thiên tông lấy được, đối với người khác mà nói là vật báu vô giá, nhưng đối với trị liệu sư như hắn mà nói, quá kém.

- Đa tạ!

Nhiếp Vân cười ha hả, đưa tới đan dược, mang theo Tiểu Phong, đi nhanh vào trong đại điện.

- Chủ nhân, như vậy liền thông qua, chẳng lẽ bọn họ không cẩn thận hỏi chúng ta rốt cuộc là ai, đến từ địa phương nào?

Đi theo phía sau Nhiếp Vân, đôi mắt Tiểu Phong trừng tròn xoe.

- Sẽ không, chúng nó cũng là vì tài, có người nguyện ý giao tiền, tự nhiên cầu còn không được, như thế nào lại tinh tế truy tra, nói sau, Yêu nhân tàn sát so với nhân loại càng sâu, những người này thoạt nhìn thực tiêu dao, nói không chừng khi nào đó sẽ bị thuộc hạ giết chết, loại sự tình này kim giáp nhân cũng biết, hỏi một câu chính là làm bộ dáng mà thôi!

Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng.

Loại Niên Cung Đại Hội này chính là một loại ước thúc của Yêu Tộc đối với hạ nhân, chỉ cần có thể giao đủ Niên Cung thì không sao cả, mặt khác hẳn là không có cưỡng cầu gì.

Toàn bộ Khí Hải Đại Lục thật sự quá lớn, còn có một chút hải vực đảo nhỏ, mỗi ngày đều có giết chóc phát sinh, chết một hai Yêu nhân, nhiều ra một hai Yêu nhân, cho dù muốn truy tra cũng truy tra không được gì.

- Đi thôi!

Giải thích cho Tiểu Phong xong, Nhiếp Vân sải bước đi vào đại điện.

Một trận thiên toàn địa chuyển, lại mở to mắt, hai người xuất hiện ở trong một đại điện rộng lớn, điện phủ khí tức dày đặc, mang theo áp lực làm người ta hít thở không thông, hẳn chính là nơi trọng yếu nhất của Tử Quỳnh Sơn Mạch.

- Nguyên lai là Linh Hư Mê Huyễn Trận, tuy trận pháp cao minh, nhưng không có cường giả Bí Cảnh chủ trì, lại chẳng khác gì là phế vật!

Toàn bộ đại điện bị một đại trận vây quanh, hơi chút đụng vào sẽ xuất hiện vô số quỷ ảnh, yêu ma quỷ quái. Không trung tà khí ngưng tụ không tiêu tan, tự hồ chỉ cần người khống chế trận pháp ý

động, sẽ hình thành cự kiếm sắc bén, chém giết ngoại nhân.

Uy nghiêm, âm trầm!

Bất quá, đây chẳng qua là đang cảm thụ trong mắt người khác, Nhiếp Vân tùy ý nhìn một lần, chỉ biết đây là một Linh Hư Mê Huyễn Trận, loại trận pháp này cường giả Bí Cảnh chủ trì, uy lực không nhỏ, nhưng đổi lại Chí Tôn chủ trì, muốn vây khốn mình, quả thực chính là người si nói mộng.

Chung quanh tràn đầy Yêu nhân, đứng ở hai bên đại điện, ngừng thở, cái gì cũng không dám nói, ngẩng đầu nhìn lại, một Khô Lâu Vương Tọa đứng sừng sững ở giữa đại điện, trên vương tọa, một Yêu nhân cẩm bào nhìn không ra tuổi, ngồi ngay ngắn ở phía trên, trong mắt lộ ra uy nghiêm nồng hậu.

Người đứng thứ hai của Tử Quỳnh Sơn Mạch, Kỳ Hoàng!

Lão quái vật trùng kích Bí Cảnh bất tử!

- Thật mạnh!

Cảm ứng một chút, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy người này đáng sợ.

Sức chiến đấu của người này vị tất có thể thắng được mình, nhưng linh hồn lực đã đạt tới Khí Hải Đại viên mãn đỉnh phong, khoảng cách Linh cấp cũng chỉ kém một bước!

Khó trách có thể trùng kích Bí Cảnh bất tử, linh hồn đạt tới loại cảnh giới này, cùng người chiến đấu cho dù không sử dụng lực lượng gì, chỉ sợ chỉ cần linh hồn cũng có thể xé người thành mảnh nhỏ!

Linh hồn Khí Hải Đại viên mãn cùng Khí Hải đỉnh phong tuy chỉ kém một cấp bậc, nhưng đại biểu cho thiên địa không sứt mẻ, đại biểu cho một cấp bậc đạt đến cực hạn, siêu cấp cường giả có được linh hồn Đại viên mãn, cho dù lực lượng bằng nhau, sức chiến đấu cũng gấp mấy lần đối phương!

------oOo------

Chương 341: Kỳ Hoàng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiện tại Nhiếp Vân phối hợp lực lượng của Đại Lực Đan Điền đã có được một vạn Tượng lực, có thể so với cường giả Bí Cảnh, nhưng linh hồn chỉ có Khí Hải đỉnh, so sánh với người này, còn xa xa không phải đối thủ!

- Năm nay do ta chủ trì Niên Cung Đại Hội lần này!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân suy tư, Kỳ Hoàng ở trên đài cao mở miệng nói chuyện.

Thanh âm trầm thấp hữu lực, phối hợp lực lượng linh hồn vang vọng ở bên tai mọi người, làm trong óc người ta say xe, không dám sinh ra ý niệm phản kháng trong đầu.

Linh hồn Khí Hải Đại viên mãn, Khí Hải vô địch, cho dù cường giả Bí Cảnh sơ kỳ bình thường muốn đánh chết cũng khó khăn, đại bộ phận Yêu nhân trong đại điện linh hồn lực đều ở Khí Hải cao cấp, đối mặt cường giả linh hồn Đại viên mãn, căn bản không có lực lượng chống cự.

Trong lúc nhất thời đại điện lặng ngắt như tờ, không chút huyên náo.

- Các vị giao đủ Niên Cung, Tử Quỳnh Sơn Mạch chúng ta tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi, đây là một chút đan dược đối với tu luyện có trợ giúp, ăn vào đi!

Kỳ Hoàng khẽ vẫy, không trung lập tức nhiều ra vô số đan dược màu đỏ sậm, một đám quay tròn, ở dưới khí kình đặc thù khống chế, huyền phù ở trên không mọi người.

- Đa tạ Kỳ Hoàng đại nhân!

Một Yêu nhân trong đó thấy đan dược ẩ chứa linh khí mười phần, ánh mắt chợt lóe, bàn tay duỗi ra liền trảo qua.

Đăng đăng đăng đăng! PHỐC!

Bàn tay vừa tiếp xúc đan dược, một cỗ lực lượng đặc thù liền từ đan dược bắn nhanh xuống, chỉ một chút, Yêu nhân Chí Tôn đỉnh phong này liền miệng phun máu tươi, bay ngược ra ngoài, rơi trên mặt đất.

- Này...

Nhìn thấy cảnh này, mọi người biết những đan dược này tuy nói là cho mình, nhưng phải có bản lĩnh mới có thể bắt được, hiểu được cái này liền không dám ra tay trước rồi.

- Kỳ Hoàng đại nhân cho các ngươi đan dược là vinh hạnh của các ngươi, bất quá, muốn bắt được, phải có bản lĩnh mới được! Chỉ có người có bản lĩnh, mới có tư cách cùng Kỳ Hoàng đại nhân làm đại sự!

Bên cạnh đài cao, một kim giáp nhân nhìn mọi người một cái, hừ lạnh.

- Ta đến!

Một Yêu nhân trung niên chịu không nổi ngôn ngữ kích thích, ngửa mặt lên trời thét dài, tiếng gầm cuồn cuộn cùng với thân ảnh hóa thành một đạo lưu quang, đột nhiên nhắm một viên đan dược trong đó phóng đi.

Xì xì!

Đan dược lại phát ra một cỗ khí kình xoay tròn, bắn nhanh tới trung niên Yêu nhân, người sau bất vi sở động, bàn tay trở mình, trong khoảnh khắc đánh ra mười tám bộ thủ ấn, mỗi một bộ đều là vũ kỹ Hoàng tộc thượng phẩm, chưởng ấn thật mạnh.

Hô!

Khí kình của Đan dược xoay tròn mà ra bị mười tám bộ thủ ấn của hắn ngăn trở, đan dược bị hắn chộp vào lòng bàn tay, há mồm dùng xuống.

Kẽo kẹt! Kẽo kẹt!

Đan dược vừa tiến vào bụng, khí thế của trung niên kia mạnh mẽ tăng lên, như nham thạch nóng chảy, vô luận lực lượng hay khí tức đều tăng nhiều, không cần nhìn, cũng biết hắn từ đan dược chiếm được ưu đãi thật lớn.

- Chúng ta cũng thử xem!

Có người thứ nhất được lợi, người còn lại cũng bắt đầu tâm động, đều chộp tới đan dược trên không trung.

Nhiếp Vân cùng Tiểu Phong bất hiện sơn lộ thủy cũng bắt giữ một quả, loại đan dược này đối Yêu nhân có giúp lớn cực trợ, nhưng đối với mình là độc dược, nắm tới, hai người cũng không ăn, làm cái động tác giả, tùy ý ném vào quần áo.

- Hảo, hảo, mấy người các ngươi đi theo ta!

Yêu nhân ở đây có thành công, có thất bại, thất bại đều không ngoại lệ, toàn bộ trọng thương, Kỳ Hoàng nhìn mọi người còn lại, cao hứng gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

- Còn không mau đi!

Kim giáp nhân thấy mọi người có chút sững sờ, hừ một tiếng, cũng đi theo sau lưng Kỳ Hoàng đi ra đại điện.

- Theo sau!

Hai người Nhiếp Vân cũng ở trong đám thành công, liếc mắt nhìn nhau, cùng qua đi.

Đại điện tổng cộng tiến vào Yêu nhân chừng bốn mươi, thành công lấy đan dược chỉ có 8, 9 người, đi theo phía sau đám người Kỳ Hoàng một hồi, đi vào một đại sảnh rộng lớn.

Vừa tiến vào đại sảnh này, Nhiếp Vân nhất thời cảm thấy hương khí xông vào mũi, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy đủ loại bảo vật, huyền phù giống như ngôi sao đầy trời, mỗi một dạng đều lóe ra quang mang ánh ngọc.

- Bảo khố? Chẳng lẽ đây là bảo khố của Tử Quỳnh Sơn Mạch? Kỳ Hoàng mang bọn ta đến nơi đây làm gì? Nhiếp Vân chấn động toàn thân.

Nơi này không hổ là bảo khố của Tử Quỳnh Sơn Mạch, bảo vật nhiều, hoàng thất của Thần Thánh đế quốc, Di Thiên Tông cộng lại cũng không đủ một phần trăm, nếu thu toàn bộ bảo khố gì đó cho mình dùng, thực lực của mình tuyệt đối có thể tăng vọt!

Khí Hải tu luyện, chú ý tài, lữ, pháp, kỹ, tài vật có thể xếp đến đệ nhất, đủ thấy thứ này trợ giúp tu luyện ra sao!

- Các vị nhất định rất kỳ quái, vì sao ta lại mang các ngươi tới nơi này!

Kỳ Hoàng vung tay lên, phi thân ngồi ở trên một cái ghế, nhìn quanh một vòng, thanh âm lạnh nhạt.

- Kỳ Hoàng đại nhân nhất định có sắp xếp, chúng ta nguyện ý chăm chú lắng nghe!

Một Yêu nhân vội vàng nói.

- Ân, ta mang các ngươi tới đây, là muốn các ngươi hỗ trợ làm một chuyện, nếu thành công, đồ vật trong này. Mặc cho các ngươi tùy ý chọn lựa!

Kỳ Hoàng nói.

- Mặc chúng ta chọn lựa?

Trong mắt mọi người đồng thời lửa nóng.

Bảo khố của Tử Quỳnh Sơn Mạch, bảo vật vô số, có khả năng giúp

đỡ người tăng thực lực lên cũng rất nhiều, chỉ cần tùy ý được vài thứ, chuyến đi này liền không tệ, có thể tùy ý chọn lựa mà nói, nhiệm vụ lại khó khăn cũng đáng!

Thử nghĩ một chút, Nguyên Tinh khí, trung phẩm linh thạch chính là bảo vật Niên Cung năm nay, Tử Quỳnh Sơn Mạch trở thành đại bản doanh Yêu Tộc không dưới ngàn năm. Ngàn năm tích lũy, dữ dội hùng vĩ! Bảo vật nhiều chỉ sợ là ai cũng đỏ mắt!

- Không tồi!

Thấy biểu tình chúng nhân hỏa nóng, Kỳ Hoàng tựa hồ cực kỳ hài lòng, hơi gật đầu cười.

- Kỳ Hoàng đại nhân mời nói. Chỉ cần chúng ta có thể làm được, quyết sẽ không chối từ!

Yêu nhân vừa rồi khen tặng kia, đi về phía trước từng bước, vội vàng ôm quyền.

Hắn vừa nói, Yêu nhân còn lại cũng toàn bộ tỉnh táo, đồng thời hiểu được, Kỳ Hoàng có thể nhận lời chỗ tốt lớn như vậy, chuyện này khẳng định sẽ không đơn giản!

- Tốt lắm, nhiệm vụ của ta rất đơn giản! Chính là muốn các ngươi đi Thần Thánh đế quốc tìm vài người. Thuận tiện bắt bọn họ trở lại! Bắt trở lại một cái, ta liền cho các ngươi chọn lựa giống nhau. Nếu có người có thể bắt trở lại năm người, là có thể chọn lựa năm dạng bảo bối!

Kỳ Hoàng từ vương tọa đứng dậy, vung tay một cái, mang theo uy nghiêm vô thượng.

------oOo------

Chương 342: Nhiệm vụ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bắt năm người, lựa chọn năm dạng bảo bối? Không biết Kỳ Hoàng đại nhân muốn chúng ta bắt người có tu vi gì?

Tuy trong lòng mọi người lửa nóng, bất quá có thể trở thành nhất phương kiêu hùng, vượt qua Niên Cung, tự nhiên không phải kẻ đầu đường xó chợ, nháy mắt đầu óc vừa chuyển liền biết tính nguy hiểm của nhiệm vụ.

Kim giáp nhân ở bên người Kỳ Hoàng, từng cái tu vi đều có thể sắp hàng trên Thiên bảng, thực lực so với nhóm người mình mạnh hơn nhiều, bọn họ cũng không đi, phái nhóm người mình đi, quỷ dị nói không nên lời a.

- Người các ngươi cần bắt, thực lực cũng không được tốt lắm, mạnh nhất cũng không đạt tới Chí Tôn đỉnh phong! Chớ nói chi là Địa Bảng, Thiên bảng! Sở dĩ để các ngươi đi mà không phải thuộc hạ kim giáp nhân của ta, là bởi vì Tử Quỳnh Sơn Mạch chúng ta cùng Thần Thánh đế quốc có ước định!

Kỳ Hoàng tựa hồ nhìn thấu nghi hoặc trong lòng mọi người, thản nhiên nói:

- Yêu nhân của Tử Quỳnh Sơn Mạch, có khí tức đặc thù, một khi tiến vào Thần Thánh đế quốc, sẽ bị cao thủ trong đó phát hiện, vi phạm lời hứa, chư vị đều là nhất phương bá chủ, không thuộc về Tử Quỳnh Sơn Mạch, tiến vào Thần Thánh đế quốc, mặc dù bị phát hiện, cũng tìm không thấy trên đầu chúng ta! Một câu, thay chúng ta làm việc, thành công, bảo vật tùy tiện chọn, không thành công, chết!

- Thì ra là thế!

Nghe Kỳ Hoàng nói trắng ra như thế, Nhiếp Vân gật gật đầu.

Tử Quỳnh Sơn Mạch làm địa phương tập trung Yêu nhân của Khí Hải Đại Lục, cùng Thần Thánh đế quốc chân vạc mà đứng, có lẽ đã ước định không can thiệp chuyện của nhau nào đó, hiện tại Tử Quỳnh Sơn Mạch muốn đi Thần Thánh đế quốc bắt người, một khi bị phát hiện chẳng khác nào phá hủy quy củ, mà chút Yêu nhân này, xét đến cùng không thuộc về Tử Quỳnh Sơn Mạch, cho dù bị

nắm, cũng không liên lụy đến trên người Tử Quỳnh Sơn Mạch, thứ hai, đều là chút du binh tán dũng, chết thì chết, không có gì đáng tiếc!

Đương nhiên, cũng có thể Kỳ Hoàng muốn nhóm người mình tiến vào Thần Thánh đế quốc làm bia đỡ đạn hấp dẫn cao thủ của đối phương chú ý, mà bọn họ còn có hậu thủ bí mật tiến hành!

Hai loại khả năng này, Nhiếp Vân càng có khuynh hướng cái sau.

Yêu nhân luôn luôn tâm ngoan thủ lạt, chuyện tình giết hại đồng loại, bọn họ cũng thường xuyên làm.

- Kỳ Hoàng đại nhân, nếu ta không có ý định muốn thu bảo vật, cũng không muốn đi chấp hành nhiệm vụ này thì sao?

Một Yêu nhân hỏi.

- Không muốn chấp hành? Cũng có thể, chính là chết! Vừa rồi cho các ngươi dùng đan dược, tuy rằng có thể tăng thực lực lên, nhưng cũng là độc dược đặc thù, không có giải dược mà nói, trong vòng một năm Khí Hải sẽ nổ tung, trực tiếp tử vong, thần tiên cũng cứu không được!

Kỳ Hoàng thản nhiên nói.

- Này...

Nghe được Kỳ Hoàng nói, lũ Yêu nhân cảm ứng một chút, quả nhiên toàn bộ cảm thấy thân thể khác thường, tức đến sắc mặt đỏ lên, lại không có cách nào.

- Hảo, chúng ta đáp ứng rồi, mời Kỳ Hoàng đại nhân nói muốn chúng ta bắt người nào, có đặc thù gì!

Lũ Yêu nhân biết không có biện pháp phản kháng, đành phải cam tâm thừa nhận.

- Chính là vài người này, đây là khí tức linh hồn cùng bộ dáng của bọn hắn, các ngươi tới Thần Thánh đế quốc có thể tự mình tìm

kiếm!

Ngón tay của Kỳ Hoàng điểm một chút, một cỗ khí tức đặc thù bao phủ đám đông.

Cổ khí tức này vừa tiến vào trong óc, mọi người liền rành mạch biết bộ dáng cùng khí tức linh hồn của mấy người muốn bắt.

Loại thủ đoạn này, chính là cường giả linh hồn Đại viên mãn mới có thể hoàn thành, thực lực kém một chút, căn bản làm không được.

- Những thứ này là... khí tức dung mạo của cha mẹ tỷ đệ cùng Lạc thành chủ? Bọn họ không chết, cũng không bị bắt?

Trong đám người, lúc Nhiếp Vân cảm nhận được khí tức linh hồn cùng bộ dáng, đột nhiên ánh mắt trợn tròn, hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Kỳ Hoàng muốn bắt người không phải khác, đúng là đám người cha mẹ!

Kỳ Hoàng để cho nhóm người mình đi bắt, liền cho thấy bọn họ đã thuận lợi đào tẩu, nếu không cũng sẽ không hưng sư động chúng như thế rồi!

- Ngươi, đi ra cho ta?

Ngay thời điểm trong lòng Nhiếp Vân âm thầm may mắn, đột nhiên Kỳ Hoàng ra tay, một chưởng ấn thật lớn nháy mắt bao phủ hắn mà đến.

- Nguy rồi, chẳng lẽ bị hắn phát hiện?

Nhìn thấy chưởng ấn thật lớn, trong lòng Nhiếp Vân rùng mình, thân thể vẽ một cái sẽ tiếp đón Tiểu Phong động thủ, bất quá thân thể mới rung động, lập tức đã bị hắn áp chế xuống.

Thủ đoạn ngụy trang của Ngụy Trang sư bất luận kẻ nào cũng nhìn không ra, mình hẳn là không bị phát hiện, mà là vừa rồi đột nhiên biết tin tức của đám người cha mẹ, cảm xúc quá mức kích động, có

chút thất thố mà thôi.

- Kỳ Hoàng đại nhân!

Hiểu được nguyên do, Nhiếp Vân cũng không chống cự, mượn dùng lực lượng chưởng ấn, trượt về phía trước.

- Ân? Không tệ, không nghĩ tới ngoài Tử Quỳnh Sơn Mạch, còn có cao thủ lợi hại như thế! Vừa rồi nhìn hình dạng của ngươi, có biết mấy người này hay không? Có tin tức của bọn hắn hay không?

Hai mắt Kỳ Hoàng nheo lại, khí tức trên thân tích tụ, tự hồ chỉ cần Nhiếp Vân nói không đúng, liền sẽ trực tiếp ra tay.

Vừa rồi Nhiếp Vân dưới cảm xúc kích động, không che dấu tốt khí tức của mình, thực lực linh hồn Khí Hải đỉnh phong không hề giữ lại phóng xuất ra, làm cho lòng hắn sinh kiêng kị.

- Hồi bẩm Kỳ Hoàng đại nhân, ta cũng không nhận ra mấy người này, chỉ là sau khi cảm ứng linh hồn khí tức của bọn họ, cảm thấy thực lực hẳn là không ra hồn, lúc này mới vui mừng lộ rõ trên nét mặt!

Nhiếp Vân vừa nói vừa vận chuyển ngụy trang khí, trong cơ thể yêu khí tràn ngập, vô luận từ phương diện nào đến xem, hắn cũng là một Yêu nhân không hơn không kém, không hề có chút khủng hoảng.

- Ân, như vậy cũng tốt! Tốt lắm, đây là lệnh bài Yêu Tộc đại biểu thân phận của các ngươi, cũng có thể thông qua thứ này truyền lại tin tức trở về, các ngươi đi chuẩn bị đi, nói cho các ngươi biết, ta an bài nhiệm vụ này, mặc kệ người nào cũng không cho phép truyền đi, nếu để cho ta biết tin tức tiết lộ, ta sẽ giết tất cả mọi người bọn ngươi, một tên cũng không để lại!

Nhìn chằm chằm Nhiếp Vân một hồi, Kỳ Hoàng vẫn chưa nhìn ra cái gì, tùy tay ném ra vài cái lệnh bài, một người một cái, lúc này mới quay đầu đi.

- Vâng!

Lũ Yêu nhân đồng thời lên tiếng, lui về phía sau.

- Linh hồn lực Khí Hải đỉnh phong, không nghĩ tới trong những du binh tán dũng này cũng có cao thủ như thế!

Đám người Nhiếp Vân rời đi, biểu hiện trên mặt Kỳ Hoàng lóe ra, không biết nghĩ cái gì.

------oOo------

Chương 343: Khí Hải Đại viên mãn (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thực lực có mạnh hơn nữa cũng chỉ là một con cờ mà thôi, nếu Kỳ Hoàng đại nhân có thể ở trước Tử Quỳnh Hoàng đại nhân tìm được mấy người kia, nhất định sẽ được ngợi khen, đột phá Bí Cảnh cũng không nhất định!

Kim giáp nhân bên người Kỳ Hoàng cười nói.

- Hừ, lúc trước Tử Quỳnh Hoàng không nghe ta, xảy ra việc này, xứng đáng bị trừng phạt, tốt lắm, những người này cũng không đáng tin cậy, cho bọn họ đi Thần Thánh đế quốc, chỉ là hấp dẫn người khác chú ý mà thôi, chuyện này còn cần tự mình đi làm!

Kỳ Hoàng đi xuống đài cao, tùy ý khoát tay áo, bước ra tàng bảo khố.

- Chủ nhân, chúng ta làm sao bây giờ?

Đi theo lũ Yêu nhân đi ra tàng bảo khố, Tiểu Phong lặng lẽ truyền âm cho Nhiếp Vân.

- Trước cùng mọi người đi ra, dù sao hiện tại đã biết vị trí của tàng bảo khố, qua một hồi lặng lẽ trà trộn vào, lấy đi tất cả là được!

Nhiếp Vân cười hắc hắc.

- Ẩn vào? Nếu không ta ra tay giết Kỳ Hoàng kia, chúng ta liền không cần ẩn a...

Tiểu Phong không sợ chuyện lớn.

- Không cần, bây giờ còn không phải lúc!

Nhiếp Vân khoát tay áo.

Trước khi tiến vào nơi này, Nhiếp Vân vốn tính toán diệt sát toàn bộ Yêu nhân ở Tử Quỳnh Sơn Mạch, hiện tại xem ra, còn không phải lúc động thủ.

Nghe khẩu khí của Kỳ Hoàng vừa rồi, Yêu Tộc cùng Thần Thánh đế quốc trong lúc đó, cũng không phải hòa hợp như vậy, mình hoàn toàn có thể tìm sơ hở giữa hai thế lực lớn, từ giữa chu toàn, lấy được chỗ tốt lớn nhất!

- Chư vị, Kỳ Hoàng đại nhân nói đơn giản, ta xem sự tình chỉ sợ không dễ dàng, Thần Thánh đế quốc là địa phương nào? Địa phương đỉnh phong nhất của Khí Hải Đại Lục, hơi không cẩn thận, liền sẽ chết, ta xem chúng ta không bằng liên hợp, xác xuất thành công có lẽ còn lớn hơn chút!

Đi một hồi, mọi người bay ra phạm vi Tử Quỳnh Sơn Mạch, một Yêu nhân đột nhiên mở miệng nói.

- Yêu Lương nói không sai, chúng ta bây giờ là châu chấu trên một sợi dây thừng, hợp tác cả hai cùng có lợi, không hợp tác đều có thể chết!

Lại một Yêu nhân hô.

Hai Yêu nhân đề nghị, lập tức chiếm được Yêu nhân khác khen ngợi, mọi người đều tỏ thái độ.

- Ha hả, thực xin lỗi các vị, hai người chúng ta du binh tán dũng đã quen, không thích cùng người khác hành động, liền cáo từ trước!

Bọn họ hợp tác hay không cùng Nhiếp Vân không có quan hệ gì, thấy bọn họ còn có chuyện phải làm, Nhiếp Vân khoát tay, lôi kéo Tiểu Phong bước đi.

- Ngươi...

Thấy Nhiếp Vân không muốn cùng mọi người hợp tác, một Yêu nhân trong đó giận dữ, bất quá hắn chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, hai người liền từ trước mặt mọi người biến mất, không biết đi nơi nào, rốt cuộc nhìn không thấy.

- Coi như các ngươi đi nhanh, bằng không, lão tử liền giết bọn ngươi!

Nhìn đến tốc độ của hai người, Yêu nhân này đồng tử co rụt lại, bất quá trong miệng vẫn rống giận một tiếng.

Không đi trông nom Yêu nhân này gầm rú, Nhiếp Vân cùng Tiểu Phong đã thay đổi bộ dáng, một lần nữa lẫn vào Tử Quỳnh Sơn Mạch.

- Tàng bảo khố ở chỗ này, bất quá vừa rồi lúc đi ra, ta lặng lẽ nhìn thoáng qua, thủ vệ sâm nghiêm, kim giáp nhân Chí Tôn đỉnh phong ít nhất bốn năm cái, chúng ta muốn cứng rắn đi vào mà nói, nhất định sẽ hấp dẫn toàn bộ cao thủ của Tử Quỳnh Sơn Mạch lại đây...

Rất nhanh hai người lại đi vào trước mặt bảo khố, Tiểu Phong dừng bước, có chút lo lắng truyền âm.

- Ha hả, này đơn giản! Nhìn xem ta là ai?

Nhiếp Vân vừa chuyển mặt.

- A... Kỳ Hoàng đại nhân? Chủ nhân, ngươi biến thành Kỳ Hoàng đại nhân?

Thấy rõ ràng bộ dáng biến hóa của Nhiếp Vân, Tiểu Phong hoảng sợ.

Nhiếp Vân chẳng biết lúc nào đã biến thành Kỳ Hoàng, chẳng

những dung mạo giống như đúc, trên linh hồn lại cho người áp bách vô thượng, làm cho người ta căn bản không thể nào phản kháng.

- Cũng hóa trang cho ngươi một chút!

Hắn cười cười, bàn tay trảo Tiểu Phong một cái, khuôn mặt Tiểu Phong biến hóa, biến thành kim giáp nhân lúc trước theo sát Kỳ Hoàng, dung mạo khí tức tìm không ra tật xấu gì, chỉ là không có kim giáp mà thôi.

- Đi thôi!

Ngụy trang hoàn thành, Nhiếp Vân ngang nhiên mang theo Tiểu Phong đi qua.

- Người nào?

Còn chưa đến trước mặt tàng bảo khố, một tiếng rống to vang lên, từ chỗ bí mật nhảy ra bốn kim giáp nhân.

- Hừ!

Nhiếp Vân cũng không nói chuyện, hừ lạnh một tiếng, tinh thần lực khổng lồ nháy mắt lao ra, phối hợp lực lượng của Huyết Đồng sư, uy áp tràn xuống.

- Kỳ Hoàng... Kỳ Hoàng đại nhân!

Cảm nhận được linh hồn uy áp, kim giáp nhân đồng thời hoảng sợ, vội vàng lui về phía sau.

- Ta muốn đi vào bảo khố, còn không lập tức mở ra!

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng.

- Vâng!

Bốn kim giáp nhân không dám phản kháng, vội vàng mở ra đại môn bảo khố.

- Ân!

Nhiếp Vân mang theo Tiểu Phong nghênh ngang đi vào.

- Các ngươi ở bên ngoài cẩn thận canh gác, đừng cho người không có phận sự lại đây!

Nói xong, cánh tay của Nhiếp Vân vung lên, đã khép kín đại môn của bảo khố.

- Phát tài, đều là của chúng ta rồi!

Đóng lại đại môn, “Kỳ Hoàng đại nhân” không còn bộ dáng đoan trang như trước, vẻ mặt hưng phấn, bàn tay to giơ lên, trực tiếp trảo qua!

Tàng bảo khố như tinh thần đầy trời, mỗi một cái đại biểu một loại bảo vật, kém cõi nhất cũng là binh khí Hoàng tộc thượng phẩm, hạ phẩm linh thạch, các loại đan dược hàng hà sa số, bảo bối nhiều, viễn siêu mấy chục lần bảo khố của Thần Thánh đế quốc!

- Chân khí ngưng tụ, Nạp Vật Đan Điền, hấp thu!

Một tiếng hô nhỏ, chân khí hùng hậu của Nhiếp Vân nháy mắt tạo thành tám cánh tay thật lớn, cả người giống như bạch tuộc nhảy vào trong tinh thần, nhanh chóng thu gặt.

Tiểu Phong cũng không nhàn rỗi, pháp lực của cường giả Bí Cảnh càng thêm hùng hậu, trảo một cái chính là một đống, tùy ý ném đến chỗ Nhiếp Vân.

Hắn không có Nạp Vật Đan Điền, chỉ có thể ném cho Nhiếp Vân hấp thu.

Hai người cùng nhau hợp tác, không đến hai mươi cái hô hấp, bảo bối trong tàng bảo khố đã bị thu không sai biệt lắm, các loại đan dược, dược liệu, binh khí… đã ở trong Nạp Vật Đan Điền của Nhiếp Vân, nếu không phải Nạp Vật Đan Điền của hắn ở dưới vô danh pháp quyết gia trì, so với người bình thường lớn hơn vô số

lần, chỉ sợ thật đúng là chứa không nổi nhiều đồ vật như vậy!

- Chủ nhân, đó?

Thu đến cuối cùng, đột nhiên Tiểu Phong chỉ về phía trước.

Theo ngón tay của Tiểu Phong nhìn lại, chỉ thấy trên vách tường tận cùng bên trong của tàng bảo khố, dán một cái gương đồng cổ quái, gương này cổ kính, mặt trên khắc mật văn đặc thù, làm cho người ta vừa thấy liền nhịn không được váng đầu hoa mắt.

- Mật văn này...

------oOo------

Chương 344: Khí Hải Đại viên mãn (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn cổ kính trước mắt, trong óc Nhiếp Vân một trận mê muội, thật giống như nhận lấy Tinh Thần trùng kích thật lớn.

- Không tốt, gương này có tính thôn phệ linh hồn lực, đừng nhìn!

Mới nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân liền biết gương này dị thường cổ quái, kinh hô một tiếng, vội vàng quay đầu, bất quá vừa quay đầu mới phát hiện cổ kính có một loại lực lượng đặc thù kéo lấy mình, vô luận quay đầu như thế nào, mật văn cũng xuất hiện ở trong đầu, điên cuồng thôn tính linh hồn lực của mình!

- Phệ Hồn Kính! Chẳng lẽ đây là Phệ Hồn Kính của Yêu Tộc làm người ta nghe tin đã sợ mất mật?

Cảm nhận được cổ kính mang đến xé rách, sắc mặt Nhiếp Vân nháy mắt trở nên tái nhợt.

Phệ Hồn Kính, có thể hấp thu oán khí, thôn tính linh hồn, vô thượng pháp bảo siêu việt binh khí Hoàng tộc thượng phẩm của Yêu Tộc, kiếp trước cũng chỉ nghe nói, không nghĩ tới tàng bảo khố của Tử

Quỳnh Sơn Mạch thậm chí có một cái!

Loại Phệ Hồn Kính này chỉ có thể thôn tính lực lượng linh hồn của Khí Hải Đại viên mãn trở xuống, đối với linh hồn Đại viên mãn cùng Linh cấp, lại không có chút tác dụng nào.

- Không thể bị cắn nuốt, lực lượng Huyết Đồng sư, linh hồn bạo tăng!

Biết linh hồn một khi bị cắn nuốt, thực lực khẳng định giảm xuống, trong lòng Nhiếp Vân quát một tiếng, Huyết Đồng sư thiên phú vận chuyển, trong mắt bắn ra đạo đạo yêu dị, chống cự Phệ Hồn Kính thôn tính.

Bất quá lực lượng chống cự cực kỳ nhỏ yếu, chỉ như uống rượu độc giải khát.

- Không được, nếu tiếp tục như vậy, chẳng những chân khí trong cơ thể sẽ tiêu hao sạch sẽ, thực lực linh hồn cũng sẽ đại ngã, ta không cam lòng, không cam lòng!

Cả người Nhiếp Vân bị vây ở bên bờ biên giới sắp sụp đổ.

Thực lực đạt tới Chí Tôn đỉnh phong, sẽ tu luyện linh hồn lực, nếu linh hồn lực của mình đại ngã, thực lực sẽ đại tổn, về sau đừng nói cứu đám người cha mẹ, ngay cả mình cũng không biết chết như thế nào!

- Ta không thể bị cắn nuốt, ta muốn trở nên càng mạnh, ta muốn cứu ra đám người cha mẹ, ta muốn trùng kích cảnh giới rất cao, vì nàng, vì sư phụ, vì đủ loại ước mơ kiếp trước không thể hoàn thành...

Nhớ tới đủ loại tiếc nuối ở kiếp trước, nhớ tới đám người cha mẹ có thể còn ở trong tay người khác, Nhiếp Vân cắn răng kiên trì.

Kẽo kẹt! Kẽo kẹt!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân tựa hồ có chút không kiên trì nổi, đột nhiên tinh thần lực không biết xúc động cái gì, dọc theo lộ tuyến

của vô danh pháp quyết vận chuyển.

Ầm vang!

Tinh thần lực dựa theo vô danh pháp quyết vận chuyển có thể tăng cường khí tức, lần này vận chuyển, khí tức cả người Nhiếp Vân nháy mắt bạo tăng, giống như cường giả Bí Cảnh, kinh đào hãi lãng.

- Đột phá, đột phá!

Khí tức trên người đột nhiên bạo tăng, Nhiếp Vân cảm giác như thời điểm nghịch lưu đi thuyền, đột nhiên đến một trận gió, tinh thần vừa động, cấp tốc trùng kích!

Ầm vang!

Một trận thiên toàn địa chuyển, Nhiếp Vân thật giống như cảm thấy linh hồn của mình trong nháy mắt tiến nhập một thiên địa mới, tầm nhìn trước mắt lập tức trống trải.

Linh hồn lực bạo tăng, lực cắn nuốt trong Phệ Hồn Kính cũng yếu bớt, tựa hồ đối với mình không có ảnh hưởng gì.

- Khí Hải Đại viên mãn? Ta đột phá Đại viên mãn rồi hả?

Cảm nhận được linh hồn lực biến hóa, Nhiếp Vân biết linh hồn lực của mình có đột phá mới, cả người tiến nhập cảnh giới mới, hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên!

Khí Hải Đại viên mãn, bình thường cường giả Bí Cảnh mới có thể đạt tới, không nghĩ tới mình vẫn chỉ là Chí Tôn đỉnh phong thì đến được rồi!

Loại linh hồn lực này, vạn độc bất xâm, trăm tà không dính, cho dù lại gặp được Kỳ Hoàng, mình cũng sẽ không sợ hãi!

- Chủ nhân, ngươi không sao chứ...

Mới từ trong hưng phấn khôi phục lại, chợt nghe Tiểu Phong ở một

bên lo lắng hỏi.

Từ lúc linh hồn bị Phệ Hồn Kính thôn tính đến mình đột phá, nói thì dài dòng, trên thực tế bất quá hai ba cái hô hấp, một bên Tiểu Phong thậm chí còn không biết chuyện gì xảy ra, thực lực của Nhiếp Vân lại lần nữa có tăng cường cùng lột xác về bản chất.

- Ta không sao!

Khoát tay không cho Tiểu Phong lo lắng, Nhiếp Vân lại nhìn về phía cổ kính trước mắt.

- Có thể hấp thu linh hồn người khác nhất định là mật văn trên cổ kính, nếu như có thể nghiên cứu mật văn này rõ ràng, phối hợp Huyết Đồng sư thiên phú, công kích linh hồn tuyệt đối có thể trở thành thủ đoạn công kích lợi hại nhất của ta!

Nhớ tới cổ kính thôn tính linh hồn đáng sợ, trong lòng Nhiếp Vân khẽ động.

Huyết Đồng sư, trời sinh có thể nắm giữ linh hồn thiên phú, nếu mình có thể nghiên cứu ra mật văn này, phối hợp thêm Huyết Đồng sư thiên phú, cho dù gặp gỡ cường giả Khí Hải Đại viên mãn, chỉ sợ cũng có thể trong nháy mắt làm cho đối thủ tâm thần đại loạn!

Cao thủ quyết đấu, không thể có chút qua loa, trong nháy mắt tâm thần đại loạn, có thể quyết định thắng bại!

- Nơi này không phải thời điểm nghiên cứu, vẫn là trước thu đi nói sau!

Nhìn một hồi, Nhiếp Vân biết đây là tàng bảo khố của Tử Quỳnh Sơn Mạch, không thể ở lâu, bàn tay to trảo một cái, đã thu cổ kính vào Nạp Vật Đan Điền.

Trở về hảo hảo nghiên cứu, vạn nhất có thể nghiên cứu ra cái gì, chẳng những có thể tăng thực lực lên, thậm chí còn có thể trợ giúp yêu sủng, bằng hữu của mình tăng linh hồn lực!

Tu vi dễ tăng, linh hồn lực khó tăng, nếu Phệ Hồn Kính này có thể

trợ giúp yêu sủng, bằng hữu tăng lên linh hồn lực, mình mới có thể chân chánh hoành hành Khí Hải Đại Lục, sẽ không sợ hãi!

Thử nghĩ một chút, cha mẹ tỷ đệ yêu sủng của mình đều đạt tới linh hồn Đại viên mãn, thực lực có thể so với lão quái trùng kích Bí Cảnh bất tử.

Khi đó hắn còn sợ ai? Khí Hải Đại Lục có thể uy hiếp được thế lực của mình chỉ sợ không còn!

- Tàng bảo khố chúng ta đã thu không sai biệt lắm, đi thôi!

Thu cổ kính vào đan điền, Nhiếp Vân lại nhìn một vòng, phát hiện toàn bộ đại sảnh đã rỗng tuếch, cọng lông cũng không còn, quay đầu hô Tiểu Phong một tiếng, hai người rất nhanh đi ra ngoài.

Còn chưa đến cửa, đang muốn mở cửa ra, đột nhiên nghe được ngoài cửa truyền đến một tiếng quát lớn.

- Các ngươi không ở vị trí của mình, đều đứng ở chỗ này làm gì?

Thanh âm để lộ ra khí tức hùng hậu, không giận tự uy.

- Cường giả Bí Cảnh, chủ nhân, bên ngoài là cường giả Bí Cảnh, chẳng lẽ là Tử Quỳnh Hoàng đã trở lại?

Cường giả Bí Cảnh trong lúc đó có thể cảm ứng lẫn nhau, Tiểu Phong ở dưới bí thuật của Nhiếp Vân áp chế, có thể không bị những người khác phát hiện, nhưng đối phương có phải Bí Cảnh hay không, khoảng cách gần như vậy, Tiểu Phong vẫn có thể cảm ứng ra.

------oOo------

Chương 345: Bị phát hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía trước càn quét đồ vật này nọ quá vui, nên không chú ý, như

thế nào cũng không thể tưởng được, mới vừa thu sạch bảo bối, liền phát hiện cường giả Bí Cảnh của Tử Quỳnh Sơn Mạch đã đến bên ngoài bảo khố.

- Mặt trên!

Biết lúc này lại đi ra, khẳng định hẳn phải chết không thể nghi ngờ, Nhiếp Vân hô nhỏ, bay lên đỉnh trần, nhoáng một cái liền dấu ở trong một nhách nhỏ.

Tiểu Phong cũng biết tình cảnh nguy cấp, lắc mình giấu ở cách đó không xa, hai người một cử động nhỏ cũng không dám, ngừng thở.

Tuy còn không thấy được Tử Quỳnh Hoàng, nhưng chỉ từ khí tức, Nhiếp Vân biết người này thực lực cực kỳ cường hãn, so với Kỳ Hoàng không biết cường đại hơn bao nhiêu lần, tuy Tiểu Phong cũng là cường giả Bí Cảnh, nhưng dù sao vừa mới thăng cấp thành công, còn xa xa không phải là đối thủ!

Siêu cấp cường giả lợi hại như vậy, coi như linh hồn của mình đã đạt đến Đại viên mãn, như trước không phải là đối thủ!

- Hồi bẩm Tử Quỳnh Hoàng bệ hạ, Kỳ Hoàng đại nhân vừa mới đi vào, chúng ta đợi ở bên ngoài thủ hộ!

Bốn kim giáp nhân hồi đáp.

- Kỳ Hoàng đi vào? Hắn tiến vào bảo khố làm gì? Mở cửa!

Tử Quỳnh Hoàng nhíu mày, thuận miệng nói.

- Vâng!

Két..!

Đại môn bảo khố mở ra, một bóng người thân hình cao lớn đi nhanh đến.

- Ân? Đồ vật bên trong đâu? Bảo bối của ta!

Tử Quỳnh Hoàng vừa tiến vào đại môn, lập tức nhìn đến kho hàng rỗng tuếch, liền gầm rú một tiếng, lửa giận thiêu đốt, thẳng hướng trời cao.

Bảo khố của Tử Quỳnh Sơn Mạch, không biết tụ tập bao nhiêu năm tâm huyết của hắn, đột nhiên nhìn đến trống trải như thế, bị người càn quét đến ngay cả một cọng lông cũng không có, không tức chết cũng đã rất tốt!

- Tử Quỳnh Hoàng bệ hạ... Rõ ràng vừa rồi Kỳ Hoàng đại nhân... Lúc tiến vào, bảo khố vẫn đầy a...

Nghe được bệ hạ gào thét, bốn kim giáp nhân phụ trách thủ hộ cũng nhìn thấy bộ dáng của bảo khố, sắc mặt mỗi người tái nhợt, sợ tới mức vội vàng giải thích.

- Yêu Kỳ, ngươi dám động đồ đạc của ta, ngươi muốn chết!

Tử Quỳnh Hoàng rống to, tam thi thần khiêu, đang định lao ra tìm Kỳ Hoàng tính sổ, đột nhiên lỗ tai vừa động.

- Chạy đi đâu, xuống đây cho ta!

Bàn tay to trảo một cái, pháp lực hùng hậu trong nháy mắt bao phủ trọn nóc nhà, một cỗ khí lãng xoay tròn, thẳng tắp tịch cuốn tới hai người Nhiếp Vân!

Pháp lực thi triển trời sập đất sụt, còn chưa tới trước mặt, cả gian phòng liền bị giam cầm, giống như bột nhão, chân khí ở dưới loại giam cầm này, nhất định sẽ uy lực giảm đi.

- Pháp lực thật hùng hậu, Tiểu Phong, đi mau!

Nhìn đến pháp lực hình thành khí kình, phô thiên cái địa áp xuống, Nhiếp Vân truyền âm thông tri Tiểu Phong, thân thể chấn động trốn ra.

Linh hồn hắn tăng nhiều, lực lượng tăng nhiều, muốn cùng cường giả Bí Cảnh chiến đấu một chút thử xem!

- Phá cho ta!

Huyền phù ở trên không trung, Nhiếp Vân đối mặt công kích đánh tới, lưng khẽ cong, hai đấm rất nhanh rung động về phía trước, nắm tay mạnh mẽ đánh ra.

Xì xì xì xì... Xì xì!

Hắn vận dụng thực lực toàn thân, còn bao hàm Huyết Đồng, ám kình cùng với lực lượng linh hồn, âm bạo giống như pháo nổ, thẳng tắp lao đến công kích của Tử Quỳnh Hoàng.

Oanh!

Đất rung núi chuyển, hai đại lực lượng đối bính cùng một chỗ, một cỗ khí lãng nóng rực thổi quét, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy ngực ngòn ngọt, cả người ở trên không trung lật ra bảy tám cái bổ nhào, phá tan trần nhà, bay đi ra ngoài.

Dù trong khoảng thời gian này tiến bộ rất lớn, lực lượng cũng có trên vạn Tượng, nhưng so với cường giả Bí Cảnh còn có khác biệt thật lớn, giao thủ một chiêu, Nhiếp Vân liền bị tổn thất nặng.

- Đi!

Biết không phải là đối thủ, Nhiếp Vân không chút ngừng lưu, thân thể nhoáng một cái, bắt lấy cánh tay của Phong Lang Vương, để hắn mang theo mình bay vút đi.

Phong Lang Vương am hiểu tốc độ, sau khi trở thành Bí Cảnh, tốc độ càng nhanh, cho dù Tử Quỳnh Hoàng là cường giả Bí Cảnh lâu năm, chỉ sợ cũng đuổi không kịp. Ngụy trang khí ngụy trang, thi triển lực lượng sẽ hiện ra tướng mạo sẵn có, đào tẩu mà nói lại không quá ảnh hưởng.

- Linh hồn Khí Hải Đại viên mãn, Yêu Kỳ, còn muốn chạy, chạy đi đâu!

Nhất chiêu đối bính, Tử Quỳnh Hoàng đã biết lực lượng linh hồn cùng thực lực cụ thể của người trước mắt, gầm rú một tiếng, bàn

tay to trảo một cái, mười ngón bắn nhanh ra vô số pháp lực, giống như nhà giam thật lớn, cầm giữ hai người Nhiếp Vân.

Chiêu pháp lực giam cầm này hết sức bình thường, chỉ cần đạt tới Bí Cảnh đều có thể thi triển, bất quá không phải cường giả Bí Cảnh muốn phá giải cực kỳ khó khăn, mặc dù hiện tại Nhiếp Vân cũng lực bất tòng tâm, nhưng một khi Tiểu Phong động thủ phá giải, sẽ mất đi tiên cơ đào tẩu, còn muốn chạy trốn liền khó khăn!

- Tiểu Phong, ngươi không cần phải xen vào, trực tiếp lao về phía trước, để ta!

Phân phó một tiếng, trong lòng Nhiếp Vân vừa động, Yêu thánh cổ thi liền hiện ra ở trước mặt, nắm tay giơ lên!

Yêu thánh cổ thi khi còn sống không biết là cường giả Bí Cảnh mấy trọng, dù dùng một trăm viên hạ phẩm linh thạch cũng chỉ có thể để nó phát huy ra 1% lực lượng, nhưng như trước không thể khinh thường, ít nhất so với Tiểu Phong vừa mới thăng cấp Bí Cảnh thì cường đại hơn nhiều lắm, pháp lực trên nắm tay đọng lại thành đá, trong suốt như ngọc, Nhất Lực Phá Vạn Pháp, một tiếng ầm vang đã phá nát pháp lực giam cầm.

Sưu!

Nắm tay của Yêu thánh cổ thi mới vừa đánh nát giam cầm, Phong Lang Vương đã mang theo Nhiếp Vân lao ra phạm vi, thời gian nháy con mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

Yêu thánh cổ thi bị Nhiếp Vân thu vào đan điền, từ khi cổ thi xuất hiện đánh ra một quyền, đến bị bắt trở về, tốc độ cực nhanh, cho dù mắt sắc cũng chỉ thấy hào quang chợt lóe, lập tức vô tung vô ảnh, hơn nữa không trung khí lãng đục ngầu, chân khí, pháp lực nhộn nhạo, mặc dù là Tử Quỳnh Hoàng cũng không thấy người ra tay là ai!

Chỉ biết là một cường giả Bí Cảnh ra tay, phá mình giam cầm, cứu đi hai người trộm đồ.

- A... Đáng giận, Yêu Kỳ, ta và ngươi thế bất lưỡng lập, bất cộng

đái thiên, hôm nay không phải ngươi chết chính là ta vong!

Thấy hai người Phong Lang Vương bay xa, rốt cuộc nhìn không tới, Tử Quỳnh Hoàng ngửa mặt lên trời thét dài, tức giận đến cả người run run, phun ra một ngụm máu tươi.

Nó thân là vương giả của Tử Quỳnh Sơn Mạch, một trong các siêu cấp cường giả đỉnh phong nhất của Khí Hải Đại Lục, làm sao nếm qua thiệt thòi lớn như vậy, một cỗ tà hỏa trong người tán loạn, tức đến muốn điên.

- Cường giả Bí Cảnh, Khí Hải Đại Lục tổng cộng chỉ có mấy Bí Cảnh, Hoang Trần, chính ngươi làm việc bất lợi, còn cấu kết người của ta thâu đồ đạc của ta, ta nhất định sẽ giết ngươi!

------oOo------

Chương 346: Giúp Khuynh Thành thăng cấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hoang Trần, hoàng thất lão tổ của Thần Thánh đế quốc, một gã cường giả Bí Cảnh khác của Khí Hải Đại Lục.

- Tử Quỳnh, chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc sao lại thế này?

Tử Quỳnh Hoàng mới vừa phát tiết xong buồn bực trong lòng, chợt nghe một tiếng la vang lên, lập tức một bóng người cấp tốc phóng tới, không nhìn đến bóng người kia, Tử Quỳnh Hoàng còn không tức, vừa nhìn thấy, lại Tam Thi thần khiêu!

Không phải Kỳ Hoàng là ai!

- Ngươi còn có mặt mũi đi ra, ngươi còn dám tới, chết đi cho ta!

Thét dài một tiếng, bàn tay to vỗ xuống phía dưới, một tiếng ầm vang nện ở trên người Kỳ Hoàng.

PHỐC!

Kỳ Hoàng còn không có kịp phản ứng, liền dán ở trên vách núi, ném ra một lỗ thủng.

- Tử Quỳnh, ngươi điên rồi sao? Ta là Yêu Kỳ!

Giãy dụa từ trong lỗ thủng chui ra, Kỳ Hoàng rống to một tiếng.

Trong lòng Kỳ Hoàng buồn bực a, mới vừa trở lại tẩm cung tính ngủ một giấc, chợt nghe bên ngoài đất rung núi chuyển, vội vàng mặc quần áo lao tới, muốn nhìn đến tột cùng, còn không có làm rõ ràng, Tử Quỳnh Hoàng giống như nổi điên công kích lại, đây rốt cuộc là vì sao? Cũng quá quái dị đi!

- Yêu Kỳ? Là Yêu Kỳ tốt nhất, ngươi không phải Yêu Kỳ, ta còn không đánh ngươi!

Nghe được đối phương thừa nhận, Tử Quỳnh Hoàng càng giận, lại là một quyền đánh ra.

- Ngươi...

Thấy đối phương giống như điên, lực lượng hùng hậu không chút nào giữ lại công kích, Kỳ Hoàng biết lại nhường nhịn mình nhất định sẽ bị đánh chết, bàn tay trảo lên bầu trời, một lá phù tuyết trắng hiện ở trong lòng bàn tay.

Chí Tôn cấp có thể luyện chế Chí Tôn phù, cường giả Bí Cảnh càng có thể, đạo phù lục này vừa xuất hiện liền khiến cho thiên địa cộng minh, kích phát ra pháp lực, không cần nhìn cũng biết là Bí Cảnh phù!

Bí Cảnh phù tương đương với cường giả Bí Cảnh công kích, uy lực không phải nhỏ, Kỳ Hoàng thân là lão quái vật trùng kích Bí Cảnh bất tử, loại thứ tốt này cho dù rất thưa thớt, cũng vẫn phải có!

Lúc này Tử Quỳnh Hoàng giống như điên rồi, giải thích cũng giải thích không thông, hắn lại nhịn chỉ có một con đường chết, bàn tay lập tức chà xát, lá phù liền bốc cháy lên, cùng Tử Quỳnh Hoàng công kích đối bính!

Ầm vang!

Phù kích hoạt, bông tuyết đầy trời, lấy phù làm trung tâm, trong phạm vi ba trăm trượng tất cả kiến trúc, nhân vật, cho dù là Chí Tôn đỉnh phong cũng trong nháy mắt hóa thành tro tàn, hoàn toàn tử vong.

Cường giả Bí Cảnh thật sự là đáng sợ, tuy Kỳ Hoàng không đạt tới Bí Cảnh, nhưng có được Bí Cảnh phù, cùng rất nhiều thủ đoạn bảo mệnh, sức chiến đấu chân chính không thua Bí Cảnh. Hai người chiến đấu ngay từ đầu, liền lâm vào gay cấn.

Chỉ sợ Nhiếp Vân cũng không nghĩ tới hai người bọn họ sẽ đánh đập kịch liệt như thế, ngay cả giải thích cũng không cần, liền ra tay chém giết.

Phải biết rằng lúc trước thiết kế Thất hoàng tử cùng Tề Dương, thiết kế cả buổi hai người cũng không đánh đập tàn khốc như thế, Tử Quỳnh Hoàng, Kỳ Hoàng đều là lão quái vật thành danh đã lâu, càng không nên phạm loại sai lầm cấp thấp này!

Kỳ thật Nhiếp Vân không biết, Kỳ Hoàng cùng Tử Quỳnh Hoàng bởi vì vấn đề quyền lực phân phối, đã sớm oán hận chất chứa nhiều năm. Hơn nữa bảo khố của Tử Quỳnh Hoàng bị người lấy sạch sẽ, thật giống như tân tân khổ khổ cả đời kiếm được đồ vật đều bị người lấy đi, tâm tư đã sớm mất đi bình tĩnh, làm sao còn nghe Kỳ Hoàng giải thích. Vừa thấy mặt đã đánh đập chết đi sống lại.

Hai đại cao thủ chiến đấu ngươi chết ta sống, người trong cuộc Nhiếp Vân đã ly khai phạm vi Tử Quỳnh Sơn Mạch, tìm được đám người Bách Hoa Tu.

- Chúng ta đi mau, hiện tại Tử Quỳnh Sơn Mạch ốc còn không mang nổi mình ốc, chính là thời cơ đi qua tốt nhất!

Nhìn thấy mọi người, Nhiếp Vân biết không kịp giải thích, mang theo mọi người đi ngang qua Tử Quỳnh Sơn Mạch, rất nhanh bay về phía Quang Minh thành.

Tử Quỳnh Sơn Mạch hai đại Yêu Hoàng đại chiến, lực phòng ngự khẳng định đều rơi chậm lại, lúc này không qua, một khi hai người kịp phản ứng, còn muốn chạy trốn liền khó khăn!

Tuy mình có được Yêu thánh cổ thi, Tiểu Phong hai đại Bí Cảnh, thực lực của mình lại có thể so với lão quái vật của tiềm lực bảng, nhưng nếu Tử Quỳnh Hoàng cùng Kỳ Hoàng liên thủ, khẳng định còn không phải đối thủ!

Dù sao Tiểu Phong vừa mới thăng cấp Bí Cảnh, Yêu thánh cổ thi lại không thể phát huy ra toàn bộ sức chiến đấu, mà đối phương một cái là lão quái vật tiến vào Bí Cảnh nhiều năm, một cái là người thủ đoạn phồn đa không chết, cộng thêm Tử Quỳnh Sơn Mạch đại trận, vô số Tiểu Yêu, vẫn là đào tẩu rồi nói sau!

Mọi người một đường bay nhanh, quả nhiên hai đại Yêu Hoàng chiến đấu làm cho toàn bộ Tử Quỳnh Sơn Mạch phòng ngự hạ thấp không ít, một đường không gặp được ngăn trở gì, cho dù gặp được một hai Yêu nhân không có mắt, cũng sẽ bị Bách Hoa Tu dẫn đường một chưởng chụp chết.

Cấp tốc phi hành bốn năm ngày, hoàn toàn rời xa Tử Quỳnh Sơn Mạch, lúc này Nhiếp Vân mới tìm một sơn cốc yên lặng, mang theo mọi người hạ xuống.

- Nghỉ ngơi một đêm lại tiếp tục đi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Quang Minh thành ngày mai mới có thể tới!

Sơn cốc này giấu ở trong sơn mạch, hiếm có dấu chân người, mọi người rơi trên mặt đất, Nhiếp Vân lệnh Tử Đồng ở nham bích tùy tiện mở sơn động, liền chui đi vào.

Rời Tử Quỳnh Sơn Mạch, một đường đi vội, ngay cả nghỉ ngơi cũng không, loại trạng thái này tiến vào Quang Minh thành, nhất định sẽ gặp được đại phiền toái, còn không bằng ở đây nghỉ tạm một đêm, có lẽ còn có thể để cho mọi người thực lực tăng lên.

- Tiểu Phong, Hắc Nham, hai người các ngươi đi chuẩn bị chút củi lửa cùng thịt để ăn, đêm nay chúng ta phải ăn thật ngon một bữa!

Nhiếp Vân thuận miệng phân phó.

- Vâng!

Hai đại yêu sủng lên tiếng, liền đi ra ngoài.

Hai cái yêu sủng này một cái là Bí Cảnh, một cái là Thiên bảng, để chúng nó chuẩn bị chút thức ăn, là dễ như trở bàn tay, nghe loại an bài này, mọi người cũng sẽ không nhiều lời vô nghĩa.

- Khuynh Thành, ngươi lại đây, mấy ngày nay ngươi đã củng cố thực lực Khí Tông đỉnh phong rồi, ăn cái này vào, xem có thể đột phá, đạt tới Chí Tôn hay không!

Gọi Lạc Khuynh Thành đến bên người, Nhiếp Vân tùy tay ném ra một cái bình ngọc.

Bình ngọc này đúng là lúc trước Yêu nhân ở Niên Cung Đại Hội nộp lên Nguyên Tinh Linh Dịch, mình thông qua thứ này thành công đột phá, chỉ cần vận dụng thích đáng, Lạc Khuynh Thành cũng có thể thuận lợi thăng cấp!

- Ta đến hỗ trợ đi, Khuynh Thành tu luyện là công pháp của Bách Hoa Tông chúng ta, ta biết như thế nào đột phá Chí Tôn, do ta hỗ trợ, xác xuất thành công sẽ lớn hơn nữa!

Bách Hoa Tu nở nụ cười, đi tới.

- Được!

Nhiếp Vân gật đầu.

------oOo------

Chương 347: Giúp Khuynh Thành thăng cấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù mình là người của hai thế giới, đối với tu luyện thăng cấp rõ

như lòng bàn tay, nhưng Lạc Khuynh Thành dù sao cũng là cô gái, nếu lại xuất hiện xấu hổ như lần trước, vậy thì thật xấu hổ chết người ta rồi, còn không bằng để sư phụ của nàng ra tay, lẫn nhau hiểu biết, tương đối an toàn.

- Nguyên Tinh Linh Dịch linh khí thập phần sung túc, lấy thân thể của ngươi, căn bản không thể thừa nhận lực lượng của một giọt mang đến, hiện tại ta sẽ phân hoá giọt linh dịch này thành vô số mảnh nhỏ, đưa vào huyệt đạo toàn thân ngươi, giúp ngươi tăng thực lực lên!

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân nói ra kế hoạch của mình.

- Bách Hoa Tu, thủ chưởng của ngươi đặt lên lưng Khuynh Thành, dùng chân khí cảm thụ tình huống trong cơ thể nàng, một khi xuất hiện nguy hiểm, lập tức cho ta biết!

- Hảo!

Bách Hoa Tu cũng biết trợ giúp người khác thăng cấp Chí Tôn nguy hiểm, trịnh trọng gật đầu.

- PHÁ...

Mở bình ngọc ra, ngón tay của Nhiếp Vân phất lên, một giọt Nguyên Tinh Linh Dịch bay đến không trung, ở dưới sự thao túng của hắn, nháy mắt biến thành bảy trăm hai mươi ba đốm nhỏ.

Lúc trước mình có thể thừa nhận một giọt Nguyên Tinh Linh Dịch, thứ nhất là tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết, thân thể cường đại, thứ hai Cửu Chuyển Niết Bàn Công công pháp đặc thù, hiện tại Lạc Khuynh Thành bất đồng, nếu trực tiếp cho nàng dùng một giọt mà nói, đừng nói thăng cấp, chỉ sợ sẽ trực tiếp bạo thể mà chết!

Dùng linh hồn phân một giọt Nguyên Tinh Linh Dịch thành nhiều phần, cũng chỉ có linh hồn lực đạt tới Khí Hải Đại Viên Mãn mới có thể có lực khống chế cường đại như thế, đổi lại người khác, cho dù có loại tâm tư này, chỉ sợ cũng khó có thể thao tác!

- Đi vào!

Nguyên Tinh Linh Dịch biến thành hơn bảy trăm phần, bàn tay của Nhiếp Vân khẽ lật, giống như trời giáng mưa móc, toàn bộ vọt vào thân thể của Lạc Khuynh Thành!

Ào ào!

Linh dịch vừa tiến vào trong cơ thể Lạc Khuynh Thành, trên mặt ngọc trắng noãn của nàng lập tức hiện ra ửng hồng, khí tức cả người giống như viên cầu bành trướng.

- Tĩnh tâm trầm khí, trăm sông hợp thành biển!

Thanh âm của Bách Hoa Tu vang lên, bàn tay chống đỡ ở sau lưng có một cỗ chân khí tuôn vào.

- Ân!

Lạc Khuynh Thành cũng biết đây là cơ hội tốt ngàn năm một thuở, lập tức vứt bỏ hết thảy suy nghĩ miên man, toàn lực trùng kích.

Ầm vang!

Không đến nửa canh giờ, trong cơ thể Lạc Khuynh Thành liền phát ra nổ vang liên tiếp, rốt cục đột phá Khí Tông gông cùm đạt đến Chí Tôn, sau khi đạt tới Chí Tôn, hiệu quả của Nguyên Tinh Linh Dịch như trước không có biến mất, làm cho thực lực của nàng tiếp tục lên cao.

Từ Khí Tông cảnh sơ kỳ đến Chí Tôn, mặc dù Nhiếp Vân tu luyện Cửu Chuyển Niết Bàn Công, như trước hao phí suốt một tháng, Lạc Khuynh Thành không đến nửa tháng đã đột phá, chỉ sợ xưng nàng là người thăng cấp nhanh nhất cũng không đủ!

Hô!

Rốt cục, Lạc Khuynh Thành phun ra một hơi, thực lực ngừng lại ở Chí Tôn đỉnh phong.

Đỉnh phong của nàng, bởi vì lĩnh ngộ quá thấp, cấp bậc linh hồn

cũng không cao, thực lực yếu đến đáng thương, chỉ sợ ngay cả Mạc Ngạn Thanh cũng hơi không bằng, chớ nói chi là so sánh với Nhiếp Vân.

Dù như thế, Chí Tôn chính là Chí Tôn, siêu cấp cường giả Khí Hải đỉnh phong nhất, ở Thần Phong đế quốc trước kia, đủ để phong vương phong hầu rồi.

Lạc Khuynh Thành thăng cấp xong, Tiểu Phong cùng Hắc Nham cũng trở lại, hai người bắt mấy yêu thú cùng vô số hoa quả, ở trong sơn động đốt lên lửa trại, mùi thịt nướng xông vào mũi, làm cho người ta thèm nhỏ dãi.

- Lần này chúng ta đi Quang Minh thành, nhất định sẽ có đại chiến, chỗ này của ta có chút Linh Dược cùng bảo bối tăng lên cấp bậc. Các ngươi trước dùng luyện hóa đi!

Ăn xong, uống xong, Nhiếp Vân lật tay lấy ra mấy bình ngọc.

Tử Quỳnh Sơn Mạch tích tụ quả nhiên hùng hậu đáng sợ, mấy ngày nay nhàn hạ. Liền kiểm tra bảo bối trong Nạp Vật Đan Điền cướp đoạt tới, vừa thấy quả nhiên bảo vật vô số.

Mặc dù không có loại thứ tốt như Bí Cảnh phù, nhưng đan dược tăng cấp khác lại nhiều lắm!

Bất quá những đan dược này đối với người khác có lẽ có tác dụng, nhưng đối với Nhiếp Vân tác dụng không lớn, thực lực của hắn là trải qua Cửu Chuyển Niết Bàn Công tăng lên, trình độ chân khí hùng hậu vượt qua tưởng tượng. Đan dược tăng lên tu vi bình thường, cho dù dùng, cũng chỉ như ăn đậu mà thôi.

Vốn hắn nghĩ trong bảo khố sẽ có rất nhiều trung phẩm linh thạch. Có thể kéo Yêu thánh cổ thi lên, làm cho thực lực tái tiến một bước, kết quả chỉ tìm được năm viên trung phẩm linh thạch, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Mặc dù năm viên trung phẩm linh thạch là trân quý nhất trong bảo tàng. Nhưng đối với mình mà nói, vẫn còn có chút không đủ dùng, cho dù toàn bộ gia nhập Yêu thánh cổ thi, cũng nhiều nhất có thể

làm cho nó kích phát ra năm phần trăm sức chiến đấu, khoảng cách trăm phần trăm, vẫn là kém rất nhiều!

- Được!

Mấy ngày nay phi hành, đám người Bách Hoa Tu cũng biết Nhiếp Vân cùng Tiểu Phong ngày đó làm cái gì, biết bọn họ lấy hết sạch sẽ hang ổ của người ta, vừa buồn cười, lại nhịn không được vì thực lực của hai người mà cảm thấy khiếp sợ.

Trận pháp của Tử Quỳnh Sơn Mạch rất mạnh, cho dù hoàng thất lão tổ của Thần Thánh đế quốc qua đi, cũng rất khó cam đoan có thể còn sống đi ra. Hai người bọn họ chẳng những còn sống, còn cướp sạch sẽ hang ổ của người ta, loại thực lực này, thật đúng là đáng sợ!

Tiếp nhận đan dược, mọi người dùng xong, hơn nữa hoàn toàn luyện hóa, đã đến đêm khuya, ngoài động ánh trăng như tắm, chiếu chung quanh một mảnh sáng tỏ.

Thấy thực lực của mọi người lại có tăng trưởng, lúc này Nhiếp Vân mới yên lòng, bước dưới ánh trăng đi ra khỏi sơn động.

Sơn cốc cực kỳ yên tĩnh, gió thổi lá cây vang sào sạt, ngẫu nhiên có một tiếng vượn hú, càng hiển lộ cảnh đêm rõ ràng.

Đi trên lá cây thật dày trong cốc, Nhiếp Vân nhìn lên bầu trời đầy sao, trong lòng không khỏi thở dài.

Thực lực bây giờ ở Khí Hải Đại Lục, coi như không kém, nhưng so với thời kì đỉnh phong kiếp trước, cái gì cũng không tính, kiếp trước cha mẹ tỷ đệ toàn bộ tử vong, không có cơ hội tẫn hiếu, trọng nghĩa, không nghĩ tới kiếp này cha mẹ khoẻ mạnh, mình như trước làm bất hiếu tử!

- Chỉ mong đám người phụ thân khỏe mạnh, nếu xảy ra chuyện gì, chẳng sợ đối phương là tông môn nào, ta cũng sẽ tiêu diệt, tuyệt không nương tay!

Nhìn Minh Nguyệt nhô lên cao, trong lòng Nhiếp Vân âm thầm thề.

Tuy sát tâm kiếp trước ở sau khi sống lại giảm bớt rất nhiều, nhưng thật có người dám trêu đến trên đầu mình mà nói, mặc kệ đối thủ là ai, cũng không ngại diệt sát toàn bộ! Cho dù là siêu cấp cường giả của Di Thiên đại lục cũng không ngoại lệ!

------oOo------

Chương 348: Phiền não của Bách Hoa Tu (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kẽo kẹt! Kẽo kẹt!

Ngay khi thể xác và tinh thần của Nhiếp Vân đắm chìm ở trong tự trách, phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân sàn sạt, quay đầu nhìn lại, Bách Hoa Tu nhẹ nhàng đi tới.

Lúc này Bách Hoa Tu như trước quần áo trắng tinh, ánh trăng chiếu xuống trắng noãn thắng tuyết, cả người như tiên tử đắm chìm trong Nguyệt cung, cao thượng, thánh khiết.

- Như thế nào, có tâm sự?

Thấy thiếu niên một người đứng ở dưới ánh trăng nặng nề không nói, Bách Hoa Tu nhẹ nhàng hỏi một câu.

- Ha hả, không có gì, ngươi trễ như vậy còn không ngủ, chẳng lẽ cũng có tâm sự?

Nhiếp Vân không muốn nhiều lời chuyện của mình, mở miệng hỏi.

- Ngày mai phải đến Quang Minh thành rồi, ta ngủ không được!

Bách Hoa Tu bất đắc dĩ lắc đầu.

- Nhìn bộ dạng dẫn đường của ngươi, hẳn là rất quen thuộc Quang Minh thành, chẳng lẽ trước kia ngươi cũng là người của Quang Minh thành?

Nhiếp Vân có chút nghi hoặc.

Một đường đều do Bách Hoa Tu dẫn đường, xem ra nàng rất quen thuộc Quang Minh thành, chẳng lẽ trước kia chính là người trong chỗ này? Bằng không làm sao có thể quen thuộc như vậy!

- Ân, ta từ nhỏ ở Quang Minh thành lớn lên, cùng Mộc Thắng Tuyết là sư huynh muội!

Nhìn ánh trăng sáng tỏ, gió nhẹ xuy phất, áo trắng bay phất phới, Bách Hoa Tu cũng tiến nhập ký ức, chậm rãi nói:

- Ta là đệ tử của Quang Minh thành Kiền Khánh Tông, bởi vì hôn ước mới bỏ đi!

- Kiền Khánh Tông? Đào hôn?

- Kiền Khánh Tông là tông môn lớn nhất của Thần Thánh đế quốc, thế nhân đều nghĩ Thần Thánh đế quốc chỉ có một cường giả Bí Cảnh, kỳ thật bọn họ không biết, Kiền Khánh Tông tông chủ, cũng chính là sư phụ ta, cũng là cường giả Bí Cảnh, hơn nữa 80 năm trước cũng đã thăng cấp Bí Cảnh rồi, thực lực bây giờ chỉ sợ càng mạnh!

Trên mặt Bách Hoa Tu sinh ra bất đắc dĩ.

- Năm đó ta tu luyện tới Chí Tôn, thiên phú được cho là tốt nhất của toàn bộ tông môn, ở trong một lần thí luyện, nhận thức đương kim hoàng đế của Thần Thánh đế quốc, hắn đối với ta rất ân cần, thậm chí ủy thác lão tổ cầu thân Kiền Khánh Tông!

- Sư phụ đáp ứng mà không hỏi ý kiến của ta, khi đó ta một lòng tu luyện, thà chết chứ không chịu khuất phục, vì thế trộm ly khai sư môn, chạy trốn tới Thần Phong đế quốc! Bởi vì phản bội tông môn, bị vây giết, bị tổn thương rất nặng, đến cuối cùng, vẫn là sư phụ niệm tình sư đồ, mới thả một con ngựa! Ta cũng bởi vậy dưỡng thương vài thập niên, tu vi không tiến, bằng không, thực lực bây giờ làm sao có thể còn thấp hơn Mộc Thắng Tuyết!

Nói đến đây Bách Hoa Tu thở dài một tiếng.

- Ngươi cũng bị bức quá hôn? Vậy vì sao ngươi còn muốn Lạc Khuynh Thành gả cho Triệu Hưng Phổ?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

Mình chịu tội qua, bị người bức đào hôn, dựa theo đạo lý, có thể thể hội loại cảm thụ này, sẽ không để cho đồ đệ cũng đi đường xưa của mình, Nhiếp Vân như thế nào cũng không thể tưởng được, vì sao nàng không quan tâm Lạc Khuynh Thành như vậy, mặc kệ đối phương gả cho Triệu Hưng Phổ, một người mình không hề yêu thương.

- Ta năm đó bị buộc đào hôn, không ai cứu ta, hết thảy đều dựa vào mình, ta không hi vọng đồ đệ là người nhu nhược, muốn hạnh phúc, tự mình theo đuổi, hết thảy đều chờ đợi ta an bài, đây không phải là đồ đệ của ta!

Bách Hoa Tu thản nhiên nói.

- ...

Nhiếp Vân không nghĩ tới người này ý tưởng quái dị như thế, bất đắc dĩ lắc đầu.

Bất quá ngẫm lại cũng bình thường, ngày đó nàng bị Kiền Khánh Tông đuổi giết, đã gặp phải rất nhiều cực khổ, chịu qua cảm tình thương tổn, tâm lý khẳng định không quá tốt nha.

Nếu như Bách Hoa Tu biết ý tưởng của Nhiếp Vân, chỉ sợ sẽ trực tiếp phun ra một ngụm lão huyết, tươi sống tức chết, ngươi mới không tốt, cả nhà ngươi cũng không tốt...

- Ta ly khai Kiền Khánh Tông, toàn bộ tông môn đều coi ta là phản đồ, ai, quên đi, nói nhiều như vậy cũng vô dụng, đi từng bước xem từng bước đi!

Bách Hoa Tu lắc đầu.

- Không cần lo lắng, thực lực của ngươi bây giờ, Thiên bảng Top 3 tuyệt đối có thể xếp vào, chỉ cần cường giả Bí Cảnh cùng tiềm lực bảng không ra tay, hẳn là không ai thương tổn được rồi, không cần phải phiền não!

Biết đối phương khẳng định có không ít bí mật, Nhiếp Vân cũng không muốn hỏi nhiều, tùy ý an ủi một câu.

- Đa tạ an ủi của ngươi, ta đi về trước!

Bách Hoa Tu không biết nghĩ tới điều gì, thở dài một tiếng, xoay người đi đến sơn động.

Bách Hoa Tu đi trở về sơn động, Nhiếp Vân lại ở trong cốc đợi một hồi, lúc này mới đi trở về.

Mọi người đều tự củng cố thực lực bạo tăng, khôi phục thể lực. Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, tinh thần mọi người chấn hưng, ngay cả khí tức của Tiểu Phong cũng hùng hậu không ít.

Trong bảo khố của Tử Quỳnh Sơn Mạch có không ít đan dược cho Bí Cảnh củng cố tu vi. Ngày hôm qua Nhiếp Vân cho hắn phục dụng, qua một đêm, pháp lực trong cơ thể không tăng nhiều hơn bao nhiêu, nhưng sức chiến đấu lại tăng lên gấp đôi!

Trong bảo khố bảo vật nhiều đếm không xuể, duy nhất làm cho Nhiếp Vân tiếc nuối chính là không tìm được vật phẩm đặc thù có thể làm cho vô danh pháp quyết vận chuyển.

Vô danh pháp quyết không thể vận chuyển, đan điền liền như trước bảo trì mười, không thể tăng trưởng.

Bất quá thập đại đan điền đối với Nhiếp Vân mà nói đã rất đáng sợ, đổi lại kiếp trước, nghĩ cũng không dám nghĩ!

Lạc Khuynh Thành trải qua một đêm điều tức, cũng không sai biệt lắm củng cố Chí Tôn cấp, bất quá muốn hoàn toàn vận dụng tự nhiên, còn cần kinh nghiệm đủ loại chiến đấu, chiến đấu mới là

phương thức để người ta tiến bộ tốt nhất.

- Đi thôi!

Thấy mọi người chuẩn bị thỏa đáng, Nhiếp Vân phân phó một tiếng.

Bây giờ cách Quang Minh thành đã không xa lắm rồi, cũng không cần Bách Hoa Tu tiếp tục dẫn đường.

Một đường phi hành, không đến nửa ngày liền nhìn thấy một tòa thành thị cự đại vắt ngang ở trước mặt, mặt tường cao ngất xuyên thẳng tận trời, phía trên có đủ loại trận pháp rậm rạp, một khi thúc dục, chắc chắn dị thường cường đại, cho dù cường giả Chí Tôn muốn phá vỡ cũng khó khăn.

Bên trong thành cao lầu đứng vững, tiếng người như sôi, náo nhiệt nói không nên lời.

Nếu nói nơi này là thành thị mà nói, Thần Phong thành chính là sơn thôn xa xôi, hai người hoàn toàn không có khả năng so sánh!

Cửa thành có hai hàng binh sĩ hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, từng cái đều hai mắt ẩn ẩn, huyệt Thái Dương lồi ra, vừa thấy liền biết Khí Hải tu luyện đến cảnh giới nhất định, ít nhất đạt tới Thành Cương Cảnh!

Binh sĩ thủ cửa thành cũng đạt tới Thành Cương Cảnh, đủ thấy đáng sợ!

------oOo------

Chương 349: Phiền não của Bách Hoa Tu (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đế đô của Thần Thánh đế quốc, Quang Minh thành, mấy ngàn năm qua, một thành thị duy nhất chưa bao giờ gặp qua Yêu Tộc xâm lấn!

Sau tường thành có đủ loại kiến trúc, cổ kính, có đã đứng sừng sững mấy ngàn năm, ngàn năm phong sương xâm nhập vẫn chưa làm cho kiến trúc xuất hiện vết rách, ngược lại tăng thêm ý cổ xưa, làm cho cả thành thị ẩn chứa cảm giác lịch sử tang thương.

Đoàn người biết quy củ trong thành, còn không có tiến vào thành thị liền rơi trên mặt đất, từng bước đi đến cửa thành.

- Chư vị xin dừng bước, nơi này là Quang Minh thành, xin lấy ra lệnh bài cư trú, nếu lần đầu tiên tới, xin hãy đăng ký tính danh!

Một binh sĩ chắn ở trước mặt mọi người.

Quy củ vào thành của Quang Minh thành còn nghiêm khắc hơn Thần Phong thành, muốn vào ở, nhất định phải có lệnh bài cư trú, không có thứ này, nhất định phải đăng ký tính danh, nộp tiền tài nhất định, nếu không không có khả năng tiến vào.

Đương nhiên, đó cũng là để tiện cho thành thị quản lý, Quang Minh thành chưa bao giờ chịu qua Yêu nhân công kích, tự nhiên thành thánh địa của nhân loại, nếu mỗi người đều có thể tiến vào, cả thành thị đã sớm kín người hết chỗ, không thể khống chế rồi.

Có hạn chế này, Quang Minh thành chỉ lấy tinh anh, không thu cặn bã, mấy ngàn năm kiên trì, thực lực chỉnh thể cũng càng ngày càng cao, đã thành thánh địa của Khí Hải Đại Lục!

- Hoàng đế của Nhiếp thị đế quốc Nhiếp Vân được mời tới tham gia bảy đế quốc đại hội, còn không mang bọn ta đi Đế Lâm biệt viện?

Bách Hoa Tu tiến lên trước ra, hừ một tiếng.

Đế Lâm biệt viện, nơi Thần Thánh đế quốc chiêu đãi hoàng đế của đế quốc khác, cực kỳ tôn quý, thuộc về hành cung của hoàng đế, người quốc gia khác tới cũng sẽ ở nơi đó.

- Nhiếp thị đế quốc? Ngươi nói là bệ hạ của Thần Phong đế quốc? Không có từ xa tiếp đón, mau mời!

Nghe được thân phận của mọi người, nhìn thoáng qua, phát hiện thực lực mọi người sâu không lường được, binh sĩ này nhất thời hoảng sợ.

Tin tức của Nhiếp thị đế quốc từ không lâu trước liền rơi vào thánh thành, một thiếu niên mười bảy tuổi đơn thương độc mã đoạt đại vị, đã sớm hình thành các loại sự tích truyền xướng, tuy thân phận của binh sĩ này thấp kém, nhưng cũng được nghe nói sự tích của Nhiếp Vân.

- Ân!

Thấy binh sĩ thức thời, Bách Hoa Tu gật đầu, mọi người nối đuôi nhau mà vào.

- Diệp Tinh Không, sao lại như thế? Người này là ai, không cẩn thận kiểm tra lại cho đi?

Mọi người mới vừa đi qua cửa thành, chợt nghe một thanh âm bất âm bất dương vang lên, một bóng người đi nhanh tới.

Người này thoạt nhìn chỉ vừa hai mươi, thực lực Binh Khí cảnh sơ kỳ, từ y phục cùng kiểu dáng trên người, hẳn là thủ lĩnh của những binh sĩ này.

- Đội trưởng, đây là Hoàng đế của Nhiếp thị đế quốc, tiền tới tham gia thất đế quốc đại hội!

Binh sĩ tên Diệp Tinh Không vội vàng đi đến trước mặt nhỏ giọng nói.

- Tham gia thất đế quốc đại hội? Hoàng đế? Hừ, hắn nói là hoàng đế chính là hoàng đế sao? Ta nói ta là Kiền Khánh Tông tông chủ đây này!

Đội trưởng hừ một tiếng, hai bước đi tới trước mặt mọi người, mắt liếc nhìn, cuối cùng dừng ở trên người Nhiếp Vân.

- Ngươi là Hoàng đế của Nhiếp thị đế quốc? Có cái gì chứng minh? Vàng thau lẫn lộn nhiều người, lấy không ra chứng minh, liền lập

tức cút ra ngoài cho ta!

- Ha hả, ngươi muốn chứng minh gì?

Nhiếp Vân cũng không tức giận, nở nụ cười một tiếng.

- Muốn chứng minh gì? Hoàng đế của thất đế quốc tiến đến, đều có đế quốc ta phát xuống đại hội ngọc giản, nếu ngươi lấy ra ngọc giản, ta liền thừa nhận thân phận của ngươi!

Đội trưởng nói.

- Đại hội ngọc giản?

Nhiếp Vân sửng sốt, lúc trước hoàng tử chấp pháp đội tới, cũng không đưa ngọc giản gì nha.

- Như thế nào? Không có ngọc giản? Xem ra không phải hoàng đế gì, mà là Yêu nhân trà trộn vào quấy rối, người đâu, bắt giữ những người này cho ta!

Đội trưởng ra lệnh một tiếng, chung quanh lập tức dựng thẳng lên vô số binh khí chói lọi.

- Làm càn! Thật sự là mắt chó, xem đây là cái gì?

Thấy đội trưởng ra lệnh, Mộ Hà đi tới, cổ tay khẽ đảo, từ trong lòng lấy ra một ngọc bài hình Hồ Điệp.

Ngọc bài này không lớn, ngọc chất óng ánh trong suốt, mặt trên ẩn ẩn khắc một đồ án rườm rà, vừa thấy liền biết là tín vật của thế lực lớn nào đó.

Hai tỷ muội Mộ Thanh, Mộ Hà, tuy Nhiếp Vân thu phục các nàng, lại không biết hai người thuộc về thế lực gì.

- Nguyên lai là người của Hồ Điệp Sơn Trang... A, chư vị mời vào!

Thấy rõ ràng Mộ Hà lấy ra ngọc bài Hồ Điệp, sắc mặt đội trưởng lập tức thay đổi, vội vàng lệnh binh sĩ vây quanh rút lui.

- Hừ!

Thấy đội trưởng cụp đuôi, mọi người cũng không thèm để ý, ngẩng đầu đi vào Quang Minh thành.

Quang Minh thành so với bên ngoài nhìn còn muốn phồn hoa, bất quá trật tự tốt hơn Thần Phong thành nhiều lắm, hai bên đường không có rao hàng, kêu mua, mà là cửa hàng san sát, bên trong đủ loại vật phẩm, người đến người đi, dòng người như thoi đưa.

Thất đại đế quốc thông dụng đều là hoàng kim, ngân phiếu, Nhiếp Vân liên tục phát tài vài lần, lại chưởng quản một đế quốc, tiền tài trên người tự nhiên không ít, bất quá, nơi này không có gì đó hắn muốn mua, mang theo mọi người tùy tiện nhìn thoáng qua, liền tiếp tục đi trước.

Tất cả mọi người là Chí Tôn, tốc độ đều rất nhanh, một đường cưỡi ngựa xem hoa, dùng chưa tới một canh giờ, liền đi tới một phủ đệ thật lớn.

- Đây là Đế Lâm biệt viện rồi, thành viên hoàng thất của lục đại đế quốc tới đây, đều sẽ được an bài ở nơi này!

Theo thanh âm, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy phủ đệ này đẹp đẽ quý giá, tương tự hoàng cung. Đủ loại kiến trúc tầng tầng lớp lớp, mái hiên nhà cao san sát, xen kẽ với nhau, xinh đẹp nói không nên lời.

- Các vị dừng bước, Đế Lâm biệt viện là nơi trọng địa, người không có phận sự không thể vào!

Đi đến trước cửa phủ đệ, vài hộ vệ liền tiến lên ngăn đón.

Những hộ vệ này thực lực hiển nhiên cường đại hơn binh sĩ thủ thành nhiều lắm, bước đến long hành hổ bộ. Chân khí kích phát khí tức ở mặt ngoài thân thể hình thành khí tràng đặc thù, tựa như khôi giáp.

Binh Giáp Cảnh đỉnh phong!

Thực lực hộ vệ bình thường đều là Binh Giáp Cảnh đỉnh phong, Quang Minh thành không hổ là Quang Minh thành, vũ lực quả nhiên cường đại đáng sợ!

- Chúng ta là...

Bách Hoa Tu đi lên trước, đang định nói chuyện, liền nhìn đến trong viện đi ra một đám người, một thanh âm bất âm bất dương từ nơi không xa vang lên.

- Ta tưởng là ai, đây không phải là người ở Thần Phong đế quốc mưu nghịch soán quyền sao? Không nghĩ tới ngươi thật có can đảm, còn dám lại đây!

------oOo------

Chương 350: Đế Lâm biệt viện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo thanh âm nhìn lại, tới không phải người khác, đúng là Ngũ hoàng tử lúc trước bị Nhiếp Vân cắt một cánh tay.

Lúc này Ngũ hoàng tử đã được trị liệu, tay cụt hoàn hảo không tổn hao gì, song chưởng chắp ở sau người, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân âm lãnh nói không nên lời.

Bên người Ngũ hoàng tử là một thanh niên hơn ba mươi tuổi, hai đầu lông mày mang theo uy nghiêm dày đặc, vừa thấy liền biết địa vị cực cao.

Chung quanh thân thể người thanh niên này linh khí hình thành lốc xoáy thật nhỏ, giơ tay nhấc chân tự nhiên bị hút vào trong đó, tuy rằng nhìn không ra tu vi cụ thể, nhưng chỉ bằng tự chủ hấp thu linh khí đến xem, chỉ biết kinh mạch đã xuyên suốt thân thể, là một cao thủ không thể khinh thường!

- Đỗ Thượng, vị này chính là người soán quyền ở Thần Phong đế

quốc, không được Thần Thánh đế quốc chúng ta sắc phong, danh bất chính, ngôn bất thuận, căn bản không có tư cách vào ở Đế Lâm biệt viện, đuổi đi thôi!

Cười nhạo xong, thấy đám người Nhiếp Vân vẫn chưa trả lời, Ngũ hoàng tử tùy ý phân phó hộ vệ một tiếng, khóe miệng giơ lên.

- Các vị, đi đi!

Chúng hộ vệ cũng là nhân vật từng trải, thấy Ngũ hoàng tử chăng khách khí như thế, nhìn về phía đám người Nhiếp Vân lộ ra khinh miệt.

- Đi? Vị này chính là Hoàng đế của Nhiếp thị đế quốc, tới tham gia thất đế quốc đại hội, ngươi để cho chúng ta đi, nếu hoàng đế của Thần Thánh đế quốc các ngươi truy cứu, ngươi gánh chịu nổi sao?

Nghe được Ngũ hoàng tử nói, Bách Hoa Tu tức giận đến mặt cười phấn hồng.

- Tham gia thất đế quốc đại hội? Ha hả, thất đế quốc đại hội không phải bất luận kẻ nào cũng có thể tham gia, nếu không ngươi chờ ở đây, chờ ta bẩm báo bệ hạ, xem mệnh lệnh của hắn, nếu hắn cho các ngươi vào, ta liền dùng lễ đối đãi, không cho các ngươi vào, vậy thì xin lỗi! Bất quá, nơi này cách hoàng cung còn có 7, 8 dặm, qua lại một hồi, chỉ sợ phải mất một ngày thời gian, chỉ cần các ngươi có thể đợi được, đương nhiên, các ngươi cũng có thể ở chỗ này nghỉ ngơi, chẳng qua đường đường Hoàng đế của Nhiếp thị đế quốc, ở ngã tư đường nghỉ ngơi, thật sự thú vị... Ha ha!

Ngũ hoàng tử cười ha ha, vui sướng nói không nên lời.

Ở Thần Phong thành, hắn không dám thế nào, nơi này chính là Quang Minh thành, địa bàn của hắn, ở trong này, chỉ cần người trước mắt dám động thủ, nhất định sẽ bị giết chết, tuyệt tránh không khỏi!

- Ngươi...

Không nghĩ tới Ngũ hoàng tử vô sỉ như vậy, Bách Hoa Tu tức giận

đến hai hàng lông mày dựng lên, đang muốn động thủ, chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên, Nhiếp Vân đã chắn ở trước mặt nàng.

- Ha hả, nghe ý tứ của ngươi, hiện tại chúng ta là không cho phép vào rồi?

- Đúng vậy, nơi này là Quang Minh thành, không phải Thần Phong thành của các ngươi, ngươi muốn như thế nào được cái đó, nói cho ngươi biết, nơi này là chỗ của ta, là Long cũng phải nằm, là Hổ cũng phải ngồi cho ta! Không dựa theo quy củ của ta, chỉ có tử lộ!

Ngũ hoàng tử nhếch miệng cười.

- Là Long cũng phải nằm, là Hổ cũng phải ngồi? Nếu ta nói không thì sao?

Nhiếp Vân cười cười.

- Không? Hừ, đó chính là ngươi tự mình muốn chết, ở Quang Minh thành, ta hoàn toàn có thể tìm mấy ngàn lý do đánh chết bọn ngươi! Nhưng không ai dám nói thay ngươi một lời công đạo, ngươi tin hay không?

Ánh mắt của Ngũ hoàng tử lóe ra, lộ ra sát khí.

- Không tin!

Không để ý tới uy hiếp của hắn, Nhiếp Vân quay đầu nhìn thoáng qua.

- Không cần cùng thứ đần độn này vô nghĩa, chúng ta vào đi thôi!

Nói xong cũng không để ý đám người Ngũ hoàng tử, đi nhanh vào.

- Đây là ngươi tự mình muốn chết! Đỗ Thượng, bày trận, đánh chết người tự ý xông vào Đế Lâm biệt viện...

Ngũ hoàng tử hiển nhiên không nghĩ tới thiếu niên căn bản không ăn một bộ này của hắn, tức giận đến hét lên một tiếng, bất quá tiếng la còn không có chấm dứt, đã cảm thấy hoa mắt, một bóng

người xuất hiện ở trước mắt.

- Ngươi muốn làm gì!

Thấy rõ ràng bóng người, Ngũ hoàng tử nhất thời hoảng sợ, không phải người khác, đúng là thiếu niên vừa rồi cùng mình nói chuyện, dưới tình thế cấp bách, song chưởng lật lên chụp về phía trước.

- Vũ kỹ Hoàng tộc thượng phẩm, Đế Hỏa Phần Thiên!

Ngũ hoàng tử biết thiếu niên ở trước mắt thực lực mạnh, không dám lưu lực dự phòng, chân khí toàn thân sôi trào, nháy mắt liền đánh ra một bộ Hoàng tộc thượng phẩm vũ kỹ.

Chân khí theo lòng bàn tay của hắn tuôn ra, tạo thành một khí lãng nóng rực, giống như Bàn Long gào thét mà ra.

Đế Hỏa Phần Thiên, có chứa đế vương khí, ngọn lửa cực nóng tựa như Long bay liệng, bộ vũ kỹ này cho dù ở Quang Minh thành cũng coi như cực kỳ nổi danh, chỉ có hoàng tử mới có tư cách tu tập, đột nhiên sử xuất, hộ vệ ở chung quanh đều bị khí lãng chấn ra ngoài, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ.

- Chiêu số thật lợi hại, Ngũ hoàng tử không hổ là Ngũ hoàng tử, ở trước mặt loại chiêu số này, cho dù mười ta cộng lại chỉ sợ cũng không phải là đối thủ!

- Ngũ hoàng tử chính là cao thủ Thiên bảng, chân khí hùng hậu cường đại, cửu đại đan điền vận chuyển không thôi, không có thiên phú siêu cường căn bản tu luyện không ra!

- Xem ra tiểu tử này xong rồi!

- Dám ở Đế Lâm biệt viện làm bộ làm tịch, này chính là muốn chết, ha hả, chết cũng xứng đáng!

Nhìn Ngũ hoàng tử vừa ra tay liền Liệt Diễm ngập trời, trong mắt chúng hộ vệ lộ ra vẻ hưng phấn, những hộ vệ này đều là phần tử hiếu chiến, Ngũ hoàng tử chính là cao thủ của Quang Minh thành, thấy hắn thi triển sát chiêu, tất cả mọi người tự nhiên cho rằng thiếu

niên phía trước xong rồi.

- Cái ngoạn ý gì a!

Thời điểm ánh mắt mọi người ở đây lửa nóng, ở trung tâm Cự Long vờn quanh vang lên một thanh âm khinh thường, Đế Hỏa Phần Thiên mất đi hoạt tính, lạch cạch rơi trên mặt đất, Ngũ hoàng tử cơ hồ vô địch ở trong mắt bọn hắn, bị thiếu niên đối diện nắm cổ như nắm con gà.

- Cái gì?

Trong các vị hoàng tử có thể tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, trong mắt người ngoài từng cái đều là trí mưu vô song, thực lực thông thiên, hiện tại Ngũ hoàng tử ở trong mắt mọi người tựa như thần linh, lại giống như gà bị người nắm cổ, sự thật cùng tưởng tượng mức chênh lệch, chúng hộ vệ toàn bộ ngốc tại nguyên chỗ, không thể tin được.

- Chỉ chút thực lực ấy cũng muốn giết ta? Ngươi không phải nói giỡn a...

Nắm cổ của Ngũ hoàng tử, khóe miệng của Nhiếp Vân giơ lên, đạm mạc cười một tiếng.

Ở Thần Phong thành, Ngũ hoàng tử cũng không phải là đối thủ của Nhiếp Vân, huống chi hiện tại. Giết hắn không khó hơn giết một con gà.

- Ngươi... Ngươi... Đại hoàng tử, chẳng lẽ ngươi ở một bên xem náo nhiệt sao?

------oOo------

Chương 351: Đại hoàng tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quẩy người một cái, biết khó có thể đào tẩu. Ngũ hoàng tử đột

nhiên quay đầu nhìn về phía thanh niên đi cùng hắn.

Người thanh niên này dĩ nhiên là đại hoàng tử của Thần Thánh đế quốc, người thừa kế có cơ hội lấy được ngôi vị hoàng đế nhất!

Lúc trước Ngũ hoàng tử nghĩ ra kế sách, chính là kéo đại hoàng tử qua làm người chứng kiến, một khi Nhiếp Vân động thủ, hữu lý nói không rõ! Ở đế đô, đại hoàng tử tương đương với thái tử, quyền thế to lớn có thể nghĩ! Chính bởi vì dựa vào cái này, hắn mới dám khiêu khích Nhiếp Vân như vậy.

- Vị bằng hữu kia, ngươi vẫn là để lão ngũ xuống đi. Ngươi dám tổn thương hắn một chút, ta cam đoan ngươi tuyệt đối không thể còn sống rời đi Quang Minh thành!

Thấy đối phương vạch trần thân phận của mình, đại hoàng tử nhướng mày, từng bước đi về phía trước. Nhìn về phía Nhiếp Vân, ngữ khí lạnh lùng mang theo uy nghiêm không để cho phản bác.

- Buông? Nếu ta nói không thì sao?

Nhìn đại hoàng tử mang theo khí thế vô cùng cường đại, Nhiếp Vân cười cười, không thèm để ý chút nào.

Khí thế của hắn có lẽ có thể để cho người khác cảm thấy sợ hãi, nhưng đối với mình mà nói, cái gì cũng không phải.

Ngay cả Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh Tử Quỳnh Hoàng cũng dám trêu chọc, nếu cảm thấy sợ hãi một hoàng tử ở Quang Minh thành, liền quá buồn cười.

- Ngươi không có quyền lợi lựa chọn, buông, sống, không buông, chết!

Đại hoàng tử hừ lạnh một tiếng, khí tức của Chí Tôn Thiên bảng phóng xuất ra, như mưa rền gió dữ, tự hồ chỉ cần thiếu niên ở trước mắt dám ngỗ nghịch mình, sẽ bị mình công kích điên cuồng!

- Ngươi đây là đang uy hiếp ta? Đáng tiếc, con người của ta luôn không thích uy hiếp...

Nhiếp Vân cười cười, quay đầu nhìn về phía Ngũ hoàng tử.

- Lần trước chặt một cánh tay, nghĩ đến ngươi có thể dài chút trí nhớ, hiện tại xem ra, một chút trí nhớ cũng không có, đã như vậy,... liền để ngươi đoạn nhiều mấy cái đi!

Đang lúc nói, lòng bàn tay của Nhiếp Vân có một đạo quang mang xoẹt qua ở trên người Ngũ hoàng tử, thanh âm rơi xuống đất vang lên, hai tay, hai chân của người sau rơi trên mặt đất, máu tươi bắn ra.

Phù phù!

Ngũ hoàng tử bị ném ở ven đường, giống như rác rưởi bị người tùy ý ném xuống.

- Cánh tay của ta... Chân của ta... Khí Hải của ta...

Rơi trên mặt đất, lúc này Ngũ hoàng tử mới cảm thấy đau đớn tê tâm liệt phế, kêu thảm tựa như chim quyên.

Lần trước chỉ bị gảy tay, hiện tại chẳng những tứ chi đứt hết, ngay cả Khí Hải cũng bị một cỗ ám kình đánh nát, không thể khôi phục nữa!

Tứ chi đứt rời tìm Trị liệu sư có lẽ còn có thể chữa trị, Khí Hải phá thì hoàn toàn xong đời, không thể tu luyện được nữa rồi!

Thời điểm mình cường thế không có gì, hiện tại bộ dáng này, địch nhân trước kia nhất định sẽ bỏ đá xuống giếng, có thể đoán được, về sau mình tuyệt đối vô cùng thê thảm.

- Đại hoàng tử, giết hắn đi, chỉ cần giết hắn, ta vô điều kiện duy trì ngươi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế...

Kêu thảm ở trong nháy mắt chấm dứt, Ngũ hoàng tử vội vàng cầm máu, nhìn Nhiếp Vân vẻ mặt oán độc, điên cuồng gào thét.

- Câm miệng!

Đại hoàng tử cắt ngang đối phương nói, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân nheo lại.

- Xem ra ta là khinh thường ngươi rồi, hảo, hảo!

Trên người Đại hoàng tử càng thêm rét lạnh.

- Ở Quang Minh thành công nhiên đả thương hoàng tử, hôm nay vô luận ngươi có phải khách nhân của phụ hoàng hay không, cũng phải chết! Ai cũng không thể nào cứu được ngươi!

Vừa nói vừa đi về phía trước, lời nói nói xong, khí tức của đại hoàng tử cũng nồng đậm tới cực điểm, năm ngón tay siết lại, một quyền đánh ra!

Ầm vang!

Chân khí bàng bạc giống như sóng biển rít gào, một tầng tiếp theo một tầng, nháy mắt quay cuồng mà đến, trong viện người thấp hơn Chí Tôn cảnh, cả đám đều cảm thấy hô hấp dồn dập, kìm lòng không được lui đến góc tường, dán chặt lấy vách tường, sắc mặt trắng bệch.

Hoàng tộc thượng phẩm vũ kỹ, Kinh Đào Quyền!

Kinh Đào Quyền danh như ý nghĩa, quyền phong giống như kinh đào hãi lãng, tu luyện đại thành nghe nói một quyền đánh ra có thể sinh ra chín chín tám mươi mốt đạo quyền kình, một đạo so với một đạo cường đại, trong vũ kỹ đồng cấp có thể nói thứ nhất!

Tu luyện bộ vũ kỹ này đối với Khí Hải yêu cầu cực lớn, không đủ chân khí duy trì, đừng nói tám mươi mốt đạo quyền kình, chỉ sợ ngay cả một đạo quyền kình cũng sản không sinh ra.

Đại hoàng tử vừa ra tay liền thi triển bộ quyền pháp này, hơn nữa lực lượng mênh mông không thôi, tựa hồ kéo dài không dứt, chân khí mạnh, quả thực nghe rợn cả người.

- Ta cũng không cần người khác cứu, tuy công kích của ngươi so

với tên phế vật vừa rồi mạnh hơn một chút, bất quá, đối với ta vô dụng!

Bị Kinh Đào Quyền vây quanh, sắc mặt của Nhiếp Vân không thay đổi, cười cười, từng bước đi về phía trước, đột nhiên trảo một cái, bàn tay như miệng Thao Thiết, Kinh Đào Quyền điên cuồng vọt tới bị hắn trảo một cái giữ ở trong lòng bàn tay.

- Cái gì?

Thấy công kích cuồng bạo của mình lại bị thiếu niên tùy tay trảo phá, ánh mắt của đại hoàng tử chấn động, bất quá loại bối rối này trong nháy mắt đã bị che dấu, sau đó lại vung chưởng, chém thẳng xuống.

- Ân?

Nhiếp Vân không nghĩ đến ý thức chiến đấu của đại hoàng tử này cường hãn như vậy, không có bị mình ảnh hưởng chút nào, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, thân thể lại đi tới trước, như du ngư tránh thoát chưởng phong của đối phương.

- Có thể ngăn cản Kinh Đào Quyền của ta, ta thừa nhận ngươi là thiên tài, bất quá, hôm nay thiên tài sẽ vẫn lạc, chết đi cho ta!

Một chưởng thất bại, đại hoàng tử cũng không có vẻ mất mát, ngược lại trong mắt hiện lên một hương vị mưu kế thực hiện được, tay trái nhoáng lên một cái, một thanh trường kiếm chém tới cổ của Nhiếp Vân!

Vừa rồi một quyền một chưởng đều là hư chiêu, sát chiêu chân chính ở trong này!

Thanh trường kiếm này mang theo hàn quang sắc bén, còn chưa tới trước mặt, mùi máu tươi liền xông vào mũi, vừa thấy liền biết giết không ít người rồi, là một lợi khí chân chính dính đầy máu tươi.

Đúng vậy, trong tay áo của đại hoàng tử dấu kiếm! Âm tàn vô cùng, rất nhiều cường giả Thiên bảng thành danh cũng bị chiêu này của hắn ám sát!

- Chuôi kiếm này là Hoàng tộc thượng phẩm binh khí, hơn nữa giết qua rất nhiều người, khoảng cách gần như vậy, thiếu niên kia chết chắc rồi!

...

Nhìn đến một kiếm tuyệt sát đột ngột xuất hiện, hộ vệ đội đều hưng phấn đến sắc mặt thấu hồng.

Chiêu này của Đại hoàng tử vô tung vô ảnh, nhanh như Tật Phong, làm cho người ta căn bản không thể ngăn cản, nhất là hiện tại thiếu niên khoảng cách gần như

vậy, có thể đoán được bị đâm trúng yết hầu, tuyệt đối hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

------oOo------

Chương 352: Bích lão

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân cẩn thận...

Đối lập với hộ vệ đội hưng phấn, sắc mặt đám người Bách Hoa Tu đồng thời biến đổi.

- Hắc hắc, hiện tại còn cẩn thận, đã chậm...

Nói thì chậm đó là thì nhanh, cả động tác như điện quang hỏa thạch, đại hoàng tử thấy thiếu niên ở trước mắt căn bản không có phòng bị, hưng phấn thở phào, kiếm quang càng ngưng trọng, thẳng tắp đâm về cổ của Nhiếp Vân.

Ở trong tưởng tượng của hắn, chỉ cần đâm trúng, thiếu niên trước mắt này tuyệt đối sẽ đầu người rớt xuống, không hề ngoài ý muốn.

Đinh!

Trường kiếm ở trong mắt vui sướng của hắn đâm trúng cổ thiếu niên, bất quá, cỗ vui sướng này lập tức biến thành kinh hãi.

- Này... Điều đó không có khả năng...

Chỉ thấy một kiếm toàn lực của mình đâm ở giữa cổ thiếu niên, không chỉ không giết chết, ngay cả một vết xước cũng không có!

- Loại vật này liền muốn giết người, ngươi chưa tỉnh ngủ sao...

Nhiếp Vân cười cười, ngón tay điểm về phía trước một chút, trường kiếm vỡ vụn, đồng thời năm ngón tay mở ra, chỉ một chút, liền nắm lấy cổ của đại hoàng tử, xách hắn lên.

- Ngươi có bảo vật phòng ngự? Không đúng. Trên cổ ngươi không có cái gì, làm sao có thể ngăn trở Hoàng tộc thượng phẩm bảo kiếm ám sát...

Đại hoàng tử cảm thấy sắp muốn điên rồi.

Hắn vừa sinh ra bởi vì thiên phú ưu dị, được người xưng thiên tài. Một đường lớn lên, tham gia vô số các loại giao đấu, thí luyện, cho tới bây giờ đều là thứ nhất, chừng ba mươi tuổi liền trở thành Thiên bảng đệ nhất nhân, có hi vọng trùng kích Bí Cảnh!

Mạnh như thế, đánh lén cường hãn nhất nếu không đâm đến đối phương thì cũng thôi, khả rõ ràng đâm đến, nhưng ngay cả da của đối phương cũng không đâm rách. Mãnh liệt rung động cùng đả kích, làm cho hắn không thể tiếp nhận!

Kỳ thật cũng không trách hắn, Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ tư của Nhiếp Vân đạt đến đại thành, thân thể đã có thể so với Hoàng tộc thượng phẩm binh khí, cho dù Nhiếp Vân đứng bất động cho hắn khảm, cũng khảm không tổn thương, chớ nói chi là đánh lén!

- Ngũ hoàng tử bị tùy ý chém rụng tứ chi. Đại hoàng tử một chiêu cũng chưa dùng đã bị nắm lên...

- Đại hoàng tử chính là siêu cấp cao thủ Thiên bảng thứ nhất. Điều

này sao có thể, ta không nhìn lầm đi!

- May mắn vừa rồi chúng ta không có động thủ, bằng không, đã sớm biến thành một cỗ thi thể rồi...

Đối lập đại hoàng tử khiếp sợ, hộ vệ ở một bên đều choáng váng, tất cả đều như trong cổ họng đút trứng vịt, miệng há to, cũng vô pháp khép lại.

Trong mắt bọn hắn, loại cường giả Chí Tôn đỉnh phong như Đại hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử, đã được cho là nhân vật đứng đầu rồi. Nhân vật như thế, ở trong tay thiếu niên trước mắt lại như con gián, con chuột, muốn nắm liền nắm, muốn giết cứ giết, lực trùng kích làm bọn hắn căn bản không kịp phản ứng.

- Hô!

Thấy Nhiếp Vân không có việc gì, đám người Bách Hoa Tu nhẹ nhàng thở ra, đồng thời trong mắt cũng lộ ra khiếp sợ nồng đậm.

Các nàng vốn cho rằng mình tiến bộ càng lúc càng nhanh, cách thiếu niên sẽ càng ngày càng gần, hiện tại mới phát hiện, hai người khoảng cách càng lớn!

Từ Thần Phong thành đi ra, tuy lực lượng của Nhiếp Vân không tăng trưởng gì, nhưng linh hồn đạt tới Khí Hải Đại viên mãn, sức chiến đấu tăng trưởng không chỉ gấp mười lần, trước kia cường giả Thiên bảng cũng không phải đối thủ, hiện tại đừng nói Thiên bảng, cho dù Bí Cảnh tiềm lực bảng tới đây, có thể tiếp được một quyền của hắn hay không còn khó nói.

Linh hồn Khí Hải đỉnh phong vận dụng chân khí 5000 Tượng lực, thật giống như trẻ con cầm thiết chùy, tuy uy lực của thiết chùy rất lớn, trẻ con cầm khẳng định cố hết sức, cho dù may mắn giơ lên, thủ đoạn công kích cũng chỉ là cứng rắn đập, không hề có kỹ xảo đáng nói, Khí Hải Đại viên mãn thì bất đồng, như một đại lực sĩ, đại lực sĩ giơ lên thiết chùy mà nhi đồng có thể cầm lấy, sẽ giống như món đồ chơi, uy lực đâu chỉ trở nên gấp mấy lần!

Hiện tại Nhiếp Vân chính là như vậy, linh hồn lực Khí Hải Đại viên

mãn khống chế, như cá gặp nước, như hổ thêm cánh, tuy thực lực của đại hoàng tử cường, nhưng linh hồn bất quá là Khí Hải cao cấp, cùng hắn kém thật sự quá xa, căn bản không phải một cấp bậc.

- Nhiếp Vân bệ hạ thủ hạ lưu tình!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân tính toán biến đại hoàng tử thành nhân côn, ở chỗ sâu trong Đế Lâm biệt viện có một lão giả bay nhanh ra, người còn chưa tới, thanh âm giống như thăng thiên vang vọng bên tai.

- Cao thủ!

Nghe được thanh âm này, Nhiếp Vân chỉ biết người tới là một cao thủ, cho dù linh hồn không đạt đến Đại viên mãn, chỉ sợ cũng là Khí Hải đỉnh phong rồi!

- Ha hả!

Nhiếp Vân đả thương Ngũ hoàng tử chỉ vì lập uy, thấy đối phương xuất hiện cao thủ, hơn nữa thái độ cung kính, cũng không cần phải làm người gây sự, liền ném đại hoàng tử ra ngoài.

- Bích lão, người này mắt không nhìn uy nghiêm của Thần Thánh đế quốc, mau giết hắn!

Đại hoàng tử giãy dụa đứng lên, nhìn thấy người đến nhất thời vẻ mặt vui mừng, hô ra tiếng.

- Làm càn!

Hắn lời còn chưa nói hết, Bích lão đã tát qua một cái, tát hắn nằm trên mặt đất.

- Vị này chính là Hoàng đế của Nhiếp thị đế quốc, Nhiếp Vân, khách quý được bệ hạ chuyên môn mời đến, ngươi thân là đại hoàng tử không giúp đế quốc tiếp khách, còn ở nơi này gây khó dễ, bệ hạ lệnh ngươi từ hôm nay trở đi, lập tức rời đế đô, đi Ngốc Thứu Sơn chăn dê! Vĩnh viễn không được trở về!

Bích lão hừ một tiếng.

- Cái gì? Đi Ngốc Thứu Sơn chăn dê?

Sắc mặt của Đại hoàng tử trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

Ngốc Thứu Sơn, yêu thú hoành hành, cái gọi là tới chỗ này chăn dê, chẳng khác nào sung quân, một khi chấp hành, chẳng khác nào hoàn toàn ly khai quyền lợi trung tâm của đế quốc, khó mơ ước ngôi vị hoàng đế nữa rồi.

- Ta không phục, ta muốn tìm phụ thân phân xử, vì cái gì...

Gầm rú một tiếng, đại hoàng tử không tin tưởng mình phải nhận xử quyết này.

- Không cần đi, đây là mật lệnh do bệ hạ tự tay viết, tự mình xem đi!

Bích lão tùy ý ném qua một ngọc bài, không để ý tới đại hoàng tử, quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Nhiếp Vân bệ hạ, tại hạ đến chậm, để ngươi bị sợ hãi!

- Không sao!

Nhiếp Vân cười lạnh một tiếng, người này không tới sớm không tới trể, thấy đại hoàng tử đánh không lại mình mới tới, thật không hiểu trong hồ lô của hoàng đế Thần Thánh đế quốc bán cái gì.

- Bệ hạ đang cùng hoàng đế ngũ quốc còn lại ở Ngọc Hoa điện, lệnh ta mời ngươi qua đi, mời!

Bích lão khẽ khom người.

- Nhiếp Vân, cẩn thận, ta sợ đối phương không có hảo ý!

Nhiếp Vân vẫn chưa trả lời, Bách Hoa Tu truyền âm vang lên bên tai.

------oOo------

Chương 353: Yến hội

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha hả!

Nhìn Bách Hoa Tu gật gật đầu, ý bảo yên tâm, Nhiếp Vân nhìn về phía Bích lão, cười cười.

- Dẫn đường đi!

- Vâng!

Bích lão quay người đi về phía trước.

Nhiếp Vân theo sát ở phía sau.

Đám người Bách Hoa Tu thấy thiếu niên quyết định, không tốt cãi lại, chỉ có thể đi theo.

Kỳ thật đi cùng Bích lão, cũng không phải Nhiếp Vân nghĩ quá ít, mà là mặc kệ đối phương tiên lễ hậu binh, hay có mục đích riêng, mình cùng lắm thì nghênh chiến, bằng vào thực lực bây giờ, Tiểu Phong, Yêu thánh cổ thi, cho dù vũ lực của hoàng thất Thần Thánh đế quốc cường thịnh trở lại, cũng phải xông vào một lần.

Đi theo Bích lão phi hành, chỉ chốc lát liền nhìn thấy một lầu các cao lớn hiện ra ở trước mắt, đình viện hoa cỏ thiên kỳ bách quái, tiên hạc xuyên qua, mây mù lượn lờ, tựa như tiên cảnh.

Vật thể kiến trúc cung điện do ngọc thạch đúc thành, ẩn chứa trận pháp rất mạnh, linh khí vờn quanh, óng ánh trong suốt, làm cho người ta vừa thấy liền trầm mê trong đó, đẹp không sao tả xiết.

- Nhiếp Vân bệ hạ, chính là chỗ này!

Bích lão hạ xuống, đứng ở trước điện, làm cái thủ thế mời vào.

- Ân!

Nhiếp Vân cũng không chối từ, ngẩng đầu đi vào.

Trận pháp phong ấn trong cung điện nhiều đếm không xuể, mới đi vài bước, Nhiếp Vân liền nhìn đến 7, 8 chỗ, trận pháp này đều cần linh thạch thúc dục, liên hợp lại uy lực cực lớn, xem ra là cao nhân nào đó bày ra.

Tiểu Phong theo sát ở phía sau Nhiếp Vân, mọi người còn lại thì lục tục sắp hàng, đoàn người rất nhanh thông qua hành lang cung điện đi tới một phòng khách thật lớn.

Trong đại sảnh oanh ca yến hót, có thật tuyệt nữ tử đang mặc áo đơn vặn vẹo vòng eo mảnh khảnh, hết sức mạn diệu, hai bên có hai dãy bàn, một ít người ánh mắt uy nghiêm ngồi đó, uống rượu trò chuyện.

Nơi này đang có tiệc rượu.

Mọi người thấy đám người thiếu niên đi tới, cả đám lộ ra vẻ khinh miệt, tựa hồ cảm thấy Nhiếp Vân trẻ tuổi như vậy căn bản không xứng cùng bọn họ chung bàn.

- Vị này nói vậy chính là Hoàng đế của Nhiếp thị đế quốc, Nhiếp Vân bệ hạ, mời ngồi!

Trên chủ vị có một trung niên nhân nhìn Nhiếp Vân đến nở nụ cười, vội vàng tiếp đón, giống như căn bản không ngại chuyện tình Ngũ hoàng tử bị đánh tổn thương.

- Ân!

Nhiếp Vân cũng không khách khí, lập tức tìm vị trí ngồi xuống.

- Chư vị, vị này chính là tân Hoàng đế của Nhiếp thị đế quốc, Nhiếp Vân, từng một kiếm chiến thắng ngũ đại cường giả Chí Tôn. Một mình bình định Lưỡng Giới Sơn, thực lực bất phàm!

Hắn phất tay, cho ca múa rời đại sảnh, trung niên nhân cười nhìn mọi người giải thích.

- Linh hồn Khí Hải Đại viên mãn! Lực lượng chân khí chỉ sợ ít nhất ngoài 9000 Tượng lực, khó trách có thể làm cho cường giả như Bích lão phục vụ, thì ra là thế!

Vừa tới, trong lòng Nhiếp Vân liền suy nghĩ, nhân vật như Bích lão, bình thường đều là kiệt ngao bất tuần, làm sao có thể dễ dàng nghe theo chỉ huy như thế. Nguyên lai vị hoàng đế này thực lực càng mạnh, cách Bí Cảnh chỉ sợ cũng chỉ thiếu chút nữa.

Cũng không biết người này là Bí Cảnh tiềm lực bảng, hay là lão quái vật trùng kích Bí Cảnh không chết.

Nghe được Hoàng đế của Thần Thánh đế quốc giới thiệu, ngũ đại đế quốc khác cũng không cho là đúng. Nhìn về phía Nhiếp Vân như trước giống như nhìn gà đất chó kiểng.

Trong mắt bọn hắn, Thần Phong đế quốc bất quá là quốc gia xa xôi, không có cường giả gì, cái gọi là ngũ đại Chí Tôn, mấy đại Chí Tôn, căn bản không chịu nổi một kích, xách giày cũng không xứng.

- Nhiếp Vân bệ hạ, ta đến giới thiệu cho ngươi, vị này chính là Thần Vân Đế Quốc Lăng Thiên bệ hạ. Vị này chính là Thần Thiên Đế Quốc Long Khê bệ hạ, vị này chính là...

Trung niên nhân mỗi giới thiệu một cái, một người liền ngóc đầu lên, trong mắt tràn đầy chẳng thèm ngó tới, căn bản không có ý tứ cùng Nhiếp Vân giao thiệp.

Khí Hải Đại Lục tổng cộng có thất đại đế quốc, Thần Thánh, Thần Thiên, Thần Vân, Thần Nhạc, Thần Dương, Thần Vũ, Thần Phong.

Thất đại đế quốc Thần Thánh đế quốc ở giữa, mặt khác phân thuộc chung quanh Khí Hải Đại Lục, Thần Phong đế quốc hẻo lánh nhất, cũng cằn cỗi nhất.

Trung niên nhân giới thiệu cho Nhiếp Vân, thái độ những người khác cực kém, không có để ý chút nào, từ cử chỉ thái độ của bọn

họ, Nhiếp Vân có thể nhìn ra, đối phương cũng không phải coi thương mình, tựa hồ Thần Phong đế quốc đến nơi này, từ trước đều bị đãi ngộ như thế.

- Ha hả, hiện tại mọi người đều biết rồi, mời tùy ý!

Giới thiệu xong mọi người, trung niên nhân không thèm nhắc lại, tùy ý khoát tay áo.

Cúi đầu nhìn, trước mặt trên bàn tràn đầy đủ loại mỹ vị, cùng với hoa quả rượu ngon đặc thù, yến hội cực kỳ phong phú.

- Vừa rồi nghe Hoang Lăng bệ hạ nói ngươi từng một kiếm đả bại ngũ đại Chí Tôn? Theo lý thuyết hẳn là thực lực không kém, không bằng bộc lộ tài năng cho chúng ta nhìn một chút được không?

Đột nhiên, một đế quốc bệ hạ xoay xoay chén rượu, mang theo khẩu khí khinh miệt nói.

Vẻ mặt của hắn căn bản không coi Nhiếp Vân thành chuyện gì to tát, cái gọi là bộc lộ tài năng, cùng trêu đùa cười nhạo không có gì khác nhau.

Phải biết rằng các vị đang ngồi đều là đứng đầu một quốc gia, địa vị tôn sùng, để hoàng đế làm khỉ xiếc triển lộ quyền cước, rõ ràng chính là khinh thị Nhiếp Vân.

- Bộc lộ tài năng? Đương nhiên có thể, một người không có ý gì, nếu không Hiên Thành bệ hạ theo ta vui đùa một chút?

Nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân biết người nói chuyện là Thần Vũ đế quốc Hiên Thành bệ hạ, thực lực của người này cũng không kém, Chí Tôn đỉnh phong, thực lực chân chánh chỉ sợ có thể sắp xếp đến Thiên bảng.

Thiên bảng cũng không có gì, ở trong mắt Nhiếp Vân, một ngón tay có thể bóp chết.

- Làm càn, ngươi là thân phận gì, cũng xứng giao thủ cùng của bệ hạ chúng ta, không biết tôn ti, nói cho ngươi biết, Thần Phong đế

quốc ở trong mắt lục quốc chúng ta, chính là dế nhũi, một hai lúa! Người khác gọi ngươi một tiếng bệ hạ, liền cho rằng thực ngưu bức, ở trong mắt bệ hạ của chúng ta, ngay cả cẩu cũng không bằng!

Hiên Thành bệ hạ còn chưa nói, phía sau hắn có một thanh niên rống lên.

Người thanh niên này khí tức ẩn ẩn, hai mắt hào quang giống như điện, vừa thấy chỉ biết thực lực không thấp, có thể tiến vào Địa Bảng.

- Ân? Hiên Thành bệ hạ, cái này là người của ngươi? Giống như không có lễ phép gì nha!

Không để ý tới đối phương rít gào, Nhiếp Vân thản nhiên hừ một tiếng, đùa nghịch chén rượu.

- Ha hả, Nhiếp Vân bệ hạ không nên tức giận, thuộc hạ của ta tính tình thẳng như vậy, thích nói thật, mong rằng bỏ qua!

Hiên Thành bệ hạ nở nụ cười một tiếng.

- Hiên Liên, còn không nhanh giải thích cho Nhiếp Vân bệ hạ!

------oOo------

Chương 354: Nhiếp Vân vô địch (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn thoạt nhìn là quát lớn, nhưng trong giọng nói không có chút thành ý nào, ngược lại tán dương thanh niên nói chuyện thẳng, chẳng khác nào gián tiếp nhục mạ Nhiếp Vân ngay cả cẩu cũng không bằng.

- Giải thích? Nếu vị Nhiếp Vân bệ hạ này dám cùng ta đánh một chút, hơn nữa có thể quang minh chính đại chiến thắng ta, ta đương nhiên sẽ đích thân giải thích, nếu như ngay cả ta cũng đánh

không lại, còn xưng bệ hạ gì, giả trang lão sói vẫy đuôi mà thôi!

Thanh niên Hiên Liên hừ lạnh, vẻ mặt ngạo nghễ.

- Hiên Thành bệ hạ, thuộc hạ này của ngươi có chút không hiểu quy củ, bất quá, nói thật ra cũng có đạo lý, hết thảy đều xem nắm đấm, quyền cứng mới là vương đạo, hoàng đế một đế quốc, nếu như ngay cả một tiểu tử bình thường cũng đánh không lại, thật sự mất thân phận!

Hiên Liên lời vừa mới dứt, lại một thanh âm bất âm bất dương vang lên, nói chuyện là Thần Dương đế quốc Toái Thiên bệ hạ.

- Quyền cứng mới là vương đạo? Ha hả, Toái Thiên bệ hạ nói thật hay, nếu Hiên Thành bệ hạ muốn ta ra tay, ta không bộc lộ tài năng cũng thực xin lỗi mọi người, như vậy đi, ta dùng một ngón tay, như vậy cũng coi như nể tình rồi!

Đối mặt đối phương trào phúng, Nhiếp Vân cười cười, ngón trỏ chậm rãi vươn về phía trước.

Ầm vang!

Một ngón tay ở trong mắt người khác không có gì, ở đám người Hiên Thành xem ra, giống như rơi xuống núi cao, chỉ một chút, liền đánh nát chân khí của bọn họ.

Rầm!

Hiên Thành, Hiên Liên cùng với chư vị cao thủ của Thần Vũ đế quốc, toàn bộ bị một ngón tay áp quỳ rạp trên mặt đất, quần áo phá nát, như khiếu hóa tử.

Yên tĩnh!

Toàn bộ đại điện chỉ sợ trừ Thần Thánh đế quốc Hoang Lăng bệ hạ, không ai dám tin tưởng mình nhìn hết thảy.

Trước kia Thần Phong đế quốc bệ hạ kém nhất, nhưng một ngón tay đã đè sấp tất cả mọi người của Thần Vũ đế quốc, đây là cái

thực lực gì?

Như thế nào đột nhiên Thần Phong đế quốc xuất hiện cao thủ như thế?

Ở trong mắt mọi người, Nhiếp Vân bệ hạ này cho dù lợi hại, nhưng tuổi bày biện ở đó, khẳng định không được tốt lắm, chính bởi vì như thế, lúc này mới cố ý khiêu khích, như thế nào cũng không nghĩ tới, sẽ lợi hại như vậy!

- Hảo, không nghĩ tới mấy người chúng ta đều nhìn sai rồi, Nhiếp Vân bệ hạ còn thâm tàng bất lộ!

Tuy khiếp sợ, nhưng mọi người đều là đứng đầu một quốc gia, không có khả năng sợ tới mức nói không ra lời, một trung niên nhân nở nụ cười, vỗ tay, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân lóe lên, không biết nghĩ cái gì.

Trung niên kia đúng là Thần Vân Đế Quốc Lăng Thiên bệ hạ, trong cơ thể lực lượng ngưng tụ, cho thấy thực lực không tầm thường.

- Một ngón tay liền đánh bại chư vị Thần Vũ đế quốc, xem ra thực lực chân chánh của Nhiếp Vân bệ hạ đã có thể tiến vào Thiên bảng Top 3, thật không nghĩ tới địa phương cằn cỗi như Thần Phong đế quốc còn có thể xuất hiện cao thủ như thế!

Lại một đế quốc bệ hạ nở nụ cười, Thần Thiên Đế Quốc Long Khê bệ hạ, thực lực sâu, chỉ sợ so với Bích lão cũng không kém.

Thất đại đế quốc trong lúc đó cũng có bài danh, Thần Thánh đế quốc tự nhiên sắp thứ nhất, mặt sau theo thứ tự là Thần Thiên, Thần Vân, Thần Nhạc, Thần Dương, Thần Vũ, Thần Phong.

Hiện tại đứng chót nhất là Thần Phong đế quốc, đột nhiên phản kích, uy lực mạnh, lập tức đưa tới mọi người kiêng kị.

- Thực lực như thế, nhìn xem ta cũng có chút hâm mộ. Không biết Nhiếp Vân bệ hạ có thể chỉ giáo hạ nhân của ta một chút hay không? Hạ nhân này đi theo ta, tu luyện qua một thời gian ngắn, cả ngày tự nhận là thực lực không kém. Nhiếp Vân bệ hạ thực lực như

thế, vừa lúc rèn luyện hắn một phen, cho hắn biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!

Trong đám người lại một bệ hạ cười nói, đúng là Thần Nhạc đế quốc hoàng đế Viễn Phong.

- Nếu hạ nhân không dùng được, thì không cần lấy ra, ta cũng lười chỉ điểm!

Nhiếp Vân khoát tay áo.

- Ngươi...

Không nghĩ tới thiếu niên này một chút mặt mũi cũng không cho, nói ra lời này làm Viễn Phong thiếu chút nữa tức giận đến hộc máu.

- Hừ, thứ không biết sống chết. Lời hay nói bậy cũng nghe không hiểu, bệ hạ, ta sẽ đi giáo huấn loại cuồng vọng này một chút, mong bệ hạ phê chuẩn!

Một thanh niên của Thần Nhạc đế quốc nhịn không được, từ phía sau Viễn Phong nhảy ra ngoài, ôm quyền, cất cao giọng nói.

- Hảo, ra tay cẩn thận một ít, hắn nói thế nào cũng là đứng đầu một quốc gia, vạn nhất đả thương, có tổn hại hòa khí...

Viễn Phong hừ nói.

Tuy trong miệng hắn nói có tổn hại hòa khí, ngữ khí lại cứng rắn, nghe vào trong tai thanh niên, chính là muốn hắn hung hăng ra tay, hảo hảo giáo huấn Nhiếp Vân một chút, không cần lưu tình.

- Vâng, bệ hạ, ta sẽ thủ hạ lưu tình!

Sắc mặt thanh niên dữ tợn, nhảy ra ngoài.

- Nhiếp Vân bệ hạ, mời ra tay đi, chúng ta chiến đấu xong rồi, ta còn muốn đi uống rượu!

Nở nụ cười một tiếng, trong giọng nói của thanh niên lộ ra khinh thị

dật vu ngôn biểu.

Người thanh niên này từng được kỳ ngộ, tuổi không lớn lắm, nhưng thực lực đã có thể đứng hàng Thiên bảng Top 3, hơn nữa có vô số thủ đoạn bảo mệnh, cho dù cùng cường giả tiềm lực bảng đối chiến, cũng có thể bảo mệnh, bởi vậy hắn căn bản chướng mắt Nhiếp Vân.

- Uống rượu? Ngươi đã muốn uống, ta liền cho ngươi một ly!

Nhiếp Vân cười cười, ngón tay run lên, chén rượu trong lòng bàn tay liền bắn qua.

Tê!

Chén rượu cùng rượu nhạt mang theo tiếng gió phá không bắn tới.

- Tốt!

Nhìn đến thế tới của chén rượu, thanh niên biết không đơn giản, thét dài một tiếng, song chưởng giơ lên, lực lượng quay cuồng tiến lên đón.

- Thiết Long Mật Chưởng? Viễn Phong bệ hạ, thuộc hạ này của ngươi chỉ sợ thực lực đã vượt qua chính ngươi rồi, thật đúng là đủ gian trá!

Nhìn thấy thanh niên đánh ra chưởng ấn, giống như tầng tầng lớp lớp thiết ấn, Long Khê bệ hạ nở nụ cười.

- Thiết Long Mật Chưởng, tuyệt thế chưởng pháp chỉ có Viễn Cổ yêu thú Thiết Long bộ tộc mới có thể tu luyện, vô kiên bất tồi, cho dù Hoàng tộc thượng phẩm binh khí gặp phải cũng sẽ bị một chưởng đánh nát, dùng loại chưởng pháp tham này gia Thiên bảng, ít nhất tiến vào Top 3 rồi, loại hạt giống này, ngươi không lộ ra ngoài chút nào, che dấu thật đúng là đủ sâu!

Thần Vân Đế Quốc Lăng Thiên bệ hạ cũng nở nụ cười.

Hai người bọn họ đều là cao thủ số một của Khí Hải Đại Lục, ánh

mắt độc ác đến cực điểm, thanh niên mới vừa ra tay, đã bị bọn họ nhìn thấu.

- Ha hả, may mắn mà thôi...

Nghe được hai đại cao thủ tán dương, Viễn Phong nở nụ cười, bất quá tiếng cười còn không có chấm dứt, nụ cười liền đọng lại trên mặt.

------oOo------

Chương 355: Nhiếp Vô Địch (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ thấy chén rượu đụng một cái sẽ toái chậm rãi đi về phía trước, thẳng tắp nghênh đón Thiết Long Mật Chưởng của thanh niên, hai người đụng nhau, chẳng những người trước không có vỡ, ngược lại đâm xuyên qua bàn tay của hắn, chỉ một chút liền thuận thế đâm xuyên yết hầu!

Phù phù!

Thanh niên té trên mặt đất, đoạn tuyệt hô hấp.

Hắn sắp chết cũng không nghĩ ra, là sao một cái chén như thế, có thể đâm thủng bàn tay của mình, giết chết mình.

- Ai, thực lực quá thấp, xem ra ngươi muốn uống rượu cũng uống không được!

Một chiêu đánh chết thanh niên, Nhiếp Vân thở dài một tiếng lắc lắc đầu.

Tuy Thiết Long Mật Chưởng uy lực vô cùng, nhưng ở dưới linh hồn Khí Hải Đại viên mãn, lại bạc nhược như trang giấy.

- Ngươi...

Cả người Viễn Phong run run, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Vừa rồi may mắn mình không lên, nếu nhịn không được nhảy ra ngoài, chỉ sợ đã biến thành một cỗ thi thể.

Thiếu niên thật đáng sợ!

Giơ tay nhấc chân đánh chết cường giả Thiên bảng, quả thực chính là nhân vật vô địch!

- Nhiếp Vân bệ hạ quả nhiên chân khí hùng hậu, lực lượng cường đại, tại hạ có một thuộc hạ, may mắn học được một bộ kiếm pháp, cũng muốn lĩnh giáo tuyệt học của bệ hạ một chút, không biết bệ hạ có chịu hãnh diện hay không!

Thanh niên vừa chết, mọi người lập tức biết thiếu niên trước mắt đáng sợ, Long Khê bệ hạ cùng Lăng Thiên bệ hạ liếc mắt nhìn nhau, một lát sau, Long Khê bệ hạ lên tiếng.

Người luôn có nhược điểm, vừa rồi thiếu niên hai lần ra tay, đều là lấy lực phá lực, không có chút kỹ xảo nào, cho nên muốn xử dụng kiếm pháp đả bại.

Kiếm pháp phức tạp hay thay đổi, nhẹ nhàng vũ động, muốn tu luyện kiếm thuật tới không chê vào đâu được, căn bản không phải cậy mạnh có thể hoàn thành.

Hắn vừa dứt lời, phía sau bước ra một trung niên nhân cầm trong tay trường kiếm.

Trung niên kia khuôn mặt dại ra, vẻ mặt xanh mét, lúc trước không hiển sơn lộ thủy, ngược lại giống như ngốc tử, tiến về phía trước một bước, đi tới trước mặt mọi người, lập tức cho thấy một mặt sắc bén, tựa như trường kiếm ra khỏi vỏ, bén nhọn chói mắt.

- Thanh Thọ Kiếm, ba mươi năm trước Kiếm Hoàng Lạc Thanh Thọ?

- Thanh Diện Cuồng Phong Kiếm, nhất chiêu mau hơn nhất chiêu, ba mươi năm trước vào Thiên bảng thứ nhất, sau bởi vì cảm tình

thất ý, mất tích, không nghĩ tới lại bị ngươi lung lạc!

- Thanh Diện Cuồng Phong Kiếm truyền lưu rất nhiều, nhưng đến hiện tại không ai hoàn toàn tu luyện thành công, đủ thấy đáng sợ! Người cường đại như thế ra tay, Nhiếp Vân bệ hạ này nhất định phải hao tổn mặt mũi!

- Hao tổn mặt mũi? Ha hả, ta xem không chỉ hao tổn mặt mũi, gây chuyện không tốt còn có chết ở chỗ này...

Thấy rõ bộ dáng người trung niên kia, một ít người quen biết thấp giọng kinh hô.

Thanh Thọ kiếm Lạc Thanh Thọ, là nhân vật đã thành danh suốt ba mươi năm, thực lực mạnh đã có thể so sánh được với nhân vật trong tiềm lực bảng bí cảnh.

- Mời!

Lạc Thanh Thọ không để ý tới lời xôn xao của những người khác, khuôn mặt lạnh lùng không chút diễn cảm, ngón tay vuốt nhẹ trên thân kiếm, một thanh trường kiếm lóe hàn quang bắn ra ngoài.

- Băng Hàn thần kiếm, binh khí hoàng tộc thượng phẩm!

Cầm thanh kiếm trong tay, trường kiếm phát ra tiếng vang ông ông, Lạc Thanh Thọ hừ nhẹ một tiếng.

- Một trong mười đại danh kiếm Thần Thánh đế quốc Băng Hàn thần kiếm? Tác phẩm đỉnh phong của đúc kiếm đại sư Âu Dương Liệt?

- Nghe nói là dùng một khối hàn thiết ở Hải Băng địa luyện chế mà thành, tuy rằng là hoàng tộc thượng phẩm, uy lực mạnh mẽ chỉ sợ đã không kém hơn bảo kiếm do Táng Kiếm Vương năm xưa luyện chế!

- Phải đó, mười đại danh kiếm của đế quốc, mỗi thanh kiếm đều trải qua ngàn năm lịch sử, sặc sỡ lóa mắt, Phong Lôi kiếm, Hàn Sương kiếm, Huyết Ảnh kiếm…Thanh kiếm nào không làm kinh thiên, đều

có được câu chuyện khiến người tâm kinh đảm hàn, thanh Băng Hàn thần kiếm nổi danh, uy lực thật lớn cũng có thể nghĩ!

- Xem ra Nhiếp Vân bệ hạ sẽ xui xẻo, đừng nói thực lực Thanh Thọ kiếm, chỉ nói trình độ sắc bén của thanh kiếm người bình thường không thể ngăn cản. Trừ phi hắn cũng có mười đại danh kiếm của đế quốc, nếu không dùng binh khí gì cũng không đỡ nổi!

- Thậm chí muốn ngăn cản cũng không ngăn cản được, làm sao chiến thắng?

Nghe được Lạc Thanh Thọ hô Băng Hàn thần kiếm, đại điện lập tức xôn xao.

- Mời lấy ra kiếm của ngươi!

Giới thiệu xong trường kiếm của mình, Lạc Thanh Thọ lạnh lùng nhìn Nhiếp Vân, trong mắt không chút dao động.

- Mười đại danh kiếm của đế quốc, đích xác phi phàm…

Nhiếp Vân vẫn ngồi yên trên ghế, rót cho mình chén rượu, lộ nụ cười thản nhiên:

- Uy lực thanh kiếm của ta quá thịnh, vừa ra tay sẽ chết người, nhìn ngươi cũng là người yêu kiếm, như vậy đi, ta sẽ dùng ngón tay làm kiếm so đấu với ngươi, lẫn nhau đều không tổn thương hòa khí!

Vừa nói Nhiếp Vân vừa vươn ngón trỏ.

- Cái gì? Dùng ngón trỏ làm kiếm?

- Đây là tự đại hay thiếu não? Dù chân khí của cường giả chí tôn hùng hậu, cường độ ngón tay lợi hại, nhưng…muốn ngăn trở thần binh như Băng Hàn thần kiếm còn là nằm mộng đi!

- Xem ra hắn không cần ngón tay kia…

Sắc mặt mọi người cổ quái.

- Đây là chính ngươi muốn chết, ta sẽ không hạ thủ lưu tình!

Lạc Thanh Thọ nghe được lời này, da mặt run lên, sắc mặt tái xanh, ánh mắt lãnh ý, Băng Hàn thần kiếm lập tức ra tay.

Hoa lạp!

Kiếm khí đâm phá trường không vang lên, kiếm quang như nước, đâm thẳng vào hai mắt Nhiếp Vân.

Một chiêu này có tên là Thương Hải Đoạt Châu, một kiếm lăng không mà đến, tựa như mặt biển bay lượn đâm thẳng tâm linh, sắc bén không thể đỡ.

- Hảo kiếm pháp!

Nhiếp Vân ngồi nguyên tại chỗ bất động, thản nhiên cười một tiếng, ngón trỏ điểm về phía trước nghênh đón.

Đinh đinh đinh đinh!

Ngón trỏ nháy mắt va chạm cùng mũi kiếm, phát ra tiếng vang giòn, nháy mắt giao kích hơn mười lần.

- Cái gì?

- Ngón tay đối kháng mũi kiếm lại không hề tổn thương? Ta…ta không nhìn lầm đi!

- Đó là ngón tay hay là móng vuốt của yêu thú? Vì sao lại cứng rắn như vậy!

Người trong đại điện đều muốn điên!

- Ngươi rất mạnh, đáng giá ta thi triển tuyệt chiêu!

Đánh liên tục mấy chiêu đều bị thiếu niên ngăn trở, ánh mắt Lạc Thanh Thọ ngưng trọng, đột nhiên thét dài:

- Thanh Diện Cuồng Phong kiếm!

Đây là tuyệt chiêu thành danh của hắn.

Hô hô hô hô!

Nháy mắt Lạc Thanh Thọ giống như biến thành Thiên Thủ Quan Âm, hiện ra vô số cánh tay, đầy trời đều là kiếm ảnh, kiếm khí như mưa như gió, căn bản không tìm được sơ hở.

- Chết đi!

Trong tiếng thét dài, Thanh Diện Cuồng Phong kiếm giống như thổi quét hào quang đâm thẳng về hướng Nhiếp Vân.

- Thanh Diện Cuồng Phong kiếm…Ân, kiếm pháp cũng không tệ lắm, nhưng mà…đối với ta vô dụng!

Nhiếp Vân khẽ cười, ngón tay vươn ra như trước, lần này lại thêm ngón giữa.

------oOo------

Chương 356: Nhiếp Vô Địch (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ông!

Ngón tay đánh ra, kiếm quang lập tức ngừng lại, hai ngón tay đã nắm lấy Băng Hàn thần kiếm, bất kể Lạc Thanh Thọ làm thế nào cũng không hề nhúc nhích mảy may.

- Sao có thể?

Mọi người chấn kinh, nhất là Lạc Thanh Thọ càng không thể tin đây là sự thật, sắc mặt trướng đỏ bừng.

- Ngươi dùng hai ngón tay nắm kiếm của ta? Không có khả năng, ta không tin! Không tin!

Một tiếng gào thét phẫn nộ vang lên, vẻ mặt Lạc Thanh Thọ vặn vẹo, nhìn qua như quái vật.

- Đế quốc mười đại danh kiếm, cũng không có gì thôi!

Nhiếp Vân cười nhạt, hai ngón tay đột nhiên dùng sức.

Răng rắc!

Băng Hàn thần kiếm lập tức bị bẻ gãy, leng keng một tiếng, nửa đoạn kiếm rơi xuống đất, thanh thúy động lòng người.

- A…

Hiện tại mọi người đột nhiên cảm giác rét lạnh toàn thân.

Dùng ngón tay bẻ gãy đế quốc mười đại danh kiếm?

Đây là thực lực gì? Là chỉ lực gì?

Mọi người ngây ngẩn.

Cả đại sảnh yên tĩnh, không ai dám nói gì nữa, không còn ai dám khiêu chiến, thiếu niên trước mắt thật đáng sợ, vượt qua sự tưởng tượng của bọn hắn.

- Nhiếp Vân bệ hạ, thực lực của ngươi cường đại, tại hạ tâm phục khẩu phục, chứng kiến thực lực của bệ hạ, ta mới biết được cao thủ chân chính cũng không thích mượn dùng ngoại vật, tu vi cao thâm, các bộ phận thân thể đều là vũ khí! Thụ giáo!

Đứng lặng ngay tại chỗ hồi lâu, Lạc Thanh Thọ giống như hiểu ra, đột nhiên cung kính bái lạy Nhiếp Vân, ném nửa đoạn kiếm gãy ra xa, giống như bỏ xuống gánh nặng, vô cùng thoải mái.

Xem ra cuộc chiến này tuy hắn bại thật hoàn toàn, nhưng đã nhận được ưu đãi, làm lĩnh ngộ kiếm thuật bản thân càng thêm sâu sắc.

- Long Khê bệ hạ, những chuyện ngươi muốn ta làm đã làm xong,

từ nay về sau sẽ không gặp lại, cáo từ!

Quay người, Lạc Thanh Thọ liền ôm quyền hướng Long Khê nói, nói xong đi ra khỏi đại điện, không hề ngừng lại, tựa hồ không còn gì đáng cho hắn lưu luyến.

- Thanh Thọ chí tôn…Thanh Thọ chí tôn…

Không nghĩ tới Lạc Thanh Thọ nói đi là đi, vô cùng tiêu sái, Long Khê hô to hai tiếng nhưng biết không khả năng lưu lại đối phương, không khỏi lắc đầu thở dài một tiếng.

Không khí trong đại điện có chút xấu hổ, những quốc chủ khác vốn còn rục rịch lúc này đều yên tĩnh trở lại, tuy Nhiếp Vân chỉ ra tay ba lần, nhưng đã lập được uy nghiêm bất hủ trong lòng mọi người, thiên hạ vô địch!

…

- Ha ha, Nhiếp Vân bệ hạ quả nhiên danh bất hư truyền, vừa ra tay khiến mọi người được mở rộng tầm mắt, mọi người đều là đứng đầu các đế quốc, thân phận cao quý, hết thảy điểm đến là dừng, sao có thể học theo phàm phu tục tử, lại thích tàn nhẫn tranh đấu,uống rượu!

Đúng lúc này hoàng đế Hoang Lăng Thần Thánh đế quốc bưng chén rượu đánh vỡ không khí.

- Không sai, uống rượu, uống rượu! Bảy đại đế quốc đồng khí liên chi, nhất trí đối kháng yêu nhân, tự nhiên đừng làm tổn thương hòa khí!

- Sao có thể làm tổn thương hòa khí,mọi người đều yêu võ, tùy tiện bàn luận mà thôi. Sống chết có mạng, không sao cả!

- Nhiếp Vân bệ hạ tuổi trẻ tài cao, khó trách có thể lật đổ địa vị của Phong Dụ nắm giữ Thần Phong đế quốc, quả nhiên là anh hùng trẻ tuổi a!

- Tuổi trẻ lại có thực lực như thế, Nhiếp Vân bệ hạ thật làm cho

chúng ta mở rộng tầm mắt!

Thấy diễn cảm của họ, Nhiếp Vân cũng không lên tiếng, chỉ cười nhạt.

Hôm nay nếu không phải mình biểu hiện cường thế, đánh bại toàn bộ khiêu khích, những người này nhất định sẽ dùng bộ mặt khác đối đãi, hết thảy đều dùng nắm tay nói chuyện, thực lực vi tôn, vô luận đi tới đâu đều là như thế.

Đối với Nhiếp Vân mà nói, Thần Thánh đế quốc có Bí Cảnh lão tổ, còn có nội tình tích lũy mấy ngàn năm, trước khi có nắm chắc tuyệt đối tốt nhất không nên vạch mặt với họ, vì thế cũng không so đo.

…

- Nói vật tất cả mọi người đều không xa lạ gì với Tử Hoa động phủ, lần này mời dự họp đại hội bảy nước, chính là vì thế!

Tiệc rượu tiến hành gần xong, Hoang Lăng bắt đầu chuyển đề tài tới mục đích của mình.

- Mở ra Tử Hoa động phủ cần Tử Hoa Ngọc Ấn, năm đó Thần Vân đế quốc đại chiến Yêu tộc, Lăng Thiên bệ hạ được một khối. Hoa Thanh cổ tích, Thần Thiên đế quốc Long Khê bệ hạ được một khối. Tiêu diệt Di Thiên tông, nếu ta đoán không lầm Nhiếp Vân bệ hạ cũng được một khối. Hiện tại bảy đại đế quốc, bảy khối ngọc ấn, mỗi người đều có ngọc ấn, vừa lúc công bình…

Hoang Lăng thuận miệng nói rõ ràng những ai đang giữ Tử Hoa Ngọc Ấn, chỉ bằng vài câu nói liền tỏ rõ hệ thống tình báo của hắn thập phần cường đại.

- Muốn hoàn toàn mở ra động phủ càn chín khối ngọc ấn, Thần Thánh đế quốc có một khối, cộng thêm sáu khối của chư vị, đã được bảy khối, chín khối ngọc ấn bổ trợ cho nhau, chỉ cần đem bảy khối đặt chung một chỗ hoàn toàn có thể suy tính ra khối thứ tám cùng thứ chín, tới lúc đó chín khối tề tụ bảy đại đế quốc cùng nhau tiến vào động phủ, mọi người cùng chia nhau ưu đãi, như thế nào?

- Cùng chia nhau ưu đãi, điểm này ta đồng ý!

Long Khê lên tiếng.

- Ta cũng đồng ý!

Những người khác đồng thời lên tiếng.

Tử Hoa động phủ được xưng là động phủ bí ẩn nhất Khí Hải đại lục, nếu không ai liên hợp, những người đang ngồi chỉ sợ không ai có đủ thực lực một mình nuốt vào.

Nhiếp Vân cũng gật gật đầu, không phản đối.

Kiếp trước hắn đã đi qua Tử Hoa động phủ một lần, chẳng qua chỉ đi vào bên ngoài, nội phủ khẳng định càng thêm nguy hiểm, trước nghĩ biện pháp đi vào mới làm tiếp tính toán.

- Nếu các vị đều đồng ý, cũng không cần nói nhiều, ngày mai ta sẽ bày ra tế đàn đồng thời dùng bảy khối Tử Hoa Ngọc Ấn thôi diễn hai khối còn lại, tới lúc đó một khi thôi diễn thành công, chúng ta lập tức xuất phát!

Hoang Lăng vuốt râu:

- Đêm nay làm phiền các vị ở lại nơi này, ta đã chuẩn bị xong chỗ ở trong Đế Lâm biệt viện, mời!

- Đi thôi!

Thấy mọi người đều đứng lên, Nhiếp Vân cũng đứng dậy.

Chuyện đầu tiên khi hắn đi vào Quang Minh thành là tìm kiếm nhóm người đệ đệ, nhưng nếu tự mình đi tìm không biết phải tìm tới năm nào tháng nào, hành động giám thị cao thủ hoàng thất nhất định phải nhanh hơn.

Đoàn người đi theo Hoang Lăng, chỉ chốc lát đi tới Đế Lâm biệt viện, ai cũng là người đứng đầu một đế quốc, cho nên ai cũng được an bài một biệt viện cực lớn.

- Nhiếp Vân bệ hạ, ngươi ở lại đây đi, mà nhóm người hầu của ngươi…

An bài xong chỗ ở, Hoang Lăng hữu ý vô ý nhìn qua đám người Bách Hoa Tu liếc mắt nói.

Bách Hoa Tu cùng hắn quen biết đã lâu, năm xưa còn có một đoạn tình cảm lưu luyến, hiện tại đương nhiên nhận thức, chỉ là Hoang Lăng che giấu thật sâu mà thôi.

------oOo------

Chương 357: Tin tức chuẩn xác của phụ thân (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nơi này rất lớn, họ ở cùng với ta, ngươi không cần tiếp tục an bài!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Tốt lắm, ta cáo từ trước!

Hoang Lăng khẽ cười, xoay người rời đi.

- Đêm nay mọi người cẩn thận một chút, nước trong Hoang Lăng thành phủ rất sâu, chỉ sợ sẽ có âm mưu, phải cẩn thận!

Nhiếp Vân phân phó.

Cho dù là người của hai thế giới nhưng Nhiếp Vân cũng nhìn không thấu Hoang Lăng, bởi vì Nhiếp Vân tước tứ chi con của Hoang Lăng, nhưng hắn lại không có vẻ tức giận, mà tình nhân cũ đi theo Nhiếp Vân như vậy nhưng hắn không nói lời nào, thật sự làm người không nghĩ ra.

- Ân!

Mọi người đồng thời gật đầu, đều tự tản ra.

Mọi người rời đi, lúc này Nhiếp Vân mới chú ý biệt viện mình đang ở, không hổ là nơi chiêu đãi khách quý mà hoàng thất Thần Thánh đế quốc đặc biệt thi công, bút tích thật lớn.

- Khó trách trong Quang Minh thành cao thủ nhiều như mây, chỉ nói ở linh khí đã chiếm ưu thế thật lớn!

Tu luyện khí hải, linh khí là căn bản, càng dày đặc thì tốc độ tu luyện càng nhanh, linh khí nơi này sung túc như vậy, đừng nói là thiên tài, dù là một đầu lợn chỉ dùng mười năm thời gian cũng có thể tu luyện tới binh giáp cảnh đỉnh.

- Linh Tiên Thiết Thiên trận? Thật sự là hảo thủ đoạn!

Tùy ý đi vài bước trong sân, ánh mắt Nhiếp Vân đột nhiên rơi xuống trong một tổ hợp đặc thù trong phòng, khóe môi nhếch lên.

Tổ hợp đặc thù này giống như một binh khí kỳ quái tạo thành, từ xa nhìn lại như vật trang trí, Nhiếp Vân vừa liếc mắt liền nhìn ra đây là trận pháp nghe trộm đặc biệt – Linh Tiên Thiết Thiên trận!

Loại trận pháp này ở Di Thiên đại lục xem như hàng hóa dùng quét đường cái, không đáng giá một văn tiền. Nhưng ở trong Khí Hải đại lục lại có rất ít người nhận thức, công năng thật giống như truyền tống ngọc bài, được linh thạch thôi động có thể đem hình ảnh phát sinh trong phòng hoặc là thanh âm truyền ra ngoài.

Khó trách Hoang Lăng không nói lời nào, nguyên lai hắn không biết lai lịch của mình, cố ý gắn cơ quan nghe trộm tìm hiểu hư thật của mình.

- Phá!

Nhiếp Vân khẽ cười, ngón tay tùy ý bắn ra, oanh một tiếng trận pháp liền biến thành một đống phế phẩm.

- Linh thạch này còn có thể dùng, không thể tùy tiện lãng phí!

Bàn tay Nhiếp Vân chộp tới lấy ra một viên linh thạch duy trì trận

pháp vận chuyển, khẽ cười, tiện tay thu vào trong nạp vật đan điền.

Số linh thạch mà hắn vơ vét được từ Lưỡng Giới sơn, Di Thiên tông cùng hoàng thất Thần Phong đế quốc đã tiêu hao hầu hết. Mặc dù ở Tử Quỳnh sơn mạch có được tiếp tế thật lớn, nhưng trải qua Vô Danh pháp quyết cải tạo khí hải, cần thật nhiều chân khí, một khi đột phá cho dù có thêm nhiều linh thạch hơn nữa cũng phải chê ít!

Xử lý xong trận pháp nghe lén, Nhiếp Vân khoanh chân ngồi dưới đất vận chuyển công pháp bắt đầu tu luyện.

- Bây giờ đã tối, cũng nên đi thăm lão bằng hữu!

Không biết tu luyện được bao lâu, Nhiếp Vân chợt thở ra một hơi đứng dậy.

Lúc này bên ngoài đã hoàn toàn tối đen, cũng nên đi làm việc của mình.

Ban đầu Nhiếp Vân lưu truy tung khí trên người Đồ Tân, sau đó do xảy ra nhiều sự tình nên hắn cũng chưa kịp tra xét, ban ngày hắn vừa tiến vào Quang Minh thành lập tức cảm ứng được cỗ khí tức kia, cũng nói rõ Đồ Tân đang ở nơi này!

Hắn nới lỏng Đồ Tân là vì câu cá lớn, hiện tại xem ra thời gian thu võng đã tới!

- Tiểu Phong, ngươi cảnh giác một chút, ở lại đây bảo hộ mọi người, ta ra ngoài một chuyến!

Dặn dò tiểu Phong một câu, thân thể Nhiếp Vân nhoáng lên, thân hình lặng yên không một tiếng động rời khỏi Đế Lâm biệt viện, hướng theo phương hướng cảm ứng được truy tung khí bay đi.

- Nơi này là…hoàng cung? Đồ Tân lại ở hoàng cung? Chẳng lẽ hoàng thất Thần Thánh đế quốc cũng tham dự hành động vây bắt cha mẹ ta?

Một đường đi tới, cảm ứng được Đồ Tân đang cách mình ngày

càng gần, Nhiếp Vân nhìn kiến trúc to lớn trước mắt, không khỏi nhăn mày.

Xuất hiện trước mắt chính là một mảnh kiến trúc hùng vĩ, phía trước là một quảng trường nhìn qua như bình xuyên, sau lưng núi cao sừng sững, dựa vào vách núi lưu loát đem uy nghiêm của hoàng gia hoàn toàn triển lộ, hẳn là hoàng cung không thể nghi ngờ.

Đồ Tân lại ở trong hoàng cung, xem ra Hoang Lăng cũng không phải kẻ hiền lành, khẳng định cũng tham dự vây bắt cha mẹ của mình.

- Ngụy trang sư biến hóa!

Trong lòng vừa động, Nhiếp Vân giả tạo thành bộ dáng của một hộ vệ, từ không trung lẻn vào hoàng cung.

Hoàng cung Thần Thánh đế quốc xa hoa hơn Thần Phong đế quốc, cung điện san sát, tầng tầng lớp lớp, liếc mắt không thấy cuối, đổi lại là người thường không có bản đồ nhất định sẽ lạc đường.

Nhiếp Vân bất đồng, vừa rồi ở trên không trung hắn vừa liếc mắt đã ghi nhớ kỹ càng, tuyệt đối sẽ không sai lầm.

- Thiên sơn dựa đỉnh, khí tẩu du long…người thi công hoàng cung này nhất định là đại sư trong trận pháp vọng khí, có thể đem một cung điện dựa theo vận mệnh Tụ Linh trận kiến tạo, mỗi vách tường mỗi khối gạch đều có thâm ý, đáng sợ!

Đi theo hành lang trong hoàng cung, Nhiếp Vân quan sát bố cục xung quanh, âm thầm gật đầu.

Khó trách hoàng thất Thần Thánh đế quốc có thể xuất hiện cường giả bí cảnh, vận mệnh hoàng cung hội tụ khí thể của toàn bộ đại lục, linh khí dày trọng, dưới tình huống như vậy nếu không xuất hiện cường giả bí cảnh, không xuất hiện thiên tài, thật có lỗi với người bố trí hoàng cung này.

- Chính là chỗ này!

Chỉ chốc lát Nhiếp Vân đã tránh được vô số hộ vệ tuần tra, đi vào một biệt viện tận sâu trong hoàng cung, lúc này truy tung khí của hắn chẳng khác gì ngọn lửa trong đêm đen, sáng ngời chói mắt, chiếu rọi bốn phương.

Hoa lạp!

Đang định đi vào xem Đồ Tân đang làm gì nơi này, đột nhiên Nhiếp Vân nghe được tiếng bước chân dồn dập, một thân ảnh cao lớn đi nhanh tới.

- Hoang Lăng? Ha ha, tới vừa lúc, ta muốn xem ngươi định dùng quỷ kế gì!

Người này thân là đế vương tôn sư, khuya khoắt chạy tới nơi này khẳng định làm chuyện gì lén lút không dám gặp người.

Thân thể Nhiếp Vân nhoáng lên, lặng yên đi vào trong đình viện, ẩn vào một địa phương kín đáo.

- Đồ Tân, ngươi đi ra cho ta!

Vừa vào sân, Hoang Lăng cau mày quát khẽ một tiếng.

- Muộn như vậy tại sao bệ hạ lại tới? Có phải có tin tức những người đó hay không?

Một thân ảnh đi ra, chính là Đồ Tân.

Lúc này nhìn Đồ Tân thật khỏe mạnh, xem ra sau sự kiện lần đó hắn đã biết dù có được đại lực đan điền cũng phải chú trọng tu luyện thân thể.

- Tin tức? Hừ, ngươi còn không biết xấu hổ nói, tin tức ngươi nói với ta toàn bộ đều sai lầm!

Hoang Lăng tức giận quát.

- Sai lầm? Tin tức gì?

Đồ Tân sửng sốt.

------oOo------

Chương 358: Tin tức chuẩn xác của phụ thân (trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi nói thực lực Nhiếp Vân chỉ mạnh hơn ngươi một chút mà thôi, một chút của ngươi cũng quá nhiều đi, may mắn ta không nghe lời ngươi nói, trực tiếp ra tay đối phó hắn, bằng không khẳng định phải xui xẻo!

Hoang Lăng hừ lạnh.

- Đúng là chỉ mạnh hơn ta một chút a, nếu không phải thân thể ta quá kém, không thể liên tục kích thích lực lượng đại lực đan điền, hắn căn bản không phải đối thủ!

Đồ Tân lại xác nhận gật đầu.

- Chỉ một chút sao? Thúi lắm! Hôm nay một cao thủ bài danh thứ ba trong Thiên Bảng đều bị hắn tùy tay ném ra một chén rượu đè chết, toàn bộ cao thủ Thần Vũ đế quốc không thể ngăn trở hắn, Thanh Thọ kiếm Lạc Thanh Thọ thực lực không kém ta bao nhiêu sử dụng Băng Hàn thần kiếm cũng bị hắn dùng hai ngón tay bẻ gãy kiếm, chừng nào thì ngươi có thực lực mạnh như vậy? Đem mười người như ngươi cộng lại cũng không có bổn sự như vậy đi! Khoác lác cũng nên có hạn độ!

Hoang Lăng càng nói càng tức giận.

- Cường giả đứng thứ ba trong Thiên Bảng bị chén rượu tùy tiện đè chết? Chư vị cao thủ Thần Vũ đế quốc không thể ngăn trở? Lạc Thanh Thọ bị hai ngón tay bẻ gãy kiếm? Điều này…sao có thể? Ngươi không nhìn lầm đi!

Đồ Tân hoảng sợ.

- Ta tận mắt thấy, sao lại sai lầm? Hừ, lần trước ngươi nói đám người Nhiếp Tiếu Thiên đều là phế vật, thực lực chẳng ra gì, kết quả chẳng những làm bọn hắn chạy thoát, còn đi giết người, tổn hại uy danh của đế quốc ta, xem ra tin tức của ngươi không chuẩn xác!

Thấy vẻ mặt không tin của Đồ Tân, Hoang Lăng càng thêm tức giận, hận không thể một cái tát đánh chết hắn, lúc này gầm lên giận dữ.

- Nhiếp Tiếu Thiên…phụ thân bọn họ quả nhiên đã chạy thoát!

Nhiếp Vân nghe được lời nói của Hoang Lăng, không khỏi siết chặt nắm tay, hưng phấn đỏ mặt.

Trước đó Thiết Lan Nhi truyền tới tin tức biết phụ thân bọn họ có thể đã thoát khỏi ma chưởng, nhưng dù sao không dám xác định, hiện tại nghe Hoang Lăng nói ra mới biết tin tức là thật sự, đệ đệ bọn họ chẳng những gia tăng thực lực, còn đào thoát đuổi bắt!

- Chạy thoát là tốt rồi, quả nhiên có quan hệ với hoàng thất Thần Thánh đế quốc, đáng giận!

Cưỡng chế nỗi kích động trong lòng, Nhiếp Vân điều hòa hơi thở, ánh mắt nhìn Hoang Lăng dâng lên lửa giận.

Trước đó còn có chút không rõ, bây giờ nhìn tình huống như vậy đã hiểu ra không ít, đám người Phong Dụ có địa vị lót đáy trong bảy đại đế quốc, sở dĩ dám động thủ với thân nhân của mình nhất định là nhận lấy sai khiến của Hoang Lăng!

Mà Hoang Lăng làm sao biết Lạc Khúc mộ, biết Thiên Cơ kiếm, còn có yêu nhân ở Tử Quỳnh sơn mạch, tạm thời còn chưa thông suốt.

- Đám người Nhiếp Tiếu Thiên…việc này ta cũng không biết, ta không biết tại sao tên què Nhiếp Đồng vì sao lại đột nhiên bùng nổ thực lực, vừa lúc đạt tới chí tôn đỉnh, ngay cả cường giả Thiên Bảng cũng không là đối thủ…Chuyện này ta không biết, ngươi cũng không thể trách ta đi!

Đồ Tân nhớ tới thiếu niên kia, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Tiểu tử Nhiếp Đồng vốn là người què, trong cơ thể lại không có chân khí dao động, vì thế không ai chú ý, nhưng làm sao cũng không tưởng được lại đột ngột dùng một kiếm đâm chết vài tên chí tôn cường giả trong Thiên Bảng sau đó trốn chạy.

- Được rồi, không nói chuyện này, hiện tại ngươi liên hệ Hoa đại nhân đem chuyện này hội báo. Nhìn xem có thể giảm nhẹ lỗi lầm hay không, bằng không số phân ngạch năm nay sẽ không có. Tới lúc đó ngươi thừa nhận nỗi khổ nghĩ phệ suốt bốn mươi chín ngày đi!

Hoang Lăng vung tay cắt đứt lời đôi chối của Đồ Tân, hừ một tiếng.

- Hoa đại nhân? Nỗi khổ nghĩ phệ?

Nhiếp Vân nghe được mây mù dày đặc.

Hoang Lăng là hoàng đế Thần Thánh đế quốc, địa vị có thể nói là tôn sư Khí Hải đại lục, thân phận như vậy còn xưng hô người khác là đại nhân, đại nhân kia lại có lai lịch gì?

Nỗi khổ nghĩ phệ, loại hình phạt này ở kiếp trước Nhiếp Vân tựa hồ nghe nói qua. Bất quá nhất thời lại không nhớ được.

- Được, ta lập tức hội báo, ngươi nói ta nghe một chút Nhiếp Vân làm sao vậy, lần trước ta đem tin tức sư phụ hắn truyền về, Hoa đại nhân thập phần xem trọng, muốn ta điều tra rõ ràng. Nếu không có tin tức truyền tới, chỉ sợ chúng ta đều nhận phạt!

Đồ Tân hừ nói.

- Xem ra Hoa đại nhân kia là người của Phù Thiên đại lục!

Trong lòng Nhiếp Vân hiểu ra vài phần.

Lần trước mình cố ý lừa gạt Đồ Tân, nói sư phụ mình là Vô Thượng trưởng lão Hóa Vân tông, nhấc lên da hổ, không nghĩ tới tên này lại tin tưởng, đem tin tức truyền ra ngoài.

Đồ Tân là người Phù Thiên đại lục, đem tin tức truyền về, không cần nghĩ cũng biết Hoa đại nhân là người Phù Thiên đại lục. Bằng không sẽ không lưu tâm với xưng hô Vô Thượng trưởng lão Hóa Vân tông như thế.

Phù Thiên đại lục nhúng tay vào chuyện của mình, sự tình càng thêm khó khăn hơn.

- Ân, hôm nay Nhiếp Vân mới tới Quang Minh thành, trong yến hội của bảy đại đế quốc, ta cố ý làm cho mấy quốc chủ khác khiêu khích ra tay, chỉ muốn nhìn xem thực lực của hắn, kết quả…

Hoang Lăng đem chuyện xảy ra trong yến hội kể lại một lần.

- Nói như vậy…hắn căn bản không triển lộ ra toàn bộ thực lực? Đánh chết cao thủ Thiên Bảng, còn chưa triển lộ toàn bộ thực lực, chẳng lẽ hắn đã đạt tới bí cảnh sao?

Nghe xong Hoang Lăng miêu tả, hô hấp của Đồ Tân dồn dập, sắc mặt trở nên tái nhợt:

- Hơn hai tháng trước khi ta chiến đấu với hắn, thực lực hắn tuyệt đối không cao như vậy, nhất định là thăng cấp trong hai tháng này! Còn chưa tới ba tháng thời gian từ chí tôn đỉnh đạt tới tình trạng như thế…nhất định là nhờ công lao của sư phụ hắn, chuyện này nhất định phải nhanh chóng hội báo!

- Ngươi nói tu vi của hắn gần đây mới tăng lên? Nếu như vậy đích xác là có thể làm được…nhưng tốc độ thăng cấp như vậy thật khiến người khó thể tin!

Thần sắc Hoang Lăng kinh ngạc.

Hơn hai tháng ngắn ngủi làm cho thực lực đồ đệ tăng nhanh như vậy, vị sư phụ kia cũng quá nghịch thiên!

- Đi, mang theo vật của ngươi, chúng ta đi tế đàn!

Đồ Tân xoay người đi trở về phòng, lấy ra một pháp trượng đi

nhanh ra ngoài.

Pháp trượng cao hơn thân người, mặt trên được khảm bảo thạch màu xanh thẳm, trong suốt lấp lánh, ẩn chứa cỗ linh lực đặc thù.

- Lam Trạm thạch? Thứ này chỉ có Phù Thiên đại lục mới có, xem ra suy đoán của ta đúng rồi!

Lam Trạm thạch là một loại đá ẩn chứa không gian lực, tuy rằng còn kém hơn Cửu Minh Hàn Châu không ít, nhưng vẫn là bảo vật hiếm có, kiếp trước trong một lần đấu giá tại Phù Thiên đại lục từng bán ra với giá cả mười khối trung phẩm linh thạch.

------oOo------

Chương 359: Tin tức chuẩn xác của phụ thân (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi đi tế đàn chờ ta, ta đi lấy hoàng quan!

Hoang Lăng gật đầu, thả người bay lên biến mất trong bóng đêm.

Nhiếp Vân lặng lẽ rời khỏi nơi ẩn thân, đi theo sau Đồ Tân.

Chỉ chốc lát đã đi tới một đình viện ẩn kín tận sâu trong hoàng cung.

Bên trong đình viện có một đài cao ngoài trời, mặt trên dùng bảo thạch khắc quỹ tích vận hành của thiên thể, dùng ánh trăng phản xạ ánh sáng, từ xa nhìn lại như tinh tú rơi xuống, trải dài dưới đất.

- Cửu Thiên Tinh Thần Na Di đại trận?

- Trận pháp này tiến hành truyền tống cự ly xa, người được truyền tống có tu vi càng cao thì sử dụng năng lượng càng lớn, từ Phù Thiên đại lục tới nơi này cho dù với thực lực như Đồ Tân chỉ sợ phải dùng trên trăm khối thượng phẩm linh thạch mới có thể truyền qua, thủ bút thật lớn!

Nhìn thấy trận pháp trên đài cao, trong lòng Nhiếp Vân cảm khái.

Kiếp trước Nhiếp Vân dùng truyền tống trận cũng không giống trận này, có hạn chế cấp bậc, cao nhất chỉ là cường giả chí tôn trung kỳ.

- Tốt lắm, bắt đầu đi!

Hoang Lăng bay tới, trong tay cầm một kim sắc hoàng quan, lấp lánh tỏa sáng dưới ánh trăng.

- Hoàng quan này…hoàng quan này…

Vừa nhìn thấy hoàng quan, ánh mắt Nhiếp Vân đột nhiên trợn tròn, bởi vì pháp quyết vô danh trong thân thể hắn lại nhẹ nhàng…lay động.

Vô Danh pháp quyết chỉ khi gặp được chân khí đặc thù mới vận chuyển, bây giờ gặp được hoàng quan liền động, đã nói rõ bên trong hoàng quan khẳng định ẩn chứa cỗ chân khí đặc thù kia!

Nếu có thể đoạt lấy hoàng quan, cắn nuốt chân khí đặc thù bên trong, hoàn toàn giúp gia tăng khí hải, mở đan điền!

Nhưng Nhiếp Vân biết nơi này là hoàng cung, muốn trắng trợn đoạt lấy hoàng quan chỉ là nằm mộng!

Thực lực Hoang Lăng không kém hắn bao nhiêu, hơn nữa bí cảnh lão tổ vẫn chưa xuất hiện, nếu không cẩn thận chết như thế nào cũng không biết.

- Bắt đầu!

Hai người trên đài cao vẫn chưa phát hiện được Nhiếp Vân, đem hoàng quan cùng pháp trượng đặt giữa tế đàn, khảm trên trăm khối hạ phẩm linh thạch vào trận pháp.

Tuy hạ phẩm linh thạch còn chưa đủ khả năng truyền tống người đi qua, nhưng truyền tin tức vẫn phi thường đơn giản.

- Hoa đại nhân, thuộc hạ Đồ Tân xin hội báo…

Đồ Tân cầm một ngọc bài trong tay, miệng lẩm bẩm,hình như đem toàn bộ lời nói truyền vào trong ngọc bài, sau khi nói xong bàn tay nhẹ nhàng siết lại, một đạo quang mang hiện lên, trận pháp vận chuyển đã đem tin tức trong ngọc bài thông qua truyền tống trận truyền ra ngoài.

Ông!

Chỉ chốc lát trận pháp sáng ngời, Đồ Tân cầm ngọc bài vừa nhìn xem, trên mặt lộ ra diễn cảm ngưng trọng.

- Hoa đại nhân trách mắng chúng ta làm việc bất lợi, nói không vội đối phó Nhiếp Vân, vẫn nên bắt giữ Nhiếp Đồng cùng Nhiếp Tiếu Thiên trước đã, nghĩ biện pháp lấy được Thiên Cơ kiếm rồi nói sau, Thiên Cơ kiếm liên lụy tới việc tăng lên địa vị của hắn trong tông môn, nếu hoàn thành, hắn sẽ cách không truyền lại năng lượng giúp ngươi thăng cấp tới bí cảnh, vĩnh cửu giải trừ nỗi khổ nghĩ phệ trong cơ thể ngươi!

- Cách không truyền lại năng lượng giúp ta thăng cấp tới bí cảnh?

Sắc mặt Hoang Lăng trướng hồng.

Bởi vì linh khí cho nên Khí Hải đại lục rất khó thăng cấp, tu vi của Hoang Lăng vẫn không dám trùng kích cao hơn, chỉ sợ không thể trùng kích thành công lại trực tiếp khiến bản thân tử vong.

Đối phương nhận lời giúp hắn thăng cấp, tuyệt đối là lời hứa cực kỳ hấp dẫn, chỉ cần đạt tới bí cảnh, vô luận tuổi thọ hay thực lực đều bay cao, sẽ trở thành nhân thượng nhân!

- Khoan hãy cao hứng quá sớm, Nhiếp Đồng là đệ đệ của Nhiếp Vân, Nhiếp Tiếu Thiên là cha của hắn. Lần trước để bọn hắn chạy trốn, hiện tại không biết ẩn núp nơi nào, một khi bắt giữ bị Nhiếp Vân hay biết, hắn cầu sư phụ hắn ra tay, chúng ta chẳng những gà bay trứng vỡ, làm không tốt sẽ bị giết chết!

Đồ Tân hừ lạnh.

- Phải đó, Hoa đại nhân cũng nói mình không phải đối thủ của Vô Thượng trưởng lão Hóa Vân tông!

Nghe tiếng hừ lạnh, Hoang Lăng chợt tỉnh táo:

- Nhưng loại cao thủ như vậy hẳn sẽ khinh thường ra tay với chúng ta đi?

- Ai biết được, vẫn nên cẩn thận một chút cho thỏa đáng!

Đồ Tân nói.

- Căn cứ theo phỏng đoán của ta, đám người Nhiếp Đồng ngày mai sẽ đánh lén đại tướng quân Mạnh Liêu, tới lúc đó bày ra thiên la địa võng, nhất định bắt được bọn hắn. Chỉ là làm sao giấu diếm được Nhiếp Vân…

Hoang Lăng cau mày.

- Việc này đơn giản, không phải ngươi nói ngày mai mang theo quốc chủ bảy đại đế quốc dùng Tử Hoa Ngọc Ấn tìm kiếm hai khối ngọc ấn còn lại sao? Một khi đã như vậy, hoàn toàn có thể đi Quang Minh sơn tiến hành, Quang Minh sơn cách đế đô vài trăm dặm, dù năng lực cảm ứng của Nhiếp Vân cường đại bao nhiêu, khẳng định không phát hiện được cuộc chiến đấu trong thành, chỉ cần bắt được đám người Nhiếp Đồng, sau đó lập tức thông qua truyền tống trận giao cho Hoa đại nhân. Đến chết không có đối chứng, ta không tin đường đường một Vô Thượng trưởng lão của một đại tông môn dưới tình huống không chứng cớ sẽ giết chúng ta!

Đồ Tân hừ lạnh âm hiểm nói.

- Không sai, đó là một ý kiến hay, ta sẽ đi chuẩn bị ngay bây giờ, ngày mai ta sẽ phái người tìm ngươi, tới lúc đó ngươi đi phủ đệ của Mạnh Liêu ôm cây đợi thỏ!

Hoang Lăng ha ha cười, tâm tư lay động:

- Đúng rồi, chỉ như vậy ta cảm thấy còn chưa đủ ổn thỏa, lúc ban ngày ta nhìn thấy con tiện nhân kia, nàng chẳng những dám trở về, còn đi chung với tiểu tử Nhiếp Vân, một khi đã như vậy ta sẽ đưa cho bọn hắn một phần đại lễ, làm cho bọn hắn không thể ngủ yên. Ha ha!

- Ân, ngươi an bài kỹ lưỡng, ngàn vạn lần đừng làm cho Nhiếp Vân nhìn ra sơ hở, tiểu tử này rất nhiều thủ đoạn, không thể xem thường!

Đồ Tân gật gật đầu.

Đồ Tân là người Phù Thiên đại lục, tuy thực lực địa vị không bằng Hoang Lăng, nhưng giọng nói cũng không bao nhiêu khách khí.

- Yên tâm đi, ta chỉ là tìm người thông tri Kiền Khánh tông, báo họ biết phản đồ năm đó đã trở lại, làm cho bọn hắn đấu nhau một sống một chết, tới lúc đó ta còn có thể giả vờ đi ra làm người tốt, một công đôi việc!

Ánh mắt Hoang Lăng lóe ra.

- Được, chính ngươi xem đi, ta đi về trước!

Đồ Tân gật gật đầu, cầm pháp trượng rời đi.

- Ta cũng nên trở về chuẩn bị một chút!

Hoang Lăng cầm lấy hoàng quan, xoay người rời khỏi.

- Hai người này…may mắn hôm nay ta đã cùng tới đây, bằng không thật sẽ mắc mưu!

Nhiếp Vân vung tay, hai đạo truy tung khí dính lên người Hoang Lăng cùng hoàng

quan, sau đó rời khỏi chỗ ẩn thân.

Nếu hôm nay không trùng hợp theo dõi nghe được âm mưu của bọn hắn, có lẽ hắn sẽ bị mắc mưu,mà bây giờ không cần sợ hãi,

thậm chí có thể tương kế tựu kế, lập ra uy nghiêm bất hủ!

------oOo------

Chương 360: Hoài Nam Vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lòng suy tư, cũng không đập cỏ động rắn, thân thể lặng lẽ bay ra ngoài, chỉ chốc lát quay về sân viện của mình.

- Ân?

Vừa bay tới trên không, tinh thần đảo qua, lập tức phát hiện không tầm thường, Nhiếp Vân nhíu mày.

Mấy sân viện của các quốc chủ chung quanh toàn bộ rỗng tuếch, các vị hoàng đế đều đang tập trung trong phòng khách sân viện Thần Vân đế quốc Lăng Thiên, tựa hồ đang thương nghị gì đó.

Vì giữ bí mật, họ còn cố ý bày ra đủ loại phong ấn cùng trận pháp trong phòng khách, nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói vô cùng đơn giản, linh hồn vừa động đã thần không biết quỷ không hay phá khai phong ấn nghe được cuộc nói chuyện bên trong.

- Xem ra bọn hắn bị tổn thất nặng trong yến hội nên muốn báo phục trở về, vừa lúc, mình đang chờ đây!

Nghe xong nội dung cuộc thương nghị của bọn họ, Nhiếp Vân cười lạnh lắc mình trở về sân viện.

Vừa vào trong sân, Nhiếp Vân liền tập trung mọi người một chỗ.

Hôm nay nhất định là một đêm không ngủ, cần phải chuẩn bị thỏa đáng miễn bị luống cuống tay chân.

- Khuynh Thành, Bách Hoa Tu, Mộ Thanh, Mộ Hà, đây là bảo bối phòng ngự cùng công kích siêu việt hoàng tộc thượng phẩm, ta lấy được trong Tử Quỳnh sơn mạch, mọi người mặc vào, chỉ sợ lát

nữa sẽ có một trận chiến!

- Ân!

Mọi người cũng không từ chối, liền tranh thủ luyện hóa binh khí, chỉ một khắc sau đã hoàn thành, thực lực của họ nhất thời gia tăng gấp bội.

Trong phòng khách, Lăng Thiên ngồi trên chủ vị, mấy hoàng đế còn lại ngồi ở ghế khách, trong mắt mang theo lửa giận.

- Lăng Thiên bệ hạ, Hoang Lăng bệ hạ không muốn nhúng tay vào việc này, Thần Vũ đế quốc xưa nay đối với các ngươi luôn như thiên lôi sai đâu đánh đó, việc hôm nay ta không nuốt trôi cơn tức kia, nhất định phải đòi công đạo cho ta!

Thần Vũ đế quốc Hiên Thành hừ nói.

Hôm nay ở trong yến hội hắn bị người dùng một ngón tay áp nằm úp sấp dưới đất, mất hết mặt mũi, tự nhiên giận dữ.

- Không sai, một Thần Phong đế quốc nho nhỏ, nằm dưới đáy bảy đại đế quốc, bây giờ muốn cưỡi lên cổ chúng ta, không chèn ép hắn một phen lửa giận trong lòng ta khó tiêu!

Thần Nhạc đế quốc Viễn Phong cũng cười lạnh nói.

- Bảy đại đế quốc có bài danh cấp bậc, lần này Thần Phong đế quốc có ý không tốt, nếu không chèn ép chỉ sợ chúng ta sẽ bị áp chế, không còn khả năng xoay người!

Thần Thiên đế quốc Long Khê cũng nói một câu.

- Tốt lắm, mọi người đừng ồn, nói vậy các ngươi cũng nhìn thấy không phải ta không muốn động thủ, mà là thực lực Nhiếp Vân thật sự lợi hại, ta lo lắng dù chúng ta liên thủ cũng chưa chắc chiếm được ưu đãi!

Long Khê nhu nhu mày nói.

Bảy đại đế quốc có bài danh, nếu đem Thần Thánh đế quốc so sánh là hoàng đế, Thần Vân đế quốc chính là vương gia, ở trong mắt mọi người Thần Phong đế quốc là hương trưởng, thôn trưởng. Hiện tại thôn trưởng chẳng những hung hăng đánh vương gia, chư hầu, còn vênh váo đắc ý, thật sự làm bọn họ không thể nuốt xuống lửa giận.

- Long Khê bệ hạ không cần phải lo lắng, thực lực của hắn cường đại thì thế nào? Ta đã tìm được người giúp đỡ. Hoài Nam Vương, ngươi vào đi!

Nhìn Long Khê nhíu mày, Thần Dương đế quốc hoàng đế cười nói, khẽ vẫy tay, phong ấn trong đại sảnh bị phá vỡ, một trung niên nhân có chân mày đỏ đậm đi vào.

Thần Thánh đế quốc Hoài Nam Vương, thân đệ đệ của Hoang Lăng.

- Hoài Nam Vương? Siêu cấp cường giả bí cảnh thứ chín trong Tiềm Lực Bảng?

- Từng một kiếm chém tam yêu, một quyền định Hoài Nam, lực lượng đạt tới chín ngàn năm trăm tượng, Hoài Nam Vương?

- Sao hắn cũng tới, nếu hắn hỗ trợ chúng ta khẳng định nắm chắc thắng lợi trong tay. Dù thực lực Nhiếp Vân có mạnh hơn nữa, cũng không thể so sánh với bí cảnh trong bài hành bảng!

Nghe được tên của Hoài Nam Vương, cả gian phòng nhất thời như nổ tung.

- Chư vị bệ hạ, những lời các ngươi vừa nói ta cũng nghe được, Nhiếp Vân đích xác khinh người quá đáng! Đều là hoàng đế, lại hạ độc thủ như vậy, thật sự tội không thể tha!

Hoài Nam Vương đi vào đại sảnh nhìn quanh một vòng, ngẩng đầu ngồi lên chủ vị.

Tuy hắn chỉ là một vương gia của Thần Thánh đế quốc, nhưng luận thực lực cùng quyền lợi vẫn viễn siêu những quốc chủ khác.

- Chẳng lẽ Hoài Nam Vương muốn thay chúng ta làm chủ?

Long Khê sửng sốt, thần sắc trướng hồng.

- Không sai, một tiểu tử không biết đã đạt được kỳ ngộ gì mà thôi, có tư cách gì độc hưởng đại vị Thần Phong đế quốc? Một lát nữa ta sẽ đi tìm hắn, để cho hắn giao ra vị trí hoàng đế Thần Phong đế quốc, nếu ngoan ngoãn phối hợp thì cũng thôi, nếu không muốn ta không để ý một quyền đánh hắn thành bánh thịt!

Chân mày Hoài Nam Vương dựng thẳng lên, hào khí can vân.

- Có Hoài Nam Vương thay chúng ta làm chủ, chúng ta có thể an tâm! Một tiểu tử vô tri mà thôi, nhất định dễ như trở bàn tay!

Nghe được lời nói của Hoài Nam Vương, mọi người liền hưng phấn.

- Ha ha, mọi người thật sự có nhã hứng!

Đột nhiên, bên trong phòng vang lên thanh âm âm trầm, ngay lập tức toàn bộ trận pháp phòng ngự trong đại sảnh oanh một tiếng vỡ nát, căn bản không thể ngăn trở được người vừa xuất hiện mảy may.

- Kiền Khánh tam kiệt? Nhân vật đứng thứ ba, thứ tư cùng thứ bảy trong Tiềm Lực Bảng?

Nhìn thấy rõ bộ dáng người vừa tới, mọi người đều chấn động.

Kiền Khánh tông, tông môn lớn nhất Thần Thánh đế quốc thậm chí là Khí Hải đại lục, trong đó cao thủ nhiều như mây, nổi danh nhất là Nhật Nguyệt Song Sát, Kiền Khánh tam kiệt!

Ba người này là đệ tử thân truyền của tông chủ Kiền Khánh tông,thực lực xếp hạng thứ ba, thứ tư cùng thứ bảy trong Tiềm Lực Bảng!

- Sao ba vị lại tới đây?

Nhìn thấy ba người xuất hiện, ngay cả Hoài Nam Vương cũng vội vàng đứng dậy lễ độ cung kính.

Hắn đứng hàng thứ chín trong Tiềm Lực Bảng, thực lực ba người này đương nhiên cường đại hơn hắn rất nhiều.

- Ta nghe nói phản đồ của môn phái chúng ta đã tới nơi này, hôm nay tới đây là muốn thanh lý môn hộ!

Người nói chuyện là một thanh niên mặc áo bào tro, mái tóc đỏ tươi đi trước nhất, chân mày rậm đen, thần sắc dữ tợn, nói chuyện lạnh lùng vô tình mang theo vẻ rét lạnh tận xương.

Người này thoạt nhìn trẻ tuổi, nhưng người trong đại sảnh đều biết thuật dưỡng nhan chính là đặc sắc của Kiền Khánh tông.

- Phản đồ? Lâm Tàn đại nhân đang nói là Bách Hoa Tu?

Năm đó Bách Hoa Tu phản bội rời khỏi Kiền Khánh tông đã nhiệt náo ai cũng biết, Hoài Nam Vương là thân đệ của Hoang Lăng, đương nhiên biết rõ.

- Không sai, chính là tên phản đồ kia, nghe nói hôm nay ả đã tới đế đô ở lại trong biệt viện Đế Lâm, ba chúng ta tới đây chính là thanh lý môn hộ, thu dọn bại hoại!

Lâm Tàn thản nhiên nói, trên mặt không chút tình cảm dao động.

------oOo------

Chương 361: Một cái tát

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhưng mà…Lâm Tàn đại nhân, hình như Bách Hoa Tu đang ở chung một chỗ với Thần Phong đế quốc hoàng đế Nhiếp Vân, theo phỏng đoán Nhiếp Vân hẳn có được thực lực Tiềm Lực Bảng…

Hoài Nam Vương do dự nói.

- Gà đất chó kiểng mà thôi, mang ta qua đó! Ta trực tiếp đi đòi người, nếu hắn ngoan ngoãn đem người giao ra đây thì cũng thôi, nếu không giao, ta không để ý giết thêm một tên phế vật!

Lâm Tàn vung tay hừ lạnh nói.

- Dạ! Lâm Tàn đại nhân đứng thứ ba trong Tiềm Lực Bảng, có ngươi ra tay tự nhiên dễ như trở bàn tay!

- Được rồi, đừng nói nhảm, đi trước dẫn đường, hôm nay ta phải làm cho tên phản đồ kia chết không chỗ chôn!

Lâm Tàn không màng những lời khen tặng của người khác, bàn tay vung lên, sắc mặt âm trầm lạnh lùng.

Sưu! Sưu! Sưu!

Vài đạo cầu vồng liên tục cắt qua đêm đen yên tĩnh, hơn mười nhân ảnh đi tới thật nhanh.

- Nhiếp Vân, nhanh đem phản đồ Kiền Khánh tông Bách Hoa Tu giao ra đây, bằng không hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi, Thần Phong đế quốc lại đổi chủ, toàn bộ những người ở đây đều phải chết!

Mọi người tiến vào sân, Thần Vũ đế quốc Hiên Thành lớn tiếng rống, giọng nói thật hung hăng càn quấy.

Trong yến hội hắn bị mất mặt mũi, lần này có nhiều cao thủ đi cùng, vừa lúc diễu võ giương oai, trả thù sỉ nhục trước đó.

- Ta tưởng ai, nguyên lai là Lâm Tàn sư huynh, sư phụ cũng đã tha thứ cho ta, hôm nay ngươi tới đây bắt ta bằng vào cái gì?

Cửa phòng chi nha một tiếng mở ra, Bách Hoa Tu chậm rãi đi tới, Mộ Thanh cùng Mộ Hà đi sau lưng nàng.

- Dựa vào cái gì? Hừ, chỉ bằng ngươi là phản đồ mà người bổn

môn ai cũng muốn giết! Lập tức tự phế tu vi, gả cho Hoang Lăng bệ hạ làm phi tử còn có thể đạt được tha thứ, nếu không những người trong sân viện này đều phải chết!

Lâm Tàn chắp tay sau lưng, toàn thân lộ ra vẻ ưu việt của kẻ ăn trên ngồi trước.

- Toàn bộ đều phải chết? Cũng không sợ mạnh miệng đau đầu lưỡi!

Mộ Hà cười lạnh.

- Đồ không biết quy củ, chúng ta nói chuyện khi nào cho ngươi nói leo? Hứa An, xé nát miệng của nữ nhân này, cắt bỏ đầu lưỡi, cho ả cả đời đều không thể nói chuyện!

Lâm Tàn quay đầu phân phó.

- Dạ!

Hứa An là nhân vật thứ bảy trong Tiềm Lực Bảng, nghe vậy liền đi nhanh tới nhìn Mộ Hà cười nói:

- Mỹ nhân, nhìn ngươi thật xinh xắn, qua đây, gọi một tiếng hảo ca ca, ta sẽ sủng ái ngươi, cầu tình với sư huynh giúp ngươi!

- Cô nương, còn không nhanh lên, được Hứa An đại nhân sủng ái, không biết có bao nhiêu mỹ nữ đế đô cầu còn không cầu được, ngươi có cơ hội như vậy không biết là phúc phần đã tu luyện mấy đời!

Hoài Nam Vương ha ha cười.

- Không sai, mỹ nhân như ngươi ta sẽ không giết đâu, chỉ biết tận tình sủng ái, cho ngươi dục tiên dục tử, cam tâm hầu hạ ta cả đời, ha ha!

Trong mắt Hứa An bắn ra vẻ dâm dục cười to.

- Vô sỉ! Chết đi cho ta!

Nghe được lời nói hạ lưu của hai ngươi, sắc mặt Mộ Hà đỏ bừng, quát to một tiếng rút kiếm đâm ra.

Hoa lạp!

Cùng thời khắc đó, Mộ Thanh cũng một kiếm đâm tới.

Hai người phối hợp không chê vào đâu được, tâm ý tương thông. Giống như chỉ là một người, kiếm quang bắn ra bốn phía, trong phút chốc hình thành một chiếc lưới đem Hứa An bao phủ bên trong.

- Ân? Đây là kiếm thuật gì?

Chứng kiến hai người đồng thời ra chiêu, chiêu số kỳ lạ, tuy trong lòng Hứa An nổi lên sắc tâm nhưng diễn cảm lại ngưng trọng, năm ngón tay liên tục chộp tới, lòng bàn tay tràn ngập khí lưu màu đỏ bao trùm.

Đinh đinh đinh đinh!

Ba người giao thủ vừa chạm liền tách ra, khí lãng vô hình xé rách đem kiến trúc xung quanh quét thành mảnh vỡ.

- Đây…là binh khí gì vậy? Tuyệt đối vượt qua hoàng tộc thượng phẩm!

- Là linh binh chỉ có cường giả bí cảnh mới có thể luyện chế, họ lại có cả linh binh? Hơn nữa mỗi người một thanh, không đúng, ngươi xem trên người họ, là linh binh khôi giáp!

- Linh binh khôi giáp…linh binh…ta đã biết, khó trách tiểu địa phương như Thần Phong đế quốc cũng có thể xuất hiện cường giả như vậy, nhất định là tìm kiếm được bảo tàng, chiếm được chỗ tốt thật lớn!

- Chỉ cần giết bọn họ, linh binh sẽ thuộc về chúng ta, được linh binh, thực lực của ta có thể tăng trưởng gấp đôi!

Nhóm người vây xem nhìn thấy binh khí trên người hai nàng, trong mắt tràn ngập vẻ tham lam.

Binh khí chia làm binh khí bình thường cùng linh binh, binh khí bình thường chia làm hoàng, vương, hầu, quý, phàm năm cấp bậc, tuy bọn hắn đứng đầu một quốc gia, nhưng chỉ sử dụng hoàng tộc thượng phẩm binh khí, linh binh chỉ nghe nói qua nhưng chưa từng gặp qua, đủ thấy trân quý.

Linh binh cho dù thấp kém nhất cũng đủ làm cho cường giả Thiên Bảng đối chiến cùng cường giả Tiềm Lực Bảng!

- Thật nhiều linh binh, ngay cả ta cũng không có được!

Không chỉ riêng nhóm hoàng đế thèm muốn, ngay cả Lâm Tàn cùng Hoài Nam Vương đều âm tình bất định, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn.

Dù là vị lão tổ của Thần Thánh đế quốc cùng tông chủ Kiền Khánh tông, cho dù có linh binh cũng cấp cho con cháu của mình, đương nhiên không có phần của bọn họ.

- Ỷ vào linh binh muốn chiến thắng ta? Nằm mơ! Đại Mạc Cô Yên quyền!

Hứa An cảm nhận được kiếm quang ngày càng sắc bén, biết phải xuất ra bản lĩnh thật sự, thét dài một tiếng, hai tay siết chặt, thân thể lăng không đánh ra.

Hai quyền xuất hiện, thẳng tắp xông mạnh về phía trước.

- Nguy rồi!

Bách Hoa Tu lập tức vung song chưởng nghênh đón giúp hai thiếu nữ.

Oanh!

Công kích va chạm, ba nữ tử liên tục lui về phía sau, sắc mặt tái xanh.

Tuy gần đây các nàng có tiến bộ rất lớn, còn có linh binh trong tay, nhưng dù sao thăng cấp quá nhanh, không thời gian củng cố, hỏa hầu chưa đủ, dù liên thủ cũng không bằng tuyệt chiêu của Hứa An.

Nhưng chính Hứa An cũng không tốt lắm, hai tay lộ xương cốt, máu tươi chảy ròng.

- Bách Hoa Tu, không nghĩ tới nhiều năm không gặp ngươi đã tăng bổn sự, không sai, không sai!

Lâm Tàn đặt một tay lên thân Hứa An, trong lòng bàn tay tràn ra một đạo khí lưu, chỉ chốc lát thương thế trên người Hứa An đã hoàn hảo trở lại.

Trị liệu sư!

Lâm Tàn cũng là trị liệu sư!

- Khí Hải đại lục chỉ có Kiền Khánh tông, hoàng thất Thần Thánh đế quốc, Tử Quỳnh sơn mạch có được linh binh, ngươi là phản đồ Kiền Khánh tông, như vậy khẳng định đã trộm linh binh của bổn môn, hôm nay ta phải thu hồi cho sư phụ xử lý, phóng ra cung cấp cho đệ tử trung tâm tông môn!

Chữa xong thương thế của Hứa An, Lâm Tàn nhìn Bách Hoa Tu nói, đột nhiên ra tay.

Ông!

------oOo------

Chương 362: Một cái tát!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên không lập tức xuất hiện một chưởng ấn cực lớn, lực lượng hùng hậu như núi cao, không ai có thể ngăn cản, ba nữ tử chợt cảm thấy thân thể tê rần, một cỗ hấp lực thật lớn thổi quét, binh khí

trong tay bay thẳng về hướng Lâm Tàn.

- Trộm đồ vật của Kiền Khánh tông sao? Thật sự dám nói! Muốn lấy linh binh của ta, cũng phải tìm lý do tốt hơn, loại lý do rách nát như vậy còn không biết xấu hổ nói ra, ha ha! Gặp qua không biết xấu hổ, nhưng cho tới bây giờ chưa từng gặp qua kẻ không biết xấu hổ như ngươi!

Binh khí chấn động, nhất thời giãy thoát hấp lực của Lâm Tàn, hào quang chợt lóe bay vào trong phòng.

Chi nha!

Cửa phòng chợt mở, Nhiếp Vân đi ra.

- Nhiếp Vân! Hắn chính là Nhiếp Vân!

- Ta còn tưởng rằng ngươi đã sớm cụp đuôi bỏ trốn, lại vẫn dám ra đây, thật sự là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi xông vào!

- Dám nói vậy với Lâm Tàn đại nhân, thật chán sống, xứng đáng bị giết chết!

Nhìn thấy thiếu niên đi ra, nhóm hoàng đế nhếch môi cười chờ xem cuộc vui.

- Ngươi chính là Nhiếp Vân? Xem hình dạng của ngươi, Bách Hoa Tu hẳn đã đem bất lão bí pháp bất truyền của bổn môn cũng truyền cho ngươi! Tốt, tốt, Bách Hoa Tu, ngươi nên biết hậu quả tiết lộ bí mật bổn môn!

Lâm Tàn cười lạnh, ánh mắt nhìn Bách Hoa Tu như đang nhìn một người chết.

Theo hắn xem ra, dung mạo của thiếu niên trước mắt vô cùng trẻ tuổi, khẳng định không phải tuổi thật, mà là chiếm được bất lão bí pháp của Kiền Khánh tông.

- Ta chưa từng truyền ra bất lão bí pháp, bộ dáng này của Nhiếp

Vân chính là tuổi thật của hắn mà thôi!

Bách Hoa Tu sửng sốt, hiểu được ý tứ của hắn vội vàng giải thích.

- Tuổi thật? Ngươi lừa ai đó? Ý của ngươi là Nhiếp Vân chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi? Ha ha, buồn cười, Nhiếp Vân bệ hạ, ngươi đừng giả vờ nộn, lập tức thừa nhận ngươi học trộm bí tịch của Kiền Khánh tông đi, cũng trả lại linh binh đã ăn trộm, có lẽ còn được xử nhẹ, bằng không Lâm Tàn đại nhân giận dữ thì ngươi phải chờ chết!

Hiên Thành chỉ vào Nhiếp Vân rít gào.

- Chờ chết? Nếu như vậy ngươi chết trước cho ta!

Nhìn thấy lúc này mà Hiên Thành còn dám nói xen vào, Nhiếp Vân cảm thấy bất đắc dĩ, thở dài một tiếng năm ngón tay chộp về phía trước.

Hoa lạp lạp!

Chân khí bắn ra, không trung lập tức xuất hiện vô số chỉ ảnh, như mũi tên rời cung bay thẳng tới quấn quanh người Hiên Thành.

Ca sát!

Nhiếp Vân bắt hắn tới tay, bàn tay siết chặt cổ hắn.

- A…Hoài Nam Vương, Lâm Tàn đại nhân cứu ta!

Hiên Thành làm sao cũng không tưởng được thiếu niên lợi hại như thế, chỉ nháy mắt đã bắt được mình, trong hoảng sợ không nhịn được kêu to.

- Càn rỡ, nơi này là Thần Thánh đế quốc, không tới lượt ngươi giương oai, còn không mau thả Hiên Thành bệ hạ!

Hoài Nam Vương hiển nhiên không nghĩ tới Nhiếp Vân ra tay nhanh như vậy, nhướng mày hét lớn một tiếng, tay phải vỗ về hướng Nhiếp Vân.

- Đem người lưu lại, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết!

Lâm Tàn cũng thét dài một tiếng, một thủ ấn cực lớn lại xuất hiện.

- Các ngươi muốn sao, vậy ta cho các ngươi là được!

Nhiếp Vân cũng không tránh né, khẽ cười đem Hiên Thành ném trở về.

Cú ném cực kỳ xảo diệu, lựa chọn lúc Hoài Nam Vương cùng Lâm Tàn không thể thu hồi lực lượng, chỉ nghe hai tiếng răng rắc vang lên, Hiên Thành thậm chí không kịp phản ứng đã bị hai cỗ lực lượng cường đại vỗ thành thịt nát, máu tươi văng tung tóe.

- Ngươi…ngươi dám giết bệ hạ của chúng ta, ngươi cứ đợi bị Thần Vũ đế quốc trả thù đi!

Người của Thần Vũ đế quốc nhìn thấy Hiên Thành bị nổ thành thịt nát, hoảng sợ tái mặt nhìn Nhiếp Vân gào to.

- Ta giết Hiên Thành bệ hạ? Các ngươi mù mắt sao? Rõ ràng là Hoài Nam Vương cùng Lâm Tàn giết người, có liên quan gì với ta?

Nhiếp Vân khoát tay nói.

- Ngươi…chính là ngươi giết! Nếu không phải ngươi bệ hạ sẽ không chết…

Người của Thần Vũ đế quốc rít gào.

- Nếu các ngươi vẫn cho rằng ta giết…vậy các ngươi cũng đi cùng đi!

Nhiếp Vân vung ngón tay bắn ra, thình thịch vài cái, mấy người kia lập tức biến thành thịt nát.

- Ngang nhiên đánh chết hoàng đế của đế quốc khác, Nhiếp Vân, hôm nay ngươi chết chắc rồi!

Hoài Nam Vương sực tỉnh xanh mặt hô.

Chuyện hôm nay là hắn nhận được mệnh lệnh của hoàng huynh Hoang Lăng, vốn nghĩ dù tranh cãi ầm ĩ nhưng vì băn khoăn thân phận quốc chủ sẽ không ai làm ra hành động gì quá phận, nhưng không tưởng được Nhiếp Vân căn bản không thèm quan tâm, vừa ra tay liền muốn lấy mạng người!

- Chết chắc rồi? Vậy ngươi chết trước đi!

Hừ nhẹ một tiếng, Nhiếp Vân lật tay, Huyền Ngọc kiếm xuất hiện chém xuống.

Ba tháp!

Hoài Nam Vương còn chưa kịp chạy trốn đã biến thành bánh thịt.

- Hoài Nam Vương đã chết?

- Hiên Thành bệ hạ cùng người của hắn đều chết hết?

Chứng kiến một màn trước mắt, bốn hoàng đế còn lại thiếu chút nữa dọa vỡ mật, cho tới giờ khắc này bọn hắn mới biết được vũng nước đục lần này không dễ dàng xen vào như thế.

- Tốt, tốt, thủ đoạn lợi hại, ta thừa nhận vừa rồi đã nhìn lầm, không nghĩ tới thực lực của ngươi cao như vậy!

Thấy Nhiếp Vân chỉ một chiêu đánh chết Hoài Nam Vương, ánh mắt Lâm Tàn híp lại.

Tuy thực lực của hắn mạnh hơn Hoài Nam Vương, nhưng muốn một chiêu đánh chết hắn cũng không khả năng, chỉ xem ở một chiêu này đã biết Nhiếp Vân lợi hại hơn hắn thật rõ ràng.

Người như vậy không thể đối kháng!

- Bách Hoa Tu, khó trách ngươi dám trắng trợn trở lại Quang Minh thành, nguyên lai có chỗ dựa vững chắc, nếu đã vậy, núi xanh còn đó nước biếc chảy dài, chúng ta đi!

Liếc mắt nhìn Bách Hoa Tu, Lâm Tàn xoay người muốn rời khỏi.

- Đi? Ta cho các ngươi đi rồi sao? Đi vào sân của ta, diễu võ giương oai náo loạn một hồi rồi muốn đi, trên thế gian làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?

Nhiếp Vân cười nhạt nói.

- Không cho đi, ngươi muốn như thế nào? Hừ, chúng ta đi không phải vì sợ ngươi, nói cho ngươi biết, tuy thực lực của ngươi không kém, nhưng muốn hơn ta cũng không dễ dàng như vậy!

Lâm Tàn đột nhiên xoay người, ngạo khí đệ tử đại tông môn hoàn toàn hiển lộ.

- Thắng ngươi không dễ?

Nhiếp Vân quay đầu phân phó:

- Tiểu Phong, giáo huấn người này cho ta, cho hắn biết cái gì là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!

- Dạ, chủ nhân!

Tiểu Phong trả lời, tiến lên một bước nhìn Lâm Tàn:

- Chủ nhân muốn ta giáo huấn ngươi, ta cũng không biết nặng nhẹ, nếu vậy cho ngươi mười cái tát đi!

- Ngươi…muốn chết!

Lâm Tàn không nghĩ tới Nhiếp Vân cuồng ngạo, người hầu của hắn càng cuồng, tức giận muốn nổ phổi.

- Muốn chết? Ta không tìm chết, cũng không thích chết! Không cần ngại, ủy khuất ngươi!

Vẻ mặt tiểu Phong như xin lỗi, thân hình nhoáng lên, Lâm Tàn còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy cổ họng căng thẳng, đã bị nắm cổ.

------oOo------

Chương 363: Tế thai cửu cung đồng tâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ba ba ba ba ba ba…

Thanh âm tát tai vang vọng trong đêm, thanh thúy vô cùng.

- Lâm Tàn bị bắt giữ tát tai, một chút cơ hội phản kháng cũng không có?

- Đây…làm sao có thể, Lâm Tàn là nhân vật thứ ba trong Tiềm Lực Bảng…

Nhìn thấy rõ tình cảnh trước mắt, mọi người phát điên.

Nhất là hai người Hứa An, có lẽ người khác không rõ ràng thực lực của Lâm Tàn, nhưng người cường đại như vậy đứng trước mặt người hầu của Nhiếp Vân lại chẳng khác gì con kiến, đây rốt cục là thực lực gì?

Cường giả bí cảnh?

Điều này sao có thể! Cả Khí Hải đại lục chẳng phải chỉ có ba bí cảnh sao? Khi nào xuất hiện thêm một người?

Trong mắt họ hiện lên nồng đậm sợ hãi.

Ba ba ba ba…

Rốt cục tiếng tát tai ngừng lại, vừa đúng mười lần.

- Chủ nhân, ngươi xem giáo huấn hắn như vậy được không?

Tiểu Phong quay đầu hỏi Nhiếp Vân.

- Thủ pháp đơn giản đó, bất quá cũng không tệ lắm!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

- Loại thủ pháp này còn nói là đơn giản? Phốc…

Nghe được lời bình của Nhiếp Vân, Lâm Tàn thiếu chút nữa hộc máu bỏ mình.

- Ngươi tên Lâm Tàn phải không? Hiện tại ta nói cho ngươi biết, sở dĩ hôm nay ngươi bị đánh cũng không phải vì đắc tội ta, mà là bị người khác lợi dụng, ta đánh ngươi là giúp ngươi thanh tỉnh!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Đối phó người như Lâm Tàn, nếu ngay từ đầu nói hắn bị người khác lợi dụng, khẳng định sẽ không nghe, hiện tại đánh một trận để cho hắn không còn cách nào phản kháng, ngược lại sẽ nghe lời người khác.

Đây là nhân tính!

Mười ngón tung bay, trước mặt Nhiếp Vân hiện lên một phong ấn đặc thù do chân khí tạo thành, phong ấn vừa xuất hiện, trong viện nhất thời vang lên tiếng nói.

- Đúng rồi, chỉ làm thế này ta xem còn chưa đủ ổn thỏa, ban ngày ta nhìn thấy con tiện nhân kia, ả chẳng những dám trở về còn đi cùng tiểu tử Nhiếp Vân, một khi đã như vậy tối nay ta sẽ đưa cho bọn hắn một phần đại lễ, làm cho bọn hắn không thể ngủ yên, ha ha!

- Yên tâm đi, ta chỉ là tìm người thông tri Kiền Khánh tông, cho họ biết phản đồ năm đó đã trở lại, cho hai bên đấu một sống một chết, tới lúc đó ta có thể đi ra giả bộ làm người tốt, một công đôi việc!

…

Thanh âm này là cuộc nói chuyện của Hoang Lăng cùng Đồ Tân, bị Nhiếp Vân dùng thủ đoạn đặc thù ghi nhớ. Thanh âm không có chút thay đổi, trong giọng nói mang theo mùi vị âm mưu.

- Là Hoang Lăng, hắn cũng dám hại ta?

Nghe được cuộc nói chuyện dù Lâm Tàn có ngốc cũng hiểu được mình bị người lợi dụng, tức giận run rẩy.

- Ngươi đã biết, nên hiểu phải làm như thế nào rồi chứ!

Nhiếp Vân vẫy tay cho tiểu Phong thả Lâm Tàn.

Kỳ thật dù hắn có giải thích hay không đều như nhau, dù sao thực lực của hắn rành rành ở đó, đối phương cũng không thể làm gì, nhưng bị người dùng âm mưu quỷ kế làm hắn thật khó chịu.

- Bách Hoa Tu sư muội, là ta tin lời gièm pha của người khác, muốn xin lỗi ngươi, mong ngươi tha thứ!

Lâm Tàn biết nếu hôm nay mình không đem lời nói rõ ràng, Nhiếp Vân sẽ không buông tha mình, vì thế ôm quyền nói.

- Sư huynh không cần đa lễ như vậy, nếu năm đó sư phụ không tha thứ cho ta, sẽ không khả năng đã biết rõ ta ở Thần Phong đế quốc khai tông lập phái mà không truy cứu!

Bách Hoa Tu gật gật đầu.

- Phải, là ta ngu muội, ta sẽ đi tìm Hoang Lăng hỏi rõ ràng, sau đó sẽ giải thích với sư muội! Nhiếp Vân bệ hạ, cáo từ!

Lâm Tàn khẽ khom người.

- Cáo từ!

Lần này Nhiếp Vân không tiếp tục ngăn trở, để họ rời đi.

- Nhiếp Vân bệ hạ, là chúng tôi có mắt không nhìn được Thái Sơn, ngài đại nhân đại lượng tha thứ chúng tôi đi…

Nhóm người Long Khê làm sao còn dám nhiều lời vô nghĩa, vội vàng cầu xin.

- Được rồi, các ngươi cũng là bị người khác mê hoặc, ta sẽ không tính toán!

Nhiếp Vân tùy ý khoát tay.

Những người này nói thế nào cũng là quốc chủ một đế quốc, tuy rằng thích ngả theo chiều gió, nhưng vẫn không thể toàn bộ giết chết, dù sao làm như vậy sẽ gây ra thật nhiều phiền toái không cần thiết.

Đương nhiên, chủ yếu là vì thực lực của mình còn chưa tới cảnh giới đệ nhất nhân Khí Hải đại lục, nếu không dù giết hết họ cũng không có gì.

- Dạ dạ, Nhiếp Vân đại nhân, chúng tôi cáo từ!

Nhóm người Long Khê lau mồ hôi lạnh, muốn rời khỏi sân.

- Chủ nhân nói không so đo, chẳng lẽ các ngươi cho rằng có thể bỏ quên như vậy? Nếu không xuất ra bồi thường đã muốn rời khỏi, thật không tránh khỏi cảm thấy quá dễ dàng rồi!

Tiểu Phong tiến lên một bước, vẻ mặt không chút thay đổi nói.

Đổi lại là trước đó tiểu tử trẻ tuổi như tiểu Phong nói ra lời này, bọn hắn nhất định sẽ tức giận chửi mắng, nhưng nghĩ tới bộ dáng vừa rồi của Lâm Tàn, không ai dám nói lời nào.

Thực lực của Lâm Tàn như vậy còn chưa phải đối thủ của tiểu tử này, bọn hắn dám mắng hắn tuyệt đối là tìm chết!

- Chúng tôi biết sai rồi, đây là Tuyết Sơn linh dịch đặc thù của Thần Thiên đế quốc, sau khi dùng giúp gia tăng thực lực thân thể, xem như ta dùng bồi thường Nhiếp Vân bệ hạ!

Long Khê là người đầu tiên xuất ra một bình ngọc đưa qua.

- Đây là Lạc Thai Hoán Cốt đan do mười tám vị chí tôn của Thần Vân đế quốc luyện chế ba năm mới hoàn thành, có thể thay đổi thể

chất, giúp thực lực tăng nhiều…

Lăng Thiên cũng đưa ra.

…

Chỉ chốc lát bốn quốc chủ đều đem bảo vật trân quý nhất của mình đặt trước mặt tiểu Phong.

Bảo vật này đều không thua kém Yêu quả của Cửu Tâm Yêu Quả thụ, đích thật là bảo bối vô thượng.

- Những bảo bối này đích xác không sai, nhưng chủ nhân của ta cần linh thạch, các ngươi có hay không?

Thu đồ vật, tiểu Phong hỏi tiếp.

- Linh thạch? Chúng tôi có, chẳng qua đều là hạ phẩm, hơn nữa bởi vì chúng tôi không có nạp vật đan điền nên mang theo không nhiều…

Nhóm người đem linh thạch mang theo toàn bộ đưa lên, tổng cộng chừng một ngàn viên hạ phẩm linh thạch.

- Tốt lắm, cút đi!

Thu hết linh thạch, tiểu Phong mới cho họ rời đi.

- Những đan dược này các ngươi cũng dùng một ít, nhanh chóng tăng thực lực lên, ngày mai chỉ sợ còn một trận đánh ác liệt!

Nhiếp Vân nói.

- Tiểu Phong, ngươi đi theo ta, ta có việc an bài!

Phân phối xong đan được, Nhiếp Vân gọi tiểu Phong đi vào phòng.

Tận sâu trong hoàng cung Thần Thánh đế quốc.

- Xúi giục năm quốc chủ tới làm phiền, sau đó tìm người Kiền

Khánh tông đi bắt Bách Hoa Tu, hắc hắc, ta xem lần này Nhiếp Vân nhất định luống cuống tay chân, khó thể giải quyết!

Hoang Lăng nở nụ cười, vuốt râu đắc ý.

------oOo------

Chương 364: Tế thai cửu cung đồng tâm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Dù thực lực năm quốc chủ không bằng Nhiếp Vân, nhưng Nhiếp Vân khẳng định không dám giết bọn hắn, ba vị cường giả Kiền Khánh tông thực lực mạnh mẽ, nói không chuẩn bọn hắn đã sớm đánh nhau! Chủ ý của bệ hạ thật đúng là cao minh, thật là cao!

Đồ Tân ngồi bên dưới tay Hoang Lăng, vẻ mặt tươi cười nói.

- Chờ một lát ta sẽ đi qua thu thập tàn cuộc, thuận tiện làm người tốt, nhân cơ hội mượn sức lòng người…

Hoang Lăng gật đầu, còn chưa nói xong chỉ nghe oanh long một tiếng, đại điện bị một cỗ kình khí va chạm nháy mắt sụp đổ.

- Người nào dám đánh lén hoàng cung Quang Minh thành?

Thoát ra khỏi đống đổ nát, gân xanh trên trán Hoang Lăng nổi lên, rống to một tiếng.

- Hoang Lăng, ngươi là tên tiểu nhân đê tiện, cũng dám hãm hại chúng ta, hôm nay ba huynh đệ chúng ta sẽ cho ngươi biết chuyện gì không thể làm!

Lâm Tàn gầm lên giận dữ, lao tới vung tay, khí lãng quay cuồng ập xuống.

- Ngươi là ai…ta không biết ngươi a?

Hoang Lăng đột nhiên nhìn thấy một người áo xám xông tới công

kích chính mình, chiêu chiêu tàn nhẫn không chút lưu tình, nhìn kỹ lại chỉ thấy khuôn mặt người kia vặn vẹo khó xem, mặt mày sưng húp, mà mình lại không nhận thức hắn, trong lòng vô cùng buồn bực.

- Không biết ta? Ta là Lâm Tàn!

Nghe được lời của hắn, Lâm Tàn càng tức giận, lực lượng càng mạnh, nhanh như vũ bão.

- Lâm Tàn, ngươi là Lâm Tàn…sao ngươi biến thành như vậy?

Hoang Lăng hoảng sợ.

Lâm Tàn nổi danh anh tuấn, sao mặt mày sưng tấy như đầu heo?

- Ngươi còn không biết xấu hổ nói? Hôm nay không phải ngươi chết chính là ta vong!

Nghe được câu hỏi giống như châm chọc của Hoang Lăng, Lâm Tàn như lửa cháy đổ thêm dầu, lửa giận như đem cả nửa bầu trời đều chiếu sáng.

Oanh oanh oanh oanh!

Trong cơn giận dữ, hai tay cùng công kích, từng đạo khí kình cường đại không ngừng đảo qua, cả hoàng cung như bị thổi quét, vô số kiến trúc hóa thành tro bụi.

…

- Không hổ là bảo bối mà các quốc gia trân quý nhất, trong vòng một đêm khiến cho lực lượng chân khí của ta gia tăng tới sáu ngàn tượng, không sai!

Nhiếp Vân tu luyện một đêm, chậm rãi mở mắt.

Sử dụng bảo bối của các đế quốc, thực lực Nhiếp Vân tăng lên sáu ngàn tượng, nhưng vẫn ở chí tôn trung kỳ.

Chí tôn trung kỳ có được thực lực này, tuyệt đối xem như là đệ nhất nhân Khí Hải đại lục.

- Nhiếp Vân bệ hạ có ở đây không?

Đột nhiên một thanh âm truyền tới, Nhiếp Vân nghe được là thanh âm của Hoang Lăng.

Hắn đứng dậy đi ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy Hoang Lăng, lúc này bề ngoài Hoang Lăng tuy không thấy thương thế, nhưng vẻ mặt mệt mỏi, hiển nhiên cuộc chiến đêm qua đã làm cho hắn đại thương nguyên khí.

Lâm Tàn là đệ tử Kiền Khánh tông, Hoang Lăng là hoàng đế đế quốc, dù hai người buông lời độc ác, nhưng khi cân nhắc lợi hại cũng không thể thật sự đánh chết đối phương, cuộc chiến dù kịch liệt nhưng nhiều nhất chỉ làm cho hả giận mà thôi.

- Tối hôm qua Hoang Lăng bệ hạ ngủ không ngon đi, sao có vẻ không tinh thần như vậy?

Nhiếp Vân cười hỏi.

- Ha ha, ngày hôm qua trong hoàng cung xảy ra chút chuyện cần xử lý. Ta đã chuẩn bị xong tế thai, chúng ta cùng đi, tới lúc đó chỉ cần đồng thời tế ra Tử Hoa Ngọc Ấn là có thể thông qua tám khối ngọc kích thích chân khí tìm được hai khối còn lại, đi thôi!

Hoang Lăng nói.

Ngày hôm qua Lâm Tàn chỉ đánh nhau nên không nói rõ chi tiết sự việc xảy ra, vì thế Hoang Lăng chỉ biết Lâm Tàn đã hiểu mình bị lợi dụng mà thôi, không biết kế hoạch của mình đã bị Nhiếp Vân nghe lén hơn nữa còn ghi chép lại.

- Tế thai? Tế thai ở đâu? Chẳng lẽ không ở trong này?

Nhiếp Vân đã sớm hiểu nguyên nhân, biết rõ còn cố hỏi.

- Bởi vì một khi khởi động tế thai sẽ có chấn động cường đại, cho

nên ta thiết lập trên đỉnh Quang Minh sơn không xa, bốn quốc chủ còn lại đều đã qua đó, chúng ta cũng đi thôi!

Hoang Lăng vội đáp.

- Đi!

Nhiếp Vân biết hắn chỉ dùng lý do thoái thác, cũng không nói phá, khẽ cười theo Hoang Lăng bay về hướng Quang Minh sơn.

Ngày hôm qua đánh chết Hiên Thành, vì thế đã thu khối Tử Hoa Ngọc Ấn của hắn vào tay, Nhiếp Vân còn lấy được một khối tại Tế Bắc thành cùng một khối ở Di Thiên tông, xem như bây giờ trong người đã có ba khối ngọc ấn.

Trong chín khối lấy được ba khối, nếu không vào nội điện, chính mình vẫn có thể một mình đi vào ngoại điện.

Rất nhanh mọi người đã đi lên đỉnh Quang Minh sơn, bốn quốc chủ nhìn thấy Nhiếp Vân đều giống như chuột thấy mèo, trong mắt lộ vẻ sợ hãi.

- Trận pháp đã chuẩn bị xong, các vị đem Tử Hoa Ngọc Ấn của mình bỏ vào đi, chỉ cần khu động chúng ta rất nhanh có thể biết vị trí xác thực của hai khối ngọc ấn còn lại!

Hoang Lăng chỉ về phía trước, quả nhiên nơi đó có một tế thai thật lớn đứng sừng sững.

Tế thai được làm từ hắc tinh thạch, bố trí theo xu thế cửu cung, vòng vòng tương sinh, nhịp nhàng ăn khớp, mỗi cung vị đều hợp thiên cơ, cùng hợp thành một đồ họa khiến người mê muội.

- Tế thai Cửu Cung Đồng Tâm?

Nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân liền nhận thức.

- Nhiếp Vân bệ hạ quả nhiên kiến văn rộng rãi, không sai, đây chính là tế thai Cửu Cung Đồng Tâm, chín khối Tử Hoa Ngọc Ấn đồng khí liên chi, chúng ta có bảy khối, chỉ cần đặt lên bảy cung vị nhất định

có thể suy tính ra vị trí xác thực của hai khối còn lại!

Hoang Lăng nói, lật tay lấy ra một khối ngọc ấn, đặt vào vị trí cấn cung trong cửu cung.

- Chúng ta cũng tới!

Bốn vị quốc chủ đều đem ngọc ấn của mình đặt lên.

Mọi người đặt xong, đều đưa mắt nhìn Nhiếp Vân.

- Ha ha, để ta!

Nhiếp Vân vẫy tay, ba khối ngọc ấn bay ra rơi xuống vị trí.

- Ba…khối? Ngươi có ba khối?

Mọi người đều sửng sốt.

Nhìn vẻ mặt của họ, Nhiếp Vân cũng không giải thích, chỉ nói:

- Khởi động trận pháp đi, chỉ còn lại một khối, tìm càng dễ hơn!

- Không sai! Chỉ còn lại một khối, suy diễn càng thêm dễ dàng!

Hoang Lăng khẽ cười, mười ngón gảy nhẹ, vũ động như khảy đàn, bắn về phía tế thai.

Chín đạo kim sắc khí lưu trào ra, rơi lên vị trí cửu cung, trận pháp nháy mắt hoạt hóa, hiện ra vô số phù văn đặc thù huyền bí.

Phù văn vừa xuất hiện, tám khối Tử Hoa Ngọc Ấn giống như được khởi động, không ngừng chấn rung, năng lượng cường đại dao động vang vọng khắp ngọn núi khiến mặt đất đều run rẩy lên.

Tử Hoa Ngọc Ấn là bảo bối vô thượng dùng mở ra Tử Hoa động phủ, tuy thoạt nhìn chỉ là ngọc bài nhưng trên thực tế phẩm chất tuyệt đối sẽ sánh được với linh binh.

- Cửu cung đồng tâm, đoạt thiên tạo hóa, thiên địa bản ngã, suy

tính!

------oOo------

Chương 365: Gặp lại Nhiếp Đồng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân hình Hoang Lăng nhảy lên không trung, cắn ngón tay hướng trung tâm trận pháp điểm tới.

Ông!

Máu tươi nhỏ vào trong trận pháp, cửu cung đồ chấn động, địa phương thiếu sót xuất hiện một con chim nhỏ hoàn toàn do linh khí hội tụ.

Thu thu!

Chim nhỏ phát ra tiếng kêu to thanh thúy, dừng lại một thoáng đột nhiên giương cánh bay lượn hướng xa xa bay đi.

Phương hướng bay tới chính là Quang Minh thành.

- Khối ngọc ấn thứ chín đang ở Quang Minh thành?

Nhìn thấy phương hướng chim nhỏ bay tới, Hoang Lăng sững sờ.

Quang Minh thành là phạm vi thế lực của hắn, tại sao hắn chưa bao giờ phát hiện?

- Nếu khối ngọc cuối cùng đang ở Quang Minh thành, chúng ta không cần chạy khắp nơi tìm kiếm. Đi thôi!

Nhiếp Vân khẽ cười, thu lại ba khối ngọc ấn trong trận vào tay, thả người bay theo chim nhỏ.

- Này…Nhiếp Vân bệ hạ, ngươi không thể cứ như vậy quay về Quang Minh thành…

Hoang Lăng thấy Nhiếp Vân muốn đi, nhất thời hoảng sợ.

Hắn cố ý bố trí trận pháp tại Quang Minh sơn là vì đề phòng Nhiếp Vân phát hiện cuộc chiến trong Quang Minh thành, nếu lúc này để Nhiếp Vân trở về, hết thảy an bài đều biến thành vô dụng.

- Không thể trở về? Vì sao?

Nhiếp Vân biết đối phương lo lắng mình trở lại phát hiện kế hoạch bọn hắn muốn bao vây tiễu trừ Nhiếp Đồng, nhưng không vạch trần mà quay đầu hỏi.

- Vì…lần đầu tiên suy tính không nhất định chuẩn xác. Ta nghĩ nên tiếp tục suy tính thêm một lần, xác suất lớn một chút!

Do dự một thoáng, Hoang Lăng vội vàng nói.

- Ha ha, không sao, ta tin tưởng kết quả suy tính lần đầu tiên, nếu không các ngươi tiếp tục ở đây suy tính, ta đi trước!

Nhiếp Vân cũng không dây dưa với hắn, khẽ cười xoay người muốn đi.

Trước khi đi Nhiếp Vân đã dặn tiểu Phong lưu lại giám sát hướng đi của cao thủ hoàng thất, tiểu Phong có thể thông qua tuần thú đan điền liên hệ với hắn, vừa rồi tiểu Phong đã hồi báo cao thủ hoàng thất đã xuất động, cho nên không cần biết vị trí của khối ngọc ấn cuối cùng ở nơi nào hắn cũng sẽ bỏ qua, trực tiếp trở lại trong thành.

Hiện tại rất tốt, vị trí của ngọc ấn đang ở trong Quang Minh thành, cũng không cần lo lắng.

- Nhiếp Vân bệ hạ dừng bước…

Hoang Lăng không nghĩ tới Nhiếp Vân nói đi là đi, vẻ mặt bất đắc dĩ nhưng không có biện pháp gì, đành truy theo.

Sưu sưu!

Bay nhanh về phía trước, Nhiếp Vân căn bản không để ý chim nhỏ bay đi nơi nào, thẳng tắp bay thẳng về hướng tiểu Phong hội báo.

Căn cứ theo tin tức của tiểu Phong, cuộc chiến đấu đã bắt đầu, người xuất hiện là một thiếu niên cưỡi Hổ Đầu thú, chẳng qua hắn đeo mặt nạ bằng đồng nên không nhìn ra được là ai.

Tuy hoàn cảnh của thiếu niên có chút bất lợi nhưng trước mắt chưa nguy hiểm tính mạng, cho nên tiểu Phong chưa ra tay, luôn tránh một bên quan sát.

Rất nhanh Nhiếp Vân đi tới trên không, còn chưa tiến vào trong sân viện đã có hai cường giả chí tôn bay tới ngăn cản trước mặt.

- Nơi này là phủ đệ của đại tướng quân Mạnh Liêu, xin dừng bước!

Hai người mặc kim sắc khôi giáp, chân khí sôi trào, có lẽ là cường giả cấp bậc Địa Bảng.

Mặc dù Mạnh Liêu là đại tướng quân nhưng khẳng định không khả năng xuất động cao thủ Địa Bảng bảo hộ, cẩn thận suy tính hai người này hẳn là cao thủ do hoàng thất phái ra.

- Nhiếp Vân bệ hạ, khối ngọc ấn cuối cùng cũng không ở trong này, đây là phủ đệ thần tử của ta, tùy tiện xâm nhập không hợp lễ pháp, đừng đi vào, bằng không truyền ra ngoài sẽ tổn hại cho uy danh của hoàng đế Thần Phong đế quốc…

Vừa bị hai người ngăn cản, Hoang Lăng đã chạy tới ngăn cản trước mặt Nhiếp Vân, cười nói.

- Ta có việc, tránh ra!

Cảm nhận được chân khí dao động ngày càng mãnh liệt, Nhiếp Vân nhướng mày quát.

Mặc dù có tiểu Phong bảo hộ sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng sắp gặp được đệ đệ làm cho hắn vô cùng kích động.

- Nhiếp Vân bệ hạ, cho dù ngươi là hoàng đế Thần Phong đế quốc, cũng không thể tự tiện xông vào phủ đệ thần tử của ta, nói thế nào nơi này cũng là Quang Minh thành, không phải Thần Phong thành của ngươi!

Thấy Nhiếp Vân khăng khăng muốn xông vào, thái độ Hoang Lang trở nên cứng rắn.

- Như vậy là ngươi không muốn tránh ra?

Ánh mắt Nhiếp Vân nheo lại, sát ý sôi trào.

- Không sai, Nhiếp Vân bệ hạ, ngươi tới quốc gia của ta, ta tôn trọng ngươi thì ngươi cũng phải tôn trọng ta, nếu ngươi không tuân thủ quy định của đế quốc chúng ta, cũng đừng trách ta không đem ngươi xem là bằng hữu!

Hoang Lăng cười lạnh.

- Làm bằng hữu, ta trèo cao không nổi!

Lười vô nghĩa với hắn, hai tay Nhiếp Vân vừa lộn, lực lượng toàn thân kích phát ra ngoài.

Một quyền đánh ra, trời sụp đất nứt, đất rung núi chuyển.

- Ngươi…

Không nghĩ tới Nhiếp Vân lập tức động thủ, sắc mặt Hoang Lăng cứng đờ. Hắn thét dài một tiếng, song chưởng đánh ra, nhìn dáng vẻ của hắn muốn ngăn trở công kích của thiếu niên.

Oanh!

Nhưng uy lực một chiêu của Nhiếp Vân thật sự quá lớn, song chưởng của Hoang Lăng đột nhiên cảm giác có một cỗ lực lượng mạnh mẽ lao tới, cánh tay mềm nhũn, thân thể bị đánh bay ra ngoài!

- Hừ!

Một quyền đánh lui Hoang Lăng, Nhiếp Vân cũng không hề quản tăng nhanh tốc độ lao thẳng về hướng có chân khí dao động kịch liệt.

- Đừng chạy!

Hai chí tôn nhìn thấy Nhiếp Vân đánh lui Hoang Lăng, sắc mặt hoảng sợ vội vàng đuổi theo, nhưng bọn hắn chỉ là cường giả Địa Bảng, làm sao theo kịp tốc độ của Nhiếp Vân, vừa hô to thì thân ảnh Nhiếp Vân đã biến mất.

Sưu sưu sưu sưu!

Trong đại sảnh, vô số kiếm quang lóe ra.

Kiếm quang không mang theo chân khí dao động, nhưng lực lượng không kém, kiến trúc xung quanh toàn bộ vỡ vụn.

- Hống!

Đồng thời một tiếng gầm rú sắc bén vang lên, một Đầu Hổ thú thật lớn lóe ra trong đám người, mỗi lần xuất hiện đều tấn công vào chỗ yếu nhất, làm người ta khó lòng phòng bị.

- Tiểu tử, cả gian phòng đều bị chúng ta bày ra đại trận, trốn không thoát đâu, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!

Một tiếng cười lạnh, một cường giả mặc khôi giáp đỏ như máu thét dài một tiếng một quyền đánh ra.

Thiếu niên ngồi trên lưng Hổ Đầu thú nhìn thấy quyền phong đánh tới, trường kiếm rung động, trên không trung lóe sáng hoa lửa.

- Các ngươi đã sớm biết hôm nay ta sẽ động thủ với Mạnh Liêu?

Phá vỡ quyền phong, thiếu niên chợt hỏi, thanh âm khô quắt khàn khàn, nghe như tiếng một lão nhân, hoàn toàn không xứng với thân hình của hắn.

- Không sai, tin tức Mạnh Liêu là thành viên Thiên Thần hội là do chúng ta cố ý truyền ra ngoài cho ngươi mắc bẫy, bằng không ngươi cùng Hổ Đầu thú qua lại như gió, chúng ta làm sao bắt được ngươi?

Cường giả kia cười ha ha, tiến nhanh về phía trước, mấy cường giả xung quanh cũng xông tới.

------oOo------

Chương 366: Gặp lại Nhiếp Đồng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những người này đều có thực lực Thiên Bảng đỉnh, bảy tám người bố thành đại trận, dù là siêu cấp cường giả trong Tiềm Lực Bảng cũng có thể đối kháng, thiếu niên bị vây quanh lập tức rơi vào hạ phong.

- Tốt, kế sách của các ngươi không sai, nhưng muốn bắt ta cũng phải trả giá đắt!

Thiếu niên cười lạnh, đột nhiên nhảy xuống khỏi lưng Hổ Đầu thú, nhìn đầu yêu sủng trước mắt, trong mắt lộ vẻ ôn nhu.

- Tiểu Hổ, ngươi là yêu sủng của ca ca, không thể chết ở chỗ này, bằng không ta không thể công đạo với ca ca, ta yểm hộ ngươi, ngươi lập tức rời đi tìm ca ca!

- Không được, chủ nhân dặn ta bảo vệ ngươi cùng lão chủ nhân, ta làm không được thì không tư cách gặp lại chủ nhân, phải đi cùng đi, phải chết cùng chết!

Hổ Đầu thú cùng là cường giả chí tôn, miệng nói tiếng người, trong giọng nói mang theo vẻ kiên quyết, một người một hổ không ai buông bỏ ai, soạn nhạc lên một tòa phong bi bất hủ.

- Ha ha, thật cảm động đâu, bất quá hai ngươi không ai đi thoát, toàn bộ phải chết!

Lại một tiếng cười to vang lên, một lão giả đi nhanh ra đại sảnh, người này thân hình cao lớn, tay chân thật dài, chính là Bích lão mà Nhiếp Vân từng gặp qua.

- Muốn chúng ta chết, ta cũng lột một lớp da của các ngươi!

Thiếu niên đeo mặt nạ thét dài một tiếng, đột nhiên lao về phía trước đâm ra một kiếm.

Kiếm quang lóe sáng triền miên như cơn sóng gió động trời đập thẳng vào mặt mà đến, lại như mãnh hổ xuống núi không cách nào ngăn cản, trong mũi kiếm mang theo cỗ kiếm ý đặc thù bất khuất tựa hồ như muốn đấu tranh cùng vận mệnh.

Kiếm pháp đáng sợ, động tác của thiếu niên càng thêm cổ quái, hai chân bảo trì một tư thế đứng thẳng trên mặt đất, mỗi tiến từng bước đầu gối cũng không gấp khúc, thật giống như chân của hắn là khối đá nhưng tốc độ bước tiến không chậm chạp chút nào, nhìn vào lộ ra cảm giác vô cùng quỷ dị.

- Đại Bối Hoàng Thiên chưởng!

Thấy mũi kiếm của thiếu niên mặc dù như không có chân khí, nhưng lực lượng mười phần, không thể khinh thường, Bích lão cũng biết uy lực liền hét lớn một tiếng, song chưởng từ sau lưng vỗ tới phía trước.

Đại Bối Hoàng Thiên chưởng, vũ kỹ hoàng tộc thượng phẩm, một chiêu đánh ra chưởng ấn kéo dài, nghe nói sau khi luyện tới đại thành một người đứng ở trên sông lớn có thể bằng vào chưởng lực cắt đứt dòng chảy của cả con sông.

Oanh!

Một đạo vết thương xuất hiện trên người thiếu niên đeo mặt nạ, xương ngực hắn nhất thời lõm vào vài phần nhưng hắn không lui một bước, đôi chân cứng còng vẫn kiên định tiếp tục tiến về phía trước, một kiếm tiếp theo một kiếm đánh tới.

Đinh đinh đinh đinh đinh!

- Tiểu tử, thực lực của ngươi kém ta quá xa, như vậy chỉ có con đường chết!

Bàn tay liên tục quay cuồng, chưởng phong của Bích lão càng ngày càng mạnh, cục diện bắt đầu nghiêng về một phía, thiếu niên cùng Hổ Đầu thú có chút không thể chống đỡ.

Hoa lạp!

Lại một đạo vết thương hiện lên người thiếu niên, máu tươi tràn xuống.

- Kiếm tùy ta ý, kiếm minh tuyệt sát!

Chỉ nháy mắt trên người thiếu niên đã có bảy tám vết thương, nhưng hắn không hề lùi bước, vẫn anh dũng tiến về phía trước, tựa hồ kiếm pháp của hắn chỉ có đi tới mà không hề lui lại, bỗng nhiên hắn thét dài một tiếng hóa thân thành kiếm điên cuồng đâm ra.

- Trận pháp hội tụ, tập trung lực lượng ngăn cản!

Chứng kiến kiếm khí hung mãnh, Bích lão cũng không dám đón đỡ mà lui ra sau mấy bước, hai tay vươn về phía trước gợi lên ngự tự quyết trong trận pháp, khí kình cường đại nháy mắt hình thành phòng hộ trước người ngăn chặn kiếm khí bên ngoài.

- Phốc!

Một kiếm cực mạnh thất bại, uy thế đi tới của thiếu niên rốt cục ngừng lại, ho khan một tiếng phun ra máu tươi.

Oanh!

Đồng thời Hổ Đầu thú cũng bị bảy tám người vây công đánh bị thương nặng nề rơi xuống trước mặt thiếu niên.

- Tiểu Hổ…

Chứng kiến trên người tiểu Hổ xuất hiện lỗ thủng khổng lồ, máu tươi ồ ồ chảy ra, khóe mắt thiếu niên nồng đậm bi ai.

- Nhiếp Đồng thiếu gia, ta thật xin lỗi chủ nhân, chủ nhân dặn ta bảo hộ các ngươi kết quả làm ngươi bị khổ nhiều như vậy, cuối cùng còn phải…ta chết cũng không mặt mũi gặp lại chủ nhân!

Hổ Đầu thú khổng lồ nằm trên mặt đất gào thét thê lương, ánh mắt mông lung hồi ức thời gian ở chung cùng chủ nhân ngày trước, nước mắt chảy xuống.

- Tiểu Hổ, không cần nói như vậy, ngươi đã tận lực, ca ca sẽ không trách ngươi, cũng sẽ không trách ai, ca ca rộng lượng sẽ không tính toán việc này, chỉ là…đời này ta không còn khả năng gặp lại ca ca lần cuối cùng!

Trong ánh mắt cương nghị của thiếu niên hiện lên nước mắt.

- Nhưng mà tiểu Hổ, dù chúng ta chết cũng phải giết vài tên, bằng không cho bọn hắn tiêu diêu ta sẽ vô cùng khó sống!

Thiếu niên đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt chiến ý như lửa, nhiệt huyết như sôi.

Tựa hồ hắn vì chém giết mà sinh, vì chém giết mà chết!

- Nhiếp Đồng, tiểu Hổ!

Ngay khi thiếu niên quyết định cùng đám người Bích lão đồng quy vu tận thì một thanh âm quen thuộc từ trên không vang lên, thân hình thiếu niên như bị điện giật run lên bần bật vội ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy thân ảnh quen thuộc nháy mắt xuất hiện trong tầm nhìn, vẫn từ ái như trước, vẫn sáng ngời như vậy.

- Ca ca…

- Chủ nhân…

Chứng kiến thân ảnh kia, thiếu niên cùng Hổ Đầu thú như bị điện giật, nước mắt cuồn cuộn chảy xuống.

Ba tháng, suốt ba tháng này Nhiếp Đồng cùng tiểu Hồ thường phải thừa nhận ấm lạnh tàn khốc nhất thế gian, trong lòng chỉ có một bến cảng làm chỗ dựa, chính là ca ca, Nhiếp Vân!

Nguyên tưởng rằng đời này kiếp này khó thể gặp mặt lần nữa, nhưng không nghĩ tới trong thời khắc nguy cấp nhất, ca ca xuất hiện!

Chứng kiến Nhiếp Vân, trên người Nhiếp Đồng cùng tiểu Hổ đồng thời tràn ra dòng nước ấm, chiến ý vốn đã uể oải lại bốc cháy lên, liệt hỏa hừng hực chiếu rọi trời cao.

- Các ngươi dám đả thương đệ đệ của ta, muốn chết! Tiểu Phong, động thủ!

Cho dù thiếu niên đeo mặt nạ, nhưng chỉ nhìn thoáng qua Nhiếp Vân biết đó là đệ đệ của mình!

Nhiếp Vân biết đệ đệ bị trọng thương, hai mắt trợn tròn bạo rống một tiếng.

- Dạ!

Tiểu Phong ẩn thân một bên đã sớm không nhịn được, nghe mệnh lệnh bàn tay lập tức chộp về hướng tám cao thủ Thiên Bảng.

- Nhiếp Vân bệ hạ, nơi này là Thần Thánh đế quốc, còn chưa tới lượt ngươi ra tay…

Bích lão nhìn thấy Nhiếp Vân xuất hiện trên không trung, kêu to một tiếng, đưa ra cờ hiệu của Thần Thánh đế quốc.

- Chết đi!

Đôi mắt Nhiếp Vân đỏ hồng, làm sao còn quản Thần Thánh đế quốc, cổ tay run lên, Huyền Ngọc kiếm nặng nề đánh xuống.

- A…Đại Bối Hoàng Thiên thủ!

Chứng kiến một kiếm kia uy lực thật lớn, Bích lão biết mình không thể tránh né, đành kiên trì nghênh tiếp, hai tay đánh ra công kích cực mạnh nhất của mình.

------oOo------

Chương 367: Đột phá bí cảnh? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đại Bối Hoàng Thiên thủ? Đại bối cái đầu của ngươi!

Huyền Ngọc kiếm không hề dừng lại, trực tiếp đánh xuống.

Ba tháp!

Bích lão còn chưa kịp phản ứng, thân hình đã biến thành một đoàn bánh quai chèo thiếp chặt dưới mặt đất, ruột cùng dịch óc chảy xuôi, hoàn toàn đoạn khí.

- Ta cũng không thể chậm trễ, chết đi cho ta!

Nhìn thấy Nhiếp Vân chỉ một kiếm đã đem Bích lão đánh thành bánh thịt, tiểu Phong cũng không cam chịu rớt lại phía sau, thét dài một tiếng, lực lượng trên tay gia tăng.

Oanh long!

Giống như thiên địa sụp đổ, uy lực cường giả bí cảnh toàn lực ra tay căn bản không phải chí tôn có thể ngăn cản, tám cao thủ Thiên Bảng thậm chí còn không kịp ra chiêu đã bị nện lõm dưới đất, mất đi sinh mạng.

- Nhiếp Vân! Ngươi…ngươi dám lung tung giết người trong Thần Thánh đế quốc, tàn sát cao thủ, hôm nay ngươi nhất định phải thừa nhận Thần Thánh đế quốc chế tài!

Hoang Lăng rốt cục chạy tới, nhìn thấy thuộc hạ của mình đều biết thành thi thể, tức giận rống to một tiếng.

- Chư vị bệ hạ, Nhiếp Vân không tuân thủ quy củ của Thần Thánh đế quốc, hoàn toàn vi bối ước định năm xưa của chúng ta, sáu nước chúng ta nên đồng tâm hiệp lực cùng nhau diệt trừ tên bại hoại này!

Mấy quốc chủ còn lại vừa chạy tới, Hoang Lăng nhìn thấy bọn họ liền tụ khí đan điền lớn tiếng thét dài.

Thanh âm vang vọng cả Quang Minh thành, kéo dài không dứt.

- Chuyện này ta không nhìn thấy được, ngượng ngùng!

Nghe được lời nói của Hoang Lăng, Long Khê nghĩ tới sự tàn nhẫn của Nhiếp Vân, cuối cùng lựa chọn không xuất đầu.

- Ta cũng không nhìn thấy, Hoang Lăng bệ hạ, ngươi tự mình làm chủ đi thôi!

Lăng Thiên cũng vội vàng xua tay.

- Các ngươi…

Thấy bọn họ liên tục chối từ, Hoang Lăng làm sao không biết nguyên nhân, tức giận hừ một tiếng:

- Tốt, tốt, chuyện hôm nay ta nhớ kỹ, các ngươi chờ bị Thần Thánh đế quốc trả thù đi…

- Ngươi thật vô nghĩa!

Hoang Lăng còn chưa nói xong, trước mắt lại đột nhiên xuất hiện một thân ảnh.

- Ba!

Hắn còn chưa kịp phản ứng, một cỗ lực lượng thật lớn tát thẳng lên mặt hắn.

Oanh!

Đường đường hoàng đế Thần Thánh đế quốc, đệ nhất nhân trong Tiềm Lực Bảng đã bị một bạt tai đánh té xuống đất, khuôn mặt lập tức sưng phồng lên.

- Tiểu Phong, giao cho ngươi xử trí, một ngàn cái tát!

Nhiếp Vân hừ nói.

- Dạ! Việc này ta sở trường nhất!

Tiểu Phong hưng phấn thét lớn, bàn tay vung ra chộp lấy Hoang Lăng như bắt gà con, ba ba ba tát mạnh không ngừng.

- Này…

- Đây chính là hoàng đế Thần Thánh đế quốc, đệ nhất nhân trong Tiềm Lực Bảng, lại bị Nhiếp Vân bệ hạ dùng một cái tát đánh bay, còn bị thuộc hạ của hắn bắt giữ…

- Bọn họ rốt cục có thực lực gì? Sao lại mạnh như vậy?

- May mắn chúng ta tránh né cuộc chiến, không đắc tội hắn…

Bốn quốc chủ còn lại chứng kiến một màn trước mắt, hoảng sợ tái mặt, thân hình run rẩy.

- Ca ca…

- Chủ nhân…

Chẳng những là họ, ngay cả Nhiếp Đồng cùng tiểu Hổ cũng choáng váng.

Họ biết thực lực của Nhiếp Vân, ba tháng trước chỉ là tiểu tử binh giáp cảnh, mà bây giờ…cường giả đệ nhất nhân trong Tiềm Lực Bảng ở trước mặt Nhiếp Vân lại như đồ chơi, rốt cục sao lại thế này?

Ba tháng thời gian, Nhiếp Đồng cùng tiểu Hổ cho rằng mình tiến bộ

đã rất nhanh, nhưng không nghĩ tới so sánh với Nhiếp Vân, hoàn toàn không đáng là gì cả!

Ca ca chính là ca ca, chủ nhân chính là chủ nhân, quả nhiên phi phàm!

- Nhiếp Vân, ngươi dám động thủ với ta, ngươi nhất định phải chết, thực lực của ngươi dù cường thịnh cũng không phải cường giả bí cảnh, Hoang Trần lão tổ sẽ không bỏ qua ngươi…

Hoang Lăng bị tát tai tối tăm mặt mày giận dữ hét.

Đối với hắn mà nói, khó chịu nhất không phải trên mặt, mà là trong lòng!

- Hoang Trần lão tổ? Vị cường giả bí cảnh dựa vào linh hồn bí pháp đột phá cảnh giới sao?

Nhiếp Vân hừ nói.

- Không sai, biết điều lập tức thả ta, bằng không lão tổ tới đây các ngươi đều phải chết!

Hoang Lăng thét dài.

Oanh long!

Lời vừa rơi xuống, tận sâu trong hoàng cung đột nhiên một trận đất rung núi chuyển, một cỗ khí thế tận trời đâm phá thiên không, thẳng tắp bắn qua bên này.

- Là cường giả bí cảnh? Là vị lão tổ trong hoàng thất!

Cảm nhận được cỗ khí thế vô địch kia, mọi người biết hành vi vô pháp vô thiên của Nhiếp Vân rốt cục đã kinh động vị lão tổ đang bế quan của hoàng thất, đúng lúc hắn vừa xuất quan, thiên địa chấn kinh.

- Tiểu tử, mau buông xuống hậu bối của ta, nếu không ta diệt cửu tộc của ngươi, cho Thần Phong đế quốc không còn một ngọn cỏ,

toàn bộ chết hết!

Khí thế tận trời còn chưa tới trước mặt, một thanh âm già nua rung động vang lên.

Long đằng hổ gầm, không người có thể ngăn!

- Giết cửu tộc của ta? Cho Thần Phong đế quốc không còn một ngọn cỏ? Tiểu Phong, tát tiếp một ngàn cái cho ta. Không cần giết chết, không cho thiếu một bạt tai nào!

Đối mặt uy hiếp của cường giả bí cảnh, Nhiếp Vân lanh lảnh hô to.

Khiếp sợ, điên cuồng, sợ hãi, run rẩy!

Chứng kiến Nhiếp Vân vẫn cường ngạnh như thế, mọi người choáng váng.

- Rốt cục sao lại thế này?

- Đều điên rồi, van cầu ngươi nói cho ta biết, đây không phải là thật, đây không phải là thật!

- Ta không tin, hoàng thất mới là cường đại nhất, không khả năng có người chiến thắng…

- Hoàng đế bệ hạ chính là đệ nhất nhân trong Tiềm Lực Bảng, làm sao có thể bị người nắm cổ tát tai, còn không có năng lực phản kháng…

Người của Quang Minh thành đều như phát điên, không thể tin được những gì nhìn thấy trước mắt.

- Thiếu niên này là hoàng đế Nhiếp thị của đế quốc chúng ta, ta đã biết hoàng đế chúng ta là cực mạnh!

- Nhiếp Vân bệ hạ uy vũ, đế quốc chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ thống nhất Khí Hải đại lục!

- Thấy không, đây là bệ hạ của chúng ta, các ngươi không phải thật

lợi hại sao? Luôn áp bách chúng ta phải không? Tới đi, ha ha!

Trong đám người có người điên cuồng tự nhiên cũng có người cao hứng, một ít thương lữ Thần Phong đế quốc tới nơi này buôn bán chứng kiến hết thảy trên không trung, hưng phấn hô to, giống như điên khùng.

Thần Phong đế quốc bị chèn ép nhiều năm như vậy, luôn nằm dưới đáy, rốt cục nở mày nở mặt!

Ba ba ba ba ba!

Thanh âm tiếng tát tai không ngừng vang lên.

- Dám đối với hậu nhân của ta như vậy, muốn chết!

Thấy mình đã xuất quan chẳng những không ngăn cản được hành động của Nhiếp Vân, ngược lại càng thêm càn rỡ, vì thế giận dữ, một đạo khí thế kinh thiên bùng nổ như khai thiên tích địa, lập tức người trong thành đều chứng kiến một quyền đầu cực lớn phá không mà đến.

Đó là một ảo ảnh do pháp lực hội tụ mà thành, vô cùng chân thật, từ xa nhìn lại thậm chí thấy rõ văn tay, còn chưa tới trước mặt quyền phong đã phá hủy kiến

trúc bên dưới đổ nát, mặt đất đều xuất hiện hố to cực lớn.

------oOo------

Chương 368: Đột phá bí cảnh? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Công kích không sai, nhưng muốn giết ta cũng không dễ dàng!

Ánh mắt Nhiếp Vân lộ vẻ hưng phấn, thân thể lao thẳng vào quyền phong, nắm tay giơ lên đồng thời đánh ra.

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh kịch liệt, Nhiếp Vân bay ngược ra ngoài, nhưng chỉ nháy mắt lại bay lên, thân thể không hề bị thương, thậm chí quần áo vẫn nguyên vẹn.

- Làm sao…không có khả năng! Thái Cổ thần quyền của ta đã hoàn toàn kích hoạt Thái Cổ huyết mạch, một quyền đánh ra dù người đã tiến vào bí cảnh nhiều năm cũng không thể ngăn cản, chỉ là một chí tôn sao có thể làm được…

Giọng nói lão giả lộ vẻ không tưởng tượng nổi, thanh âm vừa dứt, hào quang tiêu tán, một lão giả xuất hiện trước mặt Nhiếp Vân.

Lão tổ hoàng thất Thần Thánh đế quốc Hoang Trần.

Hoang Trần râu tóc bạc trắng, hai mắt bắn tinh quang, người khác nhìn vào lại cảm thấy đầu óc choáng váng, cảm giác buồn ngủ.

Ngay khi tinh quang bắn lên người Nhiếp Vân, hai mắt Nhiếp Vân nháy mắt biến thành đỏ đậm, hào quang huyết đồng bắn ra bốn phía, chỉ khoảnh khắc đã đem cỗ lực lượng mê hoặc kia bắn trở về.

- Huyết đồng sư? Ngươi có thiên phú của Yêu tộc?

Đồng tử Hoang Trần co rụt lại:

- Linh hồn khí hải đại viên mãn, còn là huyết đồng sư, thân thể lại vô kiên bất tồi, bất luận ai cũng không thể thương tổn, khó trách dám hung hăng càn quấy như thế, đích xác có bổn sự!

- Ha ha, quá khen, ngươi không phải cũng có tư bản hung hăng càn quấy đó sao? Linh hồn nửa bước tiên cảnh, so với đại viên mãn mạnh hơn một ít, thực lực bí cảnh, khi dễ những người như chúng ta tự nhiên cảm thấy dễ như trở bàn tay!

Nhiếp Vân không chút sợ hãi, cười nhạt nói.

- Ngươi có thể nhìn ra cảnh giới linh hồn của ta?

Hoang Trần sửng sốt, ánh mắt híp lại.

- Ta nhìn ra, bất quá nếu ngươi đã đạt tới tiên cảnh, tinh thần vừa động liền sinh ra thiên địa phong bạo, lực lượng vừa rồi sẽ không yếu như vậy!

Nhiếp Vân nói.

- Lực lượng yếu? Ha ha, lão phu lần đầu tiên nghe có người nói ta như vậy!

Trong mắt Hoang Trần chớp động quang mang, nhìn chằm chằm Nhiếp Vân, một đạo hận ý hiện lên, tựa hồ tùy thời đều sẽ động thủ:

- Ta biết ngươi tên Nhiếp Vân, phòng ngự cố chấp, hẳn là mặc linh binh, dựa vào ngoại lực tạo nên hiệu quả nhưng chỉ có phòng ngự cố chấp cũng vô dụng, ta không giết được ngươi nhưng có thể đánh chết toàn bộ thân nhân bằng hữu của ngươi, hừ, ta xem hãy để cho sư phụ của ngươi đi ra nói chuyện với ta đi! Bằng không nếu để ta động thủ, đệ đệ cùng yêu thú của ngươi đều phải chết!

- Ngươi đang uy hiếp ta?

Ánh mắt Nhiếp Vân híp lại.

- Không sai, ta đang uy hiếp ngươi! Nhanh thả Hoang Lăng, ta sẽ không động thủ, nếu không ta sẽ cho ngươi biết đại giới đắc tội hoàng thất Thần Thánh đế quốc, cho ngươi hiểu được bí cảnh cùng chí tôn có chênh lệch không thể vượt qua, cho dù có được pháp bảo cường thịnh cũng không thể siêu việt!

Hoang Trần hừ lạnh.

- Bí cảnh cùng chí tôn có chênh lệch không thể vượt qua? Pháp bảo cường thịnh cũng không thể siêu việt?

Nhiếp Vân cười nhạt.

- Không sai! Ngươi chưa thăng cấp bí cảnh, căn bản không biết bí cảnh cường đại, không biết chỗ ảo diệu của pháp lực!

Hoang Trần nhìn Nhiếp Vân như đang nhìn một con kiến.

Hoang Trần dùng một chiêu không đánh chết được Nhiếp Vân, biết pháp bảo của thiếu niên khẳng định rất lợi hại, có được pháp bảo như vậy sư phụ lợi hại thế nào liền có thể nghĩ, cho nên đại bộ phận tinh thần đều dùng đề phòng sư phụ Nhiếp Vân, nếu không lấy thân phận cùng thực lực của hắn rõ ràng nhìn thấy hậu bối bị tiểu Phong tát tai, làm sao còn tâm tư đàm phán với Nhiếp Vân.

- Ta chưa thăng bí cảnh? Tốt lắm, hiện tại ta thăng lên bí cảnh, cho ngươi biết một chút về lực công kích của ta!

Nhiếp Vân ha ha cười, khí tức trên thân đột nhiên xuyên phá trời cao.

- Chủ nhân, ta cũng thử xem!

Oanh long!

Thấy khí tức Nhiếp Vân càng ngày càng mạnh, tiểu Phong cười to, một tay không ngừng tát tới, một bên chân khí tận trời, trong cảm ứng của người khác, gông cùm xiềng xích chí tôn lập tức bài trừ, như khốn long gặp mưa, nhất phi trùng thiên!

- Cái gì? Song song đột phá? Chí tôn đột phá bí cảnh? Điều này sao có thể? Đây là người sao?

Chứng kiến một màn trước mắt, mọi người trợn tròn, miệng há hốc không dám tin!

Bí cảnh,được xưng là đoạt thiên tạo hóa bí cảnh, đoạt tạo hóa của thiên địa, nghịch chuyển hình thể, nghịch thiên cải mệnh, muốn đột phá cần lý giải sâu đậm với đại đạo lý, còn phải có hoàn cảnh đặc thù. Khí Hải đại lục linh khí loãng, trong thiên địa khuyết thiếu tạo hóa lực, bởi vậy người sinh trưởng trong Khí Hải đại lục căn bản không khả năng đột phá, dù có một hai người cũng phải chiếm được kỳ ngộ mới có thể thành công. Hiện tại hai thiếu niên thậm chí không cần điều kiện gì lại trực tiếp đột phá xiềng xích của chí tôn, chứng kiến cảnh tượng như vậy mọi người đều cảm thấy đầu óc

chập mạch, hoàn toàn ngây người!

Bốn vị quốc chủ đưa mắt liếc nhìn nhau, đều nhìn ra vẻ sợ hãi nồng đậm trong mắt đối phương, khó trách Nhiếp Vân thu thập họ giống như trò chơi, nguyên lai hắn có thể đột phá bí cảnh, chỉ là luôn áp chế tu vi mà thôi!

Xem ra chuyện giữa Nhiếp Vân cùng Thần Thánh đế quốc không nên nhúng tay, bằng không có chết cũng không biết chết như thế nào!

- Đột phá bí cảnh, điều này sao có thể, không ai có thể nhẹ nhàng đột phá bí cảnh như vậy, ta không tin…điều đó không có khả năng!

Chẳng những mọi người cảm thấy không tưởng tượng nổi, thậm chí Hoang Trần cũng trợn mắt há hốc mồm, dùng sức lắc đầu, biểu tình không thể tin được.

- Không đúng, tuyệt đối không phải vừa đột phá, nếu ta đoán không lầm, hai ngươi hẳn đã sớm tiến vào bí cảnh, chẳng qua dùng thủ đoạn đặc thù áp chế tu vi, làm cho người ta nhìn giống như chỉ là chí tôn!

Đột nhiên trong đầu chợt lóe linh quang, Hoang Trần hiểu ra.

- Ha ha, xem như ngươi thông minh, ngươi không phải đã nói ta còn chưa tới bí cảnh nên lực công kích quá yếu sao? Ta khiến cho ngươi nhìn thực lực chân chính của ta!

Nhiếp Vân ha ha cười, cầm Huyền Ngọc kiếm trong tay, đột nhiên run lên, một chiêu Đại Địa thế mang theo ám kình chém thẳng xuống đất.

Oanh long!

Một kiếm rơi xuống, người trong phạm vi mười dặm giống như chứng kiến thiên địa sụp đổ, toàn bộ thế giới đều hủy diệt, mặt đất lật ngược, nhật nguyệt vô quang.

- Này…công kích thật mạnh, điều này sao có thể…

Cảm nhận được lực lượng trên thân kiếm Nhiếp Vân ngày càng mạnh, Hoang Trần rốt cục lộ vẻ sợ hãi, hai tay vung lên, tiêu hao lực lượng toàn thân muốn ngăn cản.

Nhưng…oanh một tiếng, hai cánh tay hắn hoàn toàn gãy nát, thân hình như viên đạn pháo bị nện xuống đất khiến mặt đất xuất hiện một hố to phạm vi hai ba ngàn thước.

------oOo------

Chương 369: Ai là ca ca?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hoang Trần lão tổ bị một kiếm đánh bại sao?

- Đế quốc đệ nhất cao thủ, siêu cấp cường giả bí cảnh, lại không ngăn trở được một kiếm của Nhiếp Vân?

- Ta không nhìn lầm đi…

Lần trước là chết lặng, lần này hoàn toàn sụp đổ.

- Chủ nhân!

Một kiếm đánh ra, lực lượng của Nhiếp Vân tiêu hao cũng rất lớn, thân thể rơi xuống không trung, tiểu Phong tựa hồ sớm biết sẽ như vậy vội vàng hô một tiếng tiếp lấy hắn.

Làm cho người ta kỳ quái chính là tiểu Phong vừa tiếp được Nhiếp Vân chỉ khoảng thời gian một lần hô hấp thì Nhiếp Vân lại tinh thần phấn chấn, lăng không đứng thẳng, chân khí không hề giảm sút chút nào.

Tựa hồ trong nháy mắt lực lượng của hắn đã được bổ sung, không hề có chút tổn thương.

- Hoang Trần, ta biết một chiêu này tuy rằng lợi hại, nhưng không

gây thương tổn căn bản của ngươi, không cần giả bộ, xuất hiện đi, thế nào? Bây giờ còn cảm thấy ta là người chỉ biết dựa vào ngoại lực, có chênh lệch không thể vượt qua ngươi sao?

Trôi nổi trên không trung, Nhiếp Vân nhìn Hoang Trần nằm trong hố sâu, lớn tiếng quát.

- Không sai, là ta xem thường ngươi!

Hô một tiếng, Hoang Trần bay lên cao, song chưởng đã hoàn toàn hồi phục, tuy bị thương nhưng khí tức vẫn không giảm sút bao nhiêu, có thể nhìn ra được thương thế không nghiêm trọng lắm.

- Ngươi là cường giả bí cảnh, cũng có được thực lực tổn thương ta, hiện tại ta thừa nhận chúng ta ngang hàng, hừ, đường đường một tiền bối nói vậy cũng sẽ không làm khó tiểu tử hậu bối của ta đi, cáo từ!

Hoang Trần vung tay, nói đi liền đi, nháy mắt đã biến mất xa xa.

- Lão tổ đi rồi?

- Hẳn biết không thể chiến thắng Nhiếp Vân nên bỏ chạy đi!

- Lão tổ bí cảnh thành danh nhiều năm, thế nhưng không thể chiến thắng một nhi đồng mười sáu tuổi?

- Lão tổ…

Nguyên bản Hoang Lăng còn hi vọng lão tổ có thể cứu được mình, nhưng thấy hắn bỏ đi, rốt cục lộ vẻ sợ hãi.

- Nhiếp Vân bệ hạ, ngươi hãy bỏ qua cho ta đi, là ta có mắt không nhìn được Thái Sơn, đều lỗi của ta…

- Lỗi của ngươi? Ha ha, tiểu Phong, tiếp tục tát, một ngàn cái tát đầy đủ, đánh xong mới thôi!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Dạ!

Tiểu Phong hưng phấn đáp, hai tay cùng nhau vũ động, tát liên tục không ngừng.

- Nhiếp Đồng, tiểu Hổ!

Nhiếp Vân lóe thân đi tới trước mặt Nhiếp Đồng cùng tiểu Hổ, trong mắt lóe ra vẻ hưng phấn.

- Ca ca, ngươi đã sớm đột phá bí cảnh…

Nhiếp Đồng giống như đang nằm mơ, không dám tin nhìn Nhiếp Vân.

- Chuyện này trở về rồi hãy nói, chúng ta đi thôi!

Đưa tay chộp tới, một tay hắn nhấc lên Nhiếp Đồng, một tay nhấc lên tiểu Hổ, lăng không bay lên.

- Ca ca, ngươi không phải trị liệu sư sao? Dùng trị liệu khí giúp chúng tôi trị liệu, như vậy có thể tự mình phi hành…

Thấy ca ca dùng phương pháp như vậy, Nhiếp Đồng lắc đầu nói.

- Trở về rồi hãy nói!

Nhiếp Vân không trả lời hắn, vẫn trầm thấp nói.

- Ân?

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng nghe lời ca ca nói Nhiếp Đồng cũng hiểu có vấn đề, lập tức không hỏi thêm.

Hai người một thú đang bay tới trước, đột nhiên Nhiếp Đồng cảm thấy trên người chợt lạnh, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy bàn tay đang nắm lấy mình đã thay đổi hình dáng, càng thêm thô to, khớp xương gồ lên, nhìn qua như tay của yêu nhân, trong lòng cả kinh đang định kêu lên chợt cảm thấy hoa mắt, đã đi vào trong một gian phòng.

- Hô! Nguy hiểm thật!

Ngay sau đó một thanh âm vang lên trước mắt, ngẩng đầu vừa nhìn là một thiếu niên vừa mở mắt, chính là Nhiếp Vân.

Đây là ca ca, vậy…người vừa chiến đấu bên ngoài là ai? Tại sao có hai ca ca?

Trong lúc nhất thời Nhiếp Vân cùng tiểu Hổ đều có chút sửng sốt.

- Ha ha, ngươi tên Nhiếp Đồng phải không, vị này mới là ca ca ngươi, không tin ngươi quay đầu nhìn xem!

Tựa hồ nhìn ra vẻ nghi hoặc của Nhiếp Đồng cùng tiểu Hổ, một tiếng cười khúc khích từ một bên phòng vang lên, bốn nữ tử mỹ mạo khuynh quốc khuynh thành đi tới.

- Ân?

Nhiếp Đồng nghi hoặc nhìn ra sau lưng, vừa nhìn thoáng qua lập tức hoảng sợ.

Người phía sau không phải là ca ca, mà là một lão giả thân hình cao lớn, lúc này đứng yên không nhúc nhích, không ngờ là một xác chết, hơn nữa còn là xác chết của một yêu nhân!

Sao có thể…vừa rồi rõ ràng là ca ca, vì sao đột nhiên biến thành xác chết đây? Rốt cục là chuyện gì xảy ra?

- Trước tiên trị liệu thương thế cho hai ngươi, trị liệu xong rồi nói sau!

Nhiếp Vân cười ha ha, vung tay thu thi thể yêu nhân vào trong nạp vật đan điền, bàn tay chộp tới, trị liệu khí liền bao trùm phía trước.

Tư tư tư tư!

Chỉ chốt lát thương thế của Nhiếp Đồng cùng tiểu Hổ đã lành lại hoàn hảo như trước.

- Ca ca, rốt cục sao lại thế này? Ngươi có thể nói rõ ràng hay không?

Nhiếp Đồng vội vàng hỏi.

- Kỳ thật sự tình rất đơn giản, là như vậy…

Nhiếp Vân cười, đem mọi chuyện thuật lại một lần.

Đêm qua, Nhiếp Vân nghe được mưu kế của Hoang Lăng, tự nhiên bắt đầu cân nhắc đối sách, nhưng hắn cũng biết muốn cứu đệ đệ nhất định phải giao phong chính diện với Hoang Lăng, nhưng làm cho hắn kiêng kỵ chính là vị lão tổ của hoàng thất, Hoang Trần!

Hoang Trần tiến vào bí cảnh nhiều năm, thực lực khẳng định mạnh hơn tiểu Phong không ít. Nếu chỉ dựa vào tiểu Phong sẽ không thể ngăn cản, nếu sử dụng thi thể yêu thánh thì cấp bậc linh thạch quá thấp, chỉ có thể phát huy một phần thực lực, hơn nữa một khi linh thạch hao hết sẽ mất đi tác dụng.

Chiến đấu không phải trò đùa, nếu chiến đấu với Hoang Trần, đối phương sao có thể cho mình thời gian đổi linh thạch?

Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, Nhiếp Vân nghĩ ra biện pháp tốt, chính là “dọa”!

Vì thế sáng sớm hắn lợi dụng ngụy trang khí đem thi thể yêu thánh giả tạo thành chính mình, dùng linh hồn chuyển dời qua thi thể.

Linh hồn đạt tới đại viên mãn, đã có thể thoải mái đổi vị trí, hơn nữa thi thể yêu thánh là phân thân của hắn, chuyển dời qua đó cũng không vấn đề gì.

Thi thể yêu thánh lại có linh hồn của Nhiếp Vân còn có ngụy trang khí của hắn, đương nhiên không có ai nhìn ra. Bản thân yêu thánh có thực lực bí cảnh, cho nên đánh chết Bích lão, đánh bay Hoang Lăng là việc phi thường đơn giản.

Hơn nữa thi thể yêu thánh có nạp vật đan điền cùng huyết đồng

đan điền, cất chứa Huyền Ngọc kiếm đồng thời thi triển thiên phú huyết đồng sư cũng không hề khó khăn.

Về sau Nhiếp Vân đại triển thần uy một kiếm đánh bị thương Hoang Trần, hắn sử dụng năm viên trung phẩm linh thạch lấy được trong Tử Quỳnh sơn mạch khu động thi thể yêu thánh mới có được hiệu quả như vậy, nếu chỉ dùng hạ phẩm linh thạch đừng nói tổn thương Hoang Trần, dù là tới gần cũng không khả năng!

------oOo------

Chương 370: Quá trình bị bắt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất quá thi thể yêu thánh tiêu hao năng lượng quá nhanh, chỉ đánh một kiếm thì năm viên trung phẩm linh thạch đã hóa thành bột phấn, vì vậy thi thể không còn năng lượng nên nhờ tiểu Phong tiếp lấy.

Ngay sau đó Nhiếp Vân đổi lại hạ phẩm linh thạch nên thi thể mới có khả năng tiếp tục hành động.

Nếu không phải Hoang Trần bị dọa bỏ chạy, mà lại tiếp tục chiến đấu, không cần nghĩ, nhất định bại lộ!

Dù là như vậy, nếu không phải thi thể quay về thật nhanh nhất định sẽ bại lộ, ngụy trang sư muốn ngụy trang chỉ có thể kiên trì một canh giờ, nếu không nhanh chóng trở về hết thảy kế hoạch đều trôi theo dòng nước!

Linh hồn ly thể, thân thể Nhiếp Vân giao cho bốn nữ tử cùng Hắc Nham, Tử Đồng bảo hộ, sau khi thi thể yêu thánh trở về linh hồn chuyển đổi nên hắn tỉnh táo trở lại.

- Nguyên lai ca ca còn chưa phải là cường giả bí cảnh!

Nghe Nhiếp Vân giải thích, Nhiếp Đồng hiểu ra, trên mặt hiện tia mất mát.

- Suốt ba tháng nay mọi người làm sao trôi qua, cha mẹ cùng tỷ tỷ đang ở đâu?

Nói xong chuyện của mình, Nhiếp Vân vội vàng hỏi điều mình lo lắng nhất.

- Ca ca yên tâm, bọn họ đều đang ở địa phương an toàn, không có bất kỳ nguy hiểm nào…Lạc thành chủ cũng ở đó!

Nhiếp Đồng quay đầu nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Lạc Khuynh Thành, bổ sung một câu.

- Vậy là tốt rồi, mọi người không phải đã bị bắt sao? Rốt cục là ai động thủ, làm sao thoát hiểm?

Nhiếp Vân nghi hoặc hỏi.

- Là Lạc thành chủ bị bắt trước, sau đó Nhiếp gia bị phục kích, bị một đám yêu nhân bắt đi, nguyên bản ta cho rằng bọn hắn thù hận nhân tộc mới làm như vậy, sau đó mới phát hiện căn bản không phải, bọn hắn muốn lấy bảo tàng mà chúng ta có được trong Lạc Khúc mộ!

Nhiếp Đồng không trực tiếp trả lời câu hỏi, mà chậm rãi nói.

- Sau khi mọi người bị bắt, được an bài trên người phi hành yêu thú, cùng ngày rời khỏi Lạc Thủy thành đi đế đô Thần Phong đế quốc, ở lại Di Thiên tông vài ngày ngay sau đó bị đưa tới Thần Thánh đế quốc…

Nhiếp Đồng nói tiếp.

- Lúc trước ta lưu lại ngọc bài truyền tấn cho mọi người, sao không báo tin cho ta?

Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Bởi vì chúng tôi còn chưa kịp phòng bị đã bị bắt giữ, toàn bộ đồ vật đều bị phá hủy. Hơn nữa bọn hắn còn dùng bí pháp đặc thù

thanh trừ truy tung khí mà ca ca lưu lại trên thân mọi người. Thậm chí cả tiểu Hổ cũng không biện pháp truyền âm cho ngươi…

Nhiếp Đồng lắc đầu.

- Thì ra là thế!

Mặc dù truy tung khí là thiên phú đặc thù, nhưng một ít cường giả lợi hại vẫn có biện pháp hoàn toàn che chắn. Chuyện Nhiếp Vân là truy tung sư cũng không phải bí mật, chỉ sợ đối phương cũng đã sớm điều tra rõ ràng.

Về chuyện để cho yêu sủng không thể liên hệ với chủ nhân, việc này càng đơn giản, bởi vì bị khoảng cách ảnh hưởng, nếu cách nhau quá xa tự nhiên không thể liên hệ, hơn nữa đối phương có thể che chắn truy tung khí, ngăn trở tiểu Hổ cũng không khó khăn, phương pháp đơn giản nhất là làm cho nó bất tỉnh mà thôi.

- Ân? Nếu bọn hắn có phương pháp che chắn truy tung khí, vì sao truy tung khí trên người Đồ Tân không bị che chắn lại?

Đột nhiên trong lòng Nhiếp Vân toát ra nghi hoặc.

- Ta hiểu rồi…chỉ sợ là bọn hắn muốn lợi dụng Đồ Tân dẫn dụ ta tới đây, nhưng lại kiêng kỵ sư phụ ta nên không dám động thủ…

Trong lòng vừa động, Nhiếp Vân chợt hiểu.

- Sau khi mọi người bị bắt, làm sao trốn thoát? Vì sao không liên hệ ta?

Nghĩ thông suốt, Nhiếp Vân hỏi tiếp.

- Vì sao không liên hệ ca ca, việc này…

Sắc mặt Nhiếp Đồng đỏ lên.

- Là vì tiểu chủ nhân nghĩ thực lực chủ nhân không đủ, sợ hãi nếu thông tri ngươi tùy tiện xông tới sẽ gặp được nguy hiểm, cho nên tình nguyện tự mình gánh vác cũng không cho ta thông tri…

Tiểu Hổ nói xen vào.

- Tình nguyện tự mình gánh vác sao…

Nhiếp Vân cảm động.

Đệ đệ, là ta thiếu ngươi!

Vô luận là kiếp này hay kiếp trước!

- Sau khi mọi người bị bắt, bị bỏ tù trong Thần Thánh đế quốc…

Nhìn đôi mắt ca ca ửng đỏ, Nhiếp Đồng có chút ngượng ngùng vội vàng nói sang chuyện khác:

- Đột nhiên có một ngày thực lực của ta có đột phá, vì vậy đánh chết toàn bộ kẻ trông giữ, đưa mọi người trốn thoát!

- Lúc bỏ tù thực lực của ngươi có đột phá?

Nhiếp Vân sửng sốt.

- Việc này…

Tựa hồ nhìn ra ca ca nghi hoặc, ngón tay Nhiếp Đồng véo nhẹ góc áo, nửa ngày nói không ra lời.

- Rốt cục sao lại thế này? Nói cho ta nghe một chút!

Thấy dáng vẻ của hắn, Nhiếp Vân càng thêm kỳ quái, sốt ruột hỏi.

- Chuyện này để cho ta nói đi, tiểu chủ nhân, ngươi bỏ mặt nạ xuống, cởi quần áo cho chủ nhân nhìn xem đi!

Thấy Nhiếp Đồng không biết làm sao mở miệng, trong đôi mắt tiểu Hổ lộ ra tia bi thương, mở miệng nói.

- Việc này…

Nhiếp Đồng do dự, cuối cùng gật gật đầu chậm rãi lấy mặt nạ xuống.

- Tiểu Đồng, mặt của ngươi…mặt của ngươi…mặt của ngươi…

Chứng kiến khuôn mặt của Nhiếp Đồng, Nhiếp Vân cảm thấy trái tim bị xé nứt, nước mắt chảy xuống.

Chỉ thấy làn da của Nhiếp Đồng khô quắt, toàn thân đều là nếp nhăn, căn bản không giống một nhi đồng mười ba tuổi, ngược lại như một lão nhân, tùy thời đều sẽ chết!

Hoa lạp!

Nhiếp Vân xé mở y phục trên người đệ đệ, mới nhìn thoáng qua bàn tay không khỏi siết chặt, toàn thân run run.

Trên thân hình gầy yếu của đệ đệ tất cả đều là vết thương, huyết nhục lổn ngổn, da tróc thịt bong, tuy rằng đã đóng vảy nhưng từng miệng vết thương đều là một mảnh đen thui, vừa nhìn cũng biết là do trúng độc!

Thân hình gầy yếu có nhiều vết thương như vậy, trong nháy mắt đã đem trí nhớ của Nhiếp Vân kéo về ba trăm năm kiếp trước.

Ba trăm năm, đệ đệ cũng dùng thân hình gầy yếu giúp hắn ngăn chặn yêu nhân vây công, hai chân hóa đá tiến về phía trước từng bước một, mỗi đi từng bước liền có một yêu nhân ngã xuống, vô luận yêu nhân tấn công mãnh liệt bao nhiêu cũng không thể tiến thêm một bước!

Chờ sau khi giết sạch toàn bộ yêu nhân, hắn cũng té xuống đất, lúc này Nhiếp Vân mới phát hiện hắn bị một trăm ba mươi bảy kiếm thương, sinh cơ hoàn toàn đoạn tuyệt!

- Ca, ta không phải phế vật, ta hình như…còn có chút hữu dụng!

Đây là câu nói cuối cùng của hắn, cũng là câu nói duy nhất kể từ khi hắn bắt đầu luyện kiếm suốt mấy năm với Nhiếp Vân!

Những vết thương trước mắt so với ba trăm năm kiếp trước càng thêm thảm hại, càng làm người tê tâm liệt phế!

- Tiểu Đồng,thương thế của ngươi…rốt cục sao lại thế này?

Nước mắt rơi xuống, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, trầm giọng hỏi.

- Là khổ hình sau khi tiểu chủ nhân bị bắt, tiểu chủ nhân nhẫn nhịn sự tra tấn của khổ hình, không ngừng tôi luyện ý chí cùng thân thể của mình, nhờ vậy mới có thể đột phá trong thời gian ngắn, có được thực lực bây giờ!

------oOo------

Chương 371: Thiên Thần hội

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đôi mắt khổng lồ của tiểu Hổ cũng tràn nước mắt, chậm rãi nói.

- Là ta trong lúc vô ý lĩnh ngộ một loại phương pháp tu luyện, càng đau đớn càng có thể tôi luyện ý chí, tăng cường thực lực, nhất là khi bọn hắn dùng kịch độc đổ vào miệng vết thương của ta, thực lực của ta lại đột nhiên tăng mạnh…

- Là…ca ca không bảo vệ tốt cho ngươi, thật xin lỗi!

Nghe đệ đệ giảng thuật, nước mắt Nhiếp Vân không ngừng rơi xuống, không nghe được nữa.

Đệ đệ, kiếp trước ngươi vì ta mà chết, vốn tưởng rằng ta thăng cấp có thể bảo hộ ngươi, bù lại tiếc nuối kiếp trước, lại không nghĩ tới…

Nhiếp Vân cảm giác trái tim của mình đau đớn như bị kim đâm, như sắp nổ mạnh.

Cho tới bây giờ hắn rốt cục đã biết vì sao tu vi của đệ đệ tăng trưởng nhanh như vậy, khuôn mặt sao già như vậy, chẳng khác gì

một lão nhân.

Linh Tê Luyện Thể quyết là công pháp của Ma tộc, pháp môn tu luyện của Ma tộc nổi danh tàn nhẫn, nổi tiếng nhất là tự tàn luyện thể pháp.

Cái gọi là tự tàn luyện thể pháp, chính là lợi dụng kịch độc, dùng nước sôi nấu, dùng lửa đốt kích thích cơ thể, làm thân thể biến hóa, đạt tới mục đích tiến bộ nhanh hơn.

Nhưng tiến bộ mặc dù thật nhanh, nhưng tác dụng phụ cũng phi thường lợi hại!

Tốc độ tế bào thân thể thay thế rất nhanh, số lần thay thế có nhất định, một tế bào thay thế mười lần sẽ biến chất, bình thường một lần thay thế cần sáu năm, cho nên người thường sống tới sáu mươi tuổi thì xuất hiện da đồi mồi gì đó, mà tốc độ thay thế gia tăng, một tháng thay thế một lần tuy rằng thực lực tiến bộ rất nhanh nhưng tương đương tuổi thọ đang không ngừng trôi qua!

Làm như vậy, sao có thể không già?

Nhiếp Đồng sử dụng loại phương pháp này tăng lên thực lực, nhưng cơ năng thân thể toàn bộ biến chất.

- Ca ca, không liên quan tới ngươi, là ta cần tăng thực lực! Không sao, bây giờ ta không phải vẫn tốt sao?

Chứng kiến ca ca thống khổ như vậy, Nhiếp Đồng nở nụ cười, nụ cười đơn thuần vẫn như ba trăm năm kiếp trước.

- Rốt cục là ai, là ai bắt mọi người, là ai, là ai dùng khổ hình với ngươi?

Nghe được tiếng cười của đệ đệ, Nhiếp Vân đè nén đau khổ trong lòng, ánh mắt tràn ngập lửa giận.

- Ta đã điều tra xong, là Thiên Thần hội! Cũng bởi vì như vậy ta mới không ngừng đánh lén ám sát thành viên Thiên Thần hội!

Trong mắt Nhiếp Đồng cũng lộ ra hận ý.

- Thiên Thần hội?

- Phải, nghe nói là một đảng phái đại tông môn của Phù Thiên đại lục, rất nhiều đại thần của Thần Thánh đế quốc đều gia nhập, mà hoàng đế Hoang Lăng chính là đầu mục lớn nhất của Thiên Thần hội trong Khí Hải đại lục!

Nhiếp Đồng nói:

- Đây là danh sách mà ta lấy được, bên trong tổng cộng có mười bảy người, ta đã giết bảy người!

Tiếp nhận danh sách, Nhiếp Vân cúi đầu nhìn thoáng qua, quả nhiên đều là người của Thần Thánh đế quốc, hoàng đế Hoang Lăng cùng Đồ Tân cũng có tên trong đó.

- Thiên Thần hội nghe theo mệnh lệnh của một người trong Phù Thiên đại lục gọi là Hoa đại nhân, nghe nói muốn gia nhập, làm ra cống hiến sẽ có cơ hội thăng cấp bí cảnh, cũng bởi vì vậy mới khiến nhiều người động tâm. Lúc trước chúng tôi bị Thiên Thần hội vây bắt, ép hội chuyện bảo tàng Lạc Khúc mộ, hình như Thiên Thần hội cũng có liên hệ với Yêu tộc, nhưng chi tiết cụ thể thì ta không rõ ràng lắm!

Nhiếp Đồng đem toàn bộ tin tức mình biết đều nói ra.

- Thiên Thần hội!

Nhiếp Vân nghiến răng:

- Tiểu Đồng, ngươi ở đây nghỉ ngơi, hôm nay ta sẽ đem toàn bộ người trong danh sách quét hết sạch sẽ!

Thét dài một tiếng,Nhiếp Vân bật dậy, thân thể nhoáng lên đã rời khỏi phòng.

- Tiểu Phong!

Bay lên không trung, Nhiếp Vân dùng tuần thú đan điền hô.

- Chủ nhân!

Lúc này tiểu Phong đã tát xong một ngàn cái tát tai, vẻ mặt hài lòng nhìn qua.

- Bắt Hoang Lăng qua đây cho ta!

Nhiếp Vân rống to một tiếng.

- Dạ!

Tuy tiểu Phong không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng mệnh lệnh chủ nhân cũng không cần hỏi nhiều, lập tức bắt Hoang Lăng đi qua.

- Đại nhân…ngươi không phải nói đánh xong một ngàn tát tai sẽ thả ta đi sao? Tại sao lại bắt ta…

Hoang Lăng muốn khóc.

Bị hung hăng tát một ngàn tát tai, còn không cho người chết, hiện tại mặt của hắn sắp bị đánh nát.

- Ít nói nhảm, chủ nhân muốn tìm ngươi!

Tiểu Phong nắm cổ Hoang Lăng bay về phía Nhiếp Vân.

Oanh!

Hai người vừa đi tới trước mặt Nhiếp Vân, Nhiếp Vân liền đạp tới một cước, đường đường hoàng đế Thần Thánh đế quốc lại bay ngược ra ngoài, nặng nề ngã xuống đất ném ra một hố to.

- Nói cho ta biết, trong Thiên Thần hội đều có những ai, nếu nói ta sẽ không giết ngươi!

Thanh âm Nhiếp Vân lạnh tận xương.

- Thiên Thần hội? Ta không biết, cũng chưa từng nghe nói qua!

Hoang Lăng run lên, vội vàng biện giải.

- Chưa từng nghe qua? Tiểu Phong, tiếp tục tát, thẳng tới khi nào hắn nhớ ra!

Nhiếp Vân vung tay quát.

- Dạ!

Tiểu Phong còn chưa đánh đủ, lập tức hưng phấn lao tới.

- A…

Chứng kiến bộ dáng cao hứng của tiểu Phong, Hoang Lăng sợ mất hồn mất vía:

- Nhiếp Vân đại nhân, Nhiếp Vân bệ hạ, Nhiếp Vân tổ tông, ta nói… ta nói cho ngươi biết trong Thiên Thần hội có ai…

- Nói đi!

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe ra vẻ tàn nhẫn.

Mấy ngày sau, cả Quang Minh thành giống như bị lây bệnh ôn dịch, mỗi trời tối sẽ có vài đại nhân bị diệt môn, gà chó không tha, toàn bộ tử vong!

Nhưng ôn dịch chỉ lây lan trong các đại thần, không liên quan tới bình dân, bởi vậy cũng không gây ra khủng hoảng gì quá lớn, nhưng vẫn biến thành đề tài bàn luận trong dân gian.

Trong tửu lâu lớn nhất Thần Thánh đế quốc, trong Hồng Nhạn lâu, người đến người đi, nơi nơi đều đang đàm luận chuyện đại sự mới phát sinh mấy ngày nay.

- Đáng sợ a! Ta nghe nói thiếu niên tên Nhiếp Vân trước kia là một tiểu nhân vật trong một thương trấn xa xôi của Thần Phong đế quốc, không nghĩ tới hắn thật lợi hại, chẳng những đạt tới bí cảnh, còn một quyền đánh bay hoàng thất lão tổ Hoang Trần!

- Cái gì một quyền, là một kiếm đánh bay! Hoang Trần lão tổ là lão quái vật thăng cấp bí cảnh nhiều năm, nếm thiệt thòi lớn như vậy, cuối cùng lại không nói một câu, xám xịt rời đi!

- Điều này nói lên điều gì? Nói rõ thực lực Nhiếp Vân bệ hạ quá mạnh mẽ, Hoang Trần lão tổ không thể ngăn cản!

- Những lời các ngươi nói đều là tin tức cũ rồi, các ngươi nghe nói không, đêm qua nhà của tài vụ đại thần Trương Lạc một đêm diệt môn, không ai sống sót!

- Chết tốt lắm, Trương Lạc làm nhiều việc ác, đã sớm đáng chết, nếu không phải thực lực của hắn mạnh mẽ, ta cũng muốn động thủ!

- Phải a, người này chết chưa hết tội, chẳng những hắn hung hăng càn quấy, mấy con trai của hắn cũng không phải đồ tốt, chết thì chết, không đáng đồng tình!

------oOo------

Chương 372: Gặp cha mẹ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta chưa nói có đáng giá đồng tình hay không, mà là muốn nói nguyên nhân cái chết của bọn hắn!

- Nguyên nhân? Không phải đế quốc đã phát ra bố cáo sao? Nói Trương Lạc phản quốc, bị đế quốc phái binh tiêu diệt…

- Ngươi ngốc sao, căn bản không có chuyện như vậy. Trương Lạc là thân tín của hoàng đế Hoang Lăng, làm sao có thể giết hắn? Ta nghe nói là Nhiếp Vân giết, mấy ngày nay có mười mấy đại thần tử vong đều do hắn động thủ, Hoang Lăng bệ hạ không có biện pháp đành phải thừa nhận là mình giết chết hoặc là bọn hắn gặp phải ôn dịch, giảm bớt sự khủng hoảng của mọi người!

- Cái gì? Là Nhiếp Vân đại nhân giết? Điều đó không có khả năng đi!

- Phải đó, ta nghe nói những đại thần kia tham gia một tổ chức tà ác, từng tham dự đối phó người nhà của Nhiếp Vân đại nhân, vì vậy làm cho hắn tức giận ra tay tận diệt! Chỉ cần hắn động thủ, chó gà cũng không tha! Thật là độc ác!

- Nhiếp Vân đại nhân đương nhiên độc ác. Ngày đó ngươi không thấy được, Hoang Lăng bệ hạ bị một thiếu niên bắt giữ trong tay không ngừng tát vào mặt, mặt của hắn sưng phù, chậc chậc, cả lu nước cũng không lớn như vậy…

Trong tiệm cơm, mỗi bàn đều đang nhẹ giọng thảo luận việc lạ phát sinh trong mấy ngày nay, thảo luận nhiều nhất là về Nhiếp Vân.

Ở một bàn nơi góc tiệm, hai nam hai nữ đang ngồi, nghe người xung quanh sôi nổi nghị luận đều trừng to mắt, cảm thấy như mình đang nằm mơ.

- Tiếu Thiên huynh, ngươi nghĩ bọn hắn đang nói là thật sao? Bọn hắn đang nói về Nhiếp Vân, thật là con trai của ngươi?

Trung niên nhân có chân mày to rậm hỏi nam nhân còn lại.

Nam nhân kia khoảng bốn mươi tuổi, vẻ mặt khí khái anh hùng, thực lực khí tông đỉnh, rất có uy thế.

- Ta cũng không biết, nhưng tiểu Đồng truyền tin cho ta, nói chúng ta có thể quay về Quang Minh thành, không cần tiếp tục trốn tránh, nếu không phải tiểu Vân, hẳn không an toàn nhanh như vậy đi! Ngươi cũng biết, kẻ bắt lấy chúng ta là đại nhân vật Thần Thánh đế quốc!

Trung niên nhân có chút nghi hoặc, nhu nhu mày không biết nên nói gì.

- Ta thật không tin, bọn hắn nói Nhiếp Vân kia là cường giả bí cảnh, dù Nhiếp Vân là thiên tài cũng không thể chỉ trong ba tháng từ binh giáp cảnh thăng cấp lên bí cảnh đi, điều này…sao có thể!

Vẻ mặt trung niên nhân có chân mày to rậm vẫn khó thể tin.

- Nói thật, đừng nói là ngươi, ngay cả ta cũng không hiểu ra sao, lúc trước mặc dù ta biết tiểu Vân khẳng định bất phàm, nhưng mà…bí cảnh, ta thật không dám tin!

Trung niên nhân còn lại bất đắc dĩ.

Hai người này chính là Nhiếp Tiếu Thiên cùng Lạc Chiêm Hào, mà hai nữ nhân còn lại là mẫu thân cùng tỷ tỷ của Nhiếp Vân.

Họ nhận được truyền tin của Nhiếp Đồng nên trở về đây, bởi vì an toàn nên không trực tiếp đi tới địa phương đã ước định mà thoáng ngụy trang, vốn định vào tửu lâu tìm hiểu tin tức, trong lúc vô ý lại nghe được chuyện đại sự như thế.

- Hai người các ngươi, một người là thành chủ Lạc Thủy thành, một người được xưng đệ nhất thiên tài Lạc Thủy thành, làm việc luôn ổn trọng, lần này làm sao vậy, con của mình mà không biết sao? Con ta, dù có tiến bộ nhanh nhưng hiện tại đạt tới khí tông cũng đã tốt lắm rồi, cường giả bí cảnh…ha ha, nói thật, hôm nay lần đầu tiên ta nghe được, khẳng định không phải là hắn đâu!

Thấy hai nam nhân vẫn rối rắm mẫu thân Nhiếp Vân nở nụ cười.

Khí Hải đại lục rộng lớn vô cùng, mở mang vô ngần, người trùng tên vô số, Thần Thánh đế quốc cách Thần Phong đế quốc thật xa, lại toát ra một Nhiếp Vân là một thiên tài cũng chẳng có gì lạ.

Nếu mỗi thiên tài đều là con của mình, vậy con mình thật sự là nhiều lắm.

- Đúng, chúng ta suy nghĩ nhiều…

Nghe Nhiếp Linh giáo huấn, hai người đồng thời gật đầu, vẻ mặt xấu hổ.

- Ha ha! Các ngươi nghe được không? Hai người này dám nói Nhiếp Vân đại nhân là con của hắn! Thật sự là buồn cười!

Đột nhiên một thanh niên chỉ vào Nhiếp Tiếu Thiên ôm bụng cười to.

- Ta sắp bái Nhiếp Vân làm sư phụ, ngươi nói ngươi là phụ thân của hắn, chẳng phải là sư gia của ta? Đồ vô tri, dám ở đây giả bộ tiền bối, nói cho ngươi biết, sau này nếu ta còn nghe ngươi nói lời đó, ta sẽ giết ngươi!

Lại một thanh niên đứng lên, lửa giận cuồn cuộn.

- Nếu ta nghe được ngươi dám vũ nhục Nhiếp Vân đại nhân, ta cũng sẽ ra tay!

Thanh niên đầu tiên cũng hét lớn.

Những thanh niên này đã sớm sùng bái Nhiếp Vân như thần tượng, nằm mộng cũng muốn bái hắn làm thầy.

- Mau nhìn, là Nhiếp Vân đại nhân!

Hai người vừa dứt lời, đột nhiên bên ngoài tửu lâu có tiếng hét lớn.

Cảnh tượng Nhiếp Vân đánh Hoang Lăng trên không trung có rất nhiều người nhìn thấy, vì thế hình dáng của hắn đã xâm nhập lòng người. Mọi người đều là tu luyện giả, vừa nhìn là nhớ kỹ, cho nên khi hắn vừa xuất hiện lập tức tạo thành náo động.

- Nhiếp Vân đại nhân đang đi về hướng Hồng Nhạn lâu, Nhiếp Vân đại nhân, ta là người sùng bái ngưỡng mộ ngươi, ngươi thu ta làm đồ đệ đi!

Hoa lạp!

Hai thanh niên vừa lên tiếng trách mắng Nhiếp Tiếu Thiên nhìn thấy thân ảnh đi vào tửu lâu, đôi mắt tỏa sáng, đồng thời quỳ rạp xuống đất cung kính nói.

Nhưng thân ảnh đang đi tới căn bản không để ý hai thanh niên kia, lại đi thẳng tới trước mặt bốn người vừa bị họ trách mắng phác

thông một tiếng liền quỳ xuống!

- Cha, mẹ, con bất hiếu khiến cha mẹ chịu khổ!

…

- Cái gì? Bọn họ thật sự là cha mẹ của Nhiếp Vân đại nhân?

- Còn bái sư cái gì, chưa vào cửa đã đắc tội cha mẹ người ta, xong đời…

Chứng kiến một màn trước mắt,hai thanh niên hoảng sợ run lên, mồ hôi tuôn ròng ròng.

- Vân nhi? Con thật là Vân nhi?

Nhóm người Nhiếp Tiếu Thiên mừng rỡ không dám tin.

Từ thái độ của hai thanh niên cùng người trong tửu lâu thì có thể nhìn ra, người tới chính là Nhiếp Vân trong truyền thuyết, cũng chính là con của họ!

Con họ thật sự là người đã đánh bại hoàng đế Thần Thánh đế quốc trong truyền thuyết, một kiếm đánh bay lão tổ bí cảnh hoàng thất, là siêu cấp thiên tài!

- Cha mẹ, tỷ tỷ, Lạc thành chủ, chúng ta về trước đi, nhiều người không tốt lắm!

Nhiếp Vân đứng dậy, vươn tay chộp tới, chân khí hình thành một lồng khí cực lớn bao trùm bốn người Nhiếp Tiếu Thiên.

- Đi!

Nhiếp Vân bắt lấy lồng khí lăng không bay ra ngoài, trong khoảnh khắc biến mất trước mặt mọi người.

- Cha mẹ Nhiếp Vân đại nhân?

- Cha mẹ Nhiếp Vân đại nhân ăn cơm ở tửu lâu chúng ta, phát tài,

sau này sinh ý nhất định nóng nảy…

- Đó là Nhiếp Vân đại nhân, nghe danh không bằng gặp mặt, vừa nhìn quả nhiên anh tuấn tiêu sái, dung mạo bất phàm!

------oOo------

Chương 373: Gặp cha mẹ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Dung mạo anh tuấn là chuyện nhỏ, mấu chốt là hắn xem trọng thân nhân, ngươi xem hắn vừa đi vào liền trực tiếp quỳ xuống, thật có hiếu, còn hơn một ít người thực lực cao cường đã không đem cha mẹ xem vào trong mắt!

- Đây mới là chân anh hùng, chân hào kiệt!

Nhiếp Vân vừa rời đi, trong Hồng Nhạn lâu như nổ tung, náo nhiệt chưa từng có.

Lúc này Nhiếp Vân đã mang theo cha mẹ bọn họ quay về Đế Lâm biệt viện.

Mấy ngày nay hắn cùng tiểu Phong ra tay diệt sạch toàn bộ người của Thiên Thần hội có tên trong danh sách, chó gà không tha!

Khi hắn tiêu diệt người của Thiên Thần hội, hoàng thất vẫn im lặng, không ngăn trở cũng không phòng vệ, ngược lại còn phát công văn che giấu cho hắn.

Nhiếp Vân biết đây là do uy hiếp của mình làm ra tác dụng, nhưng chỉ giới hạn ở các đại thần, nếu Nhiếp Vân động tới Hoang Lăng, sẽ khiến Hoang Trần phản kích!

Bởi vì chưa đủ thực lực đối kháng Hoang Trần, Nhiếp Vân cũng không va chạm vào điểm mấu chốt, vì thế đôi bên đều bình yên vô sự.

Trong khoảng thời gian này, Nhiếp Vân dùng trị liệu khí trị bệnh cho Nhiếp Đồng, nhưng nội thương đã ăn sâu vào máu thịt của hắn, muốn hoàn toàn chữa khỏi thật sự khó khăn.

Trừ phi Nhiếp Vân đột phá bí cảnh, làm cho tạo hóa khí tẩy rửa thân thể Nhiếp Đồng, nếu không thật không khả năng chữa khỏi.

- Ca ca, không cần lo lắng cho đệ, đệ nhất định có thể chính mình đột phá bí cảnh, đệ có tự tin này! Sau khi đột phá, đệ còn muốn ca ca đưa đệ cùng đi sấm đãng thiên hạ, chém giết toàn bộ yêu nghiệt đâu!

Chứng kiến ca ca sốt ruột cho mình, Nhiếp Đồng an ủi.

Nghe được lời nói của đệ đệ, Nhiếp Vân còn nói được gì? Có đệ như thế, còn gì đòi hỏi!

- Cha, cha không sao chứ? Con lo lắng muốn chết…

Vừa vào biệt viện, Lạc Khuynh Thành lao tới, nhìn thấy phụ thân bình yên vô sự, hưng phấn ánh mắt đỏ hồng.

- Khuynh Thành, cha không có việc gì…con, con cũng đã là cường giả chí tôn sao?

Lạc Chiêm Hào ôm con gái, đột nhiên phát hiện con mình đã trở thành cường giả chí tôn, vẻ mặt dị thường cổ quái.

Chẳng những diễn cảm của hắn cổ quái, ba người Nhiếp Tiếu Thiên cũng vậy, bởi vì người trong sân viện thấp nhất cũng có thực lực chí tôn, từ khi nào Nhiếp Vân có những bằng hữu cường đại như thế?

- Ha ha, chúng ta vào phòng rồi hãy nói!

Biết cha mẹ kinh ngạc, Nhiếp Vân mỉm cười dẫn họ vào phòng.

Sau một lát hàn huyên, Nhiếp Vân mới biết lúc trước Nhiếp Đồng mang theo mọi người chạy trốn, đem bọn họ giấu trong núi rừng, mà bản thân hắn một mình quay về báo thù!

Gặp lại cha mẹ Nhiếp Vân hưng phấn nói không nên lời, hắn có vô số đan dược, trải qua gần mười ngày tu dưỡng, hắn giúp cha mẹ cùng tỷ tỷ đều tăng lên cấp bậc chí tôn.

Cách tăng trưởng thực lực kiểu này cũng không tốt cho sự phát triển ngày sau của tu luyện giả, nhưng với lão quái vật như Nhiếp Vân mà nói chí ít có mấy chục loại phương pháp có thể tiêu trừ hậu hoạn cho thân nhân, giúp họ có năng lực tự bảo vệ mình.

- Nhiếp Vân bệ hạ, Hoang Lăng bệ hạ xin mời, là thương nghị đi Tử Hoa động phủ!

An ổn bồi cha mẹ hơn nửa tháng, một ngày nọ bên ngoài sân viện truyền vào tiếng hô lớn.

- Xem ra đám người Hoang Lăng đã tìm được khối Tử Hoa Ngọc Ấn cuối cùng, không sai, cũng nên xuất phát!

Khối Tử Hoa Ngọc Ấn cuối cùng cũng thật khó tìm, suốt gần một tháng đám người Hoang Lăng mới tìm được, xem ra cũng nên khởi hành đi Tử Hoa động phủ.

- Tử Hoa động phủ nguy cơ trùng trùng, cha mẹ không nên đi!

Nhìn về phía cha mẹ bọn họ, Nhiếp Vân nói:

- Tiểu Phong, ngươi là yêu sủng bí cảnh, thực lực cực mạnh, ở lại đây bảo hộ, một mình ta đi động phủ là được!

Hắn đắc tội không ít người trong Quang Minh thành, khó bảo toàn khi hắn rời đi có ai đi tìm thân nhân của hắn phiền phức hay không, có tiểu Phong ở lại bảo hộ sẽ không thành vấn đề.

- Ca ca, đệ cũng phải đi!

Nhiếp Vân vừa nói xong, chợt nghe được một thanh âm kiên định, quay đầu nhìn lại thấy trong đôi mắt Nhiếp Đồng tràn ngập vẻ khẩn cầu.

- Tử Hoa động phủ phi thường nguy hiểm, đệ đừng đi!

Nhiếp Vân nói.

- Ca ca, huynh đã nói với đệ nếu một mực ở lại trong hoàn cảnh an ổn khẳng định không thể thành tài, để cho đệ đi, đệ tự chiếu cố cho mình!

Ánh mắt Nhiếp Đồng kiên định.

Nhìn thấy ánh mắt của hắn, trong lòng Nhiếp Vân mềm nhũn.

- Được, đi cũng được, nhưng hết thảy phải nghe theo ta, không thể một mình hành động!

Thoáng do dự, Nhiếp Vân gật gật đầu.

- Yên tâm đi ca ca, đệ nhất định sẽ chiếu cố tốt cho mình!

Nhiếp Đồng nhảy lên, trong mắt lộ vẻ hưng phấn, vẫn khờ dại như ba trăm năm kiếp trước.

- Vậy chúng ta đi thôi!

Dặn dò xong hết thảy, Nhiếp Vân mang theo Nhiếp Đồng hướng hoàng cung bay đi.

Rất nhanh hai người đã đi tới đại điện hoàng cung, những người khác đã tới đông đủ.

- Nhiếp Vân bệ hạ đã tới, mời ngồi!

Hoang Lăng tươi cười, nhìn không ra giữa hắn cùng Nhiếp Vân đang có mâu thuẫn.

Nhiếp Vân biết quan hệ giữa đôi bên đang đứng trong một loại trạng thái cân bằng, cũng không đánh vỡ, khẽ cười mang theo Nhiếp Đồng ngồi xuống.

- Nếu tất cả mọi người đã tới đông đủ, hiện tại ta nói chuyện của

Tử Hoa động phủ!

Hoang Lăng bắt đầu nói:

- Tử Hoa là một siêu cấp cường giả thời kỳ thượng cổ, động phủ của hắn được xưng là đệ nhất động phủ Khí Hải đại lục, bởi vậy vô cùng trân quý. Vô số tiên hiền từng nghĩ biện pháp tiến vào bên trong, nhưng cho tới nay chưa có ai tập hợp được chín khối ngọc ấn, cũng không ai tìm được vị trí xác thực của động phủ, Thần Thánh đế quốc từ khi kiến quốc đã luôn điều tra, rốt cục tìm được vị trí xác thực của động phủ, hiện tại đã tập hợp đủ chín khối ngọc ấn, có thể mở ra!

- Trải qua ta tra xét, Tử Hoa động phủ nằm ở một nơi tuyệt mật, nơi đó nguy hiểm nhất không phải trận pháp cạm bẫy, mà là Địa Ngục hàn lưu!

- Địa Ngục hàn lưu?

Các vị quốc chủ sửng sốt, chỉ riêng Nhiếp Vân thầm gật đầu.

Kiếp trước Nhiếp Vân đi qua Tử Hoa động phủ, tự nhiên biết hung hiểm, Địa Ngục hàn lưu vô ảnh vô hình, nơi nào cũng có, nếu không cẩn thận sẽ bị đông thành băng đồng, lập tức tử vong! Cho dù là cường giả bí cảnh cũng sẽ vẫn lạc, càng khỏi nói chí tôn!

- Địa Ngục hàn lưu là một loại lãnh phong cực kỳ âm hàn, cường giả chí tôn đỉnh gặp được chỉ cần bị thổi trúng liền biến thành khối băng, sinh cơ đoạn tuyệt! Hơn nữa loại gió kia vô ảnh vô hình, xuất quỷ nhập thần, rõ ràng đang trống rỗng nhưng khi người đi qua lại bị thổi tới, trực tiếp tử vong!

Hoang Lăng giải thích.

------oOo------

Chương 374: Thiên Nhãn sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái gì? Chí tôn đỉnh bị thổi trúng liền tử vong? Vô ảnh vô hình?

Mọi người hoảng sợ.

- Mọi người không cần lo lắng, thứ này tuy rằng nguy hiểm nhưng không phải không còn phương pháp phá giải, đây là ta đặc biệt mời tới, vị này là Thiên Nhãn chí tôn Mặc Vô Đạo đại nhân. Hắn có được thiên nhãn đan điền đặc thù, có thể nhìn thấu hết thảy vật hư ảo, cho dù Địa Ngục hàn lưu lợi hại nhưng chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu!

Nhìn dáng vẻ của mọi người, Hoang Lăng khẽ cười giới thiệu, một vị lão nhân đi ra.

Người này cũng là chí tôn, từ chân khí mà xem chỉ biết không kém, ít nhất có thực lực Tiềm Lực Bảng, hơn nữa đôi mắt bắn tinh quang, bị hắn nhìn vào sẽ cảm giác khó chịu, giống như toàn bộ bí mật đều sẽ bại lộ.

Thiên nhãn sư, có được thiên phú đặc thù, có thiên nhãn đan điền, có thể nhìn thấu hết thảy vật hư ảo, dù là ngụy trang sư hay ám sát sư thi triển hiệu quả đặc thù cũng bị nhìn xuyên suốt!

Nghe nói thiên phú của thiên nhãn sư có thể xếp vào trước mười, mà mười đan điền hiện tại của Nhiếp Vân mạnh nhất là huyết đồng sư, đại lực sư cũng chỉ xếp vào trước trăm, căn bản không cùng cấp bậc!

- Thiên nhãn sư? Người như vậy đều có thể mời tới, Hoang Lăng bệ hạ thật lợi hại!

- Nghe nói Thiên Nhãn chí tôn mấy chục năm trước trùng kích bí cảnh thất bại, còn tưởng rằng đã chết, không nghĩ tới vẫn còn sống!

- Trùng kích bí cảnh không chết, thực lực mạnh chỉ sợ đã vượt qua bí cảnh sơ kỳ bình thường rồi đi!

Mọi người nhủ thầm.

- Thiên nhãn sư, loại thiên phú đặc thù này dù là trong Phù Thiên đại lục cũng không mấy người, nhưng Hoang Lăng có thể mời được, đích xác không sai!

Nhìn thấy lão nhân,trong lòng Nhiếp Vân âm thầm kinh ngạc.

- Ân? Nếu ta có được thiên phú thiên nhãn, tiến vào Tử Hoa động phủ cũng không cần dựa vào người này, nói không chuẩn còn lấy được nhiều thứ tốt!

Một ý nghĩ chợt hiện lên trong lòng hắn.

- Nhưng thuộc tính của mười đan điền đều đã dùng xong, dù cảm ứng được thiên nhãn khí cũng không thể hình thành thiên nhãn đan điền!

Nhiếp Vân không nhịn được lắc đầu.

- Đúng rồi, mười đan điền đã đầy, mình có thể mở thêm đan điền mới a?

Trong đầu hiện lên hoàng quan của Hoang Lăng có thể làm cho Vô Danh pháp quyết vận chuyển, tâm tư Nhiếp Vân chợt sinh động.

Hoàng quan ở khoảng cách xa như vậy vẫn bị hắn cảm ứng được, trong đó nhất định ẩn chứa thật nhiều chân khí đặc thù, nếu có thể lấy tới tay, hấp thu sạch sẽ, hắn nhất định có thể mở thêm đan điền.

- Bất quá chuyện này nhất định phải cẩn thận, hiện tại mình cùng Thần Thánh đế quốc còn ở trong tuần trăng mật, tốt nhất không nên chọc giận bọn hắn, bằng không một khi mình đi vào Tử Hoa động phủ cha mẹ bọn họ nhất định sẽ gặp nguy hiểm! Hơn nữa muốn làm cũng phải nhanh một chút, nhìn tình trạng này, có lẽ rất nhanh cần xuất phát, một khi bỏ qua thì không còn kịp rồi!

Nghĩ thông suốt nên làm thế nào, Nhiếp Vân bắt đầu lập kế hoạch.

- Mặc Vô Đạo, ngươi nói vài lời đi!

Hoang Lăng cười khanh khách nói.

- Ta sẽ không nhiều lời, sau khi đi vào Tử Hoa động phủ, ta hi vọng các ngươi đều nghe theo sắp xếp của ta!

Mặc Vô Đạo nhìn quanh một vòng:

- Lần này chúng ta đi tầm bảo, cũng là đi mạo hiểm, nguy cơ trùng trùng, cửu tử nhất sinh, thực lực thấp hơn Thiên Bảng tốt nhất không nên đi, bằng không sẽ biến thành liên lụy cho mọi người!

Nói tới đây, hắn nhìn mọi người, đôi mắt lóe tinh quang đâm thủng lòng người, nhìn thấu hết thảy tu vi.

- Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi! Đều đi ra ngoài cho ta, thực lực chỉ có Địa Bảng thậm chí còn thấp hơn, căn bản không đủ tư cách!

- Còn có hai người các ngươi, căn bản không tư cách đi theo!

Nhìn quanh một vòng, đột nhiên Mặc Vô Đạo chỉ vào Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng.

- Hắn…không tư cách?

Nghe được lời nói của Mặc Vô Đạo, Nhiếp Vân còn chưa lên tiếng, da mặt những người khác chợt co giật.

Nhiếp Vân là ai?

Hắn đánh người đứng thứ nhất trong Tiềm Lực bảng Hoang Lăng thành đầu heo, một kiếm đánh cường giả bí cảnh Hoang Trần rơi xuống đất, nhân vật siêu cường như vậy ở trong mắt Mặc Vô Đạo lại không hợp cách?

Trong nháy mắt mọi người bắt đầu hoài nghi Mặc Vô Đạo có thiên nhãn hay là người mù.

- Mặc Vô Đạo, ngươi có thể hiểu lầm, vị này là Nhiếp Vân bệ hạ, là một vị cường giả bí cảnh!

Khóe mắt Hoang Lăng co rụt lại, không muốn sinh thêm phiền toái không cần thiết, vội vàng giải thích.

- Nhiếp Vân bệ hạ? Ngươi chính là Nhiếp Vân đã đại náo Quang Minh thành?

Nghe được giới thiệu, hai mắt Mặc Vô Đạo bắn ra hào quang tiếp tục nhìn về hướng Nhiếp Vân.

- Ha ha!

Cảm thụ ánh mắt của hắn phóng tới, một cỗ chân khí đặc thù khó thể ngăn cản tựa hồ muốn nhìn thấu toàn bộ bí mật của mình, Nhiếp Vân nhàn nhạt cười, linh hồn đạt tới khí hải đại viên mãn đột nhiên xoay tròn lập tức đem cỗ chân khí ngăn chặn bên ngoài.

Một tháng này tu luyện, phần lớn thời gian Nhiếp Vân đều nghiên cứu Phệ Hồn kính, tuy chân khí lực lượng không tăng trưởng bao nhiêu, nhưng linh hồn lực phát triển thật lớn, lúc này đã đạt tới khí hải đại viên mãn đỉnh, tùy thời đều có thể đột phá nửa bước linh cấp cảnh giới!

Linh hồn lực như vậy, trong Khí Hải đại lục ngoại trừ vài vị cường giả bí cảnh, đã là cao nhất.

- Ân?

Thấy thiên phú thiên nhãn của mình lại nhìn không thấu đối phương, ánh mắt Mặc Vô Đạo nheo lại, vung tay ngồi vào chỗ của mình, không biết đang nghĩ gì.

- Chỉ là hiểu lầm, nếu Nhiếp Vân bệ hạ không đủ tư cách, những người như chúng ta chỉ sợ cũng không đủ tư cách!

Hoang Lăng thấy không khí có chút xấu hổ, cười một tiếng.

- Ha ha, ta có hợp cách hay không cũng không sao cả. Ta sợ có chút người vàng thau lẫn lộn, thực lực chẳng ra gì lại ở trong này giả bộ! Thiên nhãn sư, danh hào thật lớn. Vị Mặc Vô Đạo này có phải là thật hay không, chúng ta cũng không xác định, vạn nhất là

giả, hoặc là người mù, chúng ta mang theo hắn đi Tử Hoa động phủ không phải là tìm chết?

Nhiếp Vân dựa vào lưng ghế, cười lạnh một tiếng.

- Ngươi nói ta là giả?

Mặc Vô Đạo nhướng mày.

- Ngươi nói ngươi là thiên nhãn sư thì là thiên nhãn sư sao? Ta còn nói ta là thiên

hành sư đâu! Nếu kéo một con mèo một con chó đều tự xưng là thiên nhãn sư, thiên nhãn sư không khỏi quá nhiều chứ!

Nhiếp Vân ra vẻ uể oải nói.

- Ngươi…

Gân xanh trên trán Mặc Vô Đạo nổi lên.

Hắn ở trước mặt người khác có thể tùy ý hung hăng càn quấy, bằng vào thực lực ngay cả Hoang Lăng cũng không sợ. Nhưng ở trước mặt thiếu niên này, thật có chút kiêng kỵ.

------oOo------

Chương 375: Tìm hoàng quan (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha, Nhiếp Vân bệ hạ thật thích nói giỡn. Mặc Vô Đạo tiên sinh đương nhiên là thiên nhãn sư, không phải vừa liếc mắt liền nhìn ra người có thực lực thấp trong chúng ta sao…

Hoang Lăng sợ vị tiểu tổ tông này bão nổi, vội vàng giải thích.

- Nhìn ra thực lực thấp, đây là thiên phú thiên nhãn? Nói giỡn sao, thực lực mấy người này ta nhắm mắt cũng có thể nhìn ra, nếu đây

là thiên phú thiên nhãn, ta chẳng phải còn lợi hại hơn. Cần tên phế vật này có ích lợi gì!

Nhiếp Vân hừ nói.

Thân phận bây giờ của hắn là “cường giả bí cảnh”, đương nhiên phải có khí tràng của bí cảnh. Nếu giống như người thường, Hoang Lăng là người đầu tiên hoài nghi.

- Ngươi cần chứng minh như thế nào?

Mặc Vô Đạo đè nén cơn giận, cũng biết không thể phát tác với thiếu niên trước mắt, lạnh lùng hỏi.

- Rất đơn giản, phóng thích thiên nhãn khí của ngươi, để cho ta cảm thụ một chút, nếu là thật sự, ta tự nhiên không nói gì nữa, nếu là giả, ha ha…ta không để ý cho ngươi cái tát!

Nói tới đây Nhiếp Vân đặc biệt nhìn lướt qua Hoang Lăng.

Khuôn mặt Hoang Lăng lúc đỏ lúc trắng, mặc dù biết rõ thiếu niên đang cười nhạo hắn nhưng một câu cũng không nói nên lời.

- Cho ngươi cảm thụ thiên nhãn khí? Được, cho ngươi cảm thụ một chút cũng không có gì!

Mặc Vô Đạo hừ một tiếng, đầu ngón tay bắn ra, một cỗ chân khí đặc thù từ trong lòng bàn tay tán phát.

Trong nhận thức của người bình thường, không có thiên phú như thế dù cảm giác một chút cũng không sao cả, giống như học ngoại ngữ, chẳng lẽ nghe người ta nói thì có thể sử dụng sao?

- Ân!

Nhìn thấy cỗ chân khí đặc thù, Nhiếp Vân khẽ cười, nói nhiều như vậy mục đích là vì cảm giác thiên nhãn khí, lúc này vung tay chộp tới bắt vào trong tay, tinh thần vừa chuyển liền cảm giác một lần.

Tuy rằng hiện tại không có đan điền dư thừa sử dụng, nhưng chỉ

cần có pháp quyết Vô Danh, sau này nhất định có thể diễn sinh ra thiên phú đặc thù này.

- Như vậy Nhiếp Vân bệ hạ hẳn không còn nghi ngờ gì nữa chứ?

Hoang Lăng nhìn thấy Nhiếp Vân bắt lấy thiên nhãn khí cũng không tiếp tục lên tiếng, chỉ sợ hắn lại nói ra lời gì, vội vàng nói:

- Nếu mọi người không còn ý kiến, ta sẽ nói chuyện xuất phát, lần này đi Tử Hoa động phủ tính thời gian qua lại cũng khoảng một tháng, cũng có thể có đi không về, cho mọi người một ngày thời gian, tối nay chư vị nghĩ kỹ rốt cục có đi hay không, nếu đi thì tự chuẩn bị tốt vật phẩm, sáng sớm mai tập hợp nơi này!

- Cáo từ!

Nghe xong Hoang Lăng xác định ngày xuất phát, mọi người đều tự tán đi.

Nhiếp Vân đã đạt tới mục đích, cũng không muốn dây dưa, mang theo Nhiếp Đồng quay về chỗ ở.

- Chi nha!

Mọi người vừa rời khỏi đại điện, một cánh cửa liền mở ra, một lão nhân đi nhanh ra ngoài.

- Mặc Vô Đạo, vừa rồi ngươi nhìn kỹ, Nhiếp Vân là chí tôn hay là bí cảnh?

Đi ra đại điện, lão nhân trực tiếp ngồi lên chủ vị, Hoang Lăng chỉ có thể đứng một bên, lão nhân này chính là Hoang Trần lão tổ.

- Việc này…dựa theo sự quan sát của ta, hẳn chỉ là chí tôn, nhưng linh hồn lực của hắn rất mạnh, hơn xa ta, cho nên…ta cũng không cách nào xác định hắn là chí tôn hay bí cảnh!

Mặc Vô Đạo vội vàng đứng lên, thái độ cung kính.

- Ngươi cũng nhìn không ra?

Hoang Trần cau mày.

Lần trước giao thủ với Nhiếp Vân, thực lực đối phương rất cường đại, nhưng hắn luôn cảm thấy không đúng, có gì đó không thích hợp, nhưng lại nói không nên lời, bởi vậy mấy ngày nay âm thầm quan sát, nhưng nhìn thế nào thiếu niên kia cũng chỉ là chí tôn, không phải bí cảnh!

Nhưng người hầu của hắn lại là bí cảnh!

Dù sao bí cảnh cùng chí tôn hấp thu linh khí khác nhau, dù giả tạo cũng không thể nào giả tạo cả tháng đi?

- Lão tổ, mặc kệ Nhiếp Vân có phải bí cảnh hay không, nhưng hắn có thực lực đối kháng bí cảnh, lần này đi Tử Hoa động phủ, nếu đạt được ưu đãi hắn đột nhiên ra tay…

Hoang Lăng do dự nói.

- Việc này ngươi yên tâm, các ngươi đi rồi ta sẽ lặng lẽ theo sau, dù hắn có thực lực đối kháng bí cảnh cũng không có gì, lần này ta sẽ tìm người giúp đỡ, tới lúc đó để Mặc Vô Đạo lựa chọn địa phương khắp bốn phía đều có Địa Ngục hàn lưu, đánh không chết hắn, lại dùng hoàn cảnh giết hắn, còn không đơn giản sao?

Hoang Trần cười lạnh, hiện lên sát ý.

- Nếu lão tổ sớm có tính toán, ta an tâm!

Hoang Lăng nhẹ nhàng thở ra, trong mắt tràn ngập sát khí.

Hai người này hận Nhiếp Vân hận tới tận xương, nếu không phải kiêng kỵ sư phụ Nhiếp Vân cùng kiêng kỵ thực lực của hắn, chỉ sợ đã sớm xuất thủ.

- Ha ha, bốn phía đều là Địa Ngục hàn lưu, nhìn không thấy, tìm không gặp, nếu không cẩn thận liền lâm vào vực sâu vạn trượng, còn bị cường giả bí cảnh vây công, vậy hắn khẳng định phải chết không nghi ngờ!

Mặc Vô Đạo oán hận nói.

…

- Ở vòng ngoài Tử Hoa động phủ đã có bảo vật làm cho chí tôn thăng cấp bí cảnh, mà trong nội điện bảo vật càng nhiều, nói không chuẩn còn có tác dụng thật lớn với bí cảnh, một khi mở ra, chỉ sợ chí tôn đi vào cũng vô ích, cường giả bí cảnh trong Khí Hải đại lục khẳng định cũng sẽ theo đuôi tiến vào!

Trở lại nơi ở, Nhiếp Vân đem chuyện hôm nay cẩn thận cân nhắc.

- Khí Hải đại lục có ba bí cảnh, mình đã gặp hai người, đều là linh hồn nửa bước linh cấp, mình không đủ trung phẩm linh thạch duy trì cổ thi của Yêu Thánh, căn bản không phải đối thủ! Nếu bọn hắn liên hợp đối phó mình, chỉ còn con đường chết! Con đường sống duy nhất là mở đủ đan điền, có được thiên phú thiên nhãn, chỉ cần như thế đi vào Tử Hoa động phủ chẳng khác gì như cá gặp nước, âm mưu tính kế thế nào cũng vô dụng!

- Nghĩ nhiều cũng vô dụng, chờ đêm khuya nói sau!

Nhiếp Vân khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt tu luyện.

Không biết qua bao lâu thời gian, hắn chợt mở mắt.

- Đã tới giờ, đi qua!

Sưu!

Nhiếp Vân lại lẻn vào hoàng cung.

- Giả tạo thành Hoang Trần, như vậy tương đối an toàn!

Trong lòng vừa động, bộ dáng của Nhiếp Vân liền thay đổi, chỉ nháy mắt đã biến thành Hoang Trần.

- Đi!

Nhiếp Vân phát hiện không còn sơ hở, đem linh hồn đại viên mãn bao phủ toàn thân, lặng lẽ đi theo hướng cảm ứng được hoàng quan.

Hoàng quan đã bị dính truy tung khí, cho dù cách xa ngàn vạn dặm vẫn có thể tìm được, đừng nói chỉ là một cung điện, căn bản không tính là khoảng cách.

Trong hoàng cung, các loại trận pháp rậm rạp, đổi lại là người không hiểu biết một khi chạm vào sẽ khiến nguyên khí cường đại dao động, muốn đi cũng khó khăn!

- Cả hoàng cung lại hiện ra xu thế Ngũ Hào Quỷ Tài, đây là phương pháp bày trận của Yêu tộc, kỳ quái!

------oOo------

Chương 376: Tìm hoàng quan (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một đường đi vào sâu trong thâm cung, vận mệnh hoàng cung dần dần hiện lên rõ ràng trong đầu Nhiếp Vân.

Trước đó hắn đã cảm thấy hoàng cung ôm sơn đoạt thế, nhất định là do người tinh thông trận pháp bố trí mà thành, hiện tại cẩn thận nghĩ lại, phát hiện cả hoàng cung hình năm cánh, hiện ra xu thế Ngũ Hào Quỷ Tài, năm hành lang dài thông năm góc, liên tiếp địa khí, hội tụ linh khí chu thiên xoay tròn.

Loại phương pháp bày trận này chỉ có Yêu tộc mới có, không nghĩ tới người bố trí hoàng cung không biết lấy được từ đâu, lại có thể làm được như vậy.

Lần trước vào hoàng cung lại chỉ đi ở vòng ngoài, lần này đi vào sâu trong nên mới phát hiện có chỗ bất đồng.

Hoa lạp lạp!

- Đây là Mê Lung Huyễn Trân đại trận, Hồng Ngọc Ma Tâm trận, Đoạn Hồn Lưu Ly trận, Yêu Linh Phệ Tâm trận…sao lại có nhiều trận pháp Yêu tộc như vậy…

Càng đi về phía trước Nhiếp Vân càng cảm thấy kỳ quái, cũng may kiếp trước hắn vì muốn đi vào trung tâm Yêu tộc nên đặc biệt nghiên cứu qua trận pháp của Yêu tộc, nếu không có nhiều trận pháp như vậy dù có thể né tránh cũng không biết phí bao lâu thời gian, dùng cả đêm khẳng định chưa đủ.

Thật cẩn thận đi tới, ỷ vào kiến thức rộng rãi, Nhiếp Vân thành công vòng qua đủ loại trận pháp, rất nhanh đi vào sâu trong hoàng cung.

- Chính là phía trước!

Trong cảm ứng, truy tung khí dính trên hoàng quan giống như vầng trăng sáng lóa mắt. Nhiếp Vân vừa động, đã đi vào một sân viện rất lớn.

Giữa sân trồng đủ loại hoa tươi, núi giả ao hồ, cái gì cần có đều có, đình viện tráng lệ, vừa nhìn cũng biết là nơi nghỉ ngơi của nhân vật trọng yếu trong hoàng cung.

- Chẳng lẽ đây là chỗ ở của Hoang Lăng? Ân, rất có thể. Nhưng vẫn phải cẩn thận…

Từ xa nhìn lại, trước mắt là một cung điện không lớn lắm, bên trong truyền ra thanh âm tiếng nói chuyện, hoàng quan ẩn chứa chân khí đặc thù đang ở bên trong.

Thân thể Nhiếp Vân nháy mắt như một cơn gió mỏng manh không có chút khí tức sinh mệnh, hướng cung điện nhẹ nhàng tới gần.

Trong cung điện không thiếu trận pháp, nhưng cũng không phải chạm vào liền kích thích, mà là có người nắm trong tay, như vậy uy lực càng lớn hơn nữa, đối với những người lén lút như Nhiếp Vân vừa lúc thích hợp, chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không gây ra phản ứng.

- Chính là chỗ này, không thể tiến thêm được nữa…

Di chuyển mười mấy phút sau, Nhiếp Vân ngừng lại sau một khối nham thạch.

Tuy rằng nơi này khoảng cách đại điện hơn trăm thước, nhưng không thể tiếp tục tiến thêm.

Linh hồn của Hoang Lăng đạt tới khí hải đại viên mãn, mà linh hồn Hoang Trần là nửa bước linh cấp, mặc kệ trong điện là ai đều có thực lực rất mạnh, nếu còn tiếp tục đi về phía trước, cho dù phương pháp ẩn nấp của mình cao minh tới đâu cũng sẽ bị phát hiện.

Đương nhiên, nếu hắn có thiên phú ẩn nặc sư thì không cần sợ hãi, dù đối phương có được linh hồn cường hãn chỉ cần không gây ra động tác quá lớn, đi tới trước mặt đối phương cũng không bị chứng kiến.

Ẩn nặc sư cũng là một trong những thiên phú đặc thù, rất hiếm thấy, Nhiếp Vân chỉ biết có một ẩn nặc sư, chính là bạn tốt của hắn ở kiếp trước, Thần Thâu Thiên Huyễn.

Thần Thâu Thiên Huyễn là một nhân vật rất lợi hại, chẳng những là ẩn nặc sư còn là thần thâu sư, ngụy trang sư. Cũng như Nhiếp Vân, kiêm nhiều loại thiên phú.

Nhiếp Vân tập trung tinh thần muốn nghe cuộc nói chuyện trong đại điện, phán đoán xem ai đang ở bên trong.

- Đương nhiên biết không phải các ngươi làm, tuy bình thường giữa chúng ta có cạnh tranh, nhưng đều thuộc Hoa đại nhân chưởng quản, không khả năng làm ra chuyện cắt đứt đường rút quân như thế.

Một thanh âm hung tợn vang lên.

Trong thanh âm mang theo vẻ hung tàn thô bạo, nghe vào trong tai bén nhọn đông cứng.

- Sao lại là hắn? Tại sao hắn ở chỗ này? Yêu tộc cùng Nhân tộc

không phải là cừu nhân không đội trời chung sao?

Nghe được thanh âm kia, trong lòng Nhiếp Vân rung mạnh.

Hắn biết kẻ đó là ai, chính là nhị đương gia Tử Quỳnh sơn mạch, Kỳ Hoàng!

Kỳ Hoàng là yêu nhân, có cừu hận lớn lao với Thần Thánh đế quốc, hiện tại hắn lại xuất hiện trong hoàng cung, sự tình lộ vẻ quỷ dị.

Nghe thanh âm của Kỳ Hoàng mạnh mẽ mười phần, xem ra ngày đó tuy hắn nổi giận nhưng không giết Kỳ Trực.

- Có thể hiểu được là tốt rồi, nếu ta đoán không lầm, việc bảo khố của các ngươi bị mất trộm hẳn quan hệ với Nhiếp Vân, hắn có được năng lực nháy mắt đột phá bí cảnh, còn có một người hầu cũng là bí cảnh, hơn nữa thời gian hoàn toàn phù hợp!

Thanh âm Hoang Lăng vang lên.

- Hừ, dám tính kế ta, tính kế Tử Quỳnh sơn mạch, làm hại ta bị Tử Quỳnh hoàng lão tặc đánh một đêm, bề ngoài hoàn toàn thay đổi, khiến cho tiểu thiếp yêu nhất của ta cũng không nhận ra. Nhiếp Vân phải chết!

Kỳ Hoàng gầm lên giận dữ, từng luồng yêu khí cực nóng va chạm cửa sổ leng keng rung động.

- Yên tâm đi, hắn cũng đắc tội Thần Thánh đế quốc, ta sẽ không để hắn sống, nói đi, hôm nay ngươi tới nơi này hẳn không chỉ vì việc nhỏ này đi!

Hoang Lăng vung tay đổi đề tài.

- Đương nhiên không phải!

Phát tiết xong lửa giận trong lòng, Kỳ Hoàng cười lạnh một tiếng, vung tay nói:

- Hoa đại nhân phi thường không hài lòng với hành vi của các ngươi trong khoảng thời gian này, đặc biệt hạ xuống ý chỉ, chính ngươi xem đi!

Nói xong cổ tay run lên, một ngọc giản bay về phía Hoang Lăng.

- Ý chỉ?

Tiếp nhận ngọc giản, Hoang Lăng nghi hoặc liếc nhìn Kỳ Hoàng, tinh thần đảo qua, sắc mặt lập tức phi thường khó xem.

- Hoa đại nhân muốn ta mang theo ngươi đi Tử Hoa động phủ?

- Không sai, Hoa đại nhân nói, Tử Hoa động phủ dù ở Phù Thiên đại lục cũng được xem như động phủ vô thượng, lần này nói thế nào cũng phải được đến, muốn ta hiệp trợ ngươi lấy bảo bối. Lập công lao lớn!

Kỳ Hoàng cười lạnh nói.

- Hiệp trợ ta? Ta xem là giám thị đi!

Hoang Lăng hít sâu một hơi ngăn chặn xao động trong lòng:

- Lần này những người đi cùng đều là nhân loại, ngươi là yêu nhân lại đi qua, một khi bị phát hiện ta sẽ phi thường bị động!

- Yên tâm đi, Hoa đại nhân đã sớm lo lắng loại tình huống này, đã cách không truyền tới một khối Hóa Thân phù, chỉ cần ta mang theo trên người mặc dù chân khí không thể hoàn toàn chuyển hóa thành nhân loại, nhưng muốn giả tạo thành yêu sủng thì không vấn đề gì, tới lúc đó ta chỉ cần tùy ý hóa trang một chút nói là yêu sủng của ngươi sẽ không có ai hoài nghi!

Kỳ Hoàng hắc hắc nở nụ cười.

- Ngươi…nếu Hoa đại nhân đã có an bài, ta cũng không biện pháp cự tuyệt, đêm nay ngươi chuẩn bị một chút đi. Ta còn cần thu thập vật phẩm cần dùng, sẽ không phụng bồi!

------oOo------

Chương 377: Lại diễn sinh đan điền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hoang Lăng tựa hồ phi thường sợ hãi Hoa đại nhân, nghe được ý tứ của đối phương, cũng không phản bác, đáp ứng một tiếng liền đứng dậy.

- Ngươi đi đi, ngày mai ta sẽ đi tìm ngươi!

Thanh âm Kỳ Hoàng trầm xuống, cũng không nói tiếp.

- Ân!

Chi nha…

Cửa phòng mở ra, Hoang Lăng đội hoàng quan đi nhanh ra ngoài, sắc mặt âm trầm, tựa hồ mất hứng.

Đi ra cửa phòng, Hoang Lăng rất nhanh rời đi, càng lúc càng xa.

Nhiếp Vân nhìn thấy hoàng quan trên đầu Hoang Lăng, không khỏi cười khổ một tiếng, nếu hắn đặt ở nơi khác thì còn được, còn mang theo trên người làm sao mà trộm? Thần Thâu Thiên Huyễn có bản lĩnh này, mình còn không được…

Nhưng vẫn không thể buông tha, đi theo hãy nói, nghĩ vậy Nhiếp Vân chợt nhoáng lên, đi theo sau.

- Bệ hạ, thế nào?

Hoang Lăng đi không bao xa, đột nhiên có một thân ảnh xuất hiện, Nhiếp Vân nhìn lại, chính là Đồ Tân.

Không biết Đồ Tân đạt được chỗ tốt gì, chân khí mơ hồ đã đạt tới linh hồn viên mãn, linh hồn lực tăng trưởng thật lớn, có thể so với cường giả Tiềm Lực bảng.

- Hừ, Hoa đại nhân đã sinh nghi với chúng ta, phái Kỳ Hoàng tới đây giám thị chúng ta, hắn cũng cùng đi Tử Hoa động phủ!

Hoang Lăng hừ nói.

- Kỳ Hoàng cũng đi Tử Hoa động phủ? Vậy làm sao bây giờ?

Đồ Tân sửng sốt.

- Chỉ có thể ngụy trang như ngươi thôi!

Hoang Lăng khoát tay:

- Được rồi, chuyện càng ngày càng phức tạp, hiện tại ta cần đi bảo khố một chuyến, đem hoàng quan đặt bên trong, sau đó đem kiện Thiên Thần linh binh do lão tổ luyện chế mặc vào, hết thảy chuẩn bị thỏa đáng lại đi, bằng không chết cũng không biết chết như thế nào!

- Được, ngươi đi chuẩn bị đi, ta cũng cần ngụy trang một chút, Nhiếp Vân nhận thức ta, không chuẩn bị một khi bị hắn nhận ra khẳng định phiền toái không nhỏ, chỉ sợ sẽ phá hủy đại sự, chuẩn bị thỏa đáng thì tốt hơn!

Đồ Tân nói xong cũng đi về hướng khác.

- Đồ Tân? Kỳ Hoàng? Ha ha, thật thú vị!

Nhiếp Vân cười lạnh.

Nếu không biết Kỳ Hoàng đi theo thì thôi, nếu biết tới lúc đó gài bẫy khiến cho hắn kêu trời không thấu, kêu đất chẳng hay!

Hơn nữa theo cách nói chuyện vừa rồi, giữa Kỳ Hoàng cùng Đồ Tân cũng không một lòng, dọc đường Nhiếp Vân có thể lợi dụng điểm này giúp bản thân miễn đi không ít phiền toái.

Lúc này Hoang Lăng đã đi tới trước một cung điện bố trí Hỗn Nguyên trận pháp.

Cung điện này bố trí cấm chế rất mạnh, người lạ xông vào nhất định sẽ bị phong ấn gây thương tích, nhìn phòng ngự chặt chẽ chu đáo như thế, hẳn là bảo khố của Thần Thánh đế quốc.

- Bệ hạ!

Hoang Lăng vừa đi vào cung điện, hai thân ảnh lao ra, chỉ bằng vào chân khí đã biết thực lực của họ cũng đạt tới cấp bậc Tiềm Lực bảng.

Thực lực như vậy bảo hộ bảo khố chỉ sợ cũng chỉ có cường giả bí cảnh như Hoang Trần mới có thể đi vào.

- Ân, ta muốn vào bảo khố lấy một kiện đồ vật, mở cấm chế cho ta đi!

Hoang Lăng hừ một tiếng.

- Bệ hạ, thỉnh trình thủ lệnh của Trần đại nhân!

Một thân ảnh nói.

Trần đại nhân chính là Hoang Trần, là lão tổ bí cảnh của hoàng thất.

- Cấp!

Hoang Lăng vung tay lấy ra một lệnh bài đặc thù đưa qua.

Tinh thần đảo qua lệnh bài, thân ảnh tựa hồ kiểm tra xong, nhìn nhau gật đầu, đều tự lui ra sau một bước, bàn tay vung lên lấy ra một đồ vật giống chìa khóa cắm vào hai lỗ khóa trên cửa cung điện, hô một tiếng, cửa lớn mở ra.

- Tốt lắm!

Hoang Lăng cùng hai thân ảnh đi vào.

- Cơ hội tốt!

Nhiếp Vân hưng phấn hô nhỏ, lặng lẽ đi theo, nhưng vừa tới gần cửa đã bị một đạo quang mang quét trúng.

Không nghĩ tới trước cửa còn có bố trí, trong lòng Nhiếp Vân kinh hô đang định lui ra sau, lại phát hiện đạo quang mang không có ý đả thương người, tựa hồ chỉ dùng ghi chép lại chân khí linh hồn của người đi vào.

Dù sao hiện tại Nhiếp Vân sử dụng ngụy trang khí, ngay cả chân khí linh hồn cũng biến thành Hoang Trần, không sợ bị ghi chép, vì thế hắn lắc người tiến vào đại điện, ẩn vào trong góc.

Phạm vi bảo khố Thần Thánh đế quốc còn lớn hơn cả Tử Quỳnh sơn mạch, từng dãy giá sách bày đầy đủ đan dược bảo vật, nhiều vô số kể.

Điều này cũng khó trách, cho dù Tử Quỳnh sơn mạch cường thịnh bao nhiêu nhưng Khí Hải đại lục là do Nhân tộc chưởng quản, muốn được bảo tàng chỉ có thể âm thầm tìm kiếm. Mà Thần Thánh đế quốc có thể công khai đi tìm thu thập, vì thế bảo tàng nhiều bảo vật quả thực khó thể tưởng tượng.

- Đây là Nguyên Tinh linh dịch? Kháo, lại có tới mười mấy bình ngọc, chừng trên trăm giọt!

Tùy ý đưa mắt nhìn, Nhiếp Vân liền nhìn thấy một giá sách bày mười mấy bình ngọc, hắn nhẹ nhàng tìm hiểu liền biết là Nguyên Tinh linh dịch.

- Không biết trong này có bao nhiêu trung phẩm linh thạch, nếu có nhiều, cổ thi Yêu Thánh có thể phát huy ra uy lực càng mạnh!

Trong lòng Nhiếp Vân suy tư.

- Được rồi, ngươi đã lấy xong đồ vật cần dùng, lập tức đi ra ngoài đi, đây là quy củ mà Trần đại nhân định ra, chúng ta cũng không thể sửa đổi!

Lúc này Hoang Lăng đã lấy xong đồ vật, hai thân ảnh cung kính

nói.

Tuy rằng Hoang Lăng là hoàng đế, nhưng bảo khố này trên thực tế thuộc Hoang Trần chưởng quản, hắn cũng không có tư cách lưu lại quá lâu.

- Dạ!

Hoang Lăng cũng không phản bác, cất giữ đồ vật xong xuôi đi cùng hai thân ảnh ra ngoài.

Oanh long!

Chỉ chốc lát một trận gầm rú vang lên, cấm chế lại phong ấn cả đại điện, cả căn phòng lâm vào bóng tối.

- Ha ha, mấy thứ này đều là của ta! Nhưng trước đó hãy tìm được hoàng quan rồi nói sau!

Tuy bảo vật đều ở trước mắt, Nhiếp Vân cũng không bị hưng phấn làm choáng váng đầu óc.

Tuy rằng bên ngoài có cấm chế bảo hộ, nhưng Nhiếp Vân tin tưởng mỗi kiện bảo bối trong này khẳng định đều có cấm chế. Bằng không người đi vào có thể lấy đi bảo vật, mà hai thân ảnh kia cũng không cần hỏi thủ lệnh, hơn nữa còn đi theo Hoang Lăng cùng vào.

- Trước tìm được hoàng quan, vận chuyển Vô Danh pháp quyết, mở ra thiên nhãn đan điền nói sau!

Làm ra quyết định, tinh thần lực đảo qua, Nhiếp Vân đi theo hướng truy tung khí chỉ dẫn.

Vì phòng ngừa đụng vào cấm chế, mỗi một bước hắn đều thật cẩn thận, khoảng cách vài chục bước giống như đi thật lâu, thậm chí với thực lực như hắn cũng phải đổ mồ hôi.

Những cấm chế này quả thật lợi hại, quả thật không thuộc về Khí Hải đại lục.

Mới đi vài bước Nhiếp Vân cũng đã phát hiện cấm chế trong bảo khố liên tiếp cùng đại cấm chế bên ngoài, đại cấm chế khởi động cả bảo khố biến thành kín kẽ, một khi đụng vào một chỗ, sẽ gây ra phiền toái cực lớn, cho dù thực lực mạnh mẽ muốn bỏ chạy chỉ sợ khó khăn.

Đáng sợ!

------oOo------

Chương 378: Huyết mạch linh cấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không hổ là đế quốc thứ nhất trong Khí Hải đại lục, chỉ bằng phương pháp bố trí cấm chế bảo hộ bảo khố những nơi khác không cách nào so sánh.

- Thiên Ti Mật Thủ, hoàng quan qua đây!

Đi tới trước chỗ đặt hoàng quan, bàn tay Nhiếp Vân xuyên qua cấm chế lấy hoàng quan đi ra.

Thiên Ti Mật Thủ, một loại phương pháp ăn trộm đặc thù, cũng là sở học của Thần Thâu Thiên Huyễn năm xư, có thể đào trộm bảo vật nằm trong phong ấn, không hề xúc động phong ấn.

Oanh long!

Hoàng quan vừa vào lòng bàn tay, Vô Danh pháp quyết nhất thời run rẩy lên như động đất, từng luồng âm thanh huyền ảo đặc thù nổ vang trong đầu Nhiếp Vân.

Cô lỗ! Cô lỗ!

Mười đại đan điền trong khí hải tựa hồ cảm nhận được Vô Danh pháp quyết vận chuyển, phấn khởi nhảy nhót, chân khí hình thành lốc xoáy như tinh vân trên trời.

- Vô Danh pháp quyết vận chuyển, huyết thống nhân tử diễn sinh!

Ngựa quen đường cũ, Nhiếp Vân nhanh chóng tăng thêm tốc độ hấp thu chân khí đặc thù, khí hải vang giòn liên tục, Vô Danh pháp quyết vẫn luôn trì trệ nhanh chóng vận chuyển.

Trong khí hải từng đạo quang mang lóe sáng, một huyết thống nhân tử chậm rãi hình thành.

Rốt cục Vô Danh pháp quyết vận chuyển tới cuối, giống như vận hành viên mãn một chu thiên, tích tụ tới cực hạn biến hóa cực lớn!

Không cần nghĩ, biến hóa như thế, nhất định là long trời lở đất, nhất phi trùng thiên!

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Tiếng vang giòn vang lên liên tiếp, khí hải bốc lên, năm huyết thống nhân tử xuất hiện, liên tục xoay tròn, lóe sáng chói lọi.

- Năm, không ngờ là năm?

Nhiếp Vân sửng sốt, lập tức mừng như điên.

Từ khi hắn tu luyện Vô Danh pháp quyết tới nay, đây là lần đầu tiên huyết thống nhân tử mở ra nhiều nhất, lần đầu hai, lần hai bốn, lần ba có ba, mà lần này là năm.

Ân? Theo đạo lý lần này dựa theo lần trước, hẳn chỉ có thể tính là một lần, dù sao phải vận chuyển Vô Danh pháp quyết hai lần mới vận hành một chu thiên.

Một lần có hai, hai lần có bốn, ba lần có tám…

Chẳng lẽ Vô Danh pháp quyết vận chuyển vài lần, huyết thống nhân tử liền nhân lên gấp bội?

Nếu thật là như vậy, chỉ cần chân khí đặc thù sung túc, lần sau lại vận chuyển một chu thiên, chẳng phải mình có thể diễn sinh ra mười sáu huyết thống nhân tử?

Trời ạ…

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân cũng có chút ngây dại.

Trong nhận tri của hắn, có được chín đại huyết thống nhân tử là nhân vật vô thượng có huyết thống hoàng tộc thượng phẩm, làm sao có được tới mười thậm chí càng nhiều?

Nhưng sự thật xảy ra trước mắt, trong khí hải vừa diễn sinh ra năm huyết thống nhân tử, Nhiếp Vân cảm giác mình giống như đang nằm mơ.

Oanh long!

Ngay khi trong lòng Nhiếp Vân còn đang ngỡ ngàng, đột nhiên trong đầu lần đầu tiên xuất hiện một thanh âm hùng hậu cổ xưa vang lên.

- Thiên địa tạo hóa, linh cấp huyết thống, tiêu trừ bích chướng, thực lực đại tăng!

Ý niệm này từng xuất hiện qua một lần khi hắn vừa sống lại, lúc ấy đã nói:

- Thiên địa tạo hóa, huyết thống vô hạn!

Mà bây giờ lại nói ra mười sáu chữ, linh cấp huyết thống, tiêu trừ bích chướng, thực lực đại tăng…rốt cục có ý tứ gì?

Ý niệm vang lên, sau đó lại yên lặng.

- Này…này…điều này không có khả năng!

Lắc đầu, Nhiếp Vân đang định tiếp tục hấp thu chân khí đặc thù mở ra đan điền, liền cảm nhận được trong khí hải có biến động, vừa nhìn thiếu chút nữa bị hù chết.

Chỉ thấy tận sâu trong khí hải đang chậm rãi lấy thiên địa tạo hóa khí ôn dưỡng toàn thân!

Thu thiên địa tạo hóa khí là thủ đoạn chỉ có cường giả đoạt thiên tạo hóa bí cảnh mới có thể làm được. Vì sao hắn chỉ là một chí tôn, hơn nữa mới tới trung kỳ đỉnh, lại có được năng lực như thế?

- Bích chướng giữa chí tôn cùng bí cảnh biến mất? Chẳng lẽ mười sáu chữ vừa rồi ám chỉ tiêu trừ bích chướng là như vậy?

Cảm thụ một chút, Nhiếp Vân phát hiện bích chướng hoàn toàn biến mất, kinh ngạc nói không ra lời.

Chỉ cần tu luyện đều có hàng rào bích chướng, giống như từ binh giáp cảnh tới khí tông cảnh, một khi không thể dung hợp quán thông thì không thể đột phá, khó thể thăng cấp.

Nhất là bích chướng từ chí tôn tới bí cảnh khó khăn hơn lên trời, nếu không phải như vậy tại sao cả Khí Hải đại lục, cường giả chí tôn thật nhiều nhưng bí cảnh chỉ có vài người.

Trước đó Nhiếp Vân cũng bị bích chướng thiên nhiên này cản trở, cảm thấy mình dựa vào tích lũy hùng hậu nhưng muốn đột phá bí cảnh rất khó, ai ngờ…sau khi diễn sinh ra năm huyết thống nhân tử, bích chướng trong cơ thể thế nhưng biến mất.

Hiện tại Nhiếp Vân chỉ cần chăm chỉ tu luyện là có thể trực tiếp đạt tới bí cảnh, không cần lo lắng vấn đề đột phá.

- Khi nãy thanh âm kia nhắc nhở tới huyết thống linh cấp, chẳng lẽ đây là huyết thống linh cấp? Có thể hoàn toàn tiêu trừ bích chướng sao? Xem ra thế giới này vẫn còn nhiều sự tình mà mình không biết, sau này phải cẩn thận điều tra!

Kiếp trước hắn cũng chưa từng nghe nói qua về huyết thống linh cấp bao giờ.

- Quên đi, không thèm nghĩ nữa, tiếp tục hấp thu chân khí đặc thù để thăng cấp!

Nhiếp Vân lắc đầu, tiếp tục vận chuyển Vô Danh pháp quyết, hấp thu chân khí đặc thù trong hoàng quan.

Oanh long!

Tiếp tục hấp thu, quả nhiên một trận nổ vang, khí hải lại khuếch trương.

Hoa lạp!

Rốt cục chân khí trong hoàng quan bị hấp thu không còn, sau đó hoàng quan cũng biến thành một đống bột phấn.

- Gấp mười lần, phạm vi khí hải lại gia tăng gấp mười lần…Vô Danh pháp quyết có phải hố ta hay không a…

Nhìn khí hải của mình, Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ.

Hiện tại khí hải còn tăng trưởng gấp mười so với trước kia, nếu trước kia là biển khơi, hiện tại là một tinh cầu!

Thật sự quá rộng lớn, chân khí hùng hậu của hắn trước kia hiện tại như một giọt nước trong sông, nếu không cẩn thận quan sát căn bản nhìn không thấy!

Khóc!

Nhiếp Vân thật sự muốn chết cho xong!

Muốn làm đầy khí hải hiện tại, cần tiêu hao bao nhiêu linh khí? Cần bao nhiêu đan dược? Chỉ sợ trên trăm vạn hạ phẩm linh thạch cũng không điền đầy!

Cho dù tốc độ tu luyện hiện tại rất nhanh, nhưng không trên trăm năm cũng khó có khả năng hoàn thành.

- Chỉ có thể dựa vào đan dược linh tinh tăng lên tu vi. May mắn ta quét sạch thật nhiều bảo khố, đan dược bổ sung chân khí rất nhiều, chờ rời khỏi nơi này thì bổ sung đi!

Nhiếp Vân lắc đầu, tinh thần tập trung vào năm huyết thống nhân tử.

Oanh long! Oanh long! Oanh long! Oanh long! Oanh long!

Năm tiếng vang giòn liên tục vang lên, năm huyết thống nhân tử hoàn toàn chuyển hóa thành đan điền, không ngừng xoay tròn, không ngừng cắn nuốt linh khí, chuyển hóa thành chân khí.

Năm đan điền hình thành, trong cơ thể tổng cộng mười lăm đan điền, nhiều đan điền như vậy không ngừng cắn nuốt linh khí, Nhiếp Vân đột nhiên phát hiện tốc độ hấp thu linh khí của mình nhanh hơn lúc trước gần mười lần!

------oOo------

Chương 379: Thu! Thu! Thu!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phỏng chừng đây là chỗ tốt của huyết mạch linh cấp, tốc độ hấp thu linh khí nhanh gấp mười, nói cách khác muốn nhồi đầy khí hải chỉ cần mười năm, nếu có thể đi tới địa phương linh khí sung túc như Phù Thiên đại lục, không dùng được vài năm khí hải có thể hoàn toàn viên mãn!

Cảm nhận được điều này, trong lòng Nhiếp Vân nhẹ nhõm hơn một chút.

- Tốt lắm, hình thành thiên nhãn đan điền đi!

Trong lòng vừa động, một đan điền hoàn toàn biến chất, chuyển biến thành thiên phú đặc thù – thiên nhãn!

- Thử xem hiệu quả!

Chân khí vừa chuyển trong thiên nhãn đan điền, hình thành thiên nhãn khí, ánh mắt Nhiếp Vân lập tức thả ra hào quang hướng bảo khố tối đen quét tới.

Tư tư!

Những nơi bị hào quang chiếu rọi, bóng tối biến mất, cả đại điện sáng như ban ngày, trận pháp, phong ấn, cấm chế đều rõ ràng xuất hiện trước mắt, không còn che giấu.

Vốn trận pháp, phong ấn, cấm chế đều là vô hình, đừng nói mắt thường, cho dù là tinh thần lực cũng không thể cảm ứng, mà bây giờ dưới thiên nhãn quan sát, những gì vô hình biến thành hữu hình, hoàn toàn hiện ra, căn bản không thể giấu diếm.

- Ha ha, không hổ là thiên phú bài danh trước mười, quả nhiên cường đại đáng sợ, có thiên phú như thế, trận pháp cấm chế gì cũng vô dụng, vừa vặn khí hải của ta rỗng tuếch, dùng bảo bối bổ khuyết đi!

Nhiếp Vân không còn băn khoăn, bàn tay chộp tới đem vài bình đan dược lấy vào trong tay.

Trước đó không biết trên những cái giá có cấm chế gì, chỉ sợ đụng vào sẽ phiền phức, mà bây giờ có thiên nhãn chiếu xuống đều có thể chứng kiến cấm chế, chỉ cần vòng qua, dù lật ngược bảo khố cũng không có vấn đề gì.

- Cắn nuốt!

Quan sát một thoáng, đã biết mấy bình đan dược là thứ tốt gia tăng chân khí, hắn cũng không do dự, liền nuốt xuống.

Những đan dược này đều vô cùng trân quý, người bình thường sử dụng một viên cũng phải tiêu hóa nhiều tháng. Giống như Nhiếp Vân một lần nuốt mấy trăm viên đan dược, cho dù là cường giả bí cảnh cũng bị nổ tan xác mà chết, nhưng bởi vì khí hải của hắn quá rộng lớn, đem đan dược nuốt sạch sẽ cũng không gợn lên chút bọt sóng chứ đừng nói chân khí sung túc, thậm chí không thấm tháp chút nào.

- Tuyết Hoa Tăng Khí đan!

- Nguyên Tinh linh dịch!

- Thiên Cơ Bổ Khí đan!

- Tạo Hóa Linh Lực đan!

…

Nhiếp Vân liên tục lấy đan dược trên giá nuốt hết, cùng với chân khí hùng hậu gia tăng, hắn càng lấy càng nhanh, càng nuốt càng nhanh.

Không đầy một giờ toàn bộ đan dược giúp người gia tăng chân khí trong bảo khố đã bị hắn cắn nuốt không còn, dù là như thế cũng chỉ lấp đầy một nửa khí hải của hắn.

- Không có đan dược gia tăng chân khí, linh thạch, binh khí, dược liệu cũng không tệ. Thu! Thu! Thu!

Trong lòng hưng phấn thở phào một tiếng, chân khí hùng hậu trong cơ thể hình thành hơn mười cánh tay hung hăng hướng những cái giá trong bảo khố chộp tới.

Hiện tại Nhiếp Vân cũng đã phát hiện, khí hải gia tăng, đan điền cũng tùy theo gia tăng, nhất là nạp vật đan điền, dung lượng càng lớn hơn nữa.

Trước đó càn quét sạch sẽ Tử Quỳnh sơn mạch cũng đã gần đầy, mà bây giờ bỏ thêm vào căn bản không chiếm bao nhiêu địa phương.

Hoa lạp lạp!

Liên tục thu thập mấy canh giờ, Nhiếp Vân tính toán liền phát giác sắp tới hừng đông, lúc này mới hài lòng dừng lại.

- Được rồi, xem như chừa chút, lần sau còn tiếp tục tới trộm!

Trong lòng cười một tiếng, Nhiếp Vân mở ra thiên nhãn, quan sát cả căn phòng, rốt cục tìm được khe hở.

Phong ấn lẫn trận pháp thật giống như lưới đánh ca, vô luận chặt

chẽ bao nhiêu nhất định sẽ có khe hở, chẳng qua trận pháp vô hình, nếu không có thiên nhãn căn bản nhìn không thấy mà thôi.

Chẳng qua khe hở chỉ cỡ một quả bóng rổ, thân hình nhân loại bình thường căn bản không thể đi qua.

- Ha ha, chính là chỗ này, dùng ngụy trang khí ngụy trang thành hài tử!

Trở ngại như vậy cũng không làm khó được ngụy trang sư, biến thành hài tử phi thường đơn giản.

Hô!

Biến thành hài tử, Nhiếp Vân chui qua khe hở cấm chế bay ra ngoài bảo khố.

- Thừa dịp trời còn chưa sáng nhanh chóng đi thôi, bằng không khi sáng lên còn muốn đi thật khó khăn!

Sưu!

Trong lòng thầm nghĩ, tốc độ không giảm, trời còn chưa sáng hắn đã về tới chỗ ở của mình trong Đế Lâm biệt viện.

Trở lại chỗ ở, Nhiếp Vân bắt đầu xem xét ưu đãi lấy được cả đêm.

- Mười lăm đan điền, huyết mạch thăng tới linh cấp, tuy rằng lực lượng chân khí không gia tăng nhưng thực lực gia tăng không chỉ một lần. Nếu trước kia muốn đánh chết Hoang Lăng còn cần hao tổn khó khăn, hiện tại chỉ dùng một ngón tay là có thể nghiền chết!

- Đáng tiếc trung phẩm linh thạch không nhiều, chỉ có mười mấy viên, ít như vậy nhiều nhất chỉ làm cho cổ thi Yêu Thánh phát huy ra 10% sức chiến đấu, hơn nữa chỉ có thể sử dụng một lần!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Nếu có thể tìm được sung túc linh thạch, một khi cổ thi Yêu Thánh phát huy ra trăm phần trăm chiến lực, dù mấy cường giả bí cảnh

Khí Hải đại lục liên hợp cùng một chỗ nhưng chỉ cần đánh một quyền cũng làm cho họ biến thành tro bụi.

- Tử Quỳnh sơn mạch còn thừa lại không ít đan dược gia tăng chân khí, sử dụng hết có lẽ làm cho khí hải của ta hoàn toàn tràn đầy!

Kiểm kê xong thu hoạch, Nhiếp Vân lắc đầu, lại lấy bảo bối trong Tử Quỳnh sơn mạch đi ra.

Bây giờ trọng yếu nhất chính là bổ sung khí hải tràn đầy, những bảo vật khác tạm thời tác dụng không quá lớn.

Hoa lạp!

Nhiếp Vân há miệng, toàn bộ đan dược hóa thành một dòng nước thẳng tắp quay cuồng tuôn vào trong miệng Nhiếp Vân.

Oanh long!

Đan dược không ngừng luyện hóa, khí hải còn trống trải của Nhiếp Vân cũng bắt đầu đẫy đà, khí kình nhộn nhạo, sóng lớn cuồn cuộn, thực lực càng ngày càng mạnh.

- Hô!

Rốt cục cắn nuốt xong toàn bộ đan dược, Nhiếp Vân bất đắc dĩ thở ra một hơi.

Nuốt nhiều đan dược như vậy, khí hải cũng chỉ đạt tới tám phần, còn một khoảng cách mới tràn đầy.

- Bỏ đi, không thể quá tham lam, dựa theo suy tính trước đó, phải tới trăm năm mới bổ đầy, hiện tại chỉ qua một đêm được tám phần, đã nhiều lắm!

Khẽ lắc đầu, Nhiếp Vân đứng dậy.

Lúc này trời đã sáng, ánh mặt trời chiếu vào phòng ấm áp, dị thường thoải mái.

- Tiểu Đồng, đệ qua đây, ta tăng thực lực cho đệ một chút!

Đêm qua Nhiếp Vân đã phát hiện ba hồ lô Nguyên Tinh khí, tuy trùng tên với Nguyên Tinh linh dịch nhưng lại có khác nhau.

- Ca ca tăng thực lực cho đệ? Tốt!

Nhiếp Đồng cười đi tới.

Trải qua một tháng Nhiếp Vân cẩn thận điều dưỡng, thực lực Nhiếp Đồng đã theo kịp cường giả Tiềm Lực bảng, hơn nữa Nhiếp Vân còn cung cấp linh binh, dù gặp Hoang Lăng cũng chưa biết ai thua ai thắng.

------oOo------

Chương 380: Ta có ý kiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đem Nguyên Tinh khí hấp thu, ta bảo hộ cho đệ!

Nhiếp Vân ném qua ba hồ lô.

- Được!

Nhiếp Đồng lập tức làm theo.

Lạc chi! Lạc chi!

Qua gần một canh giờ, Nhiếp Đồng rốt cục đem toàn bộ Nguyên Tinh khí hấp thu sạch sẽ, hoạt tính cơ thể gia tăng, khuôn mặt bắt đầu thay đổi, giống như quay về thiếu niên.

Oanh!

Nhiếp Đồng đánh ra một quyền, một tiếng ầm vang, không khí trước mặt liền tạc ra lỗ thủng!

- Thật mạnh!

Cảm nhận được lực lượng gia tăng gấp mấy lần, Nhiếp Đồng hưng phấn nhảy dựng lên.

Thực lực như thế, đừng nói cường giả Tiềm Lực bảng, dù là lão quái vật bí cảnh, có thể chịu được một quyền hay không cũng khó nói.

- Tốt lắm, chúng ta đi thôi!

Thấy thời gian đã không còn sớm, Nhiếp Vân cáo biệt cha mẹ, mang theo Nhiếp Đồng bay tới hoàng cung.

Vừa đến hoàng cung, liền nhìn thấy mọi người đã đến đông đủ.

- Nếu mọi người đã đến, chúng ta chuẩn bị xuất phát, trong một tháng kế tiếp mọi người sẽ hợp tác cùng nhau, để tránh xa lạ chúng ta nhận thức trước, đồng thời tự giới thiệu năng lực của mình, sau này cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau!

Tiến vào đại điện hoàng cung, Hoang Lăng đứng dậy cười nói.

Mọi người đều biết lần này đi Tử Hoa động phủ là kỳ ngộ cũng đầy nguy cơ, cho nên mỗi quốc chủ đều mang theo người cực mạnh, rất nhiều đều là người mới, ngay cả Hoang Lăng cũng chưa gặp qua.

- Ta giới thiệu hai đồng bạn của ta trước, đây là yêu sủng của ta, Kim Giáp Hồng Viên, đây là cao thủ ta mời tới, Hâm Đồ chí tôn!

Hoang Lăng giới thiệu một người một thú đứng bên cạnh.

- Ha ha!

Nghe được hắn giới thiệu, Nhiếp Vân dùng thiên nhãn đảo qua, nhất thời thấy rõ khuôn mặt một người một thú kia.

Đúng là Đồ Tân cùng Kỳ Hoàng!

Tuy rằng nhìn ra nhưng Nhiếp Vân cũng không vạch trần, chỉ nhàn nhạt cười, tùy ý gật đầu xem như chào hỏi.

Mọi người giới thiệu lẫn nhau, Nhiếp Vân giới thiệu Nhiếp Đồng, khi mọi người biết Nhiếp Đồng là đệ đệ của hắn đều run rẩy.

Trải qua hơn một tháng điều tra, mọi người đều biết thiếu niên có thực lực khủng bố trước mắt trên thực tế chỉ có mười bảy tuổi, mà đệ đệ hắn càng nhỏ hơn, một gia tộc xuất hiện một yêu nghiệt đã đủ đáng sợ, bây giờ còn xuất hiện hai người!

Bốn quốc chủ khác tìm được người đi cùng làm Nhiếp Vân cũng phải lưu ý, thậm chí còn có lão quái vật trùng kích bí cảnh bất tử, còn có vài cao thủ Tiềm Lực bảng, không biết những quốc chủ kia đáp ứng điều kiện gì với họ nên mới có thể mời họ đi theo.

Trong đó có một lão quái vật trùng kích bí cảnh bất tử có bộ dáng tương tự Tề Dương, hai mắt sáng ngời, chân khí ngưng mà không tán, nhìn thoáng qua liền biết là gia gia của Tề Dương, lúc trước khi cướp đoạt cổ thi Yêu Thánh từng đánh hắn một quyền.

Chỉ sợ cho tới bây giờ người này còn chưa biết kẻ thù giết cháu mình đang đứng trước mắt.

Lão quái vật trùng kích bí cảnh bất tử thực lực có mạnh có yếu, mà Tề Đào thực lực tuyệt đối nổi trội.

Cho dù hiện tại thực lực Nhiếp Vân đại tiến vẫn cảm thấy khó có thể đối kháng.

Chỉ sợ thực lực người này đã không thua Hoang Trần.

- Thiên nhãn thấu thị!

Trong lòng vừa động, Nhiếp Vân lặng lẽ dùng thiên nhãn quét tới.

- Chân khí thật hùng hậu, tuy rằng còn kém ta hiện tại nhưng mạnh hơn ta lúc trước!

Thiên nhãn đảo qua khí hải Tề Đào, trong lòng Nhiếp Vân cả kinh.

Nhiếp Vân có Vô Danh pháp quyết mở rộng khí hải, vì vậy khí hải rộng lớn hơn người cùng cấp bậc, nhưng Tề Đào không có pháp quyết như vậy nhưng vẫn có thể mở ra khí hải lớn như thế, thật đủ đáng sợ!

Nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân vì đề phòng bị phát hiện nên không tiếp tục quan sát.

Linh hồn cao thủ cường đại, dễ sinh cảm ứng, trộm quan sát liếc mắt một lần thì thôi, nếu quan sát thời gian dài nhất định sẽ bị đối phương bắt lấy, tới lúc đó lá bài tẩy thiên nhãn đan điền bại lộ, Nhiếp Vân sẽ gặp phải phiền toái càng lớn.

- Tốt lắm, mọi người giới thiệu xong, bây giờ nói chuyện phân phối bảo vật!

Hoang Lăng nói tiếp:

- Hiện tại chúng ta có sáu thế lực nắm ngọc ấn trong tay, Thần Thánh, Thần Vân, Thần Thiên, Thần Nhạc, Thần Dương cùng Thần Phong, Thiên Nhãn sư Mặc Vô Đạo được mời đến, mặc dù hắn không có ngọc ấn nhưng vẫn được chia một thành, tính ra là bảy bên chia đều, nói cách khác sau khi tiến vào Tử Hoa động phủ, một khi lấy được bảo tàng, chỉ cần là bảy bội số thì chia đều, phương pháp phân phối này tin rằng mọi người cũng không có ý kiến đi!

- Không ý kiến!

- Ta cũng không ý kiến!

Những người khác biểu lộ thái độ.

- Ta có ý kiến!

Đột nhiên Nhiếp Vân cười một tiếng, đi tới trước mặt mọi người mở miệng nói.

- Nga? Không biết Nhiếp Vân bệ hạ có ý kiến gì?

Hoang Lăng cùng mọi người đều nhìn qua.

- Rất đơn giản, muốn đi vào Tử Hoa động phủ trọng yếu nhất là Tử Hoa Ngọc Ấn, ta xem chi bằng chúng ta dựa theo số lượng Tử Hoa Ngọc Ấn phân phối, Mặc Vô Đạo tính một thành, chín ngọc ấn chia thành chín phần, ngọc ấn trong tay ai nhiều thì lấy được bảo bối nhiều, như vậy mới công bình!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Mặc dù sau khi tiến vào động phủ Nhiếp Vân có thể nhờ vào thiên phú thiên nhãn không cần đi chung với ai, nhưng hiện tại hắn phải biểu hiện cực kỳ cường thế mới có thể tiêu trừ cảnh giác của đối phương.

Nếu không hắn có ba ngọc ấn, thực lực là bí cảnh (ai cũng cho rằng như vậy), nếu ngay cả điều kiện cũng không dám nói, không làm cho người hoài nghi mới là lạ.

- Nếu đơn thuần dựa theo ngọc ấn phân phối bảo vật, Nhiếp Vân bệ hạ chính là nhiều nhất đi, ta nhớ được một mình ngươi có ba ngọc ấn!

Hoang Lăng hữu ý vô ý nói ra một câu.

- Dựa vào cái gì? Đi vào Tử Hoa động phủ, mọi người cùng nhau xuất sinh nhập tử, lại một mình ngươi phân ba thành có chút nhiều lắm đi, nhiều đồ vật như vậy, chẳng lẽ không sợ bị no chết…

Nghe được lời nói của Hoang Lăng, một người đột nhiên mở miệng, Nhiếp Vân nhìn thoáng qua, người này là cao thủ do Thần Vân đế quốc mời đến, cũng là lão quái vật trùng kích bí cảnh bất tử, thân thể gầy gò, có chòm râu dê, nói chuyện chanh chua.

Ba!

Lời của người kia còn chưa nói xong, trên mặt liền đỏ lên, bị một cái tát đánh xoay tròn tại chỗ vài vòng, máu tươi cuồng phun.

- Ta nói chuyện, ngươi cũng dám nói leo, ngươi tính cái gì vậy!

Thu bàn tay, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng.

Một tát vừa rồi mục đích là vì lập uy!

Cao thủ phải có khí độ cao thủ, hiện tại trong lòng mọi người đều cho rằng hắn là cường giả bí cảnh, hắn phải xuất ra bộ tịch của bí cảnh!

Dưới bí cảnh đều là con kiến, dám nói chuyện như vậy, muốn chết!

------oOo------

Chương 381: Vụ Khí chiểu trạch (Đầm lầy sương mù)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi…

Người kia tức giận, mái tóc dựng thẳng, lỗ mũi bốc khói, muốn phát tác nhưng nghĩ tới tốc độ cùng lực lượng của thiếu niên liền á khẩu.

Tuy hắn có nhiều thủ đoạn, nhưng phải xem so đấu với ai. Thiếu niên kia một kiếm đánh bay Hoang Trần, dù hắn kiêu ngạo cũng biết không phải là đối thủ.

- Ta làm sao vậy? Ta có ba Tử Hoa Ngọc Ấn, nên được ba phần! Một phần cũng không thể thiếu!

Nhiếp Vân vung tay, giọng nói như đinh đóng cột.

- Nhiếp Vân bệ hạ, như vậy không quá thỏa đáng đi…

Kỳ thật Hoang Lăng cũng rất vui với phương pháp phân phối của Nhiếp Vân, dù sao hắn có hai ngọc ấn, nhưng là người phát khởi chuyện này, hắn cũng phải giả vờ một chút.

Dù sao ở trong lòng hắn, một khi lấy được bảo tàng, lão tổ ra tay, khẳng định toàn bộ mọi người phải chết, hiện tại giằng co cũng vô

dụng.

- Không thỏa đáng? Ha ha, nếu ngươi cảm thấy không thích hợp cũng không có gì. Đám phế vật này đi vào cũng chỉ lãng phí lương thực kéo chân sau mọi người, hiện tại ta giết bọn hắn, vẫn có thể chia ba phần!

Ngón tay Nhiếp Vân chỉ qua một vòng, chỉ hướng Thần Vân đế quốc Lăng Thiên, Thần Thiên đế quốc Long Khê, Thần Nhạc đế quốc Viễn Phong, mỗi khi chỉ tới ai người đó không nhịn được run lên.

- Hoang Lăng bệ hạ, ta xem Nhiếp Vân bệ hạ nói vậy phi thường công bình, bằng vào ngọc ấn phân phối bảo tàng, ta không ý kiến!

Long Khê vội vàng nói.

- Ta cũng không có ý kiến, Nhiếp Vân bệ hạ lấy được ba ngọc ấn, nói rõ bản lĩnh của hắn, cũng nên được ba phần!

Lăng Thiên liên tục gật đầu.

Trong bảy thế lực đã có năm đồng ý, chỉ có Hoang Lăng cùng Mặc Vô Đạo không tỏ vẻ.

- Nếu mọi người đã quyết định như vậy, ta không ý kiến! Nếu tính như thế, ta cũng được hai phần!

Hoang Lăng cười gật đầu, nhìn Mặc Vô Đạo:

- Mặc Vô Đạo, ngươi thấy thế nào?

- Ta lấy một phần là đủ rồi!

Mặc Vô Đạo chán ghét liếc nhìn Nhiếp Vân, lộ tia cười lạnh.

Ở trong lòng hắn khẳng định cho rằng Nhiếp Vân sớm muộn gì phải chết, cũng không cần dây dưa tính toán lúc này.

- Tốt, nếu đã xác định ý kiến phân phối bảo tàng, vậy xuất phát đi!

Thấy ý kiến mọi người thống nhất, Hoang Lăng đứng lên nói.

- Đi!

Một đám người đại biểu thực lực cực mạnh của Khí Hải đại lục đồng loạt bay ra ngoài, rời khỏi Thần Thánh đế quốc.

…

Tử Hoa động phủ nằm ở một góc Khí Hải đại lục, ngược chiều với địa phương tìm kiếm cổ thi Yêu Thánh, nơi này có tên là Vụ Khí chiểu trạch.

Vụ Khí chiểu trạch, danh như ý nghĩa, là sương mù hình thành đầm lầy, bất luận người nào tiến vào cũng không thể phi hành, trực tiếp chìm xuống, đi tới một nơi cổ quái, nơi này yêu khí cuồn cuộn, ma khí sáng ngời, dù là cường giả chí tôn rơi vào cũng bị lột bỏ một lớp da, khó thể sống sót, càng khỏi nói muốn đi tìm Tử Hoa động phủ.

Vụ Khí chiểu trạch nằm ngang nam băc, chiếm diện tích mấy chục vạn dặm, không có sinh vật sinh tồn, thậm chí gần bên cũng không có thành thị, là một trong những tử địa nổi tiếng nhất Khí Hải đại lục.

Sau khi đoàn người rời khỏi Quang Minh thành, cấp tốc phi hành, dọc đường cũng không thường nghỉ ngơi, bay thẳng nửa tháng mới đi vào phạm vi Vụ Khí chiểu trạch.

- Mọi người cẩn thận, phía trước chính là Vụ Khí chiểu trạch, mọi người tốt nhất đừng đi xa, bằng không một khi bị sương mù vây quanh, còn muốn tìm được đối phương thật khó khăn!

Hoang Lăng nói.

Nhiếp Vân nhìn về phía trước, chỉ thấy xuất hiện trước mắt là sương mù tầng tầng lớp lớp, sềnh sệch rất nặng, chẳng khác gì nước đục.

Nhiếp Vân đưa tay chộp tới, sương mù theo kẽ tay lưu xuống đất, tóe lên ào ào tiếng vang.

- Lợi hại!

Chứng kiến sương mù bốc lên trên không, lại nặng nề như nước, tuy là lần thứ hai nhìn thấy, nhưng Nhiếp Vân vẫn không nhịn được kêu khẽ.

- Dùng thiên nhãn nhìn một chút!

Thiên nhãn đan điền vận chuyển, lặng lẽ đem thiên nhãn khí truyền vào hai mắt, Nhiếp Vân liền nhìn thấy trong tầng tầng sương mù có một tòa động phủ hùng vĩ, đứng sừng sững bên trong, xung quanh tràn ngập trận pháp cùng ám lưu.

Xem hết phía trước, Nhiếp Vân đảo qua phía sau, khóe môi chậm rãi nhếch lên.

Sau khi rời khỏi Thần Thánh đế quốc ngày thứ ba, Hoang Trần đã đi theo tới, còn có một cường giả bí cảnh đi cùng hắn, không ngờ là Tử Quỳnh hoàng của Tử Quỳnh sơn mạch.

Hoang Lăng có thể liên hợp với Kỳ Hoàng, Hoang Trần liên thủ với Tử Quỳnh hoàng cũng không làm cho Nhiếp Vân cảm thấy ngoài ý muốn.

Lúc này hai người đang đi phía sau, thật cẩn thận đè thấp tu vi, nguyên tưởng rằng thần không biết quỷ không hay, chỉ sợ nằm mộng cũng không nghĩ tới Nhiếp Vân đã sớm dùng thiên nhãn thấy rõ ràng.

Thu lại thiên nhãn, Nhiếp Vân nhìn sương mù trước mắt, giả vờ lo lắng như mọi người.

Nhìn thấy diễn cảm của hắn, đám người Hoang Lăng liếc mắt nhìn nhau, đều tự cười lạnh.

- Chúng ta vào đi thôi, đi vào Vụ Khí chiểu trạch, đôi mắt của chúng ta chẳng khác gì bị mù, đều phải nghe theo Mặc Vô Đạo phân phó!

Hoang Lăng dặn dò một câu, mang theo mọi người bay vào trong sương mù đầy trời.

- Đi!

Nhiếp Vân cũng không lên tiếng, nhìn Nhiếp Đồng cười một tiếng, đi theo phía sau.

Hoa!

Vừa vào trong sương mù, mọi người lập tức cảm thấy được thuật phi hành không còn tác dụng, bên dưới có một cỗ hấp lực cường đại không ngừng xé rách làm người ta phải rơi xuống dưới.

Nhiếp Vân biết đây là lực lượng đặc thù của đầm lầy, cũng không chống cự, đưa tay giữ chặt Nhiếp Đồng theo sát sau lưng mọi người cấp tốc rơi xuống.

Oanh long!

Không biết rơi xuống bao lâu, Nhiếp Vân mở mắt.

Phía trước vẫn là sương mù nồng đậm, chẳng qua dưới chân lại đặt lên gì đó, bất quá không phải mặt đất mà là một loại chất lỏng đặc thù giống như nước.

Mật độ của chất lỏng dày đặc nên người đặt chân bên trên cũng không tiếp tục bị lún xuống.

- Tất cả mọi người xem chừng thuộc hạ của mình, xem có rơi lại phía sau hay không?

Phía trước Hoang Lăng căn dặn một tiếng.

Hắn cũng không phải quan tâm đồng bạn, mà là nếu trong tay hắn đầy đủ ngọc ấn thì người có chết cũng không sao, nhưng nếu ngược lại thiếu ngọc ấn không vào được nội điện thì lần này xem như đến không.

- Bên ta không thiếu!

- Bên này cũng đông đủ?

…

Rất nhanh mọi người tra xét một lần, cũng không có người mất tích. Ngay lập tức đoàn người tụ tập một chỗ, chậm rãi đi về phía trước.

- Nơi này tuy rằng Địa Ngục hàn lưu rất ít, nhưng cũng có. Còn có một chút trận pháp cùng yêu nhân yêu thú rơi vào bên trong, nếu không muốn chết thì đi theo sát sau lưng ta, nghe ta phân phó!

Mặc Vô Đạo hừ một tiếng, hai mắt lóe quang mang, thiên nhãn mở ra, mang theo mọi người thẳng tắp đi về phía trước.

------oOo------

Chương 382: Dọa

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ca ca, trong này tại sao có yêu thú cùng yêu nhân?

Nhiếp Vân nhìn thoáng qua, biết con đường này không có vấn đề, mang theo Nhiếp Đồng theo sau.

- Tử Hoa động phủ được xưng là động phủ thứ nhất Khí Hải đại lục, danh hào thật lớn. Tuy rằng người bình thường rất khó tìm được vị trí cụ thể, nhưng vẫn có thể tìm tới, yêu nhân cùng yêu thú đi tới đây thám hiểm, cơ bản có đến mà không có về. Chỉ cần rơi vào thì không thể đào thoát. Trốn không thoát, chỉ đành ở lại sinh sống, thời gian lâu thì yêu thú cùng yêu nhân càng nhiều, trở thành hiểm địa nổi danh nhất Khí Hải đại lục!

Những kiến thức này Nhiếp Vân biết được ở kiếp trước, hiện tại chỉ thuận miệng thuật lại mà thôi.

- Nhiếp Vân bệ hạ kiến thức thật rộng rãi!

Nhiếp Vân vừa nói xong, chợt nghe được lời tán dương của Hoang Lăng.

- Chỉ là nói bậy mà thôi, không có gì!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Nhiếp Vân bệ hạ khách khí. Chuyện này nói thật đơn giản, nhưng nếu không quen thuộc Vụ Khí chiểu trạch căn bản không khả năng biết!

Hoang Lăng tán dương một câu, đột nhiên lời nói xoay chuyển:

- Hẳn đều do sư phụ của bệ hạ nói đi!

- Tuy sư phụ ta là người Phù Thiên đại lục, nhưng vẫn tương đối quen thuộc Khí Hải đại lục!

Nhiếp Vân biết đối phương muốn hỏi thăm chuyện của sư phụ mình, thuận miệng bịa đặt.

- Nhiếp Vân bệ hạ có được sư phụ lợi hại như vậy, thật sự làm người hâm mộ, đúng rồi, không biết lần này tôn sư có cùng lại đây hay không? Nếu hắn tới đây, chỉ sợ bảo vật không có phần của chúng ta!

Lời của Hoang Lăng nghe như thật tùy ý, hơn nữa còn mang theo vẻ tự giễu, giống như lúc nói chỉ là vô tâm, nhưng Nhiếp Vân biết sở dĩ hắn hỏi như vậy nhất định vì lo lắng sư phụ của mình cùng tới nơi đây, dù sao ở trước mặt siêu cường giả như vậy còn muốn xuống tay với mình chính là muốn chết.

- Sư phụ ta nói người tuổi trẻ cần lịch lãm, không đi cùng, nhưng có để một đạo ý niệm trên người của ta, chỉ cần gặp được nguy hiểm có thể đem ta nghịch chuyển không gian đưa trở về!

Nhiếp Vân hiểu được tâm tư của hắn, cũng không khách khí thuận miệng nói bậy.

Dù sao khoác lác cũng không thiệt thòi, nếu đối phương nhận định mình có sư phụ, cho dù mình nói bậy bọn hắn cũng sẽ tin.

- Nghịch chuyển không gian? Làm sao…

Hoang Lăng hoảng sợ.

Hắn gặp qua siêu cường giả có hạn, dù trong ấn tượng thực lực cực mạnh như Hoa đại nhân tựa hồ còn chưa có khả năng này.

- Nga, đúng rồi, lần này ta đi tới đây, sư phụ từng âm thầm dặn dò ta chút chuyện, không biết Hoang Lăng bệ hạ có hứng thú nghe hay không?

Thấy diễn cảm của hắn, Nhiếp Vân đột nhiên nhỏ giọng hỏi.

- Nếu là sư phụ ngươi dặn ngươi…ta không phương tiện nghe đi!

Hoang Lăng dựng thẳng lỗ tai, nhưng nghĩ một đằng nói một nẻo.

- Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là sư phụ ta thấm nhuần thiên cơ, có thể suy đoán lành dữ họa phúc, có nói vài câu chân thành khuyên bảo ta, ta cảm thấy được hiện tại chúng ta họa phúc cùng theo, vinh nhục tương liên, hẳn cũng nên nhắc nhở ngươi một câu.

Nhiếp Vân cúi đầu cười.

- Nắm thiên cơ trong tay? Suy tính lành dữ họa phúc? Nga, vậy ta phải nghe một chút!

Sắc mặt Hoang Lăng ngưng trọng.

- Hắn nói…

Nhiếp Vân cố ý nhìn xung quanh một chút:

- Hắn nói, Khí Hải đại lục cũng không đơn giản như tưởng tượng, lần này đi Tử Hoa động phủ, chỉ sợ sẽ có cường giả bí cảnh tham dự, hơn nữa Yêu tộc cùng nhân loại liên thủ, dặn ta nhất định phải

cẩn thận, một khi phát hiện liền trực tiếp mở ra phong ấn hắn đã bố trí trên người ta, đem những kẻ cấu kết yêu nhân toàn bộ đánh chết!

- Cường giả bí cảnh tham dự…yêu nhân liên thủ với nhân loại… điều này sao có thể? Hẳn là sư phụ ngươi quá lo lắng mà thôi!

Sắc mặt Hoang Lăng phi thường khó xem, vẻ mặt xấu hổ.

- Ha ha, ta cũng không biết, dù sao sư phụ nói với ta, ta cũng chỉ là có lòng tốt nhắc nhở ngươi mà thôi, bằng không thật sự gặp được bại hoại liên thủ với yêu nhân, phát hiện không được có chết cũng không biết chết như thế nào!

Nhiếp Vân thấy mục đích đe dọa đối phương đạt tới, cũng không nói thêm lời nào, cười một tiếng mang theo Nhiếp Đồng đi về phía trước.

- Đa tạ Nhiếp Vân bệ hạ nhắc nhở, nơi này nguy hiểm, đợi lát nữa chúng ta tiếp tục tán gẫu!

Thấy thiếu niên không tiếp tục để ý mình, sắc mặt Hoang Lăng lúc vàng lúc trắng, đi thẳng về phía trước, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

- Sư phụ của Nhiếp Vân lại có loại thủ đoạn này? Không được, nhất định thưa bẩm Hoang Trần lão tổ, dặn họ cẩn thận một ít!

Hoang Lăng thừa dịp mọi người không chú ý, lấy ra một ngọc bài, ngón tay khẽ động liền truyền tin ra ngoài.

- Ha ha!

Tuy động tác của hắn thật cẩn thận, nhưng đôi mắt Nhiếp Vân chợt lóe kim quang, nhìn thấy rõ ràng.

- Tựa hồ càng ngày càng thú vị…

Nhiếp Vân khẽ cười.

Trên không trung cách Vụ Khí chiểu trạch vài ngàn dặm, hai lão nhân đang gấp rút phi hành.

- Tử Quỳnh hoàng, tuy giữa chúng ta có cạnh tranh, nhưng tuyệt không tới mức làm loại chuyện này, yên tâm đi, lần này ta đã thiết kế tốt lắm, chỉ cần mở ra Tử Hoa động phủ, lập tức động thủ giết Nhiếp Vân, tới lúc đó chỉ cần đi vào động phủ lấy được bảo vật đều cống hiến cho Hoa đại nhân, như vậy chúng ta có thể thuận lợi tiến vào tông môn, được bao che, tu vi thẳng tắp bay lên! Đây mới là chuyện thực tế nhất, những ý nghĩ khác đều vô dụng, đồ vật của ngươi, dù có trân quý bao nhiêu nhưng đi tới Phù Thiên đại lục cũng chỉ là một đống rách nát, chẳng lẽ ngươi còn muốn cầm theo đống rách nát đi Phù Thiên đại lục?

Hoang Trần vừa phi hành vừa vuốt râu cười nói.

- Một đống rách nát? Cái rắm! Ngươi có biết lão tử vì thu thập số bảo vật kia đã mất bao nhiêu thời gian sao? Mấy trăm năm!

Nghe được lời của Hoang Trần, Tử Quỳnh hoàng tức giận hô to.

- Khụ khụ, ta chỉ là an ủi ngươi được không? Mọi việc đều nên nghĩ tới ưu đãi, cái cũ không đi thì mới sao lại tới, có lẽ lần này ngươi đánh mất đồ vật, đi Tử Hoa động phủ có thể lấy được đại bảo bối đại kỳ ngộ, thực lực tiêu thăng, gia tăng tuổi thọ đâu!

Hoang Trần nói.

- Đứng nói chuyện không đau thắt lưng, nếu bảo khố của ngươi bị cướp đoạt, ta xem ngươi còn nói được đó là một đống rách nát hay không!

Càng nghe lời an ủi của Hoang Trần, Tử Quỳnh hoàng càng hận nghiến răng.

Lão gia hỏa này rõ ràng là vui sướng khi thấy người gặp họa, một đường phi hành suốt mười ngày, chỉ riêng chuyện này hắn đã liên tục nói đi nói lại mười bảy mười tám lần!

------oOo------

Chương 383: Thiên Cơ truyền tấn cáp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Điều này cũng khó trách, hai người đều nguyện trung thành Hoa đại nhân, sở dĩ có thể thăng lên bí cảnh đều nhờ Hoa đại nhân ban cho tạo hóa khí tức. Cùng trung thành với một người, cạnh tranh đã thói quen, một phương có hại người còn lại sẽ cảm thấy thập phần đắc ý, lần này hắn nếm thiệt thòi lớn như vậy, bảo bối vơ vét suốt mấy trăm năm bị người cướp sạch không còn, tự nhiên làm lão gia hỏa Hoang Trần cười rớt răng hàm!

- Khụ khụ, lòng tốt lại bị ngươi xem là lòng lang dạ thú, ta có ý tốt quan tâm ngươi, ngươi lại nguyền rủa ta bị mất bảo bối. Thật sự là phí công! Ha ha, nhưng muốn bảo khố của ta bị mất đồ, cũng không phải là chuyện dễ dàng, năm đó ta từng đặc biệt hỏi xin Hoa đại nhân ban cho một kiện cấm chế bảo bối cường đại đem trọn bảo khố bao phủ, chỉ cần mở cấm chế, bất luận kẻ nào cũng không thể đi vào. Ngay cả ta cũng không được! Thế nào? Hâm mộ đi. Lúc trước ta xin kiện bảo bối này còn bị ngươi chê cười là thần giữ của!

Nhìn thấy diễn cảm của Tử Quỳnh hoàng, Hoang Lăng vui vẻ nói không nên lời, cảm thấy trút ác khí.

Năm đó hai người đồng thời chấp hành nhiệm vụ, cùng nhau hoàn thành, khi Hoa đại nhân muốn ban thưởng, Tử Quỳnh hoàng muốn một kiện linh binh, mà hắn thì muốn bảo bối cấm chế.

Cũng bởi vì chuyện này hắn bị Tử Quỳnh hoàng chê cười thật lâu, còn nói trong Khí Hải đại lục, đồ vật của cường giả bí cảnh ai dám động tới? Công lao lớn như vậy chỉ đổi bộ cấm chế, quả thật làm điều thừa!

Hiện tại có người động dao trên đầu thái tuế, trộm sạch bảo bối của Tử Quỳnh hoàng, lúc này không cười nhạo thì đợi tới bao giờ?

Sưu!

Đột nhiên từ sau lưng có một đạo bạch quang phóng tới, oanh một tiếng nổ tung phía trước.

- Thiên Cơ truyện tấn cáp! Đế đô xảy ra chuyện gì? Sao phải dùng vật trân quý như vậy?

Chứng kiến đạo bạch quang, Hoang Trần hoảng sợ vội vàng ngừng lại.

Phương pháp truyền tấn có nhiều loại, bình thường nhất là ngọc bài truyền tấn, thứ này tuy thật phương tiện nhưng hạng chế duy nhất là không thể truyền tấn tin tức cự ly xa, vài ngàn dặm còn được, giống như bây giờ khoảng cách đế đô mấy chục vạn dặm thì không tác dụng.

Vì thế cần đồ vật có thể truyền cự ly càng xa hơn, tỷ như Thiên Cơ truyền tấn cáp, thứ này chỉ có cường giả bí cảnh mới có thể chế tạo, tốc độ phi hành cực nhanh, có thể căn cứ khí tức tìm được chủ nhân, cho dù mấy chục vạn dặm cũng truyền tới, chẳng qua cần có thời gian, không thể đúng lúc hữu hiệu, hơn nữa chỉ một mặt, một lần dùng xong sẽ biến thành phế vật.

Thủ đoạn cao minh nhất là trận pháp truyền tấn, thật giống như bọn hắn thường sử dụng liên lạc với Hoa đại nhân, khắc lục lên ngọc bài truyền tấn, lợi dụng trận pháp đem tin tức truyền ngược trở về, loại phương pháp này dùng cho khoảng cách càng dài, còn có thể nhanh chóng đúng lúc truyền qua, thập phần phương tiện.

Lúc trước Hoang Trần chế tạo ba Thiên Cơ truyện tấn cáp, trước khi đi đặc biệt dặn dò nếu không phải chuyện nghiêm trọng thì không được tùy tiện dùng, vì sao mới đi vài ngày liền nhận được tin tức?

Đưa tay chộp lấy truyền tấn cáp vào trong tay, mở ra phong ấn bên trong, một thanh âm lo lắng vang lên.

- Hoang Trần đại nhân, không tốt, bảo khố không biết bị ai ăn trộm, mười phần chỉ còn lại một phần!

Thanh âm chỉ có một đoạn, lo lắng kích động, tựa hồ người phát ra

tin tức dị thường chấn kinh, từ sâu trong nội tâm sản sinh sợ hãi nồng đậm.

- Cái gì? Bảo tàng của ta cũng bị trộm sao? Điều này sao có thể! Bảo tàng có cấm chế do Hoa đại nhân ban cho, chỉ cần đi vào liền…ta không tin!

Nghe được lời nói kia, Hoang Trần thiếu chút nữa tức chết.

Mình còn đang cười nhạo Tử Quỳnh hoàng, ngay lập tức mình cũng bị mất trộm, trời ạ, không đùa người như vậy đi.

- Ha ha, thời tiết hôm nay thật tốt, thật sảng khoái a, đã lâu không cao hứng như vậy!

Thanh âm từ Thiên Cơ truyền tấn cáp phát ra, Tử Quỳnh hoàng cũng nghe được, nhìn thấy vừa rồi lão gia hỏa kia còn dương dương tự đắc, lúc này biến thành tức tối xanh mặt, hắn hưng phấn nhảy dựng lên, tiếng cười vang vọng khắp nơi.

- Ngươi…Hừ, cho dù ta bị mất trộm cũng không sợ, cấm chế của ta có được bản lĩnh ghi chép khí tức, Hoa đại nhân từng nói qua, chỉ cần có người tiến vào bên trong dù có thực lực gì cũng bị ghi chép lại, chờ ta trở về tra xét là ai làm, tuyệt đối đem hắn bầm thây vạn đoạn! Mà ngươi, tuy rằng giáp mặt thấy kẻ trộm nhưng cũng không bắt được, càng thêm căm tức hơn ta đi!

Bị lão đối đầu cười nhạo, tuy Hoang Trần tức giận nhưng hắn cũng cực kỳ thông minh, lập tức nghĩ ra biện pháp bất âm bất dương nói.

- Ngươi…hừ!

Sưu!

Hai người còn đang tranh chấp, lại thấy một Thiên Cơ truyền tấn cáp bay tới trước mặt, oanh một tiếng nổ tung.

- Thật ngại quá Hoang Trần đại nhân, phía trước là chúng tôi lỗ mãng, một tháng kiểm tra bảo khố một lần, chúng ta vừa tiến vào thấy bên trong trống rỗng cho nên vội vàng phát ra tin tức hội báo,

xin hãy tha lỗi! Vừa rồi chúng tôi cẩn thận quan sát khí tức lưu trong bản ghi chép, biết là ngươi lấy đi đồ vật trong bảo khố cho nên muốn xin lỗi!

Phong ấn mở ra, một thanh âm ngại ngùng vang lên.

- Khí tức của ta? Ta lấy đi đồ vật trong bảo khố? Mẹ nó, rốt cục là ai làm?

Sắc mặt Hoang Trần đỏ lên, phun ra máu tươi.

Rốt cục là chuyện gì xảy ra?

- Ha ha, bảo khố của ngươi chẳng những bị người đánh cắp, cuối cùng còn để lại khí tức của ngươi, buồn cười a buồn cười, ta thật sự bội phục kẻ trộm, sao có thể làm xinh đẹp như vậy, hả lòng hả dạ như thế!

Tử Quỳnh hoàng không ngốc, nghe được lời nói hội báo lần thứ hai, nhất thời cười ha hả, nước mắt cũng muốn tràn ra.

- Hừ! Đừng cười, hiện tại chúng ta đều giống nhau, nếu ta đoán không lầm kẻ trộm bảo khố của ngươi cùng kẻ trộm bảo khố của ta đều là một người! Người này hẳn là ngụy trang sư, trước giả tạo thành Kỳ Hoàng, sau giả tạo thành ta, vì vậy khiến chúng ta không có dấu vết mà tìm theo!

Hoang Trần hồi phục lại, cắt đứt tiếng cười của Tử Quỳnh hoàng.

- Ngươi không phải nói người nọ là Nhiếp Vân sao? Hình như hiện tại chúng ta đang theo dõi Nhiếp Vân, ta thật muốn biết hắn làm sao phân thân trộm đi bảo khố của ngươi!

Tử Quỳnh hoàng bất âm bất dương nói.

- Trước đó là ta nghĩ sai lầm, khẳng định không phải Nhiếp Vân! Thực lực Nhiếp Vân không kém ta, tuyệt đối không thể không đụng vào cấm chế của Hoa đại nhân lưu lại mà lấy được bảo vật lặng lẽ rời đi! Chẳng những hắn làm không được, dù là vị kia của Kiền Khánh tông cũng không làm được, khả năng duy nhất chính là…

------oOo------

Chương 384: Chiểu trạch hoàng phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nói tới đây trên mặt Hoang Trần lộ ra biểu tình ngưng trọng.

- Ngươi muốn là sư phụ của Nhiếp Vân? Là Vô Thượng trưởng lão của Hóa Vân tông trong truyền thuyết?

Nghe được Hoang Trần phân tích, biểu tình vui sướng khi thấy người gặp họa của Tử Quỳnh hoàng biến mất, đổi lại vẻ cau mày.

- Không sai, trong Khí Hải đại lục ta thật không nghĩ ra còn có người thứ hai có thể tự do ra vào bảo khố của ta, lại không đụng vào cấm chế đã trộm hết bảo vật rời đi! Hoa đại nhân cũng không thể!

Hoang Trần khẳng định nói.

- Lúc trước ta đem tin tức sư phụ Nhiếp Vân là Vô Thượng trưởng lão Hóa Vân tông truyền tới cho Hoa đại nhân, Hoa đại nhân từng đặc biệt phái người đi Hóa Vân tông điều tra qua. Tông môn kia xác thực có Vô Thượng trưởng lão mất tích, có người nói đã đi vào sâu trong thời không, cũng có người nói đã đi tới tiểu đại lục huyền phù khác. Có rất nhiều cách nói. Sau khi biết tin tức này, Hoa đại nhân đặc biệt dặn ta, nhất định cẩn thận, cấp bậc của Vô Thượng trưởng lão thật sự rất cao, cho dù là hắn cũng không thể đối kháng!

Tử Quỳnh hoàng đem tin tức mình biết nói ra.

- Xem ra Nhiếp Vân không có khoác lác, hắn thật sự có một sư phụ. Mà sư phụ kia có lẽ thật sự là Vô Thượng trưởng lão của Hóa Vân tông…

Hoang Trần càng nghĩ càng sợ hãi, đang định nói tiếp đột nhiên linh khí trong lòng dao động, hắn đưa tay chộp tới lấy ra một ngọc bài truyền tấn.

- Là Hoang Lăng phát tới tin tức, hắn nói sư phụ Nhiếp Vân tựa hồ biết hành tung của hai chúng ta. Hơn nữa còn biết chúng ta muốn giết chết Nhiếp Vân, đã lưu một phù lục có thể nghịch chuyển không gian chạy trốn! Hơn nữa hắn nói sư phụ hắn thấm nhuần thiên cơ, có thể suy tính lành dữ, thủ đoạn cường đại không thể tưởng tượng nổi!

Nhìn thấy những gì viết trên ngọc bài, mỗi một câu nói sắc mặt Hoang Trần càng khó xem, mãi tới câu cuối cùng sắc mặt đã đen như đáy nồi.

Tin tức này thật sự là đáng sợ!

Nghịch chuyển không gian, thấm nhuần thiên cơ…đây là tu vi gì vậy?

Ở trong mắt hai người Hoa đại nhân vốn đã cao không thể chạm, nhưng tựa hồ còn chưa đạt tới được hai điều kiện này!

- Vậy…chúng ta nên làm gì bây giờ? Còn giết Nhiếp Vân hay không?

Hai người đứng yên tại chỗ hồi lâu, Tử Quỳnh hoàng mở miệng.

- Hoa đại nhân yêu cầu chúng ta phải lấy được bảo tàng Tử Hoa động phủ, bằng không chúng ta cũng sẽ chết,nếu Nhiếp Vân không tranh đoạt với chúng ta thì cũng thôi, nếu hắn tranh, dù liều mạng đắc tội sư phụ hắn cũng phải động thủ!

Trầm tư một thoáng, Hoang Trần cắn chặt răng.

- Không sai, dù sao đều phải chết, tới lúc đó chúng ta ra tay không lưu dấu vết, cho dù sư phụ hắn lợi hại cũng chưa chắc điều tra được! Chỉ cần hoàn thành việc này, chúng ta lập tức đi Phù Thiên đại lục, tới nơi đó có môn phái của Hoa đại nhân bảo hộ, dù là Vô Thượng trưởng lão gì đó cũng không làm gì được chúng ta!

Ánh mắt Tử Quỳnh hoàng lóe ra, làm ra quyết định.

- Nếu làm ra quyết định, chúng ta nhanh lên đường, chỉ cần mở ra cửa lớn nội điện, chúng ta đem những quốc chủ vô dụng kia toàn bộ đánh chết! Tới lúc đó chia đều bảo tàng, nếu Nhiếp Vân không cướp đoạt động phủ thì phân hắn một phần làm yên lòng hắn cũng không có gì!

Hoang Trần nói rõ.

- Được, đi thôi!

Hai người đồng thời nhoáng lên, theo sát vết tích Hoang Lăng lưu lại đi tới.

…

Những lời Tử Quỳnh hoàng cùng Hoang Trần bàn bạc đều rơi vào trong mắt Nhiếp Vân.

Tuy thiên phú thiên nhãn không thể nghe được thanh âm, nhưng theo diễn cảm cùng một ít từ ngữ đặc thù từ hình dáng của miệng khi phát âm, Nhiếp Vân vẫn có thể phỏng đoán nội dung cuộc nói chuyện của họ bảy tám phần.

- Ha ha, nếu sợ hãi, khẳng định cũng không dám đối phó cha mẹ bọn họ, như vậy họ sẽ an toàn!

Thấy biện pháp của mình có hiệu lực, Nhiếp Vân không tiếp tục chú ý Tử Quỳnh hoàng cùng Hoang Trần, đưa mắt nhìn về phía trước.

Từ khi đi vào Vụ Khí chiểu trạch tới bây giờ, mọi người đã đi tròn ba ngày, tuy cũng gặp được Địa Ngục hàn lưu nhưng dưới sự dẫn dắt của Mặc Vô Đạo cũng không ai tử vong, chỉ có vài người bị yêu nhân yêu thú đánh lén bị thương nhẹ.

- Phía trước không xa là đã đi tới bên ngoài Tử Hoa động phủ, nơi này có yêu nhân yêu thú nhiều nhất, chỉ cần vượt qua, chúng ta xem như an toàn!

Mặc Vô Đạo mở ra thiên nhãn, hai mắt bắn hào quang cẩn thận nhìn phía trước một lúc, vẻ mặt ngưng trọng nói.

- Ân, chúng ta sẽ cẩn thận!

Nghe giọng nói nghiêm túc của hắn, mọi người cũng không dám khinh thường, theo sát phía sau.

Ô ô ô!

Đoàn người đi thêm nửa ngày, nhìn thấy sắp rời khỏi phạm vi Vụ Khí chiểu trạch, đột nhiên có thanh âm tiếng rít dồn dập vang lên.

- Là Chiểu Trạch Hoàng Phong đặc hữu của Vụ Khí chiểu trạch! Một loại yêu thú đặc thù, mỗi con đều lớn cỡ bồ câu, kịch độc, nếu bị cắn cho dù là cường giả Tiềm Lực bảng cũng bị sưng toàn than! Bị cắn trúng mười lần, thần tiên khó cứu!

Nghe được thanh âm, sắc mặt Mặc Vô Đạo thay đổi, đột nhiên hô to.

- Chiểu Trạch Hoàng Phong?

Mọi người cũng nghe được thanh âm tiếng rít, khuôn mặt đều khó xem.

Hoa lạp!

Tiếng kêu la chấm dứt, quả nhiên liền nhìn thấy bầy ong kim hoàng sắc rậm rạp bao trùm trời đất hướng mọi người lao tới.

Tuy thực lực của chúng không mạnh mẽ, chỉ tới binh giáp cảnh đỉnh, nhưng số lượng nhiều, lại là kịch độc, đối với mọi người mà nói tuyệt đối là nguy cơ lớn nhất từ khi tiến vào Vụ Khí chiểu trạch cho tới nay.

- Lạc Hà Thiên Long chưởng!

- Địa Ngục Chước Diễm Thiêu!

- Cửu Long Bá Vương quyền!

…

Một đám tuyệt chiêu phát ra, công kích cường đại hình thành khí lưu năng lượng thật lớn công kích thẳng ra ngoài.

Mọi người không hề cố kỵ, tự thi triển thủ đoạn, mạnh yếu cũng lộ ra ngoài.

Trong đám người thực lực cực mạnh, thủ đoạn nhiều nhất chính là Tề Đào, một quyền đánh xuống kim sắc lóng lánh, nhất định có vài trăm đầu Hoàng Phong bị đánh gục.

Tiếp theo chính là Mặc Vô Đạo, người này có thiên nhãn, có thể nhìn ra chỗ sơ hở của bầy ong, hơn nữa thị giác không có góc chết, bất kỳ đánh lén gì đối với hắn cũng vô dụng, thường thường một tay chộp tới liền có vài chục đầu ong bị đánh thành bánh thịt.

Kế tiếp là Hoang Lăng,người này mặc linh binh trên người, xem thường độc châm của bầy ong, kiếm pháp rất mạnh, từng đạo kiếm quang bắn nhanh, trong chiêu thức tựa hồ có được ảnh tử của Kiếm Thần tông bên Phù Thiên đại lục.

Kiếm Thần tông trong Phù Thiên đại lục, lấy kiếm đạo nổi danh, đệ tử tông môn

đều biết rất nhiều kiếm thuật, bởi vậy Hoa đại nhân rất có thể là người của Kiếm Thần tông.

Kế tiếp là Kỳ Hoàng, Đồ Tân cùng mấy quốc chủ, còn có con cháu hoặc là hộ vệ của bọn hắn.

------oOo------

Chương 385: Phát tài

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân ẩn trong đám người, thoạt nhìn không dùng bao nhiêu lực lượng, nhưng mỗi một chỉ phong bắn ra lại có mấy trăm hoặc

hơn ngàn đầu Hoàng Phong rơi xuống.

Kỳ quái chính là sinh cơ của bầy ong đoạn tuyệt, nhưng thân thể vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, chẳng khác gì lúc còn sống!

Loại thủ đoạn như vậy không rực rỡ sáng lạn, nhưng ai cũng biết Nhiếp Vân sử dụng ám kình tuyệt cường đem đám ong đánh chết. Loại thủ đoạn như vậy so với trực tiếp giết chết càng thêm lợi hại, một phen chiến đấu đã không còn ai hoài nghi hắn có thực lực bí cảnh.

Nếu như nói thực lực của Nhiếp Vân làm mọi người khiếp sợ, mà thủ pháp chiến đấu của Nhiếp Đồng càng làm họ sợ hãi.

Thiếu niên kia hai chân một trước một sau, đầu gốc thẳng tắp, giống như cương thi, dáng vẻ đi đường phi thường buồn cười. Nhưng tốc độ cùng lực lượng xuất kiếm khiến không ai cười nổi!

Mỗi lần xuất kiếm đều có vài chục đầu ong bị kiếm khí đâm thủng, cho tới hiện tại chưa từng thất thủ. Góc độ xuất kiếm thật chuẩn xác, độc ác, ổn trọng, cho dù là Tề Đào bọn hắn cũng nhịn không được da đầu run lên, cảm giác mình khó thể ngăn cản.

Thình thịch thình thịch!

Mọi người luân phiên giết chóc, bầy ong lần lượt rơi xuống đất, thi thể vừa chạm xuống nước thì mặt nước biến thành tối đen, làm cả sương mù đều mang theo hương vị tanh hôi, nếu không phải thực lực bọn họ mạnh mẽ chỉ sợ ngửi trúng khí tức cũng đủ bị độc chết.

- Độc khí quá nặng, ta chịu không nổi!

Đột nhiên một chí tôn thực lực hơi yếu miệng mũi phun máu, ngửa mặt té ngã xuống đất.

Hắn vừa ngã xuống liền bị vô số Hoàng Phong xông tới cắn thành khung xương.

Nói người này thực lực yếu nhưng trên thực tế cũng là Thiên bảng đỉnh, người như vậy vô luận ở địa phương nào trong Khí Hải đại lục

đều là nhân vật rung chuyển trời đất, hiện tại không ngờ bị độc khí độc chết, còn bị một đám ong nuốt ăn, nói ra kẻ khác khó mà tin được!

- Nhiếp Đồng, đệ không sao chứ!

Nhìn thấy cảnh tượng kia, trên mặt Nhiếp Vân biến thành ngưng trọng.

Trong truyền thuyết nói muốn đi Tử Hoa động phủ có chín mươi chín con đường, mỗi con đường đều khác nhau, có quỷ vực đầm lầy, trận pháp mê ảo, đủ loại yêu thú…Kiếp trước khi Nhiếp Vân tới đây, cũng khá may mắn, không gặp được Chiểu Trạch Hoàng Phong, bởi vậy hắn cũng không biết rõ độc tính của chúng, không nghĩ tới lại hung mãnh như vậy, thậm chí còn có thể độc chết chí tôn!

- Đệ không sao, ca ca, đệ biết một loại phương pháp có thể mượn độc chất tu luyện, độc khí càng nhiều, thực lực của đệ tiến bộ càng nhanh!

Nhiếp Đồng khẽ cười, lặng lẽ truyền âm.

- Mượn dùng độc khí tu luyện?

Nhiếp Vân sực nhớ chuyện này Nhiếp Đồng có nói qua, liền gật đầu, không còn lo lắng.

- Ân, không đúng, Nhiếp Đồng có thể mượn dùng độc khí tu luyện, nhưng ta không biết, nhưng tại sao ta chiến đấu nửa ngày cũng không hề có chút cảm giác gì, ngược lại còn cảm thấy tinh thần phấn chấn, lực lượng gia tăng?

Nhiếp Vân đột nhiên ý thức được một vấn đề, nhịn không được sửng sốt.

Cho dù chân khí của mình hùng hậu viễn siêu người khác, nhưng dù sao cũng đang ở vùng có độc khí, cần hít thở cũng nên bị nguy hại, nhưng tại sao mình lại cảm thấy tinh thần phấn chấn, thực lực chậm rãi tăng lên?

- Đúng rồi, Cửu Minh hàn châu!

Trong lòng vừa động, Nhiếp Vân sực nhớ tới một kiện bảo bối mang theo trên người.

Cửu Minh hàn châu, lúc trước hắn lấy được vật này trên người thú vương Yêu Sí Vân Giáp thú tại Yêu Thánh cổ khu, vật này sinh ra dưới đáy biển Địa Mạch Âm Hàn, có thể trừ ngàn tà, phá vạn pháp, vạn độc bất xâm! Thứ này còn có trợ giúp cực lớn với cường giả bí cảnh, tuy hắn đặt trong nạp vật đan điền, nhưng vẫn chủ động hấp thu độc khí chuyển hóa thành linh khí bổ sung thể lực cho chính hắn!

Cổ tay hắn vừa lật lấy ra Cửu Minh Hàn Châu lặng lẽ bỏ vào trong ngực.

Hô hô!

Quả nhiên độc khí vừa xâm nhập liền bị hàn châu hấp thu, truyền vào trong cơ thể liền hình thành từng luồng linh khí đặc thù.

- Ha ha, lần này phát tài, ta đang lo lắng làm sao điền đầy khí hải, hiện tại xem ra thật hợp ý ta!

Đột nhiên nghĩ tới một sự kiện khiến Nhiếp Vân hưng phấn muốn nhảy dựng lên.

Tuy thân hình bầy ong không lớn, dù sao cũng là yêu thú, mỗi đầu đều có yêu hạch, chẳng qua yêu hạch có kịch độc, độc tính vô cùng, dù thực lực hắn mạnh mẽ nhưng hấp thu lực lượng trong đó cũng sợ bị độc chết.

Hiện tại không cần lo lắng chuyện này, có Cửu Minh hàn châu trong tay, chỉ cần chuyển hóa yêu hạch liền biến thành linh đan, có thể cung cấp năng lượng không ngừng!

- Hoang Lăng bệ hạ, bầy ong này kết bè kết đội, giết mãi không hết, cứ tiếp tục như vậy cho dù chúng ta không bị độc chết cũng bị mệt chết, hiện tại ta cùng đệ đệ ta đi tìm tổ ong phá hủy, giải quyết nguy

cơ cho mọi người!

Nghĩ tới việc này, Nhiếp Vân rốt cục không kiềm nén được, đột nhiên hô một tiếng, một tay nắm lấy Nhiếp Đồng, mũi chân điểm mạnh lao thẳng vào bầy ong, nháy mắt biến mất không thấy bóng dáng.

Nếu ở chỗ này ngang nhiên cắn nuốt yêu hạch khẳng định gây ra kinh thế hãi tục, hắn cùng Nhiếp Đồng tránh né mọi người, như vậy muốn giết bao nhiêu thì giết bấy nhiêu, muốn hấp thu thế nào cũng không cần phải kiêng nể!

Có lợi cho mình còn có ích cho người khác, cớ sao không làm?

- Hoang Lăng bệ hạ, Nhiếp Vân lại mang theo đệ đệ hắn đánh vào ổ của Chiểu Trạch Hoàng Phong, chúng ta làm sao bây giờ?

Đồ Tân dùng tên giả là Hâm Đồ nhìn thấy Nhiếp Vân rời đi, vội vàng hỏi.

- Tìm kiếm tổ ong? Thật là liều lĩnh! Dù hắn là cường giả bí cảnh nhưng đối mặt hơn mười vạn yêu thú một khi chân khí hao hết cũng chỉ còn con đường chết!

Hoang Lăng còn chưa lên tiếng, Kỳ Hoàng đã hừ lạnh nói.

Lúc này Kỳ Hoàng dùng Hóa Thân phù đặc thù biến thành Kim Giáp hồng vượn, trên người không có khí tức yêu nhân, bất luận kẻ nào cũng nhìn không ra.

- Không sai, hắn muốn tìm cái chết thì tùy hắn đi, chúng ta liên hợp phòng ngự xung quanh, có thể tiết kiệm không ít chân khí!

Hoang Lăng gật gật đầu, ánh mắt lóe ra, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tề Đào.

- Tề Đào đại nhân, ngươi ngang hàng với lão tổ của ta, thực lực cũng mạnh hơn ta, hẳn có thể nhìn ra Nhiếp Vân thực lực bất phàm đi! Hắn là cường giả bí cảnh, cùng chúng ta đi vào Tử Hoa động phủ, một khi chứng kiến bảo tàng ám hạ sát thủ, chúng ta hẳn

không phải đối thủ, không biết đại nhân nghĩ như thế nào?

- Muốn kéo ta nhập bọn cứ việc nói thẳng, Nhiếp Vân đích xác không đơn giản, ta cũng không nhìn ra sâu cạn của hắn, chỉ cần ích lợi cũng đủ, hợp tác không sao!

Khóe môi Tề Đào nhếch lên, không biết đang nghĩ gì.

------oOo------

Chương 386: Chí tôn hậu kỳ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha, nếu Tề Đào đại nhân đồng ý thì tốt rồi, chỉ cần chúng ta hợp tác đánh chết Nhiếp Vân, ngươi cứ tùy tiện tuyển bảo bối!

Hoang Lăng gật đầu:

- Vài vị bệ hạ có ý kiến gì không?

- Chúng tôi nguyện ý nghe theo lời Hoang Lăng bệ hạ! Chỉ cần bệ hạ phân phó, chúng tôi đương nhiên tận tâm tận lực!

Đám người Long Khê cười khổ, hiện tại bị kéo lên tàu cướp biển, không đáp ứng cũng không được.

- Như vậy tốt rồi, tới lúc đó một khi tìm được địa phương của Địa Ngục hàn lưu, mọi người đồng loạt xông lên đánh chết Nhiếp Vân. Tử Hoa động phủ vốn là do Tử Hoa đạo nhân lưu lại, bên trong cấm chế trùng điệp, dù sư phụ Nhiếp Vân có lợi hại chắc chắn cũng không biết!

Hoang Lăng cười ha ha, trong mắt lóe tinh quang, trong lòng tính kế.

- Đó là tự nhiên!

Những người khác đồng thời lên tiếng, đều tự có tính toán của

mình.

…

- Ca ca, tại sao chúng ta phải đi tìm tổ ong? Rời khỏi mọi người như vậy, một khi gặp phải Địa Ngục hàn lưu thì nguy rồi!

Nhiếp Đồng sốt ruột hỏi.

- Đừng suy nghĩ nhiều, đệ không phải nói cần hấp thu độc khí gia tăng thực lực sao? Vậy tận tình giết thống khoái!

Nhiếp Vân ha ha cười, cũng không giải thích mình đã có được thiên nhãn đan điền.

- Được!

Nhiếp Đồng luôn tin tưởng ca ca vô điều kiện, cũng không quản tại sao ca ca có lòng tự tin như thế, lập tức run trường kiếm hướng bầy ong đâm tới.

Nhiếp Vân đặc biệt quan sát kiếm pháp của Nhiếp Đồng, dù hắn là người của hai thế giới, có kiến thức rộng rãi nhưng cũng không nhìn ra kiếm pháp kia thuộc con đường nào. Nhưng nhìn qua loáng thoáng như phù hợp thân thể của Nhiếp Đồng, phù hợp linh hồn cùng đạo của chính hắn.

Khó trách chỉ trong thời gian ngắn như vậy thực lực Nhiếp Đồng đã không kém với hắn, lại có chiêu số độc đáo riêng của chính mình.

- Tốt lắm, mình cũng nên bắt đầu!

Hai tay Nhiếp Vân run lên, Huyền Ngọc kiếm hiện ra, chân khí mênh mông ầm ầm đánh tới.

Hoa lạp!

Một kiếm này dùng toàn bộ lực lượng của hắn, thanh âm ầm vang, mấy ngàn đầu Hoàng Phong bị một kiếm chém xuống.

- Cắn nuốt!

Năm ngón tay mở ra, thi thể đám ong còn chưa kịp rơi xuống đất đã bị chân khí của hắn bắt tới, Cửu Minh hàn châu đảo qua, yêu hạch liền mất đi độc khí quay tròn bay ra.

Bàn tay đem yêu hạch treo giữa không trung, linh hồn Nhiếp Vân vận chuyển bí thuật lập tức đem linh khí ẩn chứa bên trong cắn nuốt.

Cô cô!

Khí hải bốc lên, mười lăm đan điền điên cuồng xoay tròn, linh khí tuôn tràn như sông lớn tràn ra biển cả, linh khí rất nhanh tăng trưởng.

- Chết!

Chiểu Trạch Hoàng Phong là yêu thú đặc hữu của Vụ Khí chiểu trạch, chuyên cắn nuốt sương mù để sinh tồn, căn bản giết mãi không hết, sau khi hấp thu xong mấy ngàn viên yêu hạch Nhiếp Vân lại tiếp tục giết tiếp, liên tục hấp thu bốn mươi chín lần, giết ít nhất hơn mười vạn, lúc này mới cảm thấy được khí hải tràn đầy, lực lượng viên mãn, lại khôi phục tới chí tôn trung kỳ đỉnh.

- Ha ha, đột phá cho ta!

Thét dài một tiếng, Nhiếp Vân lại tiếp tục chém giết lấy yêu hạch cung cấp lực lượng cho bản thân, liên tục không ngừng!

Rốt cục khi hắn lại đánh chết thêm bảy tám mươi lần đợt công kích của bầy ong, khí hải rốt cục không chịu nổi áp lực chân khí, đã xảy ra biến hóa.

Hoa lạp!

Khí hải nổ vang, chân khí rốt cục tiến lên chí tôn hậu kỳ, lực lượng bạo tăng!

Lực lượng của Nhiếp Vân một đường tăng trưởng, đã lên tới 9999

tượng! Mà thực lực của hắn chỉ mới chí tôn hậu kỳ, còn chưa tới đỉnh.

Chí tôn hậu kỳ đã có lực lượng này, một khi đột phá tới đỉnh phong, lực lượng nhất định đột phá vạn tượng!

Còn chưa đạt tới bí cảnh nhưng lực lượng đã vượt qua giới hạn, người như thế đừng nói chưa từng xuất hiện trong Khí Hải đại lục, thậm chí ngay cả Phù Thiên đại lục cũng không có.

- Điều này có lẽ quan hệ tới việc ta không gặp phải bích chướng bí cảnh!

Nhiếp Vân không khỏi gật gật đầu.

- Niết bàn lần thứ ba nằm ở chí tôn đỉnh?

Nghĩ thông suốt việc này, Nhiếp Vân rõ ràng cảm nhận được thời gian biến chất lần sau của Cửu Chuyển Niết Bàn công.

Hắn quan sát ngọc bích thêm một lần, hiện tại Cửu Chuyển Niết Bàn công trong người hắn đã có chút bất đồng với kiếp trước, trước kia theo suy tính trước bí cảnh khẳng định còn cần niết bàn, mà bây giờ đạt tới chí tôn đỉnh mới có thể tiến hành niết bàn lần thứ ba.

- Mỗi lần niết bàn cần năng lượng đều gấp nhiều lần, lần này khẳng định càng nhiều, khí hải của ta vốn đã tiêu hao thật nhiều năng lượng, nếu còn tiếp tục tiến hành niết bàn, táng gia bại sản cũng điền không đầy a…

Tuy rằng thực lực gia tăng, còn biết thời gian niết bàn lần thứ ba, nhưng tâm trạng Nhiếp Vân vẫn buồn bực.

Hắn vơ vét bảo tàng của Thần Thánh đế quốc, Tử Quỳnh sơn mạch, nhiều bảo bối đan dược bị hắn cắn nuốt mà còn không thể điền đầy khí hải, trong khi niết bàn cần năng lượng ít nhất là gấp mười, chỉ sợ sau này đi thu thập năng lượng cũng đủ cho hắn sầu trắng đầu.

Làm sao bây giờ?

- Bỏ đi, xe tới trước núi ắt có đường, trước không nghĩ nữa, hiện tại thực lực đạt tới chí tôn hậu kỳ, năng lượng của Hoàng Phong đối với ta đã vô dụng, giết nhiều cũng không có ý nghĩa, ở lại đây chờ Nhiếp Đồng đi!

Tùy tay dùng chân khí bày ra vòng phòng ngự, Nhiếp Vân lười nhác ngồi trên mặt nước.

Hoa lạp! Hoa lạp!

Cách đó không xa Nhiếp Đồng đang không ngừng vung kiếm, kéo dài không dứt, như hạt mưa tuôn, nhìn vào trong mắt chẳng khác gì hưởng thụ.

Có lẽ hiện tại hắn có thể thi triển ra kiếm chiêu có uy lực lớn hơn Nhiếp Đồng, nhưng muốn kéo dài liên miên không dứt tựa như thiên thành như thế khẳng định làm không được.

Thật không biết đệ đệ không có khí hải, hai chân hóa đá nhưng làm thế nào luyện thành kiếm pháp cổ quái như vậy.

- Chẳng lẽ…khi đệ đệ vừa ra đời đã có được thiên phú vượt qua người thường, vì vậy mới làm cho Nhiếp Hạo Thiên chú ý, cố ý dùng Xích Vĩ Ma Quỷ xà cắn tổn thương làm hai chân đệ đệ hóa đá?

Đột nhiên trong đầu Nhiếp Vân toát ra một ý nghĩ.

Ý nghĩ này vừa hiện lên không cách nào bỏ qua, không sai, khẳng định là như

vậy, bằng không vì sao hắn không hãm hại mình, mà lại hãm hại đệ đệ còn nhỏ tuổi hơn mình? Nhất định là do hắn cảm thấy mình sẽ không có thành tựu, không thể tạo thành uy hiếp cho bọn hắn!

Kiếp trước nếu không vì cừu hận bức bách, mình tuyệt đối không đạt tới thành tựu đan điền huyệt khiếu cảnh đỉnh phong!

Mà đệ đệ, rất có thể vừa ra đời đã có được thiên phú siêu nhân, vì vậy khiến cho Nhiếp Hạo Thiên chú ý, hãm hại hắn!

------oOo------

Chương 387: Các ngươi chậm rãi giết, ta nghỉ một lát

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhưng mà…cho dù là như vậy kiếp trước đệ đệ vẫn luyện thành kiếm pháp rất mạnh, khi Yêu tộc phá thành đã cứu mình…bởi vậy có thể tưởng tượng, thiên phú của đệ đệ rốt cục đáng sợ bao nhiêu!

Chỉ sợ thiên phú của hắn không nằm trong khí hải, mà là thân thể, mình cấp cho hắn Linh Tê Luyện Thể quyết, vừa lúc bù đắp lại chỗ thiếu hụt này!

- Ca ca, lực lượng của đệ thăng cấp tới cực hạn, độc khí của Hoàng Phong đối với đệ đã vô dụng!

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Vân còn đang chìm đắm trong hồi ức lại bị thanh âm của Nhiếp Đồng cắt đứt, hắn ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy hiện tại trên người đệ đệ mặc dù không có chân khí gì cường đại, nhưng đứng ở đó lại giống như một thanh bảo kiếm vừa ra khỏi vỏ, sắc bén làm người ta không dám nhìn thẳng, tựa hồ giết chóc trong khoảng thời gian này làm cho hắn càng thêm tiến bộ.

- Thực lực tăng trưởng thêm bao nhiêu?

Nhìn một lúc, Nhiếp Vân phát giác ngay cả mình cũng không nhìn ra được thực lực cụ thể của Nhiếp Đồng, nhịn không được cười hỏi.

- Cho dù gặp Hoang Trần, đệ cũng có thể cùng hắn một trận chiến!

Trường kiếm run lên, kiếm hoa bay xuống, Nhiếp Đồng tự tin nói.

- Tốt, hiện tại đệ còn mạnh hơn ta! Ha ha!

Chứng kiến đệ đệ càng ngày càng mạnh, Nhiếp Vân vui mừng cười to.

- Đúng rồi, ca ca, hiện tại chúng ta đi tìm tổ ong sao?

Nhiếp Đồng hỏi.

- Tìm tổ ong? Tìm làm gì, dù sao chúng ta cũng không vội trở về, tùy tiện tìm một chỗ nghỉ một lát, chờ bọn hắn chiến đấu với bầy ong kia xong xuôi rồi nói sau!

Dù sao hắn có thiên nhãn, cũng không sợ thất lạc đám người kia.

- Không đi tìm? Nga, đệ đã biết, nguyên lai là ca ca muốn âm bọn hắn…hắc hắc!

Nhiếp Đồng vừa nghĩ liền hiểu được, hưng phấn nhảy dựng lên, liên tục vỗ tay:

- Ca ca, phía trước có một phiến đất trống, vừa vặn chúng ta có thể đào cái hang nghỉ ngơi một lát. Cho bọn hắn chịu chút cực khổ đi!

- Ha ha, cứ làm như thế!

Thấy đệ đệ cao hứng phấn chấn, Nhiếp Vân cũng thấy vui vẻ.

Hai người lập tức tìm mảnh đất trống ngoài thủy vực đào động, phong ấn cửa động, Nhiếp Vân lấy hai cái ghế cùng một cái bàn, bày rượu cùng thức ăn.

Ban đầu thu bảo vật tại Tử Quỳnh sơn mạch, ngay cả những cái giá cũng thu, đương nhiên có cả bàn ghế, nằm trên ghế uống rượu ăn thịt, rất thích ý.

- Nhiếp Đồng, cho đệ xem một chút tình thế của bọn họ!

Ngón tay Nhiếp Vân bắn ra, một cỗ thiên nhãn khí bay vào trong cơ thể Nhiếp Đồng, trong mắt Nhiếp Đồng chợt lóe hào quang, liền nhìn thấy tình huống đám người Hoang Lăng.

Khí tức của thiên phú đặc thù truyền vào trên thân người thường cũng có thể sử dụng, chẳng qua thời gian rất ngắn, nhưng có Nhiếp Vân bên cạnh thiên nhãn khí liên tục không ngừng, đối với Nhiếp Đồng mà nói chẳng khác gì biến thành thiên nhãn sư.

Đương nhiên làm sao có được thiên nhãn khí, Nhiếp Vân đổ hết lên người sư phụ của hắn, nói sư phụ truyền lên người mình…

Dù sao giải thích thật phiền toái, chỉ đành nói như vậy.

Bên này Nhiếp Vân uống rượu ăn thịt, vừa thưởng thức vừa quan sát, vô cùng thoải mái, mà bên kia đã sắp không kiên trì được nữa.

Chiểu Trạch Hoàng Phong hợp bầy đi ra kiếm ăn, sẽ hình thành một loại thú triều, thú triều này có thể duy trì ba ngày ba đêm, hiện tại còn lâu mới chấm dứt.

- Hoang Lăng bệ hạ, ta nhịn không được!

Thần Nhạc đế quốc Viễn Phong thực lực khá thấp trong nhóm người, tuy không bị độc phong đâm trúng nhưng hô hấp nhiều độc khí đương nhiên không chịu nổi.

Là quốc chủ một đế quốc, chuẩn bị không ít đan dược giải độc, nhưng độc khí thật sự quá nhiều, đan dược càng lợi hại cũng đề kháng không nổi.

Vào lúc này ánh mắt Viễn Phong đã biến thành màu đen, thất khiếu chảy máu, cả người run rẩy như bị kinh phong.

- Ta có một viên giải độc đan, có lẽ có thể hòa dịu một chút!

Hoang Lăng cắn răng ném qua một viên đan dược.

Bình thuốc giải độc này do lão tổ luyện chế thời gian thật lâu, bản thân Hoang Lăng cũng không nỡ dùng…nhưng đây là thời cơ tốt mượn sức lòng người, không bỏ được hài tử không bắt được lang!

Viễn Phong nuốt viên đan dược, quả nhiên thất khiếu hòa dịu

không ít, chỉ còn ngũ khiếu vẫn còn lưu máu.

Kiên trì thêm nửa ngày, lại có ba bốn người bắt đầu hốt hoảng.

- Mặc Vô Đạo, ngươi dùng thiên nhãn nhìn xem Nhiếp Vân bọn hắn đi đâu? Có tìm được tổ ong hay không?

Thấy càng lúc càng nhiều người trúng độc, Hoang Lăng rốt cục không chịu nổi vội vàng kêu lên.

- Được!

Bởi vì mải lo chém giết nên Mặc Vô Đạo không có thời gian tìm kiếm Nhiếp Vân, bây giờ nghe phân phó hai mắt thả ra hào quang đột nhiên nhìn về phía trước.

- Kháo!

Mới nhìn thoáng qua, Mặc Vô Đạo thiếu chút nữa nổi điên.

Xuất hiện trong tầm nhìn của hắn, Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng đang nằm trên ghế dựa uống rượu, tiêu sái nói không nên lời.

Nhưng cảnh tượng cũng chỉ nhoáng lên trong mắt liền mất, sau đó một mảnh mơ hồ, không nhìn thấy gì khác.

Mặc Vô Đạo biết đây là Nhiếp Vân lợi dụng linh hồn lực lượng cường đại của bản thân che chắn thiên nhãn của mình, làm cho mình không thể phát hiện hành động cụ thể của bọn họ.

- Làm sao vậy? Bọn hắn không tìm được tổ ong sao?

Thấy Mặc Vô Đạo chỉ nhìn thoáng qua liền mắng một tiếng, Hoang Lăng không biết đã xảy ra chuyện gì vội vàng hỏi.

- Không tìm được tổ ong?

Mặc Vô Đạo nín nghẹn, tức giận đến sắc mặt xám ngắt, cười lạnh nói:

- Bọn hắn căn bản không đi tìm tổ ong, mà là nằm dưới đất uống rượu!

- Nằm dưới đất uống rượu? Làm…chẳng lẽ bọn hắn không sợ Chiểu Trạch Hoàng Phong?

Hoang Lăng không thể tin được lỗ tai của mình.

Nhiều Hoàng Phong như vậy, độc khí nồng đậm như thế, hô hấp cũng trúng độc, ở trong hoàn cảnh như vậy còn uống rượu, chẳng lẽ Mặc Vô Đạo đã nhìn lầm? Hay đầu óc Nhiếp Vân phá hủy?

- Ta cũng không biết, tóm lại đừng hi vọng bọn hắn, chúng ta vừa giết vừa tiến về phía trước đi!

Mặc Vô Đạo chỉ nhìn thoáng qua nên không biết mình nhìn đúng hay không, đành lắc lắc đầu nói.

- Ân, hết thảy dựa vào chính mình, tiếp tục động thủ!

Hoang Lăng cũng biết đạo lý này, quyền quyền vung lên, từng bầy ong rơi xuống.

- A…ta không chịu nổi nữa!

- Ta cũng không chịu nổi!

Như vậy duy trì hơn hai ngày, rốt cục có người không kiên trì nổi, nguyên bản khi tới đây sáu thế lực có mấy chục người, hiện giờ chỉ còn lại tám, thậm chí cả Viễn Phong cùng Thần Dương đế quốc hoàng đế cũng bị độc chết.

Họ vừa chết, cường giả đi cùng họ đều lấy ngọc ấn vào tay, tuy rằng Hoang Lăng rất bất mãn nhưng không thể ngang nhiên cướp đoạt, đành phải từ bỏ.

------oOo------

Chương 388: Tát hay không tát?

Đương nhiên cho dù muốn cướp đoạt cũng phải có đủ thực lực, lúc này khuôn mặt Hoang Lăng biến thành màu đen, lưỡi phun ra ngoài, trúng độc sâu đậm, đã sắp không chịu nổi.

Mặc dù hắn đứng thứ nhất trong Tiềm Lực bảng, nhưng chân khí có hạn, liên tục chém giết hai ngày không được nghỉ ngơi, dù có vô số đan dược duy trì nhưng chân khí vẫn khô quắt, thân thể sắp hư thoát.

Mấy người còn lại cũng không tốt hơn bao nhiêu, sắc mặt vàng như nến, độc khí xâm nhập khiến một ít tế bào trên người bị hủy hoại, thân thể cứng ngắc.

- Mau nhìn, bầy ong muốn lui!

Đột nhiên Mặc Vô Đạo kêu một tiếng, mọi người đưa mắt nhìn qua, quả nhiên bầy ong đang thối lui như thủy triều, chỉ chốc lát đã biến mất không thấy bóng dáng.

- Các ngươi không sao chứ!

Bầy ong vừa thối lui, hai thân ảnh thần sắc sốt ruột bay tới, chính là Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng.

- Chúng ta tìm gần ba ngày mới tìm được tổ ong, dùng thực lực cưỡng bức phong mẫu mới khiến chúng lui lại…

Nhiếp Vân vừa tới liền mở miệng nói bừa.

Mặc kệ nói như vậy có thể mượn sức lòng người hay không, cũng nên giải thích một tiếng, không thể nói mình uống rượu ăn thịt, ngủ được vài giấc đi!

Cho nên khi nhìn thấy bầy ong muốn thối lui, hắn lập tức chạy tới đem công lao kéo lên người mình.

- Tìm tổ ong? Cưỡng bức phong mẫu? Ngươi…ngươi thúi lắm!

Ngươi rõ ràng nằm trên ghế uống rượu ăn thịt…

Nghe được lời nói vô sỉ của Nhiếp Vân, Mặc Vô Đạo thiếu chút nữa tức chết, tuy hắn chỉ nhìn thoáng qua, nhưng hắn tuyệt đối tin tưởng mình không nhìn lầm!

- Nằm trên ghế uống rượu ăn thịt? Mặc Vô Đạo, ngươi chưa tỉnh ngủ đi? Chỗ này đều là Chiểu Trạch Hoàng Phong khắp nơi, muốn trốn ra ngoài cũng không xong, ta đi đâu uống rượu ăn thịt? Ngươi trúng độc quá sâu nên điên rồi đi!

Nhiếp Vân vung tay, chân khí nhộn nhạo tràn ra, tựa hồ chỉ cần Mặc Vô Đạo nói chuyện không đúng, cũng sẽ bị một cái tát quất chết.

- Ngươi…người khác không biết, đừng cho là ta không biết, tuy ngươi dùng linh hồn lực chặn tầm mắt của ta, ta còn nhìn thấy một bộ phận, tuy ta không biết ngươi dùng thủ đoạn gì ngăn chặn được bầy ong, nhưng ngươi đúng là uống rượu ăn thịt!

Mặc Vô Đạo tức giận đến run rẩy.

- Dám vu tội ta, xem ra ta vẫn quá khách khí với ngươi!

Hừ lạnh một tiếng, Nhiếp Vân đột nhiên ra tay!

Ba! Ba! Ba!

Không chút lưu tình, bàn tay Nhiếp Vân liên tục tát lên mặt Mặc Vô Đạo mười mấy tát, Mặc Vô Đạo vốn không phải đối thủ của hắn, hiện tại thân trúng kịch độc làm sao tránh được, nhất thời bị tát đến nổ đom đóm mắt, thiếu chút nữa hôn mê.

- Dừng tay, Nhiếp Vân bệ hạ, hiện tại chúng ta đang ở chỗ nguy hiểm như vậy, hẳn nên đồng tâm hiệp lực, ngươi vì chút việc nhỏ ấu đả đồng bạn, thật sự quá mức đi!

Sáu người Hoang Lăng đồng loạt xông tới, trong mắt lóe lên lửa giận.

Hiện tại bọn hắn đã lặng lẽ liên minh, thấy Nhiếp Vân ra tay chỉ sợ hắn một hơi giết hết bọn họ, ngay lập tức đứng cùng nhau.

- Quá phận? Ta quá phận? Chính các ngươi hỏi Mặc Vô Đạo, ta có quá phận hay không, hắn có nên bị tát hay không?

Thấy mọi người vây quanh, Nhiếp Vân tựa hồ biết được gì đó, hai tay chắp sau lưng, cười lạnh nói.

- Ta nên bị tát, Nhiếp Vân đại nhân, ngươi quất ta đi, không có việc gì, tận lực quất ta!

Hắn vừa dứt lời, mọi người liền nhìn thấy Mặc Vô Đạo vẻ mặt cầu xin nhìn Nhiếp Vân, trong mắt tràn đầy khát vọng.

- Két?

Mọi người muốn điên.

Chẳng lẽ Mặc Vô Đạo bị thất tâm điên, thích bị ngược, thích người tát mặt của hắn, càng tát hắn càng hưng phấn?

Kiểu “mê” này cũng quá quái dị đi!

- Mặc Vô Đạo, ngươi không sao chứ?

Hoang Lăng bị dọa tuôn mồ hôi lạnh.

Trước kia khi kết giao với Mặc Vô Đạo cũng không biết hắn có sở thích này nha, vì sao nhìn thấy Nhiếp Vân liền thay đổi…

- Ta không sao, Nhiếp Vân đại nhân, ngươi tiếp tục đánh đi, ta nguyện ý bị ngươi tát, hung hăng chà đạp ta đi, ngươi chỉ cần chà đạp ta, để cho ta làm gì cũng được…

Không để ý tới câu hỏi của Hoang Lăng, Mặc Vô Đạo tiếp tục cầu xin, trong mắt tràn ngập khát vọng.

- Kháo…

- Biến thái…

- Hắn không phải…a, ghê tởm…

Nhìn thấy Mặc Vô Đạo biến thành như vậy, mỗi người đều hít sâu một hơi, da mặt co rút!

- Chà đạp…

Không riêng mọi người cảm thấy cổ quái, Nhiếp Vân cũng đen mặt, lời này…kháo!

- Nhiếp Vân, ngươi rốt cục đã làm gì Mặc Vô Đạo?

Sau thoáng chấn kinh, mọi người cuối cùng cảm thấy có thể do Nhiếp Vân động tay chân, đám người Hoang Lăng không nhịn được lui ra sau một bước, vẻ mặt cảnh giác.

- Làm cái gì…đương nhiên là chuyện tốt, các ngươi đều bị mù sao? Sẽ không tự mình nhìn xem a!

Nhiếp Vân vung tay nói.

- Người mù? Tự nhìn xem?

Mọi người đều sửng sốt, lập tức nhìn kỹ Mặc Vô Đạo, vừa nhìn đôi mắt họ đều trợn tròn, hô hấp dồn dập.

Trước đó Mặc Vô Đạo cũng giống như bọn họ, kịch độc xâm nhập tận xương, thân hình sưng phù, mà bây giờ địa phương bị tát tai lại bóng loáng như gương, tựa hồ đã bài trừ kịch độc, hoàn hảo không còn chút hao tổn.

Chẳng lẽ vừa rồi tát tai cũng không phải đánh đập, mà là giúp hắn hấp thu chất độc?

Khó trách Mặc Vô Đạo biểu hiện dâm đãng như vậy, bởi vì độc khí trên người đã bị hấp thu. Giống như cho hắn thêm mạng sống, đừng nói giả bộ dâm đãng, ra vẻ đáng thương, giả dạng làm cháu trai còn được a!

- Hừ, đây là nhờ sư phụ ta truyền cho ta Thiên Ti Khu Độc thủ, có thể loại trừ vạn độc. Nhưng nhất định phải dùng hết sức quất, ta vốn có ý tốt giúp hắn giải độc, các ngươi đã hoài nghi dụng ý của ta, ta cũng lười động thủ, Nhiếp Đồng, chúng ta đi!

Nhiếp Vân cười lạnh nói.

Kỳ thật hắn cũng đâu có biết cái gì là Thiên Ti Khu Độc thủ, chỉ đem lực lượng của Cửu Minh hàn châu lợi dụng, nhân cơ hội tát tai Mặc Vô Đạo mà thôi.

Đám người này dám tính kế hắn? Ha ha, hiện giờ còn chưa đi vào Tử Hoa động phủ nên chưa phương tiện giết bọn hắn, tát vài cái xem như lấy lợi tức, dù sao tuyệt đối làm cho bọn hắn không yên thân!

- Nhiếp Vân đại nhân chớ đi, ta cầu ngươi tiếp tục quất ta, ta rất muốn bị đánh, ngươi hung hăng đánh đi! Ta thật sự muốn bị đánh a! Van cầu đại nhân có đại lượng, đừng tính toán với bọn họ, dùng sức chà đạp ta đi…

Thấy Nhiếp Vân muốn đi, Mặc Vô Đạo sao có thể đồng ý, lập tức quỳ rạp xuống ôm đùi Nhiếp Vân tận lực cầu xin.

Bị độc khí hành hạ hơn hai ngày, hắn đã sớm khó chịu muốn hỏng mất, lúc này biết Nhiếp Vân có thể giải độc, tôn nghiêm lại tính cái gì! Tôn nghiêm so sánh với sinh mạng, thậm chí còn không đáng một đồng tiền!

- …

------oOo------

Chương 389: Để Nhiếp Đồng tới đi (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chứng kiến bộ dáng của Mặc Vô Đạo, mọi người đều nhìn sang

bên.

- Được rồi, nhưng sử dụng Thiên Ti Khu Độc thủ rất tiêu hao chân khí, một khi ta trừ độc cho ngươi chính mình phải nhận độc khí xâm phạm, chân khí không thể vận chuyển, muốn ta trừ độc cho ngươi cũng được, nhưng ngươi phải dùng huyết mạch thề, vĩnh viễn không được động thủ với ta, nếu không ngươi sẽ bị nguyền rủa!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Được, ta là Mặc Vô Đạo xin thề, chỉ cần Nhiếp Vân bệ hạ giúp ta hoàn toàn trừ độc, đời này kiếp này ta vĩnh viễn không động thủ với hắn, trái với lời thề, để cho ta vĩnh viễn không thể thăng cấp bí cảnh!

Mặc Vô Đạo vội vàng thề.

- Vậy còn được, ngồi thẳng!

Nhiếp Vân cũng không quản lời thề của hắn có thật hay không, dù sao cũng không tin được, mục đích chủ yếu của mình chỉ là muốn đánh cho hắn một trận, hiện tại đạt tới, cũng không từ chối, lặng lẽ đem Cửu Minh hàn châu điều chỉnh tư thế thoải mái lập tức tát tới.

Ba! Ba! Ba! Ba! Ba!

Tiếng vang giòn liên tiếp, độc khí trên người Mặc Vô Đạo quả nhiên theo từng cái tát dần dần giảm bớt, chờ tới khi đánh khoảng trăm tát tai thì hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

- Tốt lắm, chất độc trên người ngươi đã bị ta khu trừ sạch sẽ, nhưng thực lực ngươi hiện tại còn yếu, nhanh chóng nghỉ ngơi điều chỉnh một chút đi!

Nhiếp Vân thở hổn hển, tựa hồ vì giúp Mặc Vô Đạo trừ độc nên hao phí không ít tâm huyết.

Kỳ thật hắn lợi dụng hiệu quả của Cửu Minh hàn châu, căn bản không phí sức, sở dĩ thở dốc là vì khi tát tai vì đã ghiền nên không dùng chân khí mà chỉ dùng lực lượng thân thể.

Nhiếp Vân dùng sức đánh, mà người bị đánh lại phấn khởi nhảy nhót, đây đúng là điều chưa từng có.

- Đa tạ Nhiếp Vân đại nhân giúp ta trừ độc!

Kịch độc trong cơ thể biến mất, Mặc Vô Đạo hưng phấn thở phào, nuốt một viên đan dược sau đó chậm rãi khôi phục lực lượng.

Chỉ chốc lát mọi người chứng kiến khuôn mặt hắn tỏa sáng, không còn bộ dạng bị kịch độc tra tấn như khi nãy, tựa hồ đã hoàn toàn tiêu trừ sạch sẽ.

- Nhiếp Vân bệ hạ, ngươi cũng tát ta đi, cầu xin ngươi, ta cũng muốn bị tát, ta cũng cần ngươi chà đạp…

Có vết xe đổ, lại một cường giả trực tiếp quỳ xuống nhìn Nhiếp Vân vẻ mặt cầu xin, tựa hồ nếu Nhiếp Vân không đánh hắn thì hắn sẽ khóc chết ở nơi này.

Người kia chính là Thần Thiên đế quốc Long Khê, trong những người ở đây thực lực hắn xem như thấp nhất, trúng độc nặng nhất, độc khí hoành hành khiến cho hắn sống không bằng chết, đã sắp không chịu nổi.

- Ta giải độc cho người khác chính mình cũng trúng độc, hiện tại đã trúng khá nặng, thật sự không giúp được gì…

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Nhiếp Vân bệ hạ, đây là bảo bối trân quý nhất của Thần Thiên đế quốc, cho ngươi, van cầu ngươi nể tình chúng ta đều là quốc chủ một quốc gia, đánh ta một lần, chà đạp ta một lần đi…

Long Khê liền vội vàng lấy ra bảo vật trong người đặt trước mặt Nhiếp Vân, tận lực cầu xin.

- Ân…được rồi! Ngươi cũng muốn bị ta đánh, thề đi!

Nhiếp Vân giả vờ do dự, cắn răng nói.

- Ta là Long Khê xin thề, chỉ cần Nhiếp Vân bệ hạ giúp ta hoàn toàn trừ độc, đời này kiếp này ta vĩnh viễn sẽ không động thủ đối với hắn, trái với lời thề, để cho ta vĩnh viễn không thể thăng cấp bí cảnh!

Long Khê sợ Nhiếp Vân đổi ý, vội vàng nói.

- Được, bắt đầu!

Ba ba ba ba ba!

Nhiếp Vân tiến lên một bước bày ra tư thế thoải mái nhất, lại một trận tát tai mưa rền gió dữ, đánh thật sảng khoái.

Long Khê trúng độc khá năng, ước chừng đánh hơn hai trăm bạt tai mới hoàn toàn giải độc.

Có người đi đầu, mọi người bắt đầu tin tưởng, lần lượt yêu cầu giải độc, Nhiếp Vân đánh xong một người, trong lòng thích thú, lại giả vờ làm ra bộ dáng cực kỳ mệt mỏi không chịu nổi.

Vừa nhìn thấy cảnh này những người khác vội vàng lấy ra đan dược bảo bối cống hiến cho hắn, để hắn khôi phục lại thể lực.

Những bảo bối kia đều dùng để bảo vệ tính mạng, trân quý vô cùng, tuy không nhiều lắm hơn nữa số lượng còn có hạn, nhưng giá trị kinh người, cả nhóm cộng lại không kém gì một lần trộm bảo tàng Tử Quỳnh sơn mạch!

Rất nhanh, tám người đã giải độc xong bảy người, chỉ còn lại Hoang Lăng.

Trong đó khi giúp Đồ Tân cùng Kỳ Hoàng giải độc, Nhiếp Vân cố ý tăng thêm lực tay, mỗi người bị tát ước chừng năm trăm tát mới bỏ qua.

Hai người bị tát tới mức mắt nổ đom đóm, tuy trong lòng dâng tràn lửa giận nhưng vì giải độc cũng không biện pháp gì.

Kỳ thật nhóm người này cũng không ngốc, đều biết Nhiếp Vân cố ý tát họ, nhưng không biện pháp, thứ nhất, thực lực Nhiếp Vân mạnh hơn bọn hắn, thứ hai, họ cần được giải độc, nếu làm cho độc khí luôn ở trong thân thể, cũng không cần đi tìm bảo bối, trực tiếp chờ chết là xong.

- Nhiếp Vân bệ hạ, ngươi quất ta đi!

Thấy những người khác bị đánh xong đều long tinh hổ mãnh, Hoang Lăng rốt cục không chịu nổi bị độc khí quấy nhiễu, cắn răng đi tới.

Trước đó hắn còn liên hợp mọi người muốn giết Nhiếp Vân, hiện tại lại chủ động yêu cầu người ta tát tai mình. Sự tình biến hóa quá nhanh khiến cho hắn không kịp thích ứng.

Đương nhiên hắn chỉ có thể đem cừu hận nhớ trong lòng, chờ lão tổ tới đây sẽ tính nợ một lượt!

- Hoang Lăng bệ hạ, ta đã từng có một giấc mộng quái dị, có thật nhiều người vây giết ta, ngươi đoán là ai?

Nhìn thấy trong mắt Hoang Lăng lóe lên sát khí, Nhiếp Vân cũng không vạch trần, duỗi lưng một cái, đột nhiên hỏi.

- Tại hạ ngu muội!

Hoang Lăng tức nghẹn.

Đạt tới cấp bậc chí tôn, rất nhiều người đều dành thời gian tu luyện mà rất ít ngủ. Hơn nữa linh hồn cường đại như thế, căn bản không có khả năng nằm mơ, Hoang Lăng biết rõ hắn đang nói bậy nói bạ nhưng không dám phản bác lời nói của hắn.

- Là ngươi, còn lão tổ Hoang Trần, còn có nhiều người, mấy người này đánh chết chỉ sợ ngươi cũng đoán không được!

Nhiếp Vân cố ý dừng lại một chút.

- Nhiếp Vân bệ hạ nói chuyện này, Thần Thánh đế quốc đang có

quan hệ hòa hợp với ngươi, làm sao có thể vây giết ngươi…

Hoang Lăng cười khan một tiếng.

- Ha ha, hòa hợp? Ta cảm thấy được các ngươi đặc biệt muốn giết ta!

Nhiếp Vân nhìn hắn.

- Việc này…việc này…làm sao có chuyện đó…

Hoang Lăng vội vàng xua tay.

- Ngươi không cần gấp gáp phủ nhận, chẳng lẽ ngươi không muốn đoán thử trong mộng là lão tổ của ngươi liên thủ với ai sao?

Nhiếp Vân cố ý hỏi.

- Vừa rồi nếu Nhiếp Vân bệ hạ đã nói ta sẽ đoán không ra, vậy đương nhiên là ta đoán không được…

Hoang Lăng tiếp tục xua tay.

------oOo------

Chương 390: Để Nhiếp Đồng tới đi (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đoán không được cũng là chuyện bình thường, bởi vì chính ta cũng không nghĩ tới! Đi cùng lão tổ Hoang Trần của ngươi không ngờ là Tử Quỳnh sơn mạch Tử Quỳnh hoàng cùng Kỳ Hoàng!

Nhiếp Vân nói.

- A…

Nhiếp Vân vừa dứt lời, Kỳ Hoàng vốn đang giả tạo yêu thú cũng không nhịn được khẽ hô một tiếng.

May mắn hắn phản ứng nhanh, lập tức áp chế nên không lộ ra dấu vết.

- Ha ha, Nhiếp Vân đại nhân nói chuyện này, Thần Thánh đế quốc cùng Tử Quỳnh sơn mạch vốn không đội trời chung, làm sao có thể liên hợp…đây nhất định là hiểu lầm…

Hoang Lăng xấu hổ, đem toàn bộ cảm xúc đều giấu trong đáy mắt.

- Ta cũng biết các ngươi không có khả năng hợp tác, nhưng đây chỉ là giấc mộng thôi, ngươi cũng đừng để bụng. Nếu nhân loại thật sự hợp tác với yêu nhân, chẳng phải heo chó không bằng, thậm chí còn không bằng súc sinh sao?

Nhiếp Vân ha ha cười, thuận miệng mắng một câu.

Mắng xong liền nhìn thấy khuôn mặt Hoang Lăng đen như đáy nồi.

Mắng một trận, nhưng Nhiếp Vân biết mình còn cần giải độc cho Hoang Lăng, bằng không mình cũng không biết làm sao tiến vào nội điện, liền nói:

- Kỳ thật hiện tại ta hẳn nên lập tức trừ độc cho ngươi, bất quá vừa rồi hấp thu nhiều khí độc, độc khí đã xâm nhập tâm phổi, nhất định phải nghỉ ngơi ba ngày mới có thể hoàn toàn khôi phục, như vậy đi, ta đã đem Thiên Ti Khu Độc thủ truyền lại cho đệ đệ của ta, Nhiếp Đồng, đệ tới đây trừ độc cho Hoang Lăng đại nhân, bằng vào thủ đoạn của đệ hẳn không thành vấn đề!

- Đệ?

Nhiếp Đồng hoảng sợ.

Hắn làm sao biết cái gì là Thiên Ti Khu Độc thủ, cũng là lần đầu tiên nghe ca ca nói qua, làm sao trừ độc?

- Đệ chỉ cần hung hăng tát tai hắn là được, chuyện trừ độc giao cho ta, ta hơi mệt, cần nghỉ ngơi một lát. Một lát nữa tự nhiên sẽ trừ độc cho hắn!

Còn đang kỳ quái, Nhiếp Đồng chợt nghe Nhiếp Vân truyền âm.

- Mệt mỏi? Nghỉ ngơi? Ca ca…

Nghe được lời nói của ca ca, đôi mắt Nhiếp Đồng đỏ lên.

Thực lực đạt tới tình trạng như ca ca, chân khí hùng hậu dù đánh người cả năm cũng không mệt, làm sao cần nghỉ ngơi, hắn làm như vậy rõ ràng là cho mình cơ hội tự báo thù.

Ca ca!

Cả đời này ca ca đều là thân ca ca của đệ, là người mà đệ tôn kính nhất, cho dù phải chết cũng là như thế!

- Dạ, ca ca!

Hiểu được ý tứ của Nhiếp Vân, Nhiếp Đông đi tới trước mặt Hoang Lăng:

- Hoang Lăng bệ hạ, Thiên Ti Khu Độc thủ của ta chỉ mới tu luyện, có thể không quá quen thuộc, nếu không thể lập tức giúp ngươi khu trừ độc khí, xin hãy tha lỗi, yên tâm đi, ta sẽ cố gắng khu trừ sạch sẽ!

- Được, đến đây đi!

Nhìn thấy biểu tình của hai huynh đệ, Hoang Lăng cũng đoán được sự tình, cắn chặt răng, bộ dáng khẳng khái chịu chết.

Bị đánh mặc dù đau, nhưng không trừ độc khí càng đau hơn, thậm chí còn ảnh hưởng tính mạng, đương nhiên lựa chọn bị đánh.

- Ngươi đã không ý kiến, vậy ta bắt đầu đây!

Trong mắt Nhiếp Đồng hiện tia hận ý, nhảy dựng lên, hung hăng tát tới.

Ba ba ba ba!

Mặt Hoang Lăng nhanh chóng sưng tấy, nhìn như quả bóng.

- 498, 499, 500…

Rất nhanh Nhiếp Đồng đã đánh năm trăm bạt tai, mỗi cái đều dùng đủ lực lượng, còn ác hơn tiểu Phong đánh trước kia.

- Ai nha, Nhiếp Đồng, sao đệ lại hồ đồ như thế, trước đó ta không phải đã nói với đệ sao? Thiên Ti Khu Độc thủ căn bản không phải thi triển kiểu như vậy, nhất định phải tập trung tinh thần, đem pháp môn trừ độc đồng thời thi triển đi ra!

Thấy Nhiếp Đồng đánh xong năm trăm tát tai, Nhiếp Vân cố ý làm như mới tu luyện xong, mở mắt, vẻ mặt sốt ruột có chút tức giận nói:

- Vừa rồi đệ không thi triển pháp môn trừ độc, không có chút hiệu quả, Hoang Lăng bệ hạ, ngượng ngùng, đệ đệ của ta mới tu luyện nên không thành thạo, để cho hắn trừ độc cho ngươi thêm một lần!

Ba ba ba ba ba!

Nhiếp Vân còn đang nói chuyện, Nhiếp Đồng đã tiếp tục tát tới.

Lại một trận gào khóc thảm thiết…

- Đệ học thế nào vậy, không có chút tiến bộ nào, Hoang Lăng bệ hạ, thật sự ngượng ngùng, ta để cho hắn tiếp tục giúp ngươi trừ độc một lần…

…

- Yên tâm đi, Hoang Lăng bệ hạ, lần này nhất định chuẩn bị cho tốt!

…

- Lần này khẳng định không thành vấn đề, tiểu Đồng, đệ chuyên tâm một chút…

Thấy Nhiếp Đồng liên tục tát Hoang Lăng bảy tám ngàn tát tai, cũng đã trút xong ác khí, lúc này Nhiếp Vân mới lặng lẽ dùng Cửu Minh hàn châu hút độc khí trên người hắn.

- Tốt lắm, Hoang Lăng bệ hạ, chất độc trên người ngươi đã được tiểu Đồng hoàn toàn hút ra, hiện tại ngươi nhanh chóng khôi phục thể lực đi!

Nhiếp Vân nói.

- Đa tạ…Nhiếp Vân…bệ hạ!

Lúc này Hoang Lăng đã hữu khí vô lực, mặt sưng phù. Tuy rằng hắn biết rõ Nhiếp Vân đùa giỡn mình nhưng hắn cũng không biện pháp, đành phải đem cừu hận chôn xuống đáy lòng.

Dù sao theo hắn xem ra, chỉ cần lão tổ Hoang Trần vừa đến, Nhiếp Vân hẳn phải chết không nghi ngờ, toàn bộ thù hận đều có thể báo!

…

Không có thú triều, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ nửa ngày, lúc này đám người mới dần dần khôi phục.

- Hoang Lăng bệ hạ, trước đó ta đã hút độc thật quá nhiều, hai chân đã chết lặng, chỉ sợ không thể cùng đi tới với các ngươi…

Thấy mọi người đứng lên, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu nói.

- Lần này tìm kiếm Tử Hoa động phủ sao có thể thiếu Nhiếp Vân bệ hạ, hay là chúng ta ở lại nghỉ ngơi thêm mấy ngày!

Hoang Lăng không biết Nhiếp Vân muốn làm cái quỷ gì, đành phải nói theo lời hắn.

- Như vậy sao được, nghỉ thêm mấy ngày không biết lại hao phí bao nhiêu thời gian, như vậy đi, đầu yêu sủng Kim Giáp hồng viên của Hoang Lăng bệ hạ có thể cho ta mượn vài ngày hay không, để cho ta cùng đệ đệ thay chân đi bộ, như vậy ta vừa có thể đi theo vừa có thể khôi phục!

Nhiếp Vân chỉ vào Kim Giáp hồng viên đi theo sau lưng Hoang Lăng nói.

Kim Giáp hồng viên thoạt nhìn là yêu sủng, nhưng Nhiếp Vân biết hắn chính là Tử Quỳnh sơn mạch Kỳ Hoàng!

Hiện tại còn chưa thể giết hắn, nhưng có thể ghê tởm hắn!

- Kẽo kẹt! Kẽo kẹt!

Nghe được lời nói của Nhiếp Vân, nghĩ tới hắn đường đường là một hoàng giả bị người xem là ngựa để cưỡi, Kỳ Hoàng tức giận siết chặt nắm tay, mặt lúc đỏ lúc trắng, sắp bạo tẩu.

- Yêu sủng dù trân quý cũng chỉ là súc sinh thôi. Sao vậy, ngay cả một đầu súc sinh mà Hoang Lăng bệ hạ cũng luyến tiếc?

Nhiếp Vân trầm xuống, thanh âm mang theo lãnh ý.

- Đương nhiên không phải, chỉ là…chỉ là…

Hoang Lăng không biết nên nói thế nào, trong lòng buồn bực.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới tại sao Nhiếp Vân lại muốn cưỡi Kỳ Hoàng!

------oOo------

Chương 391: Địa Ngục Phá Cốt Sa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kỳ Hoàng là người đứng thứ hai trong Tử Quỳnh sơn mạch, cẩn thận tính toán địa vị xấp xỉ với Hoang Lăng, nhân vật như vậy làm tọa kỵ…chẳng lẽ Nhiếp Vân đã nhìn ra vấn đề gì?

Hắn nhìn thẳng vào mặt Nhiếp Vân, chỉ thấy vẻ mặt thiếu niên tối đen, giống như trúng độc chưa lành, ngoài ra không nhìn được gì

khác.

- Sĩ khả sát bất khả nhục, Hoang Lăng, ta nhịn không được, thừa dịp hắn trúng độc, chúng ta trực tiếp động thủ đi!

Trong lòng Hoang Lăng còn đang suy nghĩ, Kỳ Hoàng đã truyền âm.

- Khoan đã, hắn nói mình trúng độc, ai biết thật sự thế nào? Vạn nhất hắn giả vờ, cố ý dụ dỗ chúng ta động thủ, chẳng phải trúng kế sao? Nhẫn một chút đi, vừa rồi ta bị đánh nhiều bạt tai như vậy vẫn nhẫn nhịn, ngươi cũng cõng bọn hắn đoạn đường, không có gì đâu!

Hoang Lăng thoáng do dự, cuối cùng làm ra quyết định.

- Nhẫn, nhẫn cái rắm, ta đường đường là hoàng giả Tử Quỳnh sơn mạch, cường giả vô địch dưới một người trên vạn người, bây giờ làm tọa kỵ, quả thật tức chết ta…

Sóng tinh thần của Kỳ Hoàng như cuồng bạo, giống như sắp phát điên.

- Yên tâm đi, hắn có hung hăng càn quấy cũng không được bao lâu, chỉ cần lão tổ cùng Tử Quỳnh hoàng vừa đến, chúng ta liên thủ tuyệt đối đánh chết hắn, tới lúc đó đem khuất nhục trả lại trăm ngàn lần là được!

Hoang Lăng an ủi một câu.

- Được, đây chính là ngươi nói, ta muốn cắt xuống từng miếng thịt của tiểu tử này, cho hắn sống không được, chết không xong!

Trong lòng Kỳ Hoàng thở mạnh, vẻ mặt bình thản trở lại.

- Chỉ là cái gì? Chẳng lẽ ngươi luyến tiếc một súc sinh như thế?

Nhiếp Vân nhìn thấy bọn hắn tựa hồ đã thương nghị xong, cố ý làm vẻ mặt tức giận, mở miệng kêu súc sinh.

- Không phải, ta chỉ sợ Nhiếp Vân bệ hạ không thói quen, nếu bệ

hạ kiên trì, vậy trực tiếp ngồi lên là được…

Hoang Lăng vội vàng nói.

- Vậy thì còn được! Yên tâm đi, ta ngồi quen thôi!

Nhiếp Vân khẽ cười, thả người nhảy lên lưng Kỳ Hoàng, bàn tay vươn phía trước, chân khí hùng hậu hình thành sợi thừng bọc trên cổ hắn, như đang vây lấy một con ngựa hoặc lừa:

- Tốt lắm, khom lưng xuống, cho đệ đệ của ta đi lên!

Nói xong chân khí trong cơ thể đột nhiên áp xuống, Kỳ Hoàng không kịp phản ứng tứ chi mềm nũn nằm úp sấp dưới đất.

- A…

Đã bị khuất nhục như vậy, Kỳ Hoàng cảm thấy phổi nhanh nổ tung, nhưng biết vô dụng, hiện tại nếu hắn hiện nguyên hình nhất định sẽ bị vây công đánh chết.

Khuất nhục lớn thế nào cũng chỉ có thể nhẫn!

- Nhiếp Đồng lên đây đi!

Thấy đối phương không dám phản kháng, Nhiếp Vân hô một tiếng.

- Được, ca ca!

Nhiếp Đồng cũng thả người nhảy lên lưng Kỳ Hoàng.

- Ha ha, tiểu súc sinh, đi thôi!

Hai huynh đệ ngồi yên, Nhiếp Vân đá mông Kỳ Hoàng cao giọng nói.

Kỳ Hoàng này vốn không phải người tốt, hiện tại mình đang lợi dụng đám người Hoang Lăng mở ra Tử Hoa động phủ, kiêng kỵ thực lực Hoang Trần, cho nên không thể trực tiếp giết bọn họ, nếu không làm sao khoan dung cho bọn hắn sống tới bây giờ!

Đoàn người tiếp tục đi về phía trước, ngày hôm sau mọi người rốt cục ra khỏi Vụ Khí chiểu trạch, từ xa nhìn lại, một cung điện nguy nga sừng sững phía trước.

Xung quanh cung điện đều là khí lưu đặc thù hình thành trận pháp, sắc bén như đao phong, cho dù cường giả chí tôn gặp được cũng bị thương.

- Đây là Địa Ngục Phá Cốt Sa, là một loại hạt cát đặc thù hình thành trận pháp, người bị lây dính sẽ trực tiếp xâm nhập vào tủy, đau đớn muốn chết!

Nhìn thấy cát vàng bao trùm trước mắt, Hoang Lăng nói.

Địa Ngục Phá Cốt Sa, chỉ đứng sau Địa Ngục hàn lưu, cho dù là cường giả chí tôn lâm vào cũng bị trộn thành bụi phấn, đoạn tuyệt sinh cơ.

Nhiếp Vân lặng lẽ mở thiên nhãn nhìn thoáng qua đại trận cát vàng, lập tức chứng kiến cả trận pháp chậm rãi vận chuyển, cơ hồ không có kẽ hở.

Kim chúc mật độ lớn đều có khe hở, càng khỏi nói trận pháp, nhìn một lát Nhiếp Vân quả nhiên thấy được một lỗ thủng có thể cho người thông qua.

Đường kính lỗ thủng chỉ có hai ba thước, nhưng tùy thời đều di chuyển, nếu không có thiên phú thiên nhãn muốn tìm kiếm cùng đi vào không biết phải phí bao nhiêu công phu.

- Nơi này có lỗ thủng, mọi người đi theo sau ta, ngàn vạn lần đừng rơi lại phía sau!

Nhiếp Vân nhìn ra thì Mặc Vô Đạo cũng nhìn ra, thét dài một tiếng, hắn hướng lỗ thủng đi tới.

Mọi người biết Địa Ngục Phá Cốt Sa lợi hại, đối với Mặc Vô Đạo nói gì nghe nấy, vội vàng đi nhanh tới trước.

- Mau đi theo!

Nhiếp Vân đá vào mông Kỳ Hoàng, cho hắn đi theo sau.

Đi trong Địa Ngục Phá Cốt Sa, giống như đi trong cuồng phong, bốn phía đều là tiếng gió rít bén nhọn chói tai, giống như muốn xé rách màng nhĩ người khác.

Đinh đương!

Hoang Lăng tùy tay ném một hoàng tộc thượng phẩm binh khí, chỉ nghe một trận vang giòn, đã bị Địa Ngục Phá Cốt Sa thổi thành cái sàng.

Nhìn thấy tình huống này sắc mặt mọi người đều căng thẳng, hoàng tộc thượng phẩm binh khí cũng bị thổi thành như vậy, nếu không cẩn thận rơi vào thật sự chỉ còn con đường chết.

Mặc Vô Đạo cùng Hoang Lăng nhìn thoáng qua nhau, tính toán thiết kế Nhiếp Vân ngay trong này, nhưng cẩn thận suy nghĩ vẫn không dám thực hiện.

Nơi này mặc dù có cơ hội giết Nhiếp Vân, nhưng hắn là cường giả bí cảnh, vạn nhất hắn nổi giận…rốt cục là ai chết cũng không nhất định.

Hơn nữa hiện tại Kỳ Hoàng còn đang làm tọa kỵ cho hai huynh đệ, vạn nhất vừa ra tay…cũng là một chuyện phiền toái.

Về phần đám người Long Khê, lần này cũng đã nhìn ra nhóm người mình lại đây chỉ là làm vai phụ. Mà bọn hắn không dám đắc tội Hoang Lăng lẫn Nhiếp Vân, đành giả vờ ngây ngốc một đường đi theo, không nói lời nào.

Mọi người đều tự cảnh giác, đều có tâm sự, dọc đường cũng không vấn đề gì, Nhiếp Vân luôn mở thiên nhãn, thấy Mặc Vô Đạo dẫn đường cũng không có gì ngoài ý muốn nên yên lòng.

Tạm thời buông tha việc tranh đấu, mọi người rất nhanh xuyên qua Địa Ngục Phá Cốt Sa, đi tới trước cung điện.

Cung điện nguy nga cao lớn, mang theo linh khí nồng đậm, mọi người trải qua nhiều tai nạn như vậy, hít sâu một hơi cũng cảm thấy tinh thần sảng khoái.

- Trước cung điện hẳn có địa phương đặt Tử Hoa Ngọc Ấn, chỉ cần bỏ ngọc ấn vào, cửa điện sẽ mở ra, chúng ta nhanh qua đi!

Nhìn cung điện nguy nga trước mắt, Hoang Lăng cao giọng nói.

- Đi thôi!

Mọi người biết vất vả thời gian dài như vậy rốt cục được hồi báo, vẻ mặt hưng phấn đi nhanh tới trước.

Từ Địa Ngục Phá Cốt Cát đi tới cung điện vẫn còn một khoảng cách, tuy nơi này là lục địa, nhưng cũng như Vụ Khí chiểu trạch, không thể phi hành, tựa hồ pháp tắc xung quanh cung điện bị lực lượng nào đó thay đổi.

------oOo------

Chương 392: Địa Ngục Phá Cốt Sa (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là Thiên Tinh Cấm Phi trận! Đại trận vô thượng của Hóa Vân tông? Tại sao lại ở chỗ này?

Kiếp trước khi Nhiếp Vân đi tới nơi đây, bởi vì kiến thức thấp cho nên không quá hiểu rõ, hiện tại cẩn thận nhìn quanh một vòng, phát hiện không thể phi hành là do đại trận gây ra, mà đại trận này lại có quan hệ với Hóa Vân tông của Phù Thiên đại lục.

Hóa Vân tông, một trong tám đại tông môn Phù Thiên đại lục, cũng đứng đầu, địa vị cực cao, trong đó các loại bí pháp, trận pháp, công pháp đều nhiều vô số kể, mà Thiên Tinh Cấm Phi trận cũng được xem là trận pháp cấp cao trong Hóa Vân tông.

- Quên đi, không thèm nghĩ nữa, đi vào trước rồi nói sau!

Nghĩ thật lâu cũng không hiểu nguyên nhân, Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng ngồi trên lưng Kỳ Hoàng đi theo mọi người về phía trước.

- Không tốt, có người!

Hoang Lăng đang đi phía trước đột nhiên hét lớn một tiếng, vội vàng lui về phía sau.

Đồng thời mọi người cũng nhìn thấy một đại thủ ấn lăng không vỗ xuống.

Đại thủ ấn nặng nề bao trùm, yêu khí âm hàn, vừa xuất hiện lại như lôi đình sét đánh, mang theo xu thế vạn quân khó tránh.

- Ha ha, rốt cục thấy được thực vật, chết cho ta, Vạn Thiên Kình Ma chưởng!

Ngay sau đó một tiếng thét chói tai hưng phấn vang vọng.

- Nguy rồi, đây là nhân yêu thực lực cường đại, mọi người cẩn thận!

Mặc Vô Đạo tựa hồ nhìn thấy gì đó, đột nhiên thét dài, chắp tay nghênh đón đại thủ ấn trên không.

- Nhân yêu? Đám súc sinh này nhất định muốn ăn rụng chúng ta, phá cho ta!

Nghe được tên nhân yêu, Tề Đào nhướng mày, nắm tay đẩy ra, một đạo kim quang hùng hậu dựng lên, hướng yêu khí âm hàn trên không trung đánh tới.

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh thật lớn, khí kình mãnh liệt quét ngang, công kích song phương cơ hồ đồng thời tan thành mây khói.

Đăng đăng đăng đăng!

Tề Đào cùng Mặc Vô Đạo đồng thời lui ra sau mấy bước, khí huyết quay cuồng, sắc mặt phi thường khó xem.

Hai người này xem như thực lực mạnh nhất trong đám người ngoại trừ huynh đệ Nhiếp Vân, cùng nhau liên thủ đối kháng nhưng lại có hại, đủ thấy đối phương cường đại.

Cường giả bí cảnh, tuyệt đối là bí cảnh!

- Ca ca, vừa rồi bọn hắn nói nhân yêu là gì?

Nhiếp Đồng có chút không rõ hỏi.

- Vụ Khí chiểu trạch, có đến mà không có về, rất nhiều yêu nhân, yêu thú, cao thủ nhân loại tới đây không ra được, bọn hắn rời nhà thời gian dài ở lại đây chẳng khác gì dân bản xứ, mà nhân loại thì thiếu hụt, không biện pháp đành kết hôn với người Yêu tộc, thậm chí là kết hôn với yêu thú, sinh ra nhân yêu!

Nhiếp Vân giải thích.

- Người cùng yêu nhân kết hôn? Điều này sao có thể? Yêu nhân ghê tởm như vậy, sao lại kết hôn? Còn có yêu thú, người cùng thú kết hôn…

Nhiếp Đồng cảm thấy ý tưởng của mình hoàn toàn phá vỡ.

Yêu nhân một thân tanh hôi, yêu khí tràn ngập, bộ dáng giống như cương thi, cực kỳ ghê tởm, nhân loại bình thường đi tới gần cũng cảm thấy khó ngửi, làm sao lại kết hôn?

- Ha ha, đệ còn nhỏ tuổi, chờ khi đệ trưởng thành thì sẽ biết, đừng nói yêu nhân, thật bị nghẹn nóng nảy, có một đầu heo có thể nói chuyện cũng chắc chắn sẽ không để ý!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Tuy kiếp trước hắn sống trong thù hận nên không nói chuyện tình yêu, nhưng nhìn kỹ viện san sát trên Phù Thiên đại lục là có thể biết

chuyện gì đều có thể xảy ra.

Năm đó trên tay hắn cũng từng giết chết không ít hái hoa đạo tặc, chẳng những thái bổ nhân loại, có đôi khi còn thái bổ cả yêu thú cùng yêu nhân.

- Ha ha, không nghĩ tới còn là một đám gốc rạ cứng rắn, không sai, như vậy càng phù hợp khẩu vị của ta!

Người đánh lén thấy một chưởng không hiệu quả, lại cười to, ba người đi nhanh tới.

Đi phía trước là một nửa người nửa yêu, chính là nhân yêu, mà sau lưng hắn ở bên trái là một lão nhân râu tóc trắng xóa, mà người bên phải là một yêu nhân.

Thực lực cực mạnh dĩ nhiên là nhân yêu, đã đạt tới bí cảnh, mà thực lực lão nhân cùng yêu nhân cũng không yếu, chân khí hùng hậu đường hoàng, cũng không kém hơn Tề Đào bao nhiêu.

- Thật lâu không có thực vật tươi mới, nhân loại, các ngươi tới đúng lúc, ngoan ngoãn giao ra bảo bối trên người, ta có thể cho các ngươi nguyện trung thành, nếu không hiện tại phải chết!

Nhân yêu xuất hiện trước mắt mọi người, ánh mắt phát sáng.

Vụ Khí chiểu trạch không thể sản xuất thực vật, nhân loại hay yêu nhân sinh tồn bên trong chỉ có thể lấy yêu thú cùng nhân loại đi vào đầm lầy làm thực vật, lúc này chứng kiến đám người Nhiếp Vân chỉ cảm thấy vô cùng thèm thuồng.

- Vô Ngân chí tôn, Tâm Vô Ngân? Ngươi không phải độ kiếp thất bại đã chết rồi sao? Tại sao lại ở chỗ này?

Đột nhiên Tề Đào giống như nhận ra lão nhân nhân tộc, thét lên kinh hãi.

- Vô Ngân chí tôn, cùng lão tổ Hoang Trần là nhân vật cùng thời, từng một đao đánh chết tứ đại cường giả Thiên bảng, danh chấn thiên hạ. Đao khí kinh người, bảy mươi năm trước ở Phù Đồ sơn

trùng kích bí cảnh thất bại biến mất, mọi người đều nghĩ ngươi đã chết. Không nghĩ qua ngươi lại tới nơi này, còn làm thuộc hạ của nhân yêu!

Hoang Lăng cũng nhớ lại cường giả nổi danh mà lão tổ từng nói qua, sắc mặt ngưng trọng.

Lão quái vật trùng kích bí cảnh bất tử bảy mươi năm trước, thực lực mạnh mẽ, chỉ sợ dù là Tề Đào cũng chưa thể so sánh!

Ngay cả người như vậy cũng cam nguyện làm thuộc hạ của đầu nhân yêu kia, như vậy nhân yêu cường đại thế nào có thể biết.

- Tề Đào, không nghĩ ra ngươi cũng tới, nếu ngươi đã vào, nhất định có Tử Hoa Ngọc Ấn, vậy lấy ra đưa cho chủ nhân ta đi!

Vô Ngân hừ lạnh một tiếng, không hề niệm tình cùng là nhân loại, đi tới:

- Chỉ cần lấy được ba ngọc ấn, chúng ta có thể mở ra ngoại điện, rời đi nơi này!

- Ta không có Tử Hoa Ngọc Ấn!

Tề Đào biến sắc.

- Đừng giả bộ, không có Tử Hoa Ngọc Ấn ai sẽ đi vào hiểm địa này? Mau đem đồ vật giao ra đây, ta có thể xin chủ nhân tha cho các ngươi không chết, cho các ngươi cũng như ta, tận lực nguyện trung thành với chủ nhân!

Trong mắt Vô Ngân lóe tinh quang.

Từ lời nói của hắn có thể nghe được hắn đã hoàn toàn nguyện trung thành đầu nhân yêu kia, vạn kiếp bất phục.

- Ngươi không phải cũng không có ngọc ấn nhưng vẫn tới đây đó sao?

Tề Đào sửng sốt.

Tử Hoa Ngọc Ấn tổng cộng chín khối, mà nhóm người mình đã tụ tập đầy đủ, đã nói những người vào đây không hề có ngọc ấn, bằng không nếu có làm sao lại rơi bên ngoài, mà nhóm người mình sao lại lấy được?

- Ha ha, ngay cả tin tức ngọc ấn tiến vào Vụ Khí chiểu trạch một thời gian sẽ biến mất cũng không biết, như vậy đã dám tới nơi này, xem ra các ngươi nhất định cũng giống như ta, vĩnh viễn bị vây ở đây!

Vô Ngân cười một tiếng, đột nhiên ra tay.

------oOo------

Chương 393: Phế vật mà thôi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa động thủ cả mặt đất đều chấn động lên, tử hồng sắc quang mang chiếu rọi nửa bầu trời.

- Chín mươi năm trước ta từng lĩnh giáo qua chiêu Lạc Hà thần chưởng của ngươi, hôm nay cho ta thử lại lần nữa!

Trong mắt Tề Đào tràn ngập chiến ý, thét dài một tiếng, kim quang lan tràn đánh ra.

- Chiến đấu với ta? Ngươi là muốn chết!

Trong mắt Vô Ngân hiện lên vẻ hung ác, trên đầu lóe ra hai loại nhan sắc, đồng thời một cỗ yêu khí mênh mông tràn xuống.

Oanh!

Tề Đào bị cỗ lực lượng áp chế, ngực quắt xuống, cả người bật lui ra sau, máu tươi cuồng phun.

Hai người chỉ một chiêu liền phân ra thắng bại, Tề Đào thảm bại.

- Cái gì?

Sắc mặt nhóm người Hoang Lăng hết sức khó xem.

- Hoang Lăng bệ hạ, chúng ta mau lui lại trong phạm vi của Địa Ngục Phá Cốt Sa, bọn hắn không có thiên phú thiên nhãn, khẳng định không dám đi theo!

Biết tình cảnh nguy cấp, Mặc Vô Đạo lớn tiếng kêu lên, muốn lui về phía sau.

- Lui, các ngươi nghĩ còn lui được sao?

Nhân yêu kiệt kiệt cười lạnh, bàn tay chộp tới, sau lưng mọi người giống như bị giam cầm, biến thành tử lộ.

- Xong rồi…làm sao bây giờ?

- Ba người đều lợi hại như vậy, chẳng lẽ chúng ta còn chưa tiến vào Tử Hoa động phủ đã phải chết ở chỗ này?

Mọi người cảm thấy đối phương vừa ra tay, thân thể mình như rơi vào đầm lầy, không thể nhúc nhích, tất cả đều biến sắc.

Không nghĩ tới mọi người một đường hiểm trở đều bình an vượt qua, nhưng phải chết trong tay một nhân yêu!

Thật quá vũ nhục!

- Không cho chúng ta lui? Chẳng lẽ ngươi còn cần mời chúng ta ăn cơm!

Ngay lúc mọi người còn đang hoảng hốt, một thanh âm thản nhiên vang lên, Nhiếp Vân đi nhanh tới trước.

- Ân? Thế nhưng có thể cởi ra gông cùm xiềng xích của ta, không sai, không nghĩ tới còn có một nhân vật như vậy! Kiệt kiệt, bất quá nhân vật càng lợi hại, bảo vật trên người càng nhiều, ta cũng càng thích! Tiểu tử, nếu ngươi ngoan ngoãn dâng lên bảo bối, ta có thể

không giết ngươi, cho ngươi cũng như Tâm Vô Ngân, làm thuộc hạ, bằng không ta sẽ cho ngươi lên trời không đường, xuống đất không cửa, chết không có chỗ chôn!

Nhân yêu thấy Nhiếp Vân đi tới thoáng sửng sốt, lập tức kiệt kiệt cười.

- Lên trời không đường, xuống đất không cửa? Ngươi chưa tỉnh ngủ đi? Một phế vật mà thôi, chít chít méo mó, ngươi đã muốn chết, ta sẽ thành toàn ngươi!

Nhiếp Vân tiến lên một bước, cổ tay vừa lật, hắc kiếm hiện ra, chém mạnh về phía trước.

Oanh!

Nhân yêu còn chưa kịp phản ứng liền nằm úp sấp dưới đất, biến thành bánh thịt, chết không thể chết lại!

Bánh thịt dính sát dưới đất, tinh khí máu tươi toàn thân bị một kiếm tạp khảm vào thân thể, không hề chảy ra chút nào, nhìn qua thật giống như một người sáp bị đánh bẹp, hết sức quỷ dị.

- A…

Đám người Hoang Lăng hoảng sợ run rẩy lên.

Đem một người giết chết dễ dàng, nhưng có thể đánh chết với kiểu như vậy, thủ đoạn như thế mới thấy lần đầu, không thể tưởng tượng nổi!

- Ngươi…ngươi giết chết chủ nhân…

- Điều đó không có khả năng, chủ nhân là siêu cấp cường giả bí cảnh, vì sao lại bị tên tiểu tử này tùy tay giết chết?

Nhìn thấy nhân yêu nằm dưới đất, Vô Ngân cùng yêu nhân còn lại đều sắp phát điên.

Người khác không biết thực lực của yêu nhân, nhưng bọn hắn phi

thường rõ ràng, tuy hắn chỉ là bí cảnh sơ kỳ, nhưng một chiêu Vạn Thiên Kình Ma chưởng phách thiên liệt địa, không người có thể ngăn cản, mà bây giờ thậm chí một chiêu còn chưa kịp đánh ra đã bị thiếu niên trước mắt đánh một kiếm tạp thành thịt nát, thiếu chút nữa đem hai người hù chết.

- Máu huyết toàn thân không bị tổn hại, cỗ thi thể này là đại bổ vật, đưa cho Hắc Nham cùng Tử Đồng, có thể khiến bọn hắn thăng cấp bí cảnh!

Nhiếp Vân khẽ cười, bàn tay chộp tới đem bánh thịt dưới đất thu vào trong nạp vật đan điền.

Từ khi đạt tới chí tôn hậu kỳ, thực lực cùng sức chiến đấu của Nhiếp Vân đã vượt qua một ít bí cảnh, nhân yêu thoạt nhìn không kém nhưng trên thực tế ngang ngửa với Hoang Trần, làm sao là đối thủ của hắn.

- Tốt lắm, tới lượt ngươi!

Nhiếp Vân quay đầu nhìn yêu nhân, Huyền Ngọc kiếm run lên.

Ba tháp!

Không hề ngoài ý muốn, yêu nhân biến thành đống thịt nát.

- Tuy không đạt tới bí cảnh nhưng yêu hạch cũng là thứ tốt, giúp được phụ thân bọn họ thăng cấp!

Bàn tay Nhiếp Vân chộp tới cũng thu thi thể yêu nhân vào nạp vật đan điền.

- Đến ngươi!

Nhiếp Vân quay đầu nhìn Vô Ngân cách đó không xa.

Lúc này sắc mặt Vô Ngân tái nhợt, thân hình run run, sợ tới mức chân đều mềm nhũn.

Chỉ hai kiếm đã đánh chết hai cao thủ, vẻ mặt lại không chút diễn

cảm, thiếu niên này thật quá lạnh lùng.

- Ca ca, người này lưu cho ta, để cho ta giết hắn đã ghiền!

Nhiếp Vân còn chưa động thủ, Nhiếp Đồng có chút nóng lòng muốn thử.

- Được. Nhưng chờ một chút, ta hỏi hắn chút chuyện!

Nhiếp Vân đi tới trước mặt Vô Ngân:

- Ngươi nói Tử Hoa Ngọc Ấn tiến vào Vụ Khí chiểu trạch một thời gian sẽ biến mất, đây là có chuyện gì?

- Ta nói ra…ngươi sẽ thả ta?

Vô Ngân không còn vẻ hung hăng càn quấy khi nãy, không ngừng run lên.

- Thả ngươi? Nghĩ cũng đừng nghĩ, nhưng ta có thể cho ngươi một lần cơ hội!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói, trên mặt không có bất kỳ diễn cảm.

- Cho ta một lần cơ hội?

Vô Ngân sửng sốt.

- Tới lúc đó đánh một trận với đệ đệ của ta. Thua, chết! Thắng, có thể rời đi!

Nhiếp Vân nói.

- Đánh một trận với đệ đệ của ngươi?

Vô Ngân nhìn thoáng qua Nhiếp Đồng, thấy người này có chút lão thái, nhưng cử chỉ ánh mắt đều cho biết tuổi hắn không lớn, hơn nữa trọng yếu nhất là không hề có chút chân khí dao động, liền cắn răng:

- Được! Tử Hoa Ngọc Ấn là do Tử Hoa đạo nhân lưu lại dùng tiến vào động phủ, chỉ cần mang theo vật đó tiến vào phạm vi của Vụ Khí chiểu trạch, ngọc ấn sẽ lây dính một loại khí tức đặc thù, trong bảy ngày thời gian nếu không kịp tới trước

động phủ dùng ngọc ấn mở ra động phủ, như vậy ngọc ấn sẽ tự động biến mất, một lần nữa rơi rụng vào Khí Hải đại lục.

- Lúc trước sở dĩ ta tới đây là vì chiếm được ba khối ngọc ấn, kết quả ở trong Vụ Khí chiểu trạch gặp được Kim Lân Giáp Trụ trùng, thứ kia giống như thủy triều, không thể hoàn toàn giết chết, cho nên làm chậm trễ thời gian, còn chưa tới được động phủ ngọc ấn đã hoàn toàn biến mất!

- Còn có chuyện như vậy?

Nghe được lời này, Nhiếp Vân kinh ngạc.

Kiếp trước khi hắn tới nơi này, mặc dù không có thiên nhãn trợ giúp nhưng vận khí tương đối khá, một đường thật thuận lợi thành công tiến vào động phủ, lúc đó tính thời gian mãi cho tới lúc đi ra cũng chưa qua bảy ngày, cho nên tình huống như vậy chỉ nghe nói lần đầu tiên.

------oOo------

Chương 394: Ngươi cùng tiểu Đồng chiến một trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhưng ngẫm lại cũng hiểu được, nếu không có trói buộc như thế, nhóm người bọn họ làm sao có được chín ngọc ấn! Dù sao không biết có bao nhiêu nhân vật kinh tài tuyệt diễm, dù bọn hắn không tụ tập đủ ngọc ấn nhưng vẫn tìm được vài khối, tuyệt đối không thể có chuyện không lấy được một khối nào.

- Ngọc ấn lây dính vụ khí bảy ngày biến mất, có thể nói có quan hệ tới không gian, xem ra ta xem thường vị Tử Hoa đạo nhân kia, thực lực của hắn chỉ sợ không kém hơn ta ở thời kỳ đỉnh phong nhất!

- Đại nhân, những gì nên nói ta đã nói tất cả, lời của ngươi có nghĩa không?

Thấy Nhiếp Vân lâm vào trầm tư, Vô Ngân hỏi.

- Có nghĩa, tiểu Đồng, đệ đánh một trận với hắn đi!

Nhiếp Vân tùy ý khoát tay.

- Được!

Nhiếp Đồng cũng là phần tử hiếu chiến, thấy ca ca đồng ý hưng phấn thét dài.

Hoa lạp!

Trường kiếm bay ra từ sau lưng, một đạo dải lụa bắn thẳng tới Vô Ngân.

Phác xích!

Đầu của Vô Ngân lập tức rơi khỏi cổ, ngã nhào xuống đất.

Từ lúc Nhiếp Đồng động thủ tới lúc Vô Ngân tử vong, thậm chí còn chưa được nửa lần hô hấp, Vô Ngân không kịp phan rứng thì đã xong đời.

- Thật…nhanh…

Đầu Vô Ngân lăn lộn dưới đất, thật lâu mới thốt ra câu cuối cùng, máu tươi cuồng bắn.

- Két?

- Không phải đâu!

- Yêu nghiệt! Sao lại có yêu nghiệt như vậy!

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, đám người Hoang Lăng hoàn

toàn hỏng mất.

Trước đó tuy bọn hắn cảm thấy thực lực Nhiếp Đồng không kém, nhưng còn kém hơn mình, mà bây giờ cường giả tuyệt thế đánh thắng cả Tề Đào, lại bị hắn một kiếm đánh chết, không hề tốn chút công phu, thực lực mạnh mẽ vượt xa tưởng tượng của bọn hắn!

- Đôi huynh đệ này đúng là quái thai…còn có phải là người hay không?

Sắc mặt Hoang Lăng đờ đẫn, nhìn hai thiếu niên, trong lòng cảm thấy tràn đầy vô lực.

- Ta còn tưởng rằng thật lợi hại, ca ca, thực lực người này thật kém cỏi!

Đúng lúc này thanh âm Nhiếp Đồng truyền tới, nghe được câu nói của hắn, cả nhóm người muốn òa khóc.

Đáng thương bọn hắn còn muốn liên thủ tính kế hai huynh đệ… may mắn chưa thực hiện, bằng không…

Hiểu được điều này, ánh mắt mọi người nhìn Hoang Lăng mang theo cừu hận.

Nhìn thấy ánh mắt của mọi người, Hoang Lăng sao không biết họ nghĩ gì, cảm thấy bất đắc dĩ, phi thường buồn bực.

Thực lực Nhiếp Vân sâu không lường được chính là tình hình thực tế, nhưng mình lại không nhìn ra được rõ ràng là vì lúc trước Nhiếp Đồng bị vài cường giả Thiên bảng vây công thiếu chút nữa tử vong, thực lực chắc chắn không vượt qua Bích lão, mà bây giờ một trăm Bích lão tụ chung một chỗ chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Hoàn toàn chẳng khác gì là hai người, tiến bộ nhanh như vậy dù mình là thần tiên cũng không ngờ được đi?

- Chúng ta bị Chiểu Trạch hoàng phong làm chậm trễ hơn hai ngày, đi đường lại mất bốn ngày, hiện tại đã tiến vào Vụ Khí chiểu trạch

hơn sáu ngày, nếu còn không nhanh hơn một chút, đợi Tử Hoa Ngọc Ấn biến mất, không còn khả năng đi vào, nhanh đi thôi!

Biết lúc này giải thích cũng vô dụng, Hoang Lăng đành đổi lực chú ý của mọi người.

- Không sai, chúng ta nhất định nhanh lên! Đi thôi!

Nhiếp Vân cũng biết chuyện nghiêm trọng, liền hối thúc.

- Ta dẫn đường!

Hai mắt Mặc Vô Đạo tỏa sáng, thiên phú thiên nhãn mở ra, dẫn dắt mọi người đi nhanh về phía trước.

Thiên phú thiên nhãn đích thật là thiên phú tốt nhất khi đi vào nơi này, đối với cường giả vào đây mà nói kinh khủng nhất là Địa Ngục hàn lưu, nhưng lúc này lại không còn chút nguy hiểm, mỗi lần chứng kiến Mặc Vô Đạo đều dẫn mọi người quanh quẩn đi qua, bình yên vô sự.

Còn có vô số trận pháp chỉ cần chạm vào sẽ gây ra công kích thật lớn, nhưng ở trong mắt thiên nhãn sư lại có trăm ngàn chỗ hở, mọi người một đường đi tới, rất nhanh đã đi tới trước cung điện nguy nga.

Cung điện cao mấy trăm trượng, vắt ngang trước mặt mọi người. Vô biên vô hạn, nhộn nhạo một cỗ chân khí dày đặc dao động, tựa hồ cả cung điện là một vật thể chứa đựng linh khí cực lớn, có thể hấp thu bổ sung trong không gian, duy trì trận pháp vận chuyển.

Trước mặt là một cánh cửa thật lớn, trước cửa có ba bãi đá. Bên trên có những hố lõm cỡ lòng bàn tay, bên trong điêu khắc đồ văn đặc thù.

- Trong hố lõm là địa phương khảm Tử Hoa Ngọc Ấn, chỉ cần bỏ vào là có thể mở cổng lớn, tiến vào ngoại điện, ta tới trước đi!

Hoang Lăng đi tới vươn tay lấy ra một ngọc ấn bỏ vào hố lõm.

- Ta cũng tới đi!

Nhiếp Vân ném ra hai ngọc ấn.

Oanh long!

Ba ngọc ấn vừa vào hố lõm, bãi đá phát ra ánh sáng chói mắt, ngay sau đó cửa đá khổng lồ chi nha một tiếng chậm rãi mở ra.

Còn chưa tiến vào trong cửa đá tràn ra một cỗ linh khí nồng hậu, khiến tinh thần sảng khoái.

- Tử Hoa động phủ, ta lại tới nữa…

Cảm nhận được hương vị quen thuộc, trong lòng Nhiếp Vân nhớ tới những người cùng đi với mình kiếp trước, không khỏi cảm khái. Hắn theo sát phía sau Mặc Vô Đạo đi nhanh vào bên trong.

Kiếp trước hắn tới nơi đây, không chuẩn bị được gì, thực lực cũng không có gì đặc biệt, gian nan hiểm trở, nguy cơ trùng trùng, thật có thể nói là cửu tử nhất sinh, mà kiếp này chẳng những tụ tập đủ chín khối ngọc ấn, còn có thiên phú thiên nhãn, có thể nhìn ra hết thảy nguy hiểm, không gặp được nguy cơ, biến hóa to lớn làm người muốn than khóc.

- Vào đi thôi!

Mọi người nối đuôi đi vào, vừa vào trong liền cảm thấy một cỗ linh khí nồng hậu tràn đầy, làm da thịt như nhảy lên, sảng khoái nói không nên lời.

Mở to mắt, phía trước là đại điện rộng lớn, trung ương có một bãi đá hình tròn, ngoài ra không còn vật gì khác.

- Sao lại là một bãi đá? Dựa theo đạo lý cho dù là ngoại điện cũng có không ít bảo vật đi?

Mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt cảm thấy mê hoặc.

- Lên bãi đá nhìn xem!

Mọi người đồng thời nhảy lên.

Hai bên bãi đá cắm hai thanh bảo kiếm, hàn quang lóng lánh, vừa nhìn liền biết không phải vật phàm.

- Nơi này có một thạch bia!

Trên bia đá rậm rạp chữ viết, mọi người vội vàng đi qua.

Chỉ thấy trên bia đá viết: “Có thể đi vào Tử Hoa động phủ của ta, nói rõ vận khí các ngươi không tệ, nơi này có hai lối đi, có thể rút ra trường kiếm, như vậy có thể đi vào, hai lối đi có sinh có tử, ta ở bên trong để lại bảo bối, chỉ cần thông qua khảo nghiệm là đạt được!”

Lời nói thông tục dễ hiểu, không hề có năng lượng sóng gợn, chẳng qua mỗi chữ đều mang theo vẻ kiệt ngạo bất tuần, tà khí tận trời, làm cho người ta vừa nhìn liền nhịn không được tán dương.

- Hai thông đạo? Chúng ta tiến đường nào?

Hoang Lăng đứng trước bia đá, nhìn quanh một lần, khẽ cau mày.

------oOo------

Chương 395: Tiến vào ngoại điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trường kiếm bên trái, nhẹ nhàng sắc bén, bên trên viết một chữ âm, mà bên phải lại trầm ổn dày trọng, viết chữ dương.

Một âm một dương, tuy rằng không biết ý tứ cụ thể là gì, nhưng hai thanh kiếm, kiếm khí bốn phía, còn chưa tới gần đã cảm thấy trận cuồng phong đập vào mặt, tựa hồ ẩn chứa một bộ kiếm thuật vô hình, chỉ từ điểm này có thể nhìn ra sự bất phàm.

- Bất kể là đường nào, chúng ta có thể rút thanh kiếm nào thì là con đường đó!

Lăng Thiên lên tiếng trước.

- Ân, đích thật là chủ ý không sai, một khi đã như vậy Lăng Thiên bệ hạ qua thử một chút đi!

Hoang Lăng cười nói.

- Ta? Ha ha, thực lực của ta không được, đi qua chỉ thêm phiền cho mọi người, hay là Hoang Lăng bệ hạ đi đi!

Lăng Thiên hoảng sợ.

Muốn hắn lấy bảo bối còn được, muốn hắn đi tới thử nguy hiểm, hắn trốn nhanh hơn ai khác.

- Nhiều lời vô nghĩa, không qua, hiện tại ta giết ngươi!

Tề Đào hừ lạnh một tiếng.

Lúc này nhất định phải có người đi trước dò xét, nếu chối từ thì chậm trễ càng lâu! Tề Đào cũng là hung nhân, thấy thái độ của Lăng Thiên liền nhướng mày.

- Ngươi…được rồi, ta đi!

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Lăng Thiên biết nếu mình không đi, đối phương sẽ ra tay, lập tức cắn răng đi tới, hai tay nắm chặt chuôi kiếm rút mạnh.

Oanh long!

Một trận tiếng vang đất rung núi chuyển, bãi đá bóng loáng xuất hiện một lối đi.

Lối đi một mảnh tối đen, căn bản không nhìn ra sâu cạn.

- Mở?

Tùy tay rút kiếm lại mở thông đạo, không nguy hiểm gì, Lăng Thiên

có cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết, mồ hôi ướt đẫm.

- Hoa lạp!

Thấy Lăng Thiên không sao, Đồ Tân đi qua rút thanh kiếm còn lại, đồng dạng cũng xuất hiện một thông đạo, kết cấu giống thông đạo đầu tiên như đúc.

- Mặc Vô Đạo, thế nào, ngươi có thể nhìn ra con đường nào an toàn hơn không?

Hoang Lăng hỏi.

- Bên trong thông đạo tựa hồ bị người dùng tinh thần lực cường đại phong ấn, cho dù ta là thiên nhãn sư cũng nhìn không thấu tình huống cụ thể bên trong!

Mặc Vô Đạo lắc đầu.

- Nếu đơn giản liền cho người chứng kiến, cũng không xứng gọi là Tử Hoa đạo nhân! Ta xem chúng ta chia thành hai đường, mỗi đường năm người đi vào đi!

Nhiếp Vân đột nhiên mở miệng.

Từ sau khi tiến vào đại điện, Nhiếp Vân vẫn im lặng, trong đại điện đều giống kiếp trước như đúc, không có chút biến hóa, lúc trước hắn rút trường kiếm bên trái, tiến vào thông đạo bên trái, vì vậy chiếm được kiện bảo bối, bị vài vị chí tôn Thần Phong đế quốc liên hợp đuổi giết.

- Binh chia hai đường? Lời của Nhiếp Vân bệ hạ không sai, nếu hai con đường đều gặp nguy hiểm, chúng ta tách ra hành động, dùng ngọc bài truyền tấn liên hệ, một khi xuất hiện sự tình gì quay đầu còn kịp! Cũng có thể tiết kiệm được thời gian.

Trầm tư một thoáng, Hoang Lăng gật đầu.

- Ta đi bên phải, Nhiếp Đồng, đệ đi bên trái!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Kiếp trước hắn đi qua đường bên trái, nguy hiểm không lớn, với thực lực Nhiếp Đồng hoàn toàn có thể ứng phó, mà bên phải chưa đi qua, không biết lành dữ, vẫn tự mình đi một chuyến tốt hơn.

Kỳ thật đi vào đường bên trái có thể hoàn toàn thông qua, nhưng nếu Tử Hoa đạo nhân cố tình bố trí hai con đường khẳng định có dụng ý, Nhiếp Vân muốn nhìn xem đường bên phải có lưu bảo bối hay không, thuận tiện vơ vét.

- Ta đi theo Nhiếp Vân đại nhân, đi bên phải!

Long Khê nói trước.

- Ta cùng Mặc Vô Đạo đi bên trái!

Hoang Lăng có chút kiêng kỵ liếc nhìn Nhiếp Vân, lựa chọn đường khác.

- Ta cũng đi bên trái…

Kỳ Hoàng lắc lắc đầu, hướng Hoang Lăng đi tới, nhưng còn chưa đi xa đã bị một bàn tay nhéo trở về, đồng thời một thanh âm thản nhiên vang lên.

- Ngươi là tọa kỵ của ta, sao có thể đi bên kia? Theo ta đi bên phải đi!

Nói chuyện chính là Nhiếp Vân.

- Nhiếp Vân bệ hạ, ta đi cùng ngươi!

Tề Đào đi tới.

- Ân, đúng rồi, Hâm Đồ chí tôn, ngươi đi cùng chúng ta. Như vậy bọn hắn năm, chúng ta cũng năm!

Thấy Tề Đào đi qua, bên mình chỉ có bốn, Nhiếp Vân nhìn Hâm Đồ do Đồ Tân giả tạo.

- Việc này…

Đồ Tân thoáng do dự, hiển nhiên không muốn đi cùng Nhiếp Vân, khi hắn nhìn Hoang Lăng, thấy hắn gật đầu đành đáp ứng:

- Được rồi!

Mười người chia nhóm xong, muốn xuất phát.

- Tiểu Đồng, ta dặn đệ chút việc!

Đột nhiên Nhiếp Vân giữ chặt Nhiếp Đồng:

- Sau khi tiến vào thông đạo, lời nói của ai đệ cũng đừng nghe, đi theo bên trái, gặp được lối rẽ thì đi bên phải, sẽ không nguy hiểm, cuối thông đạo có một ngọn đèn màu đồng thau. Đệ nhất định phải lấy được nó, chỉ cần có nó đệ rất nhanh đột phá bí cảnh!

- Đạt tới bí cảnh? Ca ca, ngươi đã tới nơi này?

Nghe được lời dặn dò của Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng sửng sốt.

- Ta chưa từng tới, là sư phụ ta đã tới, đã nói tình huống mỗi con đường tường tận với ta!

Nhiếp Vân bịa lý do:

- Sau khi tiến vào thông đạo, nếu có cơ hội thích hợp thì xử lý Hoang Lăng, giết không được thì thôi, ngàn vạn lần đừng làm cho mình lâm vào khốn cảnh!

Thực lực đệ đệ hiện tại đã có thể tự mình đảm đương một phía, nếu để hắn ở dưới cánh chim của mình, vĩnh viễn không có khả năng thành tài, đây chính là cơ hội tôi luyện cho hắn.

- Đệ đã biết, ca ca!

Nhiếp Đồng gật đầu cười.

Khi Nhiếp Vân dặn dò Nhiếp Đồng, Hoang Lăng cùng Mặc Vô Đạo lặng lẽ truyền âm.

- Bệ hạ, tại sao Nhiếp Vân phải tách ra với đệ đệ của hắn, còn không phản đối chúng ta đi cùng đường với đệ đệ hắn?

Thần sắc Mặc Vô Đạo nghi hoặc.

- Ta cũng không biết, nhưng hắn làm như vậy khẳng định có mục đích của mình, tới lúc đó chúng ta hành sự tùy theo hoàn cảnh. Nếu dám bất lợi đối với chúng ta, liền giết chết hắn! Ta không tin hai chúng ta còn đánh không chết một thiếu niên hơn mười tuổi!

Trong mắt Hoang Lăng hiện tia tàn nhẫn.

- Ân, nơi này đều là Địa Ngục hàn lưu trải rộng, muốn âm chết Nhiếp Đồng phi thường đơn giản!

Mặc Vô Đạo gật đầu.

Không chỉ hai người họ nói thầm, những người khác cũng vậy, đều theo đuổi suy tính riêng của mình.

- Vào đi thôi!

Dặn dò xong, Nhiếp Vân mang theo người đi vào thông đạo bên phải.

Trong thông đạo một mảnh tối đen, nhìn qua giống như miệng rộng của cự thú Thao Thiết, cắn nuốt toàn bộ ánh sáng, cho dù thực lực mọi người mạnh mẽ cũng không nhìn thấy được gì, thậm chí tầm nhìn còn chưa qua ba thước.

- Đây là Huyết Sát Hắc, khác với bóng tối bình thường, là hắc ám do Huyết Sát tộc của yêu nhân bộ tộc dùng máu tươi làm ra, có thể hấp thu hết thảy ánh sáng, thậm chí cả ánh sáng trong con ngươi cũng có thể hấp thu, cho nên chúng ta không thể nhìn được xa!

Đi vài bước, Tề Đào chợt nói.

------oOo------

Chương 396: Binh chia hai đường

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân?

Nghe được giải thích của hắn, Nhiếp Vân sửng sốt.

Huyết Sát Hắc, là năng lực đặc hữu của Yêu tộc, thập phần bí ẩn, cho dù là trong Phù Thiên đại lục cũng không vài người biết rõ, không nghĩ tới Tề Đào lại biết.

- Ha ha, ta từng được qua kỳ ngộ, kiến thức qua Huyết Sát Hắc, cho nên biết rõ ràng!

Tựa hồ hiểu được nghi hoặc của Nhiếp Vân, Tề Đào giải thích.

Thấy hắn chủ động giải thích, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, thật cẩn thận đi thẳng về phía trước.

- Thiên nhãn, mở!

Đi một lát, Nhiếp Vân lặng lẽ mở ra thiên nhãn, tuy cũng không thấy cuối, nhưng so với thị lực bình thường mạnh hơn rất nhiều, ít nhất chứng kiến được tình cảnh hơn ngàn thước.

- Ân? Địa Ngục hàn lưu? Ha ha, trước tiên đem Đồ Tân giết chết, dù sao lưu trữ không còn tác dụng!

Nhìn thoáng qua phía trước, Nhiếp Vân chứng kiến có Địa Ngục hàn lưu vắt ngang, chiếm cứ cả bên trái thông đạo, chỉ lưu lại một con đường nhỏ chật hẹp thông qua, nếu không cẩn thận sẽ bị lôi cuốn vào, chết ngay tại chỗ.

Hơn nữa hàn lưu cũng không cố định, liên tục di chuyển, dù sao sớm muộn gì cũng phải giết Kỳ Hoàng cùng Đồ Tân, vừa vặn hiện tại giết chết.

Trong lòng có tính toán, Nhiếp Vân mỉm cười đi thẳng về phía trước, thấy hàn lưu đột nhiên biến mất, nhấc chân đi tới.

Đăng đăng đăng đăng!

Thiên nhãn thời khắc quan sát tình huống, Nhiếp Vân thấy mọi người đã đi tới gần hết chỉ còn lại Đồ Tân đang ở một bên hàn lưu, đột nhiên ngừng lại.

- Phía trước hình như không ổn!

Nhiếp Vân lên tiếng, làm tinh thần mọi người nháy mắt liền tập trung.

- Hẳn là không vấn đề gì, mọi người đi chậm một chút, ta luôn cảm thấy không thích hợp!

Đứng nguyên tại chỗ một lúc, Nhiếp Vân thấy Địa Ngục hàn lưu lại xuất hiện, khóe môi nhếch lên, nhẹ nhàng dặn mọi người một tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

- A…

Vừa đi vài bước, chợt nghe một tiếng hét thảm, ngay lập tức mọi người nhìn thấy Hâm Đồ nháy mắt đông cứng thành băng đồng, chưa đầy hai lần hô hấp đã đoạn tuyệt sinh cơ, hoàn toàn tử vong!

- Hâm Đồ? Hâm Đồ chí tôn…đã dặn ngươi cẩn thận, ngươi vẫn gặp phải Địa Ngục hàn lưu, vận khí thật xui xẻo!

Thấy Đồ Tân bị mình âm chết, Nhiếp Vân cười lạnh một tiếng, ngoài miệng lại thở dài tiếc hận.

Lúc trước Đồ Tân dám bắt người nhà của mình, sớm đáng chết, chỉ muốn lợi dụng miệng của hắn truyền tin sư phụ của mình là Vô Thượng trưởng lão Hóa Vân tông, bây giờ đối phương hiển nhiên đã tin, lưu trữ hắn chỉ vô dụng, vừa rồi sở dĩ yêu cầu hắn đi theo mình là tính toán giết hắn ở trong này.

- Hâm Đồ…

Kỳ Hoàng thấy Đồ Tân tử vong, ánh mắt lộ ra tia khủng hoảng.

Nhiếp Vân vừa nói có vấn đề, Đồ Tân lập tức tử vong, không khỏi quá mức trùng hợp, chẳng qua muốn hắn nói nguyên nhân bản thân hắn cũng không biết nói gì, chỉ mơ hồ cảm giác mình đi con đường này sẽ ngày càng nguy hiểm.

- Nhiếp Vân bệ hạ, để ta chở ngươi đi thôi!

Nghĩ nghĩ, Kỳ Hoàng tiến lên một bước ngồi xổm trước mặt Nhiếp Vân.

Tuy không biết tại sao Đồ Tân gặp phải Địa Ngục hàn lưu, nhưng Kỳ Hoàng biết chắc có quan hệ với Nhiếp Vân, vì không giẫm lên vết xe đổ, dù trong lòng tràn đầy khuất nhục hắn chỉ có thể làm như vậy.

- Ha ha, được rồi!

Nhiếp Vân làm sao không biết ý nghĩ của hắn, cũng không nhiều lời, cười một tiếng nhảy lên lưng.

Mọi người tiếp tục đi thêm một lát, phía trước đã có ánh sáng, tựa hồ đã thoát khỏi phạm vi Huyết Sát Hắc.

- Nhìn xem đó là cái gì?

Đột nhiên Tề Đào chỉ về phía trước.

Nhìn theo tay hắn, chỉ cần trong thông đạo xuất hiện một thạch thất thật lớn, trong thạch thất có một ngọn đèn mờ nhạt đang thiêu đốt, ngay vách tường trung ương đặt một chuông lớn hơn thân người.

- Đi qua xem!

Nhiếp Vân thoáng sững sờ, tình huống như vậy ở thông đạo bên trái không có, nhưng tới đâu hay tới đó, hắn lập tức mang theo ba người còn lại đi vào.

Đi vào bên trong, mọi người lập tức ngửi được một cỗ hương khí đặc thù, hương vị như hoa cỏ, nhưng lại nói không được tên của nó.

- Cái chuông này thật kỳ quái, ta xem có phải là kiện bảo bối hay không!

Long Khê đi tới cạnh chuông, hai tay dùng sức mạnh mẽ nhấc lên.

Oanh long!

Ca sát! Ca sát!

Chuông lớn vừa rời khỏi mặt tường, vách tường vang lên thanh âm cơ quan chuyển động, rin rít ken két khiến người dựng tóc gáy.

- Mọi người cẩn thận!

Nhiếp Vân kêu một tiếng, cũng không đi quản người khác, thân thể nhoáng lên thoát ra khỏi thạch thất. Đồng thời chân khí toàn thân tràn ngập, hình thành một khôi giáp phòng ngự bên ngoài.

Vách tường cũng không có cơ quan, sau khi mở ra bên trong lại là một bảo khố, bày đủ loại binh khí rậm rạp.

Đại bộ phận đều là binh khí hoàng tộc, không có linh binh, nhưng số lượng rất nhiều, hơn ngàn kiện.

Hơn ngàn kiện binh khí hoàng tộc, cho dù là Thần Thánh đế quốc chỉ sợ cũng không có!

- Ha ha, nhiều thứ tốt như vậy? Là của ta!

Long Khê đột nhiên chứng kiến nhiều binh khí như thế, hưng phấn đỏ mắt, thả người xông vào, năm ngón tay mở ra chộp tới, mười mấy binh khí liền bay về phía hắn.

Nhiếp Vân cũng không tùy tiện tiến lên mà dùng thiên nhãn nhìn lại, vừa nhìn nhất thời làm cho hắn phát hiện chỗ kỳ quặc.

Thiên nhãn chiếu xuống, cả gian phòng tràn ngập sương mù, cỗ sương mù đỏ tươi ướt át, mà binh khí đều do sương mù biến ảo!

- Sinh Tử Mê Huyễn khí?

Trong lòng Nhiếp Vân vừa động, nhớ tới một cái tên.

Sinh Tử Mê Huyễn khí có chứa mùi vị đặc thù, có thể đem người mê huyễn, sinh tử không biết, cho dù là cường giả bí cảnh sơ kỳ, chỉ cần linh hồn chưa đạt tới linh cảnh cũng bị khống chế.

- A…Hoang Lăng, ngươi dám động thủ với ta? Ta liều mạng với ngươi!

Oanh long! Oanh long!

Còn đang khiếp sợ, hắn liền chứng kiến Long Khê đã hoàn toàn bị mê huyễn khí ảnh hưởng, nhìn qua như nổi điên, hai tay quay cuồng không ngừng vỗ về hướng chuông lớn bên ngoài.

Mỗi khi vỗ một cái, chuông lớn liền phát ra tiếng nổ vang, tản mát ra càng nhiều sương mù màu đỏ.

Loại sương mù này mắt thường nhìn không thấy, nhưng lại không qua mắt được thiên nhãn.

- Nhiếp Vân bệ hạ, làm sao bây giờ?

Tề Đào cùng Kỳ Hoàng cũng không tiến lên, nhìn thấy tình huống như vậy dựng tóc gáy.

Họ không có thiên nhãn như Nhiếp Vân, tự nhiên không thấy Sinh Tử Mê Huyễn khí, chỉ chứng kiến Long Khê vừa lao vào phòng đã bắt đầu nổi điên, tinh thần không thể khống chế.

- Là Sinh Tử Mê Huyễn khí, ngọn nguồn hẳn nằm trong chuông lớn kia, chỉ cần đánh nát chuông cùng ngọn đèn thì không có vấn đề gì!

Nhiếp Vân thoáng trầm tư chỉ về phía trước.

Trước đó còn chưa đụng vào chuông nhưng ngửi được hương vị đặc thù, hẳn từ ngọn đèn truyền ra.

------oOo------

Chương 397: Sinh Tử Mê Huyễn khí

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta tới thử xem, Kim Đỉnh quyền!

Một tiếng thét dài, Tề Đào đánh thẳng tới chuông lớn.

Trường quyền như lụa, kim quang hội tụ hình thành một kim đỉnh thật lớn, ầm ầm đụng thẳng vào đại chuông.

Ông!

Công kích va chạm, đại chuông phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc, nhưng không chút sứt mẻ, ngược lại còn kinh động Long Khê đang công kích nó.

- Hoang Lăng, nguyên lai ngươi đang ở đây, trốn chỗ nào!

Long Khê rống to một tiếng đánh tới.

- Ngươi…

Tề Đào cũng không nghĩ Long Khê công kích mình, sắc mặt vô cùng khó xem, liên tục tránh thoát công kích của Long Khê, hai mắt hiện hung quang:

- Ngươi còn như vậy thì đừng trách ta không khách khí!

- Ta muốn ngươi chết!

Long Khê lại gầm rú, hai mắt đỏ đậm, tựa hồ không nghe được Tề Đào nói gì.

- Ngươi muốn ta chết, ta cho ngươi chết trước!

Tề Đào quát lớn, năm ngón tay như móng vuốt lóe kim quang, bàn tay chộp thẳng vào đầu Long Khê.

Thực lực Long Khê vốn không bằng hắn, hiện tại còn lâm vào ảo cảnh không thể tự kiềm chế, khó thể trốn tránh, xì một tiếng đã bị lợi trảo của Tề Đào xuyên qua đầu, máu tươi phun trào, văng tung tóe dưới đất.

Phác thông!

Thi thể Long Khê ngã xuống đất, một khối Tử Hoa Ngọc Ấn lăn ra ngoài.

- Hừ!

Tề Đào chộp tới đem ngọc ấn thu vào trong tay, cất vào trong túi.

- Người này cũng thật độc ác!

Nhìn thấy hành động của Tề Đào, Nhiếp Vân không ngăn trở, trong lòng hừ lạnh.

Long Khê tìm hắn tới giúp đỡ, hiện tại hắn giết cả cố chủ, thật sự là ngoan độc.

- Nhiếp Vân bệ hạ, Long Khê công kích thật sự rất mãnh liệt, ta không có biện pháp, cho nên…

Thấy Nhiếp Vân nhìn qua, Tề Đảo hoảng sợ, vẻ mặt xấu hổ lấy ra Tử Hoa Ngọc Ấn đưa tới:

- Ngọc ấn này hẳn nên cho ngươi…

- Không cần, ngươi cầm đi!

Nhiếp Vân cẩn thận quan sát, Tề Đào tựa hồ phi thường hiểu biết tình cảnh nơi này, mỗi cử động như có ý đồ, hắn cướp đoạt ngọc

ấn khẳng định có mục đích của chính mình, vì vậy không vạch trần, muốn xem hắn có âm mưu gì.

- Dù sao mọi người cùng nhau nghĩ biện pháp tiến vào nội điện, đặt trong tay ta hay đại nhân đều giống nhau!

Thấy Nhiếp Vân không cần, Tề Đào giống như nhẹ nhàng thở ra, xấu hổ cười đem ngọc ấn cất vào trong lòng.

- Được rồi, nơi này quỷ dị, chúng ta nhanh chóng đi qua, ta mở đường đi!

Không để ý tới biểu diễn vụng về của Tề Đào, Nhiếp Vân hừ một tiếng, lấy ra Huyền Ngọc kiếm hướng ngọn đèn chém tới.

Oanh!

Ngọn đèn bị một kiếm chém thành hai khúc, dầu thắp vẩy ra, không trung hóa thành một đám hỏa diễm cự nhân.

- Chết đi!

Nhiếp Vân không chút lưu tình, lực lượng đột nhiên phóng thích, chân khí cường đại nháy mắt hoàn toàn bao phủ thạch thất, vô hình mạnh mẽ, như thiên địa sụp xuống, hung hăng đánh lên người hỏa diễm cự nhân.

Hoa lạp!

Hỏa diễm cự nhân còn chưa hoàn toàn thành hình, đã bị chân khí đè ép hỏng mất.

- Phá!

Đánh vỡ ngọn đèn, Nhiếp Vân lại bổ một kiếm vào đại chuông, oanh một tiếng, đại chuông vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ rơi xuống đất.

Ngọn đèn cùng đại chuông vừa vỡ, khí thể màu đỏ trên không trung quả nhiên hoàn toàn biến mất, Nhiếp Vân tiến lên một bước, không

còn ngửi được hương khí đặc thù, như vậy Sinh Tử Mê Huyễn khí đã hoàn toàn biến mất.

- Tiếp tục đi thôi!

Vài bước xuyên qua thạch thất, ba người tiếp tục đi về phía trước.

Quãng đường còn lại không quá nguy hiểm, cho dù có bị thiên nhãn của Nhiếp Vân chiếu xuống hoàn toàn bại lộ, không xuất hiện vấn đề gì. Ba người chiếm được không ít bảo bối, đan dược, binh khí, nhưng hai người kia không có nạp vật đan điền, đại bộ phận thứ tốt đều bị Nhiếp Vân lấy đi.

Trong có cũng có một chút thứ tốt, tỷ như đan dược tuyệt phẩm có thể giúp người trong Tiềm Lực bảng trực tiếp đạt tới bí cảnh. Hoặc bảo vật thanh trừ tâm ma, Nhiếp Vân tính toán cấp cho người nhà sử dụng, bởi vì đối với hắn mà nói đã không còn tác dụng.

Toàn bộ bảo vật giá trị còn lớn hơn đi đường bên trái.

Đi tròn nửa ngày, ba người đi tới một đại sảnh rộng lớn. Trong đại sảnh không có vật gì, chỉ có một tế thai không lớn lắm.

- Trăm sông đổ về một biển, đi bên phải cũng tới nơi đây sao?

Nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân liền nhận ra.

Kiếp trước khi hắn đi tới đại sảnh đã nhìn thấy tế thai, năm đó hắn cũng không gom đủ ngọc ấn, bởi vì chỉ nghĩ đã thăm dò xong Tử Hoa động phủ, vì vậy đi vào truyền tống trận trên tế thai rời khỏi nơi này.

Kiếp trước không có thiên phú thiên nhãn, dọc theo đường đi cửu tử nhất sinh, kiếp này thực lực mạnh mẽ, còn có thiên phú đặc thù, một đường vẫn chưa cảm thấy quá mức nguy hiểm, thật sự không thể so sánh nổi.

- Ca ca, các ngươi đã tới!

Trong lòng còn đang cảm khái, liền nghe được tiếng cười vui

sướng, ngay lập tức một thân ảnh đi ra, chính là Nhiếp Đồng.

Lúc này thần sắc Nhiếp Đồng sáng ngời, tựa hồ tu vi tiến bộ, nhưng vẫn chưa đột phá bí cảnh.

Thực lực cùng phương pháp thăng cấp của Nhiếp Đồng làm Nhiếp Vân thật cảm thấy kỳ quái, hoàn toàn khác hẳn việc tu luyện khí hải, mà khí hải của hắn bị Vô Danh pháp quyết mở rộng, thăng cấp thong thả, tích lũy hùng hậu, không thể tiến vào bí cảnh thì cũng thôi, thế nhưng thực lực Nhiếp Đồng không kém gì hắn, nhưng cũng chưa tiến vào bí cảnh, thật không hiểu hắn đi theo con đường tu luyện nào, thậm chí chính mình cũng nhìn không thấu.

- Tiểu Đồng, đệ không sao chứ?

- Đệ không sao!

Nhiếp Đồng lặng lẽ truyền âm:

- Đệ dựa theo ca ca phân phó dọc theo đường đi quả nhiên không gặp nguy hiểm, mà Hoang Lăng cùng thiên nhãn sư Mặc Vô Đạo ba lần bốn lượt muốn mang đệ đi sai đường, may mắn đệ không mắc mưu!

- Ha ha!

Nghe được lời nói có chút hưng phấn đơn thuần của Nhiếp Đồng, Nhiếp Vân bật cười.

- Ca ca, huynh muốn đệ giết Hoang Lăng bọn hắn, nhưng đệ luôn không giết được, hơn nữa chuyên tâm tăng thực lực, cho nên…thật xin lỗi ca ca, huynh mắng đệ đi!

Nhiếp Đồng gãi đầu, vẻ mặt ngượng ngùng.

- Không sao, giết không được thì giao cho ca ca!

Nhiếp Vân khẽ cười.

- Vậy là tốt rồi, dù sao đệ biết huynh nhất định có thể giết chết bọn

họ!

Nhiếp Đồng cười nói.

Khi hai người còn đang truyền âm, lại có hai thân ảnh đi ra khỏi cửa, chính là Hoang Lăng cùng Mặc Vô Đạo, nhìn trong mắt hai người che kín tơ máu, chật vật không chịu nổi, quần áo rách rưới vài chỗ, tràn đầy vết máu, nếu không phải nhận thức hai người, thật nghĩ đó chỉ là hai tên khất cái.

- Nhiếp Vân, uổng chúng ta một đường đối đãi ngươi như người một nhà, ngươi lại cho người giết chúng ta?

Vừa đi ra cửa, hai người nhìn thấy Nhiếp Vân, trên mặt đồng thời biến sắc, hai người lập tức rống lên.

------oOo------

Chương 398: Đi ra ngoại điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đệ không phải nói không giết bọn hắn sao?

Không để ý tới hai người đang gầm rú, Nhiếp Vân nghi hoặc nhìn đệ đệ hỏi.

- Đệ chỉ nói là không giết được, nhưng bọn hắn cũng bị thương!

Nhiếp Đồng nháy mắt nói.

Nhìn thấy Nhiếp Đồng đùa giỡn, Nhiếp Vân lắc nhẹ đầu cười.

Xem ra hai người kia chạy trốn quá nhanh, tuy không chết nhưng đã bị thương, vừa ra cửa liền gặp Nhiếp Vân, sợ hắn cũng động thủ nên làm ra bộ dáng vô tội, muốn Nhiếp Vân bận tâm mặt mũi sẽ không động thủ với bọn họ.

- Nếu ta động thủ, ha ha, các ngươi đã sớm chết, còn có thể sống

tới bây giờ?

Nhiếp Vân hừ một tiếng.

- Chúng ta đừng chậm trễ thời gian, nhanh nghĩ biện pháp tiến vào nội điện đi, bằng không chúng ta bị vây ở chỗ này không thể đi vào, cũng ra ngoài không được!

Sợ Nhiếp Vân mất hứng giết hai người, Tề Đào vội vàng đi tới.

- Hừ, vậy nhanh nghĩ biện pháp đi vào nội điện đi!

Nhiếp Vân nói.

Kỳ thật nếu không phải hắn không biết phương pháp tiến vào nội điên, hắn làm sao lưu đám người kia, chỉ sợ đã sớm giết chết.

- Lối vào nội điện Tử Hoa động phủ nằm trên tế thai, chỉ cần chúng ta đem sáu khối ngọc ấn còn lại khảm lên tế thai, sẽ khởi động trận pháp, truyền tống chúng ta đi vào!

Thấy Nhiếp Vân không có ý tứ động thủ với hai người mình, cả hai nhẹ nhàng thở ra, Hoang Lăng đi tới nhìn tế thai nói.

Xem ra hắn vì tiến vào động phủ nên đã nghiên cứu kỹ càng, thậm chí nên làm sao đi vào cũng biết.

- Ân?

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân nhìn tế thai, quả nhiên thấy được vài lỗ nhỏ, đồ văn hoàn toàn giống trên ngọc ấn.

- Vì tiết kiệm thời gian, ta tới trước!

Hoang Lăng đi tới, lấy ra bốn khối ngọc ấn bỏ vào trong bốn lỗ nhỏ.

Quốc chủ có ngọc ấn đều đã chết hết, ngọc ấn toàn bộ rơi vào trong tay hắn.

- Ân!

Tề Đào cùng Nhiếp Vân cũng đem ngọc ấn đặt vào lỗ nhỏ trên tế thai.

Oanh long!

Sáu ngọc ấn vào khảm vào, cả tế thai nhất thời bị một đạo quang mang bao phủ, nổ vang chấn động.

- Đi!

Biết đó là truyền tống trận sắp mở ra, Nhiếp Vân chộp lấy Nhiếp Đồng nhảy lên.

Hoa lạp!

Nhóm người Hoang Lăng cũng gấp gáp nhảy lên, trận pháp chậm rãi xoay tròn, không gian vặn vẹo, mấy người biến mất tại chỗ.

Vài người vừa biến mất, cuối thông đạo bên trái có hai thân ảnh đi nhanh tới.

Lực lượng của hai thân ảnh thật cường đại, đều là cường giả bí cảnh!

- Tử Quỳnh, bọn hắn đã tiến vào nội điện, chúng ta nhanh đuổi theo, bằng không một khi trận pháp biến mất chúng ta muốn truy cũng không kịp!

Lão nhân đi phía trước quay đầu nói, thả người nhảy lên tế thai.

- Việc này không cần ngươi nhắc nhở, quản tốt chính ngươi rồi nói sau!

Người thứ hai theo sát nhảy lên tế thai, nói chuyện không lưu mặt mũi cho người trước, tựa hồ quan hệ giữa hai người cũng không hòa hợp.

Hai người này chính là Tử Quỳnh hoàng cùng Hoang Trần, vì Hoang Lăng có lưu lại dấu hiệu nên hai người đi tới không gặp

nguy hiểm gì.

Hô!

Khi Nhiếp Vân mở mắt, quả nhiên phát hiện mình đã được truyền tới một điện đường cực lớn.

Nơi này linh khí càng thêm nồng đậm, gấp mấy lần bên ngoài, nhìn kỹ lại nhất thời cảm thấy hoảng sợ.

- Linh thạch? Cả điện phủ đều dùng linh thạch làm thành?

Khó trách linh khí nồng đậm như vậy, bút tích thật đáng sợ! Cho dù là chính hắn kiếp trước chỉ sợ cũng không có nhiều của cải như thế.

Một viên linh thạch bình thường chỉ lớn cỡ quả hạch đào, mà đại điện cao mấy chục trượng, rộng mấy trăm trượng, cần hao phí bao nhiêu linh thạch?

Chỉ sợ dù dùng tám mười quặng mỏ linh thạch cũng không đủ!

Đáng sợ!

- Thực lực Tử Hoa đạo nhân khi còn sống khẳng định mạnh hơn ta kiếp trước, đã đạt tới đỉnh Phù Thiên đại lục, nếu không tuyệt đối không làm ra được động phủ cường đại như vậy!

- Ca ca, huynh xem khối đá kia thật quái!

Đột nhiên Nhiếp Vân nghe được thanh âm Nhiếp Đồng, hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đó là một khối đá màu lam đang trôi nổi trên không trung, phóng xuất ra quang mang sáng ngời.

Đám người Hoang Lăng cũng nhìn thấy khối đá, chạy tới trước mặt.

Nhiếp Vân mở thiên nhãn, nhìn quanh một vòng, không phát hiện có gì đặc thù cũng nhấc chân đi tới.

Khối đá trước mắt chỉ cỡ một nắm tay, nhưng bắn ra vạn đạo hào quang, nhìn qua như vầng mặt trời thu nhỏ, giắt giữa không trung.

Khi đi tới trước mặt quang mang chiếu lên người, toàn thân liền cảm thấy thật thoải mái, giống như ngâm trong suối nước nóng, lỗ chân lông mở ra thật dễ chịu.

- Ta không cần, ta không…

Nhiếp Vân còn đang thấy kỳ quái, đột nhiên chứng kiến vẻ mặt Hoang Lăng thống khổ thét dài, đưa tay chộp về phía trước, giống như muốn bắt lấy thứ trọng yếu nhất với mình, không đành lòng mất đi.

- Ảo cảnh?

Nhìn bộ dáng của Hoang Lăng, trong lòng Nhiếp Vân chấn động, đang định lui ra ngoài chợt cảm thấy hoa mắt, giống như vừa thuấn di tới một không gian khác.

Nhiếp Vân cảm thấy đại điện biến mất, cả khối đá màu lam cũng biến mất, bản thân đang đứng trên một ngọn núi nguy nga, nhìn bạch y nữ tử trước mắt.

Không ngờ là kiếp trước!

Kiếp trước, là lúc chính mình thống khổ nhất, là thời gian sinh ly tử biệt!

- Ảo cảnh, nhất định là ảo cảnh!

Trong lòng biết rõ mình rơi vào ảo cảnh, nhưng nói thế nào hắn cũng không đành lòng rời khỏi.

Bởi vì, lại thấy được nàng!

Kiếp trước sở dĩ mạo hiểm đi Vạn Giới sơn không phải là vì nàng rời đi, mình không cam lòng sao? Không phải vì hi vọng thực lực đột phá, tiếp tục gặp lại nàng sao?

Bây giờ gặp được nàng trong ảo cảnh, xinh đẹp như tiền thế.

Bạch y như tuyết, đứng trên đỉnh núi, yên tĩnh như bức thủy mặc.

- Ngươi đã đến rồi, ngươi xem phiến mây kia, trên không trung tự do tự tại du dãng, thật thoải mái nhàn nhã bao nhiêu!

Nữ tử quay đầu liếc mắt, trên mặt lộ vẻ mỉm cười.

- Vậy sao? Đích xác thật nhàn nhã, khiến người hâm mộ!

Nói xong câu đó, trái tim Nhiếp Vân run rẩy.

Kiếp trước hắn không phải nói những lời này, mà là:

- Mây bị gió khống chế, gió thổi theo hướng nào, mây liền bay hướng đó, chẳng khác gì con rối, sao lại nhàn nhã?

Cũng bởi vì những lời này, ánh mắt nữ tử lộ vẻ ảm đạm, nguyên bản sinh cơ còn mạnh mẽ lại chậm rãi đoạn tuyệt.

- Ha ha, ta hướng tới cuộc sống nhàn nhã như vậy! Ta thích yên tĩnh!

Nữ tử nhẹ nhàng mỉm cười, như trăm hoa đua nở, yên lặng nhìn mây trôi, giống như tiên tử.

- Ta sẽ cùng nàng, một đời một thế, luôn luôn ngắm mây!

Nhiếp Vân khẽ nói, chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Tựa hồ chỉ trong nháy mắt, trong thiên địa chỉ còn lại hai người, im lặng tường hòa.

Đúng lúc này, trước mắt oanh long một tiếng, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy cảnh tượng thay đổi, xuất hiện bên hồ, mà nữ tử đang nằm trong lòng mình.

------oOo------

Chương 399: Không muốn đi ra ảo cảnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân…sau khi ta chết, ngươi đặt ta trên thuyền nhỏ, ta muốn vĩnh viễn ở lại nơi này, không muốn đi ra ngoài…

Sắc mặt nữ tử tái nhợt mang theo vẻ cầu xin, thân hình gầy yếu không ngừng run rẩy, chân khí như có như không, tựa hồ tùy thời đều sẽ vẫn lạc.

- Không…nàng sẽ không chết, tuyệt không chết! Cho dù ta đi khắp thập thiên cửu địa, cũng trị hết cho nàng, không cho nàng rời đi…

Nước mắt tràn ra, Nhiếp Vân điên cuồng hét lên.

- Mỗi người đều cũng chết, sau khi ta chết ngươi phải chiếu cố chính mình…

Thân thể nữ tử vừa động, cứ như vậy nhắm mắt.

- Không…không!

Nhiếp Vân tê tâm liệt phế gọi to, nhìn qua như điên cuồng, tinh thần chấn động, ảo cảnh hoàn toàn biến mất, ngẩng đầu nhìn lên, mình vẫn đứng bên dưới khối đá màu lam, trên mặt tràn đầy nước mắt.

- Ảo cảnh, quả nhiên là ảo cảnh, ảo cảnh thật đáng sợ!

Mở to mắt, Nhiếp Vân vẫn cảm nhận được trong lòng rung động, cả người hư thoát như mới trải qua một trận đại chiến.

Ở kiếp trước, ngay cả một câu yêu nàng cũng chưa nói, nàng đã hoàn toàn rời đi!

Ở kiếp trước, thậm chí chưa từng ôm nàng, nàng đã hương tan ngọc nát!

- Kiếp này ta tuyệt sẽ không làm cho loại chuyện như vậy lại phát

sinh, ta nhất định phải bảo hộ nàng, không cho nàng bị bất cứ thương tổn gì…

Nhớ tới tình cảnh hiện tại, Nhiếp Vân siết chặt nắm tay, toàn thân khôi phục lại ý chí chiến đấu.

- Trước không thèm nghĩ những việc này, thực lực hiện tại còn quá thấp, nàng đang ở Phù Thiên đại lục, chờ xử lý xong chuyện bên này phải đi tìm nàng!

Hít sâu một hơi, đem khó chịu trong lòng áp chế xuống, nhớ tới mình còn cơ hội gặp lại nàng trong kiếp này, Nhiếp Vân nở nụ cười ngẩng đầu nhìn lên.

- Nếu ta đoán không lầm, đây là Thuần Chân Huyễn Linh thạch, có thể kích thích ý tưởng chân thật nhất trong nội tâm của người khác!

Căn cứ trí nhớ của kiếp trước, Nhiếp Vân nhận ra khối linh thạch kia.

Thuần Chân Huyễn Linh thạch, một loại linh thạch vô thượng khiến người không tự giác lâm vào ảo cảnh, chỉ cần bị hào quang đảo qua, sẽ hoạt hóa quá khứ khó dứt bỏ nhất tận sâu trong nội tâm, mà ý tưởng khó quên nhất, tự nhiên cũng là ý tưởng thuần chân nhất, chân thật nhất!

Rất nhiều môn chủ đại tông môn vì sát hạch đệ tử, cũng thích sử dụng thứ này. Có thể hoạt hóa nội tâm, kiểm tra tính tình đích thực của đối phương.

- Ai dám động tới ca ca ta, ta sẽ giết hắn! Giết! Giết! Giết!

Còn đang suy nghĩ sự thần kỳ của linh thạch, Nhiếp Vân chợt nghe tiếng rống giận dữ vang lên bên cạnh, quay đầu nhìn lại chỉ thấy Nhiếp Đồng vẻ mặt dữ tợn, hai mắt đỏ đậm, ra vẻ bị ảo cảnh xâm nhập còn chưa tỉnh lại.

- Tiểu tử này, ở trong ảo cảnh còn muốn bảo hộ ta, thật sự là…

Nhìn thấy biểu tình của đệ đệ, trong lòng Nhiếp Vân thật cảm động.

Thuần Chân Huyễn Linh thạch có thể hoạt hóa cảm tình chân thật nhất trong lòng người, xem ra nguyện vọng lớn nhất của đệ đệ là bảo vệ mình, làm cho mình không bị thương tổn.

Hô!

Nhiếp Đồng sực tỉnh.

- Ca ca, huynh không sao chứ, làm đệ sợ muốn chết!

Nhiếp Đồng vừa mở mắt chứng kiến Nhiếp Vân vẫn hoàn hảo đứng bên cạnh, vỗ vỗ ngực nhẹ nhàng thở ra.

- Ha ha, ta có thể có chuyện gì? Vừa rồi đã trải qua ảo cảnh gì vậy, ta nghe đệ luôn hô giết giết!

Nhiếp Vân cười hỏi.

- Vừa rồi đệ nhìn thấy viên linh thạch này, thật giống như chính mình tiến vào một mảnh thiên địa rộng lớn, nơi đó có rất nhiều người giống như đệ đang cùng nhau luyện kiếm, kiếm pháp của bọn hắn đều rất cao minh, đệ theo họ học tập, ai ngờ còn chưa học được bao lâu, liền chứng kiến có yêu nhân vây công huynh, lúc đó đệ chẳng quan tâm việc học kiếm, lập tức lao tới đại chiến cùng bọn hắn, sau đó liền tỉnh!

Nhiếp Đồng gãi đầu.

- Ha ha!

Nghe được lời nói của đệ đệ, trong lòng Nhiếp Vân đau đớn.

Thuần Chân Huyễn Linh thạch, đại biểu cho thuần cùng chân, bình thường sẽ cho người ta trải qua hai ảo cảnh, thứ nhất là ý tưởng thuần chính nhất của mình, sau khi mình sống lại, thấy cha mẹ bọn họ vẫn an toàn, vì thế ý tưởng thuần chính nhất tận sâu trong nội tâm là gặp lại nàng, cùng nàng ở chung một chỗ, cho nên ảo cảnh thứ nhất liền thực hiện.

Thứ hai chính là khát vọng chân thật nhất của mình, chính là khát vọng nàng có thể sống sót, kết quả ảo cảnh chính là thấy nàng dần dần biến mất, cách mình rời đi.

Nghe được ảo cảnh của đệ đệ, Nhiếp Vân biết ý tưởng thuần chính nhất của đệ đệ là luyện kiếm, có thể cùng rất nhiều người tùy tâm sở dục luyện kiếm. Mà khát vọng chân thật nhất là mình bình an, như vậy hắn có thể vĩnh viễn bảo hộ chính mình.

- Nhiếp Đồng, làm khó đệ!

Nhẹ nhàng ôm đệ đệ vào trong ngực, Nhiếp Vân nói một câu.

Đệ đệ còn nhỏ tuổi, lại luôn nghĩ bảo vệ mình, chỉ sợ kiếp trước hắn chỉ có chút kiên trì như vậy, cho nên bị người đánh một trăm ba mươi bảy chỗ kiếm thương, nhưng vẫn cố gắng chạy tới cứu mình.

- Ha ha, đệ chỉ là ưa thích luyện kiếm mà thôi, đúng rồi, ca ca, trước đó ở trong thông đạo huynh bảo đệ lấy ngọn đèn kia, đệ còn chưa đưa cho huynh đâu, đây!

Nhiếp Đồng đột nhiên nhớ ra gì đó cười một tiếng, lấy ra một ngọn đèn không lớn lắm.

- Đệ giữ đi, vật này gọi là Huyễn Tâm Thiên Ma đăng, chỉ cần thắp sáng là có thể làm cho người ta xuất hiện ảo cảnh, có thể ở trong ảo cảnh trùng kích bí cảnh, cho dù trùng kích ngàn lần trăm lần cũng không mang tới gánh nặng cho thân thể, ngược lại xem như tích lũy kinh nghiệm. Cho nên đây là bảo vật vô thượng dùng trùng kích bí cảnh!

Nhiếp Vân nhìn thoáng qua, cũng không tiếp nhận ngược lại cười giải thích.

- Thứ này đệ không cần, huynh cấp cho bá phụ bọn họ, lực lượng của đệ chỉ cần đạt tới cực hạn sẽ trực tiếp tiến vào bí cảnh, nhất định sẽ thành công!

Nhiếp Đồng đưa ngọn đèn cho Nhiếp Vân, trong ánh mắt lộ vẻ tự tin kiên nghị.

- Ha ha!

Thấy thái độ đệ đệ kiên quyết, Nhiếp Vân cũng không dây dưa, tiếp nhận ngọn đèn thu vào trong nạp vật đan điền.

- Yên tâm đi ca ca, đệ nhất định có thể trùng kích bí cảnh thành công, luyện tốt kiếm pháp, giấc mộng của đệ là có một ngày kiếm thuật có thể tự khai sáng một trường phái, vô số người theo đệ học tập kiếm thuật, đệ đứng trên đài cao dưới ánh mắt nhìn chăm chúc của muôn người, lớn tiếng tuyên bố, ca ca là ân sư của đệ! Không có ca ca, hiện tại đệ không là gì cả!

Nhiếp Đồng cười nói.

- Ha ha!

Nghe được chí nguyện của đệ đệ, Nhiếp Vân cười nhu đầu của hắn:

- Tốt, tới lúc đó ca ca sẽ chứng kiến đệ đi lên đài cao, làm cho vô số người phải học tập!

------oOo------

Chương 400: Thuần Chân Huyễn Linh thạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Yên tâm đi ca ca, đệ nhất định sẽ thành công!

Nhiếp Đồng gật gật đầu, ánh mắt lộ kiên nghị.

Hô! Hô!

Trong lúc hai huynh đệ nói chuyện, mấy người Hoang Lăng cũng đã tỉnh lại, trên mặt đẫm mồ hôi, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Tốc độ thoát khỏi ảo cảnh quan hệ tới linh hồn mạnh yếu, tuy linh

hồn Nhiếp Đồng không bằng Nhiếp Vân, nhưng ý chí kiên định, cho nên không kém hắn bao lâu, nhưng mấy người Hoang Lăng thì khác, tuy linh hồn cường đại nhưng trải qua giết chóc không nhiều, bởi vậy chậm trễ hơn không ít.

Oanh long!

- Hậu nhân, các ngươi có thể tiến vào nội điện Tử Hoa động phủ, nói rõ có cơ duyên rất lớn, ta sẽ cho khảo nghiệm, chỉ cần phù hợp yêu cầu của ta, ta sẽ cho các ngươi đủ chỗ tốt!

Đột nhiên bên trên vang lên thanh âm, mặt đất chấn động, một cánh cửa thật lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

- Đây là khảo nghiệm các ngươi, không thông qua, tử vong, hiện tại nếu rời khỏi còn kịp, chỉ cần nói một tiếng rời khỏi, sẽ tự động truyền tống các ngươi ra ngoài, hơn nữa cho các ngươi một kiện linh binh, xem như lễ vật, không để các ngươi về tay không!

Thanh âm vang xa, không biết tồn tại bao nhiêu năm tháng, làm người rung động.

Rất nhanh mọi người bày tỏ thái độ, không ai muốn trở về.

- Đi, đi thôi!

Mọi người hướng cửa lớn đi qua, còn chưa đi tới trước cửa, Nhiếp Vân đột nhiên ngăn chặn phía trước.

- Nhiếp Vân, ngươi có ý tứ gì? Chẳng lẽ ngươi muốn giết toàn bộ mọi người, một mình cướp đoạt bảo tàng hay sao?

Nghe lời của Hoang Lăng, trong mắt bốn người còn lại đều lộ ra biểu tình ngưng trọng, tựa hồ chỉ cần Nhiếp Vân dám động thủ, bọn hắn lập tức liên thủ.

- Không nên hiểu lầm, ta muốn nói nếu là sát hạch, khẳng định nguy cơ trùng trùng, nếu lúc chúng ta nhận sát hạch bị người đánh lén thì được không bù nổi mất!

Nhiếp Vân khẽ cười, xoay người cao giọng nói:

- Hai vị đi theo phía sau, không cần trốn, đều xuất hiện đi!

- Cái gì? Phía sau còn có hai người đi theo?

Nghe được lời của Nhiếp Vân, sắc mặt Hoang Lăng cùng Mặc Vô Đạo phi thường khó xem.

- Ha ha, cường giả bí cảnh đúng là bí cảnh, chúng ta đã cẩn thận cũng không giấu diếm được ngươi!

Một tiếng cười to, hai thân ảnh đi nhanh tới, chính là Hoang Trần cùng Tử Quỳnh hoàng.

- Tử Quỳnh hoàng? Hoang Trần? Sao hai người đi cùng một chỗ?

Tề Đào chứng kiến hai người, trên mặt kinh ngạc hô.

Hoang Trần là lãnh tụ tinh thần của Nhân tộc, Tử Quỳnh hoàng là thực lực cực mạnh của yêu nhân, hai người sao ở chung một chỗ, giống như lão bằng hữu lâu năm?

- Bọn hắn làm sao ở chung một chỗ? Tề Đào, ngươi phản ứng thật quá chậm, nhìn xem đây là ai!

Nhiếp Vân ha ha cười, vươn tay đã bắt Kim Giáp hồng viên tới trong tay.

- Ngươi muốn làm gì?

Kỳ Hoàng không nghĩ tới Nhiếp Vân lại đột nhiên ra tay, hoảng sợ thét to.

- Ha ha, muốn làm gì? Đương nhiên là giết ngươi!

Bàn tay Nhiếp Vân vừa dùng lực, răng rắc một tiếng, Kỳ Hoàng lập tức biến thành thi thể, sinh cơ đoạn tuyệt, Hóa Thân phù không còn tác dụng liền hiện lại bộ dáng thực sự của Kỳ Hoàng.

- Kỳ Hoàng? Yêu nhân! Hoang Lăng, rốt cục sao lại thế này? Ngươi không phải nói đây là yêu sủng của ngươi sao?

Sắc mặt Tề Đào thay đổi.

- Còn cần hỏi sao, hoàng thất Thần Phong đế quốc đã sớm cấu kết với yêu nhân của Tử Quỳnh sơn mạch cùng làm việc xấu, liên hợp chung một chỗ cũng không có gì kỳ quái!

Nhiếp Vân cười nói.

- Nhiếp Vân, nếu vạch mặt, vậy ngươi chết đi cho ta!

Tử Quỳnh hoàng thấy Nhiếp Vân giết chết Kỳ Hoàng, sắc mặt biến thành dữ tợn, thét lớn một tiếng lao tới.

Kỳ Hoàng luôn muốn cướp vị trí của hắn, muốn phản bội hắn, chết thì cũng thôi, nhưng Nhiếp Vân giết thuộc hạ của hắn, nếu hắn không có hành động, cũng không cần lăn lộn.

- Ha ha, Nhiếp Vân, ngày đó ngươi đánh ta bị thương, hôm nay cho ta nhìn xem thực lực của ngươi thế nào!

Hoang Trần cũng cười hắc hắc, bàn tay bao phủ Nhiếp Vân.

Hai bí cảnh đồng thời ra tay, cả đại điện pháp lực tán phát, pháp lực nặng nề như thủy ngân chồng chất làm hành động mọi người bị quản chế, chân khí vận chuyển chậm chạp.

- Ha ha, muốn giết ta? Không dễ dàng như vậy, không chơi với các ngươi, Nhiếp Đồng, chúng ta đi!

Cảm nhận được pháp lực tràn ngập, Nhiếp Vân biết muốn chiến thắng rất khó khăn, ha ha cười, trường kiếm vung lên ngăn trở công kích của hai người, đồng thời mượn lực giữ lấy Nhiếp Đồng nhảy ngược về phía sau.

Ngay sau đó hắn nhảy vào trong cánh cửa lớn, hô một tiếng biến mất không thấy bóng dáng.

- Chạy đi đâu!

Tử Quỳnh hoàng rít gào, đột nhiên hướng cửa phóng đi, nhưng còn chưa tới gần liền chứng kiến một đạo bạch quang hiện lên, oanh một tiếng bị đánh bay ngược ra ngoài, thiếp trên vách tường, máu tươi cuồng phun.

- Đây là có chuyện gì?

Hoang Trần hoảng sợ liên tục lui về phía sau.

Thực lực của Tử Quỳnh hoàng không chênh lệch với hắn bao nhiêu, Tử Quỳnh hoàng bị đánh bay trọng thương, nếu hắn tùy tiện tiến lên kết quả khẳng định không sai biệt lắm.

- Muốn đi vào khảo nghiệm, đầu tiên cần thông qua Thuần Chân Huyễn Linh thạch, nếu không, giết chết không tha!

Hoang Trần còn đang nghi hoặc, thanh âm vang lên trên không trung, mang theo uy nghiêm dày đặc, tựa hồ chỉ cần hai người dám không nghe sẽ trực tiếp oanh kích thành tro.

Nghe nói như vậy Tử Quỳnh hoàng thật muốn khóc một trận, sớm biết như vậy còn đuổi theo làm gì, cho Nhiếp Vân đi là được!

- Hoang Trần lão tổ, ngươi ở lại thông qua Thuần Chân Huyễn Linh thạch đi, ta đi vào trước, bằng không để Nhiếp Vân lấy được bảo bói, chúng ta không thua nổi!

Hoang Lăng hô một tiếng thả người xông vào trong cửa.

Tề Đào cùng Mặc Vô Đạo theo sau.

- Các ngươi!

Nhìn thấy mấy người kia xoay người rời đi, không hề do dự, Hoang Trần tức giận tới xám ngắt.

Người ngu đi nữa cũng biết tiến vào sát hạch càng sớm, một khi thông qua sát hạch đạt được bảo tàng cũng lớn hơn người khác rất

nhiều, bọn hắn đi vào trước chẳng khác gì mình đã chậm.

- Phải nhanh chóng thông qua Thuần Chân Huyễn Linh thạch!

Trong lòng dù tức giận khó chịu, Hoang Lăng cũng không chút do dự chạy tới bên dưới viên linh thạch màu lam bắt đầu trải qua kinh lịch của chính mình.

Sau khi tiến vào trong cửa lớn, cảnh tượng trước mắt Nhiếp Vân chợt thay đổi, thân thể lâm vào trong lốc xoáy, khi mở mắt thì phát hiện Nhiếp Đồng không còn bên cạnh.

Đây là một sân bãi trống trải, bốn phía trống rỗng không có vật gì.

- Đây là địa phương gì vậy? Tại sao không thể hấp thu linh khí?

Cảm thụ một chút, Nhiếp Vân sửng sốt.

Nói cách khác, một khi chiến đấu chỉ có thể dựa vào chân khí trong khí hải duy trì lực lượng, tiêu hao bao nhiêu chính là bao nhiêu.

------oOo------

Chương 401: Đồng giáp khôi lỗi

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhưng không sao, trong nạp vật đan điền cũng có không ít đan dược có thể bổ sung!

Dùng ý niệm khai thông nạp vật đan điền, vừa khai thông, toàn thân chợt lạnh lẽo.

Bởi vì hắn không thể khai thông nạp vật đan điền, càng không thể lấy đồ vật đi ra!

- Tại sao lại có loại địa phương này? Dù là kiếp trước mình cũng chưa từng nghe nói qua!

Thoáng cau mày, Nhiếp Vân cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

- Không thể bổ sung chân khí cũng không sao, ta không tin với chân khí hùng hậu như vậy còn không thông qua khảo nghiệm!

Thí nghiệm vài loại phương pháp, phát hiện ở trong này đích xác không thể bổ sung chân khí tiêu hao, Nhiếp Vân cũng không tiếp tục suy nghĩ, dù sao khí hải của hắn rộng lớn chân khí hùng hậu, cho dù thi triển toàn lực suốt ba ngày cũng không sao cả, không cần phải lo lắng!

Nghĩ tới Nhiếp Đồng, trong người hắn thậm chí không có chân khí, càng không cần lo ngại.

- Trạm kiểm soát thứ nhất, đánh thắng Đồng Giáp khôi lỗi, có thể thông qua!

Nhiếp Vân vừa thả lỏng, chợt nghe thanh âm dày trọng vang lên.

- Đồng Giáp khôi lỗi?

Oanh long!

Còn đang nghi hoặc, liền chứng kiến phía trước xuất hiện một Đồng Giáp quái nhân.

Thân thể quái nhân cực cao, hơn hai thước, một thân đồng giáp cực nặng, trên mặt không có bất kỳ diễn cảm, nhìn thẳng Nhiếp Vân nói:

- Tiểu tử, ngươi còn chưa đạt tới bí cảnh, ta sẽ đem lực lượng ngăn chặn tới cấp bậc chí tôn cùng ngươi chiến đấu, nhưng ngươi phải cẩn thận, chí tôn như ta là đỉnh phong nhất, cường giả bí cảnh bình thường cũng không phải đối thủ!

- Khôi lỗi có thể nói chuyện?

Nhiếp Vân hoảng sợ.

Kiếp trước hắn gặp khôi lỗi không ít, nhưng có thể nói,nghe hiểu

tiếng người ít càng thêm ít. Nghe nói chỉ có nhân loại phương tây Phù Thiên đại lục giỏi về kỹ xảo mới có thể chế tạo.

Chẳng lẽ Tử Hoa đạo nhân là người phương tây Phù Thiên đại lục?

- Trước tiên nói cho ngươi biết, phòng ngự trên người ta là vô địch, cho dù là linh binh chưa hẳn đâm thủng, ngươi chỉ có chiến thắng ta mới có thể thông qua, nếu không ngươi thất bại, bị giết!

Đồng giáp nhân lạnh lùng nói, sắc mặt không chút thay đổi.

- Phòng ngự vô địch? Linh binh chưa hẳn có thể đâm thủng?

Nhiếp Vân hít sâu một hơi, khẽ nheo mắt.

Nếu nhất định chiến đấu mới có thể thông qua, mình thật sự không sợ.

- Động thủ đi!

Thân thể Nhiếp Vân vừa động, bước về phía trước, tay phải vung lên, chân khí ngưng tụ thành một cỗ đột nhiên đánh xuống.

Tốc độ của hắn cực nhanh, nếu là người khác không nhìn thấy rõ, nhưng đồng giáp khôi lỗi giống như đã biết trước động tác của Nhiếp Vân, thân thể nhoáng lên liền tránh thoát công kích, một quyền nghênh đón.

Một quyền này không có bất kỳ chân khí dao động, nhưng rất dày trọng ngưng thật, quyền phong cường đại còn chưa tới trước mặt đáp khiến người khó thở.

Lực lượng thân thể thuần túy!

Đồng giáp khôi lỗi này chỉ sử dụng lực lượng thân thể đơn thuần đã ngang hàng với cường giả bí cảnh bình thường!

Oanh!

Hai quyền giao kích, Nhiếp Vân bật lui ra sau bảy tám bước.

Đăng đăng!

Đồng giáp khôi lỗi tựa hồ không nghĩ tới thiếu niên trước mắt lại có được lực lượng như vậy, cũng thối lui ra sau hai bước.

- Ngươi không sai, thực lực đã đạt tới chí tôn đỉnh, còn kém một chút đi lên bí cảnh!

Một quyền va chạm, đồng giáp khôi lỗi tựa hồ cũng nhìn ra Nhiếp Vân không đơn giản, trong mắt lộ vẻ ngưng trọng.

- Ta thật sự không sai, chỉ là…vừa rồi ta mới thi triển chưa đầy một nửa sức chiến đấu!

Nhiếp Vân khẽ cười.

Hắn cũng không hề khoác lác, vừa rồi hắn sử dụng lực lượng chân khí, nhưng chưa sử dụng đan điền đại lực cùng ám kình.

Không thể khai thông nạp vật đan điền, nhưng có thể sử dụng đại lực đan điền cùng những đan điền khác.

- Không tới một nửa sức chiến đấu? Ta muốn nhìn một chút. Một quyền này ta sẽ dùng hết lực lượng cùng kỹ xảo của chí tôn đỉnh cực mạnh, nếu ngươi tiếp được mà không chết, thì thông qua. Không tiếp được, chỉ có tử vong!

Đồng giáp khôi lỗi nghe lời nói của Nhiếp Vân tựa hồ có chút tức giận, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên đánh ra một quyền.

Quyền đầu còn chưa tới trước mặt, Nhiếp Vân đã cảm thấy nóng bỏng, không khí trong đại sảnh đều hội tụ trong quyền đầu. Lực lượng khổng lồ làm giáp trụ của khôi lỗi không ngừng vang lên thanh âm răng rắc, thập phần chói tai.

- Được, vậy để ta thử xem lực lượng cùng kỹ xảo chí tôn đỉnh cực mạnh thế nào!

Thét dài một tiếng, quyền phải của Nhiếp Vân đột nhiên nhấc lên,

nghênh thẳng hướng quyền đầu của đồng giáp khôi lỗi.

Cứng đối cứng, không có chút kỹ xảo nào!

- Liều lĩnh!

Thấy Nhiếp Vân không hề tránh né mà dùng cứng đối cứng, đồng giáp khôi lỗi cười lạnh:

- Thân thể của ta không có gì phá được, dù cường giả bí cảnh cũng khó thể thương tổn, dám chống chọi với ta, thật không hiểu ngươi thiếu não hay là chán sống!

Oanh!

Trong lòng còn nghĩ thầm, hai quyền giao nhau.

Răng rắc! Răng rắc!

Đồng giáp khôi lỗi chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ lao tới, một trận vang giòn, hô một tiếng khôi lỗi bay ngược ra ngoài, nặng nề ngã xuống đất, cánh tay bị gãy một đoạn.

- Điều đó không có khả năng…cánh tay ta…

Đồng giáp khôi lỗi nhìn thấy thiếu niên đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, mình lại bị đánh bay, cánh tay bị gãy, ánh mắt lộ ra thần sắc khó thể tin.

- Ha ha, đắc tội, cửa ải này ta đã thông qua rồi phải không?

Thở ra một hơi, Nhiếp Vân cười hỏi.

Tuy Nhiếp Vân chiến thắng, nhưng là vì đồng giáp khôi lỗi áp chế tu vi, nếu hắn thi triển toàn bộ lực lượng, người bị thương nhất định là Nhiếp Vân.

- Thực lực ngươi kinh người, thông qua!

Khôi lỗi mặc dù có chút khiếp sợ, vẫn gật đầu đứng dậy, cánh tay

vừa động phát ra tiếng răng rắc, địa phương bị gãy lại dễ dàng kết nối trở lại, xoay người đi thẳng về phía trước.

- Lực lượng của ngươi rất mạnh, nhưng cửa kế tiếp không dễ qua như vậy, là khảo nghiệm trí tuệ cùng ánh mắt, nếu ngươi không cách nào thông qua, lập tức lui ra ngoài, còn có thể không chết!

Tựa hồ có hảo cảm với Nhiếp Vân, đồng giáp khôi lỗi đi vài bước dừng lại, nói một câu.

- Đa tạ tiền bối nhắc nhở!

Nhiếp Vân biết khôi lỗi này không biết đã sống bao nhiêu năm, đáng giá cho mình xưng hô tiền bối, liền ôm quyền nói.

- Ân!

Đồng giáp khôi lỗi gật đầu xoay người rời đi, chớp mắt biến mất, Nhiếp Vân liền cảm thấy trước mắt xoay tròn, chờ khi hết thảy ổn định hắn đã đi tới trước một bức họa cực lớn.

Bức họa cao bảy tám trượng, rộng hơn mười trượng, bên trên vẽ một vị cường giả ba mắt đang chiến đấu cùng một đầu giao long.

Tam nhãn cường giả cầm một thanh trường kích trong tay, hung hăng đâm về phía trước, không gian xung quanh xé rách, giao long mở mồm to, chòm râu bay lên, miệng phun huyền hà, một thác nước từ trên trời giáng xuống, đem cả mặt đất đều bao phủ.

------oOo------

Chương 402: Bích họa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy rằng chỉ là bức họa, nhưng chân khí của hai người tán dật ra ngoài, cường đại cùng rộng rãi, may mắn linh hồn của Nhiếp Vân đã đạt tới nửa bước linh cảnh, nếu kém hơn dù chỉ một chút cũng sẽ bị ý niệm chiến đấu điên cuồng xâm nhập biến thành ngu ngốc.

Một bức họa còn có uy lực như thế, đủ thấy thực lực người vẽ bức tranh, cường đại vô cùng!

Liếc mắt nhìn kỹ, cả bức họa được khảm vào khối ngọc thạch thật lớn, kín kẽ, không hề có chút sơ hở, bên góc phải còn viết tên tác giả.

- Tử Hoa đạo nhân chiến giao long tại Thiên Đô sơn, lưu họa!

Chỉ vài chữ này, không còn gì khác.

Nhưng dòng chữ như rồng bay phượng múa, thiết hoạch ngân câu, khiến người vừa nhìn cảm thấy máu huyết sôi trào, một cỗ kiếm khí phiêu nhiên bay ra, tựa hồ tác giả có được kiếm thuật rất mạnh.

- Kiếm thuật thật cao minh, nếu có thể học được một phần mười, chỉ sợ đi Phù Thiên đại lục cũng có thể nổi danh lập vạn!

Cảm nhận được cỗ kiếm khí, trong lòng Nhiếp Vân rung động, trong Phù Thiên đại lục am hiểu dùng kiếm nhất là Kiếm Thần tông, trong đó tu luyện nhiều nhất là Phá Không Diệt Tịch vô thượng đại kiếm thuật, so sánh với đạo kiếm khí nơi đây quả thật không thể sánh bằng.

Chỉ dùng kiếm khí lưu chữ còn lợi hại như thế, có thể thấy được nếu học được kiếm thuật của hắn, chỉ sợ trong Phù Thiên đại lục cũng khó có người tương đương.

- Bức họa này là ta lưu lại năm đó, lúc đó khi vẽ tranh tâm tình không tốt, bởi vậy trong bức tranh tồn tại một sơ hở trí mạng, hậu nhân, nếu ngươi có thể bổ sung sơ hở này, xem như thông qua một cửa! Nếu vẽ sai lầm, vũ nhục bức họa của ta, sẽ bị kiếm khí trực tiếp tiêu diệt! Thời gian một canh giờ, nếu sau một canh giờ cũng không đáp án, vẫn sẽ bị giết chết!

Thanh âm dày trọng lại vang lên.

- Sơ hở? Bức họa này có sơ hở?

Nhiếp Vân sửng sốt, ánh mắt ngưng trọng.

Là người của hai thế giới, tuy hiện tại linh hồn của Nhiếp Vân yếu hơn kiếp trước không ít, nhưng ánh mắt không thấp, tuyệt sẽ không khả năng không nhìn ra được sơ hở của bức tranh này!

Hắn lại nhìn bức họa thêm một lần, Nhiếp Vân phát hiện vô luận là dùng nhan sắc hay thủ pháp vẽ tranh đều không sơ hở, căn bản không có gì không hợp, không có gì không ổn thỏa.

- Thiên phú thiên nhãn!

Nhìn một lần không phát hiện có tình huống gì đặc thù, thiên nhãn đan điền vận chuyển, hai mắt bắn ra hào quang thẳng tắp nhìn lên.

Hô!

Thiên phú thiên nhãn mở ra, hình ảnh trước mắt nhất thời thay đổi, Nhiếp Vân giống như chứng kiến hai cường giả siêu cấp đang chiến đấu.

Sưu!

Tam nhãn đạo nhân một kiếm đâm ra, kiếm khí nháy mắt hóa thành hơn vạn kiếm vũ, mang theo túc sát bao phủ đầu giao long.

- Hống!

Giao long không cam lòng yếu thế, mở miệng, lực lượng điên cuồng hình thành một đạo cầu vồng đem kiếm vũ thổi quét, song phương càng đấu càng khó phân thắng bại, không phân trên dưới.

Thiên nhãn chiếu xuống, linh khí tỏa khắp cả bức họa, song phương giao chiến khó phân, hình ảnh hoàn toàn hoàn mỹ vô khuyết, căn bản không có gì sơ hở.

- Xem ra dùng thiên phú thiên nhãn cũng nhìn không ra, phải rồi, có thể xuyên qua Địa Ngục hàn lưu tiến vào nơi này nhất định sẽ có thiên phú thiên nhãn, nếu dễ dàng nhìn ra sơ hở, đồng giáp khôi lỗi sẽ không nhắc nhở ta nơi này là sát hạch trí tuệ cùng ánh mắt!

Thu hồi thiên nhãn, Nhiếp Vân khẽ nheo mắt.

Nếu thiên nhãn cũng không thể nhìn ra, vậy muốn phân tích bức tranh thật rất khó.

- Nếu ta có thiên phú vẽ tranh thì tốt rồi…

Nhớ tới một loại thiên phú đặc thù, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

- Đáng tiếc dù là kiếp trước ta cũng chưa có dịp gặp qua tác họa sư, càng khỏi nói lý giải tác họa khí…Ân? Không đúng. Chỉ sợ là tác họa sư cũng không thể tìm ra sơ hở, bức tranh khẳng định không có sơ hở, sơ hở hẳn nằm ở dòng chữ này!

Đột nhiên trong đầu Nhiếp Vân chợt lóe linh quang, nghĩ tới một loại khả năng.

Nếu Tử Hoa đạo nhân nói là sát hạch, cũng nói hắn muốn chọn lựa hậu nhân kế thừa bảo tàng của hắn. Chọn lựa hậu nhân tuyệt đối không thể giết hết mọi người. Thiên phú tác họa vô cùng hiếm thấy, nếu chỉ bằng thiên phú như vậy là có thể nhìn ra sơ hở của hắn, như vậy thật sự rất khó lựa chọn!

Dù sao tác họa sư cũng chưa chắc có khả năng chiến đấu mạnh mẽ, không thể nào thông qua cửa thứ nhất!

Dù thông qua, nhưng sao có thể trùng hợp tụ tập đủ chín khối ngọc ấn, thành công vào nơi đây?

Cho nên chỉ có một khả năng!

Chính là bức họa căn bản không có sơ hở, sơ hở nằm ở dòng chữ!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Vân vội vàng nhìn qua dòng chữ bên phải.

- Lưu bức họa…hình như chỗ này thiếu một nét!

Tinh thần lực chú ý dòng chữ, quả nhiên Nhiếp Vân nhìn ra không thích hợp, bởi vì trong chữ “Họa” lại thiếu một nét nằm ngang!

Nét thiếu không lớn, nhưng nếu không nhìn kỹ thật sự không nhìn thấy.

- Thiên nhãn, tra!

Cố nén kích động trong lòng, Nhiếp Vân mở thiên nhãn quan sát.

Dùng thiên nhãn nhìn mấy chữ này, kiếm khí tung hoành, mỗi từ diễn biến thành từng chiêu kiếm pháp, nhưng khi bộ kiếm pháp thi triển tới chữ “Họa” thì ngừng lại, làm cho người ta có cảm giác không thỏa mãn.

- Xem ra cũng không phải bổ sung chỗ thiếu hụt, mà là đem bộ kiếm pháp kia bổ sung đầy đủ!

Nhiếp Vân rốt cục hiểu được.

Khó trách Tử Hoa đạo nhân nói nếu vẽ sai lầm sẽ vũ nhục bức họa, cũng sẽ bị kiếm khí giết chết, xem ra cũng không phải khảo nghiệm bản lĩnh vẽ tranh mà là hiểu biết về kiếm ý.

Nếu không phát hiện được huyền bí kiếm ý, không lý giải được nội hàm kiếm chiêu, làm sao có thể kế thừa kiếm chiêu vô thượng của hắn?

- Mấy chữ này lưu lại kiếm chiêu ẩn chứa năm loại quan niệm nghệ thuật thiên, địa, nhân, tuyệt, sát, kiếm khí tung hoành, hiển nhiên đã đem kiếm thuật suy luận tới cực hạn, muốn bổ sung đích xác rất khó!

Nhìn một lát, Nhiếp Vân cau chặt mày.

- Chẳng lẽ còn có kỹ xảo nào khác?

Chẳng lẽ Tử Hoa đạo nhân không muốn tìm kiếm hậu nhân?

- Không đúng, tuyệt không phải, nếu khảo sát trí tuệ cùng ánh mắt, khẳng định quan hệ tới việc từng trải qua trước đó! Đúng rồi, khi mới đi vào ngoại điện, từng chứng kiến hai thanh trường kiếm, một

âm một dương, hai chữ âm dương tựa hồ cũng ẩn chứa một bộ kiếm thuật!

Lúc đó Nhiếp Vân vẫn chưa cẩn thận quan sát hai chữ kia, nhưng điều này không làm khó được hắn.

- Thiên nhãn!

Trong phút chốc, song kiếm ở ngoại điện rơi vào trong mắt hắn, một âm một dương liên hợp lại, hội tụ thành thái cực đồ, suy diễn ra một chiêu kiếm thuật vô thượng.

- Không sai, quả nhiên cùng bộ kiếm thuật này bổ trợ cho nhau…

- Chính là như vậy…

------oOo------

Chương 403: Kiếm ý

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lòng vừa động, bàn tay Nhiếp Vân chộp một cây bút lông cách đó không xa, trong đầu không ngừng lóe ra áo nghĩa của âm dương kiếm thuật, ngón tay vươn tới, lập tức vẽ ra một nét ngang.

Kiếm ý bị hắn hoàn mỹ vẽ lên bộ phận thiếu sót trong chữ “Họa”, âm dương tương sinh, kiếm khí tung hoành.

Oanh long!

Một tiếng nổ vang kịch liệt, vách tường bức họa chậm rãi dời sang một bên, sát hạch thông qua!

- Có thể chưa đầy một khắc thời gian đã lĩnh ngộ kiếm ý thiếu sót trong bức tranh của ta, nói rõ ngươi đối với kiếm thuật đã có lý giải cực cao, rất không tệ, sát hạch cửa thứ hai thông qua!

Vách tường từ từ mở ra, thanh âm lại vang lên.

Lần này thanh âm mang theo tia hưng phấn vui mừng, tựa hồ Nhiếp Vân thông qua cửa sát hạch thứ hai đã lấy được sự hài lòng của Tử Hoa đạo nhân.

- Có thể qua hai cửa nói rõ ngươi là một thiên tài hiếm thấy, nhưng cũng không thể kiêu ngạo, chân chính khó khăn là ở cửa thứ ba, cửa ải này là khảo nghiệm ý chí linh hồn, nếu như có thể thông qua, ngươi sẽ trở thành truyền nhân của ta, sẽ đạt được kiếm thuật vô thượng cùng tích tụ cả đời của ta, nếu không thành công, chỉ thông qua hai cửa ải, cũng sẽ cho ngươi bồi thường nhất định! Chẳng qua bồi thường này cực kỳ bé nhỏ, nhiều nhất chỉ là vài kiện linh binh, một ít linh thạch!

Thanh âm thoáng dừng lại, tựa hồ cũng có chút khẩn trương.

Tựa hồ chủ nhân thanh âm cũng hi vọng có người liên tục vượt qua ba cửa, mà không phải chỉ hai cửa liền thất bại.

- Không thông qua cũng có thưởng cho?

Nhiếp Vân vui vẻ.

- Cửa thứ ba là một tế thai, do ta dùng ý thức sát lục vô thượng thúc giục, nếu như có thể tới gần tế thai ba mươi thước, xem như thông qua, nếu không thể tới gần thì đừng miễn cưỡng. Nếu không ý thức sát lục tiến vào trong đầu, may mắn sống sót cũng biến thành phế vật!

Vách tường hoàn toàn mở ra, bên trong lại là một đại sảnh rộng lớn, trung ương có một tế thai, quan tài bên trên tản mát ra khí tức sát lục nồng đậm tới cực điểm.

Cỗ khí tức giống như có nhiều binh sĩ giết chóc từ thời không xa xôi bao trùm rơi xuống, mang theo chân khí hùng hồn dày trọng, người chắn giết người, phật chắn giết phật!

Tư tư!

Sát lục binh đột nhiên đâm vào trong đầu Nhiếp Vân, sát lục khí

cường đại sềnh sệch như máu, đem thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác, xúc giác của hắn toàn bộ bao phủ.

- Sát lục khí này…tựa hồ cũng không lợi hại đi?

Nguyên bản Nhiếp Vân cho rằng bị sát lục binh tập kích mình sẽ choáng váng muốn vỡ đầu óc, tinh thần hỗn loạn. Hiện tại xem ra là không phải, mình lại không hề có cảm giác cố hết sức.

- Có thể do nguyên nhân ở khoảng cách quá xa, đi về phía trước thử xem!

Trong lòng cảm thán, Nhiếp Vân nhấc chân đi thẳng về phía trước.

Hiện tại hắn đang cách tế thai chừng trăm thước, khảo nghiệm nói ít nhất tới gần ba mươi thước, phỏng chừng sát lục khí tức sẽ càng mạnh, càng ngày càng nặng.

Trong lòng thầm nghĩ, hắn không ngừng đi về phía trước, quả nhiên đi thêm một bước sát lục khí tăng cường một tia, liên tục đi mười bước Nhiếp Vân đã cảm thấy sát lục khí nặng gần gấp đôi.

- Hình như cũng không có gì…

Nhiếp Vân lắc đầu, tiếp tục đi thẳng về trước, một hơi đi hơn năm mươi bước, chỉ còn mười thước sẽ cách tế thai ba mươi thước, thế nhưng hắn cũng không cảm giác có gì khó khăn.

- Dựa theo trình độ của hai cửa phía trước, Tử Hoa đạo nhân cũng không nên đùa giỡn như vậy đi, sao sát lục khí không ảnh hưởng ta bao nhiêu?

Tiếp tục đi tới, vô số sát lục binh bắt đầu hình thành đủ loại ảo tưởng, tựa hồ có vô số bí cảnh, vô số yêu thú, vô số yêu nhân điên cuồng công tới, nhưng đối với Nhiếp Vân không hề ảnh hưởng, tựa hồ hắn có lực miễn dịch với sát lục khí.

Kỳ thật cũng không phải sát lục khí của Tử Hoa đạo nhân vô dụng, mà là hắn nằm mộng cũng không nghĩ tới Nhiếp Vân là lão quái vật của hai thế giới!

Đừng nói sát lục khí, cho dù bản thân Tử Hoa đạo nhân giết chóc cũng không sánh bằng Nhiếp Vân kiếp trước, bản thân còn không có sát lục khí nặng như hắn, vì thế muốn dùng sát lục khí tôi luyện ý chí hắn, đương nhiên hoàn toàn không tác dụng!

Hơn nữa Nhiếp Vân có thiên phú huyết đồng, huyết thống chú ý chính là giết chóc, vì vậy có chút lực miễn dịch, hai điều kết hợp kết quả làm sát lục khí của Tử Hoa đạo nhân không có hiệu quả gì với hắn.

- Ba mươi thước này cũng rất đơn giản!

Rất nhanh bước ra bước cuối cùng, Nhiếp Vân không biết nên nói gì, cảm thấy khảo nghiệm lần này quá mức đơn giản, căn bản không có tính khiêu chiến.

Cỗ sát lục khí này nếu đổi lại là Hoang Trần hay Tử Quỳnh hoàng, có thể kiên trì tới bảy mươi thước hay không còn khó nói, càng khỏi nói là ba mươi thước, khoảng cách như vậy nghĩ cũng đừng nghĩ!

Mặc dù là cường giả linh hồn linh cấp chỉ sợ cũng khó thể tiến vào trong vòng ba mươi thước!

- Ha ha, không sai không sai!

Đi vào phạm vi ba mươi thước, thanh âm bỗng nhiên vang lên, một bóng người hư ảo từ trong quan tài phía trước chậm rãi đứng lên.

Bóng người kia không có thực thể, trên người mang theo hào quang, vừa nhìn là biết linh hồn ấn tích, mà không phải bản nhân.

Linh hồn ấn tích, là do cường giả bí cảnh tróc linh hồn lưu lại ấn tích, trải qua phong ấn có thể bảo tồn lâu dài, nhưng một khi hoạt hóa rất nhanh sẽ tiêu tán.

- Không nghĩ tới ý chí của ngươi kiên định như vậy, ta vốn cho rằng sát lục khí mạnh như thế ít nhất có thể ngăn cản ngươi một ngày, không nghĩ tới ngươi không sao cả đã trực tiếp đi tới, tốt lắm, tốt lắm!

Bóng người hư ảo vuốt râu nhìn Nhiếp Vân, vẻ mặt vui mừng.

Nhiếp Vân đi tới thêm hai bước, rốt cục nhìn thấy rõ dung mạo người này, giống đạo nhân tam nhãn trong bức họa khi nãy như đúc.

- Ngươi thuận lợi thông qua bốn lần khảo nghiệm của ta, nói rõ ngươi là nhân tài có thể đào tạo, ta sẽ đem sở học cả đời truyền thụ cho ngươi!

Người kia cười nói.

- Bốn lần sát hạch? Không phải chỉ có ba lần sao? Sao lại là bốn lần?

Nhiếp Vân sửng sốt.

- Ha ha, nơi này đích thật là ba cửa, nhưng sát hạch đã bắt đầu khi tiến vào nội điện, trên thực tế Thuần Chân Huyễn Linh thạch mới là khảo nghiệm lớn nhất của ta, khảo nghiệm tâm tính một người!

Người kia cười nói:

- Thuần Chân Huyễn Linh thạch có thể làm người nhìn thấy giấc mộng chân thật nhất thuần khiết nhất, cho ta xem rõ bản chất cùng dục vọng của một người, ngươi nhìn thấy ảo cảnh là yêu, chỉ có người đối với yêu trung trinh không đổi, mới xem là phẩm chất lương thiện, sẽ không làm chuyện thất tín bội nghĩa!

------oOo------

Chương 404: Đơn giản như vậy?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân gật đầu, không nghĩ tới Thuần Chân Huyễn Linh thạch là

một lần khảo nghiệm.

- Tâm tính của ngươi thuần khiết, đối với tình nghĩa bất ly bất khí, cho nên khảo nghiệm đầu tiên đã lấy được hảo cảm của ta, vì vậy mới có tư cách tiến hành khảo nghiệm tiếp theo sau! Nếu không thông qua, ngươi không thể đến nơi này!

- Nếu là như vậy, vậy thì…đệ đệ Nhiếp Đồng, tâm tính hắn đơn thuần, cũng có thể thông qua sát hạch, vì sao không nhìn thấy hắn?

Nhiếp Vân hỏi xong trong lòng tràn ngập không yên.

- Đệ đệ của ngươi thật sự thông qua sát hạch, chẳng qua địa điểm sát hạch khác với ngươi, ở cửa thứ hai hắn thất bại bị ta chở ra ngoài, nếu tâm tính phẩm cách không tốt, chỉ sợ đã sớm chết! Không có khả năng không có việc gì, còn được ưu đãi nhất định!

- Vài người đi cùng ngươi, người tên Hoang Lăng chấp nhất với ngôi vị hoàng đế của mình, cho nên trong quan niệm nghệ thuật chỉ nhìn thấy ngôi hoàng đế, không chịu buông tay, mà Tử Quỳnh hoàng một lòng muốn tiêu diệt nhân loại thống trị người khác, trở thành tuyệt đại bá chủ, mà Tề Đào tâm tư âm trầm, công lực quá nặng…lần này vài người tới đây, trên thực tế chỉ có ngươi cùng đệ đệ của ngươi thông qua cửa sát hạch đầu tiên.

Nhân ảnh giải thích, đem những ảo cảnh hiện dưới Thuần Chân Huyễn Linh thạch thuật lại một lần.

Nghe được đệ đệ không có việc gì, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, đồng thời cảm thấy may mắn.

May mắn chấp niệm lớn nhất của mình là nàng, nếu như là giết chóc, chỉ sợ sẽ giống như những người khác, căn bản không có tư cách tiếp nhận những sát hạch tiếp theo sau.

- Cửa thứ nhất là tâm tính, cửa thứ hai là lực, không có thực lực cũng không tư cách thành đồ đệ của ta, cửa thứ ba là trí và ức, không có trí tuệ không có trí nhớ, rất khó thông qua, cửa thứ tư khảo nghiệm ý chí, ý chí không kiên định cũng không thể đi tới trong vòng ba mươi thước, ngươi chẳng những thành công, còn

thành công phi thường viên mãn, làm ta vô cùng vui mừng!

- Truyền thừa của Hạ Dương này tổng cộng có tám đại kiếm thuật, mỗi bộ đều có uy lực hủy thiên diệt địa, nhưng bộ kiếm thuật thấp nhất cũng phải đạt tới bí cảnh mới có thể tu luyện, hiện tại ngươi có cấp bậc chí tôn, còn chưa thể được đến truyền thừa kiếm thuật của ta!

Tu luyện giả lợi hại của Phù Thiên đại lục bình thường đều có danh hiệu, như Nhiếp Vân có danh hiệu Huyết Ngục ma tôn, bằng hữu Thần Thâu Thiên Huyễn cũng là danh hiệu, nhưng thực tế tên là Huyễn Thiên Thủ, mà nghe Tử Hoa đạo nhân nói còn có tên là Hạ Dương.

Họ Hạ, còn có ba mắt, rốt cục là chủng tộc gì, kiếp trước Nhiếp Vân cũng không có ấn tượng.

- Nhưng mà toàn bộ kiếm thuật của ta đều khắc sâu trên ngọc bích của tám gian phòng, chỉ cần ngươi đạt tới bí cảnh là có thể tu luyện, hiện tại ngươi cần làm chính là luyện hóa cả động phủ, sau khi luyện hóa nếu ngươi có nạp vật đan điền, thì có thể thu vào đan điền, mang theo bên mình, thập phần phương tiện!

- Động phủ mang theo bên mình?

Nhiếp Vân cả kinh, lập tức cảm thấy được trái tim của mình như nổ tung, cảm giác hưng phấn khổng lồ tràn ngập trong lòng, làm hắn mê muội.

- Phải, vật phía trước chính là Động Phủ Chi Tâm dùng khống chế động phủ. Ngươi chỉ cần luyện hóa, có thể hoàn toàn khống chế, chẳng qua muốn luyện hóa chẳng những phải có ý chí cứng cỏi, còn phải có phẩm cách ngoan cường, đi thôi, hậu nhân, luyện hóa động phủ, được truyền thừa của ta, ta xem như có thể chết sáng mắt!

Nhân ảnh hư ảo thản nhiên nói, trên mặt lộ ý cười vui mừng.

- Đa tạ tiền bối thành toàn, tại hạ vô cùng cảm kích! Ta nhất định sẽ đem kiếm pháp của ngài phát dương quang đại, không làm nhục

thanh danh của tiền bối!

Mặc dù biết đây chỉ là linh hồn ấn tích, nhưng Nhiếp Vân vẫn cực kỳ tôn kính, cung kính quỳ rạp xuống đất bái lạy tám lần.

Mặc kệ đối phương xuất phát từ mục đích gì, một khi luyện hóa Động Phủ Chi Tâm, mình sẽ lấy được ưu đãi cực lớn, cho dù ở Phù Thiên đại lục cũng có được tư bản sống yên phận, ân tình như vậy đừng nói chỉ dập đầu, dù trả giá lớn hơn nữa cũng xứng đáng!

- Không sai, không sai! Biết bảo vật ở phía trước, không kiêu không nóng nảy, ngược lại nho nhã lễ độ đối với ta, biết cảm ơn, truyền thừa cho ngươi ta cũng xem như an tâm!

Nhân ảnh hài lòng gật gật đầu.

- Tốt lắm, tu luyện cho tốt đi hậu nhân, ta chỉ là một tia tàn hồn, nhiệm vụ đã hoàn thành cũng nên đi rồi!

Người kia cười cười, thân thể ngày càng mờ ảo, cuối cùng hoàn toàn biến mất không thấy bóng dáng.

- Tám đại kiếm thuật, động phủ mang theo bên mình…nếu sớm biết Tử Hoa động phủ lợi hại như vậy, kiếp trước dù mình vất vả thế nào cũng phải tìm được chín khối Tử Hoa ngọc ấn! Bất quá…kiếp này rất tốt, cũng có cơ hội phát huy!

Đứng dậy, Nhiếp Vân khẽ cười đi thẳng tới chỗ đặt Động Phủ Chi Tâm.

Động Phủ Chi Tâm là một khối ngọc, nhìn qua như trái tim người, đang không ngừng nhảy lên như nhịp tim đang đập mạnh.

Mỗi khi nhảy lên một lần, bên trong lại hiện ra hình dáng của một điện phủ, nhìn một lát, toàn bộ kết cấu đại khái của động phủ đều xuất hiện trong đầu Nhiếp Vân.

Không hổ là động phủ do siêu cấp cường giả lưu lại, diện tích rộng lớn vượt qua sự tưởng tượng của Nhiếp Vân, phạm vi phải lên tới mấy vạn trượng, tổng cộng chia thành mười đại điện phủ, trong đó

tám đại điện đường đều có bảo bối do Tử Hoa đạo nhân lưu lại, chẳng qua dù hắn luyện hóa Động Phủ Chi Tâm cũng không thể mở ra, chỉ khi nào hắn đạt tới cấp bậc nhất định hơn nữa tu thành kiếm thuật mới có thể mở ra.

Điện phủ thứ chín dùng để tu luyện, nơi này linh khí thập phần sung túc, còn sung túc hơn linh khí trong nội điện tràn đầy linh thạch, ở lại nơi đó tu luyện tốc độ phải nhanh hơn gấp mười lần!

Mà điện phủ cuối cùng là nơi đặt cơ quan cùng trận pháp của cả động phủ, muốn khống chế toàn bộ cơ quan cùng trận pháp, nhất định phải nắm giữ điện phủ này trong tay.

- Hô!

Hiểu được nội dung cùng công năng, Nhiếp Vân dằn nén kích động trong lòng, hít sâu một hơi, cắn ngón tay nhỏ lên trái tim bằng ngọc, đồng thời để tinh thần thẩm thấu vào bên trong.

Tinh thần vừa tiến vào trong động phủ chi tâm, Nhiếp Vân nhất thời cảm thấy một cỗ ý niệm đặc thù ập tới, tập kích như gió táp mưa rào, làm thân thể hắn đứng ngây tại chỗ.

- Thật là lợi hại, mình phải kiên trì!

Cảm nhận được ý niệm cường đại, Nhiếp Vân nhướng mày, bàn tay siết chặt.

- Vừa lúc mượn cơ hội rèn luyện linh hồn, xem có thể đột phá linh cấp hay không!

Trong lòng đột nhiên toát ra một ý nghĩ, sắc mặt Nhiếp Vân dữ tợn.

------oOo------

Chương 405: Động phủ chi tâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ý niệm tràn tới tạo ra áp lực cực lớn với hắn, cũng có thể giúp hắn rèn luyện tinh thần, nếu hắn có thể chịu đựng có lẽ còn mượn được cơ hội trùng kích linh cấp!

Một khi thành công, cho dù là Hoang Trần cùng Tử Quỳnh hoàng, ở trước mặt mình chỉ một chiêu liền diệt sát!

- Kiên trì! Kiên trì!

Trong lòng điên cuồng hét lên, linh hồn của Nhiếp Vân đang tăng trưởng với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Hô!

Tiếng gió dồn dập vang lên, một bóng người ngã trên đất, mặt xám mày tro.

- Đây là cái khảo hạch gì, nếu không phải ta chạy nhanh, chỉ sợ sớm đã chết rồi, đáng giận, đáng giận!

Ra đúng là hoàng đế của Thần Thánh đế quốc Hoang Lăng, lúc này cánh tay của hắn rớt một cái, cả người là huyết, cực kỳ hỗn loạn.

- Thực lực của Khôi Lỗi kia cũng quá mạnh đi, chỉ một quyền, liền giam cầm cả người ta, cánh tay cũng rớt một cái, nếu ta không có linh phù mà Hoa đại nhân cho, chỉ sợ sớm đã chết!

Tuy không ngừng chửi rủa, nhưng Hoang Lăng vẫn nhịn không được cả người phát run, nhớ tới lúc trước trải qua liền cảm thấy nội tâm vô lực.

Khôi Lỗi chiến đấu với hắn kia thật sự quá mạnh mẽ, dù áp chế tu vi giống như mình, như trước một quyền đập cánh tay mình vỡ vụn, máu tươi tung toé, nếu không có linh phù, chỉ sợ mình đã sớm biến thành thi thể rồi.

- Không biết đến cùng ai có thể thông qua khảo hạch...

Hoang Lăng nhíu mày, đang lúc lo lắng, đột nhiên hào quang lóe lên, lại một bóng người ngã ở cách đó không xa.

- Mặc Vô Đạo, ngươi cũng đi ra? Ngươi cũng không thông quakhảo hạch?

Thấy rõ ràng bộ dáng người tới, Hoang Lăng vội vàng hỏi.

Người tới chính là Mặc Vô Đạo, lúc này toàn thân hắn hỗn loạn, tình huống không tốt hơn Hoang Lăng chút nào.

- Thông qua cái gì chứ, nếu không phải ta có thần thông Thiên Nhãn, Khôi Lỗi kia cảm thấy giết đáng tiếc, hiện tại ta khẳng định đã biến thành thi thể rồi!

Mặc Vô Đạo giãy dụa đứng lên, lắc đầu thở dài.

- Khôi Lỗi cảm thấy giết đáng tiếc? Có ý tứ gì?

Hoang Lăng sửng sốt.

- Ta cũng không biết, dù sao ta bị Đồng Giáp Khôi Lỗi kia một quyền liền đánh trọng thương, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát, vốn nghĩ hẳn phải chết không thể nghi ngờ, kết quả Khôi Lỗi nói, Thiên Nhãn vốn không nhiều, nếu là thiên phú đặc thù liền tạm tha ngươi một mạng! Cho nên ta được truyền ra!

Mặc Vô Đạo che ngực, nhớ tới chuyện mới vừa rồi, nói.

- Ngươi cũng bị truyền ra, còn có ai ở bên trong, chỉ mong lão tổ Hoang Trần của ta có thể thành công...

Hoang Lăng lời còn chưa nói hết, chợt nghe cách đó không xa lại phù phù một tiếng, liên tiếp vài bóng người rơi trên mặt đất.

Quay đầu nhìn lại, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Không phải người khác, đúng là lão tổ Hoang Trần, Tử Quỳnh Hoàng cùng Tề Đào!

Nói cách khác trừ Nhiếp Vân, tất cả mọi người đều đi ra, cũng đã nói lên không ai trong bọn họ thông qua khảo hạch!

- Đáng giận! Đáng giận!

Hoang Trần rơi trên mặt đất, trong mắt lộ ra oán hận, không biết là hận Tử Hoa Đạo đạo nhân lưu lại quy củ, hay tức giận mình không có bổn sự xông qua.

- Được rồi, đừng giận nữa, chúng ta không chết chính là vạn hạnh, nếu vừa tiến vào hai người chúng ta tách ra, hai người đều sẽ chết hết!

Tử Quỳnh Hoàng cắt ngang Hoang Trần đang tức giận không thôi, hừ lạnh một tiếng.

- Không sai, nếu không phải ngươi giả mạo yêu sủng của ta giúp ta cộng đồng xông cửa, chỉ bằng lực lượng cá nhân mà nói, đích xác đều sẽ chết!

Nghe được Tử Quỳnh Hoàng nói, vẻ tức giận trên mặt Hoang Trần giảm bớt không ít, gật gật đầu.

Lúc trước tiến vào khảo hạch, Hoang Trần biết rất khó, liền cùng Tử Quỳnh Hoàng hợp tác, để người sau lợi dụng phương pháp đặc thù, giả làm yêu sủng của hắn, không nghĩ tới lại giấu diếm qua, nhưng đến cuối cùng, hai người liên thủ cũng bị đối phương một quyền đánh thành trọng thương, dưới nguy cấp, hai người đồng thời bỏ quyền.

Nếu không như vậy, chỉ sợ lúc này hai người đã biến thành thi thể rồi.

- Lão tổ, bằng thực lực của hai người các ngươi cũng không thông qua? Xem ra bảo tàng đã bị Nhiếp Vân kia chiếm được!

Nghe được hai người nói chuyện, Hoang Lăng đã minh bạch một ít, nắm tay xiết chặt, răng nanh cắn lộp cộp rung động.

- Nhiếp Vân được? Nhiếp Vân còn không có đi ra?

Lúc này Hoang Trần mới chú ý tới mọi người chung quanh, nhìn

một vòng, quả nhiên không phát hiện Nhiếp Vân, sắc mặt âm trầm như muốn nhỏ ra nước.

Hắn và Nhiếp Vân ở trong lối vào đã muốn vạch mặt, nếu để cho Nhiếp Vân này được bảo tàng, có thể tưởng tượng, nhóm người mình khẳng định chết không có chỗ chôn!

- Chuyện này phải lập tức thông tri Hoa đại nhân, để hắn thay chúng ta làm ra quyết đoán!

Trầm tư một chút, Hoang Trần đột nhiên nói.

- Đúng vậy, chúng ta phải lập tức thông tri! Hiện tại ta liền bày trận!

Hoang Lăng vừa nghe, sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng nói.

Lúc trước Hoa đại nhân hạ tử lệnh cho nhóm người mình, nhất định phải được Tử Hoa động phủ, hiện tại cả người cả của đều không còn, không công đi một chuyến, cửu tử nhất sinh không nói, còn cái gì cũng không được, không sớm báo cáo, một khi để Hoa đại nhân biết, nhóm người mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Bày trận? Ngươi dùng cái gì bày trận? Bảo khố trong tộc đều bị người đánh cắp sạch sẽ, vương miện cũng biến mất, không có nó khởi động trận pháp, ngươi cảm thấy có thể câu thông Phù Thiên Đại Lục sao?

Nhìn thấy hậu bối của mình kích động thành như vậy, Hoang Trần tức giận không thôi.

- Được rồi, để ta làm cho, trận pháp của Yêu Tộc chúng ta có thể liên lạc, ta vừa lúc mang theo!

Tử Quỳnh Hoàng cắt ngang hai người nói, năm ngón tay mở ra, ở trên mặt đất trảo một cái, hào quang lóe ra, một trận pháp không lớn chậm rãi xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Trận pháp này mang theo không gian dao động nồng đậm, tựa hồ có thể truyền tin tức đi cực kỳ xa.

- Trận pháp chuẩn bị tốt rồi, mỗi người chúng ta viết lên ngọc bài, trần thuật chuyện này một lần, chờ Hoa đại nhân quyết định!

Bố trí xong trận pháp, Tử Quỳnh Hoàng lấy ra một ngọc bài đưa tin, ghi lại vài chuyện ngày hôm nay, sau đó ném vào.

- Ân!

Hoang Trần, Hoang Lăng cũng không cam chịu lạc hậu, vội vàng ghi chép lại tin tức mình biết, ném vào.

Ông!

Chỉ chốc lát, toàn bộ trận pháp chớp lên, một thanh âm cường đại làm người ta hít thở không thông vang lên.

- Đồ vô dụng, hừ, các ngươi dẫn Nhiếp Vân kia đến nơi đây, ta sẽ cách không ra tay, dùng phương pháp linh hồn công kích đánh chết, đến lúc đó các ngươi lại lấy Tử Hoa động phủ cho ta, nếu chuyện này lại làm hư, các ngươi chờ chết đi!

------oOo------

Chương 406: Thương nghị đối sách

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trận pháp truyền lại tin tức tiêu hao thật lớn, bây giờ lại truyền thanh âm đủ thấy Hoa đại nhân đã phẫn nộ đến cực điểm, không tiếc bất cứ giá nào cũng muốn thu Tử Hoa động phủ vào tay.

- Cách không ra tay, linh hồn công kích?

Mọi người hoảng sợ.

Mặc dù cách không ra tay chỉ là truyền lại năng lượng, chỉ sợ ít nhất cũng cần tuyệt phẩm linh thạch bày trận!

Tuyệt phẩm linh thạch bày trận, ngẫm lại cũng cảm thấy khủng bố!

- Được rồi, ta ở chỗ này chờ, các ngươi mau đi đi!

Tiếng hừ lạnh chấm dứt, trận pháp nhoáng một cái như ẩn nấp, không có bất kỳ sóng năng lượng dao động nào nữa.

- Nếu Hoa đại nhân nguyện ý ra tay, Nhiếp Vân này chết chắc rồi!

Thấy Hoa đại nhân đã chuẩn bị tốt, đám người Hoang Lăng nhẹ nhàng thở ra, trong mắt ẩn ẩn lộ ra vẻ hưng phấn.

Hoa đại nhân tự mình ra tay, cho dù sau này sư phụ của Nhiếp Vân tìm đến, cũng chỉ sẽ tìm Hoa đại nhân, cùng bọn họ không có bất cứ quan hệ nào!

Hơn nữa, hiện tại đánh chết Nhiếp Vân, bảo bối của Tử Hoa động phủ, nhóm người mình cũng có thể được một mớ, sao lại không làm?

- Sưu!

Thời điểm mọi người ở đây chuẩn bị tốt, cách đó không xa lại lóe lên hào quang, một bóng người từ không trung rớt xuống.

- Là Nhiếp Đồng? Đệ đệ của Nhiếp Vân, trước bắt lấy hắn, không tin Nhiếp Vân không đến!

Hoang Lăng nhận ra được, rống to một tiếng.

- Có chút đáng tiếc!

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Vân ngồi ở trước mặt động phủ chi tâm rốt cục đứng lên

Luyện hóa động phủ chi tâm, chẳng những có thể bỏ cả Tử Hoa động phủ vào túi, còn có thể tôi luyện linh hồn của mình, trải qua trong khoảng thời gian này tôi luyện, Nhiếp Vân nguyên tưởng rằng có thể đột phá Khí Hải gông cùm xiềng xiếc, đạt tới Linh cấp, hiện tại xem ra, vẫn là xem thường linh hồn Linh cấp khó khăn, vô luận như thế nào cũng chỉ kém một tia, thiếu một cơ hội đột phá.

- Tuy linh hồn không đạt tới Linh cấp, nhưng động phủ chi tâm đích xác đã bị ta luyện hóa được!

Cúi đầu nhìn ngọc bội, trong lòng Nhiếp Vân khẽ động, thu nó vào thân thể.

- Tử Hoa động phủ thập đại điện phủ, điện phủ thứ nhất, chỉ cần đạt tới Bí Cảnh liền có thể vào, bên trong có vô số linh thạch, thậm chí linh thạch thượng phẩm, cực phẩm cũng có! Khó trách Hoa đại nhân kia muốn đạt được như thế, động phủ này quả nhiên cường đại đến đáng sợ!

Hiện tại lấy thực lực của mình, ngay cả cung điện thứ nhất cũng mở không ra, bất quá, lại không ảnh hưởng mình biết cung điện này ẩn dấu cái gì, điện phủ thứ nhất tràn đầy đủ loại linh thạch, bảo vật, tuyệt đối không kém một đại tông môn ở Phù Thiên Đại Lục tích tụ.

- Xem ra ta phải mau chóng đạt tới Bí Cảnh rồi, đạt tới Bí Cảnh, ta có thể bằng vào linh thạch nhất phi trùng thiên, thực lực đột nhiên tăng mạnh!

Ngăn chận hưng phấn trong lòng, Nhiếp Vân phun ra một hơi, nắm tay xiết chặt.

- Điện phủ thứ hai... Cần ta tới Bí Cảnh đệ nhị trọng mới có thể tiến nhập, vẫn là đừng nhìn cho thỏa đáng, dù sao cũng không chiếm được, nhìn cũng như không!

Nhìn đến hạn chế của điện phủ thứ hai, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Bí Cảnh cùng Khí Hải giống nhau cũng chia làm cửu trọng, đệ nhất trọng Pháp Lực cảnh, cũng chính là cảnh giới của Hoang Trần, Tử Quỳnh Hoàng!

Bí Cảnh ở từng đại cảnh giới chia là bốn tiểu cấp, sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong!

Thực lực của Hoang Trần, Tử Quỳnh Hoàng đều là Pháp Lực cảnh trung kỳ đỉnh phong, mà Tiểu Phong chẳng qua là Pháp Lực cảnh sơ kỳ mà thôi!

Mà yêu cầu mở ra điện phủ thứ hai phải đạt tới Bí Cảnh đệ nhị trọng, hiện tại Nhiếp Vân cách còn kém xa lắm, xem cũng vô dụng, còn không bằng không nhìn.

- Tuy hiện tại ngay cả điện phủ thứ nhất cũng mở không ra, nhưng toàn bộ Tử Hoa động phủ đều nằm ở trong lòng bàn tay ta, nhìn xem địa phương khác có bảo bối gì hay không!

Trong lòng vừa động, tinh thần lập tức càn quét trong Tử Hoa động phủ.

Vô luận ngoại điện hay nội điện, chỉ cần vận khí tốt, đều có thể được đến bảo bối, hiện tại Tử Hoa động phủ đều ở trong tay mình, vừa vặn xem có bảo bối gì!

- Ân, quả nhiên có không ít thứ tốt, bất quá những thứ này đối với ta vô dụng, có Huyền Ngọc Kiếm, những Linh Binh này đối với ta đã không có tác dụng... Ân? Linh thạch, linh thạch trung phẩm lại nhiều như vậy, cái này quá tốt, Yêu Thánh cổ thi có thể kích phát 50% sức chiến đấu rồi!

Hoàn toàn kích phát lực lượng của Yêu Thánh cổ thi, cần mười viên thượng phẩm linh thạch, hiện tại một trăm viên linh thạch trung phẩm cũng chỉ có thể kích phát 50% sức chiến đấu của cổ thi!

Mặc dù là 50%, nhưng thực lực chỉ sợ cũng theo kịp Pháp Lực cảnh đỉnh phong, thu thập đám người Hoang Trần không nói chơi!

Trong lòng vừa động, thân thể nhoáng một cái liền đi tới địa phương có linh thạch trung phẩm, bàn tay trảo một cái, ném linh thạch vào thân thể của Yêu Thánh cổ thi.

- Nguyên lai linh thạch này là duy trì Sinh Tử Mê Huyễn Khí... Không nghĩ tới Sinh Tử Mê Huyễn Khí này cũng có tác dụng rèn luyện nhục thân, nếu để cho đệ đệ hấp thu, thực lực của hắn nhất định sẽ lại gia tăng!

Nắm động phủ trong tay, đối với hết thảy của động phủ đều rõ như lòng bàn tay, Nhiếp Vân nhìn Sinh Tử Mê Huyễn Khí mình từ ngoài điện đi tới liền gặp gỡ, trên mặt lộ ra dáng tươi cười. Loại Sinh Tử Mê Huyễn Khí này, kiếp trước mình chỉ biết là có thể làm cho người lâm vào ảo cảnh, nhưng làm sao cũng không thể tưởng được, này cũng là bảo bối, làm cho người Luyện Thể ở trong nháy mắt sinh tử tra tấn gia tăng hoạt tính cơ thể, tăng thực lực lên.

Hoạt tính cơ thể của đệ đệ thấp, vừa vặn có thể sử dụng cái này kích thích, làm cho thực lực tăng nhiều.

- Đệ đệ...

Nhớ tới bộ dạng của Nhiếp Đồng, Nhiếp Vân liền tươi cười, đệ đệ đơn thuần, đáng yêu, đối với kiếm thuật cũng cực kỳ chấp nhất.

- Kỳ thật Tử Hoa Đạo đạo nhân lưu lại bát đại kiếm thuật, ta có thể truyền cho hắn! Nếu cho hắn, nhất định có thể phát dương quang đại kiếm thuật, chân chính thể hội tinh túy của bộ kiếm thuật này!

Nhớ tới thiên phú của đệ đệ ở kiếm thuật, trong lòng Nhiếp Vân âm thầm có ý định.

Nếu đệ đệ tu luyện bát đại kiếm thuật của Tử Hoa Đạo đạo nhân, thực lực nhất định sẽ đột nhiên tăng mạnh, siêu việt mình cũng chỉ là vấn đề thời gian!

Đệ đệ vượt qua mình, mình không có chút nào ghen tị, chỉ sẽ cảm thấy càng thêm vui mừng.

Kiếp trước hắn vì mình mà chết, kiếp này tuyệt đối phải hảo hảo bảo hộ, tuyệt không thể để cho loại chuyện này phát sinh!

- Yên tâm đi, đệ đệ, nguyện vọng của ngươi ca ca nhất định sẽ giúp ngươi thực hiện, sớm muộn gì có một ngày, ca ca sẽ để ngươi ở dưới tình huống vạn chúng chú mục, giảng thuật kiếm đạo thuộc về ngươi!

------oOo------

Chương 407: Nhẫn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân nở nụ cười, sắc mặt mang theo cảm giác hạnh phúc nồng đậm, đang muốn tiếp tục quan sát tình huống của Tử Hoa động phủ, đột nhiên trong lòng vừa động, lấy ra một ngọc bài từ Nạp Vật Đan Điền.

- Nhiếp Vân, đệ đệ của ngươi bây giờ đang ở trên tay chúng ta, nếu thức thời, thì đến bên ngoài Yên Vụ Đầm, không được báo cho sư phụ ngươi, nếu không, sống chết của hắn sẽ không do chúng ta khống chế rồi!

- Cái gì? Đệ đệ!

Nhìn đến tin tức do Hoang Lăng phát tới trên ngọc bài, lửa giận của Nhiếp Vân đốt lên, chân khí cường đại kích động, trong phút chốc đã chấn nham thạch chung quanh thành mảnh vỡ.

Một cỗ sát ý từ trong tâm chảy xuôi ra, bắn phá thương khung, xông thẳng lên trời!

Từ khi trọng sinh tới nay, có thân tình bù đắp, sát ý của mình giảm bớt rất nhiều, chỉ cần đối phương không bức bách quá đáng, bình thường sẽ không dễ dàng ra tay, xem ra mình sai lầm rồi! Có đôi khi không thể không dự phòng!

- Hoang Lăng, ngươi dám động đệ đệ của ta, ta cho hoàng thất của Thần Thánh đế quốc các ngươi chó gà không tha, toàn bộ đều phải chết!

Gào thét một tiếng, hai mắt Nhiếp Vân thấu hồng, cảm ứng vị trí một chút, thân thể nhoáng một cái đã thu Tử Hoa động phủ vào thân thể, đồng thời lợi dụng năng lực động phủ truyền tống, liền xuất hiện ở bên ngoài đầm lầy, chỗ vị trí đám người Hoang Lăng.

Ngoài Tử Hoa động phủ, chỉ có một truyền tống trận, nếu không,

đám người Hoang Lăng cũng không có khả năng đều bị truyền tống đến cùng một vị trí.

- Ha hả, Nhiếp Vân ngươi đi ra, không tệ, bây giờ đệ đệ của ngươi đang ở trên tay chúng ta, ta hi vọng ngươi bình tĩnh một chút!

Nhìn thiếu niên đột ngột xuất hiện, Hoang Lăng cười hắc hắc, đi tới.

Nhiếp Vân nhìn thoáng qua, quả nhiên thấy đệ đệ đang bị đám người Hoang Lăng cấm chế tu vi, nằm trên mặt đất.

- Nhiếp Đồng...

Thấy đệ đệ bị bắt, khóe miệng tràn ra máu tươi, trên người bị thương rất nặng, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy lửa giận từ thiên linh cái phun ra, hận không thể bóp chết toàn bộ những người này!

Bất quá, hắn cũng biết, hiện tại không thể!

Đệ đệ ở trong tay đối phương, một khi mình xúc động, tánh mạng của đệ đệ liền khó bảo toàn.

Nhẫn! Nhẫn! Nhẫn!

Vô luận như thế nào, vì đệ đệ cũng phải nhẫn!

Kiếp trước đệ đệ vì mình nhận vô số vết thương cũng có thể nhịn, kiếp này coi như mình không kiên trì nổi, cũng phải nhịn!

Nhịn không được cũng phải nhịn!

- Các ngươi muốn làm gì?

Cố nén hàn ý trong lòng, Nhiếp Vân nhìn về phía đám người Hoang Lăng.

- Chúng ta muốn làm gì? Trong lòng ngươi biết rất rõ ràng, mọi người cửu tử nhất sinh tới đây, cái gì cũng không được, ngươi cảm thấy không giao bảo bối ra, chúng ta sẽ bỏ qua ngươi sao?

Hoang Lăng cười rộ lên.

- Thả đệ đệ của ta, bảo bối ta có thể cho các ngươi, nếu không, mọi người cùng lắm thì ngọc thạch câu phần, chỉ cần ta nói cho sư phụ ta biết, chẳng những các ngươi phải chết, Hoa đại nhân sau lưng các ngươi cũng phải chết!

Ánh mắt Nhiếp Vân nheo lại.

Hiện tại hắn chỉ có thể ký thác vào sư phụ hư vô kia, hi vọng những người này kinh sợ.

- Ha hả, sư phụ của ngươi? Ta rất sợ a!

Hoang Lăng cười lạnh một tiếng, đột nhiên xoay người.

- BA~!

Một bạt tai quất vào trên mặt Nhiếp Đồng, thanh thúy đến cực điểm.

- Ngươi...

Nhìn trên mặt đệ đệ sưng đỏ, cả người cố nén đau đớn, ánh mắt không có chút cảm xúc dao động nào, lửa giận trong lòng Nhiếp Vân bay lên, tựa hồ muốn đốt nửa bầu trời.

- Ta làm sao? Lúc trước ta chính là bị huynh đệ các ngươi đánh như vậy, hôm nay ta cũng muốn đánh đã nghiền, trước đánh đệ đệ của ngươi nói sau!

Hoang Lăng cười ha ha, càn rỡ nói không nên lời.

- Được, ngươi nói, ngươi muốn cái gì, chỉ cần ngươi thả đệ đệ của ta, ta cái gì cũng cho ngươi!

Tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, Nhiếp Vân cũng biết đối phương nhiều cao thủ như thế, mình khẳng định không có khả năng cứu đệ đệ ra, chỉ có thể nén lửa giận, chậm rãi nói.

- Muốn cái gì, rất đơn giản, ngươi ở Tử Hoa động phủ thời gian dài

như vậy, khẳng định đã nắm toàn bộ động phủ trong tay, chỉ cần giao động phủ ra đây, chúng ta chẳng những thả ngươi một mạng, còn có thể bỏ qua đệ đệ của ngươi!

Hoang Lăng thản nhiên nói.

- Được, ta đồng ý!

Nhiếp Vân gật đầu.

Tuy Tử Hoa động phủ trân quý, nhưng so với tánh mạng của đệ đệ, cái gì cũng không phải! Hai người chọn một, Nhiếp Vân chỉ chọn đệ đệ!

Đối với một người mà nói, cái gì Vương đồ thống trị, cái gì có một không hai thiên hạ, đều không trọng yếu, thân tình mới là trọng yếu nhất!

- Ha hả, này mới đúng a, như vậy, ngươi để động phủ chi tâm ở chỗ này, chúng ta cũng thả đệ đệ của ngươi ra, đồng thời trao đổi, ai cũng không chơi xấu, chúng ta được bảo tàng, tuyệt sẽ không động thủ với ngươi! Cũng hi vọng ngươi không nên ép chúng ta vào đường cùng!

Hoang Lăng lui về phía sau từng bước, tay chỉ một tảng đá trước mặt.

- Được!

Nhiếp Vân lấy ra động phủ chi tâm, chậm rãi đi tới.

Nhiếp Vân không biết tảng đá này là cái gì, nhưng Nhiếp Đồng biết, chính là trận pháp bọn hắn muốn hãm hại ca ca!

- Ân... Không... Phải... Không... Phải...

Lực lượng toàn thân Nhiếp Đồng bị cấm chế, không thể phát ra âm thanh, nhìn ca ca từng bước tiến về phía trước, chỉ có thể liều mạng lắc đầu, phát ra tiếng vang ấp úng.

Bất quá tiếng vang này ở trong mắt Nhiếp Vân thật giống như cảnh cáo hắn không cần trao đổi, không có một chút tác dụng thực chất.

- Ca ca, nếu không phải ngươi, ta chỉ là phế vật hai chân tàn tật, nếu không phải ngươi, ta cái kiếm thuật gì cũng học không được, chớ nói chi là có được thực lực bây giờ, ta chết thì chết, không đáng ngươi làm như vậy, ca ca, phía trước nguy hiểm, không được qua đây, ngàn vạn lần không được qua đây!

Trong lòng cuồng hô, Nhiếp Đồng nhìn ca ca cầm động phủ chi tâm bước đi ra, không chút do dự, nước mắt cuồn cuộn rơi xuống.

Cho tới nay ca ca giống như một đại thụ che trời, chống đỡ gia tộc, che gió che mưa cho mình, nếu không phải ca ca, đừng nói hiện tại, chỉ sợ ban đầu ở Lạc Thủy thành sớm đã bị Nhiếp Hạo Thiên biến thành tứ phân ngũ liệt, cửa nát nhà tan rồi!

Ca ca không thể chết được!

Ca ca vừa chết, Nhị bá, bá mẫu, tỷ tỷ, tất cả mọi người phải chết!

Tổ bị phá, trứng sao an toàn?

Ca ca, ngươi không thể vì một người vô dụng như ta mà chết, ngươi phải lưu lại thân thể hưu dụng, làm đại sự chuyện a!

- Ca ca, ngươi nhớ rõ không, là ngươi truyền thụ cho ta phương pháp luyện thể, là ngươi dạy ta kiếm đạo, là ngươi trị hai chân tàn phế cho ta, không có ngươi, ta chẳng qua là phế vật ngồi ăn chờ chết! Không có ngươi, thù của ta đừng nói báo, chỉ sợ ngay cả cừu nhân cũng không biết là ai, không có ngươi, ta mỗi ngày chỉ có thể nhìn không trung, căn bản không biết thiên địa lớn như thế nào!

------oOo------

Chương 408: Huynh đệ!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta biết, ngươi không so đo, trước kia ta cũng oán qua ngươi, cũng hiểu được ngươi không thương ta, nhưng từ ngày ngươi ở trong viện ôm ta, ta hiểu hết thảy, biết trước kia ngươi không cho ta luyện kiếm, cũng không phải chê ta vô dụng, mà là sợ ta bị thương! Biết trước kia ngươi không để ý tới ta, là đang nghĩ biện pháp tìm kiếm phương pháp trị thương cho ta! Biết ngươi cam tâm bị người khuất nhục, chỉ là vì trong nhà vướng bận...

- Ta có thể cảm nhận được ngươi ở Quang Minh thành vui sướng khi nhìn thấy ta, ta có thể cảm nhận được tình cảm đối với huynh đệ của ngươi, ta có thể cảm nhận được ngươi quan tâm ta, ta vốn định hảo hảo tu luyện, một ngày kia trở thành trợ thủ đắc lực của ngươi, trở thành kiếm sắc bén nhất của ngươi, nhưng hiện tại... không thành rồi!

- Nếu ta không thành kiếm sắc bén của ngươi, cũng sẽ không làm chướng ngại vật ngăn cản ngươi, cho ngươi vướng bận, ca ca, tha thứ đệ đệ tùy hứng, ca ca, tha thứ đệ đệ nghịch ngợm, đây là chuyện duy nhất đệ đệ có thể làm cho ngươi, cũng là một chuyện cuối cùng!

- Tái kiến, ca ca!

Biết mình bị cấm chế áp chế, căn bản không có khả năng nói ra lời, hai mắt Nhiếp Đồng mơ hồ, tất cả ý niệm tập trung ở một điểm, đột nhiên bùng nổ!

Oanh! PHỐC!

Trong nháy mắt tất cả cấm chế trên người Nhiếp Đồng bị nổ tung, lực lượng nổ mạnh cường đại, làm cho cả người hắn tổn thương càng thêm tổn thương, cuồng phun máu tươi!

- Đệ đệ!

Không nghĩ tới mình đi tới trước mặt, đệ đệ đột nhiên dẫn bạo cấm chế trên người, sắc mặt Nhiếp Đồng trở nên tái nhợt, giống như một cây đao hung hăng cắm ở trong lòng, vội vàng đi qua, nhưng lúc này lại cảm thấy một cổ lực lượng lao thẳng đến, chấn mình qua một bên.

Là đệ đệ phát ra lực lượng!

- Ca ca, đừng tới đây, nơi này có bẩy rập!

Một tiếng hô to, Nhiếp Đồng giãy dụa nhảy lên, vọt tới trước đá phiến.

Hoa đại nhân ở bên kia trận pháp căn bản không biết nhảy tới là Nhiếp Đồng mà không phải Nhiếp Vân, lực lượng chuẩn bị tốt trực tiếp thông qua trận pháp phóng thích!

Ầm vang!

Một tiếng nổ như thiên địa sụp đổ, thân thể Nhiếp Đồng bị bắn bay, một cổ linh hồn lực cường đại đến cực điểm đánh vào trong cơ thể hắn.

Linh hồn công kích!

Bên kia Hoa đại nhân sử dụng linh hồn công kích!

Linh hồn công kích đáng sợ nhất, cường đại nhất, làm người ta khó có thể trốn tránh!

Linh hồn công kích không nhìn phòng ngự, không nhìn phù lục, trực tiếp đánh sâu vào linh hồn!

- Ca ca... Đừng tới đây...

Khí tức của Nhiếp Đồng trong nháy mắt liền bao phủ ở trong linh hồn công kích thật lớn, chỉ để lại lời nói suy yếu phiêu đãng trên không trung.

Phù phù!

Thi thể Nhiếp Đồng rơi trên mặt đất, không có chút hô hấp.

- Nhiếp Đồng, Nhiếp Đồng, đệ đệ! Đệ đệ! Ngươi tỉnh! Ngươi tỉnh!

Nhìn đệ đệ nằm trên mặt đất, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy thế giới của mình hoàn toàn sụp đổ, thả người ôm đệ đệ vào trong ngực, điên cuồng đưa vào Trị Liệu khí, nhưng Trị Liệu khí càng lợi hại, cũng chỉ có thể trị liệu thân thể thương thế, linh hồn mai một, làm sao trị được?

- Nhiếp Đồng, ngươi không thể chết được, ta không cho phép ngươi chết! Ngươi còn không tìm được thánh địa luyện kiếm, ta còn có Vô Thượng kiếm thuật phải truyền thụ cho ngươi, ngươi không thể chết được!

Ôm thi thể khô quắt của Nhiếp Đồng, cả người Nhiếp Vân giống như ma hóa.

Bất quá, mặc kệ hắn liều mạng la lên, đệ đệ như trước nằm ở đó, vẫn không nhúc nhích, như trong trí nhớ ba trăm năm trước.

Ba trăm năm trước, đệ đệ chính là nằm ở trong ngực của mình như vậy, trên người có một trăm ba mươi bảy vết kiếm thương, hô hấp đoạn tuyệt!

Kiếp này nguyên lai cho rằng mình có thể cho hắn cuộc sống tốt, lại không nghĩ rằng hắn vì cứu mình, hồn phi phách tán, nằm ở trong ngực, thân thể gầy yếu, đơn bạc như vậy!

Cho tới bây giờ Nhiếp Vân không nghĩ tới trên người đệ đệ không có nhiều thịt, xương cốt rõ ràng có thể sờ gặp, thật không biết ở trong thân hình gầy yếu như thế, vì sao có thể bộc phát ra lực lượng cường đại như vậy!

- Các ngươi đều phải chết! Cả đám đều phải chết!

Ôm Nhiếp Đồng, hai mắt Nhiếp Vân trở nên đỏ đậm, cả người nháy mắt biến thành Ác Ma, điên cuồng hét lên một tiếng, Huyền Ngọc Kiếm thẳng tắp đâm tới trước mặt Hoang Lăng!

Oanh!

Ba mươi hai trọng ám kình, 9999 Tượng lực chân khí, 5000 Tượng lực lượng, như gió thổi quét, nện ở trên đầu Hoang Lăng, chỉ một

chút đã đập hắn thành bánh thịt!

- Hắn điên rồi, chạy mau!

Nhìn thấy thiếu niên bộ dáng như thế, hung ác như thế, bọn người Hoang Trần sợ cháng váng, không dám đánh bừa, đồng thời thét dài, bỏ chạy bốn phía.

Bọn họ sợ!

Tuy thực lực của bọn họ rất mạnh, nhưng thiếu niên điên cuồng, ánh mắt lạnh lùng, làm bọn hắn run sợ, bọn họ biết, lần này cùng thiếu niên xem như kết thù lớn rồi, người sau nhất định sẽ đuổi tận giết tuyệt bọn hắn!

- Đều chết cho ta, ta để các ngươi chôn cùng Nhiếp Đồng!

Nhiếp Vân đích xác điên rồi, cảm thụ được thi thể trong lòng ngực càng ngày càng lạnh, dần trở nên cứng ngắc, hận không thể giết tất cả mọi người chôn cùng đệ đệ!

Ầm vang!

Một đạo kiếm quang cắt qua ngàn dặm, Tề Đào đang đào tẩu bị một kiếm đánh trúng, từ không trung rớt xuống, biến thành thịt khô.

- Di Thiên Phù Lục, đi!

Thấy xa như vậy cũng có thể đánh chết Tề Đào, Hoang Trần, Tử Quỳnh Hoàng sợ tới mức chết khiếp, đột nhiên tế ra một tờ linh phù, không gian vặn vẹo, hai người biến mất tại chỗ!

Di Thiên Linh Phù, Hoa đại nhân cho bọn hắn dùng để bảo mệnh, có thể trong nháy mắt chuyển dời đến mười vạn dặm!

Đây là linh phù bảo mệnh tốt nhất, chỉ có thời điểm gặp đại sự mới bỏ được sử xuất, bây giờ nhìn đến bộ dáng của thiếu niên bọn họ liền sợ, vật lại trân quý cũng kém tánh mạng của mình!

- Đệ đệ! Nhiếp Đồng, ngươi không cần chết, ngươi tỉnh lại a!

Biết hai người dùng linh phù đào tẩu, mình đuổi không kịp, Nhiếp Vân nhìn đệ đệ trước khi chết vì bảo vệ mình không bị thương tổn mà khuôn mặt tươi cười có chút thỏa mãn, trái tim tê liệt, nước mắt rơi như mưa!

Đệ đệ lại một lần nữa ly khai mình, đệ đệ lại một lần nữa vì cứu mình mà chết!

- Nhiếp Đồng, ca ca thực xin lỗi ngươi!

Thanh âm của khàn khàn Nhiếp Vân, rít gào mà ra, tựa hồ toàn bộ không trung

cũng bi ai, mưa to tầm tả, hoàn toàn bao phủ hết thảy chung quanh.

Ôm thi thể bắt đầu cứng ngắc của đệ đệ, Nhiếp Vân tựa hồ lại nghe được thanh âm đầy cõi lòng khát vọng của đệ đệ, nghe được hắn trước khi chết linh hồn phát ra khát vọng cùng rống giận.

- Nhiếp Vân ca ca, ta sai rồi, ta biết ta là phế vật, không thể tu luyện, về sau cũng không dám nữa...

...

------oOo------

Chương 409: Diệt tộc (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ca ca, ngươi không sao chứ, làm ta sợ muốn chết!

...

- Vừa rồi ta thấy linh thạch này, thật giống như mình tiến nhập một thiên địa rộng lớn, nơi đó có rất nhiều đại nhân giống ta, đều luyện kiếm, kiếm pháp của bọn hắn đều rất cao minh, ta liền theo chân bọn họ học! Ai ngờ còn không có học bao lâu, liền nhìn thấy có Yêu

nhân vây công ngươi, lúc ấy ta liền chẳng quan tâm đi học, lập tức lao qua, cùng bọn họ đại chiến, lúc sau liền tỉnh!

...

- Yên tâm đi, ca ca, ta nhất định có thể trùng kích Bí Cảnh thành công, luyện tốt kiếm pháp, giấc mộng của ta là có một ngày, kiếm thuật của ta có thể tự khai một lưu phái, vô số người theo ta học tập, dưới tình huống vạn chúng chú mục, đứng ở trên đài cao, tuyên bố với tất cả mọi người, ca ca mới là ân sư của ta! Không có ca ca, hiện tại ta như trước là cái gì cũng không phải!

...

- Nếu ta không thành kiếm sắc bén của ngươi, thì sẽ không làm chướng ngại vật ngăn cản ngươi, cho ngươi vướng bận, ca ca, tha thứ đệ đệ tùy hứng, ca ca, tha thứ đệ đệ nghịch ngợm…

...

- Tái kiến, ca ca!

...

- Ca, ta không phải phế vật, ta giống như... còn có chút tác dụng!

...

Nước mắt hòa với mưa dán khuôn mặt chảy xuống, nhưng nhiều nước mắt hơn nữa lại có ích lợi gì? Đệ đệ, sẽ không sống lại!

Thân tình chân chính, mất đi mới biết trân quý cỡ nào, vô luận kiếp trước kiếp này.

Kiếp trước mình không hiểu cái gì là thân tình, thời điểm cha mẹ tỷ đệ còn sống, cho bọn hắn chỉ có lạnh lùng, mà bọn họ đi rồi, mới biết được nhân tình ấm lạnh.

Kiếp này vốn định cho bọn hắn cuộc sống rất tốt, bảo hộ chu toàn, không nghĩ tới giống như kiếp trước, trơ mắt nhìn đệ đệ chết ở

trước mặt mình.

Đệ đệ, là ca ca thực xin lỗi ngươi!

Là ca ca làm phiền ngươi!

Nếu không bởi vì ca ca, ngươi trở thành Kiếm Đạo Tông sư, giấc mộng truyền thụ kiếm thuật cho người nhất định có thể thực hiện, nếu không bởi vì ca ca, ngươi khẳng định không có ràng buộc, vô ưu vô lo, làm sao có thể nằm ở chỗ này, thân thể càng ngày càng lạnh...

Ôm đệ đệ thật chặc, như ôm trái tim đã nát của mình, Nhiếp Vân cảm thấy toàn bộ thiên địa không tồn tại nữa.

Nếu sớm biết kiếp này còn có thể mất đi đệ đệ, ta tình nguyện không làm người mạnh nhất Khí Hải Đại Lục gì. Cả đời không trở thành Chí Tôn, chỉ vì có thể cùng các ngươi ở chung một chỗ thời gian càng dài, chỉ vì thân tình mà sống!

- Đệ đệ! Ta sẽ làm cho cả hoàng thất Thần Thánh đế quốc, toàn bộ Tề gia, toàn bộ Mặc gia, còn có Hoa đại nhân kia, toàn bộ chôn cùng ngươi!

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Vân trong bi thương xoay người lại, đột nhiên ngẩng đầu. Hai mắt đỏ ngầu, giống như sói hoang cô đơn, hoa phá trường không, phát ra tiếng gào thét sắc bén!

Người đã chết, thù còn phải báo. Nếu đối phương dám thiết kế mình, mình sẽ làm cho bọn hắn trả giá thật lớn!

- Đệ đệ, ta sẽ cho ngươi tận mắt thấy cừu nhân thương tổn ngươi bị giết, yên tâm đi. Ca ca, nói được làm được!

Đứng dậy, hai tay Nhiếp Vân liên tục vũ động, chân khí hùng hậu bao vây thi thể Nhiếp Đồng thành một vòng lớn.

Nhiếp Đồng còn không có đạt tới Bí Cảnh, thân thể không được tạo hóa khí tẩy lễ, thân thể giống như thường nhân, cũng sẽ hư thối, muốn làm cho thi thể của hắn bất hủ, phải sử dụng thủ đoạn phong

ấn đặc thù, chẳng qua loại phong ấn này chỉ có đạt tới Bí Cảnh mới có thể thi triển ra, hiện tại mình bao vây hắn, giống như đóng băng, bất quá là trì hoãn thời gian hư thối mà thôi.

- Sưu!

Dùng chân khí bao vây thi thể đệ đệ xong, cổ tay Nhiếp Vân khẽ đảo, đưa thi thể vào Tử Hoa động phủ.

Tử Hoa động phủ bị triệt để luyện hóa, đã thu nhỏ lại thành một đoàn sáp nhập vào thân thể, động phủ không giống Nạp Vật Đan Điền, Nạp Vật Đan Điền không thể bỏ người vào, nhưng động phủ có thể!

Dù Nhiếp Đồng đã chết, chỉ là thi thể, nhưng ở trong mắt Nhiếp Vân, hắn còn sống, không muốn đặt ở trong Nạp Vật Đan Điền.

- Phải nhanh quay về Quang Minh thành, hiện tại đã trở mặt với Hoang Trần, không nhanh chút, đám người phụ thân khẳng định sẽ gặp nguy hiểm!

Mất đi đệ đệ, không thể mất đi cha mẹ, tỷ tỷ, vừa thu thi thể đệ đệ lại, Nhiếp Vân liền cấp tốc bay về phía Quang Minh thành.

Quang Minh thành cách nơi này cực xa, lúc trước bay suốt nửa tháng mới tới, bây giờ trở về, Nhiếp Vân dùng hết tốc độ tiến về phía trước, một chút cũng không ngừng nghỉ.

Hành trình Tử Hoa động phủ này, thực lực chân khí của mình từ 6000 Tượng đạt tới 9999 Tượng, cấp bậc cũng từ Chí Tôn trung kỳ đạt đến hậu kỳ, tốc độ so với trước kia nhanh không chỉ một lần, hơn nữa thời điểm tới chiếu cố người khác không thể toàn lực phi hành, hiện tại không chút nào tiết chế chân khí trong cơ thể, chỉ dùng năm ngày liền thấy được Quang Minh thành.

Lúc này Quang Minh thành trước sau như một, không có thay đổi chút nào, mọi người im lặng, căn bản không ý thức được sắp sửa có chuyện kinh thiên động địa phát sinh.

.....

- Bái sư đương nhiên phải bái Nhiếp Vân đại nhân, đại nhân hắn tuổi còn trẻ liền có thực lực như thế, là thần tượng chúng ta sùng bái nhất!

- Đó là tự nhiên, Nhiếp Vân đại nhân thật lợi hại, ta muốn lấy hắn làm mục tiêu!

- Ân, chúng ta hảo hảo nỗ lực, tranh thủ về sau có thể làm ra một phen sự nghiệp...

Ở trong Quang Minh thành, có hai thiếu niên kiêu ngạo đàm luận, người lấy Nhiếp Vân làm thần tượng giống như bọn họ nhiều lắm.

- Các ngươi mỗi ngày để Nhiếp Vân đại nhân ở bên miệng, cẩn thận bị hoàng thất bắt giữ vì tội mưu phản!

Một lão giả nghe được hai người nói chuyện, hừ lạnh một tiếng.

- Cẩn thận bị bắt? Nhiếp Vân đại nhân một kiếm đánh đập hoàng thất lão tổ Hoang Trần cũng không dám nhúc nhích, chỉ sợ cho dù hoàng thất muốn giết hắn, cũng bất lực đi!

Một thiếu niên phản bác.

- Bất lực? Các ngươi biết cái gì! Thần Thánh đế quốc thành lập ngàn năm, thủ đoạn che dấu ùn ùn, phía trước không có động thủ chính là cảm thấy không nắm chắc, ẩn nhẫn mà thôi, một khi động thủ, tuyệt đối đất rung núi chuyển, Nhiếp Vân một nhà già trẻ cùng với có quan hệ toàn bộ giết chết! Ta thấy các ngươi vẫn là cẩn thận một ít, một khi có biến, chết cũng không biết chết như thế nào!

Lão giả cười lạnh.

- Phải a, Thần Thánh đế quốc thành lập thời gian dài như vậy, trải qua nhiều lần Yêu Tộc xâm lấn cũng không bị diệt, khẳng định có con bài chưa lật, làm sao có thể thỏa hiệp một thiếu niên, nhất định là tích tụ âm mưu gì...

Hai thiếu niên có chút choáng váng, nghĩ nghĩ, đích thật là cái dạng

này, một người muốn chống lại một đế quốc? Đây không phải là nằm mơ sao?

------oOo------

Chương 410: Diệt tộc (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hiện tại đã biết rõ cũng không chậm, nói cho các ngươi biết, Quang Minh thành vẫn là hoàng thất lợi hại nhất, nguyện trung thành với hoàng thất mới có thể có tiền đồ! Các ngươi xem hoàng cung nguy nga đứng vững, bất luận kẻ nào cũng không dám phi hành ở phía trên sao? Đây là uy nghiêm. Đây là hoàng gia khí độ...

Lão giả thấy hai thiếu niên thay đổi sắc mặt, đối với lời của mình có chút tin phục, vuốt chòm râu, cười ha ha. Bất quá tiếng cười của hắn còn không có chấm dứt, lại đột nhiên cảm thấy được một cỗ lực lượng khổng lồ từ mặt đất truyền đến, toàn bộ Quang Minh thành không tự chủ được chấn động một cái.

- Chấn động thật mạnh, chẳng lẽ có siêu cấp cao thủ giao chiến?

Hai thiếu niên nhất thời nghĩ tới điều gì, sắc mặt hưng phấn.

Trước khi Nhiếp Vân sống lại tới nay, trước diệt hoàng thất Thần Phong đế quốc, lại cùng hoàng thất của Thần Thánh đế quốc chiến đấu, ở trong mắt người thường, là phần tử hiếu chiến, có thể lấy hắn làm thần tượng, nhiều ít đều đối với chiến đấu có cảm giác hưng phấn.

- Nhất định là hoàng thất đế quốc động thủ với Nhiếp Vân kia! Không sai, nhất định là như vậy! Ha ha, ta phỏng chừng lần này động thủ, khẳng định thiên địa sụp đổ. Nhiếp Vân kia nhất định sẽ chết, các ngươi còn lấy Nhiếp Vân làm thần tượng, về sau phiền toái lớn...

Lão giả cũng tựa hồ đã biết cái gì, cười ha ha.

- Đế quốc hoàng thất động thủ với Nhiếp Vân? Giống như... Không phải, phương hướng chấn động đến từ Hoàng thành...

Một thiếu niên ý thức được cái gì, tay chỉ ngọn nguồn chấn động, con mắt trợn tròn.

- Hoàng thành?

Lão giả sửng sốt, lập tức nhìn lại.

- Dám thiết kế Nhiếp Vân ta, ta hoàng thất cho Thần Thánh đế quốc các ngươi, từ hôm nay hoàn toàn biến mất. Tất cả mọi người phải chết, một tên cũng không để lại!

Oanh! Oanh! Oanh!

Mấy người đang nghi hoặc, chợt nghe một thanh âm nổ vang, lập tức liền nhìn thấy Hoàng thành cao lớn hùng vĩ sụp đổ.

- Này...

Là Nhiếp Vân muốn tiêu diệt hoàng thất Thần Thánh đế quốc? Này...

Rất xa, lão giả mơ hồ nhìn đến không trung bay múa một thiếu niên tràn đầy lửa giận, miệng mở lớn, chết trân tại chỗ.

.....

Nhiếp Vân vừa về tới Quang Minh thành, cảm ứng một chút, phát hiện đám người cha mẹ không gặp được nguy hiểm gì, liền không đi gặp bọn họ, mà đi thẳng tới Hoàng thành ra tay!

Liên tục năm ngày không ăn không ngủ, toàn lực phi hành, hai mắt Nhiếp Vân đỏ đậm, lửa giận bốc cháy lên, căn bản mặc kệ trong hoàng thành là người nào, một kiếm lại một kiếm hung hăng đánh xuống!

Mặc kệ hai người Hoang Trần có trở về hay không, mình phải trước để cho hoàng thất của Thần Thánh đế quốc trả giá thật nhiều!

Muốn cho người tổn hại qua Nhiếp Đồng chôn cùng!

Ầm vang! Ầm vang! Ầm vang!

Tường thành không ngừng sập, vô số cường giả Chí Tôn bay ra, muốn nhìn xem cuối cùng là chuyện gì xảy ra, bất quá mới vừa ló đầu, đã bị một kiếm chém thành bánh thịt, thi thể giống như mưa rơi trên mặt đất!

Vệ binh bảo vệ Hoàng thành nhìn đến một màn thảm liệt như vậy, biết Thần Thánh đế quốc sắp biến thiên, trung tâm xông lại chết ở đương trường, không trung tâm đều chạy tứ tán, không dám dừng lại một chút.

Trong nháy mắt kêu thảm như sấm, máu tươi như mưa.

Nhiếp Vân kiếm kiếm không dừng phách trảm, mặc kệ là ai, chỉ cần ở trong Hoàng thành xuất hiện, đều phải chết!

Trong lúc nhất thời giống như biến thành ma thần thị sát khát máu, Huyết Ngục Ma Tôn ở kiếp trước xuất hiện lần nữa.

Đệ đệ, ngươi vì ta cam nguyện rơi xuống thâm uyên, vạn kiếp bất phục; như vậy ta nguyện ý vì ngươi nhất niệm thành ma!

Chết! Tất cả đều chết cho ta!

Muốn trách, liền trách các ngươi đầu thai sai, muốn trách thì trách lão tổ các ngươi hại chết đệ đệ của ta!

Đệ đệ chết đối với Nhiếp Vân đả kích quá lớn, trước kia còn hơi chút áp chế, nhưng hiện tại, chỉ cần là người trong hoàng thành, đều phải chết!

Không quản là vương công quý tộc, không quản cái gì long tử hoàng tôn, chỉ cần cùng hoàng thất có liên lụy, không thể sống!

- Nhiếp Vân? Chuyện gì xảy ra?

Giết hại toàn bộ người trong Hoàng thành, động tĩnh thật sự quá lớn, đám người Tiểu Phong, Nhiếp Khiếu Thiên cũng nghe được tin tức, đều từ chỗ ở bay ra, đi tới bên này.

- Vân nhi, ngươi đây là...

Đi vào trên không hoàng thành, nhìn thấy Nhiếp Vân giống như điên, phụ thân cùng mẫu thân liếc mắt nhìn nhau, toàn bộ giật nảy mình.

Cho tới bây giờ bọn họ còn chưa thấy qua nhi tử biến thành như vậy!

Tóc tai rối loạn giống như cây cỏ, hai mắt tràn đầy tơ máu, cả người lôi thôi lếch thếch, máu đen dính đầy quần áo, cả người sát khí huyết tinh, giống như vừa mới từ Địa Ngục đi lên, để lộ ra khí tức làm người ta khủng bố!

- Cha, nương? Ta muốn diệt tộc hoàng thất!

Nhìn thấy đám người cha mẹ, ánh mắt Nhiếp Vân hòa hoãn rất nhiều, bất quá hận ý vẫn để cho tất cả mọi người khiếp sợ.

- Nhiếp Vân...

Nhìn thấy bộ dáng của thiếu niên như thế, bọn người Lạc Khuynh Thành, Bách Hoa Tu từ ở sâu trong nội tâm toát ra một tia sợ hãi.

Ở trong mắt các nàng, Nhiếp Vân nhất định dễ nói chuyện, hiếu kính đối với cha mẹ, hữu lễ đối với bằng hữu, hiện tại bộ dạng này, căn bản không ngờ tới.

- Diệt toàn bộ hoàng thất?

Đám người Nhiếp Khiếu Thiên, Nhiếp Linh cũng hoảng sợ, bất quá khi nhìn đến toàn bộ hoàng cung đã biến thành phế tích, thi thể đầy đất, người ở bên trong cơ hồ không một cái trốn thoát, lúc này mới nhịn không được đồng thời nuốt một ngụm nước miếng.

Này... thực là Nhiếp Vân năm đó bị người mắng một câu không

dám trả lời sao?

Này thật sự là Nhiếp Vân lúc trước một ngày không nói một câu, có chút nặng nề kia sao?

Thật ác độc!

Ầm vang!

Rốt cục, không biết qua bao lâu, toàn bộ Hoàng thành sụp đổ, người bên trong cùng Hoang Trần có liên quan tất cả tử vong, một cái không thoát!

- Nhiếp Vân đơn thương độc mã diệt tộc hoàng thất của Thần Thánh đế quốc...

- Hoàng thất của Thần Thánh đế quốc lúc trước làm cho ta rời nhà trốn đi, bây giờ lại bị một thiếu niên chưa đủ mười bảy diệt...

Nhìn phế tích đầy đất, khắp nơi đều là thi thể, đám người Mộ Thanh, Bách Hoa Tu mặt như màu đất, như trước không thể tin được.

Thần Thánh đế quốc, quốc gia mạnh nhất Khí Hải Đại Lục, hoàng thất lại vô cùng cường đại, ở trước mặt mọi người như núi cao không thể vượt, nhưng hiện tại, bị một thiếu niên giết sạch, trong lòng rung động có thể nghĩ!

- Chủ nhân thật lợi hại...

Tiểu Phong, Tử Đồng… đều hai mắt toát ra hào quang.

Lúc trước thời điểm diệt sát hoàng thất Thần Phong đế quốc, còn cần bọn hắn giúp đỡ, mà hiện tại, chủ nhân một người tiêu diệt toàn bộ hoàng thất của Thần Thánh đế quốc, so với trước cường đại hơn không biết gấp bao nhiêu lần!

------oOo------

Chương 411: Thủy Linh Châu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Yêu thú vốn là thị sát khát máu, có một chủ nhân cường đại, khiến chúng nó cảm thấy hưng phấn cùng tự hào.

- Vân nhi, Tiểu Đồng không phải đi cùng ngươi sao? Sao không thấy hắn?

Đột nhiên, mẫu thân Nhiếp Linh ý thức được không thích hợp, vội vàng hỏi.

- Đúng vậy, Tiểu Đồng đâu? Như thế nào không theo ngươi trở về, đến cùng xảy ra chuyện gì, để ngươi không tiếc tất cả diệt sát hoàng thất của Thần Thánh đế quốc?

Nhiếp Khiếu Thiên cũng chú ý tới điểm ấy, trong lòng dâng lên một dự cảm bất hảo, nhưng vẫn không thể tin được.

Phù phù!

Nghe được cha mẹ hỏi, đầu gối của Nhiếp Vân mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, nước mắt như mưa chảy xuống, thanh âm cực kỳ bi ai chậm rãi vang lên, như đánh vào trong lòng mọi người.

- Cha, nương, Nhiếp Đồng hắn... Đã chết!

- Đồng nhi...

Trong gian phòng ở Đế Lâm biệt viện, đám người cha mẹ nhìn đến thi thể của đệ đệ Nhiếp Đồng, tất cả đều hai mắt đẫm lệ.

Tam thúc chỉ còn lại có một dòng độc đinh như vậy, bây giờ lại...

- Hắn là vì cứu ta mới chết...

Nhiếp Vân nức nở.

- Tiểu Đồng, Nhiếp Tường, là Nhiếp Khiếu Thiên ta thực xin lỗi các

ngươi!

Phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên nước mắt cuồn cuộn.

Nhiếp Tường, là tên của tam thúc.

Phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên tổng cộng có ba huynh đệ, hắn là lão nhị, lão Đại chết rồi, lưu lại một con gái, chính là tỷ tỷ Nhiếp Tiểu Phượng, Tam đệ lưu lại một hài tử, chính là Nhiếp Đồng.

- Nhiếp Vân, kỳ thật... Các ngươi không cần thương tâm như vậy, người chết ở dưới tình huống bình thường không thể sống lại, nhưng vừa rồi ta nhìn một chút, Nhiếp Đồng là bị linh hồn bí thuật trùng kích mà chết, nhưng trong cơ thể hắn mang theo một cỗ chấp niệm, tuy linh hồn phá tán, nhưng cố chấp niệm này giữ lại, sau đó ngươi lại dùng Trị Liệu khí trị tổn thương trên người hắn, phong ấn thân thể, chỉ cần có thể tìm được Triệu Hoán Sư, lấy cỗ chấp niệm này làm căn cơ, có lẽ có thể gọi linh hồn tiêu tán trở về, làm cho hắn sống lại!

Nhìn mọi người thống khổ, đột nhiên Bách Hoa Tu nhớ ra cái gì đó, chậm rãi nói.

- Cái gì? Có thể làm cho người sống lại? Linh hồn Triệu Hoán Sư?

Nhiếp Vân đột nhiên nhảy dựng lên, bắt lấy cánh tay của Bách Hoa Tu.

- Ân...

Bách Hoa Tu nhíu mày.

- A...

Lúc này Nhiếp Vân mới phát hiện tâm tình của mình quá mức kích động, cả cánh tay của nàng bị hắn nắm đỏ lên.

- Năm đó ta nghe sư phụ nói, hắn nói linh hồn Triệu Hoán Sư cũng là một loại thiên phú đặc thù, bài danh cao hơn Thiên Nhãn Sư, tuyệt đối có thể đi vào Top 10, cực kỳ thưa thớt, người như thế có

thể triệu tập lại linh hồn vỡ tan, hoàn bản quy nguyên!

Biết thiếu niên không phải cố ý, Bách Hoa Tu vuốt cánh tay, chậm rãi nói.

- Gọi về linh hồn vỡ tan?

Nhiếp Vân siết nắm đấm, trong lòng đột nhiên sinh ra một đạo quang minh.

Tuy mình chưa từng nghe qua Linh hồn Triệu Hoán Sư, nhưng nếu là thiên phú đặc thù bài danh Top 10, tự nhiên không yếu, rất có thể có loại năng lực này!

Thiên phú đặc thù, từng cái không thể khinh thường, ẩn chứa Thiên Đạo huyền bí, uy lực vô cùng!

- Vừa rồi ta nhìn thi thể Nhiếp Đồng một chút, trong cơ thể còn có một cỗ chấp niệm, chưa hoàn toàn tiêu tán, nói cách khác còn không có hoàn toàn tử vong, mới có thể cứu sống! Thật không biết hắn bằng chừng ấy tuổi, tại sao lại có chấp niệm lợi hại như thế!

Bách Hoa Tu nhìn thi thể thiếu niên, vẻ mặt kỳ quái.

- Cỗ chấp niệm này... Ta biết là cái gì!

Nghe được nữ tử nói, đôi mắt của Nhiếp Vân lại đỏ.

Người khác không biết tại sao đệ đệ lại có chấp niệm mạnh như thế, nhưng mình biết, cỗ chấp niệm này chính là để cho mình sống. Hắn cho dù chết, cũng muốn nhìn mình bình an vô sự!

Cũng bởi vì cỗ chấp niệm này, hắn mới bị trên trăm đạo cấm chế nổ mạnh mà không đương trường tử vong, cũng bởi vì cỗ chấp niệm này, mình mới có thể nghe được tiếng lòng của hắn, biết hắn không cam lòng...

- Đệ đệ, yên tâm đi, đã có biện pháp để ngươi sống lại, ta liền nhất định làm được!

Nắm tay siết chặt, trong lòng Nhiếp Vân phát thề.

- Tuy cỗ chấp niệm này có thể làm cho hắn sống lại, nhưng cỗ chấp niệm này thật sự quá yếu, căn bản không đủ chống đỡ thân thể duy trì, sau một thời gian, nhục thể của hắn sẽ hư thối, thật muốn như vậy, cũng là hẳn phải chết!

Nhìn đến sắc mặt của thiếu niên, Bách Hoa Tu biết hắn suy nghĩ cái gì, bất đắc dĩ nói.

Dù trong cơ thể Nhiếp Đồng có một cố chấp niệm duy trì, nhưng thân thể đích xác đã hoàn toàn tử vong rồi. Thân thể tử vong sẽ hư thối, nếu nát vụn, cho dù gọi linh hồn trở về cũng vô dụng!

Dù sao, linh hồn không có vật dẫn, căn bản không thể duy trì.

Đương nhiên, này cũng là bởi vì linh hồn của Nhiếp Đồng quá yếu ớt, nếu đạt tới Linh cấp Đại viên mãn, cho dù thân thể hoàn toàn mất đi, cũng có thể duy trì!

- Thi thể hư thối...

Nhiếp Vân nhíu mày, cảm thấy hi vọng vừa mới dâng lên, nháy mắt lại bị giội nước lạnh.

Đích xác, loại thiên phú này Triệu Hoán Sư mà ngay cả kiếp trước mình cũng chưa nghe nói qua, chớ nói chi là tìm, muốn tìm được khẳng định cực kỳ khó khăn, không biết phải hao phí bao nhiêu thời gian, thời gian dài như vậy, thi thể đệ đệ khẳng định đã sớm mục nát!

Dùng phong ấn đặc thù phong ấn, đích xác cũng có thể bảo trì bất hủ, đáng tiếc loại phong ấn này phải đạt tới Bí Cảnh cao cấp, cho dù không bằng cấp bậc kiếptrước, ít nhất cũng phải đạt tới Bí Cảnh ngũ lục trọng, chờ mình đạt tới loại trình độ này, hoặc là tìm được người nguyện ý giúp đỡ... Chỉ sợ hao phí thời gian còn nhiều hơn so với tìm kiếm Triệu Hoán Sư!

Đến lúc đó, thi thể đệ đệ giống nhau sẽ hư thối!

Đóng băng thi thể, cũng chỉ là giảm bớt mà thôi, không thể hoàn toàn làm thi thể không hư thối.

Vừa mới dấy lên hi vọng, lại tiến nhập bế tắc.

- Kỳ thật... Ta biết một loại đồ vật, có thể bảo trì được thi thể của đệ đệ ngươi không thay đổi, chẳng qua...

Nhìn thấy thiếu niên thần tình sầu khổ, Bách Hoa Tu đột nhiên cắn môi.

- Cái gì? Ngươi nói, chỉ cần ta có thể làm được, cho dù lên núi đao xuống biển lửa, cũng nhất định có thể hoàn thành!

Hai mắt Nhiếp Vân lộ ra vẻ chờ đợi.

- Ngươi có biết Kiền Khánh Tông chúng ta vì sao mỗi người đều có thể bảo trì dung mạo không thay đổi sao?

Bách Hoa Tu không trả lời câu hỏi của Nhiếp Vân, mà đột nhiên hỏi.

- Này... Các ngươi không phải nói có bí thuật gì sao?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Người muốn bảo trì dung mạo không thay đổi, chỉ có đạt tới Bí Cảnh, đạt tới Bí Cảnh thân thể được Tạo Hóa khí cải tạo, tuổi thọ lâu dài, có thể bảo trì dung mạo

không thay đổi, Bách Hoa Tu dung mạo diễm lệ, trên đời vô song, thoạt nhìn bất quá hai mươi tuổi, thật có chút cổ quái.

------oOo------

Chương 412: Thủy Linh Châu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu nàng không nói, mình thật đúng là tưởng bí thuật nào đó, hiện tại xem ra, chỉ sợ thực không phải như vậy.

Nếu thật bí thuật có thể bảo trì dung mạo người mà nói, đừng nói Khí Hải Đại Lục, cho dù Phù Thiên Đại Lục cũng tuyệt đối sẽ bị người lật tung!

Dù sao, nữ nhân muốn dung nhan vĩnh trú thật sự nhiều lắm, mà Bí Cảnh, không phải mỗi người đều có thể đạt tới!

- Kỳ thật, cũng không phải bí thuật, mà là…

Bách Hoa Tu nói.

- Thủy Linh Châu?

Nhiếp Vân sửng sốt.

- Đúng vậy, sư phụ ta dưới cơ duyên xảo hợp lấy được một loại bảo bối, có thể phát ra khí tức thủy linh, làm cho làn da của người ta trở nên mềm mại, vĩnh viễn không lão hóa! Nếu đặt loại Thủy Linh Châu này ở trước mặt thi thể, thi thể liền không mục nát, vĩnh viễn bảo tồn được! Bảo bối này bị sư phụ định là bí mật bất truyền, mặc kệ người nào cũng không thể nói, lần trước La Đào sư huynh hiểu lầm ta... cũng chính là vì vậy!

Nói đến đây, Bách Hoa Tu không biết nhớ ra cái gì đó, trên mặt tuyết trắng một trận hồng nhuận.

- Hiểu lầm ngươi? Chỉ có tiếp xúc Thủy Linh Châu, trong cơ thể có được khí tức thủy linh mới có thể bảo trì dung nhan, lần trước hắn nói ngươi truyền cho ta Bất Lão Bí Pháp, trên người của ngươi không có Thủy Linh Châu, như thế nào sinh ra hiểu lầm?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

Lần trước La Đào nhìn thấy mình, bởi vì không biết số tuổi thật sự của mình, hoài nghi Bách Hoa Tu có phải truyền Bất Lão Bí Pháp ra ngoài hay không, lúc ấy không nghĩ nhiều, hiện tại biết bí pháp này chỉ là một kiện bảo bối, mình không tiếp xúc qua, thì như thế nào

học được loại bí pháp này?

- Này... sở dĩ ta có thể bảo trì dung mạo, trên thực tế trong cơ thể có được một đạo khí tức thủy linh do sư phụ rót vào, chỉ cần... Chỉ cần ta phá thân, nam nhân cùng ta song tu, liền nhận được cổ khí tức này, dung nhan không già, mà ta mất đi cổ khí tức này, trong một năm không thể đột phá Bí Cảnh, sẽ trở nên già nua, trực tiếp tử vong...

Nghe được thiếu niên hỏi, Bách Hoa Tu do dự một chút, chậm rãi nói.

- Ách... Thì ra là thế!

Nghe được nữ tử nói, Nhiếp Vân lắc đầu.

Khó trách đối phương không muốn nói, nguyên lai có loại chú ý này.

- Bây giờ Thủy Linh Châu kia đang ở đâu? Ở trong tay sư phụ ngươi sao?

Có chút ngượng ngùng, Nhiếp Vân đành phải nói sang chuyện khác.

- Hẳn là ở trong tay sư phụ ta, hắn vẫn xem như trân bảo, tùy thân mang theo!

Bách Hoa Tu nói.

- Một khi như vậy, ta sẽ đi chỗ sư phụ ngươi mượn Thủy Linh Châu dùng một chút!

Nhiếp Vân thu thi thể đệ đệ vào Tử Hoa động phủ, đứng dậy.

- Mượn... Sư phụ ta chắc chắn sẽ không cho mượn, Nhiếp Vân, ta có thể cầu ngươi một sự kiện hay không?

Ánh mắt Bách Hoa Tu lộ ra ý cầu khẩn.

- Chuyện gì?

Nhiếp Vân thấy nàng nói trịnh trọng, liền hỏi.

- Sư phụ đối với ta có ân dưỡng dục truyền nghệ, là ta thực xin lỗi hắn, hiện tại lại tiết lộ chuyện Thủy Linh Châu, nếu ngươi tới mượn sư phụ ta, có thể không lỗ mãng, không cùng hắn phát sinh xung đột hay không?

Bách Hoa Tu nói.

- Này... Được rồi, lần này ta là có việc cầu người, chắc chắn sẽ không lỗ mãng, ngươi yên tâm đi!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Ân!

Nghe được thiếu niên hứa hẹn, Bách Hoa Tu vừa lòng gật đầu.

- Cha, nương, ta vừa mới được một kiện bảo bối, linh khí sung túc hơn nơi này, các ngươi tiến vào nơi đó tu luyện, vừa vặn cũng có thể phòng ngừa đám người Hoang Trần đánh lén!

Nhiếp Vân nhìn về phía đám người cha mẹ.

Dựa theo đạo lý, đám người Hoang Trần sử dụng Di Thiên Linh Phù, cách Quang Minh thành gần hơn mình, lại là cường giả Bí Cảnh, hẳn là đã sớm đến Hoàng thành rồi, mà phía trước mình làm lớn như vậy, toàn bộ Hoàng thành bị diệt, bọn họ cũng không có xuất hiện, thật sự có chút quái dị.

Hơn nữa, bọn họ khẳng định cũng biết mình cực kỳ coi trọng đám người cha mẹ, nếu bọn họ sớm tới, bắt lấy đám người cha mẹ, mình sợ ném chuột vỡ đồ, có lẽ sẽ không có biện pháp, như thế nào một chút động tĩnh cũng không có?

Chẳng lẽ bọn họ chưa đến?

Điều đó không có khả năng a!

Mình cũng biết đi đường suốt đêm, bọn họ hẳn cũng biết!

Bất kể nói thế nào, không quản bọn hắn làm khỉ gió gì, vẫn là cẩn thận một ít cho thỏa đáng, đặt đám người cha mẹ ở Tử Hoa động phủ, tùy thân mang theo, nhất định có thể an toàn hơn không ít.

- Bảo bối có thể để cho chúng ta tiến vào? Động phủ?

Nghe được thiếu niên nói, đám người Nhiếp Khiếu Thiên còn không biết là cái gì, nhưng hai người Mộ Thanh, Mộ Hà hoảng sợ.

- Ân, vào đi!

Nhiếp Vân biết hai người thân thế bất phàm, biết đến cũng tương đối nhiều, tinh thần vừa động liền thu đám đông vào Tử Hoa động phủ.

Tử Hoa động phủ nhận chủ, mình muốn cho ai tiến vào, người đó có thể tiến vào, vô cùng đơn giản.

- Ngươi tiết lộ bí mật sư môn, nếu như đi Kiền Khánh Tông mà nói, nhất định sẽ có không ít phiền toái, cũng tiến vào động phủ đi, mình ta đi Kiền Khánh Tông là được!

Nhiếp Vân nhìn Bách Hoa Tu, cũng thu nàng vào động phủ, thân thể vừa động, liền thẳng tắp bay ra ngoài Quang Minh thành.

Phương hướng Kiền Khánh Tông, lúc trước mình đã biết, trên Kiền Khánh sơn cách Quang Minh thành không xa, Nhiếp Vân xác định phương hướng, một đường bay nhanh, mười mấy hô hấp, liền nhìn đến một sơn môn thật lớn xuất hiện ở trước mắt.

- Là ai?

Vừa đến trước sơn môn, liền có hai bóng người nhảy ra ngoài, ngăn đường đi của Nhiếp Vân.

Nhìn thoáng qua, hai người này đều là cường giả Khí Tông, cường giả Khí Tông trông coi môn hộ, Kiền Khánh Tông này thật đúng là

đủ đáng sợ.

- Tại hạ Nhiếp Vân, có việc cầu kiến tông chủ của các ngươi!

Đáp ứng Bách Hoa Tu, Nhiếp Vân cũng không cần phải xông vào, liền ôm quyền nói.

- Nhiếp Vân?

Nghe được cái tên này, hai cường giả Khí Tông giống như nghe được ma chú, bị hù lui về phía sau ba bước.

Nhiếp Vân tàn sát Hoàng thành, đại trảm Thiên Thần Hội, ở trong lòng không ít người đã biến thành Ác Ma, nơi này cách Quang Minh thành gần như thế, tự nhiên sớm có nghe thấy, chỉ bất quá bọn hắn làm sao cũng không thể tưởng được, ma đầu không chuyện ác nào không làm trong truyền thuyết kia, lại là một thiếu niên trẻ tuổi như vậy.

- Xin chờ một chút, ta liền đi thông tri tông chủ!

Một Khí Tông do dự một chút, từ trong lòng lấy ra một ngọc bài, tiện tay viết tin tức lên.

Loại đệ tử tiếp khách này, không có khả năng liên hệ tông chủ, bây giờ là nhờ đệ tử có thể liên lạc với tông chủ, để bọn họ thay đưa tin.

Một lát sau, hào quang chợt lóe, trên ngọc bài xuất hiện một hàng tin tức, ngay sau đó một người phá không mà đến, đúng là Lâm Tàn lúc trước chạy đến Đế Lâm biệt viện tìm phiền toái.

------oOo------

Chương 413: Kiền Khánh Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nguyên lai là Nhiếp Vân đại nhân, mời vào!

Lâm Tàn nhìn thấy Nhiếp Vân, biết thực lực của đối phương cao siêu, không dám đắc tội, vội vàng tiếp đón.

- Lâm Tàn huynh!

Nhiếp Vân cũng khách khí một câu, đi theo phía sau hắn bay đi.

Kiền Khánh Tông không hổ là tông môn lớn nhất toàn bộ Khí Hải Đại Lục, linh khí tung hoành, muôn hình vạn trạng, trên núi non khắp nơi đều là linh khí, mọc đầy các loại dược liệu quý trọng.

- Cường giả Chí Tôn, cường giả Địa Bảng, cường giả Thiên bảng, cường giả Bí Cảnh tiềm lực bảng... Quả nhiên là đại tông môn, nội tình hùng hậu!

Một đường đi tới, Nhiếp Vân chỉ chốc lát liền nhìn đến hơn mười cường giả Chí Tôn, cường giả Địa Bảng, Thiên bảng, Bí Cảnh tiềm lực bảng cũng không ít. Cộng lại chừng vài chục, rốt cuộc là đại tông môn, nội tình cường đại.

- Đây là đại sảnh tông chủ tiếp khách, Chính Ngọ đại điện, chẳng qua hôm nay tông chủ không có mặt. Phó tông chủ muốn ta mời ngươi lại đây, có chuyện gì cùng hắn nói cũng giống nhau, hắn hoàn toàn có thể làm chủ!

Đi vào trên đỉnh núi, Lâm Tàn cười nói.

Kiền Khánh Tông bố cục là dùng phương hướng sắp xếp, từng điện phủ dựa theo một ngày mười hai canh giờ, hiện tại vừa vặn chính ngọ, ánh mặt trời bắn thẳng đến Chính Ngọ đại điện.

Lúc này Chính Ngọ đại điện cũng là tồn tại trận pháp nồng nặc nhất, phòng ngự mạnh nhất của cả tông môn.

Thập Nhị Canh Khí đại trận là một vị cường giả siêu cấp ở Phù Thiên Đại Lục sáng chế, có thể căn cứ thiên địa canh khí biến hóa vận chuyển, âm dương tương sinh, sinh sôi không ngừng, làm cho người lâm vào trong đó khó lòng phòng bị.

- Phó tông chủ? Phó tông chủ là ai?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Bách Hoa Tu rời Kiền Khánh Tông thời gian quá lâu, rất nhiều chuyện tình trong môn đã không rõ ràng lắm.

- Nga, phó tông chủ là tông chủ ở bên ngoài nhận thức, cũng là sư thúc của chúng ta, cường giả Bí Cảnh!

Lâm Tàn cười ha hả, trong giọng nói mang theo kiêu ngạo.

- Cường giả Bí Cảnh?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Khi nào Khí Hải Đại Lục nhiều ra một vị cường giả Bí Cảnh? Cường giả Bí Cảnh dễ đạt tới như vậy sao?

Bí Cảnh, đoạt thiên địa tạo hóa, Chí Tôn bình thường, một trăm người có thể có một thăng cấp thành công cũng không tệ. Nhất là loại địa phương như Khí Hải Đại Lục này, Tạo Hóa khí loãng, muốn đột phá, căn bản là không có khả năng!

Tử Quỳnh Hoàng cùng Hoang Trần đều là được Hoa đại nhân kia ban cho lực lượng mới may mắn đột phá, tuy không biết Kiền Khánh Tông tông chủ làm sao tiến vào Bí Cảnh, nhưng hẳn là chiếm được kỳ ngộ, làm sao có thể lại toát ra một cái?

- Yên tâm đi, phó tông chủ rất dễ nói chuyện, theo ta vào đi!

Lâm Tàn không biết trong lòng Nhiếp Vân mê hoặc, còn tưởng rằng hắn có chút khẩn trương nên nói.

Theo ở phía sau tiến vào đại điện, Nhiếp Vân lập tức nhìn đến một người tuổi còn trẻ ngồi ở chủ vị.

Đương nhiên, dung mạo là thanh niên, tuổi cụ thể lại không biết.

- Vị này hẳn chính là Nhiếp Vân bệ hạ gần đây danh chấn thiên hạ!

Người thanh niên này nhìn thấy Nhiếp Vân cũng không có cái giá của cường giả Bí Cảnh, ngược lại cười cười, đứng dậy.

- Khách khí!

Nhiếp Vân cũng ôm quyền, cẩn thận quan sát phó tông chủ này một chút.

Người này dung mạo tạm thời không luận, linh hồn mượt mà, cũng là nửa bước linh hồn Linh cấp, khí tức nội liễm, thực lực Bí Cảnh đệ nhất trọng trung kỳ đỉnh phong, giống như Hoang Trần, Tử Quỳnh Hoàng.

- Không biết Nhiếp Vân bệ hạ lần này lại đây, là có mục đích gì?

Phó tông chủ biết thiếu niên đang quan sát tu vi của hắn, lúc này cũng không chống cự cười hỏi.

- Ta có một vị chí thân qua đời, nghe nói Kiền Khánh Tông có Thủy Linh Châu có thể bảo trì thân thể, cho nên, đặc biệt đến mượn dùng một chút!

Nhiếp Vân cũng không vô nghĩa, trực tiếp nóithang83.

- Mượn Thủy Linh Châu?

Phó tông chủ tựa hồ cũng hoảng sợ.

- Thứ này dị thường trân quý, chỉ sợ khó có thể tòng mệnh!

- Ta biết thứ này trân quý, sẽ không để cho các ngươi chịu thiệt, nếu phó tông chủ không thể làm chủ mà nói, mong rằng ngươi gọi tông chủ chới, ta cùng với hắn trao đổi!

Nhiếp Vân biết thứ này đối phương chắc chắn sẽ không dễ dàng lấy ra như vậy, nên thản nhiên nói.

- Cùng tông chủ nói? Hiện tại tông chủ không ở sơn môn, như vậy đi, ngươi chờ một lát, hiện tại ta phát tín hiệu cho tông chủ, để hắn

quyết định!

Phó tông chủ nở nụ cười một tiếng, lấy ra một ngọc bài, chuyển vận tin tức vào bên trong.

Ông!

Một lát sau, ngọc bài chợt lóe, phó tông chủ nhìn thoáng qua, cười nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Tông chủ nói, Thủy Linh Châu là bảo vật trấn tông của chúng ta, không thể cho mượn, còn mong rộng lòng tha thứ!

- Ta chỉ mượn một thời gian ngắn, một khi tìm được Triệu Hoán Sư, liền chủ động hoàn trả, thứ này xem như tiền thuê!

Nhiếp Vân khoát tay chặn lại, một viên châu âm hàn xuất hiện ở trước mặt phó tông chủ.

- Cửu Minh Hàn Châu?

Nhìn thấy viên châu này, trên mặt phó tông chủ chấn động.

Nhiếp Vân lấy ra đúng là Cửu Minh Hàn Châu!

- Đúng vậy, tuy Cửu Minh Hàn Châu này không bằng Thủy Linh Châu, nhưng cũng giá trị xa xỉ, chỉ cần tông chủ nguyện ý cho ta mượn dùng một chút, ta nguyện ý đưa thứ này cho tông chủ, cộng thêm năm nghìn linh thạch hạ phẩm!

Nhiếp Vân cao giọng nói.

Vì đệ đệ, mặc kệ bảo vật gì đối với mình mà nói cũng có thể bỏ qua!

- Ngươi chờ một chút, ta không làm chủ được, vẫn phải xin chỉ thị của tông chủ một chút!

Phó tông chủ lại đưa tin.

Trên thực tế Cửu Minh Hàn Châu cùng Thủy Linh Châu là bảo bối thuộc về cùng một cấp bậc, đối phương chỉ mượn Thủy Linh Châu lại bỏ ra bảo bối như thế, xem ra đối với Thủy Linh Châu là tình thế bắt buộc.

Đương nhiên, Nhiếp Vân khách khí như thế là bởi vì Bách Hoa Tu, nếu không, bằng vào thực lực của hắn, cho dù cứng rắn đoạt, chỉ sợ vị phó tông chủ này cũng ngăn không được.

Lần này giao lưu hao tốn không ít thời gian, gần một canh giờ sau, phó tông chủ mới đứng dậy.

- Nhiếp Vân bệ hạ, tông chủ của chúng ta đã đáp ứng, bất quá ngươi cần chỉ là bảo trì thi thể bất hủ mà thôi, kỳ thật không cần lấy Thủy Linh Châu đi, chỉ cần phong ấn bảy bảy bốn mươi chín đạo khí tức thủy linh vào trong thi thể, thi thể có thể cam đoan trăm năm không hủ, trăm năm thời gian, cũng đủ ngươi làm hết thảy sự tình!

Phó tông chủ nói.

- Nga? Còn có loại năng lực này, vậy làm phiền rồi!

Nhiếp Vân không nghĩ tới chỉ phong ấn khí tức thủy linh có thể bảo trụ xác của đệ đệ, vội vàng đứng dậy.

------oOo------

Chương 414: Linh cấp trung kỳ (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi cũng biết, khí tức thủy linh là căn bản của Thủy Linh Châu, bảy bảy bốn mươi chín đạo khí tức, hao phí thật lớn, ý tứ của tông chủ chẳng những thu Cửu Minh Hàn Châu, còn muốn một vạn linh thạch hạ phẩm, một trăm viên linh thạch trung phẩm, ba nghìn viên đan dược cùng mười kiện Linh Binh trao đổi!

Phó tông chủ nói.

- Được!

Nhiếp Vân gật đầu.

Dù tông chủ mở miệng có chút lớn, nhưng chỉ cần có thể bảo tồn thi thể của đệ đệ, nhiều hơn nữa cũng không sao cả.

- Nhận lấy!

Nhiếp Vân ở trong Nạp Vật Đan Điền kiểm lại một chút, dựa theo số lượng bọn họ yêu cầu ném qua.

Cướp bóc Tử Quỳnh Sơn Mạch, hoàng thất Quang Minh thành, hơn nữa trong Tử Hoa động phủ trước mắt có thể lấy, thứ tốt của Nhiếp Vân đích xác có không ít, miễn cưỡng có thể hoàn thành điều kiện của đối phương.

- Ha hả, ta liền không khách khí!

Tinh thần của Phó tông chủ đảo qua, đã điểm rõ ràng, bàn tay phất một cái, liền thu vào.

Xem ra hắn cũng có Nạp Vật Đan Điền.

- Nhiếp Vân bệ hạ thật sự là người thủ tín, xin mời đi theo ta, ta mang ngươi đi chỗ Thủy Linh Châu!

Phó tông chủ đi thẳng về phía trước.

- Thủy Linh Châu không phải ở trên người tông chủ các ngươi sao? Như thế nào...

Nhiếp Vân sửng sốt.

- Ha hả, tông chủ không có mang theo bên người, ngay ở Bán Dạ điện, hiện tại ta liền giúp Nhiếp Vân bệ hạ phong ấn bốn mươi chín đạo khí tức thủy linh!

Phó tông chủ giải thích một câu, một đường đi trước, chỉ chốc lát liền đi tới một đại điện màu đen.

Trong đại điện, trên bàn cao, một viên châu óng ánh trong suốt đang xoay tròn, tản ra hơi nước nồng đậm.

- Đây là Thủy Linh Châu, ngươi lấy thi thể vị chí thân kia ra đi!

Phó tông chủ chỉ viên châu, thả người nhảy lên.

- Được!

Kiếp trước Nhiếp Vân chưa từng thấy qua Thủy Linh Châu, lúc này thấy viên châu kia hơi nước tràn ngập, hẳn là không giả, lập tức lấy thi thể đệ đệ ra, thả trên mặt đất.

- Thủy linh khí phong ấn, bảy bảy bốn mươi chín đạo, Thiên Cương biến hóa!

Nhìn thấy thi thể, phó tông chủ hét lớn một tiếng, năm ngón tay trảo một cái, liền từ trên mặt Thủy Linh Châu lấy ra bảy bảy bốn mươi chín đạo khí tức thủy linh, bao phủ lấy thi thể Nhiếp Đồng.

Thủy Linh Châu bị rút lấy khí tức này, nhan sắc ảm đạm không ít, tựa hồ cũng bị tổn thương thật lớn.

Thủy Linh Châu do thiên địa hình thành, giống như linh thạch, trong cơ thể ẩn chứa linh lực, hấp thu nhiều tự nhiên sẽ trở nên suy yếu, công năng hạ thấp.

Hô!

Bốn mươi chín đạo khí tức thủy linh rót vào trong cơ thể Nhiếp Đồng, thi thể Nhiếp Đồng biến sắc, làn da co dãn mười phần, tựa hồ như khi còn sống.

- Phong ấn!

Phó tông chủ liên tục ra tay, ở trên người Nhiếp Đồng thêm vào vô số phong ấn, lúc này mới xoa xoa mồ hôi trên đầu.

- Được rồi, hiện tại Nhiếp Vân bệ hạ có thể yên tâm mang thi thể

này đi, trong vòng trăm năm, chắc chắn sẽ không mục nát!

- Đa tạ!

Nhiếp Vân thấy thi thể đệ đệ tựa như lúc còn sống, trong lòng lại đau xót, liền ôm quyền.

- Cáo từ!

Nói xong thu hồi thi thể, quay người đi xuống dưới núi.

Phó tông chủ nhìn Nhiếp Vân rời đi, khóe miệng đột nhiên mỉm cười, quay người đi ra Bán Dạ điện, tới trước một đại điện đi vào.

Trong đại điện, hai người đang ngồi uống trà, nếu Nhiếp Vân ở trong này, nhất định có thể nhận ra!

Đúng là Hoang Trần cùng Tử Quỳnh Hoàng!

- Một Nhiếp Vân nho nhỏ liền dọa bọn ngươi thành như vậy, ta xem cũng không có gì a!

Phó tông chủ nở nụ cười một tiếng, hai tay sờ ở trên mặt, cả người liền thay đổi một bộ dáng khác, khí tức cả người cũng trong nháy mắt sắc bén, dĩ nhiên là cường giả tinh thần bước vào Linh cấp!

- Tông chủ khách khí, linh hồn của ngươi đã muốn bước vào Linh cấp, thực lực cũng đạt tới Bí Cảnh đệ nhị trọng, thay đổi bộ dáng, đè thấp tu vi, lừa gạt Nhiếp Vân vô cùng đơn giản, chúng ta thực lực kém xa, tự nhiên không được!

Hoang Trần lắc đầu.

Phó tông chủ này nguyên lai chính là Kiền Khánh Tông tông chủ, cái gọi là phó tông chủ, căn bản là gạt người!

- Ha hả!

Kiền Khánh Tông tông chủ cười cười.

- Linh hồn Linh cấp cộng thêm thực lực Bí Cảnh đệ nhị trọng, tuy không bằng Ngụy Trang sư thiên phú Ngụy Trang, nhưng muốn lừa được một tiểu tử chưa từng thấy qua ta, đích xác không là vấn đề gì!

- Tông chủ vẫn là cẩn thận, tiểu tử này không có thực lực, nhưng sư phụ hắn rất lợi hại, chúng nếu ta không kiêng kị sư phụ hắn, đã sớm hạ thủ với cha mẹ hắn!

Tử Quỳnh Hoàng hừ một tiếng, ánh mắt lộ ra hung ý.

- Yên tâm đi, sư phụ hắn khẳng định không ở nơi này! Nếu ở nơi này, bằng vào lực lượng của loại cường giả ấy. Hoàn toàn có thể phong ấn thi thể, mà không phải tới chỗ của ta cầu Thủy Linh Châu!

Kiền Khánh Tông chủ khoát tay chặn lại.

- Không ở đây? Không ở đây, vậyhoàng gia bảo khố của chúng ta là ai trộm đi? Nhiếp Vân hẳn là không có thực lực này!

Hoang Trần hừ nói.

- Này thì ta không biết, bất quá, ta đoán không sai, sư phụ hắn hẳn là quay về Phù Thiên Đại Lục rồi. Hiện tại Hóa Vân tông bấp bênh, đang thời buổi rối loạn, nếu sư phụ hắn thật sự là Vô Thượng trưởng lão mà nói, chắc chắn sẽ không ở nơi này! Các ngươi nghĩ một chút, nếu sư phụ hắn ở đây, mắt thấy đồ đệ bị thiết kế thê thảm như thế, sẽ không ra tay sao?

Kiền Khánh Tông chủ cười lạnh khoát tay.

- Ngươi đã biết sư phụ hắn không ở nơi này, theo ta thấy, vừa rồi nên trực tiếp ra tay giết chết, không cần phải giả trang phó tông chủ gì!

Tử Quỳnh Hoàng cười lạnh một tiếng, thanh âm chói tai.

- Giết hắn? Hừ, ta cũng muốn, cho dù sư phụ hắn không ở đây, nhưng khẳng định để lại chuẩn bị ở sau, thủ đoạn của Hóa Vân tông Vô Thượng thượng lão, ngay cả Hoa đại nhân cũng không

dám chống chọi, ngươi bảo ta động thủ giết hắn, sao ngươi không tự mình đi!

Nghe được Tử Quỳnh Hoàng nói, sắc mặt Kiền Khánh Tông chủ trầm xuống.

Yêu nhân đích xác không phải đồ tốt, mình kiêng kị đối phương không dám động thủ, lại bảo mình lên, cái ngoạn ý gì...

- Ha hả, tốt lắm. Tử Quỳnh, ngươi đừng nói nữa, vừa rồi tông chủ làm như vậy rất đúng, nếu sư phụ hắn thực lưu lại chuẩn bị ở sau, chúng ta đả thảo kinh xà, chỉ sợ tất cả đều phải tử vong!

Hoang Trần thấy hai người có chút mâu thuẫn, vội vàng hoà giải, nói sang chuyện khác.

- Đúng rồi, tông chủ, vừa rồi ngươi giúp đệ đệ của hắn chuyển vận nhiều thủy linh khí như vậy, Thủy Linh Châu sẽ không chịu ảnh hưởng chứ!

- Chịu ảnh hưởng?

------oOo------

Chương 415: Linh cấp trung kỳ (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiền Khánh Tông chủ thấy Hoang Trần cắt ngang, mình cũng lười so đo với Tử Quỳnh Hoàng, bàn tay lấy ra Cửu Minh Hàn Châu, ở phía trên nhẹ nhàng vuốt một vòng, khẽ cười một tiếng, trong giọng nói mang theo đắc ý:

- Cửu Minh Hàn Châu là đồ tốt, theo lý thuyết không kém Thủy Linh Châu, nhưng tiểu tử kia bằng vào ít đồ này, đã muốn khí tức thủy linh trân quý của ta? Quả thực nằm mơ!

- Nói như vậy... Tông chủ cũng không đem khí tức thủy linh rót vào trong cơ thể Nhiếp Đồng kia?

Hoang Trần nghe ra ý tứ trong lời nói của Kiền Khánh Tông chủ, nhãn tình sáng lên.

- Ha hả, rót vào trong cơ thể hắn? Một người chết mà thôi, có tư cách gì lãng phí khí tức thủy linh của ta? Nhiếp Vân này căn bản chưa thấy qua Thủy Linh Châu, ta chỉ dùng Thủy Linh Châu bắt chước một chút, sau đó mượn lực lượng linh hồn chặn hắn tra xét mà thôi!

Kiền Khánh Tông chủ cười lạnh một tiếng.

- Bắt chước? Lực lượng linh hồn ngăn trở hắn tra xét? Xem ra tông chủ vốn định cầm đồ vật mà không làm việc thay hắn! Ha ha, hảo, hảo!

Tử Quỳnh Hoàng hiểu được, cười ha ha.

- Dù sao bảo bối của hắn nhiều, nếu chủ động đưa lên cửa, ngu sao mà không lấy!

Kiền Khánh Tông chủ cười lạnh một tiếng, thu Cửu Minh Hàn Châu vào Nạp Vật Đan Điền, căn bản không để Nhiếp Vân ở trong lòng.

- Không hổ là Kiền Khánh Tông chủ, quả nhiên lợi hại, lần này chúng ta làm việc thất bại, nhất định sẽ bị Hoa đại nhân trừng phạt, làm phiền tông chủ thay chúng ta nói tốt vài câu! Dù sao tông chủ là sớm nhất đi theo Hoa đại nhân, hắn rất tin phục lời của ngươi!

Hoang Trần vội vàng khen tặng, nói xong nhìn Tử Quỳnh Hoàng liếc mắt một cái.

Nếu Nhiếp Vân nghe được mấy người này đối thoại, chỉ sợ sẽ phỏng đoán ra, Kiền Khánh Tông chủ giống như đám người Hoang Trần, đều là thuộc hạ của Hoa đại nhân!

- Đúng vậy tông chủ, mới vừa rồi là ta vô lễ, hi vọng ngươi ở trước mặt Hoa đại nhân nói giúp hai câu, lần này chúng ta đích xác đã hết toàn lực, nhưng Nhiếp Vân này thật sự quá giảo hoạt, lại lợi hại, chúng ta thật không có biện pháp...

Tử Quỳnh Hoàng cũng không ngốc, lập tức hiểu được ý tứ của Hoang Trần, vội cúi đầu.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, Kiền Khánh Tông chủ là cấp dưới sớm nhất của Hoa đại nhân, nếu hắn có thể nói tốt vài câu, có lẽ hai người mình có thể được Hoa đại nhân khoan thứ.

Nhóm người mình là ở dưới Hoa đại nhân trợ giúp tấn chức Bí Cảnh, tệ đoan chính là phải nghe theo lời của hắn, phải định kỳ dùng giải dược truyền tới, nếu không, pháp lực trong cơ thể sẽ không khống chế được, tự bạo mà chết!

Chuyện này làm hư rồi, bọn họ cực kỳ không yên, sợ đối phương không cho giải dược, thật muốn như vậy, chẳng khác nào trực tiếp toi mạng.

- Yên tâm đi, các ngươi nhiều năm hiếu kính ta không ít thứ tốt, điểm ấy ta sẽ nói với Hoa đại nhân! Dù sao chúng ta đều vì hắn làm việc!

Kiền Khánh Tông chủ nhìn hai người một cái, khoát tay.

- Đúng rồi tông chủ, ngươi ở trên người Nhiếp Đồng làm khí tức thủy linh giả dối, nếu để Nhiếp Vân nhìn thấu thì làm sao bây giờ?

Đột nhiên Tử Quỳnh Hoàng nhớ ra cái gì đó hỏi.

- Nhìn ra? Ha hả, ngươi yên tâm đi, ta dùng linh hồn Linh cấp sơ kỳ phong ấn, nếu hắn có thể nhìn ra, đã nói linh hồn của hắn đã đạt tới Linh cấp trung kỳ! Hiện tại hắn bất quá nửa bước linh hồn Linh cấp, đạt tới trung kỳ không có vài thập niên khổ tu căn bản là không có khả năng! Chờ khi đó hắn nhìn ra, đã chậm! Ha ha!

Kiền Khánh Tông chủ nở nụ cười.

- Tông chủ cao minh! Không hổ là đồng bọn cùng chúng ta hợp tác nhiều năm, âm chết người không đền mạng a...

Tử Quỳnh Hoàng khặc khặ-x-xxxxx cười ra tiếng, tiếng cười sảng

khoái không ngừng quanh quẩn ở trong đại sảnh.

.....

- Đệ đệ, yên tâm đi, ta nhất định sẽ để ngươi sống lại, để ngươi cùng ta chiến đấu. Cho ngươi ở dưới tình huống vạn chúng chú mục, đứng ở trên đài cao truyền thụ kiếm đạo thuộc về mình!

Chậm rãi đi ở trong Quang Minh thành, Nhiếp Vân nhớ tới thi thể của đệ đệ, nước mắt đã chảy đầy hai má.

Nhớ tới đệ đệ, lòng liền tràn đầy đau đớn.

- Ca ca, ngươi nói là sự thật sao? Chỉ cần ta hảo hảo tu luyện có thể trở thành cường giả giống như Nhiếp Vân đại nhân?

Ở ngã tư đường, một hài đồng 7, 8 tuổi, đang lôi kéo tay một thanh niên, vẻ mặt khờ dại.

- Đúng vậy, hảo hảo tu luyện, ngươi nhất định sẽ thành công!

Thanh niên gật gật đầu, trong mắt tràn đầy kiên nghị.

- Tốt, ca ca, ta nhất định sẽ cố gắng! Ta chẳng những phải giống Nhiếp Vân đại nhân, còn muốn giống ca ca!

Nghe được ca ca trả lời khẳng định, hài đồng hưng phấn nhảy dựng lên, mộc côn trong tay đột nhiên đâm ra, giống như một cây lợi kiếm.

...

- Năm đó đệ đệ cũng chấp nhất đối với kiếm thuật như thế. Nhưng vẫn bị ta ngăn trở, chưa từng dám ở trước mặt ta biểu hiện qua...

Nhìn đến đôi huynh đệ này, Nhiếp Vân nhớ tới cảnh tượng cùng đệ đệ chung một chỗ.

Mình không cho phép đệ đệ luyện kiếm, kiếm thuật của đệ đệ là trộm luyện thành, hiện tại ngẫm lại, mình đối với đệ đệ vẫn chưa

làm cái gì, mà hắn lại đặt mình ở vị trí trọng yếu nhất!

- Vị thiếu gia này, nhìn ngươi tựa hồ có tâm sự, uống một chén đi. Nhất túy giải thiên sầu, có lẽ ngươi uống say sẽ tốt hơn rất nhiều!

Đang đi tới, chợt nghe lão bản ở quán rượu ven đường hô một tiếng.

Nhiếp Vân từ Yên Vụ Đầm cấp tốc phi hành trở về, một chút không nghỉ ngơi, hơn nữa đối với đệ đệ chết đả kích rất lớn, râu dài đi ra, tinh thần tiều tụy, mặc dù không ngụy trang, người bình thường chỉ sợ cũng không nghĩ ra hắn chính là Nhiếp Vân náo động Quang Minh thành!

- Uống rượu? Không sai, uống rượu!

Nghe được tiếng hô, Nhiếp Vân quay người lại đi tới quán rượu.

Kiếp trước kiếp này, vì bảo trì thanh tỉnh, cơ hồ đều không uống rượu, hiện tại liền cho mình làm càn một hồi, vì đệ đệ, cũng vì mình!

- Khách quan, uống rượu gì?

Mới vừa ngồi xuống, lão bản liền cười nói.

- Đây là tiền, ngươi có hảo tửu gì cứ việc lấy ra là được! Càng nhiều càng tốt!

Nhiếp Vân tiện tay vải ra một khối hoàng kim.

- Vâng!

Nhìn thấy khách hàng lớn như thế, lão bản hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, một lát sau liền lấy ra năm đàn rượu ngon, còn không có mở ra, đã nghe mùi rượu bốn phía.

- Đệ đệ! Ngươi lớn như vậy, ca ca còn không có cùng ngươi uống qua một lần, Móa!

Nhiếp Vân nhớ tới cả đời này không cùng đệ đệ chân chính uống rượu qua một lần, nước mắt rơi xuống, một tay nắm vò rượu giơ lên, ngốn từng ngụm lớn.

Lần trước ở Yên Vụ Đầm, thân ở hiểm địa, tuy lấy bầu rượu ra, lại không có uống, căn bản không coi là uống rượu chân chính.

------oOo------

Chương 416: Linh cấp trung kỳ (trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chân chính uống rượu phải mở rộng cửa lòng, buông tha cho hết thảy cố kỵ, không sợ uống rượu cùng nguy hiểm! Kiếp trước mình chưa từng uống qua như vậy, kiếp này liền vì đệ đệ say một lần!

Rượu vào cổ họng, giống như dao nhỏ, làm Nhiếp Vân không ngừng ho khan, trước kia cảm thấy uống rượu một chút cũng không thoải mái, nhưng bây giờ cảm thấy vui sướng đầm đìa, cảm xúc ở sâu trong nội tâm toàn bộ phát tiết ra.

Một ly tiếp theo một ly, một vò tiếp theo một vò, Nhiếp Vân không dùng chân khí hóa giải tửu lực, rất nhanh liền mắt mông lung.

Trong cơn say, tựa hồ lại nhìn thấy đệ đệ cùng mình học kiếm, lại nhìn đệ đệ vì mình phấn đấu quên mình, khuôn mặt tươi cười hồn nhiên của đệ đệ khi cứu mình...

- A, Nhiếp Vân ca ca, ta sai rồi, ta không dám luyện nữa, lúc này đi...

...

- Ca ca, ngươi nhớ không, là ngươi truyền thụ cho ta phương pháp luyện thể, là ngươi dạy ta kiếm đạo, là ngươi trị hai chân tàn phế của ta, không có ngươi, ta chẳng qua là phế vật ngồi ăn chờ chết! Không có ngươi, thù của ta đừng nói báo, chỉ sợ ngay cả cừu nhân cũng không biết là ai, không có ngươi, ta mỗi ngày chỉ có thể nhìn

không trung, căn bản không biết thiên địa lớn bao nhiêu!

...

- Ta biết, ngươi không so đo, trước kia ta cũng oán qua ngươi, cũng hiểu được ngươi không thương ta, nhưng từ lần ngươi ở trong viện ôm ta, ta hiểu hết thảy, biết ngươi trước kia không cho ta luyện kiếm, không phải chê ta vô dụng, mà sợ ta bị thương! Biết ngươi trước kia không để ý tới ta, là đang nghĩ biện pháp tìm kiếm phương pháp trị thương cho ta! Biết ngươi cam tâm bị người khuất nhục, chỉ là vì trong nhà vướng bận...

...

- Ta có thể cảm nhận được ngươi vui sướng khi ở Quang Minh thành nhìn thấy ta, ta có thể cảm nhận được tình cảm đối với huynh đệ kia, ta có thể cảm nhận được ngươi quan tâm, ta vốn định hảo hảo tu luyện, một ngày kia trở thành trợ thủ đắc lực của ngươi, trở thành kiếm sắc bén nhất của ngươi, mà hiện tại... không thành rồi!

...

- Nếu ta không thành được kiếm sắc bén nhất của ngươi, cũng sẽ không làm chướng ngại vật ngăn cản ngươi, cho ngươi vướng bận, ca ca, tha thứ đệ đệ tùy hứng, ca ca, tha thứ đệ đệ nghịch ngợm, đây là đệ đệ…

...

- Tái kiến, ca ca!

...

Nước mắt thấm ướt hai mắt, Nhiếp Vân tựa hồ lại thấy được thân ảnh của đệ đệ, thấy được khuôn mặt của đệ đệ gầy yếu quật cường, vì ca ca, tình nguyện bỏ qua mình, vì thân nhân, không tiếc dùng tính mạng làm đại giá, vì kiếm đạo có thể quên vinh nhục...

Hồn nhiên, chất phác, tấm lòng son!

Đây là đệ đệ!

- Nhiếp Đồng, là ca ca thực xin lỗi ngươi! Nếu không phải ca ca, ngươi sẽ không chết, sớm biết đi với ta tới Tử Hoa động phủ sẽ có kết cục này, ta tình nguyện mình chết, cũng tuyệt không để ngươi bị thương tổn...

Thì thào nói nhỏ, nước mắt của Nhiếp Vân chảy đầy khuôn mặt.

Bình thường Nhiếp Vân vì người nhà, vì hết thảy hết thảy, đều bị một cỗ lạnh lùng bao vây, hiện tại mượn rượu, cả người như cởi ngụy trang, tùy ý phát tiết thống khổ ở sâu trong nội tâm.

Kiếp trước, đệ đệ vì mình chịu một trăm ba mươi bảy kiếm thương, một câu không nói, kiếp này, nguyên tưởng rằng có thể chiếu cố đối phương, lại không nghĩ rằng để hắn hồn phi phách tán...

Sớm biết như vậy, sống lại có ý nghĩa gì!

Nhiếp Vân không ngừng hỏi mình, trong lòng tràn đầy tự trách cùng hối hận.

Tuy trên lí luận nói đệ đệ có thể sống lại, nhưng loại thiên phú đặc thù Triệu Hoán Sư này làm sao tìm kiếm?

Đệ đệ a, vô luận như thế nào, ta cũng phải để cho ngươi sống lại, dù chết cũng sẽ không tiếc!

Trong lòng Nhiếp Vân thề.

Không biết uống bao lâu, trong mơ màng, Nhiếp Vân ôm vò rượu ra tửu quán, một đường càng lúc càng xa, không có cảm giác đi tới một sơn cốc trống trải.

- Đệ đệ, trước kia ca ca không dạy ngươi kiếm thuật, hiện tại ta biểu diện một lần cho ngươi xem, hảo hảo cùng ca ca học, về sau trở thành một Kiếm Thần...

Lấy thi thể đệ đệ từ trong Tử Hoa động phủ ra, đặt ở trên tảng đá cách đó không xa, thân thể Nhiếp Vân nhảy lên.

Hô!

Huyền Ngọc Kiếm xẹt qua, không trung phát ra chấn động nhè nhẹ, trường kiếm run lên.

- Đệ đệ, chiêu này chính là Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng đại kiếm thuật của Kiếm Thần Tông, trước kia ta cảm thấy bộ kiếm pháp này có chút rườm rà, nên chưa dạy ngươi, hiện tại ta liền múa cho ngươi xem...

- Chiêu này là ta am hiểu nhất Thiên Nhai Kiếm Thuật, chiêu thứ nhất Lưu Lạc Thiên Nhai, là ta kết hợp kiếm chiêu kiếp trước tự nghĩ ra, ngươi xem...

- Tuyệt học của Hóa Vân tông, tổng cộng ba mươi hai thức, mỗi một thức đều đâm thủng thiên cổ, đánh bại thương khung...

Huyền Ngọc Kiếm ở trong tay hắn giống như tú hoa châm, đủ loại kiếm pháp như mưa to.

Kiếp trước Nhiếp Vân đứng ở đỉnh phong nhất của Phù Thiên Đại Lục, thực lực mạnh có thể nói khủng bố, học tập không ít kiếm pháp, lúc trước bởi vì đệ đệ có đạo của mình, vẫn chưa truyền thụ, hiện tại dưới say rượu, cảm giác giống như đệ đệ ở bên người, từng chiêu từng thức, không hề cố kỵ thi triển ra.

Vù vù!

Tiếng gió sấm dậy, trên kiếm chiêu mang theo tiếng gió càng ngày càng mạnh, cả người Nhiếp Vân tựa hồ cùng cả thiên địa sáp nhập vào nhất thể.

Lúc này trong ý thức của Nhiếp Vân chỉ có đệ đệ, ngoài ra không có gì khác, mỗi một chiêu đều là biểu thị cho đệ đệ xem.

Rầm! Rầm!

Rất nhiều kiếm chiêu không có pháp lực tuyệt cường duy trì, là rất khó thi triển, bất quá, Nhiếp Vân ở trong say rượu thường thường

nhẹ nhàng bâng quơ, trong nháy mắt biến kiếm chiêu phức tạp nhất thành chiêu số bình thường, nhưng trong chiêu số bình thường lại dấu diếm sát khí, bộc lộ tài năng.

Rất nhiều chiêu số không thể dung hợp, ở trong tay hắn biến thành chiêu số của mình, trong nháy mắt hắn giống như là kiếm, kiếm chính là hắn, Lưỡng Nghi bát quái, Càn Khôn vô cực, vô chiêu thắng hữu chiêu!

Nếu có người nhìn thấy, sẽ kinh ngạc phát hiện, mỗi một chiêu của hắn đều hài hòa như thế, phù hợp tự nhiên như thế, thật giống như chiêu kiếm của hắn vũ động quy luật thiên địa, vũ ra cảm tình thâm hậu nhất trong nội tâm.

Sự, tùy tâm mà phát, tâm, câu thông thiên địa.

Kiếp trước kiếp này Nhiếp Vân không cảm thấy mình phù hợp tự nhiên như vậy, tâm linh tiếp cận thiên địa pháp tắc như thế.

Kiếm thuật mỗi người đều biết luyện, nhưng coi kiếm thuật trở thành một loại hưởng thụ, hoàn toàn đắm chìm trong đó, đạt tới vong ngã, từ xưa đến nay không có mấy người!

Cho dù kiếp trước thực lực của Nhiếp Vân mạnh như vậy, như trước không đạt tới loại cảnh giới này, mà hiện tại lần đầu tiên say rượu, tưởng niệm đệ đệ, lại trong lúc vô tình đạt đến!

Xì xì xì xì...

------oOo------

Chương 417: Linh cấp trung kỳ (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vô tình đắm chìm ở trong kiếm đạo, Nhiếp Vân vẫn chưa cảm giác linh hồn của mình đang lấy tốc độ trăm ngàn lần tăng trưởng, lặng lẽ đột phá Khí Hải cấp, hướng Tiên cảnh rất nhanh tiến quân!

Vạn vật có linh, Linh cấp, làm cho ở sâu trong nội tâm người ta sinh ra linh tính, lúc này trường kiếm trong tay Nhiếp Vân, giống như được giao cho linh hồn, phát ra giai điệu của mình, tuyệt đẹp, cao nhã.

Một ngày lại một ngày, Nhiếp Vân hoàn toàn đắm chìm ở trong kiếm đạo vô tận, trong nháy mắt đã qua bảy ngày.

Trong vòng bảy ngày, Nhiếp Vân chưa bao giờ đình chỉ qua tu luyện, đủ loại kiếm chiêu ùn ùn, linh hồn cùng tự nhiên phù hợp, có tiến bộ nhảy vọt.

Hô!

Nhiếp Vân ngừng lại.

Phong ngừng, rượu tỉnh.

- Ta lại một mình ở chỗ này luyện kiếm, luyện bảy ngày? May mắn nơi này cực kỳ bí mật, ta luyện kiếm không có kiếm khí bắn ra, bằng không, bị đám người Hoang Trần phát hiện, chết cũng không biết chết như thế nào!

Tỉnh táo lại, lúc này Nhiếp Vân mới phát hiện sau khi mình say rượu không biết làm sao lại đi tới một sơn cốc hoang vắng.

May mắn thời điểm luyện kiếm, không có kiếm khí tiết ra ngoài, sơn cốc lại không có người, yêu thú nào, bằng không mình ở dưới trạng thái này gặp gỡ đám người Hoang Trần, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Ân? Linh hồn của ta...

Trong lòng đang cảm khái, đột nhiên cảm giác được linh hồn có chút dị thường, liếc mắt nhìn kỹ một cái, Nhiếp Vân bỗng chốc bị rung động.

- Như thế nào tăng trưởng nhiều như vậy, Linh cấp trung kỳ? Ta đã có được linh hồn lực Linh cấp trung kỳ? Này... đây rốt cuộc sao lại thế này?

Cường giả Bí Cảnh bình thường cũng không phải linh hồn Linh cấp, linh hồn Linh cấp trung kỳ, cường giả Bí Cảnh đệ tam trọng mới có thể đạt tới, dựa theo tốc độ tu luyện bình thường, không có trên trăm năm khổ tu, thì căn bản không có khả năng hoàn thành, không nghĩ tới mình chỉ dùng bảy ngày, thì đến được loại cảnh giới này!

Linh hồn Linh cấp cùng linh hồn Khí Hải cấp có nhảy vọt về bản chất, hai người căn bản không thể so sánh, đạt tới linh hồn Linh cấp, coi như mình gặp được Bí Cảnh đệ nhị trọng, đệ tam trọng, chỉ cần linh hồn không vượt qua mình, đều có thể nhất kích tất sát!

Nói cách khác, Nhiếp Vân trải qua linh hồn tăng trưởng, thực lực tuy không đạt tới Bí Cảnh, nhưng cường giả Bí Cảnh bình thường đã xa xa không phải đối thủ!

- Linh hồn tăng trưởng không nói, kiếm thuật của ta cũng...

Cổ tay rung lên, Huyền Ngọc Kiếm giống như cánh tay kéo dài, ngay cả một con muỗi cũng có thể rõ ràng thấy được, chỉ bằng điểm này, Nhiếp Vân liền biết kiếm thuật của mình trải qua mấy ngày nay tu luyện, đã bước ra một bậc thang, vượt ra khỏi tưởng tượng!

- Thử uy lực một chút!

Trong lòng vừa động, lực lượng tràn vào trường kiếm, nhắm ngọn núi trước mắt bổ xuống!

Ngọn núi này cao mấy dặm, ngang mấy ngàn dặm, nguy nga đứng vững, cả vật thể đều là đá hoa cương, cứng rắn vô cùng, đúng là nơi thử kiếm tốt nhất.

Ầm vang!

Kiếm phong hạ xuống, lại không thấy một tia kiếm quang, cũng không có khí thế cường đại, ngược lại cho người cảm giác phiêu phiêu, nhưng một khắc qua đi, ngọn núi thật lớn trước mắt đột nhiên kịch liệt nổ vang, xôn xao… lún xuống dưới!

- Cái gì? Ta mới... Ta mới dùng một nửa lực lượng!

Nhìn mình chém sụp một ngọn núi cao mấy dặm, Nhiếp Vân cũng giật nảy mình.

Vừa rồi hắn vẫn chưa thi triển toàn lực, chỉ dùng một nửa lực lượng, một nửa lực lượng liền tạo thành hậu quả như vậy, toàn bộ lực lượng sẽ là cái dạng gì?

Cho dù cường giả Bí Cảnh đệ nhị trọng bình thường cũng không có lực công kích kinh người như thế đi!

- Ám kình 100 trọng! Vừa rồi ta đánh ra 100 trọng ám kình!

Trong lòng lập tức minh bạch vừa rồi đến cùng chuyện gì xảy ra.

Lúc trước mình chỉ có thể đánh ra mấy chục trọng ám kình, mà vừa rồi, là đánh ra 100 trọng!

Đại đạo vô khuyết, thập toàn thập mỹ, 100 là mười thập bội, song thập tăng thêm, là cực hạn của ám kình, cũng đã nói, mình vô tình tu luyện kiếm pháp bảy ngày, chẳng những linh hồn thăng cấp, lý giải đối với ám kình cũng đạt tới cực hạn!

100 trọng ám kình, tầng tầng trùng điệp, cho dù có được Linh Binh phòng ngự, mình chém một kiếm cũng có thể chấn thành thịt nát!

Cường đại!

- Linh hồn Linh cấp trung kỳ, ám kình 100 trọng, cho dù lúc trước không có đệ đệ ngăn cản, Hoa đại nhân kia dùng linh hồn trùng kích cũng không làm gì được ta!

Thực lực bản thân Hoa đại nhân có thể rất lợi hại, nhưng trải qua truyền tống trận truyền công kích tới, uy lực liền giảm bớt không ít, nếu lúc ấy mình có linh hồn như vậy, lĩnh ngộ kiếm thuật sâu như vậy, nhất định có thể ngăn trở công kích, đệ đệ cũng không chết thảm rồi!

- Đệ đệ, đúng rồi, ta nhớ được mang thi thể đệ đệ ra...

Nghĩ đến đệ đệ, ánh mắt Nhiếp Vân dừng ở trên thi thể, vừa thấy, ánh mắt lập tức híp lại.

Lúc trước cảnh giới linh hồn quá thấp, lại không dùng Thiên Nhãn thiên phú nhìn, căn bản không biết đối phương động tay động chân, hiện tại linh hồn đạt tới Linh cấp trung kỳ, ánh mắt lợi hại, liếc thấy ra bản thân bị gạt, khí tức Thủy Linh Châu kia, ở trên người đệ đệ nhộn nhạo ra hơi nước, bất quá là linh hồn Chướng Nhãn pháp bình thường mà thôi!

Đáng giận!

Nếu không phải linh hồn của mình đột nhiên bạo tăng, thi thể đệ đệ kiên trì một tháng, Chướng Nhãn pháp biến mất, nhất định sẽ hư thối!

- Phong ấn!

Bàn tay mang theo lực lượng linh hồn phong ấn lên người Nhiếp Đồng, lúc này mới thu thi thể vào Tử Hoa động phủ.

- Bách Hoa Tu, đi ra!

Hừ lạnh một tiếng, Bách Hoa Tu từ động phủ đi ra.

- Ta cố kỵ cảm thụ của ngươi, đối với Kiền Khánh Tông các ngươi lấy lễ đối đãi, mà tông chủ các ngươi lại dám gạt ta, một khi đã như vậy, Kiền Khánh Tông cũng không cần tồn tại nữa!

Chỉ tay truyền tống chuyện phát sinh vào trong óc Bách Hoa Tu, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, ngữ khí băng hàn.

Linh hồn đạt tới Linh cấp, Nhiếp Vân đã có thể trực tiếp truyền lại tin tức cho người khác, căn bản không cần ngọc thạch ghi chép hình ảnh làm truyền thông.

- Này... Nhiếp Vân, tông môn chúng ta căn bản không có phó tông chủ gì.

Biết chuyện tình của Nhiếp Vân ở Kiền Khánh Tông, vẻ mặt của Bách Hoa Tu kinh ngạc.

- Hắn chính là sư phụ ngươi, cũng chính là Kiền Khánh Tông tông chủ, căn bản không có phó tông chủ gì, linh hồn hắn mạnh hơn ta, ta mới không nhìn ra!

Nhiếp Vân hừ lạnh, linh hồn cường đại thật sự là đáng sợ, lừa gạt người linh hồn thấp, đối phương ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có, phó tông chủ này có thể gạt được mình, cũng đã nói căn bản không có phó tông chủ gì, mà chính là tông chủ ngụy trang!

------oOo------

Chương 418: Đánh lên Kiền Khánh Tông (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dù sao, Khí Hải đại lục xuất hiện nhiều ra một cường giả Bí Cảnh liền có chút khó tin, nếu nhiều hơn một cường giả Bí Cảnh linh hồn Linh cấp, quả thực không có khả năng!

Hoang Trần, Tử Quỳnh Hoàng có vô số bảo vật, linh hồn cũng chưa thăng cấp đến Linh cấp, đủ thấy khó khăn, thử nghĩ một chút, một cường giả Bí Cảnh có được linh hồn Linh cấp làm sao có thể vắng vẻ vô danh? Thậm chí ngay cả Bách Hoa Tu cũng chưa nghe nói qua?

- Sư phụ ta, chẳng lẽ Nhiếp Vân ngươi muốn...

Nghe được Nhiếp Vân phán đoán, lại nhớ tới lúc trước hắn nói, sắc mặt của Bách Hoa Tu trở nên tái nhợt, không có một tia huyết sắc.

- Dám thiết kế ta, sẽ trả giá thật lớn!

Nhiếp Vân thản nhiên nói:

- Ngươi hoặc là theo ta, hoặc là trở lại Tử Hoa động phủ!

- Ta quay về Tử Hoa động phủ đi!

Bách Hoa Tu do dự một chút, biết thiếu niên quyết định không thể sửa đổi, bất đắc dĩ lắc đầu.

- Thu!

Thu Bách Hoa Tu vào Tử Hoa động phủ, Nhiếp Vân thả người bay lên, bay về phía Kiền Khánh Tông.

- Lâm Tàn sư huynh, ngươi nói Nhiếp Vân kia có thể phát hiện tông chủ lừa hắn, giết trở lại hay không?

Kiền Khánh Tông Chính Ngọ điện, Hứa An hỏi sư huynh đi ở phía trước.

- Phát hiện tông chủ lừa hắn? Ha hả, hắn chính là một tên ngốc bức, không lừa hắn lừa ai? Nói sau, cho dù phát hiện thì làm thế nào? Tông chủ chúng ta chính là cường giả Bí Cảnh đệ nhị trọng, tinh thần lại đạt đến Linh cấp sơ kỳ, lấy chút công phu mèo quào của hắn, lại đây cũng là chịu chết!

Khóe miệng Lâm Tàn giơ lên, liên tục cười lạnh.

- Phải a, thực lực của hắn đích xác không phải đối thủ của tông chủ, linh hồn Linh cấp thật sự quá mạnh mẽ, mỗi lần nhìn thấy sư phụ, ta có loại cảm giác hô hấp cũng thở gấp không ra, đáng sợ!

Nhớ tới tông chủ đáng sợ, Hứa An gật đầu, cũng nở nụ cười.

- Đó là tự nhiên, tông chủ của chúng ta nếu xưng Khí Hải Đại Lục thứ hai, tuyệt không ai dám xưng thứ nhất, đời này có thể trở thành người của Kiền Khánh Tông, ngươi liền may mắn đi, sớm muộn gì cũng có một ngày có thể đột phá Chí Tôn, đạt tới Bí Cảnh!

Lâm Tàn giơ giơ đầu, cao ngạo đến cực điểm.

- Sư huynh, Lâm Tàn sư huynh, không tốt rồi...

Đúng lúc này, đệ tử tiếp khách ở ngoài cửa chạy vào, hét lớn.

- Làm càn, không biết bây giờ là lúc nghỉ trưa, tất cả mọi người nghỉ ngơi sao? Hét lớn như thế còn ra thể thống gì, ta xem ngươi cũng không cần ở tông môn, lập tức cút ra ngoài đi!

Lâm Tàn nhíu mày, đánh qua một cái tát, nổi giận đùng đùng.

BA~!

Vị đệ tử này bổ nhào té ngã trên đất, vẻ mặt ủy khuất.

- Sư huynh, không phải... Là Nhiếp Vân lại tới nữa, hắn nói muốn tìm tông chủ...

- Tìm tông chủ? Nói cho hắn biết, tông chủ không có ở đây…

Lâm Tàn hừ một tiếng, bất quá lời còn chưa nói hết, chợt nghe bên tai truyền tới một thanh âm.

- Tông chủ không ở đây? Khi nào thì ngươi biến thành Kiền Khánh Tông tông chủ rồi hả?

- A! Nhiếp Vân? A, nguyên lai là Nhiếp Vân huynh!

Nghe được thanh âm này, Lâm Tàn hoảng sợ, vội vàng xoay người, quả nhiên thấy thiếu niên đã đi tới, nhìn về phía mình, trên mặt lộ ra lãnh ý.

- Sư phụ đích xác không ở đây, thật sự ngượng ngùng...

Nhìn thấy bộ dạng này của thiếu niên, Lâm Tàn vội vàng nói, bất quá lời còn chưa nói hết, đã cảm thấy ngực lạnh lùng, một bàn tay đâm xuyên qua lồng ngực.

- Ngươi... Nơi này là Kiền Khánh Tông, ngươi... Dám giết ta, là muốn chết...

Cảm nhận được đau đớn trên người, Lâm Tàn không thể tin được.

- Hừ!

Không để ý tới hắn kêu to, lực lượng của Nhiếp Vân khẽ động.

- Thình thịch!

Lâm Tàn liền nổ thành một đống thịt nát.

- Sư phụ, cứu mạng, Nhiếp Vân...

Nhìn thấy cảnh tượng như thế, Hứa An sợ hãi, không còn tác phong nhanh nhẹn như trước, gầm rú một tiếng, thân thể cấp tốc chạy trốn, còn chưa đi ra hai bước, liền nhìn thấy thân thể cùng đầu lâu phân ra.

Thình thịch!

Thi thể rơi trên mặt đất, hoàn toàn chết rồi.

Thực lực của Nhiếp Vân bây giờ tiến nhanh, đối phó loại Bí Cảnh tiềm lực bảng này, nửa chiêu cũng không cần dùng đến.

- Giết người! Cứu mạng!

- Có người lên núi!

Sưu sưu sưu sưu!

Hứa An vừa chết, vô số đệ tử nhất thời kêu lên, trong nháy mắt toàn bộ ngọn núi vang lên tiếng chuông đề phòng, Thập Nhị Canh Khí Đại Trận chậm rãi xoay tròn, ngưng tụ ra linh khí.

- Dám ở Kiền Khánh Tông giết người, Nhiếp Vân, ngươi là tự mình muốn chết!

Đệ tử cấp tốc bay tới nhận ra Nhiếp Vân, một cái trong đó rít gào, đứng trên không trung khí thế lăng nhân.

- Ta không muốn giết người, chỉ muốn đòi một công đạo, tông chủ

của các ngươi cầm đồ đạc của ta, cư nhiên gạt ta, không cho ra lý do, hôm nay các ngươi cũng đừng nghĩ sống!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Cho ngươi cái lý do? Thúi lắm, ngươi tính toán thơm bơ vậy sao? Tông chủ của chúng ta lừa ngươi liền lừa ngươi, còn muốn tìm lý do, ta xem ngươi là tìm...

Đệ tử kia rít gào một tiếng, bất quá hắn giống như Lâm Tàn, lời còn chưa nói hết đã cảm thấy thể nội bành trướng.

Thình thịch… liền nổ thành một đống huyết nhục, giống như Thiên Nữ Tán Hoa rơi xuống.

- Dừng tay!

Đệ tử này vừa mới tử vong, chợt nghe một tiếng gào thét vang lên, lập tức ba bóng người rất nhanh từ đàng xa bay tới.

- Ta tưởng ai, nguyên lai là Tử Quỳnh Hoàng cùng Hoang Trần, khó trách Kiền Khánh Tông tông chủ dám gạt ta, nguyên lai có nhị vị ở bên trong!

Nhìn đến ba người bay tới, Nhiếp Vân nhận ra hai cái.

Cái trước nhất thực lực cực mạnh, linh hồn ẩn ẩn đạt tới Linh cấp, hẳn chính là Kiền Khánh Tông tông chủ rồi.

- Nhiếp Vân, lần trước ngươi muốn đổi khí tức thủy linh, ta rót vào bảy bảy bốn mươi chín đạo khí tức cho ngươi, chẳng những hao phí tâm huyết, còn tổn thương căn nguyên của Thủy Linh Châu, ngươi chẳng những không có ơn tất báo, lại chạy đến nơi đây tùy tiện giết người, chẳng lẽ ngươi thực nghĩ Kiền Khánh Tông là quả hồng mềm, ngươi muốn nắm liền nắm?

Kiền Khánh Tông chủ nhìn về phía Nhiếp Vân, cười lạnh một tiếng.

- Tổn thương căn nguyên của Thủy Linh Châu? Hao phí tâm huyết? Ha ha, ngươi còn có mặt mũi nói!

Nghe được lời này của Kiền Khánh Tông chủ, Nhiếp Vân giận quá thành cười.

Thấy qua không biết xấu hổ, nhưng chưa thấy qua không biết xấu hổ như vậy!

- Như thế nào? Ngươi đã nhìn ra? Hừ, ngươi có năng lực nhìn ra thì như thế nào? Không sai, là ta lừa ngươi, đó cũng là ngươi nguyện ý mắc mưu, nói thật cho ngươi biết, vốn ta còn không muốn vạch mặt với ngươi, nhưng ngươi đã muốn chết như thế, vậy thì chết đi cho ta!

Nghe được thiếu niên châm chọc, Kiền Khánh Tông chủ biết sự tình bại lộ, cũng không ngụy trang, hắc hắc cười lạnh.

------oOo------

Chương 419: Đánh lên Kiền Khánh Tông (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân, thức thời lập tức quỳ xuống, ngoan ngoãn giao Tử Hoa động phủ ra đây, có lẽ còn có thể sống, bằng không, một khi Kiền Khánh Tông chủ ra tay, ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cho dù sư phụ ngươi cũng không thể nào cứu được ngươi!

Hoang Trần cũng nhân cơ hội kêu to, trên mặt sảng khoái nói không nên lời.

- Tử Hoa động phủ không phải loại tiểu nhân vật như ngươi có tư cách giữ lấy, nhanh lấy ra, nếu không hối hận cũng không kịp!

Tử Quỳnh Hoàng cũng cười lạnh.

- Xem ra hôm nay các ngươi là không có ý định cùng ta từ bỏ ý đồ rồi?

Nghe được ba người nói, Nhiếp Vân mặt không chút thay đổi, nhìn

qua đi.

- Đúng vậy, hôm nay cho dù ngươi muốn từ bỏ ý đồ, cũng tuyệt đối không thể! Người dám tìm tới đây, quả thực chính là tự tìm đường chết!

- Lúc trước còn kiêng kị sư phụ ngươi sẽ xuất thủ, hiện tại xem ra, như vậy sư phụ ngươi cũng không ra tay, hắn hẳn là đã rời đi Khí Hải Đại Lục rồi! Ha ha, có sư phụ ngươi bảo hộ, chúng ta có lẽ còn có thể kiêng kị vài phần, hiện tại chỉ có ngươi, chẳng lẽ cho rằng chúng ta sẽ sợ ngươi sao?

Hoang Trần cùng Tử Quỳnh Hoàng cười đến không kiêng nể gì cả.

- Không cần các ngươi sợ, các ngươi chết là được!

Nhiếp Vân cười cười, thân thể nháy mắt hóa thành một đạo lưu quang, trong phút chốc liền xuất hiện ở trước mặt Hoang Trần, lực lượng linh hồn cường đại như cánh tay, đột nhiên trảo qua.

- Muốn đánh lén, nằm mơ! Khí Hải thập đại cổ mạch, Thái Cổ huyết mạch, Thái Cổ Tuyệt Thiên Sát!

Nhìn thấy thiếu niên nháy mắt xuất hiện ở trước mắt, sắc mặt Hoang Trần bất loạn, thét dài một tiếng, hai đấm đánh ra!

Hai quyền mang theo lực lượng đặc hữu của cường giả Bí Cảnh, như Giang Hải đun sôi, gào thét vọt tới Nhiếp Vân.

Ở trong mắt hắn, một quyền này vận dụng toàn bộ lực lượng trên người, không thành công thì thành nhân, Khí Hải thập đại cổ mạch Thái Cổ huyết mạch, phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, chỉ cần thiếu niên ở trước mắt bị đánh trúng, tuyệt đối sẽ nổ thành huyết vụ!

Bất quá bộ dáng thiếu niên nổ thành huyết vụ hắn không thấy được, chỉ cảm thấy tay căng thẳng, nhìn chăm chú lên, liền phát hiện tuyệt chiêu cực mạnh của mình, lại bị hai ngón tay nhẹ nhàng nắm lấy.

Bộ dáng nhẹ nhàng, thật giống như nắm một cái bánh quẩy, một

cái bánh bao.

- Hai ngón tay liền nắm quả đấm của ta, điều đó không có khả năng, không có khả năng.

Cảm thụ được trên ngón tay mang đến lực lượng càng lúc càng lớn, làm cho mình không thể giãy giụa, sắc mặt Hoang Trần trở nên cực kỳ khó coi, căn bản không thể tin được!

Ở trong ngón tay, Hoang Trần cảm giác như bị kẹp lấy, vô luận giãy dụa như thế nào, cũng không làm nên chuyện gì.

- Chết đi!

Hừ lạnh một tiếng, ngón tay của Nhiếp Vân nhẹ nhàng bắn ra!

Thình thịch!

Chỉ một chút, đầu của Hoang Trần liền nổ tung, óc văng tung tóe, đầy trời là máu.

- Cái gì?

- Một chiêu giết Hoang Trần? Sao lại thế này?

Nhìn thấy đầu của Hoang Trần nổ tung, Kiền Khánh Tông chủ và Tử Quỳnh Hoàng giật nảy mình.

Tuy thực lực của Hoang Trần chỉ là Bí Cảnh đệ nhất trọng trung kỳ đỉnh phong, nhưng thân là một lão tổ đế quốc, thủ đoạn bảo mệnh vô số, cho dù Kiền Khánh Tông chủ muốn giết hắn, chỉ cũng phí không ít tâm huyết, sao thiếu niên ở trước mắt chỉ dùng một chiêu, hắn liền tử vong, thậm chí ngay cả phản kháng cũng không có?

Điều này thật đáng sợ!

- Linh cấp trung kỳ? Điều đó không có khả năng! Ta không tin!

Tử Quỳnh Hoàng còn nghi hoặc, Kiền Khánh Tông chủ đã thông qua linh hồn dao động trên người thiếu niên, nhìn thấu linh hồn của

Nhiếp Vân biến hóa, sắc mặt trở nên tái nhợt, liên tục lui về phía sau mấy bước.

- Cái gì? Linh cấp trung kỳ?

Nghe được Kiền Khánh Tông chủ nói, Tử Quỳnh Hoàng cũng hoảng sợ, trong mắt lộ ra sợ hãi nồng đậm, xoay người muốn chạy trốn.

- Tử Quỳnh Hoàng ngươi muốn làm gì, chúng ta cùng nhau động thủ, bằng không, hai người khẳng định đều phải chết ở chỗ này!

Kiền Khánh Tông chủ không nghĩ tới mình gặp phải một quái thai như vậy, hét lớn một tiếng ngăn Tử Quỳnh Hoàng lại, hai tay giơ lên, lập tức ra tay!

Hắn vừa ra tay liền cho thấy bất đồng Hoang Trần, không khí giống như biến thành chất lỏng, bắt đầu sềnh sệch, bàn tay thật lớn bí mật mang theo một cỗ pháp lực, như thánh như thiên, người cấp bậc thấp lâm vào trong đó, sẽ ở sâu trong nội tâm sinh ra một loại cảm giác vô lực, căn bản không thể phản kháng.

Bí Cảnh cũng có cửu trọng, đệ nhất trọng Pháp Lực cảnh, đệ nhị trọng Nguyên Thánh cảnh, Nguyên Thánh cảnh, Khí Hải đan điền vận chuyển, có thể từ trong không khí hấp thu Nguyên Thánh vi hạt, thay đổi kết cấu thân thể, làm cho người ta hình thành Nguyên Thánh thể.

Vòng đi vòng lại là nguyên, trí tuệ cao thượng là thánh, Nguyên Thánh thể có thể làm cho người tiến hóa, chân chính thành Vương thành Thánh, vô luận tế bào sức sống, hay lực lượng đều đạt tới đỉnh phong!

Nguyên Thánh thể so với Pháp Lực cảnh cường đại hơn nhiều lắm, dưới một chiêu, có thể làm cho người dưới cấp không có lực phản kháng.

Bất quá Nhiếp Vân bất đồng, linh hồn đã đạt tới Linh cấp trung kỳ, cấp bậc cao hơn đối phương, lực lượng linh hồn thêm vào trên cánh tay, song chưởng mạnh mẽ đánh ra!

- Nguyên Thánh thể? Bí Cảnh đệ nhị trọng Nguyên Thánh cảnh cũng không phải đối thủ của ta, phá cho ta!

Ầm vang!

Không khí sềnh sệch nháy mắt đã bị lực lượng linh hồn cường đại xé rách thành hai nửa, trường kiếm run lên, Huyền Ngọc Kiếm xuất hiện ở trên đầu Kiền Khánh Tông chủ, bàn tay giương lên chém qua!

Biết Kiền Khánh Tông chủ tu thành Nguyên Thánh thể, phòng ngự kinh người, Nhiếp Vân cũng không khách khí, lần này dùng toàn bộ lực lượng cùng 100 trọng ám kình, trường kiếm thoạt nhìn phiêu phiêu, lại mang theo uy thế ngay cả cường giả Bí Cảnh cũng không thể trốn tránh.

- Lại đây cho ta!

Nhìn thấy kiếm mang đến, Kiền Khánh Tông chủ biết cho dù mình đã là Nguyên Thánh thể cũng không thể ngăn cản, bàn tay to trảo một cái, đã chắn Tử Quỳnh Hoàng ở phía trước.

Thình thịch!

Dưới một kích, Tử Quỳnh Hoàng trực tiếp biến thành bánh thịt, hô hấp đoạn tuyệt.

100 trọng ám kình cộng thêm lực lượng hiện tại, một kiếm của Nhiếp Vân có thể chém nát ngọn núi, đừng nói một Tử Quỳnh Hoàng nho nhỏ, cho dù lại đến mười cái, dưới một kiếm cũng sẽ biến thành bánh thịt!

- Nhiếp Vân, chuyện nhục nhã hôm nay, ngày sau ta nhất định báo lại!

Tử Quỳnh Hoàng ngăn Nhiếp Vân một chút, Kiền Khánh Tông chủ xoay người bỏ chạy, thân thể ở trên không trung hóa thành một đạo thẳng tắp, thời gian nháy con mắt liền chui vào một đại điện.

- Nguy rồi, hắn muốn khởi động đại trận! Một khi cho hắn hoàn toàn khởi động, cho dù thực lực của ta mạnh hơn, cũng chưa chắc có thể đở nổi!

------oOo------

Chương 420: Linh Tê Tuyền Thủy (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thập Nhị Canh Khí Đại Trận, căn cứ canh giờ biến hóa thay đổi, âm dương giao hòa, khó lòng phòng bị, cho dù mình bây giờ, cũng khó có thể phá giải.

- Ngươi cũng đừng khởi động trận pháp nữa, xuống đây cho ta đi, Huyết Đồng sư, linh hồn công kích!

Thấy tốc độ của hắn bay mau, lập tức tiến vào đại điện, Nhiếp Vân hô nhỏ, thi triển ra thiên phú Huyết Đồng sư, đồng tử trong nháy mắt trở nên đỏ chót, hồng quang trắng bệch thời gian nháy con mắt liền phóng xạ trăm dặm, hoàn toàn bao phủ Kiền Khánh Tông chủ.

- Ách...

Một tiếng kêu thảm, tinh thần bị thương nặng, Kiền Khánh Tông chủ từ không trung rớt xuống!

Lúc trước Khí Hải Đại Viên Mãn, lợi dụng thiên phú Huyết Đồng sư có thể chống lại nửa bước Tiên cảnh, hiện tại đạt tới Tiên cảnh trung kỳ, linh hồn cường đại hơn Kiền Khánh Tông chủ, thi triển ra thiên phú đặc thù của Huyết Đồng sư, huyết quang đầy trời, người sau căn bản ngăn cản không nổi.

- Lại đây!

Một chiêu đánh cho Kiền Khánh Tông chủ tinh thần hỗn loạn, Nhiếp Vân khẽ vươn tay nắm hắn lên.

- Đừng giết ta, đừng giết ta…

Lúc này Kiền Khánh Tông chủ không còn cao ngạo như trước, liên tục quát to.

- Không giết ngươi? Ta ghét nhất bị người khác gạt ta, ngươi dám cùng Hoang Trần, Tử Quỳnh Hoàng gạt ta, đã phạm vào tử tội!

Không để ý tới hắn quát to, lực lượng trên tay Nhiếp Vân gia tăng.

- Chỉ cần không giết ta, ta sẽ trả lại toàn bộ vật của ngươi cho ngươi, còn có thể giao bảo tàng của Kiền Khánh Tông chúng ta cho ngươi.

Kiền Khánh Tông chủ biết thiếu niên ở trước mắt sẽ không nương tay, trong thanh âm mang theo ý cầu khẩn.

- Thủy Linh Châu cũng sẽ cho ngươi!

- Ha hả giết ngươi giống nhau có thể được đến Thủy Linh Châu!

Nhiếp Vân cười cười không để ý tới hắn cầu xin.

- Ngươi... Ngươi dùng Thủy Linh Châu bảo tồn thi thể của đệ đệ ngươi, là muốn về sau cứu sống a, chỉ dựa vào thủy linh khí còn chưa đủ, chỉ cần không giết ta, ta cho ngươi biết làm sao mới có thể bảo tồn thi thể.

Đột nhiên trong đầu Kiền Khánh Tông chủ lóe lên linh quang, nhớ tới mục đích của Nhiếp Vân, vội vàng nói.

- Ân? Chỉ dựa vào thủy linh khí còn không đủ? Nếu ta phát hiện ngươi nói dối, sẽ chết càng khó xem!

Nhiếp Vân tiện tay ném xuống đất, hừ lạnh một tiếng.

Bách Hoa Tu nói phương pháp, đều là năm đó Kiền Khánh Tông chủ nói, có lẽ người này thực có phương pháp gì.

Dù sao thời kỳ toàn thịnh đối phương cũng không phải đối thủ của mình, hiện tại bị Huyết Đồng công kích, đã nửa chết nửa sống,

không thể gây ra sóng gió gì.

- Đúng vậy, ta sẽ không nói láo, là như vậy, Thủy Linh Châu chỉ có thể bảo trì thi thể không sợ tan rã, nhưng không thể làm cho thân thể gia tăng hoạt tính, cho dù về sau gọi linh hồn trở về tiến vào trong một thi thể không có hoạt tính, cũng khẳng định không thể hoàn mỹ phù hợp, hoàn toàn sống lại...

Kiền Khánh Tông chủ ngồi dưới đất thở phì phò, biết thiếu niên ở trước mắt tâm ngoan thủ lạt, nên không dám trả giá, vội vàng giải thích.

- Thi thể không có hoạt tính? Linh hồn không thể hoàn mỹ phù hợp, không thể hoàn toàn sống lại? Còn có loại sự tình này?

Nhiếp Vân sửng sốt, cảm thấy có chút khó tin.

- Ta cũng là thời điểm được Thủy Linh Châu, ở trên sách cổ của chỗ kia nhìn đến, thân thể, đan điền con người đều có hoạt tính, linh hồn muốn hoàn mỹ phù hợp, đầu tiên cơ thể không thể chết được! Đệ đệ của ngươi ngày đó ta xem rồi, cơ thể đã hoàn toàn tử vong, mặc dù có chấp niệm du đãng, nhưng thật sự quá yếu, cho dù về sau có thể gọi linh hồn trở về, cơ thể hoàn toàn tử vong cũng không có khả năng sống lại! Hiện tại phải tìm được một loại bảo vật, có thể kích thích hoạt tính cơ thể, làm cho cơ thể sống lại, như vậy cho dù về sau linh hồn trở về, cũng có thể hoàn mỹ phù hợp với thân thể!

Kiền Khánh Tông chủ sợ thiếu niên không tin, vội vàng giải thích cặn kẽ.

- Đan điền có khiếu huyệt, có thể hô hấp, có lẽ cơ thể cũng thực có hoạt tính!

Nhiếp Vân đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, đối với Kiền Khánh Tông chủ nói đã tin vài phần.

Kiếp trước, Nhiếp Vân đạt tới Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, đan điền huyệt khiếu chính là huyết mạch, kinh lạc kích hoạt đan điền, chuyển hóa thể sống, đan điền cũng có thể như thế, cơ thể có hoạt

tính cũng chẳng có gì lạ.

Mặc kệ Kiền Khánh Tông chủ này nói đúng hay sai, mình cũng không thể buông tha, dù sao đệ đệ là vì mình mới chết, đối với chuyện của hắn, một chút cũng không thể qua loa.

- Loại vật kích thích hoạt tính cơ thể này, ngươi có không? Nếu như có, cho ta, ta có thể không giết ngươi!

Những ý nghĩ này ở trong lòng chuyển qua, Nhiếp Vân hừ lạnh.

- Này... Đồ vật này ta không có!

Vẻ mặt của Kiền Khánh Tông chủ chua sót.

- Nhưng ta biết làm sao có, ta cho ngươi biết, có thể tha ta một mạng không?

- Nói đi!

- Vâng... Là nước suối của Linh Tê Tuyền! Loại nước suối này có thể tăng cường hoạt tính cơ thể con người, nếu như có thể ngâm thi thể ở trong đó, hoạt tính cơ thể sẽ gia tăng, hoàn toàn không sợ tan rã...

Kiền Khánh Tông chủ vội vàng nói.

- Linh Tê Tuyền?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Kiếp trước mình gặp qua không ít bảo vật, lại đạt tới tầng cao nhất của Phù Thiên Đại Lục, cũng chưa từng nghe nói quá Linh Tê Tuyền gì, chẳng lẽ loại bảo vật này có thể kích hoạt thân thể hoạt tính?

- Vâng, Linh Tê Tuyền ở trong Cổ Thành của Khí Hải Đại Lục! Chỉ cần ngươi đi qua, tùy tiện hỏi thăm, liền có thể biết!

Kiền Khánh Tông chủ sợ thiếu niên tức giận đánh chết mình, không

dám giữ lại chút nào.

- Cổ Thành? Sao ta chưa từng nghe qua nơi này, ngươi đang nói láo a!

Nhiếp Vân hừ nói.

- Không có, ta thật sự không có nói láo, Khí Hải Đại Lục thập đại cổ mạch, nói vậy ngươi hẳn là nghe nói qua, thập đại cổ mạch từ đâu mà đến? Vì sao chỉ còn lại có mười, chẳng lẽ huyết mạch khác không được sao? Cổ Thành là năm đó đại lục vỡ vụn hình thành một dân tộc cổ xưa, rất ít xuất thế, chỉ cần ngươi đi qua, nhất định có thể nghe được, đúng rồi, ta biết ngươi có một thuộc hạ tên là Mộ Thanh, Điệp Dực Sơn Trang của nàng chính là một thế lực khá lớn ở Cổ Thành!

Kiền Khánh Tông chủ sợ Nhiếp Vân không tin, nhanh chóng nói.

- Điệp Dực Sơn Trang? Không phải Hồ Điệp Sơn Trang sao?

Nhiếp Vân nhớ tới lúc trước mình và đám người Mộ Thanh cùng đi Quang Minh thành, Mộ Hà đích xác lấy ra một ngọc bài hình dạng Hồ Điệp, chẳng qua lúc ấy hộ vệ thủ thành nói là Hồ Điệp Sơn Trang.

Nguyên tưởng rằng Hồ Điệp Sơn Trang là thế lực lớn nào đó của Thần Thánh đế quốc, kết quả tiêu diệt hoàng thất đế quốc rồi, cũng không thấy thế lực này xuất đầu, Nhiếp Vân cũng quên luôn, lúc này Kiền Khánh Tông chủ nhắc, mới lập tức nghĩ tới.

------oOo------

Chương 421: Linh Tê Tuyền Thủy (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hồ Điệp Sơn Trang chỉ là một cứ điểm ở ngoài Cổ Thành phụ trách trao đổi mua bán mà thôi, cùng thất đại đế quốc đều có liên hệ, bởi vậy người của thất đại đế quốc cũng biết Sơn Trang này,

nhưng đối với Điệp Dực Sơn Trang lại biết rất ít.

Kiền Khánh Tông chủ giải thích.

- Ân, được rồi, ta có thể không giết ngươi, giao Thủy Linh Châu cùng bảo bối của Kiền Khánh Tông ra đây, dám đùa thủ đoạn gì mà nói, ta sẽ lập tức cho ngươi tử vong, thần tiên cũng khó cứu!

Sau khi hỏi Kiền Khánh Tông một lần, cảm thấy không có vấn đề gì, Nhiếp Vân vung tay, hừ lạnh.

Kiền Khánh Tông chủ này dám lừa gạt mình, phải trả giá thật nhiều, Kiền Khánh Tông lập tông mấy ngàn năm, chỉ sợ bảo bối tích lũy còn hơn hoàng thất của Thần Thánh đế quốc, vừa lúc nhân cơ hội càn quét một lần.

Tu luyện chú ý tài, sư, pháp, kỹ, tài chiếm đệ nhất vị, đủ thấy trọng yếu, thứ tốt nhiều hơn nữa, đối với tu luyện mà nói, tuyệt không có người ngại nhiều!

- Vâng!

Nghe được thiếu niên yêu cầu, trong mắt Kiền Khánh Tông chủ hiện lên một đạo hận ý, bất quá, cỗ hận ý này chợt lóe lên, đã bị hắn che dấu thật sâu.

- Đi thôi!

Nhìn cỗ hận ý này ở trong mắt, Nhiếp Vân cũng không nói ra, cười cười, đi nhanh tới bảo khố của Kiền Khánh Tông.

Một trận cướp đoạt, bảo bối bị thu không còn, chỉ chốc lát, Nhiếp Vân đi ra, lấy Thủy Linh Châu, cười cười, thả người bay đi.

- Đáng giận! Bảo bối của ta, ta tích góp từng tí một...

Nhìn đến tàng bảo khố rỗng tuếch, Kiền Khánh Tông chủ phun ra một ngụm máu tươi.

- Tuy ta được xưng Khí Hải Đại Lục thứ nhất, thực tế cùng người

của Cổ Thành còn kém xa, người trong thành ghét nhất là người ngoại lai, ngươi qua đi, còn muốn lấy Linh Tê Tuyền Thủy, chỉ có một con đường chết! Đi tìm chết đi, cho dù ta không thể tự tay giết ngươi, tận mắt nhìn ngươi chết, nhưng nghe được ngươi chết, cũng cực kỳ cao hứng!

Nghĩ đến người trong Cổ Thành, trình độ chán ghét người ngoài, Kiền Khánh Tông chủ cảm thấy trong lòng thư thái không ít, cười ra tiếng.

- Vậy sao? Cám ơn ngươi nhắc nhở ta!

Hắn lầm bầm lầu bầu mới vừa nói xong, chợt nghe một thanh âm thản nhiên vang lên, trước mắt lập tức Hắc Ám, linh hồn cùng thân thể hoàn toàn chia lìa.

Phù phù!

Thi thể Kiền Khánh Tông chủ té trên mặt đất, đoạn tuyệt hô hấp.

- Vốn ta không muốn giết ngươi, nhưng ngươi muốn chết, ta liền thành toàn.

Nhìn thi thể của Kiền Khánh Tông chủ, Nhiếp Vân lắc đầu, chân mày cau lại.

- Cổ Thành chán ghét người ngoại lai? Trước hỏi các nàng Mộ Thanh đi!

Thân thể nhoáng một cái, tiến vào Tử Hoa động phủ, nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

- Linh Tê Tuyền Thủy, một năm mới có thể sinh ra một giọt, cực kỳ trân quý, có thể gia tăng hoạt tính cơ thể con người, làm cho tốc độ tu luyện gia tăng...

Trong Tử Hoa động phủ, Mộ Thanh, Mộ Hà gật gật đầu, nói không khác Kiền Khánh Tông chủ.

Hai người các nàng dựa theo tông điển đích thật là người của Điệp

Dực Sơn Trang, bất quá chỉ thuộc về ngoại môn đệ tử, căn bản không tính là trung tâm, muốn tiếp cận Linh Tê Tuyền Thủy, ít nhất là đệ tử nội môn mới được.

Về phần Linh Tê Tuyền Thủy, một năm mới có thể sinh ra một giọt, Cổ Thành nhiều gia tộc đều nhìn chằm chằm, dị thường trân quý.

Người Cổ Thành, là thời kỳ thượng cổ lưu lại chủng tộc, thành chủ cực mạnh, thực lực đã đạt tới Bí Cảnh đệ tam trọng đỉnh phong, linh hồn cũng đạt tới Linh cấp trung kỳ, tất cả tài nguyên nắm giữ ở trong tay hắn, căn bản không có khả năng cứng rắn đoạt!

- Nếu hữu dụng đối với đệ đệ sống lại, xem ra ta phải đi Cổ Thành một chuyến, từ nơi này trở về, nên đi Phù Thiên Đại Lục rồi!

Nghe xong Mộ Thanh, Mộ Hà giới thiệu, trong lòng Nhiếp Vân có quyết định.

Linh Tê Tuyền Thủy này thật hữu dụng đối với đệ đệ, cho dù nguy hiểm, mình cũng sẽ qua đi, cho dù trộm cũng phải trộm ra!

Sưu!

Phía trên trời xanh, một dòng khí nháy mắt bắn phá trường không, nhắm phương xa lao đi.

- Đi gần một tháng rồi, dựa theo Mộ Thanh thuyết pháp, Cổ Thành hẳn là ở phía trước!

Nhiếp Vân ngừng lại, nhìn về phía núi lớn liên miên phập phồng, mày nhíu lại.

Rời Quang Minh thành, Nhiếp Vân liền trực tiếp bay tới Cổ Thành, không nghĩ tới liên tục bay một tháng, có gần nửa tháng đều ở trên không sông núi, cái gọi là Thập Vạn Đại Sơn, nơi này chỉ sợ trăm vạn, ngàn vạn cũng đã có, quả thực chính là một hải dương sơn mạch.

Liên tục phi hành, lúc mệt mỏi Nhiếp Vân trở về Tử Hoa động phủ nghỉ ngơi, một tháng phi hành, chân khí Chí Tôn hậu kỳ loáng

thoáng lại có biến hóa, tùy thời có thể đột phá, đạt tới Chí Tôn đỉnh phong!

Một khi đạt tới Chí Tôn đỉnh phong, nghênh đón mình chính là cửu chuyển Niết Bàn công lần thứ ba Niết Bàn, lần này Niết Bàn thoáng qua, liền có thể hoàn toàn lột xác, nhất phi trùng thiên! Đương nhiên, một khi thất bại, tan thành mây khói, không còn có cái gì nữa!

- Tích lũy của ta thật sự quá hùng hậu, đến tiếp sau nếu như không chuẩn bị tốt năng lượng, nhất định không thể Niết Bàn, nếu không một khi năng lượng không đủ, liền chơi xong rồi!

Nhớ tới Khí Hải của mình, Nhiếp Vân thật sự là vừa yêu vừa hận, mình bị vô danh pháp quyết mở quá lớn, cho thấy trình độ chân khí hùng hậu của mình nếu so với người bình thường là cường đại hơn rất nhiều, cũng chứng minh mình thăng cấp so với người bình thường khó khăn hơn rất nhiều lần!

Chẳng những thăng cấp khó khăn, cần năng lượng cũng vô số, thử nghĩ một chút, cho một vạc nước tăng trưởng một thước không khó, nhưng làm cho biển rộng chỉnh thể tăng trưởng một thước thì sao?

Hai người chênh lệch quả thực quá lớn, căn bản không thể giống so sánh!

Vơ vét hoàng thất Thần Phong đế quốc, Di Thiên Tông, hoàng thất của Thần Thánh đế quốc, Tử Quỳnh Sơn Mạch, tính cả Kiền Khánh Tông nhiều bảo tàng như vậy, cộng lại dùng toàn bộ, cách Nhiếp Vân lần thứ ba Niết Bàn, rõ ràng còn kém rất xa!

Bởi vậy có thể tưởng tượng hắn tích lũy khủng bố!

- Ân? Cả thành thị như núi đá đúc, phong cách cổ xưa, đơn sơ lại mang theo uy nghiêm của Thượng Cổ, đây chính là Cổ Thành rồi!

Chuyển qua một ngọn núi cao, Nhiếp Vân đột nhiên nhìn đến một thành thị không lớn xuất hiện ở trước mắt.

Cái thành phố này do núi đá tổ kiến, phong cách cổ xưa mang theo uy nghiêm không để cho xâm phạm, tuy đơn sơ, lại làm cho người ta có một loại cảm giác đại khí, tang thương, hoàn toàn tương xứng Cổ Thành trong truyền thuyết.

- Cổ Thành bài xích người từ ngoại giới tới, hẳn là trước ngụy trang một chút!

Suy nghĩ một chút khí tức đặc thù trên người Mộ Thanh, Mộ Hà, Ngụy Trang khí của Nhiếp Vân vừa chuyển, cả người liền biến thành một bộ dáng khác.

------oOo------

Chương 422: Cổ Thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Như trước là một thanh niên, bất quá trên người có chứa phong cách cổ xưa đặc hữu của Cổ Thành, làm cho người ta vừa thấy liền cảm giác hắn là một phần của Cổ Thành, từ nhỏ ở trong này lớn lên.

- Mộ Hà, ngươi xuất hiện đi!

Tay khẽ vẫy, Mộ Hà liền từ trong động phủ đi ra.

Mộ Hà hiểu biết Cổ Thành so với tỷ tỷ Mộ Thanh thì nhiều hơn nữa, lúc trước từng đã tới nơi này một lần, để nàng ra mặt mang mình trở về so với một mình đi qua thì tốt hơn nhiều.

- Tới rồi? Không sai, đây là Cổ Thành, đệ tử bình thường bên ngoài, là không cho phép trở về, ta cũng là sau khi đạt tới Chí Tôn, mới phá lệ trở về một chuyến, chẳng qua thực lực quá kém, không có tư cách lưu lại mới rời đi!

Mộ Hà nhìn Cổ Thành trước mắt, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp.

- Ngươi cũng không có tư cách lưu lại? Xem ra Cổ Thành này so

với ta tưởng tượng còn muốn tàn khốc!

Mộ Hà ở trước khi gặp được mình, tuy thực lực không tính quá mạnh mẽ, nhưng không sai biệt lắm có thể đứng hàng Địa Bảng rồi, loại thực lực này, cũng không có tư cách ở lại Cổ Thành, đủ thấy nơi này đáng sợ!

- Đi, đi xuống đi!

Cảm khái một câu, Nhiếp Vân cùng với Mộ Hà bay xuống.

Cổ Thành có cửa thành, nhưng không có người thủ hộ, hai người đi bộ vào, còn đi chưa được mấy bước, trên mặt Nhiếp Vân đã bị rung động thật sâu thay thế.

Người đi trên đường, cơ bản đều có tu vi Khí Tông trở lên, cao thủ Thiên bảng lại chỗ nào cũng có, hơn nữa những người này khí tức mỗi người hùng hậu, cơ thể sức sống mười phần, vừa thấy liền biết sức chiến đấu rất mạnh, so với Thần Thánh đế quốc thì cường đại hơn nhiều lắm!

Chỉ bằng khí thế, Nhiếp Vân liền phát hiện cường giả nơi này, một cái ít nhất có thể chiến thắng năm người đồng cấp ở Thần Thánh đế quốc!

Thành trấn thật mạnh!

May mắn người nơi này không có tâm tranh bá, nếu không, không nói nhiều, chỉ cần xuất động đoàn đội hơn trăm người, chỉ sợ cũng có thể diệt thất đại đế quốc!

- Ân? Chẳng lẽ hai vị cũng là tới tham gia mười năm một lần chọn lựa Thánh Linh đệ tử sao? Nhìn tướng mạo của nhị vị, phải là đệ tử ngoại môn đi, ha hả, đệ tử ngoại môn có thể luyện đến loại cảnh giới này, cực kỳ không tệ, bây giờ cách trận đấu còn sớm, ta thấy các ngươi vẫn là ở nơi này nghỉ ngơi một chút đi!

Đang đi tới, đột nhiên một thanh niên cười cười đứng ở trước mặt hai người, chặn đường đi.

Người thanh niên này mỉm cười, thoạt nhìn không có ác ý gì, tuổi bất quá hai mươi bảy hai mươi tám, thực lực đã đến Chí Tôn Địa Bảng!

Thực lực như thế, nhìn dáng vẻ cùng cử chỉ của hắn, cư nhiên chỉ là tiểu nhị của khách sạn!

Cường giả Chí Tôn Địa Bảng làm tiểu nhị, loại sự tình này nếu rơi vào tay thất đại đế quốc, tuyệt đối có thể hù chết người!

- Thánh Linh đệ tử là một loại trận đấu chọn lựa của Cổ Thành, người dự thi tuổi không thể vượt qua hai mươi, thực lực phải đạt tới Chí Tôn Thiên bảng trở lên, chỉ cần có thể được thứ tự cao, liền có cơ hội được thành chủ triệu kiến, ban cho công pháp, trợ giúp gia tăng tu vi!

Bên tai truyền đến truyền âm của Mộ Hà.

- Ha hả, không sai, chúng ta là tới tham gia Thánh Linh đệ tử, một khi đã như vậy, thì ở chỗ này trọ đi!

Âm thầm gật đầu, Nhiếp Vân cười ha hả, trả lời tiểu nhị.

- Chỗ này của chúng ta không lớn, nếu nhị vị đi cùng, liền phiền toái ở một phòng a, một ngày năm mươi viên linh thạch hạ phẩm! Xin trả tiền trước!

Thanh niên cười nói.

- Một ngày năm mươi viên linh thạch hạ phẩm?

Nhiếp Vân hoảng sợ.

Mặc dù linh thạch hạ phẩm ở Thần Thánh đế quốc cũng được cho trân quý, vạn kim khó cầu, ở đây một đêm năm mươi viên, thật đúng là đủ hắc!

Bất quá Nhiếp Vân cũng coi như lão quái vật rồi, tuy trong lòng rung động, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài, tiện tay ném ra năm mươi viên linh thạch hạ phẩm, gật gật đầu.

- Mở cho ta một căn phòng đi!

Mình dù sao có Tử Hoa động phủ, mở hai phòng cũng là lãng phí.

- Ah, lại tới hai cái muốn chết, ha hả, tiểu tử bên ngoài cũng muốn tới tham gia Thánh Linh đệ tử hội, ta xem thật sự là chán sống lệch ra!

Vừa đi vào lữ điếm, chợt nghe đến một thanh âm bất âm bất dương vang lên, Nhiếp Vân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên 18, 19 tuổi đang liếc mắt nhìn lại đây, vẻ mặt khinh miệt.

Thiếu niên này tuổi không lớn lắm, khí tức lại giống như trường kiếm ra khỏi vỏ, sắc bén loá mắt, chỉ từ khí thế, cư nhiên còn cường đại hơn Hoang Lăng lúc trước!

Thiếu niên so với Hoang Lăng còn muốn lợi hại hơn, may là nội tâm Nhiếp Vân cường đại, như trước không tự chủ được trên mặt lộ ra vẻ giật mình.

Hoang Lăng là lão quái vật sống trên trăm năm, hơn nữa hoàng thất của Thần Thánh đế quốc có tài phú vô tận, thực lực mới hùng hậu, mà thiếu niên này 18, 19 tuổi có thể đạt tới loại cảnh giới này, đây rốt cuộc là vì sao?

Đương nhiên ở trong mắt người khác Nhiếp Vân càng nghịch thiên, chẳng qua Nhiếp Vân cảm giác mình là người của hai thế giới, lại có vô danh pháp quyết, nên không phân loại mình vào trong đám người này thôi.

- Ha hả!

Tuy khiếp sợ, nhưng người như thế ở trước mặt hắn chỉ là loại tát một cái liền chết, không cần phải so đo, cười cười, Nhiếp Vân nhìn Mộ Hà.

- Chúng ta đi thôi!

- Đệ tử bên ngoài là người lúc trước rời Cổ Thành lưu lại hậu đại,

bởi vì cùng ngoại nhân đám hỏi, huyết thống không tinh khiết, đệ tử nội môn là ở trong này lớn lên, luôn tự nhận là tài trí hơn người, dựa theo quy định, đệ tử ngoại môn nhìn thấy đệ tử nội môn là phải quỳ hành lễ, cho nên đệ tử ngoại môn đến Cổ Thành, đều bị vũ nhục, này đã thành lệ thường...

Mộ Hà sợ Nhiếp Vân không hiểu, lặng lẽ truyền âm.

- Lệ thường? Xem ra cái lệ thường này cũng phải sửa lại rồi...

Khóe miệng của Nhiếp Vân giơ lên.

- Ta nói ngươi đó? Chẳng lẽ ngươi không nghe thấy? Không biết quy củ, còn không lập tức quỳ xuống thỉnh an ta?

Thấy Nhiếp Vân không thèm để ý xoay người rời đi, ánh mắt của thiếu niên này lập tức trừng lên, thân thể nhoáng một cái che ở trước mặt hai người, vênh mặt hất hàm sai khiến, tựa hồ chỉ cần hai người trả lời không, liền sẽ lập tức động thủ.

- Ta không muốn giết ngươi, tránh ra!

Thấy thiếu niên này gây sự, khóe miệng Nhiếp Vân giơ lên, hừ nhẹ một câu.

- Ngươi nói cái gì? Ngươi không muốn giết ta? Ha ha, đây là chuyện buồn cười lớn như ta nghe được a!

Thiếu niên không nghĩ tới người trước mắt sẽ nói như vậy, cười ra tiếng.

- Các ngươi nghe được chưa? Tiểu tử này nói không muốn giết ta? Thật sự là buồn cười! Các ngươi nói cho hắn biết, ta là ai, cái thực lực gì, để cho hắn chết cũng làm quỷ tinh tường!

------oOo------

Chương 423: Ngũ đại Sơn Trang (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha! Tiểu tử, ngươi thật đúng là không biết sống chết, nói cho ngươi biết vị thiếu gia này là Mộ Thương, là Tam công tử chưởng quản thực quyền của Mộ Lịch Sơn Trang, đừng nhìn chỉ là Chí Tôn, nhưng Bí Cảnh sơ kỳ bình thường lại đây, một quyền cũng có thể đánh chết! Ngươi dám nói như vậy với thiếu gia, ta xem thật sự là chán sống!

- Thứ không biết sống chết, ở bên ngoài ngươi có thể ngang ngược càn rỡ, nhưng nơi này là Cổ Thành, thiên tài ở trong mắt ngoại nhân, ở nơi này rác rưởi cũng không bằng!

- Còn không lập tức quỳ xuống, tự phế tu vi? Một khi Mộ Thương thiếu gia ra tay, hai người các ngươi muốn chết cũng khó khăn!

Người trong khách điếm thấy thiếu niên hỏi, tất cả đều đồng tình nhìn về phía hai người Nhiếp Vân, cảm thấy hai người này không biết trời cao đất rộng, khẳng định chết chắc rồi!

- Biết ta là ai, liền lập tức quỳ xuống hành lễ! Chẳng lẽ thật muốn ta động thủ hay sao?

Thấy đối phương khen tặng, khóe miệng Mộ Thương giơ lên, chờ hai người Nhiếp Vân quỳ xuống.

- Nếu ngươi thích quỳ, vậy ngươi liền quỳ xuống đi, ta còn có việc, liền trở về phòng trước!

Nhìn thấy tiểu tử này thực lực mạnh, nói chuyện cũng có chút đơn thuần, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, ngón tay nhẹ nhàng điểm một chút.

Thấy ngón tay của Nhiếp Vân điểm tới, trong lòng Mộ Thương chấn động, thân thể vội vàng lui về phía sau, hai tay thi triển ra vô số thủ đoạn tinh diệu tính toán ngăn cản, bất quá ngón tay của Nhiếp Vân chỉ bằng hắn làm sao chống đỡ được, chỉ cảm thấy hoa mắt, một cỗ lực lượng mẽ mạnh vọt tới, đầu gối mềm nhũn quỳ xuống!

Phù phù!

Thanh âm thanh thúy to rõ, vang lên ở trong toàn bộ khách sạn, như hung hăng đánh vào trên mặt người xem náo nhiệt.

Người nơi này xem náo nhiệt, bình thường chỉ thấy đệ tử nội môn khi dễ đệ tử ngoại môn, bây giờ còn là lần đầu tiên gặp đệ tử nội môn quỳ xuống!

- Này...

- Mộ Thương thiếu gia luôn khi dễ người, lại bị một đệ tử ngoại môn làm cho quỳ xuống?

- Điều này sao có thể, Mộ Thương thiếu gia chính là tồn tại ngay cả Bí Cảnh sơ kỳ cũng có thể đánh chết, như thế nào ngay cả một chiêu của đối phương cũng đỡ không nổi?

- Người này phỏng chừng phải xui xẻo, Mộ Ải Sơn Trang từ trước đến nay đều lấy bao che khuyết điểm nổi danh, đường đường thiếu gia mất mặt quỳ xuống như vậy, nhất định sẽ bị bọn họ tìm phiền toái!

- Tìm phiền toái? Điều này cũng không nhất định, vừa nhìn liền biết đệ tử ngoại môn này thuộc về chi nhánh nào rồi, nếu chi nhánh này biết có nhân tài như vậy, nhất định sẽ xông lại bảo vệ...

Nhìn thấy Mộ Thương quỳ xuống, bên trong vang lên nói thầm liên tiếp.

- Ngươi dám làm cho ta quỳ xuống? Ngươi muốn chết!

Nghe được mọi người nghị luận, gân xanh trên trán Mộ Thương tóe ra!

Chân khí trong cơ thể điên cuồng xoay tròn, muốn phá tan nhục nhã ở trên người mình, lại thủy chung cảm thấy được một cỗ lực lượng mạnh mẽ tối tăm hạ xuống, căn bản không thể nhúc nhích.

PHỐC!

Hắn phun ra một ngụm máu tươi!

- Để ngươi quỳ xuống, nhìn bộ dáng này của ngươi tựa hồ không hấp thu giáo huấn a, một khi như vậy, vậy thì quỳ một thời gian ngắn đi, ân, trước hết quỳ ba ngày ba đêm đi!

Nhiếp Vân cười cười, hai tay trảo một cái, bày ra một phong ấn đặc thù, mang theo Mộ Hà, xoay người đi lên phòng.

- Cổ Thành thành chủ chỉ chủ trì một ít đại sự, việc nhỏ bình thường đều có ngũ đại Sơn Trang nắm trong tay, ngũ đại Sơn Trang này theo thứ tự là Điệp Dực, Sương Chiều, Quỳnh Hạc, Húc Dương, Minh Hà, năm Sơn Trang ở giữa tranh đấu cũng rất lợi hại, Thánh Linh đệ tử đại tái, liên lụy vấn đề phân phối Linh Tê Tuyền Thủy, nên cạnh tranh cực kỳ tàn khốc, cho nên vì phòng ngừa ngoài ý muốn, một ít đệ tử nội môn của Sơn Trang, đều đi ra giáo huấn đệ tử ngoại môn Sơn Trang khác, làm cho bọn họ không dám cạnh tranh!

Trở lại phòng, Mộ Hà nói tình huống một chút.

- Xem ra địa phương như thế này cũng không có thể ngoại lệ a!

Nghe được giải thích, Nhiếp Vân lắc đầu.

Nguyên tưởng rằng Cổ Thành không tranh bá thiên hạ, là một thế ngoại đào nguyên, hiện tại xem ra, cũng không phải có chuyện như vậy, xem ra bất kỳ địa phương nào cũng có kết đảng tranh đấu a!

- Ân, thời điểm chúng ta ở trọ, đã để lại khí tức, người của Điệp Dực Sơn Trang hẳn là sẽ phát hiện, vừa rồi ngươi lại ra tay giáo huấn một đệ tử nội môn, bọn họ nhất định sẽ rất nhanh tới, đón chúng ta đi!

Mộ Hà nở nụ cười một tiếng.

Đệ tử ngoại môn, phân thuộc ngũ đại Sơn Trang, một Sơn Trang nếu bên ngoài xuất hiện đệ tử lợi hại, đối với bọn họ mà nói cũng là lợi thế cạnh tranh thật lớn, tự nhiên phải hảo hảo đối đãi.

- Có đi Điệp Dực Sơn Trang hay không không sao cả, lần này lại đây chuyên môn tìm kiếm Linh Tê Tuyền, đáng tiếc Thiên Nhãn của ta còn nhìn không tới!

Nhiếp Vân nhíu mày.

Dựa theo đạo lý, bằng vào thiên phú Thiên Nhãn của mình, nhất định có thể tìm được Linh Tê Tuyền, nhưng tiến vào thành nhìn, đến hiện tại cơ hồ tìm trọn Cổ Thành một lần, cư nhiên vẫn chưa phát hiện Linh Tê Tuyền, này thực có chút kỳ quái.

Chẳng lẽ Linh Tê Tuyền có thể ngăn Thiên Nhãn của mình xuyên suốt?

Hẳn là không có khả năng đi!

- Nghe nói Linh Tê Tuyền ở chỗ sâu trong Linh Tê Thiên Cung, do Thượng Cổ lưu lại nham thạch phong ấn, tinh thần lực không thể tra xét, Thiên Nhãn hẳn là cũng khó có thể nhìn đến!

Nghe được thiếu niên nói, Mộ Hà nở nụ cười.

Đối với thiếu niên có được thiên phú Thiên Nhãn, Mộ Hà đã thấy nhưng không thể trách rồi, thiếu niên đủ loại thần kỳ, đã làm nàng chết lặng.

- Linh Tê Thiên Cung? Thì ra là thế!

Nghe được giải thích, ánh mắt Nhiếp Vân dừng ở một phương hướng, khẽ nở nụ cười.

Vách tường của Linh Tê Thiên Cung đích xác nhìn không thấu, nhưng vị trí cùng bộ dáng của thiên cung này, vẫn có thể xem nhất thanh nhị sở!

- Mộ Ải Sơn Trang mất hết mặt rồi, một đệ tử hạch tâm thân thể nhận qua cải tạo, lại bị một tiểu tử ở bên ngoài đánh đập quỳ trên mặt đất, dọa người a!

- Đâu chỉ dọa người, mặt cũng không có!

- Vừa rồi hai người kia xem khí tức hẳn là đệ tử ngoại môn của Điệp Dực Sơn Trang, không nghĩ tới lại lợi hại đến tình trạng như thế, xem ra năm nay quyền nắm Linh Tê Tuyền trong tay phải về Điệp Y Sơn Trang rồi!

- Này khó mà nói, hiện tại người của Điệp Dực Sơn Trang còn chưa tới, nếu người của Mộ Ải Sơn Trang tới trước, đánh chết tiểu tử vừa rồi, cho dù Điệp Dực Sơn Trang ngậm bồ hòn cũng không dám nói gì...

------oOo------

Chương 424: Ngũ đại Sơn Trang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tin tức một đệ tử ngoại môn một chiêu khiến cho Mộ Thương quỳ rạp xuống đất, như cơn lốc truyền ra ngoài, ở khách sạn người càng tụ càng nhiều, rất nhiều có cừu oán với Mộ Ải Sơn Trang, trước kia không ưa Mộ Thương, tất cả đều chạy tới, nghị luận sôi nổi.

Mộ Thương quỳ trên mặt đất nhìn thấy mọi người chung quanh chỉ trỏ, tâm muốn chết cũng đã có, trong lòng hận ý giống như nước sông cuồn cuộn, hận không thể ăn sống một nam một nữ kia!

- Cút ngay! Dám ở chỗ này nghị luận Mộ Ải Sơn Trang chúng ta, các ngươi cũng quỳ xuống cho ta!

Đột nhiên, một tiếng hét to vang lên, lập tức có vài nhân ảnh đi nhanh đến, người phía trước hai hàng lông mày giơ lên, hai mắt sáng ngời hữu thần, mang theo một hương vị tạo hóa thiên địa sinh diệt.

Lại là cường giả Bí Cảnh!

Hô!

Cường giả Bí Cảnh này vừa tiến vào khách sạn liền hét lớn một tiếng, pháp lực giơ lên, vung tay!

Lạch cạch!

Người xem náo nhiệt ở chung quanh phần lớn là Chí Tôn bình thường, ngay cả thực lực Địa Bảng cũng không có, như thế nào là đối thủ của cường giả Bí Cảnh, sắc mặt đỏ lên, tất cả đều đồng loạt té trên mặt đất, một đám quỳ xuống.

Mộ Thương thiếu gia xấu mặt, cường giả Bí Cảnh của Mộ Ải Sơn Trang tính toán lập uy, muốn cho tất cả mọi người biết Sơn Trang bọn họ là không để cho người tùy ý xâm phạm!

- Ta xem ai dám chê cười Mộ Ải Sơn Trang chúng ta, dám chế giễu, liền cùng nhau quỳ xuống!

Một chiêu đánh tất cả mọi người quỳ rạp xuống đất, vị Bí Cảnh này thấy uy nghiêm đã lập, hừ một tiếng, đi tới trước mặt Mộ Thương.

- Mộ Long thúc thúc, cứu ta! Lại giết đôi cẩu nam nữ kia! Dương uy nghiêm của Mộ Ải Sơn Trang chúng ta!

Nhìn thấy vị cường giả Bí Cảnh này, Mộ Thương rống một tiếng, tức giận trong lồng ngực nháy mắt phát tiết ra.

- Yên tâm đi, dám đắc tội Mộ Ải Sơn Trang chúng ta, ta sẽ làm cho hắn sống không bằng chết, ngươi vẫn là trước đứng lên đi!

Hừ lạnh một tiếng, hai tay Mộ Long trảo qua Mộ Thương, tính toán phá vỡ uy áp của Nhiếp Vân.

Thình thịch!

Bất quá, pháp lực của hắn mới đụng tới Mộ Thương, đã cảm thấy trên người đột nhiên chấn động, đăng đăng đăng đăng liên tục lui về phía sau bảy tám bước!

- Điều này sao có thể? Ta không tin ta phá không được!

Khí huyết bị chấn run lên, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, Mộ Long đột nhiên thét dài một tiếng, lực lượng cả người tập trung ở một điểm, lại chộp tới Mộ Thương.

- Hô!

Lần này dùng lực quá lớn, pháp lực nồng hậu tạo thành một đạo quang mang, trực tiếp thổi quét tới Mộ Long.

- Ngươi cũng muốn quỳ, vậy thì quỳ xuống đi!

Ngay thời điểm lực lượng tiếp xúc Mộ Thương, đột nhiên một thanh âm thản nhiên từ phong ấn trên người Mộ Thương truyền đến, lập tức có một cỗ lực lượng mạnh mẽ tuôn ra.

Lạch cạch!

Vẻ mặt của Mộ Long bất khả tư nghị, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, trên mặt tràn ngập khuất nhục.

- Cường giả Bí Cảnh chẳng những không mở ra phong ấn trên người Mộ Thương, còn bị ép quỳ xuống? Này...

- Trời ạ, ánh mắt ta không mù đi, ai có thể nói cho ta biết đến cùng xảy ra chuyện gì không?

- Một Chí Tôn lưu lại phong ấn làm cho cường giả Bí Cảnh quỳ xuống?

- Tuy Mộ Long chỉ là Bí Cảnh sơ kỳ, nhưng chung quy là cường giả Bí Cảnh, người mạnh như thế lại quỳ xuống?

Chung quanh còn có người chưa rời đi thấy một màn trước mắt, tất cả đều điên rồi.

Bí Cảnh làm cho Chí Tôn quỳ xuống gặp qua rất nhiều, Chí Tôn làm cho Bí Cảnh quỳ xuống, quả thực nghe cũng chưa nghe nói qua!

Thật giống như một con kiến cùng voi vật lộn, con kiến lại vật voi té

ngã trên đất, làm cho người ta khó có thể tin.

- Ha ha, Mộ Long, tư thế quỳ của ngươi rất đẹp mắt, không tệ, không tệ, rất có thiên phú, về sau có thể quỳ nhiều vài lần nha... Ha ha!

Thời điểm người ở đây khiếp sợ, lại có mấy người đi đến, nhìn thấy Mộ Long quỳ trên mặt đất, nhất thời cất tiếng cười to.

Chỉ nhìn lời nói cùng tiếng cười cũng có thể thấy được, nhóm người này cùng Mộ Ải Sơn Trang thuộc về hai thế lực.

- Mộ Nham, ngươi muốn chết!

Nghe được cười nhạo, sắc mặt Mộ Long xanh mét.

- Muốn chết? Ha hả, hiện tại ngươi quỳ trên mặt đất, còn dám kiêu ngạo như thế, có tin ta trước quất ngươi hai mươi cái tát hay không?

Mộ Nham nở nụ cười, ánh mắt lộ ra ý cười nghiền ngẫm.

- Ngươi dám...

Mộ Long không dám nói nữa, mình bị một Chí Tôn ép quỳ xuống đã xấu hổ chết người ta rồi, nếu lại bị tát, kia cũng không cần sống, trực tiếp tự sát đi!

- Điệp Dực Sơn Trang Mộ Nham, đặc biệt tới đón khách quý, mời hai vị xuống dưới gặp mặt!

Thấy Mộ Long chịu thua, Mộ Nham cũng không nói nữa, hai đại Sơn Trang Điệp Dực, Mộ Ải trong lúc đó tuy có mâu thuẫn, nhưng ở mặt ngoài còn không có trở ngại, nếu như mình thực tát đối phương, sự tình liền nháo lớn rồi!

Cho nên, Mộ Nham nói hai câu, liền trực tiếp ôm quyền hô.

Két..!

Cửa phòng mở ra, Nhiếp Vân cùng Mộ Hà đi xuống.

- Tại hạ Mộ Liên chi nhánh Mộ Hà cùng đệ đệ Mộ Vân, gặp qua tiền bối của Điệp Dực Sơn Trang!

Mộ Hà đi ở phía trước cười ôm quyền.

Mộ Hà đối với nơi này biết tương đối nhiều, lại là đệ tử ngoại môn chính quy, hiện tại thân phận của Nhiếp Vân là giả mạo đệ đệ của nàng.

- Nguyên lai là Mộ Liên chi nhánh, ha hả, nếu tính lên ta là thúc thúc của ngươi, cứ gọi ta Mộ Nham thúc thúc là được!

Mộ Nham cũng là người hiểu được lấy hay bỏ, xác định hai người thuộc về hậu nhân của Điệp Dực Sơn Trang, lúc này liền thuận cán bò lên.

- Vâng, Mộ Nham thúc thúc!

Mộ Hà nở nụ cười một tiếng.

- Vừa rồi chúng ta vừa tiến đến, vị Mộ Thương này liền vung tay, bị buộc bất đắc dĩ chúng ta mới phản kích, thúc thúc sẽ không trách chúng ta chứ!

- Sẽ không, ha hả, chúng ta đừng ở chỗ này nói, vẫn là trước quay về Sơn Trang đi!

Mộ Nham liếc nhìn Mộ Thương, Mộ Long một cái, sảng khoái nói không nên lời.

Bất quá hắn cũng biết, nơi này không nên ở lâu, vẫn là trước quay về Sơn Trang nói sau.

Dù sao lần này Mộ Ải Sơn Trang mất mặt, một khi cao thủ xuất động, mình còn muốn chạy cũng đi không xong!

- Được!

Mộ Hà liếc nhìn Nhiếp Vân, thấy hắn gật đầu, lúc này cũng đáp ứng, mấy người từ thang lầu đi xuống.

- Hắc hắc, để cho Mộ Ải Sơn Trang chúng ta đã mất mặt lớn như vậy, lại muốn bỏ đi hay sao? Nào có dễ dàng như vậy!

Mấy người mới đi tới cửa, chợt nghe một tiếng cười âm hiểm từ đàng xa vang lên, lập tức một bóng người đột ngột xuất hiện ở trước mặt mọi người, hai mắt giống như ưng, bắn ra quang mang lạnh lùng, trong cơ thể pháp lực xoay tròn, phong kín toàn bộ đường đi của mọi người.

------oOo------

Chương 425: Làm cho hắn cũng quỳ xuống

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bí Cảnh đệ nhất trọng, Pháp Lực Cảnh đỉnh phong? Không hổ là Cổ Thành, cao thủ thật đúng là nhiều!

Nhìn thấy người tới, Nhiếp Vân sửng sốt, trong lòng lập tức cảm khái.

Toàn bộ Thần Thánh đế quốc tổng cộng mới ba cường giả Bí Cảnh, không nghĩ tới vừa đến Cổ Thành, liền thấy được ba cái, một cái so với một cái cường, thật đúng là đủ đáng sợ!

- Bất quá cường giả Bí Cảnh này cảnh giới linh hồn tựa hồ cũng không quá cao, có chút kỳ quái!

Thấy rõ ràng thực lực của những người này, trong lòng Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

Tuy Hoang Trần cùng Tử Quỳnh Hoàng chỉ là Bí Cảnh trung kỳ đỉnh phong, nhưng hai người đều là nửa bước linh hồn Linh cấp, mà vừa rồi Mộ Nham, Mộ Long, trình độ linh hồn cư nhiên chỉ là Khí Hải cao cấp, cho dù cường giả Pháp Lực Cảnh đỉnh phong vừa tới này, cũng bất quá là Khí Hải Đại Viên Mãn! Trình độ linh hồn còn

kém hai người Hoang Trần!

Không phải chỉ có đạt tới Khí Hải Đại Viên Mãn mới có thể thăng cấp Bí Cảnh sao? Sao người Cổ Thành, Khí Hải cao cấp liền có thể đạt tới?

Dù Nhiếp Vân kiến thức nhiều, cũng có chút nghi hoặc khó hiểu.

- Có lẽ có liên quan tới Linh Tê Tuyền Thủy, cũng có khi cùng địa lý hoàn cảnh nơi này có liên quan, bằng không, vì sao người nơi này không đi ra?

Trong lòng xoay chuyển, Nhiếp Vân âm thầm suy nghĩ.

- Mộ Kiều Tiên? Mộ Ải Sơn Trang phái ngươi lại đây? Thật sự là mặt mũi thật lớn!

Mộ Nham nhìn thấy cường giả đột ngột xuất hiện, sắc mặt cực kỳ khó coi.

- Mộ Kiều Tiên? Cao thủ bài danh thứ năm của Mộ Ải Sơn Trang? Nghe nói một đôi thiết chưởng không người có thể địch, thân pháp ma quỷ ngay cả cường giả Nguyên Thánh cảnh cũng không thể chạm, sao Mộ Ải Sơn Trang sẽ phái hắn đi ra?

- Mộ Long bị bắt quỳ rạp xuống đất, quá mất mặt, nếu Mộ Ải Sơn Trang không hành động, mặt liền không còn, tự nhiên phải phái ra cường giả giết uy phong!

- Đáng sợ, Mộ Kiều Tiên bằng vào tốc độ, nghe nói ngay cả cường giả Nguyên Thánh cảnh cũng có thể chiến, nếu Điệp Dực Sơn Trang không phái người ra, chỉ sợ sẽ ăn thua lỗ!

- Đâu chỉ chịu thiệt, Mộ Nham hắn có lẽ không dám giết, thuộc về người Sơn Trang, nhưng hai đệ tử ngoại môn kia, khẳng định chết chắc rồi, đệ tử ngoại môn, chỉ cần không tham gia Thánh Linh đệ tử đại tái, lấy được thứ tự, liền không có khả năng thay đổi huyết mạch trở thành người Cổ Thành chân chính! Người như vậy, giết thì giết, không có gì!

- Công nhiên giết người, nếu Mộ Ải Sơn Trang làm như vậy, có mất công bằng đi!

- Công bằng? Cái gì là công bằng, còn không phải ngũ đại Sơn Trang định đoạt? Thanh danh của Mộ Kiều Tiên ngươi cũng không phải chưa nghe nói qua, ngang ngược càn rỡ, tung hoành bá đạo, hiện tại hai đệ tử ngoại môn kia làm cho Sơn Trang bọn họ mất mặt lớn như vậy, không lập uy mới là lạ!

Trong khách sạn có một ít người vẫn nhìn qua, nhìn thấy bóng người đột ngột xuất hiện, toàn bộ đều thay đổi sắc mặt.

Mộ Kiều Tiên, toàn bộ Cổ Thành cũng là nhân vật có máu mặt, thực lực mạnh, kiêu ngạo đến cực điểm, thấy hắn xuất hiện, tất cả mọi người biết chuyện này khó khăn rồi.

- Ha hả, Mộ Nham, bây giờ ngươi lập tức giao hai đệ tử ngoại môn kia ra đây, ta có thể không động thủ, thả ngươi rời đi, nếu không, hôm nay ta không ngại giáo huấn nhiều một người, cho ngươi nếm thử thiết chưởng của ta!

Thấy Mộ Nham nhận ra mình, Mộ Kiều Tiên cười ha ha, trong mắt lóe ra hào quang.

- Hai vị này là đệ tử ngoại môn của Sơn Trang chúng ta, Mộ Kiều Tiên, ngươi đường đường là cường giả Pháp Lực Cảnh đỉnh phong, lại động thủ với hai Chí Tôn, cũng không tránh khỏi hơi quá đáng đi!

Nghe đối phương uy hiếp, sắc mặt Mộ Nham thay đổi, bất quá vẫn cắn răng một cái đứng ở trước mặt hai người Nhiếp Vân, không lùi một bước.

Này cũng khó trách, Thánh Linh đệ tử đại tái, liên lụy đến lợi ích của ngũ đại Sơn Trang, hiện tại tới hai người này, thực lực cực kỳ mạnh, có lẽ có thể sáng tạo kỳ tích, mang đến cho Điệp Dực Sơn Trang ưu đãi thật lớn, kỳ ngộ như thế, hắn làm sao có thể buông tha!

- Quá phận? Ha hả, ta liền thích làm chuyện quá phận, nghe khẩu

khí của ngươi, là không có ý định giao người ra đây rồi, bất quá cũng không có gì! Ngay cả ngươi cùng nhau đánh là được, để cho người của chúng ta quỳ xuống, ngươi cũng quỳ xuống cho ta!

Mộ Kiều Tiên lại cười lạnh một tiếng, đột nhiên ra tay.

Rầm!

Pháp Lực Cảnh đỉnh phong pháp lực hùng hậu, ở giữa bàn tay của hắn đột nhiên phóng ra, tạo thành một màn lớn từ trên trời giáng xuống, trong phút chốc đã hoàn toàn bao phủ Mộ Nham ở bên trong.

Làm cho hắn không thể đào thoát.

- Ngươi... Vạn Pháp Thiên Long Chưởng!

Mộ Nham không nghĩ tới đường đường cường giả Pháp Lực Cảnh đỉnh phong nói động thủ liền động thủ, một chút thân phận cũng không giảng, tức giận đến oa oa gọi bậy, song chưởng nhắm về phía trước, liền tạo thành một màn hào quang chưởng lực, bảo hộ lấy mọi người.

- Mộ Hiểu, mang Mộ Hà, Mộ Vân quay về Sơn Trang, ta chống đỡ trước, đi mau!

Chống đỡ màn hào quang, Mộ Nham sốt ruột nói.

- Mộ Nham đại nhân, vậy còn ngươi...

Mộ Hiểu nghe được Mộ Nham muốn một mình ngăn cản Mộ Kiều Tiên, vẻ mặt sốt ruột.

- Ngươi yên tâm đi, ta khẳng định không có chuyện gì, hắn không dám giết ta, nhanh đi, bằng không thì không còn kịp rồi!

Thấy đối phương còn không đi, Mộ Nham lại rống to, bởi vì quá mức sốt ruột, thanh âm có chút khàn khàn.

- Ha hả, còn muốn chạy, không để cho ta một cái công đạo, hôm

nay các ngươi ai cũng đừng nghĩ đi!

Thấy Mộ Nham ở thời khắc mấu chốt còn rất giảng nghĩa khí, Mộ Kiều Tiên cười ha ha, lực lượng lại gia tăng.

Lạch cạch!

Mộ Nham rốt cuộc không chịu nổi, quỳ rạp xuống đất.

- Mộ Nham đại nhân... Chúng ta đi!

Mộ Hiểu nhìn thấy Mộ Nham đại nhân đã ngăn cản không nổi, sắc mặt trở nên rất khó coi, lôi kéo Nhiếp Vân cùng Mộ Hà muốn rời khỏi, bất quá mới kéo một chút, đã cảm thấy thân thể ngẩn ra, hai người kia đứng tại nguyên chỗ không chút sứt mẻ.

- Nhanh đi, nếu ngươi không đi liền không còn kịp rồi...

Thấy hai người không đi, Mộ Hiểu vội vàng hô.

- Đi? Tại sao phải đi? Không phải chỉ là Mộ Kiều Tiên sao? Nếu hắn lại đây, để hắn cũng quỳ xuống là được, tại sao chúng ta phải rời đi?

Nhiếp Vân hất tay hắn ra, đi về phía trước từng bước, thản nhiên nói.

- Cái gì?

- Tiểu tử này điên rồi!

- Ta xem không sai biệt lắm, một Chí Tôn nho nhỏ nói muốn làm cho cường giả Pháp Lực Cảnh đỉnh phong quỳ xuống, thực là muốn chết!

Nghe Nhiếp Vân nói, tất cả mọi người đi theo Mộ Kiều Tiên đều sửng sốt, lập tức cất tiếng cười to.

------oOo------

Chương 426: Mộ Kiệt (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo bọn hắn nghĩ, thiếu niên trước mắt này tuyệt đối là điên rồi, một Chí Tôn nho nhỏ lại nói làm cho cường giả Pháp Lực Cảnh đỉnh phong quỳ xuống, không phải điên là cái gì?

- Ha ha, tiểu tử, ngươi thật là cuồng, đây là chuyện cười lớn nhất ta nghe được, ngươi đã muốn chết, ta liền không khách khí! Tiểu tử, hiện tại ta giết ngươi, để cho ngươi biết, cường giả Bí Cảnh là không thể dễ dàng đắc tội!

Mộ Kiều Tiên cũng sửng sờ, lập tức bật cười, bàn tay đánh về phía Nhiếp Vân!

- Lực lượng rất mạnh! Bất quá... quỳ xuống đi!

Thấy bàn tay hắn đánh tới muôn hình vạn trạng, pháp lực giống như bọt biển cấp tốc lớn mạnh, Nhiếp Vân cười cười, ngón tay điểm qua.

Lạch cạch!

Pháp lực nổ mạnh, Mộ Kiều Tiên còn không có kịp phản ứng đã cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ đè xuống, đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất!

Một tháng trước, Nhiếp Vân có thể đánh chết Bí Cảnh đệ nhị trọng Kiền Thánh Tông chủ, trải qua một tháng tôi luyện, tuy lực lượng không tăng trưởng nhiều, như trước là 9999 Tượng, nhưng vận dụng linh hồn lực càng thêm tự nhiên, phối hợp với lực lượng, thiên y vô phùng, mặc dù Mộ Kiều Tiên là cường giả Pháp Lực Cảnh đỉnh phong, nhưng ở trong tay hắn ngay cả một chiêu cũng không cần dùng, liền trực tiếp quỳ xuống!

Đây là chỗ tốt của linh hồn cường đại!

Nếu linh hồn của Mộ Kiều Tiên đạt tới Linh cấp, cho dù Nhiếp Vân

mạnh hơn hắn, muốn hắn một chiêu đánh bại, thì còn có chút khó khăn, mà hiện tại, linh hồn của hắn bất quá Khí Hải Đại Viên Mãn, đừng nói quỳ xuống, trực tiếp giết chết cũng sẽ không có người nhìn ra cái gì.

- Này... Này...

- Hắn thật làm cho Mộ Kiều Tiên quỳ xuống?

Nhìn thấy một màn trước mắt, tất cả mọi người hoàn toàn hỏng mất, hành động của thiếu niên hoàn toàn đảo điên nhận thức của bọn họ!

Dựa theo cái nhìn của bọn hắn, Chí Tôn cường thịnh trở lại ở trước mặt Bí Cảnh cũng bất quá là con kiến lớn hơn một chút mà thôi, một chiêu đả bại Bí Cảnh, quả thực nói nhảm, nhưng hiện tại, loại chuyện tình khó hiểu nhất này xuất hiện ở trước mắt, làm cho bọn họ đều cảm thấy đầu óc xoay không kịp, miệng mở lớn.

- Mộ Vân ngươi...

Ngay cả Mộ Nham cũng cả người run run, dùng ánh mắt dại ra nhìn thiếu niên trước mắt.

- Có lẽ đầu gối hắn nhuyễn, thích quỳ, chúng ta đi thôi!

Nhiếp Vân cười cười.

- Thích quỳ...

Mộ Nham không biết nói gì, đồng thời hưng phấn nhảy dựng lên.

- Đi, chúng ta nhanh trở về, nếu trang chủ biết trong hàng đệ tử có một cường giả như vậy, tuyệt đối sẽ cao hứng đến điên!

- Đi thôi!

Khi nói chuyện, người của Điệp Dực Sơn Trang liền phá không bay lên, chỉ chốc lát liền biến mất tại nguyên chỗ.

Từ khi Nhiếp Vân vừa tiến vào Cổ Thành liền định tốt, nếu nơi này coi trọng thực lực, mình sẽ không ngại triển lộ ra!

Nếu như không có thực lực sẽ không có địa vị, muốn đi vào cao tầng, tiếp xúc Linh Tê Tuyền Thủy, còn không biết phí bao nhiêu thời gian, cùng với chậm rãi nhịn, còn không bằng bỗng nhiên nổi tiếng!

Dù sao coi như thực lực của mình bây giờ đánh không lại thành chủ gì kia, cũng có thể an toàn thoát thân, không cần phải kiêng kị cái gì.

- Lần trước khi ta tới, chỉ là báo danh cũng đã bị đuổi đi rồi, ngay cả ở Cổ Thành một ngày cũng không được, lần này lại đây thậm chí có cường giả Bí Cảnh nghênh đón, thật sự là...

Mộ Hà nhìn thấy mấy cao thủ phi hành ở phía trước, trong lòng nhịn không được cảm khái.

Lần trước nàng tới, vừa mới thăng cấp Chí Tôn, tìm được Điệp Dực Sơn Trang, người ta căn bản không để ý tới, nhưng bây giờ là cường giả Bí Cảnh nghênh đón, khác biệt to lớn, trên trời dưới đất a.

Rất nhanh, Nhiếp Vân liền nhìn thấy một Sơn Trang rộng lớn xuất hiện ở trước mắt.

- Đây chính là Điệp Dực Sơn Trang của chúng ta, Sơn Trang quy củ rất nghiêm, các ngươi cứ đợi ở chỗ này không cần đi loạn, hiện tại ta liền đi vào bẩm báo trang chủ!

Tiến vào Sơn Trang, Mộ Nham an bài hai người Nhiếp Vân ở trong hoa viên, giải thích một câu, liền bước nhanh ra ngoài.

- Đây là Điệp Dực Sơn Trang? Nơi này linh khí thật quái dị, có chút không đúng...

Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng, hít một hơi, lập tức cảm thấy được bất đồng.

Linh khí nơi này cùng linh khí hội tụ ở Kiền Khánh Tông hoàn toàn bất đồng, linh khí người sau có thể làm cho chân khí của người rục rịch, nhịn không được muốn tu luyện, mà linh khí ở trong này, lại làm cho cơ thể người không ngừng nhảy lên, giống như ăn thuốc kích thích, kích động không thôi.

Cơ thể nhảy lên, hoạt tính gia tăng, tốc độ tu luyện ở trong này, tuyệt đối nhanh hơn ở Kiền Khánh Tông!

Chẳng qua dục tốc thì bất đạt, tu luyện quá nhanh cũng chưa hẳn là chuyện tốt.

- Hai vị hẳn là đệ tử ngoại môn tới tham gia Thánh Linh đệ tử đại tái đi! Thoạt nhìn coi như không tệ, ta gọi Mộ Kiệt, về sau hai người các ngươi hãy theo ta, trận đấu đến ta có thể chiếu cố các ngươi, không cho các ngươi bị giết!

Ngay lúc Nhiếp Vân cảm khái, một thanh âm thản nhiên vang lên, ngay sau đó hai người Nhiếp Vân liền nhìn thấy một thiếu niên ở dưới mọi người vây quanh đi tới.

Thiếu niên này cùng Mộ Thương lúc trước không sai biệt lắm, cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, một thân tinh khí nội liễm, đã muốn đạt tới Bí Cảnh đệ nhất trọng Pháp Lực Cảnh sơ kỳ!

Mười bảy mười tám tuổi Pháp Lực Cảnh sơ kỳ, đáng sợ!

Thiên phú so với Mộ Thương còn muốn yêu nghiệt!

- Nguyên lai là Mộ Kiệt công tử!

Mặc dù không biết thiếu niên này đến cùng thân phận gì, nhưng nhìn hắn chúng tinh ủng nguyệt, cũng biết địa vị khẳng định không thấp, Nhiếp Vân thuận miệng lên tiếng.

- Ân, cực kỳ thức thời!

Thấy Nhiếp Vân gọi hắn công tử, Mộ Kiệt cực kỳ cao hứng, gật gật đầu.

- Mộ Kiệt công tử là đệ tử nội môn thực lực cực mạnh của Điệp Dực Sơn Trang chúng ta, đã là cường giả Bí Cảnh, một khi tiến vào Thánh Linh đệ tử khảo hạch, có hắn bảo hộ, tỷ lệ sinh tồn của các ngươi sẽ lớn hơn rất nhiều! Còn không cống hiến bảo bối trên người bọn ngươi ra? Lấy tỏ vẻ cảm tạ!

Phía sau Mộ Kiệt một thiếu niên hét lớn.

- Nghe nói thế giới bên ngoài thứ tốt đặc biệt nhiều, nếu các ngươi từ bên ngoài tới, bảo vật nhất định không ít, đều lấy ra đi, đến lúc đó chúng ta nhất định sẽ chiếu cố các ngươi!

Lại một thiếu niên hừ lạnh nói.

Trong mắt bọn hắn, đệ tử ngoại môn trời sinh liền thấp hơn bọn hắn một cấp, nhóm người mình hỏi bọn hắn đồ vật, là phúc phí bọn hắn tu luyện có được.

- Ha hả, ngượng ngùng, chúng ta ở bên ngoài tu vi quá thấp, trên người thật sự không có bảo bối gì, nếu các vị là đệ tử nội môn, thực lực siêu quần, hẳn là giàu có hơn chúng ta, hỏi chúng ta... Có phải quá thấp kém hay không?

------oOo------

Chương 427: Mộ Kiệt (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân thấy bọn thiếu niên này tuy ngữ khí không tốt, lại không có gì quá xấu, cũng không phải là cố ý ức hiếp mình, liền cười cười.

- Ân, cũng phải, đệ tử ngoại môn các ngươi tu vi đều không ra hồn, không chiếm được bảo bối cũng bình thường, chỗ này của ta có hai thanh Linh Binh, các ngươi cầm đi, tới Thánh Linh đệ tử đại tái, các ngươi liền đi theo đằng sau ta, một tấc cũng không rời, chỉ cần đoạt giải quán quân, về sau thành đệ tử hạch tâm, cũng không phải là không có thể!

Mộ Kiệt nghe Nhiếp Vân nói, suy nghĩ một chút, tiện tay ném ra hai thanh trường kiếm.

- Ân?

Nhiếp Vân không nghĩ tới mình nói bậy nói bạ, đối phương lại tặng đồ thật, hơn nữa còn là Linh Binh, liền bất đắc dĩ.

Xem ra người trong Cổ Thành, tuy thực lực rất mạnh, nhưng kinh nghiệm giang hồ quá ít, tùy tiện nói dối cũng có thể lừa gạt!

- Mộ Kiệt, ngươi ở đây làm gì?

Mấy người đang nói chuyện, trước mặt vang lên một tiếng quát, Mộ Nham đi nhanh tới.

- Mộ Nham thúc thúc, ta mới vừa gặp được hai đệ tử ngoại môn, đang chỉ giáo bọn họ!

Nhìn thấy Mộ Nham, Mộ Kiệt vội vàng cúi đầu.

Đồng dạng là cường giả Bí Cảnh, thực lực cũng có chênh lệch, Mộ Nham bất quá là vừa mới tấn chức, thực lực còn kém xa Mộ Kiệt.

- Ngươi chỉ giáo bọn họ? Ngươi không điên chứ!

Nghe được Mộ Kiệt nói, Mộ Nham hoảng sợ.

Vị đại gia trước mắt này, ngay cả Mộ Kiều Tiên cũng quỳ xuống, ngươi một tiểu tử mới vừa nhập Bí Cảnh, liền muốn giáo huấn hắn, ngươi đừng làm ta sợ...

- Điên? Mộ Nham thúc thúc có ý tứ gì?

Lần này đến phiên Mộ Kiệt có chút mê hoặc.

- Ngươi... Vị Mộ Vân, Mộ Hà đại nhân này, là khách quý trang chủ mời tới, ngươi chỉ dạy bọn họ? Thật sự là vô lễ, còn không mau giải thích!

Mộ Nham vội vàng quát.

- Mộ Vân... Đại nhân?

Mộ Kiệt có chút mồm miệng không rõ.

Chỉ có thực lực vượt qua đối phương, mới có thể quang vinh lấy được danh hiệu đại nhân, Mộ Nham thúc thúc đường đường cường giả Bí Cảnh, nhưng gọi hắn là đại nhân? Ta không nghe lầm chứ? Khách quý của trang chủ? Một đệ tử ngoại môn nho nhỏ, dĩ nhiên là khách quý?

- Vị Mộ Vân đại nhân này vừa rồi một ngón tay khiến cho Mộ Kiều Tiên quỳ rạp xuống đất, thực lực có thể so với cường giả Pháp Lực Cảnh đỉnh phong, chẳng lẽ không để cho ngươi xin lỗi được sao?

Thấy Mộ Kiệt sững sờ, sắc mặt Mộ Nham trở nên cực kỳ khó coi, sợ vị trước mắt giáo huấn tiểu tử không biết trời cao đất rộng này, vội vàng hô lên thực lực cụ thể của Nhiếp Vân, lớn tiếng quát.

- Mộ Kiều Tiên? Cao thủ Top 5 của Mộ Ải Sơn Trang? Một ngón tay đã bị đánh quỳ xuống?

Cái này chẳng những Mộ Kiệt choáng váng, đám thiếu niên mới vừa rồi còn bừa bãi không thôi toàn bộ giống như gà gỗ.

- Ha hả, không có việc gì, chúng ta đi thôi! Đi gặp trang chủ đi!

Thấy bộ dáng mọi người như thế, Nhiếp Vân cười cười, cũng không nhiều lời, cùng Mộ Hà đứng dậy, đi theo phía sau Mộ Nham.

- Mời...

Thấy Mộ Vân không truy cứu, Mộ Nham nhẹ nhàng thở ra, hung hăng trừng mắt nhìn Mộ Kiệt một cái, đi nhanh ở phía trước dẫn đường, chỉ chốc lát liền biến mất.

- Đệ tử ngoại môn một ngón tay liền đánh bại Mộ Kiều Tiên?

- Mộ Nham thúc thúc gọi hắn đại nhân?

- Tuổi của hắn tựa hồ không lớn hơn chúng ta bao nhiêu, một đệ tử ngoại môn làm sao có thể mạnh như vậy?

Đám người Nhiếp Vân vừa đi, đám người Mộ Kiệt lập tức oanh nổ, tiêu hóa tin tức vừa rồi, cảm thấy không thể tin được.

- Mộ Kiệt lão đại...

Thời điểm mọi người ở đây nghi hoặc, đột nhiên bên ngoài chạy đến một thiếu niên, sắc mặt người này đỏ lên, tựa hồ vừa mới chạy đường xa, hô hấp cũng có chút thở không được.

- Làm sao vậy? Nhìn ngươi vội vàng hấp tấp là có chuyện gì!

Nhìn thấy tiểu đệ của mình như thế, Mộ Kiệt nhướng mày.

- Là như vậy, vừa rồi thời điểm ta đi ngang qua Tường Vân Lâu, nhìn thấy đám người Mộ Ải Sơn Trang Mộ Kiều Tiên, Mộ Long, Mộ Thương quỳ trên mặt đất, sau khi nghe ngóng mới biết được, dĩ nhiên là một đệ tử ngoại môn của Điệp Dực Sơn Trang chúng ta làm, một người một ngón tay, những người kia liền toàn bộ quỳ xuống, hiện tại còn không đứng lên được, thật là lợi hại, hiện tại toàn bộ Cổ Thành đều nói chuyện này...

Thiếu niên kia mặt mày hớn hở, tựa hồ kể ra chuyện làm người ta sảng khoái đến cực điểm, bất quá mới nói một nửa, đã cảm thấy có chút không đúng, chỉ thấy mọi người trước mắt sắc mặt đều trở nên cực kỳ khó coi, như cha mẹ chết vậy.

- Mộ Kiệt lão đại, các ngươi đây là làm sao vậy? Ta mới vừa nói là thật, thực có một người như thế...

Tiểu đệ này còn tưởng rằng những người kia không tin mình nói, cực lực thanh minh, sắc mặt đỏ bừng.

- Ngươi nói đệ tử ngoại môn kia... Chúng ta vừa rồi gặp...

Trên mặt Mộ Kiệt tựa hồ muốn khóc.

Nếu vừa rồi còn có cái gì nghi hoặc, hiện tại tất cả nghi hoặc đều tan thành mây khói.

Khó trách Mộ Nham thúc thúc sẽ gọi hắn đại nhân, cường giả Chí Tôn đả bại cường giả Pháp Lực Cảnh đỉnh phong, quái thai đáng sợ như vậy... Mà mình tính toán thu gia hỏa như vậy làm tiểu đệ...

May là đối phương không so đo, bằng không, hiện tại chỉ sợ sớm đã biến thành thi thể rồi...

Hai người Nhiếp Vân đi theo phía sau Mộ Nham, rất nhanh đi vào một đại sảnh rộng lớn.

Mộ Nham thông báo một tiếng, lúc này mới mỉm cười đi ở phía trước, dẫn hai người vào phòng.

Đại sảnh chỉ có mấy cái bàn dùng cho tiếp khách, trang sức cực kỳ đơn giản, bất quá càng đơn giản càng có vẻ đại khí, chủ nhân càng có tự tin siêu phàm.

- Mời ngồi!

Nhiếp Vân tùy tiện nhìn thoáng qua, chợt nghe trong phòng có một thanh âm hơi già nua vang lên, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một lão giả ngồi ngay ngắn ở giữa nhất, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên.

Lão giả này thoạt nhìn chừng năm mươi tuổi, đôi mắt sáng ngời hữu thần, bàn tay thô to mạnh mẽ, che kín vết chai, vừa thấy liền biết công phu dị thường lợi hại.

- Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong? Linh hồn Linh cấp sơ kỳ!

Lặng lẽ quan sát một chút, Nhiếp Vân nhất thời nhìn thấu thực lực chân chính của đối phương, hai mắt chợt lóe, ẩn đi toàn bộ năng lượng trong cơ thể của mình, mặc kệ người nào cũng nhìn không ra vấn đề.

Linh hồn của hắn bây giờ là Linh cấp trung kỳ, hơn xa lão giả này, chỉ cần ngăn chặn năng lượng, đối phương tuyệt đối nhìn không ra.

- Trang chủ, đây là Mộ Vân cùng Mộ Hà vừa đến Cổ Thành thí luyện, hai người là đệ tử của Mộ Liên chi nhánh!

Mộ Nham khẽ khom người, nhìn lão giả giới thiệu một chút, tiếp theo nhìn hai người Nhiếp Vân nói:

- Vị này chính là trang chủ của Điệp Dực Sơn Trang chúng ta!

------oOo------

Chương 428: Trang chủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mộ Vân (Mộ Hà) bái kiến trang chủ!

Nhiếp Vân, Mộ Hà khom người hành lễ.

- Ha hả, không cần đa lễ như vậy, năm đó thời điểm Mộ Liên chi nhánh rời Cổ Thành, ta còn chưa ra đời, ba mươi năm trước, ta từng thấy qua Mộ Đào của chi nhánh các ngươi, không biết hiện tại hắn như thế nào?

Lão giả dựa lưng vào ghế trên rộng lớn, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve tay vịn, tựa hồ nhớ lại cái gì đó.

Lời này nghe không có gì, như là ôn chuyện, lại mang theo hương vị khảo nghiệm, một khi trả lời không đúng, sẽ gặp rất nhiều phiền toái.

- Đa tạ Trang chủ quan tâm, Mộ Đào đúng là gia phụ, mấy năm trước người bệnh nặng đã qua đời rồi!

Mộ Hà vội vàng đứng dậy, trên mặt lộ ra vẻ cô đơn.

- Thật sự có lỗi, là ta đường đột rồi! Lúc ấy thời điểm ta thấy hắn, Thiên Diệp thần chưởng tu luyện đến cực hạn, thân thể cũng rất khỏe mạnh, như thế nào ba mươi năm không đến liền...

Lão giả tựa hồ có chút không dám tin tưởng.

- Năm đó lúc gia phụ tu luyện, bị ám thương dây dưa không cách nào khỏi hết, hơn nữa có lẽ trang chủ nhớ lầm rồi, gia phụ tu luyện không phải Thiên Diệp thần chưởng, mà là Huyền Thanh thiết chưởng, cũng không luyện đến mức tận cùng, thực lực của hắn cuối cùng ngay cả Chí Tôn cũng chưa đạt tới!

Mộ Hà nói.

- Nga, có thể là ta nhớ lầm, thật không phải!

Nghe được Mộ Hà nói, lão giả âm thầm gật đầu, cười nói:

- Bây giờ cách Thánh Linh đệ tử đại tái còn có ba ngày, các ngươi ở chỗ này nghỉ ngơi, dù là Mộ Ải Sơn Trang cũng không dám chạy tới nháo sự!

Nói đến đây quay đầu nhìn về phía Mộ Nham.

- Mộ Nham, ngươi dẫn bọn hắn đi Lê Huyên Đình ở lại! Thuận tiện nói rõ ràng quy củ Thánh Linh đệ tử đại hội năm nay, để cho bọn họ hảo hảo chuẩn bị!

- Vâng, trang chủ!

Mộ Nham gật đầu.

- Hai vị mời!

- Ân!

Nhiếp Vân biết vừa rồi đối phương hỏi mục đích là khảo nghiệm mình đến cùng có phải người Mộ Liên chi nhánh hay không, Mộ Hà trả lời hẳn là tiêu trừ cảnh giác của bọn họ, lúc này gật đầu cùng Mộ Hà đi theo Mộ Nham ra đại sảnh.

Ba người vừa ly khai, trong góc phòng đi ra một bóng người.

- Hai người kia ngươi thấy thế nào?

Trang chủ nhìn về phía bóng người.

- Nữ hài kia ta còn có thể nhìn ra một ít, nhưng thiếu niên tinh khí nội liễm, linh hồn không có chút dao động nào, không biết dùng phương pháp gì, thậm chí ngay cả ta cũng không nhìn ra tu vi cụ thể của hắn!

Bóng người nhíu mày.

Bóng người cũng là lão giả, hô hấp lâu dài, thường thường hít một hơi, cả buổi mới thở ra, chỉ bằng hô hấp có thể nhìn ra cơ năng toàn thân hắn đã muốn đạt tới đỉnh phong, tuyệt đối là Bí Cảnh đệ nhị trọng cường giả Nguyên Thánh cảnh!

Nguyên Thánh cảnh, từ trong không khí hấp thu Nguyên Thánh vi hạt, cải biến thân thể kết cấu, làm cho người ta hình thành Nguyên Thánh thể, năng lực cả người tăng cường, vô luận lực lượng phòng ngự hay cơ năng đều có tăng lên về bản chất.

- Ta cũng không nhìn ra! Thiếu niên này không đơn giản, tuy như trước là Chí Tôn, nhưng thực lực chỉ sợ đã có thể chiến thắng cường giả Nguyên Thánh cảnh bình thường!

Trang chủ gật gật đầu, chậm rãi nói.

- Một đệ tử ngoại môn có được thiên phú như thế, thật sự là không nghĩ ra!

Bóng người kia kỳ quái.

- Quản hắn thiên phú ra sao, nếu tới tham gia Thánh Linh đệ tử đại tái, liền nhất định phải chết, đến lúc đó chỉ cần chúng ta chuyển dời tiềm lực trên người hắn đến trên người Mộ Kiệt, tiểu tử này nhất định có thể đột nhiên tăng mạnh, Điệp Dực Sơn Trang chúng ta không lo không cường đại!

Trang chủ nhớ tới cái gì đó, vuốt chòm râu, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý.

- Đúng vậy, loại đệ tử ngoại môn này đối Cổ Thành chúng ta căn bản không có lòng trung thành, sở dĩ cho bọn họ tham gia sự kiện long trọng như thế, chính là dời đi tiềm lực của bọn hắn, chỉ cần dời đi những mầm mống tiềm lực này, Cổ Thành của chúng ta có thể phồn vinh mãi mãi, Linh Tê Tuyền cũng có thể liên tục không ngừng sinh ra nước suối!

Bóng người kia gật đầu.

- Mấy ngày nay ngươi lưu ý một ít, đừng cho hai người kia rời đi, một khi tiến vào Thánh Linh đệ tử đại tái, cho dù còn muốn đi cũng đi không được!

Trang chủ không biết nghĩ cái gì, ánh mắt lộ ra quang mang làm người ta âm hàn, ngón tay gõ lan can, phân phó một câu.

- Vâng!

Bóng người gật đầu, quay người ra đại sảnh, tựa hồ đi an bài chuyện này.

.....

- Dời đi tiềm lực? Xem ra Thánh Linh đệ tử đại tái này không đơn giản như vậy!

Đi theo phía sau Mộ Nham, vừa đi Nhiếp Vân vừa nhíu mày.

Sau khi rời phòng khách, liền lặng lẽ mở Thiên Nhãn, bóng người cùng trang chủ kia nói hắn đều nhìn rõ ràng!

Lúc trước Nhiếp Vân không thông môi ngữ, cho dù nhìn thấy đối thoại cũng không phân biệt ra được đối phương nói cái gì, bất quá ở trong thời gian đến Cổ Thành, hắn đã cẩn thận nghiên cứu một chút kỹ xảo môi ngữ.

Môn kỹ xảo này nói rất phức tạp, trên thực tế rất đơn giản, từng âm tự từ miệng phát ra đều có khác biệt rất nhỏ, loại khác biệt này đổi thành người bình thường rất khó nhìn ra, nhưng đối với Thiên Nhãn

Sư mà nói, vô cùng đơn giản.

Cho nên, hiện tại Nhiếp Vân thông qua người khác đối thoại, đã có thể nhìn ra bọn họ đang nói cái gì.

Vừa rồi vừa tiến vào đại sảnh, Nhiếp Vân liền phát hiện có người giấu ở một bên, ngay cả Ẩn Nặc sư cũng tránh không khỏi Thiên Nhãn chiếu xạ, che dấu bình thường làm sao thoát được qua ánh mắt của Nhiếp Vân?

Chẳng qua cho dù nhìn thấy, cũng làm như không thấy được, lúc rời đi dùng Thiên Nhãn quan sát động tĩnh cụ thể.

Hiện tại linh hồn của hắn cao hơn đám người trang chủ, cho dù dùng Thiên Nhãn quan sát, đối phương cũng không thể phát hiện!

Chân khí có thể dời đi, lực lượng có thể dời đi, cho tới bây giờ Nhiếp Vân còn chưa nghe nói qua tiềm lực cũng có thể dời đi, cho nên nhìn thấy trang chủ cùng bóng người kia nói, cảm thấy được có chút khó tin.

- Không quản bọn hắn làm khỉ gió gì, ta tới đây mục đích là tìm kiếm Linh Tê Tuyền Thủy, chỉ cần tìm được thứ này, liền lặng lẽ rời đi. Không cần phải cùng những người này liên lụy quá nhiều!

Không nghĩ ra, Nhiếp Vân liền không suy nghĩ thêm nữa.

Dù sao lần này mình lại đây là nghĩ biện pháp ăn cắp Linh Tê Tuyền Thủy, chỉ cần lấy được đồ vật liền xoay người rời đi, không cần phải đấu với những người

này.

Đương nhiên nếu như đối phương thật muốn đấu, Nhiếp Vân sẽ không để ý động thủ.

- Hai vị, nơi này chính là địa phương chúng ta chiêu đãi khách nhân tôn quý nhất Lê Huyên Đình, các ngươi ở chỗ này nghỉ ngơi a!

------oOo------

Chương 429: Mộ Ải Sơn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quan sát một hồi, không có phát hiện chuyện gì mới, Nhiếp Vân cũng không nhìn nữa, đi theo Mộ Nham, ba người rất nhanh đi vào một tiểu viện độc lập, Mộ Nham an bài một phen, cười nói.

- Tốt, phiền toái Mộ Nham thúc thúc, đúng rồi, vừa rồi trang chủ để người nói cho chúng ta quy củ của Thánh Linh đệ tử đại tái, ngươi nói rõ chi tiết một chút a, chúng ta cho tới bây giờ chưa từng tới Cổ Thành, không hiểu quy củ ở nơi này!

Thấy Mộ Nham an bài xong tính toán rời đi, Nhiếp Vân liền vội vàng hỏi, nếu không phải biết lúc trước hắn làm cho người ta quỳ đầy đất, thực còn tưởng rằng hắn là thiếu niên khiêm tốn.

- Kỳ thật rất đơn giản, ngươi nên biết vật trân quý nhất của Cổ Thành chúng ta là cái gì a!

Mộ Nham sửng sốt một chút, giải thích.

- Vật trân quý nhất, đương nhiên là Linh Tê Tuyền!

Nhiếp Vân suy nghĩ một chút gật gật đầu.

- Đúng vậy, vật trân quý nhất của Cổ Thành chúng ta chính là Linh Tê Tuyền. Không có nó, chúng ta làm sao có thể trẻ tuổi như vậy liền có thực lực cường đại như thế! Linh Tê Tuyền là đồ tốt, nhưng nước suối thật sự quá ít, một năm mới có thể sinh ra một giọt! Cũng bởi vì trân quý như thế, ở trên vấn đề phân phối, mọi người sinh ra khác nhau!

- Ngươi cũng biết, Cổ Thành chúng ta tổng cộng có ngũ đại Sơn Trang, làm theo ý mình, tất cả mọi người đều muốn nắm giữ Linh Tê Tuyền, đạt được ích lợi lớn hơn nữa, này liền có mâu thuẫn, vì không cho mâu thuẫn thương tổn an nguy của Cổ Thành, thành chủ phủ liền định một phương pháp, đó chính là ngũ đại gia tộc

chúng ta mỗi cách mười năm cử hành Thánh Linh đệ tử đại tái một lần, đệ tử đạt được thứ nhất thuộc về phe nào, Sơn Trang đó có thể chưởng quản Linh Tê Tuyền mười năm!

- Loại trận đấu này đệ tử ngoại môn cũng có thể tham gia, mọi người lẫn nhau cạnh tranh, có thể làm cho thực lực các đệ tử càng ngày càng mạnh, cũng giải quyết vấn đề phân phối Linh Tê Tuyền, cho nên được ngũ đại Sơn Trang ủng hộ, lâu ngày đã thành một loại phong tục tập quán, Mộ Vân đại nhân, ngươi vừa xuất hiện liền có được thực lực vượt qua người bình thường, cho nên lúc này mới đưa tới Mộ Ải Sơn Trang khủng hoảng, dù sao giới trước là bọn hắn chiếm được Linh Tê Tuyền, còn không muốn buông tay!

Mộ Nham nói lai lịch, mục đích của Thánh Linh đệ tử đại tái một lần.

- Nguyên lai như vậy...

Nhiếp Vân đã có chút minh bạch.

Khó trách mình mới tới Mộ Thương liền tìm phiền toái, xem ra đây là Mộ Ải Sơn Trang cố ý, đệ tử ngoại môn thực lực yếu liền trực tiếp đuổi đi, thực lực mạnh mà nói, liền lập tức đăng báo, làm cho cao thủ trong trang đi ra đánh chết, tiêu trừ trừ hoạ, cho nên cao thủ của Mộ Ải Sơn Trang mới tới nhanh như vậy!

Chỉ bất quá bọn hắn nằm mộng cũng không nghĩ đến sẽ gặp phải quái vật như Nhiếp Vân, Chí Tôn cấp có được linh hồn Linh cấp trung kỳ, sức chiến đấu lại cường đại đến cực điểm, cao thủ phái tới toàn bộ quỳ trên mặt đất, mất hết mặt mũi.

- Thánh Linh đệ tử đại tái là so như thế nào? Có hạng mục nào?

Mộ Hà đột nhiên hỏi.

Xem ra nàng cũng chỉ là nghe nói qua trận thi đấu này, biết mục đích, nhưng không biết phương thức cụ thể.

- Này ta cũng không rõ lắm, mỗi lần thi đấu phương thức đều không cùng, bất quá nhiều nhất là tham gia Linh Tê Tuyền thí luyện, có

thể câu thông Linh Tê Tuyền, tâm hữu linh tê mới có thể đạt được quán quân!

Mộ Nham nói.

- Câu thông Linh Tê Tuyền, tâm hữu linh tê?

Nhiếp Vân có chút nghe không hiểu.

- Hiện tại nói với ngươi cũng nói không rõ ràng, chờ tiến vào thí luyện, ngươi liền minh bạch!

Thấy thiếu niên có chút sững sờ, Mộ Nham nở nụ cười.

- Nga, đa tạ Mộ Nham thúc thúc chỉ điểm!

Nhiếp Vân vội vàng gật đầu.

Từ thái độ cùng biểu tình của Mộ Nham, tựa hồ hắn không biết chuyện dời đi tiềm lực mà trang chủ nói, Nhiếp Vân biết hỏi nhiều hơn nữa cũng vô dụng, nếu quả thật cái gì cũng biết, ngược lại sẽ khiến cho đối phương hoài nghi, lúc này không thèm nhắc lại.

- Ta đây liền đi trước, có cái gì cần ngươi thông tri người ở phía ngoài một chút là được!

Thấy hai người không vấn đề gì, Mộ Nham lại hàn huyên vài câu, liền đi ra ngoài.

.....

- Nhiếp Vân, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ? Chẳng lẻ muốn tham gia Thánh Linh đệ tử đại tái kia?

Mộ Nham rời đi, nhìn chung quanh không ai, Mộ Hà bố trí phong ấn, lặng lẽ truyền âm.

- Thánh Linh đệ tử đại tái không phải ba ngày nữa mới bắt đầu sao? Ba ngày nay ta vừa lúc tra xét Linh Tê Thiên Cung một chút, nhìn xem có thể lén lấy Linh Tê Tuyền Thủy ra hay không! Nếu như

có thể lén lấy ra, chúng ta trực tiếp đi là được, không cần phải tham gia thí luyện gì kia!

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng.

Lần này đến tìm Linh Tê Tuyền mục đích là vì bảo trì hoạt tính của thi thể đệ đệ, thời điểm không nên ra tay, tận lực không ra tay, cũng giảm ít một chút phiền toái.

- Tra xét Linh Tê Thiên Cung? Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng đi, Linh Tê Thiên Cung là địa phương quý giá nhất của cả Cổ Thành, bên trong đề phòng sâm nghiêm, hơi không cẩn thận liền...

Vẻ mặt Mộ Hà khẩn trương, tuy không nói hết câu, nhưng nghe ngữ khí liền biết chắc là “hẳn phải chết không thể nghi ngờ”.

- Yên tâm đi, chỉ cần nơi này không có linh hồn vượt qua ta, liền không bất cứ vấn đề gì!

Nhìn ra lo lắng của nàng, Nhiếp Vân cười ha hả, khoát tay áo.

- Trước tu luyện đi, muốn đi cũng phải chờ tới trời tối đã!

Cho dù Linh Tê Thiên Cung phòng ngự sâm nghiêm, có rất nhiều cổ trận, mình cũng không sợ, có được thiên phú Thiên Nhãn, các loại trận pháp sẽ hiển lộ nguyên hình, hơn nữa linh hồn lực siêu cường cùng thiên phú Ngụy Trang, trà trộn vào hẳn là không tính quá khó khăn!

Đương nhiên, việc này không thể nói với Mộ Hà, nếu không thiên phú đặc thù của mình thật sự nhiều lắm, chỉ sợ nàng không chịu nổi sẽ bị hù chết.

- Vâng!

Mộ Hà biết thân phận của mình, hiểu được thiếu niên dám nói như vậy, khẳng định có biện pháp, lúc này không hề hỏi nhiều, tìm gian phòng ngồi xuống, tiến vào trạng thái tu luyện.

Điệp Dực Sơn Trang có khí tức khiến người ta hưng phấn, tu luyện

tốc độ khí huyết vận hành nhanh hơn gấp bội, ở đây tu luyện tuyệt đối gấp mấy lần địa phương khác, loại cơ hội tốt này, nàng cũng không muốn lãng phí!

Thấy nàng tu luyện, Nhiếp Vân cũng tu luyện, không biết qua bao lâu, hai mắt đột nhiên mở ra.

- Nên hành động rồi!

Cười cười, liền đứng lên.

- Trước khi đi, còn phải giải quyết một chút phiền toái!

Hai mắt trợn lên, bắn ra một đạo kim quang, một bóng người lẳng lặng trốn ở đó, vẫn không nhúc nhích, một chút khí tức cũng không phát ra.

------oOo------

Chương 430: Mộ Ải Sơn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu không phải Nhiếp Vân có được thiên phú Thiên Nhãn, chỉ sợ cũng phát hiện không được người này, thân thể của hắn cùng chung quanh phù hợp hoàn mỹ vô khuyết, một chút khuyết điểm cũng không có.

- Chỉ là tinh thông ẩn nấp mà thôi, cũng không phải Ẩn Nặc sư!

Nhìn kỹ một chút, biết đối phương không phải Ẩn Nặc sư, lúc này Nhiếp Vân mới lắc đầu, linh hồn Linh cấp trung kỳ hóa thành một đạo thẳng tắp, đột nhiên bắn qua!

Ẩn Nặc sư chân chính che dấu, so với người này càng thêm bí ẩn, hiện tại mình liếc mắt một cái có thể nhìn thấy, khẳng định không phải! Nếu như là Ẩn Nặc sư mà nói, chỉ cần cảm thụ một chút Ẩn Nặc khí, khẳng định sẽ nhiều ra một loại thiên phú.

Có loại thiên phú này, lại đi Linh Tê Thiên Cung mà nói, tỷ lệ thành công nhất định sẽ gia tăng không ít! Chỉ là đối phương không phải Ẩn Nặc sư, liền không có tất yếu lưu lại rồi.

Phù phù!

Bị linh hồn cường đại của Nhiếp Vân đâm một phát, bóng người trước mặt bỗng tối sầm, liền trực tiếp hôn mê.

- Ngươi trước ngủ một hồi, chờ tỉnh lại, sẽ quên chuyện này...

Cười cười, thân thể Nhiếp Vân hóa thành một bóng ma trong bóng đêm, nháy mắt từ tại chỗ biến mất không thấy gì nữa.

Cảnh giới linh hồn cao hơn một bậc có thể đè chết người, người này linh hồn bất quá Linh cấp sơ kỳ, Nhiếp Vân vừa vặn cao hơn một cấp bậc, làm cho hắn hôn mê quên sự tình tuy phức tạp, nhưng Nhiếp Vân là ai? Là lão quái vật của hai thế giới, bí pháp nhiều đếm không xuể, làm cho hắn trực tiếp té xỉu, quên sự tình, đơn giản.

Ra sân, Nhiếp Vân không dám làm ra động tĩnh, một đường tiềm hành, rất nhanh liền đi tới một ngọn núi nguy nga.

Dưới đỉnh núi tràn đầy kiến trúc, bên trong người đến người đi, vừa thấy liền biết thuộc về thế lực lớn nào đó.

- Phong ấn thật là lợi hại, không hổ là Thượng Cổ lưu truyền tới nay, đáng sợ!

Nhiếp Vân vẫn chưa tới gần, mà lợi dụng thiên phú Thiên Nhãn nhìn thoáng qua ngọn núi, nhìn kỹ, không khỏi tắc luỡi.

Cửa đá trước mặt rậm rạp hiện đầy phong ấn, mỗi một loại đều diệu đoạt Thiên Công, làm người ta khó có thể tin.

Những trận pháp này là từ thời kỳ thượng cổ lưu lại, mỗi một loại đều có mấy vạn loại hậu chiêu, nếu không đình chỉ trận pháp mà nói, coi như mình có được thiên phú Thiên Nhãn, cũng không có khả năng thành công tiến vào!

Thật giống như lưới đánh cá, lỗ thủng chỉ như ngón tay, cho dù ngươi biết rõ chỉ cần chui qua lỗ có thể thành công, nhưng mà tuyệt đối không thể làm được!

- Ba phế vật các ngươi, hảo hảo nói rõ ràng cho ta, đến cùng sao lại thế này?

Đang quan sát làm sao tiến vào cửa đá, đột nhiên nghe được một tiếng bạo rống phẫn nộ từ kiến trúc phía trước truyền tới.

Thiên Nhãn đảo qua, Nhiếp Vân liền nhịn cười không được.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, đúng là đám người Mộ Thương, Mộ Long, Mộ Kiều Tiên ban ngày mình giáo huấn.

Lúc này bọn hắn đang ở trong một đại sảnh rộng lớn, như trước bảo trì tư thế quỳ xuống, trước mặt là một lão giả, hai hàng lông mày dựng thẳng, trong đôi mắt đen thẫm, lửa giận thiêu đốt hừng hực.

- Gia gia, là một đệ tử ngoại môn của Điệp Dực Sơn Trang, thực lực của hắn quá mạnh mẽ, ngay cả Mộ Kiều Tiên thúc thúc cũng không phải đối thủ, ta cũng không có biện pháp...

Mộ Thương vẻ mặt ủy khuất.

- Hừ, ba thứ mất mặt, mặt của Mộ Ải Sơn Trang chúng ta đều bị các ngươi làm mất hết rồi!

Lão giả gầm lên giận dữ.

- Đúng, đúng!

Vẻ mặt ba người đều buồn khổ.

Bọn họ cũng không nghĩ ra, thiếu niên kia sẽ có thực lực như thế, ngay cả cường giả Bí Cảnh cũng không phải đối thủ!

- Trang chủ, ta xem trước cởi bỏ cấm chế trên người bọn họ đi, ở

bên ngoài quỳ một ngày, khẳng định cũng cực kỳ khó chịu!

Một lão giả ở trước mặt trang chủ nói.

Lão giả này là người hầu từ nhỏ của trang chủ, hiện tại cũng đã đạt tới Bí Cảnh đệ nhị trọng Nguyên Thánh cảnh sơ kỳ, thực lực không phải nhỏ.

- Mất mặt xấu hổ, chịu khổ một chút cũng bình thường!

Hừ một câu, lão giả gật gật đầu, vẻ mặt hận ý.

- Được rồi, cởi bỏ cấm chế cho bọn hắn, bất kể nói thế nào, các ngươi cũng đại biểu Mộ Ải Sơn Trang chúng ta, dám đối với các ngươi như vậy, đôi cẩu nam nữ kia phải chết, Điệp Dực Sơn Trang cũng phải trả giá thật lớn!

- Vâng, trang chủ!

Người hầu gật đầu, hai tay giao hợp, mười ngón giống như dây đàn vũ động, đưa tay về phía trước.

Lực lượng của Nguyên Thánh cảnh như thác nước trút xuống, bao phủ hoàn toàn ba người, pháp lực dày đặc giống như thủy ngân, thẩm thấu lỗ chân lông, hung hăng lao tới cấm chế mà Nhiếp Vân lưu lại.

- Phá cho ta!

Hai mắt người hầu trợn tròn, trên đầu dâng lên hơi nước biến ảo thành đầu Hổ, đầu bò, đầu rắn... Diễn biến mười hai cầm tinh.

Thập Nhị Sinh Tiếu Công!

Một loại công pháp Hoàng tộc thượng phẩm, lúc đại thành có thể biến hóa ra mười hai cầm tinh, lẫn nhau chuyển hóa, uy lực vô cùng.

Ầm vang!

Lực lượng của người hầu vận chuyển tới cực hạn, cả gian phòng giống như động đất, Mộ Thương, Mộ Kiều Tiên ở dưới áp lực cường đại, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Đăng đăng đăng đăng!

Đột nhiên linh hồn của người hầu như nhận lấy bị thương nặng, sắc mặt cứng đờ, cuồng phun máu tươi, bay ngược đi ra ngoài!

- Cấm chế thật là lợi hại... Trang chủ, ta phá không ra!

Thở hổn hển, cả người người hầu run rẩy, tự hồ bị thương rất nặng.

Tuy hắn chỉ là Nguyên Thánh cảnh sơ kỳ, nhưng chỉ phá giải cấm chế liền lọt vào phản phệ bị thương, đủ thấy cấm chế đáng sợ!

- Phế vật! Tất cả đều là phế vật! Thường Sâm, ngươi theo ta đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ta không dạy qua ngươi sao? Loại cấm chế này, ngươi công kích càng mạnh, lực bắn ngược lại càng lớn, phải như kéo tơ tầng tầng mở ra, sau đó mới có thể bài trừ! Ngươi đột nhiên công kích như vậy, lực lượng phát huy đến cực hạn, không lọt vào phản phệ mới là lạ!

Mộ Ải Sơn Trang trang chủ nhướng mày, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

- Đúng, đúng, trang chủ giáo huấn rất đúng, là thuộc hạ lỗ mãng rồi!

Người hầu ho khan vài tiếng, sắc mặt tái nhợt.

- Hiện tại ta liền phá giải cấm chế này cho ngươi xem, ngươi phải hảo hảo học một chút, về sau không nên cái gì cũng phải ta tự mình động thủ!

Trang chủ đi về phía trước, từng bước đi tới trước mặt ba người, liếc mắt một cái.

- Tuy rất lợi hại, nhưng tinh thần lực không đủ, biến thành chỉ tốt ở bề ngoài, trăm ngàn chỗ hở! Hiện tại ta liền phá giải, cho các ngươi

biết một chút, về sau gặp lại loại tình huống này, đừng bị động như thế nữa!

Phân phó một tiếng, trang chủ đi về phía trước hai bước, bàn tay to trảo một cái, lòng bàn tay trào ra một lốc xoáy pháp lực, không ngừng xoay tròn, sinh ra lực thôn tính thật lớn.

------oOo------

Chương 431: Tử vong thí luyện (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cẩn thận thăm dò! Phá cho ta!

Hừ lạnh một tiếng, trang chủ lại về phía trước, lốc xoáy bay đến đỉnh đầu của ba người, một cỗ lực lượng khổng lồ, bao phủ xuống cấm chế trên người bọn hắn.

Thầm thì!

Lốc xoáy giống như Cự Thú thôn thiên, cẩn thận thăm dò, muốn cắn nuốt sạch Kim Cương Hàng Ma ấn.

Phong ấn tróc thuật!

Loại phương pháp này được cho là một loại bí thuật, có thể tầng tầng mở ra phong ấn cương mãnh, phòng ngừa phản phệ.

Ầm vang!

Ngay thời điểm ba người cảm thấy áp chế ở trên người càng ngày càng nhỏ, đột nhiên nổ mạnh kịch liệt, trang chủ như bị phản phệ kịch liệt, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Đăng đăng đăng đăng lui về phía sau vài bước.

Phù phù!

Cũng quỳ ở trên mặt đất!

- Trang chủ...

- Trang chủ lại bị cấm chế phản phệ quỳ xuống, làm sao có thể lợi hại như vậy?

Nhìn thấy một màn trước mắt, đám người Mộ Thương sắp bị hù chết.

Khó trách bọn hắn xông không ra cấm chế, ngay cả trang chủ cũng phá không ra, bọn họ làm sao có thể đứng lên?

- Trang chủ...

Người hầu cũng hoảng sợ, vội vàng đi tới phía trước, tính toán nâng trang chủ dậy, bất quá mới đi hai bước, đã cảm thấy một cổ lực lượng đột nhiên áp bách, đầu gối mình cũng mềm nhũn, quỳ gối ở đối diện trang chủ.

Trong lúc nhất thời cả gian phòng toàn bộ quỳ gối trên mặt đất, ngươi xem ta, ta xem ngươi, quỷ dị không nói nên lời.

- Trang chủ, rốt cuộc sao lại thế này? Chẳng lẽ thực lực của Chí Tôn kia còn mạnh hơn ngươi? Điều này sao có thể!

Cảm nhận được áp lực trên người, người hầu căn bản vô lực phản kháng, vẻ mặt hoảng sợ.

Trang chủ Bí Cảnh đệ nhị trọng Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong, thực lực cho dù ở Cổ Thành cũng sắp xếp thượng đẳng, thế nhưng chỉ phá giải cấm chế đã bị bức quỳ xuống, đối phương nên mạnh bao nhiêu?

- Đáng giận, đáng giận!

Trang chủ không trả lời người hầu hỏi, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, trên đầu hơi nước quay cuồng, tựa hồ toàn lực trùng kích cấm chế, tính toán đứng lên.

PHỐC!

Trùng kích một hồi, phun ra một ngụm máu tươi, chẳng những không giải trừ, ngược lại áp lực của cấm chế càng ngày càng mạnh, làm cho hắn quỳ trên mặt đất, muốn động cũng động không được!

- Ha hả!

Nhiếp Vân dùng Thiên Nhãn nhìn rõ ràng, cười cười.

Kỳ thật cấm chế áp chế đám người Mộ Thương căn bản không có uy lực lớn như vậy, sở dĩ xuất hiện loại tình huống này, là vừa rồi hắn lại lặng lẽ xuất thủ mà thôi!

Linh hồn Linh cấp trung kỳ, chỉ vận dụng linh hồn lực, không sử dụng chân khí, ngay cả trang chủ cũng không phát hiện, trực tiếp trúng chiêu!

Đạt tới Bí Cảnh, lực lượng linh hồn liền có vẻ càng trọng yếu, linh hồn cường đại, chỉ cần không để cho đối phương gần người, chỉ bằng Linh Hồn Phong bạo, liền có thể tiêu diệt tinh thần của đối thủ, làm cho đối phương trực tiếp tử vong!

Đương nhiên, nếu những người này có Linh Binh phòng ngự linh hồn, có thể ngăn trở loại linh hồn công kích này, Nhiếp Vân thi triển chiêu này mà nói, sẽ biến khéo thành vụng, bị đối phương phát hiện!

Hiện tại hắn chỉ là linh hồn cường đại, sức chiến đấu so với cường giả Nguyên Thánh cảnh kém quá xa, thật muốn bị phát hiện, trốn cũng trốn không thoát!

Nói cách khác, đối phương không có Linh Binh phòng ngự linh hồn mà nói, linh hồn mình cường đại, cơ hồ vô địch, nếu có loại vật này, liền vô dụng. Cho nên, bất kể nói thế nào, thực lực cường đại mới là tiền vốn!

Nếu hiện tại Nhiếp Vân có thực lực Bí Cảnh đệ nhị trọng, lại phối hợp lực lượng linh hồn, phỏng chừng nháy mắt có thể quét ngang

Mộ Ải Sơn Trang, cũng không cần giả thần giả quỷ, thi triển những thủ đoạn này rồi.

- Không phá giải được phong ấn trước Linh Tê Thiên Cung, trộm Linh Tê Tuyền Thủy chính là nằm mơ, vẫn là đi về trước. Bị đối phương phát hiện thì phiền toái!

Trong lòng vừa động, Nhiếp Vân liền muốn rời khỏi, bất quá thân thể còn không có động, liền cảm thấy mấy cổ khí tức cường đại thẳng tắp lao đến.

Haizz- một tiếng, liền dừng ở trong viện trước mặt.

Đúng là Điệp Dực Sơn Trang trang chủ? Vài người còn lại là ai? Thực lực cùng hắn cư nhiên tương xứng, người ở phía trước càng lợi hại, linh hồn chỉ sợ đã giống như ta, đạt tới Linh cấp trung kỳ rồi...

Thấy rõ ràng người tới, Nhiếp Vân biến sắc, thân thể nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, giấu kín ở một góc ai cũng không chú ý, vẫn không nhúc nhích, giống như cả người đột nhiên từ không trung tiêu thất.

Thực lực mấy người tới tương đương Điệp Dực Sơn Trang trang chủ, Mộ Ải Sơn Trang trang chủ, thậm chí còn có một cái càng mạnh, không cần nghĩ, nhất định là mấy vị trang chủ khác cùng thành chủ rồi!

Cổ Thành thực lực mạnh nhất đúng là thành chủ, Bí Cảnh đệ tam trọng, linh hồn Linh cấp trung kỳ, cho dù không có Linh Binh phòng ngự linh hồn, gặp được mình, cũng có thể tiện tay đánh chết!

- Mộ Khải, Thánh Linh đệ tử đại tái ba ngày sau liền cử hành, ta triệu tập tứ Đại trang chủ còn lại cùng nhau thương nghị chuyện đại tái... Ngươi làm sao vậy? Quỳ trên mặt đất làm gì?

Còn chưa đi vào phòng, thành chủ liền tùy tiện hô lên, bất quá mới hô một nửa, liền nhìn thấy đám người Mộ Ải Sơn Trang trang chủ, đồng loạt quỳ trên mặt đất, cổ quái nói không nên lời.

- Ha ha, ta xem là Mộ Khải trang chủ chiếm được công pháp nào đó, đang dạy mọi người cùng nhau tu luyện a! Mộ Khải trang chủ, đây là ngươi không đúng, có công pháp tốt như vậy, sao còn chiếm làm của riêng...

Điệp Dực Sơn Trang trang chủ thấy bộ dạng này của hắn, nhất thời nở nụ cười, rất sảng khoái.

- Công pháp quỳ xuống? Thật không sai, bất quá cho không ta, ta cũng không học, ta xem vẫn là Mộ Khải trang chủ tự học đi, chờ tu luyện tới đại thành, toàn bộ Sơn Trang các ngươi, vừa ra khỏi cửa đã xuống quỳ, thật sự quá uy phong...

Lại một trang chủ âm dương quái khí nói.

Ngũ đại Sơn Trang tuy nói không phải đối địch, nhưng bởi vì cạnh tranh, quan hệ cũng không được tốt lắm, lúc này vừa vặn có cơ hội bỏ đá xuống giếng, làm sao có thể buông tha.

- Uy phong ta nhìn thấy vị tất, ta cảm thấy là Mộ Khải trang chủ dẫn dắt thuộc hạ tu luyện, Mộ Ải Sơn Trang bọn họ trở thành Sơn Trang có tiền nhất Cổ Thành, là sự tình cực kỳ thoải mái!

Lại một trang chủ nói.

- Sơn Trang có tiền nhất? Đây là có chuyện gì?

Một trang chủ thần tình nghi hoặc.

- Này còn không đơn giản, gặp người đã xuống quỳ, ai không cho ít tiền? Tích thiểu thành đại, Mộ Ải Sơn Trang có thể không giàu sao? Được rồi, Mộ Khải trang chủ, ta sợ ngươi rồi, chỗ này của ta còn có hai khối linh thạch hạ phẩm, ngươi cầm rồi nhanh đứng lên đi, đường đường một trang chủ, quỳ ở trước mặt ta như vậy, ta thật sự ngượng ngùng...

Trang chủ này vừa nói vừa lấy ra hai viên linh thạch, trong giọng nói tràn đầy nham hiểm.

------oOo------

Chương 432: Tử vong thí luyện (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Các ngươi...

Nghe được mọi người châm chọc, Mộ Ải Sơn Trang trang chủ Mộ Khải tức giận đến muốn điên, phổi sắp nổ tung, bất quá quỳ trên mặt đất cũng không có biện pháp, đành phải quay đầu nhìn về phía thành chủ.

- Thành chủ, chúng ta bị người ám toán, chẳng lẽ ngươi còn tính toán xem cuộc vui?

- Ách... Này a... Đứng lên đi!

Thành chủ vốn cũng muốn xem trò hay một hồi, bị Mộ Khải trang chủ nói, sắc mặt đỏ một chút, đành phải vung tay.

Bùm bùm!

Cấm chế trên thân đám người Mộ Khải trong nháy mắt tiêu tán, mấy người cảm thấy áp lực buông lỏng.

Thành chủ linh hồn Linh cấp trung kỳ tương đương Nhiếp Vân, vừa ra tay đã phá giải cấm chế.

- Mộ Khải trang chủ, đây là có chuyện gì? Các ngươi như thế nào... Đều quỳ trên mặt đất? Là ai hạ thủ?

Cởi bỏ cấm chế cho mọi người xong, thành chủ hỏi.

- Chuyện này không nói cũng thế, thù này ta sẽ tự mình đi báo, nếu chư vị đến vì chuyện Thánh Linh đệ tử đại tái, mời ngồi, chúng ta thương nghị!

Đứng dậy, trên mặt Mộ Khải khó coi, biểu tình vòng vo vài vòng, rất nhanh liền đè ép phẫn nộ trong lòng xuống, ngồi ở chỗ của mình,

nhìn mọi người vẫy tay một cái.

Bị một Chí Tôn lưu lại chuẩn bị ở sau áp chế quỳ xuống, dù da mặt của Mộ Khải dày cũng không muốn ở trước mặt mọi người nói ra, bằng không, chỉ sợ Mộ Ải Sơn Trang sẽ vĩnh viễn trở thành trò cười!

Nói sau, một Chí Tôn còn có thủ đoạn lợi hại như thế, khẳng định có bảo bối cực kỳ lợi hại, nói ra, tương đương giao thứ tốt ra, hắn sao cam tâm!

- Một khi đã như vậy, tất cả mọi người ngồi đi!

Thấy đối phương không muốn nhiều lời, thành chủ cũng không truy vấn, thản nhiên nói một tiếng, tứ Đại trang chủ còn lại cũng đồng thời ngồi xuống.

- Mộ Khải, Mộ Ải Sơn Trang các ngươi đã chiếm lấy Linh Tê Tuyền ba mươi năm, năm nay chúng ta nhất trí quyết định phải sửa quy tắc tỷ thí một chút, bằng không, đệ tử các ngươi được nước suối gia trì, thực lực càng ngày càng mạnh, về sau chẳng phải sẽ không có phần của Sơn Trang khác?

Một trang chủ nói.

- Đúng vậy, ai cũng biết chỗ tốt của Linh Tê Tuyền, một Sơn Trang độc chiếm cũng không phải chuyện tốt!

Lại một trang chủ cười lạnh.

Ngũ đại Sơn Trang, Điệp Dực, Mộ Ải, Quỳnh Hạc, Húc Dương, Minh Hà, Mộ Ải Sơn Trang liên tục ba lượt đại tái chiếm được quán quân, liên tục nắm Linh Tê Tuyền trong tay ba mươi năm, ba mươi năm đối với tu luyện giả mà nói không dài, nhưng đối với thế hệ trẻ sẽ xuất hiện vấn đề rất lớn.

Mười năm chính là một lứa, ba mươi năm tương đương với ba thế hệ, ba thế hệ này nắm Linh Tê Tuyền trong tay cùng không nắm trong tay, có khác nhau một trời một vực!

Tùy ý Mộ Ải Sơn Trang phát triển như vậy, chỉ sợ bốn Sơn Trang khác sẽ không còn lực tranh đấu!

- Mộ Ải Sơn Trang chúng ta nắm Linh Tê Tuyền trong tay cũng là dựa theo quy củ, nhờ là thực lực, các ngươi có bản lĩnh liền cho thuộc hạ đệ tử của mình không chịu thua kém một chút, đừng làm áo cưới cho người khác!

Nghe được ngữ khí của mọi người không tốt, Mộ Khải cũng không lưu tình chút nào.

- Được rồi, không có gì phải ầm ĩ, nếu tất cả mọi người muốn được quyền khống chế Linh Tê Tuyền, ta xem không bằng như vậy, lần này Thánh Linh đệ tử đại tái, chúng ta liền tiến hành Tử vong thí luyện!

Đột nhiên, Điệp Dực Sơn Trang trang chủ cắt đứt mọi người cãi nhau, quay đầu nhìn về phía thành chủ.

- Thành chủ, ngươi cảm thấy đề nghị của ta như thế nào?

- Tử vong thí luyện? Không được, đây tuyệt đối không được!

- Có thể tham gia Thánh Linh đệ tử đại tái, đều là tương lai của Cổ Thành chúng ta, tỉ lệ tử vong của tử vong thí luyện rất cao, sẽ hao tổn không ít người!

Thành chủ còn chưa nói, liền có hai trang chủ kêu lên, hiển nhiên không đồng ý phương pháp này.

- Chúng ta phải nghe thành chủ, các ngươi cãi nhau có ích lợi gì?

Một người cắt ngang hai người nói, cũng nhìn về phía thành chủ.

- Tử vong thí luyện... Cũng được, có thể tập hợp tiềm lực của tất cả đệ tử, tới trên người một bộ phận đệ tử! Như vậy đi, chỗ này của ta có năm ngọc bài, bên trong có ta rót vào tinh thần lực, năm Sơn Trang các ngươi đều có đệ tử mình coi trọng nhất, chỉ cần giao ngọc bài này cho đệ tử đó, hắn liền không có bất kỳ nguy hiểm nào, cũng sẽ không tử vong! Như vậy, các ngươi liền không cần lo lắng

vấn đề tử vong!

Bàn tay của Thành chủ khẽ lật, lòng bàn tay nhiều ra năm ngọc bài không lớn.

- Phương pháp này của Thành chủ rất tốt, như vậy chúng ta có thể cho một ít đệ tử ngoại môn thực lực yếu đi chịu chết, thành tựu đệ tử mình coi trọng nhất, như vậy từng Sơn Trang đều có thể được ưu đãi, cũng không cần cãi nhau nữa!

Điệp Dực Sơn Trang trang chủ tựa hồ biết thành chủ sẽ nói như vậy, cười cười, lúc này tiếp nhận một ngọc bài.

- Cho đệ tử ngoại môn cùng một ít đệ tử nội môn thực lực yếu chịu chết, thành tựu đệ tử coi trọng nhất? Ta cũng đồng ý!

Một trang chủ gật đầu.

- Ta cũng đồng ý!

Lại một trang chủ tán thành.

- Hừ, này là các ngươi đều thương nghị qua đi, hiện tại sang đây chính là bức bách ta đáp ứng... Coi như các ngươi ngoan độc!

Nhìn thấy mọi người nhanh như vậy liền đáp ứng, Mộ Khải làm sao không biết chuyện ẩn ở bên trong, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Bất quá, hắn chỉ là một Sơn Trang trang chủ, tứ Đại trang chủ tính cả thành chủ đều đáp ứng rồi, hắn cũng không có biện pháp cự tuyệt, chỉ có thể gật đầu.

- Đệ tử ngoại môn cùng đệ tử nội môn thực lực yếu đi chịu chết? Thành tựu đệ tử coi trọng? Xem ra tử vong thí luyện này có cổ quái rất lớn!

Chỗ tối tăm, Nhiếp Vân nghe một hồi, tuy không hoàn toàn biết rõ ràng bọn họ đến cùng dời đi tiềm lực như thế nào, làm sao để đệ tử ngoại môn chịu chết, nhưng biết, tử vong thí luyện này khẳng định cực kỳ cổ quái.

- Xem ra Điệp Dực Sơn Trang trang chủ đã sớm cùng thành chủ thương nghị tốt, lúc này mới đưa ra loại thí luyện này, một khi đã như vậy, hắc hắc, cũng đừng trách ta...

Trong lòng Nhiếp Vân vừa động, một kế hoạch tuyệt diệu ở dưới đáy lòng âm thầm thành hình.

Nếu như mình trước đó không nghe được mấy cái này, chỉ sợ bị đối phương hại cũng không biết, nếu bọn họ đê hèn như thế, mình cũng không cần phải giả bộ làm người tốt.

Lại nghe một hồi, cảm thấy không có tin tức mới gì, lúc này Nhiếp Vân mới đứng dậy, lặng lẽ ly khai, bay vút về phía Điệp Dực Sơn Trang.

Thiên phú Thiên Nhãn có thể trước tiên nhìn thấy nguy hiểm, một đường không có mạo hiểm gì, rất nhanh liền về tới Sơn Trang.

------oOo------

Chương 433: Trang chủ âm mưu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đệ tử có tiềm lực nhất... đệ tử có tiềm lực nhất của Điệp Dực Sơn Trang, chỉ sợ sẽ là Mộ Kiệt kia rồi, xem trước một chút hắn ở nơi nào...

Vận thiên phú Thiên Nhãn, Nhiếp Vân quét trọn Điệp Dực Sơn Trang một lần, rất nhanh liền phát hiện chỗ ở của Mộ Kiệt, thân thể tiềm ở trong bóng đêm, rất nhanh chạy tới.

- Mộ Kiệt, nếu lần này Thánh Linh đệ tử đại tái, Mộ Vân kia tham gia, ngươi muốn thắng được, chỉ sợ có chút khó khăn!

Điệp Dực Sơn Trang, Mộ Nham nhìn thiếu niên ở trước mắt lắc lắc đầu.

- Một đệ tử ngoại môn, hắn là cái khỉ gì, dám cùng ta tranh? Yên tâm đi, Mộ Nham thúc thúc, ta sẽ làm cho hắn căn bản không tham gia được trận đấu!

Mộ Kiệt xiết chặt nắm tay, trong mắt hiện lên một tia ngoan ý.

Từ nhỏ thiên tài, thực lực đột nhiên tăng mạnh, sáng tạo ra tính cách ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh, chỉ cần cùng thế hệ có người thực lực mạnh hơn hắn, liền nghĩ biện pháp đánh chết hoặc đuổi đi!

Nếu không như vậy, cũng sẽ không ở lúc Nhiếp Vân vừa đến liền muốn thu hắn làm tiểu đệ rồi.

- Làm cho hắn không tham gia được trận đấu? Ý của ngươi là giết hắn? Đích thật là biện pháp tốt, nhưng thực lực của hắn, ta cũng nhìn không thấu, chớ nói chi là ngươi!

Nhớ tới thiếu niên đáng sợ. Mộ Nham nhịn không được lắc đầu.

Đối phương ngay cả Mộ Ải Sơn Trang Mộ Kiều Tiên cũng có thể ép quỳ xuống. Thực lực mạnh đã vượt ra khỏi tưởng tượng, thật dễ giết như vậy, mình cũng không cần lo rồi.

- Yên tâm đi, Mộ Nham thúc thúc!

Tựa hồ nhìn thấu Mộ Nham lo lắng, Mộ Kiệt cười hắc hắc.

- Chỗ này của ta có một bình độc khí lợi hại nhất của Yêu Tộc, vô hình vô sắc, qua một hồi ta làm bộ đi bái phỏng đệ tử ngoại môn kia, sẽ phóng xuất bình độc dược, độc chết hắn. Cho dù thực lực hắn có mạnh hơn nữa, ở dưới loại độc khí này cũng tuyệt đối tử vong, không có đường sống nào!

- Độc khí?

Mộ Nham chấn động.

Sắc mặt Mộ Kiệt dữ tợn, cắn chặc răng nanh.

- Đúng vậy, vô độc bất trượng phu, chỉ cần giết hắn, ta nhất định có thể được thứ nhất, một khi trải qua Linh Tê Tuyền tẩy lễ, vừa mới đạt tới Bí Cảnh đệ nhị trọng cũng chưa chắc thắng ta! Bất kể là ai, dám chắn đường ta đi, đều phải chết! Bất kể thực lực của hắn mạnh bao nhiêu!

Hắn kinh nghiệm giang hồ không nhiều, nhưng xuống tay cực kỳ tàn nhẫn.

Này cũng khó trách, Cổ Thành khắp nơi đều là thiên tài, muốn ở trong nhiều thiên tài như vậy trổ hết tài năng, không có một chút thủ đoạn, căn bản là không có khả năng!

- Kỳ thật cũng không cần phức tạp như thế, trang chủ biết ngươi sẽ động thủ, đã thay ngươi chuẩn bị xong, lần so tài này tiến hành chính là tử vong thí luyện, khi đó trang chủ sẽ ở trên người tiểu tử kia lưu lại một đạo khí tức, áp chế lực lượng của hắn. Một khi vào Linh Tê Thiên Cung, lạc ấn bùng nổ, hắn sẽ bị đối đãi như người ngoài Thiên Cung, các loại phong ấn trận pháp toàn bộ công kích hắn, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Mộ Nham hừ lạnh.

- Trang chủ chuẩn bị cho ta?

Mộ Kiệt có chút không dám tin tưởng.

- Không cần không tin, cho dù Mộ Vân này lợi hại, cũng bất quá là đệ tử ngoại môn, căn cốt không thuộc về Điệp Dực Sơn Trang chúng ta, không có lòng trung thành gì, chờ đến lúc đó có phiền toái còn không bằng hiện tại giết! Chuyện này là bí mật tiến hành, ngàn vạn lần không thể truyền đi, bằng không, sẽ ảnh hưởng thanh danh của Điệp Dực Sơn Trang chúng ta!

Sắc mặt Mộ Nham ngưng trọng nói.

- Yên tâm đi, Mộ Nham thúc thúc, ta sẽ không nhiều lời!

Mộ Kiệt nở nụ cười.

Có trang chủ duy trì, hắn tựa hồ có thể nhìn thấy thiếu niên không ai bì nổi kia quỳ ở trước mặt mình cầu xin tha thứ, nghĩ tới những thứ này, trong lòng liền không nhịn được sảng khoái, ở sâu trong nội tâm sinh ra một loại sung sướng nói không nên lời.

- Thật sự là mưu kế hay, chẳng lẽ này chính là phương pháp Điệp Dực Sơn Trang các ngươi đối đãi đệ tử ngoại môn? Thật làm ta mở mang tầm mắt!

Mộ Nham đang muốn nói chuyện, đột nhiên trong tiểu viện có một tiếng cười vang lên, thanh âm không lớn, ở trong tai hai người lại giống như tiếng sấm.

- Là ai?

Hai người hoảng sợ, sắc mặt thay đổi.

Tuy nơi này không phải chỗ cơ mật của Sơn Trang, nhưng thời điểm nói chuyện, cũng bố trí phong ấn, người kia đến đây lúc nào, sao hai người một chút cũng không cảm thấy?

Nếu người này không nói lời nào mà trực tiếp ra tay đánh lén, có thể cam đoan, hai người tuyệt đối chết cũng không biết chết như thế nào!

Nghĩ vậy, Mộ Kiệt, Mộ Nham đồng thời sợ tới mức chảy ra mồ hôi lạnh.

- Là ai? Tự nhiên là người các ngươi nghĩ biện pháp làm hại rồi!

Nhiếp Vân từ không trung hạ xuống.

Nhìn thấy dung mạo của thiếu niên, nắm tay hai người đồng thời căng thẳng.

Hai người đang thương nghị làm sao thiết kế người này, người này liền xuất hiện ở trước mặt, xem ra còn nghe được nói chuyện, đổi lại ai cũng có chút bối rối.

- Mộ Vân, ngươi muốn thế nào? Nơi này là Điệp Dực Sơn Trang,

không phải là Hồ Điệp Sơn Trang của các ngươi, chỉ cần ta la một tiếng, cao thủ trong trang liền sẽ tới, trực tiếp đánh chết ngươi!

Trong mắt bối rối chợt lóe rồi biến mất, Mộ Nham lập tức bình tĩnh, dù sao đã muốn vạch mặt, cũng không cần phải trang đáng thương.

- Cao thủ trong trang? Ha hả, ngươi kêu thử xem?

Không để ý tới uy hiếp của hắn, Nhiếp Vân cười cười.

Thời điểm tới, vì phòng ngừa bị người phát hiện, hắn đã sớm dùng linh hồn lực phong tỏa toàn bộ tiểu viện, cho dù bên này phát sinh chiến đấu, bên ngoài cũng sẽ không phát hiện.

Linh hồn Linh cấp trung kỳ cường đại, vào giờ khắc này hoàn toàn bày ra.

- Nếu như vậy, ngươi liền chết đi!

Mộ Nham biết thực lực của thiếu niên này, đột nhiên thét dài, hai chân giẫm mạnh mặt đất, cả người giống như báo săn chụp mồi, đột nhiên xông qua Nhiếp Vân.

Bất động thì thôi, vừa động liền định chém thiếu niên ở dưới chưởng.

- Tốc độ rất nhanh, bất quá, tốc độ lại nhanh cũng không nhanh bằng linh hồn lực...

Tựa hồ sớm biết hắn sẽ trực tiếp động thủ, Nhiếp Vân cũng không tránh né, cười cười, bàn tay trảo một cái.

Tuy tốc độ không mau, nhưng ở trong mắt Mộ Nham, lại căn bản không thể trốn tránh, cổ họng tê rần, đã bị nắm cổ, giơ trên không trung, như nắm cổ một con gà.

- Tiếp tục gọi, tiếp tục công kích? Ta không ngại a!

Nhiếp Vân cười cười, nhìn Mộ Nham trước mắt, giống như nhìn

một con cóc bị dẫm trên đất.

Hơn một tháng tu luyện, linh hồn cùng lực lượng của hắn đã có thể hoàn mỹ kết hợp, sức chiến đấu so với ở Quang Minh thành thì cường đại hơn không chỉ gấp mười lần, tuy thực lực của Mộ Nham không kém, nhưng ngay cả nửa chiêu cũng ngăn không được.

------oOo------

Chương 434: Trang chủ âm mưu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi...

Nghe được thiếu niên trêu tức, sắc mặt Mộ Nham trướng đến thấu hồng, bất quá lập tức tỉnh táo lại, hừ lạnh một tiếng.

- Mau buông ta xuống, ta là cường giả Bí Cảnh, một khi tử vong, toàn bộ Sơn Trang sẽ nháo đại, đám người trang chủ tuyệt đối sẽ báo thù, đến lúc đó, thực lực ngươi có mạnh hơn nữa cũng chết không có chỗ chôn!

- Toàn bộ Sơn Trang đều nháo đại?

Nhiếp Vân nở nụ cười.

- Đúng vậy, Mộ Nham thúc thúc là quản sự của Sơn Trang chúng ta, rất nhiều sự tình đều cần hắn ra mặt, ngươi dám tổn thương hắn, chẳng khác nào cùng Điệp Dực Sơn Trang chúng ta quyết liệt, đắc tội Cổ Thành, đến lúc đó trang chủ chẳng những giết ngươi, tỷ tỷ của ngươi, cùng với toàn bộ Mộ Liên chi nhánh của các ngươi đều phải bị liên lụy, cả đám đều phải chết!

Mộ Kiệt thấy Mộ Nham một chiêu liền bị bắt chặt, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, một lát sau mới ý thức được quan hệ ích lợi, tiến về phía trước một bước rống lên.

Lúc này không thể lùi bước, một khi lùi bước, khẳng định hẳn phải

chết, cứng rắn một ít ngược lại còn có hi vọng sống.

- Ta người này luôn thích uy hiếp người khác, không thích bị người uy hiếp, nếu ngươi hữu dụng như vậy, vậy thì ngượng ngùng... Chết trước đi!

Cười cười, Nhiếp Vân nhìn Mộ Nham, bàn tay sờ.

Răng rắc!

Mộ Nham liền đoạn tuyệt hô hấp, ngã xuống đất biến thành thi thể.

- Ngươi dám động thủ? Ngươi...

Mộ Kiệt không nghĩ tới đối phương ngay cả lời của mình cũng không nghe, sợ tới mức liên tục lui về phía sau hai bước, trong mắt hoảng sợ.

Hắn là thiên tài của Điệp Dực Sơn Trang, nhưng không khác đóa hoa trong nhà kính, rất ít trải qua chém giết chân chính, tận mắt thấy Mộ Nham chết ở trước mắt, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, lạnh run.

- Không cần sợ hãi, ta sẽ không giết ngươi! Bởi vì ta còn cần ngươi làm một chuyện...

Nở nụ cười một tiếng, đồng tử của Nhiếp Vân đột nhiên biến thành màu đỏ, máu tươi giống như quang mang trong phút chốc liền bao phủ Mộ Kiệt.

Huyết Đồng sư, Huyết Đồng thiên phú!

Huyết Đồng sư phóng thích Huyết Đồng quang, chẳng những có thể đâm thương tinh thần người, còn có thể thay đổi kết cấu tinh thần, thôi miên người ta, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của mình, lúc trước linh hồn của Yêu Thánh cổ thi chính là lợi dụng loại vật này muốn hoàn toàn khống chế Nhiếp Vân, đoạt xá sống lại.

Bị hào quang đỏ như máu chiếu xạ, ánh mắt Mộ Kiệt lộ ra vẻ mê ly, chỉ chốc lát liền hoàn toàn mất đi mình, biến thành một Khôi Lỗi chỉ

nghe Nhiếp Vân phân phó.

- Ngươi hiện tại chính là đệ tử ngoại môn Mộ Vân, ngươi phải tham gia Thánh Linh đệ tử đại tái!

Lần đầu tiên thi triển thôi miên của Huyết Đồng sư, phát hiện có hiệu quả, Nhiếp Vân xoa bóp mi tâm, phun ra một hơi, ra lệnh cho Mộ Kiệt.

- Vâng, ta chính là Mộ Vân, đệ tử ngoại môn, phải tham gia Thánh Linh đệ tử đại tái!

Vẻ mặt Mộ Kiệt hoảng hốt.

- Ngươi là Mộ Vân, liền biến hóa một chút đi!

Ngón tay duỗi ra, Ngụy Trang khí trong cơ thể dũng mãnh vào trong cơ thể Mộ Kiệt, chợt nghe kẽo kẹt kẽo kẹt một trận vang nhỏ, người sau liền biến hóa bộ dáng, giống Nhiếp Vân hiện tại như đúc, ngay cả khí tức linh hồn cũng hoàn toàn giống nhau.

Nhiếp Vân linh hồn Linh cấp trung kỳ, thiên phú Ngụy Trang thay đổi bộ dạng, trừ linh hồn có thể vượt qua hắn, nếu không, ai cũng nhìn không ra.

- Ta cũng thay đổi một chút!

Xử lý xong Mộ Kiệt, Nhiếp Vân vừa lòng gật đầu, thân thể nhoáng một cái, Ngụy Trang khí chuyển hóa, liền biến thành bộ dáng của đối phương.

- Thời gian vừa vặn tốt!

Đồng thời thu thi thể Mộ Nham và Mộ Kiệt vào Tử Hoa động phủ, vừa mới chuẩn bị xong, chợt nghe không trung có một trận vù vù vang lên, Nhiếp Vân biết chắc là trang chủ trao đổi hết quy tắc đại tái, đã trở lại.

- Hô!

Quả nhiên, không ra hai cái hô hấp, một đạo nhân ảnh liền từ không trung rơi xuống, tiến vào tiểu viện.

- Mộ Kiệt!

- Trang chủ!

Nhiếp Vân biến hóa Mộ Kiệt đi qua, vẻ mặt cung kính cùng khủng hoảng.

Linh hồn của Nhiếp Vân vốn cao hơn trang chủ, thiên phú Ngụy Trang sư lại xuất thần nhập hóa, đối phương căn bản nhìn không ra.

- Lần này Thánh Linh đệ tử đại tái, tiến hành chính là tử vong thí luyện, ngươi cầm cái này!

Trang chủ nhìn thấy Mộ Kiệt trước mắt, lộ ra ý cười vui mừng, từ trong lòng lấy ra một ngọc bài ném tới.

Đúng là một trong năm ngọc bài mà thành chủ lấy ra.

- Đây là cái gì?

Nhiếp Vân giả bộ mê hoặc.

Hắn là lão quái vật sống hai thế, bản lĩnh làm bộ làm tịch đã xuất thần nhập hóa, thành chủ căn bản không thể tưởng được Mộ Kiệt trước mắt đã đổi thành một người.

- Đây là linh phù tiến vào Linh Tê Thiên Cung, chỉ cần cầm nó, phong ấn trong Thiên Cung chẳng những không công kích ngươi, ngược lại còn có thể thêm lực lượng vào trên người ngươi, nhất định phải mang trên người!

Giải thích một câu, lại lấy ra một ngọc bài, sắc mặt trang chủ trịnh trọng phân phó.

- Đây là bản đồ trong Thiên Cung, là ta lặng lẽ vẽ ra, sau khi tiến vào Thiên Cung, ngươi dựa theo đường nhỏ trên bản đồ đi tới, liền

có thể tìm được Linh Tê Tuyền, đạt được nó tán thành, trở thành quán quân, lần này Điệp Dực Sơn Trang chúng ta có thể được quyền khống chế Linh Tê Tuyền hay không, liền nhờ vào ngươi, ngàn vạn lần không nên để cho ta thất vọng!

- Vâng, trang chủ, ngươi yên tâm. Ta tuyệt sẽ không cho ngươi thất vọng!

Nhiếp Vân kích động nói.

- Ân!

Nhìn thấy Mộ Kiệt như vậy, trang chủ vừa lòng gật gật đầu.

- Bản đồ này ngũ đại Sơn Trang là cấm cấp cho đệ tử, nhớ kỹ sau đó liền trực tiếp tiêu hủy, không được lưu lại lạc ấn vết. Mặt khác, ta làm như vậy, vài trang chủ khác chỉ sợ cũng cho đệ tử mình tin tưởng, bất quá lấy thực lực của ngươi, hẳn là không vấn đề gì. Nhớ kỹ, tử vong thí luyện tuyệt không thể nhân từ nương tay, chỉ cần đối với ngươi bất lợi, liền giết, ngàn vạn lần không thể lưu tình! Nếu không chết chính là ngươi!

- Vâng! Mộ Kiệt đã biết!

Trong lòng Nhiếp Vân hừ lạnh, nhưng ngoài miệng lại vội đáp ứng.

- Đệ tử ngoại môn Mộ Vân kia, ngươi cũng đã gặp thôi, hiện tại ta sẽ ở trên người

hắn lưu lại lạc ấn, tiến vào Linh Tê Thiên Cung, lạc ấn kích phát cấm chế của Thiên Cung, đến lúc đó, ngươi tìm cơ hội đánh chết, tiềm lực của hắn sẽ chuyển dời đến trên người ngươi!

Trang chủ nói.

- Vâng. Trang chủ, ta nhất định sẽ đánh chết Mộ Vân kia, không chút nào nương tay!

Nhiếp Vân bắt chước vẻ mặt của Mộ Kiệt giống như đúc, chỉ sợ dù Mộ Kiệt trở về cũng khẳng định nhìn không ra sơ hở.

------oOo------

Chương 435: Tra xét bảo tàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được rồi, lần này nếu như có thể bắt được quán quân, để cho Điệp Dực Sơn Trang chúng ta đạt được Linh Tê Thiên Cung, vị trí trang chủ của ta, sớm muộn gì cũng là của ngươi! Nếu thất bại, ngươi liền đợi trong trang chế tài nghiêm khắc nhất đi! Đương nhiên, ngươi cũng không cần có tâm lý gánh nặng gì, chỉ cần chăm chỉ phát huy, quán quân tuyệt đối là của ngươi! Được rồi, không nói nhiều, ta đi đối phó Mộ Vân kia, hai ngày này ngươi củng cố tu vi một chút, tranh thủ lấy trạng thái tốt nhất tham gia thí luyện!

Trang chủ nhìn thiếu niên, càng xem càng thích, lại khai báo vài câu, vỗ vỗ bả vai của Mộ Kiệt, thả người bay lên, thời gian nháy con mắt liền biến mất ở trong đêm tối, xem ra, là đi tới Lê Huyên Đình.

Lê Huyên Đình đúng là chỗ ở của Nhiếp Vân.

- Người này thật đúng là tích cực, không mau trở về, sẽ làm lộ a!

Thấy trang chủ nói xong liền đi, Nhiếp Vân cũng không dừng lại, thân thể dung nhập Hắc Ám, lóe lên vài cái liền lặng lẽ về tới chỗ ở.

Mới vừa gia nhập tiểu viện liền nhìn thấy Mộ Hà đang cùng trang chủ nói chuyện, liền không lộ diện, đi vào trước mặt bóng người bị mình chấn hôn mê, lặng lẽ cứu tỉnh, lúc này mới rón ra rón rén trở lại phòng, thả ra Mộ Kiệt bị mình khống chế.

Hiện tại dung mạo của Mộ Kiệt giống mình, để hắn thay thế mình nhận cái lạc ấn kia, gieo gió gặt bão a.

- Trang chủ đến đây, mau qua nghênh đón, hiện tại ta đã áp chế tu vi của ngươi thành Chí Tôn đỉnh phong, hắn căn bản nhìn không ra, nhớ kỹ tên của mình, Mộ Vân!

Nhiếp Vân lại ở bên tai Mộ Kiệt thì thầm một lần, tiến hành linh hồn thôi miên, lúc này mới để Khôi Lỗi đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

- Trang chủ, sao ngươi lại tới đây, cũng không thông báo một tiếng!

Mộ Kiệt đi nhanh ra ngoài, dựa theo trước đó Nhiếp Vân cho hắn lí do thoái thác, cười nói, một chút dấu vết cũng nhìn không ra.

- Ha hả, ta tới thăm ngươi một chút xem ở có quen không, một ít đệ tử ngoại môn vừa tới bình thường không quá thích ứng hoàn cảnh của Cổ Thành!

Trang chủ hòa ái nói.

Nếu không đề cập tới âm mưu của hắn, chỉ sợ nụ cười này ngay cả Nhiếp Vân cũng có thể lừa gạt.

Thật là càng già càng lão luyện!

- Đa tạ Trang chủ quan tâm, ta cực kỳ quen!

Mộ Kiệt gật gật đầu, ánh mắt lộ ra cảm động.

Linh hồn Nhiếp Vân cường đại, thời điểm khống chế Mộ Kiệt, cũng có thể kích thích vẻ mặt của hắn biến hóa, chỉ là trang chủ không thể cảm thấy mà thôi.

- Vậy là tốt rồi, đệ tử ngoại môn có nhân tài như ngươi, vậy mới tốt chứ!

Trang chủ cảm khái một câu, tay vỗ vai Mộ Kiệt một cái, xem ra giống như là cổ vũ, trên thực tế lòng bàn tay có một cỗ ám kình đã đâm vào trong cơ thể hắn.

- Đa tạ Trang chủ nâng đỡ, tại hạ không dám nhận!

Vẻ mặt Mộ Kiệt sợ hãi, tựa hồ vì trang chủ ưu ái mà cảm thấy hưng phấn.

- Nếu ở quen rồi ta cũng không quấy rầy, hảo hảo tu luyện, tranh

thủ ba ngày sau Thánh Linh đệ tử đại hội, bỗng nhiên nổi tiếng!

Trang chủ lại cổ vũ một câu, ánh mắt lộ ra nụ cười thỏa mãn, bước nhanh đi ra ngoài.

- Ta đã biết!

Mộ Kiệt cũng gật gật đầu.

Trong mắt một già một trẻ đều cực kỳ hài lòng, đến cùng bởi vì sao vừa lòng, trong lòng đều cực kỳ rõ ràng.

- Nhiếp Vân, đây là có chuyện gì? Lúc này trang chủ lại đây chẳng lẽ chỉ vì nói một câu?

Cách đó không xa Mộ Hà nhìn một già một trẻ cổ quái, như thế nào cũng không nghĩ ra đến cùng sao lại như thế.

Trang chủ hơn nửa đêm không ngủ chạy tới chỉ vì hỏi Nhiếp Vân ở quen không?

Nếu thật như vậy, cũng thật quá rãnh rỗi a.

- Ha hả, đến lúc đó sẽ có trò hay, ngươi liền đợi xem đi!

Két..!

Đúng lúc này, trong gian phòng truyền ra một thanh âm, ngay sau đó cửa phòng mở ra.

“Mộ Kiệt” đi ra.

- Ân?

Nhìn thấy Mộ Kiệt phát ra thanh âm của Nhiếp Vân, Mộ Hà hoảng sợ, bất quá nhớ tới lúc trước Nhiếp Vân ở Quang Minh thành cứu đệ đệ của hắn liền bừng tỉnh đại ngộ.

- Ngươi biến thành Mộ Kiệt? Vậy người này…

- Người này đương nhiên là Mộ Kiệt rồi, hai người chúng ta thay đổi một chút!

Nhiếp Vân giải thích một câu:

- Lần này Thánh Linh đệ tử thí luyện cực kỳ nguy hiểm, ta xem ngươi cũng đừng đi, vẫn là về Tử Hoa động phủ trước đi! Ta sẽ nói trang chủ ngươi đã ly khai!

- Được!

Mộ Hà biết thực lực của mình tuy gia tăng không ít, nhưng rất nhiều chuyện vẫn không có tư cách tham dự, gật gật đầu.

- Ngươi cũng phải cẩn thận!

- Ân!

Nhiếp Vân trả lời, tinh thần vừa động, đã thu Mộ Hà vào Tử Hoa động phủ.

Tử Hoa động phủ tự thành động thiên, diện tích vô cùng rộng rãi, cho dù lại đến một trăm người cũng sẽ không chật chội.

- Tên kia quả nhiên đã quên mới vừa rồi xảy ra chuyện gì...

Thiên phú Thiên Nhãn mở ra, nhìn trang chủ cùng bóng người kia nói chuyện, khóe miệng Nhiếp Vân giơ lên.

Vừa rồi Trang chủ ly khai, bóng người kia liền theo ở phía sau, đương nhiên, nếu không vì vậy, Nhiếp Vân cũng sẽ không quang minh chính đại cùng Mộ Hà giải thích.

Bóng người cùng trang chủ trở lại phòng, báo cáo tình huống một chút, bất quá hắn bị Nhiếp Vân thanh trừ bộ phận trí nhớ, căn bản không biết chuyện gì xảy ra, ở trong hắn tự thuật, đêm nay hết thảy bình an, chuyện gì cũng không phát sinh.

- Linh hồn cường đại chính là tốt! Ân, đúng rồi, thuận tiện nhìn xem Điệp Dực Sơn Trang này có bảo bối hay không...

Cảm khái một tiếng, đột nhiên Nhiếp Vân nghĩ tới một sự kiện, nhãn tình sáng lên.

Hiện tại Nhiếp Vân đã giống Thần Thâu Thiên Huyễn, biến thành lão tổ tông trộm đạo rồi, chỉ cần tới đâu, nhất định sẽ dọn dẹp bảo bối ở địa phương đó không còn, hiện tại Linh Tê Thiên Cung vào không được (* cái ngọc bài kia đối với cấm chế trong Thiên Cung hữu hiệu, đối với cấm chế ngoài cung không dùng được, cho nên Nhiếp Vân như trước vào không được!), trước tiên có thể xem bảo bối trong Điệp Dực Sơn Trang, thuận tiện trộm một chút!

Điệp Dực Sơn Trang thành lập không biết bao nhiêu năm, tuy Cổ Thành cằn cỗi hơn bên ngoài, nhưng bảo vật nhất định sẽ có, có lẽ còn có thể tìm được một ít Linh Tê Tuyền Thủy!

Nghĩ đến điểm này, ánh mắt Nhiếp Vân lộ ra lửa nóng, thả người trở lại phòng,

mở ra thiên phú Thiên Nhãn, hai mắt lại bị một trận kim quang chiếm hết.

Thiên Nhãn chiếu xuống, toàn bộ Sơn Trang xuất hiện ở trước mắt.

- Ân? Tại sao không có? Không có khả năng a, một Sơn Trang lớn như vậy không nên không có bảo khố?

Quét Sơn Trang một lần, Nhiếp Vân vẫn chưa phát hiện bảo khố gì, nhịn không được có chút kỳ quái.

Sơn Trang lớn như thế, nếu không có bảo bối mà nói, lấy cái gì cung cấp đệ tử tu luyện?

------oOo------

Chương 436: Ăn cắp bảo tàng (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân? Đó? Chẳng lẽ đây là bảo khố, ở trong phòng trang chủ?

Lại kiểm tra một lần, đột nhiên một tầng hầm ngầm bịt kín xuất hiện ở trước mắt.

Cái hầm ngầm này ở dưới phòng chính của trang chủ, cả vật thể do nham thạch đặc thù đúc thành, dù thiên phú Thiên Nhãn lợi hại, nhưng cũng nhìn không thấu, căn bản không biết thả những thứ gì.

Bất quá chỉ từ bảo quản nghiêm mật như thế có thể nhìn ra, tầng hầm ngầm không lớn này khẳng định cất giấu bảo tàng!

- Dù sao các ngươi cũng không có tâm tốt gì, ta cũng không làm người tốt!

Đoán ra nơi này cất giấu bảo tàng, Nhiếp Vân cười cười.

Hiện tại mình chính là một con sâu mọt, đến chỗ nào, khẳng định sẽ cướp sạch tất cả bảo bối không còn, dù sao sớm muộn gì cũng phải đối địch, không cần phải làm người tốt!

- Trách không được tên Thiên Huyễn kia sống thoải mái như vậy, loại cuộc sống ăn trộm này, thật đúng là đủ thích!

Nhớ tới kiếp trước Thiên Huyễn tiện tay có thể lấy ra bảo vật trân quý nhất, trong mắt Nhiếp Vân không khỏi lửa nóng.

Thần Thâu Thiên Huyễn là huynh đệ tốt nhất của mình ở Phù Thiên Đại Lục kiếp trước, cũng là huynh đệ duy nhất, nếu không phải hắn, coi như mình có Cửu Chuyển Niết Bàn Công, cũng còn lâu mới tu luyện đến Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong!

Hắn thân là Thần Thâu, cái gì cũng có thể trộm ra, trên người bảo vật nhiều đếm không xuể, kiếp trước làm mình hâm mộ chết khiếp, chỉ là nằm mơ cũng không nghĩ tới, sau khi sống lại, mình cũng bắt đầu đi con đường của hắn.

Thật sự là gần mực thì đen gần đèn thì sáng...

- Phòng Trang chủ? Làm sao đi qua?

Lắc đầu dứt bỏ suy nghĩ miên man, Nhiếp Vân tiếp tục xem qua, tuy thấy rõ ràng vị trí bảo khố, nhưng muốn qua cực kỳ khó khăn, dù sao phòng trang chủ đề phòng sâm nghiêm, phong ấn cũng có không ít, coi như mình lợi hại, muốn vô thanh vô tức ẩn vào, cũng có chút không có khả năng!

Trừ khi mình thực sự có thiên phú Thần Thâu như Thiên Huyễn.

- Nếu mặt trên không đi được, ta có thể trực tiếp ở dưới mặt đất mở một lối đi qua không!

Lại nhìn một hồi, nhãn tình của Nhiếp Vân đột nhiên sáng lên.

Bảo khố của đối phương ở dưới mặt đất, mặt trên không qua được, mình hoàn toàn có thể từ nơi này bắt đầu, trực tiếp đào qua a!

Dưới đất của Điệp Dực Sơn Trang cũng có chút trận pháp, nhưng dù sao cũng là số ít, đối với Nhiếp Vân có được thiên phú Thiên Nhãn mà nói, cái này không phải là vấn đề!

Chẳng qua nơi này cách chỗ trang chủ chừng 5, 6 dặm, đào qua mà nói, phải phí không ít công phu.

- Nhìn xem có giếng cạn hay thông đạo gì đó cách gần tiểu viện của trang chủ hay không, từ loại địa phương đó đi qua mà nói, có thể bớt không ít khoảng cách!

Đào đất 5, 6 dặm Nhiếp Vân cũng không sợ, thi triển ra ám kình, một kiếm đi xuống vô thanh vô tức, có thể xỏ xuyên qua mấy trăm mét, nhưng thông đạo càng dài, tính nguy hiểm lại càng lớn, vạn nhất bị người phát hiện, tăng mạnh phòng ngự, còn muốn đánh chủ ý bảo tàng của đối phương, liền có chút khó khăn!

- Ân? Nơi này không tồi. Mặc dù không có giếng cạn, nhưng tiểu viện trống không, cách chỗ trang chủ rất gần, chỉ có mấy trăm mét!

Nhìn quét một vòng, rốt cục để Nhiếp Vân tìm được một tiểu viện vắng vẻ, bảo Mộ Kiệt ở trong phòng làm ra vẻ bản thân đang tu luyện. Mà thân thể mình thì nhoáng lên một cái, từ Lê Huyên Đình

chạy trốn ra, bay vút đi.

Kỳ thật tiểu viện này cũng không phải trống không, mà là chỗ ở của Mộ Nham, Mộ Nham thân là quản gia của Điệp Dực Sơn Trang, tự nhiên phải tới gần chỗ trang chủ, hiện tại hắn chết rồi, tiểu viện liền không có ai.

Lặng lẽ tiềm hành chỉ chốc lát liền đi tới.

Nhiếp Vân đi ở trong Điệp Dực Sơn Trang không bị người phát hiện, cũng không phải phương pháp tiềm hành của hắn đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, mà là cả Sơn Trang không người nào cảnh giới linh hồn bằng hắn. Hơn nữa thiên phú Thiên Nhãn có thể dự báo trước phương hướng cùng phong ấn, cấm chế, người khác muốn phát hiện hắn, khó khăn!

Đương nhiên, nếu Điệp Dực Sơn Trang có được một người linh hồn đạt tới Linh cấp hậu kỳ, chỉ sợ hắn cũng không dám làm như vậy, trừ khi là Ẩn Nặc sư hoặc là Ám Sát sư!

Hai loại thiên phú có thể hoàn mỹ ẩn nấp thân hình, đừng nói linh hồn chỉ cao hơn một cấp bậc, cho dù hai ba cấp bậc, không có thiên phú Thiên Nhãn mà nói, muốn phát hiện là thực khó khăn! Hai loại thiên phú, mới là ẩn nấp chân chính.

- Ngay ở chỗ này!

Tìm vào phòng ngủ, Nhiếp Vân nhìn đúng phương hướng, cổ tay khẽ đảo, Huyền Ngọc Kiếm xuất hiện, nhẹ nhàng run lên, ám kình liền đánh xuống mặt đất, vô thanh vô tức.

Rầm!

Ngón tay ở địa phương mũi kiếm rơi nhẹ nhàng nhấn một cái, mặt đất liền sụp đổ lộ ra một động khẩu sâu hơn trăm mét.

- Dùng ám kình đào động thật đã nghiền. Đương nhiên nếu có thiên phú Địa Hành sư, ngay cả độngcg không cần đào, xuyên qua mặt đất, ai cũng đừng nghĩ phát hiện!

Thả người nhảy vào động khẩu, trong lòng Nhiếp Vân cảm khái.

Địa Hành sư cùng Tường Thủy Sư, Thiên Hành sư là tam đại thiên phú chạy trốn, loại thiên phú này xuyên qua đặt đất, như giẫm trên đất bằng, bất cứ dấu vết gì cũng sẽ không lưu lại, năng lực có thể so với Tường Thủy Sư ở trong nước, nếu có được loại thiên phú này, xâm nhập các tầng hầm ngầm, cho dù đối phương phát hiện tầng hầm bị người cướp sạch không còn, cũng chỉ bi thúc phát hiện, tìm không thấy bất cứ dấu vết gì.

Trong lòng miên man suy nghĩ, trên tay không dừng, chỉ chốc lát liền mở ra một thông đạo, thẳng tắp kéo dài tới bảo khố.

- Đây chính là cái bảo khố kia? Đây rốt cuộc là khoáng thạch gì? Lại có thể ngăn cản Thiên Nhãn nhìn trộm?

Chỉ chốc lát liền đi tới vị trí bảo khố của Điệp Dực Sơn Trang, Nhiếp Vân nâng mắt nhìn đi, chỉ thấy trước mắt là một thạch thất do hắc thạch điêu khắc, tảng đá giống Linh Tê Thiên Cung, Thiên Nhãn căn bản không thể xuyên thấu.

- Ân? Phía trên có phong ấn? Một khi tổn hại sẽ xuất hiện báo động?

Đang định một kiếm phá thạch thất chui vào, trộm sạch sẽ đồ vật bên trong, lại phát hiện thạch thất này là một chỉnh thể, mặt trên bị người gia trì phong ấn đặc thù, đừng nói mở ra lỗ thủng để người tiến vào, cho dù là một khe hở cỡ ngón tay, cũng kích hoạt phát phong ấn, trang chủ có thể cảm thấy!

Trang chủ phát hiện cũng không có gì, bằng vào thực lực của mình bây giờ, chỉ cần thừa dịp bất ngờ, cũng có thể đánh chết, chỉ là một khi giết hắn, sự tình thật sự nháo lớn rồi, muốn lấy được Linh Tê Tuyền Thủy, chỉ sợ sẽ càng thêm khó khăn!

- Bảo tàng bình thường đều chuẩn bị một ít trận pháp phòng ngự công kích, này cư nhiên làm một trận pháp báo động, đến trong cất cái gì?

------oOo------

Chương 437: Ăn cắp bảo tàng (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu hiện tại không thể mở ra, Nhiếp Vân cũng lười động thủ, gãi gãi đầu, vẻ mặt mê hoặc.

Trận pháp phòng ngự công kích mới có thể phòng ngừa bọn đạo chích, trận pháp báo nguy, hơn nữa nghiêm mật như thế, thật khiến người không nghĩ ra.

- Ân? Đúng rồi, Điệp Dực Sơn Trang cùng Mộ Ải Sơn Trang không hợp, nếu người trước không thể trộm, ta đi xem người sau có thể trộm hay không, nếu được mà nói, hoàn toàn có thể để cho hai nhà làm ầm ĩ, nhân cơ hội ngư ông đắc lợi...

Trong lòng lại có một kế hoạch xuất hiện.

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân cẩn thận cân nhắc, cảm thấy có thể thực hiện, liền lặng lẽ lui ra, thừa dịp đêm tối bay về phía Mộ Ải Sơn Trang.

Kỳ thật nơi này cũng không phải đại bản doanh của Mộ Ải Sơn Trang, chỉ là sau khi Mộ Ải Sơn Trang nắm Linh Tê Tuyền trong tay, để cho tiện quản lý, ở chỗ này tu kiến phòng xá mà thôi.

- Xem bảo tàng của bọn hắn ở đâu?

Thiên Nhãn mở ra, Nhiếp Vân quét một hồi, quả nhiên cũng nhìn thấy một chỗ bí mật tồn tại, do nham thạch nhìn không thấu bố trí thành, nhưng bất đồng Điệp Dực Sơn Trang, không phải đặt ở dưới ngầm, mà ở sát phòng của trang chủ.

Người bình thường muốn đi vào, phải thông qua phòng trang chủ, mở cơ quan, mới có thể đi vào.

- Mộ Ải Sơn Trang trang chủ cùng Điệp Dực Sơn Trang trang chủ giống nhau, ngay ở trong phòng không đi ra, phải nghĩ biện pháp gì lừa hắn đi ra, sau đó trộm sạch sẽ bảo khố?

Quan sát một hồi, phát hiện Mộ Ải Sơn Trang trang chủ Mộ Khải đang ở trong phòng tu luyện, căn bản không có ý tứ đi ra, Nhiếp Vân âm thầm trầm tư.

- Xem ra thiên phú Ngụy Trang sư liền có tác dụng rồi!

Khóe miệng Nhiếp Vân chậm rãi dương lên.

- Yêu Thánh cổ thi, đi ra!

Trong lòng vừa động, thả Yêu Thánh cổ thi từ Nạp Vật Đan Điền ra.

- Ngụy Trang khí, biến thành Điệp Dực Sơn Trang trang chủ!

Cười cười, Ngụy Trang khí trong cơ thể Nhiếp Vân trào ra, cải biến dung mạo của cổ thi, làm cho nó biến thành Điệp Dực Sơn Trang trang chủ, tuy dung mạo thay đổi, nhưng khí tức linh hồn lại hoàn toàn bất đồng Điệp Dực Sơn Trang trang chủ.

Nếu ngụy trang phải lấy tâm độ người, hết thảy chi tiết đều suy nghĩ kỹ càng, nếu Điệp Dực Sơn Trang trang chủ thật muốn làm chuyện xấu nhất định sẽ nghĩ biện pháp thay đổi khí tức linh hồn, nếu không, mỗi người khí tức bất đồng, thật giống như trong đêm đen đột nhiên xuất hiện thái dương, chỉ cần người khác không phải người mù, không phát hiện mới là lạ!

Thay đổi khí tức linh hồn, làm cho đối phương xem hình thể đoán được, mới có thể để cho lừa dối càng thêm viên mãn, càng thêm rất thật!

- Linh hồn nửa phần, tiến vào cổ thi!

Trong lòng có định án, tinh thần Nhiếp Vân vừa động, đã phân linh hồn ra một nửa tiến nhập trong thi thể.

Trước kia linh hồn nhỏ yếu, không dám tách ra như vậy, hiện tại đạt tới Linh cấp trung kỳ, linh hồn cường đại, cho dù chia làm hai phần, sức chiến đấu cũng sẽ không suy giảm, chỉ là phân tâm nhị dụng, làm cho người cảm thấy được có hai cái mình, không quá thích

ứng mà thôi.

- Che mặt lại, tuy cổ thi chỉ có linh thạch trung phẩm duy trì, nhưng sức chiến đấu đã không dưới cường giả Nguyên Thánh cảnh, chắc có lẽ không lộ ra dấu vết!

Nhiếp Vân cười cười, mang lên mặt nạ cho cổ thi.

- Kế hoạch bắt đầu, ta trước tiên vào Tử Hoa động phủ chờ đợi tin tức!

Trong lòng vừa động, bản tôn tiến vào Tử Hoa động phủ, hoàn toàn biến mất.

Yêu Thánh cổ thi (* có thể xưng là phân thân) thì thả người đi đến tiểu viện.

Thùng thùng thùng đông!

Một hộ vệ tuần tra đi tới.

Sưu!

Phân thân thả người bóp cổ hộ vệ, đồng tử trong nháy mắt biến thành đỏ như máu, thi triển thiên phú Huyết Đồng.

- Nói, lần này Mộ Ải Sơn Trang các ngươi tham gia Thánh Linh đệ tử đại tái, đệ tử thực lực mạnh nhất là ai?

Phân thân hừ lạnh.

- Là Mộ Tương!

Bị Huyết Đồng thiên phú mê hoặc, hộ vệ biết gì nói nấy.

- Hắn đang ở nơi nào?

Phân thân tiếp tục hỏi.

- Ở Hiên Ngự Viên...

Hộ vệ tinh thần hoảng hốt nói.

- Mộ Tương, Hiên Ngự Viên? Linh hồn trùng kích, tiêu trừ trí nhớ!

Phân thân cười cười, tinh thần vừa động đã loại bỏ đoạn trí nhớ này trong linh hồn của hắn.

Ngay cả trí nhớ của cường giả Linh cấp sơ kỳ cũng có thể loại bỏ, chớ nói chi là một hộ vệ ngay cả Khí Hải cao cấp cũng chưa đạt tới.

Sưu!

Làm xong hết thảy, phân thân thả người bay vút đi, mà hộ vệ thì lắc lắc đầu, đứng dậy, vẻ mặt mê hoặc, căn bản không biết mới vừa rồi xảy ra chuyện gì.

- Đây là Hiên Ngự Viên? Không hổ là chỗ ở của đệ tử trọng yếu nhất, thật đúng là đủ xa hoa!

Nơi này tuy cũng có chút đơn sơ, nhưng Mộ Tương một người cư ngụ một tiểu viện, bên trong cảnh sắc di người, vừa thấy liền biết tiến hành cải tạo qua, xem ra Mộ Tương này, đích xác cực kỳ được coi trọng.

Đương nhiên, đối với Nhiếp Vân mà nói, càng được coi trọng lại càng tốt.

Bên trong gian phòng, một thiếu niên cường tráng ghé vào trên người một nữ nhân, ra sức cày cấy, cả gian phòng đều nhộn nhạo ra một cỗ xuân khí, tục tĩu không chịu nổi.

- Một Tương công tử, ngươi giỏi quá, hiện tại ta cũng là người của ngươi rồi, ngươi phải cho người ta một cái danh phận a...

Nữ tử đong đưa vòng eo, thở gấp nói.

- Cho ngươi danh phận, đương nhiên có thể, chờ ta lần này ở Thánh Linh đệ tử đại tái được đến quán quân, ngươi muốn cái gì sẽ có cái đó!

Mộ Tương cười hắc hắc, thân thể lại đột nhiên động vài cái, lúc này mới run run, cảm thấy mỹ mãn.

- Nếu người được quán quân, trang chủ vị nhất định là của ngươi, về sau ta chính là trang chủ phu nhân, vinh hoa phú quý...

Nữ nhân cũng nở nụ cười, mị nhãn như tơ.

- Đó là tự nhiên, ai bảo ngươi là nữ nhân của ta chứ?

Nghe được thanh âm tê dại tận xương của đối phương, Mộ Tương nở nụ cười, hai tay bắt lấy ngực tròn của nữ nhân, dùng sức vuốt ve.

Bị Mộ Tương nhéo một hồi, nữ nhân lại trở nên khô nóng, ánh mắt mê ly.

- Ta còn muốn...

- Hắc hắc, ta liền thích cử chỉ lẳng lơ này của ngươi, lão tử đến đây...

Nhìn thấy nữ nhân dưới thân quyến rũ như thế, Mộ Tương cười gian, lại bò lên.

- Trang chủ, trang chủ phu nhân? Hai người các ngươi không có hi vọng rồi!

Ngay khi hai người đều lâm vào trầm mê, vận sức chờ phát động, một thanh âm lạnh lùng xuất hiện, trong phòng yên tĩnh chẳng biết lúc nào nhiều ra một nam tử mang theo mặt nạ.

- Ngươi là ai? Tới chỗ của ta làm gì? Muốn chết!

Nhìn thấy trong phòng đột nhiên nhiều ra một người, Mộ Tương hoảng sợ, lên tiếng thét dài, song chưởng vừa lật liền chụp qua.

- Chút tài mọn, chết đi!

Nam tử mang mặt nạ hừ lạnh một tiếng, bàn tay đột nhiên đánh về phía trước.

------oOo------

Chương 438: Ăn cắp bảo tàng (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn lần này làm không một tiếng động, lại mang theo uy thế làm người ta khó có thể chống cự.

- Cường giả Nguyên Thánh kỳ? Ngươi rốt cuộc là ai?

Cảm nhận được cỗ lực lượng này, sắc mặt Mộ Tương lập tức thay đổi, bất quá lời còn chưa nói hết, đầu cùng thân thể liền tách ra, thi thể nằm trên mặt đất.

- Ngươi... giết Mộ Tương? Đừng giết ta, chỉ cần không giết ta, ta có thể làm nữ nhân của ngươi, ngươi muốn làm gì cũng được, ta rất biết làm, cam đoan cho ngươi hưởng thụ...

Nữ nhân nhìn thấy Mộ Tương bị đối phương một chiêu đánh chết, dọa đến sắc mặt trắng bệch, vội vàng đứng dậy, vén chăn lên lộ ra thân hình trần trụi khêu gợi.

- Hừ!

Nam tử căn bản không để ý tới nàng câu dẫn, bàn tay lại trợt xuống.

Phù phù!

Nữ nhân cũng té trên mặt đất, đoạn tuyệt hô hấp.

- Đi!

Trước khi vào phòng đến đánh chết hai người, tốc độ của hắn nhanh đến bất khả tư nghị.

Dù vậy, Mộ Ải Sơn Trang như trước có một đạo khí tức thẳng tắp xông lên thiên không, đồng thời một tiếng hét to vang lên. Nam tử mang mặt nạ bị phát hiện rồi.

- Ai dám giết Tôn nhi của ta, muốn chết!

Thanh âm khàn khàn mang theo tức giận thật lớn, tựa hồ muốn xé rách thiên địa.

- Ha hả!

Nam tử mang mặt nạ đúng là Nhiếp Vân phân thân, muốn đúng là mục đích như vậy, thấy đối phương phát hiện, cười cười, thân thể nhoáng lên một cái, cũng không ẩn tàng thân hình, rất nhanh bay vút về phía Điệp Dực Sơn Trang.

- Thất phu, ngươi đừng chạy, hôm nay ta không giết ngươi, ta không gọi Mộ Khải!

Mộ Khải trang chủ thét dài, thanh chấn khắp nơi, đồng thời lực lượng Nguyên Thánh cảnh vận chuyển tới cực hạn, rất nhanh đuổi theo.

- Thành công!

Nhiếp Vân giấu ở trong Tử Hoa động phủ cùng phân thân chính là một linh hồn. Thấy kế hoạch thành công, cười cười liền từ động phủ chui ra, nhoáng một cái nghênh ngang tiến vào chỗ ở của trang chủ.

Tuy nơi này cũng có phong ấn, nhưng đối với hắn có được thiên phú Thiên Nhãn mà nói, cái này không phải vấn đề, rất nhanh liền đi tới trước mặt mật thất.

Cơ quan mật thất dựa theo người bình thường không biết cũng phải tìm cả buổi, nhưng dưới Thiên Nhãn chiếu xạ liền tất hiện, Nhiếp Vân đi vào trước mặt một bình hoa, nhẹ nhàng xoay chuyển.

Kẽo kẹt! Kẽo kẹt!

Mật thất liền hoàn toàn mở ra.

Vào bên trong, Nhiếp Vân lập tức phát hiện một cỗ khí tức làm cho cơ thể nhảy lên lao thẳng tới trước mặt, tinh thần không khỏi chấn động.

- Này... Này chẳng lẽ chính là Linh Tê Tuyền Thủy?

Cảm nhận được thân thể thoải mái, Nhiếp Vân tập trung nhìn vào, chỉ thấy trước mắt bày đặt một hồ lô to cỡ lòng bàn tay, bên trong không ngừng tản mát ra một cỗ khí tức làm người ta hưng phấn, giống như ăn thuốc kích thích.

Không cần nghĩ, thứ này nhất định là Linh Tê Tuyền Thủy rồi.

- Thu cho ta!

Biết này là đồ tốt, Nhiếp Vân cũng không nương tay, bàn tay to vẽ một cái liền trảo qua hồ lô, bất quá mới vừa vào tay, nhất thời cảm thấy hồ lô nặng như ngọn núi, một cái lảo đảo, trực tiếp té ngã trên đất.

- Cái gì?

Một tay chộp tới, chẳng những không bắt được hồ lô, còn ngã trên mặt đất, Nhiếp Vân nhịn không được quá sợ hãi.

Mình chỉ là chân khí thì có 9999 tượng, cộng thêm Đại Lực Đan Điền, thực lực linh hồn, chỉ bằng lực lượng mà nói, chỉ sợ cường giả Nguyên Thánh cảnh bình thường cũng không bằng, lực lượng như thế, cho dù một ngọn núi ngàn dặm khổng lồ cũng có thể nắm lên, bây giờ ngay cả một hồ lô to cỡ lòng bàn tay cũng nắm không được?

Điều này sao có thể?

Này hồ lô làm sao có thể nặng như vậy?

- Ta không tin tà!

Cắn răng một cái, lực lượng toàn thân vận chuyển tới cực hạn, Nhiếp Vân lại trảo qua.

Phù phù!

Lần này so sánh với lần trước còn muốn ngoan, bởi vì lực lượng dùng quá lớn, lại ngã bổ nhào, trong cơ thể ẩn ẩn bị nội thương.

Bất quá nội thương này ở dưới Trị Liệu khí thoải mái, không đến hai cái hô hấp liền hoàn hảo như lúc ban đầu.

- Làm sao có thể nặng như vậy? Đây rốt cuộc sao lại thế này? Mộ Hà, đi ra!

Trong lòng vừa động, Nhiếp Vân gọi Mộ Hà từ Tử Hoa động phủ ra.

- Đây là có chuyện gì? Vì sao ta cầm không được?

Nhiếp Vân cũng không vô nghĩa, chỉ hồ lô trước mắt.

- Chẳng lẽ đây là... Đây là Linh Tê Tuyền Thủy?

Mộ Hà cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, kinh ngạc chợt lóe rồi biến mất, lập tức nghĩ tới điều gì.

- Linh Tê Tuyền Thủy, là bảo bối do thiên địa hình thành, tâm hữu linh tê, chú ý độ phù hợp, nếu ngươi có thể phù hợp với nước suối, nó liền nhẹ như hồng mao, nếu không thể phù hợp, vậy thì còn nặng hơn Thái Sơn!

- Tâm hữu linh tê? Làm sao tâm hữu linh tê?

Tinh thần lực của Nhiếp Vân cảm ứng qua, lại phát hiện nước suối này trừ có thể làm cho cơ thể người hưng phấn, mặt khác không có bất kỳ bất đồng.

Làm cho nước không có sinh mệnh sản sinh linh tê? Này... Điều này sao có thể?

- Ta cũng không biết, ta cũng chỉ là nghe nói, không biết đến cùng làm thế nào!

Thấy thiếu niên có chút nghi hoặc, Mộ Hà vội vàng giải thích.

- Ngươi đi về trước đi! Ta sẽ nghiên cứu một chút!

Thu Mộ Hà vào Tử Hoa động phủ, Nhiếp Vân nhíu mày, thần tình nghi hoặc.

- Tâm hữu linh tê? Như thế nào mới có thể tâm hữu linh tê?

Linh hồn ở trên hồ lô liên tục vòng vo vài vòng, Nhiếp Vân càng nhíu mày, làm sao cũng không nghĩ ra được câu thông cùng một ít nước không có linh hồn.

- Đúng rồi, nếu nước suối ở trong này, nhất định là có quan hệ với Mộ Ải Sơn Trang trang chủ, nói cách khác hắn có thể câu thông thứ này, ha hả, mặc kệ hắn câu thông như thế nào, trước ngụy trang thành hắn nói sau!

Trong lòng vừa động, Ngụy Trang khí của Nhiếp Vân bắt đầu khởi động, cả người lập tức biến hóa bộ dáng.

Ngụy Trang khí biến hóa, ngay cả khí tức linh hồn cũng cải biến, bởi vậy hiện tại Nhiếp Vân cùng Mộ Khải giống nhau như đúc, mặc dù cường giả Linh cấp trung kỳ cũng không thể nhìn ra.

- Lên cho ta!

Sau khi biến thành bộ dáng Mộ Khải, bàn tay của Nhiếp Vân lại trảo qua hồ lô, bất quá đồng dạng lảo đảo một cái, lại ngã.

Như mình tự trảo mình, không khác nhau chút nào!

- Con đường này không được, vậy làm sao bây giờ? Cũng không thể lại đây một chuyến, cái gì cũng không lấy xoay người rời đi!

Nhiếp Vân buồn bực.

Mưu kế liên tiếp, phối hợp thiên phú Ngụy Trang sư, thật vất vả thiết kế Mộ Khải mắc mưu, nếu như mình cái gì cũng không lấy được xoay người rời đi, thật sự buồn bực chết rồi.

- Ông!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân trầm tư, đột nhiên cảm thấy ngọc bài mà Điệp Dực Sơn Trang trang chủ cho nhẹ nhàng chấn động.

- Ân? Chẳng lẽ cái này có thể?

Cảm nhận được ngọc bài động tĩnh, nhãn tình của Nhiếp Vân sáng lên, tiện tay lấy ra.

------oOo------

Chương 439: Phát huy (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ong ong ông!

Ngọc bài vừa xuất hiện liền phát ra thanh âm, nhìn thấy hồ lô như gặp được thân huynh đệ, tản mát ra một cỗ khí tức giống nhau.

Chất lỏng trong hồ lô tựa hồ cũng tìm được tri âm, không ngừng nhảy lên, phát ra âm hưởng.

- Chính là hiện tại!

Một tiếng hô nhỏ, bàn tay của Nhiếp Vân trảo một cái.

Hồ lô quả nhiên so với vừa rồi nhẹ hơn không ít, tuy vẫn giống như ngọn núi, nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói đã có thể cầm lên.

Hô!

Hồ lô bị thu vào Tử Hoa động phủ.

- Còn có những vật khác không?

Lấy đi hồ lô, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, nhìn chăm chú ở trong phòng tối một vòng, phát hiện trừ hồ lô thì không có vật gì khác, lúc này mới hơi không cam lòng lui ra.

Nơi này chính là cứ điểm lâm thời của Mộ Ải Sơn Trang, không phải đại bản doanh, các loại bảo bối tự nhiên sẽ không đặt ở nơi này, tối đa chỉ có Linh Tê Tuyền Thủy.

- Phân thân hiện tại đang mang theo Mộ Khải chạy vòng quanh, hiện tại ta trở về Điệp Dực Sơn Trang nhìn xem!

Cảm ứng một chút, biết lúc này phân thân đang mang theo Mộ Khải vòng quanh Cổ Thành, hai người một trước một sau, không biết chạy bao xa, Nhiếp Vân cười cười, liền thoát ra Mộ Ải Sơn Trang, lặng lẽ bay trở về Điệp Dực Sơn Trang.

- Phân thân có thể trở về rồi!

Mới vừa trở lại Điệp Dực Sơn Trang, Nhiếp Vân lệnh Yêu Thánh cổ thi phân thân bay tới.

Hô!

Hai người vừa thấy mặt, Nhiếp Vân liền thu phân thân vào trong cơ thể, hoàn toàn biến mất.

- Ngươi đứng lại đó cho ta, Mộ Liễu ngươi cái lão thất phu, sợ chúng ta tiếp tục thắng lợi lại đánh lén cháu của ta, hôm nay ta không giết ngươi, khó tiêu mối hận trong lòng!

Nhìn thấy bóng người mình truy tung đi vào Điệp Dực Sơn Trang biến mất, trong nháy mắt Mộ Khải “nghĩ thông suốt” chuyện gì, khó bình tĩnh hơn nữa, hận đến nghiến răng nghiến lợi, thét dài một tiếng, song chưởng vừa lật, một cổ lực lượng cường đại tới cực điểm áp xuống chỗ ở của Điệp Dực Sơn Trang trang chủ Mộ Liễu.

- Cái gì? Mộ Khải, ngươi điên rồi sao? Bệnh thần kinh?

Điệp Dực Sơn Trang trang chủ Mộ Liễu đang ở trong phòng tu luyện, liền cảm thấy một cỗ khí tức ngập trời lao thẳng tới, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy được Mộ Khải, tức giận đến oa oa gọi bậy, miệng cũng sai lệch.

Đường đường một Sơn Trang trang chủ, cái gì cũng không nói đi vào liền ra tay công kích, mình không nhớ cùng hắn có cừu hận lớn như vậy a!

Cho dù hôm nay thương nghị tử vong thí luyện, đó cũng là ngươi đồng ý, cuối cùng thành chủ quyết nghị, không cần phải lửa giận lớn như vậy đi!

Trong lòng buồn bực, cũng biết bây giờ không phải là thời điểm nghĩ những thứ này, song chưởng giơ lên, thả người bay đi.

Rầm rầm!

Hai đại trang chủ, cường giả Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong, nháy mắt giao chiến chung một chỗ, chiêu chiêu gặp thịt, khó phân khó bỏ.

- Cơ hội tới!

Một phen thiết kế, Nhiếp Vân chính là làm cho bọn họ chiến đấu, lúc này thấy đánh đập hừng hực khí thế, nhẹ nhàng cười, vài cái lên xuống liền đi tới tiểu viện lúc trước, thả người từ động khẩu chui vào.

Chỉ chốc lát lại lần nữa đi tới trước bảo khố.

- Các ngươi ở phía trên đánh đập, ta trước lấy bảo bối ra nói sau!

Huyền Ngọc Kiếm nơi tay, Nhiếp Vân không còn cố kỵ, bổ lên một kiếm.

Ầm vang!

Đá vụn bắn tung toé, toàn bộ tầng hầm xuất hiện một lỗ thủng.

- Nơi này bảo bối nhiều hơn Mộ Ải Sơn Trang rồi, hồ lô cũng lớn hơn nữa!

Theo lỗ thủng đi vào, Nhiếp Vân liếc thấy trước mặt một hồ lô cực lớn, cao chừng hơn nửa người, bên trong tản mát ra khí tức như cái hồ lô trước, làm cơ thể người ta nhảy lên, tựa hồ tùy thời có thể vũ hóa phi thăng.

- Ngọc bài câu thông, trảo thủ!

Lập lại chiêu cũ, lần này Nhiếp Vân trực tiếp lấy ra ngọc bài, câu thông hồ lô, bàn tay to trảo một cái, thu vào Tử Hoa động phủ.

- Bảo bối nơi này đều lấy ra cho ta đi, linh thạch, đan dược, Linh Binh, phát tài!

Lấy đi hồ lô, tùy ý nhìn lướt qua, phát hiện nơi này ngay cả một binh khí Hoàng tộc thượng phẩm cũng không có, tất cả đều là Linh Binh, chừng mấy trăm kiện, còn có linh thạch, linh thạch hạ phẩm vài vạn, linh thạch trung phẩm 200~300 viên, hưng phấn không thôi, linh hồn Linh cấp trung kỳ thổi quét, nháy mắt đã thu sạch sẽ!

- Đi nhanh đi, lão gia hỏa kia sắp điên rồi!

Lấy đi hết thảy, Thiên Nhãn của Nhiếp Vân xuyên thấu qua mặt đất nhìn lên trên, chỉ thấy vừa rồi mình phá vỡ mật thất đã kinh động đến Mộ Liễu, lúc này hắn cũng bất chấp chiến đấu với Mộ Khải, bay nhanh tới bên này.

Chẳng qua, hắn muốn đi Mộ Khải làm sao có thể cho hắn rời đi, theo đuổi không bỏ, liều mạng công kích!

- Mộ Khải, ngươi cái lão thất phu này, cố ý chọc ta chiến đấu, trộm bảo khố của ta, hôm nay ta liều mạng với ngươi!

- Vừa ăn cướp vừa la làng, ngươi giết cháu của ta, còn nói ta trộm bảo khố của ngươi, con mẹ nó ngươi muốn chết, lão tử khi nào thì trộm bảo khố của ngươi!

Hai đại cao thủ giằng co, tiếng hô như nước, các loại vũ kỹ va chạm, pháp lực sôi trào, không trung giống như phóng thích ra pháo hoa, chiếu sáng toàn bộ Cổ Thành.

Nhìn thoáng qua, biết song phương giao chiến tuy bất phân thắng bại, nhưng Mộ Liễu một lòng muốn chạy mà nói, hẳn là rất nhanh có thể tới đây, lập tức không do dự, chạy trốn ra ngoài.

Vừa đi vừa phá thông đạo, đồng thời Huyền Ngọc Kiếm kiếm khí tung hoành, đánh ra thông đạo mới tứ phía, sau đó lại phá.

Như vậy các lối đi liền loạn thất bát tao, xuất hiện vô số lối rẽ, cho dù đối phương tìm được, muốn truy lại đây, cũng không biết bao lâu.

Xử lý xong hết thảy dấu vết, Nhiếp Vân ly khai tiểu viện, về tới Lê Huyên Đình của mình.

- Ha hả, để cho Mộ Kiệt ở trong này tiếp tục giả vờ ta, ta đi về trước nghiên cứu Linh Tê Tuyền Thủy!

Lại đưa vào trong cơ thể Mộ Kiệt một đạo Ngụy Trang khí, Nhiếp Vân nhoáng lên một cái liền tiến vào Tử Hoa động phủ.

Tử Hoa động phủ là một loại pháp bảo, có thể tự do hóa lớn nhỏ, sau khi Nhiếp Vân tiến vào, hoàn toàn có thể biến thành một hạt bụi, cho dù cường giả Nguyên Thánh cảnh dùng linh hồn tinh tế tìm tòi cũng chưa chắc phát hiện!

Trong Tử Hoa động phủ.

Nhiếp Vân đứng ở trước mặt hai cái hồ lô.

- Ân? Giống như có cái gì không đúng? Sao khí tức trong hồ lô này giảm bớt nhiều như vậy?

Đi tới trước mặt hai cái hồ lô, Nhiếp Vân lập tức phát hiện không thích hợp.

Hai cái hồ lô này không ngừng tán phát ra một khí tức làm cơ thể

người ta hưng phấn, giống như thuốc kích thích, làm cho tinh thần người ta chấn hưng, khí huyết trong cơ thể vận hành nhanh hơn.

Mà hiện tại, chẳng biết tại sao, loại khí tức làm người ta hưng phấn kia lại giảm bớt!

------oOo------

Chương 440: Phát huy (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy yếu bớt cực kỳ nhỏ bé, nhưng Nhiếp Vân là ai? Linh hồn đạt tới Linh cấp trung kỳ, cho dù là hai cọng tóc cũng có thể phân biệt ra được bất đồng, đừng nói loại khí tức này rồi!

Mới bỏ hồ lô vào Tử Hoa động phủ một hồi, khí tức liền giảm bớt không ít, nếu tiếp tục như vậy nữa, Linh Tê Tuyền Thủy trong hồ lô chẳng phải rất nhanh sẽ mất đi tác dụng?

- Mộ Hà, ngươi cảm giác ra dị thường chưa?

Sợ mình cảm giác sai lầm, Nhiếp Vân liền tranh thủ tìm Mộ Hà qua.

- Giống như khí tức trong hồ lô dần yếu bớt.

Mộ Hà cảm ứng một chút, cũng phát hiện không thích hợp.

- Đúng vậy, đích thật là yếu bớt!

Thấy nàng cũng cảm ứng ra, Nhiếp Vân nghi hoặc.

Sau khi mình tiến vào bảo khố của đối phương, trực tiếp cầm hồ lô lại đây, cũng không đặc biệt gì a, tại sao có thể như vậy?

- Ta giống như nghe nói, Linh Tê Tuyền Thủy gặp được không khí sẽ tán phát ra, phải sử dụng một loại đặc thù gì đó hấp thu, bất quá vật này là cái gì, ta không biết!

Mộ Hà nhớ tới tin tức mình biết, nói.

- Phải dùng gì đó đặc thù hấp thu? Hẳn chính là hai cái hồ lô này rồi, ta cũng không đổi vật khác hấp thu a... Không đúng, chẳng lẽ là tảng đá màu đen kia?

Nói đến một nửa, trong đầu Nhiếp Vân linh quang thoáng hiện, đột nhiên nhớ tới một vật.

Mật thất của Điệp Dực Sơn Trang, Mộ Ải Sơn Trang cất hồ lô đều dùng loại tảng đá ngay cả Thiên Nhãn của mình cũng nhìn không thấu kia tạo thành, chẳng lẽ đây mới là mấu chốt?

Nếu thật như vậy, lúc trước tầng hầm ngầm của Điệp Dực Sơn Trang bố trí cấm chế báo nguy liền nói thông rồi!

Hắc Thạch có thể phòng ngừa Linh Tê Tuyền Thủy tán phát, một khi xuất hiện khe hở, sẽ làm loại bảo bối trân quý này biến mất hầu như không còn, vì không để rò rĩ, tự nhiên phải thiết trí cấm chế cảnh báo!

Cái này giống như vạc nước, một khi vạc nước tiết ra, dù khe hở nhỏ, nhưng lâu dài, cũng sẽ tạo thành tổn thất không thể vãn hồi.

- Lúc trước cảm thấy Hắc Thạch không phải vật gì tốt, nên không lấy, hiện tại Mộ Liễu, Mộ Khải chiến đấu cũng tiến hành không sai biệt lắm, chẳng lẽ để ta đi trộm tiếp? Nhưng không trộm mà nói, Linh Tê Tuyền Thủy sớm muộn gì cũng sẽ tán sạch sẽ... Nên làm cái gì bây giờ?

Suy nghĩ cẩn thận, Nhiếp Vân buồn bực, nhưng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Mình đặt ra mưu kế dẫn hai trang chủ mắc câu, hiện tại hai người chiến đấu hẳn là đã xong, tùy tiện xông qua chẳng khác nào tự tìm đường chết, đừng nói lén lấy Hắc Thạch ra, chỉ sợ vừa xuất hiện sẽ bị mọi người đuổi theo đánh!

Linh Tê Tuyền Thủy nặng như Thái Sơn, không lĩnh ngộ huyền bí, cùng với tâm linh tương thông, đừng nói cho người khác sử dụng,

coi như mình cầm lên một giọt cũng tươi sống bị đè chết.

Không đi mà nói, tân tân khổ khổ trộm nhiều Linh Tê Tuyền Thủy như vậy, tính toán làm cho cơ thể đệ đệ gia tăng hoạt tính, chỉ sợ còn chưa kịp thực nghiệm, cũng đã hủy sạch sẽ rồi!

Trong lúc nhất thời Nhiếp Vân lâm vào khốn cảnh.

- Ân, đúng rồi, Mộ Nham vừa vặn bị ta giết, ta liền ngụy trang thành Mộ Nham, đuổi đi qua, thuận tiện nhìn xem có thể trộm đến chút Hắc Thạch hay không!

Trong lòng vừa động, Nhiếp Vân nghĩ đến một biện pháp, Ngụy Trang khí lăn lộn, dung mạo cả người lại thay đổi, biến thành Mộ Nham.

Nơi này không có đồ vật như linh hồn Ngọc giản, tuy Mộ Nham chết rồi, lại không người biết, mình có thể lợi dụng khe hở, mượn dùng thân thể hắn hoàn thành việc này.

Từ Tử Hoa động phủ đi ra, Nhiếp Vân lặng lẽ ra Lê Huyên Đình, đi nhanh tới tiểu viện của trang chủ.

Lần này cũng không có che dấu khí tức, dù sao Mộ Nham là quản gia của Điệp Dực Sơn Trang, trong tộc xuất hiện chuyện lớn như vậy, không hiện thân ngược lại làm người ta ngạc nhiên.

Một đường không hề che lấp, gặp được rất nhiều người, bất quá Nhiếp Vân không nói chuyện, chỉ tùy ý gật đầu, tiếp tục về phía trước.

Mộ Liễu cùng Mộ Khải chiến đấu quả nhiên đã xong, tiểu viện của trang chủ đã biến thành phế tích, trong không khí nơi nơi là hương vị chiến đấu, lực lượng đặc hữu của Nguyên Thánh cảnh như trước tỏ khắp không trung, tựa hồ tùy thời có thể thiêu đốt.

- Bảo khố của gia tộc các ngươi bị người đánh cắp, liên quan gì ta? Nghĩ đến trên đầu ta, cũng phải nhìn nắm tay của ngươi có đủ cứng rắn hay không!

Còn không có tiến vào tiểu viện, chợt nghe đến một tiếng rống to, thanh âm có chút tức giận, bất quá hơn nữa là vui sướng, tựa hồ bảo khố của Điệp Dực Sơn Trang bị người đánh cắp, hắn cực kỳ cao hứng.

- Ngươi... Thành chủ, ngươi làm chủ cho ta, hôm nay chuyện này, tuyệt đối cùng hắn có liên quan, đụng đến căn cơ của Điệp Dực Sơn Trang ta, ta cùng hắn không chết không ngừng!

Lại một tiếng thét dài, trong giọng nói mang theo hận ý, tựa hồ hận không thể ăn sống người trộm đồ.

- Thành chủ? Khó trách ngừng đánh, xem ra thành chủ tới rồi...

Nghe được hai người nói, Nhiếp Vân biết hai người náo động tĩnh quá lớn, đã kinh động đến thành chủ.

Cảnh giới linh hồn của Thành chủ giống như mình, bản tôn mình ngụy trang xuất hiện, đối phương khẳng định nhìn không ra, thật không cần sợ hãi.

- Được rồi, nhị vị đừng cãi nữa, ta thấy các ngươi hẳn là trúng mưu kế của người khác, người này giả mạo Mộ Liễu tới Mộ Ải Sơn Trang trước đánh chết Mộ Tương, sau đó lại chạy đến nơi đây họa thủy đông dẫn, nhân cơ hội đào trộm bảo tàng, tâm cơ thật sâu, thủ đoạn thật là lợi hại!

Không hổ là trang chủ, nghe xong hai người giải thích, trầm tư một chút, đã nghĩ thông suốt mấu chốt của sự tình, chậm rãi nói.

- Người này thật lợi hại!

Bên ngoài Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Mình làm chuyện này cũng không phức tạp, bất quá nhanh như vậy có thể nghĩ thông suốt, vị thành chủ này thực không đơn giản.

- Chúng ta trúng bẫy của người khác? Đáng giận, các ngươi là ai làm?

Mộ Liễu, Mộ Khải đều không ngốc, nghe được thành chủ giải thích, suy nghĩ một chút liền giật mình, ánh mắt đảo qua vài người còn lại, thanh âm âm hàn.

Ngũ đại Sơn Trang làm theo ý mình, đều là mặt ngoài hợp tác, sau lưng phá rối, làm cho Điệp Dực, Mộ Ải tranh đấu, bọn họ thu ngư ông đắc lợi, đích xác ngoan độc!

- Ha hả, các ngươi chó cắn chó miệng đầu là lông, đừng ném tới trên người của ta, vừa rồi lão tử còn đang ngủ, bị các ngươi đánh thức đấy!

- Ta cũng vậy, hai lão này một bó tuổi lại bị kế sách đơn giản như vậy lừa, ta thấy các ngươi cũng không cần sống, trực tiếp tự sát đi!

- Dọa người a, muốn vu oan, phải trước tìm được chứng cớ, không có chứng cớ, hết thảy đều là vô nghĩa, chúng ta cũng không có công phu làm ầm ĩ với các ngươi!

------oOo------

Chương 441: Tìm tới tận cửa rồi (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tam Đại trang chủ cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, thấy Mộ Liễu, Mộ Khải ngữ khí không tốt, đều hừ lạnh.

- Ta bất kể là các ngươi ai làm, nếu như bị ta điều tra ra, cho dù ta chết cũng tuyệt không cho ngươi sống khá giả!

Nhìn tầng hầm ngầm trong thông đạo đã bị cướp sạch không còn, Mộ Liễu nước mắt ào ào, tức giận đến oa oa gọi bậy.

Đậu xanh rau má, đến cùng ai làm a?

- Được rồi, đều đừng cãi nữa, bất kể là ai trộm, đều có dấu vết mà theo, chỉ cần tinh tế truy tra, liền nhất định có thể tìm ra dấu vết để lại, ta thấy các ngươi ở trong này cãi nhau, còn không bằng tìm

xem manh mối!

Thấy năm vị trang chủ càng ầm ĩ càng lợi hại, thành chủ bất đắc dĩ lắc đầu, nói.

- Đúng vậy, nhất định sẽ để lại đầu mối...

Mộ Liễu gật đầu, đi đến tầng hầm ngầm.

- Không được, nếu như để cho hắn tiến xuống dưới đất thất, dựa theo thông đạo đi tìm, còn không biết phải tra đến năm nào tháng nào, chỉ sợ Linh Tê Tuyền Thủy đều bốc hơi hết! Phải mau chóng!

Thấy Mộ Liễu muốn đi vào tầng hầm ngầm truy tra manh mối, bên ngoài Nhiếp Vân sốt ruột.

Linh Tê Tuyền Thủy bốc hơi tốc độ thật sự quá nhanh, nếu để cho hắn đi vào tìm manh mối, nhất thời bán hội chỉ sợ tìm không thấy, mình chậm trễ nữa, một phen vất vả chỉ sợ cũng tương đương chiếm được hai cái hồ lô vô dụng.

- Trang chủ, trang chủ, không tốt rồi...

Trong lòng vừa động, Nhiếp Vân hô to một tiếng, từ bên ngoài viện bay vào.

- Mộ Nham? Xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy Nhiếp Vân, Mộ Liễu nhướng mày hỏi.

- Trang chủ, vừa rồi ta ở trong phòng ngủ, đột nhiên nhìn thấy một bóng người chạy trốn ra ngoài, ta không biết là ai, liền nhanh đi theo, không nghĩ đến người này trực tiếp bay đến Mộ Ải Sơn Trang, cũng trộm sạch sẽ bảo khố của bọn họ!

Nhiếp Vân sốt ruột nói.

- Cái gì? Trộm sạch sẽ bảo khố của chúng ta? Ngươi xác định?

Nghe nói như thế, Mộ Liễu còn không có sốt ruột, Mộ Khải trực tiếp

nhảy dựng lên.

Mới vừa rồi mình còn ở vui sướng bảo khố của đối phương bị trộm, không nghĩ tới nhanh như vậy liền xảy ra vấn đề, bảo khố của mình bị người cướp sạch.

- Vâng, ta tận mắt nhìn thấy, bất quá thực lực của người nọ thật sự quá mạnh mẽ, ta căn bản không phải đối thủ, liền vội vàng chạy về thông tri!

Nhiếp Vân vội vàng nói.

- Hắn nếu ăn cắp Mộ Ải Sơn Trang, khẳng định chưa có chạy xa, mau đuổi theo, có lẽ còn có thể đuổi kịp!

Nghe nói như thế, vài vị trang chủ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật đầu, sưu sưu sưu sưu! Trong nháy mắt năm vị trang chủ cùng thành chủ bay lên, lao tới Mộ Ải Sơn Trang.

- Đơn giản như vậy liền lừa bọn họ đi!

Mọi người vừa đi, Nhiếp Vân cười cười, nhoáng lên một cái liền lủi xuống tầng hầm ngầm.

Dựa theo thông đạo rất nhanh đi tới phạm vi tầng hầm ngầm, bàn tay của Nhiếp Vân trảo một cái, nâng tầng hầm ngầm bằng đá từ phía dưới lên, lòng bàn tay vừa lật, thu vào Tử Hoa động phủ.

- Các ngươi trước náo đi thôi, ta tiếp tục nghiên cứu Linh Tê Tuyền Thủy.

Đã lấy được vật mình cần, Nhiếp Vân cười hắc hắc, trở lại tiểu viện của mình, triệt hồi Ngụy Trang khí, tiến vào Tử Hoa động phủ.

- Trước chắn lại lỗ thủng!

Tầng hầm ngầm bị mình đánh ra một lỗ thủng, không phủ kín lại, vẫn sẽ bốc hơi Linh Tê Tuyền Thủy.

Sau khi hoàn thành, lúc này Nhiếp Vân mới bỏ hai hồ lô vào.

Quả nhiên, hồ lô vừa để vào thạch thất, tốc độ bốc hơi lập tức giảm xuống, cả gian phòng đều tràn ngập khí tức làm người ta hưng phấn.

- Hiện tại có thời gian, nghiên cứu Linh Tê Tuyền Thủy này một chút đi, tại sao lại nặng như vậy...

Tới trước mặt hồ lô, Nhiếp Vân khẽ vươn tay mở ra hồ lô, liền nhìn thấy bên trong có hơn mười giọt chất lỏng chảy xuôi, từng giọt ánh sáng quang minh, giống như thủy ngân.

Nghe một chút, Nhiếp Vân cảm thấy cả người hưng phấn không tự chủ được, mỗi một tế bào như ăn đại bổ hoàn, nhịn không được sôi trào.

- Quả nhiên là đồ tốt... Có thể làm cho hoạt tính cơ thể người gia tăng, nhưng thứ này sử dụng như thế nào? Làm sao cùng nó tâm hữu linh tê?

Linh hồn lực cường đại vòng vo trên giọt nước vài vòng, cũng không phát hiện giọt nước này có ý chí dao động, Nhiếp Vân nhíu mày.

Giọt nước không có linh hồn dao động, làm sao cùng nó tâm hữu linh tê?

Ngươi muốn nói thương yêu, đầu tiên đối phương phải có thể cùng ngươi câu thông, ngươi nói yêu thương với tảng đá, cây cối, nói như thế nào?

Linh Tê Tuyền Thủy này, tuy kỳ quái, nhưng giống chất lỏng bình thường, căn bản không có ý chí dao động, không có ý chí dao động liền không thể câu thông, làm sao sinh ra cộng minh?

Bắt giữ nửa ngày, Nhiếp Vân cũng không rõ ràng lắm, đành phải bất đắc dĩ lắc đầu, tìm Mộ Thanh, Mộ Hà qua.

Mặc dù hai người kia là đệ tử ngoại môn của Cổ Thành, nhưng Linh Tê Tuyền Thủy cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, hai người

nghiên cứu nửa ngày cũng nghĩ không ra, đành phải từ bỏ.

- Quên đi, hai người các ngươi tiếp tục ở đây nghiên cứu, ta đi ra ngoài trước!

Nghiên cứu không biết bao lâu thời gian, nghiên cứu không ra kết quả, Nhiếp Vân lắc đầu, đứng dậy, ra Tử Hoa động phủ.

Mới vừa trở lại tiểu viện, lại đột nhiên một chút sửng sốt.

- Ân? Những người này như thế nào đều hướng ta bên này rồi hả? Chẳng lẽ bị phát hiện rồi hả?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Ở trong cảm ứng, năm vị trang chủ cùng thành chủ đang gào thét bay tới bên này, xem ra là tới tìm kiếm mình!

Chẳng lẽ mình làm chuyện bị phát hiện rồi hả?

- Không có khả năng!

Ý nghĩ này xuất hiện, lập tức đã bị Nhiếp Vân phủ định.

Mình làm hết thảy mặc dù không nói một chút dấu vết không lưu, nhưng bọn hắn muốn phát hiện, cũng không dễ dàng như vậy!

Dù sao mỗi lần mình làm, đều ngụy trang thành người khác, thiên phú Ngụy Trang sư thiên hạ nhất tuyệt, nếu như vậy cũng bị người nhìn ra, vậy thì không cần sống nữa.

Năm đó ở Phù Thiên Đại Lục, Thần Thâu Thiên Huyễn tùy ý ngụy trang, rất nhiều người lừa chết đi sống lại cũng chưa bị phát hiện, người bị lừa này, từng cái thực lực đều cao hơn đám người trang chủ rất nhiều, không tin mình thiên phú đồng dạng lại kém Thần Thâu Thiên Huyễn nhiều như vậy.

- Bất kể nói thế nào cũng trước ra xem một chút, nếu bọn họ chạy tới không ra, chỉ sợ thật sự biến khéo thành vụng rồi!

Trong lòng âm thầm tính toán, Nhiếp Vân đứng dậy, đẩy cửa đi ra ngoài.

Lúc đi ra, hắn thu Mộ Kiệt ngụy trang thành mình vào Tử Hoa động phủ, cho nên trong viện chỉ còn lại có hắn, cũng không sợ bọn họ tra xét.

Sưu sưu sưu!

Vừa đi vào tiểu viện, chợt nghe vài tiếng âm bạo, sáu thân ảnh hạ xuống.

------oOo------

Chương 442: Tìm tới tận cửa rồi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mộ Vân, dám trêu chọc chúng ta, ngươi muốn chết!

Vừa tiến vào tiểu viện, Mộ Liễu liền bạo rống, hai hàng lông mày giơ lên.

- Mau giao bảo vật của ta ra đây, bằng không, hiện tại ta liền đánh chết ngươi, để ngươi chết không có chỗ chôn!

- Ân?

Thấy đối phương vừa đến liền trong cơn giận dữ, khí tức ngập trời, Nhiếp Vân thầm nghĩ một tiếng không tốt, đang định đào tẩu, đột nhiên trong lòng vừa động, hiểu được.

Đối phương nhất định là đang gạt mình, nếu hiện tại đào tẩu, không thể nghi ngờ chính là tự nhận, còn muốn tiến vào Linh Tê Thiên Cung, liền không có khả năng rồi!

Tuy hiện tại không nghiên cứu ra làm sao câu thông Linh Tê Tuyền Thủy, nhưng thứ này có thể làm cho hoạt tính cơ thể người gia tăng, tuyệt đối là bảo bối, bảo bối như thế, tự nhiên càng nhiều

càng tốt!

- Trang chủ, lời này của ngươi có ý gì?

Suy nghĩ cẩn thận cái này, Nhiếp Vân lập tức giả bộ tức giận, hai mắt nhìn chằm chằm Mộ Liễu, nháy cũng không nháy, không lùi bước chút nào.

- Có ý tứ gì? Trong lòng ngươi hiểu được, ngươi có thể để cho Mộ Khải trang chủ quỳ xuống, thuyết minh linh hồn của ngươi đã đạt tới Linh cấp trung kỳ, một Chí Tôn tại sao có thể có linh hồn lực cường đại như thế? Ngươi rốt cuộc là ai? Đến Cổ Thành chúng ta đến cùng có mục đích gì? Nói rõ, chúng ta có lẽ còn có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không, hôm nay hẳn phải chết!

Thành chủ đi về phía trước từng bước, hai mắt sáng ngời hữu thần, tựa hồ muốn nhìn thấu nội tâm của Nhiếp Vân.

Bất quá, Nhiếp Vân là người của hai thế giới, nội tâm sao là hắn có thể nhìn thấu!

- Ha ha...

Nhiếp Vân vẫn chưa sốt ruột trả lời, ngược lại bật cười.

Lúc trước làm cho Mộ Khải trang chủ quỳ xuống, chỉ là tùy ý làm, không nghĩ đến điểm này bị người nhìn thấu sơ hở, bất quá nếu lúc đó dám làm, khẳng định liền chuẩn bị xong lí do thoái thác, để lại chuẩn bị ở sau.

- Các ngươi đường đường cao thủ Bí Cảnh, chắc có lẽ không thể không biết linh phù a? Chắc có lẽ không thể không biết linh hồn lạc ấn a!

Cười xong, Nhiếp Vân nhìn mọi người, trong ánh mắt mang theo rét lạnh.

- Ta là đệ tử ngoại môn, nhưng còn trẻ như vậy lại có thực lực như thế, các ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Không sai, là bởi vì ta đã bái một sư phụ lợi hại! Lần này ta quay về Cổ Thành, sư phụ chỉ

sợ có người bất lợi với ta, chuyên môn ở trong cơ thể ta để lại một đạo linh hồn lạc ấn, thời điểm ta gặp được nguy hiểm sẽ xuất hiện! Không nghĩ tới thủ đoạn như vậy, lại bị các ngươi xem thành linh hồn Linh cấp trung kỳ, buồn cười! Nếu ta có linh hồn mạnh như vậy, sao còn không trùng kích Bí Cảnh, còn muốn làm một Chí Tôn bình thường?

Nhiếp Vân thổi phồng, lại kéo sư phụ ra.

Dù sao có lẽ có sư phụ đã “xác chết vùng dậy” thiệt nhiều lần rồi, cũng không ngại dùng nhiều một lần, để hắn tiếp tục “lừa dối” a...

- Này...

Nghe được thiếu niên nói, mọi người tất cả đều sửng sốt.

Đích xác, đệ tử ngoại môn cùng đệ tử Cổ Thành có khác nhau một trời một vực, không có danh sư chỉ điểm, không có kỳ ngộ đặc thù, muốn trước hai mươi tuổi đạt tới Chí Tôn cảnh, căn bản là không có khả năng!

Trước mắt thiếu niên này chẳng những đã đạt tới Chí Tôn, thực lực mạnh ngay cả nhóm người mình cũng kiêng kị không thôi, nếu như nói hắn không có danh sư chỉ điểm, nhóm người mình cũng cảm thấy không có khả năng.

- Ngươi làm sao chứng minh ngươi nói là thật?

Hiểu được điểm ấy, thành chủ cải biến thái độ, do dự một chút hỏi.

- Này còn không đơn giản? Ta lại dùng sư phụ lưu lại lạc ấn cho các ngươi cảm thụ một chút là được, các vị đều là cao thủ, nói vậy đều có thể nhìn ra là thật hay giả! Cũng biết, cao thủ như sư phụ ta, khinh thường nói dối với các ngươi.

Nhiếp Vân nói dối ánh mắt cũng không nháy một chút.

- Vậy thì tốt, nếu trong cơ thể ngươi không có lạc ấn gì, hôm nay chúng ta thề không bỏ qua!

Mộ Liễu cắn chặc răng nanh.

- Hừ!

Không để ý tới uy hiếp của hắn, Nhiếp Vân chậm rãi nhắm hai mắt lại, tinh thần lực âm thầm vận chuyển vô danh pháp quyết.

Ầm vang!

Trong nháy mắt một cổ uy áp cường đại cuộn trào phô thiên cái địa hạ xuống, mênh mông như Ngân Hà, lại như Giang Hải đảo lưu, hùng hậu làm người ta hít thở không thông!

Hừ!

Uy áp chợt lóe liền thu, Nhiếp Vân mở mắt.

Lần này vận chuyển vô danh pháp quyết thời gian cực kỳ ngắn, hơn nữa tinh thần lực của hắn đã cường đại hơn trước kia nhiều lắm, chỉ cảm thấy trong óc hơi choáng, liền khôi phục lại, không có xuất hiện tình huống thoát lực buồn ngủ.

- Lúc này chư vị hẳn là tin đi!

Sắc mặt trầm thấp, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng.

- Thật mạnh!

- Loại khí tức này chỉ sợ ít nhất là Bí Cảnh đệ tứ trọng! Làm sao có thể lợi hại như vậy...

- Cao thủ như thế, chắc có lẽ không gạt chúng ta, mơ ước Linh Tê Tuyền Thủy của chúng ta...

Cảm nhận được uy áp cường đại, sắc mặt đám người thành chủ thay đổi, trên đầu toát ra mồ hôi lạnh.

Nếu thứ này không phải sư phụ của thiếu niên lưu lại, đánh chết mọi người cũng không tin, hắn bằng chừng ấy tuổi liền có được loại thực lực này!

Dù sao, sau khi đạt tới Bí Cảnh, một tầng so với một tầng khó khăn, Bí Cảnh đệ tứ trọng cho dù ở Phù Thiên Đại Lục, cũng tuyệt đối là nhất phương bá chủ rồi!

Nếu loại thực lực này thực không đến hai mươi tuổi, Phù Thiên Đại Lục bát đại tông môn cũng muốn đoạt a!

- Mộ Vân hiền chất, là chúng ta nghĩ sai rồi, còn mong rộng lòng tha thứ!

Thành chủ biết lần này đắc tội lớn rồi, vội vàng giải thích.

- Hừ!

Nhiếp Vân vung tay một cái.

Nếu lúc trước hắn có loại thái độ này, chỉ sợ mấy trang chủ sẽ xông lên, trực tiếp đánh chết, mà hiện tại, lại không một người dám nói, ngược lại cảm thấy hắn như vậy mới phù hợp thân phận!

Đồ đệ của siêu cấp cao thủ, chỉ bằng điểm ấy, đã làm cho người tôn kính rồi!

- Đúng vậy, là ta sai lầm, xin đừng để bụng!

Điệp Dực Sơn Trang trang chủ cũng biết vừa rồi mình lỗ mãng, vội vàng giải thích.

- Ân, kỳ thật các ngươi vu oan ta, ta vốn không muốn nói, nếu trang chủ khách khí như thế, ta không ngại nói cho các ngươi biết, phía trước tranh đấu kinh thiên động địa, ta cũng không phải kẻ điếc, tự nhiên cũng nghe được, thấy được! Bảo khố của trang chủ bị người cướp sạch không còn, đoán đến trên người của ta cũng không gì đáng trách! Ai bảo ta là người vừa tới!

Nhiếp Vân biết không thể quá phận, thấy tốt thì lấy.

- Bất quá, các ngươi có nghĩ tới hay không, Điệp Dực Sơn Trang bảo khố bí ẩn như thế, ta cũng không phải thần tiên, như thế nào

vừa đến liền biết ở đâu?

------oOo------

Chương 443: Họa thủy đông dẫn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Này...

Nghe được thiếu niên nói, mọi người á khẩu không trả lời được.

Đích xác, hắn chẳng qua vừa tới, làm sao có thể biết phương vị bảo khố của các đại Sơn Trang? Phải biết rằng, loại địa phương cơ mật này cho dù tộc nhân biết đến cũng rất ít! Chớ nói chi là một ngoại nhân!

- Ai trộm đi bảo khố của các ngươi ta không biết, bất quá, trước đó ta nhìn thấy Mộ Nham thần sắc kích động rời đi...

Thấy mọi người bắt đầu tin tưởng, Nhiếp Vân bắt đầu họa thủy đông dẫn.

- Mộ Nham?

Trong lòng Mộ Liễu trang chủ lộp bộp một chút.

Mộ Nham là quản gia của Điệp Dực Sơn Trang, nếu như nói vị trí bảo khố ở đâu, trong trang còn có ai biết. Hắn tuyệt đối được cho là một cái!

- Đúng vậy, lúc trước náo động, ta cũng đi xem, bất quá ta mới vừa đi qua, các ngươi liền ly khai, lúc này ta nhìn thấy Mộ Nham hoang mang bay vào bảo khố, lại lập tức đào tẩu, cụ thể đi nơi nào ta lại không biết!

Nhiếp Vân nói nhẹ nhàng bâng quơ, đẩy tất cả lên người Mộ Nham.

Ngược lại đúng lúc mình biến thành Mộ Nham, cho dù có người nhìn thấy cũng sẽ đồng ý thuyết pháp của hắn.

- Mộ Liễu, Mộ Nham có phải chính là người mới vừa rồi nói bảo khố của chúng ta bị trộm hay không?

Mộ Khải đột nhiên hỏi.

- Không sai!

Mộ Liễu gật gật đầu.

- Quả nhiên là hắn, bảo khố của ta giấu ở trong phòng tối, bên trong cũng không có cấm chế gì, sau khi bị trộm, ngay cả tộc nhân cũng không phát hiện, hắn làm sao biết, hơn nữa chạy tới báo. Không có vấn đề thì là cái gì?

Mộ Khải "bừng tỉnh đại ngộ", cuối cùng nhớ ra vấn đề không thích hợp, hung tợn nói.

Bảo khố của hắn giấu vô cùng bí ẩn, sau khi bị trộm, ngay cả tộc nhân cũng không biết. Mộ Nham lại chạy tới nói với đám người mình, rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi.

- Đúng vậy, mau qua xem, Mộ Nham này phế đi nhiều tâm cơ như vậy làm cho chúng ta rời đi, có phải còn có âm mưu gì hay không?

Đám người Thành chủ phân tích, cũng bắt đầu có chút tin tưởng, vội vàng nói.

- Ân! Mộ Vân hiền chất, xin ngươi đi qua làm chứng, hảo trả trong lại sạch cho ngươi!

Mộ Liễu quay đầu nói.

- Cầu còn không được!

Trả lại trong sạch, hắc hắc đây là ngươi nói, ta cũng không chủ động yêu cầu...

Trộm hết đồ vật, người bị trộm còn muốn chứng minh trong sạch cho tiểu thâu, Nhiếp Vân đương nhiên cầu còn không được, vội vàng gật đầu, đi theo phía sau mọi người.

Mọi người tiến vào tiểu viện của trang chủ, rất nhanh liền thấy được Nhiếp Vân làm hết thảy, Mộ Liễu từ thông đạo dưới đất đi ra, sắc mặt xanh mét, như cha mẹ chết, trong lòng hận ý giống như sóng gió động trời.

- Ngay cả thạch thất cũng bị lấy đi rồi, Mộ Nham, ngươi thật nham hiểm! Ta không giết ngươi, thề không làm người!

Lúc này, nhìn thấy thạch thất đều bị lấy đi, người ngu cũng có thể suy đoán ra, vừa rồi sở dĩ Mộ Nham lừa đi đám đông, chính là vì thạch thất này!

Tuy thạch thất này không trân quý, nhưng là vật chứa đựng, phòng ngừa Linh Tê Tuyền Thủy bốc hơi, trộm đi thứ này, đến cùng ai trộm bảo khố, không cần nghĩ cũng có thể đoán được!

- Đi nơi ở của Mộ Nham nhìn xem, nếu thật là hắn, nhất định sẽ lưu lại dấu vết gì!

Lúc này Thành chủ cũng thấy Mộ Nham có vấn đề, thét dài một tiếng.

- Đi!

Mộ Liễu gật gật đầu, lao tới chỗ ở của Mộ Nham.

Chỗ ở của Mộ Nham cách địa phương của hắn rất gần, không đến một cái hô hấp liền tới.

Mới đầu Nhiếp Vân còn không biết chỗ của Mộ Nham ở nơi nào, chờ cùng mọi người đi tới, thiếu chút nữa lảo đảo té xỉu.

Không nghĩ tới mình đánh bậy đánh bạ, lại chạy đến trong phòng của Mộ Nham đào động, cái này tốt lắm, cho dù Mộ Nham còn sống, có nói khô miệng cũng giải thích không rõ ràng, ai, thật là có tâm trồng hoa hoa không thắm, vô tâm cắm liễu liễu xanh tươi a!

Lúc trước mình thiết kế Tề Dương, Thất hoàng tử cả buổi cũng không có hiệu quả như vậy, hiện tại tùy tiện làm một chút cư nhiên làm cho ngũ Đại trang chủ cùng thành chủ tin không nghi ngờ, thật đúng là đủ trùng hợp.

Quả nhiên, mọi người vừa đi vào phòng, liền lập tức xác định ý tưởng.

Bên trong gian phòng, mặt đất hỗn độn, khắp nơi đều là bùn đất, vừa thấy liền biết là vừa mới đào, theo dấu vết quan sát, đúng là đi thông tàng bảo khố của Điệp Dực Sơn Trang!

Không cần nghĩ nữa, nhân chứng vật chứng đều có, nhất định là Mộ Nham làm!

- Mộ Liễu trang chủ, quản gia của Điệp Dực Sơn Trang các ngươi cấu kết ngoại nhân công nhiên làm kẻ trộm, trộm đi đồ đạc của ta, hôm nay ngươi không cho ta cái công đạo, ta nhất định sẽ liều mạng với ngươi!

Nhìn thấy đống hỗn độn đầy đất, Mộ Khải nhớ tới bảo khố của mình, cũng tức giận đến cả người run run, thét dài một tiếng, ánh mắt lộ ra hận ý nồng đậm.

- Ta...

Mộ Liễu cũng tức giận đến muốn chết, nhưng hắn làm sao cũng không nghĩ ra, Mộ Nham vẫn trung thành và tận tâm sẽ làm ra loại sự tình này!

Nhưng hiện tại nhân chứng vật chứng đều có, coi như mình muốn phủ nhận, cũng không có biện pháp a!

- Ta lập tức thông tri, toàn bộ Điệp Dực Sơn Trang toàn lực đuổi giết Mộ Nham, nhất định phải tìm phản đồ này trở về!

Nắm tay xiết chặt, Mộ Liễu rít gào.

- Nếu hung thủ đã điều tra ra, cùng ta không ở lâu, cáo từ!

Thấy tai hoạ thành công dẫn tới trên người Mộ Nham, Nhiếp Vân liền ôm quyền, thản nhiên nói.

- Mộ Vân hiền chất, vừa rồi hoài nghi ngươi, thật sự có lỗi, nếu ngươi không ngại mà nói, liền lưu lại cùng ăn bữa cơm! Cũng coi như ta bồi tội ngươi!

Tuy Mộ Liễu căm tức, nhưng dù sao cũng là đứng đầu một trang, lòng dạ sâu đậm, biết chuyện hôm nay, Điệp Dực Sơn Trang đã đánh mất mặt mũi, đắc tội người không nói, còn biến mình thành vở hài kịch, lập tức liền quyết định thiết yến chiêu đãi tứ Đại trang chủ còn lại cùng thành chủ đại nhân.

Tuy uống rượu cực kỳ bình thường, mỗi người đều biết, lại có thể giảm bớt không khí, làm cho tình hình hòa hoãn.

- Được rồi!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Đang muốn tìm cơ hội hỏi làm sao câu thông Linh Tê Tuyền Thủy, ăn cơm uống rượu, đúng lúc là một cơ hội!

- Chư vị, chuyện hôm nay là ta quản lý thuộc hạ không nghiêm, yên tâm đi, Mộ Nham này ta nhất định sẽ tìm ra, cho mọi người một cái công đạo, mời các vị dời bước tới yến sảnh, để ta bồi tội!

Thấy Nhiếp Vân đồng ý, Mộ Liễu gật gật đầu, tiếp đón mọi người.

- Được!

Nghe Mộ Liễu nói, mọi người thế mới biết vội vàng một đêm, thật có chút đói bụng, tất cả đều gật đầu đồng ý.

Mấy tồn tại đỉnh phong nhất Cổ Thành cộng thêm Nhiếp Vân, tới yến sảnh của Điệp Dực Sơn Trang.

Nhìn yến sảnh hoa lệ, rất nhanh liền bưng lên thực vật tinh mỹ, Nhiếp Vân lắc lắc đầu.

------oOo------

Chương 444: Công phu sư tử ngoạm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mình quét sạch bảo khố của Điệp Dực Sơn Trang, Mộ Ải Sơn Trang, hai phe này lại coi mình là khách quý, mời ăn cơm uống rượu, ngẫm lại cũng cảm thấy bất khả tư nghị!

Đây đúng là lực lượng của mưu kế, nếu như mình không thiết kế hết thảy, chỉ sợ hiện tại đã sớm lòi đuôi, bị những cao thủ này truy sát!

- Kỳ thật, để mọi người lại đây, cũng không hoàn toàn là vì ăn cơm, ta có ba sự kiện muốn nói, chuyện Mộ Nham này vừa rồi ta đã biểu lộ thái độ, phải tróc nã, tiết mối hận trong lòng! Nên không muốn nói nhiều, chuyện thứ hai là.. Mộ Nham chỉ có thực lực Pháp Lực Cảnh, cho dù hắn muốn làm thành chuyện này chỉ sợ cũng khó khăn, nói cách khác hắn khẳng định có đồng lõa, cũng chính là đồng lõa này trước lừa Mộ Khải trang chủ tới! Nếu Mộ Khải trang chủ không nhìn lầm, hẳn là có thực lực Nguyên Thánh cảnh! Người này mới là họa lớn tâm phúc của chúng ta!

Bưng chén rượu lên, tất cả mọi người uống một ly, ăn một hồi, Mộ Liễu nói ra mục đích của mình.

- Đúng vậy, Mộ Nham này khẳng định có đồng lõa, nếu như không có đồng lõa, liền không có khả năng trêu chọc chúng ta như con khỉ!

Mộ Khải trang chủ hừ một tiếng.

- Lúc trước ta truy người kia, thực lực tuyệt đối có Nguyên Thánh cảnh, hình thể rất giống Mộ Liễu trang chủ, linh hồn khí tức lại hoàn toàn bất đồng, cũng bởi vì hình thể giống, ta mới tưởng hắn, trực tiếp ra tay!

- Hình thể giống, linh hồn không giống...

Xem ra nhóm người Mộ Nham này đã sớm làm đủ chuẩn bị!

Trang chủ cũng gật gật đầu, uống một ngụm rượu hỏi:

- Đây là chuyện thứ hai, Mộ Liễu trang chủ, chuyện thứ ba thì sao?

- Chuyện thứ ba, chính là Thánh Linh đệ tử đại tái! Lần so tài này chúng ta định tử vong thí luyện, không cần phải sửa lại, bất quá bên trong nguy cơ trùng trùng, Mộ Vân hiện tại nếu là khách quý của chúng ta, sự tình nguy hiểm như vậy, ta hi vọng không cần tham gia!

Mộ Liễu đột nhiên nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Không cho ta tham gia?

Nhiếp Vân sửng sốt, lập tức hiểu được, trong lòng cười lạnh.

Xem ra, người này biết sư phụ ở trong cơ thể mình để lại lạc ấn, sợ mình còn có chuẩn bị ở sau, không dám cho mình đi vào!

Dù sao, thực lực của mình quá mạnh mẽ, thật muốn giết sạch sẽ các đệ tử khác, bọn họ chỉ sợ muốn khóc cũng không kịp!

- Mộ Liễu trang chủ nói không sai, Mộ Vân là khách quý của chúng ta, tham gia thí luyện nguy hiểm như thế, thật sự không ổn!

- Tử vong thí luyện Linh Tê Thiên Cung cấm chế tầng tầng lớp lớp, Mộ Vân đi vào nếu xuất hiện vấn đề gì, chúng ta không tiện khai báo cho sư phụ của hắn!

- Mộ Liễu trang chủ lo lắng chính xác, cũng là vì tốt cho Mộ Vân...

Bốn vị trang chủ khác mỗi người đều là nhân tinh, lập tức hiểu được ý tứ của Mộ Liễu, tất cả đều cười nói, trên miệng nói rất hảo ý, trong lòng nghĩ cái gì, vậy thì không biết.

- Không cho ta tham gia... Chỉ là lần này sư phụ lệnh ta lại đây, chính là cho ta tham gia đại tái, thuận tiện được quán quân, mang

chút Linh Tê Tuyền Thủy trở về, lão nhân gia ông ta nói hữu dụng, nếu ta cứ như vậy đi... sao ăn nói với sư phụ?

Nói đến đây mặt Nhiếp Vân lộ vẻ khó khăn.

- Sư phụ ta nói rồi, nếu không mang Linh Tê Tuyền Thủy về, hắn sẽ đích thân lại đây hỏi Cổ Thành các ngươi, để hắn tự mình đến một chuyến, ta thật sự không đành lòng...

- Hắn tự mình đến?

Nghe được thiếu niên nói, sắc mặt mọi người đồng thời cứng đờ.

Ngươi không đành lòng, chúng ta càng không đành lòng a!

Ngươi, chúng ta còn dễ gạt gẫm, thật muốn cho lão gia hỏa kia lại đây, sợ là chúng ta đều phải trốn hết!

Vừa rồi bọn họ cảm nhận được lạc ấn trong cơ thể của Mộ Vân, là dấu tích của cường giả lưu lại, thực lực ít nhất Bí Cảnh đệ tứ trọng, nếu người có thực lực mạnh mẽ như thế phải hạ thấp thân phận đến đây, thì làm sao chỉ cần một chút đi về?

Hiểu được điểm ấy, ngũ Đại trang chủ cùng thành chủ, sắc mặt đều trở nên khó coi, cũng sắp muốn khóc.

Kỳ thật điều này cũng không thể trách ngũ Đại trang chủ cùng thành chủ ngốc, tổ tông của bọn họ đều ở Cổ Thành, hiếm khi ra ngoài, tâm tư so với đám người Hoang Lăng đơn thuần hơn rất nhiều, hơn nữa loại sự tình Chí Tôn có thể kích phát khí tức Bí Cảnh đệ tứ trọng này, nghe cũng chưa từng nghe qua, ở sâu trong nội tâm đã tin tưởng sư phụ của Nhiếp Vân là tuyệt thế cao thủ rồi.

- Đúng vậy a, sư phụ ta đối với Linh Tê Tuyền Thủy cực kỳ có hứng thú, nói muốn nghiên cứu cái gì đó, cần ít nhất vài ngàn giọt, lần này ta cần phải được quán quân, lấy đầy đủ nước suối, bằng không liền đích thân lại đây!

Nhiếp Vân thở dài.

- Kỳ thật ta cũng không muốn a, thân phận của ta là đệ tử ngoại môn của Cổ Thành, bảo ta lấy vật trân quý nhất của Cổ Thành ra nhiều như vậy, ta cũng thực đau lòng, rất khổ sở, cảm giác mình thực xin lỗi tộc đàn... Nhưng... không có biện pháp a, sư phụ đối với ta ân trọng như núi. Nếu phân phó ta, ta cũng chỉ có thể nghe theo, các ngươi không cho ta tham gia trận đấu, này... Thật sự quá khó xử rồi, bảo ta đi nơi nào tìm nhiều Linh Tê Tuyền Thủy như vậy cho sư phụ? Nếu quả thật tìm không thấy, sư phụ tức giận, liên lụy các ngươi, ta thật sự lỗi lớn...

Nhiếp Vân vừa nói, vừa biểu hiện ra bộ dáng vô cùng đau đớn, tựa hồ hết thảy đều là tội lỗi của hắn.

- Mấy ngàn giọt, sư phụ ngươi muốn mấy ngàn giọt...

Ngũ Đại trang chủ tính cả thành chủ nghe nói như thế, nhìn thấy bộ dáng của thiếu niên, thiếu chút nữa đồng loạt hôn mê.

Linh Tê Tuyền Thủy một năm mới sinh sản một giọt, nhiều năm như vậy ngũ đại Sơn Trang cùng thành chủ thay phiên sử dụng. Vốn còn lại sẽ không nhiều, ngươi muốn mấy ngàn giọt? Ngươi coi Linh Tê Tuyền Thủy là hệ thống cung cấp nước uống sao, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu...

Sao ngươi không chết luôn đi!

Tuy mấy Đại trang chủ hận nghiến răng nghiến lợi, nước mắt ào ào, nhưng không có biện pháp.

Nếu để cho Mộ Vân này đạt quán quân, lấy được Linh Tê Tuyền tán thành, về sau lấy được nước suối khẳng định càng nhiều, không cho hắn đi vào, nghe khẩu khí này, nhất định phải cho hắn mấy ngàn giọt nước suối, nếu không sư phụ hắn sẽ đến...

- Được rồi, ngươi cũng đừng để sư phụ ngươi tới, lão nhân gia đi xa như vậy thật phiền toái, ngũ đại Sơn Trang cùng thành chủ phủ chúng ta liền cho ngươi ba trăm giọt nước suối, đây đã là cực hạn chúng ta có thể lấy ra, cho ngươi một cái công đạo, ngươi cũng không cần đi tham gia tử vong thí luyện rồi!

Lo lắng một hồi, ngũ Đại trang chủ cùng thành chủ tựa hồ đã đạt thành hiệp nghị nào đó, thành chủ nói.

------oOo------

Chương 445: Công phu sư tử ngoạm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ba trăm giọt nước suối? Này... Sư phụ ta cần mấy ngàn giọt, ba trăm giọt có chút quá ít đi!

Nhiếp Vân tiếp tục bậy bạ, biểu tình khó xử.

Dù sao rao giá trên trời, ngay tại chỗ trả tiền, mình nhất định phải bức sạch sẽ lợi ích của bọn hắn rồi nói sau.

- Mấy ngàn giọt... Cũng không nói gạt ngươi, Linh Tê Tuyền Thủy một năm mới có thể sinh sản một giọt, Cổ Thành chúng ta nhiều đệ tử cũng cần sử dụng, cho nên, căn bản không có nhiều, ba trăm giọt đã là cực hạn, cho dù sư phụ ngươi lại đây quét hết Cổ Thành, chúng ta cũng lấy không ra!

Trong lòng Thành chủ nhỏ máu nói.

- Như vậy đi, nếu thứ này trân quý như thế, cũng không cần mấy ngàn giọt, cho ta một ngàn giọt là được, ta trở về cũng tốt cho sư phụ một công đạo, bằng không, ta thật không có biện pháp giải thích!

Nhiếp Vân sợ bức bọn hắn nóng nảy, cũng nới lỏng một hơi.

- Một ngàn giọt... thật sự nhiều lắm, chỉ có năm trăm giọt, hơn nữa thật sự lấy không được rồi!

Chúng trang chủ cùng thành chủ lại thương nghị nửa ngày, cắn răng nói ra một điểm mấu chốt.

Kỳ thật năm trăm giọt đối với bọn họ mà nói đích thật là cực hạn,

một năm mới có thể sinh ra một giọt, còn phải sử dụng, nhiều như vậy, đã là không biết bao nhiêu năm mới có thể tích góp ra tới!

- Được rồi, nếu chư vị trang chủ cùng thành chủ đại nhân đều khách khí như thế, ta liền không tham gia Thánh Linh đệ tử đại tái, lấy được Linh Tê Tuyền Thủy, ta cùng tỷ tỷ Mộ Hà liền trực tiếp rời đi Cổ Thành, sẽ không chậm trễ các vị!

Nhiếp Vân từ biểu tình của mọi người nhìn ra đích xác đã đến cực hạn, không thể tăng giá, làm bộ như khó xử gật đầu đồng ý.

- Kia liền cảm ơn hiền chất rồi!

Nghe thiếu niên đồng ý không tham gia trận đấu, lấy được nước suối liền đi, mọi người nhẹ nhàng thở ra.

- Được rồi, đừng nói những thứ này, tiệc rượu qua đi chúng ta sẽ lấy Linh Tê Tuyền Thủy cho ngươi, hiện tại chúng ta uống rượu, uống rượu!

Thành chủ thấy thiếu niên nhả ra, sợ hắn đổi ý, vội vàng mời rượu.

- Đúng vậy, ngươi xem đồ ăn đều lạnh, nhanh ăn đi, này là gan Giáp Long, là Long tộc hậu duệ chân chính, ăn vào đại bổ, Mộ Vân hiền chất đừng khách khí!

- Rượu này cũng không tệ, chỉ sợ có mấy trăm năm rồi, dễ uống!

Mọi người thương nghị thỏa đáng, không khí không còn áp lực như vừa rồi, cả gian phòng nhất thời náo nhiệt lên.

- Đúng rồi, ta muốn hỏi một chút, Linh Tê Tuyền Thủy đến cùng có tác dụng gì, tại sao lại ít như vậy? Phải dùng giọt tính toán?

Qua ba tuần rượu, ăn qua ngũ vị, Nhiếp Vân mở miệng hỏi.

- Ngươi không biết?

Nghe được câu hỏi của thiếu niên, tất cả mọi người sửng sốt.

- Ta là đệ tử ngoại môn, mặc dù biết một ít, bất quá cũng chỉ giới hạn ở có thể làm cho cơ thể người gia tăng sức sống, mặt khác thì không biết!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Ha hả, kỳ thật cũng không có gì, Linh Tê Tuyền Thủy chỉ có loại công hiệu này!

Thành chủ cười cười.

- Ngươi tới Cổ Thành cũng nhìn thấy, nơi này của chúng ta tuổi chưa tới hai mươi, liền có được thực lực Chí Tôn, ở địa phương khác xem như rất ít gặp! Cũng không phải Cổ Thành thiên tài nhiều, mà là tác dụng của Linh Tê Tuyền Thủy!

- Nga? Nói nghe một chút?

Tuy Nhiếp Vân đã sớm đoán ra, bất quá cũng không tỉ mỉ, muốn nghe xem đến cùng như thế nào.

- Linh Tê Tuyền Thủy, kỳ thật chính là một loại thuốc kích thích, có thể bức ra tiềm lực của con người. Ngươi xem mấy người chúng ta, ngươi có biết chúng ta bao nhiêu tuổi không?

Thành chủ không trả lời, mà nói sang chuyện khác.

- Mấy người các vị? Này khó mà nói!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Đạt tới Bí Cảnh, dung nhan người cơ bản sẽ không cải biến, những người này thoạt nhìn như sáu mươi, bảy mươi tuổi, trẻ thì khoảng bốn mươi, nhưng tuổi thật, chỉ sợ đều ít nhất vài trăm rồi, thậm chí hơn một ngàn!

Không nói cái khác, lúc trước Hoang Trần, Kiền Khánh Tông chủ, từng cái đều có ít nhất hơn ba trăm tuổi!

Những người này thực lực so với bọn hắn còn mạnh hơn, tuổi

khẳng định không nhỏ, ở trong ấn tượng của Nhiếp Vân, cho dù Linh Tê Tiềm Tuyền Thủy có thể gia tăng tốc độ tu luyện, nhưng muốn đạt tới loại thực lực này, ít nhất phải hơn hai trăm tuổi.

- Khó mà nói, ha hả, ta biết ngươi nghĩ cái gì!

Thành chủ lắc lắc đầu, trên mặt lộ ra một tia cô đơn.

- Kỳ thật dung mạo của chúng ta cùng tuổi không có gì khác biệt, ta năm nay năm mươi mốt tuổi, chúng ta nơi này tuổi lớn nhất cũng bất quá năm mươi lăm! Ngay cả toàn bộ Cổ Thành của chúng ta, cũng không có một người vượt qua một trăm tuổi!

Thành chủ thở dài một tiếng, lắc lắc đầu.

- Cái gì? Năm mươi mốt tuổi? Năm mươi lăm tuổi? Cả thành thị không có một cái nào vượt qua một trăm tuổi? Này... Làm sao có thể?

Lần này đến phiên Nhiếp Vân chấn kinh.

Tu luyện giả, đạt tới Bí Cảnh, thân thể cơ năng sẽ cải biến, tuổi thọ kéo dài, sống mấy trăm tuổi dễ dàng, toàn bộ Cổ Thành đạt tới Bí Cảnh không có một trăm ít nhất cũng năm sáu chục. Nhiều cường giả như vậy, làm sao có thể một người vượt qua một trăm tuổi cũng không có?

Cường giả Bí Cảnh vượt qua trăm tuổi ở nơi nào?

- Ngươi có phải nghĩ tới cường giả Bí Cảnh hơn trăm tuổi của chúng ta đều đi nơi nào hay không?

Trang chủ tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Nhiếp Vân, thở dài một tiếng,

- Kỳ thật đó cũng là bi ai của Cổ Thành chúng ta, cường giả Bí Cảnh vượt qua trăm tuổi, cũng không có rời đi nơi này, mà là toàn bộ đều chết hết!

- Đều chết hết? Tuổi thọ của cường giả Bí Cảnh không phải đều

vượt qua 500 tuổi sao? Làm sao có thể chết?

Nhiếp Vân không thể tin được.

- Rất đơn giản, chúng ta sử dụng Linh Tê Tuyền Thủy bức sạch lực lượng trong cơ thể, chính là tuổi thọ! Cho nên, mặc dù đạt tới Bí Cảnh, tuổi thọ cũng sẽ không tăng trưởng nhiều ít!

Thành chủ giải thích:

- Dùng Linh Tê Tuyền Thủy, tốc độ hoạt tính của thân thể sẽ so với bình thường nhanh hơn năm lần, ngươi xem những người chúng ta mười mấy tuổi thì đến Chí Tôn, trên thực tế dùng tuổi tính mà nói, mỗi người đều bảy tám chục rồi! Bảy tám chục, thậm chí trăm tuổi mới đạt tới Chí Tôn, căn bản không coi là thiên tài!

- Còn có chuyện như vậy...

Nhiếp Vân giờ mới hiểu được.

Khó trách Cổ Thành nhiều thiên tài như vậy, nguyên lai đều là dùng tuổi thọ đổi lấy!

Dùng tuổi thọ đổi lấy thực lực... Đệ đệ!

Nhớ tới đệ đệ, trong lòng Nhiếp Vân lại đau xót.

- Kỳ thật cũng không có gì, nếu không dùng Linh Tê Tuyền Thủy, tuổi thọ của chúng ta tuy có thể kéo dài một ít, lại bởi vì không có thực lực, địa vị gì cũng không có, giống nhau sẽ bị trục xuất! Trục xuất ra ngoài, loại thiên phú này, tu luyện tới cực hạn quả thực không có khả năng, có lẽ còn chết sớm hơn!

Trang chủ tiếp tục nói.

------oOo------

Chương 446: Độ phù hợp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Như vậy cũng tốt so với có người từ vừa sinh ra liền tiêm vào thuốc kích thích, trải qua vô số đời, không sử dụng thuốc kích thích mà nói, liền mất đi năng lực vận động, còn muốn đạt tới Khí Tông, Chí Tôn, không biết ngày tháng năm nào, còn không bằng tiếp tục sử dụng nước suối!

Đây là tính ỷ lại!

Thời gian sử dụng một vật càng lâu, liền tạo thành ỷ lại!

- Bởi vậy, Linh Tê Tuyền Thủy này, có lợi cũng có hại, vừa là thuốc bổ cũng là độc dược!

Trang chủ lắc đầu.

- Lúc trước ta nghe nói, Linh Tê Tuyền Thủy tâm hữu linh tê, chỉ có cảm ứng đối với nước suối, mới có thể sử dụng, nếu không, lấy được cũng mang ra không được, đây là có chuyện gì?

Dứt bỏ khổ sở trong lòng, Nhiếp Vân hỏi ra nghi vấn trong lòng.

- Tâm hữu linh tê, Linh Tê Tuyền Thủy đích xác có loại đặc tính này, từng người Cổ Thành, vừa sinh ra có thể cùng nước suối câu thông, cũng chính là độ phù hợp! Lây dính khí tức của nước suối, linh hồn dao động cùng nước suối nhất trí! Người Cổ Thành chúng ta sinh trưởng ở đây, sinh ra cùng nước suối có 1 điểm độ phù hợp, cùng với tu luyện, loại độ phù hợp này sẽ dần tăng trưởng, nghe nói thời điểm đạt tới trăm phần trăm độ phù hợp, chẳng những sử dụng Linh Tê Tuyền không có bất kỳ tác dụng phụ, còn có thể dời đi trọn cái Linh Tê Tuyền!

- Đương nhiên, đây cũng chỉ là truyền thuyết, từ khi Cổ Thành có tư liệu lịch sử ghi chép, còn chưa từng có người nào để độ phù hợp đạt tới 30 trở lên, cực mạnh cũng chính là một người ở ba trăm năm trước, độ phù hợp đạt đến 40, có thể câu thông Linh Tê Tuyền, làm cho nó hàng năm sinh sản hai giọt nước suối! Bất quá đáng tiếc chính là, vị tiền bối này ở 63 tuổi liền chết, từ đó về sau, Cổ Thành chúng ta không còn người độ phù hợp đạt tới loại tình

trạng này, ngay cả ta, người có độ phù hợp cao nhất hiện tại của toàn bộ Cổ Thành, cũng bất quá ba mươi phần trăm!

Thành chủ cười khổ lắc đầu.

- Độ phù hợp? Ba mươi phần trăm? Cổ Thành vừa sinh ra cùng với nước suối câu thông đều chỉ có 1 điểm phù hợp, vậy ngoại nhân chẳng phải... Không có hi vọng gì sao?

Nhiếp Vân sửng sốt.

- Đúng vậy, bên ngoài ngập chìm trong vàng son, thế giới hào nhoáng có mang trong mình khí tức mạnh mẽ, làm cho lòng người không sạch, ngoại nhân muốn câu thông nước suối, quả thực không có khả năng, đừng nói ngoại nhân, cho dù người sinh trưởng ở địa phương một khi tới ngoại giới không lâu, chỉ cần vượt qua ba tháng trở về, giống nhau không thể câu thông nước suối, từ đó mất đi thân phận đệ tử trung tâm! Cũng chính bởi vì như vậy, Cổ Thành chúng ta đích xác rất ít người đi ra ngoài, vẫn ở nơi này ẩn cư!

Thành chủ nói.

- Nguyên lai là như vậy...

Nhiếp Vân còn đang suy nghĩ người Cổ Thành thực lực mạnh như vậy, vì sao không đi ra tranh giành, không nghĩ tới còn có nguyên nhân này.

Mặc dù ngươi đạt tới Bí Cảnh, không cần nước suối, ra bên ngoài có thể xông xáo thiên hạ, nhưng hậu đại của ngươi thì sao? Tiền nhân trồng cây hậu nhân hóng mát, ngươi sống mấy chục năm ngắn ngủi, hậu nhân lại không có nước suối tăng thực lực, khẳng định không thể bảo trụ cơ nghiệp ngươi lập nên, đến lúc đó liên lụy hậu nhân, này còn thảm hại hơn!

- Ha hả, này cũng không tính là bí mật gì, người Cổ Thành cơ hồ toàn bộ biết, không biết Mộ Vân hiền chất còn có nghi hoặc gì không? Có thể hỏi lên!

Thành chủ cười nói.

- Chỉ là nhất thời hỏi một chút, đã không có vấn đề rồi!

Nhiếp Vân gật đầu cười, không nói gì nữa.

Mình đã được thứ muốn biết, nói nhiều tất hớ, nói thêm nữa, khó bảo toàn sẽ gây ra càng nhiều phiền toái, còn không bằng không nói.

Mọi người lại tùy tiện hàn huyên một hồi, phần lớn liên lụy thực lực, nữ nhân, Nhiếp Vân cũng không tốt chen vào, tiệc rượu giằng co hơn một canh giờ cuối cùng kết thúc.

- Hôm nay tán gẫu rất nhiều, cũng thật cao hứng, mọi người liền tan đi!

Mộ Liễu trang chủ đứng dậy, nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Chúng ta phải đi gom góp nước suối, Mộ Vân hiền chất, ngươi trước hết quay về Lê Huyên Đình nghỉ ngơi một chút!

- Ta liền thay Gia sư đa tạ các vị, cáo từ!

Nhiếp Vân biết đối phương đây là đang trục khách, lúc này gật gật đầu, xoay người đi về Lê Huyên Đình, chỉ chốc lát liền biến mất.

Hắn vừa đi, năm vị trang chủ cùng một vị thành chủ vẫn chưa rời đi tìm Linh Tê Tuyền Thủy, mà ngươi xem ta ta xem ngươi, ngồi ngay ngắn trong phòng, dị thường im lặng.

- Các ngươi nói sư phụ của Mộ Vân này, cần nhiều nước suối như vậy có ích lợi gì?

Đột nhiên một trang chủ phá vỡ yên tĩnh, thần tình nghi hoặc.

- Linh Tê Tuyền Thủy chỉ có được độ phù hợp mới có thể sử dụng, bằng không, cho dù ngươi thực lực có mạnh hơn nữa, cũng không khác gì chất độc! Cần nhiều như vậy, chẳng lẽ hắn không biết điểm ấy?

- Hẳn là không biết, vừa rồi ta cố ý nói ra độ phù hợp, phát hiện Mộ Vân này vẻ mặt mờ mịt, nếu sư phụ hắn biết mà nói, hẳn là sẽ nói cho hắn biết!

Thành chủ chậm rãi nói.

- Ngay cả độ phù hợp cũng không biết, cần nước suối làm gì? Ta xem không phải mệnh lệnh của sư phụ hắn, mà là Mộ Vân này muốn nhân cơ hội xảo trá! Thật sự không được chúng ta liền trực tiếp...

Mộ Khải hừ lạnh, làm động tác chém giết, trong mắt hiện lên một đạo lãnh ý.

- Đây cũng không phải là không có khả năng, bất quá, bất kể là hắn hay sư phụ hắn, chúng ta đều đắc tội không nổi!

Thành chủ cắt ngang Mộ Khải, thản nhiên nói:

- Lạc ấn trong cơ thể hắn có thể làm cho ngươi quỳ xuống, khó bảo toàn còn có thủ đoạn gì khác, ngay cả ta cũng kháng không nổi! Nếu quả thật trở mặt, Cổ Thành chúng ta có thể giữ được hay không còn khó nói! Nói sau, mặc dù ta có thể ngăn trở, mấy người các ngươi, khẳng định cũng sẽ phải chịu đả kích trí mạng, có thể sống được một hai cái đã là vạn hạnh!

- Hơn nữa, các ngươi cũng biết, Cổ Thành đã thành lập nhiều năm như vậy, người trong thành không đi ra, thứ nhất là bởi vì Linh Tê Tuyền Thủy thời gian dài sẽ mất đi hiệu lực, thứ hai chính là sợ cao thủ kiêng kị, tổ nghiệp hủy diệt toàn bộ! Chúng ta thoạt nhìn thực lực rất mạnh, kỳ thật chỉ là lão hổ bị nhốt trong cũi mà thôi, một khi đi ra ngoài, tất nhiên sẽ lọt vào vây công!

Thành chủ nói đến đây lắc lắc đầu, tựa hồ cảm thấy có chút bi ai.

- Cổ Thành truyền thừa nhiều năm như vậy, ta không muốn bị hủy diệt ở trong tay ta!

Thực lực tổng thể của Cổ Thành cường đại hơn Khí Hải Đại Lục nhiều lắm, nhưng vẫn không dám đi ra Cổ Thành, trên thực tế

chính là sợ chọc giận một cao thủ nào đó, bị người tận diệt.

------oOo------

Chương 447: Độ phù hợp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thành chủ nói rất đúng, là ta lỗ mãng rồi...

Nghe được thành chủ nói, trên đầu Mộ Khải toát ra mồ hôi lạnh.

Đúng là như thế, nhớ tới lực lượng làm mình phải quỳ xuống trên đất, khủng hoảng từ sâu trong lòng Mộ Khải sinh ra, nếu như đối phương không phải làm cho mình quỳ xuống, mà là làm cho mình chết thì sao? Chỉ sợ hiện tại đã sớm biến thành thi thể rồi.

Bí Cảnh đệ nhị trọng, đệ tam trọng ở trong mắt người bình thường được cho là cao thủ, nhưng đối với toàn bộ thế giới mà nói, vẫn chỉ là hạt bụi, Phù Thiên Đại Lục tùy tiện đến một người quét rác cũng có thể diệt sát toàn bộ.

- Thành chủ có ý tứ là chúng ta thực muốn lấy ra 500 giọt nước suối cho hắn? Nhiều nước suối như vậy, đã là hơn phân nửa tài phú của Cổ Thành chúng ta, thật muốn cấp ra ngoài, thật sự không cam lòng a...

Một trang chủ nắm tay xiết chặt.

Linh Tê Tuyền Thủy vốn sinh sản rất ít, mỗi một giọt đều trở thành bảo bối, đột nhiên lấy nhiều như vậy đưa ra ngoài, đổi lại là ai cũng sẽ đau lòng.

- Đương nhiên phải lấy ra, bất quá bọn họ cũng không dễ dàng được đến như vậy! Nếu bọn họ không hiểu nước suối, chúng ta dễ dàng lợi dụng điểm ấy, ở trong suối nước để vào một loại kịch độc, một khi sử dụng, độc khí phát tán, sẽ bị độc chết vô thanh vô tức! Cao thủ càng lợi hại càng không được! Trừ khi bọn họ cùng nước suối có được ba mươi phần trăm độ phù hợp trở lên, mới có thể

khu trừ độc tính, nếu không, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Thành chủ cũng là nhân vật âm tàn, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lùng.

Tuy kiêng kị thực lực của đối phương, không thể không giao ra Linh Tê Tuyền Thủy, nhưng hắn cũng sẽ không làm cho người được nước suối sống yên lành.

- Đó là một biện pháp tốt, một khi bọn họ chết rồi, chúng ta còn có thể thu hồi nước suối, khu trừ độc tính, tiếp tục sử dụng... Ha hả! Không tệ, không tệ!

Mộ Liễu hiểu được, nhãn tình sáng lên.

- Mộ Liễu nói rất đúng, kế hoạch của ta chính là như vậy, dám bức bách Cổ Thành chúng ta, cho dù thực lực ngươi ngập trời cũng phải chết, chúng ta trước ủy khuất cầu toàn, về sau chỉ cần đánh chết loại cao thủ này, lấy được bảo bối sẽ càng nhiều!

Thành chủ hừ lạnh.

- Chỉ là thành chủ... Nếu Mộ Vân này đi rồi chúng ta làm sao đuổi theo? Sư phụ hắn thật sự là cao thủ như vậy, chỉ sợ chúng ta còn chưa tới trước mặt đã bị phát hiện, đến lúc đó không độc chết bọn họ, chúng ta trước hết đã chết!

Một trang chủ thần tình nghi hoặc.

- Ha hả, này còn không đơn giản, chẳng lẽ ngươi đã quên thiên phú đặc thù của thành chủ? Hắn là Truy Tung sư, chỉ cần để Truy Tung khí dính ở trên người Mộ Vân, cho dù hắn chạy trốn tới chân trời góc biển cũng có thể tìm được, hơn nữa, thực lực của sư phụ hắn có mạnh hơn nữa, chỉ cần không có thiên phú Thiên Nhãn, liền căn bản không có khả năng phát hiện! Chỉ có thiên phú Thiên Nhãn có thể nhìn ra Linh Tê Tuyền Thủy dị thường, nếu không, người mạnh hơn nữa đụng chạm, cũng chỉ có một con đường chết!

Thành chủ còn chưa nói, Mộ Liễu liền nở nụ cười.

- Đúng vậy, ta lại quên thành chủ có thiên phú Truy Tung sư, nói sau, thiên phú Thiên Nhãn toàn bộ đại lục cũng không có mấy người, sư phụ hắn tuyệt đối không thể có!

Ánh mắt trang chủ này cũng sáng ngời.

Thiên phú Thiên Nhãn thuộc về thiên phú đặc thù bài danh phía trên, đừng nói Khí Hải Đại Lục, cho dù Phù Thiên Đại Lục chỉ sợ cũng không ra vài cái, nào trùng hợp như thế, sư phụ của Mộ Vân này lại có!

Đương nhiên, bọn họ nằm mộng cũng không nghĩ đến, sư phụ của Nhiếp Vân không có! Nhiếp Vân lại có được loại thiên phú đặc thù này, ngay cả thiên phú Truy Tung cũng có.

- Được, nếu tất cả mọi người rõ ràng, liền đi chuẩn bị đi, mau chóng tập hợp 500 giọt nước suối, ai cống hiến nước suối nhiều, về sau giết chết sư phụ Mộ Vân này, chia cắt bảo bối lấy được càng nhiều!

Thành chủ sợ mọi người xuất công không xuất lực, trước bỏ xuống một mồi câu.

- Thành chủ, độc dược của ngươi có thể tin cậy được hay không? Vạn nhất sư phụ của Mộ Vân thực lực rất mạnh, chẳng những không bị độc chết còn phát hiện âm mưu của chúng ta, giết đến thì sao, thế thì phiền toái!

Mọi người đang định đứng dậy, đột nhiên lại một người nhớ ra cái gì đó, lo lắng nói.

Đạt tới Chí Tôn cảnh, độc bình thường liền không có tác dụng gì rồi, Bí Cảnh tứ trọng thực lực càng mạnh, cơ hồ vạn độc bất xâm, vạn nhất thành chủ lấy độc vô dụng! Ngược lại đả thảo kinh xà, vô duyên vô vớ đắc tội một tuyệt thế cường giả, phiền toái liền lớn.

- Điểm ấy ngươi yên tâm, chất độc này là ở trong Thượng Cổ di tích lấy được, tên Yêu Minh Tiên Dịch, vô sắc vô vị, xen lẫn trong Linh Tê Tuyền Thủy, bất luận kẻ nào cũng khó có khả năng phát hiện, đừng nói Bí Cảnh tứ trọng, cho dù Bí Cảnh lục trọng cũng có

thể trực tiếp độc chết!

Thành chủ cười hắc hắc.

- Nếu như thế thì ta an tâm, ta trở về lấy Linh Tê Tuyền Thủy!

- Ta cũng đi!

Sưu sưu sưu sưu!

Chỉ chốc lát, tất cả đều rời đi, trở về chuẩn bị Linh Tê Tuyền Thủy.

- Yêu Minh Tiên Dịch?

Lê Huyên Đình, Nhiếp Vân ngồi ở trong phòng, Thiên Nhãn quan sát đám đông đối thoại, toàn bộ nhìn ở trong mắt.

Yêu Minh Tiên Dịch kiếp trước hắn cũng từng nghe nói qua, là nước miếng của cường giả Minh Tộc, loại nước miếng này có thể nói độc vật đệ nhất thiên hạ, giống như thành chủ nói, mặc dù Bí Cảnh lục trọng gặp phải cũng sẽ trực tiếp tử vong!

- Sư phụ ta là giả, giả trang có thể, nhưng muốn cùng bọn hắn trở mặt, thật đúng là không được... Linh Tê Tuyền Thủy có kịch độc...

Nhiếp Vân mày nhíu.

Hiện tại đối phương không dám động mình, ngược lại cam chịu bị vơ vét tài sản, cũng không phải sợ mình, mà là sợ sư phụ hư vô kia!

Nếu vị sư phụ này thực tồn tại, thì không có gì, hoàn toàn có thể kéo ra đánh đập một chút, buộc bọn hắn giao ra Linh Tê Tuyền Thủy chân chính không chứa tạp chất, đáng tiếc... Vị sư phụ này là giả!

Hết thảy chỉ có thể dựa vào mình!

Tuy linh hồn lực của mình cường đại, nhưng thực lực chân chánh chỉ như vậy, còn không phải đối thủ của những người này, nếu

nghạnh kháng, chịu thiệt chỉ là mình!

- Xem ra chỉ có thể nghĩ biện pháp gia tăng độ phù hợp của nước suối, chỉ cần độ phù hợp tăng trưởng, những độc chất này cũng không có biện pháp, ngược lại có thể lưu lại, trở thành con bài chưa lật!

Nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra đối sách, Nhiếp Vân thở dài một tiếng, nhoáng lên một cái liền chui vào Tử Hoa động phủ.

Hiện tại biện pháp duy nhất của mình chính là nghĩ biện pháp gia tăng độ phù hợp của nước suối, độ phù hợp gia tăng, nọc độc liền không là vấn đề.

------oOo------

Chương 448: Thí nghiệm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong động phủ, Mộ Thanh Mộ Hà đang ngồi ngay ngắn ở trước một cái hồ lô, mày nhăn lại.

- Như thế nào? Có kết quả gì không?

Nhiếp Vân đi đến.

- Không kết quả, chúng ta chỉ là đệ tử bên ngoài, đã bị Linh Tê Tuyền vứt bỏ, cho dù nghiên cứu chỉ sợ cũng nghiên cứu không ra cái gì!

Mộ Thanh, Mộ Hà đồng thời lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Đệ tử ngoại môn ở Cổ Thành mà nói là người bị vứt bỏ, không có khả năng có liên quan với Linh Tê Tuyền Thủy.

- Ta đến xem!

Loại kết quả này, Nhiếp Vân sớm có đoán trước, cũng không kinh

hãi. Gật gật đầu, ngồi ở trước mặt hồ lô.

- Thiên Nhãn mở!

Thiên Nhãn thiên phú đột nhiên xoay tròn, thẳng tắp nhìn nước suối trong hồ lô, nước suối ở dưới Thiên Nhãn không có bí mật gì đáng nói. Nhưng nhìn hồi lâu, cũng không phát hiện dị thường, chỉ cảm thấy chất lỏng này không khác giọt nước bình thường.

Nếu phải nói có điểm gì khác, chính là này trên nước bốc lên một cỗ linh khí mà nước suối bình thường không có, thật giống như sinh mệnh.

- Xem ra Thiên Nhãn không có hiệu quả...

Nhiếp Vân lắc đầu bất đắc dĩ.

Dựa theo đạo lý, Thiên Nhãn là siêu cấp thiên phú bài danh Top 10, có thể nhìn ra dị thường mới đúng, này cũng không nhạy, đủ thấy nước suối quái dị!

- Vừa rồi vị thành chủ kia cũng là Truy Tung sư, kỳ thật hắn không biết ta mới là truy tung thuỷ tổ, thử xem thiên phú Truy Tung sư có thể dùng hay không...

Trong lòng vừa động, Truy Tung khí tiện tay ném vào nước suối, kết quả cũng giống Thiên Nhãn thiên phú, đá chìm đáy biển, một chút tác dụng cũng không có.

- Đúng rồi, Tường Thủy thiên phú thì sao? Nếu thứ này là nước, nhất định phải quy về Tường Thủy thiên phú quản lý...

Đột nhiên Nhiếp Vân nhớ tới một thiên phú của mình, Tường Thủy thiên phú, vội vàng ném Tường Thủy khí vào.

Thầm thì!

Tường Thủy khí vừa tiến vào nước suối, Linh Tê Tuyền Thủy nhất thời phát ra thanh âm.

- Có hiệu quả!

Nhiếp Vân nhãn tình sáng lên, mạnh mẽ đứng dậy, hưng phấn đến thiếu chút nữa muốn hô lên thành tiếng.

- Tăng lớn độ mạnh yếu!

Đã có hiệu quả, Nhiếp Vân lập tức đưa Tường Thủy khí vào bên trong.

Ầm vang!

Tiểu hồ lô đột nhiên kịch liệt chấn động, nhảy lên, lạch cạch nện ở trên người Nhiếp Vân.

- Móa!

Bị hồ lô đập, Nhiếp Vân cảm thấy lục phủ ngũ tạng thiếu chút nữa nát vụn, cả người hô hấp cũng có chút phù phiếm.

Thật vất vả bò dậy, thở hổn hển...

Thí nghiệm lại thất bại!

Thiên phú Tường Thủy Sư cũng sẽ thất bại, Linh Tê Tuyền Thủy này đến cùng là cái quái gì?

- Lây dính khí tức nước suối, linh hồn dao động cùng nước suối nhất trí... Đến cùng làm sao câu thông nước suối, gia tăng độ phù hợp?

Tường Thủy khí thất bại, Nhiếp Vân không dám thử lại lung tung, cẩn thận nhớ lại thành chủ nói, chậm rãi suy tư.

Thành chủ nói người Cổ Thành vừa sinh ra sẽ lây dính khí tức của nước suối, linh hồn dao động cùng nước suối nhất trí... Nhưng nước suối này có linh hồn dao động?

Chẳng lẽ đối phương đang gạt ta?

Này không có khả năng, có thể hắn là nhận thức chuẩn mình không thể câu thông nước suối, nên không thèm che dấu.

- Lây dính khí tức nước suối, dùng cái gì lây dính? Linh hồn dao động... Chẳng lẽ ta thật không có thể vận dụng?

Suy nghĩ không biết bao lâu, cũng không nghĩ ra, Nhiếp Vân lắc đầu bất đắc dĩ, đang định buông tha, đột nhiên một cái đan điền trong Khí Hải chậm rãi vận chuyển.

- Ân? Thuần Thú đan điền? Cái đồ chơi kia lúc này xoay tròn là muốn làm gì?

Từ trong trầm tư bừng tỉnh, linh hồn đảo qua, nhất thời có chút dở khóc dở cười, đan điền chậm rãi xoay tròn này không phải Tường Thủy đan điền, cũng không phải Thiên Nhãn đan điền, mà là Thuần Thú đan điền!

Thuần Thú đan điền, thiên phú Tuần Thú Sư, có thể sinh ra Thuần Thú khí, Tuần Thú Sư chân chính, cả đời chỉ có thể có được năm sủng vật, bây giờ Nhiếp Vân có tiểu Hổ, Tiểu Phong, Tử Đồng, Hắc Nham, Thuần Thú đan điền còn có một danh ngạch chưa dùng.

Thuần Thú đan điền chỉ có thể Thuần Thú, thu phục yêu sủng, cùng Linh Tê Tuyền Thủy này có cọng lông quan hệ...

- Ân? Không đúng!

Đột nhiên trong đầu Nhiếp Vân lóe lên linh quang.

- Trước kia tiểu Hổ cùng Tiểu Phong đều không nói, là Yêu thú chân chính, mình thông qua Thuần Thú đan điền lại có thể liên hệ, câu thông bình thường, chẳng lẽ... Thuần Thú đan điền cũng có thể câu thông nước suối này?

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân cố nén hưng phấn trong lòng, vội vàng vận chuyển Thuần Thú đan điền, ném vào một tia Thuần Thú khí.

Ông!

Thuần Thú khí vừa tiến vào nước suối, trong đầu Nhiếp Vân lập tức nổ vang.

- Là ai đang gọi ta về?

Một thanh âm tang thương không biết từ đâu vang lên, giống như chuông cổ sáng sớm, đinh tai nhức óc.

- Ngươi là Linh Tê Tuyền Thủy?

Nhiếp Vân thật cẩn thận hỏi.

- Ta không phải Linh Tê Tuyền Thủy, ta là Linh Tê Tuyền!

Thanh âm kia chậm rãi nói.

Thanh âm trầm thấp, sóng tinh thần dật động cực kỳ mỏng manh, tựa hồ tùy thời có thể đứt rời.

- Linh Tê Tuyền? Ngươi không phải ở trong Linh Tê Thiên Cung sao?

Nhiếp Vân hoảng sợ.

- Ta là ở trong Linh Tê Thiên Cung, bất quá, có thể thông qua nước suối cảm ứng được tình huống bên ngoài, ngươi dùng Thuần Thú khí gọi ta về, ta tự nhiên sẽ có cảm ứng!

Linh Tê Tuyền chậm rãi nói.

- Muốn cùng ta câu thông mà nói, phải tiến vào Linh Tê Thiên Cung! Truyền ý niệm tới, thật sự quá khó khăn rồi, ta kiên trì không được bao lâu!

- Kiên trì không được bao lâu? Truyền ý niệm tới...

Nhiếp Vân như thế nào cũng không nghĩ ra Linh Tê Tuyền này thậm chí có linh trí của mình, hơn nữa mình bằng vào Thuần Thú khí có thể câu thông, nhịn không được nắm tay siết chặt.

- Ta có thể tiến vào Linh Tê Thiên Cung câu thông ngươi, chẳng qua hiện tại độ phù hợp của ta cùng Linh Tê Tuyền Thủy một chút cũng không có, cho dù đến, cũng phiền toái không ít, ngươi có thể đề cao độ phù hợp của ta cùng nước suối hay không...

Nhiếp Vân biết muốn đề cao độ phù hợp chỉ có thể dựa vào Linh Tê Tuyền, lúc này cũng không che lấp, trực tiếp mở miệng.

- Đề cao độ phù hợp của ngươi? Ân, có thể, ngươi có thể cùng ta câu thông, liền cho thấy ít nhất có được sáu mươi phần trăm độ phù hợp, muốn lại tăng lên chỉ có tiến vào Linh Tê Thiên Cung, nhìn thấy ta... Tốt lắm, ta chỉ có thể kiên trì thời gian dài như vậy...

Xoạt!

Thanh âm kia biến mất, thời gian nháy mắt Nhiếp Vân liền không cảm thụ đến, mở to mắt, nhìn đến trước mắt như trước là hồ lô, trong hồ lô là linh dịch không ngừng lưu động.

- Thuần Thú đan điền có thể câu thông Linh Tê Tuyền? Thật sự là kỳ quái...

Phun ra một hơi, Nhiếp Vân làm sao cũng nghĩ mãi mà không rõ, phương pháp gì cũng dùng, thế nhưng Thuần Thú đan điền lại có thể câu thông.

------oOo------

Chương 449: Đệ đệ có cổ quái (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Sáu mươi phần trăm độ phù hợp? Ha ha, cái này khống chế nước suối hẳn là không thành vấn đề rồi!

Không nghĩ ra thì không nghĩ nữa, Nhiếp Vân đứng dậy, đi tới trước mặt hồ lô, tay trảo một cái, hồ lô nguyên bản nặng như Thái Sơn lúc này ở trong tay lại một chút sức nặng cũng không có, nhẹ

như bông.

- Nhiếp Vân, ngươi... Ngươi có được độ phù hợp rồi hả?

Nhìn đến cử chỉ của thiếu niên, Mộ Thanh Mộ Hà kinh ngạc mở to mắt.

Vừa rồi Nhiếp Vân câu thông Linh Tê Tuyền, dùng là Thuần Thú đan điền, cho nên hai người không rõ ràng lắm nói cái gì.

- Ân, vừa rồi có chút lĩnh ngộ!

Nhiếp Vân thuận miệng nói.

- Có chút lĩnh ngộ? Ngươi còn là người sao...

Nghe được thiếu niên nói, hai nữ đều cảm thấy một trận hỏng mất.

Các nàng ở trong này mấy canh giờ, cái gì cũng chưa ngộ ra, không nghĩ tới thiếu niên mới ngồi một hồi, liền có được độ phù hợp, thật sự là người so với người tức chết người!

- Ta nghe Cổ Thành nói thiếu niên thiên tài, cùng Linh Tê Tuyền Thủy ở gần thời gian dài, đích xác có thể tăng trưởng độ phù hợp, bất quá, cao nhất cũng chỉ khoảng mười điểm, Nhiếp Vân, ngươi không phải nói cho ta biết, ngươi cùng nước suối này đã có mười điểm độ phù hợp chứ!

Mộ Hà nghi ngờ hỏi.

- Điều đó không có khả năng, đây là đặc tính chỉ người Cổ Thành mới có, Nhiếp Vân vốn không thuộc về Cổ Thành, làm sao có thể ngồi một hồi thì có mười điểm độ phù hợp? Tuyệt không có khả năng!

Mộ Thanh khoát tay chặn lại, cắt ngang Mộ Hà nói.

- Phải, gia tăng mười điểm độ phù hợp, đây đã là thiên tài lợi hại nhất của Cổ Thành rồi, rất khó!

Nghe được tỷ tỷ giải thích, Mộ Hà cũng gật đầu, nghi ngờ hỏi:

- Nhiếp Vân, hiện tại ngươi cùng Linh Tê Tuyền Thủy có bao nhiêu độ phù hợp? Có năm điểm hay không?

Cùng nước suối có độ phù hợp, có thể thoải mái cầm lấy, cho nên nhìn thấy thiếu niên tiện tay cầm lấy hồ lô, hai nữ cũng không nghĩ tới độ phù hợp của hắn gia tăng nhiều ít.

- Năm điểm? Đương nhiên không có...

Nghe nàng hỏi, Nhiếp Vân cười khổ.

- Không có...

Nghe được thiếu niên thừa nhận, lúc này Mộ Thanh, Mộ Hà mới cảm thấy trong lòng dễ chịu không ít, bất quá loại dễ chịu này còn không có kiên trì một giây, liền nghe được thiếu niên nói, nghe nói như thế, hai người thiếu chút nữa bị hù chết.

- ... Giống như hiện tại đã có 60 điểm độ phù hợp rồi, tựa hồ so với người phù hợp nhất của Cổ Thành cao hơn 11 điểm!

- 60 điểm?

- So với người phù hợp cao nhất của Cổ Thành hơn hẳn 11 điểm?

Hai nàng đồng thời lảo đảo, giống như nhìn quái vật.

Này... Đây là người sao?

Chúng ta thân là đệ tử ngoại môn của Cổ Thành, nghiên cứu thời gian dài như vậy, nửa điểm độ phù hợp cũng không có, ngươi nghiên cứu không đến 20 phút, dĩ nhiên tăng hai con số?

Nếu truyền tin tức này đi, chỉ sợ người Cổ Thành đều sẽ tự sát, cảm thấy xấu hổ không thôi...

- Ngươi xác định không nói dối? Thật là 60 điểm độ phù hợp?

Qua nửa ngày, Mộ Thanh cũng nhịn không được nữa, do dự hỏi.

- Ha hả!

Thấy hai người tựa hồ vẫn không tin, Nhiếp Vân cười lắc đầu, ngón tay tìm tòi ở trong hồ lô, lấy ra một giọt nước suối.

Lúc này nước suối ở trên đầu ngón tay hắn giống như con cừu ngoan ngoãn, xoay tròn, nhu thuận nghe lời, căn bản nhìn không ra dị thường.

- Quả nhiên... Nếu không đạt tới 60 điểm độ phù hợp, Linh Tê Tuyền Thủy tuyệt đối không thể nghe lời như thế...

Nhìn thấy hành động của thiếu niên, Mộ Thanh, Mộ Hà có ngốc cũng hiểu được, lắc đầu bất đắc dĩ, vẻ mặt uể oải.

- Về sau bất cứ chuyện gì cũng không so với hắn, bằng không chính là tự tìm đả kích...

Một lát sau, hai người rốt cục hiểu được một cái đạo lý, cảm thấy trong lòng dễ chịu không ít.

So vớiNhiếp Vân, nói thật, chỉ có người đầu óc có vấn đề, tìm kích thích mới sẽ làm như vậy!

Vô luận ở phương diện gì, người này đều là quái thai, phi nhân loại, không thể dùng lẽ thường nghiền ngẫm!

- Bây giờ có được 60 điểm độ phù hợp, có thể sử dụng Linh Tê Tuyền Thủy duy trì thi thể đệ đệ, thử xem xem!

Cảm nhận được Linh Tê Tuyền Thủy ở đầu ngón tay truyền đến run rẩy khiến tế bào hưng phấn, Nhiếp Vân cưỡng chế kích động trong lòng, thân thể nhoáng một cái ôm thi thể đệ đệ Nhiếp Đồng ra.

Lần này đến tìm Linh Tê Tuyền Thủy mục đích đúng là vì để cho thi thể đệ đệ bảo trì hoạt tính, nếu như có thể thành công, về sau đệ đệ có thể sống lại khả năng sẽ lớn hơn nhiều!

- Đệ đệ, Linh Tê Tuyền Thủy gia trì, ngươi kiên nhẫn một chút, ngàn vạn lần không nên gọi đau!

Nhìn thi thể đệ đệ ở dưới Thủy Linh Châu duy trì trông rất sống động, Nhiếp Vân nhẹ nhàng nỉ non một câu, Linh Tê Tuyền Thủy rót vào thân thể của hắn.

- Nhiếp Vân, chậm đã, ngàn vạn lần đừng lỗ mãng!

Linh Tê Tuyền Thủy còn không có tiến vào thi thể Nhiếp Đồng, chợt nghe Mộ Thanh sốt ruột hô lên.

- Làm sao vậy?

Thấy nàng lo lắng, Nhiếp Vân sửng sốt.

- Linh Tê Tuyền Thủy cùng ngươi có độ phù hợp, chỉ đại biểu ngươi mình có thể sử dụng, mạnh mẽ cho người khác sử dụng, cùng kịch độc không khác nhau chút nào, một khi không chuẩn bị tốt, chỉ biết càng ngày càng hỏng bét!

Mộ Thanh vội vàng giải thích.

- Không thể cho người khác sử dụng?

Nghe nàng nói như vậy, sắc mặt Nhiếp Vân trở nên khó coi.

Đệ đệ đã chết, chắc chắn sẽ không có độ phù hợp, nếu như mình thi triển không thể cho hắn sử dụng, thì làm sao để hoạt tính cơ thể gia tăng?

Không thể gia tăng hoạt tính cơ thể, tân tân khổ khổ tìm được Linh Tê Tuyền Thủy, còn có hiệu quả gì?

- Đó chỉ là suy đoán của ta, nếu có được độ phù hợp có thể để cho người khác sử dụng mà nói, chỉ sợ Cổ Thành cũng không cần tổ chức thí luyện! Chúng ta cũng sẽ không biến thành đệ tử ngoại môn, hoàn toàn có thể rời đi Cổ Thành rồi!

Mộ tiếp tục nói.

- Tỷ tỷ nói không sai, nếu người có được độ phù hợp lấy Linh Tê Tuyền Thủy cho người không có độ phù hợp sử dụng, người Cổ Thành chỉ sợ sớm đã ra khỏi thành mà không phải tử thủ ở chỗ này rồi!

Mộ Hà cũng gật đầu.

Đích xác, nếu người có được độ phù hợp có thể cho người mất đi độ phù hợp sử dụng nước suối, Cổ Thành hoàn toàn có thể tổ kiến quân đội chinh chiến Thần Phong đế quốc, một khi cần thăng cấp, trở về bổ sung nước suối là được, sẽ không tử thủ Cổ Thành không đi ra.

- Chiếm được nước suối lại không thể sử dụng, Nhiếp Đồng, là ca ca thực xin lỗi ngươi...

Nhìn thi thể đệ đệ, Nhiếp Vân xiết chặt nắm tay.

Chuyên môn đến tìm Linh Tê Tuyền Thủy, nước suối tới tay cũng có độ phù hợp, lại được cho hay không thể sử dụng, đổi lại ai, cũng sẽ cảm giác khó có thể nhận.

------oOo------

Chương 450: Đệ đệ có cổ quái (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân đừng khổ sở, nhất định có thể nghĩ đến biện pháp, này cũng chỉ là chúng ta đoán, có lẽ...

Nói đến đây Mộ Thanh ngừng lại, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

- Như vậy đi, có thể lấy ta làm thí nghiệm, nếu ta không chịu nổi, vậy thì thật sự không được!

Ngay thời điểm Mộ Thanh không biết nên nói cái gì cho phải, Mộ Hà ở một bên đột nhiên nói.

- Lấy ngươi làm thí nghiệm? Mộ Hà, như vậy không được, Linh Tê Tuyền Thủy không có độ phù hợp mà nói, không khác gì kịch độc, một khi xảy ra vấn đề...

Nghe được muội muội quyết định, Mộ Thanh hoảng sợ.

- Có thể thử xem, không thành công, hoàn toàn có thể lấy Linh Tê Tuyền Thủy ra, thành công, có thể cứu Nhiếp Đồng rồi!

Ánh mắt Mộ Hà kiên định, đi tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Đa tạ!

Thấy loại vẻ mặt này của nữ tử, Nhiếp Vân biết nàng đã quyết định, trong mắt lộ ra vẻ cảm kích.

Lúc trước Mộ Hà chỉ coi trọng ích lợi, bây giờ có thể làm ra loại quyết định này, đủ để làm Nhiếp Vân đổi mới cái nhìn với nàng.

- Bắt đầu đi!

Mộ Hà khoanh chân ngồi xuống, điều chỉnh hô hấp.

Nàng cùng Linh Tê Tuyền Thủy không có bất kỳ độ phù hợp, nếu Nhiếp Vân sử dụng nước suối có thể cho nàng dùng, cũng có thể cho Nhiếp Đồng sử dụng.

- Ta chia một giọt nước suối làm trăm phần, chỉ vận chuyển một phần vào cơ thể ngươi, một khi có vấn đề lập tức nói với ta...

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Một giọt nước suối vốn không nhiều, chia làm một trăm phân đối với người khác mà nói cực kỳ khó khăn, nhưng đối với Nhiếp Vân độ phù hợp đạt tới 60, linh hồn đạt tới Linh cấp trung kỳ mà nói, lại không khó khăn.

Tinh thần tập trung, ngón tay vẽ lên Linh Tê Tuyền Thủy, một giọt nước như sương mù xuất hiện ở đầu ngón tay, đưa xuống phía dưới, tiến vào thể nội của Mộ Hà.

Xì xì xì!

Giọt nước này vừa tiến vào thể nội, sắc mặt Mộ Hà trở nên đỏ lên, hô hấp dồn dập.

PHỐC!

Trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

- Thu!

Biết giọt nước này tuy không lớn, lại mang đến cho Mộ Hà thương tổn thật lớn, Nhiếp Vân liền tranh thủ thu giọt nước trở về.

Mộ Hà xuất hiện loại tình huống này, cho thấy thí nghiệm thất bại! Mình coi như có độ phù hợp cũng không thể cho người khác sử dụng nước suối!

- Nguy hiểm thật!

Lấy nước suối ra, Mộ Hà nhẹ nhàng thở dài, sắc mặt chậm rãi khôi phục lại.

- Đệ đệ!

Nhìn thi thể Nhiếp Đồng, vẻ mặt Nhiếp Vân ảm đạm, tim như bị đao cắt.

- Là ca ca vô dụng! Ngươi cứu ca ca, ca ca lại không có biện pháp cứu ngươi...

Không thể cho người khác sử dụng, liền chứng minh cơ thể đệ đệ không thể bảo trì hoạt tính, cho dù về sau biến thành Triệu Hoán Sư gọi linh hồn quay về cũng có ích lợi gì?

- Nhiếp Vân, đừng như vậy, hiện tại việc này chỉ là chúng ta phán

đoán, có lẽ còn có chuyển cơ, nói sau, lúc trước Nhiếp Đồng không phải tu luyện một loại công pháp Ma tộc sao, càng dùng kịch độc kích thích, thực lực càng mạnh sao? Có lẽ hắn có thể thích ứng cũng nói không chừng...

Thấy thiếu niên thương tâm như thế, Mộ Thanh đi tới, nhẹ nhàng an ủi.

- Đúng vậy, đệ đệ vẫn tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết, có thể ở kịch độc trùng kích tăng trưởng thực lực, có thể thí nghiệm một chút, một khi không thành công, hoàn toàn có thể thu hồi Linh Tê Tuyền Thủy lại!

Nghe được Mộ Thanh an ủi, Nhiếp Vân giống như trong bóng đêm thấy được hải đăng.

Theo lý thuyết, Nhiếp Vân là người của hai thế giới, ở điểm này có lối suy nghĩ rỏ hơn Mộ Thanh, nhưng liên lụy đến Nhiếp Đồng, liên lụy đến đệ đệ, hắn liền lòng tràn đầy áy náy, tựa hồ suy nghĩ cũng không đủ dùng.

Mình và đệ đệ đồng dạng tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết, nhưng mình chỉ có thể dựa vào các loại bảo vật làm cho nhục thân tiến tọa, nếu dùng kịch độc như đệ đệ mà nói, chỉ sẽ trực tiếp chết.

Tuy không biết tại sao đệ đệ lại xuất hiện loại tình huống này, nhưng khẳng định Linh Tê Luyện Thể Quyết ở trên người hắn đã xảy ra biến dị, Linh Tê Tuyền Thủy ở trên thân người khác là độc dược, ở trên người hắn lại giống trước, biến thành đại bổ!

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân lại dấy lên hi vọng, đi tới trước mặt thi thể, ngón tay điểm một chút, một giọt Linh Tê Tuyền Thủy lại chia làm một trăm phần, lấy ra một phần trong đó, điểm qua cho Nhiếp Đồng.

Hô!

Giọt nước đến trước mặt Nhiếp Đồng, ba người cảm thấy ánh mắt hoa lên, giọt nước trực tiếp bị thi thể Nhiếp Đồng thu vào thân thể, biến mất không thấy gì nữa.

- Này...

Cảm nhận được loại biến cố này, Nhiếp Vân hoảng sợ.

Vừa rồi chuyển vận giọt nước cho Mộ Hà, mặc dù giọt nước tiến vào thể nội đối phương, cũng ở trong phạm vi mình khống chế, có thể tùy thời thu hồi, mà hiện tại giống như đá chìm đáy biển, một chút cảm giác cũng không có, thực xuất hiện nguy hiểm, muốn thu hồi cũng thu không được!

- Nhiếp Vân ngươi xem, giọt nước này đối với Nhiếp Đồng hữu dụng...

Đang kỳ quái, chợt nghe Mộ Thanh hưng phấn hô lên.

- Hữu dụng?

Nhiếp Vân chăm chú nhìn lại, quả nhiên sau khi hấp thu Linh Tê Tuyền Thủy, sắc mặt Nhiếp Đồng biến hóa một ít, tựa hồ gia tăng chút hồng nhuận.

Tuy loại biến hóa này cực kỳ bé nhỏ, nhưng ba người đều là Chí Tôn đỉnh phong, linh hồn lực kinh người, nhìn kỹ vẫn có thể nhìn thấu khác biệt.

- Sắc mặt biến hồng, thuyết minh hoạt tính cơ thể đã bắt đầu gia tăng... Vậy là tốt rồi!

Nhãn tình sáng lên, ngón tay Nhiếp Vân gảy nhẹ, giọt nước quán thâu vào trong thi thể Nhiếp Đồng.

Đích!

Giọt nước rất nhanh tiến vào thân thể, thi thể Nhiếp Đồng lập tức trở nên trong suốt mượt mà, tế bào hoạt tính chậm rãi gia tăng, tựa hồ cả người tùy thời có thể tỉnh lại.

- Được, được!

Thấy giọt nước tựa hồ không có tác dụng phụ gì, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, duỗi tay đổ ra toàn bộ, mười ngón vũ động, toàn bộ hóa thành sương mù tiến vào thi thể đệ đệ.

Vù vù!

Theo Linh Tê Tuyền Thủy tiến vào thể nội, thân thể Nhiếp Đồng tốt hơn, làn da cả người mềm mại như da trẻ con, tựa hồ lúc trước bởi vì cấp tốc tu luyện, mang đến di chứng đã hoàn toàn biến mất.

- Lại đến!

Thấy một hồ lô nước toàn bộ tiến vào thể nội Nhiếp Đồng, thi thể không những không ngoài ý, còn càng ngày càng trong suốt, giống như thi thể của hắn đang tu luyện có tiến bộ, sắc mặt Nhiếp Vân hưng phấn đỏ bừng, lại lấy một hồ lô qua, nhẹ đổ, Linh Tê Tuyền Thủy trong đó liền như thác nước rót xuống.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Theo Linh Tê Tuyền Thủy tăng nhiều, thi thể Nhiếp Đồng như chiếm được đột phá, toàn thân nổ vang, trở nên càng thêm cứng cỏi, càng cường đại hơn, da mặt thủy nộn giống như trẻ con, như tùy thời có thể tỉnh lại.

------oOo------

Chương 451: Thánh Linh đệ tử đại tái mở ra (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân? Nước suối dùng hết rồi hả?

Nước suối trong hai hồ lô nhanh chóng dùng hết sạch sẽ, thi thể Nhiếp Đồng chẳng những không có bất cứ dị thường nào, ngược lại càng thêm cứng rắn, càng thêm sáng bóng, thật giống như Linh Tê Tuyền Thủy là lượng thân hắn chuẩn bị, độ phù hợp đã đạt tới trăm phần trăm.

- Thật không biết Nhiếp Đồng là tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết như thế nào, lại cùng ta khác biệt lớn như vậy!

Mình cũng tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết, nhưng ở dưới tình huống không có độ phù hợp, ngay cả Linh Tê Tuyền Thủy cầm cũng cầm không được, mà đệ đệ đồng dạng không có độ phù hợp, hấp thu nước suối lại đơn giản giống như uống nước, thật không hiểu trước kia hắn tu luyện như thế nào.

Có lẽ, thể chất đệ đệ chân chính phù hợp với bộ công pháp này, tu luyện bộ công pháp này đến cực hạn.

Nghĩ đến điểm này, trong lòng Nhiếp Vân cũng không có bất kỳ ghen tị, ngược lại cảm thấy được đệ đệ mới là giỏi nhất, trong lòng tràn đầy kiêu ngạo.

- Nhiếp Đồng ngươi yên tâm đi, ca ca sẽ tìm càng nhiều Linh Tê Tuyền Thủy nữa cho ngươi sử dụng, nhất định sẽ gọi linh hồn của ngươi trở về, để ngươi cùng ta sóng vai chiến đấu!

Nhìn dung mạo đệ đệ giống như đang ngủ, Nhiếp Vân nhẹ nhàng vuốt tóc hắn, nhẹ nói.

- Nhiếp Vân...

Thấy trên mặt thiếu niên có chứa ý cười, nhìn thấy đệ đệ biến thành như vậy, đôi mắt của Mộ Thanh, Mộ Hà cũng ửng đỏ.

Thiếu niên này đối đãi địch nhân tâm ngoan thủ lạt, không nương tay chút nào, nhưng đối với thân nhân lại không mất ôn nhu, thiết cốt nhu tình!

Đây mới thực sự là nam nhân!

- Các ngươi chiếu khán Nhiếp Đồng, bọn họ đến đây, ta phải đi ra ngoài một lát!

Thời gian qua không biết bao lâu, Nhiếp Vân từ trong lòng lẩm bẩm tỉnh lại, cùng Mộ Thanh Mộ Hà nói một tiếng, thân thể nhoáng lên đi ra Tử Hoa động phủ, trở lại Lê Huyên Đình.

Là ngũ Đại trang chủ cùng thành chủ đến!

Xem ra bọn họ đã chuẩn bị xong 500 giọt Linh Tê Tuyền Thủy.

Đẩy cửa ra khỏi phòng, quả nhiên thấy vài người đứng ở trong tiểu viện, vẻ mặt mang ý cười nhìn về phía mình.

Đương nhiên, ý cười này có phải phát ra từ nội tâm hay không, Nhiếp Vân không cần đoán cũng biết.

- Mộ Vân hiền chất, đây là 500 giọt Linh Tê Tuyền Thủy, cầm nó có thể khai báo cho sư phụ rồi!

Thấy thiếu niên đi ra, thành chủ tươi cười nghênh đón, trong tay cầm một cái hồ lô thật lớn.

Hồ lô này bất đồng hai cái trước, hoàn toàn do Hắc Thạch mà Thiên Nhãn nhìn không thấu kia điêu khắc, mở nắp bình ra, có thể nhìn thấy bên trong có vô số dịch nước du đãng, tinh thần đảo qua. Không nhiều không ít, vừa lúc 500 giọt!

- Cho ngươi!

Lấy ra hồ lô, thành chủ tiện tay ném tới.

- Ha hả, ta đây liền từ chối thì bất kính rồi!

Nhiếp Vân thấy đối phương không thả hồ lô lên mặt đất, mà trực tiếp đưa qua, hiển nhiên là muốn làm cho mình xấu mặt, cũng không đi đón, cười nói:

- Sư phụ ta học vấn thông thiên, biết Linh Tê linh dịch không có độ phù hợp là không có khả năng di chuyển được, cho nên cho ta một con bài chưa lật!

Nói xong cổ tay khẽ đảo, lòng bàn tay nhiều ra một ngọc bài, nhẹ nhàng sờ.

Ông!

Trong không khí có một cỗ sóng năng lượng đặc thù truyền ra, ở trên không trung hình thành một bàn tay thật lớn, lăng không trảo qua.

Hô!

Hồ lô bị bàn tay nâng lên, từ không trung biến mất.

- À?

- Này... Điều này sao có thể?

- Không có độ phù hợp có thể bắt đi nước suối? Đây là cái thực lực gì...

Thấy một màn như vậy, ngũ Đại trang chủ cùng thành chủ đồng thời hoảng sợ, đều từ trong mắt đối phương thấy được khiếp sợ.

Đối với bọn họ mà nói, Linh Tê Tuyền Thủy chỉ cần không có độ phù hợp, liền không có khả năng di chuyển, làm sao có thể chỉ dùng một ngọc bài liền thoải mái cầm đi?

Loại thủ đoạn này đừng nói gặp qua, nghe cũng chưa từng nghe nói qua!

- Sâu không lường được!

Từ này đồng thời nhảy vào trong óc mọi người, trong lòng mọi người đều run run.

Có loại thủ đoạn này, xem ra đám người mình vẫn là xem thường sư phụ của Mộ Vân rồi, người này chỉ sợ không chỉ Bí Cảnh đệ tứ trọng đơn giản như vậy!

- Đại lễ của Thành chủ, chư vị trang chủ ta đã thu hạ. Nhìn bộ dạng của chư vị, khẳng định là không muốn cho ta tham gia Thánh Linh đệ tử đại tái, một khi đã như vậy, ta sẽ không quấy rầy, cùng tỷ tỷ cáo từ trước!

Thấy mọi người biểu tình cổ quái, làm sao không biết bọn họ nghĩ cái gì. Nhiếp Vân cười cười.

Chuyện mới vừa rồi là hắn cố ý làm, nếu như nói mình có được 60 điểm độ phù hợp, phiền toái nhất định sẽ nhiều hơn không ít, liền cố ý làm cái ngọc bài giả dối, mượn dùng danh nghĩa sư phụ, thoải mái thu hồ lô vào Nạp Vật Đan Điền.

Làm như vậy vừa có thể che dấu lá bài tẩy của mình, có làm đối phương kiêng kị.

Dù sao hiện tại chính là hù dọa, chỉ cần có thể hù dọa đối phương thời gian càng dài, mình liền càng an toàn, một khi lộ, vậy thì xong rồi.

- Nếu hiền chất muốn đi, ta cũng không tiện lưu lại!

Nghe thiếu niên nói phải đi, nhãn tình thành chủ sáng lên, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, một cỗ khí tức đặc thù dính vào trên người Nhiếp Vân.

- Truy Tung khí...

Bản thân Nhiếp Vân chính là Truy Tung sư, tự nhiên biết cổ khí tức này chính là Truy Tung khí, nhưng không nói ra, làm bộ như căn bản không biết, đi vào tiểu viện đẩy ra cửa phòng.

- Tỷ tỷ, chúng ta đi thôi!

Trong miệng nói, đồng thời đưa Mộ Hà từ trong Tử Hoa động phủ ra, người ở bên ngoài xem, thật giống như Mộ Hà vừa mới từ trong tu luyện khôi phục lại, ra khỏi phòng.

- Nếu như vậy, tỷ đệ chúng ta liền cáo từ, cảm tạ thành chủ cùng các vị trang chủ chiêu đãi!

Mộ Hà biết Nhiếp Vân làm như vậy khẳng định có ý nghĩ của mình, cũng không hỏi nhiều, đi theo Nhiếp Vân, nhìn mọi người ôm quyền, đồng thời bay đi.

- Ha hả, khách khí, chúng ta sẽ không tiễn...

- Thuận buồm xuôi gió, thay chúng ta vấn an sư phụ ngươi...

Thấy hai người Nhiếp Vân rời đi, đám người Mộ Liễu như đưa ôn thần, nhẹ nhàng thở ra, liếc mắt nhìn nhau, thần tình hưng phấn.

- Được rồi, bọn họ đi rồi, ta xem Thánh Linh đệ tử đại tái, cũng đừng kéo dài nữa, lập tức bắt đầu đi!

Mộ Liễu nói.

- Ân, lập tức bắt đầu, bớt đêm dài lắm mộng, Sơn Trang nào đạt được quán quân, nắm trong tay Linh Tê Tuyền mà nói, cũng đưa qua đi, phòng ngừa nhóm người Mộ Nham đánh lén!

Một trang chủ cũng gật đầu.

- Hiện tại Mộ Nham không biết cùng ai liên thủ, chúng ta phải cẩn thận không một chút phân tâm...

- Nếu mọi người có quyết định, vậy chúng ta liền trở về chuẩn bị, bảo đệ tử nhà mình chuẩn bị tốt, buổi chiều liền mở Linh Tê Thiên Cung, cho bọn họ đi vào, hoàn thành tử vong thí luyện!

------oOo------

Chương 452: Thánh Linh đệ tử đại tái mở ra (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy mọi người đều quyết định trước tiên tiến hành thí luyện, thành chủ cũng gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

- Được!

Mấy vị trang chủ khác đồng thời lên tiếng, đều tự bay lên, trở về gia tộc. Thời gian nháy con mắt liền biến mất ở trên không trung.

- Nhiếp Vân, chúng ta thật sự rời Cổ Thành sao?

Bên ngoài Cổ Thành, hai bóng người phi hành ở trên không trung, Mộ Hà nghi ngờ hỏi.

- Ha hả, đương nhiên không phải. Tốt lắm, dừng lại ở chỗ này đi!

Thân thể nhoáng lên một cái, Nhiếp Vân rơi xuống một ngọn núi, ngọn núi này cách Cổ Thành đã có hơn một ngàn dặm, dưới tình huống không có thiên phú Thiên Nhãn, căn bản nhìn không tới.

- Mộ Kiệt, xuất hiện đi!

Dừng lại, cổ tay Nhiếp Vân rung lên, Mộ Kiệt bị mình biến thành Khôi Lỗi liền từ không trung rớt xuống.

- Truy Tung khí, ngươi mang theo a...

Cười cười, Nhiếp Vân trảo một cái, tách rời Truy Tung khí mà thành chủ lưu ở trên thân thể ra, tiện tay chuyển dời đến trên người Mộ Kiệt.

Đồng dạng là Truy Tung sư, đối phương đánh Truy Tung khí ở trong cơ thể mình, hoàn toàn có thể dễ dàng lấy ra, mà không làm cho đối phương phát hiện.

- Hiện tại ngươi thẳng tắp rời đi, liên tục phi hành, không thể ngừng lại nghỉ giữa đường!

Thân là Truy Tung sư, Nhiếp Vân biết Truy Tung khí ở trên người đối phương, có thể cảm ứng được trong khoảng cách nhất định, liền đặt Truy Tung khí ở trên người Mộ Kiệt, lệnh hắn tiếp tục phi hành, dùng để mê hoặc đối phương.

- Vâng!

Mộ Kiệt đã không có ý thức của mình, nghe được mệnh lệnh, không chút do dự bay thẳng tắp về phía trước, rất nhanh liền biến mất ở trước mắt hai người.

- Mộ Hà ngươi quay về Tử Hoa động phủ đi, ta sẽ quay về Cổ Thành!

Khai báo một tiếng, Nhiếp Vân thu Mộ Hà vào động phủ, Ngụy Trang khí biến hóa, cả người liền biến thành bộ dạng Mộ Kiệt, bay trở về Cổ Thành.

Hiện tại đối với Cổ Thành cực kỳ hiểu biết, rất nhanh liền lần nữa trở lại Điệp Dực Sơn Trang. Vừa mới hạ xuống, đã bị một trung niên nhân gọi lại.

- Mộ Kiệt, ngươi đi đâu vậy hả? Tất cả mọi người đang tìm ngươi, nhanh lên, trang chủ đang ở trong phòng chờ ngươi!

Trung niên nhân nhìn thấy Nhiếp Vân, giống như chiếm được bảo tàng, nhãn tình hưng phấn, vội vàng lôi kéo hắn đi về phía trước.

- Trang chủ tìm ta?

Nhiếp Vân sửng sốt.

- Ân, nhanh lên!

Trung niên nhân gật đầu.

- Trang chủ tìm ta làm gì?

Nhiếp Vân có chút khó hiểu, thời gian trước không phải đã dặn dò xong rồi sao? Đêm hôm khuya khoắt đến tìm Mộ Kiệt làm gì?

- Ngươi còn không biết sao? Thánh Linh đệ tử đại tái lập tức sẽ bắt đầu, trang chủ tìm ngươi tự nhiên là có sự tình dặn dò!

Trung niên nhân tựa hồ biết tin tức bên trong, nói.

- Thánh Linh đệ tử đại tái bắt đầu trước? Này...

Nhiếp Vân thông minh, nháy mắt liền hiểu được.

Xem ra bọn người kia là sợ mình đổi ý, muốn nhanh mở đại hội,

một khi tiến hành, Linh Tê Thiên Cung đóng cửa, coi như mình xoay người trở về, cũng khẳng định không thể tham gia!

Hiểu được liền không hỏi nhiều nữa, trên mặt giả bộ biểu tình vừa hưng phấn, vừa khẩn trương.

Dù sao bắt chước biểu tình vô cùng đơn giản, cho dù người càng lợi hại cũng nhìn không ra.

- Hừ, Thánh Linh đệ tử đại tái lập tức bắt đầu, còn chạy loạn! Chẳng lẽ không muốn tham gia rồi hả?

Rất nhanh hai người liền đến tiểu viện của trang chủ, trang chủ Mộ Liễu nhìn thấy Mộ Kiệt đi tới, ý bảo những người khác rời đi, hừ lạnh một tiếng.

- Thực xin lỗi trang chủ, ta cũng không biết Thánh Linh đệ tử đại tái tới sớm, nên đi ra ngoài tu luyện, muốn ở trong trận đấu đạt được thứ tự tốt...

Nhiếp Vân ăn nói lung tung.

- Được rồi, ta cũng không tính toán ngươi đi làm cái gì, hiện tại Thánh Linh đệ tử đại tái lập tức bắt đầu, ta cảnh cáo ngươi vài điều, ngươi nhất định phải nhớ kỹ!

Trang chủ cắt ngang Nhiếp Vân nói, khoát tay áo, sắc mặt ngưng trọng.

- Vâng!

Nhiếp Vân vội vàng biểu hiện ra thần sắc ngưng trọng, ngồi nghiêm chỉnh, muốn nghe xem hắn đến cùng có thể nói ra cái gì.

- Ân, thứ nhất, sau khi tiến vào Linh Tê Thiên Cung, ngươi lấy ngọc bài mà ta đã đưa cho ngươi từ trước, dựa theo phương hướng trên bản đồ đi, ngàn vạn lần không thể đi nhầm, đi nhầm một bước, chính là lâm vào trận pháp, vạn kiếp bất phục!

- Thứ hai, sau khi tiến vào Thiên Cung, mặc kệ người nào cũng

không thể tin, bởi vì bên trong sẽ có ảo cảnh, bất kể là ai, trực tiếp giết là được, ngàn vạn lần không thể nương tay!

- Thứ ba, đi đến cuối bản đồ, ngươi sẽ nhìn thấy một con suối thật rộng, nếu con suối nói chuyện với ngươi, ngươi ngàn vạn lần không phải sợ, nghĩ biện pháp làm cho nó cao hứng, nó càng cao hứng, độ phù hợp của ngươi cùng nước suối sẽ càng cao, Điệp Dực Sơn Trang chúng ta có khả năng đạt được quán quân càng lớn!

Thần sắc Mộ Liễu ngưng trọng bàn giao ba vấn đề cần chú ý.

- Trang chủ, ta đã biết!

Nhiếp Vân nhanh chóng gật đầu.

- Ân, nhớ kỹ lời nói của ta, đi thôi!

Lại dặn một câu, thấy thiếu niên hiểu được, Mộ Liễu liên tục gật đầu, thả người bay về phía Linh Tê Thiên Cung.

Nhiếp Vân biết đại tái sắp bắt đầu, cũng bay sát theo phía sau.

Một đường phi hành, tốc độ của Nhiếp Vân không nhanh không chậm, vừa lúc phối hợp thân phận của Mộ Kiệt, làm cho Mộ Liễu không nhìn ra sơ hở.

Rất nhanh đi vào Linh Tê Thiên Cung, Nhiếp Vân liền nhìn thấy trên quảng trường ngoài cung, đã người ta tấp nập.

Tử vong thí luyện chính là ngũ Đại trang chủ, thành chủ định ra, những người khác không biết, rất nhiều người không biết việc này nguy hiểm, còn muốn ở trong đại tái bỗng nhiên nổi tiếng, đạt được ưu đãi, nên hưng trí bừng bừng, tính toán thi thố tài năng.

Trên thực tế bọn họ không biết, ác mộng đang lặng yên buông xuống.

- Thật lợi hại!

Nhìn quanh một vòng, tuy biết rõ công hiệu của Linh Tê Tuyền Thủy, nhưng nhìn thấy mấy trăm Chí Tôn đỉnh phong không tới hai mươi, Nhiếp Vân như trước cảm thấy rung động thật sâu.

Ở Thần Phong đế quốc, không tới hai mươi thì đến được Chí Tôn đỉnh phong, chỉ sợ trừ mình cùng đệ đệ Nhiếp Đồng ra, thì tìm không ra người thứ ba.

Đây là chênh lệch!

Khó trách người Cổ Thành không dám đi ra, nếu loại thứ tốt này để ngoại giới biết, chỉ sợ thành phố này đã sớm diệt tuyệt.

- Đi thôi, vào trong đám người. Ban đầu không cần hiển sơn lộ thủy, bằng không sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, phiền toái lớn hơn nữa!

Mới vừa hạ xuống, bên tai liền truyền đến thanh âm Mộ Liễu lặng lẽ truyền âm, Nhiếp Vân gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

Xem ra lần này thí luyện đối với Mộ Liễu cực kỳ trọng yếu. Đường đường trang chủ cũng biến thành một lão thái thái thích nói nhảm.

------oOo------

Chương 453: Linh Tê Thiên Cung

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bay vào đám người, Nhiếp Vân dạo qua một vòng, liền nhìn thấy vô số thiên tài, một đám khí tức như cầu vồng, đang nhìn Linh Tê Thiên Cung trước mặt, trong mắt tràn đầy lửa nóng.

Người nơi này, có rất nhiều không thuộc về ngũ đại Sơn Trang, người không thuộc về Sơn Trang, muốn đạt được Linh Tê Tuyền Thủy. Cũng chỉ có tham gia Thánh Linh đệ tử đại tái!

Vì giấc mộng trong lòng, được ăn cả ngã về không, hi vọng mình có thể thành danh, trở thành người trên người.

- Ân, lại có người quen cũ, Mộ Thương cũng ở đây...

Tùy ý nhìn lướt qua, Nhiếp Vân đột nhiên thấy được một người quen cũ, không nhịn được cười lên.

Đúng là Mộ Thương, vừa đến Cổ Thành liền tìm mình phiền toái!

Lúc này Mộ Thương thực lực ẩn ẩn mang theo hương vị tạo hóa, chẳng biết lúc nào đã đột phá, có được thực lực Bí Cảnh.

Chỉ bất quá Bí Cảnh như hắn còn thường thường tản mát ra khí tức Chí Tôn, hẳn là vừa mới đột phá, còn không có hoàn toàn củng cố.

Xem ra, mình đánh chết Mộ Tương, Mộ Khải vì đạt được quán quân, ngạnh sanh giúp Mộ Thương tăng lên thực lực, coi hắn trở thành tiền đặt cược.

Ngay thời điểm Nhiếp Vân nhìn về phía Mộ Thương, Mộ Thương cũng xem qua, ánh mắt lộ ra tiếu ý khinh miệt. Tựa hồ hắn có nắm chắc đánh chết Mộ Kiệt.

Thấy biểu tình của hắn như thế, Nhiếp Vân không thèm để ý, nhẹ nhàng cười, quay mặt đi.

Lại nhìn một vòng, cũng không phát hiện người quen, Nhiếp Vân không đi xem nữa, nhắm hai mắt lại, điều chỉnh tinh thần.

Qua ước chừng một canh giờ, liền cảm thấy toàn bộ đại địa linh khí dao động, một thanh âm hùng hậu từ không trung vang lên.

- Mười năm một lần Thánh Linh đệ tử đại tái bắt đầu, hiện tại mở Linh Tê Thiên Cung, mời các vị tài tuấn đi vào!

Cùng với thanh âm, đại môn trước mặt vang lên một tiếng ầm vang, vô số trận pháp hoàn toàn bị phong ấn.

- Đi!

Cùng với gào thét liên tiếp, nhiều đệ tử đứng trước cửa, tất cả đều

như châu chấu lao qua.

Đi theo dòng người, Nhiếp Vân vọt vào đại môn, trợn mắt nhìn lên, giống như tiến nhập một thế giới khác.

Thế giới này kỳ quái, trong cửa ngoài cửa hoàn toàn bất đồng, bên trong linh khí nồng đậm tựa hồ chảy ra nước, làm tinh thần người ta rung lên.

- Trận pháp không gian? Có thể bố trí ra trận pháp không gian to lớn như thế, đây là thủ đoạn của người nào?

Nhìn thấy hết thảy, trong lòng Nhiếp Vân chấn động.

Trận pháp không gian, từ trận pháp hình thành không gian, cho dù Bí Cảnh tứ trọng cũng không thể bố trí, càng lớn càng khó bố trí, nơi này bên ngoài xem như sơn động, bên trong lại tự thành một giới, người bố trí trận pháp chỉ sợ không kém mình kiếp trước!

Mình kiếp trước là Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, chẳng lẽ tổ tiên Cổ Thành bố trí trận pháp này, cũng đạt tới loại cảnh giới ấy?

Nghĩ vậy, ánh mắt Nhiếp Vân lộ ra ngưng trọng.

- Sát!

Đi về phía trước, liền nhìn thấy vài người đang chém giết, tiến vào nơi này, chẳng khác nào triển khai chiến dịch tàn sát, có thể còn sống đi ra ngoài mới là dũng giả!

Xì! Xì!

Hai cái đầu bị trường đao của một thanh niên phách xuống, Nhiếp Vân liền nhìn thấy hai đạo quang mang nhàn nhạt từ trên thi thể người vừa bị giết thoát ra, chậm rãi tiến vào trên người thanh niên.

Loại hào quang này, mắt thường nhìn không thấy, mà là Nhiếp Vân mở ra Thiên Nhãn nhìn thấy, phối hợp năng lượng đặc thù trong không gian, ở trên không trung tạo thành một hình dạng cổ quái, chảy vào trong cơ thể thanh niên không đến một phần mười, đại bộ

phận biến mất ở chỗ sâu trong không gian.

- Chẳng lẽ đây là tiềm lực dời đi gì kia?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Lúc trước hắn từng nghe Mộ Liễu nói qua dời đi tiềm lực, vẫn không biết là cái gì, hiện tại xem ra, hẳn là trận pháp nào đó có thể thôn tính tiềm lực của con người, chuyển dời đến người ra tay.

Dời tiềm lực? Đây cũng quá nghịch thiên đi!

Cho dù Phù Thiên Đại Lục, cũng chưa từng nghe nói qua có loại năng lực như thế này!

- Yêu Tộc!

Trong lòng Nhiếp Vân đột nhiên toát ra một cái xưng hô.

Muốn nói ai có thể làm ra loại vật này, chỉ có Yêu Tộc, Yêu Tộc luôn tâm ngoan thủ lạt, vì đạt tới mục đích, không tiếc máu chảy thành sông, loại phương pháp hấp thu tiềm lực người khác, thỏa mãn mình này, chỉ sợ là bí thuật nào đó của Yêu Tộc, hơn nữa là một loại bí thuật cực kỳ tà ác!

- Nhất định phải cẩn thận, nơi này không đơn giản như ta tưởng tượng!

Nghĩ thông suốt cái này, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng lên.

Lúc trước cho rằng bằng vào thực lực cùng thủ đoạn của mình, ở trong Chí Tôn cướp đoạt bảo bối dễ như trở bàn tay, hiện tại xem ra, cũng không phải có chuyện như vậy, Yêu Tộc bí thuật luôn quỷ dị hay thay đổi, hơi không cẩn thận sẽ bỏ mình, dù thực lực ngươi có mạnh hơn nữa cũng không được!

Tục ngữ nói Đại Đạo một vạn, Yêu Tộc bảy ngàn, nhân tộc mới chỉ lĩnh ngộ ba ngàn, đủ thấy bí thuật của Yêu Tộc cường đại, so với nhân loại mạnh không chỉ một lần!

- Huynh đệ, nơi này cực kỳ nguy hiểm, ta xem chúng ta không bằng liên thủ, chờ giết sạch mọi người sẽ chia đều ưu đãi!

Tiếp tục đi tới, thanh niên vừa rồi nhìn thấy Nhiếp Vân, biết hắn là cường giả Bí Cảnh, thái độ cung kính.

- Tốt!

Nhiếp Vân cười cười.

- Vậy chúng ta đi thôi!

Thanh niên thấy Nhiếp Vân đồng ý, đột nhiên bàn tay vừa lật, một mũi nhọn bắn tới đầu hắn.

Lần này mạnh mẽ vang dội, không chút ướt át bẩn thỉu, trên mũi nhọn mang theo tiếng gió lăng lệ, còn chưa tới trước mặt, liền làm đau làn da, loại đánh lén này rất hữu hiệu, đổi thành cường giả Bí Cảnh bình thường, nhất định sẽ bị xuyên tim, không thể phòng bị, đáng tiếc, Nhiếp Vân không phải Bí Cảnh bình thường, mặc dù chỉ là Chí Tôn, nhưng linh hồn cường đại lại cực kỳ đáng sợ!

BA~!

Thanh niên liền nằm trên mặt đất, biến thành bánh thịt.

Hắn vừa chết, lại một cỗ khí tức đặc thù chậm rãi lên cao, một phần rót vào trong cơ thể Nhiếp Vân, một phần tiêu tán trong không trung.

- Quả nhiên là tiềm lực? Thật có thể làm cho tiềm lực dời đi?

Cảm nhận được dòng khí đặc thù dũng mãnh vào thân thể, ánh mắt Nhiếp Vân trợn tròn.

Cổ khí tức này vừa tiến vào trong cơ thể, quả nhiên làm cho tu vi Chí Tôn hậu kỳ của mình tăng cao, tự hồ chỉ cần chọc nhẹ, liền có thể trực tiếp đột phá, đạt tới Chí Tôn đỉnh phong!

Đây không phải năng lượng, cũng không linh khí, chỉ là một loại

cảm giác tâm lý đơn thuần!

Thật giống như ở dưới cổ khí tức này bao phủ, hết thảy bình chướng đều là mây bay, căn bản không tạo được trở ngại!

Trong mắt một ít tuyệt thế thiên tài, bình chướng đối với bất kỳ người nào cũng là gông cùm xiềng xích, đối với bọn họ lại cái gì cũng không tính, thật giống như

------oOo------

Chương 454: Ảo cảnh đáng sợ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân thành tựu huyết mạch Linh cấp, bình chướng Bí Cảnh không còn tồn tại!

Tiềm lực càng cao, bình chướng lại càng đơn giản, đột phá lại càng dễ dàng.

Hấp thu cổ khí tức này có thể đột phá cấp bậc, quả thực bất khả tư nghị!

- Chỉ sợ chẳng những có liên quan tới trận pháp, cùng Linh Tê Tuyền kia cũng có liên hệ rất lớn!

Trong mơ hồ, trong lòng Nhiếp Vân sinh ra một ý nghĩ.

Linh Tê Tuyền, có thể xử dụng Thuần Thú đan điền câu thông, bản thân chính là một chuyện cực kỳ kỳ quái, vật không có sinh mệnh, Thuần Thú đan điền của mình làm sao câu thông? Hơn nữa vừa rồi giết người, khí tức đại biểu cho tiềm lực kia, có chín phần bay về phương xa, lại đi nơi nào?

- Bản đồ xuất hiện!

Trong lòng nghĩ nghĩ, bàn tay Nhiếp Vân xoay chuyển, lấy bản đồ mà Mộ Liễu cho mình ra, tinh thần đảo qua ghi tạc trong óc, Thiên

Nhãn nhìn về phía trước.

Bản đồ quả nhiên ghi lại cực kỳ chính xác, chỗ đánh dấu chính là phân đoạn trận pháp bạc nhược nhất, đi chỗ đó, sẽ không xuất hiện cơ quan, không có bất kỳ nguy hiểm.

Cộng thêm ngọc bài của thành chủ, cho dù ngươi vô ý lâm vào trận pháp, dùng ngọc bài này cũng có thể giảm bớt công kích, để ngươi thong dong đào thoát.

Hai người kết hợp, tính nguy hiểm lập tức giảm xuống rất nhiều.

Dọc theo phương hướng bản đồ đánh dấu, Nhiếp Vân rất nhanh đi thẳng về phía trước, đi vài bước liền nhìn thấy mấy đệ tử liên hợp chung một chỗ, đang chậm rãi bao vây tiễu trừ.

Tuy nơi này không phải ngươi chết chính là ta vong, nhưng cũng có liên hợp, đại bộ phận bọn họ đến từ một thế lực, liên hợp bảo hộ một người, mục đích đúng là vì để cho người này đạt được quán quân.

Những người này nhìn thấy Nhiếp Vân một thân một mình lại đây, đồng thời xoay người, trong mắt thả ra quang mang xanh mượt.

- Đây là Điệp Dực Sơn Trang Mộ Kiệt, một trong những người có tư cách đạt được giải quán quân, hạ sát hắn, chúng ta mới có thể thành công, động thủ!

Một người nhận ra thân phận của Nhiếp Vân, lên tiếng hô to, thét chói tai lao đến, đao mang bắn ra bốn phía, chân khí cường đại, lực lượng nháy mắt phong tỏa không gian, tạo thành một trận pháp đặc biệt.

- Cá lớn nuốt cá bé ở đâu cũng có a!

Nhìn thấy những người này vọt tới, Nhiếp Vân lắc đầu, nâng chân phải lên đạp ra một đá, phân biệt đạp những người này rơi vào trong trận pháp cách đó không xa.

Một trận hào quang lóe ra, trận pháp khởi động, vô số sát trận vọt

tới, thời gian nháy con mắt liền giết những người này thành mảnh vỡ.

Những người này thực lực ở trong mắt người khác tính là cao thủ, đối với Nhiếp Vân mà nói lại như tiểu hài tử, sở dĩ không trực tiếp giết chết, chính là muốn nhìn uy lực của trận pháp xem thế nào.

Thấy cường giả Chí Tôn có thể so với Bí Cảnh tiềm lực bảng, ở trong trận pháp ngay cả hai cái hô hấp cũng kiên trì không đến, trong lòng Nhiếp Vân rùng mình, ánh mắt ngưng trọng.

Uy lực trận pháp này, đã vượt ra khỏi tưởng tượng, này vốn không phải là cường giả Bí Cảnh bình thường có thể bố trí ra, trận pháp không gian to lớn, vô số sát trận, làm cho Nhiếp Vân đối với người sáng tạo Linh Tê Thiên Cung tràn ngập tò mò.

Những người này bị trận pháp quấy chết, đại biểu khí tức tiềm lực không thể tiến vào trên người Nhiếp Vân, mà hướng phương xa bay đi, chỉ chốc lát liền hoàn toàn biến mất.

- Xem ra chỉ có mình giết chết, mới có thể hấp thu tiềm lực, bằng không, tiềm lực sẽ bay đi!

Nhìn thấy loại tình huống này, Nhiếp Vân hiểu được.

- Hiện tại tiến vào Linh Tê Thiên Cung rồi, câu thông Linh Tê Tuyền một chút xem, nhìn hắn có lời gì muốn nói!

Lại tiếp tục đi một hồi, đột nhiên Nhiếp Vân nhớ ra cái gì đó, trong lòng vừa động, bàn tay khẽ lật, một giọt Linh Tê Tuyền Thủy xuất hiện ở lòng bàn tay, lóe ra quang mang trong suốt.

Nước suối vừa xuất hiện thật giống như tiến nhập cơ thể mẹ, từ sâu trong nội tâm dâng lên thái độ nhảy nhót vui mừng, thật giống như nơi này mới là nhà của nó.

- Thuần Thú khí, câu thông!

Trong lòng vừa động, Thuần Thú khí đánh vào giọt nước suối.

- Ngươi đã đến rồi? Mau tới tìm ta!

Mới vừa câu thông nước suối, thanh âm phong cách cổ xưa kia lại vang lên, trong giọng nói để lộ ra lo lắng.

- Ngươi ở địa phương nào?

Nhiếp Vân hỏi.

- Ta ở trước mặt ngươi, chỉ cần ngươi đi theo lộ tuyến ta cho ngươi biết, có thể nhìn thấy, nhanh lại đây. Ta sẽ truyền thừa cho ngươi hết thảy. Làm cho ngươi cùng ta trăm phần trăm phù hợp, mới có thể trở thành chúa tể Cổ Thành!

Trong thanh âm tràn đầy hấp dẫn, trầm thấp từ tính, làm cho người ta hỗn loạn, bất tri bất giác đi về phía trước.

- Ân? Không đúng!

Chỉ đi hai bước, Nhiếp Vân liền giựt mình tỉnh lại.

Nếu như không có thiên phú Thiên Nhãn mà nói, có thể thấy rõ tình hình phía trước, chỉ sợ lần này liền rơi vào trận pháp, tuy không bị quấy thành bụi phấn, nhưng nói vậy cũng sẽ không dễ chịu.

- Cái thanh âm này thậm chí có ý mê hoặc, xem ra Linh Tê Tuyền này chỉ sợ cũng không phải đồ tốt...

Nhiếp Vân sinh lòng cảnh giác.

Vừa rồi nếu không có linh hồn cường đại, lần này bất tử cũng phải lột da, sở dĩ xuất hiện loại tình huống này, chính là bởi vì nghe xong lời nói của Linh Tê Tuyền.

Bởi vậy có thể thấy được, Linh Tê Tuyền này cũng không phải đồ tốt!

Kỳ thật ngẫm lại cũng phải, nếu là đồ tốt, sao sử dụng bí pháp dời đi tiềm lực, chuyển dời chín phần mười tiềm lực đến nó!

Nhiếp Vân xem ra, phía trước khí tức đại biểu tiềm lực kia, hẳn là toàn bộ bị con suối hấp thu.

- Nhanh lên, sao ngươi không đi?

Thanh âm cổ xưa thấy Nhiếp Vân dừng lại, tựa hồ có chút sốt ruột, tiếp tục thúc giục.

- Trước ta là trận pháp, chẳng lẽ ngươi muốn dẫn ta vào trận pháp?

Nhiếp Vân hừ lạnh.

- Ha hả, bị ngươi nhìn ra, tốt lắm, ngươi đã thông qua được khảo nghiệm của ta! Ta muốn tuyển chọn người thừa kế, phải thông minh, cơ trí, không bị tài vật làm mờ trí, có thể ở dưới tình huống như vậy phân biệt ra, chứng minh ý chí kiên định, đích xác có tư cách kế thừa truyền thừa của ta!

Thanh âm cổ xưa nghe được Nhiếp Vân nghi ngờ, cười ha hả, trong thanh âm để lộ ra hương vị sang sảng, khí tức âm nhu vừa rồi nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, thật giống như căn bản là hai người.

- Ngươi đến cùng ở đâu? Ta làm sao tìm ngươi?

Nhiếp Vân không để ý tới thanh âm chuyển biến, khẽ cười một tiếng hỏi.

- Đây là bản đồ của ta, ngươi dựa theo lộ tuyến đi, liền không có bất kỳ nguy hiểm nào!

Ầm vang!

Nhiếp Vân cảm thấy một cỗ ý niệm tiến vào trong óc, quả nhiên là một bản đồ, bên trong đánh dấu lộ tuyến cùng Mộ Liễu cho hoàn toàn giống nhau, không có bất kỳ khác biệt.

------oOo------

Chương 455: Ảo cảnh đáng sợ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi đã thông qua được khảo nghiệm, bản đồ này là thật, dựa theo phương hướng đánh dấu lại đây đi!

Thanh âm cổ xưa nói xong liền yên lặng.

Tuy không biết đối phương đến cùng là thật hay giả, là tốt hay xấu, nhưng Nhiếp Vân vẫn cắn răng một cái, dựa theo đó đi thẳng về phía trước.

Đi một lúc, vòng qua cấm chế hừng hực, liền nhìn thấy một cung điện thật lớn tọa lạc ở trước mặt.

Cung điện này cao lớn nguy nga, lóe ra linh khí, một vầng sáng vờn quanh, phụ trợ giống như Tiên cảnh, giống như Thiên Cung!

- Xem ra đây là Linh Tê Thiên Cung rồi!

Nhìn thấy cung điện này rung động lòng người, cường đại đến cực điểm, Nhiếp Vân biết chắc đã đến, thi triển thiên phú Thiên Nhãn, thời khắc đề phòng.

Bàn đồ trong Thiên Cung, vô luận Mộ Liễu hay thanh âm cổ xưa kia đều cho mình, mặc kệ có nguy hiểm hay không, vẫn mở Thiên Nhãn ra cho an toàn.

- Là ai dám xông vào Linh Tê Thiên Cung, giết!

Vừa đến trước mặt cung điện, chợt nghe đến một tiếng hét lớn như sét đánh, cửa điện mở rộng, một đám binh sĩ kim giáp vọt ra.

Những binh sĩ này mỗi người ánh mắt bình tĩnh, trên người bốc lên huyết khí đậm đặc, vừa thấy liền biết là lão binh kinh nghiệm sa trường.

Người như thế chỉ nghe mệnh lệnh, hung hãn không sợ chết, một đám người tổ hợp lại, sức chiến đấu mạnh hơn trận pháp rất nhiều.

- Nơi này như thế nào còn có một đám binh sĩ?

Vẻ mặt Nhiếp Vân ngưng tụ, Thiên Nhãn thẳng tắp nhìn qua.

Xì xì!

Thiên Nhãn chiếu xuống, kim binh giáp sĩ ở trong mắt toàn bộ biến thành xương khô, một đám xương phấp phới, chậm rãi đi tới bên này.

- Ảo cảnh? Ảo cảnh thật lợi hại!

Nhìn thấy cái này, Nhiếp Vân chỉ biết kim giáp trước mắt toàn bộ là ảo cảnh, nhưng mình có thể rõ ràng cảm nhận được sát ý cùng huyết khí của đối phương, thậm chí năng lượng trong cơ thể dao động cũng có thể rõ ràng thấy được, ảo cảnh đạt tới cảnh giới như thế, đáng sợ!

- Đi!

Biết kim binh giáp sĩ là ảo cảnh, Nhiếp Vân cũng không động thủ, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, đột nhiên xông qua.

Rầm!

Nhảy vào đàn binh sĩ, một trận giòn vang, xương khô toàn bộ vỡ vụn, căn bản không cần chiến đấu, liền tiến vào đại môn cung điện.

- Ngươi tốt lắm, thông qua được khảo hạch ảo cảnh mê nhân tâm, ngươi có thể nhắm thẳng vào bản tâm, thuyết minh ý chí của ngươi kiên định!

Mới vừa vào cung điện, thanh âm cổ xưa lại chậm rãi vang lên.

- Ý chí kiên định?

Nhiếp Vân cười nhạo.

Mình có thể bài trừ ảo cảnh, cùng ý chí không có quan hệ gì, là bởi

vì mình có thiên phú Thiên Nhãn nhìn thấu, lúc này mới đột phá.

Hai bên hành lang cung điện treo đầy các loại tranh vẽ, mỗi một bức đều cao bảy tám người, phía trên khắc một tướng quân chinh chiến sa trường, nhiệt huyết sôi trào, đi ở trong đó, hương khí vờn quanh, giống như làm cho người ta tiến vào niên đại chinh phạt bốn phương kia.

Trái tim như chuông, không ngừng gõ vang, cả người Nhiếp Vân hốt hoảng cảm giác mình là một đại tướng chinh chiến sa trường, cầm thương cưỡi ngựa, vạn người không đỡ.

Tiến lên!

Đi về phía trước vài bước, Huyết Đồng đan điền trong cơ thể Nhiếp Vân chấn động mạnh một cái, trước mắt lại thanh minh.

- Lại bị ảo giác mê huyễn rồi hả?

Nhớ tới vừa rồi mình quái dị, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra.

Tâm trí của bản thân cũng coi như kiên định, linh hồn đạt tới Linh cấp trung kỳ, xem như cực kỳ cường đại, nhưng tới Linh Tê Thiên Cung chưa tới một canh giờ, liền trúng hai chiêu, thiếu chút nữa hoàn toàn bị lạc, điều này cũng thật là đáng sợ!

Nếu không có Huyết Đồng thiên phú bài trừ hết thảy yêu pháp, mê huyễn, chỉ sợ mình chết cũng không biết chết như thế nào!

- Cửu Minh Hàn Châu, thêm vào thân thể của ta, Huyết Đồng khí, vờn quanh!

Sâu hít một hơi, Nhiếp Vân lấy Cửu Minh Hàn Châu ra, thả ở trước ngực, Huyết Đồng khí vận chuyển ở bên ngoài tạo thành vòng phòng ngự.

Cửu Minh Hàn Châu, trừ ngàn tà, phá vạn pháp, vạn độc bất xâm, là bảo bối phá tà khu ma, lấy thứ này ra, có thể làm cho mình gia tăng năng lực chống đỡ các loại ảo cảnh.

Huyết Đồng khí, khí tức đặc hữu của Huyết Đồng sư, có thể tăng cường linh hồn, năng lực phòng ngự cùng năng lực công kích.

Hai người thêm cùng một chỗ, Nhiếp Vân quả nhiên cảm thấy trong óc thanh minh không ít, nhìn về phía bích hoạ không còn cảm giác hỗn loạn giống như trước đó.

Đinh đương! Đinh đương!

- Này là của ta, ngươi dám đoạt với ta, ta cho ngươi chết!

- Không phải ngươi chết chính là ta vong, hôm nay phải có một kết thúc!

- Các ngươi chậm rãi đánh, ta liền không khách khí...

Liên tiếp vài thanh âm hung tợn phối hợp binh đao giao kích liên tiếp, ở cuối hành lang vang lên, Nhiếp Vân rất nhanh đi về phía trước, liền nhìn thấy một đại sảnh rộng lớn, có vài thanh niên đang tranh đoạt gì đó.

Mấy thanh niên kia đều là Bí Cảnh sơ kỳ, mặc trên người phục sức của ngũ đại Sơn Trang, vừa thấy liền biết là người có thể đoạt giải quán quân trong các sơn trang, nhìn kỹ lại, quả nhiên Mộ Thương cũng ở trong đó.

Lúc này hai mắt Mộ Thương đỏ đậm, tựa hồ trúng ảo cảnh nào đó, chỉ biết giết chóc, song đao đều là Linh Binh, đao đao đánh xuống, khí kình gào thét, lực lượng hùng hậu.

Khí tức làm người ta hưng phấn ở Linh Tê Thiên Cung càng đậm dày, đệ tử nội môn của Cổ Thành ở trong này chiến đấu mà nói, lực lượng càng mạnh!

- Mộ Thương, ngươi dám động thủ với ta, hôm nay ngươi phải chết, ai cũng không thể nào cứu được ngươi!

Lại một tiếng thét chói tai vang lên, thanh niên đối diện Mộ Thương, song chưởng kết thành pháp ấn, từng chiêu không ngừng đối công,

lực lượng một lớp tiếp theo một lớp, cho thấy pháp lực của người này đáng sợ.

- Bọn họ tranh đoạt cái gì?

Thấy bọn họ mỗi người giết đỏ cả mắt, ngay cả mình lại đây cũng không phát hiện, Nhiếp Vân kỳ quái nhìn lại, vừa thấy, nắm tay cũng đột nhiên siết chặt, ánh mắt trở nên đỏ đậm.

Trước mặt có tàng bảo khố, trên kệ bày đầy các dạng đan dược, những đan dược này linh khí như biển, khí tức như rồng, đừng nói những người này, cho dù Nhiếp Vân cũng cảm thấy được chỉ cần nuốt một viên cũng có thể trực tiếp đột phá cảnh giới, trùng kích Bí Cảnh!

Đan dược Linh cấp!

Thế nhưng đều là Đan dược Linh cấp!

Đan dược chia làm Khí Hải cấp cùng Linh cấp.

Trong đó Khí Hải cấp phân là sáu cấp bậc sơ cấp, trung cấp, cao cấp, tuyệt phẩm, hoàn mỹ cùng thượng đẳng.

Đan dược Linh cấp chia làm, hạ, trung, thượng, tuyệt phẩm, thánh phẩm, đế phẩm, thiên phẩm, Đạo phẩm.

Trước kia Nhiếp Vân tiếp xúc đan dược toàn bộ đều là Khí Hải cấp, cho dù mạnh nhất cũng bất quá là Khí Hải thượng đẳng, cho tới bây giờ còn không tiếp xúc qua Đan dược Linh cấp.

------oOo------

Chương 456: Hư Linh thạch (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đan dược Linh cấp, đã sinh ra linh trí, thực lực cường đại thậm chí có thể hóa thân thành người, tẩy đi đan khí, làm cho người ta nhìn

không ra!

Hiện tại những đan dược này tuy không đạt tới hóa thân, nhưng cũng là đan dược Linh cấp thượng phẩm, chỉ bằng mùi thuốc có thể làm cho tinh thần người đại chấn, đại chiến ba ngày ba đêm chân khí cũng sẽ không khô kiệt.

Nơi này sao có loại bảo bối như thế?

Ngay cả Nhiếp Vân cũng động tâm, hận không thể xông qua, cùng mọi người chiến một trận, lấy những đan dược này làm của riêng!

- Bình tĩnh! Đan dược Linh cấp cho dù ở Phù Thiên Đại Lục, cũng chỉ có một chút tông môn mới có tư cách chế tạo, Khí Hải Đại Lục bất quá là một thành viên trong hàng tỉ đảo nhỏ của Phù Thiên Đại Lục, không có khả năng có đan dược quý giá như vậy, thiên phú Thiên Nhãn, tinh tế quan sát!

Cố nén xúc động xông qua đi cướp đoạt, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, thiên phú Thiên Nhãn lại vận chuyển.

Phù Thiên Đại Lục rộng lớn mênh mông, mặc dù là Nhiếp Vân kiếp trước cũng không biết cụ thể có bao nhiêu, đại lục chưởng quản lấy hàng tỉ đảo nhỏ, Khí Hải Đại Lục ở trong mắt Phù Thiên Đại Lục, chỉ được cho là loại đảo nhỏ lớn hơn một ít, loại địa phương này, sao sẽ có Đan dược Linh cấp?

Luyện Đan dược Linh cấp, phải sử dụng Tạo Hóa khí, toàn bộ Khí Hải Đại Lục đều không có loại khí tức này, làm sao có thể luyện thành công!

Sự việc có khác thường tất là mê hoặc, sau khi tiến vào Linh Tê Thiên Cung, mình vẫn bị hại, hiện tại cũng không thể mù quáng.

Trong mắt kim quang lóe ra, cẩn thận xem qua, vừa thấy, quả nhiên phát hiện kỳ quái.

- Dĩ nhiên là trận pháp huyễn hóa ra, này dĩ nhiên là trận cơ của trận pháp?

Thiên Nhãn không hổ là siêu cấp thiên phú bài danh Top 10, nhìn một hồi, quả nhiên làm cho Nhiếp Vân nhìn thấu manh mối, tuy đan dược kia giống như đúc, vô luận từ bề ngoài hay khí tức đều rất khó phân biệt, nhưng trên thực tế bất quá là một loại Chướng Nhãn pháp cao minh!

Biết là Chướng Nhãn pháp, Nhiếp Vân liền không có tâm tình tranh đoạt với những người này. Bất quá khi nhìn thấy trận cơ bố trí trận pháp là Hư Linh thạch cực kì thưa thớt, nhiệt huyết lại sôi trào lên.

Hư Linh thạch, bảo bối tuyệt hảo bố trí trận pháp, giống Huyền Thiết đúc vũ khí, chỉ cần thêm vào một chút, có thể làm cho phẩm chất cả trận pháp tăng cao một mảng lớn.

Khó trách trận pháp này có thể lấy giả làm thật, làm cho cường giả Bí Cảnh cũng đoán không ra, nguyên lai có bảo vật này làm trận cơ!

Mấy thứ này ở Phù Thiên Đại Lục cũng cực kỳ trân quý, vạn kim khó cầu. Rất nhiều đại tông môn tích góp từng tí một, làm thành hộ tông đại trận, bên ngoài cơ hồ không có bán ra, không nghĩ tới nhìn thấy ở đây.

Nhìn kỹ vài lần, lại thi triển thiên phú Huyết Đồng, thiên phú Truy Tung quan sát một lần, phát hiện đích thật là Hư Linh thạch, lúc này Nhiếp Vân mới thét dài một tiếng, bước vào đại sảnh.

- Mộ Kiệt, là ngươi? Tới vừa lúc, chết đi cho ta!

Nghe được tiếng huýt gió, Mộ Thương nhìn thấy người tới là Mộ Kiệt, hét lên một tiếng lao tới.

Mộ Thương cùng Mộ Kiệt tựa hồ sớm đã có thù hận, chẳng qua đến cùng bởi vì sao, Nhiếp Vân không biết mà thôi.

Thân hình như cung, nhào về phía trước giống như con báo nhìn thấy mồi, Mộ Thương vừa ra tay, pháp lực phát tán. Liền tạo thành một màn hào quang cực lớn, bao phủ Nhiếp Vân ở bên trong.

- Hừ!

Thấy hắn thế tới hung mãnh, tựa hồ mang theo tính toán lưỡng bại câu thương, Nhiếp Vân lui về phía sau, tránh đi mũi nhọn, bàn tay vỗ mạnh về phía trước.

- Chết!

Mộ Thương không nghĩ tới Mộ Kiệt có thể tránh thoát công kích hung mãnh của mình, thân thể ở trên không trung lăng không xoay chuyển, mười ngón như móc câu chống chọi qua.

Ở trong mắt hắn xem ra, thực lực hai người không kém nhiều, mình trên cao nhìn xuống, có xu thế hổ lang, vô luận khí thế hay trạng thái đều hơn xa đối phương, nhất định có thể đả bại thậm chí đánh chết.

- Không biết tốt xấu!

Hừ lạnh một tiếng, cơ thể Nhiếp Vân đột nhiên phát lực, cũng không cần pháp lực trong cơ thể, cương khí vờn quanh, nháy mắt thêm vào ở trên nắm tay!

Thình thịch!

Quyền chưởng giao kích.

PHỐC!

Một tiếng muộn hưởng vang lên, Mộ Thương từ trên không trung giống như con diều bị đứt dây, bay ngược đi ra ngoài, ngã trên mặt đất, xương cánh tay vỡ vụn, khí tức ngày càng suy yếu.

Linh hồn Linh cấp khống chế chân khí, Nhiếp Vân ngay cả cường giả Nguyên Thánh cảnh cũng có thể chiến, đừng nói một Pháp Lực Cảnh sơ kỳ nho nhỏ rồi.

- Làm sao có thể mạnh như vậy?

- Điều đó không có khả năng...

Ba người khác nhìn thấy một màn trước mắt, nhất thời hoảng sợ.

Bọn họ cùng Mộ Thương thực lực không kém nhiều, bằng không cũng không có khả năng đánh thời gian dài như vậy còn phân không ra thắng bại, Mộ Thương bị một quyền đánh đập sinh tử không biết, đủ thấy thực lực người này đã cao hơn bọn hắn một mảng lớn.

Mọi người cùng nhau lớn lên, thực lực không phải đều không kém nhiều sao? Sao thực lực của Mộ Kiệt này bạo tăng nhiều như vậy?

- Lúc trước Mộ Kiệt che giấu thực lực, chúng ta liên thủ còn có thể chiến một trận, bằng không đều chết ở chỗ này, cùng nhau động thủ!

Đột nhiên một thanh niên minh bạch cái gì, rống to, thiết phiến trong tay run lên, pháp lực hình thành từng đạo khí lưu cắt không gian, hung hăng chém qua.

- Đúng vậy, cùng nhau động thủ!

Hai người còn lại cũng không ngốc, biết không ra tay, một khi lạc đàn lại càng không phải là đối thủ, lập tức tế ra bảo bối cực mạnh, công kích tới Nhiếp Vân.

- Liên thủ là một biện pháp tốt, bất quá vô dụng!

Đối mặt ba người công kích như cơn lốc, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, không lùi mà tiến tới, bàn tay đưa về phía trước, linh hồn lực khổng lồ bao vây chân khí, tạo thành một bàn tay thật lớn.

Bàn tay xuất hiện, nhẹ nhàng sờ.

Ầm vang!

Công kích đầy trời liền nháy mắt tiêu tán, giống như chưa từng xuất hiện.

- Công kích của ba người chúng ta đánh không lại hắn? Ta không tin...

- Tuyệt không có khả năng này...

Ba người không nghĩ tới mình liên thủ công kích ngay cả phòng ngự của đối phương cũng không thể phá vỡ, sắc mặt đồng thời thay đổi, trong tiếng hô, pháp lực lăn lộn, từng đạo khí lãng đánh úp lại Nhiếp Vân.

- Gian ngoan mất linh, một khi đã như vậy, các ngươi đi theo Mộ Thương đi!

Hừ lạnh một tiếng, Nhiếp Vân lười cùng bọn hắn dây dưa, bàn tay trảo một cái, cánh tay như ảo ảnh điểm ba cái.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Ba thiếu niên tài giỏi nổi danh nhất Cổ Thành, còn không thấy rõ ràng đến cùng ra tay như thế nào, đã cảm thấy ngực đau đớn, tê tâm liệt phế, trước mặt bỗng tối sầm.

------oOo------

Chương 457: Hư Linh thạch (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lạch cạch! Lạch cạch rơi trên mặt đất, giống như tử thi.

Pháp Lực Cảnh sơ kỳ chính là Pháp Lực Cảnh sơ kỳ, nhiều hơn nữa cộng lại, cũng xa xa không phải đối thủ của cường giả Nguyên Thánh kỳ, Nhiếp Vân có thể chiến thắng Nguyên Thánh cảnh, đối phó mấy người này như chém dưa. Vừa ra tay liền toàn bộ nằm trên mặt đất, sinh tử không biết.

Tuy không biết sinh tử, bất quá xem ra, cho dù cứu sống cũng đã tàn phế.

Chỉ cần động thủ, liền không thể lưu tình, loại quan niệm này đã xâm nhập trong xương cốt của Nhiếp Vân, tuyệt sẽ không lòng dạ

đàn bà, tìm phiền toái cho mình, dù sao những người này vốn cũng muốn giết mình, không coi là người tốt, cho dù giết cũng không có tâm lý gánh nặng gì.

- Thiên Nhãn chiếu xạ, trận pháp sơ hở, Hư Linh thạch lại đây cho ta!

Ở dưới Thiên Nhãn, sở hở của trận pháp rất nhanh đã bị Nhiếp Vân tìm được, năm ngón tay mở ra, đưa tay về phía trước, nắm Hư Linh thạch ở trong lòng bàn tay.

Tổng cộng chín viên, từng cái đều lớn cỡ hạch đào, Linh khí nồng đậm vờn quanh.

- Thứ tốt, thu!

Cổ tay khẽ đảo liền thu vào Nạp Vật Đan Điền.

Hô!

Hư Linh thạch bị lấy đi, toàn bộ ảo cảnh quả nhiên trực tiếp biến mất, lộ ra một thông đạo tối tăm, thẳng tắp kéo dài về phía trước. Không biết lan tràn đến địa phương nào, cho dù Thiên Nhãn cũng nhìn không ra.

- Chúc mừng, ngươi bằng vào nghị lực cùng trí tuệ thông qua được khảo nghiệm cuối cùng, hiện tại ngươi dọc theo lối đi này đi đến phần cuối. Có thể nhìn thấy ta, được ta tán thành, thành quán quân của lần so tài này!

Ảo cảnh mới vừa biến mất, thanh âm cổ xưa lại vang lên.

- Hô!

Nghe được thanh âm yêu cầu, Nhiếp Vân hít một hơi thật sâu, cổ tay khẽ đảo, nắm Huyền Ngọc Kiếm ở trong lòng bàn tay, đồng thời linh hồn vừa động, để vào tring thi thể Yêu Thánh cổ thi một trăm viên linh thạch trung phẩm.

Tuy trong giọng nói của thanh âm cổ xưa này không hề có lỗ hổng,

như đang tìm kiếm người thừa kế, trên thực tế, từng bước hãm hại, nếu không phải mình có được thiên phú Thiên Nhãn, Cửu Minh Hàn Châu cùng với Huyết Đồng sư, chỉ sợ hiện tại đã sớm biến thành một cỗ thi thể rồi.

Hết thảy vẫn là cẩn thận cho thỏa đáng.

Chuẩn bị tốt, lúc này Nhiếp Vân mới chậm rãi đi vào thông đạo, thông đạo hoàn toàn bất đồng hành lang phía trước, có chút hẹp hòi, cũng không có các loại bích hoạ, mặt tường trụi lủi, hiện ra màu đen.

Đúng là hắc thạch mà Thiên Nhãn cũng không thể nhìn thấu.

Rất nhanh liền đi tới phần cuối, thế nhưng vẫn chưa gặp được ngoài ý muốn.

Cuối thông đạo là một con suối thật rộng, trên suối chỉ có một giọt nước, tản mát ra khí tức mãnh liệt làm người ta hưng phấn.

Linh Tê Tuyền Thủy!

- Đây là Linh Tê Tuyền? Cho tới nay đều là ngươi cùng ta nói chuyện?

Nhìn thấy con suối thật rộng như vật chết không có gì khác nhau, Nhiếp Vân nhịn không được nghi hoặc.

- Đúng vậy, chính là ta nói chuyện với ngươi! Đã bao nhiêu năm, lần đầu tiên có người có thể mượn nước suối cùng ta câu thông! Nếu ta đoán không lầm, ngươi phải là Tuần Thú Sư đi!

Con suối nổ vang mà động, thanh âm cổ xưa tiếp tục vang lên.

Lần này thanh âm lấy hình thức sóng âm, mà không phải sóng tinh thần trực tiếp truyền vào trong óc.

- Đúng vậy, ta là Tuần Thú Sư!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

- Tuần Thú Sư, vạn vật chi linh trưởng, có thể phục tùng hết thảy yêu thú, mặc dù ta chỉ là con suối, sống lâu đã có linh trí của mình, cùng Yêu thú có chút cùng loại, bởi vậy, ngươi có thể thông qua Thuần Thú khí câu thông ta!

Con suối nói.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân gật đầu.

Linh Dược sống ngàn năm có linh trí tự mình đào tẩu, con suối này từ Thời Đại Thượng Cổ liền tồn tại, không biết sống bao nhiêu vạn năm, có thể sinh ra linh trí cũng không ngạc nhiên.

Thiên hạ các loại thiên phú đặc thù tổng cộng hơn vạn, hoàn toàn phù hợp Đại Đạo, thiên phú có thể cùng linh vật câu thông lại đếm được trên đầu ngón tay.

Nổi danh nhất đúng là Thú Ngữ sư, có thể hình thành Thú Ngữ khí, trời sinh cùng linh thú, linh vật câu thông, một loại khác chính là Tuần Thú Sư!

Tuần Thú Sư có thể thu phục yêu sủng, thông qua Thuần Thú khí tới trao đổi.

Tuy con suối này không thành linh thú, linh vật của mình, nhưng chỉ cần tâm ý tương thông, không chống cự, như trước có thể tiến hành trao đổi.

- Thiếu niên, ngươi thông qua được khảo nghiệm tầng tầng lớp lớp, sẽ nhận được truyền thừa, cho ngươi chỗ tốt không thể tưởng được, trong giọt nước suối này có chứa lực lượng cùng trí tuệ vô tận, lập tức dùng đi, sau khi dùng, ta sẽ truyền thụ cho ngươi công pháp bí quyết từ Thượng Cổ mang đến!

Con suối nói xong, phía trên lộ ra một giọt nước suối lạch cạch hạ xuống, chậm rãi bay tới Nhiếp Vân.

Nước suối trong suốt bất đồng lúc trước nhìn thấy, còn chưa tới trước mặt liền cảm thấy trong đó để lộ ra một cỗ khí tức mượt mà, làm cho linh hồn hưng phấn, lỗ chân lông toàn thân mở rộng ra.

- Giọt nước suối này, tập trung tiềm lực của tất cả đệ tử tiến vào Linh Tê Thiên Cung, nếu dùng, chẳng những thực lực có thể đột phá Chí Tôn hậu kỳ, chỉ sợ tinh thần lực cũng tăng vọt đến một độ cao mới...

Tiếp nhận nước suối, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy cơ thể nhảy lên, hận không thể ngay lập tức nuốt nó.

- Nhanh dùng đi, sau khi dùng, ta sẽ truyền thụ cho ngươi công pháp bí quyết, để ngươi thực lực đại tiến...

Con suối thấy thiếu niên không nhúc nhích, thanh âm tiếp tục nói.

- Được, ta liền dùng!

Nhiếp Vân gật gật đầu, ngửa đầu nuốt giọt nước xuống.

- Đúng vậy, hiện tại dùng Thuần Thú khí cùng ta câu thông, ta sẽ cho ngươi công pháp cùng bí quyết từ Thượng Cổ lưu lại!

Thanh âm con suối để lộ ra một tia hưng phấn.

- Ân!

Thuần Thú đan điền của Nhiếp Vân xoay chuyển, Thuần Thú khí liền dọc theo con suối chui vào.

- Ha ha, bị giam cầm nhiều năm như vậy, rốt cục được thân thể tốt, một lần nữa sống lại, Lục Thiên Đạo Nhân, ngươi nằm mơ cũng không nghĩ ra, một trong các tôn tử của ngươi, sẽ có Tuần Thú Sư xuất hiện a!

Thuần Thú khí mới vừa tiến vào con suối, Nhiếp Vân liền cảm thấy một cỗ khí tức mênh mông tới cực điểm nháy mắt thổi quét qua.

Bạo ngược, giết chóc, cừu hận, điên cuồng... Các loại cảm xúc mặt

trái, trong nháy mắt theo cổ khí tức này tập kích đến, làm cho tinh thần hắn thiếu chút nữa hỏng mất.

- Thuần Thú khí áp chế, Cửu Minh Hàn Châu phá tà, Huyết Đồng sư Huyết Đồng quang!

Cảm nhận được cỗ lực lượng này, Nhiếp Vân vẫn không kích động, đột nhiên há miệng phun ra Cửu Minh Hàn Châu, thẳng tắp đánh qua con suối, đồng thời Huyết Đồng sư thiên phú mở ra, Huyết Đồng quang chiếu rọi xuống.

------oOo------

Chương 458: Nhận chủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi làm sao có thể khống chế Thuần Thú khí? Ngươi không phải mới vừa ăn hết giọt nước sao?

Con suối tựa hồ cảm nhận được thiếu niên bất đồng, trong thanh âm mang theo lo lắng cùng phẫn nộ.

- Nếu ta đoán không lầm, nếu ta ăn giọt nước kia, Thuần Thú đan điền của ta sẽ phải chịu kiềm chế, không còn biện pháp tiến hành áp chế ngươi đi! Đích thật là giỏi tính toán. Bất quá, chỉ bằng chút thủ đoạn ấy đã muốn hại ta, ngươi còn kém xa lắm!

Thét dài một tiếng, Thuần Thú khí của Nhiếp Vân điên cuồng trùng kích, lực lượng của Huyết Đồng quang cũng dần dần tăng lớn.

Thuần Thú khí đối với hết thảy yêu thú, linh vật đều có tác dụng áp chế. Thật giống như huyết mạch cao đẳng đối phó huyết mạch thấp hơn, đây là định luật tự nhiên, không thể thay đổi.

Trong giọt nước suối kia có rất nhiều ý chí hỗn độn, một khi ăn vào, sẽ lọt vào trùng kích. Không thể khống chế Thuần Thú đan điền, Thuần Thú khí cũng sẽ mất đi tác dụng áp chế!

Như vậy, ý chí của con suối có thể nhân cơ hội đảo khách thành chủ, hoàn toàn đoạt xá Nhiếp Vân!

Loại phương pháp này ở Yêu Tộc cực kỳ nổi danh, là một phương thức để yêu linh chiếm xác, rất nhiều Yêu nhân thông qua loại con đường này, lẫn vào nhân loại, hơn nữa tiến nhập cao tầng.

Năm đó mười mấy huynh đệ cùng mình tiến vào Vạn Giới Sơn, có hai người là bị phương thức này chiếm được!

Người bị phương thức này chiếm được, linh hồn chiếm được sống nhờ Thuần Thú đan điền, thời điểm bất động, cho dù thực lực có mạnh hơn nữa, cũng nhìn không ra sơ hở, một khi phát động. Có thể nháy mắt hủy diệt ý chí của Tuần Thú Sư, hoàn toàn thay thế!

Trước khi tiến vào Linh Tê Thiên Cung, Nhiếp Vân còn không biết mục đích của con suối, bất quá khi nhìn thấy người bị giết, tiềm lực bị cắn nuốt hấp thu, liền đoán tám chín phần mười.

Đi đến nơi đây, mục đích của đối phương càng ngày càng rõ ràng, còn nhìn không ra âm mưu, Nhiếp Vân liền đập đầu chết cho xong, cho nên tương kế tựu kế, cố ý làm bộ như nuốt nước suối vào, trên thực tế, giọt nước suối kia vào cổ họng trong nháy mắt đã bị chuyển dời đến Nạp Vật Đan Điền.

- Điều đó không có khả năng! Đây là Yêu Tộc bí pháp, cho dù năm đó Lục Thiên Đạo Nhân cũng không biết, ngươi một Chí Tôn nho nhỏ làm sao biết? Ta không tin!

Con suối không thể tin được kết quả này, ý chí khổng lồ đột nhiên trùng kích đến, điên cuồng nôn nóng, bạo lực nghiền áp Nhiếp Vân.

- Không tin? Không tin cũng phải tin tưởng cho ta, Thuần Thú khí tăng lớn, hàng phục!

Không để ý tới đối phương điên cuồng hét lên, hai mắt Nhiếp Vân rét lạnh như băng, mày kiếm giương lên, Thuần Thú khí mạnh mẽ tăng lớn.

Linh Tê Tuyền muốn hàng phục mình, hôm nay mình liền hàng

phục hắn!

- Để ta hàng phục ngươi, nằm mơ! Ta và ngươi đồng quy vu tận!

Ý chí điên cuồng của con suối giống như bốc cháy lên.

Con suối thuộc về linh vật, bất đồng Yêu thú, Yêu thú bị Thuần Thú khí áp chế, thân thể còn có thể chiến đấu, nhưng linh vật không có thân thể, chỉ có thể dựa vào ý chí, ý chí bị áp chế mà nói, kết cục chẳng khác nào đã xong.

Cho nên, biết âm mưu của mình bại lộ, ý chí của con suối được ăn cả ngã về không, ý niệm cường đại giống như thái dương cực nóng, hung hăng bắn tới Nhiếp Vân.

- Cùng ta đồng quy vu tận? Ngươi cũng phải có bổn sự kia mới được, thiên địa linh khí cho ta sở dụng, Chí Tôn hậu kỳ đột phá!

Cảm nhận được ý chí khổng lồ của đối phương, như kinh đào hãi lãng, Nhiếp Vân lui về phía sau hai bước, hai mắt đột nhiên trợn tròn, một cỗ khí tức phá tan thương khung thẳng tắp từ huyệt Bách Hội lao ra, giống như Liệt Diễm thiêu đốt.

Hơn một tháng trước Nhiếp Vân đã đạt tới Chí Tôn hậu kỳ, tùy thời có thể đột phá, trải qua hơn một tháng lắng đọng, vô luận lực lượng hay tinh thần lực đều chiếm được tôi luyện thật lớn, lần này ý chí của con suối tính toán đồng quy vu tận, hắn liền không tiếp tục giữ lại, lập tức vận chuyển lực lượng, trùng kích gông cùm xiềng xích.

Ầm vang!

Trong đầu có một tiếng vang thật lớn, bình chướng Chí Tôn hậu kỳ bị giải khai, lực lượng cả người Nhiếp Vân trong nháy mắt như ăn thuốc bổ, điên cuồng bạo tăng.

10000 Tượng!

12000 Tượng!

1 5000 Tượng!

20000 Tượng!

...

50000 Tượng!

Thế nhưng một đường đột phá, lực lượng chân khí trực tiếp đạt đến năm vạn Tượng!

Bình thường Pháp Lực Cảnh sơ kỳ có được một vạn Tượng lực, trung kỳ hai vạn Tượng, hậu kỳ ba vạn Tượng, Nhiếp Vân Chí Tôn đỉnh phong liền có được năm vạn Tượng, có thể so với Pháp Lực Cảnh đỉnh phong bình thường!

- Ha ha, luyện hóa cho ta!

Từ Chí Tôn hậu kỳ đột phá đến Chí Tôn đỉnh phong, chỉ là chuyện tình một hai cái hô hấp, lực lượng của Nhiếp Vân nháy mắt bạo tăng, linh hồn củng cố, cười ha ha, Huyết Đồng quang hoàn toàn bao phủ con suối, đồng thời Thuần Thú khí trào ra, giống như Trường Giang và Hoàng Hà vỡ đê, thế không thể đỡ.

Ầm vang!

Nhiếp Vân thăng cấp Chí Tôn đỉnh phong, phẩm chất Thuần Thú khí cũng tăng cao không ít, nhất thời xuất hiện tình huống nghiêng về một bên, ý chí của con suối hoàn toàn bị áp chế, càng ngày càng yếu, rốt cục ngừng lại.

- Đừng giết ta, ta nguyện ý làm nô bộc của ngươi, sinh sản Linh Tê Tuyền Thủy cho ngươi...

Ý chí của con suôi rốt cục không chịu nổi, thấp giọng cầu xin.

- Làm nô bộc của ta? Còn không mau hiến tế linh hồn!

Nhiếp Vân hét lớn một tiếng.

- Vâng!

Cùng với lời nói, Nhiếp Vân liền cảm thấy một đạo bạch quang bay vào trong óc, ý chí của con suôi đã hiến tế linh hồn, thành nô bộc trung thành nhất của mình.

Linh vật hiến tế linh hồn giống yêu sủng, Yêu nhân hiến tế, chỉ cần ý niệm của mình vừa động, có thể hoàn toàn gạt bỏ.

Thu phục ý chí của con suôi, Nhiếp Vân cũng hiểu được.

Nguyên lai Lục Thiên Đạo Nhân trong miệng con suối chính là lão tổ của Cổ Thành, Linh Tê Tuyền đúng là hắn phát hiện, là một loại linh vật do thiên địa sinh ra, con suối này có thể thôn tính tiềm lực của nhân loại ngưng tụ nước suối, bởi vậy, nước suối có thể làm cho người có được thiên phú siêu nhân, tuổi còn trẻ liền thực lực rất mạnh.

Lục Thiên Đạo Nhân chính là Tuần Thú Sư, hắn thu ý chí của Linh Tê Tuyền làm nô bộc, sinh sản nước suối bồi dưỡng hậu đại, sau khi Lục Thiên Đạo Nhân chết, con suối bị chuẩn bị ở sau của hắn áp chế chỉ có thể ở chỗ này, không biết qua bao nhiêu năm, rốt cuộc tìm được một Tuần Thú Sư, nguyên tưởng rằng có thể mượn thể trọng sinh, không nghĩ tới lại đi đường xưa.

Cho dù Linh vật có linh trí, bởi vì trời sinh không có hình thể, sớm muộn gì cũng bị Nhân loại luyện hóa, đây là chuyện không có biện pháp, nghĩ muốn đoạt xá nhân loại, đích xác rất khó!

------oOo------

Chương 459: Thôn tính linh lực (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nếu thành nô bộc của ta, cũng không cần ở trong này rồi, cùng ta rời đi!

Hiểu được chuyện này, Nhiếp Vân cười cười, bàn tay to trảo một cái đã thu con suối vào Tử Hoa động phủ.

Tử Hoa động phủ tự thành động thiên, hấp thu một con suối nho nhỏ, cực kỳ thoải mái.

- Chuyện Linh Tê Tuyền Thủy cùng con suối, vẫn là chờ một lát lại nghiên cứu, Linh Tê Tuyền bị ta lấy đi, Cổ Thành nhất định sẽ phát sinh đại chấn động, vẫn là nhanh rời đi a!

Lấy đi con suối, Nhiếp Vân lập tức không dừng lại, rất nhanh chạy trốn ra phía ngoài.

- Lần này mọi người không cần nhìn, nhất định là cháu của ta Mộ Thương được Linh Tê Tuyền tán thành, đạt được quán quân!

Trên quảng trường Linh Tê Thiên Cung, ngũ Đại trang chủ, Cổ Thành thành chủ cùng với thân nhân đệ tử thí luyện, đều đứng ở bên ngoài lo lắng chờ kết quả.

Mộ Ải Sơn Trang trang chủ Mộ Khải lúc này đang ngồi ở trên cao, nhìn cửa đá phía xa, cười nói.

- Mộ Thương? Ha hả, ta biết ngày hôm qua ngươi thay hắn tăng lên thực lực, bất quá, muốn đạt được quán quân cũng không dễ dàng như vậy!

Một tiếng cười lạnh vang lên, đúng là Điệp Dực Sơn Trang trang chủ Mộ Liễu.

- Không dễ dàng là không dễ dàng, bất quá khẳng định hơn Mộ Kiệt của ngươi rất nhiều!

Mộ Khải hừ một tiếng.

- Ha hả, mắt chó nhìn người! Ta chỉ sợ đến lúc đó ngươi phải khóc a!

Mộ Liễu vẻ mặt ý cười.

Ầm vang!

Hai người đang cãi nhau, đột nhiên cửa đá của Linh Tê Thiên Cung chậm rãi mở ra.

Cửa đá mở ra liền tỏ vẻ thí luyện chấm dứt, đã có người đạt được Linh Tê Tuyền tán thành!

- Mau nhìn, có người đi ra, là một thiếu niên...

Cửa đá mở ra, có người mắt sắc, lớn tiếng hô lên.

- A... Là Mộ Kiệt? Dĩ nhiên là Mộ Kiệt?

Nhìn thấy bóng người đi ra, sắc mặt Mộ Khải cứng đờ.

- Ha ha, ta nói Mộ Kiệt khẳng định đạt được quán quân, lần này quyền nắm Linh Tê Tuyền trong tay về chúng ta...

Mộ Liễu nhìn thấy người xuất hiện chính là người Sơn Trang của mình, nhất thời hưng phấn cười ra tiếng, bất quá tiếng cười còn không có chấm dứt, liền như bị người nắm cổ.

Bởi vì...

Ầm vang! một tiếng, Linh Tê Thiên Cung đột nhiên... sụp đổ.

Linh Tê Thiên Cung vây quanh ở trong ngọn núi lớn, bên trong có tầng tầng lớp lớp trận pháp do tổ tiên Lục Thiên Đạo Nhân năm đó bày ra, dựa theo đạo lý nếu chỗ này bị địa chấn, trời sập đất sụt, Thiên Cung cũng sẽ không sập, làm sao có thể xuất hiện loại tình huống này?

Trong lúc nhất thời không chỉ Mộ Liễu, Cổ Thành thành chủ, tính cả tứ Đại trang chủ còn lại, cùng với tất cả mọi người trên quảng trường đều choáng váng.

Trong lòng những người này, Thiên Cung là tín ngưỡng trên tinh thần của bọn hắn, mục tiêu cùng theo đuổi cả đời kiên trì, hiện tại tín ngưỡng sụp đổ, không thể nghi ngờ thế giới hỏng mất, cả đám đều giống như choáng váng.

- Không có khả năng! Linh Tê Thiên Cung sẽ không sập, ta nhất định là nhìn lầm rồi!

- Đây rốt cuộc là chuyện gì, ai có thể giải thích cho ta không...

- Ta không tin, Linh Tê Thiên Cung là tổ tiên thành lập, làm sao có thể sập?

Toàn bộ quảng trường yên lặng, một lúc sau kêu gào thương thiên.

Không ai dám tin tưởng hết thảy nhìn thấy.

- Ai có thể nói cho ta biết, đến cùng chuyện gì xảy ra?

Ngay cả thành chủ cũng hai mắt nhìn chằm chằm một màn trước mắt, không biết miệng nói cái gì.

- Mộ Kiệt, Mộ Kiệt mới ra, Linh Tê Thiên Cung liền sụp, hắn khẳng định biết đến cùng chuyện gì xảy ra! Mau hỏi hắn!

Đột nhiên trong đám người không biết ai hô lên.

Một câu bừng tỉnh người trong mộng, ánh mắt của ngũ Đại trang chủ cùng thành chủ đồng thời tập trung ở trên người Mộ Kiệt.

Bất quá khiến cho mọi người ngoài ý muốn chính là, Mộ Kiệt xoay người lại, cấp tốc chạy vội ngoài thành.

Tốc độ của hắn cực nhanh, cả người hóa thành một trường tuyến trắng noãn, thẳng tắp bay đi xa xa, tốc độ nhanh căn bản không giống Pháp Lực Cảnh sơ kỳ có thể làm được.

- Mau đuổi theo! Hắn khẳng định biết vì sao Thiên Cung sập!

Thành chủ hô lên, lúc này mới đuổi theo.

Hắn truy mau, Mộ Kiệt ở phía trước nhanh hơn, rất nhanh liền biến mất ở trong tầm mắt của hắn, rốt cuộc nhìn không thấy bóng.

- Đây rốt cuộc là vì sao? Mộ Liễu, ngươi hảo hảo nói với ta, đến

cùng vì sao! Một cái Mộ Nham, một cái Mộ Kiệt, Điệp Dực Sơn Trang các ngươi đến cùng xảy ra chuyện gì, hôm nay không cho ta cái công đạo, ta liền giết ngươi!

Thành chủ nhìn thấy Mộ Liễu đuôi đến, gầm lên giận dữ!

Lúc trước Mộ Nham phản bội Cổ Thành, ăn cắp Linh Tê Tuyền Thủy cùng bảo vật, đã để cho tất cả mọi người nổi giận, hiện tại lại xuất hiện một cái Mộ Kiệt. Thành chủ cùng tứ Đại trang chủ còn lại đều sát ý thao thao. Hai mắt đỏ đậm nhìn về phía Mộ Liễu, tự hồ chỉ cần hắn trả lời không đúng, liền xông lên làm thịt.

- Ta...

Mộ Liễu chỉ cảm thấy khóc không ra nước mắt, trời ạ. Các ngươi không biết vì sao, lão tử cũng không biết a!

Nhưng hắn cũng biết hiện tại nói vậy, nhất định sẽ bị mấy người tức giận xé thành mảnh nhỏ, muốn giải thích, lại không biết giải thích như thế nào, sắc mặt trướng đến thấu hồng.

- Làm sao vậy? Âm mưu vạch trần á khẩu không trả lời được rồi hả? Linh Tê Thiên Cung là tổ nghiệp của chúng ta, ngươi làm hư hao tổ nghiệp của chúng ta, hôm nay chết đi cho ta!

Thấy hắn không nói lời nào, Mộ Khải ở một bên cười lạnh, xông lên chính là một quyền.

- Chuyện gì cũng từ từ, nghe ta giải thích...

Mộ Liễu hoảng sợ, vội vàng hô.

- Giải thích? Giải thích con em ngươi!

Hắn lời còn chưa nói hết, thành chủ luôn luôn ổn trọng lao đến, một cước đá vào sau lưng...

Bùm bùm!

Mộ Liễu nháy mắt liền biến thành bao thịt cho thành chủ, tứ Đại

trang chủ đánh, bộ dáng vô cùng thê thảm..

- Ha hả, các ngươi náo đi thôi, ta trước nghiên cứu Linh Tê Tuyền Thủy một chút, có thể giúp ta thăng cấp hay không!

Ở rất xa, Nhiếp Vân nhìn mọi người cãi nhau, cười cười, không hề để ý tới.

Hắn chạy một hồi, nhân cơ hội chui vào Tử Hoa động phủ, biến thành một hạt bụi trên ngọn núi. Đừng nói thành chủ phát hiện không được, cho dù Bí Cảnh tứ trọng tới, chỉ sợ cũng khó có thể tìm kiếm!

Dù sao thực lực của chủ nhân Tử Hoa động phủ, Tử Hoa đạo nhân đã muốn đạt tới Bí Cảnh đỉnh phong, ở ngoài động phủ bày ra cấm chế, trận pháp, căn bản không phải loại Bí Cảnh tam trọng, tứ trọng như thành chủ có thể lý giải.

- Thu phục Linh Tê Tuyền, độ phù hợp của ta đối với nước suối đã đạt tới trăm phần trăm, dùng Linh Tê Tuyền Thủy chỉ có trợ giúp, sẽ không xuất hiện bất cứ vấn đề gì, ngay cả Cổ Thành cái gọi là ảnh hưởng tuổi thọ, cũng không có tác dụng!

Nhìn ba cái hồ trước mắt lô, Nhiếp Vân cười cười.

------oOo------

Chương 460: Thôn tính linh lực (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người Cổ Thành, dùng Linh Tê Tuyền Thủy sẽ làm cơ thể vận chuyển quá nhanh, tuổi thọ hao tổn, nhưng Nhiếp Vân bất đồng, hắn và Linh Tê Tuyền Thủy phù hợp trăm phần trăm, căn bản sẽ không xuất hiện loại tình huống này.

- Vẫn là làm sạch năm trăm giọt nước suối này rồi nói sau!

Lần này Cổ Thành bị hại thật sự thảm, chẳng những nước suối bị

vơ vét vô số, ngay cả căn cơ Linh Tê Tuyền cũng bị trộm đi, bất quá, Nhiếp Vân một chút thua thiệt cũng không có.

Cũng không phải lòng hắn lạnh, mà là cá lớn nuốt cá bé, nếu không phải thực lực mình mạnh, chỉ bằng này liền có thể làm cho mình mấy trăm lần!

Đối phương không có hảo ý, mình cần gì phát thiện tâm.

Mở hồ lô ra, bàn tay cách không chộp tới.

- Hô!

Năm trăm giọt Linh Tê Tuyền Thủy liền bay ra, lóe lên quang mang ánh sáng ngọc, chỉ nhìn xem bề ngoài, căn bản nhìn không ra có đặc thù gì, bất quá, Nhiếp Vân đã có được độ phù hợp trăm phần trăm, tinh thần vừa động, hai giọt chất lỏng trong suốt bị bắn ra, dừng ở trong bình ngọc.

- ... Đây là đồ tốt, nếu gặp lại Hoa đại nhân kia, một giọt ném qua, cho dù độc không chết cũng ít nhất có thể làm cho hắn uống một bình!

Nhìn nọc độc trong bình, Nhiếp Vân cười cười.

Ngay cả Bí Cảnh lục trọng thất trọng cũng có thể trực tiếp độc chết, Hoa đại nhân kia hẳn là còn không có cao như vậy, độc chết hắn rất nhẹ nhàng.

- Dùng Linh Tê Tuyền Thủy!

Đặt bình ngọc ở Nạp Vật Đan Điền, Nhiếp Vân há miệng, lập tức hút hai giọt linh dịch vào trong miệng.

Thứ này giống như thuốc kích thích, làm cho người ta khí huyết vận hành gia tốc, ăn nhiều cũng sẽ không có hiệu quả càng mạnh.

Thầm thì!

Nước suối vừa tiến vào thân thể, lập tức liền có tác dụng, toàn thân

sôi trào, tốc độ chân khí vận hành so với trước nhanh gần thập bội!

- Lợi hại, linh thạch, ra!

Từ Chí Tôn hậu kỳ đột phá tới đỉnh phong, độ tinh thuần của chân khí gia tăng, thật giống như một vạc nước biến thành thủy ngân, dưới tình huống chất lượng không thay đổi, vạc nước nhất định sẽ trống một mảng lớn, chỉ có bổ sung hoàn thành, mới tương đương chân chính đạt đến Chí Tôn đỉnh phong, tùy thời có thể đột phá cực hạn!

Hiện tại Khí Hải của Nhiếp Vân lại trống rỗng, cần đại lượng chân khí bổ sung.

May mắn cướp đoạt bảo khố của Di Thiên Tông, chiếm được không ít linh thạch, dễ dàng bổ sung.

Dựa theo đạo lý, phẩm chất linh khí trong linh thạch hạ phẩm đã không thể thỏa mãn nhu cầu của hắn hiện tại, bất quá ở dưới Linh Tê Tuyền Thủy vận hành, hoàn toàn có thể áp súc linh khí, rất nhanh bổ sung.

Rầm!

Thời gian nháy con mắt, trên Tử Hoa động phủ liền xuất hiện rậm rạp hơn vạn viên linh thạch hạ phẩm.

- Thôn tính linh lực, bổ sung Khí Hải!

Một tiếng thét dài, bàn tay trảo một cái, oanh ầm ầm!

Linh khí đầy trời lập tức tạo thành linh khí chi Long, bay nhanh về phía Nhiếp Vân.

- Sảng khoái!

Cảm nhận được tốc độ linh khí tiến nhập trong cơ thể, Nhiếp Vân hưng phấn thét dài.

Không hổ là Linh Tê Tuyền Thủy, nếu không phải khí huyết vận

hành nhanh hơn thập bội, hấp thu linh khí như vậy mà nói, tuyệt đối sẽ bị bành trướng chết, hiện tại cả người tinh lực dồi dào, cảm thấy chân khí trong Khí Hải đang lấy một loại tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy gia tăng!

Loại cảm giác sảng khoái này, cho dù là kiếp trước cũng chưa cảm thụ qua!

Khó trách người Cổ Thành rất khó thoát ly cổ thành, loại cảm giác khí huyết vận hành tốc độ cao này, quả thực giống như đang chơi thuốc phiện, căn bản là dứt bỏ không được.

Vù vù vù hô!

Rất nhanh linh khí trong hơn vạn khối linh thạch hạ phẩm bị hấp thu không còn, bất quá chân khí trong Khí Hải của Nhiếp Vân ngay cả một phần ba cũng chưa đến!

Bình thường Chí Tôn đỉnh phong mười khối linh thạch hạ phẩm có thể hoàn toàn bổ đầy, Nhiếp Vân lại hấp thu hơn vạn khối linh thạch ngay cả một phần ba cũng chưa tới, tích lũy đáng sợ, chân khí hùng hậu, Khí Hải rộng lớn, nói ra tuyệt đối có thể hù chết tất cả thiên tài!

- Ai, xem ra linh thạch vẫn là không đủ, hấp thu như vậy, chỉ sợ linh thạch thúc dục Yêu Thánh cổ thi nhiều hơn nữa, cũng không đủ ta nhồi đầy Khí Hải!

Lại hấp thu một vạn linh thạch, mới lấp đầy một phần ba diện tích Khí Hải, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, ngừng lại.

Mình ở Khí Hải Đại Lục một đường trộm đoạt, tổng cộng mới có năm vạn viên linh thạch hạ phẩm, nếu vẫn tiêu hao như vậy mà nói, cho dù hấp thu toàn bộ, cũng không nhồi đầy Khí Hải!

May mắn Khí Hải bổ đầy hay không bổ đầy chỉ là trình độ chân khí hùng hậu bất đồng, đối với sức chiến đấu của mình không ảnh hưởng quá lớn, bằng không thì khóc không ra nước mắt rồi.

- Nếu ở Phù Thiên Đại Lục, trong không khí ẩn chứa Tạo Hóa khí,

hấp thu một tia Tạo Hóa khí, có thể vượt qua mấy vạn viên linh thạch hạ phẩm, chỉ cần chăm chỉ tu luyện, cho dù không cần linh thạch, một tháng ta cũng có thể bổ đầy Khí Hải!

Trong lòng vừa động, Nhiếp Vân nhớ tới chỗ tốt của Phù Thiên Đại Lục.

Phù Thiên Đại Lục, đại lục trung tâm của toàn bộ thế giới, rộng lớn vô biên, chỉ có nơi này mới là nhà của cường giả, cường giả chân chính phải đến!

Nơi này Tạo Hóa khí vô cùng vô tận, muốn hấp thu bao nhiêu thì có bấy nhiêu, Tạo Hóa khí, là một loại khí tức thiên địa tự nhiên tồn tại, là căn bản tu luyện, so với linh khí cường đại hơn không biết gấp bao nhiêu lần, chỉ có hấp thu loại khí tức này, mới có thể trùng kích Bí Cảnh, chỉ có loại khí tức này, mới có thể để cho người có được thực lực tối cao vô thượng!

Loại địa phương nhỏ như Khí Hải Đại Lục này, căn bản không có tư cách sinh ra Tạo Hóa khí, cho nên, Bí Cảnh chính là phần cuối, muốn đột phá, ngàn khó khăn muôn vàn khó khăn!

- Đi Phù Thiên Đại Lục đi!

Trong lòng sinh ra ý nghĩ này, sẽ thấy khó ngăn chặn.

Bất quá Phù Thiên Đại Lục thật sự quá xa rồi, ở bên kia biển rộng, muốn phi hành qua mà nói, không biết phải năm nào tháng nào!

Trước kia cho rằng mười năm có thể bay đến, cẩn thận nhớ lại một chút, mặc dù tốc độ hiện tại so với lúc vừa vào Chí Tôn nhanh hơn thập bội, không có mấy trăm năm, là không có khả năng tới!

Nói sau trong biển vô số Yêu thú, còn không biết trên đường gặp được cái gì, có thể bay đến hay không còn khó nói!

Nếu Phù Thiên Đại Lục thực dễ dàng bay tới mà nói, Hoa đại nhân gì kia cũng không cần khống chế đám người Hoang Lăng, trực tiếp bay tới thu Tử Hoa động phủ rồi, không cần phải phí nhiều trắc trở như vậy, kết quả còn cái gì cũng không có!

- Xem ra còn muốn tìm Truyền Tống Trận kiếp trước đi qua kia!

------oOo------

Chương 461: Quay về Thần Phong thành (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiếp trước mình bị đế quốc của Thần Phong hoàng thất bức bách, Thiết Lan đưa mình ra ngoài thành, dưới cơ duyên xảo hợp, tiến nhập một Truyền Tống Trận, đúng là thượng cổ Truyền Tống Trận này, truyền đưa mình đến Phù Thiên Đại Lục, lúc này mới nhất phi trùng thiên, có năng lực báo thù!

Chẳng qua Truyền Tống Trận này chỉ có thể truyền tống Chí Tôn trung kỳ, hiện tại mình đã đạt tới Chí Tôn đỉnh phong, căn bản không thể truyền tống.

- Chỉ mong ở Linh Tê Thiên Cung lấy được Hư Linh thạch hữu dụng, nếu thứ này đúng như trong truyền thuyết, có thể gia tăng hiệu quả trận pháp, có lẽ có thể giải quyết vấn đề này!

Nhớ tới Hư Linh thạch kia, Nhiếp Vân nở nụ cười.

Hư Linh thạch cùng Cửu Minh Hàn Châu, đều có năng lực gia tăng truyền tống, nếu tìm được trận pháp, đưa hai thứ này vào, có lẽ thật có thể truyền tống mình đến Phù Thiên Đại Lục!

- Quay về Thần Phong đế quốc!

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân không do dự nữa, nhoáng lên một cái liền bay ra Tử Hoa động phủ, nhắm chuẩn phương hướng thẳng tắp bay về phía Thần Phong đế quốc.

- Nghe nói chưa, hoàng đế bệ hạ của chúng ta chẳng những một kiếm giết hoàng đế Thần Thánh đế quốc, còn tiêu diệt Khí Hải Đại Lục đệ nhất tông môn Kiền Khánh Tông, thật sự là lợi hại!

- Đúng vậy, Nhiếp Vân bệ hạ là thiên thần hạ phàm, bằng không làm sao có thể nhỏ tuổi như vậy lại có thực lực như thế?

- Cái gì Chí Tôn đỉnh phong, cái gì cường giả Bí Cảnh, ở trước mặt bệ hạ toàn bộ cúi đầu, ta nghe nói, lúc trước hoàng đế của Thần Thánh đế quốc quỳ xuống để xin tha, nhưng không có tác dụng, bị Nhiếp Vân bệ hạ một cước đá bổ nhào!

- Ha ha, có bệ hạ như vậy lo gì vận mệnh quốc gia không hưng thịnh, quốc gia sao có thể không giàu mạnh! Hiện tại chúng ta đi đế quốc khác buôn bán, người khác nghe chúng ta là người Nhiếp thị đế quốc, tất cả đều kính nể, sảng khoái a!

- Đúng vậy, vô luận đi đến nơi nào, chỉ cần nói Nhiếp thị đế quốc, bọn họ đều hỏi thăm Nhiếp Vân bệ hạ của chúng ta. Đều hy vọng có thể thành con dân của quốc gia chúng ta, trước kia đi ra ngoài, đều bị người khác khinh thường, thật sự là hãnh diện!

Thần Phong thành phố lớn ngõ nhỏ khắp nơi đều là thanh âm hưng phấn, khắp nơi đều ca công tụng đức của Nhiếp Vân.

- Aii, thật không nghĩ tới hắn phát triển nhanh như vậy. Nửa năm trước, hắn còn đi theo đằng sau ta... Ta còn cảm thấy hắn là lãng tử, không nghĩ tới...

Trong một gian phòng khách sạn, một nữ tử dáng người nóng bỏng đang hai tay ôm má, vẻ mặt u oán cảm khái.

- Thiết Lan ngươi lại đang nghĩ Nhiếp Vân bệ hạ đúng không? Hiện tại hối hận cũng đã chậm, lúc trước Nhiếp Vân bệ hạ đi theo phía sau ngươi, nhất định là muốn theo đuổi ngươi, nếu khi đó ngươi có thể bắt trái tim của hắn, hiện tại chỉ sợ đã là hoàng hậu rồi! Hì hì!

Bên người nàng có một nữ hài tuổi không lớn, tết tóc đuôi ngựa cười nói, trên mặt lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu.

Nữ tử dĩ nhiên là Thiết Lan, đội trưởng Thiết Nham dong binh đoàn, kiếp trước từng cứu Nhiếp Vân.

Lúc trước Nhiếp Vân đi theo Thiết Lan tiến vào núi, sớm được đám

người Thiết Long truyền ra, hiện tại toàn bộ Thiết Nham dong binh đoàn ai cũng biết, Nhiếp Vân bệ hạ từng truy đuổi Đại tiểu thư của bọn hắn. Mà Đại tiểu thư nghĩ đối phương là cái đăng đồ tử, mỗi ngày quát lớn...

Chuyện này truyền ra, không biết làm bao nhiêu thiếu nữ tiếc hận, đều cảm thấy Thiết Lan không biết bắt lấy kỳ ngộ, nếu đổi lại các nàng, chỉ sợ sớm đã nhào lên rồi...

Thực hiển nhiên, thiếu nữ này cũng là người sùng bái Nhiếp Vân, lúc này thấy Thiết Lan cảm khái, mượn chuyện này cười nhạo.

- Tuyết Ngọc Nhi ngươi cái tiểu thí hài này, dám cười ta, ta xem ngươi là muốn ăn đòn!

Nghe được nữ tử cười nhạo, sắc mặt Thiết Lan đỏ lên, phi người nhảy qua, vò lấy thịt mềm dưới nách của Tuyết Ngọc Nhi.

- Há, bị ta nói trúng tâm sự, liền muốn giết người diệt khẩu, ngươi quá phận! Xem ta thu thập ngươi như thế nào...

Nhất thời hai nữ tử dáng người mỹ lệ xoay chung một chỗ, bởi vì lẫn nhau cấu xé lộ ra một mảnh trắng bóng, cảnh xuân vô hạn.

- Khụ khụ, Thiết Lan, ngươi có rảnh không?

Ngay thời điểm hai nàng làm cho túi bụi, thở gấp từng trận, đột nhiên trong phòng có một thanh âm hơi có vẻ xấu hổ vang lên.

- Có rảnh không? Không nhìn thấy ta đang bận sao...

Thiết Lan quát lớn một tiếng, đang muốn nói tiếp, đột nhiên nghe ra chủ nhân của thanh âm này là ai, vội vàng xoay người lại.

- Ngươi... Ngươi đã trở lại!

Nhìn thấy thân ảnh quen thuộc trước mắt, Thiết Lan tựa như thay đổi một người, đứng tại nguyên chỗ không biết nên làm cái gì bây giờ.

- Vị này là ai? A, Thiết Lan, ngươi làm sao vậy?

Tuyết Ngọc Nhi cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhìn thiếu niên ở trước mắt, tò mò hỏi.

- Vị này là... Nhiếp Vân!

- Nhiếp Vân bệ hạ? Hắn chính là Nhiếp Vân bệ hạ?

Tuyết Ngọc Nhi sững người, hai má tuyết trắng nháy mắt ửng đỏ.

Nhiếp Vân bệ hạ này, so với trong truyền thuyết còn muốn trẻ tuổi, còn muốn anh tuấn, còn muốn có khí chất, nhìn thấy hắn, chút đệ tử lúc trước cầu hôn mình kia, toàn bộ biến thành phế vật, xách giày cũng không xứng!

- Nhiếp Vân, vị này chính là khuê mật từ nhỏ cùng ta chơi đùa, Tuyết Ngọc Nhi!

Thiết Lan nhìn thấy bạn tốt bộ dáng như thế, làm sao không biết nàng nghĩ cái gì, lắc lắc đầu, giới thiệu cho thiếu niên.

- Ha hả, người tốt!

Nhiếp Vân thuận miệng lên tiếng.

Từ Cổ Thành bay gần hai tháng mới trở lại Thần Phong thành, vừa về đến, Nhiếp Vân liền định nói chuyện tình mình muốn đi Phù Thiên Đại Lục cho bằng hữu, đi hay lưu, do bọn họ lựa chọn.

Cho nên vừa tiến vào thành thị, tinh thần của Nhiếp Vân đảo qua đã tìm được Thiết Lan, ai ngờ vừa qua liền nhìn thấy hai nàng vui đùa ầm ĩ, lộ ra cảnh xuân trắng bóng, lập tức đỏ mặt lên.

Hắn cường thịnh trở lại cũng chỉ là nam nhân, thân là xử nam, nhìn thấy dáng người nóng nảy lộ ra như thế, lại có thể bình tĩnh đó là giả dối.

- Nhiếp Vân bệ hạ, ta... Ngươi có thể ký cái tên cho ta không?

Khẩn trương một hồi, sắc mặt Tuyết Ngọc Nhi đỏ bừng, đi lên phía trước.

- Kí tên?

Nhiếp Vân sửng sốt.

- Chính là viết tên của ngươi lên nơi này!

Tuyết Ngọc Nhi kéo quần áo của mình.

Nàng không kéo còn tốt, vừa kéo, cảnh xuân trước ngực lộ ra, tuyết trắng tròn xoe, làm cho người ta hai mắt tỏa sáng.

- Ách, được rồi!

Bị làm cho xấu hổ như vậy, ngón tay của Nhiếp Vũ vung lên, một cái tên liền xuất hiện ở trên quần áo của nữ tử, quay người lại, giữ chặt ngọc thủ của Thiết Lan.

- Chúng ta đi, ta có việc muốn nói với ngươi!

Nói xong thân thể nhoáng lên một cái, hai người lập tức xông lên thiên không, bay về phía Hoàng thành.&

------oOo------

Chương 462: Quay về Thần Phong thành (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hì hì, Nhiếp Vân bệ hạ thật đáng yêu...

Nhìn hai người rời xa, sắc mặt Tuyết Ngọc Nhi càng đỏ. Hai tay nâng má, lẳng lặng ngồi ở trước mặt bàn, nhớ tới Nhiếp Vân Đại Đế oai phong một cỏi mặt đỏ, như nam hài nhà bên, không khỏi ngây dại.

Hoàng cung của Thần Phong đế quốc, thân nhân bằng hữu cùng

Nhiếp Vân quan hệ chặt chẽ đều có mặt.

Cha mẹ, tỷ tỷ, Dương Ngạn, Phùng Tiêu, Thiết Lan... Mọi người tụ tập dưới một mái nhà, nghe thiếu niên kia nói.

- ... Được rồi, ta nói đúng là chuyện này, ta tính toán đi Phù Thiên Đại Lục, các ngươi nguyện ý lưu lại, ta không ngăn trở, nguyện ý theo ta mà nói, ngày mai sẽ xuất phát!

Nhiếp Vân nói ra quyết định của mình.

Phù Thiên Đại Lục có được Tạo Hóa khí, đích thật là Vô Thượng bảo địa của tu luyện giả, nhưng mình bởi vì đắc tội Hoa đại nhân gì kia, thế lực của đối phương có thể nắm Khí Hải Đại Lục trong tay, đủ thấy đáng sợ, một khi bị phát hiện, nhất định sẽ lang bạt kì hồ, Nhiếp Vân trước tiên nói ra chuyện này, nguyện ý cùng mình đi, thì đi, không đi lưu lại, ở Khí Hải Đại Lục xưng Hoàng xưng Đế, không ai dám trêu chọc.

- Vân nhi, ngươi đi đâu, chúng ta đương nhiên đi đó, ngươi vĩnh viễn đều là hảo nhi tử của chúng ta!

Vợ chồng Nhiếp Khiếu Thiên, Nhiếp Linh tỏ thái độ.

- Ta chỉ có các ngươi là thân nhân, ta một người ở lại chỗ này không được!

Nhiếp Tiểu Phượng vội vàng nói.

- Nhiếp Vân, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tính cách của ta ngươi cũng biết, không thích tranh quyền đoạt thế, chỉ thích chiến đấu, mang theo ta đi! Ta và ngươi cùng nhau!

Dương Ngạn đứng dậy nói.

Hắn từ nhỏ đến lớn chỉ có mẫu thân thương yêu hắn, sau khi mẫu thân chết, không còn vướng bận, có thể cùng Nhiếp Vân lang bạt, chính là ý của hắn.

- Không cần nhìn ta, mệnh của Phùng Tiêu ta là Nhiếp Vân huynh

đệ cho, hắn đi đâu, ta tự nhiên đi đó!

Phùng Tiêu nhìn Dương Ngạn đang xem mình, cười nói.

- Ta là nô bộc của ngươi, chủ nhân đến đâu, ta tự nhiên đến đó!

Mộ Hà thản nhiên nói.

Nghe được Mộ Hà nói, tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn thoáng qua, mỗi người đều biết Mộ Hà là bạn tốt của Nhiếp Vân, chuyện nàng là nô bộc, còn chưa từng nghe nói qua.

- Ta cũng đi cùng Nhiếp Vân hiền chất, đúng không nữ nhi!

Nhìn ánh mắt tràn ngập khát vọng của Lạc Khuynh Thành, Lạc Chiêm Hào thở dài.

Tâm tư của nữ nhi đối với Nhiếp Vân, hắn nhìn ở trong mắt, bất quá hắn cũng biết, nữ nhi cùng Nhiếp Vân rất khó có kết quả.

Không nói cái khác, chỉ nói bên người Nhiếp Vân có Mộ Thanh, Mộ Hà, Bách Hoa Tu, Thiết Lan... Người nào cũng không kém nữ nhi nhà mình, hơn nữa có thể thấy được, mấy nữ tử kia đều có cảm tình với Nhiếp Vân.

Lạc Chiêm Hào hi vọng nữ nhi đi tìm hạnh phúc của mình, không cần tiếp tục có liên quan với Nhiếp Vân, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt cầu xin của nữ nhi, tâm địa lại mềm nhũn ra.

Con gái của mình, mình như thế nào không biết, Lạc Khuynh Thành mặt ngoài thoạt nhìn nhu nhược, đơn thuần, trên thực tế một khi nhận thức một sự kiện, cho dù chín trâu cũng kéo không trở lại, trong nhu nhược mang theo cứng cỏi, trong bình thường mang theo tuyệt quyết!

- Thôi, con cháu có phúc của con cháu, liền do nữ nhi tự mình xử lý đi...

Trong lòng mình an ủi một câu, làm ra quyết định vừa rồi.

- Hiện tại tông môn ta bị mất, chỉ có thể đi theo ngươi!

Bách Hoa Tu gật đầu.

Rất nhanh mọi người liền biểu lộ quyết tâm, Tiểu Phong, tiểu Hổ… thân là yêu sủng của hắn, lại càng không cần phải nói, cơ hồ toàn bộ thông qua, tất cả mọi người đều đi theo Nhiếp Vân.

- Vậy được rồi, nếu mọi người có quyết định, hôm nay đều đi nghỉ ngơi, chuẩn bị, an bài một chút, ngày mai trời vừa sáng chúng ta liền xuất phát!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

- Được!

Mọi người làm ra quyết định, trong lòng cũng không có ý tưởng nhiều lắm, đồng thời lên tiếng, đều tự trở lại chỗ ở chuẩn bị.

Tất cả mọi người không biết, cũng bởi vì quyết định của bọn họ, làm cho toàn bộ Phù Thiên Đại Lục, thậm chí toàn bộ thế giới rung động cùng phấn khích như thế nào!

- Mặc dù đám người cha, nương, tỷ tỷ đã đạt tới Chí Tôn, bất quá chỉ là Chí Tôn sơ kỳ, có thể trực tiếp lợi dụng truyền tống trận truyền tống, đám người Tiểu Phong là yêu sủng của ta, yêu sủng bởi vì có Thuần Thú Đan Điền, theo ta một đường là được, thực lực đám người Phùng Tiêu, Dương Ngạn, Thiết Lan thấp hơn, cũng có thể trực tiếp truyền tống, chỉ là đám người Bách Hoa Tu, Mộ Thanh, Mộ Hà thì làm sao bây giờ?

Mọi người rời đi, Nhiếp Vân lâm vào trầm tư.

Mình biết truyền tống trận kia, chỉ có thể truyền tống Chí Tôn trung kỳ trở xuống, đám người cha, nương, tỷ tỷ, Lạc thành chủ, Lạc Khuynh Thành, Phùng Tiêu, Dương Ngạn có thể nhẹ nhàng truyền tống qua, nhưng thực lực vượt qua Chí Tôn trung kỳ liền có chút phiền phức rồi.

Tuy nói Hư Linh thạch cùng Cửu Minh Hàn Châu có hiệu quả gia

tăng hiệu suất truyền tống của truyền tống trận, nhưng cụ thể như thế nào, mình lại không biết, loại truyền tống trận này, bởi vì liên lụy vấn đề không gian, sự tình nói lớn liền lớn, nói nhỏ liền nhỏ không thể có một chút qua loa!

Mình một người có lẽ dễ nói chút, là người của hai thế giới, có được thiên phú Thiên Nhãn Sư, thật gặp được nguy hiểm, còn có cơ hội xoay sở, nhưng các nàng Bách Hoa Tu... Chỉ sợ không có năng lực như vậy!

- Đưa bọn họ vào Tử Hoa động phủ là không thể nào truyền tống, nếu không, ta trực tiếp cho cha mẹ hoặc tỷ tỷ tiến vào động phủ, ta cũng vào đi, chuyện gì cũng không phát sinh.

Truyền tống trận chính là lợi dụng không gian truyền tống, nếu dùng Tử Hoa động phủ chứa người, căn bản không thể truyền tống, nếu không đừng nói mình, chỉ sợ Hoa đại nhân gì kia sớm liền đi tới nơi này!

Bằng vào địa vị của Hoa đại nhân, cho dù không có loại vật như Tử Hoa động phủ, động phủ bình thường vẫn phải có! Như vậy hắn hoàn toàn có thể tự mình tiến vào động phủ, để Đồ Tân mang hắn lại đây!

Bây giờ nên làm gì?

Nghĩ một lát cũng nghĩ không ra biện pháp tốt gì, xoa bóp mi tâm, Nhiếp Vân đi ra phòng.

- Nhiếp Vân!

Mới vừa ra khỏi phòng chợt nghe đến một tiếng kêu, quay đầu nhìn lại, Bách Hoa Tu, Mộ Thanh, Mộ Hà đang đứng ở cách đó không xa.

- Các ngươi còn không có nghỉ ngơi?

Nhiếp Vân cười nói.

- Tuy ta chưa đi qua Phù Thiên Đại Lục, nhưng biết chỗ kia khó có

thể tới, bằng không, đám người Hoang Lăng cũng sẽ không vây ở chỗ này, có phải ngươi có chuyện gì khó xử hay không?

Tựa hồ Bách Hoa Tu từ trên mặt thiếu niên nhìn thấu vẻ mệt mỏi, hỏi.

------oOo------

Chương 463: Rời đi (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Muốn nói khó xử, đích xác có chỗ khó xử, ta biết một truyền tống trận từ Thượng Cổ lưu lại, có thể tới Phù Thiên Đại Lục, chẳng qua truyền tống trận này, chỉ có thể truyền tống người dưới Chí Tôn trung kỳ, thực lực mạnh, chỉ sợ sẽ có nguy hiểm thật lớn!

Nhiếp Vân nói băn khoăn trong lòng mình ra.

- Ha hả, ta còn tưởng là đại sự gì, này cực kỳ đơn giản a!

Nghe được thiếu niên giải thích, Bách Hoa Tu nở nụ cười.

- Đơn giản?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Mình lo cả buổi rồi, cũng chưa nghĩ thông suốt, nàng lại nói đơn giản?

- Đương nhiên đơn giản, người tu vi dưới Chí Tôn trung kỳ không có bất kỳ nguy hiểm nào, một khi như vậy chúng ta có thể tán công hạ tu vi a! Tuy tán công hạ tu vi rất nguy hiểm, nhưng dù sao mình từng đạt tới Chí Tôn đỉnh phong, muốn tu luyện trở về vô cùng đơn giản, nếu Phù Thiên Đại Lục đúng như ngươi nói, đến lúc đó hẳn là dùng không được bao lâu thời gian có thể hoàn toàn khôi phục, có cái gì phải lo lắng chứ?

Bách Hoa Tu nở nụ cười.

- Này… đúng vậy a, sao ta ngốc như vậy!

Nhiếp Vân vỗ trán một cái.

Mình chỉ nghĩ đến thực lực mạnh như thế nào, lại không nghĩ tới người thực lực mạnh, rất khó tăng cường, nhưng muốn hạ thấp thực lực vô cùng đơn giản!

Chỉ cần giảm bớt chân khí trong Khí Hải, khống chế lực lượng, liền sẽ tự động rớt cấp, loại rớt cấp này là người khống chế, muốn tăng trưởng trở lại tự nhiên vô cùng đơn giản.

Bất quá, này cũng là cấp bậc sai biệt không lớn, nếu mấy người đã đạt tới Bí Cảnh, để mình quay về Chí Tôn, quả thực là không có khả năng!

Tựa như Hoa đại nhân, có thể đạt tới loại cấp bậc này không biết phục dụng bao nhiêu thiên tài địa bảo mới đạt tới, nếu bởi vì cưỡi truyền tống trận àm hạ tu vi, muốn khôi phục lại không biết năm nào tháng nào, phải hao phí bao nhiêu bảo bối!

Nói sau, người như bọn họ địch nhân cũng nhiều, một khi bị địch nhân biết tin tức, chết cũng không biết chết như thế nào!

Cho nên, đối với bọn họ mà nói, cho dù không được Tử Hoa động phủ, cũng tuyệt đối không thể hạ cấp!

- Các ngươi cũng không cần rớt cấp, hiện tại ta liền giúp các ngươi chiết xuất chân khí, chỉ cần chân khí áp súc cao, thực lực của các ngươi nhất định sẽ ngã xuống!

Nghĩ thông suốt việc này, Nhiếp Vân cười ha hả, nghĩ tới một biện pháp.

- Ân!

Tam nữ đồng thời gật đầu.

Cấp bậc giống nhau độ tinh khiết của chân khí cũng không giống,

chính bởi vì như thế, mới có cục diện đồng cấp thực lực kém rất nhiều, nếu có thể làm cho chân khí của tam nữ tinh thuần hơn, cho dù không cần tán công, cũng có thể trực tiếp hạ thấp tu vi xuống.

Hơn nữa làm như vậy sức chiến đấu không chỉ không yếu bớt, ngược lại tăng cường!

- Cẩn thận!

Dặn một tiếng, Nhiếp Vân trảo một cái, hoàn toàn bao phủ tam nữ.

Hiện tại tuy thực lực của hắn cùng tam nữ không kém nhiều, nhưng độ tinh thuần của chân khí cùng lực lượng lại mạnh hơn các nàng nhiều lắm! Giúp các nàng áp súc chân khí vô cùng đơn giản.

Thời gian qua không biết bao lâu, cấp bậc của ba người đều ngã xuống Chí Tôn trung kỳ, tuy cấp bậc ngã xuống, nhưng thực lực so với trước còn cường đại hơn, gặp lại cường giả như Hoang Lăng, cũng có thể quất chết.

- Ha hả, cái này đã giải quyết, chúng ta chuẩn bị đi thôi!

Hoàn toàn áp chế cấp bậc của ba người xuống, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn, phát hiện giúp ba người áp chế lực lượng, lại hao phí một đêm, trời chẳng biết lúc nào đã sáng.

- Các ngươi chờ ta một chút, trước đi ra Đông thành tập hợp, ta an bài xong chuyện nơi đây sẽ ra!

Phân phó một tiếng, Nhiếp Vân bay đến chỗ ở của Lạc Tiểu Phong.

Mặc dù Khí Hải Đại Lục nhỏ, nhưng cũng là một viên thịt, hao tốn không ít tâm tư sáng tạo cơ nghiệp, nếu cứ như vậy từ bỏ, thức sự quá đáng tiếc.

Thời gian qua không biết bao lâu, trong hoàng thành có một cỗ khí tức thẳng đến thương khung, vô số mây đen áp qua, chỉ từ thanh thế cũng có thể thấy được, đây là có người đột phá Chí Tôn đạt đến Bí Cảnh.

- Hô! Có Bí Cảnh Lạc tiểu Phong Thống lĩnh đế quốc, thống nhất thất đại đế quốc, hẳn là không quá khó khăn! Cho dù gặp được cao thủ, ta lưu lại mười tấm linh phù cũng có thể đủ ứng phó rồi!

Trên không trung, Nhiếp Vân một bên phi hành ra ngoài thành, một bên nở nụ cười.

Vừa rồi đột phá đúng là Lạc Tiểu Phong, Lạc Tiểu Phong thề hoàn toàn trung thành với mình, độ trung thành không cần hoài nghi, hơn nữa cực kỳ đúng dịp chính là, hắn cũng là hậu nhân của Lạc Khúc, cẩn thận tính toán ra, vẫn là cùng thời với gia gia của Lạc Chiêm Hào, chẳng qua năm đó sớm rời khỏi nhà tộc, sau đó không trở về, ngay cả Lạc Chiêm Hào cũng không biết còn có một họ hàng gần như vậy.

Hắn thề nguyện trung thành, lại là bối phận thái gia gia của Lạc Khuynh Thành, để hắn trấn thủ Khí Hải Đại Lục, tự nhiên không có vấn đề, tất cả cao thủ của Khí Hải Đại Lục, không sai biệt lắm đều bị mình thu thập sạch sẽ rồi, về phần những người ở Cổ Thành, Linh Tê Thiên Cung sập, ốc còn không mang nổi mình ốc, tuyệt đối không thể tìm hắn gây phiền phức, về sau thống nhất thất đại đế quốc cũng không phải là không thể.

Mặc dù bọn họ thực đến tìm phiền toái, mình đã lưu lại mười tấm linh phù toàn lực luyện chế, bên trong bao hàm lực lượng linh hồn cùng chân khí, tiện tay ném ra, cho dù cường giả Bí Cảnh đệ tam trọng cũng đủ uống một bình!

Về phần vì sao Lạc Tiểu Phong có thể đột phá thành công, nói thật còn phải cảm tạ đệ đệ, đúng là đệ đệ ở Tử Hoa động phủ lấy được cái kia nổi lên tác dụng, bằng không cũng không có khả năng thành công.

- Chúng ta đi thôi, truyền tống trận kia ở trong sơn mạch trước mặt, năm đó Thiết Lan...

Bay ra khỏi thành rất nhanh liền gặp được đám người cha mẹ, Nhiếp Vân cười chỉ về phía trước, nói đến một nửa liền ngừng lại.

Mình nói là chuyện kiếp trước, những người này căn bản không

biết.

Kiếp trước mình ở dưới sự trợ giúp của Thiết Lan hỗn loạn trốn đến nơi đây, nữ tử hôn mình một cái, xoay người rời đi, toàn bộ gia tộc cũng bởi vậy gặp phải kiếp nạn trước nay chưa từng có.

Nói thật, thẳng đến nữ tử bỏ mình, mình cũng chưa nói qua một câu thân mật hoặc một câu hứa hẹn...

Quay đầu lại nhìn thoáng qua, tất cả mọi người không thay đổi, thay đổi chỉ là

mình, mình sống lại bi kịch của kiếp trước, sẽ không phát sinh.

- Kiếp này nếu gặp lại sự tình như kiếp trước, Thiết Lan hẳn là còn có thể không chút do dự làm như vậy...

Trong lòng không khỏi cảm thán.

- Yên tâm đi, đời này kiếp này, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn ai trong các ngươi!

Tốc độ mọi người rất nhanh, chỉ chốc lát liền đi tới ngọn núi kiếp trước kia.

------oOo------

Chương 464: Rời đi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay lúc đó thể nội của Nhiếp Vân có kịch độc, trên người bị thương, căn bản trốn không xa, bởi vậy Thượng Cổ truyền tống trận này cách Thần Phong thành không bao xa, mọi người đi một hồi liền tới.

- Đây là truyền tống trận?

Nhìn thấy trong sơn cốc, một trận pháp cũ kỹ hoang phế không có

chút linh khí nào, mọi người đều sửng sốt.

- Ha hả, đương nhiên là nó, hiện tại ta kích hoạt trận pháp, các ngươi đi trước, chờ các ngươi toàn bộ đi qua, ta lại đi!

Nhiếp Vân cười cười, bàn tay trảo một cái, lấy ra mấy trăm linh thạch, vây quanh trận pháp.

Ông!

Có được linh thạch bổ sung, trận pháp cũ kỹ trong nháy mắt liền phát sáng lên, tầng tầng không gian dao động.

- Ngươi phải cẩn thận!

Những người khác không biết Nhiếp Vân cưỡi trận pháp nguy hiểm, ba người Bách Hoa Tu lại biết, liếc mắt nhìn Nhiếp Vân một cái, ánh mắt tràn đầy lo lắng dặn một tiếng.

- Ân, yên tâm đi, mấy người các ngươi thực lực mạnh, đến lúc đó trước chiếu cố phụ mẫu ta, mai danh ẩn tích, cho dù xảy ra vấn đề, ta sẽ tìm được các ngươi!

Tiện tay ở trên người từng người thêm vào Truy Tung khí, Nhiếp Vân gật đầu nói.

- Chúng ta đi trước!

Đám người cha mẹ đi vào truyền tống trận, nhìn lại.

Trận pháp vận chuyển.

Haizz- Một chút, sóng năng lượng chấn động, đám người cha mẹ liền nháy mắt biến mất.

- Được rồi, hiện tại bọn họ hẳn là đã đến Phù Thiên Đại Lục, chúng ta cũng chuẩn bị đi thôi!

Nhìn thấy đám người cha mẹ biến mất, trận pháp vẫn không có ngoài ý muốn, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, cười nhìn về phía đám

thú Tiểu Phong.

- Hiện tại ta thêm vào Hư Linh thạch, sẽ có hai loại khả năng, một loại là thêm Hư Linh thạch, uy lực trận pháp tăng lớn, có thể truyền tống chúng ta đến Phù Thiên Đại Lục, bất quá địa phương truyền tống khẳng định sẽ không giống đám người phụ thân! Loại tình huống khác chính là không gian hỗn loạn, không biết truyền tống chúng ta đến địa phương nào! Các ngươi là yêu sủng của ta, hiện tại ta thu bọn ngươi vào Thuần Thú Đan Điền, nhiều nhất hai canh giờ sẽ không có vấn đề quá lớn!

Nhiếp Vân nói.

Vừa rồi sở dĩ nói với cha mẹ như vậy, cũng là bởi vì kết quả truyền tống, hắn đã dự đoán được.

Thay Hư Linh thạch cùng Cửu Minh Hàn Châu, năng lực truyền tống của trận pháp nhất định sẽ gia tăng, như vậy cho dù không xảy ra vấn đề, vị trí truyền tống cũng khẳng định bất đồng đám người cha mẹ.

Thượng Cổ truyền tống trận cùng truyền tống trận hiện tại có kết cấu bất đồng, truyền tống trận hiện tại muốn truyền tống, đối diện phải có truyền tống trận đối ứng, mà Thượng Cổ truyền tống trận trong truyền thuyết chỉ là phương hướng đại khái, chẳng sợ đối diện không có truyền tống trận, giống nhau có thể đưa người qua!

Thuần Thú Đan Điền Điền bất đồng Nạp Vật Đan, dựa theo đạo lý, là không thể cất chứa đồ vật này nọ, bất quá cũng có ngoại lệ, đạt tới Bí Cảnh, Thuần Thú Đan Điền tăng cường, hoàn toàn có thể thu yêu sủng của mình vào trong đó, hiện tại tuy Nhiếp Vân còn không có đạt tới Bí Cảnh, lại có loại năng lực này, chẳng qua thu yêu sủng không lâu, chỉ có hai canh giờ.

Loại năng lực này cũng là sau khi đột phá Chí Tôn hậu kỳ mới phát hiện, với hắn mà nói cũng được cho là một loại nếm thử mới, dù sao kiếp trước mình cũng không có Thuần Thú Đan Điền.

- Thiên Nhãn quan sát, trận cơ truyền tống!

Thu đám người Tiểu Phong vào Thuần Thú Đan Điền, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, mở ra thiên phú Thiên Nhãn, đột nhiên xem qua truyền tống trận, rất nhanh đã bị hắn tìm được trận cơ, bàn tay ném tới, đánh Hư Linh thạch vào.

- Cửu Minh Hàn Châu thêm vào lực lượng trận pháp!

Ngón tay lại bắn ra, cũng ném Cửu Minh Hàn Châu vào.

Ông!

Ở dưới Hư Linh thạch cùng Cửu Minh Hàn Châu gia trì, trong trận pháp đột nhiên bắn ra sóng năng lượng mãnh liệt, tựa hồ năng lực vận chuyển gia tăng thập bội!

- Được rồi, cứ như vậy, đi thôi!

Tiện tay ném ra trên trăm viên linh thạch trung phẩm, Nhiếp Vân thả người nhảy vào.

Hô!

Người vừa tiến vào trận pháp, trận pháp lập tức khởi động, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, cảnh tượng trước mắt bắt đầu thay đổi.

Kỳ thật hắn giống đám người Bách Hoa Tu, có thể đè thấp tu vi cũng không cần khó khăn như vậy, đáng tiếc không được! Chủ yếu bởi vì hắn tích lũy thật sự quá hùng hậu, chân khí đều là thiên chuy bách luyện, dung lượng Khí Hải to lớn lại khoáng cổ tuyệt kim, cho dù có thể làm chân khí giáng cấp, muốn tu luyện trở về, cũng không biết phải năm nào tháng nào, còn không bằng bắt buộc mạo hiểm!

Chỉ nói cừu nhân của mình Hoa đại nhân kia, còn không biết địa vị gì tu vi gì, vạn nhất mới vừa qua liền bị phát hiện, không có thực lực chỉ có một tử lộ, chớ nói chi là báo thù cho đệ đệ!

Ầm vang!

Thân thể mới vừa ly khai tại chỗ, đột nhiên cảm thấy không gian

dưới chân có chút không ổn, bắt đầu chớp lên kịch liệt.

- Quả nhiên không thích hợp, nguy rồi, thiên phú Thiên Nhãn, nhìn thấu khe hở không gian, thoát ra!

Biết năng lượng của mình quá mạnh mẽ, mặc dù có Hư Linh thạch cùng Cửu Minh Hàn Châu gia tăng năng lực truyền tống của trận pháp, trận pháp như trước có chút không chịu nổi, Nhiếp Vân đột nhiên thét dài, Thiên Nhãn mở ra, nhìn đúng phương hướng, thả người lao qua khe hở.

Thời điểm xuyên qua không gian, một khi trốn không thoát, cũng sẽ bị không gian quấy thành thịt nát, muốn chạy trốn chỉ có thể thừa dịp còn không có hoàn toàn khép kín tìm được khe hở nhảy ra ngoài.

Bất quá tiến vào vết nứt không gian cũng cực kỳ nguy hiểm, hơi không cẩn thận, cũng sẽ bị ác phong ở trong không gian thổi chết.

Oanh ầm ầm!

Tiến vào khe hở, Nhiếp Vân đột nhiên cảm thấy một cỗ lực lượng đánh tới, lập tức thiên toàn địa chuyển, trước mắt tối sầm, liền hôn mê.

- Chủ nhân, ngươi đã tỉnh...

Thời gian qua không biết bao lâu, Nhiếp Vân từ từ tỉnh dậy, mới vừa mở mắt ra chợt nghe đến đám thú Tiểu Phong hưng phấn hô.

Lúc trước thu chúng nó vào Thuần Thú đan điền, thời gian vừa đến liền tự động lui ra.

- Đây là... Phù Thiên Đại Lục? Chúng ta đã đến?

Sâu hít một hơi, cảm nhận được linh khí chung quanh so với Khí Hải Đại Lục nồng đậm không chỉ gấp mười lần, hơn nữa Tạo Hóa khí đặc thù ẩn chứa trong đó, Nhiếp Vân biết, mình và tứ đại yêu sủng đã thành công từ trong không gian tan vỡ vọt ra, tới Phù Thiên Đại Lục!

- Ân, chúng ta đã đến, ta có thể rõ ràng cảm nhận được, ở nơi này mới có thể phát

huy ra lực chiến đấu chân chính của Bí Cảnh!

Tiểu Phong hưng phấn nắm chặt tay.

Bí Cảnh, sử dụng Tạo Hóa khí ngưng tụ pháp lực mới có thể phát huy sức chiến đấu chân chính, mà lúc trước linh khí bình thường chuyển hóa pháp lực, ngay cả một nửa sức chiến đấu cũng phát huy không ra.

------oOo------

Chương 465: Phù Thiên Đại Lục (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha hả!

Nghe được Tiểu Phong hưng phấn, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, quẩy người một cái, đột nhiên cảm thấy cả người đau đớn không chịu nổi.

- Ta đây là...

Cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện thương thế của mình rất nặng.

Toàn bộ cơ thể vỡ tan, cốt cách vỡ vụn vài chỗ, kinh mạch rối tinh rối mù, chân khí trong cơ thể tán loạn, tựa hồ Khí Hải cũng bị tổn thương nhất định.

- Cho dù là Trị Liệu sư, không có ba bốn ngày, là không cách nào chữa khỏi thương thế trên người...

Nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

Chân khí trong cơ thể quá loạn, muốn dùng Trị Liệu khí chữa

thương, đầu tiên trước phải chải vuốt kinh mạch, xem ra thương thế của mình so với tưởng tượng còn muốn nghiêm trọng, ít nhất phải ba bốn ngày mới có thể hoàn toàn khôi phục.

Truyền Tống Trận xảy ra vấn đề, xuyên qua vết nứt không gian bất tử, ba bốn ngày có thể khôi phục, truyền đi tuyệt đối có thể hù chết rất nhiều người.

Trị Liệu sư cường đại, càng về sau càng hoàn mỹ hiện ra.

- Này là địa phương nào?

Biết thương thế nhất thời bán hội không tốt được, Nhiếp Vân không nghĩ nhiều nữa, hỏi một tiếng.

- Chúng ta cũng không biết. Bất quá nơi này cực kỳ trống trải, là phiến hoang dã, không có người nào!

Tiểu Phong nhìn một vòng nói.

- Hoang dã?

Nhiếp Vân biến sắc.

Phù Thiên Đại Lục diện tích quá lớn, cũng không phải địa phương nào cũng có người. Ở ngoài thành thị còn có mảng lớn mảng lớn hoang dã, trong hoang dã có rất nhiều Yêu thú cùng Yêu nhân lợi hại, hơi không cẩn thận, chết cũng không biết chết như thế nào!

Cho nên, ngoài thành hoang dã, bình thường thực lực kém một chút, hoặc là không thành quần kết đội, căn bản không ai dám đi, không nghĩ tới mình nhảy vào vết nứt không gian lại bị truyền đưa đến nơi này.

Ở Khí Hải Đại Lục, nhóm người mình còn được cho là cao thủ, nhưng ở Phù Thiên Đại Lục lại cái gì cũng không phải, Yêu thú Bí Cảnh một hai trọng khắp nơi đều có, còn thành quần kết đội, nếu vận khí không tốt gặp phải, thật sự là thảm rồi!

- Các ngươi nhanh đi vào Tử Hoa động phủ, ta khống chế động

phủ biến thành hạt bụi, bằng không gặp được Yêu thú lợi hại, chúng ta cũng đừng nghĩ sống!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân vội vàng phân phó một tiếng, tinh thần vừa động đã thu đám thú Tiểu Phong vào.

Đinh linh! Đinh linh!

Đang định mình cũng tiến vào động phủ, đột nhiên nghe được xa xa truyền đến thanh âm lục lạc.

Là đà khách!

Đà khách là một loại thương nhân hành tẩu ở giữa các thành thị, tiến hành thương mậu giao dịch, bởi vì đều cưỡi Đà thú cao lớn, cho nên mới mệnh danh như vậy.

Có đà khách liền cho thấy có nhân loại trải qua, không cần phải tiến vào Tử Hoa động phủ, có lẽ có thể nhân cơ hội đi theo đám bọn hắn đến thành thị!

Trong lòng vừa động.

Coi như mình khôi phục thực lực, cũng bất quá Chí Tôn đỉnh phong, ở hoang dã như trước rất khó hành tẩu. Đi theo đà khách mà nói, có lẽ rất nhanh có thể trở lại thành thị.

Thực lực Đà khách không hẳn mạnh, nhưng bọn hắn thường xuyên tới lui giữa các thành thị, đối với nguy hiểm cực kỳ rõ ràng, hơn nữa vì bảo hộ tài sản, đều có một chút thủ đoạn bảo mệnh, theo chân bọn họ, so với mình hành tẩu thì an toàn hơn rất nhiều.

- Tiểu thư, phía trước giống như có người bị thương!

Trong lòng đang tính toán như thế nào đến gần những người này, để bọn họ mang theo mình, chợt nghe một thanh âm vang lên.

- Tiểu thư? Xem ra còn là một nữ đà khách...

Nhiếp Vân thầm nghĩ trong lòng.

- Có người bị thương? Nơi này cách thành thị gần nhất còn có mấy vạn dặm, ở nơi này bị thương, không phải chúng ta có thể trêu chọc, đi thôi!

Lập tức một thanh âm đạm mạc lạnh như băng vang lên.

- Người này...

Nghe được thanh âm này, Nhiếp Vân tức giận đến khí tức ngưng tụ.

Cũng quá lạnh lùng đi, trên đường nhìn thấy người bị thương, thế nhưng không muốn cứu... Thật sự là ngoan độc...

- Chỉ là tiểu thư, người này thoạt nhìn không nguy hiểm gì, thương thế lại nghiêm trọng, không bằng cứu đi, năm đó ta chính là được cứu như vậy, mới nguyện trung thành với tiểu thư a!

Người thứ nhất thỉnh cầu.

- Ân, được rồi, ngươi đi xem, trước hỏi rõ ràng lai lịch, nếu như là Yêu nhân thì trực tiếp giết chết!

Tiểu thư tựa hồ bị khuyên động, thản nhiên nói.

Từ ngữ khí của tiểu tỳ đến xem, bất kể là cứu hay không cứu, đối với tâm tình của nàng đều ảnh hưởng không lớn, tựa hồ người này chính là ý chí sắt đá.

- Huynh đệ, tại sao lại bị thương ở chỗ này?

Đang suy nghĩ, chợt nghe một trận tiếng bước chân vang lên, lập tức một trung niên nhân lông mi rậm đi tới.

Trung niên kia cao tới 1m9, dáng người khôi ngô, cơ thể no đủ, vừa thấy liền biết lực lượng thân thể cực kỳ cường đại.

- Ta cưỡi Truyền Tống Trận, xảy ra ngoài ý muốn, bị đưa đến nơi này...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Truyền Tống Trận ngoài ý, mặc dù rất ít, nhưng cũng không phải là không có, hắn nói như vậy, vừa lúc có thể giải thích trên người vì sao tổn thương nghiêm trọng như thế, lại vì sao một mình ở ngoài hoang dã.

- Ha hả, ngươi thật xui xẻo!

Nghe được thiếu niên nói, trung niên nhân nở nụ cười một tiếng, bàn tay nâng hắn lên.

- Gặp gỡ chúng ta cũng coi như ngươi may mắn, tuy đà khách chúng ta không phải người tốt, nhưng bình thường ở trên đường nhìn thấy người gặp rủi ro cũng viện trợ một phen, hành thiện cũng giúp cho chúng ta nhiều chút vận khí, bình an!

Trung niên nhân cười nói.

Hắn nói cũng là lời nói thật, đà khách suốt ngày ở bên ngoài hành tẩu, sở dĩ cứu người cũng không phải bọn họ là người tốt, mà là kết cái thiện duyên, gia tăng chút vận khí cho mình.

Vận khí thứ này hư vô mờ mịt, ai cũng khó mà nói, nhưng nếu quả thật không có, chết cũng không biết chết như thế nào.

- Đa tạ đại thúc, tại hạ Nhiếp Vân, làm phiền rồi!

Nhiếp Vân nói.

Phù Thiên Đại Lục cực kỳ lớn, người trùng tên họ giống như cát biển, nhiều đếm không xuể, không thể nào mới xuất hiện liền đụng tới Hoa đại nhân, cho nên Nhiếp Vân cũng không cần phải giấu diếm tên của mình.

- Cũng không phiền toái, chúng ta có rất nhiều Đà thú, ngươi hiện tại bị thương liền tự mình cưỡi một con đi! Chúng ta có thể làm được cũng chỉ như vậy, ngươi có thể tốt hay không, không phải là chúng ta có thể trợ giúp, về phần đan dược chữa thương, chúng ta

cũng không nhiều, không thể cho ngươi!

Trung niên nhân nói.

- Ân, này đã rất cảm kích rồi!

Thấy trung niên nhân nói chuyện thành khẩn, không có chút quá lời nào, Nhiếp Vân nhịn không được sinh lòng hảo cảm, cười cười.

- Vậy ngươi lên đi!

Trung niên nhân thấy thiếu niên trước mắt này biết cấp bậc lễ nghĩa, liền không nói thêm, bàn tay run lên, ném Nhiếp Vân lên trên người một con Đà thú.

------oOo------

Chương 466: Phù Thiên Đại Lục (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tưng Đà thú rộng lớn bằng phẳng như xe ngựa, phía trên còn đáp một cái đình, ánh mặt trời không chiếu đến được, đích thật là nơi nghỉ ngơi tốt.

Nằm ở trên lưng Đà thú, Nhiếp Vân lặng lẽ quan sát chung quanh.

Trên người hắn bị trọng thương, linh hồn lại hoàn hảo không tổn hao gì, linh hồn Linh cấp trung kỳ, bình thường cường giả Bí Cảnh đệ tam trọng mới có thể đạt tới, cho dù ở Phù Thiên Đại Lục, cũng coi như không kém.

Tinh thần lặng lẽ kéo dài qua chung quanh, lập tức phát hiện thực lực của những người này chỉ sợ không phải đà khách bình thường đơn giản như vậy.

Những người này đều có thực lực Chí Tôn Thiên bảng, thực lực mạnh nhất thậm chí đã đạt tới Bí Cảnh đệ nhất trọng, chỉ là linh hồn mới Khí Hải Đại viên mãn mà thôi.

Dù Phù Thiên Đại Lục có được Tạo Hóa khí, thực lực chỉnh thể cường đại hơn Khí Hải Đại Lục không ít, nhưng thương nhân bình thường có thể đạt tới Binh Giáp Cảnh, Khí Tông cảnh liền rất tốt rồi, Chí Tôn cấp, tuyệt đối thuộc về tương đối mạnh trong đà khách, hiện tại nhóm người này thậm chí có người đạt đến Bí Cảnh, đà khách Bí Cảnh cấp, thấy thế nào cũng có chút quái dị.

Bất quá lại quái dị cũng không quan hệ tới mình, mình chỉ mượn Đà thú của bọn họ, nghĩ biện pháp mau ly khai nơi này mà thôi.

Về phần tiểu thư kia, Nhiếp Vân vẫn chưa trộm quan sát, cảm thấy chỉ sợ càng không đơn giản, không phải hắn không muốn quan sát, mà là linh hồn còn chưa tới trước mặt, đã bị một cỗ lực lượng nhu hòa ngăn cản, mạnh mẽ đột phá ngăn cản cũng dễ dàng, chẳng qua làm như vậy sẽ bị phát hiện, phiền toái rất nhiều.

Dù sao mình là người quá giang, không hi vọng gây ra phiền toái, nằm ở trên lưng Đà thú chậm rãi hấp thu Tạo Hóa khí trong không khí, mỗi một lần hô hấp, đều có thể làm cho thương thế trên người khôi phục vài phần, đi không đến ba canh giờ, ngoại thương trên người đã khôi phục không sai biệt lắm.

Hành tẩu trong hoang dã ở Phù Thiên Đại Lục, thực lực không đủ, bình thường là không dám phi hành, dù sao ở trên không trung một khi gặp gỡ yêu thú phi hành thành đàn, trốn cũng trốn không thoát!

Rất nhanh liền chiều tà, sắc trời dần dần hôn ám.

- Lúc trước có chỗ tránh gió, đêm nay nghỉ ở đây đi, ngày mai trời vừa sáng sẽ khởi hành!

Lại đi một hồi, tiểu thư ở trên người Đà thú phía trước đột nhiên nói.

- Vâng!

Nghe được nghỉ ngơi, mọi người đáp ứng, trong giọng nói mang theo hưng phấn.

Ban đêm đúng là thời điểm hoang dã nguy hiểm nhất, các loại Yêu thú thành đàn phần lớn ở lúc này đi ra kiếm ăn, còn có Yêu nhân, cường đạo ẩn núp trong bóng tối, người đi đường, đà khách hoặc là đội ngũ bình thường, đều sẽ dừng lại ở ban đêm, phòng ngừa ngoài ý muốn.

Một khi gặp gỡ yêu thú thành đàn, dù ngươi là linh hồn Linh cấp trung kỳ, cũng vô dụng!

Phù Thiên Đại Lục có vô số yêu thú, Yêu nhân không úy kỵ linh hồn công kích, muốn thắng chúng, chỉ có thể sử dụng lực lượng thuần khiết!

Rất nhanh Đà thú liền ngừng lại, Nhiếp Vân giãy dụa từ phía trên nhảy xuống.

- Không nhìn ra a, ban ngày thời điểm thấy ngươi, tổn thương trên người thê thảm, không nghĩ tới, lúc này mới mấy canh giờ, ngoại thương chẳng những hoàn hảo, còn có thể tự mình hành động, năng lực khôi phục này thật đáng sợ!

Trung niên nhân cứu Nhiếp Vân nhìn thấy hắn có thể tự mình đi lại, nhịn không được kinh ngạc.

- Tổn thương này thoạt nhìn lợi hại, trên thực tế không thương tổn đến yếu hại, cho nên điều tức một chút, liền tốt không sai biệt lắm...

Nhiếp Vân đã sớm tìm xong cái cớ, tùy tiện nói.

- Ha hả!

Trung niên nhân thấy Nhiếp Vân không muốn nhiều lời, cũng không nói chuyện, nở nụ cười một tiếng, liền ở chung quanh bố trí công sự phòng ngự.

Ở hoang dã, phải bố trí một ít trận pháp phòng ngự, như vậy cho dù gặp phải yêu thú, người sau biết khó chơi sẽ không đi làm khó dễ.

- Dịch Xương đại nhân, tiểu tử này có thể nhanh như vậy liền khôi

phục, trên người khẳng định có không ít đan dược, bảo bối đáng giá, không bằng chúng ta...

Một thanh niên nhỏ gầy lặng lẽ đi tới trước mặt trung niên nhân, liếc nhìn Nhiếp Vân một cái, ánh mắt lộ ra sát khí.

Đà khách hành tẩu ở trong hoang dã, cũng coi như hắc bạch ăn sạch, có đôi khi cũng sẽ làm một ít chuyện tình đánh lén cướp bóc, thanh niên nhỏ gầy này thấy thương thế của Nhiếp Vân khôi phục nhanh như vậy, nghĩ đến trên người hắn có không ít đan dược đáng giá, muốn đoạt lấy.

- Không cần hồ nháo, chúng ta vốn gặp phải phiền toái, tốt nhất không cần phức tạp! Bằng không tiểu thư biết, ngươi sẽ không có quả ngon để ăn!

Trung niên nhân tên Dịch Xương kia, quay đầu nhìn thoáng qua thiếu niên cách đó không xa, thấy hắn không chú ý lại đây, vẫn cúi đầu, nhẹ giọng nói.

- Chỉ là... Lần này đi ra ngoài tiểu thư cũng không có mang cái gì, trước kia cùng lão gia quan hệ tốt, một đám tránh như rắn rết, đừng nói vay tiền, còn thường xuyên bị đánh, nếu chúng ta không nghĩ biện pháp, tiểu thư nàng liền...

Thanh niên siết chặt nắm tay.

- Được rồi, đừng nghĩ nữa, chúng ta không phải tà ma ngoại đạo, cũng không phải Yêu nhân, vì chút ích lợi, lại đi làm chuyện thương thiên hại lí, kiên quyết không được, về sau để tiểu thư biết, nàng cũng sẽ không dùng!

Dịch Xương vung tay một cái, ngữ khí như đinh đóng cột, không có khả năng quay về.

- Vậy được rồi!

Thanh niên kia thở dài một tiếng, lắc lắc đầu.

- Ha hả!

Hai người trò chuyện, Nhiếp Vân vận dụng thiên phú Thiên Nhãn nhìn ở trong mắt, bất quá lại không nói gì.

Tuy hiện tại thân thể hắn tổn thương nghiêm trọng, nhưng chỉ dựa vào linh hồn lực, đừng nói đám người kia, cho dù lại đến thập bội, cũng giống nhau có thể đập phát chết luôn, căn bản không để vào mắt.

Nói sau, mặc dù đánh không lại, cũng có thể tiến vào Tử Hoa động phủ, không cần lo trước lo sau.

Bất quá, Dịch Xương này có thể thủ vững nguyên tắc, phẩm hạnh vẫn còn không xấu, để Nhiếp Vân cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Rầm!

Đang ở thời điểm Nhiếp Vân miên man suy nghĩ, liền nhìn thấy rèm che trên lưng Đà thú phía trước nhất mở ra, một thân ảnh duyên dáng đi xuống.

Là một nữ tử khoảng 17, 18 tuổi, dung mạo xinh đẹp, không kém Lạc Khuynh Thành chút nào. Nhưng trên mặt giống như sương lạnh, so với Bách Hoa Tu lúc trước còn muốn lạnh lẽo hơn vài phần.

Hẳn chính là tiểu thư kia rồi.

Tiểu thư từ trên lưng Đà thú đi xuống, ánh mắt liền quét lại đây, chăm chú vào trên mặt Nhiếp Vân. Nhìn một hồi, tựa hồ muốn nhìn được thứ gì đó.

- Pháp Lực Cảnh sơ kỳ, linh hồn Linh cấp sơ kỳ đỉnh phong... Không nghĩ đến nữ tử này còn là một thiên tài!

Đối phương nhìn không ra Nhiếp Vân sâu cạn, nhưng Nhiếp Vân lại nhìn ra thực lực của vị tiểu thư này nhất thanh nhị sở.

------oOo------

Chương 467: Tiểu thư

Nguồn: EbookTruyen.Me

17, 18 tuổi thì đến được Bí Cảnh, hơn nữa linh hồn có thể đạt tới Linh cấp sơ kỳ đỉnh phong, cho dù ở Phù Thiên Đại Lục, nữ hài này cũng tuyệt đối được tính là thiên tài rồi.

- Bố trí trận pháp phòng ngự nhiều thêm vài tầng, này là địa bàn của Tô Quả, tuy hàng năm Dịch gia chúng ta cho bọn họ không ít tiền. Bất quá, hiện tại xưa đâu bằng nay, Dịch gia chúng ta đang thời buổi rối loạn, nên cẩn thận một ít cho thỏa đáng!

Từ trên người Nhiếp Vân nhìn không ra cái gì, tiểu thư quay đầu đi không chú ý nữa, lạnh lùng phân phó một tiếng.

- Vâng!

Tựa hồ mọi người cực kỳ tôn trọng tiểu thư này, toàn bộ gật gật đầu, không có phản bác chút nào, mỗi người một việc, bắt đầu bận rộn.

Nhiếp Vân lặng lẽ quan sát một chút, thanh niên nhỏ gầy vừa rồi tính toán giết mình kia, nhìn thấy vị tiểu thư này, trong mắt tràn đầy lửa nóng, bất quá không phải mê luyến, mà là một loại sùng bái, bội phục, một loại bảo vệ.

Xem ra thanh niên nhỏ gầy này cũng không phải bản thân ác độc, chỉ là lo lắng tiểu thư, nghĩ muốn thay nữ hài này chia sẻ ưu sầu mà thôi.

- Tiểu huynh đệ, nhà ngươi ở đâu?

Trận pháp bố trí xong, lửa trại cũng đốt, thịt để trên giá nướng, phát ra trận trận mùi thơm, mọi người ăn ăn liền quen thuộc, Dịch Xương ngồi ở trước mặt Nhiếp Vân, cười hỏi.

- Nhà của ta ở trong núi, mới lần đầu tiên đi ra liền đụng tới loại sự tình này, thật sự là xui xẻo!

Mặc dù Nhiếp Vân rất quen thuộc bố cục của Phù Thiên Đại Lục, nhưng bây giờ còn không có vào thành, ngay cả địa giới nơi này cũng không biết, đành phải nói bậy.

Những ngọn núi tới gần thành thị, tuy cũng có Yêu thú hoành hành, nhưng vẫn có không ít thôn xóm.

- Ngọn núi? Nghe nói người sống trên núi đều rất sành nướng thịt rừng, hôm nay tiểu huynh đệ vô luận như thế nào cũng phải bộc lộ tài năng a!

Dịch Xương nở nụ cười.

- Ha hả, này đơn giản!

Kiếp trước thời điểm Nhiếp Vân không đạt tới Chí Tôn, từng ở trong núi nhiều năm, đối với thịt nướng cũng không xa lạ gì, cười cười, mượn một miếng thịt, đặt lên trên lửa, bắt đầu nướng.

Đồ nướng nói rất đơn giản, trên thực tế cực kỳ phức tạp, người không biết nướng, thịt bên ngoài cháy rồi, bên trong lại còn chưa nóng, thủ pháp của Nhiếp Vân đều đều, chỉ chốc lát liền có mùi thịt xông vào mũi, so với một ít lão đà khách còn cao hơn minh.

- Thơm quá, Nhiếp Vân huynh đệ thật lợi hại! Tới, vì thịt nướng ngon như vậy, uống một hơi!

Dịch Xương cũng là hán tử dứt khoát, vừa rồi nghe Nhiếp Vân nói hắn từ trong núi ra, để hắn nướng thịt cũng coi như khảo nghiệm, lúc này thấy hắn thủ pháp thành thạo, lòng nghi ngờ diệt hết, dâng lên tình cảm kết giao, tiện tay ném bầu rượu tới.

- Được!

Tiếp nhận túi rượu, Nhiếp Vân uống một hơi, kêu to một tiếng.

Trước kia Nhiếp Vân không uống rượu, sau khi đệ đệ gặp nạn, mình mượn rượu luyện kiếm, làm cho hắn bắt đầu có chút thích uống rượu rồi.

Lúc đi Cổ Thành, trong hơn ba tháng thời gian, ước chừng uống mấy chục bình.

Ở Thần Phong đế quốc, trước khi đi, còn từ trong hoàng thất càn quét hết rượu ngon, toàn bộ cất vào Nạp Vật Đan Điền.

Rượu trong túi chua cay, mặc dù không ngon như rượu mình từ Thần Phong đế quốc mang ra, nhưng ăn thịt nướng, tâm tình cùng hán tử hào sảng, cũng có một phong vị khác.

- Sảng khoái!

Thấy thiếu niên không thèm quan tâm thương thế trên người, cũng không nhìn trong rượu của mình có độc hay không, há mồm liền uống, Dịch Xương càng xem Nhiếp Vân càng cảm thấy thuận mắt, cũng cười ra tiếng.

- Đúng rồi, vị đại thúc này, còn không biết tên của ngươi...

Uống vài ngụm rượu, càng thêm quen thuộc, Nhiếp Vân hỏi.

- Cũng không cần bảo ta đại thúc gì, gọi ta Dịch đại ca là được, Dịch Xương, người Dịch gia ở Vinh Thiên Thành!

Dịch Xương cười nói.

- Vinh Thiên Thành?

Nghe được cái tên này, trong đầu Nhiếp Vân tìm tòi một vòng, rốt cục lắc đầu.

Mặc dù mình biết Phù Thiên Đại Lục cực kỳ rõ ràng, nhưng cũng chỉ là đại tông môn, đại sơn mạch, thành trấn, Vinh Thiên Thành này, thật đúng là chưa từng nghe nói qua.

Này cũng khó trách, Phù Thiên Đại Lục thật sự quá lớn, cho dù cường giả Pháp Lực Cảnh liên tục bay một trăm năm cũng tìm không thấy giới hạn, đủ loại thành thị lớn nhỏ, người cường thịnh trở lại cũng không có khả năng nhớ kỹ toàn bộ.

Tuy chưa nghe nói qua Vinh Thiên Thành, nhưng thời điểm Dịch Xương nói tới Dịch gia, mặt lộ vẻ tự hào, xem ra Dịch gia này ở Vinh Thiên Thành địa vị hẳn là không thấp.

- Nguyên lai là người Vinh Thiên Thành Dịch gia, kính đã lâu! Kính đã lâu!

Nhiếp Vân thuận miệng đánh cái ha ha, hỏi tiếp:

- Vị cô nương kia là…

- Nha. Vị kia là Đại tiểu thư của chúng ta, Dịch Thanh!

Qua ba lần rượu, Dịch Xương cũng có chút thả lỏng, không có gì giấu diếm.

- Dịch Thanh? Tên này rất quen thuộc a...

Nghe được cái tên này, Nhiếp Vân sửng sốt. Mình giống như nhớ rõ kiếp trước có một người tên là Dịch Thanh ở Linh Lung Tiên Tông, được xưng thiên tài Tiên Tông, tu luyện Linh Lung Tiên Tâm Quyết đạt tới Thiên Tâm cảnh, thực lực rất mạnh, chẳng qua vẫn chưa thấy mặt!

Linh Lung Tiên Tông không thuộc về bát đại tông môn của Phù Thiên Đại Lục, bất quá cũng không thể khinh thường, năm đó mình từng chuyên môn bái phỏng qua tông chủ Linh Lung Tiên Tử, thời điểm trao đổi tâm pháp, đã học được Phiêu Miểu Tiên Tâm quyết. Sau khi sống lại, còn muốn truyền tâm pháp này cho tỷ tỷ cùng mẫu thân.

- Phù Thiên Đại Lục thật sự quá lớn, không thể nào là một người, nếu nữ hài này thật sự là Dịch Thanh của Linh Lung Tiên Tông, chỉ dựa vào thực lực tông môn, tuyệt đối không ai dám làm gì gia tộc của nàng, bây giờ nghe, giống như gia tộc nàng nhận lấy nguy cơ thật lớn!

Những ý nghĩ này ở trong óc chợt lóe lên, Nhiếp Vân liền không hề nghĩ nhiều.

- Như thế nào, có phải cũng thấy tiểu thư của chúng ta xinh đẹp hay không? Nói thật cho ngươi biết, Dịch Thanh tiểu thư của chúng ta là cô nương đẹp nhất cả Vinh Thiên Thành...

Thấy thiếu niên ở trước mắt nghe được tên Dịch Thanh, bắt đầu sững sờ, Dịch Xương còn tưởng rằng hắn động tâm tư gì, cười vỗ vai Nhiếp Vân.

- Ngươi có cơ hội nhìn thấy cũng rất tốt rồi, những thứ khác ngàn vạn lần đừng nghĩ, tiểu thư của chúng ta là nhân vật thiên tài, sớm muộn gì cũng sẽ đi vào đại tông môn...

- Dịch Xương, uống ít rượu một chút, chúng ta còn ở địa bàn của Tô Quả, nguy rồi, tiểu thư nhìn qua rồi, tự giải quyết cho tốt...

Dịch Xương lời còn chưa nói hết, chợt nghe đến một thanh âm nhắc nhở, nói chuyện cũng là trung niên nhân, hai đầu lông mày rất có uy nghiêm, đúng là cường giả Bí Cảnh thứ hai trong đám người trừ tiểu thư Dịch Thanh ra.

------oOo------

Chương 468: Sơ hở ở đâu? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người này hẳn là ở trong đà khách, địa vị tối cao trừ tiểu thư ra, bất quá không có vẻ kiêu ngạo gì, thái độ làm người cũng không tồi.

- Ách?

Nghe được nhắc nhở, Dịch Xương lập tức ngậm miệng, lặng lẽ quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy ánh mắt của tiểu thư lạnh như băng nhìn chăm chú qua, trên người nhịn không được sợ run.

- Tiểu thư, ta đi xem trận pháp có cần củng cố hay không...

Xấu hổ nói một tiếng, Dịch Xương nhảy dựng lên giống như dẫm

phải rắn, vội vàng chạy qua chỗ phòng ngự trận pháp, đầu cũng không dám quay về.

- Ha hả!

Nhìn thấy một người hào sảng như thế bị tiểu thư nhìn chòng chọc, liền biến thành bộ dáng này, Nhiếp Vân cũng nhịn không được nữa bật cười.

Bằng vào nhãn lực của hắn tự nhiên có thể nhìn ra hắn không phải sợ tiểu thư, mà là tôn trọng phát ra từ nội tâm.

- Tiểu huynh đệ, hoang dã tương đối loạn, ngươi lại bị thương, rượu vẫn là uống ít một chút! Tổn thương mới có thể nhanh khỏi!

Động tác của Dịch Xương làm cho tất cả mọi người nở nụ cười, mọi người vui lên, ngăn cách liền giảm bớt không ít, trung niên nhân vừa rồi nhắc nhở Dịch Xương nhìn thấy Nhiếp Vân như trước uống rượu, khuyên một câu.

- Đa tạ!

Nhiếp Vân biết đối phương cũng là hảo ý, gật gật đầu.

Nói thật, sở dĩ mình uống rượu, là bởi vì đệ đệ chết, hiện tại chỉ cần thấy rượu, sẽ nhớ tới đệ đệ, nhớ tới đệ đệ vì cứu mình mà kiên quyết, trong lòng liền không nhịn được cảm động.

Trong lòng có đau, uống rượu liền quên chua cay, nhập vào cổ họng đều là sầu khổ cùng tưởng niệm.

- Các ngươi mới vừa nói Tô Quả là ai? Địa bàn của hắn, hắn ở hoang dã có địa bàn?

Sầu khổ ở trong mắt chợt lóe rồi biến mất, Nhiếp Vân thả ra túi rượu, đè ép cảm tình trong lòng xuống, đột nhiên hỏi.

- Tô Quả? Đó là một cường đạo, ở trong hoang dã chiếm núi làm vua, thân phận chân thật là một Yêu nhân!

Trung niên nhân nói.

- Yêu nhân?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Yêu nhân ở Khí Hải Đại Lục cơ bản đều bị áp chế ở Tử Quỳnh Sơn Mạch, địa phương khác rất ít, ít nhất không dám đi ra chẳng kiêng nể, mà Phù Thiên Đại Lục bất đồng, Yêu nhân đi lại khắp nơi, thậm chí có thể quang minh chính đại buôn bán, cơ hồ tồn tại với nhân loại.

Đương nhiên, có thể như vậy điều kiện tiên quyết là không thể làm ra chuyện tình nguy hại với nhân loại, hơn nữa đám Yêu nhân này thực lực không có thể quá mạnh mẽ, để tránh khống chế không được.

- Tô Quả này, chuyên môn cướp bóc đà khách qua lại trên đường, bất quá ngươi yên tâm, Dịch gia chúng ta hàng năm đều cho hắn rất nhiều tài vật, xem như mượn đường qua núi, nhiều năm qua vẫn bình an vô sự, chắc có lẽ không đến tìm phiền toái!

Trung niên nhân cười nói.

- Nga!

Nhiếp Vân hiểu được, gật gật đầu liền không thèm nhắc lại.

Không nói Yêu nhân, một ít nhân loại cũng sẽ chiếm núi làm vua, chuyên môn cướp bóc thương lữ qua đường, những người này, phía sau thường có thế lực, mục đích cướp bóc là che dấu một ít hoạt động không muốn người biết, có chút là nghèo túng làm giặc, vì nuôi sống gia đình.

Bất quá, mặc kệ như thế nào, kiếp trước chỉ cần mình gặp gỡ đều không lưu tình, tặc chính là tặc, nhiều lý do hơn nữa cũng không thể thanh minh loại hành vi cùng thân phận này.

- Sắc trời không còn sớm, tất cả mọi người ngủ đi! Ngươi là người bệnh, ngụ ở lều trại này đi!

Thời gian trôi qua rất nhanh, lưu lại hai đà khách gác đêm, những người khác thì an bài chỗ ở.

Nhiếp Vân bởi vì là người bệnh, được chiếu cố đặc thù, cho hắn một cái lều nhỏ.

- Ngươi hẳn không phải là người từ trong núi tới! Người trong núi không có khả năng còn trẻ như vậy thì đến được Chí Tôn đỉnh phong!

Vừa định đi vào lều trại, chợt nghe một thanh âm lạnh lùng vang lên bên tai, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tiểu thư tên là Dịch Thanh kia chẳng biết lúc nào đứng ở cách đó không xa, mày nhẹ chau lại nhìn qua.

Dù Phù Thiên Đại Lục có Tạo Hóa khí nồng hậu, nhưng muốn 17, 18 tuổi thì đến được Chí Tôn đỉnh phong, như trước cần vô số đan dược cùng công pháp tuyệt mật, ở trong núi lạc hậu, sao có thể có vật như vậy?

- Ta...

Nhiếp Vân không nghĩ tới nữ tử còn có thể chú ý loại chi tiết này, đang muốn thuận miệng giải thích, đã bị nàng cắt ngang

- Ta mặc kệ ngươi đến cùng là ai, không muốn nói cũng không sao, chúng ta chỉ là một đám đà khách đáng thương, nếu có người muốn ám toán, cho dù chúng ta chết, cũng sẽ không bỏ qua!

Trong giọng nói nữ tử mang theo quyết tuyệt cùng lạnh lùng, tự hồ chỉ cần Nhiếp Vân dám đối phó bọn họ, dù chết hóa thành lệ quỷ cũng sẽ không bỏ qua.

- Ân! Ta xác thực chỉ là người qua đường, không có ý gây rối gì!

Không nghĩ đến nữ tử này tuổi không lớn lắm, nhưng có được quyết tâm kiên định như thế. Nhiếp Vân tự giễu nở nụ cười một tiếng.

Chẳng lẽ bộ dạng của mình giống người xấu lắm sao? Ở Khí Hải Đại Lục đi theo đám người Thiết Lan, liền bị Thiết Lan hoài nghi, hiện tại được người cứu, người ta cũng hoài nghi... Ai, chẳng lẽ ta trời sinh liền có khuôn mặt người xấu?

- Tốt nhất ngươi nói là sự thật!

Nữ tử nói xong không đợi Nhiếp Vân trả lời, xoay người đi vào trướng bồng của mình.

- Nha đầu kia...

Nghe được lời nói có chứa ý uy hiếp, Nhiếp Vân cười lắc đầu, đồng thời trong lòng kỳ quái, mình một đường cái gì cũng không nói. Chắc có lẽ không lộ ra dấu vết, vì sao nữ hài này hoài nghi mình?

- Quên đi, cũng có thể là nữ tử trời sinh đa nghi!

Cười khổ một tiếng, không suy nghĩ thêm vấn đề này nữa, Nhiếp Vân tiến vào lều trại, liền ngồi dưới đất, tham lam hấp thu Tạo Hóa khí trong không trung, khôi phục thương thế trên người.

...

- Tiểu thư, ngươi hoài nghi Nhiếp Vân kia?

Ở trong lều trại của Dịch Thanh, nha hoàn chiếu cố Dịch Thanh nhìn tiểu thư nhíu mày, nhẹ giọng hỏi.

- Ân!

Dịch Thanh gật đầu.

- Chỉ là ta xem thương thế của hắn hẳn không phải giả dối. Chắc có lẽ không có mục đích khác!

Nha hoàn có chút khó hiểu.

- Thương thế của hắn ta trước đã xem qua, là thật sự, nhưng có thể nhanh như vậy khôi phục, mặc dù là đan dược bình thường

cũng không được! Chỉ sợ hắn có được

thiên phú đặc thù Trị Liệu đan điền trong truyền thuyết! Người có loại thiên phú này, từng cái đều là đối tượng đại tông môn tranh đoạt, sao có thể là từ trong núi tới?

- Hơn nữa, vừa rồi thời điểm hắn uống rượu, ta chú ý nhìn thoáng qua, mỗi lần uống rượu xong, hắn đều lâm vào nhớ lại thật sâu, cỗ nhớ lại này mang theo ưu sầu cùng khổ sở, tựa hồ có thương tâm gì khó dứt bỏ, đây là một loại ánh mắt thế sự xoay vần mới có thể lưu lại, ta chỉ ở trên người cha ta gặp qua, thiếu niên ở trong núi toát ra loại vẻ mặt này, như thế nào không cho người hoài nghi?

Dịch Thanh nói ra phán đoán của mình.

------oOo------

Chương 469: Sơ hở ở đâu? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu để Nhiếp Vân nghe được phán đoán của nàng, chỉ sợ sẽ cực kỳ bất đắc dĩ, không nghĩ tới mình uống rượu tưởng niệm đệ đệ, trong mắt ngẫu nhiên lóe ra tưởng niệm, lại thành căn cứ chủ yếu để đối phương hoài nghi mình.

- Vậy... Hắn là ai?

Nghe được tiểu thư phán đoán, sắc mặt nha hoàn cả kinh, vội vàng hỏi.

- Ta không biết, bất quá không cần lo lắng, ta là Bí Cảnh sơ kỳ, hắn chỉ là người bệnh, hơn nữa cho dù thương thế khỏi, cũng bất quá là Chí Tôn đỉnh phong, xa xa không phải đối thủ của ta! Không đáng để lo!

Dịch Thanh khoát tay áo.

- Hì hì, ta biết ngay tiểu thư lợi hại nhất, mặc kệ yêu ma quỷ quái gì

ở trong mắt ngươi cũng không thể che dấu!

Nha hoàn nở nụ cười, ánh mắt nhìn về phía tiểu thư tràn đầy sùng bái.

- Không cần khoa trương như vậy, bất quá, muốn ở trước mặt ta làm ra vẻ, cho dù hắn là cường giả Bí Cảnh cũng không được, Chí Tôn càng không có cửa đâu!

Ánh mắt Dịch Thanh lộ ra tự tin cường đại.

- Đó là tự nhiên, Dịch Thanh tiểu thư của chúng ta được xưng là Vinh Thiên Thành đệ nhất thiên tài, tự nhiên không phải hư danh nói chơi, một Chí Tôn nho nhỏ mà thôi, còn muốn ở trước mặt ngươi làm ra vẻ, quả thực nằm mơ!

Nha hoàn cười.

- Được rồi, đừng vuốt mông ngựa, nhanh đi ngủ đi, ngày mai còn phải lên đường sớm!

Dịch Thanh cũng không phản đối nha hoàn nói, ngược lại trên mặt lộ ra nụ cười tự tin, gật đầu phân phó một tiếng.

Cũng không phải Dịch Thanh tự đại, mà là từ nhỏ đến lớn, nam nhân nhìn nhiều lắm, nhưng thiên phú có thể vượt qua mình, còn chưa thấy qua một cái!

Mình tuy chỉ có Pháp Lực Cảnh sơ kỳ, nhưng bàn về sức chiến đấu, Pháp Lực Cảnh hậu kỳ cũng có thể đánh bại, tự nhiên sẽ không để một Chí Tôn bị thương vào mắt.

.....

- Nguyên lai sơ hở ở đây...

Trong lều trại, Nhiếp Vân nhìn hai người trò chuyện ở trong mắt, lắc lắc đầu, không suy nghĩ, toàn lực khôi phục thương thế.

Không hổ là Tạo Hóa khí, có năng lực tái sinh tạo hóa, vốn dựa

theo mình phân tích, thương thế nghiêm trọng như vậy, ít nhất phải ba bốn ngày mới có thể hoàn toàn khôi phục, không nghĩ tới nửa ngày một đêm, thì tốt tới sáu bảy thành!

- Lần này từ trong vết nứt không gian chui ra tuy nguy hiểm, nhưng lấy được ưu đãi cũng không ít, chân khí trong cơ thể ở dưới không gian phong bạo va chạm, càng thêm tinh thuần, lực lượng lại tăng gấp bội, thật sự là niềm vui ngoài ý muốn...

Trị liệu một ít thương thế, Nhiếp Vân mới phát hiện trải qua không gian phong bạo va chạm, chân khí trong Khí Hải mình càng thêm tinh thuần, tuy lượng chân khí có vẻ càng ít, nhưng lực lượng lại cơ hồ tăng lên gấp đôi!

Lúc trước chân khí trong cơ thể của mình ước chừng là 5 vạn Tượng, mà hiện tại, càng thêm tinh thuần, giống như một thỏi vàng, nằm ngang ở trong Khí Hải, cơ hồ biến thành trạng thái cố định, lực lượng đạt đến 10 vạn Tượng!

Chí Tôn đỉnh phong liền có được mười vạn Tượng lực lượng, còn cường đại hơn Pháp Lực Cảnh đỉnh phong bình thường, nói ra sẽ không người tin tưởng.

- Lực lượng tăng cường rồi, nhưng thương thế hiện tại, vẫn là không thể chiến đấu... Ân? Ai, không chiến đấu chỉ sợ không được, luôn luôn có chút người không có mắt a...

Đang cảm khái thực lực của mình, tinh thần vừa động, Thiên Nhãn mở ra, liền nhìn thấy một đám người lặng lẽ đi tới.

Vốn Nhiếp Vân không muốn quản chuyện này, dù sao mình chỉ là khách qua đường, bất quá khi nhìn thấy những cái này là Yêu nhân, hơn nữa cầm đầu đã đạt tới Nguyên Thánh cảnh, lập tức cải biến chủ ý.

Đối với Yêu nhân, vô luận kiếp trước kiếp này, Nhiếp Vân đều có chán ghét tự nhiên, hận không thể giết sạch toàn bộ.

Đứng dậy, Nhiếp Vân đi tới trước mặt Dịch Xương phụ trách gác đêm.

- Nhiếp Vân huynh đệ, ngươi thức dậy làm gì?

Nhìn thấy thiếu niên, Dịch Xương có chút kỳ quái.

- Ha hả, đánh thức tất cả mọi người dậy đi, hẳn là Tô Quả kia đến rồi!

Nhiếp Vân cũng không vô nghĩa, nói thẳng.

- Cái gì? Tô Quả đến? Dịch gia chúng ta hàng năm giao tiền cho hắn, lúc này tới đây làm gì? Ngươi không gạt ta chứ?

Dịch Xương hoảng sợ.

- Không tin, ngươi có thể đợi, toàn bộ chết thì đừng trách ta!

Nhiếp Vân hừ một tiếng.

- A, vậy thì tốt, hiện tại ta liền gọi!

Thấy thiếu niên nói ngưng trọng, không giống nói dối, Dịch Xương không dám vô nghĩa, vội vàng đánh chiêng báo động.

Đương đương đương đương!

Thanh âm dồn dập lập tức đánh thức mọi người đã ngủ say.

- Chuyện gì xảy ra?

Đám đà khách cơ bản đã ngủ nghe được thanh âm đều từ trong lều trại chạy ra.

- Đám bại hoại Tô Quả kia đến rồi!

Nghe được chất vấn, Dịch Xương vội vàng nói.

- Cường đạo đến?

Nghe được Tô Quả, mọi người đều chấn động, hoàn toàn thanh

tỉnh, đồng loạt nhìn lại chung quanh, bất quá xa xa đen ngòm, chỉ nghe được tiếng gió vắng vẻ, động tĩnh gì cũng không có.

- Nơi nào đến Tô Quả? Ngươi đang ngủ mơ sao!

Một đà khách có chút mất hứng nhìn về phía Dịch Xương.

- Không phải ta nói, là Nhiếp Vân huynh đệ nói...

Dịch Xương không lưu tình chút nào bán đứng Nhiếp Vân.

- Hắn? Một tiểu tử bị thương mà thôi, có cường đạo lại đây hay không chúng ta thân là đà khách, chẳng lẽ còn không biết? Tại sao ngươi có thể nghe hắn?

Thanh niên nhỏ gầy lúc trước nói muốn giết Nhiếp Vân vẻ mặt khinh bỉ nhìn qua, hừ một tiếng.

- Đúng đấy, một Chí Tôn mà thôi, lại là hai lúa từ trong núi tới, cái gì cũng chưa thấy qua, ngươi nghe hắn, đầu óc ngươi có vấn đề sao!

Lại một người nở nụ cười.

- Chúng ta thân là đà khách, đối với nguy hiểm mẫn cảm nhất, cũng chưa cảm thấy được cái gì, ngươi lại nghe một tiểu tử Chí Tôn bị thương, Dịch Xương ngươi có phải chưa tỉnh ngủ đang nằm mơ hay không!

Vài người nói chuyện tuổi đều xấp xỉ Dịch Xương, địa vị không sai biệt lắm, bởi vậy lời nói sắc bén, không chút lưu tình.

- Tiểu tử, ăn nói lung tung, là sẽ bị trừng phạt đấy!

Thanh niên nhỏ gầy nhìn về phía Nhiếp Vân, vẻ mặt lạnh lùng.

- Được rồi!

Mọi người đang nghị luận, khinh bỉ nhìn về phía Nhiếp Vân, chợt nghe một tiếng quát lạnh, tiểu thư Dịch Thanh từ trong lều trại đi ra.

- Tiểu thư, tiểu tử này...

Thanh niên nhỏ gầy nhìn thấy tiểu thư đi ra, vội vàng đi tới, vẻ mặt cung kính nói, bất quá lời còn chưa nói hết, đã bị Dịch Thanh cắt ngang.

- Không cần phải nói nữa, ta đã biết! Nhiếp Vân, ta mặc kệ ngươi có lai lịch gì, muốn đi theo chúng ta, liền hảo hảo tuân giữ quy củ, về sau còn nói dối linh tinh, cẩn thận ta không khách khí!

Dịch Thanh nói xong nhìn về phía Nhiếp Vân, thanh sắc câu lệ.

- Này... Đích xác có cường đạo nha!

Nhiếp Vân không nghĩ tới hảo tâm bị người coi thành lòng lang dạ thú, liền một trận không nói gì.

------oOo------

Chương 470: Ra tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chúng ta đều là đà khách, trải qua kinh nghiệm sinh tử, một chút sát khí rất nhỏ cũng có thể cảm thấy, có cường đạo hay không chẳng lẽ chúng ta không cảm ứng được? Nói cho ngươi biết, ngươi cảm giác sai lầm rồi, căn bản không có cường đạo gì, chỉ là ảo giác của ngươi mà thôi...

Dịch Thanh khoát tay chặn lại.

Hiển nhiên nàng cũng không tin Nhiếp Vân nói.

- Tiểu thư là cường giả Bí Cảnh, thiên phú siêu quần, nàng cũng nói không có cường đạo, khẳng định là không có!

- Đều đi về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải tiếp tục lên đường, Dịch Xương, về sau ngươi còn nghe tiểu tử này nói lung tung đánh chiêng, cẩn thận lão tử đánh ngươi!

- Hảo tâm cứu tính mạng của hắn, còn quấy rầy chúng ta ngủ, ta xem không nên tiếp tục lưu lại đà đội, đuổi đi cho rãnh việc!

Nghe được tiểu thư xác định không có cường đạo, mọi người nghị luận, trong ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân đều lộ ra quang mang không quá hữu hảo.

Vô luận ai nửa đêm bị người túm từ trong ổ chăn ra, chỉ sợ cũng sẽ không cao hứng a.

- Được rồi, tính là ảo giác của ta, bất quá nếu chết cũng đừng trách ta...

Thấy mọi người như thế, Nhiếp Vân cũng lười tiếp tục giải thích, xoay người đi đến trướng bồng của mình.

- Ngươi cho rằng nói lung tung quay về đi ngủ sẽ không có việc gì rồi hả? Ở quân đội nói dối quân tình ít nhất sẽ bị chém đầu đấy!

Thanh niên nhỏ gầy thấy biểu tình của Nhiếp Vân chẳng hề để ý, nhất thời lửa giận thiêu đốt, xông tới.

- Được rồi, đều đi về nghỉ ngơi đi!

Thấy không thể khống chế sẽ gây gổ, sắc mặt Dịch Thanh trầm xuống.

Quả nhiên nàng quát lạnh một tiếng, mọi người giật nảy mình, nhất là thanh niên nhỏ gầy, không còn kiêu ngạo như vừa rồi, xấu hổ lui về phía sau mấy bước.

- Nghỉ ngơi thật tốt. Ngày mai còn phải tiếp tục chạy đi...

Dịch Thanh hừ lạnh một tiếng.

Sưu sưu sưu sưu!

Lời của nàng còn chưa nói hết, chợt nghe đến không trung vang lên vũ tiễn liên tiếp, trên người mũi tên đều mang theo lực lượng

chân khí, mấy trăm chi đồng thời hạ xuống, làm trận pháp chắn ở bên ngoài nổ vang bùm bùm, liền bị đụng nát.

- Nguy rồi, là cường đạo, phòng ngự... phòng ngự!

Nhìn thấy vũ tiễn đầy trời rơi xuống, người ngu đi nữa cũng biết là cường đạo thực đến, tất cả đều kinh hoảng rống lên, trường kiếm giơ lên ngăn cản vũ tiễn.

- Khặc khặ-x-xxxxx, không nghĩ tới một Dịch gia nho nhỏ còn có cao thủ có thể cảm ứng được ta đánh lén, không tệ, không tệ!

Mưa tên hết, một tiếng cười âm lãnh từ đàng xa vang lên, mặt đất chấn động, bụi mù quay cuồng, một đám Yêu nhân cưỡi tuấn mã lao đến.

Bọn này chừng hai ba trăm người, đi trước nhất khí tức hùng hậu, cơ thể cường tráng, dĩ nhiên là cường giả Nguyên Thánh cảnh.

- Tô Quả? Dịch gia chúng ta hàng năm đều tặng lễ cho ngươi, lúc này ngươi ngăn chúng ta, có chút không có đạo nghĩa đi!

Nhìn thấy cường đạo quả nhiên đến, Dịch Thanh biết oan uổng thiếu niên rồi, trong đôi mắt mang theo xin lỗi, lập tức xoay đầu lại, tú mi hơi giương, đi tới trước mặt Tô Quả.

- Không có đạo nghĩa? Không có gì không có đạo nghĩa cả. Chúng ta là cường đạo, làm nghề là cướp bóc, không cướp các ngươi, chúng ta sống bằng cái gì?

Tô Quả cười hắc hắc, sắc mặt giống như cương thi.

- Một ngàn linh thạch hạ phẩm, ta cho các ngươi một ngàn linh thạch hạ phẩm!

Dịch Thanh cắn chặc răng.

- Một ngàn linh thạch hạ phẩm? Ngươi coi huynh đệ chúng ta hơn nửa đêm đi ra uống gió thu sao? Nói cho các ngươi biết, cho nhiều hơn nữa cũng vô dụng, đã có người đặt cọc, muốn ta mang ngươi

về, hôm nay ngươi liền ngoan ngoãn cho ta, các huynh đệ, động thủ!

Tô Quả thét dài một tiếng, đám cường đạo liền lao đến.

Đám cường đạo này đại bộ phận đều là cường giả Khí Tông, cũng có không ít Chí Tôn, vừa ra tay, chân khí đầy trời liền đan vào chung một chỗ, tạo thành một vòng năng lượng, vây toàn bộ đám người Dịch Thanh ở bên trong.

- Các ngươi lớn mật, tiểu thư, ta bảo hộ ngươi!

Thanh niên nhỏ gầy thấy Tô Quả vọt tới tiểu thư, sốt ruột nhảy qua, trường kiếm run lên, liền đâm tới hắn.

- Không biết sống chết! Quỳ xuống cho ta!

Tô Quả hét to một tiếng, mủi chân điểm một chút, một cỗ lực lượng liền đặt ở trên kiếm của thanh niên.

Răng rắc!

Thanh niên trực tiếp quỳ rạp xuống đất, đầu rơi máu chảy, khuôn mặt nguyên bản coi như có chút anh tuấn, nháy mắt liền trở nên xấu xí không tả nổi.

- Ngươi dám thương tổn tiểu thư, ta liều mạng với các ngươi!

Lúc này trung niên nhân Pháp Lực Cảnh kia cũng chắn ở phía trước, Tô Quả nhìn cũng không nhìn lại đá qua một chân.

Lạch cạch!

Trung niên kia cũng ngã trên mặt đất, cuồng phun máu tươi.

Nguyên Thánh cảnh cùng Pháp Lực Cảnh chênh lệch thật sự quá lớn, song phương căn bản không ở cùng một tầng thứ.

- Chỉ thực lực như vậy, cũng muốn chiến đấu với ta, muốn chết!

Khinh thường hừ một tiếng, bàn tay của Tô Quả giơ lên, chộp tới Dịch Thanh.

- Mặc dù ngươi là cường giả Nguyên Thánh cảnh, nhưng muốn bắt được ta, cũng không dễ dàng như vậy! Phiêu Hương Linh Hoa Kiếm!

Thấy thuộc hạ của mình ngăn không được Tô Quả, ánh mắt Dịch Thanh ngưng trọng, trong đôi mắt hiện lên một đạo ngoan ý, trường kiếm run lên, hóa thành vô số mưa hoa, lập tức đâm tới Yêu nhân trước mắt.

- Có chút ý tứ, bất quá... chưa đủ!

Tô Quả cười khẽ một tiếng, bàn tay to đưa về phía trước, Mạn Thiên Hoa Vũ đã bị hắn nắm ở lòng bàn tay, đồng thời cổ tay khẽ đảo.

Thình thịch!

Dịch Thanh cũng quỳ rạp trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, giống như giấy dầu.

- Một Pháp Lực Cảnh sơ kỳ nho nhỏ, cũng dám chiến đấu với ta, ngoan ngoãn theo ta trở về, cho ta hảo hảo hưởng thụ một phen, có lẽ còn có thể tha cho ngươi một mạng, dám cùng ta động thủ, lại đến mười người như ngươi cũng không phải đối thủ của ta!

Nhìn da thịt nữ tử vô cùng mịn màng, vẻ mặt Tô Quả cười dâm đãng.

- Nhiếp Vân, ta sai rồi, chẳng lẽ ngươi còn xem náo nhiệt không ra tay sao?

Nghe được Yêu nhân trước mắt cười dâm đãng, Dịch Thanh sợ tới mức cả người run run, quay đầu nhìn lại chỉ thấy thiếu niên cười nhìn mình chịu nhục, lập tức tức giận rống lên.

Mới vừa rồi mình còn hiểu lầm đối phương, hiển nhiên thiếu niên này là giả heo ăn thịt hổ, trong nháy mắt ký thác tất cả hi vọng vào

trên người thiếu niên tuổi không lớn lắm kia.

- Ra tay? Ngươi cho một Chí Tôn bị thương ra tay đối phó ta? Ngươi chưa tỉnh ngủ đi!

Tô Quả nghe được nàng nói, cảnh giác nhìn thoáng qua, khi nhìn thấy là một Chí Tôn bị thương, nhất thời thiếu chút nữa cười tắt thở.

Bất quá... Tiếng cười của hắn còn không có chấm dứt, đột nhiên nhìn thấy một thanh trường kiếm bắn qua.

Thình thịch!

Cả người biến thành bánh thịt, dán trên mặt đất.

- Ai nói Chí Tôn bị thương không thể giết chết ngươi...

Bên tai hắn nghe được câu nói sau cùng trong đời.

------oOo------

Chương 471: Mượn hơi (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái gì? Tô Quả bị giết?

- Tô Quả ngang dọc hoang dã nhiều năm như vậy, thủ đoạn bảo mệnh không có một trăm cũng có tám mươi, làm sao sẽ bị Chí Tôn một chiêu chém giết?

- Hơn nữa còn là Chí Tôn bị thương, ta không tin...

- Ta không nhìn lầm a, Tô Quả thật đã chết rồi?

Trong nháy mắt toàn bộ hoang dã tĩnh lặng lại, tất cả mọi người mở to hai mắt, nhìn người tuổi trẻ ở chính giữa kia, tất cả đều choáng váng

Một Chí Tôn, một kiếm đập Nguyên Thánh Cảnh thành thịt băm...

Trời ạ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Còn có thiên lý hay không?

- Tô Quả đã chết, các huynh đệ, giết những cường đạo này cho ta.

Dịch Xương kịp phản ứng, oa oa kêu to, liền xông ra phía trước, tiến vào trong đám cường đạo triển khai giết chóc

- Nguyên Thánh Cảnh... Một chiêu không chịu nổi? Hắn vẫn còn bị thương...

Thanh niên nhỏ gầy trước muốn giết Nhiếp Vân, nhìn thiếu niên cách đó không xa vẻ mặt không thèm để ý chút nào, lòng sắp điên rồi.

Nguyên Thánh Cảnh trong lòng hắn chính là trời, cường giả mạnh như vậy, ở trong tay thiếu niên kia một kiếm cũng chịu không nổi đã biến thành bánh thịt, mình lại dám nhục mạ hắn, dự định đánh lén giết chết...

May mà không làm như vậy, nếu không...

Nghĩ đến thiếu niên hạ sát Tô Quả, cách hơn mười mét cũng cảm thụ được một cỗ khí lãng khó có thể ngăn cản, nhất thời mặt mũi trắng bệch, cả người lạnh run.

Không chỉ thanh niên nhỏ gầy, ngay cả thân thể mềm mại của Dịch Thanh cũng run rẩy, không kiềm chế được

Vốn nàng nghĩ Nhiếp Vân cường thịnh trở lại cũng là một Chí Tôn, tuyệt không thể nào là đối thủ của mình, hiện tại loại quan niệm này triệt để lật đổ

Chính được xưng Vinh Thiên Thành đệ nhất thiên tài, nhưng so với thiếu niên này, sợ rằng ngay cả phế vật cũng không xứng...

Đây mới thật sự là thiên tài, buồn cười mình còn chỉ trích người ta

nói sạo...

- Tô Quả đã chết, chạy a…

Tô Quả vừa chết, như rắn mất đầu, chúng cường đạo không còn năng lực chống cự, chỉ chốc lát đã bị mọi người giết đại bại.

- Chúng ta dĩ nhiên chiến thắng Tô Quả?

- Chúng ta cư nhiên đánh bại Vinh Thiên Thành đệ nhất cường đạo Tô Quả...

Cường đạo toàn bộ đào tẩu, mọi người nhất thời hoảng hốt, nhìn về phía thiếu niên có vẻ bệnh, thương thế còn không có toàn bộ tốt kia, trong ánh mắt tràn đầy kính nể

Tô Quả được xưng Vinh Thiên Thành đệ nhất cường đạo, cũng không nói thực lực của hắn rất mạnh, mà là tính hắn giảo hoạt, thủ đoạn bảo mệnh nhiều, nhiều cao thủ cùng cấp bao vây tiễu trừ, cũng để hắn đào tẩu qua, hiện tại ở trong tay thiếu niên, lại như người bù nhìn, một kiếm bị đánh bạo, chấn động mãnh liệt để tất cả mọi người khó có thể tiêu hóa

Hơn nữa, nếu như không phải thiếu niên xuất thủ đánh chết Tô Quả, đừng nói đánh chạy cường đạo, sợ rằng nhóm người mình sẽ toàn quân bị diệt, một người cũng đừng nghĩ sống.

Nghĩ vậy nhãn thần của mọi người mang theo cảm kích

- Nhiếp Vân đại nhân, đa tạ ngươi đã cứu ta, để ta khỏi bị Yêu nhân vũ nhục...

Cảm kích nhất là Dịch Thanh.

Nếu như hôm nay không phải thiếu niên xuất thủ, một khi nàng bị bắt, nhớ tới Yêu nhân hoang dâm, kết quả có thể nghĩ!

- Ta hình như nhớ kỹ vừa có người nói ta ảo giác nha...

Nhiếp Vân cười ha hả.

Nghe được thiếu niên hơi trào phúng, sắc mặt Dịch Thanh đỏ lên, lúng túng không biết nên làm gì bây giờ

Vừa rồi đối phương nhắc nhở mình có cường đạo tới, mình nói người ta xuất hiện ảo giác, hiện tại hắn nói như vậy, làm mình hận tìm không được một cái lỗ để chui vào...

- Ha hả, ở đây còn có chút thụ thương không chết, ta xem ngươi vẫn là hỏi một chút, bọn họ thu tiền của người nào, lại muốn giết các ngươi!

Chứng kiến sắc mặt nữ hài đỏ tươi ướt át, chung quanh tìm chỗ bấu víu, Nhiếp Vân biết không thể nói nhiều, ngón tay chỉ cường đạo ở trên mặt đất bị mọi người trọng thương, trong lúc nhất thời còn chưa có chết, nói.

Vừa rồi Tô Quả nói mình thu tiền, muốn bắt mọi người đi, vừa lúc có thể hỏi một chút

- Ân!

Nghe được hắn nói, Dịch Thanh mới phản ứng, đi tới trước mặt những cường đạo kia.

Chỉ nghe một trận la lên thê thảm, chỉ chốc lát, vẻ mặt nữ hài mệt mỏi đi tới.

- Là người Giang gia làm!

- Giang gia? Ghê tởm, thực sự là khinh người quá đáng!

- Đường đường Vinh Thiên Thành đệ nhất gia tộc, dĩ nhiên cấu kết Yêu nhân cường đạo, thực sự là mất mặt!

- Ta trở lại nhất định bẩm báo lão gia chuyện này, hảo hảo đi hỏi một chút, người Giang gia còn có xấu hổ hay không?

Nghe nữ hài nói ra người phía sau màn chủ trì cường đạo, một đám đà khách đều tức giận đến nổ phổi, mỗi người gào thét, lòng

đầy căm phẫn.

- Được rồi, tất cả mọi người chớ ồn ào, hiện tại nghỉ ngơi thật tốt, khôi phục thể lực, sáng mai chúng ta liền chạy đi, tranh thủ trong vòng 3 ngày trở lại Vinh Thiên Thành, nếu chúng ta đã biết âm mưu của Giang gia, trở lại liền dễ làm, cùng lắm thì ngọc thạch câu phần, quyết không thỏa hiệp!

Cắt đứt mọi người phẫn hận, trên mặt Dịch Thanh lộ ra vẻ kiên nghị

- Không sai, ngọc thạch câu phần, quyết không thỏa hiệp!

Mọi người toàn bộ thét to vài tiếng, thái độ kiên định.

- Nữ hài này ngược lại cũng cương liệt!

Nhìn nhãn thần của Dịch Thanh cố định, trong lòng Nhiếp Vân tán dương một câu, không để ý đến mọi người nghị luận nữa, tiến vào trướng bồng tiếp tục tu luyện.

- Người này...

Thấy thiếu niên còn lãnh đạm hơn mình, nghĩ đến mình còn dự định cùng hắn nói mấy câu, không nghĩ tới hắn xoay người rời đi, Dịch Thanh tức giận đến liên tục giậm chân, không có biện pháp, cũng chỉ có thể trở về trướng bồng đi ngủ.

Suốt đêm không nói chuyện, trời vừa sáng mọi người liền khởi hành.

Liên tục đi ba ngày, quả nhiên thấy một tòa thành thị vắt ngang ở trước mắt.

Trải qua ba ngày khôi phục, thương thế trên người Nhiếp Vân đã hoàn hảo không tổn hao gì, tuy các chân khí triệt để bổ xung đầy đủ khí hải, còn kém rất xa, nhưng lực lượng bạo tăng gấp đôi, làm lực chiến đấu của hắn so với trước gia tăng gấp đôi.

10 vạn Tượng lực phối hợp với linh hồn Linh cấp trung kỳ, uy lực to lớn, cường giả Nguyên Thánh Cảnh đỉnh phong đi tới, sợ rằng

cũng có thể bị một chiêu chém giết.

Ba ngày nay, tất cả mọi người biết thiếu niên ở trước mắt thực lực mạnh mẽ, thái độ so với trước đây cũng bất đồng, tràn đầy tôn kính.

Nhiếp Vân biết đây là chuyện tất nhiên, liền lắc đầu, không để ý đến quá nhiều.

Ba ngày nay Dịch Thanh cũng tìm Nhiếp Vân nói vài lần, nghe khẩu khí, tựa hồ là muốn Nhiếp Vân hỗ trợ các nàng, bất quá Nhiếp Vân cuối cùng vẫn cự tuyệt.

------oOo------

Chương 472: Mượn hơi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mình bây giờ còn một đống chuyện cần xử lý, đám người phụ thân còn không tìm được, đệ đệ còn không có cứu sống, còn có nàng...

Thực không muốn phiền phức trong người.

- Nhiếp Vân đại nhân, sắp đến Vinh Thiên Thành rồi, ngươi đã cứu chúng ta, lần này mặc kệ nói như thế nào cũng phải để Dịch gia chúng ta bày tỏ cảm ơn một chút.

Thấy thành thị đang ở trước mắt, Dịch Thanh đi tới.

- Ân...

Biết đối phương còn muốn mượn hơi mình, bất quá suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân vẫn gật đầu.

Khôi phục thực lực, Nhiếp Vân liền cảm ứng một chút, phát hiện đám người phụ thân cách mình cực kỳ xa, muốn bay qua, chẳng biết năm nào tháng nào, hơn nữa, coi như thực lực của mình không kém, ở Phù Thiên Đại Lục phi hành, còn là rất nguy hiểm, phải nghĩ

biện pháp cưỡi Truyền Tống Trận!

Dịch gia này nếu là đại gia tộc ở Vinh Thiên Thành, hẳn có thể tìm được Truyền Tống Trận, để cho mình nhanh ly khai!

Sưu!

Hai người lời còn chưa nói hết, chợt nghe phía trước vang lên tiếng gió gào thét liên tiếp, mấy người bóng cao lớn đi nhanh tới.

Tới gần thành thị, Yêu thú không dám vây công nhân loại, có thể tự do phi hành.

- Giang Hiên trưởng lão, các ngươi tới đây làm gì?

Vài người vừa rơi xuống đất, Dịch Thanh liền nhận ra được, trên mặt âm trầm.

Giang Hiên đi tuốt ở đàng trước, chính là Giang gia trưởng lão cường giả Nguyên Thánh Cảnh hậu kỳ, lúc này đột nhiên đi tới, sợ rằng không có chuyện gì tốt.

- Giang gia chúng ta hoài nghi Dịch gia các ngươi cùng cường đạo Yêu nhân Tô Quả cấu kết muốn gây bất lợi cho Vinh Thiên Thành, các ngươi còn không xuống cho ta, tiếp thu kiểm tra?

Giang Hiên trưởng lão đi về phía trước, cười lạnh một tiếng, trong mắt tràn đầy âm hiểm.

- Chúng ta cấu kết với cường đạo Tô Quả? Cấu kết chắc là các ngươi a!

Thanh niên nhỏ gầy không nghĩ tới Giang gia vô sỉ như vậy, vừa ăn cướp vừa la làng, tức giận đến kêu to một tiếng.

- Làm càn! Ngươi tính toán vật gì, dám cùng ta nói như vậy!

Giang Hiên trưởng lão mở trừng hai mắt, ngón tay đột nhiên chỉ về phía trước.

Ba… một chút.

Thương cảm thanh niên nhỏ gầy, lần thứ hai bị quất bay trên mặt đất, máu hộc ra từng ngụm từng ngụm.

Người này thoạt nhìn gầy, nôn ra máu lại thật nhiều, chậm rãi thổ máu, hộc hộc thành thói quen... Thấy một màn như vậy, trong lòng Nhiếp Vân có chút ít ác ý nghĩ.

- Chẳng biết cấp bậc lễ nghĩa, chúng ta đã nắm giữ chứng cứ, nếu như các ngươi nói không cấu kết với Tô Quả, vì sao có thể an toàn từ hoang dã đi qua mà không bị cướp? Người đâu, mang nhân chứng tới!

Giang Hiên liên tục cười lạnh.

- Vâng!

Lập tức hai bóng người đè nặng một trung niên nhân đi tới.

Đó là một trung niên Yêu nhân, khí tức huyết tinh, vừa nhìn cũng biết là một cường đạo kinh nghiệm giết chóc.

Chính là một tiểu đầu lĩnh của Tô Quả, ở trong màn đêm buông xuống đào tẩu kia.

- Người này chính là thuộc hạ của Tô Quả, ngươi bây giờ nói đến cùng là chuyện gì xảy ra!

Giang Hiên hừ hỏi.

- Là bọn hắn, bọn họ và thủ lĩnh Tô Quả của chúng ta cấu kết, cho chúng ta đại lượng tiền tài, muốn chúng ta đánh lén Vinh Thiên Thành! Thủ lĩnh của chúng ta không đồng ý... Đã bị bọn họ giết!

Yêu nhân tiểu đầu lĩnh này chỉ Dịch Thanh, lên tiếng rống to.

- Ngươi...

Không nghĩ tới đối phương bỉ ổi như vậy, dĩ nhiên cùng Yêu nhân

liên hợp chung một chỗ muốn vu hãm mình, Dịch Thanh tức muốn điên.

- Thế nào, ngươi còn có lời gì để nói? Người đâu, bắt những tên cấu kết Yêu nhân này cho ta!

Giang Hiên hắc hắc cười âm hiểm, lên tiếng hét lớn.

- Người nào dám động thủ, ta sẽ giết hắn!

Dịch Thanh biết một khi bị bắt, còn muốn giải oan cũng đã trễ, lập tức hét lớn một tiếng, kiếm khí trên người như ba đào.

- Cha ngươi tới, có thể ta còn sợ vài phần, chỉ bằng ngươi cũng muốn đánh với ta? Nằm mơ!

Giang Hiên đi về phía trước một bước, trong mắt lóe lên lãnh ý tà ác.

- Vậy ngươi thử xem!

Dịch Thanh cũng không nhượng bộ, trộm nhìn thiếu niên, thấy hắn dựa vào trên đùi Đà thú, hàm răng cắn một cây cỏ xanh, một bộ sự tình không liên quan tới ta, tức giận đến lần thứ hai giậm chân, cắn răng.

Kỳ thực cũng không trách được người ta, người ta cùng mình bất quá bèo nước gặp nhau, đã cứu mình một lần, cũng không thể để cho người cứu lần thứ hai, thứ ba!

Cứu ngươi nhân tình, không cứu ngươi công đạo, chỉ có mình nợ người ta, người ta không nợ mình.

- Hắc hắc, ngươi đã muốn chết, ta liền không khách khí!

Giang Hiên đang chờ những lời này của nàng, nhe răng cười, thân thể nhoáng lên, khí tức Nguyên Thánh Cảnh hậu kỳ không hề che giấu thả ra ngoài, cường đại dâng trào không thể dao động.

Thấy hắn như vậy, Dịch Thanh biết trận chiến này là không thể

tránh được, cổ tay trắng noãn vừa đảo, một thanh thục nữ kiếm xuất hiện ở lòng bàn tay, rạch một cái, kiếm khí đập vào mặt.

- Hanh!

Đối mặt kiếm khí, Giang Hiên cười nhạt, bàn tay to hé ra, ngũ chỉ giống như bát huyền, không trung xuất hiện từng đạo bạch tuyến.

Mỗi một đạo bạch tuyến đều từ đầu ngón tay bắn ra, rậm rạp chằng chịt, nháy mắt đã che lại trường kiếm của Dịch Thanh.

- Phá!

Vừa chiến đấu, trạng thái của Dịch Thanh liền hoàn toàn bất đồng, tinh thần tập trung cao độ, nhướng mày, trong đôi mắt bắn ra quang mang cứng cỏi, cước bộ hơi nghiêng, thân thể mềm mại đong đưa giống như lá liễu, mũi kiếm đi qua lưới lớn do bạch tuyến hình thành, đâm thẳng tới yết hầu của Giang Hiên.

- Cũng không tệ lắm, bất quá... với ta vô dụng!

Ngón tay của Giang Hiên bắn ra, pháp lực Nguyên Thánh Cảnh hậu kỳ hùng hậu kích phá mũi kiếm, Dịch Thanh chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng hung mãnh xông tới, ngực cứng lại.

Đăng đăng đăng đăng… Lui về sau bảy tám bước, sắc mặt ửng đỏ.

Mặc dù nàng là thiên tài, nhưng thực lực quá yếu, so với Giang Hiên khác nhau một trời một vực.

- Đi theo ta đi, ta sẽ hảo hảo kiểm tra!

Đẩy lui nữ hài, Giang Hiên cười rộ lên, hai tay chia ra, pháp lực khổng lồ như dây thừng bao vây tới Dịch Thanh.

Rầm!

Biết một khi bị pháp lực của đối phương vây quanh, liền khó đào tẩu nữa, dưới chân Dịch Thanh lay động, giống như hồ điệp xuyên hoa, né tránh.

- Hồ Điệp linh bộ thật là không tệ, nhưng ta xem ngươi còn có thể kiên trì bao lâu!

Giang Hiên cười ha ha một tiếng, lần thứ hai chộp về phía trước, mỗi tiến lên một bước, mặt đất chấn động rất nhỏ một cái, phạm vi hoạt động của Dịch Thanh liền nhỏ một vòng, như bị hắn từng bước ép sát, động tác thân thể bị gông cùm xiềng xích.

- Nhiếp Vân đại nhân, van cầu ngươi mau cứu tiểu thư, trước kia là ta có mắt như mù, đắc tội ngươi, nhưng tiểu thư vô tội... thái độ làm người của nàng thiện lương, đối với hạ nhân cũng tốt, nếu như ngươi cứu hắn, muốn ta làm cái gì cũng được...

------oOo------

Chương 473: Vinh Thiên Thành thành chủ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy Dịch Thanh từ từ lạc hạ phong, tựa hồ không bao lâu nữa sẽ bị Giang Hiên bắt, thanh niên nhỏ gầy bò tới trước mặt Nhiếp Vân, trên mặt tràn đầy vẻ khẩn cầu.

Dịch gia cùng Giang gia có cừu oán, một khi Dịch Thanh bị Giang Hiên bắt, khẳng định phiền phức không nhỏ.

- Ân?

Thấy thanh niên nhỏ gầy bị thương nặng như vậy, lại vẫn nghĩ tới tiểu thư, Nhiếp Vân cảm khái một tiếng.

Tuy có đôi khi thanh niên nhỏ gầy này tàn nhẫn, nhưng toàn tâm toàn ý vì Dịch Thanh, không có ý nghĩ khác, chẳng qua là một mãng phu, làm việc thiếu suy tính mà thôi.

- Ai, rắc rối a, ngươi rõ ràng không muốn dính vào, lại không thể không dính vào nhiều!

Thở dài một tiếng, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Lúc này Dịch Thanh đã ở dưới Giang Hiên bức bách, không có đường lui, mỗi bước đi đều nỗ lực cực lớn, mồ hôi nhỏ giọt, tùy thời có thể hết lực ngã xuống.

- Lần này xong... chẳng lẽ sẽ bị bắt?

Trong lòng dâng lên một cảm giác vô lực, hàm răng của Dịch Thanh nhẹ cắn môi, đôi mắt buồn bã.

- Nếu quả thật bị bọn họ bắt, ta tình nguyện tự vận chết!

- Không cần tự sát, tập trung tinh thần, kiếm đâm tới vị trí vai của Giang Hiên!

Thời điểm trong lòng đã quyết định, bên tai truyền đến một thanh âm lười biếng. Nghe ngữ khí, đúng là thiếu niên vẫn đứng ở chỗ kia khoanh tay đứng nhìn.

Lúc này thiếu niên như trước cắn một cây cỏ khô, một bộ xa cách, thanh âm mới vừa rồi là hắn dùng phương pháp nào đó truyền tới.

- Ngươi... Làm sao ngươi biết ta nghĩ cái gì?

Dịch Thanh lại càng hoảng sợ, lẽ nào thiếu niên này là Đọc Tâm Sư có thể đọc được nội tâm của người khác?

- Không muốn chết thì động tác nhanh chút, không nên nói nhảm nhiều như vậy!

Nhiếp Vân vừa bực mình vừa buồn cười, dưới tình huống nguy hiểm như vậy, nữ hài lại vẫn lo lắng cái này.

Mình nào có thuật đọc tâm gì, vừa rồi trong mắt nàng lóe lên một đạo tử ý, nếu như ngay cả cái này cũng không nhìn ra, thiên phú Thiên Nhãn cũng quá tệ đi.

- Ngươi...

Dịch Thanh vẫn luôn như công chúa, đâu bị người nói như vậy, vành mắt đỏ lên, mặc dù biết giọng nói của đối phương bất hảo, cũng là vì cứu mình, nhưng có chút chịu không nổi, hàm răng cắn chặc, trường kiếm trong tay khua một cái, lửa giận liền phát tiết tới Giang Hiên.

Phù Thiên Đại Lục có thuyết pháp “vai vi mắt, tay vi khu”, lúc giao thủ, một khi cánh tay đi hướng khác, các đốt ngón tay chỗ vai giáp sẽ tràn tới pháp lực, nhãn lực tốt chỉ cần nhìn chăm chú chuẩn chỗ các đốt ngón tay, là có thể minh bạch ý đồ của đối phương, liệu địch tiên cơ.

Nên nói vai mắt đúng là các đốt xương chỗ vai.

Lúc này điểm bạc nhược của Giang Hiên đúng là ở đây, Dịch Thanh thẳng tắp đâm một cái, lập tức làm sắc mặt đối phương thay đổi.

- Ân?

Một tiếng thét kinh hãi, Giang Hiên lui về sau một.

Thấy vừa rồi vẫn bị động, dựa theo thiếu niên thuyết pháp đâm một kiếm, liền biến thành chủ động, trong mắt Dịch Thanh lóe lên hưng phấn, liếc nhìn thiếu niên, cánh tay khẽ giơ lên, kiếm pháp như mưa.

- Thiên đột, toàn cơ, hoa cái, tử cung, ngọc đường...

Bên tai thanh âm thiếu niên tiếp tục truyền đến, nói đều là từng huyệt vị, có thể tu luyện tới Bí Cảnh, tự nhiên hiểu rất rõ huyệt vị, lập tức ngưng thần tĩnh khí, không dám chậm trễ, dựa theo phương vị đối phương nói, từng kiếm đếm tới Giang Hiên.

- Cái gì?

Bên này khuôn mặt Dịch Thanh đắc ý, đối diện Giang Hiên lại như rơi vào thâm cốc.

Vốn mình đã nắm chắc phần thắng, nhưng nữ hài chẳng biết tại

sao từng chiêu tìm đến yếu điểm của mình, chỉ cần bị nàng đâm trúng, chân khí tuyệt đối sẽ lập tức gián đoạn, biến thành phế nhân!

- Ghê tởm, ghê tởm, đây là ngươi muốn chết, đừng trách ta không nể mặt! Hổ Khiếu Chưởng...

Sắc mặt tái xanh, đường đường cường giả Nguyên Thánh Cảnh bị một Pháp Lực cảnh sơ kỳ ép thành như vậy, hắn đã không còn cố kỵ mặt mũi, gào thét một tiếng, hai tay giơ lên, đánh ra công kích mạnh nhất.

Rống!

Chưởng phong như đao, khớp xương toàn thân khẽ động, phát sinh một tiếng hổ gầm, khí thế kinh người.

- Chiêu này phỏng chừng không ngăn được... Quên đi, đừng xem náo nhiệt, ngã xuống cho ta...

Nhiếp Vân thấy Giang Hiên thi triển ra chiêu này, biết bằng vào thực lực của Dịch Thanh, khẳng định không đỡ được, lập tức lắc đầu, linh hồn Linh cấp trung kỳ ngưng tụ thành một dây nhỏ, mạnh mẽ đâm tới Giang Hiên!

- A...

Giang Hiên bất quá là linh hồn Linh cấp sơ kỳ, bị Nhiếp Vân đâm một cái, trước mắt tối sầm, hỗn loạn, thi triển Hổ Khiếu Quyền một nửa liền biến thành mèo bệnh. Phù phù! Cả người ngã trên mặt đất.

- Giết hắn!

Đánh Giang Hiên ngã trên mặt đất, Nhiếp Vân truyền âm cho Dịch Thanh.

Giang gia có thể can đảm chạy tới ngăn cản, lại liên thủ Yêu nhân Tô Quả, nói rõ hai nhà mâu thuẫn đã không thể cởi bỏ, nếu là cừu nhân, Nhiếp Vân không chút lưu tình.

- Giết hắn...

Dịch Thanh hoảng sợ, trường kiếm để ở trên cổ Giang Hiên, sắc mặt tái xanh, tựa hồ tư tưởng đang đấu tranh kịch liệt.

- Dịch Thanh, Ngươi muốn làm gì, ta là Giang gia trưởng lão, ngươi dám giết ta, muốn Dịch gia triệt để bị Giang gia trả thù sao?

Giang Hiên bị linh hồn của Nhiếp Vân trùng kích bất tỉnh một chút liền tỉnh táo lại, thấy trường kiếm của nữ hài khoát lên cổ, thanh sắc câu lệ.

- Không làm gì, chuyện các ngươi liên hợp Tô Quả ta sẽ nói cho cha ta biết, để cha ta tìm thành chủ phân xử, công đạo tự tại nhân tâm, không phải là ngươi nói bậy là có thể lừa dối!

Nói đến đây bàn tay của Dịch Thanh vừa nhấc, đã thu trường kiếm lại, xoay người nhìn thoáng qua đám người Dịch Xương.

- Chúng ta đi!

Nói xong muốn rời khỏi.

Thấy nữ hài xoay lưng với mình, trong mắt Giang Hiên lóe lên một đạo hận ý, đột nhiên nắm tay sờ tới.

- Đi, chạy đi đâu, chết đi cho ta!

Lòng bàn tay nhiều hơn một cây chủy thủ, đâm tới Dịch Thanh!

Lần này đánh lén âm ngoan độc ác, căn bản không phải cường giả Nguyên Thánh Cảnh có thể làm ra.

Theo lý thuyết, Dịch gia, Giang gia đều là đại gia tộc của Vinh Thiên Thành, dù có mâu thuẫn cũng sẽ bận tâm mặt mũi. Làm như vậy, chẳng khác nào xé rách da mặt, nhưng Giang Hiên thực sự nuốt không trôi khẩu khí này. Đường đường Nguyên Thánh Cảnh trưởng lão thua ở trong tay một tiểu cô nương Pháp Lực cảnh sơ kỳ, thật sự là quá mất mặt, không giết, khó tiêu mối hận trong lòng.

- Ngươi...

Dịch Thanh không nghĩ tới mình bỏ qua đối phương một mạng, đối phương lại muốn hạ thủ, sợ đến biến sắc, còn muốn tránh né đã chậm.

Ô ô!

Đúng lúc này, không trung hiện lên một đạo minh hưởng bén nhọn. Một cục đá không lớn phá không bắn đến, nhắm thẳng tay của Giang Hiên, chích một chút, đã đánh nát bấy tay của hắn.

------oOo------

Chương 474: Vinh Thiên Thành thành chủ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- A...

Đau đớn kịch liệt làm Giang Hiên kêu thảm, hoảng sợ lui về phía sau mấy bước, ánh mắt lộ ra bất khả tư nghị.

Lúc này, nếu như hắn không biết phía sau Dịch Thanh có cao thủ ẩn dấu, thì chính là người ngu.

- Đây là có chuyện gì? Ngoài thành cãi lộn, các ngươi muốn làm gì?

Thời điểm thần sắc Giang Hiên bất định, Dịch Thanh có chút tức giận, không trung vang lên một tiếng hét lớn, một trung niên nhân rơi xuống.

- Thành chủ, Giang Hiên trưởng lão muốn bắt chúng ta, khi dễ một nữ tử yếu đuối, làm phiền ngươi thay ta làm chủ!

Thấy người trung niên này, sắc mặt Dịch Thanh dễ nhìn một ít, tiến lên ôm quyền nói.

Người tới đúng là Vinh Thiên Thành thành chủ, cường giả Nguyên Thánh Cảnh đỉnh phong.

Ba ngày nay, Dịch Thanh cũng nói cho Nhiếp Vân biết thế lực của Vinh Thiên Thành phân chia, thành chủ kỳ thực cũng không phải thực lực mạnh nhất của Vinh Thiên Thành, thực lực mạnh nhất là vị lão tổ kia của Giang gia, đã đạt tới Bí Cảnh đệ tam trọng sơ kỳ!

Mà phụ thân của Dịch Thanh, Dịch Thành cùng với thành chủ thực lực xấp xỉ, Nguyên Thánh Cảnh đỉnh phong.

Bao năm qua, Dịch gia cùng Giang gia đều tranh chấp không ngớt, bởi vì lợi ích, tất cả mâu thuẫn lớn nhỏ không ngừng tích tụ, tuy Giang gia có Bí Cảnh đệ tam trọng, nhưng Dịch gia cũng có nội tình bí mật, không thể khinh thường, đúng là như vậy, hai nhà mâu thuẫn nhỏ không ít, mâu thuẫn lớn lại không có.

Chỉ là sự cân bằng này, bị năm nay phá vỡ, Giang gia Giang Du, tham gia một tông môn thí luyện, thành công trở thành đệ tử nội môn, có tông môn này tham gia, thế cục liền phát sinh biến hóa, Dịch gia gần đây bị chèn ép không thở nổi.

- Muốn bắt các ngươi, Giang Hiên, tại sao muốn bắt bọn họ?

Nghe được lời của nữ tử, thành chủ nhìn về phía Giang Hiên, sắc mặt uy nghiêm.

- Thành chủ, ngươi đừng nghe nàng nói bậy, là nàng cấu kết Yêu nhân cường đạo Tô Quả, mưu toan mượn tay cường đạo, đối phó Vinh Thiên Thành chúng ta, hơn nữa ngươi hẳn là thấy, bây giờ là ta bị thương, hơn nữa ta có nhân chứng, không tin ngươi có thể hỏi một chút!

Giang Hiên chỉ Dịch Thanh.

- Cấu kết Tô Quả?

- Không sai, là nàng tìm thủ lĩnh của chúng ta, nói muốn làm ăn lớn, còn nói chỉ cần chúng ta đánh lén giết chết người của phủ thành chủ, liền cho chúng ta năm vạn linh thạch trả thù lao... những linh

thạch trên người ta chính là chứng cứ, nếu không ta một Yêu nhân nho nhỏ, làm sao có nhiều linh thạch như vậy?

Giang Hiên vừa nói chuyện, Yêu nhân tiểu đầu lĩnh kia liền vội vàng hô, ống tay áo run lên, rớt xuống trên trăm viên linh thạch thượng phẩm, những linh thạch này từng cái một linh khí sung túc, vừa nhìn liền biết phẩm chất không thấp.

- Thành chủ, lúc đó ngươi tự mình đặt quy củ, người cấu kết Yêu nhân, mưu toan hãm hại an nguy trong thành, giống nhau nghiêm trị không tha, hiện tại Dịch Thanh làm ra sự tình như vậy. Ngươi cũng sẽ không nương tay chứ!

Giang Hiên không âm không dương nói.

- Đương nhiên sẽ không nương tay, Dịch Thanh, hiện tại nhân chứng vật chứng đều ở đây, ngươi còn có cái gì muốn nói?

Thành chủ lông mi giương lên.

- Thành chủ, lẽ nào chỉ bằng lời từ một phía là có thể định tội ta?

Không nghĩ tới thành chủ sẽ nói như vậy, sắc mặt Dịch Thanh trở nên khó coi.

- Lời từ một phía? Ý của ngươi là ta xử sự bất công? Hiện tại nhân chứng vật chứng đều ở đây, ngươi còn có lời gì muốn nói? Hiện tại ta cho ngươi hai con đường tuyển trạch, thứ nhất, lập tức theo ta quay về phủ thành chủ, tiếp thu sự điều tra của ta. Thứ hai, để Giang Hiên mang ngươi đi, để hắn xử trí, chính ngươi lựa chọn!

Thành chủ chắp hai tay sau lưng, trong giọng nói mang theo uy nghiêm không thể kháng cự.

- Thành chủ ngươi...

Dịch Thanh tức giận đến mặt cười trắng bệch, cả người run run.

- Thành chủ anh minh, được rồi, thành chủ, những thuộc hạ này của Dịch Thanh ta hoài nghi có Yêu nhân trốn ở trong đó, cũng phải

lập tức mang đi. Có lẽ tại chỗ đánh chết, ngăn chặn hậu hoạn!

Nhìn sang đám người Dịch Xương, Nhiếp Vân,… tựa hồ Giang Hiên muốn tìm ra người dùng tảng đá đánh nát xương tay của hắn.

Bất quá nhìn một vòng, thủy chung không có phát hiện, khả năng hắn nằm mộng cũng nghĩ không được, xuất thủ với hắn là một Chí Tôn với hắn nhỏ hơn mấy cấp.

Chí Tôn cấp trong mắt hắn chỉ là con kiến hôi, cái gì cũng không tính.

- Ân, không sai, vì phòng ngừa Yêu nhân trà trộn vào quấy rối trật tự bình thường. Phải nghiêm túc xử lý, những người các ngươi đi với ta vào phủ thành chủ, ta muốn thẩm vấn từng người! Người phản kháng, ngay tại chỗ giết chết!

Thành chủ gật đầu, đại nghĩa lăng nhiên.

- Thành chủ, ngươi nghe lời từ một phía ngược lại cũng thôi, những người này đều là người của Dịch gia ta, nào có Yêu nhân gì?

Cố nén tức giận, Dịch Thanh đỏ bừng cả mặt.

Nguyên tưởng rằng thành chủ sẽ theo lẽ công bằng xử lý, không nghĩ tới chỉ nghe Giang Hiên nói, để cho nàng tức điên.

- Hanh. Yêu nhân thủ đoạn nhiều không đếm xuể, vì diện mạo là tộc nhân của ngươi, mới rất có thể là Yêu nhân trà trộn vào! Phải nghiêm túc điều tra!

Thành chủ ngôn ngữ như đinh đóng cột, không cho phản bác.

- Ngươi...

Dịch Thanh tức giận đến run run, đang muốn phản bác vài câu, chợt nghe một thanh âm lười biếng cắt đứt lời của mình.

- Ai, vốn không muốn quản nhiều, hiện tại xem ra mặc kệ không được, Dịch Thanh, lẽ nào ngươi không nhìn ra, thành chủ này đã

sớm thông đồng làm bậy với Giang Hiên, nói nhiều hơn nữa cũng vô ích!

Nói chuyện đúng là Nhiếp Vân, Dịch Thanh có khả năng còn không nhìn ra, hắn là lão quái vật sống mấy trăm năm, tình huống rõ ràng như thế còn không nhìn ra, vậy không bằng đâm đầu chết đi.

Rất rõ ràng, vị thành chủ "công chính nghiêm minh" kia, trên thực tế là cùng Giang Hiên một phe, nếu không sẽ không nói chuyện như vậy.

Vốn Nhiếp Vân chỉ muốn vào thành, bằng vào thế lực Dịch gia tìm được Truyền Tống Trận, không muốn dính vào chuyện thị phi, dù sao nơi này không giống Khí Hải đại lục, Khí Hải đại lục đệ nhất nhân, ở chỗ này không khác du côn cắc ké, ở trong hồ cá có thể xưng vương xưng bá, ở biển rộng lộ diện một ngày, chẳng khác nào một con đường chết.

Ai biết Hoa đại nhân kia ở nơi này có gian tế, thám tử hay không? Một khi bị phát hiện, trốn cũng trốn không thoát!

Không muốn dính vào chuyện thị phi, liền vị tất không có thị phi, người thành chủ này khi dễ đến trên đầu, nếu như có thể nhịn xuống, vậy thì đi làm con rùa đi.

- Nhiếp Vân... Thành chủ là tồn tại có quyền thế nhất Vinh Thiên Thành, cường giả Nguyên Thánh Cảnh đỉnh phong, làm sao sẽ cấu kết Giang gia...

Nghe thiếu niên nói, Dịch Thanh cũng hiểu được, tuy trong lòng phẫn nộ, nhưng cũng biết thực lực của thành chủ, vội vã nhắc nhở một câu.

------oOo------

Chương 475: Diễm Hỏa Sư (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hắc hắc, biết ta là thành chủ thì tốt rồi, thân là Vinh Thiên Thành thành chủ, công bình công chính xử lý sự tình, Dịch Thanh, ngay cả cha ngươi cũng không dám lời vô ích, thuộc hạ của ngươi tính toán là vật gì! Cái này là hạ nhân của ngươi, không có quy củ như vậy? Hanh, có hạ nhân không hiểu quy củ, không biết cấp bậc lễ nghĩa như vậy, xem ra chuyện cấu kết Yêu nhân này không cần tra xét, nhất định là có, hiện tại ta liền phán xử những người này tử hình, lập tức hành hình... Tiểu tử này là người thứ nhất!

Nhiếp Vân vẫn chưa trả lời, thành chủ liền cười lạnh một tiếng, hai mắt như nhìn người chết, lộ ra sát ý.

Ngón tay của Thành chủ điểm tới Nhiếp Vân.

Không khí chung quanh như bị cầm giữ, tựa hồ vô luận Nhiếp Vân đào tẩu làm sao, cũng trốn không thoát đối phương bao phủ.

- Ha hả!

Nhiếp Vân cũng không tránh né, khẽ cười một tiếng, cây cỏ khô trong miệng bắn ra.

Sưu!

Ở dưới linh hồn Linh cấp trung kỳ gia trì, mặc dù một cọng cỏ cũng không khác thần binh lợi khí, nháy mắt liền bay đến trước mặt thành chủ.

Xì!

Ngón tay của Thành chủ bị tước mất một nửa.

- A?

- Thiết Chưởng công của Thành chủ ngay cả Hoàng tộc thượng phẩm binh khí cũng có thể bóp nát, lại bị một cọng cỏ tước đứt?

Thấy một màn trước mắt, tất cả mọi người chấn động, tròng mắt rơi trên mặt đất.

- Thật mạnh...

Thân thể của Dịch Thanh càng quơ quơ, vốn nàng đã cảm thấy thực lực của Nhiếp Vân rất lợi hại, không nghĩ tới còn đánh giá thấp thiếu niên này.

- A... Ngươi muốn chết!

Ngón tay bị chém đứt, hai mắt thành chủ trở nên đỏ đậm, trở tay chẳng biết từ đâu chộp tới một thanh trường thương, đâm tới Nhiếp Vân.

Ầm ầm!

Lực lượng của cường giả Nguyên Thánh Cảnh đỉnh phong mượn trường thương bộc phát ra, pháp lực dâng trào cường đại, như gió bão mưa sa, người tu vi yếu bị gió phất một cái liền ngã xuống đất.

- Nguy rồi...

Thấy thành chủ nổi giận bạo phát lực lượng, sắc mặt Dịch Thanh trở nên trắng bệch.

Nguyên Thánh Cảnh đỉnh phong thực quá mạnh mẻ, cường đại đến ngay cả tâm tư phản kháng cũng không có, thiếu niên ở trước mắt thật có khả năng đỡ nổi sao?

Ở thời điểm nàng suy nghĩ lung tung, liền thấy thiếu niên vẫn không thèm quan tâm đột nhiên động, giống như thiểm điện, đâm tới trường thương, nhẹ nhàng rạch một cái, liền đi tới trước mặt thành chủ, đồng thời cánh tay nhẹ nhàng trảo một cái.

Kẽo kẹt!

Thành chủ muốn lui về phía sau né tránh, lại phát hiện trong mắt đối phương lóe ra một tia huyết sắc, trước mắt tối sầm, đã bị bóp lấy cổ.

- Nói chuyện với ngươi là cho ngươi mặt mũi, ngay cả hoàng đế ta cũng giết mấy cái, còn sợ một phá thành chủ như ngươi? Ở trước

mặt ta trang bức, tính toán vật gì vậy!

Nắm cái cổ của thành chủ, Nhiếp Vân hừ một tiếng, bàn tay run lên.

Lạch cạch!

Thành chủ ngã trên mặt đất, cả người cứng còng.

- Này...

Thấy Thành chủ bị thiếu niên một chiêu đánh nằm trên mặt đất, đứng cũng đứng lên không nổi nữa, đám người Giang Hiên thiếu chút nữa thở không nổi, sợ đến cả người run run, liên tiếp lui về phía sau.

Thực lực của Thành chủ mạnh hơn hắn, cũng bị một chiêu đánh ngã, mình khẳng định càng không phải đối thủ! Nói như vậy, vừa rồi tảng đá kia chính là thiếu niên này ném!

Thoạt nhìn mười bảy, mười tám tuổi, thực lực Chí Tôn đã đánh ngã Thành chủ tu vi Nguyên Thánh Cảnh, đây là người sao?

- Còn muốn chạy? Ngươi cũng nằm xuống đi!

Không để ý tới hắn lời vô ích, bàn tay của Nhiếp Vân trảo một cái, giống như linh xà xuất động bắn ra!

Lạch cạch! Cao thủ Nguyên Thánh Cảnh hậu kỳ, đường đường cường giả siêu cấp Giang gia, cũng như Thành chủ, dán ở trên mặt đất.

- Mấy người các ngươi cũng như vậy a!

Nếu động thủ, Nhiếp Vân cũng không cần thiết giả bộ làm người tốt, một chưởng một người, người Giang gia kể cả Yêu nhân tiểu đầu lĩnh kia, đồng thời nằm trên đất, sinh tử chẳng biết.

Thành chủ cùng Giang Hiên không thể giết chết, dù sao bọn hắn đại biểu cho địa vị, nhưng mấy người này chết liền chết, không có vấn đề gì to tát.

- A...

Nhiếp Vân vừa động thủ, mạnh mẽ vang dội, tốc độ cực nhanh, đợi đám người Dịch Thanh phản ứng lại, đường đường cao thủ nổi danh nhất Vinh Thiên Thành đã nằm trên đất, thấy hết thảy, tất cả mọi người nuốt nước miếng, hàm răng phát run.

Thành chủ ở thành này địa vị cao nhất, dù thực lực cường thịnh trở lại cũng không dám đắc tội, bây giờ bị đánh nằm úp sấp trên đất, trực tiếp lật đổ thế giới quan của mọi người.

Đúng như Nhiếp Vân nói, này cũng không có gì, trước đây hoàng đế đế quốc mình cũng một kiếm một người, không lưu tình chút nào, một Thành chủ nho nhỏ mà thôi, không coi vào đâu.

- Thành chủ này cùng Giang Hiên đều chưa chết, các ngươi trói lại mang về, sợ rằng Giang gia rất nhanh sẽ tìm đến!

Thấy mọi người có chút si ngốc, Nhiếp Vân phân phó một tiếng.

- Nhiếp Vân, đả thương Thành chủ, chuyện này gây náo hơi lớn rồi, nếu không ngươi chạy nhanh đi, dù thế nào ngươi chỉ là một khách qua đường, ly khai Vinh Thiên Thành sẽ không người biết...

Dịch Thanh từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, nhớ tới chuyện này mang tới hậu quả, trên mặt lộ ra lo âu nồng đậm.

- Ha hả, ta đi Dịch gia các ngươi thì đã làm sao? Không phải một Thành chủ nho nhỏ sao, không có việc gì!

Dịch Thanh làm cho hắn ly khai, làm cho Nhiếp Vân âm thầm gật đầu, xem ra nữ tử này tâm tư xác thực rất đơn giản tinh khiết, không có mang ý gì xấu.

- Không có việc gì? Ngươi đả thương là người đứng đầu Vinh Thiên Thành a...

Nghe thiếu niên nói không nhanh không chậm, Dịch Thanh có chút phát điên.

Người đứng đầu một thành ở trong mắt mình cao không thể leo tới, sao nghe khẩu khí của thiếu niên như tiện tay đập chết một con ruồi vậy?

- Ha hả, các ngươi nhanh trói hai tên này lại mang đi a!

Không để ý tới Dịch Thanh, Nhiếp Vân thuận miệng phân phó đám người Dịch Xương.

- Vâng!

Đám người Dịch Xương vội vã ba chân bốn cẳng nhốt đám người Thành chủ cùng Giang Hiên vào lồng sắt, Thành chủ nguyên bản cao cao tại thượng, lúc này bị bọn họ vặn thành bánh quai chèo, chân cùng miệng đặt chung một chỗ, mắt cọ ở trên cái mông của Giang hiên...

Thấy một màn như vậy, đầu Dịch Thanh muốn phát nổ.

Xem ra thuộc hạ của mình bình thường có chút hiền lành, kỳ thực cũng có thiên phú bạo lực... Đây chính là Thành chủ a, nhân vật cao cao tại thượng, hiện tại ngay cả chó cũng không bằng...

Ai, quên đi, mặc kệ nói như thế nào Nhiếp Vân này cũng là vì cứu mình, nếu như hắn không ra tay, ngày hôm nay chỉ sợ cũng sẽ bị lăng nhục.

Thật như vậy, mình chỉ có thể chết!

Trước sau đều là chết, chí ít bây giờ còn sống thật tốt...

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Dịch Thanh liền dễ chịu một ít.

------oOo------

Chương 476: Diễm Hỏa Sư (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân đại nhân, đa tạ ngươi cứu tiểu thư! Trước ta còn từng dự định giết ngươi, nếu như ngươi muốn xử trí, liền xử trí ta đi!

Thanh niên nhỏ gầy giùng giằng đi tới, nhìn về phía Nhiếp Vân, vẻ mặt kiên quyết.

Thẳng đến lúc này hắn mới biết thiếu niên ở trước mắt có bao nhiêu kinh khủng, ý nghĩ ban đầu của mình là buồn cười bực nào!

Nếu như ngày đó mình động thủ, sợ rằng hiện tại đã sớm biến thành thi thể, cường giả như Nhiếp Vân, dù trọng thương, cũng tuyệt không phải là tiểu nhân vật như mình có thể xâm phạm.

- Ha hả!

Thanh niên nhỏ gầy này có đôi khi ngu ngốc, nhưng người ngốc phúc hậu, cũng tính là một hán tử, Nhiếp Vân cũng không ngại, vỗ vỗ bờ vai của hắn, xoay người nhảy lên mình Đà thú.

- Đi, chúng ta vào thành đi!

Đứng ở trên người Đà thú, Nhiếp Vân nhìn về phía đám người Dịch Xương, chỉ về phía trước.

- Được! Vào thành!

Thấy thiếu niên nháy mắt đánh ngã đã Giang gia trưởng lão, lại đả đảo Thành chủ thiên vị, lúc này không chỉ không trốn, còn muốn vào thành, trong ánh mắt mọi người đều lộ ra sùng bái cùng lửa nóng, hưng phấn thở phào, huyết dịch cả người sôi trào thiêu đốt.

- Thật là một người kỳ quái...

Thấy thuộc hạ của mình theo mình bao nhiêu năm, bởi vì một đôi lời của thiếu niên liền biến thành người ái mộ cuồng nhiệt của hắn, Dịch Thanh miệng lẩm bẩm, liên tục ném qua bạch nhãn.

Người này thoạt nhìn không được tốt lắm, ngược lại có thiên phú đầu độc người, không chỉ thuộc hạ của mình, ngay cả mình...

Chẳng biết nghĩ đến cái gì, sắc mặt Dịch Thanh đỏ lên.

- Ân, Dịch Thanh tiểu thư, ngươi làm sao vậy? Mặt đỏ như vậy, lẽ nào bị thương?

Ngay thời điểm Dịch Thanh suy nghĩ lung tung, bên tai đột nhiên vang lên thanh âm của thiểu niên, nghe được câu hỏi, nàng chỉ cảm thấy sắc mặt nóng lên, như ánh nắng chiều.

Quay đầu nhìn thấy vẻ mặt của thiếu niên “quan tâm” nhìn mình, Dịch Thanh nhịn không được đáy lòng gắt một cái, quay đầu đi, nói sang chuyện khác.

- Nhiếp Vân, ngươi rốt cuộc là... cường giả Bí Cảnh hay Chí Tôn?

Nhìn khí tức cùng hình dạng, thiếu niên ở trước mắt tuyệt đối là một Chí Tôn, nhưng bàn về sức chiến đấu, Thành chủ là Nguyên Thánh Cảnh đỉnh phong cũng không đở nổi... dù nghe nói qua vượt cấp chiến đấu, cũng chưa từng thấy qua vượt nhiều cấp như vậy a!

Này có chút nghịch thiên rồi!

- Bí Cảnh? Chí Tôn? Ngươi có thể coi ta là Chí Tôn, cũng có thể coi là Bí Cảnh!

Nhiếp Vân nào biết đâu rằng tâm tư của nữ tử, thấy nàng không có việc gì liền yên lòng, nhức đầu nói.

Kỳ thực đối với thực lực của mình, hắn cũng rất bất đắc dĩ, muốn nói mình là Chí Tôn, nhưng đã có lực lượng cùng sức chiến đấu mà rất nhiều Pháp Lực cảnh, Nguyên Thánh Cảnh không có, nói mình là Bí Cảnh, lại chưa vượt qua bình cảnh.

Có thực lực lợi hại như vậy, là bởi vì linh hồn đạt tới Linh cấp trung kỳ, mà đột phá, là bởi vì đệ đệ...

- Không muốn nói coi như thôi...

Nghe được thiểu niên nói chuyện, nữ hài một trận không nói gì, nào có thực lực như vậy? Trở thành Chí Tôn cũng được, trở thành Bí

Cảnh cũng được... Nhất định là hắn không muốn nói!

Ghê tởm... Trong lòng nghĩ, đang định quay đầu lại hỏi một chút, lại phát hiện thiếu niên đang ngồi ở trên lưng Đà thú, ngơ ngác nhìn trời chiều, nhãn thần mang theo ưu thương cùng tịch mịch, tựa hồ trong lòng ẩn chứa quá khứ cực kỳ bi thương.

- Hắn...

Thấy bộ dáng của thiếu niên như thế, Dịch Thanh liền im lặng, trong lòng chẳng biết tại sao nổi lên một tia khổ sở, cũng có chút ngây dại.

...

Không có ngăn cản, đoàn người rất nhanh tiến nhập Vinh Thiên Thành.

Xem ra lần này Thành chủ đi ra vẫn không có thông tri người khác. Mọi người đi vào cửa thành, thủ vệ đội căn bản không có phát hiện cái gì, sợ rằng nằm mộng cũng nghĩ không được Thành chủ của bọn họ lúc này đang như người chết nằm ở trên lưng Đà thú.

Tuy Vinh Thiên Thành không quá nổi danh, nhưng rốt cuộc là thành thị của Phù Thiên Đại Lục, so với Khí Hải Đại Lục Quang Minh thành thì lớn hơn nhiều lắm, thương lữ lui tới hành tẩu đại bộ phận đều là Khí Tông cấp, một ít lão bản cửa hàng càng là Chí Tôn!

Bất quá những thứ này đều là Chí Tôn bình thường, đừng nói Thiên bảng, Bí Cảnh tiềm lực bảng, ngay cả Địa Bảng chưa từng đạt được.

Tạo Hóa khí trong thành thị được đại trận hội tụ, so với ngoại giới nồng nặc hơn nhiều, ở trong này tốc độ tu luyện nhanh hơn.

Rất nhanh, mọi người đến trước một phủ đệ to lớn, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn, trên đó viết hai chữ Dịch phủ, đến Dịch gia rồi.

Vào Dịch phủ, Nhiếp Vân lập tức được coi là quý khách chiêu đãi.

Dịch gia gia chủ, cũng chính là phụ thân của Dịch Thanh… Dịch Thành, là một cường giả Nguyên Thánh Cảnh đỉnh phong. Cường giả loại này, tạo thành Nguyên Thánh thể, dựa theo đạo lý, hẳn là tinh thần chấn hưng, nhưng bây giờ nhìn lại tinh thần uể oải, tựa hồ bị Giang gia chèn ép có chút thở không nổi, tinh thần có chút tiều tụy.

- Cha, hiện tại thế nào? Ta ở bên ngoài trù bị được một ít, khoảng chừng chừng mười vạn linh thạch hạ phẩm!

Thấy bộ dáng của phụ thân, Dịch Thanh nói thành quả chuyến này ra.

Lần này nàng đi ra ngoài là nghĩ biện pháp vay tiền giúp gia tộc vượt qua cửa ải khó khăn, Nhiếp Vân ở trên đường tới, nghe những người khác nói một lần, đã đoán một tám chín phần mười.

- Chừng mười vạn linh thạch hạ phẩm, đoạn thời gian trước còn có thể, hiện tại sợ rằng không được!

Vẻ mặt Dịch Thành tang thương, thở dài một tiếng, nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Được rồi, vị này ngươi còn không có giới thiệu cho ta một chút!

- Vị này chính là Nhiếp Vân đại nhân, một đường nhờ có hắn đã cứu chúng ta, nếu không nữ nhi chết chắc rồi!

Dịch Thanh chậm rãi kể lại chuyện trên đường một lần, thời khắc mấu chốt mặc dù không thêm mắm thêm muối, cũng làm Dịch Thành cả kinh đến đổ mồ hôi lạnh.

Hắn chỉ có một đứa con gái như vậy, nếu quả thật xảy ra chuyện gì, lòng muốn chết cũng có.

- Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, Dịch Thành ở đây đa tạ Nhiếp Vân đại nhân!

Dịch Thành đứng dậy, bái một cái, thái độ cung kính.

- Dịch tiền bối đừng khách khí!

Nhiếp Vân vội vã đỡ hắn dậy, cánh tay mới vừa tiếp xúc đối phương, đã cảm thấy một cổ lực lượng đè ép xuống, cổ lực lượng này cũng không ác ý, tựa hồ để tỏ lòng cảm tạ, phải vái một cái.

Cười nhạt một tiếng, lực lượng của Nhiếp Vân theo bàn tay nghênh đón, nhẹ nhàng nhắc tới, đã trung hoà lực lượng của Dịch Thành, đỡ hắn dậy.

Lần này động tác của hai người vừa nhanh, lại nhỏ, không có bất kỳ năng lượng

ba động, ngoại nhân xem ra đều nghĩ là khách và chủ khách khí, cực kỳ lễ phép, cực kỳ khoái trá.

- Lợi hại!

Cảm thụ được cổ lực lượng vọt tới kia, trong lòng Dịch Thành rùng mình.

------oOo------

Chương 477: Diễm Hỏa Sư (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiếu niên trước mắt này thoạt nhìn không kém nữ nhi mình nhiều, nhưng chân khí trong cơ thể như vực như biển, vừa rồi tuy không đem hết toàn lực, nhưng cao thủ giao thủ điểm đến đó thì ngừng, liền biết thiếu niên trước mắt này chỉ nói riêng về lực lượng liền tuyệt không kém mình bao nhiêu, nếu như bàn về trình độ chân khí hùng hậu mà nói, mười người cũng cản không nổi!

- Anh hùng xuất thiếu niên a, không nghĩ tới vị tiểu huynh đệ này, tuổi tác không lớn, thực lực mạnh, chân khí hùng hậu, làm ta cũng mặc cảm!

Ngồi trở lại vị trí, Dịch Thành vừa cảm khái vừa lắc đầu, ánh mắt

nhìn về phía Nhiếp Vân lộ ra vẻ kính nể.

- Ha hả, tiền bối khách khí!

Nhiếp Vân cũng không nói nhiều, đáp lại một câu, đột nhiên mở miệng hỏi:

- Vừa nghe các ngươi nói, hình như sinh ý của Dịch gia cùng Giang gia không bình thường, sẽ không phải có xung đột gì mới chứ, tại sao có thể có mâu thuẫn lớn như vậy?

Trước nghe bọn hắn nói vài câu, tựa hồ Dịch gia cùng Giang gia làm sinh ý lộ tuyến hoàn toàn bất đồng, dựa theo đạo lý, không nên sản sinh xung đột mới phải, vì sao sẽ xuất hiện mâu thuẫn như thế?

- Này...

Nghe được Nhiếp Vân hỏi, Dịch Thành do dự một chút.

- Cha, Nhiếp Vân đại nhân nguyện ý giúp chúng ta, hiện tại đả thương Giang Hiên cùng Thành chủ, nếu chúng ta vẫn bảo thủ bí mật, không tìm người kết minh, sớm muộn gì cũng sẽ bị bọn họ bức chết!

Nhìn bộ dạng của phụ thân, Dịch Thanh cắn răng một cái nói.

- Ân, đúng, hiện tại Giang gia không chịu buông tay, chúng ta không thi thố mà nói, sớm muộn gì cũng có thể cửa nát nhà tan, chỉ là chuyện này làm cho Nhiếp Vân tiểu huynh đệ bị liên lụy, thực sự là băn khoăn!

Nghe được nữ nhi quyết định, Dịch Thành lắc đầu, nhớ tới trong khoảng thời gian này gia tộc quẫn bách, thở dài một tiếng.

- Nói ra tiểu huynh đệ ngươi cũng đừng chê cười, trên thực tế hai nhà chúng ta tranh cãi, chủ yếu là vì một bảo tàng!

- Bảo tàng?

Nhiếp Vân sửng sốt.

- Không sai, chẳng biết tiểu huynh đệ có biết thiên phú đặc thù hay không?

Dịch Thành đột nhiên hỏi.

- Biết!

Nhiếp Vân gật đầu.

Mình bây giờ một người thân kiêm thập đại thiên phú đặc thù, nếu như nói hắn không biết, sợ rằng trên đời này không ai biết được.

- Chẳng biết có nghe nói qua Diễm Hỏa Sư hay không?

Dịch Thành gật đầu, tiếp tục hỏi.

- Diễm Hỏa Sư? Trước đây ta nghe nói qua một chút, một loại thiên phú đặc thù, có Diễm Hỏa đan điền, trong cơ thể có thể sản sinh hỏa diễm cực nóng, đi ngang qua nham thạch nóng chảy mà thân thể không bị chút tổn thương nào, sinh ra hỏa diễm so với Đan Hỏa của luyện đan sư càng thêm bá đạo, là một loại hỏa diễm chuyên môn dùng cho chiến đấu, một trong Ngũ Hành thiên phú!

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân giải thích.

Mặc dù đối với rất nhiều thiên phú đặc thù biết không rõ ràng lắm, nhưng Diễm Hỏa Sư kiếp trước còn nghe nói qua, quanh thân có thể sản sinh hỏa diễm, bất đồng Đan Hỏa của luyện đan sư, Luyện Khí chi hỏa của Luyện Khí sư, loại hỏa diễm này chuyên môn dùng cho chiến đấu, công phạt, cực nóng không gì sánh được, có năng lực đốt sông nấu hải, là một trong các Ngũ Hành thiên phú nổi danh nhất.

Ngũ Hành thiên phú, thiên phú đặc thù đứng trước ba mươi, kim mộc thủy hỏa thổ, nói riêng về sức chiến đấu, Diễm Hỏa Sư chí ít có thể xếp thứ hai!

- Tiểu huynh đệ không chỉ thực lực mạnh, kiến thức cũng lớn, lợi

hại, lợi hại! Dịch Thanh, còn không để Nhiếp Vân huynh đệ nhìn thiên phú đặc thù của ngươi?

Nghe thiếu niên thuận miệng nói ra Diễm Hỏa Sư, đồng thời nói rõ ràng như vậy, Dịch Thành tán dương một tiếng, quay đầu nhìn về phía nữ nhi.

- Vâng!

Dịch Thanh gật đầu, ngón tay điểm về phía trước, một cổ nhiệt hỏa chui ra, hỏa diễm hừng hực toàn bộ do pháp lực biến thành, tựa hồ có thể thiêu đốt cả gian phòng.

- Ngươi là Diễm Hỏa Sư?

Thấy hỏa diễm này, Nhiếp Vân làm sao không biết, vẻ mặt cười khổ.

- Xem ra là ta bêu xấu, bằng vào thân phận của Diễm Hỏa Sư của ngươi, vượt cấp chiến đấu, đánh chết Tô Quả kia không khó lắm a!

- Nhiếp Vân đại nhân thật biết nói đùa, ta đích xác có thể vượt cấp chiến đấu, bất quá tối đa có thể đánh một Pháp Lực cảnh đỉnh phong, căn bản không phải đối thủ của Nguyên Thánh Cảnh!

Thu hồi hỏa diễm, sắc mặt của Dịch Thanh hơi đỏ lên.

- Ta cảm giác hỏa diễm này uy lực rất mạnh, chỉ cần vẫn thiêu đốt, coi như Tô Quả cũng không thể gần người!

Thấy nữ hài lúng túng, Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

Diễm Hỏa Sư, một trong các thiên phú thuộc Ngũ Hành, hỏa diễm cực nóng cường đại, thật muốn đốt cháy, coi như Tô Quả là Nguyên Thánh Cảnh, cũng không thể gần người, thì làm sao chiến thắng nàng?

- Ngươi không phải là Diễm Hỏa Sư, không biết chân khí chuyển hóa thành hỏa diễm, tiêu hao rất nhiều pháp lực, ta chỉ là cho ngươi nhìn một chút, chân khí trong cơ thể liền tiêu hao gần một nửa, lúc

cùng người chiến đấu tối đa chỉ có thể bất ngờ công kích, muốn dùng hỏa diễm đi đốt người, sợ rằng người khác chuyện gì cũng không có, ta liền chân khí hao hết, tươi sống mệt chết!

Dịch Thanh lắc đầu.

- Chỉ như vậy, chân khí của ngươi liền tiêu hao phân nửa?

Nhiếp Vân lại càng hoảng sợ.

Trước khi mình có thập đại thiên phú, những thiên phú cấp bậc cao hơn Diễm Hỏa Sư cũng có, nhưng không có cái nào tiêu hao chân khí quá nhiều a?

Cùng người chiến đấu, nếu như đối phương không có việc gì, chân khí của mình hết sạch sẽ, liền gặp bi kịch thực sự, thảo nào dọc theo đường đi mình không thấy Dịch Thanh triển lộ qua thân phận Diễm Hỏa Sư, nguyên lai là sợ chân khí tiêu hao quá nhiều.

Dù sao không phải là tất cả mọi người đều có Khí Hải biến thái như hắn.

- Ân!

Dịch Thanh gật đầu nói:

- Sở dĩ ta không dám thả hỏa diễm ra ngoài, là vì sợ tiêu hao sạch sẽ!

- Nguyên lai như vậy...

Nhiếp Vân lắc đầu, nghĩ tới điều gì, đột nhiên mở miệng nói:

- Được rồi, ngươi có thể lấy Diễm Hỏa khí của ngươi cho ta cảm thụ một chút hay không?

Diễm Hỏa Sư, thiên phú bài danh trước ba mươi, nếu như mình có, thực lực khẳng định còn có thể lần thứ hai tăng lên.

- Tốt!

Dịch Thanh không biết thiếu niên có ý tứ gì, còn tưởng rằng hắn hiếu kỳ, gật đầu đi tới, ngón tay điểm một cái, một cổ khí lưu trào vào lòng bàn tay của Nhiếp Vân.

- Đa tạ!

Cảm thụ khí lưu cực nóng, trong lòng Nhiếp Vân khẽ động, đan điền thứ mười một răng rắc một tiếng, liền biến thành Diễm Hỏa đan điền.

Tuy trong lòng mừng như điên, nhưng trên mặt lại không hiển lộ ra, quay đầu nhìn về phía Dịch Thành.

- Dịch Thành tiền bối, vừa rồi ngươi nói một chỗ bảo tàng, lẽ nào có quan hệ tới Diễm Hỏa Sư?

------oOo------

Chương 478: Đứng hàng thứ 18 (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân, bảo tàng này giấu ở trong hỏa sơn, chỉ có Diễm Hỏa Sư mới có thể an toàn tiến nhập, Giang gia bức bách chúng ta. Trên thực tế là muốn mượn dùng thân phận Diễm Hỏa Sư của Thanh nhi, tiến nhập trong đó!

Dịch Thành nói.

- Sâu trong hỏa sơn? Lẽ nào tiền bối lưu lại bảo tàng cũng là vị Diễm Hỏa Sư?

Giấu bảo tàng ở chỗ sâu trong hỏa sơn, thật là hảo thủ đoạn, người bình thường thật đúng là vào không được.

- Có phải Diễm Hỏa Sư hay không ta không rõ ràng lắm, bất quá, vị tiền bối này đích thật là có thiên phú đặc thù, hơn nữa còn là thiên phú đặc thù bài danh trước mười Nguyên Khí Sư!

Dịch Thành suy nghĩ một chút nói.

- Nguyên Khí Sư? Đây là cái gì?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Thiên phú đặc thù mình nghe nói qua không ít, Nguyên Khí Sư thì mình thật đúng là lần đầu tiên nghe được.

- Nguyên Khí Sư cực kỳ hiếm thấy, ngươi chưa nghe nói qua cũng rất bình thường, căn cứ tin tức ta biết. Thiên phú như thế từ xưa đến nay cũng không có xuất hiện mấy người! Cũng đúng, thiên phú bài danh trước mười mỗi một người đều quý trọng không gì sánh được, mấy vạn năm không hiện ra một vị, nếu xuất hiện, nhất định là dấu hiệu thế gian đại loạn!

Đối với Nhiếp Vân không biết, Dịch Thành cũng không thấy có gì, thở dài một tiếng, chậm rãi nói.

- Thiên phú bài danh trước mười mấy vạn năm không hiện ra một vị? Không nhất định, ta đã từng thấy qua một vị Thiên Nhãn sư!

Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng.

- Thiên Nhãn sư? Đây là ngươi có chỗ không biết. Tuy ngoại giới truyền Thiên Nhãn sư rất lợi hại, có thể đứng hàng trước mười, trên thực tế căn bản không có thứ tự cao như vậy. Thiên phú như thế, chỉ có thể xếp hàng thứ mười tám, mà Nguyên Khí Sư này, lại có thể xếp thứ chín! Hai cái vừa so sánh với, ngươi nên biết hơn kém bao nhiêu! Đừng xem thứ tự chênh lệch không lớn, thiên phú đặc thù vượt lên trước càng lợi hại, thường thường thứ tự sai một cấp, thì có thực lực tính áp bách. Nhất là thiên phú đặc thù bài danh trước mười, mỗi một người đều có thể nói nghịch thiên!

Dịch Thành tựa hồ biết thiên phú đặc thù tương đối nhiều, thấy thiếu niên nói ra thiên phú Thiên Nhãn, lắc đầu, vừa cười vừa nói.

- Thiên Nhãn sư bài danh thứ mười tám? Này... Hẳn không phải thật đi...

Cho tới nay, Nhiếp Vân đều cho rằng thiên phú Thiên Nhãn có thể xếp trước mười, đột nhiên nghe nói chỉ có thể xếp thứ mười tám, nhịn không được sửng sốt.

Thiên phú Thiên Nhãn của mình, Nhiếp Vân tự nhiên biết thiên phú như thế đáng sợ ra sao, các loại trận pháp, phong ấn, bẩy rập liếc mắt là có thể xem thấu, sinh lộ, mê cung, tử lộ, còn chưa tới trước mặt liền có thể thấy, thậm chí còn có thể cách cự ly xa "nghe được" người khác nói chuyện, liền biết no lợi hại như thế nào, dĩ nhiên mới chỉ có thể xếp thứ mười?

Nếu như hắn nói là thật, bài danh thứ chín Nguyên Khí Sư nên mạnh bao nhiêu?

- Ngươi không cần không tin, chuyện này vì sao ta biết, chính là trên cửa đá của bảo tàng có khắc!

Thấy thiếu niên tựa hồ có chút không tin, Dịch Thành giải thích.

- Đứng hàng thứ chín... Nguyên Khí Sư này rốt cuộc có đặc thù gì? Có thể lợi hại như vậy?

Bài danh cao hơn thiên phú Thiên Nhãn, Nhiếp Vân thủy chung có chút không tin, nhịn không được hỏi.

- Trên cửa đá cũng cặn kẽ viết, thiên phú như thế, ở Khí Hải hình thành nguyên khí đan điền, trong chỗ u minh hấp thu Tạo Hóa khí, vô luận ngươi tiêu hao bao nhiêu, đều có thể trong nháy mắt bổ xung đầy đủ! Nói cách khác, thiên phú như thế, cả người giống như động cơ vĩnh cửu, vô luận tiêu hao bao nhiêu sức lực, cũng không cần lo lắng, bất kỳ đan dược, linh thạch khôi phục gì cũng không cần! Ngươi nghĩ một chút, có thể từ trong chỗ u minh không ngừng hấp thu Tạo Hóa khí, lực lượng cuồn cuộn không ngừng, thiên phú như thế chẳng lẽ lại không đáng sợ?

Nhớ tới đặc thù của Nguyên Khí Sư, Dịch Thành cảm khái nói, trong mắt tràn đầy ước ao.

- Cái gì?

Nhiếp Vân lại càng hoảng sợ, sắc mặt trở nên cổ quái.

Thảo nào còn mạnh hơn Thiên Nhãn sư, quả nhiên nghịch thiên!

Không nói cái khác, nói mình bây giờ, chân khí trải qua không gian nghiền nát tẩy lễ, độ tinh khiết lần thứ hai gia tăng, tuy độ rộng của Khí Hải không thay đổi, nhưng muốn chân khí tinh thuần như thế triệt để nhét vào Khí Hải, đạt được trình tự có thể đột phá Bí Cảnh, mặc dù Phù Thiên Đại Lục Tạo Hóa khí hùng hậu, mười lăm đan điền đồng thời vận chuyển, không có trăm năm, cũng đừng nghĩ hoàn thành!

Mà nếu như mình là Nguyên Khí Sư, hoàn toàn có thể trong nháy mắt hoàn thành!

Nhất là thời điểm chiến đấu, loại thiên phú nghịch thiên này của mình, chân khí cuồn cuộn không dứt, đừng nói cường giả Nguyên Thánh Cảnh, coi như cường giả Bí Cảnh đệ tam trọng nhiều hơn nữa, như trước có thể ẩu đả!

Đại chiến mười ngày mười đêm cũng không sợ tiêu hao...

Đây mới thật sự là thiên phú nghịch thiên, đáng sợ!

Cùng cái này vừa so sánh với, chích trước và vân vân Trị Liệu sư, theo dõi sư, tuần thú sư... Thật đúng là là được tiểu hài tử quá gia gia, không có nửa điểm lực uy hiếp.

- Nguyên Khí Sư hấp thu nguyên khí chỉ có thể bổ sung tiêu hao, không thể mượn lực để đột phá. Bằng không, một bên hấp thu một bên đột phá, không dùng được ba ngày liền đạt tới Bí Cảnh đỉnh phong...

Thấy thiếu niên luôn luôn trầm ổn khiếp sợ thành như vậy, Dịch Thanh hé miệng cười, giải thích một câu.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Kỳ thực không cần Dịch Thanh nói, hắn cũng có thể đoán được.

Bất quá coi như Nguyên Khí Sư bổ sung Tạo Hóa khí không thể giúp trợ mình đột phá cảnh giới, nhưng chỉ bổ sung lực lượng, cũng đủ đáng sợ!

Trước mình vẫn lo lắng, tích lũy hùng hậu như vậy, mỗi khi tấn chức một cấp bậc, nếu nhồi đầy Khí Hải, sẽ không biết phải tiêu hao nhiều ít linh thạch, nếu như bây giờ có thiên phú như thế làm của riêng, mặc dù không có linh thạch cũng không cần sợ hãi!

Một khi tấn chức là có thể lấp đầy Khí Hải, không cần vì tìm linh thạch mà lo lắng, không cần phải đi trộm đông trộm tây... Ngẫm lại cũng thấy hạnh phúc.

- Ngươi nói chủ nhân của bảo tàng, trước đây thực sự là Nguyên Khí Sư?

Đè nén mơ màng trong lòng, Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

- Ha hả, ta cũng chỉ là ở trên cửa đá thấy, nhưng có lẽ tiền bối cao nhân sẽ không vui đùa những chuyện như vậy!

Thấy thiếu niên còn chưa tin, Dịch Thành vừa cười vừa nói.

- Nếu quả như thật, đích xác đủ đáng sợ...

Nhiếp Vân gật đầu.

- Kỳ thực cái bảo tàng này là Thanh nhi lúc tu luyện trong lúc vô ý phát hiện, trở về liền nói với ta, lúc đó nàng liền mang theo ta đi qua, hao phí rất nhiều khổ cực mở cửa đá ra, cũng là ta lòng tham, ba lần bốn thí nghiệm, đưa tới Giang gia chú ý, bọn họ truy tung theo ta, âm thầm quan sát. Cũng phát hiện bí mật của bảo tàng, tìm tới ta mong muốn hai nhà chúng ta có thể hợp tác, đào móc ra! Điểm ấy ta làm sao có thể đồng ý, lúc này mới có hai nhà tranh đấu!

Nói tới đây, Dịch Thành thở dài một tiếng.

------oOo------

Chương 479: Đứng hàng thứ 18 (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thì ra là thế...

Nghe ra câu chuyện, Nhiếp Vân hiểu vài phần.

Nói thật đích thật là Dịch Thành này có chút lòng tham, nếu bảo tàng khó có thể mở, tự nhiên phải chuẩn bị xong rồi hãy nói. Ba lần bốn lượt thí nghiệm, không làm cho người khác chú ý mới là lạ.

Tiền tài động nhân tâm, nếu là thượng cổ Nguyên Khí Sư lưu lại bảo tàng, chỉ sợ không phải số lượng nhỏ gì, Giang gia khẳng định cũng không dám lộ ra, âm thầm chèn ép là không thể tránh được.

- Vốn cho dù Giang gia có cường giả Bí Cảnh đệ tam trọng, Giang gia chúng ta cũng có nội tình của mình, nên không sợ, song phương người này cũng không thể làm gì được người kia, ai ngờ vị thiếu gia kia của Giang gia Giang Du, dĩ nhiên vận khí vô cùng tốt, được một vị trưởng lão của Nguyên Tâm Tông coi trọng, đồng thời thu làm đồ đệ, sau đó còn phái một cường giả Bí Cảnh đệ tam trọng trợ trận, chúng ta mới nơi chốn bị chèn ép, không còn năng lực phản kháng!

Dịch Thành tựa hồ nhớ lại mấy ngày nay tao ngộ, giữa hai lông mày đều là buồn bực.

- Trước nói tông môn là Nguyên Tâm Tông, Nguyên Tâm Tông, Nguyên Tâm Tông... Nga, nguyên lai là cái tiểu tông môn này...

Thì thầm hai lần, Nhiếp Vân rốt cục nghĩ tới.

Nguyên Tâm Tông này, kiếp trước nghe nói qua, chỉ là một môn phái nhỏ, kiếp trước căn bản khinh thường để ý, không nghĩ tới bây giờ ở chỗ này cũng là một thế lực lớn.

- Vị Nguyên Khí Sư tiền bối kia lưu lại cửa đá, muốn mở, chỉ có một điều kiện, đó chính là có đầy đủ chân khí hùng hậu dự trữ, chân khí càng hùng hậu, cửa đá mở ra lại càng cao, Nguyên Tâm Tông có trưởng lão, trình độ pháp lực hùng hậu hơn ta mười lần, đi mở ra mà nói, nhất định có thể triệt để mở cửa đá, Giang Du đúng là dựa vào điểm ấy, cùng ta nói điều kiện, bắt buộc ta gả nữ nhi cho hắn, ta không đồng ý, lúc này mới nơi chốn bức bách!

Dịch Thành lắc đầu, nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn nói:

- Vừa nhìn Nhiếp Vân tiểu huynh đệ chân khí dâng trào, lực lượng hùng hậu, mặc dù so ra kém trưởng lão Nguyên Tâm Tông, cũng không xê xích gì nhiều, nếu như người đi cùng chúng ta mà nói, có thể mở cửa đá ra, thu được bảo tàng, một lần hành động nghịch chuyển cục diện trước mắt!

- Vậy cung kính không bằng tòng mệnh!

Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, coi như đối phương không mời mình, mình cũng dự định đi, dù sao dính dáng đến Nguyên Khí Sư, nói không động tâm đó là giả!

Đương nhiên, mời mình đi càng tốt, miễn rất nhiều phiền phức.

- Nếu như thế, chúng ta chuẩn bị một chút, ngày mai xuất phát, không biết vết thương trên người Nhiếp Vân tiểu huynh đã khỏi chưa? Có cần gì cứ mở miệng!

Dịch Thành đột nhiên nhớ tới nữ nhi nói trên người hắn còn có thương tích, vẻ mặt ân cần hỏi han.

- Có gì cần? Hiện tại Khí Hải của ta chưa viên mãn, cần linh thạch bổ sung lực lượng, chẳng biết Dịch gia các ngươi có thể lấy ra một ít hay không? Ta có thể dùng thứ khác trao đổi!

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân nhức đầu.

Trong Khí Hải của mình chân khí ngay cả một phần ba cũng chưa tới, trải qua Truyền Tống Trận truyền tống, chân khí càng thêm tinh

thuần, tính toán đâu ra đấy chân khí toàn thân ngay cả một phần sáu của Khí Hải cũng không được, đương nhiên, Khí Hải của mình thực sự rất lớn, coi như một nhét vào một phần sáu, cũng so với toàn bộ lực lượng của người bình thường!

Bất quá, nếu vị tiền bối Nguyên Khí Sư kia nói cần chân khí, pháp lực hùng hậu mới có thể mở ra, chân khí trong cơ thể tự nhiên là càng nhiều càng tốt!

- Khí Hải của ngươi chưa đủ viên mãn? Ngươi nói là thật...

Nghe được thiếu niên nói, Dịch Thành nhớ tới cổ lực lượng mênh mông vừa rồi, sợ đến biến sắc.

Lực lượng hùng hậu như thế, lại còn là Khí Hải không đầy... Khí Hải của ngươi rốt cuộc bao lớn?

Bất quá, Khí Hải một người hữu hạn, chân khí của thiếu niên hùng hậu như vậy, coi như đầy cũng có thể không sai biệt lắm, nếu hắn muốn bổ sung Khí Hải, vừa lúc có thể nhân cơ hội lấy lòng, nghĩ đến điểm này, Dịch Thành hít sâu một hơi, có chút tự ngạo nói:

- Tuy sinh ý của Dịch gia chúng ta làm không tính quá lớn, nhưng một ít linh thạch còn có thể cầm ra được, ngươi cần bao nhiêu? Nói một chút, chỉ cần ta có thể làm được, liền nhất định thỏa mãn, về phần trao đổi, chuyện này không nên nhắc lại!

- Ta cần tương đối nhiều, không lấy cái gì trao đổi mà nói, này... Này không tốt lắm đâu!

Nghe được đối phương hào khí ngất trời, Nhiếp Vân sửng sốt, có chút ngượng ngùng, mặc dù mình từng có thời điểm rất độc, nhưng cũng không muốn chiếm tiện nghi của người ta a.

- Ngươi đã cứu tính mệnh của nữ nhi ta, nếu như cần một chút linh thạch còn phải trao đổi, chẳng phải đánh mặt Dịch Thành ta? Cần bao nhiêu linh thạch, cứ mở miệng, không nên khách khí, hai vạn viên linh thạch hạ phẩm có đủ hay không? Hiện tại ta để người mang tới cho ngươi?

Thấy bộ dáng này của thiếu niên, Dịch Thành cười ha hả, trong giọng nói tràn đầy đại khí.

Khí Hải Đại Lục không sinh sản linh thạch, mặc dù có linh thạch hạ phẩm cũng là từ đại dương vô tận lấy được, nên cực kỳ thiếu thốn, mà tiền giao dịch chủ yếu nhất ở Phù Thiên Đại Lục lại là linh thạch, Dịch Thành là người làm ăn, gia tài bạc triệu, mặc dù trong khoảng thời gian này bị Giang gia bức bách có chút cùng đường, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, vẫn không thể khinh thường.

- Hai vạn viên linh thạch hạ phẩm?

Nhiếp Vân nghe nói như thế, một trận xấu hổ:

- Hai vạn viên linh thạch hạ phẩm, với ta mà nói vẫn không hữu dụng lắm, nếu có năm mươi vạn viên linh thạch hạ phẩm, ta nghĩ, hẳn là không sai biệt lắm có thể để Khí Hải của ta được một nửa, cũng đủ ứng phó tình hình...

- Năm mươi vạn? Mới bổ sung phân nửa? Ngươi... Ngươi còn là người sao?

Dịch Thành đang mỉm cười nghe được thiếu niên nói, nhất thời cứng đờ, cả người co quắp, cũng sắp điên rồi.

Năm mươi vạn linh thạch hạ phẩm ẩn chứa linh khí, giống như Trường Giang và Hoàng Hà, toàn bộ lấy ra bổ sung một trăm Chí Tôn cũng dư dả, thiếu niên trước mắt dĩ nhiên nói nhiều linh thạch như vậy, mới bổ sung phân nửa Khí Hải, Dịch Thành làm sao không hỏng mất?

Hơn nữa, trọng yếu nhất là, cả gia tộc bọn hắn, tính toán đâu ra đấy tất cả tài sản chung vào một chỗ, cũng chỉ có thể lấy ra ba mươi vạn linh thạch hạ phẩm...

Dịch Thành cảm thấy thiếu chút nữa ngất đi.

Thương cảm vừa rồi vẫn dõng dạc nói, cần bao nhiêu cứ mở miệng...

- Thế nào, Dịch Thành tiền bối có thấy khó làm hay không? Nếu như không được thì thôi! Năm mươi vạn linh thạch hạ phẩm, đích xác không phải là người bình thường có thể lấy ra!

------oOo------

Chương 480: Hấp thu quá nhanh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy hắn bộ dáng này, trong lòng Nhiếp Vân cũng biết không sai biệt lắm, không muốn làm khó đối phương, lắc đầu.

- Cầm ra được, Thanh nhi, lần này ngươi đi ra ngoài không phải trù tập hơn mười vạn linh thạch hạ phẩm sao, lấy hết ra đi!

Nghe được thiếu niên nói như vậy, Dịch Thành cảm giác như đánh mặt mình, hừ một tiếng, lớn tiếng nói.

Ai bảo vừa rồi mình mạnh miệng nói? Còn cần bao nhiêu linh thạch, ngươi mở miệng... Mấu chốt là còn không cần thù lao, tặng không...

Nghĩ vậy, Dịch Thành hận không thể tát mình vài cái.

- Ân!

Thấy bộ dáng của cha, Dịch Thanh hé miệng nở nụ cười, bàn tay vừa lộn, trong gian phòng liền xuất hiện một đống lớn linh thạch hạ phẩm.

Xem ra Dịch Thanh cũng có Nạp Vật Đan Điền.

Nạp Vật Đan Điền ở trong thiên phú đặc thù, cực kỳ phổ thông, công năng cũng chỉ là chứa đồ, rất nhiều cao thủ ở Phù Thiên Đại Lục đều có loại đan điền này.

- Hô!

Thấy nữ nhi lấy ra linh thạch, Dịch Thành hít sâu một hơi, tuy đáy lòng nhỏ máu, nhưng vẫn phái người mở bảo khố, lấy tất cả linh thạch dự trữ tới.

Một đống lớn linh thạch chung vào một chỗ, vừa lúc năm mươi vạn viên, không nhiều không ít.

- Nhiếp Vân tiểu huynh đệ, linh thạch hạ phẩm không phải là thượng phẩm, độ tinh thuần không cao, hấp thu cũng cực kỳ phiền phức, nhiều linh thạch như vậy một người hoàn toàn hấp thu, không có mấy tháng là không thể hoàn thành, ta xem ngươi hay là cất trước đi, chúng ta ở trên đường đi đến bảo tàng, vừa đi vừa hấp thu cũng không muộn!

Nhìn linh thạch đầy đất, tuy Dịch Thành đau lòng, nhưng ngoài miệng lại nói cực kỳ thoải mái.

- Mấy tháng? Không cần!

Nhiếp Vân cười ha hả, bàn tay to trảo một cái, năm mươi vạn viên linh thạch hạ phẩm gào thét bay đến không trung, hiện đầy toàn bộ phòng khách, giống như tinh thần khắp bầu trời.

- Linh thạch nghiền nát, linh khí tuôn ra!

Khẽ hô một tiếng, bàn tay của Nhiếp Vân trảo một cái.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Liên tiếp âm vang, linh thạch ở trên không đồng thời nghiền nát, linh khí ẩn chứa trong đó tạo thành một cự long thẳng tắp, rong chơi ở trong phòng, điên cuồng gào thét.

Đại điện như đi tới trung tâm cơn lốc, linh khí bắn ra bốn phía, diễn hóa tiếng sấm, địa chấn, linh khí cường đại tựa hồ tùy thời có thể chấn cả gian phòng sụp đổ.

- A... Ngươi muốn làm gì? Nhiều linh khí như vậy... Ngươi điên rồi sao? Coi như Khí Hải của ngươi rộng, cần rất nhiều linh khí bổ

sung, nhưng một người hấp thu linh khí tốc độ hữu hạn, ngươi làm ra linh khí chi long, muốn mình no chết sao...

Thấy cử động của thiếu niên, sắc mặt của Dịch Thành biến đổi, thiếu chút nữa bị hù chết.

Tu luyện thật giống như ăn vậy, coi như thứ tốt nhiều hơn nữa, dù cho lòng tham nữa. Lượng cơm ăn lớn, miệng lại chỉ như vậy, không có khả năng một ngụm ăn mập, một ngụm liền ăn no!

Hiện tại Nhiếp Vân cho bọn họ cảm giác là muốn một ngụm ăn mập, năm mươi vạn viên linh thạch tán phát linh khí nên có bao nhiêu? Sợ rằng cũng đủ 500 Chí Tôn sơ kỳ tu luyện tới đỉnh phong!

Nhiều linh thạch như vậy, hắn cư nhiên thả hết linh khí ra ngoài, thật giống như một người nhét con voi vào miệng...

Coi như miệng ngươi lớn hơn nữa, cũng nuốt không được a...

Dịch Thành cảm giác mình sắp khóc, mình là cường giả Nguyên Thánh Cảnh đỉnh phong, lúc tu luyện cần linh thạch, tốc độ nhanh nhất cũng bất quá một trăm viên, thiếu niên năm mươi vạn viên...

Xong, xem ra những linh khí này sẽ lãng phí toàn bộ.

Ngay thời điểm hai người nghĩ nhiều linh khí như vậy thiếu niên căn bản không thể hấp thu, liền thấy tế bào của thiếu niên trong nháy mắt gia tăng thập bội, cả người như biến thành một hắc động thật lớn, linh khí chi long bay múa ở trên không trung, ào ào lao tới.

Thầm thì!

Linh khí tiêu thất, thiếu niên đứng tại chỗ, vẻ mặt còn chưa thỏa mãn.

- Này...

Thấy những cái này, Dịch Thành, Dịch Thanh hai mặt nhìn nhau.

- Không sai, linh thạch hạ phẩm tuy thấp chút, năm mươi vạn viên,

cũng cho ta bổ sung Khí Hải một nửa, tuy thực lực bây giờ không tăng trưởng, nhưng chân khí hùng hậu như vậy, cũng đủ tiêu hao!

Nuốt trọn linh khí chi long, Nhiếp Vân cảm thấy Khí Hải vốn khô quắt, rốt cục có chút cảm giác tràn đầy, chân khí bổ sung đến phân nửa, hai mắt mở ra, phóng xuất ra vẻ hưng phấn.

- Phân nửa... Ngươi cái này còn gọi Khí Hải sao?

Nghe thiếu niên cảm khái, hai người đồng thời tan vỡ.

Trước kia thiếu niên nói, bọn họ còn chưa tin, hiện tại tận mắt thấy, mới biết được người này kinh khủng bực nào, năm mươi vạn viên linh thạch thượng phẩm, mới bổ sung phân nửa Khí Hải... Này còn gọi Khí Hải sao? Khí Hải của người nào lớn như vậy?

- Ha hả, không có ý tứ, sử dụng nhiều linh thạch như vậy, bất quá ta sẽ không dùng không của các ngươi, đây là một bộ công pháp tu luyện, ở trong bát đại môn phái không tính là trân quý, bất quá đặt ở Nguyên Tâm Tông tuyệt đối được cho là trấn tông chi bảo, Dịch Thành tiền bối tu luyện, không ra năm năm, đột phá Bí Cảnh đệ tam trọng là không có vấn đề gì!

Dùng của người ta nhiều linh thạch như vậy, hầu như làm cho người táng gia bại sản, Nhiếp Vân có chút băn khoăn, tinh thần đảo qua, sao chép một bộ công pháp tu luyện.

Bộ công pháp này như hắn nói, đặt ở bát đại môn phái không tính là trân quý, nhưng đối với loại tiểu tông môn như Nguyên Tâm Tông, tuyệt đối được cho là cao cấp.

- Có thể để cho ta trong vòng năm năm đạt tới Bí Cảnh đệ tam trọng?

Hai mắt Dịch Thành lập tức trợn tròn, hô hấp dồn dập.

Vừa rồi bởi vì tiêu hao nhiều linh thạch như vậy mà không hài lòng, trong nháy mắt biến mất không còn một mảnh.

Dựa theo tình huống bình thường, thể chất cùng pháp quyết tu

luyện của hắn bây giờ, đạt đến Nguyên Thánh Cảnh đỉnh phong đã coi như cực hạn, cả đời không có khả năng tấn cấp, hiện tại thiếu niên nói dĩ nhiên có thể làm cho mình trong vòng năm năm đạt tới Bí Cảnh đệ tam trọng, đây là trước kia nằm mơ cũng không dám nghĩ, làm sao không vui vẻ?

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Đa tạ!

Dịch Thành liền vội vàng thu ngọc bài vào, nếu như thiếu niên nói đúng, đã biết rốt cuộc kiếm lớn, bộ công pháp này đừng nói năm mươi vạn linh thạch hạ phẩm, coi như một trăm vạn, năm trăm vạn, sợ rằng cũng khó mua được!

Tiện tay lấy ra công pháp cao như vậy, lông mày không nháy một chút, đả thương Thành chủ như đánh một một con gà... Nhiếp Vân này rốt cuộc có thân phận gì?

- Lão gia, không xong, người Giang gia tìm tới, còn tìm rất nhiều nhân vật nổi tiếng của Vinh Thiên Thành, nói chúng ta vô cớ giam Thành chủ, đã xúc phạm hình pháp, muốn san bằng toàn bộ Dịch gia chúng ta!

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng hô lo lắng, một lão giả chạy vào.

------oOo------

Chương 481: Hấp thu quá nhanh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái gì tới rốt cuộc đã tới!

Nghe được lão giả gọi, trong lòng Nhiếp Vân khẽ động.

Trước kia mình đánh ngất Thành chủ, Giang Hiên, liền ngờ tới đối phương chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, hiện tại xem ra quả nhiên không ngoài sở liệu, cái gì phải tới rốt cuộc đã tới.

- Dịch Thành, nhanh lăn ra đây cho ta!

Dịch Thành còn chưa kịp nói, bên ngoài chợt nghe một tiếng rống to, thanh âm giống như sấm rền, chấn mặt đất khng ngừng run rẩy.

- Bí Cảnh đệ tam trọng, cường giả Bất Hủ Cảnh!

Nghe được thanh âm này, Nhiếp Vân gật đầu.

Bí Cảnh giống như Khí Hải cảnh, cũng chia làm cửu trọng.

Đệ nhất trọng Pháp Lực cảnh, chân khí lột xác thành pháp lực, thân thể được Tạo Hóa khí cọ rửa, thực lực đại tiến!

Đệ nhị trọng Nguyên Thánh Cảnh, hấp thu Nguyên Thánh vi hạt trong không trung, ngưng tụ Nguyên Thánh thể, làm cho thân thể ẩn chứa càng nhiều pháp lực, thích hợp vận chuyển pháp lực hơn.

Đệ tam trọng là Bất Hủ Cảnh, cảnh giới này cũng không phải chỉ trường sinh bất lão, mà là chỉ thân thể hoàn mỹ không tỳ vết, thành tựu bất hủ.

Trên thực tế Yêu Thánh cổ thi kia sinh là cường giả Bất Hủ Cảnh, hơn nữa nếu không nhìn lầm, chắc là Bất Hủ Cảnh đỉnh phong!

Bí Cảnh đệ nhị trọng Nguyên Thánh Cảnh, chỉ là cải biến nhân thể, nói riêng về lực lượng mà nói, không kém Pháp Lực cảnh đỉnh phong nhiều, chỉ từ 5-10 vạn Tượng, lực lượng chênh lệch không lớn, sở dĩ cường giả Nguyên Thánh Cảnh thực lực mạnh, là bởi vì Nguyên Thánh thể thích hợp vận chuyển pháp lực hơn, lực lượng đồng dạng ở trong tay người như thế uy lực càng mạnh!

Như nội lực của Tiêu Phong kém Đoàn Dự hẳn một đoạn, nhưng chân chính chiến đấu, mười Đoàn Dự cũng không phải đối thủ!

Đây là vận dụng lực lượng diệu dụng.

Hai tầng Bí Cảnh trước lực lượng không kém nhiều, nhưng đến đệ tam trọng, thực lực liền từ từ có chênh lệch, thường thường cùng một cấp bậc nhưng sơ kỳ, trung kỳ cũng có khác biệt rất lớn, lấy một thí dụ, một Bất Hủ Cảnh đỉnh phong, coi như gặp phải một trăm Bất Hủ Cảnh sơ kỳ cũng có thể đánh chết, bởi vậy có thể nhìn ra hai người chênh lệch!

Người tới này, mặc dù là Bí Cảnh đệ tam trọng Bất Hủ Cảnh, nhưng từ thanh âm và khí thế, Nhiếp Vân có thể nghe được, bất quá là Bất Hủ Cảnh sơ kỳ, loại thực lực này, coi như mình thắng không được, nhưng đối phương cũng không thể làm gì được mình.

- Giang Phong, ngươi tới Dịch gia chúng ta hô to gọi nhỏ, rốt cuộc muốn làm gì?

Ba người đi ra ngoài, liền thấy mười mấy người đứng ở trong đó, một trung niên nhân hai hàng lông mày dựng thẳng lên, trong mắt nhìn về phía Dịch Thành mang theo lãnh ý âm nhu.

Xem ra này là lão tổ thực lực mạnh nhất Giang gia, Giang Phong!

Về phần những người khác, hẳn là nhân vật nổi tiếng của Vinh Thiên Thành được Giang Phong triệu tập đến, những người này, thực lực đều không thấp, lại có hơn phân nửa đều đạt tới Nguyên Thánh Cảnh, chỉ bất quá đều là Nguyên Thánh Cảnh sơ kỳ.

- Xem ra thanh niên kia là đệ tử Nguyên Tâm Tông Giang Du!

Liếc mọi người một vòng, ánh mắt Nhiếp Vân rơi vào một thanh niên khuôn mặt âm úc.

Mọi cử động của người này mang theo một loại tự ngạo cùng kiêu ngạo, trước ngực đeo một viên ngọc thạch không lớn, trên đó viết ba chữ Nguyên Tâm Tông, rất sợ người khác không nhận ra, không biết hắn là đệ tử Nguyên Tâm Tông.

Càn rỡ đến loại tình trạng này, thật đúng là cực phẩm.

- Ta làm gì? Biết rõ còn hỏi! Một Dịch gia nho nhỏ, cấu kết Yêu

nhân cường đạo không nói, lại dám công nhiên ấu đả Thành chủ, hiện tại các ngươi đã phạm vào tội hẳn phải chết, thiên đao vạn quả cũng không thể làm người hả giận! Lập tức giao Thành chủ ra đây, giao ra ba trăm vạn viên linh thạch hạ phẩm bồi tội, còn có khả năng được khoan hồng, bằng không, ngày hôm nay, ta liền đại biểu Thành chủ, đại biểu Vinh Thiên Thành, triệt để gạt bỏ Dịch gia bọn ngươi!

Giang Phong quát, giọng nói âm lãnh.

- Mau đem Thành chủ giao ra đây, cũng dựa theo Giang Phong gia chủ đi làm, các ngươi Dịch gia còn có thể bảo trụ căn cơ, bằng không, toàn bộ đều phải chết!

- Không sai, đại nghịch bất đạo gì đó, liền Thành chủ cũng dám trảo, người nào cho bọn ngươi gan chó?

- Còn không mau một chút, chẳng lẽ còn muốn cho chúng ta tự mình động thủ?

Các nhân vật nổi tiếng khác tựa hồ bị Giang Phong thu mua, hắn vừa quát xong, liền từng người “lòng đầy căm phẫn” rống lên, khí thế kinh người xông thẳng lên trời.

- Cấu kết Yêu nhân cường đạo? Cả gia tộc phải chịu tội!

Nghe được Giang Phong nói, Dịch Thành vung ống tay áo, hừ lạnh.

- Kỳ thực chuyện này cũng dễ thương lượng, nếu như Dịch thúc thúc đồng ý gả Thanh nhi muội muội cho ta, ta hoàn toàn có thể hảo hảo giải thích với Thành chủ, Dịch gia các ngươi cũng có thể miễn đi tai bay vạ gió!

Giang Du đi lên, nhìn về phía Dịch Thanh, trong mắt lóe lên một tia dâm ô, vừa cười vừa nói.

- Để ta gả cho ngươi? Nằm mơ!

Dịch Thanh tức giận đến đỏ ửng.

- Ngươi không đồng ý cũng được, bất quá Dịch gia các ngươi sẽ lọt vào tai hoạ, có thể giữ được hay không còn khó nói! Nếu như ngươi gả cho ta, ta là đệ tử Nguyên Tâm Tông, coi như Thành chủ lại tức giận, cũng sẽ nể tình ta, tha các ngươi một mạng...

Giang Du lạnh lùng nói, trong lời nói mang theo ngạo khí cao cao tại thượng.

- Được rồi, các ngươi chớ ồn ào, Thành chủ là ta bắt, có chuyện gì, tìm ta được rồi!

Thấy song phương càng nói càng hung hăng, Nhiếp Vân lắc đầu, đi lên trước.

Mình cầm nhiều linh thạch của người ta như vậy, còn muốn người ta mang mình tìm kiếm Nguyên Khí Sư lưu lại bảo tàng, thấy thế nào chuyện này cũng phải xuất đầu a.

- Ngươi bắt Thành chủ? Ngươi tính là vật gì? Một Chí Tôn nho nhỏ, con kiến hôi mà thôi. Cút ngay!

Giang Du liếc mắt nhìn Nhiếp Vân, hừ lạnh một tiếng.

Xem ra chuyện Nhiếp Vân xuất thủ bắt đám người Thành chủ, hắn còn không biết, nếu không cho hắn mười lá gan, hắn cũng tuyệt không dám nói như vậy.

- Ngươi bảo ta cút?

Nhiếp Vân lộ ra ý cười.

- Không sai, còn không cút, ta tới giúp ngươi!

Giang Du hừ lạnh một tiếng, nhất thời xuất thủ!

Hắn giống như Dịch Thanh, đều là Pháp Lực cảnh sơ kỳ, trải qua Nguyên Tâm Tông bồi dưỡng, tu tập một ít vũ kỹ tông môn. Vừa ra tay cả viện lập tức bị pháp lực tràn đầy, khắp bầu trời chưởng ấn như mưa sa hạ xuống.

Vũ kỹ của Nguyên Tâm Tông, Lạc Vũ Thần Chưởng!

Chưởng ấn như mưa, mỗi một hạt đều có một kích toàn lực của cường giả Chí Tôn Thiên bảng, trăm cái đồng thời từ trên trời giáng xuống, phía sau xinh đẹp mang theo uy lực khủng bố.

- Cái ngoạn ý gì, ngươi dự định đập con ruồi đi!

Nhiếp Vân hừ lạnh, quả đấm đưa tay về phía trước, bàn tay như phá trừ không gian, hạn chế thời gian. Trong nháy mắt đột phá chưởng ấn mưa sa, đứng ở trên cổ Giang Du.&

------oOo------

Chương 482: Giang Du

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kẽo kẹt!

Chưởng ấn khắp bầu trời triệt để tiêu thất, Giang Du như con gà bị người xách lên.

- A?

- Tuyệt thế chưởng pháp của Nguyên Tâm Tông không chỉ bị phá, còn nói là đập con ruồi?

Thấy một màn trước mắt, mọi người giật nảy mình, sắc mặt trở nên dị thường cổ quái.

- Ngươi muốn làm gì, buông Giang Du ra!

Giang Phong vốn có dự định để nhi tử triển lộ vũ kỹ, uy phong một chút, ai ngờ nửa chiêu cũng chưa tới đã bị người nắm cổ, biến sắc, hữu chưởng bắt tới Nhiếp Vân.

Ầm ầm!

Cường giả Bất Hủ Cảnh chính là cường giả Bất Hủ Cảnh. Mặc dù chỉ là một sơ kỳ, vừa ra tay lập tức triển lộ ra thực lực cường đại, lợi hại hơn Nguyên Thánh Cảnh đỉnh phong nhiều lắm.

Toàn bộ bầu trời như trong nháy mắt bị một người giữ lại, công kích còn chưa đến trước mặt, lực lượng cường đại để Nhiếp Vân hô hấp có chút trắc trở, vận chuyển chân khí mất linh.

Thực lực của Nhiếp Vân cường thịnh trở lại, cũng là chưa đột phá Bí Cảnh, chênh lệch với cường giả Bất Hủ Cảnh thực sự rất lớn.

Biết chiêu này không thể trực tiếp ngạnh kháng, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, dừng bước, lui về sau hai bước, cười nhạt, nắm cổ của Giang Du đưa về phía trước, nghênh đón công kích của Giang Phong.

- Ngươi tên là Giang Du đúng không, xem ra cha ngươi không muốn để cho ngươi sống a!

Phương vị ngăn cản cực kỳ xảo diệu, vừa lúc có thể để Giang Phong ngăn trở toàn bộ công kích, nói cách khác, nếu như Giang Phong không thu tay, chỉ có thể đánh chết con trai của mình, mà Nhiếp Vân lại chuyện gì cũng không có.

- Ngươi...

Không nghĩ tới thiếu niên ở trước mắt lấy con trai mình làm tấm mộc, Giang Phong tức giận đến tam thi thần khiêu, bất quá không có biện pháp, hai tay vung lên, đã thu công kích về.

Bởi vì mạnh mẽ thu hồi lực lượng, sắc mặt cũng biến thành khó coi, tự hồ bị thương thế nhất định.

- Tiểu tử, ngươi rốt cuộc là người nào? Đây là gia sự của chúng ta, không cần ngươi nhúng tay!

Mặc dù đối phương che con trai của mình ở trước mặt, có loại đầu cơ trục lợi, nhưng thời gian ngắn như vậy thì có phản ứng như thế, đủ thấy thiếu niên ở trước mắt không phải hạng người đơn giản, chí ít thực lực mạnh hơn con trai mình nhiều lắm!

Kết hợp lời nói trước kia của hắn, nói Thành chủ là bị hắn bắt, nếu như là thực, bằng chừng ấy tuổi thì có loại thực lực này, sợ rằng gia thế không đơn giản!

Giang Phong sống không biết bao nhiêu năm, tự nhiên không phải là hạng người lỗ mãng, biết có vài người không thể đắc tội, ngừng tay, giọng nói mang theo một tia khiêm nhượng.

- Nhúng tay? Ta người này thích nhất nhúng tay a!

Nắm cổ của Giang Du, Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

- Ngươi đã cố ý muốn xen vào chuyện này, xin hãy nói ra tên cùng môn phái gia tộc, vạn nhất chúng ta là bạn cố tri, khó tránh khỏi tổn thương hòa khí!

Thấy thiếu niên không sợ hãi, trong lòng Giang Phong càng thêm kiêng kỵ, nói.

- Yên tâm đi, ta và ngươi không quan hệ, ta không có môn phái!

Nhiếp Vân nói.

- Không có môn phái? Ngươi không muốn nói cũng tốt, thực không môn không phái cũng được, Giang Du là đồ đệ của trưởng lão Nguyên Tâm Tông, ta khuyên ngươi lập tức thả hắn, nếu không, Nguyên Tâm Tông trả thù, ta sợ ngươi không chịu nổi!

Giang Phong hừ lạnh.

- Nguyên Tâm Tông trả thù...

Nhiếp Vân mới nói phân nửa, Giang Phong đột nhiên đánh lén, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, nháy mắt đã đến trước mặt hắn, bàn tay vừa lộn liền đè xuống lồng ngực.

Vừa nãy hắn nói nhảm nhiều như vậy, chính là muốn nhiễu loạn tâm trí đối phương, đánh lén cứu nhi tử.

Lần này đánh lén nắm bắt thời cơ cực kỳ xảo diệu, nếu như Nhiếp Vân không buông Giang Du ra, sẽ bị chưởng lực của hắn đánh trúng, không chết cũng trọng thương, nếu như buông Giang Du ra, sẽ càng thêm luống cuống tay chân, khó mà đối kháng.

Không hổ là cường giả Bất Hủ Cảnh, vừa ra tay liền để Nhiếp Vân vô luận ứng đối như thế nào, cũng rơi vào hạ phong.

- Được!

Hai mắt Nhiếp Vân ngưng trọng, biết đối phương thủ pháp xảo diệu, né tránh không ra, bỗng nhiên phun một cái, một đạo khí tiễn thẳng tắp bắn ra, đồng thời ngực chùn xuống dưới.

Cao thủ quyết đấu, sẽ không lãng phí một phần khí lực, ngực của Nhiếp Vân đột nhiên chùn xuống, chẳng khác nào để Giang Phong đánh lén mất đi tác dụng.

- Kinh nghiệm chiến đấu không tệ, bất quá như nhau phải chết!

Một chiêu đánh hụt, Giang Phong cũng không lui về phía sau, trái lại hai mắt bỗng nhiên tuôn ra quang mang chói mắt, cả người lao về phía trước, đổi chưởng thành khuỷu tay, kích vào bụng Nhiếp Vân.

Động tác nối liền giống như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động, căn bản không cho Nhiếp Vân phản ứng, coi như lần thứ hai muốn lấy Giang Du làm tấm mộc, thời gian cũng không còn kịp.

- Hanh!

Cao thủ ở Khí Hải Đại Lục chiến đấu với Nhiếp Vân, chưa ai vượt lên hai chiêu, Phù Thiên Đại Lục bất đồng, vô luận ý thức chiến đấu hay vũ kỹ đều cường lớn hơn nhiều lắm. Nhiếp Vân vừa thấy đối phương chiêu số nối liền, biết gặp được cao thủ, trong ánh mắt lóe ra hưng phấn mãnh liệt, tựa hồ nhiệt huyết toàn thân sôi trào.

Huyết Ngục Ma Tôn chính là vì chiến đấu mà sinh, vì chiến đấu mà chết, như thế nào sẽ sợ chiến đấu!

Dưới chân vừa trợt, tay phải vung quyền tiến lên đón.

Thình thịch!

Cốt nhục giao kích muộn hưởng, cánh tay cùng cánh tay va chạm. Hai người đồng thời kêu lên một tiếng, đều tự lui về sau một bước.

- Thiếu niên này dĩ nhiên cùng Giang Phong cứng đối cứng mà không rơi vào hạ phong?

- Giang Phong biệt hiệu thiết khuỷu tay, công phu khuỷu tay lợi hại đến cực điểm, hơn nữa đã đạt đến Bất Hủ Cảnh, thân thể bất hủ, cứng rắn như sắt, như vậy cũng có thể tiếp, thiếu niên này thật chỉ là một Chí Tôn sao?

Xung quanh các nhân vật đến đây xem náo nhiệt đều là hạng người ánh mắt cực cao, nhưng thấy một màn trước mắt, tất cả đều xiết chặt nắm tay, trong ánh mắt lóe ra vẻ bất khả tư nghị.

Thực lực bản thân Giang Phong cực cao, công phu thiết khuỷu tay càng mạnh, đừng nói Vinh Thiên Thành, coi như mười mấy thành thị ở phụ cận có thể ngăn chặn cũng rất ít gặp, bây giờ lại bị một Chí Tôn mười bảy mười tám tuổi ngăn trở, để cho bọn họ hô hấp dồn dập, khó có thể tin.

- Dịch tiền bối, trước giúp ta nắm Giang Du này!

Đều tự lui về phía sau một bước, cự ly liền kéo ra, Nhiếp Vân biết đụng phải ngạnh kháng, cũng không giả vờ, cổ tay run lên ném Giang Du tới chỗ Dịch Thành.

Hiện tại Giang Du nửa chết nửa sống, Dịch Thành là Nguyên Thánh Cảnh đỉnh phong, bắt hắn vô cùng đơn giản.

- Được!

Dịch Thành cũng biết bắt Giang Du là một con bài chưa lật, có thể làm cho đối phương sợ ném chuột vỡ đồ, nên liền nhận lấy.

- Được, được, xem ra hôm nay không giết ngươi, ngươi chắc là sẽ

không giao con ta ra, nếu như vậy, liền chết đi!

------oOo------

Chương 483: Đại chiến Bất Hủ Cảnh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy động tác của thiếu niên, Giang Phong híp mắt lại, cả người tựa như diều hâu thấy mồi, âm ngoan lạnh lùng, mười ngón uốn lượn, giống như ưng trảo.

Thân thể Bất Hủ Cảnh đã được rèn luyện rất lớn, hiện tại động tác của hắn, rất rõ ràng cho thấy muốn dùng mười thành công lực.

- Muốn cận chiến, ta sẽ cùng ngươi!

Nhiếp Vân vui mừng không hãi sợ, thân thể thấp xuống, trở tay chính là một quyền.

- Ưng Trảo Toái Thạch!

Giang Phong mười ngón như câu, kình khí bao phủ cánh tay của Nhiếp Vân, tựa hồ muốn ở trên tay hắn kéo xuống một khối huyết nhục.

- Đại Lực đan điền, ám kình 100 trọng!

Nhiếp Vân cũng không phải người mới vào giang hồ, làm sao không nhìn ra loại thủ đoạn này của đối phương, cánh tay vừa chuyển, toàn thân cơ thể vặn vẹo, băng… hoành kích ra 100 trọng ám kình.

Thình thịch!

Giang Phong chỉ cảm thấy ngón tay tê rần, sắc mặt đỏ lên, lòng bàn tay giống như bị kim đâm.

Thình thịch… ngã ra ngoài!

- Giang Phong thất bại?

- Cứng đối cứng, cường giả Bất Hủ Cảnh khiêng không qua một Chí Tôn?

Xung quanh lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người mở to hai mắt, nhìn một màn trước mắt, cảm thấy thế giới quan tan vỡ.

Bất Hủ Cảnh, thân thể bất hủ, toàn thân cao thấp như bọc giáp sắt, thân thể cường đại bất khả tư nghị, am hiểu gần người công kích, Bất Hủ Cảnh bằng vào pháp lực thua Chí Tôn liền đủ làm người khiếp sợ, hiện tại cận chiến cũng thất bại, này... còn có thiên lý hay không?

Biến thái!

Mọi người nhìn về phía Nhiếp Vân, trong lòng đồng thời sinh ra cái từ này.

Một bên Dịch Thanh, Dịch Thành vốn thấy Nhiếp Vân động thủ với Giang Phong, đều rất lo lắng, bây giờ thấy hắn cư nhiên chiếm thượng phong, đồng thời thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt nhìn nhau, đối với thân phận của thiếu niên trước mắt này càng thêm kỳ quái.

Hắn rốt cuộc trải qua cái gì, vô luận ý thức chiến đấu hay thực lực, đều không kém Bất Hủ Cảnh Giang Phong chút nào?

Nghe được mọi người nghị luận, sắc mặt Giang Phong lúc đỏ lúc trắng, nắm tay bóp khanh khách rung động.

Thân là người thực lực mạnh nhất Vinh Thiên Thành, quyền uy đã hình thành mấy thập niên, hiện tại loại quyền uy này bị một thiếu niên ngay cả Bí Cảnh cũng chưa đạt đến đánh vỡ, dù hắn tâm chí kiên định cũng cảm thấy không thở nổi.

- Còn xem náo nhiệt không động thủ sao? Giang Du xảy ra vấn đề, chỉ sợ ngươi cũng không dễ ăn nói đi!

Mắt đỏ đậm, Giang Phong đột nhiên quát!

- Cái gì?

- Còn có người?

Thấy Giang Phong đột nhiên nói, mọi người giật nảy mình.

- Ha ha! Ngay cả một Chí Tôn cũng không thu thập được, Giang Phong, ngươi thật đúng là đủ mất mặt!

Đột nhiên, không trung vang lên tiếng cười, lập tức một bóng người từ không trung sãi bước đi xuống.

Tới là một lão giả, bận thanh bào, chòm râu bạc phơ, vừa từ không trung đi xuống, liền vang lên thanh âm đùa cợt.

- Cường giả Bất Hủ Cảnh sơ kỳ?

- Bất Hủ Cảnh sơ kỳ, chẳng lẽ là trưởng lão của Nguyên Tâm Tông?

Dịch Thanh, Dịch Thành nhìn người nọ xuất hiện, sắc mặt đồng thời thay đổi, nhất là Dịch Thanh, mặt cười trắng bệch, nhìn về Nhiếp Vân ở trong đám người, ánh mắt lộ ra vẻ lo âu nồng đậm.

Ban đầu thiếu niên cũng không muốn quản việc của mình, rất sợ gây phiền toái, là mình cứng rắn cầu xin người ta đến, vạn nhất thiếu niên có chuyện gì, chẳng phải hổ thẹn cả đời sao?

Nghĩ vậy, đôi bàn tay trắng như phấn xiết chặt, hận không thể tiến lên thay thiếu niên chống đối.

Dịch Thành tựa hồ cũng như nữ nhi, nắm tay căng thẳng, bất quá mới siết chặc một chút, chợt nghe một tiếng kêu thảm vang lên, bàn tay hắn nắm chặt lại, then chốt là còn nắm cổ của Giang Du a... Chỉ một chút nữa Giang Du liền không thở nổi.

- Mất mặt? Chỉ cần giết hắn sẽ không mất mặt, cùng nhau động thủ, ta xem hắn còn có thể đở được không!

Nghe được nhi tử kêu thảm, Giang Phong kinh hoàng, đứng dậy, trong mắt hận ý như nước thủy triều.

- Cùng nhau động thủ? Giang Phong, ngươi thân là cường giả Bất Hủ Cảnh, Vinh Thiên Thành Giang gia gia chủ, lại muốn cùng người liên thủ đối phó một Chí Tôn, còn có xấu hổ hay không?

Nghe được Giang Phong dự định cùng trưởng lão của Nguyên Tâm Tông liên thủ, Dịch Thành đứng không vững nữa, nộ quát một tiếng.

- Ta không biết xấu hổ? Hừ, một lát nữa ta sẽ để ngươi ngay cả mặt cũng không có, liền không cần để ý mặt mũi gì nữa!

Giang Phong cười nhạt.

- Ngươi muốn giết ta? Ta cũng không phải dễ giết như vậy, tiểu huynh đệ, không cần sợ, ta và ngươi cùng nhau đối phó!

Dịch Thành nghe ra ngôn ngữ uy hiếp của đối phương, đi tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Ha hả. Không nghĩ tới ngươi còn có bản lãnh như vậy, nếu như vậy, Dịch gia các ngươi chờ Nguyên Tâm Tông trả thù đi! Ta nghĩ đường đường Nguyên Tâm Tông làm cho một Dịch gia nho nhỏ tiêu thất khỏi Phù Thiên Đại Lục, sẽ không có bất cứ vấn đề gì đi!

Trưởng lão của Nguyên Tâm Tông vừa tới âm hiểm cười một tiếng, nhìn về phía Dịch Thành, giọng nói âm hàn.

- Ngươi đê tiện...

Sắc mặt Dịch Thành lúc đỏ lúc trắng.

Thân là Dịch gia gia chủ, đầu tiên nên vì tộc nhân suy nghĩ, Nguyên Tâm Tông ở trong mắt hắn là một cự vô phách, muốn động thủ thật, tiêu diệt Dịch gia quá dễ dàng.

- Không cần Dịch tiền bối ngươi xuất thủ, ta một người cũng đủ ứng phó!

Thấy sắc mặt Dịch Thành, Nhiếp Vân biết hắn nghĩ cái gì, cười ha ha, trên người sinh ra loại khí thế bễ ngễ thiên hạ.

Bị cổ khí thế này bao phủ, tất cả mọi người, ngay cả trưởng lão của Nguyên Tâm Tông cùng Giang Phong cũng đổ mồ hôi lạnh.

- Ngươi đã muốn chết, ta sẽ thanh toàn ngươi!

Tựa hồ cảm thụ được cổ khí thế này áp bách, Giang Phong hừ lạnh đi về phía trước một bước.

Đáng lẽ con của hắn đang ở trong tay thiếu niên, hắn còn có chút bận tâm, nhưng ở trong tay Dịch Thành hắn an tâm, Dịch Thành đại biểu cho Dịch gia, ở trước khi mình và thiếu niên này phân thắng bại, cũng sẽ không làm ra chuyện tình mất lý trí.

- Hắc hắc, thiếu niên ngươi cuồng như thế, ta cũng không nhịn được có chút ngứa nghề, muốn nhìn ngươi một chút rốt cuộc đối phó hai chúng ta thế nào!

Vị trưởng lão của Nguyên Tâm Tông kia cũng đi về phía trước, hai người một tả một hữu, bao vây Nhiếp Vân vào giữa.

- Bị hai đại cường giả Bất Hủ Cảnh vây quanh, tiểu tử này coi như thảm rồi!

- Còn cần phải nói, coi như thực lực của hắn mạnh cũng chỉ là một Chí Tôn mà thôi, một khi đạt đến Bí Cảnh, chân khí cùng pháp lực có khác nhau rất lớn!

Thấy hai cao thủ vừa động thủ, chỉ cần khí thế, liền uy hiếp cùng phong tỏa được thiếu niên, tất cả mọi người nghĩ kết cục đã định.

- Động thủ!

Quát một tiếng, Giang Phong đột nhiên động thủ, hai tay vẽ ra, pháp lực cuộn trào như nước sôi, bao phủ xuống Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 484: Đại chiến Bất Hủ Cảnh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nằm xuống cho ta đi!

Giang Phong động thủ, đồng thời vị trưởng lão của Nguyên Tâm Tông kia cũng triển khai thế tiến công, mười ngón xa nhau, song chưởng giao thoa, pháp lực vô cùng trầm trọng, như núi như nhạc.

Đều là Bất Hủ Cảnh sơ kỳ, thực lực của hắn cao hơn Giang Phong một mảng lớn!

- Nhiếp Vân...

Thân thể mềm mại của Dịch Thanh run lên, giữa hai lông mày lo lắng, tình cảm bộc lộ trong lời nói.

- Tới tốt, phân thân xuất hiện!

Thấy hai người trực tiếp động thủ, trong ánh mắt Nhiếp Vân tràn đầy chiến ý hưng phấn, huýt sáo một tiếng, thân thể trợt về phía sau.

Hô… một chút, một bóng người xuất hiện ở trước mặt, một chưởng nghênh đón trưởng lão Bất Hủ Cảnh!

Yêu Thánh cổ thi phân thân!

Hiện tại Yêu Thánh cổ thi phân thân có đầy đủ linh thạch trung phẩm khu động, sức chiến đấu kém Bất Hủ Cảnh sơ kỳ không bao nhiêu, hai người vừa đụng, lực lượng bạo tạc to lớn lập tức vang lên.

- Linh Tê Tuyền Thủy thiêu đốt, Huyền Ngọc Kiếm, 100 trọng ám kình, Đại Lực đan điền, chống đối!

Để Yêu Thánh cổ thi vào không trung, ngón tay của Nhiếp Vân

búng một cái.

Thình thịch!

Từ trong đến ngoài, thiêu đốt ra một vẻ hưng phấn kịch liệt, trong nháy mắt Linh Tê Tuyền Thủy ở trong người bốc cháy lên, đồng thời bàn tay vừa lộn, Huyền Ngọc Kiếm xuất hiện, giương lên, nhắm tay của Giang Phong chém xuống.

Vừa nãy vẫn tay không, trên thực tế công kích mạnh nhất của mình là Huyền Ngọc Kiếm! Hiện tại đối mặt hai cường giả Bất Hủ Cảnh sơ kỳ. Nhiếp Vân biết tay không khó có thể chống đối, chỉ có thể dùng con bài chưa lật.

Mặt khác Linh Tê Tuyền Thủy có thể để cho tế bào toàn thân gia tốc vận chuyển, cơ năng cả người cũng sẽ trong nháy mắt tăng lớn đến cực hạn, phát huy ra sức chiến đấu vượt cấp.

- Cái gì?

Thấy Yêu Thánh cổ thi đột nhiên xuất hiện, cùng sức chiến đấu mênh mông trên người thiếu niên, trưởng lão của Nguyên Tâm Tông cùng Giang Phong giật nảy mình, bọn họ nằm mộng cũng nghĩ không được, mới vừa rồi thiếu niên cùng Giang Phong đánh bất phân thắng bại, lại vẫn cất dấu thực lực cường đại như vậy.

- Muốn ta nằm xuống cũng không dễ dàng như vậy, các ngươi trước nằm xuống đi!

Thân thể trượt về phía trước, Huyền Ngọc Kiếm mang theo một cỗ phong minh kịch liệt. Toàn bộ chân khí của Nhiếp Vân cộng thêm 100 trọng ám kình, như gió bổ xuống Giang Phong.

Cùng thời khắc đó, quả đấm của Yêu Thánh cổ thi cũng cùng trưởng lão của Nguyên Tâm Tông đụng vào nhau.

Đăng đăng đăng đăng!

Huyền Ngọc Kiếm cùng cánh tay của Giang Phong giao kích, Nhiếp Vân lui về sau một bước, Giang Phong lui về sau bảy tám bước,

xương tay vặn vẹo, sắc mặt đỏ lên, yết hầu ngòn ngọt, phun ra một ngụm máu tươi!

Tuy thổ huyết, nhưng Giang Phong bị thương còn không nặng, dù sao tuy lực lượng của Nhiếp Vân tăng cường, nhưng cảnh giới bản thân ở nơi đó. Bất quá trưởng lão của Nguyên Tâm Tông sẽ không may mắn như thế, Yêu Thánh cổ thi do linh thạch trung phẩm thôi động, không sợ chết, cũng không đau đớn, một quyền mang tất cả lực lượng đánh ra.

Thình thịch… trưởng lão của Nguyên Tâm Tông liền bay ra ngoài, đụng đầu vào tường, bị trọng thương.

Hô!

Năng lượng 100 viên linh thạch trung phẩm của Yêu Thánh cổ thi đã ở trong nháy mắt tiêu tiêu hao sạch sẽ, bị Nhiếp Vân thu vào Tử Hoa Động Phủ.

- Cái gì?

- Đáng sợ!

- Một Chí Tôn, chặn hai cường giả Bất Hủ Cảnh công kích? Ngược lại còn đả thương toàn bộ, thủ đoạn thật lợi hại!

Trong mắt mọi người, hai cường giả Bất Hủ Cảnh đối chiến một vị Chí Tôn, chẳng những không có bất kỳ hiệu quả, cuối cùng còn toàn bộ thụ thương, loại chiến tích này, truyền đi đủ để hù chết rất nhiều người.

Tuy không biết bên người thiếu niên đột nhiên toát ra bóng người là ai, mọi người không biết, nhưng xem ra chắc là phân thân khôi lỗi, bằng không, không có khả năng xuất hiện nhanh như vậy, biến mất nhanh như vậy.

- Đây chính là con bài chưa lật của hắn? Lợi hại...

Thấy thiếu niên chỉ một chiêu liền đẩy lùi hai đại cao thủ, Dịch Thanh vỗ ngực, tâm khẩn trương cũng thả lỏng, đôi mắt đẹp phóng

xuất ra quang thải hưng phấn.

Bây giờ nàng đối với thiếu niên này là càng ngày càng hiếu kỳ, tuổi tác cùng mình không sai biệt lắm liền có thực lực như thế, còn có khôi lỗi mạnh mẻ như vậy... Lẽ nào hắn thực là truyền nhân của một đại nhân vật, hoặc là đệ tử đại tông môn?

Thế nhưng loại đệ tử này vô luận ở đâu cũng là đối tượng trọng điểm bảo vệ, làm sao sẽ một người trọng thương lưu lạc hoang dã?

- Khôi lỗi Bất Hủ Cảnh, Chí Tôn cấp có thể ngăn trở cường giả Bất Hủ Cảnh công kích... Không tệ!

Tuy trong lòng Giang Phong hận ý cuộn trào, nhưng cũng biết thiếu niên trước mắt, ở trên thực lực đã cường đại hơn mình nhiều lắm.

- Ha hả, thế nào? Nếu như còn muốn động thủ, ta có thể phụng bồi!

Không để ý tới ánh mắt phát điên của đối phương, Nhiếp Vân thu hồi Huyền Ngọc Kiếm, nhàn nhạt nói.

Tuy ngoài miệng nói hung ác, nhưng trong lòng Nhiếp Vân không khỏi thở dài.

Lần này xem như mình chiếm thượng phong, trên thực tế tai hoạ ngầm không nhỏ.

Linh thạch trung phẩm của Yêu Thánh cổ thi chỉ có thể duy trì một lần, đối phương thực điên cuồng công kích, coi như muốn thay linh thạch cũng cần thời gian, một khi bị bọn họ phát hiện kẽ hở này, liền nguy rồi.

Dù sao tu vi chân chính của mình kém bọn họ thực sự rất lớn!

Chí Tôn cùng Bí Cảnh tam trọng Bất Hủ Cảnh... đích xác có một hồng câu không có thể vượt qua!

- Chúng ta giết không được ngươi, bất quá, ngươi muốn giết chúng ta cũng không dễ dàng như vậy, như vậy đi, ta cho ngươi 500 viên linh thạch trung phẩm, coi như xin lỗi chuyện ngày hôm nay, thả

Giang Du, nếu không Giang Du thật có chuyện gì, Nguyên Tâm Tông trách cứ xuống, coi như ngươi không sợ, Dịch gia cũng chạy không được!

Không biết trên người thiếu niên còn có bao nhiêu con bài chưa lật, còn dây dưa tiếp, khẳng định chiếm không được ích lợi gì, Giang Phong hít sâu một hơi ép xao động trong lòng xuống, chậm rãi nói.

- Ngươi đang uy hiếp ta?

Hai mắt Nhiếp Vân híp lại.

- Không phải uy hiếp, mọi người đều thối lui một bước, bức ép đối với người nào cũng không tốt! Ta nghĩ các hạ cũng là một người thông minh, nên biết đạo lý này!

Giang Phong nói.

- Gấp mười lần, năm nghìn viên linh thạch trung phẩm, ít một viên cũng không được!

Nhiếp Vân lui về phía sau một bước, đi tới trước mặt Dịch Thành, bàn tay duỗi ra nắm lấy Giang Du.

Giang Phong, còn có vị trưởng lão kia đều là cường giả Bất Hủ Cảnh, đích xác không có khả năng giết, hơn nữa mình vừa tới Phù Thiên Đại Lục, căn cơ còn không ổn, tuy kiếp trước ở trong mắt mình Nguyên Tâm Tông cái gì cũng không tính, nhưng thực lực bây giờ quá thấp, còn không nên đắc tội.

------oOo------

Chương 485: Đưa tiền chuộc đây (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất quá, không thích hợp đắc tội không phải nói Nhiếp Vân sợ phiền phức, coi như thực lực đối phương cường đại, nhân số nhiều, mình có thiên phú Ngụy Trang, cùng lắm thì cải biến dáng

dấp ly khai, coi như đối phương tra như thế nào đi nữa cũng tuyệt đối tìm không được! Hơn nữa mình còn có Tử Hoa Động Phủ, cùng lắm thì trốn đi, chỉ cần không phải Bí Cảnh ngũ, lục trọng cường giả, căn bản không sợ!

- Năm nghìn viên?

Nghe được Nhiếp Vân nói, Giang Phong đột nhiên siết nắm đấm.

Một linh thạch trung phẩm bằng một trăm viên linh thạch hạ phẩm, năm nghìn viên chính là giá trị 50 vạn linh thạch hạ phẩm!

Tuy giá trị bằng nhau, nhưng trình độ linh thạch trung phẩm quý trọng lớn xa hơn hạ phẩm, thật đến chợ đêm đổi mà nói, 5000 viên linh thạch trung phẩm chí ít có thể đổi 60 vạn viên linh thạch hạ phẩm, thậm chí bảy tám mươi vạn viên!

Nhiều tài phú như vậy, may là Giang gia tài lực không kém, cũng không sai biệt lắm muốn táng gia bại sản.

- Ngươi có thể không cho, cũng có thể để Nguyên Tâm Tông báo thù, bất quá, con trai ngươi nhất định sẽ chết trước!

Biết đối phương nghĩ cái gì, bàn tay của Nhiếp Vân xiết chặt.

- Cha... Cứu ta...

Bị bóp như vậy, Giang Du hô hấp không ra, sắc mặt phồng giống như gan heo, vội vã hô.

- Được, ta đáp ứng, ta sẽ mau chóng trù tiền, còn mong ngươi tuân thủ lời hứa, không nên thương tổn Giang Du!

Thấy bộ dáng của nhi tử như thế, Giang Phong cắn răng.

Mình chỉ có một nhi tử như vậy, hơn nữa còn là cây cầu nối với Nguyên Tâm Tông, tự nhiên không bỏ được ngoài ý.

- Yên tâm đi, loại con kiến hôi này ta còn lười giết!

Tiện tay phong ấn lực lượng trên người Giang Du, ném tới trước mặt Dịch Thành.

- Dịch Thành tiền bối, trông tiểu tử này, hắn là đại tài phú a!

- Ân!

Dịch Thành gật đầu, tiện tay bắt Giang Du, giơ tay lên chính là một bạt tai.

- Ngươi muốn cưới nữ nhi của ta? Loại hình dạng này cũng xứng?

Ba! Ba! Ba!

Liên tục quất mười mấy bạt tai, lúc này Dịch Thành mới phun ra nộ khí, mặt tươi cười.

Từ khi Giang Du trở thành đệ tử Nguyên Tâm Tông, Dịch gia mình nơi chốn bị quản chế, bị thua thiệt nhiều, hôm nay thiếu niên kia đại triển thần uy, thay mình xuất khí, cũng nên thoải mái một chút a!

- Dịch Thành ngươi... Xem như ngươi lợi hại, chúng ta đi!

Thấy nhi tử đến trong tay Dịch Thành bị hung hăng tát bạt tai, Giang Phong tức giận đến cả người run run, vung tay bế lên trưởng lão của Nguyên Tâm Tông bị thương, xoay người bay ra phía ngoài, chỉ chốc lát liền tiêu thất trên không trung.

- Ha hả!

Nhiếp Vân cười.

Xem ra Dịch Thành này cũng không sợ phiền phức, này cũng khó trách, nếu như sợ chuyện, trước kia nghe nói mình đánh Thành chủ, cũng sẽ không biểu hiện bình tĩnh như vậy, cũng sẽ không ở lúc trưởng lão của Nguyên Tâm Tông xuất hiện, chủ động đứng ra!

- Đi mau!

Người trong viện vốn là một phe với Giang Phong, dự định chia một

chén súp, không nghĩ tới trưởng lão của Nguyên Tâm Tông bị một quyền đánh thành trọng thương, Giang Phong cũng xoay người rời đi, sắc mặt những người này tái rồi, tất cả đều xoay người muốn chạy trốn.

- Còn muốn chạy? Nào có dễ dàng như vậy?

Nhiếp Vân lắc người một cái đi tới trước mặt mọi người.

- Ta nghe Giang Phong nói các ngươi đều là nhân vật nổi tiếng của Vinh Thiên Thành, nói vậy mỗi người đều có không ít tài phú, như vậy đi, mỗi người giao ra một nghìn linh thạch trung phẩm ta liền tha các ngươi đi, nếu không, chết!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

- Một nghìn linh thạch trung phẩm?

Tất cả mọi người muốn khóc.

Mặc dù bọn họ là nhân vật nổi tiếng, nhưng giá trị con người so với Dịch gia, Giang gia kém nhiều lắm, hai đại gia tộc này lấy ra năm nghìn linh thạch trung phẩm liền không sai biệt lắm khô kiệt, mình làm sao có thể cầm ra được?

- Linh thạch hạ phẩm cũng được, tối hôm nay phải lấy tới, mặc kệ các ngươi dùng phương pháp gì, có một cái cầm không tới, ta sẽ cho cả gia tộc các ngươi biến khỏi Vinh Thiên Thành!

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lộ ra sát ý.

Nếu những người này dám đến tìm phiền phức, sẽ nghĩ đến kết quả có khả năng xuất hiện, nếu không trên thế giới nào có chuyện tốt như vậy, ngươi muốn tới thì tới muốn đi thì đi?

- Cút đi!

Giao phó xong, Nhiếp Vân hừ một tiếng, vung tay.

- Vâng.

Nhiều nhân vật nổi tiếng nhất thời té chạy ra ngoài, vừa ra khỏi cửa mới phát giác được cả người bị mồ hôi lạnh ướt đẫm.

Vừa nãy tuy thiếu niên không có động thủ sát nhân, nhưng trong ánh mắt lạnh lùng, tuyệt đối không phải là giả bộ, có thể tưởng tượng, chỉ cần mình không dựa theo yêu cầu hoàn thành, hắn tuyệt đối sẽ diệt gia tộc của mình, không chừa một mống!

Sớm biết lần này chỗ tốt gì cũng không mò được, còn gặp phải loại kết quả này, đánh chết bọn họ cũng sẽ không đến a...

- Được rồi, Dịch gia cùng Giang gia đều có cường giả Bất Hủ Cảnh tọa trấn, căn bản không phải chúng ta có thể dính vào, sau này loại sự tình kia đừng để ý tới, vẫn là nhanh nghĩ biện pháp trù tiền đi!

Ra phủ đệ Dịch gia, một lão giả xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu nói.

- Không sai, nhanh trở lại trù tiền, bọn họ tranh đấu, đích xác không phải là chúng ta có thể dính vào!

Một người cũng cảm khái một tiếng, quay người bay đi.

Mọi người giải tán, đều mau đi trở về trù tiền.

.....

- Hô!

Mọi người ly khai, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về phía Dịch Thành.

- Các ngươi chờ thu tiền chuộc, vừa nãy bị thương nhẹ, ta về trước khôi phục một chút!

Mới vừa rồi cùng hai cường giả Bất Hủ Cảnh đối chiến, vô luận tâm lý hay thân thể đều có áp lực thật lớn, hiện tại người vừa đi, triệt để trầm tĩnh lại, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy cả người bị mồ hôi ướt đẫm, cực kỳ suy yếu.

- Tiểu viện kia không có ai ở lại, ngươi đi tới đi! Có gì phân phó cứ nói một tiếng là được!

Dịch Thành vội vàng gật đầu.

- Ân!

Nhiếp Vân không nói thêm nữa, thân thể nhoáng lên liền vào tiểu viện, tiến nhập Tử Hoa Động Phủ.

Đứng ở trên diễn luyện tràng của động phủ, trong lòng Nhiếp Vân nhớ lại chiến đấu mới vừa rồi.

Mới vừa rồi xác thực vô cùng nguy hiểm, hai cường giả Bất Hủ Cảnh đồng thời công kích, đủ để phiên giang đảo hải, nếu không phải mình cơ trí bình tĩnh ứng đối, còn không biết là kết quả như thế nào!

- Thiên phú Diễm Hỏa Sư vừa tới, còn chưa có thử nghiệm, nếu không gia trì lực lượng hỏa diễm ở trên kiếm thế, uy lực nhất định sẽ tăng không ít!

Trở thành Diễm Hỏa Sư, tuy chưa thí nghiệm qua, nhưng Nhiếp Vân đã cảm thụ được thiên phú như thế cường đại, một quyền đánh ra, hỏa diễm ngang dọc, đốt cháy tất cả, nếu như vừa rồi có thể thi triển ra, chỉ sợ cũng không phải là thế lực ngang nhau, mà là nghiêng về một phía!

------oOo------

Chương 486: Đưa tiền chuộc đây (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ám kình cộng thêm ám hỏa, hắc hắc, thật nghiên cứu ra được chiêu này, coi như bây giờ mình là Chí Tôn thì thế nào? Như nhau có thể đánh Bất Hủ Cảnh thành bánh thịt!

Trong lòng nghĩ, lấy ra trường kiếm, điểm về phía trước, một đạo

hỏa diễm trong nháy mắt phun ra ngoài, ôn độ cực nóng làm không gian của Tử Hoa động phủ có chút vặn vẹo.

Không gian trong Tử Hoa Động Phủ là một loại trận pháp không gian, bàn về ổn định mà nói, thì kém hơn Phù Thiên Đại Lục, Khí Hải Đại Lục.

- Quả nhiên tiêu hao rất lớn, coi như lấy Khí Hải của ta, cũng không dám tùy tâm sở dục thi triển!

Cảm thụ hỏa diễm tiêu hao chân khí, Nhiếp Vân giờ mới hiểu được, thảo nào Dịch Thanh không dám đơn giản sử dụng Diễm Hỏa thiên phú, nguyên lai thứ này tiêu hao chân khí tốc độ quá đáng sợ!

Coi như mình tích lũy hùng hậu, chân khí vô song, toàn lực thi triển, sợ rằng cũng không kiên trì được mấy chiêu, chân khí sẽ tiêu hao sạch sẽ!

Đương nhiên, tiêu hao chân khí nhiều, uy lực liền càng lớn, có loại Diễm Hỏa thiên phú này, sức chiến đấu lần thứ hai tăng trưởng gấp đôi, trước đây mình đơn đả độc đấu, năm cường giả Nguyên Thánh Cảnh bố thành trận pháp, liền khó có thể chạy trốn, hiện tại Diễm Hỏa hao tổn, bất kỳ trận pháp nào cũng có thể đốt thành tro bụi, đừng nói năm, coi như mười người, như nhau đánh chạy trối chết!

Vận dụng được thiên phú Diễm Hỏa Sư rồi, coi như lại cùng Giang Phong đối chiến, cũng không đến mức phiền phức như vậy, dưới một kiếm, ám kình ám lửa, ý thức chiến đấu của Giang Phong cường thịnh trở lại, chỉ sợ cũng sẽ bị đánh nằm xuống, vô sức phản kháng!

Không hổ là một trong các thiên phú thuộc Ngũ Hành, đáng sợ!

- Chẳng biết vị Nguyên Khí Sư kia lưu lại bảo tàng, có để lại phương pháp cảm ứng nguyên khí hay không, nếu như có, hình thành Nguyên Khí đan điền, loại tiêu hao này sẽ không sợ nữa!

Nếu như Dịch Thành nói là thật, thật có loại Nguyên Khí Sư này, Diễm Hỏa đan điền coi như tiêu hao chân khí nữa, đối với mình mà

nói cũng không có gì.

Tiêu hao không nhanh bằng bổ sung, chẳng khác nào Khí Hải của mình vẫn luôn đầy tràn, thực lực đâu chỉ gia tăng gấp đôi!

Hơn nữa, nếu như có thể hình thành thiên phú như thế, hoàn toàn có thể mượn cơ hội trùng kích Niết Bàn lần thứ ba!

Mình tích lũy quá hùng hậu, muốn trùng kích Niết Bàn lần thứ ba, chẳng biết phải tiêu hao bao nhiêu năng lượng, sợ rằng hơn mười vạn viên linh thạch trung phẩm cũng không đủ, bây giờ của cải căn bản không thể hoàn thành!

Thế nhưng có Nguyên Khí đan điền liền không giống, tiêu hao Tạo Hóa khí, hoàn toàn có thể yên tâm, lực lượng vô cùng vô tận, xác xuất thành công tuyệt đối sẽ tăng lên không ít!

Mình bây giờ là Chí Tôn đỉnh phong, lần thứ ba Niết Bàn thành công, nhất định sẽ trực tiếp tiến nhập Bí Cảnh, đạt được Pháp Lực cảnh đỉnh phong thậm chí Nguyên Thánh Cảnh cao hơn!

Đạt được Nguyên Thánh Cảnh, coi như đụng phải Bất Hủ Cảnh đỉnh phong cũng có thể đánh một trận, ở Phù Thiên Đại Lục, cũng xưng là nhất phương hào hùng.

- Nguyên Khí Sư... Thiên phú như thế nhất định phải đạt được!

Nhiếp Vân siết chặc nắm tay, trong mắt phóng ra quang mang tình thế bắt buộc.

- Viên Hằng trưởng lão, tiểu tử này rõ ràng không để Nguyên Tâm Tông vào mắt, tùy ý hắn sống sót, Giang gia chúng ta chỉ là việc nhỏ, nhưng uy danh của tông môn hẳn là ảnh hưởng rất lớn!

Giang gia phủ đệ, Giang Phong nhìn trưởng lão của Nguyên Tâm Tông trước mắt, hừ nói.

- Ngươi không cần lời vô ích, điểm ấy không cần ngươi nói ta cũng biết, tiểu tử này phải chết!

Trong mắt Viên Hằng trưởng lão lóe ra sát khí, lúc này thương thế của hắn đã tốt không sai biệt lắm, chỉ là trên mặt còn có chút máu ứ đọng.

- Tiểu tử này xem ra chỉ là một Chí Tôn, lại có thể đánh bại cường giả Bất Hủ Cảnh sơ kỳ, hơn nữa còn có một khôi lỗi, coi như hai người chúng ta liên thủ, cũng khó có thể chiến thắng, phải nghĩ biện pháp mới được!

Giang Phong nói.

Đường đường Vinh Thiên Thành đệ nhất cao thủ, bị một vô danh tiểu tử chẳng biết từ nơi nào nhô ra uy hiếp, thực sự là mất mặt a.

- Yên tâm đi, mặc kệ hắn có lá bài tẩy gì, đắc tội Nguyên Tâm Tông chúng ta đều phải chết, ta đã đưa tin cho sư huynh của ta Nguyên Hằng, hắn đang ở phụ cận, ngày mai không sai biệt lắm có thể tới!

Viên Hằng trưởng lão hừ một tiếng.

- Nguyên Hằng, Nguyên Hằng trưởng lão? Cường giả Bất Hủ Cảnh đỉnh phong? Hắn sắp tới, tiểu tử này hẳn phải chết! Không chỉ hắn chết, người của Dịch gia cũng phải chết, không, Dịch Thanh kia phải giữ lại!

Giang Phong hung hãn nói.

- Ân, còn cần mượn thiên phú Diễm Hỏa Sư của nàng tiến nhập hỏa sơn! Trước nói rõ với ngươi, Nguyên Hằng sư huynh tới, chuyện bảo tàng của Nguyên Khí Sư phải nói tường tận rõ ràng, nếu giấu diếm hắn, về sau bị phát hiện, chúng ta ai cũng không gánh nổi!

Viên Hằng trưởng lão nói.

- Đó là tự nhiên, Nguyên Khí Sư lưu lại bảo tàng, coi như ta muốn nuốt một mình cũng nuốt không nổi a, nếu như Nguyên Hằng trưởng lão có thể chủ trì đại cục, ta nguyện ý nghe hắn an bài!

Ánh mắt Giang Phong lóe lên, ngoài miệng nói khiêm tốn, nhưng

trong lòng chẳng biết nghĩ cái gì.

- Như vậy cũng tốt, được rồi, bây giờ ngươi đi chuẩn bị linh thạch đi, trước cứu Giang Du ra rồi hãy nói, chỉ cần Nguyên Hằng sư huynh tới, bọn họ cầm bao nhiêu sẽ phu ra bấy nhiêu!

Viên Hằng trưởng lão nói.

- Ân!

Giang Phong quay người lại đi ra ngoài.

.....

- Nhiếp Vân tiểu huynh đệ, Giang gia đã đưa tới 5000 viên linh thạch trung phẩm rồi, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Mới từ Tử Hoa Động Phủ đi ra, Nhiếp Vân chợt nghe thanh âm của Dịch Thành vang lên. Đi ra ngoài, chỉ thấy Dịch Thành, Dịch Thanh đi tới.

- Giang Du đã thả ra rồi sao?

Nhiếp Vân hỏi.

- Ân, ta mới vừa cho người Giang gia mang hắn đi, đám nhân vật trước kia cũng đưa linh thạch tới, tổng cộng một vạn hai ngàn viên linh thạch trung phẩm, 20 vạn viên linh thạch hạ phẩm!

Dịch Thành vung tay lên, trên mặt đất chất một đống linh thạch, trung phẩm, hạ phẩm, lóe ra quang mang.

- Không sai, những người này thật đúng là nghe lời!

Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, bàn tay trảo một cái đã thu mấy thứ này vào Nạp Vật Đan Điền.

Những vật này là mình bằng vào thủ đoạn lấy được, không cần thiết giả bộ làm người tốt lưu cho Dịch gia, trước kia mặc dù dùng 50 vạn viên linh thạch hạ phẩm của bọn họ, nhưng đã cho công

pháp đối ứng, rốt cuộc thanh toán xong.

- Giang gia bự bức chuộc người, trong lòng khẳng định không cam lòng, đoán chừng tối hôm nay sẽ đi Nguyên Tâm Tông mời cao thủ, chậm nhất là chiều nay, sớm nhất sáng sớm ngày mai sẽ tìm chúng ta phiền phức. Nên bây giờ ngươi lập tức giải tán Dịch gia, để cho bọn họ tìm chỗ trốn tạm thời. Chúng ta suốt đêm đi tìm bảo tàng của Nguyên Khí Sư, một khi đạt được bảo tàng, coi như bọn họ tìm tới cường giả Bất Hủ Cảnh đỉnh phong, cũng không đủ sợ hãi!

Nhiếp Vân nói.

------oOo------

Chương 487: Kình Thiên Toa

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Giải tán gia tộc, suốt đêm đi tìm bảo tàng Nguyên Khí Sư? Không sai, đích thật là một ý kiến hay!

Nghe được thiếu niên an bài, nhãn tình của Dịch Thành sáng lên.

- Cha, nếu như chúng ta đi như vậy. Bọn họ muốn điên cuồng trả thù gia tộc chúng ta, những người khác coi như trốn cũng trốn không được bao lâu...

Vẻ mặt Dịch Thanh lo lắng.

- Ha hả!

Nghe được nữ hài đơn thuần nói, Nhiếp Vân nở nụ cười.

Dịch Thành cũng không nhịn được cười ha ha một tiếng.

- Thanh nhi, xem ra ngươi vẫn không rõ, chúng ta suốt đêm giải tán tộc nhân, trực tiếp ly khai, đám người Giang Phong khẳng định biết chúng ta đi tìm bảo tàng của Nguyên Khí Sư, đâu còn có công phu đối phó một ít tộc nhân tiện tay có thể diệt? Khẳng định lập tức đuổi

theo, tiến nhập hỏa sơn, ngươi thân là Diễm Hỏa Sư, mượn hỏa thế đi vào, tánh mạng của bọn họ liền an toàn?

- Ân? Đúng vậy!

Nghe được phụ thân giải thích, nhãn tình của Dịch Thanh sáng lên, lần thứ hai nhìn về phía thiếu niên, ánh mắt lộ ra ý sùng bái.

Người thiếu niên trước mắt này tuổi tác xấp xỉ mình, không chỉ thực lực mạnh mẽ, trí mưu cũng lợi hại, nếu như hắn...

Đột nhiên, chẳng biết nữ hài nghĩ tới cái gì, sắc mặt đỏ lên.

- Nếu quyết định như vậy, ta lập tức đi chuẩn bị, một hồi chúng ta sẽ đi!

Thấy bộ dáng này của nữ nhi, Dịch Thành hiểu ý cười ha hả, xoay người đi ra ngoài.

Hắn vừa đi, gian phòng liền thừa lại Nhiếp Vân và Dịch Thanh.

- Ha hả, ta ở chỗ này tu luyện một hồi, Dịch Thanh tiểu thư tự tiện!

Nhiếp Vân thấy bầu không khí có chút xấu hổ, cười nhạt, liền ngồi dưới đất tu luyện.

- Ngươi...

Thấy thiếu niên ngồi xuống liền tu luyện, ngay cả nói chuyện với mình cũng không có tâm tình, mặt cười trắng nhợt, hung hăng giậm chân.

Nàng thiên phú tốt, dung mạo mỹ lệ, công tử ở Vinh Thiên Thành muốn truy cầu mình nhiều vô số, nhưng mình không thèm liếc mắt, mà thiếu niên này... Dĩ nhiên mắt cũng không liếc lấy một cái...

Ngươi rốt cuộc cao ngạo cái gì? Ách... Đương nhiên hắn cũng có tư bản cao ngạo, lợi hại như vậy mà...

Trên mặt âm tình bất định, Dịch Thanh cũng không biết mình nghĩ

cái gì, vành mắt hơi phiếm hồng.

.....

Két két két két!

Khí lưu đâm rách trời cao, trên không trung vẽ ra một cái bóng màu đỏ.

- Cái bảo bối này là tổ tiên của Dịch gia chúng ta ở một lần cơ duyên lấy được, có thể toả ra yêu khí đặc thù, làm cho Yêu thú, Yêu nhân tránh né, sẽ không tập kích, là bảo bối ở hoang dã phi hành tuyệt hảo, chỉ bất quá phải có pháp lực của Nguyên Thánh Cảnh mới có thể thôi động, nếu không cho Thanh nhi sử dụng, cũng sẽ không gặp phải nhiều nguy hiểm như vậy!

Ba người Nhiếp Vân ngồi ở trong một gian phòng uống rượu, Dịch Thành vừa cười vừa nói.

Dịch Thành nghe Nhiếp Vân kiến nghị, lúc này dựa theo phân phó an bài tất cả, không quá nửa canh giờ, ba người liền lên Kình Thiên Toa bay đi.

Trong hoang dã thực lực không đạt tới cảnh giới nhất định, thông thường không dám phi hành, dù sao trong đó Yêu thú phi hành thực sự nhiều lắm, một khi bị bám theo, chết cũng không biết chết như thế nào, bất quá cũng có ngoại lệ.

Đây là Linh Binh phi hành đặc thù.

Loại Linh Binh phi hành này, bên ngoài có nhiều đại trận phòng ngự, công kích, một ít người thực lực thấp, hoàn toàn có thể cưỡi trong đó, cự ly xa phi hành, mặc dù gặp phải Yêu thú phi hành cũng không cần sợ hãi.

Chỉ là Linh Binh phi hành cực kỳ trân quý, coi như là thế lực lớn cũng chưa chắc có một kiện, Nhiếp Vân không nghĩ tới Dịch Thành sẽ có.

Ngồi ở trong Linh Binh phi hành, chân chính khu động lực lượng là

linh thạch, chỉ có cải biến phương hướng, thời điểm cùng người chiến đấu mới cần pháp lực duy trì.

- Kình Thiên Toa này đích thật là bảo bối hiếm có, con bài chưa lật của Dịch gia các ngươi không phải là cái này đi?

Trước kia nghe nói Dịch gia có con bài chưa lật, nếu không chỉ bằng Dịch Thành Nguyên Thánh Cảnh đỉnh phong, chỉ sợ sớm đã bị Giang gia diệt.

- Ân, ánh mắt của tiểu huynh đệ quả nhiên độc ác, đây chính là con bài chưa lật của Dịch gia ta, nó do lão tổ Bất Hủ Cảnh đỉnh phong chúng ta lấy được, bên trong có hơn một nghìn viên linh thạch bố trí hạch tâm, toàn lực đánh ra công kích, có thể đơn giản gạt bỏ Bất Hủ Cảnh trung kỳ! Chính vì vậy, tuy Giang gia biết được bảo tàng của Nguyên Khí Sư, nhưng thủy chung không dám động thủ, sinh chúng ta ngọc thạch câu phần!

Dịch Thành nói ra, trên mặt lộ vẻ tự hào.

- Nga!

Nhiếp Vân gật đầu, linh hồn quét qua Kình Thiên Toa một vòng, âm thầm gật đầu.

Kình Thiên Toa này giống như Tử Hoa Động Phủ, có thể dung nhập thân thể, xem trước khi tới hắn vung tay lên lấy ra không ít linh thạch, hẳn không phải là Nạp Vật Đan Điền, mà là cái này!

Dù sao Nạp Vật Đan Điền coi như cấp thấp nữa, cũng là thiên phú đặc thù, không có khả năng hai cha con này đều có!

- Bảo tàng của Nguyên Khí Sư ở Hỏa Long Sơn phía trước, cách nơi này đại khái ba ngày, chúng ta vừa uống rượu vừa đi a!

Dịch Thành bưng ly rượu lên, vừa cười vừa nói.

- Được!

Nhiếp Vân cảm ứng một chút, phát hiện phương hướng của đám

người cha mẹ vừa lúc ở tiền phương, mình coi như đi không sai, lúc này cười cười, giơ ly rượu lên.

- Đúng rồi Dịch Thành tiền bối, ngươi đối với thiên phú đặc thù biết rất nhiều, có nghe nói qua Triệu Hoán sư hay không?

Rượu qua ba tuần, Nhiếp Vân đột nhiên hỏi.

Đối với mình mà nói, hiện tại chuyện trọng yếu nhất, không phải là thực lực mạnh, mà là nghĩ biện pháp cứu sống đệ đệ!

- Triệu Hoán sư? Thiên phú đặc thù Triệu Hoán sư? Ta nghe nói qua, này cũng là thiên phú bài danh trước mười, ngươi hỏi cái này làm gì?

Dịch Thành suy nghĩ một hồi, vẻ mặt nghi hoặc.

- Trước mười?

Nhiếp Vân siết chặt nắm tay.

Trước kia Dịch Thành nói qua thiên phú bài danh trước mười cực kỳ thưa thớt, thậm chí rất nhiều chỉ ở thời kỳ thượng cổ mới xuất hiện, nếu thật như thế, chẳng lẽ mình không có cơ hội cứu tỉnh đệ đệ?

- Ân, hình như thứ tự còn cao hơn Nguyên Khí Sư, là thiên phú đặc thù chỉ thượng cổ Đại Tế Ti mới có, không phải xếp thứ bảy chính là thứ tám, cực kỳ thưa thớt!

Dịch Thành lắc đầu, đối với Triệu Hoán sư, hắn biết đến cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết một cái đại khái.

- Vậy ngươi biết ở đâu xuất hiện qua loại thiên phú đặc thù này không?

Nhiếp Vân chưa từ bỏ ý định.

- Không biết, Dịch gia chúng ta chỉ là thế lực nhỏ ở Vinh Thiên Thành, đối với Phù Thiên Đại Lục mà nói như muối bỏ biển, bất quá

trong thư khố của Nguyên Tâm Tông, tựa hồ có một chút ghi chép về thiên phú đặc thù, có thể ở trong đó có đầu mối gì cũng nói không chừng!

Dịch Thành vừa cười vừa nói.

------oOo------

Chương 488: Bày binh bố trận (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thư khố của Nguyên Tâm Tông? Sau này nhất định đi qua nhìn một chút!

Trong lòng Nhiếp Vân âm thầm ghi nhớ, gật đầu.

Một đường đi về phía trước, về phần bên Giang gia kia, vào lúc ban đêm liền phát hiện người của Dịch gia ly khai, Viên Hằng trưởng lão cùng đám người Giang Phonglúc này liền đuổi theo, giữa trưa ngày thứ hai, trên đường đụng phải Nguyên Hằng trưởng lão vội vã chạy tới!

Thực lực của Nguyên Hằng trưởng lão cường hoành, mặc dù không có Linh Binh phi hành trong truyền thuyết, bất quá đạt tới Bất Hủ Cảnh đỉnh phong, ở trong hoang dã phi hành căn bản không có một Yêu thú nào dám trêu chọc, bởi vậy so với mọi người phía trước đi cũng không chậm.

- Đây là Hỏa Long Sơn, nghe nói là một con Hỏa Long ở thời kỳ thượng cổ từ không trung ngã xuống hình thành, cực nóng không gì sánh được, xung quanh hơn hai vạn dặm không có bất kỳ sinh linh!

Phi hành đến ngày thứ ba, Nhiếp Vân quả nhiên cảm thấy từng đợt cực nóng, xuyên thấu qua Kình Thiên Toa nhìn xuống dưới, liền thấy một ngọn núi nguy nga dài mấy vạn dặm, xoay tròn giống như một con cự long nằm trên mặt đất.

Con cự long này toàn thân đỏ choét, xung quanh hai vạn dặm không có thảm thực vật gì, càng không cần nói sinh mệnh, từ xa nhìn lại một mảnh hoang vu.

- Đây cũng không phải Hỏa Long, mà là dung nham ngầm tụ tập, nham thạch nóng chảy ở phía dưới phun trào tạo thành!

Nhìn một hồi, Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

Tuy trên đại lục có không ít Long tộc hậu duệ, bất quá cự long chân chính không ai thấy qua, nói hỏa sơn này chính là cự long, càng không phù hợp thực tế, trên thực tế chỉ là nơi dung nham phát tiết, cả núi non là nham thạch nóng chảy phun trào.

Phía dưới Phù Thiên Đại Lục, có nhiều chỗ là hải dương, có nhiều chỗ là dung nham, còn có một chút như địa ngục, dòng nước lạnh vô tận, nói chung, bề mặt xem như rõ ràng, mà phía dưới, hình thái hoàn toàn bất đồng, thực lực không tới, muốn mạo hiểm ở trong đó, chỉ có một con đường chết.

Coi như kiếp trước Nhiếp Vân, cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, cũng không dám tùy tiện tiến xuống dưới đất, đủ thấy đáng sợ!

- Nguyên Khí Sư lưu lại bảo tàng ở chỗ này!

Kình Thiên Toa phi hành ở trên không trung nửa ngày, đột nhiên ngừng lại, ngón tay Dịch Thành chỉ phía trước.

Theo ngón tay hắn nhìn lại, chỉ thấy phía trước là một miệng núi lửa to lớn, bên trong dung nham kim hoàng sắc cuồn cuộn, khí lãng cực nóng liên tục phun ra, làm cho phi hành bất ổn.

- Ở chỗ này?

Thấy dung nham cực nóng như vậy, mặc dù Nhiếp Vân là Diễm Hỏa Sư cũng có chút tim đập nhanh, khí lãng cực nóng như vậy, đừng nói cường giả Nguyên Thánh Cảnh, coi như cường giả Bất Hủ Cảnh chui vào, sợ rằng cũng có thể bị tươi sống đốt chết.

- Ân, ở dưới dung nham, khoảng chừng hơn hai vạn thước, muốn đi vào mà nói, chỉ có thể dựa vào Diễm Hỏa thiên phú của Thanh nhi. Bất quá pháp lực trong cơ thể Thanh nhi tích lũy quá yếu, mang một người xuống dưới còn tạm được, hai người liền có chút nguy hiểm, tiểu huynh đệ, chân khí của ngươi hùng hậu, một lát nữa, nếu như thấy thể lực của nàng chống đỡ hết nổi, thì giúp một chút!

Dịch Thành vừa cười vừa nói.

- Cái này dễ!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Bất quá trước khi chúng ta xuống dưới mặt đất, phải diệt trừ người theo đuôi phía sau đã, nếu không bọn họ mai phục ở chỗ này, chờ chúng ta đi ra đánh lén, cũng là một chuyện phiền toái!

Đám người Giang Phong đuổi theo, Nhiếp Vân sớm đã dùng Thiên Nhãn thấy được, chỉ bất quá cách còn xa, nên không cần thiết khẩn trương.

- Người theo đuôi? Chúng ta làm sao bây giờ?

Nghe được thiếu niên tự tin nói, vẻ mặt Dịch Thành nghi hoặc.

- Nếu như bọn họ thật mời được giúp đỡ, chỉ sợ chúng ta cũng không phải đối thủ!

- Bọn họ đích xác mời giúp đỡ, xem ra hẳn có thực lực Bất Hủ Cảnh đỉnh phong!

Nhiếp Vân cười.

- Bất Hủ Cảnh đỉnh phong?

Dịch Thành, Dịch Thanh lại càng hoảng sợ.

Bí Cảnh đệ tam trọng Bất Hủ Cảnh, cấp bậc cùng cấp bậc trong lúc đó sai biệt càng lúc càng lớn, mặc dù là sơ kỳ, trung kỳ, cũng sẽ có

khác nhau một trời một vực, Bất Hủ Cảnh sơ kỳ cùng đỉnh phong tuy chỉ kém ba cấp bậc, nhưng sức chiến đấu kém không chỉ gấp mười lần!

Đối với Dịch Thành mà nói, mặc dù tới hai cường giả Bất Hủ Cảnh sơ kỳ, lợi dụng Kình Thiên Toa cũng có thể đối phó, nhưng gặp gỡ cường giả Bất Hủ Cảnh đỉnh phong, liền không thể ra sức.

Đương nhiên, Bất Hủ Cảnh đỉnh phong cũng có mạnh có yếu, nếu như chỉ là mới vừa đạt được đỉnh phong, ngược lại cũng thôi, nếu như nửa bước bước vào Bí Cảnh đệ tứ trọng Lĩnh Vực Cảnh, thì một trăm cái như hắn cũng tuyệt không phải đối thủ!

Bí Cảnh đệ tứ trọng Lĩnh Vực Cảnh, còn gọi Động Thiên Cảnh, có thể ở xung quanh mình hình thành lĩnh vực đặc thù, bên trong lĩnh vực, hầu như vô địch!

Tựa như hỏa sơn dưới mọi người, dung nham cực nóng, ẩn chứa nhiệt độ của tâm trái đất, chỉ cần không phải thiên phú Diễm Hỏa Sư, coi như là Bất Hủ Cảnh đỉnh phong đi vào, cũng có thể bị tươi sống chết cháy, mà cường giả Lĩnh Vực Cảnh bất đồng.

Lĩnh vực mở, hình thành một quốc gia thuộc về mình, hoàn toàn có thể ngăn nhiệt độ đáng sợ ở bên ngoài, mặc dù cực kỳ tiêu hao pháp lực, nhưng ở trong lĩnh vực của mình, hoàn toàn có thể lạnh lẽo như đông.

Đây là lực lượng lĩnh vực, ở trong phạm vi nhất định, hoàn toàn nắm trong tay.

- Không cần lo lắng, hiện tại bọn họ cách nơi này chí ít còn có một canh giờ lộ trình, chúng ta hoàn toàn có thể bày trận, chờ bọn họ đi tới, liền bắt ba ba trong hủ!

Thấy biểu tình của hai cha con, Nhiếp Vân nở nụ cười.

Tuy đám người Giang Phong đuổi theo tốc độ không chậm, nhưng dù sao khởi bước chậm, đến nơi đây còn có chút cự ly, mình hoàn toàn có thể thừa dịp bọn họ chưa tới bày đại trận, gậy ông đập lưng ông.

- Đại trận? Không sai, ta biết một loại đại trận, cũng là lão tổ Dịch gia chúng ta lưu lại, tên Đà Thiên Mê Long Đại Trận, nghe nói là Bát Quái Kim Long Trận giảm bớt, uy lực vô cùng, vừa lúc có thể bày ra!

Nghe được bày binh bố trận, nhãn tình của Dịch Thành sáng lên, vỗ trán một cái, nhớ lại một trận pháp cực kỳ lợi hại.

Đúng vậy, hoàn toàn có thể chờ quân nhập hủ, bọn họ có cường giả Bất Hủ Cảnh đỉnh phong, chúng ta cũng không cần thiết cùng bọn họ chính diện giao chiến a!

- Đà Thiên Mê Long Đại Trận?

- Đúng vậy, loại đại trận này uy lực vô cùng, coi như đặt ở Nguyên Tâm Tông cũng tuyệt đối số một số hai, thuộc về trấn tộc chi bảo, Giang gia mơ ước nhiều lần nhưng không có phương pháp bố trí, trước kia ngươi cho ta công pháp cao thâm, không thể báo đáp, hiện tại ta truyền thụ bộ trận pháp này cho ngươi!

Dịch Thành cười gật đầu.

------oOo------

Chương 489: Bày binh bố trận (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Truyền cho ta?

Sắc mặt Nhiếp Vân cổ quái.

- Ân, bộ trận pháp này, ngay cả Thanh nhi cũng không biết, ta chưa từng nói cho ai, là bí mật bất truyền của gia tộc bọn ta, chỉ truyền cho con trai!

Dịch Thành nói.

- Vậy đa tạ!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Đây là điểm chính của trận pháp, ngươi nhìn một chút!

Cổ tay vừa lộn, lòng bàn tay Dịch Thành nhiều hơn một ngọc bài, tiện tay ném tới.

- Đà Thiên Mê Long Đại Trận...

Tinh thần đảo qua ngọc bài, trên mặt Nhiếp Vân nhất thời lộ ra biểu tình dở khóc dở cười.

- Được rồi, cái này vẫn là trả lại ngươi đi, trận pháp này của ngươi thực sự... vẫn là dùng của ta đi!

- Thế nào? Trận pháp của ta không được? Không có khả năng, đây chính là trấn tộc chi bảo của chúng ta...

Dịch Thành lời còn chưa nói hết, liền thấy hai tay của thiếu niên mở rộng, bắn ra vô số dây nhỏ, điên cuồng bố trí xung quanh miệng núi lửa.

Mỗi bố trí một đạo, cần tiêu hao vô số chân khí, trận pháp đan vào một chỗ, mượn khí lưu của Hỏa Long Sơn, rất nhanh tạo thành một trận pháp Bát Quái.

- Bát Quái Kim Long Trận? Đây là Bát Quái Kim Long Trận?

Thấy thiếu niên bố trí ra trận pháp, Dịch Thành lại càng hoảng sợ.

Đà Thiên Mê Long Đại Trận của mình vừa khoác lác lợi hại như vậy, trên thực tế chỉ là bản giảm bớt của Bát Quái Kim Long Trận trước mắt!

- Bát Quái Kim Long Trận? Nga, không phải, ta này là Cửu Thiên Huyền Long đại trận, Bát Quái Kim Long Trận chỉ là một biến hóa của trận pháp này mà thôi!

Nhiếp Vân vừa bày binh bố trận, vừa cười vừa nói.

- Cửu Thiên Huyền Long đại trận? Bát Quái Kim Long Trận chỉ là một biến hóa... mà thôi?

Dịch Thành tan vỡ.

Mình vừa lời thề son sắt nói truyền thụ Đà Thiên Mê Long Đại Trận cho thiếu niên trước mắt, nghĩ người sau là buôn bán đại tiện nghi, nhưng trong nháy mắt, người ta liền lấy ra đại trận cấp bậc tổ tông của Đà Thiên Mê Long Đại Trận...

Hố cha a!

Thấy vẻ mặt phụ thân si ngốc nhìn không trung, Dịch Thanh nhịn không được mỉm cười.

Chỉ là nghĩ tới đêm hôm đó đơn độc cùng hắn ở trong phòng, miệng liền vểnh lên.

Những người khác có thể đơn độc cùng mình ở chung một chỗ, đều hận không thể nhào tới tùy tiện tìm trọng tâm câu chuyện nói bậy, chọc mình vui vẻ, thiên kim chỉ vì để mình cười, mà thiếu niên này, dĩ nhiên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, như lão tăng nhập định tu luyện...

Tu luyện, tu luyện, tu luyện muội muội ngươi a... Lẽ nào mị lực của ta kém như vậy? Ta gần đây cũng không béo, vóc người như trước tốt a...

- Hắt xì!

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn trời, trời rất tốt a, lại không cảm mạo, như thế nào lại hắt xì?

Quên đi, tiếp tục bày binh bố trận!

Vù vù!

Chân khí toàn thân sôi trào, qua hơn nửa giờ, Nhiếp Vân mới

ngừng lại.

- Được rồi, đây là Cửu Thiên Huyền Long Đại Trận, mượn địa thế đặc thù của Hỏa Long Sơn, hấp thu nhiệt khí dung nham làm động lực, lấy quần sơn làm trận cơ, trong đó tổng cộng có một trăm lẻ tám sát trận, ba trăm mười hai mê trận, một trăm bảy mươi tám tử trận, bởi vì không có vật phẩm bày binh bố trận, cũng không có thượng phẩm linh thạch thôi động, uy lực của những trận pháp này sẽ phát huy không hoàn toàn, bất quá đánh chết Bất Hủ Cảnh đỉnh phong hẳn không có vấn đề!

Vỗ vỗ tay, Nhiếp Vân nhìn trận pháp phía dưới, vừa cười vừa nói.

- Không có thượng phẩm linh thạch thôi động, không có trận cơ đặc thù, còn có thể đánh chết Bất Hủ Cảnh đỉnh phong?

Dịch Thành run run.

Đà Thiên Mê Long Đại Trận của hắn, dưới tình huống có trận cơ đặc thù, tối đa cũng chỉ vây khốn Bất Hủ Cảnh sơ kỳ, muốn đánh chết, rất khó!

Dù sao, đạt đến cấp bậc này, thủ đoạn bảo mệnh rất nhiều, muốn triệt để đánh chết, không phải thực lực vượt xa, căn bản không có khả năng hoàn thành.

Mà thiếu niên bố trí trận pháp, dưới tình huống không có vật phẩm đặc thù làm trận cơ, lại có thể đánh chết cường giả Bất Hủ Cảnh đỉnh phong, này... loại trận pháp này thực sự là đáng sợ!

- Bất quá, trận pháp này hạn độ lớn nhất là Bất Hủ Cảnh đỉnh phong, nếu như là một cường giả Lĩnh Vực Cảnh liền không có biện pháp, dù sao trận pháp này là vội vàng bố trí, còn có rất nhiều địa phương chuẩn bị chưa tốt, nếu như cho ta một tháng, đừng nói cường giả Lĩnh Vực Cảnh, coi như Bí Cảnh đệ ngũ trọng, cũng không nhất định có thể đi ra!

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

Trận pháp chi đạo, nếu như Nhiếp Vân ở kiếp trước nói là người

thường, liền không ai dám xưng đại sư, kiếp này bị thực lực hạn chế, rất nhiều siêu cấp đại trận bố trí không được, nhưng có thiên phú Thiên Nhãn, làm cho hắn đối với trận pháp hiểu càng thêm thấu triệt, trận pháp trái lại càng thêm tiến bộ.

- Có thể đánh chết cường giả Bất Hủ Cảnh đỉnh phong, vẫn chỉ là vội vàng bố trí? Trên thế giới tại sao có thể có yêu nghiệt như vậy?

Dịch Thành không nói gì.

Hắn đời này cũng coi như gặp qua thiên tài, rất nhiều kẻ kinh diễm, nhưng Nhiếp Vân này, không chỉ ở tu vi, kiến thức, trí mưu, trận pháp... Đều thuộc về biến thái, ách, không phải biến thái, là siêu cấp biến thái, biến thái trong biến thái!

Loại biến thái toàn năng, tuyệt thế thiên tài này, đừng nói gặp qua, nghe cũng chưa từng nghe qua!

Còn là người sao?

- Được rồi, hiện tại các ngươi đi theo ta, chúng ta ở trong trận pháp chờ, một khi bọn họ đi tới, liền khởi động trận pháp, vây khốn những người này!

Nhiếp Vân không biết suy nghĩ trong lòng Dịch Thành, cười nhạt, bay vào đại trận.

- Đi thôi, cha!

Dịch Thanh thấy cha còn đang đờ ra, hô một tiếng, theo sát ở phía sau.

Ba người mới vừa chuẩn bị thỏa đáng, chợt nghe không trung có tiếng gió gào thét, bốn thân ảnh xuất hiện ở miệng núi lửa.

- Ha ha, rốt cục đuổi kịp, Dịch Thành, ta xem các ngươi chạy đi đâu!

Đi tới miệng núi lửa, thấy đám người Dịch Thành còn không có tiến nhập hỏa sơn, Giang Phong thở phào, ánh mắt lộ ra hưng phấn.

- Giang Phong, ngươi cũng dám truy đến, chẳng lẽ không sợ chúng ta giết ngươi?

Dịch Thành nhíu mày, gầm lên.

Hắn gầm này là giả bộ, mục đích chính là vì dụ những người này vào đại trận.

- Giết ta? Ha ha!

Giang Phong như nghe được chuyện cười.

- Đừng tưởng rằng con gái ngươi ở đâu câu được một dã nam nhân, thực lực không kém, liền lợi hại, nói cho ngươi biết, ngày hôm nay ngươi phải chết! Dã nam nhân kia cũng phải chết!

- Dã nam nhân?

Nhiếp Vân không nghĩ tới mình bị người ta định ra cái danh hiệu này, một đầu hắc tuyến, mặc dù mình là nam tử, thế nhưng không có dã nha, rất thuần khiết có được hay không?

Trong lòng oán trách, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vẻ mặt Dịch Thanh nhăn nhó, mặt mũi trắng noãn, hơi có chút phiếm hồng, quát một tiếng.

------oOo------

Chương 490: Trúng kế

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi nói bậy bạ gì đó!

Song chưởng giương lên đẩy về phía trước, dung nham biến thành một biển lửa, gào thét bao phủ đến Giang Phong.

Diễm Hỏa Sư ở địa phương tràn đầy hỏa diễm, như long nhập biển

rộng, có năng lực bất khả tư nghị, sức chiến đấu có thể tăng gấp bội.

Bất quá gấp bội nhiều hơn nữa cũng vô ích, thực lực của nàng quá thấp, chỉ có Pháp Lực cảnh sơ kỳ, hỏa diễm thiêu đốt khắp bầu trời, còn chưa tới trước mặt Giang Phong, đã bị hắn đè một cái, triệt để mai một.

- Ngươi yên tâm, ngươi là con dâu của ta, còn phải thay ta tìm kiếm bảo tàng, ta sẽ không giết ngươi. Về phần dã nam nhân của ngươi, còn có cha của ngươi nữa, sẽ không có vận khí tốt như vậy!

Phá công kích của Dịch Thanh, Giang Phong cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía một vị lão giả ở sau lưng.

- Chính là hai người kia, làm phiền Nguyên Hằng trưởng lão!

- Ân!

Lão giả gật đầu, cũng không chối từ, bước lên trước.

- Nguyên Hằng trưởng lão? Trưởng lão họ Nguyên của Nguyên Tâm Tông?

Nghe được Giang Phong nói, mặc dù Dịch Thành có đại trận trong người, như trước nhịn không được biến sắc.

Nguyên Tâm Tông là thuỷ tổ họ Nguyên sáng chế. Trưởng lão họ Nguyên từng cái thực lực cao cường, pháp lực vô biên.

- Biết trưởng lão họ Nguyên của Nguyên Tâm Tông chúng ta lợi hại, cũng coi như có kiến thức, đã như vậy, ngày hôm nay ta liền lưu ngươi toàn thây!

Nguyên Hằng trưởng lão bước về phía trước, hai tay chắp ở sau lưng, nhìn về phía đám người Dịch Thành, như đang nhìn người chết.

- Một khi Nguyên Hằng sư huynh xuất thủ, bất luận kẻ nào cũng tứ phân ngũ liệt. Hắn có thể lưu ngươi toàn thây, đã là ơn huệ lớn như

trời, còn không quỳ xuống cảm kích?

Viên Hằng trưởng lão hét lớn một tiếng.

- Toàn thây. Quỳ xuống? Đã như vậy, ngươi trước hết xuống đây cho ta đi!

Nhiếp Vân vẫn quấn quýt chuyện “Dã nam nhân” không nói lời nào, lúc này nghe được Viên Hằng trưởng lão nói, cười ha ha một tiếng, cánh tay vung lên, bỗng nhiên nắm tới hắn.

Ầm ầm!

Trảo một cái, chí ít sử dụng năm loại vũ kỹ, ngón tay cường đại triệt để phong tỏa không gian, lực lượng hủy thiên diệt địa đánh thẳng tới Viên Hằng trưởng lão.

- Tiểu tử, ở trước mặt ta, còn dám động thủ, lá gan không nhỏ, đã như vậy, ta liền không khách khí, hảo hảo giáo huấn ngươi một chút, cho ngươi ngũ mã phanh thây!

Viên Hằng trưởng lão còn không có động, Nguyên Hằng sư huynh liền nhàn nhạt nở nụ cười một tiếng, tay phải vỗ tới trước.

Rầm!

Pháp lực cường đại của cường giả Bất Hủ Cảnh đỉnh phong, trong nháy mắt liền tạo thành một chưởng ấn che trời, thương khung như rơi xuống, Nhiếp Vân toàn lực đánh ra công kích ở trước mặt chưởng ấn, giống như tiểu hài tử gặp gia gia, căn bản không đỡ được!

Coi như Nhiếp Vân có thể vượt cấp chiến đấu, nhưng cách Bất Hủ Cảnh đỉnh phong thật quá nhiều!

- Bất Hủ Cảnh đỉnh phong, chúng ta không phải là đối thủ, đi mau!

Một chiêu đã bị đánh bại công kích, Nhiếp Vân biến sắc, gào to một tiếng, lôi kéo hai người Dịch Thanh bay về phía dung nham.

- Còn muốn chạy? Nếu ta động thủ, các ngươi còn đi được sao? Ngây thơ!

Thấy ba người xoay người bỏ chạy, Nguyên Hằng trưởng lão không chút hoang mang, khóe miệng vung lên, cước bộ lần thứ hai lao tới, theo sát ở phía sau.

- Ha ha, tiểu tử, trước kia người cùng chúng ta chiến đấu không phải rất giỏi sao? Không phải là muốn chúng ta cầm linh thạch ra chuộc người sao? Có bản lĩnh đừng chạy a!

- Chạy? Ngươi cho là chạy có thể thoát? Nói cho ngươi biết, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả giãy dụa đều là phí công, chờ chết đi!

- Dám hao tổn mặt mũi của Nguyên Tâm Tông chúng ta, ngày hôm nay sẽ là tử kỳ của ngươi!

Giang Phong, Giang Du, Viên Hằng thấy thiếu niên một chiêu công kích không được, xoay người bỏ chạy, trong lòng sảng khoái không nói ra được, theo sát ở phía sau Nguyên Hằng trưởng lão, bay xuống phía dưới, dự định xem náo nhiệt.

- Các ngươi đã vào, vậy ngượng ngùng… khởi động!

Thấy mọi người ở dưới sự hướng dẫn của mình, toàn bộ tiến nhập phạm vi đại trận bao phủ, cười ha ha một tiếng, hai tay trảo một cái, nhất thời kích hoạt toàn bộ trận pháp.

Ùng ùng!

Trận pháp khởi động, lập tức có kiếm khí khắp bầu trời, sát khí triệt để bao phủ mọi người.

- Nguy rồi, trúng kế, đây là trận pháp gì? Trận pháp mạnh nhất Dịch gia không phải Đà Thiên Mê Long Đại Trận sao? Đây là có chuyện gì?

- Không có khả năng, một Dịch gia nho nhỏ tại sao có thể có trận pháp lợi hại như vậy, quả thực có thể so với Nguyên Tâm Tông hộ

tông đại trận của chúng ta...

Nhìn đại trận triệt để bao phủ nhóm người mình, sắc mặt đám người Giang Phong nhất thời thay đổi, ngay cả Nguyên Hằng trưởng lão vừa rồi vẫn vô cùng đạm nhiên cũng nhịn không được sắc mặt xấu xí.

Mặc dù trận pháp này chỉ là bản đơn sơ, nhưng bản thân quá mạnh mẽ, càng mượn lực lượng dung nham duy trì, bất sinh bất diệt, kéo dài không dứt.

Sưu sưu sưu! Xì! Xì!

Tuyệt sát đại trận trong trận pháp khởi động, vô số tiễn khí như mưa sa phóng tới bốn người, trong đám người thực lực Giang Du yếu nhất còn không kịp phản ứng, đã bị bắn thành tổ ong vò vẽ, thi thể từ trong trận pháp rớt xuống.

Đường đường công tử trứ danh Vinh Thiên Thành, đệ tử Nguyên Tâm Tông… Giang Du, thật biến thành đả tương du, đi tới nơi này ngay cả lời cũng không kịp nói, liền tử vong, hơn nữa tử trạng xấu xí, ba chữ Nguyên Tâm Tông ở trước ngực biến thành bột phấn, mặt bị đâm như cái sàn.

Chỉ nhìn thi thể, cha ruột hắn Giang Phong cũng không nhận ra đây là con mình.

- Du nhi...

Thấy nhi tử bị bắn chết, hai mắt Giang Phong đỏ đậm, sắp điên rồi, quay đầu nhìn về phía Nguyên Hằng trưởng lão, quát to một tiếng.

- Nguyên Hằng trưởng lão, ngươi không phải nói thực lực của ngươi rất mạnh sao? Sao ngay cả con ta cũng không che chở được, ngay cả đệ tử Nguyên Tâm Tông của các ngươi cũng không bảo vệ được, coi như lợi hại gì?

- Còn nói nhảm nữa, ta sẽ giết ngươi!

Bản thân Nguyên Hằng trưởng lão đang tức điên, lúc này thấy

Giang Phong chết nhi tử giống như chó điên, dám kêu gào với mình, bỗng nhiên xoay đầu lại, hai mắt đỏ đậm.

- Ngươi...

Tuy Giang Phong phẫn nộ, nhưng ngẫm lại thực lực của đối phương, còn cố nén chửi bậy, lửa giận chuyển dời đến trên người Nhiếp Vân, bất quá, khi thấy ba người phía dưới, hắn thiếu chút nữa tức chết.

Lúc này ba người đang ngồi ở trên Kình Thiên Toa, chẳng biết ở nơi nào lấy ra bàn ghế, dựa vào ghế, chân nhếch lên, trên bàn bày đầy rượu, thịt, vừa ăn vừa chỉ chỉ chõ chõ nhìn qua, rất thích ý.

- Ngươi xem Giang Du kia, ai, thật đáng tiếc, đặt tên gì không tốt, lại đi lấy chữ du, đáng đời thành đả tương du!

------oOo------

Chương 491: Nguy hiểm! Nguy hiểm! (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ai nói không phải, ngươi xem cái hình dạng này a, mặt bị bắn như tổ ong, ta xem muốn trách thì trách cha hắn, không có việc gì dẫn hắn ra ngoài làm gì, đây không phải là muốn chết sao?

- Cha hắn Giang Phong vừa nghe tên cũng là một kẻ sắp chết, Giang Phong, điên... cũng sắp điên rồi, còn chạy tới mất mặt xấu hổ...

- Cái tên Nguyên Hằng kia cũng rất buồn cười, ta xem không phải là Nguyên Hằng, là viên hoành mới đúng, hình thể vừa tròn vừa to, thật khó xem, người như thế cũng có thể trở thành trưởng lão của Nguyên Tâm Tông, lẽ nào người của Nguyên Tâm Tông đều chết sạch...

Vừa uống rượu, đám người Nhiếp Vân vừa bình luận, các loại ngôn ngữ tổn hại người, làm ba người kia thiếu chút nữa phun ra máu

tươi, trực tiếp ngã xuống chết.

Con mẹ nó, ngươi mới vừa tròn vừa to, vóc người của lão tử rất tốt a...

Ngươi mới đả tương du, cả nhà ngươi đều đả tương du...

Đám người Nhiếp Vân cố ý không vào trong dung nham, làm như vậy, là cố ý chọc giận đối phương, trong trận pháp khắp nơi đều là công kích, nếu như lại bị tức giận đến rối loạn trận tuyến, sẽ chết nhanh hơn!

Đây cũng là Nhiếp Vân cố ý an bài.

Tâm lý chiến cũng là một loại chiến đấu, hơn nữa một khi sử dụng tốt, uy lực càng hơn!

- Các ngươi xem, Giang Phong kia vừa nhìn liền không được tốt lắm, đoán chừng không kiên trì được một phút đồng hồ liền sẽ chết, về phần trưởng lão họ Nguyên gì kia, thực lực mạnh, bất quá cuối cùng cũng có cực hạn!

Dịch Thành tiếp tục nói, trong giọng nói tràn đầy trêu chọc.

- Ai, thương cảm a, vừa rồi ta dường như nghe nói, cái gì giết chết toàn bộ chúng ta, hiện tại chúng ta ở chỗ này uống rượu, bọn họ liền chết, thực sự là ảnh hưởng ăn uống!

Dịch Thanh cũng cười.

Giang Phong không nghe bọn hắn đối thoại còn tốt, nghe nói như thế, tức giận đến sắc mặt đỏ lên, lần thứ hai phun ra một ngụm máu tươi, dưới chân trầm xuống, thiếu chút nữa từ không trung ngã xuống, bị trận pháp khuấy thành thịt nát!

Xì! Xì!

Dù như vậy, trên người cũng bị hai phong đao công kích, tiên huyết cuồng phun, bị thương không nhẹ.

Giang Phong thụ thương, Viên Hằng trưởng lão cũng không tốt gì, thực lực hai người xấp xỉ, ở dưới tuyệt sát đại trận liên tục công kích, lúc này cũng tiên huyết cuồng phun, có chút không kiên trì nổi.

May là hắn còn không có lọt vào ngôn ngữ công kích, nếu không bị thương khẳng định càng thêm khổ sở.

- Nguyên Hằng sư huynh, đừng bảo lưu lại, mau sử dụng món bảo bối đó đi, nếu không, ngày hôm nay chúng ta đều phải chết ở chỗ này, một khi chết, liền cái gì cũng không có!

Viên Hằng trưởng lão không chịu nổi, hai mắt đỏ ngầu nhìn về phía sư huynh nói.

Lúc này Nguyên Hằng so với hai người bọn họ thì tốt hơn nhiều, dựa vào thân pháp cùng thực lực, tránh thoát nhiều lần công kích, bất quá hắn cũng biết, tiếp tục như vậy, pháp lực sớm muộn gì cũng có thể hao hết, khẳng định cũng sẽ bị giết chết.

Chỉ trận pháp công kích thì thôi, mấu chốt là ba người phía dưới nói móc, làm cho hắn sắp điên rồi.

Đường đường trưởng lão của Nguyên Tâm Tông, cường giả Bất Hủ Cảnh đỉnh phong, địa vị tôn sùng, đâu bị người trêu chọc như vậy, nghe nghe, đã cảm thấy mặt biến thành màu gan heo.

- Sư huynh, sử dụng vật kia, là có thể giết chết những người này, nếu không, nhất định nằm lại chỗ này...

Thấy sư huynh do dự, Viên Hằng trưởng lão lần thứ hai hô.

- Câm miệng!

Nghe được sư đệ kêu to, Nguyên Hằng xiết chặt nắm tay, vẻ mặt xanh đen.

- Một khi dùng, thực lực của ta đích xác có thể đột phá, nhưng còn muốn đi tới liền khó khăn, hơn nữa thọ mệnh tiêu hao rất lớn...

Sư đệ nói món bảo bối kia, là mình ở một di tích thượng cổ thám

hiểm vô ý lấy được, thiêu đốt thọ mệnh, có thể trong khoảng thời gian ngắn tăng lên thực lực!

Mình bây giờ đã đạt đến Bất Hủ Cảnh đỉnh phong, nửa bước bước vào Lĩnh Vực Cảnh, chỉ cần dùng Tế Mệnh Đan, có thể tưởng tượng, thực lực tăng lên, nhất định có thể đột phá gông cùm xiềng xích thành công tấn cấp Bí Cảnh đệ tứ trọng!

Đạt được Bí Cảnh đệ tứ trọng Lĩnh Vực Cảnh, bên ngoài hình thành lĩnh vực, đích xác có thể ngăn đại trận công kích, nhưng như vậy, không chỉ thọ mệnh bị hao tổn, sau này thực lực cũng khó tiến thêm nữa!

Không sử dụng, hẳn phải chết! Sử dụng, có thể sống!

- Liều mạng, Dịch gia, Nhiếp Vân, ngày hôm nay ta trả giá cao, ta sẽ để các ngươi gấp hoàn lại trăm lần!

Thấy trận pháp công kích càng ngày càng dày, ở tiếp tục như vậy, mình xác thực không kiên trì được, hai mắt Nguyên Hằng trưởng lão đỏ đậm. Gào thét một tiếng, từ trong lòng lấy ra một bình ngọc, đổ ra một viên đan dược màu đỏ tím, há mồm nuốt xuống.

Ầm ầm!

Đan dược vào cổ họng tức hóa, ngay sau đó liền thấy Nguyên Hằng trưởng lão tóc vốn đen thui, không tới ba cái hô hấp liền tái nhợt, đồng thời khí thế ngập trời bỗng nhiên nhộn nhạo lên, bên ngoài thân hắn xuất hiện một trạng thái chân không!

- Lĩnh vực? Nguy rồi, người này dùng bí pháp tấn cấp đến Lĩnh Vực Cảnh. Đi mau!

Thấy trạng thái chân không kia, con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại.

Cái chân không này chính là lĩnh vực của Lĩnh Vực Cảnh, lĩnh vực này sẽ theo lực lượng tăng mà từ từ tăng lớn, một khi tăng lớn đến cực hạn, tuy Cửu Thiên Huyền Long Đại Trận của mình lợi hại, nhưng muốn ngăn cản là không có khả năng!

Không nghĩ tới một trưởng lão nho nhỏ của Nguyên Tâm Tông lại có loại đan dược thiêu đốt thọ mệnh tăng lên thực lực này, càng không nghĩ tới Nguyên Hằng trưởng lão này ác như vậy, ngay cả mình cũng hạ thủ được!

- Dung nham phá vỡ!

Một khi bị Nguyên Hằng trưởng lão phá hỏng đại trận, nhóm người mình còn muốn đi cũng đi không được, biết tình cảnh nguy cấp, Nhiếp Vân không dám bảo lưu. Vung tay lên, nham thạch nóng chảy liền tách ra một lối đi, lôi kéo Dịch Thanh cùng Dịch Thành, thẳng tắp bay xuống phía dưới.

- Diễm Hỏa Sư khống chế hỏa diễm, Nhiếp Vân ngươi cũng là Diễm Hỏa Sư?

Thấy thiếu niên lộ ra thủ đoạn, Dịch Thanh cùng Dịch Thành đồng thời hoảng sợ, nhìn về phía nam hài trước mắt, vẻ mặt bất khả tư nghị.

Tuy Diễm Hỏa Sư không phải thiên phú bài danh trước mười, nhưng ít ra cũng là trước ba mươi, số lượng rất thưa thớt, toàn bộ Phù Thiên Đại Lục cũng không nhất định có thể vượt lên năm ngón tay, rất nhiều người cả đời gặp cũng không gặp. Nghĩ như thế nào cũng không ra, thiếu niên này cư nhiên cũng là!

Hơn nữa nhìn phương pháp khống chế hỏa diễm, linh khí mười phần, tựa hồ còn thành thạo hơn mình!

- Bây giờ không phải là lúc nói những cái này, ngươi khống chế hỏa diễm, chúng ta nhanh một chút tìm được bảo tàng của Nguyên Khí Sư, nếu không, một khi Nguyên Hằng trưởng lão kia phá vỡ trận pháp, chúng ta khẳng định đều chết!

------oOo------

Chương 492: Nguy hiểm! Nguy hiểm! (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy hai người lúc này không cảm thấy sợ, còn quan tâm mình có phải Diễm Hỏa Sư hay không, Nhiếp Vân lắc đầu.

Bí Cảnh đệ tứ trọng Lĩnh Vực Cảnh, tự xưng lĩnh vực động thiên, bên trong lĩnh vực, chỉ cần tu vi đạt đến cảnh giới này, hầu như vô địch, hiện tại Nhiếp Vân bất quá là Chí Tôn, ngay cả Bí Cảnh cũng không đạt đến, tối đa đánh bình thủ với Bất Hủ Cảnh sơ kỳ, không dám tự đại cho rằng ngay cả cường giả Lĩnh Vực Cảnh cũng có thể đánh chết!

- Vâng.

Nghe được thiếu niên quát lớn, lúc này Dịch Thanh mới nhớ tới tình cảnh nguy hiểm, thu hồi tâm tư, thi triển thiên phú Diễm Hỏa Sư, cùng Nhiếp Vân mở thông đạo.

Độ nóng của dung nham này viễn siêu hỏa diễm, Bí Cảnh tam trọng phổ thông tới, sợ rằng ngay cả một trăm thước cũng đi không được sẽ bị tươi sống chết cháy.

Ba người một đường xuống phía dưới, đi khoảng chừng năm nghìn thước, liền thấy màu sắc hỏa diễm trở nên đỏ đậm không gì sánh được, xung quanh nham thạch nóng chảy có từng cỗ khí thể hôi nâu liên tục du đãng.

- Đây là hỏa độc, hỏa diễm cháy tới trình độ nhất định đản sinh độc khí, hít vào trong cơ thể sẽ để người từ trong nháy mắt đốt thành tro bụi, cường giả Bất Hủ Cảnh cũng không đỡ được, cẩn thận một ít, nghìn vạn lần không thể hít vào trong cơ thể!

Thấy cỗ khí tức này, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Hỏa độc, hỏa diễm cực nóng mới xuất hiện, vô cùng lợi hại, một khi hít vào bụng, cường giả Bất Hủ Cảnh cũng khó khăn chống đối.

Có chút người bên cạnh không có lửa cũng không có những vật khác lại mạc danh kỳ diệu tự cháy, trong nháy mắt đốt thành tro bụi, kỳ thực chính là trong lúc vô ý hấp thu hỏa độc tự do trong không trung.

Loại hỏa độc này, nước không cách nào diệt, sa mai không chết, là tồn tại kinh khủng nhất của một ít tu luyện giả, không nghĩ tới ở đây lại có!

- Ân!

Nghe được thiếu niên nói, sắc mặt của Dịch Thành, Dịch Thanh ngưng trọng, nương tựa ở bên người Nhiếp Vân, rất nhanh phi hành xuống phía dưới.

Phi hành được năm nghìn thước, hiện tại đã tiến xuống dưới đất một vạn thước, dung nham xích hồng sắc thường thường xuất hiện một dịch thể trong suốt, từ xa nhìn lại giống như thanh thủy.

- Đây là Thanh Hỏa Thủy, tuy nước lửa không giao dung, nhưng vật cực tất phản, hỏa diễm thiêu đốt đến trình độ nhất định sẽ biến thành dịch thể, loại Thanh Hỏa Thủy này bề ngoài không có bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng nếu như lột xác thành Nguyên Hỏa Thủy, ngay cả linh hồn cũng có thể cháy!

Thấy nước trong trước mắt, Nhiếp Vân không chỉ không thả lỏng cảnh giác, thần sắc trái lại càng thêm ngưng trọng.

Thanh Hỏa Thủy, hỏa diễm đạt tới trình độ nhất định mới có thể hình thành, thật không biết vị Nguyên Khí Sư kia rốt cuộc dùng phương pháp gì ở chỗ này tu kiến một bảo khố.

Nếu như không phải thiên phú Diễm Hỏa Sư, nơi này còn thật không dễ dàng tiến đến!

Ùng ùng!

Thời điểm Nhiếp Vân nói, phía trên dung nham nổ vang bạo tạc, ngay sau đó liền cảm ứng được một cổ linh khí ba động điên cuồng xuống phía dưới, ba người liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong ánh mắt đối phương biết, Cửu Thiên Huyền Long Đại Trận đã bị Nguyên Hằng trưởng lão kích phá!

Đánh bại đại trận, bằng vào thực lực Lĩnh Vực Cảnh, coi như không có thiên phú Diễm Hỏa Sư, như nhau có thể đi vào nham

thạch nóng chảy, tuy chẳng biết có thể kiên trì đến nơi đây hay không, nhưng vẫn phải cẩn thận!

Dù sao cường giả Lĩnh Vực Cảnh thực sự quá đáng sợ, bây giờ Nguyên Hằng trưởng lão càng phát rồ, cừu hận trong lòng to lớn, tội lỗi chồng chất. Một khi bị đuổi theo, sợ rằng ba người đều phải chết ở chỗ này!

Biết tình cảnh nguy cấp, Nhiếp Vân cũng không lời vô ích, hai tay đẩy về phía trước, Diễm Hỏa khí cuồn cuộn, phá vỡ dung nham chung quanh, tăng nhanh tốc độ xuống phía dưới.

Lần này gia tốc, trình độ chân khí tiêu hao trong nháy mắt nhanh hơn, thật giống như Trường Giang và Hoàng Hà phá đê, nhanh chóng tuôn ra phía ngoài.

- Bất kể, hiện tại chỉ có tìm được bảo tàng của Nguyên Khí Sư kia mới có thể may mắn tránh khỏi. Bằng không, chỉ có một con đường chết, đi tới! Đi tới!

Trong lòng hừ lạnh, thân thể Nhiếp Vân không dám đình trệ chút nào, lôi kéo Dịch Thành, Dịch Thanh lao xuống phía dưới.

Rất nhanh, ba người đến chỗ hơn hai vạn thước, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy ở phía dưới, một cửa đá khổng lồ xuất hiện.

Dung nham nơi này đã toàn bộ lột xác thành Thanh Hỏa Thủy, ngay cả Diễm Hỏa Sư như Nhiếp Vân khống chế cũng cảm giác có chút lực không đủ, nhưng cửa đá trước mắt dĩ nhiên hoàn hảo không tổn hao gì, không bị ảnh hưởng chút nào. Dù kiến thức hắn rộng rãi, cũng không nhịn được kỳ quái.

Thấy cửa đá biết đã đến mục đích, hít sâu một hơi, Nhiếp Vân đè nén hưng phấn trong lòng nhìn sang.

Chỉ thấy phía trên cửa đá khắc đầy chữ viết, mỗi một chữ đều mang linh khí ba động nồng hậu, tựa hồ được người dùng thủ pháp vô thượng khảm vào, vô cùng ảo diệu.

- Ta tên Nghiễm Minh Tử, là một Nguyên Khí Sư, thiên phú đặc thù

đứng hàng thứ chín, còn là một vị Thiên Nhãn sư, thiên phú đặc thù đứng hàng thứ mười tám, cũng là một vị Diễm Hỏa Sư, thiên phú đặc thù bài danh thứ 25! Đặc biệt lưu bảo tàng ở đây, hy vọng hậu thế người hữu duyên tiến nhập trong đó, có thể phát dương quang đại! Bất quá muốn đi vào, phải có đầy đủ chân khí, có thể mở ra cửa đá, cửa đá này là vực ngoại hàn thạch luyện chế...

Quét tới chữ viết, còn chưa xem xong, liền cảm thấy khí tức táo bạo ở phía sau càng ngày càng mạnh, tựa hồ tùy thời có thể xông lại.

- Nguy rồi, không còn kịp rồi, bọn họ sắp đến, đi mau!

Nhiếp Vân biết đây không phải là thời điểm xem chữ viết, lập tức lôi kéo Dịch Thành, Dịch Thanh đi tới trước mặt cửa đá.

Chính giữa cửa đá có một chỗ lõm hình bàn tay, tựa hồ chỉ cần đưa bàn tay đè lên là có thể mở cửa đá ra.

- Chính là nơi này, chỉ cần pháp lực đủ, là có thể mở cửa ra, không đủ, chỉ có thể ở đây nhìn!

Dịch Thành đã tới đây, liền vội vàng nói.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu, để Dịch Thanh khống chế tới Thanh Hỏa Thủy đừng đốt Dịch Thành, đi tới trước mặt chỗ lõm, tay phải vung lên, nhẹ nhàng in tới, lực lượng toàn thân bỗng nhiên bạo phát.

Kẽo kẹt!

Cửa đá dị thường kiên cố, nhất thanh muộn hưởng, ngay sau đó lần thứ hai yên lặng xuống.

- Ta không tin không mở ra!

Hít sâu một hơi, chân khí trong Khí Hải điên cuồng quán thâu, cửa đá như trong nháy mắt biến thành quái vật thôn phệ chân khí, mặc kệ quán thâu nhiều ít chân khí, cũng làm cho người nghĩ cách viên

mãn còn không biết bao lâu.

------oOo------

Chương 493: Nguy hiểm! Nguy hiểm! (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Quả nhiên có thôn phệ chân khí, nếu như chân khí tiêu hao sạch sẽ, lại không mở ra, nhất định sẽ bị Thanh Hỏa Thủy ở nơi này tươi sống đốt chết...

Cảm thụ được cửa đá cần chân khí, trong lòng Nhiếp Vân rùng mình.

Khống chế hỏa diễm xung quanh, toàn bộ là từ chân khí đi qua Diễm Hỏa đan điền chuyển hóa, nếu như chân khí tiêu hao sạch sẽ, hỏa diễm chung quanh nhất định sẽ trong nháy mắt thôn phệ mình, cháy không thừa lại thứ gì.

Không mở được cửa đá, đám người Nguyên Hằng trưởng lão sẽ truy tới, thật như vậy, nhất định sẽ chết thảm hại hơn!

Vừa cười nhạo người ta vừa to vừa tròn, thật bị đuổi theo, đoán chừng mình sẽ thành bánh thịt.

Tuy Diễm Hỏa Sư được xưng vương giả trong hỏa diễm, nhưng cũng phải nhìn thực lực sai biệt, thực lực kém một hai cấp, vượt cấp đối chiến ngược lại cũng thôi, Chí Tôn cảnh cùng Lĩnh Vực Cảnh... kém bốn đại cấp, tương đương với mười mấy tiểu cấp, mặc dù khống chế hỏa diễm, cũng tuyệt không phải là đối thủ!

- Liều mạng, coi như chân khí trong Khí Hải toàn bộ hao hết, cũng phải mở!

Trong lòng làm ra quyết định, hai mắt Nhiếp Vân híp một cái, hàm răng cắn chặc.

Ầm ầm!

Hai tay bính ra gân xanh, Khí Hải của Nhiếp Vân cuồn cuộn, mười lăm đan điền liên tục xoay tròn, chân khí cường đại hùng hậu, như đê vỡ quán thâu cửa đá.

Ầm ầm!

Từ lúc mình quán thâu chân khí cho cửa đá, khí tức phía sau cũng càng ngày càng mạnh, ba người lập tức nghe đến một tiếng gào thét tức giận từ phía trên truyền đến.

- Ngày hôm nay các ngươi đều phải chết...

Tiếng hô kinh thiên động địa, lĩnh vực ngăn cách hỏa diễm ở xung quanh qua một bên, ba bóng người điên cuồng vọt tới.

Dung nham đến địa phương này đều biến thành Thanh Hỏa Thủy, tuy song phương có thể thấy nhau, nhưng muốn lao tới chỗ đám người Nhiếp Vân, cũng không dễ dàng như vậy.

Bất quá, có thể thấy đã nói rất gần, truy tới, chỉ là vấn đề thời gian.

- Nguy rồi! Sao nhanh như vậy!

Thấy ba người này xuất hiện, sắc mặt Nhiếp Vân trở nên xấu xí, cơ thể cả người căng thẳng.

Tốc độ của mình đã rất nhanh, không nghĩ tới đối phương còn nhanh hơn!

Xem ra Nguyên Hằng này thực sự nổi điên, không giết chết mình thề không bỏ qua!

- Linh Tê Tuyền Thủy, vận chuyển chân khí nhanh hơn, mở!

Hai mắt trợn tròn, bên ngoài thân Nhiếp Vân trong nháy mắt nhộn nhạo ra khí tức làm người hưng phấn, lần thứ hai vận dụng Linh Tê Tuyền Thủy!

- Còn muốn chạy, nào có dễ dàng như vậy, các ngươi đều chết cho

ta!

Tựa hồ nhìn thấu ý đồ của Nhiếp Vân, hai mắt Nguyên Hằng trưởng lão đỏ đậm, lực lượng toàn thân gia trì đến lớn nhất, tóc bạc lay động, càng thêm điên cuồng.

- Nhiếp Vân liền nhờ vào ngươi, ngươi luôn sáng tạo kỳ tích, lần này cũng nhất định có thể!

Dịch Thanh cùng Dịch Thành thấy Nguyên Hằng trưởng lão đã phát rồ, tất cả đều xiết chặt nắm tay, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Bị Nguyên Hằng trưởng lão đuổi theo, hậu quả bọn họ tự nhiên biết, nhưng cũng biết hiện tại cái gì cũng không thể giúp, chỉ có thể ký thác thiếu niên trước mắt này, có thể lần thứ hai sáng tạo kỳ tích!

- Mở, mở cho ta!

Hai mắt Nhiếp Vân đầy tơ máu, mười lăm đan điền ở trong Khí Hải cuồn cuộn, kinh mạch toàn thân bởi vì phát ra chân khí tốc độ quá nhanh, đau đớn khó nhịn, tựa hồ tùy thời có thể không chịu nổi, triệt để đứt gãy.

Chân khí trong Khí Hải liên tục tiêu hao, mấy tức sau chỉ còn lại không được phân nửa.

- Mở, mở!

Điên cuồng rít gào, cả người Nhiếp Vân giống như điên.

Lúc này căn bản bất chấp nhìn phía sau, có thể đánh mở cửa đá, có một đường sinh cơ, không mở, chết!

Sinh, tử… liền trong nháy mắt!

Chầm chậm!

Rốt cục, ở dưới chân khí của Nhiếp Vân điên cuồng trùng kích, cửa đá vang lên thanh âm.

- Muốn mở ra đi vào, đã chậm, chết đi cho ta!

Cửa đá phát ra âm thanh, ba người phía trên cũng đã đi tới phạm vi pháp lực có thể công kích, Nguyên Hằng hí dài, ngón tay làm kiếm, một đạo hàn quang phá không đâm tới Nhiếp Vân.

Rầm!

Hàn quang từ cường giả Lĩnh Vực Cảnh phát sinh, uy thế cương mãnh, coi như Bất Hủ Cảnh đỉnh phong đụng phải cũng chỉ có một con đường chết, đừng nói thiếu niên chỉ là Chí Tôn cảnh!

Nguy hiểm! Nguy hiểm!

Nhiếp Vân gặp phải nguy cơ lớn nhất sau khi đi tới Phù Thiên Đại Lục!

- Yêu Thánh cổ thi xuất hiện!

Cảm thụ được hàn quang từ phía sau đâm tới, tóc gáy cả người Nhiếp Vân đột nhiên dựng đứng, biết mình bây giờ căn bản không đỡ được, chỉ có né tránh, nhưng nếu né tránh, đưa vào chân khí nửa ngày, sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, lập tức cắn răng, ném Yêu Thánh cổ thi ra, che ở phía sau mình!

- Hô!

Yêu Thánh cổ thi vừa xuất hiện, cánh tay liền giơ lên đón.

*** dù bản thân Cổ thi là Bất Hủ Cảnh đỉnh phong, nhưng không có thượng phẩm linh thạch duy trì, tối đa chỉ có thể phát huy sức chiến đấu của Bất Hủ Cảnh sơ kỳ, linh thạch vận chuyển hình thành lực lượng đặc thù đánh về phía hàn quang.

Thình thịch!

Hai người công kích giao phong chung một chỗ, chỉ nghe nhất thanh muộn hưởng, cánh tay của Yêu Thánh cổ thi liền xuất hiện vết rách, càng lúc càng lớn.

Rầm, cánh tay liền bể thành bột phấn, đồng thời xương ngực của cổ thi cũng xẹp xuống.

Không cần nhìn cũng biết cổ thi theo Nhiếp Vân thời gian dài như vậy, triệt để phế đi.

Phốc!

Cổ thi ngăn công kích của Nguyên Hằng trưởng lão, theo quán tính đối đánh tới, hung hăng nện ở trên lưng Nhiếp Vân, chỉ một chút nữa, Nhiếp Vân liền cảm thấy trước mắt tối sầm, phun ra một ngụm máu tươi.

- Còn không chết cho ta!

Thấy một chiêu không đánh chết thiếu niên, Nguyên Hằng trưởng lão càng nổi trận lôi đình, lần thứ hai rít gào, đánh ra một quyền.

Quyền này so với mới rồi uy lực lớn hơn nữa, còn chưa đến trước mặt, đã nghe một mùi máu tanh nồng đậm, tựa hồ chỉ cần bị đánh trúng, coi như Lĩnh Vực Cảnh sơ kỳ chân chính cũng có thể thụ thương!

Xem ra Nguyên Hằng trưởng lão thực sự hạ ngoan tâm, quyết đánh chết thiếu niên trước mắt này!

- Nhiếp Vân...

Thấy một màn trước mắt, sắc mặt Dịch Thành, Dịch Thanh đồng thời trở nên trắng bệch.

Trước kia thiếu niên còn có Khôi Lỗi chống đối, hiện tại khôi lỗi biến thành phế vật, thật muốn đánh vào người, có thể tưởng tượng, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Mở cho ta!

Yêu Thánh cổ thi cũng không đở nổi, Nhiếp Vân biết lần này thật không có con bài chưa lật, cũng không tránh né, song chưởng bỗng

nhiên phần khởi, như trong nháy mắt phồng lớn lên gấp đôi, chân khí trong Khí Hải kinh đào hãi lãng, cuồng dũng phóng tới!

Ầm ầm!

Rốt cục, ở lúc chỉ mành treo chuông, cửa đá hấp thu đầy đủ chân khí, ầm ầm mở ra.

- Đi!

Dịch Thành, Dịch Thanh còn không kịp phản ứng, đã bị chân khí của thiếu niên bao vây.

Hô, chui vào.

Ầm!

------oOo------

Chương 494: Thủy tinh cầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ba người mới vừa vào cửa đá, cửa đá liền tự động khép kín, một tiếng bạo tạc to lớn vang lên, Nguyên Hằng trưởng lão công kích rơi vào trên cửa đá.

- Các ngươi trốn không thoát đâu, ngày hôm nay Nguyên Hằng ta không giết các ngươi, thề không làm người!

Tiếng nổ mạnh kết thúc, đám người Nhiếp Vân chợt nghe Nguyên Hằng trưởng lão phẫn nộ gào thét.

- Nguy hiểm thật!

Dựa lưng vào trên cửa đá, lúc này Nhiếp Vân mới phát giác được cả người bị mồ hôi ướt đẫm, trên người suy yếu.

Từ khi sống lại tới nay, bằng vào kinh nghiệm cùng thực lực hai đời

làm người, chưa bao giờ nguy hiểm như vậy qua, lần này chỉ cần chậm một chút, dù cho một phần mười sát na. Cũng sẽ đầu nổ tung, triệt để tử vong!

Mình tử vong, hai người Dịch Thanh khẳng định cũng không sống nổi.

- Khó trách ngươi không mở ra cửa đá này, tiêu hao chân khí quả nhiên đáng sợ, chân khí của ta cũng sắp muốn tiêu hao sạch sẽ!

Thở hổn hển một hơi, Nhiếp Vân nhìn về phía Dịch Thành, lắc đầu.

Dịch Thành nói mình tới rất nhiều lần, nhưng không mở được cửa đá, hiện tại xem ra hắn có thể mở mới lạ, Khí Hải của mình khổng lồ như vậy, tích lũy là mấy chục lần, mấy trăm lần người bình thường, chân khí cũng thiếu chút nữa tiêu tiêu hao sạch sẽ mới hoàn toàn mở, mặc dù Dịch Thành là cường giả Nguyên Thánh Cảnh đỉnh phong, nhưng bàn về chân khí dự trữ mà nói, so với mình kém quá xa, làm sao có thể mở?

- Ân, đúng vậy, chúng ta có thể mở cửa đá, chỉ sợ đám người Nguyên Hằng trưởng lão cũng có thể, ta xem nhanh đi tới một chút đi!

Dịch Thành gật đầu, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn thoáng qua cửa đá, lập tức quay đầu nói.

- Ân, đi thôi!

Nghe được lời của hắn, Nhiếp Vân gật đầu.

Chân khí của mình hùng hậu, cũng khó nói chân khí của người khác không hùng hậu, mình có thể mở cửa đá, thực lực của Nguyên Hằng trưởng lão mạnh hơn mình, có thể cũng mở được, đối với mọi người mà nói, tuy tạm thời không có nguy hiểm, trên thực tế, nguy hiểm còn ở sau lưng, nên không nói hai lời mau đi tìm kiếm bảo bối!

Làm ra quyết định, Nhiếp Vân nhìn về phía trước, chỉ thấy phía trước một mảnh hư không, là một phòng khách cực kỳ rộng, trong

đại sảnh là một thủy tinh lớn chừng quả cầu, lòe lòe phóng ra quang mang.

Xung quanh phòng khách không có thông đạo gì, là một ngõ cụt, mặc kệ nghĩ thế nào, cũng không nghĩ ra sau cái cửa đá này, lại là không gian như vậy.

- Đây là vật gì?

Thấy thủy tinh cầu này, tất cả mọi người sửng sốt.

Sao chạy đến nơi đây, ở đây là một ngõ cụt? Nếu như đối phương truy vào, vậy thì xong rồi!

- Đây là năng lượng thủy tinh cầu, có thể chứa đựng năng lượng, bất quá nơi này bày nó làm gì?

Một lát sau, Nhiếp Vân nhận ra được, cũng có chút kỳ quái.

Năng lượng thủy tinh cầu là vật chứa đựng chân khí, pháp lực, bởi vì có linh thạch, cơ hồ là một loại phế phẩm, nơi này đột nhiên nhiều hơn vật này, thật không biết là dùng để làm gì.

Chi nha!

Thời điểm ba người có chút kỳ quái, đột nhiên nghe cửa đá sau lưng vang lên một tiếng khởi động.

- Nguy rồi, sao bọn họ nhanh như vậy? Không còn thời gian suy tính, hiện tại bọn họ hẳn là quán thâu pháp lực cho cửa đá, một khi pháp lực đủ, đại môn sẽ mở ra, nơi này chỉ có viên thủy tinh kia, một cái thông đạo cũng không có, bị ngăn ở đây, chết cũng không biết chết như thế nào, nhanh đi nhìn!

Nghe được cửa đá giòn hưởng, sắc mặt Nhiếp Vân lần thứ hai trắng nhợt, đi tới trước thủy tinh cầu.

Vừa rồi mình mở cửa đá, đối với cửa đá làm sao mở, trong lòng đã có định án, cái cửa đá này như thùng nước, chỉ cần chân khí có thể rót đầy, sẽ mở ra, không có bất kỳ kỹ xảo.

Hận ý của Nguyên Hằng trưởng lão đối với nhóm người mình, coi như dốc hết Trường Giang và Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch, nếu như bọn họ mở cửa ra, nhóm người mình ở đây, bất kỳ đường lui nào cũng không có, kết cục tuyệt đối sẽ thê thảm không gì sánh được!

- Cái thủy tinh cầu này xem ra như một đồ đạc chứa đựng năng lượng, thế nhưng xung quanh có chứa trận pháp đặc thù, hẳn là một trang bị mở ra Truyền Tống Trận!

Vòng quanh thủy tinh cầu dạo qua một vòng, Nhiếp Vân chậm rãi nói.

Phía dưới Thủy tinh cầu là một trận pháp không lớn, lợi dụng Thiên Nhãn chiếu xạ, Nhiếp Vân liếc mắt nhận ra đây là một Truyền Tống Trận, mà thủy tinh cầu đúng là phương pháp mở ra.

Kẽo kẹt! Kẽo kẹt!

Nhiếp Vân mới vừa nói xong, chợt nghe cửa đá phía sau vang lên giòn thanh lần nữa, rõ ràng là dấu hiệu sắp mở ra.

- Nhanh lên, bọn họ sắp xông vào!

Nắm tay căng thẳng, Nhiếp Vân vội vã hô.

- Ta tới trước!

Truyền Tống Trận chung quanh Thủy tinh cầu không lớn, chỉ có thể đưa một người, Dịch Thanh biết sự tình nguy cấp, lập tức không do dự, trực tiếp đi tới, bàn tay duỗi một cái đặt ở trên quả cầu.

- Thanh nhi, cẩn thận...

Thấy nữ nhi đưa tay về phía quái cầu, Dịch Thành vội vã dặn dò một tiếng.

Coi như vật này là Truyền Tống Trận, sẽ bị truyền tống đến đâu cũng là một cái không biết bao nhiêu, còn cẩn thận một ít cho thỏa

đáng!

- Ân!

Dịch Thanh gật đầu, ngọc thủ khẽ vuốt, lòng bàn tay có một đạo quang mang hiện lên.

Hô! Nàng bị một quang mang đặc thù bao phủ, trong nháy mắt liền tiêu thất.

- Thanh nhi...

Dịch Thành biến sắc.

- Không cần phải gấp, nàng sẽ không có chuyện, chỉ là không biết sẽ bị truyền tống đến địa phương nào!

Kẽo kẹt! Kẽo kẹt! Kẽo kẹt!

Lúc truyền tống Dịch Thanh, thanh âm ngoài cửa càng thêm dày đặc. Tựa hồ không lâu nữa, lập tức sẽ mở ra, Nhiếp Vân thuận miệng giải thích một câu, vội vàng giục.

- Dịch Thành tiền bối, ngươi cũng bắt đầu đi, ta ở cuối cùng!

- Được!

Dịch Thành cũng không phải người ngu, biết đây không phải lúc lo lắng cùng cấp bách, hai bước đi tới thủy tinh cầu, tay phải duỗi một cái, cũng sờ lên.

Ầm ầm!

Bàn tay hắn vừa đụng chạm thủy tinh cầu, cửa đá liền triệt để mở ra.

Sưu sưu sưu!

Nương theo cửa đá mở ra, liên tục ba bóng người chạy vào.

Đúng là Nguyên Hằng trưởng lão, Viên Hằng trưởng lão cùng Giang Phong!

Y phục của ba người đều cháy sạch không sai biệt lắm, trên người mỗi người đều có chí ít hơn mười thương thế, vừa tiến vào phòng chỉ thấy hai người Nhiếp Vân, mắt liền đỏ.

Lúc này hắn hận không thể tươi sống xé ăn hai người Nhiếp Vân!

Bọn hắn bây giờ không khác khiếu hóa tử, toàn bộ nhờ hai người trước mắt ban tặng!

Ông!

Nhưng vào lúc này, trên người Dịch Thành liền sáng lên một đạo quang mang, trong nháy mắt bị truyền tống ly khai.

Thấy Dịch Thành ly khai, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, nhãn tình sáng lên, vội vàng chạy tới chỗ đá thủy tinh, chỉ cần bắt được đá thủy tinh, mặc kệ bị truyền tới đến địa phương nào, mình cũng tính thoát khỏi hiểm cảnh.

------oOo------

Chương 495: Hỏa diễm đáng sợ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đó là Truyền Tống Trận, cẩn thận hắn ly khai!

Giang Phong ánh mắt độc ác, thấy Dịch Thành truyền tống đi, liền hiểu được, hí dài một tiếng, bước lên trước, một quyền đánh tới Nhiếp Vân, một quyền này vừa ngoan vừa độc, làm cho người khó lòng phòng bị.

- Còn muốn chạy? Ngày hôm nay ngươi liền ở lại chỗ này đi!

Nguyên Hằng trưởng lão cũng phản ứng cực nhanh, Giang Phong ra quyền, tay phải trảo một cái, lực lượng đặc hữu của cường giả

Lĩnh Vực Cảnh bắn tới.

Chưởng Tâm Độc Long Toản!

Một loại vũ kỹ cực kỳ thâm độc, có thể đánh ra kình khí xoay tròn, xuyên thấu phòng ngự cực mạnh.

Xem ra hắn là sợ thiếu niên ở trước mắt có một khôi lỗi nữa chống đối, dự định một kích phải giết!

- Ghê tởm!

Thấy hai người công kích hung mãnh không gì sánh được, thân thể đột nhiên dừng lại, bàn chân Nhiếp Vân xê dịch, cả người lùi về sau, lần này nhảy chừng hơn mười thước, tốc độ giống như mũi tên rời cung.

Hô!

Hai đạo công kích từ trước mặt lau qua, thổi trúng gương mặt mơ hồ làm đau, đánh tới thạch động, đá vụn bắn tung toé, xuất hiện một hố to vài trăm mét.

Vừa rồi bởi vì vận chuyển chân khí cho cửa đá không thể né tránh, bây giờ ở đây mặc dù là tử lộ, nhưng địa phương trống rất lớn, cũng là có thể né tránh.

Bất quá, lần này né tránh, Nhiếp Vân liền cách thủy tinh cầu, còn muốn xông lại đã không kịp.

- Ta xem lần này ngươi chạy đi đâu!

Hai người tựa hồ cũng biết chắc không thể giết chết Nhiếp Vân, công kích xong liền thả người về phía trước, vừa vặn đứng ở giữa Nhiếp Vân cùng thủy tinh cầu.

Không có thủy tinh cầu, liền không thể lợi dụng Truyền Tống Trận, cũng không thể rời đi nơi này.

Nhiếp Vân lần thứ hai lâm vào khốn cảnh.

- Làm hại chúng ta thảm như vậy, ngươi cho rằng mình còn có thể chạy thoát sao?

Thấy Nhiếp Vân bị bao vây, ba người từ ba phương hướng đi tới, sáu con mắt lập lòe quang mang, trên không trung bắn ra tia lửa kích động.

Có thể tu luyện tới Bất Hủ cảnh đều không phải là kẻ ngu, chỉ hơi chút tưởng tượng đã biết rõ đại trận trước đó nhất định là do thiếu niên trước mắt bố trí. Bởi vì loại tiểu gia tộc như Dịch gia này còn chưa có tư cách có được trận pháp cường đại như vậy.

- Không cần biết ngươi có bối cảnh gì, khiến ta biến thành như vậy, đều phải chết.

Nguyên Hằng trưởng lão hận ý ngập trời, năm ngón tay xiết chặt.

Thiếu niên trước mắt bằng vào tuổi ấy đã có loại thực lực này, hơn nữa thủ đoạn lại tầng tầng lớp lớp, nhất định là đệ tử thế lực lớn, loại người này một khi giết nhất định sẽ lưu lại tai họa ngầm. Nhưng mà hiện tại Nguyên Hằng trưởng lão cũng không có chú ý được nhiều như vậy. Đã bị buộc thành như vậy đã làm hắn sớm mất đi lý trí.

- Vậy thì đành phải nhìn thủ đoạn của các ngươi rồi.

Biết rõ trốn không thoát cho nên cũng không đào tẩu, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, hai chân khẽ cong, đạp mặt đất một cái, giống như báo săn mồi nhào đầu về phía trước.

- Đến tốt, đây là ngươi tự mình muốn chết.

Nguyên Hằng trưởng lão vốn sợ hãi thiếu niên này có thủ đoạn bảo vệ tính mạng nào đó mà đào tẩu, hiện tại thấy hắn trực tiếp lao đầu về phía trước, hai mắt sáng ngời, mở ra lĩnh vực, muốn bao phủ Nhiếp Vân vào bên trong.

Tuy rằng hắn dựa vào đan dược cứng rắn tăng lên thành Lĩnh Vực cảnh, phạm vi lĩnh vực rất nhỏ, nhưng mà uy lực lại không khác gì

bình thường. Một khi xông tới chẳng khác nào tiến vào địa bàn của hắn, muốn thu thập đối phương thế nào thì thu thập thế đó.

Khi đó cho dù có nhiều thủ đoạn hơn đi chăng nữa cũng vô dụng. Cho dù có loại bảo bối nghịch chuyển không gian như là Dời Thiên Phù lục kia thì trong lĩnh vực của hắn cũng đừng mong truyền tống.

Sưu.

Nhìn thấy đối phương mở ra lĩnh vực, gây ông đập lưng ông, Nhiếp Vân cũng không có hoảng hốt, ngược lại trong mắt còn hiện lên vẻ cười lạnh. Bàn tay trái hắn đột nhiên vỗ vào không trung bên trái.

Phanh.

Một đạo thanh âm cực lớn vang vọng, cả người hắn khi còn cách lĩnh vực đối phương chừng mấy xích lại đột nhiên xẹt qua, đồng thời tay phải khẽ lật, Huyền ngọc chi kiếm lần nữa xuất hiện trong lòng bàn tay, thân kiếm rung động, đột nhiên bổ về phía Giang Phong bên cạnh Nguyên Hằng trưởng lão.

Nguyên Hằng trưởng lão này thực lực quá mạnh mẽ, cho dù bị dung nham thiêu đốt, lại vì mở ra cửa đá mà tiêu hao một bộ phận lớn thực lực, nhưng mà cũng tuyệt đối không phải là tồn tại mà Tôn cấp như hắn có thể ngăn cản.

Cho nên mục tiêu ngay từ đầu của Nhiếp Vân chính là Giang Phong này. Hắn phóng tới Nguyên Hằng trưởng lão là để hấp dẫn ánh mắt người khác, làm mê hoặc đối phương mà thôi.

- Ngươi...

Giang Phong vốn định đứng bên cạnh xem náo nhiệt, nhưng mà hắn không ngờ thiếu niên này lại đột nhiên chuyển hướng bổ về phía hắn, làm cho hắn bị dọa cho sắc mặt tái nhợt, liên tiếp lùi về phía sau.

Tuy nhiên, dù sao hắn cũng là cường giả Bất Hủ cảnh, kinh hoảng cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi, sau khi lùi về phía sau hai bước hắn đã khôi phục tâm tình, trên mặt hiện lên hàn ý. Bàn

chân đạp mạnh mặt đất, hai nắm tay đột nhiên công kích về phía Nhiếp Vân.

- Hai chúng ta thực lực ngang nhau, muốn giết ta sao? Đợi tới lúc chết đi.

Đánh ra hai quyền, trong lòng Giang Phong hừ lạnh.

Thiếu niên trước mắt này hai ngày trước đã từng giao thủ với hắn, thực lực không kém gì hắn. Chỉ cần ngăn cản công kích của đối phương là Nguyên Hằng trưởng lão bên cạnh có thể kịp phản ứng. Chỉ cần như vậy thôi đối phương cũng có thể tử vong.

Cũng bởi vì nghĩ tới điểm này cho nên lúc này Giang Phong mới có thể tỉnh táo lại, lực lượng toàn thân từ trong khí hải phát tán ra, xoay người, lại nắm tay như là bắn ra, trong nháy mắt va chạm với Huyền Ngọc Chi kiếm của đối phương.

Phanh.

Quyền, kiếm va chạm, lực lượng giao thủ quen thuộc lúc trước lần nữa cuốn tới. Dường như Giang Phong đã có phòng bị về cỗ lực lượng này, cánh tay mạnh mẽ xoay tròn, cơ bắp chấn động, ý đồ muốn bắn nó ra. đột nhiên hắn cảm thấy ở nơi trường kiếm và cánh tay va chạm có một cỗ lực lượng nóng bỏng nhanh chóng truyền tới.

- Cái gì?

Cỗ sóng nhiệt này dính vào thân thể hắn, khiến cho hắn cảm thấy được dị thường. Dường như cả người, ngay cả linh hồn cũng bị ném vào trong hỏa diễm địa ngục, bị thiêu đốt.

- Ah...

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong yết hầu hắn vang vọng, đồng tử của Nguyên Hằng trưởng lão và Thái Viên trưởng lão lập tức co rút lại. Hai người nhìn thấy một cỗ hỏa diễm từ trên nắm tay hắn thiêu đốt, cháy lan lên bên trên.

------oOo------

Chương 496: Hỏa diễm đáng sợ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tốc độ thiêu đốt của cỗ hỏa diễm này không nhanh, nhìn như có chút nhàn nhã, chậm chạp, nhưng mà bất kỳ vật gì đều không thể ngăn cản. Vô luận là pháp lực hay là tử linh hồn lực, một khi đụng phải sẽ phát ra tiếng xèo xèo. Cỗ hỏa diễm này thiêu đốt cánh tay Giang Phong như là rơm rạ, bị cháy rụi, không có một chút cố hết sức nào.

- Là Diễm hỏa.

- Là Diễm hỏa.

Tiểu tử này là Diễm Hỏa sư.

Trước đó bọn hắn theo ở phía sau, cho rằng đám người Nhiếp Vân xuống là bằng vào thiên phú Diễm Hỏa sư của Dịch Thanh, không ngờ tới thiếu niên trước mắt này cũng có thiên phú khiến cho người ta nghe tên mà biến sắc kia.

- Để ta nhìn xem ngươi còn sống được không.

Nhìn thấy đối phương bị hỏa diễm thiêu đốt, dường như rơi vào trong trạng thái điên cuồng, Nhiếp Vân thở dài một hơi.

Diễm Hỏa sư, thiên phú đặc thù sếp hạng thứ hai mươi lăm trong các thiên phú siêu cấp, nếu như ở xa thì cũng thôi đi, nhưng mà bây giờ ở trước mặt Giang Phong, hắn dùng ám kình đánh vào trong cơ thể đối phương. Nếu như đối phương có thể tránh được, như vậy cũng không xứng là thiên phú siêu cấp.

- Nguyên Hằng trưởng lão, cứu ta, cứu ta...

Nhìn hỏa diễm đốt lên, ngay cả pháp lực, linh hồn lực động vào cũng bị hóa thành tro bụi, rốt cuộc Giang Phong cũng biết sợ hãi,

hắn nhìn về phía Nguyên Hằng trưởng lão, trong mắt hiện lên vẻ cầu khẩn.

- Bị Diễm hỏa thiêu đốt đã không thể cứu, ngươi cứ yên tâm mà đi đi...

Nghe thấy tiếng kêu này, Nguyên Hằng trưởng lão cũng không có để ý mà lùi về phía sau một bước, một lần nữa nhìn về phía Nhiếp Vân.

Thiên phú đặc thù cho dù mọi người đều biết nhưng cũng không lý giải nhiều. Nhìn thấy bộ dáng này của Giang Phong, cho dù hắn là cường giả Lĩnh vực cảnh cũng cảm thấy lạnh lẽo từ tận đáy lòng, từ sâu trong lình hồn toát ra một cỗ hàn ý.

Diễm Hỏa sư quá cường đại, cường đại tới mức ngay cả hắn cũng phải kiêng kị.

Nhìn thấy Nguyên Hằng trưởng lão và Thái Viên trưởng lão liên tục lùi về phía sau, trong mắt Giang Phong hiện lên vẻ hung ác. Quan hệ giữa bọn hắn vốn không kém, đối phương thấy chết mà không cứu, lúc này cừu hận giữa hắn và Nhiếp Vân thậm chí còn giảm bớt, thay vào đó là hắn đi hạ hai người Nguyên Hằng trưởng lão.

Rất nhiều người đều như vậy, bị người ta hại không đi hại người hận mình mà ngược lại còn đi hận đồng bạn không giúp mình.

Hai chân đạp mạnh vào mặt đất, Giang Phong gào rú một tiếng, đột nhiên nhảy về phía Nguyên Hằng trưởng lão, xem ra định dùng Diễm hỏa trên người thiêu sống Nguyên Hằng trưởng lão với hắn.

Diễm hỏa ngay cả linh hồn và pháp lực cũng có thể thiêu đốt, nhất định lĩnh vực cũng có thể thiêu đốt sạch sẽ.

- Hừ.

Nhìn thấy động tác của hắn, sao Nguyên Hằng trưởng lão lại không biết suy nghĩ của hắn được chứ? Sắc mặt hắn trở nên lạnh lẽo, bàn tay khẽ đảo, một thanh trường kiếm đâm thẳng về phía trước.

Phốc.

Thanh trường kiếm mang theo quán tính cực lớn mạnh mẽ đâm xuyên thân thể Giang Phong, cố định hắn vào trên vách đá cách đó không xa.

- Ah...

Tiếng kêu thảm dần dần giảm xuống, Giang Phong chậm rãi đoạn tuyệt hô hấp.

- Nguy hiểm thật, nếu như bị cỗ hỏa diễm này dính vào, chỉ sợ ngay cả ta cũng đừng mong sống yên ổn. Tiểu tử, quả thực ngươi đã khiến ta phải lau mắt mà nhìn. Tuy nhiên, ngày hôm nay bất kể thế nào đều là ngày chết của ngươi... Không đúng? Người đâu?

Nhìn thấy Giang Phong vừa kêu thảm vừa bị thiêu sống, Nguyên Hằng trưởng lão và Thái Viên trưởng lão đều cảm thấy toàn thân rét lạnh. Hắn hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn lại mới phát hiện ra thiếu niên vừa rồi bị hai người kẹp vào giữa không ngờ lại....

Đột ngột biến mất.

Biến mất? Sao lại đột nhiên không thấy? Chẳng lẽ dùng bảo bối chuyển dời không gian như Dời Thiên phù lục để rời khỏi nơi này sao?

Không có khả năng.

Sử dung Dời Thiên phù lục sẽ khiến cho không gian chấn động, thế nhưng hai người lại không có cảm nhận được gì, cũng không có bất kỳ năng lượng nào chấn động. Dưới tình huống như vậy mà thiếu niên trước mắt lại đột nhiên biến mất không thấy.

- Người đâu?

Nguyên Hằng trưởng lão quét mắt nhìn một vòng, cả căn phòng rộng lớn như vậy tìm mấy lần cũng không thấy. Hắn quay đầu, trợn trắng mắt, quát Thái Viên trưởng lão.

- Vừa rồi... Ta cũng bị hành động của Giang Phong hấp dẫn, cũng không thấy gì..

Thấy sư huynh tức giận, Thái Viên trưởng lão run rẩy nói.

Hiện tại Nguyên Hằng trưởng lão và Giang Phong đều giống nhau, đều bị thiếu niên kia làm cho biến thái, nếu như hắn dám cả gan nói nhảm thì cũng khó bảo toàn đối phương không xuất thủ chém giết hắn.

- Đáng giận, đáng giận.

Nhìn một vòng, thủy chung không có phát hiện ra điều gì, Nguyên Hằng trưởng lão rít gào một tiếng.

Đây quả thực là gặp quỷ, sao lại đột nhiên biến mất? Chẳng lẽ...

Nguyên Hằng trưởng lão quay đầu nhìn về phía thủy tinh cầu sau lưng.

- Nhất định là thứ này, là thủ đoạn mà Nguyên Khí sư Nghiễm Minh Tử kia lưu lại, nếu không không có khả năng ta không phát hiện ra được.

Hai mắt Nguyên Hằng trưởng lão đỏ thẫm.

- Sư huynh, chúng ta nên làm thế nào bây giờ?

Thái Viên trưởng lão cẩn thận từng li từng tí, hỏi.

- Còn có thể làm thế nào chứ? Mang nó tới đây để ta xem tiểu tử này chạy đi đâu.

Cắn chặt răng, hừ lạnh một tiếng, lại lập tức quay đầu nhìn về phía Thái Viên trưởng lão, nói:

- Ngươi tới kia, vuốt thủy tinh cầu này.

Nhớ tới lúc mới vào Dịch Thành kia cứ như vậy biến mất, Nguyên Hằng trưởng lão hét lớn một tiếng.

- Ta sao?

Thái Viên trưởng lão giật mình hỏi lại.

- Không sai, không phải ngươi, chẳng lẽ là ta?

Nguyên Hằng trưởng lão trừng mắt, như muốn giết người.

- Được rồi.

Thái Viên trưởng lão biết rõ nếu như mình không đồng ý thì chỉ sợ tình nghĩa sư huynh đệ cũng không có tác dụng, nhất định đối phương sẽ tùy thời động thủ. Hắn cắn răng một cái rồi đi tới, bàn tay chộp một cái vào thủy tinh cầu kia.

Ông.

Thủy tinh cầu lập lòe một chút.

Sưu.

Thái Viên trưởng lão lập tức biến mất.

- Quả nhiên là Truyền tống trận...

Vừa rồi khi Thái Viên trưởng lão truyền tống, Nguyên Hằng trưởng lão đã dùng lĩnh vực cẩn thận cảm ứng, hắn biết đây quả nhiên là Truyền tống trận, hơn nữa còn không có nguy hiểm. Lúc này hắn mới hít sâu một hơi, trên người tỏa ra sát ý nồng đậm.

- Ngươi cho rằng mình có thể chạy thoát hay sao?

Lời còn chưa dứt, thủy tinh cầu lập lòe, Nguyên Hằng trưởng lão cũng biến mất trong phòng.

- Nguy hiểm thật.

Nguyên Hằng trưởng lão vùa mới biến mất thì Nhiếp Vân lại đột nhiên xuất hiện từ nơi hắn vừa mới biến mất, miệng thở hổn hển.

Thủy tinh cầu bị Nguyên Hằng trưởng lão ngăn trước, hắn căn bản không thể đi tới, đương nhiên không có khả năng mượn nhờ Truyền tống trạ rời khỏi.

------oOo------

Chương 497: Nghiễm Minh Tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa rồi sở dĩ biến mất là hắn thừa dịp đối phương không để ý, bản thân tiến vào Tử Hoa động phủ.

Tử Hoa động phủ là phủ đệ vô thượng mà Tử Hoa đạo nhân lưu lại, có thể lớn có thể nhỏ. Hoàn toàn có thể biến thành hạt bụi nhỏ nhoi, loại hạt bụi này giống như bụi đất bình thường, căn bản không có cách nào phát hiện ra được.

Chỉ có siêu cấp cường giả đạt tới Bí cảnh ngũ trọng, lĩnh ngộ Thiên địa một thể, cảm nhận biến hóa trong Thiên địa thì mới có thể nhìn ra hạt bụi này khác với hạt bụi khác.

Bí cảnh Tứ trọng muốn phát hiện ra, ít có khả năng.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ, nếu như Nhiếp Vân bị lĩnh vực của đối phương bao phủ, sau đó lại tiến vào Tử Hoa động phủ trong lĩnh vực đối phương, như vậy rất dễ dàng bị phát hiện. Dù sao đối với cường giả Lĩnh vực mà nói, toàn bộ mọi thứ trong lĩnh vực này đều do bản thân hắn khống chế.

Vừa rồi Nhiếp Vân cũng không tiến vào lĩnh vực của Nguyên Hằng trưởng lão, tiến vào động phủ lại dưới tình huống đối phương thất thần, cho nên dù là hai người Nguyên Hằng trưởng lão thông minh tuyệt đỉnh thì cũng không có nghĩ ra Nhiếp Vân mang theo động phủ tùy thân, hơn nữa còn đã chui vào.

- Ta vẫn xem nhẹ trình độ tiêu hao chân khí của Diễm hỏa sư a...

Nhớ tới sự hung hiểm vừa rồi, Nhiếp Vân lắc đầu.

Vừa rồi hắn chỉ giao thủ một lần với Giang Phong, số lượng chân khí mà hắn thật vất vả mới tích cóp được lại bị hắn dùng sạch sẽ. Hiện tại tuy rằng khí hải hắn rộng rãi, nhưng mà lại giống như lòng sông khô cạn, căn bản không có gì.

- Tiêu hao nhiều chân khí như vậy, thật không biết tới khi nào mới có thể triệt để khôi phục được.

Hắn thôn phệ hơn mười vạn khỏa linh thạch mà còn chưa lấp đầy khí hải, mà bây giờ lại tiêu hao như vậy, quả thực không biết lại phải tiêu hao bao nhiêu linh thạch.

- Trước tiên khôi phục một ít, bọn hắn cũng truyền tống đi, vạn nhất đụng phải đám người Dịch Thanh, Dịch Thành thì hỏng bét. Phải lập tức đi qua.

Chậm rãi đứng dậy, hai tay Nhiếp Vân cử động, linh thạch hạ phẩm, linh thạch trung phẩm mà hắn gạt được từ Vinh Thiên thạch bay ra hơn phân nửa, lơ lửng trên không trung, tỏa ra quang mang.

Đám người Nguyên Hằng trưởng lão kia đã qua, vạn nhất lại truyền tống tới cùng nơi với đám người Dịch Thanh, Dịch Thành, như vậy hai người này nhất định sẽ trốn không thoát. Cho nên hắn phải lập tức khôi phục thực lực, mau chóng chạy qua.

Đương nhiên, mặc dù có rất nhiều linh thạch, nhưng muốn triệt để khôi phục lại rất khó, chỉ có thể khôi phục được chừng nào hay chừng đó mà thôi.

- Linh Tê tuyền thủy kích hoạt thân thể, thôn phệ linh lực.

Bàn tay khẽ nắm lại, linh thạch trên không trung cùng lúc bị nghiền nát, một đầu cự long cực lớn bằng linh khí thoáng một cái từ trên không trung xông vào huyết bách hội của Nhiếp Vân.

Mười lăm đan điền điên cuồng xoay tròn, hai mắt Nhiếp Vân trợn trừng, một lúc lâu sau mới thở dài một hơi. Hắn cảm giác thực lực lại được khôi phục vài phần.

Linh khí trong linh thạch muốn triệt để chuyển hóa thành chân khí còn cần đan điền rèn luyện, tuy nhiên hiện tại hắn lại không có đủ thời gian, cũng chỉ có thể như vậy mà thôi.

Tinh thần nội thị, nhìn thấy nhiều linh thạch như vậy nhưng cũng chỉ khôi phục được một phần ba khí hải, Nhiếp Vân khẽ lắc đầu, hai chân đi tới trước thủy tinh cầu, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên trên.

Ông.

Hắn cảm thấy toàn thân ấm áp, lúc này hắn mở hai mắt ra, phát hiện ra bản thân đang ở trong một không gian đặc thù.

- Đây là nơi nào? chẳng lẽ là ở tận cùng dung nham hay sao?

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bản thân hắn đang ở trong một sơn động cực lớn. Bốn phía sơn động này đều có cuồng phong cực nóng thổi tới. Mặc dù thực lực Nhiếp Vân không kém, nhưng mà vẫn cảm thấy sóng nhiệt tập kích bản thân, toàn thân nóng lên.

Dưới dung nham không ngờ lại còn có sơn động, thật không biết Nguyên khí sư Nghiễm Minh Tử kia sao lại tìm được nơi này.

- Hậu nhân, ngươi có thể tới đây chứng minh chúng ta có duyên. Tuy nhiên, muốn đạt được truyền thừa của ta phải xem ngươi có tư cách này hay không.

Đột nhiên, trên bức tường đá phía trước xuất hiện một bóng dáng cực lớn.

Bóng dáng này cao lớn uy mãnh, cả người tràn ngập cơ bắp, hai mắt sáng ngời mà có thần, bắn ra tinh quang. Vừa nhìn qua cũng biết là nhân vật bá đạo, lợi hại.

- Nghiễm Minh Tử ta lựa chọn hậu nhân không có bất kỳ lý do nào, chỉ cần ngươi có khí hải đủ rộng lớn là được. Ta là một Nguyên khí sư, phải dùng chân khí hùng hậu làm cơ sở, chân khí không đủ, không có tư cách học.

Nghiễm Minh Tử hất ống tay áo lên, trong thanh âm mang theo vẻ

ngạo khí và khí phách.

- Được.

Nghe thấy Nghiễm Minh Tử nói thẳng như vậy, phóng khoáng, lại không quanh co lòng vòng, Nhiếp Vân cảm thấy vô cùng hợp khẩu vị của mình, hắn không kìm lòng hô một tiếng.

- Khí hải, chân khí, chỗ pháp lực ngưng tụ. Khí hải lớn, số chân khí cần tích cóp cũng lớn hơn, khi đó thực lực cũng cường đại hơn. Nhưng mà chân khí càng nhiều thì càng tốt có phải không? Sai. Khí hải ngươi rất lớn, nhưng mà số lượng phun ra nuốt vào không đủ, sử dụng không được, như vậy có gì lợi hại cơ chứ? So với những phế vật kia thì có gì khác nhau?

Nghiễm Minh Tử chỉ là hình ảnh lưu lại, không nghe được lời nói của Nhiếp Vân cho nên lại nói tiếp.

- Số lượng chân khí phun ra nuốt vào?

Nhiếp Vân sững sờ, trong đầu có linh quang lóe lên. Hắn chỉ cảm thấy như được quán đỉnh, đánh cho bản thân giật mình tỉnh táo lại.

Trải qua pháp quyết vô nhanh nhiều lần cải tạo, trình độ rộng lớn của khí hải hắn vượt xa người thường. Nhưng mà bởi vì độ rộng của khí hải cho nên hắn phí không ít công phu. Nếu như thực sự bàn về lượng chân khí phun ra nuốt vào, so với trước kia cũng không có khác biệt quá lớn.

Một cái ao nước mười thước vuông, ngươi dùng một ngày là có thể xả nước xong. Một trăm thước vuong thì ngươi dùng mười ngày, như vậy số lượng nước thả ra kỳ thực không có gì thay đổi, chỉ là đem cái ao nhỏ đổi thành ao to mà thôi.

Trước kia một chiêu của hắn có thể khiến cho chân khí trong cơ thể tiêu hao sạch sẽ, khi đó chân khí thiếu. mà bây giờ khí hải rộng lớn như vậy, nếu như cũng một chiêu làm cho nó tiêu hao sạch sẽ, như vậy uy lực chiêu này sẽ mạnh bao nhiêu chứ?

Một ngày làm cạn ao nước mười thước vuông và một ngày làm cạn

ao nước một trăm thước vuông, uy lực tuyệt đối khác biệt.

Ngẫm lại ngay cả chính hắn cũng cảm thấy đáng sợ.

------oOo------

Chương 498: Siêu cấp cao thủ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chân khí chính là thứ dùng để tiêu hao, có chân khí mà không biết dùng còn muốn chiến đấu mạnh hơn người khác sao? Nói láo. Chiến đấu phải dùng tư thế tuyệt đối, lực lượng tuyệt đối nghiền áp đối thủ, một thứ cũng không thiếu được.

Nghiễm Minh Tử cao giọng nói.

- Thực lực tuyệt đối, chân khí tuyệt đối nghiền áp... Không hổ là nguyên khí sư, quả nhiên là hào khí.

Nhiếp Vân nhiệt huyết sôi trào, bàn tay không tự chủ được nhắm lại.

Quả thực đối phương nói không sai, tuy nhiên cũng chỉ có nguyên khí sư mới có thể làm như vậy. Không nói những người khác, nói bản thân hắn, nếu như muốn dùng chân khí nghiền áp người khác cũng có thể thành công. Chỉ có điều sau nghi nghiền áp qua đi, muốn khôi phục chân khí thì không biết phải phí bao nhiêu tài phú, bao nhiêu tâm lực, được không bù mất.

Cho nên dưới tình huống bình thường, Nhiếp Vân cũng không dám đem toàn bộ lực lượng thi triển ra. Dù sao chân khí tiêu hao hết, muốn chạy trốn cũng khó có khả năng, khi đó chỉ có thể để mặc cho người ta chém giết mà thôi.

- Truyền thừa của ta tổng cộng có sáu bộ chưởng pháp, mỗi một bộ đều có uy lực kinh thiên. Có thể phát huy ưu thế khí hải ra một cách hoàn mỹ, uy lực vô cùng. Ta vốn muốn tìm một vị Nguyên khí sư truyền thừa. Nhưng mà ta cũng biết Nguyên khí sư bài danh thứ

chín trong thiên phú đặc thù, gần như là thần kỳ của tạo hóa, trong thiên hạ không có khả năng tìm ra người thứ hai. Muốn tìm, nhất định không có khả năng, về phần khảo nghiệm trong La Lý ba sách chỉ là cho có. Trong mắt ta, chỉ có một điều kiện, vẫn là câu nói kia, muốn nhận được truyền thừa của ta thì nhất định phải có nguyên khí đủ rộng. Như vậy mới có thực lực nghiền nát đối thủ, tu luyện thành công sáu bộ chưởng pháp của ta.

Bóng người này cao giọng nói, ngữ khí dứt khoát mà trực tiếp.

- Dọc theo con đường đá phía trước thông hành, đi tới cuối cùng có một cái thạch thất lớn. Bên trái thạch thất là ta dùng Nguyên khí chi khí phong ấn chiêu thứ nhất của chưởng pháp. Một khi tu luyện thành công mới có thể tiến vào căn phòng thứ hai, mới có thể thu được truyền thừa chính thức của ta, đồng thời còn có năm bộ chưởng pháp.

Nghiễm Minh Tử nói xong rồi vung tay áo lên, hình ảnh trên vách tường hóa thành linh quang bắn ra khắp nơi, bóng người cũng đột nhiên biến mất.

- Tuyệt chiêu dùng nguyên khí chi khí phong ấn?

Nhiếp Vân hưng phấn tới mức hai nắm tay nắm lại, hai mắt đỏ hồng.

Hắn đi tới nơi này là hi vọng có thể tìm được Nguyên khí chi khí, chi cần có thể để cho hắn cảm ứng một chút, trong cơ thể có thể mở ra nguyên khí đan điền, trở thành một gã nguyên khí sư.

Hít sâu một hơi, áp chế sự hưng phấn trong lòng, Nhiếp Vân cất bước đi lên phía trước, quả nhiên vừa đi vài bước đã lần nữa nhìn thấy một thủy tinh cầu không lớn xuất hiện trước mắt.

Thủy tinh cầu này giống như trước kia, nhìn kỹ một lần, Nhiếp Vân phát hiện ra vẫn là truyền tống trận, hắn cũng không do dự mà đi tới, nhẹ nhàng đặt bàn tay lên rồi chà xát.

Sưu.

Thân ảnh Nhiếp Vân lập tức biến mất tại chỗ.

Ầm ầm ầm..

Trong thạch thất rộng lớn có vô số cự nhân đều do hỏa diễm tạo thành đang dữ tợn đi về phía trước, từng quyền, từng quyền công kích vào linh binh hình con thoi. Linh binh bị công kích không ngừng, trận pháp phòng ngự bên trên ngày càng mờ nhạt, dường như tùy thời đều biến mất vậy.

- Phụ thân, thời gian dài như vậy rồi mà Nhiếp Vân còn chưa tới, liệu có chuyện gì xảy ra hay không?

Trong Linh binh hình con thoi, Dịch Thanh nhìn xuyên qua cửa sổ về phía bên ngoài, thủy chung không có nhìn thấy bóng người kia, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng nồng đậm.

- Thực lực của Nhiếp Vân tiểu huynh đệ thâm bất khả trắc, thủ đoạn lại rất nhiều. Hắn đã bảo chúng ta đi trước nhất định có biện pháp. Người hiền tất có thiên tướng bảo hộ, không có vấn đề gì đâu, con yên tâm đi. Ta thấy hiện tại chúng ta vẫn nên cân nhắc xem làm thế nào mới có thể còn sống rời khỏi đây a.

Dịch Thành dùng hai tay nắm lấy trang bị khống chế Linh binh hình con thoi, không ngừng rót pháp lực vào bên trong, cố sức duy trì phòng ngự.

- Không biết nơi này bố trí trận pháp gì mà Kình Thiên toa lại không thể sử dụng linh thạch, không thể phi hành, cũng không thể truyền tin tức lại ra ngoài. Pháp lực của ta đang tiêu hao rất nhanh, một khi tiêu hao sạch sẽ, mất đi phòng ngự, chúng ta cũng sẽ chết.

- Đúng vậy, Nghiễm Minh Tử này nói thật là dễ nghe, không có khảo hạch, trên thực tế đám cự nhân bằng hỏa diễm này chính là khảo hạch lớn nhất a.

Nghe lời nói của phụ thân, sắc mặt Dịch Thanh vô cùng khó coi gật đầu. Nàng vừa mới truyền tống đã gặp đám cự nhân bằng hỏa diễm này, may mà bằng vào thân phận Diễm Hỏa sư của phụ thân

mới có thể kiên trì một hồi. Về sau phụ thân Dịch Thành tới, lại lấy ra Kình Thiên toa, hai người mới rơi vào trong tình cảnh trước mắt.

Khi vừa mới tiến vào Nghiễm Minh Tử nói không có khảo hạch gì, trên thực tế tới nơi này bọn hắn mới biết bị lừa. Những cự nhân bằng hỏa diễm này chính là khảo hạch lớn nhất.

Sở dĩ nói như vậy là bởi vì đi tới đây bọn hắn phát hiện ra bốn tình huống khiến cho bọn hắn sụp đổ.

Một là đường kích của thạch thất này mấy ngàn thước, chỗ bọn hắn hiện tại lại ở ngoài cùng bên phải, muốn đoạt được thứ bên trái thì phải đi ngang qua cả thạch thất.

Thứ hai, nơi này bị trận pháp đặc thù phong bế, không có cách nào truyền tin tức ra bên ngoài, cũng không có cách nào hấp thu linh khí khôi phục thể lực. Ngay cả linh thạch cũng không thể nào hấp thu được.

Thứ ba, linh binh không thể sử dụng linh thạch vận chuyển, chỉ có thể sử dụng pháp lực trong khí hải, hơn nữa còn không thể phi hành, chỉ có thể ném lên trên mặt đất, không có cách nào di chuyển.

Cuối cùng khắp nơi đều là cự nhân bằng hỏa diễm, những thứ này vừa nhìn thấy người là nhào đầu đánh tới, không tiếc tự bạo, giết một thì xuất hiện một, rất khó đối phó.

- Thanh nhi, pháp lực của ta không thể duy trì được lâu nữa. Nếu như không được thì liều, đến lúc đó ta toàn lực cuốn lấy đám cự nhân hỏa diễm này, con tìm cơ hội đào tẩu.

Một lát sau, Dịch Thành cắn môi nói.

- Không được.

Nhìn thấy ánh mắt kiên nghị của phụ thân, Dịch Thanh vội vàng nói.

- Đừng có nói nhảm nữa, tiềm lực của ta như vậy, cho dù tu luyện đi nữa tối đa cũng chỉ đạt tới Bất Hủ cảnh, con thì khác, có được

thiên phú Diễm Hỏa sư, chỉ cần tìm được tông môn phù hợp, chuyện thực lực tăng lên nhanh chóng rất đơn giản. Nghe lời, nhất định phải còn sống đi ra ngoài. Ta chỉ có một nữ nhi là con, ta tình nguyện chết cũng không muốn con có việc gì.

------oOo------

Chương 499: Siêu cấp cao thủ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch Thành nhìn nữ nhi, trong mắt tràn ngập vẻ không nỡ, nhưng mà hắn cũng biết những cự nhân bằng hỏa diễm này thực sự rất đáng sợ, nếu như không hi sinh, nhất định hai người sẽ chết ở chỗ này.

Hơn nữa cho dù làm ra hi sinh, nữ nhi hắn có thể chạy đi hay không cũng khó nói. Tuy nhiên, tóm lại có hi vọng là được rồi.

- Phụ thân.

Nghe thấy phụ thân đưa ra quyết định khó có thể sửa đổi, hai mắt Dịch Thanh trở nên ướt át, đỏ hồng.

Mẫu thân mất sớm, hai người sống nương tựa vào nhau nhiều năm. Phụ thân đã sớm trở thành một bộ phận tính mạng của nàng, nếu vì bản thân sống tạm bợ mà tận mắt nhìn phụ thân chết, nàng không làm được.

- Cho dù chết thì cũng phải cùng chết. Phụ thân, con không muốn sống một mình...

Thái độ của Dịch Thanh cũng vô cùng kiên quyết.

- Nha đầu nhà con, sao lại cưỡng cầu như vậy? Nếu như con thực sự có chuyện gì, sau khi ta xuống suối vàng sao có thể ăn nói với mẫu thân con chứ?

Nghe thấy nữ nhi nói vậy, Dịch Thành sốt ruột nói.

- Hắc hắc, muốn đi, dùng tu vi của các ngươi đi được sao?

Ngay khi hai người đều đang sốt ruột vì an nguy của đối phương thì lại có thanh âm như sấm nổ vang vọng. Hai người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Nguyên Hằng trưởng lão mở lĩnh vực ra, mang theo Thái Viên trưởng lão bước tới.

Cự nhân bằng hỏa diễm chung quanh mặc dù có tu vi Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong, nhưng mà thực lực lại như Dịch Thành. Chỉ là ở trước mặt cường giả Lĩnh vực cảnh như là Nguyên Hằng trưởng lão hoàn toàn không đủ dùng. Lĩnh vực mở ra, những cự nhân bằng hỏa diễm này ngay cả tiến vào cũng không vào được.

- Nguyên Hằng trưởng lão, Thái viên trưởng lão? Nhiếp Vân... Nhiếp Vân đâu?

Thấy hai người này toàn thân Dịch Thanh chấn động, ánh mắt có chút mơ hồ, run rẩy hỏi.

Theo nàng thấy, Nguyên Hằng trưởng lão và Thái Viên trưởng lão đã tới đây, Nhiếp Vân còn chưa tới thì nhất định đã xảy ra vấn đề.

- Ta còn đang muốn hỏi các ngươi, giao tiểu tử kia ra đây, ta có thể tha cho phụ tử các ngươi một mạng. Nếu không ta sẽ một tay bẻ gãy cổ các ngươi.

Tay phải hắn đưa về phía trước.

Ầm ầm...

Thoáng cái nắm lấy Kình Thiên toa, sắc mặt Nguyên Hằng trưởng lão âm trầm vô cùng.

Người hắn muốn giết nhất chính là Nhiếp Vân, về phần hai người này, chỉ cần kéo từ trong Kình Thiên toa ra, ném vào trong đám cự nhân hỏa diễm kia, nhất định sẽ không sống nổi.

- Ngươi cũng không biết Nhiếp Vân ở đâu sao? Như vậy các ngươi không có giết được hắn? Như vậy là tốt rồi...

Nghe thấy đối phương nói vậy, Dịch Thanh không có cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn thở dài một hơi, tâm tình đột nhiên nhẹ nhõm hơn một ít.

- Xem ra ngươi rất có cảm tình với tình lang kia a. Tuy nhiên, hắn có cảm tình với ngươi hay không ta lại không biết. Nếu không chúng ta thử một lần xem, ngươi nói xem ta giết ngươi thì hắn ta có xuất hiện hay không a?

Bàn tay lớn của Nguyên Hằng trưởng lão đột nhiên duỗi ra.

Răng rắc.

Một tiếng răng rắc vang lên, Kình Hiên tia bị nắm tạo thành một lỗ thủng lớn, Nguyên Hằng trưởng lão lập tức kéo Dịch Thanh từ bên trong ra.

Kình Thiên toa tối đa chỉ có thể ngang hàng với Bất Hủ cảnh trung kỳ, căn bản không ngăn được cường giả Lĩnh vực cảnh như Nguyên Hằng trưởng lão.

- Thả nữ nhi của ta...

Nhìn thấy nữ nhi bị bắt, Dịch Thành điên cuồng hét lớn, muốn xông lên, tuy nhiên còn chưa phóng tới trước mặt Nguyên Hằng trưởng lão thì Thái Viên trưởng lão đã vươn tay ra, tay phải thoáng cái đặt vào ngực hắn.

Phanh.

Lưng Dịch Thành hung hăng đập vào Kình Thiên toa, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Tuy rằng Thái Viên trưởng lão ở trước mặt Nhiếp Vân ăn nhiều thiệt thòi, nhưng mà trên thực tế lại là người có thực lực mạnh hơn Giang Phong. Hơn nữa một đường đi theo sau lưng Nguyên Hằng trưởng lão, thể lực không tiêu hao bao nhiêu, Dịch Thành duy trì Kình Thiên toa lâu như vậy, lực lượng trong cơ thể đã sớm tiêu hao không còn. So sánh giữa song phương, sao có thể là đối thủ của

hắn được chứ?

- Tiểu tử, ta biết rõ ngươi đã tới đây, thức thời thì lập tức cút ra con ta, bằng không ta sẽ giết nữ nhân này. Hiện tại ta đếm đến ba... Một...

Nắm cổ Dịch Thanh, nâng nàng lên cao, Nguyên Hằng trưởng lão nhìn chung quanh, trong mắt tràn ngập vẻ âm lệ.

- Hai...

- Nhiếp Vân, ngươi không nên đi ra, bây giờ ngươi đã có thực lực như vậy, về sau muốn giết hắn nhất định sẽ rất đơn giản, đến lúc đó báo thù cho ta là được.

Dịch Thanh bị nắm cổ giãy dụa kêu lớn.

- Hắc hắc, quả nhiên là nữ tử si tình đúng nam nhân phụ lòng. nếu như ngươi không đi ra thì ta sẽ giết nàng.

Lần nữa nhìn một vòng, cũng không có phát hiện ra tung tích của Nhiếp Vân, Nguyên Hằng trưởng lão hừ lạnh một tiếng, nói.

Phanh...

Đột nhiên cả thạch thất kịch liệt rung động, lắc lư, một cỗ khí thế lớn lao giống như thủy triều đột nhiên từ trong một điểm ở thạch thất phát tán ra, đột nhiên tràn ngập cả gian phòng, ngay cả nháy mắt cũng không tới mà vọt tới, tựa như thiên băng địa liệt khiến cho trong nháy mắt con người ta sinh ra cảm giác nồng đậm vô lực.

Ầm ầm.

Khí thế kia bay lên, một vòng xoáy linh khí cực lớn đồng thời đột nhiên xuất hiện, càng vận chuyển càng lớn, dường như chỉ cần thêm chút nữa thì cả thạch thất sẽ không chịu nổi linh khí trùng kích mà ầm ầm sụp đổ.

ào ào...

Uy áp linh khí trùng kích, cự nhân bằng hỏa diễm đầy trên mặt đất dừng bạo động, đứng nguyên tạo chỗ, ngốc trệ.

- Đây là cái gì?

Nhìn thấy linh khí tạo thành vòng xoáy cùng với uy áp ngập trời, sắc mặt Nguyên Hằng trưởng lão lập tức biến đổi, vội vàng lui về phía sau vài bước.

Có thể thoáng cái xuất ra nhiều linh khí như vậy chỉ sợ ngay cả cường giả Bí Cảnh đệ ngũ trọng cũng không được.

- Chẳng lẽ là siêu cấp cường giả Bí cảnh đệ lục trọng? Chuyện này... Không có khả năng.

Những người này cho dù là ở trong tám đại tông môn cũng là nhân vật cao cao tại thượng, tuyệt đối không thể xuất hiện ở đây.

Nghĩ vậy Nguyên Hằng trưởng lão và Thái Viên trưởng lão nhìn nhau, đều nhìn ra vẻ sợ hãi nồng đậm trong mắt đối phương.

Chưởng giáo mạnh nhất Nguyên Tâm tông cũng chỉ là Lĩnh vực cảnh đỉnh phong, còn chưa đạt tới Bí cảnh đệ ngũ trọng, từ đó có thể thấy được sự đáng sợ của cường giả đệ ngũ trọng.

Hiện tại đột nhiên xuất hiện cường giả Bí cảnh đệ ngũ trọng làm ra vòng xoáy linh khí trong không gian, đây là thủ đoạn gì vậy?

Bỗng nhiên ngay khi Nguyên Hằng trưởng lão và Thái Viên trưởng lão nhìn nhau thì có một đạo thanh âm lạnh lẽo vang vọng.

- Nghiễm Minh Tử ta tuy rằng không phải là người tốt lành gì, nhưng mà muốn giết người ở chỗ ta, các ngươi đã xin phép ta chưa?

------oOo------

Chương 500: Lần thứ ba niết bàn (Thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh âm này giống như thanh âm của Nghiễm Minh Tử bên ngoài như đúc, ngay khi hai người Nguyên Hằng trưởng lão, Thái Viên trưởng lão khiếp sợ không thôi thì một bóng người đột nhiên xuất hiện trên không trung.

Bóng người này có bộ dáng lão giả, giống bóng dáng bên ngoài thạch bích như đúc. Điểm khác biệt duy nhất chính là dưới thân hắn cưỡi một đầu Lang vương trắng như tuyết, một người một thú lơ lửng trên không trung, thể hiện ra khí tức ngập trời giống như là thủy triều, lại lạnh lẽo như băng tuyết sụp đổ, khiến cho người ta không có ý niệm phản kháng trong đầu.

Nhất là Nguyên Hằng trưởng lão đã cảm thấy một cỗ sát ý cuồng bạo tới cực điểm điên cuồng xông về phía hắn, dường như chỉ cần hắn dám ra tay thì bóng người đột nhiên xuất hiện trên không trung sẽ xé nát hắn thành mảnh vỡ trong nháy mắt.

Cường đại, thực sự là quá cường đại.

- Nghiễm Minh Tử tiền bối, ta... Ta cũng không có ý định giết người...

Cảm nhận được cỗ sát ý ngập tời này, trong lòng Nguyên Hằng trưởng lão rùng mình, kìm lòng không được mà nói. Hắn vốn là người có ý chí kiên định, hào hùng, thế nhưng không biết tại sao khi đối mặt với tồn tại cường đại như vậy, tất cả tư duy đều không đủ dùng.

Tuy rằng không biết thực lực của Nghiễm Minh Tử thế nào, nhưng mà chỉ nhìn thạch thất lớn được hình thành ở cuối dung nham đã có thể biết rõ, thủ đoạn của đối phương chỉ sợ ít nhất cũng đạt tới Bí cảnh thất, bát trọng.

Bí cảnh thất, bát trọng chính là đỉnh phong chính thức của Phù Thiên đại lục, dám đắc tội với người như vậy, không phải là muốn chết sao?

- Không có ý định giết ngươi? Vậy ngươi đang làm cái gì vậy?

Bóng người kia nheo mắt, sát ý dày đặc quanh quẩn trên không trung, Nguyên Hằng trưởng lão vừa mới ngẩng đầu lên thì hai mắt đã cảm thấy đau đớn như bị kim đâm, hắn sợ tới mức không nhịn được run rẩy một chút.

Phịch.

Dịch Thanh từ trên tay hắn rơi xuống.

- Nghiễm Minh Tử ta lưu lại truyền thừa, chỉ hi vọng hậu nhân có thể kế thừa y bát, mà ngươi lại tới đây muốn giết người. Xem ra không giết bỏ ngươi thì thực sự có lỗi với một phen tâm huyết của ta.

Bóng người trên không trung tiếp tục nhìn chằm chằm vào Nguyên Hằng trưởng lão, khí thế bành trướng như là sóng sau đè sóng trước, dường như tùy thời đều bộc phát.

Trước đó nhìn hư ảnh Nghiễm Minh Tử trên bức tường đá, chỉ cảm thấy hắn tính tình hào sảng, không cảm nhận được chút khí tức cường giả nào. Mà bây giờ lại cảm nhận như cự viên cuồng bạo, tùy thời đều có thể bộc phát. Một khi bộc phát, có thể tưởng tượng ra cả Thiên địa sợ rằng đều phải run rẩy.

- Kính xin tiền bối cho vãn bối một lần cơ hội, là sư huynh đệ vãn bối không hiểu quy củ..

Nguyên Hằng trưởng lão còn chưa nói xong thì Thái Viên trưởng lão đã không chịu nổi áp lực bành trướng mà quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt cầu xin.

- Hừ.

Bóng người trên không trung cũng không đợi Thái Viên trưởng lão mà nhìn về phía Dịch Thanh đang sợ hãi ngồi trên mặt đất và Dịch Thành nằm trên Kình Thiên toa.

- Hai ngườic ác ngươi qua đây, có bị thương hay không?

- Chúng ta..

Dịch Thành và Dịch Thanh nhìn nhau, dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được vi tiền bối này vì sao lại quan tâm mình như vậy.

Tuy rằng nghi hoặc nhưng mà hai người vẫn vịn nhau đi tới.

Nguyên Hằng trưởng lão và Thái Viên trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, muốn ngăn cản, nhưng mà nghĩ tới khí thế của lão giả trên không trung, hai người lại xụi lơ. Thân thể cứng ngắc đứng lại chỗ, ngay cả một hành động nhỏ cũng không dám.

- Đừng phản kháng.

Hai người vừa mới bay lên không trung thì chợt nghe thấy tiếng truyền âm truyền vào trong tai. Nghe thanh âm này hai người Dịch Thành đồng thời sững sờ.

Dịch Thanh thì vui vẻ nói:

- Nhiếp Vân?

- Là tiểu tử kia giả thần giả quỷ, trúng kế rồi.

Nguyên Hằng trưởng lão luôn nghi hoặc vì sao Nghiễm Thành Tử này lại gọi hai người Dịch Thanh qua để đối phương nhìn, nhìn thấy sắc mặt của Dịch Thanh vui vẻ, hắn lập tức biết được nguyên do. Miệng rống lớn một tiếng, bàn tay đánh ra một trảo về phía không trung.

- Thu.

Bóng người hừ nhẹ một tiếng, hai người Dịch Thanh, Dịch Thành thoáng cái biến mất tại chỗ. Bộ dáng của Nghiễm Thành Tử bỗng nhiên biến đổi, đột nhiên hóa thành bộ dáng của Nhiếp Vân.

Không sai, người giả mạo Nghiễm Thành Tử trên không trung chính là Nhiếp Vân.

Mỗi lần Nhiếp Vân truyền tống tới đều thấy Nguyên Hằng trưởng

lão này nắm Dịch Thanh uy hiếp hắn. Hắn cũng biết chỉ cần mình xuất hiện sẽ bị đối phương đánh chết, tuyệt không cứu được mà còn phải chui vào trong động phủ, làm cho động phủ biến thành một hạt bụi.

Bây giờ tất cả át chủ bài của hắn đều chưa dùng được, muốn bằng vào thực lực bây giờ chiến thắng cường giả Lĩnh vực cảnh, không thể nghi ngờ là nằm mơ. Suy nghĩ liên tục Nhiếp Vân cảm thấy muốn an toàn cứu đi Dịch Thanh, Dịch Thành thì chỉ có hai con đường có thể đi. Đó là... Dọa.

Đúng vậy, là dọa.

Chiêu này mặc dù hắn đã thi triển qua rất nhiều lần, nhưng mà lần này tuyệt đối là lần gian nan nhất.

Có thể tu luyện tới Lĩnh vực cảnh, ai mà không phải là người có đại nghị lực, đại trí tuệ cơ chứ? Nếu như thoáng cái đã bị hù sợ, làm sao có thể?

Cho nên Nhiếp Vân mới chuẩn bị mọi thứ.

Thứ nhất là phóng thích linh khí.

Nhất định hắn không có nhiều linh khí như vậy, nhưng mà Tử Hoa động phủ lại có a. Sau khi khống chế động phủ sẽ khống chế trận pháp trong đó. Thạch thất này đã không thể hấp thu linh khí, như vậy cũng đã nói lên bên trong không có linh khí. chỉ cần mở ra trận pháp của động phủ, linh khí cũng sẽ giống như nước, từ nơi cao tràn vào nơi thấp, tuyệt đối sẽ tạo thành oanh động cực lớn.

Kết quả là Nhiếp Vân suy đoán thành công.

Thứ hai chính là uy áp.

Uy áp thì không cần phải nói, tự nhiên vẫn là dùng tinh thần vận chuyển công pháp vô danh, đương nhiên chiêu vận chuyển này vô cùng nguy hiểm, cho nên Nhiếp Vân mới để Phong Lang vương cõng mình. Sợ một khi không tốt sẽ té từ trên không trung xuống, khi đó thân phận cao nhân cũng bị người ta khám phá ra.

Thứ ba chính là Nghiễm Minh Tử.

Cao nhân xuất hiện ở nơi này, giả trang người khác nhất định sẽ không có ai tin tưởng. Nghĩ tới nghĩ lui, Nhiếp Vân quyết định giả bộ Nghiễm Minh Tử một chút, bản thân hắn vốn là ngụy trang sư, có thể tùy ý thay đổi dung mạo, thay đổi thanh âm. Về phần có giả trang giống Nghiễm Minh Tử hoàn toàn hay không hắn cũng không biết. Chỉ cần làm cho đối phương sợ là được, khi đó đối phương tuyệt đối sẽ không phát hiện ra được.

Cũng bởi vì xác định ba điểm này cho nên Nhiếp Vân mới giả vờ giả vịt như vậy.

------oOo------

Chương 501: Lần thứ ba niết bàn (Thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy nhiên, lần giả trang này cũng mang tới di chứng rất lớn, đó chính là đầu như muốn nứt ra, có cảm giác tùy thời sẽ bạo tạc.

Nhiếp Vân cũng biết bây giờ không phải là lúc nghi ngơi hôn mê, thấy Nguyên Hằng trưởng lão nhận ra mình thu hai người Dịch Thanh vào trong động phủ cho nên hắn cũng không che dấu mà cười ha hả.

- Hiện tại mới biết trúng kế thì đã muộn rồi. Tiểu phong, nhanh tới bên trái thạch thất.

Thét dài một tiếng, lời còn chưa nói hết thì Tiểu Phong dưới tâm ý của hắn đã phóng ra.

Sưu một tiếng, nó chạy về phía bên trái thạch thất.

Thực lực của Tiểu Phong mặc dù chỉ là Pháp Lực cảnh, nhưng mà nếu như tính tốc độ đơn thuần, so với Nhiếp Vân nó còn nhanh hơn mấy phần. Đây cũng là nguyên nhân Nhiếp Vân triệu nó ra, một khi

bị nhận ra, chỉ cần cưỡi nó là có thể nhanh chóng vọt tới bên trái thạch thất, đạt được tuyệt kỹ mà Nghiễm Minh Tử lưu lại.

Ầm ầm.

Nhiếp Vân khẽ động, tốc độ Tử Hoa động phủ phát ra linh khí chậm lại, linh khí suy yếu. Cự nhân bằng hỏa diễm lần nữa hành động, những vật này không nhận người nào, chỉ cần là còn sống đều bị công kích. Bọn chúng bắn thẳng về phía một người một lang.

Nguyên Hằng trưởng lão cũng không có may mắn thoát khỏi, cự nhân hỏa diễm cũng đánh về phía hắn.

- Cút ngay.

Nguyên Hằng trưởng lão không hổ danh là cường giả lĩnh vực, lĩnh vực tràn ra, rất nhanh đã phóng tới Nhiếp Vân. Cự nhân hỏa diễm ngăn cản trước mắt hắn lập tức va chạm với lĩnh vực, liên tục bắn ra.

- Quá nhanh, chúng ta phải nhanh nữa lên.

Thấy đối phương bỏ qua phòng ngự, tốc độ nhanh hơn, trong lòng Nhiếp Vân thầm hô.

Sưu...

Thoáng cái, hắn lại bảo Tiểu phong tăng tốc.

Tiểu Phong khổng hồ là Phong Lang vương, nó chuyển trái chuyển phải trong đám cự nhân, rất nhanh đã đi về phía trước. Tuy rằng tốc độ của nó nhanh, nhưng mà Nguyên Hằng trưởng lão còn nhanh hơn.

Nguyên Hằng trưởng lão cảm thấy tim phổi mình như muốn nổ tung. Từ khi tới đây hắn đều bị thiếu niên này tính toán, thậm chí vừa rồi thiếu chút nữa mình còn bị đối phương làm cho quỳ xuống, cảm giác khuất nhục tràn ngập trong lòng làm cho hắn sắp phát điên lên.

- Nhanh, vật này hẳn là ngọc bài mà Nghiễm Minh Tử lưu lại.

Khoảng cách mấy ngàn thước dưới tốc độ của Phong Lang vương chỉ mấy hô hấp đã vọt tới, đương nhiên có thể nhanh như vậy cũng không phải là Phong Lang vương quá lợi hại, mà Nhiếp Vân trải qua chuyện vừa rồi phát hiện ra cự nhân bằng hỏa diễm sợ linh khí. Cho nên lúc tiến lên, hắn lại phóng thích ra linh khí trong Tử Hoa động phủ dọa dẫm

Loại linh khí trùng kích rất nhanh này tuy rằng không thể khiến cho đám cự nhân này ngừng công kích, nhưng mà lại có thể khiến cho tốc độ công kích của chúng chậm đi không ít. Lúc này mới khiến cho Phong Lang vương có thể thuận lợi phóng qua. nếu không ngàn vạn đầu cự nhân bằng hỏa diễm xông lên, cho dù tốc độ của nó có nhanh hơn nữa cũng sẽ bị đánh thành bánh thịt.

Vì sao cự nhân bằng hỏa diễm đụng phải linh khí lại hành động chậm chạp như vậy? Nhiếp Vân nghĩ một chút là hiểu được, đây là thủ đoạn của Nghiễm Minh Tử.

Nghiễm Minh Tử đã từng nói qua, hậu nhân muốn tìm truyền thừa đầu tiên phải trải qua Yếu khí hải, cự nhân hỏa diễm. Đối phương đã nói rõ muốn giải quyết không có khả năng dựa vào giết chóc, thứ duy nhất có thể dựa vào chính là dựa vào pháp lực, chân khí áp bách làm cho bọn hắn không thể nhúc nhích.

Mà muốn áp bách nhiều cự nhân bằng hỏa diễm như vậy, chỉ có người có khí hải lớn, chân khí, pháp lực có thể nói là vô biên vô hận thì mới dám làm như vậy.

Cường giả Lĩnh vực cảnh cũng không được, dù sao một cự nhân hỏa diễm giống như là một cường giả Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong, lĩnh vực cảnh có lẽ không quan tâm tới một Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong, nhưng mà nếu như là một vạn thì sao?

Chỉ sợ nếu như đồng thời tự bạo, một trăm cường giả Lĩnh vực cảnh cũng bị bạo tới chết.

Về phần vì sao Nguyên Hằng trưởng lão lại dám mạnh mẽ xông tới như vậy là vì hắn đi theo sát sau lưng Nhiếp Vân, chiếm tiện nghi.

Nhiếp Vân không dám dừng lại, bởi vì một khi dừng lại bị đối phương bắt được, kết cục nhất định sẽ rất thảm.

Cho nên như vậy hình thành một vòng tuần hoàn, Nhiếp Vân dùng linh khí thay hắn ở đường, mà Nguyên Hằng trưởng lão này ở phía sau lại không có nguy hiểm quá lớn.

- Tới rồi.

Những chuyện này Nhiếp Vân chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể hiểu được rõ ràgn. Lúc này Phong Lang vương nhanh chóng phóng tới, một người một lang rốt cuộc cũng đi tới bên trái thạch thất. Giương mắt nhìn qua, Nhiếp Vân lập tức nhìn thấy một cái la bàn cao ngất bên trái thạch thất, một ngọc bài đặt ở bên trên.

La bàn này bị một phong ấn đặc thù bao phủ, trong đó phong ấn có một cỗ khí thể đặc thù di chuyển, dường như có thể rút tạo hóa chi khí trong tối tăm ra, duy trì phong ấn.

- Nguyên khí chi khí, đây là nguyên khí chi khí.

Nhìn thấy cỗ khí tức đặc thù này, hai mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Xem ra phong ấn bên trên la bàn là do Nghiễm Minh Tử lưu lại để tránh bị cự nhân hỏa diễm đánh cho tổn hại. Vì duy trì lực lượng phong ấn kéo dài không suy cho nên mới lưu lại một đạo nguyên khí chi khí.

Về phần đối phương dùng thủ đoạn gì mà khiến cho nguyên khí chi khí trải qua nhiều năm như vậy mà không có tiêu tán, còn có thể hấp thu tạo hóa chi khí lại là chuyện mà Nhiếp Vân không rõ.

- Tới cho ta.

Nhìn thấy ngọc bài và nguyên khí chi khí ở ngay trước mắt, Nhiếp Vân cũng không do dự, năm ngón tay mở ra, đột nhiên nắm về phía la bàn.

- Cút ngay cho ta.

Ngay khi Nhiếp Vân sắp bắt được la bàn thì chợt nghe một tiếng hét lớn vang vọng bên tai, lập tức có một cỗ lực lượng táo bạo tới cực điểm từ cách đó không xa truyền lại, Nguyên Hằng trưởng lão đã ra tay.

- Hỏng bét.

Bị cỗ lực lượng này chấn động, Nhiếp Vân cảm thấy cánh tay tê rần, mất đi tri giác, đồng thời còn có một cỗ lực lượng khổng lồ mạnh mẽ đập tới.

Phanh.

Thoáng cái, cả người hắn đã bị đập bay sang một bên.

- Thứ này là của ta.

Ngay sau đó Nhiếp Vân nhìn thấy Nguyên Hằng trưởng lão nắm lấy ngọc bài trên la bàn, mang nó ra.

Quả thực Nghiễm Minh Tử nói đúng, bên trên ngọc bài cũng không có bất kfy cơ quan nào, Nguyên Hằng trưởng lão nắm trong tay, tiện tay bỏ vào trong ngực rồi quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt tràn ngập sát ý.

- Ồ?

Thấy đối phương cũng không có lấy đi nguyên khí chi khí trong phong ấn, Nhiếp Vân thở dài một hơi.

Bây giờ hắn cần có được nguyên khí chi khí, chỉ cần có nó thì hắn có thể hình thành nguyên khí đan điền, sẽ có được đủ tích lũy hoàn thành lần niết bàn thứ ba.

------oOo------

Chương 502: Lần thứ ba Niết bàn (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ cần niết bàn thành công, cho dù là cường giả Lĩnh vực cảnh như Nguyên Hằng trưởng lão này cũng có thể dùng một cái tát chụp chết.

- Chết đi cho ta.

Biết rõ Nhiếp Vân có nhiều thủ đoạn, liếc mắt nhìn, Nguyên Hằng trưởng lão trực tiếp ra tay. Hắn vừa mới động thủ đã thiên hôn địa ám, lực lượng cường đại của lĩnh vực cảnh lập tức bộc phát cách Nhiếp Vân không xa.

- Tiểu Phong, xông lên.

Nhiếp Vân biết rõ mình không thể dừng lại cho nên hắn hét lớn một tiếng trong thuần thú đan điền, cũng không kịp chống cự công kích mà đối phương bộc phát mang tới. Cánh tay vươn ra, đánh về phía nguyên khí chi khí trên la bàn.

Sưu.

Tinh thần quét qua, nhớ rõ tất cả đặc tính của nguyên khí chi khí.

Oanh.

ngay lúc đó, công kích của Nguyên Hằng trưởng lão cũng đánh tới, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy cả người trong nháy mắt rơi vào trong sóng lớn cuồng bạo.

- Đi.

Tinh thần khẽ động, một người một thú biến mất tại chỗ, tiến vào Tử Hoa động phủ.

- Nhiếp Vân, ngươi không sao chứ?

Mới vừa tiến vào Tử Hoa động phủ, Nhiếp Vân và Phong Lang vương cùng ngã xuống mặt đất.

Tuy rằng tốc độ phóng đi rất nhanh, nhưng mà công kích của Nguyên Hằng trưởng lão vẫn làm lục phủ ngũ tạng, kinh mạch, xương cốt toàn thân hắn vỡ vụn không ít.

Lúc này Phong Lang vương cũng không tốt hơn Nhiếp Vân là bao, da lông trên người nổ tung, trước ngực bị một lỗ hổng cực lớn không ngừng chảy ra máu tươi.

- Ta không sao, trước tiên ta trị liệu cho Tiểu Phong một chút.

Khoát tay với Dịch Thanh xông lại, vẻ mặt quan tâm, Nhiếp Vân dùng một tay mơn trớn Tiểu Phong.

Hắn là Trị Liệu sư, chỉ cần còn một hơi là sẽ không chết. Tiểu Phong thương thế nặng như vậy, nếu không trị liệu nhanh một chút, lại chảy thêm máu, như vậy sẽ thực sự chết.

Sưu sưu.

Trị liệu chi khí vận chuyển một vòng quanh người Tiểu phong, trị liệu miệng vết thương của nó một chút, khiến cho nó tạm thời không có nguy hiểm tới tính mạng. Lúc này Nhiếp Vân mới khoanh chân ngồi xuống, khôi phục chân khí, trị liệu thương thế của bản thân mình.

Thương thế lần này so với lần nhảy vào Truyền tống trận trước đó không nhẹ chút nào, kinh mạch, nội tạng đều vỡ vụn, chỉ cần không chút cẩn thận là máu tươi sẽ phun ra.

May mà vừa rồi hắn tiến vào Tử Hoa động phủ nhanh, chỉ cần hơi chậm một chút thì sẽ mất mạng tại chỗ.

Tử Hoa động phủ linh khí mười phần, dù là như vậy nhưng Nhiếp Vân vẫn phải tu luyện bên trong liên tục năm ngày. Lúc này hắn mới cảm thấy thương thế triệt để khôi phục, hoàn hảo, không có chút tổn hao gì.

- Không ngờ Nguyên Hằng trưởng lão kia đã sửa Kình Thiên toa, hơn nữa còn đi vào?

Thương thế đã tốt, Nhiếp Vân xuyên qua Tử Hoa động phủ nhìn ra bên ngoài.

Nguyên Hằng trưởng lão này dường như biết rõ hắn có mang theo động phủ bên người. Tuy nhiên bằng vào thực lực của đối phương cũng không có biện pháp nào khác. Cho nên đối phương cũng chỉ có thể chuyên tâm nghiên cứu ngọc bài mà bản thân thật khổ cực mới cướp được.

Nhưng mà hắn muốn nghiên cứu, cự nhân hỏa diễm bên ngoài lại không đồng ý. Không có biện pháp, hắn đành phải trở lại trước Kình Thiên toa, tu bổ Kình Thiên toa, lại để cho Thái Viên trưởng lão duy trì trận pháp vận chuyển, như vậy hắn mới có thể chuyên tâm nghiên cứu.

Vốn trong thạch thất không có linh khí, pháp lực tiêu hao sạch sẽ chỉ có một con đường chết. Nhưng bởi vì Nhiếp Vân lưu lại không ít linh khí, cho nên tuy rằng bọn hắn không thể triệt để khôi phục thực lực, nhưng mà lại khiến cho hai người luân chuyển, duy trì Kình Thiên toa phòng ngự, cự nhân hảo diễm không thể xông vào.

Lại nói vì sao bọn hắn không đi ra, bảo vật tốt đã tới tay, dĩ nhiên bọn hắn muốn ra ngoài. Thế nhưng bọn hắn tìm suốt ba ngày nhưng lại không tìm ra được bất kỳ Truyền tống trận đi ra nào.

Nói cách khác, bọn hắn đã bị vây ở đây.

Xem ra chỉ có thể dựa theo lời nói của Nghiễm Minh Tử, tu luyện chiêu số trên ngọc bài. Nghiễm Minh Tử đã từng nói, chỉ cần luyện thành chiêu số là có thể đi vào thạch thất thứ hai, tự nhiên cũng có thể rời khỏi nơi này.

- Trước tiên không quản bọn chúng làm khỉ gió gì, vẫn nên xem có thể ngưng tụ nguyên khí đan điền hay không a.

Tắt đi Thiên nhãn thiên phú, Nhiếp Vân không để ý tới hai người Nguyên Hằng trưởng lão mà chuyên tâm nghiên cứu nguyên khí chi khí mà hắn cảm ứng được.

Nguyên khí chi khí là khí tức mà chỉ nguyên khí sư mới có được, có

thể từ trong tối tăm hấp thu tạo hóa chi khí, chân khí vô cùng vô tận, xếp hạng thứ chín trong các thiên phú siêu cấp.

Cẩn thận nhớ lại một chút, trong lòng Nhiếp Vân khẽ động, trong khí hải vang lên tiếng giòn vang, đan điền xoay tròn, được ban cho thuộc tính mới.

Ầm ầm.

Đột nhiên trong đầu Nhiếp Vân lần nữa vang lên tiếng nổ vang kịch liệt. Cỗ ý niệm huyền ảo cổ xưa lại lần nữa xuất hiện trong đầu hắn.

- Thiên địa tương sinh, vạn vật tương khắc, thiên phú đỉnh phong, thiên hạ duy nhất.

Lần này cũng là mười sáu chữ.

Ý niệm này tổng cộng nổ ba lượt, lần đầu là tám chữ.

- Thiên địa tạo hóa, vô hạn huyết thống.

Lần thứ hai là: Thiên Địa tạo hóa, huyết thống Linh cấp, tiêu trừ bích chướng, thực lực tăng nhanh.

Lần này cũng là mười sáu chữ.

- Thiên phú đỉnh phong, thiên hạ duy nhất?

Như vậy là có ý gì?

Hít...

Ngay khi Nhiếp Vân còn không rõ thì cả người như rơi vào trong ý cảnh huyền ảo, hắn trợn mắt nhìn cảnh vật trước mắt. Lúc này trước mắt hắn là những ngôi sao xoay tròn, cỗ ý niệm cổ xưa kia chính là từ giữa quần sao phát ra.

Rất nhiều ngôi sao tạo thành bố cục đặc thù, huyền ảo mà cao thâm. chỉ cần liếc mắt nhìn Nhiếp Vân cũng đã cảm thấy trời đất quay cuồng, có cảm giác như cực hạn đại đạo.

Cho dù kiếp trước hắn đạt tới Đan điền huyệt khiếu cảnh đỉnh phong, thế nhưng trên thực tế ở trước mặt đại đạo hắn vẫn không tính là cái gì.

Đại đạo một vạn, kiếp trước ngay cả một đạo hắn cũng không có lĩnh ngộ chứ đừng nói là cực hạn đại dạo.

- Trước kia mở ra thiên phú cũng không có xuất hiện tình huống này, lần này chẳng những huyền ảo mà ý cảnh còn mang ta tới đây, rốt cuộc là tại sao? Tại sao lại có cảm giác như đại đạo vậy?

Trong lòng Nhiếp Vân khiếp sợ.

Có được pháp quyết vô danh, tới lúc này hắn đã mở ra rất nhiều đan điền, có được thiên phú đặc thù, pháp quyết vô danh cũng chưa từng chủ động phát ra ý niệm như vậy. Hôm nay không ngờ lại đột nhiên phát ra ý niệm, còn đưa ý thức hắn tới đây, quá quỷ dị, không nói nên lời.

Ầm ầm.

Ngay khi Nhiếp Vân khiếp sợ không thôi thì trong đầu lần nữa chấn động, ý niệm cổ xưa như thủy triều thối lui. Hắn chậm rãi mở to mắt ra, phát hiện ra mình vẫn đang ngồi trong Tử Hoa động phủ như trước, thân thể vẫn giữ vững tư thế vốn có, chưa từng động đậy qua.

------oOo------

Chương 503: Lần thứ ba Niết bàn (Hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mặc dù biết rõ thân thể mình không nhúc nhích, nhưng mà Nhiếp Vân lại biết rõ cảm giác vừa rồi là thật. Bởi vì ngôi sao xoay tròn mang theo ý tứ đại đạo vẫn quanh quẩn trong đầu như trước, thật

lâu không tiêu tán, từ cổ chí kim, làm cho ở sâu trong lòng Nhiếp Vân cảm thấy sợ hãi.

Xa xôi, xa xôi, ở một chỗ sâu không biết tên có một lão giả chòm râu trắng như tuyết, lẳng lặng ngồi trên bồ đoàn.

Chung quanh bồ đoàn có vô số ngôi sao diễn sinh, chôn vùi.

Những ngôi sao này khác với những ngôi sao thực sự, rất nhỏ, vừa xem xét đã biết đây là một loại khí cụ đặc thù.

Lão giả ngồi trên Tinh đấu trận đồ do khí cụ đặc thù bố trí, năm ngón tay mở ra, nhẹ nhàng kích thích.

Sưu Sưu.

ngôi sao đầy trời chấn động một chút, bốn phía bắn ra vạn đạo quang mang. Những quang mang này mỗi một đạo đều mang theo lực lương hủy thiên diệt địa, dường như cả Phù Thiên đại lục nếu như bị loại quang mang này đụng một cái cũng sẽ bị phá hủy hoàn toàn vậy.

Ông.

Quang mang tạo thành một hình bái quái cực lớn.

Lão giả có chòm râu trắng như tuyết kia khẽ vẫy trong hình bát quái kia.

Sưu.

Thoáng cái bên trên mơ hồ có một đạo thân ảnh nhảy ra.

Thân ảnh này nhìn qua có chút mơ hồ, cũng không rõ ràng, nhưng nếu như Nhiếp Vân ở đây thì sẽ ngạc nhiên phát hiện ra, thân ảnh này không phải là ai khác, mà là chính hắn.

- Nguyên khí sư luân chuyển? Nguyên khí sư mới sinh ra đời? Thiên phú đặc thù bài danh top mười, mỗi khi xuất hiện một người đều có chuyện lớn xảy ra, xem ra... Thiên địa bắt đầu rung chuyển

rồi.

Lão giả có chòm râu trắng như tuyết ngẩng đầu lên, dường như muốn nhìn xuyên qua vô số tầng vũ trụ, nhìn thấy thời không xa xôi vậy. Hắn thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Cũng phải nhanh chóng tìm nàng trở lại, ở bên ngoài lang thang lâu như vậy có lẽ đã hiểu thông ý nghĩa của Chân ngã, chính thức làm được quên a. Chỉ cần có thể làm được, quên đi mình thì có thể kích hoạt huyết mạch trong cơ thể. Ài.. Tuy rằng là cứu người trong thiên hạ, nhưng lại khổ đứa nhỏ.

Nhớ tới cái gì đó, ánh mắt của lão giả có chòm râu trắng như tuyết này hơi ảm đạm, thân thể nhoáng cái lăng không biết mất tại chỗ.

- Chủ nhân, người không sao chứ?

Nhiếp Vân còn chưa từ trong ngôi sao ngập trời, cực hạn đại đảo tỉnh táo lại thì đã thấy Tiểu Phong và chúng thú chạy tới.

- Ta không sao.

Phục hồi tinh thần lại, Nhiếp Vân lắc đầu, dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía chúng thú.

- Sao vậy?

Vừa rồi trong nháy mắt chúng ta mất đi liên hệ với chủ nhân, còn tưởng rằng người gặp chuyện không may, cho nên...

Trong lòng Tiểu Phong còn sợ hãi.

- Mất đi liên hệ?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Đúng vậy.

Tiểu Phong do dự rồi nói.

- Chính xác là... Chúng ta không cảm thấy khí tức linh hồn của chủ nhân nữa..

- Không cảm giác được khí tức linh hồn của ta?

Nhiếp Vân biến sắc.

Thuần thú đan điền khống chế yêu thú, có liên hệ đặc thù linh hồn với chủ nhân. Khoảng cách xa thì không cảm thấy được cũng bỏ đi. Nhưng mà bốn thú ở cách hắn hơn mười thước lại không cảm nhận được... Chẳng lẽ vừa rồi không phải là mơ, mà linh hồn hắn quả thực tiến vào chỗ nào đó hay sao?

Ngôi sao ngập trời kia, địa phương cực hạn đại đạo là ở nơi nào?

- Kỳ quái?

Tùy tiện giải thích với bốn thú một câu, sau khi trấn an lo lắng của bọn hắn, Nhiếp Vân nhíu mày, suy nghĩ không thôi.

Cho dù là người của hai kiếp, nhưng dù sao tuổi tác hắn quá ít, chỉ có ba trăm tuổi, loại tuổi này đối với các trưởng lão của tám đại tông môn trên Phù Thiên đại lục mà nói, lại chỉ có thể coi là trẻ con. Hơn nữa trong vòng ba trăm năm này hắn luôn sống trong cừu hận, nghiên cứu trận pháp, đan dược và Yêu tộc, rất nhiều chuyện hoàn toàn không biết gì cả.

- Được rồi, không nghĩ ra thì thôi, có thể khiến cho pháp quyết vô danh xuất hiện thanh âm, như vậy đã nói Nguyên khí đan điền quả thực cường đại. Ta xem trước một chút...

Không nghĩ ra thì không nghĩ tiếp nữa, Nhiếp Vân lắc đầu, tinh thần lực thoáng cái câu thông với nguyên khí đan điền.

Sưu...

Tinh thần lực lan tràn, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy tâm linh câu thông tới một không gian không biết. Không gian này có vô số tạo hóa chi khí, vô cùng vô tận, dùng mãi không cạn kiệt.

- Thôn phệ nguyên khí, nhồi vào khí hải.

Trong lòng khẽ động, nguyên khí đan điền lập tức xoay tròn, như là cá voi hút nước. Không tới hai hô hấp, khí hải vốn đã khô quắt thoáng cái triệt để tràn đầy.

- Thật nhanh...

Trình độ rộng lớn khí hải của Nhiếp Vân đã từng dọa không ít người. Khí hải rộng lớn như vậy, muốn bổ sung đầy, sử dụng linh thạch hạ phẩm, không có mấy trăm vạn khỏa thì căn bản không có khả năng.

Mà bây giờ... Không tới hai hô hấp đã tu bổ đầy đủ, hơn nữa so với linh thạch bổ sung còn tinh thuần hơn.

Đáng sợ.

Khó trách được xưng là thiên phú đặc thù xếp hạng thứ chín, quá nghịch thiên.

- Có được thiên phú như vậy căn bản không sợ tích lũy lực lượng không đủ. Đã như vậy thì thừa cơ Niêt bàn, triệt để đột phá a.

Thét dài một tiếng, khí tức trên người Nhiếp Vân triệt để kéo lên, tốc độ hấp thu tạo háo chi khí của nguyên khí đan điền không giảm, cả người khoanh chân ngồi xuống đất, dẫn động Cửu Chuyển niết bàn công, tiến vào trạng thái Niết bàn.

Đổi lại là lúc khác, muốn Niết bàn thì phải sớm chuẩn bị mọi thứ chồng chất như núi, như biển, mà bây giờ thì hắn không cần nữa. Nguyên khí đan điền câu thông tạo hóa chi khí, vô cùng vô tận. Một khi niết bàn chân khí không dứt, căn bản không cần lo lắng tới thiếu lực lượng, như vậy sẽ không tử vong.

- Cửu Chuyển Niết Bàn công, Niết bàn lần ba, bắt đầu.

Trong lòng thấp giọng hô, tinh thần của Nhiếp Vân trong nháy mắt yên tĩnh lại, năng lượng toàn thân như là trẻ con tiến vào bụng mẫu thân mình, hoàn toàn thu liễm.

Người bình thường cho dù ngủ thì cơ bắp, tế bào toàn thân cũng đang vận chuyển, phát ra nhiệt lượng, duy trì cơ thể hoạt động. Người thực lực càng mạnh cũng giống vậy, cho dù không có tu luyện thì tế bào cũng không tự chủ mà thôn phệ linh lực, chuyển hóa thành chân khí, pháp lực.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao lợi dụng Thiên nhãn thiên phú là có thể nhìn ra thực lực chính xác của đối phương.

Thiên nhãn thiên phú có thể nhìn ra lượng linh khí đối phương phun ra nuốt vào, do đó có thể phán định thực lực cụ thể. Lượng linh khí phun ra nuốt vào càng lớn thì cấp bậc càng cao, đây là định lý.

Mà bây giờ Nhiếp Vân rơi vào trong cảnh giới Niết bàn, cả người như trong nháy mắt mất đi khí tức sinh mạng, ngay cả hô hấp cũng không có, giống như biến thành một khối đá vậy.

------oOo------

Chương 504: Lần thứ ba Niết bàn (Hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Niết bàn, tử vong rồi lại trọng sinh, phá kén mà ra.

Không biết qua bao lâu cả người Nhiếp Vân đã tràn ngập bụi đất, từ phía xa nhìn lại quả thực giống như tượng đá vậy.

- Phụ thân, Nhiếp Vân đang tu luyện công pháp gì vậy? Không có việc gì chứ?

Cách đó không xa Dịch Thanh nhẹ nhàng đi tới, hai hàng lông mi của nàng hiện lên vẻ nghi hoặc và lo lắng.

- Ta cũng không biết, Phong Lang vương đã nói với chúng ta rồi, Nhiếp Vân đang tu luyện, có lẽ không có vấn đề gì.

Dịch Thành cũng nhíu mày, tuy nhiên nhớ tới lời nói của tứ đại yêu

sủng với hắn, hắn cũng không còn lo lắng nữa.

Tiến vào Tử Hoa động phủ, hai người mới biết được nội tính của thiếu niên này đáng sợ tới cỡ nào. Thời gian dài trôi qua, bọn hắn cũng làm quen với tứ đại yêu sủng của Nhiếp Vân, bình thường cũng thường xuyên trao đổi một phen.

- Thế nhưng mà... Tu luyện thế nào mà không ăn không uống, ngay cả hô hấp cũng không, lại ở tại chỗ suốt hai tháng như vậy chứ?

Dịch Thanh dường như có chút nghi hoặc với lời nói của phụ thân.

Từ lúc Nhiếp Vân niết bàn cho tới bây giờ đã được hai tháng, nhưng mà hắn vẫn ngồi đó không nhúc nhích, như là hòn đá. Đổi lại là ai cũng sẽ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

- Ta nghe nói công pháp càng cao thâm thì càng khó tu luyện, mà khi đột phá sẽ càng lợi hại. Có lẽ... Lần này thời gian tu luyện rất dài, một khi đột phá sẽ khiến cho thực lực của hắn tăng lên nhiều a.

Dịch Thành nói.

- Thực lực tăng lên nhiều? cho dù thực lực tăng lên thì thế nào chứ? Hiện tại tuy rằng hắn là Chí tôn đỉnh phong, pháp lực đạt tới Pháp lực cảnh sơ kỳ đỉnh phong, rất là lợi hại. Nhưng mà chẳng lẽ lại có thể đạt tới Pháp lực cảnh trung kỳ hay sao? Con chưa nghe qua có công pháp nghịch thiên như vậy nha.

Dịch Thanh bĩu môi, có chút không cho là đúng.

Đạt tới Đoạt Thiên Tạo Hóa bí cảnh, mỗi một cấp bậc nhỏ đều cần phải không ngừng tu luyện mới có thể tăng trưởng. Giống như nàng vậy, được xưng là thiên tài ở Vinh Thiên thành, nhưng mà trong hai tháng qua, nàng tu luyện ở nơi linh khí nồng đậm như vậy lại vẫn chỉ là Pháp lực cảnh sơ kỳ, cách trung kỳ vẫn còn khoảng cách nhất định.

Bản thân Đoạt Thiên Tạo Hóa bí cảnh không dễ dàng đột phá, cho dù thiếu niên này tu luyện công pháp cao cấp, đột phá tới Pháp Lực cảnh sơ kỳ đỉnh phong cũng đã rất nghịch thiên rồi, đạt tới trung kỳ,

căn bản không có khả năng.

- Như vậy....

Nghe nữ nhi phán đoán, tuy rằng Dịch Thành cảm thấy khó có thể tiếp nhận, nhưng mà hắn cũng biết đây là sự thực. hắn đang định nói chuyện thì đột nhiên biến sắc, cảm thấy cả Tử Hoa động phủ đều không ngừng rung động, lắc lư.

Ầm ầm.

Lập tức một cỗ khí tức xé rách thiên địa đột nhiên từ trong người Nhiếp Vân đã hóa đá truyền ra.

Dưới cỗ khí tức cuồng bạo này, phụ tử hai người đồng thời ngã nhào xuống mặt đất, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

- Phượng hoàng niết bàn, bay lượn cửu thiên.

Đột phá.

Nương theo đó là một tiếng hô trầm thấp.

Răng rắc.

Răng rắc.

Hai tiếng giòn vang, Nhiếp Vân vốn bất động dường như lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, từng tiếng răng rắc vang vọng. Vô luận là hình thái cơ thể hay là linh hồn, huyết nhục đều giống như được cưỡi tên lưỡi, nhanh chóng tăng lên.

Ầm ầm.

Gông cùm Bí cảnh trước mặt Tạo Hóa chi khí tuôn ra bị đột phá. Dưới tạo hóa chi khí ôn nhuận, thân thể Nhiếp Vân lập lòe phát sáng, như là thánh nhân.

- Nhất mạch quy nguyên, lực lượng tuôn ra.

Trong tối tăm, không biết tâm linh câu thông với nơi nào mà chân khí toàn thân Nhiếp Vân đột nhiên hình thành một vòng tuần hoàn lớn.

Nhất nguyên phục thủy, vạn vật đổi mới.

Nguyên giả, thủy dã. Chân khí trong cơ thể tuần hoàn qua lại, liên tục không ngừng.

Sưu...

Khí thế biến mất, Nhiếp Vân đứng dậy.

- Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong? Chuyện này... Không phải là thật.

Nhìn thấy thiếu niên đứng lên, khí tức trên người như thủy triều tuôn ra không thôi, toàn thân Dịch Thành run rẩy, hai mắt trợn tròn, sắc mặt tái nhợt.

- Người nói cái gì? Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong sao? Hắn vừa mới từ Chí tôn đột phá tới Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong sao?

Bờ môi Dịch Thanh cũng run rẩy, đôi mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi. Vừa mới nói đối phương đạt tới Pháp lực cảnh trung kỳ cũng đã khó khăn thì kết quả người ta trực tiếp biến thành Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong.

- Lực lượng này...

Không để ý tới hai người Dịch Thành đang khiếp sợ, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, cảm nhận lực lượng trên người, hắn tràn ngập tự tin.

Lần thứ nhất NIết Bàn khiến cho hắn từ Chân Khí cảnh nhảy vọt lên Thành Cương cảnh đỉnh phong, trọn vẹn lớn hơn hai cấp bậc. Lần thứ hai Niết Bàn thì từ Binh Giáp cảnh đỉnh phong tăng lên tới Chí tôn sơ kỳ, trên thực tế cũng là vượt qua hai đại cấp bậc. Mà bây giờ lại khiến cho hắn trực tiếp đạt tới Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong.

Vốn tưởng rằng có thể đạt tới Nguyên Thánh cảnh sơ kỳ đã không tệ rồi, nhưng mà dù Nhiếp Vân nghĩ thế nào thì cũng không nghĩ tới dưới tình huống được nguyên khí đan điền cung cấp lực lượng sung túc thì một lần Niết bàn của hắn lại tiến bộ như vậy.

Phải biết rằng cấp bậc càng cao thì hiệu quả Niết Bàn càng không rõ ràng. Tựa như kiếp trước vậy, một lần Niết bàn qua đi hắn chỉ tiến lên hai cấp bậc nhỏ, là sơ kỳ tấn thăng lên hậu kỳ. Ngay cả đỉnh phong cũng không tới chứ đừng nói là nhảy vượt qua cấp bậc lớn.

- Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong, hiện tại chiến lực của ta mạnh tới bao nhiêu đây?

Cưỡng ép sự hưng phấn trong lòng, Nhiếp Vân dùng tinh thần nội thị, bàn tay đẩy về phía trước.

Đùng.

Không khí trong Tử Hoa động phủ liên tiếp vang lên tiếng bạo liệt, dường như bởi vì lực lượng hắn quá mạnh mẽ cho nên không chịu nổi.

- Loại thực lực này cho dù là Bất Hủ cảnh đỉnh phong như Nguyên Hằng trưởng lão cũng có thể chụp chết.

Cảm nhận thân thể biến hóa hai mắt Nhiếp Vân bắn ra quang mang chói lọi.

Lúc này chỉ tính riêng lực lượng chân khí trong cơ thể cũng chừng hơn năm mươi vạn tượng. So với trước đó tăng trưởng gấp năm lần. Loại thực lực này cho dù là cường giả Bất Hủ cảnh đỉnh phong tới đây thì cũng sẽ bị một cái tát chụp chết.

Đạt tới Bất Hủ cảnh, chênh lệch một cấp bậc nhỏ như là núi cao vậy, muốn vượt cấp chiến đấu ít có khả năng, cho dù ngươi là thiên tài, muốn ở Bất Hủ cảnh sơ kỳ chiến thắng trung kỳ quả thực là nằm mơ.

Mà bây giờ Nhiếp Vân dùng tu vi Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong có thể một tát đánh chết cường giả Bất Hủ cảnh đỉnh phong. Nếu như chuyện này truyền đi tuyệt

đối sẽ dọa cho người ta thành kẻ ngốc.

Quá nghịch thiên.

------oOo------

Chương 505: Ma Ha thần chưởng (Thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chẳng những lực lượng chân khí tăng lên mà thân thể ta trải qua Tạo hóa chi khí tẩy lễ, Nguyên thánh viên bi tẩm bổ cũng có tiến bộ cực lớn. Tuy rằng vẫn chỉ là đệ tứ trọng đại thành của Linh Tê luyện thể quyết, nhưng mà tính lực lượng cơ thể đơn thuần cũng tăng lên gần trăm lần.

Cảm thụ lực lượng chân khí, hai tay Nhiếp Vân nắm chặt, cảm nhận lực lượng cơ bắp một phen.

Đoạt Thiên Tạo Hóa bí cảnh, đoạt tạo hóa thiên địa, chỉ cần đạt tới loại cảnh giới này, tinh khí thần của bản thân đều có tăng vọt về chất, đồng thời còn có biến hóa. Thân thể cũng được tạo hóa chi khí tẩm bổ, thoát khỏi phàm thai. Nhiếp Vân một lần Niết bàn tấn cấp lên hai cấp bậc lớn, Pháp Lực cảnh, Nguyên Thánh cảnh. lực lượng cơ bắp điên cuồng hấp thu lực lượng, biến hóa cực kỳ to lớn, so với chân khí còn đáng sợ hơn.

Trước đó bởi vì thôn phệ Cửu tâm liên cho nên cơ bắp được cải thiện. Tuy rằng chỉ có được lực lượng năm trăm trương, nhưng mà trải qua Niết bàn lột xác lần này, tuy rằng Linh Tê luyện thể quyết vẫn chỉ là tứ trọng đại thành, nhưng mà lực lượng chính thức lại bạo tăng mấy trăm lần, không ngờ lại đạt tới hơn năm vạn tượng.

Lực lượng năm vạn tượng, đại lực đan điền bạo tăng lên gấp mười lần. Nói cách khác, hiện tại chỉ cần một quyền, tính riêng cơ bắp

cũng có được lực lượng năm mươi vạn tượng.

Chân khí năm mươi vạn, cơ bắp năm mươi vạn, cả hai trọng điệp, lực lượng một trăm vạn tượng. Đừng nói là Bất Hủ cảnh đỉnh phong, cho dù là cường giả Lĩnh vực cảnh sơ kỳ, dưới một chiêu cũng sẽ biến thành bánh thịt, chết không thể chết hơn.

- Quá mạnh mẽ.

Lần này Niết bàn có thể có được loại kết quả này là nhờ có nguyên khí đan điền.

Nhớ tới lực lượng một quyền của mình, Nhiếp Vân hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Tuy nhiên hắn cũng biết nếu như không phải hắn hình thành nguyên khí đan điền thì đừng nói là đạt tới Nguyên Thánh cảnh, hiện tại chỉ sợ ngay cảm dũng khí Niết bàn cũng không có.

Đan điền khổng lồ như vậy, muốn đột phá quả thực quá khó khăn. Cửu Chuyển Niết Bàn công đột phá so với bình thường còn tiêu hao gấp mười lần.

Nếu như thực sự muồn dùng linh thạch đột phá, như vậy đừng nói là mấy ngàn linh thạch trung phẩm, cho dù là mấy chục vạn, trên trăm vạn cũng không nhất định sẽ đủ.

Cho dù có đủ, Niết bàn qua đi, đạt tới Nguyên Thánh cảnh sơ kỳ đã không tệ rồi, muốn đạt tới đỉnh phong, chân khí, thân thể đều có lực lượng đáng sợ như vậy, không thể nghi ngờ là nói chuyện hoang đường, viển vông.

- Không hổ là thiên phú siêu cấp bài danh thứ chín, quả nhiên lợi hại. So với thiên nhãn còn lợi hại hơn.

Lúc này Nhiếp Vân mới cảm nhận được sự cường đại của Nguyên khí đan điền. So sánh với nó, cái gì mà Truy tung đan điền, Huyết đồng đan điền.... Căn bản không đủ đặt lên mặt bàn.

Khó trách Nghiễm Minh Tử ngạo khí như vậy, dám nói dốc hết sức, vô luận chiến đấu thế nào đều dùng lực lượng tuyệt đối nghiền áp.

Giống như Nguyên khí đan điền này vậy, có pháp lực liên miên không ngừng, khi chiến đấu với người ta lại dùng kỹ xảo thì chẳng khác nào bỏ sở trường dùng sở đoản.

- Niết Bàn thành công cũng nên đi thăm Nguyên Hằng trưởng lão và Thái viên trưởng lão kia a. Khoản sổ sách trước đó cũng nên tính toán rồi.

Đứng nguyên tại chỗ, Nhiếp Vân mở Thiên nhãn ra, nhìn ra hai đạo thân ảnh bên ngoài, cười nói.

Từ khi tới dung nham tới nay, hắn luôn bị Nguyên Hằng trưởng lão đuổi giết, mà bây giờ cũng nên tính toán một thể với đối phương.

Ầm ầm...

- Sư huynh, rốt cuộc ngươi có luyện thành hay không? Ta sắp không chịu được rồi.

Trong thạch thất của Kình Thiên toa, hai tay Thái viên trưởng lão nắm thứ khống chế Kình Thiên toa, sắc mặt trắng bệch, hai chân run rẩy, dường như tùy thời sẽ ngã xuống mặt đất vậy.

Những ngày qua cho dù hai người đổi nhau khống chế Kình Thiên toa, thế nhưng sư huynh phải tu luyện, phần lớn thời gian khống chế là hắn. Chân khí tiêu hao kịch liệt mà không được bổ sung khiến cho hiện tại Thái viên trưởng lão cảm thấy tinh lực tiêu hao hết, có cảm giác như hầu hết đèn tắt.

Quá mệt mỏi, thực sự quá là mệt mỏi. Hai tháng cơ hồ không ngủ nghỉ, cho dù hắn là cường giả Bất Hủ cảnh thì cũng đạt tới cực hạn, không kiên trì nổi.

- Ha ha, rốt cuộc ta cũng luyện thành.

Ma Ha thần chưởng thức thứ nhất, Thiên Địa vô lượng.

Quả nhiên là chưởng pháp cường đại tới cực điểm.

Ngay khi Thái Viên trưởng lão phỏng đoán sư huynh sẽ lần nữa lắc

đầu thì đột nhiên nghe thấy đối phương thét dài một tiếng rồi đứng dậy, trên mặt toát ra vẻ hưng phấn dạt dào.

- Sư huynh... Huynh thành công rồi sao?

Lúc này Thái viên trưởng lão cảm thấy mình sắp phát khóc.

- Không sai, ta đã thành công.

Nguyên Hằng trưởng lão đắc chí, bàn tay vỗ nhè nhẹ lên vai của Thái viên trưởng lão, ánh mắt mang theo vẻ cảm kích.

- Sư đệ, lần này có ngươi, nếu không phải ngươi luôn thúc giục Kình Thiên toa phòng ngự, ta muốn luyện thành chiêu này là chuyện không có khả năng.

Sau khi đạt được ngọc bài mà Nghiễm Minh Tử lưu lại hắn mới phát hiện ra bên trên có ghi lại một bộ chưởng pháp tuyệt đỉnh, uy lực khôn cùng. Cần phải có khí hải khổng lồ mới có thể vận chuyển, hai tháng qua bản thân hắn tu luyện không ngừng, tuy rằng không có cách nào tăng khí hải lên, nhưng mà lại khiến cho kinh mạch toàn thân trọn vẹn tăng lên gấp đôi, như vậy mới có thể thi triển ra chưởng pháp tuyệt diệu này.

Kinh mạch khuếch trương, số pháp lực trong thời gian ngắn tuôn ra cũng lớn hơn. Tuy rằng bị chế ngự bởi dung tích khí hải mà không thể phát huy chiêu này tới cực hạn. Nhưng mà khi thi triển ra cũng viễn siêu bất kỳ vũ kỹ nào mà hắn tu luyện trước đó. Uy lực mạnh mẽ có thể nói là khủng bố.

- Như vậy chúng ta có khả năng rời khỏi đây sao?

Nghe thấy đối phương nói thành công, toàn thân Thái viên trưởng lão run rẩy, chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới đối với hắn hiện tại cũng chỉ như vậy mà thôi.

- Đương nhiên là có thể, hiện tại ta sẽ cho sư đệ chứng kiến uy lực vô thượng của chiêu thức này.

Thấp giọng hô một tiếng, Nguyên Hằng trưởng lão thả người nhảy

ra ngoài Kình Thiên toa.

Sưu....

Hắn vừa mới xuất hiện thì đám cự nhân bằng hỏa diễm chung quanh đã giương nanh múa vuốt muốn xé tan hắn thành từng mảnh nhỏ.

- Ha ha, đám ngu xuẩn không có trí tuệ các ngươi, vây khốn huynh đệ chúng ta thời gian dài như vậy, hôm nay chính là ngày chết của các ngươi.

Hừ nhẹ một tiếng, Nguyên Hằng trưởng lão kích động pháp lực toàn thân, tay phải tạo thành tư thế huyền ảo, đẩy mạnh về phía trước.

Ầm ầm.

------oOo------

Chương 506: Ma Ha thần chưởng (Thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không khí trong cả thạch thất lập tức bị một chưởng của hắn làm cho bạo liệt, lực lượng hùng hậu cuồn cuộn, giống như là thiên địa có một khe nứt vỡ ra, một thủ ấn cực lớn cao hơn mười thước ngang trời xuất hiện, chậm rãi bắn về phía trước.

Thủ ấn càng lúc càng lớn, bên trên chạm phải đỉnh thạch thất, dưới thì chạm phải mặt đất, mang theo xu thế quét ngang, một đường phóng về phía trước.

Phanh.

Phanh.

Phanh.

Phanh.

Phanh.

Phàm là cự nhân bằng hỏa diễm đụng phải thủ ấn đều phát ra tiếng nổ vang kịch liệt, lập tức bị đánh thành bụi phấn, không còn khả năng phục hồi như cũ. Rất nhanh thủ ấn đã từ bên phải thạch thất đánh tới bên trái. Mấy vạn cự nhân bằng hỏa diễm trong thạch thất đề bị hôi yên phi diệt dưới một chưởng này.

- Thật mạnh...

nhìn thấy một chưởng uy phong lẫm liệt, đánh tan toàn bộ tất cả cự nhân bằng hỏa diễm, Thái viên trưởng lão nuốt nước miếng, bàn tay nắm chặt.

Chiến đấu nhiều tháng với cự nhân bằng hỏa diễm, đối với sự cường đại của vật này hắn đã hiểu rất rõ. Đồ vật lợi hại như vậy không ngờ lại bị một chưởng của sư huynh quét sạch... Đây là thực lực gì vậy?

Lĩnh vực cảnh trung kỳ chỉ sợ cũng không có làm được như vậy a.

- Sao nào? Chiêu Thiên Địa vô lượng này rất lợi hại đúng không?

Nguyên Hằng trưởng lão lấy ra một khỏa đan dược nuốt vào, khôi phục thể lực một chút. Hắn quay đầu, nhìn thấy sư đệ kinh ngạc tới ngây người, hắn cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Thức thứ nhất của Ma ha thần chưởng này tuy rằng cường đại tột đỉnh, nhưng mà lại có chỗ không tốt, đó chính là sau một chiêu, tất cả pháp lực trong khí hải đều bị tiêu hao không còn.

Tuy rằng hắn là cường giả Lĩnh vực cảnh, nhưng mà dưới một chưởng vẫn cảm thấy khí hải tiêu thoát. Nếu không phải cố nén, chỉ sợ hiện tại hắn đã ngã xuống, xấu hổ rồi.

Đan dược vừa vào miệng lập tức hóa tan, một lát sau hắn mới cảm thấy khôi phục được một chút pháp lực, cảm giác lực lượng tràn đầy lập tức trở lại.

Khỏa đan dược này cùng với Nhiên mệnh đan là do lần trước hắn đạt được trong một lần kỳ ngộ, có thể nhanh chóng khôi phục pháp lực. Đan dược trân quý như vậy bình thường cũng không nỡ ăn, bây giờ lại phải dùng. Thế nên tuy rằng trong lòng hưng phấn, nhưng mà cũng vì muốn triệt để chấn nhiếp Thái viên trưởng lão cho nên hắn mới không tiếc vận dụng.

Quả nhiên Thái viên trưởng lão triệt để rung động, trong mắt lộ ra lửa nóng nồng đậm.

- Lợi hại, thực sự quá lợi hại...

Trong miệng thì thào tự nói, nhưng mà trong lòng thì hưng phấn nhảy dựng lên. Có được vũ kỹ uy lực cường đại như vậy, cho dù ở trong Nguyên Tâm tông cũng có thể trở nên nổi bật, mà hắn có sư huynh thực lực như vậy làm chỗ dựa, còn cần sợ ai nữa?

- Ha ha, đợi từ nơi này đi ra ngoài. Một khi trở lại tông môn ta sẽ lập tức giết chết gia hỏa Nguyên Cương nhiều lần áp chế chúng ta. Lại đoạt toàn bộ tài nguyên của bọn chúng. Yên tâm đi, ta có ăn nhất định sẽ có phần của ngươi. Về sau hai huynh đệ chúng ta hợp tác, tranh thủ mở một mảnh thiên địa mới trong tông môn.

Nguyên Hằng trưởng lão đứng trên không trung, dường như nhìn thấu dã tâm của Thái viên trưởng lão cho nên cười ha hả, nói.

- Vậy sau này ta phải dựa vào sư huynh rồi. Hi vọng sư huynh chỉ dẫn nhiều hơn... Sư huynh, thiếu niên kia còn chưa chết, ta sợ sư môn hắn...

Đột nhiên Thái viên trưởng lão nhớ tới Nhiếp Vân.

Bằng vào ngần ấy tuổi đã có thực lực như vậy, lại có động phủ tùy thân mang theo, thế lực sư môn nhất định lớn tới đáng sợ.

- Hừ, không chết cũng không sao. Hai tháng qua mà sư môn hắn không có tới, nhất định về sau bên đó cũng không xuất đầu cho hắn.

Nguyên Hằng trưởng lão hừ lạnh.

Trước đó hắn cũng luôn lo lắng tông môn đối phương báo thù, về sau hai tháng qua đi, chuyện này cũng biến mất.

Nếu như thực sự muốn báo thù thì một hai ngày cũng không nhịn được, cần gì phải hai tháng còn không có động tĩnh như vậy chứ?

- Thế nhưng....

Thái viên trưởng lão vẫn còn có chút băn khoăn.

- Không cần lo lắng, đại tông môn, gia tộc lớn đối với đệ tử đều là bỏ mặc thí luyện. Cho dù có cừu oán thì cũng sẽ không nhúng tay vào. Bọn hắn đã không nhúng tay vào, hiện tại ta lại luyện thành thức thứ nhất Thiên Địa vô lượng của Ma Ha thần chưởng, như vậy sao phải sợ tiểu tử chỉ là Tôn cấp cơ chứ?

Thấy sư đệ bị dọa thành như vậy, Nguyên Hằng trưởng lão cười nói.

Tám đại tông môn cùng với một ít đại gia tộc trên Phù Thiên đại lục đều bỏ mặc đệ tử thí luyện, để cho đệ tử tự mình tranh đấu, cố gắng, tránh cho xuất hiện thế hệ quần là áo lượt. Thế lực sau lưng Nhiếp Vân này đã hai tháng mà không có động tĩnh, như vậy đã nói về sau không có khả năng động thủ nữa.

Nguyên Hằng trưởng lão không tin thời gian dài như vậy, người tông môn đối phương biết rõ đối phương gặp nguy hiểm mà tới giờ còn chưa tìm tới đây.

- Cũng đúng a. Nếu như tiểu tử kia dám ra, một chưởng của sư huynh nhất định sẽ đánh hắn thành thịt nát.

Nghe lời giải thích này, Thái viên trưởng lão hiểu ra, tất cả lo lắng biến mất, miệng cười ha hả.

- Đánh ta thành bánh thịt? Ai muốn đánh ta thành bánh thịt?

Đúng lúc này hai người nghe thấy một tiếng hừ lạnh. Bọn hắn

ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy thiếu niên kia đột nhiên xuất hiện, khóe miệng mang theo nụ cười vui vẻ đi tới.

- Ngươi cũng dám xuất hiện trước mặt ta hay sao? Ha ha, đây là ngươi tự mình muốn chết.

Nhìn rõ bộ dáng của thiếu niên kia, thù mới hận cũ trong lòng Nguyên Hằng trưởng lão bị thiêu đốt, miệng cất tiếng cười lớn.

- Vì sao ta không dám hiện thân cơ chứ?

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Ngươi đã muốn tìm cái chết như vậy... Vậy thì chết đi cho ta.

Thấy thiếu niên không có gì sợ hãi, Nguyên Hằng trưởng lão không thèm để ý mà hừ lạnh một tiếng, đột nhiên ra tay.

Lần này vừa ra tay chính là thức thứ nhất của Ma Ha thần chưởng, thủ ấn cực lớn lập tức xuất hiện trước mặt Nhiếp Vân.

- Chưởng pháp thật mạnh, tuy nhiên khí hải và kinh mạch ngươi quá yếu, căn bản không phát huy ra được toàn bộ lực lượng của một chưởng này. Như vậy thì giao ngọc bài cho ta đi.

Cười nhạt một tiếng, cổ tay Nhiếp Vân khẽ đảo, Huyền Ngọc chi kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay hắn rồi nhẹ nhàng giơ lên cao.

Xoẹt.

Nhiếp Vân bổ xuống.

Ầm ầm.

Lực lượng pháp lực, cơ bắp xen lẫn ám kình mang theo uy thế hủy thiên diệt địa nghênh đón Ma Ha thần chưởng, thoáng cái đã chém nó thành hai khúc.

- Xuống đây đi.

Chỉ thoáng sau, Nguyên Hằng trưởng lão vốn hung hăng càn quấy vô cùng giống như là quả bóng xì hơi, lưng hung hăng đập vào vách tường, dán vào tường, trông giống như một bức họa.

------oOo------

Chương 507: Ma ha thần chưởng (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi Nhiếp Vân vẫn còn là Chí Tôn thì đã có thể chạy trối chết trong tay Nguyên Hằng trưởng lão, hiện tại lại đột phá gông cùm của Bí cảnh, đạt tới Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong, thực lực so với trước kia tăng vọt lên gấp chục lần.

Về phần Nguyên Hằng trưởng lão bị cự nhân hỏa diễm kia tra tấn hai tháng, vô luận tinh khí thần đều bị tiêu hao rất lớn. Hơn nữa vừa rồi lại thi triển Ma Ha thần chưởng tiêu hao pháp lực, cho dù có đan dược bổ sung, miễn cưỡng đánh ra tuyệt chiêu lần nữa, nhưng mà uy lực cuối cùng so ra vẫn kém lần đầu.

So sánh qua, hắn ta đâu phải là đối thủ của Nhiếp Vân. Chỉ dùng một kiếm, gân cốt toàn thân Nguyên Hằng trưởng lão đã bị đánh cho nát bấy, tuyệt khí.

- Sư, sư, sư... huynh.

Thái Viên trưởng lão đang đứng bên cạnh chờ đợi thiếu niên này bị sư huynh hắn đại phát thần uy đánh chết, thần uy không thấy, lại thấy một màn như vậy, hắn chỉ cảm thấy đầu mình như nổ tung, sắp phát điên.

Hai tháng trước tiểu tử này bị hắn và sư huynh đuổi theo như chó nhà có tang, muốn giết thế nào thì giết, không dám lộ diện. Mà bây giờ... Một kiếm lại có thể giết chết sư huynh, so với giết chết một con cóc cũng không có gì khác nhau....

Đây còn là người hay không?

Vốn tưởng rằng sư huynh luyện thành tuyệt chiêu là có thể trở về diễu võ giương oai, không ngờ tới vừa mới hung hăng càn quấy một chút đã biến thành thi thể.

- Ngươi...

Một kiếm đánh chết Nguyên Hằng trưởng lão, Nhiếp Vân cảm thấy ngục ác khí trước ngực thôn thuận, ý niệm trong đầu thông suốt. Hắn quay đầu nhìn về phía Thái Viên trưởng lão.

- Đi.

Thấy thiếu niên nhìn về phía mình, Thái Viên trưởng lão sợ tới mức run rẩy, quay người bỏ chạy. Tuy nhiên thạch thất này bịt kín, mặc cho hắn trốn thì có thể trốn được tới đâu chứ?

- Ài. Cùng chết đi..

Thấy hắn chạy vòng trong thạch thất, bởi vì pháp lực trong cơ thể tiêu hao không sai biệt lắm cho nên vừa chạy vừa thở hổn hển. Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, Huyền Ngọc chi kiếm lại quét qua...

Sưu..

Thoáng cái đã chém đối phương thành hai khúc.

- Hai gia hỏa này ở trong Nguyên Tâm tông sợ rằng cũng không lăn lộn ra hồn...

Tìm kiếm trên hai thi thể một vòng, cũng không có phát hiện ra thứ gì có thể khiến cho Nhiếp Vân động tâm, hắn không nhịn được im lặng.

Dựa theo đạo lý mà nói, cho dù Nguyên Tâm tông có nhỏ, thân là trưởng lão trong đó, không có thứ khác thì linh thạch trung phẩm, linh thạch thượng phẩm cũng phải có một ít. Nhưng mà bây giờ tìm khắp toàn thân đối phương lại không có, cũng không biết là đối phương đã dùng hết hay là lăn lộn trong tông môn rất thảm.

- Được rồi, nhìn ngọc bài mà Nghiễm Minh Tử lưu lại vậy. Chưởng

pháp trong đó quả thực rất lợi hại a.

Tuy rằng dùng một kiếm đánh chết Nguyên Hằng trưởng lão, nhưng mà Nhiếp Vân vẫn không thể thừa nhận uy lực một chưởng vừa rồi mạnh mẽ vô cùng. Nếu không phải thể lực đối phương còn chưa khôi phục, như vậy muốn dùng một kiếm phá vỡ chưởng này cũng không có khả năng.

Trong lòng nghĩ vậy, khẽ vươn tay, lấy ra ngọc bài trên thi thể của Nguyên Hằng trưởng lão, tinh thần quét qua bên trong.

Hai tháng trước hắn và Phong Lang vương cố sức, gần như vẫn lạc mà không lấy được. Mà bây giờ lại dễ dàng như vậy... Chuyện này không khỏi làm cho Nhiếp Vân cảm khái.

Sưu..

Tâm thần chạm vào ngọc bài, một đạo ý niệm huyền ảo lập tức khắc sâu vào trong đầu hắn.

- Ma Ha thần chưởng?

Nhìn thấy công phu trong đầu, hai mắt Nhiếp Vân lập lòe.

Ma Ha là từ mà Phật gia thường dùng, rộng lớn, cao cường, không có cách nào cân nhắc.

Phật gia giống như Long tộc vậy, là một chủng tộc thần bí mà khổng lồ. Phù Thiên đại lục cơ hồ không có ai từng gặp, tuy nhiên rất nhiều nơi lại có truyền thừa của bọn họ.

Chưởng pháp mà Nghiêm Minh Tử lưu lại không ngờ lại có tên như vậy. Còn chưa thấy nội dung thì một cỗ khí thế đã tràn ngập chung quanh, khiến cho hắn nhìn càng xa, càng rộng, càng cao hơn.

Tâm cảnh cũng theo đó mà trở nên khoáng đạt.

- Thức thứ nhất, Thiên địa vô lượgn.

Xem nội dung nguyên vẹn bên trong, Nhiếp Vân nhắm mắt lại, cẩn

thận nghiền ngẫm.

Thiên Địa vô lượng, một chưởng này đánh ra thiên địa sụp đổ, núi sông dao động, khoáng đạt mà phong phú. Toàn bộ lực lượng cấu thành một chưởng, chỉ cần ra tay không ai có thể ngăn cản.

- Đáng sợ.

Nếu như chiêu này đánh ra, cho dù không cần lực lượng cơ bắp, chỉ bằng vào chân khí, chỉ sợ ngay cả cường giả Lĩnh vực cảnh sơ kỳ cũng có thể thoáng cái chụp chết.

Cảm nhận uy lực của chưởng này, cơ bắp toàn thân Nhiếp Vân nhẹ nhàng run rẩy.

QUá mạnh mẽ, quả thực quá mạnh mẽ.

Thực lực của hắn hiện tại có cơ bắp, có Đại lực đan điền, tăng thêm chân khí mới có thể chiến một trận với cường giả Lĩnh vực cảnh sơ kỳ. Mà nếu như sử dụng chiêu Thiên Địa vô lượng này mà nói, cho dù là ba cường giả Lĩnh vực cảnh sơ kỳ liên thủ, dưới một chưởng cũng sẽ biến thành bánh thịt.

Chiêu này công kích quá mạnh mẽ, lực lượng bành trướng, phạm vi rộng, căn bản không sợ người khác quần ẩu.

Càng là quần ẩu sức chiến đấu càng mạnh. Thật là đáng sợ, trên thế giới này sao lại có chiêu số nghịch thiên như vậy chứ?

- Tuy nhiên chiêu này cũng tiêu hao chân khí quá lớn. Khí hải của ta rộng lớn như vậy, dưới một chiêu thì pháp lực cũng phải khô kiệt, khó trách uy năng chiêu số vừa rồi của Nguyên Hằng trưởng lão không được tốt...

Uy lực cực lớn cũng đồng nghĩa với việc tiêu hao rất lớn. Khí hải của Nhiếp Vân hiện tại so với người bình thường lớn hơn gấp trăm lần, nhưng nếu như thi triển qua chiêu này, một chiêu qua đi, lực lượng sẽ triệt để tiêu hao hết.

Đủ để thấy được tiêu hao lớn ra sao.

Trước kia hắn còn tưở ngrằng phóng thích ra Diễm hỏa tương đối tiêu hao chân khí, nhưng mà so với chiêu số này, quả thực không tính là gì.

Khó trách Nguyên Hằng trưởng lão đánh ra Thiên Địa vô lượng lại bị hắn dễ dàng đánh bại như vậy. Khí hải kinh mạch của đối phương dù lợi hại tới đâu cũng không bằng thân thể đã được pháp quyết vô danh cải tạo như hắn.

- Nếu không có thiên phú của Nguyên khí sư thì chiêu này quả thực không nên

dùng.

Ghi nhớ toàn bộ áo nghĩa của chiêu này, trong lòng Nhiếp Vân cảm khái một tiếng.

Cũng chỉ có loại thiên phú nghịch thiên như Nguyên khí sư mới dám sử dụng tuyệt chiêu như vậy. Bằng không cho dù là hắn, một chiêu qua đi, chân khí tiêu hao sạch sẽ, muốn bổ sung đầy khí hải, không biết phải đợi tới ngày tháng năm nào.

- Khó trách Nghiễm Minh Tử tiền bối nói khí hải không đủ ngàn vạn lần không nên tu luyện. Quả thực nếu như chân khí trong khí hải không có nhiều, cho dù có tu luyện cũng không đánh ra được công kích, không cẩn thận còn bị cắn trả.

Nhiếp Vân suy tư, đồng thời cũng dựa theo phương hướng vận chuyển pháp lực để tu luyện.

------oOo------

Chương 508: Lời khuyên, cảnh báo của Nghiễm Minh Tử (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không biết qua bao lâu, có lẽ là một ngày, cũng có lẽ là mươi ngày,

Nhiếp Vân từ trong tu luyện tỉnh lại. Hai mắt sáng ngời hữu thần. Bàn tay giơ lên, một thủ ấn huyền ảo lập tức hình thành trong lòng bàn tay hắn, hắn đẩy về phía trước, đánh ra ngoài.

Ầm ầm.

Chưởng ấn còn chưa xuất hiện thì cả thạch động rung động lắc lư, bị một cỗ thanh âm như sấm rền tràn ngập, mặt đất cũng không ngừng run rẩy, giống như là thiên địa cũng muốn sụp đổ vậy.

Tiếp đó Nhiếp Vân cảm thấy pháp lực mãnh liệt như sóng cả trong khí hải hắn thoáng cái bị rút không còn một mảnh, ngay sau đó hắn nhìn thấy một chưởng ấn cực lớn xuất hiện trước mắt.

Đạo chưởng ấn này vô luận là từ uy lực hay uy thế đều cường đại hơn chưởng ấn mà trước đó Nguyên Hằng trưởng lão đánh ra gấp bội. Mới vừa xuất hiện đã hóa thành một đạo thiểm điện đánh về phía vách tường đối diện.

Oanh.

Đá vụn bắn tứ tung, thạch thất bị chưởng ấn đảnh ra một lỗ thủng cực lớn.

Ông.

Thạch thất hư hao, dường như đụng phải cơ quan trận pháp nào đó, năng lượng chấn động xoay tròn, lần nữa lại có Thủy tinh cầu xuất hiện trong thạch thất.

- Đây là Truyền tống trận tiến vào thạch thất tiếp theo...

Nhìn thấy thủy tinh cầu, Nhiếp Vân bước hai bước qua, hắn phát hiện ra so với phía trước không có gì khác nhau cho nên hắn cũng không băn khoăn mà dùng bàn tay nhẹ nhàng xoa vào bề mặt của nó.

Sưu.

Thiên địa lần nữa xoay tròn, Nhiếp Vân lại tới một thạch thất khác.

Thạch thất này còn xa không lớn bằng thạch thất trước, chỉ có mười mấy thước vuông, ở giữa có vài đài cao đứng sừng sững.

- Có thể đi vào nơi này nói rõ ngươi đã triệt để luyện thành thức thứ nhất Thiên Địa vô lượng trong Ma Ha thần chưởng của ta. Chúc mừng ngươi.

Ngay khi trong lòng Nhiếp Vân tràn ngập nghi hoặc thì đột nhiên sau lưng truyền tới thanh âm. Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên vách đá sau lưng, thân ảnh Nghiễm Minh Tử chậm rãi hiển hiện.

- Hiện tại ngươi sẽ nhìn thấy năm đài cao, bên trên đều có một ngọc bài, ghi lại sáu chiêu còn lại trong Ma Ha thần chưởng của ta.

Theo lời nói của Nghiễm Minh Tử, Nhiếp Vân nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy ngọc bài được ném ở phía trên.

- Ngươi có thể thi triển Thiên địa vô lượng, những chiêu số này chưa hẳn đã có thể thi triển ra được. Bởi vì nó cần tiêu hao lực lượng lớn hơn. Nếu như thực sự không có cách nào thi triển thì không nên cưỡng cầu. Nếu không không những hại người mà còn hại mình.

Thanh âm của Nghiễm Minh Tử tiếp tục vang vọng.

- Những chiêu số này chỉ có nguyên khí sư, hơn nữa lại là nguyên khí sư có khí hải đủ cường đại mới có thể thi triển ra. Hậu bối, nếu như ngươi không phải là Nguyên khí sư thì một chiêu Thiên Địa vô lượng đã đủ để ngươi hưởng thụ cả đời rồi, không nên ham hố, tránh cho xảy ra vấn đề.

- Nếu như ngươi là Nguyên khí sư thì xin mời thi triển nguyên khí chi khí, lấy những ngọc bài này đi. Không cần có ý nghĩ may mắn trong lòng, bằng không cho dù ta đã chết nhưng vẫn có thể giết chết ngươi.

Thanh âm của Nghiễm Minh Tử trở nên lạnh lẽo.

- Ta là Nguyên khí sư, ta sẽ lấy đi ngọc bài của tiền bối.

Nhiếp Vân gật đầu, hắn biết lời nói của Nghiễm Minh Tử cũng không phải là giật gân.

Không phải Nguyên khí sư, pháp lực cung ứng trong cơ thể vô cùng phức tạp, chỉ có thể sử dụng đan dược, linh thạch các loại bổ sung. Nhưng mà tốc độ bổ sung như vậy sao có thể bằng Nguyên khí sư được chứ?

Thiên Địa vô lượng chỉ là chiêu thứ nhất đã có uy lực như vậy, năm chiêu còn lại nhất định sẽ mạnh hơn nữa. Chân khí không đủ, linh thạch, đan dược nhất định không bổ sung kịp. Khi thi triển tuyệt chiêu, còn chưa thi triển được một nửa đã không còn lực lượng... Khi đó quả thực vô cùng nguy hiểm, chết cũng không biết chết thế nào.

Hít sâu một hơi, nguyên khí đan điền của Nhiếp Vân vận chuyển, tạo thành một bàn tay trên không trung, nắm về phía ngọc bài trên đài cao.

Sưu.

Nguyên khí chi khí đụng phải đài cao, pháp trận ẩn nấp trên đài cao như là nhìn thấy chủ nhân, chậm rãi tiêu tán, lộ ra ngọc bài bên trên.

- Những trận pháp này thực là lợi hại, không biết Nghiễm Minh Tử này khi còn sống có thực lực như thế nào? Chỉ sợ bằng vào những trận pháp ẩn giấu này cũng có thể đánh chết cường giả Bí cảnh lục, thất trọng a.

Bản thân hắn là Nguyên khí sư, phá vỡ phong ấn trên đài cao vô cùng đơn giản. Nếu như không phải mà cưỡng ép lấy trộm ngọc bài, như vậy trận pháp ẩn giấu bên sẽ lập tức bộc phát, đánh hắn thành cặn bã. Cho dù là tuyệt thế cường giả Bí cảnh lục, thất trọng cũng không phải là ngoại lệ.

Đáng sợ.

Chỉ bằng vào điểm ấy có thể nhìn ra Nghiễm Minh Tử này khi còn

sống nhất định thực lực phi phàm, ít nhất cũng là siêu cấp cường giả Bí cảnh bát trọng.

Ít nhất so với trận pháp mà hắn bố trí bên ngoài còn cường đại hơn rất nhiều.

Cứ như vậy Nhiếp Vân lấy ngọc bài trên bốn đài cao còn lại, tinh thần tùy ý quét một vòng bên trên.

Sau khi xem qua, Nhiếp Vân nhịn không được lắc đầu.

Khí hải của hắn khổng lồ như vậy mà cũng chỉ có thể thi triển chiêu đầu tiên, chiêu thứ hai không có cách nào tu luyện, đủ để thấy được pháp lực cần nhiều thế nào, quả thực vượt quá tưởng tượng của hắn.

Cho dù hắn có được nguyên khí đan điền, pháp lực có thể nói là vô cùng vô tận. Tuy nhiên, khi thi triển Ma Ha thần chưởng cũng phải toàn lực ứng phó, một mặt thi triển chưởng pháp, một mặt bổ sung lực lượng, dùng tu vi trước mắt của hắn, như vậy nhất định không được.

Bởi vì hiện tại cấp độ linh hồn quá thấp, chỉ có Linh cấp trung kỳ, làm như vậy chẳng những không có phát huy ra được uy lực của thần chưởng mà còn có thể tẩu hỏa nhập ma.

Chính bởi vì vậy cho nên Nghiễm Minh Tử mới cần người có khí hải rộng lớn làm truyền nhân.

- Được rồi, trước tiên không tu luyện, lại nói, muốn luyện cũng không luyện thành.

Đối với năm chiêu còn lại, cho dù hiện tại hắn muốn tu luyện cũng không thể. Nếu như thực sự tu luyện, chỉ có đợi tới ngày sau tìm được khí tức đặc thù kia, vận chuyển pháp quyết vô danh mở rộng khí hải mà thôi.

Đối với pháp quyết vô danh Nhiếp Vân càng thêm cảm kích. Từ trước tới nay hắn không biết khí tức đặc thù này rốt cuộc là cái gì. Về phần pháp quyết vô danh vì sao có thể diễn sinh ra đan điền, vì

sao đan điền diễn sinh ra lại có thể tùy ý thay đổi thuộc tính, chuyện này hắn càng không biết rõ.

------oOo------

Chương 509: Lời khuyên, cảnh báo của Nghiễm Minh Tử (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi có thể lấy đi toàn bộ năm miếng ngọc bài như vậy nói rõ ngươi là nguyên khí sư. Cũng nói rõ vận khí của ta không tệ, đợi lâu như vậy rốt cuộc cũng đợi được một hậu bối có thiên phú giống ta. Tiểu tử ngươi đã là Nguyên khí sư, như vậy ta cũng nhắc nhở ngươi một câu. Tuy rằng Nguyên khí sư cường đại, nhưng mà trên thực tế là đánh cắp lực lượng thiên địa. Nếu như cấp bậc ngươi thấp, cũng không có gì. Chỉ cần đạt tới Bí cảnh đệ ngũ trọng thì ngươi sẽ biết thiên địa cắn trả đáng sợ ra sao.

Sắc mặt Nghiễm Minh Tử ngưng trọng, nói với Nhiếp Vân.

Mặc dù chỉ là dấu vết linh hồn nhưng mà thần thái của Nghiễm Minh Tử đều giống bản thể như đúc, trong lời nói mang theo vẻ uy nghiêm, như là ân sư đang khuyên bảo đệ tử, vừa giống tiền bối giảng dạy đại đạo cho vãn bối. Khiến cho Nhiếp Vân không nhịn được rùng mình.

Bí cảnh đệ ngũ trọng, Nhiếp Vân biết rõ nó có tên là Thiên Kiều cảnh.

Năm trọng đầu của Đoạt Thiên Tạo hóa bí cảnh lần lượt là đệ nhất trọng Pháp lực cảnh, nhị trọng Nguyên Thánh cảnh, tam trọng Bất Hủ cảnh, tứ trọng Lĩnh vực cảnh, ngũ trọng Thiên Kiều cảnh.

Ngũ trọng Thiên Kiều cảnh, trong cơ thể hình thành Thiên địa chi kiều, câu thông thiên địa, phun ra nuốt vào tạo hóa chi khí của thiên địa, gia tăng năng lực bản thân. Lúc này tu luyện giả sẽ gặp phải đại kiếp nạn thiên địa, từ đó về sau mỗi lần tấn thăng một cấp độ thì kiếp số lại lớn hơn vài phần, mãi tới khi đột phá tới Bí cảnh đỉnh

phong.

Đọa thiên tạo hóa bí cảnh ngũ trọng, sau tam trọng Bất Hủ cảnh, tấn cấp càng lúc càng khó khăn. Trong cấp bậc cũng chênh lệch càng lúc càng lớn. Ví dụ như một cường giả Nguyên Thánh cảnh chiến đấu với năm tên cường giả Pháp Lực cảnh đỉnh phong, thực lực không cần phải bàn cãi. Nhưng mà một cường giả Thiên Kiều cảnh có thể tùy tiện đánh chết một trăm tên cường giả Lĩnh vực cảnh đỉnh phong.

Bởi vậy có thể thấy được chênh lệch ra sao.

- Thiên địa cắn trả sẽ xuất hiện khi ngươi độ kiếp. Gia tăng kiếp số, làm cho ngươi khó có thể vượt qua. Khiến cho ngươi phải thừa nhận thống khổ cường đại hơn người bình thường. Đương nhiên cũng không phải là chuyện mà chỉ Nguyên khí sư chúng ta mới gặp. chỉ cần là người có thiên phú bài danh top mười đều sẽ bị thiên địa ghen ghét, gặp Thiên địa cắn trả. Lần sau khó hơn lần trước, lần sau lợi hại hơn lần trước. Đây cũng là nguyên nhân vì sao người có thiên phú đặc thù trong top mười chỉ có một giai đoạn nhất thời trong thiên địa. Đây là nguyên nhân chủ yếu.

Nghiễm Minh Tử chậm rãi nói.

- Chỉ có một giai đoạn?

Nhiếp Vân sững sờ.

Bởi vì nghe đối phương nói như vậy đột nhiên hắn nhớ tới lúc hình thành thiên phú nguyên khí, trong đầu pháp quyết vô danh xuất hiện thanh âm này.

- Thiên địa tương sinh, vạn vật tương khắc, thiên phú đỉnh phong, thiên hạ duy nhất.

Thiên phú đỉnh phong, thiên hạ duy nhất.

Chẳng lẽ là chỉ top mười thiên phú đặc thù trong thiên địa chỉ có một giai đoạn, trong thiên địa chỉ có một người mỗi loại hay sao?

Hiểu rõ những điều này, Nhiếp Vân cũng không có cao hứng mà tâm tình thoáng cái trầm xuống.

Nếu như hắn phỏng đoán đúng, muốn tìm được Linh hồn triệu hoán sư hình thành loại thiên phú đặc thù này quả thực quá khó.

Tuy nhiên bây giờ không phải là lúc nghĩ những chuyện này, bởi vì Nghiễm Minh Tử vẫn đang tiếp tục nói.

- Được rồi, bởi vì ngươi là Nguyên khí sư cho nên ta mới nói với ngươi những chuyện này. Thiên phú bài danh top mười trong thiên địa là sủng nhi của thiên địa, cũng là đối tượng mà thiên địa ghen ghét. Những chuyện này ta chỉ nhắc nhở ngươi một câu, về sau sớm muộn gì ngươi cũng sẽ gặp phải, cho nên sớm chuẩn bị đi. Ngàn vạn lần không nên trước khi đạt tới cực hạn tuổi thọ lại bị đại kiếp nạn thiên địa giết chết, đây mới chính là sỉ nhục của người có thiên phú bài danh top mười như chúng ta.

Người có thiên phú đặc thù đều có ngạo khí của mình, đều là sủng nhi của thiên địa, nếu như bởi vì độ kiếp mà chết, như vậy thực sự quá mất mặt.

Nói vài lời, ánh mắt Nghiễm Minh Tử dần dần trở nên ảm đạm.

- Hậu bối, trên thực tế ngươi có thể nhìn thấy cảnh này đã nói lên ta đã tử vong, bảo tàng này chỉ để lại sáu chiêu chưởng pháp, những thứ khác không có. Không phải là ta keo kiệt, mà ta thân là Nguyên khí sư, tự nhiên có kiêu ngạo của mình, trên người không có vật gì. Các loại như là linh thạch đan dược, đối với ta là cặn bã, cho nên ta không chuẩn bị. Thực lực của mình mới là quan trọng nhất, ngoại vật đều là thứ vô dụng. Nhất là khi độ thiên kiếp chỉ có thể dựa vào chính mình, nhớ lấy. Nhớ lấy.

Phụt.

Lần nữa dặn dò thêm một câu, hư ảnh Nghiễm Minh Tử lập lòe vài cái trên cửa đá rồi triệt để biến mất.

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm, đa tạ tiền bối truyền nghệ.

Thấy thân ảnh Nghiễm Minh Tử biến mất, Nhiếp Vân cũng không có trực tiếp rời đi mà cung kính quỳ trên mặt đất, khấu đầu mấy cái.

Vị Nghiễm Minh Tử này trời sinh tính tình ngay thẳng, nói chuyện trực tiếp, tuy rằng không có lưu lại có hắn một kiện binh khí, một khỏa linh thạch hay là đan dược. Nhưng mà lời đối phương nói với hắn không có chỗ nào mà không phải là lời vàng ý ngọc, coi như là sư phụ cũng chưa hẳn đã nói với đệ tử như vậy.

Dù sao chỉ cần liên quan tới Thiên địa đại đạo, cho dù thực lực có mạnh hơn nữa thì những người kia cũng sẽ ngậm miệng không nói.

- Ồ, đúng rồi, làm sao để rời khỏi nơi này đây?

Thấy thân ảnh Nghiễm Minh Tử biến mất, Nhiếp Vân nhìn quanh một hồi, không khỏi cười khổ. Thạch thất này không lớn, liếc mắt là có thể nhìn thấy rõ toàn bộ, thế nhưng lại không có thứ như thủy tinh châu. Vừa rồi Nghiễm Minh Tử cũng không có nói đi ra ngoài như thế nào, chẳng lẽ hắn lại bị vây khốn ở đây hay sao?

- Hắn đã lưu lại công pháp, muốn ta truyền thừa xuống, như vậy chắc chắn sẽ không để cho ta dễ dàng chết như vậy. Thử dùng vũ lực xem.

Nghiễm Minh Tử đã đem Ma Ha thần chưởng mà bản thân sáng tạo ra lưu lại, như vậy cho dù không có ban phúc trạch cho hậu nhân thì cũng không nên vây khốn hắn tới chết ở đây. Hiểu rõ điểm ấy, bàn tay Nhiếp Vân đưa về phía trước, pháp lực hùng hậu trong khí hải đột nhiên tuôn ra ngoài.

Những thứ này chỉ là pháp lực đơn thuần, cũng không có tạo thành vũ kỹ công kích gì đó. Pháp lực hùng hậu chồng chất trong thạch thất, đảo mắt đã triệt để bao phủ cả thạch thất.

Ầm ầm.

Pháp lực vừa mới tràn ngập thạch thất thì giống như xúc động phải tồn tại đặc thù nào đó, một thủy tinh cầu xuất hiện.

- Quả nhiên là thế.

------oOo------

Chương 510: Bạch Nham thành (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

May mà bản thân đã trở thành Nguyên khí sư, nếu không chỉ sợ đã bị vây khốn ở nơi này rồi...

Nhìn thấy thủy tinh cầu xuất hiện, Nhiếp Vân thở dài một hơi, đồng thời không nhịn được lắc đầu, cảm thấy lạnh giá vì cách sắp đặt của Nghiễm Minh Tử.

Tuy rằng đối phương một mực nói không có khảo hạch, nhưng trên thực tế chỉ cần đi vào thạch thất đã là khảo hạch, chỉ cần khí hải không đủ rộng lớn, chân khí không đủ hùng hậu thì nhất định sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Có lẽ trước hắn đã có rất nhiều người tới tầm bảo, chỉ có điều có một mình hắn là người cười tới cuối cùng mà thôi.

- Không nên ở lại đây, vẫn nên nhanh chóng rời đi thì hơn.

Lắc đầu xua tan suy nghĩ linh tinh, bàn tay Nhiếp Vân khẽ vuốt lên trên thủy tinh cầu.

Sưu.

Thoáng cái hắn lập tức biến mất tại chỗ.

Sưu sưu.

Một đạo bạch quang xẹt qua không trung, bắn thẳng về phía Vinh Thiên thành.

Sau khi Kình Thiên toa bị Nguyên Hằng trưởng lão chữa trị, lại bị Nhiếp Vân mang đi lúc gần ra khỏi thạch thất. hiện tại so với trước kia càng thêm dễ dùng, tốc độ nhanh hơn, tạo thành một đạo lưu quang xẹt qua không trung, rời xa khỏi Hỏa Diệm sơn mạch.

Tìm được phương pháp ra ngoài, Nhiếp Vân trực tiếp bị Thủy tinh cầu truyền tống tới bên trên Hỏa Diệm sơn mạch. Nhìn hỏa diễm cực nóng bên dưới, tựa như hỏa long cuồn cuộn, hắn có cảm giác như đã qua mấy đời.

Lúc tới hắn chỉ là Chí Tôn đỉnh phong, cho dù sức chiến đấu không kém thì cũng chỉ có thể so sánh với Bất Hủ cảnh sơ kỳ. Mà về sau, chẳng những đột phá Bí cảnh mà còn đạt tới Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong, sức chiến đấu chân thực càng có thể một tay chụp chết cường giả Lĩnh vực cảnh sơ kỳ.

Tiến bộ to lớn làm cho chính bản thân hắn cũng không thể nào tin được.

Thực lực tiến bộ cũng thôi đi, mấu chốt nhất chính là hắn còn có được thiên phú đặc thù bài danh top mười, thiên phú Nguyên khí sư, chân khí liên tục không ngừng, từ cổ chí kim không dứt. Vô luận là dùng bảo vệ tính mạng hay là thực chiến đều có tăng vọt về chất.

Cảm khái xong, Nhiếp Vân lấy ra Kình Thiên toa, thuận tiện thả hai phụ tử Dịch Thành, Dịch Thanh từ trong Tử Hoa động phủ ra, lại tiến vào Kình Thiên toa...

Trước cái bàn bóng loáng bày một bầu rượu, Nhiếp Vân nâng một ly, nhìn hai phụ tử trước mắt, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt.

- Ài, không ngờ lần này đi tới bảo tàng Nguyên khí sư lại xuất hiện nhiều chuyện như vậy...

Hai phụ tử nhớ tới hành động lần này, trong lòng tràn ngập cảm khái. Đến nơi này cái gì cũng không được mà lại bị đuổi giết, thiếu chút nữa chết giấc. Nếu như không phải có Nhiếp Vân, chỉ sợ hai người bọn hắn đã sớm quy thiên.

Bảo tàng cái lông a... Gọi là bẫy rập giết người cũng không đủ.

- Nhiếp Vân, lần này nhờ có ngươi, nếu như không phải có ngươi thì chúng ta không biết nên làm thế nào nữa.

Nhìn thiếu niên đang uống rượu trước mắt, Dịch Thanh mở miệng nói.

- Ha ha, không sao.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, cũng không có nhiều lời.

Vừa rồi hắn nói chuyện đánh chết Nguyên Hằng trưởng lão một chút, chỉ là chuyện hắn nhận được truyền thừa của Nghiễm Minh Tử lại không có nói ra. Dù sao chuyện này liên lụy quá nhiều, một khi giải thích sẽ thành không rõ.

So với việc phiền phức đi giải thích cho đối phương, còn không bằng không nói. Chỉ nói hắn đánh chết Nguyên Hằng trưởng lão, sau đó tìm được đường đi ra, cũng không có phát hiện ra thứ gọi là bảo tàng.

Hai người Dịch Thành, Dịch Thanh cũng không có chút nghi ngờ nào về lời nói của Nhiếp Vân.

Trong mắt bọn hắn, cái gọi là bảo tàng Nguyên khí sư căn bản chính là lừa người. Căn bản không có bất kỳ bảo vật gì, hai người bọn hắn bị chơi một vố, Giang Phong kia cũng trúng chiêu, mà hai người Nguyên Hằng trưởng lão cũng như vậy.

Có thể thoát được, giữ được cái mạng nhỏ đã rất không tồi rồi, tìm được đường sống trong chỗ chết mới biết được tính mạng trân quý thế nào.

Nhìn thấy biểu lộ của bọn hắn như vậy Nhiếp Vân sao không biết bọn hắn suy nghĩ cái gì chứ? Hắn bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Kỳ thực cũng không thể trách Nghiễm Minh Tử, hắn ta thân là Nguyên khí sư, không dùng ngoại vật. Đan dược, linh thạch các loại căn bản không cần, đương nhiên sẽ không lưu lại bảo bối gì. Ngay cả người thừa kế chính tông như hắn cũng chỉ đạt được một bộ chưởng pháp, chứ đừng nói là bọn họ.

- Phụ thân, Giang Phong kia chết, Giang Du chết, chuyện Vinh

thiên thành cũng chấm dứt. Con định bái nhập tông môn, học công pháp vô thượng, tăng cường thực lực.

Đột nhiên Dịch Thanh mở miệng nói.

- Con muốn gia nhập tông môn sao?

Dịch Thành sững sờ, ngay sau đó gật đầu nói tiếp:

- Không tệ, loại thiên phú này của con cũng nên đi ra ngoài xông xáo, giữ con ở bên người là phụ thân không đúng. Tuy nhiên con đã suy nghĩ kỹ mình sẽ gia nhập môn phái nào chưa?

- Con đã nghĩ kỹ rồi, chính là Linh Lung tiên tông. Môn phái này có phương pháp tu luyện thích hợp với nữ tử, con hi vọng có thể bái nhập vào trong đó.

Trong mắt Dịch Thanh hiện lên vẻ kiên định.

- Bái vào Linh Lung tiên tông? Chẳng lẽ nàng thực sự là Dịch Thanh năm đó?

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức cười khổ.

Xem ra có lẽ là đúng, Dịch Thanh này chính là tuyệt thế thiên tài Dịch Thanh của Linh Lung tiên tông năm đó.

Hắn có quá nhiều chuyện cho nên đã quên đi thời gian chênh lệch.

Năm đó khi hắn đi tới Linh Lung tiên tông đã là hơn hai trăm năm sau, bái nhập vào tông môn sau hai trăm năm, cho dù thực lực chênh lệch thì chỉ sợ cũng đã sớm đạt tới tình trạng làm cho người ta chú ý.

- Nhất định ngươi sẽ thành công...

Nhiếp Vân cười cười, nói một câu cổ vũ.

Biết trước lịch sử, nữ tử này kiếp trước chẳng những thành công mà còn trở thành viên minh châu lộng lẫy nhất Linh Lung tiên tông.

- Nhiếp Vân, có phải ngươi cũng rời đi hay không?

Nghe thấy lời cổ vũ của Nhiếp Vân, Dịch Thanh gật đầu rồi hỏi.

- Ta sao? Đúng vậy, ta thất lạc với phụ mẫu cho nên muốn đi tìm bọn họ. Một khi tới Vinh thiên thành sẽ rời đi.

Nhiếp Vân cũng có ý định của mình.

Truyền tống trận mà hắn ngồi có vấn đề, đám người phụ mẫu hiện tại không biết đang ở nơi nào trên Phù Thiên đại lục, phải mau chóng tìm được bọn họ.

Dù sao vị Hoa đại nhân kia rốt cuộc là người thế lực nào hắn cũng không rõ cho lắm. Vạn nhất để đối phương tìm được phụ mẫu trước, như vậy quả thực là phiền phức lớn.

- Ngươi đi bên kia sao? Có lẽ chúng ta còn có thể đi chung một đoạn đường.

Trong mắt Dịch Thanh tràn ngập hi vọng.

- Ta sao?

Nhiếp Vân cảm ứng phương vị của phụ mẫu một chút.

------oOo------

Chương 511: Bạch Nham thành (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phương hướng của ta chính là phương Bắc, nghe nói Nguyên Tâm tông cũng ở phương hướng này, cho nên ta định đi qua xem. Còn ngươi thì sao?

Nguyên Tâm tông này ở trong Thư khố ghi lại chuyện Linh hồn triệu hoán sư, đã tiện đường thì Nhiếp Vân đương nhiên không thể

buông tha. Hắn nhất định phải đi nhìn qua một chút.

- Phương Bắc?

Dịch Thanh nghe thấy phương hướng này, vẻ mặt nàng vì hưng phấn mà lập tức đỏ lên.

- Ta cũng đi về phía Bắc, đến lúc đó chúng ta cùng đi a.

- Ách. Được.

Thấy bộ dáng này của Dịch Thanh, Nhiếp Vân cười cười, cũng không có nhiều lời.

Linh Lung tiên tông kiếp trước hắn đã từng đi qua, tuy rằng hắn không rõ ràng lắm về phương vị của Nguyên Tâm tông, nhưng mà tuyệt đối không có khả năng trên một đường thẳng. Tuy nhiên nữ nhân này đã muốn đi cùng hắn, như vậy mang nàng theo cũng không sao cả.

Ai bảo hắn học trộm thiên phú Diễm Hỏa sư của nàng, còn đoạt được bảo tàng trong tay bọn họ cơ chứ?

Kỳ thực đối với bảo tàng mà Nghiễm Minh Tử lưu lại, trong lòng Nhiếp Vân vẫn còn có chút áy náy với hai người Dịch Thành, bọn họ khổ cực tìm được bảo tàng, kết quả tiến vào bên trong không lấy được cái gì. Mà hắn đi vào thực lực tăng lên nhiều, hơn nữa còn đạt được sáu bộ chưởng pháp vô thượng cùng với thiên phú Nguyên khí sư...

Có được hai thứ này, nói thật, so với cướp đoạt quốc khố của Thần Thánh đế quốc còn có chỗ tốt lớn hơn.

- Ha ha, Thanh nhi đi cùng Nhiếp Vân ta cũng yên lòng. Hiện tại Giang gia bị diệt, ta trở lại Vinh thiên thành cũng tranh thủ đem Dịch gia phát dương quan đại.

Thấy thái độ của nữ nhi, người làm phụ thân như hắn sao không rõ suy nghĩ của nàng chứ? Tuy nhiên hắn cũng không có nói ra mà chỉ cười cười.

- Dịch Thành tiền bối, người trở lại Vinh Thiên thành tốt nhất không nên vọng động. Nguyên Tâm tông chết một đệ tử, hai vị trưởng lão. Chuyện này nhất định sẽ bị tra rõ. Nếu như người chỉnh hợp Vinh Thiên thành ngay, nhất định sẽ bị bọn hắn nhìn chằm chằm vào. Ta thấy vẫn nên chờ một chút, tối đa là một hai năm. Một khi Dịch Thanh trở thành đệ tử Linh Lung tiên tông, cho dù bọn hắn biết chuyện Nguyên Hằng trưởng lão chết có liên quan với người thì cũng không dám làm gì Dịch gia các nguời.

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

Linh Lung tiên tông tuy rằng không thuộc tám đại tông môn, nhưng mà thế lực tổng thể không yếu hơn tám đại tông môn. Loại tông môn nhỏ như Nguyên Tâm tông đương nhiên không dám đắc tội.

Nhiếp Vân biết rõ chuyện kiếp trước, biết rõ chuyện Dịch Thanh gia nhập Linh Lung tiên tông là điều hiển nhiên cho nên mới cho Dịch Thanh kiến nghị này.

- Không tệ, Nhiếp Vân tiểu huynh đệ cân nhắc cực kỳ đúng, là ta sơ xảy.

Dịch Thành vội vàng gật đầu.

- Yên tâm đi, ta sẽ dựa theo kiến nghị của ngươi để làm. Thanh nhi, phụ thân ở vinh thiên thành chờ tin tức tốt của con.

- Vâng.

Thấy phụ thân tán thành kiến nghị của thiếu niên trước mắt, Dịch Thanh che miệng cười.

- Vinh Thiên thành chỉ là một thành thị nhỏ trong Phù Thiên đại lục, không có tư cách kiến tạo truyền tống trận. Truyền tống trận gần đây ở bạch Nham thành, nếu như tốc độ của chúng ta nhanh hơn có lẽ có thể đi tới đó một phen.

Rất nhanh ba người đã chạy về tới Vinh thiên thành. Khi Nhiếp Vân hỏi về truyền tống trận, Dịch Thanh vừa cười vừa nói.

Phù Thiên đại lục vô biên vô hạn, nếu như không sử dụng truyền tống trận, không nói đâu xa, hành tẩu trong nơi hoang dã rất khó.

Cho dù hiện tại Nhiếp Vân đã đạt tới Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong, thế nhưng yêu thú trong hoang dã, yêu nhân khắp nơi đều có. Chẳng những phiền phức không ít mà thời gian tiêu hao cũng dài. Không bằng nghĩ biện pháp tìm truyền tống trận thì hơn.

- Bạch Nham thành mới có Truyền tống trận? Vậy được rồi. Từ nơi này bay qua đó phải mất bao nhiêu ngày?

Nghe thấy trong Vinh Thiên thành không có truyền tống trận, Nhiếp Vân hơi có chút thất vọng, hỏi.

- Đại khái phải bảy tám ngày a. Yên tâm đi, phụ thân ta hiện tại đã tặng Kình Thiên toa cho ngươi, chúng ta hoàn toàn có thể vừa thưởng thức phong cảnh, lại có thể nhanh chóng tới nơi.

Dịch Thanh cười, dung mạo mỹ lệ, dù tâm chí Nhiếp Vân kiên định thì tim cũng không khỏi nhảy lên không thôi.

Trở lại Vinh thiên thành, biết rõ hai người muốn đi xa, Dịch Thành lập tức đưa Kình Thiên toa cho Nhiếp Vân. Hiện tại Dịch Thanh vẫn là Pháp lực cảnh sơ kỳ, không có cách nào luyện hóa Kình Thiên toa, cho nàng cũng vô dụng.

Dù sao hiện tại mất đi Giang gia uy hiếp, Dịch Thành chính là người mạnh nhất trong Vinh Thiên thành, căn bản không sợ. Lại nói, có công pháp Nhiếp Vân lưu lại, đột phá Nguyên Thánh cảnh là chuyện sớm muộn. Thứ này cũng không có giá trị quá lớn.

Đương nhiên Nhiếp Vân cũng không muốn không công lấy đồ của đối phương. Hắn cả đêm làm mười ngọc bài phong ấn, trong mỗi một ngọc bài đều phong ấn một chiêu Thiên địa vô lượng. Một khi thi triển toàn bộ chiêu này, ngay cả Lĩnh vực cảnh sơ kỳ cũng có thể đánh chết tươi. Có thứ này, cho dù Dịch Thành không có Kình Thiên toa thì cũng không cần phải sợ hãi.

- Được, tốt.

Biết không có Truyền tống trận thì hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy. Nhiếp Vân gật đầu, không nói thêm lời nào nữa.

Hai người ở Vinh Thiên thành một ngày. Sau khi mua sắm những thứ cần thiết, hai người mới an vị ngồi trên Kình thiên toa rồi rời đi.

Tuy rằng Nhiếp Vân không có tư tâm nhưng mà cùng mỹ nữ khởi hành, hơn nữa dường như mỹ nữ có chút ý tứ với mình cũng là chuyện vô cùng hưởng thụ.

Thời gian bảy tám ngày trôi qua rất nhanh. Bạch Nham thành xuất hiện trước mắt.

Trên đường đi bọn hắn cũng gặp một ít yêu thú, tuy nhiên Nhiếp Vân đều đánh ra Thiên Địa vô lượng. Cho dù có nhiều yêu thú, khoảng cách không đồng đều thì cũng bị đánh cho thành tro bụi. Qua mấy lần đàn yêu thú cũng biết trên không trung xuất hiện một tồn tại không dễ trêu cho nên không dám cả gan làm càn.

Cô nam quả nữ ở chung, mà lại trẻ tuổi như vậy cùng ở trong Kình Thiên toa, khó tránh khỏi xảy ra chút xấu hổ. Tuy nhiên Nhiếp Vân tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết, cho nên hai người cũng không có xảy ra hành động quá phận nào.

- Chúng ta xuống đây đi. Bạch Nham thành không cho phép phi hành trên không, vẫn nên tuân thủ quy củ thì tốt hơn.

Nhìn thấy thành trì lớn trước mắt, Dịch Thanh nói.

- Được.

Nhiếp Vân gật gật đầu, thu Kình Thiên toa, hai người từ trên không trung đáp xuống.

Tùy tiện giao hai khỏa linh thạch hạ phẩm làm phí vào thành, hai người tiến vào trong thành.

- Truyền tống trận ở nơi nào? Có thể truyền tống tới đâu?

Đi trên đường phố trong thành, Nhiếp Vân quay đầu hỏi Dịch Thanh.

------oOo------

Chương 512: Cùng lên giường a (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Truyền tống trận ở phủ thành chủ, tuy nhiên truyền tống trận này cũng không phải có tính chất buôn bán, có tiền cũng chưa chắc đã có thể dùng...

Dịch Thanh hiểu quy củ Bạch Nham thành cho nên cau mày nói.

- Không phải là để buôn bán?

Rất nhiều Truyền tống trận trên Phù Thiên đại lục chỉ cần giao tiền là có thể dùng. Tuy nhiên cũng có không ít truyền tống trận là do tư nhân tự lập. Tỷ như một ít thế lực lớn, đại tông môn chỉ muốn dùng cho bản thân, cho nên loại truyền tống trận này bình thường sẽ không cho phép người ngoài sử dụng.

Giống như máy bay tư nhân vậy, máy bay chuyến ngươi có thể dùng tiền để ngồi, nhưng mà máy bay tư nhân, cho dù ngươi có tiền thì ngươi ta cũng chưa hẳn đã cho người dùng.

- Trước tiên tìm nơi ở lại, đến lúc đó lại nghĩ biện pháp.

Trầm tư một chút, Nhiếp Vân nhìn mặt trời đã ngả về phía tây, gật đầu nói.

- Hai vị chẳng lẽ là từ nơi khác tới tham dự Chí Tôn đấu giá hội? Không bằng tới Hồng Tân lâu ta nghỉ ngơi. Chúng ta có thể cung cấp tin tức về đấu giá hội kỹ càng nhất. Chỉ cần ngươi có tiền, ngay cả thân phận khách quý cũng có thể lấy tới cho các ngươi.

Ngay khi hai người đang định đi về phía trước tìm nơi nghỉ ngơi thì đột nhiên có tiếng cười truyền tới. Lập tức, một người ăn mặc như

tiểu nhị đi tới.

- Ồ?

Nhiếp Vân quay đầu nhìn, người nói chuyện là một Chí Tôn đỉnh phong, đứng hàng cường giả Thiên bảng. Nhân vật lợi hại như vậy lúc ở Khí Hải đại lục tuyệt đối sẽ trở thành vương hâu, mà ở chỗ này khong ngờ chỉ có thể là tiểu nhị mà thôi.

- Hai vị, mời đi bên này. Hồng Tân lâu chúng ta có thể cung cấp tất cả phục vụ.

Tiểu nhị thấy Nhiếp Vân chú ý, vội vàng đuổi theo, sợ khách hàng đi mất. Khuôn mặt tươi cười đúng với chức nghiệp của hắn.

Theo hướng ngón tay đối phương chỉ, Nhiếp Vân quả nhiên nhìn thấy một cao ốc cực lớn đừng bên tay phải hắn, tầng triệt vàng son lộng lẫy, trang hoàng xa hoa. Bên trong người đi ra đi vào đều là cường giả Bí cảnh.

- Tốt, vậy ở nơi này đi.

Nhìn quanh một vòng, phát hiện ra nơi này là an toàn nhất, sạch sẽ nhất, Nhiếp Vân gật đầu. Hắn và Dịch Thanh dưới sự dẫn dắt của tiểu nhị đi vào bên trong.

- Chắc hẳn nhị vị là một đôi tình lữ a? Ở chỗ chúng ta có phòng chữ Thiên tốt nhất, một phòng mỗi ngày chỉ tốn một trăm khỏa linh thạch hạ phẩm mà thôi.

Thấy hai người định ở lại, tiểu nhị cười như hoa nở, vội vàng giới thiệu.

- Được. Cho ta một căn phòng.

Nhiếp Vân gật đầu.

Dịch Thanh ở bên cạnh nghe thấy Nhiếp Vân nói muốn thuê một căn phòng, hơn nữa lại nghe tiểu nhị nói hai người là tình lữ, khuôn mặt nàng đỏ hồng, như là quả táo chín mọng vậy.

- Được rồi, mời đi theo ta.

Phòng chữ Thiên tiêu phí rất lớn, đều là kẻ có tiền ở lại. Tiểu nhị nghe thấy hia người này muốn ở, mặt mày hắn lập tức hớn hở. Phải biết rằng giới thiệu một vị khách thì hắn cũng có phần trăm trong đó.

- Vừa rồi ngươi nói tới Chí Tôn đấu giá hội, đó là cái gì vậy?

Đi theo sau lưng tiểu nhị, Nhiếp Vân hỏi.

- Các người không biết Chí Tôn đấu giá hội sao?

Tiểu nhị có chút ngạc nhiên, tuy nhiên hắn lại lập tức cười lớn, nói:

- Là đấu giá hội lớn nhất Bạch Nham thành chúng ta, mỗi mười năm một lần một có. Thứ đấu giá đều là bảo vật quý hiếm, đặc biệt trân quý. Rất nhiều người đều mộ danh tới đây. Vừa rồi nhìn thấy nhị vị ta còn tưởng rằng các ngươi cũng là người tới tham dự đấu giá hội...

- Bảo vật quý hiếm sao? Nói nghe một chút.

Hai mắt Nhiếp Vân sáng ngời, cười hỏi.

Đối với bảo vật hắn không có hi vọng gì, hắn chỉ cảm thấy nếu như là đấu giá hội mười năm một lần của Bạch Nham thành, như vậy nhất định sẽ có không ít nhân vật nổi tiếng tới. Nếu như dò xét một chút, hoàn toàn có thể đánh chết đối phương, sau đó lợi dụng thân pahjan Ngụy trang sư mà biến hóa thành đối phương, lại mượn truyền tống trận ở phủ thành chủ rồi rời đi.

- Có bảo bối gì sao? Thứ tốt rất nhiều. Không nói đâu xa, chỉ nói lần này kiện đồ vật kia tuyệt đối đã khiến cho người ta chạy theo như vịt.

Tiểu nhị liếc mắt nhìn chung quanh, bộ dáng thần thần bí bí.

Nhìn thấy bộ dáng của hắn như vậy, Nhiếp Vân biết rõ đây là thủ

đoạn mà thương nhân hay dùng, cố ý nói rất thần bí, sau đó mượn cơ hội chào hàng. Hắn cười nhạt một tiếng, hất tay ném ra một túi linh thạch hạ phẩm, chừng một trăm khỏa.

- Cho ngươi, rốt cuộc có vật gì tốt? Nói đi, nếu như thiếu gia ta cảm thấy hứng thú nhất định sẽ có khen thưởng nhiều hơn.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Đa tạ thiếu gia, đa tạ thiếu gia.

Tiếp nhận cái túi, tiểu nhị lập tức mặt mày hớn hở. Hơn một trăm linh thạch hạ phẩm mặc dù chỉ là phí một ngày ở, nhưng mà đối với bọn hắn mà nói lại là nửa năm tiền lương.

- Nghe nói lần này có linh hồn thể Lĩnh vực cảnh được bán ra. Chậc chậc, linh hồn thể a, đây chính là thứ mà chỉ có Linh hồn triệu hoán sư mới có thể triệu hoán ra. Có thể luyện chế thành Thân ngoại hóa thân đó. Một khi thành công tương đương với việc có một cường giả Lĩnh vực cảnh lúc nào cũng bảo vệ mình. Mục tiêu của rất nhiều người lần này tới đây chính là vì thứ này.

Tiểu nhị thấp giọng nói.

- Linh hồn thể? Là thứ mà Linh hồn triệu hoán sư triệu hoán tới?

Nhiếp Vân biến sắc.

- Đúng vậy, Linh hồn triệu hoán sư ngươi chưa nghe nói qua sao? Ta cũng vừa mới biết rõ, đây là một loại thiên phú đặc thù thượng cổ, hiện tại đã bị diệt sạch, có thể triệu hoán ra linh hồn thể. Linh hồn thể này dường như là được người ta đào ra từ một cái huyệt, từ đó mà bắt được nó. Xem như là vật vô chủ, chỉ cần có tiền là có thể mua được.

Tiểu nhị không có nhìn thấy sắc mặt Nhiếp Vân biến hóa, tiếp tục nói.

- Đồ mà Linh hồn triệu hoán sư triệu hoán tới? Huyệt động?

Tay Nhiếp Vân nắm lại, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Mục đích chủ yếu lần này của hắn có hai, thứ nhất là tìm kiếm tung tích của Linh hồn triệu hoán sư, thứ hai là tìm được phụ mẫu.

Linh hồn triệu hoán sư là thiên phú đặc thù lưu truyền từ thượng cổ tới nay. Đừng nói là nghe ngóng tin tức, rất nhiều người chỉ sợ cũng không rõ, nghe cũng chưa từng nghe qua. Hắn đang định tìm kiếm dấu vết trong tàng thư khố của Nguyên Tâm tông, không ngờ vừa mới tới Bạch Nham thành lại chợt nghe thấy tin tức có liên quan tới Linh hồn triệu hoán sư.

Nếu như hắn có thể lấy được linh hồn thể kia, hơn nữa tìm được cái huyệt kia.

Cho dù không tìm thấy linh hồn triệu hoán sư thì ít nhất cũng có thể tiến gần một bước cứu sống đệ đệ.

Như vậy cũng coi như là một hi vọng.

------oOo------

Chương 513: Cùng lên giường a (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vậy đấu giá hội kia tổ chức lúc nào? Ở nơi nào?

Bởi vì quá mức kích động mà thanh âm của Nhiếp Vân trở nên run run.

Tiểu nhị kia cũng không thấy thanh âm hắn biến hóa mà cười, trả lời Nhiếp Vân:

- Ba ngày sau, ngay ở phòng đấu giá lớn nhất trong Bạch Nham thành, Bạch Nham đấu giá thành. Thế nào? Có phải ngươi cũng có hứng thú hay không? Hắc hắc, nếu như thiếu gia ngươi muốn đi, như vậy ta có thể lấy giúp ngươi thẻ khách quý. Trực tiếp tiến vào căn phòng xa hoa nhất. Như vậy khả năng đấu giá thành công sẽ

tăng lên nhiều.

- Cho ngươi, đây là một ngàn khỏa linh thạch hạ phẩm, xem như phần thưởng. Nếu như lấy được thẻ khách quý cho ta, hơn nữa còn thăm dò được thêm tin tức, như vậy ta sẽ lại thưởng.

Hít sâu một hơi ngăn chặn trong lòng kích động, Nhiếp Vân lần nữa ném ra một túi linh thạch.

- Một ngàn khỏa?

Tiểu nhị này hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hai mắt lập tức đỏ tươi.

Một ngàn khỏa linh thạch đối với hắn mà nói là tương đương với bốn năm năm tiền công. Không ngờ tùy tiện kéo một khách hàng lại gặp phải người hào phóng như vậy. Ánh mắt hắn nhìn về phía Nhiếp Vân tràn ngập sùng bái vô cùng.

- Đi đi. Ta muốn đi tức chuẩn xác, tỷ như linh hồn thể này mua được từ đâu? Đạt được như thế nào? Có đặc tính gì.

Nhiếp Vân nói.

- Được, được. Ta lập tức đi xử lý, tuyệt đối sẽ làm tốt cho thiếu gia ngài.

Tiểu nhị vội vàng gật đầu, nói.

Trong khi hai người nói chuyện đã đi tới cửa phòng.

- Nhị vị, mời. Có gì cần thì xin nhanh chóng nói, ta nhất định sẽ làm được cho nhị vị.

Tiểu nhị đẩy cửa phòng ra, vẻ mặt vui vẻ đi ra ngoài, đi chuẩn bị thẻ khách quý và gom góp tin tức.

Gian phòng kia cũng không phải rất lớn, tuy rằng bên trong mang theo linh khí nồng đậm, nhưng mà trong đó thiêu đốt một loại hương liệu đặc thù làm cho tinh thần người ta nhẹ nhàng, sảng

khoái.

- Minh Tịnh đan hương? Khó trách gian phòng này lại có giá một trăm khỏa linh thạch hạ phẩm, quả thực đáng giá.

Hít sâu mùi hương, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng rồi nói.

- Minh Tịnh đan hương? Đây là thứ gì vậy?

Dịch Thanh bên cạnh có chút không rõ.

- Tu luyện giả chúng ta tâm tình là quan trọng nhất, tâm tình không đủ tu luyện không tiến triển, nôn nóng. Tu luyện quá nhanh sẽ bạo ngược. Mà Minh Tịnh đan này là một loại đồ vật có thể khiến cho tâm cảnh người ta thanh tỉnh, rất là trân quý. Tuy nhiên loại đan dược này lại rất khó luyện thành. Cho dù là chất cặn bã trong quá trình luyện dược cũng có thể làm thành đan hương. Sau khi đốt, người ta hít vào là tâm tình vui sướng, tinh thần nhẹ nhàng. Cho dù không có công hiệu như là Minh Tịnh đan nhưng mà cũng coi như là vận phẩm trân quý. Riêng đan hương này chỉ sợ cũng tốn mười khỏa linh thạch hạ phẩm.

Nhiếp Vân giải thích.

Mặc dù biết rất ít về Bạch Nham thành, nhưng mà đối với các loại đồ vật ở Phù Thiên đại lục Nhiếp Vân lại biết rất rõ. Loại đan hương này cho dù không tính là bảo bối, nhưng mà cũng là đồ vật hiếm thấy.

Hồng Tân lâu có thể đốt thứ này cũng đã nói rõ bọn hắn chí ít cũng có một vị Luyện đan sư cung phụng.

Tuy nhiên hiển nhiên vị luyện đan sư này không có cấp bậc cao, nếu không cho dù Hồng Tân lâu có quy mô lớn hơn gấp chục lần cũng chưa chắc đã mời được tới.

Luyện Đan sư ở Phù Thiên đại lục cũng vô cùng nổi tiếng.

- Quả nhiên là thế. Tâm tình ta vừa rồi còn có chút nôn nóng, sau khi hít mấy hơi quả nhiên giảm bớt không ít.

Nghe thấy Nhiếp Vân nói vậy, Dịch Thanh hít sâu mấy hơi, cảm thấy tâm tình nóng nảy thoáng cái trở nên lắng đọng. Hai mắt nàng không khỏi sáng ngời.

- Ha ha.

Nhìn thấy bộ dáng của nàng như vậy, Nhiếp Vân cười một tiếng.

- Được rồi, liên tục phi hành vài ngày đoán chừng đã mệt, ngươi ở đây nghỉ ngơi đi.

- Được.

Nghe Nhiếp Vân nói tới nghỉ ngơi, sắc mặt Dịch Thanh thoáng cái trở nên đỏ bừng. Đường đường là cường giả Pháp lực cảnh, thoáng cái đã biến thành nữ hài thẹn thùng nhà bên, hai tay xoa chéo áo, thanh âm như là muỗi kêu.

- Nơi này chỉ có một giường, nếu không... Ngươi cũng lên đi... Ta... Ta không ngại.

- Cùng lên sao? Khục khục...

Nghe thấy nữ tử này nói vậy, sắc mặt Nhiếp Vân thoáng cái trở nên cổ quái, thiếu chút nữa bị nước miếng của chính bản thân làm so sặc chết.

Theo lời hắn nghỉ ngơi chỉ là tu luyện mà thôi, cường giả Bí cảnh vốn không cần ngủ. Sao nghe lời Dịch Thanh nói lại giống như có hàm nghĩa khác như vậy chứ?

Đổ mồ hôi, tuy rằng hắn là chính nhân quân tử, nhưng cũng là nam nhân. Hơn nữa nàng lại xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ nàng không sợ mình trực tiếp xử nàng tại chỗ hay sao?

Nghĩ vậy hắn quay đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy một tia khẩn trương trong mắt Dịch Thanh.

Mà ở chỗ sâu trong sự khẩn trương kia lại có một tia chờ mong yếu

ớt...

- Ta còn có việc muốn đi ra ngoài một chuyến, ngươi tự mình nghỉ ngơi đi.

Tuy rằng là nam nhân bình thường, thân thể cũng không thành vấn đề nhưng mà Nhiếp Vân vẫn lắc đầu, quay người rời đi. Cảm tình kiếp trước hắn còn chưa xử lý tốt, kiếp này vẫn không nên lưu tình a.

Thấy thiếu niên rời đi có chút chật vật, khóe miệng Dịch Thanh nở nụ cười. Tuy nhiên trong mắt nàng lại hiện lên vẻ ảm đạm, thở dài sâu kín một tiếng.

Thiếu niên này từ lúc bắt đầu ở hoang dã cứu nàng thì đã tiến vào trong lòng nàng rồi. Tuy rằng cái gọi là anh hùng cứu mỹ nhân đã cũ, nhưng mà lực sát thương vẫn không tệ. Trên thực tế đoạn đường này đồng hành, phần cảm giác đặc thù kia lại càng thêm nồng đậm.

Từ nhỏ tới lớn bởi vì nàng là thiên phú đặc thù cho nên thực lực viễn siêu người cùng lứa. Cho tới nay còn chưa có nam nhân nào tiến vào được trong mắt nàng. Thế nhưng nam nhân này chẳng những thực lực mạnh mẽ mà thiên phú cũng như nàng. Chỉ bằng vào điểm này đã được nàng tán thành.

Tuy nhiên... Hoa rơi cố ý, nước chảy vô tình. Thiếu niên này dường như chỉ coi nàng là một bằng hữu bình thường... Mà hắn, cho dù hắn không có nói rõ ra điều gì, nhưng mà từ trong mắt đối phương nàng có thể nhận ra được, nhất định đối phương có người trong lòng.

- Ta sẽ cố gắng tu luyện, làm cho ngươi chính thức coi trọng ta. Để cho ngươi biết ta không chênh lệch với người khác.

Bàn tay trắng như ngọc của nàng khẽ xiết chặt, miệng hừ nhẹ một tiếng. Trong đôi mắt sáng lóe lên vẻ kiên định.

Từ nhỏ tới lớn, đồ mà Dịch Thanh muốn còn chưa bao giờ không chiếm được.

- Ài.

Ra khỏi phòng, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Cũng không phải là hắn không thích nữ nhân, mà là trước khi chuyện đệ đệ còn chưa triệt để giải quyết thì hắn tuyệt đối sẽ không muốn phương diện này. Lại nói, còn có nàng...

------oOo------

Chương 514: Tài phú (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhớ tới nàng, trong lòng Nhiếp Vân lần nữa đau xót.

- yên tâm đi, rất nhanh ta sẽ trở lại tìm nàng.

Hừ nhẹ một tiếng, thân thể Nhiếp Vân thoáng cái chui vào trong Tử Hoa động phủ.

Sưu một cái, thân ảnh hắn biến mất tại chỗ.

Khi vừa mới có được Tử Hoa động phủ, Tử Hoa đạo nhân đã từng lưu lại bát đại kiếm pháp, phân biệt đặt ở tám cung điện. Chỉ khi nào hắn đạt tới Đoạt Thiên tạo háo Bí cảnh mới có thể mở ra.

Trước đó một đường đi về phía trước, còn chưa đi qua xem. Hiện tại vừa vặn có thời gian, nhìn xem Tử Hoa đạo nhân lưu lại cho mình cái gì.

- Tám cung điện, đạt tới Pháp lực cảnh là có thể mở ra cung điện đầu tiên. Đạt tới Nguyên Thánh cảnh có thể mở ra cái thứ hai. Hiện tại ta đã là Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong. Để xem trong cung điện đầu tiên có bảo bối gì.

Trong lòng nghĩ vậy thì đã đi tới trước cung điện. Bàn tay to lớn mang theo pháp lực hùng hậu rót vào trong cánh cửa đá.

Roẹt Roẹt Roẹt...

Cánh cửa đá từ từ mở ra.

Sưu sưu sưu..

Cửa đá vừa mới mở ra, một đạo kiếm khí lập tức từ sau cửa đâm tới, lăng lệ mà ác liệt, cao ngạo, còn mang theo một cỗ sát cơ lạnh lẽo.

Nhiếp Vân biết rõ đây là chiêu khố mà Tử Hoa đạo nhân lưu lại để khảo nghiệm hậu nhân.. Tính nguy hiểm không lớn, nhưng mà chỉ cần không phòng bị, hơi không cẩn thận nhất định sẽ bị thương.

- Tốt.

Một tiếng thét dài vang vọng, Nhiếp Vân cũng ngưng tay làm kiếm, điểm ra một chỉ đón kiếm quang.

Pháp lực tạo thành khí kình, lập tức xuyên qua không gian va chạm với kiếm quang đâm tới.

Đinh đinh đinh...

Thanh âm giòn vang liên tiếp vang vọng, khí kình và kiếm quang va chạm tạo thành từng tia lửa trên không trung, sáng chói mắt vô cùng.

Ở ngoài Kiền Khánh tông, Nhiếp Vân vô ý thức tu luyện kiếm thuật bảy ngày bảy đêm, lý giải về kiếm thuật có khả năng không bằng thiên tài kiếm đạo của bát đại tông môn. Nhưng mà lại cao hơn người bình thường quá nhiều.

Kiếm quang đâm tới dù cho uy lực không kém, nhưng mà đối với hắn mà nói, muốn ngăn cản cũng không thành vấn đề.

Két.

Dường như biết rõ Nhiếp Vân ngăn cản kiếm quang cho nên cửa

đá chậm rãi mở ra. Ở phía trước mắt hắn có một bộ kiếm pháp cao ngạo.

Trên vách tường vẽ một đóa hoa mai kiêu ngạo, đứng sừng sững trong gió tuyết, lạnh lẽo bức người, một thân ngông nghênh.

Bức tranh này chỉ có rải rác vài nét bút, nhưng mà lại thể hiện ra toàn bộ hàm xúc của hoa mai, khiến cho người ta nhìn vào không nhịn được vỗ tay khen hay một tiếng.

Dưới hoa mai là khẩu quyết của một bộ kiếm pháp. Kiếm ý thông huyền, mang theo khí tức cô độc mà quạnh quẽ, vừa nhìn đã có cảm nhận được một cỗ ngạo ý đập vào mặt.

- Hàn đông mai hương... Kiếm pháp tốt.

Nhìn thấy cái tên của kiếm pháp, Nhiếp Vân không nhịn được thấp giọng hô lớn.

Bộ kiếm pháp này giống như là thích khách tuyệt thế, từng chiêu mang theo khí tức cao ngạo, lạnh lẽo. Giống như là đóa mai vàng trong trời đông giá rét, độc lập, phong tuyết, kiệt ngạo bất tuân.

- Nếu như đem bộ kiếm pháp này truyền cho đệ đệ, nhất định đệ đệ sẽ cao hứng...

Nhớ tới đệ đệ, quả thực bộ kiếm pháp này rất thích hợp với đệ ấy, kiên trì vì mộng tưởng, dù là bách hoa cũng không quan tâm, một mình ở một phương cũng can tâm tình nguyện.

Không có ý tranh giành xuân, mặc cho hoa thơm cỏ lạ ghen ghét.

Tuy rằng thưa thớt nhưng lại có mùi hương riêng biệt.

Đây mới là đệ đệ hắn.

- Không cảm nhận được cảm giác lạnh thấu xương thì sao có được mùi mai xông vào mũi chứ? Bộ kiếm pháp này gọi là Hàn đông mai hương, để ta thử xem.

Miệng thét dài một tiếng, Huyền Ngọc chi kiếm trong lòng bàn tay khẽ vung vẩy, kiếm quang bắn ra bốn phía, bắn ra vẻ cao ngạo vô tận, phối hợp với tâm tình tưởng nhớ đệ đệ của Nhiếp Vân lập tức thông hiểu đạo lý.

Ầm ầm.

Kiếm pháp được Nhiếp Vân luyện thành, vách tường đối diện lần nữa từ từ mở ra, làm lộ ra một đại điện rộng lớn.

Bước một bước vào trong đại điện mới liếc mắt nhìn qua, Nhiếp Vân không nhịn được hô hấp trở nên dồn dập.

Chỉ thấy trong đại điện sáng chói mắt, chất đầy linh thạch. Linh thạch hạ phẩm, linh thạch trung phẩm, thậm chí còn có linh thạch thượng phẩm. Số lượng không dưới ngàn vạn, rậm rạp chằng chịt.

Hơn một ngàn vạn linh thạch?

Coi như là tuyệt thế cường giả của một trong bát đại tông môn cũng không thể thoáng cái cầm ra nhiều tài phú như vậy được.

Nhiếp Vân cảm thấy đầu óc mê muội, không dám tin tưởng.

- Có những linh thạch thượng phẩm này, có thể vận dụng Yêu Thánh cổ thi một cách hoàn mỹ. Tuy rằng hiện tại cho dù cổ thi dùng toàn bộ thực lực cũng chưa hẳn là đối thủ của ta, nhưng nếu như bất ngờ đánh lén, cũng coi như là trợ lực không kém.

Nhìn thấy linh thạch thượng phẩm đầy đất, Nhiếp Vân nắm chặt tay.

Trước đó hắn vẫn muốn tìm linh thạch thượng phẩm, nhưng mà thủy chung không có tìm được. Dù sao loại linh thạch này thực sự quá ít. Cho dù là Dịch gia, Giang gia, hai gia tộc như vậy cũng không có lấy một khỏa.

Có linh thạch Thượng phẩm, Yêu thánh cổ thi có thể xuất ra mười thành thực lực. Cho dù khi Yêu thánh cổ thi còn sống bất quá chỉ là cường giả Bất Hủ cảnh đỉnh phong, cho dù phát huy toàn bộ thực

lực cũng không phải là đối thủ của hắn. Nhưng mà bởi vì có thiên phú Huyết đồng sư, nếu như dùng để đánh lén thì mọi việc đều thuận lợi.

Hơn nữa đạt tới Bất Hủ cảnh, mật độ cơ bắp so với hắn hiện tại còn mạnh mẽ hơn không ít. Một khi tiến vào những nơi đặc thù, so với bản tôn còn an toàn hơn nhiều.

Ở ngoài cửa thạch thất của Nghiễm Minh Tử, Yêu thánh cổ thi đã bị Nguyên Hằng trưởng lão đánh cho sắp hỏng. Trước đó hắn thu nó vào trong Nạp vật đan điền, mấy ngày nay khi kích phát Kình Thiên toa cũng dùng trị liệu chi khí chữa trị nó một đoạn thời gian ngắn, cũng đã chữa trị không sai biệt lắm.

- Đáng tiếc nơi này không có linh thạch tuyệt phẩm.

Nếu như có, cũng có thể mượn linh khí trong đó một hơi đột phá tới Bất Hủ cảnh a.

Cẩn thận quan sát một vòng, Nhiếp Vân không có phát hiện ra linh thạch tuyệt phẩm cho nên đành lắc đầu.

Linh thạch tuyệt phẩm càng thêm trân quý, cơ bản chỉ có trong bát đại tông môn mới có. Nếu như nơi này có thì hắn hoàn toàn có thể mượn linh khí thuần hậu bên trong, một lần hành động đột phá bình cảnh trước mắt.

Cường giả Nguyên Thánh cảnh muốn đột phá sử dụng linh thạch trung phẩm đã đủ. Mà tích lũy của Nhiếp Vân quá mức hùng hậu, coi như là linh thạch thượng phẩm cũng không có chút tác dụng nào.

------oOo------

Chương 515: Tài phú (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy rằng nguyên khí đan điền có hấp thu thêm linh khí... Nhưng mà

loại linh khí này đối với việc đột phá cảnh giới lại vô dụng. Nếu không chân khí, pháp lực của Nguyên khí sư không thiếu. Mỗi một cấp đột phá có thể trực tếp đạt tới Bí cảnh bát, lục trọng, đứng ở đỉnh phong thế giới này a.

- Khoản tài phú này có thể so với một tông môn. Trước đó đang lo lắng không có tiền đi đấu giá linh hồn thể, ngủ gật lại gặp được chiếu manh, quả thực kịp thời a.

Nhiếp Vân cưỡng ép ngăn chặn sự hưng phấn trong lòng.

- Đi cung điện thứ hai nhìn xem có thứ gì.

Đạt tới Nguyên Thánh cảnh đã có thể mở ra cung điện thứ hai. Vừa vặn đi qua xem có thứ gì hay ho hay không.

Gian nan rời mắt khỏi đống linh thạch trong điện, Nhiếp Vân đi về phía cung điện thứ hai.

Cũng giống như cung điện thứ nhất, một khi mở cửa là có một đạo kiếm khí đánh ra.

Đạo kiếm khí này hoàn toàn khác với đạo trước đó, mang theo sự ấm áp của mùa xuân, giống như một cơn gió xuân thổi qua, hòa tan tuyest trê mặt đất.

Kiếm chiêu, Xuân hồi đại địa.

Chiêu này thi triển ra giống như khắp nơi đều là sinh cơ ngập trời, khắp nơi đều là ý xuân. Trên thực tế, sau khi học được chiêu này Nhiếp Vân mới biết được sự đáng sợ của nó. Chỗ nhìn như sinh cơ dạt dào nhất lại là chỗ thường thường có sát cơ hung mãnh nhất.

Sinh cơ tới cực hạn là tử vong. Tới cuối cùng tử vong lại là sinh.

Sinh tử tương liên, phúc họa tương phùng.

Một kiếm đánh ra giống như là thái cực đồ. Sinh tử biến hóa trong nháy mắt, một khi không phán đoán ra được nhất định sẽ chết.

Chiêu kiếm pháp này Nhiếp Vân tốn thời gian dài hơn để học. Gần một giờ hắn mới thông hiểu toàn bộ đạo lý.

Két.

Kiếm chiêu học thành, cửa đá đại điện thứ hai ầm ầm mở ra.

- Để xem bên trong là gì.

Thả người đi vào, liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân không còn kinh hỉ là mà có chút điên cuồng. Đại thủ bút nha, là đại thủ bút chính thức.

Khó trách vị Hoa đại nhân kia liều mạng già cũng muốn đoạt được động phủ này. Thực sự quá kinh người.

- Là Tạo Hóa linh dịch? Không ngờ lại nhiều Tạo Hóa linh dịch như vậy.

Trong đại điện, đập vào mắt là một cái ao nước cực lớn, bên trong tràn ngập một loại chất lỏng. Tùy tiện ném ra một giọt đều có linh khí nồng đậm mà người ta khó có thể tin nổi.

Tạo Hóa linh dịch.

Hoàn toàn là do tạo hóa chi khí tạo thành linh dịch.

Loại linh dịch này so với Nguyên tinh linh dịch còn trân quý hơn. Nguyên Tinh linh dịch bất quá chỉ là chân khí hội tụ, mà toàn bộ những chất lỏng này đều là Tạo hóa chi khí tạo thành.

- Thứ này trước kia quả thực có tác dụng rất lớn với ta. Bất quá sau khi ta trở thành Nguyên khí sư, sẽ không cần dùng... Đáng tiếc a.

Cao hứng một hồi, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Kỳ thực thứ này trong mắt hắn còn không bằng linh thạch trong đại điện đầu tiên.

Cũng không phải nói là những linh dịch này không có trận quý bằng linh thạch. Mà Nhiếp Vân thân là Nguyen khí sư đã sớm có được

Tạo hóa chi khí vô cùng vô tận. Tạo hóa linh dịch dù có trân quý tới đâu, đối với hắn mà nói cũng không có tác dụng quá lớn.

- Tuy nhiên thứ này có thể để cho phụ mẫu sử dụng. Nếu như bọn họ sử dụng thứ này tiến bộ nhất định sẽ rất nhanh.

Cảm giác thất lạc trong lòng chợt lóe lên rồi biến mất. Nhiếp Vân lạnh nhạt cười.

Tạo hóa linh dịch hắn không thể dùng, nhưng mà hoàn toàn có thể để cho người thân dùng. Cho tứ đại yêu sủng dùng, một khi sử dụng, hấp thu Tạo hóa linh dịch hoàn toàn không có bất kỳ tác dụng phụ nào, chỉ cần lúc tu luyện không sinh ra tâm ma thì tốc độ tấn cấp của phụ mẫu tuyệt đối sẽ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

- Ồ, đúng rồi, mang cho Dịch Thanh một chút a.

Lấy một hồ lô ngọc trong Nạp vật đan điền ra, tiện tay múc đầy, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái đã từ trong Tử Hoa động phủ đi ra.

- Thiếu gia, tin tức mà người muốn ta đã tìm tới.

Đi ra khỏi Tử Hoa động phủ, còn chưa trở lại phòng thì đã nghe thấy tiếng kêu của tiểu nhị từ một bên đi tới.

- Vào trong rồi nói tiếp.

Nói một tiếng, Nhiếp Vân đẩy cửa rồi vào phòng. Tuy nhiên, vừa mới đi vào thì hai mắt hắn lập tức trợn tròn lên.

Cạch một tiếng, cửa lần nữa đóng lại, hắn mở miệng thở dốc, mặt đỏ lên.

- Không... Không phải chứ?

Nàng... Không ngờ nàng lại không mặc y phục.

Hai mắt Nhiếp Vân trợn tròn xoe, cả người cứng ngắc tại chỗ như cương thi vậy.

Mới vừa vào cửa hắn đã nhìn thấy một thân thể trần trụi mà mềm mại, da thịt trắng như hổ phách, bóng loáng, mái tóc đen nhánh rũ xuống vai nàng. Trước ngực nhô cao, mượt mà, hai hạt anh đào đỏ tươi, vòng eo xinh xắn, nhỏ. Cái đùi ngọc uyển chuyển, bóng loáng, thon dài, xinh đẹp không nói nên lời.

Không ngờ Dịch Thanh vừa mới tắm rửa xong, còn chưa mặc y phục.

Cùng với Nhiếp Vân ở trong Kình Thiên toa di chuyển bảy, tám ngày. Bởi vì nam nữ khác biệt cho nên có chỗ không tiện, Dịch Thanh không có tắm rửa. Lúc này thấy Nhiếp Vân rời đi, nàng cảm thấy tâm tình có chút nôn nóng, cũng không có tâm tu luyện cho nên mới gọi người chuẩn bị một thùng nước nóng tắm rửa. Không ngờ vừa mới tắm rửa xong, còn chưa kịp mặc y phục thì Nhiếp Vân đã đẩy cửa vào.

Nhiếp Vân mới từ trong Tử Hoa động phủ đi ra, trong lòng không có chuẩn bị gì, Dịch Thanh thì lại càng không. Hai người thoáng cái đụng mặt, hơn nữa nữ tử lại là người trần như nhộng, trong sát na kia khuôn mặt hai người đều trở nên đỏ hồng.

Nhiếp Vân càng khó chịu, kích thì từ lần đầu tiên nhìn thấy người khác giới trần truồng tập kích vào đầu hắn. Cảm giác thị giác trùng kích mãnh liệt khiến cho đầu óc hắn có chút choáng váng.

Vừa rồi may mắn mà hắn đóng cửa nhanh, tiểu nhị kia còn chưa đi tới. Bị một mình hắn xem xuân quang đã đủ làm cho nữ nhân người ta thẹn thùng rồi. Nếu như để cho người thứ hai nhìn thấy nữa, đoán chừng ngay cả tâm tư muốn chết cũng có a...

- Được rồi, vào đi.

Đứng ngoài cửa một lúc, Nhiếp Vân chợt nghe thấy thanh âm tinh tế từ bên trong truyền ra, như là muỗi kêu vậy.

- Vào đi.

Hắng giọng, Nhiếp Vân đẩy cửa vào.

Mặc dù có chút ngại ngùng, nhưng mà cũng nên đối mặt, cũng không thể liếc nhìn nàng một cái rồi cả đời không qua lại với nhau a.

Lúc này Dịch Thanh mặc bộ y phục màu đỏ tím, bao quanh thân thể hoàn mỹ, dáng người gợi cảm của nàng. Trên mái tóc đen nhánh thi thoảng còn có giọt nước nhỏ xuống, cả người như là một tiên tử thanh thuần, không thể xâm phạm.

- Ta không biết ngươi trở lại nhanh như vậy cho nên mới tắm rửa một chút...

------oOo------

Chương 516: Tấn chức tập thể (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dịch Thanh không giải thích thì thôi, vừa mới giải thích thì Nhiếp Vân lại lần nữa nhớ tới hình thể hoàn mỹ, không tỳ vết của nàng. Hắn cố nén xúc động mở ra Thiên nhãn xuyên qua y phục nhìn vào bên trong mà ngồi xuống.

Thiên nhãn thiên phú có công năng thấu thị, hoàn toàn có thể nhìn thấu y phục.

- Ta biết.

Nhắm mắt lại, điều chỉnh một chút, ánh mắt Nhiếp Vân lần nữa khôi phục lại thanh tịnh, không quan tâm tới Dịch Thanh nữa, mà gọi tiểu nhị một tiếng, bảo hắn đi vào.

- Thiếu gia, đây là thẻ khách quý của hai người.

Tiểu nhị đi tới, hắn biết rõ cái gì mình nên xem, cái gì không nên. Hắn cúi đầu xuống rồi mới đưa qua hai tấm ngọc bài không lớn.

- Ồ? Ngươi có nhận được tin tức gì không?

Tiếp nhận ngọc bài, Nhiếp Vân thu vào Nạp vật đan điền rồi hỏi.

- Ta nhận được một ít tin tức, là về Linh Hồn thể.

Tiểu nhị dường như biết Nhiếp Vân đặc biệt quan tâm tới Linh hồn thể cho nên cố ý nghe ngóng tin tức này nhiều hơn một chút.

- Nghe nói linh hồn thể này có rất nhiều người có hứng thú, thậm chí ngay cả người Nguyên Tâm tông cũng tới. Nghe nói người đến và Tính Nguyên trưởng lão, thực lực Lĩnh vực cảnh sơ kỳ, vô cùng lợi hại.

- Tính Nguyên trưởng lão của Nguyên Tâm tông? Lĩnh vực cảnh sơ kỳ?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Loại tông môn như Nguyên Tâm tông, chưởng giáo chỉ sợ cũng chỉ là Lĩnh vực cảnh đỉnh phong mà thôi. Thế nhưng hiện tại lại phái một gã cường giả Lĩnh vực cảnh sơ kỳ tới đây, xem ra là bắt buộc phải có được Linh hồn thể.

Ở Phù Thiên đại lục, Pháp lực cảnh chỉ có thể coi là nhân vật tầm thường. Nguyên thánh cảnh mới có thể được xưng là người nổi danh. Bất Hủ cảnh sơ kỳ thì là tồn tại đỉnh phong trong một thành thị tam lưu. Về phần cường giả Lĩnh vực cảnh, tuyệt đối có thể tính là bá chủ một puhowng, có thể khai tông lập phái.

- Đúng vậy, ta cũng nghe người khác nói mà thôi. Rốt cuộc có phải tin tức thật hay không ta cũng không rõ cho lắm.

Lúc nói chuyện tiểu nhị cũng biết chừa đường lùi cho mình.

- Được rồi, không tệ. Tin tức này của ngươi rất tốt, đây là phần thưởng cho ngươi.

Tiện tay ném ra một túi linh thạch hạ phẩm, Nhiếp Vân tiếp tục hỏi vài câu. Tiểu nhị còn nói tới mấy tin tức nội tình gì đó. Tuy nhiên những thứ này đều không khiến cho hắn chú ý. Hỏi một lúc cảm

thấy không còn tin tức đặc thù gì cho nên hắn mới phất tay ý bảo tiểu nhị rời đi.

Mặc kệ có phải Nguyên Tâm tông kia phái ra Nguyên Tính trưởng lão gì hay không, chuyện này nhất định phải chú ý. Tuy nhiên, cũng không sao cả. Thực lực của hắn hiện tại cho dù là cường giả Lĩnh vực cảnh sơ kỳ tới cũng có thể một tát đánh chết, không có gì thương lượng.

- Ngươi muốn đi tham dự đấu giá hội hay sao?

Thấy thiếu niên ngồi trầm tư tại chỗ, Dịch Thanh nhẹ nhàng hỏi.

- Đúng vậy, trong đấu giá hội này có thứ ta muốn.... Không nói những chuyện này nữa, ở đây ta có một ít tạo hóa linh dịch, có lẽ đối với ngươi có tác dụng không nhỏ. Hiện tại tu luyện đi. Để ta xem có thể giúp ngươi tấn chức hay không.

Nhiếp Vân lấy hồ lô linh dịch ra, tiện tay đưa cho nàng.

- Tạo hóa linh dịch?

Mở hồ lô ra, nhìn thấy tạo hóa linh khí nồng đậm bên trong, Dịch Thanh giật mình.

- Đây là một giọt Linh Tê tuyền thủy, có thể khiến cho khí huyết của người ta vận hành với tốc độ nhanh hơn gấp mười lần. Hiện tại ta cho ngươi phục dụng, sau khi tốc độ vận hành khí huyết nhanh hơn thì có thể phục dụng tạo hóa linh dịch.

Ngón tay khẽ điểm, một giọt linh dịch giống như thủy ngân xuất hiện trong không trung, bên trên tỏa ra khí tức khiến cho người ta hưng phấn.

Linh Tê tuyền thủ y phối hợp sử dụng với Tạo hóa linh dịch là chuyện mà Nhiếp Vân vừa mới nghĩ tới. Hiệu quả thế nào hắn cũng không biết, tuy nhiên hai thứ này đều là bảo bối hiếm thấy, chắc có lẽ sẽ không có vấn đề gì.

Lại nói, có hắn ở đây, cho dù có xảy ra vấn đề thì cũng có thể kịp

thời uốn nắn, tuyệt đối không thể để cho Dịch Thanh xuất hiện tình trạng tẩu hỏa nhập ma.

Độ phù hợp tới mười thành với Linh Tê tuyền thủy khiến cho hắn có thể khống chế tuyền thủ cho người khác sử dụng.

- Được.

Mặc dù Dịch Thanh không biết chất lỏng mà Nhiếp Vân bắn ra là gì, nhưng mà xuất phát từ sự tin tưởng với hắn nên nàng vẫn gật đầu.

Ngón tay bắn về phía trước, Linh Tê tuyền thủy hóa thành một đạo lưu quang bắn vào miệng nàng.

Bằng vào độ khống chế mười phần của Nhiếp Vân đối với Linh tê tuyền thủy, bàn tay lớn phất về phía người nàng. Linh dịch triệt để lan tràn, trong nháy mắt ở trong người Dịch Thanh có một cỗ lực lượng đặc thù dâng lên.

- Phong ấn gia trì.

Tiện tay bố trí mấy đạo phong ấn chung quanh, phòng ngừa Tạo hóa linh dịch bị tiết lộ, bàn tay lớn lại mở nắp bình ngọc ra. Linh dịch tức thì phun ra ngoài.

- Nhanh chóng vận chuyển công pháp, hấp thu Tạo hóa linh dịch.

Thấp giọng quát một tiếng, ngón tay Nhiếp Vân liên tục bắn, trong chốc lát linh dịch nồng đậm đã bị phân thành những sương mù thật nhỏ, dưới sự khống chế của tinh thần lực cường đại, mỗi một giọt đều nhắm vào một huyệt đạo của Dịch Thanh.

Vô số huyệt đạo toàn thân nàng được linh khí nồng đậm bao phủ, bách xuyên hội tụ, pháp lực trong khí hải lập tức sinh ra biến hóa nghiên trời lệch đất.

Ầm ầm.

Lập tức, khí tức của Dịch Thanh nhanh chóng bạo tăng.

Răng rắc.

Răng rắc.

Không có bất kỳ ngăn cản nào, rất nhanh Dịch Thanh đã liên tục đột phá hai cấp, đạt tới Pháp Lực cảnh đỉnh phong.

Từ Pháp Lực cảnh sơ kỳ nhanh chóng tới Pháp lực cảnh đỉnh phong. Dựa theo tốc độ tu luyện của nàng, dưới tình huống bình thường không có sáu bảy năm tuyệt đối khó có thể thành công. Mà bây giờ liên tiếp đột phá, ngay cả nửa canh giờ cũng chưa tới làm cho khuôn mặt nàng đỏ hồng, khó mà tin nổi.

- Ta đã đột phá rồi sao?

Đứng dậy, cảm ứng được pháp lực bành trướng trên người, Dịch Thanh cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi.

- Linh Tê tuyền thủy lần đầu tiên sử dụng quả nhiên hiệu quả tốt nhất. Nếu như sử dụng tiếp hiệu quả sẽ không còn tốt nữa. Về sau muốn đột phá Pháp Lực cảnh vẫn nên dựa vào bản thân mình thì hơn. Được rồi, ngươi vừa mới tấn chức, vẫn nên củng cố một chút đi.

Nhiếp Vân cười nói một câu, sau đó quay người rời khỏi phòng.

Lần này hắn cũng không về Tử Hoa động phủ mà là đi ra Hồng Tân lâu, nhanh chóng đi ra ngoài, lại rời khỏi Bạch Nham thành.

Rời khỏi ánh mắt mọi người, Nhiếp Vân một đường phi hành, trong chốc lát đã tìm được một sơn cốc trống trải. Hắn khẽ đảo tay, đưa đám Tiểu Phong và chúng thú ra khỏi Tử Hoa động phủ.

------oOo------

Chương 517: Tập thể tấn chức (Hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chủ nhân.

Tiểu Phong và chúng thú đang tu luyện trong Tử Hoa động phủ, linh khí so với Phù Thiên đại lục còn dồi dào hơn, thực lực càng thêm củng cố. Nhất là Tiểu Đồng, Tiểu Hổ, Hắc Nham. Thực lực ba tiểu tử này đều mơ hồ đạt tới Chí tôn cực hạn, tùy thời đều có thể đột phá.

- Trước kia ta từng nói qua sẽ khiến cho các ngươi đạt tới Bí cảnh, mà hiện tại là lúc ta thực hiện lời hứa của mình.

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân đem ba giọt Linh Tê tuyền thủy đánh vào trong miệng Tiểu Đồng, Tiểu Hổ, Hắc Nham. Đồng thời bàn tay liên tục vung vẩy, trong cung điện thứ hai lại có mấy đạo Tạo hóa linh dịch bị rút ra, điên cuồng rót vào trong cơ thể tam thú.

Ầm ầm.

Tam thú vốn đã đạt tới cực hạn Chí tôn, chênh lệch chỉ còn cơ hội đột phá mà thôi. Hiện tại dưới Linh tê tuyền thủy gia trì, tốc độ khí huyết vận hành lập tức tăng lên gấp chục lần. Hơn nữa lại có Tạo Hóa chi khí sung túc, trong nháy mắt cơ thể tam thú đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, lực lượng đột phá gông cùm, tăng lên gấp bội.

- Bí cảnh.

- Đây là Đoạt Thiên Tạo hóa bí cảnh sao? Ha ha, ta đột phá rồi.

Tiểu Hổ thét dài một tiếng, ngửa mặt lên trời rồi bay lên.

- Ta cũng có được thực lực Đoạt Thiên tạo hóa bí cảnh.

Tiểu Đồng cũng thét lên một tiếng.

- Hắc hắc, lực lượng này thật mạnh.

Đôi mắt đen hiện lên vẻ hưng phấn.

Tam thú nhảy lên không trung, kiếp vân rít gào xuất hiện.

Khí hải cảnh tấn cấp lên Bí cảnh, chỉ cần có gông cùm đều có Thiên địa đại kiếp nạn. Đây cũng goi là Đoạt Thiên tạo hóa đại kiếp nạn, không độ qua được nhất định sẽ chết.

Tuy nhiên cũng có ngoại lệ, tựa như Tề Đào trước đó, hắn ta chính là lão quái vật trùng kích bí cảnh thất bại. Cái gọi là trùng kích Bí ảnh thất bại chính là không có vượt qua được đại kiếp nạn Thiên Địa tạo hóa.

Khi Nhiếp Vân tấn chức lên Bí cảnh cũng không có kiếp số, đây không phải là vì Cửu Chuyển Niết Bàn công của hắn đặc thù, mà là do pahsp quyết vô danh. Lần trước khi pháp quyết vô danh mở rộng đan điền, phá tan gông cùm Bí cảnh, gông cùm của hắn không có, đương nhiên sẽ không có bất luận kiếp số gì xuất hiện.

Tại sao lại xuất hiện tình huống này, tới bây giờ Nhiếp Vân còn chưa hiểu rõ được.

Tuy nhiên đã không rõ ràng thì cũng không nghĩ làm gì nữa. Bởi vì bây giờ không phải là lúc suy nghĩ những chuyện này, kiếp vân bắt đầu hình thành trên không trung, vô số sấm sét đều có thể tùy thời đánh xuống.

Ba người đồng thời độ kiếp, kiếp số không phải là gia tăng đơn thuần, mà là tăng lên gấp đôi. Đại kiếp nạn đoạt thiên tạo hóa hiện tại so với kiếp số tấn cấp còn lớn hơn, người bình thường căn bản không có cách nào vượt qua.

- Thật mạnh.... Chủ nhân, ba bọn chúng đồng thời đột phá, hỏng bét. Loại kiếp số này căn bản không có cách nào vượt qua được. Một khi bị đánh trúng, bọn chúng đều phải chết...

Tiểu Phong phía dưới nhìn thấy kiếp vân trên không trung, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, toàn thân lạnh run.

Kiếp số lúc trước của hắn ngay cả một phần mười hiện tại cũng không bằng, mà khi đó hắn thiếu chút nữa bị sấm sét đánh chết tươi. Kiếp vân khổng lồ như vậy, tam đại yêu sủng của chủ nhân căn bản không có khả năng vượt qua được.

Không vượt qua được sẽ chết.

Chủ nhân sao lại không cẩn thận như vậy chứ? Để ba bọn chúng đồng thời đột phá, dẫn tới đại kiếp nạn như vậy?

- Yên tâm đi, bọn chúng không đối phó được với kiếp vân này thì ta sẽ ra tay.

Thấy Tiểu Phong kích động như vậy, Nhiếp Vân cười, lắc đầu nói.

- Người ra tay? Không được a chủ nhân. Đại kiếp nạn Thiên địa đều phải dùng thực lực bản thân vượt qua. Tuy rằng thực lực của người hiện tại rất mạnh, nhưng mà cũng không thể tiêu diệt được kiếp vân lớn như vậy. Một khi thất bại nhất định sẽ gặp cắn trả càng thêm mạnh mẽ, như vậy người cũng không trốn thoát được...

Nghe thấy Nhiếp Vân nói vậy, Tiểu Phong thiếu chút nữa bị dọa cho chết ngất.

Đại kiếp nạn Đoạt Thiên tạo hóa cơ hồ không ai dám nhúng tay vào, bởi vì thiên kiếp không phải như những vật khác. Một khi ngươi không có cách nào thoáng cái tiêu diệt nó, nhất định nó sẽ càng lúc càng lớn, quấn lấy ngươi, khổ không thể tả.

Đến lúc đó chẳng những đám Tiểu Hổ phải chết mà ngay cả chủ nhân hắn cũng lọt vào thiên kiếp cắn trả, sống không bằng chết.

- Ha ha.

Nghe thấy Tiểu Phong la lên, Nhiếp Vân cũng không khẩn trương mà cười nhạt một tiếng, lại đột nhiên đưa tay ra.

Ầm ầm.

Chưởng ấn cực lớn của Thiên Địa vô lượng đập về phía kiếp vân trên không trung.

Roẹt.

Kiếp vân khổng lồ trên không trung dưới công kích của Thiên Địa vô lượng, trong nháy mắt đã triệt để biến mất, bị đánh cho xơ xác. Bầu trời mới vừa rồi còn u ám trong nháy mắt lại trở thành trời xanh thông thoáng.

- Cái này... Kiếp vân lớn như vậy lại bị chủ nhân dùng một chiêu đập tan? Chuyện này... Chuyện này...

Tiểu Phong liên thục nói hai chữ chuyện này, cả người cũng như sắp phát điên lên.

Kiếp vân lớn như vậy, coi như là cường giả Bí cảnh tam trọng Bất Hủ cảnh đỉnh phong cũng không dám ngạnh kháng. Chủ nhân tiện tay đánh một chưởng là có thể đập nát nó thành mây khói... Đây vẫn còn là con người sao?

Sao chủ nhân lại trở nên lợi hại như vậy?

- Được rồi, đừng có loại biểu lộ như vậy. Trước kia ngươi thôn phệ yêu hạch mà tấn cấp, như vậy sau này muốn tấn cấp sẽ trở nên vô cùng khó khăn. Yên tâm đi, nhất định ta sẽ luyện chế ra đan dược tốt để xóa bỏ tai họa ngầm này của ngươi. Khiến cho ngươi có thể tự do tul uyện, tự do tấn cấp. Chỉ là hiện tại ta phải chờ ngươi tấn cấp tới Pháp lực cảnh đỉnh phong rồi nói sau.

Thấy biểu lộ như sắp điên của Tiểu Phong, Nhiếp Vân cười ha hả, liên tục bắn ra hai giọt Linh Tê tuyền thủy, giống như trước đó, sau đó lại đem Tạo Hóa linh dịch chuyển hóa thành sương mù bắn vào trong cơ thể Tiểu Phong.

Rất nhanh Tiểu Phong cũng giống như Dịch Thanh, thuận lợi đột phá tới Pháp lực cảnh đỉnh phong.

- Chủ nhân.

Chúng thú Tiểu hổ cũng đã triệt để củng cố thực lực Pháp lực cảnh sơ kỳ, bỏ đi thú thân, biến thành hình người.

- Được rồi, thứ mà các ngươi thiếu hiện tại là thi triển và tôi luyện, đợi vận dụng pháp lực thuần thục ta lại nghĩ biện pháp giúp các

ngươi tấn thăng lên tới Pháp lực cảnh đỉnh phong.

Nhiếp Vân gật đầu.

- Đa tạ chủ nhân.

Tam thú liên tục gật đầu, vẻ mặt hưng phấn.

Căn cứ vào thiên phú của chúng thú, đời này có thể đạt tới Chí tôn đỉnh phong đã là cực hạn. Thế nhưng từ khi đi cùng chủ nhân, thực lực chẳng những bạo tăng mà hiện tại càng đạt tới Bí cảnh, khiến cho chúng có cảm giác như cách mấy đời, khó có thể tin tưởng tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

------oOo------

Chương 518: Tập thể tấn chức (Hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được rồi, lần này giúp các ngươi tấn cấp đã tốn hai ngày của ta. Đấu giá hội sắp bắt đầu, nhanh chóng trở về thôi.

Nhiếp Vân cười nói một tiếng, lại lần nữa thu tứ thú vào trong Tử Hoa động phủ. Lúc này hắn mới thả người bay về phía Bạch Nham thành.

Trở lại chỗ ở, nhìn thấy Dịch Thanh đã triệt để củng cố thực lực Pháp lực cảnh đỉnh phong, cả người tinh thần sảng khoái, mang theo vẻ khác thường.

- Ài, ngươi quả thực biết vung tay làm chưởng quầy a. Ngươi rời khỏi đây đã được hơn hai ngày, ta biết vị trí cụ thể của Bạch Nham đấu giá thành, đấu giá hội rất nhanh sẽ bắt đầu. Ta đang định chuẩn bị đi.

Nhìn thấy Nhiếp Vân lúc này mới trở lại, Dịch Thanh lườm hắn rồi bất đắc dĩ nói.

Vốn tưởng rằng hai người thuê một căn phòng là có thể kiều diễm một hồi, không ngờ Nhiếp Vân vừa mới đi là đi mấy ngày... Ngay cả bóng dáng cũng không có nhìn thấy được.

Chẳng lẽ nàng không có mị lực như vậy sao?

- Đi thôi.

Đương nhiên Nhiếp Vân không biết trong lòng nàng nghĩ cái gì, hắn gật đầu, hai người đi xuống Hồng Tân lâu, ngồi trên xe ngựa mà Dịch Thanh đã chuẩn bị từ trước, một đường đi tới Bạch Nham đấu giá thành.

Bạch Nham đấu giá thành là nơi mậu dịch lớn nhất trong Bạch Nham thành, trong thành thị lại có vị trí gần phủ thành chủ. Cả kiến trúc chia làm bảy tầng, trang trí xinh đẹp mà xa hoa. Còn chưa tới đã nhìn thấy dòng người cuồn cuộn, thanh âm huyên náo, phồn hoa không nói nên lời.

- Nhị vị dừng bước, xin lấy ra thư mời.

Chí Tôn đấu giá hội mười năm một lần cơ hồ đều là người có tiền hoặc là có danh tham dự. Nếu như không nhận được thư mời, đừng nói là mua đồ bên trong, ngay cả tư cách bước qua cửa đi vào cũng không có.

- Cho ngươi.

Cổ tay Nhiếp Vân khẽ đảo, lấy ra hai thẻ khách quý.

Nhìn thấy là thẻ khách quý, gã thị vệ cản đường lập tức biến sắc, vội vàng cung kính khom lưng.

- Thiếu gia, tiểu thư, thẻ của hai người là thẻ khác quý, phòng khách quý ở ngay bên tay trái, mời hai vị.

- Được rồi.

Nhiếp Vân gật đầu, lại nhìn gã thị vệ rồi mang theo Dịch Thanh đi vào bên trong.

Kỳ thực thực lực của thị vệ này không kém, có dược thực lực Tiềm Lực bảng Chí Tôn bí cảnh. Người mạnh như vậy lúc còn ở Khí Hải đại lục có thể khai tông lập phái, cho dù lên làm hoàng đế đế quốc cũng không ai dám nói cái gì. Mà bây giờ chỉ là người phục vụ, chênh lệch ở hai nơi quả thực không thể so sánh nổi.

Tuy nhiên, nếu như để cho tên thị vệ này đi tới Khí Hải đại lục, hơn nữa lại cho hắn làm hoàng đế thì đoán chừng hắn ta cũng không muốn đi.

Khí Hải đại lục không có Tạo hóa chi khí, không có cách nào tấn cấp bí cảnh.

Không đạt tới bí cảnh, tuổi thọ sẽ bị hạn chế, rất nhanh sẽ già yếu mà tử vong. So sánh với tinh mạng, cho dù vinh hoa phú quý cao tới đâu cũng không đáng nhắc tới.

Hơn nữa Phù Thiên đại lục linh khí sung túc, Khí hải đại lục thì linh khí mỏng manh. Nếu như bảo người ta qua, quả thực giống như là người đã ở quen biệt thự đầy đủ tiện nghi lại dọn ra chuồng heo ở vậy. Chỉ sợ cho dù kề đao vào cổ đối phương cũng không muốn.

Đây cũng là lý do vì sao một khi cường giả Khí hải đại lục rời đi thì có rất ít người trở về.

- Thực lực những người này đều rất mạnh.

Một đường đi tới phòng khách quý, Nhiếp Vân nhìn thấy toàn bộ đều là cường giả Bí cảnh. Người thực lực kém cỏi nhất cũng đã đạt tới Pháp lực cảnh trung kỳ, mạnh thì là Bất Hủ cảnh.

Không hổ là Bạch Nham thành, cao thủ so với vinh thiên thành còn nhiều hơn.

- Nhị vị, phòng của hai vị là ở đây. Phòng này có cấm chế đặc thù, tinh thần lực của ngươi ngoài không có cách nào dò xét vào được, cũng không nghe được thanh âm của người bên trong, có thể bảo hộ an toàn cho chư vị.

Dựa theo con số ghi trên thẻ khách quý, hai người Nhiếp Vân tìm được phòng ủa mình. Còn chưa có vào thì nhân viên phục vụ đã không ngừng giới thiệu.

Bảo vật động nhân tâm, rất nhiều người bởi vì bị nhìn thấy tướng mạo cho nên dù tốn rất nhiều tiền mua đồ, nhưng mà thường thường sẽ bị người ta theo dõi, giết người đoạt bảo.

Đề phòng loại hiện tượng này cho nên ở ghế khách quý của các phòng đấu giá lớn đầu tiên phải quan tâm tới vấn đề giữ bí mật, bảo vệ thân phận người tham dự đấu giá hội. Nếu như ngay cả an toàn tính mạng của người tham dự đấu giá hội cũng không bảo vệ được, bị người ta tùy ý chém giết. Như vậy còn ai dám tham gia đấu giá nữa chứ?

- Hai vị thiếu gia, tiểu thư. Đấu giá hội chúng ta trước khi đấu giá đấu tiên phải kiểm nghiệm tài phú, tránh cho xuất hiện cảnh tượng ào ào lên giá, làm nhiễu loạn đấu giá. Mặt khác, sau khi tiến vào phòng khách quý cần phải đưa ra trăm vạn linh thạch hạ phẩm làm thứ đảm bảo, nếu như không có càng không thể tham dự đấu giá, mua sắm.

Sau khi mời hai người vào phòng, nhân viên phục vụ kia nói tiếp.

- Được, đây là một trăm khỏa linh thạch thượng phẩm, ngươi thấy đủ chưa?

Bàn tay của Nhiếp Vân phất một cái, trên mặt bàn vang lên tiếng ào ào, đã lập tức xuất hiện trăm khỏa linh thạch thượng phẩm.

Một khỏa linh thạch thượng phẩm bằng một trăm khỏa linh thạch trung phẩm, lại bằng một vạn khỏa linh thạch hạ phẩm.

Giá tiền là đổi như vậy, nhưng trên thực tế linh thạch phẩm chất cao cơ hồ có tiền cũng không mua được.

- Đủ, đủ. Hai vị có tư cách tham dự đấu giá.

Nhìn thấy linh thạch thượng phẩm sáng chói trước mắt, nhân viên phục vụ kia nuốt nước miếng, hai mắt trợn tròn, liên tục gật đầu.

Một trăm khỏa linh thạch thượng phẩm tuy rằng yết giá là một trăm vạn linh thạch hạ phẩm. Nhưng mà giá trị chính thức của nó, cho dù đổi với hai trăm vạn linh thạch hạ phẩm thì cũng có người đi đổi.

Có thể tiện tay xuất ra trăm khỏa linh thạch thượng phẩm mà không nháy mắt lấy một cái, người như vậy tài phú hùng hậu thế nào chứ? Loại người này bằng vào hắn sao có thể nghi vấn tài lực của đối phương chứ?

Đây là ngọc bài ra giá, nếu như hai vị vừa ý với bảo bối nào đó, thông qua cái này ra giá. Một lát nữa khi đấu giá nhị vị sẽ biết.

Cố nén sự kích động trong lòng, nhân viên phục vụ vội vàng chỉ về khối ngọc bài ở phía trước gian phòng, cách ba người không xa.

- Được rồi, ta đa biết rõ, ngươi ra ngoài đi.

Nhiếp Vân liếc mắt nhìn, lại tùy tiện khoát tay với đối phương.

- Vâng.

Nhân viên phục vụ đi ra ngoài.

Loại ngọc bài ra giá này cùng một đạo lý với ngọc bài đưa tin, chỉ cần hắn đưa vào con số trong ngọc bài thì bên kia sẽ xuất hiện, vừa có thể che giấu thanh âm người mua cũng không khiến cho người ta phát hiện ra chấn động tinh thần.

------oOo------

Chương 519: Long cốt thần châu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đấu giá hội bắt đầu.

Ngồi trong phòng một hồi, đấu giá hội dưới một tiếng kêu lập tức được mở màn.

Trên cái đài cao ở giữa có một lão giả đi tới, Nhiếp Vân dùng Thiên nhãn lặng lẽ quan sát một chút. Hắn phát hiện ra lão giả này có được thực lực Bí cảnh tam trọng Bất Hủ cảnh trung kỳ.

Bất Hủ cảnh trung kỳ, chỉ sợ cho dù là ở trong Bạch Nham thành cũng có vị trí không kém. Người thực lực như vậy lại đi ra chủ trì hội đấu giá, xem ra cũng là sợ người ta mạnh mẽ đoạt đồ trong lúc đấu giá.

- Hôm nay là ngày Chí Tôn đấu giá hội mười năm một lần ở Bạch Nham thành chúng ta khai mạc. Những đồ đấu giá đương nhiên cũng là bảo bối quan trọng nhất trong mười năm vừa qua. Hiện tại đấu giá kiện đầu tiên, là một linh binh trung phẩm.

Lão giả này vừa cười vừa nói, giơ một thanh trường kiếm trong tay lên.

Binh khí chia làm binh khí tầm thường và linh binh.

Binh khí bình thường lại chia làm Hoàng, vương, Hầu, Quý, Phàm, năm cấp bậc. Mà linh binh thì khác, phân chia giống như linh thạch vậy, chia làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, tuyệt phẩm.

Linh binh trung phẩm là linh binh mà cường giả Bất Hủ cảnh đỉnh phong mới có thể luyện chế ra được. Cường giả Pháp Lực cảnh bình thường chỉ cần có một kiện là có thể vượt cấp chiến đấu.

- Linh binh này là do Luyện khí đại sư Ngô Dương Tử luyện chế, giá khởi điểm mười vạn linh thạch hạ phẩm.

Lão giả này cười vang.

- Mười vạn linh thạch hạ phẩm?

Ở bên dưới dường như cũng có người bị cái giá này làm cho rung động.

Nhiều linh thạch hạ phẩm như vậy đủ để cho đại gia tộc tiêu dùng cả đời. Mà ở đây chỉ là cái giá của Linh binh trung phẩm mà thôi.

- Mười một vạn.

- Mười hai vạn.

Bắt đầu có người kêu giá, mỗi một lần kêu giá đều mang theo một tia linh hồn chấn động rất nhỏ.

Tuy rằng những linh hồn chấn động này yếu ớt nhưng mà căn bản không có thoát khỏi Thiên nhãn của Nhiếp Vân dò xét.

- Xem ra những người này cũng không an phận. Chỉ là chuyện này cũng rất bình thường, trước khi mua đồ phải xem hàng mới được. Chỉ có nghe qua, cho dù là ai cũng không thể yên tâm nổi.

Trước đó nhân viên phục vụ đã từng nói qua, thông qua ngọc thạch báo giá có thể liên hệ với bên ngoài, không cần phải vận dụng linh hồn lực. Dù sao linh hồn mỗi người không giống nhau, linh hồn lực một khi lan tràn ra ngoài sẽ bị người ta phát hiện, đương nhiên cũng từ đó mà nhận ra người trong phòng là ai.

Nhưng mà đối với đồ vật đúa giá, nếu như không dùng linh hồn lực quan sát một chút, nếu như chỉ nghe giới thiệu tuyệt đối không thể yên tâm. Bởi vậy rất nhiều người đều không cam lòng, ý niệm liên tục lộ ra.

Những cỗ ý niệm này có mạnh có yếu, kém cỏi nhất là Linh cấp sơ kỳ, Linh cấp trung kỳ như Nhiếp Vân vậy.

- Ồ?

Ngay khi Thiên nhãn của Nhiếp Vân tùy ý quan sát thì đột nhiên một đạo linh hồn chấn động tiến vào tầm mắt của hắn, khiến cho hắn ánh mắt hắn lập tức trở nên ngưng trọng.

Cỗ linh hồn chấn động này cũng không phải vừa thô vừa to, trái lại còn cực kỳ nhỏ. Di chuyển qua linh hồn chấn động của mọi người, khiến cho mọi người không biết.

- Ngưng linh thành tư, tụ hồn thành tuyến... Không ngờ ở nơi này

lại có một cao thủ linh hồn đạt tới Linh cấp hậu kỳ.

Cỗ linh hồn chấn động này rất nhỏ, nhưng mà lại do linh hồn càng thêm cường đại khống chế, tuy rằng chỉ đụng một cái là đứt nhưng mà Nhiếp Vân biết rõ. Chỉ cần có người dám tự mình chuốc lấy cực khổ, đi dụng vào thì tuyệt đối sẽ lập tức biến thành ngu ngốc, tới lúc chết cũng không biết chết như thế nào.

Siêu cấp cao thủ linh hồn Linh cấp hậu kỳ.

- Đây có lẽ là cường giả Lĩnh vực cảnh của Nguyên Tâm tông kia a.

Trong lòng Nhiếp Vân thầm phán đoán một chút.

Kỳ thực linh hồn cũng có móc nối với cấp bậc. Linh hồn đạt tới Khí hải đại viên mãn là có thể tấn chức Pháp lực cảnh. Nhưng mà muốn đột phá Nguyên Thánh cảnh nhất định phải có linh hồn Linh cấp.

Mà muốn đạt tới Bất Hủ cảnh thì linh hồn nhất định phải đạt tới Linh cấp trung kỳ.

Bởi vì muốn thân thể trở nên bất bủ cho nên phải dùng linh hồn mạnh mẽ khống chế lỗ chân lông toàn thân khép kín lại, rèn luyện cơ bắp toàn thân, kích thích máu tươi tuần hoàn mới có thể khiến cho thể chất triệt để thay đổi.

Đạt tới Lĩnh vực cảnh sơ kỳ, linh hồn Linh cấp trung cấp kỳ thực cũng coi như đủ. Tuy nhiên, khi thi triển lĩnh vực sẽ không có bao nhiêu lực.

Dù sao lĩnh vực đại biểu cho từ trường thuộc về bản thân mình, nếu không có linh hồn cường đại căn bản không có cách nào duy trì được.

Cho nên rất nhiều cường giả đạt tới Lĩnh vực cảnh, linh hồn trên cơ bản đều đạt tới Linh cấp hậu kỳ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao trước đó Nguyên hằng trưởng lão bằng vào bí pháp biến thành cường giả Lĩnh vực cảnh sơ kỳ lại vẫn

bị một tát của Nhiếp Vân đánh chết.

Nếu như linh hồn của đối phương đạt tới Linh cấp hậu kỳ, cho dù không có sử dụng lĩnh vực thì cũng có thể đánh chết Nhiếp Vân hắn.

Linh hồn Linh cấp hậu kỳ, chỉ cần một ý niệm cũng có thể giết người. Một ý niệm là có thể trói buộc người khác. Chỉ cần chưa đạt tới cấp bậc này căn bản không phòng ngự được. Trừ phi ngươi có linh binh phòng ngự cực kỳ thưa thớt kia.

Nhưng mà ít nhất cũng phải là Linh binh phong ngự linh hồn thượng phẩm.

Dùng thực lực của Nhiếp Vân bây giờ, gặp phải cường giả Lĩnh vực cảnh linh hồn chưa đạt tới Linh cấp hậu kỳ là hắn có thể dùng một tát đánh chết. Nhưng nếu gặp được hậu kỳ thì nhất định phải cẩn thận.

Mặc dù không tới mức bị giết, nhưng mà ít nhất khi chiến đấu cũng không có dễ dàng như vậy.

- Ngụy trang khí tức, Thiên nhãn mở ra, quan sát.

Hít sâu một hơi, lặng lẽ vận chuyển thiên phú của ngụy trang sư, hắn giả bộ, ngụy trang khí tức linh hồn của mình một chút. Lúc này Nhiếp Vân mới mở Thiên nhãn, lặng lẽ truy tung về phía tia linh hồn mỏng kia.

Dùng Thiên nhãn đi quan sát cường giả linh hồn Linh cấp hậu kỳ, một khi làm không tốt rất có thể sẽ bị phát hiện. Cho nên hắn phải vô cùng cẩn thận.

Sưu.

Dưới Thiên nhãn chiếu xuống, các loại phong ấn trong phòng căn bản không ngăn được. Toàn bộ đều lộ ra trước mắt hắn. Ngay sau đó Nhiếp Vân nhìn thấy một căn phòng rộng, bên trong có một lão giả đang ngồi ở giữa. Ở phía trước hắn thì có năm người vẻ mặt vui vẻ, đang tươi cười.

- Nguyên Cương trưởng lão, không biết lần này ngươi tới đây là vừa ý bảo bối gì? Chỉ cần ngươi cần ta sẽ lập tức lấy cho ngươi.

Một người trung niên nói, vẻ mặt lấy lòng.

------oOo------

Chương 520: Long cốt thần châu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thực lực của trung niên này cũng không thấp, Thiên nhãn của Nhiếp Vân đảo qua lập tức phát hiện ra đối phương đã đạt tới Bất Hủ cảnh hậu kỳ.

Bất Hủ cảnh hậu kỳ hẳn là người có thực lực mạnh nhất trong Bạch Nham thành này.

Nếu như vậy, trung niên này nếu không phải là thành chủ thì chính là chủ nhân của đấu giash ội này. Nếu không cũng không dám nói ra lời nói lớn lối như vậy.

- Ta cần bảo bối gì sao? Ngươi xem kia là thứ gì? Nếu như đều là loại đẳng cấp như thanh kiếm này, cho dù cho ta cũng không muốn.

Lão giả gọi là Nguyên Cương trưởng lão hừ lạnh một tiếng, vẫy vẫy tay, ngạo khí nói.

- Ta biết, Nguyên Cương trưởng lão ở trong Nguyên Tâm tông địa vị gần với chưởng giáo, loại sắt vụn này đương nhiên ngài chướng mắt.

Trung niên kia vội vàng nói.

- Ngươi cũng không cần phải nói nhảm, nếu có thứ gì phù hợp ta sẽ mở miệng, để cho bọn hắn tiếp tục đấu giá đi.

Nguyên Cương kia nhàn nhạt nói.

- Được.

Trung niên kia liên tục gật đầu.

Thấy hai người không nói thêm gì, Nhiếp Vân mới thu hồi thiên phú Thiên nhãn, đồng thời thở dài một hơi.

Tuy rằng thời gian nhìn không dài, nhưng mà tinh thần lúc nào cũng phải cẩn thận. Mấy công phu ngắn ngủi lại khiến cho hắn có cảm giác như trải qua một trận chiến, mồ hôi lạnh toàn thân ứa ra.

Cường giả linh hồn Linh cấp hậu kỳ quả thực đáng sợ.

Ngay khi Nhiếp Vân quan sát Nguyên Cương trưởng lão thì đấu giá hội đã bán ra bảy tám thứ. Linh binh kia cuối cùng bán ra với cái giá mười lăm vạn, đằng sau là Khổng Tước thạch, Chân Long thứ, linh binh khôi giáp các loại gì đó. Tuy rằng rất kỳ lạ, quý hiếm, nhưng mà đối ovwis Nhiếp Vân có thiên phú nguyên khí mà nói, có cũng được mà không có cũng không sao. Không quá quan trọng.

- Đồ vật lớn nhất lần này mà đấu giá hội chúng ta đấu chính là Long cốt thần châu. Là một kiện linh binh phi hành, xương sống của linh binh phi hành này chính là chế tạo từ long cốt, bổ gai trảm sóng. Một khi phi hành trong nơi hoang dã tuyệt đối không ai dám động vào, là bảo vật tuyệt hảo để di chuyển giữa các thành thị. Giá khởi điểm một trăm vạn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn năm vạn. Hiện tại mời mọi người đấu giá.

Lão giả chủ trì đấu giá hội kia, khi nói tới kiện vật phẩm đấu giá thứ bảy thì đột nhiên cao giọng nói, lại lấy ra một cái thuyền nhỏ.

Thuyền hạm này không lớn, nhưng mà Nhiếp Vân biết rõ đây là năng lực đặc thù của linh binh phi hành. Một khi luyện hóa nó, tuyejt đối có thể biến thành thuyền lớn phá sóng.

- Long Cốt thần châu? Thứ tốt, thứ này ta muốn.

Nhiếp Vân gật đầu, quyết định mua thuyền hạm này trước.

Tuy rằng Dịch Thành có đưa Kình Thiên toa cho hắn, nhưng mà không gian bên trong thứ này quá nhỏ. Hắn và Dịch Thanh ở một chỗ cũng đã có chút xấu hổ. Nếu như có Linh binh phi hành kiểu dáng như lâu thuyề nnày, cho dù tìm được đám người phụ mẫu cũng hoàn toàn có thể đưa bọn họ ngồi ở bên trên mà không cần phải tiến vào Tử Hoa động phủ.

Lại nói, Long Cốt thần châu, nếu như có động lực sung túc thì hoàn toàn có thể nhanh chóng phi hành, cho dù là hắn hiện tại, chỉ sợ cũng không có tốc độ phi hành nhanh như vậy.

- Thứ tốt, thứ này ta muốn....

- Không sai, không ngờ lại vẫn còn loại bảo bối như vậy, chỉ cần ta mua lại, sinh ý của chúng ta nhất định sẽ càng ngày càng lớn...

- Là của ta, đừng ai mong cướp được.

Ý niệm trên không trung liên tiếp chấn động, xem ra Long cốt thần châu này đã khiến cho không ít người chú ý. Rất nhiều người thậm chí còn muốn chiếm thành của mình.

- Một trăm mười vạn.

Một căn sương phòng là người đầu tiên ra giá.

- Một trăm hai mươi vạn.

- Một trăm năm mươi vạn.

- Một trăm tám mươi vạn.

Giá cả rất nhanh đã từ trong các ghế lô vang lên, một đường tăng vọt, rất nhanh đã đột phá cái giá hai trăm vạn, đạt tới hai trăm năm mươi vạn.

Khoản tiền lớn như vậy cơ hồ có thể mua sắm một phủ đệ cực lớn ở Bạch Nham thành này, tổ kiến một gia tộc nhất lưu.

Lão giả trên đài nghe thấy mọi người liên tiếp báo giá, càng ngày càng cao, hai mắt hắn híp lại như là trăng lưỡi liềm, râu ria thì vểnh lên.

- Giá cao như ậy dùng để mua một lâu thuyền... Mặc dù có chút không đáng nhưng mà cũng không tính là chịu thiệt.

Thấy cái giá dừng lại ở hai trăm năm mươi vạn, đằng sau lại không có ai tăng lên, Nhiếp Vân nhíu mày, trầm tư một chút.

Mặc dù hiện tại hắn rất có tiền, nhưng mà không thể tiêu loạn. Dù sao loại như linh thạch có thể coi là tiền, nhưng mà cũng có thể tu luyện. Đối với hắn mà nói là một loại tài nguyên không thể tự khôi phục, một khi dùng hết sẽ không có.

Tiền không thể tiêu loạn, cũng không thể không tiêu. Nếu như thứ này có tác dụng với mình, cho dù nhiều hơn cũng không sao cả.

- Mua.

Nghĩ một chút, trong lòng Nhiếp Vân khẽ động, bàn tay phất một cái trên ngọc bài đưa tin, bên trong vang lên một đạo thanh âm.

- Ghế lô số hai mươi tám, ba trăm vạn linh thạch hạ phẩm.

Ghế lô của Nhiếp Vân là số hai mươi tám.

Xoạt.

Giá tiền này vừa ra, cả phòng đấu giá chấn động. Ba trăm vạn linh hạch hạ phẩm không phải ai cũng có thể lấy ra. Trừ phi là một ít đệ tử hạch tâm chưởng quản quyền thế trong đại tông môn hoặc là thiêu gia đại gia tộc, nếu không tuyệt đối sẽ không có ai dám ra giá như vậy.

- Nếu không có ai cần, như vậy Long Cốt thần châu này sẽ thuộc về vị khách ở phòng số hai mươi tám.

Lão giả trên đài nói.

- Ba... Hai... Một.

Phanh.

Qua một hồi, không có ai lên tiếng, lão giả này gõ búa, tỏ vẻ thuyền này đã thuộc về Nhiếp Vân.

Ba trăm vạn linh thạch hạ phẩm, những người đang ngồi ở đây cũng có thể lấy ra được. Nhưng mà rất nhiều người đều đem tinh thần đặt vào vật phẩm cuối cùng. Tuy rằng chiếc thuyền này không tệ, nhưng mà so với linh hồn thể kia, chênh lệch thực sự quá xa.

Đấu giá được Long Cốt thần châu, Nhiếp Vân ngồi một lát đã có người gõ cửa ghế lô, mang chiếc thuyền chỉ lớn bằng lòng bàn tay này tới.

Vừa mở cửa thì Thiên nhãn của Nhiếp Vân đã nhìn thấy có bốn năm đạo tinh thần dao động theo cửa phòng xông tới.

Xem ra người ở đấu giá hội cảm thấy hứng thú với người có thể xuất ra ba trăm vạn linh thạch hạ phẩm mua một con thuyền như hắn.

- Hừ.

Nhiếp Vân cũng không nói nhảm mà hừ lạnh một tiếng, linh hồn cường đại lập tức hóa thành từng chiếc gai nhọn hoắt, đâm về phía mấy đạo linh hồn xông tới kia.

Ah ah ah...

Có vài tiếng thê lương liên tiếp vang lên, vài đạo linh hồn chấn động kia quay người đào tẩu, không dám dừng lại.

------oOo------

Chương 521: Độc thủ quyền trượng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mấy đạo này cũng đều là linh hồn Linh cấp trung kỳ, dựa theo đạo lý mà nói, nếu như muốn đánh bại, cho dù là Nhiếp Vân cũng phải tốn không ít tâm tư. Hơn nữa bọn chúng che dấu rất sâu, chấn động rất yếu, không nói tới đánh bại, cho dù muốn tìm ra cũng tốn một ít công phu.

Tuy nhiên Nhiếp Vân lại có được Thiên nhãn thiên phú, muốn tìm được đương nhiên không thành vấn đề. Khi tinh thần đâm tới còn xen lần diễm hỏa công kích mà chỉ có Diễm hỏa sư mới có. Đối phương khó lòng phòng bị, đương nhiên mới bị thương nặng.

Hiểu rõ Diễm Hỏa sư càng sâu thì Nhiếp Vân càng cảm giác nó lợi hại. Hiện tại hắn đã có thể khống chế thiêu đốt linh hồn, nhưng mà cũng chỉ ở phạm vi nhỏ mà thôi.

Dù là như vậy cũng đã làm cho rất nhiều người khiếp sợ.

Phải biết rằng loại vật như linh hồn nhìn không thấy, sờ không được. Công kích thực thể không có hiệu quả mà diễm hỏa lại có uy năng thiêu đốt linh hồn cũng đủ để thấy được chỗ đáng sợ.

- Vừa tới đã nhìn thấy vị thiếu gia này đại triển thần uy, thực sự là lợi hại. Tại hạ là Mãn Hâm, phụ trách giữ gìn trật tự của bạch Nham đấu giá hội. Đây là Long Cốt thần châu mà thiếu gia vừa đấu giá, xin kiểm tra và thu nhận.

Vừa mới đâm mấy đạo tinh thần lực muốn vụng trộm tiến vào bị thương thì Nhiếp Vân chợt nghe một tiếng cười vang vọng. Người nói chuyện cũng chính là người gõ cửa. Là người của đấu giá hội chuyên môn mang đồ tới.

- Được.

Trích một giọt máu trên đầu ngón tay nhỏ vào trên Long Cốt thần châu, Nhiếp Vân lập tức cảm nhận được sự khổng lồ của nó. Tuy rằng không có khoa trương như đấu giá hội nói, nhưng mà cũng không tệ, đáng giá.

Bàn tay lớn khẽ chộp, một đống linh thạch hạ phẩm đã bị Nhiếp Vân ném ra.

Vừa vặn là ba trăm vạn linh thạch hạ phẩm, không ít.

- Nhìn công tử ra tay xa xỉ, còn không biết tính danh của công tử...

Thấy Nhiếp Vân tiện tay xuất nhiều linh thạch như vậy mà lông mày không nháy lấy một cái, Mãn Hâm ngạc nhiên, cười hỏi.

- Nhiếp Vân.

Nhiếp Vân thuận miệng nói một tiếng.

- Hóa ra là Nhiếp Vân công tử, tại hạ xin cáo lui. Sau đó đấu giá hội của chúng ta còn không ít thứ tốt mang lên đấu giá, hi vọng có thể lọt vào mắt xanh của Nhiếp Vân công tử.

Mãn Hâm nhíu mày, nghĩ một hồi dường như cũng không nghĩ ra được họ Nhiếp là thế lực lớn nào. Hắn bất đắc dĩ lắc đầu, lui ra ngoài.

- Để xem tiểu tử này cố ý nghe ngóng tin tức của ta làm gì...

Thiên Nhãn mở ra, nhìn chằm chằm vào Mãn Hâm, Nhiếp Vân nhìn theo hắn.

Mãn Hâm này sau khi rời khỏi phòng, cũng không có dừng lại mà trực tiếp đi tới chỗ phòng của trưởng lão Nguyên Tâm tông kia. Chỉ trong chốc lát đã đi tới trước mặt trung niên.

Trung niên kia nghe hắn báo cáo, gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn về phía lão giả trước mắt.

- Nguyên Cương trưởng lão, trong phạm vi thế lực chưởng quản của Nguyên Tâm tông chúng ta có thế lực nào họ Nhiếp hay không?

- Họ Nhiếp? Sao vậy?

- Không có gì, vừa rồi Long Cốt thần châu kia được một tiểu tử họ Nhiếp mua đi. Chúng ta làm buôn bán được nhiên phải lý giải về

khách hàng thì mới có thể làm lớn được a.

Trung niên kia vừa cười vừa nói.

- Tiện tay xuất ra ba trăm vạn linh thạch hạ phẩm quả thực là thế lực lớn. Bất quá ta cũng không nghĩ tới họ Nhiếp nào, đoán chừng là đạt được bảo tàng nào đó, nhà giàu mới nổi mà thôi.

Nguyên Cương trưởng lao khoát khoát tay, cũng không thèm để ý tới.

- Đúng vậy.

Trung niên gật đầu, không có nói tiếp mà chỉ cau mày, cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Đấu giá hội tiếp tục tiến hành, kế tiếp lại đấu giá hơn mười loại vật phẩm, Nhiếp Vân đều thờ ơ với chúng.

Ngược lại với hắn, Dịch Thanh nhìn thấy một đồ trang sức được làm từ Cửu Dương mộc vô cùng xinh đẹp, nàng nhờ Nhiếp Vân mua giúp nàng, tổng cộng chỉ mất năm sáu vạn linh thạch hạ phẩm.

- Thứ kế tiếp chính là Độc Thủ quyền trượng, là vật do yêu nhân Độc Thủ vương lưu lại. Cấp bậc cũng không cao, chỉ là linh khí trung phẩm. Tuy nhiên bên trong lại trộn lẫn Thiên ngoại vẫn thạch trộn lẫn mà thành, vô cùng cứng rắn. Cho dù là linh khí thượng phẩm cũng chưa hẳn đã có thể làm nó tổn thương mảy may. Giá khởi điểm ba mươi lăm vạn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn hai vạn.

Lão giả trên đài lấy ra một quyền trượng không lớn.

- Độc thủ quyền trượng? Độc Thủ vương Đông Tây?

- Thứ của Độc Thủ vương Đông tây ai mà dám mua chứ? Bên trong không biết có kịch độc hay không, vạn nhất độc khí quá lợi hại, khi đó cho dù chết cũng không biết chết thế nào nha.

- Đúng vậy. Bản thân Độc Thủ vương chính là độc sư, bản thân có

Kịch Độc đan điền, cho nên mới không cố kỵ kịch độc. Chúng ta không có thứ kia, cũng đừng có nghĩ ngợi a.

- Chỉ sợ có mạng mua nhưng không có mạng dùng.

- Cái giá lớn như vậy, để ta xem bọn hắn bán ra ngoài thế nào...

Độc thủ quyền trượng vừa mới xuất hiện thì bên ngoài lập tức vang lên tiếng xôn xao cùng với linh hồn chấn động. Dường như Độc Thủ vương này rất nổi danh, mà ngay cả quyền trượng của hắn cũng là vật làm cho người ta kiêng kỵ.

- Độc thủ quyền trượng? Thứ này có chút cổ quái...

Nhiếp Vân liếc mắt nhìn sang, tinh thần lực khổng lồ cũng ngưng tụ thành tơ, chậm rãi tới gần quyền trượng.

Có được thiên phú Thiên nhãn, linh hồn thành tơ của hắn vượt qua tất cả mọi người dò xét, dọc theo quyền trượng mà chui vào.

- Thực sự là linh khí trung phẩm, tuy nhiên linh khí đối với ta mà nói, vô dụng.

Liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân lắc đầu, cũng không có ý ra tay mua.

Công kích mạnh nhất của hắn là Thiên Địa vô lượng, dưới một chiêu bất kỳ vật gì cũng sẽ biến thành tro bụi, binh khí đối với hắn mà nói quả thực không có tác dụng gì. Về phần những thứ khác, kiếm pháp mà Tử Hoa đạo nhân truyền thừa uy lực cũng rất mạnh, có được Huyền Ngọc chi kiếm đã đủ rồi, không cần phải mua sắm binh khí khác.

Huyền Ngọc chi kiếm tuy rằng không phải là Linh binh, nhưng mà toàn thân do huyền ngọc cấu thành, cứng rắn dị thường. Đừng nói là Linh binh trung phẩm, cho dù là Linh binh thượng phẩm đụng vào cũng sẽ không lưu lại chút dấu vết nào, đủ để sử dụng.

- Ồ? Không đúng.

Liếc mắt nhìn đã cảm thấy độc thủ quyền trượng này vô dụng với

mình. Hắn vừa định thu hồi tinh thần lực, đột nhiên hai mắt Nhiếp Vân trợn tròn, tay không tự chủ được nắm lại, thanh âm cả kinh vang vọng trong lòng hắn.

- Có thể khiến cho pháp quyết vô danh vận chuyển khí tức đặc thù, không ngờ ở bên trong quyền trượng thậm chí lại có...&

------oOo------

Chương 522: Yêu Khánh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thứ có thể khiến cho pháp quyết vô danh vận chuyển khí tức đặc thù rốt cuộc là gì tới bây giờ Nhiếp Vân còn chưa biết. Tuy nhiên, chỉ cần có loại khí tức này là đủ. Hắn có thể diễn sinh ra đan điền mới, khuếch trương khí hải, thực lực tăng nhiều.

Cẩn thận cảm nhận, chỗ hạch tâm của quyền trượng mơ hồ tản mát ra khí tức làm cho pháp quyết vô danh của hắn run rẩy.

Nương theo số lượng đan điền do pháp quyết vô danh diễn sinh ra ngày càng nhiều, nhu cầu đối với loại khí tức này cũng càng lúc càng lớn. Nếu như tính toán số lượng khí tức đặc thù, như vậy một đơn vị khí tức đặc thù lúc trước có thể khiến cho pháp quyết vô danh vận chuyển một vòng, diễn sinh ra hai khỏa đan điền. Mà bây giờ... Cho dù là mười đơn vị khí tức kia cũng chưa chắc đã đủ để cho pháp quyết vô danh vận chuyển một lần.

Khí tức đặc thù này giống như là động lực, pháp quyết vô danh là xe tải, đan điền diễn sinh ngày càng nhiều thì cũng đại biểu cho đồ bên trên càng nhiều. Trọng tải của xe sẽ nặng hơn, nếu như lại dùng lực lượng như trước, muốn vận động, nhất định không có khả năng.

Tuy rằng khí tức ở trong quyền trượng khiến cho pháp quyết vô danh run rẩy cũng không nhiều, nhưng mà thịt muỗi cũng là thịt. Vô luận thế nào cũng phải lấy được.

- Bốn mươi vạn.

Một sương phòng đầu tiên ra giá.

Nhiếp Vân dùng Thiên Nhãn nhìn qua, trong sương phòng này là một lão giả. Trong lòng hẳn cũng chỉ xuất phát từ tâm thu thập các vật kỳ lạ, cho nên chắc có lẽ sẽ không có giá cao.

- Năm mươi vạn.

Lão giả vừa mới dứt lời thì trong một sương phòng lại có tiếng kêu giá vang lên.

Một Linh binh tầm thường, giá ba mươi lăm vạn đã rất cao, nhưng mà bây giờ lại có người ra những năm mươi vạn. Nhất thời khiến cho những người cho rằng đồ vật này không bán được mở rộng tầm mắt.

- Chẳng lẽ độc thủ quyền trượng này có huyền cơ khác?

- Ai biết được, thế nhưng tốn nhiều tiền như vậy để mua thứ này, nhất định địa vị không thấp. Chúng ta vẫn lên không xen vào thì hơn.

- Không ai, ai biết là ai? Tất cả nên cẩn thậ, mặc kệ thứ này có tác dụng gì với bọn họ thì cũng vô dụng với chúng ta.

Một đoạn ý niệm va chạm trên không trung.

- Năm mươi vạn? Chẳng lẽ có người phát hiện ra khí tức đặc thù trong quyền trượng này hay sao?

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức nhìn về phía sương phòng ra giá năm mươi vạn, hai mắt lập tức híp lại.

- Không ngờ Bạch nham đấu giá thành này lại có người như vậy...

Hừ một tiếng, Nhiếp Vân cũng không nói chuyện mà lạnh lùng nhìn đấu giá.

Phòng này cũng không phải là nhân loại mà là yêu nhân, mấy tên yêu nhân vẻ mặt dữ tợn hìn quyền trượng dưới đài, ánh mắt cực kỳ nóng bỏng.

- Yêu Khánh sư huynh, sư phụ thân là Độc sư, nếu như nhìn thấy chúng ta mang quyền trượng của Độc thủ vương về làm thọ lễ, nhất định sẽ vô cùng cao hứng.

Mấy yêu nhân này vây quanh một yêu nhân mặc áo bào màu vàng, mà người nói chuyện chính là một người trong số đó.

- Đúng vậy, nếu như sư phụ khen ngợi thì nhất định sẽ không thiếu chỗ tốt của các ngươi.

Yêu nhân mặc áo bào màu vàng khoát tay, khí tức ngưng tụ hùng hậu, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

Vậy cũng là cường giả Lĩnh vực cảnh.

Về phần mấy yêu nhân khác, thực lực cũng không thấp, đều có thực lực Bất Hủ cảnh. Yêu nhân Bất Hủ cảnh, Lĩnh vực cảnh không ngờ lại xuất hiện ở đây, chuyện này vượt quá dự kiến của Nhiếp Vân.

Yêu nhân ở Phù Thiên đại lục này rất ít khi tới nơi nhân loại ở, dù sao nhân yêu thế bất lưỡng lập, tùy tiện tới, chung quy cũng có chút phiền phức.

Hiện tại những yêu nhân này có thể ngang nhiên tham dự đấu giá hội ở đây, không cần nghĩ cũng biết nhất định là Bạch Nham đấu giá hội này đặc biệt cho phép.

Nếu không bọn chúng tuyệt đối không thể nghênh ngang, không bị người ta phát hiện như vậy.

Tuy rằng việc buôn bán không từ thủ đoạn nào, nhưng mà rất ít khi nhân loại liên thủ với yêu nhân. Bạch Nham đấu giá hội này không ngờ lại có vãng lai với yêu nhân, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy có chút không thích.

- Ha ha, sao Yêu Khánh sư huynh lại nói vậy. Chỉ cần sư huynh được sư phụ thưởng thức, sư huynh làm cái ô che chở chúng ta, như vậy chúng ta đâu còn mong ước gì hơn nữa?

- Đúng vậy, thực lực sư huynh mạnh mẽ, chúng ta đều dựa vào sư huynh mới có cuộc sống như vậy. Bằng không, không nói đâu xa, bên Yêu Xích kia nhất định sẽ chèn ép chúng ta không chịu nổi a.

- Yêu Xích thân là đại sư huynh lại xa lánh đồng môn, nếu không phải có sư huynh chiếu cố thì chúng ta đã sớm bị hạ độc thủ rồi.

Mấy yêu nhân khác cũng liên tục lấy lòng.

- Được rồi, các ngươi rất tốt, sau khi trở về ta sẽ ban thưởng.

Yêu Khánh sư huynh ở giữa khoát tay ngăn chặn khí tức nhộn nhạo, ngạo khí trấn áp Bất Hủ cảnh, nhìn qua cũng biết là người có quyền thế, có thực lực.

- Sư huynh, chúng ta báo ra cái giá năm mươi vạn linh thạch hạ phẩm có lẽ không ai cạnh tranh với chúng ta a. Số tiền kia tính ra đủ để khiến cho gia tộc nhỏ phá sản.

- Cho dù muốn cạnh tranh cũng phải có tiền vốn như vậy. Loại địa phương nhỏ như Bạch Nham thành này, gia tộc nhất lưu cũng chỉ có chừng hai tới ba trăm vạn linh thạch hạ phẩm. Muốn mua độc thủ quyền trượng, chúng ta dùng tiền đập chết hắn.

Hai yêu nhân vừa cười vừa nói, trong lòng nói tràn ngập xem thường đối với tích lũy tài phú của nhân loại.

Thế giới yêu nhân tuy rằng tràn ngập giết chóc, dơ bẩn, nhưng mà các loại đồ vật như linh thạch lại vô cùng đầy đủ. Nhất là U Minh tộc, chủng tộc xếp hạng đầu tiên trong Yêu tộc càng vậy. Thậm chí có thể tùy chỗ sản sinh ra đủ loại Linh binh.

Đương nhiên loại tộc này đã sớm mất tích trong Yêu tộc, rốt cuộc là đi tới đâu ai cũng không biết được.

- Đúng rồi, sư huynh, nghe nói thứ áp trục ngày hôm nay là Linh

hồn thể, chúng ta có muốn hay không?

Đột nhiên có một yêu nhân hỏi.

- Muốn, đương nhiên phải thu lấy. Linh hồn thể này nghe nói là phát hiện trong mộ huyệt của Linh hồn triệu hoán sư thượng cổ, có thể nhận chủ. Luyện thành thân ngoại hóa thân, một khi thành công sức chiến đấu của ta sẽ tăng lên gấp đôi. Khi đó đám người Yêu Xích sẽ phải chết, dám tranh đoạt truyền thừa của sư phụ

với ta, những kẻ này đừng mong còn sống.

Yêu Khánh hừ lạnh một tiếng, trong mắt lập lòe sát cơ. Thân thể cao lớn ngồi trên ghế không nhúc nhích, thể hiện ra lực lượng cường đại và sự tự tin.

- Đó là đương nhiên, dám đối nghịch với sư huynh, những người này chán sống rồi...

------oOo------

Chương 523: Đấu giá Linh hồn thể (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lại một yêu nhân lấy lòng, tuy nhiên tiếng lấy lòng còn chưa kịp dứt thì mọi người nhìn thấy ngọc bài trên bàn lập lòe một hồi, một thanh âm như sấm vang vọng.

- Phòng số hai mươi tám, sáu mươi vạn.

- Sáu mươi vạn? Dám tranh đoạt với Yêu Khánh sư huynh, người này rốt cuộc là ai? Sư huynh, hiện giờ ta sẽ lập tức qua đó, đồ sát người dám tranh đoạt với sư huynh.

Một yêu nhân thét dài, yêu khí toàn thân lan tràn, dường như tùy thời sẽ giết người vậy.

- Dám tranh đoạt với ta, người này muốn chết thật rồi. Yêu luyện,

trong mấy người trừ ta ra, linh hồn ngươi mạnh nhất, hơn nữa lại còn tương đối quen thuộc với trận pháp, ngươi thử đi dò xét một chút xem, nhìn xem người trong ghế lô số hai mươi tám là ai. Thuận tiện cảnh cáo hắn một chút, bảo hắn nên đúng mực, biết rõ nên báo giá với người nào và không nên báo giá với người nào.

Yêu Khánh vung tay lên, hừ lạnh một tiếng.

- Vâng. Sư huynh yên tâm đi, ta sẽ lập tức khiến cho người này biết rõ hậu quả của việc dám tranh đoạt với sư huynh, để cho hắn triệt để biến thành người ngu ngốc.

Yêu nhân gọi là Yêu Luyện lên tiếng, trong mắt hiện lên vẻ đỏ rực, khát máu.

Yêu nhân gần đây thị sát khát máu, đối với giết chóc có tình yêu trời sinh. Yêu Luyện này là yêu nhân Bất Hủ cảnh đỉnh phong, tuy nhiên linh hồn lại giống như Nhiếp Vân vậy, là Linh cấp trung kỳ.

Nói xong Yêu Luyện này đứng tại chỗ, tinh thần khổng lồ lập tức ngưng tụ thành một đường thẳng, dọc theo khe cửa chui ra ngoài, đi về phía căn phòng số hai mươi tám của Nhiếp Vân.

- Trận pháp bị phá. Yêu Khánh sư huynh nhìn xem ta biến toàn bộ người trong này thành kẻ ngu ngốc a.

Không tới ba hô hấp, Yêu Luyện lập tức nói.

Tiếng khặc khặc vang lên. Linh hồn hắn đã phá vỡ cấm chế phòng ngự chung quanh phòng, tiến vào phòng số hai mươi tám. Ngay khi hắn định thi triển bí pháp biến toàn bộ người trong phòng thành ngu ngốc thì đột nhiên thanh âm hắn im bặt. Mọi người nhìn thấy một cỗ hỏa diễm có thể nhìn thấy bằng mắt thường, từ theo sợi linh hồn tràn ra của hắn chui vào trong đầu.

Phanh.

Đầu của Yêu Luyện này lập tức nổ thành pháo hoa.

Nổ thành pháo hoa còn chưa dứt, đám yêu nhân còn nhìn thấy

thân thể Yêu Luyện dưới hỏa diễm nhanh chóng bị thiêu đốt, ngay cả tiếng kêu thảm còn chưa kịp phát ra thì đã bị triệt để thiêu đốt thành tro bụi.

- Cái gì

- Yêu Luyện lại chết? Có chuyện gì xảy ra?

- Hỏa diễm mà ngay cả linh hồn cũng có thể thiêu đốt trụi, đây rốt cuộc là gì?

Nhìn thấy thảm trạng của Yêu Luyện, tất cả yêu nhân trong phòng đều giật mình, phát ra tiếng thét liên tiếp.

Thực sự rất đáng sợ.

Hỏa diễm có thể thiêu đốt gỗ, có thể thiêu đốt vải vóc, có thể thiêu đốt cỏ.... Nhưng mà thiêu đốt linh hồn lại là thứ mà lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy.

Linh hồn vô hình vô chất, nhìn không thấy, sờ không được. Cho dù muốn công kích cũng rất khó. Thế nhưng lại bị thiêu đốt thành tro bụi, quả thực là chuyện đầu tiên nhìn thấy a.

- Không nên kinh hoàng, người trong phòng số hai mươi tám hẳn là một vị Diễm Hỏa sư.

Yêu Khánh đứng dậy, hai mắt híp lại.

- Diễm Hỏa sư?

- Không sai, là thiên phú đặc thù xếp hạng số hai mươi lăm. Một trong thiên phú ngũ hành, gần với Duệ Kim sư xếp hạng thứ hai mươi tư. Có thể thiêu đốt linh hồn, khó lòng phòng bị.

Dường như Yêu Khánh biết rất rõ ràng về thiên phú đặc thù cho nên mới âm lãnh mở miệng nói.

- Ngay cả linh hồn cũng có thể bị thiêu đốt? Như vậy cũng quá hung ác a...

Nghe thấy Yêu Khánh nói vậy, sắc mặt tất cả yêu nhân còn lại vàng vọt.

- Sư huynh, chúng ta làm sao bây giờ? Chẳng lẽ để mặc Yêu Luyện bị bọn hắn giết sao?

Một yêu nhân nói, thanh âm lanh lảnh như vịt kêu, cũng không biết là do sợ hay là thanh âm hắn từ trước tới nay đã vậy.

- Bỏ qua việc bọn chúng giết Yêu Luyện sao? Hừ, yên tâm đi. Một lát nữa ta sẽ đích thân tìm hội trưởng đấu giá hội này, hỏi hắn thân phận cụ thể của Hỏa diễm sư này. Đến lúc đó lại chặn giết hắn.

Trong mắt Yêu Khánh có quang mang đỏ như máu lập lòe, từng đạo sát ý lan tràn.

- Chặn giết? Đối phương là Diễm Hỏa sư, nếu như chúng ta cứ tiến lên, vạn nhất hắn phóng thích Diễm Hỏa...

Một yêu nhân có chút lo lắng nói.

- Yên tâm đi, chân khí của Diễm hỏa sư muốn chuyển thành Diễm hỏa cực kỳ tiêu hao chân khí. Chỉ cần hắn không đạt tới Lĩnh vực cảnh, ở trước mặt ta cũng không khác gì rác rưởi.

Yêu Khánh tùy ý khoát tay, trong lời nói mang theo sự tự tin cường đại.

- Như vậy... Chúng ta có nên tăng giá độc thủ quyền trượng hay không?

- Không cần thêm, vẫn nên giữ lại tiền mua Linh hồn thể đi. Để cho tiểu tử này thay chúng ta mua lấy, đến lúc đó giết hắn, độc thủ quyền trượng lại là thứ của chúng ta.

Yêu Khánh khẽ nói, lĩnh vực chung quanh thân thể bắn ra lôi quang chói lóa, biểu hiện tâm tình cực kỳ phẫn nộ của hắn. Hắn đem sát cơ lan tràn khắp căn phòng, áp bách cho người khác lạnh run.

- Diễm Hỏa sư không ngờ lại bài danh thứ hai mươi lăm, quả thực đủ cao.

Toàn bộ những chuyện xảy ra trong căn sương phòng của đám người Yêu Khánh Nhiếp Vân đều nhìn rõ, hắn cười nhạt một tiếng rồi thu hồi ánh mắt.

Đối phương đã không tăng giá thì độc thủ quyền trượng này là của hắn. Sáu mươi vạn linh thạch hạ phẩm có thể mua được đồ có thể khiến cho pháp quyết vô danh vận chuyển, thực sự là đáng giá.

- Sáu mươi vạn, không có ai tăng giá? Như vậy độc thủ quyền trượng này thuộc về vị khách ở phòng số hai mươi tá.

Phanh một tiếng. Lão giả kia đập búa xuống, tỏ vẻ độc thủ quyền trượng này là của Nhiếp Vân.

Chỉ chốc lát quyền trượng lại được đưa tới. Nhiếp Vân tiện tay ném ra sáu mươi vạn linh thạch hạ phẩm, bàn tay kẽ đảo, thu quyền trượng vào trong nạp vật đan

điền trước.

Pháp quyết vô danh là chuyện bí mật nhất của hắn, ngay cả phụ mẫu hắn cũng không có nói. Hiện tại Dịch Thanh ở bên cạnh, đương nhiên không có khả năng tu luyện. Đợi khi nào tìm được thời gian hắn lại hấp thu khí tức đặc thù bên trong cũng không muộn.

Đấu giá hội tiếp tục tiến hành, cũng không vì độc thủ quyền trượng được mua mà dừng lại. Những vật phẩm sau Nhiếp Vân không động tâm, cũng không có thứ gì tốt. Đấu giá hội rất nhanh đã sắp chấm dứt.

- Được rồi, hiện tại là bảo vật áp trục của Chí Tôn đấu giá hội lần này. Một linh hồn thể lưu truyền từ thượng cổ tới nay. Linh hồn thể này là chúng ta thông qua con đường đặc thù mà có được. Nghe nói là có người đào được trong phần mộ của một vị đại năng thượng cổ, trân quý vô cùng. Có được thực lực Lĩnh vực cảnh sơ kỳ, linh hồn Linh cấp hậu kỳ. Hoàn toàn có thể luyện hóa thành

Thân ngoại hóa thân, uy lực vô cùng.

------oOo------

Chương 524: Đấu giá Linh hồn thể (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lão giả trên đài nói chuyện, đồng thời còn đẩy một quan tài cực lớn ra. Quan tài đen kịt mà cũ kỹ, vừa nhìn đã biết lâu năm, cho dù không phải là vật từ thượng cổ thì cũng không sai lệch nhiều.

- Mộ cổ của đại năng thượng cổ?

- Linh hồn thể? Linh hồn thể Lĩnh vực cảnh sao?

- Đoán chừng giá rất cao a. Có thứ này tương đương với có một cường giả Lĩnh vực cảnh lúc nào cũng bảo hộ bên cạnh, quá lợi hại.

- Trước tiên xem giá khởi điểm thế nào. Nếu như không quá cao, như vậy có thể mua lại. Có nó gia tộc chúng ta lo gì không hưng thịnh?

Rất nhiều người cũng không biết bảo vật áp trục là linh hồn thể, lúc này nghe được lời giới thiệu, cả đám khiếp sợ tới mức hai mắt trợn ngược lên. Tiếng nghị luận liên tục vang vọng.

Cường giả Lĩnh vực cảnh ở trong Nguyên Tâm tông cũng là cao thủ, ở trong thành thị lại càng vô địch. Nếu như vật này có thể triệt để luyện hóa thì chẳng khác nào có một bảo tiêu siêu cấp. Bảo sao chuyện này không khiến cho mọi người động tâm cơ chứ?

- Ha ha, xem ra mọi người đều có hứng thú với linh hồn thể này a.

Lão giả trên đài nhìn thấy cả đấu giá hội rơi vào trạng thái cuồng loạn, hắn biết rõ chuyện Linh hồn thể đã khiến cho tất cả mọi người có hứng thú cho nên mới cười nhạt một tiếng rồi cất cao giọng nói.

- Tất cả mọi người đã có hứng thú như vậy, ta sẽ nói ra giá khởi điểm. Ai nguyện ý mua, chỉ cần ra giá đủ thì thứ này chính là của người đó. Khi đó thoáng cái sẽ có được một thân ngoại hóa thân Lĩnh vực cảnh a....

Nói tới đây lão giả này cố ý ngừng lại một chút, lại hít sâu một hơi, dùng thanh âm chấn nhiếp cả đấu giá hội nói ra giá khởi điểm.

- Giá khởi điểm năm trăm vạn linh thạch hạ phẩm. Mỗi lần tăng giá không được thấp hơn mười vạn.

Lão giả này lên tiếng, nói cái giá khiến cho rất nhiều người giật mình không thôi.

- Cái gì? Năm trăm vạn?

- Định giết người hay sao?

- Cái gì mà giết người? Cao thủ Lĩnh vực cảnh là khái niệm gì chứ? Vô luận tới thành thị nào thì thành thị đó đều ngoan ngoãn giao ra chút tiền a. Năm trăm vạn tuyệt đối đáng giá.

- Năm trăm vạn.... Tuy rằng ta rất muốn mua, nhưng mà cá giá này thực sự quá cao a.

- Ài, loại giá này chỉ sợ trong Bạch Nham thành không ai mua nổi, sao đấu giá hội lại quy định cái giá khởi điểm như vậy chứ?

- Đâu chỉ là Bạch Nham thành? Cho dù là trưởng lão Nguyên Tâm tông tới, người có thể lấy ra được cũng không nhiều a.

Nghe thấy lão giả này báo giá như vậy, tất cả mọi người ngây ngốc. Cái giá năm trăm vạn trực tiếp đánh nát mộng tưởng xa xôi của rất nhiều người.

Lúc trước Dịch gia ở Vinh Thiên thành, toàn bộ thân gia cộng lại cũng chỉ trong vòng trăm vạn. Bạch Nham thạch dù lớn hơn chút, nhưng mà phú hào có tiền nhất trong thành cũng chỉ có ba bốn trăm vạn, muốn xuất ra năm trăm vạn mua đồ, chỉ sợ không có loại thực lực này a.

- Phòng số ba, năm trăm mười vạn.

Trong lúc mọi người than thở vì cái giá khởi điểm quá cao, Yêu Khánh trong phòng đã ra giá. Sương phòng của hắn là số ba, trên ngọc bài ở giữa hiện lên phòng số ba cực lớn, sáng chói mắt.

- Không ngờ lại có người đấu giá? Năm trăm mười vạn. Phòng số ba này rốt cuộc là ai? Sao lại có tiền như vậy chứ?

- Ai biết được, đoná chừng là thiếu gia hoặc là cao thủ từ địa phương lớn tới. Bằng không tuyệt đối không thể xuất ra nhiều tiền như vậy được...

- Ài, cái gì mới gọi là kẻ có tiền chứ? Chính là đây chứ đâu. Tiện tay xuất ra năm trăm mười vạn... Chậc chậc, tới khi nào ta mới có thể có tiền như vậy đây?

Nhìn thấy quả nhiên có người hô giá, tất cả mọi người nhìn nhau, rất là khiếp sợ.

- Năm trăm mười vạn cũng đòi mua Linh hồn thể? Nằm mơ đi.

Nghe thấy Yêu Khánh ra cái giá như thế, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng phất vào trên ngọc bài trước mắt, ở trên ngọc bài giữa phòng đấu giá lại hiện lên cái giá mới.

- Phòng số hai mươi tám, sáu trăm vạn.

Nghe được thanh âm này, cả phòng đấu giá như nổ tung.

- Lại là phòng ố hai tám.

- Sáu trăm vạn, vừa ra tay là sáu trăm vạn. Trong phòng số hai tám này rốt cuộc là ai? Sao lại có tiền như vậy?

Tất cả mọi người cảm thấy sắp phát điên.

Phòng số hai tám này tuy rằng trong quá trình đấu giá không ra tay được mấy lần, nhưng mà mỗi một lần ra tay đều là sinh ý lớn. Lần

thứ nhất ra tay đã tốn ba trăm vạn, về sau thu độc thủ quyền trượng sáu mươi vạn. Một ít đồ linh tinh tuy rằng không tới mười vạn, nhưng lại thêm sáu trăm vạn lần này cũng đã nói lên người trong phòng này ít nhất cũng có thân gia ngàn vạn a.

Nếu không có nhiều tiền như vậy tuyệt đối không dám ra giá như thế.

Thân gia ngàn vạn, coi như là một trưởng lão của Nguyên Tâm tông chỉ sợ cũng không thể nào thoáng cái cầm ra nhiều như vậy được a.

Rốt cuộc là ai lại có tiền như vậy chứ?

- Đnág giận, đáng giận. Người này chết chắc, phải chết. Nhất định phải chết.

Trong phòng số ba Yêu Khánh người cũng như tên, lúc này sắc mặt hắn tái nhợt, lửa giạn cường đại không ngừng cháy trên đỉnh đầu, dường như muốn thiêu đốt cả phòng thành tro bụi.

Trong tiếng gầm gừ thật dài, móng tay sắc bén của Yêu Khánh thoáng cái đã làm cho cái ghế sau lưng thành bụi phấn, cả người dường như cũng sắp mất đi lý trí.

- Yêu Khánh sư huynh, nếu như chúng ta không đấu giá, đợi người phòng số hai mươi tám đi ra chúng ta lại giết hắn. Khi đó cũng có thể bắt lấy linh hồn thể kia.

Một yêu nhân nói. Tuy nhiên hắn còn chưa nói xong thì đã thấy mặt tê rần, người bổ nhào về phía trước, mạnh mẽ đập vào tường.

Người ra tay chính là Yêu Khánh.

- Ngươi là kẻ đần sao? Nếu như để cho người trong phòng số hai mươi tám có được linh hồn thể thực lực Lĩnh vực cảnh, lại thêm bản thân hắn có thiên phú Diễm Hỏa sư. Còn muốn đánh lén hắn? Ngươi cảm thấy có mấy phần có thể thành công đây?

- Chuyện này...

Mấy yêu nhân còn lại lập tức hiểu ra.

Quả thực từ trong hành động của người trong phòng số hai mươi tám, có thể men theo sợi nhỏ linh hồn thiêu cháy yêu Luyện là có thể nhìn ra thực lực người này không yếu. Nếu như hắn ta lại luyện hóa linh hồn thể thực lực Lĩnh vực cảnh, tới khi đó muốn đánh chết đối phương sẽ rất khó.

- Sáu trăm mười vạn.

Không để ý tới đám thuộc hạ đang co rúm chung quanh, Yêu Khánh cắn chặt răng, lại lần nữa ra giá.

- Sáu trăm năm mươi vạn.

Thấy đối phương báo giá, Nhiếp Vân theo sau.

------oOo------

Chương 525: Âm mưu đấu giá hội

Nguồn: EbookTruyen.Me

Linh hồn thể này liên quan tới Linh hồn triệu hoán sư, có khả năng cứu sống đệ đệ. Vì đệ đệ, tốn nhiều tiền hơn Nhiếp Vân cũng nguyện ý.

- Chết. Nhất định phải chết.

Nhìn thấy người trong phòng số hai mươi tám liên tục ra giá, không chút do dự, Yêu Khánh cảm thấy sắp sụp đổ.

- Bảy trăm vạn.

Cắn chặt răng, Yêu Khánh nói ra cái giá cực hạn của bản thân.

Số tiền này chính là tài phú mà hắn tích cóp từng chút một những năm qua, cho dù đối phương báo nhiều hơn một khối linh thạch thì

hắn cũng không cầm ra được nữa.

- Bảy trăm mười vạn.

Lợi dụng Thiên Nhãn nhìn thấy bộ dáng của Yêu Khánh, Nhiếp Vân biết rõ đối phương đã tới cực hạn cho ên cũng không thêm nhiều. Cười nhạt một tiếng, hắn báo cái giá ổn thỏa nhất.

Tuy rằng Yêu Khánh cũng có linh hồn Linh cấp hậu kỳ, nhưng mà từ lần đầu Nhiếp Vân quan sát hắn đã lợi dụng thân phận Diễm Hỏa sư hù sợ hắn. Hiện tại lại dùng cái giá cao triệt để đả kích lòng tin của hắn. Cho nên tuy rằng linh hồn hắn thấp hơn đối phương thì đối phương cũng không thể phát hiện ra được.

- Bảy trăm mười vạn, có ai ra giá cao hơn không? Nếu như không có linh hồn thể này thuộc về khách nhân trong gian phòng số hai mươi tám.

Lão giả trên đài cao giọng nói.

Ngừng một hồi, phát hiện ra không ai báo giá tiếp, lúc này hắn mới đập búa xuống, tỏ vẻ linh hồn thể này thuộc về Nhiếp Vân.

- Đi, đi tìm hội trưởng đấu giá hội này, ta muốn tra rõ người trong phòng hai mươi tám này là ai. Ta muốn khiến cho hắn sống không được, chết không xong.

Thấy đấu giá hội đã xong, Yêu Khánh biết rõ mình không lấy được linh hồn thể này. Hắn cắn răng đứng dậy, nhanh chóng đi ra bên ngoài, phương hướng tiến lên chính là gian phòng của vị Nguyên Cương trưởng lão Nguyên Tâm tông và trung niên kia đang ngồi.

- Đây chính là linh hồn thể mà các ngươi đấu giá sao? Không tồi, ta vừa ý, thứ này để cho ta đi.

Trong phòng, Nguyên Cương trưởng lão lấy chén trà khẽ cạo cạo, lạnh nhạt nói.

- Được, chỉ cần Nguyên Cương trưởng lão ưa thích, một lát nữa ta sẽ mang tới cho ngươi.

Hội trưởng trung niên kia có chút vui vẻ, nói.

- Ồ? Nhìn ngươi nói nhanh như vậy, chẳng lẽ trong Bạch nham đấu giá thành các ngươi còn có hàng tồn sao?

Nguyên Cương trưởng lão nhìn đối phương, hỏi.

- Loại linh hồn thể nguyên vẹn này có một cái cũng đã rất nghịch thiên rồi, hàng tồn? Nguyên Cương trưởng lão cũng quá để mắt tới đấu giá hội nho nhỏ như chúng ta rồi...

Hội trưởng này cười khổ.

- Không có hàng tồn? Vừa rồi không phải thứ này đấu giá cho người trong phòng số hai mươi tám kia sao? Ngươi không có hàng tồn? Sao có thể đưa cho ta được chứ? Ngươi nên biết nếu như thất hứa với ta sẽ có kết quả thế nào.

Năm ngón tay phải của Nguyên Cương trưởng lão đập lên mặt bàn phát ra thanh âm, hai mắt hắn nheo lại, ngữ khí lạnh lẽo thấu xương, khiến cho người đối diện có cảm giác như rơi vào trong hầm băng vậy.

- Chuyện này...

Nhìn thấy Nguyên Cương trưởng lão có hành động như vậy, sắc mặt hội trưởng thoáng cái trở nên trắng bệch.

Nguyên Cương trưởng lão của Nguyên Tâm tông được xưng là Sát thần chi thần, năm đó rất nhiều thế lực không đồng ý Nguyên Tâm tông nhanh chóng khuếch trương. Chỉ cần ai không phục thì Nguyên Cương trưởng lão lập tức đánh chết, thậm chí còn có ghi chép người này từng đồ sát một thành.

Đồ sát một thành là cái khái niệm gì chứ? Phù Thiên đại lục dù là thành nhỏ nhất cũng lớn hơn Quang Minh thành, càng thêm phồn vinh, số lượng nhân khẩu còn nhiều hơn... Cơ hồ mỗi một thành thị đều có mấy ức nhân khẩu. Một người đồ sát trọn thành thị, đủ thấy sát tâm của đối phương nặng như thế nào.

Cũng chính bởi vì như vậy sau khi hội trưởng biết rõ hắn tới, toàn bộ quá trình đều là tự mình tiếp đón, không dám làm trái một chút nào.

- Nguyên Cương trưởng lão yên tâm đi, chuyện này ta đã sớm chuẩn bị. Trong cơ thể linh hồn kia ta đã dùng thủ đoạn đặc thù, căn bản không thể luyện hóa. Hơn nữa ta còn lưu lại khí tức của mình, vô luận người nọ đặt linh hồn thể trong nạp vật đan điền hay là không gian Linh binh đều khó thoát khỏi cảm ứng. Hiện tại chúng ta bán linh hồn thể cho hắn, tuy nhiên, không bao lâu nữa nó lại trở lại trong tay chúng ta.

Trong mắt tên hội trưởng này hiện lên vẻ tàn nhẫn.

- Mưu kế không tệ, đấu giá linh hồn thể, rời ánh mắt mọi người, khiến cho người ta không tìm đấu giá hội các ngươi gây phiền toái. Mà trên thực tế chẳng những có thể lấy trở về mà còn lợi nhuận được một khoản phí lớn, tính toán thực sự rất hay.

Nguyên Cương trưởng lão cười lạnh, gật đầu.

- Ha ha, đấu giá hội chúng ta chú trọng danh dự, thứ đấu giá đương nhiên sẽ không hiện thế. Về phần người kia, bị người ta giết, bị người khác đoạt cũng là chuyện mà chúng ta mặc kệ a...

Tên hội trưởng kia liên tục cười âm hiểm, dường như đã sớm tính toán mọi chuyện.

- Rất tốt, người trong phòng số hai mươi tám này là ai?

Nguyên Cương trưởng lão hỏi.

- Là hai người trẻ tuổi, một nam một nữ, nam họ Nhiếp. Thực lực chỉ là Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong, nữ là Pháp lực cảnh đỉnh phong, đều không được tốt lắm.

Khóe miệng hội trưởng kia khẽ nhếch lên.

Vừa rồi hắn đã chuyên môn phái người đưa Long cốt thần châu

qua, cũng đã dò xét chi tiết của Nhiếp Vân. Cũng bởi vì cảm thấy thực lực hai người không được tốt cho nên hắn mới dám làm như vậy.

Về phần gia thế đối phương thế nào hắn không quan tâm. Vừa vặn có thể đẩy chuyện lên người Nguyên Cương trưởng lão, cho dù gia thế đối phương có mạnh nhưng cũng không dám đối kháng với tông môn lớn như là Nguyên Tâm tông.

- Thực lực không được tốt lắm lại tiện tay xuất ra ngàn vạn, rất tốt. Một lát nữa ta đi với các ngươi, săn giết bảo bối này, bảo bối là của ta.

Nguyên Cương trưởng lão cũng không phải là kẻ ngu, tự nhiên biết rõ dụng ý của đối phương. Tuy nhiên hắn thân là trưởng lão có thực quyền của Nguyên Tâm tông cho nên cũng không có để ý. Hắn vuốt vuốt râu rồi lạnh nhạt nói.

Chỉ cần cho hắn đủ lợi ích, đừng nói là tiểu gia tộc, cho dù là gia tộc lớn hắn cũng dám động thủ.

Ở địa bàn này Nguyên Tâm tông là tông môn lớn nhất, cho dù gia tộc lớn thì thế nào chứ? Chẳng lẽ còn dám gây ra mâu thuẫn với Nguyên Tâm tông hay sao?

- Chuyện này thì dễ nói, chỉ cần trưởng lão ưa thích, hai người này vừa mới rời đi chúng ta sẽ theo sau. Tới lúc đó đành xem trưởng lão đại phát thần uy rồi.

Ánh mắt hội trưởng lập lòe.

- Được phân chỗ tốt mà không gọi ta, hội trưởng, ngươi làm như vậy cũng có chút quá phận a.

Hội trưởng kia còn chưa dứt lời thì chợt có một tiếng hừ lạnh lẽo vang vọng, Yêu Khánh mang theo mấy thuộc hạ đi tới.

------oOo------

Chương 526: Hồn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Yêu Khánh?

Nhìn mấy người ngoài cửa đi tới, Nguyên Cương trưởng lão nhận ra, hai hàng lông mày nhíu lại.

- Không sai, Nguyên Cương, muốn một mình độc chiếm chỗ tốt sao? Ha ha, ngươi cũng không có khẩu vị như vậy a.

Yêu Khánh không cho Nguyên Cương trưởng lão này chút mặt mũi nào, nghe khẩu khí dường như hai người đã sớm quen biết.

Ầm ầm.

Vừa mới dứt lời thì Yêu Khánh trực tiếp ngồi lên trên một cái ghế khác.

- Chỗ tốt mọi người cùng nhau chia. Rất tốt, vậy tới lúc đó chúng ta cùng ra tay, ai giết chết hai người kia thì linh hồn là của kẻ đó, thế nào?

Nguyên Cương trưởng lão nói.

- Được. Tuy nhiên... Ngươi nhất định sẽ thua.

Trong đôi mắt yêu dị của Yêu Khánh hiện lên vẻ lạnh lẽo.

- Ai thắng ai thua hiện tại còn khó mà nói được. Tuy rằng thực lực ngươi hiện tại không kém, nhưng mà muốn thắng ta cũng khó. Ta gần đây ra tay nhanh, đến lúc đó không chiếm được gì thì đừng có ở đó mà khóc.

Nguyên Cương trưởng lão cười nói.

Một người một yêu dựa theo đạo lý hẳn là tranh đấu lẫn nhau, vừa mới gặp mặt là chiến đấu. Mà bây giờ song phương lại giống như bằng hữu cũ, hết sức quỷ dị.

- Đến lúc đó sẽ có người khác, tuy nhiên, người đó không phải là ta. Còn nữa, giết chết thiếu niên kia, độc thủ quyền trượng trên người hắn là của ta.

Yêu Khánh đứng dậy, dùng thanh âm làm cho người ta không thể từ chối, lạnh lùng nói.

- Vật kia ta có lấy cũng vô dụng, ngươi thích thì cứ cầm đi.

Nguyên Cương trưởng lão nói.

Hai người còn chưa đi truy kích Nhiếp Vân thì đã phân chia bảo bối trên người hắn xong xuôi.

- Ha ha.

Hai người nói chuyện Nhiếp Vân đều nhìn thấy, hắn ngồi trong sương phòng, khóe miệng nhếch lên.

- Thiếu gia, chúng ta đem linh hồn thể mà người đấu giá được tới.

Ngoài cửa có một đạo thanh âm vang vọng.

- Được.

Nhiếp Vân gật đầu, quay đầu nhìn lại. Sau khi cửa phòng mở ra có mấy thân ảnh mang theo quan tài cực lớn kia đi tới.

- Linh hồn thể đây, mời Nhiếp Vân thiếu gia trả tiền.

Người nọ dùng vẻ mặt cung kính, nói.

- Được.

Nhiếp Vân gật đầu, bàn tay lớn khẽ chộp, ném ra một đống linh thạch hạ phẩm, vừa vặn là bảy trăm mười vạn khỏa linh thạch hạ phẩm.

Thực lực đạt tới cấp bậc như bọn hắn, tinh thần quét qua, mấy trăm

vạn, hơn ngàn vạn có thể đếm rõ, không chênh lệch dù chỉ một khối.

- Đa tạ thiếu gia, chúng ta cáo từ.

Tiếp nhận đủ linh thạch hạ phẩm, người nọ đếm một chút, sau đó quay người đi ra ngoài.

- Ta đã biết rõ mưu kế của bọn chúng, lại vừa vặn tương kế tựu kế. Muốn cướp đồ của ta sao? Ha ha, ngươi có thể cướp đồ của ta còn chưa ra đời a.

Thấy mấy người kia rời đi, Nhiếp Vân cười lạnh một tiếng, cũng không nóng nảy đi ra ngoài mà nhìn quan tài vừa mới được mang tới.

Quan tài này toàn thân do cổ mộc vạn năm điêu khắc mà thành, cũ kỹ tới cực điểm, bên trên có khắc đủ loại phù văn đặc thù. Mỗi một phù văn đều mang theo khí tức đặc thù, quỷ dị, khiến cho người ta vừa mới tới gần đã có cảm giác quay cuồng, khó có thể chống đỡ nổi.

- Chẳng lẽ đây là thủ đoạn đặc thù của Linh Hồn triệu hoán sư? Có thể mạnh mẽ triệu hoán linh hồn trong cơ thể người ta ra hay sao?

Nhiếp Vân sững sờ.

Linh Hồn triệu hoán sư, kiếp trước hắn cũng chưa từng nghe nói qua, cũng không có tiếp xúc qua cho nên không biết rốt cuộc đối phương có thủ đoạn thế nào. Nhưng mà bằng vào thứ tự có thể xếp trên Nguyên khí sư đã có thể biết rõ chỗ đáng sợ của nó.

Trình độ nghịch thiên của Nguyên khí sư hắn hiểu rất rõ, thấm nhuần. Nhưng mà Linh hồn triệu hoán sư còn nghịch thiên hơn Nguyên khí sư, độ cường đại không cần đoán cũng biết.

- Huyết Đồng chi quang bao phủ, phá vỡ quan tài.

Lắc đầu xóa tan cảm giác mê muội, hai mắt Nhiếp Vân đỏ hồng, Huyết Đồng chi quang bao phủ trọn quan tài vào bên trong.

Thiên phú Huyết Đồng sư có thể đối kháng với linh hồn công kích, tuy rằng Linh Hồn triệu hoán sư lợi lại nhưng mà không biết đã chết bao nhiêu năm, thứ này cũng chỉ là một quan tàn mà thôi, có được loại thiên phú này ngăn cản, chắc có lẽ không vấn đề gì.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Dưới Huyết Đồng chi quang chiếu, quan tài chậm rãi mở ra, lộ ra một linh hồn thể màu sắc ảm đạm.

Linh hồn thể này toàn thân màu đỏ hồng, lớn bắn người thường, không thấy rõ dung mạo, tựa như một đoàn khí thể ngưng tụ vậy, không ngừng nhúc nhích.

- Đây là linh hồn thể Lĩnh vực cảnh kia sao?

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy linh hồn thể, Nhiếp Vân không nhịn được cảm thấy kỳ quái.

Mỗi người đều có linh hồn, thực lực đạt tới cảnh giới nhất định thì linh hồn thể có thể rời khỏi thân thể hành động. Nhiếp Vân phân ra tinh thần khống chế Yêu thánh cổ thi chính là dựa theo loại nguyên lý này. Tuy nhiên, linh hồn rời khỏi nhân thể khó có thể còn sống. Linh hồn triệu hoán sư đem linh hồn thể nguyên vẹn triệu hoán ra, hơn nữa còn giữ lại nguyên vẹn, chuyện này nói ra quả thực không thể nào tưởng tượng được.

- Chẳng lẽ có liên quan tới thứ này? Vật này là do Linh hồn triệu hoán sư lưu lại sao?

Cúi đầu nhìn trong quan tài một vòng, Nhiếp Vân nhìn thấy một kiểu chữ đặc thù được khắc trên quan tài. Linh hồn thể khẽ động, kiểu chữ này phát ra một đạo quang mang ôn hòa, dưới cô quang mang ôn hòa này chiếu rọi, như vậy linh hồn thể mới có thể bảo tồn nguyên vẹn.

Kiểu chữ này vặn vẹo cổ quái, làm cho người ta nhìn vào có cảm giác buồn nôn.

- Đây là Hồn tự. Trước kia ta đã từng gặp.

Đột nhiên sắc mặt Dịch Thanh ngưng trọng, nói.

- Hồn tự?

Nhiếp Vân sững sờ, Phù Thiên đại lục rộng lớn cho nên có vô số kiểu chữ, chữ này nhìn thế nào cũng không giống như hồn tự.

- Đúng vậy, đây chính là hồn tự mà người tinh thông linh hồn chi đạo ghi chép lại. Bọn hắn cho rằng nhân loại đều do Âm dương nhị khí tạo thành, dương khí bay lên thành hồn, âm khí trầm xuống thành thân. Muốn gỡ linh hồn của người ta ra đầu tiên phải hiểu rõ đạo lý âm dương tương sinh. Hồn tự này chính là thứ được sáng tạo ra dựa theo phương pháp vận chuyển của Âm Dương, có thể khóa lại âm khí trong người, giao hòa với dương khí, cho dù chỉ là linh hồn thể nhưng mà lại có thể bảo tồn nguyên vẹn.

Dịch Thanh giải thích.

- Làm sao ngươi biết?

Nhiếp Vân sững sờ.

Vinh thiên thành trong mắt hắn chỉ là một thành trì nho nhỏ, so những thành mà kiếp trước hắn nhìn thấy đều không tính là cái gì, thế nhưng... Rất rõ ràng, Dịch Thanh ở phương diện linh hồn còn biết nhiều chuyện hơn hắn.

Không riêng gì nàng, mà ngay cả phụ thân Dịch Thành của nàng cũng biết chuyện Linh Hồn triệu hoán sư. Mà hắn không ngờ lại chưa từng nghe nói qua.

------oOo------

Chương 527: Tâm mạch huyết tế

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nói ra cũng có chút kỳ quái.

- Chuyện này... Cũng không phải ta không muốn nói mà là...

Dịch Thanh thấy Nhiếp Vân hỏi vậy, vành mắt hơi đỏ lên, lập tức lắc đầu, không muốn nhiều lời.

- Nếu như không nói được thì thôi, không sao.

Nhiếp Vân cũng không phải là người hiếu kỳ, thấy bộ dáng của nàng không muốn nhiều lời hắn cũng không có hỏi nhiều.

- Kỳ thực... Chuyện này có liên quan tới mẫu thân ta, cũng có liên quan tới Di Thần tông, một trong bát đại tông môn... Về sau ta sẽ từ từ nói chuyện này cho ngươi biết, hiện tại chúng ta thực lực đều yếu, có nói cũng vô dụng.

Dịch Thanh lắc đầu, vẻ mặt ảm đạm.

- Di Thần tông?

Nhiếp Vân sững sờ.

Địa vị của Di Thần tông gần với Hóa Vân tông, cho dù ở trong bát đại tông môn cũng là tồn tại nổi bật, tụ tập Tu Di tự nhiên chi đạo, công phu trên tay kinh người, dường như chưa từng nghe nói qua bọn họ có liên quan tới chuyện linh hồn a?

- Có lẽ còn có rất nhiều chuyện mà ta không biết....

Nhớ tới rất nhiều chuyện kiếp trước, Nhiếp Vân lắc đầu.

Hắn lang thang nhiều năm trên Phù Thiên đại lục, lúc này mới bái nhập vào Hóa Vân tông. Lúc ấy Hóa Vân tông vừa mới trải qua bảy đại tông môn vây quét, nhân tài tàn lụi, mới khiến cho hắn trổ hết tài năng. Về sau hắn dần dần trở nên mạnh mẽ, dần dần đi tới đỉnh phong, những chuyện hắn biết rõ tuy rằng nhiều, nhưng mà đối với chuyện vì sao bảy đại tông môn lại vây quét Hóa Vân tông năm đó lại không rõ ràng cho lắm. Rốt cuộc là tại sao hắn cũng không điều tra ra được.

Hiện tại ngẫm lại, ngay cả loại chuyện lớn như vậy mình còn không biết rõ, như vậy cũng không thể chắc chắn Di thần tông không có Linh hồn chi đạo.

Xem ra nước của Phù Thiên đại lục này rất sâu, cho dù kiếp trước đạt tới đỉnh phong nhưng mà cũng chưa chắc cái gì cũng biết a.

- Hồn tự này nếu như là người tinh thông linh hồn chi đạo viết ra thì có lẽ có quan hệ với Linh hồn triệu hoán sư. Nhìn từ bên trên xem có cảm ứng được khí tức đặc thù của Linh hồn triệu hoán sư hay không?

Dứt bỏ suy nghĩ lung tung trong lòng, hai mắt Nhiếp Vân đột nhiên sáng ngời, nghĩ tới một loại khả năng.

Hồn tự này rất có thể là do Linh hồn triệu hoán sư lưu lại, rất có thể bên trong sẽ có Linh hồn triệu hoán chi khí, một khi mình cảm ứng thành công là có thể trở thành Linh hồn triệu hoán sư, khi đó đệ đệ có thể được cứu.

Hít sâu một hơi, cố nén sự kích động tỏng lòng, tinh thần lực chậm rãi dò xét Hồn tự bên trong quan tài.

Ầm ầm.

Vừa mới dò xét thì Nhiếp Vân đã lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, một cỗ lực lượng xé rách cực lớn dường như có thể thô phệ linh hồn hắn vào trong.

- Hỏng bét.

Nhiếp Vân lập tức biến sắc.

Tuy rằng linh hồn hắn không kém, nhưng mà cỗ lực lượng xé rách này còn mạnh hơn, từ trong bóng tối tập kích tới, mang theo cảm giác linh hồn triệu hoán. Dường như có thể tùy thời mang linh hồn mình đi, không thể nào ngăn cản.

Chẳng lẽ đây là thủ đoạn của Linh hồn triệu hoán sư? Không biết

đã qua bao nhiêu năm, cự ly xa thế nào. Chỉ cần có người dò xét là có thể triệu hoán, triệt để thôn phệ linh hồn hay sao?

Nếu như quả thực là vậy thì thực sự đáng sợ.

- Nhiếp Vân. Diễm Hỏa công kích, đánh.

Thấy Nhiếp Vân rơi vào tình huống nguy cấp, Dịch Thanh quát một tiếng, ngón tay đột nhiên điểm về phía hồn tự trên quan tài. Một đạo hỏa diễm có thể thiêu đốt linh hồn trong nháy mắt chặt đứt liên hệ giữa Nhiếp Vân và hồn tự.

Thực lực từ Pháp Lực cảnh sơ kỳ tới đỉnh phong, thời gian Dịch Thanh duy trì diễm hỏa so với trước dài hơn rất nhiều. Tuy rằng thi triển diễm hỏa công kích linh hồn rất tiêu hao pháp lực, nhưng mà bởi vì thực lực tăng lên cho nên cũng không bởi vậy mà thoát lực.

Phù.

Chặt đứt liên hệ với hồn tự, Nhiếp Vân thở dài một hơi, lúc này mới cảm thấy mồ hôi lạnh ứa ra.

Đáng sợ.

Nếu như không phải vừa rồi Dịch Thanh kịp thời thi triển thiên phú Diễm hỏa thì chỉ sợ linh hồn hắn sẽ bị hồn tự này rút ra, trực tiếp tử vong.

Vị Linh hồn triệu hoán sư lúc trước lưu lại hồn tự này không biết có thực lực gì, nhưng mà chỉ bằng vào một chữ đã có thể làm cho mình thiếu chút nữa tử vong, quá đáng sợ.

- Hồn tự này đại biểu cho chân ý linh hồn, dùng mắt thường nhìn là được, ngàn vạn lần đừng dùng linh hồn cảm ứng, bằng không sẽ bị Linh hồn triệu hoán sư nguyền rủa, linh hồn bị rút ra, biến thành một cỗ thi thể.

Dịch Thanh cũng chưa định hồn, vội vàng nói.

- Đáng sợ. Không nên nhìn chữ này, trước tiên nghiên cứu linh hồn

thể này một chút, nhìn xem có thể triệt để hàng phục, biến thành đồ của mình hay không.

Nghe thấy Dịch Thanh giải thích, Nhiếp Vân gật đầu, không nhìn hồn tự này nữa mà quay đầu nhìn về phía thi thể trong mộc quan.

Linh hồn thể này bởi vì hồn tự trấn áp, không ngừng nhúc nhích nhưng mà không có cách nào đào tẩu, chỉ có thể ở trong mộc quan, phát ra thanh âm soàn soạt.

- Linh hồn thể này quả nhiên đã bị cấm chế.

Liếc mát nhìn, Nhiếp Vân hừ lạnh nói.

Trong Linh hồn thể có cấm chế, cấm chế này bố trí vô cùng xảo diệu, giấu ở chỗ sâu nhất. Có cấm chế này, đầu linh hồn thể này chẳng những không thể luyện hóa mà người luyện hóa còn có thể lọt vào cắn trả, sống không bằng chết.

Trong mắt người khác, cho dù là cường giả Lĩnh vực cảnh, siêu cấp cường giả linh hồn Linh cấp hậu kỳ cũng chưa chắc đã có thể nhìn ra đặc thù của phong ấn này mà thành công phá giải nó. Nhưng mà đối với Nhiếp Vân mà nói, không đáng kể chút nào.

Phong ấn cho dù có lợi hại hơn thì dưới Thiên nhãn chiếu xuống cũng hiện lên, muốn bằng vào thứ này ám toán mình, còn non một chút.

Lại nói, trước đó hắn còn nghe lời nói của hội trưởng kia cho nên đã sớm có phòng bị.

- Thiên phú diễm hỏa, thiêu đốt.

Vận chuyển Diễm hỏa đan điền, khống chế diễm hỏa ở bên ngoài bàn tay, Nhiếp Vân chộp xuống dưới một trảo, bàn tay cắm vào trong cơ thể linh hồn thể.

Căn cứ vào tình huống mà Thiên nhãn chiếu rọi, Nhiếp Vân nhanh chóng lấy ra phong ấn mà hội trưởng kia lưu lại trong cơ thể linh hồn thể, nhẹ nhàng bắn ra, dùng diễm hỏa thiêu đốt, lập tức thiêu

đốt cấm chế thành tro bụi.

Diễm hỏa do thiên phú Diễm hỏa thi triển ra chẳng những có thể thiêu đốt linh hồn mà ngay cả cấm chế, phong ấn cũng có thể thiêu đốt.

Ngay lúc đó.

Hội trưởng đang ở trong phòng cao hứng đàm luận với Nguyên Cương trưởng lão, Yêu Khánh làm thế nào để bắt lấy người họ Nhiếp kia đột nhiên biến sắc, miệng phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi nhuộm hồng mặt đất.

- Sao vậy?

Thấy hội trưởng kia đột nhiên phun máu tươi, Yêu Khánh, Nguyên Cương trưởng lão giật mình, không biết đối phương đang tu luyện công pháp vô thượng gì mà bị vậy.

------oOo------

Chương 528: Nàng gọi là Nhan Chi (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phong ấn ta lưu lại trong linh hồn thể đã bị người ta phá giải.

Sắc mặt hội trưởng trắng bệch, không thể tin tưởng được đây lại là sự thực.

- Bị người phá giải? Không phải ngươi vừa mới nói phong ấn này che giấu kín đáo, cho dù là cường giả linh hồn Linh cấp hậu kỳ cũng đừng mong phát hiện ra sao? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Sắc mặt Nguyên Cương trưởng lão trầm xuống.

- Ta cũng không biết, trong cấm chế này mang theo khí tức tâm mạch của ta, cho nên ta mói có thể liên hệ với nó. Mới vừa rồi nó bị người ta phá vỡ, tâm mạch ta bị hao tổn, cho nên mới phun ra máu

tươi. Chờ ta khôi phục một chút mới có thể tra ra là chuyện gì xảy ra.

Hít sâu một hơi, hội trưởng này nói một tiếng rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

- Không ngờ trong cấm chế này lại ẩn chứa lực lượng tâm mạch của người này. Ha ha, đoán chừng cho dù hắn không chết thì bản thân cũng phải bị trọng thương.

Nhìn cấm chế triệt để bị cháy trong lòng bàn tay, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Lực lượng tâm mạch, trung tâm linh hồn, là lực lượng quan trọng nhất. Đại biểu cho bộ phận quan trọng nhất của mỗi người. Rất nhiều cừng giả luyện kiếm, luyện đan đều biết sử dụng. Không khác gì hiến tế, một khi sử dụng, uy lực binh khí và đan dược luyện chế ra tăng lên nhiều. Nhưng mà cũng chỉ có chủ nhân chúng mới có thể sử dụng. Hơn nữa binh khí, đan dược một khi bị hao tổn, chủ nhân đều sẽ phải chịu liên quan.

Nhiếp Vân không ngờ tới tên hội trưởng này lại ác như vậy, không ngờ lại vận dụng lực lượng tâm mạch bố trí cấm chế. Xem ra hắn ta không muốn nhả linh hồn thể ra, đúng như lời hắn ta nói với Nguyên Cương trưởng lão kia.

Bởi vì cho dù có lấy đi cấm chế của hắn thì linh hồn thể này vẫn mang lực lượng linh hồn của hắn. Một khi loại lực lượng này vận chuyển, cho dù các nhau có xa thì hắn vẫn có thể lăng không thu hồi linh hồn thể này.

- Xem ra tin tức Bạch Nham đấu giá hội có được linh hồn thể đã bị tiết lộ, hội trưởng này vì phòng ngừa bị người ta ngấp nghé cho nên mới cố ý đấu giá. Cố ý bán nó ra, mê hoặc người khác. Trên thực tế lại sớm âm thầm dùng phương pháp huyết tế khống chế linh hồn thể... Quả thực là ngoan độc.

Tuy nhiên, cho dù huyết tế có lợi hại hơn, dưới Thiên nhãn chiếu xuống, Diễm hỏa của Diễm hỏa sư thiêu đốt, tất cả đều không có tác dụng.

Nhiếp Vân lập tức nghĩ thông mọi chuyện, hắn cười nhạt một tiếng.

Khó trách một gã sai vặt ở Hồng Tân lâu lại có thể tìm được thẻ khách quý, biết rõ đấu giá hội có bán ra linh hồn thể. Hóa ra là hội trưởng cố ý thả ra tin tức, một khi đấu giá thành công người khác sẽ đem lực chú ý tập trung vào người mua, căn bản không để ý tới bên đấu giá hội.

Tính toán thật ác độc, tâm cơ thật là lợi hại.

Tuy nhiên, trước mắt Thiên Nhãn sư như Nhiếp Vân, dưới thiên phú Diễm hỏa sư, những âm mưu quỷ kế này đều không có tác dụng, ngược lại còn là công cụ giúp Nhiếp Vân một lần.

- Hiện tại tâm mạch huyết tế của hắn trong linh hồn thể bị ta thiêu trụi, như vậy ta cũng thừa cơ luyện hóa linh hồn thể này.

Trong lòng khẽ động, tinh thần Nhiếp Vân chậm rãi tới gần linh hồn thể trong quan tài, định triệt để luyện hóa nó.

Chỉ cần hắn rời khỏi sương phòng đấu giá này thì nhất định sẽ bị Yêu Khánh, Nguyên Cương trưởng lão nhìn chằm chằm vào, hiện tại hắn phải nắm giữ tất cả cơ hội đề cao thực lực.

- Ồ? Không ngờ lại không có ngăn cản.

Linh hồn chậm rãi tiến vào trong cơ thể linh hồn thể, lại phát hiện ra không có gì ngăn cản. Nhiếp Vân thở dài một hơi, đang định luyện hóa, đột nhiên bên tai vang lên âm phù đặc thù.

Âm phù này quái dị khó hiểu, giống như vang lên từ sâu trong linh hồn, căn bản không thể trốn tránh.

- Hỏng bét, trúng kế.

Trong lòng rùng mình, toàn thân Nhiếp Vân thoáng cái trở nên cứng ngắc.

Tiến vào linh hồn thể không có gì khác thường, khiến cho hắn yên

tâm. Ai ngờ thủ đoạn của đối phương lại ở phía sau, chỉ cần luyện hóa là sẽ chạm vào thứ gì đó, khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

Nhiếp Vân là người của hai thế giới, tuy rằng làm chuyện gì cũng vô cùng cẩn thận, thế nhưng dù sao hắn cũng không phải là thần. Có thể làm được toàn năng. Thủ đoạn của Linh hồn triệu hoán sư quả thực quá quỷ dị, còn chưa tới mười phút ngắn ngủi hắn đã liên tục trúng chiêu hai lần.

- Đây là thủ đoạn của Linh hồn triệu hoán sư hay sao?

Cảm nhận âm phù mang theo ý xé rách nồng đậm, dường như muốn xé rách thân thể hắn, mang linh hồn ra ngoài. Sắc mặt Nhiếp Vân trở nên dữ tợn.

Một mực cẩn thận, chỉ cần có một phút phân tâm, ai ngờ vẫn bị trúng chiêu.

- Thiên phú Diễm hỏa sư, Huyết Đồng chi quang, ngăn cản.

Biết rõ lúc này không phải là lúc hoảng sợ, linh hồn Nhiếp Vân lập tức tập trung, lần nữa điều động thiên phú Diễm hỏa sư và Huyết Đồng sư.

Ầm ầm.

Hai đại thiên phú còn chưa thi triển thì đã cảm thấy đầu óc trầm xuống, nặng nề. Trong tối tăm có một cỗ lực lượng thôn phệ cực lớn, hoàn toàn bao phủ hắn. Trong nháy mắt này Nhiếp Vân cũng rơi vào trong bóng tối khôn cùng.

- Đây là nơi nào?

Biết rõ mình đã trúng chiêu của Linh hồn triệu hoán sư, Nhiếp Vân hừ nhẹ một tiếng, tâm tình ngược lại còn trở nên trầm ổn.

Loại tình huống này nếu như bối rối, chỉ sợ không còn cơ hội tiếp tục sống sót, hiện tại phải bình tĩnh đối phó.

Ông ông...

Đột nhiên, trong bóng tối tĩnh lặng có một cảnh cửa từ từ mở ra. Ngay sau đó một đạo thanh âm làm cho lỗ tai đau đớn vang lên, giống như là thanh âm vang lên từ u minh địa phủ.

Một mặt người cực lớn xuất hiện trong bóng tối.

Mặt người này đeo mặt nạ ngăm đen bằng đồng xanh, nhìn không ra dung mạo cụ thể, không biết là nam hay nữ. Trong đôi mắt yêu dị không ngừng tuôn ra lực lượng xé rách tất cả, rất là quái dị. Dưới cỗ lực lượng này trùng kishc, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy, chỉ cần hắn không chú ý một chút là sẽ triệt để trầm luân, vĩnh viễn không có cơ hội ngóc đầu dậy.

- Không thể nhìn vào mắt hắn, không thể bị xé rách.

Tuy rằng chỉ liếc mắt nhìn nhưng mà Nhiếp Vân lại biết rõ nếu như tiếp tục nhìn vào thì linh hồn hắn sẽ bị triệt để xé rách. Nhưng mà hai mắt đối phương dường như có mị lực vô cùng, khiến cho hắn căn bản không thể trốn tránh.

- Thiên phú Diễm hỏa sư, Huyết đồng chi quang.

Mặc dù hắn chỉ là linh hồn, thiên phú đặc thù của đan điền không thể nào thi triển được, nhưng mà ở sâu trong lòng Nhiếp Vân vẫn còn có chút hi vọng. Tinh thần lực muốn phát ra, điều động thân thể, chống lại ánh mắt yêu dị của đối phương.

------oOo------

Chương 529: Nàng gọi là Nhan Chi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sưu Sưu..

Không điều động thì thôi, vừa mới điều động thì mặt người trên không trung dường như cũng biết ý của Nhiếp Vân cho nên lực

lượng xé rách ở trong hai mắt đột nhiên gia tăng khiến cho toàn thân Nhiếp Vân cảm thấy run lên, đầu óc vận chuyển có chút trì trệ.

- Chẳng lẽ phải chết ở đây sao?

Không ngờ đối phương lại lợi hại như vậy, phong tỏa linh hồn hắn, căn bản không có cách nào điều động thiên phú đặc thù trogn cơ thể, thậm chí còn không thể câu thông. Nhiếp Vân chỉ cảm thấy tâm tình mình thoáng cái trở nên lạnh lẽo.

Lần trước đối chiến với linh hồn trong Yêu Thánh cổ thi hắn có thể nhẹ nhõm điều động thân thể, cũng hình thành thiên phú Huyết Đồng sư, cho nên mới chuyển bại thành thắng. Hiện tại ngay cả đan điền cũng không thể liên hệ, thân thể và linh hồn như bị một bóng đêm cách trở, chẳng lẽ thực sự phải chết ở đây hay sao?

- Không thể chết được, đệ đệ còn chưa được cứu sống, nàng... Khi tấn chức ta còn chưa gặp lại, ân tình của nhị vị sư phụ còn chưa báo đáp... Ta không thể chết được.

Trong lòng thở dài một tiếng, Nhiếp Vân nhớ tới khuôn mặt thỏa mãn khi chết trước đó của đệ đệ. Còn có sự chờ đợi trong đôi mắt nàng khi nàng gần đi kiếp trước... Linh hồn cả người hắn như bị thiêu đốt..

Sưu...

Linh hồn lực tăng lên, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy một đan điền trong cơ thể đang chậm rãi vận chuyển.

Không phải là Huyết đồng đan điền, cũng không phải là Diễm hỏa đan điền mà là Nguyên khí đan điền.

Tất cả đan điền đều không thể cảm nhận được, Nhiếp Vân chỉ có thể cảm nhận được nguyên khí đan điền không ngừng xoay tròn, từ trong tối tăm rút ra tất cả nguyên khí.

- Nguyên khi đan điền chỉ dẫn phương hướng, trở lại.

Nhìn thấy nguyên khí đan điền, trên mặt Nhiếp Vân hiện lên sự vui

vẻ, trong lòng thấp giọng hô một tiếng, đồng thời khống chế đan điền chỉ dẫn mình.

Ầm ầm.

Chỉ một thoáng, Nhiếp Vân đã cảm thấy linh hồn bản thân trở về vị trí cũ. Lúc mắt mở ra hắn phát hiện mình vẫn đứng trước cổ quan như cũ, y phục trên người đã ướt đẫm mồ hôi.

- Nhiếp Vân, ngươi thế nào rồi?

Lúc này hắn mới nghe thấy thanh âm sốt ruột của Dịch Thanh không ngừng vang lên bên tai.

- Ta không sao.

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân áp chế sự tuyệt vọng và sợ hãi ở sâu trong lòng xuống, lúc này trong lòng hắn đang âm thầm kỳ quái.

- Vì sao vừa rồi không thể nào câu thông với đan điền khác, lại chỉ có thể câu thông với nguyên khí đan điền?

Trong lòng nghĩ vậy, giương mắt nhìn linh hồn thể trong cổ quan, hai mắt lần nữa lập lòe, dường như nhìn thấu vô số bóng đêm, lần nữa đi tới trước khuôn mặt đeo mặt nạ bằng đồng xanh kia.

- Ồ?

Trong lòng Nhiếp Vân chấn động. Không phải quỷ dị như vậy chứ? Lần này linh hồn không có tới a, sao lại...

Trong lúc nghi hoặc, lại chăm chú nhìn vào, hắn phát hiện ra lần này trong hai mắt của khuôn mặt đeo mặt nạ màu đồng xanh kia không còn lực lượng xé rách nữa, đồng thời hai mắt còn chuyển thành màu đen.

- Ồ?

Trong tối tăm, Nhiếp Vân có cảm giác như đối phương sẽ không hại mình nữa.

Tuy ràng chữ ồ phát ra trước sau chưa đầy một giây, nhưng mà tâm tình lại hoàn toàn không giống với trước đó.

- Ngươi là Linh hồn triệu hoán sư?

Biết rõ khuôn mặt mang mặt nạ bằng đồng xanh trước mắt sẽ không hại mình, cho dù là cảm giác nhưng mà Nhiếp Vân vẫn không nhịn được lên tiếng hỏi.

Đối phương cũng không trả lời, đôi mắt to đen nhánh chậm rãi chớp động, chăm chú nhìn vào người Nhiếp Vân, như là trong nháy mắt muốn xuyên thấu qua vô số tầng không gian, triệt để nhìn hắn vậy.

Trong đôi mắt không có chút cảm tình nào, cũng không có gợn sóng cảm xúc. Mặt nạ bằng đồng xanh ẩn trong bóng tối, quỷ dị khó lường.

- Ta là Nhan Chi

Không biết qua bao lâu, ngay khi Nhiếp Vân cho rằng đối phương sẽ không nói chuyện, cũng không có bất kỳ cảm tình gì thì đột nhiên bên phía mặt nạ bằng đồng xanh vang lên một tiếng hừ lạnh. Cảm giác tời đất quay cuồng, bóng tối khôn cũng, mặt nạ bằng đồng xanh cũng triệt để biến mất.

- Tên là Nhan Chi? Có ý tứ gì?

Thấy mặt nạ bằng đồng xanh nói một câu rồi biến mất không thấy gì nữa, Nhiếp Vân có chút mê hoặc, hắn không biết thứ này định làm cái quỷ gì.

Thế nhưng nếu như không rõ thì Nhiếp Vân cũng không đi truy cứu. Hắn lắc đầu, lại cúi đầu nhìn linh hồn thể trước mắt. Sau khi xem xét, hai mắt hắn không nhịn được sáng ngời.

- Không ngờ đã luyện hóa được?

Chẳng biết từ khi nào, không ngờ linh hồn thể đã bị hắn triệt để

luyện hóa, hóa thành một bộ phận của thân thể.

- Linh hồn Linh cấp hậu kỳ? Cảm giác thật cường đại.

Luyện hóa linh hồn thể, Nhiếp Vân phất tay thu thập linh hồn thể vào trong thân thể.

Vừa vào thân thể Nhiếp Vân lập tức cảm thấy linh hồn mình so với trước kia cường đại hơn quá nhiều, trọn vẹn bạo tăng bảy tám lần.

Linh hồn Linh cấp hậu kỳ.

Đương nhiên cũng không phải linh hồn Nhiếp Vân gia tăng mà là hắn mượn lực lượng Linh hồn thể.

Luyện hóa Linh hồn thể giống như luyện hóa Yêu Thánh cổ thi vậy, tương đương cả linh hồn thể có được tư tưởng, suy nghĩ của hắn. Hoàn toàn có thể mượn, thi triển ra lực lượng linh hồn Linh cấp hậu kỳ của nó.

- Linh hồn cường đại như vậy lại phối hợp với Thiên Địa vô lượng, Hàn Đông Mai hương, Xuân hồi đại địa của ta... Ngay cả cường giả Lĩnh vực cảnh trung kỳ cũng có thể chiến một trận.

Cười ha hả, bàn tay của Nhiếp Vân khẽ đảo, thu cổ quan ném vào trong nạp vật đan điền.

Hồn tự trong mộc quan về sau có thể nghiên cứu, hiện tại mượn hồn lực của Linh hồn thể, thực lực so với trước cường đại hơn gấp bội. Đấu giá hội này đã không còn bất kỳ người nào có thể khiến cho hắn cố kỵ nữa. Hoàn toàn có thể đại khai sát giới một hồi.

Đối với người giám sắp đặt ám chiêu ám hại mình, gần đây Nhiếp Vân không có thói quen lưu tình.

- Tuy nhiên, trước khi động thủ vẫn nên thu lại vốn ban đầu a.

Nhiếp Vân đột nhiên cười cười.

Lấy lại vốn ban đầu chính là đi ăn cắp tài phú của đối phương. Vừa

rồi hắn tiêu trong đấu giá hội này hơn ngàn vạn linh thạch hạ phẩm. Nếu như không thu trở lại, dù thế nào cũng khó ăn nói với bản thân a.

- Dịch Thanh, ngươi tiến vào Tử Hoa động phủ, ta còn có việc, một lát nữa chúng ta rời đi.

Sau khi quyết định, Nhiếp Vân quay đầu nhìn Dịch Thanh.

- Được.

Dịch Thanh cũng biết hôm nay Nhiếp Vân mua nhiều đồ như vậy nhất định sẽ bị những người khác ngấp nghé, nàng ở bên ngoài cũng là vướng víu, vì vậy lập tức gật đầu.

------oOo------

Chương 530: Muốn chơi ta? Ta chơi chết các ngươi (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sưu.

Tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân tức thì thu Dịch Thanh vào trong Tử Hoa động phủ, sau đó lại tiện tay ném Long Cốt thần châu vào rồi mới bước ra ngoài.

Đi ra khỏi cửa phòng, hắn biến hóa thành một bộ dáng khác, chính là Hội trưởng.

- Hội trưởng, người... Người đi vào trong từ bao giờ vậy?

Biến thành hội trưởng, còn chưa đi được mấy bước thì đã gặp Mãn Hâm trước đó đưa Long Cốt Thần châu tới, người này nghi hoặc hỏi.

Xem ra đối phương luôn canh ở bên ngoài cửa phòng, đợi đám người Nhiếp Vân đi ra sẽ lập tức thông báo cho hội trưởng.

- Đáng giận? Sao ngươi lại không thấy? Mắt ngươi mù rồi sao? Hai người kia đã sớm đào tẩu ròi.

Hội trưởng không để ý tới câu hỏi của Mãn Hâm mà giận dữ, tức tối nói.

- Chạy? Không có khả năng a. Vừa rồi ta luôn đứng ở đây, căn bản không dám rời đi, làm sao có thể...

Nghe tiếng quát lớn này, tuy rằng cảm thấy thanh âm có chút không giống hội trưởng, nhưng mà Mãn Hâm vẫn giật mình, đang định giải thích. Thế nhưng khi hai mắt nhìn vào trong phòng hắn lập tức không nói nên lời

Trong phòng rỗng tuếch, nào có một bóng người nào nữa? Hội trưởng nói đúng, người đã sớm chạy mất.

- Hội trưởng, là ta sai lầm, ta cũng không ngờ bọn hắn lại có thể bỏ chạy mà không cần ra khỏi cửa.

Toàn thân Mãn Hâm run rẩy.

Hội trưởng gần đây thường trừng phạt thủ hạ thất trách cực nặng, lần này hắn gây ra lỗi lớn như vậy, hắn không biết trừng phạt đang chờ đợi mình sẽ tàn khốc thế nào.

- Được rồi, mang ta đi bảo khố đấu giá hội, ta muốn nhờ vật bên trong thi triển trận pháp, tìm ra phương hướng bọn chúng đào tẩu.

Hội trưởng này khoát tay ý bảo hắn không cần nói nữa, lại cao giọng ra lệnh:

- Vâng, mời hội trưởng.

Nghe thấy hội trưởng không có ý trách cứ, vẻ mặt Mãn Hâm vô cùng nghi hoặc, đồng thời cũng thở dài một hơi. Vội vàng đi trước dẫn đường.

Kỳ thực Thiên nhãn của Nhiếp Vân quét qua, hoàn toàn có thể tìm

được vị trí của bảo khố, căn bản không cần người dẫn đường. Tuy nhiên nếu như mình hắn đi qua sẽ bị ngăn cản, còn không bằng tương kế tựu kế để cho người khác mang qua. Như vậy còn có thể giảm bớt công đoạn phá giải phong ấn.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, Mãn Hâm đã dừng lại, mở một cửa phòng ra, phá vỡ vài đạo phong ấn.

- Hội trưởng, đây là tàng bảo khố của chúng ta, người muốn lấy gì ta lấy cho người...

- Không cần, ngươi ở đây chờ, ta tự mình đi tìm, sau khi tìm được sẽ đi ra.

Nhiếp Vân hất tay, tiến vào tàng bảo khố.

Nhìn thấy bộ dáng này, tuy rằng Mãn Hâm vô cùng nghi hoặc nhưng cũng không dám nói gì, vội vàng tránh đường cho đối phương vào.

- Chậc chậc, thật nhiều linh thạch, không hổ là đấu giá hội, thực là có tiền. Đoná chừng tiền lời hôm nay đều để đây a.

Vừa tiến vào tàng bảo khố thì Nhiếp Vân đã nhìn thấy linh thạch chồng chất như núi, chừng bảy tám trăm ngàn linh thạch hạ phẩm.

Không nói tới thu nhập lúc khác của đấu giá hội, tính riêng doanh thu ngày hôm nay cũng đã hai ba ngàn vạn. Cả tồn kho có bảy tám ngàn vạn cũng không tính là nhiều.

Ngoài miệng nói vậy, nhưng trên tay hắn không lưu tình chút nào, bàn tay lớn khẽ chộp, lực lượng cường đại thu toàn bộ đám linh thạch này. Ngay sau đó lại nhìn quanh một vòng, tiếp tục thu vét những đồ vật bên trong.

Tàng bảo khố của đấu giá hội, thứ nhiều nhất chính là linh thạch, những thứ khác đại bộ phận đều đấu giá mất. Tuy nhiên những thứ còn lại cũng không tệ lắm. Nhiếp Vân căn cứ vào suy nghĩ tam quang, không có biện pháp dự phòng nào, trực tiếp chuyển cả tàng bảo khố đi.

- Được rồi, ta đã truy ra vị trí cụ thể của hia người kia, ta sẽ lập tức đi đuổi bắt, ngươi không có việc gì thì đi nghỉ ngơi đi.

Lấy đi toàn bộ bảo bối, Nhiếp Vân nghênh ngang đi ra ngoài. Vừa nhìn thấy Mãn Hâm hắn lên tiếng phân phó.

- Vâng. Hội trưởng.

Mãn Hâm không dám phản bác, vội vàng cúi đầu.

- Được rồi, đi đi.

Nhiếp Vân thấy kế hoạch thành công cũng không ngừng lại, thân thể nhoáng cái bay ra bên ngoài, mấy cái lập lòe đã ra khỏi Bạch Nham thành.

Hội trưởng, đám người Nguyên Cương trưởng lão kia nhất định phải giết chết. Tuy nhiên uy lực Thiên Địa vô lượng của hắn quá lớn, nếu nwh ra tay ở đây, làm không cẩn thận sẽ biến thành người tàn nhẫn, tàn sát toàn bộ dân chúng trong thành. So với việc bêu danh xấu như vậy còn không bằng tìm nơi rộng lớn, ra tay cũng thuận tiện, cũng không chọc vào phiền phức.

Một đường phi hành, hắn không có che dấu, rất nhanh đã đi tới một ngọn núi cách xa Bạch Nham thành mấy ngàn trượng. Tùy tiện tìm một chỗ bằng phẳng trên đỉnh ngồi xuống, yên tĩnh thích ứng với lực lượng cường đại mà linh hồn thể mang tới, điều chỉnh trạng thái của bản thân.

Trong đấu giá hội.

- Hội trưởng thật kỳ quái, vì sao lại lấy toàn bộ mọi thứ trong bảo khố đi?

Một mặt đi về phía trước, Mãn Hâm vừa vò đầu vừa tự nhủ.

Hắn cảm thấy hôm nay hội trưởng có chỗ là lạ, chẳng những không trách hắn mà còn lấy đi toàn bộ mọi thứ trong bảo khố, thực không biết đối phương muốn làm gì.

Tuy nhiên, đây vốn là tiền của hội trưởng, hắn lấy đi thì mình cũng không nói được gì.

- Mãn Hâm, không phải ta bảo ngươi quan sát người trong phòng số hai mươi tám sao? Sao lại chạy loạn ở đây?

Ngay khi hắn đang nói thầm thì đột nhiên nghe thấy một tiếng quát lớn sau lưng, hội trưởng vào Nguyên Cương trưởng lão, Yêu Khánh đang bước tới.

Lúc này tuy rằng sắc mặt của tên hội trưởng này vẫn tái nhượt, nhưng so với trước đã tốt hơn không ít.

Đồ dùng Tâm mạch huyết tế lại bị người ta phá hỏng, tổn thương rất lớn, cũng may thân gia trên người hội trưởng phong phú, có được không ít bảo bối khôi phục. Bằng không trong thời gian ngắn như vậy đã muốn chạy loạn, không thể nghi ngờ là chuyện nằm mơ a.

- Quan sát người trong phòng só hai mươi tám? Hội trưởng, ngươi vừa nói gì vậy? Không phải vừa rồi ngươi tận mắt nhìn thấy người trong phòng số hai tám rời đi, đòng thời còn đuổi theo sao? Sao lại hỏi ta?

Mãn Hâm sững sờ, có chút khó hiểu.

- Cái gì? Ta tận mắt nhìn thấy người trong phòng số hai mươi tám rời đi sao?

Hội trưởng thì càng giống như là tên hòa thượng lùn, tay hai thước, không sờ tới đầu.

- Đúng vậy a, người còn tức giận lấy đi toàn bộ đồ trong bảo khố, sau đó nói đi truy xét vị trí thiếu niên họ Nhiếp kia.

Ngươi xem, đây là ngọc bài ghi chép hình ảnh.

Mãn Hâm không biết sao hội trưởng lại nói vậy, hắn xuất ra một ngọc bài, tiện tay ném qua.

Bạch Nham đấu giá hội là nơi kẻ có tiền tiêu phí, đề phòng xảy ra mâu thuẫn, đến

lúc đó giải thích không rõ cho nên mỗi lần, khi đấu giá đều dùng ngọc bài ghi chép những chuyện xảy ra trong ngoài. Khi đấu giá hội chấm dứt thì Mãn Hâm thu thập lại, vừa vặn có chứng cớ.

------oOo------

Chương 531: Muốn chơi ta? Ta chơi chết các ngươi (Hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngọc bài ghi chép?

Hội trưởng tiếp nhận ngọc bài, tinh thần quét qua một lần, còn chưa xem hết thì lại lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Số máu này so với lần trước còn nhiều hơn... Cũng không biết là thương thế tái phái hay là đau lòng.

- Ngươi lại làm sao vậy?

Nguyên Cương trưởng lão thấy hội trưởng chỉ trong thời gian ngắn phun máu hai lần, hắn im lặng không nói.

Dựa theo đạo lý mà nói, thân thể của cường giả Bất Hủ cảnh bất hủ, cả thân thể khí huyết ngưng tụ, bền chắc như thép, cho dù bị người ta đánh một chầu cũng rất khó phun ra máu tươi. Thế nhưng bây giờ chỉ cần dò xét ngọc bài cũng phun ra máu tươi, người này cũng quá yếu ớt a.

- Các ngươi tự mình xem đi.

Hội trưởng hữu khí vô lực nói, ngay cả tâm tư muốn chết cũng có.

- Chuyện gì xảy ra?

Thấy hành vi của hội trưởng quái dị, Nguyên Cương trưởng lão và Yêu Khánh nhìn nhau, vội vàng dùng tinh thần đảo qua ngọc bài. Chỉ trong chốc lát đã nhìn thứ ghi chép trong ngọc bài một lần. Hai mắt trợn tròn, khó mà tin được.

- Đây... Đây chắc không phải là ngươi a. Thế nhưng sao khí tức linh hồn lại hoàn toàn giống vậy? Cho dù ngụy trang một người giống thế nào thì linh hồn chung quy cũng không giống a. Làm sao ngay cả linh hồn cũng không nhìn ra vấn đề gì vậy?

- Đương nhiên không phải là ta, ta đoán tiểu tử kia là Ngụy trang sư.

Hội trưởng nói.

- Ngụy Trang sư?

Nguyên Cương trưởng lão và Yêu Khánh nhìn nhau, trong lòng giật thót lên.

- Nhị vị, tiểu tử này hiện tại ngụy trang thành bộ dáng của ta, trộm đi tất cả tài phú trong đấu giá hội ta. Một khi nhị vị giúp ta tìm trở lại, ta nguyện ý trả một nửa cho chư vị, hơn nữa còn linh hồn thể và độc thủ quyền trượng ta cũng không lấy.

Hội trưởng cắn răng nói, toàn thân lạnh run.

- Một nửa tài phú? Linh hồn thể? Độc thủ quyền trượng? Được.

Nghe thấy hội trưởng hứa hẹn, một người một yêu nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

Dù sao vì linh hồn thể và độc thủ quyền trượng thì người trong phòng số hai mươi tám kia cũng chết. Hiện tại càng có lợi nhuận lớn hơn, có ngu mới không đi làm.

- Mãn hâm, vừa rồi ngươi gặp hắn, ngươi có thấy hắn bay về phía nào không?

Thấy hai người đồng ý, hội trưởng cắn răng quay đầu nhìn về phía Mãn Hâm.

- Vừa rồi sao? Hắn bay về phương hướng đó.

Nghe thấy mấy người nói chuyện Mãn Hâm mới biết rõ chân tướng, cả người run rẩy, sợ hội trưởng quở trách hắn không biết phân biệt thật giả. Vì vậy lúc này hắn vội vàng chỉ về phía Nhiếp Vân rời đi, sợ bị liên lụy.

- Chúng ta đi.

Hội trưởng cúi đấu nói, rồi thả người bay về phương hướng mà Mãn Hâm chỉ.

- Ha ha, đi thôi, nhất định không thể dễ cho tiểu tử kia đào tẩu. Bằng không chúng ta tới đây lần này chẳng phải phí công hay sao?

Yêu Khánh cười lạnh một tiếng, mang mấy yêu nhân sau lưng nhanh chóng đuổi theo.

- Hừ.

Nguyên Cương trưởng lão cũng hừ một tiếng, theo đuôi mấy người.

Bởi vì trên đường đi Nhiếp Vân cũng không che dấu khí tức cho nên mọi người rất nhanh đã tìm thấy thiếu niên ngồi trên đỉnh núi.

- Ha ha. Đây là vị ngồi trong phòng số hai mươi tám sao?

Còn chưa tới ngọn núi thì Nguyên Cương trưởng lão đã cười lớn một tiếng, bàn tay chộp một cái, pháp lực khổng lồ triệt để bao phủ cả ngọn núi.

- Không sai, chính là tiểu tử này. Trước đó khi Mãn Hâm đưa Long Cốt thần châu rồi trở lại bẩm báo có đem khí tức linh hồn và bộ dáng của hắn đưa cho ta, cho dù hóa thành tro ta cũng nhận ra.

Hội trưởng rít gào, trong mắt tràn ngập hận ý.

Tuy nhiên hắn cũng biết mình nhất định không phải là đối thủ của thiếu niên trước mắt cho nên hắn cũng không có ra tay.

- Nếu như vậy thì dễ làm rồi. Tiểu tử, ngươi ngoan ngoãn đem Độc thủ quyền trượng, linh hồn thể giao ra đây. Yêu Khánh ta có thể thả cho ngươi một con đường sóng. Bằng không chẳng những hôm nay ngươi phải chết mà còn có thể bị ta luyệ nthành một cỗ thây khô yêu linh, vĩnh viễn trở thành khôi lỗi giết người của ta.

Yêu Khánh cũng tiến lên phía trước một bước, yêu khí ngập trời lan tràn ra, tạo thành một bức tường bằng biển máu.

Yêu nhân chỉ có một phương pháp phòng ngự nhân loại đào tẩu, đó chính là yêu khí huyết hải, một khi nhân loại rơi vào trong đó, linh hồn thân thể đều bị công kích, khó có thể tự kiềm chế.

- Ha ha, một người đường đường là trưởng lão Nguyên Tâm tông, một là hội trưởng đấu giá hội Bạch Nham thành... Hai vị đều là nhân loại, dù thế nào ta cũng không ngờ tới các ngươi lại hợp tác với yêu nhân. Chẳng lẽ nhân loại và yêu nhân đã không còn hiềm khích, triệt để hòa hảo hay sao? Thế nhưng... Sao ta lại chưa từng nghe nói qua chứ?

Nhiếp Vân đứng dậy, nhẹ tay vỗ bụi trên y phục.

Tu luyện cả buổi tuy rằng không dài, nhưng mà căn cứ vào kinh nghiệm kiếp trước hắn đã nhanh chóng triệt để khống chế linh hồn thể, tạo thành lực lượng linh hồn của bản thân.

Hiện tại bằng vào linh hồn Linh cấp hậu kỳ của Linh hồn thể, tăng thêm khí hải hùng hậu vô cùng của hắn. Nếu như chính thức chiến dấu, ba người này cho dù có hai vị cường giả Lĩnh vực cảnh thì hắn cũng không cần phải sợ hãi.

Vừa vặn có thể kiểm nghiệm mọt chút xem thực lực bạo tăng tới đâu.

- Yêu tộc và nhân loại cũng không hòa hảo, nhưng mà ngươi đắc tội với hai người chúng ta, ngày hôm nay chúng ta sẽ giết chết

ngươi.

Trên mặt Nguyên Cương trưởng lão đột nhiên nở nụ cười âm trầm, lại quay đầu về phía Yêu Khánh, nói:

- Là ngươi tới trước hay là ta tới trước? Một khi ta ra tay, giết chết hắn thì chỉ sợ ngươi không kiếm dược bảo bối a.

- Hừ, ta nói rồi, bảo bối nhất định là của ta. Ngươi tới trước nhất định không được.

Yêu Khánh hừ lạnh một tiếng.

- Không được? Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta đồng loạt ra tay? Vạn nhất tiểu tử này bị chưởng lực của ta chém giết, ngươi lại nói là ngươi giết, như vậy cho dù cãi nhau cả buổi cũng không nói rõ a.

Nguyên Cương trưởng lão cười nói.

- Không sai, hai người đồng loạt ra tay quả thực cũng có tai hại, như vậy đi, chúng ta đoán số, ai thắng thì lên trước. Tuy nhiên chỉ có thể thi triển một chiêu. Nếu như một chiêu không được thì người kia lại lên. Cũng là một chiêu, ai giết hắn thì đoạt được bảo bối, thế nào?

Hai mắt Yêu Khánh xoay chuyển, nói.

Chơi đoán số là một loại tửu lệnh sử dụng lúc uống rượu, lưu truyền rộng rãi, coi như là cao thủ Bí cảnh cũng hay sử dụng.

- Được, đến đi.

Nguyên Cương trưởng lão bắt đầu chơi đoán số với Yêu Khánh, thấy vậy Nhiếp Vân im lặng.

Hai gia hỏa này cũng không đặt hắn vào trong mắt a.

------oOo------

Chương 532: Muốn chơi ta? Ta chơi chết các ngươi (Hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha, ta thắng, ta tới trước. Ngươi đứng đó mà nhìn đi, ta đánh một chiêu, qua một chiêu này thì đồ vật nhất định là của ta.

Chỉ chốc lát sau Nguyên Cương trưởng lão cười ha hả, đi tới.

Lúc này sắc mặt Yêu Khánh lần nữa tái nhợt, dường như vừa rồi chơi đoán số hắn thua, bởi vậy mới mất đi cơ hội tấn công đầu tiên.

- Tiểu tử, ngươi cần phải cố gắng lên, chết trong vòng một chiêu, bằng không ta sẽ rất khó làm a...

Nhìn thấy sắc mặt của Yêu Khánh, Nguyên Cương trưởng lão cười ha hả, nhìn về phía Nhiếp Vân, vẻ mặt đắc ý không nói nên lời.

Trong mắt hắn cho dù Nhiếp Vân luyện hóa Linh hồn thể thì cũng chỉ là Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong mà thôi. Trước mặt Lĩnh vực cảnh như hắn, cái gì cũng không tính.

Lại nói, linh hồn mà Linh Hồn triệu hoán sư làm ra đâu có dễ luyện hóa như vậy?

- Ngươi đã muốn chết vậy thì ta cũng không có khách khí.

Nhìn thấy bộ dáng của đối phương, Nhiếp Vân im lặng một hồi rồi bất đắc dĩ lắc đầu. Thân thể nhoáng cái đã như quỷ mị xông về phía trước, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Nguyên Cương trưởng lão.

- Cái gì?

Nguyên Cương trưởng lão không ngờ thiếui nên trước mắt lại nhanh như vậy, hắn thu hồi tâm tư khinh miệt, ánh mắt ngưng trọng, bàn tay khẽ lật, một đạo ảo ảnh đâm thẳng về phía Nhiếp Vân.

- Chưởng Tâm lôi?

Vốn Nhiếp Vân có ý định nhanh chóng bắt lấy tên Nguyên Cương trưởng lão này, nhưng mà không ngờ đối phương tâm trí kiên định, đảo mắt đã có kế sách ứng phó. Hai mắt Nhiếp Vân nheo lại.

Xem ra trong Phù Thiên đại lục không có ai là kẻ yếu, tâm tính của Nguyên Cương trưởng lão này so với Nguyên Hằng trưởng lão trước đó mạnh hơn quá nhiều.

Phá.

Thân thể nghiêng về bên cạnh, Nhiếp Vân tránh thoát Chưởng Tâm lôi của đối phương, hai tay đẩy ra, miệng vang lên một tiếng.

Tránh được công kích, tiếng quát vang lên, động tác như mây trôi nước chảy, giống như đã sớm biết đối phương sẽ làm như vậy.

Có thể làm được thanh chóng như vậy đương nhiên là bởi vì linh hồn Linh cấp hậu kỳ.

- Ồ? Thiên địa phiên chuyển.

Thấy thiếu niên né tránh công kích của mình, Nguyên Cương trưởng lão hừ lạnh một tiếng, bàn tay đè xuống, linh khí trên ngọn núi cuồn cuộn, tựa như thiên địa trong nháy mắt này đột nhiên sụp đổ vậy.

Thiên địa phiên chuyển là một loại vũ kỹ rất mạnh trong Nguyên Tâm tông, Nguyên Cương trưởng lão toàn lực thôi động, ngay cả cường giả Lĩnh vực cảnh trung kỳ cũng có thể ngăn cản một chút. Hiện tại thấy Nhiếp Vân tránh né quá nhanh cho nên hắn mới thi triển ra.

- Đến tốt.

Tay nắm lại, cơ bắp trên cánh tay xoay tròn, Độc Long toản lập tức mạnh mẽ tháo chạy về phía trướ.c

Chiêu này Nhiếp Vân cũng không thi triển vũ kỹ mà sử dụng linh hồn Linh cấp hậu kỳ, phối hợp với lực lượng thân thể Đại Lực đan điền đánh ra, vô cùng thích hợp cận chiến.

Phanh Phanh Phanh.

Độc Long toản giống như nắm tay va chạm với Thiên địa phiên chuyển, hai cỗ lực lượng cường đại bắn ra, khí lãng trùng kích khiến cho Nhiếp Vân không nhịn được lùi về phía sau vài bước.

Hắn lui về phía sau, Nguyên Cương trưởng lão cũng không tốt hơn là bao. Mặc dù Nhiếp Vân không có thi triển pháp lực nhưng mà hắn lại cảm thấy có một cỗ kình khí xông vào thân thể, khiến cho phổi, ngực đều bị thương.

Ám kình.

Vừa rồi Nhiếp Vân thi triển ám kình trong một quyền kia.

- Tốt, tốt. Ta thực sự đã xem thường ngươi.

Nguyên Cương trưởng lão không ngờ tới thiếu niên trước mắt lại có chuẩn bị cổ quái như vậy, sắc mặt hắn dữ tợn vô cùng.

- Nguyên Cương, đã hai chiêu rồi, tới phiên ta. Ta vốn tưởng rằng trong khoảng thời gian này ngươi có tiến bộ, không ngờ ngay cả gia hỏa có cảnh giới thấp như vậy cũng không làm được gì, hóa ra ngươi vẫn kém như vậy a.

Tiếng cười âm hiểm của Yêu Khánh vang vọng.

Vừa rồi Nhiếp Vân thi triển ám kình đối phương cũng không nhìn thấy, còn tưởng rằng Nguyên Cương trưởng lão cố ý lưu thủ, không có dùng toàn lực cho nên mới mở miệng châm chọc.

- Hừ.

Nghe thấy lời nói của Yêu Khánh, Nguyên Cương trưởng lão lập tức nhìn về phía đối phương, thân thể phóng về phía trước, trong lòng bàn tay xuất hiện một thanh dao găm.

Động tác này chẳng những nhanh mà còn ngoan lệ, vừa nhìn đã biết rõ Nguyên Cương trưởng lão này cũng là một cao thủ cận chiến.

Hít sâu một hơi, cổ co rụt lại, Nhiếp Vân tránh thoát dao găm, hai tay khẽ đảo, bả vai co lại rồi đập qua.

Công kích cận chiến, Thiết Sơn kháo.

Loại phương pháp cận chiến này không thuộc về phạm trù vũ kỹ. Chỉ là một loại biện pháp ứng biến. Nhiếp Vân triệt để luyện hóa linh hồn thể, vô luận là phản ứng hay là động tác để trở nên nhanh hơn rất nhiều.

- Pháp lực ngăn cản.

Nghĩ tới ám kình quỷ dị vừa rồi của thiếu niên này, có thể công kích nội tạng, biết rõ một khi bị đánh lén uy lực không nhỏ cho nên Nguyên Cương trưởng lão cắn răng, pháp lực toàn thân ngưng tụ, tập trung ở vị trí ngực.

- Ha ha.

Dường như đã sớm biết rõ cục diện trước mắt sẽ như vậy cho nên ngay khi Nguyên Cương trưởng lão vừa mới đem pháp lực tập trung vào vị trí ngực thì đã nhìn thấy trên mặt Nhiếp Vân nở nụ cười quỷ dị. Đồng thời cánh tay hắn chấn động, một cỗ lực lượng xoay tròn đã lập tức bắn tới.

Hóa ra vừa rồi Thiết Sơn kháo chỉ là hư chiêu, sát chiêu chính thức lại ở trên hai tay. Mục đích là vì muốn làm hắn đem pháp lực tập trung vào ngực mà mất đi phòng ngự ở nơi khác.

Phanh.

Thế nhưng kịp phản ứng thì đã muộn, ngực của của Nguyên Cương trưởng lão bị trúng chiêu, người bay ra ngoài, giống như là một cái lao bị ném, đầu cắm vào núi đá, hai cẳng tay đồng loạt bị gãy xương.

Lực lượng của bản thân Nhiếp Vân có thể so sánh với cường giả Lĩnh vực cảnh sơ kỳ, hiện tại lại có linh hồn thể Linh cấp hậu kỳ, thực lực tăng nhiều, hơn nữa lúc chiếu đấu lại dùng mưu kế. Tuy rằng thực lực của Nguyên Cương trưởng lão không kém nhưng mà vẫn không phải là đói thủ.

- Ồ?

Nhìn thấy hai người mới giao thủ mấy chiêu mà Nguyên Cương trưởng lão đã bị đánh bay, sắc mặt hội trưởng thoáng cái trở nên rất khó coi, lại lùi về phía sau hai bước.

So với hội trưởng đang hoảng sợ thì Yêu Khánh và mấy yêu nhân kia cũng không biết thiếu niên này lợi hại.

Bởi vì vừa rồi Nhiếp Vân luôn thi triển ám kình, khi giao thủ động tác bình thường không có gì lạ, cũng không có nhiều pháp lực. Trong mắt bọn hắn lại cho rằng

năng lực chịu đòn của Nguyên Cương trưởng lão quá yếu, cho nên mới xuất hiện loại kết quả này.

- Ha ha, Nguyên Cương, ta không ngờ thời gian dài trôi qua thực lực ngươi lại lui bước như vậy, lại không chịu nổi một kích a.

Yêu Khánh tiến về phía trước một bước, cười ha hả, trong tiếng cười tràn ngập vẻ châm chọc.

------oOo------

Chương 533: Đánh xa ta lợi hại hơn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Là ta... Ta nhất thời chủ quan. Kế tiếp tới phiên ngươi.

Nghe thấy tiếng cười nhạo, Nguyên Cương trưởng lão rút đầu từ trong đất ra, hừ lạnh một tiếng.

Hắn và Yêu Khánh cũng không có quan hệ vững chắc gì, mình đã chịu thiệt thì đương nhiên không thể để cho đối phương yên lành được.

- Khặc khặc, nhìn xem ta giết chết hắn thế nào đây. Tuy nhiên, lần này bảo bối không có phần ngươi rồi.

Yêu Khánh cười lớn một tiếng, thân thể nhoáng một cái, một lĩnh vực tràn ngập yêu khí đã lan tràn, xuất hiện chung quanh thân thể hắn.

Trong lĩnh vực mang theo giết chóc và tĩnh mịch vô cùng vô tận, dường như chỉ cần rơi vào bên trong sẽ bị sát dục làm cho hai mắt đỏ tươi, rơi vào sát kiếp vô cùng vô tận, bị hắn khống chế.

Tuy rằng ngoài miệng Yêu Khánh khinh thường thiếu niên trước mắt, nhưng mà vừa rồi Nguyên Cương trưởng lão giao thủ hắn cũng nhìn thấy, biết rõ thực lực đối phương không kém cho nên vừa ra tay hắn đã thi triển lình vực, phòng ngừa bị thiếu niên này đánh lén.

Có thể đạt tới Bí cảnh tứ trọng Lĩnh vực cảnh không có ai là kẻ ngu, nếu như tận mắt nhìn thấy Nguyên Cương trưởng lão bị đánh bay mà còn cảm thấy thiếu niên này dễ đối phó thì thực sự đầu óc hắn có vấn đề.

- Tiểu tử, ta không giống như lão gia hỏa Nguyên Cương kia, ta vừa ra tay là thi triển toàn lực, ngươi đợi chết đi.

Thét dài một tiếng, trong mắt Yêu Khánh hiện lên vẻ hung ác. Năm ngón tay khô gầy đột nhiên nắm về phía trước.

Ầm ầm.

Yêu khí lan tỏa, thiên địa sụp đổ.

Trong lĩnh vực này dường như hắn chính là chúa tể, cả không gian trong phạm vi lĩnh vực cũng thay đổi tùy tâm hắn.

Xem ra hắn cũng biết thiếu niên này lợi hại cho nên vừa ra tay đã dùng toàn bộ lực lượng.

- Yêu Khánh sư huynh quả thực lợi hại a.

- Đó là đương nhiên, Yêu Khánh tuy chỉ là Lĩnh vực cảnh sơ kỳ, nhưng mà ngay cả cường giả Lĩnh vực cảnh trung kỳ cũng có thể chiến một trận. Vừa mới ra tay là trời long đất lở, yêu khí bốc lên, đối phó với nhân loại dễ dàng vô cùng.

- Người này chết chắc rồi, Yêu Khánh toàn lực ra tay, cho dù là cường giả Lĩnh vực cảnh trung kỳ cũng phải tạm lánh phong mang chứ đừng nói là hắn.

- Một tiểu tử Nguyên Thánh cảnh không biết có được kỳ ngộ gì mà tốc độ nhanh như vậy. Thế nhưng trước mắt thực lực tuyệt đối, cái gì cũng không phải.

Mấy vị sư đệ đi theo Yêu Khánh nhìn thấy Yêu Khánh toàn lực thi triển, trong mắt tất cả hiện lên vô số ngôi sao, vẻ mặt sùng bái.

Nhất là hai nữ yêu nhân, hận không thể lập tức bổ nhào qua, lấy thân báo đáp.

Tuy nhiên nhìn thấy khuôn mặt như cương thi của các nàng, giống như là cái giày khiến cho Nhiếp Vân cảm thấy trong dạ dày chua chua, buồn nôn.

Quan điểm thẩm mỹ của yêu nhân quả thực là kỳ lạ a...

- Đáng giận.

Không giống như đám yêu nhân não tàn kia, nhìn thấy Yêu Khánh công kích, Nguyên Cương trưởng lão nằm trên mặt đất mặt mày co rúm lại.

Xem ra Yêu Khánh lấy hắn làm đá thử vàng, hắn và Nhiếp Vân này chiến đấu, đối phương thấy năng lượng cận thân chiến đấu của Nhiếp Vân rất mạnh cho nên trực tiếp sử dụng pháp lực đánh xa a.

Cảnh giới của thiếu niên này chỉ là Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong, so với Lĩnh vực cảnh kém quá xa, tốc độ lại nhanh cho nên mới muốn cậ thân chiến đấu với hắn.

Yêu Khánh cũng không ngốc cho nên ngoài miệng khinh miệt, trên thực tế đã sớm có quyết định, chiến đấu xa với hắn.

Có thể tưởng tượng ra, mất đi điểm mạnh của mình, thiếu niên kia sẽ không phải là đối thủ của Yêu Khánh.

Vừa rồi hắn chơi đoán số thắng còn cảm thấy tiện nghi, hiện tại xem ra là thiệt thòi lớn.

Trong lòng hắn lúc này đang âm thầm hối hận, vì sao mình chơi đoán số không thua a. Thế nhưng, lúc này hắn lại đột nhiên thấy thanh âm làm cho hắn có chút sụp đổ.

- Muốn chơi đánh xa sao? Ha ha, ta quên nói cho ngươi biết, kỳ thực ta không am hiểu công kích cận thân, đánh xa của ta lợi hại hơn nha.

Trong yêu khí ngập trời, thanh âm nhàn nhạt của thiếu niên như là tiếng nổ vang vọng. Lập tức, mọi người lập tức nhìn thấy bàn tay trắng nõn của thiếu niên này đẩy ra.

Lực đẩy cũng không lớn, nhưng mà chưởng ấn phía trước lại càng ngày càng mạnh, càng lú càng lớn, đột nhiên bành trướng thành hơn mười trượng, bay về phía Yêu Khánh.

Ầm ầm.

Chưởng ấn tới, lĩnh vực, công kích, yêu khí liên tục bị nghiền nát, Yêu Khánh thậm chí còn không kịp kêu thảm thì đã bị chưởng ấn đánh cho bẹp dí dưới mặt đất, khí tuyệt, biến thành một cô thây khô.

Chết?

- Yêu Khánh sư huynh, sư huynh...

Nhìn thấy Yêu Khánh chỉ dày hơn tờ giấy một chút, những yêu nhân đi theo sau hắn lúc này mới tỉnh lại, kêu lên như là sắp phát điên.

Dù thế nào bọn hắn cũng không thể tưởng tượng được sư huynh vừa rồi còn rất cường đại thì một khắc sau đã biến thành một tờ giấy mỏng, máu tươi cứng lại cùng một chỗ, tuy hai mà một.

- Trốn...

Nhìn thấy loại tình huống này, có ngốc cũng biết thiếu niên trước mắt này giả heo ăn thịt hổ, tất cả yêu nhân đồng thời hét lên, nhanh chóng chạy tứ tán.

- Muốn đi, các ngươi đi được sao?

Khẽ cười một tiếng, lực lượng linh hồn cường đại từ linh hồn thể của Nhiếp Vân như là gió bão bành trướng, quét ngang tất cả. Thiên phú diễm hóa nóng rực cùng với lực lượng linh hồn tiến vào trong cơ thể mỗi một yêu nhân đang chạy trốn.

Phanh. Phanh. Phanh.

Từng đám quang mang sáng chói giống như pháo hoa nổ vang trên không trung. Những yêu nhân đào tẩu vừa mới cảm nhận được một cỗ lực lượng nóng bỏng hủy diệt linh hồn truyền tới thì cảnh vật trước mắt đã lập tức tối sầm, pháp lực trong cơ thể như là xăng bị đốt cháy, ầm ầm nổ tung, bị nổ thành thịt nát, nương theo ánh lửa bị thiêu đốt thành tro bụi.

Thiên phú Diễm Hỏa sư phối hợp với lực lượng linh hồn cường đại đối phó với người cấp bậc thấp có thể nói là vô địch. Linh hồn bị cháy, bỏ qua phòng ngự vật lý, căn bản không ai có thể đỡ nổi.

Chỉ cần ngươi phát tán linh hồn ra, chỉ cần ngươi không có linh binh phòng ngự linh hồn thì sẽ lập tức bị đốt thành tro bụi, khó mà đào thoát được.

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?

Trong hai ba hô hấp, trên ngọn núi vốn vô cùng náo nhiệt chỉ còn lại hai người. Một là Nguyên Cương trưởng lão bị Nhiếp Vân đả thương, hai là hội trưởng đấu giá hội.

Lúc này hội trưởng dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía thiếu niên trước mắt, cả người như sụp đổ.

Dù thế nào hắn cũng không nghĩ ra tại sao một cường giả Nguyên Thánh cảnh nhìn bình thường tới cực điểm lại có lực lượng cường đại như vậy. Ngay cả siêu cấp cường giả Lĩnh vực cảnh cũng có thể tiện tay đánh chết.

------oOo------

Chương 534: Di thần tông (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu sớm biết người này lợi hại như vậy, linh hồn thể có tặng không cũng được a. Cũng không tới mức vừa táng gia bại sản lại vừa đối mặt với uy hiếp tử vong như hiện tại.

- Ta là ai sao? Ha ha, không phải các ngươi muốn giết chúng ta sao? Sao lại còn không biết rõ ta là ai cơ chứ?

Nhiếp Vân cười cười, hắn tiến lên phía trước một bước, đi tới trước mặt hội trưởng, cũng không có bất kỳ động tác gì mà tay đã nắm lấy cổ đối phương.

Hội trưởng này chỉ là Bất Hủ cảnh, cách Lĩnh vực cảnh còn khoảng cách rất xa, Nhiếp Vân bắt hắn không cần tốn chút sức nào.

- Không nên giết ta... Cầu xin ngươi, là ta có mắt không nhìn thấy thái sơn...

Cảm nhận uy hiếp tử vong liên tục tới gần, tên hội trưởng này lên tiếng cầu xin.

- Hiện giờ mới xin tha thứ sao? Đã muộn rồi.

Không để ý tới hắn gầm rú, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, lực lượng từ trong lòng bàn tay tuôn ra.

Răng rắc.

Đầu trên cổ hội trưởng này rơi xuống rồi xoay tròn trên mặt đất.

Đối với người muốn giết mình, Nhiếp Vân gần đây không có thói quen buông tha.

- Còn lại ngươi.

Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Nguyên Cương trưởng lão cách đó không xa.

Vừa rồi Nguyên Cương trưởng lão này bị một chiêu của hắn đánh nát tay, nội tạng cũng bị thương tổn. Đến bây giờ còn chưa khôi phục lại, nếu không đối phương đã sớm đào tẩu.

- Ngươi không thể giết ta, ta là trưởng lão Nguyên Tâm tông, địa vị tôn sùng. Một khi tử vong nhất định tông môn sẽ phát hiện, thực lực ngươi cho dù mạnh nhưng cũng chỉ ngang cường giả Lĩnh vực cảnh trung kỳ. Một khi ta chết tông môn ta tuyệt đối sẽ phái ra Lĩnh vực cảnh đỉnh phong, đến lúc đó nhất định ngươi sẽ chết.

Nguyên Cương trưởng lão thấy thiếu niên này sát phạt quả quyết, không chút lưu tình, sắc mặt hắn lập tức trở nên khó coi vô cùng, chân lui về phía sau, không còn vẻ cao ngạo như trước nữa.

Lúc này còn cao ngạo cái rắm a, Yêu Khánh thực lực không sai biệt lắm với hắn đã bị một chưởng của đối phương đánh thành bánh thịt, nếu như chiến lần nữa, nhất định kết quả của hắn cũng không khá hơn chút nào.

- Trưởng lão Nguyên Tâm tông, ồ? Quả thực không thể giết ngươi, nhưng mà giữ ngươi cũng còn có chút tác dụng a. Thiên phú Huyết Đồng sư, biến thành khôi lỗi.

Nghe đối phương nói như vậy trong lòng Nhiếp Vân khẽ động, nghĩ

tới một kế sách hay. Hắn cười nhạt một tiếng, hai mắt đột nhiên mở ra.

Ông.

Huyết đồng chi quang mượn nhờ lực lượng linh hồn Linh cấp hậu kỳ của Linh hồn thể, trong sát na triệt để bao phủ Nguyên Cương trưởng lão.

Rất nhanh Nguyên Cương trưởng lão đã trở nên giống như Mộ Kiệt lúc trước, hai mắt si ngốc, biến thành khôi lỗi.

Tuy rằng Thiên phú Huyết đồng sư rất lợi hại, nhưng mà nếu như linh hồn không cao hơn đối phương thì căn bản không có cách nào thu phục đối phương. Linh hồn của bản thân Nhiếp Vân tuy rằng thấp hơn Nguyên Cương trưởng lão, nhưng mà linh hồn thể hắn mua trước đó rất mạnh, mượn nhờ lực lượng Linh hồn thể thi triển Huyết Đồng chi quang, trực tiếp thành công phá hỏng ý chí của Nguyên Cương trưởng lão, biến hắn thành khôi lỗi.

- Được rồi, hiện tại nói rõ tình huống cụ thể của Nguyên Tâm tông cho ta nghe, ngươi ở trong tông môn có địa vị gì.

Nhiếp Vân lạnh nhạt nói, ngữ khí tràn ngập vẻ ra lệnh.

Trên Phù Thiên đại lục có mọt cung điện cực lớn treo lơ lửng trên bầu trời, vô số đệ tử lơ lửng trên không trung, phía dưới là quảng trường cực lớn, bên trên có vang vọng tiếng chuông làm cho người ta trầm mê. Thi thoảng vang lên một cái, du dương mà dài lâu..

- Mục đích tổ chức đại môn tông môn vô cùng đơn giản. Từ hôm nay trở đi, chức vị chưởng giáo thứ hai trăm mười bảy của Di Thần tông ta sẽ do đồ nhi Di Hoa của Di Huyết Tử ta kế nhiệm.

Trên vương tọa của cung điện, một trung niên chậm rãi nói, thanh âm hùng vĩ như là tiên nhạc báo tin mừng, nhộn nhạo vang vọng trong tai mọi người, kéo dài không dứt.

Đây không ngờ là đại hội tông môn của Di Thần tông.

Di Thần tông là một trong tám đại tông môn trên Phù Thiên đại lục, cường giả vô số, đại biểu cho thành tựu và địa vị cao nhất Phù Thiên đại lục. Tổ chức đại hội tông môn, vô số tông môn tới xem lễ. Vốn tưởng rằng chỉ là hội nghị tầm thường, không ngờ lại là đại điển tiếp nhận vị trí chưởng giáo.

- Đa tạ sư phụ tài bồi, đa tạ chư vị Vô thượng trưởng lão tín nhiệm.

Người gọi là Di Hoa tiến lên phía trước một bước, nhìn về phía mấy lão giả phía sau vương tọa chưởng giáo, hắn quỳ xuống.

Nếu như Nhiếp Vân ở đây, nhìn thấy một màn này này tuyệt đối có thể nghe ra thanh âm của Di Hoa, chính là kẻ lúc trước muốn lợi dụng Truyền tống trận truyền lại lực lượng đánh chết mình, chính là vị Hoa đại nhân kia.

Hắn đã sớm biết vị Hoa đại nhân này là đại nhân vật ở Phù Thiên đại lục, nhưng mà tuyệt đối không ngờ tới vị Hoa đại nhân này lại đảm nhiệm chức vị tông chủ Di Thần tông, quyền uy một phương, bá tuyệt thiên hạ.

- Được rồi, hiện tại chư vị Vô thượng trưởng lão và ta đều quán chú, ban cho con chưởng giáo ấn, cho con chính thức có được tư cách chưởng giáo.

Di Huyết chậm rãi nói, bàn tay phất về phía trước một cái, một đạo quang mang trắng nõn bắn ra, triệt để bao phủ Di Hoa.

Sưu Sưu Sưu.

Đồng thời, chư vị Vô Thượng trưởng lão sau vương tọa hắn cũng duỗi bàn tay về phía trước, từ trong tối tăm rút ra lực lượng vô thượng quán đỉnh cho hắn.

Không biết qua bao lâu, mọi người thu tay lại, Di Hoa kia mở mắt ra.

Hai mắt lập lòe, dường như có không gian nghiền nát, vô số lực lượng diễn sinh, vô số lực lượng tiêu tán.

- Được rồi, bây giờ con triệt để chưởng quản Di Thần tông, Di Thần tông phát triển thế nào toàn bộ đều do con quyết định.

Di Huyết vốn là chưởng giáo nói xong thân thể tự động lui về phía sau, đứng trong hàng ngũ Vô Thượng trưởng lão.

- Bái kiến chưởng giáo.

Di Hoa nhoáng cái ngồi trên vương tọa cao nhất, nhìn bốn phía, chợt nghe tiếng hô phía dưới, thanh âm đinh tai nhức óc, âm thanh chấn động khắp nơi.

- Hiện tại ta tiếp nhận chức vị chưởng giáo của Di Thần tông, chuyện đầu tiên muốn làm chính là điều tra cho ta tông chủ Hóa Vân tông và tin tức thất tung của Vô Thượng trưởng lão.

Di Hoa ngồi trên vương tọa, ban bố mệnh lệnh đầu tiên của mình.

Tông chủ Hóa Vân tôn và các vị Vô thượng trưởng lão hơn mười năm trước đột nhiên mất tích, tuy rằng bọn hắn giấu diếm vô cùng tốt, nhưng mà thời gian qua lâu như vậy rốt cuộc vẫn bị người có ý chí phát hiện ra.

Di Hoa chính là một người trong số đó.

------oOo------

Chương 535: Di thần tông (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hóa Vân tông là tông môn đứng đầu trong tám tông môn lớn trên Phù Thiên đại lục, có một không hai thiên hạ. Tông chủ chính là cường giả Đan điền huyệt khiếu cảnh đỉnh phong, lúc trước bằng vào lực lượng một mình áp bảy đại tông môn khác, không ai có thể địch lại. Hiện tại lại mất tích khiến cho không ít người hứng thú.

- Hồi bẩm tông chủ, chuyện lần trước ngươi bảo ta tra tuy rằng còn chưa có đầu mối, thế nhưng có một việc ta lại muốn nói cho người

nghe.

Đột nhiên một bóng người đi tới, ôm quyền nói với Di Hoa trên đài cao.

- Ồ? Có chuyện gì?

Nhìn thấy người này, trên mặt Di Hoa hiện lên vẻ hưng phấn.

- Là như thế này, ta dựa theo lời nhắc nhở của tông chủ điều tra trong phạm vi kia, phát hiện ra một nơi gọi là Bạch Nham thành, mấy ngày trước đột nhiên có người đại náo đấu giá hội trong đó, đánh chết hội trưởng và một vị yêu nhân, lại lấy đi toàn bộ tài phú của đấu giá hội này. Từ tin tức truyền ra ngoài, có người nói người này dùng thiên phú Ngụy trang sư ngụy trang thành hội trưởng cho nên mới dọn đi toàn bộ bảo khố của bọn chúng.

Người này nói.

- Bạch Nham thành chính là phạm vi mà ta nói lần trước, thiên phú Ngụy Trang sư... Người có thiên phú này vốn rất ít, có thể chuyển hết bảo khố nói rõ đối phương cò có nạp vật đan điền... Ha ha, loại tình huống này giống y như báo cáo của Tử Quỳnh Hoàng vậy, có lẽ không phải là ai khác mà chính là Nhiếp Vân kia.

Thì thào nói một câu, hai mắt Di Hoa tỏa sáng.

- Đúng vậy, ta tra rất lâu mới phát hiện ra. Tông chủ, chúng ta nên làm thế nào bây giờ?

Người này hỏi.

- Trên người Nhiếp Vân này có thứ mà ta muốn, phải bắt lấy hắn. Như vậy đi, ngươi phái người đi tìm trước, sau đó mang tới cho ta.

Di Hoa trầm tư một chút rồi chậm rãi nói.

- Vâng, tông chủ.

Bóng người kia nhoáng một cái đã biến mất tại chỗ, thực lực mạnh

mẽ làm cho người ta cảm thấy khủng bố.

- Một con sâu cái kiến mà cũng định chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta? Ha ha, nói cho ngươi biết, vô luận là Khí Hải đại lục hay là Phù Thiên đại lục, tin tức của ta đều đáng sợ hơn ngươi biết.

Di Hoa cười nhạt một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo dọa người.

Nhiếp Vân cũng không biết hành tung của mình đã bị người khác chú ý, lúc này hắn đang ngồi trong một tửu lâu, nhàn nhã uống rượu.

Ngày đó sau khi ra tay đánh chết đám người Yêu Khánh hắn cũng không dừng lại mà biến thành bộ dáng hội trưởng, đi vào phủ thành chủ.

Thiên phú ngụy trang giúp hắn ngụy trang thành người khác, cơ hồ không có khuyết điểm gì. Nhiếp Vân ngụy trang thành hội trưởng, công bố muốn đuổi giết tiểu tử trong phòng đấu giá số hai mươi tám, lại thành công mượn truyền tống trận trong đó, đến thành thị này.

Thành thị này gọi là Cực Quang thành, so với Bạch Nham thành còn lớn hơn. Vừa mới tiến vào trong đó Nhiếp Vân đã cảm nhận được sự náo nhiệt trong thành thị này.

Cực Quang thành là đại bản doanh của Nguyên Tâm tông, bởi vì Nguyên Tâm tông ở trên Cực Quang thánh sơn cách ngoài thành không xa.

Trong thành khắp nơi đều có thể nhìn thấy đệ tử Nguyên Tâm tông, dường như có thể trở thành đệ tử tông môn là một chuyện vô cùng rạng rỡ tổ tông vậy.

- Ngươi ở nơi này đã được ba ngày, luôn nghe ngóng chuyện Nguyên Tâm tông, không phải muốn gia nhập Nguyên Tâm tông đó chứ?

Dịch Thanh ở phía đối diện dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn Nhiếp Vân.

Thiếu niên này ba ngày nay mỗi ngày đều ngồi trong tửu lâu, cũng không có nói chuyện. Một khi nghe được người ta nói tin tức có liên quan tới Nguyên Tâm tông là lập tức lỗ tai dựng thẳng lên, dường như đang nghĩ biện pháp nghe ngóng chuyện Nguyên Tâm tông vậy.

- Ha ha, ta thực sự muốn vào Nguyên Tâm tông nhưng mà cũng không phải là gia nhập.

Nhiếp Vân nâng chén rượu lên, vừa uống rượu vừa cười nói.

- Không gia nhập? Vậy ngươi muốn làm gì?

Dịch Thanh nghi hoặc hỏi lại.

Nàng càng tiếp xúc lâu với thiếu niên trước mắt này thì lại càng cảm thấy nghi hoặc. Đối phương nhìn bộ dáng cả người lẫn vật vô hại, thường xuyên tươi cười, nhưng một khi động thủ thì chó gà không tha, không nói bất luận một chút tình cảm nào.

Hoàn toàn chính là hai người khác nhau.

- Ta muốn đi nghe ngóng một chuyện, về Linh Hồn triệu hoán sư, không phải phụ thân ngươi nói Nguyên Tâm tông có điển tịch liên quan tới Linh hồn triệu hoán sư hay sao?

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

- Đúng vậy, ta đã từng nghe phụ thân nói qua. Thực sự có loại điển tịch này... Hóa ra ngươi muốn trà trộn vào Nguyên Tâm tông a. Ngươi hoàn toàn có thể giả vờ làm đệ tử, bằng vào thực lực của ngươi hỗn thành đệ tử, có lẽ cũng vô cùng đơn giản nha.

- Đệ tử? Ha ha, quyền hạn của đệ tử quá nhỏ, tới ngày tháng năm nào mới có thể nhìn thấy đồ mà ta muốn chứ? Đương nhiên không thể là đệ tử rồi.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Không phải là đệ tử? Vậy chẳng lẽ ngươi còn định làm trưởng

lão?

Nghe thấy Nhiếp Vân nói vậy, Dịch Thanh im lặng một hồi rồi chán nản nói.

- Không sai, ý định của ta chính là biến thành trưởng lão. Chỉ có điều trước khi ta trở thành trưởng lão ta phải tương đối quen thuộc với tông môn, nếu không người khác vừa hỏi nhất định sẽ lòi đuôi, vậy thì hỏng bét.

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

- Biến thành trưởng lão? Ngươi thực sự nghĩ vậy sao...

Dịch Thanh cho rằng Nhiếp Vân đang khoác lác cho nên không hề để ý tới.

- Đúng rồi, ngày đó chúng ta sao thoát khỏi đấu giá hội ở Bạch Nham thành vậy? Làm sao có thể cưỡi Truyền tống trạ rời đi? Ngươi còn chưa nói với ta nha...

Một lúc sau Dịch Thanh cảm thấy Nhiếp Vân chỉ biết uống rượu, không thèm để ý tới nàng cho nên mới dậm chân, hỏi.

Ngày đó ở trong đấu giá hội nàng được Nhiếp Vân thu vào Tử Hoa động phủ, về sau rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nàng một mực không biết. Chỉ biết là ngày hôm sau đi ra thì đã ở Cực Quang thành này, mỗi ngày đều đi ăn cơm, uống rượu với thiếu niên này.

- Ngày đó.. Ngày đó bọn hắn không đuổi theo ta, để ta đào tẩu, thừa cơ chạy tới phủ thành chủ rồi mượn Truyền tống trận tới nơi này.

Nhiếp Vân không muốn nhiều lời, bởi vì một khi nói nhiều, thiên phú Ngụy Trang sưu, thiên phú Nguyên khí sư sẽ bị lộ. Nói nhiều tất nói hớ, quan hệ của hắn và Dịch Thanh còn chưa thân thiết tới mức chuyện gì cũng có thể nói, hắn sẽ không tùy tiện tiết lộ bí mật cho bất kỳ một ai.

- Lại là kiểu cũ, như vậy không nói còn hơn. Thừa cơ chạy tới phủ,

mượn truyền tống trận... Ngươi cho rằng truyền tống trận là đồ chơi, ngươi muốn mượn là mượn sao?

Dịch Thanh lần nữa im lặng.

------oOo------

Chương 536: Là hắn?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nói chuyện với Nhiếp Vân nàng cảm thấy thi thoảng muốn giận dữ đập bàn, cũng không biết bở vì hắn không thèm để ý tới nàng hay là còn có nguyên nhân khác.

Truyền tống trận ở phủ thành chủ giống như linh binh phi hành tư nhân vậy, ngươi muốn không một tiếng động lấy đi của người ta, đây không phải là chuyện nằm mơ hay sao? Cho nên Dịch Thanh căn bản không tin lời Nhiếp Vân nói.

- Được rồi, đừng có nóng giận, kỳ thực nói với ngươi cũng không sao. Ngày đó tương đối nguy hiểm, thực lực của ta ngươi cũng biết rồi, cưỡng ép ra tay chế ngự hội trưởng, lúc này mới thoát khỏi Bạch Nham thành được.

Thấy đối phương không tin lý do mình vừa nói, Nhiếp Vân thuận miệng nói.

Lão quái vật sống mấy trăm tuổi nếu như ngay cả một tiểu cô nương cũng không lừa gạt nổi còn không bằng đi chết cho rồi. Cho nên lời nói dối đều chuẩn bị hai bản, nếu như bản thứ nhất lộ ra sơ hở rõ ràng, làm cho đối phương hoài nghi, sau khi bị bức bách thì lại nói ra bản thứ hai. Như vậy đối phương mới có thể tin được.

- Như vậy mới đúng chứ? Ngươi nói mượn, ngươi coi ta ngốc sao? Bức bách thành chủ khuất phục, như vậy cũng phù hợp với thủ đoạn thường thấy của ngươi.

Dịch Thanh cười gật đầu, lúc này mới hơi có chút thỏa mãn.

- Phù hợp với thủ đoạn của ta?

Nhiếp Vân lắc đầu, xem ra hắn đã lưu lại ấn tượng không mấy tốt đẹp trong lòng tiểu nữu này. Ưa thích bức bách, bá vương ngạnh thương cung sao?

- Loại người không biết quy củ, bổn thiếu gia là đệ tử tinh anh của Nguyên Tâm tông, còn không mau chuẩn bị một chỗ ngồi tốt cho ta? Hừ, nếu như còn dài dòng nữa, ngươi có tin ta sẽ hủy tửu điếm của ngươi hay không?

Ngay khi hai người đang nói chuyện thì có hai thiếu niên nghênh ngang đi tới, vừa mới vào cửa đã dùng một cước đá ngã tiểu nhị xuống dưới, miệng quát lớn.

Đệ tử Nguyên Tâm tông gần đây rất hung hăng càn quấy, xem như cũng nổi danh ở Cực Quang thành. Mấy ngày nay Nhiếp Vân cũng đã sớm biết rõ, cho nên cũng không có cảm thấy kỳ quái.

- Được được, bên gần cửa sổ còn có một chỗ ngồi rất là ưu nhã, mời hai vị đại nhân..

Thấy đối phương hung hăng càn quấy, tiểu nhị chỉ có thể tự nhận không may giãy dụa đứng dậy, không quan tâm tới máu tươi trên đầu mà vội vàng mang bọn hắn đi tìm chỗ ngồi.

- Như vậy mới được chứ? Nhanh mang rượu, thịt ngon lên đây. Nếu như hương vị kém một chút, cẩn thận lão tử lột da các ngươi.

Hai người thấy tiểu nhị kia xuống nước cho nên đồng thời hừ lạnh một tiếng, ngồi vào bàn mà đối phương chỉ định, lại tùy ý khoát tay nói.

- Được được.

Tiểu nhị vội vàng rời đi, người ở trong phòng đều giận mà không dám nói gì.

Tuy ràng Nguyên Tâm tông treo danh hiệu danh môn chính phái,

nhưng mà trên thực tế chính là khối u ác tính cực lớn ở Cực Quang thành, mỗi người đều tránh như là rắn rết.

- Sư huynh, lần này đi Hoàng Thánh bắc có mang vật gì tốt tới hay không? Để cho tiểu đệ chiêm ngưỡng một chút a.

Đệ tử vừa mới nói ngồi xuống, lại nhìn về phía thiếu niên trước mặt, vừa cười vừa nói.

- Lần này đi Hoàng Thành bắc quả thực đạt được không ít thứ tốt, ngày đó thành chủ kia không ngờ lại chống cự chúng ta, bị Nguyên Sâm trưởng lão cho một kiếm rơi đầu, chúng ta thừa cơ chui vào trong phủ thành chủ... Hắc hắc, ngươi xem, đây chính là bảo bối mà ta đoạt được a.

Cổ tay của thiếu niên được gọi là sư huynh kia khẽ đảo, một bình ngọc không lớn xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, tản ra khí tức ôn hòa.

- Nạp vật đan điền? Sư huynh này không ngờ cũng có nạp vật đan điền?

Nhìn thấy động tác của tên sư huynh này, Dịch Thanh sững sờ.

- Đúng, Nạp vật đan điền là một loại thiên phú vô cùng đơn giản, rất nhiều người đều có, cũng không có gì là kỳ quái.

Nhiếp Vân gật đầu.

Sư huynh này giống như hai người đều có được Nạp vật đan điền, nếu không cũng không thể nào nhanh chóng lấy ra đồ vật như vậy được.

- Đây là... Minh Tịnh đan? Không ngờ huynh lại đạt được Minh Tịnh đan?

Thiếu niên sư dệ kia giật mình, trong mắt hiện lên vẻ hâm mộ nồng đậm.

- Không sai, là Minh Tịnh đan, không phải là đan hương. Trong bình

ngọc này có một khỏa, ta phải chờ tới lúc đột phá cảnh giới mới phục dụng. Một khi nuốt vào tâm tình như là không cốc, không có tạp niệm, tâm ma, xác xuất thành công đột phá tuyệt đối sẽ bạo tăng.

Sư huynh này vừa cười vừa nói, vẻ mặt đắc ý.

- Như vậy sư đệ ta trước tiên chúc mừng sư huynh, một khi sư huynh đột phá sẽ trở thành đệ tử hạch tâm. Đến lúc đó còn có nhiều tài nguyên tu luyện hơn nữa... Tới lúc đó tiểu đệ theo sư huynh lăn lộ...

Sư đệ kia vội vàng lấy lòng.

Đệ tử tông môn chia làm đệ tử bình thường, đệ tử tinh anh và đệ tử hạch tâm.

Đệ tử hạch tâm địa vị trong tông môn thậm chí còn cao hơn trưởng lão, có được ngọn núi riêng, cung điện, vô cùng tôn sùng.

- Minh Tịnh đan, tiêu trừ tâm ma, nếu như ngươi có được loại đan dược này có lẽ có thể trùng kích Nguyên Thánh cảnh.

Nhiếp Vân nói với Dịch Thanh.

Sau khi Dịch Thanh tấn cấp, trải qua mấy ngày tu luyện đã củng cố Pháp Lực cảnh đỉnh phong cực kỳ vững chắc. Nếu như hắn trợ giúp là có thể đột phá. Chỉ có điều tấn cấp quá nhanh, Nhiếp Vân sợ tâm ma nàng bộc phát, cho nên mới không dám làm vậy.

Một khi đạt được loại đan dược tĩnh tâm này có lẽ có thể trực tiếp đột phá, trở thành cường giả Nguyên Thánh cảnh.

Về phần đan dược này có thể giúp hắn đột phá hay không, chuyện này Nhiếp Vân cũng không nghĩ tới.

Hắn khác với Dịch Thanh, vượt qua tâm ma kỳ thực cũng là một bộ phận tu luyện, nếu như ngay cả tâm ma cũng dùng ngoại lực vượt qua, như vậy về sau sẽ tạo thành ỷ lại, nếu như muốn đột phá lên cao sẽ càng khó khăn hơn. Dù sao tích lũy của hắn hùng hậu như

vậy, bản thân chính là một loại tâm ma, nếu như không thể hàng phục, về sau nhất định thành tựu sẽ không được cao.

- Được Được, chỉ cần đi theo ta thì sau này dễ nói.

Thiếu niên sư huynh kia lật thay thu lại Minh Tịnh đan vào nạp vật đan điền, lúc đang định nói chuyện thì chợt nghe thấy tiếng cầu khẩn cách đó không xa.

- Hai vị đại nhân, xin hai vị đại nhân thương xót, ta đã mấy ngày rồi chưa được ăn cơm, xin nhị vị...

Một thiếu niên ăn xin chẳng biết từ khi nào đã đứng trước mặt hai người, dùng vẻ mặt cầu khẩn, nó.

- Là... Hắn..

Nghe thấy thanh âm này, thân thể Nhiếp Vân chấn động, rồi đột nhiên cứng đờ.

- Cút ngay, ăn mày thối, đừng có ở đây là bẩn y phục của ta.

Thiếu niên sư đệ thấy người ăn xin lập tức nhíu mày rồi thét lớn.

------oOo------

Chương 537: Ra tay (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiểu nhị, tửu điếm các ngươi làm ăn thế nào vậy? Người nào cũng có thể tiến vào sao? Có tin ta hủy chiêu bài, lại đập phá tửu điếm các ngươi hay không?

- Ah... Hai vị thiếu gia bớt giận, ta sẽ đuổi tên ăn mày này đ...

Tiểu nhị của tửu điếm nhìn thấy tên ăn mày trêu vào hai vị sát thần mà ngay cả hắn cũng không dám trêu vào, hắn lập tức giật mình nói.

- Hai vị đại nhân, ta đã vài ngày chưa được ăn cơm, xin nhị vị đại nhân thương xót ta.

Thiếu niên ăn xin dùng vẻ mặt cầu khẩn nói, lại vươn tay nắm lấy cánh tay tên sư huynh kia, hi vọng đối phương có thể cho mình ăn chút gì đó.

- Cút. Bằng không ta sẽ giết ngươi.

Thiếu niên sư huynh bị nắm lay, thoáng cái nhíu mày, lại hất tay lên làm cho gia hỏa ăn xin ngã xuống đất.

- Dám làm cho sư huynh ta mất hứng, tiểu tử, ta thấy ngươi muốn chết rồi...

Thiếu niên sư đệ kia đạp một cước về phía gia hỏa ăn xin.

- Ta sai rồi, xin hai vị đại nhân tha mạng..

Thét lên một tiếng, thiếu niên ăn xin liên tiếp lùi về phía sau, cũng không biết là vô tâm hay là cố ý mà vừa vặn tránh thoát một cước của đối phương, lại ngã một cái rồi lập tức đứng dậy.

- Coi như ngươi chạy nhanh. Được rồi, tiểu nhị, đuổi hắn ra đi.

Thiếu niên sư đệ cũng không có phát hiện ra điều gì không ổn mà tùy ý khoát tay, tiếp tục ngồi trước mặt tên sư huynh kia, ra sức nịnh bợ.

- Đúng, đúng. Còn không mau cút đi? Một tên ăn mày thối không ngờ lại chạy tới đây, muốn chết sao? Nếu như ngươi không đi thì lão tử sẽ độgn thủ.

Cá lớn nuốt cá bé, tiểu nhị của tửu điếm không trêu vào được đệ tử Nguyên Tâm tông cho nên đem lửa giận trút lên trên người tên ăn xin này.

- Ta...

Thiếu niên ăn xin đang định nói tiếp thì đột nhiên nghe thấy một đạo thanh âm vang vọng trong đại sảnh.

- Tiểu nhị, vị này là bằng hữu của ta, ngươi cứ để hắn ở lại, tất cả tiêu phí đều tính vào người ta.

Người nói chuyện chính là Nhiếp Vân.

Lúc này Nhiếp Vân hoàn toàn khác với bộ dáng tỉnh táo như bình thường, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn khó có thể tin được, giống như nhìn thấy lão hữu nhiều năm, gặp cố trí nơi tha hương cầu thực vậy.

- Bằng hữu của ngươi?

Tiểu nhị nhìn tên ăn mày trước mắt, lại nhìn Nhiếp Vân cách đó không xa, dù nghĩ thế nào thì hắn cũng không nhìn ra hai người này có quan hệ gì.

Khách nhân gọi là Nhiếp Vân này ba ngày trước mới tới, ở căn phòng tốt nhất ở đây, uống lại uống rượu tốt nhất, ăn đồ ăn tốt nhất, ra tay hào phóng, vung tiền như rác, tuyệt đối là một công tử ca có tiền. Sao lại trở thành bằng hữu vớ một tên ăn mày chứ?

Tên ăn mày này toàn thân hôi thối, y phục rách nát, hành động hèn mọn bỉ ổi, vô luận từ phương nào nhìn vào đều không giống như là bằng hữu của công tử ca ăn mặc đẹp đẽ, quý phái này. Không phải có vấn đề gì đó chứ?

Chuyện này cũng quá kỳ quái a.

Không riêng gì tiểu nhị của tửu điếm kỳ quái mà ngay cả tên ăn mày cũng mê hoặc, dường như hắn không nghĩ ra mình làm bằng hữu với nhân vật có số má như vậy từ khi nào.

- Không sai, là bằng hữu tốt, mau, mời hắn tới.

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

- Chuyện này.

Thấy Nhiếp Vân xác nhận, tiểu nhị không còn hoài nghi nữa. Hắn thầm mắng tên ăn mày này vận khí tốt cho nên quay đầu nhìn sang hai thiếu niên Nguyên Tâm tông.

Hiện tại người mà thiếu niên ăn mày này đắc tội là người Nguyên Tâm tông, hắn phải xem đối phương có ý gì thì mới tiếp tục quyết định được.

- Lão tử vừa mới nói chẳng lẽ ngươi còn không nghe thấy sao? Mau chóng đuổi tên ăn mày này ra đi.

Thiếu niên sư đệ thấy tiểu nhị nhìn qua, lập tức tát một cái rồi chửi ầm lên.

- Thiếu gia, đây là bằng hữu của vị công tử kia, nếu cứ đuổi ra như vậy...

Tiểu nhị muốn khóc...

Một bên là đệ tử Nguyên Tâm tông, một bên là công tử có tiền mà mình đều không đắc tội nổi. Hai phe giao chiến, hắn bị kẹp ở giữa đến khổ a.

- Nói láo, ta mặc kệ hắn là công tử hay là cẩu bằng hữu, lập tức đuổi ra ngoài cho ta. Lão tử sẽ không hủy khách điếm này đi. Bằng không chẳng những hủy khách diếm mà tất cả các ngươi còn phải chết.

Thiếu niên sư đệ ngữ khí bá đạo, mang theo hàn ý nồng đậm.

- Thiếu gia bớt giận, để ta đuổi hắn ra....

Nhìn thấy hai vị đại gia tức giận, tiểu nhị lập tức biết rõ mình không có lựa chọn nào khác. Hắn thật không may cho nên vội vàng nhảy ra, tránh cái tát rồi chuẩn bị đuổi thiếu niên ăn mày đi ra. Chỉ là, vừa quay đầu hắn đã lập tức phát hiện tên ăn mày kia đang ngồi trước mặt Nhiếp Vân công tử, đang dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn về đối phương.

- Nhiếp Vân công tử, kính xin công tử không nên làm khó chúng ta, hiện tại ta phải mời hắn rời đi.

Tiểu nhị vội vàng chạy tới, nhìn về phía Nhiếp Vân, trong thanh âm mang theo hương vị như sắp khóc, nức nở.

- Nếu như ta không muốn để cho hắn đi thì sao?

Nhiếp Vân cười, nhìn về phía tiểu nhị rồi nói.

- Vậy thì cũng mời ngươi rời đi, tửu điếm chúng ta không hoan nghênh ngươi.

Do dự một chút, tiểu nhị này cắn răng nói.

Đắc tội với công tử ca có tiền, lớn thì không có lợi nhuận nhiều. Thế nhưng một khi đắc tội với đệ tử Nguyên Tâm tông đó là mất mạng a.

Mạng và tiền cái nào quan trọng, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được.

- Bằng vào hai tạp chủng kia sao?

Nhiếp Vân cười, ngón tay chỉ vào hai sư huynh đệ kia.

- Cái gì? Ngươi nói đệ tử Nguyên Tâm tông là tạp chủng?

Nghe nói như vậy, tiểu nhị kia cảm thấy hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất.

Nguyên Tâm tông là cái gì chứ? Là thế lực lớn nhất nơi này, đệ tử trong đó cho dù là thành chủ cũng không dám đắc tội. Ngươi dám trực tiếp mắng bọn hắn là tạp chủng? Xong rồi...

Thanh âm của Nhiếp Vân không nhỏ, tất cả người trong đại sảnh đều nghe rõ ràng. Lúc này toàn bộ mọi người đều dùng ánh mắt như nhìn kẻ điên về phía Nhiếp Vân.

- Dám nói đệ tử Nguyên Tâm tông là tạp chủng, thiếu niên này chết

chắc rồi.

- Xong đời, thực sự là không biết trời cao đất rộng...

- Thần tiên cũng không cứu nổi hắn.

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều cảm thấy đắc tội với đệ tử Nguyên Tâm tông, thiếu niên ăn mặc đẹp đẽ, quý giá trước mắt nhất định sẽ chết, cho dù thần tiên cũng khó cứu mạng.

- Dám nói đệ tử Nguyên Tâm tông chúng ta là tạp chủng? Xem ra ngươi thực sự muốn chết.

Người trong đại sảnh nghe được thì hai đệ tử Nguyên Tâm tông cũng nghe thấy lời nói của Nhiếp Vân rất rõ ràng. Bọn hắn vỗ bàn đi tới, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân tràn ngập sát ý trần trụi.

------oOo------

Chương 538: Ra tay (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiểu tử, ngươi thực sự là lớn mật, nếu như không muốn chết thì lập tức dập đầu nhận lỗi, ngoan ngoãn giao mỹ nữ này cho sư huynh đệ chúng ta hưởng dụng. Chúng ta chỉ cân nhắc hủy bỏ tu vi ngươi chứ không có giết ngươi. Bằng không chẳng những ngươi phải chết mà nữ nhân này cũng bị chúng ta bắt. Đến lúc đó không chỉ có sư huynh đệ chúng ta hưởng dụng...

Sư huynh kia cũng đi tới, ánh mắt nhìn về phía Dịch Thanh, trong mắt hiện lên vẻ dâm tục, miệng thét dài một tiếng.

Bản thân Dịch Thanh là mỹ nữ hiếm thấy, lúc này ăn mặc thanh lịch, càng như bông sen trong nước, đương nhiên khiến cho hắn rất là hứng thú.

Thấy hai sư huynh đệ tự biên tự diễn, Nhiếp Vân khẽ đảo mắt, nói:

- Ngươi xác định lời vừa rồi là ngươi nói, không có sửa đổi đó chứ?

- Đương nhiên, ta nói lời thì giữ lời, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta cũng không muốn giết người, đương nhiên tiểu nữu này phải ở lại...

Sư huynh cho rằng thiếu niên trước mắt đã sợ hãi cho nên cười lạnh một tiếng, nói:

- Ồ? Ngươi bảo ta dập đầu vậy thì trước tiên dập đầu a.

Nhiếp Vân như ngộ ra, gật đầu, tiện tay vỗ một cái.

Phịch.

Phịch.

Sư huynh đệ hai người còn chưa kịp phản ứng thì đầu gối cùng lúc mềm nhũn, đồng loạt quỳ xuống trước bàn của Nhiếp Vân.

Hai đệ tử Nguyên Tâm tông này quá mức hung hăng càn quấy, Nhiếp Vân đã sớm nhìn không vừa mắt. Bọn chúng đã tự tìm phiền phức thì hắn cũng không nương tay.

Quản khỉ gió nơi này là địa bàn của Nguyên Tâm tông hay không, cùng lắm là lớn chuyện thì giả trang một chút, ai cũng không nhìn ra được. Lại nói, bản thân đã chuẩn bị kĩ lưỡng cho nên cũng không cần quan tâm nhiều vậy.

- Xong, lớn chuyện rồi, chạy mau...

- Đệ tử Nguyên Tâm tông bị người ta làm cho quỳ xuống, chỉ sợ rất nhanh sẽ - có rất nhiều cao thủ tới, đừng có ăn nữa...

- Đi thôi, đi thôi, không có gì để nhìn đâu, đừng xem nữa...

Nhìn thấy một màn trước mắt, mọi người vốn ăn cơm trong đại sảnh sững sờ, sắc mặt cả đám lập tức trở nên khủng hoảng tới cực điểm, liên tục chạy thục mạng ra ngoài.

Nguyên Tâm tông gần đây bao che khuyết điểm, hiện tại hai đệ tử tinh anh bị người ta làm cho quỳ rạp xuống đất, nhất định bọn họ sẽ trả thù.

So với việc ngồi chờ lửa cháy tới còn không bằng lập tức chạy đi.

Những người này có thể đi nhưng mà tiểu nhị, chưởng quỹ thì không đi nổi. Toàn thân bọn hắn lạnh run, cảm thấy ngay cả trời cũng sắp sập rồi.

Nhiếp Vân công tử này có thể dùng một cái tát đánh ngã hai đệ tử tinh anh Nguyên Tâm tông, mình không thể đắc tội, Nguyên Tâm tông bọn hắn càng không đắc tội nổi. Hiện tại cả hai đầu đều khó xử, không biết nên làm thế nào bây giờ.

- Ha ha, tiểu nhị, mang mấy hũ rượu ngon nhất của các ngươi lên đây, ta với vị huynh đệ này phải uống vài chén.

Không để ý tới mọi người đang thất kinh, Nhiếp Vân cười ha ha, phân phó tiểu nhị một tiếng rồi nhìn về phía thiếu niên ăn xin trước mắt.

- Ngươi là ai? Trước kia chúng ta quen biết sao?

Thiếu niên ăn xin này dường như cũng rất kỳ quái, rõ ràng hắn không quen người này nhưng không biết tại sao người này lại không tiếc vì hắn mà đắc tội với Nguyên Tâm tông.

- Trước kia có quen biết? Nếu như không quên thì không thể uống rượu sao?

Nhiếp Vân cười nói.

- Cũng đúng, ngươi đã hào khí như vậy nếu như ta làm ra vẻ quá thì cũng không có ý nghĩa.

Tên ăn mày này cũng là người sảng khoái, nghe Nhiếp Vân nói vậy lập tức cười gật đầu. Bưng hũ rượu trên mặt bàn rồi tiện tay rót cho mình một chén.

- Đến đây, cạn.

- Cạn.

Hai người một hơi cạn sạch, đồng thời cười ha ha, giống như lão hữu nhiều năm.

- Đây.. Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Dịch Thanh ngồi ở bên cạnh cũng khó hiểu vô cùng, dù thế nào nàng cũng không nghĩ ra vì sao đột nhiên Nhiếp Vân lại để bụng người khác như vậy. Theo nàng thấy thiếu niên ăn mày này cũng không có gì đặc thù a.

- Huynh đệ, đây chính là nữ bằng hữu của ngươi sao? Nhìn bộ dáng của nàng có lẽ đã đạt tới Pháp Lực cảnh đỉnh phong, còn kém một bước, như vậy đi, ở chỗ ta có một khỏa đan dược, vừa vặn giúp nàng một chút, cho ngươi...

Nghe thấy thanh âm của Dịch Thanh, thiếu niên ăn mày cười, cổ tay khẽ đảo lấy ra một bình ngọc không lớn rồi tiện tay ném cho Dịch Thanh.

- Đây là.... Minh Tịnh đan?

Nhìn thấy bình ngọc Dịch Thanh giật mình.

Không phải chứ? Không phải là Minh tịnh đan mà vừa rồi thiếu niên sư huynh kia bỏ vào trong nạp vật đan điền sao?

Đối phương đã đặt vào trong nạp vật đan điền, sao lại ở trong tay thiếu niên ăn mày này?

- Đan dược của ta, ngươi trộm đi từ khi nào...

Quả nhiên tên sư huynh quỳ trên mặt đất cũng nhận ra, cảm ứng một chút, hắn hoảng sợ, vẻ mặt khó mà tin nổi.

Nạp vật đan điền ở trong thân thể hắn, chỉ có ý thức hắn mới có thể câu thông, rõ ràng đã bỏ vật vào, sao lại xuất hiện trong tay đối

phương? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

- Được rồi, uống của ngươi một chén rượu, ngươi đã ra tay, ta cũng dùng đan dược để báo đáp. Cáo từ, từ nay về sau sẽ không gặp lại!

Ném đan dược cho Dịch Thanh, thanh niên ăn mày cũng không có nhiều lời mà buông chén buông, đứng lên, muốn rời đi.

- Ha ha, đừng có đi nhanh như vậy chứ, đã là bằng hữu cũ, bất kể như thế nào cũng phải nói chuyện, ôn chút chuyện cũ nha!

Không nghĩ tới thanh niên ăn mày uống xong một chén rượu lại muốn đi, Nhiếp Vân lắc đầu, vừa cười vừa nói.

- Bằng hữu cũ? Ngươi nhận lầm người rồi, ta không biết ngươi!

Thanh niên ăn mày nhíu mày nói.

- Không biết? Ha ha, đừng nói giỡn, Huyễn Thiên Thủ, chúng ta là bằng hữu đã nhiều năm nha...

Nói đến đây Nhiếp Vân đột nhiên ngừng lại, vẻ mặt có chút xấu hổ.

Ở với Huyễn Thiên Thủ này đã nhiều năm là chuyện của kiếp trước, kiếp này bề ngoài dường như song phương hoàn toàn không có biết nhau a...

Ài, nhiều năm chưa gặp lại bằng hữu cũ, lần thứ nhất nhìn thấy lại là trong lúc vô tình đụng phải, thực sự quá cao hứng khiến cho hắn quên đi chuyện này...

- Rốt cuộc ngươi là ai? Tại sao lại biết tên của ta?

Nghe thấy thiếu niên trước mắt một câu nói ra tên mình, thanh niên ăn mày cũng không có kích động mà ngược lại hai mắt đột nhiên trợn tròn, lộ ra sát ý trần trụi.

- Khục khục, chuyện này nói thì rất dài dòng, nhưng quả thực ta không có ác ý... Đối tửu làm thơ, nhân sinh tốt biết bao nhiêu,

ngươi thích uống Túy Tiên tửu của Túy Tiên Cư nhất, ta nói không sai chứ!

Nhìn thấy đối phương biến sắc, Nhiếp Vân biết rõ hắn ta đang băn khoăn cái gì mà vội vàng nói.

- Ngươi...

Huyễn Thiên Thủ sững sờ....

------oOo------

Chương 539: Người Nguyên Tâm Tông tới (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Túy Tiên tửu mà hắn thích uống nhất cơ hồ không có người nào biết rõ, sao người trước mắt này lại biết rõ ràng đến như vậy?

- Ngươi không thích người khác gọi ngươi là Huyễn Thiên Thủ cho nên ngươi tự cho mình một cái tên, gọi là Thiên Huyễn!

Biết rõ mình tìm đúng người, Nhiếp Vân cười ha hả nói.

Không sai, người này chính là hảo hữu chí giao kiếp trước của Nhiếp Vân, thần thâu Thiên Huyễn!

Thiên Huyễn là bằng hữu tốt nhất của hắn, nếu như không phải có Thiên Huyễn đem vô số dược liệu quý trọng, đan dược trộm được đưa cho hắn. Thử nghĩ một chút mà xem, bằng vào ba cái đan điền thiên phú của hắn thì làm sao có thể tu luyện tới đan điền Huyệt khiếu cảnh đỉnh phong chứ?

Cho dù Cửu Chuyển Niết Bàn Công rất lợi hại, thế nhưng một khi không đủ tích lũy thì cũng không có cách nào đột phá a! Lại nói, Phù Thiên Đại Lục rộng lớn vô cùng. Người có công pháp tốt rất, nhiều người như vậy mà không có ai đạt tới cảnh giới này, mà hắn chỉ vẻn vẹn có ba cái đan điền mà lại tu luyện tới được. Bởi vậy có thể thấy được kiếp trước Thiên Huyễn có ân tình to lớn tới đâu với

hắn.

- Rốt cuộc ngươi là ai? Sao lại biết nhiều chuyện của ta tới như vậy?

Huyễn Thiên Thủ nhíu mày nói.

Làm thần thâu, hắn sợ hãi người khác nhận ra mình nhất. Kiếp này hắn còn chưa biết Nhiếp Vân cho nên nghe đối phương gọi tên mình, đương nhiên phải cảnh giác.

- Ta là Nhiếp Vân... Thủ thế này là thứ ngươi thích nhất a...

Thấy mình nói càng nhiều đối phương càng cảnh giác hơn, Nhiếp Vân đột nhiên làm thủ thế mà kiếp trước khi hai người chơi đùa thường dùng. Bàn tay đưa ra ngoài, làm một động tác.

Thủ thế này chính là đem mệnh mông giao cho đối phương, tương đương phó thác tánh mạng cho đối phương, cần hai người phối hợp ăn ý, tín nhiệm lẫn nhau mới có thể hoàn thành. Nếu không, một khi một phương trong đó động thủ, thì phương còn lại hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Cái này...

Nhìn thấy thủ thế này của Nhiếp Vân, sắc mặt Huyễn Thiên Thủ thoáng cái thay đổi.

Kỳ thật tuổi thơ của hắn vô cùng khổ sở, từ đó làm cho hắn đối với bất kỳ người nào cũng không tin tưởng. Sở dĩ hắn thích thủ thế này cũng là bởi vì người dám làm vậy với hắn thì nhất định không cố kỵ hắn, mà hắn cũng không cảnh giác với đối phương, là hoàn toàn tin tưởng lẫn nhau.

- Đến đây đi!

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói, trong ánh mắt mang theo sự chân thành và tín nhiệm giữa huynh đệ với nhau.

- Ngươi không sợ ta thừa cơ giết ngươi sao?

Huyễn Thiên Thủ nắm tay lại.

- Ha ha, nếu như ngươi muốn giết ta thì cứ việc tới!

Cười nhạt một tiếng, bàn tay Nhiếp Vân duỗi ra, mệnh môn toàn thân bộc lộ bên ngoài, không có chút ngăn cản nào.

- Ngươi...

Nhìn thấy thiếu niên ở trước mắt không có đề phòng mình. Mà mình hoàn toàn có thể đánh chết hắn, trong ánh mắt đối phương thuần khiết, không có bất kỳ tạp chất nào, lại tràn ngập tín nhiệm với mình. Loại ánh mắt này, tuy rằng không phải hắn chưa từng thấy qua, nhưng mà lại làm xúc động tới khát vọng tình bằng hữu ẩn sâu trong lòng hắn!

Từ nhỏ hắn đã không có bằng hữu, cũng khát vọng có bằng hữu nhất, hắn hy vọng bằng hữu có loại quan tâm và tín nhiệm nhau như vậy!

Đáng tiếc hắn là một thần thâu, bất luận kẻ nào đều không thể tin được!

Thiếu niên trước mắt này một câu nói ra thân phận của hắn, trong mắt lại không có vẻ tham lam và lợi ích, thậm chí còn đem mệnh môn toàn thân để lộ ra trước mặt hắn. Chuyện này khiến cho tâm cảnh giác của Thiên Huyễn lập tức biến mất.

Hơn nữa ánh mắt của thiếu niên này thanh tịnh, giao mệnh môn cho hắn. Đây chỉ là một bộ phận nguyên nhân khiến cho hắn tin tưởng mà thôi. Còn có một nguyên nhân khác, mà ngay cả bản thân Thiên Huyễn cũng cảm thấy ngạc nhiên. Đó là không biết tại sao hắn lại có cảm giác dường như đã gặp người trước mắt này từ lâu! Dường như trong nội tâm có một loại cảm giác, cảm thấy có thể tín nhiệm, đáng để tín nhiệm!

- Ta tin tưởng ngươi!

Dưới loại cảm giác này, quỷ thần chênh lệch, Huyễn Thiên Thủ đưa

bàn tay duỗi ra. Phanh một cái, bàn tay của huynh đệ hai người nắm thật chặt vào một chỗ.

Giống như đoạn thời gian hai trăm năm trước trong trí nhớ của hắn vậy!

- Khó trách hắn không có hứng thú với ta, hóa ra là có hứng thú với nam a...

Nhìn thấy bàn tay hai người nắm thật chặt, Dịch Thanh bên cạnh đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, tinh thần chán nản.

Cũng khó trách Dịch Thanh lại nghĩ như vậy, bản thân nàng tự nhận không xấu, trên đường đi đối với Nhiếp Vân cũng đủ quan tâm, coi như là kẻ mù lòa cũng có thể nhận ra tâm ý của nàng, cô nam quả nữ sống chung một phòng, đối phương chẳng những không có một hành động nào mà dường như còn cố gắng trốn tránh nàng...

Mà bây giờ, người gọi là Huyễn Thiên Thủ này không để tâm tới hắn mà hắn lại chủ động vươn tay qua, đem mệnh môn của bản thân đặt trước mắt người người ta...

Không phải là vừa ý đối phương thì là cái gì?

Khó trách hắn không thích nàng, hóa ra không phải là tính cách của nàng không hợp với hắn, mà là giới tính không hợp a...

Nếu như để cho Nhiếp Vân biết rõ ý nghĩ trong lòng nàng thì tuyệt đối hắn sẽ phun máu mà chết.

Tình huynh đệ giữa nam nhân với nhau có đôi khi lại là thứ mà nữ nhân căn bản không có cách nào hiểu nổi.

- Đã tin tưởng ta vậy thì chúng ta tiếp tục uống rượu!

Thấy ánh mắt Huyễn Thiên Thủ nhìn về phía mình đã trở lại hơn hai trăm năm trước, trong lòng Nhiếp Vân sảng khoái không nên lời, hắn giơ vò rượu lên miệng rồi bắt đầu uống.

Lần này hắn tới Cực Quang thành vốn định qua mấy ngày rồi đi, không ngờ tới lại có thể quen biết bằng hữu kiếp trước, thật sự là một đại kỳ ngộ trong nhân sinh a!

Nhớ tới lần thứ nhất gặp mặt hắn kiếp trước, hắn trộm đồ vật của người khác bị bắt, là Nhiếp Vân cứu hắn, sau đó mới trở thành hảo hữu chí giao. Không ngờ tình cảnh ở kiếp này tuy rằng không quá giống nhưng mà lúc hắn trộm đồ lại bị Nhiếp Vân nhìn thấy...

Thần thâu Thiên Huyễn, có được thiên phú ngụy trang, thiên phú tiềm hành, thiên phú thần thâu, nạp vật đan điền... Nhiều loại thiên phú đặc thù, trong đó thiên phú thần thâu có thể từ trong nạp vật đan điền của người khác mà trộm đồ, thần không biết quỷ không hay, lợi hại vô cùng!

- Uống rượu!

Sự cảnh giác trong lòng biến mất, Huyễn Thiên Thủ cũng khẽ gật đầu, bưng bầu rượu lên, miệng uống.

Đối với hắn mà nói, thiếu niên ở trước mắt này tuy rằng hành động rất là quái lạ, nhưng mà đối phương dám đặt mệnh môn trước mặt hắn đã chứng minh đối phương vô cùng tín nhiệm mình!

Vì phần tín nhiệm này đáng để hắn tương giao, uống cạn với đối phương một chén lớn a!

------oOo------

Chương 540: Người Nguyên Tâm Tông tới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tục ngữ nói rượu là chất xúc tác cảm tính của nam nhân, quả đúng như vậy, ngay từ đầu Huyễn Thiên Thủ còn có chút cố kỵ, uống lát hắn lập tức cảm thấy hào khí tràn đầy. Lúc này hắn cảm thấy Nhiếp Vân trước mắt càng nhìn càng thuận mắt, đã coi Nhiếp Vân là huynh đệ, là tri kỷ tương giao.

- Ở đây, Tô Vinh sư đệ vừa đưa tin cho ta, ở ngay chỗ này! Các ngươi nhìn xem... Tô Vinh sư đệ!

Ngay khi hai người đang uống tới cao hứng thì bên ngoài khách điếm vang lên một đạo thanh âm. Sau đó lập tức có mấy người vọt tới, khi thấy hai sư huynh đệ đang quỳ trên mặt đất kia, hai mắt tất cả đều trợn tròn lên. Khi nhìn về phía hai nam một nữ trước mắt, tim phổi bọn họ có cảm giác như là nổ tung.

- Chu Cường sư huynh cứu ta...

Nhìn thấy người mình đến, tên thiếu niên sư huynh vừa rồi gọi là Tô Vinh vội vàng hô lớn.

- Đáng chết, quỳ trên mặt đất, mặt mũi của Nguyên Tâm Tông chúng ta đều bị hai phế vật các ngươi làm mất hết rồi!

Nhìn thấy sư huynh đệ hai người quỳ trên mặt đất, người gọi là Chu Cường sư huynh, tức giận tới mức sắc mặt tái nhợt, trên mặt tựa như có một tầng băng phủ lên.

- Có chuyện gì xảy ra?

Mắng hai người xong, Chu Cường sư huynh kia quay đầu nhìn về phía tiểu nhị cùng với chưởng quầy đang run rẩy đứng gần đó, hai mắt nheo lại.

- Chư vị đại nhân Nguyên Tâm Tông. Tất cả mọi chuyện đều là do vị thiếu gia kia làm, không có liên quan tới tửu điếm của chúng ta, kính xin chư vị đại nhân tha thứ...

Lão bản ngay cả vội vàng nói.

Lão bản này chỉ là cường giả Pháp Lực Cảnh trung kỳ, loại thực lực này tuy nhiên không tính là quá yếu, nhưng mà ở trong Cực Quang thành lại không tính là thứ gì. Căn bản không có một chút quyền nói chuyện nào.

Phanh.

Lão bản còn chưa nói hết lời thì đã bị Chu Cường sư huynh kia dùng một cái tát tát bay ra ngoài, nặng nề đập vào mặt đất, khí tuyệt mà bỏ mình.

- Bất kể chuyện có liên quan tới ngươi hay không, dám đứng đây nhìn Nguyên Tâm Tông mất mặt thì nhất định phải chết!

Chu Cường sư huynh thét dài một tiếng, trong mắt tràn ngập sát cơ.

Nguyên Tâm Tông là tông môn lớn nhất trong phạm vi mấy ức dặm quanh đây, Cực Quang thành lại ở gần tông môn. Hiện tại ở trong hang ổ mình xuất hiện tình huống như vậy, nếu như truyền đi, mất mặt là lớn chuyện. Cho nên nếu như phải giết người thì nhất định phải giết, tránh chuyện truyền ra ngoài!

- Tiểu tử, là ngươi khiến cho đệ tử Nguyên Tâm Tông ta quỳ xuống sao? Cái gan chó của ngươi thật lớn a!

Đánh chết lão bản, Chu Cường sư huynh lại nhìn về phía Nhiếp Vân, sát ý toàn thân sôi trào, một cỗ sát khí tràn ngập gian phòng, bao phủ trọn tửu điếm vào bên trong.

- Huynh đệ, chuyện này bởi vì ta cho nên ngươi mới ra tay, để ta tới giải quyết đi!

Nhiếp Vân còn chưa nói lời nào thì thần thâu Thiên Huyễn đã cười nói một tiếng, định ra tay.

- Ha ha, không cần, mấy tiểu gia hỏa mà thôi, không có gì!

Nhiếp Vân cười ha hả, nhìn về phía Chu Cường trước mặt, nói:

- Biết ta là ai không? Dám ở chỗ này hô to gọi nhỏ, không tuân thủ quy củ! Chẳng lẽ muốn chết hay sao?

- Không tuân thủ quy củ? Ngươi là ai?

Nghe đối phương nói như vậy, Chu Cường nắm tay lại, cho dù lửa giận đang thiêu đốt tâm trí nhưng mà hắn vẫn nhịn xuống, mở

miệng hỏi.

Tuy rằng Nguyên Tâm Tông ở Cực Quang thành bá đạo vô cùng, nhưng toàn bộ Phù Thiên Đại Lục này, thế lực lợi hại hơn Nguyên Tâm Tông quá nhiều, có lẽ vị này thật sự là thiếu gia của thế lực lớn nào đó. Mà thế lực lớn đó hắn không đắc tội nổi được.

Vẫn nên cẩn thận một chút cho thỏa đáng.

- Ta là ai? Ha ha, lão già kia, còn không mau ra nói cho hắn biết ta là ai! Chẳng lẽ muốn làm ta tức giận hay sao?

Nhiếp Vân khoát tay, thuận miệng kêu lớn, giống như đang gọi một người hầu, cấp dưới.

Sưu sưu!

Vừa mới dứt lời thì một lão giả cao lớn từ bên trong đi ra.

Nhìn thấy lão giả này, sắc mặt Chu Cường tức thì biến đổi, lộ ra vẻ kính sợ nồng đậm, người run rẩy, vội vàng cúi đầu.

- Đệ tử tinh anh Chu Cường... Bái kiến Nguyên Cương trưởng lão!

Lão giả đi ra chính là Nguyên Cương trưởng lão bị Nhiếp Vân luyện hóa thành khôi lỗi.

Khi vừa mới ra tay Nhiếp Vân đã có đối sách sẵn, tuy rằng Cực Quang thành là sào huyệt của Nguyên Tâm tông, cao thủ rất nhiều, nhưng mà hắn cũng không sợ. Có khôi lỗi như Nguyên Cương trưởng lão, một khi xảy ra chuyện đẩy lên trên người hắn, ai cũng không nói gì được.

Nguyên Cương trưởng lão bị hắn luyện hóa, cũng không có chết cho nên Nguyên Tâm tông không biết hắn đã xảy ra chuyện, lại không thể nào tưởng tượng được hắn bị luyện hóa.

- Hừ, vị Nhiếp Vân thiếu gia này là khách quý của ta, các ngươi cũng dám đắc tội, muốn chết phải không.

Phanh.

Một tát làm cho Chu Cường lăn lộn vài vòng, Nguyên Cương trưởng lão tức giận tới mức râu ria tung bay.

Nguyên Cương trưởng lão thân là cường giả Lĩnh vực cảnh, địa vị trong Nguyên Tâm tông cực cao, những đệ tử này cũng đều biết. Cho nên lúc này thấy đối phương cung kính với thiếu niên trước mắt như vậy khiến cho bọn hắn giật mình không thôi.

Đám người Chu Cường có thể diễu võ dương oai ở Cực Quang thành, hoành hành không sợ, thế nhưng ở trước mặt trưởng lão mà dám nói nhảm thì chẳng khác nào là muốn chết.

Nguyên Tâm tông, thân là trưởng lão có thể tùy ý xử lý đệ tử tinh anh.

- Thực xin lỗi trưởng lão, chúng ta không biết vị thiếu gia này là khách quý của người.

Bị tát cho má sưng đỏ, Chu Cường cũng không dám oán hận gì mà chỉ liên tục giải thích.

Phanh.

Hắn còn chưa giải thích xong thì Nguyên Cương trưởng lão lại lần nữa tát tới.

Ầm ầm.

Răng trong miệng Chu Cường rơi một mảng lớn.

- Không biết? Mắt ngươi mù sao? Chẳng lẽ không thấy ta hay sao?

Nguyên Cương trưởng lão lần nữa rống to.

- Người không ở đây a... Vừa rồi người căn bản ở trong phòng, không dám đi ra nha.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy nhưng Chu Cường cũng không

dám nói nhảm mà cúi đầu nhận lỗi.

Nguyên Cương trưởng lão là trưởng lão nổi danh tính tình táo bạo trong tông môn, hắn còn chưa muốn chết, không muốn vì Tô Vinh mà bỏ cái mạng nhỏ mình.

- Còn không mau xin lỗi Nhiếp Vân thiếu gia? Chẳng lẽ còn muốn ta dạy sao?

Nguyên Cương trưởng lão quát.

- Đúng, đúng.

Chu Cường bò tới trước mặt Nhiếp Vân, vẻ mặt sợ hãi. Cho tới lúc này hắn không dám hoài nghi thân phận của thiếu niên trước mắt nữa.

Nếu như không phải là công tử thế lực lớn thì làm sao có thể khiến cho đường đường là Nguyên Cương trưởng lão lại ăn nói khép nép như vậy?

- Nhiếp Vân thiếu gia, là chúng ta có mắt không nhìn thấy thái sơn, xin thiếu gia tha thứ...

------oOo------

Chương 541: Ta thành toàn cho ngươi

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tha thứ? Một câu nói nhảm mà đã muốn ta tha thứ? Ha ha... Ngươi cũng quá ngây thơ rồi..

Nhiếp Vân cười, lạnh nhạt, không nhiễm chút bụi trần.

Nhìn thấy vẻ mặt này của hắn, khóe miệng Dịch Thanh co giật, cảm giác chóng mặt.

Thiếu niên trước mắt này quả thực là nhân tài, quả thực có tài giả

trang a.

Tuy rằng không biết Nguyên Cương trưởng lão vừa mới xuất hiện là ai, nhưng mà Dịch Thanh bằng vào phán đoán về Nhiếp Vân đã biết rõ mọi chuyện tuyệt đối không có đơn giản như vậy.

- Như vậy... Ta tự đoạn một tay để xin lỗi thiếu gia.

Nghe thấy thiếu niên nói vậy, tay phải Chu Cường giơ lên đã muốn động thủ, tuy nhiên còn chưa kịp ra tay thì bên tai đã truyền tới tiếng truyền âm của Nguyên Cương trưởng lão.

- Tự đoạn một tay, ngươi ngu sao? Không có Trị liệu sư trợ giúp, đứt một cánh tay không thể dài lại, tương đương với tàn phế, tổn thất quá lớn. Có bảo bối gì lấy gia, có lẽ Nhiếp Vân thiếu gia cao hứng thì có lẽ có thể bỏ qua, cần gì phải tự mình hại mình như vậy.

- Cống hiến bảo bối?

Nghe thấy Nguyên Cương trưởng lão truyền âm, trong mắt Chu Cường hiện lên vẻ cảm kích.

- Khục khục, Nhiếp Vân thiếu gia, người xem, người đang dùng cơm mà bọn hắn lại chặt tay thì có chút không hay lắm. Ta thấy nếu như không sao thì để cho bọn hắn xuất ra chút linh thạch bồi dưỡng, an ủi ngươi vậy.

Nguyên Cương trưởng lão thừa cơ nói với Nhiếp Vân.

- Được rồi, ta cho ngươi mặt mũi. Tuy nhiên, Nguyên Cương trưởng lão, về sau nếu như xuất hiện tình huống này ta sẽ đi tới Nguyên Tâm tông hỏi tông chủ các ngươi một chút, để xem hắn quản giáo môn hạ đệ tử thế nào.

Nhiếp Vân hừ lạnh, vẻ mặt lạnh lẽo.

- Hỏi tông chủ một chút?

Nghe thiếu niên nói lời này, đám người Chu Cường run rẩy. Người có thể nói ra lời này nhất định là thiếu gia thế lực lớn, quả thực mặt

mũi đủ lớn a.

- Hai mươi khỏa linh thạch thượng phẩm này là thứ mà một lần dưới cơ duyên xảo hợp ta có được. Tuy rằng không lọt vào trong mắt thiếu gia nhưng kính xin thiếu gia nhận lấy, tha cho ta một mạng.

Suy nghĩ cẩn thận thân phận của đối phương. Chu Cường cảm thấy không chắc chắn cho nên vội vàng móc ra một cái túi trong lòng. Mở ra rồi lấy hai mươi khỏa linh thạch thượng phẩm cống hiến.

Hai mươi khỏa linh thạch thượng phẩm tương đương với hai mươi vạn linh thạch hạ phẩm, đối với một đệ tử tinh anh tầm thường của Nguyên Tâm tông mà nói, đã là toàn bộ thân gia trên người.

- Linh thạch thượng phẩm? Nể mặt Nguyên Cương trưởng lão, ta tạm tha cho các ngươi một lần.

Nhiếp Vân tiện tay tiếp nhận linh thạch, hừ lạnh một tiếng.

- Đa tạ thiếu gia khoan hồng độ lượng.

Mấy người các ngươi còn không mau lấy thứ trên người ra? Chẳng lẽ còn muốn ta tự mình động thủ?

Nguyên Cương trưởng lão hét lớn một tiếng.

- Đúng đúng.

Mấy người còn lại đều lấy bảo bối trên người ra, mấy người kia mặc dù không có nhiều linh thạch thượng phẩm như Chu Cường, nhưng mà cũng có mấy khỏa, tập hợp lại cũng được hơn hai mươi khỏa, toàn bộ đều đưa qua.

Giao toàn bộ bảo bối trên người, những người này còn nhìn về phía Nguyên Cương trưởng lão, cảm kích vô cùng.

Nhờ có trưởng lão ở đây, nếu không thì sợ rằng ngay cả mạng cũng không có.

- Thiếu gia, hai người này...

Thấy đã lột sạch những người này, Nguyên Cương trưởng lão lại nhìn về phía hai người Tô vinh dang quỳ dưới mặt đất.

- Hai người bọn chúng đắc tội ta trước, mỗi người năm mươi khỏa linh thạch thượng phẩm thì ta sẽ cho bọn chúng rời đi, bằng không.. Ngươi thay ta giết bọn chúng là được.

Nhiếp Vân tiện tay phất một cái, lạnh nhạt nói.

- Vâng, hai người các ngươi nghe chưa? Còn không mau chuẩn bị linh thạch?

Nguyên Cương trưởng lão quát lớn.

- Năm mươi khỏa linh thạch thượng phẩm? Trưởng lão, chúng ta sao có được chứ? Khẩn cầu người nói với Nhiếp Vân thiếu gia một tiếng, tha cho chúng ta a. Chúng ta không dám nữa...

Hai người Tô Vinh nghe thấy con số này thiếu chút nữa bị hù chết.

Ngay cả Chu Cường thực lực mạnh hơn bọn hắn cũng chỉ có hai mươi khỏa linh thạch thượng phẩm, bọn hắn sao có nhiều như vậy được chứ?

- Nhiếp Vân thiếu gia đã hạ mệnh lệnh, nếu như không có thì các ngươi chết đi.

Hừ lạnh một tiếng, trong lòng bàn tay Nguyên Cương trưởng lão có lực lượng tràn ra, dường như tùy thời sẽ chụp chết hai người.

- Không nên, không nên. Trưởng lão, ta có một ít bảo bối quý trọng, tuy rằng giá trị không tới năm mươi thạch thượng phẩm, thế nhưng cũng rất hiếm có, hi vọng Nhiếp Vân có thể ưa thích, xử lý nhẹ tay...

Tô vinh vội vàng nói, thân thể nhoáng cái đã lấy đồ vật từ trong nạp vật đan điền ra.

Nhiếp Vân đưa mắt nhìn, đống đồ vật này có đan dược, có linh binh, giá trị cộng lại quả thực xa xỉ, cũng coi như là hiếm co.s

- Ồ? Thứ này...

Đột nhiên hai mắt Nhiếp Vân rơi vào trên một thứ màu đen nhỏ bằng lòng bàn tay, thứ này nhìn qua không biết là kim loại gì, màu ngăm đen không có ánh sáng. Nhưng mà vừa xuất hiện thì Nhiếp Vân đã cảm thấy pháp quyết vô danh của mình lại nhẹ nhàng nhúc nhích một chút.

Trong kim loại đen này không ngờ cũng có khí tức đặc thù kia.

Xem ra vận khí của mình gần đây khá tốt. Mấy ngày hôm trước vừa đạt được một độc thủ quyền trượng còn chưa kịp hấp thu khí tức đặc thù trong đó thì ngày hôm nay lại phát hiện ra thứ này.

- Được rồi, tuy rằng những thứ này đối với ta không có tác dụng, nhưng mà ngươi đã nhận sai, ta cũng không muốn tạo nhiều sát nghiệt, cút đi.

Nhiếp Vân vung tay lên, thu đống đồ lỉnh kỉnh vào trong đan điền, đòng thời miệng quát một tiếng, xóa bỏ áp chế trên thân hai người Tô Vinh.

- Vâng vâng.

Hai người Tô Vinh thấy Nhiếp Vân thiếu gia trước mắt không truy cứu, như được đại xa, cũng dùng ánh mắt cảm kích nhìn Nguyên Cương trưởng lão rồi vội vàng lui ra ngoài.

- Không ngờ Nhiếp huynh lại có phương phá pnhư vậy, để cho Nguyên Cương trưởng lão nói chuyện thay ngươi. Tại hạ không trèo cao nổi, cáo từ.

Mọi người vừa mới rời đi thì Huyễn Thiên Thủ đứng dậy, lạnh lùng nhìn Nhiếp Vân rồi ôm quyền cáo từ.

Nhìn bộ dạng của hắn dường như rất chán ghét với Nguyên Tâm

tông.

- Chuyện này... Ha ha..

Thấy bộ dáng này của hắn Nhiếp Vân biết rõ hắn ta ân oán rõ ràng, chán ghét là chán ghét, ưa thích là ưa thích, cũng không có giả bộ cho nên hắn lắc đầu cười.

- Sao nào? Chẳng lẽ Nhiếp huynh cảm thấy buồn cười? Ta và Nguyên Tâm tông có cừu oán, nếu như ngươi cảm thấy buồn cười thì chúng ta coi như không có giao tình.

Huyền Thiên Thủ nhướng mày, quay người, định rời đi.

- Ha ha, ta cười cũng không phải là nói Thiên Huyễn huynh buồn cười, mà là chẳng lẽ ngươi không nhận ra đặc thù của Nguyên Cương trưởng lão này hay sao?

Nhiếp Vân tiện tay bố trí một cấm chế xuống chung quanh rồi vừa cười vừa nói.

------oOo------

Chương 542: Dịch Thanh lột xác (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đặc thù? Cái gì đặc thù?

Thấy thiếu niên thận trọng như vậy, Huyền Thiên Thủ dừng lại, cẩn thận nhìn Nguyên Cương trưởng lão trước mắt. Nhìn một hồi, hắn đột nhiên biến sắc, nói:

- Chẳng lẽ... Nguyên Cương trưởng lão này là khôi lỗi?

Khôi lỗi khác với người thường, ít nhất từ trong ánh mắt là có thể nhìn ra vấn đề. Vừa rồi bởi vì Huyền Thiên Thủ tức giận cho nên không có cẩn thận quan sát, bây giờ nhìn lại quả nhiên nhận thấy vấn đề bên trong.

- Ha ha, ta đánh bại Nguyên Cương trưởng lão này, lại luyện hắn làm khôi lỗi. Chuyện này không phải chuyện đùa, một khi để cho cao tầng Nguyên Tâm tông biết rõ nhất định sẽ bị đuổi giết không thôi. Hi vọng Thiên Huyễn huynh có thể giữ bí mật.

Nhiếp Vân gật đầu.

- Yên tâm đi.

Thấy thiếu niên đem chuyện cơ mật nói với mình, Huyền Thiên Thủ cảm thấy được tín nhiệm, hảo cảm với Nhiếp Vân lần nữa tăng thêm vài phần. Hắn gật gật đầu.

- Khôi lỗi? Nhiếp Vân, cái này... Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Nghe thấy hai người nói chuyện với nhau, Dịch Thanh ở bên cạnh từ đầu không lên tiếng nhìn Nguyên Cương trưởng lão một hồi, quả nhiên cũng phát hiện ra vấn đề, nàng kỳ quái hỏi một câu.

Từ khi nàng quen biết Nhiếp Vân tới nay cơ hồ như hình với bóng, cho tới nay còn chưa thấy hắn thu qua khôi lỗi này a, sao lại...

- Chính là chuyện mấy ngày hôm trước, cũng không phải là chuyện lớn gì cho nên ta cũng không nói với ngươi...

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

- Thu phục một cường giả Lĩnh vực cảnh làm khôi lỗi còn không phải là chuyện lớn sao?

Dịch Thanh lại im lặng, tuy nhiên vừa nghĩ tới cái gì đó thì sắc mặt nàng càng thêm ảm đạm.

- Ta biết, nhất định hắn không cảm thấy hứng thú với ta cho nên mới cảm thấy đây không phải là chuyện lớn. Vừa nhìn thấy Huyền Thiên Thủ này là lập tức nói... Xem ra hắn chỉ thích nam nhân thật...

- Ngươi làm sao vậy?

Thấy vẻ mặt Dịch Thanh có chút cổ quái, Nhiếp Vân cảm thấy không đúng cho nên lên tiếng hỏi.

- Ta sai rồi, xin lỗi, ta không biết ngươi chỉ thích nam nhân, xem ra là ta tình nguyện.... Yên tâm đi, ta đã biết, ta sẽ thành toàn cho ngươi, sẽ không dây dưa ngươi nữa.

Dịch Thanh thờ dài một tiếng, quyết định thành toàn cho thiếu niên trước mắt.

- Cái gì? Ta thích nam nhân? Ngươi không điên đó chứ?

Thấy Dịch Thanh nói vậy, hai mắt Nhiếp Vân choáng váng, thân thể lắc lư, thiếu chút nữa không thở nổi, có cảm giác như sắp tức chết.

Toàn thân hắn chỗ nào cũng bình thường, giới tính cũng không có khả năng không bình thường. Bị một mỹ nữ hoài nghi giới tính có vấn đề quả thực là quá tổn thương tới tự tôn của hắn. Nhiếp Vân cố nén xúc động đẩy ngã tiểu nữu trước mặt để chứng minh mình là nam nhân.

Kỳ thực cẩn thận ngẫm lại cũng không thể trách nàng, cô nam quả nữ, rõ ràng hắn đã nhìn toàn thân người ta lại xoay người rời đi... Đổi lại là những người khác cũng có thể nghĩ như vậy.

Thế nhưng trong lòng hắn đã bị một bóng người chiếm cứ, thực sự không chứa nổi những người khác.

Ài, không chủ động thì bị nghi ngờ, chủ động thì là lưu manh... Móa...

Thế đạo gì thế này? Thói đời ngày sau càng ngày càng thoái hóa a.

- Ta có nữ nhân mà ta yêu mến, chỉ là nàng bây giờ không có ở bên cạnh ta, ta rất yêu nàng cho nên mong ngươi hiểu rõ...

Biết rõ căn bản không có cách nào giải thích cho nên Nhiếp Vân thở dài một hơi, đành phải nói thật ra.

- Ngươi có nữ tử mà mình yêu mến rồi sao? Hóa ra là như vậy...

Biết rõ đối phương không phải là cái đó, Dịch Thanh thở dài, trong lòng cũng có chút thất lạc.

- Nàng... Xinh đẹp không?

- Nàng rất đẹp, rất đẹp.

Nghe thấy Dịch Thanh hỏi vậy, trong đầu Nhiếp Vân hiện lên một khuôn mặt, hắn cười rồi gật đầu.

- Ta biết rồi...

Thấy Nhiếp Vân thoáng cái chìm đắm trong hạnh phúc, Dịch Thanh biết rõ đối phương không có gạt mình, nàng cũng không có hỏi nhiều, bởi vì trong lòng đang có chút khó chịu.

- Được rồi, vừa náo như vậy, bên Nguyên Tâm tông nhất định sẽ nhanh chóng biết được tin tức. So với việc bị người khác tới tìm phiền toái còn không bằng rời đi sớm. Thiên Huyễn huynh, đi tìm một nơi khác đi, chúng ta lại uống. Ta có không ít rượu ngon, vừa vặn muốn tìm ngươi nhấm nháp một phen.

Lắc đầu, đặt bóng dáng kia xuống đáy lòng, Nhiếp Vân không muốn tiếp tục dây dưa trên vấn đề này nữa cho nên cười cười, lại đứng dậy.

- Có rượu ngon sao? Cầu còn không được.

Huyền Thiên Thủ thấy hai người dường như có gì cũng không xen vào, lúc này nghe thấy Nhiếp Vân nói có rượu ngon lập tức cười lớn.

Sau khi quyết định, ba người rời khỏi tửu điếm, rất nhanh đã rời khỏi Cực Quang thành, đi tới một nơi sơn dã rộng rãi, trống trải.

- Thiên Huyễn huynh, ta mang ngươi đi một nơi, không nên phản kháng.

Thiên Nhãn quét mắt nhìn bốn phía, không có phát hiện ra bị ai theo dõi, Nhiếp Vân nói.

- Không nên phản kháng, chẳng lẽ ngươi có động phủ? Điều này không có khả năng a. Động phủ tùy thân mang theo quá mức trân quý, cho dù cả Phù Thiên đại lục chỉ sợ cũng không có vài món, chẳng lẽ là một kiện linh binh phi hành?

Huyền Thiên Thủ vừa cười vừa nói.

- Tiến vào thì biết rõ.

Nhiếp Vân cũng không giải thích, tinh thần khẽ động, lập tức thu hai người vào trong Tử Hoa động phủ.

Chuyện Tử Hoa động phủ Nhiếp Vân luôn rất cẩn thận, cũng không bộc lộ trước mắt người khác. Nhưng mà Thần thâu Huyền Thiên Thủ là huynh đệ duy nhất kiếp trước của mình, không phải là người ngoài. Đừng nói là cho hắn xem, cho dù hắn muốn thì Nhiếp Vân cũng không keo kiệt, cho nên hắn cũng không có ý định dấu diếm.

- Động phủ? Động phủ tùy thân mang theo? Cái này... Động phủ quá lớn. Ngươi.. Ngươi sao lại có thể có động phủ lớn như vậy chứ?

Vừa mới tiến vào Tử Hoa động phủ đã nghe thấy tiếng Huyền Thiên Thủ thì thào tự nói, hắn ta giật mình, hai mắt trợn tròn.

Nếu như nói ai có tư cách lên tiếng về bảo bối trên Phù Thiên đại lục này, tuyệt đối không ai có thể hơn Huyền Thiên Thủ, hắn dường đường là Thần thâu mà cũng bị Tử Hoa động phủ này làm khiếp sợ, đủ để thấy được động phủ này đáng sợ thế nào.

- Động phủ quy mô lớn như vậy, cả Phù Thiên đại lục cũng không quá ba kiện... Ngươi chỉ là Nguyên Thánh cảnh, sao có thể đạt được một kiện cơ chứ...

Huyền Thiên Thủ cảm thấy khó tin nổi.

- Ha ha, Thiên Huyễn huynh có thiên phú Thần thâu có một không

hai trong thiên hạ, một động phủ mà thôi, không có gì ngạc nhiên. Đến đây, ta giới thiệu cho huynh một chút, đây là mấy yêu sủng của ta. Tiểu Phong, Tiểu Hổ, Tử Đồng, Hắc Nham... Đây là Dịch Thanh, các ngươi đã làm quen rồi...

Thấy bộ dáng của Thiên Huyễn, Nhiếp Vân cười, trong lòng không nhịn được có chút đắc ý. Tuy nhiên hắn còn chưa đắc ý xong, nghe được lời nói của đối phương thì miệng hắn đã mở lớn, đủ để nhét quả trứng gà vào trong.

------oOo------

Chương 543: Dịch Thanh lột xác (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Dịch Thanh cũng là yêu sủng của ngươi sao? Yêu sủng thật xinh đẹp, giới thiệu hai cái cho ta, ban ngày cưỡi chiến đấu, buổi tối cưỡi... Tiếp tục chiến đấu..

Thiên Huyễn dâm đãng nói.

Khi Nhiếp Vân cao hứng giới thiệu yêu sủng, còn chưa có ngừng mà lại giới thiệu Dịch Thanh luôn vào cho nên mới tạo thành loại hiểu lầm này. Hắn có chút khó coi nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy Dịch Thanh vẻ mặt tái nhợt, run rẩy không thôi.

- Ha ha..

Trong lúc đang xấu hổ thì nghe thấy tiếng cười của Thiên Huyễn vang vọng.

- Nhà ngươi đùa ta?

Nhiếp Vân lập tức biết tên này cố ý cho nên im lặng một hồi.

Dịch Thanh cũng cười một tiếng, rất hiển nhiên vừa rồi phẫn nộ là giả.

- Hai người các ngươi...

Thấy hai người này đùa giỡn mình một chầu, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, cổ tay khẽ đảo, lấy ra rất nhiều rượu ngon mà hắn có được từ hoang cung trên Khí Hải đại lục.

- Lần này tìm ngươi tới là uống rượu, những thứ khác đừng nói.

- Quả nhiên là rượu ngon, tuy rằng không bằng Túy tiên tửu của Túy tiên cư và Tuyết Quả tửu nhưng cũng không kém là bao. Rượu ngon, rượu ngon.

Nghe thấy mùi rượu thơm, Huyễn Thiên Thủ cười ha hả, dứt bỏ nghi hoặc trong đầu, lại giơ vò rượu trong tay lên.

Nhiếp Vân có thể mang hắn tới đây là nói rõ đối phương cực kỳ tín nhiệm mình. Bởi vì một tiểu tử Nguyên Thánh cảnh có được độgn phủ to lớn như vậy, tin tức này một khi truyền ra ngoài tuyệt đối sẽ khiến cho vô số người ngấp nghé, dẫn tới họa sát thân vô cùng tạ.

Đối phương tin tưởng hắn như vậy, như vậy hắn cần gì phải cố kỵ nữa chứ?

Nghĩ vậy, Huyễn Thiên Thủ ngửa đầu uống cạn rượu.

Trên Phù Thiên đại lục có hai loại rượu nổi tiếng nhất, một là Túy tiên tửu của Túy tiên cư mà Thiên Huyễn thích uống nhất, nghe nói ngay cả thần tiên cũng có thể uống say. Thứ hai chính là Tuyết quả tửu.

Huyễn Thiên Thủ trừ lúc trộm đồ ra sở thích lớn nhất là uống rượu, xem như tiền bối về rượu. Vừa uống đã biết được rượu mà Nhiếp Vân lấy ra uy rằng kém Túy tiên tửu và Tuyết quả tửu, nhưng mà cũng không kém.

- Có thể uống rượu với người biết phẩm rượu quả thực thoải mía, móa.

Nghe thấy Huyễn Thiên Thủ tán dương, Nhiếp Vân cũng giơ vò rượu lên, ngửa đầu uống cạn.

Kiếp trước Nhiếp Vân cơ hồ không uống rượu, kiếp này bởi vì chuyện đệ đệ cho nên bắt đầu uốn rượu. Hắn phát hiện ra rượu cũng rất ngon cho nên dần dần nghiện rượu.

- Thoải mái, tiếp tục.

- Được, liều mình cùng quân tử.

Hai người vừa quát vừa uống rượu, lập tức ném Dịch Thanh qua một bên. Bởi vì tâm tính thống khoái, lại không dùng pháp lực áp chế tửu lực cho nên bọn họ say rượu suốt một ngày đêm, cũng không biết uống bao nhiêu mà say tới mức ngã xuống mặt dất.

Nhìn thấy Thiên Huyễn, tâm tư ưu thương bởi vì đệ đệ chết của Nhiếp Vân giảm đi rất nhiều. Lại nói, trong Tử Hoa động phủ cũng rất an toàn, không có gì cố kỵ cho nên cũng say mèm.

- Thật không biết hai gia hỏa này làm gì..

Thấy hai người uống say, Dịch Thanh im lặng một hồi.

- Ha ha, đây mới là huynh đệ. Nói thật ta ở cùng với chủ nhân thời gian dài như vậy mà lần đầu tiên nhìn thấy người cao hứng, hưng phấn như vậy. Trước kia người rất khổ cực, gian nan, dường như luôn lo lắng tới cái gì đó. Một khi buông ra những thứ này mới trở nên như hôm nay.

Tiểu Hổ đứng bên cạnh, vừa cười vừa nói.

- Ngươi là yêu sủng của hắn... Có lẽ biết rất nhiều chuyện của hắn nha. Có thể nói với ta một chút hay không?

Mặc dù biết thiếu niên trước mắt có người trong lòng nhưng mà Dịch Thanh vẫn không nhịn được hỏi thăm, trong mắt tràn ngập hi vọng.

- Được.

Tiểu Hổ cười.

Nó đi theo Nhiếp Vân thời gian dài nhất, tuy rằng tu vi không phải là cao nhất trong đám yêu sủng, tuổi cũng không phải là lớn nhất nhưng mà tư lịch tuyệt đối là già nhất, cho nên những yêu sủng khác không có tư cách nhúng tay vào.

- Được rồi, đây là chuyện của chủ nhân ta ở Lạc Thủy Thành, chuyện về sau ta cũng không biết, có lẽ chúng biết rõ hơn ta, ngươi hỏi bọn chúng đi.

Tiểu Hổ cười, nói chuyện Nhiếp Vân ở Lạc Thủy Thành ra một lần.

Đương nhiên cũng chỉ nói những việc vặt vãnh, chuyện Lạc Khúc mộ, nó biết rõ nặng nhẹ cho nên không nhiều lời.

- Chuyện về sau của chủ nhân để ta nói đi. Nghiêm túc mà nói ta là yêu sủng thứ hai của chủ nhân...

Tiểu Phong đi tới.

Tứ đại yêu sủng cũng không ngốc, đều có thể nhìn ra tâm ý của nữ nhân này với chủ nhân. Nàng đã muốn biết chuyện về chủ nhân thì đám yêu sủng nhàn rỗi này cũng tình nguyện nói.

- Sau khi tiểu chủ nhân của Nhiếp Đồng chết đi, chủ nhân đjai náo trong Thành cổ chi thành, diệt hoàng thất Thần Thánh đế quốc và Kiền Khánh tông... Sau đó mang theo chúng ta cưỡi truyền tống trận, rời khỏi Khí Hải đại lục. Về sau gặp phải biến cố không gian, bị thương, lại được ngươi cứu... Chuyện sau đó ngươi cũng biết rồi đó.

Tiểu Phong nói.

Hắn giống như Tiểu Hổ, cũng chỉ nói chút việc vặt trong cuộc sống, các loại chuyện như làm sao cướp được Tử Hoa động phủ cũng không nói nhiều, đương nhiên cũng bởi vì hắn cũng không quá rõ ràng cho lắm.

Chuyến đi Tử Hoa động phủ, Nhiếp Vân chỉ đem Nhiếp Đồng, về sau bởi vì nhắc tới chuyện động phủ cho nên Nhiếp Vân sẽ nhớ tới

đệ đệ, vì vậy tứ đại yêu sủng cũng không dám hỏi nhiều.

- Ngươi nói hắn.. Vì đệ đệ mà uống say luyện kiếm, luyện suốt bảy ngày sao?

Nghe thấy Tiểu Phong nói vậy hai mắt Dịch Thanh ướt át.

Nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra khi đó Nhiếp Vân tuyệt vọng và đau lòng thế nào. Nếu như không phải như vậy thì từ một người không uống rượu tuyệt đối khó có thể trở nên thích uống rượu như vậy. Tuyệt đối không thể có một người luyện kiếm trong núi rừng suốt bảy ngày.

Tuyệt đối không thể có một ý niệm thành ma, tiêu diệt hoàng thất Thần thánh đế quốc... Còn có Kiền Khánh tông.

Nghĩ tới những chuyện này, trái tim Dịch Thanh run rẩy một hồi.

Thiếu niên trước mắt không kém nàng bao nhiêu tuổi, tuy chỉ mười bảy mười tám tuổi nhưng lại trải qua nhiều chuyện như vậy, trải qua thống khổ lớn như vậy, khó trách hắn lại thành thục như thế, trong mắt không nhìn ra tuổi tác..

- Khó trách hắn vẫn luôn muốn nghe ngóng tin tức về Linh Hồn triệu hoán sư, khó trách hắn vì tin tức mà tình nguyện đi Nguyên Tâm tông... Hóa ra là vì đệ đệ của hắn.

Biết rõ cảm tình của Nhiếp Vân với đệ đệ mình, rốt cuộc Dịch Thanh đã hiểu vì sao thiếu niên trước mắt lại chấp nhất như vậy.

- Hắn là người trọng tình trọng nghĩa, là nam nhân có đảm đương.

Cảm thán một tiếng, nhìn hai người bởi vì uống say mà nằm trên mặt đất, Dịch Thanh nở nụ cười ngọt ngòa.

Roẹt Roẹt...

------oOo------

Chương 544: Đan điền thứ năm lạ mắt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tâm tình buông lỏng cực độ, dưới tình huống này chính bản thân Dịch Thanh cũng không có phát hiện ra lực lượng trong cơ thể ngày càng hùng hậu, càng ngày càng lớn mạnh, không ngờ lại trực tiếp phá tan gông cùm.

Sưu sưu.

Vô số linh khí từ trong Tử Hoa động phủ như giọt mưa to rớt xuống, rót vào thân thể nàng, thay đổi kết cấu thân thể nàng. Vốn linh hồn lực nàng cuxg không quá cường đại lại giống như nấm mọc sau mưa rào, nhanh chóng tăng lên, dần dần đột phá cực hạn.

- Nguyên Thánh cảnh, Linh hồn Linh cấp trung kỳ?

Nhìn thấy biến hóa của mình, Dịch Thanh sững sờ, lập tức cuồng hỉ, vội vàng ngồi xuống dưới đất, chìm vào trong tu luyện cấp độ sâu.

Thời gian say rượu lần này của Nhiếp Vân rất dài, khi tỉnh lại đã là ba ngày sau. Hắn xoa cái đầu có chút đau đớn, chậm rãi đứng dậy.

May mắn đây là Tử Hoa động phủ, nếu như ở bên ngoài uống thành như vậy cho dù có chết cũng không biết chết thế nào.

Trong lòng thở dài một tiếng rồi lắc đầu, lại nhìn về phía trước.

- Chủ nhân, Dịch Thanh tiểu thư có cảm ngộ, đang tiến hành tu luyện tầng sâu, không thể quấy nhiễu.

Tiểu Phong thấy hắn tỉnh lại tới đón rồi nói với hắn.

Ngẩng đầu nhìn qua đã thấy Dịch Thanh đang ngồi dưới đất, giống như là một vòng xoáy, không ngừng hấp thu linh khí trong không khí, thực lực không ngừng tăng lên trong lúc điên cuồng hấp thu.

- Đốn ngộ? Dịch Thanh lại đốn ngộ hay sao?

Nhiếp Vân sững sờ.

Đốn ngộ là một loại trạng thái chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, không ngờ Dịch Thanh lại đụng phải.

- Nếu cứ hấp thu linh khí tạo hóa chi khí quá mức phiền phức a. Tạo hóa linh dịch, xuất hiệ.n

Cho dù linh khí bên trong Tử Hoa động phủ hùng hậu hơn bên ngoài không ít, nhưng mà nếu như đơn thuần hấp thu vẫn quá chậm. Nhiếp Vân bắn một ngosnt ay ra, một đám linh dịch bay ra, Tạo hóa linh khí vô cùng vô tận giống như mưa to rơi vào trong thân thể nàng.

- Được rồi, không nên quấy rầy nàng. Ồ? Thiên Huyễn, Huyễn Thiên Thủ đâu rồi?

Xử lý xong chuyện của Dịch Thanh, tinh thần Nhiếp Vân đảo qua Tử Hoa động phủ một vòng, nhịn không được sững sờ tại chỗ.

Hắn và Huyễn Thiên Thủ cũng say, sao người này lại không thấy đâu.

- Thiên Huyễn thiếu gia ngày hôm qua đã tỉnh lại, thiếu gia nói có chuyện quan trọng muốn làm cho nên mới đi trước.

Tiểu Phong giải thích.

- Đi trước? Không có ý niệm của chủ nhân Tử Hoa động phủ như ta, hắn có thể mở được động phủ hay sao?

Nhiếp Vân giật mình.

Tử Hoa động phủ là động phủ của hắn, dưới tình huống người khác không phản kháng có thể thu người vào. Nhưng mà người bị thu vào, dưới tình huống không được hắn hộ tống, căn bản không ra được. Thế nhưng hắn lại có thể đi ra ngoài được... Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

- Thiên Huyễn thiếu gia lúc gần đi có nói, làm Thần thâu như hắn nếu như ngay cả chút năng lực ấy cũng không có thì đã sớm chết không biết bao nhiêu lần. Còn nói rất cảm tạ rượu ngon của chủ nhân. Bằng hữu như chủ nhân hắn đã định, về sau tuyệt đối sẽ mang rượu ngon tới bái phỏng.

Tiểu Phong gật đầu nói lại lời của Thần thâu Thiên Huyễn.

- Tên này.

Cười một tiếng, Nhiếp Vân lắc đầu.

Quả thực nếu như ngay cả động phủ người khác cũng không ra được, đường đường là thần thâu cũng không có khả năng ăn cắp đồ trong nạp vật đan điền đối phương. Tới vô tung, đi vô tích. Trộm đồ vật trong vô hình, muốn đi thì đi, tiêu sái tự nhiên... Đây mới thực sự là thành tâu.

Coi như hắn và đối phương có thiên phú ngụy trang, nhưng mà không có Thần thâu thiên phú muốn làm được những chuyện này cũng không thể nào.

- Được rồi, đi vào Cực Quang thành bảy tám ngày, nếu như chậm trễ nữa cũng không ổn. Hôm nay phải đi thư khố của Nguyên Tâm tông tìm kiếm chuyện Linh hồn triệu hoán sư. Tuy nhiên, trước đó vẫn nên vận chuyển pháp quyết vô danh, nhìn xem có thể diễn sinh ra đan điền mới hay không.

Trong lòng suy tư một chút, tìm mật thất, chui vào. Cổ tay khẽ đảo, lấy độc thủ quyền trượng ra trước.

Từ Bạch Nham thành hắn đã luôn nghe ngóng chuyện của Nguyên Tâm tông, cũng không có thời gian hấp thu khí tức đặc thù bên trong quyền trượng này. Hiện tại vừa vặn nhân cơ hội này thử một chút, nhìn xem có thể tiếp tục diễn sinh đan điền hay không.

Bây giờ hắn có mười lăm đan điền, mười hai loại thiên phú đặc thù.

Theo thứ tự là: Nạp vật, Đan hỏa, Thuần thú, Truy tung, Trị liệu, Đại lực, Tường thủy, Huyết đồng, ngụy trang, Thiên nhãn, Diễm hỏa,

Nguyên khí.

Tăng thêm một chủ đan điền, hiện tại chỉ còn hai đan điền có thể dùng, phải gấp rút diễn sinh đan điền mới.

Khoanh chân ngòi xuống đất, ngón tay điểm một điểm vào trên quyền trượng, vận chuyển pháp quyết vô danh, một cỗ khí tức đặc thù lập tức từ trong chỗ sâu quyền trượng bị lấy ra.

Ầm ầm.

Pháp quyết vô danh vạ chuyển, khí hải cũng giống như trước đó, lần nữa xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, độ rộng lần nữa gia tăng.

Trải qua thời gian dài tu luyện như vậy, Nhiếp Vân đã lục lọi ra một chút công hiệu của pháp quyết vô danh, ước chừng có ba.

Thứ nhất mượn nhờ khí tức đặc thù vận chuyển, mở rộng khí hải, có thể khiến cho khí hải càng thêm rộng lớn.

Thứ hai có thể diễn sinh thừa số huyế tthống, khiến cho thiên phú của hắn gia tăng. Hơn nữa đan điền mà pháp quyết vô đanh hình thành có thể tùy ý thay đổi thuộc tính, khiến cho hắn có thể tùy ý có được một loại thiên phú đặc thù.

Thứ ba, lợi dụng tinh thần vận chuyển có thể sinh ra khí tức của siêu cấp cường giả, làm cho người ta thần phục.

Ba loại công năng này loại thứ nhất và loại thứ hai rốt cuộc xuất hiện lúc nào, là trước khi mở rộng khí hải hay là trước khi diễn sinh thừa số huyết thống hắn cũng không rõ ràng cho lắm. Có khả năng trước diễn sinh đan điền,cũng có khả năng trước khi mở rộng khí hải.

Lần này rất hiển nhiên là trước khi mở rộng khí hải, dưới pháp quyết vô danh vận chuyển, khí hải vốn đã rất rộng lớn lại lần nữa bạo tăng, nhanh chóng khuếch trương ra ngoài.

- Nguyên khí sư, phun ra nuốt vào Tạo hóa chi khí.

Cảm nhận khí hải tăng lên, pháp lực trong cơ thể lần nữa trở nên mỏng manh, Nhiếp Vân thấp giọng kêu một tiếng, nguyên khí đan điền của nguyên khí sư điên cuồng vận chuyển.

Sưu sưu.

Nguyên khí sư bài danh thứ chín trong siêu cấp thiên phú, một hô hấp có thể bổ sung đầy khí hải, khiến cho pháp lực của hắn lần nữa tràn đầy.

- Nương theo khí hải to lớn, mở rộng khí hải cần nhiều khí tức đặc thù hơn. Khí tức bên trong độc thủ quyền trượng quá ít, ngay cả mở rộng khí hải cũng không

đủ...

Hấp thu một hồi, rất nhanh đã cảm thấy khí tức đặc thù trong quyền trượng càng ngày càng ít, dường như tùy thời có thể khô kiệt.

------oOo------

Chương 545: Nguyên Tâm tông (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nương theo khí hải không ngừng tăng lên, đan điền không ngừng nhiều, muốn diễn sinh thừa số huyết thống cũng cần số lượng khí tức đặc thù ngày càng nhiều hơn, không còn giống như trước nữa. Chỉ một chút khí tức đặc thù trong dao găm là có thể diễn sinh ra đan điền, quả thực là nằm mơ.

Bàn tay khẽ chộp, Nhiếp Vân lại lấy ra khối sắt mà hắn thu được từ trên người Tô vinh kia.

Khối kim loại này cũng ẩn chứa khí tức đặc thù làm cho pháp quyết vô danh có thể vận chuyển.

Pháp quyết vô danh mượn nhờ khí tức đặc thù trong quyền trượng,

khối kim loại mà không ngừng vận chuyển. Rốt cuộc khí hải khuếch trương tới phạm vi nhất định là chậm rãi dừng lại.

Răng rắc.

Răng rắc.

Khí hải dừng khuếch trương, pháp quyết vô danh bắt đầu diễn sinh ra thừa số huyết thống, tiếng giòn vang liên tiếp vang lên, năm thừa số huyết thống xoay tròn trong đan điền, được diễn sinh ra.

Vừa diễn sinh năm thừa số thì hai tiếng giòn vang vang vọng, khối kim loại và quyền trượng rắc một tiếng hóa thành bụi phấn.

- Nếu như khí tức đặc thù sung túc thì lần này có thể diễn sinh ra một, hai, bốn, tám... Mười sáu thừa số huyết thống.

Tuy nhiên có thể diễn sinh ra năm đã rất không tồi rồi. Tăng thêm mười lăm trước đó, nói cách khác hiện tại hắn đã có hai mươi đan điền...

Hai mươi đan điền, tốc độ tu luyện gấp hai mươi lần người bình thường... Có thiên phú cường đại như vậy, muốn không trở thành cao thủ cũng khó khăn.

- Thừa số huyết thống, diễn sinh đan điền.

Nhìn thừa số huyết thống xoay tròn, tinh thần lực cường đại của Nhiếp Vân mạnh mẽ xông lên.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Năm tiếng vang liên tiếp vang vọng bên tai, năm đại thừa số huyết thống, toàn bộ đều lột xác thành đan điền.

- Nguyên khí sư bổ sung thể lực, lực lượng lần nữa tăng lên.

Trong lòng thấp giọng hô một tiếng, nguyên khí đan điền lần nữa xoay tròn, từ trong tối tăm rút ra vô số Tạo hóa chi khí cho năm đan điền mới diễn sinh sử dụng.

Nương theo khí hải mở rộng, đan điền gia tăng, lực lượng Nhiếp Vân lần nữa tăng lên. Tuy rằng cấp bậc vẫn như cũ là Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong, nhưng mà lực lượng pháp lực lại lần nữa tăng lên gấp đôi, từ năm mươi vạn tượng trực tiếp tăng lên một trăm vạn tượng.

Một trăm vạn tượng là cường giả Lĩnh vực cảnh sơ kỳ mới có thể có được. Nếu như lại phối hợp thêm rất nhiều át chủ bài. Hiện tại chỉ sợ ngay cả cường giả Lĩnh vực cảnh trung kỳ hắn cũng có thể đánh cho chết tươi.

Bí cảnh đạt twois Bất Hủ cảnh, mỗi một cấp bậc đều khác nhau một trời một vực. Bằng vào Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong có thể đánh chết Lĩnh vực cảnh trung kỳ, chuyện này truyền đi tuyệt đối khó làm cho người khác tin tưởng.

- Lần này đi Nguyên Tâm tông tuy rằng sức chiến đấu bản tôn không kém, nhưng mà một khi bị cao nhân linh hồn cao giai phát hiện ra vẫn sẽ xuất hiện phiền phức, cho nên vẫn mượn Linh hồn thể khống chế Nguyên Cương trưởng lão trở về a.

Thiên phú của Ngụy Trang sư có thể ngụy trang bộ dáng và khí tức linh hồn của người khác, khiến cho người ta thật giả khó phân, nhưng mà điều kiện tiên quyết là linh hồn đối phương không cao hơn ngươi.

Đối phương có linh hồn cao hơn ngươi, ngươi ngụy trang không có bất kỳ ý nghĩa gì, ngược lại còn rất dễ dàng bị phát hiện ra.

Nguyên Tâm tông là đại môn phái truyền thừa đã lâu, người linh hồn vượt quá Linh cấp hậu kỳ có lẽ cũng có. Vì an toàn để cho linh

hồn thể khống chế Nguyên Cương trưởng lão đi tới, bản tôn thì ở lại Tử Hoa động phủ tu luyện, triệt để củng cố khí hải vừa mới mở rộng.

Sau khi quyết định, thân thể Nhiếp Vân nhoáng lên, linh hồn thể mà hắn triệt để luyện hóa từ từ hiển hiện trên không trung.

Sưu.

Thoáng cái tiến vào trong cơ thể Nguyên Cương trưởng lão.

Nguyên Cương trưởng lão bây giờ là cái xác không hồn, khôi lỗi, hắn muốn khống chế thế nào thì khống chế thế đó.

- Thật yếu ớt.

Linh hồn thể vừa rời khỏi thân thể thì Nhiếp Vân lập tức cảm thấy một cỗ cảm giác suy yếu từ trong thân thể thẩm thấu ra.

Linh hồn thể là linh hồn Linh cấu hậu kỳ, Nhiếp Vân mượn linh lực của nó vận chuyển lực lượng trong cơ thể không có cảm giác trì trệ, hiện tại đột nhiên mất đi cho nên lập tức cảm thấy lực bất tòng tâm.

Pháp lực là binh khí, linh hồn là lực lượng. Để cho một đứa trẻ nhặt chùy lên đánh nhau với người khác, chỉ sợ chùy còn chưa nâng lên được thì đứa bé đã mệt chết.

Loại tình huống hiện tại cũng như vậy. Nhiếp Vân vừa mới mở rộng khí hải, trình độ lực lượng hùng hậu kinh người, nhưng mà linh hồn lực bản thân cũng chỉ có Linh cấp trung kỳ, không đủ để thi triển hoàn mỹ.

Trước đó mượn lực lượng linh hồn thể khống chế, còn không cảm thấy được gì. Hiện tại linh hồn thể vừa mới rời khỏi thân thể thì lập tức cảm thấy suy yếu không chịu nổi.

- Xem ra phải nghĩ biện pháp tấn cấp linh hồn, khiến cho lực lượng linh hồn tăng lên tới hậu kỳ, chỉ có như vậy mới có thể khống chế pháp lực hoàn mỹ, trở thành cao thủ chân chính.

Hiểu rõ chuyện gì xảy ra, Nhiếp Vân khoanh chân ngồi dưới đất, tiến vào trạng thái tu luyện.

Mà linh hồn thể dung hợp Nguyên Cương trưởng lão, mang theo ý chí của hắn rời khỏi Tử Hoa động phủ, rất nhanh đã đi về phía Nguyên Tâm tông.

Trước khi đi Nhiếp Vân đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lại dùng phương pháp đặc thù phong ấn vài đạo Thiên nhãn chi khí, Diễm hỏa chi khí, Ngụy trang chi khí... Lúc này hắn mới yên lòng tu luyện.

Thiên nhãn chi khí, Diễm hỏa chi khí... Bị hắn phong ấn, chỉ cần thời gian không quá dài, nếu như phá vỡ có thể khiến cho khôi lỗi Nguyên Cương trưởng lão trong thời gian ngắn có được thiên phú Diễm hỏa sư, thiên phú Thiên nhãn.

Về phần nguyên khí chi khí, Nhiếp Vân thử mấy lần, phát hiện ra không thể để cho thân thể này sử dụng cho nên lúc này mới buồn bực dừng tay.

Nguyên Tâm tông ở trên Phù Thiên đại lục chỉ có thể coi là tông môn tam lưu, nằm trên Cực Quang thánh sơn. Tông môn nguy nga cao ngất, được linh khí nồng đậm bao phủ tạo thành một tầng quang mang mùa vàng. Dưới gió trên thánh sơn

thổi qua thi thoảng tạo thành từng đợt tiên âm làm cho trong lòng người ta mê muội.

Nguyên âm...

Nghe nói năm đó tông sư khai tông lập phái ra Nguyên Tâm tông lúc đi qua nơi này nghe thấy gió thổi trên núi tạo thành thanh âm đặc thù cho nên mới nảy sinh ý định khai tông lập phái trong đầu. Quả nhiên, dưới sự hấp dẫn của tiên âm, Nguyên Tâm tông rất nhanh đã phát triển, càng lúc càng lớn mạnh.

Người đang hiện giữ chức vị tông chủ Nguyên Tâm tông là một vị cường giả Lĩnh vực cảnh đỉnh phong, nghe nói đã bước nửa bước

vào Bí cảnh ngũ trọng Thiên Kiều cảnh, thực lực không phải chuyện đùa.

------oOo------

Chương 546: Nguyên Tâm tông (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiên Kiều cảnh, câu thông thiên địa chi kiều, linh hồn dung nhập vào thiên địa, mở ra Thiên nhãn linh thức, thiên tai linh thức, tinh thần cả người thông thoáng, một ý niệm có thể tạo thành phong bạo, một ý niệm có thể hủy diệt cả thành thị, uy lực vô cùng.

Khí hải tu luyện giả hồn phách là dương, thân thể là âm. Dương lên là trời, âm xuống là địa. Thiên kiều cảnh chính là thứ khiến cho linh hồn người ta nhẹ nhàng như bầu trời, dung nạp vạn vật, thân thể giống như mặt đất, ổn trọng, lực lượng cuồn cuộn không dứt.

Về phần cái gọi là Khai thiên nhãn linh thức kia cũng không phải có được thiên phú Thiên nhãn mà là linh hồn được thiên địa tẩm bổ, có thể mượn huyền cơ thiên địa chứng kiến một ít chuyện mà mắt không nhìn tới được. Ví dụ như mắt ngươi chỉ có thể nhìn thẳng, nhìn không thấy thứ đằng sau đầu. Nhưng mà Thiên nhãn linh thức có thể mượn nhờ linh hồn câu thông lực lượng thiên địa, mô phỏng ra tình huống đằng sau rõ ràng, do đó mới có thể nhìn thấy. So với thấu thị của thiên phú Thiên nhãn chính thức vẫn còn có chút khác biệt.

Nếu như tu luyện tới Thiêu kiều cảnh có được năng lực cường đại như thiên phú Thiên nhan thì thiên phú này cũng không có khả năng được xếp vào vị trí thứ mười tám trong bảng các thiên phú đặc thù.

Thiên tai linh thức cũng như vậy, tuy rằng có thể khiến cho thính lực người ta gia tăng nhưng lại tuyệt đối không thể khiến cho người ta có được thiên phú Thiên tai cường đại chính thức.

Thiên tai thiên phú và Thiên nhãn thiên phú nổi danh, thậm chí còn

xếp hạng trước Thiên nhãn thiên phú, không phải vị trí thứ mười sáu thì cũng phải là mười bảy. Chẳng những có thể nghe được lời đối thoại cách ức dặm mà còn có thể lấy ra truyền âm, xuyên qua phong ấn nghe lén, nghe được tiếng lòng trong lòng người khác...

Ngay cả tiếng lòng cũng có thể nghe được... Đủ để thấy được thiên phú này đáng sợ ra sao.

Nếu như đem thực lực Bí cảnh cửu trọng ra sắp xếp bài danh trên Phù Thiên đại lục thì có thể biết rõ. Nhất trọng Pháp Lực cảnh địa vị hơi cao một chút, tương đương với tiểu đội trưởng các loại. Đệ nhị trọng Nguyên Thánh cảnh thì chính là một ít nhân vật nổi tiếng trong thành thị nhỏ, tiểu gia tộc, cao nhất thì có thể trở thành bá chủ trong thành thị nhỏ.

Tam trọng Bất Hủ cảnh mới coi như chính thức dấn thân vào tầng lớp cao tầng. Người như vậy cho dù trong thành thị cỡ trung cũng có địa vị nhất định, có thể dương danh lập vạn, xông xáo, tạo ra sự nghiệp lớn.

Tứ trọng Lĩnh vực cảnh xem như chư hầu một phương, cường giả một phương.

Về phần ngũ trọng Thiên Kiều cảnh mới coi như chính thức tiến vào cao tầng của Phù Thiên đại lục, có thể khai tông lập phái, trở thành một đời tông sư.

Tông chủ Nguyên Thiên của Nguyên Tâm tông tuy rằng không có đạt tới Thiên Kiều cảnh, nhưng mà nửa bước vào Thiên Kiều cảnh cũng coi như là cao thủ trong cao thủ, có thể chấn nhiếp một phương, uy phong tứ hải.

Sưu.

Khôi lỗi Nguyên Cương trưởng lão một đường bay nhanh, đáp xuống trước sơn môn Nguyên Tâm tông.

- Người nào? Ồ? Hóa ra là Nguyên Cương trưởng lão, người trở về vừa vặn a. Tông chủ vừa mới gõ vang Thông minh cổ, yêu cầu tất cả trưởng lão, đệt tử hạch tâm đi tới Thông Minh điện nghênh đón

đặc sứ, hiện tại chạy tới là vừa kịp.

Vừa tới trước cửa đã bị người ta ngăn lại. Người ngăn thấy rõ dung mạo Nguyên Cương trưởng lão lập tức giật mình, vội vàng cúi đầu nói.

- Đặc sứ? Đặc sứ cái gì?

Nhiếp Vân sững sờ.

Hiện tại Nguyên Cương trưởng lão bị linh hồn thể của Nhiếp Vân khống chế, từ bản chất linh hồn mà nói, chính là Nhiếp Vân.

- Nghe nói là đặc sứ Di thần thông tới, cụ thể là chuyện gì ta cũng không rõ.

Đệ tử này giải thích.

- Di Thần tông? Một trong tám đại tông môn Phù Thiên đại lục? Lúc này còn phái người tới đây làm gì?

Nhiếp Vân nghĩ mãi mà không ra.

Tám đại tông môn trên Phù Thiên đại lục, mỗi một tông môn đều là tồn tại cao cao tại thượng, tuy rằng Nguyên Tâm tông ở trong phạm vi Cực Quang thành không ai bì nổi, thế nhưng trên thực tế ở trong mắt đại tông môn như Di Thần tông chính là địa phương nhỏ bé như thâm sơn cùng cốc. Loại địa phương này đều bị vứt bỏ, có rất ít người quan tâm.

Hiện tại đột nhiên phái đặc sứ tới, dường như có chút quỷ dị.

Tuy nhiên, quản khỉ gió đối phương tới đây làm gì, không có liên quan tới hắn, cũng không cần phải gom góm náo nhiệt làm gì. Hắn tới đây lần này là nghĩ biện pháp trà trọn vào tàng thư khố, đi tìm thứ liên quan tới chuyện Linh hồn triệu hoán sư. Tuy rằng Dịch Thành nói cũng không quá chắc chắn, nhưng mà vì đệ đệ, chỉ cần có thêm chút hi vọng hắn sẽ không buông tha.

- Trưởng lão không biết chúng ta lại càng không biết a.

Đệ tử này còn tưởng rằng Nhiếp Vân đang hỏi hắn cho nên vội vàng trả lời.

- Được rồi, ta cũng biết ngươi không biết, thôi bỏ qua, ta tự mình đi tới xem thì hơn.

Nhiếp Vân hừ một tiếng, nhấc chân đi tới sơn môn Nguyên Tâm tông.

- Sao Nguyên Cương trưởng lão lại đột nhiên trở nên dễ nói chuyện như vậy? Trước kia chỉ cần hơi có chút không hài lòng là động thủ... Hôm nay ta thật may mắn a.

Nhìn lão giả càng ngày chạy càng xa, đệ tử thủ hộ sơn môn thở dài một hơi, đầu đổ mồ hôi lạnh.

Trước kia tính tình Nguyên Cương trưởng lão thô bạo, chỉ cần hơi chút không cẩn thận là tặng quyền cước, hôm nay lại còn có thể hiểu lòng người khác, quả thực khiến cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn.

Tiến vào Nguyên Tâm tông, Nhiếp Vân dựa theo phương vị từ trong lời Nguyên Cương trưởng lão trước đó, đi thẳng về phía trước.

Trong tông môn có đủ loại trận pháp, rậm rạp chằng chịt, nếu như không phải đệ tử, một khi lạc vào sẽ rát khó thoát thân.

May mắn là bản thân Nguyên Cương trưởng lão này là trưởng lão trong đó, có chứa đặc tính tông môn, hành tẩu ở bên trong, xương cốt và nguyên âm giao hòa, tuy hai mà một, sẽ không làm xúc động trận pháp. Cùng đi tới cũng không có quá nhiều nguy hiểm.

- Đây là Tàng thư các của Nguyên Tâm tông sao?

Đi một hồi, vượt qua không ít nơi, Nhiếp Vân nhìn thấy một cung điện cao lớn sừng sững đứng trước mặt.

Tàng thư các của Nguyên Tâm tông tổng cộng chia làm chín tầng,

mỗi một tầng đều khác nhau. Tầng thứ nhất chi cần là đệ tử bình thường có cống hiến nhất định với tông môn là có thể tiến vào tùy tiện đọc. Tầng thứ hai là nơi mà đệ tử tinh anh mới có thể tiến vào. Tầng thứ ba là nơi đệ tử hạch tâm, tầng thứ tư là chấp sự trưởng lão, tầng thứ năm là nội các trưởng lão, tầng thứ sáu là thái thượng trưởng lão, tầng thứ bảy là phó tông chủ tông môn. Tầng thứ tám là Vô thượng trưởng lão, tầng thứ chín là tông chủ.

------oOo------

Chương 547: Tàng Thư Các

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chín tầng thàng thư các tất cả đều không giống nhau, đẳng cấp sâm nghiêm, không được vượt qua.

Đệ tử tông môn trên Phù Thiên đại lục tổng cộng chia làm ba loại, đệ tử bình thường, đệ tử tinh anh, đệ tử hạch tâm. Trưởng lão chia làm bốn loại, chấp sự trưởng lão, nội các trưởng lão, thái thượng trưởng lão và vô thượng trưởng lão.

Trong đó vô thượng trưởng lão có thực lực cao nhất, địa vị cũng tôn sùng nhất. Quyết định của bọn hắn ngay cả chưởng giáo cũng không thể sửa đổi.

Đây cũng là nguyên do khiến cho Nhiếp Vân lúc trước nói sư phụ mình là Vô thượng trưởng lão của Hóa Vân tôn, khiến cho Hoa đại nhân kia kiêng kỵ như vậy.

Vô thượng tưởng lão tương đương với lão tổ tông của một tông môn, lão tổ tông của tám đại tông môn trên Phù Thiên đại lục, thực lực có bao nhiêu đáng sợ chứ? Cho dù dùng đầu gối cũng có thể nghĩ ra.

- Cũng không biết tin tức về Linh hồn Triệu hoán sư ở tầng thứ mấy, nếu như để cho ta lần lượt đi tìm từng tầng một mà nói... Chỉ sợ cho dù tốn một tháng cũng tìm không hết...

Đi vào Tàng Thư Các, nhìn thấy sách vở rậm rạp chằng chịt bên trong, lúc này Nhiếp Vân mới ý thức được tìm kiếm tin tức về Linh hồn Triệu hoán sưlà chuyện phức tạp cỡ nào.

Mỗi một tầng sách vở đều chồng chất như núi, chừng mấy trăm vạn sách, nếu như hắn lật từng quyển một để xem, như vậy phải tới ngày tháng năm nào mới xong đây?

- Thông Minh Điện đã gõ Thông Minh Cổ tập hợp, sao trưởng lão còn không có đi qua?

Vừa đi vào Tàng Thư Các thì Nhiếp Vân chợt nghe thấy một đạo thanh âm vang lên, hắn quay đầu nhìn lại, chính là đệ tử phụ trách tàng thư các.

Đệ tử phụ trách tàng thư các xem như có đãi ngộ, thân phận vô cùng tốt. Ở trong thư khố có vô số công pháp tốt, vũ kỹ, hoàn toàn có thể đi vào xem học tập. Những đệ tử khác nếu như muốn tiến vào một lần nhất định phải làm ra cống hiến rất lớn với tông môn, mà bọn hắn căn bản không cần cố kỵ những thứ này.

Chính bởi vì như thế cho nên thực lực và địa vị của đệ tử trông coi tàng thư các đều cực cao, có một chút thậm chí còn đạt tới Bất Hủ cảnh, mà tên đệ tử trước mắt này chính là một đệ tử Bất Hủ cảnh trung kỳ.

Đạt tới Bất Hủ cảnh, ở trong Nguyên Tâm Tông đã là đệ tử hạch tâm, có một ít đệ tử hạch tâm địa vị còn cao hơn nhiều một ít chấp sự trưởng lão!

Giống như Thái Viên trưởng lão mà Nhiếp Vân gặp phải khi trước, hắn ta bất quá chỉ là trưởng lão Bất Hủ cảnh sơ kỳ, so với đệ tử trước mắt này địa vị còn kém hơn nhiều.

Ngay cả địa vị so với một đệ tử còn không bằng, cũng khó trách Thái Viên trưởng lão lại liều mạng nịnh bợ Nguyên Hằng trưởng lão tới như vậy.

- Ta phụng lệnh chưởng giáo tới thẩm tra một ít tin tức, còn chưa đi được!

Nhiếp Vân thuận miệng nói bừa.

Dù sao những đệ tử này cũng không tiếp xúc tới được chưởng giáo, thuận miệng bịa chuyện như vậy cũng không có ai đi tra hỏi kỹ càng làm gì.

- Phụng mệnh chưởng giáo? Trưởng lão có thủ lệnh hay không?

Đệ tử này sững sờ, lập tức nói.

Địa vị của người đệ tử này cực cao, đối với một ít trưởng lão cũng không quan tâm. Tuy rằng địa vị của Nguyên Cương so với hắn cao hơn một chút, nhưng mà khi hắn chấp hành công vụ cũng sẽ không sợ hãi.

- Chưởng giáo tự mình nói cần thủ lệnh cái rắm? Ngươi đang hoài nghi ta? Ngươi là thứ gì mà dám hoài nghi ta?

Nhiếp Vân hất tay lên, hai hàng lông mày dựng thẳng lên.

Nguyên Cương trưởng lão gần đây tính khí táo bạo, Nhiếp Vân bắt chước giống như đúc, những người khác cũng không nhìn ra chút nào.

- Đúng, đúng. Là ta quá lo lắng, Nguyên Cương trưởng lão, mời. Không biết đồ mà trưởng lão thẩm tra là ở tầng thứ mấy?

Nhìn thấy hắn tức giận, lúc này tên đệ tử này mới nhớ ra tiếng xấu của Nguyên Cương trưởng lão, hắn vội vàng lui về phía sau một bước, sợ ăn hết thiệt thòi trước mắt cho nên lại vội vàng nói.

Mặc dù quyền lực của hắn không nhỏ. Nhưng mà cứng rắn đối đầu với một trưởng lão Lĩnh Vực Cảnh quả thực là hành vi không lý trí.

- Trước tiên tìm kiếm ở tầng này xem!

Nhiếp Vân thuận miệng hừ lạnh một tiếng, lại nhanh chóng đi vào trong thư khố.

Tầng một Tàng Thư Các khắp nơi đều là đủ loại sách vở, từng đống bày ở trên kệ, công pháp, pháp quyết luyện đan, phương pháp tu luyện vũ kỹ, tâm đắc nhận thức đột phá cảnh giới... Đủ loại, rực rỡ muôn màu.

Nhiếp Vân đi một bước thì tinh thần lực đã phân ra, quét qua mấy trăm loại sách vở, chỉ cần trong đó không có chữ linh hồn triệu hoán thì hắn quyết đoán bỏ qua.

Dù sao hiện tại chỉ là tìm đồ, cũng không phải học tập tri thức. Đừng nói đọc nhanh như gió, cho dù một mắt nhìn một trăm cũng không có vấn đề gì.

- Nguyên Cương trưởng lão, người muốn tìm loại sách về cái gì? Tìm kiếm như vậy rất là phiền phức nếu như ngài nói ra thì có lẽ ta có có thể hỗ trợ một phen!

Đệ tử trông coi Tàng Thư Các nhìn thấy Nguyên Cương trưởng lão tìm kiếm sách vở như vậy không khỏi nở nụ cười một tiếng, lại tiến lên nói.

- Ồ, đúng vậy!

Nhiếp Vân vỗ trán một cái, hoàn toàn chính xác, nếu nói ai quen thuộc với đám sách vở này, như vậy không ai vượt qua được các đệ tử trông coi Tàng Thư Các, đối với hắn mà nói, hắn ta tuyệt đối tìm nhanh hơn mình a.

- Có sách vở liên quan tới các loại thiên phú đặc thù hay không?

Nhiếp Vân nghĩ lại, cũng không có nói ra Linh hồn Triệu hoán sư mà chỉ nói thiên phú đặc thù.

Linh hồn Triệu hoán sư thuộc về một loại trong đặc thù thiên phú, nếu có, như

vậy cũng có thể ném cùng một chỗ.

- Sách vở liên quan tới thiên phú đặc thù sao?

Đệ tử trông coi Tàng Thư Các kỳ quái nhìn Nguyên Cương trưởng lão.

- Có, bất quá tất cả đều ở tầng thứ chín, chỉ có tông chủ mới có thể tiến vào trong đó đọc qua, chẳng lẽ tông chủ bảo người tới thẩm tra thứ này hay sao?

Tầng thứ chin Tàng Thư Các chỉ có một mình tông chủ mới có thể tiến vào, cho dù là các trưởng lão khác cũng không có khả năng đi vào, Nguyên Cương trưởng lão nói muốn thẩm tra thứ này, lập tức khiến cho đệ tử Tàng Thư hoài nghi.

- Đương nhiên không phải, đây là thứ mà chỉ tông chủ mới có thể đọc được, sao người lại bảo ta tới tra chứ? Ta chỉ là hiếu kỳ hỏi một câu mà thôi! Được rồi, thứ mà ta muốn tra đã tìm được...

Nghe thứ này ở tầng thứ chín, Nhiếp Vân biết có tên đệ tử này trông chừng, hắn muốn xông lên là chuyện rất không có khả năng, muốn đi tới đó chỉ có thể tìm cơ hội vụng trộm đi vào mà thôi. Cho nên lúc này hắn cười ha ha một tiếng, tiện tay cầm lấy một quyển sách, nở nụ cười rồi tiến lên phía trước một bước.

------oOo------

Chương 548: Đặc sứ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nguyên Cương trưởng lão, ngươi muốn thẩm tra cái này sao?? Cái này...

Thấy hắn đã tìm được thứ mình cần, đệ tử trông coi Tàng Thư Các cúi đầu nhìn qua, mới nhìn thoáng qua thì vẻ mặt hắn lập tức trở nên cổ quái, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Nguyên Cương trưởng lão trước mắt.

- Ngươi xác định không có cầm sai đó chứ?

- Đương nhiên không có cầm sai, mục đích chủ yếu của ta lần này

đến đây chính là vì thẩm tra tin tức này a!

Nhiếp Vân sợ bị đối phương nhìn ra sơ hở cho nên dùng giọng như chém đinh chặt sắt nói.

- Đã... Trưởng lão đã xác định, như vậy ta nói một câu, hi vọng trưởng lão có thể quý trọng thân thể, không nên vất vả quá độ, ài, tuổi tác lớn như vậy mà còn, thật sự là...

Đệ tử trông coi Tàng Thư Các cố nén cười lớn, lại quay mặt đi.

- Quý trọng thân thể? Vất vả quá độ?

Thấy vẻ mặt người đệ tử này cổ quái, Nhiếp Vân còn chưa nhận ra, hắn tiện tay, tùy tiện chọn sách vở a. Thấy vậy hắn mới nhìn thoáng qua, lập tức thiếu chút nữa thổ huyết mà bỏ mình.

Chỉ thấy bên trên bìa mặt có viết mười chữ to, sáng chói chói mắt.

- Âm Dương Hợp hoan giao thái tư bổ đại pháp.

Trong lúc tu luyện cũng có một ít bí pháp giao thái bổ dưỡng, loại thuật pháp này có thể làm cho người ta trong sự vui sướng mà tấn chức thực lực. Bất quá, những thứ này đều là thứ yêu nhân am hiểu nhất, nhân loại rất ít khi dùng, chỉ có ghi chép pháp môn, hướng dẫn người ta phòng ngự thế nào. Không ngờ Nhiếp Vân lại cầm thứ như vậy.

Khó trách tên đệ tử trông coi Tàng Thư Các lại có nụ cười cổ quái như thế...

Tên tuổi cả đời anh hùng của ta a....

Nhìn rõ ràng chữ viết bên trên, Nhiếp Vân có cảm giác như cầm than lửa vậy, vội vàng ném về, thiếu chút nữa khóc lớn.

May mắn không phải là bản thân, nếu như là bản thân, quả thực hắn muốn tìm chỗ để chui vào!

- Kỳ thật muốn tiến vào tầng thứ chín để đọc qua sách vở bên trong

của chưởng giáo Nguyên Tâm Tông chúng ta cũng có tiền lệ, bất quá cần cầm chưởng giáo ấn trong tay. Chỉ cần Nguyên Cương trưởng lão có thể lấy được chưởng giáo ấn, như vậy muốn đi vào xem cũng không có vấn đề gì!

Nhìn thấy Nguyên Cương trưởng lão tánh khí táo bạo lại có bộ dáng này, đệ tử Tàng Thư Các vui vẻ quay đầu đi, sợ bị đối phương phát hiện.

- Chưởng giáo ấn?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

Thứ quan trọng nhất trong một tông môn là chưởng giáo ấn, giống như ngọc tỷ của hoàng đế vậy, chưởng giáo ấn nhận chủ, thì có tư cách khống chế tông môn, đại trạ hộ tông, có tư cách tiến vào bảo khố trân quý nhất của tông môn, được trận pháp tông môn gia trì lực lượng, sức chiến đấu kinh người!

Có được chưởng giáo ấn thì tương đương với có được quyền kế thừa Nguyên Tâm Tông, là chưởng giáo, loại vật này làm sao có thể tùy tiện cho người khác được chứ?

Chỉ sợ cho dù là trưởng lão thì cả đời cũng chưa chắc đã có thể nhìn thấy một lần!

- Chưởng giáo ấn là chứng minh thân phận chưởng giáo, sao có thể cho ta được chứ? Được rồi, ngươi không cần đi theo nữa, ta tùy tiện đi dạo rồi sẽ về.

Biết rõ Chưởng giáo ấn quan trọng, Nhiếp Vân biết rõ mình cũng không cầm ra được cho nên tùy tiện khoát tay.

- Xin Nguyên Cương trưởng lão tự tiện, ách... Nếu như ngài muốn xem loại bí tịch này, như vậy bên kia cũng không có thiếu...

Đệ tử này tiện tay chỉ một ngón tay về phía xa.

Theo phương hướng hắn nhìn lại, Nhiếp Vân nhìn thấy một loại sách vở bên bên giá sách này.

Âm Dương đoàn tụ công, Ngọc nữ trầm túy thuật, Tối ái nhất căn sài, Trinh khiết mê hoặc đại pháp...

- Khục khục.

Nhìn thấy nụ cười cổ quái của tên đệ tử này, Nhiếp Vân thiếu chút nữa không bị nước miếng của mình làm cho sặc chết, sắc mặt hắn trầm xuống.

- Cút.

- Ha ha.

Đệ tử này thấy sắc mặt Nguyên Cương trưởng lão không đúng cho nên vội vàng đào tẩu.

Tuy rằng bị tên đệ tử này lầm tưởng bản thân tìm loại sách này làm cho Nhiếp Vân có chút xấu hổ, nhưng mà cũng vừa vặn giấu diếm mục đích của mình, bằng không đường đường là một trưởng lão, Thông minh cổ đã gõ vang, không ngờ lại nói dối vâng mệnh trưởng giáo tới đây tìm sách...

Nhất định là không bỏ được mặt mũi khi tới đây nhìn loại sách này cho nên mới cố ý nói như vậy... Như thế cũng coi như là kiếm cớ cho mình.

- Thiên nhãn chi khí, mô phỏng Thiên nhãn, quan sát.

Thấy đệ tử trông coi Tàng Thư các rời đi, lúc này trong mắt Nhiếp Vân mới có một đạo quang mang lập lòe, nhìn về phía tầng thứ chín.

Phá bỏ phong ấn Thiên Nhãn chi khí, trong nháy mắt bộ thân thể này coi như có thiên phú Thiên nhãn. Nhìn xuyên thấu qua từng tầng căn phòng, từng tầng phong ấn để nhìn qua tầng thứ chín.

Hắn chỉ có một lần sử dụng thiên phú Thiên nhãn mà thôi, có được nằng lực thấu thị của thiên phú Thiên Nhãn, chỉ cần biết địa phương cụ thể là có thể nhìn xuyên qua phong ấn, nhìn vào chữ

viết bên trên.

Sưu.

Dưới Thiên Nhãn chiếu rọi, phong ấn tám tầng trước lập tức biến mất trong mắt, nhìn thấy tầng thứ chín rõ ràng.

Tuy nhiên, tầng thứ chín được một phong ấn cường đại che chắn, mà phong ấn này cho dù là thiên phú Thiên nhãn cũng không nhìn thấu, chứ đừng nói nhìn lén xem bên trong có sách vở để biết được nội dung trong đó.

- Không thể nhìn lén, hơn nữa nhìn cường độ phong ấn, xông vào nhất định không được, phải nghĩ biện pháp lấy được chưởng giáo ấn mới có thể mở ra...

Nhìn một hồi, Nhiếp Vân đạt được một kết luận làm cho hắn uể oải.

Tuy rằng thiên phú thiên nhãn cường đại, nhưng mà cũng không phải là vạn năng, giống như loại thạch đầu ở Thành Cổ chi thành vậy, có thể ngăn cản được.

Tông môn bởi vì liên quan tới không ít bí mật cho nên những thứ cơ mật đều dùng phong ấn đặc thù, loại phong ấn này cho dù là Thiên Nhãn sư cũng không nhìn ra.

Đương nhiên chuyện này cũng liên quan tới thực lực của bản thân Thiên Nhãn sư, nếu như bây giờ Nhiếp Vân có được thực lực bí cảnh thất, bát trọng. Đừng nói là loại phong ấn nho nhỏ này, cho dù có cường đại hơn gấp chục lần thì Thiên nhãn nhìn vào cũng chỉ có thể chống đỡ được một chút mà thôi.

Năng lực của thiên phú đặc thù sẽ gia tăng theo uy lực, tu vi của người thi triển.

Gống như thiên phú luyện khí, thiên phú luyện đan vậy. Nếu như không tu luyện, tu vi gia tăng thì trên thế giới này cũng không có phân chỉa Luyện khí sư, luyện đan sư đẳng cấp khác nhau.

- Được rồi, nếu không thì rời khỏi trước, đợi nghi được biện pháp

lấy được chưởng giáo ần rồi nói sau.

Thấy thiên phú Thiên nhãn không nhìn thấu, trong lòng thở dài một tiếng, đang định rời đi, tìm cơ hội trở lại thì chợt nghe một đạo thanh âm từ phía xa vang vọng tới:

------oOo------

Chương 549: Đặc sứ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nguyên Cương, còn ở nơi này làm gì? Thông Minh cổ đã gõ vang lần thứ ba, còn không nhanh đi qua. Nếu không chưởng giáo nhất định sẽ trừng phạt, nhanh đi đi.

Trong khi nói chuyện thì có một lão giả từ trên lầu bước xuống, nhìn về phía Nhiếp Vân rồi gấp gáp nói.

- Cường giả Lĩnh vực cảnh hậu kỳ? Chẳng lẽ là chủ Tàng thư các?

Nhìn thấy người này, Nhiếp Vân lập tức nhìn ra tu vi đối phương, trong lòng thoáng lộp bộp một cái.

Căn cứ vào lời nói trước đó của Nguyên Cương trưởng lão, Tàng thứ các chỉ có các chủ nguyên Đào mới là Lĩnh vực cảnh hậu kỳ, từ nơi này đi ra, thực lực lại như vậy có lẽ chính là người này.

Nhiếp Vân suy đoán không sai, lão giả vừa mới từ cầu thang đi xuống chính là các chủ Tàng Thư các, Thái thượng trưởng lão Nguyên Tâm tông, cường giả Lĩnh vực cảnh hậu kỳ Nguyên Đòa.

- Đi mau, nhanh lên.

Nguyên Đào thấy Nhiếp Vân sững sờ tại chỗ, không có động tĩnh cho nên tiến lên hai bước, nhướng mày, nói.

- Vừa vặn đi tới Thông Minh điện một chút, thuận tiện lén lấy chưởng giáo ấn.

Đột nhiên trong lòng Nhiếp Vân sinh ra suy nghĩ như vậy, hắn mở miệng đáp ứng.

- Được, lập tức đi thôi.

Nói xong hắn theo sát Nguyên Đào đi ra ngoài.

- Được.

Nguyên Đào thấy Nguyên Cương trưởng lão không có vấn đề gì cũng không có hoài nghi. Hai người một đường đi về phía trước, rất nhanh đã đi tới Thông Minh điện.

Thông Minh điện là cung điện rộng rãi nhất Nguyên Tâm tông, là chỗ nghị sự của cả tông môn. Còn chưa tới thì đã cảm thấy từng đợt khí tức uy nghiêm tràn ngập, khiến cho ở sâu trong lòng người ta không tự chủ được xuất hiện vẻ kính nể.

Trên quảng trường trước Thông Minh điện có trưởng lão tông môn và các đệ tử hạch tâm tập hợp. Toàn bộ đều im ắng, dường như đang đợi người nào tới vậy. Lại giống như đang chuẩn bị lễ mừng long trọng nào đó.

Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, đi theo sau lưng Nguyen Đào kia mà lặng lẽ đi tới chỗ đám trưởng lão, tìm một nơi ngồi xuống, lặng lẽ quan sát bốn phía.

Không hổ là tông môn, quả nhiên cao thủ nhiều hơn bên ngoài, trong đám trưởng lão, trưởng lão Lĩnh vực cảnh có máy trăm, Bất Hủ cảnh gần ngàn người.

Khó trách nơi Nguyên Tâm tông trấn áp lại không có ai dám phản bác, đội hình như vậy quả thực không phải là thứ một thành thị, một thế lực có thể chống lại.

- Phải cẩn thận một ít, nếu như bị phát hiện ta là giả, như vậy nhất định sẽ trốn không thoát khỏi đây, khi đó chỉ còn có con đường chết mà thôi.

Nhìn thấy cường giả Lĩnh vực cảnh chỗ nào cũng có, trong lòng Nhiếp Vân rùng mình, cố gắng đè thấp khí tức của mình.

Tuy rằng trong những cường giả Lĩnh vực cảnh này, sơ kỳ chiếm đại đa số, hậu kỳ, đỉnh phong chỉ có ba, năm người. Nhưng mà chỉ bằng vào những người này lại khiến cho Nhiếp Vân có áp lực rất lớn.

Cho dù bây giờ hắn cảm thấy thực lực tăng lên nhiều, có thể đánh chết Lĩnh vực cảnh trung kỳ. Thế nhưng trước mặt cường giả hậu kỳ, đỉnh phong vẫn không tính là gì. Nếu như thực sự động thủ, đối phương chỉ cần một cái tát là có thể chụp chết hắn.

Lĩnh vực cảnh, sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong, mỗi một cấp bậc chênh lệch càng lớn, không thể bù đắp. Muốn vượt cấp chiến đấu, khó.

Cho nên tất cả phải cẩn thận, ngàn vạn lần không thể bị nhìn ra.

May mắn mà lực chú ý của mọi người hiện tại đều tập trung vào truyền tống trận ở trung ương quarngt rưởng, cũng không có ai nhìn vào hắn.

- Nguyên Thiên chưởng giáo Nguyên Tâm tông cung nghênh đặc sứ Di Thần tông.

Ngay khi Nhiếp Vân nghĩ ngợi lung tung thì chưởng giáo Nguyên Thiên ngồi trên vương tọa phía trước quảng trường lập tức đứng dậy. Hắn vừa mới mở miệng lên tiếng thì đã lập tức cảm nhận được một cỗ chấn động kịch liệt dũng mãnh lan tràn tới Truyền tống trận.

Ông.

Truyền tống trận xoay tròn, một cửa động đen kịt hiện ra, không khí chung quanh bị xé rách thành lỗ đen, phát ra tiếng đùng đùng không dứt. Linh lực cường đại điên cuồng tuôn ra, kích phát ra quang mang ngũ sắc, như là cung nghênh đại nhân vật nào đó xuất hiện vậy.

Một lát sau, trong cía động kia xuất hiện một khí tức cường đại, một bóng người cao lớn tức thì từ bên trong rảo bước đi ra. Còn chưa có xuất hiện trước mắt mọi người thì đã khiến cho người ta cảm thấy một cỗ khí tức triệt để dung hợp với thiên địa, không có cách nào dứt bỏ được.

Linh khí trên đỉnh đầu bóng người này sinh ra một cái cầu cực lớn đi thông thiên địa, xuyên qua thiên địa, từ trong đó hấp thu lực lượng vô cùng vô tận.

Từ phía xa nhìn lại, người nọ giống như là cự nhân đỉnh thiên lập địa, không có cách nào đánh bại, không có cách nào rung chuyển, khiến cho người ta vừa mới nhìn thì trong lòng đã sinh ra cảm giác vô lực nồng đậm.

Cường giả Thiên Kiều cảnh.

Đặc sứ từ trong truyền tống trận đi ra không ngờ lại là một siêu cấp cường giả Thiên Kiều cảnh.

- Nguyên Thiên, lần này ta vâng lệnh tông chủ, đặc biệt tới phân phó ngươi một việc. Nếu như có thể làm chuyện này cho tốt, về sau Nguyên Tâm tông các ngươi muốn trở thành thế lực nhị lưu vô cùng đơn giản. Thậm chí tông chủ còn có thể cách không quán đỉnh cho ngươi, giúp ngươi tăng lên tới Thiên Kiều cảnh. Thế nhưng... Nếu như xử lý không được, như vậy Nguyên Tâm tông các ngươi cũng không cần phải tồn tại trên Phù Thiên đại lục nữa.

Cường giả Thiên Kiều cảnh vừa mới đi ra khỏi cái động kia, còn chưa đáp xuống đất thì đã phát ra thanh âm như sấm sét. Sóng âm cường đại khiến cho linh hồn mọi người phía dưới thiếu chút nữa tiêu tán.

- Cẩn tuân mệnh lệnh của tông chủ, thề chết hiệu lực vì tông chủ, không dám hai lòng.

Nghe thấy đặc sứ nói vậy, Nguyên Thiên kia cũng không có tức giận mà lại lập tức cười lớn. Ở chỗ sâu trong lòng toát lên vẻ hưng phấn.

Di Thần tông xếp hạng thứ hai trong tám đại tông môn trên Phù Thiên đại lục, Hóa Vân tông xếp hàng thứ nhất bởi vì tông chủ và Vô thượng trưởng lão biến mất cho nên đã bắt đầu suy bại. Chính vì vậy Di Thần tông dần dần có xu thế trở thành đệ nhất tông môn Phù Thiên đại lục.

Rất nhiều tông môn nhỏ muốn nịnh bợ đại tông môn như vậy còn không có đường đi, bây giờ đối phương lại phái đặc sứ tới, muốn hắn làm chuyện cho người ta, bảo sao hắn không hưng phấn được cơ chứ?

Chỉ cần nắm lấy cơ hội cho tốt, như vậy nhất định Nguyên Tâm tông sẽ một bước lên trời.

- Rất tốt.

Nhìn thấy bộ dáng này của Nguyên Thiên, đặc sứ gật đầu, từ trong Truyền tống trận đi ra, mới hai bước đã đi tới vương tọa trên quảng trưởng rồi quay người ngồi xuống.

Vương tọa này vốn là chỗ của tông chủ Nguyên Thiên ngồi, nhưng mà hiện tại đặc sứ này lại ngồi lên, chỉ là cũng không có một ai dám nói gì.

Đây là thực lực và địa vị.

------oOo------

Chương 550: Thân phận bại lộ (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cường giả Thiên Kiều cảnh, hơn nữa còn là cường giả Thiên Kiều cảnh của Di Thần tông, một mình thu dọn Nguyên Tâm tông cũng là chuyện trong tầm tay, cho nên không ai dám nói gì.

- Mệnh lệnh của tông chủ vô cùng đơn giản, là cho ngươi đi tra xét một người tên là Nhiếp Vân, hơn nữa còn bắt hắn tới, phải còn sống.

Đặc sứ ngồi xuống, bàn tya vẽ về phía trước một cái, trên không trung xuất hiện một hình ảnh cực lớn, dung mạo, đặc tính, khí tức linh hồn đều có đủ. Chỉ cần là người hơi có chút thực lực vừa nhìn đã biết rõ người kia là ai.

- Tìm ta? Tông chủ Di Thần tông sao lại tìm ta?

Nghe đặc sứ kia nói vậy, lại nhìn dung mạo hoàn toàn giống như mình trên không trung, Nhiếp Vân giật mình, sắc mặt lập tức đại biến.

Coi như hắn giết mấy người, nhưng mà cũng chỉ là náo loạn nhỏ, chắc có lẽ không kinh động tới tông chủ Di Thần tông chứ? Sao lại trực tiếp hạ lệnh đi tìm mình?

- Chẳng lẽ?

Nhiếp Vân đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, đồng tử co rút lại.

- Chẳng lẽ... Hoa đại nhân kia là cao tầng Di Thần tông? Hoặc giả chính là kẻ gọi là tông chủ kia?

Xiết chặt hai tay, Nhiếp Vân càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Nếu như Hoa đại nhân này thực sự là tông chủ Di Thần tông thì quả thực phiền toái lớn. Dùng năng lực của Di Thần tông, Nhiếp Vân biết rất rõ, tông môn đứng thứ hai trên Phù Thiên đại lục cũng không phải chỉ có hư danh. Nếu như quả thực muốn đuổi giết hắn, chỉ sợ hắn chỉ có thể co đầu chạy trốn mà thôi.

Đương nhiên nếu như hắn chạy trối chết thì cũng không có gì, mấu chốt là phụ mẫu, bọn họ không có thiên phú ngụy trang, thực lực lại không được. Một khi bị bắt thì hỏng bét.

- Không đúng.. Cho dù Hoa đại nhân là tông chủ Di Thần tông thì làm sao hắn biết được ta tới Phù Thiên đại lục, lại biết rõ ta ở đây? Lại còn sai Nguyên Tâm tông đi tìm?

Đột nhiên nghĩ tới điểm này, Nhiếp Vân không nhịn được sững sờ.

Phù Thiên đại lục mênh mông bao la bát ngát, đừng nói là Hoa đại nhân, coi như là một cường giả đan điền huyệt khiếu cảnh đỉnh phong cũng không biết giới hạn. Cho dù đối phương ở Khí Hải đại lục có được nhãn tuyến, biết rõ trong khoảng thời gian này Nhiếp Vân hắn không xuất hiện, nhưng mà cũng không thể nào biết được mình đang ở phạm vi Nguyên Tâm tông chứ?

Dù sao nói thế nào hắn cũng là hoàng đế Thần Phong đế quốc, dư đảng của Hoa đại nhân đã sớm bị diệt trừ, tuyệt đối không thể có ai làm lộ ra tin tức của mình.

Hơn nữa người biết rõ mình tới Phù Thiên đại lục cũng chỉ có đám người Lạc Tiểu Phong, chung quy không có khả năng bán đứng mình a.

Chuyện này quá quái dị.

Phạm vi chưởng quản của Nguyên Tâm tông đối với cả Phù Thiên đại lục mà nói như muối bỏ biển, giống như một hạt cát trong biển rộng vậy. Chẳng lẽ Di Thần tông lại phái vô số đặc sứ đi toàn bộ đại lục truy nã hắn sao?

Tuyệt đối không thể.

Nếu như quả thực như vậy nhất định sẽ bị những tông môn khác từ chối, cho dù Hoa đại nhân ở trong Di Thần tông quyền cao chức trọng thì cũng sẽ không làm gì được.

Cho nên... Chỉ có một khả năng..

Đó chính là... Hoa đại nhân này rất có thể biết phạm vi hoạt động của hắn, cũng bởi vì biết rõ những chuyện này cho nên mới phái đặc sứ tới Nguyên Tâm tông, để cho địa đầu xà như bọn hắn đi tìm kiếm mình.

Nghĩ vậy Nhiếp Vân lập tức biến sắc.

Nếu như quả thực giống như phỏng đoán, như vậy đối phương căn cứu vào cái gì mà biết được vị trí của mình?

Hơn nữa suy tính Thiên cơ chỉ có Thiên Cơ sư mới có thể thôi diễn, Thiên Cơ sư giống như Linh Hồn triệu hoán sư vậy, đều là thiên phú đặc thù bài danh top mười, loại người này cả Phù Thiên đại lục cũng không nhất định có một người, làm sao lại làm việc cho Hoa đại nhân kia được chứ?

Chẳng lẽ bản thân vị Hoa đại nhân này chính là một Thiên Cơ sư? Nếu như vậy thì hỏng bét.

- Xin hỏi đặc sứ, Nhiếp Vân này có thực lực thế nào? Tuổi tác ra sao? Là người của tông môn nào?

Nhìn chân dung trên không trung, Nguyên Thiên vội vàng hỏi.

Hắn cũng không ngốc, nếp như Nhiếp Vân này là cao thủ Hóa Vân tông, hơn nữa thực lực lại mạnh hơn hắn, như vậy cho đi bắt đối phương chẳng phải là muốn chết hay sao?

- Yên tâm đi, Nhiếp Vân này chỉ là một tiểu nhân vật từ nơi xa xôi tới, không có bất kỳ bối cảnh gì. Nếu như tin tức mà ta nhạn được không sai, hẳn là Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong, từng xuất hiện qua ở đấu giá hội trong Bạch Nham thành, mua sắm một linh hồn thể. Trong tông môn các ngươi có lẽ có người phụ trách Bạch Nham thành a. Hắn là ai? Ngươi chỉ cần hỏi một chút là biết rõ.

Đặc sứ ngồi trên cao, chậm rãi nói. Dường như biết rõ mười mươi về hành động của Nhiếp Vân trước đó.

- Người phụ trách Bạch Nham thành?

Nguyên Thiên sững sờ một chút, lập tức quay đầu, hai mắt nhìn thẳng về phía Nhiếp Vân đối diện.

- Bị phát hiện rồi?

Trong lòng chấn động, Nhiếp Vân muốn quay người đào tẩu, còn chưa nhúc nhích thì đột nhiên hắn hiểu ra. Thân phận hắn bây giờ chính là Nguyên Cương trưởng lão, nếu như đoná không sai thì Nguyên Cương trưởng lão này phụ trách phạm vi Bạch Nham

thành. Như vậy cũng đúng lúc có thể giải thích vì sao đối phương lại thân quen vị hội trưởng đấu giá hội kia như vậy.

- Nguyên Cương, có chuyện như vậy hay không?

Quả nhiên, Nguyên Thiên kia hừ lạnh một tiếng rồi hỏi.

Nhiếp Vân biết rõ đừng nói Nguyên Cương trưởng lão này là khôi lỗi, coi như là bản tôn hắn tới, ở trước mặt cường giả Thiên Kiều cảnh, muốn chạy trốn cũng giống như nằm mơ vậy. Lúc này hắn cắn răng một cái rồi đứng dậy.

- Hồi bẩm tông chủ, có người gọi là Nhiếp Vân mua đồ hay không ta cũng không rõ ràng cho lắm. Dù sao đấu giá hội đều có phong ấn ngăn cản linh hồn dò xét. Mấy ngày trước trong đấu giá hội Bạch Nham thành quả thực có bán ra linh hồn thể, tuy nhiên lại bị một người phòng số hai mươi tám mua đi. Về phần người nọ có phải là Nhiếp Vân hay không thuộc hạ cũng không quá rõ ràng.

So với việc giả vờ không biết còn không bằng quyết đoná thừa nhận, dù sao bây giờ là khôi lỗi Nguyên Cương trưởng lão, cho dù là cường giả Thiên Kiều cảnh cũng không thể nhìn ra cái gì.

- Có chuyện như vậy sao? Vậy hẳn là không sai rồi. Đặc sứ, yên tâm đi, ta sẽ lập tức tăng nhân thủ đi khắp nơi tuần tra, nhất định sẽ tìm ra Nhiếp Vân này.

Nghe Nguyên Cương trưởng lão nói lại cẩn thận như vậy Nguyên Thần gật đầu, cũng không nghi ngờ mà ôm quyền nói với đặc sứ trên cao.

Phù.

Thấy Nguyên Thiên cũng không có hỏi nhiều, Nhiếp Vân thở dài một hơi, đang muốn ngồi xuống thì lại thấy tên đặc sứ trên đài nhìn về phía mình, giữa hai hàng lông mày tỏa ra sự uy nghiêm nhàn nhạt.

------oOo------

Chương 551: Thân phận bạo lộ (Hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi là người phụ trách Bạch Nham thành? Đem chuyện ngày đó ngươi biết nói rõ cho ta nghe một chút.

- Vâng.

Không ngờ mình lại bị đặc sứ này hỏi, sau lưng Nhiếp Vân đổ mồ hôi lạnh, tuy nhiên dù sao hắn cũng là người của hai thế giới, là lão ngoan đồng. Tuy rằng trong lòng khẩn trương nhưng mà bề ngoài cũng không có ai nhìn ra được.

- Ngày đó ta chỉ đi nhìn một chút, cũng không có mua đồ. Biết có linh hồn thể bị người trong phòng số hai mươi tám mua đi, về phần người nọ là ai ta cũng không biết. Cũng không có đuổi theo tra xét, chỉ cho rằng là người bình thường hỏi mua. Nếu như ta biết rõ đó là người tông chủ muốn bắt, như vậy lúc ấy tuyệt đối sẽ ra tay bắn hắn lại.

- Tốt, tốt. Khá lắm.

Nghe thấy Nhiếp Vân giải thích, đặc sứ mỉm cười gật đầu, từ trên vương tọa đứng dậy, lại từ từ đi xuống, hai mắt đột nhiên bắn ra kim quang.

- Dám nói dối ta, muốn chết?

Ngay sau đó một đạo thanh âm làm cho linh hồn cũng phải run rẩy vang vọng bên tai Nhiếp Vân.

- Nói dối?

Thấy đặc sứ tức giận, thiên địa biến sắc, trong thanh âm mang theo uy thế rồng ngâm hổ khiếu, tất cả mọi người biến sắc.

Nhất là tông chủ Nguyên Thiên, hắn càng sợ tới mức run rẩy.

- Nói dối? Đặc sứ, ta không nói sai a...

Ý thức của Nhiếp Vân làm cho Nguyên Cương ra vẻ biến sắc.

- Không có nói dối? Hừ, Nguyên Thiên tông chủ, ta thấy Nguyên Tâm tông các ngươi muốn triệt để bị diệt rồi. Lần này ta tới là đại biểu cho Di Thần tông, người của ngươi dám nói dối ta, ngươi cũng biết hậu quả rồi đó.

Đặc sứ vung tay lên hừ lạnh một câu, không giận mà uy, mang theo sự uy nghiêm khiến cho trong lòng người ta cảm thấy khủng hoảng.

- Nguyên Cương, còn không quỳ xuống nói thật? Chẳng lẽ ngươi muốn vì ngươi mà Nguyên Tâm tông bị diệt hay sao?

Nghe thấy đặc sứ nói vậy, Nguyên Thiên biến sắc, vội vàng nhìn về phía Nhiếp Vân rồi hét lớn một tiếng.

- Vâng...

Nhiếp Vân khống chế Nguyên Cương trưởng lão quỳ xuống, vẻ mặt sợ hãi, dường như đã bị dọa cho xụi lơ.

- Ta nói thật, kỳ thực... Lúc ấy ta rất là ngấp nghé linh hồn thể này, chỉ có điều vì mặt mũi Nguyên Tâm tông cho nên không có cướp đoạt rõ ràng. Ngày đó sau khi người trong phòng số hai mươi tám mua đi, ta định vụng trộm đuổi giết hắn, để giết người cướp của... Ai ngờ, tên kia là ngụy trang sư, ngụy trang thành hội trưởng đấu giá hội. Chẳng những thành công đào tẩu mà còn chuyển đi toàn bộ bảo khố của đấu giá hội kia... Ta đuổi theo một thời gian ngắn, không có đuổi kịp cho nên trở về tông môn... Ta thực sự không có được linh hồn thể kia, cũng chưa từng thấy qua người gọi là Nhiếp Vân kia a.

Nhiếp Vân nói, ngữ khí sợ hãi, run rẩy, dường như lần này đã nói thật.

- Được rồi, ta vừa mới dùng linh hồn câu thông thiên địa, cẩn thận quan sát linh hồn chấn động của ngươi, lời nói lần này là thật.

Nghe xong lời nói của Nhiếp Vân, đặc sứ hừ lạnh một tiếng rồi quay người trở lại vương tọa.

- Nguy hiểm thật...

Thấy mình dấu diếm được đặc sứ, Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

Nhiếp Vân cảm giác mình cũng sắp có thiên phú của Nói dối sư a.

Thuyết Hoang sư, là một trong những thiên phú đặc thù, nói dối ba hoa chíc chòe, cho người có người tận mắt nhìn thấy nhưng mà cũng có thể đem trắng nói thành đen, đen lại nói thành vàng. Khiến cho bất luận kẻ nào không nhìn ra được sơ hở.

Mặc dù Nhiếp Vân không có loại thiê phú này, nhưng mà lời nói dối có thể lừa gạt được cường giả Thiên Kiều cảnh cũng coi như không dễ dàng.

Cường giả Thiên Kiều cảnh linh hồn câu thông thượng thiên, thân thể kết nối mặt đất, cảm thụ thiên tâm, địa tâm, linh hồn nhìn rõ mọi thứ. Muốn giấu diếm được người như vậy căn bản không có khả năng. Nếu như không phải trước đó bị phát hiện, lại tiếp tục sử dụng lời nói dối thứ hai, muốn lừa gạt đối phương chỉ sợ cũng khó.

Muốn lời nói dối làm cho người ta tin tưởng, đầu tiên phải nói một lời nói dối làm cho đối phương liếc mắt là có thể khám phá ra. Sau khi khám phá, tiếp tục truy vấn, lại nói ra một lời nói dối khiến cho đối phương cảm thấy viên mãn.

Như vậy so sánh giữa hai lời nói dối với nhau, nhất định người ta sẽ tin tưởng lời nói dối thứ hai hơn.

Đây là lợi dụng tư duy cố định của người ta, cảm thấy đối phương sau khi bị vạch trần lời nói dối nhất định sẽ nói thật. Kỳ thực lấy lời nói dối phủ lời nói dối là kế trong kế, đây mới là chuyện khiến cho người ta khó lòng phòng bị nhất.

- Tông chủ, là ta không đúng, không nên thấy tiền là nổi lòng tham. Mặc dù không có thành công, nhưng truyền đi sẽ làm tổn hại tới tôn

nghiêm của trưởng lão Nguyên Tâm tông ta. Ta thỉnh cầu tông chủ triệt tiêu chức vị trưởng lão của ta để chuộc tội. Như vậy mới có thể giữ vững uy phong của tông môn.

Nhiếp Vân rèn sắt khi còn nóng, lần nữa biểu hiện ra nguyên nhân vì sao vừa rồi không có nói thật.

- Được rồi, chuyện này để nói sau đi. Nếu như Nhiếp Vân kia là Ngụy trang sư, muốn bắt được rất khó. Không biết đặc sứ có biện pháp gì tốt để giúp chúng ta nhạ biết hay không?

Nguyên Thiên vung tay lên, không để ý tới Nhiếp Vân mà ôm quyền nhìn về phía đặc sứ, nói.

- Tông chủ đã sớm nghĩ tới chuyện này, đây là Biện thực kính mà tông chủ đặc chế, chỉ cần bị thứ này chiếu vào thì thân phận Ngụy trang sư sẽ lập tức hiện ra bộ dáng vốn có...

Đặc sứ nói xong tấm gương trong tay run lên, chiếu về phía Nhiếp Vân.

Tuy nhiên Nguyên Cương trưởng lão là do ý chí của Nhiếp Vân chủ đạo, cũng không phải là ngụy trang cho nên coi như là Biện thực kính cũng không thể nào phân biệt ra được.

Cũng may bản tôn Nhiếp Vân không có tới, nếu như tới thì lần này sẽ bị lộ ra chân ngựa, bị đặc sứ bắt lấy, muốn chạy trốn cũng khó.

- Được rồi.

Thấy Nguyên Cương trưởng lão cũng không có vấn đề gì, đặc sứ gật đầu, dường như lại tin tưởng thêm vài phần với lời nói vừa rồi của Nhiếp Vân.

- Biện thực kính chỉ có một cái, là linh binh thượng phẩm, trân quý vô cùng. Hiện tại ta chỉ cho Nguyên Tâm tông ngươi mượn sử dụng, đợi khi bắt được Nhiếp Vân thì Di Thần tông sẽ thuh ồi.

Đặc sứ đưa Biện thực kính ném cho Nguyên Thiên tông chủ.

- Vâng.

Nguyên Thiên tông chủ vội vàng tiếp nhận, ôm quyền đáp lời.

- Được rồi, lập tức đi thông báo cho các đệ tử, giữ vững vị trí các nơi, cần phải bắt cho ra được Nhiếp Vân này. Dù không bắt được, chỉ cần có tin tức thì ta cũng sẽ có thưởng trọng hậu.

Đặc sứ lần nữa phân phó.

- Vâng, ta sẽ lập tức đi sắp xếp...&

------oOo------

Chương 552: Thân phận bạo lộ (Hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguyên Thiên tông chủ đáp ứng, lại nói với những người sau lưng vài câu rồi lần nữa mỉm cười nói với đặc sứ:

- Đặc sứ một đường bôn ba tới đây có lẽ còn chưa dùng bữa, ta đã đặc biệt chuẩn bị tiệc rượu, kính xin đặc sứ hưởng dụng.

Nói xong hắn muốn mời tên đặc sứ này vào Thông Minh điện.

- Đặc sứ, tông chủ, ta có chuyện muốn bẩm báo.

Nguyên Thiên tông chủ còn chưa nói hết thì đột nhiên có một trung niên thét dài một tiếng, nhanh chóng từ bên ngoài đi tới.

- Nguyên Sùng trưởng lão, có chuyện gì nói sau, đừng làm chậm trễ đặc sứ dùng cơm.

Trên mặt Nguyên Thiên tông chủ hiện lên vẻ mất hứng.

Người này là Nguyên Sùng trưởng lão, là một chấp sự trưởng lão tầm thường, địa vị không cao. Bình thường khi tông môn có đại hội thì mới có mặt. Không có quyền lợi gì. Người này vừa mới ra mặt

đã khiến cho hắn có chút khó coi.

Chọc giận hắn thì cũng thôi đi, vạn nhất chọc giận đặc sứ, ai có thể gánh chịu được chứ?

- Hồi bẩm tông chủ, chuyện này liên quan tới Nhiếp Vân mà đặc sứ vừa nói, không chậm trễ được.

Trung niên gọi là Nguyên Sùng trưởng lão tiếp tục tiến lên phía trước một bước.

- Ồ? Nói nghe một chút.

Nghe thấy chuyện có liên quan tới Nhiếp Vân, đặc sứ dừng bước, hai mắt sáng ngời.

- Ta chủ quản hình pháp và khảo hạch trong tông môn. Ba ngày trước có mấy đệ tử tinh anh nói ở trong tửu điếm Cực Quang thành gặp được Nguyên Cương trưởng lão, hắn ở cùng một chỗ với một người gọi là Nhiếp Vân thiếu gia. Bởi vì đám người này đắc tội với Nhiếp Vân kia cho nên mới bị đánh cho một trận, đồng thời còn bị vơ vét tài sản. Lúc ấy ta cũng không để ý, bây giờ nghe đặc sứ nói ta mới nghĩ ra. Không biết hai Nhiếp Vân này có phải là cùng một người hay không.

Nguyên Sùng ôm quyền đứng tại chỗ nói.

- Hỏng bét.. Ngày đó uống nhiều không có giết chết mấy tiểu tử kia, không ngờ lại lưu lại tai họa lớn như vậy.

Nghe thấy Nguyên Sùng nói vậy, trong lòng Nhiếp Vân lập tức trầm xuống.

Hắn cũng không biết trước Di Thần tông lại phái đặc sứ đi Nguyên Tâm tông tìm mình, lại càng không thể tưởng tượng được mấy tên đệ tử tinh anh bình thường ngày đó không giết lại mang tới nhiều phiền phức hôm nay như vậy.

Có thể tưởng tượng được, một khi bị bạo lộ ở đây, nhất định sẽ phải chết không thể nghi ngờ, cho dù muốn trốn cũng khó đào

thoát.

- Nguyên cương, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Nếu như hôm nay không nói rõ ràng, để xem ta có giết ngươi hay không.

Nguyên Thiên tông chủ không ngờ lại xuất hiện loại tình huống này, sắc mặt hắn lập tức trở nên khó coi vô cùng. Hắn nhìn về phía Nhiếp Vân rồi hét lớn, trên người có một cỗ sát khí nhộn nhạo.

- Tông chủ, oan uổng a. Đoạn thời gian trước ta từng giáo huấn Nguyên Sùng này, hắn ghi hận trong lòng cho nên muốn hại ta...

Nhiếp Vân vội vàng va lên, thân thể đồng thời lùi về phía sau vài bước, quan sát hai bên, định tìm đường phù hợp đào tẩu.

Đặc sứ là cường giả Thiên Kiều cảnh, tông chủ là cường giả bán bộ Thiên Kiều cảnh, hai cao thủ này cộng thêm đại trận tông môn Nguyên Tâm tông, nếu như không làm tốt, đừng nói là đào tẩu, cho dù chết cũng không biết chết như thế nào.

Tính toán cho tốt, chỉ bằng vào thực lực của Nguyên Cương trưởng lão này, tỷ lệ thành công cũng không vượt quá một phần mười.

Đương nhiên đừng nói một phần mười, cho dù có một phần trăm hi vọng đào tẩu thì Nhiếp Vân cũng sẽ đi thử.

Khôi lỗi Nguyên Cương trưởng lão này tuy rằng không quan trọng, nhưng mà linh hồn thể bên trong đối với mình lại có tác dụng rất lớn. Linh hồn Linh cấp hậu kỳ có thể khiến cho thực lực hắn ít nhất gia tăng lên gấp đôi, một khi không có linh hồn thể này hắn sẽ lại trở lại như trước đó, thực lực tổn hại, yếu đuối.

Hơn nữa điểm ấy cũng không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất là trong linh hồn thể này ẩn chứa ý chí của hắn, một khi bị bắt, hoàn toàn có thể tìm hiểu rõ, vận dụng thủ đoạn đặc thù tìm dược mình.

Tử Hoa động phủ biến thành hạt bụi, có thể dấu diếm Bất Hủ cảnh, Lĩnh vực cảnh, nhưng mà muốn dấu diếm cường giả Thiên Kiều cảnh hiển nhiên không có cửa.

Thiên Kiều cảnh thân thể câu thông đại địa, mỗi một hạt bụi trên mặt đất đều có thể cảm thấy. Tử Hoa động phủ bị phát hiện, bị phong ấn, bằng vào thực lực của hắn bây giờ căn bản không trốn thoát.

Có thể tưởng tượng ra được, một khi bị đối phương phát hiện ra, chộp lại Di Thần tông, lại mời cao thủ phá giải, khi đó nhất định hắn sẽ phải chết.

- Oan uông? Điểm thứ nhất, chúng ta căn bản không có thù hận, sẽ không vô cớ hại ngươi. Thứ hai, lời ta nói là sự thực. Nếu như ngươi kêu oan uổng thì là có tật giật mình. Thứ ba, chuyện này liên quan tới an nguy của Nguyên Tâm tông ta, ta phải bẩm báo chi tiết, bất luận kẻ nào cũng không ngăn được. Nếu như tông chủ không tin thì ta có thể lập tức gọi mấy tên đệ tử tinh anh kia tới đây đối chứng.

Nhìn Nguyên Cương trưởng lão trước mắt, Nguyên Sùng hừ lạnh một tiếng rồi nói.

- Được, gọi mấy tên đệ tử kia tới, ta muốn nghe mọi chuyện rõ ràng.

Tông chủ còn chưa lên tiếng thì tên đặc sứ kia đã vung tay lên, lại lần nữa trở về vương tọa rồi ngồi xuống.

- Vâng.

Nguyên Sùng trưởng lão lui xuống, một lát sau mấy tên đệ tửu tinh anh đi tới, chính là mấy người Tô Vinh, Chu Cường.

- Đệ tử tinh anh Nguyên Tâm tông, Tô Vinh, Chu Cường bái kiến đặc sứ, tông chủ...

Đi vào quảng trường, mấy người này lập tức quỳ rạp xuống đất.

Loại đại hội tông môn quy mô như vậy chỉ có đệ tử hạch tâm mới có thể tham dự. Đệ tử tinh anh như bọn hắn không có tư cách.

- Lễ nghi phiền phức không cần phải làm, nói ra những chuyện các ngươi biết.

Đặc sứ dùng ngón tay gõ vào thành vương tọa, lạnh nhạt nói.

- Là như thế này, ngày đó hai sư huynh đệ ta đi uống rượu...

Tô vinh nói trước.

Tô vinh chính là tên sư huynh trước đó, sự kiện kia hắn tự mình trải qua cho nên không có chút chênh lệch nào.

- Các ngươi nhìn thấy Nhiếp Vân kia có dạng gì? Có thể khắc dung mạo, ấn tượng linh hồn hắn vào ngọc bài hay không?

Nghe Tô vinh nói vậy, đặc sứ này lạnh nhạt nói tiếp.

- Có thể. Xin đặc sứ chờ một chút.

Tô Vinh lấy ra một cái ngọc bài ký ức khắc ở trên rồi cung kính đi qua.

Đặc sứ cũng không quan sát mà bàn tay phất một cái, ngọc bài trên không lập tức thể hiện ra thân ảnh một thiếu niên trẻ tuổi, không phải là Nhiếp Vân thì còn ai vào đây nữa?

Lúc ấy Nhiếp Vân cũng không ngụy trang, giống như đúc thân ảnh mà đặc sứ lưu lại.

- Còn muốn chạy trốn? Xuống đây cho ta.

------oOo------

Chương 553: Chưởng giáo ấn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy tình hình này, cho dù là kẻ ngốc cũng biết Nguyên Cương trưởng lão nói láo. Nhiếp Vân biết rõ mình bạo lộ cho nên

cũng không do dự mà quay người bỏ chạy. Tuy nhiên, tốc độ của hắn sao kịp cường giả Thiên Kiều cảnh cơ chứ?

Đặc sứ hừ lạnh một tiếng, bàn tay chộp xuống phía dưới một trảo. Một cỗ lực lượng khó có thể kháng cự từ trên trời giáng xuống, bắn thẳng vào lưng hắn.

- Bất kinh nhất phiên hàn triệt cốt, đắc mai hoa phác tị hương.

Hàn Đông mai hương.

Thấy công kích của đặc sứ bàng bạc, không có cách nào ngăn cản cho nên Nhiếp Vân cắn chặt răng, bàn tay khẽ điểm, dùng ngón tay làm kiếm, hóa thành kiếm mang khắp trời.

Một kiếm đâm ra, cao ngạo, u lãnh, một mình giữa trời tuyết, kiệt ngạo bất tuân.

Đây chính là Hàn Đông mai hương kiếm pháp mà Tử Hoa đạo nhân lưu lại.

Đinh đinh, keng keng.

Thanh âm giòn vang lên tiếp vang vọng, kiếm quang và chưởng ấn của đặc sứ va chạm, phát ra tiếng bạo liệt liên tiếp.

- Hừ.

Hừ lạnh lần nữa, hai hàng lông mày của đặc sứ nhíu lại, pháp lực trong cơ thể rót ra, lực lượng của chưởng ấn đột nhiên tăng lên.

Tiếng đùng đùng vang vọng không dứt.

Kiếm quang ngập trời bị nghiền áp rồi nghiền nát, khí lưu tán loạn. Nhiếp Vân phun ra một ngụm máu tươi, từ trên không trung rơi xuống mặt đất, bị một cỗ lực lượng cường đại áp cho xương cốt vỡ vụn, không có cách nào nhúc nhích.

Lĩnh vực cảnh sơ kỳ và Thiên Kiều cảnh thực sự kém quá lớn, quả thực chính là cường giả Bí cảnh và người bình thường vậy, không

thể bù đắp. Cho dù Nhiếp Vân có nghịch thiên tới đâu cũng không có cách nào vượt qua chướng ngại như vậy được.

Mới một chiêu đã bị đối phương hung hăng trấn áp trên mặt đất, không có cách nào phản kháng.

- Nguyên Cương, không ngờ ta tin dùng ngươi như vậy mà ngươi lại dám làm chuyện ảnh hưởng tới tông môn, đáng giận.

Thấy Nguyên Cương trưởng lão dám ra tay với đặc sứ, Nguyên Thiên tông chủ thiếu chút nữa bị hù chết, hai mắt lập tức đục ngầu.

- Không sao, hắn có lẽ là khôi lỗi, đánh mất ý chí của mình. Hiện tại ta chỉ cần luyện hóa hắn là có thể truy ra vị trí cụ thể của Nhiếp Vân kia.

Tiện tay quật ngã Nguyên Cương trưởng lão, đặc sứ liếc mắt đã nhìn ra vấn đề, hắn lạnh nhạt nói.

- Bị người ta làm khôi lỗi? Rốt cuộc là có chuyện gì?

Nguyên Thiên tông chủ giật mình.

- Tông chủ, gần đây ta có nghiên cứu tới Khôi lỗi đạo, cho ta nhìn xem, chỉ cần nhìn là có thể biết rõ hắn bị người ta làm khôi lỗi hay không.

Đúng lúc này, Các chủ Tàng Thư các Nguyên Đào mang Nhiếp Vân đi tới đây trước đó thét dài một tiếng, từ trong đám người đi ra.

Nguyên Đào này sau khi mang Nhiếp Vân tới không biết tung tích, lúc này đột nhiên xuất hiện, chủ động xin đi giết giặc khiến cho không ít người cảm thấy kỳ quái.

- Ngươi nghiên cứu khôi lỗi chi thuật sao?

Tông chủ cũng cảm thấy khó hiểu.

- Vâng, yên tâm đi tông chủ. Nếu như hắn thực sự bị người ta làm khôi lỗi, ta sẽ dùng bí pháp làm cho chính hắn nói ra người tạo ra

khôi lỗi ở đâu. Đồng thời còn nói hai năm rõ mười những việc hắn từng làm ra trong những ngày qua nữa.

Hai mắt Nguyên Đào lập lòe, trong lời nói cho thấy sự tự tin cường đjai.

- Còn có loại bí pháp này sao?

Đặc sứ sững sờ.

Đã bị người ta làm khôi lỗi thì chẳng khác nào mất đi ý thức, loại bí pháp này không ngờ lại có thể làm cho khôi lỗi nói ra người khống chế ở đâu, cũng quá nghịch thiên a.

Bí pháp lợi hại như vậy, hắn thân là người Di Thần tông cũng chưa từng nghe nói qua.

Tuy nhiên bí pháp trong thiên hạ có ngàn vạn, tầng tầng lớp lớp, rất nhiều bí pháp kỳ diệu, thiên mã hành không. Cho dù là cường giả Bí cảnh đỉnh phong cũng không nhìn thấu chứ đừng nói là bọn hắn, có lẽ thực sự có loại bí pháp này.

- Không sai, bí pháp này là thứ do Khôi lỗi đạo nhân thượng cổ lưu lại. Hắn tinh thông khôi lỗi chi đạo, ta cũng chỉ vừa mới nhìn thấy trong một bản thư tịch cũ kỹ. Đặc sứ đại nhân, kính xin để ta thử một lần, nếu như không thành công cam nguyện bị phạt.

Nguyên Đào đi về phía trước hai bước, ôm quyền nói, ngữ khí kiên quyết, tràn ngập tự tin.

- Cổ thư mà Khôi lỗi đạo nhân lưu lại? Có chút ý tứ, ngươi muốn thử thế nào?

Thấy đối phương tự tin như vậy đặc sứ không khỏi tin tưởng bảy tám phần.

Khôi lỗi đạo nhân là người sáng tạo ra Khôi lỗi chi đạo thượng cổ, đối với khôi lỗi chi đạo có nghiên cứu phát huy vô cùng tinh tế. Có lẽ thực sự có phương pháp đặc thù này.

Tuy rằng đặc sứ có thể thông qua ý chí trong khôi lỗi mà tìm được Nhiếp Vân, nhưng mà phải thi triển bí pháp, hơn nữa cái bí pháp này đối với hắn tiêu hao rất lớn. Nếu như người trước mắt này có thể làm cho khôi lỗi nói ra, như vậy hắn cũng vui vẻ đồng ý.

- Kính xin đặc sứ triệt hạ lực lượng trên người Nguyên Cương này, khi ta thi triển bí thuật sợ bị quấy nhiễu.

Nguyên Đào ôm quyền nói.

- Ồ?

Đặc sứ nhíu mày, tuy nhiên vẫn vung tay áp chế lực lượng mạnh mẽ trên người Nhiếp Vân đi.

- Nếu như ngươi có thể thành công ta sẽ ban thưởng trọng hậu. Nếu như để cho ta biết ngươi chỉ đùa giỡn ta, như vậy ta sẽ khiến cho ngươi chết không có chỗ chôn.

Cởi bỏ áp chế trên người Nhiếp Vân, đặc sứ này hừ lạnh một tiếng:

- Đặc sứ yên tâm, cho dù cho ta mười là gan ta cũng không dám. Lại nói, ta là Thái thượng trưởng lão Nguyên Tâm tông, đại biểu cho Nguyên Tâm tông, nếu như quả thực có dị tâm, đặc sứ hoàn toàn có thể diệt sát toàn bộ người Nguyên Tâm tông chúng ta. Vì tông môn, ta tuyejt đối không thể làm như vậy.

Nguyên Đào ra vẻ đại nghĩa lẫm liệt, nói.

- Tốt, đã như vậy thì ngươi bắt đầu đi.

Đặc sứ khoát khoát tay.

- Vâng.

Nguyên Đào tiến lên vài bước, đi tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Thi triển bí thuật khiến cho ta nói ra lời nói thật sao? Nằm mơ, tự bạo.

Lực lượng áp chế trên thân thể biến mất, Nhiếp Vân lần nữa cảm thấy linh hồn thể nhẹ nhõm một hồi. Pháp lực trong cơ thể đột nhiên kích động, muốn tự bạo.

Tự bạo mặc dù sẽ lãng phí linh hồn thể này và khôi lỗi Nguyên Cương trưởng lão, nhưng mà từ tình huống trước mắt mà nói, cũng là lựa chọn tốt nhất.

- Muốn tự bạo, nào có dễ như vậy? Đại phong ấn thủ.

Nguyên Đào đi tới trước mặt Nhiếp Vân, thét dài một tiếng, bàn tay lớn chộp một cái, một cỗ lực lực cường đại tới cực điểm từ trên trời giáng xuống, triệt để bao phủ Nhiếp Vân.

Thân thể này của Nhiếp Vân bất quá chỉ có thực lực Lĩnh vực cảnh sơ kỳ, mà Nguyên Đào lại là cường giả Lĩnh vực cảnh hậu kỳ, vốn không phải là đối thủ. Thoáng cái hắn đã bị giam cầm pháp lực triệt để, tinh thần có muốn vận chuyển cũng không thể.

------oOo------

Chương 554: Chưởng giáo ấn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bí thuật bắt đầu.

Phong ấn Nhiếp Vân chặt chẽ, Nguyên Đào đột nhiên thét dài một tiếng, trên người đột nhiên bắn ra mấy vạn đạo quang mang sáng chói làm cho người ta hoa mắt, khiến cho tất cả mọi người nhắm mắt lại, ngay sau đó người này tiến lên phía trước, nắm lấy tay Nhiếp Vân.

- Nhanh đi theo ta.

Một câu truyền âm lo lắng vang lên bên tai Nhiếp Vân. Trong lòng bàn tay lập tức có một cỗ nhiệt lượng vọt tới, Nhiếp Vân lập tức nhìn thấy mặt đất cứng rắn giống như mặt băng không chịu nổi thể trọng hai người mà sụp đổ.

Sưu.

Thoáng cái hai người rơi xuống dưới.

- Địa Hành sư? Đây là thiên phú Địa Hành sư? Ngươi rốt cuộc là ai? Tại sao lại cứu ta?

Cảm nhậ thân thể thoáng cái chui vào trong mặt đất, chẳng những không có cảm giác buồn bực mà còn cảm thấy nhẹ nhõm khoan khoái, như cá gặp nước. Nhiếp Vân biết rõ nhất định thiên phú đặc thù của đối phương là Địa Hành sư. Cũng chỉ có Địa Hành sư mới có thể dễ dàng xuống đất mà không làm tổn hại mặt đất như vậy.

Địa Hành sư là một trong những thiên phú đặc thù, giống như Tường thủy sư, Thiên hành sư vậy, đây là ba loại thiên phú chạy trốn. Chỉ cần nơi nào có đất thì lập tức trốn, như là hậu hoa viên nhà mình, không có ai đuổi theo được.

Địa Hành sư trong đám thiên phú đặc thù xếp hạng ở vị trí thứ một trăm sáu mươi bảy, dùng để chạy trối chết, tất cả đều thuận lợi.

- Ta là ai? Ha ha, vừa uống rượu xong, say tới rối tinh rối mù đã quên ta rồi sao? Ngươi đúng là quý nhân hay quên a.

Nguyên Đào đột nhiên cười lớn, trên mặt có một đạo khí tức hiện lên, cả khuôn mặt lập tức xảy ra biến hóa.

Chính là bộ dáng của một thiếu niên.

Kỳ thực tuy rằng thần thâu Thiên Huyễn là bằng hữu tốt nhất kiếp trước của Nhiếp Vân, nhưng mà đối với dung mạo chân thật của đối phương Nhiếp Vân cũng không biết. Chỉ biết là mỗi một lần đối phương đều biến hóa. Tuy rằng thiếu niên trước mắt này mi thanh mục tú, kỳ thực cũng không phải là diện mạo của hắn.

Đây cũng không phải là Thiên Huyễn đề phòng Nhiếp Vân, mà là công pháp hắn tu luyện là như vậy. Nói thật, dừng nói là dung mạo, coi như là tuổi thực sự, tu vi cụ thể Nhiếp Vân cũng không rõ.

Cũng chính bởi vì như vậy cho nên Huyễn Thiên Thủ mới có danh hào Thiên Huyễn.

- Thiên Huyễn? Thần thâu Thiên Huyễn? Ngươi tới đây từ khi nào vậy? Tới đây làm gì?

Nhiếp Vân không ngờ Nguyên Đào này lại là do Thiên Huyễn ngụy trang, hắn lập tức vừa mừng vừa sợ hỏi.

Thần thâu Thiên Huyễn ngày hôm qua rời khỏi Tử Hoa động phủ đã chẳng biết đi đâu, Nhiếp Vân biết rõ người này thích tự do, như thần long thấy đầu không thấy đuôi cho nên cũng không nghĩ nhiều. Vốn tưởng rằng đối phương đi đâu đó tiêu dao, thế nhưng không ngờ đối phương lại chạy tới Nguyên Tâm tông này.

Còn trùng hợp cứu mình một mạng.

Nếu như không phải có đối phương thì hôm nay Nhiếp Vân hắn chỉ có đường tự bạo mà thôi.

- Ha ha, ta tới làm gì, không phải ta đã nói mình có cừu oán với Nguyên Tâm tông hay sao? Lần này ta tới đây là ăn cắp chưởng giáo ấn.

Thiên Huyễn cười ha hả, nói.

- Ăn cắp chưởng giáo ấn? Thành công chưa?

Trong lòng Nhiếp Vân khẽ động.

- Đây không phải là nói nhảm hay sao? Thần thâu Thiên Huyễn ta động thủ nào có lý nào không thành công? Được rồi, đừng nói nhảm nữa, vừa rồi ta cố ý mê hoặc đặc sứ và Nguyên Thiên kia, thành công đào tẩu. Có lẽ bọn hắn sẽ nhanh chóng đuổi tới, vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây thì hơn.

Thiên Huyễn vừa cười vừa nói, lôi kéo Nhiếp Vân đẩy nhanh tốc độ dưới mặt đất.

- Đem chưởng giáo ấn của ngươi cho ta mượn chút, ta có chuyện

muốn làm...

Nghe thấy Thiên Huyễn có thể trộm được chưởng giáo ấn, Nhiếp Vân như mở cờ trong bụng, hưng phấn tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

- Ngươi muốn chưởng giáo ấn làm gì?

Tuy rằng Thiên Huyễn nghi hoặc nhưng mà xuất phát từ lòng tin tưởng Nhiếp Vân cho nên vẫn lấy chưởng giáo ấn ra.

Cúi đầu nhìn qua, chỉ thấy chưởng giáo ấn này là một ngọc ấn lớn bằng lòng bàn tay, bên trên có vô số đường vân rườm rà, cầm trong tay có chút nặng nề.

- Quả nhiên là chưởng giáo ấn.

Cảm nhận được loại đặc thù này, Nhiếp Vân biết rõ đây là chưởng giáo ấn, hai mắt hắn sáng ngời, lại kéo tay Thiên Huyễn, nói:

- Ta có việc còn muốn xử lý, hiện tại không thể đào tẩu được.

- Không thể trốn đi, ngươi muốn làm gì? Bên trên là cường giả Thiên Kiều cảnh a? Ngươi cần phải hiểu rõ, một khi bị phát hiện nhất định sẽ phải chết.

Thiên Huyễn không ngờ thiếu niên này lại tạm thời thay đổi ý định cho nên ngạc nhiên hỏi.

- Lần này ta tới đây là có chuyện, chuyện này chưa làm xong, nếu như hiện tại rời đi, về sau muốn lẻn vào sẽ càng khó. Còn không bằng một lần hoàn thành xong chuyện, thừa dịp bọn hắn đuổi theo chúng ta, chúng ta vụng trộm quay trở lại.

Nếu như hiện tại đào tẩu, về sau Nguyên Tâm tông nhất định sẽ gia tăng đề phòng, muốn trà trộn vào sẽ rất khó. So với việc tới lúc đó vò đầu bứt tai nghĩ biện pháp còn không bằng thừa dịp đang loạn lén lấy ra đống sách kia.

- Lại nói, bên ngoài Nguyên Tâm tông, coi như là dưới mặt đất cũng

có vô số đại trận, hiện tại chúng ta đào tẩu từ dưới mặt đất cũng khó có thể đào thoát. Còn không bằng đánh cuộc một lần.

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

Nguyên Tâm tông là tông môn lớn như vậy, trên trời dưới đất đều có đủ loại đại trận, bằng không phái một ít phi thiên yêu thú có thể đào tất tới, khi đó chẳng phải bọn hắn ốc không mang nổi mình ốc hay sao?

- Đánh cuộc?

Thiên Huyễn cũng cảm thấy chóng mặt, nhìn thiếu niên có chút điên cuồng trước mắt.

- Ngươi đang cầm tính mạng mạo hiểm a, thực sự không thể nói lý. Chỉ là... Càng là nguy hiểm ta càng thích. Hắc hắc, nếu như trực tiếp đào tẩu thì quả thực không có nghĩa lý gì. Loại suy nghĩ này không hổ là bằng hữu của Thiên Huyễn ta, ha ha, thoải mái. Đúng rồi, rốt cuộc ngươi có chuyện gì cần xử lý, nói cho ta nghe một chút.

Thiên Huyễn vốn quát lớn, ai ngờ lại đột nhiên chuyển giọng, cười nói.

- Rất đơn giản, ta phải đi Tàng Thư các trộm một quyển sách.

Nhiếp Vân bị thái độ của Thiên Huyễn làm cho bất đắc dĩ, hắn vừa cười vừa nói.

- Trộm sách? Ta còn tưởng muốn đi trộm người. Ngươi thực nhàm chán a. Nguyên Tâm tông nhiều thứ tốt như vậy không đi trộm, lại đi trộm sách... Được rồi, nói tới trộm ta là tổ tông, có thể giúp ngươi, di thôi.

Nghe được mục đích của Nhiếp Vân, Thiên Huyễn im lặng một hồi.

Tên này mạo hiểm trở về cũng chỉ để trộm sách, có thể nói là quá rảnh rỗi, nếu như trộm người nha, hắn rất là ưa thích... Hắc hắc...

------oOo------

Chương 555: Xem như ngươi lợi hại (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Trước khi trở lại, bộ dáng này của ngươi nhất định không được, ta biến hóa bộ dáng cho ngươi một chút.

Thiên Huyễn cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, một cỗ Ngụy trang chi khí từ trong lòng bàn tay hắn truyền ra.

- Ta cũng phải biến hóa một chút.

Sau khi biến hóa cho khôi lỗi Nguyên Cương trưởng lão xong, thân thể Thiên Huyễn nhoáng lên, dung mạo lần nữa biến hóa.

- Ngươi... Không ngờ ngươi lại biến thành... Dựa vào, xem như ngươi lợi hại.

Nhìn thấy bộ dáng Thiên Huyễn biến hóa, Nhiếp Vân nhịn không được chửi thề.

Bởi vì người xuất hiện trước mắt Nhiếp Vân dĩ nhiên là chưởng giáo Nguyên Tâm tông.

Không ngờ trong nháy mắt Thiên Huyễn đã biến thành Nguyên Thiên, vô luận khí chất hay là khí tức linh hồn hoặc là nhất cử nhất động, uy thế giữa hai hàng lông mày đều giống như đúc. Dù Nhiếp Vân là người tâm trí kiên định cũng không nhịn được giật mình, cảm giác có phải mình đã bị chưởng giáo Nguyên Tâm tông bắt lấy hay không.

Ngụy trang sư tuy rằng có thể ngụy trang linh hồn, không nhìn ra được cái gì. Nhưng mà khí chất và cử chỉ bình thường, vô luận là thứ nào cũng khó có thể bắt chước. Thiên Huyễn biến hóa thành Nguyên Thiên không ngờ lại có thể giống như đúc, thực sự vượt quá tưởng tượng của Nhiếp Vân.

Chỉ từ điểm đó mà xem, cho dù Nhiếp Vân cũng có được thiên phú ngụy trang sư, nhưng mà năng lực ngụy trang vẫn kém hơn Thiên Huyễn trước mắt một đoạn.

- Ta thế nào? Ta ngụy trang chưởng giáo cũng thôi đi, nhưng ngươi không nhìn xem ngươi ngụy trang thành ai a...

Thấy Nhiếp Vân giật mình như vậy, Thiên Huyễn bĩu môi một cái.

- Ta?

Vừa rồi đối phương chuyển tới ngụy trang chi khí, Nhiếp Vân cũng không để ý, hiện tại dùng tinh thuần quét qua trên mặt một phen, thiếu chút nữa hắn bổ nhào trên mặt đất.

- Ngươi lại ngụy trang ta thành đặc sứ Di Thần tông? Chuyện này.. Cái này...

Hắn lại bị ngụy trang thành đặc sứ Di Thần tông, thực sự quá ác.

Nói ta điên cuồng, không ngờ tên Thiên Huyễn này so với ta còn cuồng hơn.

Không hổ là siêu cấp thần thâu danh khí vang vọng cả Phù Thiên đại lục, riêng phần kiến thức và đảm lượng này cũng có thể hù chết không ít người.

- Được rồi, ngươi muốn đi Tàng Thư các đúng không? Ở phía trên này, đi.

Không để ý tới Nhiếp Vân giật mình, Thiên Huyễn cười ha hả, kéo tay Nhiếp Vân chạy lên trên.

- Ngươi là Ngụy trang sư hay là Địa hành sư?

Nhiếp Vân đã sớm biết rõ hắn là Ngụy trang sư, tuy nhiên chuyện Địa Hành sư này kiếp trước tương giao với đối phương thời gian dài như vậy mà hắn cũng không biết.

- Ha ha, mỗi người đều có át chủ bài của mình, thứ ngươi không biết còn khá nhiều a. Đi thôi.

Thiên Huyễn cười cười, cũng không có giải thích mà mang theo Nhiếp Vân chạy thẳng lên trên mặt đất. Vô thanh vô tức lại đi vào Nguyên Tâm tông.

Lúc này Nguyên Tâm tông đã lộn xộn, đường đường là Các chủ Tàng Thư các không ngờ lại đùa nghịch đặc sứ một lần, đem người cứu đi, khiến cho đặc sứ giận dữ, cả Thông Minh điện cũng bị lật sấp.

Bởi vì chưởng giáo ấn bị trộm đi, không có lực lượng chưởng giáo ấn, Nguyên Thiên không có cách nào khởi động đại trận hộ tông, chuyện này khiến cho đặc sứ nghi kị, càng giận dữ như lôi đình.

Dù sao hiện tại Nguyên Tâm tông lộn xộn một hồi, các đệ tử chạy tán loạn bốn phía, tìm kiếm hai người vừa mới chui xuống đất vừa rồi.

- Tông chủ.

Nhiếp Vân và Thiên Huyễn không để ý tới mọi người lộn xộn, đi vài bước đã tới Tàng thư các. Đệ tử trông coi Tàng Thư các vừa mới chấp vấn Nhiếp Vân nhìn thấy chưởng giáo đi cùng với một người tới nơi này, vẻ mặt hắn vô cùng kỳ quái.

- Nguyên Đào các chủ phản bội tông môn, cho nên ta tới tìm kiếm chứng cớ của hắn, tránh ra.

Thiên Huyễn ngụy trang thành tông chủ, hét lớn một tiếng, cánh tay khẽ nhấc, lập tức lấy ra Chưởng giáo ấn.

- Ồ. Đúng đúng. Mời tông chủ.

Án này khiến cho đệ tử trông coi Tàng Thư các giật mình, vội vàng tránh ra.

Cho dù hắn hoài nghi chưởng giáo thì cũng sẽ không hoài nghi chưởng giáo ấn. Tuy rằng rất nhiều người chưa từng thấy qua thứ

này, nhưng mà chỉ cần là giáo chúng thì có thể cảm nhạ được lực lượng đặc thù làm cho người ta thuần phục ở bên trong nó.

- Được.

Nhiếp Vân và Thiên Huyễn cũng biết thời gian khẩn cấp, giả mạo không được bao lâu cho nên lập tức nhanh chóng đi theo thang lầu lên trên.

Có được chưởng giáo ấn che chở, hai người Nhiếp Vân nhanh chóng đi tới tầng thứ chín.

- Chưởng giáo ấn phá vỡ phong ấn.

Bàn tay lớn khẽ chộp, chưởng giáo ấn trong lòng bàn tay lập tức xoay tròn, trong chốc lát đã triệt để hóa giải phong ấn trong tầng chín Tàng thư các, lộ ra một đống sách vở bên trong.

- Ngươi muốn tìm cái gì thì tìm nhanh lên. Thời gian của chúng ta không còn nhiều lắm.

Phá vỡ phong ấn, Thiên Huyễn gấp gáp nói.

- Tìm bản nào sao? Hiện tại cũng không kịp tìm, thu tất cả a.

Nhiếp Vân thấy trong phòng có mấy vạn sách vở, muốn tìm kiếm từng chút một thì không biết phải đợi tới ngày tháng năm nào. Hắn lập tức vội vàng nói.

- Hiện tại ta không có nạp vật đan điền, cũng chỉ có thể dựa vào ngươi mà thôi.

Khôi lỗi Nguyên Cương trưởng lão này cũng không có thiên phú nạp vật đan điền, cho dù muốn thu toàn bộ những thứ này cũng không có khả năng, chỉ có thể dựa vào Thiên Huyễn trước mắt mà thôi.

- Ngươi thật là phiền phức.

Thiên Huyễn hừ một tiếng, bàn tay lớn khẽ chộp, lực lượng cực lớn

giống như cự long mang đi tất cả sách vở.

Sưu một cía, tất cả đều bị hắn thu vào trong đan điền.

- Đi thôi.

Thu sách vở xong, hai người Thiên Huyễn vội vàng đi xuống dưới lầu.

- Có người tới đây hay không? Cái gì? Tông chủ và một người xa lạ? Người xa lạ kia có bộ dáng gì? Đó là đặc sứ sao? Không đúng, đặc sứ kia đang giận dữ lôi đình ở Thông Minh điện, tông chủ cũng không có ở đây, nhất định là Nhiếp Vân kia, đuổi theo.

Hai người còn chưa đi tới tầng thứ nhất thì đã nghe thấy những câu hỏi liên tiếp vang lên từ bên dưới. Hai người lập tức nhìn thấy có mấy đạo thân ảnh nhanh chóng vọt lên trên lầu.

Mấy người này đều là trưởng lão Nguyên Tâm tông, mỗi một người đều có thực lực Bất Hủ cảnh đỉnh phong.

Tuy rằng thực lực bọn hắn không tốt, nhưng mà nơi này là Nguyên Tâm tông, một khi chiến đấu sẽ bị vây kín, khi đó muốn chạy trốn cũng khó.

- Thật phiền phức. Ngừng thở, ẩn tàng linh hồn ba động.

Nhìn thấy những người này xông tới, Thiên Huyễn truyền âm cho Nhiếp Vân, bàn tay lớn lại chộp một cái, Nhiếp Vân cảm thấy thân thể ấm áp, lại lần nữa có một cỗ khí tức đặc thù tuôn ra.

Bị cỗ khí tức này bao phủ, Nhiếp Vân cảm thấy cả người như biến thành người chết, tim không nhảy, nhiệt độ cơ thể cũng biến mất, ngay cả hô hấp bình thường cũng không có.

------oOo------

Chương 556: Xem như ngươi lợi hại (Trung) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ẩn nấp chi khí?

Nhiếp Vân lập tức hiểu rõ.

Ẩn nấp chi khí là thủ đoạn mà chỉ Ẩn nấp sư mới có, có thể khiến cho người ta triệt để ẩn nấp, làm cho không ai có thể phát hiện ra được. Lúc trước hắn rất muốn có loại thiên phú này, bởi vì không hiểu thuộc tính của Ẩn nấp chi khí cho nên lúc này mới không có cách nào đạt được.

- Nhanh lên, đừng để cho bọn hắn đào tẩu.

Vừa ẩn nấp thân thể, Nhiếp Vân đã nhìn thấy mấy trưởng lão kia chạy qua bên người, căn bản không có nhìn thấy hai người bọn hắn.

- Đi mau.

Trong lòng đang cảm khái Ẩn nấp chi khí thần kỳ thì bên tai chợt nghe thấy tiếng truyền âm của Thiên Huyễn, hai người nhanh chóng đi xuống lầu, chỉ chốc lát đã ra khỏi Tàng Thư các.

- Nguy hiểm thật, tuy rằng Ẩn nấp chi khí có thể ẩn nấp thân thể, nhưng mà cũng không phải khiến cho người ta biến mất. Chỉ cần tinh thần lực tìm kiếm kỹ càng là có thể phát hiện ra. Vừa rồi thực lực của mấy trưởng lão kia chỉ cần hơi cao một chút, coi như là Lĩnh vực cảnh sơ kỳ thì chúng ta nhất định sẽ bị lộ.

Đi ra khỏi Tàng Thư các, Thiên Huyễn thở dài một hơi.

- Được.

Nhiếp Vân gật đầu.

Quả thực Ẩn nấp chi khí cũng không phải tàng hình, khiến cho người ta biến mất, đối phương không có phát hiện chỉ là chủ quan nhất thời, nếu như dùng tinh thần lực cẩn thận tìm kiếm, quả thực hắn khó có thể dào thoát.

- Được rồi, thứ nên lấy đa lấy. Chúng ta đã có được thì phải nhanh chóng nghĩ biện pháp rời đi thôi.

Cảm khái một câu, Nhiếp Vân vội vàng nói.

- Hiện tại rời khỏi...

Thiên Huyễn nhíu mày...

- Còn không được, ngươi lấy đồ vật cần mang đi, ta đường đường là thần thâu tới đây lấy chưởng giáo ấn, chẳng phải quá mất mặt hay sao? Hắc hắc, ta biết rõ bảo khố của Nguyên Tâm tông ở đâu, chúng ta vừa vặn đi trộm một lần, chuyển sạch bảo khố của bọn chúng...

- Dựa vào, so với ta còn hung ác hơn.

Nghe nói như vậy Nhiếp Vân thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Mình coi như đã rất ác độc, mỗi khi tới đâu đều trộm không sai biệt lắm, không ngờ Thiên Huyễn này còn ác hơn, dưới tình huống nguy hiểm như vậy lại còn không muốn đào tẩu, còn muốn đi trộm tiếp...

Thật sự là...

Tuy nhiên, loại ý nghĩ này hiện lên trong đầu Nhiếp Vân, hắn lập tức cười lớn.

Lúc này ăn cắp bảo khố, chẳng những không phải là mạo hiểm mà có lẽ còn có một cơ hội đào tẩu.

- Kỳ thực cũng là biện pháp tốt, ăn cắp bảo khố, chuyển sạch mọi thứ làm dời lực chú ý của đối phương đi. Khi đó chúng ta lại thừa cơ đào tẩu. Bằng không bằng vào thực lực của chúng ta muốn chạy thoát khỏi cường giả Thiên Kiều cảnh giám sát nhất định không có khả năng.

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

Cường giả Thiên Kiều cảnh có một loại câu thông và khống chế đặc thù với mặt đất, bầu trời. Hai người bọn hắn đào tẩu ở quảng trường Thông Minh điện nhất định đã khiến cho vị đặc sứ kia phẫn nộ, có lẽ hiện tại đã dùng tinh thần lực mạnh mẽ giám sát và tìm kiếm tất cả chung quanh trên Cực Quang sơn.

Dùng linh hồn lực câu thông thiên địa, coi như là hai người bọn hắn ẩn nấp kỹ tới đâu cũng nhất định sẽ bị phát hiện. Có thể tưởng tượng ra, một khi bị phát hiện hắn ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo. Khi đó muốn chạy thì cũng không chạy thoát.

So với việc bị chộp như vậy, còn không bằng đánh cuộc một lần, trộm bảo khố đối phương để mê hoặc tầm mắt.

- Đi thôi. Đi theo ta.

Thiên Huyễn gật gật đầu, mang theo Nhiếp Vân dọc theo chỗ bí mật của Nguyên Tâm tông, nhanh chóng đi về phía trước.

Không ổ là người truyền thụ Nhiếp Vân kỹ xảo ẩn nấp, đi theo phía sau hắn, cho dù không sử dụng ẩn nấp chi khí thì cũng có thể ẩn thân hoàn mỹ, làm cho không có ai có thể nhìn thấy.

Theo sát phía sau, Nhiếp Vân không ngừng trốn tránh, cảm thấy mình lần nữa có lĩnh ngộ với kỹ xảo ẩn nấp.

- Được rồi, đây chính là Tàng Bảo các của bọn hắn. Chúng ta nghênh ngang đi vào thì nhất định sẽ có thêm phiền phức. Cho nên phải lặng lẽ đi vào, trộm tất cả đồ, sau đó lại làm ra chút động tĩnh.

Thiên Huyễn nhẹ giọng nói.

Đối với trộm cắp, vô luận thế nào thì Nhiếp Vân vẫn kém hơn Thiên Huyễn, cho nên tất cả mọi chuyện đều nghe theo Thiên Huyễn.

- Hiện tại ta sẽ thi triển thiên phú Thần thâu, lặng lẽ xuyên qua phong ấn tiến vào trong bảo khố, ngươi cứ theo sát ta, ngàn vạn lần đừng nhúc nhích, bằng không xúc động tới phong ấn, khi đó hai chúng ta sẽ không trốn thoát được.

Sắc mặt Thiên Huyễn ngưng trọng, nói.

Trong Tàng bảo khố nhất định sẽ có rất nhiều phong ấn, một khi không cẩn thận va chạm vào sẽ tạo thành phiền toái không đáng có. Nếu như vậy, hai người bọn hắn bị vây vào bên trong, khi đó sẽ chết không thể chết hơn.

- Được, yên tâm đi.

Nhiếp Vân cũng biết tình nghiêm trọng cho nên gật gật đầu.

- Được rồi, hiện tại bắt đầu.

Bàn tay Thiên Huyễn lần nữa duỗi ra, đưa cho Nhiếp Vân một đạo khí tức.

- Thần thâu chi khí.

Cảm ứng được cỗ khí tức này, Nhiếp Vân lập tức hiểu rõ.

Thần thâu Thiên Huyễn này trừ hắn là là người có thiên phú đặc thù nhiều nhất. Thiên phú thần thâu, thiên phú ngụy trang, thiên phú ẩn nấp, thiên phú địa hành, nạp vật đan điền... Mà hắn chỉ biết có năm dạng này, thật không biết đối phương còn bao nhiêu bí mật nữa.

Khó trách có thể trở thành thần thâu, danh khí vang vọng cả Phù Thiên đại lục. Chỉ tính nhiều dạng thiên phú đặc thù như vậy cũng đủ nghịch thiên rồi.

Sưu.

Thần thâu chi khí rót vào trong cơ thể, Nhiếp Vân lập tức nhìn thấy được trong bảo khố trước mắt có bảo quang lóe lên, vô số phong ấn phụ trợ chung quanh hiển hiệ.n

Loại nhìn thấy này hoàn toàn khác với dùng thiên phú Thiên nhãn nhìn thấy, Thiên Nhãn sư có thể nhìn thấu kết cấu phong ấn, có thể nhìn rõ khí lưu biến hóa của cấm chế. Mà thứ thần thâu thấy chỉ có

tài phú, hơn nữa còn phải dưới quang mang của bảo bối phản chiếu mới có thể nhìn ra đặc điểm của phong ấn.

- Đi.

Hô nhỏ một tiếng, thần thâu Thiên Huyễn kéo tay Nhiếp Vân vào trong bảo khố, chỉ trong chốc lát đã vượt qua từng đạo phong ấn, tiến vào trong đó.

- Thần thâu Thiên Huyễn thủ.

Tiến vào trong bảo khố, nhìn thấy vô số bảo khố rậm rạp chằn chịt bên trong, Thiên Huyễn hưng phấn thét dài một tiếng, pháp lực nồng hậu dày đặc trong cơ thể trong nháy mắt hình thành vô số cánh tay, như trong nháy mắt mọc ra vô số cánh tay vậy.

Sưu sưu sưu...

Hơn một ngàn cánh tay liên tục nắm về phía các bảo bối trong bảo khố mang theo tiếng gió sưu sưu rung động. Toàn bộ những đồ vật trong bảo khố đều bị hắn triệt để lấy đi, quả thực có thể hù người ta chết giấc.

Không hổ là thần thâu, tốc độ trộm đồ thực sự quá nhanh.

------oOo------

Chương 557: Xem như ngươi lợi hại (Trung) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Sau khi trộm xong, chúng ta làm ra chút động tĩnh, thừa dịp hỗn loạn đào tẩu. Phải làm gì cho tốt đây?

Vỗ tay, Thiên Huyễn nhìn kiệt tác của mình, cười nói

- Làm ra chút động tĩnh? Nếu làm ra động tĩnh quá lớn, ánh mắt tất cả mọi người chuyển về phía bên này, chúng ta mới thừa cơ đào tẩu, bằng không thì thực sự không có biện pháp.

Nhiếp Vân cũng hiểu rõ đạo lý kia.

- Muốn tạo ra động tĩnh lớn, biện pháp tốt nhất là cho nổ nơi này. Tuy nhiên phong ấn ở nơi này rất nhiều, nếu như cưỡng ép ra tay, ta sợ còn chưa làm nổ bảo khố thì chúng ta đã bị phong ấn nổ chết.

Thiên Huyễn bất đắc dĩ nói.

Tàng bảo khố của Nguyên Tâm tông có vô số các loại trận pháp phòng ngự, tấn công. Nếu như cưỡng ép công kích nhất định sẽ kích động toàn bộ. Đến lsuc đó chỉ sợ không cần Nguyên Thiên, đặc sứ kia tới thì hai người bọn hắn sẽ bị phong ấn bao phủ, không có biện pháp tiếp tục đào tẩu.

- Đúng rồi, hỏa diễm. Ha ha, hỏa diễm ngay cả phong ấn cũng có thể đốt, nếu như nhen hóm Diễm hỏa lên, đốt nơi này đi, như vậy tuyệt đối sẽ tạo ra một lần bạo tạc tốt.

Đột nhiên một biện pháp hiện lên trong đầu Nhiếp Vân.

Lúc khôi lỗi Nguyên Cương trưởng lão tới đây hắn từng rót vào trong cơ thể này một đạo Diễm hỏa chi khí, hoàn toàn có thể mượn cơ hội hình thành Diễm hỏa.

Diễm hỏa này ngay cả linh hồn cũng có thể cháy, đừng nói là phong ấn, kiến trúc, một khi thiêu đốt, chi sợ cho dù là cường giả Thiên Kiều cảnh cũng khó có thể dập hết.

- Diễm hỏa? Ngươi nói là Diễm hỏa của Diễm hỏa sư sao? Vật này lợi hại, nhưng mà người bình thường không có được, chẳng lẽ ngươi là Diễm hỏa sư?

Thiên Huyễn sững sờ.

- Ha ha, thi triển Diễm hỏa rất tiêu hao phát lực, Thiên Huyễn huynh, ta biết rõ thân gia của ngươi cực cao, có mọt ít đan dược khôi phục pháp lực tốt hay là thứ tốt nào không? Đưa cho ta một chút.

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

Bộ dáng hiện tại là thân thể Nguyên Cương trưởng lão, không có đan điền nguyên khí sư. Nguyên khí chi khí thân là thiên phú top mười, cũng không có cách nào cấp cho thân thể này sử dụng. Bởi vậy không có cách nào hấp thu tạo hóa chi khí trong tối tăm. Lượng dự trữ pháp lực có hạn, nếu như sử dụng diễm hỏa, chỉ sợ còn chưa đốt diễm hỏa lên thì pháp lực đã hao hết.

Cho nên biện pháp tốt nhất chính là dùng dược vật bổ sung.

Dù sao thân gia của thần thâu Thiên Huyễn so với hắn còn giàu có hơn, thứ khôi phục pháp lực nhất định phải có không ít.

- Được.

Thiên Huyễn cũng biết tình hình cho nên gật gật đầu, cổ tay khẽ đảo rồi lấy ra một bình ngọc.

- Đây là Đại Hồi lực đan, ta thật vất vả mới trộm được từ chỗ một tên cao thủ Tiên Vũ tông, phi thường trân quý. Một khỏa có bổ sung toàn bộ thể lực, phải tiết kiệm sử dụng...

Cầm bình ngọc, Thiên Huyễn có chút không nỡ.

Bằng vào thân gia của hắn mà cũng có chút không nỡ, đủ để thấy được chỗ cường đại của Đại Hồi lực đan này.

- Trộm chỗ cao thủ Tiên Vũ tông? Xem như ngươi lợi hại.

Nhiếp Vân lè lưỡi nói.

Tiên Võ tông cũng là một trong tám đại tông môn, cho dù không có cường đại như Hóa Vân tông, Di Thần tông, nhưng mà cũng không thể khi thường. Cao thủ trong đó mỗi một người đều kinh thiên động địa, không ngờ Thiên Huyễn lại có thể ăn cắp bảo bối từ trên người cao thủ như vậy, quả thực là lợi hại.

- Được rồi, đừng có vuốt mông ngựa nữa, nhanh châm lửa đi.

Thiên Huyễn vừa cười vừa nói.

Lần này tuy rằng hai người lúc nào cũng ở trong nguy hiểm, nhưng mà quan hệ so với trước khi uống rượu còn càng thêm thân cận.

Hoạn nạn gặp chân tình, hơn nữa hai người đều là người cả gan làm loạn, ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, Thiên Huyễn dần dần có thể làm quen với thiếu niên trước mắt này.

- Được.

Trước tiên không có thi triển Diễm Hỏa chi khí, Nhiếp Vân mở bình ngọc, mở miệng nuốt mấy khỏa đan dược kia vào trong miệng.

- Ài... Ngươi dùng ít thôi... Dựa vào, ngươi không sợ dược lực quá mạnh mẽ làm bản thân bạo tạc hay sao?

Nhìn thấy hành động của thiếu niên, Thiên Huyễn lần nữa im lặng.

Thứ có tốt mấy ăn nhiều cũng có chỗ không tốt, nhất là loại pháp lực bổ sung đan dược này. Nếu như ăn nhiều, chỉ cần có chút không cẩn thận thì khí hải sẽ không chịu nổi mà triệt để nổ tung, biến thành phế nhân.

- Yên tâm đi, Diễm hỏa so với trong tưởng tượng của ngươi còn tốn pháp lực hơn a.

Thấy Thiên Huyễn tuy rằng tức giận, nhưng mà trong mắt lại mang theo vẻ quan tâm, Nhiếp Vân cười một tiếng, phong ấn diễm hỏa chi khí được điều động, mạnh mẽ xoay tròn.

Lòng bàn tay lập tức phun ra một cỗ Diễm hỏa cực nóng, tức thì thiêu đốt bên trong bảo tàng.

Cỗ Diễm hỏa này thiêu đốt, các phong ấn bị triệt để nhen nhóm, phát ra thanh âm đùng đùng.

- Được rồi, đã đốt xong, chúng ta nhanh đi.

Thấy Diễm hỏa thiêu đốt chung quanh đã không thể nào ngăn cản

được nữa, hai mắt Thiên Huyễn sáng ngời, lại kéo tay Nhiếp Vân xông ra bên ngoài.

- Không tốt, trong tàng bảo khố bị bốc lửa..

Vừa rời khỏi tàng bảo khốh tì Nhiếp Vân đột nhiên cao giọng hô một tiếng. Sau khi hắn hô xong, bên ngoài tức thì vang lên tiếng ầm ĩ. Trong nháy mắt toàn bộ Nguyên Tâm tông càng trở nên hỗn loạn.

- Mau biến ta thành một đệ tử bình thường, thân phận này của chúng ta quá rõ ràng.

Nhìn thấy cả Nguyên Tâm tông bắt đầu hỗn loạn, Nhiếp Vân vội vàng quay dầu nói với Thiên Huyễn.

- Được.

Thiên Huyễn cũng biết nếu như dùng bộ dáng chưởng giáo, đặc sứ đào tẩu thì sẽ đặc biệt dễ bị bắt. Hắn nắm tay Nhiếp Vân, chuển Ngụy trang chi khí sang người Nhiếp Vân, đồng thời thay đổi bộ dáng của cả hai.

Lần này hai người trở nên bình thường tới cực điểm, ném vào trong đám người dù ai cũng không nhận ra được bọn hắn chính là đầu sỏ gây ra chuyện lần này.

- Hai vị sư huynh, xảy ra chuyệ gì.

Hai người vừa mới thay đổi bộ dáng thì đã thấy một đám đệ tử Nguyên Tâm tông xông lại. Nhìn bộ dáng hai người còn tưởng rằng đồng môn, miệng cả đám lập tức hô lớn.

Đệ tử hạch tâm Nguyên Tâm tông, đệ tử tinh anh, đệ tử bình thường quá nhiều, lại có người quanh năm thí luyện bên ngoài. Bởi vậy rất nhiều người có nhìn thấy nhau cũng không biết, hiện tại khuôn mặt hai người trở nên bình thường, lại khiến cho người ta nhìn qua đã thấy có chút quen thuộc. Nhưng mà đi qua, rốt cuộc là ai thì cũng không thể nào nhận ra được.

Kỳ thực đây là phương pháp cao nhất trong ngụy trang, ngụy trang

thành người ngươi không biết, còn làm cho ngươi không nhận ra, so với che dấu đơn thuần còn lợi hại hơn nhiều.

- Tàng bảo các bốc lửa, nhanh đi cứu hỏa. Chúng ta đi múc nước...

Nói xong hai người Thiên Huyễn đi ra ngoài.

------oOo------

Chương 558: Xem như ngươi lợi hại (Hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên đường lại gặp phải một đám đệ tử, lúc này Nguyên Tâm tông quả thực đã hỗn loạn tới cực điểm. Những đệ tử này đều không yên lòng, đâu có chú ý tới hai người này.

- Đây là Tàng Thư các, ngươi chờ một chút, ta thuận tiện cũng đốt một chút.

Hai người nhanh chóng đi về phía trước, lần nữa đi vào Tàng Thư các, Nhiếp Vân lại kéo Thiên Huyễn.

- Tàng thư các ngươi cũng muốn đốt? Móa.

Thiên Huyễn lảo đảo.

- Nhanh lên, muốn chơi thì chơi lớn một chút. Dù sao cũng đã đốt một, cũng không quan tâm tới đốt thêm một cái nha.

Nhiếp Vân cười mắng, lại cười hắc hắc rồi lặng lẽ tiến vào Tàng Thư các.

Lúc này Tàng Thư các đã loán loạn, cũng không có người trông coi. Nhiếp Vân thả Diễm hỏa ra, lập tức châm cả thư khố.

Sách so với phong ấn dễ đốt hơn nhiều, hơn nữa một khi đốt rất khó dập hết. Diễm hỏa lan ra, lập tức tạo thành một biển lửa cực lớn, chiếu sáng trọn Nguyên Tâm tông.

- Đi mau, ta nhớ vừa rồi lúc đi qua còn có Công Huân điện, Luyễn Võ điện, Tiên nhạc điện... Có tới bảy tám cung điện, chúng ta một đường đốt qua, nhìn xem bọn chúng còn có thời gian bắt chúng ta hay không.

Châm diễm hỏa đốt Tàng Thư các xong, Nhiếp Vân lại cười lớn, đi theo sau lưng Thiên Huyễn phóng nhanh về phía trước, vừa đi vừa nói.

- Đốt toàn bộ công huân điện, luyện võ điện, tiên nhạc điện? Xem ra... Ngươi còn ác hơn ta nha.

Nhìn thấy đại hiệp đốt nhà Nhiếp Vân trước mắt, Thiên Huyễn im lặng một hồi.

Hắn thân là thần thâu, người nào cũng dám trộm, to gan lớn mật, mà tiểu tử trước mắt này không ngờ lại không sợ lớn chuyện, so với hắn còn hung ác hơn.

Tiếp tục đi về phía trước, Nhiếp Vân đi đông một cái, đi tây một cái. Rất nhanh, toàn bộ những cung điện chính yêu trong Nguyên Tâm tông đều bị đốt cháy, hỏa diễm cực nóng xông lên tời, đem nửa bầu trời nhuộm đỏ.

Diễm hỏa của Diễm hỏa sư vốn đã cường hãn hơn hỏa diễm bình thường rất nhiều, hiện tại lại đốt nhiều như vậy, đừng nói là đệ tử Nguyên Tâm tông, cho dù là một ít trưởng lão tới cũng không thể dập hết. Thậm chí không cần thẩn còn bị dính lửa lên người, bị chôn sống, chết cháy.

- Cơ nghiệp của ta, cơ nghiệp mấy trăm năm của Nguyên Tâm tông ta...

Nhìn thấy ánh lửa ngập trời, tông chủ Nguyên Tâm tông cả thấy như phát điên. Mái tóc trên đầu vốn là màu đen nhánh, nhưng chẳng biết từ khi nào đã có một mảng lớn chuyển thành trắng.

Vừa rồi hắn còn muốn đi cứu hỏa, còn chưa kịp dập diễm hỏa thì đột nhiên lại có một cỗ hỏa diễm khác xông lại, thiếu chút nữa thiêu

cháy hắn.

- Đây là Diễm hỏa của Diễm hỏa sư, cực nóng vô cùng, chẳng lẽ Nhiếp Vân này là một vị Diễm hỏa sư? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Không riêng gì hắn sắp phát điên mà đặc sứ cũng sắp sụp đổ.

Theo tin tức mà hắn nhận được, Nhiếp Vân này là Ngụy trang sư, Trị liệu sư, Thuần thú sư, Huyết đồng sư, còn có được nạp vật đan điền, từ khi nào lại thêm thân phận Diễm Hỏa sư vậy?

- Tinh thần quan sát, giám sát cả ngọn núi, để ta nhìn xem ngươi chạy tới đâu.

Trong lòng khiếp sợ, nhưng đặc sứ này cũng không có thả lỏng mà tinh thần lực cường đại lại giám sát bốn phía, triệt để bao phủ Cực Quang sơn.

Tuy rằng hắn giám sát vô cùng nghiêm ngặt, nhưng mà còn chưa phát hiện ra kẻ nào khả nghi.

- Đúng rồi, nơi cháy nhất định có hai người bọn chúng, ta chỉ cần nhìn thấy ngọn nguồn của hỏa diễm ở nơi nào là có thể tìm được hắn.

Đột nhiên đặc sứ nghĩ tới một điểm, hai mắt sáng ngời, tinh thần nhanh chóng đảo ra ngoài.

- Không tốt, không tốt, tông chủ...

Ngay khi hắn đem lực chú ý tập trung vào mấy cung điện khác trong sơn môn Nguyên Tâm tông thì độ nhiên có một đệ tử xông tới, không ngừng khóc lóc.

- Sao vậy?

Sắc mặt Nguyên Thiên tông chủ vô cùng khó coi.

- Tông chủ, Thông Minh điện cũng bắt lửa, sẽ nhanh chóng đốt tới

đây, người và đặc sứ cũng nhanh chóng rời đi thì hơn...

Người này vội vàng hô lớn.

- Cái gì? Thông Minh điện mà cũng bắt lửa sao?

Lúc này hai người mới chú ý trên đầu có một đám ánh sáng màu đỏ kéo tới.

Xoẹt xoẹt...

Cung điện tùy thời sẽ sụp đổ.

Phốc.

Nhìn thấy loại tình cảnh này, Nguyên Thiên tông chủ rốt cuộc không chịu nổi, phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân run rẩy...

- Ha ha, Nhiếp Vân, không ngờ nhìn ngươi nho nhã yếu đuối như vậy nhưng khi làm việc lại có thể ác độc như thế.

Tại một nơi cách Nguyên Tâm tông mấy vạn dặm, trong một hạt bụi, Thiên Huyễn giơ vò rượu trong tay lên, lớn tiếng, vừa cười vừa nói.

- Nguyên Tâm tông và Di Thần tông liên minh, vừa nhìn đã biết không phải là vật gì tốt. Đã như vậy ta cũng không nương tay.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Hai người ngày đó dùng Diễm hỏa phóng hỏa toàn bộ các cung điện trong Nguyên Tâm tông, rốt cuộc khiến cho đặc sứ và tông chủ Nguyên Thiên kia tâm thần đại loạn, rốt cuộc cũng thừa cơ trốn ra ngoài.

Rời khỏi Nguyên Tâm tông, trở lại Tử Hoa động phủ, Nhiếp Vân thu khôi lỗi Nguyên Cương trưởng lão kia, lại mang theo Thiên Huyễn rời khỏi chỗ của Nguyên Tâm tông rồi mới uống rượu.

Hai người đại náo Nguyên Tâm tông cho nên cảm tình càng thêm

thâm hậu, lúc uống rượu không còn như lần trước nữa, vô cùng sảng khoái và cao hứng.

- Nguyên Tâm tông mất đi chưởng giáo ấn, mất đi bảo khố, tất cả tàng thư các cũng bị đốt sạch, nguyên khí đại thương, đủ để khiến cho bọn hắn phải cụp đuôi tu dưỡng vài năm. Tuy nhiên, càng như vậy ngươi càng phải cẩn thận, hiện tại bọn hắn không biết ta là ai, nhưng mà chỉ sợ ngươi sẽ bị bọn hắn điên cuồng trả thù.

Cười một hồi, Thiên Huyễn có chút lo lắng nói.

- Ha ha, không sao cả, giết không được bọn hắn thì đào tẩu, bọn hắn cũng chưa chắc đã có thể làm gì được ta.

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

- Đúng, ngươi có một động phủ như vậy, chỉ cần không có đạt tới Thiên Kiều cảnh, muốn bắt được ngươi quả thực rất khó a. Ồ, đúng rồi, sao ngươi lại đắc tội với Di Thần tông? Lại khiến cho tông chủ bọn chúng tự mình phái người đuổi giết?

Thiên Huyễn có chút kỳ quái hỏi.

Tông chủ Di Thần tông cao cao tại thượng, mà bây giờ cho dù thực lực của Nhiếp Vân không kém, nhưng mà trong mắt đối phương thì cũng chỉ như con sâu cái kiến, không kém hơn là bao. Thế nhưng đường đường là tông chủ Di Thần tông lại phái người đuổi giết Nhiếp Vân?

Như vậy cũng giống như ngọc hoàng đại đế đi đuổi giết một tên ăn mày vậy, có

thể khiến cho tông chủ Di Thần tông buông thể diện mà đuổi giết, muốn làm vậy phải có bao nhiêu cừu hận a?

- Còn không phải là bởi vì động phủ này sao? Động phủ này ngay cả ngươi cũng cảm thấy ngạc nheine, đương nhiên hắn ta cũng muốn đạt được cho nên mới truy sát ta như vậy...

Nhiếp Vân cười cười.

------oOo------

Chương 559: Xem như ngươi lợi hại (Hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thì ra là thế. Tông chủ Di Thần tông này quả thực không có thể diện, bản thân không chiếm được thì thôi, không ngờ lại đi cướp đoạt... Yên tâm, nếu như rảnh ta sẽ giúp ngươi hả giận. Cũng lén lấy chưởng giáo ấn của hắn đi, để cho hắn danh bất chính, ngôn bất thuận.

Thiên Huyễn khoát tay nói.

Chưởng giáo ấn tương đương với ngọc tỷ, quan ấn. Hoàng đế mất ngọc tỷ, quan viên mất quan ấn đương nhiên là danh bất chính, ngôn bất thuận.

- Ha ha, cũng không có việc gì, về sau có cơ hội ta sẽ đích thân tìm Di Thần tông, dám đối phó ta như vậy, nếu như ta không báo thù thì thực sự phải xin lỗi chính mình rồi.

Nghe thấy thần thâu Thiên Huyễn muốn thay mình hả giận, trong lòng Nhiếp Vân cảm động không thôi.

Người khác nghe được quái vật khổng lồ như Di Thần tông chỉ sợ tránh còn không kịp, hắn lại vẫn muốn xông lên, đủ để thấy được tình cảm giữa hai người thế nào.

Tuy nhiên Nhiếp Vân cũng không hi vọng kéo vị hảo hữu duy nhất kiếp trước thay mình hả giận, có chuyện gì hắn hoàn toàn có thể tự mình giải quyết.

Tuy rằng trước mắt Di Thần tông là quái vật khổng lồ đối với hắn, nhưng mà về sau hắn tuyệt đối có thể dẫm nát nó dưới chân, lại khiến cho những người từng đối phó với người nhà hắn triệt để tuyệt vọng.

- Đây là sách mà ngươi bảo ta lấy, ngươi muốn tìm bản nào?

Thấy Nhiếp Vân hào khí nói vậy, Thiên Huyễn biết rõ coi như mình không ra tay thì Nhiếp Vân cũng sẽ báo thù. Hắn cười cười, bàn tay khẽ chộp một cái, lập tức đem toàn bộ thư tịch ở Tàng thư các Nguyên Tâm tông ném ra.

- Ngươi chờ một chút, ta nhìn xem.

Nhiếp Vân biết rõ những thư tịch này có liên quan tới sinh tử của đệ đệ cho nên cũng không có nói nhiều, chân bước về phía trước một bước, tinh thần lực lan tràn, tạo thành mấy ngàn cái xúc tu, cẩn thận tìm kiếm.

- Chính là bản này.

Đột nhiên hai mắt Nhiếp Vân sáng ngời, bàn tay chộp một trảo, một quyển thư tịch bỗng nhiên nhảy lên, rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

- Thiên phú đặc thù tường giải? Ngươi muốn tìm thứ này? Ha ha, thứ này Keiems Thần tông kỹ càng nhất, bên trên cơ hồ có nói tất cả những thiên phú đặc thù. Đây vốn chỉ là bản đơn giản nhất, không có ghi được bao nhiêu loại.

Nhìn thấy chữ viết trên bìa, dường như Thiên Huyễn cũng nhận ra cho nên vừa cười vừa nói..

- Kiếm Thần tông là lý giải kỹ càng nhất sao? Ngươi từng đọc rồi sao?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Đương nhiên là từng đọc, thứ này ở cuối cùng Kiếm Chi đại điện. Nếu như ngươi có hứng thú, chỉ cần trà trộn vào làm đệ tử hạch tâm thì có thể đọc được. Lúc ấy ta trộm đồ cho nên mới đi vào, chỉ tùy tiện quét qua một vòng. Ngươi hỏi ta ta cũng không nói rõ được. Chỉ biết là thiên phú thần thâu của ta bài danh số bốn mươi chín. Ngụy trang sư bài danh thứ năm mươi lăm. Địa Hành sư bài danh thứ một trăm sáu mươi bảy. Ẩn nấp sư bài danh thứ ba trăm năm mươi mốt, về phần nạp vật đan điền xếp ở vị trí hơn chín ngàn.

Thiên Huyễn vừa cười vừa nói.

- Thiên phú thần thâu bài danh số bốn mươi chín sao?

Nhiếp Vân sững sờ.

Thiên phú Thần thâu có thể ăn cắp đồ trong nạp vật đan điền, khi gặp được bảo tàng thì có thể nhìn xuyên trận pháp phòng ngự chung quanh bảo tàng, thiên phú nghịch thiên như vậy mà chỉ xếp thứ bốn mươi chín?

- Đúng vậy. Chẳng lẽ ngươi cho rằng còn có thể xếp rất cao hay sao? Nói thật, thiên phú có thể xếp trong top năm mươi đều có thể coi là nghịch thiên rồi. Cả Phù Thiên đại lục này cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay... Ngươi thì ngoại lệ, một thiên phú Diễm hỏa sư của ngươi cũng có thể đánh bại tất cả. Ta nhớ thiên phú Diễm hỏa sư xếp hạng thứ hai mươi lăm a.

Nghĩ tới thiên phú nghịch thiên của thiếu niên trước mắt, Thiên Huyễn cười khổ một tiếng rồi nói, trong giọng nói còn mang theo hương vị hâm mộ.

Có được thiên phú đặc thù mới biết được thiên phú đặc thù lợi hại ra sao. Thiên phú thần thâu xếp hạng thứ bốn mươi chín đã khiến cho hắn trở thành thần thâu đáng sợ nhất Phù Thiên đại lục này chứ đừng nó tới Diễm Hỏa sư xếp hạng cao hơn.

Có được loại thiên phú này, chỉ cần pháp lực đầy đủ, hoàn toàn có thể vượt cấp chiến đấu.

Nếu không phải lợi hại như vậy thì sao hai người bọn hắn có thể dễ dàng từ trong Nguyên Tâm tông trốn ra như vậy chứ.

- Ha ha.

Nghe ngữ khí hâm mộ của đối phương, Nhiếp Vân cười khan một tiếng. Nếu như để cho đối phương biết rõ thiên phú đặc thù của hắn xếp hạng trong top năm mươi chẳng những có Diễm Hỏa sư thứ hai mươi lăm mà còn có Nguyên khí sư số chín, Thiên Nhãn sư

số mười tám thì không biết đối phương có hâm mộ tới mức thổ huyết hay không.

Đương nhiên những lời này không thể nói, cho dù Thiên Huyễn là bằng hữu tốt nhất của hắn cũng vậy. Chuyện pháp quyết vô danh liên lụy quá lớn, cũng không thể nói cho đối phương biết được.

- Để ta xem một chút, xem xem bên trên thư tịch này ghi cái gì....

Không để ý tới Thiên Huyễn đang hâm mộ, Nhiếp Vân cười một tiếng rồi cúi đầu nhìn quyển thư tịch vừa mới tìm được trong tay.

Quyển thư tịch này quả nhiên giống như Thiên Huyễn nói, ghi chép không quá kỹ càng, chỉ nói một ít thiên phú đặc thù, chỉ có hai ba trăm loại, cũng không có cái gọi là đại đạo một vạn.

Về phần Linh hồn triệu hoán sư, bên trên quả thực có ghi, nhưng mà chỉ có một hàng chữ.

- Linh Hồn triệu hoán sư, xếp hạng thứ tám trong thiên phú đặc thù, có thể triệu hoán ra Linh hồn thể tác chiến thay mình, có thể triệu hoán ra mảnh vỡ linh hồn đã bị nghiền nát. Có thể đem linh hồn trong cơ thể người khác triệu hoán ra. Là một trong bảy ngàn loại thiên phú đặc thù của Yêu tộc, uy lực vô cùng.

Tuy chỉ có một dòng chư nhưng mà lại khiến cho Nhiếp Vân cảm thấy lần này mạo hiểm chạy tới Nguyên Tâm tông là đáng giá, ít nhất cũng làm cho hắn có thêm lý giải về Linh Hồn triệu hoán sư.

Có thể triệu hoán Linh hồn thể chiến đấu thay mình... Khó trách có thể trở thành thiên phú đặc thù xếp hạng thứ tám, nay trên Nguyên khí sư. Chỉ bằng vào đặc điểm này cũng có thể hù chết không ít người.

Thử nghĩ một chút mà xem, cho dù thực lực đối thủ có mạnh hơn mình, nhưng mà thoáng cái ngươi triệu hoán ra mấy chục đầu, mấy trăm đầu linh hồn thể. Cho dù thực lực đối phương có mạnh thì cũng bị quần ẩu tới chí tử nha.

Còn nữa, còn đặc điểm triệu hoán linh hồn từ trong cơ thể người

khác ra... Chuyện này hắn đã tự mình kiểm nghiệm qua. Lúc trước đối mặt với mặt nạ bằng đồng xanh kia, nếu như không phải nguyên khí đan diền của bản thân xoay tròn thì chỉ sợ đã vĩnh viễn rơi vào trong bóng tối, triệt để trầm luân.

------oOo------

Chương 560: Tình yêu của Thiên Huyễn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khó trách lại là siêu cấp thiên phú xếp hạng số tám, đáng sợ.

- Thiên phú đặc thù của Yêu tộc? Chẳng lẽ Yêu tộc có linh hồn triệu hoán sư?

Con mắt nhìn vào phía cuối hàng chữ, Nhiếp Vân rơi vào trong trầm tư.

Nghe nói trong thiên địa tổng cộng có một vạn đại đạo, Yêu tộc so với nhân loại càng thêm ưu việt, lĩnh ngộ trọn vẹn bảy ngàn đại đạo, mà nhân loại chỉ có ba ngàn mà thôi.

Nhân loại có ba ngàn đại đạo, Yêu tộc bảy ngàn đại đạo, đôi bên cũng có không ít đại đạo trùng hợp, cho nên cho dù cộng cả hai tộc nhân yêu lại, cách một vạn đại đạo cũng vẫn còn kém rất xa.

Một vạn đại đạo tương ứng với một vạn thiên phú đặc thù, Linh hồn triệu hoán sư nếu như thuộc về bảy ngàn đại đạo trong Yêu tộc thì hắn muốn đạt được nó sẽ rất khó.

Tuy rằng ở Phù Thiên đại lục cũng có sào huyệt yêu tộc, nhưng mà cụ thể ở nơi nào có thể tìm được, cho dù bằng vào trí nhớ kiếp trước cũng không tra ra được chứ đừng nói bằng vào thực lực kiếp này.

- Sao rồi? Sau khi xem xong có phải cảm thấy rất thất vọng đúng không? Loại nơi nhỏ như Nguyên Tâm tông sao có thể có được thư tịch giảng giải kỹ càng được chứ? Có được phần tư liệu như vậy đã

coi như không tệ rồi.

Thấy biểu lộ của Nhiếp Vân có chút không đúng, Thiên Huyễn vừa cười vừa nói.

- Ta khong sao, đúng rồi, ngươi đã từng nghe nói qua Linh hồn triệu hoán sư hay chưa?

Nghe thấy lời an ủi của Thiên Huyễn, Nhiếp Vân đột nhiên hỏi.

- Linh Hồn triệu hoán sư? Ồ? Từng nghe nói qua, nghe nói là thiên phú đặc thù bài danh số tám, rất là lợi hại. Tuy nhiên rốt cuộc lợi hại ở điểm nào ta cũng chưa từng trải nghiệm qua...

Thiên Huyễn lắc đầu.

- Ngươi cũng không biset?

Nghe thấy hắn nói vậy, Nhiếp Vân lập tức thất lạc.

- Thiên phú đặc thù bài danh top mười mấy vạn năm không nhất định xuất hiện một người, mỗi một người đều có năng lực kinh thiên động địa. Một tông môn không có lịch sử trên vạn năm thì đâu có biết tới loại thiên puhs này?

Nhìn bộ dáng của Nhiếp Vân, Thiên Huyễn vừa cười vừa nói.

- Thiên phú bài danh top mười mấy vạn năm không có một người sao?

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Vân nghe thấy thiên phú đặc thù top mười lại thưa thớt như vậy, hắn không khỏi tặc lưỡi.

Nguyên khí sư bài danh thứ chín, không biết bao lâu mới xuất hiện một. Linh Hồn triệu hoán sư còn xếp hạng ở phía trước, nhất định muốn tìm được một người càng khó khăn hơn.

- Nghe nói Linh hồn triệu hoán sư có thể khiến cho một người mất đi linh hồn có thể triệu hoán linh hồn trở lại, khiến cho người kia phục sinh, không biết có phải như vậy hay không?

Nhiếp Vân hỏi.

Linh hồn triệu hoán sư có thể cứu tỉnh đệ đệ. Chỉ là nghe lời đám người Bách Hoa nói, kiến thức các nàng nhất định không bằng thần thâu Thiên Huyễn, nếu như hắn xác định chuyện này là thật. Như vậy thiên phú đặc thù này nhất định có thể cứu đệ đệ Nhiếp Vân.

- Linh hồn triệu hoán sư đã có thể xếp hạng thứ tám đương nhiên rất là lợi hại, có thể khiến cho người ta phục sinh hay không ta cũng không rõ ràng lắm. Tuy nhiên có lẽ cũng không kém nhiều. Sao vậy? Chẳng lẽ ngươi có bằng hữu xảy ra vấn đề cho nên cần cứu chữa hay sao?

Thiên Huyễn sững sờ hỏi.

- Là đệ đẹ ta.

Nhiếp Vân thở dài một tiếng, lúc này hắn mới nói chuyện vị Hoa đại nhân của Di Thần tông kia thông qua Truyền tống trận đánh lén mình. Mà đệ đệ vì cứu hắn cho nên mới tử vong.

- Hóa ra là như vậy... Nếu là chuyện khác có lẽ ta còn có thể giúp ngươi. Tuy nhiên chuyện này ta lại thực sự không có biện pháp. Triệu hoán mảnh vỡ linh hồn bị nghiền nát... Ài, đúng rồi, ta nghe nói Kiếm Thần tông có Tụ hồn đăng, sau khi đốt lên có thể tụ tập linh hồn, không biết là thật hay giả. Đây là bảo bối vô thượng của tông môn bọn chúng. Nếu như có cơ hội ta có thể nghĩ biện pháp lén trộm ra cho ngươi, có lẽ sẽ có tác dụng.

Bỗng nhiên Thiên Huyễn dường như nghĩ tới cái gì đó, hai mắt sáng ngời, nói.

- Tụ hồn đăng?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Đúng vậy a, có lẽ ngươi cũng đã nghe nói qua rồi. Đệ tử hạch tâm của Kiếm Thần tông mỗi người đều có kiếm thuật cao siêu, kinh nghiệm thực chiến phong phú, thực lực phi phàm. Sở dĩ lợi hại như

vậy cũng bởi vì Tụ Hồn đăng này. Chỉ cần đem một bộ phận linh hồn của mình phân liệt, bỏ vào trong Tụ Hồn đăng, cho dù về sau bị người ta giết chết, hồn phi phách tán thì cũng có thể đoàn tụ, một lần nữa trọng sinh. Cũng bởi vì có chỗ dựa như vậy cho nên người Kiếm Thần tông chú ý thực chiến, không sợ tử vong. Sức chiến đấu mới cao như vậy.

Thiên Huyễn nói, trong mắt tràn ngập vẻ hâm mộ, dường như đối với loại bảo bối này rất là ưa thích...

- Còn có loại vật này sao?

Nhiếp Vân trợn tròn mắt.

Loại Tụ Hồn đăng này cho dù không thể phục sinh đệ đệ, nhưng mà hắn đạt được, tương đương với việc tính mạng của phụ mẫu có thể bảo đảm.

Chỉ cần phân liệt một bộ phận linh hồn của hai người rồi đưa vào trong, cho dù về sau có gặp chuyện không may thì cũng không tới mức khiến cho hắn thống khổ gần chết, hối hận không kịp.

- Đương nhiên là có. Bất quá hiện tại ta vẫn không thể trộm được cho ngươi. Lần trước ta đi Kiếm Thần tông trộm đồ, bị phát hiện, thiếu chút nữa không có trốn được. Hiện tại bọn hắn đã triệt để phòng bị ta, cho nên...

Thiên Huyễn có chút xấu hổ nói.

- Ngươi mà cũng bị phát hiện? Có chuyện gì xảy ra? Nói cho ta nghe một chút đi.

Biết rõ Kiếm Thần tông có Tụ Hồn đăng, lại có đồ giải thích rõ ràng về thiên phú đặc thù, tâm tình của Nhiếp Vân tốt hơn rất nhiều, hắn cười hỏi.

Trong ấn tượng của hắn, thần thâu Thiên Huyễn ăn trộm thiên hạ vô song, cơ hồ không bị ai phát hiện. Hiện tại không ngờ lại thiếu chút nữa không có trốn ra được. Chuyện này quả thực hắn muốn nghe một chút.

- Kỳ thực... Ta vừa ý một nữ nhân trong Kiếm Thần tông, nàng nói muốn đạt được Kiếm đạo chi khí chỉ dẫn, bởi vậy mới bảo ta đi tới Kiếm chi đại điện trộm lấy Kiếm đạo chi khí. Kết quả ta mới tới không lâu thì bị người ta phát hiện. Lúc ấy bốn đại cao thủ Kiếm Thần tông đuổi giết, nếu không phải ta nhanh nhẹn, chạy nhanh thì chỉ sợ đã sớm chết rồi. Cho nên hiện tại... Ta không dám qua đó.

Thiên Huyễn gãi gãi đầu, vẻ mặt xấu hổ.

- Vừa mới tới không lâu thì bị phát hiện?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Năng lực ẩn nấp của Thiên Huyễn hắn đã từng chứng kiến, nếu như muốn ẩn thân trộm đi một vật, chỉ sợ coi như là Bí cảnh lục, thất trọng cũng đừng mong phát hiện ra hắn. Làm sao có thể vừa mới tiến vào đã bị đuổi giết được?

- Người đuổi giết ngươi có thực lực gì?

Nhiếp Vân hỏi.

------oOo------

Chương 561: Tình yêu của Thiên Huyễn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bọn họ là đệ tử hạch tâm Kiếm Thần tông, đều là cường giả Lĩnh vực cảnh. Còn có người đã đạt tới Lĩnh vực cảnh đỉnh phong, may mắn không phải là Thiên Kiều cảnh. Nếu là cường giả loại này, nhất định ta không trốn thoát được, sẽ phải chết ở nơi đó.

Dường như Thiên Huyễn cũng nhớ tới tình cảnh ngày đó cho nên tim lại đập nhanh, hắn lắc đầu, sắc mặt hơi tái đi.

- Nữ tử mà ngươi ưa thích có thực lực gì?

Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Nàng... Nàng cũng là đệ tử hạch tâm, hơn nữa lại là người được đề cử Chưởng giáo, hiện tại không biết nàng thế nào rồi. Sao ngươi lại hỏi thứ này?

Thiên Huyễn không biết vì sao Nhiếp Vân lại đột nhiên hỏi những chuyện này.

- Không có việc gì, ta chỉ tùy tiện hỏi. Đúng rồi, về sau ngươi rời khỏi Kiếm Thần tông có gặp nữ tử kia không?

- Lúc chạy ra khỏi Kiếm thần tông ta từng truyền cho nàng tin tức, bảo nàng tới tìm ta. Kết quả nàng còn chưa tới thì bốn cao thủ truy sát ta đã đuổi theo. Không có biện pháp ta đành phải đào tẩu, tới hiện tại còn không dám trở lại. Ài... Không biết ta không hoàn thành tâm nguyện của nàng, nàng có giận ta hay không...

Trên mặt Thiên Huyễn có chút thất lạc, dường như cảm thấy mất hứng vì bản thân không hoàn thành được yêu cầu của mỹ nhân.

- Như vậy sao?

Liên tiếp ra câu hỏi, Nhiếp Vân đã có thể khẳng định, chuyện kia Thiên Huyễn bị nữ tử này lừa gạt.

Sở dĩ Thiên Huyễn bị phát hiện nhất định là nữ tử này lừa gạt hắn, bằng không bằng vào thân thủ của hắn làm sao có thể bị người ta phát hiện được chứ? Như vậy cũng quá không thể tưởng tượng nổi a.

- Nữ tử kia tên gì?

Trong lòng đã có phán đoán cho nên Nhiếp Vân hỏi.

- Tên gì sao? À, nàng gọi là Vân Huyên, tên rất đẹp đúng không?

Thiên Huyễn vừa cười vừa nói.

- Vân Huyên? Thiên Thủ Kiếm Vân Huyên? Ngươi chắc chắn là cái

tên này chứ?

Nhiếp Vân đột nhiên nhớ tới cái gì đó, sắc mặt thoáng cái biến đổi.

Thiên Thủ Kiếm Vân Huyên ở kiếp trước tuyệt đối là cái tên nổi danh. Tuy nhiên trước khi Nhiếp Vân thành danh thì đã mất tích. Sở dĩ hắn biến rõ đó là vì nàng là một vị tông chủ nữ tính duy nhất trong mấy vạn năm qua của Kiếm Thần tông.

Trong tám đại tông môn trừ Tử Đàn tông, Tĩnh Thiên tông, hai đại tông môn có nữ nhân khá nhiều ra. Những tông môn khác cơ hồ nam nhân làm chủ đạo. Nhất là Kiếm thần tông, dùng kiếm đạo nhập thần. Loại nơi như vậy dương khí rất lớn. Chỗ như thế không ngờ lại có một nữ nhân nắm giữ quyền lợi, vì vậy mới khiến cho Nhiếp Vân có ấn tượng sâu đậm.

Chỉ có điều tông chủ nữ tính này cầm quyền không được mấy năm lại biến mất trong một lần thám hiểm, rốt cuộc một đi không trở lại. Về phần đi chỗ nào chính hắn cũng không rõ ràng cho lắm.

Cùng biến mất với nàng còn có mấy thủ lĩnh của các đại tông môn khác.... Ồ...

Nghĩ vậy, đột nhiên trong đầu Nhiếp Vân lóe lên một đạo linh quang, nhớ tới một nhân vật.

- Hoa đại nhân. Hoa đại nhân? Chẳng lẽ là Di Hoa kia? Là tên tông chủ Di Thần tông cùng biến mất cùng với vân Huyên này?

Trong lòng Nhiếp Vân lộp bộp một thoáng, đột nhiên toát ra một cái tên khiến cho hắn khiếp sợ.

Nhớ tới Vân Huyên thì không thể nói tới những người năm đó biến mất một chút. Năm đó bảy đại tông môn cũng giống nhưlăng Tiêu Đính của Hóa Vân tông, về sau không biết chuyện gì xảy ra mà chưởng giáo bảy đại tông môn mất tích. Chuyện này tất cả tông môn đều giữ kín không nói ra, cho dù là kiếp trước Nhiếp Vân đạt tới cảnh giới rất cao cũng không có biết được.

Di Hoa năm đó là tông chủ Di Thần tông, tuy nhiên vị tông chủ này

cũng giống như Vân Huyen vậy, thời gian chưa cầm quyền lâu đã xuất hiên loại chuyện như thế, triệt để biến mất trong dòng sông lịch sử. Đương nhiên những chuyện này đều là chuyện xảy ra trước khi Nhiếp Vân thành danh. Lúc ấy không có thành danh, thực lực quá thấp, tiếp xúc không tới, cho nên đối với những người này cũng không có ấn tượng.

Sau khi trọng sinh vô luận tốc độ tu luyện hay là thực lực nhanh hơn kiếp trước không biết bao nhiêu lần. Chẳng lẽ Hoa đại nhân này chính là Di Hoa kia?

Hẳn là vậy. Nếu như không phải thì tuyệt đối không thể nào phái ra cường giả Thiên Kiều cảnh làm việc cho mình, lại tùy tiện vận dụng truyền tống trận khoảng cách xa như thế.

Phải biết rằng từ Di Thần tông tới Nguyên Tâm tông khoảng cách khá xa, không thể tính toán. Cho dù là dùng Truyền tống trận cũng phải qua lại vài ngày, tiêu hao to lớn. Cho dù là trưởng lão cũng không tiêu hao nổi. Hoa đại nhân kia chỉ ra lệnh mà lại có thể thực hiện được. Điều này đã nói rõ hắn ta ở Di Thần tông có quyền lực rất lớn. Nghĩ như vậy, nhất định chính là Di Hoa lúc trước biến mất kia.

Nếu như là Di Hoa thì thực sự hỏng bét. Đắc tội với tông chủ Di Thần tông, nhân vật đỉnh phong như vậy, những ngày tốt lành sau này của hắn chỉ sợ không còn nhiều lắm.

Trong ấn tượng của Nhiếp Vân, đám người Di Hoa, Vân Huyên bởi vì biến mất trước khi hắn thành danh cho nên hắn vẫn cho đối phương là người thế hệ trước. Hiện tại tính toán một chút, trên thực tế lại là người cùng bối phậ với mình, hơn nữa hiện tại chuyện làm cho bọn hắn biến mất kia cũng còn chưa có xảy ra!

Nói cách khác, hiện tại bọn hắn còn sống, còn chưa có đi Lăng Tiêu đỉnh của Hóa Vân tông!

Kiếp trước hắn sở dĩ dần dần được người ta nhìn vào chính là bởi vì sau khi bảy đại tông môn hội tụ ở Lăng Tiêu đỉnh làm cho Hóa Vân tông suy tàn. Từ vị trí đệ nhất ngã xuống, môn nhân trong tông môn thưa thớt cho nên mới chiêu lãm hắn làm đệ tử!

Bằng không thì chỉ bằng vào ba cái đan điền thiên phú của hắn tuyệt đối không thể đi vào loại tông môn tuyệt thế như Hóa Vân tông được!

- Thiên thủ kiếm? Đúng vậy, Vân Huyên đúng là có danh xưng như vậy, nhưng làm sao ngươi biết?

Thiên Huyễn nở nụ cười.

- Ta là Huyễn Thiên Thủ, nàng là Thiên thủ kiếm, chính bởi vì như thế cho nên ta mới muốn tới đó xem một chút. Kết quả sau khi xem qua, rơi vào lưới tình a...

- Quả nhiên là...

Thấy Thiên Huyễn cũng nói ra danh xưng, Nhiếp Vân dần dần bình phục tâm tình.

Xem ra sau khi hắn trọng sinh, vô luận là những chuyện mà hắn tiếp xúc hay là con người, đều trước một tiết tấu, Di Hoa kiếp trước căn bản không biết mình là người nào thì đã mất tích. Mà bây giờ chẳng những đối phương biết mình là ai, mà còn nghĩ biện pháp đuổi giết, thế sự biến hóa thật đúng là kỳ diệu.

Kiếp trước Thiên Huyễn chưa bao giờ nói tới tình yêu của mình, làm cho hắn từ trước tới nay đều cho rằng đối phương căn bản không có người thương. Hóa ra người thương của Thiên Huyễn từ lúc bảy đại tông môn hội tụ Lăng Tiêu đỉnh cũng đã triệt để biến mất.

------oOo------

Chương 562: Kiếp trước kiếp này (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khó trách hắn không nói tới, nữ nhân âu yếm đã chết, mỗi lần nói tới đều là vạch sẹo, như vậy vì sao phải nói tới chứ?

Nghĩ tới những thứ này Nhiếp Vân cảm thấy trong lòng như bị một sợi tơ đen bao phủ. Xuất hiện một sự liên hệ không rõ với kiếp trước.

- Vừa rồi ngươi nói muốn đi trộm kiếm đạo chi khí, đó là vật gì?

Lắc đầu xua tan loại cảm giác kỳ lạ này, Nhiếp Vân đột nhiên hỏi.

- Trong truyền thuyết, người sáng lập ra Kiếm Thần tông là một vị kiếm đạo sư!

Thiên Huyễn nói ra:

- Kiếm đạo sư là thiên phú đặc thù bài danh thứ mười bảy, người có được loại thiên phú này, bất luận kiếm thuật gì, chỉ cần nhìn một lần là có thể học được. Hơn nữa còn có thể đem kiếm triệt để dung nhập vào sinh mệnh, trở thành một bộ phận của thân thể, đạt tới cảnh giới người là kiếm, kiếm là người!

- Kiếm đạo sư?

Nhiếp Vân ghi nhớ loại thiên phú đặc thù này.

Kiếm đạo sư, bài danh thứ mười bảy, so với Thiên Nhãn sư còn đứng trước một bậc, đủ để thấy được chỗ đáng sợ của nó.

- Vị kiếm đạo tông sư này sau khi sáng lập Kiếm Thần tông, không lâu đã quy tiên, đem kiếm đạo chi tâm của mình, cũng chính là kiếm tâm lưu lại ở trong Kiếm Chi Đại Điện, chỉ cần kiếm pháp của ngươi tu luyện tới tình trạng được kiếm tâm tán thành thì nó sẽ bắn ra kiếm đạo chi khí, giúp ngươi rèn luyện kiếm thuật, làm cho kiếm thuật của ngươi tăng lên một bước! Loại tình huống này ở trong Kiếm Thần tông gọi là được kiếm tâm tán thành! Đệ tử có thể được kiếm tâm của lão tổ tán thành thì sẽ là tông chủ, chưởng giáo tiếp theo, không thể làm trái!

Thiên Huyễn nói:

- Lúc ấy ta nghĩ được kiếm tâm tán thành là có thể phát ra kiếm đạo

chi khí. Như vậy nhất định kiếm đạo chi khí ẩn chứa trong kiếm tấm. Nếu như ta thi triển thiên phú thần thâu đi trộm, có phải sẽ lén lấy được nó ra hay không? Kết quả ta còn chưa trộm được thì đã bị đuổi giết ra..

- Ồ?

Nghe Thiên Huyễn giải thích, Nhiếp Vân gật gật đầu.

Tình cảm của Thiên Huyễn cũng không có bất kỳ chỗ thê mỹ nào, trái lại, trong mắt Nhiếp Vân lại mang theo hương vi âm mưu quỷ kế.

Dựa theo đạo lý mà nói, dùng trình độ thông minh của Thiên Huyễn, nhất định cũng có thể nhìn ra cái gì đó. Chỉ bất quá hắn yêu thương Vân Huyên kia sâu đậm, cho nên không dám suy nghĩ theo phương hướng kia a.

Cái này gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê.

- Được rồi, những chuyện thương tâm này đừng có nói nữa. Về sau ta tìm cơ hội đi Kiếm thần tông, nhất định sẽ thay ngươi tìm Vân Huyên kia, thuận tiện giải thích giúp ngươi một chút.

Nhiếp Vân biết rõ loại chuyện này mình khó mà nói được, nói nhiều ngược lại sẽ ảnh hưởng tới cảm tình của huynh đệ cho nên hắn cũng không có nói nhảm mà vừa cười vừa nói.

- Đúng vậy, không sai, nói nhiều cũng vô dụng, uống rượu, uống rượu.

Thiên Huyễn cũng là người rộng rãi, hắn cười, giơ bầu rượu lên.

- Đúng, huynh đệ. Ta thấy thực lực của ngươi bây giờ còn chưa đạt tới Bất Hủ cảnh, ở chỗ ta có một bộ phương pháp tu luyện Kim Cương lưu ly thể, ngươi cứ dựa theo tu luyện, có lẽ đối với việc đột phá Bất Hủ cảnh của ngươi có chỗ tốt rất lớn.

Uống mấy ngụm, Thiên Huyễn nhớ tới cái gì, đột nhiên lấy ra một

vật từ trong nạp vật đan điền ra, tiện tay ném cho Nhiếp Vân.

- Kim Cương lưu ly thể, bí pháp Phật tông? Ngay cả loại thứ tốt này mà ngươi cũng có?

Là một quyển thư tịch cũ kỹ, trên đó viết đại bi văn chú của phật tông. Liếc mắt nhìn Nhiếp Vân đã sững sờ, lập tức cuồng hỉ.

Phật tông là một chủng tộc đặc thù phân ra từ nhân loại, từ rất lâu trước kia đã rời khỏi Phù Thiên đại lục. Rốt cuộc đi tới nơi nào, ai cũng không biết loại chủng tộc này ngộ trọn vẹn ngàn đại đạo, hơn nữa còn có rất nhiều đại đạo không thuộc ba ngàn đại đạo của nhân tộc. Những chuyện này kiếp trước Nhiếp Vân đều chứng kiến trong tàng thư khố của Hóa Vân tông. Vốn tưởng rằng chỉ là truyền thuyết, không ngờ lại thực sự có loại tông môn này. Đồng thời lại có bí pháp tu luyện.

- Ta là thần thông, có gì mà không có cơ chứ?

Nghe thấy Nhiếp Vân tán dương, vẻ mặt Thiên Huyễn có chút tự kỷ.

- Ha ha, có mà không lấy thì là phi lễ. Ngươi cho ta bí pháp phật tông quý giá như vậy, ta cũng không thể lấy không đồ của ngươi. Ta biết rõ ngươi thân là thần thâu, bảo bối có nhiều, căn bản không để vào mắt, đây là một hồ lô Tạo Hóa linh dịch, hy vọng có chỗ trợ giúp với ngươi.

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân tiện tay ném qua cho Thiên Huyễn một hồ lô Tạo Hóa linh dịch.

Tạo Hóa linh dịch này là do Tạo hóa chi khí ngưng tụ mà thành, không có chút tạp chất nào, tinh khiết vô cùng, là bảo bối vô thượng để bổ sung lực lượng tu luyện. Đối với bất kỳ người nào cũng có tác dụng cực lớn.

Thần thâu Thiên Huyễn tuy rằng có năng lực trộm cắp thiên hạ vô song, nhưng mà thứ này rất ít khi nhìn thấy ở Phù Thiên đại lục, có lẽ là không có.

Quả nhiên, nhìn thấy hồ lô Tạo Hóa linh dịch, hai mắt Thiên Huyễn sáng ngời.

- Thứ tốt, thứ tốt, đa tạ, ta sẽ thu.

Hai người tặng đồ nhau, vừa nói vừa cười, càng uống càng nhiều, rất nhanh đã lần nữa uống một đống lớn rượu.

Khi Nhiếp Vân tỉnh dậy, hắn lại phát hiện ra lại không thấy tiểu tử Thiên Huyễn này đâu, chỉ thấy trên mặt bàn lưu lại một tờ giấy.

- Tạm thời có việc cho nên rời đi trước, tình huynh đệ sáng như nhật nguyệt.

Những chữ này phiêu dật, tiêu sái, phát huy vô cùng tinh tế tính cách không trói buộc của Thiên Huyễn.

Thiên Huyễn được xưng là thần thâu, không muốn bị ước thúc, cũng biết mình có rất nhiều cừu gia, không có bằng hữu, sợ rằng sẽ mang tới tai họa cho đối phương. Cho nên hắn nói đi là đi, vô cùng tiêu sái.

- Tên này...

Nhớ tới bộ dáng tiêu sái, xoay người rời đi của Thiên Huyễn, Nhiếp Vân cười cười, lấy ra Kim cương lưu ly thể mà Thiên Huyễn lưu lại.

Quyển thư tịch này vừa nhìn đã biết rõ có nhiều năm, cũ kỹ không chịu nổi. Vừa mới mở ra thì phật quang đã ngập trời, phạm âm lượn lờ, đủ loại tinh yếu của phật môn hiện lên.

- Kim cương giả, mạnh mẽ mà cứng rắn, lưu ly giả, minh nhi tịnh.

Kim cương lưu ly thể, sau khi tu thành, thân thể như kim cương, không gì có thể phá, hồn giống như lưu ly, thanh tịnh trong suốt, chính là bí pháp luyện thể vô thượng của phật tông.

Vừa mới mở tờ thứ nhất ra đã có một đoạn mở đầu như vậy.

- Không gì có thể phá? Minh nhi tịnh? Thực sự là một loại phương

pháp tu luyện vô thượng.

Chỉ một câu Nhiếp Vân cơ hồ đã có cảm giác quán đỉnh, lỗ chân lông toàn thân nhẹ nhàng, hít thở sảng khoái.

------oOo------

Chương 563: Kiếp trước kiếp này (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thân thể phải cứng rắn, linh hồn phải tĩnh lặng. Đại đạo từ nhiều cho tới đơn giản, không thể nói rõ ràng, nhưng thường thường chỉ cần mấy chứ cũng có thể là chí lý.

- Kim cương lưu ly thể tu luyện cực kỳ khó khăn, phật tông bảy mươi vạn ba ngàn bốn trăm bốn mươi bốn năm, chỉ có một mình Tuệ Thông thiền sư trong ngoài thông thấu, thành tựu kim thân.

Muốn triệt để tu luyện thành phương pháp này phải có hai thứ, thứ nhất là Mộc Sinh sư, thứ hai là một loại thiên phú đặc thù linh hồn.

Một khi thành công, thân thể kim cương, lưu ly chi hồn, phá mà trọng sinh, không chết không thôi, có thể nói là bất tử chi thân.

- Phá mà trọng sinh? Bất tử bất hủ? Bất tử chi thân? Điều này sao có thể?

Chỉ một câu nói đầu tiên đã khiến cho Nhiếp Vân giật mình.

- Mộc sinh sư, một trong những loại thiên phú đặc thù ngũ hành, bài danh số hai mươi sáu, có thể khiến cho người ta khởi tử hồi sinh, bất tử bất hủ.

Loại thiên phú đặc thù này có thể cứu người, phổ độ chúng sinh, thuộc về bí pháp đại thừa của phật tông, cho nên rất nhiều người cũng không biết. Nhân loại chỉ có biết phương pháp tiểu thừa đó chính là Trị Liệu sư.

Sau đó hắn lại nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy đằng sau chữ Mộc sinh sư có đánh dấu một chữ nhỏ.

- Trị liệu sư? Trị liệu sư là pháp quyết tiểu thừa của Mộc Sinh sư? Đây... Rốt cuộc có chuyệ gnì? Chẳng lẽ thiên phú đặc thù còn chia làm đại thừa và tiểu thừa hay sao?

Đối với thiên phú đặc thù của phật tông, Nhiếp Vân không lý giải nhiều lắm. Nhưng mà nhìn thứ bên trên, dường như giữa Trị Liệu sư và Mộc Sinh sư có liên quan tới nhau.

- Trị liệu sư nghiêm khắc mà nói cũng không thuộc về thiên phú đặc thù, chỉ là một loại chi nhánh diễn sinh của Mộc Sinh sư, trị liệu thương thế khiến cho thương thế người ta hoàn hảo, lại không thể khởi tử hồi sinh, cho nên chỉ goi là tiểu thừa. Đại thừa chính thức có thể tái sinh da thịt, uy lực vô cùng.

Có được loại thiên phú này phối hợp với Kim Cương lưu ly thể đã được cô đọng, như vậy mới có thể làm được bất tử bất diệt, thân thể cường đại...

Bên trên tiếp tục có nói:

- Cho dù là người chết cũng có thể tái sinh da thịt, xương cốt... Loại thiên phú này, nếu như có thê tìm được chẳng phải có thể cứu được đệ đệ hay sao?

Nghĩ vậy thiếu chút nữa Nhiếp Vân nhảy dựng lên.

Linh Hồn triệu hoán sư rất khó tìm kiếm. Mà Mộc Sinh sư thì đơn giản hơn không ít. Dù sao hắn cũng đã có cái gọi là thiên phú tiểu thừa, trị liệu sư.

- Được rồi, dù sao thiên phú đặc thù về linh hồn ta cũng không có. Huyết Đồng sư có chứa Khôi lỗi bí thuật, còn không tính là đại đạo linh hồn đơn thuần. Trước tiên không nghĩ những thứ này nữa. Vẫn nên tu luyện kim cương lưu ly thể thử xem, nhìn xem có hiệu quả hay không.

Bỏ qua tư tưởng lộn xộn trong đầu, Nhiếp Vân mở ra pháp quyết tu

luyện kim cương lưu ly thể, tĩnh tâm tu luyện.

Quyển thư tịch này không dày, nhưng mà muốn lý giải nó vô cùng khó khăn. Bên trên đều dùng ngôn ngữ phật tông, nếu như không phải Nhiếp Vân là người hai thế giới, tri thức uyên bác thì đừng nói là tu luyện, chỉ sợ cũng không nhận ra được nội dung bên trên.

Dù là như thế nhưng hắn vẫn phải dùng những ba ngày mới có thể thông hiểu đạo lý toàn bộ tri thức, triệt để hiểu rõ.

- Thân như kim cương, hồn như lưu ly, kim cương bất diệt, lưu ly bất hủ, tĩnh tĩnh tịch tịch, như hiểu như không...

Lẩm bẩm pháp quyết trong đó, pháp lực toàn thân Nhiếp Vân sôi trào, dọc theo một quỹ tích đặc thù vận chuyển.

- Ồ, không đúng.

Vừa mới vận chuyển pháp quyết thì Nhiếp Vân đã cảm thấy thân thể cứng ngắc một hồi, giống như biến thành một tảng đá, một cỗ quang mang phật tông vô thượng lập tức đối kháng với ma công của Linh Tê luyện thể quyết trong cơ thể hắn, hai thứ tranh đấu, khiens hco thân thể hắn trở thành chiến trường.

Phốc.

Sắc mặt Nhiếp Vân trắng bệch.

- Linh Tê luyện thể quyết không ngờ lại xung đột với Kim cương lưu ly thể? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Thân thể cứng ngắc, ý thức của Nhiếp Vân lại không hôn mê, trong lòng hắn sốt ruột vô cùng.

Linh Tê luyện thể quyết là phương pháp luyện thể của ma tộc, là một loại ma công. Kiếp trước kiếp này hắn tu luyện đều không thành vấn đề, sao lại đột nhiên xung đột với kim quang lưu ly thể?

Nếu như cứ xung đột như vậy thì hắn còn chưa luyện thành cái gì đã trở thành một kẻ tàn phế rồi.

Vốn hắn chỉ muốn tu luyện kim cương lưu ly thể khiến cho thực lực mình gia tăng. Dù thế nào hắn cũng không ngờ Linh Tê luyện thể quyết lại có xung đột với nó.

- Làm sao bây giờ? Phải khiến cho hai thứ đang xung đột này dừng lại, bằng không cho dù tê liệt thì cũng chẳng khác nào chết a...

Cảm nhận hai loại công pháp tranh đấu không ngớt trong cơ thể, trong lòng Nhiếp Vân lo lắng không thôi.

Lo lắng cũng không có biện pháp, hai bộ này đều là bí pháp vô thượng, hiện tại cả hai đã nảy sinh xung đột, cho dù không có tu luyện cũng đã muộn.

Sưu.

Ngay khi hai công pháp phật ma tranh đấu không ngớt, trong lúc Nhiếp Vân kinh hoàng không thôi thì đột nhiên pháp quyết vô danh trong cơ thể khẽ nhúc nhích. Chỉ một thoáng đã khiến cho hai đại công pháp lập tức ngoan ngoãn dừng lại, không tranh đấu nữa.

- Ồ? Không ngờ pháp quyết vô danh lại làm cho hai bộ công pháp này dừng tranh đấu? Chuyện này... Sao lại thế này?

Pháp quyết vô danh vừa mới động một chút đã trấn áp hai đại công pháp, hóa giải tình trạng thân thể hóa đá của Nhiếp Vân, khiến cho hắn giật mình không thôi.

- Được rồi, không nghĩ nhiều nữa, vừa vặn thừa cơ tu luyện thân thể kim cương. Chỉ cần không kém bao nhiêu với Linh tê luyện thể quyết, tới lúc đó song phương khắc chế lẫn nhau, lại có pháp quyết vô danh trấn áp sẽ không xảy ra việc gì nữa.

Lĩnh ngộ phương pháp tu luyện kim cương lưu ly thể, Nhiếp Vân cũng biết kim cương lưu ly thể cũng chia làm chín tầng, giống như Linh Tê luyện thể quyết vậy, muốn cả hai không tranh đấu thì chỉ có thể luyện nó tới đệ tứ trọng mà thôi.

Nghĩ tới điểm này Nhiếp Vân không do dự nữa mà tập trung tư

tưởng suy nghĩ, tĩnh tâm, chậm rãi tu luyện.

Không biết bao lâu, đột nhiên Nhiếp Vân hét lớn một tiếng, trị liệu chi khí trong người sôi trào, như là thiêu đốt. Lực lượng thân thể lập tức xảy ra biến hóa về chất.

Tiếng lách cách liên tục vang vọng.

Lập tức, cả người Nhiếp Vân lơ lửng, trên thân thể có từng đạo lôi điện lập lòe, dường như có tia chớp xuất hiện.

Đây gọi là Pháp tướng lôi đình trong Kim cương lưu ly thể, cũng gọi là Lôi đình pháp tướng.

------oOo------

Chương 564: Kim cương lưu ly thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe nói con người đều là do nguyên khí thiên địa sinh ra, muốn thân thể triệt để lột xác thì đầu tiên phải có sấm sét rèn luyện, lôi đình pháp tướng chính là khiến cho mỗi một khối cơ bắp trong thân thể đều ẩn chứa pháp tướng, chịu đựng sấm sét sắc bén, khiến cho thân thể bản thân ngày càng lớn mạnh.

Sưu.

Rốt cuộc quang mang lôi đình cũng chấm dứt, lúc này cơ bắp toàn thân Nhiếp Vân lập lòe tỏa sáng, như là kim cương, cứng rắn tới cực điểm.

- Đây là đệ tứ trọng của Kim cương lưu ly thể sao? Quả nhiên đáng sợ.

Từ trên không trung rơi xuống, liếc mắt nhìn thân thể lột xác sau khi tu luyện, hai mắt Nhiếp Vân đỏ lên.

Trình độ cứng rắn của thân thể hiện tại so với Linh binh trung phẩm

còn lợi hại hơn, cho dù là Linh binh có đâm vào chỉ sợ cũng sẽ lập tức nứt vỡ.

Không chỉ như vậy, lực lượng đơn thuần của hắn lại có tăng lên. Trước đó chỉ bằng vào thân thể chỉ có lực lượng năm vạn tượng, mà bây giờ lại đột nhiên tăng mạnh, trực tiếp đạt tới hai mươi vạn tượng.

Hai mươi vạn tượng, tăng lên những bốn lần.

Loại lực lượng này phối hợp với Đại lực đan điền chính là hai trăm vạn tượng. Một khi thi triển chiêu số, phối hợp với chân khí, đừng nói là Lĩnh vực cảnh trung kỳ, cho dù là hậu kỳ cũng phải tránh né phong mang.

Đáng sợ.

Cúi đầu nội thị, thân thể Kim Cương lưu ly thể đệ tứ trọng và Linh Tê luyện thể quyết tứ trọng dưới pháp quyết vô danh trấn áp cũng không còn ũng đột gì, ngược lại còn bắt đầu hỗ trợ lẫn nhau, có xu thế giao hòa. Nhìn thấy điểm này khiến cho Nhiếp Vân giật mình. Nếu như quả thực có thể hoàn toàn giao hòa, như vậy thân thể hắn nhất định có thể lần nữa tăng mạnh, càng thêm cường đại.

- Thân thể cường đại, đáng tiếc linh hồn vẫn không có tăng trưởng. Hơn nữa linh hồn còn chưa đạt tới Linh cấp hậu kỳ, ngay cả Lưu ly chi hồn cũng không biết là cái gì chứ đừng nói là tu luyện.

Ngăn chặn sự hưng phấn trong đầu, Nhiếp Vân lắc đầu.

Kim cương lưu ly thể thực ra là hai loại pháp môn tu luyệ,n một là thân thể kim cương, hai là lưi ly chi hồn. Bây giờ Kim cương chi thể của hắn đã thành công, nhưng mà lưu ly chi hồn lại bởi vì linh hồn bản thân quá yếu cho nên ngay cả tầng thứ nhất cũng không thể tu luyện được, chứ đừng nói là tiến bộ.

- Không xoắn xuýt những chuyện này nữa, lần tu luyện này dù chưa đạt tới Bất Hủ cảnh, nhưng mà thực lực lại tăng lên không ít, nên đi tìm phụ mẫu. Nếu không một khi mọi người bị người Di Thần tông phát hiện ra sẽ hỏng bét.

Biết rõ linh hồn còn chưa đạt tới hậu kỳ thì không có cách nào tu luyện lưu ly chi hồn, lúc này Nhiếp Vân cũng không có ý định tu luyện nữa.

Hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là tìm được phụ mẫu, bằng không nhì tư thế của Di Thần tông, một khi bị bọn hắn phát hiện ra, phụ mẫu của hắn nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

May mắn mà lúc trước rời đi hắn đã lưu lại truy tung chi khí trên thân thể mọi người. Tuy rằng Phù Thiên đại lục này bao la, nhưng mà hắn vẫn còn biết phương hướng tìm kiếm. Nếu không, biển người mênh mông như vậy, nếu như không có phương hướng tìm kiếm thì không biết phải đi tìm tới ngày tháng năm nào.

- Dịch Thanh này lần trước tiến vào tu luyện không ngờ tới giờ còn chưa có tỉnh, quả thực...

Quay đầu liếc mắt nhìn, Dịch Thanh đang ngồi khoanh chân tu luyện ở cách đó không xa.

Nữ tử này dường như có hiểu ra, cho nên đốn ngộ, đột phá, hiện tại đã qua nhiều ngày mà còn chưa có chấm dứt. Xem ra nhất định có thu hoạch không nhỏ, hiện giờ cũng không nên quấy rầy nàng.

- Đi ra ngoài vậy.

Thân thể nhoáng lên, Nhiếp Vân từ trong Tử Hoa động phủ bay ra ngoài.

- Căn cứ vào Truy tung chi khí, phụ mẫu có lẽ vẫn còn ở nơi rất xa, cho dù có Long Cốt thần châu phi hành thì không có mười năm, tám năm cũng không tới được. Như vậy vẫn nên sử dụng truyề ntống trận thì hơn. Tuy nhiên, truyền tống trận gần đây nhất cũng là Cực Quang thành... Quả thực là một chuyệ nhao tâm tổn trí a.

Đứng tại chỗ cảm ứng một chút, Nhiếp Vân gãi gãi đầu, có chút bất đắc dĩ.

Cực Quang thành là thành trì lớn nhất trong phạm vi mấy trăm vạn

dặm, nhất định có truyền tống trận cự ly xa. Nếu như đi những thành thị khác, không biết còn phải đi vòng bao nhiêu.

Nhưng mà hắn đại náo Nguyên Tâm tông, nhất định bên Cực Quang thành đang truy nã mình, tùy tiện đi qua, một khi bị phát hiện, khi đó muốn chạy trốn nhất định sẽ phiền phức.

Ai biết đối phương có bố trí bẫy rập gì chờ mình hay không.

- Vì có thể sớm gặp lại phụ mẫu, liều. Dù sao ta có thiên phú Ngụy trang sư, thiên phú Địa hành sư, thiên phú Ẩn nấp sư... Một khi gặp nguy hiểm, cho dù đánh không lại chẳng lẽ còn không trốn thoát được sao?

Trước đó Thiên Huyễn từng đem Địa hành chi khí, thiên phú ẩn nấp và thiên phú thần thâu rót vào trên người khôi lỗi Nguyên Cương trưởng lão. Ý chí của hắn từng cảm ứng qua mộta ần cho nên ba loại thiên phú này căn bản hắn không tốn chút thời gian nào, nhanh chóng được hình thành.

Lúc này hắn lại có thêm ba loại thiên phú đặc thù.

Thêm ba loại này, bây giờ tổng cộng hắn có mười lăm loại thiên phú đặc thù. Theo thứ tự là nạp vật, đan hỏa, thuần thú, truy tung, trị liệu, đại lực, tường thủy, huyết đồng, ngụy trang, thiên nhãn, diễm hỏa, nguyên khí, thần thâu, địa hành, ẩn nấp.

Những thiên phú này có thể có được một loại cũng đã khiến cho người ta hâm mộ vô cùng, hắn lại có tới mười lăm. Nếu như nói ra tuyệt đối sẽ không có ai tin tưởng.

Tuy rằng thực lực Nhiếp Vân không được nhưng lại có nhiều phương pháp chạy trối chết như vậy. Một khi gặp phải nguy hiểm chính thức, cho dù đánh không lại, chạy trối chết vẫn là chuyện có thể.

Trong lòng tính toán một phen, thân thể nhoáng lên, thi triển thiên phú ngụy trang sư. Cả người Nhiếp Vân lập tức biến thành một trung niên có khuôn mặt thô, cuồng dã.

- Ha ha, không tệ. Như dong binh, hiện tại đi tới Cực Quang thành.

Nhìn bộ dáng này của mình, Nhiếp Vân cảm thấy vô cùng hài lòng. Hắn cười ha hả, thả người bay về phía Cực Quang thành.

Quả nhiên Cực Quang thành giống như trong tưởng tượng của hắn, thần hồn nát thần tình. Khắp nơi đều là người thẩm tra, vô luận là ra hay vào thành đều bị kiểm tra nghiêm túc.

Nhiếp Vân biết rõ mình không thể bị thẩm tra cho nên mới lặng lẽ thi triển thiên phú Địa hành sư, theo lòng đất đi vào trong thành.

Ở dưới mặt đất lợi dụng thiên nhãn quan sát, tìm được vị trí truyền tống trận, lại tìm nơi không có người lặng lẽ đi tới.

Nếu như nói Bạch Nham thành là nông thôn thì Cực Quang thành chính là thị trấn. Ở nơi này có truyền tống trận thương dụng. Chỉ cần giao nộp số linh thạch nhất định là có thể truyền tống tới nơi nhất định.

------oOo------

Chương 565: Chạy trối chết (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thứ Nhiếp Vân tìm chính là truyền tống trận thương dụng này. Lúc này chung quanh truyền tống trận cũng có vô số người kiể tmra, những người này đều là đệ tử Nguyên Tâm tông. Mỗi một người đều dùng ánh mắt thù sâu như biển để nhìn người trước mắt. Dường như mỗi một người đều rất hoài nghi, cần phải kiểm tra rõ ràng.

Liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân phát hiện ra nơi này cũng không có Biện thực kính mà đặc sứ kia ban cho Nguyên Tâm tông, lúc này hắn mới âm thầm thở dài một hơi.

Không có thứ này bộ dáng mà hắn dùng thiên phú ngụy trang sư tạo ra cũng không có bị người phát hiện ra.

- Huynh đệ, truyền tống trận này có thể đưa chúng ta đi đâu vậy?

Nhìn một hồi, cảm thấy cũng không có gì ngoài ý muốn cho nên Nhiếp Vân lặng lẽ giữ chặt tay một trung niên có ý định truyền tống rồi thấp giọng hỏi.

Loại truyền tống trận thương dụng này bởi vì liên quan tới vấn đề tiêu hao cho nên khoảng cách truyền tống cũng không quá xa. Tuy nhiên, nếu như phi hành, không có mười ngày nửa tháng uống gió phơi sương thì cũng khó mà tới nơi được. Cho nên cẩn thận tính toán vẫn là truyền tống có lợi nhất.

Chỉ là loại truyền tống này đều có điểm cố định, giống như là đoàn tàu vậy, tiến hành đi từ thành thị này tới thành thị khác.

- Đi Thiên Bắc thành.

Trung niên này thuận miệng nói.

- Thiên bắc thành? Ồ? Đúng là phương hướng đi tới chỗ phụ mẫu a.

Nghe thấy cái tên Thiên Bắc thành, hai mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Trước đó ở trong Cực Quang thành ba ngày, chẳng những Nhiếp Vân nghe ngóng chuyện của Nguyên Tâm tông mà còn nghe ngóng tới thành thị chung quanh. Cho nên hôm nay cũng biết tương đối chi tiết về phạm vi chung quanh đây.

Thiên Bắc thành và Cực Quang thành lớn không sai biệt nhau là bao, đều là thành thị tam lưu, cách nơi này chừng bảy tám trăm vạn dặm. Nếu như phi hành, chỉ sợ cũng phải mất vài tháng, có loại truyền tống trận này quả thực quá thuận lợi.

- Từ Thiên Bắc thành lại đi tới Linh Lung thành, đây là thành thị nhất lưu, là bản doanh của Linh Lung tiên tông. Đến lúc đó Dịch Thanh có thể đi bái sư rồi.

Đảo qua địa đồ trong đầu, Nhiếp Vân cười một tiếng, theo sát sau

lưng trung niên này, đi về phía truyền tống trận.

- Một lần truyền tống hai mươi khỏa linh thạch thượng phẩm, giao tiền.

Vừa mới đi vài bước thì chợt nghe một tiếng quát vang vọng.

- Hai mươi khỏa linh thạch thượng phẩm?

Nghe cái giá như vậy Nhiếp Vân không nhịn được tặc lưỡi.

Hai mươi khỏa linh thạch thượng phẩm tương đương với hai mươi vạn linh thạch hạ phẩm. Đối với gia tộc như Dịch gia ở Vinh thiên thành là gần như toàn bộ tài sản, nhiều ut iền của như vậy không ngờ chỉ là cái giá một lần truyền tống.

Giá tiền này quả thực đủ lớn.

Tuy nhiên, cũng không có biện pháp, bởi vi truyền tống trận tiêu hao rất lớn, không thu phí tổn lớn thì ai cũng muốn ngồi. Như vậy cường giả kiến tạo truyền tống trận không phải sẽ chết đói hay sao?

Cổ tay khẽ đảo, Nhiếp Vân lấy ra hai mươi khỏa linh thạch thượng phẩm rồi đưa tới.

Đối với người khác mà nói, đây là số tài phú rất lớn, nhưng mà đối với hắn lại không đáng kể chút nào. Chỉ như chín trâu mất một sợi lông mà thôi.

- Được rồi, vào đi thôi. Chờ lát nữa các ngươi sẽ được truyền tống.

Tiếp nhận linh thạch, đệ tử phụ trách kiểm tra của Nguyên Tâm tông cẩn thận kiểm tra lại một lần, cũng không có phát hiện ra điều gì không ổn mới mở miệng nói một tiếng.

Thiên phú ngụy trang sư của Nhiếp Vân ngay cả cường giả Lĩnh vực cảnh đỉnh phong cũng không thể nhìn ra sơ hở chứ đừng nói là những đệ tử bình thường này. Muốn lừa gạt thực sự quá đơn giản.

Đứng trên Truyền tống trận, chờ một lát, ước chừng gom đủ hơn chục người thì đệ tử phụ trách mới dừng kiểm tra, lại bảo mọi người chuẩn bị một chút rồi mới bắt đầu truyền tống.

- Chờ một chút, tạm thời kiểm tra.

Đột nhiên có mấy đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, một lão giả đi đầu khí tức trầm ổn mang theo lực lượng khiến cho người ta rung động.

Cường giả Lĩnh vực cảnh hậu kỳ của Nguyên Tâm tông.

- Kiểm tra một chút xem có người nào đó hỗn loạn rời khỏi thành hay không. Hiện tại ta sẽ dùng Biện thực kính lần lượt chiếu vào các ngươi một lần, không nên phản kháng.

Lão giả lấy ra từ trong lòng một cái gương, lớn tiếng nói.

- Hỏng bét, sao lúc này lại có tạm thời kiểm tra chứ? Ta quá xui xẻo a.

Nhìn thấy trưởng lão Nguyên Tâm tông này đột nhiên xuất ra Biện thực kính, Nhiếp Vân bất đắc dĩ không thôi.

Thực sự là sợ cái gì cái đó tới, vận khí của hắn cũng quá xui xẻo.

Không có Biện thực kính, bằng vào thiên phú ngụy trang sư của hắn, bất luận kẻ nào cũng không thể nhìn ra sơ hở. Trong nháy mắt có thể rời khỏi nơi này, đến nơi khác. Hiện tại có thứ này, một khi lòi đuôi sẽ rất phiền toái.

Làm sao bây giờ?

- Mấy người các ngươi lần lượt đi tới, chỉ cần để Biện thực kính chiếu qua, một khi không có vấn đề là có thể đi.

Trưởng lão Nguyên Tâm tông cao giọng nói.

- Vâng.

Những người khác trong lòng không có ván đề, đương nhiên nghe được lời nói này đều nhanh chóng đi qua Biện thực kính. Quang mang chiếu qua, không có ngụy trang thì căn bản không có vấn đề.

- Tới phiên ngươi, nhanh đi tới.

Rất nhanh, những người khác đã chiếu qua một lần, đều không có vấn đề gì, trưởng lão Nguyên Tâm tông này mới chỉ về phía Nhiếp Vân.

- Vâng.

Nhiếp Vân thấy đối phương chỉ tới, biết rõ không có cách nào đào tẩu cho nên vừa mới đi tới trước mặt lão giả này thì đột nhiên chỉ về phía sau hắn, nói:

- Ồ? Là Nguyên Cương trưởng lão, sao ngươi lại tới đây? Đã lâu không gặp nha...

- Nguyên Cương trưởng lão?

Nghe thấy trung niên này hô vậy, vị trưởng lão Nguyên Tâm tông này sững sờ, vội vàng quay đầu lại. Đầu còn chưa xoay ra chỗ khác thì đã lập tức ý thức được mình mắc lừa.

Nguyên Cương trưởng lão coi như là phản đồ của tông môn, sao một dong binh bình thường có thể quen biết chứ?

Xem ra tên dong binh này nhất định có vấn đề...

Vội vàng quay đầu lại lần nữa, tuy rằng còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra thì hắn đã nhìn thấy một đạo kiếm quang đâm về phía mình.

Đạo kiếm quang này mang theo sự ấm áp của mùa xuân, giống như gió xuân thổi qua, tuyết đọng trên mặt đất tan đi, khắp nơi đều là sinh cơ, mà đồng thời khắp nơi cũng là sát chiêu.

Kiếm thuật, xuân hồi đại địa.

Nhiếp Vân biết rõ hiện tại chỉ có thể đào tẩu, tay trái hắn khảm nạm

linh thạch vào trên Truyền tống trận, khởi động Truyền tống trận. Tay phải thì đánh ra một kiếm, vừa ra tay đã thi triển tuyệt chiêu lợi hại nhất.

Tên trưởng lão trước mắt này chính là cường giả Lĩnh vực cảnh hậu kỳ, thực lực của hắn cho dù có tăng thêm lần nữa cũng không phải là đối thủ. Phải dùng thủ đoạn công kích mạnh nhất, chỉ cần ngăn cản một lát, trận pháp truyền tống thì

hắn sẽ không phải sợ nữa.

------oOo------

Chương 566: Chạy trối chết (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi là Nhiếp Vân? Chạy đi đâu. Lĩnh vực bao phủ, Phá phong thần chưởng.

Nhìn thấy tên dong binh này đâm về phía mình, trưởng lão Nguyên Tâm tông này đâu còn không biết chuyện gì đã xảy ra cơ chứ? Hắn thét dài một tiếng, lĩnh vực mạnh mẽ khuếch trương, trong nháy mắt bao phủ kiếm chiêu xuân hồi đại địa.

Đồng thời hai tay hắn tung bay, đánh ra một chiêu vũ kỹ.

Phá phong thần chưởng là vũ kỹ cực kỳ cao minh trong Nguyên Tâm tông, một chiêu đánh ra phá phong, phá khí, phá pháp lực, có thể ngăn cản tất cả công kích ở bên ngoài.

Đinh đinh đinh đinh...

Kiếm chiêu xuân hồi đại địa cho dù có lợi hại, nhưng mà thực lực bản thân Nhiếp Vân lại quá thấp, bị Phá phong thần chưởng cường đại đụng một cái đã lập tức bị ngăn cản ở bên ngoài.

- Tiểu tử, cho dù ngươi có nhiều thủ đoạn thì ngày hôm nay cũng đừng mong chạy trốn.

Một chiêu ngăn cản công kích của Nhiếp Vân, lão giả này hưng phấn thét dài một tiếng, bàn tay lớn tạo thành trảo, năm ngón như móc câu.

Trong khoảng khắc cả Truyền tống trận trở nên không khống chế được, lực lượng của đối phương cường hãn như sóng lớn, điên cuồng đè xuống, làm cho không ai có thể thừa nhận được.

- Hỏng bét, nếu như cứ dây dưa như vậy ta sẽ bị bắt lại. Phải mau chóng giải quyết, sau đó vận chuyển Truyền tống trận rời đi. Bằng không một khi bị cao thủ khác phát hiện, khi đó có chết cũng không biết chết như thế nào.

Nghĩ tới điểm này, Nhiếp Vân biết không thể lưu thủ nữa, trường kiếm run lên, đột nhiên một đạo hỏa diễm bắn thẳng về phía đối phương.

Thiên phú Diễm hỏa sư.

- Cái gì?

Nhìn thấy hỏa diễm thoáng cái vọt tới, lão giả này giật mình.

Tuy rằng hắn là cường giả Lĩnh vực cảnh hậu kỳ, nhưng mà Diễm hỏa sư quá mạnh. Cỗ hỏa diễm này coi như là hắn cũng không dám chính diện ngạnh kháng.

Lúc này thân thể hắn lóe lên, tránh thoát ra ngoài. Khi đang định lần nữa công kích thì đã nhìn thấy một chưởng ấn cực lớn bổ tới trước mặt.

Chưởng ấn này cao chừng bảy tám thước. Còn chưa tới trước mặt đã tỏa ra khí tức nhộn nhạo khiến cho trong lòng người ta rung động, sợ hãi. Lĩnh vực của hắn dưới chưởng ấn này công kích tới liên tục vỡ vụn, không ngăn cản được chút nào.

- Đây là công kích gì? Tại sao lại có công kích mạnh như vậy chứ? Không có khả năng.

Cảm nhận áp lực do chưởng ấn mang tới, sắc mặt lão giả này thoáng cái biến đổi, miệng thét dài một tiếng, không thể nào tin nổi.

- Trận pháp khởi động.

Lợi dụng diễm hỏa hấp dẫn sự chú ý của đối phương, lại lén đánh ra Thiên Địa vô lượng, Nhiếp Vân triệt để bức lui đối phương. Lúc này bàn tay chộp một cái, khởi động Truyền tống trận.

Sưu.

Quang mang lóe lên, hắn lập tức biến mất tại chỗ.

Oanh.

Hắn vừa mới đi thì trên không trung vang lên tiếng vang rất lớn, một đạo thân ảnh như thiểm điện xuất hiện trước Truyền tống trận, đáp xuống mặt đất. Đây chính là đặc sứ Thiên Kiều cảnh của Di Thần tông.

Xoạt.

Đặc sứ thấy chưởng ấn Thiên Địa vô lượng đang chống lại lão giả kia, hắn bắn ra một ngón tay, khí lưu chấn động một hồi. Thiên Địa vô lượng cường đại vô cùng lập tức phanh một cái rồi biến mất.

Phù.

Thiên Địa vô lượng biến mất, lão giả thoáng cái té ngã xuống mặt đất, miệng thở hổn hển. Lúc này hắn mới cảm thấy lực lượng toàn thân như nước bị tháo.

- Chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc ngươi vừa chiến đấu với ai? Người nọ đâu rồi?

Đặc sứ liếc mắt nhìn lão giả té ngã trên mặt đất, nhướng mày hỏi.

- Hồi bẩm đặc sứ, nhất định là Nhiếp Vân, hắn vừa mới từ Truyền tống trận rời đi...

Lão giả nhìn thấy người cứu mình là đặc sứ, hắn gấp gáp đứng dậy, đồng thời hô lớn.

- Nhiếp Vân, hắn từ Truyền tống trận rời đi rồi sao? Phế vật.

Nghe thấy Nhiếp Vân đã từ Truyền tống trận rời đi, đặc sứ thiếu chút nữa tức mà chết. Hắn lật tay đánh cho lão giả kia một cái tát rồi thả người tiến vào trong Truyền tống trận, bàn tay vung vẩy, muốn khởi động trận pháp.

Ông...

Chỉ là lúc này trận pháp lập lòe một chút, cũng không có được khởi động, ngược lại còn rắc một cái rồi vỡ vụn.

- Đáng giận. Đáng giận.

Nhìn thấy tình cảnh này, đặc sứ có ngốc cũng biết sau khi Nhiếp Vân truyền tống tới nơi đã phá hủy trận pháp truyền tống bên kia.

Truyền tống trận ở Cực Quang thành một điểm kết nối với một điểm, bên kia bị hủy diệt thì chẳng khác nào không có tọa độ, đương nhiên không thể nào truyền tống qua được.

Kêu một tiếng, mười ngón tay của đặc sứ liên tục vung vẩy, trong thời gian ngắn đã bố trí một trận pháp không lớn trước mắt. Ngay sau đó hắn lại móc một ngọc bài đưa tin trong ngực ra, khắc một chút tin tức lên trên rồi bỏ nó vào trong trận pháp.

Hiện tại bố trí trận pháp truyền tống cự ly xa nhất định sẽ không kịp, nhưng mà bố trí trận pháp truyền tống tin tức cũng vô cùng đơn giản.

- Ngươi cho rằng chạy tới Thiên Bắc thành là có thể đào tẩu sao? Chưởng giáo Chí tôn đã sớm đoán ngươi sẽ đào tẩu cho nên đã bố trí mười hai vị Nội các trưởng lão Thiên Kiều cảnh ở đó. Một vị trưởng lão Thiên Kiều cảnh ngươi đã không phải là đối thủ, mười hai vị bố trí đại trận, ngay cả cường giả Bí cảnh lục trọng sơ kỳ cũng không thể đào tẩu. Ngươi chờ chết đi.

Thông qua trận pháp truyền tống, đưa tin tới, lúc này trên mặt tên đặc sứ này mới nở nụ cười dữ tợn.

Trước đó bọn hắn đã biết rõ nhất định Nhiếp Vân sẽ mượn nhờ Truyền tống trận đào tẩu, mà Thiên Bắc thành là nơi có khả năng nhất. Cho nên bọn hắn đã sớm bố trí thiên la địa võng ở đó. Chỉ cần Nhiếp Vân dám đi qua, nhất định sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Mười hai vị Nội các trưởng lão Thiên Kiều cảnh liên thủ tạo thành đại trận, một tiểu tử Nguyên Thánh cảnh có thể chạy thoát sao?

Phá.

Đi ra khỏi Truyền tống trận, Nhiếp Vân dùng một kiếm đánh nát Truyền tống trận, triệt để phá hỏng nó.

- Nguy hiểm thật.

Thở dài một hơi, khóe miệng Nhiếp Vân nở nụ cười.

Thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa hắn đã bị đặc sứ kia bắt lấy, may mà hắn chạy thoát nhanh.

Tuy rằng hắn có thể vượt cấp chiến đấu, nhưng mà đối với cường giả Thiên Kiều cảnh vẫn bất lực. Thiên Kiều cảnh câu thông thiên địa tạo thành thiên địa chi kiều, đại biểu cho lĩnh ngộ và vận dụng đại đạo thiên địa. Thực lực mạnh mẽ tuyệt đối không phải là tồn tại mà Lĩnh vực cảnh có thể so sánh. Đừng nói là lực lượng của hắn chỉ có một, hai trăm vạn tượng. Cho dù có lực lượng ngàn vạn tượng cũng không phải là đối thủ.

- Lớn mật, dám phá hỏng Truyền tống trận, ngươi là ai? Muốn chết...

Vừa mới thả lỏng, còn chưa kịp rời đi thì đã nghe thấy tiếng hét chung quanh. Lập tức có vài người vây quanh, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân tràn ngập bất thiện.

------oOo------

Chương 567: Tâm ngoan thủ lạt (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Truyền tống trận là phương pháp phát tài của bọn hắn, hiện tại bị người ta phá hỏng, đương nhiên bọn hắn sẽ không bỏ qua cho kẻ lớn gan này.

- Ta bị đuổi giết, bị bất đắc dĩ mới làm như vậy, đây là một trăm khỏa linh thạch thượng phẩm, coi như là ta bồi thường.

Nhiếp Vân tiện tay ném ra một ngàn khỏa linh thạch thượng phẩm, thân thể nhoáng lên đã bay lên trên bầu tời.

Một ngàn khỏa linh thạch thượng phẩm tương đương với một ngàn vạn linh thạch hạ phẩm, giá trị viễn siêu bản thân truyền tống rận.

- Một ngàn linh thạch thượng phẩm? Hắc hắc, có thể tiện tay xuất ra nhiều như vậy, xem ra tiểu tử này rất có tiền. Đừng đi, ở lại đây.

Nhìn thấy thiếu niên này tiện tay xuất ra nhiều linh thạch thượng phẩm như vậy, đám người phụ trách duy trì trận pháp lập tức nổi lòng tham, hai mắt trở nên đỏ tươi.

Sưu sưu.

Mấy người này đều là cường giả Bất Hủ cảnh sơ kỳ, đồng thời ra tay, lực lượng ngập trời tạo thành phong bạo bắn tới chỗ Nhiếp Vân.

- Nếu như không có ai có ý làm tổn thương hổ thì sao hổ lại hại người được chứ? Nếu như các ngươi đã muốn chết thì đừng trách ta.

Không ngờ bản thân hảo tâm mà đối phương lại tàn nhẫn như vậy. Thoáng cái ra tay định ép bản thân vào đường chết, hai mắt Nhiếp Vân nheo lại, lộ ra sát ý lạnh lẽo.

Vốn hắn có ý tốt, cảm thấy làm hỏng Truyền tống trận của người ta, định bồi thường. Ai ngờ những người này thấy tiền sáng mắt, thực sự là không biết sống chết.

Cổ tay khẽ lật, Huyền Ngọc chi kiếm lần nữa xuất hiện trong lòng bàn tay, cánh tay hắn run lên, kiếm quang hóa thành hoa mai trong trời đông giá rét, từng đóa nở rộ.

Ầm ầm.

Kiếm quang va chạm với cơn bão năng lượng của nhóm ngườik ia, lập tức xé rách cơn bão năng lượng kia.

- Chết đi cho ta.

Một chiêu công kích, không hề có chút lưu tình nào. Trường kiếm của Nhiếp Vân vung vẩy, kiếm quang giống như bông tuyết bay lượn, tiếng giòng vang liên tiếp vang vọng. Trên mi tâm của những cường giả Bất Hủ cảnh sơ kỳ vây công này lập tức xuất hiện một lỗ thủng, thi thể nặng nề rơi xuống dưới đất.

- Dám giật đồ của ta? Không biết sống chết.

Đánh chết mấy cường giả Bất Hủ cảnh, bàn tay của Nhiếp Vân khẽ lật, lần nữa thu lại ngàn khỏa linh thạch thượng phẩm vừa rồi, sau đó thả người bay ra khỏi thành.

Hắn dùng Truyền tống trận mặc dù chạy nhanh, nhưng mà cũng khó đảm bảo Di Thần tông không có biện pháp dự phòng ở Thiên Bắc thành này.Vạn nhất ở nơi này quá lâu, bị người ta đuổi theo, khi đó khó tránh khỏi cái chết.

- Chạy đi đâu.

Hắn vừa mới bay ra được mấy trăm thước thì chợt nghe thấy một đạo thanh âm như sấm sét từ đằng xa vang vọt tới. Ngay sau đó một đạo kiếm quang xé rách không gian đâm về phía hắn.

- Cao thủ Thiên Kiều cảnh? Tại sao nơi này lại có cao thủ mạnh như vậy chứ? Đáng giận.

Thấy đạo kiếm quang này được kích phát ở phía xa, ước chừng mấy trăm trượng, càng ngày càng trở nên lớn dần, bên trong xen lẫn uy thế Thiên địa, không thể ngăn cản. Trong lòng Nhiếp Vân thoáng cái cảm thấy lạnh lẽo hơn một nửa.

Loại kiếm thế này chỉ có cường giả Thiên Kiều cảnh mới có thể kích phát ra. Thiên Bắc thành sao lại có cường giả Thiên Kiều cảnh được chứ?

Thiên Bắc thành và Cực Quang thành giống nhau, thành chủ tối đa chỉ là tu giả Lĩnh vực cảnh sơ kỳ, đột nhiên xuất hiện một cường giả Thiên Kiều cảnh lại khiến cho hắn như rơi vào trong hầm băng.

- Thiên Địa vô lượng.

Biết rõ chiêu kiếm quang này không phải là thứ mà mình có thể ngăn cản, Nhiếp Vân cũng không do dự mà hai tay giơ lên, đánh ra công kích mạnh nhất của mình hiện tại.

Ầm ầm...

Chưởng ấn và kiếm quang của hai người va chạm, Nhiếp Vân phun ra một ngụm máu tươi, thân thể giống như viên đạn từ trên không trung rơi xuống.

Thiên Địa vô lượng tuy rằng là chiêu số cực kỳ cường đại, nhưng mà thực lực đối phương thực sự quá mạnh mẽ. Giữa cả hai hoàn toàn không thể so sánh, sao hắn có thể chống đỡ được chứ?

Chỉ thoáng cái hắn đã bị thương trước nay chưa từng có.

Ông.

Nguyên khí đan điền hấp thu pháp lực, Trị liệu đan điền trị liệu thương thế.

- Tiểu tử, ngươi chạy đi đâu.

Đánh Nhiếp Vân rơi xuống, tiếng quát lần nữa vang vọng. Lúc này

Nhiếp Vân nhìn thấy một trung niên mặc y phục màu trắng nhanh chóng bắn tới, từ không trung cất bước đi qua, lơ lửng phía trên đầu Nhiếp Vân.

- Lên đây đi.

Trung niên này xòe bàn tay ra, bàn tay khẽ chộp một cái, pháp lực hùng hậu, dày đặc lập tức hình thành một mảnh thiên la địa võng trên không trung, bao phủ về phía Nhiếp Vân.

- Lưới pháp lực do cường giả Thiên Kiều cảnh bố trí, một khi bao phủ căn bản trốn không thoát. Thiên phú Địa hành sư, Địa hành chi khí.

Cường giả Thiên Kiều cảnh linh hồn câu thông thượng thiên, thân thể kết nối với đại địa. Trong cơ thể hình thành thiên kiều, bố trí lưới pháp lực không có chút kẽ hở nào. Coi như là Thiên nhãn cũng không nhìn ra được sơ hở bên trong. Một khi bị lưới pháp lực bao phủ sẽ trốn không thoát. Nhiếp Vân biết rõ tình cảnh nguy hiểm cho nên cũng không dám dừng lại. Địa hành chi khí đột nhiên kéo dài, thân thể thoáng cái chui vào trong lòng đất.

- Thiên phú Địa hành sư? Chạy đi đâu. Vô thượng kiếm khí, Đại Quy minh chưởng.

Thấy Nhiếp Vân quay người chui xuống đất, vị cường giả Thiên Kiều cảnh này sững sờ, sau đó lập tức thét dài một tiếng, đầu ngón tay bắn ra bốn đạo kiếm khí sáng chói, vẽ vào mặt đất một cái, triệt để bao phủ khu vực phương viên mấy ngàn trượng chung quanh.

Ngay sau đó bàn tay của hắn chộp một cái, mặt đất đường kính hơn ngàn trượng đã bị Đại Quy minh chưởng mạnh mẽ đè xống.

Một chiêu phá hỏng mặt đất hơn ngàn tượng, một trảo tiện tay này không ngờ lại có lực lượng như vậy, quả thực nghe mà rợn người.

- Ah... Cứu mạng...

- Rốt cuộc có chuyện gì?

- Trời ạ, chúng ta bị người ta chộp..

Đây là khu vực trung tâm Thiên Bắc thành, trong phương viên hơn ngàn tượng, hơn ức vạn nhân khẩu sinh hoạt bên trong, rất nhiều người ở đây ngay cả Chí Tôn cũng không đạt tới, bọn hắn cảm thấy mặt đất run rẩy một hồi rồi lập tức phát hiện ra mình bị bắt. Tất cả đều khủng hoảng kêu lớn.

- Nói nhảm.

Vị cường giả Thiên Kiều cảnh này nghe được tiếng kêu to phía dưới, miệng lập tức hừ lạnh một tiếng, bàn tay run lên.

Phanh.

Tất cả sinh linh trong phạm vi này đều bị bóp nát thành bụi phấn, vô số bụi bặm bắn tứ tung.

Ah....

- Ah...

- Ah...

- Ah...

Vô số tiếng kêu thảm vang lên, ức vạn nhân khẩu trong vòng ngàn dặm Thiên Bắc thành trong nháy mắt toàn bộ tử vong, thân thể tan nát thành bụi phấn.

Vì bắt Nhiếp Vân, vị cường giả Thiên Kiều cảnh này không ngờ lại một hơi đánh chết hàng ức vạn người, trình độ tâm ngoan thủ lạt không cần phải nói.

------oOo------

Chương 568: Tâm ngoan thủ lạt (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ồ? Không có ở đây?

Đánh nát mặt đất thành bụi phấn, vị cường giả Thiên Kiều cảnh này nhướng mày.

Đạt tới Thiên Kiều cảnh, linh hồn câu thông thiên địa, lĩnh ngộ đại đạo, cho dù Tử Hoa động phủ biến thành hạt bụi rất nhỏ thì cũng có thể phát hiện ra.

Tuy rằng người này không biết chuyện Tử Hoa động phủ, nhưng mà hắn biết rõ Địa Hành sư xuống đất tốc độ sẽ đặc biệt nhanh, hắn không chút do dự, mạnh mẽ nhấc mặt đất phạm vi mấy ngàn trượng lên rồi đánh vỡ, hi vọng có thể bức Nhiếp Vân ra. Không ngờ Nhiếp Vân vừa mới xuống đất, trong nháy mắt đã biến mất không còn tung tích.

- Tinh thần câu thông thượng thiên, Thiên nhãn mở ra, dò xét.

Trong đám bụi không có Nhiếp Vân, cũng không có thứ đặc thù gì. Vị cường giả Thiên Kiều cảnh này giơ hai tay lên, thi triển bí pháp.

Ầm ầm.

Dưới Thiên kiều tất cả chỉ là con sâu cái kiến.

Câu này là chỉ dưới Thiên Kiều cảnh, cho dù ngươi có thực lực mạnh hơn đi chăng nữa cũng chẳng khác nào con sâu cái kiến, chỉ có đạt tới Thiên Kiều cảnh, linh hồn câu thông thiên địa mới có thể mượn nhờ uy thế thiên địa, như tiên như thánh.

Vị trung niên Thiên Kiều cảnh này thi triển bí pháp, trên đầu lập tức sinh ra quang mang như mặt trời mới mọc, lan tràn ra bốn phương tám hướng, kéo dài xuống mặt đất.

- Ở đằng kia...

Chỉ trong chốc lát, hai mắt trung niên này sáng ngời, dường như phát hiện tung tích của Nhiếp Vân, thân thể lập tức hóa thành một đạo lưu quang, bắn thẳng xuống mặt đất.

Địa Hành sư hành tẩu dưới mặt đất, không cần đào thành động thì cả người cũng hoàn toàn dung nhập vào trong mặt đất, những người khác không được. Cho dù là cường giả Thiên Kiều cảnh cũng cần phải dùng lực lượng bản thân đánh ra thông đạo trước, đào động giống như chuột vậy.

- Đáng giận, người này sao lại ác như vậy? Rốt cuộc ta có thù oán gì với ngươi, sao lại không muốn sống như vậy chứ?

Vừa rồi Nhiếp Vân một hơi chui thẳng xuống mặt đất, tháo chạy được mấy ngàn trượng cho nên mới tránh thoát một kích của trung niên kia. Vốn tưởng rằng có thể bình yên đào tẩu, ai ngờ người này không biết dùng bí pháp gì lại có thể phát hiện ra chỗ mình ẩn nấp, lại lần nữa đuổi tới.

Chẳng phải hắn chỉ giết có mấy người thôi sao? Người này sao lại hung ác như vậy? Vì bản thân hắn mà lại giết hàng ức vạn người, còn không muốn sống đuổi theo như vậy? Bề ngoài dường như ta cũng không có thù oán lớn như vậy với ngươi nha...

- Chẳng lẽ người này là do Di Hoa kia phái tới? Đúng rồi, nhất định là như vậy, bằng không sao có thể hung ác như vậy chứ? Phái cường giả Thiên Kiều cảnh đến truy sát ta, ngươi ngon. Tuy nhiên ngươi nằm mơ cũng không nghĩ ra ta là một gã Địa Hành sư, chỉ cần xuống đất thì đây chính là thiên hạ của ta. Tuy rằng Thiên Kiều cảnh lợi hại, nhưng mà muốn đuổi kịp ta cũng chẳng khác nào là nằm mơ.

Hừ lạnh một tiếng, Nhiếp Vân không ngừng di chuyển, địa hành chi khí cuồn cuộn không dứt, rất nhanh đã tháo chạy về phía trước.

Cho dù Thiên Kiều cảnh cường đại tới cực điểm, nhưng mà hành tẩu dưới mặt đất, đào động rồi mới di chuyển được thì sao có thể đuổi kịp Nhiếp Vân không chút kiêng nể chạy dưới mặt đất cơ chứ?

Cho nên thấy hắn đuổi theo, Nhiếp Vân căn bản không sợ, chân bước một bước dài, ở dưới mặt đất hắn tựa như u linh, bắn thẳng về phía trước, không ngờ lại còn nhanh hơn phi hành trên không.

Đây là chỗ lợi hại của địa hành sư, một trong ba thiên phú đào tẩu

nổi danh. Nếu như rất đơn giản đã bị người ta đuổi theo thì cũng không xứng đáng với danh xưng này.

- Đáng giận.

Trung niên phía sau thấy mình càng đuổi Nhiếp Vân càng chạy nhanh, rất nhanh đã sắp mất dấu, hắn tức giận tới mức liên tục chửi bới.

- Muốn đi, ngươi đi được sao?

Nhiếp Vân vừa mắng một mặt lại phóng về phía trước, mắt thấy sắp cắt đuôi được trung niên này thì chợt nghe một tiếng rít gào phía trước, lại lần nữa có một đạo kiếm quang cắt vỡ mặt đất phóng về phía trước.

- Cái gì? Lại là một cường giả Thiên Kiều cảnh?

Nhìn thấy kiếm quang Nhiếp Vân đã giật mình, vội vàng quay người, lại hơi nghiêng để trốn tránh. Chân không dám dừng lại, tiếp tục đi về phía trước.

Người thi triển ra đạo kiếm quang này hiển nhiên cũng là cường giả Thiên Kiều cảnh. Đối phương không ngờ lại phái ra hai gã cường giả Thiên Kiều cảnh, thực sự là để ý tới mình a.

Sưu.

Sưu.

Hai cường giả Thiên Kiều cảnh đồng thời đuổi tới, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy áp lực. Hai người bọc trước bọc sau, hắn chỉ có thể không ngừng biến hóa phương hướng, liều mạng chạy về phía trước.

- Di Hoa này điên rồi sao? Vì Tử Hoa động phủ mà lại phái ra hai cường giả Thiên Kiều cảnh, nếu như lại thêm vị đặc sứ kia đã là ba người. Nhiều cường giả Thiên Kiều cảnh như vậy xuất động chỉ vì bắt một tiểu tử Nguyên Thánh cảnh như ta, hắn cũng không biết ngại hay sao?

Trước đó vô luận gặp chuyện gì Nhiếp Vân đều đã tính trước, mà bây giờ tất cả mưu trí trước mặt thực lực tuyệt đối đều trở nên nực cười.

Đừng nói hắn chỉ là một tiểu tử Nguyên Thánh cảnh, coi như là Lĩnh vực cảnh đỉnh phong, bị hai cường giả Thiên Kiều cảnh đuổi giết sợ rằng cũng phải sụp đổ.

Lúc nào cũng bị tinh thần của đối phương bao phủ, cho dù muốn thi triển ẩn nấp chi khí ẩn nấp cũng không được. Nhiếp Vân chỉ cảm thấy trên đầu tràn ngập mồ hôi, tinh thần tập trung cao độ, không dám thất thần một chút nào. Sợ một khi thất thần, không cần đối phương ra chiêu thì tinh thần lực cũng có thể chấn nát ý chí hắn, biến hắn trở thành kẻ ngu ngốc.

Đương nhiên cũng may hắn là Nguyên khí sư, nguyên khí trong cơ thể cuồn cuộn không dứt, bằng không chạy trốn liên tục, tiêu hao nhiều Địa hành chi khí như vậy chỉ sợ pháp lực đã tiêu hao sạch sẽ, chết dưới mặt đất.

- Tiểu tử, ngoan ngoãn thì dừng lại, khi đó có lẽ chúng ta còn có thể tha cho mạng của ngươi. Nếu không chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Cường giả Thiên Kiều cảnh đầu tiên gào thét.

- Mau dừng lại, ta không giết ngươi, ta chỉ mang ngươi đi gặp một người. Nếu không một khi pháp lực hao hết ngươi tuyệt đối sẽ bị chôn sống dưới mặt đất, bị áp lực chấn thành bánh thịt.

Cường giả Thiên Kiều cảnh thứ hai cũng kêu lớn.

Tuy rằng hai người đều là cao thủ trong cao thủ, nhưng mà một mực chạy dưới mặt đất phóng về phía trước cũng có chút không chịu nổi. Bọn hắn thực sự không nghĩ ra tại sao thiếu niên này lại có pháp lực hùng hậu như vậy, có thể chạy trốn như điên, không ngừng nghỉ chút nào.

- Không giết ta? Giết ta hay không các ngươi không làm chủ nổi a.

Muốn ta dừng lại không có cửa đâu, các ngươi cứ ở phía sau ăn phân đi thôi.

------oOo------

Chương 569: Nguy cơ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe thấy hai người hô hoán, Nhiếp Vân cũng thét dài một tiếng, tiếp tục chạy như điên về phía trước. Tuy nhiên, còn chưa đi được bao xa thì trong lòng lần nữa rung động, lại vội vàng chạy về một phía khác. Vừa mới chạy ra thì có một đạo kiếm quang đã chém sượt qua thân thể hắn.

- Cái gì? Lại có thêm một người? Móa.

Nhìn thấy loại tình huống này cho dù ngu ngốc thì Nhiếp Vân cũng biết lại có thêm một vị cường giả Thiên Kiều cảnh xuất hiện. Từ lúc nào cường giả Thiên Kiều cảnh trở nên không đáng tiền như vậy, bị phái ra ngoài một đám?

Nhiếp Vân cảm thấy sắp phát điên.

- Thiên Nhãn mở, nhìn thấu mặt đất.

Trong lòng khiếp sợ, chân Nhiếp Vân không ngừng chạy, lần nữa chuyển hướng, thi triển thiên phú Thiên nhãn nhìn chung quanh.

Sau khi xem qua, sắc mặt hắn lập tức trở nên khó coi vô cùng.

Trên đầu hắn, phía trước, phía sau, thậm chí trên không trung cũng có cường giả Thiên Kiều cảnh, toàn bộ cộng lại có mười hai vị.

Di Hoa kia không ngờ lại phái ra mười hai cường giả Thiên Kiều cảnh tới bắt hắn.

Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

- Ha ha, tiểu tử ngươi đã bị chúng ta vây quanh, để ta xem ngươi chạy đi đâu?

Nhìn thấy tình huống này, Nhiếp Vân còn chưa kịp lên tiếng mắng thì đã cảm thấy phía trên lần nữa truyền tới linh hồn chấn động. Lại có ba đạo kiếm quang rít gào phóng tới.

- Làm sao bây giờ? Nhiều cường giả Thiên Kiều cảnh như vậy chẳng lẽ ta sẽ bị bắt hay sao?

Dựa vào thiên phú Thiên nhãn, Nhiếp Vân đã sớm nhìn thấy ba đạo kiếm quang tất sát này, thật vất vả mới tránh đi được. Hai mắt hắn đỏ thẫm, trong lòng tràn ngập vẻ không cam lòng.

Chẳng lẽ hắn sẽ bị mười hai người này vây công mà chết sao?

Mười hai tên cường giả Thiên Kiều cảnh vây chung quanh giống như cái lưới, mà hắn lại là con cá muốn chạy trốn. Cho dù cá có tốc độ mau lẹ hơn nữa cũng khó có thể thoát khỏi mười cái lưới vây quét.

- Ta sẽ không bị bắt, Xông.

Xông.

Xông lên.

Trong lòng gầm lên một tiếng, hai mắt Nhiếp Vân tràn ngập vẻ kiên định không nói nên lời, cũng không có để ý tới chúng cường giả vây công chung quanh mà nhắm một phương hướng, sau đó liều mạng đi về phía trước.

Ý chí được vận chuyển tới cực hạn, dục vọng muốn sống tràn ngập trong đầu, rất là mãnh liệt khiến cho Nhiếp Vân giống như mộc con sói đói bị ngăn đường, vừa phẫn nộ vừa điên cuồng.

- Dừng lại cho ta.

Một lão giả Thiên Kiều cảnh ngăn trước mắt hắn, bàn tay vươn ra, mặt đất trong vòng mấy ngàn thước biến thành nham thạch rắn

chắc. Đồng thời một chưởng ấn cực lớn triệt để bao phủ Nhiếp Vân.

- Thiên phú Diễm hỏa sư, Diễm hỏa thiêu đốt, phá cho ta. Phá...

Cũng không có tránh né, trong nháy mắt hỏa diễm cực nóng, vô cùng vô tận từ trong cơ thể Nhiếp Vân phun ra. Nham thạch chung quanh vừa đụng vào cỗ hỏa hiễm này lập tức bị làm cho nóng chảy. Chưởng ấn của lão giả này đụng vào diễm hỏa lập tức bị thiêu đốt, dường như không có bất kỳ vật nào có thể ngăn cản được hung uy của diễm hỏa...

- Ah... Đáng giận..

Hắn không ngờ Nhiếp Vân lại là một Diễm Hỏa sư, một người tại sao lại có nhiều thiên phú đặc thù như vậy chứ?

Bị Diễm hỏa thiêu đốt, lão giả này lui về phía sau một bước, trong mắt hiện lên vẻ khủng hoảng.

Cho dù hắn là cường giả Thiên Kiều cảnh, nhưng mà vẫn là phàm nhân, bị diễm hỏa thiêu đốt vẫn còn có chút sợ hãi. Siêu cấp thiên phú bài danh thứ hai mươi lăm há lại là trò đùa?

Sưu.

Thừa dịp hắn lui về phía sau, Nhiếp Vân được diễm hỏa vây quanh thoáng cái đã thoát ra khỏi vòng vây.

- Đuổi. Mấy người các ngươi bay trên trời, tới phía trước chặn đường. Chúng ta ở dưới mặt đất, dùng linh hồn truyền âm liên hệ, để ta xem tiểu tử này chạy đi đâu.

Bị Nhiếp Vân thoát khỏi vòng vây, tất cả cường giả Thiên Kiều cảnh đều cảm thấy mất mặt cho nên tức khí kêu lớn.

Tiểu tử trước mắt này bất quá chỉ là Nguyên Thánh cảnh, loại thực lực này trong mắt bọn hắn chẳng khác nào con sâu cái kiến, hiện tại một con kiến như vậy lại đào tẩu khỏi vòng vây của mười hai bọn hắn, khiến cho bọn hắn cảm thấy mất hết mặt mũi.

- Diễm hỏa của Diễm Hỏa sư rất là tiêu hao pháp lực, ta cũng không tin pháp lực của tiểu tử này nhiều như vậy.

- Tiếp tục đuổi, nhất định hắn không thể trốn xa được, ngàn vạn lần không thể để cho hắn chạy. Nếu như để tông chủ biết mười hai người cuhsng ta vây quanh mà còn để cho hắn chạy thoát, nhất định sẽ mất mặt tới chết...

- Không sai, chúng ta đường đường là nội các trưởng lão, nếu như thua ở trong tay một tiểu tử Nguyên Thánh cảnh, quả thực không gánh nổi tội danh này...

Sóng tinh thần liên tiếp truyền đi dưới mặt đất, mười hai vị cường giả Thiên Kiều cảnh lúc này cũng dồn hết sức, thề sống chết phải bắt được Nhiếp Vân.

Lúc này đã không phải là chuyện có hoàn thành nhiệm vụ hay không, nếu như không bắt được sẽ làm ảnh hưởng tới tôn nghiêm và danh dự của bọn hắn.

Đường đường là nội các trưởng lão, mười hai vị cường giả Bí cảnh ngũ trọng Thiên Kiều cảnh, ngay cả một tiểu tử Bí cảnh nhị trọng Nguyên Thánh cảnh cũng không bắt được, chuyện này truyền ra ngoài đừng mong còn sống.

Sưu sưu sưu...

Diễm hỏa không ngừng thiêu đốt trên thân thể, địa hành chi khí nhanh chóng tuôn ra, Nhiếp Vân dọc theo mặt đất tiếp tục chạy như điên.

- Tuy rằng ta là Nguyên Khí sư, pháp lực vô cùng vô tận. Nhưng mà mười hai người này thực sự quá mạnh mẽ, còn có mấy kẻ bay trên trời, như vậy sớm muộn gì cũng sẽ bị bắt.

Hai mắt đỏ thẫm, tinh thần Nhiếp Vân bởi vì vận chuyển quá nhanh cho nên sắp sụp đổ.

Địa hành sư di chuyển dưới đất tuy rằng tốc độ rất nhanh, nhưng

mà cho dù nhanh hơn nữa cũng không bằng đám người bay trên trời. Bọn hắn lại có liên hệ linh hồn, biết rõ hắn chui ở dưới mặt đất cho nên hoàn toàn có thể chặn đường phía trước.

Chỗ sâu hơn dưới mặt đất hắn cũng không đi được. Bởi vì phía dưới cũng có ba cường giả, một khi hành tẩu phía dưới chẳng khác nào là tiến vào trong mai phục, khi đó chết còn nhanh hơn.

Lại nói, dưới mặt đất Phù Thiên đại lục tình huống gì cũng có, nếu như là nham thạch nóng chảy thì cũng thôi đi, nếu như là hư không loạn lưu, một khi xông vào chẳng những không cần đám người này xiết chặt vòng vây thì hắn đã biến thành thịt nát.

Hư không loạn lưu ngay cả không gian cũng có thể bị nghiền nát, ngay cả cường giả Bí cảnh ngũ trọng đi vào cũng chỉ có con đường chết chứ huống chi là hắn.

- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Ta còn chưa muốn bị bắt, không muốn chết.

Nhìn trước sau, trên dưới đều có cường địch, hơn nữa còn càng ngày càng tới gần, trong lòng Nhiếp Vân rối loạn.

------oOo------

Chương 570: Giết chết toàn bộ (Thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ lúc trọng sinh tới nay hắn luôn xuôi chèo mát mái, lần này chính thức gặp được nguy cơ, so với lần gặp Nguyên Hằng trưởng lão kia còn nguy hiểm hơn gấp trăm lần.

Lần Nguyên Hằng trưởng lão kia còn có thể trốn tránh, còn có Tử Hoa động phủ bảo vệ tính mạng. Mà lần này ngay cả Tử Hoa động phủ cũng không có biện pháp.

- Ta không thể chết được, đệ đệ còn chưa cứu được, đệ ấy vì ta mà trả giá bằng cả tính mạng mình, làm như vậy là vì muốn ta còn

sống. Nếu như chết ở đây, há chẳng phải là phụ lòng đệ ấy hay sao?

Xoẹt xoẹt...

Trong lòng điên cuồng suy nghĩ, ý nghĩ muốn sống trùng kích khiến cho linh hồn Linh cấp trung kỳ của Nhiếp Vân đột nhiên phát ra tiếng giòn vang liên tiếp, dường như tùy thời sẽ lột xác.

- Lần này dừng lại cho ta đi, Cửu Võng La thiên đại trận, khởi động.

Nhưng lúc này đột nhiên có một tiếng rống to vang lên, khít ức của mười hai vị cường giả Thiên Kiều cảnh dưới mặt đất kết nối, bố trí thành một trận pháp cực lớn.

Cửu Võng la thiên đại trận, khắp nơi đều là lưới, khắp nơi đều là bẫy rập. Chỉ cần rơi vào, cho dù là cường giả tuyệt thế Bí cảnh lục trọng cũng khó có thể giãy dụa chứ đừng nói là một tiểu tử Nguyên Thánh cảnh.

- Bao phủ.

Bố trí thành đại trận, đại trận như một tấm lưới lớn bao phủ không trung, dưới sự chủ trì của mười hai người bao phủ phương viên mấy ngàn dặm, quay tròn rồi chụp xuống đầu Nhiếp Vân.

- Một khi bị chụp, Diễm Hỏa sư, Địa Hành sư, Thần Thâu sư cũng vô dụng, nhất định sẽ bị bắt lấy...

Thiên phú đặc thù mạnh yếu ra sao có liên quan tới thực lực bản thân. Hiện tại cảnh giới của hắn quá thấp, tuy rằng có nhiều thiên phú nhưng mà đối mặt với thực lực tuyệt đối vẫn không có cách nào như trước.

Hắn giãy dụa thoát khỏi tay một vị cường giả Thiên Kiều cảnh đã rất vất vả rồi, huống chi là mười hai người lại liên thủ bố trí đại trận, làm sao có thể giãy dụa được chứ?

- Nhanh, phải nhanh, tốc độ phải nhanh hơn một chút nữa. Chỉ cần thêm chút nữa thì ta có thể lao ra, nhanh.

Mắt thấy đại trận sắp rơi xuống đỉnh đầu, tay Nhiếp Vân nắm chặt, trong lòng không ngừng gào rú.

Dựa theo phạm vi Cửu Võng la thiên đại trận bao phủ, tốc độ của hắn chỉ cần nhanh hơn chút nữa là có thể lao ra. Đáng tiếc, hết lần này tới lần khác lại chỉ chậm một tia như vậy.

- Nhanh đi, nhanh...

Hai mắt tràn ngập tơ máu, pháp lực trong cơ thể Nhiếp Vân điên cuồng xoay tòn, cả người như phát điên.

Lần này thực sự là nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay hắn gặp phải.

- Được rồi, bắt lấy thôi...

- Một Nguyên Thánh cảnh mà cũng khiến cho chúng ta đuổi bắt lâu như vậy, tiểu tử này cũng thật hung ác nha.

- Ài, không phải nói. Trước đó tông chủ bảo đám người chúng ta tới đây, nhiều người như vậy ta còn cảm giác chuyện bé xé ra to. Bắt một tiểu tử Nguyên Thánh cảnh mà cần nhiều người như vậy sao? Thế nhưng hiện tại xem ra vẫn là tông chủ anh minh.

- Đúng rồi, ngươi nói tiểu tử này đắc tội với tông chủ thế nào mà khiến cho tông chủ tự mình hạ lệnh bắt hắn như vậy chứ?

Thấy Cửu Võng la thiên đại trận sắp rơi vào trên đầu Nhiếp Vân, dựa theo tốc độ bình thường đối phương không có khả năng đào tẩu. Mười hai vị cường giả Thiên Kiều cảnh rốt cuộc cũng thở dài một hơi, trong lời nói mang theo vẻ nhẹ nhõm.

- Ai biết được? Ý tứ của tông chủ tốt nhất không nên đoán mò.

- Đệ đệ còn chưa có phục sinh, phụ mẫu còn cần chiếu cố, còn có nàng... Ta còn chưa gặp lại, không thể chết, không thể chết như thế này được...

Không rảnh để ý tới đám người này đang nói chuyện, ý thức của

Nhiếp Vân điên cuồng thúc giục, trong nháy mắt như rơi vào trong một thờ không khác.

Oanh một tiếng, hắn cảm thấy đầu mình như sôi trào, linh hồn đột nhiên bành trướng ra ngoài.

Lần này giống như là lão hổ đột nhiên mọc ra hai cánh, hùng ưng bay lượn trên thương khung vậy.

Thức hải của bản thân lập tức thăng hoa.

Linh hồn đột phá, Linh cấp hậu kỳ.

Ùng ục...

Linh hồn đột phá hạn chế, đồng thời pháp lực trong khí hải cũng sôi trào lên. Một cỗ khí lưu nóng rực từ trong đan điền dũng mãnh tiến vào trogn thân thể, toàn bộ lỗ chân lông trên người đóng lại, thực lực nhanh chóng bành trướng.

Bí cảnh tam trọng, Bất Hủ cảnh.

Vào thời khắc nguy cấp, dưới ràng buộc của thân nhân, người nhà, không ngờ Nhiếp Vân lại đột phá gông cùm, linh hồn đột phá tới Linh cấp hậu kỳ, thực lực cũng đột nhiên tăng mạnh, từ Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong đột phá, thuận lợi trùng kích với Bất Hủ cảnh.

Bất Hủ cảnh, thân thể bất hủ, thân thể được mạch lạc, tôi hóa, khiến cho người ta có thể vận dụng pháp lực càng thêm tự nhiên.

Vừa mới đột phá cảnh giới này, pháp lực toàn thân Nhiếp Vân như tìm được chỗ trút, giống như là nước vỡ đê, điên cuồng phun ra.

Ầm ầm.

Tốc độ của Nhiếp Vân lập tức tăng lên gấp bội, thoáng cái lao ra khỏi Cửu Võng la thiên đại trận, trốn ra ngoài.

- Cái gì? Tiểu tử này không ngờ vào lúc mấu chốt lại đột phá? Tốc

độ tăng lên gấp đôi, chạy ra khỏi Cửu võng la thiên đại trận bao phủ? Chuyện này... Chuyện này sao có thể chứ?

- Đuổi, hắn có thể chạy thoát một lần, ta không tin hắn có thể chạy thoát lần thứ hai.

- Đáng giận a, tiểu tử này là thần thánh phương nào, không ngờ vào thời khắc mấu chốt lại đột phá. Phải giết chết, bằng không nhất định sẽ trở thành tai họa.

Thấy Nhiếp Vân chạy ra, tất cả mọi người như phát điên, đồng thời thét dài một tiếng, lần nữa đuổi thoe.

Vốn bọn hắn đã cảm thấy nắm chắc thắng lợi trong tay, nhưng mà không ngờ tiểu tử này vào thời khắc mấu chốt lại có thể đồng thời đột phá tu vi, linh hồn.

Quá biến thái.

Tại sao lại có gia hỏa biến thái như vậy chứ?

- Tuy rằng ta tấn cấp nhưng mà so với bọn chúng vẫn kém quá nhiều, vẫn trốn không thoát...

Tuy rằng tạm thời chạy ra khỏi Cửu võng la thiên đại trận nhưng mà Nhiếp Vân cũng không có bị hưng phấn làm cho đầu óc choáng váng, hắn cũng biết bằng vào thực lực của mình tuy rằng tăng lên không ít, nhưng mà so với cường giả Thiên Kiều cảnh vẫn chênh lệch quá nhiều.

Vẫn không cùng một cấp bậc như trước. Một là trời, một là đất, muốn chạy trốn khỏi tay mười hai cường giả này vẫn là chuyện không có khả năng.

- Xem ra các ngươi không buông tha ta, muốn triệt để chạy trốn, như vậy cũng chỉ có một biện pháp, đó chính là giết...

Trong mắt Nhiếp Vân hiện lên vẻ hung ác.

Nhìn tư thế hiện tại, không chết không thôi. Muốn triệt để thoát đi,

như vậy cũng chỉ có một phương pháp, đó chính là đánh chết toàn bộ những người này.

Một cường giả Bất Hủ cảnh muốn giết chết một đám cường giả Thiên Kiều cảnh, nếu như chuyện này truyền ra ngoài nhất định sẽ có người nói hắn nằm mơ.

------oOo------

Chương 571: Giết chết toàn bộ (Thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhưng mà Nhiếp Vân biết rõ không phải là không thể, mấu chốt là tìm cách thế nào mà thôi.

Chỉ cần tìm cơ hội thỏa đáng, đánh chết toàn bộ những người này cũng không phải là khó khăn.

Nghĩ tới điểm này, cổ tay Nhiếp Vân khẽ đảo, một bình ngọc không lớn xuất hiện trong lòng bàn tay.

Thiên nhãn có công năng thấu thị, có thể nhìn thấy hai giọt chất lỏng đang sôi trào trong bình ngọc, dường như có thể tùy thời xuất hiện.

Chỉ liếc mắt nhìn Nhiếp Vân đã cảm thấy hai mắt mỏi nhừ, cay xè, dường như bị độc khí bên trong hai giọt chất lỏng này đâm trúng, thân thể mềm nhũn đi.

Độc chất mà khiến cho cường giả Bất Hủ cảnh vừa mới nhìn đã cảm thấy khó chịu, từ đó có thể thấy được chỗ đáng sợ của hai giọt chất lỏng này.

Yêu Minh tiên dịch.

Ban đầu ở Cổ Thành chi thành, thành chủ từng cho hắn hai giọt Yêu Minh tiên dịch, thứ này là kịch độc, cho dù là cường giả Bí cảnh lục, thất trọng cũng có thể bị độc chết. Chỉ cần vạ dụng tốt,

tuyệt đối có thể một lần hành động đầu độc mười hai cường giả Thiên Kiều cảnh này.

Đương nhiên nếu không cẩn thận thì chính hắn cũng sẽ bị độc khí làm cho trúng độc mà trực tiếp tử vong. Như vậy nhất định phải tìm một kế sách vẹn toàn.

- Dưới mặt đất nhất định không được, độc dưới mặt đất bị hạn chế truyền đi. Muốn hạ độc chết một người vô cùng đơn giản, nhưng mà muốn một hơi hạ độc chết mười hai người quả thực không có khả năng. Hơn nữa không cẩn thận còn làm hại tới mình, dù sao ta cũng không có thiên phú Độc sư.

Thiên phú Độc sư cũng là một loại thiên phú đặc thù, loại người này trời sinh thích hợp liên hệ với kịch độc. Đối với bọn họ mà nói, kịch độc chính là thuốc bổ, càng độc thì tác dụng càng lớn.

Hắn đã không có loại thiên phú đặc thù này, như vậy nhất định phải cẩn thận một chút, không được phân tâm. Bằng không người khác còn chưa bị độc chết thì bản thân đã bị độc chết trước a. Hơn nữa Yêu minh tiên dịch này tuy rằng lợi hại, nhưng mà cũng phải tới gần mới có thể độc chết người khác. Hiện tại mình đang ở dưới mặt đất, muốn cách đống đất đá mà hạ độc chết đám người này, đây rõ ràng là chuyện không tưởng.

Phải tìm cơ hội mới được.

- Mau nhìn, phía trước có một cái biển, tiểu tử này là Địa Hành sư, lại là Diễm hỏa sư, tiến vào trong nước nhất định sẽ bị chế ngự, chúng ta bắt hắn ở trong nước tuyệt đối sẽ dễ như trở bàn tay.

- Không sai, trong mặt đất chúng ta phải đào động, tốc độ quá chậm. Một khi vào trong nước, tốc độ tuyệt đối sẽ nhanh hơn gấp bội. Khi đó tiểu tử này càng không có cửa chạy trốn.

- Ha ha, thực sự là trời cũng muốn diệt hắn. Bản thân đào tẩu lung tung, không ngờ lại chạy tới chỗ biển, quả thực là muốn chết.

- Nước và lửa, xung khắc nhau. Hỏa diễm sư tiến vào trong nước chẳng khác nào đụng phải vách tường cả. Đây quả thực là đường

cùng nha.

Ngay khi Nhiếp Vân đang tìm cơ hội để đầu độc mười hai người này thì Thiên nhãn lập lòe, đột nhiên nhìn thấy lời đối thoại của đám người sau lưng.

- Biển?

Nhiếp Vân sững sờ, xem xét phía trước, vừa xem qua hắn lập tức hưng phấn, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Thực sự là nghĩ cái gì thì cái đó tới. Hắn đang lo lắng xem nên đầu độc đám người này thế nào, ai ngờ phía trước lại là biển.

Phù Thiên đại lục bao la bát ngát, cũng có lục địa và hải dương. Diện tích của những hải dương này tuy rằng không lớn bằng Vô Tận hải, nhưng mà cũng rất rộng. Đối với người bình thường mà nói cũng rộng lớn khôn cùng.

Người khác tiến vào hải dương như vậy, thực lực nhất định sẽ bị tổn hao nhiều, bị hạn chế. Thế nhưng Nhiếp Vân lại khác, hắn lại là Tường Thủy sư.

Tường thủy sư, một trong ba đại thiên phú chạy trốn, ở trong nước lập tức biến thành giao long, bất luận kẻ nào cũng đừng mong đuổi theo hắn.

- Các ngươi đã cho rằng ta vào trong nước sẽ chết thì ta sẽ khiến cho các ngươi nhìn xem rốt cuộc là ai sẽ chết.

Cười hắc hắc, trong lòng Nhiếp Vân thở phào một hơi, thân thể khẽ đổi, thay đổi phương hướng. Lần này không phải là hướng đại dương mà tiếp tục đào tẩu vào trong đại lục.

- Hắn cũng phát hiện ra hải dương trước mắt. Ha ha, đừng cho hắn chạy về phía bên kia a.

- Nếu như để cho hắn đảo tẩu nữa thì không biết phải mất bao lâu mới có thể bắt lại được. Đuổi hắn vào trong nước, bắt rùa trong hũ.

- Còn muốn chạy vào lục địa sao? Không biết sống chết, ra tay bức hắn về.

Thấy Nhiếp Vân đột nhiên thay đổi phương hướng, rất nhiều cường giả Thiên Kiều cảnh đều cho rằng hắn sợ nước, muốn chạy ra xa cho nên liên tục ra tay.

Vừa mới ra tay kiếm khí tung hoành, lộ tuyến chạy trốn về lục địa của Nhiếp Vân lập tức bị phong tỏa, chỉ có thể tiếp tục phóng về phía hải dương.

- Đáng giận, quá đáng giận.

Phía trước truyền tới tiếng gầm phẫn nộ và không cam lòng của Nhiếp Vân.

- Ha ha, tiểu tử, ngươi có thể chết trong tay nhiều cường giả như chúng ta cũng coi như là vinh hạnh kiếp này.

- Đừng có không biết đủ, mười hai cường giả Thiên Kiều cảnh chúng ta có đỉnh phong, có sơ kỳ, nhiều người vây công một mình người như vậy cũng phải đuổi gần một ngày. Chiến tích như vậy đủ để ngươi tự hào nha.

- Sau khi chết đừng oán chúng ta, là tông chủ Di Thần tông muốn bắt ngươi...

Nghe thấy thanh âm oán hận của Nhiếp Vân, lại thấy bộ dáng chật vật của hắn, mọi người đồng thời cất tiếng cười lớn, nhanh chóng đuổi theo.

Sưu Sưu.

Sưu Sưu...

Sau khi đuổi theo, mấy người đồng thời tiến vào trong hải dương.

- Thiên la địa võng, truy kích.

Sưu Sưu sưu...

Vừa mới tiến vào trong hải dương tốc độ mọi người gần như tăng lên gấp chục lần, không tới ba hô hấp đã bao vây Nhiếp Vân vào giữa.

- Tiểu tử, để ta xem lần này ngươi còn chạy được không.

- Trốn, tiếp tục chạy trốn cho ta xem?

Thấy Nhiếp Vân bị vây vào giữa, không có cách nào chạy thoát, mọi người đồng thời cười lớn, muốn ra tay.

- Ha ha, quả thực có người phải chết, tuy nhiên không phải ta mà là các ngươi.

Thấy mọi người vây quanh, đúng như hắn tính toán, Nhiếp Vân đột nhiên thét dài một tiếng, bàn tay khẽ đảo, Tường Thủ khí lập tức phóng ra.

Ầm ầm.

Tường thủy sư ở trong nước chính là giao long, nước chảy trong lòng bàn tay hắn cuồn cuộn, trong nháy mắt đã bị Yêu Minh tiên dịch ôn hiễm, phân thành mười hai cỗ, bắn về phía đám cường giả Thiên Kiều cảnh chung quanh.

- Cái gì? Khống chế nước chảy? Ngươi... Ngươi là Tường thủy sư?

- Ta không nhìn nhầm đó chứ?

- Tại sao lại có người có nhiều thiên phú như vậy? Địa hành sư, Diễm Hỏa sư, Ngụy trang sư... Vậy mà còn là Tường thủy sư?

------oOo------

Chương 572: Giết chết toàn bộ (Hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tường thủy sư thì cũng phải chết, đối với chúng ta không có bất kỳ uy hiếp gì...

Mọi người thấy Nhiếp Vân khống chế nước chảy, tất cả đều thiếu chút nữa bị hù chết.

Nước lửa không thể giao hòa, theo lý thuyết mà nói, thân là Diễm Hỏa sư căn bản không thể nào là Tường thủy sư. Mà bây giờ loại tình hình không có khả năng này lại bị thiếu niên trước mắt đánh vỡ.

- Coi như là Tường thủy sư thì cũng không có gì, thực lực bản thân ngươi quá thấp.

- Mọi người nhanh chóng động thủ, Tường Thủy sư trong nước nhanh như chớp, không thể để cho hắn chạy lần nữa.

Trong lòng khiếp sợ, trong mắt mọi người lần nữa hiện lên vẻ hung ác, sát cơ càng thịnh. Nhưng mà khi bọn hắn quyết định đồng thời ra tay thì lại cảm thấy trước mắt tối sầm, đầu cảm thấy mê muội.

- Hỏng bét, trong nước có độc.

- Là Yêu Minh tiên dịch, sao hắn lại có đồ kịch độc như vậy chứ?

- Cho dù chết ta cũng phải kéo ngươi đệm lưng theo.

- Đại Quy minh chưởng.

- Chết cho ta. Hải Ba long nhược quyền.

Trong đầu cảm thấy choáng váng, biết rõ đã bị Nhiếp Vân ám toán, mười hai người phẫn nộ gào rú, liên tục ra tay. Trong nháy mắt nước biển bắn tung tóe, cả một vùng biển như gặp tận thế.

Mười hai cường giả Thiên Kiều cảnh đồng thời ra tay, pháp lực tạo thành vòi rồng cực lớn, hủy thiên diệ tđịa, đồng thời cuốn về phía Nhiếp Vân.

- Muốn đồng quy vu tận với ta? Nằm mơ. Tử Hoa động phủ.

Nhiếp Vân đã sớm biết rõ những người này sau khi trúng độc nhất định sẽ toàn lực ra tay đối phó với mình, Nhiếp Vân lập tức cười lạnh một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái đã chui vào trong Tử Hoa động phủ.

Trước đó hắn không dám tiến vào động phủ là bởi vì sợ những người này phát hiện ra, phong ấn động phủ, lấy về rồi lại tìm cao thủ phá giải. Nếu như vậy hắn nhất định sẽ phải chết. Nhưng mà bây giờ những người này sẽ nhanh chóng chết đi, cho dù có lộ động phủ ra cũng không có gì.

Tử Hoa động phủ là thứ Tử Hoa đạo nhân lưu lại, thực lực của hắn đã đạt tới Bí cảnh đỉnh phong, so với mình kiếp trước còn lợi hại hơn. Loại người này lưu lại động phủ, vài Thiên Kiều cảnh sao có thể đánh nát?

Ầm ầm ầm..

Chợt nghe tiếng nổ vang kịch liệt vang vọng, vô số khí kình đánh vào bên trên phong ấn mặt ngoài của động phủ, giống như đánh vào trên tảng đá, không có một chút tác dụng nào, cũng không thể nào phá hỏng chứ đừng nói là làm bị thương Nhiếp Vân ở trong.

- Đoạn đường này... Quá nguy hiểm.

Ngồi trước một cái bàn trong động phủ, Nhiếp Vân nâng một chén rượu lên rồi ngửa cổ uống. Tới lúc này hắn vẫn cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Trước đó một đường đào tẩu, tinh thần lúc nào cũng kéo căng, hiện tại buông lỏng hắn mới cảm thấy sợ hãi.

- Được rồi, không sai biệt lắm.

Uống rượu một lát, cảm thấy động tĩnh bên ngoài Tử Hoa động phủ đã triệt để biến mất, thân thể lại nhoáng lên, lần nữa trở về biển.

Lúc này vùng biển này bị một cỗ công kích cường đại nổ tung, làm cho hoàn toàn thay đổi. Vô số loại cá, yêu thú đều tử vong, máu

tươi nhuộm đỏ nước, đáy biển cũng xuất hiện một cái hố lớn, bùn đất bắn tứ tung làm cho nước biển đục ngầu.

- Quả nhiên đều mất mạng. Yêu Minh tiên dịch quả thực đáng sợ.

Thiên nhãn đảo qua một vòng trong nước biển đục ngầu, quả nhiên thấy mười hai thi thể trôi nổi trong đó.

Đám cường giả Thiên Kiều cảnh vừa rồi còn oai vệ, hùng dũng đứng đó công bố muốn giết hắn thì lúc này đều đã biến thành thi thể, khí tuyệt bỏ mình.

- Những người này ở trong Di Thần tông nhất định có địa vị không thấp, trên người có không ít bảo bối. Lại nói những thi thể này cũng là bảo bối a, như vậy cũng nên thu về.

Cười hắc hắc một tiếng, Nhiếp Vân chộp một cái, thu toàn bộ mười hai thi thể vào trong nạp vật đan điền.

Thi thể cường giả Thiên Kiều cảnh, bản thân nó chính là bảo bối. Nếu như luyện chế thành khôi lỗi thì thực lực sẽ tăng nhiều. Hiện tại lại có mười hai cỗ, tuyệt đối là phát tài.

- Những người này đều có địa vị không thấp ở Di Thần tông, thoáng cái bị ta giết chết toàn bộ, bọn chúng tuyệt đối sẽ phái người tới tra xét, vẫn nên nhanh chóng rời đi thì hơn.

Lấy đi thi thể, mặc dù Nhiếp Vân biết giết những người này sẽ triệt để đối đầu với Di Thần tông, không chết không thôi. Nhưng mà hắn cũng không dám do dự, Tường thủy khí được thi triển, cả người hóa thành một đạo lưu quang nhanh chóng chạy về phía trước.

Tuy rằng phiến hải dương này cực lớn, nhưng mà hiện tại Nhiếp Vân đã đạt tới Bất Hủ cảnh, lại có thiên phú Tường Thủ sư, chỉ dùng ba ngày là có thể đi tới đầu bên kia. Thân thể thoáng cái đã biến thành bộ dáng khác, đi ra khỏi hải dương.

Ngay khi Nhiếp Vân vừa mới rời khỏi chỗ chiến trường không lâu, bên trên hải dương yên tĩnh đột nhiên xuất hiện một cơn bão năng lượng, một trung niên có hai hàng lông mày đỏ thãm từ đằng xa

bước tới.

- Một chút khí tức cũng không có? Mười hai trưởng lão Thiên Kiều cảnh không ngờ lại vẫn lạc? Điều này sao có thể? Rốt cuộc là kẻ nào ra tay? Bí cảnh lục trọng? Thất trọng... Chuyện này phải nhanh chóng bẩm báo vơi tông chủ.

Trung niên có hàng lông mày màu đỏ này cảm nhận một chút, phát hiện ra mười hai vị nội các trưởng lão đều tử vong, toàn thân hắn tức thì run rẩy, tay chộp một trảo rồi bố trí truyền tống trận ở trên không trung.

Truyền tống trận này không lớn, vừa nhìn cũng biết là dùng để truyền tin tức.

Bố trí xong truyền tống trận gửi tin tức, ngón tay của trung niên này điểm một cái, lập tức ném một ngọc bài vào bên trong, tiến hành truyền tin siêu viễn cự ly.

- Nếu như bọn hắn thực sự bị cao thủ giết chết, như vậy lần này chỉ sợ Di Thần tông đã chọc phải phiền phức lớn rồi...

Truyền tin tức ra ngoài, trung niên nhìn hải dương đục ngầu, vẻ mặt hoảng sợ.

Một chiêu đánh chết mười hai vị cường giả Thiên Kiều cảnh, lại khiến cho bọn hắn ngay cả cơ hội chạy trốn, đưa tin cũng không có, đây là thực lực gì chứ? Loại người có loại thực lực này, cho dù là Di Thần tông cũng không có nhiều a.

Di Thần tông, ở chỗ sâu trong Di thần điện yên tĩnh.

Tông chủ Di Hoa ngồi trên vương tọa trên cao.

- Tông chủ, mười hai vị nội các trưởng lão đã nghe theo lệnh người đi tới Thiên Bắc thành, vừa mới phát ra tin tức, hiện tại đang đuổi theo Nhiếp Vân kia.

Một trung niên lưng hùm vai gấu đứng phía dưới, đem tin tức mình vừa mới nhận được báo lên trên.

- Được rồi, không tồi.

Di Hoa nghe thấy tin tức này hai mắt sáng ngời, bắn ra quang mang hưng phấn.

------oOo------

Chương 573: Giết chết toàn bộ (Hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tông chủ, thuộc hạ có chút không rõ, Nhiếp Vân kia chỉ là một cường giả Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong, vì sao lại phải phái nhiều nội các trưởng lão ra như vậy? Như vậy chẳng phải là dùng đao mổ trâu cắt tiết gà hay sao?

Trung niên kia có chút không rõ cho nên mở miệng hỏi.

- Ha ha, có phải ngươi cảm thấy ta chuyện bé xé ra to hay không?

Tâm tình của Di Hoa rất tốt cho nên vừa cười vừa nói.

- Nếu nghĩ như vậy thì ngươi sai rồi. Thực lực của sư phụ Nhiếp Vân này không tầm thường, muốn bắt hắn nhất định phải dùng một kích sấm sét. Bằng không một khi để cho hắn đào tẩu phiền toái sẽ rất lớn.

- Sư phụ hắn? Sư phụ hắn có hay không còn không chắc chắn. Dù sao ta cũng không tin đường đường là Vô thượng trưởng lão của Hóa Vân tôn lại đi tới nơi nhỏ bé như Khí Hải đại lục.

Trung niên này có chút không tin.

- Kỳ thực ta cũng có chút hoài nghi, trong khoảng thời gian này ta phái người đi Hóa Vân tông nghe ngóng. Dường như mấy vị Vô thượng trưởng lão kia đều tu luyện ở chỗ sâu nhất, căn bản không có xuất hiện. Đương nhiên thám tử chúng ta ở Hóa Vân tông địa vị cực thấp, cũng không có dò xét rõ ràng được.

Di Hoa lắc đầu.

Tuy rằng hiện tại Hóa Vân tông suy thoái không ít, nhưng mà dù sao cũng là bá chủ của cả Phù Thiên đại lục, muốn phái người trà trộn vào trong thám thính tin tức cũng rất khó khăn.

- Ta cảm thấy để cho hai nội các trưởng lão đi qua đó là không thành vấn đề rồi. Thoáng cái phái ra nhiều như vậy chỉ vì bắt một tiểu tử Nguyên Thánh cảnh, ta sợ trong tông môn sẽ có thanh âm khác. Trưởng lão đoàn cũng sẽ mượn cơ hội mà phát uy.

Trung niên này có chút lo lắng, nói.

Lúc trước Di Hoa tranh đoạt chức vị chưởng giáo với không ít người. Tuy rằng hắn trổ hết tài năng, thành công kế thừa bảo vị. Nhưng mà dù sao hắn cũng vừa mới thượng vị, lại làm ra chuyện này cũng khó tránh khỏi việc bị đối thủ nắm lấy chuyện này mà lời ra tiếng vào.

- Yên tâm đi, nếu như Trưởng lão đoàn dám tới tìm ta, ta chỉ cần nói một câu là có thể khiến cho bọn hắn biết rõ, cho dù ta có phái ra nhiều người hơn nữa cũng là đáng giá.

Dường như Di Hoa đã sớm có dự mưu cho nên cười ha hả, nói.

- Phái nhiều người hơn nữa cũng là đáng giá? Chẳng lẽ Nhiếp Vân này còn có bí mật gì khác hay sao?

Trung niên kia sững sờ.

- Không sai, hắn còn có bí mật nội tình.

Di Hoa cười nói.

- Ngươi nghĩ xem, nếu như ta nói với những trưởng lão kia trên người thiếu niên này có Thiên Cơ kiếm, ngươi cảm thấy bọn hắn sẽ có biểu lộ gì đây?

- Thiên Cơ kiếm? Thiên Cơ kiếm mà Bắc đẩu tinh quân lưu lại hay

sao? Cái này... Trên người tiểu tử này có sao? Không phải là giả đó chứ?

Trung niên nghe tông chủ nói vậy, trong mắt lập tức hiện lên lửa nóng, đồng thời còn có chút khó tin.

- Đương nhiên là thật, ta đã điều tra rõ ràng.

Di Hoa cười ha ha, vẻ mặt tràn ngập tự tin và cơ trí.

- Năm đó Bắc Đẩu tinh quân lưu lại bảy chuôi kiếm Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ki, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Diêu Quang để mở ra Bắc đẩu tinh phủ của hắn. Di Thần tông chúng ta có được Thiên Toàn kiếm, Hóa vân tông có được Thiên Xu kiếm, Kiếm Thần tông có được Thiên Quyền kiếm, Tiên Võ tông và Thanh Vân tông, hai tông môn này cùng nhau giữ Ngọc Hành kiếm. Tử Đàn tông và Tĩnh Thiên tông chưởng quản Khai Dương kiếm. Vân Tiêu tông chưởng quản Diêu Quang kiếm... Thất kiếm đã xuất hiện sáu thanh. Lúc trước khi ta vẫn còn là người được đề cử làm chưởng giáo, vì tìm kiếm Thiên Cơ kiếm cho nên mới rời đi. Rốt cuộc ở trong một bản cổ tịch ta đã nhận được tin tức, biết rõ thanh kiếm cuối cùng này lưu lạc khỏi Phù Thiên đại lục, đến hải ngoại. Mà nơi hải ngoại này chính là Khí Hải đại lục.

- Ta tốn suốt năm mươi năm, rốt cuộc cũng tìm được vị trí chính xác trong Khí hải đại lục rộng lớn kia, hơn nữa còn tìm được Truyền tống trận. Chỉ có điều truyền tống trận này quá yếu ớt, tu vi của ta lại cao cho nên không thể sử dụng. Vì vậy ta mới phái người đi qua, thừa cơ thu phục, chiếm các thế lực trong đó, sau đó mới tìm hiểu bốn phía. Rốt cuộc trời xanh không phụ lòng người, Thiên cơ kiếm vẫn bị ta tìm được, mà nó lại ở trong tay Nhiếp Vân này.

- Nếu như Di Thần tông chúng ta có được Thiên Cơ kiếm, có thể tưởng tượng ra được, khi đó chúng ta tuyệt đối có thể trở thành tồn tại đỉnh phong trong tám đại tông môn. Dẫm nát Hóa Vân tông dưới chân. Đồng thời có thể mở ra Bắc Đẩu tinh phủ, tìm kiếm phương pháp đột phá cực hạn, tìm được bậc thang đăng thiên, đạp lên thiên lộ... Nếu đem tin tức này nói với những trưởng lão kia, ta sợ chẳng những bọn họ không có trách cứ ta, ngược lại còn giơ hai tay tán thành. Nhất định sẽ cảm thấy ta làm vậy mới là chính xác

nhất.

Dường như Di Hoa cảm thấy mình phái người ra lần này nhất định sẽ đắc thủ cho nên tâm tình cao hứng, vì vậy mới nói nhiều như vậy.

- Không sai, nếu như để cho bọn hắn biết rõ tông chủ đang tìm kiếm Thiên Cơ kiếm tuyệt đối sẽ không có lời ra tiếng vào gì.

Nghe thấy tông chủ giải thích như vậy, trung niên này nắm tay, vẻ mặt hưng phấn vô cùng.

- Chuyện này người biết rõ không nhiều, tốt nhất ngươi không nên truyền đi. Trong Di Thần tông ta có thám tử, người khác cũng phái nằm vùng trong tông môn chúng ta. Chuyện này một khi truyền ra ngoài, Hóa Vân tông và các tông môn khác nhất định sẽ động thủ. Khi đó muốn ra tay chỉ sợ đã muộn.

Di Hoa lại nói một câu.

- Thuộc hạ hiểu rõ. Tuy nhiên tông chủ yên tâm đi, mười hai vị nội các trưởng lão ra tay nhất định sẽ bắt lấy Nhiếp Vân kia dễ dàng. Chỉ cần bắt hắn tới, không lo hắn không giao ra Thiên Cơ kiếm.

Trung niên này cũng cười nói.

- Bẩm báo chưởng giáo đại nhân, không tốt, không tốt...

Đúng lúc này đột nhiên từ ngoài điện truyền tới một đạo thanh âm lo lắng, một người thất tha thất thểu chạy vào...

- Chuyện gì xảy ra? Dù gì cũng phải có chừng mực một chút.

Di Hoa không giận tự uy, hắn hừ lạnh một tiếng.

- Hồi bẩm chưởng giáo đại nhân, vừa rồi Di Giang trưởng lão đưa tin tới... Hắn nói, hắn nói....

Người này vẻ mặt do dự, dường như biết rõ tin tức quá mức rung động, ngay cả chính hắn cũng không thể nào tin được.

- Nói..

Di Hoa nhíu mày.

- Vâng, trưởng lão nói... Mười hai vị nội các trưởng lão mà chưởng giáo phái ra đều bị người ta đánh chết, không còn một ai...

Người này gian nan lắm mới nói hết lời.

- Cái gì? Tất cả đều chết?

Nghe nói như vậy Di Hoa trực tiếp đứng dậy, hai mắt thiếu chút nữa rớt xuống mặt đất.

------oOo------

Chương 574: Không cẩn thận đã đột phá (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vâng..

- Chuyện này... Làm sao cso thể? Chẳng lẽ... Thực sự là vị sư phụ kia của Nhiếp Vân ra tay hay sao? Là Vô Thượng trưởng lão của Hóa Vân tông hay sao?

Cả người DI Hoa như thoáng cái già đi vài tuổi, lần nữa ngồi xuống, miệng thì thào tự nói, dường như có chút ngây ngốc.

- Nơi này không tệ, không khí cũng tốt, cảnh sắc cũng đẹp, vừa vặn thích hợp cho ta củng cố tu vi.

Ra khỏi hải dương, Nhiếp Vân một đường phi hành, đi được bốn năm này mới tới một sơn cốc.

Nơi này cảnh sắc ưu mỹ, cách thành thị lại xa, yên tĩnh dị thường, đúng là nơi tốt để tu luyện.

Trước đó một đường bị đuổi giết, dưới áp lực rất lớn cho nên linh hồn và thực lực của Nhiếp Vân đều có đột phá. Lại dùng một giọt Yêu Minh tiên dịch giết chết toàn bộ cường giả Thiên Kiều cảnh đuổi giết. Sau đó cũng không có cơ hội củng cố tu vi. Hiện tại sau lưng không còn người theo dõi, nơi này lại u tĩnh, vừa vặn có thể tu luyện một phen.

Trong lòng đã có quyết định, Nhiếp Vân lần nữa tế ra Tử Hoa động phủ rồi chui vào bên trong, động phủ lại biến thành một hạt bụi.

- Linh hồn lực áp súc, đột phá cảnh giới.

Thét dài một tiếng, tay Nhiếp Vân chộp một trảo, lấy ra một đám lớn Tạo hóa linh dịch từ trong cung điện thứ hai trong động phủ.

Tuy rằng hắn là Nguyên Khí sư, có thể hấp thu Tạo hóa chi khí vô cùng vô tận, nhưng mà loại hấp thu này cũng chỉ là lấp đầy khí hải, đột phá cảnh giới cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà nếu như muốn đột phá, sử dụng Tạo Hóa linh dịch là tốt nhất.

Dựa theo đạo lý mà nói, Nhiếp Vân vừa mới đột phá tới Bất Hủ cảnh sơ kỳ, muốn tiếp tục đột phá sẽ rất khó. Nhưng mà đối với Nhiếp Vân lại khác, thân thể hắn tu luyện Linh Tê luyện thể quyết và Kim cương lưu ly thể, vốn đã cường đại. Hơn nữa linh hồn đạt tới Linh cấp hậu kỳ, đột phá cảnh giới vô cùng đơn giản.

Tuy nhiên cũng chỉ giới hạn ở trong cấp bậc Bất Hủ cảnh mà thôi. Muốn bảo hắn trực tiếp đột phá tới Lĩnh vực cảnh vẫn không có khả năng.

Sưu sưu.

Tạo Hóa linh dịch vô cùng vô tận bao phủ lấy Nhiếp Vân, linh khí hùng hậu dưới sự khống chế của linh hồn lực điên cuồng rót vào trong cơ thể hắn.

Xoẹt...

Trong chốt lát Nhiếp Vân đã đột phá bình cảnh Bất Hủ cảnh sơ kỳ, đạt tới trung kỳ. Lực lượng lại tiếp tục bị hấp thu, cấp bậc nhanh

chóng tăng lên.

Bất Hủ cảnh trung kỳ.

Bất Hủ cảnh hậu kỳ.

Bất Hủ cảnh đỉnh phong.

Bán bộ Lĩnh vực cảnh.

Oanh.

Rốt cuộc thực lực của Nhiếp Vân dừng lại ở bán bộ Lĩnh vực cảnh.

Một hơi tấn cấp một cấp bậc lớn, nói ra chuyện này cũng đủ để hù chết người ta.

- Lần thứ tư niết bàn ở Lĩnh vực cảnh đỉnh phong? Xem ra Cửu Chuyển Niết Bàn công quả thực so với trước kia còn cường đại hơn a.

Đạt tới bán bộ Lĩnh vực cảnh, Nhiếp Vân lập tức cảm ứng được thời gian mình niết bàn sau đó... Lĩnh vực cảnh đỉnh phong.

Kiếp trước khi hắn đạt tới Lĩnh vực cảnh đỉnh phong thì đã tiến hành lần niết bàn thứ năm. Xem ra lần trước triệt để lĩnh ngộ Cửu Chuyển Niết Bàn công có trợ giúp rất lớn với việc tấn cấp thực lực của bản thân a. Tương đương với giảm một lần cơ hội niết bàn.

- Chẳng những thời gian niết bàn lùi lại, mà lực lượng pháp lực còn tăng lên gấp chục lần. Trước đó ta chỉ có pháp lực chừng năm mươi vạn tượng, cấp bậc gia tăng nhiều như vậy, lực lượng cũng theo đó tăng lên gấp mười lần, đã có được lực lượng năm trăm vạn tượng a. Nếu như loại lực lượng này phối hợp với hai trăm vạn tượng của thân thể, coi như là cường giả Lĩnh vực cảnh đỉnh phong chỉ sợ cũng không phải là đối thủ ủa ta.

Cường giả Pháp Lực cảnh lực lượng ước chừng từ một tới chín vạn tượng.

Bất Hủ cảnh chỉ là cấp độ vận dụng pháp lực càng mạnh hơn. Nếu như chỉ bàn về lực lượng đơn thuần, cũng không hơn kém Nguyên Thánh cảnh là bao. Cũng chỉ ở khoảng mười tới chín mươi chín vạn tượng.

Đạt tới Lĩnh vực cảnh, lực lượng sẽ đột nhiên tăng mạnh, tuy nhiên cũng chỉ từ một trăm tới chín trăm chín mươi chín vạn tượng.

Lực lượng hiện tại của Nhiếp Vân đã đạt tới bảy trăm vạn tượng, đã có thể so sánh với cường giả Lĩnh vực cảnh đỉnh phong.

Thậm chí ngay cả cường giả Lĩnh vực cảnh đỉnh phong cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn.

Thực lực Lĩnh vực cảnh đại khái là, sơ kỳ từ một trăm tới một trăm chín chín vạn tượng, trung kỳ từ hai trăm tới hai trăm chín mươi chín, hậu kỳ là từ ba trăm tới ba trăm chín mươi chín, vượt qua bốn trăm vạn tượng đều là đỉnh phong.

- Một hơi đột phá, trùng kích nhiều cảnh giới như vậy, pháp lực còn có chút phù phiếm. Để xem trên cơ thể mười hai cường giả Thiên Kiều cảnh này có bảo bối gì cho ta dùng củng cố thực lực hay không.

Cảm khái một tiếng, Nhiếp Vân vẫy tay ném thi thể của mười hai cường giả Thiên Kiều cảnh lên trên mặt đất.

Mười hai người này đều là cường giả Thiên Kiều cảnh, mỗi một người đều có pháp lực hơn ngàn vạn tượng, một khi thi triển ra trời long đất lở, nước biển cũng có thể bốc hơi khô đi. Tuy rằng bị độc chết, nhưng mà thi thể cũng là đồ tốt, luyện chế thành phân thân, khôi lỗi, khi đó thực lực tuyệt đối sẽ tăng lên nhiều.

Hơn nữa bọn hắn đều là trưởng lão Di Thần tông, nắm giữ tài phú vô cùng, nhất định sẽ có không ít bảo bối.

Cướp bóc một người như vậy tuyệt đối còn có nhiều lợi ích thực tế hơn ăn cướp một vạn Thần thánh hoàng.

- Trước tiên bắt đầu từ thi thể Thiên Kiều cảnh đỉnh phong này...

Nhìn một vòng, hắn tìm được một người có thực lực mạnh nhất, là một trung niên đã đạt tới Thiên Kiều cảnh đỉnh phong. Tuy rằng đã tử vong nhưng mà chết mà bất hủ, pháp lực toàn thân lưu chuyển, dường như tùy thời có thể phục sinh vậy.

Đương nhiên linh hồn trúng Yêu Minh tiên dịch đã triệt để nát bấy, phục sinh là chuyện không thể nào. Nhưng mà loại lực lượng sức bật trong thân thể lại khiến cho trong lòng người khác rung động không thôi.

- Linh hồn nhập thể, luyện hóa.

Trong lòng khẽ động, linh hồn thể tiến vào trong thi thể, đang muốn luyện hóa thì lập tức cảm thấy khí tức linh hồn của Linh hồn thể bắt đầu suy yếu.

- Không tốt, đi ra.

Giật mình, Nhiếp Vân vội vàng mang linh hồn thể ra, tuy nhiên đã muộn. Linh hồn như người tuyết gặp ánh nắng, sưu sưu môt hồi rồi triệt để tiêu tán, hòa tan.

- Không ngờ Yêu Minh tiên dịch lại lợi hại như vậy. Hạ độc chết toàn bộ những người này, độc còn dư lại vẫn có thể hạ độc chết linh hồn thể.

Nhìn thấy linh hồn thể tan rã, trong lòng Nhiếp Vân cảm thấy xót xa.

------oOo------

Chương 575: Không cẩn thận đã đột phá (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù hiện tại linh hồn hắn đã đạt tới Linh cấp hậu kỳ, linh hồn thể này cũng không có quá nhiều tác dụng. Nhưng mà cuối cùng cũng là một phần sức chiến đấu. Mới vừa rồi hắn còn hi vọng có thể kết hợp với thi thể, khiến cho cường giả Thiên Kiều cảnh này trở thành

tay chân của mình. Ai ngờ hóa ra lại tính sai.

Yêu Minh tiên dịch kịch độc vô cùng, sau khi độc chết cường giả Thiên Kiều cảnh, dư độc còn lại không có tiêu tán, bằng vào một chút đó vẫn có thể hạ độc linh hồn thể.

- Xem ra thứ này không thể luyện hóa, bảo bối trong thân thể cũng không có cách nào lấy ra dược.

Lắc đầu, Nhiếp Vân bất đắc dĩ không thôi.

Thi thể không thể nào luyện hóa, nạp vật đan điền, linh binh phi hành trong cơ thể đối phương đương nhiên cũng không thấy lấy ra được. Những bảo bối ném ở bên trong cũng không thể sử dụng.

Linh hồn thể linh hồn Linh cấp hậu kỳ cũng không chịu được hai hô hấp, Nhiếp Vân không tin một khi mình trúng độc mà lại không chết.

- Trừ phi có thiên phú đặc thù... Độc sư.

Nhiếp Vân lần nữa nhớ tới thiên phú đặc thù này.

Độc sư, một loại thiên phú đặc thù, bài danh thứ hai mươi mốt, gần với Thiên nhãn sư. Người bình thường gặp phải kịch độc sẽ bị hạ độc chết. Mà độc sư có kịch độc chi khí lại có thể mượn nhờ kịch độc để tu luyện, thực lực tăng lên gấp bội, ăn độc càng trở nên lợi hại, tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn.

Nếu như hắn có loại thiên phú này, hoàn toàn có thể luyện hóa toàn bộ mười hai thi thể này, để cho bọn hắn tạo thành đại trận. Nếu thực sự có thể như vậy, cho dù là siêu cấp cường giả Bí cảnh lục trọng tới thì cũng không cần phải sợ.

Bí cảnh lục trọng, Nạp Hư cảnh, Quy nạp hư không, khí hải tự thành không gian, dung nạp bách xuyên, lực lượng vô cùng vô tận. Tùy tiện ra tay thì lực lượng cũng vượt qua ức vạn tượng. Cho dù là ở trong bát đại tông môn thì địa vị cũng ở top đầu, là nhân vật cấp bậc chưởng giáo.

Nhiếp Vân phỏng đoán, người gọi là Di Hoa đại nhân kia tối đa

cũng chỉ có loại cấp bậc này mà thôi.

Hắn có thể luyện hóa mười hai thi thể là có thể chống lại đối phương. Nói cách khác, cho dù đối mặt với tám đại tông môn cũng có vốn liếng chống lại a.

- Nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, đã không thể luyện hóa, lại đề phòng độc khí còn lại phát tán ra, vẫn nên phong ấn đám thi thể này thì hơn.

Trong lòng vừa nghĩ tới chuyện này thì tay Nhiếp Vân đã động thủ, rất nhanh đã phong ấn đám thi thể này lại.

Ngay khi Nhiếp Vân đang nghiên cứu thi thể thì cuối cùng Dịch Thanh cũng từ trong tu luyện tỉnh lại, hai mắt mở ra.

Phanh.

Hai tay chấn động, trong không khí phát ra tiếng bạo liệt.

- Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong. Chẳng những pháp lực ta đột phá Pháp lực cảnh mà còn bước dài một bước, đạt tới Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong.

Cảm nhận lực lương bành trướng trên người, Dịch Thanh hưng phấn tới mức khuôn mặt đỏ lên.

- Chúc mừng Dịch Thanh tiểu thư đốn ngộ đột phá, tu vi gia tăng.

Tiểu Phong phụ trách thủ hộ bên cạnh vừa cười vừa nói.

- Được.

Dịch Thanh gật đầu, vẻ mặt tự hào.

- Không có nhờ ngoại lực, hơn mười ngày đã từ Pháp lực cảnh đột phá tới Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong, thiên phú của Dịch Thanh tiêu thư quả thực lợi hại.

Tiểu Phong khen một tiếng từ tận đáy lòng.

Người bình thường từ Pháp lực cảnh đột phá Nguyên Thánh cảnh không biết phải tốn bao nhiêu bảo bối, tốn bao nhiêu thời gian. Bình thường không có ba tới năm năm tuyệt đối không thể thành công. Mà Dịch Thanh chỉ cần mười ngày, đốn ngộ đột phá. Loại thiên phú này quả thực đủ để gọi là yêu nghiệt.

Về phần chủ nhân Nhiếp Vân, không thể dùng từ yêu nghiệt để hình dung nữa.

- Quá khen. Nhiếp Vân đâu? Hắn thấy ta đột phá tới loại cảnh giới này nhất định sẽ rất giật mình a.

Dịch Thanh nháy mắt một cái, muốn đi tìm Nhiếp Vân.

Kỳ thực nàng vẫn âm thầm thích Nhiếp Vân, chỉ có điều thiếu niên này quá yêu nghiệt, tốc độ tiến bộ khiến cho nàng tuyệt vọng.

Trước đó không lâu cũng bởi vì chuyện này mà khiến cho nàng từng cảm thấy không xứng với hắn. Mà bây giờ tu vi nàng đột phá, thực lực không sai biệt lắm với hắn bao nhiêu, cũng xem như chứng minh bản thân mình a.

Chắc hẳn khi hắn nhìn thấy thực lực của nàng tiến bộ lớn như vậy, nhất định sẽ cảm thấy bất ngờ a.

Ngươi là Nguyên Thánh cảnh đỉnh phong, ta cũng đạt tới, đuổi kịp bước chân của ngươi, cũng xem như xứng với ngươi a.

Trong lòng tiểu nữu này hưng phấn vạn phần.

- Chủ nhân ở ngay trong đại điện, dường như đang tu luyện.

- Đang tu luyện? Ha ha, có phải hắn sợ tốc độ tu luyện của ta quá nhanh, đuổi kịp hắn cho nên hắn mới không ngừng nghỉ hay không? Tuy nhiên dù vậy cũng vô dụng. Thời gian hắn mới tiến vào Nguyên Thánh cảnh không dài, chỉ mới nửa tháng, căn bản không thể đột phá nữa.

Dịch Thanh cười một tiếng, chân bước về phía đại điện.

Từ lần thứ ba Nhiếp Vân niết bàn tới nay cũng chưa quá nửa tháng, thời gian ngắn như vậy, dựa theo lẽ thường, ngay cả thực lực cũng chưa triệt để củng cố chứ đừng nói là đột phá. Cho nên lần này Dịch Thanh tự tin vô cùng.

- Ngươi tỉnh rồi sao?

Trong đại điện, Nhiếp Vân đang phong ấn thi thể mười hai cường giả Thiên Kiều cảnh, hắn nhìn thấy Dịch Thanh đi tới, cười một tiếng rồi hỏi.

- Ngươi nhìn xem ta đã đột phá cảnh giới, thực lực đã vượt qua ngươi. Ah... Ngươi... Ngươi... Đột phá, lại là Bất Hủ cảnh đỉnh phong?

Nhìn thấy thiếu niên đang bố trí phong ấn trong điện, Dịch Thanh vốn còn muốn tự kỷ một chút, không ngờ lời còn chưa nói hết thì đã nhìn thấy thực lực của Nhiếp Vân hiện tại. Cả người nàng như bị nện một chùy, cứng ngắc, đứng tại chỗ, con mắt trợn tròn, khó mà tin nổi.

- Sao vậy? Ồ? Không cẩn thận đột phá, ngươi cũng tiến bộ không ít nha...

Thấy biểu lộ của nàng như vậy, Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

- Không cẩn thận đột phá?

Dịch Thanh cảm thấy trời đất quay cuồng, ngay cả tâm tư muốn chết cũng không có.

Người khác tốn sức chín trâu hai hổ mới tiến bộ được một chút, ngươi lại không cẩn thận đột phá một cấp bậc... Ngươi không trang bức thì sẽ chết sao?

Nước mắt của Dịch Thanh chảy ào ào.

Vốn tưởng rằng lần này đốn ngộ, mình rốt cục có thể cùng thiếu niên cách gần một ít, hiện tại mới phát hiện, không phải tới gần, mà

là càng ngày càng xa!

Quá đả kích người rồi!

Trước kia mình một mực được người xưng là yêu nghiệt, liền thực cho rằng rất lợi hại, hiện tại so với đối phương... Cái gì cũng không tính!

Người so với người như thế nào chênh lệch lớn như vậy!

------oOo------

Chương 576: Hung danh lan truyền Phù Thiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Những... Này là cái gì? Thi thể của Thiên Kiều Cảnh? Ở đây tại sao có thể có nhiều thi thể như vậy?

Thở dài một tiếng, lúc này Dịch Thanh mới chú ý tới thi thể đầy đất.

Những thi thể này không ngừng tản mát ra lực lượng cường đại, tuy đã chết, nhưng linh khí còn không ngừng hội tụ, hình thành một vòng xoáy linh khí, chứng kiến cái này, Dịch Thanh có ngốc cũng biết, mấy thứ này tuyệt đối là thi thể của cường giả Thiên Kiều Cảnh!

- Ah, mấy ngày hôm trước những người này truy sát ta, bị ta giết chết!

Trên tay Nhiếp Vân liên tục thi triển phong ấn, thuận miệng nói, về phần cụ thể giết chết như thế nào, lại không có nói tỉ mỉ.

- Đuổi giết ngươi? Lại bị ngươi giết? Một, hai, ba... Mười hai cường giả Thiên Kiều Cảnh, đều bị ngươi giết chết sao?

Dịch Thanh sụp đổ.

Cường giả Thiên Kiều Cảnh có bao nhiêu lợi hại, tuy Dịch Thanh

không có thấy tận mắt qua, nhưng ngay cả Nguyên Tâm Tông tông chủ cũng không có đạt tới loại cảnh giới này có thể nhìn ra đối phương cường đại!

Người mạnh như thế, hơn nữa còn là 12 người, rõ ràng đều bị hắn giết chết... Đây là người sao?

Vốn cho là hắn từ Nguyên Thánh Cảnh đỉnh phong, vài ngày không thấy liền tấn cấp đến Bất Hủ cảnh đỉnh phong, đã đủ nghịch thiên, không nghĩ tới chiến tích chính thức, càng thêm nghịch thiên, truyền đi cũng có thể hù chết người, ách, không, là dọa thành bánh thịt...

- Được rồi, không thể so với loại biến thái này, bằng không thì sớm muộn gì cũng bị tức chết...

Một lát sau, Dịch Thanh cuối cùng từ trong khiếp sợ khôi phục lại, thì thào tự nói.

Hoàn toàn chính xác, so với Nhiếp Vân, thuần túy là ăn no rỗi việc, tự tìm kích thích.

- Tốt rồi, những thi thể này có kịch độc, hiện tại không thể luyện hóa, ngươi tốt nhất không nên động, chờ về sau ta lại nghĩ biện pháp!

Không có chú ý biểu lộ trên mặt nữ hài, Nhiếp Vân rốt cục phong ấn toàn bộ thi thể, cười cười đi tới.

- Ân, ở chỗ này buồn bực vài ngày rồi, chúng ta đi ra ngoài đi!

Thấy vừa rồi mình bối rối không có bị thiếu niên chứng kiến, nữ hài nhẹ nhàng thở ra, mở miệng nói.

- Tốt, mang đám người Tiểu Phong ra ngoài luôn!

Nhiếp Vân nói một tiếng, một đoàn người liền từ Tử Hoa Động Phủ đi ra.

Ra động phủ, hai người bốn thú nhắm thành thị gần nhất bay đi.

Đổi lại người bình thường đến, chưa quen thuộc phương hướng hoang dã còn phân không rõ ràng lắm, chớ nói chi là ở đâu có thành thị. Nhiếp Vân bất đồng, Thiên Nhãn nhìn một vòng, đã tìm được một tòa thành thị, thẳng tắp bay đi.

Thành phố này cùng chỗ của cha mẹ vừa vặn là một phương hướng, cho nên Nhiếp Vân liền chẳng muốn đi tìm kiếm địa phương khác.

Lấy Long Cốt Thần Chu ra phi hành, mọi người vừa uống rượu vừa tiến lên, không đến ba ngày liền chứng kiến thành quách cực lớn xuất hiện ở trong tầm mắt.

- Đi xuống thôi!

Tiện tay thu Long Cốt Thần Chu lại, Nhiếp Vân mang theo mọi người hạ xuống trước cửa thành.

- Song Ngư thành, xem ra cũng là thành thị tam lưu, cùng Cực Quang thành không sai biệt lắm...

Nhìn thoáng qua hoành phi viết trên cửa thành, Nhiếp Vân cảm ứng phạm vi thành thị thoáng một phát, vừa cười vừa nói.

Giao phí tổn, liền đi vào thành thị, tuy Song Ngư thành không xê xích Cực Quang thành bao nhiêu, bất quá lại có vẻ rất nhã khí, hơn nữa nữ tử tu luyện trong nội thành so với những thành thị khác cũng nhiều hơn, dọc theo đường đi, thỉnh thoảng có thể chứng kiến nguyên một đám nữ tử khí khái hào hùng bừng bừng phấn chấn đi tới, thực lực không kém.

- Gần đây có nghe nói sự tình Di Thần Tông bị tổn thất nặng chưa?

- Di Thần Tông bị tổn thất nặng? Người nào có thể làm cho loại cự vô phách này có hại chịu thiệt? Nói nghe một chút?

- Là một người tên Nhiếp Vân tiền bối, là tuyệt thế cao thủ a!

Đi ở trên đường phố, bọn người Nhiếp Vân chợt nghe ven đường

có người nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

- Tuyệt thế cao thủ? Vì sao Di Thần Tông đắc tội hắn?

- Ai biết được, ta nghe nói Di Thần Tông đã từng phái ra 12 vị cường giả Thiên Kiều Cảnh đi vây hắn, bị hắn một chiêu đánh chết, kinh thiên địa quỷ thần khiếp a!

- 12 vị cường giả Thiên Kiều Cảnh bị một chiêu giết chết? Điều này sao có thể? Chẳng lẽ là siêu cấp cường giả Bí Cảnh đệ lục trọng, đệ thất trọng?

- Ai biết được, dù sao Nhiếp Vân tiền bối này quá cường đại, chuyện Thiên Bắc Thành bị người một chiêu giết chết hàng tỉ người này ngươi nên biết a, lúc ấy gia hỏa ra tay nghe nói là người của Di Thần Tông, hắn giết hại người vô tội bị Nhiếp Vân tiền bối phát hiện, một chưởng đập hắn trở thành bánh thịt, hơn nữa còn là một bánh thịt thật lớn...

- Giết tốt, loại bại hoại ỷ vào thực lực, muốn làm gì thì làm này, nhiều sinh mệnh bị hắn giết chết như vậy, đáng đời bị giết! Nhiếp Vân tiền bối thực là anh hùng của chúng ta!

- Đúng vậy, ta nghe nói trận đại hỏa ở Nguyên Tâm Tông kia cũng là hắn đốt, hắn không quen nhìn đệ tử Nguyên Tâm Tông ngang ngược càn rỡ, chẳng những đốt Nguyên Tâm Tông, còn lấy đi chưởng giáo ấn của bọn họ, hiện tại toàn bộ Nguyên Tâm Tông bởi vì chưởng giáo uy nghiêm không đủ, nhân tâm tan rả, tùy thời có thể giải tán!

- Thật sự là hả giận, những đại tông môn này ỷ vào thực lực cường đại, khi dễ chúng ta đã quen, cho dù bị người giết cũng đáng đời!

- Ân, Nhiếp Vân tiền bối thực là thần tượng của chúng ta, nếu như có thể gặp hắn một lần, cũng không uổng cuộc đời này rồi...

- Ách? Đây là có chuyện gì?

Nghe được mấy người này nói chuyện, vẻ mặt Nhiếp Vân không thể tưởng tượng nổi.

Mình lúc nào biến thành tiền bối, Bí Cảnh lục thất trọng, hơn nữa một cái tát đánh chết cường giả Thiên Kiều Cảnh?

Nơi nào đến tin tức như vậy a?

- Không nghĩ tới ngươi nổi danh như thế, nhanh như vậy liền danh chấn đại lục... Chứng kiến thiếu niên kinh ngạc, Dịch Thanh nở nụ cười.

Thiếu niên vô luận lúc nào cũng là vẻ mặt bình tĩnh, hiện tại bộ dạng này hoàn toàn chính xác rất hiếm thấy.

- Phù Thiên Đại Lục tổng cộng có tám đại tông môn, rắc rối khó gỡ, lẫn nhau đấu đá cũng không ít, mười hai vị trưởng lão Thiên Kiều Cảnh của Di Thần Tông đồng thời bị người giết, chuyện này chắc hẳn bị không ít người tra xét ra, tông môn khác chứng kiến Di Thần Tông xấu mặt, đương nhiên sẽ trắng trợn tuyên dương, cũng mặc kệ Nhiếp Vân này là ai, ít nhất hao tổn mặt mũi của Di Thần Tông là được...

Không để ý tới tiếng cười của Dịch Thanh, Nhiếp Vân suy tư một hồi, liền hiểu được.

Tuy tám đại tông môn của Phù Thiên Đại Lục là chiến lực mạnh nhất Nhân tộc, nhưng trên thực tế lại không đoàn kết, lục đục với nhau rất nhiều, Di Thần Tông xuất hiện chuyện xấu lớn như vậy, thoáng một phát chết mất 12 vị trưởng lão Thiên Kiều Cảnh, có thể che được mới lạ!

------oOo------

Chương 577: Bát đại tông môn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Như vậy kết hợp với ở Cực Quang thành trắng trợn tìm kiếm Nhiếp Vân... Những người này bị Nhiếp Vân giết chết, không khó phỏng đoán!

Đã có loại tin tức này, lại có tổn hại với Di Thần Tông, tông môn khác tự nhiên vui cười nhìn, trợ giúp, nghe nhầm đồn bậy, mình cứ như vậy trong lúc bất tri bất giác biến thành siêu cấp cao thủ...

- Này đâu là danh chấn đại lục, quả thực là bùa đòi mạng, chuyện này truyền rộng như vậy, để cho Di Thần Tông mất mặt, nhất định sẽ dùng vô số cao thủ truy sát ta... Ai!

Thấy đám người Tiểu Phong dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình, Nhiếp Vân bất đắc dĩ, nở nụ cười khổ.

Hai người bốn thú ở Song Ngư thành dạo qua một vòng, phát hiện khắp nơi đều là sự tích của Nhiếp Vân.

Cái gì Nhiếp Vân đại nhân ba đầu sáu tay, pháp lực vô cùng vô tận, dưới một chiêu làm mười hai cường giả Thiên Kiều Cảnh quỳ xuống đất cầu xin tha thứ; cái gì Nhiếp Vân đại nhân chính nghĩa lăng nhiên, là đại hiệp chuyên môn làm chuyện tốt; cái gì Nhiếp Vân đại nhân trừ bạo an dân, là thế ngoại cao nhân của Phật đạo...

Những cái này còn thôi, kỳ quái nhất chính là, thậm chí có người nói Nhiếp Vân là nữ nhân, hơn nữa còn là mỹ nữ thiên kiều bá mị, bởi vì một vị cường giả Thiên Kiều Cảnh ngấp nghé sắc đẹp của nàng, mở miệng đùa giỡn, lúc này mới tức giận đại khai sát giới...

Kẻ nói lời này lời thề son sắt, hận không thể chém đầu chứng minh!

Nghe đến mấy nghị luận này, Nhiếp Vân thật muốn rút kiếm giết người a.

Nếu như cho bọn hắn biết rõ, mình bị mười hai cường giả Thiên Kiều Cảnh truy sát như chó chết, thiếu chút nữa tắt thở, chỉ sợ sẽ là một biểu lộ khác đi à nha!

Chứng kiến những người vô tri này nghị luận, Nhiếp Vân thực cảm thấy vô tri cũng là một loại tội lỗi!

- Tốt rồi, rốt cục thanh tĩnh một chút, tới, uống rượu!

Trong một tửu quán, bọn người Nhiếp Vân ngồi ở nơi hẻo lánh nhất, uống rượu.

Đi một ngày, rốt cuộc tìm được một địa phương thanh tĩnh, còn thật không dễ dàng...

- Khắp nơi đều khen ngươi, ta nhìn ngươi nên cao hứng mới phải!

Khóe miệng Dịch Thanh mân lên.

- Ta cám ơn ngươi, ngàn vạn lần đừng nói nữa, đau cả đầu...

Nhiếp Vân vội vàng khoát tay, nắm lên vò rượu uống một hơi.

- Ha ha!

Chứng kiến bộ dáng của thiếu niên như thế, Dịch Thanh lần nữa nở nụ cười, trong nháy mắt như trăm hoa đua nở, xinh đẹp không gì sánh được.

- Sư huynh, bên ngoài đều truyền lưu Nhiếp Vân gì kia, người này thực sự lợi hại như vậy?

Đang uống rượu, chợt nghe cách đó không xa có hai sư huynh đệ đàm luận.

- Mua danh chuộc tiếng mà thôi, nếu như thật có bản lĩnh, sao không đi giết Yêu nhân? Yêu nhân nguy hại khắp nơi, giết chết mấy Yêu nhân Thiên Kiều Cảnh mới coi như có bổn sự!

Sư huynh hừ lạnh.

Nghe được hai người đối thoại, Nhiếp Vân nhìn sang.

Hai sư huynh đệ này vừa xem xét đã biết rõ xuất thân danh môn, trên người gọn gàng, hai con ngươi chuyển động lòe lòe sáng lên, cho thấy tu vi sâu đậm.

Sư huynh là cường giả Lĩnh Vực cảnh sơ kỳ, sư đệ giống như Nhiếp Vân, là Bất Hủ cảnh đỉnh phong.

- Sư huynh nói rất đúng, lần này chúng ta tính cả mấy vị đệ tử hạch tâm của Kiếm Thần tông, Tử Đàn Tông, Tĩnh Thiên Tông, Vân Tiêu Tông ra tay, chính là vì trảm yêu trừ ma, đánh chết Yêu nhân, nếu hắn thật có bản lĩnh, chém giết Yêu nhân liền được, không cần phải tàn sát nhân loại!

Sư đệ nhẹ gật đầu.

- Ân, lần này tới cơ hồ đều là cường giả Lĩnh Vực cảnh, nghe nói là Kiếm Thần tông Diệp Kiếm Tinh tổ chức, thực lực ngươi thấp nhất, đến lúc đó một khi gặp nguy hiểm, đào tẩu là được, ngàn vạn lần đừng cứng rắn xông lên!

Sư huynh ân cần liếc nhìn sư đệ, nhàn nhạt nói.

- Đa tạ sư huynh nhắc nhở, đúng rồi, sư huynh, ta nghe nói Yêu nhân này chẳng những thực lực đạt đến Thiên Kiều Cảnh, càng là một vị Độc sư, quanh thân đều có kịch độc, ngươi cũng phải cẩn thận!

Sư đệ nói.

- Ân? Độc sư? Đạp phá thiết hài vô mịch xử, được đến toàn bộ không uổng phí công phu! Đang muốn biết một chút về Kịch Độc chi khí của Độc sư, có được thiên phú Độc sư, luyện hóa 12 thi thể kia, không nghĩ tới lại đột nhiên có tin tức...

Nhiếp Vân nghe được hai sư huynh đệ đối thoại, con mắt sáng ngời.

Mình bây giờ triệt để đắc tội Di Thần Tông, muốn bảo vệ người nhà, huynh đệ, nhất định phải có vũ lực càng mạnh hơn nữa, luyện hóa mười hai thi thể kia, tuyệt đối là phương pháp nhanh nhất hữu hiệu nhất!

Nhưng những thi thể này bị mình hạ độc chết, trong cơ thể có kịch độc, ngay cả linh hồn cũng có thể hạ độc chết, muốn luyện hóa chỉ có một biện pháp, chính là trở thành Độc sư!

Vốn cho rằng loại thiên phú Độc sư này cực kỳ thưa thớt, tìm được rất khó, không nghĩ tới mới một thời gian ngắn, đã có người đưa tin tức tới.

Lần trước đấu giá đạt được Độc Thủ quyền trượng, tuy cũng là Độc sư lưu lại, bên trong lại không có Kịch Độc chi khí, không cách nào cảm ứng, tự nhiên cũng không thể diễn sinh Kịch Độc đan điền.

- Yên tâm đi, ta có tuyệt chiêu bảo vệ tánh mạng, điểm ấy không cần lo lắng!

Sư huynh gật gật đầu.

Sau đó hai người hàn huyên vài câu, đều là chút ít việc vặt trong tông môn, theo hai người nói chuyện, Nhiếp Vân biết rõ hai cái này là đệ tử Thanh Vân tông.

Thanh Vân tông, một trong tám đại tông môn, năm đó tổ sư sáng lập ra môn phái Thanh Vân Tử, đúng là Thiên Hành Sư, đứng đầu trong tam đại thiên phú đào

tẩu, công pháp trong môn phái, lúc chiến đấu thân pháp mau lẹ, tựa như ảo mộng, có danh xưng là Mộng Ảo thân pháp.

Tám đại tông môn theo thứ tự là Hóa Vân tông, Di Thần Tông, Thanh Vân tông, Tiên Võ Tông, Tử Đàn Tông, Tĩnh Thiên Tông, Vân Tiêu Tông, Kiếm Thần tông!

Đệ tử Thanh Vân tông tăng thêm Kiếm Thần tông, Tử Đàn Tông, Tĩnh Thiên Tông, Vân Tiêu Tông mà bọn hắn nói, một lần vây giết Yêu nhân vậy mà xuất động đệ tử của năm đại tông môn, xem ra lần này quy mô không nhỏ!

Tuy tám đại tông môn lục đục với nhau, nhưng ở sự tình đối phó Yêu nhân, gần đây cộng đồng tiến thối, đây cũng là nguyên nhân vì sao Yêu nhân ở Phù Thiên Đại Lục không ít, lại không chiếm được chủ đạo.

Bình thường Yêu nhân Thiên Kiều Cảnh trở xuống, trưởng lão của tám đại tông môn sẽ không xuất thủ, một là có vẻ lấy lớn hiếp nhỏ,

thứ hai cũng là sợ Yêu nhân bị bức nóng nảy, cao thủ của bọn hắn lao tới chém giết! Cho nên loại Yêu nhân này một khi làm hại tứ phương, tông môn đều phát nhiệm vụ, để cho đệ tử ra tay!

Tông môn nhiệm vụ phân sơ cấp, trung cấp, cao cấp, siêu cấp, Địa cấp cùng Thiên cấp!

------oOo------

Chương 578: Bát đại tông môn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có thể làm cho đệ tử mấy đại tông môn liên hợp đồng loạt ra tay, chỉ sợ ít nhất cũng là nhiệm vụ siêu cấp, loại nhiệm vụ này, có thể liên hợp đệ tử tông môn khác tập sát, đạt được công huân sẽ không giảm bớt.

Hiện tại thoáng một phát đi ra đệ tử năm đại tông môn, xem ra nhiệm vụ này hoàn toàn chính xác không nhỏ.

- Tiểu nhị, tính tiền, chúng ta đi thôi, buổi tối hôm nay ở Bãi Vĩ Cốc tập hợp, đến lúc đó sẽ đến không ít đệ tử tông môn, đừng đi trễ!

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, một lát sau, sư huynh đột nhiên ném ra mấy viên trung phẩm linh thạch tính tiền, nói với sư đệ.

- Ân, đi thôi!

Sư đệ nhẹ gật đầu, cũng đứng lên, theo sát sau lưng sư huynh đi ra ngoài.

- Bãi Vĩ Cốc? Tiểu nhị, Bãi Vĩ Cốc ở đâu?

Thấy hai người ly khai, Nhiếp Vân cười hỏi tiểu nhị đang thu thập bàn ghế.

- Bãi Vĩ Cốc?

Tiểu nhị không biết tại sao Nhiếp Vân lại đột nhiên hỏi chỗ này, sửng sốt một chút.

Vừa rồi hai sư huynh đệ nói chuyện thanh âm không lớn, chỉ là Nhiếp Vân thực lực cường, mới nghe được nhất thanh nhị sở, người bình thường căn bản nghe không được, cho nên tiểu nhị căn bản không biết chuyện gì xảy ra.

- Bãi Vĩ Cốc ở phía đông Song Ngư thành, là một sơn cốc, giống như cá trong nước vẫy đuôi lưu lại, bởi vậy được gọi là Bãi Vĩ Cốc, nếu như tìm không thấy, bay đến thành đông tùy tiện xem xét liền có thể biết!

Tiểu nhị còn chưa nói, thiếu niên ngồi ở bàn bên cạnh liền cười trả lời.

- Bãi Vĩ Cốc? Song Ngư thành? Thú vị! Thú vị!

Nhiếp Vân cười một tiếng.

Hai địa danh đều có quan hệ tới cá, cái thành phố này thật đúng là có chút đặc thù.

- Vị huynh đệ này biết kỹ càng như vậy, hẳn là cũng muốn đi Bãi Vĩ Cốc a!

Nói xong, Nhiếp Vân nhìn về phía thiếu niên mới vừa nói, trên mặt vui vẻ.

Thiếu niên này thoạt nhìn cùng mình không sai biệt lắm, chỉ mười bảy, mười tám tuổi, vải thô áo gai, thoạt nhìn không có gì đặc thù, nhưng xuyên thấu qua Thiên Nhãn có thể thấy được trên người hắn thiêu đốt ra một cổ kiếm khí kinh người, khí tức này có thể ngăn cách hết thảy chung quanh, ngay cả Nhiếp Vân ở trước khi hắn không nói chuyện, cũng không có phát giác dị thường!

- Ta chỉ là người tùy tiện uống rượu mà thôi, trùng hợp biết rõ!

Thiếu niên tựa hồ không thích nói chuyện phiếm, tiện tay cầm lấy bầu rượu, rót một chén đầy, kẹp khối thịt nhấm nuốt.

- Ah? Nếu là người uống rượu, ta càng thích, tới, chúng ta uống một ly!

Nhiếp Vân cười ha ha, đi tới đối diện, bàn tay nhẹ nhàng bắn ra, bầu rượu vèo một phát, tự mình bay lên, lăng không rót đầy chén rượu.

Chiêu thức ấy cực kỳ tinh diệu, cũng không phải là dùng lực bố trí, toàn bộ bằng một cổ xảo kình khống chế lực lượng, cổ lực lượng này hơi chút kém, chẳng những không có hiệu quả, chỉ sợ còn có thể làm bầu rượu vỡ vụn, mất hết mặt mũi.

- Tốt! Uống rượu!

Chứng kiến Nhiếp Vân tiện tay lộ ra năng lực khống chế lực lượng lợi hại như thế, ánh mắt không hề quan tâm của thiếu niên rốt cục lộ ra vẻ ngưng trọng, bất quá cũng không nhiều lời, mà nâng chén rượu, ngửa đầu uống cạn.

- Cung kính không bằng tuân mệnh!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, cũng ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

- Hảo tửu! Ta rót cho ngươi!

Thấy Nhiếp Vân uống xong, thiếu niên cười nhạt một tiếng, ngón tay bắn về phía trước.

Vèo!

Một đạo kiếm khí từ đầu ngón tay của hắn bắn ra, kiếm khí sắc bén đụng bình rượu, lập tức biến thành nhu chỉ, nhẹ nhẹ một chút, bầu rượu bay bổng lên, chậm rãi ngã xuống, rượu ngon óng ánh vừa vặn rót đầy chén, một giọt không rơi.

- Hảo kiếm khí, hảo thực lực!

Kiếm khí gần đây dùng sắc bén uy mãnh làm chủ, chủ công phá

hư, rất khó khống chế, thiếu niên có thể thi triển kiếm khí như cánh tay, coi như là Nhiếp Vân, cũng nhịn không được kêu tốt, ngửa đầu uống rượu.

Hai người thi triển thủ đoạn, rất nhanh liền uống sạch một bầu rượu.

- Lại đến một vò!

Uống sạch trong bầu, thiếu niên hô một tiếng.

- Có ngay!

Hai người tựa như đấu pháp thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, đã sớm hấp dẫn toàn bộ quán rượu chú ý, tất cả mọi người nhìn qua, tiểu nhị cũng sớm chuẩn bị xong vò rượu, nghe hắn gọi, lập tức bưng lên.

- Tới, thử xem chiêu này của ta, phá băng kiếm!

Tiểu nhị vừa đưa rượu đến, thiếu niên liền cười ha ha, ngón tay bắn ra phá vỡ giấy dán, kiếm khí hóa thành một đạo hàn băng, theo bầu rượu đi ra, đảo mãn chén rượu.

Một chiêu này chẳng những cần năng lực khống chế với kiếm khí còn cần nhãn lực, lực khống chế, đối với pháp lực ngưng tụ, những cái này được thiếu niên khống chế hoàn mỹ vô khuyết, có thể nói đáng sợ!

- Phá băng kiếm, hảo kiếm khí, xem Vũ Xuân tửu của ta!

Nhiếp Vân thân là người của hai thế giới, các loại thủ đoạn nhiều như sao, tự nhiên sẽ không sợ hãi, bàn tay vỗ mặt bàn, rượu ngon liền hóa thành sương mù, bay ra không trung, những khí tức này gặp lạnh liền ngưng tụ thành nước, giọt giọt rơi vào trong chén rượu của đối phương.

- Mưa xuân hóa tơ, nhuận vật im ắng! Ha ha, Công Tôn Trường Phong, người khác một mực tịnh xưng ngươi cùng ta, được xưng song kiêu trong tám đại tông môn, trước kia ta một mực không

phục, hiện tại xem ra, quả nhiên danh bất hư truyền!

Thấy chiêu thức ấy của Nhiếp Vân, thiếu niên đột nhiên nở nụ cười, cao giọng nói.

- Công Tôn Trường Phong? Chẳng lẽ nói chính là siêu cấp thiên tài của Tiên Võ Tông?

- Ta nghe nói qua, nghe nói là thiên tài lợi hại nhất của Tiên Võ Tông, nhập môn mới bảy năm, liền thành công tấn cấp đệ tử hạch tâm, cường giả Lĩnh Vực cảnh đỉnh phong, thực lực rất mạnh!

- Có thể cùng Công Tôn Trường Phong tịnh xưng, chẳng lẽ thiếu niên này là Kiếm Thần tông tuyệt thế thiên tài Diệp Kiếm Tinh?

- Truyền thuyết người này ba tuổi ngộ kiếm, bảy tuổi liền chém giết một cao thủ Chí Tôn cấp, thời điểm mười bảy tuổi, đã bằng vào kiếm thuật cùng một ít trưởng lão nội các của tông môn tương xứng, thực lực không phải chuyện đùa!

- Hai người này ở trong tám đại tông môn xưng tuyệt đại Song Kiêu, không nghĩ tới vậy mà ở chỗ này gặp được, còn bị chúng ta thấy...

Thiếu niên vừa dứt lời, lập tức đưa tới toàn bộ quán rượu oanh động.

Xem ra Diệp Kiếm Tinh này cùng Công Tôn Trường Phong gì kia, danh khí đều rất lớn.

- Nguyên lai ngươi chính là Diệp Kiếm Tinh, kiếm pháp của Diệp huynh quả nhiên cao minh, bất quá, ánh mắt không quá cao minh nha, tại hạ Vân Đồng, không phải Công Tôn Trường Phong gì kia! Chắc hẳn Diệp huynh nhận lầm rồi!

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

Bởi vì kết thù với Di Thần Tông, trước khi Nhiếp Vân tiến vào Song Ngư thành liền dùng thiên phú Ngụy Trang sư cải biến dung mạo và khí chất, hiện tại từ bên ngoài nhìn vào, là thiếu niên phong độ

nhẹ nhàng, cho nên cũng không nói tên thật, lần nữa báo ra biệt hiệu trước kia.

------oOo------

Chương 579: Bãi Vĩ Cốc (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vân Đồng? Không phải Công Tôn Trường Phong? Thật sự là không đi ra không biết thế giới to lớn, không nghĩ tới trong thiếu niên tài tuấn vậy mà lại nhiều ra cao thủ như Vân huynh, đã như vầy, ta lại mời ngươi một ly!

Thấy Nhiếp Vân nói hắn không phải Công Tôn Trường Phong, vẻ mặt của Diệp Kiếm Tinh ngạc nhiên, lần nữa giơ chén rượu lên.

Trẻ tuổi như vậy lại có loại thực lực này, có lẽ khinh thường nói dối, đã nói không phải Công Tôn Trường Phong, cái kia dĩ nhiên là không phải!

- Ha ha, ta cũng mời ngươi một ly!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Ngươi tới ta đi, hai người lần nữa nâng ly.

- Vân huynh, hiện tại ta muốn đi Bãi Vĩ Cốc, không biết ngươi có hứng thú đồng hành hay không?

Uống một hồi, Diệp Kiếm Tinh thấy sắc trời không còn sớm, đứng dậy, trường kiếm trên người bắn ra, kiếm âm gào thét.

- Tốt!

Nhiếp Vân nhẹ gật đầu, nhìn về phía bọn người Dịch Thanh.

- Các ngươi trước tìm một chỗ ở lại, đến lúc đó ta trở về tiếp các ngươi!

- Hào khí!

Nghe Nhiếp Vân nói, bọn người Dịch Thanh còn chưa kịp trả lời, Diệp Kiếm Tinh liền không khỏi tán thưởng.

- Đi giết Yêu nhân Thiên Kiều Cảnh, chẳng những không có bất kỳ sợ hãi, còn nói trở về tiếp bọn hắn, quả thật là thế hệ thẳng thắng! Vân Đồng, ngươi cái huynh đệ này ta kết giao định rồi!

Nghe được hắn tán dương, Nhiếp Vân một hồi im lặng.

Tưởng đi Bãi Vĩ Cốc là tụ hội, nguyên lai là đi giết Độc sư Yêu nhân a... Mình còn không biết chuyện gì xảy ra, đã bị cài lên hào khí, thực có chút ít dở khóc dở cười.

- Vân Đồng, ta cùng với ngươi chung một chỗ, mỗi lần có việc đều không mang theo ta, lần này thực lực của ta tăng cường rồi, nhất định phải tham gia!

Biết rõ Nhiếp Vân cố ý giấu diếm thân phận, Dịch Thanh cũng gọi hắn là Vân Đồng, không chấp nhận ý kiến của hắn, vẻ mặt kiên định.

Đối với Dịch Thanh mà nói, muốn đạt được nam nhân trước mắt này tán thành, đầu tiên phải có năng lực, nếu như mỗi lần gặp được sự tình đều trốn ở sau lưng, làm sao có thể đạt được tán thành, thành công cùng hắn ở chung một chỗ?

Nếu như Dịch Thanh so với Lạc Khuynh Thành, có thể rõ ràng phát hiện, nàng so với Lạc Khuynh Thành chủ động hơn rất nhiều.

Tuy Lạc Khuynh Thành cũng ưa thích Nhiếp Vân, nhưng một mực âm thầm yêu thương, rất ít chủ động yêu cầu cái gì, mà Dịch Thanh bất đồng, hảo cường, hiếu thắng, hạnh phúc của mình mình tranh thủ, quyết không lùi bước.

- Ân, vậy được rồi, Tiểu Phong, mấy người các ngươi trước tiến nhập Linh Binh phi hành của ta a!

Nhiếp Vân trảo một cái, Tiểu Hổ Tiểu Phong… liền biến mất tại nguyên chỗ.

Sự tình Tử Hoa Động Phủ không thể để cho người khác biết, cho nên hắn cố ý nói Linh Binh phi hành, trên thực tế là thu đám người Tiểu Phong vào Tử Hoa Động Phủ.

Tuy Linh Binh phi hành rất ít, nhưng ở Phù Thiên Đại Lục vẫn có, cho dù nói ra, cũng tuyệt không có rung động bằng động phủ.

- Diệp huynh, chúng ta đi thôi!

Xử lý xong hết thảy, Nhiếp Vân cười cười.

- Đi!

Diệp Kiếm Tinh gật đầu, ném mấy viên linh thạch trả tiền rượu, sau đó bay đi.

Nhiếp Vân cười cười, cùng Dịch Thanh theo đuôi.

Vừa mới bắt đầu Diệp Kiếm Tinh bay không nhanh, nhưng ra khỏi thành lập tức hóa thành một đạo kiếm quang, phá vỡ tầng tầng khí lãng, thẳng tắp về phía trước.

Lúc trước Mộc Thắng Tuyết cũng thi triển kiếm quang đi về phía trước, nhưng so sánh với Diệp Kiếm Tinh, quả thực là hài nhi cầm kiếm, con kiến múa côn, hoàn toàn không ở một cấp bậc.

Kiếm khí của Diệp Kiếm Tinh, ngưng tụ mà không tán, sắc bén mà không trương dương, người kiếm tương thông, kiếm cùng ý tương liên, kiếm là người, người là kiếm, chỉ từ kiếm khí có thể phân biệt ra được hắn rất sớm đã đến được tình trạng Nhân Kiếm Hợp Nhất!

- Ha ha!

Nhiếp Vân biết rõ Diệp Kiếm Tinh tăng thêm tốc độ, có ý khảo nghiệm mình, lập tức cười nhạt một tiếng, khẽ vươn tay giữ chặt Dịch Thanh đi nhanh, từng bước một tiến về phía trước.

Hắn bước thoạt nhìn không nhanh, nhưng phiêu dật tiêu sái, như lăng không đứng vững, trường hồng quán nhật, một chút năng lượng chấn động cũng không lộ ra, tốc độ lại cực nhanh!

Các loại bộ pháp, trước kia Nhiếp Vân không chuyên môn tu luyện, lần trước bị đuổi giết khó có thể đào tẩu, lúc này mới khiến lòng hắn chấn động, bộ pháp này, là kiếp trước tu luyện, gọi Lăng Thiên Bộ, vừa sải bước ra là mấy ngàn thước, như Súc Địa Thành Thốn.

Trước kia chưa bao giờ dùng qua, hiện tại thi triển, tuy không đạt được hiệu quả như kiếp trước, nhưng vẫn có loại cảm giác tiêu sái phiêu dật.

- Nhiếp Vân...

Bị thiếu niên trảo một cái, Dịch Thanh đỏ mặt, tuy biết rõ là bởi vì tốc độ của mình quá chậm, đối phương sợ mình theo không kịp, Nhưng cảm thụ nhiệt lượng trong lòng bàn tay thiếu niên, nàng vẫn cảm thấy trong lòng nhảy loạn.

- Thật là lợi hại!

Diệp Kiếm Tinh phi hành ở phía trước, thấy thiếu niên lôi kéo một người ở phía sau mình như trước không nhanh không chậm, giống như không có thi triển toàn lực, biết rõ thực lực của thiếu niên chỉ sợ còn cao hơn mình, nhịn không được thấp giọng hô, tán dương một tiếng.

Hắn luôn xưng là tuyệt thế thiên tài, rất nhiều người của tông môn cũng xem thường, lại không nghĩ rằng thiếu niên mới quen, chẳng những tính tình hợp khẩu vị, thực lực thiên phú cũng kinh người đáng sợ, quả thực không kém gì mình!

- Nữ hài này cũng không đơn giản...

Nhìn lướt qua, ánh mắt của Diệp Kiếm Tinh cũng chú ý tới Dịch Thanh.

Tuy thoạt nhìn Dịch Thanh bất hiện sơn bất lộ thủy, nhưng cũng phải nhìn so với ai, lấy nàng so với Vân Đồng, đương nhiên là cái

gì cũng không tính, nhưng so với một ít đệ tử tông môn, tuyệt đối có thể được xưng tụng tuyệt thế thiên tài rồi!

Mười sáu, mười bảy tuổi thì đến được Nguyên Thánh Cảnh đỉnh phong, hơn nữa lực lượng củng cố, khí tức dồi dào, nhất cử nhất động trên người đều tản mát ra một cổ khí tức nguy hiểm, có thể tưởng tượng, nữ hài này chính thức chiến đấu, tuyệt đối có thể vượt cấp, chỉ sợ Bất Hủ cảnh sơ kỳ bình thường cũng chưa hẳn là đối thủ!

Tại sao có thể có hai quái thai như vậy? Tám đại tông môn tựa hồ chưa nghe nói qua nhân vật như Vân Đồng, Dịch Thanh a?

- Tốt rồi, đã đến!

Trong nội tâm suy tư, nghĩ không ra, Diệp Kiếm Tinh liền không suy nghĩ nữa, thét dài một tiếng, từ không trung rơi xuống.

Đã đến Bãi Vĩ Cốc!

Nhiếp Vân và Dịch Thanh cũng rơi trên mặt đất.

Bãi Vĩ Cốc quả nhiên như trong truyền thuyết, giống như lúc cá vẫy đuôi tạo thành, gò núi không ngớt, hình thành một hố sâu hình dáng đuôi cá, lúc này trong hố sâu hỏa quang lập lòe, xem xét liền biết rõ đã tới không ít người.

- Là Diệp Kiếm Tinh!

- Tuyệt đại Song Kiêu của tám đại tông môn? Ha ha, cái thanh danh này thật lớn, thực lực đến cùng thế nào, người khác cũng không biết a!

------oOo------

Chương 580: Bãi Vĩ Cốc (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đợi một chút xem đi, qua một hồi khẳng định có trò hay xem, ta chứng kiến nhiều người đối với thanh danh của hắn có chút bất mãn!

Chứng kiến Diệp Kiếm Tinh rơi xuống đất, trong đám người lập tức vang lên nói thầm liên tiếp.

Có thể trở thành đệ tử của tám đại tông môn, từng cái đều có ngạo khí rất cao, Diệp Kiếm Tinh hào quang quá thịnh, đã sớm làm những người khác ghen ghét, tuy nhiệm vụ lần này chủ yếu là đi săn giết Yêu nhân, nhưng có thể tưởng tượng, ở trước đó, khẳng định sẽ có một lần đọ sức.

- Các vị đều đã đến?

Không để ý tới những nghị luận này, Diệp Kiếm Tinh thả người rơi vào trên đài cao, cười ôm quyền.

Nhiếp Vân biết rõ hiện tại không nên làm náo động, mình cũng không muốn làm náo động, nên không cùng hắn chung một chỗ, lôi kéo Dịch Thanh rơi vào đằng sau đám người.

Rơi trên mặt đất, lúc này mới quan sát chung quanh.

Không hổ là đệ tử của tám đại tông môn, người trong sơn cốc, mỗi người tuổi cũng không lớn, nhiều tuổi nhất chỉ sợ đều không cao hơn hai mươi, tuy tuổi của những người này không lớn, nhưng cả đám khí tức ẩn ẩn, hai mắt như tinh không, thực lực mỗi người rất mạnh, không thể khinh thường!

Ở trong hai ba mươi người, vậy mà trừ mình ra, chỉ có ba Bất Hủ cảnh, mặt khác tất cả đều là cường giả Lĩnh Vực cảnh!

Cường giả Lĩnh Vực cảnh ở Phù Thiên Đại Lục, bất kỳ một thành thị nào cũng được cho là người mạnh nhất, ở trong tông môn bình thường, có thể so với tông chủ, giống như Nguyên Tâm Tông tông chủ, cũng không quá đáng là Lĩnh Vực cảnh đỉnh phong, nửa bước Thiên Kiều Cảnh.

Ở địa phương khác, loại cường giả này đều ít nhất hơn trăm tuổi,

mà những người này rõ ràng không có một cái nào vượt qua hai mươi, không hổ là tám đại tông môn, thiên tài nhiều, làm cho người xem thế là đủ rồi!

Nhìn kỹ một vòng, trước kia trong quán rượu gặp được hai sư huynh đệ quả nhiên cũng có mặt, trước kia còn cảm thấy bọn hắn thiên phú không kém, nhưng vừa so với những người này, liền lộ ra bình thường rồi.

- Chúng ta đều đến, nhưng Diệp Kiếm Tinh, lần này săn giết Yêu nhân ngươi với tư cách một trong người khởi xướng, lại lững thững đến chậm, có phải nên giải thích một chút hay không!

Diệp Kiếm Tinh vừa mới dứt lời, chợt nghe một thanh âm âm dương quái khí vang lên.

Nói chuyện chính là một thiếu niên thanh y, vẻ mặt tối tăm phiền muộn, xem xét đã biết rõ bất thiện.

Đệ tử hạch tâm của Di Thần Tông, thiên tài Hoắc Vũ!

Di Thần Tông cũng không phải tất cả mọi người đều họ Di, cũng có rất nhiều đệ tử khác họ.

- Ha ha, ta đến chậm, ta nhận phạt!

Diệp Kiếm Tinh hào khí vượt mây, nở nụ cười một tiếng, nói tiếp:

- Ta trước nói một chút, chúng ta muốn vây giết lão Yêu kia, bản thân là cường giả Thiên Kiều Cảnh không nói, càng là một vị Độc sư, toàn thân kịch độc, hai tay lây dính vô số huyết dịch của nhân loại!

- Nếu chỉ cái này thì thôi, dưới hắn càng có thất đại đệ tử, phân biệt dùng bảy loại nhan sắc mệnh danh, xích, cam, hoàng, lục, thanh, lam, tím, toàn bộ đạt đến Lĩnh Vực cảnh, Yêu Xích mạnh nhất, nửa bước Thiên Kiều Cảnh, thực lực mỗi người khác đều không kém! Cho nên, đối thủ của chúng ta rất đáng sợ, không thể lạc quan mù quáng, trước khi chiến đấu, ta hi vọng mọi người có thể chân thành hợp tác, chớ bởi vì một ít việc nhỏ mà tổn thương hòa khí!

Diệp Kiếm Tinh cao giọng nói.

- Thất đại đệ tử? Xích, cam, hoàng, lục, thanh, lam, tím? Nói như vậy... Lần trước ta giết chết không phải Yêu Khánh, mà gọi là Yêu Thanh, là đồ đệ của lão Yêu này?

Nhiếp Vân cười khổ.

Thật sự là nhân sinh nơi nào không gặp lại, ban đầu ở Bạch Nham đấu giá thành, Yêu Khánh hoàn toàn chính xác từng nói qua sư phụ là Độc sư, chính bởi vì như thế, mới mua Độc Thủ quyền trượng, vượt qua sư huynh Yêu Xích, lúc ấy mặc dù dùng Thiên Nhãn chứng kiến, nhưng không để ý, hiện tại xem ra, hẳn là không sai rồi!

Mình giết đồ đệ của người ta, mua đi đồ vật người ta muốn đấu giá, hiện tại lại cùng những người khác đi vây giết sư phụ của người ta, thế giới thường thường là kỳ diệu như vậy.

Yêu Khánh... Xem ra đúng là Yêu Thanh dùng tên giả, Độc sư mỗi người sợ hãi, làm đồ đệ của hắn cũng không phải sự tình sáng rọi gì, một khi tiết lộ, mỗi người đuổi giết, dù sao Phù Thiên Đại Lục là nhân loại làm chủ, cho dù Yêu nhân lại càn rỡ cũng không thể phá bỏ quy tắc của nhân loại.

- Chớ tổn thương hòa khí? Nói rất đúng, bất quá, ta cảm thấy chúng ta trước khi hành động, phải tuyển một vị minh chủ tạm thời đi ra, do minh chủ chủ trì đại cục, như vậy liền miễn đi mọi người làm theo ý mình, rối loạn trận tuyến!

Diệp Kiếm Tinh vừa mới dứt lời, Hoắc Vũ liền hô lên.

- Đúng vậy, Hoắc Vũ nói đúng, chúng ta đều là thiên tài của các đại tông môn, khó tránh khỏi đều có chút tự ngạo, nếu như không có minh chủ làm theo ý mình mà nói, loạn thất bát tao, Yêu nhân còn không có giết chết, chúng ta trước hết rối loạn trận tuyến rồi!

- Ta cũng đồng ý Hoắc Vũ nói, bất quá minh chủ này phải được tất cả mọi người thừa nhận mới được, bằng không thì. Bình hoa di

động, hư có kỳ danh. Mệnh lệnh ai cũng không nghe, có hay không có có gì khác nhau chớ?

- Ta chủ trương so kiếm đoạt soái, chúng ta đều là tu luyện giả, ai thực lực mạnh, nắm tay người nào lớn, người đó là minh chủ, như vậy ai cũng phục!

Hoắc Vũ vừa mới dứt lời, chợt nghe liên tục vài tiếng la lên.

Nghe ngữ khí thái độ liền biết rõ cùng Hoắc Vũ là một đám, sớm có dự mưu.

- So kiếm đoạt soái có thể, bất quá ta hi vọng mọi người có thể điểm đến là dừng, không nên tổn thương hòa khí!

Nghe được phía dưới nói, Diệp Kiếm Tinh nhăn mày lại.

- Điểm đến là dừng? Nếu như đụng thoáng một phát liền không so, còn luận võ gì nữa? Còn không bằng về nhà đi tiểu chơi bùn! Yên tâm đi, sư đệ của ta là một vị Trị Liệu sư, cùng lắm thì ai sau khi bị thương, hắn giúp các ngươi trị liệu, luận võ nha... Phải chính thức chiến đấu, thiếu một ít cũng không được!

Hoắc Vũ cười lạnh.

- Đúng vậy, chiến đấu chú ý đúng là một đường sinh cơ, nếu như mỗi người đều giấu, cái gì điểm đến là dừng. Năm nào tháng nào mới có thể tuyển ra minh chủ?

- Nếu so liền so thống khoái, đừng lề mề như một nữ nhân!

Lại liên tục hai tiếng hô to.

- Đúng vậy, luận võ!

- So liền so thống khoái, không nên điểm đến là dừng...

Những đệ tử tông môn này mỗi người đều là hạng người tâm cao khí ngạo, bị mấy người Hoắc Vũ kích vài câu, toàn bộ liền nhiệt huyết sôi trào.

Nghe được người phía dưới càng ngày càng huyên náo, Diệp Kiếm Tinh cau mày, quay đầu nhìn về phía mấy nữ nhân trong đám người.&

------oOo------

Chương 581: So kiếm đoạt soái

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đám người ngoại trừ Dịch Thanh cũng có mấy nữ đệ tử, mấy cái này hẳn là người của Tử Đàn Tông hoặc Tĩnh Thiên Tông, trước kia không lên tiếng, nhưng hai đầu lông mày khí khái hào hùng bừng bừng phấn chấn, thực lực không thể khinh thường.

- Mấy vị sư muội Tĩnh Thiên Tông, các ngươi thấy thế nào?

Diệp Kiếm Tinh hỏi.

Ở trong mắt hắn xem ra, người Tĩnh Thiên Tông chủ trương tĩnh như hư không, vững như Thái Sơn, hẳn sẽ hòa khí, có thể câu thông, sẽ không vừa thấy mặt đã động thủ.

- Xà không đầu không được, chúng ta muốn săn giết Yêu nhân, nhất định phải tuyển ra một minh chủ, mà tuyển minh chủ tự nhiên phải dùng vũ lực nói chuyện, không có thực lực, hết thảy đều vô dụng!

- Tịnh Hiên sư tỷ nói rất đúng, thực lực cường, mới đánh phục những người khác, đạt được tôn trọng, không có thực lực, làm sao có thể lãnh đạo quần hùng, chiến thắng Yêu nhân?

Hai vị thiếu nữ của Tĩnh Thiên Tông rất rõ ràng cũng đồng ý so kiếm đoạt soái.

- Cái kia tốt, tất cả mọi người đã đồng ý luận võ, lại chối từ liền không có ý gì, ta đã là người khởi xướng chuyện này, liền đi đầu tiếp nhận khiêu chiến, ai nguyện ý ra, thì tới đi!

Không nghĩ tới hai vị nữ tử cũng chủ trương luận võ, Diệp Kiếm Tinh sững sờ, lập tức cao giọng nói.

Có thể được xưng tuyệt đại Song Kiêu, Diệp Kiếm Tinh như thế nào lại là loại người sợ phiền phức? Trước kia sở dĩ không muốn luận võ chỉ là không hy vọng mọi người tổn thương hòa khí mà thôi, hiện tại mỗi người đều đồng ý, nếu không xuất đầu, ngược lại làm cho người cảm thấy sợ, cho nên, nở nụ cười một tiếng, ống tay áo bắn ra, trường kiếm xuất hiện, cả người độc lập ở trên đài cao, gió nhẹ quét qua, vạt áo bay phất phới, tiêu sái nói không nên lời.

- Ta đến thử xem!

Thét dài một tiếng, một người nhảy ra ngoài, rơi vào đài cao.

Đó là một thiếu niên cao gầy, hai mắt đen nhánh, sáng ngời hữu thần, hai tay cầm một cái móc sắt, ở dưới ánh lửa chiếu xuống tản mát ra hào quang âm lãnh.

- Là Vân Tiêu Tông Thiết Câu Thủ Mạc Long!

- Đúng vậy, chính là hắn! Nghe nói hai móc sắt này là ở chỗ sâu trong dung nham đào lên khoáng thạch đặc thù luyện chế thành, có thể hấp thu công kích pháp lực của đối thủ, gia tăng biên độ công kích của mình, cực kỳ lợi hại!

- Vân Tiêu Tông Vân Tiêu Phá Thiên Chưởng, chưởng phong hùng hậu, gần đây dùng chưởng lực nổi danh, hắn vậy mà sử dụng móc sắt, coi như là quái tài rồi!

- Đúng vậy, bất quá, ta nghe nói về chuyện của hắn, nghe nói năm đó hắn cũng là tu luyện song chưởng, lúc ấy còn là một đệ tử bình thường, nhưng ở trong một lần thí luyện, bởi vì kéo chân sau của mọi người, bị một vị đệ tử hạch tâm ở trước mặt mọi người bẻ gẫy bàn tay, bị vũ nhục này, hắn mới quyết chí tự cường, khắc khổ tu luyện thành nhân vật thiên tài của tông môn, vị đệ tử hạch tâm làm nhục hắn kia cũng bị hắn ở nơi công khai chém giết! Vì nhớ kỹ lần vũ nhục này, hắn khắc chữ lên mặt, mục đích đúng là vì muốn thời khắc nhắc nhở mình, không ngừng tu luyện mới có thể để cho

người xem trọng!

Mấy người nhỏ giọng nói.

Những người này nói cực kỳ kỹ càng, đối với Mạc Long cực kỳ quen thuộc.

- Nguyên lai là Mạc Long sư huynh, xin mời!

Sắp chiến đấu, Diệp Kiếm Tinh lập tức tiến nhập trạng thái, cả người giống như một thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, khí tức dung tán không còn, so với trước kia Nhiếp Vân dùng Thiên Nhãn chứng kiến càng thêm sắc bén, càng thêm bá đạo.

- Kiếm khí thật là lợi hại, dựa theo đạo lý, loại thiên tài này, kiếp trước nên bái kiến a? Sao đối với Diệp Kiếm Tinh này ta một chút ấn tượng cũng không có?

Chứng kiến kiếm khí đầy trời trên đài cao, Nhiếp Vân nhíu mày.

Mình cùng Diệp Kiếm Tinh uống rượu thi đấu, trong nội tâm đã đối với hắn sinh ra cảm giác tương tích, biết rõ dựa theo tâm tính cùng thiên phú của hắn. Chỉ cần không vẫn lạc, về sau tuyệt đối sẽ thành tuyệt thế cao thủ, danh chấn một phương.

Nhưng mình kiếp trước, lại không nghe nói qua Kiếm Thần tông có một người gọi Diệp Kiếm Tinh, chẳng lẽ... Sau khi mình sống lại, tất cả đại tông môn đều xuất hiện biến cố, xuất hiện rất nhiều người mà mình cũng không nhận ra?

- Có phải nương theo lần bảy đại tông môn vây công Vân Tiêu Tông kia mất tích...

Đột nhiên trong đầu lóe lên linh quang, Nhiếp Vân nhớ tới một sự kiện.

Dựa theo đạo lý, loại thiên tài như Diệp Kiếm Tinh, thủ đoạn bảo vệ tánh mạng khẳng định có không ít, rất khó bị giết, cộng thêm Kiếm Thần tông Tụ Hồn Đăng, chắc có lẽ không có việc, mình kiếp trước không có ấn tượng gì, chỉ có một khả năng. Cái kia chính là năm đó

Diệp Kiếm Tinh này cũng tham gia bảy đại tông môn vây công Hóa Vân tông Lăng Tiêu đỉnh!

Người vây công Lăng Tiêu đỉnh, nghe nói về sau đều đi một chỗ, từ đó về sau, lại không ai trở về, ngay cả chưởng giáo cũng không có đào thoát, chớ nói chi là một đệ tử bình thường!

- Ân? Ta kiếp trước ở sau khi Lạc Thủy thành bị Yêu nhân diệt, mới tới Thần Phong thành, sau đó dần dần quật khởi, thời gian so với kiếp này muộn hơn rất nhiều, nếu như ta không trọng sinh, không có trí nhớ của kiếp trước. Như vậy...

Đột nhiên trong đầu Nhiếp Vân nhớ tới một sự kiện, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Sau khi mình sống lại không nhúng tay vào mà nói, vài năm sau Lạc Thủy thành nhất định sẽ tiếp tục phát sinh sự kiện Yêu nhân vây công, kiếp trước mình không có hiểu rõ chuyện gì xảy ra, hiện tại xem ra, có phải là vì bảo tàng Lạc Khúc mộ! Vì cái gọi là Thiên Cơ kiếm kia!

Như vậy sự tình liền dễ hiểu rồi!

Mình không trọng sinh, sẽ không ở đáy đầm tìm được tay nãi, không thể phát hiện bọn người La Vũ tìm kiếm thúc thúc! Mình không xảy ra biến cố, bọn người La Vũ phát hiện di hài của thúc thúc, khẳng định có thể tìm được cửa vào Lạc Khúc mộ!

Hoàng thất Thần Phong đế quốc, La gia đều quy thuận Hoa đại nhân, hơn nữa Khí Hải đại lục Yêu nhân cao nhất thủ lĩnh Tử Quỳnh Hoàng là thuộc hạ của Hoa đại nhân, tổ chức Yêu nhân náo động, mượn cơ hội tìm được phương pháp mở ra

Lạc Khúc mộ, vô cùng đơn giản.

Mình không trọng sinh, liền không cách nào nhanh như vậy tìm được Tử Hoa Ngọc Ấn, bởi vì ngọc ấn thiếu quá nhiều, Thần Thánh đế quốc tự nhiên cũng không có khả năng thông qua cảm ứng trận tìm kiếm một khối cuối cùng, không có khả năng gom góp chín khối tiến vào động phủ...

Sau khi sống lại từng việc nhỏ liên hệ kết nối, rất nhanh ở trong đầu Nhiếp Vân tạo thành một hình ảnh cự đại, xem ra sau khi sống lại cùng kiếp trước hoàn toàn bất đồng, cũng không phải thoáng một phát liền cải biến, mà là một chuyện nhỏ một chuyện nhỏ điệp gia, cuối cùng nhất xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

------oOo------

Chương 582: So kiếm đoạt soái (trung) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thì ra là thế...

Suy nghĩ cẩn thận những cái này, Nhiếp Vân lần nữa cảm thấy kiếp trước, kiếp này có loại liên hệ tối tăm, mình trọng sinh tựa hồ cũng không có đơn giản như vậy.

- Đến đây đi, để cho ta biết một chút về tuyệt đại Song Kiêu, có bản lĩnh thật sự hay không, ngân câu tranh sắt!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân trầm tư, trên đài cao luận võ đã bắt đầu, Thiết Câu Thủ Mạc Long xuất chiêu trước, móc câu vung vẩy, tựa như một đạo thư pháp hoành hành, đại khai đại hợp, làm cho người tâm trí hướng về!

- Chiêu số thật tốt, vậy mà mang theo chưởng pháp của Vân Tiêu Phá Thiên Chưởng, không tệ, phá không Diệt Tịch Vô Thượng đại kiếm thuật!

Chứng kiến đối phương công kích, hai mắt Diệp Kiếm Tinh nheo lại, thét dài một tiếng, một kiếm đâm ra, không trung lập tức xuất hiện vô số vòng xoáy, bao phủ tới Mạc Long.

Phá Không Diệt Tịch kiếm là tuyệt học của Kiếm Thần tông, ngay lúc đó Mộc Thắng Tuyết từng thi triển qua chiêu này, một kiếm đâm ra kiếm khí tung hoành, khắp nơi đều là kiếm khí, như vòng xoáy thủy triều lên xuống, thôn phệ, dung nạp công kích của đối thủ.

Bây giờ nhìn Diệp Kiếm Tinh cũng sử dụng chiêu này, lập tức liền phát hiện chênh lệch, đồng dạng chiêu số, trong tay hắn tựa như đang sống, kiếm là một sinh mệnh thật sự, mà ở trong tay Mộc Thắng Tuyết, chiêu số là chiêu số, kiếm là tử vật!

Chênh lệch to lớn không thể cân nhắc!

Xem Diệp Kiếm Tinh thi triển kiếm thuật, quả thực là một loại hưởng thụ.

Nhìn xem nhìn xem, Nhiếp Vân cảm giác mình đối với hai chiêu Hàn Đông Mai Hương, Hồi Xuân Đại Địa đã có lĩnh ngộ càng sâu.

Nhiếp Vân đạt tới Bất Hủ cảnh từng chuyên môn đi cung điện thứ ba nhìn, bất quá tòa cung điện này xuất hiện kiếm khí thật sự là lợi hại, viễn siêu hai cái trước, mình không cách nào lĩnh ngộ, chớ nói chi là học tập!

Cho nên, đến bây giờ cũng không có mở ra!

Kim Cương Lưu Ly Thể Lưu Ly chi hồn cũng tu luyện một hồi, kết quả đồng dạng đạo kiếm khí này, Nhiếp Vân hoàn toàn xem không hiểu, làm hắn buồn bực không thôi.

Bất quá, dù sao hiện tại thực lực Bất Hủ cảnh còn không có triệt để củng cố, Nhiếp Vân cũng không nóng nảy, tuy phiền muộn, cũng biết không phải một ngày hay hai ngày có thể giải quyết, sau khi ra Tử Hoa Động Phủ, vẫn nghĩ phương pháp tu luyện chiêu kiếm pháp thứ ba cùng Lưu Ly chi hồn, lúc này chứng kiến Diệp Kiếm Tinh ra tay, Nhiếp Vân lập tức có loại hiểu ra, đối với chiêu kiếm pháp thứ ba cũng có lý giải càng sâu!

Xì xì xì xì...!

Nhiếp Vân lĩnh ngộ kiếm thuật, hai người ở trên đài cao đã giao thủ vài chục lần, mỗi một lần đều kiếm quang sụp đổ, hàn khí bức người.

- Diệp Kiếm Tinh quả nhiên danh bất hư truyền, xem một chiêu cuối

cùng của ta, nếu như ngươi có thể ngăn, ta liền bại tâm phục khẩu phục!

Đột nhiên Mạc Long thét dài một tiếng, móc câu đột nhiên ra tay, ở trên không trung xoay tròn, tạo thành hai con Phong Long xoay quanh không thôi.

- Thiết Câu quyển long! PHÁ...

Hai tay duỗi ra, hai Phong Long tịch cuốn tới Diệp Kiếm Tinh, từng đạo gió lốc như kiếm, pháp lực ở dưới móc sắt kích động, giống như thiên quân vạn mã lao nhanh mà đến, vô luận khí thế hay uy lực, đều làm người dưới đài biến sắc.

- Hảo câu pháp! Đa tạ!

Diệp Kiếm Tinh mặt không đổi sắc, đột nhiên thét dài một tiếng. Cả người từ đất bằng bạt không mà lên, trường kiếm xoay chuyển. Người và kiếm hợp hai làm một, hóa thành một đạo gió kiếm, thẳng tắp đâm tới chỗ hiểm của Phong Long.

Dùng phong phá phong, dùng Long phá Long!

Phong Long của Mạc Long, bộ vị yếu nhất là chỗ móc sắt, đương nhiên cũng là chỗ nguy hiểm nhất, hơi không cẩn thận, hơi có sai lầm, sẽ bị móc sắt quấy thành thịt nát, thân tử đạo tiêu, không có khả năng còn sống!

Bất quá Diệp Kiếm Tinh đã sớm có phương pháp, cũng không sợ hãi, kiếm khí xông lên trời, một kiếm liền đâm vào móc sắt.

Đương đương đương đương đương Đ- A- N- G...G!

Tiếng kiếm thiết giao kích vang lên, giống như mưa to. Thời gian nháy con mắt liền va chạm mấy trăm lần, một lát sau, thanh âm ngừng, tất cả đồng thời biến mất.

Đăng đăng đăng đăng!

Mạc Long liên tục lui về phía sau vài bước, phun ra một ngụm máu

tươi.

- Đa tạ Diệp huynh hạ thủ lưu tình, tại hạ bội phục!

Ôm quyền nói một tiếng, Mạc Long nhảy xuống đài cao.

- Diệp Kiếm Tinh nhân nghĩa như thế, chỉ sợ người khác sẽ không nhân nghĩa như vậy rồi...

Người khác có khả năng còn không thấy rõ vừa rồi xảy ra chuyện gì, Nhiếp Vân dùng Thiên Nhãn nhìn lại biết nhất thanh nhị sở.

Vừa rồi Diệp Kiếm Tinh xuất kiếm rõ ràng có năng lực đánh chết Mạc Long, nhưng ở một khắc mấu chốt, lại chỉ dùng kiếm khí đánh lui hắn!

Lòng hắn hoài nhân từ, đến điểm là dừng, người khác chỉ sợ không nghĩ như vậy!

Quả nhiên chiến đấu vừa mới chấm dứt, chợt nghe một tiếng thét dài. Một bóng người nhảy lên đài cao.

- Ta đến!

Đi lên chính là một thiếu niên sắc mặt có chút đen, áo giáp màu xám, cả người khéo léo đẹp đẽ, hành động phiêu dật.

- Là Thanh Vân tông Bạch Trảm sư huynh!

- 3000 Thanh Vân đạo của hắn so với ta lợi hại hơn nhiều, Thanh Vân Liên Hoàn Bộ, có một không hai thiên hạ, đánh bại Diệp Kiếm Tinh khẳng định không có vấn đề!

Người này vừa lên đài, hai vị sư huynh đệ mà Nhiếp Vân nhìn thấy ở quán rượu hưng phấn nở nụ cười.

Xem ra Bạch Trảm này ở trong suy nghĩ của bọn hắn là cao thủ cực kỳ lợi hại.

- Thanh Vân tông Bạch Trảm, tốc độ cực nhanh, bộ pháp rất

cường, binh khí là một đôi dao găm, xuất quỷ nhập thần!

- Tuy Diệp Kiếm Tinh lợi hại, nhưng chống lại loại đối thủ này, cũng đủ hắn đau đầu, xem một chút đi, ai thắng ai thua còn khó mà nói!

- Có cái gì khó mà nói? Ta cảm thấy Diệp Kiếm Tinh nhất định thắng, nếu như không có thực lực này, cũng không khả năng có danh xưng tuyệt đại Song Kiêu!

- Ai biết được, thực lực của Diệp Kiếm Tinh hoàn toàn chính xác rất lợi hại, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra chuyện ẩn ở bên trong sao?

- Chuyện ẩn ở bên trong? Cái chuyện ẩn gì ở bên trong?

- Hắn vừa mới cùng Mạc Long chiến đấu xong, thoáng một phát cũng không có nghỉ ngơi, hiện tại Bạch Trảm liền chiếm tiện nghi, ý định thừa dịp đối phương pháp lực phù phiếm đánh lén!

- Thì ra là thế, thật sự là ngoan độc!

- Cái gì hung ác hay không hung ác chứ? Người thắng làm vua người thua làm giặc, ngươi xem, chung quanh có rất nhiều người muốn làm minh chủ, muốn tài nghệ trấn áp quần hùng, thì phải lấy ra thực lực tuyệt đối, bằng không thì, ai sẽ phục ngươi?

Mấy người lặng lẽ nói thầm.

- Ha ha! Diệp Kiếm Tinh đoán chừng cũng phát hiện chuyện này, nhưng xem hắn tràn đầy tự tin, liền không cần lo lắng!

Những lời này rơi vào trong tai Nhiếp Vân lại để cho hắn cười cười.

------oOo------

Chương 583: So kiếm đoạt soái (trung) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những người này thay nhau đánh Diệp Kiếm Tinh hoàn toàn chính

xác không công bình, bất quá, trên thế giới vốn không có công bình tuyệt đối, thật giống như lần trước mình lọt vào đuổi giết, nếu thật là công bình mà nói, Di Thần Tông nên phái một ít Nguyên Thánh Cảnh tới, mà không phải 12 cường giả Thiên Kiều Cảnh!

Diệp Kiếm Tinh đã dám khiêu chiến, nên có nắm chắc, mình không cần đi quản.

Sưu sưu sưu!

Hai người ở trên đài giao thủ, lần này phương thức chiến đấu hoàn toàn bất đồng vừa rồi, nếu như nói mới vừa rồi là lực lượng va chạm, bây giờ là tốc độ quyết đấu, tốc độ của Diệp Kiếm Tinh, Bạch Trảm đều rất nhanh, ở trên đài không ngừng lắc lư, xuất hiện vô số ảo ảnh.

Nếu như không phải cường giả Lĩnh Vực cảnh khống chế lĩnh vực của mình, đừng nói chiến đấu, chỉ sợ còn không thấy đối thủ!

- Thật nhanh!

Chứng kiến thân hình của Bạch Trảm, Nhiếp Vân cũng nhịn không được tán thưởng.

Lăng Thiên Bộ ở thời điểm khoảng cách dài bôn tập, cực kỳ thực dụng, nhưng loại khoảng cách ngắn di chuyển, chiến đấu này, lại không có tác dụng rồi.

Bạch Trảm nhanh, Diệp Kiếm Tinh nhanh hơn, trường kiếm trong tay giống như mưa to, không ngừng công kích, mỗi một kích đều đánh vào dao găm đánh lén của Bạch Trảm, đinh đinh đang đang, như một chuỗi âm nhạc, cực kỳ dễ nghe.

- Kiếm khí xông Cửu Châu, Bạo Vũ Lê Hoa Trảm!

Đột nhiên, Diệp Kiếm Tinh thét dài một tiếng, cả người như Cự Long tức giận, trường kiếm trong tay phảng phất như lưu tinh vạch phá bầu trời, thẳng tắp đâm tới Bạch Trảm.

Rầm ào ào!

Kiếm quang như mưa to, liên tục không hẹn, không ngừng một chút nào, toàn bộ rơi vào trên người Bạch Trảm.

PHỐC!

Bạch Trảm phun ra một ngụm máu tươi, dao găm bay ngược, cả người lập tức từ trên đài cao rớt xuống, bị trọng thương!

- Đa tạ!

Đánh rơi Bạch Trảm, Diệp Kiếm Tinh thi triển ra Bạo Vũ Lê Hoa Trảm tựa hồ cũng không tốt, thở hổn hển một ngụm, ôm quyền nói.

Liên tục hai cuộc chiến đấu, hơn nữa thực lực của những người này đều không hắn kém bao nhiêu, khiến cho hắn có chút lực bất tòng tâm!

Hắn không giống như Nhiếp Vân, thân là Nguyên Khí Sư, có thể liên tục không ngừng từ trong nội tâm hấp thu lực lượng, một người tích lũy lại hùng hậu, chiến đấu quá mãnh liệt đồng dạng sẽ tiêu hao hầu như không còn.

- Còn có người muốn lên tỷ thí hay không? Nếu như không, ta liền tạm nhận vị trí minh chủ, mang mọi người đi săn giết Yêu nhân!

Thở dốc một ngụm, sắc mặt của Diệp Kiếm Tinh hơi khôi phục một ít, trường kiếm vắt ngang nói.

- Tạm nhận vị trí minh chủ? Khẩu khí thật lớn, ngươi cho rằng chỉ đánh bại hai nhân vật như a miêu a cẩu, có thể lên làm minh chủ sao?

Lời vừa mới dứt, phía dưới liền có tiếng cười lạnh, nói chuyện đúng là Di Thần Tông Hoắc Vũ.

- Cái gì? Ngươi nói ai là a miêu a cẩu?

- Hoắc Vũ, ngươi miệng sạch một ít, đừng không có việc gì tìm phiền toái!

Nghe được Hoắc Vũ nói, Mạc Long cùng Bạch Trảm bị thương, tất cả đều lộ ra vẻ nổi giận.

Đường đường thiên tài tông môn, bị người vũ nhục như vậy, đổi lại là ai cũng tức giận.

- Ta nói sai sao? Cùng Diệp Kiếm Tinh chiến đấu ngay cả một thời gian uống cạn chung trà cũng không kiên trì nổi, không phải a miêu a cẩu là cái gì?

Hoắc Vũ cười lạnh một tiếng, ánh mắt lộ ra khinh thường nồng đậm.

- Tốt, chúng ta ngay cả thời gian uống cạn một chung trà cũng kiên trì không đến, ngược lại muốn nhìn ngươi có thể kiên trì bao lâu, nếu như thảm hại hơn chúng ta, há không phải ngay cả a miêu a cẩu cũng không bằng?

Mạc Long hừ lạnh.

Hắn bị thương cũng không nặng, điều chỉnh một hồi đã không sai biệt lắm, tuy lời nói không quá kịch liệt, lại mang theo cái đinh.

- Ta tỷ thí? Ta không muốn làm minh chủ, đương nhiên sẽ không tỷ thí, muốn tỷ thí là một người khác hoàn toàn, Trường Phong huynh, xuất hiện đi!

Nghe nói để cho hắn lên tỷ thí, Hoắc Vũ cười ha ha, lập tức quay người gọi.

- Ha ha!

Lập tức, một thanh âm chấn nổ sơn cốc từ bên ngoài vang lên, một bóng người chậm rãi từ đằng xa bay tới.

Bóng người này một bộ áo trắng, khuôn mặt tiêu sái, toàn thân mang theo một cổ khí chất phiêu phiêu dục tiên, giống như tiên nhân hàng lâm, âm thanh động cửu thiên.

Dĩ nhiên là tuyệt thế thiên tài của Tiên Võ Tông, cùng Diệp Kiếm Tinh tịnh xưng tuyệt đại Song Kiêu… Công Tôn Trường Phong!

- Thằng này, tâm cơ thật nặng...

Chứng kiến hết thảy, Nhiếp Vân hiểu được.

Xem ra Hoắc Vũ này là thuộc hạ của Công Tôn Trường Phong, cố ý châm ngòi thi đấu, để cho Diệp Kiếm Tinh pháp lực hao tổn lớn, lúc này mới ở phía sau tới, một lần hành động đoạt giải quán quân, biến thành minh chủ!

Tâm cơ thật độc, gia hỏa này thật vô sỉ! Thực không nghĩ ra, Diệp Kiếm Tinh chính trực như thế, sao sẽ cùng loại người này nổi danh.

- Ha ha, ngươi chính là Diệp huynh a, kiếm pháp quả nhiên không tệ!

Nhẹ nhàng rơi vào trên đài cao, Công Tôn Trường Phong cười khẽ một tiếng, quạt xếp mở ra, lộ ra ngọc thụ lâm phong.

- Công Tôn huynh cũng danh bất hư truyền!

Diệp Kiếm Tinh tựa hồ cũng cảm thấy không đúng, bất quá không nói gì, ôm quyền nhẹ gật đầu.

Đệ tử tám đại tông môn, rất nhiều người đều là danh khí ở bên ngoài, có chút người rãnh rỗi, ưa thích ráp tên các đệ tử chung một chỗ, thống nhất cho một xưng hô dễ nghe, giống như tuyệt đại Song Kiêu của bọn hắn, trên thực tế, tuyệt đại Song Kiêu này cũng là lần đầu tiên gặp mặt.

Cũng đúng, nếu như không phải lần đầu tiên gặp, Diệp Kiếm Tinh cũng sẽ không tưởng lầm Nhiếp Vân là Công Tôn Trường Phong rồi!

- Tuyệt đại Song Kiêu... Ha ha, hai người chúng ta ba năm trước đây thì có danh xưng này, bất quá, vừa rồi ta cũng nhìn, tuy của kiếm pháp của ngươi không tệ, nhưng nếu như chỉ như vậy mà nói, chỉ sợ còn không có tư cách cùng ta nổi danh!

Quạt xếp hợp lại, Công Tôn Trường Phong nhàn nhạt nói.

- Hơi quá đáng!

- Vậy mà nói như vậy, thằng này khinh người quá đáng đi à nha!

Một viên đá kích thích ngàn tầng sóng, nghe Công Tôn Trường Phong nói, mọi người phía dưới đều siết chặt nắm đấm, nghị luận nhao nhao, hiển nhiên lời hung hăng càn quấy như thế, ngay cả bọn hắn cũng nghe không nổi

- Xem ra Trường Phong huynh là muốn cùng ta tỷ thí rồi!

Ánh mắt của Diệp Kiếm Tinh cũng híp lại.

- Ba chiêu!

Công Tôn Trường Phong duỗi ra ba ngón tay, vẻ mặt lạnh nhạt, căn bản không để Diệp Kiếm Tinh vào mắt.

- Trong ba chiêu ta không thể đả bại ngươi, ta liền không làm minh chủ!

Coi rẻ, coi rẻ trần trụi!

- Tốt, tốt! Ta ngược lại muốn nhìn ngươi ba chiêu đả bại ta như thế nào!

Diệp Kiếm Tinh cũng nhịn không được nữa, lửa giận thoáng một phát nhảy lên, trường kiếm rung động, kiếm minh khắp nơi.

------oOo------

Chương 584: So kiếm đoạt soái (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Diệp Kiếm Tinh trúng kế...

Chứng kiến Diệp Kiếm Tinh lửa giận thiêu đốt, Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

Diệp Kiếm Tinh này truy cầu kiếm đạo duy tâm mà phát, chú ý nhân kiếm hợp nhất, chú ý kiếm ý, muốn luyện thành tuyệt đỉnh kiếm pháp, đầu tiên phải có một tâm bình thản, nếu như tâm tình không bình hòa, chẳng những không thể phát huy ra thực lực cường đại, chỉ sợ cả người sẽ rơi vào Ma vực kiếm đạo, bị kiếm khống chế, triệt để trầm luân!

Công Tôn Trường Phong này cố ý để cho người châm ngòi, sau đó lững thững đến chậm, cuối cùng lại dùng thái độ khinh miệt khiêu khích, Diệp Kiếm Tinh dù sao tuổi trẻ, tâm tính tu luyện không đủ, lửa giận bốc cháy lên.

Lửa giận chung một chỗ, Tâm Ma bộc phát, kiếm ý cũng sẽ mất đi tiêu chuẩn, chỉ từ một loạt thủ đoạn của Công Tôn Trường Phong đến xem, liền biết rõ Diệp Kiếm Tinh bại cục đã định!

- Coi cho kỹ, chiêu thứ nhất, Mật Thiên Ba Khí Đãng!

Thấy mục đích của mình đạt tới, Diệp Kiếm Tinh đã khống chế không nổi kiếm tâm của mình, khóe miệng của Công Tôn Trường Phong giơ lên, đột nhiên ra tay!

Hắn vừa ra tay, một cổ pháp lực khổng lồ như khí cầu chui ra, ở trên không trung đột nhiên bạo tạc nổ tung, phân liệt thành vô số bong bóng dày đặc.

Những bong bóng này rậm rạp chằng chịt, lập tức xâm chiếm lĩnh vực của Diệp Kiếm Tinh.

- Kiếm Chi Lĩnh Vực, bài xích. Đãng Thiên Nhất Kiếm!

Diệp Kiếm Tinh thét dài một tiếng, trường kiếm như Thiên Nữ Tán Hoa, đánh ra vài đạo kiếm khí, người thì như một lưỡi dao sắc bén xé trời, thẳng tắp đâm qua Công Tôn Trường Phong.

Lần này tập hợp lực lượng toàn thân hắn, người như kiếm, kiếm

như người!

Rầm ào ào!

Kiếm quang thoáng một phát liền đi tới trước cổ họng của Công Tôn Trường Phong, không có ngăn trở chút nào.

- Ân?

Nguyên lai tưởng rằng người thứ hai sẽ thừa cơ ngăn cản thoáng một phát. Mình cũng chuẩn bị xong hậu chiêu, lại phát hiện đối phương vẫn không nhúc nhích, Diệp Kiếm Tinh nhịn không được sững sờ, trường kiếm đâm ra liền không nhịn được rụt thoáng một phát.

Bất quá ngay khi hắn co rụt lại, Công Tôn Trường Phong động!

Ngón tay điểm về phía trước, đột nhiên trừng mắt rống một tiếng.

- Bạo!

Âm bạo mãnh liệt khởi động, bong bóng đầy trời đột nhiên bành trướng.

Oanh thoáng một phát, toàn bộ nổ tung!

Những bong bóng này toàn bộ tập trung ở chung quanh lĩnh vực của Diệp Kiếm Tinh, rồi đột nhiên bạo tạc nổ tung.

Rầm rầm!

Một hồi thanh âm thủy tinh phá liệt vang lên, lĩnh vực của Diệp Kiếm Tinh lập tức bị nổ ra, cả người cuồng phun máu tươi!

- Thật ác độc!

Đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại.

Hai người giao thủ so chiêu ở dưới Thiên Nhãn của hắn, không hề có gì che giấu. Dựa theo đạo lý, thực lực hai người không kém

nhiều, cho dù có thể phân ra thắng bại cũng ít nhất phải đến ngàn chiêu, nhưng sở dĩ Công Tôn Trường Phong có thể một chiêu thì có được hiệu quả như vậy, đúng là xảo diệu mượn kiếm tâm của Diệp Kiếm Tinh bất ổn!

Kiếm tâm bất ổn, Kiếm Chi Lĩnh Vực liền có lỗ thủng rất lớn, hắn một hơi phóng xuất ra một mảng lớn bong bóng. Những cái này thoạt nhìn không có gì nguy hại, trên thực tế lại là pháp lực toàn thân hắn hội tụ, đại biểu cho lực lượng toàn thân!

Lực lượng khổng lồ như thế đột nhiên bạo tạc nổ tung, uy lực có thể nghĩ!

Diệp Kiếm Tinh bị chọc giận, kiếm tâm bất ổn, hơn nữa tâm hoài nhân từ, không muốn đánh chết đối phương, chỉ thoáng một phát liền bị trọng thương!

- Đáng giận!

Diệp Kiếm Tinh có ngốc cũng biết trúng quỷ kế của đối phương, vừa rồi sở dĩ đối phương không ngăn cản, là vì hắn toàn tâm toàn ý khống chế những bọt khí này, muốn ở trong nháy mắt tinh thần của mình thư giãn kích phát.

Hắn đánh bạc, đánh bạc mình sẽ không giết chết hắn, mà đúng là mình lòng dạ đàn bà, cho đối phương thừa dịp!

- Một kiếm diệt thần!

Tuy bị thương, nhưng Diệp Kiếm Tinh không hổ là thiên tài của một đại tông môn, thân thể nhoáng một cái, lần nữa đâm ra một kiếm.

Một chiêu này đột nhiên phát ra, mang theo tức giận của hắn, mũi kiếm như quang, bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản!

Nhưng đáng tiếc, chiêu này còn không có đâm đến cổ họng của Công Tôn Trường Phong, đã bị một cổ cương khí chắn ở bên ngoài.

Tiên Võ Tông, chủ tu cương khí vô địch, được xưng Tam Nguyên

Kim Cương Lãng, tổ sư sáng lập ra môn phái là Phòng Ngự sư, trời sinh phòng ngự rất mạnh, cương khí tráo này, đúng là một loại thủ đoạn phòng ngự vô địch, không phải Công Tôn Trường Phong phát ra, mà là phù lục hắn trước kia liền chuẩn bị tốt!

Loại phù lục này, công hiệu tương đương với hắn toàn lực đánh ra, cho dù Diệp Kiếm Tinh vô cùng lợi hại, uy lực to lớn, như trước không có đâm thủng, vững vàng đứng ở bên ngoài cương khí!

- Tỷ thí công bình, ngươi dĩ nhiên dùng phù lục, hèn hạ!

Một kiếm bị ngăn cản ở bên ngoài, Diệp Kiếm Tinh quát.

Hai người công bình quyết đấu, dựa theo đạo lý, từng người cầm ra bản lãnh của mình, Công Tôn Trường Phong công nhiên sử dụng phù lục, đã phá hủy quy củ.

- Sử dụng phù lục? Ha ha, ai quy định không thể sử dụng phù lục? Hơn nữa cái phù lục này là ta tự mình luyện chế, vì cái gì ta không thể sử dụng?

Cười nhạt một tiếng, Công Tôn Trường Phong căn bản không để ý tới Diệp Kiếm Tinh hét to.

- Tốt rồi, chấm dứt a, Tam Nguyên Kim Cương Lãng!

Bàn tay đột nhiên đẩy về phía trước, nơi đầu, chân, trái tim bắn ra một đạo kình khí, hội tụ chung một chỗ, tạo thành một khối không khí lớn cỡ quả bóng.

Khối không khí xoay tròn, tản mát ra khí tức làm cho người khủng bố, thẳng tắp bắn tới Diệp Kiếm Tinh.

- Đãng Ma nhất kiếm!

Thấy đối phương đánh ra khối không khí khủng bố đáng sợ, Diệp Kiếm Tinh cắn răng, vận dụng lực lượng cuối cùng trong cơ thể, lần nữa kích phát một chiêu kiếm khí.

Bất quá kiếm khí còn chưa đến trước mặt khối không khí, khối

không khí lại lần nữa bạo tạc nổ tung, chỉ là lực lượng bạo tạc nổ tung cực nhỏ, cho dù đứng ở trước mặt cũng không thể làm người bị thương!

Diệp Kiếm Tinh đang nghi hoặc, thời điểm nghĩ không thông chuyện gì xảy ra, đã cảm thấy ngực đau xót, một bàn tay xoa bóp lên!

Ai cũng không thể tưởng được vừa rồi khối không khí Tam Nguyên Kim Cương Lãng kia, dĩ nhiên là hư chiêu, chính thức sát thủ ở chỗ này!

Đùng đùng không dứt!

Công Tôn Trường Phong dùng toàn lực, chỉ thoáng một phát liền chấn vỡ kinh mạch toàn thân Diệp Kiếm Tinh.

Oanh thoáng một phát, liền đánh hắn bay ngược ra ngoài.

PHỐC!

Diệp Kiếm Tinh té trên mặt đất, như một bãi bùn nhão!

- Ba chiêu, vừa vặn ba chiêu!

Công Tôn Trường Phong chắp hai tay sau lưng.

Tuy hắn biểu hiện ra nhẹ nhõm, nhưng Nhiếp Vân biết rõ ba chiêu này, trên thực tế đã tiêu hao hết sạch pháp lực toàn thân hắn, bây giờ nhìn rất uy phong, trên thực tế chỉ là cái vỏ bọc.

------oOo------

Chương 585: So kiếm đoạt soái (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- PHỐC!

Nghe được Công Tôn Trường Phong nói, Diệp Kiếm Tinh lần nữa cuồng phun máu tươi.

Lần này không chỉ thân thể bị thương, trên tâm lý cũng bị hung hăng đả kích, để cho cả người hắn rơi vào đáy cốc, toàn bộ lòng tự tin bị phá hủy.

- Ta thua... Tâm phục khẩu phục!

Diệp Kiếm Tinh chống trường kiếm, ánh mắt lộ ra vẻ tro tàn, lần thất bại này đối với hắn đả kích quá lớn, kiếm tâm tựa hồ có chút sụp đổ.

- Thừa nhận là tốt rồi, từ hôm nay trở đi, không còn cái gọi là tuyệt đại Song Kiêu nữa, chỉ có tuyệt đại thiên kiêu, là Công Tôn Trường Phong ta!

Công Tôn Trường Phong cười ha ha, phong độ nhẹ nhàng.

Trải qua mấy hơi thở, hắn không biết phục dụng đan dược gì, thể lực tựa hồ khôi phục không ít, tuy còn không có đạt tới thời kỳ toàn thịnh, nhưng không kém nhiều rồi.

Đan dược rất nhanh khôi phục thể lực, tuy vô cùng trân quý, nhưng một ít đại đệ tử tông môn vẫn có, cũng không kỳ lạ quý hiếm.

- Mọi người còn không bái kiến minh chủ?

Hoắc Vũ thừa cơ quát.

- Bái kiến minh chủ!

Tuy mọi người khinh thường Công Tôn Trường Phong vô sỉ, nhưng thực lực của hắn ở đó, chỉ có thể cúi đầu.

- Ha ha, không tệ. Hiện tại ta là minh chủ liên minh vây quét Yêu nhân lần này, vì liên minh đoàn kết, ta đưa ra ba yêu cầu, thứ nhất, trước khi liên minh không có giải tán, tất cả mọi người phải vô điều kiện nghe theo mệnh lệnh của ta! Thứ hai, các ngươi mỗi người có thực lực, có năng khiếu gì toàn bộ nói cho ta biết, sau đó bảo vật

trên người từng người, lấy ra do ta thống nhất phân phối! Như vậy mới có thể để cho liên minh của chúng ta càng thêm hợp lý, càng cường đại hơn! Thứ ba, sau khi đánh chết Yêu nhân đạt được bảo tàng, phải do ta thống nhất phân phối, an bài, yên tâm, ta sẽ dựa theo công lao mỗi người phân phối, tuyệt không thiên vị!

Công Tôn Trường Phong lên làm minh chủ, một hơi đưa ra ba yêu cầu.

- Cái gì? Vô điều kiện nghe theo mệnh lệnh? Chúng ta cùng khôi lỗi có cái gì khác nhau?

- Bảo bối trên người do ngươi phân phối, ngươi là vơ vét chúng ta sao?

- Lấy được bảo vật do ngươi an bài, ngươi muốn cho ai liền cho ai, chúng ta cửu tử nhất sinh lấy được bảo bối cho ngươi, dựa vào cái gì?

Nghe ba điều kiện này, tất cả mọi người liền tạc mở nồi.

Ba điều kiện này quá hà khắc rồi, căn bản không phải yêu cầu mà minh chủ đưa ra, mà là tất cả mọi người trở thành nô lệ, khôi lỗi!

- Công Tôn Trường Phong, chúng ta đề cử ngươi làm minh chủ, chỉ là bởi vì thực lực ngươi mạnh, ở thời điểm săn giết Yêu nhân, chúng ta có thể an toàn một ít, Nhưng bây giờ ngươi đi ngược lại, coi thiên hạ anh hùng trở thành nô lệ, ta rời khỏi liên minh!

Mạc Long thét dài một tiếng.

Bản thân hắn là cái tính tình bạo, nghe an bài như vậy, làm sao nuốt được, cái thứ nhất đứng dậy.

- Ngươi muốn rời khỏi liên minh? Ngươi xác định?

Công Tôn Trường Phong còn chưa nói, Hoắc Vũ trước hết hô lên.

- Đúng vậy, ta rời khỏi liên minh, Yêu nhân ta sẽ tự mình đi giết, không cùng các ngươi chung một chỗ!

Mạc Long hô.

- Tốt, tốt, đã như vầy... Vậy ngươi đi chết a!

Đột nhiên Hoắc Vũ ra tay!

Mọi người lần thứ nhất chứng kiến thủ đoạn của Hoắc Vũ, duỗi tay ra, giống như Quỷ Trảo, trảo qua Mạc Long.

Di Thần Tông Vô Thượng tuyệt kỹ, U Minh Quỷ Trảo!

Di Thần Tông chú ý công phu trên tay, tựa như cường giả Thiên Kiều Cảnh trước kia đuổi giết Nhiếp Vân, sử dụng Đại Quy Minh Chưởng, trảo một cái có thể nhấc lên mặt đất phạm vi hơn ngàn dặm, đổi lại cường giả Thiên Kiều Cảnh bình thường, căn bản làm không được!

- Ngươi dám động thủ với ta?

Mạc Long không nghĩ tới Hoắc Vũ dám trực tiếp ra tay, tức giận đến oa oa gọi bậy, đang định tế luyện ra móc sắt, đã cảm thấy sau lưng tê rần, bị một chưởng ấn đánh trúng!

Trên đài cao minh chủ Công Tôn Trường Phong ra tay!

Hắn thừa dịp lực chú ý của Mạc Long đều bị U Minh Quỷ Trảo của Hoắc Vũ hấp dẫn, đánh lén sát chiêu!

Bành!

- Ngươi... Hèn hạ...

Thi thể Mạc Long ngã trên mặt đất, hai mắt trợn tròn, lộ ra không cam lòng nồng đậm, hắn nằm mộng cũng nghĩ không ra đường đường minh chủ, vậy mà đánh lén sát nhân, thủ đoạn tàn nhẫn, cùng Yêu nhân không có khác nhau chút nào!

- Cái này...

Chứng kiến Mạc Long trực tiếp tử vong, ngay cả trở tay cũng không kịp, tất cả mọi người giật nảy mình.

- Tốt rồi, về sau ta lại nghe được có ai nói rời khỏi liên minh, cái này là kết cục!

Công Tôn Trường Phong hừ lạnh.

- Ngươi... Công Tôn Trường Phong ngươi dám đối phó chúng ta như vậy, chẳng lẽ muốn tám đại tông môn đại chiến sao?

Trong đám người có một người thét dài.

- Tám đại tông môn đại chiến? Ha ha, người của tám đại tông môn sẽ không biết, cho dù bọn hắn biết, cũng nghĩ các ngươi bị Yêu nhân giết chết, cùng ta có quan hệ gì đâu!

Công Tôn Trường Phong mở ra quạt xếp, cười nhạt một tiếng.

- Ngươi...

- Không cần nhiều lời, chung quanh đã bị ta dùng đại trận phong tỏa, các ngươi là không cách nào truyền lại tin tức đi ra ngoài, hiện tại cho các ngươi hai con đường, thứ nhất, quy thuận ta, nuốt vào đan dược ta cho các ngươi, triệt để nghe theo mệnh lệnh của ta, trở thành một phần tử trung thực của liên minh, sau khi đánh chết Yêu nhân, sẽ có chỗ tốt của các ngươi, thứ hai, chính là phản bội liên minh, bị ta đánh chết!

Công Tôn Trường Phong xé rách sắc mặt, cười lạnh một tiếng, vung tay lên, trên đài cao liền xuất hiện mấy bình ngọc.

Trong những bình ngọc này chứa một viên đan dược màu đỏ sậm, xem xét liền biết là kịch độc!

- Nhanh phục dụng a, chỉ cần các ngươi trung tâm, minh chủ sẽ cho các ngươi giải dược!

Hoắc Vũ lạnh lùng nhìn mọi người, bất quá vừa quét một vòng, lập tức thấy được có nhiều chỗ không đúng.

Chỉ thấy một nam một nữ, lúc này đang đứng ở trước mặt Diệp Kiếm Tinh, mặt mũi tràn đầy ân cần nhìn đối phương, căn bản không có để lời của mình ở trong lòng!

Mình lại bị hai người này coi rẻ... Ah, hẳn là bỏ qua!

- Hai người các ngươi là tông môn nào? Lập tức tới đây, ăn đan dược, bằng không thì Mạc Long là kết cục của các ngươi!

Lửa giận chạy lên não, Hoắc Vũ rống to.

- Hoắc Vũ, Công Tôn Trường Phong, hôm nay các ngươi liên hợp xếp đặt thiết kế ta, ta thua tâm phục khẩu phục, ta cam nguyện ăn viên thuốc này, thành thuộc hạ của các ngươi, nhưng vị Vân Đồng và Dịch Thanh này, là bằng hữu của ta, hôm nay chỉ là theo ta qua dạo, không phải là vì gia nhập liên minh, kính xin để cho bọn hắn ly khai!

Nghe được tiếng hô của Hoắc Vũ, Diệp Kiếm Tinh đứng lên, ngăn ở trước mặt hai người.

------oOo------

Chương 586: Cái đồ Chơi gì

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai người bỏ qua Hoắc Vũ dĩ nhiên là Nhiếp Vân và Dịch Thanh, Nhiếp Vân thấy Diệp Kiếm Tinh làm người trung hậu, thiên phú lại cao, trong nội tâm bay lên cảm giác tương tích, thấy hắn bị thương, lập tức đi tới, dùng thân phận Trị Liệu sư chữa thương.

- Ngươi ăn thứ này? Hừ, ngươi cảm giác được ngươi bây giờ còn có tư cách sao? Kiếm tâm tổn hại, lòng tự tin mất hết, ngươi đã là phế vật rồi!

Công Tôn Trường Phong cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía Hoắc Vũ.

- Hoắc Vũ, hai cái này không biết từ đâu tới, giết đi, miễn cho nhiễu loạn liên minh!

- Vâng, minh chủ!

Hoắc Vũ nghe được mệnh lệnh, vẻ mặt cười lạnh đi tới, nhìn về phía Nhiếp Vân và Dịch Thanh.

- Hắc hắc, nam khẳng định phải giết chết, bất quá, nữ nhân này thoạt nhìn cũng không tệ lắm, nếu như ngươi nguyện ý làm tiểu thiếp của ta, ta có thể tha cho ngươi một mạng...

Hắn lời còn chưa nói hết, đột nhiên trên mặt tê rần.

Bành… thoáng một phát, cổ quay thành bánh quai chèo, bị người tát vào trên mặt, hung hăng bay đi ra ngoài, trồng trên mặt đất.

- Ngươi dám đánh ta?

Giãy dụa từ trên mặt đất đứng lên, nhìn rõ ràng người xuất thủ, con mắt của Hoắc Vũ lập tức trở nên đỏ thẫm, không phải người khác đúng là nam kia!

- Ngươi đưa mặt qua, muốn ta không đánh cũng khó a!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Vốn hắn không muốn ra tay, dù sao đây là chuyện của tám đại tông môn, không muốn lẫn vào, hiện tại bọn hắn chẳng những đả bại Diệp Kiếm Tinh, còn muốn giết mình, vũ nhục Dịch Thanh, lập tức chạm đến nghịch lân của hắn, nếu bỏ qua, Nhiếp Vân cũng không cần lăn lộn rồi!

- Chính ngươi muốn chết, thì đừng trách ta!

Hoắc Vũ còn tưởng rằng sở dĩ thiếu niên có thể đắc thủ là vì đánh lén, thét dài một tiếng, U Minh Quỷ Trảo bay ra, thẳng tắp trảo tới đầu của Nhiếp Vân.

Híz- Khà- zzz á!

Không khí bị Quỷ Trảo xé ra, mang theo lãnh ý làm cho người âm hàn.

U Minh Quỷ Trảo vận hành đến cực hạn, vậy mà cực kỳ giống tuyệt chiêu của Yêu nhân, quỷ dị không hiểu, âm trầm khủng bố!

- Cái đồ chơi gì!

Chứng kiến Quỷ Trảo của hắn đánh tới, Nhiếp Vân nhìn cũng không nhìn, nở nụ cười một tiếng, tiện tay vỗ.

Lạch cạch!

Quỷ Trảo biến mất, Hoắc Vũ liền trùng trùng điệp điệp nằm rạp trên mặt đất, cảm thấy trên mặt tê rần, một bàn chân giẫm ở trên mặt.

- Ta là đệ tử hạch tâm của Di Thần Tông, ngươi dám giết ta, chẳng khác nào đắc tội Di Thần Tông, sẽ phải chịu vô tận đuổi giết...

Trên mặt đau nhức kịch liệt, Hoắc Vũ mới biết thiếu niên trước mắt khủng bố như thế nào, vội vàng hô.

- Đệ tử Di Thần Tông? Vừa vặn, ta thích nhất giết đúng là người Di Thần Tông!

Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, dưới chân dùng sức!

Bành!

Chỉ thoáng một phát, đầu của Hoắc Vũ đã bị giẫm thành dưa hấu nát bét, óc và huyết dịch bắn tung toé khắp nơi!

- Cái này... Cái này...

Diệp Kiếm Tinh chứng kiến một màn trước mắt, miệng mở to, sắp sụp đổ rồi.

Mặc dù vừa rồi mình không giao thủ với đối phương, nhưng thực

lực của Hoắc Vũ tuyệt sẽ không kém mình bao nhiêu, mà thiếu niên trước mắt một cái tát liền rút hắn trở mình, một cước giết chết... Như bóp chết con kiến, khiếp sợ mãnh liệt, để cho hắn có chút nói không ra lời!

Trước kia mình ở quán rượu cùng hắn uống rượu... Thấy hắn chỉ là Bất Hủ cảnh đỉnh phong, cũng không lợi hại thế nào, sao vừa ra tay, lại cường đại như thế?

Cao thủ, đây mới thực sự là cao thủ!

Không chỉ Diệp Kiếm Tinh, ngay cả những người khác chứng kiến một màn trước mắt, cũng bị dọa đến sắc mặt biến hóa, khó có thể tin.

Thực lực của thiếu niên trước mắt, đã vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn hắn.

- Ngươi... Ngươi vậy mà giết Hoắc Vũ? Tốt, tốt, hôm nay ngươi nhất định phải chết!

Công Tôn Trường Phong không nghĩ tới thuộc hạ trung tâm, bị tiểu tử trước mắt thoáng một phát miểu sát, tức giận đến toàn thân run rẩy, ánh mắt lộ ra sát ý đậm đặc.

Tuy hắn không thấy Nhiếp Vân đến cùng là thực lực gì, nhưng hắn cực kỳ tự tin lá bài tẩy của mình, cảm thấy nhất định có thể đánh chết đối phương!

- Một chiêu!

Nhìn Công Tôn Trường Phong, Nhiếp Vân cũng không nói nhảm, vươn một ngón tay.

- Cái gì?

Công Tôn Trường Phong nghe ngữ khí của thiếu niên giống như mình mới vừa nói với Diệp Kiếm Tinh, thiếu chút nữa trực tiếp thổ huyết tức chết.

Vừa rồi thời điểm ngươi nói với Diệp Kiếm Tinh, chính là vươn ba ngón tay, vẻ mặt khinh miệt như vậy.

- Chính ngươi muốn chết, cũng đừng trách ta! Tam Nguyên Kim Cương Lãng!

Sắc mặt dữ tợn, Công Tôn Trường Phong thét dài, lần nữa bắn ra ba đạo pháp lực, lần này bất đồng lần trước, ba đạo pháp lực này lòe lòe sáng lên, tựa như vàng ròng, xem xét liền biết là vận chuyển toàn bộ lực lượng, không hề giữ lại!

- Chết đi!

Một tiếng gào rú, khối không khí công tới Nhiếp Vân, bất quá còn chưa tới trước mặt, đã bị một chưởng ấn cự đại ngăn cản.

Hô!

Bị chưởng ấn nghiền áp, sắc mặt của Công Tôn Trường Phong đỏ lên.

Lạch cạch thoáng một phát, giống như Hoắc Vũ, nằm sấp trên mặt đất!

- Cái đồ chơi gì! Chỉ chút thực lực ấy cũng trang lão sói vẫy đuôi?

Nhiếp Vân tùy ý khoát tay áo.

Đệ tử hạch tâm của tông môn cũng chia rất nhiều chủng loại, rất nhiều cấp độ, sở dĩ Công Tôn Trường Phong, Diệp Kiếm Tinh được xưng là tuyệt đại Song Kiêu, cũng không phải bởi vì võ công của bọn hắn ở trong đệ tử hạch tâm mạnh nhất, mà là bọn hắn tuổi trẻ, tiền đồ vô lượng!

Ngươi mới tu luyện tầm mười năm, làm sao có thể so với lão quái vật tu luyện mấy trăm năm?

Trong đệ tử hạch tâm thậm chí có một ít đã đạt đến Thiên Kiều Cảnh, thậm chí rất cao!

Thực lực bản thân Công Tôn Trường Phong, Diệp Kiếm Tinh không kém, nhưng chỉ vừa mới đạt tới Lĩnh Vực cảnh đỉnh phong, lực lượng ở khoảng 500 vạn Tượng lực, xa xa không bằng Nhiếp Vân, lúc này dùng ra tuyệt chiêu Nguyên Khí Sư mạnh nhất, có thể ngăn được mới là lạ!

Chỉ thoáng một phát, liền miệng mũi chảy huyết, dán trên mặt đất, quạt xếp cũng quẳng ở một bên, áo trắng biến thành hắc y, thê thảm nói không nên lời.

- Không phải đâu...

- Bất Hủ cảnh vậy mà đánh bại tuyệt đại Song Kiêu Công Tôn Trường Phong? Hơn nữa chỉ dùng một chiêu?

- Công Tôn Trường Phong vừa rồi đả thương Diệp Kiếm Tinh, cũng phải dùng ba chiêu, thiếu niên này như thế nào lợi hại như vậy?

- Tông môn nào a? Sao chưa từng nghe qua nhân vật như thế?

Những người khác thấy một màn như vậy, tất cả đều cảm thấy sắp muốn qua đời.

Trước kia là Diệp Kiếm Tinh ba chiêu thua ở trong tay Công Tôn Trường Phong, để cho bọn hắn cảm thấy thực lực của Công Tôn Trường Phong rất mạnh, khoáng tuyệt cổ kim, tuyệt đối không người có thể ngăn, mà bây giờ, thiếu niên này chỉ ra một chiêu, liền đả bại hắn, khác biệt to lớn như trên trời dưới đất a!

------oOo------

Chương 587: Dạy ngươi kiếm pháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi... Ngươi...

Diệp Kiếm Tinh càng là bờ môi run rẩy, một câu cũng nói không nên lời.

Trước kia tại quán rượu cùng thiếu niên nói chuyện với nhau, cảm thấy tuy kiếm pháp của hắn cao minh, nhưng so sánh với mình, còn hơi chênh lệch một tia, hiện tại xem ra, người ta mạnh không phải kiếm pháp, mà là chưởng pháp!

Vừa rồi chưởng pháp kia, pháp lực bành trướng, một chưởng đánh ra, Thiên Địa biến sắc, mình so sánh với quả thực là tôm tép nhãi nhép!

Buồn cười còn cảm giác thực lực đối phương không bằng mình, muốn dẫn người ta... Loại cao thủ này cũng cần mình dẫn?

- Ngươi đến cùng là người nào? Sao sẽ có chưởng pháp mạnh như vậy... Ta cùng với ngươi đồng quy vu tận!

Quẩy người một cái, Công Tôn Trường Phong từ trên mặt đất bò lên, vẻ mặt dữ tợn, không còn bộ dáng tiêu sái như trước kia nữa, mà giống như là một Yêu nhân nổi giận.

Hắn là tuyệt thế thiên tài, chưa từng thua thiệt ai, hiện tại bị người một chiêu đả bại, còn mắng thành cái đồ chơi gì, quá tổn thương tự tôn!

- Diệp Kiếm Tinh, người lại thiên tài cũng có lúc thất bại, thất bại có thể đứng lên, mới có thể tôi luyện ý chí, rèn luyện kiếm tâm! Ta nơi này có một bộ kiếm pháp, ngươi có thể học thoáng một phát, đối với ngươi có lợi!

Không để ý tới Công Tôn Trường Phong dữ tợn, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, nhìn về phía Diệp Kiếm Tinh.

Đối với Diệp Kiếm Tinh, Nhiếp Vân vẫn rất có hảo cảm, thực lực mạnh nhưng không kiêu ngạo, làm người thành khẩn, trọng nghĩa khí, toàn bộ đều là phẩm chất hắn ưa thích.

Bị Công Tôn Trường Phong đả kích, kiếm tâm của Diệp Kiếm Tinh bị hao tổn, lòng tự tin rơi vào đáy cốc, nếu như tiếp tục nữa, tên thiên tài này sớm muộn gì cũng sẽ trở nên bình thường, cho nên, Nhiếp Vân ý định khai đạo thoáng một phát, để cho hắn trọng nhặt

tin tưởng!

Người sẽ không một mực thắng, người như Diệp Kiếm Tinh, Công Tôn Trường Phong, từ nhỏ thuận buồm xuôi gió, ở sâu trong nội tâm đã có một loại tâm lý ta là thiên tài, bách chiến bách thắng, loại tâm lý này ảnh hưởng xuống, một khi bị ngăn trở, sẽ cảm thấy chịu không được, tinh thần sụp đổ!

Muốn cho hắn nhặt lại tin tưởng, phải hạ mãnh dược, cho hắn biết, tuy ngươi là thiên tài, nhưng ở trước mặt ta cũng không gì hơn cái này!

Cho nên, Nhiếp Vân mới nói một chiêu đả bại Công Tôn Trường Phong, hiện tại càng ý định từ kiếm pháp để cho Diệp Kiếm Tinh cảm thấy tuyệt vọng!

Phượng Hoàng Niết Bàn, phá kén trọng sinh!

Nếu như hắn có thể lĩnh ngộ, về sau nhất định tiền đồ vô lượng, nếu như không thể lĩnh ngộ, mình nên làm đã làm, cũng xứng đáng phần giao tình này!

- Coi cho kỹ!

Huyền Ngọc Kiếm xuất hiện ở trong lòng bàn tay, Nhiếp Vân hừ nhẹ một tiếng.

- Không qua băng hàn thấu xương, sao có được hoa mai tỏa hương, Hàn Đông Mai Hương!

Trường kiếm run lên, như trôi nổi ra bông tuyết đầy trời, ngân trang tố khỏa, một cây Hàn Mai đứng ngạo nghễ trong tuyết, xinh đẹp nhưng không tranh thế, chỉ chờ xuân tới báo, cô độc thê lãnh, hàn khí bức người!

- Hảo kiếm pháp... Nguyên lai ở quán rượu hắn là nhường ta...

Chứng kiến chiêu kiếm pháp này giống như thời điểm thi đấu ở trong quán rượu, nhưng lại mang theo hàn khí càng thêm lạnh lẽo, để cho người tâm trí hướng về, so với ý cảnh của mình cao hơn

không biết bao nhiêu, khuôn mặt của Diệp Kiếm Tinh trắng bệch, thì thào tự nói.

Nếu như thiếu niên ở quán rượu sử dụng loại chiêu số này, loại ý cảnh này, ngay cả một chiêu đều không cần, mình sẽ đẩy hũ nhận thua!

Loại kiếm pháp vượt qua tưởng tượng này, mình cũng chỉ ở trên người những trưởng lão của Kiếm Thần tông kia nhìn thấy qua.

Kỳ thật Diệp Kiếm Tinh nghĩ nhiều lắm, kỳ thật thời điểm Nhiếp Vân ở quán rượu, lý giải đối với kiếm thuật cũng không có sâu như vậy, vừa rồi nhìn hắn sử dụng kiếm, lúc này mới thông hiểu đạo lí, chiêu số thường thường không có gì lạ, trong tay cũng sẽ biến thành thần kỳ, huống chi là loại kiếm chiêu cường đại như Hàn Đông Mai Hương!

Đương nhiên nếu như cho hắn biết rõ Nhiếp Vân là nhìn kiếm chiêu của mình có chỗ lĩnh ngộ mới lợi hại như vậy, càng sẽ hô to yêu nghiệt!

Đồ đệ cùng sư phụ học kiếm, sau khi xem xong, chẳng những thi triển tốt hơn sư phụ, trái lại còn dạy sư phụ... Trên thế giới còn sẽ có yêu nghiệt hơn sao?

- Một kiếm bao la mờ mịt, Hồi Xuân Đại Địa!

Thi triển xong Hàn Đông Mai Hương, Nhiếp Vân hô nhỏ một tiếng, trường kiếm xoay chuyển, ở trên không trung quay nửa vòng tròn, đổi thành đệ nhị chiêu Hồi Xuân Đại Địa!

Mới vừa rồi còn là hàn tuyết đầy trời, thời gian nháy mắt liền biến thành xuân ý dạt dào, khắp nơi đều là sinh cơ, nhưng khắp nơi đều là bẫy rập, để cho người khó lòng phòng bị!

- Ta liều mạng với ngươi...

Công Tôn Trường Phong liên tục thét dài, nhưng bằng vào thực lực của hắn, căn bản ngay cả phạm vi kiếm khí của Nhiếp Vân cũng vào không được, chớ nói chi là tổn thương hắn, chỉ có không

ngừng gào thét, gào thét.

- Coi cho kỹ, một chiêu cuối cùng!

Thi triển xong Hồi Xuân Đại Địa, Nhiếp Vân cũng không ngừng, trường kiếm nhảy lên, mũi kiếm bắn ra một đạo hào quang sáng chói, như nắng gắt, đâm trúng người làm da đau đớn, pháp lực tán loạn.

Chiêu thứ ba trong bát đại kiếm của Tử Hoa đạo nhân, Thịnh Hạ Liệt Dương!

Trước kia mình làm như thế nào cũng thi triển không ra, quan sát Diệp Kiếm Tinh đạt được lĩnh ngộ cùng khống chế, Nhiếp Vân đột nhiên phúc chí tâm linh, một lần hành động đánh ra!

Một chiêu này so với hai chiêu vừa rồi kia cường đại hơn nhiều lắm, Công Tôn Trường Phong chỉ cảm thấy bụng tê rần, Khí Hải đã bị một kiếm đâm thủng, pháp lực toàn thân tán bật, biến thành phế nhân.

- Ngươi đã không có thực lực, còn sống cũng là thống khổ, chết đi!

Một kiếm đâm thủng Khí Hải của đối phương, Nhiếp Vân nhàn nhạt nói, trường kiếm xoay chuyển, liền quấy hắn thành thịt nát.

Người như Công Tôn Trường Phong ở trong tông môn địa vị khẳng định không thấp, sau khi phế bỏ hắn khó tránh khỏi lưu lại tai họa, trảm thảo liền trừ tận gốc, Nhiếp Vân gần đây không thích mang đến phiền toái cho mình.

- Lợi hại... Tại quán rượu, nếu hắn thi triển chiêu này, đừng nói một chiêu, chỉ nửa chiêu, ta cũng tinh thần tán loạn, pháp lực sụp đổ...

Diệp Kiếm Tinh lần nữa nhìn về phía thiếu niên, ánh mắt lộ ra sợ hãi nồng đậm.

Chiêu Thịnh Hạ Liệt Dương này do Tử Hoa đạo nhân sáng chế, dưới một chiêu,

trực phá kiếm tâm, nếu lúc trước Nhiếp Vân có thể thi triển ra, Diệp Kiếm Tinh hoàn toàn chính xác ngăn cản không nổi!

- Minh chủ chết rồi hả?

- Hắn là minh chủ gì chứ, dựa vào cướp đoạt thượng vị mà thôi!

Chứng kiến Công Tôn Trường Phong bị giết, mọi người có kinh ngạc, có hưng phấn, bất quá khi nhìn về phía thiếu niên, toàn bộ đều lộ ra sợ hãi.

------oOo------

Chương 588: 3 bái

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiếu niên này chẳng những thực lực mạnh, hơn nữa tâm ngoan thủ lạt, không nói cái khác, chỉ nói đánh chết Hoắc Vũ cùng Công Tôn Trường Phong, liền không chút do dự!

Phải biết rằng hai người này một cái là cao đồ của Di Thần Tông, một cái là cường giả của Tiên Võ Tông, hai đại tông môn đều thuộc về tám đại tông môn, bất luận kẻ nào muốn giết đệ tử của tám đại tông môn, chỉ sợ đều phải cân nhắc thoáng một phát, mà thiếu niên này không có chút cân nhắc nào, nói động thủ liền động thủ, đây mới là địa phương để cho người sợ hãi nhất.

Có thể giết bọn hắn, tự nhiên cũng có thể giết mình, mình cũng không cảm thấy lợi hại hơn Hoắc Vũ, Công Tôn Trường Phong a!

- Chuyện ngày hôm nay, ta sẽ không bức bách các ngươi uống thuốc, chỉ hy vọng chớ nói ra ngoài, một khi bị ta biết người nào tiết lộ, dù hắn có tông môn che chở, ta đồng dạng sẽ chém giết hắn!

Đánh chết Công Tôn Trường Phong, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía các tài tuấn còn lại.

- Ta Thanh Vân tông Bạch Trảm ở chỗ này hướng Thiên Đạo thề,

nếu như tiết lộ một câu chuyện ngày hôm nay, tất sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm mà chết! Nhật Nguyệt làm chứng, Thiên Đạo có thể thấy được!

Nhiếp Vân vừa dứt lời, Thanh Vân tông Bạch Trảm trước kia cùng Diệp Kiếm Tinh chiến đấu bị hắn đả bại liền giơ tay lên, cao giọng nói.

Thiên Đạo thệ ngôn!

Thiên Đạo thệ ngôn là một loại thệ ngôn nghiêm khắc nhất, người thề, sẽ bị Thiên Đạo giám sát, một khi vi phạm, Thiên Đạo sẽ diệt sát hắn, quyết không có chỗ trống!

Có thể phát thệ ngôn này, cũng biểu lộ thái độ của Bạch Trảm.

- Ta Thanh Vân tông Nguyên Khởi, cũng ở nơi đây hướng Thiên Đạo thề...

- Ta Tử Đàn Tông Tử Ngọc...

- Ta Vân Tiêu Tông...

Có người dẫn đầu, những người khác cũng biết nên làm như thế nào, tất cả đều phát Thiên Đạo thệ ngôn.

- Tốt, tất cả mọi người đã hạ thệ ngôn, ta cũng tin tưởng, chúng ta liền từng người điều chỉnh thoáng một phát, chuẩn bị đi vây giết Yêu nhân!

Thấy mọi người phát Thiên Đạo thệ ngôn, Nhiếp Vân nhẹ gật đầu.

Lần này mình tới chuyên môn là vì tìm vị Độc sư kia, học trộm thiên phú kịch độc của hắn, những người này cũng muốn giết đối phương, vậy thì hợp tác cũng không sao.

- Vâng!

Thấy thiếu niên cũng không có truy cứu nhóm người mình, mọi người nhẹ nhàng thở ra, tất cả đều khoanh chân ngồi dưới đất,

dùng đan dược thì dùng đan dược, điều tức thì điều tức, tranh thủ điều chỉnh ra trạng thái tốt nhất.

- Đa tạ!

Thấy mọi người nghỉ ngơi, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Diệp Kiếm Tinh.

Lúc này Diệp Kiếm Tinh đã khôi phục một ít, tuy như trước không có triệt để từ trong thất bại trì hoãn tới, nhưng trạng thái tinh thần so với vừa rồi tốt lên rất nhiều, cũng minh bạch Nhiếp Vân làm như vậy là vì giúp mình khôi phục tin tưởng, vẻ mặt cảm kích.

- Không cần khách khí, ngươi bây giờ không nên nghĩ quá nhiều, kiếm tùy tâm sinh, muốn trở thành kiếm đạo đại gia, phải có tâm cảnh vô dục vô cầu!

Nhiếp Vân thuận miệng nói một câu.

Nói tới cái này, trong đầu Nhiếp Vân đột nhiên nhớ lại thân ảnh của đệ đệ.

Đệ đệ sở dĩ có thể dưới tình huống không người dạy bảo, luyện thành kiếm thuật cường đại như thế, không phải là tâm vô tạp vật, một lòng vì kiếm sao?

Cũng chính là loại vì luyện kiếm mà sinh như hắn, có được chấp nhất sẽ không bị việc vặt quấn quanh, càng ngày càng mạnh!

- Cảm ơn!

Nghe được Nhiếp Vân nhắc nhở, con mắt của Diệp Kiếm Tinh càng ngày càng sáng, cả người tựa hồ lâm vào một loại trạng thái đặc thù.

- Ân, không hổ là thiên tài luyện kiếm!

Chứng kiến bộ dạng này của hắn, Nhiếp Vân biết rõ Diệp Kiếm Tinh nhất định là có chỗ lĩnh ngộ, có thể ở trong thất bại đả kích khôi phục nhanh như vậy, hơn nữa còn có lĩnh ngộ, Diệp Kiếm Tinh

này thật không hổ là kỳ tài luyện kiếm, thiên phú khủng bố!

Mọi người ở tại nguyên chỗ đợi đến ánh trăng lên cao, lúc này mới nhao nhao đứng dậy, lực lượng tinh thần của từng người đều đạt đến đỉnh phong nhất.

Diệp Kiếm Tinh cũng từ trong lĩnh ngộ tỉnh táo lại, lúc này hai con ngươi chất phác tự nhiên, vẻ kiếm khí ngạo thiên trên người cũng biến mất không thấy gì nữa, nếu không nhìn kỹ, sẽ cảm thấy thực lực của hắn chẳng những không có tăng trưởng, ngược lại thấp xuống, nhưng chỉ có Nhiếp Vân biết rõ, che dấu càng sâu, mới càng đáng sợ!

Trước kia hắn luyện kiếm, là thân thể đã luyện thành kiếm, mà bây giờ, kiếm bị luyện đến trong nội tâm, bề ngoài nhìn không ra, nhưng chính thức chiến đấu, mới có thể để cho người khủng bố!

- Chúc mừng!

Nhiếp Vân khẽ nói.

- Diệp Kiếm Tinh có thể có lĩnh ngộ, tất cả đều là Vân Đồng huynh ban tặng, xin nhận ta cúi đầu!

Diệp Kiếm Tinh nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt tràn ngập cảm kích, đột nhiên quỳ trên mặt đất.

- Ngươi làm cái gì vậy, chúng ta là bằng hữu, không nên nói nhảm nhiều như vậy!

Không nghĩ đến thiếu niên này cứng cỏi như vậy, trực tiếp quỳ lạy, Nhiếp Vân nhịn không được động dung.

- Nếu như không có chỉ điểm của ngươi, lần này đừng nói đột phá, ta chỉ sợ sẽ nhận hết Công Tôn Trường Phong nhục nhã, kiếm tâm sụp đổ, rốt cuộc không cách nào thành tựu đại đạo, ngươi có thể nói là cha mẹ tái sinh của ta, phải tiếp nhận ta cúi đầu, bằng không thì, trong nội tâm ta vĩnh viễn khó có thể bình an!

Diệp Kiếm Tinh kiên định nói.

- Cái này... Được rồi!

Nhiếp Vân nhẹ gật đầu.

Tu luyện giả, đều có chấp nhất của mình, tựa như đệ đệ, là vì bảo hộ gia đình, bảo hộ ca ca, mà mình, kiếp trước là vì nàng, vì sư môn, kiếp này là vì đệ đệ!

Trong nội tâm Diệp Kiếm Tinh hiểu ra, đạt được tiến bộ, công lao quy công cho mình, nếu như mình không tiếp thu, chỉ sợ sẽ làm cho hắn có loại thiếu nợ nhân tình, loại áy náy này quấn quít lấy hắn, về sau đồng dạng sẽ chế ước tiến bộ của hắn.

Đông đông đông!

Liên tục dập đầu ba cái, Diệp Kiếm Tinh đứng dậy, ánh mắt mừng rỡ, tựa hồ phá tan một gông cùm xiềng xích trong lòng mình, lộ ra càng thêm tự tin, càng cường đại hơn.

Hắn bất kể nói thế nào cũng là một tuyệt thế thiên tài, loại thiên tài này đều có tự tôn rất mạnh, loại người này lạy trời lạy đất lạy phụ mẫu lạy sư phụ, dù thực lực của ngươi có mạnh hơn nữa, cũng không nhất định có thể làm cho hắn quỳ xuống!

Mà bây giờ quỳ với Nhiếp Vân, trên thực tế cũng là một loại bản thân đột phá!

Dù sao bất kể nói thế nào, thực lực của Nhiếp Vân có mạnh hơn nữa, nhưng số tuổi chân chính cùng hắn không kém nhiều, còn chưa có tư cách làm sư!

- Về sau tiền đồ của hắn tuyệt đối bất khả hạn lượng!

Chứng kiến tâm lý đột phá, cả người tựa hồ hoàn mỹ không tỳ vết, không còn chỗ thiếu hụt, trong nội tâm Nhiếp Vân âm thầm nhẹ gật đầu.

------oOo------

Chương 589: Huyết U Ma Nấm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiếp trước mình đạt tới loại cảnh giới hoàn mỹ không tỳ vết này, đã hơn một trăm năm mươi tuổi, hiện tại hắn chưa đủ hai mươi thì đến, có thể đoán được, về sau tiền đồ tuyệt đối bất khả hạn lượng!

- Mọi người đã điều chỉnh tốt, ý chí tràn đầy, hiện tại chúng ta liền đi tiễu sát Yêu nhân Độc sư a, Diệp Kiếm Tinh, ngươi vẫn là làm minh chủ của chúng ta, thống lĩnh toàn cục a!

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

- Ta? Ta sao được...

Diệp Kiếm Tinh lại càng hoảng sợ.

- Trong này cũng chỉ có ngươi có thể làm minh chủ, ta chỉ là vừa biết có một Yêu nhân như vậy, đối với tình huống của hắn hoàn toàn không biết, vẫn là ngươi dẫn đường a!

Nhiếp Vân khoát tay chặn lại, dùng giọng điệu chân thật đáng tin làm ra quyết định.

- Vâng!

Thấy thái độ của thiếu niên kiên quyết, Diệp Kiếm Tinh gật gật đầu nhìn quanh một vòng, cao giọng nói:

- Chúng ta muốn vây quét Yêu nhân kia gọi là Kịch Độc Vương, tự xưng Độc Thủ Vương chuyển thế, đây là một Độc sư cực kỳ lợi hại, đã từng vì luyện độc, mà giết mấy trăm thành thị bằng thuốc độc! Ra tay cực kỳ tàn nhẫn!

- Giết mấy trăm thành thị bằng thuốc độc?

Nghe nói như vậy, Nhiếp Vân cũng nhịn không được tắc luỡi.

Yêu nhân làm việc quả nhiên đáng sợ, từng thành thị của Phù Thiên Đại Lục đều có mấy tỷ, mấy chục tỷ nhân khẩu, đồ sát mấy trăm thành, tử thương chỉ sợ là thiên văn số tự!

- Ta đã dò thăm vị trí hang ổ của hắn, ở chỗ sâu trong Bãi Vĩ Cốc, đây là Tị Độc đan ta chuẩn bị tốt, thứ này ngậm ở trong miệng, có thể ngăn kịch độc xâm nhập, bất quá, chỉ có thể kiên trì một thời gian uống cạn chung trà, cho nên, nếu như chúng ta muốn đánh chết, nhất định phải làm nhanh, hung ác, quyết tuyệt! Không để cho đối phương một tia cơ hội! Bằng không thì, chết chỉ có thể là chúng ta!

Trên mặt Diệp Kiếm Tinh lộ ra vẻ ngưng trọng.

- Vâng!

Tiếp nhận Tị Độc đan, mọi người đồng thời lên tiếng, từng người gật đầu.

Có thể tới vây quét vị Độc sư này, tất cả mọi người cũng sớm hiểu rõ, biết rõ mức độ nguy hiểm, trong nội tâm đã có chuẩn bị.

- Chúng ta lên đường, đều đi theo đằng sau ta, tận lực không nói chuyện!

Diệp Kiếm Tinh nói, đi đầu về phía trước.

Bãi Vĩ Cốc rất lớn, kéo dài chừng hơn vạn km, địa phương bọn người Nhiếp Vân tụ hội chỉ ở ngoại vi, cho nên cho dù huyên náo kịch liệt cũng sẽ không quấy nhiễu đến Kịch Độc Vương ở chỗ sâu trong sơn cốc.

Tất cả mọi người là thiên tài của từng tông môn, tốc độ phi hành rất nhanh, đi tới một hồi liền chứng kiến một chỗ đầy sương mù.

- Đây là cái bẫy thứ nhất khi tiến vào hang ổ của Kịch Độc Vương, gọi là Độc Vụ Mê Chướng. Bên trong có một loại độc khí làm cho người sinh ra ảo giác, một khi hít vào, sẽ phân không rõ phương hướng, triệt để khốn chết ở trong đó! Mọi người tận lực ngừng thở, theo sát ở đằng sau ta, ta có Tầm Hướng Kính của sư môn, có thể

phân biệt rõ phương vị chính xác, phòng ngừa bị lạc!

Diệp Kiếm Tinh giảm thấp xuống thanh âm, nhỏ giọng giải thích một câu.

Tầm Hướng Kính, một loại Linh Binh đặc thù, ở bất kỳ địa phương nào cũng có thể tìm được phương hướng, để cho người không đến mức mất phương hướng, rất nhiều cao thủ trận pháp phá giải ảo trận, đều sử dụng loại vật này.

Mọi người lên tiếng, toàn bộ theo sau lưng Diệp Kiếm Tinh.

Nhiếp Vân biết rõ mình đối với Kịch Độc Vương này căn bản không biết, nên không nói gì, dùng Thiên Nhãn nhìn vào bên trong.

Sương mù xuất hiện ở trước mắt hiện ra màu đỏ sậm, hoàn toàn chính xác mang theo một cổ độc khí nhàn nhạt. Sau lưng Độc khí bố trí đủ loại trận pháp, chứng minh Kịch Độc Vương ở thời điểm xây dựng hang ổ, đã làm rất nhiều chuẩn bị.

- Những độc khí này còn không lợi hại, Cửu Minh Hàn Châu có thể phá giải!

Nhìn một hồi, trong lòng Nhiếp Vân có phán đoán.

Cửu Minh Hàn Châu cái gọi là vạn độc bất xâm, cũng có phạm vi nhất định, không phải tất cả độc đều có thể chống cự, độc của Yêu Minh Tiên Dịch liền không cách nào phá giải! Nếu không mình cũng không cần phí nhiều sức như vậy, đi qua tìm kiếm Độc sư!

- Dịch Thanh, cầm thứ này, có thể hóa giải độc tính!

Trong nội tâm khẽ động, liền ném Cửu Minh Hàn Châu cho Dịch Thanh.

- Ngươi thì sao?

Thấy thiếu niên ném cho mình một hạt châu có thể tị độc, trong nội tâm Dịch Thanh ấm áp.

- Ha ha, ta không cần!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Tuy mình không phải Độc sư, nhưng pháp lực trong cơ thể hùng hậu, hoàn toàn có thể ngăn độc khí ở bên ngoài cơ thể, nàng không giống, thực lực quá thấp, chỉ có Nguyên Thánh Cảnh đỉnh phong, một khi hút vào quá nhiều độc khí, chỉ sợ sẽ bị độc chết.

- Vào đi thôi!

Từng người chuẩn bị cho tốt, liền tiến vào Độc Vụ Mê Chướng.

Mọi người vừa tiến vào, lập tức cảm thấy ảo cảnh chung quanh phát sinh biến hóa, bốn phía đều là yêu khí nồng hậu dày đặc, làm cho người nổi điên, khói độc màu đỏ sậm không ngừng vờn quanh, giống như có ý thức của mình, tùy thời công kích người.

- Mọi người đi theo ta!

Diệp Kiếm Tinh nhíu mày, nhìn Tầm Hướng Kính trong lòng bàn tay, rất nhanh bay vút về phía trước.

Mọi người không dám lạc hậu, cũng rất nhanh đi theo.

Đi một hồi, mọi người liền thấy trung tâm có một đồ vật như cây nấm, cao chừng bảy tám mét, đứng sửng ở giữa con đường, một hít một thở, không ngừng phun ra khí vụ màu đỏ sậm.

Toàn bộ độc khí ở trong Độc Vụ Mê Chướng, vậy mà đều là thứ này phun ra!

- Đây là Huyết U Ma Nấm, mọi người cẩn thận một ít, ngàn vạn lần đừng cho khí lưu nó hô hấp phun trúng, bằng không thì, cho dù Thần Tiên cũng khó có thể cứu!

Chứng kiến thứ này, Nhiếp Vân dặn dò một tiếng.

Huyết U Ma Nấm, một loại sinh vật ăn thịt hủ sinh, có thể dùng độc khí phun chết sinh mệnh đi ngang qua, kéo tới hưởng dụng, cực kỳ

đáng sợ!

Kịch độc trong đó, cho dù cường giả Lĩnh Vực cảnh đỉnh phong, cũng có thể trực tiếp hạ độc chết!

- 3000 kiếm khí, hóa giải độc khí!

Tất cả mọi người biết rõ chất độc này đáng sợ, nhịn không được lui về phía sau mấy bước, Diệp Kiếm Tinh thấp giọng hô, trường kiếm run run, hình thành một đạo kiếm quang, nhắm cây nấm đâm ra!

Cả người hắn đều bị kiếm quang bao phủ, độc khí vào không được, nhẹ nhõm bỏ qua phạm vi Huyết U Ma Nấm bao phủ.

- Ta cũng thử xem!

Thấy Diệp Kiếm Tinh thành công, một đệ tử Tĩnh Thiên Tông đi tới, xông về

phía trước, còn không có bay lên vài bước, đã bị Huyết U Ma Nấm phun ra khí thể màu đỏ bắn trúng, từ không trung trực tiếp rớt xuống, toàn thân run rẩy, lập tức mất mạng!

- Thật là lợi hại...

Thấy người này thoáng một phát liền bị độc chết, tất cả mọi người bắt đầu hoảng hốt, cả đám sắc mặt khó coi.

------oOo------

Chương 590: Huyết U Ma Nấm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta đến thử xem!

Đúng lúc này, đột nhiên một thanh âm ngọt ngào vang lên, nói chuyện là Dịch Thanh.

- Dịch Thanh, ngươi có biện pháp?

Nhiếp Vân sững sờ.

Huyết U Ma Nấm này mình chứng kiến cũng cảm giác được sợ hãi, ngoại trừ giống như Diệp Kiếm Tinh cứng rắn xông qua, thì không có chút biện pháp nào, Dịch Thanh sao có thể có biện pháp?

- Ha ha, chờ xem! Ta muốn chứng minh, ta không là con ghẻ kí sinh của ngươi!

Dịch Thanh nở nụ cười, như nụ hoa cởi mở, bước chân di động, vài bước liền đi vào trước mặt Huyết U Ma Nấm.

- Diễm hỏa, thiêu đốt!

Cánh tay đẩy về phía trước, Dịch Thanh đột nhiên thét dài một tiếng, lòng bàn tay có một đoàn hỏa diễm cực nóng mạnh mẽ bắn về phía trước, lập tức nhen nhóm cả Huyết U Ma Nấm.

Xì xì xì xì...!

Ma Nấm gặp được hỏa diễm như thế, như gặp khắc tinh, phát ra tiếng thét chói tai, một lát đã bị thiêu thành tro tàn, chỗ có độc khí cũng bị cháy sạch, đã mất đi độc tính.

- Cái này... Diễm Hỏa Sư có thể đốt độc khí?

Nhiếp Vân cũng không nghĩ tới Diễm Hỏa Sư còn có loại năng lực này.

Mình đạt được thiên phú Diễm Hỏa Sư thời gian không dài, không biết rất nhiều công năng trong đó, kém xa Dịch Thanh trời sinh liền có được loại thiên phú này.

- Diễm hỏa ngay cả linh hồn cũng có thể đốt, đốt độc khí đương nhiên không có vấn đề rồi!

Thấy thiếu niên giật mình, Dịch Thanh lộ ra một cảm giác thỏa mãn, cười ha ha.

- Cũng đúng!

Nhiếp Vân cười khổ, sớm biết hỏa diễm có thể đốt độc khí, mình cũng không cần đưa Cửu Minh Hàn Châu cho nàng rồi.

- Diễm Hỏa Sư? Nữ hài này dĩ nhiên là Diễm Hỏa Sư? Thật sự là biến thái!

Vốn mọi người thấy Dịch Thanh thực lực quá thấp, có chút xem thường, hiện tại thấy nàng là Diễm Hỏa Sư bài danh đệ thứ 25, tất cả đều một hồi im lặng.

Thực là người phân theo bầy, Diệp Kiếm Tinh biến thái, Vân Đồng biến thái. Vốn tưởng rằng nữ hài này bình thường, không có thần kỳ gì, hiện tại xem ra, nàng càng thêm biến thái!

Biết rõ Dịch Thanh là Diễm Hỏa Sư, Diệp Kiếm Tinh cũng hoảng sợ.

Tuy thực lực bây giờ của nàng không được tốt lắm, nhưng bằng vào thiên phú diễm hỏa, đồng cấp cơ hồ vô địch, về sau thực lực đạt tới Lĩnh Vực cảnh, mình khẳng định không phải đối thủ!

- Người nào, dám xâm nhập Kịch Độc Cốc của chúng ta, đốt chết Huyết U Ma Nấm, muốn chết!

Huyết U Ma Nấm vừa chết cháy, chợt nghe đến một tiếng la, hai bóng người đi ra.

Hai người kia đều là cường giả Lĩnh Vực cảnh, toàn thân yêu khí lan tỏa. Thanh âm âm hàn lạnh như băng, mang theo âm khí làm cho người lạnh lẻo thấu xương.

- Là Yêu Tử, Yêu Lam thực lực yếu nhất trong bảy đồ đệ của Kịch Độc Vương, chết đi!

Diệp Kiếm Tinh chứng kiến hai Yêu nhân này, lập tức nhận ra, trường kiếm múa đãng, lập tức đâm ra vô số kiếm quang, giống như trời mưa.

Tâm tình đột phá, kiếm thuật của hắn so với trước cũng cường đại thêm không ít, kiếm ý cuồn cuộn như nước sông, hai Yêu nhân ở dưới hắn áp chế, dần dần luống cuống tay chân.

PHỐC! PHỐC!

Không đến ba cái hô hấp, đầu lâu của hai Yêu nhân đã bị hắn chém rơi xuống, chảy đầy huyết dịch tanh hôi.

- Chúng ta đốt Huyết U Ma Nấm thành tro bụi, lại giết hai đồ đệ của Kịch Độc Vương, khẳng định đã khiến cho bọn hắn cảnh giác, nhanh vào đi thôi, bằng không thì một khi bọn hắn chuẩn bị thỏa đáng, chúng ta sẽ càng thêm nguy hiểm!

Thấy Diệp Kiếm Tinh giết chết hai người, Nhiếp Vân phân phó một tiếng.

- Ân!

Mọi người đều nhẹ gật đầu.

- Ta dùng Tầm Hướng Kính, ở phía trước dẫn đường...

Diệp Kiếm Tinh cũng ý thức được vấn đề nghiêm trọng, vội vàng nói.

- Không cần, tốc độ của Tầm Hướng Kính quá chậm, mọi người đi theo ta!

Nhiếp Vân cũng không che dấu, Thiên Nhãn thiên phú lập loè, lập tức nhìn ra trận pháp trong cốc, đi đầu về phía trước!

- Thiên Nhãn thiên phú?

Chứng kiến trong mắt thiếu niên thả ra kim quang, hết thảy trận pháp trong mắt hắn biến thành trò đùa, toàn bộ nhếch miệng, khiếp sợ nói không ra lời.

Thiên Nhãn thiên phú bài danh thứ mười tám, so với Diễm Hỏa Sư

càng cường đại hơn!

- Đi thôi!

Nhiếp Vân cũng không nói nhảm, một đường mang theo mọi người đi, vòng qua vài khu vực nguy hiểm, rất nhanh liền chứng kiến một cung điện nguy nga.

Kịch Độc Vương vậy mà ở trong sơn cốc này tu kiến cung điện!

- Người nào?

Mọi người vừa đến trước mặt cung điện, lập tức đưa tới vô số người cảnh giác, không trung bay lên mấy trăm Yêu nhân, triệt để vây đám đông vào giữa.

- Ha ha, xem ra những cái này là đệ tử của tông môn đi tìm cái chết rồi, yên tâm đi, ta sẽ thành toàn các ngươi!

Một thanh âm âm tàn vang lên, lập tức một lão giả lăng không bay tới.

Lão giả này một thân quần áo màu đỏ sậm tràn ngập, độc khí, đồng tử trở nên trắng, phảng phất có một tử thần thu hoạch sinh mệnh ở trong đó.

Cường giả Thiên Kiều Cảnh sơ kỳ, có thiên phú kịch độc Kịch Độc Vương!

- Kịch Độc Vương, ngươi sát hại người vô tội, mỗi người đều muốn chém chết, hôm nay Diệp Kiếm Tinh ta liền thay trời hành đạo!

Diệp Kiếm Tinh thét dài một tiếng, cả người hóa thân một thanh lợi kiếm.

- Chỉ bằng ngươi? Đừng chọc cười ta! Sư phụ ngươi tự mình đến đây cũng chỉ có một con đường chết, đừng nói ngươi một tên mao đầu tiểu tử! Yêu Chanh, đi qua giết hắn, linh hồn của tiểu tử này liền cho ngươi bổ dưỡng!

Kịch Độc Vương nở nụ cười một tiếng.

- Vâng, sư phụ!

Một Yêu nhân hai mắt đỏ thẫm đi ra, nhìn về phía Diệp Kiếm Tinh lộ ra vẻ mặt tham lam cùng sát cơ, thủ trảo giương lên, một làn gió yêu ma đập vào mặt.

- Hừ!

Thấy Yêu nhân này trực tiếp động thủ, trường kiếm của Diệp Kiếm Tinh run lên, một đạo kiếm khí thẳng tắp đâm về phía trước.

- Khó trách dám tới muốn chết, nguyên lai thật sự có tài, bất quá, cái này còn không tính là gì!

Yêu Chanh cười hắc hắc, yêu khí đầy trời liền tạo thành một thủ ấn cự đại, nghênh đón kiếm khí của Diệp Kiếm Tinh.

Rầm rầm rầm!

Kiếm khí cùng thủ ấn giao kích, hai người cộng đồng lui một bước, vậy mà thế lực ngang nhau!

Một đồ đệ bình thường của Kịch Độc Vương dĩ nhiên cũng có loại thực lực này, thật đáng sợ!

- Mấy cái này là của ta!

Chứng kiến Yêu Chanh động thủ, mấy đệ tử đứng sau lưng Kịch Độc Vương cũng đánh tới mọi người.

Tuy những Yêu nhân này không phải Độc sư, nhưng cả đám trên người tràn ngập độc khí, hơi không cẩn thận, cũng sẽ bị tươi sống hạ độc chết.

- Không đúng... Những đệ tử này đến đây đánh chết Kịch Độc Vương, khẳng định sớm biết rõ tình huống nơi này, tám đại tông môn không có khả năng để đệ tử tới không công chịu chết a?

Chứng kiến những Yêu nhân này cùng rất nhiều đệ tử động thủ, Nhiếp Vân đột nhiên nhớ tới một sự kiện, nhíu mày.

------oOo------

Chương 591: Yêu Xích

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những đệ tử này, từng cái đều là tuyệt thế thiên tài, ở tông môn địa vị không thấp, lần này đến đây vây quét Kịch Độc Vương, dựa theo đạo lý, nên chuẩn bị không sơ hở tý nào mới được, nhưng nhìn tình huống hiện tại, những đệ tử này tuyệt đối ngăn không nổi!

Kịch Độc Vương, có thiên phú kịch độc, còn gọi là Độc sư, thiên phú đặc thù bài danh 21, tuy chỉ có thực lực Thiên Kiều Cảnh sơ kỳ, nhưng chính thức chiến đấu, phóng thích độc khí, coi như là Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong cũng không phải đối thủ!

Loại tình huống này, người của tám đại tông môn không nên không biết, còn sai đệ tử tới, chẳng lẽ để đám đệ tử này không công chịu chết?

Tuyệt đối không thể!

Cho dù Phù Thiên Đại Lục thiên tài vô số, một tông môn cũng tuyệt đối không thể ăn no rỗi việc như vậy, để cho đệ tử thiên tài nhất đi qua tìm cái chết!

Chẳng lẽ trong này có chuyện ẩn gì ở bên trong?

- Ân?

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái, đột nhiên chứng kiến sắc mặt của Kịch Độc Vương trở nên cực kỳ khó coi.

- Đáng giận, các ngươi cũng dám trộm đồ vật của ta, ta muốn các ngươi chết...

Đột nhiên, Kịch Độc Vương thét dài một tiếng, quay người bay về phía cung điện, vừa đi vừa quát.

- Yêu Xích, giết toàn bộ những người này cho ta, một tên cũng không để lại!

Tiếng nói chấm dứt, cả người liền hóa thành một đạo lưu quang, thẳng tắp chui vào cung điện, biến mất không thấy gì nữa.

- Vâng!

Một Yêu nhân mặt mũi đỏ thẫm ứng một tiếng, hai tay trảo một cái, kích hoạt trận pháp chung quanh, lập tức bao phủ tất cả mọi người ở bên trong.

- Chuyện gì xảy ra... Thì ra là thế!

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân biết chắc xuất hiện biến cố, Thiên Nhãn nhìn về phía trước, vừa xem xét, rốt cục hiểu được.

Nguyên lai những đệ tử này đánh lén Kịch Độc Vương chỉ là che dấu, chính thức động tác là cao thủ của tám đại tông môn đã trà trộn vào cung điện của Kịch Độc Vương, tựa hồ muốn trộm cái gì đó!

- Lại để cho đệ tử đi làm mồi câu, mình ở sau lưng hưởng thụ chỗ tốt, đây là tông môn sao? Thật độc ác!

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng.

Tông môn bình thường, gặp được chuyện gì cũng là trưởng lão vọt tới trước, mà tông môn này, vậy mà để cho đệ tử ngăn cản ở phía trước hấp dẫn Kịch Độc Vương, mình đi trộm đồ, thật sự là vô sỉ!

- Diệp Kiếm Tinh thay ta chiếu cố Dịch Thanh, các ngươi cẩn thận một ít, ta đi xuống xem một chút!

Nhiếp Vân thét dài một tiếng, liền bay về phía trước.

Những Yêu nhân này hắn cũng nhìn ra, tuy thực lực không kém,

nhưng không có Kịch Độc Vương, muốn giết chết bọn người Diệp Kiếm Tinh, là không có bổn sự kia, cho nên không quá lo lắng.

Về phần Dịch Thanh, có Diệp Kiếm Tinh chiếu cố, hơn nữa bản thân nàng là Diễm Hỏa Sư, chắc có lẽ không có nguy hiểm quá lớn.

- Muốn đi? Lưu lại cho ta!

Thân thể Nhiếp Vân vừa định phi hành, chợt nghe một tiếng gào rú, Yêu Xích đã lao qua.

Yêu Xích là nửa bước cường giả Thiên Kiều Cảnh, linh hồn câu thông Thượng Thiên, tinh thần khẽ động, vô số yêu khí từ trên trời giáng xuống, cuồn cuộn mà đến.

Thực lực của Nhiếp Vân bây giờ cùng Lĩnh Vực cảnh đỉnh phong có thể chiến một trận, nhưng đối với nửa bước Thiên Kiều Cảnh, chỉ có thể đào tẩu.

Ầm ầm!

Yêu Xích trảo một cái, yêu khí ở trên không cung điện lập tức sụp đổ, chung quanh đã mất đi thanh âm, toàn bộ bị một cổ khí tức kinh khủng bao phủ.

Bác Kiếp Yêu Công!

Bác Kiếp Yêu Công, dùng kiếp số làm động lực tu luyện, một kiếp một lần trọng sinh, công pháp này ở trong Yêu tộc cũng là loại không kém, không nghĩ tới một đồ đệ của Kịch Độc Vương cũng biết sử dụng!

Yêu khí hình thành kiếp kiếp trùng điệp, một khi bị đánh trúng liền khiến người thừa nhận sinh, lão, bệnh, tử, oán không thành, yêu biệt ly, cầu không được, nhân sinh bảy khổ…

Bảy khổ gia thân, tâm linh tán loạn, cho dù ý chí lại kiên định, cũng sẽ chiến ý không còn, bị đối phương nhẹ nhõm đánh chết!

- Phá yêu pháp, Huyết Tự Đại Kim Chú!

Biết rõ Bác Kiếp Yêu Công của đối phương lợi hại, bất luận chiêu số gì ở trước mặt loại công kích này cũng lộ ra vô lực, tay trái của Nhiếp Vân có một đạo kiếm quang lập loè.

- Híz- Khà- zzz á!

Liền cắt đầu ngón tay, một tia huyết kiếm phún dũng mà ra.

Xì xì xì xì...!

Huyết tự ở trên không trung quay cuồng, lập tức tạo thành một chữ Huyết cự đại, lóe ra quang mang màu vàng, tựa như một đoàn hỏa diễm cực nóng.

Huyết Tự Đại Kim Chú, bí pháp phá yêu!

Huyết tự càng lúc càng lớn, yêu khí đầy trời đụng phải thật giống như tuyết trắng gặp bàn ủi, phát ra thanh âm xì xì, rất nhanh liền tiêu tán.

- Tuy Huyết Tự Đại Kim Chú là bí pháp bài trừ Yêu nhân chúng ta, nhưng cùng thực lực cá nhân có quan hệ, ngươi bất quá là Bất Hủ cảnh, huyết dịch cường thịnh trở lại, cũng không cách nào chiến thắng ta! Bác Kiếp Yêu Công, đệ nhất kiếp, Huyết Hà Thăng Thiên!

Chứng kiến Huyết tự phát ra kim quang, Yêu Xích vốn lộ ra một tia kinh dị, lập tức hắc hắc cười lạnh, Quỷ Trảo tìm tòi, khí kình quán thông, hóa thành ánh nắng chiều màu đỏ như máu, bao phủ đến Nhiếp Vân.

Tuy Huyết Tự Đại Kim Chú là bí pháp phá yêu, nhưng cùng thực lực của người thi triển có quan hệ, thực lực càng mạnh, nồng độ máu huyết lại càng cao, huyết dịch thiêu đốt uy lực lại càng lớn, thiếu niên trước mắt này, bất quá là Bất Hủ cảnh đỉnh phong, loại thực lực này ở trong mắt hắn căn bản không có nguy hại gì.

Bành!

Huyết Tự Đại Kim Chú cùng Huyết Hà Thăng Thiên đụng một cái,

lập tức phát ra thanh âm xì xì, không trung vang lên âm bạo liên tiếp.

Đăng đăng đăng đăng!

Một người một yêu đồng thời lui về phía sau một bước.

- Ân? Bất Hủ cảnh đỉnh phong vậy mà có thể ngăn ta? Tiểu tử, hiện tại ta đối với ngươi có hứng thú rất lớn...

Yêu Xích không nghĩ tới Huyết Tự Đại Kim Chú của thiếu niên có thể ngăn Huyết Hà Thăng Thiên của mình, trên mặt vặn vẹo lộ ra càng thêm dữ tợn.

- Có hứng thú với ta? Ha ha, đáng tiếc ta đối với loại đồ vật xấu xí khó coi như ngươi nửa điểm hứng thú cũng không có!

Nhiếp Vân cười cười.

- Ngươi muốn chết!

Nghe được thiếu niên vũ nhục, sắc mặt của Yêu Xích lần nữa trở nên đỏ thẫm, hai tay đan vào như lưới, làm xu thế chống trời, đột nhiên phát ra tiếng quát, âm thanh như sấm rền.

- Đệ nhị kiếp, Lôi Vân đầy trời!

Ầm ầm!

Đất bằng nổ vang, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy trong đầu chấn động, thiếu chút nữa ngất đi.

- Thiên phú Huyết Đồng sư!

Trong mắt có một đạo màu đỏ như máu hiện lên, Nhiếp Vân tỉnh táo lại, lập tức liền chứng kiến một bàn tay che kín Lôi Âm bóp tới cổ họng của mình.

- Thật nhanh!

------oOo------

Chương 592: Tuyệt thế độc thai (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân không nghĩ tới đối phương vậy mà dùng Lôi Âm mê hoặc mình, đồng thời đánh lén, mồ hôi lạnh lập tức từ phía sau lưng chảy xuống, dưới chân sinh ra khí lãng, thân hình cấp tốc lui về phía sau.

- Nhanh như vậy liền có thể tỉnh lại, tiểu tử, xem ra trên người của ngươi thứ tốt không ít, hiện tại ta đối với ngươi càng ngày càng có hứng thú!

Thấy thiếu niên nhanh như vậy liền tỉnh táo lại, Yêu Xích tựa hồ có chút không dám tin tưởng, lần nữa nhe răng cười, thân thể hóa thành một đạo hào quang giống như sương mù, thẳng tắp vọt tới Nhiếp Vân.

- Hàn Đông Mai Hương!

Nhiếp Vân không loạn chút nào, Huyền Ngọc Kiếm xuất hiện, một đạo kiếm quang lập loè.

Híz- Khà- zzz á!

Kiếm quang như ánh mặt trời vạch phá đêm tối, lập tức xé rách Lôi Vân ở chung quanh, đồng thời khẽ đảo bàn tay, trước mặt ngưng tụ ra một giọt huyết dịch.

- Huyết Tự Đại Kim Chú!

Huyết dịch lập loè, nhộn nhạo ra kim quang sáng chói, lần nữa vọt tới Yêu Xích.

- Khặc khặ- x- xxxxx, tuy át chủ bài của tiểu tử ngươi không ít, nhưng đầu óc xem ra không đủ dùng, máu tươi của ngươi làm ra Huyết Tự Đại Kim Chú đối với Huyết Hà Thăng Thiên có lẽ có tác

dụng, nhưng ở trước mặt đệ nhị kiếp Lôi Vân đầy trời, một cút tác dụng cũng không có!

Chứng kiến thiếu niên kiềm lư kỹ cùng, đánh ra Huyết Tự Đại Kim Chú, Yêu Xích cười ha ha, ánh mắt lộ ra khinh miệt.

Cao thủ giao chiến, cùng một chiêu số bình thường rất ít dùng lần thứ hai, dù sao lần thứ nhất có thể bị phá giải, lần thứ hai lại dùng, đối phương rõ như lòng bàn tay, sẽ càng thêm bị động.

Thời điểm giao chiến, liên tục dùng cùng một chiêu số, chỉ có thể nói rõ thiếu niên này thực lực quá thấp, hiện tại chỉ có thể dùng chiêu này mới có chút uy hiếp với mình, bằng không thì, căn bản ngăn không được mình tiến công!

Chỉ dùng một chiêu công kích, còn có cái gì đáng sợ sao?

Nghĩ vậy, Yêu Xích nhìn lại thiếu niên, đối phương nghe được lời của mình, trong mắt quả nhiên lộ ra vẻ bối rối, tựa hồ quay người muốn chạy trốn.

- Đã không có át chủ bài, vậy thì chết đi cho ta!

Minh bạch ý nghĩ của đối phương, Yêu Xích trảo tới Huyết Tự Đại Kim Chú, muốn phá vỡ chiêu này, thuận tiện bắt thiếu niên lại.

Bành!

Huyết Tự Đại Kim Chú cùng bàn tay của hắn đụng một cái liền nổ tung, không trung tỏ khắp huyết vụ.

- Ta nói rồi, thứ này đối với ta vô dụng, chết đi cho ta... À? Không đúng, đây không phải máu của ngươi, a... Bên trong có độc khí? Ngươi vậy mà dụng độc với ta? Đây là cái độc gì... Không...

Huyết vụ nổ tung, Yêu Xích vốn là không thèm quan tâm, đột nhiên cảm giác được không đúng, biến sắc, bất quá lúc này đã chậm, yêu khí toàn thân thoáng một phát đã bị huyết vụ xâm nhập.

Hô… thoáng một phát, ngay cả một cái hô hấp cũng không tới, liền

biến thành thi thể, từ không trung rớt xuống!

Bành!

Thi thể Yêu Xích ngã trên mặt đất.

- Nguy hiểm thật...

Chứng kiến thi thể của Yêu Xích từ không trung trực tiếp té xuống, lúc này Nhiếp Vân mới cảm giác được mồ hôi ướt đẫm quần áo, tuy vừa rồi thời gian chiến đấu không dài, lại cực kỳ gian nan.

Nửa bước Thiên Kiều Cảnh, hoàn toàn chính xác không phải mình bây giờ có thể chống lại.

Bằng vào mình bây giờ, nếu như không lừa dối, tuyệt đối không thể chiến thắng, chính bởi vì biết rõ điểm ấy, Nhiếp Vân mới ở lần thứ nhất thi triển Huyết Tự Đại Kim Chú dùng máu của mình, như vậy đối với Yêu Xích không có tạo thành tổn thương, để cho hắn mất đi tâm phòng ngự, lần thứ hai thì dùng huyết dịch của cường giả Thiên Kiều Cảnh bị mình hạ độc chết!

Khí Hải tu luyện giả, đạt tới Bí Cảnh đệ tam trọng Bất Hủ cảnh, người sau khi chết thân thể sẽ không hủ, Thiên Kiều Cảnh càng cường đại hơn, mặc dù tử vong, huyết dịch như trước sẽ không cứng lại, Nhiếp Vân muốn luyện hóa, linh hồn gặp được thi thể liền bị độc chết, biết rõ Yêu Minh Tiên Dịch này lợi hại, thời điểm nhàn hạ, dùng bình ngọc chứa vài giọt huyết dịch, chuẩn bị bất cứ tình huống nào, không nghĩ tới lúc này quả nhiên đã có hiệu quả!

Chỉ thoáng một phát, liền tươi sống hạ độc chết Yêu Xích có tu vi Lĩnh Vực cảnh đỉnh phong, nửa bước Thiên Kiều Cảnh!

Đương nhiên, cái này cùng chiến thuật của Nhiếp Vân có quan hệ, Yêu Xích thân là đệ tử Độc sư, khẳng định hiểu rõ độc vật sâu đậm, người khác trốn tránh độc khí của hắn còn không kịp, căn bản không nghĩ qua, sẽ dùng độc với hắn!

Kết quả Yêu Xích nhất thời chủ quan, lập tức chết, một cái hô hấp cũng không có qua!

Nếu như không dùng chiêu này, muốn giết chết Yêu Xích, quả thực không có khả năng, thậm chí mình hơi không cẩn thận cũng sẽ bị hắn đánh chết hoặc hạ độc chết.

Độc sư đệ tử, nếu như không biết thi triển độc khí, nói ra không có người tin tưởng nha.

- Yêu hạch là đồ tốt, không thể lãng phí!

Thở hổn hển một ngụm, bàn tay của Nhiếp Vân trảo một cái, lấy ra yêu hạch của Yêu Xích, bỏ vào nạp vật đan điền, nghĩ nghĩ cảm thấy thi thể Yêu nhân cũng rất trân quý, liền thu vào.

Độc trên người cường giả Thiên Kiều Cảnh vốn ẩn chứa không nhiều lắm, sau khi hạ độc chết Yêu Xích, liền không có độc tính gì, yêu đan là thứ tốt để người tấn chức, tự nhiên không thể buông tha.

- Nhanh đi qua!

Giết chết Yêu Xích, Nhiếp Vân cũng không ngừng lại, thân thể nhoáng một cái, người ở trên không trung liền thi triển thiên phú ẩn nấp ra, ở dưới Thiên Nhãn quan sát, tìm được sơ hở của đại trận, lặng lẽ xông vào.

Toàn bộ đại điện, cơ quan trùng trùng điệp điệp. Bất quá có được thiên phú Thiên Nhãn, Nhiếp Vân không hề ngăn trở liền đi tới trung tâm cung điện.

- Các ngươi đến cùng là người nào?

Còn không có tiến vào đại điện, chợt nghe Kịch Độc Vương rống to, lặng lẽ nhìn lại, chỉ thấy toàn bộ đại điện đều bị một trận pháp đặc biệt bao phủ, ở giữa nhất có một đồ vật giống như thai nhi, đang xoay quanh trên không trung. Không ngừng hấp thu lấy yêu khí đầy trời, trái tim thỉnh thoảng nhảy lên.

Bên cạnh thai nhi, Kịch Độc Vương hai mắt trợn tròn, nhìn về ba người phía trước, ánh mắt lộ ra sát ý.

Ba người này đều là cường giả Thiên Kiều Cảnh, niên kỷ thoạt nhìn đều khoảng bốn mươi. Trên lưng từng người treo một thanh trường kiếm, kiếm còn chưa ra khỏi vỏ, liền để cho người cảm thấy đầy ngập kiếm khí, phá không mà ra.

- Hắc hắc, bất kể chúng ta là người nào, ngươi ngoan ngoãn giao ra tuyệt thế độc thai thì thôi. Nếu không, hôm nay liền là tử kỳ của ngươi!

Một trung niên nhân vừa cười vừa nói, nhìn về phía thai nhi, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam.

- Tuyệt thế độc thai? Đồ vật năm đó Độc Thủ Vương từng luyện chế?

Nghe người kia nói, Nhiếp Vân sững sờ.

------oOo------

Chương 593: Tuyệt thế độc thai (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Độc Thủ Vương ở trong Yêu nhân tính toán là nhân vật cực kỳ nổi danh, có Kịch Độc đan điền, từng dùng độc để cho hàng tỉ km biến thành hoang dã, lúc ấy tám đại tông môn liên hợp phái ra một trăm lẻ ba vị Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong liên hợp tiễu sát, nguyên lai tưởng rằng thắng chắc, ai ngờ toàn quân bị diệt, từ nay về sau Độc Thủ Vương hung danh đại thịnh!

Bất quá, cũng chính bởi vì như thế, dẫn tới một vị Thái Thượng trưởng lão Bí Cảnh lục trọng của Hóa Vân tông ra tay, gạt bỏ hắn!

Độc Thủ Vương bị giết, nghe nói cũng không lập tức tử vong, mà lợi dụng kịch độc phong ấn mình, tạo thành một tuyệt thế độc thai, thai nhi này không có bất kỳ ý thức, lại mang theo kịch độc hủy thiên diệt địa, so với Yêu Minh Tiên Dịch còn muốn lợi hại hơn, cho dù nhìn nhiều một hồi, cũng bị trực tiếp hạ độc chết.

Tuy thứ này có kịch độc, nhưng có một chỗ tốt làm vô số tu luyện giả điên cuồng, là phối hợp luyện chế thành đan dược mà nói, có thể để người đột phá linh hồn Linh cấp hậu kỳ, đạt tới Linh cấp đỉnh phong!

Linh hồn Linh cấp hậu kỳ cùng Linh cấp đỉnh phong là bình cảnh Bí Cảnh tu luyện giả khó vượt qua nhất, đạt tới đỉnh phong mới có tư cách tấn cấp Bí Cảnh đệ lục trọng, bằng không thì, cho dù ngươi tích lũy lại hùng hậu, thực lực có mạnh hơn nữa, tu luyện pháp quyết lại cao minh, cũng tuyệt đối không thể thành công!

Bí Cảnh đệ lục trọng Nạp Hư Cảnh, trong cơ thể dung nạp hư không, tự thành Càn Khôn, bài trừ Thiên Địa gông cùm xiềng xích, lĩnh ngộ vô thượng đại đạo, đạt tới loại thực lực này, đã đứng ở đỉnh phong của Phù Thiên Đại Lục!

Đương nhiên, tuyệt thế độc thai cũng cực kỳ nguy hiểm, Độc Thủ Vương biến thành như vậy, mục đích đúng là một ngày kia có thể triệt để phục sinh, một lần nữa làm người, nếu như không có phối trí đan dược điều chế, không có thực lực tuyệt cường, một khi phá vỡ phong ấn bên ngoài độc thai, cũng sẽ bị tươi sống độc chết!

- Xem ra Kịch Độc Vương một mực mượn đại trận cung điện này nghĩ biện pháp luyện hóa tuyệt thế độc thai, mưu toan đột phá linh hồn Linh cấp hậu kỳ!

Nghĩ tới những thứ này, Nhiếp Vân nhìn chung quanh một chút, liền hiểu được, nhẹ gật đầu.

Các loại bố cục trong cung điện ngưng tụ thành một vô thượng đại trận, loại trận pháp này có thể chậm rãi hóa giải độc khí của tuyệt thế độc thai, để cho kịch độc ở trong độc thai triệt để mất đi hiệu quả, nhìn bộ dạng hiện tại, chất độc đã được hóa giải không sai biệt lắm a!

Người bình thường là không có khả năng hóa giải độc khí trong tuyệt thế độc thai, nhưng bản thân Kịch Độc Vương là Độc sư, thực lực đạt tới Thiên Kiều Cảnh, rất hiểu rõ kịch độc, thiên hạ không ai có thể so sánh, nhân vật như thế, muốn hóa giải độc tính trong

tuyệt thế độc thai, hoàn toàn chính xác không quá khó khăn!

Vừa hóa giải kịch độc xong, mấy người này đã tới, khó trách Kịch Độc Vương tức giận như vậy.

- Giao ra tuyệt thế độc thai? Mơ tưởng, chết đi cho ta!

Kịch Độc Vương thét dài một tiếng, toàn thân tràn ngập độc khí, một chưởng đánh qua ba người.

Một chưởng này của hắn, độc khí đầy trời lập tức hội tụ thành thân ảnh ma quỷ, ở trên không trung phát ra thanh âm thét lên, quỷ dị chói tai.

- Cẩn thận, đây là Kịch Độc Dưỡng Binh! Do độc khí thuần khiết biến thành, dính vào trên thân người, khó có thể thanh trừ, khó có thể thoát khỏi!

Trung niên nhân chứng kiến những ma quỷ này, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng, trường kiếm từ phía sau lưng bắn ra, ở trước mặt vẽ một cái, liền tạo thành một tấm chắn khí lãng khổng lồ.

- Kiếm thuẫn phòng ngự!

Một tiếng thấp giọng hô, thân ảnh ma quỷ vọt tới trước mặt tấm chắn khí lãng, toàn bộ bị chắn ở bên ngoài, phát ra xèo...xèo quái gọi, nhưng không thể làm gì ba cường giả tông môn!

- Nguyên lai các ngươi là người của Kiếm Thần tông, bất quá ta không quản các ngươi là người nào, đều phải chết!

Chứng kiến trung niên nhân thi triển ra kiếm thuẫn phòng ngự, Kịch Độc Vương nhận ra được, khặc khặ- x- xxxxx cười lạnh.

- Người Kiếm Thần tông? Xem ra Diệp Kiếm Tinh bị người lợi dụng rồi...

Nghe thân phận của ba người, nhớ tới sự tình trước kia, Nhiếp Vân lập tức hiểu được.

Diệp Kiếm Tinh là người khởi xướng vây quét Kịch Độc Vương lần này. Ba người kia lại trùng hợp là người Kiếm Thần tông, rất hiển nhiên, là bọn hắn lợi dụng mưu kế, để cho Diệp Kiếm Tinh đến đây tìm Kịch Độc Vương phiền toái, nhóm người mình thì thừa cơ tới ăn cắp tuyệt thế độc thai!

Chỉ là trận pháp trong cung điện quá nhiều, hoặc là Kịch Độc Vương để lại chuẩn bị ở sau, bọn hắn còn không có thành công, đã bị Kịch Độc Vương phát hiện, lúc này mới xuất hiện một màn hiện tại.

Chỉ có điều... Diệp Kiếm Tinh có thể được xưng tuyệt đại Song Kiêu, có lẽ không ngốc a, sao sẽ bị lợi dụng mà không biết?

Lại nói, hắn tiếp nhiệm vụ nguy hiểm như thế, chẳng lẽ Kiếm Thần tông không người biết rõ?

- Muôn đời độc công, kịch độc lâm thế!

Thét dài một tiếng, đầu ngón tay của Kịch Độc Vương lập tức bắn ra vô số độc khí màu vàng nhạt, cổ độc khí này có tính ăn mòn mãnh liệt, nham thạch trên mặt đất tiếp xúc, liền biến thành bột mịn.

Xì xì xì xì...

Độc khí cùng kiếm thuẫn phòng ngự tiếp xúc, phát ra thanh âm xì xì, tấm chắn lấy mắt thường có thể thấy được giảm bớt, bị độc khí dung hòa, cũng biến thành vật kịch độc.

- Nguy rồi, bị độc khí ăn mòn như vậy, chúng ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ, Thiên Sơn Điểu Phi Tuyệt, Vạn Kính Nhân Tung Diệt! Chí Tôn đỉnh phong kiếm thuật, Tuyệt Tích Thần Kiếm!

Chứng kiến tấm chắn khí lãng không ngừng giảm bớt, trên trán ba trung niên nhân đều toát ra mồ hôi lạnh.

Tuy thực lực của bọn hắn đều không kém, nhưng đối với Độc sư bài danh 21, vẫn cảm thấy lực bất tòng tâm, dù sao lúc trước Độc Thủ Vương cũng là Thiên Kiều Cảnh, một hơi giết 103 vị cường giả đồng cấp, uy danh vẫn còn bên tai!

Cũng đúng, nếu như không phải chính bọn hắn cảm thấy không nhất định là đối thủ, chỉ sợ sớm đã đi qua cướp đoạt tuyệt thế độc thai, mà không phải lợi dụng Diệp Kiếm Tinh, thi triển kế điệu hổ ly sơn rồi.

Trung niên nhân đi đầu đâm ra một kiếm, như linh dương móc giác, để cho người căn bản thấy không rõ con đường trường kiếm vận hành, phòng cũng không có biện pháp phòng thủ!

Tuyệt Tích Thần Kiếm! Vô ngân vô tích, làm cho không người nào có thể đối mặt!

- Tuyệt Tích Thần Kiếm cũng không có gì, độc khí đầy trời, PHÁ...!

Kịch Độc Vương không thèm để ý, bàn tay trảo một cái, toàn bộ thạch động lập tức bị độc khí dính đầy.

Những độc chất này chỗ nào cũng có, tuy đối phương là Tuyệt Tích Thần Kiếm, không có bất kỳ dấu vết lưu lại, làm cho không người nào có thể trốn tránh, nhưng lại không có dấu vết, cũng có hình thể, chỉ cần có hình thể sẽ bị độc khí xâm nhiễm, tránh cũng không thể tránh!

------oOo------

Chương 594: Xưng là Độc sư (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xì xì xì xì...!

Bị độc khí quấy nhiễu, Tuyệt Tích Thần Kiếm lập tức mất đi hiệu quả, hiển lộ ra ở trên không trung, không còn linh động như trước, có chút đông cứng.

- Ha ha, cái gì Tuyệt Tích Thần Kiếm, đồ vật như rác rưởi, xuống đây cho ta!

Dùng độc khí làm cho kiếm chiêu của trung niên nhân lộ ra sơ hở, Kịch Độc Vương cười ha ha, ngón tay bắn ra.

Bành… thoáng một phát, một cổ lực lượng khổng lồ tương giao với thân kiếm, chỉ thoáng một phát, trường kiếm trong tay trung niên nhân liền hóa thành một đạo lưu tinh đâm vào nham bích.

- Lực lượng rất mạnh... Cho dù Kịch Độc Vương này không sử dụng độc khí, thực lực cũng có thể so với Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong, hiện tại ta không thể tùy tiện đi qua, bằng không thì kẹp ở trong đó, chết cũng không biết chết như thế nào!

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân nhịn không được tắc luỡi.

Nguyên lai tưởng rằng Kịch Độc Vương này chỉ là độc khí lợi hại, hiện tại xem ra, có thể đánh văng kiếm trong tay cường giả Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong, chỉ bằng pháp lực, cũng có thể cùng Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong chiến một trận!

Loại cường giả cấp bậc này chiến đấu, mình căn bản không dám đi qua, một khi cuốn vào trong đó, thủ đoạn nhiều hơn nữa cũng không giữ được tánh mạng!

Về phần dùng Yêu Minh Tiên Dịch có thể giết những người này hay không, nghĩ cũng đừng nghĩ, ba cường giả Kiếm Thần tông kia có lẽ có thể bị độc chết, nhưng Kịch Độc Vương này không bình thường a, gây chuyện không tốt còn thành vật đại bổ, thật như vậy mà nói, mình tuyệt đối sẽ chết thảm hại hơn!

- Các ngươi chết đi cho ta!

Một chiêu đánh rơi trường kiếm trung niên nhân, Kịch Độc Vương thét dài, giống như Đại Bằng giương cánh, nhắm ba người nhào tới, còn chưa đến trước mặt, toàn thân liền tản mát ra sương mù màu đỏ làm cho người cảm thấy tanh hôi, xem xét liền biết rõ kịch độc vô cùng.

- Ha ha, ngươi trúng kế, ngươi nghĩ rằng nếu như chúng ta chỉ có loại thủ đoạn này liền dám qua cướp đoạt tuyệt thế độc thai sao?

Kịch Độc Vương vừa xông vào giữa ba người, chợt nghe đến một tiếng cười cởi mở, lập tức liền chứng kiến ba người, hiện lên ba phương hướng bao khỏa mình.

Tam Tài Biến Thiên Trận!

Ba người rõ ràng đã sớm bố trí tốt trận pháp, chờ Kịch Độc Vương nhảy vào trong đó.

- Nhân loại giảo hoạt, hiện tại xem ra quả thế, bất quá, một Tam Tài Biến Thiên Trận nho nhỏ liền muốn vây khốn ta? Các ngươi cũng quá xem thường Độc sư thiên phú rồi!

Sắc mặt của Kịch Độc Vương không thay đổi, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên há miệng, một cổ khí tức trắng xoá liền từ trong miệng hắn phun ra.

- Hiện tại ta liền cho các ngươi biết một chút về Kịch Độc chi khí của Độc sư, cho các ngươi biết rõ cái gì gọi là vạn vật là độc!

Kịch Độc Vương hộc ra Kịch Độc chi khí!

Kịch Độc chi khí giống Thiên Nhãn chi khí, Truy Tung chi khí, Huyết Đồng chi khí, là khí thể đặc thù chỉ Độc sư mới có, do Kịch Độc đan điền diễn sinh, đúng là loại khí thể đặc thù này, mới khiến cho hắn có được thân thể Độc sư, không úy kỵ bất luận kịch độc gì.

Loại Kịch Độc chi khí này không cần phải nói, liền mang theo kịch độc làm cho người sợ hãi, từ trong miệng hắn thốt ra, không khí chung quanh liền giống bị ô nhiễm, biến thành màu đen.

Rầm rầm!

Không khí màu đen hơi dính vào trường kiếm của ba trung niên nhân, trường kiếm cũng đổi sắc, toàn thân đen kịt, pháp lực ở trên không trung tựa như biến thành màn sân khấu màu đen.

Kịch Độc chi khí vậy mà gặp được cái gì có thể nhiễm cái đó, bất kỳ vật gì cũng nhuộm thành kịch độc!

Đáng sợ!

- Nguy rồi, mau ném trường kiếm đi, bằng không thì độc khí công tâm, liền không còn kịp rồi...

Chứng kiến trường kiếm biến thành đen, ba người lại càng hoảng sợ, vội vàng ném trường kiếm trong tay ra ngoài.

Loại độc kiếm này, chỉ cần cầm một lúc, sẽ độc khí công tâm, để cho người chết oan chết uổng, cường giả Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong cũng không xử lý được!

Leng keng!

Nhiếp Vân đang quan sát, liền chứng kiến một thanh trường kiếm vạch phá bầu trời vừa vặn rơi ở bên cạnh chân của mình.

- Thằng này ném loạn đồ vật, thiếu chút nữa làm ta bộc lộ ra...

Nhiếp Vân đang lẩn trốn càng hoảng sợ, thiếu chút nữa liền bạo lộ dấu vết. Trong nội tâm mắng một tiếng, đang muốn tiếp tục mắng nữa, đột nhiên con mắt sáng ngời.

- Đúng rồi, chuôi kiếm nầy lây dính Kịch Độc chi khí, chỉ cần ta cảm ứng thoáng một phát. Chẳng phải có thể mở ra Kịch Độc đan điền, không cần sợ những độc chất này nữa sao?

Nghĩ đến điểm này, một cảm giác hưng phấn bay thẳng lên óc, lại để cho Nhiếp Vân thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Vô danh pháp quyết của mình mở ra đan điền, chỉ cần cảm ứng được khí tức của thiên phú đặc thù, có thể tạo ra đan điền đối ứng. Hiện tại chuôi kiếm nầy thượng vừa vặn có Kịch Độc chi khí, chỉ cần cảm ứng thành công, chẳng khác nào chuyến đi này không tệ, có thể thành công tấn cấp Độc sư!

Ngăn chận hưng phấn xao động trong nội tâm, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, lặng lẽ điều động tinh thần lực kéo dài đưa tới.

Xì xì!

Tinh thần lực hơi dính Kịch Độc chi khí trên thân kiếm, lập tức như bị điện giật, phát ra một hồi đau đớn.

Kịch Độc chi khí có kịch độc, hiện tại Nhiếp Vân còn không phải Độc sư, cảm ứng tới ngay cả linh hồn cũng khó may mắn thoát khỏi.

Chỉ có điều cổ độc khí này còn kém xa Yêu Minh Tiên Dịch, nếu không, sợ còn không có cảm ứng ra Kịch Độc đan điền, mình liền bị độc chết.

- Đau quá, chịu đựng!

Hàm răng cắn chặt, Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm, cố nén tinh thần đau đớn tiến hành nghiên cứu Kịch Độc chi khí, hai cái hô hấp sau, năng lực đặc thù của Kịch Độc chi khí liền in dấu trong đầu.

- Kịch Độc đan điền, hình thành!

Trong nội tâm hô nhỏ một tiếng, đan điền thứ mười bảy trong cơ thể xoay tròn hai vòng.

Răng rắc một tiếng, đã có lột xác mới!

- Cái này là Kịch Độc đan điền? Kịch Độc chi khí vờn quanh toàn thân, hình thành thân thể kịch độc!

Cảm nhận được Kịch Độc đan điền hình thành, Nhiếp Vân cuồng hỉ, Kịch Độc chi khí lập tức dạo qua một vòng ở trong cơ thể, triệt để cải tạo thân thể.

Độc sư giống như Diễm Hỏa Sư, muốn không bị độc khí xâm nhập, diễm hỏa đốt cháy, đầu tiên phải dùng thiên phú đặc thù của mình cải tạo thân thể, thân thể được cải tạo, liền có được tính kháng độc cùng tính kháng nhiệt, cho dù độc khí càng lợi hại, cũng không tạo được bất cứ uy hiếp gì với mình rồi.

Kịch Độc chi khí chậm rãi vòng vo mấy lần, Nhiếp Vân mở mắt, lần nữa nhìn về phía độc khí trong đại điện, không còn cảm giác buồn

nôn khó chịu chút nào nữa, ngược lại có loại cảm giác để cho cơ bắp hưng phấn, lực lượng toàn thân bạo tăng!

------oOo------

Chương 595: Xưng là Độc sư (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những độc khí này đối với người khác mà nói hút vào sẽ chết, nhưng đối với Độc sư mà nói lại là vật đại bổ!

Thiên phú thật đáng sợ!

- Bọn hắn vẫn còn tranh đấu, xem ra át chủ bài của ba người này cũng không ít, tuy Kịch Độc chi khí của Kịch Độc Vương lợi hại, nhưng muốn triệt để đánh bại ba người, còn có chút khó a!

Cảm ứng Kịch Độc chi khí, trong cơ thể hình thành Kịch Độc đan điền, thân thể được cải tạo, tổng cộng không đến mười cái hô hấp, Nhiếp Vân lần nữa ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy bốn người ở trên không trung đánh cho khó phân cao thấp.

Tuy Kịch Độc chi khí của Kịch Độc Vương lợi hại, nhưng ba người của Kiếm Thần tông cũng không phải kẻ yếu, thủ đoạn bảo vệ tánh mạng không ít, cả hai chiến đấu vậy mà khó phân cao thấp, trong lúc nhất thời không thể phân ra thắng bại.

Rầm rầm rầm!

Ba người kia là cường giả Thiên Kiều Cảnh, chiến đấu đến bây giờ đã cực kỳ khống chế lực lượng, nhưng khí kình khổng lồ vẫn không ngừng tán loạn, nổ vang ở trong toàn bộ đại điện, đất rung núi chuyển, tựa hồ tùy thời có thể sụp đổ.

- Hiện tại đã có Độc sư thiên phú, lại đợi ở chỗ này là cực kỳ nguy hiểm, còn không bằng sớm ly khai...

Lần này tới, mục đích chủ yếu là cảm ứng Kịch Độc chi khí, hình

thành thiên phú kịch độc, về phần đánh chết Độc sư, mình không có thực lực này, tự nhiên không có thói quen dày vò mình.

Hiện tại đạt tới mục đích, cũng là thời điểm đi ra, dù sao thực lực của ba người này quá mạnh mẽ, hơi có lực lượng kiếm khí phát ra, liền đủ mình uống một bình rồi.

- Đã đến, có thể nào tay không quay về, tuyệt thế ma thai có khả năng giúp đỡ người tấn cấp linh hồn Linh cấp đỉnh phong, ta vừa vặn cần dùng đến...

Đang định ly khai, con mắt của Nhiếp Vân đột nhiên rơi vào độc thai trong đại sảnh, hàm răng khẽ cắn.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, tuy tốc độ tấn cấp của mình rất nhanh, nhưng muốn đột phá linh hồn thật sự quá khó khăn!

Đan phương luyện chế tuyệt thế độc thai thành đan dược, mình vừa vặn ở kiếp trước xem qua, cũng ghi nhớ, chỉ cần đạt được thứ này, sẽ tìm đến dược liệu phù hợp, đột phá linh hồn Linh cấp đỉnh phong hẳn không phải là vấn đề gì!

Liều mạng!

- Bất quá, muốn ở trước mắt bốn đại cao thủ trộm tuyệt thế ma thai, phải nghĩ biện pháp mới được, công nhiên tiến lên như vậy, chỉ sợ còn chưa tới gần, đã bị đối phương đánh chết...

Trong nội tâm Nhiếp Vân âm thầm tính toán.

Bốn đại cao thủ đều là cường giả Thiên Kiều Cảnh, linh hồn kết nối Thiên Địa, tuy chiến đấu khó phân cao thấp, nhưng một khi ngoại giới có người xâm nhập, vẫn là sẽ phát hiện!

Nếu để bọn hắn phát hiện người xâm nhập, còn ý định trộm đi tuyệt thế độc thai, còn không xông lại xé xác mình!

Bốn người chính là vì tuyệt thế độc thai mới đánh khó phân cao thấp, có người tới trộm mà nói, chỉ sợ bọn họ sẽ lập tức ngừng tay, trước giết mình lại nói.

Rầm rầm rầm!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân trầm tư, toàn bộ đại điện lần nữa chấn động, dư âm chiến đấu của bốn đại cao thủ thật sự quá mạnh mẽ, toàn bộ cung điện xuất hiện vết rách rậm rạp chằng chịt, giống như lập tức sẽ sụp đổ.

- Ân, đúng rồi, cứ làm như thế!

Cảm nhận được mặt đất chấn động, đột nhiên con mắt của Nhiếp Vân sáng ngời, nghĩ tới một chủ ý tuyệt diệu.

Lặng lẽ thối lui ra khỏi đại điện, Nhiếp Vân tìm địa phương không người, Ngụy Trang chi khí xoay chuyển, cả người liền biến thành một bộ hình dáng khác.

Chính là Yêu Xích trước kia cùng mình giao thủ!

Mình cùng Yêu Xích chiến đấu qua, cử chỉ hình thái của hắn có thể bắt chước giống như đúc, căn bản nhìn không ra sơ hở!

Hoàn thành ngụy trang, Nhiếp Vân lại lấy quần áo trên thi thể Yêu Xích mặc lên, hết thảy chuẩn bị thỏa đáng, lúc này mới vọt vào đại điện.

- Sư phụ không tốt rồi, tám đại tông môn đến hơn mười vị cao thủ, sư huynh đệ khác đã không chịu nổi, toàn quân bị diệt...

Đám đệ tử tông môn Diệp Kiếm Tinh ở bên ngoài, tuy không úy kỵ những Yêu nhân kia, nhưng nếu như muốn giết mảnh giáp không lưu, cũng rất khó khăn, cho nên, Nhiếp Vân mới mở miệng liền nói ngoa, để cho Kịch Độc Vương khiếp sợ.

- Đáng giận! Tám đại tông môn đều không muốn mặt sao? Chuyện ngày hôm nay, nhất định sẽ làm cho cường giả Yêu nhân chúng ta biết rõ, đến lúc đó, tuyệt sẽ không cùng tám đại tông môn các ngươi từ bỏ ý đồ!

Nghe được “đồ đệ” nói, Kịch Độc Vương tức giận đến oa oa gọi

bậy.

Phù Thiên Đại Lục, cường giả Yêu nhân với Nhân loại tầm đó có ước định, công bình cạnh tranh có thể, lấy lớn hiếp nhỏ lại không được! Hiện tại tám đại tông môn phái ra hơn mười vị cao thủ vây quét mình, rất hiển nhiên là phá hư quy củ!

- Lại tới mười mấy cao thủ? Chuyện này chúng ta làm vô cùng ẩn nấp a, tại sao có thể có những người khác đến? Chẳng lẽ cũng là đến cướp đoạt tuyệt thế độc thai sao?

Kịch Độc Vương tức giận gọi bậy, trong nội tâm ba trung niên nhân của Kiếm Thần tông cũng khẽ động, sắc mặt thay đổi, cảm nhận được áp lực.

Bọn hắn xếp đặt thiết kế thời gian dài như vậy, chính là vì tìm kiếm cơ hội đột phá, nếu quả thật có người khác tới, sao còn có phần của nhóm người mình!

- Kỳ Hướng, hai người chúng ta cuốn lấy Kịch Độc Vương, ngươi mau đoạt tuyệt thế độc thai, chúng ta lập tức rời đi!

Nghĩ tới những thứ này, trung niên nhân cầm đầu thét dài một tiếng, nhìn một trung niên nhân ra lệnh.

- Ân!

Người trung niên tên Kỳ Hướng cũng biết sự tình nguy cấp, lập tức không do dự, liên tục vung hai chưởng, liền vọt tới tuyệt thế độc thai.

- Muốn cướp tuyệt thế độc thai của ta, ngươi muốn chết!

Kịch Độc Vương không nghĩ tới mình ở trước mắt, bọn hắn còn dám đánh chủ ý độc thai, tức giận đến oa oa gọi bậy, bàn tay lớn trảo một cái, độc khí đầy trời bắn tới Kỳ Hướng.

- Đối thủ của ngươi là chúng ta, Vô Gian Bàn Nhược Kiếm Khí!

- Còn có ta, Đại Linh Lung Kiếm Khí!

Kịch Độc Vương công kích còn chưa tới trước mặt Kỳ Hướng, hai người còn lại liền lao ra, ngăn cản ở trước mặt hắn, pháp lực toàn thân như không cần tiền công kích.

- Yêu Xích, mau thu tuyệt thế độc thai, ngàn vạn lần đừng cho bọn hắn cướp đi!

Bị hai người cản lại, Kịch Độc Vương công kích liền mất đi hiệu quả, biết rõ muốn xông qua hai người vây công đánh chết Kỳ Hướng cực kỳ khó khăn, nhịn không được thét dài một tiếng.

- Vâng, sư phụ!

Nhiếp Vân đang chờ mệnh lệnh này, nghe được tiếng la của Kịch Độc Vương, liền trực tiếp nhảy lên, vọt tới tuyệt thế độc thai.

- Tiểu tử, dám đoạt với ta, ngươi cái này là muốn chết!

------oOo------

Chương 596: Chạy ra

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kỳ Hướng chứng kiến một gia hỏa Lĩnh Vực cảnh nho nhỏ (* dưới thiên phú của Ngụy Trang sư, người khác chứng kiến thực lực của Nhiếp Vân giống như Yêu Xích) cũng dám cùng hắn cướp đoạt đồ vật, cười lạnh một tiếng, bàn tay lớn trảo một cái, đập về phía Nhiếp Vân.

- Bác Kiếp Yêu Công!

Nhiếp Vân hét lớn một tiếng, năm ngón tay hướng lên, đánh ra khí sóng liên tiếp.

Hắn nào biết Bác Kiếp Yêu Công gì, cái này hiển nhiên là giả dối, toàn bộ dùng pháp lực thuần túy hình thành, lực lượng cường đại một lớp sóng đón lấy một lớp sóng.

- Không biết sống chết, đã muốn chết, ta sẽ thanh toàn ngươi!

Kỳ Hướng hừ lạnh, chưởng lực đột nhiên bạo tăng, đột nhiên ép xuống!

Chưởng lực vẫn chưa hoàn toàn xuống, Nhiếp Vân liền cảm thấy một cổ khí tức Thái Sơn áp đỉnh từ trên đầu rơi xuống, phiền muộn muốn thổ huyết.

- Dám đụng đến đồ đệ của ta, ngươi trước xuống đây cho ta đi!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân có chút không chịu nổi, cổ lực lượng này sắp đặt ở trên người, đột nhiên Kịch Độc Vương ở trên không trung hô to, bàn tay lớn cầm ra, trảo một cái mang theo độc khí đầy trời, phối hợp vô số quỷ ảnh, làm cho người khó lòng phòng bị, tuy Kỳ Hướng đã có phòng bị, nhưng vẫn bị bắt chặt mắt cá chân, không cách nào đi tới.

- Muốn chết!

Thừa dịp Kịch Độc Vương đối phó Kỳ Hướng, hai trung niên còn lại đồng thời ra tay, lần nữa cùng Kịch Độc Vương kịch chiến.

- Các ngươi đánh đi, tốt nhất lưỡng bại câu thương, ta trước mặc kệ!

Thấy ba người lần nữa khó phân cao thấp, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra. Vài bước liền đi tới trước mặt tuyệt thế độc thai, thi triển ra Thần Thâu thiên phú. Bàn tay lập tức phá vỡ tầng tầng phong ấn chung quanh độc thai, niết nó ở trong lòng bàn tay, thu vào nạp vật đan điền.

- Sư phụ, ta ở bên ngoài chờ ngươi...

Lấy đi tuyệt thế độc thai, Nhiếp Vân đã đạt đến mục đích, không hề ngừng lại, một tiếng la lên, quay người bỏ chạy.

- Ngươi...

Kịch Độc Vương không nghĩ đến đồ đệ này chạy nhanh như vậy, trong lòng có chút kinh nghi, nhưng lại nói không ra lời.

- Địa Hành Sư thiên phú, đi!

Ra đại điện, Nhiếp Vân biết rõ mình lừa gạt khẳng định dấu diếm không được bao lâu, lập tức không do dự, thân thể nhoáng một cái liền chui xuống dưới đất, chạy như điên.

Phạm vi cung điện không lớn, tuy dưới mặt đất cũng có đại trận, nhưng như thế nào ngăn được Nhiếp Vân thân là Thiên Nhãn sư, không đến ba cái hô hấp liền lẻn đến bên ngoài cung điện.

Lúc này bên ngoài Yêu nhân cùng bọn người Diệp Kiếm Tinh như trước đánh khó phân cao thấp.

Từ dưới đất xông ra, liếc thấy Dịch Thanh đang không kịp thở cùng một Yêu nhân chiến đấu, Diệp Kiếm Tinh thủ hộ ở trước mặt nàng. Ra sức chém giết.

- Chúng ta đi, nhanh lên, bằng không thì không còn kịp rồi!

Hai bước đi tới trước mặt hai người, Nhiếp Vân thở nhẹ một tiếng, bàn tay run lên, ném Long Cốt Thần Chu ra, sốt ruột nói.

- Chuyện gì xảy ra?

Dịch Thanh đối với Nhiếp Vân nói không chút hoài nghi. Đi đầu nhảy vào Thần Châu, Diệp Kiếm Tinh lại không được, còn có chút kỳ quái, vội vàng hỏi.

- Đừng hỏi nữa, đi nhanh đi!

Hai chưởng chụp chết hai Yêu nhân xông lại, Nhiếp Vân biết rõ lúc này căn bản không cách nào giải thích, một phát bắt được Diệp Kiếm Tinh, ném vào Long Cốt Thần Chu, thân thể nhoáng một cái thu Thần Chu vào thân thể, mình thì lần nữa chui xuống dưới đất, nhanh chóng chạy như điên.

Long Cốt Thần Chu lấy ra cũng không phải ngồi ly khai, dù sao thứ

này mục tiêu thật quá lớn, một khi bị phát hiện ai cũng trốn không thoát, dùng cái này chỉ là che dấu tai mắt người, không bạo lộ Tử Hoa Động Phủ của mình.

Mới vừa gia nhập dưới mặt đất, Nhiếp Vân liền cảm thấy một hồi đất rung núi chuyển, ngay sau đó một thanh âm điên cuồng táo bạo vang lên.

- Chạy đi đâu, ngươi không phải Yêu Xích, ngươi đến cùng là người nào, nhanh trở lại cho ta!

- Đi mau...

Nghe được thanh âm này, Nhiếp Vân biết rõ thân phận của mình đã bại lộ, làm sao dừng lại, nhanh chóng chạy như điên.

Lần này đào tẩu chiếm được tiên cơ, hơn nữa thực lực bản thân so với trước cường đại hơn nhiều lắm, rất nhanh liền thoát ly phạm vi tinh thần của Kịch Độc Vương bao phủ.

Dù như thế, Nhiếp Vân cũng không dám dừng lại nghỉ, liên tục chạy một ngày một đêm, lúc này mới ngừng lại, lặng lẽ chui ra mặt đất.

- Hai người các ngươi xuất hiện đi!

Tay run lên, Nhiếp Vân, Dịch Thanh cùng Diệp Kiếm Tinh từ trong Long Cốt Thần Chu phóng ra.

- Vân Đồng, mới vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Vừa ra chứng kiến Nhiếp Vân, Diệp Kiếm Tinh liền vội vàng hỏi.

- Là ai bảo ngươi mời đệ tử của tám đại tông môn tới vây quét Kịch Độc Vương?

Nhiếp Vân không có trả lời, mà hỏi.

- Là ai bảo ta vây quét Kịch Độc Vương? Là tự ta muốn vây quét... Bất quá, tin tức này là Tông An sư thúc nói với ta, hắn nói Yêu nhân này việc ác bất tận, phải đánh chết, ta dùng Tầm Hướng Kính

cùng với một ít đan dược bài trừ độc khí, cũng đều là hắn cho!

Thấy thiếu niên sắc mặt nghiêm túc, Diệp Kiếm Tinh do dự một chút, vẫn chậm rãi nói.

- Tông An sư thúc? Có phải một người thoạt nhìn hơn ba mươi tuổi, có chút gầy, bận trường y vải xanh hay không?

Nhiếp Vân hỏi.

- Đúng vậy a, ngươi bái kiến Tông An sư thúc của ta?

Diệp Kiếm Tinh sững sờ.

- Quả nhiên là hắn!

Nghe Diệp Kiếm Tinh thừa nhận, Nhiếp Vân nhẹ gật đầu.

Hắn nói người này, là trung niên nhân cầm đầu kia, xem ra mình suy đoán vô cùng chuẩn xác, quả nhiên là Tông An sư thúc này giở trò.

- Về sau ngươi phải cẩn thận một ít, ta ở trong cung điện của Kịch Độc Vương nhìn thấy hắn!

Nhiếp Vân thuận miệng nói.

Diệp Kiếm Tinh cùng vị Tông An này là quan hệ sư thúc chất, hơn nữa nghe khẩu khí của Diệp Kiếm Tinh, đối với vị sư thúc này cực kỳ tin tưởng, đã như vầy, ngươi nói nhiều, ngược lại có hiềm nghi ly gián, còn không bằng đến điểm là dừng.

- Ngươi ở trong cung điện của Kịch Độc Vương nhìn thấy hắn? Điều đó không có khả năng, Tông An sư thúc cùng Tạ Văn Húc sư thúc tốt như vậy, chắc có lẽ không hại ta...

Diệp Kiếm Tinh cũng không phải người ngu, kết hợp lúc trước Kịch Độc Vương ly khai hô to, cùng biểu lộ tức giận trên mặt, sao không nghĩ ra chuyện gì xảy ra, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

- Đa tạ Vân Đồng huynh nhắc nhở, ta trở lại tông môn nhất định sẽ cẩn thận!

Một lát sau, Diệp Kiếm Tinh thở ra một hơi, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân lộ ra cảm kích.

- Ân, chúng ta chung một chỗ uống qua rượu, tính toán là bằng hữu, cảm tạ nói nhiều hơn cũng vô dụng!

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

- Đúng vậy, chúng ta là bằng hữu, cảm tạ không nói, vẫn là uống rượu a!

Hai thiếu niên nở nụ cười, bát lớn nâng ly.

------oOo------

Chương 597: Tử Hoa Động Phủ đệ tam điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vân huynh, hiện tại ta còn thuộc về đệ tử tông môn, không thể như ngươi nhàn vân dã hạc, liền đi trước, hoan nghênh sau này ngươi đến Kiếm Thần tông làm khách, ta tuyệt đối đối đãi như khách quý!

Hai người uống một hồi, Diệp Kiếm Tinh đột nhiên ôm quyền.

- Thuận buồm xuôi gió!

Nhiếp Vân biết rõ mình cũng lưu không được đối phương, lập tức cười nhạt một tiếng, ôm quyền từ biệt.

- Cáo từ!

Diệp Kiếm Tinh gật đầu, thả người bay đi, chỉ chốc lát liền biến mất.

- Nhiếp Vân, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Dịch Thanh cũng không hiểu ra sao.

- Tiến vào Tử Hoa Động Phủ a, ta trước tiên luyện chế mười hai cường giả Thiên Kiều Cảnh thành khôi lỗi lại nói!

Nhiếp Vân nói.

Tiến vào Tử Hoa Động Phủ, Nhiếp Vân nói sự tình đại khái cho Dịch Thanh, liền đi tới trước mặt mười hai thi thể.

- Hiện tại ta đã là Độc sư, hẳn có thể luyện hóa mười hai thi thể này a!

Cười nhạt một tiếng, bàn tay khẽ động, Kịch Độc chi khí trong cơ thể chậm rãi xâm nhập một cỗ thi thể, thi thể cảm ứng được khí tức từ bên ngoài đến, lập tức triển khai công kích, bất quá khi phát hiện là Kịch Độc chi khí chỉ Độc sư mới có, lập tức như về tới mẫu thân ôm ấp, vô cùng ôn nhu!

Trước sau chênh lệch to lớn để cho Nhiếp Vân cũng cảm khái không thôi.

Đặc thù thiên phú, quả nhiên là đại đạo ngưng tụ thành, quá nghịch thiên!

Ngay cả cường giả Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong đụng vào cũng bị độc chết, mà Độc sư gặp gỡ, lại như bé ngoan, chẳng những không tổn thương người, ngược lại bảo nó làm gì liền làm cái đó, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

- Đã không thương hại ta, liền triệt để luyện hóa mười hai thi thể này!

Trong nội tâm khẽ động, tinh thần của Nhiếp Vân tập trung luyện hóa thi thể.

Những thi thể này giống như Yêu thánh cổ thi năm đó, luyện hóa cực kỳ thuận tiện, không đến hai ngày liền luyện hóa toàn bộ!

Bất quá luyện hóa toàn bộ xong, Nhiếp Vân cũng phát hiện một sự tình để cho hắn phiền muộn không thôi.

Bây giờ linh hồn của mình là Linh cấp hậu kỳ, tuy phân ra mười hai phần khống chế những thi thể này không khó, nhưng linh hồn phân ra nhiều như vậy, chẳng những không thể để cho những thi thể này tạo thành đại trận tiến công, ngược lại uy lực còn nhỏ hơn không ít!

Nói cách khác, nếu phân hoá linh hồn khống chế những thi thể này, thi thể Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong, tối đa chỉ có thể phát huy thực lực Thiên Kiều Cảnh sơ kỳ!

Thực lực hao tổn nhiều như vậy, khống chế mười hai cái ngược lại không bằng chuyên tâm khống chế một cái!

Chỉ như vậy cũng không có gì, mấu chốt là thượng phẩm linh thạch căn bản không đủ để phát huy ra toàn bộ thực lực của những thi thể này!

Trong tay mình cấp bậc cao nhất đúng là thượng phẩm linh thạch, những thi thể kia sử dụng loại linh thạch này làm động lực, Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong tối đa có thể phát huy ra sức chiến đấu của Thiên Kiều Cảnh trung kỳ!

Hơn nữa tiêu hao rất lớn!

May mắn, loại tiêu hao này đối với Nhiếp Vân hiện tại mà nói, không đáng kể chút nào, dù tiêu hao lại nhiều gấp bội, gấp trăm lần, cũng dùng được rất tốt!

- Được rồi, Thiên Kiều Cảnh trung kỳ thì trung kỳ, có thực lực mạnh như vậy thủ hộ, lực chiến đấu của ta tương đương gia tăng lên không ít! Lần nữa đã có một lá bài tẩy! Hiện tại trọng yếu nhất là tìm kiếm tuyệt phẩm linh thạch, chỉ cần tìm được 100 viên tuyệt phẩm linh thạch, linh hồn lực lần nữa tăng lên một ít, thi thể Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong có thể phát huy ra toàn bộ lực lượng, gặp lại đám người Kịch Độc Vương liền không cần sợ hãi!

Mặc dù có chút phiền muộn, nhưng đã cực kỳ không tệ rồi!

Phí nhiều công sức như vậy, cho dù là Thiên Kiều Cảnh trung kỳ, cũng đủ mình giằng co a!

- Ai, nếu linh hồn thể không bị hạ độc chết thì tốt rồi, cho dù không thể hoàn mỹ phát huy ra toàn bộ lực lượng của cỗ thi thể này, cũng không xê xích gì nhiều!

Nhớ tới linh hồn bị mình độc chết kia, chỉ cảm thấy một hồi đáng tiếc.

Linh hồn cường giả Thiên Kiều Cảnh câu thông Thượng Thiên, thực lực mạnh mẽ, bây giờ toàn bộ linh hồn của mình đi khống chế một cỗ thi thể, lực còn không đến, chớ nói chi là tách ra khống chế mười hai cỗ, nếu như lúc trước linh hồn thể không bị độc chết, bằng vào lực lượng linh hồn của nó ngược lại là có thể khống chế một thi thể, hoàn mỹ phát huy ra lực lượng, cũng không cần xoắn xuýt như vậy rồi.

- Hai ngày này không ngừng luyện hóa thi thể, để cho pháp lực trong cơ thể ta củng cố không ít! Tuy cách đột phá còn rất xa, nhưng cũng coi như tiến bộ không ít rồi!

Luyện hóa thi thể thực lực mạnh hơn mình, là một loại sự tình cực kỳ hao phí pháp lực, nhất là thi thể đạt tới Thiên Kiều Cảnh, linh hồn cùng thân thể phân biệt câu thông thượng thiên cùng đại địa, trong cơ thể hình thành một cây cầu, hơi chút khẽ động, liền sẽ tiêu hao năng lượng cực đại, Khí Hải của Nhiếp Vân khổng lồ như thế, vì luyện hóa mười hai thi thể này, cũng trọn vẹn tiêu hao 100 lần!

Khí Hải của hắn, trình độ rộng lớn là hơn trăm lần người bình thường, nhiều pháp lực như vậy cũng tiêu hao hơn 100 lần, đổi lại người khác tới luyện hóa, chỉ sợ chỉ là tiêu hao cũng tiêu hao không nổi!

Dù sao đan dược bổ sung pháp lực đều vô cùng trân quý, bổ sung mấy vạn lần chỉ vì luyện hóa những thi thể này... Tiền vốn tốn hao thật sự quá lớn a! Coi như là đệ tử trọng yếu nhất của đại tông môn, cũng không dám làm như vậy!

May mắn Nhiếp Vân là Nguyên Khí Sư, pháp lực trong Khí Hải vừa

hao tổn sạch sẽ, liền từ trong nội tâm rút ra, tốc độ cực nhanh, lại không hao phí cái gì, bằng không thì cho dù hắn đạt được Tử Hoa đạo nhân lưu lại tài phú, cực kỳ có tiền, chỉ mua sắm đan dược bổ sung pháp lực, cũng sẽ triệt để biến thành kẻ nghèo hèn!

- Ân, thực lực bây giờ củng cố, Tử Hoa đạo nhân lưu lại chiêu kiếm pháp thứ ba cũng đã luyện thành, đi xem cung điện thứ ba lưu lại bảo bối gì, có lẽ có thể cho ta trợ giúp!

Nhớ tới tài phú, Nhiếp Vân lập tức nghĩ đến Tử Hoa đạo nhân lưu lại cung điện thứ ba.

Cung điện này phải tự mình đạt tới Bất Hủ cảnh, triệt để lĩnh ngộ chiêu kiếm pháp thứ ba mới có thể mở ra, trước kia thử qua, chỉ là chiêu kiếm pháp thứ ba quá mức lợi hại, mình không có lĩnh ngộ, cho nên không thể mở ra bảo tàng, không biết bên trong đến cùng có cái gì.

Hiện tại mình từ kiếm pháp của Diệp Kiếm Tinh có chỗ lĩnh ngộ, triệt để học được chiêu Thịnh Hạ Liệt Dương, đã có tư cách mở ra đại điện thứ ba, nên qua đi xem rồi!

Sưu sưu sưu!

------oOo------

Chương 598: Di Thần Tông quyết định (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi vào trước điện, trường kiếm múa tung, rất nhanh liền thi triển ra chiêu kiếm pháp thứ ba, chỉ nháy mắt trong động phủ như nhiều ra một Liệt Nhật, giữa hè tiến đến, khí lãng chói chang, khô ráo cực nóng.

Ầm ầm!

Thi triển xong kiếm chiêu, cửa đá của cung điện thứ ba ầm ầm mở ra.

- Những cái này đều là Linh Binh? Nhiều Linh Binh như vậy? Hạ phẩm, trung phẩm... Lại còn có thượng phẩm?

Tiến vào cửa đá, đập vào mi mắt chính là một đống lớn Linh Binh, hạ phẩm, trung phẩm chiếm đa số, còn có thượng phẩm!

Thượng phẩm Linh Binh từng cái đều giá trị liên thành, trong đại điện này vậy mà có hơn mười kiện!

Bất quá mình thân là Nguyên Khí Sư, đối với binh khí yêu cầu không lớn, lại nói đã có Huyền Ngọc Kiếm, tuy những binh khí này cường đại, lại không đủ để cho hắn động lòng!

Trừ khi là tuyệt phẩm Linh Binh!

Tuyệt phẩm Linh Binh coi như là cường giả Thiên Kiều Cảnh cũng không có, thuộc về bảo bối chính thức, có được loại vật này, lấy thực lực của mình bây giờ, có thể chống lại cường giả Thiên Kiều Cảnh!

- Những binh khí này lưu cho đám người phụ thân, trợ giúp khẳng định không nhỏ! Lưu cho mười hai khôi lỗi vừa luyện hóa, cũng có thể để cho thực lực của bọn hắn tăng nhiều! Dù sao đối với ta không có tác dụng quá lớn, còn không bằng đi tu luyện Nghiễm Minh Tử tiền bối lưu lại Ma Ha Thần Chưởng thức thứ hai, Khí Hải hiện tại nên có thể thi triển a!

Ở trong đại điện thứ ba dạo qua một vòng, phát hiện cũng không có binh khí gì có thể cho mình tâm động, Nhiếp Vân đột nhiên nhớ tới Nghiễm Minh Tử lưu lại Ma Ha Thần Chưởng.

Ma Ha Thần Chưởng mình chỉ tu luyện thức thứ nhất, cũng bởi vì lực lượng không đủ, không có tiếp tục tu luyện, hiện tại Khí Hải lần nữa đạt được mở rộng, lực lượng gia tăng, hẳn có thể tiếp tục tu luyện đi à nha!

Nghĩ đến Ma Ha Thần Chưởng, trong nội tâm Nhiếp Vân liền không nhịn được bay lên một hồi lửa nóng.

Nguyên Khí Sư lưu lại tuyệt kỹ, uy lực thật sự lớn đáng sợ, cũng là dựa vào để mình có thể chống lại cường giả Lĩnh Vực cảnh đỉnh phong, nếu như không phải trước kia học được Thiên Địa Vô Lượng, muốn đơn giản như thế liền đánh bại Công Tôn Trường Phong, là tuyệt đối không có khả năng!

- Nhìn xem chiêu thứ hai là cái gì!

Cổ tay khẽ đảo, lấy ra ngọc bài mà Nghiễm Minh Tử lưu lại ghi chép Ma Ha Thần Chưởng, tinh thần kéo dài đưa tới.

- Chiêu thứ hai, Hồng Hoang Vô Lượng! Hiện tại Khí Hải hoàn toàn có thể thi triển!

Cảm thụ thức thứ hai thoáng một phát, con mắt của Nhiếp Vân sáng ngời, khoanh chân ngồi dưới đất, cẩn thận đọc.

Ma Ha Vô Lượng chiêu thứ hai… Hồng Hoang Vô Lượng, đánh ra một chưởng, mang theo uy lực của Hồng Hoang cổ lưu, thương cổ đã lâu, để cho người tựa hồ về tới thời đại trăm triệu năm trước, quần hùng tranh giành, vấn đỉnh thiên hạ!

Bộ chưởng pháp này tiêu hao pháp lực so với thức thứ nhất Thiên Địa Vô Lượng còn nhiều hơn nữa, bất quá Khí Hải của mình bây giờ, đã đủ để duy trì!

- Hồng Hoang Vô Lượng, PHÁ...!

Thông hiểu đạo lí chiêu này, trọn vẹn một ngày một đêm, lúc này Nhiếp Vân mới đứng dậy, ly khai Tử Hoa Động Phủ, một chưởng đánh lên bầu trời.

Ầm ầm!

Dưới một chiêu, Thiên Địa biến sắc, đại địa vỡ ra, sinh linh trong vòng trăm dặm liền chứng kiến một bàn tay cự đại từ từ bay lên, ở trên không trung đột nhiên bạo tạc nổ tung, tựa hồ mặt trời cũng có thể kích rơi xuống!

Đáng sợ!

Uy lực so với thức thứ nhất Thiên Địa Vô Lượng, trọn vẹn cường đại hơn không chỉ một lần!

- Thật mạnh, đã có một chiêu này, dưới Thiên Kiều Cảnh, tuyệt đối không người là đối thủ của ta!

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân hưng phấn siết chặt nắm đấm.

Thiên Kiều Cảnh cùng Lĩnh Vực cảnh khác biệt thật sự quá lớn. Bằng vào một chiêu này liền muốn diệt sát cường giả Thiên Kiều Cảnh, Nhiếp Vân không dám nghĩ tới. Nhưng thi triển ra một chiêu này, dưới Thiên Kiều Cảnh tuyệt đối không có đối thủ!

Bằng vào Bất Hủ cảnh đỉnh phong thì có sức chiến đấu như thế, trình độ nghịch thiên của chiêu này có thể nghĩ!

- Nhìn xem có thể thi triển chiêu thứ ba hay không...

Nhiếp Vân lấy ra khối ngọc bài thứ ba.

Nghiễm Minh Tử tổng cộng lưu lại sáu khối ngọc bài, phân biệt ghi chép sáu tuyệt chiêu Ma Ha Thần Chưởng, hiện tại Khí Hải rộng lớn, nhìn xem có thể tiếp tục tu luyện hay không.

- Khối ngọc bài thứ ba, Nhật Nguyệt Vô Lượng... Hiện tại trình độ Khí Hải của ta đã đủ, chỉ có điều linh hồn phải câu thông Thượng Thiên, thân thể tính cả đại địa, trong cơ thể hình thành Thiên Kiều mới có thể thi triển...

Nhìn một hồi, Nhiếp Vân lắc đầu.

Chiêu thứ ba gọi là Nhật Nguyệt Vô Lượng, muốn thi triển, phải có thực lực Thiên Kiều Cảnh, hiện tại hắn còn kém xa lắm, căn bản không cách nào tu luyện.

- Lưu Ly chi hồn bởi vì không có thiên phú đặc thù quan hệ tới linh hồn, hiện tại không thể tu luyện, tuy cướp được tuyệt thế độc thai, nhưng ta không có dược liệu luyện chế đan dược, cũng không thể luyện chế đan dược tăng lên linh hồn khác, được rồi, lại tu luyện vài

ngày, nên mau chóng đi tìm cha mẹ rồi!

Điều kiện tiên quyết tu luyện Lưu Ly chi hồn là cần phải có một thiên phú đặc thù về linh hồn, Huyết Đồng của mình cũng có quan hệ tới linh hồn, nhưng tối đa chỉ có thể nô dịch người khác, biến người khác thành khôi lỗi, không tính là thiên phú đặc thù linh hồn. Cho nên, mặc dù hiện tại linh hồn đã đạt đến Linh cấp hậu kỳ, vẫn không thể tu luyện!

Về phần tuyệt thế độc thai, muốn luyện chế thành đan dược tấn chức linh hồn, phải có dược liệu xứng đôi, chỉ có điều những vật này đều cực kỳ trân quý, coi

như mình thân gia xa xỉ, cũng thiếu Bách Hành Thảo, Kim Chu Thảo, căn bản không cách nào luyện chế!

Bách Hành Thảo, một loại ma hoa đặc thù, có 100 rễ, sinh trưởng ở sơn cốc âm u, hấp thu ma tính tăng trưởng, rất giống Huyết U Ma Nấm, có được linh tính cùng sinh mệnh đặc biệt.

Kim Chu Thảo là một loại cây thuộc tính Quang Minh, toàn thân màu vàng, so với Bách Hành Thảo còn muốn quý trọng, hai dạng đồ vật này, cho dù tám đại tông môn cũng chưa hẳn có, chỉ có thể từ từ tìm, một khi tìm được luyện thành, linh hồn của mình khẳng định có thể đột phá cảnh giới, đạt tới Linh cấp đỉnh phong!

Đan dược luyện không thành, Lưu Ly chi hồn cũng không cách nào tu luyện, lại đợi cũng không có khả năng rất nhanh tăng thực lực lên, vẫn là tiếp tục đi tới tìm cha mẹ a!

Hiện tại căn cứ Truy Tung chi khí cảm giác, khoảng cách cha mẹ càng ngày càng gần rồi, chỉ cần một đường đi về phía trước, có lẽ dùng không được bao lâu có thể tụ hợp.

------oOo------

Chương 599: Di Thần Tông quyết định (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi vào Phù Thiên Đại Lục gần bốn tháng rồi, cũng không biết hiện tại bọn họ thế nào, bất quá từ Truy Tung chi khí cảm ứng, hẳn không có nguy hiểm quá lớn, nếu như nguy hiểm, sẽ đào tẩu di chuyển, hoặc bị người mang đi, mà trong cảm ứng, bọn hắn thủy chung ở cùng một chỗ, không có ly khai, thân phận hẳn không bị người Di Thần Tông phát hiện.

Người Di Thần Tông không phát hiện được bọn họ, lại có thể tìm được mình... Hiện tại Nhiếp Vân cũng nghĩ không thông.

Không nghĩ ra liền không nghĩ, Nhiếp Vân không tin bằng vào thân phận Ngụy Trang sư của hắn, còn có thể lần nữa bị nhận ra! Thân thể nhoáng một cái lần nữa biến hóa hình dáng, ném Long Cốt Thần Chu ra, cảm ứng tốt phương hướng, rất nhanh tiến lên.

Mây trắng lượn lờ, trên núi cao vút trong mây, một tòa cung điện lơ lửng, yên tĩnh vắng lặng, bao phủ ở trong linh khí dày đặc.

Bên ngoài cung điện vô cùng yên tĩnh, không người nào dám lớn tiếng, nhưng trong cung điện, tiếng người như sôi, tựa hồ một hồi biến cố cực lớn sắp phát sinh.

- Di Hoa tông chủ, Nội Các trưởng lão là tương lai của tông môn chúng ta, nhất là Di Tinh, đã đạt đến nửa bước Nạp Hư Cảnh, tùy thời có thể đột phá trở thành Thái Thượng trưởng lão, nhân vật như vậy, vậy mà đều bị ngươi phái ra vây giết một người tên Nhiếp Vân, theo đó tử vong, chuyện này ngươi đến cùng giải thích thế nào!

Trong đại sảnh rộng lớn, trên Vương Tọa, một lão giả đập bàn, hai hàng lông mày giơ lên.

Vị này đúng là Di Thần Tông Thái Thượng trưởng lão, Di Thương, sư phụ của Di Tinh.

- Chuyện này ngươi phải nói rõ ràng, tuy ngươi là tông chủ, nhưng chúng ta thân là Thái Thượng trưởng lão, còn có tư cách giám quan đối với quyết định không sáng suốt của ngươi, nếu như không muốn tiếp nhận, chúng ta thậm chí có quyền liên danh kiện đến chỗ Vô Thượng trưởng lão, huỷ bỏ tông chủ vị của ngươi!

Lại một lão giả hừ một tiếng.

Vị lão giả này cùng Di Thương xem xét liền biết là một đám, hai người tựa hồ có chút trao đổi, cộng đồng gây áp lực.

Trưởng lão tông môn chia làm Chấp Sự trưởng lão, Nội Các trưởng lão, Thái Thượng trưởng lão cùng Vô Thượng trưởng lão.

Trong đó Vô Thượng trưởng lão quyền lực lớn nhất, tương đương với lão tổ, thậm chí bao trùm ở trên tông chủ, chỉ cần mấy vị Vô Thượng trưởng lão đồng thời gật đầu, ngay cả tông chủ cũng có thể thay đổi!

Chỉ có điều Vô Thượng trưởng lão đều ở chỗ sâu trong hư không tu hành, rất ít xuất hiện, cái này cũng chính là nguyên nhân Hoa đại nhân nghe Nhiếp Vân nói mình là đồ đệ một vị Vô Thượng trưởng lão của Hóa Vân tông, mà không cách nào xác nhận.

- 12 vị Nội Các trưởng lão, đối với Di Thần Tông chúng ta xem như tổn thất cực lớn, tông chủ, ta nhìn ngươi vẫn là nói rõ ràng sự tình a, nếu như nói không rõ ràng, chúng ta cũng không biết cách giúp ngươi!

- Đúng vậy a. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nhiếp Vân kia đến cùng là người nào, 12 vị Nội Các trưởng lão đều bị hắn giết chết, chẳng lẽ thật sự là một vị cường giả Nạp Hư Cảnh? Sao cho tới bây giờ ta chưa nghe nói qua? Còn nữa, vô cớ đuổi theo giết hắn, chọc đại địch cho tông môn, có chút được không bù mất a!

Lại có hai vị lão giả nói, hai vị này rõ ràng đang giúp tông chủ nói chuyện. Hiển nhiên là người tông chủ phái.

Một đại tông môn chia làm rất nhiều phe phái, Di Hoa vừa mới tiếp nhận chưởng giáo vị của Di Thần Tông, địa vị còn bất ổn, rất nhiều phe phái đối địch muốn nhân cơ hội đẩy hắn xuống, mà lần này 12 vị Nội Các trưởng lão đồng thời bị người giết chết, vừa lúc là cơ hội.

- Muốn ta nói? Ha ha, ta nói cũng có thể, bất quá, ta sợ ta nói ra, sẽ hù chết một mảnh người ở đây!

Di Hoa tông chủ ở trên đài không thèm để ý mọi người giám quan (*vạch tội), ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, sắc mặt bình tĩnh đáng sợ, thanh âm có chút thản nhiên.

- Hù chết một mảnh người? Ta nhìn ngươi là nói không nên lời a. Giả vờ giả vịt! Sai lầm liền là sai lầm, tổn thất trưởng lão tông môn liền là tổn thất, bớt ở chỗ này nói sang chuyện khác đi!

Di Thương cười lạnh.

- Đúng vậy, hôm nay ngươi không nói rõ ràng sự tình là không được, chúng ta đều là Thái Thượng trưởng lão, cường giả Nạp Hư Cảnh, không phải dăm ba câu của ngươi có thể hồ lộng!

Cũng có người nói tiếp.

- Muốn ta nói? Ta nói đương nhiên có thể, bất quá, ta muốn Vô Thượng trưởng lão làm như chứng kiến, bằng không thì, ta sợ tin tức để lộ ra ngoài, ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo!

Di Hoa nhàn nhạt nói, con mắt nheo lại, lộ ra vẻ lạnh lùng.

- Cái gì? Còn muốn mời Vô Thượng trưởng lão? Đến cùng là chuyện gì?

- Chuyện này thoạt nhìn không có đơn giản như vậy, đoán chừng trong nội tâm tông chủ sớm có quyết định!

- Ân, chờ xem một chút đi, đến cùng chuyện gì có thể làm cho hắn thoáng một phát phái ra mười hai vị Nội Các trưởng lão, nhưng toàn quân bị diệt?

Thấy khuôn mặt của tông chủ bình tĩnh, còn muốn mời Vô Thượng trưởng lão, rất nhiều Thái Thượng trưởng lão trong đại sảnh, toàn bộ đều có chút kỳ quái, nhỏ giọng nói thầm.

Nếu thật là tông chủ có vấn đề, hắn khẳng định sợ hãi tìm Vô Thượng trưởng lão, hiện tại chủ động mở miệng, xem ra sự tình không đơn giản!

Vô Thượng trưởng lão ở trong hư không tu hành, là cấm người khác quấy rầy, cho dù là tông chủ, không có chuyện liên quan đến tông môn sinh tử tồn vong, là tuyệt không thể đơn giản quấy rối, nếu không chính là tội lớn!

- Tốt, vậy thì đốt cháy Linh Binh tế tự a! Ta cảnh cáo ngươi, nếu như triệu hoán Vô Thượng trưởng lão tới, ngươi nói không ra hồn, không cần chúng ta mở miệng, ngươi nên biết hậu quả là dạng gì!

Di Thương hừ lạnh.

Vô Thượng trưởng lão không ở trong tông môn, không biết ở địa phương nào, muốn liên lạc với, ngọc bài đưa tin bình thường căn bản không được, phải sử dụng phương pháp tế tự, mới có thể truyền đạt tin tức, loại thủ đoạn này cực kỳ phức tạp, cũng chỉ có đại tông môn mới có thể hoàn thành.

- Hừ!

Di Hoa hừ một tiếng, bàn tay lớn trảo một cái, một vật đặc thù giống như đầu rồng lại như đầu hổ xuất hiện ở giữa đại điện, ngón tay nhẹ nhẹ ma sát một chút!

Thứ này vừa xuất hiện, toàn bộ đại sảnh lập tức bay lên một cổ oán khí nồng đậm, di mà không tán, gào khóc thảm thiết, mặc dù Thái Thượng trưởng lão trong đại sảnh là Nạp Hư Cảnh vô thượng cường giả, nghe đến mấy thanh âm này, cũng thấy sợ nổi da gà, tóc gáy dựng đứng.

- Ta dùng danh ta tế tự Thượng Thiên, nguyện Thượng Thiên truyền lại tin tức cho Vô Thượng trưởng lão của tông ta, Di Hoa thành kính tế tự!

------oOo------

Chương 600: Di Thần Tông quyết định (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân thể Di Hoa nhoáng một cái, đi tới trước mặt đồ vật đặc thù kia, chậm rãi quỳ xuống, dùng lời thành kính nói.

Bành!

Hắn vừa nói xong, một cổ lực lượng cường đại từ trên không bao phủ xuống, làm cho người căn bản không dám phản kháng!

Xoẹt zoẹt~ xoẹt zoẹt~!

Tế phẩm đặc thù phát ra một tiếng giòn vang, ở dưới cổ lực lượng khổng lồ này lập tức bay ra, triệt để biến mất.

Ông!

Tế phẩm vừa biến mất, đại sảnh liền xuất hiện một trận pháp hình bát quái, một đạo hào quang thẳng tắp từ trong trận pháp nhảy vào bầu trời, lập tức có một bóng người đi nhanh ra.

- Gấp gáp như vậy triệu hoán chúng ta, là có chuyện gì xảy ra?

Bóng người đạp mạnh đi ra, liền cao giọng hỏi, thanh âm ở trong toàn bộ đại điện ầm ầm vang lên, để cho người cảm thấy giống như thực không phải thực, giống như huyễn không phải huyễn!

Vô Thượng trưởng lão đã đứng ở đỉnh phong chính thức của Phù Thiên Đại Lục, linh hồn lực cường đại đến cực điểm, thuận miệng nói chuyện, có thể để cho không gian rung động lắc lư, Thiên Địa cúi đầu.

- Di Hoa, triệu tập mấy người chúng ta, là tông môn gặp chuyện gì sao?

Lại một thanh âm vang lên, ngay sau đó lại một lão giả từ trận pháp bát quái đi ra.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Lập tức lại có hai vị lão giả đi ra, một lát sau, trong đại sảnh đã có bốn vị Vô Thượng trưởng lão.

Bốn người toàn bộ đi ra, trận pháp bát quái hào quang yếu xuống, dần dần biến mất.

- Bái kiến Vô Thượng trưởng lão!

Mọi người tập thể hành lễ.

- Tốt rồi, có chuyện gì nói nhanh một chút, không nên chậm trễ thời gian!

Một lão giả khoát tay áo.

- Hồi bẩm Vô Thượng trưởng lão, là như thế này, đoạn thời gian trước, tông chủ Di Hoa một hơi phái ra 12 vị Nội Các trưởng lão đi vây giết một người tên là Nhiếp Vân, kết quả bị đối phương đánh chết, hôm nay Thái Thượng trưởng lão tổ chúng ta chức hội nghị liền là muốn tra rõ ràng đến cùng chuyện gì xảy ra, tông chủ lại nói phải có mấy vị trưởng lão tới mới có thể nói rõ, cho nên mới mạo muội triệu hoán!

Di Thương đi ra nói.

- Chuyện gì xảy ra?

Lão giả thứ nhất nhíu mày nhìn về phía Di Hoa.

- Nhiếp Vân này là người nào? Vì sao phải phái 12 vị Nội Các trưởng lão đi vây giết? Dám giết người Di Thần Tông chúng ta. Phải giết chết, dương uy nghiêm!

- Chẳng lẽ là vì chút việc nhỏ ấy? Loại chuyện nhỏ nhặt này tông chủ ngươi xử lý là được, không cần phải triệu hoán chúng ta tới a!

Lại một lão giả nói.

Vô Thượng trưởng lão bình thường đều ở chỗ sâu trong thời không tu luyện, để đột phá gông cùm xiềng xích, tông môn chết mấy Nội Các trưởng lão liền tìm bọn hắn, thật sự là chuyện bé xé ra to.

- Nhiếp Vân này là Bí Cảnh thất trọng sao?

Lại một lão giả hỏi.

- Hồi bẩm tất cả các vị Vô Thượng trưởng lão, người gọi Nhiếp Vân kia, thực lực chỉ là Nguyên Thánh Cảnh!

Di Hoa nói.

- Cái gì? Thực lực Nguyên Thánh Cảnh? Ngươi không có nói bậy a! Nguyên Thánh Cảnh có thể giết chết 12 vị Nội Các trưởng lão?

- Nói đùa gì vậy, loại rác rưởi Nguyên Thánh Cảnh này cho dù cường giả Thiên Kiều Cảnh đứng ở trước mặt để cho hắn đánh, cũng đánh không chết a!

- Đến cùng chuyện gì xảy ra, cẩn thận nói rõ ràng, ta không tin một Nguyên Thánh Cảnh có thể đánh chết 12 vị cường giả Thiên Kiều Cảnh...

Nghe được Di Hoa nói, toàn bộ đại điện đều tạc mở nồi, ngay cả bốn gã Vô Thượng trưởng lão cũng nhíu mày.

- Tiểu tử này thực lực không được tốt lắm, nhưng sư phụ của hắn rất cường đại, nếu như đoán không sai, hẳn là Vô Thượng trưởng lão của Hóa Vân tông!

Di Hoa nói tiếp.

- Vô Thượng trưởng lão của Hóa Vân tông?

Mọi người đồng thời hít một ngụm khí lạnh, ngay cả mấy vị Vô Thượng trưởng lão, sắc mặt cũng biến hóa.

Hóa Vân tông, được xưng đệ nhất tông môn trên Phù Thiên Đại Lục, vô luận địa vị hay thực lực tự nhiên đều viễn siêu tông môn khác, đồng dạng là Vô Thượng trưởng lão, thực lực của người phía trước so với tông môn khác đều mạnh hơn không ít!

- Nếu là đồ đệ Vô Thượng trưởng lão của Hóa Vân tông, chuyện

này cứ như vậy được rồi, 12 vị Nội Các trưởng lão mà thôi, chết thì chết!

Một vị Vô Thượng trưởng lão do dự một chút, chậm rãi nói.

Chính diện đối mặt Hóa Vân tông, cho dù bọn hắn đã đứng ở đỉnh phong của thế giới, cũng cảm thấy lực bất tòng tâm.

- Không sai. Tuy hiện tại chưởng giáo, Vô Thượng trưởng lão của Hóa Vân tông đều không ở trong tông môn, nhưng như cũ là Cự Vô Phách chúng ta không cách nào ngăn cản, không cần phải tranh chấp với bọn họ!

Lại một vị Vô Thượng trưởng lão nói.

Cúi đầu trước Hóa Vân tông, cho dù truyền đi, cũng sẽ không có người cười nhạo.

- Nhiếp Vân kia chỉ có thực lực Nguyên Thánh Cảnh, lại giết chết mười hai vị Thiên Kiều Cảnh Nội Các trưởng lão, xem ra hẳn là sư phụ hắn ra tay a! Tốt rồi, không có trách chúng ta vây giết đồ đệ của hắn, cũng không tệ rồi, chẳng lẽ còn muốn đuổi theo truy cứu?

Vô Thượng trưởng lão thứ nhất đi tới hít một hơi.

- Không truy cứu? Ha ha, trưởng lão, ta cảm thấy chuyện này chẳng những truy cứu, còn phải truy cứu đến cùng!

Tông chủ Di Hoa đột nhiên nở nụ cười.

- Truy cứu đến cùng? Có ý tứ gì?

Mọi người sững sờ.

- Chư vị biết tại sao ta lại đuổi giết Nhiếp Vân này không?

Di Hoa đứng dậy, nhìn quanh một vòng, thấy ánh mắt mọi người đều tập trung vào trên người hắn, cười nhạt một tiếng.

- Bởi vì trên người hắn có... Thiên Cơ kiếm!

- Thiên Cơ kiếm?

Ba chữ kia không lớn, nhưng ở trong tai mọi người lại như tiếng sấm, tất cả mọi người biến sắc, toàn thân run rẩy.

- Đúng vậy, là Thiên Cơ kiếm! Bắc Đẩu tinh quân lưu lại Thiên Cơ kiếm! Chư vị trưởng lão, Thiên Cơ kiếm ở trên tay hắn, các ngươi cảm thấy chúng ta có nên tiếp tục truy cứu không?

Thấy mọi người thay đổi sắc mặt, Di Hoa tựa hồ sớm có dự kiến, cười nhạt một tiếng.

- Ngươi... Xác định, Thiên Cơ kiếm thực ở trên tay hắn?

Một Vô Thượng trưởng lão thanh âm có chút phát run.

Từng Vô Thượng trưởng lão đều đứng ở đỉnh phong của Phù Thiên Đại Lục, có thể đạt tới loại tình trạng này, tâm trí đều kiên định đáng sợ, bây giờ nói chuyện có chút phát run, đủ thấy khiếp sợ lớn đến bao nhiêu.

- Đúng vậy, ta xác định!

Di Hoa gật đầu.

- Nếu như đây là thật, tiểu tử này phải hảo hảo truy tra, vận dụng hết thảy nhân lực vật lực, cũng phải bắt hắn lại!

Một Vô Thượng trưởng lão trong mắt hiện lên một đạo hung quang.

- Phải bắt lấy, mặc dù sư phụ hắn là Vô Thượng trưởng lão của Hóa Vân tông cũng không có gì, nếu như còn dám ra tay với người của chúng ta, ta liền thông cáo sáu đại tông môn khác, thật sự không được, chúng ta sẽ tới vây công Lăng Tiêu đỉnh, triệt để cô lập Hóa Vân tông ra!

Lại một vị Vô Thượng trưởng lão nói.

------oOo------

Chương 601: Di Thần Tông quyết định (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lăng Tiêu đỉnh, đúng là vị trí chưởng giáo điện của Hóa Vân tông, đại bản doanh của tông môn.

- Vây công Lăng Tiêu đỉnh cũng không có gì, chỉ cần sáu đại tông môn chúng ta liên hợp, cho dù Hóa Vân tông ở thời kỳ cường thịnh cũng sợ run, chớ nói chi là hiện tại đã có chút suy bại!

Vô Thượng trưởng lão thứ nhất cắn răng.

Tiền tài động nhân tâm, đối với trưởng lão của một đại tông môn mà nói, đồ vật tầm thường không có bất kỳ hiệu quả, nhưng nếu bảo bối vượt ra khỏi tưởng tượng, cũng có thể để cho hắn điên cuồng, rất rõ ràng, Thiên Cơ kiếm kia chính là một cái trong số đó.

- Ý tứ của mấy vị Vô Thượng trưởng lão, là toàn lực bắt Nhiếp Vân?

Di Hoa hỏi.

- Đúng, toàn lực bắt, vô luận giao ra cái giá lớn như thế nào cũng được, thật sự không được chúng ta ra tay cũng có thể!

Một vị Vô Thượng trưởng lão gật đầu.

- Chư vị trưởng lão đồng ý, chỉ là... Có không ít Thái Thượng trưởng lão vẫn còn phản đối ý kiến của ta, cảm thấy ta làm việc bất tất, để cho tông môn chúng ta lâm vào nguy hiểm!

Di Hoa đột nhiên cười lạnh.

- Ai dám phản đối ngươi, ngươi xử trí là được, chuyện Thiên Cơ kiếm này, quan hệ tương lai của tông môn, chúng ta có thể đột phá gông cùm xiềng xích hay không, hết thảy do ngươi quyết đoán!

Bốn vị Vô Thượng trưởng lão nhẹ gật đầu, cho Di Hoa quyền hành cực lớn.

- Đã như vậy... Di Thương ngươi liền chết đi cho ta!

Di Hoa đột nhiên thét dài một tiếng, bàn tay lớn trảo tới Di Thương một mực tìm hắn phiền toái.

Hắn vừa ra tay, bàn tay liền hiện ra xu thế Long Hổ, một vòng xoáy cự đại từ trong lòng bàn tay của hắn bắn ra, hóa thành U Minh Quỷ Trảo hung hăng đánh úp tới Di Thương.

- Ngươi...

Di Thương hoảng sợ, không nghĩ đến Di Hoa này nói động thủ liền động thủ, không lưu tình một chút nào, vội vàng lui về phía sau, quay người bỏ chạy.

- Muốn đi? Hôm nay cho ngươi đào tẩu, ta làm chưởng giáo còn có uy nghiêm gì? Chưởng Giáo ấn, phong tỏa đại điện, trấn áp!

Di Hoa cười lạnh, tay trái điểm một chút, một ngọc tỉ xuất hiện ở trên không trung, xoay chuyển khẽ động, toàn bộ đại trận liền bị điều động, lập tức bao phủ Di Thương ở trên không trung, phảng phất như châu chấu đông cứng trong hổ phách, vô luận giãy dụa như thế nào cũng không làm nên chuyện gì!

Di Thần Tông đại trận, do tổ sư năm đó khai phái sáng chế, năm đó thực lực của tổ sư so với Nhiếp Vân kiếp trước là Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong còn cường đại hơn, tuy Di Thương đã là Bí Cảnh đệ lục trọng Nạp Hư Cảnh, nhưng như trước không cách nào đào thoát!

- Tông chủ, ta sai rồi, ta có mắt như mù, van cầu ngươi tha thứ ta...

Bị giam cầm trên không trung, Di Thương rốt cục sợ hãi!

- Ha ha, tha thứ ngươi? Ta sẽ để cho ngươi chết vô cùng thoải mái!

Di Hoa trảo một cái, chộp vào đỉnh đầu của hắn, Lạch cạch! Lạch cạch! Hai tiếng, liền bóp vỡ đầu lâu đối phương.

- Ta sẽ không tha thứ cho ngươi...

Thét lên một tiếng, linh hồn từ trong thân thể Di Thương thoát ra, cấp tốc bỏ chạy.

Đạt tới loại cấp bậc như Di Thương, linh hồn đã hình thành Nguyên Thần độc lập, cho dù không có thân thể cũng có thể một mình tồn tại, giống như lúc trước Nhiếp Vân mua sắm linh hồn thể.

- Ta không cần ngươi tha thứ, chỉ cần ngươi chết!

Chưởng Giáo ấn khẽ động, rầm ào ào… thoáng một phát, trong đại điện lập tức xuất hiện một biển lửa, Di Thương đang đào tẩu bị biển lửa đốt cháy, thê lương kêu thảm thiết, liền triệt để mất đi động tĩnh.

- Cái này...

Thấy một màn như vậy, tất cả trưởng lão giật nảy mình, không ngừng run rẩy.

- Ha ha, mọi người không cần khẩn trương, không có việc gì, chỉ cần ủng hộ ta, nghe theo phân phó của ta đi làm, không làm việc thiên tư, kéo bè kéo cánh, ta là người rất đại lượng!

Giết chết Di Thương, khiến cho đối phương hồn phi phách tán, Di Hoa như làm một sự tình không có ý nghĩa, quay người lại ngồi ở chưởng giáo vị, vừa cười vừa nói.

Chứng kiến nụ cười của hắn, trong nội tâm tất cả mọi người đều âm thầm phát lạnh, biết rõ chưởng giáo này uy thế đã thành!

Trước kia tất cả mọi người còn cảm thấy hắn còn trẻ, không có sức thuyết phục, hiện tại hắn không ra tay thì thôi, vừa ra tay trảm thảo trừ căn, để cho tất cả mọi người biết rõ chưởng giáo này đã xác lập uy nghiêm vô thượng.

- Ân, hữu dũng hữu mưu, không tệ!

- Là một nhân tài!

Mấy vị Vô Thượng trưởng lão chứng kiến cử động của Di Hoa, cũng đồng thời nhẹ gật đầu.

Thân làm một thủ lĩnh cao nhất của tông môn, phải có đảm lược, hữu dũng hữu mưu, Di Thương này rất hiển nhiên là u nhọt của tông môn, nếu như không đánh chết hắn, về sau ở sau màn hô phong hoán vũ, còn không biết có bao nhiêu phiền toái!

Di Hoa quyết định thật nhanh, nói động thủ liền động thủ, không dây dưa dài dòng chút nào, hơn nữa đại nghĩa lăng nhiên, để cho tất cả mọi người không dám nói gì, xem ra hắn muốn triệt để chỉnh hợp Di Thần Tông, biến nó thành bền chắc như thép, chỉ là vấn đề thời gian, không cần bọn hắn lo lắng nữa.

- Di Thương vi phạm chưởng giáo lệnh, không phục quản giáo, vi phạm giáo quy, kéo bè kéo cánh, lợi dụng thân phận giành tư lợi... Tổng cộng phạm vào mười hai tội danh, hiện tại đã bị ta triệt để đánh chết răn đe, đây là tội trạng của hắn, các vị hẳn không có ý kiến gì a!

Ở trên ghế ngồi, Di Hoa cười nhạt một tiếng, bàn tay hất lên, một tấm bảng màu vàng xuất hiện ở trên không trung, phía trên rậm rạp chằng chịt viết tội lỗi những năm này của Di Thương, từng chuyện từng chuyện, đã có ngày, lại có thời gian, cực kỳ kỹ càng, để cho người nói không ra bất cứ vấn đề gì.

- Cái này...

- Xem ra tông chủ đã sớm muốn đối phó Di Thương, thậm chí đã sưu tập tội chứng của hắn!

- Đoán chừng cho dù không có chuyện ngày hôm nay, Di Thương cũng phải chết, chỉ là lần này để cho tông chủ chiếm được đại nghĩa...

- Tâm cơ thật sâu, lòng dạ thật lợi hại! Đã sớm muốn giết Di Thương, nhưng vẫn không biểu hiện ra ngoài, mượn nhờ uy thế của Vô Thượng trưởng lão, một lần hành động động thủ, lôi lệ phong hành (*quyết định nhanh chóng)... Hung ác, thật độc!

- Chúng ta phải cẩn thận, có khi chúng ta cũng có tay cầm ở trong tay hắn...

Chứng kiến bảng đơn màu vàng này, trong nội tâm tất cả mọi người đều bay lên một cổ khí lạnh.

- Ta ở đây còn có mười bảng đơn, bất quá, ta sẽ không dễ dàng động thủ, chỉ cần chư vị trưởng lão cùng ta chân thành hợp tác, chúng ta cộng đồng đem tông môn phát dương quang đại, ta sẽ chủ động giao cho các vị tiêu hủy, nhưng mà... Nếu có người cảm thấy ta làm việc không công bình, cũng có thể nói thẳng ra!

Di Hoa nhìn quanh một vòng.&

------oOo------

Chương 602: Ký Vẫn Thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không dám...

Bị hắn xem xét, tất cả Thái Thượng trưởng lão đều run rẩy thoáng một phát.

- Vậy là tốt rồi, hiện tại ta phát ra mệnh lệnh, toàn lực vây quét Nhiếp Vân. Đến lúc đó ta sẽ cho các ngươi phương vị cụ thể của hắn, phải bắt sống!

Ngồi ở Vương Tọa cao cao, Di Hoa hừ lạnh một tiếng, ban bố mệnh lệnh.

Không biết Di Thần Tông đã ban bố mệnh lệnh vây giết mình, thậm chí tông chủ còn có thể cảm ứng ra vị trí của mình, lúc này Nhiếp Vân đang ngồi ở Long Cốt Thần Chu, nhìn xem cảnh sắc bên ngoài.

Lần này ở trên không trung đã liên tục phi hành mười ngày, vậy mà

một tòa thành thị cũng không thấy!

- Nhiếp Vân, ngươi xem, phía trước có thành phố lớn. Xem loại quy mô này hẳn là thành thị nhị lưu a!

Đột nhiên Dịch Thanh kêu lên, chỉ ở phía trước.

- Ân, đó là một thành thị nhị lưu, gọi Ký Vẫn Thành, cách Linh Lung thành của Linh Lung Tiên Tông rất gần, chỉ có mấy trăm vạn dặm!

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

- Ngươi đã sớm thấy được... Ta đã quên ngươi còn là một Thiên Nhãn sư, thực không có ý nghĩa!

Dịch Thanh nhếch miệng lên.

Nhiếp Vân là Thiên Nhãn sư, một cây kim ở ngoài mấy trăm vạn dặm cũng có thể chứng kiến, so với ánh mắt của mình không biết tốt hơn bao nhiêu, mình cũng thấy được thành thị, hắn tự nhiên đã sớm thấy được.

Ký Vẫn Thành cách rất gần Linh Lung thành, thuộc về thành thị nhị lưu, so với Thiên Bắc Thành, Cực Quang thành, Bạch Nham Thành thì lớn hơn rất nhiều, càng thêm phồn hoa, còn chưa tới đã cơ hồ nghe được dòng người sôi trào.

- Tốt rồi, chúng ta đi xuống đi, bất quá, trước khi đi xuống phải cải biến bộ dáng. Bằng không thì, phiền toái sẽ rất nhiều!

Thấy bộ dáng này của nữ hài, Nhiếp Vân cười ha ha.

- Ân!

Dịch Thanh gật đầu.

- Đi thôi!

Nhẹ nhàng đưa Ngụy Trang chi khí vào trong cơ thể nữ hài, mình cũng nhoáng một cái, biến thành một bộ hình dáng khác.

Hai người cải biến dung mạo, lúc này mới thu hồi Long Cốt Thần Chu, từ không trung rơi xuống.

- Nhanh đi tới, kiểm tra, kiểm tra!

Đi vào cửa thành liền chứng kiến người vào thành đang xếp hàng chờ kiểm tra.

- Cái thế đạo gì a, vào thành cũng phải kiểm tra, thật sự là nghiệp chướng!

- Ngươi còn không biết a, là Di Thần Tông làm, nói vị Nhiếp Vân đại nhân kia ở phụ cận, cho nên muốn thẩm tra!

- Nhiếp Vân đại nhân?

- Là siêu cấp cường giả một hơi giết 12 vị Nội Các trưởng lão của Di Thần Tông kia! Di Thần Tông chết nhiều người như vậy, giận tím mặt, hao tốn không biết bao nhiêu nhân lực vật lực, không ngừng tuần tra, lúc này đã bảy tám ngày rồi, đừng nói ngươi không có nghe thấy a!

- Ta thật đúng là không có nghe nói...

- Thật sự là cô lậu quả văn, ngươi xem trên tường thành, đâu đâu cũng có cáo thị về hắn, chỉ cần là người vào thành ra thành, đều cần kiểm tra, nghe nói Nhiếp Vân đại nhân kia là một vị Ngụy Trang sư, cho nên mỗi người chúng ta đều phải trải qua dò xét, một khi có vấn đề sẽ lập tức đưa tới cao thủ, đánh chết hắn!

Hai người xếp hàng, chợt nghe chung quanh có người lặng lẽ nói thầm.

Nghe được đối thoại, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại cửa thành, quả nhiên thấy trên cửa thành treo một tấm gương, bị tấm gương chiếu, ngụy trang của Ngụy Trang sư có thể vạch trần!

- Biện Thực Kính?

Chứng kiến vật này, Nhiếp Vân nhìn lại trên cửa thành, quả nhiên thấy trên một ngọc bài có hình dạng của mình, vô luận dung mạo hay khí tức linh hồn, đều không chênh lệch chút nào!

- Làm sao người Di Thần Tông biết ta sẽ xuất hiện ở chỗ này?

Chứng kiến những cái này, Nhiếp Vân cũng có chút không dám tin tưởng.

Mình từ Thiên Bắc Thành đào tẩu, một đường cải biến bộ dáng, cũng không cùng người giao thủ, người Di Thần Tông làm sao biết mình sẽ xuất hiện ở chỗ này, còn dùng Biện Thực Kính thẩm tra?

Nhiếp Vân không tin, người Di Thần Tông sẽ ở mỗi tòa thành thị đều làm như vậy! Phải biết rằng tất cả thành thị lớn nhỏ ở Phù Thiên Đại Lục, chừng hàng tỉ tòa, nếu như mỗi thành thị đều có cao thủ trấn thủ, còn dùng Biện Thực Kính thẩm tra, cho dù Di Thần Tông cường đại gấp 10 lần, gấp trăm lần, cũng không thể nào làm được!

Mà loại tình huống này, mình đi đến thành thị nào, thành thị đó liền triệt để phong tỏa, nói rõ đối phương nhất định có thể suy tính ra vị trí của mình!

Di Thần Tông sẽ không phải có Thiên Cơ sư chứ!

Thiên Cơ sư, thiên phú đặc thù, siêu cấp thiên phú bài danh thứ bảy, có thể đẩy diễn Thiên Cơ, suy tính vận mệnh, coi như mình lại ngụy trang, cũng không cách nào đào thoát, loại người này chỉ ở trong truyền thuyết mới có, Di Thần Tông sẽ không thực có loại người này a!

- Hẳn không phải là Thiên Cơ sư, nếu như truyền thuyết của Thiên Cơ sư là thật, thì nhất định có thể suy tính ra vị trí chuẩn xác của ta, nói như vậy, chỉ cần ở trên đường vây quanh, ta liền khẳng định trốn không thoát, mà không phải chỉ biết phạm vi đại khái, khắp nơi thẩm tra rồi!

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân liền hiểu được.

Trong truyền thuyết, chỉ cần Thiên Cơ sư biết khí tức linh hồn của một người, liền có thể suy tính hắn nhất thanh nhị sở, cho dù ngụy trang biến hóa cũng không được!

Phải biết rằng Ngụy Trang sư mới bài danh thứ 55, mà Thiên Cơ sư bài danh thứ bảy, cả hai căn bản không cùng một cấp bậc.

- Nhiếp Vân, chúng ta làm sao bây giờ? Có Biện Thực Kính, Ngụy Trang chi khí sẽ lộ tẩy!

Thời điểm Nhiếp Vân suy tư, Dịch Thanh ở bên người lặng lẽ truyền âm.

- Không có việc gì, cùng lắm thì chúng ta không vào thành, cho dù đi vào, cũng có thể dùng những phương pháp khác...

Nhiếp Vân cười một tiếng.

Kỳ thật mình có vào thành hay không không sao cả, vào thành cũng chỉ là vì tìm kiếm Truyền Tống Trận, để cho tốc độ tiến lên nhanh chút ít mà thôi!

Lại nói, cho dù muốn vào thành cũng rất đơn giản, trên bầu trời, trên mặt đất không thể đi, nhưng có thể đi dưới mặt đất a, thi triển thiên phú Địa Hành Sư, người khác muốn phát hiện căn bản là không có khả năng!

- Tránh ra, tránh ra!

Ngay lúc hai người nói chuyện, đột nhiên có một tiếng quát vang lên, một đám người từ bên ngoài đi tới.

Quay đầu nhìn lại, ước chừng có bảy tám người, đều là nữ tử, từng cái đều mặc áo giáp màu đỏ tươi, tư thế hiên ngang, khí thế khinh người.

- Mau nhìn, là người Linh Lung Tiên Tông!

- Ký Vẫn Thành vốn thuộc về phạm vi của Linh Lung Tiên Tông, chứng kiến đệ tử của Tiên Tông cũng rất bình thường!

- Nếu Ký Vẫn Thành là phạm vi của Tiên Tông, sao sẽ để cho người Di Thần Tông thẩm tra? Tất cả đại tông môn tầm đó không phải không hợp như vậy?

------oOo------

Chương 603: Vào thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi đây là không biết a! Linh Lung Tiên Tông Linh Lung Thánh nữ cùng Di Thần Tông tông chủ Di Hoa có hôn ước, sớm muộn gì cũng là một nhà, để cho bọn hắn thẩm tra cũng rất bình thường!

- Thì ra là thế, Linh Lung Thánh nữ vậy mà có hôn ước với Di Thần Tông tông chủ, thật đúng là...

- Ta nghe nói vị Linh Lung Thánh nữ này giống như thiên tiên hạ phàm...

Chứng kiến mấy nữ tử này, lại có người nhỏ giọng nói thầm.

- Các nàng là người Linh Lung Tiên Tông? Linh Lung Thánh nữ có hôn ước với Di Thần Tông tông chủ?

Nhiếp Vân sững sờ, cẩn thận nhìn sang mấy nữ tử kia.

Nhìn kỹ nhịn không được con mắt sáng ngời.

Tuy dung mạo của mấy nữ tử này so ra kém Dịch Thanh, Lạc Khuynh Thành, nhưng tuyệt đối được cho là nhất lưu rồi, dáng người mỹ lệ, làn da trắng nõn, mọi cử động để lộ ra xinh đẹp khiến nam nhân mê muội.

Chỉ có điều những nữ tử này từng cái thực lực đều rất mạnh, có mấy cái thậm chí đều đạt đến Bất Hủ cảnh, thực lực như thế, trực tiếp cắt đứt rất nhiều người nghĩ ngợi lung tung.

- Chư vị đại nhân kính xin để cho chúng ta thẩm tra thoáng một phát, chúng ta chỉ là phụng mệnh làm việc...

Mấy người đi đến trước cửa thành, một đệ tử phụ trách thẩm tra liền đi tới, vừa cười vừa nói.

- Kiểm tra chúng ta? Ngươi tính toán thơm bơ vậy sao. Cút ngay!

Nữ tử đi đầu tát lên mặt đệ tử Di Thần Tông, liền rút hắn bay ra ngoài, máu tươi cuồng phun.

- Cái này...

Chứng kiến một màn trước mắt, tất cả mọi người giật nảy mình, ngay cả Nhiếp Vân cũng nhịn không được sững sờ.

Xem ra Linh Lung Tiên Tông cùng Di Thần Tông này không tính đặc biệt hữu hảo a.

- Cáo mượn oai hùm, nơi này là Ký Vẫn Thành, không phải Di Thần Sơn của các ngươi, ngay cả ta cũng dám thẩm tra. Thật sự là mù mắt chó!

Sau khi tát bay đệ tử này, nữ tử đi đầu quát lạnh.

- Đúng, đúng, là chúng ta sai, đại nhân xin đừng nóng giận!

Một đệ tử bộ dáng thủ lĩnh cười đi tới, vội vàng nói xin lỗi.

Mặc dù đệ tử bộ dáng thủ lĩnh kia cũng có thực lực Bất Hủ cảnh, nhưng nơi đây dù sao cũng là địa bàn của Linh Lung Tiên Tông, không thể liều lĩnh.

- Ân, cái này còn không sai biệt lắm! Lấy đi những vật này, nếu không ta sẽ đập thay các ngươi!

Nữ tử đi đầu chỉ Biện Thực Kính trên cửa thành, hừ lạnh.

- Vâng, ta lập tức cầm xuống!

Đệ tử kia vẫy tay một cái liền lấy Biện Thực Kính xuống.

- Chúng ta đi!

Nữ tử thấy thái độ của đối phương cũng không tệ lắm, lúc này nộ khí trên mặt mới tiêu tan không ít, mang theo mấy người đi đến nội thành.

- Cơ hội tốt, chúng ta lặng lẽ đi qua a...

Chứng kiến loại tình huống này, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, bàn tay thoáng một phát giữ chặt Dịch Thanh, đi nhanh tới cửa thành.

- Cái này... Chúng ta quang minh chính đại đi qua như vậy rất nguy hiểm...

Chứng kiến cử động của thiếu niên, Dịch Thanh lại càng hoảng sợ, sắc mặt thoáng một phát thay đổi.

Mặc dù đối phương không có Biện Thực Kính, nhưng tùy tiện tiến lên như vậy, nhất định sẽ bị phát hiện, đến lúc đó phiền toái càng lớn...

Ngay thời điểm Dịch Thanh vội vàng truyền âm, đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay có một đạo khí tức đặc thù truyền tới, cả người như trong nháy mắt mất đi tung tích, theo sát sau lưng mấy nữ tử kia, chẳng những mấy nữ tử này không phát hiện, đệ tử ở cửa thành vậy mà cũng không thấy, tùy ý hai người mình đi nhanh tới.

- Cái này... Đây là Ẩn Nặc sư Ẩn Nặc chi khí, chẳng lẽ ngươi còn là một vị Ẩn Nặc sư?

Dịch Thanh lại càng hoảng sợ.

Tuy Ẩn Nặc sư không phải là ẩn tàng thân hình triệt để biến mất, nhưng chỉ cần linh hồn mạnh hơn đối phương, che dấu, không có động tĩnh mà nói, đối phương tuyệt đối nhìn không tới!

Linh hồn của Nhiếp Vân là Linh cấp hậu kỳ, những đệ tử này thực

lực mạnh nhất bất quá Linh cấp trung kỳ, tự nhiên không thấy hai người mình.

Chỉ là... Tại sao Nhiếp Vân lại biến thành Ẩn Nặc sư rồi hả?

- Lần trước ngươi bái kiến Thiên Huyễn, hắn là Ẩn Nặc sư, trong cơ thể ta có Ẩn Nặc chi khí do hắn lưu lại...

Nhiếp Vân lặng lẽ truyền âm.

Không có biện pháp, đành phải đẩy lên người bằng hữu a.

Tử đạo hữu bất tử bần đạo, A Di Đà Phật...

- Thiên Huyễn? Ngươi nói Thần Thâu kia a, ân, đúng vậy, ta làm sao quên chuyện này nhỉ...

Dịch Thanh nhẹ gật đầu.

- Mịa nó, một đám tiện nữ nhân, nếu thay đổi địa phương, dám nói chuyện với lão tử như vậy, lão tử không cưỡng gian các ngươi là không phải người!

Đi qua trước mặt đệ tử cầm đầu thủ cửa thành, chợt nghe hắn nhổ ngụm nước miếng hung dữ nói.

Xem ra mấy vị nữ tử hung hăng càn quấy, tuy hắn biểu hiện vô cùng bình tĩnh, nhưng trên thực tế trong lòng đã lửa giận thiêu đốt.

- Tuy Linh Lung Tiên Tông không thuộc về tám đại tông môn, nhưng thực lực tổng thể không kém chút nào, chỉ là đều là nữ tử không muốn tranh phách mà thôi, nếu như có thể làm cho các nàng cùng Di Thần Tông mâu thuẫn...

Nghe người kia thấp giọng gào thét, trong nội tâm Nhiếp Vân lóe lên linh quang.

Linh Lung Tiên Tông bởi vì là tông phái nữ tử, cho nên khai sơn tổ sư lập quy củ, không cho tham dự tranh đấu, bởi vậy, tuy tổng thể thế lực của tông môn này không kém tám đại tông môn, lại không

thuộc về tám đại tông môn.

Nếu như có thể để cho tông môn này cùng Di Thần Tông phát sinh mâu thuẫn...

- Vẫn là được rồi, loại tình huống này căn bản không có khả năng thực hiện, thực lực của ta bây giờ quá yếu...

Suy nghĩ một chút Nhiếp Vân liền lắc đầu.

Hiện tại hắn bất quá là Bất Hủ cảnh đỉnh phong, muốn làm cho hai đại tông môn mâu thuẫn, quả thực không có khả năng, cái này rất giống một người muốn Mỹ cùng Nga chiến tranh vậy, ở trước mặt Cự Vô Phách, lực lượng cá nhân thật sự quá nhỏ, không có khả năng sinh ra hậu quả gì, ngược lại gây chuyện không tốt bị phát hiện, vậy thì thảm rồi.

- Thật sự là ngày càng lụn bại, Ngân Sương sư tỷ, ngươi nói vì cái gì mấy năm này chúng ta thu người càng ngày càng kém, một thiên tài cũng không có?

Mấy đệ tử Linh Lung Tiên Tông đi ở phía trước, cũng không nghe thấy vị đệ tử kia nói thầm, đang tự mình thương nghị sự tình.

- Ai biết được, chỉ mong lần này chúng ta vận khí tốt, có thể tuyển nhận mấy đệ tử tốt nhập môn, như vậy cũng có thể được chút công huân, bảo bối, đề cao thực lực!

Nữ nhân đi ở phía trước gọi là Ngân Sương lắc đầu nói.

Ngân Sương này, chính là trước kia ở cửa thành động thủ, cả người thoạt nhìn khí khái hào hùng bừng bừng phấn chấn, cặp đùi đẹp thon dài thẳng tắp.

------oOo------

Chương 604: Ký Vẫn Lâu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đệ tử Đại tông môn muốn đạt được công huân có rất nhiều cách, hoàn thành nhiệm vụ tông môn, tham gia giải thi đấu tông môn, nộp lên bảo vật... Tuyển nhận đệ tử ưu tú nhập môn, cũng có thể tính toán công huân, chiêu thu đệ tử tiềm lực càng cao, thiên phú càng cao, công huân lại càng lớn.

Nghe lời này, mấy nữ tử kia hẳn là chuyên môn đến Ký Vẫn Thành tuyển nhận đệ tử a.

- Đúng vậy, nếu như chúng ta có thể chiêu đến một đệ tử như Linh Lung Thánh nữ, liền phát tài!

Một nữ tử vừa cười vừa nói.

- Chiêu đến đệ tử như Linh Lung Thánh nữ? Ngươi chưa tỉnh ngủ sao! Người thiên phú đặc thù như Thánh nữ cực kỳ hiếm có, tông môn có thể chiêu đến một cái đã có cơ duyên rất lớn rồi, ngươi còn muốn chiêu cái thứ hai? Thật sự là nằm mơ!

Nghe nữ tử kia nói, Ngân Sương sư tỷ không khỏi chán nản, cười nói.

- Cũng phải, Thánh nữ thân là Tiên Âm sư, Tiên Âm lượn lờ, khó trách Di Thần Tông tông chủ mê muội!

Vị nữ tử này gật đầu.

- Di Thần Tông chủ là mê muội Linh Lung Thánh nữ, nhưng Thánh nữ lại không thích hắn, nhân vật như Thánh nữ, sớm muộn gì cũng lĩnh ngộ đại đạo trở thành vô thượng cường giả, như thế nào sẽ vì nhi nữ tư tình mà làm phức tạp? Tốt rồi, sự tình Thánh nữ, vẫn là đừng nói nữa, càng không thể nói lung tung, miễn cho bị người nghe được nói chúng ta sàm ngôn!

Sắc mặt Ngân Sương sư tỷ nghiêm túc cắt đứt mọi người nói.

- Đã biết sư tỷ! Sư tỷ, trời không còn sớm, đệ tử báo danh xét duyệt vào ngày mai, hôm nay chúng ta ở đâu?

Mấy nữ tử khác nghe sư tỷ nói có chút nghiêm khắc, sắc mặt đồng

thời rùng mình, biết rõ họa từ miệng ra, lúc này toàn bộ ngậm miệng.

- Ở sao? Đương nhiên phải kiếm nơi nghỉ lại, nhưng địa phương bình thường không xứng chúng ta ở lại! Tốt rồi, đi một ngày đường, người cũng có chút mệt mỏi, nhanh đi tắm rửa, ăn chút gì đó, ngày mai còn có việc phải làm đây này!

Ngân Sương sư tỷ vừa cười vừa nói, mang theo mọi người đi thẳng về phía trước.

- Linh Lung Thánh nữ, Tiên Âm sư?

Thấy các nàng đi xa, hai người Nhiếp Vân lại không có theo sau, mà như có điều suy nghĩ.

Trước kia ở Nguyên Tâm Tông lấy được thiên phú đặc thù tường giải, phía trên có ghi lại về Tiên Âm sư, bài danh thứ 50, Tiên Âm lượn lờ, có thể dùng ngôn ngữ kích thích linh hồn người, để cho người lâm vào ảo cảnh, nhưng lại có thể lợi dùng ngôn ngữ để cho người nhiệt huyết sôi trào, sức chiến đấu gia tăng, một câu thành tường, một câu thành sấm, cực kỳ đáng sợ!

- Bình thường Tiên Âm sư liền thuộc về một loại thiên phú đặc thù trên linh hồn, nếu như ta có thể học, tu luyện Kim Cương Lưu Ly Thể Lưu Ly chi hồn, vậy có thể thành công hay không?

Trong đầu lóe lên linh quang, Nhiếp Vân thoáng sửng sốt.

Đặc thù thiên phú tường giải từng giới thiệu kỹ càng, Tiên Âm sư thuộc về một loại thiên phú đặc thù linh hồn, có ba loại năng lực. Thứ nhất, một câu thành sấm, thời điểm linh hồn lực chênh lệch lớn, bảo người khác chết, người đó liền tự sát, khi cùng người chiến đấu, ngôn ngữ có thể phát huy ra linh hồn công kích, bảo đối phương dừng tay đối phương liền dừng tay!

Loại năng lực thứ hai là gia tăng sĩ khí hoặc yếu bớt sĩ khí, trên chiến trường trống trận gõ vang có thể làm cho người nhiệt huyết sôi trào, Tiên Âm sư cũng có được năng lực như thế, thi triển ra năng lực mê huyễn linh hồn. Một câu có thể làm cho con người vì

nàng sinh vì nàng chết!

Loại thứ ba là Tiên Âm kích thích linh hồn, có thể làm cho tốc độ tu luyện của người nhanh hơn, nhất là phương diện linh hồn, nếu như thường xuyên nghe được Tiên Âm lượn lờ, tuyệt đối sẽ tăng mạnh rất nhanh, đột phá cảnh giới cũng không phải việc khó!

Thiên phú đặc thù phương diện linh hồn, từng cái đều rất nghịch thiên, mặc dù nhưng Tiên Âm sư này chỉ bài danh 50, hơn nữa không có thủ đoạn công kích chủ yếu, nhưng trên thực tế bàn về năng lực, so với Thần Thâu sư bài danh 49 còn cường đại hơn!

Đương nhiên, mỗi loại đều có ưu điểm riêng, Thần Thâu sư có thể trộm thứ tốt khắp thiên hạ, vì mình sử dụng, cho dù Tiên Âm sư có khả năng giúp đỡ người tấn chức linh hồn, nhưng ở dưới tài nguyên tuyệt đối, tốc độ tu luyện tấn cấp khẳng định cản không nổi Thần Thâu sư!

Xếp hạng thiên phú đặc thù, tuy không biết là người nào làm ra, nhưng từng thứ tự đều có giới định nghiêm khắc, cũng không phải bài danh lung tung.

Nếu như mình có được thiên phú Tiên Âm sư, loại thiên phú đặc thù về linh hồn này, hẳn có thể thành công tu luyện Lưu Ly chi hồn, từ đó Kim Cương thân thể cùng Lưu Ly chi hồn triệt để dung hợp, thực lực tăng nhiều!

Thành công đột phá Lĩnh Vực Cảnh, không hề khó khăn!

- Vừa vặn đưa Dịch Thanh đến Linh Lung Tiên Tông, thuận tiện nhìn xem Tiên Âm sư kia, có cơ hội để nàng vận dụng Tiên Âm chi khí làm hay không, mình cũng biến thành Tiên Âm sư a!

Con mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Đặc thù thiên phú không phân biệt nam nữ, nữ nhân có Tiên Âm, nam nhân cũng có thể có, cũng không có hạn định đặc biệt a.

Đối với Nhiếp Vân mà nói, hiện tại trọng yếu nhất là thực lực tăng lên, mình có được vô danh pháp quyết, thiên phú vô hạn, vì sao

không cần? Tiên Âm sư bài danh thứ năm mươi, 16 loại thiên phú đặc thù của mình chỉ có Nguyên Khí Sư, Thiên Nhãn sư, Độc sư, Diễm Hỏa Sư cùng Thần Thâu sư xếp trước nó, thật muốn có được, khẳng định đối với thực lực có trợ giúp rất lớn!

- Buông tay ra a, chúng ta đã đi rất xa...

Ngay thời điểm Nhiếp Vân trầm tư, đột nhiên bên tai vang lên một thanh âm ngượng ngùng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vẻ mặt Dịch Thanh đỏ hồng, ánh mắt như nước long lanh.

Lúc này Nhiếp Vân mới chú ý tới mình đang lôi kéo tay của nàng, từ cửa thành đi đến bây giờ, thời gian không ngắn nha.

- Ách...

Ý thức được điểm ấy, Nhiếp Vân có chút xấu hổ, tuy cùng Dịch Thanh tiếp xúc thời gian không ngắn, nhưng mỗi lần nắm tay nàng đều là ở vào hoàn cảnh nguy hiểm, thời điểm đi đường không có nguy hiểm gì nắm tay nàng, còn chưa bao giờ có a!

Cảm giác một chút, nắm bàn tay trơn mềm của nữ hài, như nắm một đoàn bông mềm nhũn, cực kỳ thoải mái, nắm nắm, có chút không muốn thả a.

- Đây là giữa ngã tư đường, hiện tại chúng ta đang thi triển thiên phú Ẩn Nặc sư, người khác nhìn không thấy, đột nhiên xuất hiện mà nói, chỉ sợ sẽ dọa bọn hắn, tìm địa phương không có người rồi nói sau!

Nhiếp Vân lôi kéo nữ hài đi tới hẻm nhỏ.

Dịch Thanh xinh đẹp, đối với mình lại có cảm tình, một đường cùng chung hoạn nạn, nói không có cảm giác đó là giả dối, bất quá Nhiếp Vân ý chí kiên định, cũng cực kỳ khắc chế, trước khi phần cảm tình kiếp trước kia không có kết quả, là không thể nào cùng nữ hài khác phát sinh cái gì!

------oOo------

Chương 605: Ký vẫn lâu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rất nhanh hai người đi ra ngõ nhỏ, ngụy trang chi khí biến mất, tay nắm tay cũng thả ra.

- Đi, đi ký vẫn lâu, dù sao ngươi cũng muốn gia nhập linh lung tiên tông, vừa vặn qua xem các nàng ở địa phương nào tuyển nhận đệ tử, thuận tiện báo tên!

Nhiếp vân nở nụ cười một tiếng.

- Ân!

Dịch thanh nhẹ gật đầu.

Hai người dọc theo con đường đi về phía trước, ký vẫn thành không hổ là thành thị nhị lưu, so với thành thị trước kia bái kiến còn muốn phồn hoa, thanh âm mua bán kêu la liên tiếp, các loại bảo vật khắp nơi đều có.

Trước kia nhiếp vân sử dụng nguyên tinh linh dịch đột phá chí tôn, vậy mà ở sạp hàng ven đường cũng có bán, hơn nữa giá tiền cũng không đắt!

Khó trách phù thiên đại lục cao thủ nhiều như mây, chỉ từ tài nguyên liền phong phú hơn khí hải đại lục nhiều lắm, cả hai căn bản không thể so sánh.

- Hai vị khách quan, mời đến bên trong, ký vẫn lâu chúng ta là tửu lâu lớn nhất ký vẫn thành, bao ngươi ở thoả mãn!

Đi tới đi tới liền chứng kiến một tiểu nhị vừa cười vừa lôi kéo khách nhân.

Ngẩng đầu nhìn lên, một quán rượu đứng sửng ở trước mắt, đúng là ký vẫn lâu.

- Tiểu nhị bí cảnh đệ nhất trọng pháp lực cảnh sơ kỳ...

Nhìn rõ ràng tu vi của tiểu nhị, nhiếp vân một hồi bất đắc dĩ.

Tiểu nhị này vậy mà đã đạt đến bí cảnh đệ nhất trọng pháp lực cảnh sơ kỳ, loại thực lực này ở khí hải đại lục tuyệt đối xưng vương xưng tổ, ở chỗ này chỉ làm tiểu nhị, khác biệt to lớn, làm cho người líu lưỡi a.

- Hai vị, các ngươi muốn ở trọ sao?

Tiểu nhị lôi kéo cả buổi thấy không có người để ý đến hắn, con mắt rơi xuống trên người nhiếp vân, vội vàng đi tới.

- Ân, các ngươi ở đây trọ như thế, giá tiền bao nhiêu?

Nhiếp vân hỏi.

- Chúng ta ở đây chia làm thiên, địa, nhân ba loại phòng, cấp bậc cao nhất tự nhiên là chữ thiên, các ngươi có cần thuê một gian không?

Nghe được hai người có ý tứ muốn ở, tiểu nhị vừa cười vừa nói.

- Không đúng a, sao ta nghe nói các ngươi còn có biệt viện?

Nhiếp vân nhíu mày.

Vừa rồi mình vụng trộm mở ra thiên nhãn nhìn một chút, phát hiện mấy nữ tử trước kia tiến vào biệt viện của quán rượu, loại địa phương này hẳn còn muốn cao cấp hơn gian phòng chữ thiên a.

- Ah, đó là biệt viện chữ tiên, chẳng lẽ nhị vị muốn ở? Cái kia giá cả cực kỳ cao, một ngày cần mười viên thượng phẩm linh thạch, hơn nữa không thể dùng trung phẩm, hạ phẩm linh thạch thay thế...

Tiểu nhị vừa nói vừa nhìn thiếu niên trước mắt, vốn tưởng rằng nghe được cái giá tiền này, sắc mặt thiếu niên sẽ biến hóa, lại phát hiện hắn một chút biểu lộ cũng không có, tựa hồ không thèm để ý.

- mười viên thượng phẩm linh thạch, không đắt, mở cho ta một gian!

Nhiếp vân nhàn nhạt nói, một bộ tài đại khí thô.

- A...

Nghe được thiếu niên nói, tiểu nhị hưng phấn thoáng một phát nhảy dựng lên, một ngày mười viên thượng phẩm linh thạch, liền tương đương với mười vạn hạ phẩm linh thạch, rất nhiều người cả đời cũng không có nhiều tiền như vậy, thiếu niên thuận miệng lấy ra, lông mi không nháy thoáng một phát, thật sự là tài chủ!

Mình ở ký vẫn thành mười năm, lần thứ nhất gặp được loại khách hàng lớn này, như thế nào không hưng phấn?

- mau mời, mau mời!

Tiểu nhị vội vàng mời, an bài nhiếp vân đi vào tửu lâu.

- Ngươi qua một lát gọi lão bản của các ngươi đến, nói với hắn, ta có đại sinh ý tìm hắn làm!

Đi theo sau lưng tiểu nhị, nhiếp vân nói ra ý nghĩ trong lòng.

- Việc buôn bán? Vâng, ta lập tức đi ngay!

Tiểu nhị vội vàng gật đầu.

Nhiếp vân buôn bán kỳ thật rất đơn giản, là trao đổi linh thạch, loại địa phương như ký vẫn thành này, khẳng định có tuyệt phẩm linh thạch, nếu như có thể đổi một ít, thi thể thiên kiều cảnh đỉnh phong kia có thể phát huy ra toàn bộ lực lượng, từ đó tiền vốn bảo vệ tánh mạng sẽ gia tăng thật lớn!

Biệt viện chữ của tiên ký vẫn lâu quả nhiên không tệ, chẳng những hoàn cảnh đẹp và tĩnh mịch, linh khí còn bức người, ở chỗ này tốc độ tu luyện tuyệt đối nhanh hơn bên ngoài gấp bội!

Khó trách có giá cả như thế, thoạt nhìn cũng không tính gạt người.

Tiểu nhị đưa hai người đến địa phương, liền vội vã đi tìm lão bản, thiếu gia có thể ở biệt viện chữ tiên, muốn buôn bán, sinh ý sao sẽ nhỏ? Mình là một chút cũng không chậm trễ được!

- một ngày mười thượng phẩm linh thạch, cái này... Cái này cũng quá mắc a, kỳ thật gian phòng chữ thiên bình thường là được, cần gì ở chỗ này?

Dịch thanh nhìn một vòng, có chút nghi hoặc nhìn về phía nhiếp vân.

Bất kể nói thế nào, dịch thanh cũng là từ địa phương nhỏ đến, lần thứ nhất nhìn thấy nhiếp vân, còn vì linh thạch bôn ba, ở bên ngoài không biết gặp bao nhiêu bạch nhãn mới gom góp ra tầm mười vạn hạ phẩm linh thạch... Chỉ đủ ở đây một ngày, khó trách sẽ có chút ít đau lòng.

- Ha ha, yên tâm đi, ở chỗ này tự nhiên có đạo lý của ta, dùng nhiều, tiền lời sẽ càng lớn!

Nhiếp vân cười cười.

Nếu như ngay cả biệt viện chữ tiên cũng ở không nổi, còn làm sinh ý gì?

Hiện tại còn không biết rõ ràng vì sao di thần tông có thể dò xét ra vị trí của mình, vạn nhất bị phát hiện, ở chỗ này đào tẩu cũng tương đối an toàn, mà gian phòng chữ thiên, ở lầu một còn tốt, nếu như ở tầng mười, thiên phú địa hành sư cũng sẽ biến thành một loại vui đùa, trốn cũng trốn không thoát!

Đương nhiên, trọng yếu nhất là vừa rồi mấy người linh lung tiên tông cũng tiến vào biệt viện chữ tiên, mình ở chỗ này có thể dễ dàng giám thị, biết rõ ràng yêu cầu khảo hạch của các nàng, để cho dịch thanh thuận lợi gia nhập tông môn.

- Ta gia nhập linh lung tiên tông, ngươi có phải sẽ đi hay không?

Đột nhiên, vẻ mặt nữ hài ảm đạm hỏi.

- Ngươi gia nhập linh lung tiên tông xem như đã có kết cục tốt nhất, ta đương nhiên phải rời đi, yên tâm đi, chúng ta sớm muộn gì cũng có cơ hội gặp mặt!

Chứng kiến vẻ mặt của nữ hài, nhiếp vân an ủi một câu.

- Ân!

Nghe được thiếu niên an ủi, nữ hài nhẹ gật đầu, xoay người đi vào gian phòng, vừa đi vừa chán nản.

- Ai!

Chứng kiến bộ dạng này của nữ hài, nhiếp vân cũng không biết nên nói cái gì, sở dĩ mình cùng nàng chung một chỗ, chính là vì đưa nàng đến linh lung tiên tông, hiện tại mục đích đạt tới, kỳ thật mình cũng có cảm giác buồn vô cớ.

Đó cũng không phải nói mình đã thích dịch thanh, mà là ở chung thời gian lâu, đột nhiên tách ra, hoàn toàn chính xác sẽ có cảm giác thất lạc.

- Được rồi, không nghĩ nữa, vẫn là nhìn xem mấy người linh lung tiên tông kia

đang làm gì!

------oOo------

Chương 606: Việc buôn bán

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lắc đầu dứt bỏ sự tình loạn thất bát tao trong lòng, nhiếp vân mở ra thiên nhãn, quay đầu nhìn sang chỗ ở của mấy nữ tử.

Bất quá mới nhìn thoáng qua, sắc mặt liền trở nên thấu hồng.

Mấy nữ tử kia, lúc này đang ở trong nội viện tắm rửa, vừa mới cởi quần áo, sáu bảy thân ảnh trần truồng trắng bóng xuất hiện ở trước mắt, vòng eo hết sức nhỏ, bộ ngực sữa no đủ, những nữ tử này thoạt nhìn dung mạo không tính đặc biệt tốt, nhưng dáng người lại xinh đẹp nói không nên lời.

Vội vàng nhắm mắt lại, nhiếp vân không dám nhìn nữa.

Thoáng một phát chứng kiến sáu bảy thân ảnh trần truồng, loại thị giác trùng kích này thật sự quá lớn, mặc dù mình không phải cố tình, nhưng dù sao nhiều thân hình mỹ lệ như vậy bày ở trước mặt, vẫn để cho mình có chút phản ứng.

Dẹp loạn tà hỏa trong lòng, nhiếp vân chợt nghe bên ngoài viện vang lên tiếng gõ cửa.

- Vị công tử này, ta là lão bản của ký vẫn lâu, không biết có thể tiến đến hay không?

- Vào đi!

Không nghĩ đến lão bản này đến nhanh như vậy, nhiếp vân vẫy tay một cái, liền lấy ra thi thể của cường giả thiên kiều cảnh đỉnh phong.

Muốn đàm tốt sinh ý, đầu tiên phải có đủ thực lực, bất hủ cảnh đỉnh phong của mình còn chưa đủ xem, bất quá lấy ra thi thể thiên kiều cảnh đỉnh phong liền không giống với lúc trước.

Thi thể này đã bị mình triệt để luyện hóa, chỉ cần linh hồn xâm nhập có thể trở thành phân thân, mặc dù không có tuyệt phẩm linh thạch, phát huy không ra toàn bộ thực lực của phân thân, nhưng khí tức của thiên kiều cảnh đỉnh phong vẫn còn, có một người như vậy đứng ở bên cạnh, cho dù lão bản này có mười lá gan, cũng không dám tìm mình phiền toái!

Đối với phiền toái nhiếp vân không để ý, chỉ là hiện tại ký vẫn thành có cao thủ di thần tông tọa trấn, vẫn là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Lão bản của ký vẫn lâu thoạt nhìn là trung niên nhân hơn 40 tuổi, vẻ mặt hòa ái, vừa tiến vào sân nhỏ liền chứng kiến phân thân thiên kiều cảnh đỉnh phong, lập tức hoảng sợ.

- Cường giả thiên kiều cảnh đỉnh phong ở trước mặt hắn cũng không có lực lượng chống đỡ? Chẳng lẽ là thiếu gia thế lực lớn nào đó? Không sai, nhất định là vậy rồi, nếu như không, tuyệt đối không thể nhẹ nhàng lấy ra mười viên thượng phẩm linh thạch ở chỗ này như vậy...

Trong nội tâm một hồi run rẩy, lão bản của ký vẫn lâu vẻ mặt cung kính đi tới.

- Thiếu gia, ta nghe tiểu nhị nói ngươi có đại sinh ý muốn làm với ta, không biết là phương diện nào, nếu như tiểu điếm có thể hoàn thành, tự nhiên hết lực, nếu như lực không đủ, cũng chỉ có thể bỏ qua...

Lão bản của ký vẫn lâu là người làm ăn khéo léo, mới mở miệng liền nói lập lờ nước đôi, không nói có thể làm, lại không nói không thể làm.

- Ngươi rất dối trá, bất quá ngươi yên tâm, ta tìm ngươi nhất định là sinh ý đứng đắn, không phạm pháp loạn kỷ cương!

Nghe ra ý của hắn, nhiếp vân cười nhạt một tiếng, không giận tự uy.

- Đúng, đúng, thiếu gia đương nhiên không thể để cho chúng ta làm loại sự tình này, không biết thiếu gia muốn làm dạng sinh ý gì?

Lão bản của ký vẫn lâu cẩn thận từng li từng tí hỏi.

- Ah, là như thế này, ta gần đây tu luyện đến bình chướng, muốn đột phá lĩnh vực cảnh, cảm thấy linh khí của thượng phẩm linh thạch không đủ, ngươi có thể giúp ta hối đoái tuyệt phẩm linh thạch hay không? Giá cả bao nhiêu?

Nhiếp vân thuận miệng nói.

- Thượng phẩm linh thạch không đủ linh khí?

Lão bản của ký vẫn lâu một hồi im lặng, cường giả thiên kiều cảnh hấp thu thượng phẩm linh thạch cũng cảm giác được linh khí đầy đủ, người này lại nói không đủ… thật sự là kẻ có tiền a!

Bất quá những sự tình này cũng chỉ nghĩ nghĩ trong lòng, không dám nói ra, cười gật đầu:

- Tuyệt phẩm linh thạch ta có thể hối đoái... Chỉ có điều giá cả hơi cao!

- giá cả cao? Nói nghe một chút!

Nhiếp vân cười nói.

- 150 viên thượng phẩm linh thạch hối đoái một viên!

Lão bản của ký vẫn lâu do dự một chút, cẩn thận nói.

- 150 hối đoái một viên? Ân, giá cả không tính quá cao, ta biết rõ ở trong giá tiền này ngươi đã ăn hoa hồng rồi, cho nên tiền thuê thì đừng nghĩ, ngươi có bao nhiêu tuyệt phẩm linh thạch, ta liền hối đoái bao nhiêu!

Nhiếp vân nhàn nhạt nói.

Dựa theo giá hối đoái bình thường, là 100 viên thượng phẩm linh thạch hối đoái một viên tuyệt phẩm linh thạch, bất quá, tuyệt phẩm linh thạch quá thưa thớt, đối với tu luyện giả trợ giúp càng lớn, giá cả bình thường đều bị tăng rất cao, ở trong chợ đen, thậm chí có thể đạt tới 130, 140 viên.

Lão bản này hô 150 viên, trên thực tế không tính quá đắt, chỉ sợ hắn cũng là chứng kiến bên người thiếu niên có cường giả thiên kiều cảnh, mới tạm thời cải biến giá cả!

Dù như thế, hắn cũng có thể từ đó rút ra không ít lợi nhuận, không tính có hại chịu thiệt.

- Có bao nhiêu hối đoái bao nhiêu? Tốt, ta lập tức đi ngay!

Nghe được thiếu niên nói hào phóng, lão bản vội vàng gật đầu, quay người đi ra ngoài.

- Đã có tuyệt phẩm linh thạch, cho dù linh hồn của ta không cách nào hoàn mỹ khu động phân thân thiên kiều cảnh đỉnh phong, nhưng đơn thuần lực lượng gia tăng, sức chiến đấu cũng có thể đạt tới thiên kiều cảnh hậu kỳ!

Thấy lão bản đi ra ngoài, nhiếp vân thì thào tự nói, thanh âm chậm rãi vang lên.

Phân thân thiên kiều cảnh đỉnh phong này, bởi vì linh hồn của mình cùng linh thạch không cách nào hoàn mỹ khu động, bình thường chiến đấu chỉ có thể phát huy trình độ trung kỳ, hiện tại chỉ cần tuyệt phẩm linh thạch đầy đủ, hoàn toàn có thể để cho sức chiến đấu đề thăng một tiêu chuẩn, đạt tới thiên kiều cảnh hậu kỳ!

Chớ xem thường một cấp bậc này, bí cảnh sau khi đạt tới bất hủ cảnh, từng tiểu cấp đều không thể bỏ qua, nhất là thiên kiều cảnh, khác biệt càng lớn!

Một cường giả thiên kiều cảnh hậu kỳ bình thường, hoàn toàn có thể đơn giản đồ sát mười tên thiên kiều cảnh trung kỳ, chỉ từ điểm đó, có thể nhìn ra chênh lệch.

Nói dùng tuyệt phẩm linh thạch cùng thượng phẩm linh thạch sẽ để cho sức chiến đấu của phân thân này hơn kém gấp 10 lần.

Chỉ đổi một ít linh thạch, có thể để cho sức chiến đấu bạo tăng gấp 10 lần, cho dù giá tiền lại cao, nhiếp vân cũng sẽ không nương tay!

Lão bản đi ra ngoài, trời còn không có triệt để tối, liền tìm tới không ít tuyệt phẩm linh thạch, chừng hơn hai mươi khối, nhiếp vân dựa theo bảng giá cho hắn đầy đủ thượng phẩm linh thạch.

Lão bản thấy thiếu niên là người thủ tín, vô cùng hưng phấn, lập tức đi ra ngoài hối đoái lần nữa, tranh thủ hối đoái càng nhiều tuyệt phẩm linh thạch.

Thấy lão bản thoả mãn mà đi, nhiếp vân về tới gian phòng của mình, tiện tay khảm nạm tuyệt phẩm linh thạch vào trong phân thân.

------oOo------

Chương 607: Di giang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quả nhiên như dự kiến, linh thạch tiến vào thi thể, lực lượng của thi thể lập tức bạo tăng, từ thiên kiều cảnh trung kỳ nhảy lên đạt tới hậu kỳ.

- Hiện tại các nàng nên tắm rửa xong đi à nha, nhìn xem có thể đạt được chút ít tin tức hữu dụng hay không!

Thu thi thể vào nạp vật đan điền, trong nội tâm khẽ động, nhiếp vân mở ra thiên nhãn, lần nữa nhìn sang biệt viện của linh lung tiên tông.

Mấy nữ tử này quả nhiên đã tắm xong, lúc này đang ngồi trong sân tùy tiện nói chuyện phiếm, nhiếp vân đang muốn xem bọn hắn nói cái gì, con mắt khẽ động, liền chứng kiến vài bóng người xuất hiện ở bên ngoài tiểu viện của các nàng.

Đông đông đông!

- Không có quấy rầy mấy vị tiên tử của linh lung tiên tông nghỉ ngơi chứ! Chúng ta là người của di thần tông, đặc biệt đến thỉnh cầu các vị một sự kiện!

Tiếng đập cửa chấm dứt, một thanh âm cao giọng nói.

- Người di thần tông?

Mấy nữ tử của linh lung tiên tông liếc mắt nhìn nhau.

- Vào đi!

Ngân sương sư tỷ nói.

Tuy các nàng không thích người di thần tông, nhưng trên mặt mũi vẫn phải cho, không thể trực tiếp cự tuyệt ở ngoài cửa.

- Đa tạ mấy vị tiên tử!

Nương theo một tiếng cười cởi mở, két..! Cửa viện mở ra, mấy người đi đến, đều mặc quần áo màu xám, tiêu chí đệ tử hạch tâm của di thần tông, ở giữa đám người là một thanh niên, hai hàng lông mày như kiếm, hai mắt như sao, chỉ từ khuôn mặt là cực kỳ đẹp trai.

- Các vị tiên tử, đầu tiên tự giới thiệu thoáng một phát, ta là đệ tử hạch tâm của di thần tông, môn hạ của di phong trưởng lão… di giang, hôm nay mạo muội tới, chỉ là thỉnh cầu mấy vị tiên tử một việc!

Di giang vừa cười vừa nói, cực kỳ tao nhã.

- Có chuyện gì nói đi!

Thấy di giang này thái độ tốt, mọi người lập tức có hảo cảm, ngân sương sư tỷ vừa cười vừa nói.

- Là như thế này, các ngươi cũng có nghe nói, di thần tông chúng ta đang bắt một người tên là nhiếp vân, người này dị thường giảo hoạt, chúng ta căn bản tìm không thấy, bất quá, bên cạnh hắn có một nữ tử, lần này tới rất có thể sẽ gia nhập linh lung tiên tông các ngươi, nàng gọi dịch thanh, đây là dung mạo cùng khí tức linh hồn của nàng, nếu như người này tới tham gia khảo hạch, các ngươi có thể truyền tin tức cho chúng ta được không?

Di giang vừa cười vừa nói, tiện tay đưa qua một ngọc bài, thái độ hòa ái.

- Bọn hắn biết rõ dịch thanh, hơn nữa còn có khí tức linh hồn cùng dung mạo của nàng?

Nhiếp vân ở trong nội viện dùng thiên nhãn quan sát mọi người vốn là sững sờ, lập tức hiểu được.

Dịch thanh từ nhỏ ở vinh thiên thành lớn lên, nếu như người di thần tông căn cứ sự tình mình làm tinh tế dò xét mà nói, tìm ra nàng không khó, chỉ có điều, nhiếp vân không nghĩ tới động tác của bọn hắn lại nhanh như vậy!

Thế nhưng mà bọn hắn làm sao biết dịch thanh sẽ gia nhập linh lung tiên tông?

Đột nhiên, nhiếp vân thở dài một tiếng.

Kỳ thật cái này cũng không khó nghĩ ra, tuy linh lung tiên tông không phải tám đại tông môn, nhưng lại là tông môn cường đại nhất chỉ thu nữ tử, dịch thanh có được thiên phú diễm hỏa sư, loại thiên tài này muốn gia nhập môn phái tự nhiên là nhân tuyển tốt nhất, linh lung tiên tông tuyệt đối là lựa chọn số một!

Thật là lợi hại!

Nếu như những chuyện này đều là vị di hoa tông chủ kia suy tính ra, thời gian ngắn như vậy liền căn cứ tin tức hiện hữu phỏng đoán ra những cái này, thật đúng là nhân vật hung ác! Về sau cùng hắn giao phong, nhất định phải cẩn thận nhiều hơn nữa.

- Tốt, cái này không có vấn đề!

Ngân sương sư tỷ thấy đối phương nói chuyện khách khí, thuận miệng đáp ứng, ở trong mắt nàng đây chỉ là việc nhỏ.

- Cái kia liền cảm ơn mấy vị tiên tử, ta nơi này có vài vật nhỏ, lưu trong tay cũng vô dụng, chỉ là thoạt nhìn rất đẹp, vừa vặn có thể phối hợp mấy vị tiên tử, kính xin vui lòng nhận cho!

Di giang mở ra năm ngón tay, mấy đồ vật óng ánh sáng chói hiển hiện, nhẹ nhàng đẩy, liền chậm rãi bay về phía mấy nữ tử.

Là tinh hạch nội đan yêu thú làm thành dây chuyền, cùng với đá

thủy tinh đặc thù làm thành vòng tay, tuy không quá trân quý, nhưng cực kỳ xinh đẹp, hiếm thấy, mấy nữ tử kể cả ngân sương sư tỷ chứng kiến, tất cả đều con mắt sáng ngời.

Phàm là nữ nhân, đều ưa thích đồ vật có ánh sáng, vô luận ở đâu cũng không ngoại lệ.

- Thằng này cũng không đơn giản...

Thấy một màn như vậy, nhiếp vân nhìn về phía di giang kia, trong nội tâm cũng âm thầm nói.

Người này thực lực rõ ràng cao hơn mấy nữ tử kia không ít, lại khách khí như thế, còn tặng lễ, cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn, mấy nữ tử này cầm đồ đạc của hắn, nhất định sẽ toàn lực phối hợp, nếu như buổi tối hôm nay không dùng thiên nhãn nhìn lén, chỉ sợ ngày mai dịch thanh đi qua, liền sẽ bị bắt, đến lúc đó đưa tới cao thủ của di thần tông, còn muốn trốn chỉ sợ sẽ không dễ dàng như lần trước rồi!

Tuy mình có thể để dịch thanh cải biến khí tức linh hồn, cải biến dung mạo, nhưng ngụy trang chi khí chỉ có thể duy trì một canh giờ, về sau dịch thanh gia nhập tông môn muốn lâu dài ở đó, khẳng định không thể một mực sử dụng ngụy trang, chỉ có thể sử dụng tướng mạo sẵn có, cho nên thời điểm khảo hạch, nhiếp vân sớm chuẩn bị để cho nữ hài biến trở về bộ dáng vốn có!

Ở trong kế hoạch của nhiếp vân, dịch thanh tiến vào tông môn, một khi triển lộ ra thiên phú diễm hỏa sư, nhất định sẽ trở thành đối tượng trọng điểm bồi dưỡng của toàn bộ tông môn, về sau cho dù di thần tông tra ra nàng cùng mình có quan hệ, cũng không có khả năng làm gì nàng.

Không nghĩ tới di thần tông động tác nhanh như vậy, dịch thanh còn không có tiến vào linh lung tiên tông đã bị điều tra ra, còn ý định mượn nhờ manh mối này tìm được mình!

Chỉ có điều, coi như mình đoạt tử hoa động phủ, đường đường chưởng giáo của di thần tông, cũng không nên thù dai với mình như vậy a!

- Vậy thì xin nhờ các vị tiên tử rồi, tại hạ cáo từ!

Di giang thấy mọi người tiếp nhận đồ vật, mục đích của mình đạt tới, liền cười một tiếng, khẽ khom người, lui về phía sau.

- Chuyện này ngươi cứ yên tâm, một khi phát hiện người này, chúng ta sẽ thông báo cho ngươi!

Ngân sương sư tỷ nở nụ cười.

- Đa tạ!

Di giang cười mang theo mấy người còn lại thối lui ra khỏi tiểu viện.

- Di giang này rất đẹp trai, hơn nữa còn lễ phép a...

- Đúng vậy, đúng vậy, ngươi xem sợi dây chuyền hắn cho ta thật sự quá đẹp, nếu như muốn đi ra ngoài mua mà nói, chỉ sợ ít nhất phải mười mấy thượng phẩm linh thạch!

------oOo------

Chương 608: Long lân địa ấn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vừa lễ phép vừa đẹp trai, thực lực lại mạnh, nếu có thể tìm được lang quân như vậy thì tốt rồi...

Di giang vừa ly khai tiểu viện, mấy nữ tử liền líu ríu, vẻ mặt mê trai, chỉ có ngân sương sư tỷ là cau mày không biết nghĩ cái gì.

- Sư tỷ, ngươi làm sao vậy? Chẳng lẽ di giang này cho đồ đạc ngươi không hài lòng?

Một nữ tử vừa cười vừa nói.

- Không phải, ta cảm thấy có chút kỳ quái, sự tình có khác thường

tất nhiên yêu dị! Di giang này có chút cổ quái...

Ngân sương sư tỷ khoát tay áo, tựa hồ xem ra điều gì đó.

- Cổ quái? Ngân sương sư tỷ ngươi quá lo lắng a?

Một nữ tử nghi ngờ hỏi.

- Khẳng định không phải, các ngươi nghĩ xem, kỳ thật bọn hắn căn bản không cần tìm chúng ta, chúng ta tuyển bạt đệ tử, đều là công khai tiến hành, bọn hắn chỉ cần tùy tiện phái người tới liền có thể tìm được có người này hay không, cần gì phiền toái như thế? Hơn nữa di giang này tuy thoạt nhìn rất hòa thuận, nhưng ta từ trong mắt hắn ẩn ẩn nhìn ra một tia tàn nhẫn, tuyệt đối là người âm tàn quyết đoán, loại người này tuổi còn trẻ liền thực lực siêu quần, hơn nữa làm việc quả quyết, hẳn cực kỳ tự ngạo mới phải, nhưng bây giờ ăn nói khép nép tới cầu chúng ta, chẳng lẻ các ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?

Ngân sương sư tỷ nói ra phân tích của mình.

Thân là đệ tử tinh anh, ngân sương cũng không phải tùy tiện có thể hồ lộng, bằng không thì tông môn cũng không có khả năng phái nàng đi ra tuyển nhận đệ tử.

- Đúng vậy a... Vậy hắn có chuyện gì?

Nghe phần tích như thế, mấy nữ tử khác đồng thời nhẹ gật đầu.

- Ta cũng không biết, có khả năng là ta suy nghĩ nhiều, bọn hắn chỉ là muốn bắt nhiếp vân mà thôi!

Nghĩ một lát, ngân sương sư tỷ cũng nghĩ không ra, liền lắc đầu.

- Đúng rồi, nhiếp vân kia các ngươi cũng nghe nói chứ! Ta nghe nói, hắn chẳng những thực lực mạnh, còn cực kỳ đẹp trai a! Nói hắn bề ngoài thoạt nhìn lạnh lùng, trên thực tế lại có lòng hiệp nghĩa!

- Bất quá, ta nghe nói hắn tựa hồ có bạn gái, đúng rồi, vừa rồi di

hoa kia nói dịch thanh, hẳn là nàng a!

Mấy nữ nhân lập tức lại dấy lên lửa bát quái hừng hực.

- Ai! Nữ nhân...

Nhìn một chút, biết rõ các nàng đối thoại, nhiếp vân lắc đầu.

Những đệ tử linh lung tiên tông này trong mắt người ngoài mỗi một cái đều là tiên tử cao không thể chạm, trên thực tế vẫn là nữ nhân. Là nữ nhân quan tâm nhất không phải nam nhân này đến cùng làm chuyện gì, có thành tựu gì, mà là hắn có đẹp trai hay không, có bạn gái hay không...

Thở dài một tiếng liền không hề đi quan sát mấy nữ nhân này nữa, con mắt nhìn sang di giang ly khai kia.

Hắn bây giờ là linh hồn linh cấp hậu kỳ, chỉ cần linh hồn không có đạt tới linh cấp đỉnh phong, thực lực không có đạt tới thiên kiều cảnh, liền phát hiện không được.

- Di Giang sư huynh, ngươi cần gì khách khí với mấy nữ nhân kia như vậy? Mấy đệ tử tinh anh mà thôi, ngoan ngoãn nghe lời thì thôi, không nghe lời, các huynh đệ lên... Hắc hắc, sau một hồi y y a a, ta không tin các nàng không nghe lời!

Ly khai ký vẫn lâu, một đệ tử ở sau lưng di giang có chút khó hiểu hỏi.

- Đúng vậy, di tán sư đệ nói đúng, một đám tiện nữ nhân mà thôi, cho các nàng mặt mũi như vậy, cái đuôi nhất định vểnh đến bầu trời!

Lại một đệ tử nói.

- Các ngươi biết cái gì!

Di giang đánh gãy hai người nói chuyện.

- Lần này toàn bộ tông môn đều phát ra mệnh lệnh, mặc kệ một cái

giá lớn như thế nào cũng phải bắt được nhiếp vân, đủ thấy trình độ coi trọng. Nếu như chúng ta có thể lấy được tin tức của nhiếp vân, công lao sẽ lớn bao nhiêu? Mấy nữ nhân này là một manh mối, hống các nàng vui vẻ, một khi có tin tức, ta có thể một bước lên mây! Còn cường bạo, một khi bằng mặt không bằng lòng, báo cáo chuyện này đến linh lung tiên tông, chúng ta không phải tự mình muốn chết sao?

- Sư huynh nói rất đúng!

Nghe được di giang nói, hai người kia mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tông chủ cùng linh lung thánh nữ có hôn ước, nếu như bọn người mình thực bá vương ngạnh thượng cung, mấy nữ nhân kia báo chuyện này lên, tông chủ vì bảo trì mặt mũi, nhất định sẽ cầm nhóm người mình khai đao, đến lúc đó chết như thế nào chỉ sợ cũng không biết!

- Chỉ là... Sư huynh, kỳ thật chúng ta hoàn toàn có thể không tìm các nàng, các nàng tuyển nhận đệ tử, cũng là công khai a, đến lúc đó chúng ta hoàn toàn có thể đến nơi tuyển nhận đệ tử dò xét, một khi phát hiện dịch thanh, liền thông tri trưởng lão tông môn tới bắt, hẳn hiệu quả hơn cầu các nàng a!

Một đệ tử nghi ngờ hỏi.

- Đây mới là ta lo lắng nhất!

Sắc mặt di giang ngưng trọng.

- Các ngươi không biết dịch thanh kia là người nào a, nàng là một diễm hỏa sư! Thiên phú diễm hỏa sư xếp hạng thứ 25, còn cao hơn tiên âm sư, loại đệ tử này vô luận đến tông môn nào cũng cực kỳ chú trọng, sẽ được coi là đệ tử trọng yếu nhất bồi dưỡng! Một khi tùy tiện ra tay, dịch thanh phóng thích thiên phú diễm hỏa, bị phát hiện, chỉ sợ cao tầng của linh lung tiên tông sẽ chấn động, đến lúc đó đòi người, ta sợ chúng ta sẽ ăn trộm gà bất thành còn mất nắm gạo!

- Cho nên, lôi kéo các nàng, để các nàng lặng lẽ truyền lại tin tức

cho chúng ta, đến lúc đó ta sẽ để các nàng nghĩ biện pháp mang nữ hài này đi ra, một khi thoát ly ánh mắt công chúng, mới hạ thủ bắt lấy dịch thanh, người biết rõ chuyện này toàn bộ giết chết, không lưu người sống! Như vậy cho dù về sau linh lung tiên tông biết dịch thanh là diễm hỏa sư cũng đã chậm!

Nói xong lời cuối cùng, di giang cười lạnh một tiếng, ánh mắt lộ ra sát ý.

- Nguyên lai sư huynh đã sớm kế hoạch tốt rồi, làm hại chúng ta lo lắng, vẫn là sư huynh lợi hại!

- Sư huynh tính toán không bỏ sót, chúng ta bội phục...

- Thông minh, sư huynh không hổ là sư huynh, chiêu này ngoan độc!

Mấy người còn lại nghe được di giang phân tích, toàn bộ lộ ra vẻ bội phục.

- Thì ra là thế, quả nhiên giỏi tính toán, nếu như ta không có được thiên phú thiên nhãn sư, không có nhìn lén, chỉ sợ cũng khó nghĩ ra vậy mà sẽ có tâm cơ tàn nhẫn như thế!

Nhìn những người này đối thoại, nhiếp vân cười lạnh.

Trong lòng đã phán quyết di giang này tử hình, không thể tha thứ.

Đứng dậy, nhiếp vân cười nhạt một tiếng, triển khai thiên phú địa hành sư, thả người từ trong sân biến mất, đi đánh chết mấy đệ tử lĩnh vực cảnh, đối với mình mà nói dễ như trở bàn tay, một hồi sẽ trở về, cũng không cần phải giải thích với dịch thanh.

Vù vù!

Nhiếp vân ở dưới mặt đất thi triển thiên nhãn, lặng lẽ theo sau lưng di giang, rất nhanh đi về phía trước.

------oOo------

Chương 609: Long lân địa ấn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hắc hắc, vừa vặn, đang lo ở trong ký vẫn thành giết ngươi sẽ làm ra động tĩnh, không nghĩ tới ngươi muốn ra khỏi thành, mình đã muốn chết, cũng đừng trách ta!

Theo sau lưng bọn người di giang một hồi, đột nhiên phát hiện hắn tách mọi người, ý định đi ra khỏi thành, cười khẽ một tiếng, khóe miệng nhiếp vân giơ lên.

Nếu như mình động thủ ở trong ký vẫn thành, tuy cũng có thể đánh chết di giang, bất quá hơi không cẩn thận sẽ tiết lộ khí tức, bị phát hiện, hiện tại hắn lại muốn đi ra ngoài, thực là tự mình muốn chết!

Ngoài thành hoang dã bao giờ cũng có chiến đấu, chỉ cần mình động tác nhanh, giết chết hắn, tuyệt đối không có người biết rõ!

Đi theo phía sau hắn một đường đi về phía trước, nhiếp vân rất nhanh liền ly khai ký vẫn thành mấy trăm dặm, đang định đánh lén, đột nhiên trong nội tâm khẽ động.

- Sư phụ!

Di giang ngừng lại, nhìn một cái sơn cốc nói.

- Đã đến, có tin tức nhiếp vân kia hay không?

Trong sơn cốc có một âm thanh lạnh như băng vang lên, lập tức một trung niên nhân từ bên trong bay ra.

Người trung niên này hai mắt như ưng, cả người cùng thiên địa linh khí quán thông, lại là cường giả thiên kiều cảnh!

- Còn không có, bất quá, hai ngày nữa hẳn sẽ có tin tức!

Di giang vội vàng cúi đầu.

- Di phong, là di giang sư điệt sao? Để cho hắn tới a, tuy thực lực thấp chút, nhưng nhiều người nhiều một phần lực, chỉ cần chúng ta luyện hóa cái này, bảo tàng trong đó liền là của chúng ta rồi!

Ngay sau đó có một tiếng cười nhàn nhạt từ ở chỗ sâu trong sơn cốc truyền tới.

Bọn hắn đối thoại tuy không nhỏ, nhưng vừa đến bên ngoài cốc đã bị một cấm chế đặc thù ngăn cản, căn bản truyền không ra bên ngoài, mà nhiếp vân “nghe” đến chỉ là dùng thiên nhãn quan sát, cho nên không bị cấm chế hạn chế.

Bất quá, hắn vẫn cực kỳ cẩn thận, bất kể là sư phụ của di giang di phong, hay người cuối cùng nói chuyện kia, đều là cường giả thiên kiều cảnh đỉnh phong, mình dùng thiên nhãn nhìn trộm, hơi không cẩn thận, cũng sẽ bị phát hiện!

May mắn bọn hắn tựa hồ luyện hóa một thứ gì đó, tinh thần không phân tâm được, bằng không thì chỉ bằng cảm ứng của cường giả thiên kiều cảnh đối với hoàn cảnh, mình nhất định sẽ lòi đuôi.

- Ta cũng tới? Ta có tư cách này sao?

Nghe được thanh âm này, di giang tựa hồ đã mất đi cơ trí, hưng phấn đến hai mắt thả ra hào quang.

- Không có quy củ, di thái sư bá của ngươi đã cho ngươi đi qua, tự nhiên có tư cách, còn không nhanh nói lời cảm tạ!

Di phong hừ một tiếng.

- Đa tạ sư bá, đa tạ sư bá!

Lúc này di giang mới ý thức tới miệng của mình tiện, vội vàng đa tạ.

- Đi, vào đi thôi, ta và sư bá của ngươi đã luyện hóa hai ngày hai đêm rồi, hiện tại chỉ kém bước cuối cùng, một khi thành công, sẽ tìm được bảo tàng cực lớn, bất quá, chuyện này ngàn vạn lần không thể để cho người khác biết rõ, nếu không, không nói cái khác, chỉ là người trong tông cũng có thể xé xác chúng ta!

Di phong đi nhanh vào trong, quay đầu nhỏ giọng dặn dò di giang.

- Vâng, sư phụ, ta sẽ thủ khẩu như bình!

Di giang vội vàng gật đầu, sắc mặt bởi vì hưng phấn mà thấu hồng.

Hai người rất nhanh tiến vào sơn cốc, nhiếp vân cũng lặng lẽ đi theo.

Sơn cốc cũng không có gì đặc thù, chỉ có một sơn động che giấu, di thái sư bá mới vừa lên tiếng kia, tựa hồ ở trong sơn động.

- Vào đi thôi!

Di phong phân phó một tiếng, đi vào trước, di giang nhìn chung quanh, liền theo đuôi đi vào, bất quá mới đi vào, con mắt liền trợn tròn.

- Đây là... Long lân địa ấn! Chẳng lẽ nơi này có bảo tàng của long tộc?

Di giang lại càng hoảng sợ.

Di giang đi theo sư phụ sư bá tới chấp hành nhiệm vụ bắt nhiếp vân, nhưng sư phụ, sư bá đến nơi này liền trong lúc vô tình phát hiện, một mực không có đi ra ngoài, nguyên lai tưởng rằng chỉ là bảo tàng bình thường, như thế nào cũng không thể tưởng được dĩ nhiên là long lân địa ấn!

Trong truyền thuyết, thời kỳ thượng cổ, thiên hạ có rất nhiều chủng tộc cùng tồn tại, trong đó có một chủng tộc cực kỳ cường đại, xưng bá yêu thú giới, không có bất kỳ một loại sinh vật nào dám ngỗ nghịch, là vương giả hoàn toàn xứng đáng… long tộc!

Bất quá long tộc đồng dạng yêu tộc u minh tộc năm đó, đã sớm biến mất, cho dù hiện tại rất nhiều yêu thú đều nói mình là hậu duệ long tộc, nhưng đến cùng phải hay không còn khó nói, đã không biết bao nhiêu vạn năm không có người bái kiến long tộc chính thức rồi, loại vật này là thật hay truyền thuyết, còn đáng giá khảo

cứu.

Người bình thường đều hoài nghi, nhưng cao tầng của tám đại tông môn, lại biết long tộc xác thực tồn tại, hơn nữa đối với tập tính của bọn họ lý giải không ít.

Long tộc trời sinh tính kỳ dâm, hơn nữa ưa thích thu thập bảo tàng, khi thu thập đầy đủ bảo bối, sẽ dùng long lân của mình phối hợp công pháp đặc thù của long tộc phong ấn che dấu.

Cái này là long lân địa ấn!

Long lân địa ấn, là long tộc lấy long lân làm trung tâm trận pháp, dung hợp đặc tính đại địa hình thành một loại phong ấn đặc thù, tính ẩn nấp cực kỳ tốt, nếu như không có bảo bối hoặc công pháp đặc thù có thể cảm ứng loại vật này, coi như thiên nhãn của thiên nhãn sư cũng không thể nhìn ra!

- Đúng vậy, là long lân địa ấn, di thái sư bá của ngươi, năm đó cánh tay đứt rời, đã từng lấy móng vuốt của một yêu thú hậu duệ long tộc ráp vào, cho nên trong cơ thể có được huyết mạch long tộc, có thể tự động cảm ứng long tộc lưu lại bảo

bối, vốn bị phái đến nơi đây, chỉ cho là nhiệm vụ bình thường, không nghĩ tới vậy mà để hắn cảm ứng được long lân địa ấn! Ha ha, tuy không biết trong này phong ấn cái gì, nhưng căn cứ tập tính của long tộc, khẳng định giá trị xa xỉ!

Di phong cười ha ha.

Trước khi long lân địa ấn mở ra, là không cách nào biết rõ trong đó ẩn dấu cái gì, bất quá có thể làm cho long tộc huy động nhân lực không tiếc lấy lân phiến gia trì như thế, đồ vật bên trong khẳng định xa xỉ.

Chứng kiến bọn hắn nói chuyện, thiên nhãn của nhiếp vân nhìn về phía trước.

Quả nhiên ở chỗ sâu trong sơn động, có một trung niên đang khoanh chân ngồi dưới đất, luyện hóa một cái lân phiến.

Cái lân phiến này như khắc ở trên vách tường, đường kính chừng hơn một mét, hình bầu dục màu xám, không ngừng tản mát ra long khí thuần khiết, những khí tức này tụ tán vô hình, từ xa nhìn lại thật giống như vô số tiểu long vờn quanh, du đãng.

- quả nhiên là long lân! Long tộc thật đúng là có...

Tuy kiếp trước nhiếp vân cũng biết long tộc, nhưng chưa thấy qua, thời gian dài tâm tư liền phai nhạt, không nghĩ tới kiếp này vậy mà chính thức nhìn thấy long lân.

------oOo------

Chương 610: Long tộc hậu duệ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lân phiến lớn như thế, khí tức thuần khiết, cũng chỉ có long tộc mới có thể có!

Long lân làm trận cơ phong ấn, sẽ giam cầm phiến không gian này lại, nếu có huyết mạch long tộc có thể trực tiếp mở ra. Nếu không, dù thực lực của ngươi có mạnh hơn nữa, cũng không thể thành công, cưỡng ép bài trừ mà nói, là khiêu chiến uy nghiêm của long tộc, sẽ bị trừng phạt tàn khốc.

Bất quá, long tộc đã biến mất, cái gọi là trừng phạt đến cùng có hay không, vậy thì ai cũng không biết.

Nhìn lại trung niên nhân đang luyện hóa long lân, chỉ nhìn thoáng qua, nhiếp vân vội vàng thu hồi tinh thần.

Thực lực của người này còn cường đại hơn di phong, tay phải dĩ nhiên là một cái móng vuốt, lộ ra dữ tợn đáng sợ, lúc này cự trảo đang lăng không giơ lên, một cổ long khí yếu ớt không ngừng rót vào long lân, tựa hồ như muốn triệt để luyện hóa.

- Di thái sư bá của ngươi đang dùng lực lượng chuyển hóa long khí

đưa vào long lân đã suốt hai ngày hai đêm, hiện tại sắp luyện hóa, trong lúc luyện hóa, cần pháp lực thật lớn ủng hộ. Ta và sư bá của ngươi hiện tại liên tục tiêu hao, pháp lực trong cơ thể đã tiêu hao không sai biệt lắm, ngay cả trên người chuẩn bị bảo bối khôi phục pháp lực cũng dùng hết, qua một hồi, một khi ngươi chứng kiến long lân kia bắn ra hào quang bốn phía, thì nhanh rót toàn bộ pháp lực trong cơ thể vào trong cơ thể sư bá, không nên giữ lại chút nào, một khi mở ra bảo tàng, chỗ tốt sẽ có phần của ngươi!

Di phong nói.

- Vâng, sư phụ!

Di giang vội vàng ngồi ở sau lưng trung niên nhân, trong cơ thể pháp lực sôi trào, tùy thời chuẩn bị.

Loại truyền pháp lực này cùng loại với truyền công, phải tu luyện công pháp nhất mạch tương thừa mới có thể hoàn thành, nếu như ngươi tu luyện hỏa hệ công pháp, mà hắn tu luyện băng hệ, ngươi truyền qua, đoán chừng sẽ tươi sống đốt chết hắn...

Di giang đã cùng di thái có sư điệt tương xứng, chắc có lẽ không có vấn đề gì.

- pháp lực đều tiêu hao không sai biệt lắm? Bất quá, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, cho dù pháp lực của bọn hắn lưu một điểm, ta cũng không phải đối thủ, vẫn là đừng mạo hiểm... Ân? Đúng rồi, tử đồng không phải hậu duệ long tộc sao? Nếu như lợi dụng khí tức long tộc trên người nó, có thể không cần luyện hóa long lân liền được bảo tàng hay không?

Nhiếp vân đột nhiên nhớ tới một sự kiện.

Yêu sủng thiết giáp long tử đồng, là hậu duệ long tộc, tuy huyết mạch đã rất mỏng manh, nhưng khẳng định so với di thái chỉ có một móng vuốt thì thuần khiết nhiều! Hắn chỉ là có cánh tay long tộc, thân thể vẫn là nhân loại, huyết mạch long tộc vốn mỏng manh, khẳng định càng thêm mỏng manh, mà tử đồng thiết giáp long bất đồng, bản thân nó là long tộc hậu duệ, nếu như dùng huyết mạch đi cảm ứng long lân địa ấn mà nói, có phải có thể trực tiếp không cần

luyện hóa long lân, liền tiến vào bảo khố hay không?

Bất quá, hiện tại tử đồng chỉ có pháp lực cảnh, nếu như không thỏa đáng, cho dù tinh thần của mấy người này toàn bộ tập trung ở trên long lân địa ấn, chỉ sợ cũng có thể phát hiện!

Nghĩ đến điểm này, trong nội tâm nhiếp vân khó ngăn chặn hơn nữa, vội vàng đưa tình cảnh nhìn thấy, thông qua thuần thú đan điền một năm một mười khắc ở trong óc tử đồng.

- Ta ra đến xem...

Minh bạch loại tình huống này, tử đồng truyền âm cho nhiếp vân.

- Ân!

Nhiếp vân gật đầu, trước sau truyền tới địa hành chi khí, ẩn nặc chi khí, thiên nhãn chi khí.

Hô!

Tử đồng xuất hiện ở bên người nhiếp vân.

- Đây thật là tiền bối long tộc của chúng ta lưu lại long lân địa ấn, bất quá, bên trong hẳn không có bảo bối trọng yếu gì!

Tử đồng lợi dụng hiệu quả đặc thù của thiên nhãn chi khí nhìn một hồi, lặng lẽ truyền âm cho nhiếp vân.

- Không có bảo bối trọng yếu gì? Có ý tứ gì?

Nghe tử đồng nói như vậy, nhiếp vân hưng phấn cũng giảm đi hơn phân nửa.

- Long tộc chúng ta có một đặc tính, nương theo tu vi tấn cấp, huyết mạch long tộc trong cơ thể sẽ càng ngày càng thuần khiết, thật giống như ta, thời điểm ở chí tôn, căn bản không tính là gì, nhưng đột phá bí cảnh, độ tinh thuần của huyết mạch gia tăng lên không ít, nếu như ta có thể tiếp tục đột phá cảnh giới mà nói, thậm chí có thể lướt qua long môn, chính thức biến thân cự long!

Tử đồng nói.

- Còn có chuyện như vậy? Vậy trước kia sao ngươi không nói?

Nhiếp vân sững sờ.

- Những điều này đều là sau khi ta đạt tới bí cảnh, huyết mạch gia tăng, trong đầu tự động xuất hiện tin tức, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra! Sau khi ta tấn chức bí cảnh, vốn định nói chuyện này, chỉ là chủ nhân quá bận, ngay cả ta cũng rất ít gặp...

Tử đồng mở trừng hai mắt.

- ...

Nghe được tử đồng nói, nhiếp vân hơi xấu hổ.

Hoàn toàn chính xác, mình đi vào phù thiên đại lục liền không nhàn rỗi qua, cơ hồ không có thời gian riêng, tuy đám người tử đồng, tiểu phong là yêu sủng của mình, hiện tại cũng trở thành nhân viên để đó không dùng, mỗi ngày ở trong tử hoa động phủ, rất ít đi ra.

- Căn cứ sau khi ta tấn chức bí cảnh nhiều ra tin tức, ta biết rõ long lân địa ấn trên thực tế chia làm ba loại, phân biệt dùng long lân bất đồng phong ấn, loại thứ nhất, gọi là hoàng kim long lân địa ấn, cũng là loại cao cấp nhất, trong đó phong ấn đồ vật tự nhận là quý giá nhất của long tộc, loại thứ hai gọi là bạch ngân long lân địa ấn, phong ấn chút ít đồ vật quan trọng, hai loại phong ấn này đều căn cứ màu sắc lân phiến phong ấn định ra, hoàng kim lân phiến là lân phiến trân quý nhất, cũng là lực phòng ngự mạnh nhất, bạch ngân lân phiến thứ hai, mà màu sắc long lân này bụi đất, hẳn là lân phiến chết trên long thân tự động rơi xuống, dùng loại vật này tiện tay phong ấn, hẳn không phải phải vật gì tốt!

Chứng kiến bộ dáng của chủ nhân như thế, tử đồng cười truyền âm.

- Hoàng kim, bạch ngân, hôi sắc? Không nghĩ tới long tộc còn có phân loại này...

Nhiếp vân cảm khái.

- Long tộc trời sinh tính thích thu thập bảo bối, từng người đều có bảo bối, để cho tiện phân chia, tự nhiên phải phân loại rồi!

Tử đồng giải thích.

- Là như thế này a, vậy nếu là long lân địa ấn cấp thấp nhất, sao hai người kia lại luyện hóa vài ngày?

Di thái, di phong này đều là cường giả thiên kiều cảnh đỉnh phong, ở bất kỳ địa phương nào của phù thiên đại lục cũng là siêu cấp cường giả danh chấn một phương, người mạnh như thế, vậy mà luyện hóa vài ngày cũng không xong, cự long bố trí xuống trận pháp này cũng thật lợi hại a!

&

------oOo------

Chương 611: Mấy vạn khối tuyệt phẩm linh thạch (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Luyện hóa long lân địa ấn phải có long khí mới có thể hoàn thành, long khí trên người di thái này quá mỏng manh, ta tùy tiện rút một sợi tóc cũng nhiều hơn long khí toàn thân hắn, có thể luyện hóa nhanh mới là lạ!

Tử đồng nhìn về phía di thái, ánh mắt lộ ra khinh thường.

- Ngươi rút một sợi tóc long khí cũng nhiều hơn hắn?

Nhiếp vân lại càng hoảng sợ, bất quá lần nữa nhìn về phía tử đồng, vẻ mặt nghi hoặc.

- Ngươi có tóc sao...

Tử đồng thiết giáp long toàn thân đều là lân phiến, vốn không có lông, hiện tại biến thành hình người, đầu cũng trọc lóc, ở đâu ra tóc?

- ...

Tử đồng.

- Ngươi đã có huyết mạch long tộc cao minh hơn hắn rất nhiều, chúng ta có thể ở dưới tình huống không kinh động long lân lặng lẽ ẩn vào hay không?

Nhiếp vân cười hỏi.

- Không kinh động long lân ẩn vào? Điều đó không có khả năng, cho dù là long lân địa ấn cấp thấp nhất, cũng là long tộc lưu lại, uy nghiêm không cho phép khiêu chiến, lặng lẽ ẩn vào, cho dù địa hành sư cũng không được, bất quá, chúng ta có thể đợi bọn hắn mở ra phong ấn lại đi vào!

Tử đồng lắc đầu.

- Chờ bọn hắn mở ra phong ấn lại đi vào?

Nhiếp vân một hồi im lặng.

- Chờ bọn hắn tiến vào, bảo bối còn sẽ có phần của chúng ta?

- Điểm ấy ngươi yên tâm đi, bảo bối của long tộc, long tộc đều để lại dấu vết của mình, người ngoại tộc căn bản cầm không đi, tuy di phong này cũng có huyết mạch long tộc, nhưng thật sự quá mỏng manh, tiến vào trong phong ấn, nhất định sẽ bị huyết mạch cường đại của long tộc áp chế, muốn lấy đi đồ vật bên trong, rất khó! Mà huyết mạch long tộc của ta hùng hậu, hoàn toàn có thể tự do hành động, đến lúc đó, chỉ cần đi vào, là có thể lấy đi bảo bối, tốc độ so với hắn nhanh hơn ít nhất gấp trăm lần, cho nên, mặc kệ trong phong ấn đồ vật là tốt hay xấu, đều có phần của chúng ta, hơn nữa tuyệt đối là đại bộ phận!

Tử đồng nở nụ cười.

- Vậy là tốt rồi!

Con mắt của nhiếp vân sáng ngời.

Hai người nói chuyện đều dùng thuần thú đan điền truyền âm, lặng yên không một tiếng động, so với linh hồn truyền âm còn muốn che giấu.

Linh hồn truyền âm, thiên nhĩ sư có thể nghe lén, mà thuần thú đan điền truyền lại tin tức, đừng nói nghe lén, cái gì cũng không thể phát giác.

Ông!

Hai người nói chuyện vừa mới chấm dứt, lại đột nhiên nghe được sơn động phía trước kịch liệt nổ vang, long lân màu xám tro lập tức đại phóng quang minh, làm cả sơn động run rẩy không thôi!

- Di giang, nhanh cung cấp pháp lực!

Di phong thét dài một tiếng, pháp lực cuồn cuộn không ngừng lao tới long thủ của di thái.

- Vâng!

Di giang không dám ngừng, hai tay giơ lên, lực lượng đã chuẩn bị tốt cũng điên cuồng quán thâu vào trong cơ thể di thái.

Rầm ào ào!

Thực lực của hai người đều không kém, pháp lực cường đại không hề giữ lại tiến vào trong cơ thể di thái, giống như trường giang vỡ đê, pháp lực đầy trời trong nháy mắt liền tràn đầy cả sơn động, lại để cho khí tức trong sơn động càng thêm hùng hậu, tựa hồ đắm chìm trong liệt nhật sáng chói!

- A... Mở cho ta!

Đã có pháp lực ủng hộ hùng hậu, sắc mặt di thái dữ tợn, lên tiếng

gào thét, long trảo đột nhiên gia tăng, càng lúc càng lớn, một cổ long khí cùng khí tức của long lân giao hòa, điên cuồng phun ra.

C-k-í-t..t...t!

Nương theo khí tức này ngày càng nhiều, hào quang của long lân càng ngày càng thịnh, tiếng oanh minh cũng càng lúc càng lớn.

- Chủ nhân, chuẩn bị cho tốt, lập tức muốn mở ra!

Lúc này, bên tai nhiếp vân truyền đến thanh âm của tử đồng.

Ầm ầm!

Thanh âm của nó vừa dứt, sơn động lần nữa nổ vang, long lân cực lớn xoát thoáng một phát mở ra một ke hở nhỏ.

Một thông đạo lộ ra.

- Rốt cục mở ra, ha ha, bảo tàng long tộc là của chúng ta rồi!

Chứng kiến thông đạo mở ra, ba người di thái, di phong đồng thời nằm trên mặt đất, miệng lớn thở hổn hển.

Tuy mở ra phong ấn để cho pháp lực của bọn hắn tiêu hao vô cùng nhiều, nhưng biết rõ lập tức có thể đạt được bảo tàng, trong mắt vẫn là lộ ra cuồng nhiệt cùng hưng phấn nồng đậm.

- Đi, vào xem, đến cùng có bảo bối gì!

Ba người giãy dụa từ trên mặt đất đứng dậy, đi nhanh đến thông đạo.

Mới vừa đi vào thông đạo, đã cảm thấy một cổ lực lượng áp bách, sắc mặt di thái đỏ lên, trên trán gân xanh tóe ra, còn không có kịp phản ứng, liền trực tiếp quỳ rạp xuống đất, di phong, di giang càng như bị cự chùy đánh trúng, phun máu tươi, bay ngược ra ngoài!

- Uy nghiêm của long tộc không để cho khiêu khích! Đây là vị cường giả long tộc kia lưu lại long khí thuần khiết, có thể ngăn cản

hết thảy người không phải long tộc đi vào, ngay cả ta, huyết mạch long tộc trong cơ thể quá thấp, long khí mỏng manh, cũng nhận được áp chế, hành động có chút không tiện! Hiện tại trong người ta pháp lực quá ít, không thể truyền long khí cho các ngươi, các ngươi liền ở bên ngoài chờ, một khi ta lấy bảo tàng ra, khẳng định có chỗ tốt của các ngươi!

Dồn dập thở hổn hển mấy ngụm, di thái giãy dụa đứng lên, con mắt thoáng đỏ thẫm nhìn một vòng, quay đầu nhìn hai người nói.

- Vâng!

Tuy ánh mắt của di phong, di giang lộ ra không cam lòng, lại không có cách nào.

Long tộc uy nghiêm không để cho khiêu khích, đây là điều lệ từ cổ chí kim không thay đổi, cho dù hai người ở thời kỳ toàn thịnh, cứng rắn tiến lên chỉ sợ cũng bị long khí chế tài, bản thân bị trọng thương, hiện tại pháp lực tiêu hao không sai biệt lắm, tự nhiên càng không có khí lực chống lại.

Ngay cả vào cũng vào không được, di thái có thể tự do hành động, nếu như bên trong có bảo tàng mà nói, ít nhất cũng sẽ phân cho hai người mình một ít.

- Ta đến xem đến cùng là bảo tàng gì... A, dĩ nhiên là tuyệt phẩm linh thạch, nhiều tuyệt phẩm linh thạch như vậy, ha ha… phát tài!

Trong thông đạo di thái giãy dụa đi vài bước, tuy huyết mạch áp chế cực lớn, để cho hắn như người tàn tật, nửa bước khó đi, nhưng ít ra có thể tiến lên, đi vài bước liền thấy rõ bảo bối trong động, nhịn không được cất tiếng cười to.

Hiện ở trước mắt hắn dĩ nhiên là một đống tuyệt phẩm linh thạch, có mấy vạn khối nhiều, mỗi một khối đều óng ánh sáng long lanh.

Mấy vạn khối tuyệt phẩm linh thạch... Vô luận đối với ai cũng là một số tài phú cực lớn! Đừng nói cường giả thiên kiều cảnh, cho dù cường giả nạp hư cảnh muốn thoáng một phát lấy ra nhiều như vậy cũng khó khăn!

- Bằng hữu di thần tông, những linh thạch này là của chúng ta rồi, đa tạ ngươi không ngại cực khổ giúp ta mở ra phong ấn!

------oOo------

Chương 612: Mấy vạn khối tuyệt phẩm linh thạch (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay thời điểm di thái hưng phấn khó có thể tự kiềm chế, muốn lao về phía mấy vạn khối tuyệt phẩm linh thạch kia, liền chứng kiến phía trước xuất hiện hai bóng người, hai người kia giống như từ dưới đất chui ra, cũng như trống rỗng xuất hiện, kỳ quái nói không nên lời.

Đột nhiên xuất hiện thì thôi, long khí áp chế mình cơ hồ không cách nào nhúc nhích, vậy mà đối với hai người kia không có tác dụng quá lớn, tựa hồ trong cơ thể của bọn họ có được huyết mạch càng tinh khiết hơn mình!

- Các ngươi là ai? Tại sao lại ở chỗ này! Đây là đồ đạc của ta, các ngươi dám động, ta sẽ giết các ngươi!

Di thái gào thét.

- Ngươi giết chúng ta? Ha ha, ngươi đã sớm muốn giết ta rồi, minh bạch nói cho ngươi biết, ta chính là nhiếp vân mà các ngươi muốn đuổi giết kia!

Người đến cười ha ha.

Hai người này dĩ nhiên là nhiếp vân cùng tử đồng, tuy long khí trong thông đạo thuần khiết, nhưng trong cơ thể nhiếp vân có được tử đồng rót vào huyết mạch, tuy cũng có ảnh hưởng, nhưng so với di thái thì tốt hơn rất nhiều.

- Ngươi là nhiếp vân? Ha ha, được đến toàn bộ không uổng phí công phu, chính ngươi đã muốn chết, vậy thì chết đi!

Nghe người đến là nhiếp vân, di thái vốn sững sờ lập tức cất tiếng cười to, duỗi tay ra, một bàn tay cự đại hung hăng trảo tới nhiếp vân.

Tuy di thái bởi vì luyện hóa long lân địa ấn, trong cơ thể còn lại pháp lực không nhiều lắm, nhưng dù sao cũng là cường giả thiên kiều cảnh đỉnh phong, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, chỉ thoáng một phát, pháp lực đầy trời liền giam cầm nhiếp vân lại, để cho hắn không cách nào nhúc nhích.

- Nếu ngươi ở thời kỳ toàn thịnh, ta có khả năng còn sẽ biết sợ, nhưng ở chỗ này ngươi bị long khí áp chế, thực lực toàn thân phát huy không ra một thành, còn muốn giết ta? Nằm mơ! Phân thân ra! Công kích!

Nhiếp vân cười ha ha, thân thể nhoáng một cái, liền thả thi thể ra.

Thực lực của di thái quá mạnh mẽ, dù pháp lực tiêu hao không sai biệt lắm, cũng không thể khinh thường, mình gặp được cũng chỉ có phần chạy trốn, nhưng bây giờ đang ở trong động quật của long tộc, huyết mạch của hắn nhận lấy áp chế thật lớn, mười thành lực lượng phát huy không được một thành, sao phải sợ!

Phân thân vừa xuất hiện, một quyền liền nghênh hướng bàn tay của di thái, thúc dục tuyệt phẩm linh thạch, thi thể phát huy ra thực lực thiên kiều cảnh hậu kỳ, quyền phong như kiếm, lưng eo như cung, chỉ thoáng một phát, chưởng ảnh đầy trời đã bị một quyền oanh kích sụp đổ, di thái đăng đăng đănglui về phía sau mấy bước, bị tổn thất nặng.

Sở dĩ một chiêu chiếm được tiên cơ, cũng không phải phân thân có thể vượt cấp chiến đấu, mà là pháp lực của di thái tiêu hao thật sự quá lớn, có chút lực bất tòng tâm, bằng không thì chỉ bằng lực chiến đấu của hắn, cho dù bị long khí áp chế phát huy không ra một thành, cũng không phải thiên kiều cảnh hậu kỳ có thể chiến thắng!

- Di tinh là ngươi? Ngươi còn chưa có chết? Không đúng, ngươi bị người luyện hóa thành phân thân, thật độc ác... Tiểu tử, ngươi phải chết, ngươi khinh nhờn người di thần tông chúng ta, nhất định sẽ bị

di thần tông trừng phạt!

Nhận ra thi thể trước mắt, di thái vốn sững sờ, sắc mặt lập tức dữ tợn, điên cuồng gầm rú.

Thi thể này không phải người khác, đúng là chân truyền đệ tử của di thần tông thái thượng trưởng lão di thương, di tinh! Hơn nữa thực lực của hắn căn bản không phải thiên kiều cảnh đỉnh phong, mà là nửa bước nạp hư cảnh!

Muốn trở thành cường giả nạp hư cảnh, linh hồn đầu tiên phải đi vào linh cấp đỉnh phong, nửa bước nạp hư cảnh đối với linh hồn yêu cầu cũng cực cao, cho nên linh hồn vừa chết, thực lực liền lập tức từ cấp bậc này rớt xuống, biến thành thiên kiều cảnh đỉnh phong.

Đương nhiên, nếu như lực lượng linh hồn đầy đủ, đồng dạng có thể từ thiên kiều cảnh đỉnh phong tấn cấp nửa bước nạp hư cảnh.

- Ha ha, trừng phạt? Ta mới mặc kệ cái trừng phạt gì, ta chỉ biết những tuyệt phẩm linh thạch này là của ta!

Không để ý tới đối phương gào thét, nhiếp vân cười ha ha, thi triển thần thâu thiên phú, bàn tay chụp tới, thu tuyệt phẩm linh thạch vào nạp vật đan điền.

Mình có mười hai thi thể thiên kiều cảnh, thiếu nhất đúng là tuyệt phẩm linh thạch, trước kia để cho lão bản của ký vẫn lâu đi hối đoái, tổng cộng mới chừng một trăm khối, căn bản không đủ dùng, hiện tại trong sơn động này thậm chí có mấy vạn khối, với hắn mà nói, so với bất luận bảo bối gìcòn có tác dụng hơn!

- Chủ nhân, trong này giống như chỉ có những tuyệt phẩm linh thạch này, mặt khác không còn cái gì nữa!

Nhiếp vân phân ra một nửa linh hồn khống chế thi thể di tinh chiến đấu với di thái, tử đồng đi dạo một lần, phát hiện ở đây chỉ có tuyệt phẩm linh thạch, cái gì khác cũng không có.

- Có những vật này cũng không tệ rồi, chúng ta đã lấy được bảo

bối, cũng đừng dây dưa, đi nhanh đi!

Lợi dụng thiên nhãn nhìn một vòng, phát hiện trong thông đạo hoàn toàn chính xác không có vật gì, nhiếp vân thấp giọng hô.

Tuy có được thi thể phân thân của di tinh, di thái giết không chết mình, nhưng mình muốn giết hắn cũng khó, như vậy dây dưa xuống dưới, vạn nhất hắn kêu giúp đỡ đến thì làm sao bây giờ? Ai biết ký vẫn thành còn có cao thủ của di thần tông hay không?

Nếu lại như lần trước, bị mười hai cường giả thiên kiều cảnh truy sát, còn muốn thuận lợi chạy ra liền khó khăn!

Cho nên, nhiếp vân quyết định thật nhanh, chỗ tốt đến tay, trực tiếp ly khai!

Thích khách một kích không thành, đều sẽ viễn độn ngàn dặm, hiện tại bảo vật tới tay, lại không trốn, thật sự là choáng váng.

- Muốn đi, chạy đi đâu!

Thấy thiếu niên muốn đi, di thái gào thét một tiếng, trên người đột nhiên giống như thiêu đốt, từng đoàn từng đoàn hỏa diễm phát sáng.

- Đây là một loại bí pháp có thể ngắn ngủi tăng thực lực lên, tử đồng nhanh tiến vào tử hoa động phủ, phân thân toàn lực công kích!

Chứng kiến bộ dạng của di thái, nhiếp vân biết rõ đối phương ở dưới tình thế cấp bách vận dụng một loại bí pháp trong thời gian ngắn thúc dục lực lượng, lại không

trốn, khẳng định liền đi không được nữa, lập tức quátt, thu tử đồng vào tử hoa động phủ, di tinh phân thân phát huy ra lực lượng mạnh nhất, một quyền đánh đi ra.

- Thịnh hạ liệt dương!

Huyền ngọc kiếm xuất hiện, đột nhiên nhiếp vân run lên, đánh ra

kiếm pháp mạnh nhất!

Ông!

Kiếm pháp vừa ra, cả thông đạo như lập tức đến ngày hạ, liệt dương thiêu cháy, hào quang bắn ra bốn phía.

- A... Cho ta chết!

Sắc mặt của di thái dữ tợn, một chưởng đón chào.

Ầm ầm!

------oOo------

Chương 613: Tiên tử (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quyền chưởng tấn công, chưởng kiếm giao thoa, lực lượng đối bính khổng lồ lập tức tạc cả thông đạo, sơn cốc cực lớn ở trong tiếng nổ mạnh, đều không ngừng run rẩy, tựa hồ ngọn núi tùy thời có thể sụp đổ.

- Đi!

Bị chưởng lực đụng một cái, nhiếp vân bay ngược ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi, bất quá hắn cũng thừa dịp khe hở này, thu thi thể của di tinh vào tử hoa động phủ, vận chuyển địa hành chi khí, chui vào mặt đất triệt để biến mất không thấy gì nữa.

- Chạy đi đâu! Trả linh thạch cho ta!

Thấy thiếu niên trốn xuống dưới đất, di thái oa oa gọi bậy, tinh thần lan tràn truy tung theo nhiếp vân.

- Muốn đuổi theo ta, nằm mơ! Lúc trước ta mới nguyên thánh cảnh đỉnh phong, có thể từ trong tay nhiều thiên kiều cảnh đỉnh phong đào thoát, ngươi muốn bắt ta? Không có cửa đâu!

Tiến xuống dưới đất, nhiếp vân cười hắc hắc, cấp tốc đi về phía trước.

Thời điểm mình bị mười hai cường giả thiên kiều cảnh truy kích, mới nguyên thánh cảnh đỉnh phong, hiện tại tăng lên suốt một cấp, đạt tới bất hủ cảnh đỉnh phong, lực lượng có biến hóa kinh người, lúc trước ba bốn vị cường giả thiên kiều cảnh cũng đuổi không kịp. Cuối cùng hao phí mười hai vị bố thành đại trận mới triệt để vây quanh mình!

Thực lực bây giờ tăng lên, làm sao có thể sợ di thái truy kích!

- Đã đến, thuận tiện đánh chết di giang kia, bằng không thì một khi để cho hắn tra xét ra dịch thanh, phiền toái liền lớn hơn!

Vừa từ dưới đất đi vài bước, nhiếp vân đột nhiên nghĩ đến mục đích đi ra lần này.

Lần này mục đích đi ra chủ yếu chính là muốn đánh chết di giang. Hiện tại bảo bối đến tay, lập tức liền ly khai, vừa vặn nhân cơ hội này làm thịt đối phương!

Trong nội tâm khẽ động, dùng thiên nhãn nhìn rõ ràng phương hướng, nhiếp vân thả người từ dưới đất bắn ra, một cổ kiếm khí vô cùng cường đại, thẳng tắp bắn lên.

Trong sơn động, di phong, di giang bởi vì không có tư cách tiến vào thông đạo, chỉ nghe được bên trong cuồng hô, đất rung núi chuyển, căn bản không biết chuyện gì xảy ra, đang âm thầm lo lắng, đem toàn bộ tinh thần lực tập trung ở thông đạo, liền chứng kiến một đạo kiếm quang đột ngột từ dưới đất bắn ra, dọc theo cây hoa cúc của di giang, thẳng tắp xông vào cơ thể!

Phốc!

Kiếm khí xỏ xuyên qua thân thể di giang, trong nháy mắt quấy nội tạng của hắn thành bột phấn.

- Dám giết đồ đệ của ta, ngươi rốt cuộc là ai, muốn chết!

Lực chú ý của di phong toàn bộ tập trung ở trong thông đạo, nên không có chú ý đạo kiếm khí dưới mặt đất, thời điểm phát hiện, liền chứng kiến đồ đệ đã cây hoa cúc tàn tạ, miệng phun máu tươi, biểu lộ trước khi chết không biết là thoải mái hay thống khổ, tức giận đến oa oa gọi bậy, bàn chân vừa nhấc, mạnh mẽ đạp xuống mặt đất.

Ầm ầm!

Cường giả thiên kiều cảnh đỉnh phong đạp mạnh, cho dù thập vạn đại sơn cũng có thể bị một cước đá thành bụi phấn, lần này công kích đại địa sụp đổ, bùn đất trong phạm vi mười dặm lập tức biến thành cứng rắn như nham thạch.

- Phốc!

Bị lực công kích kéo dài xuống xung kích, nhiếp vân lần nữa phun ra máu tươi.

Cường giả thiên kiều cảnh đỉnh phong thật sự là đáng sợ, ở bên ngoài không có long khí áp chế, cho dù thiên phú nhiều hơn nữa, cũng ngăn cản không nổi!

- Đào tẩu!

Biết rõ nơi này căn bản không thể dừng lại, trị liệu chi khí xoay chuyển trong người, liền hóa giải một ít thương thế, địa hành chi khí tiếp tục khởi động, nhanh chóng chạy như điên.

- Chạy đi đâu...

Lúc này di thái cũng từ trong thông đạo chạy ra, vẻ mặt dữ tợn chui vào mặt đất, rất nhanh truy kích.

- Sư huynh, chuyện gì xảy ra?

Chứng kiến bộ dạng của di thái, di phong vội vàng hỏi.

- Tiểu tử này là nhiếp vân, hắn cướp đi toàn bộ bảo bối do cường

giả long tộc lưu lại, hắn còn luyện thi thể di tinh thành phân thân, mau đuổi theo giết hắn...

Di thái nói, trong thanh âm đối với nhiếp vân hận ý cuồn cuộn.

Hắn hận a, nếu như thua ở trong tay một cường giả nạp hư cảnh, hắn cũng nhận thiệt, hiện tại thiếu niên này chỉ là bất hủ cảnh đỉnh phong, ở trong mắt mình như con sâu cái kiến, nhưng loại người này chẳng những cướp đi bảo tàng mình vất vất vả vả phá vỡ, còn hung hăng nhục nhã mình một phen, thật sự nuốt không trôi cơn tức này a!

- Truy!

Nghe được tiếng la của di thái sư huynh, con mắt của di phong cũng đỏ lên, vội chui xuống dưới đất, ra sức đuổi theo.

- Ha ha, loại tốc độ này liền muốn đuổi theo ta? Các ngươi đang nằm mơ!

Hành tẩu ở dưới mặt đất, tốc độ của địa hành sư không người có thể so sánh, thiên kiều cảnh đỉnh phong cũng không được, nhiếp vân cười nhạt một tiếng, rất nhanh đi về phía trước.

Lần này đi về phía trước, nhiếp vân không dám đi về phía ký vẫn thành, vạn nhất nơi này còn có cao thủ của di thần tông, hai bên lấp kín, hắn chỉ có đường chết!

Nhiếp vân tùy tiện tìm cái phương hướng, rất nhanh tiến lên.

Tuy địa hành sư ở dưới mặt đất chạy vô cùng nhanh, nhưng di thái cũng không đơn giản, bản thân là cường giả thiên kiều cảnh đỉnh phong, lúc này lại thi triển bí pháp bạo tăng thực lực, tốc độ cũng cực nhanh, hai người truy đuổi, khoảng cách thủy chung không lớn, cho dù nhiếp vân hao tổn hết toàn lực, cũng không cách nào triệt để thoát khỏi.

Chạy như điên gần một giờ, không biết đi bao nhiêu vạn dặm, lúc này nhiếp vân mới cảm thấy khí tức linh hồn truy tung mình triệt để biến mất.

Hẳn là bí pháp của di thái đã mất đi hiệu quả, rốt cuộc không truy tung được nữa.

Bí pháp có thể bạo tăng thực lực, bình thường có thể duy trì 10 phút cũng không tệ, vậy mà di thái có thể duy trì một giờ, thật đúng là lợi hại!

Bất quá, duy trì thời gian càng dài, đối với thân thể phụ tải lại càng lớn, về sau càng khó khôi phục, chỉ sợ sau lần này, tu vi của di thái chẳng những không có khả năng tinh tiến, còn có thể bởi vậy rớt cấp!

Đương nhiên, đây cũng không phải vấn đề nhiếp vân đi nghiên cứu, bởi vì lúc này hắn đã lạc đường, không biết đi tới đâu.

Phần phật!

Từ dưới đất chui ra, nhiếp vân nhìn chung quanh một chút, vẻ mặt mê mang.

Một hồi đào tẩu, mình ở dưới mặt đất cấp tốc tháo chạy, không biết đến đâu, xuất hiện ở trước mắt chính là một hạp cốc khí tức âm hàn, bốn phía núi cao đứng vững, che khuất bầu trời, để cho chỗ này lộ ra hắc ám âm trầm.

- Cái này là địa phương nào? Sao cho tới bây giờ chưa nghe nói qua?

Là người của hai thế giới, cũng coi như rất rõ phù thiên đại lục, ai ngờ loại địa phương cổ quái này cho tới bây giờ chưa nghe nói qua, thậm chí trong địa đồ cũng căn bản không có ghi lại.

Rống!

------oOo------

Chương 614: Tiên tử (trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đang nghi hoặc, nhiếp vân chợt nghe đến một tiếng hô sắc bén, thân thể nhoáng một cái ẩn nấp, ngay sau đó liền chứng kiến một đám yêu thú từ phía trên không bay qua.

- Huyết tuế yêu ưng pháp lực cảnh? Còn một đám?

Chứng kiến bọn yêu thú này, nhiếp vân lại càng hoảng sợ.

Huyết uế yêu ưng, là một yêu thú loại ưng, thân thể cứng rắn, da lông thô dày, lực phòng ngự rất mạnh, nhất là miệng, toàn thân huyết hồng, chuyên ăn thịt người, là thiên địch của nhân loại.

Yêu thú rất nhiều là không tập kích người, trái lại còn có rất nhiều có thể thành yêu sủng của nhân loại, cùng người chung sống hoà bình, mà loại huyết uế yêu ưng này bất đồng, tuyệt đối không có khả năng cùng người làm bằng hữu, vĩnh viễn đều là địch nhân!

Nghe nói rất nhiều năm trước loại yêu thú này từng cùng con người quyết chiến, khắp nơi đánh chết nhân loại, rốt cục đưa tới nhân loại bắn ngược, tám đại tông môn phái ra rất nhiều cao thủ, bốn phía vây giết, mới làm loại sinh vật này triệt để diệt sạch khỏi phù thiên đại lục, lần vây quét này được xưng thiên chiến, chỉ cần là đệ tử của tám đại tông môn, không có một cái không biết, đã trở thành sự tích ánh sáng chói lọi ghi chép trong lịch sử của các tông môn, sao ở đây còn có một đám?

Huyết uế yêu ưng bay qua, nhiếp vân lặng lẽ từ chỗ ẩn thân chỗ đi ra, dọc theo hạp cốc chậm rãi đi tới.

- Thiên địa linh khí thật nồng đậm, chẳng lẽ giống như thú cốc, đây cũng là sơn cốc chỉ có yêu thú tụ tập?

Đi vài bước, nhiếp vân cảm thấy nơi này tuy âm hàn, âm trầm, nhưng linh khí lại dị thường hùng hậu.

Lúc trước ở khí hải đại lục, mình tiến nhập thú cốc, cũng là táng kiếm cốc, thừa cơ thu phục được tử đồng cùng hắc nham, nhận được huyền ngọc kiếm, biết đâu phù thiên đại lục cũng có địa

phương như vậy a.

Trong nội tâm nghĩ đến, nhiếp vân che giấu khí tức, chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Địa phương có kỳ ngộ bình thường đều có nguy hiểm, cẩn thận chạy được thuyền vạn năm, nhiếp vân cũng không muốn ở trong tay 12 cường giả thiên kiều cảnh không có vấn đề, ở đây ngược lại bị một đám yêu thú vây công đến chết!

- Ân, nơi này thậm chí có linh dược? Hơn nữa đều là linh dược ngàn năm? Ha ha… phát tài!

Đi về phía trước một hồi, đột nhiên hạp cốc xoay chuyển, lộ ra một địa phương trống trải, mặt đất mọc đủ loại dược thảo, từng loại đều hơn một ngàn năm, bị linh khí đặc thù hội tụ chung một chỗ.

- Độc tâm thảo, tử đàn hoa, u minh ba lan... Những cái này đều là dược liệu tốt a. Đúng rồi, có bách hành thảo cùng kim chu thảo hay không? Nếu như có, ta có thể luyện chế ra đan dược, để cho linh hồn tấn cấp đến linh cấp đỉnh phong rồi!

Trong nội tâm nhiếp vân khẽ động, nhớ tới hai loại dược liệu mình thiếu thốn nhất.

- Nơi này thuộc về sơn cốc độc lập, bách hành thảo ngược lại có khả năng, kim chu thảo liền khó khăn!

Nhìn kỹ hoàn cảnh một chút, nhiếp vân lắc đầu.

Bách hành thảo là một loại ma hoa đặc thù, có 100 rễ, sinh trưởng ở chỗ sâu trong sơn cốc âm u, hấp thu ma tính tăng trưởng, rất giống huyết u ma nấm, có được linh tính cùng sinh mệnh đặc biệt, sơn cốc này âm u ẩm ướt, có thể sinh trưởng, nhưng kim chu thảo lại bất đồng, thực vật thuộc tính quang minh, chỉ có thể sinh hoạt ở địa phương ánh mặt trời sung túc, nơi đây tuyệt đối không thể có!

- Có một dạng cũng tốt, kim chu thảo lại nghĩ biện pháp gom góp là được, chỉ cần để cho ta luyện chế thành công đan dược, đạt tới linh hồn linh cấp đỉnh phong, dưới nạp hư cảnh sẽ không còn đối thủ,

khống chế 12 thi thể thiên kiều cảnh cũng sẽ không cố hết sức, để cho những thi thể này bày trận mà nói, cường giả nạp hư cảnh sơ kỳ cũng có thể chiến một trận, mới tính toán chính thức đứng ở đỉnh phong của phù thiên đại lục, không cần cả ngày trốn chui trốn nhủi...

Nhớ tới đào tẩu, nhiếp vân liền có chút buồn bực, sau khi đi vào phù thiên đại lục, đã nhiều lần bị người truy sát a!

Kiếp trước nổi tiếng thiên hạ, khắp nơi truy người khác chạy như vịt, trọng sinh mang theo kim thủ chỉ (*) còn bị người khác truy, tùy thời có thể bị giết, thật sự là đủ phiền muộn.

- Bất quá vẫn phải cẩn thận, nơi này có nhiều linh dược như vậy, chỉ sợ có chủ nhân của mình, tùy tiện tiến lên, bị người bắt, khẳng định lại phải chạy trốn...

Nhiếp vân đang định thi triển thiên nhãn quét tra bốn phía, chợt nghe không trung có tiếng xé gió vang lên.

Nghe được tiếng gió, nhiếp vân không kịp nhìn cái gì, liền dấu ở một hẻo lánh, thi triển ra ẩn nặc chi khí, cả người cùng nham thạch của sơn cốc tuy hai mà một, cho dù cường giả thiên kiều cảnh đi đến trước mặt chỉ sợ cũng khó có thể phát hiện.

- Linh lung tiên tông hoắc dĩnh mạo muội đến đây, hối đoái một cây dược liệu, mong lạc thiên ma tôn nể tình!

Vừa giấu kỹ thân thể, chợt nghe một thanh âm thanh thúy êm tai tiến vào lỗ tai, như tiên nhạc, chung cổ tề minh, mỹ diệu tuyệt luân.

Lặng lẽ ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một bạch y nữ tử lơ lửng ở trên không trung, thân thể xinh đẹp thon dài, tay áo bồng bềnh, trên khuôn mặt hình trứng ngỗng có một đôi tú mục lạnh như băng, cả người giống như tiên tử, thoát tục nói không nên lời.

- Cường giả nạp hư cảnh? Thiên phú thật đáng sợ!

Nữ hài ở trên không trung này bất quá chừng hai mươi tuổi, nhưng trong cơ thể như lỗ đen, không ngừng thôn phệ linh khí, thiên nhãn

nhìn sang có chút có cảm giác khó chịu, sâu như biển, làm cho người không dám nhìn trực tiếp.

Dĩ nhiên là bí cảnh đệ lục trọng nạp hư cảnh!

Nạp hư cảnh, quy nạp hư không, khí hải tự thành không gian, dung nạp bách xuyên, pháp lực bành trướng, lực lượng qua trăm triệu, không nghĩ tới ở đây vậy mà có thể chứng kiến loại siêu cấp cường giả này!

Bây giờ mình thi triển thiên phú địa hành sư, có thể đào thoát cường giả thiên kiều cảnh đỉnh phong đuổi bắt, nhưng gặp được nạp hư cảnh chỉ có một con đường chết, không nói lực lượng qua trăm triệu, chỉ linh hồn linh cấp đỉnh phong, tùy tiện thi triển linh hồn phong bạo, mình liền lập tức biến thành một thây khô.

Tuy nạp hư cảnh đáng sợ, nhưng toàn bộ phù thiên đại lục hẳn không ít, mấu chốt là tuổi của nữ tử này vậy mà chỉ có hai mươi, cũng không phải như bách hoa tu duy trì dung nhan, mà là số tuổi thật sự!

Loại thiên phú này, thật quá yêu nghiệt rồi!

- Người của linh lung tiên tông? Ta cùng linh lung tiên tông không có vãng lai, cũng không muốn hối đoái, nhanh cút đi!

Thời điểm nhiếp vân cảm khái, một thanh âm vang vọng sơn cốc lan tới, lập tức có một bóng người chậm rãi xuất hiện ở trên không trung.

Sau lưng người này có hai cánh đen kịt, thân thể cân xứng, tứ chi hữu lực, chỉ từ trên hình thể, tuyệt đối là dáng người hoàn mỹ nhất, nhưng nếu xem mặt, sẽ cảm thấy một hồi rét lạnh.

------oOo------

Chương 615: Tiên tử (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thật sự quá khó nhìn, dữ tợn đáng sợ, hai mắt huyết hồng, hai cái răng nanh duỗi ra, phản xạ hàn quang.

Ma tộc, dĩ nhiên là người ma tộc!

Ma tộc, một chủng tộc đặc thù khác nhân loại, yêu nhân, yêu thú, loại người này là thượng thiên sủng nhi, vô luận tế bào, cơ bắp linh hồn, tốc độ phản ứng, vừa ra đời liền cường đại hơn nhân loại, yêu thú, yêu nhân, tuổi thọ cũng hơn nhân loại nhiều!

Nhân loại bình thường, tuổi thọ khoảng tám mươi, mà tuổi thọ của bọn hắn so với nhân loại nhiều hơn gấp 10 lần, chừng 800 tuổi!

800 tuổi tăng thêm thượng thiên ban cho tuyệt thế thiên phú cùng tố chất thân thể, làm ma tộc vô cùng cường đại, thường thường vừa ra đời có thể đạt tới bí cảnh, hai ba tuổi liền là nguyên thánh cảnh, cơ hồ trước mười tuổi đều có thể đạt tới bất hủ cảnh!

Sau khi đạt tới bất hủ cảnh, tấn cấp liền cùng với nhân loại bình thường không kém nhiều, muốn đạt tới thiên kiều cảnh, nạp hư cảnh cũng cần khắc khổ tu luyện.

Thượng thiên cấp cho thiên phú tốt, đương nhiên cũng cấp cho khuyết điểm, đó chính là năng lực sinh dục của bọn họ cực thấp, hơn nữa thích sinh hoạt ở địa phương âm u ẩm ướt, ở nơi ánh mặt trời phổ chiếu thực lực sẽ giảm lớn.

Chính bởi vì như thế, tuy thiên phú của bọn hắn cực mạnh, nhưng trên thực tế thống trị đại lục như cũ là nhân loại.

Kiếp trước, linh tê luyện thể quyết của mình tu luyện tới tầng thứ bảy mới nổi danh, bản thân linh tê luyện thể quyết chính là công pháp ma tộc, tầng thứ bảy trở lên, thân thể sẽ trở nên hoàn mỹ vô khuyết, sau lưng sinh ra hai cánh, bề ngoài cực kỳ giống người ma tộc.

Chính bởi vì như thế, mới đạt được danh xưng huyết ngục ma tôn, ngoại nhân một mực lầm tưởng mình là người ma tộc, trên thực tế, chỉ là tu luyện pháp quyết luyện thể của ma tộc mà thôi.

Thời kỳ thượng cổ xảy ra một lần biến cố, ma tộc cùng u minh nhất tộc trong yêu nhân bị lịch sử vứt bỏ, đến cùng đi nơi nào ai cũng không biết, bất quá ma tộc trên toàn bộ phù thiên đại lục cực kỳ ít. Kiếp trước mình cũng chỉ thấy qua vài người, không có nghĩ tới ở đây thậm chí có một cái!

Lạc thiên ma tôn...

Có thể được xưng ma tôn, ít nhất cũng phải có thực lực bí cảnh đệ lục trọng nạp hư cảnh!

- Ma tôn kính xin dàn xếp thoáng một phát, ta cần một cây bách hành thảo cần dùng gấp, còn hi vọng ngươi giúp đỡ, ta nguyện dùng một vạn viên tuyệt phẩm linh thạch hối đoái!

Trên không trung, tiên tử nghe ma nhân nói cũng không sinh khí, tiếp tục nói.

Thanh âm leng keng rung động, như nước suối chảy xuôi, ở trong sơn cốc vờn quanh, như tấu nhạc vui cười.

- Bách hành thảo? Nữ nhân này vậy mà cũng muốn bách hành thảo?

Nhiếp vân một hồi cuồng hỉ.

Nếu nữ nhân này tới cầu bách hành thảo, đã nói rõ nơi đây khẳng định có loại vật này, bằng không thì còn cầu cái gì?

- Ngươi không cần thi triển mê hoặc với ta, lão phu sống hơn một nghìn năm, sẽ không bị những tạp âm kia ảnh hưởng! Nhanh lăn, bằng không thì đừng trách ta ra tay ác độc vô tình!

Lạc thiên ma tôn hừ lạnh, thanh âm như không kiên nhẫn, để cho người lông tơ dựng đứng.

Một nữ tử dung mạo xinh đẹp thoát trần, như là tiên tử, một cái xấu xí không chịu nổi, giống như dã thú, một cái thanh âm nói chuyện giống như tiên nhạc, một cái như quỷ khóc để cho người sợ hãi, hai người kia đồng thời lơ lửng ở trên không trung, quỷ dị nói không

nên lời.

- Không cho? Thật sự không có ý tứ, ta đây chỉ có thể cứng rắn đoạt!

Hai con ngươi của tiên tử hoắc dĩnh đột nhiên nổ bắn ra một đạo tinh quang kiên định, quát lạnh một tiếng, bàn tay như ngọc trắng giơ lên liền đánh tới lạc thiên ma tôn.

Ầm ầm!

Dưới một chưởng, không trung tựa như xuất hiện một cái hắc động thật lớn, không ngừng xoay tròn, hấp lực cường đại xé rách linh khí cả sơn cốc.

- Ngươi dám động thủ với ta? Tốt, tốt! Xem ra lạc thiên ma tôn ta nhiều năm không ra tay, tất cả mọi người cũng sắp quên rồi!

Chứng kiến cái hắc động này, lạc thiên ma tôn cũng không sợ hãi, ngược lại trong ánh mắt huyết hồng lộ ra vẻ hưng phấn, thét dài một tiếng, quỷ trảo giống như bàn tay đột nhiên trảo tới.

Ma khí cuồn cuộn, ma lực cường đại triệt để bao phủ nhật nguyệt, trong nháy mắt cả sơn cốc như tiến vào đêm tối, vốn hạp cốc chỉ có một tia ánh sáng, bây giờ giống như bị nước mực nhuộm qua, vô cùng đen kịt.

- Ma vực hắc dạ công? Linh lung thiên tâm, đại phóng quang minh!

Thấy lỗ đen mình đánh ra bị ma khí của lạc thiên ma tôn che chắn, hoắc dĩnh hừ nhẹ, ngón tay ở trên không trung điểm một cái, một viên cầu bộ dáng trái tim đột ngột xuất hiện, tản mát ra quang minh sáng chói, nó đến đâu ma khí nhao nhao tiêu tán, như dầu tràn đụng phải bọt xà phòng.

- Linh lung thiên tâm, tâm như trẻ sơ sinh, trần thế bất nhiễm linh lung thiên tâm? Tốt, tốt, không nghĩ tới nhiều năm không có đi bái phỏng linh lung tiên tông, vậy mà xuất hiện một thiên tài như ngươi, khó trách dám khiêu chiến ta, bất quá, chỉ bằng vào loại thủ đoạn này liền muốn cướp đi đồ vật, nằm mơ!

Lạc thiên ma tôn chứng kiến trái tim ở không trung đại phóng quang minh, vốn là một hồi kinh ngạc, lập tức nhe răng cười, song chưởng đột nhiên đẩy về phía trước.

- Vạn ma lâm thế, ma ý như nước thủy triều, ô nhiễm thiên tâm!

Gào thét một tiếng, ma khí trên người lạc thiên ma tôn lần nữa đại thịnh, cả người giống như mực nhỏ vào nước trong, ma ý cuồn cuộn, muốn triệt để ô nhiễm viên cầu hình trái tim.

- Linh lung thiên tâm, không nghĩ tới ở trước dịch thanh, còn có người luyện thành...

Nhiếp vân chứng kiến song phương giao chiến ở không trung, nhịn không được líu lưỡi.

Kiếp trước mình từng làm khách ở linh lung tiên tông, biết rõ linh lung thiên tâm là vật gì, lúc ấy nghe nói chỉ có một thiên tài gọi là dịch thanh triệt để luyện thành, ngoại trừ nàng, toàn bộ tông môn không có người thành công!

Cũng chính bởi vì vậy, mình mới nhớ kỹ cái tên dịch thanh này.

Linh lung chi tâm, vận chuyển phiêu miểu tiên tâm quyết có thể diễn sinh, chia làm nhiều cấp bậc, theo thứ tự là bản tâm, tĩnh tâm, hồng tâm, địa tâm, thiên tâm cùng cấp bậc cao nhất tiên tâm!

Tu luyện linh lung chi tâm, đầu tiên phải lĩnh ngộ bản tâm, sau đó mới có thể tĩnh tâm, hồng tâm... Một đường tiến lên.

Bình thường đệ tử hạch tâm có thể đạt tới tĩnh tâm liền được tính là thiên tài, có thể đạt tới hồng tâm đều là một ít tiền bối, trưởng lão của tông môn, đạt tới địa tâm, trăm năm khó gặp, có thể đạt tới thiên tâm, càng là ngàn năm khó gặp.

Không nghĩ tới ở đây nhìn thấy một cái!

------oOo------

Chương 616: Ngư võng trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Muốn đạt tới thiên tâm, đầu tiên phải tâm như trẻ sơ sinh, trần thế bất nhiễm, một khi cùng thế tục có ràng buộc sẽ rất khó đạt tới, khó trách nữ tử này chừng hai mươi tuổi thì đến được nạp hư cảnh, linh lung tiên tâm quyết đạt tới thiên tâm cảnh, thiên phú như thế, tông môn khẳng định toàn lực bồi dưỡng!

Trong nội tâm cảm khái một tiếng, tiếp tục nhìn lại, chỉ thấy lúc này lạc thiên ma tôn đang dùng ma ý cuồn cuộn ý định ô nhiễm thiên tâm cố định của nữ hài.

Chỉ cần ô nhiễm thành công, nữ hài tuyệt đối sẽ thực lực đại tổn, mặc người chém giết.

- Bản tâm vĩnh hằng, thiên thanh mà thoải mái, linh lung thiên nhân thủ!

Nữ hài lần nữa quát nhẹ, tuy phẫn nộ, nhưng thanh âm đồng dạng thanh thúy động lòng người, để cho người tâm trí hướng về.

Ầm ầm!

Linh lung thiên nhân thủ là một trong mấy vũ kỹ trấn phái của linh lung tiên tông, bây giờ ở trong tay cường giả nạp hư cảnh thi triển, thiên địa giống như sụp đổ, một bàn tay cự đại như có thể che trời.

Bàn tay đến đâu, ma khí nhao nhao tán loạn, không chút bảo lưu.

- Muốn đánh bại ta? Ma khí như cung, tà khí như tiễn, vạn vật hóa ma!

Lạc thiên ma tôn gào thét, tảng đá, cây cối hoa cỏ đầy đất lập tức biến thành yêu ma hung thần ác sát, điên cuồng vọt tới không trung.

Rầm ào ào!

Nhiếp vân cái giả thạch đầu này cũng bị một cổ lực lượng điên cuồng hấp ra, thân thể khẽ động muốn bay lên.

- Nguy rồi!

Cảm nhận được mình thiếu chút nữa bị hấp đi, trong nội tâm nhiếp vân thầm mắng một tiếng, pháp lực lặng yên không một tiếng động nắm chặt mặt đất, triển khai địa hành chi khí, nửa thân thể hãm xuống dưới đất.

Một loạt động tác rất nhanh, ngoại nhân xem ra, nhiếp vân thật giống như một khối thạch đầu không có bị hấp lên, cũng không có bị hai người ở trên không phát hiện.

Kỳ thật nhiếp vân biết, cũng không phải mình che dấu quá tốt, mà là song phương giao chiến tinh thần tập trung cao độ, từng người kiêng kị, tinh thần lực không rảnh chú ý hắn, nếu đổi lại bình thường, đừng nói mình bị hấp đến thiếu chút nữa ly khai mặt đất, cho dù ở đó không nhúc nhích, chỉ sợ cũng bị trực tiếp bắt ra, khó thoát khỏi cái chết.

- Pháp lực khôi giáp, linh lung thiên tâm chưởng!

Thấy lạc thiên ma tôn thi triển vạn vật hóa ma điên cuồng công tới, nữ hài lần nữa quát, pháp lực bành trướng hình thành khôi giáp, bao lại ở trên người, đồng thời đánh xuống một chưởng.

Hai người càng đánh càng lửa nóng, chiêu số tầng tầng lớp lớp, lực lượng quay cuồng, giống như hải triều từng đợt tiếp theo từng đợt, tựa hồ căn bản sẽ không đoạn tuyệt.

Tuy lực lượng của bọn hắn cường đại, nhưng khống chế cực kỳ chính xác, hạp cốc hẹp hòi, vậy mà pháp lực tán dật không có đánh nát một tảng đá, không có lưu lại một dấu vết, tựa hồ không chút năng lượng dư thừa nào phát ra.

- Xem cái dạng này, đoán chừng bọn hắn phải đánh vài ngày, không nhân cơ hội này trộm đi bách hành thảo, về sau lại muốn động thủ, khó có khả năng...

Lần nữa nhìn một hồi, phát hiện hai người chiến đấu khó phân cao thấp, muốn ở trong thời gian ngắn phân ra kết quả căn bản không có khả năng, nhiếp vân lập tức hoạt động.

Nói thật, ở phù thiên đại lục, ngoại trừ thần thâu thiên huyễn, mình chính là tổ tông trộm cắp. Người mạnh như hoắc dĩnh cần bách hành thảo dùng một vạn viên tuyệt phẩm linh thạch, lạc thiên ma tôn cũng không cho, mình đi mua, chỉ sợ sẽ bị một chưởng đánh chết!

Cho nên, chỉ có một con đường có thể đi, cái kia chính là trộm!

Dù sao người ma tộc không cùng hung cực ác như yêu nhân, lại không phải vật gì tốt, trộm đi trong lòng hắn không có gánh nặng gì.

- Thiên nhãn nhìn xem, tìm kiếm bách hành thảo!

Nhiếp vân lặng lẽ dùng thiên nhãn nhìn lại linh dược đầy đất.

Những linh dược này tầng tầng lớp lớp, một loại tiếp một loại, lẫn nhau xen kẽ che chắn, bên trong có cái gì liền nhìn không thấy, không bằng vận dụng thiên nhãn nhìn cho rõ ràng.

Kỳ thật, nhiếp vân cũng rất muốn một hơi trộm đi những dược liệu này, nhưng mà hắn không dám!

Trộm một cây hai cây, có lẽ dưới tình huống đối phương còn không có phát hiện toàn thân trở ra, nhưng nếu trộm đi toàn bộ những dược liệu này, chỉ sợ hắn lên trời xuống đất cũng phải giết chết mình!

Hết thảy vẫn là cẩn thận cho thỏa đáng, không thể vì tham tiện nghi, mà lâm vào kết cục hẳn phải chết.

- Độc tâm thảo, tử đàn hoa, u minh ba lan... Ân, như thế nào ở đây không có bách hành thảo?

Xem ra một hồi, phát hiện dược viên trong sơn cốc không có bách hành thảo, không khỏi kỳ quái.

- Chẳng lẽ ở trong huyệt động của lạc thiên ma tôn?

Trong nội tâm khẽ động, thiên nhãn của nhiếp vân nhìn lại huyệt động của lạc thiên ma tôn.

- Huyệt động thật là xa xỉ. Không hổ là lão ma sống hơn một ngàn năm, đồ vật thật không ít...

Nhìn thoáng qua huyệt động, nhiếp vân không khỏi cảm khái.

Trong huyệt động dược liệu, linh thạch đủ loại vật phẩm quý trọng, nhiều không kể xiết, mình trộm nhiều địa phương như vậy, cũng không nhiều bằng tài sản của lão ma này!

- Ân, quả nhiên là bách hành thảo!

Vượt qua bảo tàng, nhiếp vân tiếp tục nhìn bên trong, rất nhanh liền phát hiện một dược viên, dược viên này so với bên ngoài nhỏ hơn tầm vài vòng, chỉ có hơn mười loại dược liệu, bách hành thảo thình lình ở trong đó.

- Đi vào trộm mà nói, hơi không cẩn thận cũng sẽ bị lạc thiên ma tôn bắt rùa trong hũ... Đến cùng nên làm cái gì bây giờ?

Cái huyệt động này là hang ổ của lạc thiên ma tôn, kinh doanh hơn một ngàn năm, trận pháp rậm rạp, thận trọng từng bước, mặc dù mình có thiên nhãn thiên phú có thể nhìn ra một ít sở hở của trận pháp, muốn không thể không một tiếng động ẩn vào!

Nếu bị phát hiện, cho dù lạc thiên ma tôn đang cùng nàng kia chiến đấu, trong nội tâm khẽ động, cũng có thể triệt để phong tỏa sơn động, bị một cường giả nạp hư cảnh vây khốn, còn muốn chạy trốn? Ít nhất nhiếp vân hiện tại còn không có loại bổn sự này.

- Liều mạng, muốn đại phú quý, không mạo hiểm, chẳng lẽ từ bầu trời còn có thể rơi xuống?

Do dự một chút, chứng kiến hai người ở trên không trung như trước chiến đấu khó phân cao thấp, nhiếp vân cắn răng một cái,

trong nội tâm quét ngang.

Tuy lần này cực kỳ nguy hiểm, nhưng một khi thành công, chỗ tốt cũng rất lớn, đạt được bách hành thảo, chỉ cần tìm kim chu thảo, có thể luyện chế ra tuyệt thế đan nguyên, đến lúc đó phục dụng, linh hồn đột phá linh cấp hậu kỳ, đạt tới linh cấp đỉnh phong, mới tính toán chính thức đứng ở đỉnh phong của phù thiên đại lục.

Muốn thực lực cường đại, chứng kiến nguy hiểm liền trốn tránh, thì làm sao có thể thành công?

- Vừa vặn bọn hắn đánh khó phân cao thấp, hiện tại đi trộm, cơ hội khẳng định rất lớn, địa hành chi khí, đi!

------oOo------

Chương 617: Ăn cắp bách hành thảo (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Làm ra quyết định, nhiếp vân nhìn một hồi, tìm thời cơ thích hợp nhất, thân thể nhoáng một cái, thi triển ra địa hành chi khí, lần nữa chui xuống dưới đất, từng bước đi tới huyệt động của lạc thiên ma tôn.

Lạc thiên ma tôn thân là cường giả nạp hư cảnh, hang ổ tự nhiên phòng ngự rất mạnh, tuy đi ở dưới mặt đất, nhưng đủ loại phong ấn như trước một lớp đón lấy một lớp, hơi không cẩn thận sẽ đụng phải, dẫn một phát mà động toàn thân, bị trận pháp trùng trùng điệp điệp vây khốn.

- Trận pháp này không có sơ hở, cho dù có sơ hở ta cũng chui không qua, cái này làm sao bây giờ?

Đi một hồi nhiếp vân ngừng lại, trận pháp trước mắt ở dưới thiên nhãn chiếu rọi lộ ra hình thể, trước kia địa phương nhỏ nhất cũng có lỗ thủng để người chui qua, mà bây giờ, trận pháp rậm rạp chằng chịt như lưới đánh cá, một khi đụng phải, sẽ lập tức chấn động, tuyệt đối sẽ bị đối phương phát hiện.

Loại tình huống này, cho dù lại ngưu bức, cũng đồng dạng bị phát hiện.

- Phải xử lý làm sao? Chẳng lẻ muốn ta nhìn thấy bảo sơn phía trước mà không chiếm được?

Nhiếp vân bất đắc dĩ, trong nội tâm nghĩ đến điểm này, đột nhiên con mắt sáng ngời… bảo sơn? Đúng vậy, sao ta lại quên thần thâu thiên phú nhỉ! Loại thiên phú này chỉ cần có bảo tàng ở trước mặt, đi ngang qua phong ấn cũng sẽ không khiến cho phong ấn biến hóa!

Lúc trước thiên huyễn mang theo mình đi bảo khố của nguyên tâm tông trộm đồ, đưa vào thần thâu chi khí, mình hoàn toàn có thể xuyên thấu qua bảo tàng phóng thích bảo quang, nhìn rõ ràng trận pháp kết cấu, nhưng lại có thể đơn giản truyền qua, không làm cho trận pháp chấn động.

Đương nhiên, loại thiên phú này cũng chỉ ở thời điểm phía trước có bảo vật mới có hiệu quả, không có bảo bối, va chạm vào trận pháp đồng dạng sẽ dẫn động nó.

- Những vật này của lạc thiên ma tôn được cho là bảo bối đi à nha, thần thâu chi khí quán thâu!

Trong lòng thầm nhũ một câu, vận chuyển thần thâu đan điền, huỷ bỏ thiên nhãn thiên phú, con mắt lần nữa nhìn về phía trước.

Thần thâu chi khí tiến vào thân thể, trước mắt lần nữa chứng kiến bảo quang đại thịnh, so với ở nguyên tâm tông chứng kiến còn cường đại hơn vô số lần, nếu như nói trước kia bảo khí ở nguyên tâm tông là đèn dầu, mà cái này là một biển lửa!

Hoàn toàn không thể so sánh!

- Đi! Xuyên việt trận pháp!

Hít sâu một hơi, trong nội tâm thở phào, nhiếp vân cắn răng đi về phía trước.

Hô!

Thoáng một phát liền vượt qua ngư võng trận, tiến vào trong đó.

- Thành công rồi!

Chứng kiến mình quả nhiên không có đụng vào bất luận trận pháp gì, nhiếp vân hưng phấn đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Đụng vào trận pháp mà không dẫn động trận pháp, tương đương với chạm đến tia hồng ngoại, lại làm cho cảnh báo không vang, người ở bên ngoài xem ra không có khả năng, nhưng ở trước mặt thần thâu sư, lại như là trò đùa.

Cũng đúng, nếu như thần thâu sư ngay cả một chút phong ấn, trận pháp cũng không thể xuyên việt, thì như thế nào mang mình đi ra tử hoa động phủ, ở trong nạp vật đan điền của người khác ăn cắp đồ vật?

- Bách hành thảo, ta đến rồi!

Thí nghiệm một lần thành công, nhiếp vân không còn sợ hãi, nhận thức đúng phương hướng, đi nhanh vào trong động, một lát sau, hô… thoáng một phát liền từ dưới đất chui ra, rơi ở trước mặt tiểu dược viên trong động.

- Thậm chí có ba gốc bách hành thảo? Tốt, tốt!

Đi tới trước mặt, nhiếp vân mới phát hiện trên mặt đất thậm chí có ba cây bách hành thảo, lẫn nhau quấn quanh, mỗi một cây đều có 100 rễ, rậm rạp chằng chịt quấn quanh chung một chỗ, tuy hai mà một!

Ba gốc đều có ngàn năm lịch sử, lẳng lặng đứng ở trong tiểu dược viên, tản mát ra khí tức âm hàn.

- Không nghĩ đến tiểu dược viên này cũng có trận pháp, hơn nữa còn là rườm rà nhất!

Chứng kiến bách hành thảo, nhiếp vân cũng không tùy tiện ra tay, mà dùng thiên nhãn lần nữa nhìn một hồi, nhận ra trận pháp chung quanh tiểu dược viên.

Trận pháp này gọi tinh linh tỏa khí trận, do một loại chủng tộc đặc thù thời kỳ thượng cổ tên tinh linh tộc thiết kế ra, tinh linh tộc trời sinh mẫn cảm với linh khí, sáng tạo ra bộ trận pháp này, có thể hoàn mỹ triệt để phong ấn dược khí của dược vật ở trong đó, không tiết ra ngoài chút nào.

- Dùng thần thâu thiên phú hoàn toàn có thể không đụng vào trận pháp lén lấy ra ba gốc bách hành thảo, nhưng bách hành thảo một khi ly khai tinh linh tỏa khí trận. Nhất định sẽ phóng xuất ra dược khí đặc thù, cổ dược khí này lại có thể khiến cho lạc thiên ma tôn chú ý, bị hắn phát hiện!

Nhiếp vân nhíu mày.

Loại dược liệu trân quý như bách hành thảo, dược khí cực kỳ dày đặc, hiện tại bị tinh linh tỏa khí trận khóa lại, không cách nào thẩm thấu ra, một khi lấy ra, nhất định sẽ làm dược khí di tán, đến lúc đó cho dù lạc thiên ma tôn ở bên ngoài chiến đấu, cũng sẽ phát hiện dị thường!

- Trước không động bách hành thảo, trước xem một chút có thể trộm những vật khác của lạc thiên ma tôn hay không...

Nghĩ một lát nhiếp vân cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt, cảm thấy phương pháp tốt nhất là trộm bỏ chạy, chỉ mong lạc thiên ma tôn đang chiến đấu không rảnh phân thân, cũng không phát hiện, có thể để cho mình triệt để đào tẩu.

Đã không có biện pháp tốt, vừa được bách hành thảo sẽ bị phát hiện, còn không bằng thừa dịp bây giờ nhìn xem có bảo bối khác có thể mượn gió bẻ măng hay không.

- Những bảo bối này đều bị phong ấn, bất quá lặng lẽ lấy ra, chắc có lẽ không bị phát hiện...

Nhìn một vòng, hoàn toàn chính xác phát hiện không ít thứ tốt,

nhiếp vân nhìn chằm chằm một tí thứ lấy ra không bị phát hiện, thi triển thần thâu thiên phú. Bàn tay liên tục trảo lấy, rất nhanh liền trộm bảo khố của lạc thiên ma tôn không sai biệt lắm.

- Hắc hắc, không tệ, đồ vật còn lại cũng không coi là quá trân quý, gây chuyện không tốt còn có thể bị phát hiện. Được không bù mất, vẫn là lấy bách hành thảo xong trực tiếp đào tẩu a!

Trộm một vòng, cảm thấy không sai biệt lắm, nhiếp vân lần nữa trở lại tiểu dược viên, hít sâu một hơi, tay khẽ vẫy, trảo tới ba gốc bách hành thảo.

Hô!

Thần thâu thiên phú xuyên qua tinh linh tỏa khí trận, khẽ vươn tay liền cầm ba gốc bách hành thảo ở lòng bàn tay, tay run lên, liền bỏ vào một hộp ngọc, thu vào nạp vật đan điền.

Tuy động tác của nhiếp vân thật nhanh, nhưng dược khí của bách hành thảo thật sự quá mãnh liệt, trong nháy mắt vẫn nhộn nhạo ra ngoài một ít.

- Đáng giận, ngươi vậy mà cùng người khác liên hợp thừa cơ ăn cắp bách hành thảo của ta, ngươi muốn chết!

Ngay sau đó chợt nghe bên ngoài sơn động lắc lư kịch liệt, một tiếng gào thét mang theo lực lượng khổng lồ điên cuồng vang lên.

------oOo------

Chương 618: Ăn cắp bách hành thảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chạy mau!

Nhiếp vân biết rõ nếu không trốn liền không còn kịp rồi, thi triển thiên phú địa hành sư, cả người như du ngư chui xuống dưới đất, không có cố kỵ chút nào nữa, điên cuồng chạy trốn.

Một bên đào tẩu một bên dùng thiên nhãn nhìn lại không trung.

- Ta không có đồng lõa, ta chỉ có một người, không nên hiểu lầm...

Đôi mi thanh tú của hoắc dĩnh nhíu lại, thanh âm giống như tiên âm lo lắng giải thích, nhưng lạc thiên ma tôn căn bản không nghe nàng giải thích, cả người như điên rồi, lòng bàn tay nắm một cái tam xoa kích, ma khí cuồn cuộn đâm tới nữ tử.

Tuy thực lực của nữ tử không kém, nhưng dù sao trẻ tuổi, kinh nghiệm chiến đấu chênh lệch rất nhiều, bị đối phương bức, lập tức có chút luống cuống tay chân.

- Xem bộ dạng như vậy, hẳn rất nhanh sẽ phân ra thắng bại, nhanh đi thôi, bằng không thì trốn cũng không được!

Nhìn thoáng qua, nhiếp vân lại càng hoảng sợ, biết rõ nữ hài kiên trì không được bao dài, chỉ cần nàng bị thua, lạc thiên ma tôn nhất định sẽ truy tung mình, còn không bằng thừa cơ nắm chặt đào tẩu!

Dưới chân nhanh chóng, chỉ mấy hơi thở nhiếp vân đã chạy ra mấy trăm dặm, thấy tinh thần của đối phương không có quét tới, lúc này mới tìm một sơn động không lớn chui vào.

Thiên phú địa hành sư không ngừng đào tẩu có thể đào thoát cường giả thiên kiều cảnh đuổi giết, nhưng tuyệt đối trốn không thoát cường giả nạp hư cảnh truy tung!

Tuy mình sớm đào tẩu, nhưng làm sao có thể chạy thoát được linh hồn quét nhìn? Một khi bị phát hiện, linh hồn quét hình ra, cho dù trốn ngàn vạn dặm, cũng sẽ bị bắt!

Cho nên, hiện tại nhiếp vân cần làm không phải đào tẩu, mà là tìm một chỗ ẩn núp đi, chờ lạc thiên ma tôn không tìm được, tránh đi danh tiếng, sau đó lặng lẽ đi ra, ngông nghênh ly khai.

Vào sơn động, nhiếp vân cũng không dám lấy tử hoa động phủ ra, thân thể nhoáng một cái, biến trở về bộ dáng vốn có, lẳng lặng ngồi xuống.

Tử hoa động phủ cường giả thiên kiều cảnh cũng có thể phát hiện, lạc thiên ma tôn quét nhìn mà nói, tuyệt đối có thể phát hiện, nếu trốn ở trong đó bị bắt, kết cục chỉ sẽ thảm hại hơn, gây chuyện không tốt tử hoa động phủ sẽ bị người triệt để luyện hóa!

Thiên phú ngụy trang sư cũng không có khả năng dấu diếm được cường giả nạp hư cảnh, bị phát hiện còn nói không rõ ràng, cho nên dứt khoát không ngụy trang, lẳng lặng ngồi ở trong sơn động, cho dù bị phát hiện, cũng có thể nói mình bất quá là tán tu, đối phương cũng không thể giết tất cả tán tu a!

Hiện tại nhiếp vân là bày không thành kế, dùng diện mục chân thật gặp người, thành công biến mình thành tán tu!

Kỳ thật không đánh bạc không được, hiện tại chỉ có một biện pháp này, cường giả nạp hư cảnh thật sự quá mạnh mẽ, căn bản không phải hắn bây giờ có thể chống cự, nếu ẩn giấu bị bắt đi ra, còn không bằng nghênh ngang, làm cho đối phương mê hoặc.

Dù sao các nơi tán tu vô số, mình lại chỉ là tiểu tử bất hủ cảnh đỉnh phong, hẳn không quá thu hút.

Vừa mới dọn xong tư thế, nhiếp vân lập tức cảm thấy một cổ khí tức cực lớn từ không trung lao tới, linh hồn lực đảo qua mình, chỉ hơi dừng lại một chút, liền tiếp tục đi về phía trước.

- Là khí tức của lạc thiên ma tôn, chẳng lẽ nữ nhân kia nhanh như vậy đã bị giết?

Cảm thụ cổ khí tức này mang theo thô bạo, điên cuồng, nhiếp vân biết là khí tức của lạc thiên ma tôn, trong nội tâm đang cảm khái, liền thấy hoa mắt, một thân ảnh xinh đẹp tiến nhập sơn động.

Phù phù!

Vừa mới đi vào, liền trùng trùng điệp điệp té trên mặt đất, mặt đất đỏ thẫm.

- Ân? Là hoắc dĩnh gì kia?

Chứng kiến thân ảnh tiến vào, nhiếp vân lại càng hoảng sợ, không phải nữ nhân vừa rồi cùng lạc thiên ma tôn chiến đấu kia sao!

Lúc này trước ngực hoắc dĩnh cắm một thanh tam xoa kích, huyết dịch nhuộm đỏ quần áo màu trắng, cả người hữu khí vô lực, bị thụ thương thế rất nặng.

Thật không biết nàng tổn thương nặng như vậy, như thế nào chạy ra lạc thiên ma tôn đuổi giết, sao trùng hợp như vậy, chạy trốn tới chỗ mình chứ!

- Quấy rầy...

Nữ hài quẩy người một cái, phun ra một ngụm máu tươi, ngọc thủ khẽ động, pháp lực quay cuồng ở chung quanh sơn động bày ra cấm chế.

Nhiếp vân nhìn thoáng qua, biết là một loại cấm chế ảo cảnh, tuy hai người đều ở trong động, nhưng người bên ngoài xem ra vẫn chỉ có nhiếp vân, chỉ cần cảnh giới linh hồn không vượt qua nàng, liền không nhìn ra sơ hở.

Phốc!

Vừa bố trí xong cấm chế, nữ hài lại lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, khí tức yếu ớt tùy thời đều đoạn tuyệt.

- Vị tiên tử này, ngươi làm sao vậy?

Nhiếp vân cố ý giả ra bộ dáng không biết, vội vàng đi tới, nhưng trong lòng đang không ngừng mắng to.

Cái cấm chế ảo cảnh này tuy thoạt nhìn rất lợi hại, nhưng nếu bị lạc thiên ma tôn phát hiện, chỉ sợ sẽ bị nữ nhân này liên lụy, chết cũng không biết chết như thế nào!

Hơn nữa, nữ nhân này thoạt nhìn trọng thương, trên thực tế lại là cường giả nạp hư cảnh, vạn nhất phát hiện mình trộm đi bách hành thảo, làm cho nàng gánh tội, dưới một cái tát, mình nào còn có

mệnh a?

Cho nên, khi chứng kiến nữ hài này chạy vào, tâm tình của nhiếp vân như tiến vào hố phân, khó chịu nói không nên lời.

- Nàng bị trọng thương, tìm một cơ hội giết nàng a...

Trong nội tâm bay lên một cổ sát khí.

Nhiếp vân gần đây không phải người tốt lành gì, nếu như đối phương uy hiếp được tánh mạng của mình, tuyệt sẽ không nương tay. Dù nàng là mỹ nữ, mỹ nữ lại xinh đẹp, cũng không bằng tánh mạng của mình a.

- Ngươi có phải muốn giết ta hay không?

Trong nội tâm suy nghĩ lóe lên rồi biến mất, nhiếp vân còn chưa tới trước mặt nữ hài, chợt nghe thanh âm hữu khí vô lực của nữ hài truyền vào tai.

- Cái gì?

Nghe nói như thế, nhiếp vân chỉ cảm thấy lông tơ đột nhiên dựng đứng, pháp lực nhấp nhô muốn cho nữ hài trước mắt này một chưởng, bất quá do dự một chút vẫn ngừng lại.

- Tiên tử sao nói vậy, ngươi bị thương nặng như vậy, ta làm sao có thể ra tay, ta cũng không phải tà ma ngoại đạo, yêu nhân giết người không chớp mắt!

Cười ha ha, nhiếp vân triệt để che dấu sát cơ trong lòng xuống.

Nhiếp vân là người nào? Lão quái vật sống hơn ba trăm năm rồi, là người của hai thế giới, che dấu sát cơ gì đó, vô cùng đơn giản, căn bản không uổng phí bất cứ chuyện gì.

- Hừ, không cần dấu diếm ta, tuy ngươi che dấu vô cùng tốt, nhưng ta dù sao cũng là linh hồn linh cấp đỉnh phong, nếu như ngay cả cái này cũng nhìn không ra, còn không bằng chết đi!

Nữ hài há miệng nuốt vào một viên dược hoàn.

------oOo------

Chương 619: U minh tam xoa kích

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không cần lo lắng, ta không phải người xấu, bây giờ là bị lạc thiên ma tôn đả thương, cần địa phương điều dưỡng, chỉ cần ngươi không quấy rối, thương thế của ta vừa tốt, sẽ có chỗ tốt của ngươi... Khục khục!

Nữ hài ho khan hai tiếng, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

- Bất quá, nếu ngươi có ý khác, nói tin tức của ta cho lạc thiên ma tôn, ta sẽ trong nháy mắt đem ngươi bầm thây vạn đoạn!

- Không dám, không dám!

Nhiếp vân vội vàng nói, nhưng trong lòng thì phiền muộn không thôi.

Ngươi ở đâu chữa thương không tốt, sao lại chạy đến nơi này của ta...

Biết rõ cường giả nạp hư cảnh trọng thương cũng không phải mình có thể đối phó, nhiếp vân thu hồi tâm tư đánh lén nữ nhân này, ngoan ngoãn ngồi dưới đất.

- Phốc! U minh tam xoa kích quả nhiên lợi hại, vậy mà phong tỏa lực lượng của ta, thương thế không ngừng chuyển biến xấu...

Khoanh chân ngồi dưới đất, nữ hài lần nữa phun ra máu tươi, bàn tay như ngọc trắng nhẹ nhàng nắm trường thương xỏ xuyên qua thân thể, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy.

Ma tộc u minh tam xoa kích, là binh khí nổi danh ngoan độc, có công năng phệ huyết, phệ hồn, một khi bị đâm trúng, đan dược

chữa thương bình thường căn bản cũng không có hiệu quả, ngược lại còn có thể kích phát ma tính trong đó, để cho thương thế của người càng ngày càng nặng!

- Linh lung thiên tâm, hào phóng quang minh, bài trừ ma khí!

Nhẹ nhàng thấp giọng hô, trong cơ thể nữ hài bay ra một viên cầu hình trái tim, không ngừng lóe ra khí tức quang minh thuần khiết, ở dưới cổ khí tức này bao phủ, ma tính của tam xoa kích chậm rãi hạ thấp.

Nhìn thoáng qua, tuy bản thân nữ hài này bị trọng thương, toàn thân dính đầy máu tươi, nhưng khí chất như tiên tử không thay đổi chút nào, nhất cử nhất động xinh đẹp, u nhã nói không nên lời.

Ông!

Ngay thời điểm ma khí trên tam xoa kích dần dần yếu bớt, đột nhiên trường kích lóe lên một đạo khí tức mãnh liệt, xoát thoáng một phát liền ô nhiễm linh lung thiên tâm.

Khục khục!

Nữ hài lần nữa phun máu tươi, thân thể nhoáng một cái, liền trùng trùng điệp điệp té trên mặt đất, ngất đi.

- Bất tỉnh? Thừa cơ giết nàng a...

Thấy nữ hài té xỉu, nhiếp vân siết chặt nắm đấm, chậm rãi đứng dậy.

Đây là cơ hội tốt nhất đánh chết nữ hài này, một khi ra tay, tám chín phần mười có khả năng thành công!

Là người của hai thế giới để cho nhiếp vân biết rõ, muốn hảo hảo còn sống, nhất định phải ngoan tâm, nếu không, chỉ có thể chết sớm!

Mình vẫn không thể chết, cho nên, chỉ có thể đánh chết những thứ có thể uy hiếp mình!

- Sư phụ... Yên tâm đi, sư phụ, đồ đệ nhất định có thể tìm được bách hành thảo, chữa tốt thương thế của ngài, không bị người khác bức hiếp nữa...

Đi tới trước mặt nữ hài, huyền ngọc kiếm nắm trong lòng bàn tay, nhiếp vân đang muốn động thủ, chợt nghe nữ hài quẩy người một cái, lông mi thật dài chớp động, thì thào tự nói.

Nghe được lời này của nữ hài, huyền ngọc kiếm trong tay nhiếp vân buông lỏng ra, đầy ngập sát ý lập tức biến mất.

- Xem ra cũng là người cơ khổ, được rồi, tính ngươi vận khí tốt!

Mặc dù muốn sống, phải tâm ngoan thủ lạt, nhưng nghe nữ hài này ở trong hôn mê nói, hẳn cũng là thân bất do kỷ, có thể vì sư phụ hao hết vất vả chạy đến đây tìm bách hành thảo, cũng giống như mình, đều có đồ vật phải kiên trì, loại người này, nhiếp vân còn không hạ thủ được!

- Tuy trị liệu chi khí của ta đối với nàng không có hiệu quả quá lớn, nhưng thuốc chữa thương còn có không ít, coi như làm chuyện tốt, đánh bạc một bả a!

Tuy trị liệu chi khí là bảo vật vô thượng trị liệu thương thế, nhưng cấp bậc của nhiếp vân hiện tại kém xa nữ nhân này, chênh lệch lớn như vậy, phẩm chất pháp lực hoàn toàn bất đồng, trị liệu chi khí căn bản không có hiệu quả quá lớn!

Bất quá may mắn đan dược chữa thương trong tay mình còn nhiều, vừa rồi ở trong động quật của lạc thiên ma tôn cũng lén lấy ra một ít, hoàn toàn có thể dùng phương pháp này giúp nàng trị liệu.

- giúp ngươi chữa thương trước phải rút tam xoa kích ra, đắc tội...

Mặc dù biết nữ hài hôn mê căn bản nghe không được lời của mình, nhưng nhiếp vân vẫn nói một tiếng, bàn tay liên tục múa, dùng thủ đoạn đặc thù phong bế miệng vết thương ở ngực của nữ hài, tay nắm tam xoa kích, thần thái ngưng trọng.

U minh tam xoa kích có công năng phệ huyết, phía trên có ma khí rất mạnh, người khác đụng tới, căn bản không thể loại trừ, cứ thế rút ra mà nói, sẽ chỉ làm thương thế của nữ hài càng nặng.

Nhưng nhiếp vân bất đồng, bản thân linh tê luyện thể quyết chính là ma công, hơn nữa cấp bậc không thấp, kiếp trước lại bị người gọi là huyết ngục ma tôn, nếu như ngay cả đối phó ma khí cũng không có phương pháp, còn được xưng ma gì chứ?

- Linh tê luyện thể quyết, thôn phệ ma khí, rút tam xoa kích ra!

Hít sâu một hơi, nhiếp vân siết chặt nắm đấm, linh tê luyện thể quyết trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, bàn tay khẽ động rầm ào ào thoáng một phát, liền rút tam xoa kích từ trong thân thể nữ hài ra.

- Ân!

Trường thương ly thể, nữ hài ưm!!! Một tiếng, đau đớn kịch liệt, để cho sắc mặt nàng càng thêm tái nhợt, hô hấp càng thêm suy yếu.

- Miệng vết thương này quá lớn, trị liệu chi khí của ta ngươi không cách nào sử dụng, chỉ có thể dùng dược vật chữa thương cho ngươi, đắc tội!

Nhiếp vân thở nhẹ một tiếng, bàn tay duỗi ra, đi tới trước ngực nữ hài, bàn tay lớn xé một cái, híz-khà-zzz á!

Áo dính đầy máu tươi của nữ hài bị giật mạnh, lộ ra cái yếm trắng noãn bên trong.

Lúc này cái yếm cũng đỏ tươi, hai vật phấn nộn nhô lên xuất hiện ở trước mắt nhiếp vân.

Nhiếp vân biết rõ bây giờ không phải thời điểm xem cái này, xốc áo lót lên một nửa, lộ ra bộ ngực trắng phau phía dưới.

Nữ hài này không hổ là cực phẩm trong mỹ nữ, toàn thân không có một chỗ thiếu hụt, hoàn mỹ vô khuyết, tuy cái yếm không có bị triệt để nhấc lên, nhưng chỉ cần lộ ra hai nửa vòng tròn, liền khiến người

tâm đãng thần trì, không thể tự thoát ra được.

Quá xinh đẹp rồi!

Da thịt nõn nà bóng loáng, tự nhiên hình thành độ cong, không có chút nào rủ xuống, rơi vào trong mắt dù là nhiếp vân tâm trí kiên định, như trước nhịn không được tâm thần phiêu đãng, thân thể sinh ra phản ứng.

Bất kể nói thế nào, nhiếp vân cũng là người chưa qua nhân sự, nhìn thấy loại tràng cảnh này nếu như có thể nhịn xuống, chỉ sợ cũng chỉ có thể đi hầu hạ hoàng đế.

- Ngươi muốn làm gì, ngươi muốn chết... Ta muốn giết ngươi...

------oOo------

Chương 620: Ngươi lại bất tỉnh một lần

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay thời điểm nhiếp vân đắm chìm trong phong cảnh xinh đẹp trước mắt, có chút không thể tự thoát ra được, đột nhiên nghe một thanh âm vang lên bên tai, tràn ngập hận ý. Cúi đầu xem xét, chỉ thấy nữ hài chẳng biết lúc nào đã tỉnh, lúc này đang mở hai mắt nhìn qua, bàn tay như ngọc trắng nâng lên, lòng bàn tay có một cổ pháp lực cổ đãng, tùy thời có thể đánh ra!

Chỉ có điều thương thế của nàng thật sự quá nặng, tuy ngưng tụ tốt pháp lực, nhưng bây giờ không còn khí lực phát huy ra, bằng không thì cho dù nhiếp vân bất tử cũng tàn tật chung thân.

Ba~!

Thấy nữ hài cảm xúc kích động, nhiếp vân cũng không giải thích, khẽ vươn tay vỗ xuống.

- ưm!

Nữ hài còn không có kịp phản ứng, lần nữa ngất đi.

- Nguy hiểm thật, không đánh ngươi bất tỉnh, lấy loại trạng thái này của ngươi, khẳng định không có cách nào thay ngươi trị liệu, chỉ có thể ủy khuất!

Thở nhẹ một tiếng, nhiếp vân lại không do dự, khẽ vươn tay triệt để kéo xuống áo lót của nữ hài, trong nháy mắt hai thỏ ngọc mạnh mẽ giãy giụa trói buộc bắn ra, chói mắt nói không nên lời.

Bất quá nhiếp vân không có tâm tình xem thứ này, mà con mắt rơi vào trên vết thương.

Tam xoa kích đâm ra miệng vết thương quả nhiên đáng sợ, ở giữa hai thỏ ngọc, rộng hơn một tấc, ba lỗ máu dữ tợn đáng sợ.

Nhiếp vân từ nạp vật đan điền lấy ra một ít nước trong, lau huyết dịch trước ngực nữ hài thoáng một phát, lấy ra một ít thuốc trị thương chậm rãi đắp lên.

Những đan dược này đều là mình vụn vặt lẻ tẻ trộm đến, tuyệt đối tốt nhất, mặc dù đối với cường giả nạp hư cảnh cũng có hiệu quả.

Xử lý thỏa đáng, nhiếp vân tiện tay lấy ra một bộ y phục của bản thân choàng lên cho nữ hài.

Y phục của nàng đã bẩn không thể mặc, lại mặc vào lây miệng vết thương sẽ chỉ làm thương thế càng ngày càng nặng.

- Năng lực tự động khôi phục của cường giả nạp hư cảnh rất mạnh, chỉ cần hấp thu ra ma khí xâm nhập trong cơ thể nàng, nội thương mới có thể tự động khôi phục!

Nghĩ đến điểm này, nhiếp vân do dự một chút, bàn tay đưa tới miệng vết thương của nữ hài.

Ma khí đồng dạng độc khí, người không có tu luyện qua ma công, một khi xâm nhập thân thể sẽ bị ngày đêm quấn quanh, thân thể không ngừng thối rữa, thống khổ, muốn nữ hài nhanh khôi phục, liền chỉ có một biện pháp, giúp nàng hút ma khí từ trong cơ thể ra.

Kỳ thật cường giả nạp hư cảnh lưu lại ma khí đối với linh tê luyện thể quyết của nhiếp vân có trợ giúp rất lớn, vừa rồi chỉ hấp thu khí tức trên tam xoa kích, liền để cho linh tê luyện thể quyết của hắn có tiến bộ, nếu như có thể hấp thu ma khí trong cơ thể nữ hài ra, chỉ sợ lực lượng của mình sẽ lần nữa bạo tăng, linh tê luyện thể quyết đột phá đệ tứ trọng cũng không phải vấn đề!

Đương nhiên, hấp thu ma khí cũng có chú ý, tốt nhất là từ miệng vết thương hấp thu, bằng không thì ma khí đi khắp toàn thân, càng khó chậm chễ cứu chữa!

Cái này giống như bị rắn cắn, đều là từ chỗ rắn cắn hấp thu độc huyết, tuyệt không có ai bị cắn ở tay, lại cắt ở chân lấy máu a!

Ma khí cũng vậy, hấp thu sai bộ vị, không chỉ không kịp cứu người, gây chuyện không tốt còn sẽ bởi vì chậm chễ cứu chữa, để cho người thừa nhận ma khí tra tấn.

Bất quá, tuy đạo lý không có vấn đề gì, nhưng... Vị trí miệng vết thương của nữ hài thật sự có chút cổ quái, bàn tay đè xuống, khó tránh khỏi sẽ đụng phải hai viên cầu đầy đặn kia nha!

Trên thân nữ hài lại không có mặc quần áo, vừa đè xuống, mềm mại trắng nõn tuy cách trường y, nhưng như trước thoải mái nói không nên lời.

- yên thần tĩnh khí, tạp niệm không sinh, hấp thu ma khí, tấn cấp thân thể!

Lắc đầu dứt bỏ nghĩ ngợi lung tung, nhiếp vân hít sâu một hơi, ngăn chặn thân thể xúc động, tay đè chặt trước ngực mềm mại của nữ hài, không ngừng hấp thu ma khí trong cơ thể nàng.

- Ngươi... Ngươi vẫn là giết ta đi...

Thời điểm nhiếp vân hấp thu, nữ hài lần nữa tỉnh dậy, thấy hai tay hắn đặt ở địa phương thánh khiết nhất của mình, thỉnh thoảng còn lay động thoáng một phát, tức giận đến toàn thân run rẩy, tâm muốn chết cũng đã có.

- Đừng nói nhảm, ta đang cứu ngươi!

Bị nữ hài nói giật mình, nhiếp vân thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, sắc mặt lập tức trở nên lúng túng.

- Cứu ta, ta không muốn ngươi cứu... Vẫn là giết ta đi!

Nữ hài oán hận nói.

Nữ hài đâu chịu nổi loại vũ nhục này, ở tông môn cho tới nay đều được vinh dự là thánh nữ, thánh khiết không dính bụi trần, hiện tại rõ ràng bị người cởi sạch quần áo nhìn tinh tường, hai tay còn đặt ở đó... Thật sự không muốn sống a!

Tuy cũng biết đối phương là vì cứu mình, nhưng... Mình bất kể nói thế nào cũng là thánh nữ a, thân thể bị người nhìn, bị người sờ soạng, truyền đi, còn có thể sống sao?

- Ngươi lại bất tỉnh một hồi a!

Thấy nữ hài một mực muốn chết, nhiếp vân bất đắc dĩ, thò tay đánh qua lần nữa.

Dựa theo đạo lý, cường giả nạp hư cảnh là không dễ dàng xỉu như vậy, nhưng bản thân nữ hài bị trọng thương, thật sự quá hư nhược, thủ pháp của nhiếp vân cũng rất xảo diệu, pháp lực khống chế vừa vặn, cho nên chỉ thoáng một phát, nữ hài lại bi kịch hôn mê.

- Hô! Thực đáng ghét, linh tê luyện thể quyết nhanh hấp thu ma khí a!

Đánh bất tỉnh nữ hài, nhiếp vân thở ra một hơi, hai tay đè xuống, lực lượng gia tăng, điên cuồng hấp thu ma khí trong cơ thể nàng.

Vù vù vù!

Tăng thêm tốc độ, rất nhanh liền hấp thu toàn bộ ma khí trong cơ thể nữ hài, linh tê luyện thể quyết của nhiếp vân ở trong quá trình hấp thu, không ngừng vận chuyển, đùng đùng không dứt, lực lượng

điên cuồng gia tăng!

Linh tê luyện thể quyết là công pháp ma tộc thuần khiết, hấp thu ma khí thuần khiết hiệu quả còn tốt hơn hấp thu bất luận bảo vật gì khác, lạc thiên ma tôn là cường giả nạp hư cảnh, hắn đánh ra ma khí, có thể làm một cường giả nạp hư cảnh khác bất lực, lâm vào hôn mê, đủ thấy cường đại!

Cho nên, linh tê luyện thể quyết cắn nuốt sạch cổ ma khí này, như ăn hết đại bổ hoàn, một đường đột nhiên tăng mạnh, lập tức đột phá đệ tứ trọng đại thành, như trước nhanh chóng tấn cấp!

Lực lượng thân thể của nhiếp vân ở dưới linh tê luyện thể quyết tăng mạnh, cũng nhanh chóng tăng trưởng.

Vốn tu luyện kim cương thể cùng linh tê luyện thể quyết phối hợp, lực lượng thân thể đã đạt đến 20 vạn tượng lực làm cho người khủng bố, hiện tại nương theo cái thứ hai đột phá, lần nữa gia tăng.

20 vạn tượng lực, 30 vạn tượng lực, 40 vạn tượng lực, 50 vạn tượng lực...

Một đường điên cuồng gia tăng, rốt cục ở 100 vạn tượng lực ngừng lại!

------oOo------

Chương 621: Tính toán mệnh ta khổ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lực lượng thân thể 100 vạn tượng lực phối hợp đại lực đan điền tăng phúc gấp 10 lần, nói cách khác hiện tại nhiếp vân chỉ bằng vào thân thể thì có thể đánh ra 1000 vạn tượng lực!

Cường giả thiên kiều cảnh sơ kỳ mới có 1000 vạn tượng lực, mà nhiếp vân mới bất hủ cảnh đỉnh phong liền có được thực lực như thế, cực kỳ đáng sợ!

Linh tê luyện thể quyết đạt tới đệ ngũ trọng, chẳng những lực lượng bạo tăng, còn để cho thân thể nhiếp vân càng thêm hoàn mỹ, càng có xu hướng ma tộc, nếu như không khống chế mà nói, trong cơ thể ma khí cuồn cuộn, vừa nhìn liền cảm thấy hắn như một cường giả ma tộc chính thức!

- Đáng tiếc ma khí còn chưa đủ, không cách nào làm cho linh tê luyện thể quyết đạt tới đệ ngũ trọng đại viên mãn, một khi đạt tới, cho dù không cần thi thể di tinh, gặp được cường giả thiên kiều cảnh đỉnh phong cũng không sợ!

Cảm nhận được cảm giác lực lượng tăng vọt trong cơ thể đình chỉ, nhiếp vân lắc đầu.

Linh tê luyện thể quyết đột phá đệ tứ trọng, đã xảy ra bay vọt về chất, giống như súng bắn chim đổi thành pháo, cả hai căn bản không cùng một cấp bậc.

Đạt tới linh tê luyện thể quyết đệ ngũ trọng, hấp thu nhiều ma khí như vậy, cũng chỉ là sơ kỳ, ngay cả trung kỳ cũng không tính, muốn đạt đến đại thành, chỉ sợ chỉ có thể tóm lạc thiên ma tôn tới tế luyện mới có thể a!

Tóm lạc thiên ma tôn tới tế luyện? Hiện tại cho dù cho nhiếp vân mười cái lá gan cũng không dám!

Thực lực tấn chức xong, quay đầu nhìn lại nữ hài. Ma khí trong cơ thể nàng bị mình hấp thu sạch sẽ, thân thể đã bắt đầu chậm rãi chữa trị, cường giả nạp hư cảnh khôi phục cường đại, dùng không được bao lâu, ngoại thương có thể triệt để tiêu trừ, về phần nội thương, chỉ sợ không có mấy tháng, là mơ tưởng hoàn hảo không tổn hao gì.

Đương nhiên, nếu như mình cũng đạt tới nạp hư cảnh, cho dù nội thương nặng gấp 10 lần hiện tại, trị liệu chi khí cũng có thể làm cho nàng hoàn hảo như lúc ban đầu.

- Ngươi... Ta muốn giết ngươi...

Ma khí trong cơ thể bị hấp thu sạch, nữ hài từ từ tỉnh dậy, liếc nhìn

thiếu niên, giãy dụa lấy muốn đứng lên, cùng nhiếp vân dốc sức liều mạng, trong mắt hận ý cuồn cuộn.

- Ngươi vẫn là tiếp tục bất tỉnh a...

Thấy bộ dạng nàng như vậy, nhiếp vân khẽ vươn tay, lần nữa vung một chưởng.

Lạch cạch!

Nữ hài lại hôn mê.

Aii… kỳ thật cũng không muốn đánh nàng bất tỉnh, nhưng nàng này thật sự quá phiền toái. Một mực muốn giết mình, thực không biết mình hảo tâm cứu nàng, là đúng hay sai!

Bất quá, mặc kệ đúng hay sai, đều không sao cả, đường đường huyết ngục ma tôn, lão quái vật trọng sinh, nếu như bởi vì sợ hãi, liền vi phạm bản tâm, về sau thành tựu khẳng định sẽ không cao.

- Hiện tại nàng bất tỉnh liền thoải mái, ta lại không thể đi ra, tiếp tục đợi a!

Nhìn thoáng qua bên ngoài, hiện tại nhiếp vân cũng không dám đi ra ngoài, tuy lạc thiên ma tôn thoạt nhìn đi rồi, nhưng ai biết hắn lúc nào trở về, vạn nhất vừa đi ra ngoài đã bị đụng phải, khẳng định chết lềnh bà lềnh bềnh!

Không có biện pháp, đành phải ở trong sơn động tu luyện, ngược lại trong nạp vật đan điền của mình có không ít thứ tốt, mặc dù bị vây ở chỗ này mười năm tám năm, cũng không đói chết.

.....

Qua không biết bao lâu, trong lúc này lạc thiên ma tôn quét nhìn mấy lần, bất quá đều bị ảo cảnh của nữ hài thiết trí mê hoặc, không có phát hiện cái gì, trực tiếp bay đi.

- Ân!

Nữ hài rốt cục lần nữa tỉnh lại, ma khí trong cơ thể tiêu hết, pháp lực vận chuyển, chậm rãi mở mắt.

Ngồi dậy, lúc này mới phát hiện thương thế ở ngực trải qua lúc hôn mê, được thiếu niên kia cứu chữa, đã sắp tốt rồi.

Thân thể khẽ động, y phục khoác trên người liền chảy xuống, lộ ra vai cùng hơn nửa bộ ngực sữa, sắc mặt phát lạnh, liền tranh thủ che tốt quần áo, quay đầu nhìn lại tiền phương.

Chỉ thấy thiếu niên kia lúc này đang dựa vào trên nham bích, sắc mặt tái nhợt, toàn thân không ngừng run rẩy, trong cơ thể có một cổ ma khí quay cuồng không thôi, tựa hồ cả người đang bị ma khí cắn trả.

- Ngươi cái gia hỏa hèn mọn bỉ ổi này, dám xem thân thể của ta, hôm nay ta liền giết ngươi!

Ưm một tiếng, hàm răng trắng noãn cắn chặt, nữ hài chậm rãi đứng lên, đôi mắt đen nhánh có hận ý chảy xuôi, chậm rãi đi tới chỗ thiếu niên.

- Không thể giết hắn, vừa rồi u minh tam xoa kích ở trên người của ta, nếu như hắn không xử lý, chỉ sợ ta sớm đã chết, hắn làm như vậy là vì cứu ta...

Mới vừa đi một bước, một thanh âm khác liền từ đáy lòng xông ra.

Nàng cũng không ngốc, biết rõ nếu như không có thiếu niên, mình bây giờ khẳng định như trước bị ma khí quấy nhiễu, khổ không thể tả, nhưng... Vì cứu mình, có thể khinh nhờn thanh bạch chi thân những năm này bảo trì sao?

- Tuy ngươi đã cứu ta, nhưng thân thể của ta là không thể cho người khác xem, nhất là nam tử, chớ có trách ta... Sau khi chết, ngươi cứ mắng hoắc dĩnh ta vong ân phụ nghĩa, là tiểu nhân hèn hạ...

Tiếp tục tiến về phía trước một bước, trong nội tâm lần nữa hạ nhẫn tâm, cổ tay khẽ đảo, trong tay nữ hài nhiều ra một thanh

trường kiếm hàn quang lóng lánh, nói rất hung ác, nhưng trên mặt lại lộ ra trù trừ, cánh tay cầm kiếm không ngừng run rẩy.

- Sư phụ đã từng nói cho ta biết, phải giúp mọi người làm điều tốt, linh lung tiên tông cũng có tổ huấn, thời điểm không đả thương người tận lực không đả thương người, không nên tham dự đại lục tranh đấu, miễn cho sinh linh đồ thán... Nếu như hiện tại ta giết hắn, chẳng khác nào vong ân phụ nghĩa...

Trường kiếm ngừng lại ở trên không trung, thân thể mềm mại của nữ hài run rẩy, trong nội tâm làm lấy tranh đấu kịch liệt.

Dựa theo đạo lý, đối phương nhìn thân thể của mình, tiết độc thân phận thánh nữ của mình, chỉ có một con đường, cái kia chính là chết, nhưng nếu như hắn không làm như vậy, mình bất tử cũng không xê xích gì nhiều, coi như mình lại xấu, cũng không thể làm một tiểu nhân vong ân phụ nghĩa!

Nữ hài cách thiếu niên cũng không xa, chỉ ngắn ngủn vài bước, nhưng trong lòng giống như phiên giang đảo hải, lập loè nhiều lần, giết cùng không giết dây dưa trong lòng, con mắt đen nhánh dần dần hiện đầy bọt nước, tư tưởng tranh đấu kịch liệt để cho thân thể mềm mại của nàng run rẩy, không kiềm chế được.

Thực lực đạt tới nạp hư cảnh, linh hồn ít nhất đã đạt đến linh cấp đỉnh phong, năng lực tự chế của loại người này hẳn rất mạnh, bây giờ lại để cho nàng như vậy, đủ thấy nội tâm xoắn xuýt đã vượt ra phạm trù có thể khống chế.

- A...

------oOo------

Chương 622: Tính toán mệnh ta khổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thời điểm trong lòng xoắn xuýt, thiếu niên nhắm nghiền hai mắt đột nhiên thống khổ gào rú, ma khí trên người lần nữa đại thịnh, từ

trong tới ngoài điên cuồng lan tràn, ở dưới ma khí ăn mòn, thiếu niên phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc dữ tợn làm người sợ hãi.

- Hắn... Là vì ta mới như vậy... Vừa rồi nếu như hắn không cứu ta, không giúp ta hấp thu ma khí, hiện tại chịu loại thống khổ này nhất định là ta, mà không phải hắn... Hắn vì cứu ta, ta còn muốn giết hắn...

Nhìn thoáng qua thân hình vì hấp thu ma khí cho mình, bị cắn trả không ngừng run rẩy, con mắt hoắc dĩnh lập tức đỏ lên.

Nếu như không phải thiếu niên trước mắt này, ma khí trên u minh tam xoa kích tuyệt đối sẽ làm hư thối thân thể của mình, thời gian dài, cho dù bất tử, cũng sẽ trở nên người không giống người ma không giống ma, sống không bằng chết!

Ma khí chẳng những có thể ăn mòn thân thể, còn có thể ăn mòn linh hồn, chịu đựng ma khí thời gian dài, dù tu luyện pháp quyết lại thuần khiết, cũng sẽ biến thành một ma đầu.

Bên tai thường xuyên nghe được sự tình rất nhiều cường giả bởi vì ma hóa, biến thành đại ma đầu, tàn sát tông môn đồng bào, huynh đệ tỷ muội.

Thiếu niên cứu mình, để cho mình không biến thành ma đầu, hơn nữa hắn vì giúp mình hấp thụ ma khí, hiện tại đang bị ma khí cắn trả, thống khổ không chịu nổi, nếu như hiện tại động thủ, chẳng khác nào lấy oán trả ơn, vong ân phụ nghĩa...

Nhưng... Mình gần đây giữ mình trong sạch, băng thanh ngọc khiết, ở trong tông môn được phong làm thánh nữ, chẳng những không cùng nam nhân có quan hệ, thậm chí ngay cả lời nói cũng chưa từng nói qua, hiện tại bị người nhìn sạch, thậm chí tay của hắn còn chạm qua chỗ đó...

Nhớ tới cảm giác vừa rồi đối phương sờ thân thể của mình, nữ hài liền không nhịn được một hồi run rẩy.

Nhưng bất nói kể thế nào cũng là cái chính nhân quân tử, mình đối

với mị lực của mình biết rất rõ ràng, thiếu niên huyết khí phương cương, nhìn toàn thân mình một lần, còn sờ soạng... Vậy mà không xâm phạm mình, đủ thấy hắn là người tốt, không phải tiểu nhân lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!

Nếu như vừa rồi hắn thừa cơ làm mình... Mình thật sự không có biện pháp phản kháng! Đến lúc đó mất đi cũng không phải mặt mũi thánh nữ, mà là trinh tiết rồi...

Hắn vì mình, chịu khổ nhiều như vậy, trả giá nhiều như vậy, mình lại xoắn xuýt chút mặt mũi thánh nữ, muốn giết hắn...

- Được rồi, tính toán mệnh ta khổ!

Đột nhiên thở dài một tiếng, trường kiếm trong tay nữ hài leng keng rơi trên mặt đất, nước mắt giống như mưa rơi xuống.

Mình coi như bị người nhìn thân thể, nhưng cũng không thể đánh chết ân nhân cứu mạng a!

Cúi đầu nhìn thoáng qua miệng vết thương của mình, trước ngực sớm đã dùng đồ vật băng bó kỹ, từ thủ pháp băng bó đến xem, rối tinh rối mù, nhưng đan dược hắn chữa thương cho mình cực kỳ không tệ, thời gian mình hôn mê cũng hai ba canh giờ, miệng vết thương vốn dữ tợn đáng sợ lại bắt đầu vảy kết, thương thế cũng có xu thế bắt đầu phục hồi như cũ.

Thân là cường giả nạp hư cảnh, năng lực khôi phục mạnh, chỉ cần vảy kết, dùng không được bao lâu, vết máu sẽ bị làn da mới cởi sạch, da thịt miệng vết thương hoàn mỹ như lúc ban đầu, không sẽ lưu lại bất luận vết sẹo gì.

- Ân!

Ngay thời điểm nữ hài hối hận, lần nữa nghe được thiếu niên phía trước rên rỉ thống khổ, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ma khí trên mặt thiếu niên càng nồng, tựa hồ không chịu nổi ma khí ăn mòn, sắp biến hóa thành ma đầu.

- Ngươi đã cứu ta một mạng, ta cũng cho ngươi chút chỗ tốt a!

Thấy bộ dáng của thiếu niên như thế, nữ hài thở dài một tiếng, ngón tay điểm ra, viên cầu giống như trái tim xuất hiện lần nữa.

Ông!

Viên cầu trái tim mang theo khí tức quang minh chính đại, vừa xuất hiện liền nhộn nhạo ra gợn sóng đậm đặc, những gợn sóng này mang theo khí tức thiên đạo nồng đậm, một tầng một tầng, phù hợp chí lý khó có thể nói rõ.

- Linh lung thiên tâm, loại trừ ma tính, tiên khí di tán, thiên địa phiêu miểu!

Hừ nhẹ một tiếng, ngón tay của nữ hài ở mi tâm của thiếu niên điểm một cái, viên cầu hình trái tim liền bay tới đỉnh đầu của hắn, lập tức có một cổ khí tức tiên môn bao phủ xuống.

Cổ khí tức này làm chư tà lui tránh, ma khí vừa gặp phải liền nhao nhao lui tán.

- Linh lung thiên tâm của ta, là lĩnh ngộ thiên địa chi đạo mới cảm ngộ ra, mang theo lý giải của ta đối với cảnh giới, giúp ngươi khu trừ ma khí, cũng coi như ta báo đáp ân cứu mạng của ngươi rồi...

Nữ hài nhẹ nhàng nói một tiếng, thanh âm leng keng rung động, tựa như âm nhạc.

Linh lung thiên tâm, là nàng tu luyện linh lung tiên tâm quyết, dùng linh hồn ngưng luyện ra được một loại cảm ngộ đối với thiên đạo, cũng là cả linh lung tiên tông từ ngàn năm nay, cái thứ nhất thành công làm được!

Đã có thứ này, có thể cảm ngộ thiên địa tự nhiên nhanh hơn, lực lượng linh hồn càng cường đại hơn, tương đương với linh hồn tinh khiết nhất, không có một chút ô nhiễm.

- Ta dùng linh lung thiên tâm giúp ngươi rửa ma khí, ở chỗ sâu trong ý thức của ngươi sẽ tiếp thu đến lĩnh ngộ thiên đạo của ta, tuy không thể giúp ngươi lập tức đột phá, nhưng chỉ cần ý thức tinh

khiết, đồng dạng được ích lợi không nhỏ, tông môn vô số trưởng lão đều hi vọng ta dùng thiên tâm giúp các đệ tử, ta đều không có đáp ứng, coi như số ngươi gặp may... Ân? Không đúng, sao lại thế này?

Đang thì thào tự nói, sắc mặt nữ hài đột nhiên thoáng một phát thay đổi.

Linh lung thiên tâm bao phủ thân thể thiếu niên, khu trừ ma khí trong cơ thể hắn. Mới đầu thật nhanh, chẳng biết tại sao trong lúc đó thân thể thiếu niên chấn động liền xuất hiện một cổ hấp lực cực lớn tựa hồ muốn hút linh lung thiên tâm đi vào.

Loại tình huống này cho tới bây giờ đều chưa nghe nói qua!

- Linh lung thiên tâm. Thu hồi!

Cảm nhận được thôn phệ chi lực trong cơ thể thiếu niên càng lúc càng lớn, nữ hài cắn răng, bàn tay trảo một cái, đem hết toàn lực trảo tới linh lung thiên tâm.

Linh lung thiên tâm là thứ trọng yếu nhất của mình, một khi bị cắn nuốt mất, nhất định sẽ thực lực đại tổn!

Xì xì xì xì...!

Lực lượng mình gia tăng, thôn phệ chi lực trong cơ thể thiếu niên vậy mà cũng tùy theo gia tăng, bỗng nhiên lúc đó có một hồi tiên nhạc minh hưởng vang lên.

Hô… thoáng một phát.

Linh lung thiên tâm liền thoát ly nữ hài khống chế, thẳng tắp tiến nhập trong cơ thể nhiếp vân.

- Linh lung thiên tâm của ta...

Chứng kiến viên cầu hình trái tim biến mất trong đỉnh đầu của thiếu niên, nữ hài cảm thấy thiếu chút nữa điên rồi.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Răng rắc! Răng rắc!

------oOo------

Chương 623: Thôn phệ linh lung thiên tâm, đột phá!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay thời điểm hoắc dĩnh nghi hoặc, chỉ thấy lực lượng của thiếu niên như đạt được đại bổ hoàn, liên tiếp kéo lên, pháp lực trên người kích động, như xuất hiện một liệt nhật, đại phóng quang minh.

- Đột phá? Hắn cắn nuốt linh lung thiên tâm của ta. Hơn nữa... Muốn đột phá? Chẳng lẽ hắn đã luyện hóa được?

Nữ hài thiếu chút nữa khóc.

Linh lung thiên tâm là tinh hoa linh hồn của mình ngưng tụ, dựa theo đạo lý, cho dù thôn phệ chỉ cần tâm niệm của mình vừa động, có thể triệt để tiêu tán, nhưng bây giờ, mình căn bản liên lạc không được. Thiếu niên lại vì vậy mà đột phá!

Người sở dĩ đột phá, đơn giản có hai loại khả năng, thứ nhất, đột nhiên có lĩnh ngộ, thứ hai lực lượng trong cơ thể tích súc đến cực điểm, lượng biến khiến cho biến chất, triệt để chuyển biến! Thiếu niên vừa cắn nuốt linh lung thiên tâm của mình, rất hiển nhiên là loại tình huống thứ hai!

Mà loại tình huống này xuất hiện điều kiện tiên quyết là, đối phương triệt để luyện hóa, hóa nó thành năng lượng, bổ sung khí hải, nhưng luyện hóa linh lung thiên tâm của mình, điều này sao có thể?

Hơn nữa linh lung thiên tâm đại biểu cho một cái mình khác... Nếu nam nhân này luyện hóa nói, chẳng khác nào triệt để hiểu rõ mình, vô luận thân thể hay linh hồn của mình cũng sẽ không hề che lấp ở trước mặt đối phương...

Điên rồi, hoắc dĩnh cảm thấy toàn bộ thế giới đều phá vỡ, không thể tin được đây là thật.

Nữ hài sắp điên, nhiếp vân ngồi ở dưới đất lại cảm giác sảng khoái tinh thần, cả người cảm giác tốt nói không nên lời.

Hắn tu luyện linh tê luyện thể quyết vốn chính là ma công, như thế nào lại bị ma khí ăn mòn, vừa rồi sở dĩ trên người ma khí đại tác, là vì linh tê luyện thể quyết cùng kim cương lưu ly thể trong cơ thể lần nữa đã xảy ra xung đột!

Kim cương lưu ly thể là phật môn bí pháp, tựa hồ cùng công pháp ma tộc lẫn nhau đối địch, không ai phục ai, trước kia bởi vì tu luyện đạt đến cân đối, hơn nữa ở dưới vô danh pháp quyết áp chế, phật ma đồng thể, không phát sinh bất luận ngoài ý muốn gì, mà bây giờ, mình hấp thu nhiều ma khí, linh tê luyện thể quyết đột nhiên tăng mạnh, vì vậy vốn là cân đối bắt đầu nghiêng về phía linh tê luyện thể quyết.

Bởi như vậy, kim cương lưu ly thể không chịu được, lần nữa xao động, cùng ma khí của linh tê luyện thể quyết đối kháng, thời điểm nữ hài hoắc dĩnh vừa tỉnh, vừa vặn là lúc hai đại công pháp cướp đoạt địa bàn, linh tê luyện thể quyết vừa mới hấp thu ma khí đạt được tiến bộ chiếm cứ thượng phong, cho nên từ bên ngoài nhìn vào, toàn thân nhiếp vân ma khí cuồn cuộn, tựa hồ đang bị ma khí xâm nhập.

Tuy linh tê luyện thể quyết chiếm được thượng phong, nhưng kim cương lưu ly thể cũng không đơn giản, cả hai tranh đoạt càng ngày càng kịch liệt, dùng thân thể nhiếp vân làm chiến trường, cho nên hắn mới đau đớn khó nhịn, phát ra âm thanh.

Ngay thời điểm cả hai giằng co không dứt, nữ hài lấy linh lung thiên tâm của mình ra, trợ giúp nhiếp vân khu trừ ma tính.

Linh lung thiên tâm vừa khu trừ ma tính, kim cương lưu ly thể tựa hồ như ăn thuốc bổ, lập tức tuyệt địa phản kích!

Ngay thời điểm sắp đạt tới cân đối, đan điền trong cơ thể nhiếp vân

đột nhiên phát hiện linh lung thiên tâm mang theo một loại thiên phú đặc thù, tiên âm chi khí!

Hơi chút cảm ngộ, khí hải liền tạo thành tiên âm đan điền, tiên âm đan điền đúng lúc là thiên phú đặc thù phương diện linh hồn, vốn nhiếp vân tu luyện lưu ly chi hồn kẹt ở khâu kia, lần này hình thành, thật giống như một sợi rơm rạ đè chết lạc đà, kim cương lưu ly thể tăng mạnh, lực lượng linh hồn của nhiếp vân bạo tăng, thoáng một phát liền thu linh lung thiên tâm vào trong cơ thể!

Cho nên ở bên ngoài xem ra, thân thể nhiếp vân phát ra một tiếng tiên âm thanh thúy, về sau, linh lung thiên tâm mới tiến vào trong cơ thể hắn.

Đạt được thiên tâm bổ dưỡng, kim cương lưu ly thể cũng lập tức tăng mạnh, lưu ly chi hồn triệt để cô đọng thành, thời gian nháy con mắt lần nữa cùng linh tê luyện thể quyết đạt tới cân đối, để cho nhiếp vân đột phá bất hủ cảnh đỉnh phong, tiến vào lĩnh vực cảnh!

Thực lực tăng vọt, linh hồn trong nháy mắt tận trừ tạp chất, trở nên tinh khiết như lưu ly, nhiếp vân không hưng phấn mới là lạ!

- Tạo hóa linh dịch, thôn phệ, bổ sung lực lượng!

Nguyên khí sư hấp thu tạo hóa chi khí không thể để cho người tấn cấp, nhiếp vân cảm nhận được cảnh giới trong cơ thể bão táp, tinh thần khẽ động liền lấy tạo hóa linh dịch ra, không ngừng thôn phệ.

Xoẹt zoẹt~! Xoẹt zoẹt~!

Nương theo tạo hóa linh dịch không ngừng hấp thu, lực lượng cả người nhiếp vân cũng bắt đầu điên cuồng tăng vọt.

500 vạn tượng lực, 600 vạn tượng lực, 700 vạn tượng lực...

Thời gian nháy con mắt, lực lượng chân khí trong cơ thể hắn đã đột phá 1000 vạn tượng lực, lại vẫn đang gia tăng!

: 13

1000 vạn tượng lực, điểm phân giới của thiên kiều cảnh cùng lĩnh vực cảnh, đạt tới 1000 vạn tượng lực, liền tương đương với đã là cường giả thiên kiều cảnh!

Nhiếp vân vừa đột phá lĩnh vực cảnh liền có được lực lượng lớn như thế, nói ra tuyệt đối sẽ trực tiếp hù chết người!

Rầm ào ào!

Rốt cục, lực lượng ngừng lại ở 1200 vạn tượng lực.

Tu vi bản thân cũng đạt tới lĩnh vực cảnh trung kỳ.

1200 vạn tượng lực chân khí, 100 vạn lực lượng thân thể, hơn nữa đại lực đan điền tăng phúc, mình liền tương đương thoáng một phát đã có được 2200 vạn tượng lực, tương đương cường giả thiên kiều cảnh trung kỳ!

Thiên kiều cảnh sơ kỳ 1000-1999 vạn tượng lực, trung kỳ 2000-2999 vạn tượng lực!

Đương nhiên, đạt tới thiên kiều cảnh, chú ý cảm ngộ đối với thiên địa, trong nội tâm có thiên kiều, cho dù nhiếp vân có được 2200 vạn tượng lực, nếu cường giả thiên kiều cảnh có đề phòng mà nói, chỉ sợ ngay cả sơ kỳ cũng chiến thắng không được!

Đạt tới bí cảnh ngũ trọng, cảm ngộ thiên địa càng quang trọng, lực lượng đơn thuần không thể trở thành tiêu chuẩn phán đoán chiến đấu thắng lợi.

- Đáng tiếc lần này kim cương lưu ly thể chỉ là lưu ly chi hồn cô đọng thành công, lực lượng thân thể không có tiếp tục gia tăng...

Lực lượng đình chỉ, nhiếp vân biết rõ kim cương thân thể của mình cũng không gia tăng, tấn cấp chỉ là lưu ly chi hồn, lưu ly chi hồn để cho mình tu luyện thành công, hiện tại tuy linh hồn như cũ là linh cấp hậu kỳ, nhưng vẫn như lưu ly, thanh tịnh trong suốt, sặc sỡ loá mắt, chỉ nói lực lượng linh hồn, so với trước kia gia tăng lên không chỉ gấp mười lần!

- Hiện tại loại linh hồn này, phân liệt đi ra ngoài, hoàn toàn có thể để cho di tinh phát huy ra toàn bộ lực lượng! Cho dù cùng một chỗ khống chế mười hai thi thể thiên kiều cảnh cũng không có khó khăn quá lớn rồi!

Trên mặt nhiếp vân lộ ra mỉm cười.

------oOo------

Chương 624: Ta không là xử nam rồi hả?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Linh hồn thành công đột phá trở thành lưu ly chi hồn, khống chế thiên kiều cảnh đỉnh phong di tinh không hề khó khăn, đã có thể hoàn toàn phát huy ra lực lượng của hắn. Hơn nữa hiện tại mặc dù linh hồn khống chế toàn bộ mười hai thi thể, cũng không quá khó khăn rồi!

Cho nên, như vậy tính toán ra, năng lực bảo vệ tánh mạng của mình đâu chỉ gia tăng lên gấp đôi, gấp 10 lần cũng không ngớt!

Trước kia gặp được cường giả thiên kiều cảnh đỉnh phong, chỉ có đào tẩu phần, hiện tại đừng nói thiên kiều cảnh đỉnh phong, cho dù nạp hư cảnh sơ kỳ, mười hai thi thể đồng thời tế ra, bố trí thành đại trận, có lẽ cũng có thể chiến một trận!

Đương nhiên, nạp hư cảnh cùng thiên kiều cảnh kém thật sự quá lớn, cho dù muốn chiến đấu cũng chỉ giới hạn ở người vừa mới tấn chức nạp hư cảnh, còn lợi hại hơn, cũng chỉ có thể quay người bỏ chạy!

Dù như thế, sức chiến đấu của nhiếp vân cũng coi như gia tăng lên rất nhiều!

Cảm thụ thân thể biến hóa, nhiếp vân chậm rãi mở mắt, ngẩng đầu nhìn nữ hài trước mắt.

- Ngươi... Ngươi luyện hóa linh lung thiên tâm của ta?

Thấy thiếu niên đình chỉ tấn cấp, nữ hài vội vàng hỏi, vẻ mặt sắp khóc rồi.

- Không có, cho ngươi...

Bàn tay lật một phen, lòng bàn tay của nhiếp vân liền xuất hiện viên cầu hình trái tim, lúc này tựa hồ so với vừa rồi càng thêm tinh thuần.

Mình chỉ là mượn nhờ thiên phú tiên âm sư trong linh lung thiên tâm cảm ứng thành công đột phá, đối với tinh hoa linh hồn này thật không có luyện hóa.

- Linh lung thiên tâm đã có linh tính? Cái này... Sao lại thế này?

Trước kia linh lung thiên tâm chỉ là trái tim, không có nhảy lên. Mà bây giờ lại nhúc nhích, tựa như đang sống, phảng phất như có linh tính, hoắc dĩnh không dám tin vào hai mắt của mình.

Dựa theo mình tu luyện, muốn thiên tâm có được linh tính, ít nhất cần hơn mười năm cảm ngộ, thậm chí còn có thể không cách nào thành công, một khi thiên tâm có linh tính, liền cách linh lung tiên tâm cấp bậc cao nhất không xa!

Mặc dù mình cảm ngộ hơn mười năm cũng chưa hẳn có thể làm cho linh lung thiên tâm thành công có được linh tính, mà ở trong cơ thể thiếu niên dạo qua một vòng thì có linh tính, cái này... Cái này cũng thật là quỷ dị a!

Hôm nay sự tình làm nữ hài khiếp sợ quá nhiều, cả người cũng sắp điên rồi.

- Đã có linh tính?

Nữ hài nhắc nhở, nhiếp vân cũng phát giác đến dị thường, suy nghĩ một chút đột nhiên hiểu được.

- Chẳng lẽ cùng lúc trước thôn phệ cửu tâm liên có quan hệ?

Lúc trước mình tìm kiếm cửu tâm yêu quả thụ, cũng tiện thể cắn nuốt cửu tâm liên của nó a!

Cửu tâm yêu quả thụ có thể ở trên tàng cây sinh ra trái tim, để cho người càng dễ cảm ngộ tự nhiên, thiên đạo, cửu tâm liên thân làm hạch tâm, tự nhiên hiệu quả càng lớn, có lẽ linh lung thiên tâm này là tiến vào trong cơ thể mình, cảm nhận được khí tức của cửu tâm liên, lúc này mới có hoạt tính!

- Ngươi hấp thu linh lung thiên tâm thử xem, xem có vấn đề gì không...

Nhiếp vân tự nhiên sẽ không nói sự tình cửu tâm liên, mà thuận miệng hỏi.

- Ân!

Nữ hài gật gật đầu, há miệng ra nuốt linh lung thiên tâm xuống.

Linh lung thiên tâm này là chính nàng lĩnh ngộ, linh hồn tinh hoa của mình ngưng tụ, vừa nuốt vào, cũng không phát hiện bất luận không ổn gì, toàn thân một hồi thư thái, lực lượng trên người vậy mà cũng liên tiếp kéo lên, thời gian nháy con mắt liền để cho nàng đột phá một cảnh giới!

Trước kia, linh hồn của nhiếp vân quá yếu, chỉ biết nữ hài là cường giả nạp hư cảnh, về phần loại đẳng cấp nào thì căn bản nhìn không ra, hiện tại đã thấy nhất thanh nhị sở, thời điểm chiến đấu với lạc thiên ma tôn, nàng mới nạp hư cảnh sơ kỳ, mà bây giờ thôn phệ linh lung thiên tâm có linh tính, tu vi trực tiếp bạo tăng, đạt đến nạp hư cảnh trung kỳ!

Đạt tới nạp hư cảnh, muốn tiến bộ trở nên càng thêm khó khăn, thường thường một tiểu cấp bậc, so với nhiều đại cấp trước kia còn muốn khó hơn, bình thường từ nạp hư cảnh sơ kỳ tấn cấp đến trung kỳ, không có vài chục năm khổ tu, cộng thêm năng lượng sung túc là căn bản không thể hoàn thành!

Hiện tại nữ hài bởi vì có linh lung thiên tâm linh tính, thôn phệ liền đột phá, truyền đi tuyệt đối sẽ làm cho tất cả mọi người hâm mộ

muốn chết!

- Ân? Thân thể của ngươi, linh hồn của ngươi...

Nữ hài vừa nuốt linh lung thiên tâm vào bụng, nhiếp vân liền lập tức cảm thấy không đúng, thật giống như nữ hài trước mắt cùng mình vô cùng quen thuộc, thân thể của nàng linh hồn của nàng,… mình cũng nhất thanh nhị sở, không có bí mật gì mà nói!

- Linh lung thiên tâm của ta bị ngươi hấp thu qua, lây dính khí tức của ngươi, mà ngươi lại giúp ta kích hoạt hoạt tính của thiên tâm, cho nên... Trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, tương đương với hai người chúng ta linh hồn... Song tu, cho nên...

Tấn cấp dừng lại, nữ hài chậm rãi thở ra một hơi, sắc mặt đỏ đến sắp tích thủy.

- Linh hồn... Song tu?

Nhiếp vân lại càng hoảng sợ.

Song tu chia làm hai loại linh hồn cùng thân thể, thân thể song tu vô cùng đơn giản, là tiến hành sự tình vợ chồng, linh hồn song tu thì cần hai người linh hồn không hề giữ lại giao hòa, như vậy song phương có thể chia xẻ kinh nghiệm của đối phương, linh hồn song tu so với thân thể giao hòa càng thêm sâu sắc, càng thêm triệt để!

Thân thể song tu còn có thể thân hợp ý không hợp, đồng sàng dị mộng, nhưng linh hồn song tu là linh hồn giao hòa hoàn mỹ!

Chính thức so sánh, thân thể song tu bất quá chỉ là nhục dục, chỉ tính toán tiểu thừa, mà linh hồn song tu mới là tâm hữu linh tê, là đại thừa chính thức!

- Ta lại bị song tu? Nói như vậy... Ta không là xử nam rồi hả?

Nhiếp vân một hồi sụp đổ, sắp khóc rồi.

Trong nội tâm nhiếp vân một mực có một tình tiết khắc vào cốt tủy, cái kia chính là người yêu kiếp trước!

Kiếp trước nàng cuối cùng chết ở trong ngực mình, kiếp này trọng sinh, vốn định cho nàng hạnh phúc, cho nàng tình cảm chân thành tha thiết nhất, cho nên vô luận lạc khuynh thành, bách hoa tu hay dịch thanh, kỳ thật sâu trong nội tâm mình đều có chút động tâm, nhưng vì cho nàng cảm tình chân thành tha thiết nhất, nên canh phòng nghiêm ngặt tử thủ.

Như thế nào cũng không nghĩ tới, canh phòng nghiêm ngặt như vậy, mình vậy mà bất tri bất giác cùng nữ hài trước mắt này tiến hành linh hồn song tu!

Nói như vậy, mình chẳng phải đã thất thân, không còn là xử nam?

Như vậy mình làm sao cho nàng tình cảm chân thành tha thiết nhất, hồn nhiên yêu say đắm nhất?

- Ân, không đúng? Hẳn không phải là linh hồn song tu, linh hồn của nàng hoàn toàn cảm ứng thân thể ta, nhưng linh hồn của ta lại bị vô danh pháp quyết che đậy, nàng không hoàn toàn cảm ứng được...

------oOo------

Chương 625: Giúp ngươi che dấu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đột nhiên trong nội tâm khẽ động, nhiếp vân hiểu được.

Sự tình mình có được vô danh pháp quyết, có thể diễn biến vô số thiên phú, cũng không thông qua linh hồn song tu truyền ra ngoài, điều này cũng nói rõ, mình không tiến hành song tu thuần khiết, như vậy tính toán ra, mình như cũ là xử nam...

Nghĩ tới đây, nhiếp vân nhẹ nhàng thở ra.

Nếu như để nữ hài trước mắt biết rõ suy nghĩ trong lòng hắn, tuyệt đối sẽ không chút lưu tình một cái tát chụp chết hắn.

Mình thân là thánh nữ, băng thanh ngọc khiết, thủ thân như ngọc, không biết có bao nhiêu nam nhân tha thiết ước mơ, mình nhìn cũng không nhìn, hiện tại thiếu niên này được tiện nghi còn khoe mã, lại vẫn hy vọng là xử nam, sao ngươi không chết luôn đi...

- Ngươi chính là tiên âm sư của linh lung tiên tông, linh lung thánh nữ, người sắp gả cho di thần tông tông chủ?

Cảm giác mình cũng không thất thân, nhiếp vân nhẹ nhàng thở ra, nhìn về phía nữ hài trước mắt hỏi.

Nữ hài nói mình là người linh lung tiên tông, lại là tiên âm sư, thực lực lại mạnh như vậy, chỉ sợ là linh lung thánh nữ trong truyền thuyết, muốn gả cho di thần tông tông chủ di hoa kia.

- Ân, sư phụ ta bị trọng thương, di thần tông tông chủ nói chỉ cần ta gả cho hắn, hắn liền trị liệu cho sư phụ. Cho nên ta mới đáp ứng... Ta cùng hắn kỳ thật chưa từng gặp mặt... Ngươi không nên hiểu lầm!

Linh lung thánh nữ vội vàng nói.

- Ta hiểu lầm? Ha ha!

Nhìn nữ hài như vậy, nhiếp vân cười khan một tiếng.

Trước kia nữ hài vô cùng lạnh lùng, cao thượng thoát tục, nhưng bây giờ hướng mình giải thích, nói rõ trải qua “song tu”, nàng đã đem toàn bộ tâm tư đặt ở trên người mình!

Di thần tông tông chủ mỗi ngày nghĩ biện pháp đuổi giết mình, mà mình lại “làm thịt” vị hôn thê của hắn, thật đúng là con mẹ nó kích thích...

- Ngươi tới tìm bách hành thảo chính là vì cứu sư phụ của ngươi a!

Dứt bỏ đồ vật loạn thất bát tao trong óc, nhiếp vân hỏi.

- Ân, sư phụ tổn thương, không cách nào trị liệu, ta thỉnh cầu đan vương quản hưu trợ giúp trị liệu, kết quả quản hưu xem xét cũng

bất lực. Chỉ nói là một loại đan dược có thể trị liệu, chỉ có điều loại đan dược này bằng vào thủ đoạn của hắn hiện tại cũng không cách nào luyện chế thành công, nhưng mà đan phương hắn ngược lại có, để cho ta trước gom góp dược liệu, về sau có thể đi hóa vân tông tìm kiếm đan đế chư cát thanh vân hỗ trợ luyện chế!

Nữ hài thở dài một tiếng.

- Đan vương quản hưu? Đan đế chư cát thanh vân?

Nghe hai danh tự này, nhiếp vân sững sờ.

Cũng không phải đối với hai danh tự này lạ lẫm, mà là thật sự quá quen thuộc, quen thuộc đến sâu tận xương tủy.

Đan đế chư cát thanh vân đúng là sư phụ kiếp trước truyền thụ mình thuật luyện đan cùng tu vi vô thượng, vô thượng trưởng lão của hóa vân tông!

Mà đan vương quản hưu, là di thần tông thủ tịch luyện đan sư, thuật luyện đan xuất thần nhập hóa, lô hỏa thuần thanh.

Đương nhiên, đây chỉ là trong mắt người khác, trên thực tế, kiếp trước sau khi mình luyện đan xuất sư, đối thủ thứ nhất trước tới khiêu chiến chính là hắn!

Ngày đó mình cùng hắn ở luyện đan đại điện của hóa vân tông kịch chiến ba ngày ba đêm, chỉ bằng vào luyện đan thuật đả kích hắn thương tích đầy mình, triệt để bại trận, mà mình cũng bởi vậy danh chấn thiên hạ.

Hai danh tự này nương theo trọng sinh sớm bị mình ép sâu trong đáy lòng, hiện tại nữ hài đột nhiên nhắc tới, nhiếp vân trong hoảng hốt phảng phất như lần nữa về tới lúc học đan, luyện đan, cả người có chút hoảng hốt.

Đan dược chia làm khí hải cấp cùng linh cấp.

Trong đó khí hải cấp phân làm sáu cấp bậc là sơ cấp, trung cấp, cao cấp, tuyệt phẩm cấp, hoàn mỹ cấp cùng chí cao cấp.

Đan dược linh cấp chia làm tám cấp bậc là hạ, trung, thượng, tuyệt phẩm, thánh phẩm, đế phẩm, thiên phẩm, đạo phẩm.

Có thể luyện ra đan dược linh cấp thượng phẩm, đã là luyện đan tông sư rồi, có thể luyện ra đan dược linh cấp tuyệt phẩm, liền xứng trở thành luyện đan đại tông sư, về phần luyện được một viên đan dược thánh phẩm, bình thường đều có danh xưng đan vương!

Đan vương quản hưu, luyện đan thực lực không kém, bất quá cũng chỉ có thể luyện chế ra đan dược thánh phẩm, lại lên nữa liền không được.

Mà kiếp trước sư phụ của mình chư cát thanh vân, hoàn toàn có thể luyện chế ra đan dược đế phẩm!

Quản hưu nói hắn luyện chế không ra, xem ra muốn cứu sư phụ nàng, hẳn là luyện chế đan dược đế phẩm!

Đan dược đế phẩm, rất khó luyện chế, coi như là sư phụ chư cát thanh vân, không hao phí tinh lực cực lớn cũng không cách nào hoàn thành, nếu không quen làm sao có thể vì ngươi luyện đan?

- Ân! Cho nên, bách hành thảo đối với ta cực kỳ trọng yếu, nếu như ngươi lấy được liền cho ta đi!

Nữ hài hoắc dĩnh đột nhiên nói.

- Cái gì?

Nghe nói như thế, nhiếp vân lại càng hoảng sợ.

- Không cần phải giả bộ, ta cùng lạc thiên ma tôn chiến đấu, không phải ngươi vụng trộm lẻn vào phủ đệ của hắn trộm đi bách hành thảo, lúc này mới làm hắn giận dữ, thi triển ra u minh tam xoa kích không tiếc tiêu hao ma nguyên, đả thương ta?

Hoắc dĩnh hừ một tiếng.

- Ngươi... Đều phát hiện?

Nhiếp vân vốn cho là mình che dấu vô cùng tốt, không nghĩ tới vậy mà như trước bị phát hiện, một hồi phiền muộn.

- Ta đương nhiên phát hiện, ta linh hồn thuần khiết, cảm ngộ chung quanh mạnh hơn người bình thường, cho nên mới có thể nhanh như vậy thì đến được nạp hư cảnh, lúc ấy ta vừa đến sơn cốc liền phát hiện ngươi rồi, chứng kiến ngươi là nhân loại, cho nên không có vạch trần, lặng lẽ giúp ngươi che dấu thoáng một phát, bằng không thì, ngươi cho rằng bằng vào loại thực lực mèo ba chân như ngươi, thật có thể thông suốt tiến vào hang ổ của lạc thiên ma tôn, trộm bảo bối của hắn, còn không bị phát hiện?

Nữ hài tiếp tục khẽ nói.

- Nguyên lai là ngươi hỗ trợ... Nói như vậy, lúc trước ta sở dĩ có thể đào tẩu, hơn nữa không bị lạc thiên ma tôn phát hiện, cũng là công lao của ngươi rồi hả?

Nhiếp vân vội vàng hỏi.

Lúc trước mình có chút kỳ quái, cho dù lạc thiên ma tôn đang chiến đấu, nhưng mình chỉ chạy ra mấy trăm dặm liền mất đi tinh thần truy tung, thật sự có chút quái dị, phải biết rằng, linh hồn của cường giả thiên kiều cảnh có thể bao phủ phạm vi mấy vạn dặm, đường đường nạp hư cảnh chỉ theo dõi mấy trăm dặm liền không theo dõi, căn bản là không phù hợp lẽ thường!

Hiện tại xem ra, đúng là nữ hài trước mắt này, dùng thủ đoạn đặc thù chặt đứt tinh thần truy tung của đối phương...

Khó trách mình cảm giác trốn rất che giấu, tại sao nữ hài lại đuổi theo, nguyên lai nguyên nhân ở đây!

Nàng biết rõ mình trốn ở chỗ này, đương nhiên phải truy tới, buồn cười mình còn tưởng rằng nàng chỉ là trùng hợp mới tới!

------oOo------

Chương 626: Hợp tác

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mình chỉ là bất hủ cảnh đỉnh phong, ở trong mắt nữ hài, một ngón tay có thể bóp chết, xem ra nàng vốn định tới trực tiếp đánh chết mình, cướp đi bách hành thảo, ai ngờ nàng vẫn quá xem thường u minh tam xoa kích lợi hại, ma khí quá mức cường đại, làm cho nàng còn không có áp dụng kế hoạch, liền ngất đi!

Cái này mới có sự tình mình giúp nàng chữa thương, về sau song tu.

- Thì ra là thế...

Những ý nghĩ này ở trong óc nhiếp vân chỉ thoáng một cái hắn liền hiểu được, cười khổ một tiếng khẽ đảo tay, lấy ra một cây bách hành thảo đưa tới.

- Cho ngươi, ta cũng chỉ lấy được một cây!

Hắn tổng cộng đã nhận được ba cây, nhưng để cho hắn lấy ra hết, đương nhiên không có khả năng, cho nên đành phải nói dối.

- Ân!

Nữ hài không nghi ngờ gì, cổ tay khẽ đảo liền thu bách hành thảo vào thân thể, nhìn loại bộ dạng thành thạo nào, nàng hẳn cũng có nạp vật đan điền.

- Đa tạ rồi, ta biết rõ ngươi đạt được gốc bách hành thảo này cũng rất khó khăn, sẽ không lấy không của ngươi, đây là một viên đan dược củng cố tu vi, ngươi ăn vào đối với vừa mới tấn cấp rất có lợi!

Nữ hài tiện tay lấy ra một bình ngọc ném tới.

Nhiếp vân tiếp nhận bình ngọc xem xét, bên trong quả nhiên thả một viên đan dược có thể vững chắc tu vi, linh cấp hạ phẩm, tính toán là cực kỳ trân quý rồi.

Bất quá, thân là nguyên khí sư, đối với đan dược nhiếp vân nhu cầu ngược lại không lớn, nếu là hảo ý của đối phương, nhiếp vân cũng không cự tuyệt, tiện tay cất vào đan điền.

Hai người từng người thu lại đồ vật, sơn động trong lúc nhất thời an tĩnh lại, từng người đều không nói lời nào, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Linh lung thiên tâm diễn sinh ra linh tính, để cho nữ hài hoắc dĩnh tấn cấp thành công, sau khi tấn cấp, thương thế trước kia triệt để hoàn hảo như lúc ban đầu, vết sẹo trước ngực cũng lành, khí chất cả người đã có bất đồng rõ ràng.

Hiện tại thương thế hoàn hảo, lại được bách hành thảo, không cần nghĩ, cũng là lúc rời đi rồi, nhưng bởi vì minh bạch điểm ấy, hai người vậy mà đều không nói chuyện, hào khí trong sơn động yên tĩnh làm cho người áp lực.

- Lạc thiên ma tôn để ta thiếu chút nữa tử vong, ta ý định đánh chết hắn. Ngươi... Có đi không?

Một lát sau, nữ hài phá vỡ hào khí áp lực, đột nhiên hỏi.

- Ta? Ta không có thực lực, đi qua cho chết sao...

Nhiếp vân gượng cười.

Nói đùa gì vậy, tuy mình tiến bộ, nhưng ở trước mặt cường giả nạp hư cảnh, như trước cọng lông cũng không tính. Đi qua chỉ có phần chết! Không công đi chịu chết, kẻ đần mới đi!

- Cũng không phải, thiên phú địa hành sư của ngươi rất lợi hại, ngươi có thể lặng lẽ mang ta qua, ta đánh lén hắn, hiệu quả hẳn sẽ tăng thêm không ít...

Nữ hài do dự một chút, khẽ cắn bờ môi.

- Đã như vầy, vậy thì cùng ngươi đi qua, bất quá... Sau khi giết lạc thiên ma tôn, ta cái khác đều không muốn, chỉ cần thi thể ma tôn, như thế nào?

Suy nghĩ một chút, nhiếp vân hỏi.

Linh tê luyện thể quyết của mình chỉ hấp thu một bộ phận ma khí, liền cấp bậc tiến nhanh. Nếu như có thể đạt được thi thể của lạc thiên ma tôn, hấp thu sạch sẽ ma khí, cho dù linh tê luyện thể quyết không đạt được đệ ngũ trọng đại thành, cũng không xê xích gì nhiều!

Như vậy, thực lực của mình đồng dạng gia tăng thật lớn!

Chỉ có điều, hiện tại kim cương lưu ly thể trong người cùng hắn lẫn nhau đối ứng, trước khi không có phương pháp để cho kim cương lưu ly thể tấn cấp, tốt nhất không nên sử dụng, bằng không thì xuất hiện lần nữa cắn trả, chỉ sợ sẽ không có vận khí tốt như hôm nay rồi.

- Ngươi muốn thi thể ma nhân làm gì? Ma khí quấy nhiễu lại không thể luyện hóa thành khôi lỗi, giống như gân gà...

Nữ hài sững sờ.

Thi thể ma nhân không giống yêu nhân, nhân loại, có thể dùng luyện hóa thành khôi lỗi, giúp mình chiến đấu, ma nhân bởi vì là trời sinh sủng nhi, căn bản không thể cưỡng chế nô dịch, một khi làm như vậy, ma nhân sẽ trực tiếp hóa thành ma tính cực lớn, để cho người luyện hóa triệt để sụp đổ.

Cho nên, ở trong mắt rất nhiều người, thi thể ma nhân là cái gân gà, ăn vào vô vị bỏ thì lại tiếc.

- Muốn nghiên cứu thoáng một phát...

Nhiếp vân thuận miệng nói.

- Vậy được rồi, quyết định như vậy đi!

Nữ hài cười nhạt một tiếng.

Đối với người cướp lấy “trinh tiết” của mình này, nữ hài cũng không

biết mình là tâm tính gì, dù sao hiện tại muốn cùng hắn ở chung một thời gian ngắn, nếu như lập tức rời đi mà nói, còn có chút không bỏ.

Về phần cái này có phải tình yêu hay không, vậy thì nàng không biết rồi!

Dù sao nữ hài đối với người thứ nhất xem qua thân thể của mình, đạt được trinh tiết của mình, đều có một loại cảm tình đặc thù.

- Bất quá, ở trước khi đi, ta cảm thấy ngươi còn có thể lần nữa tăng thực lực lên, ta nơi này có một vật, hẳn rất phù hợp với ngươi, có thể giúp ngươi củng cố thực lực vừa mới tấn cấp cũng nói không chừng!

Thấy nữ hài đáp ứng, nhiếp vân cười cười, cổ tay khẽ đảo, lòng bàn tay xuất hiện một trái cây hình dạng trái tim, không ngừng nhảy lên!

- yêu tộc cửu tâm yêu quả? Ngươi... Tại sao có thể có loại vật này?

Chứng kiến trái cây trong tay thiếu niên, con mắt nữ hài thoáng một phát trợn tròn, lộ ra vẻ không thể tin được.

Cửu tâm yêu quả, vô thượng thánh vật của yêu tộc, cường giả yêu tộc cũng chưa hẳn có một quả, thiếu niên lại có thể lấy ra, thật đúng là đủ kỳ quái.

- Trong lúc vô tình lấy được...

Nhiếp vân thuận miệng nói.

- Ta tu luyện linh lung thiên tâm, cùng loại trái cây này vừa vặn phù hợp, hoàn toàn chính xác đối với ta có tác dụng đại bổ, đa tạ!

Nữ hài cũng không khách khí, tiếp nhận trái cây há miệng nuốt xuống.

Trái cây vào bụng, lực lượng trong cơ thể nàng lần nữa sôi trào, chỉ có điều lần này không có may mắn như lần trước, đạt tới nạp hư

cảnh trung kỳ đỉnh phong liền ngừng lại.

Một quả cửu tâm yêu quả liền để nàng tấn cấp nhiều như vậy, cho dù nhiếp vân

chứng kiến cũng cảm giác không thể tưởng tượng nổi, phải biết rằng lúc trước mình là ăn vài trái, hiệu quả đều không được tốt lắm a!

Tuy trong nội tâm nghĩ như vậy, nhưng trên thực tế nhiếp vân biết, không phải dược liệu công hiệu đột nhiên thay đổi, mà là nữ hài tu luyện ra linh lung thiên tâm, có cảm ngộ đặc thù, cửu tâm yêu quả là thánh vật yêu tộc, làm cho thiên tâm của nàng hiểu rõ thêm nữa, cho nên mới có hiệu quả như thế, mà trước kia mình, cái gì cũng không biết, như trâu nhai mẫu đan, có thể có công hiệu mới gọi kỳ quái!

- Hô! Lúc này tuyệt đối có thể đánh chết lạc thiên ma tôn, sẽ không xuất hiện bất cứ sơ xẩy gì!

------oOo------

Chương 627: Đánh chết lạc thiên ma tôn (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cảm nhận được lực lượng tăng trưởng, nữ hài mắt sáng rực lên đứng dậy, nhìn về phía nhiếp vân, trong mắt ôn nhu càng đậm.

Thiếu niên ở trước mắt thực là vận tinh của mình, chẳng những cứu mình, còn giúp mình tăng cấp!

Nếu như không phải cửu tâm yêu quả này, coi như thiên phú của mình lại cao, không có hơn mười năm, cũng mơ tưởng vừa từ nạp hư cảnh sơ kỳ tấn cấp trung kỳ, thì đến được trung kỳ đỉnh phong.

Có được loại thực lực này, đánh chết lạc thiên ma tôn hẳn không nói chơi!

Trước kia mình ở nạp hư cảnh sơ kỳ liền có thể cùng đối phương đại chiến mấy ngàn hiệp không bại, thực lực bây giờ bạo tăng, hoàn toàn có thể triệt để áp chế đối phương!

- Vậy chúng ta đi thôi!

Thấy nữ hài hăng hái, thực lực tăng nhiều, nhiếp vân nói.

- Đi! Ngươi sử dụng thiên phú địa hành sư mang theo ta!

Nữ hài nói.

- Ân!

Nhiếp vân nhẹ gật đầu, thò tay kéo bàn tay của nữ hài đi.

Bàn tay của nữ hài xiết chặt, bất quá vẫn để cho hắn nắm, một tia địa hành chi khí truyền tới, hai người lập tức biến mất khỏi sơn động.

Tuy hoắc dĩnh cảm thấy đã “thất thân” cho thiếu niên trước mắt, nhưng dù sao vẫn là tiểu cô nương chưa có trải qua nhân sự, lúc này cảm thụ lòng bàn tay của thiếu niên như lửa nóng, tâm như đay rối, mất trật tự nói không nên lời.

Bất quá, thiếu niên tựa hồ không có cảm thấy cái gì, không có bất kỳ cử động khinh bạc, điểm ấy làm cho nàng âm thầm may mắn, đồng thời lại cảm thấy có chút thất vọng.

Chẳng lẽ mình ở trong mắt đối phương thật không có mị lực như vậy sao? Ngay cả tâm tư chiếm tiện nghi cũng không có...

Phải biết rằng mình đã từng thấy không ít nam nhân, trong mắt của bọn họ loại hào quang như lang như hổ kia, mình coi như có ngốc, cũng vẫn có thể phân biệt ra được!

- Tốt rồi, phía trước là sơn động của lạc thiên ma tôn, ngươi ra tay đi!

Ngay thời điểm nữ hài tâm loạn như ma, bên tai vang lên thoại ngữ

của thiếu niên.

Thiếu niên là đem miệng dán lỗ tai của mình nói, cảm nhận được trên lỗ tai có một trận gió thổi qua, trái tim của nữ hài không ngừng nhảy lên, phảng phất như bị vô số nai con đi loạn.

- Đã đến? Nhanh như vậy... Đây là dưới mặt đất, làm sao ngươi biết đã đến, chẳng lẽ ngươi dùng linh hồn lực quét nhìn?

Sắc mặt nữ hài đỏ lên, vì hóa giải xấu hổ, vội vàng nói.

Thấy hoắc dĩnh có chút bối rối, nhiếp vân một hồi im lặng, thật không biết người trước mắt này, là tu luyện như thế nào đến nạp hư cảnh!

Thân là cường giả nạp hư cảnh, đầu tiên phải có một trái tim mạnh mẽ, thái độ xử sự không sợ hãi, mà hoắc dĩnh này lại như tiểu nữ hài, vậy mà suy nghĩ viễn vong, thật sự là kỳ quái!

- Ta chẳng những là địa hành sư, còn là một thiên nhãn sư, cho nên có thể chứng kiến tình huống trên mặt đất!

Nhiếp vân giải thích một câu.

- Thiên nhãn sư? Đặc thù thiên phú xếp hạng thứ mười tám thiên nhãn sư?

Nữ hài sững sờ.

- Ân!

Nhiếp vân không muốn giải thích thêm, một đạo thiên nhãn chi khí theo cánh tay của nàng truyền đưa tới. Thời gian nháy con mắt, tình huống trên mặt đất liền xuất hiện trong mắt nữ hài.

- Thiên phú thật cường đại, không hổ là bài danh thứ mười tám...

Chứng kiến cách mặt đất thấy rõ lạc thiên ma tôn như mồn một trước mắt, nữ hài chép miệng tắc luỡi, nhịn không được cảm khái một tiếng, cái gọi là khai thiên nhãn của thiên kiều cảnh, chỉ là linh

hồn mô phỏng, sau khi linh hồn câu thông thượng thiên, lấy được cảnh tượng phản hồi, cùng thiên nhãn thiên phú chính thức chứng kiến tình cảnh là hoàn toàn không thể so sánh!

Cái này giống như thuỷ tinh cùng kính viễn vọng, cách thuỷ tinh đồng dạng có thể nhìn rõ ràng bóng người, nhưng chỉ là ấn tượng mơ hồ, làm sao có thể rõ ràng như kính viễn vọng?

- Trước kia ta cùng lạc thiên ma tôn chiến đấu, tuy hắn may mắn chiến thắng, nhưng trên thực tế cũng bị thương không nhẹ, lại tăng thêm đồ vật bị ngươi trộm đi, lửa giận công tâm. Hiện tại đúng là cơ hội tốt đánh lén, hiện tại ta tiềm lên đánh lén, chính ngươi cẩn thận một ít!

Khai báo một câu, hoắc dĩnh thả người, thân hình thon dài chậm rãi bay lên mặt đất.

Trong sơn động lạc thiên ma tôn.

- Đáng giận! Đồ đạc của ta, bảo bối của ta...

Nhìn sơn động trước mắt có chút trống không, lạc thiên ma tôn tức giận đến không ngừng gào thét, một cổ ma khí nồng hậu dày đặc không ngừng từ trong cơ thể tán dật ra, ở trên không trung hình thành vô số ma binh, quỷ khóc thần gào, âm trầm khủng bố.

- Để cho ta bắt được hai người các ngươi. Một cái cưỡng gian, một cái lăng trì. Ta sẽ để cho các ngươi vạn ma công tâm, vĩnh viễn thừa nhận thống khổ, vĩnh viễn không được siêu sinh...

Lần nữa gào thét, sắc mặt lạc thiên ma tôn cực kỳ dữ tợn.

- Cưỡng gian? Lăng trì? Ngươi muốn chết!

Tiếng la của hắn vừa chấm dứt, chợt nghe đến một thanh âm tức giận, lập tức liền chứng kiến một đạo kiếm quang từ dưới đất bắn tới.

Đạo kiếm quang này mang theo khí tức dung nạp hư không, không gian trước mắt ở dưới thân kiếm, huyễn sinh tiêu tan, diễn biến ra

từng đạo tiên khí sáng chói.

Linh lung tiên tâm quyết, tu luyện tới đại thành, chính khí đung đưa, tiên khí lượn lờ, lại phối hợp thiên phú tiên âm sư đặc thù của hoắc dĩnh, để cho người căn bản không cách nào ngăn cản!

- Ngươi còn dám trở về, ta muốn ngươi chết!

Chứng kiến một kiếm này, lạc thiên ma tôn vốn là giật mình, lập tức cười ha ha, bàn tay lật một phen, lại một thanh u minh tam xoa kích xuất hiện ở trong tay, đưa tay giơ lên, gào thét đâm tới nữ hài!

Ầm ầm!

Ma khí kích động, như tuyết lở mang đến khí tức, lập tức tràn ngập cả sơn động.

U minh tam xoa kích là vũ khí chiến đấu chủ yếu của ma tộc, do xương cốt ma tộc luyện chế, cây tam xoa kích này tựa hồ so với cây trước đâm vào trên người hoắc dĩnh càng thêm lợi hại, nhoáng một cái liền bắn tới.

- Linh lung thiên kích!

Trường kiếm của hoắc dĩnh thoáng một phát biến thành hai cái, hai cái biến thành bốn cái... Thời gian nháy con mắt, một thanh trường kiếm liền biến thành 64 thanh, vạch phá ma khí trầm trọng ở trước mặt, phân biệt đối ứng 64 đại huyệt quanh thân lạc thiên ma tôn.

- Ma uy như nước thủy triều!

U minh tam xoa kích quét ngang, trước mặt lạc thiên ma tôn xuất hiện cơn sóng gió động trời, uy nghiêm nồng hậu dày đặc, đại biểu cho lực lượng chí cao vô thượng của ma tộc.

- Thật cường đại, lạc thiên ma tôn không phải bị thương sao? Như thế nào còn lợi hại như vậy?

Nhiếp vân ở dưới mặt đất xem náo nhiệt chứng kiến lực lượng của lạc thiên ma tôn một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng, càng ngày

càng mạnh, pháp lực tựa hồ so với nữ hài còn muốn hùng hậu, căn bản không có ý tứ đoạn tuyệt, sắc mặt ngưng trọng lên.

------oOo------

Chương 628: Đánh chết lạc thiên ma tôn (trung) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiện tại lạc thiên ma tôn so với trước cường đại hơn nhiều lắm, nếu như hắn lợi hại như vậy, chỉ sợ hoắc dĩnh ngay cả một chiêu cũng tiếp không được, liền trực tiếp trọng thương!

Sẽ không phải thực lực của hoắc dĩnh tăng vọt, lực lượng của hắn cũng nhận được tiến bộ a? Điều này sao có thể? Nào có sự tình trùng hợp như vậy?

- Ân, không đúng, là chuôi u minh tam xoa kích kia!

Lần nữa nhìn một hồi, con mắt của nhiếp vân rơi vào u minh tam xoa kích trong tay lạc thiên ma tôn.

Thanh trường kích này, ma khí cuồn cuộn, mang theo uy nghiêm nồng hậu dày đặc của ma tộc, giống như một đế vương, căn bản không để cho khiêu khích.

Tựa hồ tất cả lực lượng của lạc thiên ma tôn đều đến từ trường kích này!

- Chẳng lẽ trường kích này có cái gì không đúng?

Đôi mi thanh tú của nữ hài nhăn lại, hàm răng cắn môi.

Nhiếp vân nhìn ra vấn đề, ánh mắt của hoắc dĩnh còn cao hơn hắn, tự nhiên cũng xem ra vấn đề, trường kiếm liên tục công kích, một phát đón lấy một phát, như gió bão mưa rào công kích tới tam xoa kích, bất quá tựa hồ hiệu quả không lớn, mỗi một kích đều bị tam xoa kích phát ra ma uy trầm trọng ngăn cản, căn bản không thể tổn thương hắn mảy may.

- Xú nha đầu, nếu như ở bên ngoài ta thật không làm gì được ngươi, nhưng trong động phủ này, ngươi chỉ có một con đường chết, ngươi biết cái động phủ này là của ai sao? Ha ha!

Thấy nữ hài ngay cả công kích của hắn cũng không thể đâm thủng, lạc thiên ma tôn cười ha ha, ánh mắt lộ ra điên cuồng.

- Cái động phủ này là của la tiên ma đế, ta kế thừa y bát của hắn, ngay cả 1% thực lực của hắn cũng không có! Chuôi u minh tam xoa kích này cũng chính là dùng xương cốt của hắn luyện chế, có chứa uy nghiêm của hắn! Ở trong động phủ này khiêu chiến hậu nhân của hắn, ngươi đây là đang coi rẻ một ma đế, muốn chết!

Trong thanh âm, u minh tam xoa kích trong tay lạc thiên ma tôn bão tố, ma khí sền sệt, một đạo đón lấy một đạo, giống như bắn ra mũi tên có thể uy hiếp được cường giả nạp hư cảnh.

Những mũi tên này mỗi một cái đều mang theo uy nghiêm dày đặc không thể khiêu chiến, thật giống như một hoàng giả quyền lực thật lớn bị khiêu khích, làm ra một kích lôi đình.

Cho nên, những mũi tên này không phải ma khí, mà là ma uy hình thành, đúng với câu ma uy như tiễn!

Uy thế là mũi tên, uy thế là lực lượng, uy thế là mưa to gió lớn, hoắc dĩnh thi triển ra linh lung thiên kích triệt để chọc giận chủ nhân sơn động lưu lại uy nghiêm, phối hợp u minh tam xoa kích kích phát ra, cho dù hoắc dĩnh đã đạt đến nạp hư cảnh trung kỳ đỉnh phong, cũng bắt đầu có chút không kiên trì nổi!

- Có thể được xưng ma đế, nói rõ thực lực của người này đã đạt đến bí cảnh thất trọng, loại cảnh giới này, từng cái đều là vô thượng trưởng lão của tám đại tông môn, xương cốt của tồn tại như vậy luyện chế ra binh khí, uy lực tự nhiên mạnh đáng sợ!

Ma nhân có một xưng hô thống nhất, có thể được xưng ma đế, liền cho thấy ít nhất đã đạt đến bí cảnh thất trọng, bí cảnh thất trọng, ở tám đại tông môn là vô thượng trưởng lão, đỉnh phong chính thức của toàn bộ phù thiên đại lục, người mạnh như thế, thân thể xương

cốt luyện chế ra binh khí, uy lực to lớn, quả thực khó có thể tưởng tượng.

Chỉ sợ đây cũng là lạc thiên ma tôn bị thương, không thể phát huy toàn bộ lực lượng của chuôi u minh tam xoa kích này, nếu không nó hoàn toàn kích phát, cho dù nạp hư cảnh đỉnh phong, chỉ sợ cũng bị trực tiếp đâm thủng, tươi sống đâm chết!

Đáng sợ!

- Xem ra phải giúp đỡ rồi, bằng không thì hoắc dĩnh này vẫn sẽ bị thua...

Nguyên lai tưởng rằng thực lực của hoắc dĩnh tăng mạnh, vừa ra tay có thể đánh chết lạc thiên ma tôn, hiện tại xem ra, căn bản không phải có chuyện như vậy, ở trong động quật này, lạc thiên ma tôn quả thực là không cách nào chiến thắng.

Bất quá, muốn mình hỗ trợ, nhiếp vân cũng có chút bất đắc dĩ, tuy thực lực của mình bây giờ đã đạt đến lĩnh vực cảnh trung kỳ, có thể chiến đấu với thiên kiều cảnh sơ kỳ, nhưng so với hai vị trước mắt này khác biệt thật sự quá lớn!

Hoàn toàn không ở một cấp bậc!

Nhưng nếu như không giúp đỡ, lạc thiên ma tôn giết chết hoắc dĩnh, mình sớm muộn gì cũng bị hắn đuổi theo đánh chết, tuyệt khó may mắn thoát khỏi.

Trên người mình còn có một giọt yêu minh tiên dịch, dùng chất độc này giết chết lạc thiên ma tôn... Nhiếp vân nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Ma nhân trời sinh cường đại, ma khí là kịch độc tốt nhất, mỗi ngày bị ma khí quấy nhiễu cũng không có việc gì, ngược lại càng ngày càng tinh thần, muốn dùng độc độc chết một ma nhân, thật giống như dùng nước dìm chết một con cá, chỉ có người não tàn mới sẽ đi làm!

- Vì kế hoạch hôm nay chỉ có thể dùng mười hai vị cường giả thiên

kiều cảnh tạo thành đại trận, liên hợp với nàng công kích lạc thiên ma tôn!

Những ý nghĩ này xoay chuyển ở trong óc, nhiếp vân liền có quyết định.

Không thể sử dụng yêu minh tiên dịch, hiện tại át chủ bài lợi hại nhất của mình là mười hai thi thể thiên kiều cảnh, nếu như bố thành đại trận, lợi dụng xảo diệu, cho dù không thể đánh chết lạc thiên ma tôn, cũng có thể thành công kiềm chế hắn, chế tạo cơ hội cho hoắc dĩnh!

Nghĩ vậy, thân thể nhiếp vân nhoáng một cái liền chui vào tử hoa động phủ, cài đặt tuyệt phẩm linh thạch cho mười hai thi thể.

Cũng may trộm bảo tàng long tộc do bọn người di thái mở ra, nếu không, muốn khởi động những thi thể này cũng là vấn đề lớn.

- Lưu ly chi hồn, phân chia mười hai, tiến vào chiếm giữ thi thể, khống chế phân thân!

Những thi thể này sớm đã được luyện hóa, cho nên hiện tại sử dụng không tốn sức chút nào, tinh thần khẽ động, lưu ly chi hồn vừa mới hình thành liền phân tán ra, phân biệt tiến vào mười hai thi thể.

- Linh tê tuyền thủy, kích phát tiềm năng, lực lượng hội tụ, thực lực bạo tăng!

Linh hồn tiến vào chiếm giữ từng thi thể, nhiếp vân lần nữa lấy ra mười hai giọt linh tê tuyền thủy, rót vào từng thi thể.

Linh tê tuyền thủy giống như thuốc kích thích, có thể làm cho tốc độ vận hành khí huyết trong thời gian ngắn nhanh hơn, hoàn toàn có thể kích thích những thi thể này, bộc phát ra lực lượng càng thêm cường đại.

- Đối phương là cường giả nạp hư cảnh, như vậy còn chưa đủ, diễm hỏa chi khí, huyết đồng chi khí, tiến vào thi thể!

Suy nghĩ một chút, cảm thấy như vậy còn chưa đủ, nhiếp vân lần nữa đánh diễm hỏa chi khí, huyết đồng chi khí vào mười hai thi thể.

------oOo------

Chương 629: Đánh chết lạc thiên ma tôn (trung) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mình bây giờ tăng thêm thiên phú tiên âm sư, tổng cộng mở mười bảy đan điền, mười bảy loại thiên phú đặc thù, theo thứ tự là nạp vật, đan hỏa, thuần thú, truy tung, trị liệu, đại lực, tường thủy, huyết đồng, ngụy trang, thiên nhãn, diễm hỏa, nguyên khí, thần thâu, địa hành, ẩn nặc, độc sư, tiên âm.

Mười bảy loại thiên phú đặc thù, có được hiệu quả công kích cực kỳ nhỏ, chỉ có diễm hỏa, huyết đồng cùng độc sư là công kích hơi tốt.

Bản thân ma nhân không sợ kịch độc, cho nên độc sư thiên phú đối với lạc thiên ma tôn mà nói không có tác dụng, hữu dụng chỉ có diễm hỏa cùng huyết đồng, có lẽ ở thời khắc mấu chốt, có thể tạo được tác dụng nhất định.

Toàn bộ an bài xong, nhiếp vân cảm thấy sức chiến đấu mạnh nhất tối đa chỉ có thể như vậy, lúc này mới đưa mười hai phân thân từ trong tử hoa động phủ ra ngoài, để cho bọn hắn dọc theo mặt đất cấp tốc chui ra.

Sưu sưu sưu sưu!

Mười hai thi thể thoáng một phát vào sơn động, tất cả lực lượng lập tức ngưng tụ thành một cổ, nhắm lạc thiên ma tôn giết qua.

- Đại quy minh chưởng!

Nhiếp vân khống chế thi thể di tinh đứng ở trước nhất, lực lượng của mười một người còn lại toàn bộ rót vào, đánh ra một chiêu mạnh nhất.

Đại quy minh chưởng là tuyệt chiêu của di thần tông, nhiếp vân cũng không học qua, nhưng sau khi luyện hóa thi thể di tinh, thì có phương pháp thi triển, đương nhiên cũng chỉ có thể thi triển, lại để cho hắn tu luyện mà nói, không có bí quyết vẫn là luyện không thành.

Cái này rất giống ngươi cầm súng bóp cò có thể sát nhân, ngươi biết sử dụng súng, chẳng lẽ có thể chế tạo ra súng? Rất hiển nhiên là không thể nào!

Từ nhỏ di tinh liền tu luyện đại quy minh chưởng, không biết luyện bao nhiêu năm, dấu vết chưởng pháp vận chuyển đã sâu tận xương tủy, tuy hiện tại người bị chết, nhưng chỉ cần pháp lực đưa vào đầy đủ, đồng dạng có thể hoàn mỹ đánh ra!

Nghe nói thiên tài chính thức có thể luyện tuyệt chiêu đến trong xương tủy, được xưng là võ kỹ chi tủy, mặc dù sau khi chết, hài cốt cũng có thể thi triển ra, làm cho người khó lòng phòng bị!

Ầm ầm!

Mười hai cường giả thiên kiều cảnh liên hợp đánh ra công kích, vừa xuất hiện liền giết tới lạc thiên ma tôn, phảng phất như thiên băng địa liệt, mang theo lực lượng làm cho người khó có thể trốn tránh.

- Đáng giận, các ngươi là người nào? À? Là khôi lỗi? Tại sao có thể có nhiều khôi lỗi như vậy! U minh tam xoa kích, ngăn cản!

Hắn thét lên thật dài, lạc thiên ma tôn không thể tin được mình chứng kiến, u minh tam xoa kích quét ngang, ma khí như thủy triều ngăn cản đại quy minh chưởng ở bên ngoài.

- Linh lung đoạt thiên kiếm!

Tuy hoắc dĩnh không biết những khôi lỗi này từ nơi nào đến, nhưng trong đầu đã được nhiếp vân truyền âm, biết rõ là phe mình, tự nhiên biết rõ phối hợp như thế nào, trường kiếm trong tay xoay chuyển, một kiếm đâm ra.

Linh lung đoạt thiên kiếm, đoạt thiên chi kiếm, một kiếm hướng lên trời cướp lấy cơ hội, một kiếm đâm ra, thiên địa sụp đổ, không gian nghiền nát, trong nháy mắt kiếm khí liền từ đằng xa đi vào trước mặt lạc thiên ma tôn.

- Muốn giết ta, không dễ dàng như vậy, nói cho ngươi biết, ở trong sơn động này ta là vô địch, ma tâm như núi!

Hắn gào thét, ma khí trước mặt lạc thiên ma tôn như biến thành nham thạch, biến thành núi lớn nguy nga, vắt ngang ở trước mặt, làm cho không người nào có thể đâm thủng.

- Ngươi là vô địch? Cái này còn chưa hẳn, thiên phú diễm hỏa sư, viêm hỏa diễm!

Phân thân di tinh đột nhiên quát lên, hỏa diễm cực nóng lập tức thiêu đốt qua.

Diễm hỏa trải qua pháp lực thiên kiều cảnh kích hoạt, so với nhiếp vân thi triển diễm hỏa thì cường đại hơn mấy chục lần, nhiệt độ cực nóng ở trong không khí đụng một cái, chung quanh vô số đại trận nhao nhao vỡ tan.

- Diễm hỏa sư? Thiên phú diễm hỏa sư? Diễm hỏa đốt cháy, uy lực bạo tăng!

Chứng kiến phân thân này vậy mà đánh ra hỏa diễm của diễm hỏa sư, hoắc dĩnh lại càng hoảng sợ, bất quá nàng phản ứng rất nhanh, biết rõ đây là thời cơ tốt nhất giết chết lạc thiên ma tôn, lúc này hừ lạnh một tiếng, thét dài.

Thanh âm của nàng mang theo một cổ huyền cơ, thanh âm vang vọng, uy lực của diễm hỏa vậy mà lập tức gia tăng lần nữa!

- Tiên âm sư gia trì?

Quan sát đến loại tình huống này, nhiếp vân kinh ngạc đến cái cằm muốn rơi xuống.

Hắn sớm biết rõ, tiên âm sư có thể thông qua ngôn ngữ cải biến khí tràng, để cho đồng bạn càng mạnh hơn nữa, địch nhân càng yếu, nhưng tiên âm sư có thể làm cho diễm hỏa càng cường đại hơn, còn là lần đầu tiên biết được!

Diễm hỏa, chỉ là một loại hỏa diễm đặc thù, hoàn toàn do pháp lực chuyển hóa, lăng không thiêu đốt, không có căn nguyên, dù ngươi ở phía trên giội một thùng dầu cũng sẽ không làm hỏa diễm gia tăng nửa phần, nàng nói một câu dĩ nhiên để cho hỏa diễm kịch liệt thiêu đốt, uy lực bạo tăng, không thể tưởng tượng nổi!

- Từng thiên phú đặc thù đều phù hợp đại đạo, đại đạo một vạn, nhân loại mới lĩnh ngộ 3000, thực lực càng cường lĩnh ngộ đại đạo càng nhiều, thiên phú đặc thù cũng càng lợi hại...

Đột nhiên một tia hiểu ra bay lên ở trong đầu nhiếp vân.

Thực lực càng cường thiên phú đặc thù càng lợi hại, điểm ấy từ thiên phú trị liệu sư có thể nhìn ra. Trị liệu sư cấp chí tôn không thể trị liệu cho cường giả bí cảnh, mà mình không thể trị liệu cho hoắc dĩnh. Thực lực không có đạt tới trình độ giống nhau, phẩm chất của trị liệu chi khí thấp hơn cảnh giới đối phương, làm sao đi gia trì?

Thật giống như ngươi cầm pin 1. 5v làm động cơ cho máy bay, đẳng cấp năng lượng không đúng, dù một vạn viên, một trăm vạn viên cũng vô dụng!

Hoắc dĩnh đã đạt đến nạp hư cảnh, lĩnh ngộ đối với tiên âm sư tự nhiên càng thêm thấu triệt hơn mình, cho dù mình đã có được thiên phú tiên âm sư, nhưng muốn mình gia trì cho diễm hỏa, vẫn là lực bất tòng tâm!

- Diễm hỏa? Điều đó không có khả năng! Bài danh 25 diễm hỏa thiên phú, như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này...

Chứng kiến trận pháp trong động bị diễm hỏa đốt cháy, hủy hoại, sắc mặt vốn bình tĩnh của lạc thiên ma tôn rốt cục thay đổi, hí dài một tiếng, liên tiếp lui về phía sau.

- Chạy đi đâu. Pháp lực nạp hư cảnh dung nhập diễm hỏa, hỏa

diễm gia tăng!

Hai mắt lạnh như băng, hoắc dĩnh lần nữa hô, pháp lực nạp hư cảnh dung nạp hư không, đột nhiên rót vào diễm hỏa.

Ầm ầm!

Uy lực của diễm hỏa càng hơn, hỏa diễm cực nóng trong nháy mắt liền thiêu sơn động thành tro tàn.

Xì xì xì xì...

Trên người lạc thiên ma tôn cũng bốc lên hỏa diễm, ma khí ngập trời cũng bị nhen nhóm, hỏa diễm càng lúc càng lớn, đốt trọn bầu trời.

------oOo------

Chương 630: Đánh chết lạc thiên ma tôn (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lần này ngươi có thể chết rồi, thiên âm gia trì, linh lung đoạt thiên kiếm, ám sát!

Thấy lạc thiên ma tôn bị diễm hỏa thiêu đến luống cuống tay chân. Trận pháp đặc thù trong sơn động cũng bị bài trừ, ánh mắt của hoắc dĩnh ngưng trọng, thấp giọng hô một tiếng, lợi dụng thiên phú tiên âm sư trước gia trì cho mình một đạo lực lượng, liền như cá chép vào nước, đâm ra một kiếm uy lực mạnh nhất.

Phốc!

Kiếm này không có chút nào trì trệ, hóa thành một đạo kiếm quang đâm rách thiên địa, trong sát na liền xuyên qua cổ họng của lạc thiên ma tôn!

Mất đi trận pháp của sơn động gia trì, lạc thiên ma tôn bất quá là nạp hư cảnh sơ kỳ, thực lực bản thân thấp hơn hoắc dĩnh, lúc này

lại bị diễm hỏa thiêu luống cuống tay chân, căn bản là ngăn không nổi!

- A... Ta không tin, không tin... Hai siêu cấp thiên phú, 12 khôi lỗi...

Lạc thiên ma tôn kêu thảm, mắt trợn tròn, hai tay gắt gao bắt lấy cổ họng, làm sao cũng không thể tưởng được, trong sơn động, mình vậy mà bị người đánh chết!

- Nguy hiểm thật, nếu như không có thiên phú diễm hỏa sư, hôm nay chết nhất định là ta...

Chứng kiến thi thể của lạc thiên ma tôn ầm ầm ngã xuống đất, hoắc dĩnh nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới cảm giác được toàn thân mỏi mệt, không có một chút lực lượng.

Vừa rồi nếu như không phải mười hai người này liên thủ đánh ra diễm hỏa, thiêu đốt trận pháp cùng ma khí khổng lồ trong sơn động, hôm nay chết nhất định là mình!

Dù như thế, mình bây giờ như trước cảm thấy tứ chi vô lực, pháp lực trong cơ thể hao tổn không còn.

Hô!

Lạc thiên ma tôn tử vong, nhiếp vân từ dưới đất chui ra, vẫy tay thu mười hai phân thân thiên kiều cảnh vào đan điền, đi tới trước mặt thi thể của lạc thiên ma tôn.

- Tuy cháy một chút, bất quá vẫn là thứ tốt!

Cười hắc hắc, thò tay trảo một cái liền thu thi thể của lạc thiên ma tôn vào nạp vật đan điền.

- Vừa rồi mười hai khôi lỗi kia đều là ngươi luyện hóa?

Hoắc dĩnh đi tới.

- Ân!

Nhiếp vân nhẹ gật đầu.

- Ngươi không gọi vân đồng, mà là nhiếp vân?

Hoắc dĩnh đã minh bạch cái gì, hai mắt nhìn chằm chằm nhiếp vân.

Sau khi giúp hoắc dĩnh chữa thương, nàng đã từng hỏi qua tính danh của mình, nhiếp vân thuận miệng nói tên vân đồng.

- Cái này...

Thấy nàng nhận ra thân phận của mình, dưới chân nhiếp vân mềm nhũn, liền muốn chạy trốn.

Nữ nhân trước mắt này, bất kể nói thế nào trên danh nghĩa cũng là hôn thê của di thần tông tông chủ, mình luyện trưởng lão tông môn của hôn phu người ta thành khôi lỗi, khó bảo toàn nàng sẽ không xuất thủ.

- Vừa rồi mười hai khôi lỗi kia hẳn là mười hai trưởng lão di thần tông trong truyền thuyết truy giết ngươi a, không nghĩ tới vậy mà đều bị ngươi luyện thành khôi lỗi, ngoan độc! Yên tâm đi, ta sẽ không đối phó ngươi, ta đối với di thần tông tông chủ di hoa kia, không có cảm giác gì, chỉ vì cứu sư phụ mới ủy khuất cầu toàn mà thôi, hiện tại ta đã cùng ngươi... Tự nhiên sẽ thay ngươi cân nhắc!

Thấy thiếu niên biến sắc, hoắc dĩnh cười ha ha, như trăm hoa đua nở.

- Cùng ta? Cân nhắc cho ta?

Nhiếp vân mở trừng hai mắt.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nữ hài này vừa mới bắt đầu chứng kiến, không phải rất thánh khiết rất lạnh lùng sao? Sao đột nhiên nói lời này?

- Ngươi không cần suy nghĩ nhiều, ta tu luyện linh lung tiên tâm quyết, phải có một tấm lòng son, linh lung chi tâm, ngươi nhìn thân thể của ta, trong sạch của ta cũng không còn, lúc này chỉ có hai con

đường có thể đi, thứ nhất, giết ngươi, khôi phục trong sạch của ta, thứ hai, trở thành thê tử của ngươi! Ngươi là ân nhân cứu mạng ta, ta không hạ thủ được, về sau chúng ta lại cơ duyên xảo hợp tiến hành linh hồn song tu, cho nên ta biết, đây là thiên định, không có lựa chọn khác, ta chỉ có thể đi con đường thứ hai! Chỉ có điều, thực lực của ngươi quá thấp, chuyện này nếu như rơi vào tai tông môn, ngươi nhất định sẽ bị áp lực vô cùng vô tận, cho nên... Ta không có nhắc tới, hi vọng ngươi có thể rất nhanh tăng thực lực lên!

Thấy thiếu niên biểu lộ ngốc trệ, nữ hài cười cười.

Hoắc dĩnh nói tiếp:

- Một khi thực lực của ngươi tăng lên giống như ta, mới có thể nói chuyện này... Không nghĩ tới ngươi vậy mà có được thiên phú diễm hỏa sư, diễm hỏa sư bài danh thứ 25, còn lợi hại hơn tiên âm sư của ta, về sau thành siêu cấp cường giả ở trong tầm tay, có thiên phú như vậy, chắc hẳn truyền quay lại tông môn, cũng không ai dám nói cái gì, cho nên, sâu trong nội tâm ta đã đồng ý chuyện này, trở thành thê tử của ngươi là sự tình sớm muộn, tự nhiên phải lo lắng cho ngươi!

Trên mặt hoắc dĩnh đỏ ửng.

- Trở thành thê tử của ta?

Đầu óc nhiếp vân có chút mê muội.

Lừa bịp a, mình cứ đần độn u mê như vậy đã có thê tử? Không thể không tỉnh ngủ a!

- Chúng ta đã linh hồn song tu, không phải ngươi không nhận nợ chứ, không nhận nợ mà nói, cũng rất đơn giản, ta lựa chọn con đường thứ nhất!

Thấy bộ dáng của thiếu niên như vậy, sắc mặt của hoắc dĩnh âm trầm xuống.

- ách, sẽ không! Chỉ là cảm thấy có chút quá đột nhiên...

Nhiếp vân vội vàng khoát tay, bất đắc dĩ lắc đầu, nói sang chuyện khác.

- Đúng rồi, ngươi nói thực lực của ta rơi vào tai tông môn sẽ phải chịu áp lực vô cùng vô tận, những áp lực này là cái gì?

- áp lực đến từ hai phương diện, thứ nhất là di thần tông, vừa rồi ngươi cũng nói, hiện tại ta đã đính hôn với di thần tông tông chủ di hoa, nếu như để hắn biết vị hôn thê của hắn cùng cừu nhân hắn một mực muốn đuổi giết song tu...

Nói ra song tu, sắc mặt của hoắc dĩnh đỏ lên, liếc nhìn nhiếp vân, nói tiếp:

- Ngươi nhất định sẽ rất phiền toái, thứ hai, là tông môn!

- Linh lung tiên tông chúng ta là môn phái nữ tử, gần đây thống hận nam nhân, ta thân là thánh nữ, càng phải giữ mình trong sạch, không thể có tư tình nhi nữ, hiện tại cùng ngươi... Ngươi muốn cưới ta, chỉ có thông qua tông môn khảo hạch mới có tư cách!

- Tông môn khảo hạch? Đó là cái gì?

Nhiếp vân hỏi.

- Tuy linh lung tiên tông thống hận nam tử, nhưng có không ít nữ đệ tử có tư tình, vì xử lý loại chuyện này, tông môn chuyên môn lập nhiều quy định, nếu như nam tử yêu nữ đệ tử kia muốn cưới nàng, nhất định phải tới tham gia tông môn khảo hạch, một khi thông qua, tông môn liền không truy cứu nữa, không thông qua, chỉ có một con đường có thể đi, cái kia chính là chết! Làm như vậy, thứ nhất, có thể kiểm nghiệm nam tử kia phải chăng thiệt tình, thứ hai, cũng có thể khảo nghiệm thực lực của nam tử, nếu như quá kém, ngay cả thê tử của mình cũng bảo hộ không được, chết thì chết!

Hoắc dĩnh nói.

------oOo------

Chương 631: Thiên phú đặc thù

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tông môn khảo hạch? Cái khảo hạch này... Tỉ lệ tử vong rất lớn sao?

Nhiếp vân hỏi.

- Cực kỳ lớn, ta tiến vào linh lung tiên tông mười ba năm, tổng cộng có 134 người muốn cưới đệ tử tiên tông, tới tham gia tông môn khảo hạch, chỉ có một người thành công!

Hoắc dĩnh nhàn nhạt nói.

- 134 người chỉ có một người thành công?

Nhiếp vân hít một hơi khí lạnh.

Người ta nói cửu tử nhất sinh, còn có 10% tỉ lệ còn sống, hiện tại hơn 100 người chỉ có một người sống sót, khảo hạch thật đúng là đủ tàn khốc!

- Người sống này, thành công lấy đi đệ tử tông môn các ngươi?

Khiếp sợ qua đi, nhiếp vân hỏi.

- Người này là di thần tông tông chủ di hoa, người hắn muốn kết hôn là ta!

Hoắc dĩnh nói.

- Di hoa? Hắn thông qua khảo hạch?

Ánh mắt nhiếp vân ngưng trọng.

Hơn 100 người mới có thể thông qua một người, nói rõ linh lung tiên tông khảo hạch rất khó, mà di hoa lại thành công, nói rõ thực lực của hắn tuyệt đối không đơn giản!

- Ân, thời điểm hắn đến khảo hạch, chỉ là thiên kiều cảnh đỉnh phong, còn không có đạt tới nạp hư cảnh, bất quá hắn đồng dạng ngươi, có được thiên phú đặc thù, người có được thiên phú đặc thù, đều được đại đạo chiếu cố, lúc này mới thành công thông qua!

Hoắc dĩnh nói.

- Hắn cũng có thiên phú đặc thù? Thiên phú đặc thù gì?

Nhiếp vân sững sờ, vội vàng hỏi.

Di hoa này sớm muộn gì cũng thành địch nhân lớn nhất của mình, hiểu rõ thêm một ít, về sau mới dễ phòng bị.

- Thiên phú đặc thù của hắn so với diễm hỏa sư của ngươi còn muốn lợi hại hơn, hình như là... Thiên thủ sư bài danh thứ 11!

Suy nghĩ một chút, hoắc dĩnh nói.

- Thiên thủ sư?

Nhiếp vân nhướng mày, cái thiên phú này, mình lại chưa nghe nói qua.

- Ân, thiên phú đặc thù có ngũ hành thiên phú, kim mộc thủy hỏa thổ, cũng có thuộc về thân thể con người, giống như ngũ hành, đi đầu là thiên thủ sư, tay là địa phương linh hoạt nhất của nhân thể, cho nên uy lực cũng lớn nhất! Về sau là thiên nhãn sư, mắt là cửa sổ tâm linh! Ngươi là một vị thiên nhãn sư, chẳng lẽ không biết chuyện này?

Hoắc dĩnh có chút kỳ quái nhìn về phía nhiếp vân.

Đặc thù thiên phú chia làm rất nhiều loại, tỷ như diễm hỏa sư, mộc sinh sư, duệ kim sư… liền thuộc về ngũ hành, mà thiên thủ sư cùng thiên nhãn sư rất rõ ràng thuộc về loại khác, thuộc về phạm vi ngũ quan tứ chi của con người.

- Ta còn thật không biết...

Sắc mặt nhiếp vân đỏ lên, lắc đầu, kiếp trước tuy thực lực của mình mạnh, địa vị cao, nhưng bởi vì không có thiên phú đặc thù gì, cho nên căn bản không có chú ý qua, hiện tại chú ý rồi, bởi vì cấp bậc quá thấp, biết ngược lại không nhiều.

- Thiên thủ sư, thiên nhãn sư... Chẳng lẽ còn có thiên cước sư?

Nhiếp vân hỏi.

Thiên cước sư, cái này cũng quá phá hoại đi à nha, tay rất linh hoạt, nhưng thiên phú trên đùi có thể làm gì?

Tu luyện giả bất đồng người thế tục, lúc chiến đấu phần lớn vận dụng pháp quyết, võ kỹ, chủ yếu dựa vào tay, mình thật đúng là chưa thấy qua ai dùng chân thi triển pháp quyết nha.

- Có a, tuy bài danh của thiên cước sư không cao, nhưng lại không thấp, ở trong vòng hai trăm, tựa hồ là 166!

Nghe được thiếu niên hỏi, hoắc dĩnh suy nghĩ một chút nói.

- Thứ 166? A, thứ 166 không phải... Thiên hành sư sao? Sao lại là thiên cước sư?

Nhiếp vân sững sờ.

Trước địa hành sư là thiên hành sư, đằng sau 168 là tường thủy sư, sao biến thành thiên cước sư rồi?

- Thiên cước sư là thiên hành sư a...

Hoắc dĩnh gật gật đầu.

- Thật không biết ngươi sao lại như vậy, trên người có vài loại thiên phú đặc thù, vậy mà không biết những cái này?

Nhiếp vân ở trước mặt hoắc dĩnh đã triển lộ nạp vật đan điền, địa hành sư, thiên nhãn sư cùng thiên phú diễm hỏa sư, cho nên ở trong mắt nàng, tuy hắn tuyệt đối là thiên tài chính cống, thiên tài nhiều thiên phú đặc thù như vậy, vậy mà đối với thiên phú đặc thù

hoàn toàn không biết gì cả, thật sự cổ quái!

- Thiên thủ sư, thiên nhãn sư, thiên nhĩ sư, thiên hành sư... Những cái này đều là thiên phú đặc thù của thân thể con người, ngươi mới vừa nói phân loại giống như ngũ hành, chẳng lẽ còn có cái thứ năm?

Nhiếp vân tiếp tục hỏi.

- Đương nhiên là có rồi, là bài danh thứ 50 thiên khẩu sư!

Hoắc dĩnh nở nụ cười, con mắt như trăng lưỡi liềm.

- Bài danh 50 thiên khẩu sư, bài danh thứ 50? Ý của ngươi là... Tiên âm sư?

Nhiếp vân mới kịp phản ứng.

- Đúng vậy, là thiên phú đặc thù của ta, tiên âm sư, bởi vì chúng ta cùng thuộc thiên phú đặc thù của thân thể con người, di hoa mới tìm ta, cầu thân ta!

Hoắc dĩnh nhẹ gật đầu.

- Thì ra là thế!

Nhiếp vân lý giải thiên phú đặc thù thật sự quá ít, nghe được mấy cái này, khiếp sợ đến miệng mở to, tiếp tục hỏi:

- Cùng thuộc thiên phú đặc thù tìm ngươi cầu thân, chẳng lẽ có thuyết pháp gì sao?

- Ta cũng không biết, bất quá truyền thuyết cổ xưa nói, đại đạo phân loại, nếu có người có được toàn bộ thiên phú đặc thù của một chủng loại, sẽ sinh ra hiệu quả không thể tưởng tượng nổi, về phần là cái gì thì ta cũng không biết!

Hoắc dĩnh lắc đầu, nhìn về phía nhiếp vân, ánh mắt lộ ra vẻ mặt hi vọng nói:

- Tốt rồi, không nói những thứ này nữa, ngươi bây giờ... Sẽ cùng ta chung một chỗ quay trở lại tông môn sao?

- Quay trở lại tông môn? Tham gia khảo hạch cầu hôn của ngươi?

Nhiếp vân lại càng hoảng sợ.

- Ân!

Hoắc dĩnh đỏ mặt lên.

Hiện tại nàng cùng thiếu niên ở trước mắt song tu cũng song tu qua, đã nhận mệnh, bây giờ nàng không còn là một tiên tử lạnh lùng, cường giả nạp hư cảnh vô thượng, chỉ là một thiếu nữ thẹn thùng mà thôi.

- Được rồi, cùng với ngươi chung một chỗ trở về đi!

Suy nghĩ một chút, nhiếp vân gật gật đầu.

- Đã như vậy, vậy chúng ta liền đi thôi!

Thấy thiếu niên không chút do dự đáp ứng, trong nội tâm hoắc dĩnh không khỏi điềm mật ngọt ngào.

Biết rõ khảo hạch cửu tử nhất sinh, trăm chưa đủ một, còn không chút do dự đáp ứng, thiếu niên trước mắt này nhất định là yêu mình mới quyết định như vậy...

Không thể không nói, tuy thực lực của hoắc dĩnh rất mạnh, người cũng xinh đẹp, nhưng tâm tư lại đơn thuần đáng thương, như một tờ giấy trắng không có gì khác nhau.

Kỳ thật nàng nào biết đâu rằng, sở dĩ nhiếp vân đáp ứng, là có ba nguyên nhân, thứ nhất, sự tình dịch thanh bái nhập linh lung tiên tông còn không có làm xong, hắn còn đi không được, thứ hai, mặc dù mình không có cảm giác nữ hài trước mắt này “thất trinh” với mình rồi, nhưng xem xong sờ xong thân thể con gái nhà người ta, là sự thật không thể cãi lại, ăn xong lau sạch liền tỏ vẻ cái gì cũng không có, không phải tác phong của hắn.

------oOo------

Chương 632: Dịch thanh khảo hạch (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thứ ba, di thần tông di hoa tông chủ kia khắp nơi đuổi giết hắn, mà hắn lại làm thịt vị hôn thê của đối phương, cũng coi như cho đối phương một đả kích trầm thống, cho đối phương biết đắc tội mình sẽ như thế nào!

Không thể không nói, nhiếp vân đáp ứng nữ hài, trong nội tâm mang theo tính hiệu quả và lợi ích đậm đặc.

Cũng không phải trong nội tâm nhiếp vân lạnh lùng, không hiểu tình yêu, mà là kiếp trước hắn ở trong cừu hận sống mấy trăm năm, nữ nhân mình yêu duy nhất lại chết trong lòng, cho nên đối với tình yêu hiểu được không nhiều lắm!

Lại nói, cùng hoắc dĩnh này ở chung thời gian quá ngắn, hắn cũng không phải trư ca thấy mỹ nữ liền muốn lên. Tự nhiên sẽ không bởi vì sắc đẹp, liền trở nên mất đi bản thân!

Đương nhiên, muốn cẩn thận nói đến, nhiếp vân đối với hoắc dĩnh này vẫn có hảo cảm, dù sao mỹ nữ mỗi người ưa thích, huống chi thực lực của nữ tử này mạnh hơn mình, còn khắp nơi thay mình suy nghĩ!

- Đi thôi!

Nhiếp vân gật gật đầu.

Vừa rồi chiến đấu động tĩnh quá lớn, diễm hỏa đốt ngọn núi không có, trong sơn động lạc thiên ma tôn sưu tập bảo bối cùng với linh dược trong sơn cốc bị đốt thành tro, may mắn trước kia nhiếp vân trộm đi đại bộ phận vật trân quý, nếu không không hối hận chết mới lạ.

Thứ tốt đều cháy không sai biệt lắm, hai người cũng không có gì

lưu luyến, thả người rời đi sơn cốc, thẳng tắp nhắm xa xa bay đi.

Đi với hoắc dĩnh, nhiếp vân cũng không cần phải ngụy trang, dù sao cho dù cho người di thần tông phát hiện, bọn hắn cũng không dám thế nào, trái lại, nhiếp vân còn hi vọng bọn hắn biết, chỉ có như vậy mới có thể truyền tin tức này lại cho di hoa.

Hoắc dĩnh thân là thánh nữ của linh lung tiên tông, nên cũng có linh binh, hơn nữa cấp bậc cao hơn long cốt thần chu của nhiếp vân rất nhiều, cho nên nhiếp vân cũng không khách khí, ngồi ở trong linh binh phi hành của nàng.

.....

Thời điểm nhiếp vân đi đánh chết di giang cũng không giải thích với dịch thanh, ngày hôm sau trời vừa sáng, dịch thanh từ trong tu luyện thanh tỉnh, tìm một vòng không có phát hiện nhiếp vân, liền tức giận đến liên tục dậm chân.

- Tên này tại sao lại đi ra ngoài rồi, ngày hôm nay ta phải đi tham gia linh lung tiên tông khảo hạch, hắn vậy mà không có mặt...

Tìm không thấy nhiếp vân, dịch thanh tức giận đến không ngừng nói thầm, nguyên lai tưởng rằng nhiếp vân không có khả năng quên chuyện này, đi ra ngoài rất nhanh sẽ trở về, ai nghĩ đến đợi đến lúc giữa trưa còn không thấy thiếu niên.

- Được rồi, không đợi hắn nữa, tự mình đi, bằng vào thực lực của ta bây giờ gia nhập linh lung tiên tông chắc có lẽ không có vấn đề quá lớn!

Thấy thiếu niên không đến, đối phương cũng không có tin tức, vẻ mặt dịch thanh thở phì phì đứng lên, bước nhanh đi ra ngoài.

Địa điểm báo danh của linh lung tiên tông cực kỳ dễ tìm, dịch thanh dùng thời gian không dài đã tìm được, bằng vào thiên phú cùng thực lực của nàng, tự nhiên thuận buồm xuôi gió, rất nhanh liền gặp được bọn người ngân sương sư tỷ.

- Ngươi chính là dịch thanh?

Chứng kiến bộ dáng của dịch thanh, bọn người ngân sương sư tỷ liếc mắt nhìn nhau, một nữ đệ tử lặng lẽ lấy ra ngọc bài của di giang vụng trộm đưa tin.

- Ân!

Dịch thanh không chút nào biết rõ nguy hiểm, thời điểm nhiếp vân đi ra, cho rằng rất nhanh sẽ trở về, về sau bị truy chạy như điên, căn bản không kịp thông tri.

- Như thế nào? Di giang kia nói như thế nào?

Bọn người ngân sương ổn định dịch thanh, lặng lẽ truyền âm với người đưa tin.

- Hắn không có trả lời tin tức, ta xem chúng ta vẫn là trước ổn định a...

Nữ đệ tử đưa tin nhìn thoáng qua ngọc bài đưa tin trong tay, tin tức gì cũng không có, lông mi nhăn lại.

Kỳ thật các nàng căn bản không biết, đối tượng đưa tin chính là di giang, lúc này đã biến thành một thi thể, thi thể làm sao có thể trả lời tin tức?

Cùng lúc đó, mấy đệ tử di thần tông đang trốn ở địa điểm khảo hạch, đồng loạt nhìn về phía dịch thanh.

Mấy cái này đúng là đêm qua cùng di giang chung một chỗ tìm bọn người ngân sương, buổi sáng hôm nay bọn hắn đợi trái đợi phải cũng đợi không được di giang sư huynh, đành phải vụng trộm đã tới trước.

Quả nhiên để cho bọn hắn phát hiện dịch thanh kia!

- Đúng vậy, đây tuyệt đối chính là dịch thanh, chúng ta động thủ đi!

- Di giang sư huynh nói động thủ sẽ đánh rắn động cỏ, hắn nhất định có ý kiến hay, chúng ta vẫn là chờ một chút a!

- Hôm nay di giang sư huynh đến bây giờ còn không thấy, không biết đi nơi nào, một mực chờ như vậy, ta sợ dịch thanh này sẽ phát giác không ổn!

- Chẳng lẻ ngươi không tin di giang sư huynh? Quyết định của hắn chẳng lẽ còn có sai lầm?

Mấy đệ tử rõ ràng đều vẻ mặt sốt ruột, lại không một người dám động thủ.

Di giang tâm ngoan thủ lạt, lưu lại cho bọn hắn ấn tượng quá sâu khắc, một khi có người vi phạm mệnh lệnh của hắn, liền sẽ chịu chế tài nghiêm khắc, hiện tại bọn hắn còn không muốn chết, cho nên tuy sốt ruột, lại không một người dám đứng ra.

- Thời gian dài như vậy, di giang sư huynh cũng không có xuất hiện, đoán chừng có chuyện gì làm trễ nãi, không bằng chúng ta động thủ đi, hiện tại động thủ chỉ cần bắt được nữ hài này, là công lao lớn, đến lúc đó, một bước lên mây ở trong tầm tay!

- Đúng vậy, chờ đợi thêm nữa, một khi dịch thanh ly khai, được tuyển nhận vào linh lung tiên tông, lại ra mặt sẽ trễ...

- Tốt, chúng ta chung một chỗ động thủ!

Lại đợi một hồi, trên mặt mấy người đột nhiên lộ ra vẻ hung ác, ý định đồng thời ra tay bắt dịch thanh.

- Động thủ!

Mấy cái này cũng là người hung ác, làm ra quyết định liền hét lớn một tiếng, đồng thời ra tay!

Phần phật!

Mấy người kia đều là cường giả bất hủ cảnh, đồng thời ra tay, pháp lực đầy trời lập tức tạo thành một cổ khí kình mãnh liệt, bao phủ lấy dịch thanh.

- Người của di thần tông?

Dịch thanh đang cùng bọn người ngân sương nói chuyện phiếm, đột nhiên toàn thân xiết chặt, cảm thấy pháp lực đầy trời bao phủ đến, lập tức minh bạch chuyện gì xảy ra, cấp tốc thoát ra, đồng thời bàn tay mở rộng, diễm hỏa cực nóng bao trùm bốn phía.

Nàng bất quá là nguyên thánh cảnh đỉnh phong, thực lực chênh lệch bất hủ cảnh nhiều lắm, dưới tình thế cấp bách, chỉ có thể thi triển thiên phú đặc thù đến đối kháng.

- Diễm hỏa sư?

- Dịch thanh này dĩ nhiên là thiên phú diễm hỏa sư?

- Khó trách ta cảm thấy di giang có chút cổ quái, thì ra là thế! Là sợ chúng ta biết thiên phú của nàng, không thả nàng đi! Thật độc ác!

Chứng kiến dịch thanh vừa ra tay bốn phía đều là hỏa diễm, bọn người ngân sương có ngốc cũng đã minh bạch nguyên do.

------oOo------

Chương 633: Dịch thanh khảo hạch (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Dừng tay!

- Linh lung tiên tông chúng ta tuyển nhận đệ tử, còn chưa tới phiên người di thần tông các ngươi giương oai!

- Dám thương hại đệ tử linh lung tiên tông chúng ta, các ngươi đáng chết!

Hiểu được tất cả, bọn người ngân sương làm sao có thể để cho bọn hắn như nguyện, nhao nhao ra tay, trong lúc nhất thời sét đánh đầy trời, không trung pháp lực giằng co, song phương đánh lại thành một đoàn.

- Ân?

Vốn dịch thanh còn tưởng rằng bọn người ngân sương nói chuyện với mình, là cố ý kéo dài thời gian, để cho người di thần tông đến bắt mình, nhưng bây giờ thấy các nàng ra tay bảo vệ mình, phấn đấu quên mình, cũng có chút không rõ chuyện gì xảy ra rồi.

- Dịch thanh sư muội, ngươi bây giờ đã thông qua khảo hạch, thành cho một phần tử của linh lung tiên tông chúng ta, đây là thân phận lệnh bài của ngươi, người di thần tông dám bắt ngươi, là đối nghịch linh lung tiên tông chúng ta, cho dù chúng ta chết trận, cũng sẽ không để ngươi bị tổn hại!

Ngân sương sư tỷ thét dài một tiếng, ném cho dịch thanh một ngọc bài thân phận.

- Vâng, sư tỷ!

Tuy không biết tại sao thái độ của ngân sương lại biến, nhưng nghe nàng nói đại nghĩa lăng nhiên, dịch thanh vẫn gật đầu, trong nội tâm tràn đầy cảm động.

Ầm ầm!

Song phương chiến đấu, lập tức đưa tới cao thủ của ký vẫn thành chú ý, rất nhanh cường giả di thần tông trú đóng ở ký vẫn thành liền bay tới, là cường giả thiên kiều cảnh trung kỳ. Hắn đi vào chứng kiến dịch thanh, vừa muốn ra tay, đã bị một cổ lực lượng khổng lồ ngăn trở.

Ký vẫn thành thuộc về thành thị lớn nhất phụ cận linh lung tiên tông, được cho là hạch tâm của tiên tông rồi, cao thủ tự nhiên cũng có không ít, một cường giả thiên kiều cảnh hậu kỳ xuất hiện, chắn ở trước mặt của hắn.

Lập tức, vì cướp đoạt dịch thanh, song phương bắt đầu đại chiến.

Vốn di thần tông phái rất nhiều cao thủ ở chỗ này, di thái, di sinh… đều là cường giả thiên kiều cảnh đỉnh phong. Nhưng bây giờ hai

người này đều đuổi theo nhiếp vân, cho nên một thiên kiều cảnh trung kỳ làm sao ngăn được thiên kiều cảnh hậu kỳ, rất nhanh, vị cao thủ của di thần tông này bị cao thủ của linh lung tiên tông đánh cho vô cùng thê thảm.

- Người di thần tông chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, chúng ta nhanh đi thôi, chỉ cần trở lại tiên tông, tuyệt đối không ai dám làm gì ngươi!

Cường giả thiên kiều cảnh chiến đấu có kết quả, phía dưới cũng chẳng khác nào đã có kết quả, mấy đệ tử đến đây bắt dịch thanh, bị cao thủ thiên kiều cảnh hậu kỳ tát thành bánh thịt.

Ngân sương sư tỷ thấy sự tình chấm dứt, vội vàng lôi kéo dịch thanh, lên linh binh phi hành, mấy sư tỷ muội được cao thủ thiên kiều cảnh hậu kỳ này bảo hộ, bay về phía linh lung tiên tông!

Đối với bọn người ngân sương mà nói, lần này phát tài, một thiên phú đặc thù tiên âm sư liền thành thánh nữ, người tuyển nhận được lợi ích vô cùng to lớn, mình tuyển nhận đến một vị diễm hỏa sư thứ tự cao hơn, nhất định sẽ đạt được tông môn coi trọng!

Cũng bởi vì ôm loại tư tưởng này, bọn người ngân sương đối với dịch thanh ngược lại là tận tâm tận lực, hơn nữa có cường giả thiên kiều cảnh hậu kỳ bảo hộ nên thuận buồm xuôi gió, không đến một ngày mọi người liền đi tới tông môn của linh lung tiên tông.

Dịch thanh vừa tiến vào tông môn, lập tức liền oanh động.

Đặc thù thiên phú thứ 25 diễm hỏa sư, siêu cấp thiên phú am hiểu công kích, hơn nữa mười bảy mười tám tuổi thì đến được nguyên thánh cảnh đỉnh phong, thiên phú tu luyện cũng cường đại đáng sợ, thiên tài như thế lập tức làm cho cả tông môn sôi trào.

- Tuy nguyên thánh cảnh ở trong linh lung tiên tông chúng ta không phải cao, chỉ có thể coi là đệ tử bình thường, nhưng ngươi có được thiên phú diễm hỏa sư, về sau thành tựu khẳng định kinh người, như vậy đi, ta thu ngươi làm quan môn đệ tử, từ giờ trở đi, ngươi liền giống như hoắc dĩnh, đều là linh lung thánh nữ!

Một vô thượng trưởng lão liếc nhìn dịch thanh, liền định ra thân phận cho nàng.

- Trưởng lão nói rất đúng, bất quá trở thành linh lung thánh nữ, phải có trình tự, tông môn có nhiều đệ tử cùng với thánh nữ khác đều phải tham gia, hoắc dĩnh vừa mới phát cho ta tin tức, nàng nói ngày mai mới có thể trở về, như vậy đi, ngày mai chúng ta tổ chức tông môn đại hội, xác lập thân phận cho dịch thanh!

Tông chủ vừa cười vừa nói.

Tông chủ là một trung niên phu nhân khoảng bốn mươi tuổi, tuy dung mạo không trẻ, nhưng nhất cử nhất động tiên phong phiêu miểu, như tiên tử đáp xuống nhân gian, chỉ có điều hai đầu lông mày của nàng mang theo một tia khí tức màu xám, tựa hồ cả người bị nội thương không nhẹ, còn không có triệt để khỏi hẳn.

- Ân, rất tốt!

Vị vô thượng trưởng lão này nhẹ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

- Ta chẳng những trở thành đệ tử linh lung tiên tông, vô thượng trưởng lão còn muốn đích thân thu ta làm đồ đệ... Nếu như nhiếp vân biết rõ tin tức này, nhất định sẽ cực kỳ khiếp sợ a!

Những sự tình này phát sinh quá nhanh, đến bây giờ dịch thanh còn có chút phát mộng, nghe nói ngày mai sẽ tổ chức tông môn đại hội, xác lập thân phận của mình, giờ mới hiểu được đây là thật!

Mình bây giờ đã thành đệ tử của linh lung tiên tông, nhiếp vân đưa mình tới tham gia khảo hạch lại không có xuất hiện, làm cho nàng không tự chủ được nổi giận một hồi.

Rất nhanh, một ngày đi qua, ngày hôm sau trời vừa sáng, linh lung tiên tông liền tổ chức tông môn đại hội.

Tiên khí lượn lờ, cung điện nguy nga của linh lung tiên tông lơ lửng ở trên đỉnh núi, đủ loại linh thú hiếm quý bay tới bay lui, kỳ hoa dị thảo rải trong đó, làm cho cả tông môn dào dạt ra một cổ khí tức tiên môn nồng hậu dày đặc.

- Nhanh như vậy đã tìm được thánh nữ thứ hai, xem ra linh lung tiên tông các ngươi sẽ càng ngày càng lớn mạnh a!

- Chúc mừng chúc mừng, nghe nói thánh nữ này là diễm hỏa sư? Đây chính là thiên phú công kích cực kỳ lợi hại trong ngũ hành thiên phú, về sau chỉ sợ các ngươi sẽ nhiều ra một vị chiến thần!

- Chúc mừng nguyên hinh trưởng lão thu được một hảo đồ đệ, ha ha!

Các đệ tử của linh lung tiên tông mới vừa vặn đến đông đủ, chợt nghe tiếng cười từ không trung truyền đến, lập tức có vài bóng người chậm rãi đi xuống.

Tuy linh lung tiên tông không thuộc về tám đại tông môn, nhưng tổ chức tông môn đại hội, tông môn khác vẫn sẽ có người đến, mấy cường giả này đều là trưởng lão nạp hư cảnh.

Nếu không phải lần này linh lung tiên tông mở tông môn đại hội quá sốt ruột, tám đại tông môn trấn thủ tứ phương tới không được, chỉ sợ còn có thể đến cao thủ mạnh hơn nữa!

------oOo------

Chương 634: Tiên tông thịnh hội

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thật nhiều cường giả...

- Không thuộc về tám đại tông môn cũng có lợi, cái kia chính là tám đại tông môn đều muốn lôi kéo chúng ta, ngươi xem những người này, đều là trưởng lão trấn thủ một thành thị của tám đại tông môn, nghe được tin tức liền chạy tới, thật đúng là nể tình!

- Đúng vậy, ngươi nhìn lão đầu râu bạc kia, hắn hình như là vân tiêu tông thái thượng trưởng lão, thành thị gần nhất của vân tiêu tông cách chúng ta không biết bao nhiêu tỉ dặm, vậy mà hắn có thể

chạy tới, chỉ sợ sau khi nhận được thông tri, liền ngựa không dừng vó!

- Ân, đúng rồi, kiếm thần tông cách nơi này gần nhất, di thần tông cũng không xa, sao còn không có người đến?

- Kiếm thần tông nhân khẩu thưa thớt, cả đám đều vô cùng ngạo khí, cho nên loại tông môn đại hội này bình thường đều không tham gia! Về phần di thần tông, khoảng cách gần như vậy lại không có đến sớm bằng vân tiêu tông, thực có chút kỳ quái!

- Lấy loại thái độ này, còn muốn cưới linh lung thánh nữ của chúng ta, di thần tông thật sự là ngạo mạn!

- Đừng nói bậy, di thần tông bất kể thế nào cũng là bài danh thứ hai trong tám đại tông môn, chúng ta vẫn là ít nói huyên thuyên cho thỏa đáng!

- Bài danh thứ hai, không phải còn có thứ nhất sao? Hóa vân tông linh hư đỉnh mới là thứ nhất, lúc nào hắn vượt qua người ta, ta mới cảm giác được thành tâm bội phục, cho dù không đến, cũng sẽ không nói lung tung!

- Hóa vân tông đệ nhất lúc trước kia, hiện tại tông môn kịch biến, tông chủ, chưởng giáo ấn, vô thượng trưởng lão đều biến mất, quần long vô thủ, loạn thất bát tao, thật muốn đánh mà nói, chưa hẳn có thể là đối thủ của di thần tông!

Chứng kiến không trung bay tới mấy cường giả, rất nhiều đệ tử dưới đài lặng lẽ nói thầm.

- Di thần tông trưởng lão di hoằng mang theo đệ tử cung kính chúc mừng linh lung tiên tông thu vị thánh thứ hai nữ, mong hai tông đồng tâm tương giao, cùng nhau phát triển!

Thời điểm mọi người ở đây nói thầm, đột nhiên một tiếng thét dài từ bên ngoài sơn môn vang lên. Lập tức liền chứng kiến vài bóng người từ không trung bay tới.

Lão giả đi đầu thanh tu gầy mặt, một thân thanh y, gọn gàng, hai

mắt thâm thúy, mang theo hào quang sáng chói, khí tràng chung quanh thân thể xoay tròn, hình thành một mảnh hư không đặc biệt.

Nạp hư cảnh sơ kỳ, trong cơ thể dung nạp hư không, tự thành càn khôn, trung kỳ thì lực lượng hư không có thể rậm rạp kinh mạch toàn thân, rèn luyện thân thể, để cho thân thể siêu thoát phàm trần, hậu kỳ, lực lượng hư không ở bên ngoài thân hình thành khôi giáp, đao thương xâm nhập giống như tiến nhập dị độ không gian. Không cách nào tổn thương!

Đạt tới đỉnh phong, chung quanh thân thể hình thành hư không khí tràng đặc biệt, tinh thần lực của người khác cũng đừng nghĩ xâm nhập!

Lão giả này dĩ nhiên là một cường giả nạp hư cảnh đỉnh phong!

- Dĩ nhiên là di hoằng trưởng lão? Khó trách đến muộn như vậy, hắn là cường giả nạp hư cảnh đỉnh phong a!

- Nạp hư cảnh đỉnh phong, trong di thần tông thái thượng trưởng lão xem như thực lực gần trước nhất, mang đệ tử đến đây chúc mừng, thật là khí phách!

Chứng kiến lão giả đi đầu, rất nhiều người đều nhận ra được.

Đạt tới lĩnh vực cảnh, tấn chức liền cực kỳ phiền toái, nạp hư cảnh càng khó, mỗi tấn chức một tiểu cấp bậc đều cần mấy chục năm thậm chí trên trăm năm tích lũy, di hoằng này là một lão quái vật sống hơn một ngàn ba trăm năm, tuổi thọ kéo dài, thực lực càng đạt tới nạp hư cảnh đỉnh phong, tuyệt đối là lão quái vật chính cống.

- Ta nói làm sao tới trễ, nguyên lai là di hoằng trưởng lão tự mình dẫn đội, ngay cả đệ tử cũng đến, phái đoàn quả nhiên lớn a...

Bọn người di hoằng vừa dứt lời, chợt nghe một thanh âm âm dương quái khí vang lên, nói chuyện đúng là mấy trưởng lão tông môn khác đến đây chúc mừng.

Tám đại tông môn đều muốn lôi kéo linh lung tiên tông, hiện tại linh

lung tiên tông cùng di thần tông quan hệ thông gia, tự nhiên để cho người tông môn khác có chút khó chịu.

- Phái đoàn lớn, ta xem là không có lễ phép a, linh lung tiên tông gần đây không chào đón nam tân, chúng ta tới chúc mừng, đã đủ thất lễ, hắn vậy mà mang nhiều đệ tử thực lực không được tốt như vậy, hừ hừ...

- Ta xem người ta là ỷ vào cùng linh lung tiên tông quan hệ thông gia, đã có chỗ dựa, lúc này mới cảm giác được tài trí hơn người, mang nhiều đệ tử như vậy tới, không phải lại đây xem xét nữ đệ tử khác a...

Lại hai thanh âm hừ lên, tuy hai người nói đều chưa hết ý, nhưng ý tứ trong đó lại không cần nói cũng biết, mang theo châm ngòi dày đặc.

- Tông chủ chúng ta cùng thánh nữ của linh lung tiên tông quan hệ thông gia, hai đại tông môn đồng khí liên chi, lẫn nhau lui tới cũng là chuyện thường, hứa du, trương văn thuận, hàn đồng tân, nếu như ba người các ngươi tiếp tục ở đây hồ ngôn loạn ngữ, tà thuyết mê hoặc người khác, châm ngòi quan hệ của di thần tông chúng ta cùng linh lung tiên tông, đừng trách ta trở mặt vô tình, đuổi các ngươi ra ngoài!

Nghe được ba người châm ngòi, di hoằng cười lạnh một tiếng, quay người lại an vị ở vị trí khách nhân cao nhất, bàn tay chúi xuống, mang theo hương vị cao cao tại thượng, phảng phất như hôm nay không phải linh lung tiên tông tông môn đại hội, mà là di thần tông đại hội, hắn mới là chủ nhân chân chính.

- Đuổi chúng ta đi ra? Chúng ta tới tham gia linh lung tiên tông tông môn đại hội, muốn đuổi cũng là người tiên tông đuổi, ngươi tính toán ngon vậy sao, muốn đuổi chúng ta đi? Cũng không sợ khoác lác đau đầu lưỡi!

- Đừng tưởng rằng thực lực của ngươi cường thì có thể tùy ý làm bậy, phía sau chúng ta cũng đại biểu cho đại tông môn!

Ba người hứa du, trương văn thuận nghe được di hoằng nói, toàn

bộ đều giận đến sắc mặt trầm xuống.

- Khoác lác? Đại biểu cho đại tông môn? Ha ha, hiện tại ta liền cho các ngươi biết rõ, có phải khoác lác hay không, thiên địa tỏa hồn thủ!

Di hoằng cười lạnh, hai mắt trừng to, ngồi ở trên đài cao bất động, bàn tay lớn mạnh mẽ trảo tới ba người hứa du.

Lần này ra tay, toàn bộ không gian đều bị hắn bao phủ, phạm vi lòng bàn tay phong tỏa, bầu trời u ám, gào khóc thảm thiết, pháp lực cường đại bổ thiên lấp địa lơ lửng ở trên đỉnh đầu của ba người.

Ba~! Ba~! Ba~!

Hứa du, trương văn thuận, hàn đồng tân còn không kịp phản ứng, đã cảm thấy trước mắt tối sầm, cả người liền từ trên chỗ ngồi rớt xuống, lực lượng toàn thân bị giam cầm, chật vật không chịu nổi!

Một chiêu đả bại ba cường giả nạp hư cảnh, di hoằng mới vừa ra tay, liền lộ ra tu vi đáng sợ!

------oOo------

Chương 635: Chất vấn (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở đây bất kể nói thế nào cũng là địa bàn của linh lung tiên tông, ba người hứa du là khách nhân, hắn nói ra tay liền ra tay, quả thực là xem kỷ luật như không, không kiêng nể gì cả!

- Thế nào, ba vị còn cảm thấy ta nói khoác lác hay không?

Một chiêu đánh ba người từ trên đài cao rớt xuống mặt đất, hai mắt di hoằng nhíu lại, cả người mạnh mẽ từ trên đài cao đứng lên, hai tay chắp sau lưng, để lộ ra uy thế cường đại.

- Được rồi, nơi này là linh lung tiên tông, nếu như các ngươi muốn so tài, kính xin ly khai!

Thấy di hoằng ngang ngược càn rỡ, tùy ý làm bậy, linh lung tông chủ có chút không thích, hừ một tiếng.

- Ha ha, tông chủ chớ trách, mới vừa rồi là ta nhất thời lỗ mãng!

Nghe được tông chủ lên tiếng, di hoằng cười nhạt một tiếng, trong lời nói mang theo xin lỗi, trên mặt lại không có chút ý tứ xin lỗi nào.

- Ba vị trưởng lão không có ý tứ, là linh lung tiên tông chúng ta chiếu cố không chu toàn!

Linh lung tiên tông cùng di thần tông lúc này đang đứng ở trong quan hệ khó có thể nói, linh lung tông chủ biết rõ hiện tại vẫn không thể nổi giận với di hoằng, vung tay lên, liền giải khai cấm chế cho ba người hứa du, nâng bọn họ ngồi trở lại đài cao.

Chiêu thức ấy hời hợt, thoạt nhìn uy lực không lớn, nhưng lại dễ dàng liền phá vỡ áp chế của di hoằng, hiện ra tu vi cường đại của tông chủ.

- Đây là ba viên linh đan, xem như ta bồi tội cho các ngươi!

Cởi bỏ cấm chế trên người ba người, linh lung tông chủ tiện tay bắn ra ba viên thuốc.

Linh lung bổ khí đan, một trong các đan dược trân quý nhất của linh lung tiên tông, có thể bổ sung thể lực, khôi phục pháp lực, mặc dù nạp hư cảnh đỉnh phong cũng có thể dùng, ba vị trưởng lão hứa du mất mặt mũi vốn định xoay người rời đi, thấy linh lung tông chủ cho ra đồ tốt như vậy, liền không tiện phát tác, đành phải đồng thời hung hăng nhìn di hoằng, ý định về sau lại tìm về thể diện.

- Tốt rồi, hôm nay là linh lung tiên tông chúng ta tổ chức tông môn đại hội, xác lập vị linh lung thánh nữ thứ hai, ta hi vọng các vị có ân oán gì sau này hãy nói, bằng không thì, mặc dù linh lung tiên tông chúng ta chỉ là tiểu tông môn, nhưng không sợ phiền phức!

Linh lung tông chủ lạnh giọng nói, tuy ngữ khí không kịch liệt, lại mang theo uy nghiêm không để cho người phản bác.

- Phía dưới tiến hành nghi thức, để cho linh lung thánh nữ dịch thanh đi lên tiếp nhận sắc phong!

Thấy không còn người nói chuyện, linh lung tông chủ thản nhiên nói, thanh âm du dương, chậm rãi truyền đi.

- Vâng!

Thanh âm chấm dứt, chợt nghe đến xa xa vang lên thanh âm đáp ứng, lập tức một bóng người bay tới, đúng là dịch thanh.

Lúc này dịch thanh mặc áo trắng, quần áo giống như hoắc dĩnh, thanh phong quét xuống, tay áo bồng bềnh, tựa như tiên nhân.

- Thật xinh đẹp!

- Ta nguyên lai tưởng rằng dịch thanh này chỉ là thiên phú tốt, không nghĩ tới người cũng xinh đẹp như vậy...

Chứng kiến dịch thanh bay tới, tựa như tiên tử, các đệ tử đều kinh hô.

Bản thân dịch thanh liền mỹ mạo tuyệt luân, hơn nữa ngày hôm nay tu luyện linh lung tiên tâm quyết diễn sinh ra khí chất, làm cho nàng càng thêm lãnh diễm, thánh khiết cao không thể chạm.

- Dịch thanh là đệ tử được nguyên hinh vô thượng trưởng lão mới thu nhận, hiện tại sắc phong làm linh lung thánh nữ...

Linh lung tông chủ vung tay lên, chưởng giáo ấn xuất hiện ở trên không trung, toàn bộ tông môn đại điện trong nháy mắt bị một đạo bạch quang bao phủ, dịch thanh cảm thấy toàn thân thư thái, được một dòng nước ấm mang bay lên.

- Chậm đã!

Đúng lúc này, di hoằng lần nữa đứng lên.

- Di hoằng trưởng lão, đây là trong tông môn chúng ta sắc phong thánh nữ, kính xin không nên quấy rối, bằng không thì cho dù ngươi là trưởng lão di thần tông, cũng đừng trách ta không khách khí!

Thấy hắn lần nữa nói nhảm, sắc mặt của linh lung tông chủ lập tức chìm xuống.

- Ta nào dám quấy rối, chỉ là có chuyện muốn thỉnh giáo linh lung tông chủ mà thôi!

Di hoằng nói.

- Nói!

Linh lung tông chủ hừ lạnh.

- Ta nghe nói, được linh lung tiên tông sắc phong thánh nữ, đều là băng thanh ngọc khiết, không thể cùng nam nhân cấu kết. Chuyện này có thật không?

Di hoằng nói.

- Hừ! Đó là tự nhiên!

Linh lung tông chủ nói.

- Đã như vậy, vậy ta nói ra suy nghĩ của mình, là như thế này, di thần tông chúng ta đang bắt một phạm nhân, gọi nhiếp vân, ta nghe nói vị thánh nữ dịch thanh vừa mới xác lập này cùng hắn ở chung một chỗ. Thời gian rất lâu, tựa hồ quan hệ không đơn giản, mọi người đều biết, cô nam quả nữ chung sống một phòng, cho dù không có xảy ra vấn đề gì, chỉ sợ vị thánh nữ này cũng không có liên quan gì đến băng thanh ngọc khiết đi à nha, không biết chuyện này tông chủ có thể cho ta một lời giải thích không?

Di hoằng nhàn nhạt nói.

Những lời này hắn không hề ngăn cản, lập tức vang lên ở trong đại

điện linh lung tiên tông.

- Ngươi nói cái gì? Dịch thanh là đồ nhi của ta, băng thanh ngọc khiết, vẫn là tấm thân xử nữ, ở đâu cùng nam tử có liên quan? Di hoằng, ngươi nói chuyện cẩn thận một chút, có lẽ những người khác cố kỵ ngươi là trưởng lão di thần tông, nhưng chọc giận lão thân, ta không ngại để ngươi vĩnh viễn ở lại linh lung tiên tông!

Di hoằng vừa dứt lời, một thanh âm quát lạnh vang lên.

Nói chuyện đúng là sư phụ của dịch thanh, nguyên hinh vô thượng trưởng lão.

Vô thượng trưởng lão, đều là siêu cấp cường giả bí cảnh thất trọng, bí cảnh thất trọng, phá không cảnh, phá toái hư không, một quyền có thể đánh nát không gian, cường giả ở vị trí không gian kia bất kể là nạp hư cảnh, thiên kiều cảnh gì, toàn bộ đều hóa thành tro bụi.

Mặc dù nguyên hinh trưởng lão này chỉ là phá không cảnh sơ kỳ, nhưng thật muốn chiến đấu, cho dù 100 cái di hoằng buộc chung một chỗ cũng không phải đối thủ!

Cấp bậc đạt tới lĩnh vực cảnh trở lên, chênh lệch liền càng lúc càng lớn, khả năng vượt cấp chiến đấu cũng càng ngày càng thấp.

- Nguyên hinh trưởng lão xin chớ sinh khí, ta chỉ là không muốn để linh lung tiên tông bị tiểu nhân lừa gạt mà thôi, nếu như không tin, ta có thể hỏi dịch thanh này, nếu như nàng thành thật trả lời vấn đề của ta, ta tuyệt không nói nhảm nữa!

Di hoằng vừa cười vừa nói.

- Tốt, thanh nhi, không cần sợ hãi, ngươi chăm chú trả lời vấn đề của hắn, nếu như hắn dám hồ ngôn loạn ngữ, ta sẽ thay ngươi nhổ đầu lưỡi của hắn xuống!

Nguyên hinh trưởng lão hừ lạnh một tiếng.

- Vâng, sư phụ!

Dịch thanh nhẹ gật đầu.

Ngày hôm qua nguyên hinh trưởng lão liền thu mình làm đồ đệ, hơn nữa truyền thụ linh lung tiên tâm quyết cho mình, cho nên đối với sư phụ này dịch thanh vẫn cực kỳ tôn trọng.

------oOo------

Chương 636: Chất vấn (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Dịch thanh, ngươi hẳn là người của vinh thiên thành a, từ vinh thiên thành đến nơi đây, lộ trình cực xa, bằng vào ngươi chỉ là nữ tử nguyên thánh cảnh muốn tới, chỉ sợ rất khó, xin hỏi ngươi đi cùng ai?

Di hoằng hỏi.

- Là nhiếp vân mà ngươi mới vừa nói! Ah, đúng rồi, một đường tựa hồ di thần tông các ngươi đều đuổi giết hắn, mười hai vị cường giả thiên kiều cảnh bị hắn thoáng một phát giết chết! Chậc chậc, thật sự là đáng tiếc! Ngay cả ta cũng cảm giác không có ý tứ, khuyên hắn không nên giết, di thần tông bất kể nói thế nào cũng là đại tông môn, giết nhiều như vậy, bọn hắn sẽ cảm thấy mất mặt, aii, ai ngờ nhiếp vân này không nghe khuyên bảo, nói đây là bọn hắn muốn chết, nếu như còn dám tìm phiền toái, hắn không ngại đến di thần tông di thần điện bưng ổ chó của các ngươi, thật làm cho ta khó xử a!

Lúc trước dịch thanh có thể tự mình đi ra ngoài, vay tiền cứu gia tộc, đã nói lên cực kỳ biết nói chuyện, hiện tại càng là ngôn ngữ sắc bén, thừa nhận cùng nhiếp vân một đường hành tẩu, nhưng lời nói xoay chuyển liền chỉ đầu mâu lên người di thần tông.

- Ha ha, tốt! Vị nhiếp vân này thật sự là bối trung nhân kiệt, hào khí vượt mây!

- Rất tốt, lời này ta thích, di hoằng, ngươi phải cẩn thận, đừng đợi người ta thực đập ổ chó của bọn ngươi, các ngươi sẽ thành tội nhân thiên cổ của di thần tông a...

- Tính cách của nhiếp vân này ta thích, trước kia ta vẫn cho rằng sự tình di thần tông bị người giết mười hai vị nội các trưởng lão là giả dối, hiện tại xem ra, lại là thật, thật sự là hảo thủ đoạn a!

Hứa du, trương văn thuận, hàn đồng tân nghe dịch thanh nói, tất cả đều cất tiếng cười to.

- Ngươi...

Không có nghĩ đến nữ hài này nhanh mồm nhanh miệng như vậy, câu nói đầu tiên liền làm cho mình khó coi, di hoằng siết nắm đấm, sắc mặt dữ tợn, liếc nhìn nguyên hinh trưởng lão, cố nén tức giận nói tiếp.

- Theo ta được biết, nhiếp vân kia bất quá mười bảy mười tám tuổi, tương tự tuổi của ngươi, cô nam quả nữ ở chung một phòng, thời gian dài như vậy, ta muốn biết ngươi là như thế nào bảo trì băng thanh ngọc khiết?

- Như thế nào bảo trì băng thanh ngọc khiết? Ha ha, hoằng trưởng lão một mực đặt câu hỏi, ta cũng muốn hỏi ngươi một câu, xin hỏi ngươi có đệ tử nữ tính không?

Dịch thanh nở nụ cười, như trăm hoa đua nở.

- Nữ đệ tử? Ta tổng cộng có mười hai nữ đệ tử, chuyện này ai ai cũng biết!

Di hoằng chắp hai tay sau lưng.

- Hoằng cương trưởng lão đã có đệ tử nữ tính, xin hỏi những đệ tử này của ngươi là làm sao bảo trì trong sạch? Có phải chỉ cần ngươi một mình kêu các nàng lên truyền thụ kỹ nghệ, ta có thể nhận định các ngươi không trong trắng hay không?

Dịch thanh nhàn nhạt nói.

- Ha ha, di hoằng, trước kia ta vẫn không nghĩ ra vì sao ngươi tuyển nhận nhiều nữ đệ tử như vậy, hiện tại dịch thanh thánh nữ hỏi lại ra chân tướng, ai, thân làm một thái thượng trưởng lão của tông môn, vậy mà làm ra sự tình hèn hạ như thế, thật không biết nên nói ngươi như thế nào!

- Làm nữ đệ tử không còn trong sạch, chẳng lẽ này là quy tắc ngầm của ngươi? Di hoằng ngươi thật sự là làm tám đại tông môn mất hết thể diện...

- Mất mặt a! Trước kia ta không hiểu cái gì gọi là mặt người dạ thú, hiện tại rốt cuộc biết, cái này kêu là mặt người dạ thú, hơn nữa còn là thú trong thú! Không bằng cầm thú a!

Hứa du, trương văn thuận, hàn đồng tân lần nữa cất tiếng cười to.

Mới vừa rồi ba người bọn họ bị di hoằng vũ nhục, thực lực không đủ, không có biện pháp báo thù, bây giờ nghe dịch thanh chữ chữ châu tâm, vài câu liền làm cho đối phương bê đá tự đập chân mình, toàn bộ nở nụ cười, thoải mái nói không nên lời.

- Ngươi...

Nghe nói như thế, sắc mặt di hoằng lúc đỏ lúc trắng, thiếu chút nữa không có tươi sống tức chết, bất quá cho dù hắn lại hung hăng càn quấy cũng không dám động thủ với một nữ đệ tử, thực làm như vậy, chẳng những tổn hại thân phận, còn sẽ bị người ngộ nhận là bị dịch thanh nói trúng tâm sự, thẹn quá hoá giận, thanh danh càng thối!

Cắn răng nói tiếp:

- Bớt ở đây hồ ngôn loạn ngữ, ta thu nữ đồ đệ chỉ là vì truyền nghề, làm sao có thể có loại nghĩ cách này? Ngươi cố ý hỗn loạn nghe nhìn như vậy, không muốn nói quan hệ của ngươi cùng nhiếp vân, hay là không muốn thừa nhận ngươi cùng băng thanh ngọc khiết đã không có bất cứ quan hệ nào rồi hả?

- Hoằng cương trưởng lão không có trực tiếp trả lời vấn đề của ta.

Ta có thể cho rằng, ngươi thật như các vị trưởng lão kia nói, là cố ý chuyển hướng chủ đề, không muốn thảo luận ngươi cùng nữ đồ đệ của ngươi có bí mật không thể cho ai biết? Nếu thật trong sạch, vì sao ngươi không nói thẳng, không nên giả ra bộ dạng bị ủy khuất, phẫn nộ không thôi?

Dịch thanh không thèm quan tâm, thuận miệng nói.

Một đường cùng nhiếp vân chung một chỗ, nhiều lần thoát đi di thần tông vây giết, trong lòng nàng tám đại tông môn cao cao tại thượng cũng không gì hơn cái này, trong nội tâm đã không sợ hãi, cho nên nói tới cũng không có gì phải sợ.

- Ta đường đường di thần tông nạp hư cảnh đỉnh phong thái thượng trưởng lão, lại bị một tiểu nha đầu như ngươi làm khó, tốt, tốt! Quả nhiên nhanh mồm nhanh miệng, đã như vầy, hiện tại di hoằng liền hướng thiên đạo thề, nếu như cùng ta nữ đệ tử có bất kỳ quan hệ không rõ ràng, sẽ lọt vào thiên đạo chế tài, trọn đời không được siêu sinh! Tốt rồi, nếu như ngươi thừa nhận cùng nhiếp vân kia không có quan hệ gì, cũng không có bất kỳ cảm tình gì. Liền phát thiên đạo thệ ngôn, như vậy ta liền tin tưởng, hai người các ngươi trong sạch, ngươi là băng thanh ngọc khiết!

Nghe được nữ hài đâm thẳng chỗ hiểm, sắc mặt di hoằng biến đổi, thét dài một tiếng vậy mà phát thiên đạo thệ ngôn.

Thiên đạo thệ ngôn là một loại thệ ngôn nghiêm khắc nhất, người thề sẽ bị thiên đạo giám sát, một khi vi phạm, thiên đạo sẽ diệt sát hắn, quyết không có chỗ trống!

Dựa theo đạo lý cường giả như di hoằng cho dù bị giết cũng sẽ không phát loại thệ ngôn này, nhưng bây giờ hắn bị dịch thanh đâm thọc, đã không có biện pháp, đành phải dùng loại thệ ngôn này chứng minh trong sạch, bằng không thì, thực truyền đi, tên tuổi anh hùng cả đời mình sẽ trôi theo nước chảy!

Vốn muốn để dịch thanh khó coi, làm cho nàng áy náy, không có tư cách trở thành linh lung thánh nữ, hiện tại không nghĩ rằng bị nàng xếp đặt một dao, phải phát trọng thề, loại sự tình này đối với cường giả nạp hư cảnh đỉnh phong là vũ nhục rất lớn.

Nhưng hiện tại người trên lưng hổ, không có đường lui có thể đi, có miệng cũng nói không rõ ràng, chỉ có thể làm như vậy mà thôi.

------oOo------

Chương 637: Chất vấn (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tốt, phát thiên đạo thệ ngôn mà thôi, không có gì!

Thấy đối phương ngay cả thiên đạo thệ ngôn cũng có thể phát ra, dịch thanh cũng biết đã bức đối phương tới tuyệt lộ, cười nhạt một tiếng.

- Ta hiện tại hướng thiên đạo thề, ta cùng nhiếp vân tầm đó cho tới bây giờ, không có bất kỳ quan hệ bất chính vượt qua bằng hữu, thiên địa chứng giám, nếu như nói sai, trời tru đất diệt!

Thời điểm thề, dịch thanh lưu lại chỗ trống rất lớn, cố ý nói “cho tới bây giờ”, cường điệu hạn chế thời gian, về phần chuyện sau này, sau này hãy nói nha!

Tuy đoạn đường này, nàng cùng nhiếp vân ở chung một phòng, có chút không tiện, nhưng đến bây giờ, mình cùng hắn thật không có phát sinh bất luận quan hệ bất chính gì, điểm ấy cho dù phát thiên đạo thệ ngôn cũng không sao.

Mập mờ duy nhất là mình tắm rửa bị đối phương nhìn tinh quang, điểm ấy ở dưới thiên đạo thệ ngôn, không ảnh hưởng toàn cục, vì kia chỉ là đơn phương chiếm tiện nghi mà thôi.

- Thế nào, di hoằng trưởng lão, ta thề cũng đã thề, ngươi nên hỏi cũng đã hỏi, bây giờ ta có thể tiếp tục tiếp nhận sắc phong sao?

Phát xong thệ ngôn, dịch thanh cười nhạt một tiếng hỏi.

- Cái này... Tốt, ngươi tiếp tục tiếp nhận sắc phong a, ta không còn

ý kiến!

Di hoằng trưởng lão thở phì phì ngồi xuống.

Hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, mình vốn muốn dịch thanh không cách nào trở thành thánh nữ, kết quả mình lại bị làm cho mặt quét rác.

- Di hoằng này không có bệnh chứ, một nam một nữ chung sống một phòng thì phải phát sinh quan hệ sao? Tư tưởng mình xấu xa, cũng nghĩ người khác như hắn!

- Thật sự là vô sỉ, đường đường di thần tông thái thượng trưởng lão, lại không biết xấu hổ như vậy!

- Ngươi không nghe vừa rồi hắn phát thiên đạo thệ ngôn sao, căn bản là mơ hồ không rõ, cái gì “cùng nữ đệ tử của ta có bất kỳ quan hệ không rõ ràng”, cái quan hệ không rõ ràng này chỉ cái gì? Nếu như hắn biến nữ đệ tử trở thành quan hệ tinh tường, mỗi người đều biết, vậy thiên đạo thệ ngôn chẳng phải một chút tác dụng cũng không có sao?

- Ta xem quan hệ của hắn và nữ đệ tử vẫn rất vi diệu, không nói cái khác, chỉ nói tư tưởng hèn mọn bỉ ổi kia, một nam một nữ chung một chỗ đã nghĩ ngợi không thuần khiết, có thể có quan hệ thuần khiết mới lạ!

Di hoằng trưởng lão vừa nói không truy cứu, chợt nghe rất nhiều đệ tử linh lung tiên tông ở phía dưới lặng lẽ nói thầm.

Thanh âm nói thầm của các nàng cũng không nhỏ, mỗi một câu đều rõ ràng rơi vào tai di hoằng trưởng lão, để cho sắc mặt hắn trở nên khó coi, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi.

- Đệ tử của linh lung tiên tông quả nhiên có kiến thức, ân, xem ra chuyện hôm nay chúng ta phải bẩm báo tông môn, bằng không thì đường đường tám đại tông môn, danh môn chính phái, lại tiết độc nữ đồ đệ, làm ra quy tắc ngầm... Loại sự tình này truyền đi, thật sự có tổn hại thanh danh của tám đại tông môn!

- Đúng vậy, loại này phải nghiêm trị, bằng không thì, tám đại tông môn chúng ta khác nào thanh lâu ổ phỉ?

- Ta cảm thấy được có ít người tư tưởng vốn không thuần khiết, chỉ nghĩ đến cô nam quả nữ, lớn tuổi rồi, còn cả ngày nghĩ ngợi lung tung, thật không biết hơn một ngàn năm qua sống thế nào tới! Tám đại tông môn có một đóa kỳ hoa như vậy, thật đúng là mất mặt...

Hứa du, trương văn thuận, hàn đồng tân cũng vui vẻ, giống như lầm bầm lầu bầu nói.

- Nghi thức sắc phong linh lung thánh nữ tiếp tục bắt đầu, hiện tại sắc phong dịch thanh làm thánh nữ đời thứ 123 của linh lung tiên tông!

Thấy di hoằng tự mình làm ra một trò khôi hài mất mặt xấu hổ, trong nội tâm linh lung tông chủ cũng có chút cao hứng, cao giọng hô, chưởng giáo ấn xoay tròn, bắt đầu vận dụng lực lượng toàn bộ tông môn.

Ầm ầm!

Bạch quang ở chung quanh sáng lên, linh khí cường đại hùng hậu, mang theo khí tức chỉ linh lung tiên tông mới có, tuôn ra nhảy vào thân thể dịch thanh.

Linh lung tiên tông sắc phong thánh nữ, chẳng những được đồng môn tán thành, còn chiếm được lịch đại tổ tiên tán thành, ý chí của tổ tiên sẽ cùng tông môn đại trận liên hợp chung một chỗ, quán thâu xuống lực lượng vô cùng vô tận.

Dịch thanh chỉ cảm giác cả người run rẩy, lực lượng toàn thân liên tiếp kéo lên.

Trước kia tu luyện thật giống như dòng suối nhỏ quán thâu, mà bây giờ đại trận cùng ý chí tổ tiên ban cho lực lượng, như trường giang trào lên, thực lực vốn đạt tới nguyên thánh cảnh đỉnh phong, lập tức thì có đột phá, thực lực điên cuồng gia tăng!

Bất hủ cảnh sơ kỳ, bất hủ cảnh trung kỳ, bất hủ cảnh hậu kỳ, bất hủ

cảnh đỉnh phong...

Thực lực không ngừng bão táp, thân thể cũng càng phát ra tiên khí lượn lờ, cả người dịch thanh thật giống như đã thành tiên thành thánh, ở dưới hào quang trắng noãn bao phủ, để cho người không dám nhìn thẳng.

Răng rắc! Răng rắc!

Rốt cục, thực lực của nàng ngừng lại ở lĩnh vực cảnh đỉnh phong!

Loại quán thâu năng lượng này giống như quán đỉnh, có thể làm cho tu vi người tấn cấp rất nhanh, hơn nữa không có di chứng, đương nhiên, mặc dù là loại quản đỉnh này, cũng chỉ có thể đạt tới lĩnh vực cảnh đỉnh phong, muốn đột phá thiên kiều cảnh, chỉ có thể dựa vào ý chí của mình.

- Hô!

Dịch thanh chậm rãi mở mắt, lúc này nàng chỉ cảm thấy pháp lực trong cơ thể giống như thủy triều từng đợt tiếp theo từng đợt, thao thao bất tuyệt, thực lực cường đại gấp trăm lần trước kia!

- Lần này rốt cục vượt qua nhiếp vân. Có thể hỗ trợ cho hắn, không còn cản trở, làm con ghẻ kí sinh rồi...

Cảm nhận được thực lực của mình biến hóa, dịch thanh nở nụ cười.

Đoạn đường này đến nay, mình cũng bởi vì không có thực lực, cản trở cho nhiếp vân, hiện tại đạt tới lĩnh vực cảnh đỉnh phong, mà nhiếp vân bất quá bất hủ cảnh đỉnh phong. Mình so với hắn cao hơn một cấp, có thể giúp đỡ cho hắn rồi!

Bất quá vừa nghĩ đến điểm này, trong mắt dịch thanh nhịn không được lộ ra một tia đau thương.

Tuy mình trở thành linh lung thánh nữ, thực lực bạo tăng, về sau tiền đồ vô lượng, nhưng khả năng cùng với nhiếp vân lại càng nhỏ hơn.

Linh lung thánh nữ, người chấp chưởng linh lung tiên tông tương lai, giống như một hoàng triều thái tử.

Ngày hôm qua nguyên hinh trưởng lão cũng nói với mình, sở dĩ nhanh như vậy liền xác lập mình trở thành thánh nữ, không chỉ bởi vì mình có thiên phú diễm hỏa sư, quan trọng nhất là thánh nữ trước hoắc dĩnh, đã có hôn ước với di thần tông tông chủ, sớm muộn gì cũng sẽ gả đi, không thể làm thánh nữ nữa. Cho nên, chỉ có thể nhanh xác lập một cái, hảo hảo bồi dưỡng!

------oOo------

Chương 638: Nam nhân ta gọi nhiếp vân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tông chủ hiện tại thoạt nhìn thực lực rất mạnh, trên thực tế bị trọng thương, loại thương thế này muốn chữa tốt rất khó khăn, nói không chừng chẳng biết lúc nào liền viên tịch. Cho nên, vì mấy ngàn năm cơ nghiệp của linh lung tiên tông, chỉ có thể nhanh xác lập thánh nữ mới!

Mà mình trở thành thánh nữ, phải làm gương tốt, còn muốn cùng nhiếp vân chung một chỗ lưu lạc chân trời xa xăm, sớm chiều ở chung, liền không có khả năng rồi!

- Dịch thanh trở thành linh lung thánh nữ, có thể đi linh lung tiên cung tu luyện!

Ngay thời điểm dịch thanh có chút ảm đạm, chợt nghe thanh âm của tông chủ tiếp tục vang lên.

Linh lung tiên cung, là thánh địa tu luyện trọng yếu nhất của linh lung tiên tông, chỉ có vô thượng trưởng lão, tông chủ cùng thánh nữ mới có tư cách vào, bên trong có vô số tiền bối của tiên tông lưu lại kinh nghiệm cùng công pháp, ở trong đó tu luyện, tốc độ tấn cấp có thể nhanh hơn ngoại giới ít nhất gấp năm lần!

- Đừng nghĩ nhiều như vậy, hiện tại ta chỉ muốn hảo hảo tu luyện, cuối cùng có một ngày có thể thoát ly tiên tông gông cùm xiềng xích, muốn làm gì liền làm cái đó!

Nghe được tông chủ nói, trong đầu dịch thanh đột nhiên linh quang lóe lên, nghĩ thông suốt.

Trước khi không có thực lực, nghĩ những thứ này cũng vô dụng, một khi mình đã có thực lực bí cảnh thất trọng, bát trọng thậm chí cửu trọng, cho dù quy củ của linh lung tiên tông nhiều hơn nữa, cũng tuyệt đối không thể kiềm chế mình!

Thực lực mới là căn bản, không có thực lực, nghĩ đến nhiều hơn nữa cũng vô dụng!

Nghĩ thông suốt những cái này, dịch thanh không xoắn xuýtnữa, nhẹ gật đầu, chậm rãi từ không trung rơi xuống, ôm quyền nói.

- Đa tạ tông chủ!

- Linh lung tông chủ, vị thánh nữ thứ hai của các ngươi đã xác định, tông chủ của chúng ta muốn hiện tại cưới hoắc dĩnh cô nương, đây là lễ hỏi của tông chủ chúng ta!

Thấy sắc phong thánh nữ hoàn thành, mình không còn biện pháp ngăn trở, di hoằng không suy nghĩ chuyện này nữa, cao giọng nói, ngón tay bắn ra, đưa qua một ngọc bài không lớn.

Trên ngọc bài viết vô số vật phẩm, giá trị xa xỉ.

- Hiện tại hoắc dĩnh còn không có quay trở lại tông môn, tuy nàng cùng các ngươi tông chủ có hôn nhân ước hẹn, nhưng ta hi vọng còn muốn nhìn ý kiến của nàng, nếu như đồ đệ của ta không muốn xuất giá, cũng chỉ có thể do nàng quyết định!

Hoắc dĩnh là đệ tử của linh lung tông chủ, sở dĩ đáp ứng hôn sự của di hoa, cũng chính là vì thương thế của mình, cho nên, tông chủ thủy chung cảm thấy thẹn với đồ đệ này, không muốn bắt buộc.

- Ha ha, điểm ấy yên tâm, đoạn thời gian trước ta mới gặp qua

hoắc dĩnh cô nương, nàng đối với gả cho tông chủ của chúng ta, cũng không có phản đối! Xem ra di thần tông chúng ta cùng linh lung tiên tông các ngươi trở thành thân gia, đã thành kết cục đã định!

Di hoằng vừa cười vừa nói, bất quá hắn lời còn chưa nói hết, chợt nghe một tiên âm lượn lờ từ đằng xa truyền tới, vang vọng toàn bộ đại điện.

- Sư phụ, đồ nhi đã có người trong lòng, quyết không lấy di thần tông tông chủ di hoa, kính xin sư phụ thứ lỗi!

Thanh âm trong trẻo động lòng người, người còn chưa tới liền vang khắp đại sảnh, tuy thanh âm không lớn, lại làm cho tất cả mọi người giật nảy mình.

- Cái gì đã có người trong lòng?

- Không lấy di hoa tông chủ?

- Cái này có trò hay để nhìn, lần này tới linh lung tiên tông, thực tới đúng rồi...

Nghe được thanh âm này, hứa du, trương văn thuận, hàn đồng tân liếc mắt nhìn nhau, biết rõ hôm nay xem như có trò hay để nhìn.

- Dĩnh nhi? Ngươi đã đến rồi, ngươi nói cái gì?

Linh lung tông chủ ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một bạch y nữ tử lăng không bay tới, cả người thánh khiết cao quý, tựa như tiên nữ hạ phàm.

- Sư phụ, đồ nhi đã có người trong lòng, hơn nữa ta cùng hắn... Đã có quan hệ thân mật, cho nên, ta không thể tái giá cho di hoa tông chủ, kính xin sư phụ thứ lỗi!

Hoắc dĩnh đi đến đại sảnh, cao giọng nói.

- Cái gì?

- Đã có quan hệ thân mật?

Nghe được tin tức này, tất cả mọi người giật nảy mình, ngay cả sắc mặt của tông chủ cũng biến hóa.

Đồ đệ mình gả cho di thần tông tông chủ, một trong mấy người có quyền thế nhất phù thiên đại lục, hôn ước cũng định ra rồi, hiện tại đột nhiên toát ra người trong lòng, còn có quan hệ thân mật... Cái nón xanh này của di thần tông tông chủ rất lớn a!

- Nam nhân kia là ai?

Di hoằng trưởng lão chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa bất tỉnh, cố nén tức giận trong nội tâm, dùng thanh âm khàn giọng hỏi.

- Nam nhân của ta gọi nhiếp vân, chính là nhiếp vân mà di thần tông các ngươi đuổi giết kia!

Hoắc dĩnh nhàn nhạt nói.

Trong di thần điện, lẳng lặng lơ lửng trên không trung, bình yên yên tĩnh, phía trên linh khí lập loè, tản mát ra hào quang uy nghiêm.

Ở chỗ sâu trong đại điện, tông chủ di hoa đang ngồi ở trên vương tọa, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn một thiên kiều cảnh trưởng lão ở dưới đến đây báo cáo.

- Vây bắt nhiếp vân có tin tức chưa? Hiện tại hắn ở phụ cận linh lung tiên tông a!

- Hồi bẩm tông chủ, di thái, di phong phụ trách nơi này truyền đến tin tức, hai ngày trước bọn hắn gặp nhiếp vân, bất quá tốc độ chạy trốn của tiểu tử kia cực nhanh, nên không bắt được!

Trưởng lão này khẽ khom người, nói ra tin tức mới nhất.

- Không bắt được? Thùng cơm! Không phải lệnh các ngươi một khi phát hiện không nên đánh rắn động cỏ, nghĩ biện pháp thông tri thái thượng trưởng lão của tông môn đi bắt sao?

Sắc mặt di hoa trầm xuống.

- Đúng, đúng, ta đã trừng phạt hai người bọn hắn rồi, để cho bọn hắn hấp thu giáo huấn, chớ tự tiện làm việc!

Trưởng lão này thấy tông chủ tức giận, vội vàng giải thích.

- Ân, kỳ thật cũng không trách hai người bọn họ, nhiếp vân này giảo hoạt đến cực điểm, nếu như dễ dàng bắt được như vậy, bọn người di tinh cũng sẽ không chết!

Thấy thái độ của trưởng lão cung kính, di hoa tùy ý khoát tay áo, hỏi tiếp:

- Công việc đại hôn của ta chuẩn bị thế nào rồi?

- Hồi bẩm tông chủ, chúng ta đã chuẩn bị xong, cũng đưa thiệp cưới tới bảy đại tông môn, để cho bọn hắn ở tháng sau tới tham gia đại hôn!

Trưởng lão này thấy hắn không truy vấn sự tình nhiếp vân nữa, nhẹ nhàng thở ra, vừa cười vừa nói.

- Đã chuẩn bị xong? Ân, không tệ, lần này ta muốn làm một hôn lễ huy hoàng nhất, để cho người tông môn khác biết di thần tông chúng ta cường đại!

Di hoa từ trên chỗ ngồi đứng lên, vẻ mặt vui vẻ.

------oOo------

Chương 639: Nón xanh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vâng, ta đều đã an bài xong xuôi, chỉ là... Thuộc hạ không rõ, vì sao tông chủ phải gấp gáp đại hôn như vậy? Hiện tại tông chủ vừa mới vào chỗ, hẳn nên đại triển kế hoạch, mưu lược vĩ đại, nếu vì

nhi nữ tư tình...

Vị trưởng lão này do dự một chút, cuối cùng vẫn nói ra lo lắng của mình.

- Ha ha, ngươi biết cái gì?

Di hoa hất tay lên vừa cười vừa nói:

- Thiên phú đặc thù của thân thể con người tổng cộng có năm loại, một mình ta thân kiêm tay, chân, mắt, tai bốn dạng, nếu như có thể cưới hoắc dĩnh có thiên phú thiên khẩu sư (*tiên âm sư). Mượn nhờ năm loại thiên phú đặc thù đại viên mãn, ta có thể một lần hành động đột phá cảnh giới trước mắt, trở thành cường giả phá không cảnh vô thượng! Đạt tới phá không cảnh, thiên phú thiên thủ sư của ta có thể triệt để phát huy, đến lúc đó trực tiếp tiến vào di thần tế đàn, tiếp nhận lực lượng của tế đàn, thực lực khẳng định còn có thể tăng vọt lần nữa! Đột phá bí cảnh thất trọng ở trong tầm tay! Thật muốn đạt tới loại cảnh giới này, cái gì hóa vân tông, ngươi cảm giác được ta còn sẽ sợ sao? Di thần tông chúng ta sẽ triệt để xưng bá phù thiên đại lục!

- Thì ra là thế! Là thuộc hạ nghĩ quá ít. Tông chủ hùng tài đại lược, ta còn tưởng rằng chỉ là vì nhi nữ tư tình...

Vị trưởng lão này bừng tỉnh đại ngộ.

- Nhi nữ tư tình? Ha ha, ngươi cũng quá coi thường ta, tuy hoắc dĩnh này lớn lên không tệ, nhưng ta tuyệt sẽ không vì nàng mà buông tha cho mộng tưởng tranh phách phù thiên đại lục! Tốt rồi, hiện tại linh lung tiên tông xác lập thánh nữ mới, đúng là cơ hội tốt nhất, ta đã phái di hoằng trưởng lão đi nghênh đón hoắc dĩnh tới. Hiện tại hẳn nhanh có tin tức, ngươi đưa tin cho di hoằng, để cho động tác của hắn nhanh chút ít!

Di hoa cười ha ha, lắc lắc tay.

- Vâng!

Vị trưởng lão này quay người đi đến trước mặt truyền tống trận,

tiện tay để vào một ngọc bài đưa tin.

Một lát sau, ngọc bài đưa tin lập loè, đối diện truyền đến tin tức của di hoằng, vị trưởng lão này đang định báo tin vui cho tông chủ, tinh thần tùy ý đảo qua ngọc bài, sắc mặt liền thay đổi!

- Chuyện gì xảy ra? Có phải biết rõ di thần tông tông chủ muốn cưới nàng, hưng phấn suốt đêm muốn chạy đến hay không?

Thấy sắc mặt của trưởng lão không đúng, di hoa nở nụ cười.

- Không... Không phải tông chủ... Là…

Trưởng lão này chảy mồ hôi lạnh, không biết nên nói như thế nào.

- Nói!

Di hoa hừ một tiếng.

- Vâng... Hoắc dĩnh thánh nữ không muốn gả tới, nàng còn nói nàng... Đã có nam nhân, còn xảy ra quan hệ thân mật...

Vị trưởng lão này sợ hãi nói.

- Cái gì? Nàng đã có nam nhân? Còn xảy ra quan hệ thân mật? Là ai, rốt cuộc là ai?

Di hoa thật giống như từ không trung vạn trượng thoáng một phát trụy lạc, hai mắt mạnh mẽ trợn tròn, gào thét.

- Vâng... Là chúng ta đang truy bắt... Nhiếp vân!

- Nhiếp... Vân? Phốc!

Di hoa phun ra một ngụm máu tươi, trùng trùng điệp điệp ngồi ở trên vương tọa, không thể tin được.

.....

- Nhiếp vân?

Nghe được cái tên này, chẳng những di hoằng khiếp sợ, ngay cả dịch thanh cũng nhịn không được nữa siết nắm đấm, hi vọng mình nghe được không phải cái tên này.

Nhiếp vân cùng mình một đường đến đây, đều dùng lễ đối đãi, như thế nào mới ly khai hai ba ngày liền cùng với nữ nhân khác có quan hệ thân mật?

Muốn nói nhiếp vân là người bạc tình bạc nghĩa, gặp sắc vong nghĩa, mình như thế nào cũng không tin, nếu thật là sắc mê tâm khiếu, vậy sao ngươi không sắc ta? Ta cũng rất tốt nha...

- Nhiếp vân? Ngươi cho rằng ta tin sao? Tiểu tử nhiếp vân này cực kỳ giảo hoạt, ngay cả di thần tông chúng ta xuất động nhiều người như vậy cũng không thể bắt, ngươi sẽ không nói, trùng hợp như vậy liền gặp ngươi, hơn nữa các ngươi đã có quan hệ thân mật! Ha ha, loại chối từ này, cũng chỉ có lừa gạt hài tử hai ba tuổi mà thôi!

Sắc mặt của di hoằng vốn biến đổi, truyền tin tức về cho tông môn, một lát sau nghĩ tới điều gì, trong mắt hiện lên một đạo lãnh ý âm tàn, hừ lạnh.

- Lừa gạt hài tử hai ba tuổi? Sư phụ, ta đã mang đến nhiếp vân, xin cho hắn vào điện a!

Không để ý tới thoại ngữ của di hoằng, hoắc dĩnh nhìn tông chủ ôm quyền nói.

- Đã mang đến? Tốt, để cho hắn vào đi!

Linh lung tông chủ nhìn di hoằng, trầm tư thoáng một phát, gật đầu đồng ý.

Lời của nàng vừa dứt, liền chứng kiến một thiếu niên từ đằng xa bay đến, dịch thanh xem xét, đúng là nhiếp vân không thể nghi ngờ, vành mắt thoáng một phát liền đỏ lên.

- Quay đầu lại ta giải thích cho ngươi...

Thấy người đến thật là nhiếp vân, khi hắn chứng kiến dịch thanh ở đây, trong nội tâm một hồi bất đắc dĩ, vội lặng lẽ truyền âm.

Bây giờ không phải thời điểm giải thích, giải thích cũng nói không rõ ràng, chỉ có thể sau này hãy nói.

- Ân!

Thấy sắc mặt thiếu niên ngưng trọng truyền âm, dịch thanh khẽ gật đầu.

Tuy trong nội tâm nàng không thoải mái, nhưng cũng không phải tiểu nữ hài không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, biết rõ lúc nào nên hỏi, lúc nào không thể nói nhảm.

- Tại hạ nhiếp vân bái kiến linh lung tông chủ!

Đứng ở trong đại điện, cùng hoắc dĩnh song song, nhiếp vân ôm quyền với tông chủ.

- Ha ha, quả nhiên là nhiếp vân, thật sự là đạp phá thiết hài vô mịch xử, được đến toàn bộ không uổng phí công phu! Ngươi cũng không cần bái kiến linh lung tông chủ, hiện tại liền cùng ta rời đi!

Nhiếp vân vừa dừng lại, chợt nghe di hoằng cười ha ha, lập tức một bàn tay cự đại lăng không rơi xuống, gió thổi rung động toàn bộ cung điện.

- Ngươi muốn làm gì?

Bàn tay của di hoằng còn không rơi xuống, hoắc dĩnh liền xuất thủ, bàn tay như ngọc trắng giơ lên, một cổ tiên khí phiêu miểu linh lung phát ra, cùng rất nhiều cấm chế bí pháp trong đại điện, hội tụ thành một quang màng không thể kháng cự, chắn công kích ở bên ngoài.

Tuy hoắc dĩnh chỉ có nạp hư cảnh trung kỳ, nhưng thân là thánh nữ linh lung tiên tông, hơn nữa lĩnh ngộ linh lung thiên tâm, đã được tiên tông tán thành, ở trong tông môn hoàn toàn có thể mượn nhờ lực lượng trận pháp, thực lực tăng gấp đôi, mặc dù đối kháng nạp hư cảnh đỉnh phong di hoằng, cũng không rơi vào thế hạ phong.

Bằng vào nạp hư cảnh trung kỳ có thể đối kháng nạp hư cảnh đỉnh phong, cái này là chỗ tốt của tông môn đại trận.

- Nạp hư cảnh trung kỳ đỉnh phong? Dĩnh nhi, thực lực của ngươi...

Hai người công kích thoáng một phát giằng co, bàn tay lớn của linh lung tông chủ trảo một cái, liền hóa giải công kích của di hoằng, sau đó nhìn về phía hoắc dĩnh, con mắt đột nhiên trở nên cực nóng.

------oOo------

Chương 640: Quái vật

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dùng nhãn lực của nàng, tự nhiên nhìn ra đồ đệ bảo bối của mình, thực lực tiến bộ cực lớn, đã có được thực lực nạp hư cảnh trung kỳ đỉnh phong.

Hoắc dĩnh mới vừa vào nạp hư cảnh sơ kỳ không lâu, bình thường đột phá mà nói, không có vài chục năm là rất khó hoàn thành, hiện tại mới vài ngày liền thực lực đại tiến, làm cho nàng có chút không dám tin tưởng.

- Sư phụ, đệ tử chẳng những đạt đến nạp hư cảnh trung kỳ đỉnh phong, ngươi xem...

Thân thể mềm mại của hoắc dĩnh nhoáng một cái, một trái tim nhảy lên hiện ra, ở trên không trung mỗi nhảy lên thoáng một phát, liền khiến cho vô số năng lượng ở chung quanh phong bạo, tựa hồ cùng khí tức của cả sơn môn hoàn toàn giao hòa, tuy hai mà một.

- Đây là... Linh lung thiên tâm cảnh giới cao nhất, nửa bước tiên tâm?

- Linh lung thiên tâm có thể tự chủ nhảy lên, đã nói cách tiên tâm chỉ có nửa bước, thành tựu linh lung tiên tâm, chỉ là vấn đề thời gian, ngươi... Làm sao luyện thành?

Chứng kiến trái tim ở trên không trung nhảy lên, toàn bộ linh lung tiên tông sôi trào.

Linh lung tiên tông tu luyện pháp quyết gọi linh lung tiên tâm quyết, chia làm bản tâm, tĩnh tâm, hồng tâm, địa tâm, thiên tâm cùng cấp bậc cao nhất tiên tâm!

Tu luyện giả chỉ lĩnh ngộ bản tâm, linh lung tiên tâm quyết cũng tương đương công pháp phàm phẩm hoàng tộc, không có gì kỳ lạ quý hiếm, nhưng một khi lĩnh ngộ tĩnh tâm, uy lực của tiên tâm quyết liền hoàn toàn bất đồng, sẽ đột phá gông cùm xiềng xích của công pháp hoàng tộc!

Khi đạt tới cấp bậc cao nhất tiên tâm, càng thêm lợi hại, chỉ sợ so với linh tê luyện thể quyết của nhiếp vân cũng sẽ không kém bao nhiêu, tuyệt đối là vô thượng bí quyết!

Bất quá lĩnh ngộ tiên tâm sao mà gian nan, ngay cả lĩnh ngộ thiên tâm, cũng ngàn năm khó gặp, chẳng những cần tâm như trẻ sơ sinh, không có vật lẫn lộn, còn cần tu luyện giả tin tưởng cùng nghị lực cường đại!

Chính bởi vì như thế, hoắc dĩnh có thể lĩnh ngộ thiên tâm đã để cho tất cả mọi người chấn kinh, hiện tại thiên tâm vậy mà nâng cao một bước, tùy thời có thể đột phá, tấn cấp tiên tâm, các nàng như thế nào không kích động?

Lĩnh ngộ tiên tâm, có thể đạt được tổ tiên sáng lập linh lung tiên tông thừa nhận, về sau đột phá bí cảnh đệ lục trọng, đệ thất trọng thậm chí đệ bát trọng cũng là sự tình ván đã đóng thuyền!

Nói cách khác, chỉ cần đợi một thời gian, hoắc dĩnh trở thành bí cảnh đệ bát trọng, tuyệt không ngoài ý muốn!

Bí cảnh thất trọng phá không cảnh, phá toái hư không, một quyền có thể đánh nát không gian, cường giả ở vị trí không gian đó bất kể là nạp hư cảnh, thiên kiều cảnh… toàn bộ sẽ hóa thành tro bụi.

Đệ bát trọng huyệt khiếu cảnh, thì là thực lực kiếp trước của nhiếp

vân, đan điền mở huyệt khiếu, dung nạp hư không, phun ra nuốt vào, thiên địa linh khí sôi trào, đã thuộc về cường giả đỉnh phong nhất của phù thiên đại lục!

Thái thượng trưởng lão thuộc về bí cảnh đệ lục trọng nạp hư cảnh, vô thượng trưởng lão thuộc về phá không cảnh, về phần đệ bát trọng huyệt khiếu cảnh, mặc dù bảy đại tông môn hùng cứ đại lục cũng cơ hồ không có bao nhiêu, sở dĩ hóa vân tông là thứ nhất trong tám đại tông môn, cũng bởi vì có được cường giả như vậy tọa trấn!

Nếu như linh lung tiên tông xuất hiện một vị cường giả lợi hại như thế, cho dù không thuộc về tám đại tông môn, địa vị cũng tuyệt không kém tám đại tông môn!

- Sư phụ, đồ nhi có thể đạt tới loại cảnh giới này, chính là vì cùng nhiếp vân linh hồn song tu, cho nên, khẩn cầu sư phụ tha thứ đồ nhi tùy hứng, cự tuyệt hôn sự với di thần tông tông chủ!

Thấy hiệu quả như mình muốn đã hiện ra, hoắc dĩnh cao giọng nói.

- Ngươi cùng hắn linh hồn song tu mới có được loại cảnh giới này? Xem ra ngươi cũng là người có thiên phú đặc thù a!

Nghe được đồ nhi nói, ánh mắt của linh lung tiên tông tông chủ tập trung ở trên người nhiếp vân.

- Đúng vậy, nhiếp vân chẳng những là một vị diễm hỏa sư, còn là địa hành sư, thiên nhãn sư, ngụy trang sư!

Vẻ mặt hoắc dĩnh kiêu ngạo, như là tán dương phu quân của mình.

Nhìn nàng như vậy, nhiếp vân nhịn không được cười lên, một khi nữ nhân giao trái tim cho một người nam nhân, như vậy trong lòng nàng, nam nhân này là giỏi nhất toàn bộ thế giới, bất luận kẻ nào cũng không thể bằng được.

- Ah? Diễm hỏa sư, địa hành sư, thiên nhãn sư, ngụy trang sư? Vậy mà một người có được bốn loại thiên phú đặc thù? Lợi hại!

Con mắt của linh lung tông chủ cũng sáng ngời, bất quá nhìn một hồi, lập tức lắc đầu.

- Tiềm lực không tệ, nhưng tiếc thực lực quá thấp, tuổi như thế có thể đạt tới lĩnh vực cảnh trung kỳ, cũng được tính là thiên tài, nhưng thế giới này không thiếu hụt nhất đúng là thiên tài...

Toàn bộ phù thiên đại lục tu luyện giả không biết có bao nhiêu ngàn tỷ, thiên tài chỗ nào cũng có, một người có được bốn loại thiên phú đặc thù tuy kỳ lạ quý hiếm, cũng không phải là không có, nhưng cho dù thiên phú cường thịnh trở lại, thực lực quá yếu, sẽ có chuyện xấu, nói không chừng lúc nào sẽ bị người giết!

Thiên tài ở trước khi không có trở thành tuyệt thế cao thủ, cho dù đáng giá coi trọng, nhưng cũng không có gì.

Dù sao, lĩnh vực cảnh trung kỳ thật sự quá thấp, căn bản không đủ xem, muốn cho hắn tự do phát triển, không có mấy trăm năm thời gian, mơ tưởng tấn cấp nạp hư cảnh, mà mấy trăm năm sau, bằng vào thủ đoạn của di thần tông, chỉ sợ sớm đã giết chết hắn!

- Thế giới này hoàn toàn chính xác không thiếu thiên tài, nhưng không biết, thiên tài không đến bốn tháng từ chí tôn cảnh, tu luyện tới bí cảnh đệ tứ trọng lĩnh vực cảnh trung kỳ, có nhiều hay không?

Linh lung tông chủ vừa dứt lời, chợt nghe dịch thanh đột nhiên cao giọng nói.

- Ngươi nói cái gì? Không đến bốn tháng từ chí tôn tu luyện tới lĩnh vực cảnh trung kỳ? Chuyện gì xảy ra?

Linh lung tông chủ sững sờ.

- Ta cùng nhiếp vân nhận thức đến hiện tại, còn chưa đến bốn tháng, lúc ấy hắn bất quá là chí tôn cảnh, ngay cả bí cảnh cũng không có đạt tới, mà bây giờ đã đạt đến lĩnh vực cảnh trung kỳ, chưa đủ bốn tháng đã đột phá pháp lực cảnh, nguyên thánh cảnh, bất hủ cảnh tấn cấp lĩnh vực cảnh, loại thiên tài này, không biết phù thiên đại lục nhiều hay không?

Dịch thanh nhàn nhạt nói.

- Cái gì? Bốn tháng trước hắn chỉ là chí tôn?

- Cái này... Làm sao có thể? Bốn tháng liên tục đột phá bốn cảnh giới, lại có đoạt thiên tạo hóa bí cảnh... Coi như là quán đỉnh truyền công cũng không có nhanh như vậy a!

- Ta xem hắn ở lĩnh vực cảnh củng cố chân khí vững vàng, trung khí mười phần, người bình thường đừng nói tấn cấp, cho dù trong vòng bốn tháng để cho hắn củng cố thực lực lĩnh vực cảnh đạt tới loại tình trạng này, cũng rất khó a!

------oOo------

Chương 641: Một quyền đánh chết (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được dịch thanh nói, toàn bộ đại điện lần nữa sôi trào, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn về phía nhiếp vân, như chứng kiến một quái vật trước đây chưa từng gặp.

- Nha đầu kia...

Nghe được dịch thanh tán dương, nhiếp vân đau đầu.

Lúc này dịch thanh đột nhiên nói chuyện tán dương mình, trên thực tế là khiêu khích hoắc dĩnh, hoắc dĩnh vừa nói ra ưu điểm của mình, nàng lập tức nói những chuyện này, rõ ràng cho thấy ý nghĩ, đối với hiểu rõ mình, nàng càng nhiều một ít!

Quả nhiên, hoắc dĩnh và dịch thanh liếc mắt nhìn nhau, từng người từ trong mắt đối phương nhìn ra vẻ bất thiện.

Bất quá loại tình huống này, nhiếp vân cũng không có biện pháp, đối với cảm tình, mình rối tinh rối mù, tuyệt đối được cho là tiểu bạch, căn bản không biết xử lý như thế nào.

- Bốn tháng từ chí tôn cấp đạt tới lĩnh vực cảnh trung kỳ, thiên tài như thế ở phù thiên đại lục hoàn toàn chính xác không nhiều lắm, tốt, hoắc dĩnh, ta đồng ý yêu cầu của ngươi!

Linh lung tông chủ cùng vô thượng trưởng lão nguyên hinh liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nhẹ gật đầu.

Thân là tông môn chưởng khống giả, tự nhiên phải vì tông môn cân nhắc, tiếp nhận hoắc dĩnh từ hôn, chẳng khác nào triệt để quyết liệt với di thần tông, phải tính toán ra được mất.

Hoắc dĩnh lĩnh ngộ một bước cuối cùng của linh lung thiên tâm, trở thành cường giả bí cảnh đệ bát trọng ở trong tầm tay, địa vị đã nước lên thì thuyền lên, thiếu niên này thiên phú lại mạnh như thế, đạt được hai người này, đối với tông môn mà nói, tuyệt đối so với đẩy hắn đi ra tốt hơn nhiều lắm!

Tuy di thần tông cường hoành, nhưng linh lung tiên tông có hộ tông đại trận, cũng có phá không cảnh siêu cấp cường giả tọa trấn, cho bọn hắn 10 lá gan cũng không dám xằng bậy!

Dù sao, phá không cảnh vô thượng trưởng lão bình thường đều bế quan trùng kích tầng thứ càng cao, rất ít xuất bản, cho dù di thần tông tông chủ cũng không cách nào mệnh lệnh, không có khả năng bởi vì chút việc nhỏ ấy, mà gây ra đại mâu thuẫn.

- Từ hôn? Ha ha, chỉ sợ linh lung tiên tông các ngươi bây giờ nói không tính a!

Linh lung tông chủ vừa dứt lời, di hoằng liền hô lên.

- Di hoằng, ngươi muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn bức hôn? Hừ, tuy linh lung tiên tông chúng ta là tiểu tông môn, muốn bức hôn, bằng vào thực lực của ngươi còn chưa đủ!

Ánh mắt của linh lung tông chủ híp lại.

- Bức hôn? Ta không có nghĩ tới, các ngươi thoái hôn hay không, tông chủ chúng ta sẽ cùng các ngươi thương lượng, hôm nay ta muốn bắt nhiếp vân này đi, hi vọng không cần có người ngăn trở!

Di hoằng cười lạnh một tiếng, nhìn về phía nhiếp vân.

- Bắt hắn đi? Nơi này là linh lung tiên tông, không phải di thần tông!

Nghe khẩu khí của hắn không tốt, ngữ khí của linh lung tông chủ cũng có chút bất thiện.

- Ha ha, ta biết không phải là di thần tông, bất quá... Thứ này tông chủ hẳn nhận thức a!

Di hoằng cười khặc khặ-x-xxxxx, bàn tay mở ra, một ngọc bài không lớn liền xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

- Cường giả phá không cảnh luyện chế?

Chứng kiến ngọc bài này, linh lung tông chủ cùng nguyên hinh trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, từng người từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia khiếp sợ.

Phá không phù, phù lục do cường giả phá không cảnh luyện chế, ẩn chứa một kích mạnh nhất của cường giả phá không cảnh, một khi phóng thích, cho dù nguyên hinh trưởng lão cũng ngăn không nổi!

- Đúng vậy, đúng là phá không phù, là di thần tông vô thượng trưởng lão giao cho ta! Vị nhiếp vân này là đối tượng di thần tông chúng ta phải bắt, ai dám ngăn trở, là cùng di thần tông chúng ta đối nghịch, sẽ phải chịu vô thượng trưởng lão của tông môn chúng ta đuổi giết, ta nghĩ linh lung tông chủ, nguyên hinh trưởng lão đều là người thông minh, hẳn minh bạch ý của ta!

Di hoằng nở nụ cười.

Khó trách trước kia hắn không kiêng nể gì như thế, nguyên lai có thứ này làm át chủ bài.

Người linh lung tiên tông mạnh nhất là nguyên hinh trưởng lão, cường giả phá không cảnh sơ kỳ, tiếp theo là tông chủ, nạp hư cảnh đỉnh phong, nửa bước phá không cảnh, mà di thần tông bất

đồng, chỉ phá không cảnh vô thượng trưởng lão liền có mấy vị, thậm chí còn có cường giả phá không cảnh đỉnh phong, bọn hắn luyện chế phù lục bạo tạc nổ tung, uy lực vô cùng, mặc dù có hộ tông đại trận không thể tạo thành rung động quá lớn, nhưng tử thương một ít đệ tử vẫn là rất có thể!

Hơn nữa, di hoằng có thể lấy ra cái này, nói rõ di thần tông vô thượng trưởng lão đã tham gia việc này, cùng trước kia mình cho rằng không nhúng tay vào hoàn toàn là hai khái niệm.

Một khi vô thượng trưởng lão nhúng tay, sự tình liền thay đổi.

Mấy vô thượng trưởng lão của di thần tông muốn xông lại, mặc dù linh lung tiên tông mình có hộ tông đại trận, cũng căn bản ngăn không nổi!

- Ngươi uy hiếp chúng ta?

Minh bạch điểm ấy, sắc mặt của linh lung tông chủ cực kỳ khó coi.

- Không phải uy hiếp, chỉ là nói một sự thật mà thôi, nhiếp vân này chẳng qua là tiểu nhân vật, ta không hy vọng bởi vì hắn, lại để cho hai tông môn chúng ta mâu thuẫn!

Di hoằng cười cười.

- Nếu như hai vị không nhúng tay vào, để cho ta bắt nhiếp vân này đi, cho dù di thần tông chúng ta cùng linh lung tiên tông các ngươi từ hôn, cũng coi như giao hảo, bằng không thì, mấy vị vô thượng trưởng lão của di thần tông chúng ta tức giận, ta cũng không biết giải thích thế nào...

Mặc dù di hoằng nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong lời nói uy hiếp cực kỳ rõ ràng, chỉ cần linh lung tiên tông quản chuyện này, vô thượng trưởng lão của đối phương sẽ xuất động, khó bảo toàn sẽ không phát sinh cái gì ngoài ý muốn.

- Sư phụ, các ngươi không cần phải xen vào, có ta ở đây, ta không tin hắn có thể bắt nhiếp vân đi!

Tựa hồ thấy được linh lung tông chủ khó xử, hoắc dĩnh nói.

- Hoắc dĩnh thánh nữ, ta biết rõ thực lực của ngươi không kém, mượn nhờ trận pháp của linh lung tiên tông, có thể ngăn trở ta, bất quá, ngươi làm như vậy cân nhắc qua nam nhân sau lưng ngươi chưa? Hắn là nam nhân, lại cần ngươi bảo hộ, ha ha, loại người này cũng xứng làm hôn phu của ngươi?

Di hoằng nở nụ cười.

- Ngươi...

Nghe nói như thế, trong nội tâm hoắc dĩnh chấn động, vội vàng quay đầu nhìn về phía nhiếp vân, chỉ thấy vẻ mặt của thiếu niên mỉm cười.

- Tốt rồi, ngươi không cần phải xen vào ta, thằng này chỉ là phế vật, ta một quyền có thể đánh chết hắn, ngươi không cần lo lắng!

Nhiếp vân nhàn nhạt nói.

- Cái gì? Một tiểu tử lĩnh vực cảnh, vậy mà nói muốn một quyền đánh chết nạp hư cảnh đỉnh phong? Ta không nghe lầm chứ?

- Đoán chừng tiểu tử này điên rồi, muốn tìm chết a!

- Chưa chắt, thiếu niên này nói tự tin như thế, hẳn có lá bài tẩy a!

------oOo------

Chương 642: Một quyền đánh chết (trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Át chủ bài? Át chủ bài lại mạnh cũng vô dụng a, hai người chênh lệch thật sự quá lớn...

Thanh âm của nhiếp vân không nhỏ, vang vọng ở trong toàn bộ đại sảnh, tất cả mọi người nghe được câu này đều thiếu chút nữa hù

chết.

Lĩnh vực cảnh cùng nạp hư cảnh khác biệt thật sự quá lớn, hiện tại một lĩnh vực cảnh lại còn nói muốn một quyền đánh chết cường giả nạp hư cảnh, truyền đi quả thực để cho người cười rụng răng.

- Ha ha, một quyền đánh chết ta? Tốt, tốt, thật sự là anh hùng xuất thiếu niên, ta nhìn ngươi đến cùng đánh chết ta như thế nào, đại quy minh chưởng!

Di hoằng thét dài một tiếng, tuy ngoài miệng nói nhẹ nhõm, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ ngưng trọng, vừa ra tay liền dùng công kích mạnh nhất.

Ầm ầm!

Nạp hư cảnh đỉnh phong toàn lực đánh ra một chiêu, nguyên khí bốn phía hỗn loạn, một trong chốc lát toàn bộ đại điện đã bị một bàn tay cự đại bao phủ, áp khí tung hoành, một cổ khí lãng cực nóng giống như nước sôi quay cuồng, ngay cả nạp hư cảnh hứa du, trương văn thuận, hàn đồng tân cũng cảm giác được sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy.

Nếu như vừa rồi di hoằng thi triển chiêu này, chỉ sợ ba người mình không chỉ té xuống đài cao, thân bị thương nhẹ đơn giản như vậy.

Cường giả nạp hư cảnh như mình cũng ngăn cản không nổi, thiếu niên kia chỉ có lĩnh vực cảnh ngăn cản như thế nào?

Trong nháy mắt tất cả mọi người khẩn trương lên.

- Nhiếp Vân, ngươi ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện…

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, Hoắc Dĩnh Tú siết chặt nắm tay, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

Nàng biết thực lực của Nhiếp Vân, trước đó đối phó Lạc Thiên ma tôn, vận dụng thiên phú diễm hỏa sư phối hợp với nàng mới đánh chết hắn, mà thực lực Lạc Thiên ma tôn còn thấp hơn Di Hoằng Cương, muốn thắng lợi cũng không phải chuyện dễ.

- Nhiếp Vân, ta tin tưởng ngươi…

Vẻ mặt Dịch Thanh tái nhợt, tuy thường nhìn thấy Nhiếp Vân sáng tạo kỳ tích, nhưng Di Hoằng Cương thật sự quá mạnh mẽ, mạnh tới mức không dám tin Nhiếp Vân có thể chiến thắng.

- Đại Quy Minh chưởng, không hổ là tuyệt kỹ của Di Thần tông, nếu không mượn dùng đại trận tông môn, chiêu này ta cũng không dám nghênh đón, tiểu tử kia chẳng lẽ thật không sợ chết!

Tông chủ Linh Lung tiên tông cũng biến sắc.

Chiêu Đại Quy Minh chưởng của Di Hoằng Cương phát huy ra thực lực cực mạnh của Nạp Hư cảnh đỉnh, không có tông môn đại trận gia trì, bản thân mình cũng không dám đón đỡ, Nhiếp Vân chẳng những không tránh né, ngược lại vẻ mặt hờ hững, thật sự khiến nàng nghĩ không ra.

- Ta xem tiểu tử này cố làm ra vẻ huyền bí, phỏng chừng lần này chết chắc rồi, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, hết thảy lá bài tẩy đều không giá trị, đều sẽ biến thành phế vật!

Nguyên Hinh trưởng lão hừ một tiếng, ngay khi nàng nghĩ Nhiếp Vân hẳn phải chết không nghi ngờ, đột nhiên một cỗ chân khí cường đại tới cực điểm đột nhiên từ trên người Nhiếp Vân phóng thích ra ngoài.

Cỗ chân khí cuồn cuộn như ngân hà cửu tiêu, vừa bao trùm xuống liền làm người có cảm giác áp lực tới cực điểm, làm lực lượng mọi người căn bản không thể vận chuyển.

- Đây là…đây là khí tức cường giả bí cảnh bát trọng đan điền huyệt khiếu cảnh? Đây là có chuyện gì?

Cảm nhận được cỗ khí tức này, chân khí Nguyên Hinh trưởng lão ngưng tụ, vận chuyển khó khăn, sắc mặt không tự chủ được biến thành tái nhợt.

Bí cảnh đệ bát trọng đan điền huyệt khiếu cảnh, đan điền hô hấp,

tự thành hư không, linh hồn đạt tới linh cấp đại viên mãn, chỉ cần một ý niệm là có thể đánh chết mình, sao trên người một tiểu tử chỉ có lĩnh vực cảnh lại có chân khí như vậy?

Điều đó không có khả năng!

- Ha ha, sư phụ ta là vô thượng cường giả đan điền huyệt khiếu cảnh của Hóa Vân tông, hắn lưu lại một đạo ý niệm trên người ta, lúc trước mười hai vị cường giả thiên kiều cảnh của Di Thần tông các ngươi chính là bị cỗ ý niệm này đánh chết. Ngươi đã muốn chết, ta sẽ thành toàn ngươi!

Ngay khi trong lòng mọi người còn đang nghi hoặc, chợt nghe thanh âm thét dài của Nhiếp Vân vang lên, vang vọng tận trời.

- Cái gì? Sư phụ hắn là vô thượng cường giả đan điền huyệt khiếu cảnh Hóa Vân tông? Làm sao…phải, cũng chỉ có siêu cấp cường giả như vậy mới có đồ đệ lợi hại như thế, chỉ mới bốn tháng từ cấp bậc chí tôn đạt tới lĩnh vực cảnh…

Nghe được lời nói, Nguyên Hinh trưởng lão cùng Linh Lung tông chủ đều sửng sốt. Sau đó lập tức tỉnh ngộ, như hiểu được điều gì, ánh mắt ngưng trọng nhìn Nhiếp Vân.

- Cường giả đan điền huyệt khiếu cảnh? Điều đó không có khả năng, siêu cấp cường giả Hóa Vân tông nhiều năm trước đã mất tích, không có khả năng thu đồ đệ, ngươi nói dối!

Di Hoằng Cương vừa cảm nhận được khí tức trước mắt, thân hình đều run lên, uy lực Đại Quy Minh chưởng suy giảm vài phần, nhưng lập tức đổi vẻ mặt âm tàn thét lớn.

- Ngươi đã không tin, vậy chết đi!

Nhiếp Vân làm gì có sư phụ, sở dĩ hắn có chân khí cường giả đan điền huyệt khiếu cảnh chính vì hắn nghịch chuyển Vô Danh pháp quyết, hắn luyện thành Lưu Ly hồn, cấp bậc linh hồn tiến nhanh, nghịch chuyển Vô Danh pháp quyết đã có thể bắt chước ra khí thế cường giả đan điền huyệt khiếu cảnh, sau đó đột nhiên phóng thích, lập tức hù sợ mọi người.

Cường giả đan điền huyệt khiếu cảnh là nhân vật đứng ở đỉnh phong nhất Phù Thiên đại lục, chỉ có Hóa Vân tông mới có, linh hồn của những siêu cấp cường giả như vậy đã đạt tới linh cấp đại viên mãn, ý niệm có thể xé rách không gian, nhất niệm có thể đem người giết chết, thực lực mạnh mẽ rợn cả người.

- Muốn ta chết? Cho dù sư phụ ngươi là cường giả đan điền huyệt khiếu cảnh, hắn không ở đây, ngươi vẫn phải chết!

Di Hoằng Cương cảm thụ được uy áp cường đại kia ngày càng mạnh, mình lại giống như chiếc thuyền trôi nổi trên mặt biển bão táp, tùy thời đều sẽ chìm nghỉm,

trong lòng có chút sợ hãi, thét dài một tiếng, uy lực Đại Quy Minh chưởng đại thịnh, phóng xuất hào quang sáng ngời, hoành lên nghiền áp xuống dưới.

Đại Quy Minh chưởng, thuộc quang minh, truyền thuyết thi triển tới cực điểm có thể tản mát ra ánh sáng chói chang như mặt trời, làm thị giác, xúc giác của người khác hoàn toàn hỏng mất, không thể ngăn cản, tuy chiêu thức này của Di Hoằng Cương còn chưa đạt tới cấp bậc như vậy, nhưng so với Di Tinh cường đại hơn không biết bao nhiêu lần, đánh lên không trung, long trời lở đất, khí lưu tuôn ra giống như cả không gian đều bị xé rách.

- Đại Quy Minh chưởng thật là lợi hại, nhưng với ta mà nói chỉ vô dụng, thiên phú độc sư, Yêu Minh Tiên Dịch, kịch độc xâm lấn!

Trong lòng khẽ hô một tiếng, pháp lực trong cơ thể Nhiếp Vân vận chuyển tới cực hạn, Yêu Minh Tiên Dịch hình thành, một quyền đánh tới.

------oOo------

Chương 643: Một quyền đánh chết (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy rằng hắn chỉ có hai giọt độc dịch, trước đó dùng một giọt, chỉ còn một giọt, nhưng nếu có thể giết người có thể xây dựng uy vọng, tin tưởng Di Thần tông còn muốn tìm mình gây phiền toái đều phải nghĩ kỹ!

Bởi vì nghĩ như vậy, hắn cố ý nói lời mạnh miệng, chọc giận Di Hoằng Cương, thừa dịp loạn lợi dụng năng lực độc sư độc chết hắn!

Yêu Minh Tiên Dịch đánh ra, vô sắc vô vị, không chút thanh âm.

Tư tư tư tư tư!

Kịch độc va chạm Đại Quy Minh chưởng giống như lửa gặp tuyết, xèo xèo kêu lên, chưởng ấn bị phá vỡ một thông đạo, Nhiếp Vân lóe thân đi tới trước mặt Di Hoằng Cương.

Bàn tay Nhiếp Vân đánh xuống, đem cả giọt Yêu Minh Tiên Dịch toàn bộ nhốt đánh vào thân thể Di Hoằng Cương.

- Ngươi…ngươi…

Kịch độc xâm nhập cơ thể, sắc mặt Di Hoằng Cương tái nhợt, cổ họng phát khô, điên cuồng hét lên một tiếng, đồng tử bắt đầu tiêu tán.

- Chết đi!

Ánh mắt Nhiếp Vân trầm xuống, lực lượng đột nhiên tăng mạnh.

Oanh!

Di Hoằng Cương bay ngược ra ngoài, nặng nề ngã xuống góc tường, cuộn tròn một đoàn, đoạn tuyệt sinh cơ.

Bị một quyền đánh chết!

- A? Di Hoằng Cương đã chết? Bị một quyền của hắn đánh chết?

- Làm sao là do hắn dùng một quyền đánh chết, nhất định là đồ vật

sư phụ hắn lưu lại, mới giết chết được Di Hoằng Cương!

- Phải a, thật là đáng sợ, chỉ để lại chút ý niệm đã có thể giết chết cường giả nạp hư cảnh đỉnh, không thể đắc tội hắn…

- Đắc tội đồ đệ Vô Thượng trưởng lão Hóa Vân tông? Ta còn không muốn chết…

Di Hoằng Cương vừa chết, quang mang Đại Quy Minh chưởng nháy mắt tiêu tán, lộ ra cảnh tượng trong đại sảnh, mọi người liền chứng kiến Di Hoằng Cương đã tử vong, toàn bộ trừng lớn mắt, toàn thân run run, sắc mặt tái nhợt.

Thái độ vừa rồi của Di Hoằng Cương mọi người đều nhớ rõ, ngang ngược càn rỡ, không ai bì nổi, mà bây giờ bị một quyền của Nhiếp Vân đánh thành thi thể, thậm chí còn không có cơ hội xoay người.

Đây là thực lực gì?

Bất kể có phải năng lực bản thân hắn hay không, mặc kệ hắn mượn dùng vật gì, có thể một quyền đánh chết cường giả nạp hư cảnh đỉnh, đã đủ phi phàm!

Trong nháy mắt địa vị của Nhiếp Vân tăng cao trong lòng mọi người.

- Hô!

Thấy mọi người còn đang kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, thân thể khẽ run lên, vội vàng dùng trị liệu khí chữa thương.

Dùng trị liệu khí điều chỉnh thân thể, lúc này hắn mới mở mắt.

- Thu!

Không để ý tới vẻ giật mình của mọi người, Nhiếp Vân đưa tay thu thi thể Di Hoằng Cương vào nạp vật đan điền.

Thi thể nạp hư cảnh đỉnh chính là thứ tốt, một khi luyện hóa thành

phân thân cũng không cần sợ gì nữa. Nhiếp Vân thật không tin, Di Thần tông sẽ phái ra siêu cấp cường giả Phá Không cảnh tới đây đuổi giết mình.

Hơn nữa trưởng lão nạp hư cảnh Di Thần tông, trên người có bao nhiêu của cải?

Chỉ sợ mười tám tiểu tông môn như Nguyên Tâm tông cũng không sánh bằng đầu ngón chân của người ta!

Cho dù hắn không mang theo bảo bối trên người, nhưng trương phù lục do cường giả phá không cảnh lưu lại cũng giá trị vô hạn, chỉ cần lấy được dù gặp cường giả phá không cảnh công kích mình cũng có thể thuận lợi chạy trốn!

- Sư phụ, hiện tại Nhiếp Vân có tư cách làm hôn phu của ta hay không?

Thấy Nhiếp Vân không chút sứt mẻ, Hoắc Dĩnh nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nói, thanh âm thanh thúy vang vọng cả ngọn núi, vô cùng kiêu ngạo.

- Có thể một quyền đánh chết Di Hoằng Cương, đích xác có tư cách!

Linh Lung tông chủ gật gật đầu.

- Ta nghe nói muốn cưới người của Linh Lung tiên tông, nhất định thông qua sát hạch, không biết khi nào ta có thể tham gia?

Nhiếp Vân cười hỏi.

Lần này tới đây hắn lấy thân phận ý trung nhân của Hoắc Dĩnh mà tới, phải trình diễn tới cùng, cho Di Hoa mang nón xanh, đem chiếc mũ kia đội càng thêm hoàn toàn!

- Muốn cưới người của Linh Lung tiên tông, đích xác cần sát hạch, nhưng chỉ nhằm vào cường giả dưới nạp hư cảnh mới có hiệu quả, ngươi thậm chí có thể đánh chết cường giả nạp hư cảnh đỉnh, sát hạch cũng không còn ý nghĩa, chuyện này bỏ qua, từ hôm nay trở

đi ngươi là khách quý của Linh Lung tiên tông chúng ta, là trưởng lão khách khanh, địa vị đánh đồng tông chủ, có thể tự do ra vào tông môn chúng ta!

Linh Lung tông chủ nói.

- Không cần sát hạch, trưởng lão khách khanh?

Nghe được lời của đối phương, Nhiếp Vân sửng sốt, lập tức hiểu được cười ha ha.

Có thể trở thành tông chủ, tự nhiên không ngu ngốc, mình có được sư phụ có tu vi đan điền huyệt khiếu cảnh, bản thân lại có năng lực đánh chết nhân vật nạp hư cảnh đỉnh, cao thủ như vậy, không đi mượn sức thì quá thiếu não.

- Ta đã sớm nghe nói qua Nhiếp Vân lợi hại, trước kia chỉ cho rằng bản lĩnh chạy trốn mạnh mẽ, hơn nữa vận khí tốt, hiện tại mới biết được quả nhiên cường đại!

- Nếu như có thể cùng hắn một đêm xuân, chết cũng đáng!

- Thánh nữ không hổ là thánh nữ, tìm được vị hôn phu lợi hại như vậy, nếu hắn trúng ý ta thì tốt rồi…

- Trúng ý ngươi? Ngươi đừng có nằm mộng, dù ngươi cởi hết nằm trước mặt người ta, chỉ sợ người ta chưa hẳn cần…

Thân phận Nhiếp Vân đã xác định, liền nhanh chóng bồi tiếp nghi thức lên ngôi của tông môn, đối với những lễ nghi này, hắn không để ý, nhưng vẫn cần đi qua, khi hắn cầm lệnh bài trưởng lão khách khanh quay lại đại điện, chợt nghe nhiều đệ tử của Linh Lung tiên tông thấp giọng trao đổi, mỗi người nhìn qua vẻ mặt nhộn nhạo, ánh mắt như si như say.

Phù Thiên đại lục, thực lực vi tôn, những nữ tử của Linh Lung tiên tông đều cao ngạo vô cùng, không phục một ai, nhưng Nhiếp Vân vượt qua bọn họ thật quá nhiều, khiến đáy lòng họ dâng lên cảm giác sùng bái, rất nhanh chuyển hóa thành ngưỡng mộ, hơn phân nửa đệ tử tiên tông đều hận không thể cùng hắn một đêm xuân.

- Ách…

Không nghĩ tới gặp được loại tình huống này, Nhiếp Vân thật bất đắc dĩ, sắc mặt biến thành dị thường cổ quái.

…

- Tông chủ, thiệp cưới đã phát ra ngoài, hiện tại tân nương lại có quan hệ với đào phạm…nếu truyền đi ra, Di Thần tông chúng ta chỉ sợ mất hết danh dự…

Trong Di Thần điện, một trưởng lão nhìn tông chủ sắc mặt trắng bệch, do dự nói.

- Để Di Hoằng Cương giết tiểu tử kia!

Di Hoa tức giận nói, sắc mặt âm trầm.

- Dạ, ta lập tức thông tri!

Thấy bộ dáng của tông chủ, vị trưởng lão hoảng sợ vội vàng gật đầu đi nhanh ra ngoài, còn chưa rời khỏi đại sảnh, liền nhìn thấy một vị lão giả hoảng hốt chạy vào.

Đây là Di Tập trưởng lão phụ trách Tế Tự điện của tông môn.

- Tông chủ, việc lớn không tốt…

Vừa vào cửa, Di Tập trưởng lão vội vàng kêu lên.

- Đường đường trưởng lão Di Thần tông, hốt ha hốt hoảng còn thể thống gì? Thật sự là vô dụng! Chuyện gì?

------oOo------

Chương 644: Di Hoa âm mưu (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Di Hoa đang tức giận, chứng kiến bộ dạng của Di Tập trưởng lão liền hét to.

- Linh hồn ngọc bài của trưởng lão tông môn đều nằm trong tay ta, ngay vừa rồi…ngọc bài của trưởng lão Di Hoằng Cương đột nhiên vỡ vụn, nói cách khác…hắn đã chết!

Di Tập trưởng lão vội vàng nói.

Linh hồn ngọc bài, ẩn chứa linh hồn ấn tích của một người, đại biểu sống chết họa phúc của người đó, một khi ngọc bài nứt vụn đã nói lên người kia hồn phi phách tán, hoàn toàn tử vong!

- Cái gì? Di Hoằng Cương đã chết?

Di Hoa bật dậy, nhìn qua vị trưởng lão trước đó.

Hai người vừa truyền tấn cho hắn, hết thảy đều ổn, vì sao nhanh như vậy đã chết?

- Chẳng lẽ là…Nguyên Hinh trưởng lão đã hạ thủ? Linh Lung tiên tông ngang nhiên khiêu khích Di Thần tông chúng ta, chẳng lẽ muốn bị diệt sao?

Ánh mắt Di Hoa lộ ra sát ý nồng đậm.

Di Hoằng Cương là cường giả nạp hư cảnh đỉnh, nếu muốn đánh chết chỉ sợ cũng chỉ có Vô Thượng trưởng lão Nguyên Hinh của Linh Linh tiên tông mới làm được, dù Linh Lung tông chủ mượn dùng trận pháp tông môn muốn đánh chết hắn cũng rất khó khăn!

Thân là trưởng lão đại tông môn, cho dù đánh thua vẫn còn nhiều thủ đoạn chạy trốn, hiện tại không trốn thoát, thậm chí còn chưa kịp phát ra tin tức đã bị đánh chết, khó trách bọn hắn nghĩ do Nguyên Hinh trưởng lão ra tay.

Tám đại tông môn có quy định, Vô Thượng trưởng lão phá không cảnh bình thường không ra tay, một khi ra tay, đại biểu tông môn đối kháng với nhau, hiện tại Vô Thượng trưởng lão của Linh Lung tiên tông lại ra tay đánh chết người của Di Thần tông, thật sự muốn

gây chiến tranh tông môn hay sao?

- Không phải Nguyên Hinh trưởng lão đã hạ thủ…

Nghe được phán đoán của tông chủ, Di Tập trưởng lão vội vàng nói.

- Là ai?

Di Hoa cau mày.

- Linh hồn ngọc bài của Di Hoằng Cương trưởng lão vừa vỡ, ta liền dò xét. Căn cứ tin tức do đệ tử đi cùng Di Hoằng Cương trưởng lão báo về, hình như…hẳn là bị người tên Nhiếp Vân dùng một quyền đánh chết!

Di Tập trưởng lão đem ngọc bài đưa ra, tựa hồ cũng không tin tưởng tin tức này.

Chuyện tông môn vây bắt Nhiếp Vân, cả Phù Thiên đại lục đều biết, hắn là trưởng lão Tế Tự điện, cũng biết rõ ràng, hiện tại tiểu tử bị truy nã lại dùng một quyền đánh chết Di Hoằng Cương trưởng lão, thật sự vượt ngoài dự liệu của hắn.

- Bị Nhiếp Vân một quyền đánh chết? Điều đó không có khả năng!

Di Hoa lập tức nhảy dựng lên, ánh mắt trừng lớn, vươn tay bắt lấy ngọc bài, phất tay.

Ông!

Ngọc bài chẳng những dùng văn tự ghi chép, còn có hình ảnh, trên hình ảnh biểu hiện chính là Nhiếp Vân dùng một quyền đánh chết Di Hoằng Cương, chứng kiến tình huống trước mắt, sắc mặt Di Hoa trướng đỏ, thân thể không ngừng run rẩy.

- Một quyền đem Di Hoằng Cương tu vi nạp hư cảnh đỉnh đánh chết? Điều này sao có thể? Chẳng lẽ hắn đã đạt tới phá không cảnh sao? Chỉ mới bốn tháng, tuyệt đối sẽ không…

Di Hoa gào thét, liên tục lắc đầu, chết sống không tin hình ảnh mình nhìn qua.

Bình thường ngọc bài truyền tấn chỉ có thể truyền lại tin tức văn tự, mà ngọc bài có thể truyền cả cảnh tượng như Di Thần tông thập phần trân quý, cảnh tượng thật rõ ràng, vừa nhìn liền biết tình huống ngay lúc đó.

Di Hoằng Cương đường đường là siêu cấp cường giả nạp hư cảnh đỉnh, đối chiến với tiểu nhân vật mà hắn xem là con kiến, chỉ một quyền đã bị trực tiếp đánh chết, hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh, khiếp sợ quá lớn làm cho hắn có chút nói không ra lời.

- Tông chủ, là sư phụ của thiếu niên kia, không ngờ là cường giả đan điền huyệt khiếu cảnh của Hóa Vân tông! Chúng ta đuổi giết hắn như vậy, có phải có chút mất nhiều hơn được hay không…

Trưởng lão đầu tiên cũng đem tin tức trong ngọc bài xem kỹ lại một lần.

Mặc dù cảnh tượng truyền tấn không có thanh âm, văn tự có đánh dấu, rõ ràng đã biết sở dĩ Di Hoằng Cương bị giết là bởi vì trong thân thể Nhiếp Vân có lưu lại ý niệm của Vô Thượng trưởng lão Hóa Vân tông!

Cỗ ý niệm kia những người có mặt đều đích thân cảm thụ, không hề giả dối.

- Cường giả vô thượng đan điền huyệt khiếu cảnh? Đáng giận, đáng giận!

Di Hoa cũng nhìn thấy văn tự, sắc mặt dữ tợn.

Cường giả bí cảnh đệ cửu trọng cả Phù Thiên đại lục suốt mấy ngàn năm cũng chưa từng gặp qua, cho nên cường giả đan điền huyệt khiếu cảnh được xem là thực lực đỉnh phong nhất đại lục, sở dĩ Hóa Vân tông bài danh thứ nhất trong tám đại tông môn, chính vì có cường giả như vậy trấn thủ.

Tuy Di Thần tông cường đại, nhưng còn chưa có được cường giả lợi hại như vậy, Nhiếp Vân lại có vận khí tốt như thế, có được sư phụ thực lực siêu cấp, nếu mình còn tiếp tục đuổi giết hắn, thật sự khó khăn!

Đuổi giết đồ đệ một vị cường giả đan điền huyệt khiếu cảnh, cho dù là tám đại tông môn cũng phải suy nghĩ kỹ, không thể mù quáng làm việc!

Nhưng nếu không giết Nhiếp Vân, mặt mũi một tông chủ như mình đặt ở đâu?

Mười hai trưởng lão thiên kiều cảnh bị luyện chế thành khôi lỗi, một thái thượng trưởng lão nạp hư cảnh đỉnh bị một quyền đánh chết… những điều này còn chưa nói, mấu chốt là tân nương sắp cưới của mình lại bị Nhiếp Vân…

Đường đường tông chủ Di Thần tông lại bị đội nón xanh lớn như vậy, nếu không giết đối phương tiết hận, đừng nói tranh bá đại lục, chấn hưng Di Thần tông, chỉ nói trong tông môn cũng sẽ bị các trưởng lão buộc tội, quyền lợi bị phân cách, sẽ biến thành cô độc!

- Tông chủ, nếu vài vị vô thượng trưởng lão biết Nhiếp Vân là đồ đệ của cường giả đan điền huyệt khiếu cảnh, dù hắn có Thiên Cơ kiếm, chỉ sợ cũng sẽ dừng lại việc đuổi giết!

Thoáng do dự, vị trưởng lão tiếp tục nói.

Thiên Cơ kiếm liên quan tới bảo tàng Bắc Đẩu tinh quân, tuy rằng có thể làm cho tông môn lớn mạnh, nhưng điều kiện kiên quyết là tông môn thành công bảo tồn vững chắc. Nếu quả thật đắc tội một vị cường giả đan điền huyệt khiếu cảnh, khiến đối phương tới trả thù, dù hộ tông đại trận cường đại cũng khó mà chống đỡ.

Trước kia mặc dù biết Nhiếp Vân là đồ đệ Vô Thượng trưởng lão Hóa Vân tông, vốn nghĩ rằng là tin tức không xác định, hiện tại Nhiếp Vân tự mình nói ra, nhiều người đều nghe được, còn muốn giấu diếm cho rằng mình không biết thật không thể nào!

Giả vờ mình không biết thì ngày sau còn có cách nói, nếu biết rõ

vẫn còn đuổi giết, chẳng khác nào đánh vào mặt cường giả đan điền huyệt khiếu cảnh!

Cho nên vì an nguy, vài vị vô thượng trưởng lão cho dù muốn lấy được Thiên Cơ kiếm chỉ sợ đành nhịn đau bỏ qua, phải dừng việc đuổi giết, dù sao thực lực họ có cực mạnh bao nhiêu nhưng chỉ đạt tới phá không cảnh đỉnh mà thôi.

------oOo------

Chương 645: Di Hoa âm mưu (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Dừng đuổi giết? Nào có dễ dàng như vậy! Lập tức đem tin tức Nhiếp Vân có được Thiên Cơ kiếm truyền ra ngoài, làm cho các tông môn biết, hừ, cho dù hắn có sư phụ đan điền huyệt khiếu cảnh thì thế nào, ta không tin sư phụ hắn có thể mỗi ngày canh giữ hắn, muốn sống sót, cũng phải tránh thoát toàn bộ đuổi giết âm thầm trong bóng tối mới được!

Ánh mắt Di Hoa lộ vẻ âm độc.

Bắc Đẩu tinh quân lưu lại Thiên Cơ kiếm, đối với người bình thường mà nói có lẽ không nhiều hiểu biết, nhưng đối với đại tông môn mà nói tuyệt đối là thánh vật vô thượng, Nhiếp Vân có sư phụ là đan điền huyệt khiếu cảnh cường giả, tuy bề ngoài các tông môn không dám làm gì hắn, nhưng âm thầm đuổi giết hắn nhất định ngày càng nhiều.

- Âm thầm đuổi giết? Nếu đem tin tức truyền ra ngoài, đối với chúng ta cũng không có chỗ tốt đi…

Nghe được mệnh lệnh của tông chủ, trưởng lão không nhịn được sửng sốt.

Nếu người khác đều chạy tới cướp đoạt, ưu thế của Di Thần tông hoàn toàn biến mất, làm sao lấy được Thiên Cơ kiếm?

- Cho tất cả mọi người biết chuyện này, chỉ là vì quấy đục nước hồ, làm cho sư phụ Nhiếp Vân không tìm lên đầu chúng ta! Tới lúc đó, ta sẽ đích thân đuổi giết tiểu tử kia, chỉ cần đánh chết hắn, Thiên Cơ kiếm vẫn là của chúng ta!

Ánh mắt Di Hoa lóe ra.

- Quấy đục nước? Đục nước béo cò?

Ánh mắt trưởng lão sáng lên, đã hiểu được.

- Chỉ cần rối loạn, mọi chuyện đều dễ nói, tuy hiện tại ta chỉ có thực lực nạp hư cảnh đỉnh, cũng ngang ngửa Di Hoằng Cương, nhưng có được tuyệt thế linh binh Di Thần chưởng giáo ấn, chân chính chiến đấu cường giả phá không cảnh đỉnh chưa hẳn là đối thủ! Ta chỉ cần ra tay giết chết Nhiếp Vân, bố trí lại hiện trường, cho dù sư phụ hắn lợi hại thì có thể nhìn ra sao? Có lẽ còn có thể để chúng ta lợi dụng đi gây mâu thuẫn với những tông môn khác…

Di Hoa hừ nói, trên mặt tràn ngập mùi vị âm mưu.

- Ý tứ của tông chủ là sau khi giết Nhiếp Vân bố trí hiện trường, tạo thành biểu hiện giả dối là tông môn khác giết hắn, làm cho sư phụ hắn sống mái với họ? Chúng ta làm ngư ông đắc lợi?

Trưởng lão kia hưng phấn sắc mặt đỏ lên.

- Không sai, chỉ cần vận dụng thích đáng, Di Thần tông chẳng những không có việc gì, còn nhận được chỗ tốt thật lớn…Tốt lắm, ngươi đi an bài đem tin tức truyền ra ngoài, hiện tại ta lên đường tự mình đi đuổi giết Nhiếp Vân!

Di Hoa khoát tay nói.

- Dạ!

Trưởng lão thấy tông chủ đã có kế hoạch, vội vàng cười lui nhanh ra ngoài.

- Người đối lập với ta toàn bộ đều chết hết, Nhiếp Vân, ta sẽ cho

ngươi biết cái gì gọi là thủ đoạn chân chính. Làm cho ngươi biết cái gì là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay!

Hai người Di Tập đi ra đại sảnh, Di Hoa híp mắt, thanh âm âm lãnh, lưu lại trong đại điện giống như hàn băng.

…

- Nhìn xem trong tứ điện Tử Hoa động phủ có những thứ gì!

Trong một tiểu viện yên tĩnh thuộc Linh Lung tiên tông, Nhiếp Vân tùy tay bày ra vài đạo cấm chế, lóe thân đi vào Tử Hoa động phủ.

Hắn trở thành trưởng lão khách khanh Linh Lung tiên tông, đãi ngộ quả nhiên bất đồng, nơi ở là nơi có linh khí nồng hậu nhất tông môn. An bài xong chỗ ở, nhóm người tông chủ rời đi, hi vọng hắn lưu lại một đêm, ngày mai có việc thương nghị.

Tuy rằng không biết chuyện gì, nhưng nhìn bộ dạng của tông chủ hẳn không phải chuyện xấu, Nhiếp Vân cũng không từ chối, yên tâm ở lại.

Kỳ thật ở lại trong Linh Lung tiên tông an toàn hơn ở bên ngoài, hắn đánh chết Di Hoằng Cương lập uy, tuy rằng sẽ phát sinh hiệu quả rất lớn, nhưng xem như hoàn toàn đắc tội Di Thần tông, ở lại trong Linh Lung tiên tông bên Di Thần tông sẽ không dám làm bậy, một khi rời tông môn nhất định rơi vào đủ loại ám sát.

Nhưng đối với những việc này Nhiếp Vân không hề để ý, cho dù hôm nay không giết Di Hoằng Cương, đối phương chắc chắn sẽ không buông tha chính mình, nếu như vậy cũng không cần ra vẻ đáng thương, có thể tránh được một lần không tránh được nhiều lần, mình phải chân chính trở thành ác mộng của Di Thần tông.

Lưu lại sân viện tu luyện một lúc Nhiếp Vân chợt nhớ lại tứ điện phủ trong Tử Hoa động phủ.

Điện phủ thứ nhất Tử Hoa động phủ đạt tới pháp lực cảnh là có thể mở ra, thứ hai đạt tới nguyên thánh cảnh, theo thứ tự loại suy, hiện tại mình đạt tới lĩnh vực cảnh, như vậy có thể mở ra tứ điện phủ.

- Lĩnh vực lực lượng duyên thân!

Bàn tay duỗi ra phía trước, đem lực lượng lĩnh vực cảnh hướng cửa điện truyền tới, chỉ nghe rầm một tiếng, lại một đạo kiếm quang bắn ra.

Sưu sưu sưu sưu!

Đạo kiếm quang vừa xuất hiện mang theo hàn ý vô cùng sắc bén, giống như gió thu cuốn hết lá vàng, tiêu sát lạnh lùng.

- Kiếm pháp thật lợi hại!

Chứng kiến kiếm chiêu trước mắt, đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại, Huyền Ngọc kiếm hiện ra, cổ tay vũ động, cảm thấy kiếm quang đều mang ý âm hàn, giống như thu như gió, nhịn không được lui ra sau vài bước.

Chiêu kiếm này mạnh hơn ba chiêu trước rất nhiều, chủ công sát phạt, một khi đánh ra lạnh lùng âm tàn, không chút lưu tình.

- Phong Tiêu Thu Sát…chiêu kiếm pháp này tên Phong Tiêu Thu Sát?

Kiếm quang chấm dứt, Nhiếp Vân liền nhìn thấy giới thiệu về chiêu kiếm trên vách tường.

- Kiếm pháp thật là đáng sợ! Bốn đại điện bốn bộ kiếm pháp đại biểu cho bốn mùa, chẳng lẽ chính là Tứ Quý kiếm pháp trong truyền thuyết? Có thể…Tứ Quý kiếm pháp không phải là bí quyết vô thượng của Kiếm Thần tông sao?

Trong đầu Nhiếp Vân chợt lóe linh quang, nghĩ tới một vấn đề.

Tại sao Tử Hoa đạo nhân lại biết bộ kiếm pháp kia?

- Có lẽ không giống với Tứ Quý kiếm pháp của Kiếm Thần tông, nghĩ biện pháp luyện thành chiêu Phong Tiêu Thu Sát rồi nói sau!

Tinh thần lực lan tràn cẩn thận tìm hiểu phương pháp tu luyện cùng bí quyết trên vách tường, Nhiếp Vân lâm vào trầm tư.

- Chiêu kiếm này nếu không dùng vài năm công phu hoặc là có kỳ ngộ đặc thù rất khó thành công, hay là khoan hãy xem, nhìn xem có thể luyện hóa thi thể của Di Hoằng Cương hay không!

Nghiên cứu thêm một lát, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt nhìn qua thi thể đặt cách đó không xa.

Vũ kỹ tới mức cao thâm, không riêng gì chiêu số đơn giản, quan trọng nhất là quan niệm nghệ thuật cùng lý giải với đại đạo, chiêu Phong Tiêu Thu Sát chính là loại tình huống này, hiện tại Nhiếp Vân không tìm được ý cảnh kiếm chiêu đặc thù kia, mạnh mẽ tu luyện không hao tổn vài năm thời gian, đừng nói là đại thành, chút thành tựu cũng không khả năng!

Trừ phi mình là kiếm đạo sư.

------oOo------

Chương 646: Linh Lung tông chủ thỉnh cầu (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiếm đạo sư, một trong những thiên phú đặc thù, trước thiên nhãn sư, đứng hàng thứ mười bảy, có được thiên phú như thế đối với kiếm thuật có được lý giải đặc thù, có thể nháy mắt lĩnh ngộ được đủ loại ý cảnh kiếm chiêu, cho dù kiếm thuật càng lợi hại chỉ cần nhìn qua là có thể lập tức thông hiểu đạo lý, thi triển đi ra.

Nhiếp Vân không có được thiên phú như thế, tuy rằng hắn có hai kiếp trải qua, lý giải kiếm thuật viễn siêu người bình thường, nhưng muốn nhanh chóng luyện thành chiêu Phong Tiêu Thu Sát vẫn còn vô lực.

Trong truyền thuyết tổ sư sáng lập Kiếm Thần tông là một vị kiếm đạo sư, lĩnh ngộ kiếm đạo của chính mình, nếu Nhiếp Vân có cơ hội lẫn vào Kiếm Thần tông, cảm thụ kiếm đạo khí, trở thành kiếm

đạo sư, muốn tu luyện kiếm pháp sẽ đơn giản.

- Lưu Ly hồn, thuần tịnh như thủy, luyện hóa thi thể!

Gạt bỏ ý tưởng hỗn loạn trong đầu, linh hồn Nhiếp Vân điên cuồng xâm nhập vào thi thể Di Hoằng Cương, bắt đầu luyện hóa thi thể.

Cấp bậc thi thể càng cao, càng khó luyện hóa, lúc trước Nhiếp Vân luyện hóa mười hai thi thể thiên kiều cảnh đã hao phí một ngày một đêm, Di Hoằng Cương càng mạnh, muốn nhanh hơn cũng không xong.

Vừa rồi hắn đã kiểm tra thi thể, mặc dù Di Hoằng Cương là thái thượng trưởng lão Di Thần tông, nhưng không có bao nhiêu bảo vật, trân quý nhất là trương phù lục phá không cảnh, ngoài ra còn có tuyệt phẩm linh thạch. Về những đồ vật khác, hắn một nghèo hai trắng, thật xin lỗi với tu vi cùng thân phận lợi hại của hắn.

Thật không biết sao lại như vậy, một đám cao tầng đều không giàu có, trái lại mình giết nhiều trưởng lão của bọn hắn như vậy nhưng không lấy được bao nhiêu bảo bối.

Tư tư tư tư!

Luyện hóa thi thể thật buồn tẻ lại rất phiền toái, không biết qua bao lâu Nhiếp Vân chậm rãi mở mắt.

- Rốt cục luyện hóa. Nhưng hiện tại linh hồn của ta chỉ có linh cấp hậu kỳ, không đạt tới đỉnh, căn bản không khu động được thi thể này…

Linh hồn dung nhập thi thể, Nhiếp Vân thoáng cảm thụ, lập tức buồn rười rượi, không còn vẻ hưng phấn như vừa rồi.

Muốn thăng cấp nạp hư cảnh, đầu tiên linh hồn cần đạt tới linh cấp đỉnh. Nhiếp Vân chỉ có linh cấp hậu kỳ, tuy so sánh với đồng cấp xem như cường đại, nhưng muốn hoàn mỹ khống chế thi thể của Di Hoằng Cương vẫn chưa được.

- Linh hồn lực lượng hiện tại của ta nhiều nhất có thể khống chế thi

thể đi lại, muốn chiến đấu chỉ sợ cả thi thể của Di Tinh cũng không bằng…

Nhiếp Vân lắc đầu, cảm thấy bất đắc dĩ.

- Nhất định nghĩ biện pháp luyện chế đan dược thăng cấp tu vi linh hồn, linh hồn mạnh thực lực mới mạnh!

Hiện tại phương pháp thăng cấp linh hồn nhanh chóng là luyện chế ra Tuyệt Thế đan, đáng tiếc còn thiếu Kim Chu thảo, cũng không biết nên tìm ở nơi nào.

- Ân, luyện hóa một thi thể mà đã qua ba ngày ba đêm, Linh Lung tông chủ đã tìm ta mấy lần…

Nghĩ một chút, biết không có Kim Chu thảo khó có thể luyện thành Tuyệt Thế đan, vì vậy cũng không tiếp tục suy nghĩ, Nhiếp Vân đứng dậy.

Tuy lần này hắn đi vào Tử Hoa động phủ không luyện thành kiếm pháp, luyện hóa thi thể lại không dùng được, thực lực không tăng trưởng bao nhiêu, nhưng thực lực bạo tăng trong cơ thể lại kiên cố không ít, làm chân khí của hắn càng thêm trầm ổn, linh hồn càng thêm ngưng tụ.

Hô!

Thân thể chợt nhoáng lên, hắn đi ra khỏi Tử Hoa động phủ, vung tay triệt tiêu cấm chế.

Vừa hủy bỏ cấm chế, chợt nghe trên không trung nổi lên tiếng gió, Linh Lung tông chủ lại bay qua.

Lần này Hoắc Dĩnh đi cùng nàng, hai người rơi xuống trong sân, áo trắng thắng tuyết, tựa như hai tiên tử hạ phàm, xinh đẹp không gì sánh được.

- Ngươi xuất quan rồi, ta đã tới nhiều lần, nhìn thấy ngươi bày ra cấm chế biết ngươi đang tu luyện, vì vậy không quấy rầy!

Nhìn thấy Nhiếp Vân, Linh Lung tông chủ cười nói.

Thực lực Nhiếp Vân tuy không đáng cho nàng làm như vậy, nhưng tiềm lực của hắn cùng sư phụ hắn, cho dù nàng cần cẩn thận một chút cũng không tính quá phận.

- Linh Lung tông chủ, không biết tông chủ tìm Nhiếp Vân có chuyện gì?

Nhiếp Vân tiến lên nghênh đón.

- Theo ta được biết Hóa Vân tông tổng cộng có đông, tây, nam, bắc tứ đại Vô Thượng trưởng lão đan điền huyệt khiếu cảnh, không biết sư phụ ngươi là vị tiền bối nào, có thể báo cho ta biết hay không?

Linh Lung tông chủ thoáng do dự, hỏi.

- Ha ha, sư phụ lão nhân gia không muốn ta đem thân phận của hắn nói cho người khác biết, cho nên…xin tông chủ thứ lỗi!

Nhiếp Vân khẽ cười nói.

Hắn vốn không có sư phụ, tuy tứ đại cao thủ từng có quan hệ chặt chẽ với hắn ở kiếp trước, nhưng kiếp này còn chưa nhận thức mình, một khi nói hươu nói vượn, sớm muộn gì cũng bại lộ, thay vì như vậy chi bằng không nói.

- Tiền bối cao nhân đều có tính tình kỳ quái, điểm ấy ta có thể hiểu được, hôm nay ta tới đây là muốn tìm ngươi hỗ trợ, chuyện ta bị trọng thương nói vậy Dĩnh nhi đã nói với ngươi, nhất định phải dùng Hồi Sinh đan mới có thể chữa khỏi, ngươi đã là đệ tử Vô Thượng trưởng lão Hóa Vân tông, mặc kệ là trưởng lão nào đều hẳn có quen thuộc với bắc trưởng lão Gia Cát Thanh Vân, nếu như có thể ủy thác hắn giúp ta luyện chế viên đan dược kia, ta vô cùng cảm kích!

Linh Lung tông chủ nói ra ý đồ đến của mình.

Đan dược phân chia khí hải cấp cùng linh cấp, trong đó linh cấp đan dược chia làm tám cấp bậc, hạ, trung, thượng, tuyệt phẩm,

thánh phẩm, đế phẩm, thiên phẩm, đạo phẩm.

Cả Phù Thiên đại lục, người có thể luyện chế đế phẩm đan dược chỉ đếm được trên đầu ngón tay, Hóa Vân tông cũng chỉ có bắc trưởng lão Đan Đế Gia Cát Thanh Vân mới có được năng lực như thế.

- Luyện chế đan dược? Hồi Sinh đan?

Lúc này Nhiếp Vân hiểu được ý tứ của nàng.

Hồi Sinh đan là đan dược đế phẩm, truyền thuyết có thể khởi tử hồi sinh, chỉ cần còn một khẩu khí, một viên đan dược là hoàn toàn phục hồi, đích thật là thánh vật tuyệt hảo dùng trị liệu thương thế.

Nhưng dược lực của loại đan dược này phi thường bá đạo, nếu không có thực lực nạp hư cảnh dù dùng cũng không thể luyện hóa.

Linh Lung tông chủ lại cần đan dược trân quý như vậy trị liệu, xem ra bị thương đích xác không nhẹ.

Bắc trưởng lão Gia Cát Thanh Vân ở kiếp trước chính là sư phụ truyền thụ thuật luyện đan cho mình, tình như cha con, nếu đổi lại kiếp trước đừng nói cần luyện một viên đế phẩm đan dược, dù là thiên phẩm chỉ cần hắn có thể luyện chế nhất định sẽ không chối từ.

Nhưng kiếp này còn chưa nhận thức, muốn hắn chế thuốc chỉ sợ còn chưa tới trước mặt hắn đã bị một cái tát đánh bay!

------oOo------

Chương 647: Linh Lung tông chủ thỉnh cầu (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù nói ở kiếp trước thuật luyện đan của mình không kém hơn Gia Cát Thanh Vân, cũng có thể luyện ra đan dược đế phẩm, nhưng hiện tại tu vi còn quá thấp, dù muốn luyện cũng không luyện

được.

Linh cấp đan dược đều có linh trí của mình, thực lực chân chính của đan dược đế phẩm không thua gì nạp hư cảnh, hắn chỉ có tu vi lĩnh vực cảnh, làm sao luyện chế?

Chỉ sợ vừa luyện ra đã bị linh dược đánh chết!

- Việc này…việc này ta có thể làm thành, nhưng hiện tại sư phụ ta đang tu luyện tận sâu trong hư không, đợi ta liên hệ sau đó để hắn liên hệ với bắc trưởng lão chỉ sợ cần một khoảng thời gian, như vậy đi, ngươi chuẩn bị sẵn dược liệu cho ta, trong ba năm đưa đan dược cho ngươi thế nào?

Mình không có sư phụ, bản thân mình lại luyện chế không được, nếu không đáp ứng sẽ bại lộ, nghĩ nghĩ Nhiếp Vân nói.

Hiện tại mình không thể luyện chế Hồi Sinh đan, cũng không phải vì thuật luyện đan yếu kém. Mà là bởi vì thực lực quá thấp, trong ba năm, chỉ cần tu vi của mình đạt tới nạp hư cảnh, không cần mời người khác, chính mình cũng có thể giúp đỡ luyện chế thành công.

- Ba năm? Đa tạ!

Nghe được Nhiếp Vân nhận lời, trên mặt Linh Lung tông chủ hiện lên vẻ vui mừng.

Ba năm thời gian đối với tu luyện giả mà nói phi thường đơn giản, rất nhiều người bế quan một lần mười mấy năm, vài chục năm. Ba năm có thể luyện ra đan dược đế phẩm, đối với nàng mà nói đã rất nhanh.

Dù sao theo quan hệ nhân mạch của nàng, không quen biết ai trong Hóa Vân tông, càng khỏi nói muốn tìm kiếm bắc trưởng lão đang tu luyện tận sâu trong hư không.

- Kỳ thật bị thương cũng không cần phải dùng đan dược, chỉ cần tìm được trị liệu sư nạp hư cảnh giúp ngươi trị liệu, chẳng phải cũng có thể chữa khỏi thương thế sao?

Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

Trị liệu sư cũng không phải thiên phú đặc thù xếp hàng đầu, tám đại tông môn cao thủ nhiều như mây, tìm một trị liệu sư nạp hư cảnh hẳn là không khó đi?

- Trị liệu sư đích xác có thể trị liệu thương thế, nhưng chỉ là tổn thương trên người, ta bị thương linh hồn, không có đan dược đế phẩm như Hồi Sinh đan thì không thể khôi phục!

Linh Lung tông chủ lắc đầu.

- Linh hồn bị thương? Thì ra là thế!

Nhiếp Vân hiểu ra.

- Trừ phi là…bài danh thứ hai mươi sáu mộc sinh sư! Truyền thuyết mộc sinh sư vô luận là linh hồn hay thân thể, chỉ cần bị thương đều có thể trị liệu, chẳng qua thiên phú đặc thù như vậy rất khó tìm kiếm, cả Phù Thiên đại lục chưa hẳn có một người.

Linh Lung tông chủ thở dài.

- Mộc sinh sư có thể trị liệu linh hồn bị thương?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Tuy rằng trước kia nghe nói qua về mộc sinh sư, nhưng có được năng lực như vậy là lần đầu tiên nghe nói.

- Ân, mộc sinh sư ở thiên phú ngũ hành đứng hàng thứ ba, sau diễm hỏa sư, tuy rằng sức chiến đấu chẳng ra gì nhưng năng lực khởi tử hồi sinh khiến người hâm mộ! Nhưng thiên phú như vậy dù là thời kỳ thượng cổ cũng đã tuyệt chủng, hơn nữa thuộc loại thiên phú đặc thù của Phật tông, Phù Thiên đại lục đã lâu chưa thấy qua.

Linh Lung tông chủ lắc đầu.

- Phật tông rốt cục là tông môn gì, trước kia sao ta chưa từng nghe nói qua?

Nghe nàng nhắc tới Phật tông, trong lòng Nhiếp Vân nghi hoặc, không nhịn được hỏi.

- Phật tông là ẩn thế tông môn, có phân biệt đại thừa tiểu thừa, cụ thể ở địa phương nào thì ta không biết, nhưng nghe nói tận sâu trong hư không có được một đạo tràng độc lập, thiên địa tổng cộng có vạn đại đạo, còn có một vạn đạo tràng, đây chỉ là nghe tiền bối trong tông môn kể lại, cũng không có ghi chép văn tự chính xác!

Linh Lung tông chủ nghĩ nghĩ nói.

- Một vạn đại đạo? Một vạn đạo tràng?

Nhiếp Vân có chút không rõ, nhưng biết hỏi nhiều cũng vô ích, vì vậy không hỏi thêm.

- Dĩnh nhi, đem dược liệu đưa cho Nhiếp Vân đi!

Thấy Nhiếp Vân không hỏi tiếp, Linh Lung tông chủ quay đầu nhìn Hoắc Dĩnh cười nói.

- Dạ!

Hoắc Dĩnh gật đầu, đôi mắt chớp chớp, vừa lật tay lấy ra một đống dược liệu.

Những dược liệu này đều cực kỳ trân quý, mỗi gốc giá trị không thua kém Bách Hành hoa, thật không biết lấy được từ đâu.

- Tông chủ tín nhiệm ta, không sợ ta đem dược liệu lấy đi, vậy ta nhận!

Nhiếp Vân cười ha ha, thu dược liệu vào nạp vật đan điền.

- Dĩnh nhi tin tưởng ngươi, ta tự nhiên cũng tin tưởng ngươi! Đương nhiên, nếu ngươi cô phụ nàng, dù chân trời góc biển ta cũng sẽ đuổi giết ngươi! Cho dù sư phụ ngươi là Vô Thượng trưởng lão Hóa Vân tông!

Nói lời này thanh âm nàng sắc bén, lạnh lùng, tựa hồ nói được thì làm được, tuyệt không nương tay.

- Ha ha!

Nhiếp Vân gãi đầu.

Ai, hiểu lầm này phỏng chừng không cách nào giải thích, kỳ thật mình cùng Hoắc Dĩnh là trong sạch!

- Tốt lắm, ta đi trước, Dĩnh nhi lưu lại cùng Nhiếp Vân từ từ tâm sự đi, mặc dù hắn là trưởng lão khách khanh của tiên tông chúng ta, nhưng dù sao trong tông môn đều là nữ tử, lưu hắn thời gian dài sẽ bị người chê trách!

Linh Lung tông chủ liếc mắt nhìn Hoắc Dĩnh, thả người bay ra ngoài, nháy mắt đã biến mất.

- Dạ, sư phụ!

Sư phụ đã rời khỏi, Hoắc Dĩnh liếc mắt nhìn Nhiếp Vân, sắc mặt đỏ lên.

Trước đó hai người đi chung một đường cũng không cảm thấy được gì, hiện tại quan hệ được công khai trong tông môn, đều cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Nàng không nói lời nào, mà Nhiếp Vân cũng không biết nên nói gì, mặc dù người của tiên tông đều nghĩ hắn có quan hệ thân mật với thánh nữ Hoắc Dĩnh, kỳ thật hắn vẫn còn là xử nam thôi!

- Tiểu sư muội Dịch Thanh mới tới, cũng thích huynh đúng không?

Hai người yên lặng một lát, Hoắc Dĩnh đột nhiên hỏi.

- Dịch Thanh…

Không nghĩ tới nàng đột nhiên hỏi như vậy, Nhiếp Vân sửng sốt, không biết nên trả lời thế nào.

- Ai, muội biết nàng thích huynh, nàng chủ động tiến vào Linh Lung tiên tông tu luyện, chỉ sợ cũng vì huynh…

Nhìn thấy bộ dáng bối rối của Nhiếp Vân, Hoắc Dĩnh liếc mắt, đột nhiên thở dài một tiếng.

- Chủ động tiến vào Linh Lung tiên cung tu luyện? Có ý tứ gì?

Nhiếp Vân nghi hoặc hỏi.

- Linh Lung tiên cung là thánh địa tu luyện vô thượng của Linh Lung tiên tông chúng ta, người ngoài chỉ biết vào nơi đó tốc độ tu luyện tiến lên nhanh chóng, nhưng không biết bên trong nguy cơ trùng trùng, nếu không cẩn thận sẽ thân tử đạo tiêu!

Hoắc Dĩnh hừ nhẹ nói.

- Nguy cơ trùng trùng, thân tử đạo tiêu?

Sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng.

- Phải, hiện tại tuy huynh chỉ có thực lực lĩnh vực cảnh, nhưng còn có thể đánh chết cả cường giả nạp hư cảnh đỉnh, đã đứng trên cao tầng Phù Thiên đại lục, nàng khẳng định cảm thấy chênh lệch giữa hai bên ngày càng xa, vì bù lại chênh lệch mới làm ra quyết định như vậy, ngày hôm qua khi nàng đi vào Linh Lung tiên cung, ánh mắt đoạn tuyệt, vô cùng kiên định, chỉ sợ tình yêu nàng giành cho huynh càng say đắm kiên định hơn cả muội!

Nói tới đây Hoắc Dĩnh lại liếc Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 648: Bách Diệp thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiến vào Linh Lung tiên cung gặp nguy hiểm, kiếp trước nàng khẳng định cũng đi vào, cũng không phát sinh ngoài ý muốn, sẽ

không có việc…

Trong lòng Nhiếp Vân đột nhiên nhớ tới, kiếp trước mình nghe tên của Dịch Thanh phỏng chừng là hai trăm năm sau, khi đó Dịch Thanh không xảy ra chuyện gì, hiện tại chắc chắn sẽ không có việc…Bất quá từ sau khi mình sống lại, rất nhiều lịch sử đều thay đổi quỹ tích, kiếp trước nàng không biết mình, mà kiếp này…

Bỏ đi, buồn lo vô cớ cũng vô dụng, không trải qua mưa gió làm sao thấy được cầu vồng, nếu dưới sự bao che của mình, thì không cách nào trở nên mạnh mẽ!

Tiến vào Linh Lung tiên cung tuy nói nguy hiểm, nhưng cũng là kỳ ngộ, nắm chắc kỳ ngộ sẽ hoàn toàn thay da đổi thịt, có lẽ lần sau khi mình gặp lại Dịch Thanh, nàng đã trở thành vô thượng cường giả, thậm chí còn mạnh mẽ hơn mình.

- Yên tâm đi, muội sẽ không trách huynh. Huynh nhận thức Dịch Thanh trước, sau đó mới nhận thức muội, linh hồn chúng ta từng song tu qua. Muội biết huynh không phải người lạm tình, chờ sau khi Dịch Thanh đi ra Linh Lung tiên cung, muội sẽ tâm sự với nàng, hai nữ cùng thờ một chồng cũng không sao…

Nhìn thấy Nhiếp Vân trầm tư, Hoắc Dĩnh còn tưởng rằng hắn đang lo lắng nàng sẽ trách cứ, hừ một tiếng:

- Hừ, hai đại thánh nữ Linh Lung tiên tông đều gả cho huynh, chính là tiện nghi huynh!

- Khụ khụ…

Nhiếp Vân không nghĩ tới nàng sẽ nói ra lời to gan như vậy, sắc mặt trướng lên đỏ hồng, thiếu chút nữa vấp té xuống đất.

Hai nữ cùng thờ một chồng?

Tuy mình gan lớn, tùy ý làm bậy, nhưng chưa từng nghĩ tới việc này…

- Ha ha!

Thấy Nhiếp Vân từ một kiêu hùng sát phạt quả quyết biến thành một tiểu nam hài câu nệ xấu hổ, Hoắc Dĩnh nở nụ cười.

- Ta giết nhiều người của Di Thần tông như vậy, bọn hắn chắc sẽ không bỏ qua. Ta sợ bọn hắn đi tìm cha mẹ ta phiền phức, cho nên phải đi tìm họ, như vậy cáo từ!

Hai người hàn huyên thêm một lát, Nhiếp Vân mở miệng nói.

Mình thật lo lắng cho cha mẹ bọn họ, họ chưa quen cuộc sống nơi đây, vạn nhất bị người Di Thần tông phát hiện, mình muốn khóc cũng không kịp! Hơn nữa nơi này dù sao cũng là tông môn của nữ tử, ở lại thời gian quá lâu thật không phương tiện.

- Cáo từ? Nhanh như vậy…

Nghe được lời của Nhiếp Vân, sắc mặt thiếu nữ có chút ảm đạm.

- Muội…hay là theo ta cùng đi đi! Dù sao tông môn đã hứa gả muội cho ta…

Nhìn thấy vẻ mặt của Hoắc Dĩnh, chẳng biết tại sao Nhiếp Vân như ma xui quỷ khiến nói một câu.

Nói xong hắn có chút hối hận, lời này có phải mang theo hương vị trêu đùa hay không?

- Đi cùng huynh? Muội còn có một việc cần làm, bây giờ còn chưa thể rời khỏi tông môn, yên tâm đi, chờ sau khi chuyện này hoàn thành, tu vi của muội nhất định lại tăng lên, tới lúc đó đi tìm huynh!

Nghe Nhiếp Vân nói như vậy, sắc mặt Hoắc Dĩnh dễ nhìn hơn không ít, nàng nở nụ cười, vẻ mặt ngọt ngào lấy ra một ngọc bài:

- Đây là ngọc bài truyền tấn của muội, có việc có thể báo cho muội biết!

- Được! Muội bảo trong, ta đi đây, truyền lời cho tông chủ cùng Nguyên Hinh trưởng lão giúp ta, ta sẽ không đi gặp họ cáo từ!

Tiếp nhận ngọc bài, Nhiếp Vân gật đầu.

- Bảo trọng!

Trong mắt Hoắc Dĩnh thoáng phiếm hồng.

Sưu!

Làm ra quyết định, Nhiếp Vân cũng không kéo dài, xoay người bay ra bên ngoài, chỉ nháy mắt biến mất trên không trung, rời khỏi Linh Lung tiên tông.

Hắn tới Linh Lung tiên tông là vì đưa Dịch Thanh vào tông môn, hiện tại chẳng những đạt tới mục đích, còn có được một vị hôn thê, thế sự biến ảo thật sự làm người khó hiểu.

…

- Ngụy trang khí!

Rời khỏi Linh Lung tiên tông, Nhiếp Vân thúc giục ngụy trang khí biến thành bộ dáng khác, đồng thời lấy ra một linh binh phi hành, phá không bay về phía trước.

Mình nói có sư phụ, tuy rằng có thể hù dọa một đám người, làm Di Thần tông không dám trắng trợn đuổi giết mình, nhưng âm thầm sẽ không buông tha, hết thảy cẩn thận một chút cho thỏa đáng.

Không có Yêu Minh tiên dịch, lại không thể khu động thi thể Di Hoằng Cương, hiện tại thủ đoạn giữ mạng của mình rất ít, nếu không cẩn thận vạn nhất bị đối phương bắt giữ thì xong đời!

Mình chết cũng không sao, dù sao chết qua một lần, nhưng cha mẹ bọn họ phải gặp thống khổ như kiếp trước, thật sự không được.

- Dựa theo truy tung khí cảm ứng, cha mẹ bọn họ hẳn là ở phương hướng này…

Trên không trung thoáng cảm ứng một chút, Nhiếp Vân rất nhanh

theo một phương hướng cấp tốc bay đi.

Cấp tốc phi hành mười bảy mười tám ngày, lúc này mới nhìn thấy một thành thị thật lớn xuất hiện trước mắt.

Phù Thiên đại lục thật sự quá lớn, đem Khí Hải đại lục so sánh với nó thật giống như một hòn đảo đơn độc trong biển cả, không đáng giá nhắc tới. Phía trước thông qua truy tung khí cảm ứng cha mẹ bọn họ đang ở rất gần đây, trên thực tế muốn đi qua không tìm vài năm cũng không tới được, biện pháp nhanh nhất vẫn là thông qua truyền tống trận trong thành thị.

Thành thị này tên là Bách Diệp thành, thuộc lãnh địa quản hạt của Linh Lung tiên tông, được xem là thành thị nhất lưu trong Phù Thiên đại lục.

Nhiếp Vân nộp phí tổn vào thành, thuận lợi vào trong.

Cũng không biết là bị sư phụ của mình làm kinh sợ hay vì nguyên nhân nào khác, nơi này không có người Di Thần tông kiểm tra, một đường thông suốt không bị ngăn trở, không gặp được nhân vật khả nghi.

Nhưng Nhiếp Vân không dám xem thường, mở ra thiên nhãn, một khi phát hiện dị biến có thể tùy lúc chạy trốn.

Di Thần tông cường đại thế nào kiếp trước hắn biết rõ ràng, mặc dù hắn ở bên ngoài tung tin vịt mình cũng có chỗ dựa rất cường đại, trên thực tế một khi bị đối phương bắt giữ, chỉ cần một lần hắn tuyệt không cơ hội đào thoát.

Cho nên hắn tuyệt đối phải cẩn thận!

Phù Thiên đại lục khác hẳn Khí Hải đại lục, chỉ cần đạt tới chí tôn đỉnh muốn làm gì thì làm, cơ hồ không có đối thủ, nhưng ở trong này cường giả như mây, dù hiện tại hắn có nhiều thiên phú trên người, nhưng một khi bị vây khốn cũng khó thể đào thoát, chết cũng không biết chết như thế nào!

Uyên Ương tửu lâu trong Bách Diệp thành, Nhiếp Vân nhíu mày,

bưng chén rượu trầm mặc không nói.

Hắn đi vào Bách Diệp thành ba ngày, dùng thiên phú thiên nhãn nhìn cả thành thị một lần, thế nhưng lại không phát hiện được dấu vết của truyền tống trận, dựa theo đạo lý thành thị lớn như vậy không thể không có truyền tống trận a!

Không dùng truyền tống trận mà tiếp tục lên đường sẽ nguy hiểm rất nhiều, thời gian lại hao phí thật lâu, thời gian càng dài cha mẹ bọn họ càng nguy hiểm, làm

trong lòng hắn nóng như lửa đốt.

------oOo------

Chương 649: Tửu quỷ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đi ra ngoài, đi ra ngoài! Cũng không nhìn xem đây là địa phương nào, đây là Uyên Ương tửu lâu, là địa phương xa hoa nhất Bách Diệp thành, không phải tên hành khất như ngươi có thể tới, cút đi ra!

Nhiếp Vân đang uống rượu, chợt nghe ngoài tửu lâu vang lên tiếng trách mắng.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tiểu nhị đang chống nạnh đứng trước cửa hướng hai người liều mạng xua tay.

Hai người kia, một là lão nhân, một là thiếu niên, lão nhân mặc quần áo màu xanh trường bào bạc màu, thoạt nhìn có chút lôi thôi, trong tay cầm chiêu bài “Thôi diễn họa phúc”, thiếu niên cõng một cái rương, vừa nhìn là một đồng tử, từ bộ dáng của hai người hẳn là những người dựa vào bói toán kiếm sống.

Toán mệnh, thôi diễn họa phúc cũng rất lưu hành trong Phù Thiên đại lục, nhất là có một ít dong binh rất thích, mỗi lần họ chấp hành nhiệm vụ đều cửu tử nhất sinh, tuy đáy lòng cũng biết toán mệnh là

lời nói vô căn cứ, nhưng trước khi chấp hành nhiệm vụ đều hi vọng nghe được lời nói an ủi, xem như tìm chút yên tâm.

Chuyện quá khứ không thể thay đổi, chuyện tương lai lại không biết, họa phúc là điều khó thôi diễn nhất, liên lụy thiên cơ, thiên đạo huyền bí, trừ phi thực lực đạt tới cảnh giới nhất định mới có thể có nhận thức mơ hồ đối với tương lai, thực lực quá thấp đều là gạt người.

Bởi vậy những giang hồ du sĩ thường thường đều là “kẻ lừa đảo” hay “tên khất cái” trong mắt người khác, vì thế tiểu nhị vừa nhìn thấy họ liền đuổi đi.

- Ta biết đây là Uyên Ương tửu lâu…

Lão nhân bị tiểu nhị xô đẩy vài cái, rụt rụt cổ nói.

- Biết còn không mau cút đi, một bữa cơm ở đây cũng phải tốn vài viên thượng phẩm linh thạch. Ngươi tiêu phí được nổi?

Tiểu nhị khinh miệt nhìn thoáng qua.

- Một bữa cơm cần vài viên thượng phẩm linh thạch?

Lão nhân tựa hồ bị giá cả làm hoảng sợ, vẻ mặt hốt hoảng, tựa hồ cảm thấy bị đánh mất mặt mũi, không cam lòng cứng rắn nói:

- Đương nhiên không phải ta tiêu phí, là người khác hẹn ta, hiện tại ta tới tìm hắn!

- Người khác hẹn ngươi? Khoác lác cũng không nhìn người! Có thể tới nơi này phi phú tức quý. Ngươi cho rằng bọn họ tin lời lừa bịp của ngươi? Thật sự là chuyện cười!

Tiểu nhị căn bản không tin lời này.

- Khoác lác? Ta cũng không phải khoác lác! Thật sự có người hẹn ta tới đây!

Bị đối phương cười nhạo, sắc mặt lão nhân đỏ lên.

- Thật sự có người, tốt lắm. Ngươi tìm ra người đó, nếu tìm không được, ta biết ngươi nói dối, có tin ta lột da ngươi hay không!

Tiểu nhị hừ nói.

- Được, ta tìm…

Bị đối phương một kích, ánh mắt lão nhân đảo một vòng trong đại sảnh, đột nhiên rơi xuống trên người Nhiếp Vân:

- Chính là vị tiểu ca này mời ta tới!

Nói xong mang theo đồng tử đi nhanh về hướng Nhiếp Vân, vừa đi vừa chớp mắt, diễn cảm buồn cười nói không nên lời.

- Ân?

Thấy bộ dạng của hắn, Nhiếp Vân thoáng nhìn xung quanh, sau đó bật cười.

Cả đại sảnh chỉ có mình ngồi riêng một bàn, những người khác ít nhất hai ba người một bàn, có lẽ lão nhân nghĩ mình chỉ ngồi một mình, còn trẻ tuổi, sẽ dễ nói chuyện nên mới lựa chọn mình.

- Hắn?

Nhìn thấy lão nhân chỉ tay, tiểu nhị do dự, vẻ mặt nghi hoặc đi tới trước mặt Nhiếp Vân:

- Vị thiếu gia này, hắn…là ngươi mời hắn tới?

- Để cho hắn tới đây đi!

Nhiếp Vân nói.

Kiếp trước khi mình tới Phù Thiên đại lục, không có tiền không có thực lực, cũng giống như lão nhân kia, cọ ăn cọ uống cùng giả vờ giả vịt, bây giờ nhìn thấy lão nhân lại nhớ tới ngày đó, cảm giác thân thiết, cũng không phủ nhận.

- Dạ dạ!

Thấy Nhiếp Vân thừa nhận, sắc mặt tiểu nhị đại chuyển biến, hai bước chạy tới trước mặt lão nhân đưa tay tiếp nhận chiêu bài “Thôi diễn họa phúc” của hắn, thần sắc mỉm cười:

- Lão nhân gia, vừa rồi ta có mắt không nhìn được Thái Sơn, không biết có người mời ngươi, mời vào…

- Ân!

Lão nhân biết loại người buôn bán biến sắc mặt còn nhanh hơn lật sách, cũng không nhiều lời, gọi đồng tử một tiếng, vài bước đi tới bàn của Nhiếp Vân.

- Xem vầng trán vị thiếu gia này lộ vẻ lo lắng, hẳn có chuyện khó khăn gì khó thể giải quyết đi!

Lão nhân ngồi trước mặt Nhiếp Vân, tay vuốt chòm râu, bộ dáng như thần côn.

- Uống rượu!

Nhiếp Vân biết những người toán mệnh khi nhìn thấy người khác thường dùng mạnh miệng chấn trụ người ta, cố ý nói “đại hung hiện ra” hay “không tường không tốt”, sau đó nhân cơ hội trộn mây chuyển mưa, vì vậy chỉ cười giơ lên bầu rượu.

- Đây là ngươi mời ta uống, ta không cần trả tiền!

Lão nhân thoáng do dự, trong ánh mắt lộ vẻ khát vọng, lại sợ thiếu niên để hắn trả tiền, liền nói.

- Gặp được chính là duyên, có thể ngồi chung một chỗ uống rượu chính là duyên phận! Nói tiền, liền tục!

Nhiếp Vân đem rượu đưa tới.

- Vậy ta không khách khí!

Ánh mắt lão nhân sáng lên, trong mắt lộ hưng phấn, cười hắc hắc vội vàng bưng chén rượu uống một hơi cạn sạch, uống xong còn nhắm mắt cẩn thận nhấm nháp, tựa hồ thật lâu không uống qua rượu ngon như thế.

- Rượu ngon, rượu ngon! Kỵ Tửu nhân gia ủ rượu luôn phi phàm, nếu ta đoán không lầm, rượu này hẳn là Tuyết Quả tửu, uống vào cơ thể sảng khoái thông khí, thật sự là rượu ngon khó gặp!

Mở to mắt, lão nhân rung đùi đắc ý, bộ dáng thỏa ước mong nguyện.

- Quả nhiên kiến văn rộng rãi, đây đúng là rượu của Kỵ Tửu nhân gia!

Nhiếp Vân khẽ cười.

Kỵ Tửu nhân gia, tên là Kỵ Tửu, cũng là một trong hai đại căn cứ nhưỡng rượu nổi danh nhất Phù Thiên đại lục, đặc chế Tuyết Quả tửu, uống vào sảng khoái, phi thường trân quý, Nhiếp Vân cũng chỉ tìm được vài hũ trên thi thể đám người Di Tinh, nói thật, ngay cả Uyên Ương tửu lâu cũng không mua được.

Lão nhân này thoạt nhìn có chút lôi thôi, nhưng có thể trực tiếp nhận ra Tuyết Quả tửu, xem ra hiểu biết không ít, xem như tiền bối.

- Lúc trước ta toán mệnh cho một đại gia đình, được uống Tuyết Quả tửu một lần, không nghĩ tới đời này uống được lần thứ hai, chuyến đi này không tệ…

Lão nhân cầm bầu rượu rót một chén, uống cạn sạch, lại cảm khái, chỉ sợ người khác tranh đoạt với hắn, làm Nhiếp Vân cảm thấy buồn cười.

- Sư phụ, rượu ngon như vậy, cho con uống một ít đi…

Đồng tử chép miệng, có chút không nhịn được vội vàng đi qua nhỏ giọng nói.

Ra vẻ chẳng những lão nhân này là tửu quỷ, mà tiểu tử kia cũng không kém.

- Uống gì uống? Ngươi xem nhi đồng nhà ai lại uống rượu, mỗi ngày không học giỏi chỉ nghĩ uống rượu, chờ khi nào học xong toàn bộ tay nghề của ta, tiếp tục uống đi…

Lão nhân trách mắng, nhưng trên tay cũng không ngừng lại, chỉ nháy mắt đã uống thêm hai bát lớn.

Một vò rượu tổng cộng bảy tám bát, vừa rồi Nhiếp Vân cũng đã uống mấy bát, lão nhân không ngừng uống, nháy mắt vò rượu đã cạn.

------oOo------

Chương 650: Ta toán mệnh cho ngươi đi!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vị…vị thiếu gia này, còn rượu không, ngươi xem không đủ uống…

Lão giả nhìn Nhiếp Vân, tuy rằng vẻ mặt xấu hổ, nhưng trong mắt vẫn lộ vẻ khát vọng, thật hiển nhiên hắn còn chưa đã ghiền.

- Ha ha!

Nhìn bộ dáng tửu quỷ của hắn, Nhiếp Vân vừa bực mình vừa buồn cười, dù sao mình có nhiều rượu ngon để uống, cũng không so đo, cổ tay vừa lật lại lấy ra hai vò Tuyết Quả tửu đặt lên bàn.

- Đây!

- Đa tạ thiếu gia, người tốt như thiếu gia nhất định đại phú đại quý, tâm tưởng sự thành, sớm sinh quý tử, nhiều con nhiều cháu…

Hai mắt lão nhân tỏa sáng, nói một câu khen tặng, vội vàng mở ra vò rượu không ngừng uống.

Toán mệnh mà hỗn tới mức như hắn, thật sự là không lời để nói.

- Sư phụ, con cũng uống…

Đồng tử thấy sư phụ không chịu gọi mình cùng uống, nuốt nước bọt cắn răng, cầm vò rượu còn lại ngửa đầu uống.

- …

Nhiếp Vân á khẩu.

- Đám cướp rượu của sư phụ, thật không biết quy củ, còn không buông!

Lão nhân uống thật nhanh, nháy mắt vò rượu đã cạn, thấy đồ đệ tranh đoạt với mình, một cước đá vào mông của hắn đưa tay chiếm lại vò rượu.

- Vị thiếu gia này, đồ đệ của ta không quy củ, ngươi đừng để ý. Ta trở về sẽ giáo huấn hắn, để cho hắn đừng vô lễ như vậy!

Cầm vò rượu, lão nhân vẻ mặt xin lỗi nói.

- Không sao…

Nhiếp Vân khoát tay, nhưng còn chưa nói xong, đã thấy lão nhân ngửa đầu rót rượu.

- …

Khó trách có đồ đệ như vậy, thượng bất chính hạ tắc loạn, đúng là một đôi sư đồ tuyệt thế…

- Vị thiếu gia này, uống nhiều rượu của ngươi như vậy, thật sự ngượng ngùng…như vậy đi, ta miễn phí xem cho ngươi một quẻ, xem như bù lại tiền thưởng thế nào?

Uống xong vò rượu thứ ba, trên mặt lão nhân đỏ bừng, tuy Tuyết Quả tửu là rượu ngon, nhưng độ cồn không nhỏ, uống liên tục ba vò hiện tại làm cho hắn có chút men say.

- Toán mệnh? Không cần, chỉ là ba vò rượu mà thôi, không có gì!

Nhiếp Vân xua tay.

- Miễn phí toán mệnh cũng không cần? Ta tính toán thật chuẩn, ngày hôm qua Triệu Đại Phúc của Hằng Nguyên tiễn trang muốn ta hỗ trợ xem quẻ, ta nói hắn năm nay có vận may phát tài, kết quả hắn cao hứng phi thường, còn trả cho ta mười hạ phẩm linh thạch làm thù lao…

Lão nhân vội vàng giải thích, thổi phồng quẻ tượng của mình thật chuẩn.

- Triệu Đại Phúc? Vận may phát tài?

Nhiếp Vân không biết nói gì.

Muốn gạt người cũng nên có chút trình độ được không? Người ta mở ngân hàng, nếu không có vận may phát tài, còn không bằng đâm chết cho xong!

- Ngươi xem nữ tử kia, ta cảm thấy được nàng khẳng định có đại hung…

Thấy Nhiếp Vân vẫn thản nhiên, lão nhân nhìn quanh tửu lâu, ngón tay dừng trên người một nữ tử đang dùng cơm cùng người khác ở góc phòng.

Thuận theo tay hắn nhìn lại, Nhiếp Vân cũng không biết nói gì, đây là…ngực lớn đó thôi, quả thật là lớn vô cùng…

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ánh mắt lão nhân cùng đồng tử nhìn nữ tử hiện lên vẻ hưng phấn…một già một trẻ này, thật đúng là háo sắc.

- Ý tốt của ngươi ta tâm lĩnh, thật không cần!

Đối mặt đôi sư đồ thượng hạng, Nhiếp Vân hết lời để nói.

- Không tính quẻ sao…ta xem ngươi sắc mặt vàng, bựa lưỡi phát khô, thần sắc tối tăm, làn da phiếm xanh, phỏng chừng gần đây thời vận không tốt lắm, nhu cầu bất mãn, việc cần làm không thể hoàn thành, phiền toái vô cùng, không bằng ta dạy cho ngươi phương pháp phá giải…

Lão nhân gãi đầu, nhìn thiếu niên làm ra vẻ giang hồ diện mạo, giả vờ bí hiểm.

- …

Nhiếp Vân lại không nói gì.

Tu luyện tới cảnh giới như hắn, rèn luyện thân thể, làn da tốt không tốt hơn được nữa, sắc mặt còn nói là vàng…mệt cho hắn nói được…

- Không tính quẻ, không nhìn tướng mạo…ta cũng có thể giảng một ít tin tức cho ngươi nghe, ngươi cũng biết chúng ta tinh thông thiên văn địa lý, sự tình gì cũng thuộc như lòng bàn tay!

Lão nhân tiếp tục nói.

Xem ra hắn cảm giác uống rượu của Nhiếp Vân, ngượng ngùng, nhất định phải báo đáp.

- Ách…

Nhiếp Vân đang suy nghĩ có nên đáp ứng hay không, chợt nghe có hai người ngồi bàn cách đó không xa đang nhỏ giọng nói chuyện.

- Gần đây có chuyện gì mới mẻ không?

- Đương nhiên có, không nhớ ta làm gì sao, nói cho ngươi biết, tin tức này tuyệt đối nóng nảy, hắc hắc, lần trước ta nói về Nhiếp Vân ngươi còn nhớ rõ không?

- Vô nghĩa, chuyện của Nhiếp Vân đại nhân, cả Phù Thiên đại lục có ai không biết?

- Nhiếp Vân đại nhân gặp được người Di Thần tông ở Linh Lung tiên tông, rất là tức giận, nghe nói dùng một quyền đánh chết thái thượng trưởng lão Di Thần tông là Di Hoằng Cương!

- Di Hoằng Cương? Là cường giả vô thượng bí cảnh đệ lục trọng đỉnh? Một quyền? Ngươi xác định tin tức này thật sự?

- Đương nhiên là thật sự, ta còn nghe nói là vì một nữ nhân! Chuyện Linh Lung tiên tông đám hỏi cùng Di Thần tông, ngươi hẳn nghe nói qua đi, nghe nói Nhiếp Vân đại nhân cùng thánh nữ Linh Lung tiên tông đã xảy ra quan hệ, người Di Thần tông nổi giận, vì vậy chọc giận Nhiếp Vân ra tay, chỉ một chiêu đánh chết Di Hoằng Cương, thật lợi hại!

- Phải, nếu ta có một phần mười thực lực của Nhiếp Vân đại nhân thì tốt rồi, cũng không hỗn tệ như vậy.

- Ngươi nằm mơ đi, Nhiếp Vân đại nhân chính là đồ đệ của một trong tứ đại vô thượng trưởng lão đông, tây, nam, bắc của Hóa Vân tông, một thân tu vi sâu không lường được, nghe nói đã đạt tới bí cảnh tầng thứ bảy, chút công phu mèo quào của ngươi mà cũng muốn so sánh với Nhiếp Vân đại nhân? Thật sự là buồn cười!

Hai người nói chuyện càng lúc càng lớn, rất nhiều người xung quanh đều nghe được.

- Câm miệng! Loại phế vật như các ngươi sao dám nghị luận Nhiếp Vân đại nhân!

Hai người còn chưa nói xong, mấy người trẻ tuổi đi nhanh vào tửu lâu, từ lời nói hành động mà xem bọn hắn là người sùng bái Nhiếp Vân.

- Dạ dạ!

Hai người bị trách mắng, mặt đỏ bừng, nhưng nhìn qua biết mình không phải là đối thủ, miễn cưỡng nhịn xuống, thanh toán tiền, xoay người đi ra ngoài.

- Hừ, Nhiếp Vân đại nhân là thần tượng của ta, sao có thể khiến

cho đồ rác rưởi soi mói, thật sự là buồn cười! Sau này nếu ta còn nghe ai nói lung tung, ta cắt bỏ đầu lưỡi của hắn!

Thấy hai người đã rời đi, thanh niên vung trường kiếm trong tay, nhìn quanh một vòng, giọng nói băng sương.

Những người trẻ tuổi như vậy trên cơ bản đều là con cháu đại gia tộc, địa vị tôn sùng, một câu đại biểu thái độ của một thế lực, mọi người không dám phản bác, không dám nhắc lại.

- …

Nhiếp Vân không nghĩ tới mình lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy, tựa hồ thành thần, lại cười khổ.

Nếu mình thật sự có thực lực bí cảnh thất trọng phá không cảnh, cũng sẽ không chạy trốn vất vả như thế!

------oOo------

Chương 651: Nhiếp Vân là bại hoại

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân, gần đây người này rất có danh, ngươi xem nơi nơi đều đang nghị luận hắn, hay là ta kể ngươi nghe một ít tin tức về hắn đi!

Nghe được lời nói của người xung quanh, ánh mắt lão nhân sáng lên, như tìm được phương thức báo đáp, vội vàng hạ giọng nói.

- Không có hứng thú!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Không có hứng thú? Ta nói khác với họ, ta biết là tin tức chân thật, tin tức tuyệt đối!

Lão nhân vuốt râu, hạ thấp giọng, vẻ mặt thần bí.

- Không có hứng thú!

Nhiếp Vân tiếp tục xua tay.

- Thật sự, là tuyệt đối tin tức, không nghe ngươi sẽ hối hận…Kỳ thật trong mắt mọi người Nhiếp Vân là đại anh hùng, trên thực tế là một kẻ nhân tính vặn vẹo, là bại hoại đạo đức tiêu vong, đặc biệt mua danh cầu lợi, nói dối gạt người…

Thấy thiếu niên không cảm thấy hứng thú với lời nói của mình, lão nhân có chút kinh ngạc, liền tranh thủ đem tin tức mình biết nói ra.

- Khụ khụ…

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân ho khan, vẻ mặt đen thui.

Nhân tính vặn vẹo? Bại hoại đạo đức tiêu vong? Kháo, không nghiêm trọng như vậy đi…Mình có lòng tốt mời hắn uống rượu, hắn lại nói mình như vậy?

- Ngươi đừng không tin, đây là thật!

Vẻ mặt lão nhân chắc chắn.

- Thật sự? Ngươi nghe ai nói?

Nhiếp Vân hận không thể vung một cái tát chụp chết lão nhân trước mắt.

- Đương nhiên là tin tức tin cậy!

Thấy thiếu niên có hứng thú với lời nói của mình, lão nhân nở nụ cười, vẻ mặt đắc ý:

- Nhiếp Vân tự xưng là đồ đệ một trong tứ đại vô thượng trưởng lão đông, tây, nam, bắc của Hóa Vân tông, tuyệt đối là khoác lác! Tứ đại vô thượng trưởng lão Hóa Vân tông có địa vị gì? Ở trong Phù Thiên đại lục chẳng khác gì cột trụ trời. Bọn hắn thu đồ đệ, địa vị còn cao hơn tông chủ bình thường, nếu như là thật sự, làm sao

không ai biết?

- Sư phụ, suy luận như vậy không đúng. Vạn nhất Nhiếp Vân là đồ đệ mà họ âm thầm thu nhận, không muốn nói cho người khác biết đây?

Đồng tử có chút tức giận phản bác.

- Càn rỡ, sư phụ nói chuyện nào có chỗ cho ngươi xen vào! Tứ đại trưởng lão đều là người có địa vị tôn sùng, như thần long thấy đầu không thấy đuôi, không nói ai khác chỉ nói vị Nam trưởng lão Tửu Tiên Túy Tiên Ông mà nói, ngay cả tông chủ Hóa Vân tông đã trăm năm chưa gặp lại hắn, trở thành đồ đệ của hắn, nói dễ hơn làm?

Lão giả lại đá đồ đệ một cước, hừ nói.

- Túy Tiên Ông?

Nghe được lão nhân nói ra tên này, Nhiếp Vân sửng sốt.

Nam trưởng lão Tửu Tiên Túy Tiên Ông tề danh cùng sư phụ Gia Cát Thanh Vân, được xưng Nam Bắc nhị lão, kiếp trước cũng chỉ nghe nói qua, dạo chơi nhân gian, không ai biết ở đâu, cho dù sau đó mình trở thành Vô Thượng trưởng lão của Hóa Vân tông cũng chưa từng gặp qua.

- Không phải đồ đệ Túy Tiên Ông, cũng có thể là đồ đệ ba vị trưởng lão khác, bọn họ tự mình thu đồ đệ cũng đâu có gì đi?

Đồng tử có chút không phục, lại phản bác.

- Ngươi biết cái gì? Tứ đại trưởng lão Hóa Vân tông đều là người có thân phận, làm sao có thể tùy tiện thu đồ đệ? Cho dù âm thầm thu, cũng tuyệt đối cho hắn dốc lòng tu luyện, không cho phép đi ra, mãi tới khi nào có thành tựu thì mới có thể làm cho hắn đại phóng sáng rọi trước mặt công chúng! Làm sao cho phép hắn chạy loạn, bị người đuổi giết mà không quản không hỏi?

Lão nhân cố ý đem chiêu bài toán mệnh bãi ra, bộ dáng đầy tự tin.

- Ân?

Nghe được lời nói của lão nhân, Nhiếp Vân sửng sốt.

Cũng không phải hắn nói sai lầm, mà là nói hoàn toàn là sự thật, mượn kiếp trước mắt nói, Gia Cát Thanh Vân thu nhận mình, truyền thụ thuật luyện đan, chưa từng cho mình ra cửa, càng không cho phép giao thủ với người khác, mãi tới một ngày cho mình chiến đấu kịch liệt về thuật luyện đan suốt ba ngày trong đại điện, mãi tới khi đại hoạch toàn thắng mới cho mình chính danh, đối ngoại tuyên bố mình là đệ tử của hắn!

Mình cũng nhờ vậy mà danh dương thiên hạ, mà người chiến đấu kịch liệt ba ngày đêm với mình chính là luyện đan sư thủ tịch của Di Thần tông – Đan Vương Quản Hưu!

- Không biết vị tiên sinh này làm sao xưng hô, vì sao lại hiểu rõ ràng về quy củ của vô thượng trưởng lão Hóa Vân tông như thế?

Nghĩ vậy Nhiếp Vân nhìn lão nhân nghi ngờ hỏi.

- A? Biết rõ ràng? Ha ha, ngươi cũng không nhìn xem ta làm nghề gì, ta là thần toán tử, việc này tùy tiện bấm ngón tay là có thể tính toán rõ ràng, thế nào? Lợi hại đi! Ta còn biết tông chủ Linh Lung tiên tông là nữ nhân, tông chủ Di Thần tông là tên biến thái…Ha ha…thế nào, có phải cảm thấy thật lợi hại hay không? Ta còn có thể cho ngươi một quẻ, tặng không, đương nhiên nếu cảm thấy tốt còn có thể tính quẻ thứ hai, giá hữu nghị…

- Ách, hay là thôi đi!

Thấy lão nhân vừa trong sáng một chút nháy mắt lại biến thành hồ đồ, Nhiếp Vân cười khổ lắc đầu:

- Tốt lắm, đã trả tiền rồi, nếu ngươi muốn thì tiếp tục ăn uống, nếu không muốn thì cứ rời đi, ta cáo từ trước!

- Rời đi? Nhìn bộ dáng vội vàng của ngươi, hẳn là muốn rời khỏi Bách Diệp thành, nhưng nơi này không có truyền tống trận, muốn rời khỏi thì phải phi hành!

Lão nhân liếc mắt nhìn Nhiếp Vân, nói.

- Không có truyền tống trận?

Tuy không tìm được, nhưng trong lòng vẫn ôm một đường hi vọng, nghe lão nhân nói chuyện khẳng định như vậy, Nhiếp Vân không khỏi nhụt chí:

- Bách Diệp thành cũng xem như là thành thị nhất lưu trong Phù Thiên đại lục đi, như thế nào lại không có truyền tống trận?

Ngay cả Cực Quang thành cũng có, vì sao Bách Diệp thành lại không có?

- Muốn nghe sao? Hắc hắc, nhưng mà nếu không có rượu ta không biết nên nói thế nào a…

Lão nhân thấy hắn không có hứng thú toán mệnh, nhưng lại hứng thú với việc này, ngón tay gõ bàn, ánh mắt nhìn chằm chằm vò rượu, tựa hồ còn chưa đã nghiền.

- Vậy thì thôi, ta cũng không còn rượu, cáo từ!

Nhìn bộ dạng của hắn, Nhiếp Vân dở khóc dở cười, nhưng hiện tại nếu biết nơi này không có truyền tống trận, hỏi người nào cũng vậy, cũng không cần tiếp tục lưu lại, muốn đứng dậy.

- Ai…đừng vội đi a, ta không uống rượu còn không được sao…

Lão nhân không nghĩ tới thiếu niên không muốn nghe mình nói chuyện, vẻ mặt xấu hổ, vội vàng kéo Nhiếp Vân:

- Tốt lắm, nói với ngươi, nói cho ngươi hay, kỳ thật đây là do đại tông môn đối đầu làm ra thôi, nói Bách Diệp thành là địa bàn của Linh Lung tiên tông, kỳ thật cũng dựa rất gần Kiếm Thần tông, là mảnh đất mẫn cảm của hai đại tông môn, nếu thành lập truyền tống trận, chẳng phải gây ra mâu thuẫn sao?

- Mảnh đất mẫn cảm?

Nhiếp Vân sửng sốt, lập tức hiểu được.

------oOo------

Chương 652: Thiên U cốc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy Linh Lung tiên tông không tranh bá đại lục, nhưng cũng là một môn phái như cự vô bá, cũng là uy hiếp đối với tám đại môn phái, chính bởi vì như vậy Di Thần tông muốn liên hôn với họ đã làm mấy đại tông môn còn lại đỏ mắt.

Ở gần Linh Lung tiên tông nhất là Kiếm Thần tông, Bách Diệp thành lại nằm trong mảnh đất mẫn cảm giữa hai đại tông môn, vì phòng ngừa song phương đột nhiên phản bội, đại quy mô tiến công, tự nhiên không có khả năng thành lập truyền tống trận nơi này!

Thì ra là thế!

Kỳ thật mình sớm nên nghĩ tới, còn ở lại đây đợi ba ngày tìm kiếm truyền tống trận, thật là buồn cười.

Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Tuy mình là người của hai thế giới, nhưng Phù Thiên đại lục thật sự quá lớn, cho dù đứng trên đỉnh thế giới cũng không phải mỗi thành thị đều phải hiểu rõ ràng, ít nhất là Bách Diệp thành, vô luận ở kiếp trước hay kiếp này cũng mới đến lần đầu tiên.

- Kế bên thành thị này còn có thành thị nào có truyền tống trận?

Nhiếp Vân hỏi.

- Thành thị gần bên có truyền tống trận, khoảng cách gần nhất chỉ sợ cũng phải phi hành một tháng, hơn nữa đều bị Kiếm Thần tông nắm trong tay, người bình thường không cho phép tiến vào. Bất

quá…ta biết một chỗ chỉ cần ba ngày là có thể tới, truyền tống trận trong đó có thể trực tiếp chở người tới lãnh địa Kiếm Thần tông cự ly cách nơi này vài trăm triệu dặm!

Lão nhân rung đùi đắc ý, bộ dáng như một thần côn.

- Lãnh địa Kiếm Thần tông? Vừa lúc là phương hướng nơi cha mẹ bọn họ đang ở…

Trong lòng Nhiếp Vân trầm tư, hỏi:

- Ngươi nói chỗ đó ở đâu?

- Chỗ đó sao, người đã già trí nhớ còn kém…

Lão nhân thần côn lắc lắc đầu, tựa hồ có chút nhớ không ra.

Nhìn bộ dáng của hắn, Nhiếp Vân hết lời để nói.

Vận khí của mình thật xui xẻo, lại gặp được người như vậy.

- Ta chỉ còn lại hai vò, nếu ngươi tiếp tục nghĩ không ra, thứ này ta lưu lại tự mình uống. Ta đi tìm người khác hỏi…

Nhìn dáng vẻ của hắn, đại khái nếu không cho rượu thì hắn sẽ không nói, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, lại lấy ra hai vò rượu ngon đưa tới.

- Ân ân, chàng trai thật thông minh, hắc hắc, ta nhớ ra rồi, nơi đó tên là Thiên U cốc, là địa phương thí luyện của đệ tử Kiếm Thần tông, đệ tử trong đó chỉ cần thí luyện thành công có thể trực tiếp chở về Kiếm Thần tông, cho nên chỗ kia khẳng định có truyền tống trận!

Lão nhân tiếp nhận rượu ngon, vội vàng ôm vào trong ngực, sợ Nhiếp Vân đổi ý, vội vàng nói ra.

- Thiên U cốc, địa phương thí luyện của đệ tử Kiếm Thần tông? Một khi đã như vậy, vừa lúc đi qua Kiếm Thần tông lén xem một chút…

Trong lòng Nhiếp Vân vừa động.

Lần trước nói chuyện phiếm với Huyễn Thiên Thủ, nghe nói Kiếm Thần tông có được Tụ Hồn đăng nên hắn đã để ý tới, chỉ cần đem một bộ phận linh hồn đặt vào bên trong, cho dù bị hồn phi phách tán cũng có thể sống lại, có được bảo bối như thế chẳng khác nào thêm một mạng, dù không trộm được cũng nhất định tìm hiểu một chút.

Kiếm Thần tông còn có thiên phú đặc thù tường giải, cũng phải nhìn xem.

Mặt khác, ái tình của Thiên Huyễn, Thiên Thủ kiếm Vân Huyên, nếu đã là bằng hữu nói thế nào cũng cần điều tra một phen, không thể để cho Thiên Huyễn bị người khi dễ.

Đương nhiên, trọng yếu nhất là kiếm đạo khí trong kiếm đại điện, nếu hắn có thể cảm ứng được, rất có thể trực tiếp lấy được thiên phú đặc thù bài danh thứ mười bảy, trở thành kiếm đạo tông sư!

Nếu vậy muốn mở tứ đại điện trong Tử Hoa động phủ tuyệt đối dễ dàng, không vấn đề gì!

- Thiên U cốc ở địa phương nào? Làm sao đi qua?

Nghĩ thông suốt, Nhiếp Vân vội vàng hỏi.

- Thiên U cốc là địa phương thí luyện của đệ tử Kiếm Thần tông, nguy cơ trùng trùng, một khi lâm vào bên trong chết cũng không biết chết như thế nào…hay là đừng nên đi tốt hơn!

Lão nhân còn chưa nói, đệ tử của hắn đột nhiên mở miệng, vẻ mặt tựa hồ có chút lo lắng.

- Hừ, chỉ là một đồng tử nho nhỏ, nơi này làm gì có chỗ cho ngươi nói chuyện!

Nhiếp Vân chưa trả lời, lão nhân quay phắt đầu, râu cong lên, vẻ mặt tức giận nói, sau đó nhìn Nhiếp Vân:

- Ta bảo đảm đệ tử không nghiêm, không hiểu quy củ, ngươi đừng để ý, Thiên U cốc đích xác rất nguy hiểm, nhưng cũng có không ít người còn sống đi ra, cũng không phải ai cũng sẽ chết, ta nhìn vầng trán của ngươi lộ vận may, hẳn là không có nguy hiểm, còn đạt được kỳ ngộ, về phần kỳ ngộ gì, ngươi yên tâm, ta có thể tính cho ngươi, nhưng còn có thể giúp ngươi gặp dữ hóa lành…

- Ngừng!

Nghe lão nhân tiếp tục đẩy mạnh tiêu thụ công lực thần toán tử của hắn, Nhiếp Vân vội vàng xua tay.

Không phải hắn không tin toán mệnh, mà là kiếp trước hắn cũng đạt tới đan điền huyện khiếu cảnh đỉnh, nhưng cũng chưa thể thôi diễn thiên cơ, hắn không nghĩ tới mình sẽ có vận khí tốt, thực lực lão đầu này lại có thể vượt qua mình ở kiếp trước!

- Không cần, ta đi Thiên U cốc!

- Thiên U cốc ở hướng tây nam, phi hành ba ngày thì có thể tới!

Thấy trên mặt thiếu niên không hề sợ hãi, lão nhân vuốt râu, bộ dạng bí hiểm nói.

- Hướng tây nam? Tốt, cáo từ!

Nhiếp Vân đi nhanh ra tửu lâu.

Trước khi ra khỏi thành, Nhiếp Vân đặc biệt tìm kiếm người khác hỏi thăm hướng tây nam có phải có Thiên U cốc hay không, cũng như lời lão nhân đã nói, là địa phương thí luyện của đệ tử Kiếm Thần tông, lúc này hắn không còn hoài nghi, đi ra khỏi thành lấy ra linh binh phi hành, hướng tây nam bay đi.

Khoảng cách từ Bách Diệp thành đi Thiên U cốc còn xa hơn lời lão nhân đã nói, Nhiếp Vân phi hành suốt bốn ngày mới nhìn thấy một dãy núi non khổng lồ hiện ra trước mắt.

Xung quanh sơn mạch đều là sương mù âm trầm, rất giống Tử Quỳnh sơn mạch ở Khí Hải đại lục, còn chưa đi vào đã ngửi được

mùi máu tươi xông vào mũi, giống như tiến nhập vào chiến trường tu la.

Âm khí dày đặc còn nhiều hơn cả Tử Quỳnh sơn mạch!

- Chẳng lẽ đây là nơi Yêu tộc tụ tập?

Cảm nhận được yêu khí gay mũi, Nhiếp Vân sửng sốt, mở thiên nhãn nhìn vào dãy núi non.

- Yêu La U Minh vực? Thiên U cốc lại có Yêu La U Minh vực?

Nhiếp Vân nhìn một lúc, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Phù Thiên đại lục là thế giới do nhân loại chủ đạo, nhưng không thiếu yêu nhân hoành hành, bọn hắn phân tán ở những mảnh đất hoang dã, chiếm núi làm vua, trở thành giặc cỏ, cũng có chút giấu kín trong thành thị, tiến hành hoạt động âm mưu, đương nhiên đều không nổi danh, mà khiến người kiêng kỵ nhất chính là Yêu La U Minh vực.

------oOo------

Chương 653: Yêu La U Minh vực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Yêu La U Minh vực là một loại hình thức không gian đặc thù, là do Yêu tộc đại năng mở ra thông đạo thông hướng Yêu tộc thế giới, thuộc loại mảnh đất tụ tập của yêu nhân, trong đó yêu nhân ngàn vạn, nhiều vô kể, nhân loại đi vào bên trong sẽ bị yêu nhân vây công, khó thể may mắn thoát khỏi.

Kiếp trước khi Nhiếp Vân đuổi giết yêu nhân, đã liên tiếp diệt sát mười tám Yêu La U Minh vực, đồng thời hoàn toàn phong ấn, chó gà không tha, không còn một ngọn cỏ, vì vậy thanh danh lan truyền lớn.

Phù Thiên đại lục là thế giới nhân loại, Yêu La U Minh vực là nơi tụ

tập của yêu nhân, chẳng qua thế giới này không lớn, chỉ dựa vào đại lục tồn tại mà thôi.

Khó trách lại nói đi Thiên U cốc thí luyện vô cùng khó khăn, nguyên lai có thông đạo đi thông Yêu La U Minh vực, cả sơn mạch sẽ có yêu nhân không ngừng xuất hiện. Yêu nhân đáng sợ thế nào có thể nghĩ, đệ tử tới thí luyện nếu còn sống sót quả nhiên sẽ đạt được ưu đãi thật lớn.

- Tiến vào Thiên U cốc cũng chỉ có lối đi này, ân, hẳn là đệ tử Kiếm Thần tông tới tham gia thí luyện…ta vừa lúc cũng đi sát hạch một chút!

Nhìn qua một lần, Nhiếp Vân biết Thiên U cốc vì phòng ngừa yêu nhân bỏ chạy, đặc biệt có vô thượng cường giả phong ấn núi non. Chỉ lưu lại một con đường ra vào, lưu cho đệ tử thí luyện, mà lối ra kia đang đứng đầy người, tựa hồ có không ít đệ tử tới thí luyện.

Việc thí luyện của tám đại tông môn chia thành vài loại, sát hạch đệ tử nhập môn, đệ tử tinh anh, đệ tử hạch tâm…

Tham gia sát hạch sẽ tiến vào những khu vực khác nhau, gặp yêu nhân cũng khác nhau. Dựa theo nhận tri của Nhiếp Vân đối với tám đại tông môn, hiện tại muốn hỗn qua đầu tiên cần tham gia sát hạch đệ tử nhập môn!

Loại sát hạch này không truy cứu thân phận trước kia, chỉ cần thông qua sẽ trở thành đệ tử bình thường của Kiếm Thần tông, sẽ được truyền tống tới lãnh địa tông môn, tới lúc đó tự mình tìm kiếm cơ hội lén lút bỏ trốn là được, cũng thích hợp tình huống bây giờ của Nhiếp Vân.

Nghĩ tới đây, ngụy trang khí biến hóa, chỉ nháy mắt Nhiếp Vân biến thành hình dáng khác, lấy ra thêm vài vật giả tạo thêm một chút. Sau đó cầm một thanh trường kiếm linh binh trong Tử Hoa động phủ mang theo trên người.

Ngụy trang xong, từ xa nhìn lại thật giống như một thiếu niên kiếm khách cao ngạo.

Kiếm, đại biểu cho sắc bén, kiếm khách có kiếm thuật cường đại bình thường đều thật cao ngạo.

Tạo hình của Nhiếp Vân đem hình ảnh một thiếu niên kiếm khách thành danh thể hiện được tinh tế.

Lúc này Nhiếp Vân từ không trung rơi xuống, đi nhanh tới lối vào Thiên U cốc.

Lối vào Thiên U cốc giống như một cái phễu cực lớn, phi thường nhỏ hẹp, mà quảng trường trước mặt lại vô cùng rộng lớn, người người tấp nập, phi thường náo nhiệt.

- Nghe nói không? Thí luyện lần này bất đồng với dĩ vãng, nghe nói là nhiệm vụ địa cấp tông môn, một khi thành công, hoàn toàn có thể trở thành một thành viên đội chấp pháp Kiếm Thần!

Vừa đi vào quảng trường liền nghe được người có tin tức linh thông thấp giọng nói.

Nhiệm vụ tông môn trong Phù Thiên đại lục bình thường phân thành sơ cấp, trung cấp, cấp cao, siêu cao cấp, địa cấp cùng thiên cấp.

Bình thường đệ tử hoàn thành đều là nhiệm vụ sơ cấp, mà đệ tử tinh anh mới có tư cách đạt được nhiệm vụ trung cấp, đệ tử hạch tâm hoàn thành cao cấp, mà siêu cấp cao là đệ tử hạch tâm tám đại tông môn cùng nhau hoàn thành, địa cấp cùng thiên cấp, dù là một tông môn trong vài chục năm thập chí trên trăm năm cũng không xuất hiện, thế nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện nhiệm vụ địa cấp, nghe được tin tức này tinh thần Nhiếp Vân lập tức tập trung, chỉ sợ bỏ lỡ tin tức.

- Ta đương nhiên biết, chỉ sợ không chỉ có ta, người nào tới đây đều cũng biết đi! Nếu không phải tin tức này, hôm nay sao lại có nhiều người như vậy tiến vào đây thí luyện? Ngươi xem, có đệ tử hạch tâm, còn có đệ tử tinh anh, còn có chút đệ tử đại gia tộc không thuộc về Kiếm Thần tông…Một khi hoàn thành nhiệm vụ, trở thành một thành viên đội chấp pháp Kiếm Thần, thật sự một bước lên trời!

Một người khác cảm khái nói một câu.

- Phải đó, đội chấp pháp Kiếm Thần lợi hại, áp đảo cả đệ tử tinh anh, mà địa vị trong hàng đệ tử Kiếm Thần tông cũng tối cao, quyền lợi còn cường đại hơn một ít chấp sự trưởng lão! Lần này thí luyện, nói thế nào cũng phải thành công, tuyệt không thể thất bại!

Người đầu tiên cảm khái một câu, ánh mắt lộ ra vẻ kiên định.

- Kiếm Thần thí luyện mười năm một lần, chỉ nói có thể trở thành người của đội chấp pháp Kiếm Thần cũng không khả năng hấp dẫn nhiều đệ tử tới đây như vậy, nghe nói chỉ cần đi vào trước mười danh sẽ có cơ hội tiến vào kiếm đại điện hiểu được kiếm đạo, kiếm đại điện của Kiếm Thần tông ở địa phương nào, là nơi kiếm đạo cao thâm nhất Phù Thiên đại lục, chỉ cần là luyện kiếm, người nào không hi vọng tự mình đi vào hiểu được?

Nghe được hai người nói chuyện, lại thêm một người xen vào nói.

- Còn có loại chuyện tốt này? Chúng ta có thể cố gắng rồi…

Hai người kia nghe nói như thế, đôi mắt tỏa sáng.

- Đội chấp pháp Kiếm Thần? Đệ tử tinh anh, đệ tử hạch tâm, kiếm thần thí luyện,

chẳng lẽ là thí luyện của đệ tử hạch tâm?

Nghe được những lời đối thoại, lúc này Nhiếp Vân mới chú ý tới tình huống xung quanh, thiên nhãn nhẹ nhàng đảo qua, lập tức phát giác bất đồng.

Trong những đệ tử xung quanh, cường giả lĩnh vực cảnh lại chiếm hơn phân nửa, hơn nữa đại bộ phận đều là cường giả lĩnh vực cảnh đỉnh!

Đệ tử lĩnh vực cảnh cho dù ở trong tám đại tông môn cũng là đệ tử hạch tâm, địa vị cực cao, tựa như Diệp Kiếm Tinh, mỗi người đều có được biệt viện độc lập trong tông môn, thậm chí là ngọn núi độc

lập, là nhân tài điểm tựa bồi dưỡng của tông môn.

Hiện tại cường giả cấp bậc như vậy ở nơi này lại nhiều như rau cải, đủ thấy tầm quan trọng của cuộc thí luyện lần này.

Lại quan sát, Nhiếp Vân phát hiện cường giả lĩnh vực cảnh đích xác không chỉ là đệ tử Kiếm Thần tông, chỉ nhìn phục sức cùng pháp lực mà xem, năm bảy tám môn, dạng gì đều có, bất quá như vậy cũng tốt, vừa lúc có thể che giấu thân phận của mình.

- Ân? Không nghĩ tới còn có người quen…

Thiên nhãn tùy tiện lướt qua đám người, đột nhiên rơi xuống một thân ảnh cao ngạo, Nhiếp Vân lập tức nở nụ cười.

Người kia chính là Diệp Kiếm Tinh, lúc này ánh mắt của hắn càng thêm mượt mà, mỗi cử động đều phù hợp kiếm đạo, nguyên bản kiếm khí vô cùng sắc bén lại bị hắn hoàn toàn ẩn núp, thoạt nhìn lĩnh ngộ kiếm đạo càng thêm hoàn toàn.

------oOo------

Chương 654: Gặp lại Diệp Kiếm Tinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu chỉ lĩnh ngộ kiếm đạo thì cũng thôi, thực lực của hắn cũng có đột phá, trước kia là lĩnh vực cảnh đỉnh, hiện tại đã tới thiên kiều cảnh sơ kỳ!

Chỉ mới một hai tháng không gặp, thực lực cùng lực lĩnh ngộ kiếm đạo đều sâu như vậy, không hổ là tuyệt đại song kiêu của tám đại tông môn, thiên phú mạnh mẽ, có thể nói đáng sợ!

Trước mặt Diệp Kiếm Tinh có bốn năm người mặc cùng phục sức với hắn, vừa nhìn đã biết đều là đệ tử hạch tâm Kiếm Thần tông, chân khí của họ cũng rất cường đại, nhất là có một thanh niên ánh mắt thu liễm, chân khí ngưng tụ mà không tiêu tan, im lặng đứng nguyên tại chỗ thật giống như kết hợp cùng tự nhiên, hoàn toàn

dung nhập thiên địa.

Cường giả thiên kiều cảnh trung kỳ!

Đệ tử bình thường, đệ tử tinh anh cùng đệ tử hạch tâm của tám đại tông môn, trong đó đạt tới bí cảnh đệ nhị trọng nguyên thánh cảnh là có thể trở thành đệ tử bình thường, đạt tới tam trọng bất hủ cảnh là có thể trở thành đệ tử tinh anh, đạt tới tứ trọng lĩnh vực cảnh là có thể thăng cấp đệ tử hạch tâm.

Trong hàng đệ tử hạch tâm, có một ít người đã đạt tới bí cảnh ngũ trọng thiên kiều cảnh, người như thế tuy rằng thực lực tăng cao, nhưng địa vị không thay đổi, vẫn là đệ tử hạch tâm, chỉ có một ít người mới thông qua các loại nhiệm vụ sát hạch trở thành người được đề cử thành chưởng giáo hoặc là thành trưởng lão.

Hiện tại thực lực nhóm người này đều rất mạnh, hẳn là đệ tử hạch tâm có địa vị trong hàng ngũ đệ tử hạch tâm.

- Xem ra Diệp Kiếm Tinh bị mấy người kia thật bài xích đâu…

Nhìn vài lần Nhiếp Vân đã phát hiện có chút bất đồng, Diệp Kiếm Tinh chỉ đứng một mình, còn vài người khác thì đứng chung một chỗ, ánh mắt lóe ra, tựa hồ cùng một đoàn thể.

Điều này thật khó trách, thiên tài vô luận ở địa phương nào cũng bị người đố kỵ, hơn nữa Diệp Kiếm Tinh cũng chỉ lo tu luyện, không am hiểu xã giao, chỉ sợ càng khó kết giao bằng hữu với những đệ tử hạch tâm khác.

- Qua xem sao, vừa lúc có thể làm cho Diệp Kiếm Tinh giúp ta che giấu thân phận. Thuận tiện giúp hắn một chút…

Chỉ từ quy mô thí luyện lần này mà xem, đã biết nguy hiểm không nhỏ, nếu Diệp Kiếm Tinh không hợp với nhóm người còn lại, nói không tốt hắn sẽ lâm vào nguy hiểm.

Hắn chỉ tiếp xúc với mình một lần, nhưng thái độ làm người ngay thẳng, hắn lại có theo đuổi nhiệt tình với kiếm đạo, điểm này thật giống như đệ đệ. Làm cho Nhiếp Vân không khỏi sinh lòng hảo

cảm, muốn trợ giúp hắn.

Hơn nữa mình từng cùng sống chết với hắn, đã cứu tính mạng hắn, hắn sẽ không bán đứng mình, nghĩ vậy Nhiếp Vân khẽ cười đi nhanh tới.

- Diệp huynh, nhiều ngày không gặp, thực lực lại tinh tiến nhiều như vậy!

Đi tới trước mặt Diệp Kiếm Tinh, Nhiếp Vân cao giọng cười nói, nói xong lặng lẽ truyền âm:

- Ta là Vân Đồng, không muốn bị người nhận ra, cố ý thay đổi một chút!

- Ân?

Thấy đột nhiên có người chào hỏi mình, vốn đang kinh ngạc, hiện tại nghe lời truyền âm, trong mắt Diệp Kiếm Tinh nhất thời hiện lên vẻ hưng phấn.

Sở dĩ hắn có thể đột phá lĩnh vực cảnh thăng cấp thiên kiều cảnh nhanh như vậy chính là nhờ Vân Đồng chỉ điểm.

Cho nên đối với Vân Đồng, hắn luôn tôn kính, nguyên tưởng rằng biển người mờ mịt, đời này không khả năng gặp lại, không nghĩ tới hắn lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

- Nguyên lai là ngươi…

Diệp Kiếm Tinh định hô tên Vân Đồng, nhưng nghĩ tới hắn ngụy trang dung mạo, khẳng định không muốn cho người khác biết tên, lời tới bên miệng lại không biết nên nói thế nào.

- Là ta, Đồng Vân, ngươi đúng là quý nhân hay quên sự!

Nhiếp Vân biết hắn băn khoăn, thuận miệng cười nói, vỗ vỗ vai hắn.

- Đúng rồi, Đồng Vân huynh, ngươi xem đầu óc của ta…

Diệp Kiếm Tinh ngẩn người, lập tức nở nụ cười, hắn không ngu ngốc, biết Vân Đồng muốn giấu diếm thân phận khẳng định có mục đích của mình, bởi vì tín nhiệm nên hắn cũng không vạch trần.

- Suýt chút nữa không nhận ra, chủ yếu là vì thực lực của Đồng Vân huynh lại tinh tiến, thật làm cho ta xấu hổ!

Diệp Kiếm Tinh cười khổ nói.

- Ha ha!

Trước kia khi gặp Diệp Kiếm Tinh, thực lực của Nhiếp Vân là bất hủ cảnh, hiện tại đã đạt tới lĩnh vực cảnh trung kỳ, linh hồn tiến bộ nhảy vọt, Lưu Ly hồn hoàn toàn thành công, đem chân khí toàn thân khống chế trong người, đối phương nhìn không thấu là chuyện tự nhiên.

- Diệp Kiếm Tinh, vị này là ai? Ngươi phải nhớ kỹ thân phận của mình, đừng tùy tiện người nào cũng lui tới, phá hư danh dự Kiếm Thần tông chúng ta!

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, đột nhiên một thanh âm lạnh lùng vang lên, trong lời nói lộ vẻ kiêu ngạo cùng khinh thường đối với tán tu.

Nhiếp Vân quay đầu nhìn lại, nói chuyện là một trong mấy đệ tử hạch tâm của Kiếm Thần tông, chẳng qua không phải thanh niên thực lực cực mạnh mà là một người áo xanh có nốt ruồi đen nơi ấn đường.

Người áo xanh này thực lực tương đương Diệp Kiếm Tinh, đều là thiên kiều cảnh sơ kỳ, khẳng định thăng cấp sớm hơn Diệp Kiếm Tinh, chân khí đã kết hợp với mặt đất, vận chuyển như ý, chỉ còn thiếu một bước là có thể đột phá thăng cấp trung kỳ.

Thực lực đạt tới thiên kiều cảnh, mỗi tiểu cấp bậc hơn kém rất lớn, tuy kiếm thuật Diệp Kiếm Tinh cao minh, nhưng đệ tử Kiếm Thần tông ai không kiếm thuật cao minh? Cho nên thực lực đệ tử kia mặc dù chỉ cao hơn Diệp Kiếm Tinh một chút, nhưng sức chiến đấu

chân chính tuyệt đối không thể khinh thường.

Nhưng Nhiếp Vân cũng không để ý, đừng nói có khôi lỗi thiên kiều cảnh đỉnh, chỉ bằng lực lượng bản thân, đánh ra Ma Ha thần chưởng thiên kiều cảnh trung kỳ có thể ngăn cản hay không còn khó nói huống chi là người này.

- Tiễn Hoành sư huynh, đây là bằng hữu của ta, thỉnh nói chuyện khách khí một chút!

Diệp Kiếm Tinh nghe được có người châm chọc bằng hữu của mình, sắc mặt âm trầm nói.

- Ta nói chính là bằng hữu của ngươi, lần này trình độ thí luyện nguy hiểm ngươi cũng biết, các ngươi tán gẫu xong thì lập tức cho hắn cút ngay, chúng ta cũng không muốn mang theo một phế vật đi thí luyện!

Tiễn Hoành cười lạnh, nốt ruồi đen nhìn qua càng thêm dữ tợn.

- Ngươi nói ai là phế vật?

Nghe nói như thế, sắc mặt Diệp Kiếm Tinh tái mét, lửa giận thiêu đốt, đồng thời còn lo lắng liếc nhìn Nhiếp Vân, thấy hắn không có phản ứng mới nhẹ nhàng thở ra.

Vân Đồng thoạt nhìn tính tình rất tốt, thái độ làm người cũng rất hòa thuận, nhưng mình từng chiến đấu chung với hắn, biết hắn cường đại, lúc trước Công Tôn Trường Phong bị hắn dùng một cái tát chụp chết, vạn nhất thật sự chọc giận hắn, mấy sư huynh đệ của mình chỉ sợ không đủ cho hắn nhét kẽ răng.

------oOo------

Chương 655: Kiếm Thần thí luyện

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta nói ai là phế vật, trong lòng ngươi hẳn rõ ràng! Chỉ là một tiểu

tử lĩnh vực cảnh mà thôi, đi vào cũng chịu chết!

Tiễn Hoành không nhìn thấy được vẻ lo lắng của Diệp Kiếm Tinh, cười lạnh nói.

Tuy rằng hắn cũng nhìn không ra thực lực chân chính của Nhiếp Vân, nhưng thân thể không cùng thiên địa khai thông, hiển nhiên còn chưa đạt tới thiên kiều cảnh.

Chưa đi vào thiên kiều cảnh, chính là phế vật.

- Nếu như vậy ta thử đánh với ngươi một chút, nhìn xem ai rốt cục là phế vật!

Diệp Kiếm Tinh sợ Nhiếp Vân tức giận giết người, trường kiếm nhoáng lên, kiếm quang bắn ra hàn tinh.

Hắn cũng không phải quan tâm Tiễn Hoành, mà là nơi này là nơi thí luyện của Kiếm Thần tông, một khi Nhiếp Vân động thủ đối phó đệ tử Kiếm Thần tông, nhất định nhận lấy không ít phiền toái, chi bằng mình ra tay trước.

- Ha ha, nơi này thật náo nhiệt, ta tưởng ai, nguyên lai là Tông Nham sao, nga, còn có nhân tài mới xuất hiện Diệp Kiếm Tinh, sao vậy, sư huynh đệ còn cần luận bàn sao?

Tiễn Hoành còn chưa trả lời, chợt nghe cách đó không xa truyền ra thanh âm âm dương quái khí, mọi người nhìn lại, chỉ thấy vài người mặc quần áo hoa quý đi qua.

Phục sức của mấy người này khác với Diệp Kiếm Tinh, vừa nhìn cũng biết là công tử thế gia.

Trong Phù Thiên đại lục mặc dù có tám đại tông môn nắm quyền, nhưng cũng có không ít thế gia thực lực không kém, họ đã truyền thừa thật lâu, trong đó mỗi người đều có được thực lực rất mạnh, không nói ai khác, chỉ nói nhóm người này, Nhiếp Vân vừa nhìn thoáng qua, liền phát hiện toàn bộ đều là cường giả thiên kiều cảnh trung kỳ!

- Ta tưởng ai, nguyên lai là Sở Dương công tử, không nghĩ tới ngươi cũng tham gia thí luyện lần này. Chẳng lẽ cũng muốn trở thành người của đội chấp pháp Kiếm Thần?

Thanh niên thực lực cực mạnh nói chuyện.

Như vậy hắn chính là Tông Nham mà Sở Dương đã nói.

- Trở thành người đội chấp pháp Kiếm Thần tông, chẳng khác nào có quyền nói chuyện trong tám đại tông môn, địa vị trong gia tộc cũng tiêu thăng, loại cơ hội tốt ta sao bỏ qua… ha ha, các ngươi đừng quản ta, cần luận bàn thì nhanh lên, ta thích nhất xem người khác đánh nhau!

Sở Dương cười khanh khách nói, chỉ sợ sự tình không làm lớn.

- Nghe nói người Kiếm Thần tông kiếm pháp như thần, vừa lúc cũng muốn biết một chút!

- Diệp Kiếm Tinh, tân tú trong Tuyệt Đại Song Kiêu, Tiễn Hoành, danh tướng trong hàng đệ tử hạch tâm thế hệ trước, các ngươi đánh nhau có đặc sắc nhìn a…

Mấy người đứng sau Sở Dương cũng cười rộ lên, bộ dạng muốn xem náo nhiệt.

Người khác nhìn thấy cảnh này cũng không hiểu là chuyện gì xảy ra, mà Diệp Kiếm Tinh hiểu rõ ràng, đệ tử Kiếm Thần tông thí luyện có một yêu cầu, chính là so đấu với đệ tử thế gia, nếu như thua, hủy bỏ toàn bộ đãi ngộ, mà đệ tử thế gia cũng vậy, chính vì như thế nên khi hai bên gặp nhau luôn mang theo đôi mắt hằn thù.

- Được rồi, sư huynh đệ khắc khẩu làm người ngoài chê cười, Diệp Kiếm Tinh, cho ngươi một lựa chọn, nếu đi theo chúng ta thì xác suất giữ mạng lớn một chút, nếu đi cùng bằng hữu của ngươi, đã chết cũng đừng trách sư huynh không nhắc nhở ngươi!

Không để ý tới Sở Dương châm ngòi, Tông Nham liếc nhìn Diệp Kiếm Tinh hừ nói.

- Tông Nham sư huynh, Đồng Vân là bằng hữu của ta, ta muốn đi cùng hắn!

Diệp Kiếm Tinh nói.

- Đồ không biết điều! Nếu chính mình muốn chết thì cứ đi đi, chúng ta đi!

Nghe Diệp Kiếm Tinh nói như vậy, Tông Nham xem thường liếc mắt nhìn hai người, hừ lạnh một tiếng xoay người rời đi.

- Không có náo nhiệt xem, thật không thú vị!

Đám người Tông Nham rời khỏi, Sở Dương biết không còn náo nhiệt để nhìn, duỗi lưng, mang theo mấy công tử thế gia cũng xoay người rời đi.

…

- Vân Đồng, ngươi đừng để ý, mấy sư huynh của ta bình thường rất cao ngạo, cũng không phải nhằm vào ngươi…

Diệp Kiếm Tinh có chút xấu hổ nói.

- Ha ha, không sao!

Nhiếp Vân khẽ cười.

- Hôm nay là thí luyện gì vậy, tại sao có nhiều đệ tử hạch tâm tới đây?

Nhiếp Vân hỏi.

Tuy vừa rồi nghe vài người tán gẫu, nhưng Nhiếp Vân vẫn cảm thấy sự tình không đơn giản như thế.

Có lẽ lực hấp dẫn của đội chấp pháp Kiếm Thần đối với đệ tử hạch tâm có lớn một chút, nhưng sẽ không lớn đối với những đệ tử thế gia, về lời giải thích trước đó của Sở Dương, lại là lời nói vô căn cứ.

Vào độ tuổi của hắn đã tới thiên kiều cảnh, dù ở thế gia tuyệt đối được xưng nổi trội, nhân vật như vậy đều là điểm tựa bồi dưỡng, còn cần mạo hiểm sinh tử gia tăng một chút lợi thế hư vô mờ mịt sao?

Vừa nghe đã biết hắn chỉ viện cớ nói cho qua.

- Ngươi không biết? Ách…đây là Kiếm Thần thí luyện mười năm một lần của Kiếm Thần tông, chỉ cần thông qua thí luyện nhảy vào trước mười danh, sẽ có cơ hội tiến vào Kiếm đại điện tu tập kiếm đạo vô thượng do tiền bối lưu lại, đệ nhất danh có thể tự mình thể hội kiếm đạo khí do lão tổ Kiếm Thần tông lưu lại, trực tiếp đạt được tư cách tu luyện vô thượng đại kiếm thuật!

Hai mắt Diệp Kiếm Tinh tản ra vẻ hưng phấn.

- Kiếm Thần thí luyện? Thể hội kiếm đạo khí, đạt được tư cách tu luyện vô thượng đại kiếm thuật?

Ánh mắt Nhiếp Vân cũng sáng lên.

Khó trách khiến cho nhiều người điên cuồng, thì ra là thế!

- Xem ra lần này ta tới đúng rồi, kiếm đạo khí, nhất định là của ta!

Siết chặt nắm tay, Nhiếp Vân nhủ thầm, trong mắt lóe ra vẻ tự tin.

Hiện tại Nhiếp Vân có mười bảy thiên phú đặc thù – nạp vật, đan hỏa, tuần thú, truy tung, trị liệu, đại lực, tường thủy, huyết đồng, ngụy trang, thiên nhãn, diễm hỏa, nguyên khí, thần thâu, địa hành, ẩn nặc, kịch độc, tiên âm.

Trong đó lực công kích cực mạnh thuộc về thiên phú đứng hàng thứ hai mươi lăm, thiên phú diễm hỏa, về thiên phú nguyên khí tuy bài danh cao nhưng lại không phải chủ công kích.

Cho nên trong công kích chắn còn có sở đoản, nếu có thể đạt được thiên phú kiếm đạo sư, thực lực tuyệt đối có thể tiêu thăng!

- Lần thí luyện này có yêu cầu gì không?

Mặc dù biết phần thưởng thật dày, nhưng Nhiếp Vân cũng biết nội dung thí luyện khẳng định không dễ dàng.

- Thí luyện lần này…

Diệp Kiếm Tinh đang định giải thích, chợt nghe ở phía trước vang lên một thanh âm to rõ.

- Kiếm Thần thí luyện lập tức bắt đầu, hiện tại tuyên bố quy củ!

Ô! Ô!

Đồng thời mấy lão giả từ xa bay tới, lăng không trôi nổi, trên người tản ra từng luồng kiếm ý đâm phá trời cao.

- Không ngờ là thái thượng trưởng lão nạp hư cảnh Kiếm Thần tông chủ trì?

Chứng kiến mấy lão giả, Nhiếp Vân không khỏi líu lưỡi.

Lần thí luyện này đích xác không bình thường.

------oOo------

Chương 656: Cướp đoạt cùng tu luyện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhóm thái thượng trưởng lão kiếm thuật phi thường kinh người, ở kiếp trước có lẽ chẳng thèm nhìn tới bọn họ, nhưng hiện tại tùy tiện người nào cũng có thể thoải mái đánh chết Nhiếp Vân.

- Quy củ rất đơn giản, chính là cướp đoạt cùng tu luyện! Ta có 1273 bộ kiếm thuật, mỗi bộ đều khắc trên ngọc bài. Đệ tử tiến vào thí luyện sau khi lấy được ngọc bài cần tu tập kiếm thuật bên trong. Chỉ có tu luyện thành công mới có tư cách tiến vài sân bãi thí luyện!

- Sân bãi nằm tận sâu trong Thiên U cốc, tiến vào trong đó các vị chẳng những phải bảo vệ ngọc bài của mình, còn phải cướp đoạt ngọc bài của người khác, sau đó tu luyện kiếm thuật bên trong, nếu chỉ lo cướp đoạt mà không luyện kiếm thuật cũng sẽ bị loại bỏ!

- Cướp đoạt càng nhiều, tu luyện càng nhiều. Ngươi sẽ càng có tư bản để thành công, đương nhiên, ngươi còn phải phòng ngừa bị yêu nhân trong Thiên U cốc đánh lén…

- Thời gian cho cuộc thí luyện lần này là mười ngày, mười ngày sau, mặc kệ còn lại bao nhiêu người đều toàn bộ bị chở đi ra, người có được ngọc bài cùng tu luyện kiếm thuật nhiều nhất sẽ được đưa tới Kiếm Thần tông, nhận khảo nghiệm càng thêm nghiêm khắc, cuối cùng thành công chính là đệ nhất danh!

Trên không trung, lão giả thuật lại chi tiết quy củ thí luyện.

Nghe một lát Nhiếp Vân đã hoàn toàn hiểu được.

Loại thí luyện kiểu này chỉ chú định phải giết chóc, thật đủ điên cuồng.

- Tất cả mọi người hiểu được quy củ rồi sao?

Lão giả cao giọng hỏi.

- Hiểu rồi!

Người trên quảng trường đều kêu lên, thanh âm như chấn lôi chấn đến mặt đất không ngừng chớp lên.

- Tốt, nếu đều hiểu rõ, hiện tại thí luyện bắt đầu, đây là 1273 bộ ngọc bài khắc kiếm thuật, người cướp được mới có thể tiến vào bên trong, động thủ đi!

Lão giả ném ngọc bài lên không trung, trên ngọc bài đều có phong ấn cường đại, vừa nhìn liền biết do cường giả nạp hư cảnh ra tay, lúc cướp đoạt tuyệt đối sẽ không hư hao.

- Động thủ! Cướp a!

- Đây là của ta, dám giành với ta, muốn chết!

- Lần thí luyện này ta phải tham gia, ai cướp của ta ta giết hắn!

Ngọc bài vừa rơi xuống, quảng trường lập tức hỗn loạn.

Cả quảng trường có trên vạn người tham gia thí luyện, hiện tại chỉ có hơn một ngàn ngọc bài, cũng tỏ rõ ngay từ đầu phải có chín phần nhân số bị hủy bỏ tư cách tham gia khảo sát.

- Hồng Lăng thất kiếm!

- Lạc Vân thập kích!

- Quy Nhạn Hồng Hâm quyền!

- Ba Miểu Phù Vân chưởng!

- Cửu Hợp Lục Nguyên đại trận!

…

Trong nháy mắt trên quảng trường tràn ngập đủ loại công kích hết đợt này tới đợt khác, thậm chí có người lấy được ngọc bài cũng không thể đào thoát, đành phải bố trí một ít sát trận ngăn cản người khác lao tới cướp đoạt.

Pháp lực như hồng, máu tươi như mưa!

Thí luyện còn chưa hoàn toàn mở ra cũng đã gay cấn.

Sưu!

Nhiếp Vân còn chưa cướp đoạt thì một ngọc bài vừa lúc rơi ngay trước mặt hắn, hắn vừa định thu hồi thì chỉ nháy mắt có bốn người vây quanh hắn.

- Tiểu tử lĩnh vực cảnh, đưa ngọc bài qua đây!

Đi đầu là một tên đầu trọc, trong mắt lóe sáng, cũng không nói nhảm vung trường kiếm, một đạo kiếm quang thẳng tắp phóng tới.

Đạo kiếm quang chân khí tung hoành, tựa như lưới đánh cá thật lớn bao phủ toàn thân Nhiếp Vân, cho dù hắn muốn trốn cũng không thoát.

- Phá Không Diệt Tịch vô thượng đại kiếm thuật!

Nhìn thấy chiêu kiếm kia, Nhiếp Vân lập tức nhận thức được ban đầu khi còn ở Khí Hải đại lục, Mộc Thắng Tuyết từng thi triển qua, thuộc loại kiếm pháp truyền lưu khá thông dụng trong Kiếm Thần tông!

Người này thi triển còn cao minh hơn Mộc Thắng Tuyết mấy trăm lần, kiếm ý mờ ảo, kiếm khí kéo dài không ngừng, tựa hồ không có sơ hở.

Hơn nữa tên đầu trọc thi triển kiếm pháp thực lực đã đạt tới thiên kiều cảnh sơ kỳ, không kém Diệp Kiếm Tinh bao nhiêu.

- Có thể nhận thức tốt nhất, vậy chết đi cho ta!

Tên đầu trọc cười hắc hắc, kiếm quang bắn thẳng tới, uy lực kiếm thuật bạo tăng.

- Ai chết còn không nhất định đâu!

Nhiếp Vân cười nhạt, bàn tay run lên, trường kiếm hiện trong tay.

Thanh kiếm này tên Phiêu Phong kiếm, thuộc loại linh binh thượng phẩm, ở trong đệ tử hạch tâm thậm chí là trưởng lão tám đại tông môn đều được xem là cấp cao, hoàn toàn trái ngược với sức nặng của Huyền Ngọc kiếm, phiêu dật linh động, không thể nắm lấy.

Phiêu Phong kiếm vừa ra tay, kiếm quang biến thành một đạo kiếm phong, tuy chiêu kiếm của tên đầu trọc cường đại, nhưng không đáng giá nhắc tới, bởi vì trong mắt Nhiếp Vân lại xuất hiện vô số sơ hở.

Phác xích!

Chỉ một kiếm, Phiêu Phong kiếm liền xuyên qua cổ họng tên đầu trọc, máu tươi vẩy ra, thi thể hắn nặng nề rơi xuống, thẳng tới lúc chết cũng không nghĩ ra vì sao trường kiếm thiếu niên kia có thể nhanh như vậy.

- Thật mạnh!

Diệp Kiếm Tinh đứng cách đó không xa, nhìn thấy Nhiếp Vân ra tay, vẫn cảm thấy khiếp sợ không thôi.

- Gặp cứng rắn, chúng ta chém giết những người khác…

Không riêng gì Diệp Kiếm Tinh cảm thấy Nhiếp Vân cường đại, mà mấy người vây quanh hắn cũng giật nảy mình, đồng thời hét lên chói tai, chạy tứ tán.

- Ha ha!

Thấy họ đã chạy trốn, Nhiếp Vân khẽ cười, quay đầu nhìn lại thấy Diệp Kiếm Tinh cũng cướp được một khối ngọc bài.

- Đi thôi!

Hai người đồng thời lên tiếng, thẳng tắp bay về hướng miệng phễu.

Khu vực miệng phễu cướp đoạt càng thêm kịch liệt, ngẫu nhiên không có mắt xông tới đều bị Diệp Kiếm Tinh một kiếm đâm thủng.

Diệp Kiếm Tinh không hổ là Tuyệt Đại Song Kiêu của tám đại tông môn, kiếm thuật xuất thần nhập hóa, trường kiếm ở trong tay hắn như đang sống, mỗi lần vung lên đều có một người bị trọng thương hoặc tử vong, không hề phí sức lực chút nào.

Xem ra trải qua sự kiện Công Tôn Trường Phong, thực lực của hắn càng thêm cường đại, xuất kiếm càng thêm tự tin.

- Kiếm Tinh sư đệ quả nhiên hảo kiếm pháp, nhưng ngươi phải nhớ bảo vệ tốt vị bằng hữu sau lưng ngươi, tới lúc đó bị giết sẽ không

thú vị…

Một đường đi tới, còn chưa tới chỗ miệng phễu chợt nghe tiếng hừ lạnh vang lên, quay đầu nhìn lại chỉ thấy đám người Tông Nham cùng Tiễn Hoành đang đi nhanh tới.

Mấy người bọn họ ở trong hàng ngũ đệ tử hạch tâm cũng đã cực kỳ chói mắt, ở trong này cũng sặc sỡ nổi bật, người xung quanh tựa hồ biết thân phận của họ, đừng nói dám tới cướp đoạt, từ rất xa đã vội vàng tránh né.

Người nói chuyện chính là Tiễn Hoành luôn xem Nhiếp Vân không vừa mắt, lúc này vẻ mặt lãnh ý nhìn qua, tựa hồ cũng rất bất thiện với Diệp Kiếm Tinh.

- Ngươi quản tốt chính mình là được!

Diệp Kiếm Tinh nhướng mày nói.

- Làm sư đệ mà nói sư huynh như vậy, không lớn không nhỏ, ta xem ngươi là muốn chết đi!

Thấy đối phương nói chuyện không chút khách khí, sắc mặt Tiễn Hoành lập tức trầm xuống.

------oOo------

Chương 657: Nhất chỉ đạn vỡ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nếu chúng ta thật chiến đấu, ai chết còn chưa nhất định!

Diệp Kiếm Tinh cũng không khách khí.

Dù sao cũng đã vạch mặt, không cần giả bộ làm người tốt.

- Được rồi, Diệp Kiếm Tinh, chó cắn ngươi một ngụm, chẳng lẽ ngươi còn muốn cắn trở lại? Loại chó gặp người liền cắn, phỏng

chừng cũng sống không lâu!

Nhiếp Vân thấy hai người đang muốn động thủ, khẽ cười nói.

- Ngươi nói cái gì? Tốt, tốt! Diệp Kiếm Tinh, đây là chính bản thân hắn muốn chết, Tông Nham sư huynh, hiện tại ta muốn giết rụng tiểu tử không biết trời cao đất rộng này! Không biết có được không?

Tiễn Hoành không nghĩ tới Nhiếp Vân vừa mở miệng đã sắc bén như vậy, sắc mặt nháy mắt biến thành xanh mét.

- Dám vũ nhục đệ tử Kiếm Thần tông, đây là chính mình muốn chết. Ngươi cứ việc ra tay, nếu Diệp Kiếm Tinh dám ngăn trở, ta sẽ thay ngươi dạy hắn!

Tống Nham khẽ cười, chớp thân ngăn chặn trước mặt Diệp Kiếm Tinh.

- Đa tạ sư huynh, hắc hắc, tiểu tử, ngươi nói tiếng người đã khiến cho người không thích, bây giờ còn cố tình không nói tiếng người, vậy chỉ có chết!

Thấy Tông Nham ngăn trở Diệp Kiếm Tinh, Tiễn Hoành cười hắc hắc, đi tới trước mặt Nhiếp Vân, rút trường kiếm, còn chưa ra chiêu trường kiếm đã phát ra tiếng rít bén nhọn.

Trong truyền thuyết, kiếm khách cùng kiếm đạt tới ăn ý nhất định, một khi sát ý của chủ nhân sôi trào, trường kiếm sẽ tự động kêu to. Tựa hồ thể hội được tâm cảnh của chủ nhân, hiện tại kiếm của Tiễn Hoành phát ra kiếm minh, thật hiển nhiên đã đạt tới loại cảnh giới này.

Kiếm pháp của hắn mạnh mẽ, chỉ sợ không kém hơn Diệp Kiếm Tinh.

- Kiếm tùy tâm ý, bí sát kiếm thuật, chết cho ta!

Tiễn Hoành không chút do dự, trực tiếp ra tay.

Kiếm của hắn giống như linh xà, vừa xuất động liền hóa thành ba

đạo hàn tinh thẳng tắp đâm vào cổ họng Nhiếp Vân.

Ba đạo hàn tinh chỉ có một là thật sự, ngoài ra đều là hư chiêu, một khi nhìn không thấu hư thật sẽ lâm vào bị động, rất khó phá giải.

- Hừ!

Trong mắt chợt lóe kim quang, thiên phú thiên nhãn đã nhìn thấy sơ hở trong chiêu thức này, Phiêu Phong kiếm nhoáng lên, hóa thành hơn mười đạo kiếm ảnh đâm tới.

- Lấy nhanh phá nhanh?

Chứng kiến động tác của Nhiếp Vân, mọi người sửng sốt.

Muốn dùng công kích phá công kích, nhất định phải liệu tiên cơ của địch, biết chiêu số tiếp sau của đối phương, nếu không chẳng khác nào chịu chết, chẳng lẽ thiếu niên kia tự tin như vậy, dám dùng tính mạng làm tiền đặt cược?

- Hoa hoa!

Không để ý tới vẻ giật mình của mọi người, Phiêu Phong kiếm nhẹ nhàng như gió, chỉ nháy mắt đi tới trước mặt Tiễn Hoành, hai tiếng vang giòn, ngực của Tiễn Hoành bị đâm hai kiếm, máu tươi cuồng phun.

- Thật nhanh…bất quá ta chỉ là bị thương, mà ngươi phải chết!

Ngực bị thương, sắc mặt Tiễn Hoành dữ tợn, mũi kiếm lóe ra ba đạo hàn tinh vẫn tiếp tục đâm tới.

- Hồ đồ ngu xuẩn!

Hừ lạnh một tiếng, Nhiếp Vân thấy mình đã hạ thủ lưu tình nhưng đối phương vẫn tiếp tục lao tới, ánh mắt nheo lại, ngón tay trái bắn về phía trước.

Đinh!

Một tiếng vang giòn, linh binh trường kiếm của Tiễn Hoành đã bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ va chạm, bùm bùm cách chách vỡ thành mảnh nhỏ, rơi xuống đất.

- Một chỉ bắn vỡ trường kiếm?

- Chuôi kiếm của Tiễn Hoành mặc dù chỉ là một kiện linh binh hạ phẩm, nhưng đi theo hắn thật nhiều năm, đã có linh tính, vì sao bị một chỉ bắn vỡ…

- Ta không nhìn lầm đi?

Người xem náo nhiệt nhìn thấy một màn này toàn bộ giật nảy mình, một ngón tay bắn vỡ linh khí hạ phẩm, đây là thực lực gì?

Lĩnh vực cảnh sao có lực công kích cường đại như thế?

- Cút đi!

Nhiếp Vân quát lạnh một tiếng, lực lượng đánh ra.

Oanh!

Tiễn Hoành bay ngược ra ngoài, nặng nề suất xuống đất.

- Được được, không sai, không nghĩ tới ta đã nhìn lầm! Tô Hủ, mang theo Tiễn Hoành, chúng ta đi!

Tông Nham không hổ là đệ tử đại tông môn, tuy rằng trong lòng khiếp sợ nhưng cũng biết nơi này không phải địa phương nháo sự, vẻ mặt nháy mắt khôi phục bình tĩnh, nhìn Nhiếp Vân:

- Ngươi tên Đồng Vân phải không, nơi này có trưởng lão tông môn nhìn thấy, không tiện ra tay, vào Thiên U cốc, ngươi tốt nhất cầu nguyện đừng gặp được ta, nếu không ta tuyệt không lưu tình!

Nói xong mang theo người của mình đi vào trong miệng phễu.

- Cầu nguyện đừng gặp được ngươi? Ha ha, ngươi tốt nhất cầu nguyện đừng gặp được ta…bởi vì, ta cũng sẽ không hạ thủ lưu

tình!

Nhiếp Vân khẽ cười, căn bản không đem lời uy hiếp của đối phương để vào trong lòng.

- Vân Đồng, ngươi phải cẩn thận, Tông Nham chẳng những kiếm pháp cao minh, bảo vật cũng rất nhiều, lần trước bị một cường giả nạp hư cảnh đuổi giết đều thuận lợi chạy thoát!

Thấy Nhiếp Vân không thèm để ý, Diệp Kiếm Tinh lo lắng nhắc nhở.

- Tránh được cường giả nạp hư cảnh đuổi giết?

Trong lòng Nhiếp Vân rùng mình.

Trước đó nhìn thấy đối phương là thiên kiều cảnh trung kỳ, không có gì cần lo lắng, nhưng bây giờ nghe Diệp Kiếm Tinh nói như vậy, mới biết được đáng sợ.

Cường giả nạp hư cảnh đã có khả năng nắm giữ không gian nhất định, cho dù chỉ là sơ kỳ thực lực cũng cường đại hơn thiên kiều cảnh đỉnh mấy chục lần, có thể chạy thoát khỏi cường giả như vậy, cho dù là mình hiện tại cũng khó làm được, chỉ sợ thực lực còn mạnh hơn mình!

Xem ra trong Phù Thiên đại lục nơi nơi đều có thiên tài, tuy bản thân mình cũng rất yêu nghiệt, nhưng vẫn không nên xem thường người khác.

- Ân, không chỉ là hắn, vừa rồi tên công tử thế gia tên Sở Dương kia cũng phi thường lợi hại, lão tổ gia tộc bọn họ là một cường giả nạp hư cảnh đỉnh, đích thân chỉ đạo cho hắn, bản thân hắn từng có kỳ ngộ, đôi cánh tay có thể so sánh với linh binh thượng phẩm, rất nhiều cường giả thiên kiều cảnh đỉnh cũng bại dưới tay hắn!

Diệp Kiếm Tinh tiếp tục nói.

- Cánh tay có thể so với linh binh thượng phẩm? Chẳng lẽ tu luyện pháp môn luyện thể của Ma môn?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Mình tu luyện thành công Kim Cương Lưu Ly thể, hơn nữa Linh Tê Luyện Thể quyết lại tiến nhanh, trình độ cứng rắn của thân thể cũng chỉ xấp xỉ linh binh trung phẩm, muốn so với linh binh thượng phẩm còn không biết cần tu luyện thêm bao nhiêu năm tháng. Mà cánh tay Sở Dương có thể so với linh binh thượng phẩm, chẳng lẽ hắn cũng có được pháp môn vô thượng như thế?

- Không phải Ma môn luyện thể, nhưng cũng tương tự như thế. Ta nghe nói lúc trước hai tay hắn bị chặt đứt, lão tổ của hắn dùng thủ đoạn đặc thù đổi lại đôi cánh tay của ma nhân nạp hư cảnh, vì vậy thực lực tăng nhiều!

Diệp Kiếm Tinh lắc đầu nói.

- Cánh tay ma nhân nạp hư cảnh? Lợi hại!

Nhiếp Vân lại chấn động.

------oOo------

Chương 658: Phạm Vân kiếm thuật

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kết cấu sinh lý của ma nhân với nhân loại hoàn toàn bất đồng, ma khí tiến vào thân thể nhân loại làm người trực tiếp tử vong, lúc trước Hoắc Dĩnh vì không chịu nổi ma khí xâm lấn mới té xỉu trước mặt mình.

Có thể đem cánh tay của ma nhân nạp hư cảnh tiếp lên thân thể nhân loại mà không gây xung đột, cho dù chính bản thân mình hiện tại cũng không có thủ đoạn như thế.

Xem ra mình thật sự không thể xem thường anh hùng trong thiên hạ, có thể trở thành đệ tử hạch tâm của đại tông môn, mỗi người đều có sự lợi hại của chính mình.

- Hai người kia hẳn là người cường đại nhất trong cuộc thí luyện lần này, chúng ta cẩn thận là được, khu vực thí luyện rất lớn, kiên trì mười ngày cũng không đến nỗi gặp nhau, đi thôi!

Thấy sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng, Diệp Kiếm Tinh cười nói, tiếp tục đi về phía trước, lúc này đã đi tới chỗ miệng phễu, nơi này chính là nơi đặt truyền tống trận tiến vào sân bãi thí luyện.

- Muốn đi vào truyền tống trận trước hết luyện thành kiếm thuật trong ngọc bài! Địa phương này cấm chế chém giết, cho ba người các ngươi thời gian một canh giờ, sau khi luyện thành biểu thị kiếm pháp trước truyền tống trận là có thể đi vào sân thí luyện! Luyện không được, rời khỏi phong ấn. Cửa thứ nhất xem như không qua, mất đi tư cách thí luyện!

Vừa đi vào miệng phễu, chợt nghe một thanh âm lanh lảnh vang lên.

Người nói chuyện là vị thái thượng trưởng lão nạp hư cảnh, lúc này đang trôi nổi trên không, pháp lực buông xuống, hình thành một không gian đặc thù.

- Vào đi thôi!

Hai người Nhiếp Vân cầm ngọc bài đi vào không gian, liền chứng kiến đám người Tông Nham cũng ở bên trong, mà công tử Sở Dương cũng ở cách đó không xa đang tận lực suy tư.

Kiếm thuật trong ngọc bài tuy rằng không phải kiếm pháp vô thượng của Kiếm Thần tông, nhưng không yếu, dù thiên phú của họ cao nhưng muốn luyện xong trong một canh giờ cũng cảm thấy khó khăn.

- Chúng ta cũng bắt đầu đi!

Hai người Nhiếp Vân tìm địa phương trống ngồi xuống, tinh thần đắm chìm vào trong ngọc bài.

- Hảo kiếm pháp…

Linh hồn vừa tiến vào ngọc bài, Nhiếp Vân liền cảm thấy vô số kiếm ý đập thẳng vào mặt, một bộ kiếm pháp hiện ra trong đầu của mình.

- Phạm Vân kiếm thuật! Kiếm thuật do tông chủ đời thứ hai mươi bảy Kiếm Thần tông Phạm Vân lưu lại, chú ý tĩnh tâm, an tâm, trầm tâm, dục tâm, kiếm pháp xuất ra như phù dung xuất thủy, không có bất kỳ tạp chất, an tĩnh điềm nhiên…Muốn luyện thành, đầu tiên cần tâm vô tạp niệm…

Một cỗ ý niệm huyền ảo truyền vào trong đầu, tinh thần Nhiếp Vân lâm vào trong tu luyện.

…

- Lần này thực lực các đệ tử tới thí luyện không yếu, thoạt nhìn không sai, Lạc Vũ Thiên, ngươi xem trọng ai?

Một lão giả mặt xanh mét gầy gò trên không trung nhìn qua một trung niên cách đó không xa hỏi.

- Tông Nham!

Trung niên nhân ngắn gọn đáp.

Thái thượng trưởng lão Kiếm Thần tông Lạc Vũ Thiên, cường giả nạp hư cảnh đỉnh, nổi danh trong tám đại tông môn, địa vị không kém Di Hoằng Cương trong Di Thần tông bao nhiêu.

- Tông Nham là cháu ruột của Tông An, Tông An vừa đột phá thiên kiều cảnh, trở thành một thành viên trong thái thượng trưởng lão, khẳng định truyền thụ hắn không ít thủ đoạn bảo mệnh, thực lực cường đại là đương nhiên!

Lại một lão giả nở nụ cười, vừa cười vừa vuốt râu:

- Ta cũng xem trọng hắn!

- Ta cảm thấy được hẳn là Diệp Kiếm Tinh! Tuổi còn nhỏ, thiên phú lại rõ ràng, đợi thêm một thời gian, tuyệt đối có thể trở thành nhân

vật chói mắt của Kiếm Thần tông chúng ta!

Lão giả mặt xanh tựa hồ không quá đồng ý với phân tích của hai người.

- Ngươi cũng đã nói cần đợi thêm một thời gian, mặc dù thiên phú của Diệp Kiếm Tinh rất mạnh, nhưng tuổi còn trẻ, muốn trổ hết tài năng trong nhiều thiên tài như vậy, khó khăn! Hơn nữa ban đầu chúng ta đã thông báo cho hắn, nên ở chung một chỗ với Tông Nham, giữa sư huynh đệ cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau, hắn lại không nghe, lại đi cùng một tiểu tử chỉ có tu vi lĩnh vực cảnh trung kỳ, có hại là nhất định!

Lão giả thứ ba lắc đầu.

- Nghê Hư trưởng lão nói không sai, tiểu tử tên Đồng Vân kia kiếm pháp mặc dù không sai, nhưng thực lực bản thân quá yếu, lần này thí luyện thiên kiều cảnh cũng khó giữ được tính mạng, một tiểu tử lĩnh vực cảnh muốn sống sót muôn vàn khó khăn!

Lại một trưởng lão nói xen vào.

Vừa rồi Nhiếp Vân chiến đấu với Tiễn Hoành, bọn họ đều nhìn thấy, tuy hành động của Nhiếp Vân làm kẻ khác thật bất ngờ, nhưng ở trong mắt bọn họ cũng chỉ là vượt qua thiên tài bình thường mà thôi, Phù Thiên đại lục không hề thiếu những thiên tài như thế này.

- Có thể còn sống sót hay không cũng phải tiến vào được sân bãi thí luyện rồi nói sau, chỉ cần không thể tu luyện được bộ kiếm pháp trong ngọc bài, thậm chí còn không vào được Thiên U cốc, tự nhiên cũng không nói tới còn sống hay chết gì đó!

Nghê Hư trưởng lão cười nói:

- Mọi người cảm thấy trong những kẻ cướp được ngọc bài, ai là người đầu tiên luyện thành kiếm pháp?

Kiếm Thần tông lấy kiếm nổi tiếng, chọn lựa thành viên đội chấp pháp Kiếm Thần, tự nhiên phải lấy kiếm thuật làm mục tiêu sát

hạch chủ yếu.

- Tông Nham!

Lạc Vũ Thiên nói xen vào, trong giọng nói mang theo vẻ tự tin.

- Ta cảm thấy là Diệp Kiếm Tinh!

Lão giả mặt xanh vẫn kiên trì quan điểm của mình:

- Tu luyện kiếm thuật trong ngọc bài là chú ý thiên phú, thiên phú cùng nhận thức của Diệp Kiếm Tinh đều rất cao, có thể sẽ lĩnh ngộ được kiếm thuật trước nhất!

- Trước lĩnh ngộ kiếm thuật, không riêng phải xem thiên phú nhận thức, vẫn có quan hệ với vận khí! Tông Nham bắt được ngọc bài là Ly Quang kiếm thuật mà Vượng Tu trưởng lão sáng lập, bộ kiếm pháp kia không tính là quá khó khăn, dựa theo nhận thức của hắn, hẳn sẽ lĩnh ngộ rất nhanh, mà Diệp Kiếm Tinh bắt được ngọc bài là Đốc Tâm kiếm thuật do Phù Diêu trưởng lão lưu lại, chỉ tính độ khó khăn đã phức tạp hơn Ly Quang kiếm thuật, khẳng định lĩnh ngộ sau Tông Nham!

Nghê Hư trưởng lão cười lắc đầu.

Trên ngọc bài có phong ấn do bọn hắn thiết trí, người khác không biết nội dung trong ngọc bài nhưng bọn hắn biết được rõ ràng.

- Nói cũng đúng, tuy cấp bậc giữa những bộ kiếm pháp không hơn kém bao nhiêu, nhưng lúc tu luyện cũng sẽ có chênh lệch khó khăn, khó khăn nhất chỉ sợ là Phạm Vân kiếm thuật do tông chủ đời thứ hai mươi bảy Phạm Vân tông chủ lưu lại đi!

- Phạm Vân kiếm thuật chú ý tĩnh tâm, an tâm, trầm tâm, dục tâm, từ sau khi Phạm Vân tông chủ sáng lập, đã trải qua mấy ngàn năm nhưng cả tông môn tựa hồ chỉ có ba người luyện thành!

- Ha ha, Nghê Hư trưởng lão đúng là hiểu rõ ràng. Xem ra quyết tâm không muốn làm cho bằng hữu của Diệp Kiếm Tinh tiến vào Thiên U cốc! Lại đem ngọc bài trực tiếp vứt cho hắn!

------oOo------

Chương 659: Ánh mắt các trưởng lão

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đệ tử Kiếm Thần tông hẳn nên hợp tác lẫn nhau, không thể vì người ngoài tổn thương cảm tình, bình thường thí luyện thì chúng ta không thể làm vượt. Nhưng nếu chính hắn tu luyện không thành, không thể tiến vào khu vực thí luyện cũng không trách được chúng ta…

Nghê Hư trưởng lão ha ha cười.

Xem ra ngọc bài vừa rồi rớt trước mặt Nhiếp Vân là do hắn cố ý làm như vậy.

Thân là trưởng lão Kiếm Thần tông tự nhiên hi vọng đệ tử tông môn liên hợp cùng một chỗ sáng tạo huy hoàng, mà không phải khắc khẩu vì một người ngoài. Bọn họ thân là thái thượng trưởng lão không tiện ra tay, chỉ cần dùng loại phương pháp này ngăn cản tiểu tử Đồng Vân kia tiến nhập.

Một khi Đồng Vân không thể đi vào, Diệp Kiếm Tinh cũng sẽ ngoan ngoãn đi cùng nhóm người Tông Nham cùng nhau tham gia thí luyện.

Nói vậy bọn họ xem như không làm trái quy củ.

- Ha ha, xem như ngươi lợi hại, bộ kiếm thuật đầu tiên mà Đồng Vân cũng không luyện được, chỉ sợ sẽ buồn bực…

Lão giả đặt câu hỏi nở nụ cười, nhưng lời còn chưa nói xong, đột nhiên liền cảm thấy bên dưới ồn ào xôn xao, một cỗ chân khí thật lớn chậm rãi ngưng tụ hình thành.

- Tĩnh tâm, an tâm, trầm tâm, dục tâm….tứ tâm hợp nhất, Phạm Vân kiếm thuật, thành!

Ngay sau đó liền nghe một thanh âm vang dội nổ vang sơn cốc, một cỗ kiếm khí rộng lớn thẳng tắp đâm xuyên thẳng lên trời.

Tê lạp!

Phong ấn của vài vị cường giả nạp hư cảnh cùng bố trí nháy mắt bị xé rách, lộ ra lỗ hổng lớn.

- A…Phạm Vân kiếm thuật?

- Hắn lại là người thú nhất luyện thành kiếm pháp trong ngọc bài, hơn nữa còn là Phạm Vân kiếm thuật?

- Mới qua bao lâu thời gian? Một chén trà, một nén nhang…làm sao có thể!

Chứng kiến đạo kiếm khí cao ngạo bên dưới xông lên, vài vị trưởng lão thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Không chơi ác như vậy a!

Mới vừa nói xong bộ kiếm pháp kia khó tu luyện nhất, mười ngày chưa hẳn luyện thành, lúc này mới qua hơn mười lần hô hấp đã tạo ra kiếm khí vô địch? Một kiếm đâm phá phong ấn của cường giả nạp hư cảnh bố trí?

- Cho dù luyện thành…cũng khẳng định kém xa cảnh giới đại thành, bộ Phạm Vân kiếm pháp chia thành chín tầng, năm đó ba vị tiền bối luyện thành người mạnh nhất cũng chỉ luyện tới tầng thứ sáu, hắn vừa mới lĩnh ngộ, cũng chỉ là thực lực tầng thứ nhất!

Hít sâu một hơi Nghê Hư trưởng lão đem rung động trong lòng đè ép xuống, hừ lạnh:

- Chúng ta yêu cầu đem kiếm thuật luyện thành, như vậy mới được vào Thiên U cốc, nếu hắn chỉ luyện thành tầng thứ nhất, cũng không cho hắn tiến…

- Luyện thành chín tầng mới được vào? Nghê Hư trưởng lão, ngươi làm vậy không phù hợp lẽ thường, tầng thứ chín Phạm Vân kiếm

thuật đã có thể so sánh được với một ít kiếm thuật chí tôn đứng đầu của Kiếm Thần tông, muốn tu luyện thành công, cho dù có thiên phú không tốn trăm năm ngàn năm cũng đừng mong lĩnh ngộ, yêu cầu cao như vậy…

- Hừ, nếu đã muốn chúng ta chủ trì thí luyện, quy củ đương nhiên do chúng ta định đoạt!

Nghê Hư trưởng lão vuốt râu, bộ dạng thản nhiên.

Nhưng bọn hắn còn đang nói chuyện, lúc này Nhiếp Vân lại đứng lên, trường kiếm khẽ run, một đạo kiếm quang gào thét bay lên.

- Thông đồ đạo minh định phạm tâm, phá khai tạp loạn tiện thị chân! Thức thứ nhất Phạm Vân kiếm pháp – Phá Huyễn Kiến Chân!

Trường kiếm giống như đâm phá ảo ảnh, sặc sỡ lóa mắt, kiếm khí thông huyền.

- Phá Huyễn Kiến Chân, là tầng thứ nhất Phạm Vân kiếm thuật, cũng là một tầng đơn giản nhất, chỉ trong thời gian ngắn như vậy có thể luyện thành hơn nữa có khí thế như vậy đã không tệ rồi!

- Nói thật tiểu tử này đúng là một thiên tài, nhưng ta xem kiếm khí của hắn đã tiết, chân khí bắt đầu hạ xuống, phỏng chừng còn chưa lĩnh ngộ được thức thứ hai!

- Tuy rằng ta không luyện thành bộ kiếm pháp kia, nhưng cũng biết nếu lĩnh ngộ được trường kiếm chỉ cần run lên, thức thứ hai có thể thuận thế đánh ra, hơn nữa uy lực mạnh hơn thức thứ nhất ba mươi phần trăm…

Vị trưởng lão còn chưa nói xong, liền chứng kiến thiếu niên phía dưới lại động.

- Ly biệt sanh tiêu ly biệt ca, thông thiên lộ thượng thông thiên kiếm! Thức thứ hai, Kiếm Khí Thông Thiên!

Trong ánh mắt khó tin của mọi người, trường kiếm trong tay Nhiếp

Vân nhẹ nhàng vẽ lên, chuyển ra một ấn tích quỷ dị, kiếm quang đâm nghiêng tới, hóa thành một cây cầu đi thông thông thiên.

- Kiếm Khí Thông Thiên…hắn cũng luyện thành, hơn nữa…còn mạnh hơn thức thứ nhất phân nửa…làm sao…

- Thức thứ hai đã cường đại hơn năm mươi phần trăm, nếu tu luyện tới thức thứ chín chẳng phải đột phá gông cùm xiềng xích kiếm thuật chí tôn, trở thành kiếm thuật vô thượng?

- Không dễ dàng như vậy, đoán chừng chỉ trùng hợp mà thôi, ta không tin hắn có thể luyện thành thức thứ ba…

Sắc mặt Nghê Hư trưởng lão vô cùng khó xem.

Hắn cố ý đưa Phạm Vân kiếm pháp cho Nhiếp Vân, tính toán tiểu tử kia không thể tu luyện thành công, có thể công khai đuổi hắn ra ngoài, không nghĩ tới tiểu tử kia chẳng những là người thứ nhất luyện thành, còn làm uy lực của kiếm pháp tăng trưởng, trên thế gian này sao lại có quái thai như thế?

Nhưng làm cho hắn càng thêm thất vọng, khi hắn còn chưa nói xong mũi kiếm của Nhiếp Vân đã trầm xuống dưới, bàn chân lui ra sau một bước, bả vai vừa chuyển, một kiếm chém xuống, thân thể Nhiếp Vân nhanh như điện mang hóa thành một đoàn ảo ảnh, một kiếm tiếp theo một kiếm, không hề ngừng nghỉ chút nào.

Thức thứ ba – Hồng Trần Thiết Đoạn!

Thức thứ tư – Ly Thế Thanh Ca!

Thức thứ năm – Diêu Vọng Đại Đạo!

Thức thứ sáu – Siêu Thoát Vật Ngoại!

Thức thứ bảy – Phạm Tâm Như Tuyết!

Thức thứ tám – Thiên Địa Do Ngã!

Thức thứ chín – Vô Sinh Vô Tướng!

Từng tiếng quát khẽ, kiếm khí ngưng tụ như long, xoay quanh trong không gian, tiếng rít bén nhọn chói tai đánh thức toàn bộ đệ tử đang chìm trong tu luyện.

- Chín thức…hắn thế nhưng lĩnh ngộ toàn bộ chín thức…

- Chín thức Phạm Vân kiếm pháp…ta không nhìn lầm đi…

- Làm sao có thể? Hắn làm sao có thể luyện thành kiếm pháp cường đại như vậy trong thời gian ngắn như thế…

- Quái thai, quả thật là quái thai…

Các trưởng lão nhìn thấy một màn bên dưới đều choáng váng, thậm chí cả Nghê Hư cũng lẳng lặng ngây người tại chỗ, khó thể tin.

Cho dù chính bản thân hắn cũng không thể thi triển được kiếm pháp thuần túy như thế!

Đáng sợ! Cường đại!

Không riêng các trưởng lão khiếp sợ, những đệ tử khác cũng kinh ngạc tột đỉnh, bọn hắn làm sao cũng không nghĩ ra, Nhiếp Vân có thể luyện thành bộ kiếm pháp lợi hại như thế.

- Tiểu tử này lại lĩnh ngộ kiếm pháp trước ta? Đáng giận, ta không thể thua cho hắn!

Tông Nham nhìn thấy Nhiếp Vân thi triển kiếm thuật, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, tinh thần lại đắm chìm trong ngọc bài.

------oOo------

Chương 660: Tiến vào Thiên U cốc

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vân Đồng không hổ là Vân Đồng, lực lĩnh ngộ thật kinh người. Nhưng ta cũng không thể rớt lại phía sau, đột phá!

Diệp Kiếm Tinh quát khẽ, đột nhiên nhảy lên, trường kiếm khẽ run, một đạo quang mang bắn thẳng về phía trước.

Đốc Tâm kiếm thuật!

- Ta không thể thua!

Sở Dương công tử đâm ra trường kiếm, kiếm pháp như giao long nhập hải, bàng đại khí thế, không thể ngăn cản.

Rất nhanh lại có không ít người lĩnh ngộ.

Tinh anh kiếm thuật, nói khó khăn cũng không tính quá khó khăn, nói đơn giản cũng không đơn giản, ba canh giờ sau hơn ngàn người lấy được ngọc bài, cuối cùng chỉ có bảy trăm người lĩnh ngộ kiếm thuật bên trong.

- Tốt lắm, bảy trăm người các ngươi đã tu luyện kiếm thuật thành công, có thể tiến vào Thiên U cốc, sau khi tiến vào có thể tùy ý chém giết, bất quá nhất định phải luyện thành kiếm thuật trong ngọc bài cướp được, nếu không thí luyện thất bại! Mặt khác, đánh chết yêu nhân cũng xem như chiến tích, đánh chết càng nhiều yêu nhân, thành tích sẽ càng cao!

Đem bảy trăm người tụ tập ở lối vào truyền tống trận, ánh mắt Nghê Hư trưởng lão phức tạp nhìn Nhiếp Vân, thanh âm vang vọng không trung.

- Vào đi thôi!

Truyền tống trận bắn ra một đoàn quang mang chói mắt, hào quang lưu chuyển, thật nhiều đệ tử đồng thời biến mất ngay tại chỗ.

Hô hô!

Trước mắt hào quang chợt lóe, Nhiếp Vân đi tới một ngọn núi hơi có vẻ hôn ám, cả núi non tựa hồ bị một cỗ u ám đặc thù bao phủ,

yêu khí tỏa khắp, xung quanh tản mát chân khí khiến người buồn nôn.

Sân bãi thí luyện Thiên U cốc!

- Vân Đồng huynh, chúng ta đi nhanh lên, vừa rồi ngươi luyện thành kiếm pháp làm cho rất nhiều người đều kiêng kỵ, một khi vây công chúng ta thì nguy rồi!

Truyền tống trận cũng không phải đem mỗi người phân tán, mà là cùng nhau đặt chung một chỗ, theo ánh mắt Diệp Kiếm Tinh nhìn qua, quả nhiên thấy được ánh mắt mọi người nhìn về hướng Nhiếp Vân lộ vẻ bất thiện.

Điều này cũng khó trách, trong thí luyện không phải nói ngươi giết càng nhiều người mới thành công, mà là ngươi luyện thành càng nhiều kiếm thuật mới tính là thành công!

Thiếu niên trước mắt thực lực thoạt nhìn không cao, năng lực lĩnh ngộ lại cực mạnh, bọn hắn tự nhiên tính toán trừ bỏ uy hiếp này trước tiên, sau đó mới làm chuyện khác.

- Đi nhanh lên!

Đám người kia cũng không thuộc một tổ chức, không ai dám giành ra tay trước, cũng cho hai người cơ hội, Diệp Kiếm Tinh rống to một tiếng, bàn tay khẽ vây, pháp lực hùng hậu bao phủ Nhiếp Vân, mũi chân điểm nhẹ hai người đã như hai đạo thiểm điện chạy nhanh như điên về phía trước.

- Chạy đi đâu…

Thấy hai người bỏ chạy, đám người kia làm sao chấp nhận, đồng thời hét lớn, đủ loại công kích bắn ra, nhất thời cả không trung giống như mưa rền gió dữ đem không khí thổi tung hỗn độn không chịu nổi.

Có thể tưởng tượng một khi bị đánh trúng, đừng nói với thực lực hai người hiện tại, dù là cường giả nạp hư cảnh chỉ sợ phải trực tiếp vẫn lạc.

- Vô thượng kiếm khí – Khung Lư Như Cái!

Biết sự tình nguy cấp, Diệp Kiếm Tinh gầm một tiếng, bàn tay giương lên, một khối ngọc bài bay ra.

Oanh long!

Ngọc bài trực tiếp nổ mạnh trên không, hình thành một đoàn kiếm khí giống như mai rùa, phút chốc đem công kích chắn bên ngoài.

Thăng cấp thiên kiều cảnh, địa vị của Diệp Kiếm Tinh trong Kiếm Thần tông rất cao, lấy được càng nhiều bảo bối, ngọc bài này phong ấn một bộ vô thượng kiếm khí, một khi phóng thích uy lực vô cùng.

- Di Thiên phù lục, đi nhanh!

Diệp Kiếm Tinh biết vẫn chưa an toàn, nắm lấy Nhiếp Vân khởi động phù lục thứ hai.

Di Thiên phù lục, là đồ vật chỉ có cường giả nạp hư cảnh mới có thể luyện chế, có thể nháy mắt đem người chuyển dời ra ngoài hơn mười vạn dặm, lúc trước Hoang Trần cùng Tử Quỳnh hoàng vì hại chết Nhiếp Đồng, sợ Nhiếp Vân đuổi giết nên dùng vật này chạy trốn.

Hô!

Hai người Nhiếp Vân biến mất ngay tại chỗ.

- Đáng giận, đáng giận! Lại để bọn hắn chạy…

Thấy hai người dùng Di Thiên phù lục chạy thoát, đám người quát to, tựa hồ trong lòng tràn ngập phẫn nộ vì không thể giết được hai người kia.

- Nguy hiểm thật!

Trong một khe núi trống trải, hai thân ảnh đột ngột xuất hiện, Diệp

Kiếm Tinh vỗ ngực, lòng còn sợ hãi.

Vừa rồi nếu không phải hắn kịp thời tế ra phù lục, chỉ sợ hai người đã bị oanh thành thịt nát.

- Đây là nơi nào?

An tĩnh lại, hai người nhìn ra xung quanh.

Bốn phía một mảnh âm trầm, khí tức yêu dị ngày càng nồng đậm, giống như tiến nhập vào tận sâu trong bụng của yêu nhân.

- Thiên U cốc chia thành tám khu vực, theo thứ tự là hồn, thú, yêu, bảo, dược, điện, binh, táng! Mỗi một nơi đều không giống nhau, hồn là khu vực có thể công kích linh hồn, trong khu vực này nơi nơi đều là hồn binh, xung quanh đều có trận pháp đặc thù công kích linh hồn làm người ta khó lòng phòng bị!

- Tám khu vực? Hồn binh?

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Hồn binh khác với linh hồn thể, là do trận pháp công kích linh hồn diễn sinh mà thành, không có lực công kích thực tế, nhưng có thể làm loạn tâm thần người, làm người luống cuống tay chân.

- Thú, rất dễ lý giải, là nơi có nhiều yêu thú, thực lực đều ở lĩnh vực cảnh đỉnh, cũng có một ít đạt tới thiên kiều cảnh, thích công kích nhân loại, một khi bị vây khốn muốn chạy trốn thật khó khăn!

- Yêu, chính là yêu nhân, nơi này thông với Yêu La U Minh vực, vô số yêu nhân ẩn hiện, nguy hiểm nhất! Bảo, là khu vực có bảo tàng, trong Thiên U cốc cũng không chỉ có giết chóc, nếu vận khí tốt thì tiến vào bảo địa, cũng có được một ít bảo bối tha thiết ước mơ, thuốc là dược liệu, cũng như bảo địa, điện là cung điện đặc thù, cụ thể có gì ta cũng không rõ lắm, dù sao nguy cơ trùng trùng, đi vào rất ít người còn sống đi ra!

- Binh, cũng có ý tứ như bảo, địa phương chỉ có linh binh, đương nhiên cũng có khôi lỗi binh mai phục, trong tám đại khu vực những

nơi khác còn hoàn hảo, đáng sợ nhất chính là táng, nghe nói táng địa, là địa phương mai táng, từ khi bắt đầu việc thí luyện hình như chưa từng có người đi ra…

Diệp Kiếm Tinh biết không ít về Thiên U cốc, vội vàng giải thích một lần.

- Hồn, thú, yêu, bảo, dược, điện, binh, táng…tám đại khu vực, thí luyện của Kiếm

Thần tông thật sự đủ biến thái…

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Đúng rồi, ngươi có thấy rõ không, hiện tại nơi chúng ta đang đứng là khu vực nào?

Cảm thán xong, Nhiếp Vân hỏi.

Tuy rằng đã hiểu biết một ít về tám đại khu vực, nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói vẫn hoàn toàn xa lạ, nơi này chẳng lẽ là bảo địa?

- Đây là…nếu ta đoán không lầm, đây là khu vực táng trong tám đại khu vực!

Nghe câu hỏi, Diệp Kiếm Tinh cười khổ nói.

------oOo------

Chương 661: Thanh đồng quan tài

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Táng? Chỗ nguy hiểm nhất?

Sắc mặt Nhiếp Vân cứng đờ.

Vừa vào liền rơi xuống khu vực táng địa, thật sự là…quá xui xẻo.

- Phải, ngươi xem xung quanh đây đều là tử khí, hẳn đã chết không ít người, xem ra chúng ta đã bị vây ở chỗ này, thật xin lỗi, là ta đem ngươi mang tới nơi đây, thật sự là có lỗi…

Diệp Kiếm Tinh chỉ xung quanh, bất đắc dĩ lắc đầu.

Di Thiên phù lục trống rỗng thuấn di, không hề có quy luật gì, vì thế chuyển dời hai người tới tử địa, làm Diệp Kiếm Tinh cảm thấy mình đã hại bằng hữu từng có ân với mình.

Nhiếp Vân mở thiên nhãn nhìn quanh một vòng, quả nhiên thấy tử khí bốc lên, tựa hồ đã tiến vào một mộ địa cực lớn, lập tức lắc đầu.

- Nếu không phải ta say mê luyện kiếm gây ra người khác kiêng kỵ, cũng không xảy ra tình huống bây giờ, bỏ đi, hiện tại không phải lúc tự trách, đi tới trước xem sao, mặc dù là táng địa chưa chắc phải chết đâu!

Kiếp trước vô số hiểm địa đều xông qua, là người của hai thế giới, Nhiếp Vân càng bình tĩnh hơn Diệp Kiếm Tinh, nói một tiếng sau đó bay về phía trước.

Táng địa quả nhiên bất đồng với địa phương khác, khí tức tử tịch bao phủ đầy trời, còn mang theo tiếng gió rít khiến lòng run sợ, tiếng gió rít như từ quỷ môn quan thổi ra, nghe vào trong tai làm người ta không rét mà run.

- Đây là Quỷ Môn U Phong! Đối với linh hồn có chút tác dụng thôi miên, nghe thời gian dài cho dù là linh hồn linh cấp đỉnh cũng trực tiếp lâm vào ngủ say, một khi nằm ngủ tại nơi này, khẳng định hẳn phải chết không nghi ngờ!

Nghe xong vài tiếng gió rít, sắc mặt Nhiếp Vân trầm trọng.

Quỷ Môn U Phong, kiếp trước khi hắn đi vào tận sâu trong khu vực của Yêu tộc từng gặp qua một lần, lần đó suýt nữa đã chết, bởi vậy trí nhớ cực kỳ khắc sâu.

- Thôi miên? Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Loại thanh âm này tựa hồ có thể xuyên thấu linh hồn, cho dù phong kín giác quan cũng

nghe được!

Diệp Kiếm Tinh nghe một lúc, sắc mặt cũng trầm xuống.

- Ta cũng không có biện pháp, chỉ đành tiến nhanh về phía trước, nghĩ biện pháp sớm xuyên qua khu vực này!

Nhiếp Vân lắc đầu, thân hình như viên đạn pháo lao nhanh tới trước.

Oanh long!

Còn đang cấp tốc đi tới, đột nhiên mặt đất giống như xuất hiện gì đó, phát ra tiếng nổ vang kịch liệt, thanh âm càng lúc càng lớn, dần dần hình thành xu thế đất rung núi chuyển.

Nhiếp Vân lôi kéo Diệp Kiếm Tinh, hai người đứng một bên khối nham thạch thật lớn.

Hoa lạp!

Hai người vừa dừng lại, mặt đất tản mát ra quang mang tanh hôi cùng tràn ngập tĩnh mịch khiến người ghê tởm, nguyên bản sơn cốc đã vô cùng âm u, chậm rãi toát ra từng quan tài thật lớn.

Mỗi quan tài dài mấy chục thước, hắc sắc phù văn vờn quanh, giống như tùy thời đều sẽ mở ra.

Những quan tài giống như chúng tinh phủng nguyệt, quay quanh một quan tài thanh đồng, quan tài này cũng không có gì đặc sắc, chỉ cho người ta cảm giác cũ kỹ nặng nề, không nhìn ra được gì.

- Đây hình như là…Vu Hạp Lạc Quan của yêu nhân, trước kia ta nghe sư phụ đặc biệt nói qua, bên trong quan tài là yêu nhân bị nguyền rủa, sau khi chết hóa thành lệ quỷ thực lực mạnh mẽ, tại sao ở đây lại có thứ này?

Nhìn một thoáng, Diệp Kiếm Tinh đột nhiên biến sắc, vội vàng truyền âm cho Nhiếp Vân.

- Cẩn thận một chút, quan tài kia có chút quỷ dị, một khi phát sinh trạng huống có thể chạy trốn thì chạy, đừng ham chiến đấu…

Nghe Diệp Kiếm Tinh giải thích, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng phân phó.

Vu Hạp Lạc Quan, kiếp trước từng nghe nói qua một lần, nhưng thời gian đã lâu nên không nhớ rõ, dù sao nơi này tràn ngập quỷ dị, hết thảy phải cẩn thận cho thỏa đáng.

Chi nha nha!

Nhiếp Vân vừa dứt lời, chợt nghe trong quan tài vang lên thanh âm nhưng móng tay đang cào cấu, thật giống như yêu nhân trong quan tài toàn bộ sống lại, đang định bò đi ra.

Oanh!

Thanh âm cào cấu vang lên một lát, quan tài oanh một tiếng bị phá vỡ, hơn mười đầu yêu nhân thân thể cứng ngắc từ bên trong đứng lên.

Những yêu nhân thoạt nhìn giống như không có sinh mệnh, động tác cứng ngắc, tay chân thẳng đơ, giống như khôi lỗi, từ trong quan tài bò ra vây quanh quan tài thanh đồng, bàn tay vung lên, mười mấy yêu nhân đồng thời đem quan tài thật lớn giơ lên cao.

- Đây là…cương thi Yêu tộc! Là một loại Yêu tộc, loại này không phải bị diệt sạch trong Phù Thiên đại lục sao? Sao nơi này còn có?

Chứng kiến động tác của nhóm yêu nhân, Nhiếp Vân rùng mình.

Cương thi Yêu tộc, là một trong những chủng tộc thuộc Yêu tộc, trong cơ thể ẩn chứa cương thi yêu khí, nhân loại gặp được cả người sẽ bị cứng ngắc, tựa như hóa đá.

Nghe nói chủng tộc này đã tuyệt tích trên Phù Thiên đại lục, vì sao nơi này vẫn còn?

Hô hô!

Mười mấy cương thi Yêu nhân tựa hồ vẫn chưa phát hiện hai người Nhiếp Vân, nâng lên quan tài thanh đồng bay vút về phía trước.

Hoàn cảnh yêu dị, gió rít quỷ quái, cương thi yêu nhân nâng quan tài, vô luận từ điểm nào cũng lộ ra cỗ quỷ dị nồng đậm.

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Chứng kiến yêu nhân nâng quan tài rời khỏi, Diệp Kiếm Tinh nhìn qua Nhiếp Vân.

Mặc dù chỉ tiếp xúc với Nhiếp Vân thời gian ngắn, nhưng Diệp Kiếm Tinh phát giác vô luận làm chuyện gì người này đều dị thường bình tĩnh. Kiến thức còn cao minh hơn mình, vì vậy trực tiếp hỏi.

- Cương thi Yêu tộc, Vu Hạp Lạc Quan…những thứ này đều rất quái dị, chúng ta lặng lẽ đi theo xem, ngươi đừng phản kháng, ta ngụy trang ngươi thành yêu nhân. Ở trong này còn có thể giảm bớt phiền toái!

Nhiếp Vân thoáng trầm tư, quyết định đi theo xem một chút.

Khu vực táng địa này khắp nơi đều giống nhau, làm cho người ta nhìn không thấy cuối, có lẽ đi theo sau lưng nhóm yêu nhân kia có thể phát hiện được điều gì đó.

- Ngụy trang cho ta thành yêu nhân? Ngươi là ngụy trang sư?

Diệp Kiếm Tinh sửng sốt.

Nhiếp Vân cũng không trả lời, bàn tay vỗ nhẹ, một đạo ngụy trang khí xâm nhập vào thân thể Diệp Kiếm Tinh, hắn cảm thấy toàn thân chấn động, hình thái bộ dáng đều phát sinh biến hóa, biến thành một yêu nhân thật sự.

- Làm sao…

Tuy đã sớm nghe nói qua về thiên phú ngụy trang, nhưng thiên phú này thật sự rất hiếm, Diệp Kiếm Tinh chưa bao giờ gặp qua. Lúc này thấy mình chỉ nháy mắt biến thành yêu nhân, hoàn toàn nhận không ra, da mặt co rúm hoảng sợ.

- Ha ha!

Nhiếp Vân khẽ cười, thân thể chợt nhoáng lên, cũng biến hóa bộ dáng, yêu khí cuồn cuộn, biến thành một yêu nhân.

- Đi thôi, nhanh đuổi theo!

Biến hóa xong, Nhiếp Vân quay đầu phân phó, dùng truy tung khí cảm ứng, thả người bay nhanh về phía trước.

------oOo------

Chương 662: Đại La Thiên Kiếm Thần phong ấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa rồi khi cương thi yêu nhân phi hành hắn đã lặng lẽ lưu lại truy tung khí trên quan tài thanh đồng, hiện tại bọn hắn đi xa, vừa lúc có thể theo sau.

Hai người càng đi về phía trước, Quỷ Môn U Phong càng vang xa, nhưng linh hồn của họ đều là linh cấp hậu kỳ, hơn nữa ý chí phi thường kiên định, tuy bị ảnh hưởng nhất định nhưng muốn trong thời gian ngắn rơi vào mê mang cũng không thể nào.

- Thật nhiều yêu nhân, giống như đều đang tụ họp ở trong này…

Phi hành một lát, đi vào trong một sơn cốc càng thêm rộng lớn, vô số yêu nhân từ khắp bốn phương tám hướng hạ xuống, tựa hồ đang cử hành buổi họp mặt nào đó.

Hai người lặng lẽ tìm một khối nham thạch bên cạnh sơn cốc ẩn núp, Nhiếp Vân mở thiên nhãn âm thầm quan sát.

Trung ương sơn cốc có một cửa động giống như miệng núi lửa, bên trong tản ra khí tức âm trầm yêu dị, phảng phất như địa phương khởi nguyên của Yêu tộc.

- Là Yêu La U Minh vực! Nơi này là cửa thông đạo của Yêu La U Minh vực…

Nhìn thấy cửa động, trong lòng Nhiếp Vân chấn động.

Yêu La U Minh vực, là thông đạo đi thông Yêu tộc thế giới, Yêu tộc không ngừng xuất hiện từ bên trong, có thể nói là cấm địa của nhân loại, lúc trước khi vào Thiên U cốc hắn không biết Yêu La U Minh vực nằm ở địa phương nào, nhưng không nghĩ tới lại nằm ở khu vực táng địa.

- Là Đại La Thiên Kiếm Thần phong ấn! Khó trách dám để cho đệ tử ở trong này thí luyện!

Mặt ngoài cửa động bố trí một phong ấn cực lớn, kiếm khí tung hoành, vừa nhìn cũng biết là vô thượng cường giả Kiếm Thần tông lưu lại, Nhiếp Vân dùng thiên nhãn cẩn thận quan sát, chỉ chốc lát đã nhận ra lai lịch trận pháp.

Đại La Thiên Kiếm Thần phong ấn chẳng những nổi danh ở Kiếm Thần tông, còn có uy danh hiển hách trong Phù Thiên đại lục, đại trận này nhất định cần mười tám cường giả nạp hư cảnh đỉnh liên hợp mới có thể bố trí, một khi thành công, dù là cường giả phá không cảnh đỉnh cũng đừng mong rời đi.

Bên ngoài Yêu La U Minh vực bố trí đại trận như vậy, tựa hồ là vì hạn chế số lượng cùng cấp bậc của yêu nhân, làm cho bọn hắn không thể xuất hiện quá nhiều, giúp cho đệ tử thích ứng thí luyện.

Có thể nghĩ ra phương pháp thí luyện như vậy, còn bố trí ở nơi này, không thể không nói vị tiền bối sáng lập thí luyện như vậy đúng là một kẻ điên.

- Kiệt kiệt, Yêu Thi, ngươi tới thật sớm, xem ra là bắt buộc lấy được vật kia a!

Một thanh âm chói tai bén nhọn từ không trung vang lên, hai người Nhiếp Vân nhìn thấy một yêu nhân toàn thân xanh mét, trên người có chút mùi hôi bay tới.

Yêu nhân kia mặc giáp trụ màu đỏ yêu dị, đôi mắt đỏ đậm, đầu trọc, răng hô, từ xa nhìn lại thật giống như quỷ hút máu, âm trầm khủng bố.

- Đây là Hủ Thi Yêu tộc, thực vật chủ yếu là thi thể thối rữa, lợi dụng thi khí tu luyện, toàn thân cứng rắn như sắt, phòng ngự kinh người!

Trong đầu Nhiếp Vân hiện lên tư liệu về yêu nhân này.

- Tô Quả, ngươi tới cũng không muộn đâu, thứ này là mọi người cùng nhau phát hiện, hiện tại sắp xuất thế, làm sao phân phối cũng là theo quy củ cũ, ai bắt được trước thì về ai, nói nhiều chỉ vô dụng!

Yêu nhân tên Yêu Thi chính là người nằm trong quan tài thanh đồng, lúc này hắn đã đứng lên, toàn thân tà dị, làm cho người ta vừa nhìn thấy giống như bị nguyền rủa, tinh thần mê muội.

Vu Hạp Lạc Quan, chính là vật chứa đựng yêu nhân bị nguyền rủa, có thể hóa thành lệ quỷ, xem ra yêu nhân tên Yêu Thi hẳn dùng bí pháp nào đó cắn nuốt chủ nhân chân chính của quan tài, toàn thân kế thừa lực lượng nguyền rủa của hắn, làm thực lực đại tiến, giống như lệ quỷ đẫm máu.

- Tô Quả nói không sai, ai có thể lấy được thì là của ai!

Lại một tiếng hừ lạnh, yêu khí cuồn cuộn, một yêu nhân cao gầy bay tới.

- U Minh kiếm là của quý do U Minh thiên địa tạo hóa sinh ra, có thể so với linh binh cực phẩm, thứ này sẽ tự động nhận chủ, nhất định là của ta!

Sau lưng yêu nhân cao gầy, một yêu nhân có chòm râu trắng tuyết đi tới.

Trong khoảnh khắc bên trong sơn cốc đã xuất hiện hơn mười yêu nhân, trong đó thực lực thấp nhất cũng đạt tới thiên kiều cảnh sơ kỳ, mà năm người khác đã là thiên kiều cảnh đỉnh.

Năm yêu nhân này thuộc năm chủng tộc bất đồng, cương thi Yêu tộc, hủ thi Yêu tộc, thanh minh Yêu tộc, huyết hồ Yêu tộc…mà những chủng tộc này tuy rằng đều thuộc về chủng tộc hạch tâm của yêu nhân, nhưng bài danh cũng nằm phía sau.

Dù là như thế, thực lực của họ cũng không thể khinh thường, chỉ sợ nhân loại thiên kiều cảnh đỉnh bị vây công cũng khó mà đào thoát.

- Được rồi, hiện tại người đến đông đủ, chúng ta xuất phát đi, nhắc nhở các ngươi một chút, bộ bí pháp của ta có thể phá vỡ Đại La Thiên Kiếm Thần phong ấn tiến vào Yêu La U Minh vực, nhưng chỉ có thể đi tới ba mươi vạn dặm, thời gian không thể vượt qua một ngày, nếu không muốn trở lại cũng không khả năng!

Yêu nhân râu trắng đi tới trung ương, nhìn cửa động cao giọng nói.

- Chưa về thì chưa về, chúng ta đều là yêu nhân, đi vào yêu nhân quốc gia chẳng lẽ còn gì phải sợ?

Yêu Thi cười nhạt nói.

- Tuy chúng ta là yêu nhân, nhưng nếu để người khác biết ngươi chiếm được U Minh kiếm, ngươi cảm thấy ngươi còn sống được ở đó sao?

Tô Quả cười lạnh.

Yêu nhân quốc gia điều kiện thiếu hụt, giết chóc phi thường lợi hại, mặc dù bọn hắn là cường giả thiên kiều cảnh đỉnh, nhưng muốn giữ mạng cũng rất khó khăn.

Nghe được lời nói của Tô Quả, Yêu Thi nhớ tới sự thảm thiết trong yêu nhân quốc gia, nhất thời á khẩu, nói không nên lời.

Đích xác, yêu nhân quốc gia bình thường vì một chút ích lợi là vung

tay, nếu cho người khác biết về U Minh kiếm, đừng nói chính mình hiện tại, dù thực lực mạnh hơn gấp mười lần cũng sẽ bị vây công tới chết!

- Được rồi, đừng tranh cãi, trời sinh linh vật xuất hiện thời gian có hạn, chúng ta không đi nhanh một chút, thứ tốt bị người khác đoạt đi. Mọi người nhanh giúp ta thi triển bí pháp mở ra Đại La Thiên Kiếm Thần phong ấn đi!

Yêu nhân râu trắng cắt đứt lời của Yêu Thi cùng Tô Quả, quát một tiếng, quỷ trảo vung về phía trước, một cỗ chân khí u minh lan tràn.

Cỗ khí tức sềnh sệch như nhựa cao su, mang theo tác dụng ăn mòn mãnh liệt, dính lên kiếm trận, kiếm trận nhất thời phát ra thanh âm xèo xèo như da lông bị cháy, tản ra một cỗ hương vị tanh hôi.

- Mọi người đi nhanh lên, đừng chậm trễ thời gian!

Mấy người Yêu Thi nhìn thấy yêu nhân râu trắng động thủ, lập tức giơ tay nhắm ngay sau lưng hắn, từng luồng yêu khí hùng hậu liền tuôn tràn.

------oOo------

Chương 663: Tiến vào Yêu La U Minh vực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Yêu khí nồng đậm tới cực điểm, lan tỏa trên không trung hình thành ảnh tử yêu quái cùng đầu khô lâu, giương nanh múa vuốt, tựa hồ một khi có nhân loại xông tới sẽ lập tức cắn nuốt.

Yêu khí của yêu nhân, khi nồng đậm tới cảnh giới nhất định sẽ diễn hóa yêu nhân, tâm ma, cường giả Yêu tộc cường đại một khi đánh ra yêu khí, trước mặt sẽ xuất hiện ngàn vạn yêu nhân binh mã, gió thổi cỏ rạp, bách chiến bách thắng.

Tư tư tư tư!

Bàn tay yêu nhân râu trắng dần dần biến thành trong suốt, khí tức ăn mòn điên cuồng bắn ra càng thêm cường đại, phong ấn ngày càng trở nên mỏng manh.

Ba!

Rốt cục hơn mười phút sau phong ấn không còn kiên trì nổi, xé mở một lỗ hổng lớn.

- Nhanh vào đi thôi!

Nhìn thấy phong ấn phá vỡ, yêu nhân râu trắng thét dài, thả người xông vào, những yêu nhân còn lại chỉ sợ không lấy được thứ tốt, cũng theo sát phía sau, chỉ nháy mắt sơn cốc đã trống rỗng không còn ảnh tử.

- Chúng ta cũng vào đi thôi!

Thấy yêu nhân đều rời đi, Nhiếp Vân đứng dậy hô.

- Chúng ta cũng đi vào? Đó là Yêu La U Minh vực, thông đạo đi thông yêu nhân thế giới, một khi đi vào muốn trở về thật khó khăn, ta nghĩ hay là chúng ta nhanh chóng đi tìm lối ra quan trọng hơn, tiến vào Yêu La U Minh vực cũng không phải hành động sáng suốt…

Diệp Kiếm Tinh hoảng sợ.

- Tìm lối ra? Ngươi biết lối ra khu vực táng địa này ở đâu sao?

Nhiếp Vân hừ một tiếng.

- Việc này…

Biểu tình Diệp Kiếm Tinh ngưng trọng.

Mặc dù hắn hiểu biết về tám đại khu vực trong Thiên U cốc, cũng biết nơi này là khu vực táng địa, nhưng lại không biết lối ra ở nơi nào.

- Bên ngoài nơi nơi đều là Quỷ Môn U Phong, chúng ta kiên trì nửa canh giờ thì còn được, lâu hơn nữa nhất định sẽ mê man, thay vì ở đây chờ chết, còn không bằng tiến vào Yêu La U Minh vực nhìn xem!

Nhiếp Vân giải thích.

- Nhưng mà…Yêu La U Minh vực là tử lộ, người nào đi vào đều có đi không về…

Diệp Kiếm Tinh sốt ruột nói.

- Ở bên ngoài là chết, bên trong có chết hay không còn không nhất định, một khi đã như vậy, trước chết rồi sau sống lại! Ngươi không đi, ta đi trước!

Thấy thiếu niên bình thường luôn hào khí ngất trời nhưng gặp được Yêu La U Minh vực luôn do dự, Nhiếp Vân lười tiếp tục giải thích, giẫm mạnh dưới đất sưu một tiếng hướng phong ấn lao tới.

Đại La Thiên Kiếm Thần phong ấn là do vô thượng cường giả Kiếm Thần tông bố trí ngăn trở yêu nhân, lại không có tác dụng ngăn trở nhân loại, mặc dù ngụy trang dung mạo cùng linh hồn khí tức đều giống yêu nhân, nhưng dù sao cũng không thật sự biến thành yêu nhân, bởi vậy Nhiếp Vân sưu một tiếng đã chui vào phong ấn, tiến nhập vào một thế giới cực lớn.

Thế giới này yêu khí nồng hậu, vừa tiến vào liền làm cho hắn có cảm giác ngạt thở.

Yêu khí chỉ thích hợp cho yêu nhân hô hấp, đối với nhân loại mà nói chẳng khác gì độc khí, nếu Nhiếp Vân không phải cường giả bí cảnh chỉ sợ hít vào một hơi đã trực tiếp chết ngay tại chỗ.

Nhưng ngụy trang sư đương nhiên khác biệt, chỉ một lát sau hắn đã thích ứng với yêu khí, mỗi lần hô hấp cũng đã giống như một yêu nhân chân chính.

Ngụy trang sư, một trong những thiên phú đặc thù, có thể tùy ý giả tạo khí tức biến hóa hình thái, hiện tại Nhiếp Vân giả tạo yêu nhân,

nếu bị yêu khí độc chết, thiên phú ngụy trang sư cũng không có danh khí lớn như vậy.

Hơn nữa bản thân Nhiếp Vân còn là độc sự, đừng nói là yêu khí, dù gấp mười gấp trăm lần kịch độc cũng chỉ làm tu vi hắn ngày càng cao, không cần chịu bất cứ thương tổn gì.

Sưu!

Vừa thích ứng yêu khí, đang định đi về phía trước, cách đó không xa toát ra một đạo khí lãng, Diệp Kiếm Tinh cũng lao vào.

- Ngươi nói rất đúng, đưa vào chỗ chết sau đó sống, đệ tử tiến vào táng địa sở dĩ không thể đi ra ngoài là vì chỉ lo lắng tìm đường ra bên ngoài, trên thực tế tuyệt lộ trong mắt bọn hắn có lẽ là con đường sống!

Thấy Nhiếp Vân nhìn qua, Diệp Kiếm Tinh nở nụ cười.

- Đi thôi!

Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, gật gật đầu, cấp cho Diệp Kiếm Tinh thêm một đạo ngụy trang khí giúp hắn thích ứng yêu khí, hai người chậm rãi đi về phía trước.

Yêu La U Minh vực là một thông đạo đặc thù mang thuộc tính không gian, hoàn toàn khác hẳn hang động bình thường, giống như một thế giới cực lớn, vô luận nhìn từ phương hướng nào đều rộng lớn vô ngần, tìm không thấy giới hạn.

Ô ô!

Mới đi vài bước, chợt nghe phía trước vang lên một trận rung động ô ô truyền đến, lập tức nhìn thấy một mảnh yêu nhân thân mặc giáp trụ đánh tới.

- Đây là yêu linh do yêu khí dày đặc hình thành, hiện tại chúng ta giả tạo thành yêu nhân, chỉ cần không ra tay sẽ không công kích chúng ta!

Thấy Diệp Kiếm Tinh rút trường kiếm, Nhiếp Vân vội vàng ngăn cản, thấp giọng truyền âm.

Yêu linh này sẽ đoạt xá nhân loại, khó lòng phòng bị, nhưng lại không công kích yêu nhân, chỉ cần không chống cự, bình thường yêu linh sẽ không chủ động công kích.

Hô!

Quả nhiên yêu nhân mặc giáp trụ chỉ liếc mắt nhìn hai người, liền bay qua không trung, không hề tấn công.

- Bọn hắn đang ở phía trước, chúng ta đuổi theo nhanh lên!

Yêu linh đi qua, Nhiếp Vân cảm ứng truy tung khí, xác định phương vị, tiếp tục đi tới.

Đi thêm chừng mười phút, liền chứng kiến yêu khí dần dần giảm bớt, xuất hiện một triền núi tối đen, trên núi phủ kín đầu khô lâu, tanh hôi khủng bố, làm người ta vừa nhìn đã khiếp sợ.

Sưu!

Hai người vừa định bay qua khỏi triền núi, liền chứng kiến một đạo kiếm quang từ phía dưới bay lên, rộng rãi khổng lồ, vô vọng vô tai, vô niệm vô tướng, xỏ xuyên qua cổ kim.

- Là Thiên Tâm Vô Vọng kiếm thuật của tông môn, kiếm thuật chí tôn đỉnh, cẩn thận!

Diệp Kiếm Tinh biến sắc, thân thể cấp tốc lui về phía sau, rút trường kiếm, lực lượng toàn thân truyền vào lòng bàn tay, đinh đinh đang đang cùng kiếm quang giao chiến cùng một chỗ.

Hai kiếm giao phong, bốn phía nháy mắt bị kiếm quang bao phủ, kiếm khí tung hoành bắn phá bốn phía, mặt đất bị đánh ra từng rãnh sâu.

Thiên Tâm Vô Vọng kiếm thuật là kiếm pháp khá nổi danh trong Kiếm Thần tông, chú ý tứ đại pháp môn vô vọng, vô tai, vô niệm

cùng vô tướng, tuy rằng nổi danh nhưng trong hàng đệ tử hạch tâm rất ít người luyện thành, lúc này có thể

nhìn thấy chiêu kiếm trong Yêu La U Minh vực, dù là Diệp Kiếm Tinh có kiếm thuật xuất sắc vẫn cảm thấy da đầu run lên.

- Ta giúp ngươ, thức thứ nhất Phạm Vân kiếm thuật – Phá Huyễn Kiến Chân!

Thấy Diệp Kiếm Tinh liên tục lui về phía sau, Nhiếp Vân hô một tiếng, thân thể quay cuồng về phía trước, pháp lực tuôn ra, Phiêu Phong kiếm như long xà xuất vỏ, kiếm khí tứ phương, chợt lóe liền đâm tới.

------oOo------

Chương 664: Đại Bi Thất Tiên kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần này Nhiếp Vân dùng toàn bộ lực lượng, hai mươi đan điền xoay tròn thật nhanh, pháp lực hùng hậu cuồng bắn ra ngoài.

Ông!

Kiếm khí mạnh mẽ, hào quang chói mắt.

Oanh!

Hai chiêu kiếm giao kích cùng một chỗ, mặt đất như bị nứt ra, vết rạn rậm rạp lan tràn hơn mười dặm.

Ca sát!

Phiêu Phong kiếm lập tức vỡ thành bột phấn.

Linh binh thượng phẩm vừa giao kích liền vỡ vụn, đủ thấy uy lực của hai đại kiếm chiêu đáng sợ tới bậc nào!

- Kiệt kiệt, không nghĩ tới hai người các ngươi cũng biết kiếm thuật Kiếm Thần tông, đem bí pháp kiếm thuật giao ra đây, có thể tha các ngươi khỏi chết!

Kiếm chiêu biến mất, phía trước truyền tới tiếng cười âm trầm.

Hai người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trước mặt xuất hiện năm khung xương, mỗi khung xương cầm trường kiếm trong tay, ánh mắt âm sâm, làm người không rét mà run.

- Đây là cốt binh của Yêu La U Minh vực! Thực lực rất mạnh, phòng ngự lợi hại, phải cẩn thận!

Chứng kiến năm khung xương, Nhiếp Vân truyền âm.

Cốt binh, hoàn toàn do khung xương hình thành, sức chiến đấu kinh người.

- Cốt binh?

Diệp Kiếm Tinh hiển nhiên không hiểu rõ, thoáng lặng người.

- Năm cốt binh này đều dùng trường kiếm, có thể là tiền bối Kiếm Thần tông bị giết chết, khung xương bị yêu linh đoạt xá mà thành, nhưng mà…cốt binh đoạt xá soa lại biết kiếm pháp của Kiếm Thần tông…

Mặc dù Nhiếp Vân biết cốt binh, nhưng có chút khó hiểu.

Nhân loại xâm nhập Yêu La U Minh vực, thật dễ dàng bị yêu nhân đánh chết, sau khi chết bị yêu khí ăn mòn, thi thể thối rữa chỉ còn lại khung xương, bị yêu linh đoạt xá chiếm lĩnh, sẽ hình thành cốt binh đặc thù.

Xương cốt là địa phương cứng rắn nhất của thân thể, bí cảnh tam trọng bất hủ cảnh, nếu không bị yêu khí ăn mòn có thể bất hủ, ngay cả cơ thể cũng lợi hại như vậy càng khỏi nói là khung xương, cho nên lực phòng ngự của cốt binh hết sức kinh người, căn bản không sợ tiến công, là thứ mà cả yêu nhân cùng nhân loại đều cảm thấy vô cùng đau đầu.

Làm cho Nhiếp Vân khó hiểu chính là ý thức của những cốt binh đã tiêu tán, cho dù thi triển vũ kỹ cũng là của yêu linh sở hữu, lẽ ra không nên biết được tuyệt chiêu cường đại của Kiếm Thần tông!

- Không nghe được lời nói của ta sao? Đều là yêu nhân, ta không muốn giết nhiều, chỉ cần giao ra kiếm thuật cùng bí pháp, linh thạch, sẽ cho các ngươi đi qua!

Cốt binh đi đầu thấy hai người không trả lời câu nói của mình, có chút tức giận, hàm răng lộp cộp va chạm rống lên.

Cốt binh nói chuyện nhờ vào ý niệm yêu linh hình thành, giống như kim thiết giao kích, đông cứng cổ quái.

Tuy giữa yêu nhân luôn tàn sát lẫn nhau, nhưng không đến nỗi đối địch như với nhân loại, nếu cốt binh biết trước mắt là hai nhân loại, chỉ sợ đã trực tiếp động thủ.

- Giao ra kiếm thuật, bí pháp? Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, hiện tại ta cho các ngươi…

Nhiếp Vân biết đánh bừa mình cũng chưa chắc là đối thủ của nhóm cốt binh, vì vậy giả vờ làm ra bộ dạng bất đắc dĩ, tiến lên một bước, tay trái vươn vào trong lòng giống như muốn lấy gì đó, ngay khi nhóm cốt binh thả lỏng ý thức đột nhiên Huyền Ngọc kiếm xuất hiện trong tay, thét dài:

- Muốn hỏi ta lấy cái gì, các ngươi chết đi cho ta!

Huyền Ngọc kiếm đâm tới, nháy mắt không trung lóe sáng kiếm ảnh, kiếm pháp như băng, kiếm khí như sương, bông tuyết đầy trời, bách hoa tán loạn!

Thức thứ nhất Tứ Quý kiếm pháp – Hàn Đông Mai Hương!

Phòng ngự của cốt binh kinh người, nếu dùng ám kình bình thường không thể thương tổn, chỉ có thể thi triển kiếm thuật tất sát quen thuộc nhất.

- Muốn chết!

Cốt binh cầm đầu không nghĩ tới yêu nhân trước mắt dám động thủ, oa oa kêu to, khung xương vung lên, mũi kiếm nghênh tiếp.

Kiếm pháp của khung xương lợi hại sắc bén, một kiếm đâm ra mang theo kiếm thuật tuyệt diệu, điểm ảo diệu không kém gì Thiên Tâm Vô Vọng kiếm thuật.

- Hảo kiếm pháp!

Một tiếng thét dài, thân thể Nhiếp Vân nhoáng lên, trên không trung hoành ngang hai bước, kiếm quang chợt lóe, một đầu khô lâu liền rớt xuống.

Công kích vừa rồi chỉ là thủ thuật che mắt, mục tiêu chân chính là một cốt binh khác phía sau.

Trong năm cốt binh, tên cầm đầu khẳng định thực lực cực mạnh, vì phòng ngừa bọn hắn liên hợp bày ra bí thuật gì đó, trước tiên đem kẻ yếu giết chết.

Chiến đấu cùng yêu nhân nhiều năm, Nhiếp Vân biết rõ đạo lý này, vừa ra tay không chút lưu tình, chỉ một chiêu liền giết chết một tên.

Một khi đầu lâu của cốt binh bị chém đứt, cũng sẽ trực tiếp tử vong.

- Bình Châm Liên Hoàn kiếm thuật!

Diệp Kiếm Tinh cũng không ngu ngốc, nhìn thấy động tác của Nhiếp Vân nhất thời hiểu được, lúc này thực lực thiên kiều cảnh hoàn toàn bộc phát, pháp lực khai thông thiên địa, mang theo uy lực bao trùm đánh thẳng tới trên cổ một cốt binh.

Oanh!

Nháy mắt hai cốt binh bị hai người phối hợp tiêu diệt, hoàn toàn chết hẳn.

- Đáng giận…hai ngươi chết đi cho ta!

Cốt binh cầm đầu thấy hai thủ hạ nháy mắt bị đánh chết, tức giận run rẩy, khớp xương toàn thân nháy mắt bạo tăng, thân hình tựa hồ cao lớn hơn rất nhiều, trường kiếm đánh ra, không khí bị đâm ra một đạo khí lãng cực lớn.

Khí lãng hiện ra thất thải hào quang, vô cùng chói mắt, còn mang theo cỗ yêu âm đặc thù, tựa hồ ẩn chứa linh hồn công kích.

- Là vô thượng kiếm thuật tông môn, Đại Bi Thất Tiên kiếm! Kiếm pháp này chỉ có thái thượng trưởng lão mới có tư cách tu hành, cốt binh này sao lại biết?

Chứng kiến chiêu kiếm pháp, sắc mặt Diệp Kiếm Tinh nhất thời thay đổi, không ngừng run rẩy.

Ngay cả nhân vật như Tử Hoa đạo nhân cũng chỉ lưu lại một bộ vô thượng kiếm thuật, đủ thấy loại kiếm thuật này trân quý, hiện tại lại do một cốt binh yêu nhân thi triển, đừng nói Diệp Kiếm Tinh kinh ngạc, ngay cả Nhiếp Vân cũng không tưởng tượng nổi!

- Hiện tại mới biết được thì đã chậm, bức tat hi triển ra chiêu này, các ngươi cũng nên vui mừng, chết đi!

Thấy sắc mặt hai người Nhiếp Vân thay đổi, cốt binh cầm đầu rít gào một tiếng, kiếm quang lóe ra, thất thải quang mang đại thịnh.

Vô thượng kiếm thuật, vũ kỹ đứng đầu của Kiếm Thần tông, dù ở trong Phù Thiên đại lục cũng là đỉnh phong, lúc này cốt binh toàn lực đâm ra, gió giục mây vần, thiên địa biến sắc!

- Nguy rồi, cốt binh này có thực lực thiên kiều cảnh đỉnh, hơn nữa vô thượng kiếm thuật, dù thi triển Ma Ha thần chưởng cũng đỡ không nổi…

Đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại, hô hấp dồn dập, lỗ chân lông nháy mắt nổ tung, sâu trong nội tâm dâng lên cảm giác không thể ngăn cản.

- Xong rồi, lần này chết chắc rồi…

Không riêng hắn, lúc này toàn thân Diệp Kiếm Tinh cũng run rẩy, tựa hồ sau khi bị kiếm khí tập trung ngay cả năng lực chạy trốn cũng không có.

------oOo------

Chương 665: Đại Bi Thất Tiên kiếm (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không thể chết ở chỗ này, không thể chết ở chỗ này…ta phải sống!

Cảm nhận được thân thể cứng ngắc, bị triệt để đinh nguyên tại chỗ, trong lòng Nhiếp Vân điên cuồng hét lên, linh hồn đột nhiên khai thông nạp vật đan điền, thân thể nhoáng lên, một thi thể ma khí cuồn cuộn liền chặn ngang trước mặt.

Thi thể Lạc Thiên ma tôn!

Tuy thi thể này Nhiếp Vân không thể luyện hóa, nhưng dùng làm tấm mộc cũng không vấn đề gì.

Tư tư tư tư!

Thi thể vừa xuất hiện, toàn bộ kiếm quang đều đâm lên, phát ra thanh âm xèo xèo không thôi.

Lạc Thiên ma tôn là cường giả nạp hư cảnh, Ma tộc lại chủ tu thân thể, lực phòng ngự mạnh, cơ hồ có thể so với cực phẩm linh binh, tuy Đại Bi Thất Tiên kiếm lợi hại nhưng vẫn không cách nào đâm xuyên qua nó.

- Phạm Vân kiếm thuật!

Có thi thể ngăn cản một kích, Nhiếp Vân lập tức cảm giác thân thể được giải phóng, Huyền Ngọc kiếm cấp tốc run lên, nháy mắt đánh ra toàn bộ chín thức của Phạm Vân kiếm thuật.

Hoa lạp!

Khí lãng kiếm ảnh tựa như một đạo điện quang, lướt qua cổ cốt binh cầm đầu, chỉ chớp mắt đã chém rơi đầu lâu của nó!

- Ngươi…ngươi làm sao có được thi thể ma nhân nạp hư cảnh, điều đó không có khả năng…

Cốt binh bị chém rơi đầu, ý niệm vẫn không ngừng lóe ra, đến chết vẫn không thể tin được.

Chiêu kiếm vừa rồi của nó nếu không bị thi thể ma nhân ngăn cản, hai người này tuyệt đối hẳn phải chết không nghi ngờ!

Chỉ là một tiểu tử lĩnh vực cảnh, làm sao có thi thể ma nhân nạp hư cảnh? Ma nhân nạp hư cảnh, cho dù là cường giả nạp hư cảnh muốn đánh chết cũng khó khăn!

- Nguy hiểm thật!

Nhiếp Vân vừa đánh chết cốt binh cầm đầu, lại vung mấy kiếm đem hai cốt binh còn lại tiêu diệt.

Thực lực hai cốt binh kém xa cốt binh đầu lĩnh, sau khi giết chết Nhiếp Vân mới cảm thấy toàn thân mềm yếu, không còn chút lực lượng.

Nếu như hắn không có thi thể của Lạc Thiên ma tôn, lần này người chết nhất định là hắn cùng Diệp Kiếm Tinh.

Hơn nữa nếu không phải đối phương thi triển xong chiêu Đại Bi Thất Tiên kiếm nên lực lượng tiêu hao gần hết, cho dù Nhiếp Vân thi triển toàn bộ chín thức Phạm Vân kiếm thuật cũng khó thể giết được nó!

Ông!

Còn đang âm thầm may mắn, Nhiếp Vân chợt nghe phía trước vang lên thanh âm tiếng vang như Phạm âm, nghe vào trong tai

làm tinh thần rung lên.

- Đó là cái gì?

Diệp Kiếm Tinh cũng đã khôi phục năng lực hành động, hai mắt nhìn chằm chằm phía trước.

Nhìn theo ánh mắt của hắn, Nhiếp Vân hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

- Đó là…đó là…vũ kỹ chi tủy? Khó trách cốt binh bị yêu linh phụ thể lại có thể thi triển ra đại kiếm thuật lợi hại như vậy, nhưng mà…điều này sao có thể?

Âm thanh vừa rồi là từ cốt binh cầm đầu bị giết phát ra. Yêu linh vừa chết xương cốt liền vỡ tán trên mặt đất, từ xương sống phóng xuất ra quang mang sáng ngời. Một cỗ kim sắc dịch thể đặc thù từ xương tủy chậm rãi rỉ ra, thanh âm như Phạm âm vang rền, chính là từ chất dịch kia vọng lại.

- Thứ này lại thật sự tồn tại…ta còn cho rằng chỉ có trong truyền thuyết…

Vung tay chộp tới, Nhiếp Vân đã đem kim sắc dịch thể bắt tới, cầm trong lòng bàn tay, bởi vì quá mức hưng phấn mà không ngừng run rẩy.

Cho dù hắn lấy được một thanh linh binh cực phẩm chỉ sợ cũng không cao hứng như thế.

- Vũ kỹ chi tủy! Vũ kỹ chi tủy chân chính!

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân cảm nhận được kiếm ý cùng kiếm chiêu bốc lên từ trong kim sắc dịch thể, nhịn không được khẽ hô.

Vũ kỹ chi tủy, một người đem vũ kỹ tu luyện tới cực hạn mới có thể sinh ra, giống như xá lợi tử của Phật giáo, thuộc loại tinh hoa huyền bí nhất của vũ kỹ.

Vô luận là tu luyện hay làm một chuyện gì đó, chỉ cần lặp lại thời

gian thật lâu, sẽ in dấu thật sâu trong thân thể, thật giống như một người khiêu vũ thật tốt, đã sát nhập vào lòng vào xương tủy của chính hắn…

Tu luyện vũ kỹ cũng vậy, hoàn toàn dung nhập thành bản năng, tủy cũng sẽ bị vũ kỹ chuyển hóa, hình thành vũ kỹ chi tủy!

Nói cách khác, chỉ cần có được thứ này, không cần tu luyện, chỉ cần thúc giục vũ kỹ chi tủy, như vậy vũ kỹ khiến người hâm mộ có thể nháy mắt phóng thích đi ra.

Khó trách yêu linh cốt binh có thể thi triển ra tuyệt chiêu cường đại như thế, nguyên lai khi còn sống chủ nhân của bộ xương cốt kia thật lợi hại!

Đem kiếm thuật vũ kỹ tu luyện thấm sâu trong xương tủy, chỉ sợ người này cũng là nhân vật tuyệt đỉnh trong Kiếm Thần tông!

- Đây là cái gì?

Diệp Kiếm Tinh đi tới.

- Đây là vũ kỹ chi tủy…

Nhiếp Vân đem lai lịch vật này thuật lại một lần, nói:

- Tuy rằng một giọt vũ kỹ chi tủy chỉ có một chiêu vô thượng kiếm thuật Đại Bi Thất Tiên kiếm, nhưng lại có hơn mười bộ kiếm thuật chí tôn đỉnh, hai chúng ta phân ra khẳng định thực lực đều tăng nhiều!

Nếu hai người đồng sinh cộng tử, thứ tốt như vậy Nhiếp Vân cũng không muốn độc hưởng.

- Đa tạ Vân Đồng huynh, là ngươi giết chết cốt binh, vũ kỹ chi tủy đương nhiên về ngươi, ngươi đã cứu ta một mạng, nếu lại còn đòi hỏi gì với ngươi, có khác gì tiểu nhân đê tiện vô sỉ!

Diệp Kiếm Tinh khoát tay chặn lại, cự tuyệt ý tốt của Nhiếp Vân.

- Vậy…

Không nghĩ tới hắn nói như thế, Nhiếp Vân sửng sốt.

- Yên tâm đi, ta kiếm tâm thông minh, sau này tuyệt đối cũng tự luyện được vũ kỹ chi tủy, ngươi mạnh mẽ cho ta, ngược lại sẽ làm kiếm tâm của ta hổ thẹn, sau này còn muốn tinh tiến cũng khó khăn!

Diệp Kiếm Tinh khẽ cười nói.

- Vậy được rồi!

Thấy hắn nói như vậy, Nhiếp Vân cũng không nói thêm, ngón tay hóa thành mũi kiếm cắt qua cánh tay, lộ cả xương cốt.

Vũ kỹ chi tủy là do tủy biến thành, không thể trực tiếp sử dụng, nhất định phải dung nhập vào trong xương cốt.

Ông!

Vũ kỹ chi tủy vừa tiếp xúc với xương cốt, lập tức phát ra tiếng vang giòn, chậm rãi sát nhập vào, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy vũ kỹ trong đầu sôi trào, từng bộ kiếm pháp giống như thành bản năng, tùy tay liền có thể thi triển đi ra.

- Thật lợi hại!

Cảm thán một tiếng, trị liệu khí liền chữa trị vết thương, trong mắt Nhiếp Vân hiện lên vẻ hưng phấn.

Chẳng qua còn chưa thi triển kiếm chiêu thì Nhiếp Vân chắt lưỡi phát hiện, không hổ là kiếm thuật vô thượng của Kiếm Thần tông, tuy rằng chỉ có một chiêu nhưng nếu hoàn toàn thi triển, khí hải khổng lồ của mình sẽ hoàn toàn trống rỗng!

- May mắn có thiên phú nguyên khí sư, bằng không dùng chiêu này cũng như Ma Ha thần chưởng, đã thành gân gà!

Lắc đầu, Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ.

- Đây là binh khí của Văn Húc sư thúc, chẳng lẽ người chết là Văn Húc sư thúc?

------oOo------

Chương 666: Sư thúc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay lúc Nhiếp Vân còn đang cảm khái, chợt nghe Diệp Kiếm Tinh dồn dập hô, toàn thân không ngừng run rẩy, sắc mặt thay đổi.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Diệp Kiếm Tinh đang nhìn chằm chằm trường kiếm trong tay cốt binh cầm đầu, bàn tay siết chặt.

Trước đó Phiêu Phong kiếm va chạm cùng thanh kiếm kia liền vỡ thành bụi phấn, đủ thấy chuôi kiếm kia thật đặc thù, dù không phải cực phẩm linh binh nhưng tuyệt đối là bảo bối cùng cấp bậc.

Cũng như Huyền Ngọc kiếm, không phải linh binh, cũng không phải binh khí khí hải cấp, nhưng trình độ cứng rắn dù gặp được cực phẩm linh binh cũng tuyệt không phá nát.

- Chẳng lẽ ngươi nhận thức chủ nhân bộ hài cốt này?

Nhìn thấy vẻ mặt Diệp Kiếm Tinh, Nhiếp Vân đoán ra điều gì đó, hỏi.

- Ta nhận thức thanh kiếm này, là binh khí mà sư thúc Trần Văn Húc luôn mang theo bên mình, năm năm trước hắn rời khỏi tông môn nói muốn đi tìm giải cứu thê tử của hắn là Tạ Trương Huệ Tử, nguyên tưởng rằng rất nhanh là có thể trở về, không nghĩ tới hắn chết ở nơi này…

Nghe Nhiếp Vân hỏi, Diệp Kiếm Tinh như nhớ lại điều gì, đôi mắt phiếm hồng.

- Tạ Trương Huệ Tử? Nghe tên này hẳn không phải Nhân tộc đi?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Tuy Nhân tộc cũng có họ kép, như là Thượng Quan hay Đông Phương hoặc Hiên Viên gì đó, mà họ kép Tạ Trương thật sự chưa từng nghe nói qua.

- Họ kép…Chiêm Thai…

Đột nhiên trong đầu nhảy ra một họ kép, nghĩ tới dòng họ kia, thân thể Nhiếp Vân chấn động, lập tức lắc đầu.

- Tạ Trương Huệ Tử đích xác không phải Nhân tộc, mà là Yêu Hồ tộc!

Diệp Kiếm Tinh thở dài nói.

- Yêu Hồ tộc?

Nhiếp Vân nhướng mày.

Hắn phi thường hiểu biết Yêu tộc, biết chủng tộc Yêu Hồ, thuộc một trong chín ngàn chi nhánh Yêu tộc, chẳng qua nữ tử khuynh quốc khuynh thành, xinh đẹp như hoa, có lực hấp dẫn thật lớn đối với nhân loại.

Trong Phù Thiên đại lục ngoại trừ tám đại tông môn, cũng có đế quốc san sát, căn cứ theo tư liệu lịch sử ghi lại, có rất nhiều hoàng đế các đế quốc từng bị người Yêu Hồ tộc mê hoặc, làm ra quyết định sai lầm, làm quốc gia sụp đổ, bản thân cũng rơi vào kết cục thân tử danh liệt.

Chính bởi vì như vậy, Nhân tộc phi thường thống hận Yêu Hồ tộc, không qua lại, không nghĩ tới sư thúc của Diệp Kiếm Tinh khẩu vị còn rất nặng, lại thích người của Yêu Hồ tộc.

- Ta biết rất nhiều người có thành kiến với Yêu Hồ tộc, kỳ thật Tạ Trương Huệ Tử thật sự tốt lắm!

Chứng kiến biểu tình của Nhiếp Vân, Diệp Kiếm Tinh làm sao

không biết hắn suy nghĩ gì, lắc đầu nói:

- Lúc trước Văn Húc sư thúc mắc nạn, rơi vào trong khu vực tận sâu trong của Yêu tộc, bản thân bị trọng thương nhất định phải chết, là Tạ Trương Huệ Tử cứu hắn. Chính vì thế hai người họ yêu nhau. Về sau sư thúc bị tông môn bức bách, Tạ Trương Huệ Tử cũng bị tộc đàn bài xích, tóm lại đã xảy ra rất nhiều chuyện, năm năm trước sư thúc biết nàng gặp nguy hiểm, nghĩa vô phản cố đi tìm nàng. Không nghĩ tới lại chết ở nơi này, cũng không biết cuối cùng sư thúc có cứu được nàng hay không…

- Ai…

Nghe được Diệp Kiếm Tinh giải thích, Nhiếp Vân cũng động dung.

Không nghĩ tới giữa người cùng yêu cũng có tình cảm thuần chân. Nếu Trần Văn Húc cứu được thê tử, hai người cùng chết thì cũng thôi, xem như thành một đôi đồng mệnh uyên ương, nếu ngay cả người còn chưa cứu được lại chết nơi này, chỉ sợ có chết cũng không cam lòng đi!

- Khi ta vừa vào Kiếm Thần tông, từng được Văn Húc sư thúc chiếu cố, nếu không nhờ hắn, đừng nói thành tựu hiện tại, chỉ sợ đã sớm chết trong đủ loại thí luyện…

Diệp Kiếm Tinh ảm đạm nói, quay đầu nhìn Nhiếp Vân:

- Vân Đồng huynh, ngươi có thể tặng thanh kiếm này của sư thúc cho ta không? Ta có thể dùng đồ vật có giá trị trao đổi với ngươi!

- Không cần trao đổi, thanh kiếm là của ngươi!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Một thanh kiếm mà thôi, dù là binh khí cực phẩm cũng không trọng yếu bằng tình bằng hữu.

- Đa tạ Vân huynh!

Diệp Kiếm Tinh cảm kích nói, thu hồi trường kiếm, quỳ xuống đất

hướng bộ hài cốt dập đầu, thật cẩn thận dùng quần áo bao bọc lại, đào hầm chôn xuống.

Nhập thổ vi an, cũng không thể để hài cốt của sư thúc bại lộ bên ngoài, sau khi chết còn bị yêu nhân lăng nhục.

- Nhìn xem xung quanh còn có thi thể của Tạ Trương Huệ Tử hay không…

Nhiếp Vân dùng thiên nhãn chậm rãi nhìn quanh.

Nhìn một vòng, hắn không nhịn được lắc đầu.

Tuy nữ nhân Yêu Hồ tộc lúc còn sống cũng giống nhân loại, nhưng sau khi chết hài cốt bất đồng, hắn đã nhìn quanh vài trăm dặm nhưng không phát hiện xương cốt hình hồ ly, xem ra vị Trần Văn Húc này còn chưa tìm được thê tử, mà cô đơn chết ở nơi này.

Thật đúng là bi ai!

Thật sự là một nam tử si tình đáng thương.

- Ân, bốn hài cốt này hẳn là tộc nhân Yêu Hồ tộc, cốt linh đã lão, chẳng qua không phải Tạ Trương Huệ Tử…

Đột nhiên ánh mắt Nhiếp Vân dừng trên một đống hài cốt nằm trên một núi xương, xương cốt kia đã biến thành màu đen, rất nhiều địa phương vỡ vụn không đầy đủ.

Nhìn khung xương cũng biết chủ nhân hơn ngàn tuổi, hẳn không phải Tạ Trương Huệ Tử.

- Ngượng ngùng, làm chậm trễ nhiều thời gian, chúng ta đi thôi!

Xử lý xong hài cốt sư thúc, Diệp Kiếm Tinh đứng dậy nói.

- Hiện tại truy còn kịp!

Nhiếp Vân nhàn nhạt cười.

- Tốt lắm, chúng ta đi đi!

Diệp Kiếm Tinh gật đầu bay về phía trước.

Hai người tiếp tục đi tới, lần này bởi vì không muốn yêu khí quấy nhiễu, mỗi lần Nhiếp Vân đều dùng thiên nhãn tra xét, có khả năng biết trước nên dọc đường không còn gặp nguy hiểm.

Rất nhanh, đi vòng qua một mảnh hoang tàn rộng lớn, đám yêu nhân đi phía trước cũng đã xuất hiện trong tầm nhìn.

Lúc này nhóm yêu nhân đang đứng trước mặt dòng dung dịch giống như nham tương, dung dịch tản ra khí lưu cực nóng, yêu khí quay cuồng, tựa hồ khai thông vào cây cầu đi vào tận sâu trong lãnh địa của Yêu tộc.

Trước mặt bọn họ ngoại trừ xuất hiện mười mấy yêu nhân, còn có một nhóm nữ tử, nhóm nữ tử dung mạo diễm lệ, toàn thân mang theo khí tức mị hoặc, làm người nhìn liền mê muội trong đó.

- Thật sự là nhắc ai ai tới, đó không phải người Yêu Hồ tộc sao?

Hai người ẩn vào địa phương bí mật, Nhiếp Vân dùng thiên nhãn lặng lẽ quan sát, nhìn thoáng qua, trong lòng cảm thán.

Vừa rồi còn nhắc tới chuyện xưa của Trần Văn Húc cùng người Yêu Hồ tộc, không nghĩ tới lúc này gặp được, mà thực lực của họ đều đạt tới thiên kiều trung kỳ.

- Yêu Thi, Tô Quả, các ngươi tới đây làm gì?

Một phụ nhân Yêu Hồ tộc đứng trước nhìn chằm chằm nhóm người Yêu Thi, trong mắt mang theo vẻ cảnh giác.

------oOo------

Chương 667: Yêu Hồ Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chúng ta tới đây làm gì? Kiệt kiệt, ngươi không phải biết rõ còn cố hỏi sao? Các ngươi tới làm gì, chúng ta đương nhiên tới làm cái đó!

Yêu nhân râu trắng cười một tiếng đi nhanh về phía trước, đôi mắt đỏ tươi lóe ra vẻ lạnh lùng âm tàn.

- Hừ, Yêu Hồ tộc chúng ta đã xin phép Thiên Yêu thánh hoàng, Thiên Yêu thánh hoàng cũng đã đáp ứng chúng ta, chỉ cần chúng ta có thể từ sâu trong tinh không điếu ra bảo vật, liền về Yêu Hồ bộ tộc! Chúng ta vì việc này đã cố gắng mấy chục năm, chẳng lẽ các ngươi muốn làm trái hứa hẹn của Thiên Yêu thánh hoàng?

Yêu Hồ phu nhân cau mày, giọng nói sắc bén.

Yêu nhân khác với nhân loại, bọn hắn không có tông môn, bọn hắn chỉ có một thủ lĩnh duy nhất, chính là Thiên Yêu thánh hoàng.

Quyền uy của Thiên Yêu thánh hoàng rất lớn, chỉ cần là chuyện hắn đáp ứng, toàn bộ yêu nhân nhất định tuân thủ, nếu không chẳng khác nào phản bội yêu nhân, rơi vào vây giết.

- Làm trái hứa hẹn của Thiên Yêu thánh hoàng? Hừ, Thiên Yêu thánh hoàng cấp chúng ta cái gì? Vì sao chúng ta phải nghe lời của hắn? Nói thẳng cho ngươi biết, hiện tại chúng ta không ở trong thế giới Yêu tộc, mà là đang sinh tồn trong thế giới loài người. Cho dù Thiên Yêu thánh hoàng biết chúng ta làm trái mệnh lệnh của hắn, cũng không có biện pháp!

Yêu nhân râu trắng cười lạnh.

Yêu La U Minh vực là thông đạo đi thông thế giới Yêu tộc cùng Phù Thiên đại lục, mà nhóm yêu nhân râu trắng đã sinh hoạt trong Phù Thiên đại lục thời gian dài. Đã sớm thích ứng hoàn cảnh, cho dù Thiên Yêu thánh hoàng phái người vây giết bọn hắn, cũng không dễ dàng như vậy.

Dù sao yêu nhân cùng nhân loại cũng có ước định, nếu yêu nhân thực lực quá cường đại xuất hiện, tuyệt đối sẽ bị tám đại tông môn liên thủ vây giết.

- Tốt, không nghĩ tới ngay cả lời nói của Thiên Yêu thánh hoàng mà các ngươi cũng không nghe, vậy đừng trách chúng ta, bày trận!

Phụ nhân thấy lời của yêu nhân râu trắng như đinh đóng cột, biết ngày hôm nay khẳng định không thể qua loa, lúc này thét dài một tiếng, trong tay lóe sáng, hơn mười cường giả Yêu Hồ tộc lập tức hợp thành một đại trận phòng ngự.

- Kiệt kiệt, các ngươi đã muốn chết, chúng ta cũng không khách khí…

Yêu nhân râu trắng không thèm để ý, nanh cười một tiếng, đang định cùng nhóm người Yêu Thi liên thủ đối phó, lại đột nhiên cảm thấy mặt đất chớp lên kịch liệt.

Oanh long long!

Nham tương đột nhiên sôi trào lên, như thiêu đốt, phóng xuất ra uy lực kinh thiên động địa.

- Đó là cái gì?

Một thân ảnh từ giữa chậm rãi thăng cao, đó là một nữ tử Yêu Hồ tộc mặc tử y, dung mạo xinh đẹp, trên mặt mang theo vẻ kiên nghị cùng hưng phấn, hai tay lăng không chộp xuống dưới, một mảnh sợi tơ từ lòng bàn tay xuyên qua, giống như khai thông u minh, muốn đem đồ vật quý giá nhất bên trong kéo ra ngoài.

- Linh Tư Huyền Điếu? Người Yêu Hồ tộc cũng thật sự độc ác!

Nhìn thấy sợi tơ từ tay nữ tử kia không ngừng tuôn ra, trong lòng Nhiếp Vân chấn động.

Trong chín ngàn chủng tộc của Yêu tộc, cường đại nhất là Minh tộc, thật giống như Yêu Minh tiên dịch của Nhiếp Vân trước kia, chính là nước miếng của cường giả Minh tộc lưu lại.

Nước miếng đã có thể độc chết bí cảnh thất bát trọng, đủ thấy Minh tộc đáng sợ!

Tuy Minh tộc cường đại, nhưng chẳng biết tại sao đã biến mất khỏi yêu nhân thế giới từ nhiều vạn năm về trước, thậm chí siêu cấp nhân vật như Thiên Yêu thánh hoàng cũng không tìm thấy được dấu vết.

Theo truyền thuyết, người Minh tộc kỳ thật không phải mất tích, mà là đi một thế giới khác, về phần đi đâu thì không ai biết, nhưng sau khi Minh tộc đi khỏi, U Minh giới cũng biến thành không người.

U Minh giới là nơi ở trước kia của Minh tộc, bảo vật vô số, nhưng không phải người Minh tộc thậm chí cả U Minh giới cũng tìm không được, càng khỏi nói đi vào.

Cho nên dù U Minh giới có vô số bảo bối, cũng không ai lấy được, đã biến thành truyền thuyết.

Nhưng lực lượng của nhân loại là vô cùng, yêu nhân cũng như vậy, tuy rằng tìm không thấy vị trí cụ thể của U Minh giới, nhưng họ thật thông minh, nghĩ ra phương pháp Linh Tư Huyền Điếu.

Linh Tư Huyền Điếu, đầu tiên cần từ trong hàng trăm triệu hài nhi Yêu tộc tuyển ra linh hồn tinh khiết nhất, sau đó rèn luyện từ nhỏ, làm cho linh hồn cảm ứng được lực lượng u minh, lại dùng linh hồn làm dẫn, hóa thành sợi tơ, khai thông cảm ứng trong minh minh, tiến hành thả câu.

Loại thả câu này dùng linh hồn làm môi giới, phi thường nguy hiểm, chẳng những thời khắc cần thừa nhận tinh không cương phong cắn lại, đau đớn muốn chết, nếu không cẩn thận còn có thể hồn phi phách tán chết oan chết uổng.

Mấu chốt nhất chính là loại thả câu này hao phí thời gian thật dài, ít nhất dùng năm tính toán, mỗi khi thả câu một lần, chỉ sợ ít nhất cần hơn mười năm mới đạt được bảo vật.

Linh hồn thời thời khắc khắc bị cương phong cắn lại, hơn nữa tinh thần cao độ tập trung, liên tiếp hơn mười năm…người thừa nhận thả câu chẳng những luôn bảo trì linh hồn thuần khiết, còn phải có cỗ chấp niệm không chịu thua, nếu như không khẳng định không

cách nào kiên trì.

Bởi vậy kiểu thả câu như thế xác suất thành công cực thấp.

Nhưng việc có tệ cũng có lợi, tuy rằng quá trình thả câu cực kỳ thống khổ, một khi thành công, bảo bối cũng sẽ phù hợp với người đó một cách hoàn mỹ nhất, có thể phát huy ra uy lực cực mạnh.

Cả Yêu tộc suốt mấy ngàn năm chưa hẳn thành công một lần, cũng bởi vì như vậy Thiên Yêu thánh hoàng mới dễ dàng đáp ứng việc bảo vật thuộc về chủng tộc thành công, phỏng chừng theo hắn xem ra Yêu Hồ tộc không thể nào thành công câu được bảo vật, nhưng làm cho người ta không nghĩ tới chính là họ lại thành công!

Oanh long long!

Ngay khi Nhiếp Vân còn đang suy tư, nham tương quay cuồng càng thêm kịch liệt, một thanh bảo kiếm màu đỏ sậm từ tận sâu trong minh minh chậm rãi lộ ra ngoài.

Đồ vật kia sáng ngời lóa mắt, còn chưa xuất hiện đã tản mát ra uy thế khiến không gian như sắp phá nát!

Không gian Yêu La U Minh vực mặc dù không ổn định như Phù Thiên đại lục, nhưng vẫn cường đại hơn những trận pháp không gian bình thường gấp mấy lần, một thanh kiếm xuất thế lại tạo ra uy lực có thể làm không gian phá nát, phẩm cấp cao quả thật không thể tưởng tượng nổi.

- Chẳng lẽ đây là U Minh kiếm, uy lực thật mạnh!

Nhiếp Vân phi thường hiểu biết Yêu tộc, nhưng lại biết rất ít về Minh tộc, vừa rồi nghe nhóm người Yêu Thi nhắc tới U Minh kiếm, lúc này nhìn thấy đôi mắt liền phiếm đỏ.

Khó trách có thể làm cho nhóm yêu nhân chống lại mệnh lệnh Thiên Yêu thánh hoàng cũng phải cướp đoạt, U Minh kiếm quả nhiên cường đại đáng sợ!

------oOo------

Chương 668: Linh Tư Huyền Điếu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bảo bối chia thành hai loại, do thiên địa sinh ra cùng nhân công rèn luyện, các loại linh binh trên cơ bản đều do nhân công tạo ra, mà U Minh kiếm vừa xuất hiện lên gợi ra thiên địa đại thế, làm linh khí hỗn độn quay cuồng, vừa nhìn cũng biết là thiên địa sinh ra.

Bảo kiếm do thiên địa sinh ra có được phong cách cổ xưa cùng linh tính, càng có thể điều động thiên địa uy thế, thi triển càng thêm cường đại.

- Thành công!

Người Yêu Hồ tộc thấy trường kiếm lộ ra hình thể, trong mắt lộ hưng phấn, sắc mặt đỏ lên, siết chặt nắm tay, thậm chí có người mừng rỡ mà khóc.

- Cơ hội đã tới, còn chưa động thủ!

Yêu nhân râu trắng liếc mắt nhìn U Minh kiếm, trong mắt hiện tia tham lam, ngay sau đó rống to, lao thẳng tới trước.

Oanh long!

Yêu nhân này là người Thanh Minh Yêu tộc, quỷ trảo vung về phía trước, hơn mười đạo ảo ảnh liền xuất hiện trước mặt nhóm Yêu Hồ tộc, mùi máu tươi nồng hậu khiến người buồn nôn.

Không ngờ là chiêu lợi hại nhất của Thanh Minh Yêu tộc – Thanh Minh Diêu Thiên trảo!

- Thi khí như hải – Tam Thi Quỷ Ảnh!

Thân thể Yêu Thi chợt hoành, quan tài thật lớn sau lưng nằm ngang nghiền áp đi qua, đồng thời trong tay phóng xuất ra một quyền trượng đen nhánh, quyền trượng vừa xuất hiện liền biến

thành một đầu lệ quỷ, ba đạo ảo ảnh rất nhanh lao tới trước, tựa như ba quỷ hồn, không thể ngăn cản.

- Xem các ngươi da thịt mềm mại trói gà không chặt, yên tâm đi, ta sẽ giết các ngươi pha chế gia vị rồi ăn sau, sẽ không phung phí của trời…

Hủ Thi tộc Tô Quả nanh cười, răng nanh phun ra yêu khí màu đỏ sậm, vọt tới.

Chỉ nháy mắt năm yêu nhân cùng tùy tùng thừa dịp người Yêu Hồ tộc vừa thấy U Minh kiếm ngây người, đồng thời ra tay!

- Mê Huyễn kiếm trận – Sắc Dục Mê Huyễn khí!

Phụ nhân Yêu Hồ tộc thấy nhóm yêu nhân công kích, sắc mặt thay đổi, trường kiếm đánh ra, uyển chuyển như liễu, người của Yêu Hồ tộc bị động tác của nàng kéo theo, nháy mắt trong trận phát sinh một cỗ ái khí yêu diễm.

Cỗ khí tức màu hồng, đại biểu cho nhục dục, mê huyễn, nếu rơi vào bên trong sẽ khiến người cảm giác rơi vào ôn nhu hương, không thể kiềm chế.

Sắc Dục Mê Huyễn khí của Yêu Hồ tộc!

- Hắc hắc, ta chỉ thích thi thể, không thích nữ nhân, trận pháp này đối với ta vô dụng!

Trận pháp hình thành, yêu khí tỏa khắp hiện ra một đám mỹ nữ xinh đẹp, thân thể trần truồng hướng đám người Yêu Thi thiếp tới, ánh mắt vạch người khiến kẻ khác muốn phun máu, nhưng Tô Quả lại không chút dao động, kiệt kiệt cười, bàn tay một trảo đã đem một mỹ nữ trần trụi nắm trong tay, một cỗ khí ăn mòn bắn ra, mỹ nữ xinh đẹp nháy mắt biến thành một đống thịt thối, một đống xương khô.

Tô Quả rất nhanh lao về phía trước, đi tới trước mặt một nữ tử Yêu Hồ tộc, cười lạnh một tiếng, răng nanh bén nhọn lộ vẻ huyết tinh, quỷ trảo lại chộp tới.

- Chết!

Một tiếng hừ lạnh, yêu khí tanh hôi mang theo kịch độc khiến kẻ khác buồn nôn đập thẳng tới.

- Hừ!

Thực lực nữ tử Yêu Hồ tộc cũng không yếu, khẽ uốn éo, mũi kiếm đâm ra, cánh tay ngọc vươn thẳng, lực lượng toàn thân tập trung một chỗ đánh tới.

- Kiếm thuật không sai, bất quá…lực lượng quá kém!

Tô Quả hừ lạnh, thân thể nhoáng lên, bàn tay chộp lên mũi kiếm, lướt nhanh xuống thân kiếm, đầu ngón tay ma xát phát ra tiếng rít chói tai.

Ông!

Bị bàn tay hắn dán chặt thân kiếm, nữ tử chỉ cảm thấy trên thân kiếm truyền tới cảm giác tê dại, pháp lực toàn thân như biến mất, đầu óc choáng váng tùy thời đều muốn té xỉu.

- Nguy rồi, là Hủ Thi Âm Ba của Hủ Thi tộc! Có thể làm thối rữa thi thể nhanh hơn, người sống nghe được sẽ toàn thân tê dại, mặc người chém giết!

Trong đầu hiện lên trí nhớ về Hủ Thi tộc, sắc mặt nữ tử đỏ lên, cắn mạnh đầu lưỡi, mùi máu tươi tuôn ra khiến tinh thần nàng chấn động, trường kiếm xì một tiếng đâm xuyên qua thân thể Tô Quả.

- Có thể chống cự âm ba công kích ăn mòn còn đâm ta một kiếm, rất không tệ đâu…

Không nghĩ tới Tô Quả lại không thèm quan tâm, vẻ mặt ý cười nói.

- Làm sao…

Lúc này nữ tử mới phát hiện trường kiếm giống như đâm vào thi

thể thối rữa, trúc trắc vô cùng, mùi hôi thối đập thẳng vào mặt khiến nàng thiếu chút nữa ngạt thở.

- Bất quá chỉ đáng tiếc công kích của ngươi vô dụng với ta!

Ngay lập tức nàng nghe thanh âm Tô Quả lạnh lùng vang lên, ngay sau đó một quỷ trảo xuất hiện ngay lồng ngực của nàng.

Oanh!

Nữ tử bị chấn bay ngược ra ngoài, phun ra máu tươi, nằm dưới đất sống chết không biết.

Hoa lạp!

Nữ tử trọng thương, trận pháp nhất thời xuất hiện tan vỡ, những người bị vây khốn đồng thời tỉnh táo lại.

- Nguy rồi!

Phụ nhân Yêu Hồ tộc kêu khẽ, Yêu Hồ tộc luôn dùng mị hoặc làm chủ yếu, sức chiến đấu không mạnh, một khi trận pháp bị phá đơn đả độc đấu dù nhân số chiếm ưu thế cũng không phải đối thủ của đám yêu nhân!

- Ngươi thích thi thể, chính ngươi biến thành thi thể trước đi!

Biết Tô Quả là mấu chốt phá trận, phụ nhân dùng toàn bộ pháp lực truyền vào trong kiếm, mang theo tiếng rít bén nhọn đâm thẳng vào sau lưng của hắn.

Hủ Thi Yêu tộc đem thân thể luyện thành hủ thi, toàn thân không máu, không kinh mạch, chỉ có tâm tạng mới là trí mạng, toàn bộ pháp lực đều dựa vào trái tim duy trì phát ra, một khi trái tim phá hư, hẳn phải chết không nghi ngờ.

Chính bởi vì như thế vừa rồi nữ tử Yêu Hồ tộc rõ ràng đâm Tô Quả một kiếm nhưng hắn không hề bị thương tổn chút nào.

- Ha ha, đối thủ của ngươi là ta, không phải Tô Quả, Thanh Minh

Diêu Thiên trảo, trở lại cho ta đi!

Trận pháp phá hư, yêu nhân râu trắng cũng tỉnh táo lại, nhe răng cười, quỷ thủ thật lớn nháy mắt đánh ra.

- Ông!

Phụ nhân chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, trường kiếm trệch hướng, không thương tổn Tô Quả mảy may.

- Pháp lực thật hùng hậu, nguy rồi!

Một chiêu của đối phương liền phá vỡ công kích của mình, sắc mặt phụ nhân liền thay đổi.

- Hiện tại biết cũng không muộn, nằm xuống cho ta!

Sắc mặt yêu nhân râu trắng dữ tợn, hai tay liên tục chộp tới, mỗi chiêu đều mang theo trận gió thật khủng bố.

Đăng đăng đăng đăng!

Phụ nhân không ngừng lui về phía sau, trận pháp càng thêm hỗn loạn, đã xuất hiện tình huống vài nữ tử Yêu Hồ tộc bị giết.

Đám người Yêu Thi cũng phải trả giá, mấy yêu nhân nâng quan tài đã chết, mà năm đại yêu nhân cũng có hai bị thương, hiện tại lực chiến đấu tốt nhất chỉ còn lại yêu nhân râu trắng, Tô Quả cùng Yêu Thi.

- Đáng giận! Bàn Ti Giảo Sát!

Nhìn thấy tình huống không tốt trong mắt phụ nhân hiện lên tia hận ý, vòng eo nháy mắt biến thành nhu nhược không xương, vừa tránh thoát hai tay của yêu nhân râu trắng, liền phát lực khiến vòng eo quấn quanh người hắn.

------oOo------

Chương 669: Huyết Linh tinh phách

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bàn Ti Giảo Sát, thân như độc xà, vững như dây thép, đem người quấn chặt. Thuộc loại chiêu số cận chiến cực kỳ lợi hại, không nghĩ tới phụ nhân lại biết, hơn nữa còn thi triển thuần thục xảo diệu như thế.

Chẳng qua Yêu Hồ tộc đều thiên sinh lệ chất, hoàn toàn bất đồng với yêu nhân bình thường. Muốn nàng đi quấn chặt thân thể tanh hôi của một yêu nhân, cũng thật sự đủ làm khó.

- Nguy rồi!

Yêu nhân râu trắng không nghĩ tới đối phương dùng chiêu số cận chiến như thế, biến sắc, muốn lui về phía sau đã không kịp nữa, lực lượng song chưởng điên cuồng tràn ra, lại bị thân thể đối phương như vòng kim cô gắt gao trói chặt.

- Xem ra tên kia chết chắc rồi!

Nơi ẩn thân, Diệp Kiếm Tinh khẽ hừ một tiếng.

- Chết chắc sao? Chưa chắc, hãy chờ xem!

Nghe được lời của hắn, Nhiếp Vân lắc lắc đầu.

Mặc dù ánh mắt Diệp Kiếm Tinh không kém mình, nhưng đáng tiếc…hắn không hiểu yêu nhân.

- Đây là ngươi bức ta, bí thuật, Huyết Long Phá Trảm!

Quả nhiên, yêu nhân râu trắng sắc mặt dữ tợn, râu trắng nháy mắt biến thành đỏ tươi, toàn thân đều phụt ra từng đạo huyết kiếm.

Phốc!

Bị huyết kiếm đâm xuyên, phụ nhân cảm giác như bị vạn tiễn xuyên tâm, máu tươi phun trào, lăng không bay ngược ra ngoài, trên

người xuất hiện bốn năm miệng vết thương lớn nhỏ như miệng chén, máu tươi tuôn tràn.

Nàng bị thương nghiêm trọng, mà yêu nhân râu trắng cũng hao tổn thật lớn, vô luận tinh thần hay khí lực đều uể oải rất nhiều, giống như vừa rồi dùng bí thuật đã làm mất đi đại bộ phận lực lượng cùng thọ nguyên.

- Thật là lợi hại, làm sao ngươi biết hắn dùng bí thuật?

Nhìn thấy yêu nhân râu trắng chuyển bại thành thắng, Diệp Kiếm Tinh ngạc nhiên liếc mắt nhìn Nhiếp Vân, thần sắc khiếp sợ.

Tuổi của thiếu niên này thoạt nhìn không kém hơn mình bao nhiêu, nhưng vô luận thực lực, kiến thức hay thủ đoạn đều cao minh hơn mình nhiều lắm, thật không biết hắn làm sao tu luyện mà lợi hại như thế.

- Tiếp tục xem đi, mặc dù hắn chuyển bại thành thắng, nhưng muốn chém giết phụ nhân kia không dễ dàng như vậy.

Nhiếp Vân chỉ chỉ phía trước.

- Buộc ta thi triển bí thuật Huyết Long Phá Trảm, hao tổn ba trăm năm thọ nguyên, hôm nay ngươi nhất định phải chết!

Yêu nhân râu trắng run rẩy, trên mặt tràn ngập hận ý, đi nhanh tới chỗ phụ nhân.

Hoa lạp!

Lúc này toàn thân phụ nhân đẫm máu tươi, đã không còn sức chiến đấu, nàng ngẩng đầu nhìn lên nữ tử đang Linh Tư Huyền Điểu, tràn đầy vui mừng, một thoáng sau lại biến thành vẻ tàn nhẫn.

- Lan di, đừng làm chuyện điên rồ…

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của phụ nhân, nữ tử mỹ mạo biến sắc.

Thanh âm của nàng tựa như chim hoàng anh, trong suốt động lòng người, mang theo cảm tình chân thành tha thiết, hoàn toàn khác với vẻ dâm loạn mị hoặc của Yêu Hồ tộc, ngược lại làm cho người ta có cảm giác tâm linh thật yên tĩnh.

- Linh hồn thật trong veo! Khó trách có thể thi triển Linh Tư Huyền Điếu câu được bảo vật như U Minh kiếm từ sâu trong U Minh giới!

Nghe được thanh âm của nàng, Nhiếp Vân không nhịn được tán thưởng.

Linh hồn một người trong veo hay không, xem hành động nghe thanh âm là có thể suy đoán ra, người có linh hồn càng thuần khiết, thanh âm càng sạch sẽ, ngược lại thanh âm càng đục trọc, nghe vào trong tai khiến người cảm thấy ô nhiễm.

- Câu U Minh kiếm đi ra, lập tức rời đi, không cần báo thù cho ta, ngàn vạn lần không để U Minh kiếm rơi vào trong tay những yêu nhân này, hết thảy chủng tộc làm trọng…

Phụ nhân tên Lan di nghe được tiếng hô của thiếu nữ, lại thét dài một tiếng, toàn thân huyết khí quay cuồng, tựa hồ muốn thi triển bí pháp đặc thù tính toán đồng quy vu tận với kẻ địch.

- Không, Lan di, ta sẽ không để cho ngươi chết…Thiêu đốt linh hồn, điếu thủ!

Nghe được lời nói đoạn tuyệt, trong mắt thiếu nữ hiện lên vẻ quyết tâm, toàn thân bao phủ bạch quang, bắt đầu hao tổn thiêu đốt chính linh hồn của mình!

Tu luyện tới bí cảnh, linh hồn càng thêm trọng yếu, thậm chí đạt tới cảnh giới nhất định cho dù thân thể đã chết, linh hồn vẫn còn tồn tại, cho nên linh hồn mới là bản thể, thân thể chỉ là thuyền qua sông mà thôi, đương nhiên có thể bỏ qua.

Thiếu nữ trên không trung thiêu đốt linh hồn, chẳng khác nào thiêu đốt tuổi thọ của mình, được ăn cả ngã về không!

- Đừng…đừng…ngươi là tương lai của chủng tộc, không thể vì

người vô dụng như ta làm vậy a…

Chứng kiến động tác của nữ tử trên không trung, đôi mắt Lan di đỏ lên, nước mắt chảy xuống.

Linh Tư Huyền Điếu bảo vật cùng người huyền điếu có cảm ứng đặc thù, chỉ có người huyền điếu mới có thể phát huy toàn bộ uy lực của bảo vật, nếu nữ tử đã chết, Lan di sẽ trở thành tội nhân lớn nhất trong bộ tộc.

- Trong minh minh, tùy theo ý lòng ta, trong hoàng hoàng, cho ta mượn lực lượng, U Minh kiếm, hoành xuyên thiên cổ, xuất thế!

Không để ý tới tiếng hô của Lan di, nữ tử xinh đẹp quát khẽ một tiếng, giống như niệm một câu thần chú đặc thù, bạch quang ngày càng mạnh, sợi tơ giữ chặt U Minh kiếm nháy mắt tăng nhiều gấp đôi, oanh long một tiếng, đất rung núi chuyển, U Minh kiếm từ trong sâu trong hư không bị rút thẳng ra!

Tư tư!

U Minh kiếm vừa xuất thế liền mang theo uy thế mà người thường khó thể tưởng tượng, không gian Yêu La U Minh vực không ngừng phá nát, trận gió kịch liệt hội tụ, như chúng tinh phủng nguyệt không ngừng hướng bên này tụ tập.

- Ân?

Nhiếp Vân cùng Diệp Kiếm Tinh tránh một bên chỉ cảm thấy bàn tay chấn động, trường kiếm nháy mắt không bị khống chế thẳng tắp hướng U Minh kiếm chỉ tới.

Hoa lạp!

Không chỉ như thế, trường kiếm trong chiến trường nháy mắt thay đổi phương hướng, thẳng tắp chỉ về hướng U Minh kiếm trên không trung, thật giống như thần tử gặp vương giả, không thể không khom người quỳ gối.

- Trăm kiếm thần phục, vạn kiếm triêu thánh? Này…

Chứng kiến tình huống trước mắt, Nhiếp Vân cùng Diệp Kiếm Tinh đưa mắt nhìn nhau, đều lộ vẻ khiếp sợ.

Linh binh sở dĩ xưng là linh, là bởi vì có linh tính nhất định. Có thể cùng chủ nhân khai thông, uy lực vô cùng, đã có linh còn có vương giả. Trong truyền thuyết vương giả kiếm một khi xuất thế, toàn bộ trường kiếm xung quanh đều cúi đầu xưng thần, cúi đầu triêu thánh, không dám đối địch.

Trước kia đều tưởng là truyền thuyết, không nghĩ tới là thật sự!

- Dám đả thương Lan di, chết!

U Minh kiếm vừa xuất thế, lập tức hóa thành đạo cầu vồng, bị nữ tử xinh đẹp cầm

lấy, bàn tay nàng nhẹ nhàng run lên, xích hồng sắc kiếm quang liền thẳng tắp chém thẳng về hướng yêu nhân râu trắng.

- Ha ha, ta chờ chính là thời khắc này, chẳng lẽ các ngươi cho rằng ta đã biết U Minh kiếm cường đại, lại không chuẩn bị sao? Yêu Thi, Tô Quả, động thủ!

------oOo------

Chương 670: Tạ trương huệ tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chứng kiến kiếm quang đánh tới, yêu nhân râu trắng chẳng những không khẩn trương, ngược lại rít gào một tiếng, ánh mắt biến thành đỏ đậm.

- Cái gì?

Thấy đối phương bình tĩnh như vậy, trong lòng nhiếp vân lập tức sản sinh dự cảm không hay.

Phải, những người này biết yêu hồ bộ tộc đang câu u minh kiếm, còn dám tới đây, khẳng định phải có dựa vào!

- u minh kiếm vừa câu đi ra, còn chưa hoàn toàn tế luyện, tuy rằng có liên hệ với linh hồn của ngươi, thực tế còn chưa thuộc về ngươi, lúc này u minh kiếm yếu kém nhất, chỉ cần gạt bỏ linh tính, sau này sẽ thuộc chúng ta! Yêu phách mạt linh tính, huyết tế phá u minh!

Một tiếng gào thét, yêu nhân râu trắng lui ra sau một bước, quan tài yêu thi hoành về phía trước, lập tức từ trong bay ra một hồn phách đỏ như máu.

Hồn phách kia dữ tợn đáng sợ, vừa xuất hiện khiến linh hồn người khác muốn hỗn loạn.

- là…là huyết linh, huyết linh tinh phách, làm sao lại có thứ này…tạ trương huệ tử, là lan di hại ngươi a…

Lan di chứng kiến đồ vật từ trong quan tài bay ra, biến sắc nhìn nữ tử trên không trung, tiếng khóc thê lương quanh quẩn tận mây xanh.

- Tạ trương huệ tử? Nữ tử kia là tạ trương huệ tử?

Nghe được tiếng gọi to thê lương của lan di, diệp kiếm tinh cùng nhiếp vân đồng thời chấn động.

Khó trách đường đường trưởng lão kiếm thần tông, trần văn húc lại si tình với nữ tử yêu hồ tộc, bởi vì linh hồn nữ tử này thuần khiết như giấy trắng, đích xác không phải kẻ yêu tà.

- Vân đồng, huyết linh tinh phách là gì ngươi biết không?

Diệp kiếm tinh vừa biết nữ tử trước mắt chính là thê tử mà sư thúc văn húc chờ đợi cả đời, rốt cục không tự chủ được siết chặt nắm tay hỏi nhiếp vân.

Mặc dù hắn không cảm tình gì với yêu tộc, nhưng nữ tử này là người mà sư thúc muốn bảo hộ trước khi chết, tuyệt không thể để cho nàng bị thương tổn!

- Huyết linh tinh phách là linh hồn tham lam ác độc nhất, là lệ quỷ bị nguyền rủa, nghe nói sau khi một nữ nhân mang thai mỗi ngày đều tiến hành nguyền rủa con của mình, nhi đồng vừa ra đời đã bị chôn vào vu hạp lạc quan, nhận thi khí không ngừng rèn luyện, hơn nữa mỗi ngày không ngừng giết người dùng máu tươi tắm rửa cho đứa bé liên tục hai mươi năm, hai mươi năm sau giết nó, lấy ra linh hồn, nhốt vào câu hồn linh khí đặc thù, mỗi ngày dùng địa hỏa thiêu đốt làm cho nó cảm thấy thống khổ cùng cực!

- Còn chưa sinh ra đã bị mẫu thân nguyền rủa, lớn lên lại bị máu cùng thi khí ăn mòn, về sau còn bị địa hỏa thiêu cháy, oán khí, hận ý trong lòng căn bản khó thể tưởng tượng, chỉ cần bị thứ này dính vào, cho dù u minh kiếm càng lợi hại nhưng linh tính cũng sẽ bị gạt bỏ trong nháy mắt!

Nhớ tới miêu tả về huyết linh tinh phách, sắc mặt nhiếp vân trầm trọng.

Huyết linh tinh phách là một loại bí thuật vô thượng dùng phá linh, nhưng vô cùng hung ác rườm rà, trước kia hắn chưa từng nghĩ qua, không nghĩ tới đám người yêu thi tàn ác như vậy, thế nhưng đã sớm chuẩn bị, làm ra một chiêu tàn nhẫn nhất!

U minh kiếm là bảo vật do thiên địa sinh ra, tuy cường đại hơn bảo vật do nhân công luyện chế, nhưng bởi vì không được nhân công can dự cho nên linh tính không mạnh mẽ, hơn nữa vừa bị người câu lên, còn chưa thông qua tế luyện, một khi bị huyết linh tinh phách tà ác ô nhiễm, sẽ thoát ly sự khống chế của tạ trương huệ tử, biến thành vật bị huyết linh khống chế.

Huyết linh có thể khống chế, cũng nói lên chủ nhân huyết linh cũng có thể sử dụng, thật sự là giỏi tính kế!

- A…

Nhiếp vân truyền âm giải thích, diệp kiếm tinh vừa hiểu nguyên nhân chợt nghe phía trước vang lên tiếng hô, sắc mặt nữ tử yêu hồ tộc tên tạ trương huệ tử biến thành trắng bệch, thân thể không ngừng lui về phía sau, tựa hồ muốn tránh né huyết linh tinh phách

công kích.

- Không được, ta phải cứu nàng!

Thấy một màn này, diệp kiếm tinh đột nhiên đứng lên, trường kiếm vung cao, thân hình hóa thành đạo kiếm quang bay thẳng về hướng huyết linh tinh phách.

- Diệp kiếm tinh, diệp kiếm tinh…

Nhiếp vân bị bất ngờ, bất đắc dĩ lắc đầu.

Song phương giao chiến, tuy thực lực đại tổn nhưng dù sao cũng là cường giả thiên kiều cảnh đỉnh, mà diệp kiếm tinh chỉ là thiên kiều cảnh sơ kỳ, liều lĩnh xông qua quả thật là muốn chết!

Nhưng từ điểm này có thể nhìn ra hắn là người trọng tình trọng nghĩa, đích xác có cảm tình sâu đậm với sư thúc trần văn húc kiếm thần tông!

- Bỏ đi, ta cũng nhận được chỗ tốt của trần văn húc, hiện tại thê tử của hắn bị người khi dễ, không thể khoanh tay đứng nhìn!

Thấy diệp kiếm tinh không chút cố kỵ tiến lên, nhiếp vân cũng đứng dậy.

Mình vừa tiếp nhận vũ kỹ chi tủy của người ta, hiện tại không ra tay cũng không được.

Làm ra quyết định, nhiếp vân đứng dậy xông về phía trước.

Bắt giặc trước bắt vua, hắn chạy thẳng về hướng yêu thi.

Huyết linh tinh phách vừa nhìn chính là do yêu thi đào tạo ra tới, hắn chính là chủ nhân, chỉ cần đánh chết hắn huyết linh tinh phách không bị khống chế, sẽ không tạo thành phá hư quá lớn.

- Cái gì? Khi nào thì yêu hồ tộc liên minh với nhân loại? Chẳng lẽ hai người này đều là hán tử các ngươi câu dẫn?

Diệp kiếm tinh cùng nhiếp vân đột nhiên xuất hiện làm đám người yêu thi có chút khiếp sợ, nhưng sau đó liền cười lạnh, ở trong mắt bọn hắn, thực lực hai người quá kém, căn bản không đáng giá nhắc tới.

- Kiếm pháp kiếm thần tông? Đúng rồi…nhất định là văn húc tới tìm ta…

Diệp kiếm tinh vừa tới trên không trung, trường kiếm liền đánh ra, kiếm khí như sương, kiếm vũ đầy trời, tạ trương huệ tử vừa nhìn thấy bộ kiếm pháp của hắn ánh mắt sáng lên, giống như nhìn thấy được ý trung nhân hướng mình bay tới, cảm xúc phản đối nháy mắt toàn bộ biến mất, chỉ còn lại vui sướng.

Đã bao nhiêu năm!

Nàng đã đợi bao nhiêu năm, rốt cục đã tới…có đồng môn của hắn, nhất định sẽ có tin tức của hắn. Có lẽ hắn đang ở gần đây…

Nghĩ vậy, đôi mắt tạ trương huệ tử đỏ lên, vốn đang định trốn tránh huyết linh tinh phách, lúc này nàng lại dại ra nguyên tại chỗ.

- Nguy rồi, nhất định phải nhanh chóng ra tay!

Chứng kiến tạ trương huệ tử ngây dại tại chỗ, nhiếp vân thầm hô không xong.

Một khi u minh kiếm bị huyết linh tinh phách ô nhiễm, thanh thần binh lợi khí kia chẳng khác nào biến thành sắt vụn, hoàn toàn phế đi!

Tuyệt không thể để cho chuyện này phát sinh!

Nếu mình lấy được thần binh lợi khí như vậy, thực lực sẽ tăng lớn, dù gặp được thiên kiều cảnh hậu kỳ thậm chí là đỉnh phong cũng có thể đánh một trận chiến!

Khẽ cắn răng, tốc độ của nhiếp vân lại nhanh hơn, chỉ nháy mắt đã đi tới trước mặt yêu thi, huyền ngọc kiếm khẽ run, kiếm quang bắn ra bảy đạo ảo ảnh, biến thành thất thải sắc cuốn tới.

------oOo------

Chương 671: Đoạt linh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- là đại bi thất tiên kiếm? Một tiểu tử lĩnh vực cảnh như thế nào biết kiếm pháp cao thâm như thế?

Yêu thi vốn không thèm để ý nhiếp vân, nhưng lúc này sắc mặt lại thay đổi.

- Không thể để cho hắn hại yêu thi, thanh minh diêu thiên trảo!

Thấy chiêu kiếm pháp của nhiếp vân, yêu nhân râu trắng hoảng sợ, rống to một tiếng, quỷ trảo âm trầm bổ thẳng về hướng nhiếp vân.

- Hủ thi phệ tâm độc!

Tô quả cũng biết sự tình nghiêm trọng, hai mắt nheo lại, bàn tay vươn về phía trước, khí tức tanh hôi tràn tới khiến người buồn nôn.

- Di tinh, mười hai thi thể thiên kiều cảnh ngăn cản!

Không để ý tới công kích của hai yêu nhân, trong lòng nhiếp vân vừa động, xung quanh liền xuất hiện mười hai thi thể, hướng tô quả cùng yêu nhân râu trắng đánh tới.

Mười hai thi thể đồng thời ra tay, không gian yêu la u minh vực nháy mắt vặn vẹo, hai yêu nhân lập tức phun máu tươi bay ngược ra ngoài!

Tu vi của mười hai thi thể vốn không thua kém bọn hắn, hơn nữa còn là đệ tử đại tông môn, chiêu số không ít, bản năng chiến đấu rất mạnh, mà hai yêu nhân chiến đấu thời gian rất lâu, tinh lực tiêu hao rất nhiều, vừa tiếp một chiêu liền bại trận.

Nhất là tô quả, chỉ co giật hai cái liền đoạn tuyệt sinh cơ.

- Chết đi!

Xử lý xong tô quả cùng yêu nhân râu trắng, thân thể nhiếp vân chợt nhoáng lên thu hồi mười hai thi thể, mũi kiếm thẳng tắp chỉ vào yêu thi.

Nhất định phải dùng thời gian ngắn nhất đánh chết yêu thi, hiện tại nếu mình toàn lực phi hành, lại thi triển vô thượng kiếm pháp, tốc độ cực nhanh, dù mười hai cỗ thi thể thêm vào một chỗ cũng không bằng mình!

Cho nên hiện tại chỉ có thể dựa vào chính mình, không thể dựa vào mười hai thi thể.

- Vu hạp lạc quan ngăn cản, bí thuật, quỷ ảnh trọng trọng!

Chứng kiến uy lực một kiếm của nhiếp vân, yêu thi cảm thấy muốn phát điên, hai mắt đỏ đậm, quan tài sau lưng xoay tròn chắn trước mắt nhiếp vân, đồng thời toàn thân máu tươi sôi trào, nháy mắt thi triển bí thuật, thân thể biến thành tám ảo ảnh, bắn về bốn phương tám hướng.

Quỷ ảnh trọng trọng, là bí thuật chạy trốn của yêu tộc, một khi thi triển sẽ xuất hiện tám thân ảnh giống nhau, bảy giả một thật, làm người ta khó thể phân biệt, yêu thi tựa hồ cũng biết tránh không khỏi chiêu kiếm của thiếu niên, lúc này mới thi triển tuyệt chiêu chạy trốn.

- Còn muốn chạy, chết cho ta!

Nhiếp vân quát lớn, huyền ngọc kiếm run lên, quan tài bị kiếm khí thất thải trộn thành mảnh vỡ, đồng thời thiên nhãn mở ra, liếc mắt liền nhận ra thật giả, tốc độ kiếm quang không giảm, lại nhanh chóng đánh tới.

Phác xích!

Yêu thi hiển nhiên không tưởng được thiếu niên có thiên phú thiên nhãn, có thể nhận ra chân thân của hắn, bị một kiếm đâm trúng đầu, oanh một tiếng hoàn toàn nổ tung.

Đánh chết yêu nhân cương thi tộc cùng yêu nhân hủ thi tộc có khác nhau, nhất định đánh bạo đầu, bằng không giết không chết.

- rốt cục đã chết, giải trừ nguy hiểm!

Đánh chết yêu thi, nhiếp vân nhẹ nhàng thở ra, yêu thi tử vong đại biểu huyết linh tinh phách không có chủ nhân, không thể ô nhiễm u minh kiếm.

- A…

Ngay lúc nhiếp vân vừa nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên nghe trên không trung vang lên tiếng kêu thảm, hắn ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt biến thành khó xem.

Chỉ thấy huyết linh tinh phách cũng chưa bị mất đi khống chế, ngược lại tốc độ nhanh hơn, thoáng chốc chui vào trong u minh kiếm, u minh kiếm chấn động phát ra khí tức yêu dị, linh tính nháy mắt bị phá hủy.

- rốt cục sao lại thế này?

Linh tính u minh kiếm bị hủy, bị huyết linh tinh phách chiếm cứ, cũng nói lên thanh vô thượng lợi khí kia đã hoàn toàn biến thành phế vật. Nhiếp vân chỉ cảm thấy ánh mắt đỏ lên, đầu nổ tung, toàn thân run rẩy không thể tin.

Không phải mình đã đánh chết chủ nhân yêu thi của huyết linh tinh phách sao? Vì sao đối phương vẫn còn nhắm vào u minh kiếm?

Chẳng lẽ huyết linh tinh phách không có chủ nhân khống chế cũng có thể tự mình đoạt xá?

Không nghe nói qua a!

Kiếp trước vì tìm yêu tộc báo thù, hắn hiểu biết nhiều về yêu tộc, chuyện về huyết linh tinh phách từng đặc biệt tìm đọc ghi chép, tuy rằng chưa từng tận mắt nhìn thấy qua, nhưng cũng biết huyết linh tinh phách mất đi ý thức chủ nhân chỉ là cô hồn dã quỷ, tuyệt không

tạo thành phiền toái, vì sao lúc này hoàn toàn khác hẳn?

Chẳng lẽ…

Đột nhiên trong lòng nhiếp vân vừa động, nhớ lại một chuyện thật đáng sợ, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy yêu nhân râu trắng đứng lên, trong ánh mắt lộ vẻ tham lam lẫn hưng phấn.

- Ha ha, u minh kiếm là của chúng ta, hiện tại các ngươi chết đi cho ta!

Một tiếng thét dài, yêu nhân râu trắng hướng không trung chộp tới, u minh kiếm phát ra khí tức yêu dị liền bay nhanh rơi vào trong tay hắn.

- Nguyên lai chủ nhân huyết linh tinh phách là ngươi mà không phải yêu thi!

Nhìn tới đây, nhiếp vân làm sao còn không hiểu là chuyện gì xảy ra, ánh mắt lập tức đỏ.

Vừa rồi nhìn thấy huyết linh tinh phách từ trong quan tài của yêu thi bay ra, cho nên nhiếp vân cho rằng hắn là chủ nhân của nó, xem ra hắn đã sai lầm, chủ nhân của huyết linh tinh phách lại là yêu nhân râu trắng.

Hắn mới là bàn tay đen chân chính sau màn!

- Không sai, hiện tại mới biết thì đã muộn! U minh khí thêm vào thân thể của ta đã giúp thương thế khôi phục!

Yêu nhân nhe răng cười, u minh kiếm chợt hoa phá trường không, trong minh minh có một cỗ khí tức đặc thù từ trên trời giáng xuống, khí tức của hắn lập tức khôi phục, khí thế như hồng.

Minh tộc cường đại là vì khí tức u minh giới thích hợp yêu tộc, u minh kiếm vừa bị câu đi ra, còn có thể khai thông u minh giới, có được u minh khí thêm vào, thương thế của yêu nhân râu trắng lập tức khôi phục, thậm chí thực lực tiến thêm một bước.

- Đưa u minh kiếm cho ta, ta phải lấy được nó mới có thể đổi được tự do với trong tộc, mới có thể đi tìm văn húc ca, cho ta!

Thấy u minh kiếm bị yêu nhân râu trắng lấy đi, hai mắt tạ trương huệ tử biến thành đỏ đậm, như phát điên lao thẳng tới.

Bao năm nay sở dĩ nàng có thể tiếp nhận được tinh không cương phong cắn trả, là vì tín niệm duy nhất có thể câu được u minh kiếm, như vậy tộc nhân sẽ không tiếp tục phản đối nàng ở chung một chỗ với trần văn húc!

Hiện tại sắp thành công, nàng làm sao nguyện ý làm cho hạnh phúc sắp tới tay chạy trốn?

- Văn húc ca, chờ muội, muội lập tức có thể thực hiện lời hứa, cùng huynh cùng sống hạnh phúc chung một chỗ! Từ nay về sau, không còn ai có thể chia tách chúng ta!

- Từ nay về sau, muội có thể quang minh chính đại thoát ly bộ tộc. An tâm làm thê

tử của huynh, sinh con dưỡng cái cho huynh!

------oOo------

Chương 672: Bảo hộ cả đời (một)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chỉ cần được u minh kiếm đưa cho bộ tộc, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này, muội sẽ tự do, có thể gặp được huynh…

- Có thể ở chung một chỗ với huynh, chính là mục tiêu lớn nhất đời này của muội…

Hai mắt đỏ đậm, đáy lòng tạ trương huệ tử có một thanh âm không ngừng gào thét như nổi điên.

- Ngươi đã muốn chết, ta trước bắt ngươi thử xem uy lực của u

minh kiếm!

Thấy tạ trương huệ tử phát điên xông tới, sắc mặt yêu nhân râu trắng lạnh lùng, u minh kiếm giương lên, trên bầu trời nhất thời lôi vân dày đặc.

Hoa lạp!

Trường kiếm vẽ ra một đạo khe không gian tối đen hướng tạ trương huệ tử bổ tới.

- Thẩm thẩm, cẩn thận!

Diệp kiếm tinh không ngờ tạ trương huệ tử lỗ mãng như thế, hiện tại nàng xông tới như vậy chỉ còn con đường chết!

Thét dài một tiếng, thân thể diệp kiếm tinh gia tốc, thân hình như mũi tên rời cung nháy mắt xuyên qua thời gian không gian ngăn chặn trước mặt tạ trương huệ tử.

- Hừ!

Yêu nhân râu trắng cười lạnh một tiếng, u minh kiếm tiếp tục ép xuống.

Oanh!

U minh kiếm hung hăng va chạm trường kiếm của diệp kiếm tinh, diệp kiếm tinh lập tức bay ngược ra ngoài, xương cốt toàn thân vỡ vụn, cánh tay cũng hoành ngang bay ra, đã bị trọng thương!

Yêu nhân kia có được u minh kiếm, sức chiến đấu đã so sánh được với cường giả nửa bước nạp hư cảnh, diệp kiếm tinh đương nhiên không cách nào ngăn cản.

- Ngươi cũng xuống đây cho ta đi!

Đánh bay diệp kiếm tinh, kiếm quang lại đảo qua, tạ trương huệ tử phun máu tươi nặng nề ngã xuống đất, kinh mạch toàn thân bị đánh dập nát.

U minh kiếm là nàng dùng linh hồn câu suốt hơn mười năm mới câu đi lên, đã lây dính khí tức linh hồn của nàng, vừa rồi lại bị huyết linh tinh phách ô nhiễm, linh hồn đã bị hao tổn, hơn nữa trước đó nàng thiêu đốt linh hồn, lại bị đánh trúng, sinh mạng mười phần chỉ còn lại một phần.

- Kiệt kiệt, hiện tại tới lượt ngươi! Tiểu tử, vừa rồi khi đánh chết yêu thi, không phải rất lợi hại sao? Khôi lỗi của ngươi đây? Kiếm chiêu đại bi thất tiên kiếm của ngươi đây?

Thanh âm âm trầm đáng sợ, mang theo yêu khí tỏa khắp khiến người không rét mà run.

- Hô!

Tinh thần nhiếp vân ngưng trọng, nhìn quanh một vòng, hiện tại không thể dựa vào người khác, chỉ có thể dựa vào chính mình!

Trong lòng âm thầm khai thông nhóm yêu thú tiểu phong trong tử hoa động phủ, để họ thay linh thạch cho thi thể, nhiếp vân hít sâu một hơi, tinh thần cao độ tập trung, huyền ngọc kiếm run lên, thân hình hóa thành kiếm quang đâm về phía trước.

- Tĩnh tâm, an tâm, trầm tâm, dục tâm…phạm vân kiếm thuật!

Trường kiếm nhoáng lên, hóa thành ngàn vạn kiếm ảnh, nhiếp vân cũng không thi triển đại bi thất tiên kiếm mà dùng phạm vân kiếm thuật.

Một kiếm đâm ra, không khí xung quanh biến thành sềnh sệch, phối hợp lĩnh vực, uy lực kiếm khí tăng lên gấp mười, đâm thẳng vào hai mắt yêu nhân.

Thiên nhãn bắn phá, nhiếp vân nhìn qua, liền biết hai mắt chính là chỗ yếu nhất của yêu nhân râu trắng.

- Công kích cũng không tệ lắm, nhưng chỉ bằng chút thủ đoạn như vậy muốn giết ta, nằm mơ, xuống đây đi!

Trong mắt yêu nhân râu trắng bắn ra hào quang hưng phấn cười to, u minh kiếm nhộn nhạo, đột nhiên đâm tới.

Oanh long!

U minh kiếm đâm tới, nhiếp vân nháy mắt cảm giác thế giới trước mắt như vỡ ra, kiếm thế của mình như trứng chim va chạm vào tảng đá rầm một tiếng hoàn toàn phá nát.

Oanh! Phốc!

Cảm nhận được một cỗ lực lượng thật lớn đột nhiên vọt tới trước ngực, sắc mặt nhiếp vân trắng bệch phun ra búng máu nặng nề ngã xuống đất.

- lực chiến đấu của ngươi không yếu, nhưng thực lực bản thân quá kém, dù sử dụng toàn bộ thủ đoạn vẫn không chịu nổi một kích!

Một chiêu đánh bay nhiếp vân, yêu nhân râu trắng ngửa mặt lên trời rít gào, đi nhanh tới trước, mỗi bước khiến mặt đất run rẩy, người còn chưa tới nhưng uy thế khiến sắc mặt nhiếp vân càng khó xem.

- Tuy rằng ta không giết được ngươi, ngươi muốn giết ta cũng không dễ dàng như vậy! Trị liệu khí, khôi phục thân thể!

Biết đối phương muốn dùng thủ đoạn cường hãn kinh sợ mình, làm cho mình trực tiếp khuất phục, nhiếp vẫn vỗ một chưởng xuống đất, thân thể bật lên, trị liệu đan điền xoay tròn, bạch sắc quang mang tản ra bốn phía.

Hô!

Chỉ nháy mắt thương thế đã hoàn hảo như lúc ban đầu.

- Trị liệu sư? Tốt, tốt, thiên phú không sai, nhưng ta muốn nhìn xem ngươi có bao nhiêu pháp lực duy trì cho ngươi không ngừng trị liệu!

- Yên tâm đi, pháp lực của ta tuyệt đối đủ dùng!

Hừ lạnh một tiếng, thân hình nhiếp vân như viên đạn pháp xông ra ngoài.

Thân thể lao ra, huyền ngọc kiếm lập tức hiện ra hàm ý vô vọng, vô tai, vô niệm cùng vô tướng, kiếm khí như hồng, xỏ xuyên cổ kim.

- Thiên tâm vô vọng kiếm thuật!

- Hừ, đồ không biết sống chết, xuống đây cho ta!

Thấy nhiếp vân lại công tới, yêu nhân râu trắng tựa hồ mất tính nhẫn nại, cười lạnh một tiếng, u minh kiếm lại chém xuống.

Hoa lạp!

Nhiếp vân bị u minh kiếm đánh trúng, kiếm khí tan thành mây khói, lại bay ngược ra ngoài. Thân thể hắn bị trọng hương, nhưng dùng trị liệu khí trị liệu chỉ qua một lần hô hấp đã hoàn hảo như lúc ban đầu.

- Hàn đông mai hương!

Đứng dậy, nhiếp vân lại một kiếm hoa phá trường không.

- Ta xem ngươi còn có thể kiên trì mấy lần!

Thấy thiếu niên không buông tha, yêu nhân râu trắng rốt cục tức giận, lại một kém chém ngã hắn xuống đất.

Nhiếp vân lại đứng lên, lần này sử dụng chiêu xuân hồi đại địa trong tứ quý kiếm pháp.

Nhưng chiêu kiếm này có chút phù phiếm, tựa hồ chân khí trong cơ thể hắn đã tiêu hao gần hết.

- Ta biết rồi, khó trách ngươi không thi triển đại bi thất tiên kiếm, nguyên lai tiêu hao quá nhiều chân khí, đã không còn khả năng sử dụng, nếu đã như vậy, hiện tại chết đi cho ta!

Chứng kiến vẻ mặt mỏi mệt của thiếu niên, yêu nhân râu trắng tựa

hồ minh bạch được điều gì, trước đó hắn luôn không hạ sát chiêu với nhiếp vân, cũng không phải hắn không sốt ruột mà là trước đó chứng kiến thiếu niên thi triển đại bi thất tiên kiếm, biết uy lực cường đại của kiếm thuật vô thượng, biết dù mình cầm u minh kiếm thực lực tăng cường không ít, nhưng một khi sơ hở chỉ sợ cũng sẽ bị thương!

Hơn nữa trong lòng hắn kiêng kỵ mười hai khôi lỗi, khi chiến đấu luôn lưu lại lực lượng xem như chuẩn bị, vì vậy mới xuất hiện tình cảnh hắn đánh nhiều lần vẫn không giết được nhiếp vân.

Bằng không bằng vào thực lực bây giờ của hắn, toàn lực phóng ra, dù trị liệu đan điền có lợi hại nhưng nhiếp vân cũng bị phá nát khí hải, đi đời nhà ma.

Hiện tại nhìn thấy thiếu niên không thi triển đại bi thất tiên kiếm, khiến cho hắn “tỉnh ngộ” rốt cục “hiểu được” nguyên nhân.

Vì vậy lực lượng u minh kiếm đột nhiên bạo tăng gấp đôi, hướng nhiếp vân đánh tới.

------oOo------

Chương 673: Bảo hộ cả đời (hai)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cảm nhận được kiếm ý mênh mông của đối phương, nhiếp vân không chút bối rối, ngược lại bình tĩnh như núi, trong lòng hừ nhẹ, đem chiến lược mình đã nghĩ kỹ thi triển đi ra.

Vừa bắt đầu chiến đấu hắn biết mình không phải đối thủ của yêu nhân râu trắng kia, vì vậy cố ý yếu thế không thi triển đại bi thất tiên kiếm, làm cho đối phương hiểu lầm pháp lực mình tiêu hao quá độ, toàn lực thi triển công kích.

Một khi hắn toàn lực thi triển công kích, mình có thể dùng thi thể lạc thiên ma tôn ngăn cản kiếm chiêu, sau đó phái mười hai khôi lỗi vây giết hắn.

Theo lý thuyết, mười hai khôi lỗi hợp lực có thể so sánh với nạp hư cảnh sơ kỳ, hoàn toàn đủ đánh chết yêu nhân, sở dĩ nhiếp vân không làm như vậy là vì u minh kiếm thật sự quá mạnh mẽ.

Thân thể mười hai khôi lỗi đương nhiên không bằng lạc thiên ma tôn, một khi bị u minh kiếm quét ngang chỉ sợ không cách nào kiên trì, sẽ bị chém thành thịt vụn.

Nếu thật như là vậy, không giết chết được đối phương, bản thân mình lại chôn vùi lá bài tẩy, thật sự kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay!

- Chết!

Yêu nhân râu trắng không biết suy nghĩ trong lòng thiếu niên, u minh kiếm quay cuồng, mang theo lực lượng toàn thân thẳng tắp đâm tới, ngay khi hắn thầm nghĩ lần này thiếu niên hẳn phải chết không nghi ngờ, đột nhiên cảm thấy cánh tay căng thẳng, lực lượng toàn thân như đánh vào một tảng đá thật lớn, toàn bộ công kích bị chắn bên ngoài.

- Thi thể ma tộc nạp hư cảnh? Nguy rồi, trúng kế!

Một kiếm thất bại, chứng kiến trước mắt đột nhiên xuất hiện thi thể ma tộc nạp hư cảnh, yêu nhân râu trắng lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra, mũi chân điểm một cái, rất nhanh lui về phía sau.

- Còn chạy đi đâu, đại bi thất tiên kiếm!

Nhiếp vân làm sao cho hắn cơ hội bỏ chạy, thét dài một tiếng, pháp lực sôi trào, thất thải quang mang đại thịnh, lại đem đại bi thất tiên kiếm thi triển.

Lần này là đánh lén, hắn từ mặt sau thi thể lạc thiên ma tôn lóe ra, kiếm chiêu đâm thẳng vào ánh mắt yêu nhân râu trắng.

- Đại bi thất tiên kiếm…đây là kiếm pháp của hắn, văn húc ca, hai người này là đệ tử của huynh sao? Huynh ở đâu? Vì sao không tự mình tới đây?

Chứng kiến thân hình nhiếp vân lao nhanh trên không trung, kiếm pháp phiêu dật, mang theo hương vị tuyệt sát, ánh mắt tạ trương huệ tử sáng lên.

Chiêu kiếm pháp này nàng từng nhìn thấy ý trung nhân thi triển qua nhiều lần, thậm chí nằm mơ cũng thấy, kiếm sâu đã sâu tận xương tủy, mà thiếu niên kia thi triển thật giống hắn, nháy mắt khiến nàng rơi vào trong hồi ức.

- Thẩm thẩm!

Ngay khi nàng còn đang miên man suy nghĩ, âm thầm kích động, một thanh âm từ sau lưng truyền tới, quay đầu liền thấy diệp kiếm tinh trọng thương đi tới trước mặt.

- Thẩm thẩm?

Tạ trương huệ tử sửng sốt.

- Trần văn húc là sư thúc của ta, chuyện giữa hắn cùng ngươi hắn đều nói với ta!

Nhớ tới sư thúc ánh mắt diệp kiếm tinh đỏ lên.

- Văn húc ca là sư thúc của ngươi? Hắn thế nào? Tại sao không tới?

Không thấy được biểu tình của diệp kiếm tinh, tạ trương huệ tử vừa nghe được tin tức của trần văn húc, đôi mắt sáng ngời như khói hoa nở rộ.

Nhiếp vân bất ngờ thi triển đại bi thất tiên kiếm, kiếm quang như châm lại như tên, yêu nhân râu trắng mặc dù trốn nhanh nhưng vẫn bị vô thượng kiếm thuật đuổi theo sát phía sau!

- Muốn giết ta, cũng không dễ dàng như vậy! Thanh minh quy giáp!

Yêu nhân râu trắng thét dài, pháp lực bành trướng, bụng như bị thổi bóng hơi phồng lên, hình thành một mai rùa cực lớn bên ngoài

thân thể.

Trên mai rùa phù văn vờn quanh, mang theo đại đạo chí tôn, vừa nhìn cũng biết là một loại bí thuật cường hãn của yêu tộc.

Đinh đinh đang đang!

Thanh minh quy giáp vừa hình thành, chiêu kiếm liền đâm lên, phát ra một chuỗi vang giòn.

Xì! Xì! Xì!

Thanh âm mũi kiếm đâm vào da thịt vang lên, ngay nháy mắt toàn thân yêu nhân đã phủ đầy máu tươi.

Tuy lực phòng ngự của quy giáp rất mạnh, nhưng vô thượng kiếm thuật thật sự lợi hại, hắn cũng không phải cường giả ma tộc chủ tu thân thể, lực phòng ngự có hạn nên khoảnh khắc liền bị thương.

Nhưng thực lực nhiếp vân quá thấp nên không thể phát huy toàn bộ uy lực của bộ kiếm thuật vô thượng kia, tuy bài trừ phòng ngự của đối phương, nhưng trên thực tế yêu nhân bị thương cũng không quá nghiêm trọng.

- Công kích!

Tựa hồ biết kiếm chiêu không khả năng đánh gục yêu nhân, bàn tay nhiếp vân vung lên, mười hai đầu khôi lỗi xuất hiện xung quanh yêu nhân, đồng thời đánh ra một quyền.

Mười hai khôi lỗi thiên kiều cảnh toàn lực xuất quyền, uy lực có thể so với nạp hư cảnh sơ kỳ, lực lượng mênh mông hội tụ chung một chỗ, nháy mắt hình thành hào quang sáng ngời.

- Đáng giận…tiểu tử ngươi không chết tử tế được, u minh kiếm bài trừ công kích!

Yêu nhân đã biết mình bị mắc mưu, tức giận kêu to, u minh kiếm như đâm phá thiên địa đánh tới.

Bùm bùm cách cách!

Tuy u minh kiếm mạnh mẽ, nhưng yêu nhân râu trắng làm sao chống đỡ được công kích toàn lực của mười hai cỗ khôi lỗi, chỉ nghe thanh âm nổ mạnh kịch liệt vang lên, bụi mù bay tung, thông đạo yêu la u minh vực đã bị tạc ra một hố sâu mấy trăm thước.

- Hô!

Chứng kiến mặt đất bị tạc thành hố to, mà yêu nhân râu trắng không biết bị tạc tới nơi nào, nhiếp vân khẽ thở ra, toàn thân mềm yếu như không còn chút lực lượng.

- Nhìn xem u minh kiếm ở đâu…

Nhìn thấy trường hợp mười hai khôi lỗi liên hợp chiến đấu, nhiếp vân cảm thấy tên yêu nhân kia có lẽ đã bị nổ thành thịt nát, lúc này định mở thiên nhãn tìm xem u minh kiếm ở nơi nào, chợt nghe sau lưng truyền ra tiếng thét thê lương nức nở như chim đỗ quyên gào thét.

Thanh âm kia như trái tim bị xé rách, thê lương uyển chuyển, làm người không đành lòng nghe thấy.

Quay đầu nhìn lại, hắn nhìn thấy tạ trương huệ tử nằm trên mặt đất, thân thể mềm mại run rẩy, đôi mắt nhìn trừng trừng diệp kiếm tinh, giống như không tin được lời hắn nói.

- Ngươi…ngươi nói cái gì? Ngươi…nói lại một lần!

Trong thanh âm mang theo run rẩy, tạ trương huệ tử khủng hoảng kêu lên.

- Văn húc sư thúc đã chết rồi! Đây là sự thật, xin thẩm thẩm đừng quá mức bi thương…

Diệp kiếm tinh cúi đầu, dù hắn cũng muốn an ủi nữ tử này, nhưng sự thật chính là sự thật, hắn không muốn nói dối.

- Đã chết…thực lực của hắn mạnh như vậy, còn là trưởng lão kiếm

thần tông, như thế nào sẽ chết? Ta không tin, không tin!

Hai mắt tạ trương huệ tử mơ hồ, giống như phát điên.

- Hắn thật sự đã chết, ngươi nhìn thanh kiếm trong tay diệp kiếm tinh, chính là của hắn, mà vừa rồi ta thi triển đại bi thất tiên kiếm, cũng là vũ kỹ chi tủy hắn lưu lại sau khi chết! Chúng ta cũng đã mai táng hài cốt của hắn!

------oOo------

Chương 674: Bảo hộ cả đời (ba)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy bộ dáng của nữ tử, nhiếp vân đành đi qua khuyên giải an ủi nàng.

- Kiếm của hắn…đúng vậy, đây là kiếm của hắn, cũng là sinh mạng của hắn, hắn đã nói với ta, kiếm còn người còn, kiếm mất người mất…

Ánh mắt dừng lại trên trường kiếm trong tay diệp kiếm tinh, bàn tay vuốt ve thân kiếm, tạ trương huệ tử nỉ non, giống như đang tâm sự cùng ý trung nhân của mình.

Bi thương nồng đậm từ trong mắt tạ trương huệ tử tràn ra, nguyên bản là một nữ tử linh tính mười phần, thời khắc này lại biến thành tĩnh lặng, tựa hồ tùy thời đều sẽ chết, rời đi thế giới này.

- Thẩm thẩm, thỉnh nén bi thương! Nếu văn húc sư thúc dưới suối vàng có biết, khẳng định không hi vọng ngươi biến thành như vậy!

Diệp kiếm tinh vội vàng khuyên can.

- Ta biết, hắn nằm mộng cũng muốn cho ta trôi qua khoái hoạt, trôi qua cao hứng, chỉ cần ta sống vui vẻ, hắn đã phi thường thỏa mãn…

Tạ trương huệ tử liếc mắt nhìn diệp kiếm tinh, khẽ nở nụ cười, ánh mắt như hồi ức.

- Ta thích gì đó, hắn đều nói thích, việc ta cần làm, hắn đều tôn trọng ý kiến của ta, nhưng mà…hiện tại ta vô cùng hối hận lúc trước không nghe lời của hắn, cùng hắn rời khỏi yêu hồ tộc…

- Nếu khi đó rời khỏi yêu hồ tộc, chúng ta trải qua cuộc sống hai người, có thể hiện tại đã có con của mình, có lẽ cũng không cần làm chuyện này, không cần phiền não, sống đơn thuần khoái hoạt…

- là lỗi của ta, ban đầu ta cự tuyệt lời đề nghị của hắn, ta cảm thấy bộ tộc tốn nhiều công sức nuôi dưỡng ta, ta còn chưa báo đáp lại rời đi, thật sự thẹn với tộc nhân…

Thì thào một lát, đôi mắt nàng đỏ lên, khóe môi không ngừng tràn máu tươi.

- Tiền bối, ngươi bị thương quá mức nghiêm trọng, đừng chống cự, hiện tại ta dùng trị liệu khí trị liệu cho ngươi!

Chứng kiến bộ dáng của nữ tử, nhiếp vân vội vàng đi tới nhẹ nhàng phất lên vai nàng, trị liệu đan điền xoay tròn, trị liệu khí nồng hậu liền điên cuồng tràn vào cơ thể nàng.

- Ân?

Trị liệu khí vừa tiến vào thân thể đối phương, nhiếp vân không nhịn được chấn động, đôi mắt phiếm hồng.

Dù cấp bậc trị liệu của hắn có chút thấp, nhưng nếu phối hợp đan dược dù thương thế của nàng thật nặng vẫn chữa khỏi, nhưng vết thương thân thể trị được, mà tổn thương trong tim làm sao trị liệu?

Tâm đã chết, người còn sống được sao?

Trị liệu khí cảm ứng, nhiếp vân cảm thấy khí tức linh hồn của nữ tử đã không ngừng suy yếu, thật giống như ngọn nến trong gió, tùy thời sẽ tắt!

Không để ý tới hành động của nhiếp vân, ánh mắt tạ trương huệ tử nhìn về phía trước, giống như nhìn thấy được ý trung nhân của mình đang mỉm cười hướng mình đi tới.

- Thẩm thẩm, ngươi đừng như vậy, nếu văn húc sư thúc còn sống thấy ngươi như thế, nhất định sẽ thương tâm vô cùng…

Lúc này diệp kiếm tinh cũng cảm thấy sinh mệnh lực của tạ trương huệ tử dần dần rơi xuống, cực kỳ bi ai.

- Đúng rồi, thẩm thẩm, văn húc sư thúc là bị người hại chết, hài cốt còn bị yêu linh đoạt xá, chết không sáng mắt, chúng ta nhất định phải báo thù cho hắn, thù này ngươi phải tự tay báo cho sư thúc a!

Diệp kiếm tinh nhớ ra gì đó, ánh mắt sáng lên, vội vàng hô.

Hiện tại hắn chỉ có thể dùng mối thù của sư thúc đánh thức tạ trương huệ tử, khiến cho nàng dấy lên hi vọng sống sót.

- Báo thù? Hắn là bị người hại chết? Đúng rồi, phải báo thù!

Quả nhiên, lời của hắn làm ánh mắt ảm đạm của tạ trương huệ tử dần dần phát sáng lên, sinh mệnh lực tựa hồ bốc cháy trở lại.

- Ngươi có biết hắn bị ai giết hay không? Hài cốt bị yêu linh đoạt xá, hài cốt ở nơi nào?

- Ta cũng không biết hắn bị ai giết chết, năm năm trước hắn nói ngươi gặp nguy hiểm, muốn đích thân đi cứu, không để ý lời phản đối của tông môn, chỉ cầm theo thanh kiếm rời khỏi kiếm thần tông, sau đó có đi không về, nguyên bản ta cho rằng hắn sẽ trở lại, không nghĩ tới nửa ngày trước ta ở…yêu la u minh vực gặp được hài cốt của hắn…

Nhớ tới tình cảnh bi thảm của sư thúc, diệp kiếm tinh khóc không thành tiếng.

- Năm năm trước? Ta gặp nguy hiểm nên đi qua cứu ta? Chẳng lẽ…không có khả năng, tuyệt đối không khả năng!

Tạ trương huệ tử siết chặt nắm tay, như nhớ ra gì đó, sắc mặt trắng bệch, toàn thân không ngừng run rẩy.

- Ai, ngươi đoán không sai, văn húc sư thúc hẳn bị tộc nhân yêu hồ tộc giết chết, bởi vì cách hài cốt của hắn không xa ta đã phát hiện bốn bộ hài cốt của tộc nhân yêu hồ tộc!

Thấy tạ trương huệ tử tựa hồ hiểu được điều gì, nhiếp vân thở dài một tiếng.

Ban đầu nhiếp vân có chút nghĩ không ra, nhưng hiện tại thấy bộ dáng của nàng, hắn lập tức hiểu được.

Trần văn húc nhận được tin tức tạ trương huệ tử gặp nguy hiểm, chỉ sợ do chính yêu hồ tộc phóng xuất, mục đích là vì lừa hắn rời khỏi kiếm thần tông để giết hắn!

Nếu không phải do chính yêu hồ tộc đưa tin, vì sao trần văn húc không hề hoài nghi tin tức là thật giả?

Về phần tại sao yêu hồ tộc phải giết trần văn húc, việc này càng đơn giản, linh hồn tạ trương huệ tử trong veo như vậy, nhất định là nhân tài được yêu hồ tộc điểm tựa bồi dưỡng, muốn nàng dốc sức cho bộ tộc, mà bây giờ nàng lại đi yêu một nam nhân nhân tộc…

Đổi lại là ai chỉ sợ cũng khó chấp nhận, cho nên họ mới động sát cơ!

- là tộc của ta giết? Lan di, rốt cục sao lại thế này?

Thì thào tự nhủ một câu, nàng đột nhiên nhìn qua lan di nằm cách đó không xa.

Lúc này lan di vẫn chưa nói xen vào, thấy nàng nhìn qua, trong mắt liền lộ vẻ áy náy.

- Huệ tử, thật xin lỗi, đúng là đại trưởng lão phái người giết trần văn húc…

Lan di tựa hồ biết sự tình từ đầu tới cuối, thở dài nói.

- Vì sao? Rốt cục là vì sao? Đại trưởng lão…không phải đã đáp ứng ta sao? Vì sao phải giết văn húc ca?

Nghe được lan di xác nhận, nước mắt trên mặt nàng chảy xuống.

Xem ra đại trưởng lão kia cũng rất quan trọng đối với nàng.

- Ngươi cũng biết bảo bối được câu lên luôn phù hợp nhất với người thả câu, đại trưởng lão biết sau khi ngươi câu lên bảo vật sẽ rời khỏi bộ tộc, vì vậy động sát cơ, theo nàng xem chỉ cần giết trần văn húc, ngươi nhiều nhất là thương tâm một thời gian, sau đó sẽ chậm rãi thay đổi thái độ, hơn nữa dựng lên công lao lớn, trong tộc nhất định sẽ thập phần xem trọng, sau này trở thành trưởng lão thậm chí là tộc trưởng đều có khả năng…

Chứng kiến biểu tình của tạ trương huệ tử, lan di chậm rãi nói, vừa nói vừa chảy nước mắt.

------oOo------

Chương 675: Bảo hộ cả đời (bốn)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thay đổi thái độ? Ha ha, giết văn húc ca chỉ vì để ta thay đổi thái độ?

Nghe được lan di giải thích, tạ trương huệ tử như đã điên, cất tiếng cười to, thanh âm bi thương vang vọng cả yêu la u minh vực.

- Văn húc ca, là muội có lỗi với huynh, năm năm trước muội đi tìm đại trưởng lão nói tín niệm duy nhất của muội là cùng huynh ở chung một chỗ, cần nàng thành toàn, nàng đáp ứng muội chỉ cần câu được bảo bối sẽ cho muội tự do, lại không nghĩ tới…nàng lại sản sinh sát tâm với huynh! Muội biết nhất định là huynh nghe tin muội gặp nguy hiểm, mất đi lý trí nên rời khỏi tông môn, lại nhận lấy bọn họ mai phục, cuối cùng huynh đã giết chết bọn họ…

- Trước khi huynh chết có phải thật thất vọng với muội hay không? Muội nghĩ nhiều năm như vậy huynh hẳn đã quên muội, nhưng không nghĩ tới…

- Văn húc ca, muội thật có lỗi với huynh, là muội hại huynh, hi vọng ở bên dưới huynh có thể cho muội cơ hội hầu hạ, để cho muội cơ hội bù lại…

- Nếu sớm biết đi cầu xin đại trưởng lão sẽ tạo ra kết cục này, muội tuyệt sẽ không đi…

Trong mắt tạ trương huệ tử chậm rãi hiện lên ý tử vong, hóa thành máu loãng tràn ra, nhìn bộ dáng của nàng, dù là trị liệu sư càng lợi hại cũng không cách nào trị được nữa.

- Tạ trương huệ tử, là tộc nhân thật có lỗi với ngươi, ngươi ngàn vạn lần đừng thù hận đại trưởng lão, nàng chỉ là bất đắc dĩ…

Nhìn thấy dáng vẻ của nàng, thân hình lan di chấn động, miệng không ngừng phun máu tươi cầu xin nói.

- Ta sẽ không hận bất luận kẻ nào, là vận mệnh bản thân không tốt, đều là lỗi của ta. Lúc trước văn húc ca muốn ta rời đi, ta đừng suy nghĩ lung tung trực tiếp đi, là ta hại chết hắn!

Thanh âm của nàng ngày càng âm trầm, đột nhiên ngẩng đầu nhìn nhiếp vân:

- Vừa rồi ngươi thi triển đại bi thất tiên kiếm là bởi vì hấp thu vũ kỹ chi tủy của hắn sao?

- Phải!

Nhiếp vân gật gật đầu.

- Chẳng thể trách quen thuộc như vậy, ngươi có thể đánh thêm một lần cho ta xem không? Ta chỉ muốn tiếp tục xem thêm một lần bộ dạng dùng kiếm của hắn…

Trong ánh mắt tạ trương huệ tử lộ vẻ cầu xin.

- Được!

Nhìn thấy ánh mắt của nàng, nhiếp vân thở dài một tiếng, trong lòng vừa động, ngụy trang khí đột nhiên biến hóa, biến thành một hình dáng khác.

Bộ dạng của trần văn húc!

Hấp thu vũ kỹ chi tủy của trần văn húc, ngoại trừ lý giải đối với kiếm thuật, nhiếp vân cũng biết rõ bộ dáng của hắn, sau khi biến hóa ngay cả diệp kiếm tinh cũng không cách nào phân biệt.

- Ngươi không phải hắn…nguyên lai ngươi là ngụy trang sư…

Tạ trương huệ tử tựa hồ liền nhận ra, liếc mắt biết rõ bất đồng.

Sưu sưu sưu sưu!

Ngay khi nhiếp vân muốn thi triển đại bi thất tiên kiếm, đột nhiên vài đạo kiếm khí từ sau lưng bắn tới, kiếm khí khổng lồ, cuồn cuộn, không gì sánh được.

- Nguy rồi!

Đột nhiên ý thức được điều gì, nhiếp vân vội vàng xoay người, chỉ thấy mười hai khôi lỗi đã bị kiếm khí xoắn vỡ, đồng thời biến thành thịt nát.

Hiện tại xem ra yêu nhân râu trắng kia còn chưa chết!

Mười hai khôi lỗi tuy rằng lợi hại, nhưng do không ai khu động nên chỉ là thi thể bình thường, làm sao chống đỡ được kiếm khí của u minh kiếm, vì vậy biến thành động thịt nát, muốn khôi phục cũng không được nữa.

- Kiệt kiệt, giỏi cho tình chàng ý thiếp, tiểu tử, đa tạ công kích của ngươi, để cho ta cùng huyết linh hoàn toàn dung hợp chung một chỗ, hiện tại u minh kiếm đã là vật huyết tế của ta, uy lực càng

mạnh, yên tâm đi, ta sẽ tiễn các ngươi quy thiên! Không có gì thống khổ!

Mười hai khôi lỗi vừa bị tiêu hủy, một thân ảnh dưới hố sâu bay lên.

Lúc này nhìn yêu nhân râu trắng càng thêm dữ tợn, hiện tại thân hình giống như khô lâu, thân thể khô quắt, râu tóc trắng xóa, không biết trải qua cái gì nhưng nhìn hắn ít nhất già nua hơn ngàn tuổi.

- Xong rồi, linh hồn của hắn đã dung hợp cùng huyết linh tinh phách, hiện tại tương đương huyết tế u minh kiếm, đã biến thành phi nhân phi quỷ…

Chứng kiến bộ dáng của hắn, lan di như minh bạch điều gì, đồng tử co rụt lại, thân thể run rẩy.

- linh hồn dung hợp cùng huyết linh tinh phách? Thật ác độc!

Nghe được giải thích, nhiếp vân siết chặt nắm tay.

Quá độc ác!

Huyết linh tinh phách là oan hồn bị nguyền rủa, oán khí nặng, vật quỷ dị như vậy dù là chủ nhân luyện chế muốn tránh còn không kịp, nhiều nhất chỉ muốn khống chế ý thức, nếu không một khi bị lây dính người càng lợi hại cũng không chịu nổi.

Hiện tại yêu nhân râu trắng lại dung hợp với nó, căn bản mặc kệ có bị oán khí ăn mòn hay không. Làm như vậy chẳng khác nào mất đi chính mình, biến thành phi yêu phi quỷ, không còn là chính mình cũng không phải huyết linh, chỉ còn lại oán hận cùng chán ghét đối với thế gian!

- Kiệt kiệt, sở dĩ ta thành như vậy đều do ngươi làm hại, chết đi cho ta!

Rít gào một tiếng, cánh tay như xương khô của yêu nhân đột nhiên giơ lên, một đạo kiếm khí nháy mắt bao phủ trời cao, hướng nhiếp vân chém xuống.

Nhiếp vân vội vàng lấy ra thi thể lạc thiên ma tôn ngăn trở kiếm khí, đồng thời thân hình hóa thành lưu tinh đánh ra đại bi thất tiên kiếm.

- là kiếm pháp của văn húc ca…là kiếm pháp của hắn thi triển! Có thể chứng kiến bộ kiếm pháp này, chết cũng không hối tiếc!

Tạ trương huệ tử chứng kiến nhiếp vân thi triển đại bi thất tiên kiếm, trong mắt lộ vẻ mê ly.

- Chết cho ta!

Yêu nhân râu trắng trước khi biến thành quái vật còn có chút sợ hãi đại bi thất tiên kiếm, hiện tại hai mắt đỏ đậm, thực lực gia tăng nên không hề tránh né, u minh kiếm chuyển ngang, hướng nhiếp vân đánh tới.

Phốc!

Tuy vô thượng kiếm thuật rất cường đại, nhưng thực lực nhiếp vân thật sự quá kém, chỉ một chiêu máu tươi cuồng phun, ngã xuống dưới đất.

Nếu không nhờ có huyền ngọc kiếm ngăn cản, chỉ sợ hắn đã bị u minh kiếm xuyên tim, chết không thể chết lại.

Dù là như thế, xương cốt toàn thân cũng bị kiếm khí vô hình chấn thành bụi phấn, nội tạng dập nát.

- Trị liệu khí…

Thấy khí hải đan điền vẫn chưa bị hao tổn, nhiếp vân nhẹ nhàng thở ra, vội vàng vận chuyển trị liệu đan điền khôi phục thương thế.

Nhưng thương thế thật sự quá nghiêm trọng, dù tốc độ chân khí của hắn rất nhanh nhưng nếu không đợi mười mấy phút cũng đừng mong hoàn toàn khôi phục.

- Kiệt kiệt, ngươi không phải rất lợi hại sao? Dám làm ta bị thương, biến thành thảm như vậy, ta xem lần này ngươi còn sống được hay không…

Yêu nhân râu trắng đi từng bước một tới gần.

- Xong rồi, lần này thật xong rồi…

Nhìn thấy yêu nhân tới gần, nhiếp vân biết chỉ sợ lần này không chạy thoát, cười khổ lắc đầu.

------oOo------

Chương 676: Bảo hộ cả đời (năm)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu hiện tại hắn sử dụng thiên phú địa hành sư chạy trốn, ẩn vào trong tử hoa động phủ có lẽ còn có thể đào thoát, nhưng làm vậy diệp kiếm tinh cùng tạ trương huệ tử khẳng định sẽ chết!

Mà lúc này hắn đã bị trọng thương, không khả năng thu hai người vào tử hoa động phủ!

Hơn nữa chạy trốn cũng chỉ là nhất thời, đối phương đạt tới thiên kiều cảnh đỉnh đã có thể cảm nhận được tử hoa động phủ, cho dù không phá vỡ được cấm chế bên ngoài nhưng hoàn toàn có thể đem động phủ ném vào hư không.

Nếu thật là vậy, đời này chỉ sợ mình phải lưu lạc trong hư không vĩnh viễn không thể trở về.

- Nguyên lai ta sẽ chết ở chỗ này…khó trách khu vực táng địa luôn không ai chạy thoát, xem ra ta cũng không ngoại lệ…

Diệp kiếm tinh cũng là người sảng khoái, thấy yêu nhân đi tới, biết khó thoát khỏi cái chết, ngược lại nhẹ nhàng thở ra.

Đột nhiên mọi người chợt nghe một thanh âm lanh lảnh vang lên.

- u minh kiếm, ta kiên trì cả đời câu ngươi đi ra, chỉ vì đạt được hạnh phúc. Cũng chính là ngươi, đã hủy hạnh phúc của ta! Yêu hồ

tộc, tuy rằng các ngươi dưỡng dục ta, dạy dỗ ta, nhưng chính tay hủy ta. Cho nên ta cũng không thiếu các ngươi, hãy để cho ta cùng văn húc ca vĩnh viễn cùng một chỗ!

Tạ trương huệ tử đứng lên, đột nhiên thân hình gầy yếu hiện lên bạch quang nhấp nháy, lóe sáng rực rỡ.

- Cái gì? Huệ tử, đừng…đừng a…

Lan di tựa hồ hiểu được điều gì, cực kỳ bi ai kêu to, nước mắt tràn mi.

- lan di, nói cho đại trưởng lão, ta đi rồi, nàng giết văn húc ca, cũng chẳng khác nào chính tay giết ta! Ta có chết, cũng không tha thứ cho nàng!

Quang mang trên người tạ trương huệ tử ngày càng thịnh, đột nhiên hóa thành đạo thiểm điện thẳng tắp hướng u minh kiếm trong tay yêu nhân râu trắng vọt tới!

- Huệ tử, ngươi làm như vậy tương đương hồn phách vĩnh viễn giam cầm, cả đời đều không thể thoát thân, đừng a…

Hai tay lan di trảo dưới đất, máu tươi tuôn xuống.

- Vĩnh viễn giam cầm thì thế nào? Chỉ cần có thể nhìn thấy kiếm chiêu của văn húc ca, nhìn thấy hắn dùng kiếm, chẳng khác nào cả đời cùng hắn một chỗ…

Trong hào quang vang lên thanh âm tạ trương huệ tử, chợt lóe đã tiến vào trong u minh kiếm.

- A…

Hào quang vừa tiến vào u minh kiếm, yêu nhân râu trắng đột nhiên ôm đầu quay cuồng trên mặt đất, tựa hồ đang thừa nhận thống khổ vô cùng vô tận.

- Đây là…đây là có chuyện gì?

Chứng kiến một màn trước mắt, không riêng diệp kiếm tinh sửng sốt, thậm chí cả nhiếp vân cũng khó hiểu.

- u minh kiếm là do tạ trương huệ tử từ u minh giới câu lên, dù linh tính bị huyết linh làm bẩn, cũng có ấn tích của nàng trong đó, nàng làm như vậy…là dùng linh hồn của chính mình hóa thành kiếm linh! Đem huyết linh đuổi ra khỏi u minh kiếm!

Trong mắt lan di mang theo bi thương nồng đậm:

- Trở thành kiếm linh, vĩnh viễn không được siêu sinh, không thể đi vào luân hồi, cả đời chỉ có thể ở trong kiếm, còn mất đi mình, không biết mình là ai…huệ tử, là yêu hồ tộc thật có lỗi với ngươi…

- Biến thành kiếm linh?

Nhiếp vân cùng diệp kiếm tinh đưa mắt nhìn nhau, hai người đều rung động.

Là dạng tình yêu gì khiến người ta làm được như thế?

Là dạng tình yêu gì có thể cả đời bảo hộ, cam tâm kính dâng?

Trần văn húc vì tạ trương huệ tử xông vào yêu la u minh vực, mà tạ trương huệ tử vì hắn bỏ qua sinh mạng, chỉ vì cùng vũ kỹ chi tủy của hắn ở chung một chỗ, lại nhìn thấy hắn dùng kiếm…

Sông cạn đá mòn, đến chết không đổi!

Hiểu được điều này, hai người đã hiểu tại sao yêu nhân râu trắng kia có vẻ thống khổ như vậy.

Linh hồn của hắn đã dung hợp với huyết linh, đuổi huyết linh ra khỏi u minh kiếm chẳng khác nào đem linh hồn hắn đuổi ra khỏi thân thể, không thống khổ mới là lạ!

Hiện tại tạ trương huệ tử cùng huyết linh tranh đoạt u minh kiếm, không ai xen tay vào được, đành chờ đợi tại chỗ lẳng lặng nhìn thấy.

- Không…không…a…

Không biết qua bao lâu, yêu nhân râu trắng kêu thảm một tiếng, co giật trên mặt đất hai cái, hoàn toàn đoạn tuyệt sinh cơ.

Xem ra trong cuộc tranh đoạt u minh kiếm, huyết linh thua bại, bị triệt để tàn phá.

Huyết linh bị gạt bỏ, yêu nhân râu trắng đương nhiên cũng không thể sống sót.

Hô!

Yêu nhân râu trắng tử vong, u minh kiếm hóa thành đạo lưu quang sưu một tiếng bay tới rơi vào trong tay nhiếp vân.

Trong cơ thể hắn có vũ kỹ chi tủy của trần văn húc, giống như có được truyền thừa, tạ trương huệ tử hóa thành kiếm linh liền trực tiếp đem hắn nhận chủ, trở thành chỗ dựa của nàng.

- Ai!

Vốn theo dõi đám yêu nhân là vì mục đích lấy được u minh kiếm, hiện tại u minh kiếm tới tay, nhiếp vân lại không có chút hưng phấn, ngược lại mang theo nồng đậm mất mát.

Linh tính của kiếm linh phi thường bạc nhược, không có lối suy nghĩ như nhân loại, nhiều nhất ở thời khắc nguy hiểm đỡ cho chủ, nói cách khác, ý thức cùng linh trí của tạ trương huệ tử bị gạt bỏ hoàn toàn, nàng đã hoàn toàn biến mất trên thế giới này!

Chân chính biến mất, hơn nữa vĩnh viễn không luân hồi!

- Yên tâm đi, ta sẽ mai táng thân thể của ngươi cùng tiền bối trần văn húc chung một chỗ, linh tính của ngươi sẽ cùng vũ kỹ chi tủy của trần tiền bối vĩnh viễn tương bồi!

Khẽ vuốt u minh kiếm, nhiếp vân thì thào tự nhủ.

Ông!

Linh tính u minh kiếm tựa hồ nghe được lời nói của nhiếp vân, hưng phấn tê minh, thanh âm thanh thúy động lòng người.

- Vị tiền bối này, ngươi quay về yêu hồ tộc hay tiếp tục ở lại chỗ này?

Thu hồi u minh kiếm, nhiếp vân chậm rãi đứng lên, vừa rồi hắn đã trị liệu xong thương thế, đi tới trước mặt diệp kiếm tinh giúp hắn chữa thương cùng đưa đan dược cho hắn.

Diệp kiếm tinh là thiên kiều cảnh sơ kỳ, thực lực xem như mạnh hơn mình, trị liệu đan điền cũng không thể trị hết vết thương, nhưng hắn chỉ là bị ngoại thương nên không khó khăn bao nhiêu, rất nhanh đã khôi phục năng lực hành động, nuốt đan dược, mặc dù chưa khỏe hẳn nhưng đã không còn gì đáng ngại.

Trị xong cho diệp kiếm tinh, nhiếp vân nhìn lan di hỏi.

Mặc dù hắn không có hảo cảm gì với yêu tộc, nhưng dù sao tạ trương huệ tử cũng không oán trách lan di, xem như mình tôn trọng nàng, cũng không cần diệt sạch làm gì.

Đương nhiên, cũng không cần chữa thương cho bọn họ.

Họ sống hay chết không quan hệ gì với hắn.

- Các ngươi đi thôi, không cần xen vào ta…

Lan di thở dài, vẻ mặt mất mát, tựa hồ còn chưa phục hồi lại tinh thần sau cái chết của tạ trương huệ tử.

- Đi thôi!

Nhiếp vân quay đầu liếc mắt nhìn diệp kiếm tinh, ôm lấy thi thể tạ trương huệ tử, bay trở lại con đường ban đầu đã tới.

------oOo------

Chương 677: Ngươi là nhiếp vân đi!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rất nhanh đã đi tới địa phương mai táng hài cốt của trần văn húc, đem tạ trương huệ tử chôn cùng một huyệt với hắn.

Từ nay về sau, đôi chim uyên ương khổ mệnh xem như chân chính ở cùng với nhau, không cần lo lắng cái gì là tộc đàn, cái gì là tông môn.

Nhân thế cuồn cuộn, người cường thịnh thế nào cuối cùng cũng hóa thành đất vàng, duy nhất không thay đổi chỉ có chân tình.

…

- Vân đồng huynh…không đúng, nếu ta đoán không lầm, hẳn nên gọi ngươi là nhiếp vân huynh đi!

Xử lý xong chuyện phu thê trần văn húc, hai người trôi nổi trên không trung, suy nghĩ nên làm như thế nào. Diệp kiếm tinh bỏ qua cảm xúc bi thương trong lòng, mở miệng cười nói.

- Ha ha, không sai, ta chính là nhiếp vân!

Nhiếp vân gật gật đầu.

Hắn đã bại lộ mười hai thi thể nhóm người di tinh, chuyện rõ ràng như vậy diệp kiếm tinh còn nhận không ra thật sự là ngu ngốc.

- Nhiếp vân huynh giấu diếm ta thật khổ. Cho tới nay ta đều cho rằng bên ngoài truyền lưu về nhiếp vân là giả, thiên phú của một người càng lợi hại tối đa cũng như ta mà thôi, hiện tại xem ra ngươi thật sự cường đại hơn ta nhiều lắm!

Diệp kiếm tinh cười khổ lắc đầu.

- quá khiêm nhượng!

Nhiếp vân lắc đầu nói.

Hiện đại đa số người đều cho rằng hắn có một sư phụ là vô thượng trưởng lão hóa vân tông. Mà hắn cũng đang dựa vào điểm này không tới nỗi bị người đuổi giết khắp nơi như chuột chạy qua đường, tuy hắn tin tưởng diệp kiếm tinh sẽ không truyền đi ra, nhưng phải phòng bị người này bị dùng thủ đoạn sưu hồn tìm hiểu tin tức.

- Bình tâm mà nói, mấy năm nay ta tu luyện trong kiếm thần tông, người cùng thế hệ không ai bằng ta, đã cảm thấy anh hùng thiên hạ cũng chỉ như vậy. Nhìn thấy nhiếp vân huynh, mới biết được nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!

Diệp kiếm tinh cười khổ lắc đầu.

- Bây giờ nên ngẫm lại chúng ta phải đi đâu đi!

Cắt đứt lời khen tặng của hắn, nhiếp vân nhìn thế giới mênh mông trước mắt nói.

Yêu la u minh vực giống như một thế giới độc lập, có thể thông hành khắp bốn phương tám hướng.

- Đương nhiên là dựa theo đường cũ trở về, còn có thể đi như thế nào?

Thấy nhiếp vân không muốn nói nhiều, diệp kiếm tinh hiểu ý chuyển đề tài nói.

- quay về đường cũ cũng được, chẳng qua lại phải đi trở lại táng địa, trong táng địa có quỷ môn u phong, nếu nhất thời còn không tìm được lối ra, nhất định sẽ táng thân trong đó!

Nhiếp vân phân tích.

Trước đó hai người họ tiến vào yêu la u minh vực quá nhanh, vì vậy chưa bị ảnh hưởng hôn mê, vạn nhất bây giờ đi ra ngoài nhất thời không tìm được lối ra lại bị té xỉu trong táng địa, thật sự chết cũng không biết chết như thế nào!

- Vậy làm sao bây giờ? Yêu la u minh vực rộng lớn vô ngần, nếu đi loạn không có mục đích cho dù đi cả tháng cũng không tìm được lối ra khác, mà thời gian thí luyện của chúng ta chỉ có mười ngày, trong mười ngày ra không được khẳng định bị cho là bỏ quyền!

Diệp kiếm tinh có chút bất đắc dĩ.

Yêu la u minh vực là một nơi tồn tại đặc thù, là thông đạo đi thông yêu tộc thế giới, lại có nhiều lối ra vào liên tiếp với phù thiên đại lục mà không chỉ riêng táng địa, cho dù có lối vào khác chăng nữa, nhưng phạm vi quá lớn, muốn tìm kiếm thậm chí hao tổn vài năm chưa chắc tìm ra, mà khi đi ra thì thí luyện đã xong, còn nói gì tới cơ hội cảm thụ kiếm thần khí!

- Ha ha!

Biết băn khoăn của diệp kiếm tinh, nhiếp vân cười nói:

- Ngươi hãy nghe ta nói xong, ta một mực suy nghĩ một vấn đề, người yêu tộc có thể thông qua thế giới yêu tộc tiến vào yêu la u minh vực, nhưng sư thúc trần văn húc của ngươi là từ nơi nào đi vào? Nếu ngươi nói lời đồn về táng địa là thật sự, hắn có thể cũng biết, tuyệt đối không đi vào từ táng địa đi!

- Ân? Ngươi vừa nói vậy ta cũng nghĩ tới, người kiếm thần tông đều biết táng địa đáng sợ, không ai nguyện ý đi vào! Chuyện này là do chính sư thúc nói với ta, hắn chắc chắn sẽ không đi, nói vậy hắn đi con đường khác?

Ánh mắt diệp kiếm tinh sáng lên.

- Nhưng mà…cho dù chúng ta biết chuyện này thì có ích lợi gì, văn húc sư thúc đã chết rồi, làm sao tìm được lối vào hắn từng đi qua?

Diệp kiếm tinh lắc đầu.

- Ha ha, không thể tìm sao? Điểm này ngươi sai lầm rồi!

Nhiếp vân khẽ cười, ngón trỏ dựng thẳng về phía trước, đầu ngón tay sản sinh ra một cỗ sương mù u tối.

Truy tung khí!

Vừa rồi khi xử lý hài cốt trần văn húc, nhiếp vân đặc biệt dùng truy tung khí cảm thụ khí tức trên hài cốt của hắn, như vậy có lẽ có thể cảm ứng được con đường hắn từng đi qua.

- Truy tung khí? Ngươi còn là truy tung sư?

Nhìn thấy cỗ sương mù, diệp kiếm tinh hoảng sợ.

Trị liệu sư, ngụy trang sư, nạp vật đan điền, hiện tại còn có truy tung khí…người này rốt cục có bao nhiêu thiên phú đặc thù?

- Ha ha!

Không để ý tới phản ứng của diệp kiếm tinh, tinh thần nhiếp vân tập trung vào truy tung khí cảm ứng con đường trần văn húc từng đi qua.

Truy tung khí chậm rãi từ đầu ngón tay hắn dâng lên, hình thành tám xúc tu nhẹ nhàng xoay động khắp xung quanh.

Tám xúc tu tìm kiếm từng phương hướng, tìm một lúc mới ngừng lại.

- Thế nào?

Diệp kiếm tinh vội vàng hỏi.

- Kỳ quái, tại sao không cảm ứng được gì?

Nhiếp vân nhăn mày.

- Trần văn húc tiền bối có phải có thiên phú đặc thù gì hay không?

Đột nhiên nhớ tới một việc, nhiếp vân hỏi.

- Thiên phú đặc thù? Không nghe nói qua!

Diệp kiếm tinh lắc đầu.

- Có lẽ là tiền bối biết một loại kiếm thuật có thể chặt đứt khí tức của mình làm cho người ta không thể truy tìm…

Nghĩ thật lâu không thông, nhiếp vân âm thầm nghiền ngẫm.

- Xem ra chúng ta đành phải…ân?

Xoa xoa ấn đường, nhiếp vân đang định quay về đường cũ, đột nhiên sắc mặt ngưng tụ, bàn tay vừa lật u minh kiếm hiện ra.

Lúc này u minh kiếm đã không còn khí tức u minh như trước, đổi lại sáng ngời trong suốt, hàn quang bắn ra bốn phía, tựa như tuyệt thế bảo kiếm chính đạo cực điểm.

Kiếm vốn không phân biệt yêu, nhân, hay ma, chỉ phân biệt linh tính mà thôi.

Linh hồn tạ trương huệ tử thuần khiết như trang giấy trắng, linh hồn nàng ngưng tụ thành kiếm linh làm u minh kiếm hoàn toàn thoát khỏi hương vị u minh, trái lại giống như một thanh trường kiếm tràn đầy hạo nhiên chính khí.

Ông!

U minh kiếm nhẹ nhàng chấn động.

Vừa rồi là nhiếp vân cảm nhận được thanh kiếm có dị thường nên mới lấy ra.

Hô!

U minh kiếm thoát khỏi tay nhiếp vân, mũi kiếm hoành ngang chỉ về một phương hướng.

Chứng kiến động tác của u minh kiếm, hai người đều sửng sốt.

------oOo------

Chương 678: U minh kiếm chỉ dẫn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- là u minh kiếm chỉ đường cho chúng ta, có lẽ không phải là đường mà sư thúc của ngươi từng đi qua. Nhưng nhất định là con đường an toàn, đi thôi!

Trở thành chủ nhân u minh kiếm, nhiếp vân có thể cảm ứng được kiếm linh quyến luyến cùng chiếu cố chính mình, tuyệt đối sẽ không hại mình, vì vậy khẽ cười cầm thanh kiếm bay vút theo hướng mũi kiếm chỉ dẫn.

- Chỉ hi vọng như thế đi!

Diệp kiếm tinh cười khổ, theo sát phía sau.

Hai người phi hành nửa ngày, quả nhiên nhìn thấy một thông đạo nhỏ hẹp xuất hiện trước mắt, bên ngoài thông đạo lóe ra linh quang, vừa nhìn cũng biết là một trận pháp thật lớn.

- là đại la thiên kiếm thần phong ấn! Lối ra này hẳn vẫn là thiên u cốc, đi, ra đi xem!

Bàn tay vừa trảo đã thu u minh kiếm vào thân thể, nhiếp vân cùng diệp kiếm tinh đưa mắt nhìn nhau, biến lại bộ dáng bản thân chậm rãi bay qua.

Thân thể vừa nhảy lên, hai người chui ra khỏi phong ấn.

- Đây là địa phương gì? Hẳn không phải là thiên u cốc chứ…

Nhìn về phía trước, chẳng những nhiếp vân sửng sốt, ngay cả diệp kiếm tinh cũng mơ hồ.

Nơi này cảnh xuân tươi đẹp, non xanh nước biếc, sinh cơ bừng bừng.

Thiên u cốc là địa phương thí luyện của kiếm thần tông, nơi nơi đều

là giết chóc, làm sao có loại địa phương này?

Chẳng lẽ hai người đi lầm đường, ra khỏi thiên u cốc?

Nghĩ tới đây trên mặt hai người đều lộ vẻ khó xem.

Oanh oanh oanh!

Khi hai người còn đang nghi hoặc, đột nhiên nghe được xa xa vang lên tiếng nổ mạnh liên tiếp, linh lực đang điên cuồng hội tụ về hướng đó.

- Có người đang chiến đấu, đi qua xem!

Hai người gật gật đầu, liền bay qua.

Sưu sưu sưu!

Kiếm khí tung hoành, hàng chục người đang tranh đấu trong khe núi sâu.

- Đây là chúng ta phát hiện trước, dám giành với chúng ta, muốn chết!

Mấy chục người chia thành hai đội ngũ, pháp lực như mưa, kiếm khí tung hoành.

- Các ngươi nhìn thấy thì là của các ngươi? Thật là buồn cười, bảo bối xuất thế ai có thực lực mạnh thì về ai, mọi người đừng nghe hắn vô nghĩa, cùng nhau động thủ giết bọn họ, chẳng những lấy được ngọc bài còn lấy được gốc kim ô hoa!

- là đệ tử thí luyện, xem ra chúng ta vẫn chưa rời khỏi thiên u cốc…

Chứng kiến song phương nhắc tới ngọc bài, diệp kiếm tinh nhẹ nhàng thở ra.

- Kim ô hoa?

Thấy mọi người tranh đoạt, nhiếp vân cũng không có hứng thú.

Kim ô hoa tuy nghe tương tự như kim chu thảo, cũng là dược liệu hiếm có, nhưng không có tác dụng gì với hắn, chỉ có thể luyện chế một loại đan dược khôi phục pháp lực, bản thân hắn có thiên phú nguyên khí sư, loại đan dược như vậy chẳng khác gì gân gà, càng khỏi nói là dược liệu, cướp hay không cũng không trọng yếu.

Nhưng nhất định phải cướp đoạt ngọc bài, đối với nhiếp vân mà nói, hiện tại cướp ngọc bài cũng không cần lo lắng bản thân có tu luyện được kiếm thuật bên trong hay không.

- Có dược liệu trân quý, xem ra nơi này là dược vực trong tám đại khu vực, nhiếp vân huynh, thực lực những người này cũng không tính quá mạnh mẽ, chờ bọn hắn chém giết xong, chúng ta trộm đi qua cướp ngọc bài!

Diệp kiếm tinh cũng là phần tử hiếu chiến, nhìn một lúc vẻ mặt tươi cười truyền âm cho nhiếp vân.

- Được!

Nhiếp vân gật gật đầu.

Hô!

Ngay khi hai người còn đang chờ đợi kết quả, không trung đột nhiên vang lên tiếng gió rít bén nhọn, thanh âm như tiếng sấm, lại như hổ báo đang gầm rú, còn chưa tới âm ba đã đem cây cối phía trước áp sát xuống đất.

- là kiếm khí hô khiếu! Là ai?

Nghe tiếng gió rít, nhiếp vân cùng diệp kiếm tinh đưa mắt nhìn nhau, đều hiện lên vẻ khiếp sợ.

Người bình thường thi triển kiếm pháp, tốc độ kiếm quá nhanh sẽ khiến cho gió rít, mà cao thủ tinh thông kiếm pháp cũng như vậy, thậm chí tốc độ quá nhanh sẽ sinh ra tiếng rít như sấm nổ hay tiếng hổ báo gầm rú, tiếng rít như thế được xưng là kiếm khí hô khiếu.

Lúc thi triển kiếm pháp tốc độ nhanh xuất hiện tiếng rít thì cũng thôi, hiện tại rõ ràng là đối phương đang phi hành, trong quá trình phi hành lại làm ra tiếng nổ như vậy, thực lực người kia thật khủng bố!

Ít nhất diệp kiếm tinh cảm giác hiện tại mình còn chưa có được thực lực này.

- Không cần tiếp tục tranh cãi, sở thiếu cần kim ô hoa, các ngươi giao ra đây đi!

Tiếng rít chấm dứt, vài thân ảnh trôi nổi trên không trung, trong đó có một người nhìn xuống thản nhiên nói, giống như chuyện cướp bóc đối với bọn họ là ban ân cho người khác.

- Sở dương? Là vị kia, sở dương công tử!

Hai người nhiếp vân thấy rõ bộ dáng mấy người kia, chính là bảy người sở dương công tử.

Bảy người này quần áo hoa quý, mang theo khí tức cao ngạo đặc hữu của đệ tử đại gia tộc.

- Hừ, ai phát hiện trước là của ai, ta quản ngươi là sở dương công tử gì đó, muốn, dựa vào bổn sự đi tìm!

Nghe được lời nói truyền tới từ không trung, hai đội ngũ bên dưới dừng cuộc tranh đấu, một người cười lạnh, ngữ khí cay nghiệt nói.

- Ngươi đã muốn chết, cũng đừng trách ta!

Thanh niên vừa lên tiếng khi nãy lại nói, khuôn mặt người này trắng nhợt, nhìn qua giống như thiếu dinh dưỡng, lăng không tiến lên một bước, bàn tay vươn ra, lực lượng cuồng bạo từ trên trời giáng xuống.

Thanh niên thoạt nhìn dáng vẻ thư sinh, nhưng động thủ lại bạo lực mười phần, khí kình ngưng tụ thành từng đạo kiếm vũ đem người vừa nói chuyện bao phủ bên trong.

- Hừ! Muốn giết ta? Nằm mơ!

Người nói chuyện chứng kiến áp lực kiếm vũ bao trùm đầy trời, nhưng có thể tới tham gia thí luyện đâu phải là kẻ yếu, trường kiếm giơ lên, thân hình đột nhiên xoay tròn liền hình thành một vòng pháp lực, đem toàn thân bao phủ bên trong.

Đinh đinh đang đang!

Kiếm vũ đánh lên vòng pháp lực, đều bị chắn bên ngoài.

- Vậy sao? Chết!

Thanh niên bạch diện tiếp tục cười lạnh, đột nhiên ngón tay bắn ra.

Hai động tác nhanh như kết ấn, năm ngón tay quay cuồng khiến người ta không nhìn rõ rốt cục hắn đang làm gì.

Hô!

Ngón tay dừng lại, một thanh trường kiếm đột ngột xuất hiện, sưu một tiếng, tiếng sấm nổ mạnh, đâm thẳng tới người kia.

Hoa lạp!

Vòng pháp lực không cách nào ngăn trở, thanh âm tiếng vỡ nát vang lên, ngay sau đó cổ họng người kia liền căng thẳng, trường kiếm đã xỏ xuyên qua.

- Thật nhanh…làm sao…điều đó không có khả năng!

Phác thông!

Lời còn chưa dứt thi thể đã nặng nề ngã xuống đất.

Cuộc chiến còn chưa qua nửa lần hô hấp, rất nhiều người chỉ cảm thấy hoa mắt, trường kiếm đã xuyên thấu, sắc mặt bọn hắn đều thay đổi.

- A…

- Tốc độ thật lợi hại, thiên kiều cảnh trung kỳ làm sao có được loại thực lực này?

- Chẳng lẽ bọn hắn chiếm được kỳ ngộ, thực lực tăng nhiều?

- Người này còn lợi hại như vậy, sở thiếu gì đó chẳng phải càng mạnh?

------oOo------

Chương 679: Thực lực sở dương công tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mọi người giật nảy mình, nhớ tới một kiếm kinh diễm vừa rồi, đều cảm thấy cổ họng ngứa ngáy, toàn thân run rẩy.

- Toàn bộ quỳ xuống nguyện trung thành sở thiếu, cũng giao ra ngọc bài cùng bảo bối trên người, các ngươi có thể không cần chết, nếu không sẽ giống như người này!

Một chiêu giết một người, bạch diện thanh niên dựng lên uy phong, nhìn quanh một vòng.

- giao ra ngọc bài chẳng khác nào mất đi tư cách tham gia thí luyện, chúng ta liều mạng với ngươi, ta không tin nhiều người như vậy còn đánh không lại bảy người bọn hắn!

- Không sai, mất đi tư cách thí luyện còn không bằng chết, cùng nhau động thủ giết bọn họ!

Nghe được điều kiện của đối phương, mọi người bị chọc giận.

Thí luyện thiên u cốc, cướp đoạt được càng nhiều ngọc bài kiếm thuật thì thành tích càng cao, mất đi ngọc bài hay tử vong chẳng khác nào mất đi tư cách, ngang nhiên giao ra ngọc bài cùng bảo bối, tương đương mạo phạm điểm mấu chốt của mọi người.

- Mọi người cùng nhau ra tay!

Nguyên bản hai đội ngũ đang giao chiến nháy mắt liên hợp chung một chỗ, vài chục người đồng thời bay lên cùng nhau xuất thủ.

Thực lực những người này đều đạt tới lĩnh vực cảnh đỉnh, có người là thiên kiều cảnh sơ kỳ, đồng thời ra tay, pháp lực hội tụ thành một vầng mây đen cực lớn, mang theo xu thế lôi đình vạn quân gào thét hướng bảy người sở dương bay qua.

- Vài chục người liên thủ…uy lực thật mạnh!

Diệp kiếm tinh biến sắc.

Kiếm thuật diệp kiếm tinh cường đại, pháp lực hùng hậu, những người cùng cấp đương nhiên không phải đối thủ, nhưng mấy chục người liên hợp công kích, uy lực mạnh mẽ dù là ba người như hắn tuyệt đối không ngăn cản được.

- Đích xác lợi hại, uy thế mấy chục người liên thủ chỉ sợ đã vượt qua một kích toàn lực của cường giả thiên kiều cảnh trung kỳ đỉnh!

Sắc mặt nhiếp vân cũng ngưng trọng, khẽ nheo mắt.

- Toàn bộ đi xuống cho ta đi!

Lúc này sở dương đột nhiên đi ra, khẽ cười nói, hai tay thon dài bóng loáng đưa về phía trước.

Oanh long!

Pháp lực như mây đen khổng lồ trực tiếp từ giữa nổ tung, bùm bùm cách cách, mọi người bị một cỗ lực lượng cường đại đánh trúng, không ngừng rơi xuống đất, cả đám người đều bị trọng thương!

- Thiên kiều cảnh hậu kỳ? Đây là lực lượng thiên kiều cảnh hậu kỳ?

Sắc mặt nhiếp vân trở nên ngưng trọng.

Trước đó khi gặp sở dương ở cửa cốc, hắn chỉ là thiên kiều cảnh trung kỳ, không đáng để sợ, mà bây giờ đã đạt tới hậu kỳ!

Thiên kiều cảnh sơ kỳ, trong lòng tự thành thiên kiều, khai thông thiên địa, chỉ là linh hồn càng thêm mẫn cảm đối với ngoại giới, sức chiến đấu tăng cường.

Trung kỳ, khí tức cùng thiên địa hoàn mỹ kết hợp, dung nhập thiên địa, mà hậu kỳ thì điều động uy thế thiên địa, tăng thêm lực công kích, mỗi cử động đều mang theo khí tức thiên địa, làm cho người ta cảm thấy được không thể vượt qua, sức chiến đấu so với trung kỳ càng tăng lên gần gấp mười!

Thiên kiều cảnh hậu kỳ cường đại, nhưng muốn đi lên cũng khó hơn lên trời, nhanh như vậy đã đột phá, vị sở dương kia nhất định chiếm được kỳ ngộ thật lớn trong thiên u cốc!

Khó trách, mình có thể được kỳ ngộ, cũng không nên nghĩ người khác không chiếm được!

Thực lực sở dương vốn mạnh hơn mình, hơn nữa còn có đám thuộc hạ, lấy được ưu đãi khẳng định càng lớn hơn nữa!

Khó trách kiếm thần tông nguyện ý để đệ tử ở nơi này thí luyện, xem ra nơi chốn đều là địa phương nguy hiểm, nhưng kỳ ngộ cũng lớn.

- Thiên kiều cảnh hậu kỳ?

- Sở dương công tử là cường giả thiên kiều cảnh hậu kỳ?

- loại thực lực này chúng ta làm sao chiến đấu với hắn?

Toàn bộ công kích bị một người phá vỡ, người bị thương giãy dụa đứng lên, nhìn thấy sở dương sừng sững trên không trung như chiến thần, toàn bộ đều sắc mặt trắng bệch.

- Thế nào, còn không ngoan ngoãn đem ngọc bài giao ra đây!

Bạch diện thanh niên nhìn thấy sở dương vừa ra tay liền đem toàn bộ đám đông kinh sợ, cười lạnh nói.

- Thiên kiều cảnh hậu kỳ, cho dù toàn bộ chúng ta liên thủ cũng không phải đối thủ, giao đi!

- Bỏ đi, vị sở dương công tử này chỉ sợ dù không phải quán quân thí luyện lần này nhưng cũng không xê xích bao nhiêu, để hắn cướp ngọc bài, ta cũng nhận biết!

- Trước kia thí luyện, tu vi cao nhất chỉ tới thiên kiều cảnh trung kỳ đỉnh, lần này xuất hiện hậu kỳ, hơn nữa còn không phải đệ tử hạch tâm kiếm thần tông, lần này có náo nhiệt để nhìn…

- Vậy thì còn được!

Thấy mọi người ngoan ngoãn đem ngọc bài giao ra, bạch diện thanh niên cười lạnh, vung tay lấy tới giao cho sở dương.

Số lượng ngọc bài của những người này cộng thêm số ngọc bài bọn hắn cướp đoạt, tổng cộng khoảng ba mươi ngọc bài, dưới ánh sáng chiếu xuống, quang mang kiếm thuật không ngừng lóe lên.

- Tốt lắm, đem bảo vật cũng giao lên đi!

Vơ vét xong ngọc bài, bạch diện thanh niên lại lục soát bảo vật trên thân mọi người.

Đã biết thực lực sở dương, tâm lý chống cự trong lòng mọi người cũng nhỏ đi nhiều, ngoan ngoãn giao ra bảo bối của mình.

- Cút đi!

Thu xong bảo bối, bạch diện thanh niên cũng không tiếp tục làm khó bọn họ.

- Đi thôi!

Mọi người chỉ tự nhận xui xẻo, cuối cùng giải tán.

- Ha ha, lần này chiếm được ba mươi hai khối, kể cả bảy chúng ta tổng cộng hơn một trăm bốn mươi khối, dù không tới được mười danh đầu, cũng không kém nhiều!

Bạch diện thanh niên nhìn ngọc bài trong tay sở dương cười nói.

- Dựa theo quy củ những năm qua, một người có hơn hai mươi ngọc bài đích xác có thể đi vào trước mười, nhưng lần này thì khác. Ta nghe nói tông nham ở khu vực điện, cũng nhận được ưu đãi thật lớn, thực lực chỉ sợ đã đột phá thiên kiều cảnh trung kỳ đạt tới hậu kỳ, nếu hắn tùy ý tìm kiếm ngọc bài chỉ sợ còn nhiều hơn chúng ta, không thể phớt lờ!

Sở dương nói.

- Tông nham cũng đạt tới thiên kiều cảnh hậu kỳ sao?

Nghe được tin tức này hô hấp của diệp kiếm tinh biến thành dồn dập, thân thể run rẩy.

- Ai ở nơi này? Đi ra cho ta!

Vốn nhiếp vân cùng diệp kiếm tinh ẩn thân kín đáo, cho dù đối phương tra xét cũng không thể phát hiện, nhưng vì diệp kiếm tinh hô hấp dồn dập thân hình run rẩy nên khiến sở dương chú ý.

Cùng với tiếng quát, sở dương đột nhiên ra tay, hướng địa phương hai người đang ẩn thân chộp tới.

Oanh long!

Pháp lực mênh mông ập xuống, hình thành một đạo khí lưu màu vàng nhạt, lập tức làm cho tảng đá nơi hai người nhiếp vân đang ẩn thân nổ thành bột phấn, tạc ra hố to đường kính vài trăm thước.

Sưu!

Nhiếp vân cùng diệp kiếm tinh né tránh công kích bay vọt lên cao, lần này không cần ẩn thân, trắng trợn xuất hiện trước mặt đám người sở dương.

------oOo------

Chương 680: Ngươi là độc sư?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha, ta còn tưởng là ai, nguyên lai là đại thiên tài diệp kiếm tinh cùng bằng hữu phế vật của hắn a! Thế nào, bây giờ không phải thật hối hận đã không đi chung một chỗ với tông nham bọn hắn?

Thấy rõ diện mạo của hai người trước mặt, khóe miệng sở dương nhếch lên, nở nụ cười.

- Hừ!

Diệp kiếm tinh vung tay.

- Hai vị, nếu gặp được, ngoan ngoãn đem ngọc bài giao ra đi!

Bạch diện thanh niên cười lạnh đi tới.

- giao ngọc bài? Nằm mơ!

Vẻ mặt diệp kiếm tinh ngưng trọng lui về phía sau một bước, trường kiếm cầm trong tay.

Đối phương có một thiên kiều cảnh hậu kỳ, sáu thiên kiều cảnh trung kỳ, hai người mình khẳng định không phải đối thủ, nhưng muốn mình giao ra ngọc bài, không có cửa!

- rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Ngươi đã không biết phân biệt, ta sẽ đem bằng hữu phế vật của ngươi giết trước, sau đó lại giết ngươi!

Bạch diện thanh niên cười lạnh, quay đầu nhìn nhiếp vân.

Chủ yếu nhất là cuộc chiến giữa nhiếp vân cùng tiễn hoành ở cửa cốc hắn không nhìn thấy, nếu không chứng kiến được thiếu niên trước mắt chỉ bắn ra một đạo chỉ phong đã hủy diệt một hạ phẩm linh binh, chỉ sợ sẽ không dám nói như thế.

- Hắc hắc, tiểu tử, tuy rằng ngươi có thể luyện thành phạm vân kiếm thuật, nhưng thực lực bản thân quá thấp, ngoan ngoãn giao ra ngọc bài, sau đó quỳ xuống cầu xin tha thứ, có lẽ còn có thể không giết ngươi, nếu không, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!

- Để cho ta giao ra ngọc bài, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ?

Nhiếp vân lắc lắc đầu.

- Không sai, không muốn chết thì động tác nhanh lên, bằng không chọc giận lão tử, cũng không đơn giản quỳ xuống cầu xin!

Bạch diện thanh niên quát lớn.

- Ha ha, ngươi đã muốn quỳ xuống cầu xin, vậy ngươi liền quỳ xuống đi!

Nhiếp vân vốn không phải người dễ nói chuyện, lúc này thấy đối phương dám nói như vậy, cười lạnh một tiếng, năm ngón tay mở ra phía trước, đột nhiên chộp tới.

- Ngươi muốn chết!

Thấy tiểu tử thực lực “thấp” mà cũng dám ra tay với mình, sắc mặt thanh niên có chút âm trầm, gào thét một tiếng, trường kiếm đâm thẳng tới.

Trường kiếm của hắn mang theo hắc khí nồng đậm, nhìn qua chẳng khác gì mực nước.

Kiếm thuật chí tôn, bát mặc kiếm pháp!

- Chỉ bằng ngươi còn chưa có tư cách này!

Khẽ cười một tiếng, thân thể nhiếp vân chợt nhoáng lên liền tránh thoát kiếm chiêu, năm ngón tay co lại đánh thẳng tới ngực thanh niên.

- Có tư cách hay không, ngươi lập tức sẽ biết!

Chứng kiến nhiếp vân ra tay nhanh như vậy, thanh niên tựa hồ có chút ngoài ý muốn, nhưng lập tức thay đổi vẻ mặt tự tin, ngực co rụt lại, thanh kiếm chợt bổ ngang.

Chiêu bổ ngang thoạt nhìn phi thường đơn giản, trên thực tế cũng có chú ý, tên là hung tiền hoành quải, là một loại tuyệt chiêu chiến đấu cận thân, nhìn như ngăn cản nhưng mang theo tiến công sắc bén, một khi đối phương bị ngăn trở, sẽ như linh xà chiêu tiếp chiêu, tổng cộng là tám chín sát chiêu.

- Hừ!

Nhiếp vân biết chiêu này nguy hiểm nhưng không để ý tới, bàn tay xoay tròn, đột nhiên một đạo hắc khí cuồng bắn ra, lao thẳng tới trước mặt thanh niên.

Tư tư!

- Đây là cái gì? A…

Bị cỗ hắc khí lây dính, sắc mặt thanh niên biến thành màu gan heo, cả cánh tay biến đen thui, kêu thảm một tiếng từ không trung rớt xuống, quỳ rạp dưới đất!

- Cái gì?

- Sao lại thế này?

- Trúng độc, hắn trúng kịch độc! Có thể tùy tay phóng thích kịch độc, ngươi là độc sư?

Chứng kiến cánh tay thanh niên biến thành đen thui, sắc mặt mọi người đồng thời biến đổi, nhất là sở dương, ánh mắt của hắn biến thành ngưng trọng.

Độc sư, thiên phú đặc thù đứng hàng 21, có thể phóng thích kịch độc, làm người khó lòng phòng bị, quỷ dị bất thường, dù thực lực mạnh cũng không muốn gặp phải đối thủ như vậy.

- Ha ha, nếu các vị cảm thấy được không phải, có thể lại đây thử

một chút!

Ngón tay giơ lên, trong lòng bàn tay nhiếp vân hiện lên cỗ khí thể tối đen quay cuồng không ngớt.

Cỗ khí thể kia còn chưa tới gần mọi người đều ngửi được mùi máu tanh, vừa nhìn cũng biết là loại kịch độc rất mạnh.

- Tốt, tốt, độc sư, hừ, không nghĩ tới diệp kiếm tinh ngươi lại sa đọa làm bằng hữu với độc sư. Đệ tử kiếm thần tông như ngươi, thật lợi hại!

Sắc mặt âm tình bất định, sở dương vung tay nắm lấy bạch diện thanh niên đang lăn lộn dưới đất nhấc lên:

- Chúng ta đi!

Nói xong bảy người xoay người rời khỏi, không chút do dự, trong khoảnh khắc không thấy bóng dáng.

- Nhiếp vân, ngươi là độc sư?

Diệp kiếm tinh nhìn nhiếp vân, sắc mặt cổ quái.

Độc sư, thiên phú xú danh rõ ràng, mỗi người đều huyết tinh cay độc, mà thiếu niên trước mắt không ngờ lại có thiên phú ác độc như thế.

- Ha ha!

Nhiếp vân không muốn giải thích thêm, bàn tay vừa lật đã thu hắc khí trở lại, đồng thời ánh mắt chợt lóe:

- Có phải là độc sư hay không cũng không sao cả, có muốn lấy được ngọc bài trong tay họ hay không? Nếu muốn thì đi theo ta!

- lấy ngọc bài? Sở dương là cường giả thiên kiều cảnh hậu kỳ, sáu người khác cũng là trung kỳ, thân là đệ tử đại gia tộc, có rất nhiều lá bài tẩy, bị giết chỉ có thể là chúng ta…

Nghe được lời nhiếp vân, diệp kiếm tinh sửng sốt.

- Đệ tử đại gia tộc giàu có, điểm này ta đương nhiên hiểu biết, yên tâm đi, muốn lấy ngọc bài của bọn hắn chẳng lẽ chỉ có thể cướp đoạt sao? Ha ha!

Nhiếp vân khẽ cười.

Kỳ thật không ai biết bạch diện thanh niên bị nhiễm ma khí trên thi thể lạc thiên ma tôn nên mới thành như vậy, căn bản không phải kịch độc.

Ma khí trên thân lạc thiên ma tôn dù là nạp hư cảnh cũng không ngăn cản được, càng khỏi nói là bạch diện thanh niên.

Hắn đã dùng xong hai giọt yêu minh tiên dịch, tuy bản thân là độc sư nhưng không có độc vật, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu hắn rất ít sử dụng thiên phú độc sư.

- Không cướp đoạt? Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Cho dù ngươi là độc sư chân chính, hắn cũng không thể đưa cho ngươi…

Diệp kiếm tinh nhìn nhiếp vân, cảm thấy không tưởng tượng nổi.

- Yên tâm, đi theo ta!

Nhiếp vân cũng không giải thích, ngón tay điểm nhẹ, truy tung khí xuất hiện cảm ứng một chút, rất nhanh bay về phía trước.

Nếu chính diện cướp đoạt đồ vật trong tay sở dương, bằng vào thực lực đôi bên đương nhiên mình làm không được, nhưng nếu trộm, ngoại trừ thủ đoạn không sánh bằng thần thâu thiên huyễn, nhiếp vân thật không sợ bất luận kẻ nào!

- Được rồi!

Mặc dù diệp kiếm tinh không biết nhiếp vân muốn dùng thủ đoạn gì lấy ngọc bài, nhưng nhớ tới thủ đoạn thần kỳ của hắn, vẫn gật đầu truy theo sau.

- Đúng rồi, có phải ngươi có mâu thuẫn với tông nham hay không?

Đang phi hành, nhiếp vân đột nhiên mở miệng hỏi.

------oOo------

Chương 681: Diệp kiếm tinh quyết định

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước đó khi mới nhìn thấy diệp kiếm tinh ngoài cốc, hắn lại đứng riêng với đám người tông nham, vừa nhìn thấy mình liền quyết đoán đi cùng cũng không muốn đi chung với người của tông môn, nhiếp vân đã đoán giữa hắn cùng tông nham có mâu thuẫn không nhỏ.

Nhiếp vân cũng không cho rằng mị lực của mình rất lớn cho nên diệp kiếm tinh tổ đội với mình là vì lo lắng an toàn cho mình.

Hơn nữa vừa rồi diệp kiếm tinh nghe được thực lực tông nham đột phá tới thiên kiều cảnh hậu kỳ thì thân thể chấn động, điều này nói lên có vấn đề lớn.

Thực lực đồng môn tăng trưởng hẳn nên cao hứng mới phải, diệp kiếm tinh lại giống như gặp được chuyện gì sợ hãi, tự nhiên không được bình thường.

- Có mâu thuẫn…

Diệp kiếm tinh lắc đầu, một lát sau thở dài:

- Kỳ thật không phải ta có mâu thuẫn với hắn, là văn húc sư thúc có mâu thuẫn với tông an sư thúc! Bỏ đi, những điều này là chuyện của tiền bối, hơn nữa văn húc sư thúc cũng đã mất, không nói cũng được!

- Tông an sư thúc? Là người lần trước lừa ngươi đi chém giết kịch độc vương sao?

Nghe được tên này, nhiếp vân chợt nhớ tới, sửng sốt.

- Phải, tông nham là cháu ruột của hắn!

Diệp kiếm tinh gật đầu nói:

- Ta là do một tay văn húc sư thúc bồi dưỡng, tông nham là do tông an sư thúc bồi dưỡng, bản thân hai vị sư thúc có mâu thuẫn, hơn nữa hiện tại ta tiến bộ rất nhanh, chiếm được sự xem trọng của nhiều thái thượng trưởng lão trong tông môn, tông an sư thúc sợ sau này ta đoạt vị trí của tông nham, cho nên…

- Vị trí? Tông nham lại có vị trí gì?

Nhiếp vân không nghĩ tới “danh môn chính phái” lại lục đục nghiêm trọng như vậy, khẽ lắc đầu hỏi.

- Một trong những người được đề cử làm chưởng giáo!

Diệp kiếm tinh nói:

- Người được đề cử đều lựa chọn trong hàng đệ tử hạch tâm, chỉ cần thực lực đạt tới thiên kiều cảnh sẽ có tư cách. Tuy rằng đệ tử hạch tâm rất nhiều, mà thực lực đạt tới thiên kiều cảnh không ít, nhưng chân chính có tư cách lại không nhiều…

Bất quá người được đề cử chưởng giáo nhưng vẫn chưa phải là chưởng giáo, hiện tại đã tranh giành địa vị, tông an đúng là lòng dạ hẹp hòi!

- Những điều này là nhờ sau khi ngươi nhắc nhở ta, ta trở lại tông môn điều tra được, trước kia ta vẫn cho rằng tông an sư thúc đối đãi với ta rất tốt…ai, bỏ đi, không nói nữa!

Diệp kiếm tinh lắc đầu.

- Ha ha!

Nhìn diễn cảm vắng vẻ của hắn, nhiếp vân cũng không hỏi nhiều.

- Xem ra tông nham đối với ngươi cũng không hảo tâm, chỉ sợ lần này thí luyện sẽ nghĩ biện pháp giết ngươi, bỏ đi, một khi đã như vậy ta sẽ giúp ngươi một chút chuyện, để cho hắn chịu chút đau khổ!

Nghĩ một chút, nhiếp vân hiểu được, khẽ cười.

- Tông nham là một người có thù tất báo, ngươi đánh trọng thương tiễn hoành làm hao tổn mặt mũi của hắn, tuy rằng lúc đó hắn không phát tác nhưng một khi gặp được khẳng định phiền toái không nhỏ!

Vẻ mặt diệp kiếm tinh lo lắng:

- Hơn nữa trên người tông nham có một bộ phù lục kiếm thuật vô thượng! Là do tông an sư thúc cấp cho, một khi khởi động cho dù ngươi thi triển đại bi thất tiên kiếm cũng không phải đối thủ!

- Phù lục vô thượng kiếm thuật?

Nhiếp vân sửng sốt:

- Không phải chỉ có trưởng lão đạt tới nạp hư cảnh mới được tu luyện vô thượng kiếm thuật sao? Nếu ta nhớ không sai, tông an sư thúc của ngươi chỉ tới thiên kiều cảnh đỉnh đi?

- lần trước sau sự kiện độc sư, tông an sư thúc đột phá tới nạp hư cảnh, hơn nữa lúc trước hắn cũng như văn húc sư thúc, cũng nhận được quán quân kiếm thần thí luyện, từng học được một bộ vô thượng kiếm thuật!

Diệp kiếm tinh nói.

- Đột phá?

Nhiếp vân không khỏi cảm thấy tông an kia thật may mắn.

- Đúng rồi, nhiếp vân, đại bi thất tiên kiếm là bí mật bất truyền của kiếm thần tông, gặp được người kiếm thần tông, ngươi tốt nhất đừng thi triển, một khi bị phát hiện, có thể sẽ làm cho thái thượng trưởng lão đích thân ra tay phế bỏ tu vi của ngươi…

Diệp kiếm tinh như nhớ được điều gì, sắc mặt ngưng trọng nói.

- Được!

Nhiếp vân gật gật đầu.

- Tốt lắm, không nói nữa, bọn hắn đang ở phía trước!

Thấy diệp kiếm tinh còn muốn nói chuyện, nhiếp vân chỉ về phía trước.

- Đang ở phía trước? Ở đâu?

Diệp kiếm tinh nhìn về phía trước, chỉ thấy dãy núi trùng điệp, căn bản không thấy bóng người, sửng sốt hỏi.

- ở trong sơn động, ngươi ở đây chờ, tìm địa phương ẩn thân, một lát ta trở lại!

Nhiếp vân cười nói.

- Tự ngươi đi qua? Rất nguy hiểm, để ta đi cùng ngươi, có thêm người giúp đỡ…

Diệp kiếm tinh hoảng sợ, đang định ngăn cản chợt thấy thân thể nhiếp vân nhoáng lên, lập tức biến mất, giống như trống rỗng chui vào lòng đất.

- Đây là…thiên phú địa hành sư? Làm thế nào…

Thấy một màn này, diệp kiếm tinh hoảng sợ.

Nhiếp vân lại có thiên phú địa hành sư?

Địa hành sư là một trong ba đại thiên phú chạy trốn nổi tiếng, có thiên phú như thế, dù bị phát hiện cũng không cần sợ hãi, khó trách hắn dám đi một mình.

- Thật sự là người kỳ quái!

Một lát sau diệp kiếm tinh không khỏi lắc đầu cười khổ, thì thào tự nhủ.

- Hắn rốt cục còn bao nhiêu lá bài tẩy mà ta không biết…xem ra sau này tuyệt đối không thể trở thành kẻ địch của hắn…

Khẽ lắc đầu, trong lòng diệp kiếm tinh làm ra quyết định.

- Sở thiếu, chúng ta bỏ qua như vậy sao? Tiểu tử đó làm bạch diện thảm hại như vậy, không giết thật sự khó tiêu mối hận trong lòng!

Trong sơn động, vài người nhìn bạch diện thanh niên nằm dưới đất không ngừng run rẩy, miệng sùi bọt mép, nhớ tới bộ dạng nhiếp vân, trên mặt lộ vẻ hung ác.

- Bỏ qua? Đương nhiên không thể nào, nhưng bây giờ còn chưa thể động thủ! Tiểu tử kia là độc sư, trên người không biết có lá bài tẩy hay không, hiện tại việc quan trọng nhất là đoạt ngọc bài, tu luyện kiếm pháp, nghĩ biện pháp lấy được danh ngạch trong thí luyện, không cần gây mâu thuẫn với hắn!

Sở dương cười lạnh:

- Bất quá…yên tâm đi, đem bạch diện biến thành như vậy, tuyệt đối không cho hắn sống dễ chịu!

- Nghe lời nói của sở thiếu, chẳng lẽ đã có biện pháp?

Ánh mắt mấy người kia sáng lên.

- Chẳng lẽ các ngươi đã quên những gì chúng ta nhìn thấy khi vừa tới thiên u cốc sao? Chỉ sợ tiểu tử kia có mâu thuẫn với đám người tông nham, chỉ cần trợ giúp một chút, làm cho tông nham tìm được hắn ở trong này, hắc hắc! Kết cục khẳng định phi thường thú vị!

Sở dương hắc hắc cười, trong mắt lóe ra âm mưu.

- Đúng vậy! Trước đó ta xem hắn khẳng định có mâu thuẫn với tiễn hoành, chỉ cần báo cho đám người tông nham, khẳng định có vở

kịch hay xem!

------oOo------

Chương 682: Đối chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha, vẫn là sở thiếu thông minh, một thoáng đã nghĩ ra diệu kế như vậy, tông nham hẳn còn chưa biết hắn là độc sư, tới lúc đó hai bên chống lại…chúng ta vừa lúc làm ngư ông đắc lợi!

Nghe biện pháp của sở dương, những người khác nở nụ cười.

- Ân, ta vừa lúc có ngọc bài truyền tấn với tông nham, lập tức truyền tấn cho hắn, để cho hắn tới nơi này!

Nghe được thuộc hạ tán dương, vẻ mặt sở dương đắc ý, cổ tay vừa lật lấy ra truyền tấn ngọc bài, đang định khởi động chợt nghe một tiếng cười từ bên ngoài truyền vào.

- Ha ha, sở dương, ngươi thật biết tính kế! Nếu không phải ta vừa lúc đi qua nơi đây, nghe được tin tức này, chỉ sợ thật sự đã trúng âm mưu của ngươi!

Tiếng cười mang theo hương vị âm nhu lạnh lùng, lập tức một thân ảnh long hành hổ bộ đi tới.

Người còn chưa xuất hiện, khí tức đã cháy rực như lửa, pháp lực không ngừng nhộn nhạo, giống như sóng lớn ngập trời, khiến mọi người biết nội tâm hắn đang phẫn nộ.

- Tông nham? Tại sao ngươi ở chỗ này?

Chứng kiến thân ảnh, sở dương sửng sốt, ngay sau đó nở nụ cười:

- Nếu đã tới đây, vừa lúc không cần truyền tấn cho ngươi, vị diệp kiếm tinh sư đệ của ngươi, đang ở trong khu vực dược địa này, hơn nữa hình như thực lực đột phá rất lớn. Ta biết hắn tuyệt đối là

đối thủ chủ yếu cạnh tranh chức chưởng giáo với ngươi, vì vậy có lòng tốt muốn báo với ngươi. Nếu ngươi không lĩnh tình thì cũng đừng trách ta!

Thực lực sở dương xấp xỉ với tông nham, đều tự có thủ đoạn của chính mình nên không hề sợ hãi, cho dù bị giáp mặt vạch trần quỷ kế, trong lời nói cũng không có quá nhiều khách khí.

Lúc này hai mắt tông nham lạnh lùng như sương, chân khí khai thông thiên địa, đem không khí xung quanh đều khuấy động, quả nhiên đã đạt tới thiên kiều cảnh hậu kỳ!

- ý tốt? Ha ha, sở dương, ngươi còn biết xấu hổ hay không? Để cho ta cùng diệp kiếm tinh còn có đồng vân kia lưỡng bại câu thương, để ngươi kiếm tiện nghi sao? Muốn kiếm tiện nghi, vậy để cho ta xem thực lực hiện tại của ngươi có đủ tư cách hay không!

Cười lạnh một tiếng, tông nham cũng không vô nghĩa, trường kiếm run lên, một đạo kiếm khí thẳng tắp đánh tới.

- Chí tôn kiếm thuật, vô úy tự tại kiếm! Rất không tệ, lần trước chúng ta giao thủ bất phân thắng bại, lần này ta muốn nhìn xem thực lực của ngươi rốt cục tăng trưởng bao nhiêu!

Ánh mắt sở dương biến thành lửa nóng, tay cầm kiếm xoay người bay vòng, một kiếm đâm ra.

Huyền thần hồi toàn thứ! Cũng là kiếm thuật chí tôn đỉnh!

Vô úy tự tại kiếm là kiếm pháp nhẹ nhàng phiêu dật, mà huyền thần hồi toàn thứ là chiêu số hung ác cương mãnh, hai bên va chạm lập tức khuấy động vô số hoa lửa trên không trung.

Lúc này sở dương còn chưa kịp đem lực lượng toàn thân truyền vào kiếm khí, công kích của đối phương đột nhiên thay đổi.

Lại là một bộ kiếm thuật chí tôn đỉnh, thiên tâm vô vọng kiếm thuật!

- Không hổ là đệ tử hạch tâm của kiếm thần tông, kiếm thuật cao cường, bất quá muốn chiến thắng ta cũng không dễ dàng như vậy!

Triều tịch khứ hồn thủ!

Cùng với tiếng hừ nhẹ, một đạo quỷ trảo thật lớn xuất hiện, ở trung ương mang theo cỗ năng lượng nhộn nhạo như triều tịch mở ra, làm ánh mắt người khác choáng váng, linh hồn bị hao tổn.

Không ngờ là bí pháp công kích linh hồn!

- oanh!

Triều tịch khứ hồn thủ làm mấy công tử gia tộc đều có chút hôn mê, nhưng ánh mắt tông nham vẫn kiên định, đột nhiên quát một tiếng!

Một tiếng quát như sấm sét, mang theo một cỗ dao động giảo sát linh hồn, tựa hồ nghe được thanh âm này ý thức của mọi người sẽ không tự chủ được nghiêng qua, cam tâm bị phá hư, bị giết chết!

Chỉ trong một chữ đơn giản lại mang theo tác dụng câu dẫn mê huyễn!

Oanh!

Triều tịch khứ hồn thủ lập tức mất đi hiệu quả, quỷ trảo cũng biến thành pháp lực tiến vào trong thân thể sở dương.

- Ngôn xuất pháp tùy, thế nhưng lại giống như thiên âm sư trong truyền thuyết, tông nham, xem ra lần này ngươi đạt được kỳ ngộ không nhỏ, một khi đã như vậy thì hãy xem kỳ ngộ của ta đi!

Hai tay sở dương chợt nâng lên, bỏ qua trường kiếm, toàn thân nháy mắt như biến thành vị thần nâng lên thiên đường.

- An nhiên bất động hồi toàn bí thuật? Bí pháp yêu nhân?

Bí pháp này thi triển đi ra giống như đá ngầm trong sóng lớn, mặc cho bao nhiêu bão táp nhưng vẫn lù lù bất động. Trong bất động tìm cơ hội, tìm sát chiêu, ra tay không tuân theo quy tắc, vừa ra tay phải giết!

Nhìn thấy động tác của sở dương, sắc mặt tông nham rốt cục

ngưng trọng, đột nhiên thân hình vừa động, trường kiếm run lên, một đạo kiếm quang lóe ra.

Kiếm quang khác với lúc trước, mang theo sắc thái đỏ tươi quỷ dị, ngay sau đó lại một đạo kiếm quang theo đuôi mà đến, đạo kiếm quang màu cam, tiếp theo kiếm khí hoàng, lục lam, điện, tử hội tụ, cùng khí tức làm lòng người vỡ!

- Vô thượng kiếm thuật, đại bi thất tiên kiếm? Ngươi…ngươi lại có thể sử dụng?

Chứng kiến bộ kiếm pháp kia, rốt cục sở dương không thể bình yên bất động, hai tay liên tục chồng lên, luân phiên đánh ra từng đạo thủ ấn chắn ngay trước mặt, điểm đầu ngón chân bật lui nhanh về phía sau.

- Hừ!

Sở dương tránh thoát, nhưng những người khác không tránh kịp, kiếm quang vừa trộn, một trận bùm bùm cách cách, lập tức đem bạch diện cùng mấy công tử còn lại trộn thành thịt nát.

- Tông nham, ngươi đây là diệt sạch, ngươi muốn chết!

Thấy thuộc hạ của mình bị vô thượng kiếm pháp của đối phương nháy mắt xoắn thành bụi phấn, sở dương cảm giác phổi của mình sắp nổ!

Nhưng tiếng hô của hắn còn chưa chấm dứt, tông nham đã oanh một tiếng lao ra, đi tới trước mặt hắn, trường kiếm nhoáng lên, thất sắc quang mang lóe sáng.

- Cái gì? Ngươi còn có thể đánh ra lần thứ hai? Không có khả năng…

Chứng kiến chiêu số của đối phương, sở dương thiếu chút nữa sợ choáng váng.

Đại bi thất tiên kiếm là kiếm thuật vô thượng của kiếm thần tông, cho dù là cường giả thiên kiều cảnh hậu kỳ tích lũy hùng hậu thi

triển xong một lần tuyệt đối tiêu hao sạch sẽ, tại sao tông nham đã thi triển xông một lần nhưng lại giống như không có việc gì, còn có thể đánh ra lần thứ hai?

Hắn không phải cũng ngang ngửa với mình, từ khi nào thì pháp lực của hắn lợi hại như vậy?

Ngay lúc trong lòng sở dương còn tràn đầy nghi hoặc, trên mặt lộ vẻ sợ hãi, đột nhiên trên bụng đau xót, liền chứng kiến bàn tay còn lại của đối phương đã đánh lên.

Oanh!

Sở dương cảm giác trong cơ thể như dời non lấp bể, thiếu chút nữa đem toàn bộ đồ ăn nhổ ra.

Nguyên lai kiếm thứ hai của đối phương chỉ là hư chiêu, đây mới là mục đích thật sự!

------oOo------

Chương 683: Trộm đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

- A…tông nham, đây là ngươi bức ta, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết lá bài tẩy của ta là gì, cho ngươi chết không có chỗ chôn!

Bị một chưởng đánh nghiêng, sở dương nổi giận.

Trong tiếng hô, một chiếc vòng hình đầu quỷ xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, năm ngón tay mở ra muốn ném.

- Ta đã lấy được đồ vật mình muốn, không phụng bồi!

Tông nham tựa hồ cũng biết chiếc vòng lợi hại, đột nhiên cười lạnh thân thể nhanh chóng thối lui.

Vốn hắn đứng gần cửa sơn động, chỉ lui một bước đã chạy ra

ngoài.

- Chạy đi đâu, lưu lại cho ta…

Sở dương không nghĩ tới đối phương bỏ chạy, tức giận hô to, vội vàng đuổi theo, vừa tới cửa động liền ngây người.

Chỉ thấy bên ngoài không một bóng người, tựa hồ vừa rồi chỉ là ảo giác của hắn.

- làm sao có thể chạy nhanh như vậy?

Ngẩng đầu lại cúi đầu nhìn quanh hồi lâu, mặt đất cũng không có dấu vết đào móc, không trung cũng không có pháp lực dao động, tựa hồ tông nham đã thật sự hư không tiêu thất.

- Đáng giận, đáng giận…ân? Ngọc bài của ta, phốc…ngươi trộm ngọc bài của ta? Tông nham, ta và ngươi không đội trời chung!

Tìm hồi lâu sở dương cũng không tìm được tông nham, liền thu chiếc vòng vào thân thể, hắn tựa hồ phát hiện gì đó, chợt nhớ lời tông nham đã nói trước khi bỏ chạy, tức giận đỏ mặt, phun ra máu tươi.

Khó trách hắn giận dữ như vậy, bởi vì toàn bộ ngọc bài đặt trong nạp vật đan điền thế nhưng…toàn bộ biến mất!

…

- Hắn không gặp nguy hiểm đi?

Ẩn sau một khối nham thạch, diệp kiếm tinh cảm giác từng đạo khí kình nổ tung trong sơn động phía trước, thần sắc lo lắng.

- Đi thôi!

Ngay khi diệp kiếm tinh còn đang miên man suy nghĩ, liền cảm thấy một thân ảnh hiện ra trước mặt.

- Nhiếp vân, ngươi không có việc gì?

Chứng kiến nhiếp vân, ánh mắt diệp kiếm tinh sáng lên.

- Ha ha, đương nhiên không có việc gì, nơi này không phải chỗ nói chuyện, phỏng chừng vị sở dương công tử kia chỉ thoáng chốc sẽ xông lại, chúng ta tìm địa phương an toàn rồi nói sau!

Thấy đối phương quan tâm thân thể của mình trước mà không phải hỏi thăm ngọc bài, nhiếp vân biết đối phương thật sự xem mình là bằng hữu, khẽ cười chạy về phía trước.

- Ân!

Tuy rằng không biết chuyện gì xảy ra, diệp kiếm tinh vẫn gật đầu chạy theo sau.

Hai người đi chừng nửa ngày thời gian, lúc này ngừng lại trong một sơn cốc không bóng người.

Nhiếp vân tùy tay mở một sơn động trên vách núi, liền chen đi vào.

- lần này tổng cộng lấy được một trăm bốn mươi bảy ngọc bài, chúng ta chia đều, ta chiếm nhiều hơn một khối, cho ngươi bảy mươi ba khối!

Vào sơn động, nhiếp vân tung ra một đống ngọc bài.

Chứng kiến kiếm khí tung hoành trên ngọc bài, đôi mắt diệp kiếm tinh trợn tròn, có chút không dám tin tưởng.

- Ngươi…ngươi thành công? Đã cướp được toàn bộ ngọc bài của đám người sở dương?

Rốt cục hắn làm như thế nào?

- Ha ha!

Nhiếp vân chỉ cười, không phủ nhận cũng không giải thích.

Nếu như nói là mình trộm tới, khẳng định phải nhắc tới chuyện

thiên phú thần thâu, giải thích càng thêm phiền toái, còn không bằng không nói.

Vừa rồi người chiến đấu với sở dương chính là nhiếp vân giả tạo.

Lợi dụng thiên phú địa hành sư cùng thiên nhãn sư, khi nhiếp vân còn chưa tới gần đã thấy được cuộc đối thoại của đám người sở dương, vì vậy trong lòng nảy sinh mưu kế, biến thành bộ dáng tông nham.

- Không nghĩ tới uy lực u minh kiếm lớn như thế, làm cho thực lực của ta tăng nhiều như vậy, chiến đấu với thiên kiều cảnh hậu kỳ cũng không rơi xuống hạ phong!

Nhớ tới tình cảnh chiến đấu vừa rồi, nhiếp vân cảm thán.

Trước đó hắn biến thành tông nham cũng chỉ tính toán trộm ngọc bài sau đó rời đi, kết quả đi vào sơn động mới phát hiện dù dùng thiên phú thần thâu nhưng muốn ăn cắp đồ vật trong nạp vật đan điền cũng nhất định dùng tay tiếp xúc lên người đối phương mới được.

Vì vậy hắn đành lựa chọn động thủ với sở dương.

Đương nhiên, làm như vậy cũng khiến đối phương càng tin tưởng hắn chính là tông nham.

Lúc chiến đấu hắn xuất ra u minh kiếm, mà u minh kiếm có được linh hồn trong veo của tạ trương huệ tử đương nhiên không còn khí tức u minh địa ngục, ngược lại kiếm khí tung hoành, nhìn qua như bảo kiếm của nhân tộc.

Cho nên dù sở dương chứng kiến chỉ sợ cũng không nghĩ ra đó là một thanh kiếm vương giả đến từ tận sâu trong u minh giới.

Dựa theo đạo lý, bằng vào thực lực bây giờ của nhiếp vân, dù có rất nhiều thủ đoạn nhưng muốn chiến đấu với thiên kiều cảnh hậu kỳ vẫn còn chưa đủ, hắn sử dụng u minh kiếm vẫn phải hao tổn pháp lực, nhưng uy lực kiếm khí lại gia tăng gấp mấy lần bình thường, nhờ vậy mới đánh ngang tay với sở dương.

Hơn nữa là vì đối phương còn chưa kịp thi triển lá bài tẩy, một khi đối phương sử dụng, nhiếp vân phải lập tức bỏ chạy.

Thực lực song phương sai biệt quá lớn, cũng không phải nhờ một thanh thần binh lợi khí là có thể thay đổi.

Vốn nhiếp vân muốn trộm hết bảo vật trong nạp vật đan điền của sở dương, chẳng qua thời gian giao chiến quá ngắn nên không kịp, hơn nữa nếu trộm quá nhiều khiến đối phương lập tức phát hiện, lập tức sử dụng lá bài tẩy, như vậy nhiếp vân còn muốn chạy đã không còn kịp nữa!

- Ta không thể nhận!

Ngay lúc này diệp kiếm tinh đột nhiên cự tuyệt.

- Ân?

Chỉ thấy diệp kiếm tinh đem ngọc bài đưa tới, ánh mắt lộ vẻ kiên quyết.

- Đây là ngươi nghĩ biện pháp lấy được, ta muốn ngọc bài sẽ nhờ vào sự cố gắng của mình, nếu trực tiếp lấy của ngươi, chỉ sợ văn húc sư thúc biết được cũng sẽ mất hứng! Ngày trước hắn lấy được quán quân thí luyện đều dựa vào cố gắng của chính mình!

Trong đôi mắt trong suốt của diệp kiếm tinh hiện lên vẻ kiên trì.

Tựa hồ hắn muốn chứng minh bản thân, không muốn dựa vào sự giúp đỡ.

Chứng kiến biểu tình của diệp kiếm tinh làm nhiếp vân nhớ lại đệ đệ, chẳng phải trong mắt đệ đệ cũng có sự kiên trì như thế sao?

Cho tới nay mình luôn chủ quan nghiền ngẫm người khác, kỳ thật mỗi người đều có tư tưởng của mình, có lẽ điều mình cho là đúng, nhưng theo đối phương xem ra chưa hẳn là chính xác.

Người, có thể không có tiền, không có quyền, không có hết thảy,

nhưng không thể không có tôn nghiêm cùng nguyên tắc.

Không có tôn nghiêm cùng nguyên tắc, nhất định không thành được đại sự.

- là ta lỗ mãng!

Nghĩ tới đây, nhiếp vân gật gật đầu.

- là ta cảm kích ngươi mới phải, ai chiếm được ngọc bài cũng giữ lấy cho mình, ngươi nguyện ý cho ta đủ nói rõ lòng dạ của ngươi! Bất quá ta muốn chứng minh ta không kém ngươi, ta cũng muốn cướp đoạt càng nhiều ngọc bài trong những ngày sắp tới, tu luyện càng nhiều vũ kỹ, tranh thủ vượt qua ngươi!

Diệp kiếm tinh nở nụ cười.

- Tốt, ta chờ đây!

Nhiếp vân cũng cười.

------oOo------

Chương 684: Nguyên tắc của diệp kiếm tinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta sẽ đi cướp đoạt ngọc bài ngay bây giờ, trước khi thí luyện chấm dứt nhất định sẽ tới tìm ngươi!

Diệp kiếm tinh thả người bay ra ngoài, trong nháy mắt hóa thành đạo kiếm ảnh biến mất không thấy bóng dáng.

- Ta cũng nên tu luyện những bộ kiếm thuật này!

Thấy diệp kiếm tinh rời đi, nhiếp vân lắc nhẹ đầu, tử hoa động phủ biến thành hạt bụi, thân thể nhoáng lên liền đi vào.

Trên một bãi đất trống rộng lớn trong động phủ, nhiếp vân mở ra

toàn bộ ngọc bài.

- Tiểu phong, tử đồng, tiểu hổ, hắc nham, các ngươi đều qua xem những bộ kiếm thuật này đi, có thể luyện thành bao nhiêu tính bấy nhiêu!

Linh khí trong tử hoa động phủ hùng hậu hơn bên ngoài rất nhiều, hơn nữa còn có linh thạch cùng tạo hóa linh dịch dùng mãi không hết, hiện tại thực lực bốn yêu sủng đã tiến bộ hơn không ít.

Bản thân yêu thánh lĩnh ngộ thấp, muốn tu vi họ tiêu thăng như nhiếp vân căn bản là không khả năng. Từ sau khi nhiếp vân đi vào phù thiên đại lục, rất ít triệu họ ra ngoài giúp hắn chiến đấu, phần lớn thời gian chỉ lưu họ ở trong động phủ tu luyện.

- Kiếm thuật? Sao lại có nhiều kiếm thuật như vậy?

- Những kiếm thuật này đều thật lợi hại, so sánh với những gì ta tu luyện trước kia quả thật như bùn đất cùng hoàng kim!

- lợi hại, chỉ cần tùy tiện tu luyện thành một bộ, đều sẽ giúp thực lực ta bạo tăng gấp mười!

- Tuy uy lực những kiếm thuật này thật lớn, nhưng muốn tu luyện cũng rất khó, muốn luyện thành không biết phải phí bao nhiêu thời gian…

Chứng kiến ngọc bài kiếm khí tung hoành, hào quang sáng ngời, ánh mắt bốn yêu sủng đều choáng váng.

Họ là yêu thú từ tiểu địa phương đi ra, làm sao từng gặp qua nhiều kiếm pháp cao minh như thế.

- Chủ nhân, chúng tôi tu luyện bộ nào? Ta cảm thấy đều cao minh, khiến người hoa mắt…

Tiểu hổ ngây ngẩn nói.

- Phải đó, chỉ nói kiếm khí tản ra cũng đủ giết người, chúng tôi thật sự không biết nên làm sao tu luyện…

Đôi đồng tử đỏ tươi của tử đồng cũng lộ vẻ bất đắc dĩ.

- Ha ha!

Nhiếp vân khẽ cười.

Kiếm thuật chú ý tiến hành theo chất lượng, muốn tu luyện tinh anh kiếm thuật đầu tiên phải học được kiếm pháp bình thường, nếu không biết đi đã nghĩ chạy, làm sao có thể?

Kiến thức của nhiếp vân rộng rãi, kiếp trước là cao thủ kiếm đạo, hơn nữa hấp thu vũ kỹ chi tủy, tu luyện tinh anh kiếm thuật đương nhiên không thành vấn đề.

- Đây là bộ kiếm thuật tinh anh đơn giản nhất, các ngươi tu luyện trước xem sao, nếu không thể luyện thành thì không cần cưỡng cầu!

Nhiếp vân căn dặn.

- Dạ!

Bốn yêu sủng cùng gật đầu tiếp lấy ngọc bài, tinh thần đắm chìm bên trong.

- Ta cũng nên bắt đầu!

Thấy bốn yêu sủng đã bắt đầu tu luyện, nhiếp vân cũng cầm một ngọc bài, tinh thần cường đại nháy mắt quét tới.

Thời gian trôi qua.

Không biết tu luyện thời gian bao lâu, tiểu phong đứng lên, nhìn ngọc bài trong tay, một bên vò đầu một bên thi triển, nhưng bất kể như thế nào đều cảm thấy có một cỗ khí muộn quanh quẩn trong lồng ngực, không cách nào thông hiểu đạo lý.

- Các ngươi thế nào? Có lĩnh ngộ được hay không, có thể thi triển hay không?

Cầm trường kiếm thử vài lần đều cảm thấy không thích hợp, tiểu phong nhìn qua ba người tử đồng.

Nhóm yêu sủng trải qua tạo hóa khí rèn luyện, đã sớm đạt tới bí cảnh, xem thân hình, tử đồng là một tráng hán cao lớn, tiểu hổ là một tiểu sinh, mà toàn thân hắc nham đều ngăm đen.

Ba yêu sủng còn lại đều cau chặt mày, không ngừng gãi đầu lại xoa nắn khuôn mặt, không cần giải thích cũng biết không chút tiến triển.

- Chúng ta tu luyện tổng cộng tám ngày, ngay cả kiếm pháp đơn giản nhất cũng chưa luyện thành, thật sự rất dọa người!

Nhìn biểu tình ba người khác, tiểu phong lắc đầu.

- Điều này cũng không thể trách chúng ta, tinh anh kiếm pháp, là kiếm pháp chỉ có đệ tử tinh anh mới có thể tu luyện, mà đệ tử tinh anh kiếm thần tông có tu vi gì? Cả đám đều đạt tới bất hủ cảnh, bọn hắn tu luyện một chiêu đều cần mấy tháng thậm chí vài năm. Chúng ta muốn luyện thành trong tám ngày, thật sự là làm khó thú!

Hắc nham nói một câu, thanh âm ồm ồm.

- Hắc nham nói không sai, bộ kiếm pháp kia thật sự rất rườm rà thâm ảo, chỉ riêng ý cảnh ta dùng nhiều ngày vẫn không cách nào cảm ứng được!

Tử đồng cũng lắc đầu.

- Không cần nhìn ta, ta cũng không luyện thành, quá khó khăn, theo ta nghĩ luyện kiếm pháp gì chứ, còn không bằng dùng móng vuốt bắt người, lại nhanh lại thực tế…

Tiểu hổ chớp mắt.

- Ai, ta cũng không muốn luyện, nhưng các ngươi có phát hiện hay không, chênh lệch giữa chúng ta cùng chủ nhân càng lúc càng lớn…

Tiểu phong thở dài.

Trong bốn yêu sủng, nhiếp vân thu nhận tiểu hổ đầu tiên. Nhưng tuổi tiểu hổ quá nhỏ nên không quan tâm hiểu biết nhiều, mà tiểu phong dù sao cũng là lang vương, tu vi cao nhất, cho nên có thể trở thành người cầm đầu nhóm yêu sủng.

Nghe được tiểu phong thở dài, trên mặt ba yêu thú còn lại đều khó xem.

Đích xác, trước kia họ vẫn cùng chủ nhân sóng vai chiến đấu, nhưng từ khi đi tới phù thiên đại lục, chủ nhân như cá gặp nước, tiến bộ thần tốc, trong khi bọn họ vẫn trì trệ không tiến, rất nhiều cuộc chiến đấu đừng nói là hỗ trợ, chỉ sợ vừa xuất hiện đã trực tiếp tử vong.

- Chủ nhân muốn chúng ta luyện thành kiếm pháp chính vì tăng cường thực lực, như vậy có thể giúp được hắn, hiện tại chúng ta lại không làm được…

Tiểu phong tiếp tục nói.

- Không phải chúng ta không cố gắng, kiếm pháp kia thật quá khó khăn, đừng nói chúng ta, dù là chủ nhân, ta cảm thấy mấy ngày nay hắn có thể luyện thành hai bộ kiếm pháp đã thật nghịch thiên!

Tiểu hổ nói.

- Vậy thì không nhất định, thiên phú của chủ nhân tốt lắm, đối với kiếm pháp hiểu biết rất sâu, có lẽ đã luyện thành hơn mười bộ!

- Hơn mười bộ? Chia đều một ngày hai bộ? Rất không khả năng! Dù thiên phú của chủ nhân lợi hại, nhưng ý cảnh mỗi bộ kiếm pháp đều không giống nhau, một ngày lại lĩnh ngộ vài lần ý cảnh…ngẫm lại cũng cảm thấy khủng bố!

Tử đồng cùng hắc nham đồng thời gật đầu.

- Vậy chúng ta đánh cuộc, xem mấy ngày nay chủ nhân luyện thành mấy bộ kiếm pháp? Thế nào? Ta tới trước, ta cảm thấy là hai bộ!

Tiểu hổ vốn là tâm tính tiểu hài tử, cười hắc hắc.

- Được, ta nói chủ nhân luyện thành mười bộ!

Tử đồng gật gật đầu.

- Ta nói chủ nhân luyện thành tám bộ! Một ngày một bộ, không nhiều không ít!

- ý tưởng của ta cũng giống như hắc nham!

Tiểu phong cũng gật đầu.

- Tốt lắm, trong chúng ta ai đoán được gần đúng nhất, người đó thắng lợi, thua kém một bộ, bị đánh mười quyền, thế nào?

Tiểu hổ nói ra quy tắc.

------oOo------

Chương 685: Hồn ấn ngọc kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được!

Nhóm yêu sủng vừa định nói tiếp, liền nhìn thấy nhiếp vân đột nhiên đứng lên.

- Mau nhìn, chủ nhân bắt đầu thử luyện kiếm pháp, chúng ta đếm xem, xem hắn có thể thi triển ra mấy bộ!

Thấy nhiếp vân lấy ra u minh kiếm, tinh thần tập trung, ánh mắt bốn yêu sủng tỏa sáng.

Sưu! Sưu! Sưu!

Vừa dứt lời, thanh kiếm trong tay nhiếp vân liền động, kiếm khí

cuồn cuộn liên miên không dứt, pháp lực khuấy động, kiếm phong đã hình thành một vòng xoáy thật lớn, đem bốn yêu sủng đẩy ra một bên.

- Một…hai…

- Ba…bốn…năm…

- Thật là lợi hại, trong nháy mắt đã thi triển năm bộ kiếm pháp, chủ nhân thật mạnh…

- Mười một…mười hai…hẳn là được rồi đi, chẳng lẽ còn sao…

Càng đếm sắc mặt bốn yêu sủng càng khó xem, có thể tưởng tượng một khi họ đếm ra con số xác thực, số quyền bị đánh là con số trên trời…

…

Cung điện xây dựng dựa vào cửa thiên u cốc.

Mấy thái thượng trưởng lão ngồi vây quanh trước mặt một bàn tròn lớn.

Trên bàn đặt một thanh trường kiếm xanh ngọc, cao khoảng bảy tám thước, lóe lên ánh sáng dịu dàng rạng rỡ.

- Các vị trưởng lão, đây là hồn ấn ngọc kiếm ta lấy từ tông môn, có thể chiếu xạ ra thành tích của người tham gia thí luyện, làm cho chúng ta có thể phán định trước kết quả thí luyện lần này!

Một thanh niên mặc trường bào vóc dáng hơi gầy cười nói.

Thanh niên khoảng hơn ba mươi tuổi, nhìn dáng vẻ hẳn mới đến đây không lâu.

Nếu nhiếp vân nhìn thấy hắn, nhất định có thể nhận ra, hắn chính là tông an trưởng lão, là thân thúc của tông nham.

- Hồn ấn ngọc kiếm là thứ tốt! Chỉ cần người thí luyện cướp được

ngọc bài hơn nữa luyện thành kiếm thuật bên trong, sẽ biểu hiện con số trên kiếm, làm cho người ta nhìn thấy được thứ tự, có thể biết trước kết quả, trong lòng hiểu rõ!

Nghê hư trưởng lão cũng nở nụ cười.

Kiếm thần thí luyện, mỗi ngọc bài đều chứa phong ấn đặc thù, một khi lấy được cùng luyện thành kiếm thuật sẽ làm ngọc bài lưu dấu vết trên ngọc kiếm, dấu vết càng nhiều nói rõ người thí luyện lấy được càng nhiều ngọc bài, thứ tự càng nằm gần phía trước.

- Có điểm đáng tiếc chính là thứ này chỉ có thể biểu hiện con số mà không biểu hiện là ai luyện thành kiếm pháp!

Lại một trưởng lão nói.

Tuy hồn ấn ngọc kiếm có thể nhìn ra mười người đầu tiên chiếm được bao nhiêu ngọc bài, tu luyện bao nhiêu kiếm thuật, nhưng không thể hiện danh tính người thí luyện.

- Không cần thể hiện chúng ta cũng có thể đoán được, lần này tới thí luyện tổng cộng chỉ có tông nham, diệp kiếm tinh bọn họ, tùy tiện suy đoán là đoán được mười phần! Hơn nữa nếu là đệ tử kiếm thần tông trên cơ bản đều có biểu hiện, hẳn không vấn đề lớn!

Lạc vũ thiên nói.

- Cũng đúng, các ngươi xem, hiện tại đã có người trổ hết tài năng!

Nghê hư trưởng lão gật gật đầu cười nói, chỉ chỉ ngọc kiếm.

Nhìn theo ngón tay của hắn, ánh mắt mọi người liền bị ngọc kiếm hấp dẫn.

Ông!

Chỉ thấy ngọc kiếm lóe ra đạo hồng sắc quang mang, con số xuất hiện bên trên.

- là tám bộ, thậm chí có người luyện thành tám bộ kiếm thuật,

không sai, không sai!

Nghê hư trưởng lão cười to.

- Kiếm thần thí luyện trăm năm một lần, lúc trước là trần văn húc trưởng lão đoạt quán quân. Lúc đó hắn lấy được ba mươi sáu ngọc bài, luyện thành toàn bộ kiếm thuật, chỉ sợ không ai phá vỡ được kỷ lục này!

- Phải đó, chỉ mới mười ngày ngắn ngủi lấy được ba mươi sáu ngọc bài, hơn nữa luyện thành toàn bộ kiếm pháp bên trong…tinh anh kiếm thuật tuy không quá cao minh, nhưng muốn luyện thành cũng không dễ dàng như vậy!

- Mười ngày có thể luyện thành hơn mười bộ tinh anh kiếm thuật, chính là thiên tài hiếm có. Ngươi cho là ai cũng quái thai như trần văn húc hay sao?

Mấy thái thượng trưởng lão thảo luận, nhắc tới trần văn húc mọi người đều không nhịn được cảm thán.

- Xem! Có người luyện thành mười chín bộ, bài danh thứ nhất!

Đột nhiên hồn ấn ngọc kiếm chợt lóe, xuất hiện một đạo lục quang, con số xuất hiện trước mặt mọi người.

- quả thế, mười chín bộ kiếm thuật, nếu là lần trước thí luyện có thể trở thành quán quân là chuyện như ván đóng thuyền, lần trước chỉ đạt mười lăm bộ mà thôi. Ta xem lần này cũng không sai biệt lắm!

Nghê hư trưởng lão vuốt râu nói.

Lấy được ngọc bài thì phi thường đơn giản, nhưng luyện thành kiếm thuật lại gian nan, cho nên tuy mỗi lần đều có hơn ngàn ngọc bài, nhưng người lấy quán quân cũng không luyện thành được bao nhiêu.

- Đây là diệp kiếm tinh!

Đột nhiên một trưởng lão luôn ủng hộ diệp kiếm tinh ánh mắt sáng

rực lên, chỉ tay:

- Trước khi hắn tiến vào thí luyện, ta đã lưu ấn tích trên người hắn, các ngươi xem…

Trên ngọc kiếm hiện lên dấu vết một hàng chữ.

Kiếm thần tông diệp kiếm tinh!

- Mười chín bộ kiếm thuật! Không hổ là thiên tài lợi hại nhất trong hàng ngũ tuổi trẻ, xem ra kiếm thần tông chúng ta sắp sửa hưng thịnh a!

Nghê hư trưởng lão thuộc phái trung lập, nhìn thấy kết quả nở nụ cười.

- Tông an, ta nhớ được lúc trước khi ngươi tham gia thí luyện, cũng chỉ luyện được mười bốn ngọc bài đi!

Lạc vũ thiên đột nhiên mở miệng.

- Phải!

Nghe được câu hỏi, sắc mặt tông an xanh mét.

Vô luận mình tham gia thí luyện hay làm gì đều kém hơn trần văn húc, chẳng lẽ cháu của mình cũng kém hơn sư chất của hắn?

- Đúng rồi, tông an, sao hiện tại tông nham còn chưa hiện ra thành tích, chẳng lẽ không cướp được khối ngọc bài nào!

Một trưởng lão ôn hòa hỏi.

- Phải đó, không phải cháu của ngươi đã đạt tới thiên kiều cảnh trung kỳ sao? Chẳng lẽ cướp được ngọc bài nhưng không luyện thành?

- Không nên đi, thiên phú của tông nham không yếu, không nên kém như vậy a…

Nhóm thái thượng trưởng lão kiếm thần tông cũng không một lòng, thấy có người bỏ đá xuống giếng, mọi người đều nhìn qua tông an.

- Hừ, tông nham là hậu tích bạc phát, lần này quán quân nhất định là hắn, hơn nữa tuyệt đối vượt qua người khác rất nhiều…

Tông an vung tay hừ lạnh.

- Vậy sao? Vậy chúng ta đợi xem!

Lời của vị trưởng lão còn chưa dứt, chỉ thấy ngọc kiếm chớp lóe, lại một đạo thâm lục sắc quang mang nổi lên.

- Mau nhìn…là hai mươi hai! Không ngờ là hai mươi hai!

Trên ngọc kiếm hiện ra con số mới.

- Ha ha, là tông nham!

Tông an cười ha ha, bàn tay phất qua, quang mang chớp lên, cũng xuất hiện năm chữ.

Kiếm thần tông tông nham!

- Thế nào? Ta đã nói tông nham sẽ lấy được quán quân, luyện thành hai mươi hai bộ kiếm thuật, ta xem kỷ lục này còn ai có thể phá!

Vẻ mặt tông an kiêu ngạo.

- Hai mươi hai, xem ra việc trở thành quán quân như ván đóng thuyền, tông an, xem ra cần chúc mừng ngươi!

Một trưởng lão liền mỉm cười ôm quyền.

------oOo------

Chương 686: Tiếp tục trộm (một)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thái thượng trưởng lão ở trong mắt người khác cao không thể chạm, nhưng tu luyện cũng cần tài nguyên, tuy trong tông môn tài nguyên vô số, nhưng không phải ai cũng lấy được, hiện tại làm tốt quan hệ với tông an, một khi tông nham trở thành chưởng giáo, địa vị tuyệt đối sẽ bất đồng.

- Ha ha, đâu có gì đâu có gì…

Nhìn thấy thái độ mọi người, trong lòng tông an thoải mái nói không nên lời, vẻ mặt dương dương tự đắc.

- Yên tâm đi, nếu cháu ta thật có cơ hội trở thành chưởng giáo, ta tuyệt đối sẽ chiếu cố mọi người…

Tông an còn chưa nói xong, đột nhiên ngọc kiếm nhảy dựng lên, màu đỏ, màu lục, màu tím rất nhanh lóe ra.

- Chuyện gì vậy?

- Ngọc kiếm biểu hiện màu đỏ, nói rõ có người chiếm được dưới mười lăm ngọc bài, màu lục thì hơn mười lăm, mà màu tím thì cao hơn ba mươi, ba màu liên tiếp nhảy lên là có chuyện gì?

Chứng kiến loại tình huống này mọi người giật nảy mình, dù kiến thức của họ rộng rãi cũng không hiểu ra sao cả.

- Nhất định là hồn ấn ngọc kiếm phá hủy, dừng lại cho ta!

Tông an nheo mắt hét lớn một tiếng, tay phải đưa ra muốn cầm lấy ngọc kiếm, ai ngờ màu sắc trên ngọc kiếm càng chiếu càng nhanh, đột nhiên nhảy dựng lên tại chỗ.

Oanh!

Cả ngọc kiếm nháy mắt nổ thành bột phấn, trên nóc phòng xuất hiện một dãy số do ba loại màu sắc tạo thành.

Một trăm bốn mươi tám!

…

- Một trăm bốn mươi sáu, một trăm bốn mươi bảy! Chủ nhân luyện thành một trăm bốn mươi bảy bộ kiếm thuật, luyện thành toàn bộ ngọc bài?

Chứng kiến thiếu niên tay cầm trường kiếm đứng vững sừng sững trước mặt, bốn yêu sủng cảm giác mình sắp phát điên.

Nhớ tới khi nãy đánh cuộc, mỗi người sắc mặt co rúm, có cảm giác muốn đâm đầu chết cho xong.

- Không hổ là vũ kỹ chi tủy, tu luyện quả nhiên là thành công không nhỏ!

Cổ tay nhiếp vân vừa lật thu hồi u minh kiếm, thở ra một hơi, ánh mắt tràn ngập hưng phấn.

Hắn chiếm được một trăm bốn mươi bảy ngọc bài, nhiều kiếm thuật như vậy muốn luyện thành trong thời gian ngắn chỉ là nằm mơ.

Sở dĩ có thể thành công là bởi vì trong cơ thể có vũ kỹ chi tủy của trần văn húc lưu lại.

Trong những ngọc bài kia, có ước chừng sáu mươi bảy bộ kiếm pháp mà trần văn húc từng tu luyện qua.

Kiếm pháp hắn luyện qua cũng đã sát nhập vào vũ kỹ chi tủy, cho dù nhiếp vân không học tập cũng có thể trực tiếp sử dụng.

Không chỉ như vậy, có được vũ kỹ chi tủy sẽ có cảm giác thân cận đặc thù với kiếm đạo, tu luyện phi thường dễ dàng, nhờ vậy chỉ trong tám ngày thời gian hắn đã luyện thành tám mươi bộ tinh anh kiếm thuật.

- Ân? Các ngươi làm sao vậy? Sao mặt mày buồn rười rượi như thế?

Nhiếp vân vừa ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt của bốn yêu sủng, ngạc

nhiên hỏi.

- Không có gì…

Bốn yêu sủng xấu hổ, cũng không giải thích, xoay người rời đi.

Sớm biết chủ nhân biến thái như vậy cũng đừng nên đánh cuộc…

- Thật sự là cổ quái!

Nhiếp vân duỗi lưng:

- lưu trong động phủ thời gian dài như vậy, cũng nên đi ra xem!

Nói thầm một tiếng, nhiếp vân đang định đi ra ngoài, đột nhiên sửng sốt, ngoài miệng lộ ý cười nghiền ngẫm.

- Không ngờ là bọn hắn? Ha ha, nếu đến đây, không lợi dụng cơ hội cho tốt, chẳng phải thật xin lỗi chính mình?

Xuất hiện trong tầm mắt nhiếp vân chính là đám người tông nham.

Hiện tại bọn hắn đang ngồi trong sơn động nghỉ ngơi.

- Ân, sao nhìn dáng vẻ chật vật như thế?

Mở ra thiên nhãn nhìn một vòng, trong lòng nhiếp vân có chút kỳ quái.

Hiện tại chỉ có tông nham nhìn đỡ hơn một chút, mà những người khác quần áo phá nát, thân thể bầm tím, còn có người nằm dưới đất, tùy thời đều có thể tắt thở.

Thật trùng hợp, người nằm dưới đất chính là tiễn hoành.

- Thật đúng là tình cờ gặp phải thù xưa…

Nhiếp vân cười hắc hắc nói.

- Tông nham sư huynh, rốt cục sở dương phát điên cái gì? Vừa

nhìn thấy ngươi không nói câu nào đã điên cuồng công kích?

Một người có vẻ tái nhợt bệnh hoạn nghi hoặc nhìn tông nham nói.

- Phải đó, kiếm thần tông cùng sở gia có quan hệ thật sâu xa, bình thường động thủ chỉ luận bàn vũ kỹ, cho tới bây giờ chưa từng dùng lá bài tẩy, vì sao hắn vừa thấy chúng ta đã lấy ra toàn bộ lá bài tẩy sử dụng? Giống như hận không thể giết chết chúng ta! Thật sự là đáng giận!

Lại một người điên cuồng hét lên, người này chính là tô hủ.

- Ai biết hắn phát điên cái gì, thật giống như ta cưỡng gian mẹ hắn, giết cha hắn vậy!

Nhớ tới chuyện vừa rồi, tông nham tức giận đến run lên.

Hôm nay hắn vừa tới dược địa, không nghĩ tới lại gặp sở dương.

Mặc dù đôi bên là đối thủ cạnh tranh, nhưng cũng nhận thức, thực lực xấp xỉ, không cần đấu sống chết, vốn định chào hỏi ai ngờ người kia vừa thấy mình liền phát điên, không nghĩ tới lại đánh ra lá bài tẩy!

Lá bài tẩy lợi hại nhất của sở dương là cánh tay ma tộc nạp hư cảnh, vừa động thủ đã cởi bỏ chiếc vòng phong ấn áp chế, hướng đám người mình công kích.

Thật vất vả mới thoát ra, lại khiến mọi người đều chật vật, nhìn thấy sơn động chạy vào chữa thương nghỉ ngơi.

- Ta xem vừa rồi hắn vừa công kích chúng ta vừa hô trả lại ngọc bài, chẳng lẽ hiểu lầm sư huynh đoạt ngọc bài của hắn?

Người thứ nhất lên tiếng, nghi hoặc nói.

- Hừ, hắn điên khùng rồi, cướp ngọc bài của hắn? Từ khi vào thiên u cốc ta còn chưa gặp hắn lần nào, làm sao cướp ngọc bài?

Tông nham cắt đứt lời nói của người kia, khoát tay:

- Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, nhanh điều tức chữa thương, khôi phục pháp lực, sau đó tu luyện kiếm thuật, thí luyện sắp kết thúc, ta hi vọng chúng ta có thể đem mười danh đầu nắm trong tay!

- Đúng vậy, khoan hãy tính toán với hắn, sư huynh luyện thành hai mươi hai bộ kiếm pháp, trở thành quán quân là chuyện như ván đóng thuyền, tới lúc đó tiến vào kiếm thần tông, muốn làm chết hắn còn không đơn giản!

Tô hủ khen tặng.

- Không sai, tông nham sư huynh đạt được quán quân, sẽ có cơ hội cảm thụ kiếm đạo khí, tu luyện đại kiếm thuật vô thượng, một khi thành công sẽ trở thành người được đề cử làm chưởng giáo, thậm chí vị trí chưởng giáo cũng là của ngươi! Làm chết một sở dương còn không phải chuyện đơn giản!

Một đệ tử nghe lời nói của tô hủ ánh mắt sáng lên, vội vàng nói:

- Tới lúc đó tông nham sư huynh đừng quên nhóm tiểu đệ chúng tôi…

- Tông nham sư huynh đừng quên chúng tôi, chúng tôi luôn trung thành tận tâm với sư huynh!

Có người mở đầu, những người khác bắt đầu nịnh nọt.

- Yên tâm đi!

Nghe được mọi người khen tặng, tông nham ha ha cười, giống như mình đã biến thành chưởng giáo, vung tay:

- Ta có cơ hội, khẳng định có các ngươi, chờ ta thành chưởng giáo, sẽ cho các ngươi thành trưởng lão, ta muốn đem cả kiếm thần tông đều nắm trong tay mình!

------oOo------

Chương 687: Tiếp tục trộm (hai)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Còn làm chưởng giáo? Trộm hết ngọc bài của ngươi, ta xem ngươi làm sao trở thành chưởng giáo!

Nhiếp vân ẩn trong tử hoa động phủ nghe được toàn bộ những lời nói của họ, ánh mắt lóe sáng cười hắc hắc.

Trong lòng vừa động, ẩn nặc đan điền cùng địa hành sư đan điền vận chuyển, trên người nhiếp vân chấn động, thu hồi tử hoa động phủ, người đã lặng lẽ tiềm nhập xuống lòng đất.

Trong sơn động đều là thiên kiều cảnh, có cảm ứng đặc thù với thiên địa, chỉ cần chú ý quan sát dù thiên phú ẩn nặc sư cường thịnh bao nhiêu cũng sẽ bị phát hiện, một khi bị phát hiện bằng vào thực lực bây giờ không phải là đối thủ của bọn hắn, phiền toái sẽ lớn!

Cho nên nhất định phải trộm đồ vật mà thần không biết quỷ không hay, không để đối phương phát hiện.

- Ân? Đừng nói chuyện, hình như có người!

Ngay khi nhiếp vân đi tới đỉnh sơn động, đột nhiên tông nham hừ nhẹ một tiếng, ngăn cản mọi người nói chuyện.

- Chẳng lẽ bị phát hiện sao?

Nhiếp vân vội vàng dừng lại trong vách núi, không dám nhúc nhích.

Hô!

Vừa dừng lại, hắn liền cảm giác có một đạo tinh thần lực quét qua thân thể của mình.

Cảm giác được đó là tinh thần lực của tông nham, nhiếp vân ngừng thở, đem toàn bộ nhiệt lượng cùng hoạt tính của tế bào thân thể thu liễm, thân hình giống như khối đá không hề có chút khí tức sinh

mệnh.

Quả nhiên, tinh thần lực lướt qua một lần lại như thủy triều lui trở về.

- Làm sao vậy sư huynh? Không phải tên điên kia đã truy tới đi!

Đám người tô hủ biến sắc.

- Không có việc gì, vừa rồi ta có chút tâm huyết dâng trào cảm thấy sẽ xuất hiện nguy hiểm, hiện tại xem ra hẳn là do ta quá lo lắng!

Linh hồn quét ngang một vòng, vẫn không phát hiện được gì, thần sắc tông nham nghi hoặc lắc đầu.

Chỉ khi nào đạt tới bí cảnh đệ bát trọng đan điền huyệt khiếu cảnh, đan điền mở huyệt khiếu, tâm huyết dâng trào sẽ biến thành một loại bản năng, tránh được xui xẻo, trở thành một loại thủ đoạn bảo mệnh tuyệt hảo.

- Nguy hiểm? Ha ha, ta nghĩ do tông nham sư huynh tuyệt đối là quá lo lắng, trong hơn ngàn đệ tử vào thí luyện, cũng chỉ có sở dương cùng sư huynh đạt tới thiên kiều cảnh hậu kỳ, những người khác đều không đáng giá nhắc tới, sở dương còn không làm gì được sư huynh, những người khác chỉ cần tới đây là do bản thân muốn chết, làm sao lại gặp nguy hiểm!

Tô hủ nở nụ cười.

- Phải đó, đúng vậy! Sau này tông nham sư huynh sẽ trở thành đại nhân vật chưởng giáo của kiếm thần tông, ai dám tới đây là chính mình muốn chết!

Lại thêm một đệ tử khen tặng.

- Ha ha, có thể là do ta quá lo lắng đi!

Nghe được mọi người tâng bốc, tông nham cười một tiếng, linh hồn lực lại quét một vòng nhưng không phát hiện dị thường, vì vậy không tiếp tục để ý.

- May mắn ngươi tự đại, nếu ngươi dùng thiên kiều cảm ứng, phỏng chừng ta đã bị bại lộ…

Thấy linh hồn tông nham không tiếp tục tìm kiếm, nhiếp vân nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục đi tới.

Thiên kiều cảnh hình thành thiên kiều, khai thông thiên địa, dùng thiên kiều cảm ứng thiên địa là có thể mượn đại thế thiên địa tiến hành công kích, uy lực vô cùng, cho nên một khi đối phương dùng thiên kiều cảm ứng, tuyệt đối càng hữu hiệu hơn dùng linh hồn lực tìm tòi, sẽ càng dễ phát hiện được hắn.

Đương nhiên đây cũng do thực lực hắn quá thấp, nếu hắn cũng đạt tới thiên kiều cảnh, ẩn nặc khí có thể hoàn mỹ phù hợp cùng ảo cảnh xung quanh, cho dù có thủ đoạn cũng không cách nào phát hiện được hắn.

- Chỗ này là được rồi!

Đi một lúc, mở thiên nhãn điều chỉnh lại phương vị, vừa lúc đứng ngay trên đầu tông nham, ánh mắt nhiếp vân sáng lên, sưu một tiếng lao vào tử hoa động phủ, khống chế động phủ biến thành bụi trần, nhẹ nhàng chấn động từ trên vách núi rớt xuống.

Hoa!

Tử hoa động phủ biến thành bụi trần rơi xuống, nhẹ nhàng bay tới chỗ bụng của tông nham.

- Chính là chỗ này…

Mắt thấy khoảng cách chỉ còn lại nửa thước, nhiếp vân đang định thi triển thiên phú thần thâu lấy ngọc bài, đột nhiên đồng tử co rụt lại, chỉ thấy tông nham bật dậy, đồng thời giọng nói vang lên.

- Có người, cẩn thận!

- Chẳng lẽ bị phát hiện rồi hả?

Nghe được câu này, toàn thân Nhiếp Vân chấn động, thiếu chút nữa liền hiển lộ ra thân hình trực tiếp đào tẩu, bất quá lập tức liền phát hiện đối phương khẳng định nói không phải mình.

Nếu như là mình mà nói, đối phương chắc chắn sẽ không nói, mà là trực tiếp lợi dụng pháp lực giam cầm Tử Hoa Động Phủ, sau đó lại nghĩ biện pháp bức mình đi ra, mà không phải đứng dậy, vẻ mặt cảnh giác nhìn ra phía ngoài.

Vèo!

Nhiếp Vân vừa ý thức được điểm ấy, chợt nghe bên ngoài có tiếng gió vang lên, một bóng người chạy vào.

- Thằng này... Sớm không tới muộn không tới, như thế nào lúc này lại đến...

Chứng kiến người xông vào, Nhiếp Vân một hồi nhức đầu.

Không phải người khác, đúng là Diệp Kiếm Tinh cùng mình mỗi người đi một ngả, nói ở chỗ này tập hợp.

Lúc này khí tức Thiên Kiều Cảnh sơ kỳ của Diệp Kiếm Tinh triệt để trầm ổn, kiếm khí trùng thiên trên người càng thêm mượt mà no đủ, tựa hồ mấy ngày nay tách ra hắn vô luận thực lực hay lý giải đối với kiếm thuật, đều tăng lên một cấp bậc!

Thời gian ngắn ngủi như thế thì có loại tiến bộ này, ngay cả Nhiếp Vân cũng nhịn không được cảm thấy thằng này là quái thai.

- Ha ha, ta tưởng là ai, nguyên lai là Diệp Kiếm Tinh sư đệ!

Nhìn rõ ràng người đến, Tông Nham nở nụ cười.

- Các ngươi? Tại sao các ngươi lại ở chỗ này? Nhiếp... Đồng Vân huynh đệ đâu? Các ngươi làm gì hắn rồi?

Nhìn rõ ràng mọi người trong thạch động, Diệp Kiếm Tinh nhíu mày.

Vừa rồi bọn người Tông Nham vì phòng ngừa bị Sở Dương đuổi theo, mỗi người đều cố ý che dấu khí tức, Diệp Kiếm Tinh ở bên ngoài căn bản không có phát hiện bên trong có người, lúc này mới trực tiếp vọt vào.

- Đồng Vân? Ngươi nói bằng hữu phế vật đi cùng ngươi kia? Ngươi cũng không biết hắn ở đâu? Chúng ta làm sao biết?

Tông Nham sững sờ.

- Đồng Vân huynh đệ đã không ở đây, ta liền cáo từ!

Diệp Kiếm Tinh chắp tay, quay người muốn ly khai, bất quá dưới chân còn không có động, liền chứng kiến mấy đạo nhân ảnh lóe lên, phong tỏa đường lui của mình.

- Tông Nham sư huynh, ngươi đây là ý gì?

Chứng kiến bọn người Tô Hủ bình thường quan hệ cũng không tệ lắm vây quanh mình, Diệp Kiếm Tinh ngẩng đầu nhìn Tông Nham.

- Có ý tứ gì? Ha ha, Diệp Kiếm Tinh sư đệ đã đến, làm gì đi vội như vậy?

Khóe miệng Tông Nham giơ lên, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười.

- Ngươi muốn giết ta?

Chứng kiến nét mặt của hắn, trong nội tâm Diệp Kiếm Tinh rùng mình.

------oOo------

Chương 688: Lại trộm (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Giết ngươi? Sư đệ tại sao có thể như vậy nói. Chúng ta chỉ là

muốn cùng ngươi luận bàn thoáng một phát, đương nhiên, sai lầm giết chết ngươi mà nói, cũng chỉ có thể trách ngươi học nghệ không tinh... Ngươi cũng biết đấy, ở trong quá trình thí luyện tử vong, tông môn sẽ không truy cứu trách nhiệm!

Tông Nham cười nhạt một tiếng, trong mắt lóe ra hương vị âm mưu.

Xem ra ở Thiên U Cốc đánh chết Diệp Kiếm Tinh là sự tình hắn đã sớm kế hoạch tốt. Nếu không bọn người Tô Hủ cũng sẽ không phối hợp như vậy rồi.

Bất quá bọn hắn làm sao cũng không nghĩ tới Diệp Kiếm Tinh ở thời khắc mấu chốt không có theo chân bọn họ tổ đội, ngược lại cùng với một tiểu tử Lĩnh Vực Cảnh trung kỳ đi chung một chỗ.

Thiên U Cốc là thí luyện tràng, chia làm bát đại khu vực, địa phương rất lớn, một khi tách ra, muốn tìm được rất khó, cho nên ở lối vào, Tiễn Hồng mới mọi cách làm khó dễ, ép Nhiếp Vân ly khai.

Vốn bọn hắn cho rằng đã mất đi cơ hội tốt nhất giết Diệp Kiếm Tinh, lại không nghĩ tới tiểu tử này tự mình chạy đến!

- Nguyên lai là có chuyện như vậy...

Nghĩ một chút Nhiếp Vân liền nghĩ thông suốt, nhìn về phía Diệp Kiếm Tinh, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

- Tuy thực lực của hắn tăng trưởng một ít, nhưng khẳng định không phải đối thủ của những người này, xem ra ta phải tăng thêm tốc độ rồi!

Cho dù Diệp Kiếm Tinh tiến bộ rất nhanh, nhưng dù sao tuổi cùng thực lực bản thân ở đó, khẳng định không phải đối thủ của những người này, mình phải nhanh trộm vật kia đi, sau đó lại nghĩ biện pháp cứu hắn.

Trong nội tâm quyết định, Nhiếp Vân khống chế Tử Hoa Động Phủ biến thành hơi bụi tiếp tục chậm rãi bay xuống dưới bụng của Tông Nham.

May mắn ly khai tại chỗ chỉ là người khác, mà không phải Tông Nham, nếu không, còn muốn tới gần sẽ rất phiền toái.

- Tới gần, tới gần, gần chút nữa...

Trong nội tâm thấp giọng hô, Tử Hoa Động Phủ biến hóa hơi bụi cách bụng dưới của Tông Nham càng ngày càng gần.

Nửa mét... 50 cen-ti-mét... 40 cen-ti-mét... 30 cen-ti-mét... 20 cen-ti-mét...

10 cen-ti-mét!

Tăng thêm tốc độ, Nhiếp Vân dùng ba cái hô hấp, đi vào cách bụng dưới của Tông Nham chỉ còn không đến 10 cen-ti-mét.

Chỉ cần gần chút nữa, mình hoàn toàn có thể thi triển thiên phú Thần Thâu, quét sạch sẻ nạp vật đan điền của hắn.

- Tô Hủ, ngươi và Diệp Kiếm Tinh luận bàn thoáng một phát, vì sư đệ, ngàn vạn lần không nên lưu tình, như vậy mới có thể ma luyện hắn!

Khóe miệng Tông Nham giơ lên, lui về phía sau một bước, ngồi ở trên tảng đá cách đó không xa, tùy ý khoát tay áo.

- Móa!

Mắt thấy lập tức muốn đi vào bụng dưới của Tông Nham rồi, thằng này rõ ràng lui về phía sau, Nhiếp Vân không khỏi mắng lên.

Một bước tuy không xa, nhưng mình khống chế động phủ biến thành hơi bụi lướt ngang qua cần tốn hao thời gian rất lớn, dù sao nếu như tốc độ quá nhanh, rất dễ dàng bị phát hiện!

Thật muốn bị phát hiện, đừng nói lại trộm đồ, có thể còn sống cùng Diệp Kiếm Tinh ly khai hay không, cũng là một vấn đề.

Mình có được U Minh Kiếm, tuy thực lực tăng nhiều, nhưng còn

không có tự đại cho rằng một hơi có thể giết chết những người này.

- Được rồi, Diệp Kiếm Tinh cùng Tô Hủ chiến đấu, chắc có lẽ không có nguy hiểm quá lớn, ta tiếp tục bay a...

Thiên Nhãn mở ra nhìn kỹ thực lực của Tô Hủ vài lần, Nhiếp Vân yên lòng.

Mặc dù Tô Hủ là Thiên Kiều Cảnh trung kỳ, nhưng Diệp Kiếm Tinh cũng không kém, sau khi xử lý xong sự tình sư thúc, tâm tình đã có cải biến cùng đột phá, sức chiến đấu tăng nhiều, hai người chiến đấu mà nói, có lẽ không có nguy hiểm quá lớn, cũng không cần lo lắng, mình còn tiếp tục bay qua, trộm đồ xong lại nói.

Trong nội tâm nghĩ vậy, Nhiếp Vân tiếp tục khống chế hơi bụi, mượn nhờ khí lưu yếu ớt từ cửa động vọt tới, chậm rãi bay về phía Tông Nham.

- Diệp Kiếm Tinh, tới, để cho sư huynh chỉ điểm ngươi một chút, để cho ngươi biết cái gì gọi là tôn kính sư huynh, cái gì gọi là quy củ!

Bên Nhiếp Vân cố gắng bay, Tô Hủ cùng Diệp Kiếm Tinh đã chiến cùng một chỗ.

Cười quái dị một tiếng, trường kiếm của Tô Hủ như cầu vồng, đánh ra từng đạo kiếm thuật.

Hai người đều là đệ tử Kiếm Thần tông, am hiểu nhất đúng là kiếm thuật, trong nháy mắt cả sơn động kiếm khí như sương, hào quang bắn ra bốn phía.

Nhìn biểu lộ cùng trình độ động thủ hung mãnh của đối phương, Diệp Kiếm Tinh biết rõ đối phương là muốn giết mình, nếu như không lấy ra bản lĩnh thật sự, có thể thực sẽ chết ở chỗ này, lập tức tập trung tư tưởng, không dám lãnh đạm chút nào.

- Không nghĩ tới tên này tiến bộ nhanh như vậy...

Chứng kiến Diệp Kiếm Tinh cùng Tô Hủ chiến đấu kiếm chiêu sắc bén hung mãnh, sắc mặt Tông Nham âm trầm xuống.

Hắn sớm đã biết rõ Diệp Kiếm Tinh là thiên tài, lại không nghĩ rằng thiên tài như thế, nếu để cho đối phương tiếp tục phát triển, chỉ sợ không dùng được vài năm, mình liền không còn là đối thủ nữa!

Nói như vậy, mình còn muốn trở thành người được đề cử chưởng giáo cái rắm a! Mình cũng không phải đối thủ của người ta, còn làm sao cạnh tranh?

- Xem ra không tệ, Diệp Kiếm Tinh đánh bại Tô Hủ này chỉ là vấn đề thời gian, ta cũng phải tiếp tục...

Một bên bay Nhiếp Vân một bên chú ý tình huống bên Diệp Kiếm Tinh, chứng kiến thiếu niên tạm thời chẳng những không có lộ hiện tượng thất bại, còn dần dần chiếm cứ thượng phong, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục bay đi.

Thực lực của Tô Hủ mạnh hơn Tiễn Hồng một tia, kiếm thuật cũng lợi hại hơn, Diệp Kiếm Tinh chỉ là Thiên Kiều Cảnh sơ kỳ liền có thể thắng hắn, loại chiến tích này chỉ sợ ở Kiếm Thần tông cũng đủ để tạo thành oanh động.

- Bay a bay a... Ha ha, lại cách không đến nửa mét rồi, 50 cen-ti-mét... 40 cen-ti-mét...

Nhiếp Vân khống chế hơi bụi tiếp tục hướng trước, rất nhanh lần nữa đi vào Tông Nham trước mặt, khoảng cách càng ngày càng gần, cũng liền càng ngày càng hưng phấn.

Chỉ cần hơi bụi dính vào trên người Tông Nham, mình có thể lợi dụng thiên phú Thần Thâu theo hắn Nạp Vật Đan Điền nội đem thứ đồ vật trộm đi, sau khi hoàn thành, liền nghĩ biện pháp đem Diệp Kiếm Tinh cũng mang đi, hai người ly khai nơi này.

- 30 cen-ti-mét... 20 cen-ti-mét... Ha ha, lại chỉ còn lại có 10 cen-ti-mét rồi…

Trong nội tâm nghĩ đến, rất nhanh hơi bụi lần nữa bay tới trước mặt bụng dưới của Tông Nham, Nhiếp Vân cười ha ha, đang định xuất thủ, chợt nghe cả sơn động oanh... một tiếng.

PHỐC!

Tô Hủ phun ra một ngụm máu tươi, đâm vào trên thạch bích, phần bụng xuất hiện lỗ thủng, bị trọng thương.

- Tốt, tốt, xem ra ta thật xem thường ngươi rồi! Tô Hủ chỉ cùng ngươi luận bàn kiếm thuật, điểm đến là dừng, khắp nơi nhường nhịn, ngươi lại đánh hắn trọng thương, xem ra hôm nay ta phải tự mình ra tay giáo huấn ngươi, để ngươi biết

trời cao đất rộng!

------oOo------

Chương 689: Lại trộm (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chứng kiến Tô Hủ bị thương, Tông Nham biết rõ hôm nay không tự mình ra tay, những người khác khẳng định đều không thể chiến thắng Diệp Kiếm Tinh, đột nhiên thét dài một tiếng, đứng lên.

- Móa...

Mắt thấy lần nữa còn lại không đến 10 cm, tùy thời có thể ra tay, Tông Nham lại đứng lên, Nhiếp Vân thiếu chút nữa khóc.

Tiểu tử Diệp Kiếm Tinh ngươi không thể lại nhường hai chiêu, cùng Tô Hủ đánh lâu một hồi sao? Chỉ cần lại kiên trì mười cái, không... ba cái hô hấp là tốt rồi... Dựa vào!

Bất quá, bây giờ nói những cái này đã vô dụng, một khi chiến đấu bắt đầu, Tông Nham khẳng định không có khả năng đứng tại nguyên chỗ, còn muốn trộm đồ liền khó khăn, chẳng lẽ hôm nay phải thất bại?

Trong nội tâm Nhiếp Vân phiền muộn a.

- Đến điểm là dừng, khắp nơi nhường nhịn? Vừa rồi hắn thi triển tuyệt kỹ là nhường nhịn ta? Nếu như muốn giết ta cũng đừng dùng những viện cớ vụng về này, trực tiếp động thủ là được, không cần phải nói nhảm!

Nghe được lời của đối phương, Diệp Kiếm Tinh cười lạnh một tiếng.

Vừa rồi Tô Hủ chiêu chiêu đoạt mệnh, mỗi một chiêu đều không lưu tình cảm, hiện tại bị mình đánh trọng thương, Tông Nham lại còn nói như vậy, muốn giết mình, còn không muốn nhận thanh danh ỷ lớn hiếp nhỏ, Tông Nham này thật đúng là đủ vô sỉ.

- Hắc hắc, đây là ngươi tự mình muốn chết, vậy cũng đừng trách ta!

Thấy thiếu niên nói ra lời này, Tông Nham liền không ngụy trang nữa, nhe răng cười nhìn về phía mấy người còn lại.

- Mấy người các ngươi giữ vững vị trí lối ra, đừng cho hắn chạy, hôm nay ta liền cho hắn biết cùng ta chênh lệch như thế nào!

Tiếng nói chấm dứt, lực lượng của Thiên Kiều Cảnh hậu kỳ bành trướng bốc lên, cảm giác áp bách từ trên người hắn đánh tới Diệp Kiếm Tinh.

- Quả nhiên là Thiên Kiều Cảnh hậu kỳ, hơn nữa thực lực cực kỳ vững chắc...

Cảm nhận được cổ áp lực này, Diệp Kiếm Tinh biến sắc, cũng khó giữ được nữa, trường kiếm run lên, một đạo kiếm ngân vang, thân thể hóa thành cuồng phong đâm tới Tông Nham.

Hô!

Người còn chưa tới, kiếm khí liền thổi bay cả sơn động.

Lạch cạch!

Nhiếp Vân còn không kịp phản ứng, Tử Hoa Động Phủ biến thành

hơi bụi liền bị gió thổi bay lên, đột ngột rơi vào trên bụng Tông Nham.

- Cái này... cố ý trồng hoa hoa không thắm, vô tâm trồng liễu liễu xanh tươi a! Ha ha!

Mới vừa rồi Nhiếp Vân còn đang mắng Diệp Kiếm Tinh sao không kiên trì một hồi, hiện tại bị hắn kéo cuồng phong thổi qua liền rơi xuống trên người Tông Nham, nhịn không được cười ha ha, cực kỳ cảm kích đối phương.

Trong sơn động vốn đầy bụi đất, Tử Hoa Động Phủ như hơi bụi, mượn nhờ gió thổi dính vào trên người Tông Nham, hắn căn bản là không thể phát hiện.

- Thiên phú Thần Thâu, dò xét bảo vật!

Nhiếp Vân dính vào trên người Tông Nham đã khó giữ được nữa, lập tức mở ra thiên phú Thần Thâu, ngẩng đầu nhìn sang.

- Nguyên lai là Linh Binh phi hành, ta còn tưởng rằng là Nạp Vật Đan Điền...

Chứng kiến bảo quang thiểm thước trước mắt, Nhiếp Vân lập tức hiểu được.

Nguyên lai tưởng rằng Tông Nham giống như Sở Dương cũng có Nạp Vật Đan Điền, hiện tại xem ra nguyên lai là trong cơ thể hắn có một Linh Binh phi hành, toàn bộ gì đó đều để ở trong này.

- Đã như vậy, ta liền lấy luôn cái Linh Binh kia a!

Khẽ cười một tiếng, thiên phú Thần Thâu vận chuyển tới cực hạn, duỗi tay ra.

Rầm ào ào!

Bàn tay xuyên thấu Tử Hoa Động Phủ, tiến nhập trong cơ thể Tông Nham, nhẹ nhàng sờ, liền bắt được Linh Binh phi hành.

- Thu!

Hô nhỏ một tiếng, Linh Binh đã bị hắn thu vào Tử Hoa Động Phủ.

- Ân, còn có một kiện binh khí không có bỏ vào Linh Binh phi hành... Hẳn là lá bài tẩy của hắn!

Trộm đi Linh Binh phi hành, Nhiếp Vân lần nữa chứng kiến trong cơ thể đối phương có bảo quang thiểm thước, xuất hiện bóng dáng một binh khí.

Xem ra cũng là trường kiếm, chỉ bất quá bây giờ ở trong cơ thể hắn vị trí cực kỳ xấu hổ.

Linh Binh, binh khí có được linh tính, chỉ cần luyện hóa có thể dung nhập thân thể, trường kiếm này ở chỗ giao hội của Khí Hải cùng kinh mạch, pháp lực vận chuyển thời thời khắc khắc đều trải qua, một khi trộm đi, tuyệt đối sẽ bị phát hiện.

Linh Binh dung nhập thân thể thật giống như túi chứa tiền, nếu như quần áo rộng, ở bên trong chứa đồ vật, mặc dù bị trộm đi cũng rất khó phát hiện, nhưng nếu như quần áo bó sát người, sẽ rất khó nói.

Vừa rồi Linh Binh phi hành ở vị trí râu ria, cho nên Nhiếp Vân trộm đi không có vấn đề, nhưng thanh trường kiếm này thật giống như đồ vật đặt ở trong dây thắt lưng, đừng nói trộm, chỉ sợ đụng thoáng một phát cũng sẽ bị phát hiện.

- Được rồi, trước buông tha binh khí này...

Suy nghĩ một chút quan hệ lợi hại, Nhiếp Vân vẫn quyết định buông tay.

Bây giờ mình còn phải nghĩ biện pháp cứu Diệp Kiếm Tinh, một khi đánh rắn động cỏ, hai người muốn chạy trốn liền khó khăn!

Lại nói, mình cũng không muốn tiết lộ sự tình Tử Hoa Động Phủ, bằng vào kiến thức của hai thếi, nếu như sự tình động phủ truyền đi, cho dù ở Phù Thiên Đại Lục, cũng có thể xoáy lên gió tanh mưa máu.

Hiện tại đã bị Di Thần Tông truy sát khắp nơi, cũng không muốn lại bởi vì Tử Hoa Động Phủ mà bị người đuổi giết thêm nữa

Trong lòng có quyết định, Nhiếp Vân nhẹ nhàng khẽ động, động phủ biến thành hơi bụi liền từ trên người Tông Nham rớt xuống, rơi ở trên mặt đất.

Hô!

Đụng một cái đến mặt đất, Nhiếp Vân mở ra thiên phú Địa Hành Sư, Ẩn Nặc sư, cả người lập tức chui vào mặt đất, đi nhanh về phía Diệp Kiếm Tinh.

Bên này Nhiếp Vân trộm vui vẻ chết đi được, bên kia Diệp Kiếm Tinh chiến đấu lại dị thường hung hiểm.

Sưu sưu sưu!

Ba đạo kiếm khí thẳng tắp đâm tới Diệp Kiếm Tinh, hiện lên hình dạng Tam Tài, bao phủ toàn thân hắn ở bên trong.

Kiếm thuật Chí Tôn đỉnh phong, Tam Tài Thất Sát Kiếm!

Bộ kiếm pháp kia dùng Tam Tài trận pháp bao phủ các điểm yếu, vừa ra tay thì có bảy loại tuyệt chiêu tất sát, vô luận phòng bị như thế nào cũng khó đào thoát.

- Cửu Cửu Bạo Vũ Kiếm Thuật!

Biết rõ tình huống nguy cấp, sắc mặt Diệp Kiếm Tinh dữ tợn gào rú một tiếng, trường kiếm trong tay lập tức giũ ra vô số kiếm hoa, muốn phong bế tuyệt chiêu của đối phương.

Cửu Cửu Bạo Vũ Kiếm Thuật cũng là cấp bậc Chí Tôn đỉnh phong, lúc này vừa

ra tay, mưa kiếm đầy trời.

Tuyệt chiêu giống nhau, theo lý thuyết uy lực nên không kém nhiều,

nhưng đáng tiếc thực lực của Diệp Kiếm Tinh kém quá xa đối phương, lực lượng của Thiên Kiều Cảnh hậu kỳ điên cuồng quán thâu đến Tam Tài Thất Sát Kiếm, hai kiếm chiêu đụng một cái, Diệp Kiếm Tinh liền phun ra một ngụm máu tươi.

Phù phù!

Trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, bị trọng thương.

------oOo------

Chương 690: Lại trộm (5)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chỉ bằng ngươi cũng muốn đấu với ta? Hôm nay là tử kỳ của ngươi!

Một chiêu đắc thủ, Tông Nham hừ lạnh một tiếng, đâm qua Diệp Kiếm Tinh.

Kiếm này đâm thẳng cổ họng, mang theo tất sát lạnh lùng cùng âm hàn.

- Đã xong...

Chứng kiến kiếm của đối phương, Diệp Kiếm Tinh biết rõ cho dù thời kỳ toàn thịnh cũng ngăn không nổi, hiện tại trọng thương khẳng định càng khó có thể chống đỡ, đồng tử co rụt, cảm thấy lần này tuyệt đối chết chắc rồi!

Ầm ầm!

Ngay thời điểm Diệp Kiếm Tinh cảm thấy hẳn phải chết không thể nghi ngờ, dị biến phát sinh, đột nhiên mặt đất toát ra một thanh niên sắc mặt âm trầm, hai tay ma khí cuồn cuộn, nhắm Tông Nham đánh ra một chưởng!

Một chưởng này xuất hiện như Thương Khung áp đỉnh, mang theo khí tức làm cho người khủng hoảng, pháp lực hùng hậu, tựa hồ muốn đánh nát Thiên Địa.

- Tông Nham, dám đoạt ngọc bài của ta, ta cho ngươi chết!

Đánh ra một chưởng, thanh niên điên cuồng hét lên một tiếng, ma khí cuồn cuộn, thật giống như một Ma Nhân.

- Sở Dương?

Diệp Kiếm Tinh vốn tưởng rằng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, không nghĩ đến có người ngăn ở trước mặt, tập trung nhìn vào, nhịn không được biến sắc.

Không phải người khác đúng là Sở Dương công tử!

Đối với mình mà nói, Sở Dương công tử cũng không phải vật gì tốt, khẳng định không phải tới cứu mình.

Trong nội tâm đang nghi hoặc, chợt nghe bên tai vang lên một truyền âm tựa như muỗi kêu.

- Ta là Nhiếp Vân, đừng phản kháng, ta thu ngươi vào Linh Binh phi hành!

- Nhiếp Vân?

Diệp Kiếm Tinh vốn hoảng sợ, lập tức nhớ tới thiên phú đặc thù của thiếu niên, con mắt sáng ngời, buông tha cho chống cự, hô… thoáng một phát liền từ tại chỗ biến mất.

- Sở Dương ngươi nổi điên cái gì?

Bên Diệp Kiếm Tinh mừng rỡ như điên, bên Tông Nham lại phiền muộn muốn chết, hắn như thế nào cũng không nghĩ ra làm sao Sở Dương tìm tới nơi này, lại từ đâu xuất hiện!

Bất quá, thời điểm này cũng không cho phép hắn phiền muộn, bởi vì bàn tay trước mặt cho mình áp bách quá lớn.

Áp lực khổng lồ mang tất cả, coi như thực lực Thiên Kiều Cảnh hậu kỳ của mình, cũng cảm giác được khó thở.

- Thiên Địa uy thế, cho ta mượn sử dụng, ngăn cản!

Thét dài một tiếng, đỉnh đầu Tông Nham sinh ra một cây cầu cự đại, giống như muốn câu thông Thiên Địa, một cổ Thiên Địa uy thế đậm đặc hình thành, chặn bàn tay cực lớn kia.

Hắn có thể ngăn thủ chưởng này, nhưng người khác sẽ không may mắn như thế, nhất là Tô Hủ cùng Tiễn Hồng bị thương, ở dưới chưởng phong cực lớn nghiền ép, lạch cạch! lạch cạch! hai tiếng liền biến thành con rệp bị giẫm bẹp, chết không thể chết lại.

Những người khác cũng cuồng phun máu tươi, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

- Ngươi khi nào thì học được chưởng pháp lợi hại như vậy... Sở Dương, đây là ngươi bức ta, hôm nay liền dùng át chủ bài, để cho ngươi biết đối nghịch ta sẽ phải trả giá như thế nào...

Chứng kiến thuộc hạ chết thì chết, tổn thương thì tổn thương, Tông Nham triệt để tức giận, đang muốn lấy ra lá bài tẩy của mình, lại đột nhiên phát hiện Sở Dương cùng Diệp Kiếm Tinh trước mắt vậy mà chẳng biết lúc nào... biến mất!

- Đáng giận! Sở Dương, ta không giết ngươi, thề không làm người!

Gào rú một tiếng, lửa giận của Tông Nham thiêu đốt, tiếng hô vang vọng toàn bộ Dược khu.

.....

- Nhiếp Vân, vừa rồi ngươi ngụy trang thành Sở Dương, sao sắc mặt của Tông Nham không đúng, hơn nữa ngươi mới vừa nói ngọc bài, đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Trong một sơn động trống trải, Diệp Kiếm Tinh ở dưới sự trợ giúp của Nhiếp Vân, đã triệt để khôi phục thương thế, nhớ tới sự tình

trước kia, vẫn có chút không dám tin tưởng.

Theo tin tức mình biết, cho dù quan hệ của Tông Nham cùng Sở Dương không tốt lắm, cũng không tính thù nhân a, sao Tông Nham chứng kiến hắn ánh mắt liền không đúng, hơn nữa sao Nhiếp Vân lại muốn ngọc bài của Tông Nham? Ngọc bài của Sở Dương không phải Nhiếp Vân đoạt sao?

- Ha ha, thương thế không có vấn đề gì mà nói, những ngọc bài này ngươi liền tu luyện đi, đây là ngọc bài của Tông Nham, ngươi cũng không thể chối từ!

Thuận miệng nói một câu mình ngụy trang thành Tông Nham cướp đi ngọc bài của Sở Dương, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, tiện tay ném cho Diệp Kiếm Tinh hai mươi mấy ngọc bài.

Những ngọc bài này đều là từ trong Linh Binh phi hành của Tông Nham lấy được, cho Diệp Kiếm Tinh vừa vặn.

Vừa rồi Sở Dương kia tự nhiên là mình ngụy trang, đánh ra chưởng pháp dĩ nhiên là Ma Ha Thần Chưởng, về phần ma khí trên hai tay, mình tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết, nếu không áp chế mà nói, bản thân sẽ ma khí cuồn cuộn, để cho cánh tay biến thành như vậy cực kỳ dễ dàng.

Ngụy trang thành Sở Dương một chưởng đánh bay Tông Nham, sau đó thu hắn vào Long Cốt Thần Chu, một đường đi về phía trước liền trốn thoát, đến nơi này.

- Ân, ta biết rõ lại chối từ liền có lỗi với hảo ý của Nhiếp huynh, ai, dù sao cũng thiếu nợ ngươi hai cái mạng rồi, lại so đo những cái này cũng vô dụng, từ chối thì bất kính rồi!

Thấy thiếu niên không muốn nhiều lời sự tình Địa Hành Sư, Diệp Kiếm Tinh cũng thức thời không hỏi, tiếp nhận ngọc bài, lại nghĩ tới mình thiếu nợ nhân tình của thiếu niên này, liền nhịn không được cười khổ.

Nói thật, nhân tình này thật sự quá lớn.

Đã thiếu nợ người ta hai cái mệnh rồi.

Được rồi, nợ nhiều không áp thân, vò đã mẻ lại sứt a, dù sao cũng thiếu nợ nhiều như vậy rồi, nhiều hơn nữa cũng không sao, lúc này liền dứt bỏ khúc mắc, cầm lấy ngọc bài chậm rãi tu luyện.

- Mặc dù tốc độ tu luyện của ngươi rất nhanh, nhưng muốn luyện thành hai mươi mấy bộ kiếm pháp này chỉ sợ không có mười ngày nửa tháng là khó có thể hoàn thành, bây giờ cách thí luyện chấm dứt vẫn chưa tới một ngày, ta giúp ngươi một chút đi!

Thấy linh hồn của Diệp Kiếm Tinh đắm chìm trong ngọc bài, Nhiếp Vân cười ha ha, tay phải vẽ tay trái một cái, lần nữa lộ ra xương cốt, nhẹ nhẹ một chút, một giọt máu màu vàng chảy ra.

Võ Tủy của Trần Văn Húc!

Chỉ có điều so với từ trên người Cốt Binh ở Yêu La U Minh vực lấy được thì nhỏ hơn chừng một vòng.

Bởi vì Nhiếp Vân giữ lại Võ Tủy ẩn chứa Đại Bi Thất Tiên Kiếm cùng với mấy bộ kiếm thuật Chí Tôn đỉnh phong, chỉ truyền cho Diệp Kiếm Tinh cảm ngộ đối với kiếm thuật.

Cũng không phải Nhiếp Vân keo kiệt, mà Võ Tủy này ẩn chứa tâm huyết của Trần Văn Húc, mình muốn thúc dục U Minh Kiếm còn cần nó.

- Đi vào!

Khẽ quát một tiếng, Nhiếp Vân sáp nhập Võ Tủy vào trong cơ thể Diệp Kiếm Tinh.

Ông!

Võ Tủy vừa tiến vào thân thể, Diệp Kiếm Tinh như nhận được hiểu ra, thét dài một tiếng, đứng dậy, liên tục thi triển mười bộ kiếm pháp.

Cũng không phải hắn nhanh như vậy liền học xong, mà là ở trong

Võ Tủy này, bản thân liền ẩn chứa những kiếm thuật kia.&

------oOo------

Chương 691: Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Diệp Kiếm Tinh tu luyện, ta vừa vặn nhìn xem ở trong Linh Binh phi hành của Tông Nham đến cùng có vật gì tốt!

Thấy Diệp Kiếm Tinh lần nữa lâm vào tu luyện, Nhiếp Vân biết rõ mình không cần đi quản, cười nhạt một tiếng, tinh thần lực tiến vào Linh Binh phi hành.

Linh Binh phi hành này giống như Long Cốt Thần Chu của mình, không gian trong đó thật lớn, hơn nữa đẳng cấp cũng cao, tinh thần lực vừa tiến vào, liền chứng kiến một đống lớn linh thạch.

- Đều là linh thạch thượng phẩm, linh thạch cực phẩm chỉ có mấy trăm...

Quét một vòng linh thạch, Nhiếp Vân lắc đầu.

Tông Nham ở Kiếm Thần tông xem như đệ tử rất giàu có, nhưng so với mình vẫn chênh lệch nhiều lắm, linh thạch cực phẩm chỉ có mấy trăm, còn lại đều là linh thạch thượng phẩm.

Lần nữa nhìn một vòng, trong Linh Binh phi hành, ngoại trừ linh thạch ra, còn có một chút đan dược, dược liệu, cùng với một ít Linh Binh, mặt khác đều là đồ vật bình thường.

- Nguyên lai tưởng rằng lần này có thể được không ít bảo bối, ai, xem ra cũng không được tốt lắm nha...

Đan dược, dược liệu, Linh Binh,… chỉ cần không phải đặc biệt xuất chúng, mình căn bản chướng mắt, không nghĩ tới vất vả trộm đến đồ vật như vậy, chân chính có tác dụng cũng không nhiều.

- Ân? Cường giả Nạp Hư cảnh luyện chế ngọc bài? Hắc hắc, đây là đồ tốt, thậm chí có năm miếng, cái này không tệ!

Đột nhiên con mắt rơi vào mấy ngọc bài, Nhiếp Vân thoả mãn nhẹ gật đầu.

Không hổ là đệ tử của đại tông môn, quả nhiên lợi hại, trên người vậy mà tùy thân mang theo nhiều ngọc bài do cường giả Nạp Hư cảnh luyện chế như vậy.

- Ân? Đây là... bí tịch Vô Thượng kiếm thuật?

Đang định bỏ năm ngọc bài này vào Nạp Vật Đan Điền, trở thành át chủ bài của mình, con mắt lại rơi vào một ngọc bài ngăm đen bình thường.

Trên ngọc bài này không có năng lượng đặc biệt chấn động, không chú ý mà nói, căn bản không biết đây là vật gì, sở dĩ Nhiếp Vân có thể phát hiện, chủ yếu là bởi vì trong cơ thể ẩn chứa Võ Tủy của Đại Bi Thất Tiên Kiếm, sau khi chứng kiến ngọc bài, không tự chủ được bỗng nhúc nhích!

Vô Thượng kiếm thuật cường đại, Nhiếp Vân thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, phối hợp U Minh Kiếm hoàn toàn có thể tạo thành tổn thương với cường giả Thiên Kiều Cảnh hậu kỳ, đủ thấy đáng sợ.

- Thái Thượng trưởng lão Nạp Hư Cảnh của Kiếm Thần tông mới có tư cách tu tập Vô Thượng kiếm thuật, ngọc bài này hẳn là thúc thúc của Tông Nham… Tông Phi cho! Tông Phi từng là quán quân thí luyện, có lẽ thứ này là phần thuởng của hắn...

Nhiếp Vân hơi chút suy tư liền phán đoán ra lai lịch ngọc bài tám chín phần mười, bàn tay khẽ đảo cầm ở lòng bàn tay.

- Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật!

Linh hồn đảo qua ngọc bài, liếc thấy danh xưng của kiếm pháp, Nhiếp Vân sững sờ, vẻ mặt lập tức cuồng hỉ.

- Uy lực của kiếm thuật này vậy mà còn muốn lợi hại hơn Đại Bi Thất Tiên Kiếm!

Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật, chú ý Nhất Kích Tất Sát, sát nhân ở vô hình, hung mãnh tàn nhẫn.

Nếu như luận cấp bậc của Đại Bi Thất Tiên Kiếm, khẳng định không thể thấp, nhưng đã tên mang theo hai chữ “đại bi”, tự nhiên có ý trách trời thương dân, ở giết chóc khẳng định không bằng Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật!

- Đáng tiếc thực lực của ta bây giờ căn bản luyện không thành Vô Thượng kiếm thuật...

Quét nhìn phương pháp tu luyện một lần, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, cuồng hỉ biến thành cười khổ.

Tuy thực lực của mình bây giờ rất cường đại, nhưng tu luyện Vô Thượng kiếm thuật vẫn lực còn không đến.

Sở dĩ Kiếm Thần tông không cho người dưới Nạp Hư cảnh tu luyện, cũng không phải keo kiệt, mà là vì bảo hộ!

Công pháp cùng kiếm thuật cao minh, nếu như thực lực không đạt tới cưỡng ép tu luyện mà nói, chẳng những không luyện thành, ngược lại sẽ bị cắn trả, nhẹ thì tê liệt, nặng thì tẩu hỏa nhập ma, trực tiếp tử vong.

Mình tính toán đâu ra đấy cũng không quá đáng Lĩnh Vực Cảnh trung kỳ, ngay cả Thiên Kiều Cảnh cũng không có đạt tới liền muốn tu luyện loại kiếm thuật tuyệt sát này, là quyết không có khả năng!

Dù sao nếu có thể tu luyện thành công mà nói, chiêu cuối cùng trong Tứ Quý kiếm thuật của Tử Hoa đạo nhân lưu lại khẳng định đã sớm luyện thành!

Phải biết rằng bốn chiêu Tứ Quý kiếm thuật liên hợp, cũng là một bộ Vô Thượng kiếm thuật!

- Chứng kiến Bảo Sơn lại lấy không ra, ai...

Một hồi phiền muộn, Nhiếp Vân lắc đầu.

Hiện tại là chứng kiến Bảo Sơn ở trước mắt, lại không thể thu hoạch bảo bối, trong lòng phiền muộn có thể nghĩ.

- Cũng không có gì, chỉ cần có thể tiến vào Kiếm Chi Đại Điện, cảm ngộ Kiếm Đạo chi khí, trong cơ thể hình thành Kiếm Đạo đan điền, những Vô Thượng kiếm thuật này, có thể tùy tiện luyện thành!

Nhớ tới thiên phú Kiếm Đạo, Nhiếp Vân cười ha ha.

Thiên phú Kiếm Đạo, trong cơ thể có được Kiếm Đạo đan điền, trời sinh mẫn cảm đối với Kiếm Đạo, chỉ cần mình có được loại thiên phú này, luyện thành Vô Thượng kiếm thuật liền vô cùng đơn giản.

Hô!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân nghĩ ngợi lung tung, liền chứng kiến cách đó không xa Diệp Kiếm Tinh lần nữa đứng lên, thân thể linh động giống như phi yến, trường kiếm trong tay liên tục điểm kích, phụ trợ thân ảnh của hắn cực kỳ nhẹ nhàng, thời gian nháy con mắt liền thi triển ra một bộ kiếm pháp.

Thi triển xong kiếm pháp, cánh tay lần nữa xoay chuyển, kiếm phong cải biến, ý cảnh đột nhiên chuyển hóa, dĩ nhiên là một loại ý cảnh kiếm chiêu khác.

Vù vù vù!

Rất nhanh, mười hai bộ kiếm chiêu trong tay hắn hoàn thành, kiếm khí hành vân lưu thủy, nhìn không ra khuyết điểm nhỏ nhặt chút nào.

- Ngươi đã luyện thành hai mươi hai bộ kiếm pháp?

Thấy Diệp Kiếm Tinh dừng lại, tuy Nhiếp Vân biết rõ tình huống, vẫn nhịn không được khiếp sợ.

Mặc dù mình cho hắn một bộ phận Võ Tủy, nhưng loại tốc độ tu

luyện này cũng quá biến thái rồi.

Không đến một ngày lĩnh ngộ mười hai bộ kiếm thuật... coi như mình cũng không có loại bổn sự này!

- Ân!

Diệp Kiếm Tinh nhẹ gật đầu, tuy ngoài miệng chưa nói, nhưng đối với Nhiếp Vân tràn đầy cảm kích.

- Vậy là tốt rồi, trước ngươi tu luyện bao nhiêu bộ kiếm pháp?

Nhiếp Vân hỏi.

Sau khi Diệp Kiếm Tinh rời đi, nhất định là chém giết đoạt ngọc bài tu luyện rồi, trước kia chỉ lo tu luyện, hai người cũng không nói chuyện với nhau.

- Trước kia ta đã luyện thành 19 bộ kiếm thuật, tăng thêm hiện tại 22 bộ, đã đạt đến 41 bộ, đã phá ghi chép 36 bộ kiếm thuật của Văn Húc sư thúc, lần này được quán quân không có vấn đề gì!

Vẻ mặt Diệp Kiếm Tinh tự ngạo.

Kiếm Thần tông từ trước tới nay Kiếm Thần thí luyện kỷ lục tối đa là Văn Húc sư thúc sáng tạo, hiện tại mình phá ghi chép của sư thúc, trong lòng hưng phấn có thể nghĩ.

- Ghi chép là 36 bộ?

Nhiếp Vân sững sờ.

------oOo------

Chương 692: Thí luyện chấm dứt

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân! Dưới tình huống bình thường, người tham gia thí luyện có thể

được hơn mười ngọc bài, hơn nữa luyện thành kiếm thuật bên trong liền rất tốt, đạt được 41 cái, trước đó chưa từng có...

Mặt mũi Diệp Kiếm Tinh tràn đầy hưng phấn.

- Cái này nguy rồi...

Nhiếp Vân cười khổ.

Nếu mình biết ghi chép chỉ có 36 ngọc bài, đánh chết cũng không tu luyện nhiều như vậy, 148 bộ kiếm thuật... Truyền đi tuyệt đối sẽ bị người coi thành quái vật!

Vốn mình cho rằng muốn đạt được quán quân ít nhất phải học bảy tám mươi bộ kiếm thuật, hiện tại xem ra... Hoàn toàn không có chuyện như vậy a.

- Ân? Đúng rồi, Nhiếp Vân huynh, lần trước ngươi đạt được nhiều kiếm thuật như vậy, tổng cộng đã luyện thành bao nhiêu bộ? Có tới 30hay không?

Diệp Kiếm Tinh đột nhiên nhớ tới cái gì, nhìn về phía thiếu niên hỏi.

Ở trong mắt hắn xem ra, bảy tám ngày thời gian, có thể luyện thành 30 bộ liền rất tốt.

- 30... nếu ít như vậy thì tốt rồi!

Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

- Đáng tiếc ta không biết quy củ, không nghĩ qua đã luyện thành tất cả...

- Toàn bộ luyện thành? Một trăm bốn mươi bảy ngọc bài, tăng thêm trước khi vào cốc, ngươi tổng cộng tu luyện 148 bộ kiếm thuật?

Diệp Kiếm Tinh chóng mặt, thiếu chút nữa ngất xỉu.

148 bộ kiếm thuật toàn bộ luyện thành?

Ngẩng đầu nhìn vẻ mặt vô tội của thiếu niên, Diệp Kiếm Tinh rốt cục suy nghĩ cẩn thận rồi, nước mắt chảy ròng, không thể so với thằng này, nhìn bộ dạng hắn như vậy, nếu như đạt được ngọc bài nữa, khẳng định còn có thể tu luyện thành, là cái quái thai...

Nói ta là thiên tài tuyệt đại Song Kiêu, so với hắn, căn bản cái gì cũng không phải?

Rầm rầm rầm!

Ngay thời điểm Diệp Kiếm Tinh bất đắc dĩ, toàn bộ đại địa đột nhiên vang lên nổ vang kịch liệt, lập tức một thanh âm hùng vĩ vang lên.

- Kiếm Thần thí luyện chấm dứt, lấy ra toàn bộ ngọc bài mà bọn ngươi đạt được, thả ở trước người, ngọc bài sẽ tự hình thành Truyền Tống Trận, truyền tống bọn ngươi ra ngoài!

Thanh âm vang vọng toàn bộ Thiên U Cốc, vô luận ở bất kỳ địa phương nào cũng có thể nghe được.

- Đi thôi!

Nghe được thanh âm, Nhiếp Vân biết rõ mười ngày đã đến, thí luyện kết thúc.

Cùng Diệp Kiếm Tinh tiến vào Yêu La U Minh vực khoảng một ngày thời gian, tu luyện kiếm pháp trong ngọc bài hao phí tám ngày, hiện tại thủ hộ Diệp Kiếm Tinh tu luyện cũng không sai biệt lắm một ngày, cộng lại đã vừa vặn mười ngày.

Kiếm Thần thí luyện tổng cộng mười ngày, lúc này vừa đến, thí luyện liền chấm dứt, sẽ bị truyền tống ra, căn cứ ngọc bài, kiếm pháp bài danh.

Lần này tuy thời gian Kiếm Thần thí luyện không dài, cấp bậc của Nhiếp Vân như cũ là Lĩnh Vực Cảnh trung kỳ, không có tăng trưởng, nhưng lực chiến đấu chân chính lại đề cao gấp bội!

U Minh Kiếm, Võ Tủy, Vô Thượng kiếm thuật... ba dạng này, từng cái đều để sức chiến đấu của mình tăng lên gấp đôi, ba loại cộng

lại, thực lực càng kinh người.

Tuy ở chỗ này đã mất đi mười hai khôi lỗi Thiên Kiều Cảnh, nhưng lấy được chỗ tốt viễn siêu giá trị của khôi lỗi, tổng thể mà nói, còn là chiếm đại tiện nghi, không nói cái khác, chỉ từ trên người Tông Nham trộm đến năm ngọc bài, tăng thêm Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật, giá trị liền trân quý hơn mười hai khôi lỗi nhiều lắm!

- Đi thôi!

Hai người đồng thời đứng dậy, thả ngọc bài của từng người ở trước mặt.

Ông!

Phong ấn trên ngọc bài lập tức bị kích hoạt, quang mang bạch sắc bao phủ toàn thân hai người, hô… thoáng một phát, hai người liền biến mất.

.....

- Có thể luyện thành 148 bộ kiếm pháp, đây rốt cuộc là ai?

Tông An đứng ở trong đại điện rộng lớn, đi tới đi lui, cho thấy nội tâm vội vàng xao động.

- Tốt rồi, đừng suy nghĩ, muốn luyện thành nhiều kiếm pháp như vậy, đầu tiên phải được nhiều ngọc bài như vậy, người có loại năng lực này chỉ rải rác mấy người, không phải Tông Nham, chính là Sở Dương hoặc Ứng Long, hai người kia một cái đến từ Sở gia, một cái đến từ Ứng gia, thủ đoạn nhiều vô số kể, khó bảo toàn không có át chủ bài gì!

Nghê Hư trưởng lão khoát tay áo.

Ứng Long là người Ứng gia, ở trong trẻ tuổi danh khí không yếu hơn Sở Dương, cũng được công nhận thiên tài, chỉ là Nhiếp Vân một đường thí luyện, không có gặp được mà thôi.

- Nghê Hư trưởng lão nói không sai, ta cảm thấy Sở Dương tỷ lệ

lớn chút, Ứng Long thích độc lai độc vãng, Sở Dương mang theo một đám thuộc hạ, sau khi tiến vào thí luyện chi địa, rất nhiều người sẽ chủ động kết minh, muốn ở trong thời gian ngắn cướp đoạt nhiều ngọc bài như vậy, cho dù thực lực cá nhân của Ứng Long cường đại, chỉ sợ cũng làm không được!

Một cái trưởng lão nói.

- Ân! Bất quá bất kể là Ứng Long hay Sở Dương, đều không phải người của Kiếm Thần tông chúng ta, cái này có chút khó làm rồi!

Lạc Vũ Thiên lắc đầu.

- Đúng vậy, cướp được ngọc bài còn không được, phải luyện thành kiếm thuật mới phù hợp quy củ, yêu cầu này thật ra là vì đệ tử Kiếm Thần tông chúng ta chuyên môn thiết lập, hiện tại người khác đạt được quán quân, chẳng lẽ chúng ta thật đưa hắn vào Kiếm Chi Đại Điện, tu tập Vô Thượng đại kiếm thuật?

- Vô Thượng đại kiếm thuật? Một gia hỏa không phải đệ tử Kiếm Thần tông, có tư cách gì?

Lạc Vũ Thiên hừ lạnh.

- Thế nhưng mà Kiếm Thần thí luyện chúng ta ban thưởng là cái này...

Nghê Hư trưởng lão tựa hồ có chút khó xử.

- Rất đơn giản, lần này thí luyện chỉ là lấy Top 10 mà thôi, muốn đi vào Kiếm Thần thí luyện còn cần các loại khảo hạch khác, đến lúc đó nghĩ biện pháp để cho hắn không chiếm được quán quân là được!

Lạc Vũ Thiên nói.

- Ân, xem ra cũng chỉ có thể như vậy, để cho người bên ngoài tham gia thí luyện, chỉ có hai mục đích, đầu tiên là hiển lộ Kiếm Thần tông chúng ta rộng lượng, hai là dùng phương thức cạnh tranh mới có thể ma luyện đệ tử tông môn, tổng thể xem ra, cái quán quân

này, đích thật là không thể đưa cho ngoại nhân!

Lại một trưởng lão nói.

- Xem một chút đi, nếu như là Sở Dương cùng Ứng Long, làm đệ tử đại gia tộc, chắc hẳn nên hiểu quy củ, đến lúc đó hơi chỉ điểm thoáng một phát, sẽ minh bạch a!

Lạc Vũ Thiên hừ một tiếng, cùng mấy trưởng lão đồng thời đi ra đại điện, liền chứng kiến hào quang lập loè, vô số bóng người được truyền tống ra.

Những bóng người này rơi trên mặt đất, có vẻ mặt hưng phấn, có vẻ mặt uể oải, có người thành công có người thất bại, mấy nhà vui mừng mấy nhà lo.

- Không có cướp được ngọc bài của những người khác và cướp được nhưng không có tu luyện thành kiếm thuật, mời tự động rời khỏi! Đạt được ngọc bài hơn nữa

luyện thành kiếm thuật, mời chủ động giao ngọc bài ra, sắp xếp thứ tự!

Lạc Vũ Thiên lơ lửng ở trên không trung, không để ý tới mọi người hưng phấn uể oải, lạnh lùng nói.

------oOo------

Chương 693: Rung động

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vâng!

Nghe được lời của hắn, đệ tử thí luyện lập tức đi hơn phân nửa.

Tiến vào Thiên U Cốc thí luyện tổng cộng hơn một ngàn người, mười ngày giết chóc, còn thừa lại chưa đủ 300, hiện tại không có tu luyện thành kiếm thuật cùng không có cướp được ngọc bài cộng

lại, vậy mà hơn 200.

Nói cách khác, chỉ khâu này, chỉ còn lại chưa đủ 100 người.

Hơn một ngàn người thí luyện, còn lại chưa đủ 100, mười cái bị xoát xuống chín cái, hoàn toàn chính xác cực kỳ tàn khốc.

Cái này còn chưa tính ở bên ngoài chém giết cướp đoạt!

- Thật đúng là tàn khốc...

Thấy người không đạt được ngọc bài ảm đạm ly khai, Nhiếp Vân cảm khái.

Tuy cảm khái nhưng sẽ không đồng tình, thế giới này là như vậy, mạnh được yếu thua, không có thực lực, nhất định bị loại bỏ!

- Khương Dũng, 2 miếng!

- Hứa Nham, 1 miếng!

- Đỗ Giang, 3 miếng...

...

Lạc Vũ Thiên chậm rãi công tác thống kê từng đệ tử thí luyện lấy được số lượng ngọc bài, những người này đại bộ phận đều là một hai cái, vượt qua ba miếng cũng rất ít.

- Khó trách đạt được hai ba mươi miếng cùng luyện thành kiếm thuật có thể trở thành quán quân, hiện tại xem ra, đúng là như thế...

Đi theo đằng sau đám người nhìn một vòng, Nhiếp Vân rốt cục hiểu được, mới biết được cử động của mình biến thái cỡ nào.

- Diệp Kiếm Tinh đã tới, ân, có thể được mười chín ngọc bài, cũng đem thượng diện kiếm thuật toàn bộ tu luyện thành công, đã rất lợi hại rồi!

Không trung mấy vị trưởng lão nhìn thấy Diệp Kiếm Tinh theo sau

đám người chậm rãi đi tới, tất cả đều mỉm cười.

Loại đệ tử thiên tài này, về sau trở thành Thái Thượng trưởng lão là ván đã đóng thuyền, bây giờ có thể lôi kéo liền lôi kéo.

- Hừ, ta cảm thấy nếu như hắn không phải cùng Đồng Vân kia tổ đội, mà là cùng bọn người Tông Nham tổ đội, chỉ sợ hiện tại không chỉ 19 ngọc bài đơn giản như vậy!

Các trưởng lão một mực ủng hộ Diệp Kiếm Tinh hừ nói.

- Này cũng phải, đồng đội thực lực kém, hoàn toàn chính xác có thể làm cho thành tích của mình giảm xuống, mười chín ngọc bài, xem ra Diệp Kiếm Tinh là bị đồng đội này liên lụy rồi!

Lại một trưởng lão thở dài một tiếng.

- Ân, các ngươi nói tiểu tử kia rõ ràng cũng nhận được ngọc bài, còn thành, lại không biết một quả hay hai quả...

- Hai quả? Nằm mơ a, có thể được một quả, chỉ sợ cũng là dưới sự chỉ điểm của Diệp Kiếm Tinh luyện thành, còn muốn luyện thành hai bộ kiếm thuật, chỉ bằng thực lực Lĩnh Vực Cảnh trung kỳ của hắn, còn chưa đủ tư cách!

Nghe được mấy vị trưởng lão nói chuyện, Tông An cười một tiếng.

- Diệp Kiếm Tinh, 41 miếng!

Ngay thời điểm mấy vị trưởng lão nghị luận, đột nhiên Lạc Vũ Thiên hét lớn một tiếng.

- Cái gì? 41 miếng? Má ơi, cái này còn có phải là người hay không?

- Lần trước hơn mười miếng có thể đạt được quán quân, hắn vậy mà được 41 miếng? Không hổ là tuyệt đại Song Kiêu của tám đại tông môn, lợi hại!

- Quá mạnh mẽ! 41 miếng a, ta liều chết liều sống, mới luyện thành hai bộ kiếm pháp, đã cảm thấy thiên phú không tồi rồi, thằng này...

Nghe được số lượng ngọc bài của Diệp Kiếm Tinh, tất cả mọi người điên rồi.

- Diệp Kiếm Tinh không phải mười chín miếng sao? Như thế nào biến thành 41 miếng?

Nghe được thanh âm của Lạc Vũ Thiên, trưởng lão một mực ủng hộ Diệp Kiếm Tinh vốn là sững sờ, lập tức cuồng hỉ.

41 miếng đã vượt qua số lượng ngọc bài của quán quân Kiếm Thần thí luyện khoá trước.

- Nhất định là sau khi Hồn Ấn Ngọc Kiếm tạc toái, hắn lại cướp đoạt hai mươi hai ngọc ấn, hơn nữa luyện thành kiếm pháp ở trong đó!

- Không đến một ngày lần nữa luyện thành hai mươi hai bộ kiếm pháp, thằng này cũng quá thiên tài đi à nha!

Chúng trưởng lão suy nghĩ một chút, liền toàn bộ hiểu được, cả đám hưng phấn đến sắc mặt thấu hồng. Duy chỉ có Tông An thừ tức đến sắc mặt tái nhợt.

Vốn cho là cháu trai của mình không chiếm được quán quân, ít nhất có thể làm á quân, hiện tại xem ra, á quân cũng không chiếm được rồi.

- Ha ha, Tông An trưởng lão không cần sốt ruột a. Hồn Ấn Ngọc Kiếm nát, chúng ta không biết kết quả cuối cùng như thế nào, Diệp Kiếm Tinh cũng có thể nghịch chuyển trong vòng một ngày tu luyện hai mươi hai bộ kiếm pháp, Tông Nham có lẽ cũng có kỳ ngộ a!

Một trưởng lão nhìn ra Tông An phiền muộn, cười khen một câu.

- Có lẽ ghi chép 148 miếng kia là Tông Nham làm ra, chỉ có điều ngọc ấn vỡ vụn, chúng ta chưa kịp quan sát mà thôi!

- Đúng vậy!

Nghe trưởng lão này lấy lòng, con mắt Tông An sáng ngời.

Mặc dù loại hi vọng này có chút xa vời, nhưng cũng không phải là không có đạo lý, Diệp Kiếm Tinh có thể ở trong một ngày, luyện thành hai mươi hai bộ kiếm pháp, Tông Nham cũng chưa chắc không thể!

Nếu người đạt được 148 miếng ngọc bài thật sự là cháu trai Tông Nham mà nói, nên có bao nhiêu oanh động, chợt nghe thanh âm của Lạc Vũ Thiên trưởng lão thoáng run rẩy vang lên.

Lạc Vũ Thiên gần đây lạnh lùng, giống như khối băng, trời sập xuống cũng sẽ không cảm thấy khiếp sợ, vậy mà bây giờ thanh âm mang theo run rẩy, đủ thấy chuyện này đối với hắn rung động lớn đến bao nhiêu.

- 148 ngọc bài, Đồng Vân!

- Cái gì?

- Đồng Vân? Tiểu tử Lĩnh Vực Cảnh trung kỳ kia?

- Người đạt được 148 miếng ngọc bài là hắn? Làm sao có thể...

Nghe được thanh âm này, tất cả mọi người đồng thời ngừng lại, ngay cả hô hấp cũng đã quên, quay đầu nhìn về phía Lạc Vũ Thiên trưởng lão, toàn bộ đại điện yên tĩnh đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Trưởng lão vừa rồi cười nhạo Diệp Kiếm Tinh chọn sai đồng đội, cả đám trong mồm như chất đầy trứng vịt, rốt cuộc không ngậm miệng được.

Đối với trưởng lão khiếp sợ, đệ tử tham gia thí luyện khác thì sắp điên rồi.

Bọn hắn phí hết tâm huyết, liều chết liều sống, hao hết toàn bộ tinh lực mới luyện thành một hai bộ kiếm pháp, tự cho là đã rất tốt, người ta vậy mà trực tiếp luyện thành 148 bộ!

Sẽ không đọc sai chứ!

Trong nội tâm nghĩ như vậy, bất quá chứng kiến trước mắt thiếu niên chồng chất một đống ngọc bài, toàn bộ không nói ra lời.

Về phần cướp được ngọc bài có tu luyện kiếm thuật trong đó hay không, bọn hắn căn bản không xem xét, không luyện thành kiếm thuật là không thể nào kích hoạt phong ấn phía trên, truyền tống hắn tới.

- Ngươi thật sự luyện thành tất cả kiếm thuật trên ngọc bài? Trong vòng mười ngày?

Biết rất rõ ràng kết quả, nhưng Lạc Vũ Thiên vẫn cảm thấy rung động không thôi, nhịn không được hỏi.

- Kỳ thật Vân Đồng huynh chỉ dùng không đến tám ngày liền đã luyện thành, trong một ngày còn lại, còn đoạt hai mươi hai ngọc bài, giúp ta luyện thành kiếm

thuật ở bên trong, nếu như không phải hắn, một ngày ta có thể luyện thành hai bộ kiếm pháp liền rất tốt...

------oOo------

Chương 694: 10 danh ngạch (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân còn chưa nói, Diệp Kiếm Tinh liền nở nụ cười.

- Cái gì? Ngươi cuối cùng luyện thành hai mươi hai bộ kiếm pháp là hắn hỗ trợ...

- Ngươi nói là sự thật?

Nghe được Diệp Kiếm Tinh nói, tất cả trưởng lão đều sắp ngất rồi.

Trước kia còn tưởng rằng tiểu tử này kéo chân sau của Diệp Kiếm Tinh, náo loạn cả buổi, lại là Diệp Kiếm Tinh kéo chân sau của

người ta!

Tiểu tử này đến cùng ở đâu ra a? Lĩnh Vực Cảnh trung kỳ thì có năng lực lĩnh ngộ như thế? Chẳng lẽ là Kiếm Đạo sư?

Đột nhiên trong nội tâm khẽ động, trong đầu mọi người nhớ tới loại thiên phú này, bất quá lập tức lắc đầu.

Kiếm Thần tông khai sơn lão tổ là Kiếm Đạo sư, bởi vậy bọn hắn đối với loại thiên phú này hiểu rõ cực kỳ rõ ràng, trên người có chứa Kiếm Đạo chi khí, vừa xuất thế giống như mũi kiếm lóe ra hào quang.

Tuy trên người thiếu niên này cũng có kiếm ý như sóng lớn, lại thoạt nhìn kém Kiếm Đạo sư quá xa!

- Kế tiếp... Ân? Sở Dương cùng Tông Nham sao biến thành bộ dạng này rồi hả?

Từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, Lạc Vũ Thiên tiếp tục kiểm tra số lượng ngọc bài của mọi người còn lại, khi thấy Sở Dương cùng Tông Nham, lập tức sửng sốt.

Lúc này hai người không khác ăn mày bao nhiêu, Tông Nham không còn khí chất của cao thủ Kiếm Đạo như trước kia, Sở Dương cũng đã mất đi phong độ công tử văn nhã, lúc này hai người xé thành một đoàn, ngươi bắt lấy tóc của ta, ta tóm lỗ tai của ngươi, giống như phố phường vô lại.

- Hai người các ngươi đang làm gì đó? Đây là Kiếm Thần thí luyện, không phải vô lại đánh nhau!

Chứng kiến cháu trai làm ra chuyện tình xấu hổ như vậy, Tông An thiếu chút nữa ngất đi, tức giận tới mức từ phía trên không phi xuống, một cái tát quất vào trên mặt Tông Nham.

Bành!

Tông Nham ngã trên mặt đất, nhìn về phía Sở Dương, ánh mắt như trước lộ ra sát ý nồng đậm.

- Hai người các ngươi đến cùng xảy ra chuyện gì? Mặc kệ có ân oán gì, trước đưa ngọc bài ra lại nói!

Lạc Vũ Thiên nói.

- Vâng!

Cho dù hai người thù sâu như biển, nhưng nhìn đến Thái Thượng trưởng lão xuất hiện, cũng không dám làm càn, ngoan ngoãn đi lên, Tông Nham lấy ra ngọc bài, tổng cộng chỉ có bốn khối, Sở Dương năm khối.

- Cái này... Tông Nham, ngươi là chuyện gì xảy ra? Ngươi không phải đạt được hai mươi hai khối ngọc bài, hơn nữa đã luyện thành sao? Như thế nào chỉ có bốn khối?

Chứng kiến cháu trai chỉ lấy ra bốn khối ngọc, Tông An thiếu chút nữa từ không trung ngã xuống, gầm lên một tiếng.

- Còn không phải tiện nhân Sở Dương này, ta muốn giết ngươi...

Không đề cập tới chuyện này thì thôi, vừa nhắc tới, Tông Nham liền lần nữa mất đi lý trí, lên tiếng rống to!

- Ngươi còn có mặt mũi nói, cướp đi hơn 100 ngọc bài của ta, ta cùng ngươi tính sổ...

Nghe được Tông Nham nói, Sở Dương công tử cũng nổi trận lôi đình.

Nhiếp Vân biến thành bộ dáng của Tông Nham, giết chết thuộc hạ của Sở Dương, trộm đi ngọc bài, lại biến thành Sở Dương, lập lại chiêu cũ, để cho hai người trở thành cừu nhân bất cộng đái thiên.

Thời điểm biến thành Tông Nham, thi triển Vô Thượng kiếm thuật của Kiếm Thần tông, thời điểm biến thành Sở Dương, vận dụng ma khí... Những cái này đều là át chủ bài của nhau, tự nhiên tin tưởng thân phận của đối phương không nghi ngờ.

Cho nên trong lúc Nhiếp Vân thủ hộ Diệp Kiếm Tinh tu luyện, hai người lại cướp đoạt ngọc bài, cũng tu luyện thành công, chỉ có điều cực kỳ ít mà thôi, tới lúc gần kết thúc, hai người không biết tại sao lại đụng nhau, liền xảy ra tranh đấu, đánh cho thiên hôn địa ám, cuối cùng ngay cả pháp lực cũng tiêu hao hết sạch!

Thời điểm bị truyền tống ra, mới xuất hiện trò khôi hài mà mọi người thấy kia.

- Làm càn, đây là Kiếm Thần thí luyện, không phải nơi phố phường vô lại khóc lóc om sòm! Còn không trở về cho ta, miễn cho mất mặt!

Chứng kiến bộ dạng của Tông Nham, Tông An cảm thấy mặt đều mất hết rồi, xách hắn lên, quay đầu nhìn về phía Lạc Vũ Thiên.

- Vũ Thiên trưởng lão, trước kia ở trên Hồn Ấn Ngọc Kiếm chứng kiến chắc có lẽ không sai, ngươi liền lấy Tông Nham được 22 miếng ngọc bài tính toán, hiện tại hắn có khả năng bị Yêu nhân mê hoặc, ta trước mang về trị liệu!

Nói xong cũng không đợi Lạc Vũ Thiên trưởng lão trả lời, hô thoáng một phát, liền biến mất, tiến vào trong đại điện, trong đại điện có Truyền Tống Trận đi thông Kiếm Thần tông, xem ra hắn thật sự không còn mặt mũi, trước mang Tông Nham đi.

- Tốt rồi, phía dưới tiếp tục...

Thấy Tông Nham mình một mực tín nhiệm gây ra chuyện như vậy, Lạc Vũ Thiên lắc đầu, không hề để ý tới, tiếp tục kiểm tra.

Lần này Kiếm Thần thí luyện Top 10 được sắp xếp ra, để cho Nhiếp Vân kỳ quái là, tuy Sở Dương công tử chỉ lấy được năm ngọc bài, vậy mà cũng xếp Top 10.

Trên thực tế thông qua khảo hạch không đến 100 người, có sáu người cũng đồng dạng nhận được năm ngọc bài, chỉ có điều mỗi người đều không phải đối thủ của Sở Dương, thứ tự cuối cùng liền quy hắn.

Kiếm Thần thí luyện chỉ cần Top 10, ngọc bài giống nhau, liền cần chiến đấu, ai chiến thắng, thì có tư cách, thực lực của Sở Dương là Thiên Kiều Cảnh hậu kỳ, những người khác làm sao có thể là đối thủ!

- Hiện tại mười danh ngạch đã tuyển ra, các ngươi đi với ta đến Kiếm Thần tông, tham gia khảo hạch cuối cùng, toàn bộ thông qua, thì có tư cách vào Kiếm Chi Đại Điện cảm ngộ kiếm pháp tinh túy của Kiếm Thần tông, tổng bài danh đạt được thứ nhất, càng có thể đạt được một tia Kiếm Đạo chi khí, có cơ hội tu tập Vô Thượng đại kiếm thuật!

Tuyển ra mười danh ngạch, Lạc Vũ Thiên vừa cười vừa nói.

- Ai, vô luận đến chỗ nào cũng có tấm màn đen a...

Nhìn nhìn mười danh ngạch, Nhiếp Vân lắc đầu.

Mình tự nhiên là thứ nhất hoàn toàn xứng đáng, tên thứ hai là Diệp Kiếm Tinh, nguyên lai tưởng rằng tên thứ ba sẽ là của Ứng Long, đạt được 14 ngọc bài, lại không nghĩ rằng trực tiếp rơi xuống trên đầu Tông Nham.

Dựa theo đạo lý, lúc Tông Nham đi ra, chỉ lấy được bốn ngọc bài, đừng nói Top 10, trước hai mươi cũng có chút khó khăn, hiện tại lại trực tiếp trở thành tên thứ ba, để cho Nhiếp Vân cảm thấy ở đâu cũng có tấm màn đen.

Bất quá, thấy không có ai nói cái gì, mình cũng không muốn làm chim đầu đàn.

- Tốt rồi, mười người các ngươi đi theo ta!

Danh ngạch định ra, Lạc Vũ Thiên dặn dò một tiếng, mang theo mọi người bay về phía đại điện.

Đại điện cũng không có gì đặc thù, bình thường chỉ có một ít đệ tử tới thủ hộ, thời điểm Kiếm Thần thí luyện, cung cấp chỗ nghỉ ngơi cho các Thái Thượng trưởng lão mà thôi.

Bên trong chỉ có một đại điện rộng lớn, chính giữa là Truyền Tống Trận, phía trên kiếm khí tung hoành, dĩ nhiên là từ một cổ kiếm ý đặc thù hình thành trận pháp.

------oOo------

Chương 695: 10 danh ngạch (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Truyền Tống Trận là tiến hành mở Bước Nhảy Không Gian đặc thù, mà cái này có chứa kiếm ý đặc thù, tự hồ chỉ cần người truyền tống chưa được cho phép, một khi bị truyền tống đến bên kia, sẽ lọt vào kiếm khí gạt bỏ.

- Đoán chừng là vì phòng bị Linh Lung Tiên Tông...

Trong lòng Nhiếp Vân có phán đoán.

Trước kia nghe lão giả tướng số nói nơi này là khu vực mẫn cảm, còn có chút hoài nghi, chứng kiến cái này, liền biết rõ đây là sự thật.

Bên cạnh giường, há cho người khác ngủ ngáy?

Nếu không phải Linh Lung Tiên Tông ngay từ đầu liền cho thấy thái độ không tranh phách, chỉ sợ tình huống có thể bình yên như hiện tại.

- Mấy người các ngươi không phải đệ tử Kiếm Thần tông, trên người không có kiếm thuật cùng ý cảnh của Kiếm Thần tông, phải đeo cái này vào, là Kiếm Ý phù của tông môn! Nếu không, sẽ bị đại trận của tông môn xoắn giết, ai cũng cứu không được, nhớ lấy nhớ lấy!

Đi vào Truyền Tống Trận, Lạc Vũ Thiên trưởng lão tiếp nhận ngọc bài mà đệ tử bình thường đưa tới cho mấy người Nhiếp Vân đeo lên.

Kiếm Thần tông hộ tông đại trận, có thể phân biệt người ngoại lai, một khi trong cơ thể không có kiếm thuật cùng ý cảnh của tông môn, sẽ bị trực tiếp xoắn giết!

Tuy bọn người Nhiếp Vân luyện không ít kiếm thuật trên ngọc bài, nhưng đối với hộ tông đại trận mà nói, như cũ là ngoại nhân.

- Kiếm Ý phù?

Tiếp nhận ngọc bài, Nhiếp Vân nhẹ gật đầu, thiếp thân cất kỹ.

- Sau khi tiến vào Kiếm Thần tông, không thể ồn ào cùng tiếng động lớn xôn xao, muốn đi vào Kiếm Chi Đại Điện, còn cần một lần khảo hạch, hiện tại chúng ta đi là nơi khảo hạch, hết thảy nghe theo an bài, bằng không thì, chết đừng trách Kiếm Thần tông không có bảo vệ tốt!

Thấy mọi người lấy được ngọc bài, thần thái của Lạc Vũ Thiên lần nữa trở nên nghiêm túc.

- Vâng!

Mọi người đồng loạt lên tiếng.

Từ bên ngoài đi đến nơi đây, trong khoảng thời gian này, Nhiếp Vân liền biết rõ ràng Top 10 là ai, thứ nhất thứ hai là mình cùng Diệp Kiếm Tinh, thứ ba Tông Nham, thư tư Ứng Long, thứ năm, sáu, bảy đều là đệ tử Kiếm Thần tông, phân biệt gọi La Vẫn, Trương Nham, Viên Siêu, ba người là Thiên Kiều Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, thứ tám, chín cùng thứ mười Sở Dương giống như, đều đến từ gia tộc.

Còn mình, vừa rồi cũng có người hỏi, Nhiếp Vân thuận miệng trả lời tán tu, hơn nữa Diệp Kiếm Tinh hỗ trợ che lấp, nên không có bị phát hiện cái gì.

- Tốt, đi thôi!

Lạc Vũ Thiên gật đầu, tiến vào Truyền Tống Trận.

Bọn người Nhiếp Vân lục tục theo ở phía sau, hơn mười người toàn bộ tiến vào trận pháp, bạch quang lóe lên, toàn bộ biến mất.

.....

Khoảng cách Thiên U Cốc không xa, một bóng người đột ngột xuất hiện, một bộ thanh y, hai hàng lông mày đen đặc, trong hai tròng mắt thỉnh thoảng để lộ ra một cổ uy nghiêm cao cao tại thượng.

- Trước kia còn ở phụ cận chỗ này? Rõ ràng đã đi ra? Để ta xem ngươi đi nơi nào!

Bóng người hai tay chắp sau lưng, con mắt chậm rãi nhắm lại, phảng phất cảm ứng cái gì.

- Ah? Vậy mà đi Kiếm Thần tông? Muốn mượn đại tông môn ẩn tàng thân hình sao? Đều là tám đại tông môn, trốn ở trong đó, ta xác thực không dám phái người điều tra, cũng không dám tự mình ra tay, bất quá, nếu như vận dụng thoả đáng, quấy đục nước... Ngươi ngược lại sẽ chết nhanh hơn!

Lạnh lùng cười cười, bóng người nhoáng một cái tựa như sương mù tiêu tán, mất đi tung tích, giống như chưa từng xuất hiện qua.

- Nói, đến cùng chuyện gì xảy ra?

Trên một ngọn núi của Kiếm Thần tông, Tông An vung tay ném Tông Nham xuống đất, quay người ngồi ở trên ghế, ánh mắt lạnh lùng.

Kiếm Thần tông Thái Thượng trưởng lão, từng người đều có ngọn núi thuộc về mình, Tông An bởi vì cháu trai ở Kiếm Thần thí luyện biểu hiện quá kém, trực tiếp mang hắn về ngọn núi của mình, miễn cho mất mặt xấu hổ.

- Là tên Sở Dương đáng giận kia! Không biết phạm vào tật xấu gì, vừa thấy được ta, liền đánh đập tàn nhẫn, ngay cả át chủ bài cũng dùng ra...

Hàm răng Tông Nham cắn chặt, nói ra sự tình trước kia.

- Sở Dương? Sở gia phụ thuộc Kiếm Thần tông chúng ta mới có thành tựu hôm nay, hơn nữa hàng năm đều tiến cống tông môn, hẳn không có lá gan lớn như vậy a!

Nghe xong cháu trai miêu tả kỹ càng, Tông An nhíu mày lại, ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, nghĩ một lát cũng nghĩ không thông, đột nhiên ngẩng đầu.

- Ngươi ở trong lúc thí luyện còn gặp được qua người nào so sánh kỳ quái hay không?

Tám đại tông môn từng cái đều khống chế rất nhiều đại gia tộc, những gia tộc này hàng năm đều phải cống nạp cho tông môn, nếu không, miệng ăn núi lở, tám đại tông môn đã sớm lưu lạc rồi.

Sở Dương Sở gia, đúng là một đại gia tộc bị Kiếm Thần tông khống chế, dựa theo đạo lý, cho dù lửa giận của Sở Dương lại lớn, cũng nên biết đúng mực, không giết đệ tử hạch tâm của Kiếm Thần tông a!

- Có người nào đó kỳ quái? Không có a...

Tông Nham nhíu mày, suy nghĩ một chút đột nhiên sờ nắm đấm.

- Ah, ta nhớ ra rồi, thời điểm Sở Dương động thủ với ta, một mực rống to nói đệ tử Kiếm Thần tông chúng ta không tuân thủ môn quy, không để ý lễ nghĩa liêm sỉ, ngay cả bại hoại như Độc sư cũng cấu kết!

- Độc sư?

Tông An nhíu mày.

- Chẳng lẽ Kịch Độc Vương còn chưa chết?

- Hắn nói hẳn không phải Kịch Độc Vương, hắn nói tận mắt nhìn thấy, cũng ở trong lần thí luyện này, cùng Diệp Kiếm Tinh xưng huynh gọi đệ, quan hệ rất tốt!

Tông Nham cẩn thận nhớ lại một hồi, do dự một chút nói ra.

- Diệp Kiếm Tinh? Hiện tại hắn cùng người nào chung một chỗ?

Tông An sững sờ.

- Người nào? Còn không phải một phế vật Lĩnh Vực Cảnh!

Tông Nham đang cùng Sở Dương chiến đấu đã bị Tông An bắt đi, căn bản không biết phế vật trong miệng hắn đạt được 148 ngọc bài!

- Lĩnh Vực Cảnh? Có phải gọi Đồng Vân hay không?

Con mắt Tông An nheo lại.

- Ân, hình như gọi là Đồng Vân! Làm sao thúc thúc biết? Một phế vật Lĩnh Vực Cảnh trung kỳ mà thôi, tuy sức chiến đấu không tệ, nhưng cảnh giới quá thấp, để cho ta gặp gỡ tuyệt đối giết chết hắn...

- Ba…

Tông Nham lời còn chưa nói hết, đã bị một bàn tay tát vòng vo vài vòng, té ngã trên đất, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy động thủ đúng là thúc thúc Tông An, vẻ mặt nghi hoặc.

- Thúc thúc làm sao vậy? Chẳng lẽ ta nói không đúng? Cho dù hắn có thể đánh bại Tiễn Hồng, thực lực chân chính chỉ có Lĩnh Vực Cảnh, ta là Thiên Kiều Cảnh hậu kỳ, giết hắn còn không đơn giản như giết gà? Cũng không nói sai cái gì a?

------oOo------

Chương 696: Kiếm Linh Phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Giết gà? Đánh rắm! Ngươi nói Đồng Vân này, một người đã nhận được 148 ngọc bài, còn giúp trợ Diệp Kiếm Tinh cướp được hai

mươi hai ngọc bài, ngươi cảm giác được hắn là phế vật sao? Nếu như hắn là phế vật, ngươi tính toán cái gì? Siêu cấp phế vật hay rác rưởi?

Nghe được cháu trai nói, Tông An thiếu chút nữa tươi sống tức chết.

Gia hỏa tên Đồng Vân kia, đạt được nhiều ngọc bài như vậy, hơn nữa luyện thành toàn bộ, nhìn chung lịch sử Kiếm Thần thí luyện cũng không có qua, thiên tài như vậy, ở trong miệng hắn dĩ nhiên là phế vật, nghe nói như thế, người nào không giận?

Cũng quá không có nhãn lực rồi!

- 148 miếng? Thúc thúc, tin tức này của ngươi là thật?

Tông Nham lại càng hoảng sợ.

Mình liều chết liều sống mới đạt được hai mươi ngọc bài, hao phí không biết bao nhiêu ngày mới có thể luyện thành, phế vật Lĩnh Vực Cảnh kia, một người đạt được 148 miếng, hơn nữa toàn bộ luyện thành? Điều này sao có thể!

- Đương nhiên là thật, ngươi cho rằng ta còn lừa ngươi sao?

Tông An càng nghĩ càng giận, hừ một tiếng.

- Có thể tới thí luyện, mỗi một cái đều là thiên chi kiêu tử, cực kỳ thông minh, cho dù ta là Thiên Kiều Cảnh hậu kỳ, muốn sưu tập hơn 100 khối cũng khó có khả năng, hắn một Lĩnh Vực Cảnh, làm sao có thể đạt được nhiều ngọc bài như vậy, cái này không bình thường a...

Nói đến đây Tông Nham ngừng lại, nhìn về phía thúc thúc Tông An, hai người đồng thời nhìn ra kinh ngạc trong mắt đối phương.

- Chẳng lẽ hắn chính là Độc sư?

- Đúng vậy, nhất định là như vậy! Nếu như không phải loại thân phận này, muốn một người cướp đoạt hơn 100 ngọc bài, quả thực

không có khả năng!

Tông An nhíu mày, cũng tựa hồ bắt được mấu chốt của sự tình, con mắt sáng ngời.

- Độc sư... Ha ha, hiện tại ta liền bẩm báo chưởng giáo, điều tra rõ chuyện này! Hừ, nếu như hắn thật sự là Độc sư, Diệp Kiếm Tinh cấu kết Độc sư cũng trốn không thoát liên quan, ngươi hai mươi hai ngọc bài, như cũ là quán quân!

Tông An cười lạnh.

- Hắc hắc, ta cảm thấy nhất định là sự thật, hơn nữa cho dù không thật, chúng ta cũng có thể để cho nó thành thật sự!

Sắc mặt Tông Nham đột nhiên nhăn nhó, như nghĩ đến cái gì đó nở nụ cười.

- Ngươi có chủ ý?

Tông An sững sờ.

- Thúc thúc, muốn đạt được quán quân của Kiếm Thần thí luyện, tiến vào Kiếm Chi Đại Điện tu luyện Vô Thượng đại kiếm thuật, phải trải qua hai lần khảo hạch, một là Kiếm Linh Phong tìm kiếm linh vật, hối đoái điểm cống hiến, điểm cống hiến càng cao, thứ tự càng cao! Hai là cảm ngộ kiếm tâm ở Kiếm Chi Đại Điện! Cái thứ hai không có biện pháp gian lận, cái thứ nhất chúng ta hoàn toàn có thể...

Tông Nham chậm rãi nói, vừa nói trên mặt vừa lộ ra nụ cười dữ tợn.

- Rất tốt! Một tán tu mà thôi, ta xem như vậy còn không chết sao?

Nghe được cháu trai nói, Tông An cũng nở nụ cười.

.....

Hô! Hô! Hô!

Mấy đạo quang mang lập loè, bọn người Nhiếp Vân từ Truyền Tống Trận đi ra.

Vừa ly khai Truyền Tống Trận, lập tức cảm thấy một cổ sát ý chỉ Kiếm Đạo mới có, từ bốn phương tám hướng vọt tới, để cho người biến sắc.

- Đừng nói người bình thường, cho dù Pháp Lực Cảnh, Nguyên Thánh Cảnh tới, bị cổ sát khí này lây nhiễm, chỉ sợ cũng sẽ lập tức biến thành Ác Ma, sát nhân bốn phía!

Cảm nhận được hào khí chung quanh, lông mày của Nhiếp Vân nhíu lại.

Khí tức giết chóc ở nơi này rất nặng, mặc dù đối với mình không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng đổi lại những người khác, liền chưa hẳn có thể chịu đựng được!

- Kiếm, đại biểu cho sát phạt, máu tươi, đại biểu cho một loại tinh thần vĩnh viễn không nói bại, dũng cảm tiến tới! Những sát ý này, là Kiếm Thần tông vì tôi luyện đệ tử, đặc biệt thiết trí, nếu như ngay cả chút khảo nghiệm ấy cũng không chịu nổi, thì cùng phế vật không có gì khác nhau, không xứng đạt được Kiếm Đạo truyền thừa!

Thời điểm Nhiếp Vân nghi hoặc, liền nghe Lạc Vũ Thiên trưởng lão nói.

- Vâng!

Nghe nói như thế, mọi người đồng thời hiểu được, ánh mắt tất cả đều ngưng trọng.

Xem ra sát ý nơi này, cũng là một loại khảo nghiệm đặc thù.

- Thiên U Cốc Kiếm Thần thí luyện, tổng cộng có ba bước, khảo nghiệm thứ nhất là đạt được ngọc bài, tu luyện ngọc bài, chúng ta tuyển mười người nổi bật trong đó, có thể từ trong nhiều người như vậy trổ hết tài năng, nói rõ các ngươi chẳng những có thực lực hơn

người, còn có lĩnh ngộ kiếm thuật rất mạnh! Khảo nghiệm thứ hai là ở Kiếm Linh Phong tìm kiếm linh vật! Dùng bảo vật trong này đổi độ cống hiến! Thứ ba là kiếm tâm cảm ngộ!

Thấy thái độ của mọi người kiên định, Lạc Vũ Thiên vuốt vuốt chòm râu, nhìn quanh một vòng nói tiếp:

- Hiện tại chúng ta muốn tiến hành đúng là khảo hạch thứ hai, tìm kiếm linh vật! Quy tắc vô cùng đơn giản, là ở trongKiếm Linh Phong tìm kiếm bảo vật, vô luận là dược liệu, Linh Binh gì đó, chỉ cần có giá trị là được, khảo hạch chấm dứt, sẽ dựa theo giá trị bảo vật tương đương độ cống hiến, độ cống hiến càng cao, thứ tự càng cao!

- Phía dưới nói yêu cầu tỉ mỉ! Thứ nhất, khảo hạch chỉ có một ngày!

- Thứ hai, cấm giết chóc, đồng thời phát hiện bảo bối, ai cướp trước thì được!

- Thứ ba, không cho phép nộp bảo vật trên người mình lên, thật giả lẫn lộn, một khi phát hiện, giết không tha!

- Thứ tư, trong lúc khảo hạch, không cho phép ly khai Kiếm Linh Phong, ly khai tính toán bỏ quyền!

- Thứ năm, ở Kiếm Linh Phong lấy được bảo vật phải nộp lên, một khi phát hiện ẩn tàng, giết không tha!

- Tốt rồi, chỉ có năm quy định này, hiện tại khảo hạch bắt đầu, mọi người đi thôi!

Lạc Vũ Thiên nghiêm túc nói quy tắc một lần, vung tay lên, phong ấn phía trước bị xé mở, lộ ra một thông đạo cao hơn người.

Trong thông đạo là một ngọn núi cự đại, phía trên linh khí nồng đậm hùng hậu, linh khí bức người, còn chưa tiến vào đã biết rõ trong đó khẳng định có không ít bảo vật.

- Đi!

Nghe rõ quy củ, Nhiếp Vân cùng Diệp Kiếm Tinh liếc mắt nhìn nhau, thả người liền vào.

- Ta không có tới muộn chứ!

Hai người mới vừa gia nhập Kiếm Linh Phong, chợt nghe sau lưng có một tiếng cười, liền chứng kiến Tông Nham nhìn Lạc Vũ Thiên trưởng lão gật gật đầu, cũng chạy tiến đến.

Bỏ qua Tông Nham, Nhiếp Vân nhìn Kiếm Linh Phong ở trước mắt.

Ngọn núi này thuộc về lãnh địa của Kiếm Thần tông, bị một phong ấn cực kỳ cường đại bao phủ, hội tụ vô số linh khí, rất dễ dàng sinh ra bảo vật, bất quá linh khí nồng đậm cũng thích hợp yêu thú sinh tồn, chỉ sợ có bảo vật đồng thời cũng có không ít yêu thú cực kỳ cường đại!

------oOo------

Chương 697: Hợp mưu (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Kiếm Linh Phong là địa phương đệ tử hạch tâm chúng ta kiếm lấy độ cống hiến, hàng năm đều có một cơ hội tới đây!

Thấy Nhiếp Vân lẳng lặng đứng ở nguyên chỗ bất động, Diệp Kiếm Tinh còn tưởng rằng hắn có chút sững sờ, vừa cười vừa nói.

- Độ cống hiến?

Nhiếp Vân đã là lần thứ hai nghe được từ này rồi, nhịn không được hỏi.

- Ah, đệ tử Kiếm Thần tông muốn đạt được tài nguyên, bí tịch, đều là dùng độ cống hiến đổi, độ cống hiến này, có thể hoàn thành nhiệm vụ lấy được, cũng có thể nộp lên một ít bảo vật không cần hối đoái, Kiếm Linh Phong là nơi tốt để đệ tử Kiếm Thần tông tìm kiếm bảo bối đổi lấy độ cống hiến, ta cũng đã từng tới ba lần, bất

quá đều là ở ngoại vi đi dạo, không dám vào bên trong, nghe nói bên trong có yêu thú Nạp Hư Cảnh!

Diệp Kiếm Tinh nói.

- Yêu thú Nạp Hư Cảnh?

Nhiếp Vân chậc chậc lưỡi.

Cường giả Nạp Hư cảnh, ở toàn bộ Phù Thiên Đại Lục cũng được cho là nhân vật đỉnh phong, ở đây thậm chí có yêu thú lợi hại như thế, thật là đáng sợ!

Mình bây giờ, át chủ bài cơ hồ tiêu hao không sai biệt lắm, thực gặp được yêu thú Nạp Hư Cảnh, có thể chạy bao xa liền chạy bao xa, nếu không, nhất định sẽ bị một cái tát đập chết!

Trừ khi Linh hồn đạt tới Linh cấp đỉnh phong, có thể khống chế thi thể của Di Hoằng!

- Nơi này không biết có Kim Chu Thảo hay không...

Đột nhiên, trong đầu Nhiếp Vân toát ra một ý nghĩ.

Thi thể của Di Hoằng đã triệt để luyện hóa, nhưng đối phương là Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, tuy luyện hóa, nhưng không cách nào khống chế! Chỉ có linh hồn của mình đạt tới Linh cấp đỉnh phong mới được!

Hiện tại đã có tuyệt thế độc thai, dược liệu luyện chế Tuyệt Thế đan chỉ kém Kim Chu Thảo, nếu ở đây có thể tìm được, luyện thành đan dược, linh hồn đột phá, tu vi tuyệt đối tiến triển cực nhanh!

Linh hồn Linh cấp đỉnh phong, đây chính là cường giả Nạp Hư cảnh mới có, một khi đạt tới, cho dù Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong tới, đồng dạng một cái tát chụp chết, không để lại bất cứ dấu vết gì! Thậm chí gặp được Nạp Hư Cảnh sơ kỳ, cũng có thể quần nhau một chút, mà không phải như bây giờ, không hề có lực hoàn thủ!

- Kim Chu Thảo là một loại cây thuộc tính Quang Minh, toàn thân

màu vàng, sinh trưởng ở địa phương ánh mặt trời tràn đầy, linh khí sung túc, nơi đây thoạt nhìn là phù hợp điều kiện! Xem ra phải hảo hảo tìm xem rồi!

Nhìn kỹ một vòng, phát hiện chỗ này thích hợp Kim Chu Thảo sinh trưởng, có lẽ thật có thể tìm được loại Linh Dược hiếm thấy này, Nhiếp Vân nhịn không được vui vẻ.

Tìm được Kim Chu Thảo, luyện thành Tuyệt Thế đan, tấn cấp linh hồn Linh cấp đỉnh phong, sau đó lại có thể cảm ngộ Kiếm Đạo chi khí, trở thành Kiếm Đạo sư, mình coi như chân chính có dựa vào tung hoành Phù Thiên Đại Lục rồi!

- Nhiếp Vân huynh, ta biết rõ một chỗ linh vật tương đối nhiều, đi theo ta!

Thấy trên mặt Nhiếp Vân lộ ra mỉm cười, Diệp Kiếm Tinh cũng nở nụ cười, nhỏ giọng nói.

- Tốt!

Nhiếp Vân biết rõ ngọn núi này quá lớn, coi như mình có thiên phú Thiên Nhãn tìm kiếm cũng tốn hao không ít thời gian, một ngày căn bản không đủ dùng, còn không bằng đi theo sau lưng Diệp Kiếm Tinh, có lẽ có thể tìm được thứ tốt.

Hai người ly khai, tám người còn lại cũng tốp năm tốp ba, từng người tìm kiếm bảo vật.

- Hừ!

Sở Dương liếc nhìn Tông Nham, tựa hồ hận ý trong lòng còn không có biến mất, cũng quay người bay về phía Kiếm Linh Phong, còn chưa đi xa, chợt nghe một truyền âm vang lên ở trong óc.

- Sở Dương công tử, chúng ta có thể tâm sự một chút hay không?

Quay đầu nhìn lại, nói chuyện dĩ nhiên là Tông Nham.

- Nếu như ngươi muốn chết, ta có thể thành toàn ngươi, nói chuyện

phiếm, miễn đi!

Sở Dương hừ lạnh, trong mắt chảy xuôi hận ý, hai đấm xiết chặt.

Hiện tại hận ý của hắn đối với Sở Dương như nước sông cuồn cuộn, nếu như ở đây không phải Kiếm Thần tông, chỉ sợ sớm đã xuất thủ!

- Ha ha, ta biết rõ ngươi sẽ nói như vậy, nhưng ngươi không biết chúng ta mâu thuẫn có chút cổ quái sao? Chúng ta cũng coi như quen biết đã lâu, cho dù ta muốn cướp đoạt ngọc bài của ngươi, cũng phải có lý do a!

Tông Nham truyền âm tới.

- Hừ, ai biết ngươi có bị thần kinh hay không!

Sở Dương hừ lạnh.

Nghe nói như thế, Tông Nham thiếu chút nữa bị nước miếng sặc chết, là ngươi bị thần kinh vừa nhìn thấy ta liền cuồng oanh loạn tạc a...

Nhưng mà, hắn biết bây giờ không phải là thời điểm náo mâu thuẫn, cố nén lửa giận trong lòng.

- Cho dù ta bị thần kinh, muốn cướp đoạt đồ đạc của ngươi, cũng sẽ không dùng tướng mạo sẵn có xuất hiện a, như vậy sẽ chỉ làm Sở gia cùng Kiếm Thần tông mâu thuẫn, đối với ta không có chỗ tốt?

- Cái này...

Trước kia Sở Dương bị lửa giận xông váng đầu, một mực không có nghĩ lại, nghe Tông Nham nói như vậy, thật có chút đạo lý.

Tuy Sở gia mình phụ thuộc Kiếm Thần tông, nhưng cũng là đại gia tộc, Kiếm Thần tông sẽ không quá khinh thị a.

- Hơn nữa, ngươi có chú ý hay không, ngươi bị mất một trăm bốn

mươi bảy ngọc bài, Vân Đồng kia vừa vặn luyện thành 148 bộ kiếm thuật, ta bị mất hai mươi hai ngọc bài, Diệp Kiếm Tinh về sau liền có hơn hai mươi hai miếng...

Tông Nham tiếp tục nói.

- Ân?

Nghe được Tông Nham nói, Sở Dương sững sờ, tựa hồ cũng ý thức được không đúng.

- Ta hỏi ngươi một chút, trước khi ngọc bài của ngươi bị đoạt, có gặp được hai người Diệp Kiếm Tinh hay không?

Tông Nham thấy hắn sững sờ, biết rõ lời của mình đã có hiệu quả, hỏi tiếp.

- Thấy được hai người Diệp Kiếm Tinh? Có, ta gặp Diệp Kiếm Tinh cùng Độc sư kia, sau đó hắn đả thương người của ta, thời điểm ở sơn động chữa thương, ngươi xông lại cùng ta chiến đấu, về sau ngọc bài của ta liền mất!

Sở Dương chậm rãi nói.

- Ta cũng vậy, ta gặp Diệp Kiếm Tinh, thời điểm chiến đấu với hắn, ngươi liền xuất hiện, ta chẳng những mất đi toàn bộ ngọc bài, Linh Binh phi hành cũng bị trộm!

Nói đến đây, hàm răng Tông Nham cắn chặt.

Ở trong Linh Binh phi hành là mình tích góp từng tí một không biết bao nhiêu năm, bị người thoáng một phát cướp sạch sẽ, trong lòng tức giận có thể nghĩ.

- Ngươi nói là... là Diệp Kiếm Tinh giả mạo ngươi và ta, phân biệt từ trên người chúng ta trộm đi ngọc bài, lại để cho chúng ta tự giết lẫn nhau?

Sở Dương cũng không ngu ngốc, nghe đến đó sao còn không rõ, thật sự có vấn đề rồi.

- Hừ, nếu như đoán không sai, hẳn chính là như vậy! Bất quá không phải Diệp Kiếm Tinh, hẳn là Đồng Vân bên cạnh hắn! Thằng này không biết dùng thủ đoạn gì trộm đi đồ vật của chúng ta, sau đó giá họa cho hai người chúng ta, mình thì ngư ông đắc lợi!

Tông Nham nói.

------oOo------

Chương 698: Hợp mưu (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những lời này của Tông Nham, vốn có ý tứ hãm hại Nhiếp Vân, nhưng nói xong lời cuối cùng, ngay cả mình cũng tin tưởng.

Đương nhiên, sự thật tám chín phần mười như hắn đoán, không kém nhiều rồi.

- Đáng giận! Thì ra là thế...

Nghĩ một lát, Sở Dương rốt cục hiểu được, hàm răng cắn khanh khách rung động.

Trước kia bởi vì thuộc hạ bị giết, đồ vật bị trộm, lửa giận thiêu đốt, không có cẩn thận cân nhắc, hiện tại cẩn thận ngẫm lại, hoàn toàn chính xác có vấn đề rất lớn, có lẽ Tông Nham nói là đúng!

- Ngươi tìm ta không chỉ là làm sáng tỏ đơn giản như vậy a, có chuyện gì cứ nói đi!

Áp chế lửa giận trong lòng xuống, Sở Dương nhìn về phía Tông Nham.

Đối phương thân là đệ tử hạch tâm của Kiếm Thần tông, có khả năng trở thành chưởng giáo, hẳn không cần phải giải thích với mình, sở dĩ làm như vậy, khẳng định có mục đích cùng cách nghĩ.

- Ha ha, nói chuyện với người thông minh liền đơn giản! Chúng ta bị Diệp Kiếm Tinh cùng tiểu tử kia làm hại thảm như vậy, nếu buông tha bọn hắn, vậy thì quá đơn giản?

Tông Nham thấy đối phương mắc câu, nở nụ cười.

- Không buông tha thì làm sao bây giờ? Nơi này là Kiếm Thần tông, hai người kia lại là thí luyện thứ nhất thứ hai! Chẳng lẽ ngươi dám ra tay giết bọn họ?

Sở Dương hừ lạnh.

- Giết? Không cần chúng ta tự mình ra tay, ta nơi này có biện pháp tốt...

Tông Nham cười hắc hắc, nói mưu kế của mình ra.

- Tốt, tốt, thật ác độc, cho dù hôm nay không chết, cũng sẽ bị người Kiếm Thần tông giết! Cứ làm như thế!

Nghe được mưu kế của hắn, con mắt của Sở Dương cũng sáng ngời.

- Ngươi đã đồng ý, như vậy chúng ta bắt đầu a, hắc hắc!

Tông Nham xòe tay ra cùng Sở Dương vỗ một cái, quay người từng người bay đi.

.....

- Ở chỗ này tầm bảo phải cẩn thận, gây chuyện không tốt liền gặp được Yêu thú lợi hại, chết cũng không biết chết như thế nào, ta mang ngươi đi con đường này, đi qua thật nhiều lần, Yêu thú thực lực mạnh cũng không nhiều!

Diệp Kiếm Tinh vừa phi hành, vừa cười nói.

- Ân!

Nhiếp Vân đối với hắn nói từ chối cho ý kiến, một bên hành tẩu một

bên dùng thiên phú Thiên Nhãn nhìn một lần.

Cũng không phải không tín nhiệm Diệp Kiếm Tinh, mà là Yêu thú là vật sống, không có khả năng vĩnh viễn cố định ở một điểm, có lẽ đoạn thời gian trước con đường này là an toàn, nhưng hiện tại liền biến thành hiểm địa!

Muốn an toàn, vẫn là thiên phú Thiên Nhãn quét nhìn tốt nhất.

Bất quá, kinh nghiệm hoàn toàn chính xác có tác dụng rất lớn, hai người đi gần nửa giờ, đã xâm nhập ở chỗ sâu trong Kiếm Linh Phong, nhưng một con Yêu thú cũng không có đụng phải.

- Nơi kia có một cây! Tuy không quá đáng giá, nhưng cũng coi như một bảo bối rồi!

Diệp Kiếm Tinh đi ở phía trước đột nhiên cười cười, bàn tay trảo một cái liền thu cây dược liệu kia.

Bạo Tuyết Thảo, dược liệu luyện chế Tỏa Linh Đan, có thể làm cho người tĩnh tâm an thần, linh hồn trầm ổn không bị tà hỏa quấy nhiễu, là đan dược dùng lúc đột phá duy trì tâm tình, bất quá chỉ có tác dụng ở dưới Lĩnh Vực Cảnh, đối với hai người tác dụng cơ hồ không có.

Thịt muỗi cũng là thịt, này được cho là một kiện bảo bối rồi.

- Kiếm Linh cốc có bảo vật gì, chẳng lẽ toàn bộ là dược liệu?

Nhiếp Vân cũng không quan tâm một cây Bạo Tuyết Thảo, hỏi.

- Vậy cũng không phải, ngẫu nhiên cũng sẽ toát ra một ít Tiên Thiên Linh Binh, Thiên Địa thai nghén, bất quá những vật này còn không có xuất thế đã bị một ít đại Yêu thú canh gác, rất khó đến tay! Muốn đạt được, chỉ có thể cùng chúng chính diện giao phong!

Diệp Kiếm Tinh giải thích.

- Tiên Thiên Linh Binh?

Nhiếp Vân sững sờ.

U Minh Kiếm liền thuộc về Tiên Thiên Linh Binh, Thiên Địa thai nghén ra, cũng không phải là con người luyện chế, loại vật này đều sinh ra ở địa phương linh khí đầy đủ, thiên địa pháp tắc nồng đậm, có thể xuất hiện ở đây, đủ thấy Kiếm Linh Phong thần kỳ.

- Kỳ thật, cho dù có thể xuất hiện Tiên Thiên Linh Binh cấp bậc cũng không cao, khẳng định không thể so với U Minh Kiếm! Tối đa chỉ tương đương với Linh Binh thượng phẩm!

Tựa hồ nhìn ra Nhiếp Vân ngạc nhiên, Diệp Kiếm Tinh nở nụ cười.

U Minh Kiếm đơn thuần luận phẩm chất mà nói, còn lợi hại hơn Linh Binh tuyệt phẩm (*Linh Binh cực phẩm), toàn bộ Phù Thiên Đại Lục cũng chưa hẳn có thể thai nghén ra Tiên Thiên Linh Binh cường đại như thế, chớ nói chi là Kiếm Linh cốc này.

- Ah!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra.

Tiên Thiên Linh Binh tương đương Linh Binh thượng phẩm, uy lực hẳn không mạnh đi nơi nào, hơn nữa thứ này mấy chục năm cũng không nhất định xuất hiện một thanh, liền thuộc về sự kiện xác suất cực nhỏ rồi.

- Muốn ta nói, kỳ thật ở đây vật trân quý nhất cũng không phải dược liệu, cũng không phải Tiên Thiên Linh Binh, mà là Yêu thú Nạp Hư Cảnh! Yêu thú một thân là bảo, chúng có thể tu luyện tới loại cảnh giới này, tương đương với một bảo khố di động, có thể săn giết một con, hắc hắc, không chiếm được đệ nhất cũng khó!

Nhớ tới cái gì, trong mắt Diệp Kiếm Tinh thả ra tinh quang.

- Yêu thú Nạp Hư Cảnh?

Nhiếp Vân im lặng lắc đầu, thằng này thật đúng là có dũng khí.

Yêu thú vô luận phòng ngự hay lực lượng đều mạnh hơn nhân loại,

Yêu thú Nạp Hư Cảnh càng mãnh liệt rối tinh rối mù, cường giả Nạp Hư cảnh bình thường cũng không phải đối thủ, hai người mình muốn đi săn giết. Dùng bốn chữ để hình dung… tự mình tìm chết!

Nhưng hắn nói cũng có đạo lý, Yêu thú hoàn toàn chính xác toàn thân là bảo, huyết nhục ăn vào trong bụng là vật đại bổ, gân cốt có thể luyện chế đan dược, lân phiến có thể luyện chế Linh Binh, tinh hạch càng có khả năng giúp đỡ người tấn cấp, duy trì đại trận vận chuyển, gia tăng uy lực của Linh Binh...

Nếu như có thể săn giết một con, lần khảo hạch này tuyệt đối có thể được quán quân!

Chỉ có điều Yêu thú Nạp Hư Cảnh đã sớm có thể hoá hình, hơn nữa trí tuệ không thua nhân loại, muốn đánh chết, không thể nghi ngờ là nói chuyện hoang đường viển vông!

- Địa phương ta biết là một Dược Viên, bên trong có đủ loại dược liệu, một cây dược liệu không đáng tiền, nhưng mấy trăm loại thêm cùng một chỗ giá trị liền cao! Chúng ta có thể đi đoạt một ít tới!

Mình cũng biết rõ đánh chết Yêu thú Nạp Hư Cảnh giống như nằm mơ, Diệp Kiếm Tinh nở nụ cười thoáng một phát.

- Có dược liệu gì? Tự nhiên hình thành hay người khác gieo trồng?

Nhiếp Vân hỏi.

Cái này nhất định phải hỏi rõ, tự nhiên hình thành thì thôi, vạn nhất là người khác gieo trồng, tiến lên cướp đoạt, bị người ta giết, cái kia thì xong rồi.

------oOo------

Chương 699: Hỏa Diễm Độc Giác Thú

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nơi này còn tồn tại Dược Viên tự nhiên hình thành? Đương nhiên

là gieo trồng, là một con Yêu thú Thiên Kiều Cảnh trung kỳ!

Diệp Kiếm Tinh cười nói.

- Yêu thú Thiên Kiều Cảnh trung kỳ, chúng ta cũng không phải đối thủ...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Yêu thú Thiên Kiều Cảnh trung kỳ, biến thành thân người thì hai người có thể chiến một trận, một khi hóa thành nguyên hình, thực lực có thể so với Thiên Kiều Cảnh hậu kỳ, đỉnh phong, bằng vào thực lực của hai người bây giờ tiến lên, tuyệt đối là tìm chết!

- Ta biết rõ không phải đối thủ, bất quá, muốn trong một ngày đạt được đầy đủ bảo bối, cũng chỉ có thể làm như vậy!

Diệp Kiếm Tinh bất đắc dĩ lắc đầu.

- Chờ lát nữa, ta hấp dẫn nó đi ra, ngươi liền lợi dụng thiên phú Địa Hành Sư, lặn xuống ở trong Dược Viên trộm đồ, năng lực trộm đồ của ngươi mạnh hơn ta nhiều, hai người phân công, có lẽ có thể đắc thủ!

- Ngươi đi hấp dẫn chiến đấu? Cái này không được, đã nó gieo xuống Dược Viên, khẳng định có đủ loại cấm chế, một khi cảm thấy ta trộm dược, tuyệt đối sẽ cực kỳ nổi giận, khi đó ngươi còn muốn đi liền khó khăn!

Nhiếp Vân nhíu mày.

Lúc trước Hoắc Dĩnh cùng Lạc Thiên Ma Tôn chiến đấu là loại tình huống này, mình trộm dược bị phát hiện, làm Lạc Thiên Ma Tôn tức giận, lúc này mới đánh nàng trọng thương.

Lúc ấy không nhận ra Hoắc Dĩnh, sống chết của nàng đối với mình mà nói không sao cả, nhưng Diệp Kiếm Tinh là bằng hữu của mình, sự tình nguy hiểm như thế, tuyệt không thể để cho hắn đi làm.

- Yên tâm đi, Yêu thú Thiên Kiều Cảnh trung kỳ ta khẳng định đánh

không lại, nhưng thủ đoạn bảo vệ tánh mạng lại không ít, nó tuyệt đối giết không được ta! Bất quá, ta tối đa chỉ có thể vây khốn nó 20 giây, đến lúc đó, tốc độ của ngươi phải nhanh! Một khi chậm, hai người chúng ta khẳng định đều có phiền toái!

Nói đến đây mặt sắc Diệp Kiếm Tinh ngưng trọng lên.

- Yêu thú ở Kiếm Linh Phong cơ hồ đều do một con Nạp Hư Cảnh trung kỳ chưởng quản, bình thường đều ở đỉnh núi trông coi Dược Viên của mình không xuống, một khi xuất hiện trộm dược, nó có thể ra tay! Con Yêu thú này am hiểu Phong Lôi, chỉ cần động thủ, người trộm dược cơ hồ hẳn phải chết! Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì người đến đây tầm bảo, tình nguyện lẻ tẻ đi tìm, cũng không muốn cứng rắn trộm, cứng rắn đoạt!

- Kim Quang Phong Lôi thú?

Sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Yêu thú giống như nhân loại, cũng có quần thể, chúng trồng dược liệu, tự nhiên không hy vọng bị loài người cướp đi, ra tay đánh chết người là cho cái giáo huấn, cảnh cáo người sau, xem ra trí tuệ của Kim Quang Phong Lôi thú này rất cao!

Về Kim Quang Phong Lôi thú, Nhiếp Vân cũng biết một chút, Yêu thú đặc thù từ Thượng Cổ lưu truyền tới, am hiểu Phong Lôi, tốc độ cực nhanh, lực công kích cũng cực kỳ đáng sợ, Bí Cảnh lục trọng Nạp Hư Cảnh trung kỳ, chính thức chiến đấu mà nói, chỉ sợ cường giả Nạp Hư Cảnh đỉnh phong cũng không phải đối thủ!

Chính bởi vì lợi hại như thế, mới có thể chiếm núi làm vua, ở Kiếm Linh Phong dám đánh chết đệ tử Kiếm Thần tông, có thể nó cùng tông môn đã đạt thành ăn ý nào đó, chỉ cần không xúc phạm điểm mấu chốt, mọi người ai cũng không đắc tội ai!

- Đúng rồi, Kim Quang Phong Lôi thú này cũng mở Dược Viên, ở trong Dược Viên của nó có một loại dược liệu gọi Kim Chu Thảo hay không?

Nhớ tới cái gì đó, Nhiếp Vân đột nhiên hỏi.

- Kim Chu Thảo? Có phải dược liệu thuộc tính Quang Minh, toàn thân kim lóng lánh hay không?

Diệp Kiếm Tinh nghi ngờ thoáng một phát.

- Ân, đúng!

Con mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

- Có loại dược liệu này, hơn nữa giống như không chỉ một cây!

Diệp Kiếm Tinh nhớ lại thoáng một phát, gật gật đầu.

- Có?

Đầu óc Nhiếp Vân thoáng một phát nổ tung, vội vàng hỏi.

- Ngươi xác định?

- Đương nhiên, lần trước Tông An sư thúc chuyên môn tới cầu dược, Kim Quang Phong Lôi thú đã cho hắn một cây, chuyện này ta tận mắt nhìn thấy, cho nên biết rõ!

Diệp Kiếm Tinh khẳng định nói.

- Tông An cầu qua Kim Chu Thảo?

Nhiếp Vân vốn sững sờ, lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Xem ra Tông An sớm đã biết rõ sự tình Tuyệt Thế Độc Thai, cầu buội dược liệu này, chỉ sợ cũng là vì luyện chế Tuyệt Thế đan! Chỉ có điều Tuyệt Thế Độc Thai bị mình trộm đi, để cho hắn thất bại trong gang tấc!

Chỉ là không biết thằng này đã nhận được cơ duyên gì, vẫn bước vào Nạp Hư Cảnh, trở thành Kiếm Thần tông Thái Thượng trưởng lão.

- Như thế nào? Chẳng lẽ ngươi cần Kim Chu Thảo? Ta khuyên

ngươi không cần có ý khác, Kim Quang Phong Lôi thú không phải chuyện đùa, nó cực kỳ chán ghét nhân loại, một khi bị phát hiện có người đánh chú ý nó, cường giả Nạp Hư Cảnh đỉnh phong chỉ sợ cũng bị lột một lớp da!

Thấy thiếu niên cảm thấy hứng thú với Kim Chu Thảo, Diệp Kiếm Tinh vội vàng nhắc nhở.

- Ta biết rõ!

Nhiếp Vân gật gật đầu, nhưng trong lòng thầm tính toán, như thế nào trộm một cây Kim Chu Thảo đến.

Bất quá nghĩ nửa ngày cũng không có biện pháp tốt, Kim Quang Phong Lôi thú am hiểu tốc độ, thực lực quá mạnh mẽ, trộm đồ vật của nó, ít có khả năng!

Nhiếp Vân thi triển thiên phú Địa Hành Sư, cường giả Thiên Kiều Cảnh bình thường căn bản đuổi không kịp, nhưng cường giả Nạp Hư cảnh liền không giống, lúc trước nếu như Lạc Thiên Ma Tôn không phải có Hoắc Dĩnh hỗ trợ che dấu, tuyệt đối trốn không thoát! Hơn nữa Yêu thú am hiểu đào đất hơn nhân loại, mặc dù Nhiếp Vân dùng thiên phú Địa Hành Sư trộm đồ, đối phương cũng có thể trực tiếp từ dưới đất đuổi theo, khó có thể đào tẩu!

- Đừng nghĩ nữa, trước xem Dược Viên mà Diệp Kiếm Tinh nói kia có Kim Chu Thảo hay không, nếu như có, thì không cần phiền toái như vậy rồi!

Nghĩ không ra biện pháp tốt, Nhiếp Vân quyết định vẫn trước buông tha cho ý nghĩ này.

Đồ vật mặc dù tốt, cũng phải có mệnh cầm mới được!

Mệnh cũng không có, đồ lại tốt cũng thành phế vật.

- Đi, con Yêu thú Thiên Kiều Cảnh trung kỳ kia ở phía trước! Ta đi trêu chọc nó, ngươi trộm dược, về sau chúng ta ở lối vào của Kiếm Linh Phong tụ hợp!

Thấy Nhiếp Vân không có dị nghị đối với ý kiến của hắn, Diệp Kiếm Tinh cười an bài.

- Tốt!

Nhiếp Vân gật đầu.

Hai người lại thương nghị một tí chi tiết, chế định tốt phương pháp, lúc này mới tiếp tục đi về phía trước.

Đi một hồi, Nhiếp Vân quả nhiên thấy một sơn cốc ở trên ngọn núi do người dùng đại năng lực mở ra, trong đó linh khí càng thêm nồng đậm, xem xét đã biết rõ là bố trí Tụ Linh Trận.

- Ngươi cũng phải cẩn thận!

Dặn dò một câu, Nhiếp Vân triển khai thiên phú Địa Hành Sư, thân thể nhoáng một cái, liền chui vào dưới mặt đất, đồng thời mở ra thiên phú Thiên Nhãn, lặng lẽ chú ý động tĩnh phía trên.

------oOo------

Chương 700: Hỏa Diễm Độc Giác Thú (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tới phiên ta!

Chứng kiến Nhiếp Vân tiến vào mặt đất, cả người Diệp Kiếm Tinh lập tức thay đổi, càng thêm dày trọng ngưng thực, thân thể nhoáng một cái, tựa như cái bóng chậm rãi tới gần sơn cốc.

Loại phương án này đúng là hai người thương nghị tốt, nếu như Diệp Kiếm Tinh trực tiếp tiến lên solo với đối phương, nhất định sẽ bị hoài nghi, hiện tại hắn muốn làm giống như Nhiếp Vân, tận lực giảm xuống khí tức đi trộm!

Có thể thành công là tốt nhất, không thành công liền nhất định có thể dẫn xuất con Yêu thú kia ra, đến lúc đó Nhiếp Vân lại động thủ.

Hai bút cùng vẽ, mới có thể an toàn một ít.

Bản thân Diệp Kiếm Tinh chưa ăn trộm qua, lại không có thiên phú Địa Hành sư, Ẩn Nặc sư, mới đi một đoạn đường chợt nghe đến một tiếng gào rú kinh thiên động địa.

Tiếng hô cực lớn, mang theo khí lãng nóng rực tuôn đến, tựa hồ cảnh cáo hắn không được vượt qua khu vực.

Không để ý tới cảnh cáo, Diệp Kiếm Tinh tiếp tục tới trước, đi một hồi liền chứng kiến trong sơn cốc có một Dược Viên cự đại.

Dược liệu trong Dược Viên cũng không phải nhiều, chỉ có hơn mười loại, bất quá mỗi loại đều cực kỳ trân quý, giá trị xa xỉ.

Cũng khó trách, có thể làm cho Yêu thú Thiên Kiều Cảnh trung kỳ vừa mắt, tỉ mỉ đào tạo, làm sao có thể có cấp bậc thấp!

- Rống!

Tựa hồ phát hiện Diệp Kiếm Tinh không nghe khuyên bảo của mình tiếp tục lẻn qua, tiếng hô của Yêu thú ở trong sơn cốc rõ ràng táo bạo nhiều hơn, tự hồ chỉ cần thiếu niên này không dừng lại, nó liền sẽ lập tức ra tay.

Diệp Kiếm Tinh biết rõ đã đến thời khắc mấu chốt, hít sâu một hơi, lấy ra trường kiếm, pháp lực trên người bành trướng, không ẩn tàng thân hình nữa, đột nhiên vọt tới trong Dược Viên.

Lần này xông gấp, mang theo kiếm khí rộng rãi, còn chưa đến trước mặt Dược Viên, thực lực Thiên Kiều Cảnh sơ kỳ liền phá vỡ vô số phong ấn.

- Rống!

Bất quá, Diệp Kiếm Tinh còn chưa tới trước mặt dược liệu, một bóng người cự đại liền vọt ra, đồng tử huyết hồng, lân giáp màu đỏ tím, hình thể rất lớn, chừng bảy tám mét, vừa xuất hiện sơn cốc liền xoáy lên một cổ nhiệt phong, giống như là muốn thiêu đốt tất cả

cỏ cây.

Yêu thú ở dưới tình huống bình thường, là không thích biến hóa, từ trên thói quen, chúng càng ưa thích bản thể, hình thái phi nhân loại.

- Dĩ nhiên là nó?

Nhìn rõ ràng bộ dạng của con Yêu thú này, Nhiếp Vân ở dưới mặt đất có chút kinh ngạc.

Hỏa Diễm Độc Giác Thú là một loại Yêu thú am hiểu công kích Hỏa thuộc tính, bình thường sinh hoạt ở trong dung nham, dùng thôn phệ nhiệt lượng của dung nham mà sống, mình không chứng kiến dung nham ở Kiếm Linh Phong, tại sao có thể có loại Yêu thú này?

Bành!

Thời điểm Nhiếp Vân ngạc nhiên, một người một thú đã giao chiến.

Tuy Diệp Kiếm Tinh hơi kém hơn Nhiếp Vân, nhưng lực chiến đấu chính thức cũng không thể khinh thường, vừa ra tay kiếm khí tung hoành, pháp lực nhộn nhạo tứ phương, trận pháp cả sơn cốc bị một người một thú đối công, muốn nổ tung lên.

- A... Ngươi cái này là muốn chết!

Chứng kiến trong lúc nổ tung Linh Dược của mình bị hủy diệt vài gốc, Diệp Kiếm Tinh vọt tới còn thỉnh thoảng thò tay đoạt, Hỏa Diễm Độc Giác Thú chính thức tức giận rồi, gào rú một tiếng, một sừng trên đầu lóe ra hắc quang tịch mịch, ẩn chứa hỏa diễm cực nóng, đột nhiên vọt tới Diệp Kiếm Tinh!

- Kiếm thuật Chí Tôn đỉnh phong!

Diệp Kiếm Tinh cũng tựa hồ nhìn ra công kích của đối phương lợi hại, thân thể nhoáng một cái, kiếm pháp như Mạn Thiên Hoa Vũ, lập tức tạo thành một quang tráo bộ dáng kiếm khí ở trước mắt.

Màn hào quang dạng kiếm khí, càng ngày càng dầy trọng, màu vàng đất, tựa như trên người hắn mặc vào một vòng phòng hộ vậy.

- Hừ!

Hỏa Diễm Độc Giác Thú không để ý vòng phòng hộ của Diệp Kiếm Tinh, lỗ mũi vừa thô vừa to hừ một tiếng, một đạo sóng nhiệt phún dũng, chân đạp mạnh ở trên không trung, liền hết sức đánh tới!

Oanh! Một người một thú va chạm sinh ra tiếng nổ mạnh, quanh quẩn ở trên không trung.

- Ta nên hành động...

Chứng kiến cái này, biết rõ Diệp Kiếm Tinh đã thi triển ra thủ đoạn mạnh nhất dây dưa đối phương, thời điểm mình ra tay đã đến!

- Chỉ có hai mươi giây, phải nhanh!

Thi triển ra thiên phú Địa Hành Sư, Ẩn Nặc sư, Nhiếp Vân ở dưới mặt đất hành tẩu như một U Linh, hao tốn không đến ba giây đồng hồ, liền từ ngoài sơn cốc lẻn đến trong cốc, chứng kiến Dược Viên ngay ở trước mắt.

- Linh Vân hoa, Độc Hương Căn, Bạch Lan Thảo... Không tệ, đều là chút ít dược liệu Hỏa thuộc tính trân quý...

Lợi dụng Thiên Nhãn xuyên thấu qua mặt đất nhìn về phía trên, chỉ thấy Dược Viên phía trên tràn đầy khí lãng Hỏa thuộc tính cuồn cuộn, dược liệu tươi tốt, tản mát ra mùi thuốc nồng đậm.

Dược liệu đã ngoài ngàn năm, chẳng những có thể tự mình đào tẩu, còn có thể hấp thu Thiên Địa linh khí tiến hành tu luyện, những dược liệu này mặc dù không có ngoài ngàn năm, nhưng cả đám đều trải qua Hỏa Diễm Độc Giác Thú tỉ mỉ xử lý, dược tính rất mạnh, tính toán là cực kỳ trân quý rồi.

- Dược liệu Hỏa thuộc tính, người khác đụng vào, sẽ bị đốt thành tro bụi, cường giả Thiên Kiều Cảnh cũng sẽ phải chịu tổn thương khó có thể may mắn thoát khỏi, nhưng vô dụng với ta!

Khẽ cười một tiếng, thân thể khẽ động, thi triển ra thiên phú Thần

Thâu cùng thiên phú Diễm Hỏa, trảo tới dược liệu trong Dược Viên.

Dược liệu Hỏa thuộc tính người bình thường cầm cũng không dám cầm, nhưng đối với Diễm Hỏa Sư như Nhiếp Vân mà nói, liền không có chuyện gì.

Triển khai thiên phú Thần Thâu, mấy trăm gốc Linh Dược trên mặt đất, rất nhanh cả đám giảm bớt, đã rơi vào túi Nhiếp Vân.

- Rống! Còn có người trộm dược liệu của ta? A! Chết!

Mỗi lần Dược liệu bị trộm đi, Hỏa Diễm Độc Giác Thú ở trên không trung liền phát hiện, bằng vào nó trí tuệ không kém gì nhân loại của nó, như thế nào không nghĩ được chuyện gì xảy ra, gào thét một tiếng, thân thể khổng lồ quay cuồng dữ tợn, pháp lực giống như hỏa diễm kích động không ngớt, hung hăng đánh tới Diệp

Kiếm Tinh.

Oanh!

PHỐC!

Thực lực của Diệp Kiếm Tinh cũng không bằng Hỏa Diễm Độc Giác Thú, lúc này đối phương bộc phát toàn lực, yết hầu ngòn ngọt, cuồng phun máu tươi!

- Nguy rồi, Diệp Kiếm Tinh không kiên trì nổi, nhanh lên!

Chứng kiến loại tình huống này, Nhiếp Vân biết rõ Diệp Kiếm Tinh kiên trì không được bao lâu, trước kia nói hai mươi giây chỉ là đại khái, hơn nữa hiện tại cũng đã qua hơn mười giây, lại không nhanh chút, Hỏa Diễm Độc Giác Thú xông lại, mình cũng trốn không thoát!

- Ma Ha Thần Chưởng, Hồng Hoang vô lượng!

Lúc này cũng không chú ý ẩn tàng thân hình, thân thể từ dưới đất chui ra, tay phải kết thủ ấn, đưa tay về phía trước, liền đánh ra Ma Ha Thần Chưởng.

------oOo------

Chương 701: Quỷ tham tài (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Yêu thú Nạp Hư Cảnh trung kỳ, sức chiến đấu có thể so với cường giả Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, chính thức chiến đấu thậm chí lợi hại hơn Di Hoằng, mình làm sao có thể là đối thủ!

- Hiện tại Kim Quang Phong Lôi thú còn không có ra tay, lập tức chui xuống dưới đất, còn có cơ hội đào tẩu! Một khi trộm Chích Diễm Hỏa Duẩn, bỏ lỡ thời gian đào tẩu tốt nhất, Kim Quang Phong Lôi thú ra tay... Hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Nhưng nếu như bỏ qua, còn muốn tìm được bảo vật tấn chức Linh Tê Luyện Thể Quyết, liền khó khăn!

- Liều mạng, cầu phú quý trong nguy hiểm! Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con!

Những ý niệm này ở trong óc Nhiếp Vân nháy mắt liền hiện lên, ngay cả nửa cái hô hấp cũng không có, thời gian nháy con mắt Nhiếp Vân liền làm ra quyết định.

Tuy bây giờ là thời gian đào tẩu tốt nhất, đào tẩu mà nói nguy hiểm hạ đến thấp nhất, nhưng cứ như vậy chạy mà nói, còn muốn tìm được bảo bối thích hợp Linh Tê Luyện Thể Quyết như thế, liền khó khăn!

Lại nói, lần này thực muốn chạy trốn, nhất định sẽ để lại bóng mờ trong lòng, tâm tình bị phá vỡ.

- Nhân loại đáng giận, dám trộm dược liệu của ta, chết đi!

Tuy suy nghĩ thời gian không dài, phía trên Hỏa Diễm Độc Giác Thú vẫn lao đến, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy Thiên Địa giống như sụp đổ, một cổ lực lượng lớn đến cực điểm phảng phất như Nhật Nguyệt, ầm ầm mà xuống.

- Ma Ha Thần Chưởng, Hồng Hoang vô lượng!

Hồng Hoang vô lượng là công kích cường đại nhất của Nhiếp Vân hiện tại ngoại trừ Đại Bi Thất Tiên Kiếm, bây giờ đang ở Kiếm Linh Phong, lãnh địa của Kiếm Thần tông, tốt nhất không nên thi triển Vô Thượng kiếm thuật, chỉ có thể đánh ra công kích mạnh nhất.

- Đi!

Hồng Hoang vô lượng hình thành chưởng ấn cực lớn mới nghênh tiếp Hỏa Diễm Độc Giác Thú công kích, Nhiếp Vân liền thừa cơ một kiếm mở ra phong ấn trước mặt, thẳng tắp lao vào sơn động!

Không thể dây dưa với Hỏa Diễm Độc Giác Thú, mình phải tăng thêm tốc độ, có thể tranh thủ một chút thời gian, liền là một chút! Dù là một cái hô hấp, một cái nháy mắt, có đôi khi cũng là sinh tử chi cách!

- Ngươi còn muốn trộm Chích Diễm Hỏa Duẩn của ta!

Bị Hồng Hoang vô lượng của thiếu niên ngăn cản, Hỏa Diễm Độc Giác Thú ngừng ở trên không trung, lúc này mới nhìn rõ ràng động tác của thiếu niên, tức giận đến rống to, ý niệm khổng lồ lập tức liên lạc với Vương giả Yêu thú.

Ầm ầm!

Ý niệm vừa tới, vị Vương giả kia tựa hồ cũng nổi giận, lập tức có Phong Lôi nổ mạnh vang vọng ngọn núi, một con Kim Quang Phong Lôi thú cực lớn thuấn di xuất hiện ở trên sơn cốc.

- Nhanh như vậy?

Chứng kiến Kim Quang Phong Lôi thú thời gian nháy con mắt liền đi tới trước mặt, lông mi Nhiếp Vân nhảy lên, ở đâu còn dám dừng lại, pháp lực trong Khí Hải không muốn sống xoay tròn, công năng của Linh Tê Tuyền Thủy cũng gia trì ở trên người, rất nhanh vọt tới trong sơn động.

- Ta đã đến, ngươi còn muốn quát tháo? Không biết sống chết!

Kim Quang Phong Lôi thú chứng kiến lúc này thiếu niên còn muốn xông vào trong sơn động, cũng có chút tức giận rồi, móng vuốt cực lớn vẽ một cái, một đạo lưới điện do lôi quang hình thành lập tức xuất hiện ở trước mặt sơn động, chặn đường đi của Nhiếp Vân!

Bành!

Nhiếp Vân thu thế không được, đâm vào lưới điện, một cổ lực lượng khổng lồ bay thẳng đến nội tạng.

PHỐC!

Phun ra một ngụm máu tươi!

Cho dù thực lực bây giờ của Nhiếp Vân không kém, nhưng so với Nạp Hư Cảnh vẫn chênh lệch nhiều lắm, Kim Quang Phong Lôi thú lại là tồn tại đỉnh phong trong Nạp Hư Cảnh, đụng một cái liền bị trọng thương.

- Nguyên Khí đan điền hấp thu nguyên khí, khôi phục Khí Hải, Trị Liệu đan điền trị liệu thương thế!

Phun ra máu tươi, song chưởng của Nhiếp Vân hình thành thủ ấn Ma Ha Thần Chưởng, mãnh liệt đẩy về phía trước, cứ thế mà dừng lại, Trị Liệu đan điền quay cuồng, nhanh chóng trị liệu thương thế trên người.

- Ân?

Theo Kim Quang Phong Lôi thú, thiếu niên ở trước mắt bất quá là Lĩnh Vực Cảnh trung kỳ, bị Phong Lôi chi võng của mình đụng phải tuyệt đối sẽ lập tức tử vong, hiện tại chẳng những không chết, còn có thể lăng không phi hành, có chút ra ngoài ý định.

Chẳng lẽ là Trị Liệu sư? Hẳn không thể nào đâu, vừa rồi Hỏa Diễm Độc Giác Thú nói hắn là Địa Hành Sư, một người hẳn không có nhiều thiên phú đặc thù như vậy a?

- Như vậy cũng không chết, coi như ngươi vận khí, đã như vậy ta liền tiễn ngươi một đoạn đường, để cho ngươi biết cái gì là quy củ, cái gì có thể cầm, cái gì đó không thể cầm!

Trong nội tâm nghi hoặc, trên miệng lại hừ nhẹ một tiếng, móng vuốt của Kim Quang Phong Lôi thú lần nữa điểm xuống.

Ông!

Không trung lập tức xuất hiện một đạo hào quang lôi điện, như vòi rồng xoay tròn, thẳng tắp đâm qua Nhiếp Vân.

Vòi rồng Lôi Điện còn chưa tới trước mặt, Nhiếp Vân liền cảm thấy không gian chung quanh nứt vỡ, cả người giống như bị cự thạch nghiền áp, không có bất kỳ năng lực phản kháng.

Bí Cảnh đệ tứ trọng Lĩnh Vực Cảnh cùng Bí Cảnh đệ lục trọng Nạp Hư Cảnh khác biệt thật sự quá lớn, chênh lệch còn lớn hơn phàm nhân so với cường giả Bí Cảnh, căn bản không có khả năng chống cự.

- Phù lục Nạp Hư Cảnh ngăn cản!

Biết rõ bị xoắn trúng, cho dù Trị Liệu sư càng lợi hại cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, bàn tay khẽ đảo, ném ra một cái phù lục.

Cái phù lục này đúng là từ trên người Tông Nham trộm đến, trong đó ẩn chứa võ kỹ do cường giả Nạp Hư cảnh phong ấn, hiện tại tình thế nguy cấp, chỉ có thể dùng!

Sưu sưu sưu sưu!

Ngọc bài cùng vòi rồng Lôi Điện ở trên không trung đụng một cái liền nổ tung, linh khí hội tụ tạo thành vô số bóng kiếm sáng chói.

Là bộ Vô Thượng kiếm thuật!

- Thậm chí có phù lục của Nạp Hư Cảnh? Xem ra ngươi ở Kiếm Thần tông địa vị không thấp, bất quá, mặc kệ ngươi là đệ tử của vị trưởng lão nào, cũng phải chết!

Chứng kiến thiếu niên tiện tay ném ngọc bài bắn ra Vô Thượng kiếm thuật, Kim Quang Phong Lôi thú hừ một tiếng, móng vuốt chúi xuống, kiếm quang đầy trời đã bị ngăn trở.

Vô Thượng kiếm thuật đối với người bình thường xem như tuyệt chiêu, nhưng đối với Kim Quang Phong Lôi thú mà nói, cũng không có gì!

Dù sao con Kim Quang Phong Lôi thú này có được sức chiến đấu có thể so với Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, mà người làm ra phù lục, hẳn là Tông An, thực lực bất quá Nạp Hư Cảnh sơ kỳ, mặc dù kiếm thuật cao cường, cũng không có khả năng vượt qua đẳng cấp.

- Phá cho ta!

Thấy Yêu thú ở trên không trung thoáng một phát liền phá vỡ kiếm thuật trong ngọc bài, trong nội tâm Nhiếp Vân mát lạnh, biết rõ loại ngọc bài này không có

tác dụng quá lớn với đối phương, lần nữa lấy ra một quả, ném tới Phong Lôi chi võng.

------oOo------

Chương 702: Quỷ tham tài (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiện tại Ma Ha Thần Chưởng hắn đã tu luyện đến lô hỏa thuần thanh, đánh ra thủ chưởng không riêng gì công kích, còn có trảo lấy, năng lực xé rách phong ấn, chưởng ấn phô thiên cái địa lập tức đi vào trước mặt phong ấn của Dược Viên, rầm ào ào!

Thoáng một phát liền cởi bỏ phong ấn, đồng thời lực lượng tịch cuốn, dược liệu đầy đất đã bị nắm, thu vào trong tay!

- Đi mau, ta không kiên trì nổi...

Vừa nắm dược liệu lên, Nhiếp Vân chợt nghe Diệp Kiếm Tinh lo lắng truyền âm, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy lúc này toàn thân thiếu niên bị máu tươi nhuộm đỏ, Hỏa Diễm Độc Giác Thú thì nổi giận, đang điên cuồng tiến công hắn.

- Ngươi đi mau, ta sẽ tới tìm ngươi!

Thấy hắn lại kiên trì, chỉ sợ sẽ bị giết chết, Nhiếp Vân vội vàng truyền âm, khống chế Hồng Hoang vô lượng hình thành chưởng ấn dựa sát vào mình, ý định thu dược liệu vào Nạp Vật Đan Điền.

- Tốt, ngươi bảo trọng, ta ở lối vào của Kiếm Linh Phong chờ ngươi!

Cũng biết mình ở lại nhất định sẽ chết, Diệp Kiếm Tinh cắn răng một cái, bóp nát một phù lục.

Phù lục thiêu đốt, cả người hắn lập tức hóa thành một đạo hào quang màu đỏ như máu, trong chốc lát liền từ tại chỗ biến mất, thẳng tắp phóng tới xa xa.

Huyết Độn Đào Mệnh Phù!

Huyết Độn Đào Mệnh Phù dùng máu tươi làm dẫn, thiêu đốt huyết dịch trốn chạy để khỏi chết, tốc độ rất nhanh, nhưng đối với tuổi thọ của người có tổn hại rất lớn, Diệp Kiếm Tinh thi triển cái này, xem ra đã đến sơn cùng thủy tận.

- Ngươi muốn chết!

Thấy Diệp Kiếm Tinh đào tẩu, Hỏa Diễm Độc Giác Thú biết rõ truy cản không nổi cũng không đi đuổi theo, gào thét một tiếng liền xông đến Nhiếp Vân.

- Ha ha, tốc độ của ngươi chậm lắm, ta không bồi ngươi!

Nhiếp Vân cười ha ha, lúc này chưởng ấn bay trở về trước mặt, thân thể nhoáng một cái liền thu dược liệu vào Nạp Vật Đan Điền, trên người tràn đầy Địa Hành chi khí, song chưởng xé một cái, phá vỡ phong ấn muốn lần nữa chui xuống dưới đất, đột nhiên con mắt

khẽ động, rơi vào trong sơn động phía trước.

Phía trước Dược Viên chính là sơn động của Hỏa Diễm Độc Giác Thú, vừa rồi Độc Giác Thú là từ nơi này lao ra chiến đấu với Diệp Kiếm Tinh.

Trong sơn động không ngừng lăn lộn khí lưu cực nóng, từng đạo hào quang hỏa hồng sắc chiếu rọi, sáng chói chói mắt.

- Hả... Chích Diễm Hỏa Duẩn? Nó vậy mà trồng ra thứ này? Nếu có cái này, Linh Tê Luyện Thể Quyết của ta, tuyệt đối có thể đạt tới đệ ngũ trọng đại thành!

Thiên Nhãn quét qua sơn động, một đồ vật bộ dáng Linh Chi lập tức rơi vào tầm mắt, để cho ánh mắt hắn thoáng một phát sáng lên.

Chích Diễm Hỏa Duẩn!

Chích Diễm Hỏa Duẩn là một loại đồ vật đặc thù từ trong dung nham sinh ra, bộ dáng rất giống măng, lúc vừa diễn sinh ra, chỉ là vật phẩm bình thường, không có đặc thù gì, nhưng có thể hấp thu năng lượng hỏa diễm chậm chạp tăng trưởng.

Nếu có loại Yêu thú cường đại Hỏa thuộc tính như Hỏa Diễm Độc Giác Thú, dùng độc giác cùng máu huyết tẩm bổ, mấy chục năm có thể để cho nó thành thục!

Sau khi Chích Diễm Hỏa Duẩn thành thục uy lực liền hoàn toàn không giống với lúc trước, là vật phẩm tuyệt hảo rèn luyện thân thể, Yêu thú hoàn toàn có thể mượn cơ hội đột phá cảnh giới.

Nghe nói Chích Diễm Hỏa Duẩn thành thục toàn thân đỏ choét, tản mát ra hào quang hỏa hồng sắc, cây trước mắt hoàn toàn như trong truyền thuyết, vậy mà đã thành thục!

- Hỏa Diễm Độc Giác Thú kia thật bạo tay nha!

Nhớ tới điều kiện Chích Diễm Hỏa Duẩn thành thục, Nhiếp Vân không khỏi tắc luỡi.

Địa phương cứng rắn nhất trên thân thể Hỏa Diễm Độc Giác Thú không ai qua được độc giác trên đầu, trình độ cứng rắn có thể so với tuyệt phẩm Linh Binh! Loại độc giác này cả đời chỉ có một cái, là tiêu chí trọng yếu nhất, sẽ không tróc ra cũng sẽ không gia tăng, nhưng muốn Chích Diễm Hỏa Duẩn thành thục, nhất định phải mỗi ngày cạo xuống một bộ phận của độc giác, hỗn hợp máu huyết nuôi dưỡng!

Mấy chục năm như một ngày, mới có thể thành công!

Cạo xuống bộ phận trọng yếu nhất đến tẩm bổ Chích Diễm Hỏa Duẩn, đủ thấy con Yêu thú này chẳng những vô cùng kiên nhẫn, đối với mình cũng thật độc ác.

Điều kiện Chích Diễm Hỏa Duẩn thành thục phiền toái, cũng đại biểu cho là một loại bảo vật hiếm có, người khác đạt được nếu như không có thể chất Hỏa thuộc tính, căn bản không có khả năng thừa nhận năng lượng hỏa diễm bạo ngược trong đó, nhưng Nhiếp Vân bất đồng, Diễm Hỏa Sư, bài danh thứ 25, hoàn toàn có thể hấp thu năng lượng hỏa diễm, rèn luyện thân thể!

Linh Tê Luyện Thể Quyết từ lần trước hấp thu ma khí trên Tam Xoa Kích của Lạc Thiên Ma Tôn tấn thăng đến đệ ngũ trọng, lại không có tăng trưởng qua, nếu có thể đạt được Chích Diễm Hỏa Duẩn, thôn phệ, sẽ để cho hắn đạt tới đệ ngũ trọng đỉnh phong, đến đại thành cũng có thể!

Linh Tê Luyện Thể Quyết đạt tới đệ ngũ trọng, liền càng ngày càng khó thăng cấp, một cây Chích Diễm Hỏa Duẩn thì có công hiệu lớn như thế, đủ thấy thứ này đáng sợ!

- Ầm ầm!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân suy nghĩ Chích Diễm Hỏa Duẩn trân quý, đột nhiên toàn bộ Kiếm Linh Phong vang lên một tiếng vang, lập tức có một cổ khí tức lớn đến cực điểm, gào thét lan tràn đến.

- Đây là... khí tức của Nạp Hư Cảnh Kim Quang Phong Lôi thú kia? Nguy rồi, nó đã phát hiện chuyện nơi đây...

Cảm nhận được uy áp từ linh hồn mang đến kia, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

Quả nhiên như Diệp Kiếm Tinh nói, một khi Kim Quang Phong Lôi thú phát hiện Linh Dược của thuộc hạ Yêu thú bị trộm, sẽ ra tay giết gà dọa khỉ!

Hỏa Diễm Độc Giác Thú là Thiên Kiều Cảnh trung kỳ, mình có lẽ còn có thể ngăn một chút, nhưng Kim Quang Phong Lôi thú... Cho dù cách xa vài trăm dặm ra tay với mình, đồng dạng có thể đơn giản gạt bỏ, một chút năng lực phản kháng cũng không có!

Híz-khà-zzz á!

Vô Thượng kiếm thuật trong ngọc bài thoáng một phát liền phá tan Phong Lôi chi võng.

Vô dụng với Phong Lôi thú, nhưng đối với đồ vật nó tiện tay bố trí xuống tác dụng lại rất lớn.

- Đi!

Phá vỡ Phong Lôi chi võng, Nhiếp Vân không dám dừng lại, thả người như tia chớp tháo chạy, tiến nhập sơn động.

- Ân, ngọc bài phù lục còn rất nhiều a, bất quá ta ngược lại muốn nhìn, có thể có bao nhiêu!

Thấy thiếu niên thời gian nháy con mắt liền lấy ra hai khối phù lục Nạp Hư Cảnh, con mắt của Kim Quang Phong Lôi thú nheo lại, móng vuốt vẽ một cái, cả sơn cốc bị một Phong Lôi chi võng cự đại bao phủ, mặt đất cũng triệt để giam cầm, thiếu niên tháo chạy vào sơn động, thiên phú Địa Hành Sư cũng không thể thi triển, tương đương bị nhốt vào lao lung, tự chịu diệt vong!

- Đi, đi với ta bắt sống hắn, ta ngược lại muốn nhìn, đến cùng là đệ tử của ai, lại dám không tuân thủ quy củ, kiêu ngạo như vậy!

------oOo------

Chương 703: Chích Diễm Hỏa Duẩn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bố trí xong Phong Lôi chi võng, Kim Quang Phong Lôi thú hừ lạnh, đi đầu bay vào.

- Quả nhiên là Chích Diễm Hỏa Duẩn!

Xông vào sơn động, Nhiếp Vân liền chứng kiến phía trước là một cái hố, bên trong dung nham quay cuồng, phía trên là một đồ vật cỡ lòng bài tay, cắm rễ ở trong nham thạch nóng chảy, tản mát ra hào quang hỏa hồng sắc.

Chích Diễm Hỏa Duẩn có thể sinh trưởng như cây cối, hấp thu chất dinh dưỡng đến từ nham thạch nóng chảy, độc giác của Hỏa Diễm Độc Giác Thú, máu huyết tương đương với phân hóa học, có thể gia tốc phát triển, để cho tốc độ thành thục của nó tăng nhanh.

- Thu!

Biết rõ hiện tại không có thời gian nhìn kỹ, Nhiếp Vân khẽ vẫy, liền trảo tới hỏa măng.

Xì xì xì xì...!

Bàn tay còn không có đụng phải, liền cảm thấy một nhiệt lượng cực nóng theo đầu ngón tay truyền đến, nhiệt lượng cường đại để cho linh hồn cũng có chút run rẩy.

Chích Diễm Hỏa Duẩn giống như Diễm Hỏa, có thể cháy linh hồn, chỉ cần không phải Diễm Hỏa Sư, Yêu thú Hỏa thuộc tính, đụng vài liền bị đốt thành tro bụi.

- Muốn cầm Chích Diễm Hỏa Duẩn, tiểu tử, ta nhìn ngươi là có mệnh tới, mất mạng đi ra ngoài!

Đang định lần nữa chụp vào Chích Diễm Hỏa Duẩn, chợt nghe ở cửa động có một tiếng cười lạnh, quay đầu nhìn lại, Kim Quang

Phong Lôi thú, Hỏa Diễm Độc Giác Thú đã đi tới, nói chuyện đúng là người thứ hai.

Lúc này vẻ mặt của Hỏa Diễm Độc Giác Thú tức giận, độc giác trên đầu huyết hồng, tựa hồ tùy thời có thể triển khai công kích mãnh liệt nhất với Nhiếp Vân.

Bất quá Kim Quang Phong Lôi thú ở trước mặt, nó không dám tùy ý ra tay.

- Mất mạng đi ra ngoài? Trước lấy được rồi nói sau! Diễm Hỏa đan điền vận chuyển, thu!

Hừ lạnh một tiếng, Nhiếp Vân lần nữa nắm ngọc bài Nạp Hư Cảnh ở lòng bàn tay, Diễm Hỏa chi khí trong cơ thể xoay tròn, bàn tay trong nháy mắt liền bị ngọn lửa che kín, hỏa diễm cực nóng thiêu đốt, nắm đến Chích Diễm Hỏa Duẩn.

Xì xì xì xì...!

Chích Diễm Hỏa Duẩn cùng hỏa diễm của Diễm Hỏa Sư va chạm, lần nữa phát ra giòn vang làm cho người tê dại.

- Ân? Diễm Hỏa Sư? Không nghĩ tới ngươi chẳng những là Địa Hành Sư, còn là Diễm Hỏa Sư! Bất quá, thái độ kém như vậy, hôm nay nhất định phải chết!

Chứng kiến bàn tay thiếu niên sinh ra hỏa diễm, vậy mà có thể đối kháng Chích Diễm Hỏa Duẩn, Kim Quang Phong Lôi thú sửng sốt một chút, con mắt cực lớn lóe ra hào quang âm lãnh, chảy xuôi ra từng đạo Phong Lôi.

Rầm ào ào!

Móng vuốt vẽ một cái, lần nữa ra tay!

Tựa hồ biết rõ Nhiếp Vân có ngọc bài của cường giả Nạp Hư cảnh, lần này nó vừa ra tay uy lực so với vừa rồi cường đại hơn gấp 10 lần, trong sơn động Lôi Vân kích động, dòng điện tung hoành, phong áp khổng lồ mang tất cả tựa hồ có thể phá hủy hết thảy.

Nạp Hư Cảnh, trong cơ thể dung nạp hư không, lực lượng hùng hậu, Thiên Kiều Cảnh căn bản không có cách nào so sánh, vừa ra tay biển cả gào thét, Nhiếp Vân lập tức cảm giác mình như thuyền cô độc trong vòi rồng, tùy thời có thể chìm, vĩnh viễn không có khả năng xoay người!

- Thi thể Lạc Thiên Ma Tôn, tất cả ngọc bài đều ngăn cho ta, Chích Diễm Hỏa Duẩn, thu!

Biết rõ tình cảnh nguy cấp, thét dài một tiếng, cổ tay Nhiếp Vân khẽ đảo, lấy ra thi thể của Lạc Thiên Ma Tôn, cùng ba ngọc bài Nạp Hư Cảnh còn lại, đồng thời ném tới.

Sinh tử đánh cược một lần, không có cơ hội bảo lưu rồi!

01: 31

Oanh!

Toàn bộ công kích của Kim Quang Phong Lôi thú đánh vào trên thi thể Lạc Thiên Ma Tôn, một tiếng bạo tạc nổ tung kịch liệt, thi thể liền nổ thành thịt nát.

Thực lực của Lạc Thiên Ma Tôn cũng là Nạp Hư Cảnh trung kỳ, tương đương Kim Quang Phong Lôi thú, khi còn sống cũng không dám dùng thân thể đón đỡ công kích toàn lực của đối phương, sau khi chết càng thêm không thể, chỉ thoáng một phát, thi thể giúp Nhiếp Vân ngăn cản nhiều lần tai nạn, liền triệt để biến mất, đã mất đi tác dụng.

Bất quá mặc dù thi thể không có ngăn trở công kích mạnh nhất của Kim Quang Phong Lôi thú, nhưng thật trì hoãn xuống, uy lực giảm đi, lúc này gặp ba miếng ngọc bài mà Nhiếp Vân ném ra, kiếm khí tung hoành, lại bị ngăn cản ở bên ngoài.

- Là cơ hội này! Thu!

Nhiếp Vân biết rõ hiện tại đối với mình mà nói, là thời gian trọng yếu nhất, thi thể của Lạc Thiên Ma Tôn cùng ba ngọc bài Nạp Hư

Cảnh, chỉ sợ cũng chỉ có thể ngăn cản bốn năm giây thời gian, nhiều hơn cũng ngăn không được, phải trong thời gian ngắn như vậy thu Chích Diễm Hỏa Duẩn!

Bàn tay Diễm Hỏa càng ngày càng nóng, hung hăng chộp vào Chích Diễm Hỏa Duẩn, linh hồn chấn động.

- Thu!

Hô thoáng một phát, Chích Diễm Hỏa Duẩn bị hắn thu vào Tử Hoa Động Phủ.

Nhìn tình huống của Chích Diễm Hỏa Duẩn, Nhiếp Vân còn không dám thu vào Nạp Vật Đan Điền.

- Nếu như ở trước mặt ta để ngươi lấy đi Chích Diễm Hỏa Duẩn, về sau Kim Quang Phong Lôi thú ta còn có tư cách gì ở Kiếm Linh Phong xưng Vương!

Vừa lấy đi Chích Diễm Hỏa Duẩn, Kim Quang Phong Lôi thú lại lần nữa gào thét một tiếng, quay đầu nhìn lại, trong nội tâm Nhiếp Vân nguội lạnh hơn nửa.

Vốn cho là Vô Thượng kiếm khí có thể ngăn cản bốn năm giây, bị hắn nắm ở trong lòng bàn tay, thậm chí ngay cả một giây cũng không có ngăn trở.

- Đây là... thực lực Nạp Hư Cảnh đỉnh phong chính thức?

Khó trách con Kim Quang Phong Lôi thú này cường đại như vậy, căn bản không phải Nạp Hư Cảnh trung kỳ gì, mà là Nạp Hư Cảnh đỉnh phong!

Trước kia chỉ sợ là phòng ngừa Kiếm Thần tông kiêng kị, cố ý giảm thấp tu vi, hiện tại nổi giận liền triệt để hiển lộ ra.

Kiếm Linh Phong là lãnh địa của Kiếm Thần tông, cho dù bên trong có Yêu thú cũng phải ở trong phạm vi khống chế, Kim Quang Phong Lôi thú chỉ là Nạp Hư Cảnh trung kỳ, nếu như là đỉnh phong chỉ sợ sẽ làm một ít Thái Thượng trưởng lão kiêng kị.

Yêu thú Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, cho dù thực lực kém Bí Cảnh thất trọng Phá Không Cảnh cũng không kém nhiều, người mạnh như thế, thi thể của Lạc Thiên Ma Tôn cùng kiếm khí của Nạp Hư Cảnh sơ kỳ có thể ngăn được mới lạ!

- Chết cho ta!

Kim Quang Phong Lôi thú gào rú một tiếng, lần nữa trảo một cái!

Lần này công kích so với vừa rồi cường đại hơn mấy chục lần, còn chưa tới trước mắt, Nhiếp Vân đã cảm thấy một cảm giác làm cho người hít thở không thông phả vào mặt, pháp lực trong cơ thể không bị mình khống chế, ở dưới áp bách cường đại, tùy thời có thể bạo tạc nổ tung.

Lần này là đối phương thật sự nổi giận.

Cái này cũng khó trách, Kim Quang Phong Lôi thú là Vương giả của Kiếm Linh Phong, ngay cả trưởng lão tông môn nhìn thấy nó cũng phải ăn nói khép nép (*Tông An xin thuốc, nhất định phải bỏ ra một cái giá lớn), hiện tại một đệ tử chẳng những không để ý tới mình, còn ở dưới mình liên tục cảnh cáo ăn cắp Chích Diễm Hỏa Duẩn, khiến nó sắp tức điên rồi.

------oOo------

Chương 704: Tham tài quỷ (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bái kiến tham tài, nhưng chưa thấy qua tham tài như vậy! Vì tiền tài ngay cả mệnh cũng không muốn, thật sự là ngoan độc!

Một Lĩnh Vực Cảnh nho nhỏ, cho dù thủ đoạn nhiều hơn nữa, nhưng thực lực bản thân ở đó, chẳng lẽ không ý thức được, loại tình huống này còn xông vào sơn động, không phải là muốn chết sao?

Càng nghĩ càng nộ, Kim Quang Phong Lôi thú không che dấu thực lực chân chính, lập tức đánh ra công kích mạnh nhất.

- Ân?

Ngay thời điểm Nhiếp Vân cảm thấy lần này hẳn phải chết không thể nghi ngờ, đột nhiên chớp mắt, nhìn về một chỗ, mắt liền sáng lên.

Rơi vào mắt Nhiếp Vân không phải cái khác, đúng là nham thạch nóng chảy trong sơn động!

Nham thạch nóng chảy đối với người khác mà nói là vật lấy mạng, nhưng đối với Diễm Hỏa Sư mà nói lại không khác nước tắm, trước kia vừa mới biến thành Diễm Hỏa Sư, liền mang theo hai người Dịch Thanh tiến vào nham thạch nóng chảy tìm kiếm bảo tàng của Nguyên Khí Sư, bây giờ thực lực tăng nhiều, khống chế thiên phú Diễm Hỏa Sư càng thêm thuần thục, đi ở trong đó khẳng định càng không có vấn đề!

Vừa rồi lúc tiến vào, thiên phú Thiên Nhãn một mực không có đóng, bên ngoài bị Kim Quang Phong Lôi thú dùng Phong Lôi chi võng phong bế tự nhiên cũng nhìn thấy, đã biết rõ thiên phú Địa Hành Sư bị ngăn cản, không thể sử dụng.

- Đi!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân không chút do dự, thân thể tung mạnh, triển khai thiên phú Diễm Hỏa Sư, thoáng một phát liền chui vào.

Phù phù!

Vừa tiến vào nham thạch nóng chảy, một cổ sóng nhiệt liền đánh úp lại, thiên phú Diễm Hỏa xoay chuyển, những nhiệt lượng kia liền lách qua, ngay cả y phục cũng không thay đổi.

Diễm Hỏa Sư ở trong nham thạch nóng chảy, như cá đến trong nước, thực lực chẳng những không giảm, ngược lại còn có thể gia tăng.

Bất quá, thực lực của Nhiếp Vân kém xa đối phương nhiều lắm, cho dù lại gia tăng, cũng khẳng định không phải đối thủ, cho nên không có dừng lại, tăng thêm tốc độ lặn xuống.

Ầm ầm!

Nhiếp Vân mới vừa vào nham thạch nóng chảy, công kích của Kim Quang Phong Lôi thú cũng đã đến trước mặt, quét ngang lấy sơn động đánh ra ngoài, đánh cả ngọn núi ra một lỗ thủng cự đại.

- Hắn là Diễm Hỏa Sư, theo nham thạch nóng chảy đi rồi, truy!

Một chiêu không có đánh trúng đối phương, Kim Quang Phong Lôi thú càng nổi giận, tinh thần quét qua liền hiểu tình huống, thân thể vọt tới nham thạch nóng chảy, tinh thần tập trung Nhiếp Vân, nhanh đuổi theo.

Người bình thường tiến vào nham thạch nóng chảy nhất định sẽ bị chết cháy, thực lực của Kim Quang Phong Lôi thú cao như thế, đương nhiên sẽ không xuất hiện loại tình huống này, lực lượng chung quanh thân thể tách nham thạch nóng chảy ra, xông lên rất nhanh.

Trên thực tế đạt tới Nạp Hư Cảnh đã có được linh hồn Linh cấp đỉnh phong, hoàn toàn có thể triển khai linh hồn công kích, nhưng Yêu thú không giống Yêu nhân, không am hiểu cái này, bằng không thì Nhiếp Vân đừng nói đào tẩu, chỉ sợ linh hồn sớm đã bị xoắn giết, đoạn tuyệt hô hấp rồi.

.....

- Thằng này có bị bệnh không...

Không nghĩ tới đối phương đường đường Vương giả Kiếm Linh Phong lại chấp nhất như thế, mình đã chạy trốn tới nham thạch nóng chảy, lại vẫn truy tới, Nhiếp Vân không khỏi có chút chán nản.

Chỉ là trộm đồ vật của Độc Giác Thú, cũng không phải của ngươi, cần gì giống như giết cha mẹ của ngươi vậy?

- Làm sao bây giờ?

Thiên Nhãn quan sát, thấy tốc độ của đối phương càng lúc càng nhanh, cách mình càng ngày càng gần, Nhiếp Vân lần nữa bối rối.

- Chẳng lẽ thật phải dùng nó?

Thấy đối phương cách cách mình càng ngày càng gần, trong nội tâm Nhiếp Vân nguội lạnh hơn nửa, cổ tay khẽ đảo liền định lấy ra át chủ bài cuối cùng của mình.

Át chủ bài cuối cùng tự nhiên là lúc trước từ trong tay Di Hoằng lấy được ngọc bài của cường giả Phá Không Cảnh!

Cái ngọc bài này do cường giả Phá Không Cảnh luyện chế, diệt sát Nạp Hư Cảnh Kim Quang Phong Lôi thú chắc có lẽ không khó khăn!

Vừa rồi không dám sử dụng, chính là sợ một khi dùng đến, khiến cho năng lượng chấn động cự đại, bị người Kiếm Thần tông phát hiện!

Bị Kiếm Thần tông phát hiện, nhất định sẽ có rất nhiều phiền toái, còn muốn tiến vào Kiếm Chi Đại Điện cảm ngộ Kiếm Đạo chi khí, sự tình tìm thiên phú đặc thù Triệu Hoán Sư, liền không có khả năng rồi!

Đều là tám đại tông môn, Kiếm Thần tông không có khả năng vì mình mà đắc tội Di Thần Tông.

Hơn nữa phù lục của Phá Không Cảnh quá mức trân quý, lúc trước thời điểm cướp lấy U Minh Kiếm, nguy hiểm như vậy cũng không sử dụng, chẳng lẽ thực đã đến tình trạng không dùng không thể?

- Dùng thì dùng, bất quá phải tìm một địa phương mà cao thủ của Kiếm Thần tông không thể phát hiện!

Do dự một hồi, Nhiếp Vân cắn răng một cái, trong mắt hiện lên một đạo hung quang.

Hiện tại chỉ có giết Phong Lôi thú mới có thể bảo vệ tánh mạng, phù lục Phá Không Cảnh cường thịnh trở lại, cũng không trọng yếu bằng tánh mạng.

Đương nhiên trước khi sử dụng, phải tìm nơi tốt, ở chỗ này động thủ, nhất định sẽ kinh động cường giả của Kiếm Thần tông.

Trong lòng có quyết định, pháp lực trong cơ thể Nhiếp Vân điên cuồng di chuyển, gia tốc lao xuống.

Mới vừa rồi bị Phong Lôi chi võng đánh ra thương thế, bởi vì tình thế nguy cấp chưa kịp chữa trị triệt để, khí lưu tuôn ra, khóe miệng không ngừng tràn ra máu tươi.

Trên thực tế dùng thi thể Lạc Thiên Ma Tôn, hấp thu ma khí thuần khiết cũng có thể để cho Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ ngũ trọng đạt đến đại thành, nhưng như vậy ma tính của Linh Tê Luyện Thể Quyết sẽ càng lớn, càng khó có thể khống chế, thậm chí thời điểm tấn cấp sẽ phát sinh xung đột kịch liệt với Kim Cương lưu ly thể, còn Chích Diễm Hỏa Duẩn bất đồng, hỏa măng là linh vật Hỏa thuộc tính, không có chút ma tính nào, dùng nó tấn chức Linh Tê Luyện Thể Quyết, lại càng dễ khống chế, bằng không thì thân thể chỉ sợ còn chưa kịp tấn chức, người đã bởi vì Phật Ma xung đột, tươi sống xé rách rồi!

Chính bởi vì như thế, Nhiếp Vân tình nguyện hao tổn thi thể của Lạc Thiên Ma Tôn, cũng muốn cướp đoạt Chích Diễm Hỏa Duẩn.

- Hỏa độc, đến Thanh Hỏa Thủy rồi... Ân? Phía trước là... Hư không loạn lưu?

Hiện tại tốc độ của Nhiếp Vân so với lúc bị bọn người Nguyên Hằng trưởng lão đuổi theo còn nhanh hơn nhiều lắm, mấy hơi thở liền phi hành mấy vạn dặm, nham thạch nóng chảy càng xuống dưới càng nóng, thời điểm đi đến bảy tám vạn dặm, đột nhiên trước mắt trống trải, Thiên Nhãn chiếu xuống, ở chỗ sâu trong nham thạch nóng chảy vậy mà xuất hiện một đoàn hư không loạn lưu.

Dưới mặt đất Phù Thiên Đại Lục, có nhiều chỗ là hải dương, có

nhiều chỗ là dung nham, còn có một chút giống như Địa Ngục, dòng nước lạnh vô tận, tóm lại, mặt đất thoạt nhìn bình ổn, nhưng phía dưới, hình thái hoàn toàn bất đồng, không có đủ thực lực, muốn ở trong đó mạo hiểm, chỉ có một con đường chết.

------oOo------

Chương 705: Cùng chết?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù Nhiếp Vân kiếp trước, cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, cũng không dám tùy tiện tiến xuống dưới đất, đủ thấy đáng sợ!

Hư không loạn lưu đúng là một loại nguy hiểm nhất trong đó, ở chỗ này không gian thỉnh thoảng hình thành loạn lưu nghiền nát xoắn giết tất cả sự vật, Lĩnh Vực Cảnh tiến vào trong đó chỉ sợ sẽ bị trực tiếp quấy thành bụi phấn.

Chỉ có đạt tới Nạp Hư Cảnh, trong cơ thể dung nạp hư không, mới có thể đối kháng, bất quá cũng chỉ có thể bảo trì không chết, muốn di động, căn bản không có khả năng!

Tuy loạn lưu không cách nào đánh chết Kim Quang Phong Lôi thú, nhưng ở chỗ này thi triển phù lục Phá Không Cảnh mà nói, năng lượng tuyệt đối sẽ không tiết ra ngoài, người của Kiếm Thần tông khẳng định không phát hiện được!

Nhưng vấn đề cũng hiện ra, cường giả Nạp Hư cảnh tiến vào hư không loạn lưu có thể không chết, mình chỉ là Lĩnh Vực Cảnh trung kỳ, tiến lên, chỉ sợ thời gian nháy con mắt liền xong đời, thân thể cũng không chịu nổi, làm sao thi triển phù lục đánh chết Kim Quang Phong Lôi thú?

Trong nội tâm cân nhắc, tốc độ trên người không giảm, mấy hơi thở liền đi tới trước mặt, Nhiếp Vân biết rõ tiến lên hẳn phải chết không thể nghi ngờ, liền ngừng lại.

- Ha ha, hư không loạn lưu, trời cũng giúp ta! Ta nhìn lần này ngươi trốn chỗ nào!

Sau lưng Kim Quang Phong Lôi thú cùng Hỏa Diễm Độc Giác Thú truy tới cũng nhìn thấy hư không loạn lưu, tất cả đều hưng phấn mà oa oa gọi bậy.

Có thứ này ở phía trước, thiếu niên tương đương đã đến tử lộ, còn không tùy ý mình xâm lược?

- Có thể bức ta đến như vậy, cũng coi như bổn sự của ngươi, hôm nay ta sẽ rút gân ngươi, treo thi thể ở cửa vào Kiếm Linh Phong, cho các đệ tử khác biết, đắc tội Vương giả Kiếm Linh Phong ta, cái giá sẽ lớn như thế nào!

Đi tới trước Nhiếp Vân, sắc mặt Kim Quang Phong Lôi thú dữ tợn quát.

- Còn không lập tức giao Chích Diễm Hỏa Duẩn ra đây? Một Lĩnh Vực Cảnh, cũng dám giương oai ở Kiếm Linh Phong, thật sự là chán sống!

Hỏa Diễm Độc Giác Thú cũng rống lên.

Lửa giận của hai Yêu thú đối với Nhiếp Vân, đã khí có thể sử dụng từ ngữ để hình dung.

- Muốn giết ta? Vậy thì tới đi, cùng lắm thì cùng chết!

Đưa lưng về phía hư không loạn lưu, Nhiếp Vân đột nhiên thả người nhảy vào.

- Cái gì? Tiểu tử này điên rồi?

- Lĩnh Vực Cảnh tiến vào hư không loạn lưu sẽ lập tức chết, chẳng lẽ hắn biết rõ sẽ chết, nên lựa chọn tự sát?

Chứng kiến thiếu niên thả người nhảy vào hư không loạn lưu, hai đại Yêu thú cũng cảm giác đầu óc nổ tung, có chút điên rồi.

Hư không loạn lưu cường đại, chỉ cần là người của Phù Thiên Đại Lục cơ hồ không có không biết, cho dù không biết, con mắt không mù cũng có thể chứng kiến, trực tiếp nhảy vào, chẳng lẽ thực không muốn sống chăng?

- Chích Diễm Hỏa Duẩn của ta, dược liệu của ta...

Nhớ tới mình vất vất vả vả đào tạo đi ra Chích Diễm Hỏa Duẩn cứ như vậy bị hư không loạn lưu xoắn thành bụi phấn, Hỏa Diễm Độc Giác Thú đau lòng gầm rú một tiếng, hai mắt có chút đỏ lên.

Thiếu niên nhảy vào hư không loạn lưu chết rồi, dược liệu của mình khẳng định cũng không giữ được, càng nghĩ càng cảm thấy giận.

Đây chính là tâm huyết của mình vài thập niên, độc giác cũng bị cạo gầy một vòng...

- Lần này không đánh chết hắn, ta cũng có trách nhiệm, như vậy đi, ta gieo trồng dược liệu có thể tùy ý ngươi lựa chọn mười loại coi như đền bù tổn thất!

Nhìn dáng vẻ lo lắng của thuộc hạ, Kim Quang Phong Lôi thú nói.

Thân là Vương giả, chẳng những phải bảo vệ thuộc hạ, còn phải cho chỗ tốt.

- Đa tạ Phong Lôi đại nhân!

Con mắt Hỏa Diễm Độc Giác Thú sáng ngời.

Tuy dược liệu trong Dược Viên của nó hiệu quả đối với mình mà nói, là kém xa Chích Diễm Hỏa Duẩn, nhưng có thể được đền bù tổn thất cũng cực kỳ không tệ rồi!

- Không có gì, chỉ cần trung tâm với ta, chỗ tốt có rất nhiều...

Kim Quang Phong Lôi thú gật đầu, đang định cùng Hỏa Diễm Độc Giác Thú ly khai, đột nhiên chứng kiến trước mắt có một đạo quang mang lập loè, xa xa trong hư không loạn lưu có một động phủ cự đại chậm rãi xuất hiện.

Không gian nghiền nát hình thành loạn lưu trùng kích lên trận pháp ở ngoài động phủ, phóng xuất ra từng đạo hào quang, sáng lạn chói mắt.

- Động phủ? Là động phủ của tiểu tử này! Hắn thậm chí có một động phủ tùy thân mang theo?

Chứng kiến loại tình huống này, hai thú làm sao không biết, nguyên lai tiểu tử kia cũng không phải muốn chết, mà là còn có dựa vào!

Minh bạch những cái này, hai thú đều sắp điên rồi.

Một tiểu tử Lĩnh Vực Cảnh, chẳng những có thiên phú Diễm Hỏa Sư, thiên phú Địa Hành Sư, còn có nhiều phù lục do cường giả Nạp Hư cảnh luyện chế như vậy, thi thể Nạp Hư Cảnh Ma Nhân... Cái này còn không nói, rõ ràng còn có một động phủ!

Móa, không phải con của tông chủ Kiếm Thần tông chứ, bằng không thì làm sao có tiền như vậy? Bảo vật giống như nước chảy?

Phải biết rằng, ở trong hư không loạn lưu, tu vi dưới Nạp Hư cảnh đụng phải sẽ chết, đồ vật lợi hại như vậy nhưng trận pháp ngoài động phủ có thể ngăn trở, đủ thấy động phủ trân quý cùng đáng sợ!

Người bố trí trận pháp, thực lực tuyệt đối không thua Huyệt Khiếu cảnh!

Trận pháp cường đại như vậy, động phủ trân quý như thế, toàn bộ Phù Thiên Đại Lục cũng chưa hẳn có thể tìm ra ba cái!

- Mặc kệ hắn là đệ tử của ai, nhi tử nhà ai, chỉ cần giết, động phủ liền là của ta!

Lợi ích để cho người điên cuồng, Yêu thú cũng không ngoại lệ, mặc dù Kim Quang Phong Lôi thú biết lai lịch của tiểu tử này không đơn giản, nhưng trong mắt vẫn lộ ra tham lam nồng đậm! Trên người bay lên sát ý dày đặc.

Bản thân Yêu thú thị sát khát máu, hơn nữa Nhiếp Vân để nó ở

trước mặt thuộc hạ mất hết mặt mũi, mặc dù không có động phủ, cũng tuyệt đối sẽ không buông tha, huống chi giết hắn đi có thể được động phủ lợi hại như vậy?

- Độc giác, độc giác của ngươi dị thường cứng rắn, có thể so với tuyệt phẩm Linh Binh, hẳn không sợ hư không loạn lưu a?

Làm ra quyết định, Kim Quang Phong Lôi thú đột nhiên quay đầu nhìn về phía Hỏa Diễm Độc Giác Thú, lỗ mũi cực lớn phun ra khí lưu, hừ một tiếng nói.

- Vâng!

Độc Giác Thú có chút nghi hoặc, không biết tại sao nó hỏi như vậy, nhưng do dự một chút vẫn gật đầu.

Độc giác trên đầu Hỏa Diễm Độc Giác Thú là bộ phận cứng rắn nhất của thân thể, có thể so với Linh Binh tuyệt phẩm, mặc dù tiến vào hư không loạn lưu, cũng sẽ không nghiền nát.

------oOo------

Chương 706: Đã đến thì chớ đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vậy là tốt rồi, đợi tí nữa ta nắm lấy độc giác của ngươi, ngươi đưa ta vào trước mặt động phủ, đánh chết tiểu tử kia, luyện hóa động phủ, liền kéo ta về a!

Kim Quang Phong Lôi thú nói ra quyết định của mình.

Tuy cường giả Nạp Hư cảnh có thể ngăn cản hư không loạn lưu, nhưng lại không thể tùy ý hành tẩu, chỉ có thể đứng ở nguyên chỗ, không cách nào ly khai, lôi kéo lấy độc giác của Độc Giác Thú, liền không cần lo lắng loại vấn đề này rồi.

- Tốt!

Hỏa Diễm Độc Giác Thú vội vàng gật đầu.

Vương giả phân phó, hắn sao dám không nghe!

- Rất tốt, qua một hồi vô luận chuyện gì xảy ra, cũng không nên thu hồi độc giác, làm thành chuyện này, ta chỉ cần động phủ, bảo bối khác trên người thiếu niên kia đều quy ngươi! Nhưng nếu ngươi nửa đường thu hồi độc giác, hừ, cho dù thân ở trên hư không loạn lưu, ta cũng có thể trong nháy mắt giết chết ngươi!

Ánh mắt của Kim Quang Phong Lôi thú lộ ra sát ý nồng đậm.

Tiến vào hư không loạn lưu phải cẩn thận, cho dù hắn không sợ không gian nghiền nát công kích, cũng phải phòng ngừa Độc Giác Thú làm chuyện xấu, vạn nhất thừa dịp mình không bị thu hồi độc giác, mình bị nhốt ở trong loạn lưu, muốn trở ra, không biết phải phiền toái ra sao.

- Độc Giác không dám!

Hỏa Diễm Độc Giác Thú rụt rụt cổ.

Kim Quang Phong Lôi thú làm Vương giả Kiếm Linh Phong, thực lực cường đại không nói, dưới tình huống bình thường, cũng tâm ngoan thủ lạt, rất nhiều Yêu thú bởi vì không phục nó, liền trực tiếp giết chết, thi thể cũng không có lưu lại!

Tuy mình là Yêu thú Thiên Kiều Cảnh trung kỳ, nhưng ở trước mặt Yêu thú Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, cái gì cũng không tính, đối phương một hơi có thể thổi chết mình.

- Không dám là tốt rồi, đưa ta qua đi!

Thấy mục đích uy hiếp đã đạt tới, Kim Quang Phong Lôi thú nói.

- Vâng!

Hỏa Diễm Độc Giác Thú gật đầu, gào rú một tiếng, pháp lực toàn thân kích động, độc giác trên đầu đột nhiên dài ra, thời gian nháy con mắt liền vươn bảy tám chục trượng, tiến nhập ở chỗ sâu trong

hư không loạn lưu, đi vào trước mặt động phủ.

- Tốt!

Thấy độc giác của nó quả nhiên không sợ hư không loạn lưu, Kim Quang Phong Lôi thú gật đầu, theo độc giác đi tới loạn lưu, đi tới trước mặt động phủ.

Động phủ cực lớn, đứng sửng ở trong hư không loạn lưu, phát ra hào quang bảy sắc, Kim Quang Phong Lôi thú ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trước mặt động phủ có bốn chữ to, cho người uy nghiêm cùng áp bách dày đặc.

- Tử Hoa Động Phủ!

Đằng sau chữ viết, một thiếu niên đang đứng ở trước đại môn, nhìn nó đi tới, trên mặt tựa hồ lộ ra vẻ hoảng sợ.

- Ha ha, tiểu tử, cho rằng có động phủ có thể thoát chết được sao? Hôm nay ta liền đánh chết ngươi, luyện hóa động phủ này!

Chứng kiến bộ dáng của hắn, Kim Quang Phong Lôi thú cười một tiếng, móng vuốt vừa thô vừa to bắt tới trước. Phong Lôi chi võng nổ vang xuất hiện lần nữa, lập tức bao phủ toàn bộ Tử Hoa Động Phủ vào trong.

- Tới cho ta!

Rống to một tiếng, cơ bắp toàn thân Kim Quang Phong Lôi thú quay cuồng, thực lực Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, lôi kéo động phủ cực lớn chậm rãi di động tới.

Thời gian nháy con mắt, động phủ liền tiến đến gần, cách nham thạch nóng chảy bất quá sáu bảy mươi trượng.

- Chết đi cho ta!

Thấy thiếu niên ngay ở trước mắt, Kim Quang Phong Lôi thú cười ha ha, lộ ra vẻ dữ tợn, móng vuốt lần nữa giương lên, một đạo gió lốc công kích qua.

Đạo gió lốc này so với vừa rồi ở sơn động thi triển ra càng cường đại hơn, cho dù phía trên động phủ có đại trận bảo hộ, đụng vào cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Chỉ cần đánh chết hắn, động phủ liền là của mình rồi!

- Tới tốt lắm, liền là cơ hội này! Chết đi cho ta!

Tiếng hô của nó vừa chấm dứt, chợt nghe trong động phủ vang lên một tiếng cười, bàn tay thiếu niên duỗi ra, lập tức toàn thân Kim Quang Phong Lôi thú cứng đờ, chứng kiến một ngọc bài đón Lôi Vân phong bạo bay tới.

Ngọc bài còn chưa tới trước mặt gió lốc liền mạnh mẽ nổ tung, linh lực nồng hậu dày đặc lập tức từ chỗ sâu trong hư không hội tụ, chỉ một cái hô hấp liền tạo thành một thủ ấn ngập trời.

Cái thủ ấn này lớn mấy trăm trượng, mang theo uy thế xé rách không gian, mạnh mẽ xông đến.

- Phù lục do cường giả Phá Không Cảnh luyện chế? Tại sao ngươi có thể có loại vật này, ta không tin, không tin... Sư phụ ngươi rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ ngươi là con riêng của Thiên Thủ Kiếm Vân Huyên...

Chứng kiến chưởng ấn này, Kim Quang Phong Lôi thú rốt cuộc biết sợ hãi, trong mắt để lộ ra khủng hoảng nồng đậm, bộ lông toàn thân tạc lên, tựa như gai nhọn, hét rầm lên, đâm rách vạn dặm thời không.

Tuy nó là Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, nhưng so với cường giả Phá Không Cảnh, vẫn kém quá xa!

Bí Cảnh từ sau đệ ngũ trọng, một tầng so một tầng chênh lệch lớn, đệ thất trọng Phá Không Cảnh, ngay cả không gian cũng có thể xé rách, luyện chế ngọc bài ẩn chứa trong đó một kích mạnh nhất, coi như mình là Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, bị đánh cũng chỉ có một con đường chết!

Cảm nhận được tử vong ngay ở trước mắt, nó sợ hãi!

Không còn khí tức Vương giả ngang ngược càn rỡ như vừa rồi.

- Trốn!

Trong đầu Kim Quang Phong Lôi thú chỉ có một ý niệm này.

Sớm biết tiểu tử này ngay cả loại phù lục như vậy cũng có, mình xem náo nhiệt cái gì, để cho hắn chạy là được a!

Trong nội tâm Kim Quang Phong Lôi thú tràn đầy hối hận, bất quá, phù lục của cường giả Phá Không Cảnh là không thể nào cho nó thời gian hối hận, Thủ Ấn mang theo khí thế hủy diệt Thiên Địa, trong nháy mắt công tới trước mắt.

- Rống! Rống!

Trong lúc tình thế cấp bách, Kim Quang Phong Lôi thú lại không có ngôn ngữ nhân loại, dữ tợn lên tiếng gào rú, bốn móng vuốt đồng thời duỗi ra, pháp lực giống như không cần tiền tuôn ra, bởi vì pháp lực quán thâu quá nhanh, da lông toàn thân đều nổ tung.

Chầm chậm!

Tuy công kích của hắn cường đại, Nhiếp Vân căn bản không thể ngăn cản, nhưng ở trước mặt chưởng ấn cực lớn, lại như tiểu hài tử chơi đùa, một hồi thanh âm nghiền áp vang lên, xương cốt toàn thân Kim Quang Phong Lôi thú vỡ vụn, nội tạng biến thành bụi phấn, cuồng phun máu tươi, tựa như một cái bánh thịt cực lớn.

- A... Phong Lôi đại nhân...

Chứng kiến Kim Quang Phong Lôi thú bị đánh thành bánh thịt, thân thể khổng lồ của Hỏa Diễm Độc Giác Thú khẽ run rẩy, thu hồi độc giác, quay người bỏ chạy.

Thủ đoạn của thiếu niên trước mắt này để cho hắn triệt để sợ hãi!

Kim Quang Phong Lôi thú, tung hoành Kiếm Linh Phong không biết

bao nhiêu năm, cũng bị đánh chết, nó bất quá là Thiên Kiều Cảnh trung kỳ nho nhỏ, làm sao có thể ngang hàng! Nếu sớm cho nó biết vị đại gia này có át chủ bài lợi hại như vậy, dược liệu, Chích Diễm Hỏa Duẩn ngươi lấy đi là được, đánh chết nó cũng không dám ngăn cản a!

------oOo------

Chương 707: Kim Chu Thảo đến tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đã đến, thì đừng đi nữa!

Hỏa Diễm Độc Giác Thú còn chưa đi xa, liền cảm thấy nham thạch nóng chảy chung quanh bạo động, giống như bị người khống chế, tốc độ tiến lên giảm mạnh.

Lập tức liền chứng kiến thân ảnh thiếu niên đột ngột xuất hiện ở trước mắt nó, toàn thân thiêu đốt hỏa diễm hồng sắc, tựa như Hỏa Diễm cự nhân không thể ngăn cản.

Thời điểm Nhiếp Vân nhìn thấy hư không loạn lưu, trong nội tâm liền có so đo, Tử Hoa Động Phủ bị hắn triệt để luyện hóa, phong ấn bên ngoài đến cùng cường đại cỡ nào, trong lòng mình cực kỳ rõ ràng, tuy hư không loạn lưu đáng sợ, nhưng phong ấn ngoài động phủ vẫn có thể ngăn trở!

Cho nên, lúc ấy hắn liền làm ra quyết định!

Dù sao Tử Hoa Động Phủ có được Truyền Tống Trận đi thông bên ngoài, lúc trước đám người Nhiếp Đồng, Tử Quỳnh Hoàng là được truyền đưa ra ngoài như vậy, chỉ cần đi vào hư không loạn lưu không quá sâu, có thể tùy thời truyền tống quay trở lại nham thạch nóng chảy, không có chút nguy hiểm nào!

Lừa gạt Kim Quang Phong Lôi thú đến hư không loạn lưu, sử dụng phù lục do cường giả Phá Không cảnh luyện chế sẽ không còn cố kỵ, lúc này mới xuất hiện một màn vừa rồi!

Về phần cuối cùng đột ngột xuất hiện ở trước mặt Hỏa Diễm Độc Giác Thú, tự nhiên là công lao của Tử Hoa Động Phủ Truyền Tống Trận, mà lúc này động phủ cùng thi thể của Kim Quang Phong Lôi thú, đã bị hắn thu lại.

- Vị đại nhân này, là ta không có mắt, ngươi muốn lấy dược liệu của ta, ta nên hai tay dâng, không nên đuổi theo mới phải, ta sai rồi, ngươi bỏ qua cho ta đi...

Chứng kiến thiếu niên xuất hiện ở trước mắt, Hỏa Diễm Độc Giác Thú vội vàng gào rú.

- Buông tha ngươi? Ha ha, cũng không phải là không thể được...

Chứng kiến bộ dáng của nó, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, bất quá còn chưa nói xong liền thấy Hỏa Diễm Độc Giác Thú động, sừng nhọn trên đầu lập tức biến dài, mạnh mẽ đâm qua mình.

Xem ra con Yêu thú này cũng rất thông minh, vừa rồi cầu xin tha thứ chỉ là lấy cớ, là muốn mình buông lỏng cảnh giác, sau đó liều chết tấn công!

- Hừ, nếu như ta không phải Diễm Hỏa Sư, có lẽ liền trúng kế, ngươi đã không tán thưởng, liền chết đi cho ta!

Hừ lạnh một tiếng, bàn tay Nhiếp Vân lật lên, U Minh Kiếm xuất hiện ở trong lòng bàn tay, kiếm quang lóe ra hào quang bảy màu.

Đại Bi Thất Tiên Kiếm!

Chiêu kiếm pháp này trước mắt là kiếm thuật cường đại nhất của mình, muốn đánh chết Yêu thú Thiên Kiều Cảnh trung kỳ, chỉ có thể dùng nó!

Theo lý thuyết, Yêu thú Thiên Kiều Cảnh trung kỳ biến trở về nguyên hình, có thể so với cường giả Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong, Nhiếp Vân là không thể nào đánh thắng, nhưng nơi này là nham thạch nóng chảy, là thiên hạ của Diễm Hỏa Sư đích!

Đánh không lại cường giả Nạp Hư cảnh, đối phó một Yêu thú Thiên Kiều Cảnh trung kỳ vẫn dư xài!

Sưu sưu sưu sưu!

Kiếm quang mang theo hỏa diễm chỉ Diễm Hỏa Sư mới có, đâm tới Hỏa Diễm Độc Giác Thú. Đại Bi Thất Tiên Kiếm là Vô Thượng kiếm pháp, bản thân liền rất cường đại, lại phối hợp thân phận Diễm Hỏa Sư của Nhiếp Vân, Hỏa Long cực lớn lập tức bao phủ Hỏa Diễm Độc Giác Thú ở bên trong.

Lần chiến đấu này, Nhiếp Vân chiếm hết thiên thời, địa lợi, rất nhanh Hỏa Diễm Độc Giác Thú đã bị đánh đến mình đầy thương tích.

PHỐC!

U Minh Kiếm đâm vào nơi cổ họng của Hỏa Diễm Độc Giác Thú. Yêu thú Thiên Kiều Cảnh trung kỳ ở Kiếm Linh Phong diễu võ dương oai, nằm mộng cũng không nghĩ đến, cuối cùng vậy mà chết ở trong tay một thiếu niên chỉ có tu vi Lĩnh Vực Cảnh.

- Thu!

Đánh chết Hỏa Diễm Độc Giác Thú, bàn tay Nhiếp Vân trảo một cái liền thu thi thể vào Nạp Vật Đan Điền, lần này tuy tổn thất thật lớn, năm phù lục Nạp Hư Cảnh, một phù lục Phá Không Cảnh, nhưng thu hoạch càng lớn, Chích Diễm Hỏa Duẩn... trọng yếu nhất là thi thể hai con Yêu thú này!

Thân thể nhoáng một cái, lần nữa trở lại Tử Hoa Động Phủ.

- Tiểu Phong, con Kim Quang Phong Lôi thú này thuộc tính giống ngươi, chỉ cần có thể luyện hóa tinh hạch của nó, hoàn toàn có thể một bước lên trời, trở thành Yêu thú Nạp Hư Cảnh!

Tiến vào động phủ, Nhiếp Vân lấy ra thi thể của Kim Quang Phong Lôi thú.

Tinh hạch Yêu thú dưới tình huống bình thường rất khó luyện hóa,

không giống yêu hạch của Yêu nhân, nhưng có một loại tình huống ngoại trừ, chính là Yêu thú thuộc tính giống nhau!

Yêu thú thuộc tính giống nhau, chỉ cần đạt được tinh hạch của đối phương, triệt để luyện hóa, có thể rất nhanh đạt được toàn bộ tu vi của đối phương, thực lực tăng nhiều!

Tiểu Phong cùng con Kim Quang Phong Lôi thú này thuộc tính giống nhau, đều có Phong thuộc tính, thành công luyện hóa tinh hạch, tuyệt đối có thể một bước lên trời, biến thành một con Yêu thú Nạp Hư Cảnh đỉnh phong!

- Tử Đồng, ta biết ngươi có một tuyệt chiêu gọi Thứ Kích, có thể ở trên đỉnh đầu xuất hiện một tiêm giác, công kích địch nhân, độc giác của Độc Giác Thú này ngươi nghĩ biện pháp luyện hóa, mặc dù không thể giống như Tiểu Phong, một bước lên trời, cũng tuyệt đối có thể làm cho ngươi thực lực tăng nhiều!

Rút độc giác trên đầu Hỏa Diễm Độc Giác Thú ra, tiện tay đưa cho Tử Đồng.

- Tạ ơn chủ nhân!

Hai đại Yêu thú Tiểu Phong, Tử Đồng chứng kiến Nhiếp Vân đưa tới đồ vật, con mắt lập tức đỏ lên.

Đã có hai đồ vật này, có thể tưởng tượng thực lực của bọn nó tuyệt đối sẽ bay vọt!

- Kim Quang Phong Lôi thú tử vong, ta vừa vặn thừa cơ hái Kim Chu Thảo!

Khoát tay áo, để cho hai thú luyện hóa, Nhiếp Vân ngồi dưới đất khôi phục thương thế thoáng một phát, cảm thấy triệt để khôi phục, lúc này mới hít sâu một hơi, đứng dậy.

Căn cứ tin tức Diệp Kiếm Tinh biết đến, ở trong Dược Viên của Kim Quang Phong Lôi thú, có được Kim Chu Thảo mình cần, hiện tại Phong Lôi thú tử vong, vừa vặn thừa cơ hái tới!

Bằng không thì, một khi bị Yêu thú khác trên núi phát hiện Vương giả đã chết, nhất định sẽ xuất hiện đại náo động, đến lúc đó còn muốn đạt được liền khó khăn.

Muốn làm liền làm, Nhiếp Vân không có dừng lại chút nào, thân thể chui ra nham thạch, thi triển thiên phú Địa Hành Sư, dọc theo dưới mặt đất chạy vội tới đỉnh Kiếm Linh Phong.

Trước kia thời điểm Kim Quang Phong Lôi thú xuất hiện, mình đã cảm ứng được nơi phát ra khí tức của đối phương, biết rõ hang ổ của nó ở đâu, lại phối hợp thiên phú Thiên Nhãn cùng thiên phú Truy Tung sư, rất nhanh đã tìm được Dược Viên mà Diệp Kiếm Tinh nói.

Không hổ là Dược Viên của Vương giả Kiếm Linh Phong, quả nhiên lớn hơn Hỏa Diễm Độc Giác Thú, dược liệu cũng đầy đủ hết, rậm rạp chằng chịt chừng hơn một ngàn loại, hơn nữa mỗi một loại đều cực kỳ trân quý, phối hợp luyện chế đan dược mà nói, đối với cường giả Nạp Hư cảnh cũng có tác dụng cực lớn!

------oOo------

Chương 708: Tranh đoạt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hơn nữa như Diệp Kiếm Tinh nói, có Kim Chu Thảo, không chỉ một cây, mà chừng năm cây.

Trước thu Kim Chu Thảo vào đan điền, có thứ này có thể luyện chế Tuyệt Thế đan, để cho linh hồn tấn cấp!

Nhẹ nhàng thở ra, lần nữa nhìn về phía dược liệu khác, càng xem con mắt càng sáng.

- Nếu như luyện chế những dược liệu này thành đan dược, ta lần thứ tư Niết Bàn nắm chắc sẽ lớn hơn rất nhiều!

Mình tích lũy hùng hậu mạnh hơn Thiên Kiều Cảnh mấy lần, mỗi

lần tấn cấp đều cần vô số vật tư, nhất là thời điểm Niết Bàn, càng là khủng bố, nếu như có thể luyện những dược liệu này thành đan dược sử dụng lúc Niết Bàn, xác xuất thành công tuyệt đối sẽ tăng lớn không ít.

- Thiên phú Thần Thâu, thu!

Thở ra một hơi, áp chế kích động trong lòng xuống, bàn tay Nhiếp Vân vội vàng trảo lấy, không quá mười cái hô hấp, liền thu những dược liệu này vào đan điền.

Thu hết dược liệu, Thiên Nhãn tìm một vòng, cũng không phát hiện còn có bảo bối gì, lúc này Nhiếp Vân mới triển khai thiên phú Địa Hành Sư, rất nhanh đi đến lối vào của Kiếm Linh Phong.

Cùng Diệp Kiếm Tinh hẹn ở đây, đoán chừng hiện tại hắn có chút sốt ruột đi à nha!

Rầm rầm rầm!

Tốc độ rất nhanh, đang hành tẩu ở dưới mặt đất, mới vừa đi không bao xa, chợt nghe toàn bộ mặt đất nổ vang, ngẩng đầu nhìn lên, Nhiếp Vân nhịn không được sững sờ, ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

- Là những đệ tử đến đây thí luyện? Xem ra chia làm hai đội ngũ...

Thiên Nhãn xuyên thấu mặt đất nhìn lên, chỉ thấy bảy người phía trên đang chiến đấu với một con Yêu thú.

Bảy người rất rõ ràng chia làm hai tốp, nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân nhịn không được cười lên, đúng là người quen biết cũ của mình, Sở Dương công tử cùng Tông Nham!

Thí luyện Top 10, tên thứ năm La Vẫn, tên thứ sáu Trương Nham, tên thứ bảy Viên Siêu, không biết như thế nào lần nữa cùng Tông Nham chung một chỗ, cộng đồng tiến thối, tên thứ tám, thứ chín cùng thứ mười Sở Dương cũng thành một đoàn đội.

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân liền hiểu được, đám người La Vẫn,

Trương Nham đều là đệ tử Kiếm Thần tông, tổ đội mà nói, khẳng định cùng một chỗ, mà thứ tám, thứ chín thì giống như Sở Dương thuộc về thế gia công tử, có lẽ trước kia lẫn nhau đã nhận thức.

Hai phe, lúc này đang chiến đấu với một con Yêu thú Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong, con Yêu thú này dĩ nhiên bị trọng thương, da lông toàn thân nghiền nát, khí tức đại giảm, xem ra dùng không được bao lâu, nó sẽ ngã xuống đất tử vong.

Sở Dương cùng Tông Nham tựa hồ như trước thủy hỏa bất dung, hai nhóm người tranh đấu hung ác, thậm chí muốn sớm giết chết Yêu thú, kết quả ngươi quấy rối ta, ta quấy rối ngươi, hiệu suất chiến đấu đại giảm, ai cũng không rảnh tay, nếu không bằng hai Thiên Kiều Cảnh hậu kỳ như bọn họ, tăng thêm những Thiên Kiều cảnh trung kỳ đỉnh phong kia, cùng với vô số thủ đoạn, mặc dù sức chiến đấu của con Yêu thú kia rất cường đại, sợ cũng sớm bị đánh chết.

- Ân? Tiểu tử này cũng học cách đánh lén rồi, bất quá cũng đúng, thời điểm thí luyện không có thân tình, có chỉ là thắng bại!

Con mắt lướt qua bảy người, đột nhiên rơi xuống trên mặt đá cách đó không xa, nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân nhịn không được cười lên.

Một bóng người giấu ở đằng sau nham thạch, đúng là Diệp Kiếm Tinh.

Lúc này Diệp Kiếm Tinh như Mãnh Hổ chờ đợi con mồi, toàn thân tích súc kình lực, như giương cung mà không bắn, chỉ cần tìm được cơ hội phù hợp, sẽ lũ bất ngờ tiết đê, bộc phát ra uy thế kinh người.

Ở trong ấn tượng của Nhiếp Vân, Diệp Kiếm Tinh là đệ tử đơn thuần, tâm tư toàn bộ dùng ở trên thân kiếm, hi vọng sự tình gì cũng bằng vào thực lực bản thân. Không muốn mượn tay người khác, bây giờ nhìn bộ dạng này của hắn, cũng học ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi rồi!

Cũng khó trách, thời điểm thí luyện, chỉ có thắng bại, không có thân

tình. Người tâm tư lại đơn thuần cũng phải vì mình tranh thủ! Dù sao quán quân chỉ có một cái!

Thiên Nhãn lần nữa quét một vòng, Nhiếp Vân phát hiện chờ đợi cơ hội tốt đánh lén cũng không phải Diệp Kiếm Tinh, còn có Ứng Long!

Lúc này Ứng Long giống như Diệp Kiếm Tinh, giấu ở sau một cành cây, ánh mắt lạnh lùng như ưng, chỉ cần mọi người phân ra kết quả, đánh chết Yêu thú, chỉ sợ hắn sẽ lập tức lao ra, cướp đi thi thể!

Thi thể Yêu thú Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong, chỉ cần đạt được, quán quân có thể nói là sự tình ván đã đóng thuyền!

- Đến đây thí luyện mười người, hiện tại liền tề tụ rồi...

Chứng kiến tình huống trước mắt, Nhiếp Vân cười khổ lắc đầu.

Xem ra bảy người này cùng Yêu thú Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong chiến đấu làm ra động tĩnh quá lớn, thí luyện tổng cộng mười người, hiện tại đã đến đông đủ.

- Rống!

Yêu thú Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong kia cũng biết mình chạy không khỏi một kiếp, trong mắt phát ra phẫn nộ, một cổ khí tức bạo ngược nhộn nhạo.

- Nguy rồi, nó muốn tự bạo!

Nhiếp Vân sững sờ.

Đoán chừng con Yêu thú này cũng biết mục đích của mọi người, vì không cho bọn hắn thực hiện được, vậy mà lựa chọn tự bạo.

Thực lực đạt tới cảnh giới nhất định có thể tự bạo, tự bạo là đột nhiên dẫn đốt pháp lực trong Khí Hải, để cho mình biến thành một quả boom nổ tung.

Yêu thú cũng có kiêu ngạo, sau thi tự bạo sẽ tạc thành bụi phấn, xem ra nó là không muốn thi thể của mình biến thành công cụ tranh công cho người khác.

- Mau ngăn cản nó!

Bọn người Sở Dương cũng xem ra vấn đề, vội vàng rống lên.

Một khi nó tự bạo, nhóm người mình sẽ bị thương không nói, cái gì cũng không chiếm được rồi.

Vù vù vù!

Bất quá Yêu thú Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong muốn tự bạo, sao là mấy người bọn hắn có thể ngăn trở, khí tức của Yêu thú càng ngày càng mạnh, như một khí cầu tới cực hạn, muốn bạo tạc nổ tung.

Lạch cạch!

Đúng lúc này, Yêu thú đột nhiên té trên mặt đất, trong ánh mắt tràn đầy không cam lòng, chết rồi.

- Ân? Cái này... Chuyện gì xảy ra?

Không chỉ những người khác kỳ quái, Nhiếp Vân cũng có chút sờ không rõ ý nghĩ.

Mắt thấy muốn tự bạo thành công, kết quả đại gia hỏa kia phảng phất như bị điên, trực tiếp ngã xuống đất chết mất, vô luận nhìn từ chỗ nào cũng có chút kỳ quái.

- Nó chết rồi, ai cướp được liền là của người đó!

- Là của ta!

- Dám đoạt với ta, ta sẽ giết các ngươi...

Mọi người kỳ quái chỉ trong nháy mắt, lập tức con mắt đều cuồng nhiệt, kiếm khí pháp lực giống như hồng thủy, phiêu tán bốn phía, trước kia liên minh lúc này cũng biến thành một đoàn vụn cát, tất cả

mọi người ý định cướp đoạt cỗ thi thể này.

Quản nó chết như thế nào, chỉ cần thi thể đến tay, chẳng khác nào quán quân đến

tay, loại cơ hội này ai sẽ bỏ qua?

------oOo------

Chương 709: Chấm dứt

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Liền là cơ hội này!

Diệp Kiếm Tinh tựa hồ chờ đến thời cơ, hai con ngươi đen nhánh hiện lên ánh sáng, cả người lập tức như thiểm điện vọt ra, cùng hắn còn có Ứng Long giấu ở một bên khác.

Xem ra bọn họ cũng biết, thời điểm đối phương tự loạn trận cước ra tay, xác xuất thành công sẽ tăng lớn không ít.

Vèo! Vèo!

Hai người vừa ra tay đều là công kích mạnh nhất, kiếm ý cường đại nhất phối hợp kiếm thuật Chí Tôn đỉnh phong, như mưa to đâm đến, đồng thời tay còn lại của hai người cũng không nhàn rỗi, từng người trảo tới Yêu thú.

- Muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của? Nằm mơ!

Bọn người Tông Nham không nghĩ tới hai người này trốn ở bên cạnh, thấy bọn hắn vọt tới, cũng từng người ra tay.

Trong nháy mắt pháp lực của song phương giống như pháo hoa bạo tạc nổ tung, ánh nửa bầu trời huyễn hồng.

- Hừ, thi thể Yêu thú, người có thực lực thì được, ai cướp trước liền tính toán của người đó!

Ứng Long thét dài, kiếm pháp như mưa, nhanh chóng ngăn trở bọn người Tông Nham công kích, đồng thời thò tay chộp tới thi thể.

Kiếm pháp của Ứng Long cũng rất mạnh, so với Diệp Kiếm Tinh chỉ mạnh không yếu, không hổ là thượng bài đệ tử của Kiếm Thần trưởng lão, lý giải đối với Kiếm Đạo có thể nói khủng bố.

- Đúng vậy, ai cướp được thi thể tính toán của ai, tới cho ta!

Diệp Kiếm Tinh cũng vung kiếm, ngăn trở bọn người Sở Dương công kích, bàn tay lớn trảo một cái, chộp tới thi thể Yêu thú, ở dưới hai người xé rách, thi thể di động vài bước.

Có thể ngăn bọn người Tông Nham, Sở Dương công kích, cũng không nói thực lực của hai người Diệp Kiếm Tinh cao hơn, mà là người phía trước cùng Yêu thú chiến đấu thời gian quá dài, thực lực đã có hao tổn thật lớn.

- Là của ta!

- Là của ta!

- Muốn tranh giành với ta, ta muốn giết các ngươi...

Thấy hai người này đồng thời trảo lấy thi thể Yêu thú, bọn người Tông Nham có chút sốt ruột, pháp lực văng khắp nơi, mỗi người đều đình chỉ tranh đấu, đồng thời chộp tới thi thể trên đất!

Bất quá pháp lực của bọn hắn còn chưa tới trước mặt thi thể của Yêu thú, thi thể cao tới hơn 10m lại tại chỗ quơ quơ, nhẹ nhàng trợt, vậy mà...

Đột ngột biến mất!

- Không thấy rồi hả? Đi nơi nào?

- Các ngươi ai lấy đi?

Vừa rồi đánh chết Yêu thú, bọn người Tông Nham, Sở Dương cơ

hồ đều hạ xuống phong ấn, để cho người ở dưới tình huống cự ly xa, không cách nào dùng Nạp Vật Đan Điền thu, nếu không, cũng không cần tranh đoạt, tinh thần quét qua, thi thể đã không thấy tăm hơi!

Muốn lấy đi, chỉ có bàn tay tiếp xúc thi thể mới có thể làm được, mới vừa rồi mọi người cướp đoạt, nhưng chín người đều ở đây, không có người tiếp xúc thi thể, sao lại đột nhiên biến mất?

- Chín người đều ở đây... Diệp Kiếm Tinh, mưu kế của ngươi thật sâu, một mình ngươi tới hấp dẫn chúng ta chú ý, Đồng Vân thì giấu ở chỗ khác thừa cơ trộm đi thi thể, ta nói không sai a!

Đột nhiên Tông Nham nghĩ tới điều gì, nhìn về phía Diệp Kiếm Tinh, vẻ mặt lãnh ý.

- Đúng vậy, nhất định là Đồng Vân kia, bằng không thì thi thể tuyệt sẽ không hư không tiêu thất!

Sở Dương cũng cười lạnh ra tiếng.

- Đồng Vân? Các ngươi muốn nói như thế nào thì nói, ta không rảnh tranh luận với các ngươi, gặp lại!

Diệp Kiếm Tinh vốn sững sờ, chứng kiến ánh mắt mọi người toàn bộ chuyển di tới, biết rõ giải thích vô dụng, có lẽ thật đúng là Nhiếp Vân làm, lúc này cười ha ha, quay người bỏ chạy.

Cả người hóa thành một đạo kiếm quang, thời gian nháy con mắt liền biến mất, chui vào sơn lâm thâm xử, thực lực của hắn ở trong mọi người không tính mạnh nhất, nhưng tốc độ đào tẩu cực nhanh, ngay cả Tông Nham cũng đuổi không kịp.

- Đáng giận! Chúng ta thật vất vả cả buổi, lại bị hai thằng này cướp đi!

Thấy Diệp Kiếm Tinh quay người bỏ chạy, những người khác cũng minh bạch thất thất bát bát, cả đám tức giận đến oa oa gọi bậy.

- Kiếm Linh Phong quy củ chính là như vậy, mặc kệ bất luận bảo

bối gì, đều là ai cướp trước thì là của người đó, chúng ta đã trúng kế, cũng đừng tách người ta. Đi thôi, lại nghĩ biện pháp đạt được bảo bối khác!

Một lát sau, Tông Nham hung hăng nói, mang theo mấy đệ tử Kiếm Thần tông xoay người rời đi.

- Hừ!

Sở Dương cũng hừ lạnh một tiếng, cùng đệ tử gia tộc ly khai tại chỗ.

.....

Diệp Kiếm Tinh một đường bay nhanh, rất nhanh tìm sơn động ẩn nấp, thấy không có người truy tới, lúc này mới cười khổ một tiếng.

- Còn không ra sao?

- Ngươi biết ta đi theo phía sau ngươi?

Vừa dứt lời, một bóng người liền từ dưới đất đột ngột chui ra, đúng là Nhiếp Vân.

- Ta không biết, nhưng có thể đoán được! Thi thể Yêu thú kia là ngươi trộm đi a!

Chứng kiến thiếu niên quả nhiên xuất hiện, Diệp Kiếm Tinh hỏi.

- Ha ha!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Ta biết ngay ngươi khẳng định không có việc gì, bất quá sao đi thời gian dài như vậy? Ta còn tưởng ngươi bị Độc Giác Thú phát hiện!

Diệp Kiếm Tinh tiến lên, thấy đối phương không bị tổn thương gì liền yên lòng.

- Làm sao có thể có việc!

Mình là bị Hỏa Diễm Độc Giác Thú phát hiện, bất quá thật sự là mình không có việc gì, mà hai con Yêu thú kia biến thành thi thể... Đương nhiên những lời này Nhiếp Vân sẽ không nhiều lời, cười nhạt một tiếng.

- Hợp tác hoàn thành, cũng nên phân chiến lợi phẩm, cái thi thể Yêu thú này cho ngươi, dược liệu cho ta, đã có hai dạng đồ vật này. Kiếm Linh Phong thí luyện, cũng không cần lại đi tìm bảo bối khác rồi!

Cổ tay Nhiếp Vân khẽ đảo liền thả thi thể Yêu thú cực lớn lên mặt đất.

Đây là một con Hoàng Ti Thiết Bối Thú, thả thi thể trên mặt đất, liền bành… thoáng một phát, cho người một loại cảm giác trầm trọng như núi.

Thả thi thể trên mặt đất, bàn tay lật lên, lần nữa ném ra dược liệu trộm từ chỗ Hỏa Diễm Độc Giác Thú, tự nhiên không tính Chích Diễm Hỏa Duẩn a.

- Ân? Linh Vân hoa, Độc Hương Căn, Bạch Lan Thảo... Đều là chút ít dược liệu Hỏa thuộc tính trân quý, những dược liệu này cộng lại giá trị không sai biệt lắm khoảng 100 điểm cống hiến rồi!

Nhìn xem dược liệu đầy đất, Diệp Kiếm Tinh tính toán một chút, vẻ mặt tươi cười càng đậm.

- 100 điểm cống hiến?

Điểm cống hiến của Kiếm Thần tông, mình cũng là hôm nay mới nghe nói, tự nhiên không biết tính toán, xem biểu lộ của Diệp Kiếm Tinh, nên xem như không ít, cũng cười cười hỏi:

- Thi thể Hoàng Ti Thiết Bối Thú này, đại khái có thể tính toán bao nhiêu điểm cống hiến?

- Thi thể Yêu thú dựa theo cấp bậc của Yêu thú khi còn sống định

giá điểm cống hiến, đều có tiêu chuẩn thống nhất, Hoàng Ti Thiết Bối Thú khi còn sống thực lực là Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong, có thể hối đoái 200, 300 điểm cống hiến!

Diệp Kiếm Tinh suy nghĩ một chút, nói ra.

------oOo------

Chương 710: Khách quý (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thi thể một con Yêu thú Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong tăng thêm tinh hạch mới giá trị 200, 300 điểm cống hiến?

Nhiếp Vân nhịn không được líu lưỡi.

Cường giả Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong cho dù ở tám đại tông môn cũng có địa vị rất cao, đánh chết Yêu thú cường đại như thế, chỉ hối đoái không đến 300 điểm cống hiến, xem ra điểm cống hiến của Kiếm Thần tông rất khó lấy được a!

- Ân, điểm cống hiến của Kiếm Thần tông, hoàn toàn chính xác cực kỳ khó lấy, nếu không như vậy, lần trước ta cũng sẽ không đi đánh Kịch Độc Vương rồi!

Diệp Kiếm Tinh thở dài một tiếng, lập tức nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Cái thi thể Yêu thú này là ngươi lấy được, hẳn là của ngươi mới đúng, những dược liệu này, xem như chúng ta phối hợp, ta mặt dày cầm một nửa! Ha ha, xem ra lần này, ngươi lại là quán quân rồi...

- Thi thể Yêu thú vẫn là cho ngươi đi!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Cái thi thể này cho ngươi mới tốt!

- Như vậy sao được, thi thể ai đạt được tính toán của người đó,

đây là quy định, ngươi có thể từ trong tay nhiều người như vậy cướp đi, tính là bản lãnh của ngươi a...

Diệp Kiếm Tinh vội vàng chối từ.

- Ha ha, không cần, vẫn là ngươi cầm đi...

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Đổi lại người khác thấy có thể lấy được quán quân, nhất định sẽ không từ chối, mà Diệp Kiếm Tinh chối từ, để cho Nhiếp Vân có chút bội phục nhân phẩm của hắn rồi.

Hai người lẫn nhau chối từ một hồi, cuối cùng ở dưới Nhiếp Vân kiên trì, vẫn lấy thi thể Yêu thú cho Diệp Kiếm Tinh, Nhiếp Vân nộp lên những dược liệu kia là được rồi.

Không phải hắn không muốn được quán quân, mà là đánh chết Kim Quang Phong Lôi thú, nhất định sẽ khiến cho động tĩnh rất lớn, hiện vào vẫn là ít xuất hiện mới tốt.

Phân phối hết chiến lợi phẩm, hai người ở trong sơn động chờ đợi cả buổi, chợt nghe Kiếm Linh Phong vang lên thanh âm của Lạc Vũ Thiên trưởng lão, biết rõ Kiếm Linh Phong khảo hạch chấm dứt, lúc này mới ly khai, bay tới lối vào.

Trong nửa ngày thời gian, bởi vì Diệp Kiếm Tinh có mặt, nên Nhiếp Vân không thể luyện chế Tuyệt Thế đan, lại nói cho dù muốn luyện chế, nửa ngày cũng khẳng định không đủ, mà lặng lẽ bỏ dược liệu lấy được từ chỗ Kim Quang Phong Lôi thú vào Tử Hoa Động Phủ.

Thời điểm đến, Lạc Vũ Thiên trưởng lão nói không thể giấu bảo bối lấy được ở Kiếm Linh Phong, như vậy đặt ở trong Nạp Vật Đan Điền nhất định có thể bị kiểm tra đo lường ra, đặt ở trong Tử Hoa Động Phủ liền không giống.

Cấm chế bên ngoài Tử Hoa Động Phủ ngay cả hư không loạn lưu cũng có thể ngăn trở, trong đó cất bảo bối, nếu dễ dàng bị dò xét như vậy mà nói, mình cũng không cần nhìn thấy lại lực bất tòng tâm rồi.

- Ân? Làm sao tới nhiều Thái Thượng trưởng lão như vậy?

- Có gì đó là lạ a!

- Chẳng lẽ quy củ năm nay bất đồng dĩ vãng?

Còn chưa đến cửa vào Kiếm Linh Phong, Nhiếp Vân chợt nghe một hồi nói thầm, mười người trước tới tham gia khảo hạch từ bốn phương tám hướng hội tụ tới.

Dĩ vãng, chỉ có một Thái Thượng trưởng lão ở lối vào Kiếm Linh Phong kiểm tra mọi người lấy được bảo bối, tính toán điểm cống hiến, hôm nay vậy mà đến mười Thái Thượng trưởng lão, để cho mọi người thấy có chút kỳ quái.

Ào ào!

Tuy cảm thấy kỳ quái, nhưng mọi người không dám trực tiếp hỏi, mà đứng ở lối vào Kiếm Linh Phong.

- Một ngày đã đến, các ngươi hẳn đều đã có thu hoạch, dĩ vãng khảo hạch, đều là ở chỗ này trực tiếp kiểm tra bảo vật các ngươi lấy được, đánh giá điểm cống hiến, năm nay bất đồng, tông chủ hạ khẩu dụ, muốn ở Kiếm Thần điện tự mình đánh giá thứ tự cho các ngươi! Các vị cùng ta đi a!

Thấy mọi người đến đông đủ, Lạc Vũ Thiên trưởng lão nhìn quanh một vòng, nhàn nhạt nói.

- Cái gì? Tông chủ tự mình đánh giá thứ tự?

- Cái này... Tông chủ muốn đích thân gặp chúng ta?

- Sớm biết như vậy, ta nên thu nhiều chút bảo vật, đáng tiếc bỏ qua cơ hội tốt a...

- Nếu có thể biểu hiện tốt ở trước mặt tông chủ, làm cho nàng nhớ kỹ, về sau tài nguyên tu luyện nhất định sẽ nhiều hơn không ít...

Nghe được Lạc Vũ Thiên nói, mọi người đều chấn động.

Tông chủ của tám đại tông môn, từng cái đều là nhân vật đỉnh phong, cường giả như vậy không phải là người nào muốn gặp có thể gặp, mặc dù là đệ tử hạch tâm, cả đời cũng chưa hẳn có thể gặp mặt một lần, bây giờ lại muốn đích thân đánh giá thứ tự cho mọi người, đã vượt ra dự liệu của bọn hắn rồi.

- Tông chủ là nhân vật cao quý, Kiếm Thần điện càng là địa phương Kiếm Thần tông nghị sự, đến đó ta hi vọng các ngươi có thể hiểu được quy củ, nếu không, hừ, đừng xem các ngươi đều là thiên tài, nhưng trước khi trở thành tuyệt thế cường giả, thiên tài càng lợi hại cũng sẽ biến thành người chết!

Chứng kiến mọi người nghị luận nhao nhao, Lạc Vũ Thiên trưởng lão hừ lạnh một tiếng, cảnh cáo một câu.

- Vâng!

Nghe được cảnh cáo, mọi người càng hoảng sợ.

Phù Thiên Đại Lục không thiếu hụt nhất đúng là thiên tài. Mỗi ngày thiên tài chết non, chỉ sợ phải tính bằng đơn vị hàng nghìn, cho nên thiên tài càng lợi hại, ở trong mắt những Thái Thượng trưởng lão như Lạc Vũ Thiên, đều không tính là cái gì, cũng không đáng coi trọng.

Trừ khi đạt tới cảnh giới nhất định!

- Tông chủ tự mình tiếp kiến? Như thế nào đột nhiên cải biến quy củ?

Nhiếp Vân không có gia nhập mọi người thảo luận, mà đáy lòng âm thầm phỏng đoán.

Nếu Kiếm Thần thí luyện là quy củ truyền thừa không biết bao nhiêu năm, thì cơ bản sẽ không cải biến quy tắc, đột nhiên đến nhiều Thái Thượng trưởng lão như vậy, lại đột nhiên cải biến quy tắc, chẳng lẽ sự tình mình đánh chết Kim Quang Phong Lôi thú đã bị phát hiện?

Xoa xoa mi tâm, đáy lòng Nhiếp Vân có chút khẩn trương.

Bây giờ mình ngụy trang, tuy có thể dấu diếm Nạp Hư Cảnh Thái Thượng trưởng lão, nhưng một khi tiến vào Kiếm Thần điện, chỉ sợ liền dấu diếm không được!

Kiếm Thần tông tông chủ, có được Chưởng Giáo ấn, đối với bất cứ chuyện gì cũng có thể nhìn rõ. Cho dù thiên phú Ngụy Trang sư cường thịnh trở lại, cũng né tránh không được xem xét!

Hơn nữa Kiếm Thần điện là địa phương trọng yếu nhất của Kiếm Thần tông, trong đó đại trận nhiều không kể xiết, một khi bị phát hiện sơ hở, muốn chạy trốn cũng khó có khả năng!

Nhưng bây giờ không đi Kiếm Thần điện mà nói, nhất định sẽ bị phát hiện, còn mất đi cơ hội tiến vào Kiếm Chi Đại Điện!

- Đi chưa chắc sẽ bị phát hiện, không đi, nhất định sẽ bị phát hiện. Liều mạng!

Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi, tuy đi Kiếm Thần điện nguy cơ trùng trùng, nhưng cũng có kỳ ngộ thật lớn, vạn nhất đối phương không nhận ra mình, có thể thành công tiến vào Kiếm Chi Đại Điện, thậm chí còn có thể cảm ứng Kiếm Đạo chi khí, điều tra sự tình Triệu Hoán Sư.

------oOo------

Chương 711: Khách quý (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phúc họa tương y, liền xem lựa chọn cùng nắm chắc cơ hội của mình rồi! Vô luận như thế nào, nhất định phải thành công!

Cắn răng một cái, Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm.

Không chỉ Nhiếp Vân khẩn trương, chín người còn lại cũng sắc mặt

đỏ lên.

Như Tông Nham, Diệp Kiếm Tinh ở Kiếm Thần tông thật nhiều năm, tựa hồ cũng chưa từng thấy qua tông chủ.

Loại đại tông môn như Kiếm Thần tông, sự tình bình thường Chấp Sự trưởng lão có thể hoàn thành, hơi chút lớn, Nội Các trưởng lão liền có thể giải quyết, phát sinh mâu thuẫn không thể điều hòa, Thái Thượng trưởng lão ra mặt, về phần tông chủ, đây chính là nhân vật tương đương Vô Thượng trưởng lão, Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, ngoại trừ Thái Thượng trưởng lão hội nghị, cơ bản không có người bái kiến!

Mà Thái Thượng trưởng lão hội nghị, không có đại sự kinh thiên động địa gì, mấy trăm năm cũng chưa hẳn mở một lần.

- Nghe nói tông chủ đương đại, là vị nữ tông chủ duy nhất của Kiếm Thần tông từ trước tới nay, không biết có phải thật sự hay không!

- Đương nhiên thật sự, giống như gọi là Thiên Thủ Kiếm, chẳng những thực lực cường đại, còn rất đẹp!

- Nữ chưởng môn xinh đẹp, hơn nữa thực lực cường đại, có thể tận mắt nhìn đến nhân vật trong truyền thuyết này, thật sự là may mắn...

Dọc theo đường đi, các loại ý niệm kích động ở trên không trung.

Đương đại tông chủ, Thiên Thủ Kiếm Vân Huyên, làm vị nữ tông chủ đầu tiên của Kiếm Thần tông từ trước tới nay, đã sớm trở thành chủ đề được các đệ tử cảm thấy hứng thú nhất, vô số đệ tử Kiếm Thần tông, nằm mộng cũng muốn gặp một lần, bây giờ có thể có cơ hội, tất cả đều hưng phấn đến sắp nhảy dựng lên.

- Thiên Thủ Kiếm Vân Huyên? Thiên Huyễn huynh, ta lập tức muốn nhìn thấy tình yêu trong miệng ngươi rồi, không biết suy đoán của ta đúng hay sai, nếu như đúng, hi vọng một ngày kia có thể cho ngươi hả giận!

Nghe được chung quanh lặng lẽ nói thầm, Nhiếp Vân nhớ tới lúc

trước đối thoại với Thiên Huyễn.

Lúc trước mình nghe Thiên Huyễn nói, nhận định Thiên Thủ Kiếm Vân Huyên khẳng định đang lợi dụng hắn, lần này vừa vặn thừa cơ đi xem, nữ nhân này rốt cuộc là dạng người gì.

Nếu như huynh đệ của mình, thực bị đối phương hãm hại lợi dụng, cửu tử nhất sinh mà nói, coi như thực lực của mình không đủ, cũng sẽ không để cho nàng sống khá giả!

Một đường không nói chuyện, rất nhanh mọi người liền đi tới một đại điện nguy nga.

Đại điện này cao vút trong mây, liếc thấy không rõ đến cùng cao bao nhiêu, phảng phất như một thanh lợi kiếm cắm vào mây xanh, để cho người chứng kiến thì có cảm giác tự ti mặc cảm.

- Như thế nào bây giờ mới đến, tông chủ chờ đã nửa ngày!

Vừa tới trước điện, một bóng người liền đi tới, trong giọng nói mang theo một tia trách cứ.

Đúng là một vị trưởng lão khác phụ trách Kiếm Thần thí luyện, Nghê Hư trưởng lão!

- Kiếm Linh Phong thí luyện cần một ngày, ta theo như trình tự bình thường đi a, có cái gì không đúng sao?

Nghe được ngữ khí trách cứ, sắc mặt của Lạc Vũ Thiên thoáng một phát liền trầm xuống.

- Không có gì không đúng, chỉ là... Hôm nay có khách quý đến, ngươi cùng những đệ tử này hảo hảo nói, ngàn vạn lần không nên nói bậy, ta không muốn danh dự của Kiếm Thần tông chúng ta mất hết!

Biết rõ mình nói sai, Nghê Hư trưởng lão giải thích một câu.

- Khách quý? Người nào?

Lạc Vũ Thiên sững sờ.

- Là...

Nghê Hư trưởng lão nói nhỏ cho hắn một cái tên.

- Cái gì? Hắn... Hắn như thế nào sẽ đến? Loại thân phận như hắn muốn tới, cũng phải sớm cáo tri, để chúng ta chuẩn bị, sao đột nhiên lại tới rồi?

Lạc Vũ Thiên hoảng sợ, sắc mặt lập tức thay đổi.

- Cái này... Ta cũng không biết, bất quá giống như hắn không dùng thân phận kia, mà là dùng thân phận bằng hữu của tông chủ đến, dù sao bất kể như thế nào, ngươi quản tốt những đệ tử này, đừng cho ngoại nhân xem thường Kiếm Thần tông chúng ta!

Nghê Hư trưởng lão nói.

- Cái kia tốt, ngươi đi vào thông bẩm trước, ta bàn giao vài câu!

Sắc mặt của Lạc Vũ Thiên ngưng trọng khoát tay áo.

- Ân!

Nghê Hư trưởng lão vội vàng gật đầu, quay người đi vào Kiếm Thần điện.

- Lời mới vừa rồi, chắc hẳn các ngươi cũng đã nghe được, Kiếm Thần điện đến một vị đại nhân vật của tông môn, ta hi vọng các ngươi tuân thủ quy củ, không nên làm Kiếm Thần tông chúng ta mất thể diện!

Nghê Hư trưởng lão ly khai, Lạc Vũ Thiên quay đầu nhìn về phía bọn người Nhiếp Vân, sắc mặt âm trầm như nước.

- Nếu như ai không nghe lời, tiến vào Kiếm Thần điện hết nhìn đông tới nhìn tây, không theo quy cũ làm việc, mặc kệ ngươi là thiên tài nơi nào đến, chỉ có một con đường có thể đi, là... Chờ chết!

Nói xong lời cuối cùng, tất cả mọi người cảm thấy gió lạnh quét qua, tựa hồ cảm thấy thật không tuân thủ quy củ, Lạc Vũ Thiên trưởng lão tuyệt đối dám ra tay đánh chết hắn!

- Vâng!

Trong lòng mọi người đồng thời rùng mình, đáp ứng.

- Đại nhân vật của tông môn? Sẽ là ai?

Đi theo đằng sau đám người, Nhiếp Vân có chút sờ không rõ ý nghĩ.

Có thể làm cho Lạc Vũ Thiên trưởng lão cẩn thận như vậy, địa vị của đại nhân vật kia khẳng định rất cao, chẳng lẽ là Hóa Vân tông Vô Thượng trưởng lão tới?

Nếu thật sự là Hóa Vân tông Vô Thượng trưởng lão, mình liền thảm rồi!

Kiếp trước tuy mình là đệ tử của Bắc trưởng lão Chư Cát Thanh vân, kiếp này đối phương còn không biết mình a! Mình không cảm thấy thiên phú Ngụy Trang sư có thể giấu diếm được con mắt của cường giả Huyệt Khiếu cảnh!

Cường giả Huyệt Khiếu cảnh, linh hồn đạt tới Linh cấp Đại viên mãn, thấy rõ sự tình Chư Thiên, một cái ý niệm có thể hình thành năng lượng phong bạo, muốn giấu diếm được người như vậy, cho dù thực lực lại tăng lên gấp trăm lần cũng không có khả năng!

- Được rồi, bất kể là ai, đi một bước tính toán một bước, có lẽ bởi vì có vị đại nhân vật này, Thiên Thủ Kiếm Vân Huyên sẽ không cẩn thận quan sát ta, cho ta tránh được một kiếp!

Dứt bỏ cách nghĩ loạn thất bát tao trong đầu, Nhiếp Vân lẳng lặng đợi tại nguyên chỗ.

Chỉ chốc lát sau Nghê Hư trưởng lão liền đi ra, ý bảo mọi người đi vào.

Lạc Vũ Thiên trưởng lão lần nữa cường điệu một câu, lúc này mới mang theo mọi người đi vào đại sảnh.

Hô!

Vừa tiến vào đại môn, Nhiếp Vân đã cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng, đột

ngột đi vào cung điện rộng lớn. Hai bên cung điện ngồi đầy người, cả đám hai mắt phóng ra tinh quang, khí tức nồng hậu dày đặc, vậy mà toàn bộ đều là cường giả Nạp Hư cảnh, nhìn thoáng qua, phát hiện Tông Nham thúc thúc Tông An cũng ở trong đó.

Hẳn là Kiếm Thần tông Thái Thượng trưởng lão.

------oOo------

Chương 712: Kiếm Thần điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên đài cao ngồi một nữ nhân, bộ dáng lãnh diễm nói không nên lời, hai con ngươi lóe ra hương vị sát phạt quả quyết, xem xét đã biết rõ sau dung mạo xinh đẹp cất dấu một trái tim tàn nhẫn.

- Cái này là tình yêu của Thiên Huyễn, Thiên Thủ Kiếm Vân Huyên? Khó trách Thiên Huyễn sẽ mê muội...

Tùy ý nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân liền cúi thấp đầu xuống.

Khó trách Thiên Huyễn ưa thích nàng như vậy, dù bị lừa cũng cam tâm tình nguyện, dung mạo của Vân Huyên này hoàn toàn chính xác đẹp đáng sợ, cho dù so với Bách Hoa Tu, Dịch Thanh cũng không kém mảy may.

Mỹ mạo, thực lực, tâm cơ... Mỗi dạng đều lợi hại, nữ nhân này thật đáng sợ.

Bên trái Thiên Thủ Kiếm Vân Huyên có một vị trí cao cao, ngồi một người thoạt nhìn chừng ba mươi tuổi, sắc mặt âm trầm, hai mắt sáng ngời hữu thần, Nhiếp Vân vừa nhìn sang, chỉ thấy ánh mắt của hắn cũng quét đ qua, mang theo mĩm cười đầy ẩn ý.

- Xem ra không phải người của Hóa Vân tông!

Chứng kiến người này mình cũng không nhận ra, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra.

Mặc dù Vô Thượng trưởng lão của Hóa Vân tông mình cũng có chưa thấy qua, nhưng tuổi hẳn không nhỏ rồi. Người trước mắt này thoạt nhìn không lớn, hẳn không phải là mấy vị trưởng lão kia. Chỉ cần không phải cường giả Hóa Vân tông, liền chắc sẽ không vạch trần mình, tạm thời không có nguy hiểm.

- Có thể ở Thiên U Cốc thí luyện đạt được Top 10, nói rõ các ngươi lý giải Kiếm Đạo, thực lực của bản thân đều đạt đến tình trạng nhất định, là người nổi bật trong rất nhiều tài tuấn!

Tâm tình của Nhiếp Vân vừa trầm tĩnh lại, chợt nghe thanh âm của Vân Huyên tông chủ vang lên.

Thanh âm của nàng phiêu dật, nghe vào tai hưởng thụ nói không nên lời, để cho người căn bản không cách nào phân thần, nếu như nói thanh âm của Hoắc Dĩnh là tiên âm, quấn lương ba ngày, nàng là Ma Âm, làm cho không người nào có thể cự tuyệt, không đành lòng cự tuyệt.

- Tạ ơn tông chủ tán dương!

Mọi người vội vàng ôm quyền.

- Kiếm Thần thí luyện là khảo hạch long trọng nhất của Kiếm Thần tông chúng ta, tổng cộng ba dạng!

Thấy cử chỉ của mọi người có độ, trả lời vừa vặn, Thiên Thủ Kiếm Vân Huyên nhẹ gật đầu.

- Thiên U Cốc là dạng thứ nhất, dạng thứ hai là Kiếm Linh Phong

tầm bảo vừa hoàn thành! Xem bộ dạng của chư vị, chắc hẳn đều đã nhận được không ít chỗ tốt, ta gọi các ngươi đến, thứ nhất, là muốn nhìn một chút đệ tử giới này, có trình độ như thế nào, thứ hai, là đáp ứng yêu cầu của Di Thần Tông Di Hoa tông chủ, cho hắn biết thực lực của đệ tử Kiếm Thần tông chúng ta!

- Cái gì?

- Di Thần Tông Di Hoa tông chủ?

- Chẳng lẽ là người trung niên kia?

Nghe được Vân Huyên tông chủ nói, mọi người phía dưới đều cả kinh, ý niệm trao đổi.

- Cái này là Di Thần Tông tông chủ... Di Hoa?

Muốn nói kinh hãi nhất tuyệt đối là Nhiếp Vân, chỉ cảm thấy da đầu run lên, thiếu chút nữa bất tỉnh.

Mới vừa rồi còn may mắn người này không phải Hóa Vân tông, thời gian nháy con mắt liền may mắn không nổi rồi.

Nếu như đoán không sai, Di Thần Tông nhiều lần đối phó mình, chính là vì Di Hoa này, hắn muốn giết mình đã lâu rồi, chẳng lẽ cố ý để cho mọi người tới, là vì muốn giết mình?

Nghĩ vậy, toàn thân Nhiếp Vân cứng ngắc, lưng chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Tu vi cụ thể của Di Hoa mình nhìn không ra, nhưng có thể trở thành chưởng giáo của tám đại tông môn, thực lực thấp nhất cũng là Nạp Hư Cảnh, chỉ sợ đã đạt tới Nạp Hư Cảnh đỉnh phong rồi!

Người mạnh như thế, thực muốn động thủ, một ngón tay cũng có thể bóp chết mình!

Trong nội tâm khẩn trương, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn, vừa vặn trông thấy Di Hoa xem qua, trong ánh mắt lòe ra một đạo lãnh ý nhàn nhạt.

Chứng kiến cái này, đáy lòng Nhiếp Vân mát lạnh, biết rõ đối phương khẳng định nhận ra mình, sở dĩ không có phát tác, chính là bởi vì nơi này là Kiếm Thần tông, không dám quá phận mà thôi.

Nhưng nếu hắn quả thật muốn động thủ, trực tiếp nói một câu với Vân Huyên, muốn mang người này đi, tin tưởng Vân Huyên sẽ không bởi vì một tiểu tử không biết tên, mà đắc tội Di Thần Tông tông chủ!

- Nếu như hắn muốn ra tay sẽ không chờ tới bây giờ, nhìn xem hắn đến cùng muốn làm gì...

Nếu trước sau đều là chết, vậy thì không sao cả rồi.

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân không trốn tránh, ngẩng đầu nhìn tới Di Hoa.

Không thể không nói Di Hoa là một người cực kỳ tuấn lãng, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, ngón tay thon dài trắng noãn, ánh mắt giống như một vũng nước sâu, u tĩnh sâu xa.

Di Hoa tựa hồ biết rõ Nhiếp Vân lần nữa nhìn tới, tay trái nhẹ vỗ về tay phải, khóe miệng nhẹ nhàng giơ lên, giống như cười mà không phải cười.

Bộ dạng này của hắn, như nhận ra mình, vừa giống như không nhận ra mình, để cho Nhiếp Vân có chút mê hoặc.

Mình giết mười hai vị Thiên Kiều Cảnh Nội Các trưởng lão của Di Thần Tông, lại giết Thái Thượng trưởng lão Di Hoằng, càng làm cho vị hôn thê của người ta từ hôn, Di Hoa nhìn thấy mình nên hận đến ngứa răng, tùy thời động thủ mới phải, nhưng bây giờ cười với mình... Chẳng lẽ hắn không có nhận ra mình?

Nếu không nhận ra mà nói, vì cái gì mình thủy chung cảm giác ý niệm của hắn xoay tròn ở trên người, lái đi không được?

- Tốt rồi, các ngươi lấy ra đồ vật đoạt được ở trên Kiếm Linh Phong đi, Tông Nham, ngươi tới trước!

Không biết trong lòng Nhiếp Vân biến hóa, Lạc Vũ Thiên trưởng lão nghe được tông chủ mở miệng, vội vàng phân phó một tiếng.

- Vâng!

Tông Nham biết rõ Lạc Vũ Thiên an bài như vậy, là vì để cho mình biểu hiện, vẻ mặt đắc ý, vội vàng đi về trước hai bước.

- Tông chủ, chư vị trưởng lão, đây là ta ở Kiếm Linh Phong may mắn có được!

Nói xong Tông Nham tiến về phía trước một bước, cổ tay khẽ đảo, một thi thể cự đại liền nằm ở trên mặt đất, phát ra Bành… một tiếng.

- Đây là Hồng Lân Kim Giáp Ưng, khi còn sống đã đạt đến Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong!

Nói xong Tông Nham lui về phía sau một bước, trên mặt lộ ra ý tứ dương dương tự đắc.

- Thi thể Yêu thú Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong? Hơn nữa còn là Yêu thú phi hành!

- Hắn vậy mà đánh chết một con Yêu thú Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong?

- Hắn lúc nào đánh chết? Thật là lợi hại...

Chứng kiến Tông Nham lấy ra thi thể Yêu thú, mọi người xôn xao, ngay cả Nhiếp Vân cũng có chút khó tin.

Thực lực của Tông Nham là cái dạng gì, mình đã giao thủ với hắn, biết rất rõ ràng, cho dù thi triển ra át chủ bài, cũng chưa chắc có thể đánh thắng được cường giả Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong, chớ nói chi là Yêu thú Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong rồi!

------oOo------

Chương 713: Tính toán điểm cống hiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhưng thi thể này thật là Yêu thú Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong, không có bất kỳ sai lầm, nếu như không phải hắn ở Kiếm Linh Phong lấy được, rất nhiều trưởng lão ở đây có thể phân biệt ra, không người phát biểu ý kiến, đã nói rõ là ở Kiếm Linh Phong giết!

Cái này thật kỳ quái!

Nhiếp Vân nghi hoặc, sắc mặt Diệp Kiếm Tinh cũng biến đổi.

Nguyên lại cho là Hoàng Ti Thiết Bối thú của mình nắm chắc quán quân, hiện tại xem ra, là kém xa Hồng Lân Kim Giáp Ưng của đối phương!

Phải biết rằng đồng dạng là Yêu thú Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong, thi thể Yêu thú phi hành càng thêm trân quý a!

- Có thể đánh chết Yêu thú Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, đệ tử Kiếm Thần tông làm cho người mở rộng tầm mắt!

Chứng kiến cỗ thi thể này, Di Hoa tán dương một câu.

- Dựa theo điểm cống hiến yêu cầu, thi thể Yêu thú Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong phi hành, có thể hối đoái 300 điểm cống hiến!

Lạc Vũ Thiên nói.

- Ân, rất tốt, kế tiếp!

Nghe được Di Hoa tán dương, Vân Huyên tông chủ mỉm cười.

Thứ hai đi tới cũng là đệ tử Kiếm Thần tông, thu hoạch cũng tương đối khá, lấy ra một khối khoáng thạch hi hữu, cuối cùng hối đoái tám mươi điểm cống hiến.

Rất nhanh đã đến Sở Dương, Sở Dương lấy ra một thượng phẩm

Linh Binh, niên đại cũ kỹ, không biết từ nơi nào lấy được, cuối cùng hối đoái 90 điểm cống hiến.

Những người khác có được đồ vật gì đó cũng không nhiều, còn có hai cái chỉ hối đoái ra năm điểm cống hiến, Ứng Long hối đoái bảy mươi điểm cống hiến, xếp thứ tư.

- Của ta chỉ là một ít dược liệu!

Nhiếp Vân là thứ hai đếm ngược, cũng không hiển sơn lộ thủy, tiến lên, lấy ra dược liệu trộm từ chỗ Hỏa Diễm Độc Giác Thú.

- Những dược liệu này tổng cộng 100 điểm cống hiến!

Kiểm tra một lần, Lạc Vũ Thiên trưởng lão báo ra giá trị, cùng Diệp Kiếm Tinh phỏng đoán không kém bao nhiêu.

- Ta cũng là một thi thể Yêu thú Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong!

Cuối cùng Diệp Kiếm Tinh đi lên, lấy ra Hoàng Ti Thiết Bối thú.

- Hoàng Ti Thiết Bối thú, khi còn sống Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong, có thể hối đoái 220 điểm cống hiến!

Lạc Vũ Thiên kiểm tra một lần, bắt đầu công bố thành tích:

- Đã như vậy, thứ tự liền định ra, Tông Nham thứ nhất, Diệp Kiếm Tinh thứ hai, Ứng Long thứ ba, Đồng Vân thứ tư, Sở Dương thứ năm...

- Lạc Vũ Thiên trưởng lão xin chậm, ta cảm thấy con Hoàng Ti Thiết Bối thú này có vấn đề!

Ngay thời điểm Lạc Vũ Thiên nói, Tông Nham đột nhiên đi tới, mở miệng nói ra.

- Có vấn đề gì?

Lạc Vũ Thiên hiển nhiên không ngờ tới Tông Nham lại đột nhiên nói chuyện, sửng sốt một chút, nhíu mày.

- Cái thi thể Yêu thú này bảo trì cực kỳ nguyên vẹn, cơ bắp cũng rất cứng ngắc, ta cảm thấy được không phải đánh chết, mà là trúng độc trí mạng!

Tông Nham nhìn thoáng qua Hoàng Ti Thiết Bối thú, cao giọng nói.

- Ân?

Nghe hắn nói như vậy, mọi người đều tập trung ánh mắt tới.

Yêu thú trúng độc mà chết cùng đánh chết mà chết hoàn toàn chính xác bất đồng, người phía trước cơ bắp cứng ngắc, cốt cách biến thành màu đen, nếu không nhìn kỹ, ngược lại không biết là cái gì, lúc này bị hắn nhắc, mọi người liền xem ra vấn đề.

Lạc Vũ Thiên thò tay vẽ một cái, Hoàng Ti Thiết Bối thú liền lộ ra một khối xương cốt, màu sơn đen, nhịn không được hít một ngụm khí lạnh.

- Quả nhiên là bị kịch độc hạ độc chết!

Có thể làm Yêu thú sau khi chết toàn thân xương cốt biến thành màu đen, đủ thấy độc này đáng sợ!

- Con Yêu thú này khi còn sống có được thực lực Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong, kịch độc bình thường đã không có tác dụng, mà là kịch độc, đừng nói giết Yêu thú bằng thuốc độc, mình dính vào cũng lập tức chết! Muốn dùng kịch độc đường đường chính chính giết một con Yêu thú, chỉ có thể nói rõ một sự kiện... là người đánh chết con Yêu thú này, là vị Độc sư!

Thấy mọi người nhìn ra Yêu thú bị kịch độc chí tử, sắc mặt Tông Nham nghiêm túc nói.

Sử dụng kịch độc giết người cũng không phải mỗi người đều có thể làm, hơi không cẩn thận, liền sẽ hạ độc chết mình, thật giống như lúc trước Nhiếp Vân dùng Yêu Minh Tiên Dịch giết bọn người Di Tinh, nếu như không phải dựa vào thiên phú Tường Thủy Sư, khống chế nước chảy, chỉ sợ mình cũng phải bị thương tổn.

Có thể hoàn mỹ khống chế nọc độc, độc khí, còn không bị người khác phát hiện, chỉ có một loại người làm được, cái kia chính là Độc sư!

- Độc sư? Thiên phú của người Yêu tộc?

- Độc sư dùng tánh mạng người tế luyện độc dược, loại người này phải giết chết!

- Có được loại thiên phú này, nhất định là Yêu nhân, phải đánh chết!

- Ngươi nói Diệp Kiếm Tinh có được loại thiên phú này?

Nghe được Tông Nham giải thích, mọi người vốn sững sờ, lập tức đồng loạt nhìn về phía Diệp Kiếm Tinh, lộ ra ý cảnh giác.

Loại thiên phú Độc sư này bài danh 21, hơn nữa tên xấu lan xa, để cho người trong nháy mắt đều nổi lên lòng kiêng kỵ.

- Tông Nham, đừng ngậm máu phun người, Diệp Kiếm Tinh ta đường đường chính chính, ở Kiếm Thần tông tu luyện nhiều năm, có thiên phú Độc sư hay không, mỗi người đều biết, ngươi nói như vậy là có ý tứ gì?

Thấy ánh mắt mọi người nghi vấn nhìn tới, Diệp Kiếm Tinh nộ hỏa thiêu lên.

- Ha ha, Diệp Kiếm Tinh sư đệ không có thiên phú Độc sư, điểm ấy ta đương nhiên biết rõ, bất quá bằng hữu Đồng Vân của ngươi có thiên phú Độc sư hay không liền khó mà nói!

Tựa hồ biết rõ Diệp Kiếm Tinh có thể hỏi như vậy, Tông Nham cười hắc hắc, con mắt rơi vào trên người Nhiếp Vân.

- Ân?

Nhiếp Vân nhướng mày.

- Ha ha, không cần giả bộ như người vô tội, thời điểm vây giết Hoàng Ti Thiết Bối thú, mọi người chúng ta đều ở đó, lúc ấy Hoàng Ti Thiết Bối thú bị vây công muốn tự bạo, lại bỗng nhiên ngã xuống đất chết, ai cũng không biết nguyên nhân gì, điểm ấy ta nói không sai chứ!

Tông Nham tiếp tục nói.

- Đúng, điểm ấy là ta tận mắt nhìn thấy, Sở Dương ta có thể chứng minh!

Sở Dương nói.

- Ta cũng có thể chứng minh!

- Ta cũng có thể chứng minh...

Rất nhanh tất cả mọi người đều đồng ý thoại ngữ của Tông Nham.

Tình cảnh lúc ấy, Nhiếp Vân cũng nhìn thấy, Hoàng Ti Thiết Bối thú đích thật là đột nhiên ngã xuống đất tử vong, nhớ tới những cái này, Nhiếp Vân nhíu mày, cảm giác mình tựa hồ lâm vào một âm mưu.

- Lúc ấy thời điểm vây giết Hoàng Ti Thiết Bối Thú, chín người chúng ta đều ở đó, chỉ có ngươi không có mặt, hơn nữa, sau khi chết thứ này cũng là bị ngươi lấy đi, nếu như là người khác thi triển độc dược, tất cả mọi người có thể chứng kiến, nhưng ngươi từ đầu đến cuối không xuất hiện, ha ha... Chắc hẳn không cần ta nhiều lời, tất cả mọi người nên hiểu được a!

------oOo------

Chương 714: Ta có chứng cớ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tông Nham nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân, vừa cười vừa nói.

- Ngươi nói Hoàng Ti Thiết Bối Thú này là ta hạ độc chết?

Nhiếp Vân rốt cục hiểu được mục đích của hắn.

Chỉ cần chứng minh mình là Độc sư, sẽ lọt vào tất cả mọi người phỉ nhổ, loại người này, sao có tư cách trở thành đệ tử Kiếm Thần tông, cũng tiếp nhận Kiếm Thần truyền thừa?

Thật độc ác!

Không cần đả bại mình, không cần cùng mình chính diện chiến đấu, chỉ cần một tiểu âm mưu, mình liền lâm vào bị động.

- Không sai!

Tông Nham hừ lạnh nói ra:

- Trừ ngươi ra những người chúng ta đều có mặt, không có người có thể ra tay, ngươi đã có thể thừa dịp chúng ta không để ý trộm đi thi thể, cũng đã nói lên có thể thừa cơ hạ độc! Như thế nào, còn có lời gì để nói?

- Thật sự hắn là Độc sư, thời điểm ở Thiên U Cốc, ta tận mắt nhìn thấy!

Lúc này Sở Dương cũng tiến về phía trước một bước, nói ra.

- Nói như vậy, thật đúng là có khả năng!

- Không phải Độc sư, một tiểu tử Lĩnh Vực Cảnh, làm sao có thể ở Thiên U Cốc đạt được nhiều ngọc bài như vậy?

- Ý của ngươi là hắn giết rất nhiều đệ tử bằng thuốc độc?

- Cái kia còn phải nói nữa sao, Độc sư cả đám tâm ngoan thủ lạt, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, loại người này có thể là người tốt sao?

Nghe được Sở Dương cũng nói như vậy, mọi người nhìn Nhiếp Vân toàn bộ lộ ra kiêng kị, đồng loạt lui về phía sau mấy bước, tách

Nhiếp Vân ra riêng.

- Đồng Vân tuyệt không thể nào là Độc sư, ta...

Diệp Kiếm Tinh muốn thay Nhiếp Vân giải thích vài câu, nhớ tới ngày đó cùng Sở Dương đối diện, hắn một chiêu độc chết thanh niên mặt trắng kia, nói đến một nửa liền ngừng lại.

Cùng ngày mình liền hỏi qua hắn có phải Độc sư hay không, hắn cũng không trả lời thẳng, chẳng lẽ Nhiếp Vân thực sự có loại thiên phú quỷ dị này?

Diệp Kiếm Tinh làm việc gần đây theo khuôn phép cũ, để cho hắn nói láo, trong nháy mắt ngược lại không biết nói cái gì.

- Độc sư, thiên phú đặc thù của Yêu nhân, chẳng lẽ ngươi là gian tế của Yêu nhân?

Lạc Vũ Thiên cũng nhìn về phía Nhiếp Vân, hừ lạnh lên tiếng, pháp lực toàn thân chấn động, tùy thời có thể bộc phát ra.

Độc sư là thiên phú đặc thù của Yêu nhân, Nhân loại không có khả năng có, nếu như thiếu niên trước mắt này là Độc sư mà nói, nói rõ hắn rất có thể là gian tế của Yêu nhân!

- Yêu nhân? Độc sư? Các ngươi bằng hắn nói liền chứng minh ta là Độc sư, là Yêu nhân? Ha ha, đừng quên, trong vòng mười ngày ta một người luyện thành 148 bộ kiếm thuật tinh anh của Kiếm Thần tông, nếu như ta là Yêu nhân, lúc nào kiếm thuật của Kiếm Thần tông thích hợp Yêu nhân tu luyện như vậy rồi hả?

Nhiếp Vân hừ lạnh.

- Cái này...

Mọi người sững sờ.

Kiếm Thần tông sáng lập kiếm pháp, tự nhiên thích hợp nhân loại tu luyện nhất, nếu như Yêu nhân có thể mười ngày luyện thành 148 bộ kiếm pháp, còn nhân loại chân chính làm không được, Kiếm

Thần tông còn không bằng đi chết hết đi.

- Mặc kệ ngươi có phải Yêu nhân hay không, cũng khẳng định có quan hệ tới Yêu nhân, phải bắt lại thẩm vấn!

Tông An mở miệng.

- Đúng vậy, Tông An trưởng lão nói rất đúng, mặc kệ hắn có phải Yêu nhân hay không, phải Độc sư hay không, khẳng định đều có vấn đề, phải khảo vấn!

- Cho dù không phải Yêu nhân, ngươi nói một chút lai lịch của ngươi? Kiếm thuật lại học của ai? Tuổi còn trẻ đạt tới Lĩnh Vực Cảnh, hẳn không phải là hạng người yên lặng vô danh a!

- Tuổi như thế lại có loại thực lực này, thiên phú là một bộ phận, không có tài lực cung cấp, là không thể nào đâu! Cho dù không phải Yêu nhân, chỉ sợ cũng là gian tế của thế lực lớn nào đó phái tới!

- Loại người này thân phận không rõ, còn muốn vào Kiếm Chi Đại Điện đạt được truyền thừa, nằm mơ...

Mấy trưởng lão khác cũng hô lên, trong lúc nhất thời toàn bộ đại điện lộn xộn.

- Tốt rồi, loạn thất bát tao, còn thể thống gì nữa?

Đúng lúc này, đột nhiên trong đại điện vang lên một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, thanh âm không lớn, lại mang theo uy nghiêm dày đặc, thanh âm vừa vang lên, thanh âm khác lập tức ngừng lại, không có người còn dám nói nửa câu.

- Quyền uy thật lớn...

Biết rõ người nói chuyện là tông chủ Thiên Thủ Kiếm Vân Huyên, trong nội tâm Nhiếp Vân nhảy dựng.

Nữ nhân trở thành chưởng giáo tông môn của nam tử, bản thân liền cực kỳ kỳ quái, theo lý thuyết, rất nhiều người sẽ bằng mặt

không bằng lòng, không muốn nghe theo mệnh lệnh, hiện tại xem ra, thủ đoạn của Vân Huyên làm cho người khủng bố, chỉ sợ toàn bộ Kiếm Thần tông đã bị nàng chỉnh hợp trở thành một thể, bất luận kẻ nào cũng không dám nói nhảm.

Khó trách Thiên Huyễn ở trong tay nàng có hại chịu thiệt, loại nữ nhân này, coi như mình gặp gỡ, cũng tuyệt khó đối phó.

- Nhân loại vậy mà cũng có năng lực trở thành Độc sư? Này cũng rất thú vị!

Mọi người an tĩnh lại, Vân Huyên chậm rãi đứng lên.

Một bộ trường bào màu đỏ tím hiển lộ ra thân hình uyển chuyển, vòng eo thon dài, bộ ngực sữa cao ngất, xinh đẹp lạnh lùng, cao cao tại thượng.

Người khác xem xét có lẽ sẽ ngấp nghé sắc đẹp, quên hết tất cả, nhưng Nhiếp Vân lại biết, đây tuyệt đối là một con độc xà, càng xinh đẹp, độc tính lại càng mạnh.

- Nếu như có thể chứng minh ngươi không phải Độc sư, ta có thể trừng phạt Tông Nham, không cách nào chứng minh, ta nơi này có một giọt nọc độc, ngươi nuốt vào, chết, nói rõ ngươi không phải Độc sư, ta sẽ giết Tông Nham chôn cùng ngươi, không chết, ta sẽ đích thân tiễn đưa ngươi ra đi!

Vân Huyên nhàn nhạt nói, ngón tay trắng noãn nhẹ nhàng theo trường bào chảy xuống, như nói một sự tình không có ý nghĩa.

- Một giọt nọc độc?

Nghe được nàng, không riêng Nhiếp Vân cảm thấy trái tim băng giá, mà ngay cả vừa rồi đắc ý phi phàm Tông Nham, cũng tóc gáy lóe sáng, trên người một hồi rét lạnh.

Mình xếp đặt thiết kế mục đích này, chính là vì để cho Đồng Vân mất đi tư cách tranh đoạt quán quân, cụ thể hắn phải Độc sư hay không, mình nào biết?

Nếu như hắn thực có năng lực chứng minh, mình sẽ bị trừng phạt, cái này...

- Tông chủ, Tông Nham là đệ tử Kiếm Thần tông ta, thanh bạch, nếu như vì Đồng Vân không phải Độc sư, liền trừng phạt hắn, có phải có chút qua loa hay không?

Tông An tựa hồ nhìn ra cháu trai khủng hoảng, vội vàng hô.

- Ngươi nghi vấn quyết định của ta?

Vân Huyên quay đầu nhìn thoáng qua, như trước thản nhiên nói, mặc dù thanh âm nhạt, lại mang theo một tia quyền uy không để cho phản bác.

- Thuộc hạ không dám!

Tông An run rẩy thoáng một phát.

- Tốt rồi, cho ngươi một phút đồng hồ thời gian, chứng minh ngươi không phải Độc sư!

Thấy Tông An không nói nhảm, Vân Huyên tiếp tục nhìn Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 715: Chứng minh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chứng minh... Thực xin lỗi, ta không cách nào chứng minh!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Bản thân mình có được thiên phú Độc sư, muốn chứng minh không phải Độc sư? Nghĩ tới nghĩ lui, không có biện pháp gì hay.

- Không cách nào chứng minh vậy thì đơn giản, nuốt vào đi!

Ngón tay Vân Huyên nhẹ nhàng bắn ra, một giọt chất lỏng màu đỏ tươi chậm rãi xuất hiện ở đầu ngón tay của nàng, chỉ nhìn một cách đơn thuần, liền biết chắc ẩn chứa kịch độc.

- Ha ha, Vân Huyên tông chủ, tại hạ có một yêu cầu quá đáng, chẳng biết có thể nói cho mọi người nghe một chút không!

Đúng lúc này, đột nhiên Di Thần Tông tông chủ Di Hoa một mực không nói chuyện nở nụ cười.

- Di Hoa tông chủ cứ nói!

Vân Huyên hiển nhiên không nghĩ tới hắn lại đột nhiên mở miệng, có chút nghi hoặc.

- Ta có biện pháp chứng minh Đồng Vân này không phải Độc sư, không biết có thể làm bằng cớ hay không?

Di Hoa cao giọng nói.

- Di Thần Tông Di Hoa tông chủ muốn chứng minh thay Đồng Vân?

- Cái này... Điều đó không có khả năng a!

- Di Thần Tông là đại tông môn thứ hai hoàn toàn xứng đáng của Phù Thiên Đại Lục, địa vị còn cao hơn Kiếm Thần tông chúng ta, tông chủ như Đế Vương cao cao tại thượng, như thế nào sẽ chứng minh cho một tán tu?

- Ta cũng không hiểu nổi, chờ xem...

Nghe được Di Hoa đột nhiên mở miệng, tất cả mọi người cảm thấy đầu óc chuyển không đến.

Di Hoa là người nào? Di Thần Tông tông chủ cao cao tại thượng, loại người này chẳng những thực lực cường đại, địa vị cũng cao, không khác hoàng đế, lúc nào bái kiến một hoàng đế biện hộ cho một tên ăn mày, thay hắn nói chuyện?

Chẳng những mọi người mê hoặc, Nhiếp Vân càng kỳ quái.

Di Hoa này không phải mỗi ngày muốn diệt trừ mình sao? Như thế nào đột nhiên muốn chứng minh cho mình? Cái này thật quỷ dị!

Giết thuộc hạ của hắn, cướp đi vị hôn thê của hắn, để cho mặt mũi hắn quét rác, hắn lại vẫn muốn giúp mình? Chuyện này bất luận từ chỗ nào cũng để lộ ra một tia quỷ dị.

- Ah? Di Hoa tông chủ tự mình ra tay, đương nhiên tin cậy, Vân Huyên nguyện ý nghe lời!

Vân Huyên tựa hồ cũng sửng sờ, bất quá không hổ là tông chủ, lập tức nở nụ cười, thu hồi nọc độc, ngồi lại vị trí.

- Ha ha, rất đơn giản, Nhân tộc cùng Yêu tộc không thể cùng tồn tại, thiên phú Yêu nhân mới có, nhân loại không cách nào sử dụng, thiên phú chỉ nhân loại mới có, Yêu nhân cũng không thể sử dụng, đây là định số! Ít nhất đến nay, ta còn chưa thấy qua một nhân loại đã có thiên phú đặc thù của nhân loại, lại có thiên phú đặc thù của Yêu tộc!

Di Hoa cười cười, nhìn quanh một vòng nói:

- Độc sư là thiên phú chỉ Yêu tộc mới có, điểm ấy mọi người đều biết, hẳn không có vấn đề gì. Nếu như Đồng Vân này, còn có một thiên phú chỉ Nhân tộc mới có thì sao?

Thiên Địa đại đạo một vạn, nhân loại chỉ chiếm 3000. Yêu nhân lĩnh ngộ trọn vẹn bảy ngàn, một vạn đại đạo đối ứng một vạn loại thiên phú đặc thù, thiên phú đặc thù thuộc về Yêu tộc, nhân loại rất khó đạt được, mà thiên phú đặc thù hoàn toàn thuộc về nhân loại, Yêu nhân cũng không cách nào có được, đây là định lý.

- Đúng vậy!

Nghe được Di Hoa nói, con mắt của Diệp Kiếm Tinh sáng ngời, vội vàng hô lên:

- Ta biết Đồng Vân có được thiên phú Trị Liệu sư!

Thiên phú Trị Liệu sư của Nhiếp Vân từng liệu qua tổn thương cho hắn, Diệp Kiếm Tinh nhớ cực kỳ khắc sâu.

- Thiên phú Trị Liệu sư? Ha ha, loại thiên phú này không thể chứng minh!

Diệp Kiếm Tinh hô xong, Di Hoa nở nụ cười.

- Ân?

Không chỉ Diệp Kiếm Tinh sững sờ, Nhiếp Vân cũng sửng sờ, vì cái gì thiên phú Trị Liệu sư không thể chứng minh?

- Thiên Địa đại đạo một vạn, nhân loại 3000, Yêu nhân 7000. Kỳ thật cả hai còn có rất nhiều trùng hợp, mà thiên phú Trị Liệu sư, Nạp Vật Đan Điền,… liền thuộc về người, yêu trùng hợp, Nhân tộc có, Yêu tộc cũng có, không thể chứng minh!

Thấy hai người có chút không rõ, Di Hoa giải thích một câu.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân đối với thiên phú đặc thù vốn hiểu rõ rất ít, nghe được giải thíc liền hiểu được.

Khó trách lúc trước Yêu Thánh cổ thi cũng có Nạp Vật Đan Điền, hiện tại xem ra. Loại thiên phú đặc thù Nạp Vật Đan Điền này, áp dụng ở Nhân tộc cùng Yêu tộc, hai tộc đều có, hoàn toàn chính xác không thể chứng minh.

- Ta có thiên phú Diễm Hỏa Sư!

Minh bạch những cái này, Nhiếp Vân gật gật đầu, bàn tay trảo một cái, một cổ hỏa diễm hừng hực cực nóng bốc cháy lên.

Thiên phú Diễm Hỏa Sư, ứng với thiên phú thuộc về nhân loại mới có rồi!

- Diễm Hỏa Sư? Bài danh thứ 25 Diễm Hỏa Sư?

- Cái độ ấm này thật đáng sợ...

- Đồng Vân thậm chí có thiên phú đặc thù như thế, thật là một hạt giống tốt, chỉ cần không vẫn lạc, thành tựu tuyệt đối không thể hạn lượng!

Chứng kiến lòng bàn tay thiếu niên đột nhiên toát ra hỏa diễm, tất cả Thái Thượng trưởng lão ở trong đại sảnh giật nảy mình, ánh mắt lộ ra thần sắc lửa nóng.

Thiên phú đặc thù bài danh 25, danh khí cực kỳ lớn, cho dù ở tám đại tông môn cũng rất hiếm thấy, nếu không, Dịch Thanh cũng sẽ không được Linh Lung Tiên Tông coi trọng như vậy rồi.

- Cái này hẳn có thể chứng minh a!

Thấy biểu lộ của mọi người, Nhiếp Vân biết thiên phú Diễm Hỏa Sư mang đến rung động, lập tức thu hồi hỏa diễm, nói ra.

- Xem ra ngươi vẫn không biết thiên phú đặc thù của Yêu tộc cùng thiên phú đặc thù của nhân tộc sai biệt, thiên phú đặc thù Ngũ Hành, thuộc về đại đạo phải lĩnh ngộ, Nhân tộc cùng Yêu tộc đều có, cũng không thể chứng minh!

Di Hoa lắc đầu nói.

- Ngũ hành thiên phú người, yêu đều có?

Nhiếp Vân sững sờ.

Đối với Nhân tộc có thiên phú đặc thù nào, Yêu tộc có cái nào, mình cũng không rõ ràng lắm, bất quá theo mình biết, thiên phú Huyết Đồng sư, thiên phú Triệu Hoán Sư, thiên phú Độc sư 100% thuộc về Yêu tộc! Mà 100% thuộc về Nhân tộc, đến cùng có cái nào, thực là không biết.

- Thiên phú gì thuộc về Nhân tộc mới có?

Nghĩ nửa ngày, cũng nghĩ không ra được Nhân tộc có thiên phú riêng gì, nhịn không được hỏi.

- Chỉ Nhân tộc mới có, cùng Yêu tộc không trùng hợp, chỉ có tám trăm chín mươi mốt loại, tỷ như, Tiên Âm sư, Tuần Thú sư, Trận Pháp Sư, Ám Sát sư, Phòng Ngự sư... thiên phú đặc thù như vậy, đều thuộc về nhân loại mới có!

Thấy thiếu niên ngay cả những cái này cũng không biết, đôi mi thanh tú của Vân Huyên cau lại, nói ra.

- Chỉ có tám trăm chín mươi mốt loại?

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Ở trong mắt hắn xem ra, Nhân tộc cực kỳ cường thịnh, Tam Thiên Đại Đạo chí ít có hơn hai ngàn loại, là Yêu nhân không thể quấy nhiễu, bây giờ nghe nói chỉ có tám trăm chín mươi mốt loại, nhịn không được lắc đầu.

------oOo------

Chương 716: Kiếm tâm khảo hạch (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xem đến nhân tộc cũng không có mạnh như mình tưởng tượng a!

Nhân tộc, Yêu tộc ai mạnh cũng không có gì, để cho Nhiếp Vân càng thêm khiếp sợ là... Mình vậy mà có thể có thiên phú của Nhân tộc lẫn Yêu tộc, vô danh pháp quyết kia rốt cuộc là cái gì? Cũng thật lợi hại a!

- Tiểu tử, nếu như ngươi không thể chứng minh mình có được thiên phú đặc thù của Nhân tộc, đã nói rõ ngươi là Độc sư, là Yêu nhân ngụy trang!

Đang trầm tư, chợt nghe Tông An hừ lạnh.

Ở trong mắt hắn xem ra, Nhiếp Vân có được thiên phú Diễm Hỏa Sư xếp hạng 25, đã được cho nghịch thiên, còn muốn có thiên phú

khác, tuyệt đối không có khả năng!

Không có thiên phú chỉ Nhân tộc mới có, không thể chứng minh mình không phải Độc sư, bởi như vậy, Tông Nham liền sẽ an toàn.

- Tông An, lời này của ngươi liền không đúng, có thể có thiên phú Diễm Hỏa Sư, lại có thể ở trong mười ngày lĩnh ngộ 148 bộ kiếm pháp, đã có thể chứng minh hắn là nhân tộc, ta không tin Yêu nhân có thể có trình độ như thế!

Biết rõ Nhiếp Vân là Diễm Hỏa Sư, thái độ của rất nhiều trưởng lão liền không giống trước, một người trong đó đánh gãy Tông An nói, hừ lạnh.

- Đúng vậy, Yêu nhân thủ đoạn âm tàn độc ác, thiếu niên này thoạt nhìn quang minh lỗi lạc, hẳn không phải là Yêu nhân!

Lại một người nói.

- Mặc kệ hắn là Yêu nhân hay nhân loại, chỉ cần không có thiên phú đặc thù mà chỉ nhân loại mới có, liền không cách nào chứng minh mình không phải là Độc sư, muốn chứng minh mình không phải Độc sư, phải nuốt vào độc dược của tông chủ, hắc hắc, cả hai lựa chọn một cái, nhanh lên, đừng lề mề chậm trễ thời gian của mọi người!

Không cách nào chứng minh mình không phải Độc sư, khẳng định hủy bỏ tư cách, ăn độc dược, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cả hai tuyển một, vô luận như thế nào Tông An cũng đoán chừng Nhiếp Vân, vẻ mặt âm hiểm.

- Tông An trưởng lão, ngươi đây là ép buộc, Đồng Vân có thể có một thiên phú Diễm Hỏa Sư cũng đã rất lợi hại rồi, ngươi lại để cho hắn biểu hiện ra thiên phú chỉ nhân loại mới có, có phải hơi quá phận hay không?

Nghe được Tông An nói, Diệp Kiếm Tinh thiếu chút nữa tức điên, nhịn không được hô lên.

- Làm càn, Thái Thượng trưởng lão nói chuyện, ngươi có tư cách

xen vào sao! Ai cho ngươi lá gan như vậy!

Hai mắt Tông An nhíu lại, ánh mắt lập tức ngưng tụ thành một mũi tên, bành… đánh vào ngực Diệp Kiếm Tinh, làm sắc mặt hắn đỏ lên, lui về phía sau mấy bước, tựa hồ bị thương không nhẹ.

Tuy đệ tử hạch tâm là thiên chi kiêu tử, nhưng địa vị so với Nạp Hư Cảnh Thái Thượng trưởng lão vẫn chênh lệch quá lớn, cả hai hoàn toàn không thể so sánh, nói chuyện với Thái Thượng trưởng lão như thế, phạm vào tôn ti lễ nghi của tông môn, Tông An ra tay giáo huấn, không có người có thể nói cái gì.

- Ngươi không sao chứ!

Mới lui lại mấy bước, Diệp Kiếm Tinh đã cảm thấy sau lưng có một bàn tay nhẹ nhàng đỡ lấy mình, sau đó thương thế trong cơ thể chậm rãi khôi phục.

- Cảm ơn!

Quay đầu cảm kích liếc nhìn Nhiếp Vân, Diệp Kiếm Tinh đứng ở một bên.

Hắn biết rõ nếu như không phải Nhiếp Vân đỡ mình, khẳng định ngã xuống bổ nhào, bản thân bị trọng thương, tuyệt đối không thể giống như bây giờ, còn có thể đứng, bình tĩnh nói chuyện.

- Tiểu tử, không nên kéo dài thời gian, không có thiên phú chỉ Nhân tộc mới có liền nói một tiếng, đừng ở chỗ này giả vờ giả vịt, chúng ta không có nhiều thời gian tiêu hao với ngươi như vậy!

Thấy Nhiếp Vân đở Diệp Kiếm Tinh, Tông An càng thêm chán ghét, lông mi giương lên.

- Đúng vậy, nếu như không có, thì mau thừa nhận mình là gian tế của Yêu nhân, đừng để cho chúng ta phiền toái!

- Đây là Kiếm Thần điện, tông chủ đang nhìn, còn không nhanh nói!

Lại hai trưởng lão bên phe Tông An quát.

Chứng kiến ba người bởi vì nắm chắc thắng lợi trong tay mà khuôn mặt hơi dữ tợn, Nhiếp Vân lắc đầu, cười khẽ một tiếng, ngẩng đầu nhìn Vân Huyên ở giữa đại điện.

- Ha ha, không có ý tứ, cho các ngươi thất vọng rồi, thiên phú chỉ Nhân tộc mới có, ta... vừa vặn có một loại!

Thời điểm nói ra lời cuối cùng, thanh âm đột nhiên chậm, lại không chói tai, trái lại mang theo hiệu quả làm cho người vui vẻ thoải mái, tựa như tiên âm, quấn lương ba ngày, kéo dài không thôi, để cho người nghe mà không tự chủ được trầm mê vào.

Thiên phú Tiên Âm sư!

- Đây là... Tiên Âm sư?

- Bài danh 50 thiên phú Tiên Âm sư?

Nghe được thanh âm làm cho linh hồn người rung động lắc lư này, trong đám người có người hô lên, đồng loạt nhìn về phía Nhiếp Vân, ánh mắt lần nữa lộ ra lửa nóng.

Tiên Âm sư, thiên phú đặc thù xếp thứ 50, thiếu niên này vậy mà cũng có!

Khó trách Lĩnh Vực Cảnh trung kỳ thì có thực lực như thế, hai đại thiên phú đặc thù này tập trung ở trên thân một người, thật sự là quá nghịch thiên a!

- Không đúng, Tiên Âm sư không phải chỉ có Linh Lung Tiên Tông Thánh nữ Hoắc Dĩnh mới có sao? Sao Đồng Vân này cũng có? Nhất định là giả dối!

Thời điểm mọi người ở đây khiếp sợ, Tông An đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt dữ tợn rống lên.

Mọi người vốn đắm chìm trong tiên âm của Nhiếp Vân không thể tự thoát ra được, nghe được hắn hô thật giống như đang ăn bào ngư vi cá, đột nhiên rơi vào một con ruồi, tất cả đều tức giận nhìn qua.

- Như thế nào, các ngươi không tin? Hừ, các ngươi không tin... Các ngươi hỏi Di tông chủ a, Linh Lung Thánh nữ Hoắc Dĩnh ta vừa nói là vị hôn thê của hắn! Hắn khẳng định biết rõ!

Thấy biểu lộ của mọi người, Tông An vội vàng biện giải cho mình, đột nhiên con mắt rơi vào Di Hoa, vội vàng hô lên.

Trong khoảng thời gian này Tông An một mực củng cố tu vi vừa mới đột phá, sau đó lại vì sự tình cháu trai vất vả, căn bản không biết sự tình phát sinh ở trên người Di Hoa làm oanh động Phù Thiên Đại Lục, còn tưởng rằng đã tìm được nhân chứng, vẻ mặt đắc ý.

Nghe được Tông An hỏi, khóe miệng Nhiếp Vân co quắp, vội vàng quay đầu nhìn về phía Di Hoa, chỉ thấy vị kia một mực mặt không biểu tình, da mặt không tự chủ được nhảy nhảy, gân xanh lồi lên, tuy không nói chuyện, nhưng chỉ từ biểu lộ có thể nhìn ra hắn đã giận dữ.

- Di tông chủ, ta nói có đúng hay không? Vừa rồi ngươi có thể làm chứng cho Đồng Vân, có thể giúp ta chứng minh chuyện này hay không?

Tông An không có Thiên Nhãn như Nhiếp Vân, đối mặt Di Hoa tông chủ lại không dám dùng tinh thần lực quét nhìn, nên không nhìn ra biểu lộ của hắn biến hóa rất nhỏ, như trước cao giọng nói ra.

------oOo------

Chương 717: Kiếm tâm khảo hạch (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được Tông An nói, trong tông môn có người biết rõ tình huống, trong ánh mắt đều lộ ra đồng tình, aii, bái kiến ngốc, nhưng chưa thấy qua ngu ngốc như thế này, người ta bị đeo nón xanh lớn như vậy, ngươi còn vạch trần...

- Vân Huyên tông chủ, ta đột nhiên nghĩ đến một bộ chưởng pháp, có chút ngứa nghề, chẳng biết có thể phơi bày một chút hay không?

Da mặt lần nữa run rẩy vài cái, Di Hoa tông chủ không để ý tới câu hỏi của Tông An, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Vân Huyên, vừa cười vừa nói.

- Chưởng pháp? Di Thần Tông từ trước đến nay dùng chưởng pháp nổi tiếng, chưởng pháp có thể làm cho Di Hoa tông chủ ngứa nghề khẳng định không bình thường, Vân Huyên thật muốn biết một chút!

Vân Huyên nhẹ nhàng cười cười.

- Vậy thì bêu xấu!

Di Hoa tông chủ cũng không đứng lên, bàn tay nhẹ véo nhẹ pháp quyết, nhìn về phía Tông An.

- Tông An trưởng lão, có thể giúp ta thử xem chưởng pháp hay không?

- Thử xem chưởng pháp?

Tông An sững sờ, gãi gãi đầu, không biết Di Hoa tông chủ này đột nhiên phát thần kinh gì, mình muốn hắn làm chứng, hắn chẳng những không chính diện trả lời, ngược lại đột nhiên nhớ tới chưởng pháp, chẳng lẽ... Hắn cảm giác mình là nhân tài, trong nội tâm cao hứng, ý định truyền thụ mình một bộ chưởng pháp?

Trong nội tâm Tông An vui vẻ.

Di Thần Tông là đại tông môn thứ hai của Phù Thiên Đại Lục, nội tình lớn hơn Kiếm Thần Tông rất nhiều, có thể làm cho chưởng giáo như hắn thi triển chưởng pháp, như thế nào sẽ kém?

Ý thức được điểm ấy, Tông An vội vàng nhìn lại Vân Huyên tông chủ, chỉ thấy trên dung mạo lạnh như băng của tông chủ, lộ ra vui vẻ nhẹ nhàng, trong nội tâm càng thêm xác định, vội vàng gật đầu,

vẻ mặt cung kính.

- Đa tạ Di tông chủ thành toàn!

- Vậy được rồi, ta sẽ thanh toàn ngươi!

Di Hoa gật gật đầu, thủ ấn đột nhiên đánh ra.

Lần này tốc độ cực nhanh, vừa ra tay liền mang theo Phong Lôi chi âm dày đặc, Tông An còn không kịp phản ứng, liền chứng kiến một bàn tay xuất hiện ở trước mặt.

Bành!

Tông An thấy hoa mắt, trên mặt tê rần, liền trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, nửa khuôn mặt sưng như dưa hấu.

- Di tông chủ, ngươi...

Tông An làm sao cũng không thể tưởng được đối phương không phải truyền thụ tuyệt kỹ, mà là ra tay giáo huấn mình, tức giận đến hai mắt thấu hồng, nhưng lại không dám nói gì, đối phương là Di Thần Tông tông chủ, mặc dù mình là Thái Thượng trưởng lão, nhưng ở trong mắt người ta, cái gì cũng không tính là.

Hơn nữa, quay đầu nhìn về phía Vân Huyên, thấy trên mặt nàng biểu lộ như trước, tựa hồ sớm đã biết rõ chuyện này, cũng không phản đối, trong nội tâm lần nữa nguội lạnh, một câu cũng không dám nói.

Một cái tát đánh Tông An đầu óc choáng váng, lúc này Di Hoa mới cảm giác được trong nội tâm thoải mái một ít, gật đầu nhìn Vân Huyên mỉm cười thoáng một phát.

Vân Huyên thân là tông chủ, tin tức linh thông, tự nhiên sớm biết rõ chuyện của mình, cũng minh bạch ý tứ của mình, nhưng không ngăn trở, nói rõ cho mình mặt mũi rất lớn.

- Tốt rồi, không cần bất luận chứng minh gì nữa, ta xác định đây là thiên phú Tiên Âm sư, chỉ Nhân tộc mới có, có loại thiên phú này

nói rõ, ngươi quyết không phải là Độc sư!

Vân Huyên cũng gật đầu, sau đó nhìn về phía Nhiếp Vân, nhàn nhạt nói, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Tông Nham.

- Tông Nham không có bằng chứng vu hãm đệ tử khác, xúc phạm môn quy, hủy bỏ tư cách khảo hạch Kiếm Linh Phong lần này!

- Hủy bỏ tư cách? Tông chủ...

Tông Nham không nghĩ tới sẽ có loại kết quả này, dọa đến sắc mặt trắng nhợt, trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

Mình thật vất vả đạt được quán quân của Kiếm Linh Phong khảo hạch, hủy bỏ tư cách, còn muốn đi tiếp đã không có cửa rồi.

- Tông chủ, kính xin hạ thủ lưu tình, Tông Nham làm như vậy, cũng là cân nhắc vì tông môn, không hy vọng kiếm thuật của tông môn rơi vào tay Yêu nhân, trên thực tế hắn cũng không phải cố ý vu hãm Đồng Vân...

Không nghĩ đến kết cục này, Tông An lần nữa tiến lên, cấp tốc hô, bất quá còn chưa hô xong, lần nữa chứng kiến một bàn tay đột ngột biến lớn ở trước mặt.

BA~!

Ở dưới bàn tay này, Tông An lại bổ nhào té ngã trên đất, nửa cái mặt khác cũng biến thành dưa hấu, cả người sưng như bóng rổ.

- Oa!

Há miệng ra, hàm răng rơi đầy đất.

- Tông... Chủ...

Ngẩng đầu nhìn lên, ra tay lại là Vân Huyên, Tông An nằm mộng cũng không nghĩ đến, vì cái gì tông chủ sẽ ra tay!

Lúc này tú mục của Vân Huyên ngậm lấy một tia sát ý, không giận

tự uy, mang theo uy nghiêm dày đặc, thanh âm âm hàn rét thấu xương, làm cho người không khỏi run rẩy.

- Sự tình ta xác định, không thích người khác nói nhảm, Tông An, ngươi vừa mới trở thành Thái Thượng trưởng lão, vẫn yên tĩnh một chút mới tốt, bằng vào thực lực của Tông Nham, có thể đánh chết Hồng Lân Kim Giáp Ưng? Đừng cho là ta cái gì cũng không biết!

- Vâng... Tông... Chủ!

Nghe nói như thế, toàn thân Tông An run rẩy, giờ mới hiểu được, sắc mặt khó coi, đương nhiên lúc này, hắn đã không thể xưng là mặt rồi, bởi vì mặt nhân loại, tuyệt đối không có sưng thành như vậy.

Vân Huyên cùng Di Hoa, hai người đều là tông chủ, địa vị cực cao, ra tay tự nhiên không có khả năng như người bình thường, cố ý đánh Tông An thành như vậy, là để cho hắn nhớ kỹ giáo huấn, chịu tội nhiều vài ngày, mà không phải đả thương hắn.

- Tốt rồi, Lạc Vũ Thiên trưởng lão, tiếp tục!

Xử trí xong Tông An cùng Tông Nham, Vân Huyên tùy ý khoát tay áo, giống như vừa rồi đánh Nạp Hư Cảnh sơ kỳ Tông An thành đầu heo, là sự tình không có ý nghĩa.

- Cái kia tốt, thứ tự Kiếm Linh Phong đã đi ra, hiện tại liền khảo hạch hạng cuối cùng, cảm ngộ kiếm tâm!

Nghe được tông chủ phân phó, Lạc Vũ Thiên vội vàng nói.

- Kiếm Thần Tông chúng ta khai sơn tông chủ là một vị Kiếm Đạo sư, từng lưu tại cảm ngộ Kiếm Đạo suốt đời ở trên Kiếm Tâm Thạch, ở dưới Kiếm Tâm Thạch bao phủ, kiên trì thời gian càng dài, nói rõ lý giải đối với Kiếm Đạo càng sâu, càng có tư cách cảm ngộ Kiếm Đạo chi khí mà tổ sư lưu lại!

Lạc Vũ Thiên nói quy tắc một lần, lập tức liền chứng kiến lòng bàn tay của tông chủ Vân Huyên khẽ động, một cự thạch hình kiếm thật lớn từ trên trời giáng xuống, rơi vào trung tâm đại điện.

Chưởng Giáo ấn có thể khống chế toàn bộ tông môn đại trận, Kiếm Tâm Thạch đúng là Vân Huyên lợi dụng Truyền Tống Trận truyền tới.

Kiếm Tâm Thạch vừa xuất hiện, mọi người liền cảm thấy một cổ kiếm ý bành trướng đập vào mặt, kiếm khí mãnh liệt tựa hồ viết ra văn minh Kiếm Đạo rộng lớn.

------oOo------

Chương 718: Kiếm tâm khảo hạch (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Kiếm Thần Tông lão tổ minh giám, hôm nay đệ tử tông môn cảm ngộ Kiếm Đạo, đặc biệt mang Kiếm Tâm Thạch đến khảo hạch, còn xin cho phép!

Thân thể mềm mại nhoáng một cái, Vân Huyên đứng ở trước mặt Kiếm Tâm Thạch, chắp tay trước ngực, thành khẩn cúi đầu.

Kiếm Tâm Thạch là khai sơn tổ sư lưu lại, là pháp bảo trân quý nhất Kiếm Thần Tông, mặc dù Vân Huyên là tông chủ, cũng cực kỳ tôn kính.

Ầm ầm!

Lời của nàng chấm dứt, Kiếm Tâm Thạch đột nhiên bắn ra mười đạo quang mang, thời gian nháy con mắt, liền ở bốn phía tạo thành mười cái môn hộ.

Bên trong từng môn hộ đều có một thông đạo do vô số kiếm khí hình thành, kiếm quang bắn ra bốn phía, trình bày lấy Thiên Địa chí lý.

- Mười người các ngươi phân biệt đi vào mười môn hộ này, cảm ngộ Kiếm Đạo trong đó, ma luyện kiếm tâm, nhớ kỹ, kiên trì thời gian càng dài, lĩnh ngộ càng nhiều!

Vân Huyên lui về phía sau một bước, quay đầu nhìn về phía bọn người Nhiếp Vân, nhàn nhạt nói ra.

- Đa tạ tông chủ đề điểm!

Mọi người đồng thời lên tiếng, từng người tuyển một môn hộ, đi vào.

Vừa tiến vào môn hộ, Nhiếp Vân lập tức cảm nhận được một cổ kiếm chiêu vô hình đập vào mặt, phân điệp hiện ra, tràn ngập tâm linh của mình.

Ở trong thông đạo môn hộ phảng phất toàn bộ do kiếm cấu thành thế giới, các loại kiếm ý, kiếm thuật rậm rạp chằng chịt, làm cho người không rảnh chú ý, cũng không có thời gian nghĩ cái khác, chỉ có thể từng bước một đi theo quỹ tích Kiếm Đạo không ngừng về phía trước.

- Những kiếm chiêu này đều vô cùng đơn giản, hẳn là kiếm thuật bình thường!

Thông đạo vừa mới bắt đầu xuất hiện kiếm thuật đều vô cùng đơn giản, hẳn chỉ là chút ít kiếm thuật bình thường, càng vào trong càng khó, đa số là tinh anh kiếm thuật, Chí Tôn kiếm thuật.

- Dưới chân vậy mà không bị khống chế...

Đi đến khu vực tinh anh kiếm thuật, Nhiếp Vân cảm giác được hai chân của mình đã không bị khống chế, không ngừng đi về phía trước, kiếm ý đầy trời đập vào mặt, để cho tâm linh của mình rung động lắc lư, tùy thời có thể sụp đổ.

Chứng kiến kiếm ý ngày càng nhiều, kiếm thuật đập vào mặt, dù tâm linh của Nhiếp Vân chắc chắn, cũng thấy váng đầu hoa mắt, có chút buồn nôn.

Hiện tại kiếm thuật trong thông đạo đã quá mức thâm ảo, mình cũng lĩnh ngộ không được nữa.

- Nhiều kiếm thuật như vậy, ta là không thể nào lĩnh ngộ, không nghĩ tới Kiếm Đạo lại phức tạp, rườm rà như vậy, dùng tốc độ tu luyện của ta hiện tại, cho dù lại đến trăm năm, ngàn năm. Chỉ sợ cũng chỉ thể lĩnh ngộ da lông của Kiếm Đạo...

- Ta tự nhận là đạt được Võ Tủy của Trần Văn Húc, lý giải đối với Kiếm Đạo đã rất sâu rồi. Hiện tại xem ra, cái gì cũng không tính, chín ngưu không có một cọng lông!

- Là người của hai thế giới, kiếp trước đối với kiếm thuật cũng hiểu rõ sâu đậm, không nghĩ tới mới hiểu được chỉ chút ít như vậy...

- Những năm này đến cùng tu luyện cái gì? Một chút tác dụng cũng không có, kiếm ý, kiếm thuật luyện lâu như vậy, mới phát hiện mình cái gì cũng không biết, là cái phế vật!

- Nguyên lai tu luyện những cái này đều sai rồi, hơn nữa cùng đại đạo chính thức kém cách xa vạn dặm. Tự nhận thiên tài, ta xem là đồ ngu, còn có tư cách gì tu luyện kiếm thuật?

...

Cảm nhận được kiếm thuật ngày càng nhiều, Kiếm Đạo Áo Nghĩa chồng chất như núi, Nhiếp Vân dần dần cảm thấy đã mất đi bản thân, lý niệm đối với Kiếm Đạo trong nháy mắt nghiền nát.

Vốn cho là mình bằng vào Võ Tủy có thể thi triển Vô Thượng kiếm thuật đã rất lợi hại rồi, bây giờ ở trước mặt Kiếm Đạo Áo Nghĩa, nhỏ bé như kẻ đáng thương, không đáng giá nhắc tới.

Này chẳng lẽ mới thật sự là kiếm thuật? Nếu như đây là kiếm thuật, vậy trước kia mình tu luyện là cái gì?

Rác rưởi? Rác rưởi cũng không bằng?

- Luyện thời gian dài như vậy, liền luyện thành loại vật này, như tiểu hài tử múa gậy, ta còn có cái gì có thể kiêu ngạo, về sau không bao giờ luyện kiếm thuật nữa...

Đột nhiên, trong nội tâm đột nhiên bay lên một ý niệm như vậy.

Cái này giống như một người đau khổ truy cầu đồ vật nhiều năm, bỏ ra vô số tâm huyết, đột nhiên có một ngày phát hiện, mình làm toàn bộ là sai, loại đả kích này, thật sự quá lớn!

Hiện tại trạng thái của Nhiếp Vân chính là như vậy.

Nếu như hắn chỉ sống một thế còn thôi, thời gian tu luyện ngắn, sẽ không có loại cảm giác này, nhưng bây giờ là người của hai thế giới, hai đời lý giải Kiếm Đạo, trọng điệp cùng một chỗ, vậy mà tất cả đều sai, loại cảm giác bị thất bại này, để cho hắn khó có thể tiếp nhận.

Tâm linh bắt đầu thất thủ, một loại cảm giác bị thất bại trước nay chưa có xông lên đầu.

- Được rồi, thiên phú luyện kiếm của ta kém như thế, cũng không có tư cách tiếp tục tu luyện nữa, hiện tại ta liền phong ấn kiếm trong tay, không cần...

Trong hoảng hốt, cổ tay của Nhiếp Vân khẽ đảo, lấy ra U Minh Kiếm, bàn tay chấn động định triệt để phong ấn nó.

Hô!

Còn không có triệt để phong ấn, Nhiếp Vân liền cảm thấy U Minh Kiếm truyền tới một cổ nhiệt lưu, tuy cổ nhiệt lưu này rất yếu, nhưng lại như tình nhân lẩm bẩm, vừa tiến vào thân thể, Võ Tủy trong cơ thể đột nhiên chấn động.

- Ân?

Nhiếp Vân lập tức tỉnh táo lại.

- Ta đây là làm sao vậy? Chẳng lẽ cái này là kiếm tâm khảo nghiệm?

Trong nội tâm lập tức hiểu được, thầm hô một tiếng nguy hiểm.

Nếu như không phải U Minh Kiếm ở thời khắc mấu chốt dẫn động

Võ Tủy trong cơ thể, chỉ sợ kiếm tâm của mình sẽ triệt để sụp đổ, về sau cả đời không thể tu luyện Kiếm Đạo nữa.

Kiếm tâm, là hướng tới của một người đối với Kiếm Đạo, mình lại hoài nghi con đường tu luyện của mình, thì làm sao có thể luyện tốt kiếm thuật?

Minh bạch chuyện gì xảy ra, Nhiếp Vân cảm kích nhìn U Minh Kiếm, nếu như không có Kiếm Linh ở trong kiếm, lúc nguy cấp cứu mình, lần này thực xong rồi!

Hít sâu một hơi, chậm rãi ngăn chận cảm xúc, thả U Minh Kiếm lại Nạp Vật Đan Điền, lần nữa ngẩng đầu nhìn lại kiếm ý đầy trời.

Lúc này tỉnh táo lại, cùng trước kia lý giải liền hoàn toàn bất đồng, vốn là kiếm ý phân loạn không chịu nổi, giống như cẩn thận thăm dò, đã tìm được quy luật, diễn hóa thành bộ bộ kiếm thuật nguyên vẹn.

Những kiếm thuật này thấp nhất cũng là tinh anh đỉnh phong, thậm chí còn có rất nhiều Chí Tôn đỉnh phong, tiến vào trong óc, kết hợp với Võ Tủy, bị Nhiếp Vân lý giải thông hiểu đạo lí.

- Hồi Thân Phản Tiềm Kiếm Thuật, Thị Linh Hồi Toàn Kiếm Thuật, Cửu Khúc Kiếm Thuật...

Chỉ chốc lát liền có mấy trăm bộ kiếm thuật tiến vào trong óc Nhiếp Vân, trải qua rèn luyện, Nhiếp Vân cảm giác mình lý giải kiếm thuật cũng càng ngày càng sâu.

------oOo------

Chương 719: Quán quân (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân? Đau đầu, không tiếp thụ được rồi...

Không biết đã qua bao lâu, Nhiếp Vân bắt đầu cảm thấy đầu đau

muốn nứt, trong óc không thể tiếp nhận thêm nữa.

Tuy kiếm thuật rất tốt, nhưng năng lực tiếp nhận của một người có hạn, một ngày có thể tiếp nhận trên trăm bộ kiếm pháp, đã xem như vượt qua cực hạn.

Xì xì xì xì...

Nhiếp Vân không tiếp thu được, không muốn học nữa, nhưng kiếm ý đầy trời như trước đập vào mặt, căn bản không để cho hắn cơ hội thở dốc.

- A... A!

Mới vừa rồi còn cảm thấy kiếm thuật là hưởng thụ, thời gian nháy con mắt lại biến thành tàn phá, Nhiếp Vân ôm đầu gào rú, muốn tránh thoát kiếm ý xâm lấn, lại bất lực.

Hô!

Ngay thời điểm mình cảm thấy không chịu nổi, trước mắt trời đất quay cuồng, kiếm ý đầy trời biến mất, lần nữa về tới Kiếm Thần điện.

- Đi ra? Thật đáng sợ...

Giãy dụa đứng dậy, thở dài một tiếng, Nhiếp Vân vừa ngẩng đầu lên, liền chứng kiến tất cả mọi người như nhìn quái vật nhìn mình.

- Lần thứ nhất tiếp xúc lão tổ lưu lại Kiếm Tâm Thạch liền có thể kiên trì thời gian dài như vậy, đáng sợ!

- Thật lợi hại, chỉ cần không vẫn lạc, Đồng Vân này nhất định sẽ trở thành một đời Kiếm Thần!

- Xem ra Kiếm Thần Tông chúng ta muốn hưng thịnh...

- Loại thiên tài này khẳng định phải ở lại tông môn, có khi tông chủ sẽ đích thân thu hắn làm đồ đệ...

Chung quanh rất nhiều Thái Thượng trưởng lão nhìn qua, ánh mắt mang theo ngạc nhiên, hưng phấn, phảng phất mình làm một sự tình cực kỳ giỏi.

- Nhiếp Vân, ngươi một người chưa từng tiếp xúc qua Kiếm Tâm Thạch, vậy mà giữ vững được một canh giờ?

Không để ý tới mọi người giật mình, Nhiếp Vân lắc lắc đầu, cảm thấy trong đầu đau đớn giảm bớt một ít, chợt nghe thanh âm của Diệp Kiếm Tinh vang lên bên tai.

- Ân? Diệp Kiếm Tinh? Ngươi đã đi ra?

Quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Diệp Kiếm Tinh mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía mình, trong ánh mắt tràn đầy kinh nghi bất định.

- Ta mới giữ vững được nửa canh giờ!

Diệp Kiếm Tinh cười khổ lắc đầu, chỉ một phương hướng.

- Bất quá những người khác kiên trì còn ngắn hơn ta, ngươi nhìn hai cái kia, xem ra đã bị phế rồi...

Nhiếp Vân nhìn lại, chỉ thấy có hai người ngồi tại nguyên chỗ, ánh mắt ngốc trệ, trống rỗng, giống như choáng váng, rùng mình, biết rõ là biểu hiện bị Kiếm Tâm Thạchnh tan, nếu như lúc trước không phải U Minh Kiếm tỉnh mình lại, chỉ sợ...

Người tu luyện, trọng yếu nhất là tin tưởng, kiếm tâm mình một mực truy cầu bị đánh tan, cho dù về sau có thể chữa tốt, tu vi cũng không sai biệt lắm đến cuối cùng, không thể tiến bộ.

- Ân? Bọn họ đều là đệ tử thế gia?

Nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân nhận ra được, cực kỳ trùng hợp chính là, hai người kia vậy mà đều là đệ tử thế gia.

Thông qua khảo hạch mười danh ngạch, sáu người là đệ tử Kiếm Thần Tông, bốn người còn lại một cái là mình, Sở Dương, hai đệ tử

thế gia khác, đúng là hai người này, không nghĩ tới đều biến thành như vậy.

- Ân, Sở Dương cũng cũng không khá hơn chút nào, ngươi xem...

Gật gật đầu, Diệp Kiếm Tinh tiện tay chỉ.

Theo ngón tay nhìn lại, chỉ thấy Sở Dương một người đứng ở trong góc nhỏ, cùng trước kia như là hai người. Hai mắt ngốc trệ, đã mất đi sáng rọi dĩ vãng, tựa hồ cũng nhận được thất bại rất lớn, tuy thoạt nhìn kiếm tâm không bị hao tổn, nhưng không xê xích gì nhiều.

- Tông Nham đâu?

Nhiếp Vân tiếp tục nhìn.

- Tông Nham kiên trì thời gian còn ngăn hơn ta, thành tích không quá lý tưởng, thứ tự khẳng định không cao hơn ta, bất quá, Ứng Long kia hiện tại còn chưa đi ra!

Diệp Kiếm Tinh lắc đầu.

- Hiện tại còn chưa đi ra?

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức nhìn lại sau lưng. Quả nhiên thấy trong đại điện còn có một môn hộ nguyên vẹn, trong đó kiếm quang thiểm thước, tựa hồ còn có người không có đi ra.

- Thật lợi hại!

Nếu như mình không có U Minh Kiếm cùng Võ Tủy của Tạ Văn Húc, chỉ sợ sớm đã mất phương hướng ở trong đó, Ứng Long này không có bảo vậy như vậy, cũng có thể kiên trì đến bây giờ, hoàn toàn chính xác rất cường đại.

- Lợi hại? Nếu ngươi biết nguyên nhân liền không thấy lợi hại rồi!

Nghe được Nhiếp Vân tán dương, Diệp Kiếm Tinh lắc đầu hỏi:

- Ngươi biết vì cái gì Sở Dương còn có hai công tử thế gia kia đều có bộ dạng như vậy, mà mấy đệ tử Kiếm Thần Tông chúng ta, tuy kiên trì thời gian không dài, kiếm tâm lại không có bị hao tổn không?

- Cái này... Không biết!

Nhiếp Vân sững sờ.

Vừa rồi quan sát một vòng cũng nhìn thấy, mười người thông qua thí luyện, chỉ có Sở Dương cùng hai đệ tử thế gia còn lại tinh thần ngốc trệ, kiếm tâm bị tổn thương, những người khác tuy kiên trì thời gian không dài, lại mỗi người sinh long hoạt hổ, không có gì đáng ngại.

Sở Dương ở trong mọi người tu vi cao nhất, đã đạt đến Thiên Kiều Cảnh hậu kỳ, theo lý thuyết nếu như không phải mình xếp đặt thiết kế để cho hắn ngoài ý muốn, thứ tự tuyệt đối cao hơn đám người La Vẫn, Trương Nham, Viên Siêu.

Như thế nào Thiên Kiều Cảnh sơ kỳ đỉnh phong không có việc gì, Sở Dương Thiên Kiều Cảnh hậu kỳ ngược lại kiếm tâm bị hao tổn, tu vi đại giảm?

- Bởi vì đệ tử Kiếm Thần Tông chúng ta đều chịu đựng qua Kiếm Tâm Thạch khảo nghiệm, linh hồn cùng kiếm tâm mang theo đặc tính tông môn, đã cùng Kiếm Tâm Thạch nhất trí, cho dù kiên trì thời gian lại dài, cũng sẽ không bị tổn thương, tán tu cùng đệ tử thế gia, chưa từng tiếp nhận qua khảo nghiệm như vậy, ở trong thông đạo lĩnh ngộ càng nhiều, càng cảm giác mình đi sai, mới sẽ ngoài ý muốn nổi lên!

Diệp Kiếm Tinh thở dài một tiếng.

- Còn có loại sự tình này...

Nhiếp Vân thầm nghĩ một tiếng thật ác độc.

Đệ tử Kiếm Thần Tông đều trải qua khảo nghiệm, biết rõ Kiếm Tâm Thạch đáng sợ, đệ tử gia tộc, tán tu không có trải qua, cái này rất

giống trước khi thi, chỉ cần là đệ tử Kiếm Thần Tông, đều đã làm bài thi, mà những người khác hoàn toàn không biết gì cả, rất rõ ràng là ăn gian.

Chỉ cần không thuộc về đệ tử Kiếm Thần Tông, không có trải qua khảo nghiệm, vô luận thực lực có mạnh hơn nữa, phía trước thành tích ra sao, cửa ải cuối cùng chỉ sợ cũng sẽ bị loại bỏ!

Cho phép bất luận kẻ nào cũng có thể tới tham gia thí luyện, trên thực tế cuối cùng đạt được quán quân, vĩnh viễn đều là đệ tử của Kiếm Thần Tông.

Làm như vậy, đã đạt được thanh danh hào phóng, lại không cho Kiếm Đạo chi khí truyền ra ngoài, không hổ là đại tông môn, tính toán thật khắc sâu.

Cuộc thi đường đường chính chính lại có gian lận lớn như vậy?

- Cho dù không bị tổn thương, Ứng Long này kiên trì đến bây giờ cũng rất lợi hại đi à nha!

Biết rõ đại tông môn đều có kinh doanh chi đạo của mình, Nhiếp Vân cũng không nên nói cái gì, nên không hề nói đề tài này nữa.

------oOo------

Chương 720: Quán quân (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Là không tệ, bất quá, hắn vốn lấy kiếm tâm chắc chắn nổi tiếng, hơn nữa vì lần Kiếm Thần thí luyện này, hắn ba năm không có ra Kiếm Chi Đại Điện, mỗi ngày đều ở dưới Kiếm Tâm Thạch cảm ngộ, kiên trì, đã thành thói quen, bất quá, dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng, hẳn cũng kiên trì không được bao lâu, lập tức sẽ đi ra!

Diệp Kiếm Tinh lắc đầu, lời còn chưa nói hết, liền chứng kiến thông đạo của Ứng Long nghiền nát, vô số kiếm quang chạy trốn, một bóng người chật vật té ra ngoài.

- Liên tục ba năm ở dưới Kiếm Tâm Thạch cảm ngộ, kiên trì?

Nhiếp Vân không khỏi tắc luỡi.

Liên tục ba năm kiên trì chuyện này, có thể lấy được thành tích như vậy, hoàn toàn chính xác không coi vào đâu.

- Ngươi xem hắn đi ra a, chỉ hơn ngươi vài phút, ngươi lần thứ nhất liền có thể kiên trì thời gian dài như vậy, lần thứ hai đi vào mà nói, khẳng định cường đại hơn hắn luyện ba năm, phải biết rằng Ứng Long này, lần thứ nhất chỉ giữ vững được 10 phút, so với ta còn kém!

Đối với Ứng Long, Diệp Kiếm Tinh không cho là đúng.

Tuy Kiếm Tâm Thạch cưỡng ép quán thâu ý chí Kiếm Đạo cho người, nhưng rèn luyện lâu rồi, liền kiên trì thời gian dài, Ứng Long dùng ba năm tôi luyện, mới có thể kiên trì hơn một canh giờ, Nhiếp Vân lần thứ nhất liền có thể kiên trì một canh giờ, cao thấp lập phán.

- Cho nên, ta cảm thấy được lần này quán quân nhất định là của ngươi!

Diệp Kiếm Tinh nở nụ cười.

- Ha ha!

Nhiếp Vân nhẹ gật đầu, cũng tràn đầy tự tin.

Kiếm Thần thí luyện tổng cộng ba dạng, thứ nhất cướp đoạt ngọc bài, tu luyện kiếm pháp, mình dùng 148 khối ngọc bài đạt được thứ nhất, dạng thứ hai, Kiếm Linh Phong tầm bảo, tuy mình không phải quán quân, cũng là tên thứ ba, hơn nữa Yêu thú của Diệp Kiếm Tinh là mình cho, mọi người rõ như ban ngày.

Dạng thứ ba, kiếm tâm khảo hạch, mặc dù thời gian không bằng Ứng Long, nhưng mình là lần đầu tiên tiếp xúc Kiếm Tâm Thạch, còn có tiềm lực có thể đào, Ứng Long liên tục luyện ba năm, tiềm

lực không sai biệt lắm đã hao hết, hơn nữa chỉ kém hắn vài phút, ưu thế vẫn rất rõ ràng.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, quán quân hẳn là sự tình ván đã đóng thuyền.

- Tốt, hoàn thành kiếm tâm khảo hạch, kiên trì thời gian dài nhất chính là Ứng Long, tên thứ hai Đồng Vân, tên thứ ba Diệp Kiếm Tinh, thứ tư Tông Nham,...

Lạc Vũ Thiên thấy tất cả mọi người từ trong thông đạo đi ra, cao giọng tuyên bố thành tích.

Thành tích này mọi người rõ như ban ngày, mặc dù không công bố, cũng đều tinh tường.

- Kiếm Thần thí luyện, ba dạng khảo hạch toàn bộ hoàn thành, hiện tại mời các vị thí luyện giả rời khỏi Kiếm Thần điện, do tông chủ cùng trưởng lão đoàn cộng đồng thương nghị quán quân!

Lạc Vũ Thiên cao giọng nói.

- Vâng!

Bọn người Nhiếp Vân lên tiếng, đồng thời lui ra ngoài.

Kiếm Thần thí luyện ba dạng khảo hạch, chỉ cần không phải một người toàn bộ đạt được quán quân, liền cần thương nghị khảo hạch, đây cũng là quy củ tỷ thí, dù sao ba dạng khảo hạch không giống bài thi, có thể cộng lại thành tích, sau đó bài danh.

- Đồng Vân, chúc mừng, về sau tiến vào Kiếm Thần Tông, chúng ta liền là người một nhà, trên việc tu luyện có vấn đề hay nghi hoặc gì, có thể tới hỏi ta!

Còn không có ly khai đại điện, Nghê Hư trưởng lão liền đi tới trước mặt, cười nói với Nhiếp Vân.

- Đúng vậy, tính cả ta một cái, ta tinh thông luyện khí, nếu như về sau ngươi không có binh khí tiện tay, cứ việc nói...

Lại một trưởng lão đi qua.

- Ta am hiểu luyện đan, muốn đột phá cảnh giới, đan dược không đủ, chỗ ta còn nhiều, rất nhiều, bất quá chỉ có thể cho ngươi mượn dùng, về sau cần phải trả, ha ha...

Lại một trưởng lão tới.

- Ta đối với khôi lỗi rất có nghiên cứu...

Còn không có ly khai đại điện, tám chín Nạp Hư Cảnh Thái Thượng trưởng lão liền vây qua, lấy lòng Nhiếp Vân.

Loại tình huống của Nhiếp Vân đạt được quán quân là nhất định rồi, chỉ cần đạt được quán quân của Kiếm Thần thí luyện, thì có tư cách tu luyện Vô Thượng đại kiếm thuật, mặc dù không thành công, cũng sẽ đạt được Vô Thượng kiếm thuật, loại người này, sớm muộn gì cũng trở thành trụ cột vững vàng của tông môn, chờ đến lúc đó nịnh bợ, còn không bằng hiện tại giao hảo.

Có thể tu luyện tới Nạp Hư Cảnh, hơn nữa trở thành Thái Thượng trưởng lão, từng cái đều khôn khéo như quỷ, tự nhiên hiểu được ở đâu có thể được đến lợi ích.

- Những người này...

Đối với chút ít Thái Thượng trưởng lão này lấy lòng, tuy Nhiếp Vân âm thầm lắc đầu, nhưng cũng biết quy củ, trên mặt mang theo dáng tươi cười, rất nhanh liền tiễn bọn họ ly khai.

- Hừ!

Mấy vị Thái Thượng trưởng lão lấy lòng vừa đi, Nhiếp Vân chợt nghe cách đó không xa có một tiếng hừ lạnh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tông An nhìn về phía mình, trong mắt tràn đầy lửa giận.

Hắn vốn ký thác hi vọng rất lớn với Tông Nham, nhưng bởi vì mình xuất hiện, triệt để tan vỡ không nói, còn ăn một cái tát của tông chủ Vân Huyên, trong lòng tức giận có thể nghĩ.

- Ha ha!

Đối với hận ý cùng lửa giận của hắn, Nhiếp Vân không thèm để ý, tuy hắn là cường giả Nạp Hư cảnh, nhưng đây là Kiếm Thần Tông, còn không dám ra tay với mình.

Rất nhanh mười người tham gia khảo hạch liền ra Kiếm Thần điện, vừa đi ra, Nhiếp Vân liền cảm thấy một đôi mắt nhìn chằm chằm qua, mang theo hận ý vô biên.

- Đồng Vân, ta cùng với ngươi quyết đấu, ngươi có dám đáp ứng hay không?

Quay đầu chợt nghe Tông Nham gầm lên giận dữ, hai mắt đỏ thẫm, mang theo lửa giận có thể đốt cháy người.

: 45

- Quyết đấu?

Khóe miệng Nhiếp Vân giơ lên.

- Đúng vậy, ngươi có dám hay không? Thí luyện quán quân không phải dựa vào vận khí cùng mưu kế có thể lấy được, dựa vào là thực lực, nếu như ngươi có thể đánh bại ta, ta liền thừa nhận ngươi là quán quân, thua, liền lập tức rời Kiếm Thần Tông cho ta, vĩnh viễn không được trở về, có dám tiếp nhận hay không?

Tông Nham quát.

- Lời của ngươi rất có đạo lý...

Nhiếp Vân giả bộ như trầm tư, đột ngột bật cười.

- Bất quá, tại sao ta phải tiếp nhận... ngươi ngốc a!

- Ngươi...

Nghe được thiếu niên nhục mạ, nhiệt huyết của Tông Nham thoáng

một phát vọt tới óc, cốt cách toàn thân khanh khách rung động, tức giận đến sắp bạo tạc nổ

tung.

Hoàn toàn chính xác, Đồng Vân ở loại tình huống này trở thành quán quân đã không có gì lo lắng, dựa vào cái gì cùng mình chiến đấu? Chiến thắng còn dễ nói, một khi thua, danh khí nhất định sẽ tổn hao nhiều, không có người sẽ làm như vậy.

- Ha ha, Đồng Vân, không cần để ý tới hắn, chúng ta qua bên kia nghỉ ngơi!

Chứng kiến Tông Nham kinh ngạc, Diệp Kiếm Tinh cũng cười ha ha, lôi kéo Nhiếp Vân đi qua chỗ khác.

------oOo------

Chương 721: Quán quân (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dù sao hiện tại Tông Nham này đã xé toang da mặt, không cần phải che lấp.

- Đáng giận!

Thấy bộ dáng của hai người, Tông Nham tức giận đến oa oa gọi bậy, nhưng không dám tùy ý động thủ.

Đệ tử Kiếm Thần Tông, ở trong tông môn song phương đồng ý thi đấu có thể luận võ ở thi đấu đài, nếu như một phương không đồng ý, bất luận kẻ nào cũng không cho phép động thủ, nếu không là phá hư quy củ!

Danh môn chính phái, không phải thế giới Yêu nhân, chú ý giết chóc, khi nào cũng có thể sát nhân.

- Đồng Vân, chúc mừng! Kiếm tâm khảo hạch lần thứ nhất ngươi

liền có thể kiên trì thời gian dài như vậy, xem ra quán quân không phải ngươi không còn ai!

Không để ý tới Tông Nham gào thét, Nhiếp Vân cùng Diệp Kiếm Tinh vừa tìm địa phương ngồi xuống, liền chứng kiến Ứng Long cười đi tới, vẻ mặt mỉm cười.

Kiếm tâm khảo nghiệm hắn kiên trì thời gian dài hơn Nhiếp Vân, nhưng hắn biết, mình chỉ là chiếm tiện nghi ba năm kiên trì, nếu như đồng dạng lần thứ nhất, mình tuyệt đối sẽ bị đối phương bỏ xa.

- Có thể kiên trì ba năm, ngươi cũng rất lợi hại!

Nhiếp Vân cũng cười gật đầu.

Có thể kiên trì thời gian dài như vậy, là có vận khí, nếu không được Võ Tủy của Trần Văn Húc cùng U Minh Kiếm, chỉ sợ sớm đã như bọn người Sở Dương, kiếm tâm hao tổn, thực lực hạ thấp rồi.

- Đồng Vân, trước kia ngươi là tán tu. Hiện tại đạt được quán quân của Kiếm Thần thí luyện, nhất định sẽ trực tiếp thành đệ tử hạch tâm, thậm chí chưởng giáo hậu tuyển, về sau mọi người là đồng môn sư huynh đệ, phải dựa vào ngươi chiếu cố!

- Đúng vậy, chúng ta đối với kiếm thuật lĩnh ngộ cũng không lợi hại giống như ngươi, về sau nhất định phải chỉ điểm chúng ta...

- Tình huống của ngươi, hoàn toàn có thể trở thành đệ tử chưởng giáo, về sau trở thành chưởng giáo khả năng rất lớn. Chúng ta liền theo ngươi lăn lộn...

La Vẫn, Trương Nham, Viên Siêu cũng đi tới, nhìn Nhiếp Vân ôm quyền cười nói, trong lời nói mang theo lấy lòng.

Kiếm Thần thí luyện, là thí luyện có danh khí nhất của Kiếm Thần Tông, có thể được quán quân, cơ bản đều tiền đồ vô lượng, kém cỏi nhất cũng đạt đến Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong, cơ hồ lịch đại tông chủ đều là từ quán quân đi ra, trước mắt mặc dù Đồng Vân này không có ba dạng toàn bộ đạt được quán quân. Nhưng thực lực của hắn chỉ là Lĩnh Vực Cảnh, có thể từ trong một đám cường

giả Thiên Kiều Cảnh trổ hết tài năng, về sau thành tựu to lớn, tuyệt đối bất khả hạn lượng!

Hơn nữa hắn còn có thiên phú đặc thù xếp hạng 25 Diễm Hỏa Sư, Thiên Âm sư xếp hạng 50... Loại thiên phú này cùng năng lực lĩnh ngộ kiếm thuật, muốn không trở thành cao thủ cũng khó!

Trở thành tuyệt thế cao thủ lại nịnh bợ liền khó khăn, hiện tại đúng là thời điểm tốt.

- Về sau nhất định hảo hảo ở chung...

Đối với mọi người lấy lòng, Nhiếp Vân cũng ôm quyền lên tiếng.

Mình đạt được quán quân mục đích là cảm ngộ Kiếm Đạo chi khí, tiến vào Kiếm Chi Đại Điện quan sát thiên phú đặc thù tường giải, mà không phải trở thành chưởng giáo hậu tuyển, hiện tại đáp ứng bọn hắn cũng không có gì. Dù sao về sau cũng ly khai Kiếm Thần Tông a.

Mọi người nhao nhao tới lấy lòng, qua cả buổi mới chấm dứt.

Thấy mọi người đều ly khai, tự tìm địa phương nghỉ ngơi, lúc này Nhiếp Vân mới xoa mi tâm, bất đắc dĩ lắc đầu.

Vô luận ở đâu cũng phải có quan hệ nhân mạch, nếu không muốn đi một bước, người khác liền khắp nơi làm phiền ngươi, cái này là nhân đạo, nhân mạch chi đạo, so với Thiên Đạo còn khó lý giải!

- Nhiếp Vân, ta có chuyện phải nhắc nhở ngươi, ngàn vạn phải chú ý!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân cảm khái, Diệp Kiếm Tinh đột nhiên ở chung quanh bố trí mấy cấm chế, lặng lẽ truyền âm.

- Ân?

Thấy hắn cẩn thận như thế, Nhiếp Vân dứt bỏ nghĩ ngợi lung tung trong lòng, nghiêm sắc mặt.

Bố trí cấm chế còn muốn truyền âm, đủ thấy chuyện nghiêm trọng.

- Ngươi không phải đệ tử Kiếm Thần Tông, có thể không biết quy củ, trước kia ta đã từng nói qua với ngươi, chỉ cần đạt được quán quân, có thể đi cảm ứng lão tổ tông lưu lại Kiếm Đạo chi khí, trực tiếp đạt được tư cách tu luyện Vô Thượng đại kiếm thuật, ngươi hẳn còn nhớ rõ!

Diệp Kiếm Tinh hỏi.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu, chuyện này lúc trước liền nghe nói, bằng không thì cũng sẽ không liều mạng muốn tham gia thí luyện như vậy.

- Ân, qua một hồi khẳng định sẽ gọi riêng ngươi lên, đạt được Kiếm Đạo chi khí tán thành, một khi thành công, tông chủ sẽ hỏi ngươi tu luyện Vô Thượng đại kiếm thuật hay Vô Thượng kiếm thuật, ngươi cũng đừng có ngốc mà muốn đi tu luyện cái trước, nhất định phải lựa chọn Vô Thượng kiếm thuật!

Sắc mặt Diệp Kiếm Tinh ngưng trọng nói.

- Lựa chọn Vô Thượng kiếm thuật? Vì cái gì?

Nhiếp Vân sững sờ.

Kiếm thuật chia làm kiếm thuật bình thường, kiếm thuật tinh anh, kiếm thuật Chí Tôn, kiếm thuật Vô Thượng cùng Vô Thượng đại kiếm thuật!

Không cần nghĩ đã biết rõ Vô Thượng đại kiếm thuật khẳng định càng cường đại hơn kiếm thuật Vô Thượng!

Kiếm Đạo chi khí là khí tức chỉ Kiếm Đạo sư mới có, chỉ cần gia trì ở trên người, bất luận kiếm thuật gì cũng có thể học rất nhanh, cơ hội tốt như vậy, không tu luyện Vô Thượng đại kiếm thuật ngược lại tu luyện Vô Thượng kiếm thuật, chẳng phải quá thua lỗ?

- Bởi vì Vô Thượng đại kiếm thuật quá mức thâm ảo, cho dù có

được Kiếm Đạo chi khí cũng khẳng định không cách nào học, không công lãng phí, còn không bằng lựa chọn Vô Thượng kiếm thuật, loại kiếm thuật này 100% có thể luyện thành! Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì Văn Húc sư thúc và Tông An đều được quán quân, lại không học Vô Thượng đại kiếm thuật!

Diệp Kiếm Tinh nói.

- Còn có loại sự tình này, khó trách... Bọn hắn cũng không biết Vô Thượng đại kiếm thuật!

Trước kia Nhiếp Vân liền nghi hoặc, quán quân của Kiếm Thần thí luyện đã có thể tu luyện Vô Thượng đại kiếm thuật, vì sao Trần Văn Húc cùng Tông An đều chỉ luyện thành Vô Thượng kiếm thuật, nguyên lai căn do ở chỗ này!

- Ân, ngươi đừng tưởng rằng lý giải kiếm thuật cao thâm, ôm tâm lý may mắn, cảm thấy có thể luyện thành đại kiếm thuật, nghĩ như vậy liền sai rồi, Kiếm Thần Tông thiên tài xuất hiện lớp lớp, qua nhiều năm như vậy, không biết bao nhiêu thiên tài không tin tà phải thử một chút, cuối cùng đều thất bại! Ta nghe nói...

Nói đến đây thanh âm của Diệp Kiếm Tinh càng thấp hơn.

- Ta nghe nói, kỳ thật Vô Thượng đại kiếm thuật của tông môn chúng ta bản thân liền không được đầy đủ, ngoại trừ Kiếm Đạo sư, cơ hồ không có người luyện thành...

- Không được đầy đủ? Vậy vì sao ta nghe nói, tông chủ mỗi một thời đại đều có thể thi triển Vô Thượng đại kiếm thuật, hơn nữa uy lực rất lớn?

Nhiếp Vân sững sờ.

------oOo------

Chương 722: Quán quân (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiếp trước, mình đã từng thấy qua môn chủ của Kiếm Thần Tông, thấy tận mắt hắn thi triển Vô Thượng đại kiếm thuật, bởi vậy mới có loại nghi hoặc này.

- Sở dĩ Tông chủ có thể thi triển Vô Thượng đại kiếm thuật cũng không phải đã luyện thành, mà là trong Chưởng Giáo ấn có được loại đại kiếm thuật này, chỉ cần lợi dụng Kiếm Đạo chi khí có thể kích phát, mỗi kích phát một lần, cần tiêu hao một đạo Kiếm Đạo chi khí, cho nên coi như là tông chủ, cũng không dám tùy ý thi triển, đối ngoại liền nói đại kiếm thuật là bí mật bất truyền của tông môn, chỉ có tông chủ mới có tư cách tu luyện, dù sao lão tổ tông lưu lại Kiếm Đạo chi khí cũng có số lượng nhất định, dùng nhiều rồi, cũng sẽ hết a...

Diệp Kiếm Tinh chậm rãi nói.

- Vậy mà có chuyện này!

Đối với nội tình của Kiếm Thần Tông, Nhiếp Vân cũng không biết rõ tình hình, nghe nói như thế, giờ mới hiểu được.

- Nghe nói chính thức luyện thành Vô Thượng đại kiếm thuật, chỉ có tông chủ đương đại Vân Huyên!

Nói đến bát quái, Diệp Kiếm Tinh cũng dấy lên liệt hỏa hừng hực, liếc nhìn chung quanh, phát hiện không có người chú ý, tiếp tục truyền âm.

- Lúc trước Vân Huyên tông chủ chỉ là đệ tử hạch tâm bình thường, dựa theo đạo lý không có tư cách đạt được tông chủ vị, không biết làm sao lại có thể thi triển đại kiếm thuật, lại tìm được bí điển mất đi của tông môn, tốc độ tu luyện thoáng cái nhanh rất nhiều, viễn siêu đệ tử hạch tâm khác, lúc này mới trổ hết tài năng, một lần hành động thành công...

- Ân?

Nghe thế, trong nội tâm Nhiếp Vân đột nhiên toát ra một bóng người… Thiên Huyễn!

Có thể làm cho một người không phải Kiếm Đạo sư, có thể thi triển Vô Thượng đại kiếm thuật, tự nhiên là có Kiếm Đạo chi khí sung túc, điểm ấy chỉ có Thiên Huyễn mới có thể hoàn thành, về phần để cho người tu luyện tăng gấp đôi... Có Thần Thâu đệ nhất thiên hạ, Kiếm Đạo chi khí, các loại bảo vật... Căn bản không phải vấn đề!

Xem ra, tình yêu của Thiên Huyễn tựa hồ so với hắn nói càng thêm phức tạp!

- Ta muốn hỏi một chút, Vân Huyên tông chủ của các ngươi trước kia có ưa thích ai hay không...

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân đang muốn hỏi Diệp Kiếm Tinh, lời nói mới nói một nửa, chợt nghe trước cửa Kiếm Thần điện vang lên một thanh âm.

- Tông chủ cùng chư vị Thái Thượng trưởng lão đã xác định danh ngạch quán quân, mọi người mời đến!

Thanh âm chấm dứt, môn hộ của Kiếm Thần điện mở ra, Nhiếp Vân biết rõ hiện tại không còn là thời điểm hỏi cái này, cùng mọi người đứng dậy, đi nhanh tới.

Hô… thoáng một phát, mọi người lần nữa trở lại đại điện.

- Yên tĩnh, trải qua ta cùng chư vị trưởng lão thương thảo, tổng hợp đánh giá, quán quân Kiếm Thần thí luyện lần này đã xác định, Lạc Vũ Thiên trưởng lão, ngươi tuyên bố cho mọi người một chút đi!

Thấy mọi người tiến vào đại điện, Vân Huyên tông chủ lạnh lùng nhìn quanh một vòng, lạnh như băng đạm mạc thanh âm chậm rãi vang lên.

- Vâng, tông chủ!

Lạc Vũ Thiên liền ôm quyền, lui về phía sau một bước, quay người nhìn về phía bọn người Nhiếp Vân.

- Lần này Kiếm Thần thí luyện, trải qua Thiên U Cốc thí luyện, Kiếm Linh Phong tầm bảo, kiếm tâm khảo hạch, hơn mười ngày tỷ thí,

cùng với tông chủ và chư vị Thái Thượng trưởng lão công bình, công chính phán xét, rốt cục đã có kết quả cuối cùng, hiện tại ta tuyên bố, lần Kiếm Thần thí luyện này, quán quân là…

Lạc Vũ Thiên trưởng lão nói đến đây, dừng lại một chút.

Tất cả mọi người đồng thời ngừng lại hô hấp, Nhiếp Vân siết chặt nắm đấm, lần này quán quân liên quan tới mình có thể trở thành Kiếm Đạo sư hay không, có thể có càng nhiều thiên phú đặc thù hay không, cực kỳ trọng yếu.

- Là Ứng Long đến từ Kiếm Thần Tông!

Lạc Vũ Thiên trưởng lão thở ra một hơi, thanh âm to rõ vang vọng toàn bộ đại điện.

- Ta?

Ứng Long hiển nhiên không nghĩ đến kết quả này, vốn là sững sờ, lập tức cuồng hỉ.

Hắn ở Kiếm Chi Đại Điện dưới Kiếm Tâm Thạch đau khổ tôi luyện ba năm chính là vì quán quân, vốn cảm thấy đã không có hi vọng, không nghĩ tới tuyên bố lại là kết quả này, để cho hắn có chút không dám tin tưởng.

- Thế nào lại là Ứng Long? Dựa theo đạo lý, thành tích của Đồng Vân cao hơn hắn a...

Nghe được kết quả này, Diệp Kiếm Tinh nhướng mày hỏi.

Ngay cả hắn cũng cảm thấy không cam lòng cho Nhiếp Vân.

Không chỉ hắn nghi hoặc quyết định này, những người khác cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Nhiếp Vân càng xiết chặt nắm đấm.

Thành tích của mình rõ như ban ngày, nhất định là quán quân không thể nghi ngờ, không nghĩ tới lại có thể là loại kết quả này.

- Đây là tông chủ cùng trưởng lão đoàn công bình quyết định, người đạt được Kiếm Tâm Thạch tán thành mới có tư cách trở thành quán quân, Ứng Long kiên trì thời gian dài nhất, rất hiển nhiên là quán quân!

Lạc Vũ Thiên trưởng lão hất tay, lập tức nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Thành tích của Đồng Vân cũng không tệ, bất quá quán quân thí luyện là cân nhắc tổng hợp, do tông chủ cùng rất nhiều Thái Thượng trưởng lão của Kiếm Thần Tông chúng ta tự mình xem xét, không có bất kỳ dị nghị, kính xin mang tâm bình tĩnh, không nên tự cho là đúng tự tiện phỏng đoán, như vậy chỉ sẽ bị lạc bản tính, mất đi chuẩn tắc trong nội tâm, cảm ngộ đối với kiếm giảm xuống, bất lợi cho tu hành!

- Tự mình xem xét, không có bất kỳ dị nghị? Mất phương hướng bản tính, bất lợi với tu hành?

Hai tay Nhiếp Vân run rẩy, cốt cách toàn thân ở dưới sự kích động, phát ra giòn vang liên tiếp, đầu ngẩn lên, nhìn về phía Lạc Vũ Thiên.

- Thiên U Cốc thí luyện ta thứ nhất, số lượng ngọc bài tu luyện là hơn mười lần Ứng Long, Kiếm Linh Phong tầm bảo ta thứ ba, hắn thứ tư, thời gian kiên trì ở khảo hạch kiếm tâm, lần thứ nhất liền không kém hắn kiên trì ba năm, ta chỉ muốn hỏi một chút, đến cùng các ngươi từ chỗ nào bình phán, để ta không chiếm được quán quân?

Không chiếm được quán quân, liền không cách nào cảm ngộ Kiếm Đạo chi khí, rõ ràng tận mắt thấy quán quân, lại đạt được quyết đoán không công bình như thế, vô luận là ai cũng sẽ không tiếp thụ được.

- Làm càn, ngươi dám nghi vấn tông chủ cùng chư vị Thái Thượng trưởng lão quyết định? Kiếm Thần thí luyện, mỗi người đều muốn đạt được quán quân, nếu như ngươi nói ngươi có thể được quán quân, ta còn cảm thấy ta cũng có thể được!

Thấy Nhiếp Vân không đạt được quán quân, trong nội tâm Tông

Nham khoan khoái dễ chịu, tiến về phía trước một bước, lớn tiếng quát lớn.

- Đúng vậy, bình phán quán quân là tông chủ cùng các trưởng lão nhất trí quyết

định, ngươi tính toán ngon vậy sao. Ở chỗ này hồ ngôn loạn ngữ?

Đệ tử Kiếm Thần Tông Trương Nham cũng đi tới.&

------oOo------

Chương 723: Con của cố nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa rồi hắn cho rằng Nhiếp Vân đạt được quán quân là ván đã đóng thuyền, không ngừng nịnh nọt, nguyện ý làm tiểu đệ, hiện tại biết rõ quán quân là một người hoàn toàn khác, liền trở mặt.

- Tốt rồi, ta biết rõ thành tích của ngươi cũng không tệ, nhưng quán quân chỉ có một, hi vọng ngươi có thể ý thức được điểm ấy, đừng làm ra sự tình không kịp hối hận, lại nói, Top 10 đồng dạng có thể tiến vào Kiếm Chi Đại Điện tu luyện, nếu như lại ở chỗ này cưỡng từ đoạt lý, cảm thấy không công bình, cũng chỉ có khai trừ tư cách thí luyện của ngươi!

Nghê Hư trưởng lão thấy thiếu niên không ngừng run rẩy, tựa hồ tùy thời có thể bộc phát, nói một câu.

- Đa tạ trưởng lão dạy bảo, là Đồng Vân ý nghĩ hão huyền rồi!

Hít sâu một hơi, áp chế xuống hỏa diễm ở sâu trong nội tâm, Nhiếp Vân ôm quyền, thần sắc bình thường trở lại.

Không sai, mục đích của mình không chỉ trở thành Kiếm Đạo sư, còn có một việc khác là tiến vào Kiếm Chi Đại Điện thẩm tra tin tức Triệu Hoán Sư, nghĩ biện pháp cứu sống đệ đệ! Nếu như ở chỗ này trở mặt với người của Kiếm Thần Tông, chỉ sẽ phiền toái quấn

thân, thậm chí trốn cũng trốn không thoát!

Hiện tại duy nhất có thể làm là… nhịn!

Nhịn xuống, không nên vọng động!

Đệ đệ vì mình có thể bỏ mạng, vì đạt được sự tình Triệu Hoán Sư, nhẫn thoáng một phát lại có cái gì!

- Ân? Tiểu tử này... Nếu như không vẫn lạc, tiền đồ bất khả hạn lượng!

Các trường lão khác ở trong đại điện chứng kiến Đồng Vân khuất nhục như thế cũng có thể lập tức nhịn xuống, phảng phất cái gì cũng không có phát sinh, tất cả đều liếc mắt nhìn nhau, âm thầm khiếp sợ.

Rõ ràng là quán quân, đột nhiên trở nên không phải, cho dù bọn hắn tu luyện tới Nạp Hư Cảnh, đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ, cũng cảm giác được không có khả năng làm được như vậy! Không có khả năng như hắn ngăn chặn tức giận trong lòng, trở nên điềm nhiên như không có việc gì.

- Ân, rất tốt!

Chứng kiến Nhiếp Vân nhanh như vậy có thể tiếp nhận sự thật mình không phải là quán quân, Lạc Vũ Thiên trưởng lão cũng âm thầm gật đầu, nhìn về phía mọi người.

- Lần này Kiếm Thần thí luyện trải qua hơn mười ngày, triệt để chấm dứt, các ngươi có thể đi vào Top 10, từ trong mấy vạn đệ tử trổ hết tài năng, đầu tiên ta ở chỗ này chúc mừng các ngươi!

- Đa tạ Lạc trưởng lão!

Mọi người đồng loạt ôm quyền.

- Hiện tại ta nói một chút Kiếm Thần thí luyện ban thưởng, Kiếm Thần thí luyện tông môn chúng ta đã tiến hành rất nhiều lần, chỉ có một quán quân, chín đệ tử còn lại, đãi ngộ hoàn toàn đồng dạng,

quán quân có thể đi Kiếm Chi Đại Điện khu Thiên phẩm cảm ngộ Kiếm Đạo chi khí, đạt được tán thành, có thể tu tập Vô Thượng đại kiếm thuật, những người còn lại, thì tiến vào khu Địa Phẩm tu luyện, thời gian đều là mười ngày!

Lạc Vũ Thiên nhìn quanh một vòng:

- Hiện tại mọi người liền theo ta và Nghê Hư trưởng lão, đi Kiếm Chi Đại Điện!

- Vâng!

Mọi người lần nữa ôm quyền.

- Tông chủ...

Nói xong Lạc Vũ Thiên liếc nhìn Vân Huyên, thấy nàng nhẹ gật đầu, lúc này mới mang theo mọi người bước nhanh đi ra ngoài, chỉ chốc lát rời đi ra Kiếm Thần điện.

.....

- Kiếm Thần thí luyện chấm dứt, các ngươi cũng tản a!

Bọn người Nhiếp Vân vừa đi, ngón tay của tông chủ Vân Huyên nhẹ nhàng lướt qua không trung, nhìn về phía chư vị Thái Thượng trưởng lão, phân phó một câu.

- Vâng!

Quyền uy của nàng thật lớn, mọi người nghe được mệnh lệnh, không dám hỏi cái gì, nối đuôi nhau mà ra, rất nhanh trong đại điện chỉ còn lại nàng cùng Di Hoa.

Lúc này Di Hoa đang ngồi ở vị trí trước, nhìn xem bọn người Nhiếp Vân ly khai, không biết nghĩ cái gì, khóe miệng câu lên, trên mặt lộ ra biểu lộ giống như cười mà không phải cười.

- Tựa hồ Di Hoa tông chủ đối với Đồng Vân kia cảm thấy rất hứng thú!

Vân Huyên vân vê loạn tóc dài trước ngực, con mắt có chút nhắm lại, thanh âm chậm rãi nói ra.

- Ah? Vân Huyên tông chủ cớ gì nói ra lời ấy?

Di Hoa cười nhạt một tiếng, trên mặt ai cũng nhìn không ra cái gì.

- Nếu như ta không nhìn lầm, Đồng Vân này hẳn là Ngụy Trang sư!

Tựa ở trên ghế ngồi chưởng giáo, thân thể mềm mại của Vân Huyên duỗi thoáng một phát, lộ ra độ cong làm cho người kinh diễm, hừ nhẹ một tiếng:

- Vừa rồi vừa tiến vào đại điện, ngươi liền che dấu thay hắn, tuy động tác rất nhỏ, có thể giấu diếm được Thái Thượng trưởng lão khác... Bất quá, ngươi quên ta là Kiếm Thần Tông tông chủ, có được Chưởng Giáo ấn của Kiếm Thần Tông! Hơn nữa, Di Hoa tông chủ ở thời điểm này tới, liền muốn xem mấy người thí luyện. Còn nói chuyện giúp hắn... Nếu như nói không có gì, ta cũng khó mà tin được!

- Ha ha, Vân Huyên tông chủ đã nhìn ra, ta cũng là người sáng mắt không nói tiếng lóng, Đồng Vân này là con của cố nhân ta. Ta chỉ là vì chiếu cố hắn thoáng một phát mà thôi!

Di Hoa đối với tư thái chọc người của Vân Huyên, là không thèm để ý, cũng không để ý tới ở trước mặt vạch trần, nhàn nhạt nói ra, chỉ từ biểu lộ mà nói, căn bản không biết hắn suy nghĩ cái gì, là vui hay buồn.

- Con của cố nhân?

Nghe hắn nói tùy ý như thế, cũng không kiêng kỵ bị nhìn thấu mục đích, Vân Huyên tựa hồ có chút nhìn không ra hắn nghĩ cái gì.

Hai người đều là tông chủ, tâm cơ thâm hậu. Mặc dù chỉ là một động tác, một câu đối thoại đơn giản, ngoại nhân xem ra vô cùng bình thường, trên thực tế lại là hai người đang âm thầm thăm dò đối phương.

Thử một lần, đều phát hiện cùng là hồ ly giảo hoạt, căn bản không lưu chút dấu vết nào.

- Đúng vậy, hơn nữa ta đoán không sai, Vân Huyên tông chủ hẳn là nhìn ra ta cùng hắn có quan hệ, mới không cho hắn quán quân a! Ha ha, mọi người đều đã minh bạch, cũng không cần phải che lấp, nếu như ngươi cảm thấy Đồng Vân này cùng ta có quan hệ, có thể sẽ dò xét cơ mật của Kiếm Thần Tông các ngươi, hiện tại có thể đuổi hắn đi, ta sẽ không nói cái gì!

Trên mặt Di Hoa tiếp tục mang theo mỉm cười, ai cũng nhìn không ra những lời này của hắn rốt cuộc là thiệt tình hay giả ý.

- Di Hoa tông chủ đã nói như vậy, ta làm sao có thể bức người, chỉ cần Đồng Vân này không làm ra sự tình vi phạm môn quy của Kiếm Thần Tông, ta sẽ không làm khó hắn!

Vân Huyên lần nữa vuốt vuốt mái tóc đen nhánh, khẽ cười một tiếng.

- Vậy thì phiền toái Vân Huyên tông chủ rồi!

Gật gật đầu, Di Hoa nhìn Vân Huyên nở nụ cười, phất ống tay áo đứng dậy.

- Tại hạ còn có sự tình khác, liền cáo từ trước!

- Di Hoa tông chủ đi thong thả, Vân Huyên không tiễn xa!

Vân Huyên cũng đứng dậy, điểm nhẹ ngọc thủ.

------oOo------

Chương 724: Ngân Kiếm Thạch (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha!

Cười khẽ một tiếng, thân thể Di Hoa nhoáng một cái, liền từ Kiếm Thần điện đi ra ngoài, mặc dù Kiếm Thần điện có rất nhiều phong ấn, nhưng tựa hồ ở trước mặt hắn không có bất kỳ hiệu quả.

- Tự do xuyên thẳng qua phong ấn mà không đụng vào, chẳng lẽ hắn đã mở ra hình thái cao nhất của đan điền? Thiên Hành Sư... quả nhiên đáng sợ!

Chứng kiến Di Hoa chỉ nháy mắt liền ở trước mắt biến mất, đồng tử của Vân Huyên co rụt lại.

- Con của cố nhân? Di Hoa trời sinh tính lạnh lùng, chỉ đối tốt với muội muội, ta không tin hắn có thể đối với con của cố nhân gì để bụng như vậy!

Bước liên tục nhẹ nhàng, đi ở trong đại điện, đôi mi thanh tú của Vân Huyên nhíu lại, không biết suy tư cái gì.

- Chuyên môn tới muốn xem kiếm đệ tử thí luyện, lại âm thầm ra tay giúp trợ Đồng Vân che dấu thân phận, bằng vào tâm cơ của hắn, khẳng định biết rõ ta sẽ phát hiện, chẳng lẽ những điều này đều là cố ý? Nhưng cố ý làm như vậy, đến cùng vì cái gì?

Đồng Vân này thật như Di Hoa nói, là con của cố nhân hắn, hắn muốn làm cẩn thận, không cho người phát hiện, có thể trực tiếp nói ra, như vậy mình cũng tìm không ra bất luận tay cầm gì, nhưng biết rõ sẽ bị phát hiện, còn âm thầm ra tay... quái dị nói không nên lời a.

- Cố ý giúp hắn, để cho ta phát hiện không tầm thường, lại cố ý nói là con của cố nhân... Con của cố nhân, con của cố nhân... Chẳng lẽ... Ha ha, ta biết rõ Đồng Vân này là ai!

Đột nhiên Vân Huyên nghĩ tới cái gì, con mắt thoáng một phát lóe ra hào quang óng ánh.

- Tình ngay lý gian, thay mận đổi đào, muốn để cho Kiếm Thần Tông chúng ta ra tay sao? Ha ha, Kiếm Thần Tông chúng ta sẽ ra tay, bất quá, thực muốn động thủ, ngươi tuyệt đối sẽ không đạt được chỗ tốt gì, ta sẽ để cho ngươi ăn trộm gà bất thành còn mất

nắm gạo!

Vân Huyên nở nụ cười, dáng tươi cười ngọt ngào phối hợp dung mạo làm cho người kinh diễm của nàng, nếu như bị người chứng kiến nhất định sẽ si mê, chỉ có người quen thuộc nàng mới biết rõ sau lưng nụ cười này, là khủng bố cùng đáng sợ bực nào.

…

- Kiếm Chi Đại Điện chia làm năm khu, theo thứ tự là Thiên phẩm, Địa Phẩm, hạch tâm, tinh anh, bình thường! Từng khu vực đều có Kiếm Tâm Thạch!

Đi theo hai vị trưởng lão Lạc Vũ Thiên, Nghê Hư, Diệp Kiếm Tinh thấy Nhiếp Vân có chút không rõ, truyền âm giải thích.

- Khu Thiên phẩm, chỉ có quán quân thí luyện cùng lịch đại tông chủ mới có thể tiến vào tu luyện, khu Địa Phẩm là chỗ tu luyện của Thái Thượng trưởng lão, còn lại không cần nói, đối ứng là ba loại đệ tử hạch tâm, tinh anh, bình thường, lúc trước Ứng Long là đệ tử hạch tâm, ở trước Kiếm Tâm Thạch tôi luyện suốt ba năm!

- Bất quá chỉ có Kiếm Tâm Thạch ở khu Thiên phẩm là vật mà chúng ta ở Kiếm Thần trí luyện gặp qua, là Kiếm Đạo sư lão tổ tự mình luyện chế, mặt khác đều là về sau một ít trưởng lão kiệt xuất hoặc tông chủ của tông môn luyện chế, uy lực tự nhiên kém cái phía trước!

- Chúng ta hiện tại đi khu Địa Phẩm, tuy Kiếm Tâm Thạch đều là trưởng lão kiệt xuất của tông môn lưu lại, nhưng uy lực cũng rất lợi hại, đối với cảm ngộ Kiếm Đạo cường đại hơn khu tinh anh nhiều lắm, khắp nơi đều là dấu vết cường giả Nạp Hư Cảnh, Phá Không Cảnh lưu lại, nếu như mười ngày lợi dụng tốt mà nói, cũng có thể có tiến bộ rất lớn!

Tựa hồ sợ Nhiếp Vân đối với không được đến quán quân canh cánh trong lòng, Diệp Kiếm Tinh nói tiếp.

- Đã biết, ta không sao!

Nhiếp Vân biết rõ hảo ý của hắn, nở nụ cười thoáng một phát.

Hai người lặng lẽ truyền âm, rất nhanh liền đi theo đằng sau hai vị trưởng lão vào một cung điện cự đại.

Cung điện này không giống Kiếm Thần điện, lộ ra có chút hẹp dài, còn chưa tiến vào liền cảm thấy một cổ pháp tắc nồng hậu dày đặc tràn đến, phảng phất khắp nơi đều thổ lộ lấy văn minh Kiếm Đạo.

- Cái này là Kiếm Chi Đại Điện, địa phương lão tổ đời thứ nhất ngộ đạo, các ngươi cẩn thận quan sát vách tường chung quanh một chút, có lẽ có thể đạt được chỗ tốt không tưởng được!

Đi vào thông đạo của đại điện, Lạc Vũ Thiên quay đầu nói với mọi người một câu.

Nhiếp Vân nhìn lại hai bên, liền chứng kiến trên vách tường khắc đầy các loại kiếm chiêu, đẳng cấp không đồng nhất, mới đầu vô cùng đơn giản, càng vào trong càng phức tạp, bất quá cao nhất chỉ là kiếm thuật tinh anh, kiếm thuật Chí Tôn cũng không có, chớ nói chi là Vô Thượng kiếm thuật rồi.

Kiếm chiêu toàn bộ đều là đồ hình, không có pháp quyết tu luyện, tuy cấp bậc không cao, nhưng từng chiêu từng thức hồn nhiên thiên thành, phảng phất công tác liên tục, xem ở trong mắt lại để cho người vui vẻ thoải mái, thời gian dài quan sát tựa hồ đối với kiếm thuật sẽ có lý giải càng sâu.

- Khu vực này, là lĩnh ngộ kiếm thuật. Ở trên Kiếm Đạo đi ra con đường thuộc về mình, chỉ cần ở kiếm thuật lĩnh ngộ pháp tắc thuộc về mình, có thể ở phía trên lưu lại dấu vết, không bị thủ tiêu, từ đó danh truyền thiên cổ, trở thành đối tượng mà lịch đại đệ tử của tông môn chiêm ngưỡng!

Đi qua chỗ ấn ký kiếm chiêu, mọi người liền chứng kiến trước mắt xuất hiện một cung điện cự đại, địa phương đối diện mọi người, là một nham thạch, phía trên khắc đầy vết kiếm.

Lạc Vũ Thiên đứng ở trước mặt nham thạch, nhìn mười người nói tiếp:

- Loại dấu vết này cũng không phải dễ dàng lạc ấn như vậy, có thể ở phía trên lưu lại danh tự, cơ hồ đã thành đại nhân vật của tông môn, mặc dù ở toàn bộ Phù Thiên Đại Lục cũng là anh hùng kinh thiên động địa. Cho nên, tông môn truyền lưu một câu, muốn về sau thành tựu cao, danh chấn đại lục, đầu tiên phải ở trên Ngân Kiếm Thạch lưu lại dấu vết!

- Ngân Kiếm Thạch...

Nghe được giải thích, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn sang nham thạch cực lớn trước

mắt, quả nhiên ở phía trên thấy được không ít kiếm thuật, ý cảnh của những kiếm thuật này rõ ràng cao hơn trong thông đạo rất nhiều, có vô số thứ không thể tưởng tượng. Cấp bậc tuyệt chiêu rất cao, làm cho người líu lưỡi không thôi.

- Một, hai, ba, bốn... Tám mươi bảy! Lạc trưởng lão, vì sao phía trên chỉ có tám mươi bảy vết kiếm?

Đột nhiên trong đám người một đệ tử thế gia hỏi.

Mười người thông qua thí luyện, tính cả Sở Dương ở trong ba đệ tử thế gia, tuy hai gã còn lại ở dưới Kiếm Tâm Thạch công kích đánh mất tin tưởng Kiếm Đạo, nhưng không phải biến choáng váng, trải qua trong khoảng thời gian này điều chỉnh, thích ứng, thân thể đã khôi phục.

Nghe được câu hỏi, Nhiếp Vân cũng chú ý tới loại tình huống này, Ngân Kiếm Thạch rất lớn, phạm vi chừng hơn mười thước, phía trên chỉ có tám mươi bảy vết kiếm, ngay cả một nửa cũng không có che kín, xa xa nhìn tới, còn thừa một bộ phận lớn, vô cùng trống trải.&

------oOo------

Chương 725: Ngân Kiếm Thạch (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ít? Chẳng lẽ ngươi cho rằng tùy tiện người nào cũng có thể ở phía trên lưu lại vết kiếm? Chỉ cần là đệ tử tiến vào Kiếm Chi Đại Điện, không ai không hy vọng lưu lại dấu vết ở phía trên, chỉ có điều Kiếm Thần Tông thành lập không biết bao nhiêu vạn năm, chỉ có 87 người lưu lại dấu vết ở phía trên, bởi vậy có thể thấy được độ khó!

Nói đến đây Lạc Vũ Thiên nhìn quanh một vòng.

- Nếu như không tin các ngươi có thể thử xem, bất quá... chết đừng trách ta!

- Kiếm Thần Tông thành lập không biết bao nhiêu vạn năm mới có 87 người lưu lại vết kiếm?

- Không cần thử, khẳng định rất khó!

- Ta trước kia thử qua, nhưng đáng tiếc... đã thất bại!

Nghe được Lạc Vũ Thiên trưởng lão nói, sắc mặt mọi người rùng mình, các loại đệ tử Kiếm Thần Tông như Diệp Kiếm Tinh tựa hồ sớm biết những chuyện này, thậm chí có người còn thí nghiệm qua, cuối cùng đều dùng thất bại chấm dứt!

- Không biết bao nhiêu vạn năm mới có tám mươi bảy người? Xem ra ở phía trên lưu lại vết kiếm hoàn toàn chính xác rất khó... Ân? Đây là... Phạm Vân Kiếm Thuật? Phạm Vân Kiếm Thuật vậy mà ở phía trên?

Nói thầm một tiếng, con mắt Nhiếp Vân quét nhìn Ngân Kiếm Thạch một lần, bị một khí tức đặc thù chấn động hấp dẫn, ngẩng đầu nhìn lên, dĩ nhiên là Phạm Vân Kiếm Thuật.

Kiếm Thần Tông truyền thừa không biết bao nhiêu năm, chỉ có tám mươi bảy người lưu lại dấu vết ở phía trên, Phạm Vân tính toán là một cái trong số đó, xem ra thời điểm người này còn sống, cũng không phải nhân vật đơn giản.

- Lạc Vũ Thiên trưởng lão, ta muốn thử một chút?

Sở Dương đột nhiên tiến lên, cao giọng nói.

Thời điểm hắn khảo hạch kiếm tâm bị đả kích, đã ở sâu trong nội tâm tạo thành bóng dáng thất bại, nhu cầu cấp bách làm ra một sự tình siêu việt, chứng minh mình.

Nếu như lần này có thể lưu lại dấu vết ở trên Ngân Kiếm Thạch, chẳng những tự tin mất đi sẽ một lần nữa tìm trở về, càng có thể có chỗ đột phá.

- Tốt, bất quá phải dùng kiếm pháp tự nghĩ ra, nếu không vô dụng!

Lạc Vũ Thiên nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nói.

- Cái này ta biết rõ, đa tạ Lạc trưởng lão!

Hít sâu một hơi, hai mắt Sở Dương lộ ra lửa nóng, đi tới trước mặt nham thạch, tay khẽ động, lòng bàn tay liền xuất hiện một thanh bảo kiếm hàn mang lóng lánh.

Chuôi kiếm này hoàn toàn không giống thanh trước kia hắn sử dụng, toàn thân đen nhánh, phía trên mang theo một cổ khí tức Ma Nhân lạnh như băng, dĩ nhiên là một thanh binh khí Ma tộc.

Ma Nhân không am hiểu luyện chế binh khí, bởi vì thân thể bọn hắn cường hãn, thân thể có thể so với Linh Binh, khinh thường sử dụng binh khí.

Nhưng cũng có ngoại lệ, ngẫu nhiên cũng sẽ có một ít Ma Nhân lưu truyền binh khí, phàm là xuất hiện, cơ hồ đều sẽ biến thành đối tượng mọi người cướp đoạt.

- Ông!

Trường kiếm đột nhiên lập loè, cánh tay phải của Sở Dương đột ngột hiện ra một đạo ma vân, từ xa nhìn lại, cánh tay so với dĩ vãng vừa thô vừa to, càng thêm hữu lực, lập tức, một thanh âm bạo phát, người liền hóa thành một bóng kiếm bay tới thạch bích!

- Lợi hại!

Tuy dùng kế mưu xếp đặt thiết kế qua Sở Dương, nhưng lần đầu tiên gặp hắn thi triển ra Ma Nhân thủ, lại phối hợp tu vi Thiên Kiều Cảnh hậu kỳ, quả nhiên vô cùng cường đại, làm cho người sợ hãi thán phục!

Cho dù Nhiếp Vân không thừa nhận cũng không được, bằng vào thực lực bây giờ, muốn hơn hắn, rất khó!

Hô!

Tựa hồ biết có người muốn khắc đá, chỉ chốc lát, tất cả kiếm chiêu trên mặt đá giống như đang sống lại.

Vèo! Vèo! Vèo! Phóng xuất ra hơn mười đạo kiếm quang, phá không mà đến.

Đinh đinh đinh đinh!

Những kiếm chiêu này cùng công kích của Sở Dương ở trên không trung va chạm ra hỏa hoa, trong chốc lát tách ra ánh sáng giống như pháo hoa, chiếu sáng cả Kiếm Chi Đại Điện.

Kiếm pháp của Sở Dương mang theo hương vị của Ma Nhân cương mãnh đến cực điểm, kiếm quang nhộn nhạo, tựa như tầng tầng hoa sen nở rộ, dị thường hoa lệ, mà kiếm chiêu trên mặt đá, rõ ràng bất đồng, đơn giản đến cực điểm, tất cả công kích trực chỉ bản tâm, mang theo hương vị đại đạo vi giản.

- Xem ra Sở Dương sẽ thất bại...

Chứng kiến cái này, Nhiếp Vân đã biết kết cục.

Tuy công kích của Sở Dương không kém, lúc chiến đấu thậm chí có thể vượt cấp chiến đấu, nhưng cùng đại đạo không có chút quan hệ nào, cũng không có đi ra con đường của mình, chỉ là bắt chước chiêu số tiền nhân mà thôi.

Mặc dù có uy lực, nhưng như trông mèo vẽ hổ, đã mất đi hương vị

đại đạo, làm sao có thể thành công?

Quả nhiên, trong nội tâm Nhiếp Vân vừa nghĩ đến điểm này, liền chứng kiến sắc mặt Sở Dương đột nhiên đỏ lên, phun ra một ngụm máu tươi, bay rớt ra ngoài, ngã xuống đất như bùn nhão.

- Công kích lợi hại như vậy, vậy mà cũng sẽ bị thương?

- May mắn ta không có đi qua, bằng không thì khẳng định so với hắn tổn thương càng nghiêm trọng!

Chứng kiến công kích mạnh nhất của Sở Dương còn chưa tới Ngân Kiếm Thạch, liền bị trọng thương, hai đệ tử thế gia còn lại vẻ mặt hoảng sợ, mà hạng người như La Vẫn, Trương Nham, Viên Siêu thì cả đám nhìn có chút hả hê, tựa hồ sớm biết rõ sẽ có loại chuyện này phát sinh.

- Lạc trưởng lão, vừa rồi Sở Dương công kích, lăng lệ ác liệt cương mãnh, uy lực kiếm chiêu cũng rất lớn, dựa theo đạo lý hẳn cường đại hơn nhiều so với vài vết kiếm kia, sao vẫn không thể khắc lên?

Một công tử thế gia nhịn không được hỏi, nhãn lực của hắn kém Nhiếp Vân, căn bản không nhìn ra cái gì, trong mắt hắn, kiếm chiêu trên Ngân Kiếm Thạch có chút rườm rà phức tạp, xem xét đã biết rõ uy lực cực lớn, nhưng cũng có một ít cực kì nhỏ, ngay cả Bất Hủ cảnh cũng không bằng, chẳng lẽ chiêu này của Sở Dương còn không bằng những cái kia?

- Khắc kiếm chiêu trên Ngân Kiếm Thạch, không hạn chế đẳng cấp, không hạn chế uy lực, chỉ hạn chế phải chăng phù hợp Kiếm Đạo! Ngươi thi triển một bộ kiếm thuật, mặc dù uy lực có thể so với Chí Tôn đỉnh phong, thậm chí Vô Thượng kiếm thuật, chỉ cần không phù hợp Kiếm Đạo, đồng dạng khắc không lên, mà muốn phù hợp quy tắc, cho dù là kiếm thuật bình thường, khắc ở phía trên cũng không có chút vấn đề nào!

Thấy hai đệ tử thế gia còn lại tuy nghi hoặc, nhưng trong mắt còn có kích động, Lạc Vũ Thiên nhàn nhạt nói:

- Hiện tại tu vi của các ngươi đều không cao, lý giải đối với kiếm

thuật càng là da lông, mặc dù sáng chế một hai bộ kiếm pháp, cũng chỉ là y họa hồ lô, căn bản không có triệt để lý giải ý nghĩa của Kiếm Đạo, làm sao có thể lưu lại ấn ký ở trên Ngân Kiếm Thạch? Chỉ có đạt tới cảnh giới Tâm Kiếm chính thức, trong lòng có kiếm, trong hồn có kiếm, mới có thể khắc được chiêu số, tốt rồi, không nên uổng phí tâm cơ, đi thôi!&

------oOo------

Chương 726: Kiếm chi thông đạo (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lạc Vũ Thiên nói xong liền đi thẳng về phía trước, bất quá còn chưa đi xa, chợt nghe một thanh âm vang lên.

- Vũ Thiên trưởng lão, lưu lại dấu vết ở trên Ngân Kiếm Thạch, chúng ta không được, nhưng ta cảm thấy một người có thể, phải biết rằng hắn ở Thiên U Cốc khảo hạch, là một người tu luyện 148 bộ kiếm pháp, rất lợi hại a!

Cái thanh âm này ôn hoà, quay đầu nhìn lại, đúng là Tông Nham.

Lúc này vẻ mặt Tông Nham có chút hả hê nhìn Nhiếp Vân, khóe miệng giương lên.

Bản thân Tông Nham là ứng viên đoạt giải quán quân, kết quả bị thiếu niên ở trước mắt xếp đặt thiết kế, xảy ra chuyện xấu lớn như vậy, vốn tưởng rằng có thể ở Kiếm Linh Phong hòa nhau một ván, kết quả lại làm mai mối, mình ngược lại trở thành kế cuối!

Trong nội tâm đã sớm hận Nhiếp Vân cùng Diệp Kiếm Tinh đến chết đi sống lại, lần này có cơ hội để cho đối phương xấu mặt, như thế nào buông tha.

- Đúng vậy, Lạc trưởng lão, Đồng Vân không giống chúng ta, hắn là nhân vật “thiếu chút nữa” được quán quân a, một người tu luyện hơn 100 bộ kiếm pháp, nhìn chung lịch sử Kiếm Thần Tông cũng không có, làm sao có thể giống như chúng ta!

Trương Nham cũng xen vào nói.

Hắn cố ý tăng thêm ba chữ thiếu chút nữa, ý châm chọc dật vu ngôn biểu (*tình cảm bộc lộ trong lời nói).

- Đồng Vân không giống bình thường, nếu như hắn khắc kiếm mà nói, tuyệt đối dễ như trở bàn tay...

La Vẫn cũng cười rộ lên.

- Ta xem cũng phải, chúng ta chỉ là người bình thường, người ta là tuyệt thế thiên tài a...

Viên Siêu nói.

Ba người này trước kia từng tỏ qua trung tâm với Nhiếp Vân, kết quả hắn ngoài ý muốn không trúng cử, để cho bọn hắn cảm thấy trên mặt mũi băn khoăn, đồng loạt hận lên hắn rồi.

- Các ngươi muốn ta lưu lại lạc ấn trên Ngân Kiếm Thạch?

Nhiếp Vân không nghĩ tới bốn người này nhất trí đối phó mình, nhướng mày.

- Đồng Vân, không nên để ý tới bọn hắn...

Diệp Kiếm Tinh sợ ở chỗ này náo loạn bị thủ tiêu tư cách, vội vàng nói.

- Đồng Vân, ngươi muốn ở chỗ này thử một chút, cứ tự nhiên, chúng ta có thể đợi!

Diệp Kiếm Tinh lời còn chưa nói hết, thanh âm của Lạc Vũ Thiên trưởng lão liền vang lên.

- Ân?

Nhiếp Vân không nghĩ tới đệ tử đấu võ mồm, Lạc Vũ Thiên sẽ chen vào, lông mày lần nữa nhíu lại, vừa rồi lúc những người khác nói

chuyện, Lạc Vũ Thiên là không thèm để ý a.

- Đúng vậy, ngươi liền thử một chút, có lẽ có thể lưu lại dấu vết!

Nghê Hư trưởng lão cũng xoay đầu lại, vừa cười vừa nói.

Đồng dạng là để cho Nhiếp Vân thử xem Ngân Kiếm Thạch, nhưng thái độ của Nghê Hư hoàn toàn không giống Lạc Vũ Thiên. Dáng tươi cười mang theo ý ấm áp, để cho tâm tình người tốt hơn rất nhiều.

- Không có ý tứ, ta còn không muốn trở thành như Sở Dương!

Đối với người khác mà nói, bị nhiều người đồng thời nhìn chăm chú như vậy, nhất định sẽ đáp ứng, Nhiếp Vân bất đồng, là người của hai thế giới để cho hắn càng thêm bình tĩnh. Khoát tay áo, nhàn nhạt nói.

Nếu có thể khắc ra dấu vết ở trên Ngân Kiếm Thạch, không có nghĩa là mình lợi hại bao nhiêu, mà là lần nữa đẩy mình lên đống lửa, còn khắc không ra, mất mặt. Đã không được lợi gì, còn không bằng không làm a.

Hiện tại mục đích chủ yếu là an toàn tiến vào Kiếm Chi Đại Điện, tìm kiếm tin tức Triệu Hoán Sư, mà không phải đấu khí với bọn họ.

- Ân?

Thấy thiếu niên bị khích tướng như thế cũng không phản kháng, Lạc Vũ Thiên cùng Nghê Hư trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, từng người lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Mười bảy mười tám tuổi đúng là thời điểm trương dương nhất. Nhất là thiên tài, càng không ai bì nổi, thiếu niên vốn là quán quân, lại bị chèn ép, còn bị loại khích tướng này, nhưng vẫn có thể chịu được, thật là làm bọn hắn lau mắt mà nhìn.

- Ngươi đã không muốn thử, coi như xong, nhanh tiến vào Kiếm Chi Đại Điện a!

Biết rõ loại người này tâm trí kiên định, tuyệt đối không thể bị một hai câu liền cải biến, Lạc Vũ Thiên lắc đầu, bàn tay lớn bãi xuống cắt đứt bọn người Tông Nham còn muốn nói nhảm, đi đầu tiến lên, thấy hắn ly khai, mọi người liền theo sát ở phía sau.

- Đồng Vân, không nghĩ tới ngươi không có trứng như vậy, xem ra ta quá coi trọng ngươi rồi!

Thấy thiếu niên không có mắc lừa, sắp đi vào đại điện, sắc mặt Tông Nham âm trầm, bước nhanh đi tới trước mặt Nhiếp Vân, trong lời nói lộ ra khinh miệt cùng khiêu khích.

- Người ngon? Cái kia tốt?

Nghe được hắn nói, Nhiếp Vân cười cười, đột nhiên cao giọng hô lên.

- Lạc Vũ Thiên, Nghê Hư hai vị trưởng lão, xin dừng bước!

- Ân?

Mọi người tiến lên toàn bộ ngừng lại.

- Đồng Vân, có chuyện gì sao?

Lạc Vũ Thiên trưởng lão nhướng mày hỏi.

- Là như thế này, Tông Nham nói muốn thử Ngân Kiếm Thạch, không biết trưởng lão có thể đáp ứng hay không!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, lập tức quay đầu nhìn về phía Tông Nham.

- Ngươi giỏi liền lên a, ta vừa vặn nhìn xem... Sẽ không phải không được chứ! Nếu không được thì đừng nói nhảm nhiều như vậy, ngươi cho rằng vở hài kịch rất dễ làm sao? Ngươi còn không có loại thiên phú cùng tố chất này!

- Ngươi...

Nghe được thiếu niên châm chọc, con mắt Tông Nham đột nhiên nheo lại, trong khe hở sát cơ ẩn hiện.

Mình mới vừa nói, tất cả mọi người nghe được, mà bây giờ đối phương chẳng những phản kích nguyên văn, còn nói mình là một vở hài kịch! Đường đường đệ tử hạch tâm của Kiếm Thần Tông, ở bên ngoài giống như Thần Tiên, vậy mà biến thành vở hài kịch lấy lòng mọi người! Loại vũ nhục này làm sao nuốt xuống được.

- Như thế nào, không dám? Không dám mà nói, cũng đồng dạng không có trứng, đừng lải nhải, làm người rất phiền!

Hai tay Nhiếp Vân chắp sau ót, duỗi lưng một cái, làm ra một tư thế lười biếng, tuy thanh âm bình thản, lại mang theo châm chọc dày đặc, để cho trước mắt Tông Nham tối sầm, nắm đấm không khỏi xiết chặt.

- Tốt, hiện tại ta liền đi thử thử Ngân Kiếm Thạch, ngươi có dám theo ta không?

Hai mắt Tông Nham nhìn chằm chằm qua.

- Vậy ngươi tới trước!

Nhiếp Vân làm cái thủ thế mời, thanh âm vang dội.

- Tốt, ta tới trước!

Hừ một tiếng, Tông Nham cũng mặc kệ Lạc Vũ Thiên, Nghê Hư trưởng lão là

thái độ gì, lấy ra trường kiếm che dấu trong cơ thể kia, đi nhanh tới Ngân Kiếm Thạch.

- Vèo!

Trường kiếm bãi xuống, thân hình Tông Nham hóa thành trường tuyến đâm tới.

Kiếm pháp của Tông Nham còn tốt hơn Sở Dương, lý giải đối với

kiếm chiêu cũng cao hơn, vừa ra tay kiếm ý như sóng lớn, trùng điệp, lập tức va chạm với kiếm ý ở trên Ngân Kiếm Thạch.

Bất quá...

Bành!

Kết cục giống như Sở Dương, chỉ thoáng một phát, sắc mặt liền đỏ lên, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, mặc dù thực lực của hắn không kém, lĩnh ngộ kiếm pháp càng sâu, nhưng vẫn bị trọng thương.&

------oOo------

Chương 727: Kiếm chi thông đạo (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đến phiên ngươi...

Cố nén thương thế trên người, Tông Nham lần nữa nhìn qua.

- Ta chỉ nói ngươi tới trước, lại chưa nói ta phải lên a... ngu ngốc.

Nhiếp Vân lắc đầu, một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, loại ánh mắt này thật giống như chứng kiến ngu ngốc, tràn đầy nghiền ngẫm.

- Ngươi... PHỐC!

Chứng kiến bộ dạng của hắn như vậy, Tông Nham chỉ cảm thấy Tam Thi thần nhảy, giận sôi lên, tăng thêm bị thương, liền chịu không nổi nữa, phun ra một ngụm máu tươi.

Tông Nham có thể trở thành người nổi bật trong đệ tử hạch tâm của Kiếm Thần Tông, tỉnh táo quả quyết, dựa theo đạo lý không có khả năng làm ra quyết định ngu xuẩn như thế, nhưng bản thân hắn liền bị Nhiếp Vân nói chọc giận gần chết, đã mất đi lý trí, hơn nữa đối phương ở lúc nói chuyện, lặng lẽ thi triển thiên phú Huyết Đồng

sư, Tiên Âm sư, không trúng kế mới là lạ!

Tiên Âm sư là thiên phú đặc thù xếp hạng 50, nói là làm ngay, một câu thành sấm, hắn mất đi tỉnh táo làm sao chống đở được?

Cũng bởi vì như thế, mới xuất hiện trò khôi hài này.

- Tốt rồi, không nên ồn ào, nhanh đi thôi!

Hai người tranh đấu rất nhanh, Lạc Vũ Thiên, Nghê Hư trưởng lão còn chưa kịp ngăn cản, Tông Nham liền bị trọng thương, lúc này thấy mặc dù lại nói cũng không có ý nghĩa, liếc mắt nhìn nhau, từng người nhíu mày, cũng không nói nhảm, hô hào mọi người đi nhanh vào cung điện.

Cung điện phía sau Ngân Kiếm Thạch, có chút tương tự thông đạo trước kia Nhiếp Vân tiến vào Kiếm Tâm Thạch, khắp nơi đều là lĩnh ngộ đối với Kiếm Đạo, kiếm quang bắn ra bốn phía, tựa hồ tiến nhập một thế giới của kiếm, chỉ có luyện kiếm mới có thể sinh tồn.

Những lĩnh ngộ kiếm đạo này, đối với đệ tử bình thường có lẽ có trợ giúp rất lớn, nhưng đối với loại người thông qua Kiếm Tâm Thạch như Nhiếp Vân mà nói, lại không có trợ giúp.

Một đường đi về phía trước, Nhiếp Vân rất nhanh chứng kiến hai bên thông đạo treo đầy trường kiếm.

Những kiếm này vô số kiểu dáng, từng cái sắc bén chói mắt, hào quang văng khắp nơi, kích động ra khí tức cường đại, phảng phất tùy thời có thể giãy giụa phong ấn bay ra.

- Đây là binh khí do lịch đại tổ tiên của Kiếm Thần Tông lưu lại, từng cái đều có sự tích kinh thiên động địa, để ở chỗ này dùng để khích lệ đệ tử!

Diệp Kiếm Tinh vừa cười vừa nói.

- Ân?

Gật gật đầu, Nhiếp Vân nhìn lại phía dưới trường kiếm, quả nhiên

dưới từng thanh kiếm, đều có chữ viết kỹ càng, giới thiệu chuôi kiếm này cùng chủ nhân của nó, những sự tình từng làm qua….

- Tử Tiêu kiếm, bội kiếm do tông chủ thứ bảy mươi hai lưu lại, từng một kiếm chém giết mười tên cường giả Nạp Hư Cảnh đỉnh phong cùng một cường giả Phá Không Cảnh, huyết dịch nhuộm đỏ Linh Hư sơn mạch, chém giết Cửu Đầu Yêu Long...

- Thừa Vân kiếm, am hiểu tốc độ, Thái Thượng trưởng lão đời thứ tám mươi chín của Kiếm Thần Tông… Lý Chấn lưu lại, có thanh danh tốt đẹp, Huyết Hải Ma vực chiến một trận, tay không xé rách năm tên Yêu nhân Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, chém đầu Yêu Vương...

- Phá Phong kiếm, bài trừ các loại pháp lực hình thành luồng khí xoáy ám kình, Thái Thượng trưởng lão Chu Hoa lưu lại...

- Hàn Sương Phá Dương Kiếm, do Hàn Băng Thạch ẩn chứa dương khí luyện chế, thi triển ra nóng lạnh giao hòa, để cho người khó lòng phòng bị, không thể ngăn cản, Thái Thượng trưởng lão đời thứ bốn mươi bốn Trương Càng luyện chế, từng dùng kiếm này chém giết một ngàn ba trăm bảy mươi ba Yêu nhân Thiên Kiều Cảnh...

...

Dọc theo thông đạo không ngừng đi về phía trước, Nhiếp Vân cẩn thận quan sát mỗi một thanh trường kiếm, từng cái đều đại biểu cho một đoạn lịch sử tàn khốc, chiến tích huy hoàng cùng Yêu nhân đối kháng, cùng Ma Nhân đối kháng, nhìn xem liền không tự chủ được bay lên cảm giác tự hào đối với Kiếm Thần Tông.

Mặc dù tám đại tông môn có thời điểm làm mưa làm gió, nhưng mà không thể phủ nhận, lúc trước bọn hắn vì Phù Thiên Đại Lục thống nhất, vì chống lại Yêu nhân xâm hại, đã làm ra rất nhiều công tích không thể xóa nhòa, khi những công tích này hội tụ, sẽ thành sử thi vui buồn lẫn lộn của Kiếm Thần Tông.

- Cái này là lúc trước Vân Huyên tông chủ tìm trở về! Trấn áp số mệnh của toàn bộ Kiếm Thần Tông!

Đi một hồi, Diệp Kiếm Tinh đột nhiên chỉ về phía trước, truyền âm nói.

- Ân?

Nhiếp Vân nhìn sang, quả nhiên thấy một thanh trường kiếm cắm ở trên mặt đá, linh khí cổ động, toàn bộ Kiếm Chi Đại Điện ở dưới kiếm quang chiếu rọi, tất cả giống như đang sống, chiếu chung quanh sáng chói.

- Chuôi kiếm này... tựa hồ không kém U Minh Kiếm a!

Chứng kiến khí thế của chuôi kiếm này như có thể làm vạn kiếm thần phục, Nhiếp Vân lập tức đoán được cấp bậc của kiếm.

Chuôi kiếm này giống như U Minh Kiếm, đều là thiên địa sinh ra, không phải người luyện chế thành, vô luận cấp bậc hay uy lực, đều tuyệt đối không dưới U Minh Kiếm của mình!

Không hổ là Kiếm Thần Tông trấn tông chí bảo, quả thật là một kiện thần binh lợi khí!

- Năm đó bị một vị chưởng giáo của tông môn mang theo đi đánh Yêu nhân, về sau vị chưởng giáo này bị vây công chí tử, kiếm cũng rơi vào thế giới Yêu nhân, đệ tử Kiếm Thần Tông vài vạn năm qua đều dùng tìm về kiếm này mà vẻ vang, nhưng không biết đi bao nhiêu đệ tử, cuối cùng nhất đều hãm sâu ở thế giới Yêu nhân, sinh tử không biết, kiếm lại thủy chung không có tin tức! Thẳng đến Vân Huyên tông chủ xuất hiện, khi đó thực lực của nàng còn không cao, chỉ có Lĩnh Vực cảnh, nhưng không biết dùng thủ đoạn gì, vậy mà mang chuôi kiếm này từ thế giới Yêu nhân trở về, được tông chủ đời trước coi trọng...

Diệp Kiếm Tinh nhỏ giọng giải thích, trong giọng nói tràn đầy sùng bái với chuôi kiếm này cùng tán dương Vân Huyên tông chủ.

Kiếm Thần chi kiếm đối với Kiếm Thần Tông mà nói thật giống như truyền quốc ngọc tỷ, thử nghĩ thoáng một phát nếu như truyền quốc ngọc tỷ đến trong tay địch nhân, trong lòng ngươi sẽ có cảm tưởng

gì?

Nhất định là nghĩ tất cả biện pháp đoạt về! Đây cũng không phải là vấn đề mặt mũi, mà liên lụy lấy vinh dự cùng sứ mạng!

Vân Huyên có thể tìm thứ này trở về, đạt được tông chủ vị, cơ hồ là ván đã đóng thuyền.

- Chuôi kiếm này là Vân Huyên tông chủ một người từ thế giới Yêu nhân mang về sao?

Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

- Ta cũng không biết, bất quá ta nghe nói hình như là Vân Huyên tông chủ nhờ một vị bằng hữu từ thế giới Yêu nhân lén lấy ra...

Diệp Kiếm Tinh suy nghĩ một chút, nói.

- Trộm trở về?

Thấy giống như mình đoán, Nhiếp Vân lắc đầu, trong đầu hiện lên một thân ảnh, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

- Thiên Huyễn, ngươi đến cùng có bao nhiêu sự tình gạt ta!&

------oOo------

Chương 728: Ai trộm (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiếm Thần chi kiếm ở Kiếm Thần Tông là truyền quốc ngọc tỷ, ở trong mắt Yêu nhân tầm quan trọng có thể nghĩ, bảo vậy như vậy, khẳng định trông giữ cực kỳ cẩn thận, đi thế giới Yêu nhân trộm ra, mặc dù Thiên Huyễn là Thần Thâu, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy!

Không nói cửu tử nhất sinh, nhưng khẳng định không sai biệt lắm.

Nhưng những chuyện này, Thiên Huyễn cùng mình thân là bằng hữu hai đời, lại không có nói một câu! Có lẽ nương theo kiếp trước Vân Huyên chết, cái này đã trở thành vết sẹo giấu ở đáy lòng hắn, bình thường bày tiêu sái phiêu dật ở trước mặt người ngoài, đau xót lưu cho mình!

- Bằng hữu kia của nàng cuối cùng thế nào rồi?

Thần sắc của Nhiếp Vân thoáng ảm đạm, nhẹ giọng hỏi.

- Ta nào biết, bất quá ta nghe nói kết cục không tốt, vị bằng hữu kia của Vân Huyên tông chủ, về sau bởi vì trộm cái gì đó, bị tông môn bắt, xỏ xuyên qua xương tỳ bà, dán ở trong Hình Pháp điện bảy bảy bốn mươi chín ngày, còn có rất nhiều hình phạt có thể so với Địa Ngục, nói chung rất thảm, bất quá thằng này cũng mạng lớn, cuối cùng vậy mà trốn thoát... còn đi nơi nào, hiện tại thế nào, thì ta không biết!

Diệp Kiếm Tinh nhìn chung quanh vài lần, thấy không có người chú ý, lặng lẽ truyền âm.

Sự tình liên lụy tới tông chủ, mặc dù lá gan hắn lớn, cũng không dám nói lung tung.

- Những chuyện này, ngươi từ nơi nào nghe nói? Dựa theo đạo lý, ngươi nên không biết mới phải a!

Tuy đối với chuyện này đã tin tưởng thất thất bát bát, nhưng Nhiếp Vân vẫn kỳ quái hỏi.

Diệp Kiếm Tinh là loại đệ tử hai tai không nghe sự tình ngoài cửa sổ, một lòng chỉ muốn tu luyện, không thích bát quái, làm sao biết rõ chuyện này như vậy?

Cho dù chuyện này lúc ấy người biết rất nhiều, nhưng một khi Vân Huyên lên làm tông chủ, nhất định sẽ áp chế tin tức xuống, sẽ không tiết ra ngoài, Diệp Kiếm Tinh trẻ tuổi như vậy, hẳn không có cơ hội tiếp xúc a?

- Ta nói với ngươi, ngươi đừng nói cho người khác biết, kỳ thật...

lúc ấy sở dĩ người bằng hữu kia của tông chủ có thể trốn, là Văn Húc sư thúc hỗ trợ, bằng không thì hắn trọng thương, xương tỳ bà bị đâm thủng, làm sao có thể chạy thoát?

Diệp Kiếm Tinh giảm thấp xuống thanh âm.

Vị trí xương tỳ bà là một điểm yếu của tu luyện giả, một khi bị đâm thủng, pháp lực trong Khí Hải liền không cách nào sử dụng bình thường. Tuy lực uy hiếp không bằng bài trừ Khí Hải, nhưng hiệu quả lại không kém nhiều, đều là để cho người biến thành phế vật, không cách nào chiến đấu.

Thiên Huyễn là Thần Thâu, là đối tượng tám đại tông môn căm thù đến tận xương tuỷ, hiện tại bị bắt, đâm thủng xương tỳ bà, đãi ngộ khẳng định cũng không khá hơn chút nào, bị tra tấn tuyệt đối khó có thể tưởng tượng.

- Văn Húc sư thúc nhận thức hắn?

Nghe được Thiên Huyễn vậy mà có giao tình với Trần Văn Húc, Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

- Ân, Văn Húc sư thúc cùng Vân Huyên tông chủ là đồng nhất bối phận, lúc ấy Văn Húc sư thúc thiên tư hơn người, khả năng đạt được chưởng giáo càng lớn, Vân Huyên là đối thủ của hắn, rất nhiều sự tình tự nhiên biết rất rõ ràng, ta nghe nói người này, là Vân Huyên tông chủ tự mình phái người bắt, tất cả cực hình cũng là nàng tự mình ra lệnh... Văn Húc sư thúc đối với chưởng giáo vị không hề có dục vọng, nhìn không nổi, lúc này mới vụng trộm tìm cơ hội để cho người này chạy, bất quá cũng bởi vì vậy, quan hệ của sư thúc cùng Vân Huyên tông chủ huyên náo rất cương...

- Bằng không thì bằng vào thiên phú của Văn Húc sư thúc, nếu không có ai ngáng chân, tu luyện tới Nạp Hư Cảnh tuyệt đối là vô cùng đơn giản, tuyệt đối không thể có kết cục như vậy...

Lần nữa nhớ tới sư thúc, trên mặt Diệp Kiếm Tinh lộ ra vẻ cô đơn, bất đắc dĩ lắc đầu.

Nhiếp Vân cùng hắn trải qua rất nhiều sinh tử, đã trở thành bằng

hữu chính thức, hơn nữa đối phương còn chiếm được Văn Húc sư thúc truyền thừa, tuy những sự tình này có thể tính cơ mật, nhưng Diệp Kiếm Tinh vẫn một năm một mười nói ra, không thèm kiêng kỵ.

- Nếu như là thật, tâm cơ của Vân Huyên này thật đúng là đáng sợ! Thiên Huyễn...

Tuy Thiên Huyễn là Thần Thâu, ở Phù Thiên đại lục danh tiếng không tốt, nhưng thân là bằng hữu, Nhiếp Vân biết rõ hắn là người cực kỳ trọng cảm tình, nhân vật như thế, bị thiết kế thảm như vậy, như trước cam tâm tình nguyện, không phải hắn ngốc, không có nhìn ra, mà là hắn quý trọng đoạn cảm tình này!

Mà hắn quý trọng cảm tình ở trong mắt Vân Huyên, lại trở thành công cụ lợi dụng!

- Thiên Huyễn, về sau nếu có cơ hội ta nhất định thay ngươi hả giận, Nhiếp Vân ta nói được thì làm được!

Xiết chặt nắm đấm, hai mắt Nhiếp Vân híp lại.

Vô luận kiếp trước kiếp này, Nhiếp Vân coi trọng nhất đúng là cảm tình, kiếp trước, bọn người cha mẹ chết sớm, không thể tận hiếu, Thiên Huyễn như huynh đệ duy nhất, tình cảm thâm hậu, huynh đệ ăn loại khổ này, nếu như bởi vì sợ hãi đối phương quyền thế mà khoanh tay đứng nhìn, cả đời sẽ không thể tha thứ mình!

Cái này là tình huynh đệ!

Còn cao hơn Nhật Nguyệt, bao la hơn Thiên Địa!

...

- Năm thông đạo phía trước phân biệt thông hướng năm khu vực Thiên phẩm, Địa Phẩm, hạch tâm, tinh anh, bình thường. Ứng Long, ngươi theo ta đến khu Thiên phẩm, còn lại theo Nghê Hư trưởng lão đến khu Địa Phẩm...

Ngay thời điểm Nhiếp Vân vì Thiên Huyễn âm thầm hạ quyết định,

Lạc Vũ Thiên trưởng lão đi ở phía trước phân phó.

Nhìn lại phía trước, đằng sau Kiếm Thần chi kiếm quả nhiên xuất hiện năm thông đạo, đối ứng năm khu vực bất đồng.

Năm khu vực còn chưa tiến vào liền cảm nhận được bất đồng rõ ràng, trong vùng Thiên phẩm linh khí đầy đủ, đưa mắt nhìn đi, lại bị các loại mật vân Kiếm Đạo phức tạp chắn ở bên ngoài, khu Địa Phẩm sẽ không có năng lực như này, trình độ linh khí nồng đậm cũng xa xa không bằng.

Chỉ nhìn thoáng qua, đã biết rõ khu Thiên phẩm cùng khu Địa Phẩm đúng như danh tự, Thiên Địa chênh lệch!

- Đi thôi!

An bài xong, Lạc Vũ Thiên đưa Ứng Long đến lối vào khu Thiên phẩm, Ứng Long vừa đứng vững, liền đột ngột biến mất, xem ra là tiến nhập Truyền Tống Trận.

Mà Lạc Vũ Thiên như trước đứng ở bên ngoài, tuy hắn là Thái Thượng trưởng lão, nhưng vẫn không có tư cách vào.

- Đừng xem, đi thôi!

Nhiếp Vân đang cảm thán, lại cảm thấy trên bờ vai chấn động, Nghê Hư trưởng lão vỗ mình thoáng một phát, chỉ về phía trước.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện những người khác đã hướng đi đến khu Địa Phẩm, cười gật đầu, vội vàng đi theo.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên run rẩy, một cổ khí lãng nóng rực bắn đến.

- Chậm đã!

Ngay sau đó nương theo một tiếng hét lớn, một đám người xuất hiện ở trước mặt.

Nhóm này chừng hơn mười người, toàn bộ bận khôi giáp màu xanh, lưng mang trường kiếm, giơ tay nhấc chân cực kỳ ăn ý, xem xét đã biết rõ là trải qua huấn luyện.&

------oOo------

Chương 729: Ai trộm (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là Kiếm Thần Chấp Pháp đội, phụ trách bảo hộ an toàn cho Kiếm Thần Tông, có chuyện gì xảy ra, sao đột nhiên đến nơi này?

Nhiếp Vân đang nghi hoặc thân phận của những người này, bên tai liền vang lên truyền âm của Diệp Kiếm Tinh.

- Kiếm Thần Chấp Pháp đội?

Trước khi tiến vào Thiên U Cốc thí luyện, có nghe nói cơ cấu chấp pháp này, những người này ở Kiếm Thần Tông địa vị cực cao, có quyền xử lý đệ tử, tiền trảm hậu tấu, thậm chí rất nhiều đệ tử thế gia tới tham gia thí luyện, mục đích đúng là gia nhập trong đó, để gia tộc đề cao địa vị.

Bất quá... những người này đột nhiên ngăn trở đường đi của nhóm người mình, là cần làm chuyện gì? Bề ngoài giống như nhóm người mình cũng không có vi phạm quy định tông môn gì a!

- Mạc Tường, chuyện gì xảy ra? Ở đây đều là đệ tử ưu tú của Kiếm Thần thí luyện lần này, muốn đi khu Địa Phẩm tu luyện, làm trễ nãi chính sự, ngươi chịu trách nhiệm được sao?

Nghê Hư trưởng lão cũng sửng sờ, vung tay lên.

- Nghê Hư trưởng lão, không cần nói những cái này với ta, Chấp Pháp đội chúng ta làm việc gần đây có lý có cứ, sẽ không dễ dàng tìm người phiền toái!

Một thanh niên đi nhanh tới, thanh niên này thoạt nhìn không lớn, khí tức trên thân lại cực kỳ hùng hậu, vậy mà cũng là cường giả Nạp Hư cảnh!

Thủ lĩnh Chấp Pháp đội dĩ nhiên là cường giả Nạp Hư cảnh, không hổ là đại tông môn, nội tình to lớn!

Thanh niên Mạc Tường tiến lên, lạnh lùng nhìn bọn người Nhiếp Vân một vòng, thanh âm lạnh lùng như tuyết.

- Kiếm Thần vừa bị mất, chỉ có các ngươi trải qua, bây giờ ta hoài nghi trong các ngươi có người thừa cơ trộm đi Thần Kiếm!

- Cái gì? Kiếm Thần bị mất?

- Mới vừa rồi còn thấy được, sao sẽ không thấy?

Nghe nói như thế, mọi người vốn cả kinh, lập tức quay đầu nhìn lại, quả nhiên, Kiếm Thần chi kiếm vốn ở sau lưng, đã mất đi tung tích, trên bệ đá trống trải không có cái gì.

- Chẳng lẽ còn có người có thiên phú Thần Thâu? Điều đó không có khả năng a...

Nhiếp Vân cũng quay đầu nhìn lại, sau lưng cách đó không xa Kiếm Thần chi kiếm đã biến mất không thấy gì nữa, tựa hồ căn bản không có xuất hiện qua.

Chung quanh Kiếm Thần chi kiếm che kín đủ loại phong ấn, muốn thần không biết quỷ không hay trộm đi, ngoại trừ thiên phú Thần Thâu, cơ hồ không có người có thể hoàn thành!

Mặc dù Thần Thâu sư không phải bài danh Top 10, nhưng cũng rất thưa thớt, kiếp trước kiếp này, ngoại trừ Thiên Huyễn, thật đúng là chưa nghe nói qua còn có người nào có loại năng lực này?

Chẳng lẽ là Thiên Huyễn biến hóa bộ dáng, trốn đến trong đám người?

Lần trước ở Nguyên Tâm tông, hắn liền biến thành Tàng Thư Các

Nguyên Cương trưởng lão, cứu mình một mạng.

Nghĩ vậy, trong nội tâm Nhiếp Vân khẽ động, lập tức nhìn chung quanh.

Nhìn một vòng, lập tức lắc đầu.

Thiên Huyễn khẳng định không có trong mười người này, nếu như có mà nói, khẳng định đã sớm liên hệ với mình rồi, không có khả năng đến bây giờ cũng không biết.

Hơn nữa... nơi này là nơi thương tâm của hắn, chắc có lẽ không đến a!

- Không có khả năng, vừa rồi những người này đều ở trước mặt ta, tuyệt đối không thể trộm đi Kiếm Thần chi kiếm, nếu có loại thủ đoạn này, thực lực chỉ sợ đã đạt tới Phá Không Cảnh rồi!

Nghê Hư trưởng lão nhướng mày.

Đạt tới Nạp Hư Cảnh, liền đại biểu linh hồn tiến nhập Linh cấp đỉnh phong, loại cấp bậc linh hồn này nhìn quét, Thiên Kiều cảnh tuyệt đối không có khả năng làm ra tay chân.

- Đạt tới Phá Không Cảnh? Hừ, chẳng lẽ ngươi quên vị bảy mươi năm trước kia? Đừng nói ở trước mặt ngươi trộm đi Kiếm Thần chi kiếm, cho dù từ trong nạp vật đan điền của ngươi trộm đi đồ vật, ngươi cũng sẽ không phát hiện!

Mạc Tường hừ lạnh.

- Vị bảy mươi năm trước kia? Ngươi... lại dám nói tới hắn? Chẳng lẻ không sợ tông chủ...

Sắc mặt Nghê Hư trưởng lão biến đổi, nhìn chung quanh một chút, tựa hồ không có phát hiện có người chú ý, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

- Ta bây giờ hoài nghi lần này trong hàng đệ tử tới thí luyện có dư đảng của hắn, bằng không thì tuyệt đối không thể trộm đi Kiếm

Thần chi kiếm!

Mạc Tường nhìn quanh một vòng, con mắt nhìn sang chín đệ tử thí luyện, bị hắn nhìn, mọi người đều cảm thấy như tiến nhập băng thiên tuyết địa, toàn thân rét lạnh.

- Vị bảy mươi năm trước kia? Nói hẳn là Thiên Huyễn a... Thằng này đến cùng bao nhiêu tuổi nhỉ?

Hai người đối thoại, Nhiếp Vân nghe vào tai, bất đắc dĩ lắc đầu.

Tuy kiếp trước mình cùng Thiên Huyễn là bằng hữu không có gì giấu nhau, nhưng tuổi cùng tu vi cụ thể của hắn, mình thật sự không biết, cả người hắn thật giống như một mê đề, không có người biết được quá khứ, hiện tại cùng tương lai của hắn.

Thậm chí đến cùng là dung mạo gì, mình cũng không biết!

Ai, thật không biết năm đó thằng này cùng Vân Huyên là làm sao nói yêu thương a!

- Mấy đệ tử Kiếm Thần Tông này, ta tin tưởng không phải bọn hắn làm, bốn người khác ta phải cẩn thận điều tra!

Nhìn chín người một vòng, Mạc Tường hừ lạnh một tiếng, bài trừ bọn người Tông Nham ra bên ngoài.

Lần này thí luyện tiến vào Top 10, sáu cái là đệ tử Kiếm Thần Tông, hai đệ tử thế gia, Sở Dương cùng Nhiếp Vân.

Bài trừ đệ tử Kiếm Thần Tông, chẳng khác nào chỉ bọn người Nhiếp Vân là đối tượng hoài nghi chính yếu nhất.

- Dựa vào cái gì đệ tử Kiếm Thần Tông không bị điều tra?

- Ngươi đây là hoài nghi chúng ta, chúng ta đến đây thí luyện, chẳng lẽ còn bị oan uổng thành tặc?

Nghe được Mạc Tường nói, hai đệ tử thế gia không vừa ý, tức giận hừ một tiếng.

- Đệ tử Kiếm Thần Tông tiến vào tông môn, đều tiếp nhận qua Kiếm Thần tẩy lễ, nhìn thấy Kiếm Thần chi kiếm thật giống như nhìn thấy lão tổ tông, tuyệt không dám mạo phạm, đây là chuẩn tắc cùng quy củ của tông môn người người đều biết, không có khả năng có người phá hư!

Nghê Hư trưởng lão sợ hai đệ tử này đắc tội Mạc Tường gặp phải phiền toái, vội vàng giải thích một câu.

- Ngươi muốn tra như thế nào, chẳng lẻ muốn tra Nạp Vật Đan Điền của chúng ta?

Nhiếp Vân cũng nhíu mày.

Nói thật, Kiếm Thần chi kiếm đột nhiên biến mất, người Kiếm Thần Chấp Pháp đội đột ngột xuất hiện, chuyện này vô luận từ chỗ nào xem, đều quỷ dị nói không nên lời.

Dò xét Nạp Vật Đan Điền, như vô duyên vô cớ soát người, mang theo ý tứ vũ nhục, lại nói bản thân Nhiếp Vân bí mật thật sự nhiều lắm, cho dù hôm nay không đi Kiếm chi đại điện, không nhìn tới thiên phú đặc thù tường giải, cũng tuyệt không thể để cho người tùy ý dò xét đan điền.

- Trước khi không có chứng cớ xác thật, chúng ta sẽ không dò xét Nạp Vật Đan

Điền của người khác!&

------oOo------

Chương 730: Ai trộm (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mạc Tường phất tay, một cái gương đồng xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

- Đây là Tầm Quang Kính của tông môn, có thể dò xét nơi đi của Kiếm Thần chi kiếm, dù bị thu vào Nạp Vật Đan Điền, cũng chạy không thoát cảm ứng! Ta chỉ cần dùng cái này chiếu bốn người các ngươi một lần, không quá một lát, nó có thể hiển hiện ra bóng người trộm đi Kiếm Thần chi kiếm!

- Tầm Quang Kính?

Nhiếp Vân nhẹ gật đầu.

Tuy trước kia chưa từng nghe nói qua loại gương này, nhưng Kiếm Thần Tông Kiếm Thần chi kiếm đã biến mất không biết bao nhiêu năm. Hậu bối vì tìm kiếm khẳng định bỏ ra không ít giá lớn, làm ra loại Tầm Quang Kính này có lẽ không có khó khăn quá lớn.

Không nói ai khác, coi như mình cũng có thể làm ra.

Rất đơn giản, chỉ cần gia trì Truy Tung chi khí ở trên Kiếm Thần chi kiếm, lại dùng thủ đoạn đặc thù kết hợp với tấm gương này, một khi cảm ứng được Truy Tung chi khí trong Kiếm Thần chi kiếm, tấm gương có thể hiển hiện ra, không tính đặc biệt phức tạp.

- Không dò xét Nạp Vật Đan Điền là được, ta tới trước đi!

Thấy đối phương tuân thủ quy tắc, không muốn mạnh mẽ dò xét Nạp Vật Đan Điền, một cái trong hai đệ tử thế gia đứng dậy.

- Ân, rất tốt! Tầm Quang Kính tìm kiếm hào quang Kiếm Thần!

Thấy đệ tử này phối hợp, Mạc Tường nhẹ gật đầu, bàn tay duỗi ra, Tầm Quang Kính liền xoay tròn trên không trung, đồng thời một đạo hào quang màu xanh nhạt bao phủ người này.

- Tốt rồi, xuất hiện đi!

Hào quang chỉ chiếu xạ vài giây, Mạc Tường liền thu hồi Tầm Quang Kính, nhìn về phía một đệ tử thế gia khác.

- Tới phiên ngươi rồi!

- Tốt!

Thấy người phía trước qua ải, cũng không xuất hiện nguy hiểm, nên không cự tuyệt, đi đến dưới hào quang của Tầm Quang Kính.

- Ta đến!

Người này cũng rất nhanh chiếu xong, Sở Dương đi tới.

Vừa rồi công kích Ngân Kiếm Thạch, tuy bị thương nghiêm trọng, nhưng đối với thân gia xa xỉ như hắn mà nói, cũng không có bao nhiêu trở ngại, trải qua khoảng thời gian này điều tức, tuy không có triệt để khôi phục, nhưng đi đường nói chuyện không có vấn đề gì rồi.

- Ngươi gọi Sở Dương? Ta và lão tổ Sở Tân của các ngươi từng có gặp mặt một lần!

Mạc Tường nhìn Sở Dương, gật đầu nói:

- Cảm ngộ xong kiếm thuật, có thể xin tông môn tiến vào Kiếm Thần Chấp Pháp đội chúng ta, nể mặt Sở Tân, ta sẽ chiếu cố ngươi!

- Đa tạ Mạc tiền bối!

Sắc mặt Sở Dương thoáng một phát đỏ lên, vội vàng quỳ rạp xuống đất, tựa hồ thương thế vừa rồi đã hoàn hảo không tổn hao gì.

Mạc Tường thân là đầu lĩnh của Kiếm Thần Chấp Pháp đội, cường giả Nạp Hư cảnh, địa vị ở Kiếm Thần Tông so với Thái Thượng trưởng lão chỉ mạnh không yếu, có hắn chiếu cố, Sở Dương có thể tưởng tượng, thực muốn đi vào Kiếm Thần Tông, địa vị khẳng định không thấp!

- Ân!

Mạc Tường gật gật đầu, Tầm Quang Kính trong tay soi một lần.

- Tới phiên ngươi!

Chiếu xong ba người này, chỉ còn lại Nhiếp Vân, Mạc Tường xoay người lại.

Cây ngay không sợ chết đứng, Nhiếp Vân không có trộm Kiếm Thần chi kiếm, liền không chối từ, đi tới trước mặt Tầm Quang Kính.

Hào quang của Tầm Quang Kính chiếu lên trên người quả nhiên có chút tương tự Truy Tung chi khí, giống như cảm ứng đồ vật nào đó trong cơ thể.

- Bốn người các ngươi đều bị dò xét một lần, hiện tại ta sẽ thi triển bí thuật, để cho Tầm Quang Kính hiển lộ thân hình người trộm cắp, nếu như không có, nói rõ các ngươi là người vô tội, nếu như lộ ra dung mạo của các ngươi, liền đừng trách ta không khách khí!

Mạc Tường hừ lạnh một tiếng, hai tay liên tục trảo lấy, Tầm Quang Kính bay về phía bầu trời, kích động ra hào quang bảy màu.

Hào quang bảy màu hội tụ, chậm rãi cấu thành một đồ hình, nhìn xem đồ hình chậm rãi xuất hiện, sắc mặt của mọi người bắt đầu biến hóa.

- Tiểu tử, lần này ngươi còn có lời gì để nói? Còn không mau giao Kiếm Thần chi kiếm ra đây?

Nhìn rõ ràng dung mạo hiển lộ trong Tầm Quang Kính, Mạc Tường đột nhiên nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt sinh ra sát cơ nồng đậm.

Dung mạo xuất hiện ở trong kính, dĩ nhiên là Nhiếp Vân!

- Là ta? Tại sao có thể là ta?

Nhiếp Vân sững sờ, dù tâm trí hắn kiên định, cũng có chút choáng váng.

Lợi dụng thiên phú Thần Thâu hoàn toàn chính xác có thể trộm kiếm đi, nhưng mình không hề động qua Kiếm Thần chi kiếm a!

- Còn ở chỗ này ra vẻ? Giao kiếm ra đây cho ta!

Cười lạnh một tiếng, Mạc Tường căn bản không nghe hắn giải thích, tay phải đưa về phía trước, một cổ lực lượng cường đại bao phủ đến.

- Ta không có cầm Kiếm Thần chi kiếm, Tầm Quang Kính khẳng định xuất hiện sai lầm, Kiếm Thần Tông là danh môn chính phái, chẳng lẽ cũng muốn oan uổng người tốt?

Thân thể nhoáng một cái, né tránh Mạc Tường công kích, sắc mặt Nhiếp Vân không thay đổi, vội vàng hô.

Hoàn toàn chính xác không có trộm qua Kiếm Thần chi kiếm, nhất định là Tầm Quang Kính xảy ra vấn đề, nếu không, làm sao có thể xuất hiện dung mạo của mình?

- Oan uổng người tốt? Có phải người tốt hay không, qua một hồi liền biết, Tầm Quang Kính sẽ không phạm sai lầm, dừng lại cho ta!

Hai mắt nheo lại, hai tay Mạc Tường vung ra, pháp lực đầy trời tạo thành một lao lung cự đại bao phủ, lao lung còn không có xuống, khí tràng nồng hậu dày đặc liền áp bách không khí, hô hấp vận chuyển không được.

- Nguy rồi!

Chứng kiến lao lung bao phủ tới, đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại, bước chân vẽ một cái, lần nữa cấp tốc lui về phía sau.

- Mạc tiền bối muốn bắt ngươi, ngươi cũng dám đi, dừng lại cho ta!

Vừa lui một bước, chợt nghe sau lưng nổ vang kịch liệt, một đạo khí lãng nóng rực kích thẳng đến hậu tâm.

Sở Dương vậy mà thừa cơ đánh lén!

Hắn có cơ hội trở thành đệ tử Chấp Pháp đội, đang muốn nịnh nọt Mạc Tường, lúc này có thể biểu hiện sao sẽ bỏ qua, vừa ra tay liền

thi triển ra công kích mạnh nhất của bản thân, hai tay hiện ra Ma Nhân ấn, mũi kiếm như sóng điệp gia bắn đến.

Đúng là kiếm chiêu mà hắn muốn khắc lên Ngân Kiếm Thạch!

- Đáng giận!

Thấy Sở Dương vô sỉ như thế, hai mắt Nhiếp Vân híp lại, cổ tay khẽ đảo, Huyền Ngọc Kiếm xuất hiện, vung tay lên, một cổ ám kình cùng với kiếm phong của hắn giao kích chung một chỗ.

Nương theo thực lực tăng trưởng, Nhiếp Vân đã rất lâu không có sử dụng qua Huyền Ngọc Kiếm cùng ám kình rồi. Lúc này dưới tình thế cấp bách toàn lực vung ra, kiếm khí rộng rãi như bị áp súc, mũi kiếm chém ra, không khí phát ra âm bạo liên tục.

- Ân?

Đồng tử của Sở Dương co rụt lại.

Bành!

Ám kình của Huyền Ngọc Kiếm cùng kiếm quang của Sở Dương giao kích chung một chỗ, lập tức ở trên không trung kích động mấy trăm lần, sắc mặt hắn đỏ lên giống như say rượu, lui lại mấy bước, một hơi không lên liền té trên mặt đất.&

------oOo------

Chương 731: Vu hãm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dựa theo đạo lý, Sở Dương không có khả năng một chiêu bị đánh bại, chủ yếu là trên người hắn tổn thương còn chưa khỏe, muốn cấp tốc biểu hiện, thi triển chiêu số đồng dạng trước kia, chiêu số này vừa rồi Nhiếp Vân đã thấy, cũng suy tính ra sơ hở, nếu không như vậy, hắn sẽ dùng U Minh Kiếm, mà không phải sử dụng Huyền Ngọc Kiếm.

- Thật lợi hại!

- Đây mới là thực lực chân chính của hắn?

- Khó trách có thể đạt được hơn 100 ngọc bài, loại thực lực này thật đáng sợ!

Đệ tử thông qua thí luyện khác vốn hoài nghi vì sao Nhiếp Vân có thể được nhiều ngọc bài như vậy, cảm thấy hắn có phải dựa vào át chủ bài nào đó hay không, hiện tại thấy hắn một kiếm liền đánh Sở Dương thực lực mạnh nhất trong đám người sinh tử không biết, tất cả đều lộ ra khiếp sợ nồng đậm.

- Còn dám quát tháo, lớn mật!

Mạc Tường không nghĩ tới ở dưới mình cùng Sở Dương công kích, thiếu niên kia còn có thể đánh người trọng thương, hai mắt trợn tròn, khí lãng hình thành lao lung uy lực đại thịnh.

- Phá...

Đánh bại Sở Dương, tay phải cầm kiếm, tay trái của Nhiếp Vân vung lên, một chiêu Hồng Hoang vô lượng đánh qua lao lung.

Pháp lực khổng lồ của Ma Ha thần chưởng hội tụ thành Thủ Ấn, đụng vào công kích của Mạc Tường, hai cổ kình khí va chạm, tạo thành vòng xoáy năng lượng mãnh liệt, ở trên không trung tạc ra vô số âm bạo.

Đăng đăng đăng đăng!

Bị vòng xoáy năng lượng va chạm, bảy đệ tử thí luyện còn lại, kể cả Diệp Kiếm Tinh ở trong, sắc mặt đều đỏ lên, không ngừng lui về phía sau, trong nội tâm cực kỳ hoảng sợ.

Giao thủ va chạm sinh ra khí lãng liền để cho bọn hắn không ngừng lui về phía sau, thực lực của Nhiếp Vân này đến cùng mạnh bao nhiêu?

Đối phương ở Kiếm Linh Phong đạt thứ tư, là cố ý giấu dốt, chỉ sợ đây mới là thực lực chân chính của hắn.

Thực lực như thế, lại để cho Ứng Long lấy quán quân, hoàn toàn chính xác đủ phiền muộn.

- Hừ!

Một trảo không trúng, tựa hồ Mạc Tường cảm thấy trên mặt không ánh sáng, hừ nhẹ một tiếng, song chưởng giao thoa, hô… thoáng một phát, lực lượng như trường kình hút nước, lại giống như Ngân Hà rơi xuống đất, đột nhiên nổ tung.

- Ân!

Mạc Tường đột nhiên phát lực, Nhiếp Vân rốt cuộc không chịu nổi, sắc mặt đỏ lên, thân thể cứng đờ, miệng mũi đồng thời chảy ra máu tươi.

Sức chiến đấu của Nhiếp Vân cường thịnh trở lại, cũng không quá đáng là Lĩnh Vực cảnh trung kỳ, kém Nạp Hư Cảnh thật sự quá lớn, thừa dịp đối phương không thi triển toàn lực, có lẽ còn có thể ngăn cản một hai chiêu, nhưng chính thức phát lực, căn bản không phải đối thủ.

- Tới cho ta!

Đả thương Nhiếp Vân, Mạc Tường lần nữa tiến về phía trước một bước, pháp lực tăng vọt, lực lượng giống như lao lung triệt để bao phủ người phía trước, bị cổ lực lượng này giam cầm, Nhiếp Vân muốn chui xuống dưới đất cũng đã thành hy vọng xa vời, cả người tựa như đông cứng, không thể động đậy chút nào.

- Ta là tới thí luyện, không phải đến trộm đồ, Mạc tiền bối, hi vọng ngươi có thể tôn trọng sự thật, ta xác thực không động qua Kiếm Thần chi kiếm!

Bị giam cầm thân thể, cố gắng dẹp loạn bối rối, Nhiếp Vân liền bình tĩnh hô lên.

Cây ngay không sợ chết đứng, không có trộm qua thì không sợ đối phương điều tra, đường đường Kiếm Thần Tông tổng sẽ không ở dưới tình huống không có chứng cớ đánh chết mình a!

- Đúng vậy, ta có thể làm chứng cho Đồng Vân, hắn tuyệt đối không động qua Kiếm Thần chi kiếm!

Diệp Kiếm Tinh vội vàng đi tới, vẻ mặt không thể tin được.

Trên đường đi hắn đều cùng với Nhiếp Vân, ở dưới mình nhìn soi mói, đối phương căn bản không có khả năng trộm Thần Kiếm.

- Ngươi không thừa nhận, hừ, ta có biện pháp để cho ngươi thừa nhận, Tầm Quang Kính hấp dẫn, hiện Kiếm Thần chi kiếm!

Không để ý tới Diệp Kiếm Tinh nói, nhìn về phía Nhiếp Vân, Mạc Tường cười lạnh một tiếng, ngón tay bắn ra, Tầm Quang Kính bay đến trên đầu Nhiếp Vân, nương theo thủ ấn liên tiếp, một cổ lực lượng xé rách cực lớn tiến vào thân thể hắn.

- Vậy mà có khả năng hấp dẫn đồ vật trong Nạp Vật Đan Điền của ta?

Cảm nhận được cổ lực lượng xé rách này tiến vào thân thể, đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại, ngay sau đó liền cảm thấy Nạp Vật Đan Điền bốc lên, tựa hồ nhận lấy ảnh hưởng thật lớn.

- Ân? Đó là cái gì? Kiếm Thần chi kiếm?

Tinh thần tiến vào Nạp Vật Đan Điền, Nhiếp Vân đột nhiên chứng kiến một vật, da đầu không ngừng co giật.

Một thanh kiếm hàn mang lóng lánh đang vắt ngang ở trong Nạp Vật Đan Điền của mình, không phải Kiếm Thần chi kiếm thì là cái gì?

Tiến vào Kiếm Thần Tông mình không hề nhúc nhích qua thiên phú Thần Thâu, Kiếm Thần chi kiếm làm sao sẽ ở trong Nạp Vật Đan Điền của mình?

Không có khả năng, tuyệt đối không thể!

Lắc lắc đầu, Nhiếp Vân ổn định tinh thần thoáng một phát, lần nữa nhìn lại, như trước kia chứng kiến, Kiếm Thần chi kiếm đang ở trong Nạp Vật Đan Điền, lóe ra ánh sáng chói lọi.

Trong đại điện mất tích Kiếm Thần chi kiếm, vậy mà quỷ dị xuất hiện ở trong Nạp Vật Đan Điền của mình!

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra...

Nhiếp Vân cảm giác mình có chút hoảng hốt.

Chẳng lẽ mình có tinh thần phân liệt? Bằng không thì lúc nào trộm Kiếm Thần chi kiếm, mình ngược lại cái gì cũng không nhớ rõ?

Người bị tinh thần phân liệt, sẽ có được song trọng tính cách, ban ngày thì chính nhân quân tử. Buổi tối liền biến thành cuồng ma khát máu, mình chưa bao giờ trải nghiệm qua như vậy, làm sao có thể có chứng bệnh này... Nhưng nếu như không phải, lại giải thích như thế nào Kiếm Thần chi kiếm ở trong Nạp Vật Đan Điền của mình?

- Đi ra cho ta!

Trong nội tâm vừa loạn, tinh thần thất thủ, Mạc Tường đột nhiên thét dài một tiếng. Nhiếp Vân chỉ cảm thấy Nạp Vật Đan Điền chấn động, rốt cuộc thu không được Thần Kiếm.

Vèo… một đạo quang mang xuất hiện, trường kiếm bay ra, lơ lửng ở trong không trung.

- Vậy mà thật sự là hắn trộm?

- Biết người biết mặt không biết lòng, thật sự là không nghĩ tới...

- Ở Kiếm Thần Tông dám trộm Kiếm Thần chi kiếm, ta xem là muốn chết...

Chứng kiến Kiếm Thần chi kiếm từ trong thân thể Nhiếp Vân bị lôi ra. Chung quanh rất nhiều đệ tử đều sững sờ, khiếp sợ, nhìn có

chút hả hê...

- Đồng Vân, chẳng lẽ thật là ngươi...

Ngay cả Diệp Kiếm Tinh cũng sững sờ, lui về phía sau mấy bước, miệng há thật to, không thể tin được.

Nhiếp Vân từ trước đến nay cùng mình chung một chỗ, không chút ly khai. Lúc nào trộm được kiếm? Nhưng nếu như không phải hắn trộm, vì sao kiếm từ trong cơ thể hắn bị kéo ra?

- Ngươi còn có lời gì để nói? Cùng ta rời đi!

Bàn tay chiêu một cái, liền trảo Kiếm Thần chi kiếm qua, Mạc Tường đặt ở trước mặt Nhiếp Vân, cười lạnh một tiếng.

- Ta biết rõ hiện tại nói cái gì cũng vô dụng!&

------oOo------

Chương 732: Cơ hội chạy trốn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy trong nội tâm khiếp sợ muốn chết, nghĩ mãi mà không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng Nhiếp Vân biết rõ hiện tại “nhân chứng vật chứng” đều có, giải thích quá nhiều cũng vô dụng, thở ra một hơi, ngăn chặn kinh hoảng trong lòng nói:

- Bất quá, ta vẫn muốn giải thích thoáng một phát, ta xác thực không động qua Kiếm Thần chi kiếm. Tại sao kiếm này lại ở trong Nạp Vật Đan Điền của ta, ta cũng không rõ ràng lắm!

- Ha ha, không rõ ràng lắm? Ngươi cho rằng một câu không rõ ràng lắm sẽ không có sự tình rồi hả? Theo ta tới Chấp Pháp đội, ta sẽ để cho ngươi biết là có chuyện gì xảy ra!

Mạc Tường cười lạnh, quay người nhìn về phía Nghê Hư trưởng lão.

- Nghê Hư, người này ăn cắp Kiếm Thần chi kiếm, ta mang đi! Nhân chứng vật chứng đều có, ngươi không có gì để nói đi à nha!

- Không có...

Nghê Hư lắc đầu.

- Vậy là tốt rồi, chúng ta đi, trở về khóa lại xương tỳ bà của hắn, sau đó dùng cực hình, ta xem hắn có khai hay không!

Mạc Tường hất tay, bàn tay run lên liền giao Nhiếp Vân cho mấy thuộc hạ, cao giọng nói.

- Vâng, đội trưởng!

Mấy thuộc hạ cười hắc hắc, trong mắt bắn ra tia sáng yêu dị, xem ra loại sự tình bức cung này bọn hắn làm nhiều lắm, đều không xa lạ gì.

- Kiếm Thần chi kiếm là bảo vật do Kiếm Thần lão tổ lưu lại, ngươi cũng dám trộm, lá gan thực không nhỏ...

Cổ tay khẽ đảo, Kiếm Thần chi kiếm liền hóa thành một đạo lưu quang lần nữa chọc vào trên mặt đá, bị phong ấn bao phủ, Mạc Tường hừ lạnh một tiếng, dẫn đầu đi thẳng về phía trước.

- Đi thôi!

Thấy hắn ly khai, đội viên khác khống chế Nhiếp Vân, bước nhanh đi ra ngoài.

- Đồng Vân tuyệt đối không thể làm ra chuyện này, Nghê Hư trưởng lão, sao ngươi không lưu hắn lại, bất kể nói thế nào, Đồng Vân cũng là ngươi mang đến a...

Thấy Nhiếp Vân bị bắt, Diệp Kiếm Tinh vội vàng nói.

- Lưu hắn lại? Ta cũng không có biện pháp, ngươi cũng thấy đấy, Kiếm Thần chi kiếm ở trong cơ thể hắn, cho dù ta nói nhiều hơn

nữa cũng vô dụng!

Nghê Hư trưởng lão lắc đầu, thở dài một tiếng.

- Tiến vào Chấp Pháp đội không chết cũng không sai biệt lắm, chỉ mong hắn... có thể kiên trì sống sót a!

- Nhanh lên!

Sau lưng đệ tử Chấp Pháp đội hung hăng đá Nhiếp Vân một cước, vẻ mặt dữ tợn.

- Mấy người các ngươi trước đưa hắn đến Chấp Pháp đội, hiện tại ta phải tới chỗ tông chủ phục mệnh, sau khi về lập tức khóa xương tỳ bà, ngàn vạn lần không thể để cho hắn chạy!

Đoàn người ly khai Kiếm Thần điện, Mạc Tường quay đầu phân phó một tiếng.

- Đội trưởng ngươi mau đi đi, lần này chúng ta hoàn thành chuyện lớn như vậy, ngươi nhất định phải hảo hảo tranh công, tranh thủ cho chúng ta được ban thưởng nhiều một ít điểm cống hiến!

- Đúng vậy, ăn cắp Kiếm Thần chi kiếm, không đến một nén nhang thời gian chúng ta liền bắt được hung thủ, tông chủ nhất định sẽ hảo hảo khen ngợi a!

- Công lao lớn như thế, ta xem người khác còn dám nói cái gì...

Nghe đội trưởng muốn đi gặp tông chủ, đội viên còn lại con mắt sáng ngời, đồng thời nở nụ cười.

Tầm quan trọng của Kiếm Thần chi kiếm ở Kiếm Thần Tông gần với Chưởng Giáo ấn, đồ vật quý giá như thế vừa bị trộm đã bị bọn hắn phá án, công lao khẳng định không nhỏ.

- Ân, công lao ta sẽ xin, nhưng nhất định phải trông chừng tiểu tử này, ngàn vạn lần không thể để cho hắn chạy thoát!

Thấy mọi người cao hứng bừng bừng, Mạc Tường dặn dò một câu.

- Trốn? Kiếm Thần Tông chúng ta khắp nơi đều là trận pháp, phong ấn, cho dù để cho hắn trốn lại có thể trốn đi đâu?

Một đệ tử Chấp Pháp lơ đễnh.

Hắn nói cũng là lời nói thật, Kiếm Thần Tông thân là tám đại tông môn, vô luận không trung hay dưới mặt đất đều có vô số trận pháp, một khi toàn diện khởi động, đừng nói Nhiếp Vân chỉ là Lĩnh Vực cảnh, cho dù đạt tới Thiên Kiều cảnh, Nạp Hư Cảnh, muốn chạy trốn cũng cực kỳ khó khăn!

- Lời nói tuy như thế, nhưng vẫn cẩn thận một ít cho thỏa đáng, tông môn hoàn toàn chính xác có rất nhiều trận pháp, nhưng Kiếm Linh Phong không có, hơn nữa còn có rất nhiều Yêu thú, từ nơi ấy đào tẩu mà nói, rất khó bắt! Nếu thật cho tiểu tử này đào tẩu, đừng nói công lao, tông chủ không giết chúng ta cũng tính toán may mắn rồi!

Thấy thái độ của mọi người, Mạc Tường lắc đầu nhắc nhở một câu.

Đệ tử Kiếm Thần Chấp Pháp đội ở trong mắt người ngoài khủng bố âm trầm, bên trong lại cực kỳ đoàn kết. Đội trưởng cùng đội viên cũng không có gì ngăn cách.

- Yên tâm đi đội trưởng, một tiểu tử Lĩnh Vực cảnh mà thôi, ta một tay cũng có thể bắt hắn trở lại, ngươi mau đi đi!

- Đội trưởng ngươi quá lo rồi, cho dù sức chiến đấu của hắn không tệ, nhưng chúng ta nhiều người như vậy nhìn xem, lại có thể gây ra bọt nước gì? Ta xem mặc dù buông ra phong ấn để cho hắn chạy, cũng chạy không xa a!

Mọi người nở nụ cười.

Những Chấp Pháp đệ tử này, cơ hồ đều là cường giả Thiên Kiều cảnh, một tiểu tử Lĩnh Vực cảnh, căn bản không có để ở trong lòng.

Tuy vừa rồi sức chiến đấu của Nhiếp Vân thoạt nhìn rất cường đại, nhưng bọn hắn nhiều người, không cho rằng một mình hắn có thể

đánh thắng nhiều cường giả như vậy a.

- Cái kia tốt. Các ngươi cẩn thận, ta đi gặp tông chủ!

Thấy bộ dạng của mọi người, Mạc Tường lắc đầu, thả người bay về phía Kiếm Thần điện.

- Chúng ta cũng nhanh lên, tiểu tử, lá gan rất mập a, ngay cả Kiếm Thần chi kiếm cũng dám trộm. Ta nhìn ngươi là không muốn sống!

Thấy Mạc Tường đội trưởng ly khai, một đệ tử Chấp Pháp đội liếc nhìn Nhiếp Vân, lần nữa đạp tới một cước.

Bành!

Nhiếp Vân lui về phía sau hai bước, hai mắt nheo lại.

Đến bây giờ hắn cũng không nghĩ thông đến cùng chuyện gì xảy ra, Kiếm Thần chi kiếm tại sao lại xuất hiện ở trong Nạp Vật Đan Điền của mình, chẳng lẽ lại là quỷ kế của Tông Nham? Muốn hãm hại mình?

Nhưng Tông Nham hắn không có thiên phú Thần Thâu, sao có thể thần không biết quỷ không hay bỏ kiếm vào Nạp Vật Đan Điền của mình?

Bất kể nói thế nào, chuyện ngày hôm nay đều quá kì quái!

Di Hoa vốn là cừu địch lại thay mình nói chuyện. Sau đó là quán quân không có tuyển mình, cuối cùng là Kiếm Thần chi kiếm đột nhiên mất tích, lại đột nhiên xuất hiện ở trong Nạp Vật Đan Điền của mình, sự tình hôm nay, giống như bị một bàn tay vô hình điều khiển, mình trong lúc bất tri bất giác rơi vào, còn không có kịp phản ứng.

Có thể nắm mũi dẫn mình đi, tâm cơ của người này cũng thật là đáng sợ!

- Như thế nào? Không phục? Đừng nói đánh ngươi, hiện tại cho dù giết ngươi cũng chẳng có gì.

Thấy con mắt thiếu niên nhìn chằm chằm tới, tựa hồ ngậm lấy tức giận, Chấp Pháp đệ tử kia cười lạnh một tiếng.&

------oOo------

Chương 733: Cơ hội chạy trốn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vương ca đừng nóng giận. Như vậy đi, không bằng ngươi cởi bỏ phong ấn của đội trưởng, mấy người chúng ta thay ngươi hảo hảo giáo huấn thằng này thoáng một phát!

Một Chấp Pháp đội viên thấy người phía trước sinh khí, vừa cười vừa nói.

Xem ra Vương ca đá Nhiếp Vân ở Chấp Pháp đội địa vị rất cao, gần với Mạc Tường.

- Cởi bỏ phong ấn?

Vương ca do dự một chút.

- Yên tâm đi, nhiều Thiên Kiều cảnh như chúng ta vây quanh hắn, còn có thể chạy được sao, cách phong ấn đánh hắn, không có phản kháng cùng kinh hoảng, như đánh tử thi không có gì khác nhau, căn bản chưa đủ nghiền?

Người đệ tử này vừa cười vừa nói.

- Đúng vậy Vương ca, dù sao cũng chạy không được, thời gian thật dài không có giáo huấn qua gia hỏa không biết lễ phép rồi, ngươi để cho chúng ta vui vẻ thoáng một phát!

- Lần trước đối phó đệ tử hạch tâm kia, không phải chính là làm như vậy sao? Không có việc gì, cho hắn chạy, cũng chạy không được...

Lại hai người đệ tử nói, nghe bọn hắn nói, bình thường làm không ít chuyện loại này, khó trách Kiếm Thần Chấp Pháp đội ở trong miệng đệ tử Kiếm Thần Tông danh khí không tốt, xem ra có không ít việc xấu.

- Ân, được rồi, đừng đánh chết!

Nghe được mấy người “an ủi”, Vương ca liếc nhìn Nhiếp Vân, gật gật đầu, bàn tay trảo một cái liền cởi bỏ phong ấn trên người hắn.

Phong ấn Nạp Hư Cảnh dựa theo lẽ thường Thiên Kiều cảnh là không cách nào phá giải, Vương ca này tựa hồ có thủ đoạn đặc thù nào đó, cũng có lẽ là biết rõ loại hình phong ấn của Mạc Tường, cởi bỏ cũng không tốn hao bao lâu thời gian.

- Hắc hắc, tiểu tử, ngay cả Kiếm Thần chi kiếm cũng dám trộm, lá gan của ngươi thực không nhỏ, tới, để cho lão tử cho ngươi ghi nhớ thật lâu!

Cởi bỏ phong ấn, một Chấp Pháp đệ tử vẻ mặt âm hiểm đi tới, bàn tay duỗi ra, liền lăng không chộp tới.

Một trảo này sử dụng ít nhất ba loại võ kỹ, phong tỏa toàn bộ không gian chung quanh Nhiếp Vân, chỉ cần khẽ động, liền sẽ bị công kích cực kỳ cường đại.

- Cơ hội tốt!

Không để ý tới công kích của đối phương, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, điều động ra lực lượng toàn thân, con mắt đột nhiên sáng ngời, bắn ra hào quang sáng chói.

Lúc này đúng là cơ hội đào tẩu tốt nhất, nếu không, một khi bị bắt đến Chấp Pháp đội xỏ xuyên qua xương tỳ bà thì xong rồi!

Lúc trước Thiên Huyễn cũng không chạy thoát, mình không tin năng lực đào tẩu của mình còn mạnh hơn Thiên Huyễn!

- Chết đi!

Cảm nhận được lực lượng toàn thân không có chút hao tổn, Nhiếp Vân thấp giọng hô, U Minh Kiếm xuất hiện, vừa ra tay liền thi triển ra tuyệt chiêu mạnh nhất, nghênh đón Chấp Pháp đệ tử công kích mình.

Vô Thượng kiếm thuật, Đại Bi Thất Tiên Kiếm!

Hiện tại đã biến thành như vậy, cũng không cần phải giấu dốt, kiếm quang vừa xuất hiện, hào quang bảy màu chiếu rọi, tựa như Nhật Nguyệt phản chiếu, mang theo uy thế làm cho người khó có thể kháng cự.

- Hắn như thế nào biết Vô Thượng kiếm thuật...

Đệ tử giáo huấn Nhiếp Vân, không nghĩ tới hắn đột nhiên bão nổi, hơn nữa thi triển là Vô Thượng kiếm thuật. Sắc mặt thoáng một phát thay đổi, vội vàng lui về phía sau, bất quá tốc độ lui về phía sau của hắn làm sao theo kịp Nhiếp Vân!

Rầm ào ào!

Chỉ thoáng một phát, đầu của hắn liền từ trên cổ rớt xuống, quay tròn tại nguyên chỗ, máu tươi từ chỗ cổ cuồng bắn ra.

Một chiêu đã chết!

Đệ tử Chấp Pháp đội này bất quá là Thiên Kiều cảnh trung kỳ. Nhiếp Vân dưới tình thế cấp bách vận dụng toàn lực, không có chút nào chuẩn bị ở sau, căn bản không phải đối thủ.

Đổi lại trước khi tiến vào Kiếm Thần điện, Nhiếp Vân muốn chém giết đệ tử Kiếm Thần Tông Thiên Kiều cảnh trung kỳ, cũng không có đơn giản như vậy, ở Kiếm Thần điện thông qua Kiếm Tâm Thạch khảo hạch, lý giải đối với kiếm thuật lần nữa sâu sắc, trước kia chỉ mượn Võ Tủy mới có thể thi triển Vô Thượng kiếm thuật, lúc này trong tay hắn cũng nhiều vài phần linh tính, mới có thể làm được Nhất Kích Tất Sát, không dây dưa dài dòng chút nào.

- Cái gì? Hắn giết Lưu Phong?

- Nhanh ngăn hắn lại, đừng cho hắn chạy!

Mọi người vốn định xem kịch vui, chứng kiến đồng bọn của mình bị một chiêu đánh chết. Toàn bộ giật nảy mình, hô lên, đồng loạt động thủ.

- Ngươi không phải mới vừa đá ta sao? Cũng chết đi cho ta!

Thân thể nhoáng một cái, như du ngư tránh thoát mọi người công kích, hai bước đi vào trước mặt Vương ca, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, thời điểm nói đến “chết đi”, thiên phú Tiên Âm sư vận chuyển, tuôn ra một âm minh bén nhọn, đồng thời bàn tay giương lên!

Ầm ầm!

Ma Ha thần chưởng, Hồng Hoang vô lượng lần nữa đánh ra!

- Thanh tỉnh...

Vương ca nhoáng một cái liền từ Âm Ba Công của Tiên Âm sư đánh trúng khôi phục lại, liền chứng kiến chưởng ấn đập vào mặt, tròng mắt hơi híp, không kịp lấy kiếm, một quyền nghênh qua.

Vương ca này đồng dạng như Tông Nham, là cường giả Thiên Kiều cảnh hậu kỳ, quyền phong liên thông Thiên Kiều, ra tay mang theo Thiên Địa uy thế đậm đặc, cùng chưởng phong của Nhiếp Vân hai hai giao kích.

- Chết!

Lực lượng của hắn đang toàn lực chống cự Hồng Hoang vô lượng của Nhiếp Vân, trong tai lần nữa nghe được một âm thanh giòn vang, ngay sau đó liền chứng kiến sau lưng chưởng ấn, một đạo kiếm quang như dải lụa thẳng tắp bắn qua.

Tuy một kiếm này không phải Vô Thượng kiếm thuật, cũng không phải kiếm chiêu thành danh nào đó, nhưng lại mang theo hàm ý một kích tất sát, ẩn chứa sát ý vô cùng vô tận, phảng phất chỉ cần động thủ phải làm được Nhất Kích Tất Sát!

Hơn nữa chiêu này giấu ở đằng sau chưởng ấn, nếu như không phải linh hồn câu thông Thiên Kiều, cảm ngộ rõ ràng, chỉ sợ còn không có phát hiện chiêu này, liền đã bị chết!

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ núp đằng sau!

Thiếu niên đánh ra chưởng ấn cực lớn chỉ là vì chuẩn bị cho một kiếm này!

Đáng sợ!

- Phù lục ngăn cản!

Lúc này Vương ca kia cũng cảm nhận được sợ hãi, tinh thần khẽ động, một ngọc bài bay ra ở trước mặt.

- Bành!

Bình thường trên người đệ tử tông môn đều có phù lục, chính là vì phòng ngừa gặp được nguy hiểm, luống cuống tay chân.

Ngọc bài này mang theo vòng phòng hộ giống như kiếm quang, trong chốc lát bao phủ hắn, hình thành từng vầng sáng lưu ba, lập tức ngăn cản Ma Ha thần chưởng ở bên ngoài.

- Dám để cho ta lãng phí một cái phù lục, ngươi phải chết!

Ngăn trở Ma Ha thần chưởng, Vương ca đau lòng muốn chết, cái phù lục này của hắn là chuyên môn xin cường giả Thiên Kiều cảnh đỉnh phong hỗ trợ luyện chế, hao tốn một cái giá lớn, bây giờ lại bị một tiểu tử Lĩnh Vực cảnh phá vỡ, lửa giận thiêu đốt, bàn tay lớn trảo một cái, gào thét mà đến.

PHỐC!

Bàn tay của hắn còn không có đụng phải Nhiếp Vân, liền chứng kiến kiếm của đối phương hiện lên hàn quang, PHỐC… thoáng một phát, lòng bàn tay bị trường kiếm của đối phương đâm thủng.&

------oOo------

Chương 734: Thành công chạy ra (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là kiếm gì...

Dựa theo đạo lý hắn toàn lực thi triển tuyệt chiêu, trên tay có được pháp lực nồng hậu dày đặc bảo hộ, cho dù Linh Binh thượng phẩm muốn thoáng một phát đâm thủng cũng khó khăn, mà trường kiếm trước mắt lại như cắt đậu hủ, Vương ca cảm thấy đầu nổ tung, sắp muốn điên rồi.

Bất quá loại điên cuồng này không có kéo dài bao lâu, bởi vì hắn lời còn chưa nói hết, yết hầu liền tê rần, con mắt thấy được gót chân... đầu rơi trên mặt đất.

- Đi!

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Nhiếp Vân từ khi ra tay đến liên sát hai người, hai cái hô hấp cũng không đến, lúc này một kiếm chém giết Vương ca, biết rõ nhân số của đối phương quá đông, tiếp tục đánh xuống, khẳng định khó có thể đào thoát, cũng không dây dưa, thi triển thiên phú Địa Hành.

Vèo… thoáng một phát, liền từ tại chỗ mất đi tung tích.

- Đáng giận, đuổi theo cho ta!

- Tiểu tử này lại còn là Địa Hành sư? Cái này nguy rồi!

Nhiếp Vân liên tục hai chiêu đánh chết Vương ca cùng Chấp Pháp đệ tử, mọi người lần nữa chứng kiến liền phát hiện hắn đã tiến vào dưới mặt đất, toàn bộ đều giận đến oa oa gọi bậy.

Để cho Địa Hành sư tiến vào dưới đất, muốn truy liền khó khăn!

Lúc trước thời điểm Nhiếp Vân chỉ là Nguyên Thánh Cảnh, có thể từ trong tay 12 vi cường giả Thiên Kiều cảnh đuổi giết, trốn suốt

một ngày, thực lực bây giờ đạt tới Lĩnh Vực cảnh trung kỳ, sức chiến đấu lại có thể so với Thiên Kiều cảnh hậu kỳ, còn muốn bắt hắn, đã ít có khả năng!

- Nhanh đưa tin cho Mạc Tường đội trưởng, để cho hắn thỉnh cầu tông chủ mở ra đại trận, nếu không, tiểu tử này thực chạy thoát, ai cũng đảm đương không nổi...

Bọn hắn biết rõ ở dưới mặt đất muốn đuổi theo Địa Hành sư rất khó, vội vàng đưa tin cho Mạc Tường.

Không có gì bất ngờ xảy ra, hiện tại Mạc Tường đội trưởng đã gặp được tông chủ, có lẽ có thể mượn nhờ thủ lệnh, mở ra trận pháp!

Trận Pháp vận chuyển cần đại lượng linh thạch, huống chi đại trận lợi hại như ở Kiếm Thần Tông, mỗi một lần vận chuyển tiêu hao linh thạch cực phẩm đều tuyệt đối có mấy ngàn, hơn vạn! Chính bởi vì như thế, trận pháp tông môn bình thường đều là khép kín, chỉ có gặp được đại sự mới có thể mở ra, bằng không thì đại trận lợi hại như thế một mực bảo trì vận chuyển, cho dù lại giàu có, cũng sẽ bởi vì tiêu hao mà biến thành kẻ nghèo.

.....

Vèo!

Không đi quản xao động trên mặt đất, vừa tiến vào dưới mặt đất, Nhiếp Vân lập tức như cá vào nước, toàn thân cao thấp để lộ ra một hồi sảng khoái.

Địa Hành sư, hành tẩu ở dưới mặt đất tốc độ còn nhanh hơn bên ngoài, vốn cho là có Nạp Hư Cảnh ra tay, mình khó có thể đào thoát, không nghĩ tới đối phương sơ ý như thế, vậy mà cho mình cơ hội tốt như vậy!

Lần này đào tẩu cũng có chút quá dễ dàng a!

- Phong ấn thật đúng là quá nhiều...

Thiên Nhãn chiếu xuống, dưới mặt đất phong ấn rậm rạp chằng

chịt, hơi chút đụng vào liền sẽ bắn ngược thật lớn, vây khốn hoặc đánh chết mình.

Trận Pháp chia làm rất nhiều loại, có mê huyễn, có vây khốn, có tuyệt sát... trận pháp dưới mặt đất của Kiếm Thần Tông đại đa số là vây khốn, loại trận pháp này tiêu hao năng lượng rất ít, chỉ có đụng phải mới sẽ kích hoạt.

Bất quá, trận pháp lại nghiêm mật cũng có lỗ thủng. Thiên Nhãn quan sát, lỗ thủng rõ ràng có thể thấy được, muốn ngăn Nhiếp Vân, căn bản không có khả năng! Trừ khi mở ra hộ tông đại trận chính thức!

Hộ tông đại trận chỉ có Chưởng Giáo ấn của tông chủ mới có thể khống chế, một khi mở ra, không trung dưới mặt đất đều được nghiêm mật phòng hộ, Nạp Hư Cảnh cũng chạy không thoát, chớ đừng nói chi là hắn.

- Nơi này không có phong ấn, Ân? Là phương hướng Kiếm Linh Phong...

Một bên đi về phía trước, một bên nhìn bốn phía một lần, rất nhanh để hắn phát hiện một chỗ phong ấn cực ít, căn cứ trí nhớ, đúng là Kiếm Linh Phong.

Vốn cho rằng Mạc Tường nói ở đây trận pháp ít là gạt người, hiện tại xem ra lại là thật sự!

Kiếm Linh Phong bị Yêu thú chiếm lĩnh, có lẽ lúc trước con Kim Quang Phong Lôi thú kia đã cùng tông môn ước định, lúc này mới giảm bớt số lượng trận pháp phong ấn ở đây.

Nói lên Kim Quang Phong Lôi thú không thể không nói đến Tiểu Phong, từ khi mình cho nó tinh hạch, nó liền lâm vào trạng thái tu luyện, đến bây giờ còn không có thanh tỉnh, bộ dáng rất giống lần trước Dịch Thanh đốn ngộ, thật không biết lúc nào mới có thể tỉnh lại.

Bất quá, một khi tỉnh lại thực lực nhất định sẽ đột nhiên tăng mạnh. Có lẽ có thể đạt được toàn bộ lực lượng của Kim Quang Phong Lôi

thú, đạt tới Nạp Hư Cảnh đỉnh phong!

- Liền đi bên này!

Không thèm nghĩ sự tình Tiểu Phong nữa, thân thể Nhiếp Vân xoay chuyển, Địa Hành chi khí trong cơ thể quay cuồng, thẳng tắp lao đến Kiếm Linh Phong.

Kiếm Thần Tông cũng không phải tiểu tông môn như Nguyên Tâm tông, thật vất vả chạy ra, tốt nhất phải nhanh ly khai. Nếu không, coi như là Địa Hành sư, cũng rất khó tránh khỏi!

Cao thủ của Kiếm Thần Tông cũng không giống như Kim Quang Phong Lôi thú, một khi lợi dụng linh hồn đánh chết, khẳng định khó thoát khỏi cái chết.

- Muốn đi? Dừng lại cho ta!

Ầm ầm!

Đang gia tốc đi về phía trước, mặt đất liền kịch liệt lắc lư, trước mắt lập tức sụp đổ ra một cái hố cự đại.

- Nguy rồi, có cường giả Nạp Hư cảnh ra tay, tăng thêm tốc độ!

Chứng kiến trước mắt đột ngột xuất hiện hố to, Nhiếp Vân biết là cường giả Nạp Hư cảnh xuất thủ, cũng không do dự, thân thể tháo chạy xuống dưới, một mực tiến xuống dưới đất mấy trăm dặm, lúc này mới song song hành tẩu.

Lúc Địa Hành sư bị người đuổi giết, xuống đất càng sâu càng an toàn, lần trước bị đám người Di Tinh đuổi giết, bọn hắn chính là bởi vì biết rõ điểm ấy, phía dưới cũng có người đào động, cho nên Nhiếp Vân chỉ có thể song song đi về phía trước.

Lần này mình đào tẩu đột nhiên, thời điểm đối phương phát hiện, đã trốn rất xa, bằng không thì cũng không có khả năng chỉ một cường giả Nạp Hư cảnh, hơn nữa đối phương tựa hồ còn muốn bắt sống mình, không vận dụng lực lượng linh hồn, bằng không thì mình cũng ngăn cản không nổi.

Ông ông ông!

Đi về phía trước một hồi, trước mắt đột ngột xuất hiện mấy chục phong ấn cự đại, tốc độ tiến lên của Nhiếp Vân không giảm, thân thể nhoáng một cái, như du ngư từ trong khe hở trận pháp thoáng qua.

- Vậy mà có thể nhìn ra lỗ thủng của trận pháp, chẳng lẽ còn có thiên phú Thiên Nhãn?

Trong nháy mắt phía trên liền có thanh âm kỳ quái truyền tới.

Nhiếp Vân có thể nghe được thanh âm, cũng không phải nói cách cường giả Nạp Hư cảnh này rất gần, mà là linh hồn của đối phương thủy chung quét nhìn hắn, linh hồn khẽ động, có thể nghe được lời của hắn.&

------oOo------

Chương 735: Thành công chạy ra (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiểu tử này cổ quái, không thể dùng linh hồn đánh chết, phải bắt sống...

Lập tức lại nghe một thanh âm, là của Mạc Tường!

Mạc Tường vậy mà đuổi theo.

Hai thanh âm vang lên, xem ra phía trên hiện tại có hai cường giả Nạp Hư cảnh đang đuổi bắt mình.

- Mặt mũi của ta thật đúng là lớn...

Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng.

Hai cường giả Nạp Hư cảnh liên thủ đuổi bắt một tiểu tử Lĩnh Vực

cảnh, mặt mũi của mình hoàn toàn chính xác không nhỏ.

Rầm rầm rầm!

Trong nội tâm nghĩ ngợi lung tung, dưới chân cũng không dừng lại, Nguyên Khí đan điền không ngừng hấp thu lực lượng cung ứng toàn thân, đi càng nhanh, chợt nghe phía trên có thanh âm nổ mạnh, nếu không phải mặt đất quá dầy, chỉ sợ sớm đã xông lại rồi.

- Tiếp tục chui xuống!

Suy tư thoáng một phát, Nhiếp Vân vội thay đổi phương hướng.

- Như vậy tiếp tục đi mà nói, khẳng định trốn không thoát, linh hồn lực của Nạp Hư Cảnh quá cường đại, cho dù sâu xuống mặt đất mấy ngàn dặm, cũng có thể xuyên thấu, biết rõ ràng vị trí của ta, phải nghĩ biện pháp cách trở cổ tinh thần lực này mới được!

Rất nhanh Nhiếp Vân bỏ chạy xuống dưới mặt đất mấy ngàn dặm, bất quá như trước có thể cảm thấy linh hồn của cường giả Nạp Hư cảnh quét tới, không cách nào thoát khỏi.

Hiện tại cách xa như vậy lại có mặt đất cách trở, cho dù linh hồn của đối phương cường hãn, cũng không cách nào dùng linh hồn kích thương mình rồi.

- Ân, đúng rồi, Hắc Thạch chứa Linh Tê Tuyền Thủy có thể ngăn linh hồn dò xét, nếu như sử dụng cái này ngăn trở Tử Hoa Động Phủ thì sao?

Đột nhiên, trong đầu Nhiếp Vân lòe ra một ý nghĩ.

Hắc Thạch cất giấu Linh Tê Tuyền Thủy ở Thành Cổ, có thể ngăn linh hồn dò xét, nếu như đặt thứ này ở bên ngoài Tử Hoa Động Phủ, che chắn linh hồn của đối phương nhìn quét, nhất định có thể thuận lợi đào tẩu!

Bất quá, cái này cũng phải hảo hảo suy tính thoáng một phát, bằng không thì Hắc Thạch tựa như giấy đen che khuất ánh mắt vậy, cho dù ngăn linh hồn của đối phương nhìn quét, nhưng ở trong mắt đối

phương như cũ là cái bóng đen, đào tẩu liền biến thành bịt tai trộm chuông, che hay không che đều không có bất cứ ý nghĩa gì.

- Cứ làm như thế, trước nhiễu loạn bọn hắn nghe nhìn, để cho bọn hắn tìm không thấy ta ở đâu, lại nghĩ biện pháp đào tẩu!

Nghĩ đến một biện pháp, cổ tay Nhiếp Vân khẽ đảo, lòng bàn tay nhiều hơn một Hắc Thạch lớn cỡ nắm tay, bàn tay dùng sức.

Lạch cạch! Thoáng một phát, liền tạo thành mảnh vỡ, từng cái chỉ lớn cỡ hạt mè.

- Địa Hành chi khí quán thâu, pháp lực ngưng kết, đi!

Cầm những mảnh vỡ này trong tay, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, Địa Hành chi khí điên cuồng quán thâu, đột nhiên chấn động, mảnh vỡ liền nhắm bốn phương tám hướng bay đi, cùng lúc đó, cả người hắn cũng tiến vào Tử Hoa Động Phủ, động phủ biến thành hơi bụi, bám vào một mảnh vỡ, cấp tốc đi về phía trước.

Đá vụn chỉ như hạt mè, bị Nhiếp Vân quán thâu đầy đủ Địa Hành chi khí cùng pháp lực, chỉ cần không có ai ngăn trở, phi hành mấy vạn dặm chạy ra phạm vi linh hồn Nạp Hư Cảnh nhìn quét, là không có vấn đề gì.

Bành một tiếng, trong mắt cường giả Nạp Hư cảnh đang truy tung Nhiếp Vân, liền chứng kiến vô số bóng đen mà linh hồn mình nhìn không thấu, nhắm bốn phương tám hướng kích bắn ra.

- Đây là có chuyện gì?

- Tiểu tử kia đi nơi nào?

Quả nhiên, chỉ chốc lát Mạc Tường cùng một trưởng lão Nạp Hư Cảnh khác truy đến nơi đây ngừng lại, nhíu mày.

- Những toái hạt này có thể ngăn linh hồn nhìn quét, Đồng Vân kia khẳng định lợi dụng Linh Binh phi hành hay gì đó, giấu ở trong toái hạt...

Mạc Tường nói.

- Đạo lý này ta cũng hiểu, nhưng mà nhiều toái hạt như vậy, ít nhất có mấy vạn, hơn nữa phương hướng tiến lên đều không giống nhau, ngươi làm sao xác định hắn giấu ở cái nào?

Một cường giả Nạp Hư cảnh khác có chút bất đắc dĩ.

- Ta cũng không thể xác định, truy a, chúng ta chia nhau hành động, có thể đuổi theo liền đuổi theo, đuổi không kịp coi như xong, tuy tiểu tử này muốn trộm Kiếm Thần chi kiếm, nhưng dù sao cũng không có thành công, đối với tông môn mà nói, không có tổn thất quá lớn!

Mạc Tường cũng có chút bất đắc dĩ, đành phải an ủi nói.

- Vậy được rồi, ta đi phương hướng này!

Một Nạp Hư Cảnh trưởng lão khác chỉ một phương hướng, đi đầu đuổi tới.

Thấy hắn đi xa, Mạc Tường cũng biết mặc dù đuổi theo cũng hi vọng xa vời, lắc đầu, nhắm một phương hướng khác đuổi theo.

- Hô!

Hai người vừa rời đi, ở chỗ dưới bọn hắn mấy trăm dặm, một bóng người hiện ra, đúng là Nhiếp Vân vừa rồi mất tích.

Vừa rồi hắn để cho động phủ bám vào một mảnh vỡ lao đi, chỉ bay một hồi, liền từ động phủ đi ra, thi triển thiên phú Ẩn Nặc, dấu ở trong nham thạch.

Hư tức là thực, thực tức là hư, mảnh vỡ Hắc Thạch mê hoặc bọn hắn, để bọn hắn cho rằng mình đã giấu ở trong mảnh vỡ đào tẩu, kỳ thật, mình thi triển thiên phú Ẩn Nặc sư, còn tại nguyên chỗ đi không bao xa.

May mắn vừa rồi đối phương đều bị mảnh vỡ hấp dẫn, không có chú ý, bằng không thì dùng linh hồn tinh tế loại bỏ mà nói, thiên phú

Ẩn Nặc cũng khẳng định giấu không được.

- Tốt rồi, hiện tại bọn hắn đã đi xa, ta cũng nên ly khai a...

Thiên Nhãn quét một vòng, chứng kiến hai vị cường giả Nạp Hư cảnh đã đuổi theo mảnh vỡ đi xa, lúc này Nhiếp Vân mới nhẹ nhàng thở ra, lặng lẽ đi về phía trước, rời xa Kiếm Thần Tông.

Lần này bởi vì kiêng kị cường giả Nạp Hư cảnh đáng sợ, ở dưới mặt đất liên tục đi một ngày một đêm, lúc này mới hoàn toàn thoát đi phạm vi Kiếm Thần Tông.

Ly khai phạm vi Kiếm Thần Tông, vững tin không có truy tung, lúc này mới đi ra mặt đất, cảm ứng phương vị bọn người cha mẹ thoáng một phát, cưỡi Long Cốt Thần Chu đi về phía trước.

Ở trên không trung lại phi hành cả buổi, rốt cục chứng kiến một tòa thành thị.

Lần này từ Kiếm Thần Tông có thể chạy ra, nói thật ngay cả Nhiếp Vân cũng cảm thấy có chút khó tin, dựa theo lẽ thường, Kiếm Thần Tông cao thủ nhiều như mây, làm sao lại phái hai cường giả Nạp Hư cảnh đến truy mình?

Chẳng lẽ thực như Mạc Tường nói, cảm giác mình trộm đồ không có trộm thành, không cần phải đuổi tận giết tuyệt?

Hay biết rõ mình oan uổng, cố ý thả mình ly khai?

Trên đường suy nghĩ hồi lâu, Nhiếp Vân càng có khuynh hướng loại giải thích thứ hai.

Có lẽ Mạc Tường biết rõ mình là bị Tông An, Tông Nham hãm hại, lúc này mới cố ý nói ra lộ tuyến đào tẩu, kiếm cớ ly khai, sáng tạo cơ hội cho mình đào tẩu.&

------oOo------

Chương 736: Hai đại cao thủ (1)

Nghĩ như vậy tuy cũng có đạo lý, nhưng lại có sự tình khác giải thích không thông, tỷ như, làm sao Mạc Tường biết biết Kiếm Thần chi kiếm mất tích nhanh như vậy? Kiếm Thần chi kiếm như thế nào lại ở trong Nạp Vật Đan Điền của mình? Tông An, Tông Nham hẳn không có thiên phú Thần Thâu a!

Hơn nữa mặc dù có Thần Thâu thiên phú, mình cũng có, vì cái gì mình không phát hiện được?

Liên tiếp bí ẩn, làm phức tạp lấy mình, càng nghĩ càng hồ đồ, bất quá đã nghĩ mãi mà không rõ, Nhiếp Vân liền không hề đa tưởng, dù sao trốn ra liền an toàn, nghĩ nhiều như vậy làm gì!

Trong nội tâm buông ra, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn thành thị trước mắt, chỉ nhìn thoáng qua, lập tức nở nụ cười.

- Thiên Diệp thành? Nơi này cũng thuộc về Kiếm Thần Tông quản hạt, không biết cùng Bách Diệp Thành có quan hệ gì, bất kể như thế nào, đến nơi này nhất định sẽ an toàn không ít!

Trước kia có một Bách Diệp Thành, hiện tại có một Thiên Diệp thành, chẳng lẽ còn có Vạn Diệp thành? Bách Vạn Diệp thành?

Lắc đầu, dứt bỏ những sự tình loạn thất bát tao này, Ngụy Trang chi khí xoay chuyển, lập tức biến thành một trung niên nhân râu quai nón.

Phù Thiên đại lục tám đại tông môn giống như bảy đại hoàng thất ở Khí Hải đại lục, từng tông môn khống chế lấy một phạm vi rất lớn, bằng vào tốc độ của mình bây giờ, không sử dụng Truyền Tống Trận muốn rời khỏi phạm vi Kiếm Thần Tông quản hạt, không có mười năm tám năm là căn bản không có khả năng hoàn thành!

Cho nên mấy ngày nay Nhiếp Vân cũng đã suy nghĩ kỹ, vẫn giống như trước đây, lợi dụng Ngụy Trang chi khí ngụy trang, nghĩ biện pháp lẫn vào thành phố lớn, mượn nhờ Truyền Tống Trận ly khai.

Mình cũng không thể xui xẻo như vậy, mỗi đến một thành thị, đều bị đối phương phát hiện a!

Thiên Diệp thành này nhìn bộ dáng bên ngoài hẳn là thành thị nhất lưu, nhân khẩu nhiều không nói, cao thủ cũng không ít, bất quá thực lực cao nhất chỉ là Thiên Kiều cảnh sơ kỳ, hiện tại chỉ cần không có cường giả Nạp Hư cảnh, linh hồn Linh cấp đỉnh phong, vấn đề liền không lớn!

- Sau khi vào thành, tìm một chỗ nghỉ ngơi hai ngày, điều chỉnh trạng thái thoáng một phát, lại nghĩ biện pháp luyện chế ra Tuyệt Thế đan lại nói! Đã có Tuyệt Thế đan, linh hồn tấn thăng đến Linh cấp đỉnh phong, cho dù từ trong tay cường giả Nạp Hư cảnh cũng có thể thong dong đào tẩu!

Nhiếp Vân định cho mình một mục tiêu.

Hiện tại dược liệu luyện chế Tuyệt Thế đan đã đầy đủ hết, cũng là thời điểm nên luyện chế rồi!

Bất quá luyện chế đan dược thượng đẳng, không giống như những cái khác, phải để cho tâm linh yên tĩnh, sau đó điều chỉnh trạng thái đến tốt nhất, mới có thể để cho xác xuất thành công tăng nhiều, nếu không, dược liệu khác tuy nhiều, nhưng Tuyệt Thế Độc Thai chỉ có một, cho nên, chỉ có thể thành công không thể thất bại!

Thiên Diệp thành thủ vệ cũng không sâm nghiêm thế nào, Nhiếp Vân ngụy trang vô cùng tốt, rất nhanh liền tiến vào trong thành.

Thiên Diệp thành lớn hơn Cực Quang thành, Vinh Thiên thành rất nhiều, cũng phồn hoa hơn nhiều. Linh khí hùng hậu nồng đậm, tiểu thương mọc lên san sát như rừng, khắp nơi đều có thanh âm rao hàng, trên mặt mọi người trong thành đều tràn đầy dáng tươi cười, giàu có mỹ mãn, cực kỳ thoải mái.

Hỏi thoáng một phát, Nhiếp Vân mới biết Thiên Diệp thành thừa thải tài nguyên khoáng sản, người bình thường cũng có thể tự cấp tự túc, ở trong rất nhiều thành trấn chung quanh xem như cực kỳ giàu có và đông đúc, chính bởi vì như thế, mọi người ở Thiên Diệp thành có cảm giác tự hào cùng lòng trung thành rất mạnh, ưa thích

sinh hoạt bình tĩnh an tường.

- Cường giả hi vọng càng ngày càng mạnh, có thể ở trong Thiên Đạo khống chế bản tâm, tìm kiếm bản thân, trên thực tế giết chóc ngày càng nhiều, lại dần dần mất đi bản tâm...

Nhìn xem người bình thường ở chung quanh thường thường vì một khối hạ phẩm linh thạch có thể cao hứng cả buổi, Nhiếp Vân đột nhiên thở dài một tiếng.

Một khối hạ phẩm linh thạch đối với mình mà nói, ném đi cũng không thấy đáng tiếc, mà người bình thường lại có thể coi thành bảo bối, vui cười cả buổi, mình cố gắng đột phá, tìm kiếm một đường sinh cơ trong Thiên Đạo, trên thực tế lại càng ngày càng thoát ly bản tâm, sống ngược lại không bằng những người bình thường kia.

- Cái gì là Thiên Đạo? Thiên Đạo là nhân tâm! Truy cầu tâm tình đại tự tại, đại vui thích của bản thân, hết thảy thuận theo bản tâm!

Tâm tình buông lỏng đi trong đám người, hiểu rõ nhân sinh muôn màu, Nhiếp Vân cảm thấy tâm tình lo nghĩ vì mấy ngày nay bị đuổi giết dần dần trầm tĩnh lại, cả người cảm thấy từng đợt không minh.

Tĩnh mà không, bác mà đại, tâm tình bình tĩnh xuống, Nhiếp Vân phảng phất dung nhập tự nhiên, đã trở thành một bộ phận của tự nhiên.

Thân thể dung nhập tự nhiên, tâm linh câu thông Thiên Địa, đây là tâm cảnh chỉ Thiên Kiều cảnh mới có, đoạn thời gian trước Nhiếp Vân bị đuổi giết dị thường lo nghĩ, trong lúc vô tình buông lỏng, vậy mà tiến nhập loại cảnh giới này.

Thực lực của hắn cũng không đột phá đến Thiên Kiều cảnh, mà là tâm tình buông lỏng, lấy được bay vọt về chất!

Tâm tình lại nói tiếp hư vô mờ mịt, cùng thực lực không có quan hệ gì, nhưng tất cả tu luyện giả ở Phù Thiên đại lục đều biết, tâm tình càng lớn, tiềm lực lại càng lớn, cái gọi là ý chí bao dung thiên hạ, mới có thể đứng ở trên thiên hạ.

Nếu như mục tiêu trong lòng ngươi chỉ là Võ sư, Tiêu sư, thành tựu khẳng định không cao, mục tiêu là thiên hạ, có chí ắt làm nên, dù gian nan hiểm trở, chỉ cần vĩnh viễn không chịu thua, sẽ có cơ hội thành công!

Cố gắng không có khả năng thành công, nhưng không cố gắng, nhất định sẽ không thành công!

Muốn thành công liền đầu tiên phải có vĩnh viễn không chịu thua tâm, đây là mấu chốt, cho nên, tâm tình tuy hư vô mờ mịt, nhưng tu luyện tới cảnh giới nhất định, đều thập phần coi trọng, Nhiếp Vân nếu như không phải là người của hai thế giới, tâm tình như đồng nhất lão quái vật, muốn nhanh như vậy tấn cấp, căn bản không có khả năng!

Tâm cảnh dung nhập ở trong tự nhiên, tư tưởng cả người Nhiếp Vân giống như phiêu đãng, Nguyên Khí đan điền thoải mái, cũng không cần bổ sung năng lượng, từng bước một chậm rãi đi về phía trước.

- Nguyên lai cái này là sinh hoạt của người bình thường...

- Nguyên lai cái này là Thương gia mua bán giảo quyệt chi thuật...

- Cái này là tình yêu hồn nhiên...

Dọc theo đường cái một đường đi về phía trước, Nhiếp Vân nhìn xem dòng người chung quanh, không ngừng phát sinh đủ loại câu chuyện, giống như nếm đến nhân sinh bách vị, ngọt bùi cay đắng, một cảm ngộ mới hiện lên trong lòng.

- Ân?

Trong lúc đó, Nhiếp Vân mạnh mẽ thanh tỉnh, sắc mặt lập tức biến thành ngưng trọng.&

------oOo------

Chương 737: Hai đại cao thủ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở dưới tâm cảnh dung nhập tự nhiên, rõ ràng cảm nhận được phía trước đường cái, một bóng người đi nhanh tới, mà tuy bóng người này che dấu vô cùng tốt, nhưng đối với mình lại mang theo sát ý vô cùng vô tận!

Cổ sát ý này, như nước trong Giang Hà, sóng to gió lớn, một khi mở ra, tuyệt đối khó có thể ngăn cản, sẽ triệt để bao phủ.

Sát ý hung mãnh, lại bị người này che dấu vô cùng tốt, nếu như không phải trùng hợp tâm tình dung nhập tự nhiên, hiểu rõ nhân sinh bách vị, thì căn bản phát hiện không được.

Vừa tới Thiên Diệp thành... Lúc nào đắc tội một người như vậy, lại để cho hắn có được hận ý lớn như thế?

Hơn nữa mình là ngụy trang, chẳng lẽ bị hắn nhận ra?

Điều đó không có khả năng, lần này vì phòng ngừa người khác xem thấu Ngụy Trang sư, còn cố ý dùng vật phẩm đặc thù trang điểm, đối phương làm sao biết?

Trong nội tâm nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy đây là một niên nhân áo xám, khuôn mặt gầy, nhìn bộ dáng, mình có thể cam đoan, tuyệt đối chưa thấy qua.

- Thực lực của hắn ít nhất ở Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, thậm chí... Càng mạnh hơn nữa!

Thiên Nhãn nhìn một vòng phát hiện thực lực của đối phương sâu như biển, bằng vào thực lực bây giờ căn bản nhìn không thấu, trong nội tâm Nhiếp Vân lập tức lạnh xuống.

Có thể từ trong tay hai người Mạc Tường đào tẩu, là vì bọn hắn chỉ có Nạp Hư Cảnh sơ kỳ, cường giả Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, mặc dù thực lực bây giờ lại bạo tăng gấp 10 lần, cũng không phải đối thủ, chớ nói chi là đào tẩu!

Loại thực lực này như Kim Quang Phong Lôi thú trước kia vậy, mặc dù chui xuống dưới đất, cũng có thể bị truy kịp!

Thực lực tiến vào Lĩnh Vực cảnh, từng tiểu cấp bậc chênh lệch bắt đầu dần dần tăng lớn, Nạp Hư Cảnh càng đáng sợ, đừng nói sơ kỳ, đỉnh phong, cho dù sơ kỳ cùng trung kỳ chênh lệch, cũng không phải lực lượng đơn thuần có thể đền bù.

- Có lẽ còn không phải Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, thậm chí càng mạnh hơn nữa...

Cảm nhận được linh hồn của mình bị tinh thần của đối phương tập trung, vận chuyển cũng có chút không tiện, Nhiếp Vân biết rõ bất kể cấp bậc của đối phương có phải Nạp Hư Cảnh đỉnh phong hay không, nhưng thực lực chân chính chỉ sợ đã sớm siêu việt loại giới hạn này.

Thật giống như mình, rõ ràng chỉ có Lĩnh Vực cảnh trung kỳ, nhưng gặp được cường giả Thiên Kiều cảnh hậu kỳ đồng dạng có thể chiến đấu.

Người trước mắt này cho hắn cảm giác chính là như vậy, giống như thực muốn động thủ, một ý niệm, mình liền lập tức tử vong, không có bất kỳ khả năng xoay người!

Tại sao có thể có nhân vật thật đáng sợ như thế?

Mình lại lúc nào đắc tội cường giả lợi hại như vậy?

Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm, lòng bàn tay sinh ra mồ hôi.

Trước kia gặp được hung hiểm, mình ít nhất cảm thấy có phương pháp ứng phó, mà bây giờ, thật giống như lộ ra cho đối phương lấy hết, đừng nói đào tẩu, cho dù muốn vào Tử Hoa Động Phủ tựa hồ cũng biến thành hy vọng xa vời!

- Ân? Lại tới một cái nữa?

Ngay thời điểm hắn cảm thấy toàn thân cứng ngắc, sinh tử không

bị mình khống chế, ở dưới tâm cảnh dung nhập tự nhiên, lần nữa cảm ứng được một bóng người từ một phương hướng khác chậm rãi đi tới.

Bóng người này lạnh lùng như tuyết, ánh mắt nhìn tới cũng không có gì không ổn, nhưng Nhiếp Vân cũng ở trên người nàng cảm nhận được sát cơ nồng đậm như người phía trước.

Cổ sát cơ này băng hàn âm lãnh, mang theo quả quyết không thể kháng cự, so với người phía trước thậm chí còn tệ hơn!

- Chẳng lẽ hai người bọn họ mới là địch nhân, ta cảm nhận chỉ là hiểu lầm...

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Nhiếp Vân lập tức lắc đầu, bởi vì đã phát hiện, mục tiêu của hai người này đều là hắn, đều có ý định đánh chết hắn!

Loại cảm giác này tuyệt không có sai.

Bóng người lạnh lùng như băng ở sau lưng là nữ tử, dung mạo che lấp ở dưới khăn che mặt trắng noãn, nhìn không ra dung mạo cụ thể, nhưng từ quần áo phụ trợ thân hình đến xem, dáng người cao gầy, làn da trắng nõn, hẳn là mỹ nhân khó gặp.

Người tuy đẹp, sát cơ lại lớn, để cho Nhiếp Vân như rớt vào hầm băng.

- Ân?

- Ân?

Ngay thời điểm Nhiếp Vân cảm thấy sau lưng vô cùng âm hàn, đột nhiên nghe được hai bóng người trước sau đồng thời hừ một tiếng.

Tựa hồ hai người đều vì đối phương đột ngột xuất hiện mà cảm thấy kinh ngạc.

- Ngươi đến cũng vô dụng, hắn là chưởng giáo của Thanh Vân tông chúng ta tự mình điểm danh phải bắt, Bạch Hâm ta nhất định

sẽ mang người đi!

Thanh âm của trung niên nhân khó nghe đến cực điểm, trong khàn khàn mang theo lạnh lùng, cùng dung mạo của hắn cho người cảm giác hoàn toàn không giống.

- Tử Đàn Tông chúng ta đối với hắn cũng là tình thế bắt buộc, ngươi vẫn tỉnh lại đi, ở dưới mí mắt Tử Tiêu Tiên Tử ta ngươi cũng muốn bắt người đi, không có cửa đâu!

Cô gái che mặt đối diện cũng quát lạnh, hai cổ ý niệm ở trên không trung va chạm, kích động ra hỏa hoa cực nóng.

- Thanh Vân tông, Tử Đàn Tông? Bạch Hâm, Tử Tiêu? Những người này đừng nói chưa thấy qua, nghe cũng chưa nghe nói qua...

Nhiếp Vân nhướng mày, chẳng lẽ bởi vì sự tình lần trước đánh chết Độc Vương?

Thanh Vân tông, Tử Đàn Tông có xuất hiện trong lần đánh chết Độc Vương kia, nhưng lúc ấy giết Công Tôn Trường Phong là cao thủ Tiên Võ Tông, mặc dù có người đến báo thù, cũng có thể là Tiên Võ Tông mà không phải hai tông môn này a!

- Hơn nữa cho dù phụng mệnh giết ta, chắc có lẽ trong nội tâm cũng không có cừu hận nồng như vậy a!

Tâm tình dung nhập tự nhiên cảm thụ tuyệt sẽ không sai, hai người này đối với mình đều có cừu hận, nếu như chỉ là phụng mệnh làm việc đơn thuần, căn bản không có khả năng như vậy.

- Thực lực như thế, lại có thể nói ra danh tự trưởng lão của tám đại tông môn, nhất định là cao thủ của tám đại tông môn, mà ta có cừu oán chỉ có Di Thần Tông, Kiếm Thần Tông...

Dưới áp bách cường đại, tư duy của Nhiếp Vân so với bình thường cũng nhanh hơn, nháy mắt liền phân tích ra bất đồng.

- Chỉ là... Ta đã cải biến dung mạo, sao bọn hắn có thể nhận ra ta là ai?

Mặc dù Nhiếp Vân ngụy trang không cao minh bằng Thiên Huyễn, nhưng nếu như đối phương không cần linh hồn nhìn quét, muốn phát hiện là không thể nào!

Hai người này căn bản không dùng linh hồn nhìn quét qua mình, tựa hồ vừa xuất hiện đã biết rõ muốn giết chính là mình, đây là có chuyện gì?

- Bọn hắn khẳng định nhận thức ta, hơn nữa biết rõ ta ngụy trang, thậm chí ở trên người ta để lại dấu vết nào đó mà ta không biết, xem ra chỉ có một khả năng... Thật đúng là vận may, có thể làm cho hai người bọn họ đồng thời xuất động...&

------oOo------

Chương 738: Là bọn hắn?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phân tích một lần, Nhiếp Vân biết rõ Bạch Hâm, Tử Tiêu nhất định là giả dối, mà thân phận chân thật của hai người này, nhất định là Di Hoa cùng Vân Huyên!

Di Hoa, Di Thần Tông tông chủ, lão cừu nhân, từ khi đến Phù Thiên đại lục, liền lọt vào hắn đuổi giết. Vân Huyên, Kiếm Thần Tông tông chủ, tình nhân cũ của Thiên Huyễn, lại hại Thiên Huyễn vô cùng thê thảm.

Đoạt vị hôn thê của người ta, giết trưởng lão của người ta, Di Hoa có sát cơ như vậy thì thôi, nhưng cùng Vân Huyên không có cừu hận gì nha, ngược lại mình ở Kiếm Thần thí luyện một mực chịu nhục, sao nàng cũng có bộ dạng như vậy?

- Chẳng lẽ...

Trong đầu Nhiếp Vân đột nhiên lóe lên linh quang, giống như đã thông suốt tất cả, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

- Khó trách rõ ràng ta là quán quân, lại trở thành Ứng Long, rõ ràng ta không có chạm qua Kiếm Thần chi kiếm, lại đến Nạp Vật Đan Điền của ta, Kiếm Thần Tông rõ ràng núi đao biển lửa, ta lại có thể nhẹ nhõm chạy ra, thậm chí không có gặp được chút truy binh nào... Thì ra là thế!

- Hết thảy đều là Vân Huyên này bày mưu đặt kế, nàng là tình nhân cũ của Thiên Huyễn, có được vài đạo Thần Thâu chi khí không có gì kỳ quái, để cho người lén lấy kiếm đưa vào Nạp Vật Đan Điền của ta, ta khẳng định không biết!

Tuy phục chế năng lực của Thiên Huyễn Thần Thâu, nhưng chân chính trộm cắp, hẳn còn kém xa, đến cùng đây là có chuyện gì, tuy hiện tại còn không có hiểu rõ, nhưng cũng biết Thiên Huyễn lưu lại Thần Thâu chi khí khẳng định cao cấp hơn mình!

Có Thần Thâu chi khí của Thiên Huyễn, sau đó phái người lặng lẽ đưa Kiếm Thần chi kiếm vào Nạp Vật Đan Điền, hẳn không quá khó khăn!

- Là Nghê Hư trưởng lão, hắn một đường đều giả bộ làm người tốt, để cho ta buông lỏng cảnh giác, trên thực tế hắn mới là nhân vật ghê tởm nhất...

Tất cả sự tình ở Kiếm Thần Tông hiện ra lần nữa, con mắt của Nhiếp Vân nheo lại, rốt cuộc tìm được mấu chốt của vấn đề.

Ở Kiếm Thần điện, chỉ cùng Nghê Hư trưởng lão tiếp xúc gần gũi qua, hắn vỗ bả vai một cái, nhắc nhở người khác đã đi tới khu Địa Phẩm, lúc ấy còn tưởng rằng là biểu tượng hữu hảo, hiện tại xem ra, đúng là hắn trộm đi Kiếm Thần chi kiếm, sau đó mượn nhờ lúc đập bả vai, lặng lẽ đưa vào đan điền của mình!

Về sau mới có Mạc Tường xuất hiện, có một màn lúc sau...

Về phần đào tẩu, khó trách cảm thấy vô cùng đơn giản, hơn nữa Mạc Tường còn chỉ hươu bảo ngựa, nguyên lai hết thảy đều là sắp xếp của bọn hắn!

- Đoán chừng Vân Huyên đã đoán được ta là Nhiếp Vân, kiêng kị

sư phụ của ta Hóa Vân tông Vô Thượng trưởng lão, lúc này mới để ta rời xa Kiếm Thần Tông lại đánh lén, như vậy liền thần không biết quỷ không hay, cho dù về sau “sư phụ” ta truy tra, cũng có cớ từ chối, tính toán thật ác độc...

Từng màn rõ ràng xuất hiện ở trước mắt, Nhiếp Vân vốn không ngu ngốc, rất nhanh liền phân tích rõ ràng sự tình.

- Di Hoa cũng hẳn là loại ý định này, lúc trước không muốn ta bạo lộ ở Kiếm Thần Tông, dù sao một khi bạo lộ, phải vạch mặt, lúc này mới thay ta che lấp, nói ta không phải Yêu nhân... Không đúng, dựa theo tâm cơ của hắn, biết rõ làm như vậy, nhất định sẽ khiến cho Vân Huyên hoài nghi, từ đó đoán ra thân phận chân thật của ta, vì sao còn...

- Hắn là muốn cố ý đảo loạn sự tình, để cho Kiếm Thần Tông cũng động thủ, thừa cơ đục nước béo cò, như vậy cho dù “Sư phụ” ta Hóa Vân tông Vô Thượng trưởng lão tới hỏi, cũng tương đương trói Kiếm Thần Tông lên chiến xa... tâm cơ thật độc ác!

Một hồi nghi hoặc qua đi, Nhiếp Vân hiểu được, một thân mồ hôi lạnh.

Là người của hai thế giới, thân là lão ngoan đồng, một mực tự nhận là tính toán không bỏ sót, không nghĩ tới lần này lại bị hai người kia đùa bỡn trong lòng bàn tay, mà cái gì cũng không biết, thật đúng là đủ buồn cười!

Ở Kiếm Thần điện, còn tức giận khó chịu, cảm thấy có chút biệt khuất, xem ra khi đó, hai người kia đã giao phong rồi!

Buồn cười hắn còn tưởng rằng thiên phú Ngụy Trang cao minh, không có bị nhận ra, hiện tại xem ra, chỉ sợ lúc ấy Di Hoa cùng Vân Huyên đã biết ta là ai, chỉ là cố ý không nói mà thôi!

- Chỉ là... vì sao Di Hoa khẳng định Vân Huyên biết rõ thân phận của ta, sẽ xông lại giết ta? Tử Hoa Động Phủ, Thiên Cơ kiếm hắn không nên nói ra mới phải...

Hiện tại điểm đáng ngờ duy nhất là tại sao Vân Huyên muốn giết

mình, hơn nữa hùng hổ, không hề cố kỵ chưởng giáo vị, điểm ấy như thế nào cũng không nghĩ ra.

- Lần này... Xem ra thật sự trốn không thoát rồi...

Trước kia vô luận như thế nào, luôn có một tia hi vọng chạy trốn, mà lần này, bất cứ hy vọng nào cũng không có.

Không nói đến đã không có át chủ bài như Yêu Minh Tiên Dịch, cũng không có Lạc Thiên Ma Tôn làm tấm chắn, hay phù lục do cường giả Phá Không Cảnh luyện chế.

Cho dù có những cái này, đối mặt hai người tâm cơ thâm trầm như vậy, chỉ sợ cũng không có tác dụng gì!

Hai người bọn họ là người nào? Một trong mấy người có quyền thế nhất của Phù Thiên đại lục, trên người bảo vật nhiều vô số kể, tầng tầng lớp lớp, Yêu Minh Tiên Dịch, phù lục Phá Không Cảnh đối với người khác hữu dụng, đối với bọn họ khẳng định vô dụng!

Bằng không thì, hai người bọn họ làm sao có thể từ trong cạnh tranh tàn khốc trổ hết tài năng, trở thành một đời tông chủ!

Lại nói, hai người này ngay cả mình cũng có thể tính toán, bản tôn đã ra tay, khẳng định sớm đã chuẩn bị xong hết thảy, không ra tay thì thôi, vừa ra tay tuyệt đối làm được Nhất Kích Tất Sát, lên trời không đường, xuống đất không cửa, không đường có thể trốn!

Những ý nghĩ này trong nháy mắt hiện lên, ngẩng đầu nhìn lại phía trước, phát hiện mặc dù hai người đều có chút căm thù đối phương, lời nói cũng hung ác, nhưng không hề ngừng bước, nhanh chóng tiến lên, tựa hồ muốn làm cái thứ nhất bắt lấy mình.

Lần này tới gần, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy cả người như bị cô lập ra, vốn là đường đi huyên náo, lại trở nên lặng ngắt như tờ, tiểu thương chung quanh như biến mất, ở trước mặt chỉ có cô lạnh cùng sát cơ, phảng phất như bị toàn bộ thế giới phân cách ra ngoài.

- Nghịch Chuyển Không Gian, Chỉ Xích Thiên Nhai?

Trong nội tâm Nhiếp Vân lạnh hơn, trên trán toát ra mồ hôi.

Tuy vị trí không thay đổi, như cũ là phố xá sầm uất, nhưng bởi vì thủ đoạn đặc thù của bọn hắn, để cho mình thoát ly không gian, đám người ngay ở trước mắt, nhưng vô luận công kích cường đại cỡ nào, cũng không thể đụng tới đối phương, thật giống như ở hai thế giới!&

------oOo------

Chương 739: Tâm Kiếm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thật giống như ngươi cùng người trong gương, vô luận thủ đoạn của ngươi cường thịnh trở lại, ngươi cũng khó có khả năng giết chết, cũng không có khả năng tát đối phương, hai không gian gần trong gang tấc, lại như chân trời xa xăm.

Nghịch Chuyển Không Gian, Chỉ Xích Thiên Nhai, đây là năng lực Bí Cảnh đệ thất trọng Phá Không Cảnh mới có!

Tuy hai người này chỉ là Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, thân là tông chủ, bảo vật không ít, vậy mà có được năng lực chỉ cường giả Phá Không Cảnh mới có, đáng sợ!

Không gian cũng bị nghịch chuyển rồi, thiên phú Địa Hành sư đã thành chê cười, đừng nói đào tẩu, hiện tại Nhiếp Vân động cũng không có cách nào động!

Mồ hôi từ trên lưng chảy xuống, ướt đẫm quần áo.

- Xem ra ta đoán không sai, hắn là người ngươi tìm, trên người có đồ vật ngươi muốn!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân cảm thấy tinh thần áp lực đại tới cực hạn, nữ tử che mặt đột nhiên mở miệng.

Thanh âm hoàn toàn bất đồng với Vân Huyên tông chủ.

- Là người ta muốn tìm, cũng là người ngươi muốn tìm, bất quá đồ vật này ta quyết định, ngươi vẫn đừng suy nghĩ, cho dù lấy đi, cũng nuốt không nổi!

Trung niên nhân đối diện, thanh âm khô quắt như trước.

Tuy hai người này đối thoại để cho người sờ không rõ ý nghĩ, hơn nữa thanh âm cực kỳ khó nghe, nhưng Nhiếp Vân càng thêm xác định, hẳn là Di Hoa cùng Vân Huyên không thể nghi ngờ!

Bọn hắn nhất định là kiêng kị sư phụ Hóa Vân tông Vô Thượng trưởng lão của mình, cố ý ngụy trang, để cho người khác nhìn không ra.

- Ngươi muốn, ta cũng muốn, vậy thì đừng nói nhảm, mọi người tất cả bằng thủ đoạn!

Cô gái che mặt hừ nhẹ.

- Tốt, tất cả bằng thủ đoạn!

Trung niên nhân trầm thấp cười cười, tựa hồ càng thêm tự tin.

- Trốn!

Biết rõ hai người ngắn ngủn mấy câu đã thương nghị thỏa đáng, quyết định vận mệnh của mình, trong nội tâm Nhiếp Vân thấp giọng hô, pháp lực toàn thân đột nhiên kích động, Diễm Hỏa cực nóng từ trong cơ thể tuôn ra, cả người giống như một hỏa nhân.

Đùng!

Diễm Hỏa đốt không gian chung quanh có chút vặn vẹo, Chỉ Xích Thiên Nhai lập tức xuất hiện khe hở.

Chứng kiến cơ hội này, bàn chân Nhiếp Vân đạp mạnh, đầu gối dùng sức, mạnh mẽ tháo chạy.

- Muốn đi? Nằm mơ, dừng lại a!

Nương theo một tiếng quát lạnh, thân ảnh của Nhiếp Vân còn không có ly khai mặt đất, liền ngừng lại, phảng phất như côn trùng bị giam cầm ở trong hổ phách, treo trên không trung, không thể động đậy được.

Di Hoa ngụy trang thành trung niên nhân ra tay!

- Nguy rồi...

Loại giam cầm này giống như lao lung, là không gian phong tỏa chỉ cường giả Phá Không Cảnh mới có thể thi triển, chỉ cần không có đạt tới Phá Không Cảnh, đừng nói đào tẩu, cho dù muốn vào Tử Hoa Động Phủ, cũng khó có khả năng! Chớ nói chi là thi triển Di Thiên Phù Lục đi ra.

- Cùng ta rời đi!

Một chiêu giam cầm Nhiếp Vân, Di Hoa ngụy trang trung niên nhân hừ nhẹ, năm ngón tay mở ra, giống như trời xanh, mang theo hương vị âm trầm, xé rách không gian gông cùm xiềng xích, khí kình khổng lồ đè xuống, không khí phát ra âm bạo liên tục, bàn tay còn chưa tới trước mặt, liền mang theo lực lượng làm cho người thần phục.

- Đi theo ngươi? Ngươi cũng phải có bổn sự kia mới được!

Vân Huyên cười lạnh, bàn tay điểm một cái.

Bàn tay thoạt nhìn bóng loáng kiều nộn, nhưng mỗi một ngón tay giống như một cự sơn nguy nga, năm đạo kiếm quang đâm tới bàn tay của Di Hoa.

Một chưởng một thiên, một chỉ một núi!

Hai người giao thủ, liền từng người thi triển ra thủ đoạn mạnh nhất, Thiên Băng Địa Liệt, nhật nguyệt vô quang.

Tuy công kích của hai người đều xẹt qua trước mặt của Nhiếp Vân,

nhưng hắn không có bị một tia tổn thương, thậm chí ngay cả khí lãng cũng không có cảm nhận được, đủ thấy hai người khống chế lực lượng đã đạt đến tình trạng lô hỏa thuần thanh.

- Tiếp tục như vậy, cho dù không bị bắt, cũng bị công kích của hai người bọn họ đánh chết, phải nghĩ biện pháp đào tẩu!

Chứng kiến đối công hiện lên ở trước mắt, sắc mặt Nhiếp Vân lo lắng.

Tuy lực khống chế của hai người rất cường đại, nhưng vạn nhất thất thủ, mình tuyệt đối sẽ lập tức tử vong.

- Diễm Hỏa ngưng lại, hình thành bọt khí...

Cảm nhận được áp lực của không gian chung quanh, bao phủ hắn trở thành kén tằm, không cách nào nhúc nhích, trong nội tâm Nhiếp Vân thấp giọng hô, không ngừng điều động Diễm Hỏa chi khí, kịch liệt áp súc ở trong người, hình thành vô số bọt khí.

Những bọt khí này chỉ lớn cỡ nắm tay, vừa xuất hiện liền cho thấy độ ấm cực nóng, đốt không khí có chút vặn vẹo.

- Bạo!

Những bọt khí này xuất hiện, trên mặt Nhiếp Vân lộ ra vẻ dữ tợn, đột nhiên thấp giọng hô.

Oanh! Oanh! Oanh!

Bọt khí lập tức nhen nhóm, đồng thời bạo tạc nổ tung, hình thành khí lãng cùng hỏa diễm. Thời gian nháy con mắt liền đụng tới không gian giam cầm ở chung quanh.

Chiêu này là học của Công Tôn Trường Phong, có chút hương vị của Mật Thiên Ba Khí Đãng, Nhiếp Vân là muốn thông qua những hỏa diễm này bạo tạc nổ tung, triệt để phá vỡ áp lực giam cầm ở trên người.

Tuy thủ đoạn của Di Hoa cùng Vân Huyên cường đại, có thể thi

triển ra không gian trói buộc, nhưng dù sao không phải cường giả Phá Không Cảnh chân chính, năng lực trói buộc giống như nhốt người ở trong lao lung. Bốn phía đều là “vách tường” pháp lực cứng lại, chỉ cần dùng loại bạo tạc nổ tung này tạc toái “vách tường”, có thể chạy ra!

Loại phương pháp này tuy đơn giản, lại cực kỳ nguy hiểm.

Cái gọi là “lao lung” kia dán chặt lấy thân thể, bạo tạc nổ tung có thể tạc toái vách tường, cũng có thể tạc tổn thương mình, nhưng hiện tại bởi vì giãy giụa giam cầm, không cố kỵ được nhiều như vậy.

Quả nhiên...

Phốc!

Uy lực của hỏa diễm còn muốn lớn hơn tưởng tượng, mặc dù Nhiếp Vân có Linh Tê Luyện Thể Quyết, Kim Cương lưu ly thể hộ thể, cũng khó có thể thừa nhận, cuồng phun máu tươi.

- Phá cho ta!

Hai mắt đỏ thẫm, nhịn xuống đau đớn trên người, sắc mặt Nhiếp Vân dữ tợn.

Răng rắc!

Ngay thời điểm sắp không chịu nổi, không gian giam cầm rốt cục xuất hiện khe hở.

- Đi!

Thấp giọng hô, không dám có chút do dự, Nhiếp Vân đột nhiên tháo chạy.

- Ân?

Hai người đang chiến đấu không nghĩ tới thiếu niên bị giam cầm, vì đào tẩu không sợ mình bị tạc chết, tất cả đều sững sờ.

- Chạy đi đâu!

- Dừng lại a!

Hai người không hổ là nhân vật đỉnh phong nhất của toàn bộ Phù Thiên đại lục, sửng sốt một chút liền kịp phản ứng, đồng thời ra tay.

Ầm ầm!

Pháp lực khổng lồ kéo đến, Nhiếp Vân từ không trung bị áp trên mặt đất, hai đạo lực lượng cường đại đến cực điểm giăng khắp nơi, giống như lưới đánh cá, triệt để phong ấn tất cả lộ tuyến đào tẩu.

- Phốc!

Nhiếp Vân lần nữa phun ra máu tươi, cảm nhận được giam cầm chung quanh, sắc mặt trắng bệch.&

------oOo------

Chương 740: Tâm Kiếm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa rồi Di Hoa một mình ra tay, liền để cho mình khó có thể đào thoát, hiện tại cộng thêm Vân Huyên giam cầm, Nhiếp Vân đã cảm thấy tư duy tựa hồ khó có thể vận chuyển, thân thể biến thành con rối.

- Tới a!

Bàn tay Vân Huyên phất một cái, đi đầu chộp tới, Nhiếp Vân cảm thấy một cổ hấp lực cực lớn xé rách mà đến, thân thể không tự chủ được bay đi.

- Hừ!

Di Hoa hừ khẽ, bàn tay nhẹ nhàng bắn ra, hấp lực hóa thành hư

ảo, Nhiếp Vân lần nữa chấn động toàn thân, bị bắt trượt về phía hắn.

Hai người tựa hồ coi hắn trở thành món đồ chơi cướp đoạt, trong lúc xuất thủ pháp lực cổ đãng, qua lại tranh đoạt, hơi có chút sai lầm, Nhiếp Vân liền sẽ biến thành thịt nát, thân tử đạo tiêu.

- A... Chỉ cần không chết, ta nhất định sẽ giết hai người các ngươi...

Ở dưới hai người tranh đoạt, toàn thân Nhiếp Vân giống như bị xé rách, chảy ra máu tươi, biến thành huyết nhân, quần áo bị huyết dịch nhuộm đỏ.

Loại tình huống này Ngụy Trang chi khí rốt cuộc không cách nào ngụy trang, lộ ra diện mục thật.

Bởi vì thương thế quá nặng, thiên phú Trị Liệu sư cũng khó có khả năng thoáng một phát hoàn toàn trị liệu, toàn thân đau đớn, để cho Nhiếp Vân run rẩy.

- Giết các ngươi, ta nhất định sẽ giết các ngươi!

Cảm nhận được sinh mệnh thân bất do kỷ, sát ý trong lòng Nhiếp Vân tựa như ngưng tụ thành thực chất, ý niệm khổng lồ hội tụ, cùng Võ Tủy trong cơ thể kết hợp chung một chỗ, trong chốc lát ở trong óc tạo thành một lạc ấn hình kiếm.

- Tâm Kiếm?

Hai mắt Nhiếp Vân đỏ thẫm gào thét như ý thức được cái gì, nhịn không được sững sờ.

Ban đầu ở Khí Hải đại lục, bởi vì không cách nào cứu sống đệ đệ, trong nội tâm sầu não, lâm vào trạng thái vô tri vô giác tu luyện, loại tình cảnh này là Võ Tủy bày ra, cũng là hình thức ban đầu của Tâm Kiếm.

Tâm Kiếm là ý cảnh cực kỳ cao thâm trong kiếm thuật, chú ý trong lòng có kiếm, luyện kiếm thành một bộ phận của linh hồn, niệm tùy tâm sinh, nhất niệm thành kiếm, nhất niệm thành vũ khí.

Tu luyện kiếm thuật tới cốt tủy, hình thành Võ Tủy, cũng đã là cảnh giới mà rất nhiều người tha thiết ước mơ, nhưng ở trong mắt cao thủ chân chính, loại kiếm thuật này chỉ dừng lại ở giai đoạn tu luyện nhiều lần, thói quen thành tự nhiên, mà không phải lĩnh ngộ đạo của mình, đồ đạc thuộc về mình!

Tâm Kiếm đúng là biểu tượng do đạo của mình ngưng tụ thành, so với Võ Tủy lại cao hơn một cấp độ, cũng chính là cảnh giới của những người ở Ngân Kiếm Thạch lưu lại, Nhiếp Vân không nghĩ tới ở dưới hai đại cao thủ lôi kéo, ý niệm hiểu rõ, đạt đến loại cảnh giới này!

Ý cảnh Kiếm thuật dựa theo Kiếm Thần Tông giải thích, chia làm bảy loại, bình thường, tinh anh, hạch tâm, tông sư, Kiếm Đạo chi tủy (*Võ Tủy), Tâm Kiếm, Mệnh Kiếm!

Diệp Kiếm Tinh, Tông Nham là cảnh giới hạch tâm, bọn người Thái Thượng trưởng lão như Nghê Hư, Lạc Vũ Thiên là cảnh giới tông sư, bọn người Trần Văn Húc, Vân Huyên là cảnh giới Kiếm Đạo chi tủy, kiếm thuật luyện đến tận xương tủy, về phần cảnh giới Tâm Kiếm, Kiếm Thần Tông nhiều năm như vậy, cũng chỉ có tám mươi bảy người lưu lại lạc ấn ở trên Ngân Kiếm Thạch đạt tới.

Về phần cảnh giới Mệnh Kiếm, nghe nói chỉ là một lý luận do Kiếm Thần Tông khai tông lão tổ sáng chế, chưa từng có người đạt tới qua.

Mệnh Kiếm, dùng mệnh làm kiếm, tu luyện vận mệnh thành kiếm thuật, tư duy của người khác đều là dùng ngôn ngữ thuyết minh, mà tư duy của loại người này sử dụng kiếm đến vận chuyển, loại người này, thậm chí đã vượt ra hàm nghĩa Kiếm Đạo, hóa thân thành Kiếm Đạo!

Kiếp trước Nhiếp Vân đạt tới Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh đệ bát trọng, lại chủ tu kiếm thuật, bởi vậy đối với mấy cái này cũng có chút hiểu rõ, không nghĩ tới bây giờ bị song phương bức bách, nổi giận đến cực điểm, vậy mà kết hợp Võ Tủy của Trần Văn Húc, trong lúc vô tình lĩnh ngộ loại cảnh giới này.

Trước kia cảnh giới kiếm thuật của Nhiếp Vân, tối đa đạt tới tông sư, phải mượn Võ Tủy của Trần Văn Húc mới có thể có được ý cảnh Kiếm Đạo chi tủy, bây giờ đột nhiên tăng mạnh, lập tức cảm thấy bí pháp trước kia một mực không có tu luyện thành công đều thông hiểu đạo lí, trong mắt có một đạo kiếm quang hiện lên.

Tứ Quý kiếm pháp đơn thuần chỉ có cấp bậc Chí Tôn đỉnh phong, nhưng một khi dung hợp chung một chỗ, liền biến thành một bộ Vô Thượng kiếm pháp, uy lực so với Đại Bi Thất Tiên Kiếm chỉ mạnh không yếu!

- Kiếm ý như biển, Tứ Quý kiếm pháp!

Trong nội tâm hiểu ra cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, thân thể Nhiếp Vân không thể động, pháp lực toàn thân trong nháy mắt biến thành vô số kiếm chỉ, mỗi một chuôi kiếm đều thi triển ra Tứ Quý kiếm pháp, Đông Hàn Mai Hương, Hồi Xuân Đại Địa, Hạ Thiên Liệt Dương, Phong Tiêu Thu Phong Sát... Bốn bộ kiếm pháp kết nối chung một chỗ, mang theo ý tứ Vô Thượng chí thượng, giống như trong bóng tối hoạch xuất ra một đạo thiểm điện.

Híz-khà-zzz á!

Chỉ thoáng một phát, liền bổ ra giam cầm ở trên người.

- Thành công rồi hả? Đi!

Chứng kiến Tứ Quý kiếm pháp quả nhiên đâm rách gông cùm xiềng xích ở trên người, trên mặt Nhiếp Vân vui vẻ, thân thể nhoáng một cái liền chui vào dưới mặt đất.

Hiện tại đào tẩu, dựa vào lớn nhất là thiên phú Địa Hành sư, tiến vào dưới mặt đất mặc dù không cách nào đào tẩu, nhưng ít nhất tỷ lệ sống sót sẽ tăng lớn không ít.

- Cảnh giới Tâm Kiếm?

Vân Huyên đối với kiếm thuật đắm chìm nhiều năm, vừa nhìn thấy thiếu niên thi triển ra kiếm pháp, vốn là sững sờ, trong đôi mắt liền lộ ra khiếp sợ tới cực điểm.

Cảnh giới Tâm Kiếm, nàng là Kiếm Thần Tông tông chủ cũng không có đạt tới, thiếu niên này ngược lại thành công rồi, đây quả thực không thể tưởng tượng nổi!

- Thiên phú Địa Hành sư liền muốn chạy trốn? Ha ha, đi ra cho ta!

Di Hoa kinh ngạc cũng chỉ là chợt lóe lên, bất quá phản ứng của hắn rất nhanh, khẽ cười một tiếng, bàn chân mạnh mẽ đạp mạnh mặt đất.

Ầm ầm!

Tựa như voi lớn chà đạp, một cổ lực lượng quỷ dị tới cực điểm, lập tức bao trùm Nhiếp Vân đang chui xuống dưới đất, hô thoáng một phát dắt hắn đi ra.

Phù phù!

Nhiếp Vân còn không có trốn xa, lại lần nữa bị bắt ra, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

- Chúng ta liên thủ bố trí phong ấn ngươi cũng có thể phá vỡ, xem ra trước kia thật sự là xem thường ngươi rồi!

Di Hoa đi về phía trước một bước, bàn tay lần nữa ép xuống, lần này lực lượng so sánh với lần trước cường đại hơn nhiều lắm, Nhiếp Vân cảm thấy như có một tòa núi lớn áp xuống, dưới áp bách cực lớn, huyết mạch cả người vận chuyển mất linh, thân thể tùy thời có thể bạo tạc nổ tung.&

------oOo------

Chương 741: Tuyệt thế cao thủ (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chứng kiến động tác của Di Hoa, Vân Huyên cũng không ngăn trở, tựa hồ như trước đang tự hỏi sự tình vừa rồi thiếu niên đạt tới ý

cảnh Tâm Kiếm.

- Đáng giận, chẳng lẽ ta thật sự trốn không thoát, thực phải chết ở chỗ này?

Cảm nhận được pháp lực trong cơ thể bị áp bách giống như rót chì, không cách nào vận chuyển, đáy lòng Nhiếp Vân phát lạnh, ánh mắt lộ ra không cam lòng nồng đậm.

Không cam lòng bị bắt, không cam lòng bị áp bách như vậy, không cam lòng bị Di Hoa cười nhạo!

Răng rắc!

Ngay thời điểm nội tâm Nhiếp Vân tràn ngập không cam lòng, tinh thần điên cuồng, pháp lực trong Khí Hải đột nhiên run run, như trứng gà phá xác, phát ra giòn vang.

Gông cùm xiềng xích của Bí Cảnh đệ tứ trọng Lĩnh Vực cảnh trung kỳ, vậy mà ở dưới ý niệm cường đại thúc dục... Phá tan!

Nhiếp Vân từ lần trước thôn phệ Linh Lung Thiên Tâm của Hoắc Dĩnh tấn cấp Lĩnh Vực cảnh trung kỳ, đến bây giờ chỉ hơn một tháng, dựa theo nguyên lý tiến vào Lĩnh Vực cảnh càng ngày càng khó đột phá, bình thường đột phá, chỉ sợ còn cần một khoảng thời gian, không nghĩ tới ở dưới hai tuyệt thế cao thủ áp bách, ý niệm điên cuồng thúc dục, gông cùm xiềng xích mở ra, rốt cục đột phá Lĩnh Vực cảnh trung kỳ, tiến nhập hậu kỳ!

Mặc dù chỉ là một tiểu cảnh giới, nhưng lực lượng đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất, gông cùm xiềng xích mở ra, Nguyên Khí đan điền xoay chuyển, Khí Hải lại lần nữa tràn đầy, lực lượng toàn thân liên tiếp kéo lên, lập tức bay vọt.

Trước kia Nhiếp Vân bằng vào pháp lực chỉ có 1200 vạn Tượng, bây giờ ở dưới thời gian nháy mắt liền tăng lên gấp đôi, đạt tới 2400 vạn Tượng!

- Lần nữa phá cho ta!

Pháp lực đột nhiên xuất hiện bản chất, Nhiếp Vân chấn động toàn thân, Tứ Quý kiếm pháp lại lần nữa chấn khai gông cùm xiềng xích chung quanh.

- Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật, chết!

Biết rõ coi như thực lực của mình tăng lên, muốn thuận lợi đào tẩu, cũng không có khả năng, thân thể Nhiếp Vân bắn ra liền đứng lên, đầu gối uốn lượn đột nhiên đạp mặt đất một cái, liền vọt tới Di Hoa.

U Minh Kiếm mang theo hàn quang, hoa ở trên không trung, trong nháy mắt thi triển ra một bộ Vô Thượng kiếm thuật tuyệt sát!

Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật!

Bộ kiếm pháp kia là Nhiếp Vân từ trên người Tông Nham trộm đến, ẩn chứa phương pháp tu luyện nguyên vẹn, trước kia tu luyện qua một hồi, giống như Tứ Quý kiếm pháp, bởi vì bản thân, không cách nào luyện thành, hiện tại ngưng tụ ra Tâm Kiếm, ở Kiếm Thần Tông lĩnh ngộ kiếm ý lập tức thông hiểu đạo lí, tiện tay liền thi triển ra.

Ở Kiếm Thần Tông, tuy chưa vào Kiếm điện, cảm ngộ Kiếm Đạo, nhưng thông qua Kiếm Tâm Thạch khảo hạch, lại để cho hắn lý giải kiếm thuật càng sâu, chính bởi vì như thế, mới có thể ở dưới ý niệm trùng kích, thành công ngưng tụ Tâm Kiếm, luyện thành bộ Vô Thượng kiếm thuật này.

- Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật vậy mà cũng bị hắn luyện thành? Đây là quái thai gì...

Vân Huyên thấy hắn thi triển ra chiêu này, lại càng hoảng sợ, sắc mặt trở nên cực kỳ cổ quái.

Những cái gọi là thiên tài kia ở Kiếm Thần Tông, có thể luyện thành Vô Thượng kiếm thuật, không có một cái nào tuổi thấp hơn 50, mà người trước mắt này bất quá mười bảy tuổi liền thi triển ra, loại thiên phú này thật đáng sợ!

Đã không thể dùng yêu nghiệt để hình dung, quả thực là yêu nghiệt trong yêu nghiệt!

Ô ô!

Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật của Nhiếp Vân phối hợp U Minh Kiếm, mang theo tuyệt sát chi ý bao la mờ mịt, một kiếm đâm tới, tất cả kiếm quang hội tụ thành một đạo phù lục tử vong, đâm không khí vang vọng, thẳng tắp đâm tới cổ họng của Di Hoa!

- Ân? Vậy mà ở thời khắc mấu chốt đột phá? Bất quá, đột phá cũng vô dụng, thực lực quá thấp, muốn bằng loại thực lực này giết ta? Nằm mơ!

Đối mặt chiêu kiếm này, Di Hoa cười cười, nhẹ nhàng vươn hai ngón tay.

Vèo!

U Minh Kiếm chấn động, bị hắn niết ở đầu ngón tay. Vô Thượng kiếm thuật vô cùng cường đại, ở trong mắt người khác căn bản không có khả năng ngăn cản, đã bị hắn nắm, như tiện tay bắt một con muỗi, một con ruồi.

- Diễm Hỏa kích động, đại từ đại bi, trách trời thương dân, Đại Bi Thất Tiên Kiếm!

U Minh Kiếm bắn ra, mũi kiếm sinh ra hai cổ Diễm Hỏa, cảm giác cực nóng để cho Di Hoa buông tay ra, thân thể Nhiếp Vân xoay tròn, trường kiếm run run, tản mát ra hào quang bảy màu.

Đại Bi Thất Tiên Kiếm!

Hiện tại đối mặt Di Hoa, chỉ có Vô Thượng kiếm thuật mới có thể có hiệu quả, Nhiếp Vân biết ba bộ Vô Thượng kiếm pháp, liên tục thi triển hai bộ, thuận tay đánh ra kiếm pháp quen thuộc nhất.

Đại Bi Thất Tiên Kiếm mang theo ý đại từ đại bi, kiếm khí trong chốc lát liền bao phủ Di Hoa, nhưng rộng rãi kiếm khí, khi cách hắn còn có 2m liền ngừng ở bên ngoài, căn bản đâm không vào.

- Ha ha, bị ta bắt lấy, vậy mà còn dám phản kháng, lá gan không

nhỏ, nhưng tiếc thực lực quá kém, không có chút tác dụng! Xuống đây đi!

Nhìn xem công kích của Nhiếp Vân đánh tới, ánh mắt Di Hoa lộ ra hương vị đùa cợt, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, kiếm quang đầy trời như tấm kính nghiền nát.

Phốc!

Ngực của Nhiếp Vân như gặp phải trọng kích, bay ngược ra ngoài, ngã trên mặt đất.

- Tốt rồi, Tử Tiêu Tiên Tử, hai người chúng ta đều muốn người này, không bằng chúng ta liền chiến một hồi, ai thắng, thì mang hắn đi a!

Tiện tay đánh Nhiếp Vân ngã xuống đất, Di Hoa như làm một sự tình không có ý nghĩa, quay đầu nhìn về phía Vân Huyên.

- Ha ha, nghe qua công phu của Bạch Hâm các hạ lợi hại, đang muốn lĩnh giáo!

Vân Huyên thản nhiên nói.

Hai người vừa dứt lời, thời gian tựa như đình chỉ lưu động, không gian cũng như cứng lại, ngay cả một tia thanh phong cũng không có.

Thực lực của bọn hắn đều vượt ra khỏi tưởng tượng, một ý niệm liền tập trung không gian.

Hai người đối mặt, đều tự động bỏ qua Nhiếp Vân, đối với bọn họ mà nói, cho dù tiểu tử này liên tục đột phá, nhưng tiếc thực lực bản thân quá thấp, không đáng giá nhắc tới.

- Đáng giận...

Nhiếp Vân ở trong không gian bị song phương tập trung, không thể đào tẩu, từ sâu trong nội tâm khát vọng cường đại, nếu như cường đại thêm một ít, liền không bị vũ nhục như hôm nay, nếu như cường đại một ít, có thể nhẹ nhõm đào tẩu...

- Hôm nay nếu như có thể thuận lợi đào tẩu, ta nhất định phải trở nên mạnh mẽ, để cho hai người các ngươi hối hận...

Hàm răng cắn chặt, toàn thân Nhiếp Vân run rẩy.

Cạch cạch cạch!

Đúng lúc này, đột nhiên thanh âm ván gỗ va chạm vang lên, phảng phất như Ma Âm, hai người giằng co nghe thế đồng thời biến sắc, từng người lui về phía sau hai bước.&

------oOo------

Chương 742: Tuyệt thế cao thủ (thượng)(2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thiên hạ rộn ràng, đều vì lợi đến; thiên hạ nhưỡng nhưỡng, đều vì lợi về! Chữ lợi tăng phúc lộc, chữ lợi tang nhân tâm, chữ lợi tăng số mệnh, chữ lợi hại nhân mệnh! Cát hung không lường được, vận mệnh không thể biết! Nếu muốn sớm biết, mời đến chỗ ta, hỏi quẻ thầy tướng số, suy diễn cát hung! Tính toán diễn Thiên Cơ, đẩy diễn trắc họa phúc...

Tấm ván gỗ đánh chấm dứt, một thanh âm lười biếng vang lên, nương theo thanh âm này, không gian vốn là bị hai người giam cầm, lập tức như tấm gương nghiền nát, Vân Huyên cùng Di Hoa giằng co hình thành áp lực khổng lồ, cũng bị định dạng ở trên không trung, mất đi hiệu dụng, trên đường phố ồn ào, thanh âm người bán hàng rong rao hàng, lần nữa xuyên thấu không gian gông cùm xiềng xích, truyền vào trong tai.

- Hô!

Áp lực diệt hết, lúc này Nhiếp Vân mới nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy trái tim kịch liệt nhảy lên, quay đầu nhìn lại địa phương thanh âm vang lên, chỉ thấy một lão giả cùng một đồng tử lung la lung lay đi tới.

Hai người này bình thường, thoạt nhìn trên người không có chút năng lượng nào chấn động, quần áo tràn đầy bụi bặm, lôi thôi không chịu nổi, chỉ từ bề ngoài căn bản không thể tưởng, vừa rồi không gian phong tỏa lợi hại như thế, bị hắn một lời phá giải.

- Là thầy tướng số ở quán rượu gặp được kia?

Nhiếp Vân nhận ra được.

Đến hai cái, không phải cái khác, đúng là thầy tướng số ở Bách Diệp Thành Uyên Ương tửu quán gặp được kia!

Lão nhân này... vậy mà một câu, gõ vài thanh âm liền bài trừ không gian phong tỏa của hai đại cao thủ, chẳng lẽ hắn là tuyệt thế cao nhân?

- Ân? Vị bằng hữu kia, ta nhìn ngươi sắc mặt vàng vọt, lưỡi phát khô, khí sắc tối tăm phiền muộn, làn da hiện xanh. Đoán chừng gần đây thời vận không tốt, nhu cầu bất mãn, việc cần làm không cách nào hoàn thành, phiền toái vô cùng a!

Lão tửu quỷ đi ra ngõ nhỏ, con mắt mờ nhạt lập tức rơi vào trên người Di Hoa, một bộ ta muốn coi bói cho ngươi.

- Như vậy đi, ta đoán cho ngươi một quẻ, có thể để ngươi gặp dữ hóa lành, tâm tưởng sự thành, mã đáo thành công, như thế nào?

- Không cần!

Nghe đối phương nói loạn thất bát tao, sắc mặt Di Hoa không ngừng run rẩy, trên trán tóe ra gân xanh, nắm đấm xiết chặt, tựa hồ muốn ra tay, bất quá chẳng biết tại sao do dự một hồi, cuối cùng không có đánh ra công kích.

- Đừng khách khí, ta thu phí rất thấp, tính toán một lần chỉ cần 5000 vạn viên linh thạch tuyệt phẩm, đường đường Di Thần Tông tông chủ, khẳng định rất giàu! Có thể giúp ngươi duy nhất một lần giải quyết tai hoạ ngầm, để nguyện vọng của ngươi đạt được thỏa mãn!

Lão tửu quỷ lắc đầu, tiếp tục quảng cáo.

- 5000 vạn viên linh thạch tuyệt phẩm?

Khóe miệng Di Hoa co giật, thiếu chút nữa lảo đảo ngã xuống đất, hất lên tay.

- Ta xem tiền bối là nhận lầm rồi, tại hạ Thanh Vân tông Bạch Hâm, không phải Di Thần Tông tông chủ gì!

- Không phải Di Thần Tông tông chủ? Ai, mắt mờ, thực không được a, tiểu Đồng, ngươi nhãn lực tốt, nhìn xem ô uế trên mặt hắn, thuận tiện lau giúp a!

Lão tửu quỷ nhìn Di Hoa, dùng sức dụi dụi mắt, quay đầu phân phó.

- Vâng!

Đồng tử đáp ứng một tiếng, hai bước đi tới trước mặt Di Hoa.

- Cẩn thận...

Chứng kiến đồng tử liều lĩnh đi qua như thế, Nhiếp Vân cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng.

Vừa rồi thực lực của Di Hoa là mình tận mắt nhìn thấy, nói hắn có sức chiến đấu của Phá Không Cảnh đỉnh phong cũng không đủ, cho dù lão tửu quỷ là cao nhân, nhưng thực lực của đồng tử thoạt nhìn không được tốt lắm, đi qua khẳng định sẽ có hại chịu thiệt!

Đối với Nhiếp Vân cảnh cáo, đồng tử cũng không để ý tới, lười biếng đi tới trước mặt Di Hoa, tay phải duỗi ra, liền kéo lấy khuôn mặt của hắn.

Xì xì xì xì...! Ba ba ba…

Trên tay đồng tử tăng sức mạnh, xé đến mặt Di Hoa lúc xanh lúc đỏ, không chỉ như thế, còn thỉnh thoảng tát mấy cái, tựa hồ thí nghiệm khuôn mặt của đối phương có phải thực hay không.

- Ự...c?

Chứng kiến động tác của đồng tử, Nhiếp Vân cũng cảm giác được điên rồi.

Vừa rồi Di Hoa tựa như Chiến Thần bất bại, hắn đã dùng hết toàn lực cũng khó có khả năng làm gì đối phương, bây giờ lại ngu si đứng tại nguyên chỗ, tùy ý đối phương xé, tát, cái này... không phải thật a!

Thằng này đường đường là Di Thần Tông tông chủ, bị đánh mặt ở trước công chúng... Cái này nên vũ nhục bao nhiêu...

Ngẩng đầu nhìn Di Hoa, quả nhiên thấy ánh mắt của hắn đỏ bừng, toàn thân không ngừng run rẩy, mà cả người lại như bị lực lượng đặc thù nào đó giam cầm, động không thể động, gân xanh không ngừng nhảy lên có thể nhìn ra, trong nội tâm tràn đầy vũ nhục cùng phẫn nộ.

- Sư phụ, da mặt của hắn quá dầy, ta cũng nhìn không ra có phải ngụy trang hay không, ngươi sẽ không nhận lầm chứ, người này có khi không phải Di Thần Tông tông chủ, tông chủ lớn như vậy, làm sao có thể chạy đến tiểu thành thị đi dạo, giống như bán mình vậy chứ?

Đồng tử tát một hồi, tựa hồ không có phát hiện cái gì, nghi hoặc nhìn về phía lão tửu quỷ.

- Da mặt quá dầy?

Nghe được đồng tử kết luận, lông mi của Di Hoa không ngừng nhảy lên, trong hai mắt có một đoàn hỏa diễm bốc lên, gân xanh trên cổ nhảy dựng, hàm răng cắn chặt, nhưng thân thể lại như thạch điêu, không thể động đậy, cảm thấy phổi sắp nổ tung.

- Không phải? Xem ra người thực già rồi, ánh mắt không tốt lắm, không có ý tứ, nhận lầm người... Như vậy đi, vì đền bù tổn thất ta nhận lầm, miễn phí đoán cho ngươi một quẻ, bảo vệ ngươi về sau thời vận càng ngày càng tốt, tâm tưởng sự thành...

Như không thấy được biểu lộ của Di Hoa, vẻ mặt lão giả thất vọng, lắc đầu, đột nhiên lay chiêu bài thầy tướng số trong tay.

- Hô!

Lão tửu quỷ nhoáng chiêu bài một cái, Di Hoa cảm thấy cả người có thể động, cơ bắp toàn thân lần nữa kéo căng, pháp lực trong cơ thể kích động, tựa hồ tùy thời có thể ra tay, bất quá, loại tình huống này chỉ duy trì thoáng một phát, liền ngừng lại, sắc mặt biến hóa trở về.

- Đa tạ tiền bối hạ thủ lưu tình!

Hít sâu một hơi, Di Hoa tựa hồ cưỡng ép đè lại lửa giận trong lòng, hung hăng liếc nhìn Nhiếp Vân, cũng không nói chuyện, liền ôm quyền, đột nhiên xoay người rời đi.

- Ai? Chớ đi a, sư phụ ta bói rất chuẩn, đã đáp ứng miễn phí xem bói cho ngươi, ngươi nên quý trọng a...

Đồng tử sững sờ, hô lên.

- Hừ!

Nghe được đồng tử nói, da mặt của Di Hoa lần nữa run rẩy, dưới chân không ngừng, thẳng tắp bay đi.

- Ta nói miễn phí cũng không chịu, xem xét liền biết là quỷ hẹp hòi, đáng đời vị hôn thê chạy theo người khác...

Lão tửu quỷ hào phóng khoát tay áo.&

------oOo------

Chương 743: Tuyệt thế cao thủ (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đăng đăng!

Nghe được câu vị hôn thê chạy theo người khác, Di Hoa lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã quỵ, thật sự nhẫn không được nữa, dưới chân nhanh hơn, thân thể nhoáng một cái liền biến mất, không biết đi nơi nào.

Thiên phú Thiên Hành sư đáng sợ triệt để hiển lộ ra.

- Vị cô nương này... Ta nhìn ngươi sắc mặt vàng vọt, lưỡi phát khô, khí sắc tối tăm phiền muộn, làn da hiện xanh, đoán chừng cũng là gần đây thời vận bất lực, nhu cầu bất mãn, không cách nào hoàn thành việc mình muốn, phiền toái vô cùng a... Bằng không ta cũng tính cho ngươi một quẻ... Trắc nhân duyên, rõ tương lai...

Di Hoa ly khai, tựa hồ lão tửu quỷ vì chạy mất một khách quen mà cảm thấy mất hứng. Quay đầu đột nhiên nhìn về phía Vân Huyên ở sau lưng Nhiếp Vân, lần nữa nở nụ cười, vừa nói chuyện, một bên đong đưa lá cờ trong tay, một bộ tuyệt thế đại thần côn.

- Sư phụ, trên mặt người này có khăn che mặt, còn không có xốc lên, làm sao ngươi biết nàng sắc mặt vàng vọt, lưỡi phát khô, khí sắc tối tăm phiền muộn, làn da hiện xanh?

Vẻ mặt đồng tử nghi hoặc.

Vân Huyên ngụy trang, mang khăn che mặt, linh hồn cùng Thiên Nhãn cũng nhìn không thấu, làm sao biết tướng mạo của nàng có vấn đề.

- Khục khục, không phải sư phụ đã dạy ngươi sao? Bảo ngươi mấy câu này là bài học phải học thuộc lòng, chỉ cần nhìn thấy người cứ nói như vậy, ngươi lại quên? Ai, thiệt là, ngay cả lời nói của sư phụ cũng không nghe, tiểu tử ngươi thật sự là không có thuốc nào cứu được!

Nghe được đồ đệ hỏi, tửu quỷ lão giả một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lắc đầu vẫy đuôi, không ngừng thở dài.

- Học thuộc lòng? Thấy người liền nói?

Nhiếp Vân không khỏi im lặng.

Ngươi gặp ai cũng nói những lời này, tính toán cái mệnh gì... Thật sự là một đôi thầy trò cực phẩm!

Khó trách những lời này nghe có chút quen tai, nguyên lai lần trước nhìn thấy mình đã từng nói qua một lần...

- Tiền bối đã nhúng tay, tại hạ cũng không quấy rầy, cáo từ!

Vân Huyên tựa hồ cũng biết có lão giả này ở đây, đánh chết Nhiếp Vân liền biến thành hy vọng xa vời, lập tức ôm quyền hừ lạnh.

Nàng tựa hồ biết lão giả có thể nhìn ra dung mạo dưới khăn che mặt, Nhiếp Vân cũng có thể đoán được, nên không che lấp thanh âm nữa, thoại ngữ thanh thúy lạnh lùng vang lên.

- Đi, đi nhanh như vậy làm gì? Ta giảm giá cho nữ, tiểu Đồng, còn không mau kéo vị khách hàng này về, đừng cho nàng đi a...

Mí mắt của lão tửu quỷ bán trương bán hợp, thuận miệng phân phó đồng tử một tiếng.

- Đồng tử...

Hô hai tiếng phát hiện không có động tĩnh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đồng tử giống như có lẽ đã trầm mê ở trong thanh âm mỹ diệu của Vân Huyên, ánh mắt lộ ra thần sắc cổ quái, đứng tại nguyên chỗ không nhúc nhích, cũng có chút ngây người.

- Ngươi cái tên này, cho ngươi đi thanh lâu lại ra sức khước từ, trông thấy rượu so với sư phụ còn thân hơn, nguyên lai tưởng rằng là con sâu rượu, không nghĩ tới thấy mỹ nữ cũng như vậy, thật sự là không có tiền đồ!

Lão tửu quỷ nói đến đây, dùng sức lắc đầu, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

- Ta làm sao lại thu đồ đệ như ngươi a, thật sự là mất mặt xấu hổ...

Tiểu nữ hài, chẳng lẽ thực không có hứng thú để cho ta tính một quẻ? Ta là tính toán rất chuẩn, Ân, ta biết nữ hài đều thích tính nhân duyên, có muốn ta giúp ngươi một tay hay không, bảo đảm ngươi tìm được lang quân như ý...

- Tiền bối hảo ý ta tâm lĩnh, tại hạ đối với nhân duyên không có hứng thú, cáo từ!

Đối với lão tửu quỷ nói loạn thất bát tao, Vân Huyên không hề tức giận giống như Di Hoa, liền ôm quyền, thân thể hóa thành một đường cong ưu mỹ, bay bổng đi xa, thoạt nhìn nhẹ nhàng linh động, nhưng tốc độ lại cực nhanh, mấy hơi thở liền biến mất, rốt cuộc nhìn không thấy.

- Người này, so với vừa rồi chạy còn nhanh hơn! Thực không có ý nghĩa... Đầu năm nay, sinh ý càng ngày càng không dễ làm...

Lão tửu quỷ lắc đầu, một bên thở dài một bên thu thập chiêu bài trong tay, vừa thu thập thoáng một phát, tựa hồ lúc này mới phát hiện Nhiếp Vân, con mắt sáng ngời, nhớ tới rượu ngon, nước miếng chảy ra.

- Ân? Đây không phải thiếu gia lần trước mời ta uống rượu sao... sao ngươi lại ở đây?

- Đa tạ tiền bối cứu mạng, Nhiếp Vân vô cùng cảm kích!

Nhiếp Vân xuất hiện ở Bách Diệp Thành là ngụy trang qua, xem ra một mực không có giấu diếm được con mắt của đối phương, cho nên thoáng một phát liền nhận ra được.

Lúc này Nhiếp Vân cũng biết lão giả trước mắt là tuyệt thế cao thủ giả trang, trong nội tâm cảm kích, vội vàng ôm quyền, vẻ mặt cung kính.

Nếu như không phải hắn đột nhiên xuất hiện, hôm nay cho dù không chết, cũng sẽ bị tra tấn không thuộc về mình.

- Cái gì tiền bối hay không tiến bối, cứu mạng, ta cứu ngươi hồi nào? Ý của ngươi là bói toán a? Ách, lần trước hoàn toàn chính

xác thiếu ngươi một lần, bất quá là ngươi không cho coi a, còn muốn bổ khuyết đã không có, như vậy đi, chỉ cần ngươi còn rượu trái cây như lúc trước, ta có thể miễn phí giúp ngươi xem bói...

Vẻ mặt lão giả hi vọng.

- Rượu? Có, muốn uống bao nhiêu liền uống bấy nhiêu, ha ha!

Mạng của mình là người ta cứu, uống chút rượu cũng không có gì, Nhiếp Vân cười ha ha, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy bên đường vừa vặn có một quán rượu, khoát tay.

- Đi, đến tửu lâu kia, ta mời!

- Tốt, có rượu là ta thích nhất rồi!

Lão giả vội vàng gật đầu.

Hai người đi đến quán rượu, đi vài bước mới phát hiện đồng tử vẫn đứng tại chỗ, toàn thân run rẩy, tựa hồ còn không có từ trong mỹ diệu vừa rồi khôi phục lại.

Chứng kiến cái này, Nhiếp Vân chán nản.

Thằng này, thật đúng là háo sắc, chỉ nghe thanh âm liền như vậy, nếu quả thật thấy dung mạo, còn không lập tức não chảy máu treo rồi?

Bái kiến háo sắc, nhưng chưa thấy qua háo sắc như vậy!

- Tốt rồi, người đã đi xa!

Nhiếp Vân đi tới trước mặt đồng tử.

- Ngươi cái không có tiền đồ này, ta nghĩ ngươi chỉ thấy rượu mới như vậy, nhìn thấy nữ nhân cũng như vậy, ai, ta người chính trực, nghiêm túc như vậy, sao sẽ thu một đồ đệ như ngươi chứ...

Chứng kiến bộ dáng của đồng tử, lão giả chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, chửi ầm lên.

- Ngươi chính trực, nghiêm túc?

Nhiếp Vân, đồng tử đồng thời hóa đá.

- Như thế nào? Chẳng lẽ không phải sao?

Chứng kiến bộ dáng của hai người, lão giả gầm lên.

- Không phải, chỉ là thật sự không nghĩ ra ngươi có chỗ nào chính trực, nghiêm túc a...

Nhiếp Vân chán nản.

- Chỗ nào chính trực? Ngươi nghi vấn năng lực của ta? Tuy niên kỷ của ta không nhỏ, nhưng vẫn rất ngay, đặc biệt thẳng, rất bền bỉ...

Lão giả tựa hồ tôn nghiêm nhận lấy khiêu chiến, cúi đầu nhìn thoáng qua, lớn tiếng nói.

------oOo------

Chương 744: Luyện chế Tuyệt Thế đan (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- ...

Nhiếp Vân, đồng tử.

Nếu như không phải tận mắt thấy Vân Huyên cùng Di Hoa bị lão giả này dọa đi, thật nghĩ không ra còn có tuyệt thế cao nhân cực phẩm như thế.

Người ta cao nhân đều là nghiêm túc, lạnh lùng, kiệt ngao bất tuần, tự cho mình siêu phàm, thằng này quả thực là lão tửu quỷ cùng lão lưu manh...

- Thực xin lỗi tiền bối, là ta sai rồi, ta không nên nghi vấn “ngay

cùng thẳng” của ngươi, ngươi già những vẫn cường mãnh, càng già càng dẻo dai, ngày ngự ngàn nữ cũng không thành vấn đề... Bất quá, chúng ta đừng thảo luận cái này nữa, vẫn nhanh đi uống rượu a!

Thấy vẻ mặt lão giả căm phẫn, rất có xu thế ở trước mặt làm mẫu “chính trực”, Nhiếp Vân cười khổ lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Thực bị lão đầu này đánh bại, vốn hắn ở trong lòng mình vẫn siêu cấp cao thủ, thời gian nháy con mắt liền thay đổi.

- Uống rượu, không sai, uống rượu mới là chính sự!

Nghe được rượu, lão giả mắt sáng rực lên, phóng xuất ra hào quang hưng phấn, nước miếng sắp chảy ra rồi.

- Đi thôi!

Sợ nói thêm gì nữa, Nhiếp Vân đi đầu thẳng về phía trước.

Tiến vào quán rượu, Nhiếp Vân thuê một bao sương, chọn cả bàn đồ ăn, lần nữa lấy ra hai đàn rượu ngon.

- Tới, uống rượu!

Rót rượu ngon cho lão giả cùng đồng tử một chén, Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

- Dùng chén uống rượu phiền toái, vẫn trực tiếp dùng vò rượu a...

Lão giả cười hắc hắc, nắm vò rượu lên ngốn từng ngụm, vừa uống vừa hưởng thụ, tựa hồ mặt mũi tràn đầy thỏa mãn.

- ...

Thấy vẻ mặt lão giả chứng kiến rượu thì ai cũng không nhận ra, Nhiếp Vân một hồi im lặng, rơi vào đường cùng bưng bát rượu lên nhìn về phía đồng tử.

Lúc này Đồng tử đã khôi phục lại, bất quá trên mặt có chút ít cô

đơn, không biết nghĩ cái gì.

- Sáng nay có rượu sáng nay say, ngày mai buồn đến ngày mai buồn! Thiên đại sự ngày mai lại nói sau, uống rượu!

Nhiếp Vân cười nói.

- Tốt một câu ngày mai buồn đến ngày mai buồn, không sai, sự tình phiền lòng về sau hãy nghĩ, không thể bỏ lỡ hảo tửu được!

Nghe được thiếu niên nói, trên mặt đồng tử vui vẻ, thò tay vỗ bờ vai của Nhiếp Vân, tay còn lại bưng bát rượu lên.

- Uống!

- Uống!

Nhiếp Vân cười ha ha, cũng uống cạn rượu.

Ba người chung một chỗ, nâng ly cạn chén, trong lúc uống rượu, Nhiếp Vân năm lần bảy lượt muốn hỏi tinh tường đối phương rốt cuộc là ai. Vì sao lại cứu mình, kết quả đều bị lão tửu quỷ dùng các loại chủ đề đánh gãy.

Cuối cùng Nhiếp Vân biết rõ hỏi cũng hỏi không ra, liền không hỏi nữa, rượu càng uống càng nhiều, dựa theo đạo lý, thực lực của hắn bây giờ, có thể ngàn chén không say. Nhưng chẳng biết tại sao, mí mắt càng ngày càng nặng, thẳng đến bất tỉnh nhân sự.

Tỉnh lại lần nữa, Nhiếp Vân phát hiện vậy mà ở một nơi lạ lẫm, lại càng hoảng sợ, mạnh mẽ nhảy dựng lên.

Linh hồn vội vàng nội thị, quét một lần, phát hiện Tử Hoa Động Phủ không biến mất, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Uống rượu hại người a, ngày hôm qua rõ ràng không muốn uống say, nhưng chẳng biết tại sao cuối cùng vẫn say! Hơn nữa còn bất tỉnh nhân sự, nếu như lúc ấy bị người bắt lấy hoặc giết, cũng không biết a!

- Thiếu gia, ngươi rốt cục tỉnh!

Vừa tỉnh lại, chợt nghe cửa mở ra, một nhân viên cửa tiệm cầm chậu, khăn mặt đi đến.

- Ta đang ở đâu?

Nhiếp Vân xoa xoa đầu.

- Thiên Diệp lâu a! Ngươi không phải cùng bằng hữu chung một chỗ uống rượu ở chỗ này, uống nhiều quá nên nghỉ lại sao?

Tiểu nhị vừa cười vừa nói.

- Thiên Diệp lâu?

Nhiếp Vân nghĩ tới, tựa hồ địa phương mình cùng lão giả, đồng tử uống rượu gọi Thiên Diệp lâu a.

- Hai người cùng ta chung một chỗ uống rượu đâu?

- Bọn hắn, buổi sáng hôm nay thấy ngươi không có tỉnh lại đã đi!

Tiểu nhị nói.

- Đi rồi?

Nhiếp Vân sững sờ, Thiên Nhãn quét nhìn quán rượu một vòng, quả nhiên không thấy được hai người, lúc này mới lắc đầu, rửa mặt xong, trả tiền thuê, đi ra quán rượu.

Từ trong miệng tiểu nhị, ngày hôm qua sau khi mình uống say, là đồng tử kia an bài mình ở đây, ngủ một đêm, cũng không có phát sinh chuyện gì, cực kỳ an toàn.

Di Hoa cùng Vân Huyên tự mình ra tay cũng không có hiệu quả, tựa hồ biết rõ động thủ lần nữa chỉ biết càng ngày càng phiền toái, lại không phái người tới, từ khi Nhiếp Vân đến Phù Thiên đại lục còn là lần đầu tiên ngủ được an ổn như thế.

- Di Hoa, Vân Huyên... Các ngươi muốn giết ta, thù này không báo, Nhiếp Vân ta thề không làm người...

Biết rõ cao nhân như lão giả, đã ý định ly khai, khẳng định tìm không thấy, liền không tìm nữa, ra Thiên Diệp thành, vừa phi hành, trong nội tâm vừa suy tư.

Lần này nếu như không phải thầy tướng số đột ngột xuất hiện, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Trọng sinh đến nay, còn chưa từng nếm qua thiệt thòi lớn như vậy.

- Oan uổng ta ăn cắp Kiếm Thần chi kiếm, hừ, lần sau ta sẽ chứng thực cho ngươi thấy!

Hừ lạnh một tiếng, trong nội tâm Nhiếp Vân âm thầm thề.

Vất vất vả vả tham gia Kiếm Thần thí luyện, vốn tưởng rằng có thể thuận lợi tiến vào Kiếm Thần Điện, tìm kiếm giới thiệu kỹ càng về thiên phú đặc thù, thuận tiện cảm ngộ Kiếm Đạo chi khí, ai nghĩ đến bị Kiếm Thần Tông đối đãi vô tình như thế, trong lòng phiền muộn có thể nghĩ!

Cổ phiền muộn này không phát tiết ra, thì không xứng gọi Huyết Ngục Ma Tôn!

- Bất quá, thực lực bây giờ không được, vẫn trước tăng thực lực lên lại nói...

Thân thể nhoáng một cái, Tử Hoa Động Phủ biến thành một hạt hơi bụi, giấu ở trong hoang dã bên ngoài Thiên Diệp thành.

Lần này tham gia Kiếm Thần thí luyện, tuy không có cảm ngộ đến Kiếm Thần chi khí, không thấy được giới thiệu về thiên phú đặc thù, nhưng như trước đã nhận được chỗ tốt thật lớn.

Không nói cái khác, chỉ nói hai cây dược liệu mình cần kia, thì chuyến đi này không tệ rồi!

- Vẫn trước luyện chế Tuyệt Thế đan, tấn thăng linh hồn đến Linh

cấp đỉnh phong lại nói!

Đứng ở trong Tử Hoa Động Phủ, Nhiếp Vân định ra trình tự.

Vì kế hoạch mau chóng tăng tu vi lên, phương pháp xử lý nhanh nhất là tấn chức linh hồn, chỉ cần linh hồn đạt tới Linh cấp đỉnh phong, cho dù đụng phải cường giả Nạp Hư cảnh, cũng không cần sợ hãi linh hồn của bọn hắn công kích.

- Chuẩn bị luyện đan...

Biết rõ muốn làm cái gì, Nhiếp Vân khoanh chân ngồi xuống, dứt bỏ ý nghĩ lộn xộn trong nội tâm, lần nữa tiếp cận tự nhiên.

Luyện chế đan dược bình thường không sao cả, nhưng đan dược Thánh phẩm, hơi không cẩn thận sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, không được qua loa chút nào, trước khi luyện chế phải bảo trì tâm tình không minh, trần thế bất nhiễm.

Đan dược chia làm, Khí Hải cấp cùng Linh cấp.

Trong đó Khí Hải cấp phân là sơ cấp, trung cấp, cao cấp, tuyệt phẩm, hoàn mỹ cùng chí cao.&

------oOo------

Chương 745: Luyện chế Tuyệt Thế đan (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Linh cấp chia làm, hạ, trung, thượng, tuyệt phẩm, Thánh phẩm, Đế phẩm, Thiên phẩm, Đạo phẩm.

Có thể luyện ra đan dược Linh cấp thượng phẩm liền thành Luyện Đan Tông sư, có thể luyện ra đan dược Linh cấp tuyệt phẩm, liền trở thành Luyện Đan đại tông sư, về phần luyện được đan dược Thánh phẩm, giống như đều có danh xưng Đan Vương!

Luyện Đan Sư mạnh nhất Di Thần Tông, Đan Vương Quản Hưu,

cao nhất cũng chỉ có thể luyện chế ra đan dược Linh cấp Thánh phẩm, tương đương với Tuyệt Thế đan, bởi vậy đủ thấy loại đan dược này đáng sợ!

Đan dược Thánh phẩm Linh cấp, linh tính mười phần, có thực lực Thiên Kiều cảnh, dựa theo đạo lý, Nhiếp Vân chỉ có Lĩnh Vực cảnh trung kỳ, kém nhau quá lớn, căn bản không có khả năng luyện chế, cho dù tiêu hao chân khí toàn thân cũng khó có khả năng hoàn thành, may mắn hắn là Nguyên Khí sư, pháp lực không thành vấn đề, giải quyết một vấn đề khó khăn không nhỏ, cũng là hi vọng chứng kiến thành công.

Điều chỉnh trọn vẹn hơn mười canh giờ, lúc này Nhiếp Vân mới cảm giác được tâm linh không minh, trạng thái mỹ diệu nói không nên lời.

- Bắt đầu!

Biết rõ đây mới là thời cơ tốt nhất luyện đan, Nhiếp Vân nhảy dựng lên, bàn tay lớn trảo một cái, lấy ra dược liệu cùng Tuyệt Thế Độc Thai chuẩn bị tốt, mười ngón bay múa, đan hỏa đan điền vận chuyển, đan hỏa thiêu đốt, bắt đầu luyện chế Tuyệt Thế đan.

Luyện chế đan dược bình thường còn cần dược đỉnh, Nhiếp Vân không có thứ này, bất quá Hồng Diễm đan hỏa, thiên phú luyện đan mạnh nhất, hoàn toàn có thể khống chế thiêu đốt, để cho hỏa diễm hình thành diễm đỉnh đặc thù.

Công hiệu của diễm đỉnh cùng dược đỉnh không sai biệt lắm, ưu điểm là, dùng hỏa diễm hình thành, so với dược đỉnh càng dễ tiếp xúc dược liệu, phát huy ra dược hiệu, khuyết điểm là không dễ khống chế, nhất là luyện chế đan dược Linh cấp, mỗi luyện chế một viên đều cần vài ngày, tinh thần hơi sơ sẩy một chút, liền sẽ làm cho kiếm củi ba năm thiêu một giờ, đối với lực khống chế cùng sức chịu đựng của Luyện Đan Sư đều có yêu cầu cực cao.

Kiếp trước Nhiếp Vân ở dưới Bắc trưởng lão Chư Cát Thanh Vân nghiêm khắc yêu cầu, khống chế đan hỏa đã trải đạt đến tình trạng lô hỏa thuần thanh, lúc trước cùng Đan Vương Quản Hưu đại chiến thuật luyện đan, đúng là dùng diễm đỉnh, mà không phải dược đỉnh!

Diễm đỉnh đại biểu năng lực khống chế cùng sức chịu đựng của một Luyện Đan Sư, hơi không cẩn thận sẽ thất bại, xác xuất thành công thấp, dược đỉnh luyện đan thì an toàn một ít, xác xuất thành công cao.

Xì xì xì!

Dược liệu vừa tiến vào diễm đỉnh, liền phát ra giòn vang liên tục, dược liệu ẩn chứa tạp chất liền chậm rãi co lại thành một đoàn.

Luyện chế đan dược Linh cấp chia làm ba bước, thứ nhất chiết xuất, là dùng hỏa diễm thanh trừ toàn bộ tạp chất trong dược liệu, trình tự này đơn giản nhất, nhưng lại phức tạp nhất phiền toái nhất, bởi vì trên đời này dược liệu không dưới hàng tỉ loại, mỗi một loại dược liệu đều không giống nhau, tạp chất cũng không giống, nếu như chưa quen thuộc dược liệu, chỉ sợ không chỉ không thể bài trừ tạp chất, gây chuyện không tốt còn có thể hủy cả dược liệu.

Bước thứ hai gọi dung hợp, là dung hợp dược tính của các loại dược liệu chung một chỗ, dược liệu hội tụ thành đan dược, cái này khảo nghiệm lý giải đối với dược tính, có chút dược liệu dung hợp chung một chỗ dược tính sẽ trung hoà, mất đi tác dụng, có chút thì sẽ sinh ra xung đột, để cho dược vật mất đi tác dụng, đồng dạng một đống dược liệu, trước kết hợp với ai, sau cùng ai dung hợp đều có trình tự nhất định, dù sai thoáng một phát, cũng thường thường làm cho dược tính của dược liệu thất bại, luyện chế đan dược mất đi hiệu quả.

Thứ ba là Khải Linh, danh như ý nghĩa, mở ra linh tính của dược liệu, dược liệu sống thời gian lâu, đều có linh tính, nhưng một khi bị luyện thành đan dược, loại linh tính này liền biến mất, phải mở ra lần nữa, phương pháp Khải Linh rất nhiều, có thể mở ra linh tính của dược liệu càng lớn, hiệu quả của dược vật lại càng tốt.

Luyện đan tam đại trình tự, thiếu một thứ cũng không được, mặc dù có được thiên phú đan hỏa, không hảo hảo học tập, hảo hảo luyện tập, như trước không có khả năng trở thành Luyện Đan Sư cao minh, chính bởi vì như thế, Luyện Đan Tông sư ở Phù Thiên đại lục không nhiều lắm, toàn bộ tính toán xuống, số lượng chưa đủ một

tay.

Nếu không phải như vậy, Linh Lung tông chủ cũng không có khả năng cầu đến trên người Nhiếp Vân.

Trong Tử Hoa Động Phủ, Nhiếp Vân lơ lửng ở trên không trung, lòng bàn tay có một đoàn hỏa diễm cực lớn hình thành đỉnh lô, sóng nhiệt cuồn cuộn, quay cuồng không ngớt.

- Rốt cục chiết xuất xong...

Thở ra một hơi, ánh mắt Nhiếp Vân lộ ra một tia mệt mỏi.

Không hổ là đan dược Thánh phẩm, chỉ chiết xuất liền trọn vẹn hao phí một ngày, ngày hôm nay không ngủ không nghỉ, còn phải duy trì dược đỉnh, khống chế đan hỏa, dù tinh thần của Nhiếp Vân sung túc, cũng như trước cảm thấy mỏi mệt không chịu nổi.

- May mắn có thiên phú Thiên Nhãn, bằng không thì thực lực bây giờ liền muốn luyện chế đan dược Thánh phẩm thật đúng là không được!

Lắc đầu, nhớ tới ngày hôm nay chiết xuất gian khổ, Nhiếp Vân mỉm cười.

Chiết xuất dược liệu của đan dược Thánh phẩm, kiếp trước dựa vào tinh thần lực, ngày nay linh hồn chỉ đạt tới Linh cấp hậu kỳ, không có khả năng quan sát, bất quá, may mắn có thiên phú Thiên Nhãn, có thể xuyên thấu qua hỏa diễm quan sát tình huống dược liệu, ít đi không ít đường quanh co.

- Bước thứ hai, thứ ba phải công tác liên tục, hiện tại nghỉ ngơi một chút, dưỡng đủ tinh thần!

Cất kỹ dược liệu chiết xuất hoàn tất, Nhiếp Vân khoanh chân ngồi dưới đất khôi phục tiêu hao.

Tuy là Nguyên Khí sư, pháp lực tiêu hao có thể không đáng kể, nhưng linh hồn tiêu hao thật sự quá lớn, mặc dù có kinh nghiệm cùng rất nhiều thiên phú, nhưng muốn một hơi luyện thành đan

dược Thánh phẩm, là tuyệt đối không thể.

Nghỉ ngơi ba canh giờ, Nhiếp Vân lần nữa cảm thấy dung quang toả sáng, lúc này mới đứng dậy, lấy ra dược liệu chiết xuất tốt.

- Nhiếp Vân, ngươi nhất định có thể luyện chế thành công!

Thét dài một tiếng, thanh âm quanh quẩn ở trong tu luyện tràng, kéo dài không thôi.

Nhiếp Vân hô lên một tiếng, cũng không phải cổ vũ bản thân, mà là thi triển thiên phú Tiên Âm sư, lợi dụng tiên âm kích thích linh hồn, để cho linh hồn lực của hắn tăng cường.

Tiên Âm sư, một câu thành tường, một câu thành sấm, có thể sử dụng giọng nói điều động khí thế cùng giảm xuống khí thế, vì gia tăng xác xuất thành công, Nhiếp Vân thi triển nó ra.

- Bắt đầu!

Cảm nhận được tiên âm mang đến hiệu quả, tinh thần càng thêm thanh minh, linh hồn càng thêm tinh khiết, năm ngón tay của Nhiếp Vân liên tục bắn ra, đan vào như lưới, nhanh chóng để dược liệu đã chiết xuất tốt vào diễm đỉnh.&

------oOo------

Chương 746: Lôi Đình Kim Thân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vù vù vù!

Dược liệu được đầu nhập vào diễm đỉnh, nhanh chóng dung hợp, các loại dược liệu thuộc tính bất đồng, ở dưới Thiên Nhãn quan sát không hề ngoài ý muốn dung hợp chung một chỗ.

- Tốt rồi, một bước cuối cùng, để vào Tuyệt Thế Độc Thai!

Hai mắt lộ ra hào quang hưng phấn, Nhiếp Vân ném Tuyệt Thế Độc Thai vào.

Tuyệt Thế Độc Thai bị Độc Vương dùng đại trận không biết tiêu hao bao lâu, độc tính đã hoàn toàn biến mất, hơn nữa trước kia chiết xuất, hiện tại chỉ lớn cỡ lòng bài tay, óng ánh sáng long lanh, tựa như một nhân hình hổ phách.

- Dung hợp!

Tuyệt Thế Độc Thai vừa tiến vào trong dược liệu khác, lập tức bắt đầu dung hợp.

- Ân, không đúng, sao dung hợp nhanh như vậy?

Vừa dung hợp, Nhiếp Vân liền phát hiện không đúng, đồng tử co rụt lại.

Dựa theo quy luật bình thường, Tuyệt Thế Độc Thai cùng dược liệu khác phải ở trong hỏa diễm kiên trì một hai ngày mới có thể triệt để dung hợp, mà bây giờ rõ ràng không có chút phản kháng nào, quái dị nói không nên lời.

Luyện chế đan dược, dung hợp quá nhanh không được, quá chậm cũng không được, đột nhiên quái dị như thế, khẳng định có vấn đề.

- Ha ha! Quả nhiên có người luyện chế Tuyệt Thế đan, xem ra Độc Thủ Vương ta muốn sống lại...

Ngay thời điểm Nhiếp Vân quái dị, đột nhiên một ý niệm từ trong Tuyệt Thế Độc Thai truyền ra, cúi đầu xem xét, nhịn không được sắc mặt khó coi.

Chỉ thấy độc thai vốn là hình dáng hổ phách, lúc này vẻ mặt vui vẻ, đang từng ngụm từng ngụm thôn phệ dược liệu trước kia đã dung hợp tốt.

Xem ra Độc Thủ Vương làm ra thứ này, là vì trọng sinh làm chuẩn bị!

Tuy không biết hắn dùng bí pháp gì để cho mình biến thành độc thai. Hơn nữa ở sau khi chiết xuất còn có thể phục sinh, nhưng có thể tưởng tượng, một khi cho độc thai thôn phệ sạch sẽ dược liệu dung hợp tốt, tuyệt đối sẽ sống lại, đánh chết mình!

Khi còn sống Độc Thủ Vương là cường giả Nạp Hư cảnh, một khi phục sinh, dù không có khôi phục toàn bộ thực lực, chỉ có một phần mười, mình cũng không phải đối thủ!

- Ngươi đã chết, liền đừng hy vọng phục sinh!

Hét lớn một tiếng, Nhiếp Vân vận chuyển thiên phú Tiên Âm sư, công kích qua ý niệm trong độc thai.

- Là ngươi muốn luyện chế Tuyệt Thế đan? Vậy thì làm vật đoạt xá của ta a!

Đối với Tiên Âm của Nhiếp Vân công kích, độc thai không thèm để ý, ngược lại trong nháy mắt vẻ mặt âm hàn, trùng kích đến linh hồn của Nhiếp Vân.

- Nguy rồi, thằng này không sợ Tiên Âm sư công kích?

Nhiếp Vân biến sắc.

Tiên Âm sư, thiên phú đặc thù bài danh 50, am hiểu công kích linh hồn, cho dù khi còn sống Độc Thủ Vương rất lợi hại, nhưng bây giờ biến thành độc thai thời gian dài như vậy, bị mình công kích cũng sẽ xuất hiện mê muội, tê liệt, sao một chút vấn đề cũng không có, ngược lại lập tức phản kích?

Oanh!

Trong nội tâm kỳ quái còn không có chấm dứt, Nhiếp Vân đã cảm thấy trong óc chấn động, một ý niệm vọt vào trong óc, tựa hồ muốn đá mình từ trong thân thể ra.

Đối phương muốn đoạt xá!

- Nằm mơ, thiên phú Huyết Đồng sư, Huyết Đồng chi quang!

Biết rõ hiện tại nghĩ những thứ khác vô dụng, mấu chốt nhất là nhanh khu trục cái ý niệm này ra ngoài, Nhiếp Vân cắn răng một cái, thi triển thiên phú Huyết Đồng, hai mắt lập tức trở nên huyết hồng.

- Huyết Đồng sư, Kịch Độc sư, Tiên Âm sư... Ngươi vậy mà có nhiều thiên phú như vậy, thật sự là trời cũng giúp ta...

Huyết Đồng chi quang chiếu vào ý niệm của Độc Thủ Vương, lần nữa mất đi tác dụng, ngược lại để cho hắn càng thêm hưng phấn.

- Linh Binh phòng ngự linh hồn? Độc Thủ Vương thậm chí có Linh Binh phòng ngự linh hồn?

Chứng kiến cái này, Nhiếp Vân hiểu được, ánh mắt lạnh lùng như đao.

Có thể liên tục ngăn trở mình hai lần linh hồn công kích, chỉ có thể nói rõ một vấn đề, cổ ý niệm này của Độc Thủ Vương có được Linh Binh phòng ngự linh hồn phòng thủ!

Linh Binh chia thành phòng ngự vật chất cùng phòng ngự linh hồn, Linh Binh phòng ngự linh hồn số lượng quá mức thưa thớt, ngay cả ở trong Tử Hoa Động Phủ vô số Linh Binh, cũng không có một kiện, Nhiếp Vân như thế nào cũng không nghĩ tới Độc Thủ Vương biến thành Tuyệt Thế Độc Thai rõ ràng có một kiện!

Tuy kỳ quái, bất quá nghĩ nghĩ liền hiểu được, nếu như đối phương không có Linh Binh phòng ngự linh hồn, khẳng định không có khả năng giấu linh hồn ở trong độc thai, ngay cả Độc Vương cũng không phát hiện, chiết xuất dược vật lâu như vậy, mình cũng không biết!

- Thiên phú Diễm Hỏa sư đốt!

Trong nội tâm rét lạnh, nhưng không tới mức tuyệt vọng, ý niệm của Nhiếp Vân khẽ động, một đoàn Diễm Hỏa xuất hiện ở trước mặt, đốt qua ý niệm của Độc Thủ Vương.

Diễm Hỏa đối với linh hồn có hiệu quả rất lớn, đối phương đã có Linh Binh phòng ngự linh hồn, mình liền dùng vật lý công kích!

- A... Ngươi lại còn là Diễm Hỏa sư? Bất quá, thiên phú đặc thù của ngươi càng nhiều, ta càng phải đoạt xá...

Độc Thủ Vương tựa hồ không nghĩ tới thiếu niên còn có thiên phú Diễm Hỏa sư, phẫn nộ gào rú một tiếng, ý niệm quay cuồng, đột nhiên trùng kích đến Nhiếp Vân.

Lập tức, Nhiếp Vân liền cảm giác linh hồn của mình bị một cổ ý niệm hung tàn ác độc bao phủ, rốt cuộc không thể động đậy.

- Thôn phệ!

Trong tai nghe được thét dài một tiếng, Nhiếp Vân cảm thấy linh hồn như dính vào axit, chậm rãi bị đối phương ăn mòn.

- Nguy rồi, lại bị cắn nuốt xuống, ta nhất định sẽ chết, làm sao bây giờ?

Cảm nhận được ăn mòn kịch liệt, trong óc từng đợt mê muội, Nhiếp Vân lo lắng nói không nên lời.

Hiện tại đối với ý niệm của Độc Thủ Vương, hắn căn bản không có biện pháp, đối phương có được Linh Binh phòng ngự linh hồn, bất cứ thủ đoạn công kích nào đều có thể ngăn trở, mà mình thật giống như cừu non đặt ở lò sát sinh, một khi linh hồn bị đối phương ăn mòn, liền chỉ có một con đường chết!

- Lưu Ly trong suốt, linh hồn thật tinh khiết, điều này sao có thể?

Ngay thời điểm Nhiếp Vân có chút không kiên trì nổi, đột nhiên ý niệm không ngừng ăn mòn linh hồn mình truyền ra thanh âm kinh ngạc.

- Đúng vậy, Kim Cương Lưu Ly Thể, đệ ngũ trọng gọi là Lôi Đình Kim Thân, Lôi Đình phá vạn vật, cho dù Độc Thủ Vương không sợ linh hồn công kích, cũng sẽ sợ hãi Lôi Đình!

Nghe được câu này, trong đầu Nhiếp Vân lóe lên linh quang.

Kim Cương Lưu Ly Thể giống như Linh Tê Luyện Thể Quyết, cũng phân chín tầng, chia làm Kim Cương thân thể, Lưu Ly chi hồn, Kim Cương thân thể, để cho thân thể nguyên lai càng cứng rắn, Lưu Ly chi hồn để cho linh hồn càng ngày càng tinh khiết.&

------oOo------

Chương 747: Linh cấp đỉnh phong (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kim Cương Lưu Ly Thể, đệ tứ trọng gọi là Lưu Ly Kim Thân, đệ ngũ trọng gọi là Lôi Đình Kim Thân, đệ lục trọng Pháp Tướng Kim Thân, đệ thất trọng Bất Động Kim Thân, đệ bát trọng Phù Đồ Kim Thân, đệ cửu trọng Bất Diệt Kim Thân, Kim Thân chỉ thân thể, Lưu Ly, Lôi Đình, Pháp Tướng, Bất Động... chỉ linh hồn.

Thời điểm luyện thành đệ tứ trọng Kim Cương thân thể, thân thể Nhiếp Vân liền biểu hiện qua Lôi Đình Pháp Tướng, khi đó cũng không phải linh hồn hắn đạt tới loại cảnh giới này, mà là công pháp Phật môn tu luyện tới cao thâm tự nhiên lộ ra bên ngoài.

Nếu như hiện tại linh hồn có thể trực tiếp tấn cấp đến cảnh giới Lôi Đình, nhất niệm sinh lôi, mặc dù không có đạt tới Linh cấp đỉnh phong, đối phương cũng khẳng định ngăn không được!

- Nguyên lai Lôi Đình linh hồn là ý tứ này, linh hồn phá vạn tà, tru vạn pháp!

Nghĩ đến điểm này, một đạo cảm ngộ dũng mãnh vào nội tâm, Nhiếp Vân rốt cục hiểu được.

Trước kia tu luyện qua đệ ngũ trọng Lôi Đình Kim Thân, nhưng vô luận tu luyện như thế nào cũng tìm không thấy nội dung quan trọng, hiện tại xem ra, là căn bản không có lý giải!

Phật môn gần đây chú ý đốn ngộ, lập địa thành Phật, Nhiếp Vân

nhất niệm thông mà bách niệm thông, thoáng một phát liền tiến vào trạng thái tu luyện.

- Ân? Muốn tu luyện ngăn trở công kích của ta? Nằm mơ, thôn phệ, thôn phệ, thôn phệ cho ta!

Độc Thủ Vương tựa hồ nhìn ra Nhiếp Vân ý định tu luyện pháp quyết nào đó chống cự, thét dài một tiếng, ý niệm điên cuồng oanh đến.

Xì xì xì xì...

Ý niệm của Độc Thủ Vương tựa hồ giống như tên của hắn, mang theo kịch độc, dính vào trên linh hồn của Nhiếp Vân, liền phát ra thanh âm ăn mòn, vừa mới bắt đầu Nhiếp Vân còn ngăn cản không nổi, một lát sau, một vầng sáng hiện ra ở bên ngoài linh hồn của hắn, trong vầng sáng Phật xướng lượn lờ, Thiên Ngoại vang lên phù chú, địa phương bị Độc Thủ Vương ăn mòn, rõ ràng bị Phạm Âm ngăn cản, từng chút một lui ra ngoài!

- Cái gì? Điều đó không có khả năng, ngươi sao có thể ngăn trở công kích của ta... Ta vì rèn luyện, độc chết hàng trăm tỷ người, sâu trong linh hồn cũng ẩn chứa kịch độc, ngươi không thể đỡ nổi...

Chứng kiến mình liên tiếp bại lui, Độc Thủ Vương như gặp được chuyện kinh khủng gì, không thể tin được, hí dài một tiếng, thanh âm như Lệ Quỷ chạy ra Địa Ngục, chói tai âm hàn.

- Thì ra là thế, thì ra là thế!

Ngay thời điểm hắn không thể tin được, đột nhiên Nhiếp Vân lâm vào tu luyện mạnh mẽ mở mắt, trên mặt hiện ra mỉm cười, khóe miệng giơ lên, nhẹ nhàng nhổ ra tám chữ.

- Lôi Đình Kim Thân, nhất niệm sinh lôi!

Ầm ầm!

Ở chỗ sâu trong ý niệm của Nhiếp Vân, rõ ràng lập tức bắn ra hào quang Lôi Đình

Thời gian: 00: 05: 36

- Cái gì?

Chứng kiến trong đầu sinh ra lôi quang, Độc Thủ Vương sợ tới mức biến sắc, quay người muốn chạy trốn.

Tuy hắn không biết thiếu niên tu luyện công pháp gì, nhưng hắn có thể cảm thụ được ý niệm của đối phương tạo ra Lôi Đình, đối với mình có nguy hiểm trí mạng.

- Còn muốn đi? Ha ha, lưu lại cho ta!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười, linh hồn xoay chuyển.

Đùng đùng!

Một đạo Lôi Minh hiện lên, ý niệm của Độc Thủ Vương như tuyết trắng gặp liệt dương, kêu thảm một tiếng, triệt để hóa thành hư vô.

- Cái này là Lôi Đình Kim Thân? Thật đáng sợ!

Đánh chết ý niệm của Độc Thủ Vương, Nhiếp Vân siết chặt nắm đấm đứng lên.

Kim Cương Lưu Ly Thể ở trong linh hồn hắn hình thành Lôi Đình, cũng thoáng một phát đạt tới đệ ngũ trọng Lôi Đình Kim Thân.

Vốn là Linh Tê Luyện Thể Quyết cường hãn hơn Kim Cương Lưu Ly Thể một ít, toàn bộ nhờ vô danh pháp quyết áp chế, hiện tại thứ hai thoáng một phát đuổi lên, cả hai lần nữa cân đối, thậm chí lực lượng còn lấn áp Kim Cương Lưu Ly Thể.

Dù sao, Kim Cương Lưu Ly thể là linh hồn thân thể đồng thời tiến bộ, xem như đạt đến đệ ngũ trọng Lôi Đình Kim Thân đại thành, mà Linh Tê Luyện Thể Quyết chỉ là đệ ngũ trọng sơ kỳ.

Bất quá cả hai cùng một cấp bậc, còn không có đạt tới tình trạng lẫn nhau đấu đá, dưới sự khống chế của vô danh pháp quyết, còn

có thể bình an vô sự.

- Kim Cương Lưu Ly Thể đạt tới đệ ngũ trọng, lực lượng thân thể lần nữa tăng lên gấp đôi, hiện tại bằng vào thân thể thì có 200 vạn Tượng lực!

Cơ bắp toàn thân xoắn một phát, phát ra một hồi giòn vang giống như Lôi Minh, cơ bắp tùy tiện bắn ra liền là một hồi khí bạo.

Kim Cương Lưu Ly Thể tấn cấp đến đệ ngũ trọng, lực lượng thân thể cũng đột phá, theo trước kia 100 vạn Tượng, đạt đến 200 vạn Tượng.

Thân thể 200 vạn Tượng, phối hợp Đại Lực Đan điền tăng phúc, dưới một quyền 2000 vạn Tượng, so với pháp lực công kích còn cường đại hơn.

Chỉ bằng vào pháp lực cũng chỉ có 1200 vạn Tượng lực mà thôi.

- Ân? Những dược liệu này vậy mà đã hoàn toàn dung hợp? Hơn nữa phẩm chất dung hợp cao như thế?

Cảm thụ hết thân thể biến hóa, con mắt Nhiếp Vân rơi vào trên dược liệu luyện chế, đột nhiên sáng ngời.

Nhiều dược liệu trân quý như vậy, nếu như dung hợp bình thường mà nói, không có một hai ngày là không có khả năng hoàn thành, bây giờ ở dưới ý niệm của Độc Thủ Vương khống chế thôn phệ, tất cả dược liệu chẳng những hoàn toàn dung hợp, phẩm chất dung hợp so với mình chuyên môn luyện chế còn cao hơn nhiều!

Thuộc tính dược liệu bất đồng, dược tính bất đồng, mặc dù Luyện Đan Sư rất cường đại, có thể dung hợp 80% cũng không tệ rồi, mà bây giờ dược tính của những dược liệu này, vậy mà dung hợp 100%!

Cho dù mình kiếp trước cũng làm không được điểm ấy!

- Dung hợp hết dược tính, Khải Linh!

Trong nội tâm hô nhỏ một tiếng, Nhiếp Vân cười ha ha, bàn tay liên tục kết thành chưởng ấn, tầng tầng đánh tới.

Trình tự Khải Linh này trên thực tế là ở trên đan dược bố trí ra các loại Khải Linh trận, để cho đan dược một lần nữa diễn sinh ra linh trí, cái trình tự này đối với pháp lực tiêu hao rất lớn.

Luyện đan ba bước, bước thứ hai cùng bước thứ ba không thể ngừng, bình thường luyện đan, hoàn thành bước thứ hai Luyện Đan Sư cũng rất mệt mỏi, tiến hành bước thứ ba thường thường có chút lực bất tòng tâm.

Nhiếp Vân bất đồng, có được thiên phú Nguyên Khí sư, pháp lực vô cùng vô tận, vừa rồi quá trình dung hợp chẳng những không tiêu hao, ngược lại đột phá, linh hồn lực gia tăng, trong nháy mắt chưởng ấn quay cuồng, pháp lực tung hoành, rất nhanh vô số Khải Linh trận bị khắc lên đan dược.

Hô!

Kim quang lóe lên, khắc Khải Linh trận lên đan dược hoàn tất, đan dược vèo… thoáng một phát, liền giãy giụa Nhiếp Vân khống chế, xông ra phía ngoài.

- Thành công rồi!

Chứng kiến đan dược đào tẩu, Nhiếp Vân biết rõ đã thành công.

------oOo------

Chương 748: Linh cấp đỉnh phong (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khải Linh trận thành công kích hoạt, Đan dược liền có được linh trí của mình, đây mới là đan dược Linh cấp! Đan dược đã có linh trí tự nhiên sẽ không để cho người ăn mình, quay người bỏ chạy.

- Tới cho ta!

Cười ha ha, bàn tay của Nhiếp Vân trảo một cái, tẩu bao phủ tới đan dược.

Ầm ầm!

Bàn tay của hắn uy thế rất lớn, bất quá còn chưa tới trước mặt đan dược, liền chứng kiến dược hoàn nhẹ nhàng xoay chuyển, chưởng ấn đã bị đánh tan.

- Đan dược Nạp Hư Cảnh? Chẳng lẽ cái này... Đã không phải là đan dược Thánh phẩm, mà là đan dược Đế phẩm?

Nhiếp Vân biến sắc, sau đó cuồng hỉ.

Đan dược mở ra linh trí, thực lực càng cao, nói rõ phẩm cấp càng cao, đan dược Thánh phẩm lợi hại nhất, cũng chỉ có thể đạt tới Thiên Kiều cảnh đỉnh phong, chỉ có đan dược Đế phẩm mới có thể đạt tới Nạp Hư Cảnh! Chẳng lẽ mình luyện chế không phải đan dược Thánh phẩm, mà là Đế phẩm?

Thực nói như vậy, thực đã phát tài!

Giá trị của đan dược Đế phẩm ngay cả Linh Lung tông chủ nghĩ cũng không dám nghĩ!

- Ân, không phải Nạp Hư Cảnh, mà là nửa bước Nạp Hư Cảnh...

Khiếp sợ trong lòng thoáng một cái đã qua, Nhiếp Vân lần nữa đoán được phẩm chất của Tuyệt Thế đan.

Xem ra cũng không có đột phá Nạp Hư Cảnh, chỉ là nửa bước Nạp Hư Cảnh, dù như thế, phẩm chất của Tuyệt Thế đan này cũng vượt ra mình tưởng tượng.

Dù sao Tuyệt Thế đan chỉ là đan dược Thánh phẩm bình thường, mặc dù kiếp trước có thể luyện chế ra, có thể có được thực lực Thiên Kiều cảnh trung kỳ liền không tệ rồi, nhưng bây giờ có được thực lực nửa bước Nạp Hư Cảnh, đủ thấy dược lực.

- Ha ha, chạy đi đâu, xuống đây cho ta!

Nghĩ thông suốt những cái này, Nhiếp Vân tự nhiên sẽ không để cho đan dược đào tẩu, bàn tay vẽ một cái, không trung liền xuất hiện vô số đại trận bao phủ Tuyệt Thế đan vào.

Nửa bước cường giả Nạp Hư cảnh, mặc dù thực lực bây giờ gia tăng, cũng rất khó chiến thắng, nhưng đan dược cảnh giới ngang cấp bất đồng, sức chiến đấu của đan dược rất yếu, không có khả năng giống như người, có được ý thức cùng võ kỹ chiến đấu, cho nên ở trong mắt hắn xem ra, đan dược là hài tử chỉ có năng lượng, không có kinh nghiệm chiến đấu.

Lại nói, nơi này là Tử Hoa Động Phủ, tất cả trận pháp bên trong đều bị hắn khống chế, đừng nói một viên đan dược, cho dù cường giả Nạp Hư cảnh chính thức tới, cũng chưa chắc có thể đi được!

- Nuốt!

Nắm Tuyệt Thế đan, Nhiếp Vân biết rõ hiện tại đúng là trạng thái linh hồn thân thể tốt nhất, không cần điều chỉnh, há miệng nuốt đan dược xuống.

Ầm ầm!

Đan dược vừa vào tức hóa, Nhiếp Vân cảm thấy một cổ linh hồn lực khổng lồ tinh thuần nhảy vào trong óc, trướng đến toàn bộ đầu óc đau nhức.

- Dược lực thật cường đại...

Con mắt thoáng một phát nheo lại, Nhiếp Vân không dám có cách nghĩ dư thừa, vội khoanh chân ngồi xuống, tiêu hóa dược lực cuồng bạo.

Tuyệt Thế đan này được luyện chế tới cực điểm, dược lực quá mạnh mẽ, có đôi khi dược lực quá mạnh mẽ cũng không phải chuyện tốt, thật giống như cổ ngữ nói hư không tẩm bổ, dược lực quá mãnh liệt, thân thể ngươi quá hư yếu, thuốc bổ cũng sẽ biến thành độc dược.

Dược lực của Tuyệt Thế đan này quá mạnh mẽ, cho dù có linh hồn Linh cấp đỉnh phong cũng khó thừa nhận, Nhiếp Vân thoáng một phát thôn phệ, lập tức cảm thấy thức hải bành trướng, tùy thời có thể bạo tạc nổ tung.

- Nhất niệm sinh lôi, Lôi Đình Kim Thân!

Hàm răng cắn chặt, không dám thư giãn, Nhiếp Vân giống như Lôi Thần, không ngừng phóng thích ra tia chớp, cấp tốc tiêu giảm lực lượng cuồng bạo mà đến. Trong đầu tựa hồ xuất hiện một Phật Đà cực lớn do Lôi Điện hình thành.

Phật Đà này là cái bóng hư ảo, nhưng toàn thân cao thấp không ngừng bắn tia chớp, khoanh chân ngồi ở trên hoa sen, bảo tướng trang nghiêm, thần sắc nghiêm túc và trang trọng.

- Một hạt cát một thế giới, một bông hoa một thiên đường...

Phạm Âm chậm rãi nói ra, kích thích linh hồn của Nhiếp Vân.

Ầm ầm!

Không biết giữ vững được bao lâu, trong đầu nổ vang, tất cả thống khổ thoáng một phát biến mất, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, ý niệm nhanh chóng tăng trưởng!

Vốn xuyên thấu qua Tử Hoa Động Phủ chỉ có thể thấy bên ngoài mấy vạn dặm, bây giờ linh hồn khuếch trương, kéo dài đến nghìn vạn dặm!

Linh hồn rốt cục đạt đến Linh cấp đỉnh phong, đã có được thực lực vấn đỉnh Phù Thiên đại lục!

Linh hồn Linh cấp đỉnh phong, ở Phù Thiên đại lục được cho là cực hạng thượng đẳng rồi, không nói cái khác, mặc dù Linh Lung Tiên Tông Vô Thượng trưởng lão Nguyên Hinh, cũng chỉ là loại cấp bậc này.

Nói cách khác, có được loại linh hồn hiện tại, mặc dù gặp được

cường giả Nạp Hư Cảnh, Phá Không Cảnh, bằng vào linh hồn giao phong mà nói, đối phương cũng không thể làm gì Nhiếp Vân!

Bất quá đồng dạng là linh hồn Linh cấp đỉnh phong, khác biệt cũng rất lớn, thật giống như Tông Phi cũng là linh hồn Linh cấp đỉnh phong, nhưng so với Nguyên Hinh trưởng lão khẳng định bất đồng, người sau ít nhất cường đại hơn người trước mấy chục lần!

Cũng bởi vì khác biệt rất lớn, vì xác thực cân nhắc cấp bậc linh hồn, Phù Thiên đại lục dùng linh hồn có thể kéo dài khoảng cách bao xa cân nhắc linh hồn mạnh yếu.

Linh hồn Linh cấp đỉnh phong tổng cộng chia làm sáu tiểu cấp bậc, cấp thứ nhất linh hồn có thể kéo dài 10 vạn - 100 vạn dặm. Cấp thứ hai 100 vạn - 1000 vạn dặm, cấp thứ ba 1000 vạn - 1 trăm triệu dặm. Cấp thứ tư 1 trăm triệu - 1000 triệu dặm, cấp thứ năm 1000 triệu – 10000 triệu dặm, cấp thứ sáu 10000 triệu - 1000 ức dặm!

Từng tiểu cấp bậc chênh lệch đều là gấp 10 lần.

Những cái này chỉ là linh hồn kéo dài khoảng cách chênh lệch, tuy bản chất linh hồn giống nhau, đều là Linh cấp đỉnh phong, có lớn như vạc nước, hay giống như biển, bên trong bản chất đều là nước, nhưng dung lượng lại hoàn toàn bất đồng.

Kéo dài khoảng cách càng xa, nói rõ mật độ linh hồn càng lớn, càng cường tráng, nhưng bản chất linh hồn không cải biến.

Nhiếp Vân vừa tấn chức linh hồn Linh cấp đỉnh phong, có thể kéo dài ngàn vạn dặm, tương đương lập tức nhảy đến đẳng cấp thứ hai, không kém linh hồn của cường giả Nạp Hư Cảnh trung hậu kỳ bao nhiêu! Một quả Tuyệt Thế đan có thể làm cho linh hồn hắn tấn chức nhiều như vậy, đủ thấy phẩm chất cao ra sao!

- Đáng tiếc trong Tuyệt Thế Độc Thai không có Linh Binh phòng ngự linh hồn, thật không biết Độc Thủ Vương dùng bí thuật thủ pháp gì...

Linh hồn đạt tới Linh cấp đỉnh phong, tầm mắt của Nhiếp Vân cũng khoáng đạt không ít, nhưng không tìm được Linh Binh phòng ngự

linh hồn trong độc thai, tìm không thấy liền không tìm nữa, có được loại linh hồn này, linh hồn bình thường công kích, đã vô dụng đối với mình.&

------oOo------

Chương 749: Di Tĩnh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân? Đây là cái gì? Linh hồn lạc ấn, hơn nữa là hai đạo? Chẳng lẽ là của Vân Huyên cùng Di Hoa?

Linh hồn quét qua ở trên người, Nhiếp Vân lập tức phát hiện không đúng, trên người vậy mà lặng lẽ ẩn tàng hai đạo linh hồn lạc ấn, khó trách chạy xa như vậy cũng có thể bị đuổi kịp, nguyên lai đối phương ở Kiếm Thần điện liền lặng lẽ hạ thủ, chỉ có điều lúc ấy cảnh giới linh hồn quá thấp, không cách nào phát hiện mà thôi!

Trước kia ở Thiên Diệp thành, có lão tửu quỷ đối phương không dám làm gì mình, nếu như để đối phương biết rõ đã tách ra, nhất định sẽ lần nữa tìm phiền toái, hiện tại cảnh giới linh hồn gia tăng, nhưng thực lực như trước bất quá Lĩnh Vực cảnh hậu kỳ, hoàn toàn không phải là đối thủ!

- Tiêu trừ!

Trong nội tâm khẽ động, linh hồn Linh cấp đỉnh phong bí mật mang theo Diễm Hỏa, thiêu đốt qua lạc ấn, thời gian qua một lát liền đốt cháy sạch sẽ.

Linh hồn cùng đối phương đạt tới cấp bậc đồng nhất, có thể nhẹ nhõm tiêu trừ lạc ấn mà đối phương lưu lại.

Ngay lúc đó, ở phía xa ức vạn dặm, Vân Huyên cùng Di Hoa như cảm ứng được cái gì, sắc mặt đồng thời tái đi, trở nên hết sức khó coi.

Không biết hai đại cao thủ ở bên ngoài hàng tỉ dặm trên mặt biển

hóa, Nhiếp Vân ra động phủ lần nữa đi một buổi, triệt để ly khai địa phương vừa rồi, lúc này mới lần nữa tiến vào động phủ lấy ra Chích Diễm Hỏa Duẩn, nhớ tới phương thức tu luyện của Linh Tê Luyện Thể Quyết, bắt đầu tu luyện bộ Ma tộc luyện thể này.

Linh Tê Luyện Thể Quyết cùng Kim Cương Lưu Ly Thể tồn tại cân đối nào đó, bị vô danh pháp quyết đồng thời trấn áp, một khi một phương quá cường thế, một phương khác nhất định sẽ bị nghiền áp, đến lúc đó thực lực của mình không những không tăng trưởng, còn sẽ gặp phải đại phiền toái.

Hiện tại luyện thành Kim Cương Lưu Ly Thể, thành tựu Lôi Đình Kim Thân, đã bắt đầu nghiêng về phía công pháp Phật môn, chỉ có để cho Linh Tê Luyện Thể Quyết cũng đạt tới đệ ngũ trọng đại thành, mới có thể tiếp tục duy trì cân đối.

Linh Tê Luyện Thể Quyết hấp thu ma khí thuần khiết cũng có thể tấn cấp, nhưng như vậy sẽ khiến ma khí càng để lâu càng nhiều, cùng Kim Cương Lưu Ly Thể sinh ra đối kháng càng cường đại, mà dùng Chích Diễm Hỏa Duẩn tấn cấp bất đồng, trong Hỏa Duẩn có rất nhiều linh lực thuần khiết cùng lực lượng Hỏa thuộc tính, không mang đến càng nhiều thuộc tính Ma Nhân, như vậy có thể miễn đi không ít phiền toái, tính an toàn tu luyện tăng nhiều.

Đây cũng là vì sao Nhiếp Vân tình nguyện bỏ qua thi thể Lạc Thiên Ma Tôn, cũng muốn cướp đoạt Chích Diễm Hỏa Duẩn.

- Hấp thu lực lượng Hỏa Duẩn, tu luyện!

Khoanh chân ngồi dưới đất, Nhiếp Vân ném Hỏa Duẩn ra, nó lơ lửng ở trên không trung, linh hồn bao khỏa, thân thể lập tức nhẹ nhàng nhảy lên, điên cuồng hấp thu năng lượng ẩn chứa trong đó.

- Linh Tê Luyện Thể Quyết, tu luyện!

Con mắt nhắm lại, vận chuyển Linh Tê Luyện Thể Quyết, Nhiếp Vân lập tức tiến vào trạng thái tu luyện.

Di Thần Tông, Di Thần Điện nguy nga hùng vĩ, một bóng người chậm rãi xuất hiện, đi vào, đúng là tông chủ Di Hoa.

Lúc này Di Hoa mới khôi phục lại trạng thái khi linh hồn lạc ấn bị xóa đi, vẻ mặt hậm hực, âm trầm như nước, tựa hồ công tác chuẩn bị lấy phong bạo cực lớn nào đó, tùy thời có thể bộc phát.

Lần này đuổi theo giết Nhiếp Vân, vốn tưởng rằng dễ như trở bàn tay. Ai nghĩ đến dẫn xuất tuyệt thế cao thủ, nhận lấy vũ nhục lớn nhất của nhân sinh.

Thân là tông chủ đại tông môn thứ hai của Phù Thiên đại lục, một trong mấy người quyền thế đỉnh phong nhất đại lục, bị người vẽ mặt, cơn tức này ở trong ngực xoắn xuýt, để cho phổi của hắn sắp tức điên rồi.

Nhưng nghĩ tới thực lực của lão giả kia, đồng tử của hắn liền hơi co lại, thân thể cứng ngắc.

Tuyệt đối có thực lực Huyệt Khiếu cảnh!

Huyệt Khiếu cảnh, Bí Cảnh đệ bát trọng, cũng chính là thực lực kiếp trước của Nhiếp Vân, đan điền tự sinh huyệt khiếu, linh hồn đạt tới Linh cấp Đại viên mãn, loại người này thực lực thậm chí có thể dùng khủng bố để hình dung. Linh hồn có thể xé rách không gian, tự do xuyên thẳng qua, cho dù Di Hoa có được Chưởng Giáo ấn, gặp gỡ loại cường giả này, cũng chỉ có đào tẩu.

- Hóa Vân tông tứ đại trưởng lão, Đông Tây Nam Bắc. Bắc trưởng lão năng lực luyện đan cường đại, Đông, Tây hai vị trưởng lão nghiêm túc lạnh lùng, chỉ có Nam trưởng lão ưa thích cải trang dạo chơi trong thế tục, chẳng lẽ hắn là sư phụ của Nhiếp Vân?

Trong nội tâm âm thầm phỏng đoán thân phận của lão tửu quỷ, càng nghĩ càng phiền lòng, không ngừng xoa lông mày.

Cho dù Hóa Vân tông bởi vì tông chủ mất tích, chia năm xẻ bảy có chút suy tàn, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo. Nó cường đại vẫn chân thật đáng tin, đắc tội cường giả Huyệt Khiếu cảnh, mặc dù hắn là Di Thần Tông tông chủ, cũng phải cẩn thận cân nhắc.

- Tông chủ, Nhiếp...

Trong nội tâm đang nghĩ ngợi lung tung, chợt nghe một thanh âm nghi hoặc vang lên, ngẩng đầu nhìn, một trưởng lão chạy ra đón chào, trưởng lão này là người trung niên, gọi là Di Lâm, chứng kiến Di Hoa xuất hiện, tựa như muốn hỏi có bắt được Nhiếp Vân hay không, khi thấy sắc mặt âm trầm của đối phương, lập tức hiểu được, nuốt xuống nửa câu sau.

- Làm sao vậy, có chuyện gì?

Di Hoa quay mặt lại.

- Hồi bẩm tông chủ, đại tiểu thư hôm trước xuất quan, đã ở đại điện chờ ngươi một ngày!

Chứng kiến bộ dạng này của tông chủ, Di Lâm lại càng hoảng sợ, không dám nhiều lời nói nhảm, lập tức nói sang chuyện khác.

- Tĩnh nhi xuất quan?

Nghe được ba chữ Đại tiểu thư, Di Hoa nguyên bản có chút bạo ngược, con mắt dần dần bình tĩnh lại, lộ ra một tia hào quang ôn nhu.

Nếu như loại ánh mắt này để cho người quen thuộc hắn chứng kiến, nhất định sẽ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, ở Di Thần Tông mỗi người đều biết tông chủ Di Hoa là nhân vật tâm ngoan thủ lạt, làm việc không từ thủ đoạn, mặc dù lúc trước vị hôn thê Hoắc Dĩnh cũng là quan hệ lợi dụng, còn chưa từng có người nào thấy ánh mắt hắn ôn nhu như thế.

- Vâng!

Di Lâm vội vàng gật đầu.

- Ân, ta đi xem!

Di Hoa cười nhạt một tiếng, khóe miệng chậm rãi câu lên, tựa hồ từ tâm cảnh tối tăm phiền muộn vừa rồi đi ra, bước chân đạp mạnh,

người liền hóa thành ảo ảnh, tiến nhập trong đại điện.

Thấy tông chủ đi vào, Di Lâm cũng theo sát ở phía sau.

- Ca, ngươi trở về rồi, ta nghe nói ngươi đi bắt một tiểu nhân vật, người đâu? Sẽ không bị ngươi giết chứ?

Mới vừa vào đại điện, chợt nghe một tiếng cười cởi mở, lập tức một bóng người đánh tới, ôm cổ Di Hoa, vừa cười vừa nói.

------oOo------

Chương 750: Di Tĩnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi cái nha đầu này, sao còn giống như trước đây, lấy cho ngươi tên Tĩnh, là hi vọng ngươi tĩnh lặng, hiện tại vừa vặn ngược lại, giống như nam hài vậy...

Xoa xoa mái tóc của nữ hài trong ngực, vẻ mặt Di Hoa vui vẻ nói.

- Cái gì tĩnh lặng, ta gọi Di Tĩnh, danh tự già như vậy ta mới không cần!

Nữ hài nhếch miệng, nhìn nhìn Di Hoa, lại nhìn phía sau hắn một chút, tựa hồ muốn tìm được tù binh, lại cái gì cũng không phát hiện, nhịn không được nghi ngờ hỏi:

- Đúng rồi, ca, ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, người ngươi bắt đâu?

- Đã thất bại, người không bắt được!

Nhìn bộ dạng của nàng, tâm tình của Di Hoa vốn phiền muộn, có chút chuyển biến tốt đẹp, vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu.

- Không có bắt được? Không phải đâu, ta nghe nói người kia chẳng những đánh chết một vị Thái Thượng trưởng lão cùng mười hai vị

Nội Các trưởng lão của chúng ta, còn đoạt chị dâu Hoắc Dĩnh... tiện nữ nhân này không xứng gọi nàng chị dâu! Hừ, loại người này để ngươi hao tổn mặt mũi lớn như thế, ngươi vậy mà buông tha?

Nữ hài không che đậy miệng, thuận miệng nói ra, không hề cố kỵ.

Di Lâm nghe được nữ hài nói, sợ tới mức khóe miệng loạn rút, thiếu chút nữa bất tỉnh.

Cũng chỉ có vị đại tiểu thư này dám nói tới Hoắc Dĩnh, đổi lại những người khác chỉ sợ hiện tại đã biến thành bánh thịt rồi...

- Không phải ta buông tha hắn, là sư phụ hắn đến rồi!

Nghe được muội muội không có tim không có phổi nói, Di Hoa biết rõ tính cách của nàng là như vậy, bất đắc dĩ nói.

- Sư phụ hắn? Hóa Vân tông Vô Thượng trưởng lão? Không phải có người nói hắn chưa bao giờ xuất hiện, là giả dối sao? Chẳng lẽ đi ra? Lớn lên cái dạng gì? Thực lực không phải như trong truyền thuyết, cao thâm mạt trắc chứ?

Tựa hồ không thấy được dị thường trên mặt ca ca, thiếu nữ Di Tĩnh như đã biết bát quái nào đó, ánh mắt lộ ra lửa nóng hưng phấn.

- Ngươi nha đầu này... Mỗi ngày chỉ biết quan tâm những chuyện tào lao, vẫn đi tu luyện đi, đừng ở chỗ này quấy rối!

Di Hoa dở khóc dở cười, thật không biết nên cười hay nên tức giận.

Nha đầu kia không quan tâm đối phương có làm khó mình hay không, mình có bị thương hay không, ngược lại quan tâm mấy cái kia, thật sự là không có tim không có phổi tới cực điểm.

Ai, bất kể nói thế nào cũng là do mình, Di Tĩnh là thân muội muội của mình, vì tranh đoạt tông chủ vị, thiếu đi quan tâm với nàng, mới khiến cho một nữ hài biến thành tính cách tùy tiện như vậy.

Cũng bởi vì cảm thấy áy náy, mới cực kỳ sủng ái, chỉ cần nàng ưa

thích, đều thỏa mãn tất cả.

- Tu luyện, tu luyện, chỉ biết tu luyện, người ta mới vừa vặn xuất quan a, ngươi xem hiện tại cũng đạt tới Nạp Hư Cảnh rồi! Còn để cho ta tu luyện, vạn nhất ta vượt qua ngươi rồi, tông chủ như ngươi sẽ mất mặt ra sao?

Di Tĩnh nhếch miệng, một bộ chẳng thèm ngó tới.

- Ngươi nha đầu kia, không muốn tu luyện liền có rất nhiều cớ...

Di Hoa lần nữa lắc đầu.

- Nói nhanh lên, ca ca, Nhiếp Vân kia là người nào, hắn thật sự rất lợi hại sao? Có thể liên tục để cho Di Thần Tông chúng ta ăn thiệt thòi lớn như vậy? Nói mau, ta chờ đây này!

Di Tĩnh lắc cánh tay của ca ca.

- Được được, ta sợ ngươi rồi!

Thấy muội muội không đến Hoàng Hà tâm không chết, Di Hoa lắc đầu.

- Kỳ thật Nhiếp Vân này tuổi không lớn lắm, năm nay chỉ có mười bảy tuổi, bất quá hắn rất may mắn, sư phụ là Hóa Vân tông Vô Thượng trưởng lão... tốc độ tu luyện rất nhanh, có được rất nhiều thiên phú đặc thù...

Di Hoa liền thuận miệng nói một lần, về phần tình tiết kỹ càng, hắn cũng chỉ là nghe thuộc hạ truyền lại tin tức, biết cũng không xác thực, bởi vậy nói rất hàm hồ.

- Ân?

Nhưng nói xong, đột nhiên nhớ tới thiên phú đặc thù của Nhiếp Vân, Di Hoa thoáng một phát sững sờ.

Căn cứ lúc trước Đồ Tân sưu tập tin tức đến xem, khi còn bé thiên phú của Nhiếp Vân này không được tốt lắm, trong truyền thuyết chỉ

có ba đan điền, đương nhiên, cái này cũng có thể là hắn vì giấu dốt, cố ý rải tin tức giả, dù sao số lượng đan điền là vừa ra liền xác định, hiện tại biết thiên phú của hắn liền không chỉ ba cái rồi, làm sao có thể chỉ có ba đan điền?

Theo mình biết, Nhiếp Vân này hẳn là Nạp Vật sư (Nạp Vật Đan Điền), Trị Liệu sư, Luyện Đan Sư, Tuần Thú sư, Đại Lực sư, Ngụy Trang sư, Diễm Hỏa sư, Tiên Âm sư, hiện tại xem ra còn là một Địa Hành sư... chín cái đan điền rồi! Đương nhiên, cũng có thể không có Nạp Vật Đan Điền, là Linh Binh phi hành, dù vậy, cũng là tám cái đan điền!

Bát đại đan điền, huyết mạch Hoàng tộc hạ phẩm... không đúng!

Trong óc Di Hoa như đột nhiên bắt được cái gì, nhưng chết sống cũng nghĩ không ra.

Bất quá đang tự hỏi, đã bị muội muội đánh gãy, quay đầu nhìn lại chỉ thấy muội muội Di Tĩnh, hai mắt sáng lên, không biết nghĩ cái gì.

- Mười bảy tuổi thì có loại thực lực này? Thằng này rất lợi hại a, ta thực muốn biết một chút...

- Ngươi ngàn vạn lần đừng xằng bậy, lần này sư phụ hắn chỉ xuất hiện ở trước mặt ta, cảnh cáo thoáng một phát, không phải ra tay chính thức, nhưng ta biết rõ loại thực lực này Di Thần Tông chúng ta cơ hồ không có người có thể đối kháng! Nếu như lại đối phó hắn mà nói, chỉ sợ thực sẽ động thủ, Hóa Vân tông Vô Thượng trưởng lão, Bí Cảnh đệ bát trọng Huyệt Khiếu cảnh, còn không phải chúng ta có thể đối kháng!

Chứng kiến muội muội hai mắt tỏa sáng, Di Hoa dứt bỏ suy nghĩ lộn xộn trong đầu, mở miệng cảnh cáo.

Cô muội muội này của mình ở đâu cũng tốt, chỉ là quá tùy tiện, không sợ trời không sợ đất, vừa có chút tức giận, lại cảm thấy đáng yêu.

- Huyệt Khiếu cảnh, chắc chắn sẽ không chấp nhặt một tiểu nữ tử như ta a, yên tâm đi, lại nói hiện tại ta đã đạt đến Nạp Hư Cảnh, thủ

đoạn bảo vệ tánh mạng cũng không ít, không có việc gì!

Nghe ca ca nói nghiêm túc, Di Tĩnh lại việc không đáng lo.

- Ngàn vạn lần không được xằng bậy, tuy hiện tại Nhiếp Vân này chỉ là Lĩnh Vực cảnh hậu kỳ, nhưng cả người cực kỳ quái dị, thủ đoạn rất nhiều, ngàn vạn lần không được tìm hắn, nếu như ngươi lại không nghe lời, ta liền cấm đoán ngươi!

Thấy muội muội bộ dạng này, Di Hoa dở khóc dở cười, quát lớn một câu.

- Tốt, tốt, ngươi ăn mấy lần thiệt thòi, đã cảm thấy mỗi người đều ăn thiệt thòi...

Di Tĩnh như trước không cho là đúng, khoát tay áo.

- Đừng nói nhiều như vậy, lần này đi ra ngoài, tuy không có bắt Nhiếp Vân trở lại, nhưng một vật khác, ta đã tìm được rồi, ý định bế quan đột phá cảnh giới, sau đó tiến vào Di Thần tế đàn, tiếp nhận lực lượng của tế đàn, ngươi gần đây một thời gian ngắn tốt nhất không nên chạy loạn, nếu không, xem ta xuất quan, như thế nào giáo huấn ngươi!

Di Hoa khoát tay chặn lại.

------oOo------

Chương 751: Bế sinh tử quan (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bế quan? Chẳng lẻ ca ca muốn trùng kích Bí Cảnh thất trọng Phá Không Cảnh? Cái kia tốt, ngươi hảo hảo tu luyện a!

Di Tĩnh cười hì hì, đột nhiên lông mi giơ lên.

- Đúng rồi, ca ca, Phù Thiên đại lục lớn như vậy, mỗi lần phái người đi bắt Nhiếp Vân kia, ngươi đều có thể tìm được vị trí đại khái, đây

là có chuyện gì? Ngươi không có thiên phú Thiên Cơ sư a! Làm sao xác định Thiên Cơ kiếm ở trên người Nhiếp Vân, mà không phải ở trên người sư phụ hắn?

Chuyện này chẳng những Di Tĩnh kỳ quái, ngay cả Di Lâm cũng lập tức dựng thẳng lỗ tai lên, muốn nghe xem đến cùng chuyện gì xảy ra.

Phạm vi Phù Thiên đại lục không thể dùng hàng tỉ dặm để hình dung, diện tích to lớn, cho dù cường giả Huyệt Khiếu cảnh cũng chưa hẳn có thể tìm được giới hạn, mà tông chủ mỗi lần nói phạm vi, Nhiếp Vân kia khẳng định ở đó, thật là khiến người kỳ quái.

Hơn nữa, loại đồ vật trọng yếu như Thiên Cơ kiếm, vì cái gì đường đường Hóa Vân tông Vô Thượng trưởng lão không cầm, lại muốn đặt ở trên người đệ tử thực lực yếu kém? Mang đến họa sát thân cho hắn, làm như vậy, không hợp với lẽ thường a!

- Ha ha, kỳ thật cái này vô cùng đơn giản, lúc đầu ta dùng Truyền Tống Trận đánh chết đệ đệ của hắn Nhiếp Đồng, trong cơ thể Nhiếp Đồng có linh hồn lạc ấn của ta, tuy hiện tại không biết hắn dùng thủ đoạn gì bảo hộ thi thể Nhiếp Đồng, có thể ngăn cản linh hồn của ta dò xét, bất quá, sử dụng phương pháp huyết mạch cảm ứng, phương vị đại khái vẫn có thể cảm ứng được! Cũng chính bởi vì cái này, ta mới xác định Thiên Cơ kiếm thủy chung ở bên người Nhiếp Vân, mà không có đặt ở chỗ sư phụ hắn!

Nghe được muội muội hỏi, Di Hoa nở nụ cười, chuyện này ở trong mắt người khác cực kỳ thần bí, với hắn mà nói cũng không có gì, cũng không cần phải giấu diếm muội muội.

- Linh hồn lạc ấn của ngươi, nói như vậy... Ta cùng ca ca huyết mạch đồng dạng, ngươi có thể dùng huyết mạch cảm ứng tìm được, ta dùng phương pháp huyết mạch cũng nhất định có thể cảm ứng được?

Di Tĩnh hỏi.

Huyết mạch cảm ứng là một loại bí pháp đặc thù, lợi dụng huyết mạch tương tự linh hồn cảm ứng hướng đi của linh hồn, mặc dù

không có lợi hại như Truy Tung sư, có thể tìm được phương vị xác thực, nhưng phương vị đại khái vẫn có thể xác định.

- Đó là đương nhiên!

Di Hoa gật gật đầu, nói tiếp:

- Chớ suy nghĩ lung tung vụng trộm chuồn đi, không có cửa đâu! Trong khoảng thời gian này hảo hảo ở đây tu thân dưỡng tính cho ta, ổn định lại tâm cảnh nôn nóng, bằng không thì muốn lần nữa đột phá liền khó khăn!

- Tốt rồi, tốt rồi, mỗi ngày chỉ biết tu luyện tu luyện, tốt, hiện tại ta liền đi Huyễn Vũ các, ngươi dùng Chưởng Giáo ấn phá vỡ Truyền Tống Trận, đưa ta trở về a! Miễn cho chứng kiến ta liền ngại tâm phiền!

Nghe ca ca nói Huyễn Vũ các, vẻ mặt Di Tĩnh không kiên nhẫn, khoát tay áo.

Huyễn Vũ các là lầu các mà Di Hoa chuyên môn vì nàng xây dựng, ý định cho nàng tĩnh tâm, trong đó có rất nhiều Linh Binh cùng trận pháp tĩnh tâm. Vừa tiến vào không an tĩnh cũng bị cưỡng chế an tĩnh lại, nhưng Di Tĩnh trời sinh là không ở yên được, mỗi lần tiến vào Huyễn Vũ các tựa như tiến vào đại lao, phiền muộn nói không nên lời.

- Ha ha, cái này còn không sai biệt lắm!

Thấy muội muội nguyện ý đi Huyễn Vũ các, lúc này Di Hoa mới nở nụ cười, vừa định tiễn muội muội, đột nhiên biến sắc, toàn thân run rẩy, không biết nghĩ tới điều gì, trở nên cực kỳ khó coi.

- Làm sao vậy ca ca?

Di Tĩnh lần thứ nhất chứng kiến bộ dạng này của ca ca, sững sờ hỏi.

- Không có việc gì!

Nghe được muội muội hỏi, sắc mặt Di Hoa thay đổi, bất quá như trước âm trầm như nước, quay đầu nhìn về phía trung niên nhân cách đó không xa.

- Di Lâm, ngươi mang đại tiểu thư đi Huyễn Vũ các, không có mệnh lệnh của ta không cho phép đi ra, ta chợt có cảm ngộ, phải lập tức bế quan, một phút cũng không thể chậm trễ, vô luận tông môn phát sinh chuyện gì, cũng chờ ta đi ra lại nói, thật sự tình thế nguy cấp, lại để cho Thái Thượng trưởng lão cộng đồng quyết định!

- Vâng!

Di Lâm gật đầu.

- Lập tức bế quan? Thật vất vả nhìn thấy ngươi, lại đuổi người ta đi, thực nhàm chán...

Di Tĩnh không nghĩ tới ca ca sẽ làm ra quyết định đột nhiên bế quan, miệng nhếch lên, vẻ mặt hậm hực, theo Di Lâm đi ra đại điện.

Hai người vừa rời đại điện, vẻ mặt Di Hoa liền chậm rãi trở nên nghiêm túc, âm trầm như Hàn Băng.

- Cái này nguy rồi...

Thanh âm thì thào tự nói từ trong miệng hắn vang lên, tựa hồ gặp sự tình để cho hắn cũng khó có thể giải quyết.

.....

- Đại tiểu thư, nhanh đi thôi, đi như vậy mà nói, chúng ta sợ là phải đi đến ngày mai rồi!

Di Lâm chứng kiến đại tiểu thư ở sau lưng đi lề mà lề mề, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Ra Di Thần Điện, vị đại tiểu thư Di Tĩnh này đi còn chậm hơn ốc sên, bằng loại tốc độ này muốn đến Huyễn Vũ các, đừng bảo ngày mai, sang năm cũng không nhất định.

- Thúc cái gì, ta lại không nói không đi!

Đôi mi thanh tú của Di Tĩnh nhăn lại.

- Đúng, đúng!

Nghe được quát lớn, nhớ tới đủ loại sự tích của vị đại tiểu thư này, Di Lâm đổ mồ hôi lạnh, cái gì cũng không dám nói.

Đừng nhìn vị đại tiểu thư này ở trước mặt tông chủ nhu thuận như bảo bảo, trên thực tế ở Di Thần Tông là Bá Vương lớn nhất, có danh xưng Tiểu ma nữ, chỉ cần xem ai không vừa mắt, tuyệt đối sẽ trực tiếp động thủ, hấp tấp, không lưu tình chút nào.

Cũng bởi vì đắc tội nàng mà bị giáo huấn, thậm chí đánh chết cũng có vài chục người rồi.

- Cái này còn không sai biệt lắm, đúng rồi, ta đột nhiên có chuyện muốn đi Tàng Thư Các!

Thấy Di Lâm không dám nói lời nào, lúc này Di Tĩnh mới chu miệng, nói ra.

- Đi Tàng Thư Các? Đại tiểu thư, tông chủ chưa nói cho ngươi đi...

Di Lâm có chút khó xử.

- Tông chủ không có để cho ta đi, ngươi liền không cho ta đi? Ngươi có tin hiện tại ta liền đưa tin cho ca ca, để hắn biết ngươi khó xử ta hay không?

Di Tĩnh nổi giận, chỉ vào Di Lâm quát lớn.

- Ta... Thuộc hạ không dám!

Sắc mặt Di Lâm như mướp đắng.

Hầu hạ đại tiểu thư này, quả thực là chịu tội.

- Vậy thì tốt rồi, hiện tại ta muốn đi, ngươi ở trong vòng này chờ ta,

một khi ly khai, xem ta thu thập ngươi như thế nào!

Di Tĩnh chỉ chỉ, một đạo kình khí bắn ra, tiện tay vẽ một vòng tròn.

- Đứng ở trong vòng?

Mặt Di Lâm như ăn mướp đắng.

------oOo------

Chương 752: Bế sinh tử quan (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn là người tâm phúc bên cạnh tông chủ, địa vị ở Di Thần Tông khá cao, hiện tại đứng ở trong vòng tròn... Thật sự quá xấu hổ chết người ta rồi, nhưng vị Thiếu nãi nãi này là thân muội muội của tông chủ, tông chủ đối với nàng cực kỳ sủng ái, đắc tội... Có thể tưởng tượng tình huống bi thảm.

- Như thế nào, không muốn?

Đại tiểu thư tính tình bộc phát.

- Không dám, ta lập tức liền đứng vào...

Di Lâm vội vàng nhảy vào vòng tròn.

- Cái này còn không sai biệt lắm, ta không từ Tàng Thư Các đi ra, ngươi không thể đi ra, hừ!

Thấy bộ dáng của hắn, vẻ mặt Di Tĩnh cao hứng, hất lên tay, liền đi nhanh tới Tàng Thư Các, thời gian nháy con mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

- Đồ đần, ta mới không đi Tàng Thư Các, ta muốn bắt Nhiếp Vân kia nhìn xem, hắn đến cùng có bản lãnh gì, hắc hắc, chờ ta bắt trở lại, tuyệt đối để cho ca ca giật mình, cho hắn biết muội muội của mình rất có bản lĩnh, hừ, để cho hắn mỗi ngày bắt ta đi Huyễn Vũ

các, cái địa phương quỷ quái kia suốt ngày im ắng như nghĩa trang vậy, quỷ mới thèm đi!

Tiến vào Tàng Thư Các, Di Tĩnh nhẹ nhàng xoay chuyển, liền từ cửa hông chạy ra, quay đầu chứng kiến Di Lâm vẻ mặt đau khổ đứng ở trong vòng tròn, nở nụ cười một tiếng, hất lên mái tóc, chỉ chốc lát liền rời đi tông môn.

Lần này nàng đi rất nhẹ nhàng, không biết Di Lâm đáng thương ở trong vòng tròn suốt một ngày một đêm, mới biết được nàng đã đi ra, vội vàng tìm tông chủ, lại phát hiện tông chủ bế sinh tử quan, căn bản không cách nào đưa tin.

Di Hoa đột nhiên bế quan, hơn nữa không nhận tin tức đưa tin đã oanh động toàn bộ tông môn, hắn vừa lên làm tông chủ, theo lý thuyết hẳn là thời điểm đại triển kế hoạch, đột nhiên bế quan, để cho tất cả mọi người sờ không rõ ý nghĩ, ngay cả thân tín nhất của hắn, cũng không có nhận được thông tri trước đó, thật giống như chuyện này là hắn đột ngột quyết định, để cho rất nhiều người đều sờ không rõ ý nghĩ, không biết huyên náo ra cái kia.

Bất quá, uy tín của hắn đã thành lập, tuy để cho mọi người nghi hoặc, lại không có rung chuyển quá lớn, thậm chí tin tức bế quan cũng không có rơi vào tay tông môn bên ngoài.

...

Đùng!

Tử Hoa Động Phủ, Nhiếp Vân đột nhiên đứng lên, cốt cách cơ bắp toàn thân trong nháy mắt rung động, giống như sấm rền vang lên một lần, lại như hổ gầm rồng ngâm, chấn không khí kích động không ngớt.

- Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ ngũ trọng đại thành, rốt cục đã luyện thành! Lực lượng thân thể 1000 vạn Tượng, ha ha!

Hai tay chấn động, không khí liền hình thành cả đám vòng xoáy, Nhiếp Vân nhịn không được thét dài một tiếng.

Sử dụng Chích Diễm Hỏa Duẩn, trải qua ba ngày tu luyện, Linh Tê Luyện Thể Quyết rốt cục lần nữa đã có đột phá, đạt tới đệ ngũ trọng đại thành.

Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ ngũ trọng đại thành, lực lượng thân thể lần nữa gia tăng lên gấp năm lần, từ 200 vạn Tượng đạt tới 1000 vạn Tượng!

1000 vạn Tượng lực, phối hợp Đại Lực Đan điền tăng gấp 10 lần, dưới một quyền, một trăm triệu Tượng lực, có thể so với Nạp Hư Cảnh sơ kỳ!

Lực lượng của cường giả Nạp Hư Cảnh sơ kỳ ước chừng ở 1 trăm triệu - 2 trăm triệu Tượng.

- Kiếp trước tu luyện tới đệ thất trọng mới có Ma dực, không nghĩ tới một lần nữa lĩnh ngộ Linh Tê Luyện Thể Quyết, đệ ngũ trọng đại thành đã bắt đầu sinh ra rồi, tuy còn không có biến thành hoàn mỹ, nhưng tốc độ so với trước kia nhanh ít nhất gấp đôi!

Thân thể nhoáng một cái, sau lưng Nhiếp Vân đột nhiên sinh ra một đôi cánh đen nhánh.

Ma dực chỉ Ma Nhân mới có!

Tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết tới cực hạn, thân thể sẽ càng ngày càng hoàn mỹ theo xu hướng Ma Nhân, dưới xương sườn sinh ra hai cánh, cánh run lên là mấy chục vạn dặm, mấy trăm vạn dặm liền từ dưới chân xẹt qua.

Kiếp trước, Nhiếp Vân tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết tới đệ thất trọng mới sinh ra đôi cánh này, bị người xưng là Huyết Ngục Ma Tôn, không nghĩ tới kiếp này lần nữa quan sát Linh Tê Luyện Thể Quyết, đưa tới pháp quyết biến hóa, đệ ngũ trọng đại thành liền để cho mình sinh ra Ma dực.

Tuy hiện tại Ma dực này chỉ là hình thức ban đầu, còn không có phát triển hoàn mỹ, nhưng hai cánh khẽ động, Phong Lôi gào thét, tốc độ so với trước kia ít nhất nhanh gấp đôi!

- Thu!

Trong nội tâm khẽ động, hai cánh liền triệt để biến mất, giống như chưa từng xuất hiện qua.

Linh Tê Luyện Thể Quyết ở Ma tộc chỉ sợ cũng là Vô Thượng công pháp, diễn sinh ra Ma dực, hoàn toàn do tâm ý khống chế, tự do xuất hiện biến mất, không hề phức tạp, nếu như không thể biến mất, vô luận lúc nào cũng lưng mang hai cánh đi ra ngoài, Nhiếp Vân sớm đã bị cho rằng là dị loại đuổi đi, không có khả năng cuối cùng lên làm Hóa Vân tông Vô Thượng trưởng lão.

- Đã có Ma dực, linh hồn cũng đạt tới Linh cấp đỉnh phong, lực lượng nhục thân càng đạt tới 1000 vạn Tượng, có thể so với Linh Binh thượng phẩm! Tuy tu vi như cũ là Lĩnh Vực cảnh hậu kỳ, nhưng bởi vì lĩnh ngộ ý cảnh Tâm Kiếm, sức chiến đấu cũng có tiến bộ cực lớn!

Những ngày này tu luyện chỉ là củng cố thực lực Lĩnh Vực cảnh hậu kỳ, không có tiếp tục đột phá, bất quá, lúc trước bị Vân Huyên, Di Hoa khó khăn, trong lúc vô tình lĩnh ngộ Tâm Kiếm đã để cho thực lực của hắn đại tiến.

Pháp lực 2400 Tượng, thân thể một ức Tượng, phối hợp ý cảnh Tâm Kiếm, mặc dù gặp được nửa bước cường giả Nạp Hư cảnh, cũng có thể đơn giản đánh chết!

Về phần cường giả Nạp Hư cảnh, lĩnh ngộ hư không huyền bí, thực lực chân chính đã không thể dùng lực lượng đơn thuần đi cân nhắc, đừng nói hiện tại chỉ có hơn một tỷ Tượng lực, mặc dù có ba trăm triệu Tượng lực, cũng khẳng định không phải đối thủ của cường giả Nạp Hư cảnh.

Đạt tới Nạp Hư Cảnh, lực lượng đã không phải mấu chốt để chiến thắng, thật giống như trước kia Nhiếp Vân bị nhốt ở trên không trung. Mặc dù có được lực

lượng cường thịnh trở lại, không có công phá không gian gông cùm xiềng xích, như trước không tổn thương đến đối phương!

Mà ngày đó nếu không phải Vân Huyên, Di Hoa muốn bắt sống, chỉ cần điều khiển không gian nghiền nát, mình liền sẽ lập tức tử vong, ngoại trừ tiến vào Tử Hoa Động Phủ, căn bản không ngăn cản nổi!

- Thực lực bản thân còn chưa đủ, nhưng linh hồn đạt tới Linh cấp đỉnh phong, hẳn có thể chính thức khống chế thi thể Di Hoằng đi à nha!

Trong nội tâm khẽ động, liền thả thi thể Di Hoằng lúc trước bị mình một quyền đánh chết ra.

Trước kia đã luyện hóa được thi thể, chỉ là linh hồn không đủ, không cách nào khống chế, hiện tại linh hồn đạt tới Linh cấp đỉnh phong, lại đạt tới cảnh giới nhất niệm sinh lôi, khống chế hẳn không quá khó khăn.&

------oOo------

Chương 753: Quay trở lại Kiếm Thần Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhất niệm sinh lôi, tạp chất bất nhiễm, nói rõ linh hồn tinh khiết tới trình độ nhất định, so với Lưu Ly chi hồn càng tiến một tầng.

Hô!

Linh hồn tiến vào thi thể Di Hoằng, thi thể vốn vẫn không nhúc nhích lập tức đứng lên, mở hai mắt ra, sáng ngời hữu thần.

- Quả nhiên có thể phát huy ra thực lực Nạp Hư Cảnh đỉnh phong. Chỉ có điều sử dụng tiêu hao quá lớn, không cần mấy lần, ta sẽ lần nữa biến thành kẻ nghèo hàn!

Cảm thụ thoáng một phát, bây giờ mình quả nhiên có thể làm cho Di Hoằng phát huy ra toàn bộ lực lượng, con mắt Nhiếp Vân sáng ngời, bất quá chỉ sáng lên một cái, lập tức lắc đầu.

Không hổ là thi thể Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, thật sự quá tiêu hao

năng lượng, dùng một lần, ít nhất cần một vạn viên linh thạch tuyệt phẩm!

Ở trong Long Lân Địa Ấn tổng cộng lấy được ba bốn vạn viên linh thạch tuyệt phẩm, một lần sử dụng một vạn viên, tuy sức chiến đấu của thi thể này cường đại, cũng chỉ có thể sử dụng ba bốn lần!

Ai, hiện tại xem ra, vốn tưởng rằng thân gia rất giàu có rồi, trên thực tế như cũ là người nghèo!

- Nếu như hiện tại Tiểu Phong thành công thì tốt rồi...

Nghĩ đến có được khôi lỗi Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, lại không thể tùy ý sử dụng, Nhiếp Vân bất đắc dĩ quay đầu nhìn về phía Tiểu Phong cách đó không xa, lần nữa im lặng.

Sau khi cho Tiểu Phong tinh hạch của Kim Quang Phong Lôi thú, nó liền lâm vào trạng thái tu luyện, đến bây giờ còn không có thanh tỉnh, xem bộ dáng của nó, chỉ sợ không có mấy tháng là khó có khả năng tỉnh táo lại, trông cậy vào nó hỗ trợ, còn không biết năm nào tháng nào.

Về phần Tử Đồng, luyện hóa độc giác của Hỏa Diễm Độc Giác Thú cũng không có động tĩnh, lúc này hai thú toàn bộ bế quan, căn bản không thể quấy nhiễu.

- Lĩnh ngộ ý cảnh Tâm Kiếm, đã luyện thành Phong Tiêu Thu Sát, đi xem cung điện thứ tư của Tử Hoa Động Phủ có vật gì tốt lưu lại, vạn nhất có không ít linh thạch tuyệt phẩm, liền không lo rồi!

Con mắt sáng ngời, Nhiếp Vân thả người đi đến cung điện thứ tư của Tử Hoa Động Phủ.

Tử Hoa Động Phủ tổng cộng có tám cung điện, chỉ có luyện thành tuyệt chiêu phía trên mới có thể mở ra, trước kia Tứ Quý kiếm pháp đã luyện thành Hàn Đông Mai Hương, Hồi Xuân Đại Địa, Thịnh Hạ Liệt Dương, đã mở ra ba cái, cái thứ nhất là linh thạch, thứ hai là Tạo Hóa linh dịch, thứ ba là Linh Binh, không biết cung điện thứ tư là cái gì!

Vẻ mặt hưng phấn, Nhiếp Vân đi vào trước mặt động phủ thứ tư, bàn tay vẽ một cái, thi triển ra chiêu thứ tư Phong Tiêu Thu Sát.

Ầm ầm!

Một hồi nổ mạnh, động phủ chậm rãi mở ra.

Vèo!

Vẻ mặt Nhiếp Vân hưng phấn tiến vào cung điện, vốn tưởng rằng bên trong có rất nhiều linh thạch tuyệt phẩm, nhìn thoáng qua, nhịn không được đứng tại nguyên chỗ.

- Cái này... Điều đó không có khả năng a!

Xuất hiện ở trước mắt không phải một cung điện bảo vật, mà là không có vật gì! Cung điện cực lớn trống rỗng, ngay cả một cọng lông cũng không có.

- Ân? Ở đây nguyên bản hẳn nên có không ít đồ vật, sao biến thành không có gì?

Nhìn một vòng phát hiện trong điện đường dựa theo cách cục, nên có không ít bảo vật, nhưng vì cái gì rỗng tuếch? Là Tử Hoa đạo nhân căn bản không có bỏ vào, hay nơi này vốn chính là không?

Cẩn thận tìm kiếm một hồi, cuối cùng cái gì cũng không phát hiện, lúc này Nhiếp Vân mới im lặng đi ra.

Vốn đối với cung điện thứ tư còn có mong đợi rất lớn, kết quả lại là cái này, để cho người cực kỳ thất vọng.

Bất quá không có thì không có a, Tử Hoa đạo nhân vật lưu lại, đã cho rất nhiều trợ giúp, đừng nói một cung điện không có, cho dù toàn bộ không có, cũng không có gì.

- Thực lực tấn cấp, lại có khôi lỗi Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, hiện tại nên đi báo thù rồi!

Thân thể nhoáng một cái, từ trong Tử Hoa Động Phủ chui ra, con

mắt Nhiếp Vân nhìn về phía một phương hướng, như xem thấu vô số trở ngại, thấy được tông môn cự đại kia.

Có cừu oán không báo không phải quân tử, cừu hận thời gian dài đọng lại ở trong lòng sẽ sinh ra gông cùm xiềng xích đối với tu vi, tốn sức vất vả tham gia Kiếm Thần Tông thí luyện, ba lượt khảo hạch đều đứng đầu, kết quả lại gặp loại đãi ngộ này, chẳng những bị oan uổng, còn bị tông chủ che mặt đuổi giết, nếu có thể nuốt được cơn tức này, còn không bằng trực tiếp thiến đi làm thái giám.

Trước kia linh hồn quá yếu, một khi bị phát hiện, đối phương chỉ bằng vào linh hồn có thể đánh chết mình, hơn nữa thi triển ra thiên phú Ẩn Nặc sư hiệu quả cũng không cao, rất dễ dàng bị phát hiện, hiện tại bất đồng, linh hồn đạt tới Linh cấp đỉnh phong, càng là tinh khiết nhất niệm sinh lôi, chỉ cần linh hồn không có đạt tới Linh cấp Đại viên mãn, liền không có khả năng phát hiện!

Hừ, ngươi không phải nói ta trộm Kiếm Thần chi kiếm sao? Ngươi không phải ngược đãi Thiên Huyễn sao?

Đã như vậy, hôm nay ta liền cho ngươi nếm thử hương vị lần nữa mất đi Kiếm Thần chi kiếm, để cho ngươi biết đắc tội ta giá lớn ra sao!

Thiên Huyễn, lần này huynh đệ báo thù cho ngươi, không huyên náo Kiếm Thần Tông gà bay chó chạy thề không làm người!

- Vân Huyên, lần này ta sẽ để cho Kiếm Thần Tông ngươi mất hết mặt mũi! Vì ngươi vây giết ta mà trả giá thật nhiều!

Hừ một tiếng, Nhiếp Vân liền từ tại chỗ biến mất, triệt để sáp nhập vào dưới mặt đất, cho dù cường giả Nạp Hư cảnh cũng nhìn không ra.

Đạt tới linh hồn Linh cấp đỉnh phong, uy lực cường đại của thiên phú Ẩn Nặc sư triệt để hiển lộ ra, hành tẩu ở dưới mặt đất, chỉ cần động tác không lớn, mặc dù cường giả Nạp Hư cảnh gặp gỡ cũng phát hiện không được, thực hiện ẩn nấp chính thức trên ý nghĩa.

Xuống đất, Nhiếp Vân dựa theo lộ tuyến đào tẩu lúc trước đường

cũ phản hồi, một đường tinh thần nội liễm, linh hồn Linh cấp bọc vào, nhiệt lượng, khí tức toàn thân không tán dật chút nào, cả người giống như thai nhi, ngoại nhân căn bản không phát hiện được.

Một đường đi về phía trước, lần nữa đi một ngày một đêm, lúc này mới nhìn đến tông môn nguy nga xuất hiện ở trước mắt, đã đến Kiếm Thần Tông!

Lần đầu tiên tới do Kiếm Thần Tông Thái Thượng trưởng lão tự mình mang theo, là mang thân phận thí luyện đến, được tôn trọng cùng kính sợ, mà lần này lại lén lút lặng lẽ ẩn vào, trước sau vài ngày khác biệt to lớn, làm cho người sụt sịt.

- Ta có việc muốn tìm tông chủ!

- Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng đi, mấy ngày nay tông chủ giống như tâm tình không tốt, ai đi qua đều bị giáo huấn, ngày hôm qua Cát Nghiệp trưởng lão đi qua, chỉ nói một câu, đã bị nàng phạt đi Đông Bắc vực chấp hành nhiệm vụ, có thể còn sống hay không cũng khó nói...&

------oOo------

Chương 754: Lẫn vào Kiếm Chi Đại Điện (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đông Bắc vực? Đây chính là chỗ nguy hiểm nhất mà Kiếm Thần Tông chúng ta chưởng quản, cửu tử nhất sinh, an bài đi chỗ đó, Cát Nghiệp trưởng lão đã xong, như vậy ta không tới nữa a... Tông chủ tâm tình không tốt, đến cùng bởi vì chuyện gì?

- Ai biết được, có người nói là lần trước có đệ tử thí luyện trộm Kiếm Thần chi kiếm, ta cũng không rõ ràng lắm...

- Ngươi quản tông chủ vì cái gì tức giận sao? Dù sao hiện tại tốt nhất không nên tìm nàng, bằng không thì khẳng định không may...

Đi ở dưới Kiếm Thần Tông, linh hồn khẽ nhúc nhích, liền nghe đủ loại đối thoại vào tai, thời điểm đệ tử Kiếm Thần Tông nhàn hạ cũng rất bát quái, bọn người tông chủ ngẫu nhiên cũng sẽ trở thành đối tượng nói chuyện phiếm.

- Vân Huyên tâm tình không tốt? Trước nghĩ biện pháp tiến vào Kiếm Thần Điện khu Thiên phẩm, cảm ứng Kiếm Đạo chi khí, quan sát thiên phú đặc thù tường giải lại nói!

Nghe được Vân Huyên tâm tình không tốt, Nhiếp Vân vốn ý định lặng lẽ nấp qua quan sát một chút, thuận tiện tìm cơ hội trả thù, cuối cùng vẫn buông tha cho loại ý nghĩ này, Vân Huyên làm Kiếm Thần Tông tông chủ, thủ đoạn nhiều vô số kể, bị phát hiện liền nguy rồi, hơn nữa trước khi không có thực lực tuyệt đối, cho dù đi qua, cũng không thể báo thù, ngược lại đánh rắn động cỏ.

Từ dưới mặt đất hành tẩu, thỉnh thoảng vượt qua vô số phong ấn, đi ước chừng hơn một giờ, rốt cục đi vào địa điểm lần trước đào tẩu.

Như loại địa phương Kiếm Thần Điện, Kiếm Đại Điện này, dưới mặt đất đều là phong ấn, mặc dù có thiên phú Thiên Nhãn, thiên phú Địa Hành cũng không cách nào vụng trộm trà trộn vào, chỉ có thể từ cửa chính tiến vào, địa phương lần trước đào tẩu xem như cách Kiếm Thần Điện gần nhất, hẻo lánh nhất, từ nơi này chui ra mặt đất, có thể giảm bớt khả năng bị người phát hiện.

Trước dùng Thiên Nhãn quan sát một vòng, né qua hai tốp đệ tử đi ngang qua, lúc này Nhiếp Vân mới thi triển thiên phú Ngụy Trang sư, biến hóa bộ dáng, sửa sang lại một chút, đi nhanh về phía đại điện.

- Nghê Hư trưởng lão!

- Trưởng lão tốt!

Dọc theo đường đi, đệ tử chứng kiến hắn sắc mặt đều rùng mình, liên tục gật đầu, vẻ mặt cung kính.

Không sai, Nhiếp Vân đúng là ngụy trang trở thành Nghê Hư

trưởng lão.

Ban đầu ở Kiếm Chi Đại Điện, thằng này một đường giả bộ làm người tốt, cuối cùng hại mình một bả, thù này nhớ kỹ, trên đường tới, liền dùng thiên phú Thiên Nhãn quét một vòng, phát hiện hắn đang ở trên ngọn núi của mình bế quan, không đi ra hoạt động, vừa dễ dàng mượn hình dạng của hắn hành động, thuận tiện ăn miếng trả miếng, hãm hại thoáng một phát.

Nghê Hư trưởng lão thân là Thái Thượng trưởng lão, ở Kiếm Thần Tông địa vị rất cao, quyền hạn không nhỏ, không ai dám chỉ trích, một đường thuận lợi đi về phía trước, rất nhanh thông qua hành lang hẹp dài, đi tới trước Kiếm Thần chi kiếm.

- Kiếm Thần chi kiếm là thứ trọng yếu nhất của Kiếm Thần Tông, một khi mất đi, nhất định sẽ làm ra động tĩnh, trước đi xem thiên phú đặc thù tường giải, cảm ứng xong Kiếm Đạo chi khí lại nói!

Cưỡng chế xúc động trực tiếp trộm đi, Nhiếp Vân vượt qua Thần Kiếm, đi tới đại sảnh Kiếm Chi Đại Điện.

- Dừng lại... Ah, nguyên lai là Nghê Hư trưởng lão!

Mới vừa đi hai bước, chợt nghe một tiếng hét lớn, một thanh niên mặc khôi giáp màu xanh không biết từ chỗ nào xông ra, nhìn quần áo liền biết là đệ tử Chấp Pháp đội.

Chấp Pháp đệ tử phụ trách an toàn, kỷ luật của tông môn, cũng thường xuyên tuần tra ở Kiếm Chi Đại Điện.

- Ân, ta sang đây xem xem mấy đệ tử thông qua Kiếm Thần thí luyện khảo hạch hiện tại thế nào rồi!

Nhiếp Vân tùy ý gật gật đầu.

- Mười đệ tử thông qua thí luyện, một cái chạy án, Diệp Kiếm Tinh sau đó bởi vì nghi vấn Chấp Pháp đội, bị thủ tiêu tư cách, tám người còn lại còn ở trong cảm ngộ Kiếm Đạo, không có đi ra!

Đệ tử Chấp Pháp đội kia gật đầu nói.

Kiếm Thần thí luyện đạt được Top 10, có tư cách ở khu Thiên phẩm, khu Địa Phẩm cảm ngộ mười ngày, hiện tại thời gian mới qua bảy, tám ngày, còn không có chấm dứt, mọi người tự nhiên không có đi ra.

- Cái này ta biết rõ, ta chỉ là muốn hỏi một chút bọn hắn tu luyện tiến triển như thế nào!

Nghe được Diệp Kiếm Tinh vậy mà bởi vì nghi vấn Chấp Pháp đội mà bị thủ tiêu tư cách, Nhiếp Vân sững sờ, lại không biểu hiện ra ngoài, nói.

- Ách, cái này ta cũng không biết, khu Thiên phẩm, khu Địa Phẩm, Chấp Pháp đội chúng ta cũng không có tư cách vào...

Chấp Pháp đệ tử lắc đầu.

Khu Thiên phẩm của Kiếm Chi Đại Điện chỉ có thí luyện quán quân cùng tông chủ mới có thể tiến vào cảm ngộ, khu Địa Phẩm chỉ có Thái Thượng trưởng lão của tông môn có tư cách vào, tuy Chấp Pháp đệ tử ở tông môn quyền lợi rất lớn, cũng không có tư cách phá hư quy củ tiến vào trong đó.

- Hiểu quy củ, biết rõ thân phận địa vị, ngươi tên là gì? Rất không tồi!

Nhiếp Vân gật gật đầu, thuận miệng khen ngợi một câu.

- Đa tạ trưởng lão, tại hạ Cam Thanh!

Nghe được tán dương, Chấp Pháp đệ tử vội vàng gật đầu.

- Ân. Rất tốt, gần đây có người lẫn vào tông môn, ta là phụng lệnh tông chủ tới dò xét, ngươi phải cẩn thận kiểm tra, ngàn vạn lần đừng cho người khả nghi tiến vào, mặt khác, sự tình ta tới, không nói cho người khác biết, ta sợ đánh rắn động cỏ, còn không có bắt lấy đối phương, ngược lại làm cho hắn đào tẩu!

Sắc mặt Nhiếp Vân nghiêm túc nói.

- Vâng!

Nghe được Nghê Hư trưởng lão nghiêm túc nói, Cam Thanh nghiêm sắc mặt, cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Trưởng lão, là người nào trà trộn vào tông môn chúng ta? Lợi hại không?

- Người nọ là Ngụy Trang sư, có thể ngụy trang thành bất luận kẻ nào. Ngươi chỉ cần dựa theo quy củ cẩn thận kiểm tra là được, không nên hỏi thì đừng hỏi!

Nhiếp Vân hừ một tiếng nói:

- Lần này nếu như biểu hiện tốt rồi, ta sẽ nói với Mạc Tường, để ngươi làm đội phó!

- Vâng, đa tạ Nghê Hư trưởng lão!

Con mắt Cam Thanh sáng ngời.

Cam Thanh bất quá chỉ là Thiên Kiều cảnh, linh hồn chỉ đạt tới Linh cấp hậu kỳ, căn bản nhìn không ra Nhiếp Vân ngụy trang, còn tưởng rằng thật sự là Nghê Hư trưởng lão.

Cho dù Chấp Pháp đội thuộc chưởng giáo trực tiếp chưởng quản, nhưng Thái Thượng trưởng lão địa vị ở đó, Nghê Hư trưởng lão thật muốn nói chuyện cho mình, Mạc Tường đội trưởng cũng sẽ nể tình.

- Ân. Hảo hảo kiểm tra a!

Nhiếp Vân lần nữa phân phó một câu, không nói thêm lời, quay người đi về phía trước.

- Vâng!

Cam Thanh biết rõ địa vị mình, vội vàng đứng thẳng thân thể, cung kính tiễn đưa Nhiếp Vân rời đi, tiếp tục tuần tra ở trong Kiếm Chi

Đại Điện.&

------oOo------

Chương 755: Lẫn vào Kiếm Chi Đại Điện (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cùng Cam Thanh này nói nhiều như vậy, cũng không phải Nhiếp Vân rảnh rỗi đến bị khùng, mà là một loại kỹ xảo trộm cắp, gọi là "mượn mắt", mượn nhờ con mắt người khác, để cho thằng này làm con mắt cho hắn!

Ăn trộm cao minh cũng không phải có bao nhiêu đội, mà là hắn có thể lợi dụng hoàn cảnh hay không, có thể lợi dụng nhiều nhân tố trong hoàn cảnh hay không, khu Thiên phẩm ngay cả Thiên Nhãn cũng nhìn không thấu, bên trong khẳng định có rất nhiều cấm chế phong ấn, ngoại trừ ngoài cửa chính người không có biện pháp tiến vào cùng đi ra, một khi đi vào, chẳng khác nào tiến vào mật thất chỉ có một đường ra.

Loại tình huống này, lưu cái "con mắt" ở bên ngoài liền rất trọng yếu, một khi người tới, thằng này biết tin tức có người ngụy trang hỗn loạn vào, nhất định sẽ tinh tế kiểm tra, chỉ cần kiểm tra, nhất định sẽ phát ra âm thanh, như vậy người ở trong khu Thiên phẩm sẽ biết được bên ngoài có người đến, có thời gian có cơ hội ẩn thân hoặc đào tẩu.

Tuy người này không phải đồng lõa, nhưng lợi dụng tốt hoàn cảnh, là có thể sử dụng hắn như đồng lõa, cái này là mượn mắt, mượn ánh mắt của hắn, biết rõ tình huống bên ngoài.

Chiêu này Nhiếp Vân cũng là học từ Thiên Huyễn, Thiên Huyễn ở trên kỹ nghệ trộm cắp, đã đạt đến đỉnh phong, năng lực mạnh khoáng tuyệt cổ kim, so với hắn, là gặp dân chơi thứ thiệt, không đáng giá nhắc tới.

Ra đại điện, an bài tốt "con mắt", Nhiếp Vân đi vào một chỗ góc sau Kiếm Thần chi kiếm, Ẩn Nặc chi khí xoay chuyển, màu sắc cả

người như vách tường, dán vách tường chậm rãi đi đến khu Thiên phẩm.

Thái Thượng trưởng lão có tư cách vào khu Địa phẩm, nhưng Nhiếp Vân lần này không có ý định tiến vào chỗ ấy, mà là trực tiếp tiến vào khu Thiên phẩm, bởi vì chỉ có ở đây mới có Kiếm Đạo chi khí!

Muốn đi vào chỉ có hai phương pháp, đạt được quán quân của Kiếm Thần thí luyện, biến thành Kiếm Thần Tông tông chủ, hiện tại Nhiếp Vân còn không muốn ngụy trang thành Vân Huyên, dù sao chưởng giáo luôn là trung tâm của tông môn, một khi xuất hiện ở đây, dùng không được bao lâu cả nhà sẽ biết, đến lúc đó bị người đến bắt ba ba trong hũ thì muốn khóc cũng không kịp rồi.

Cho nên, biện pháp tốt nhất là lặng lẽ ẩn vào!

Thiên phú Ẩn Nặc sư bài danh 351, cho dù thứ tự không cao, nhưng bằng vào linh hồn Linh cấp đỉnh phong hiện tại, chính thức ẩn nặc, đừng nói Cam Thanh, cho dù Nghê Hư trưởng lão đến, cũng khẳng định nhìn không ra!

Bất quá vẫn cẩn thận, Ẩn Nặc sư không phải biến người thành hư vô, mà là một loại Chướng Nhãn Pháp đặc thù, giống như tắc kè hoa, trở nên thống nhất với chung quanh, để cho người nhìn đi khó phát hiện, thậm chí có thể ngăn cách tinh thần lực quét nhìn, loại tình huống này, thời điểm bất động còn dễ nói, một khi có động tác, liền rất dễ dàng bị phát hiện.

Vách tường đại sảnh quấn vòng lớn vừa vặn thông cửa vào khu Thiên phẩm, chỉ là đi qua rất phiền toái, so với thẳng tắp thì xa hơn phân nửa, lưng dán vách tường, Nhiếp Vân sợ động tác quá lớn bị người chứng kiến, giảm thấp xuống thanh âm, từng bước một đi đến lối vào.

Tuy năng lực ẩn nấp mạnh, cũng không thể che lấp tiếng bước chân tiếng hít thở,… động tác quá nhanh, tiếng bước chân ngược lại là chuyện nhỏ, mang theo tiếng gió, vẫn sẽ kinh động người khác.

- Còn có 500 m...

- Còn có 300 m...

- 100m, 90 m, 80 m...

Dán vách tường chậm rãi đi về phía trước, Nhiếp Vân càng chạy càng gần, trong nội tâm tính toán khoảng cách.

- Lập tức tới rồi, 15 m!

Vì phòng ngừa làm ra động tĩnh, tận lực giảm thấp xuống tốc độ, đi gần nửa giờ, rốt cục đi vào khu Thiên phẩm thông đạo trước mặt, chỉ kém 15 thước.

Khoảng cách 15 m, chỉ cần gia tốc, một phần mười hô hấp cũng không dùng đến, có thể xông vào, còn có thể không làm cho những người khác chú ý.

- Chuẩn bị đi vào!

Trong nội tâm nghĩ kỹ, Nhiếp Vân đang định xông vào, chợt nghe bên ngoài đại điện đột nhiên vang lên tiếng bước chân liên tiếp.

Bước chân dồn dập, tựa hồ có việc gấp gì, giẫm mặt đất phát ra thanh âm thùng thùng.

- Tông chủ!

Ngay sau đó nghe được một thanh âm kinh ngạc, Nhiếp Vân quay đầu nhìn lại, sắc mặt thoáng một phát trở nên có chút khó coi, âm thầm kêu khổ.

Thật đúng là đủ không may, không hy vọng ai ra nhất, người đó cứ tới đây rồi.

Xuất hiện ở trước mắt không phải người khác, đúng là Kiếm Thần Tông tông chủ Thiên Thủ Kiếm Vân Huyên, lúc này nàng bận mỏng giáp bó sát người, hiển lộ ra toàn bộ dáng người hấp dẫn, khóe miệng hồng nhuận phơn phớt, đôi mi thanh tú giơ lên, tư thế hiên

ngang, chỉ là trên mặt treo đầy băng sương, để cho người xem xét liền không rét mà run.

- Đứng lại, đây là Kiếm Chi Đại Điện khu Thiên phẩm, không cho phép tiến loạn! A, tông chủ...

Cam Thanh đi nhanh tới, ngăn Vân Huyên, lời mới nói một nửa, lập tức hoảng sợ, sắc mặt đỏ lên.

- Tránh ra!

Đôi mi thanh tú của Vân Huyên nhăn lại.

- Vâng...

Cam Thanh lui về phía sau, đột nhiên vang lên nói lời của Nghê Hư trưởng lão vừa rồi, lại nhìn thoáng qua tông chủ trước mắt, cố nén bước chân lui về phía sau.

- Hồi bẩm tông chủ, ta vừa nhận được tin tức, hiện tại có người trà trộn ra vào, ý đồ làm loạn với tông môn, cho nên... Tông chủ có thể đưa ra Chưởng Giáo ấn thoáng một phát, xác nhận thân phận lại đi vào?

Đối mặt tông chủ, Cam Thanh có chút khẩn trương, nói chuyện cũng có chút cà lăm không rõ.

Tuy Vân Huyên là tông chủ, nhưng khí chất lãnh ngạo thiên địa sinh thành, hơn nữa dung mạo xinh đẹp, sớm đã trở thành nữ thần trong lòng các đệ tử.

Hỏi nữ thần, dù là Cam Thanh gan lớn cũng có chút khẩn trương.

- Cút ngay!

Trong nội tâm Vân Huyên vốn có lửa giận, hiện tại gặp một đệ tử bình thường cũng dám ngăn trở, con mắt lập tức híp lại.

- Không phải... Đây là quy củ, kính xin tông chủ thứ lỗi!

Thấy tông chủ tức giận, Cam Thanh lại càng hoảng sợ.

Tiến vào khu Thiên phẩm, ngoại trừ quán quân Kiếm Thần thí luyện, cho dù tông chủ đi vào cũng cần đưa ra Chưởng Giáo ấn, cái này là quy củ tông môn truyền thừa, bất quá, nếu quy củ là người định, tự nhiên cũng có người sẽ không tuân thủ.

Giống như Chấp Pháp đệ tử thủ hộ Kiếm Chi Đại Điện, chứng kiến dung mạo của tông chủ đều sẽ trực tiếp cho đi, ai cũng không dám đắc tội tông chủ, hôm nay Cam Thanh biết có người trà trộn vào, lúc này mới chăm chú kiên quyết.

- Cút!

Tâm tình Vân Huyên bực bội, chẳng muốn cùng hắn nói quy củ gì, khẽ quát một chữ, hai mắt nheo lại.

Bành!

Cam Thanh còn không kịp phản ứng, liền chứng kiến trận pháp toàn bộ đại điện nhảy lên, bị một cổ lực lượng xông tới ngực, dưới chân vừa trợt, thẳng tắp đánh tới vách tường.&

------oOo------

Chương 756: Thông Thiên Kiếm Linh đại trận (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mà phương hướng đối diện sau lưng hắn, đúng là chỗ Nhiếp Vân ẩn thân.

- Móa!

Chứng kiến thằng này đụng tới mình, Nhiếp Vân thiếu chút nữa bất tỉnh.

Nếu bị thằng này đập vào, cho dù thiên phú Ẩn Nặc sư cường thịnh trở lại cũng sẽ lộ tẩy.

Trong nội tâm sốt ruột, Nhiếp Vân lại không rối loạn trận tuyến, thở ra một hơi, ngực co rụt lại, cả người tựa như biến thành một tờ giấy mỏng, dính sát ở trên tường, đồng thời pháp lực toàn thân khẽ động, ở trước mặt hình thành một màng bảo hộ.

Bành!

Vừa mới chuẩn bị tốt, Cam Thanh liền đụng lên, một cổ lực lượng cường đại từ phía trước truyền lại, lách đến Nhiếp Vân thiếu chút nữa nghẹn hơi.

Đối phương là cường giả Thiên Kiều cảnh cũng không ngăn trở được, hơn nữa hắn lui về phía sau lực lượng điệp gia, đổi lại người bình thường sớm đã bị đụng chết rồi, may mắn Linh Tê Luyện Thể Quyết cùng Kim Cương Lưu Ly Thể đều đã có tiến triển, nếu không lần này, không biến thành bánh thịt mới lạ.

- Ân?

Tuy động tác của Nhiếp Vân nhỏ bé, ngoại nhân xem ra, Cam Thanh như đập lấy vách tường không có gì khác nhau, lại đưa tới Vân Huyên chú ý, con ngươi nhẹ nhàng nhíu lại, thẳng tắp nhìn sang sau lưng Cam Thanh.

- Nữ nhân này, ngươi không phải đang vội sao? Sao lúc này còn không đi...

Thấy ánh mắt Vân Huyên nghi hoặc nhìn qua, trong nội tâm Nhiếp Vân cả kinh.

Nữ nhân này vừa rồi gấp hừng hực muốn đi vào khu Thiên phẩm, nhất định là có sự tình quan trọng cần làm, đã như vậy, ngươi nhanh đi đi, sao lại để ý chút chuyện này làm gì? Thật sự là biến thái!

Trong nội tâm mắng, cảm nhận được trong đôi mắt Vân Huyên mang theo lạnh lùng xuyên thủng tất cả, Nhiếp Vân tựa hồ cảm giác thiên phú Ẩn Nặc của mình sắp kháng không nổi, tùy thời có thể bị lột bỏ áo ngoài.

Một khi bóc đi hiệu quả ẩn nấp, sẽ trần trụi xuất hiện ở trong Kiếm Chi Đại Điện, đến lúc đó trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào, thật sự xuất sư bất lợi a!

Phải ẩn núp đi, càng hoàn mỹ dung hợp với vách tường!

- Tông chủ, là ta sai rồi...

Cam Thanh thấy người trước mắt vừa điều động lực lượng trận pháp tông môn công kích tới, biết rõ nàng khẳng định có Chưởng Giáo ấn, hẳn là tông chủ không thể nghi ngờ. Lúc này lần nữa nhìn tới, sợ tới mức toàn thân run rẩy, vội vàng giải thích.

- Cút!

Không để ý tới hắn xin lỗi, hai con ngươi của Vân Huyên nhìn chằm chằm vách tường phía sau hắn, bước chân di chuyển, đi tới vách tường trước mặt, đưa tay sờ lên.

- Không tốt, sờ lên cho dù Ẩn Nặc sư cường thịnh trở lại cũng sẽ bị xem thấu... Nếu như có thể cùng vách tường này dung hợp, có thể tiến vào vách tường thì tốt rồi... Không thể ở lại chỗ này...

Hai mắt Nhiếp Vân nhắm lại, không dám nhìn tới Vân Huyên, sợ ánh mắt có thể kích thích đối phương phát hiện cái gì, đồng thời sốt ruột, thanh âm muốn triệt để che dấu không ngừng la hét.

Ông!

Đột nhiên, Nhiếp Vân cảm thấy vách tường sau lưng lập tức nhuyễn như một bãi bùn nhão. Cả người thoáng một phát liền chui vào, triệt để sáp nhập vào mặt tường, mất tích vô tung vô ảnh.

- Ân?

Ngay lúc đó ngón tay của Vân Huyên cũng mò tới mặt tường, phát hiện không có chỗ kỳ quái, lúc này mới lắc đầu, dứt bỏ cảm giác kỳ quái trong đầu, đi tới khu Thiên phẩm.

Vừa rồi Cam Thanh lui về phía sau, giác quan thứ sáu rõ ràng cảm thấy nơi này có chút quái dị, nhưng đợi nàng đi tới, cảm giác quái dị liền biến mất, không biết có phải bởi vì trong khoảng thời gian này có chút tiều tụy, xuất hiện ảo giác hay không?

Lắc đầu, Vân Huyên dứt bỏ những cái này, mở miệng nói:

- Ngươi tiếp tục ở đây nhìn xem, ngàn vạn lần đừng cho ngoại nhân tiến vào!

Nói đến đây ngừng một chút.

- Hôm nay biểu hiện không tệ, tận trung cương vị, cũng không vì ta là tông chủ mà làm việc thiên tư, qua một hồi ta sẽ nói với Mạc Tường, tấn chức ngươi thành đội phó!

Nói xong thân thể nhoáng một cái, liền triệt để tiến vào khu Thiên phẩm, biến mất không thấy gì nữa.

- Tạ ơn tông chủ!

Vừa rồi Cam Thanh còn thầm mắng tông chủ có phải đại di mụ đến, tâm tình không tốt hay không, nghe nói như thế, liền hưng phấn đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, thầm hô tông chủ vạn tuế, thiếu chút nữa nạp đầu liền bái.

Vân Huyên thân là tông chủ, cũng không phải chỉ biết một mặt trừng phạt. Có đôi khi còn có thể cho chút ít mứt táo, đại bổng tử thêm mứt táo, vĩnh viễn đều là thủ đoạn cai trị hay nhất.

- Ân? Ta như thế nào tiến vào vách tường rồi hả?

Chứng kiến Vân Huyên ly khai, Nhiếp Vân mới nhẹ nhàng thở ra, không để ý tới Cam Thanh hưng phấn đến sắp nhảy dựng lên, trong nội tâm nghi hoặc không thôi.

Địa Hành sư, ở trong ấn tượng, chỉ có thể hành tẩu ở dưới mặt đất, còn chưa nghe nói qua chui vào mặt tường, cùng tường thể hoàn toàn phù hợp? Mình cũng không phải có được thiên phú xuyên tường a!

Đến cùng chuyện gì xảy ra?

- Địa Hành đan điền? Vậy mà thay đổi?

Tinh thần khẽ động, đột nhiên chứng kiến đan điền Địa Hành sư lơ lửng trong Khí Hải, rõ ràng thay đổi bộ dáng, từ trước kia màu xám, biến thành ám thanh sắc, tuy biến hóa cực kỳ nhỏ, không nhìn kỹ căn bản nhìn không ra, nhưng Nhiếp Vân đối với đan điền vô cùng quen thuộc, liếc liền nhận ra bất đồng.

Hiện tại 20 đan điền, chỉ có ba đan điền xuất hiện đầu tiên, là chủ đan điền, đan hỏa cùng nạp vật đan điền là ám thanh sắc, vốn Nhiếp Vân chỉ cho rằng đây là đan điền dựa vào vô danh pháp quyết mở ra cùng đan điền mà bản thân mang theo khác nhau, hiện tại xem ra, căn bản không phải có chuyện như vậy!

Chẳng lẽ đan điền cũng có thể tấn cấp? Trong nội tâm Nhiếp Vân đột nhiên toát ra một nghi hoặc như vậy, bất quá nghĩ một lát, cũng nghĩ không ra cái gì, nhịn không được lắc đầu.

Ai, đối với thiên phú đặc thù, hiểu rõ thật sự quá ít!

Kiếp trước mình sống ở trong cừu hận, có chút tự bế cùng âm u, lại không có thiên phú đặc thù, nên không quan sát học tập tri thức tương quan, thậm chí gặp được một ít đối thủ có thiên phú đặc thù, cũng sẽ không chút lưu tình đánh chết, bởi vậy, mặc dù là người của hai thế giới, đạt tới Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, đứng ở đỉnh của Phù Thiên đại lục, như trước đối với thiên phú đặc thù biết không

nhiều lắm.

Không chỉ thiên phú đặc thù, chỉ nói về sau trở thành Hóa Vân tông Vô Thượng trưởng lão, ngoại trừ nhận thức Bắc trưởng lão Chư Cát Thanh Vân ra, mấy vị trưởng lão khác cho dù thông qua trận pháp tông môn truyền qua tin tức, lẫn nhau hiểu rõ, trên thực tế ngay cả đối phương là cái dạng gì cũng không biết, một lần cũng chưa thấy qua.

Tuy cái này cùng tất cả mọi người ở chỗ sâu trong thời không tu luyện có quan hệ, bất quá chủ yếu là vì tính cách của mình.&

------oOo------

Chương 757: Thông Thiên Kiếm Linh đại trận (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiếp trước mình mỗi ngày đều nghiên cứu làm sao đối phó Yêu nhân, như thế nào giết sạch Yêu nhân, bất luận kẻ nào cũng không muốn để ý tới, ngoại trừ sự tình Yêu nhân, cái khác cô lậu quả văn cũng rất bình thường, dù sao một người tinh lực có hạn, không thể nào làm được mọi thứ tinh thông.

- Hôm nay nhờ có Nghê Hư trưởng lão sớm đề điểm ta, về sau ta nhất định phải hảo hảo báo đáp hắn!

Cam Thanh từ dưới đất đứng lên, cảm khái hôm nay vận may, vẻ mặt hưng phấn tiếp tục tuần tra.

- Đan điền biến hóa, thử xem có cái gì bất đồng!

Thấy chung quanh không có bóng người, Nhiếp Vân dứt bỏ cảm khái trong lòng, tinh thần khẽ động, Địa Hành đan điền lần nữa xoay tròn, phóng xuất ra một cổ Địa Hành chi khí.

- Cái này... Cái này... Địa Hành chi khí quả nhiên đã có biến hóa!

Vừa rồi tình cảnh nguy cấp, không kịp nhìn kỹ, hiện tại Địa Hành chi khí vận chuyển trong người, Nhiếp Vân lập tức cảm nhận được bất đồng, lúc này Địa Hành chi khí không chỉ có thể làm cho mình dung xuống mặt đất, còn có thể dung nhập mặt tường, thân thể xoay chuyển đi ở trong mặt tường, như tiến xuống dưới đất không có khác nhau chút nào.

- Xem ra thiên phú đặc thù có quá nhiều huyền bí mà hiện tại ta không thể hiểu được, bây giờ có thể dung nhập vách tường, càng thêm an toàn, nhanh tiến vào khu Thiên phẩm nhìn xem!

Sự tình đan điền, mình biết đến thật sự quá ít, cho dù muốn nghĩ cũng không nghĩ ra, vẫn là nhanh đi làm chính sự quan trọng hơn.

Đan điền Địa Hành sư phát sinh biến dị, tương đương với thủ đoạn bảo vệ tánh mạng của Nhiếp Vân lần nữa gia tăng lên một bậc, liền dọc theo vách tường đi đến khu Thiên phẩm.

Đi vào khu Thiên phẩm, bên trong như cũ là thông đạo cảm ngộ kiếm ý, trên vách tường rậm rạp chằng chịt khắc lấy đủ loại kiếm thuật.

Những kiếm thuật này so với bên ngoài cường đại hơn nhiều lắm, từng chiêu từng thức đều mang theo Áo Nghĩa cực hạn của kiếm thuật, trình bày lấy đại đạo huyền bí.

- Những cái này vậy mà đều là Vô Thượng kiếm thuật, có điều chỉ có chiêu số, không có ghi lại pháp môn tu luyện! Bằng không thì ta ngược lại có thể nhớ kỹ toàn bộ, về sau chậm rãi tu luyện!

Nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân biết rõ trên vách tường khắc những cái kia đều là Vô Thượng kiếm thuật chính thức, chừng mười bộ, nếu như có thể luyện thành, thực lực nhất định có thể bay vọt trên phạm vi lớn.

Bất quá những cái này chỉ là kiếm chiêu, tuy trong đó ẩn chứa quy tắc đại đạo, nhưng chiêu số thật sự quá huyền diệu rồi, không có pháp quyết tu luyện mà nói, căn bản không thể luyện thành, hơn nữa mình giấu ở trong tường, ngay cả kiếm chiêu trên mặt tường cũng nhìn không thấy, kiếm pháp trong thông đạo cơ hồ đều là đối xứng, nhìn không tới bên này, chẳng khác nào học chiêu số chỉ học được một nửa, hơn nữa không có phương pháp tu luyện, đừng nói mình, cho dù thiên tài càng lợi hại hơn tới cũng không có khả năng lĩnh ngộ!

Điểm ấy, để cho Nhiếp Vân nhịn không được buồn bực một bả.

- Đây là Thông Thiên Kiếm Linh đại trận! Khó trách Thiên Nhãn nhìn không thấu...

Dọc theo vách tường thông đạo lặng lẽ vào trong, Nhiếp Vân liền chứng kiến toàn bộ thông đạo khu Thiên phẩm bị một đại trận che lấp, cái đại trận này mang theo một cổ linh tính đặc thù, tựa hồ trong đó ẩn chứa kiếm quang vô cùng vô tận.

Đan dược đạt đến mức tận cùng, sẽ có được linh tính, binh khí có linh tính, đại trận cũng vậy.

Đại trận cao minh có thể tự chủ hấp thu Thiên Địa linh khí tu luyện, thậm chí sinh ra linh trí đặc thù, che đậy các loại linh hồn nhìn quét, tự chủ đối kháng kẻ thù bên ngoài.

Bất quá loại trận pháp cao minh này nghe nói chỉ có thiên phú Trận Pháp Sư mới có thể bố trí, người bình thường ngay cả nghĩ cùng đừng nghĩ.

Trước mắt cái Thông Thiên Kiếm Linh đại trận này, là dùng Kiếm Linh của một thanh bảo kiếm chủ trì, tuy cũng có linh tính, lại không phải trận pháp chi linh chính tông, dù vậy, uy lực cũng rất lớn rồi, chỉ sợ đã có thể so với hộ tông đại trận bình thường.

May mắn đại trận chỉ ở trong thông đạo, không có lan tràn đến trong vách tường, cũng không có lan tràn đến cuối thông đạo, nếu không, cho dù thiên phú Địa Hành sư của Nhiếp Vân tấn cấp, cũng không cách nào thuận lợi đi về phía trước.

Xì xì xì!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân có chút cảm khái, cuối thông đạo đột nhiên truyền đến khí minh dồn dập, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy lúc này Ứng Long đang quỳ gối ở trước một tượng đá cự đại, hai mắt đỏ thẫm nhận lấy khảo nghiệm nào đó.

tượng đá không biết là Thạch Đầu gì điêu khắc thành, hàm súc thú vị mười phần, tuy là tử vật, lại mang theo một cổ kiếm khí lăng lệ ác liệt, để cho người kính nể, tượng đá điêu khắc là một lão giả uy vũ, một tay đè chặt chuôi kiếm, ngón tay xéo xuống, mang theo hàm ý chiến thiên chiến địa, khí thế phi phàm.

- Này chẳng lẽ là tổ sư Kiếm Thần Tông, Kiếm Đạo sư bài danh thứ

mười bảy, quả nhiên lợi hại...

Nhìn thoáng qua, trong nội tâm Nhiếp Vân thì thào nói, cảm thấy trên người nhiệt huyết sôi trào, có cảm giác muốn cúi đầu cúng bái.

Một tượng đá đã lợi hại như thế, thật không biết vị tổ sư kiếm đạo này khi còn sống có thực lực như thế nào.

- Chịu đựng, đạt được quán quân, cũng không phải nói ngươi có thể trực tiếp đạt được kiếm đạo chi khí, còn phải đạt được kiếm đạo chi khí tán thành mới được, nếu như hiện tại không kiên trì nổi thất bại trong gang tấc, như vậy tất cả cố gắng lúc trước sẽ tan thành mây khói!

Thời điểm Nhiếp Vân rung động, Vân Huyên tông chủ sau lưng Ứng Long không xa cau may suy nghĩ và hừ nhẹ một tiếng.

Đạt được quán quân Kiếm Thần thí luyện, không có khả năng cho ngươi ta trực tiếp cảm ngộ kiếm đạo chi khí, nhất định phải đạt được kiếm đạo chi khí tán thành mới được, nếu không không thể sinh ra hiệu quả với đối phương, đây cũng là quy định của khai phái tổ sư đưa ra.

- Dĩ vãng quán quân đều là tuyệt thế thiên tài, dùng không tới một ngày đã có thể được kiếm đạo chi khí tán thành, ngươi vậy mà nhiều ngày như vậy cũng không có lĩnh ngộ... Thật đúng là cú bản!

Nhìn xem Ứng Long chậm chạp không có động tĩnh, sắc mặt Vân Huyên biến thành khó coi.

Dĩ vãng quán quân đều là thiên tài chân chính trổ hết tài năng, không cần thời gian bao lâu đã đạt được kiếm đạo chi khí tán thành, mà Ứng Long nhiều ngày như vậy vẫn không làm được, thật không biết ngày đó Kiếm Thần điện làm quyết định có chính xác hay là sai lầm!

Nếu như lần này quán quân Kiếm Thần thí luyện không chiếm được kiếm đạo chi khí tán thành, đây có lẽ là lần đầu tiên từ xưa tới nay.&

------oOo------

Chương 758: Kiếm đạo chi khí (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sớm biết hắn vô dụng như vậy thực không bằng mang Tông Nham, Diệp Kiếm Tinh tham gia, tùy ý người nào cũng có thể đạt được quan quân.

Răng rắc!

Vân Huyên vừa dứt lời đột nhiên tượng đá, kiếm đạo sư tượng đá đột nhiên lắc lư một chút, đột nhiên ngón tay chỉ lên trời bộc phát khí thế đáng sợ, khí thể lơ lửng xoay tròn trên không trung sau đó diễn hóa vô tận kiếm thuật.

- Đó là kiếm đạo chi khí? Trong người tượng đá lại ẩn chứa kiếm đạo chi khí? Rốt cuộc chứa đựng bao nhiêu đạo?

Nhìn thấy tình huống trước mặt, Nhiếp Vân sững sờ và hoảng sợ.

Thiên phú đặc thù hình thành khí thể đặc thù, có thể phong ấn bên trong, lúc trước nguyên khí sư Nghiễm Minh Tử chính là dùng loại thủ đoạn này gửi nguyên khí chi khí vào trong, thế nhưng mà chứa đựng chỉ được một hai đạo, Kiếm Thần Tông mười năm tổ chức thí luyện một lần, đến bây giờ đã qua mấy ngàn lần thí luyện, nếu mỗi lần đều giống như hiện tại, tượng đá này chứa đựng hơn vạn đạo kiếm đạo chi khí, thậm chí còn có thể nhiều hơn nữa...

Hô!

Nhiếp Vân nghi hoặc suy nghĩ, kiếm đạo chi khí trên không trung xoay tròn một vòng, dường như nó cũng nhận biết Ứng Long trước mặt,

- Hô!

Vào lúc này nó chui vào trong đầu của hắn.

Ầm ầm!

Kiếm đạo chi khí tiến vào trong cơ thể, trải qua chừng mười phút thân thể Ứng Long phát ra âm thanh răng rắc giòn tan, khí tức bay thẳng trời cao, tuy hắn không thể như Nhiếp Vân hình thành kiếm đạo đan điền, những kiếm thuật hắn chưa luyện thành hiện tại đều thông hiểu đạo lý, triệt để thuần thục.

- Không hổ là thiên phú đặc thù bài danh thứ mười bảy, quả nhiên lợi hại...

Cảm khái một câu, đôi mắt Nhiếp Vân nheo lại nhìn kiếm khí trên bầu trời, đột nhiên sững sờ sau đó hắn mừng như điên.

- Thì ra Kiếm Thần Tông giải thích thiên phú đặc thù cặn kẽ ở chỗ này.

Vào cuối thông đạo có một quyển sách rậm rạp chằng chịt ghi chép văn tự, nó nói về thiên phú đặc thù.

Thiên phú đặc thù được Kiếm Thần Tông giảng giải còn kỹ càng hơn so với Nguyên Tâm Tông rất nhiều, gần như thiên phú đặc thù bài danh top mười đều được giới thêệu kỹ càng một lần.

Thiên thính sư, lại tên là thiên nhĩ sư, thiên phú đặc thù xếp hạng thứ mười sáu, nghe thiên địa mạch đập, đại đạo hàm nghĩa, có thể nghe tiếng lòng, truyền âm, có thể nghe hiểu các loại ngôn ngữ chủng tộc, yêu nhân, ma nhân... Phù lục nguyền rủa sư...

Kiếm đạo sư, thiên phú đặc thù xếp hạng thứ mười bảy, vô thượng kiếm đạo ngưng tụ mà thành, bất cứ kiếm thuật gì chỉ cần có được pháp quyết tu luyện liền có thể học được, kiếm pháp vô địch...

Duệ kim sư, còn gọi là linh kim sư, thiên phú đặc thù xếp thứ hai mươi bốn, đứng đầu thiên phú ngũ hành, khống chế tất cả kim loại trong thiên hạ, thân thể cũng có thể cứng rắn giống như sắt thép...

Trận pháp sư, thiên phú đặc thù xếp hạng thứ ba mươi chín, lập tức lĩnh ngộ chư thiên đại trận, bố trí trận pháp thuận buồm xuôi

gió...

Tự bạo sư, thiên phú đặc thù xếp hạng vị trí cụ thể, không!

Uy lực tự bạo đan điền khí hải lớn gấp mười lần...

Mị hoặc sư: thiên phú đặc thù xếp hạng vị trí cụ thể, không!

Có được năng lực mị hoặc đáng sợ với khác phái, thậm chí yêu nhân, yêu thú đều có thể bị mị hoặc...

...

Một loạt thiên phú đặc thù xuất hiện trên văn tự cuối thông đạo, có chút Nhiếp Vân nghe nói qua, có chút chưa từng nghe qua, càng có chút ít làm cho người ta dở khóc dở cười.

Tỷ như tự bạo sư, thiên phú đặc thù xếp hạng cụ thể, không, đan điền có thể tự bạo!

Trang bức sư, thiên phú đặc thù vị trí cụ thể, không, có được đan điền trang bức, am hiểu trang bức, dễ dàng bị sét đánh, xì dầu sư, thiên phú đặc thù vị trí cụ thể, không, am hiểu đi đánh xì dầu (*đánh đấm giả bộ cho có khí thế)...

Thiên phú đặc thù xếp hạng chỉ ghi chép một ngàn thứ tự, vượt qua một ngàn trống không, đừng nhìn những thiên phú này sắp xếp không đồng nhất, dù sao cũng là thiên phú đặc thù, một khi thi triển ra sẽ có uy lực đáng sợ.

Không nói mặt khác, nói xì dầu sư, thi triển năng lực đặc thì có công hiệu như chỉ xích thiên nhai, đối phương công kích ngươi nhưng lại không thể công kích, giống như hắn đã đứng ở một không gian khác, hơn nữa không cách nào sinh ra thù hận, như vậy hắn đi tới quốc gia của yêu nhân cũng không sinh ra cừu hận, bởi vì hắn... Chỉ đánh đấm có khí thế chứ không làm được cái gì cả.

Bởi vì đặc thính này cho nên lực công kích của hắn là không, hắn không tạo thành uy lực lên người khác, tối đa chỉ có thể góp mặt cho vui, nếu như hắn đi làm trinh sát thì hắn là tồn tại đáng sợ nhất.

Trang bức sư, bởi vì dễ dàng gặp sét đánh, dẫn động thiên phú đặc thù có thể đưa tới lôi vân ngập trời giống như người tu luyện công pháp lôi hệ, gần như vô địch quần công... Đương nhiên bản thân cũng sẽ bị sét đánh chết.

- Ta muốn tìm thiên phú đặc thù top mười về linh hồn triệu hoán sư, chẳng lẽ không có?

Đôi mắt hắn quan sát cẩn thận một lần, chỉ có bài danh sau top mười, bài danh top mười không có cái nào, Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Nếu như Kiếm Thần Tông to lớn như thế chỉ có như vậy cũng không cần phiền toái tới nơi này!

- Thiên nhãn!

Thiên phú thiên nhãn chuyển động, hắn nhìn cuối thông đạo rõ ràng, tuy vẫn chỉ như thế này, cũng không có thứ gì che giấu.

Thiên Huyễn đã nói qua, trong Kiếm Chi Đại Điện của Kiếm Thần Tông có ghi chép liên quan tới linh hồn triệu hoán sư, không lẽ hắn lừa gạt mình, chẳng lẽ thiên nhãn cũng không nhìn được?

Chẳng lẽ nằm ở Kiếm Chi Đại Điện khu địa phẩm?

Suy nghĩ một chút Nhiếp Vân lắc đầu.

Lúc trước Thiên Huyễn nói, thời điểm ăn cắp kím đạo chi khí từng gặp qua nội dung về linh hồn triệu hoán sư, mà kiếm đạo chi khí chỉ có ở tượng đá tổ sư ở khu thiên phẩm mới có, vậy thì cũng không phải khu địa phẩm, xem ra còn chưa tìm được.

Tiếp tục quan sát!

Hai mắt sáng ngời hữu thần, Nhiếp Vân quan sát đại điện một lần, phong ấn trong đại điện đúng là rất nhiều, đáng tiếc hắn có thể xem thấu toàn bộ trận pháp không tìm được tin tức liên quan tới thiên phú đặc thù top mười.

Tìm cả buổi cũng tìm không thấy, Nhiếp Vân cực kỳ phiền muộn, lần nữa nhìn về phía Ứng Long và Vân Huyên, lúc này Ứng Long đã hấp thu kiếm đạo chi khí, vào lúc này bàn giao với Vân Huyên.

- Hiện tại ngươi đạt được kiếm đạo chi khí tán thành, có tư cách lựa chọn một môn vô thượng đại kiếm thuật hoặc là vô thượng kiếm thuật tu hành, ngươi lựa chọn bên nào?

Vân Huyên lãnh đạm ra, trên mặt không bận tâm, cũng không nhìn ra hỉ nộ của nàng.&

------oOo------

Chương 759: Kiếm đạo chi khí (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tu luyện vô thượng đại kiếm thuật thành công, ngươi sẽ trở thành người đề cử chưởng giáo, thậm chí về sau trở thành chưởng giáo là chuyện ván đã đóng thuyền, tuy tỉ lệ thất bại thật cao, ít nhất quán quân của Kiếm Thần Tông bao năm qua chưa từng có ai thành công.

- Nếu tu luyện vô thượng kiếm thuật thành công thì chắc chắn mười thành, tuy về sau cũng có tư cách trở thành người đề cử chưởng giáo nhưng phiền toái hơn nhiều.

- Vô thượng kiếm thuật!

Ứng Long không chút do dự nói thẳng.

Hắn hiểu rõ thiên phú của mình, tu luyện vô thượng đại kiếm thuật khẳng định không thành công, hơn nữa còn lãng phí kiếm đạo chi khí của hắn, còn không bằng đi con đường thực tế tu luyện vô thượng kiếm thuật, từ đó thực lực tăng lên nhiều.

- Ân! Kiếm Thần Tông có tổng cộng mười bộ vô thượng kiếm thuật, chúng được khắc lên vách tường, tuy trên vách tường chỉ có kiếm

chiêu mà không pháp quyết tu luyện, ngươi bây giờ xem một lần, ngươi vừa ý bộ nào thì hiện tại ta truyền cho ngươi.

Vân Huyên chắp hai tay sau lưng, hắn nhìn chung quanh sau đó lên tiếng, ngữ khí cũng khác với lúc trước.

- Ta tu luyện bộ Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật.

Ứng Long tiện tay chỉ một bộ kiếm pháp.

- Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật là kiếm thuật cường đại nhất trong thập đại vô thượng kiếm thuậtchú ý nhất kích tất sát, giết người trong vô hình, hung mãnh tàn nhẫn, tám phần mười quán quân thí luyện đều chọn cái này, chỉ có lúc trước...

Vân Huyên nói đến đây lắc đầu, cổ tay trắng một phen, một ngọc bài liền từ lòng bàn tay xuất hiện

- Đây là pháp quyết tu luyện, sau khi xem xong thì tiêu hủy, hiện tại vận dụng kiếm đạo chi khí trong người của ngươi tu luyện!

- Vâng!

Tiếp nhận ngọc bài, Ứng Long gật gật đầu, vẻ mặt hưng phấn, hiện tại hắn có kiếm đạo chi khí trong người, chỉ cần vận dụng chẳng khác gì nắm giữ một bộ vô thượng kiếm thuật, năng lực bảo vệ tính mạng gia tăng thật lớn.

- Ân, hảo hảo tu luyện, bằng vào thực lực của ngươi đừng nói quán quân, trước top ba không có hi vọng gì, ta xác lập ngươi thành quán quân là vì ngươi có thiên phú đặc thù và trung tâm làm việc cho ta.

Vân Huyên chắp hai tay sau lưng sau đó lãnh đạm lên tiếng.

- Thiên phú đặc thù? Ứng Long có thiên phú đặc thù? Trung tâm làm việc vì nàng, chẳng lẽ Ứng Long này sớm quen biết Vân Huyên, hơn nữa còn làm việc cho nàng?

Nghe được Vân Huyên nói thế Nhiếp Vân sững sờ.

Dựa theo đạo lý, đệ tử hạch tâm gần như không có tư cách gặp tông chủ, cũng như Diệp Kiếm Tinh, hắn ở trong Kiếm Thần Tông hơn mười năm, cho tới bây giờ chưa gặp qua tông chủ, chớ nói chi có liên quan gì đó, Vân Huyên đã nói Ứng Long trung tâm làm việc vì nàng, chẳng lẽ hai người có quan hệ gì hay sao?

Điều này làm hắn cảm thấy ngạc nhiên.

- Đa tạ tông chủ tài bồi!

Ứng Long quỳ rạp xuống đất nhìn về phía Vân Huyên, trên mặt lộ ra thần thái sùng bái, bộ dạng này hoàn toàn khác biệt trước khi vào Kiếm Thần điện.

- Ân, đứng lên đi, nếu như bảy mươi năm trước nếu không bằng vào thiên phú động phủ của ngươi, muốn bắt hắn cũng rất khó, phần công lao và trung tâm này ta không bạc đãi ngươi.

Vân Huyên tùy ý khoát khoát tay.

Ứng Long và Tông Nham cũng giống như Diệp Kiếm Tinh đều là đệ tử hạch tâm, trên thực tế bọn họ tu hành chưa tới trăm năm, chỉ có điều đạt tới bí cảnh, cơ bắp sức sống gia tăng, dung mạo trẻ tuổi mà thôi.

Chính bởi vì như thế Diệp Kiếm Tinh mới mười bảy mười tám tuổi có cảnh giới như vậy mới được gọi là tuyệt đại song kiêu, thiên phú cực cao.

- Bảy mươi năm trước? Hắn? Chẳng lẽ nói tới Thiên Huyễn?

Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm, hắn ngừng thở, cẩn thận nghe tiếp.

- Kkỳ thật bằng vào hắn mê luyến tông chủ lúc đó, cho dù ta không động tay tông chủ tự mình cũng có thể bắt hắn!

Ứng Long không dám kể công, vội vàng lên tiếng.

- Mê luyến ta? Hừ, hắn xứng sao? Nếu như không phải lợi dụng

hắn, loại người này ta không thèm nhìn tới cái nào!

Trên mặt Vân Huyên mang theo thần thái xem thường, gương mặt lạnh lùng như sương và hất tay lên.

- Được rồi, trước kia ngươi là thuộc hạ của hắn, dựa theo ngươi hiểu hắn, gia hỏa này những năm qua mai danh ẩn tích có chết hay chưa?

- Ứng Long... Là thuộc hạ của Thiên Huyễn? Này...

Nhiếp Vân chấn động, dường như hắn đã biết một số việc.

- Dựa theo ta suy luận... Có lẽ hắn không chết, khí hải của hắn bị Thiên Tâm Hàn Độc đông cứng, cho dù có thực lực cũng không phát huy ra được, hắn sống nhưng có khác gì chết chứ?

Ứng Long nói.

- Thiên Tâm Hàn Độc?

Kiếp trước Nhiếp Vân từng nghe qua Thiên Tâm Hàn Độc, nó là độc vật đồng cấp với Yêu Minh Tiên Dịch, vô sắc vô vị, một khi phục dụng khí hải sẽ bị đông cứng triệt để biến thành phế vật, Thiên Huyễn lại trúng độc như thế?

Hơn nữa bị thủ hạ và nữ nhân mình yêu mến... Những việc này phải nói thế nào cho phải?

Ai... Cơ bắp toàn thân Nhiếp Vân căng cứng, có lẽ... Đây là chuyện Thiên Huyễn không muốn nhớ lại, thật sự không cách nào nói ra miệng!

- Ngươi chậm rãi tu luyện đi, đạt được quán quân Kiếm Thần thí luyện, tiếp theo sẽ quán đỉnh giúp ngươi tấn cấp Nạp Hư Cảnh, ngươi cũng không cần quan tâm, tuy tiến vào Nạp Hư Cảnh, ngươi phải đi làm chuyện kia cho ta nếu không kết quả của Thiên Huyễn chính là ngươi, ta có một vạn loại phương pháp làm ngươi không thể xoay người!

Vân Huyên lãnh đạmk nói ra, ngữ khí bình thản lạnh lùng giống như bất cứ kẻ nào trong mắt nàng cũng chỉ là quân cờ, là đối tượng có thể lợi dụng, ng Long cũng không ngoại lệ.

- Vâng!

Ứng Long liền vội vàng gật đầu, sắc mặt kính cẩn không dám nói nhảm.

Vân Huyên có danh tiếng lạnh lùng âm tàn nổi danh khắp tám đại tông môn, hắn chỉ là tiểu nhân vật cho nên không dám phản bác.

- Ân!

Sau ki nói xong lời cần nói, Vân Huyên gật gật đầu, trên mặt không vui không buồn, lúc này thân ảnh thon dài đi ra ngoài, chỉ trong nháy mắt đã rời khỏi khu thiên phẩm.

- Ứng Long phải chết!

Vân Huyên rời đi, đôi mắt Nhiếp Vân híp lại.

Tuy chỉ nghe bọn họ nói chuyện vài câu nhưng hắn đã đoán ra thất thất bát bát chuyện vừa rồi, Thiên Huyễn lại bị thuộc hạ phản bội... Thiên Huyễn, thù này ta sẽ báo thay ngươi!

- Trong khu thiên phẩm có rất nhiều cấm chế, một khi ra tay nhất định phải lôi đình vạn quân, không thể lưu lại chút dấu vết nào.

Hiện tại không phải thời điểm động thủ, ta trước cảm ngộ kiếm đạo chi khí rồi nói sau!

Tuy trong nội tâm phi thường muốn đánh chết Ứng Long ngay tại chỗ nhưng Nhiếp Vân biết rõ vẫn không thể lập tức động thủ.&

------oOo------

Chương 760: Thiên phú bài danh top mười

Nguồn: EbookTruyen.Me

Động thủ nhất định sẽ tạo ra chấn động to lớn, một khi làm ra chút chuyện sơ suất, nếu muốn đạt được kiếm đạo chi khí tạo ra kiếm đạo đan điền rất khó, cho nên việc cấp bách là đạt được thiên phú có lực công kích mạnh nhất, sau đó lại động thủ, xác xuất thành công sẽ lớn hơn rất nhiều!

Hơn nữa đơn thuần giết chết Ứng Long cũng không có gì ý nghĩa, nếu như có thể bắt sống hắn giao cho Thiên Huyễn tự mình xử trí sẽ tốt hơn.

Trong lòng có quyết định, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, địa hành chi khí tiến hóa hoàn toàn bao phủ thân thể, đồng thời chậm rãi đi tới trước tượng đá.

Linh hồn Ứng Long chỉ đạt tới Linh cấp hậu kỳ, đừng nói giấu trong tượng, cho dù sử dụng thiên phú ẩn nấp sư đứng sau lưng thì hắn cũng không phát hiện ra.

Đây là ưu thế linh hồn vượt qua đối phương.

Hắn nhanh chóng đi tới sau lưng tượng đá, Nhiếp Vân nhìn khoảng cách gần một chút và ngừng thở, hắn vận chuyển thiên phú thần thâu nhìn sang.

Thiên phú thần thâu phải có bảo vật mới có thể nhìn được, kiếm đạo chi khí có trợ giúp lý giải kiếm đạo rất lớn, khẳng định được cho là bảo vật, thông qua quan sát thứ này thậm chí còn trực tiếp hơn cả thiên nhãn.

Hô!

Đôi mắt hắn nhìn thấy một viên cầu màu đen đang xoay tròn trên tượng đá, không ngừng hấp thu linh khí rời rạc trên không trung ngưng tụ ra một chút khí thế tối tăm lu mờ, những khí thể này chỉ có một ít nhưng góp gió thành bão hìh thành một đạo khí tức đặc thù.

Kiếm đạo chi khí!

Lại là kiếm đạo chi khí!

Thứ này không phải chứa đựng kiếm đạo chi khí mà là tạo ra, tuy tốc độ rất chậm nhưng theo tiết tấu này không qua vài năm sẽ tạo ra đạo thứ hai, chỉ cần có thể tạo ra thì đó là vật sống, có thể liên tục không ngừng cung cấp kiếm đạo chi khí!

- Chẳng... Chẳng lẽ đây là kiếm đạo đan điền?

Cẩn thận nhìn viên cầu màu đen xoay tròn, nội tâm Nhiếp Vân chấn động, hắn há miệng không khép lại được.

Nếu như không có tiền lệ đạt được nạp vật đan điền trong mộ Lạc Khúc, bản thân hắn không cách nào tin nổi đan điền rời khỏi cơ thể vẫn còn sống, hơn nữa không ngừng diễn sinh kiếm đạo chi khí!

Lúc trước Thiên Cơ kiếm đặt bên trong một viên cầu màu đen, mà viên cầu màu đen này chính là bị siêu cấp cường giả dùng bàn tay lớn nóc ra khỏi nạp vật đan điền, hiện tại giống như viên cầu màu đen kia, không ngờ có thể bóc kiếm đạo đan điền ra ngoài!

Lịch sử cả đại lục Phù Thiên chỉ có một vị kiếm đạo sư,đoó chính l;à tông sư sáng klapaj ra môn phái Kiếm Thần Tông, chẳng lẽ đan điền này là của hắn?

Hắn có thể thành lập siêu âấp thế lực Kiếm Thần Tông, hiển nhiên thực lực của hắn ít nhất cũng đạt tới Bí Cảnh tầng thứ bảy, tầng thứ tám, cường giả mạnh như vậy, lại có thiên phú kiếm đạo am hiểu công kích nhất, đan điền của hắn bị ai bóc ra?

Nghĩ vậy Nhiếp Vân chỉ cảm thấy sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

- Nhìn xem có thể lén mang nó đi hay không!

Trong nội tâm khiếp sợ, năng lực cảm ứng của thiên phú thần thâu biến mất, Nhiếp Vân áp chế rung động trong lòng, lần nữa vận chuyển thiên phú thần thâu, bàn tay duỗi ra sau đó bắt lấy viên cầu màu đen.

Ông!

Bị thần thâu chi khí nhiễm phải, viên cầu màu đen chấn động, bên trong tượng đá sinh ra lực lượng khổng lồ phản chấn Nhiếp Vân.

- Ân? Vậy là trộm hay sao?

Cho dù có nạp vật đan điền ăn cắp vật, thần thâu chi khí làm mọi việc đều thuận lợi, hiện tại trộm đồ vật trên tượng đá lại thất bại, Nhiếp Vân lúc này sững sờ.

- Kiếm đạo chi khí hình thành đã bị Ứng Long hấp thu, không trộm được kiếm đạo chi khí, kiếm đạo đan điền, như vậy trộm kiếm đạo khí tức vừa đản sinh thử xem...

Lần nữa thò tay đi trộm kiếm đạo chi khí, kết quả cũng như vừa rồi chấn động toàn thân nhưng không thu hoạch được gì.

Điểm này làm Nhiếp Vân nghi hoặc, trước khi Thiên Huyễn nói hắn có thể trộm, mình có thiên phú thần thâu, vì cái gì mình không thể trộm?

Chẳng lẽ thiên phú thần thâu cũng chia ra đủ loại khác biệt? Không có lẽ ah...

- Trộm không được, chỉ cần tinh thần lực của ta có thể cảm ứng được khí tức kiếm đạo đan điền vừa mới hình thành, cho dù là ít cũng có thể tạo ra kiếm đạo đan điền!

Trộm kiếm đạo chi khí chỉ vì mục đích cảm ứng sau đó tạo ra kiếm đạo đan điền, nếu không thể trộm, tinh thần lực cảm ứng cũng có hiệu quả như thế, nghĩ vậy linh hồ lực của Nhiếp Vân nhanh chóng lan tràn ra ngoài.

Ông!

Sắc mặt Nhiếp Vân đỏ lên, lập tức đã cảm thấy đao quấy, thân thể chấn động suýt nữa làm hắn lộ thân thể bại lộ thân hình.

- Bên trong tượng đá có trận pháp phòng ngự?

Sắc mặt Nhiếp Vân khó coi.

Thiên phú thần thâu không thể trộm, thậm chí linh hồn lực cũng không thể lan tràn, tượng đá này có cái gì mà lợi hại như vậy?

Không nói thứ khác, chỉ nói việc lần này, nếu như không nhờ linh hồn lực đã đạt tới Linh cấp đỉnh phong, chỉ sợ đã sớm bị thương không thể khôi phục.

- Thiên nhãn quan sát!

Linh hồn lực không thể tiến vào trong đó, không thể cảm ứng khí tức dặc thù của kiếm đạo sư, Nhiếp Vân thi triển thiên phú thiên nhãn, nhìn xem có thể tìm được lỗ thủng của trận pháp và tiến hành lợi dụng hay không.

Trận pháp trong tượng đá không thể ngăn cách thiên phú thiên nhãn nhìn thấy, trong nháy mắt Nhiếp Vân nhìn rõ tình huống trong nội bộ tượng đá, mới vừa nhìn đã làm ánh mắt hắn sáng lên.

- Đây là... Thiên phú đặc thù bài danh top mười?

Lọt vào trong mắt của hắn chính là thiên phú đặc thù bài danh top mười, khó trách trong thông đạo Kiếm Chi Đại Điện không tìm thấy, thì ra nó được điêu khắc trong tượng đá!

- Thiên phú đặc thù là thiên địa đại đạo ngưng tụ mà thành, nhất là bài danh top mười do hỗn độn sinh ra, có được uy lực vô cùng vô tận...

Phía trên có miêu tả về thiên phú đặc thù bài danh top mười, cố nén hưng phấn trong lòng, Nhiếp Vân xem tiếp đi

- Chính là bởi vì thiên địa chiếu cố, bởi vậy thiên phú bài danh top mười cho nên thiên địa chỉ cho phép một người có được, chỉ có một người tử vong thì người thứ hai mới xuất hiện.

Đây chính là tính duy nhất của đại đạo, phương pháp tu luyện nào cũng có thể thành tựu đại đạo, nhưng đại đạo chỉ có một đầu, cho

dù phương pháp nào cũng trăm sông đổ vào một biển!

Tu luyện đại đạo giống như đi lên con đường vô cùng vô tận nhưng chỉ cần đứng trên đỉnh thì trăm sông đổ vào một biển!

Đan điền bài danh top mười có tính duy nhất, cũng phù hợp tính chất đại đạo duy nâất.

- Đan điền bày danh top mười từ thứ nhất tới thứ bảy không người biết được, thứ tám là linh hồn sư, thứ chín là nguyên khí sư, thứ mười là võ đạo sư!&

------oOo------

Chương 761: Hình thái đan điền

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Linh hồn sư? Không là linh hồn triệu hoán sư sao?

Nhiếp Vân tiếp tục xem tiếp.

- Linh hồn sư, tục xưng linh hồn triệu hoán sư, đây là thiên phú nghiên cứu linh hồn sâu nhất, có thể khắc chế tất cả thiên phú linh hồn, triệu hoán linh hồn thể tác chiến cho mình, cũng có thể triệu hoán linh hồn của kẻ khác ra khỏi cơ thể, thiên phú đặc thù của Yêu tộc, chỉ yêu nhân đại tế tự mới có.

- Nguyên khí sư, có thể hấp thu nguyên khí trong tối tăm, pháp lực vô cùng dùng không hêt, sau khi tiến vào hình thái thứ hai có thể hấp thu pháp lực đối thủ tiết ra ngoài, từ đó làm giảm uy năng công kích của đối thủ, hình thái thứ ba thậm chí có thể trực tiếp hấp thu công kích của đối thủ vào cơ thể, làm công kích của hắn không có hiệu quả.

Về phần hình thái thứ tư và thứ năm không biết.

- Hình thái thứ hai? Đây là cái gì?

Nhìn đến đây Nhiếp Vân nghi hoặc.

Thiên phú đặc thù còn có hình thái thứ hai, hình thái thứ ba? Đây là cái gì?

Hơn nữa sau khi nguyên khí sư tiến vào hình thái thứ hai có thể hấp thụ pháp lực đối thủ tiết ra khi giao chiến, hình thái thứ ba hấp thu công kích của đối thủ vào cơ thể, trong chiến đấu chính thứ, loại thiên phú này thi triển ra sẽ có tác dụng đáng sợ cỡ nào?

Cố nén nghi hoặc trong nội tâm, Nhiếp Vân tiếp tục xem tiếp.

- Võ đạo sư, trời sinh võ đạo tông sư, bất luận võ đạo gì chỉ cần xem qua một lần là có thể học được, hơn nữa sáng lập ra võ đạo thuộc về mình, trong rất nhiều thiên phú, đơn thuần kỹ xảo chiến đấu có thể xếp hàng đệ nhất.

Thiên phú bài danh top mười, trong tượng đá chỉ viết ba loại, cho dù chỉ ba loại nhưng làm Nhiếp Vân quen thuộc về thiên phú đặc thù.

- Ân? Phía dưới còn có? Đây là...

Tiếp tục xem tiếp xuống dưới, Nhiếp Vân hít thở dồn dập.

Xuất hiện trước mắt cũng không phải thiên phú đặc thù bài danh trước bảy, mà là miêu tả hình thái của thiên phú đặc thù.

- Thiên phú đặc thù, mỗi một loại đều không giống nhau, hình thái cũng chia làm đủ loại khác biệt, tuy ít có ba đẳng cấp, nhiều mười cấp, phần lớn chỉ có năm đẳng cấp, dùng đại lực sư bày danh bảy mươi mốt làm thí dụ, nó có năm hình thái, hình thái đầu tiên có thể làm cho người sử hữu bạo tăng lực lượng gấp mười lần, hình thái thứ hai năm mươi lần, hình thái thứ ba một trăm lần!

Hình thái thứ tư một trăm lần, hình thái thứ năm ba trăm lần.

Một khi tiến hóa đan điền lên hình thái thứ năm có thể giúp người sở hữu lập tức phát huy lực chiến đấu gấp ba trăm lần!

Trong tượng đá nói rõ chi tiết hình thái đan điền, hơn nữa còn có nêu ví dụ cụ thể.

- Sức chiến đấu gấp ba trăm lần? Trời ơi...

Nhìn thấy hình thái thứ năm của đại lực sư, Nhiếp Vân có cảm giác hít khí lạnh.

Mình bây giờ có thể làm cho lực lượng bạo tăng gấp mười lần đã cảm thấy khủng bố đến cực điểm, bạo tăng ba trăm lần, chẳng phải vô địch?

Ba trăm lần là khái niệm gì? Nói sự thật có thể hiểu, mình bây giờ thân thể bộc phát lực lượng một ngàn vạn, bạo tăng ba trăm lần có thể bộc phát lực lượng ba tỷ, chỉ sợ cường giả Phá Không Cảnh bị một quyền đánh chết tại chỗ!

Thật đáng sợ!

Thiên phú đặc thù bài danh thứ bảy mươi mốt có hình thái thứ năm đáng sợ như vậy, thiên phú đặc thù ở gần trước mở ra hình thái cao nhất chẳng phải càng cường đại hơn?

- Nạp vật đan điền tổng cộng mười hình thái, mỗi một hình ứng với không gian biến hóa, về phần hình thái cao nhất là gì không có người đạt tới, bởi vậy cũng không ai biết rõ.

Bài danh thiên phú đặc thù chỉ là xưng hô mơ hồ, chỉ cần hình thái đan điền đạt tới cao cấp, bài danh thấp vẫn có thể thắng bài danh cao, cũng giống như phòng ngự sư bài danh bảy mười hai, thời điểm hình thái thứ nhất gặp được kiếm đạo sư hình thái thứ nhất hoàn toàn có thể bài trừ dễ dàng nhưng đạt tới hình thái thứ hai, đừng nói đệ nhất hình thái kiếm đạo sư, cho dù là võ đạo sư, chỉ cần hình thái không có vượt qua cũng không thể phá vỡ.

Trong tượng đá giảng giải hình thái đan điền thông tục dễ hiểu, Nhiếp Vân nhìn một hồi liền hiểu ra.

- Xem ra vừa rồi ta có thể chui vào vách chính là trong lúc vô hình mở ra hình thái thứ hai của địa hành sư!

Kỹ năng thần thâu của Thiên Huyễn cao minh hơn ta, có thể trộm đồ vật trong đây, đó là bởi vì hắn mở ra thiên phú thần thâu hình thái thứ hai, thậm chí cao hơn!

Chuyện trước kia không biết lập tức nghĩ thông suốt, Nhiếp Vân gật gật đầu.

Vốn cho rằng đạt được thiên phú đặc thù rất lợi hại, hiện tại xem ra cũng không đơn giản như thế, thiên phú đặc thù không hổ là được đại đạo chiếu cố, nó còn đáng sợ hơn xa tưởng tượng.

- Lão phu nhân xưng Kiếm Thánh, thọ chung chín ngàn bảy trăm tám mươi ba năm nhưng vẫn không đột phá gông cùm xiềng xích tiến quân cảnh giới chí cao, lúc sắp chết lưu lại kiếm đạo đan điền cho hậu nhân.

- Đan điền của lão phu tấn cấp hình thái thứ ba, một khi đạt tới hình thái thứ năm chính là cấp bậc mệnh kiếm, đáng tiếc vẫn không thể đột phá.

- Hi vọng hậu nhân có thể tuân theo kiếm đạo chân lý, tu luyện tới cảnh giới cao nhất, đánh vỡ hư không, đạp vào thiên thê...

Nhìn tới cuối văn tự, sau khi Nhiếp Vân xem hết những văn tự này liền thở dài.

Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh, đoạt thiên địa chi tạo hóa, tuy có thể làm cho tuổi thọ của người ta gia tăng thật lớn nhưng không cách nào phá vạn.

Nói cách khác một vạn năm tuổi thọ chính là cực hạn của cường giả Bí Cảnh.

Không có người nào có thể vượt qua.

Vị tổ sư Kiếm Thần Tông có kiếm đạo đan điền cũng chỉ đạt tới hình thái thứ ba, hắn không thể đột phá gông cùm xiềng xích đạp vào thang trời, thực không biết về sau mình sẽ như thế nào.

Truyền thuyết, đại lục Phù Thiên cũng không phải thế giới cực hạn, Bí Cảnh cửu trọng còn có cảnh giới cao hơn, nhưng muốn đột phá phải đạp vào thiên thê, mà thứ này đã biến mất khỏi đại lục từ không biết bao nhiêu năm trước!

Kiếp trước chính mình tiến vào Vạn Giới Sơn, mục đích là vì tìm kiếm cơ hội đột phá, kết quả lại lọt vào yêu nhân thiết kế hãm hại cho nên vẫn lạc.

(Hắn bị huynh đệ kết nghĩa đâm một dao sau lưng giết chết, mà huynh đệ kết nghĩa bị yêu linh phụ thể cho nên tương đương bị yêu nhân ám toán)

- Thì ra đan hỏa đan điền và nạp vật đan điền ngay từ đầu đã tiến vào hình thái thứ hai, khó trách Hồng Diễm Đan Hỏa lại thưa thớt như vậy.

Nhớ tới kiếp trước sư phụ luyện đan bắc trưởng lão Chư Cát Thanh Vân từng nói chuyện với mình, Nhiếp Vân giờ mới hiểu được ra.

------oOo------

Chương 762: Kiếm đạo sư (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc ấy Chư Cát Thanh Vân nói có được đan hỏa đan điền nhưng ngay từ đầu Hồng Diễm Đan Hỏa rất thưa thớt, hắn phát hiện chỉ có hắn và mình mới có, chính là bởi vì những lời này, ban đầu nhìn thấy tỷ tỷ Nhiếp Tiểu Phượng cũng có thể thi triển Hồng Diễm Đan Hỏa mới khiếp sợ không thôi.

- Rốt cuộc chủ đan điền xảy ra chuyện gì?

Tinh thần đảo qua chủ đan điền, Nhiếp Vân cảm thấy khó hiểu một hồi.

Chủ đan điền vẫn là màu xanh đen, dựa theo đạo lý hẳn là hình thái

thứ hai, như vậy hình thái đầu tiên là cái gì? Đan điền không có thiên phú gì chính là tồn tại gân gà nhưng nó lại tấn cấp, thực làm cho người ta không biết nên nói lời nào.

- Xem tình huống bây giờ phải làm cho thần thâu đan điền đạt tới hình thái thứ hai mới có thể thành công lén trộm kiếm đạo đan điền ra ngoài, cảm ứng kiếm đạo chi khí, nhưng phải làm sao mới có thể tấn cấp thiên phú thần thâu?

Sau khi hiểu rõ phân chia hình thái của đan điền, Nhiếp Vân bắt đầu sầu muộn.

Trận pháp trong tượng đá phi thường lợi hại, bằng vào thần thâu đan điền trạng thái thứ nhất căn bản không cách nào ăn cắp, linh hồn lực cũng không thể cảm ứng, tiếp tục như vậy khẳng định không cách nào trở thành kiếm đạo sư!

Phải nghĩ biện pháp làm cho thần thâu đan điền tiến vào hình thái thứ hai mới được.

Trong tượng đá cũng không có ghi cách nào có thể tấn cấp đan điền, hơn nữa cho dù muốn ghi cũng không ghi ra được, dù sao mỗi một thiên phú không giống nhau, phương pháp tấn cấp cũng khác nhau, không có khả năng có một loại phương pháp nhưng thông dụng với tất cả đan điền.

- Thiên Huyễn trộm cắp như thế nào?

Trong nội tâm khẽ động, lúc này hắn lâm vào nhớ lại, hắn nhớ tình cảnh Thiên Huyễn trộm đồ rõ mồn một như ngay trước mặt.

Nói thật Nhiếp Vân cũng xem như lão luyện trong nghề trộm, hắn một đường trộm từ hoàng thất Thần Phong đế quốc tới bây giờ, có thể nhanh chóng đạt tới cảnh giới này chính là vì không ngừng cố gắng

- Trộm!

Tu luyện không phải bế môn tạo xa, phải lịch lãm rèn luyện, phải có được đầy đủ vật tư, nếu như sau khi sống lại không có kinh nghiệm

vô số tôi luyện giết chóc, không phải trộm những thế lực lớn, muốn trong thời gian chưa tới một năm từ Khí Hải Cảnh đạt tới Bí Cảnh tứ trọng Lĩnh Vực Cảnh hiện tại là chuyện hoang đường viễn vông.

- Hẳn là ăn trộm như thế nào... Thủ đoạn quả nhiên cao minh...

Trí nhớ kiếp trước kiếp giao hòa nhớ lại tình cảnh của Thiên Huyễn, Nhiếp Vân nhắm mắt lâm vào hồi ức.

Thiên Huyễn là hảo hữu tốt nhất của hắn, mặc kệ kiếp trước kiếp này, tất cả động tác và thói quen của hắn đều phi thường rõ ràng, chỉ cần nhớ lại thì có thể nhớ rất rõ.

- Thì ra là thế, thì ra là thế, trộm cắp cũng là một môn nghệ thuật, Thiên Huyễn mỗi lần trộm cắp đều đang hưởng thụ...

Không biết qua bao lâu, đột nhiên Nhiếp Vân mở mắt ra, ánh mắt lộ ra hưng phấn nồng đậm, bàn tay của hắn lại bắt vào tượng đá, cũng bắt một nhóm khí tức mà đan điền màu đen mới tạo ra..

Lạch cạch!

Ngay lúc này thần thâu đan điền bài danh thứ năm mươi chấn động, nó biến hóa thành màu xanh đen, nó tấn cấp hình thái thứ hai!

Kiếp trước làm bằng hữu với Thiên Huyễn cho nên gần son thì đỏ, mặc dù không có thiên phú thần thâu nhưng hắn lý giải trộm cắp không thấp, hơn nữa kiếp nầy một đường trộm tới bây giờ, cho dù không có thiên phú như Thiên Huyễn nhưng hắn rất mẫn cảm với bảo vật, cũng coi như một đời trộm cắp tông sư.

Cẩn thận nhớ lại Thiên Huyễn, rốt cuộc thiên phú thần thâu tấn cấp, thuận lợi đạt tới hình thái thứ hai.

Thiên phú thần thâu tiến vào hình thái thứ hai, khí chất của Nhiếp Vân biến đổi lần nữa, hắn biến thành tương tự như Thiên Huyễn, càng thêm phiêu dật tiêu sái, ngón trỏ ngón giữa kẹp ở ngón giữa, hắn nhắm mắt cảm ứng một hồi.

Răng rắc!

Đan điền thứ mười chín kêu vang diễn biến thành kiếm chi đại đạo.

Kiếm đạo đan điền!

Kiếm đạo sư!

Trước mắt mới hình thành, Nhiếp Vân có tổng cộng hai mươi đan điền, mười tám loại thiên phú đặc thù, theo thứ tự là: nạp vật, đan hỏa, thuần thú, truy tung, trị liệu, đại lực, tưởng thủy, huyết đồng, ngụy trang, thiên nhãn, diễm hỏa, nguyên khí, thần thâu, địa hành, ẩn nấp, độc sư, tiên âm, kiếm đạo!

Kiếm đạo đan điền hình thành, kiếm đạo chi khí vận chuyển trong người, những kiếm thuật tu luyện trì trệ lúc trước, liên tục phá giải, thông hiểu đạo lí, khí tức của Nhiếp Vân như hóa thành thiên kiếm đâm rách bầu trời.

...

- Bẩm tông chủ, ta đã điều tra rõ, thật có một lão tửu quỷ và một đồng tử tiến vào Thiên Diệp lâu uống rượu nhưng bọn họ đã rời đi vào vài ngày trước.

Kiếm Thần điện nguy nga có một hắc y nhân đứng giữa đại điện, hắn ôm quyền nói với Vân Huyên đang ngồi trong đại điện.

- Rời đi mấy ngày trước? Như vậy Nhiếp Vân chính là Đồng Vân.

Vân Huyên nghiêng người dựa vào hế, vòng eo xinh đẹp mềm mại như rắn, lộ ra tư thái vũ mị, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên lan can sau đó hừ nhẹ.

Rời khỏi Kiếm Chi Đại Điện khu thiên phẩm, nàng đi tới nơi này, mấy ngày nay vẫn chờ đợi tin tức.

- Đồng Vân lão tửu quỷ rời đi ngày hôm sau, dường như ra khỏi thành, nhưng là thành bên ngoài phương viên mười vạn dặm địa phương ta đều tinh tế kiểm tra qua, thậm chí phụ cận thành trấn

cũng đều phái người, cũng không phát hiện tung tích!

Hắc y nhân nhíu mày suy nghĩ một chút, hắn ngẩng đầu nói ra, hắn vừa ngẫng đầu cũng để lộ gương mặt của mình, nếu như Nhiếp Vân ở chỗ này, tuyệt đối sẽ nhận ra đó là Thái Thượng trưởng lão thí luyện Kiếm Thần Lạc Vũ Thiên.

- Cũng không phát hiện tung tích? Nếu không phát hiện thì đừng điều tra, chỉ sợ thực lực lão tửu quỷ đã đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, hẳn là sư phụ của Nhiếp Vân, chúng ta khó xử đồ đệ hắn, lần này không có ra tay, không có nghĩa là lần sau sẽ không xuất thủ, bảo tất cả mọi người rút về đi!

Vân Huyên nói ra.

- Rút về sao?

Lạc Vũ Thiên sững sờ.

- Ân, hiện tại chúng ta chẳng những phải rút trở lại, còn đối ngoại tuyên bố Nhiếp Vân chính là hảo hữu của Kiếm Thần Tông chúng ta, hơn nữa công bố đại môn Kiếm Thần Tông vĩnh viễn mở ra với hắn.

Vân Huyên nói lời này và ngồi thẳng người, lúc này dáng người uyển chuyển thiên kiều bá mị, dù Lạc Vũ Thiên trầm ổn vẫn hít thở dồn dập.

Tông chủ trước mặt không phải là người, là yêu tinh!

Đều nói người yêu hồ tộc câu nhân tâm phách, tông chủ nhà ta có thể mê chết đám người yêu hồ tộc.

- Tông chủ làm như vậy... Chúng ta không động thủ lấy Thiên Cơ kiếm hay sao?

Áp chế miệng khô lưỡi đắng, Lạc Vũ Thiên nghi hoặc hỏi.&

------oOo------

Chương 763: Kiếm đạo sư (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rút người trở về không truy tra tin tức Nhiếp Vân, lại bảo hắn là bằng hữu, chẳng lẽ tông chủ sợ hãi sư phụ Nhiếp Vân, muốn giao hảo với hắn?

- Bắc Đấu Tinh Quân lưu lại Thiên Khu, Thiên Toàn, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Diêu Quang bảy chuôi kiếm, Di Thần Tông đạt được Thiên Toàn kiếm, Hóa Vân Tông đạt được Thiên Khu kiếm, Kiếm Thần Tông chúng ta đạt được Thiên Quyền kiếm, Tiên Vũ Tông và Thanh Vân Tông hai tông môn cộng đồng đảm bảo Ngọc Hành kiếm, Tử Đàn Tông và Tĩnh Thiên Tông chưởng quản Khai Dương kiếm, Vân Tiêu Tông chưởng quản Diêu Quang kiếm!

Thất kiếm đưa ra sáu là một cân đối vi diệu, nếu như Kiếm Thần Tông chúng ta đạt được hai thanh sẽ đánh vỡ cục diện này, trở thành bia cho kẻ khác nhắm!

Vân Huyên cười nhạt một tiếng, dường như tất cả mọi chuyện đều nằm trong khống chế.

- Cũng như vậy, có được kiếm càng nhiều át chủ bài cũng càng nhiều, về sau tiến vào Bắc Đẩu tinh phủ đạt được bảo tàng càng nhiều, đến lúc đó Kiếm Thần Tông chúng ta sẽ trở thành cự phách giống như Hóa Vân Tông, khống chế cả đại lục Phù Thiên cũng chưa biết chừng.

- Rốt... Rốt cuộc chúng ta phải làm như thế nào? Thực không đi tìm Nhiếp Vân?

Nghe tông chủ nói lợi ích, còn nói có hại, Lạc Vũ Thiên vẫn không rõ lắm.

- Tìm nhưng phải tìm trong lặng lẽ.

- Bên ngoài chúng ta tuyên bố giao hảo với Nhiếp Vân, chúng ta

cẩn thận điều tra trong bóng tối, một khi nhìn thấy hắn lạc đàn thì đánh một kích lôi đình, cần phải doạt được Thiên Cơ kiếm vào tay của chúng ta!

Vân Huyên tươi cười trả lời.

- Một kích lôi đình? Tông chủ, nếu sư phụ của Nhiếp Vân là cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh, nếu sau đó biết rõ chúng ta làm...

Vẻ mặt Lạc Vũ Thiên lo lắng.

- Điểm ấy ngươi yên tâm, chẳng phải Di Thần Tông vẫn đuổi giết Nhiếp Vân sao? Chỉ cần ra tay, ta sẽ đưa đại lễ vật tới.

- Không phải lần này hắn muốn lợi dụng ta sao? Hừ, muốn giao phong với ta, Vân Huyên ta cho tới bây giờ chưa từng sợ kẻ nào...

Vân Huyên cười lạnh lên tiếng, nàng còn chưa nói xong, đột nhiên thân thể chấn động, vội vàng lật cổ tay và một ngọc ấn xuất hiện.

Chưởng giáo ấn!

Ông!

Lúc này chưởng giáo ấn tỏa ra hào quang sáng ngời giống như muốn lăng không bay ra tùy thời thoát ly khỏi tay nàng.

- Ân? Đây là chuyện gì, áp chế!

Hơi cau mày, Vân Huyên vươn tay điểm về phía trước một cái, lực lượng vô cùng cường đại mang theo lực lượng đáng sợ áp xuống, cũng giam cầm chưởng giáo ấn vào trong lòng bàn tay.

Ầm ầm!

Vừa mới giam cầm chưởng giáo ấn đã cảm thấy mặt đất chấn động lắc lư, dường như hộ tông đại trận của Kiếm Thần Tông xuất hiện trùng kích lớn, tùy thời sẽ sụp xuống.

- Xảy ra chuyện gì?

Vân Huyên và Lạc Vũ Thiên nhìn nhau, trên mặt bọn họ xuất hiện thần thái kỳ quái, thân thể lúc này đồng thời biến mất trong Kiếm Thần Điện, lúc này chạy ra ngoài xem xét xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy không trung cả Kiếm Thần Tông tỏa ra hào quang bảy màu, lão tổ tông môn lúc trước bố trí vô số trận pháp không ngừng tỏa sáng, kiếm quang bắn ra bốn phía giống như pháo hoa sáng cả bầu trời, chiếu rọi cả tinh không giống như ban ngày.

- Chưởng giáo ấn trong tay ta, ai khởi động nhiều trận pháp như vậy?

Nhìn chưởng giáo ấn trong lòng bàn tay, thân thể mềm mại của Vân Huyên run rẩy rất nhỏ.

Nàng là người thái sơn sập trước mặt cũng không đổi sắc, hiện tại cảm thấy lạnh cả người từ sâu trong nội tâm.

Lão tổ tông môn bố trí đại trận chỉ có một loại tình huống mới có thể kích hoạt, đó chính là chưởng giáo ấn!

Hiện tại chưởng giáo ấn còn trong tay, cũng không có bất cứ mênh lệnh kích hoạt nào, tại sao trận pháp lại vận chuyển?

- Tông chủ, những trận pháp này không có tính công kích, giống như đang tiến hành chúc mừng chuyện gì đó.

Đột nhiên Lạc Vũ Thiên trưởng lão nhìn ra cái gì, hắn hô to lên.

- Chúc mừng?

Nghe được tiếng la, Vân Huyên lúc này mới chú ý tới điểm khác biệt, dường như đại trận tông không có tính công kích, nó không ngừng phóng thích linh lực tạo thành hào quang sáng lạn giống như pháo hoa.

Bởi vì động tĩnh quá lớn, không chỉ riêng nàng bị kinh động, vô số đệ tử của Kiếm Thần Tông cũng phát hiện điểm khác biệt, liên tục đi ra khỏi ngọn núi, ra khỏi phòng, nhìn trận pháp hình thành pháo

hoa, bọn họ khiếp sợ không thôi.

- Đây là cái gì?

- Không biết, thật xinh đẹp ah, ngươi xem những kiếm khí kia đi, không ngừng nổ tung trên không trung, tại sao lại xuất hiện tình cảnh quái dị như thế?

- Chẳng lẽ tông chủ chúc mừng việc gì sao, lại mở cả đại trận hộ sơn?

- Ai biết được, dù sao những trận pháp này không có tính công kích, vừa vặn xem một chút đi.

...

- Quan sát? Lá gan của ngươi thật ghê gớm, đây là báo hiệu Kiếm Thần Tông bị đánh, Kiếm Thần Tông sắp xong...

- Đại trận tông môn hỗn loạn, đã không thể bảo hộ tông môn, ta thấy chúng ta nên trốn nhanh lên...

...

Một ít đệ tử lạc quan ôm tâm tình xem xét tình thế, vẻ mặt nhẹ nhõm, đệ tử bi quan thì cho rằng Kiếm Thần Tông lọt vào tai nạn chưa từng có, quyết định dùng thân hộ tông có khối người, chuẩn bị đào tẩu nơi nào cũng có.

Dù sao đột nhiên xuất hiện tình cảnh quỷ dị làm cho cả Kiếm Thần Tông rối loạn.

- Lạc Vũ Thiên, truyền mệnh lệnh của ta, các đệ tử trở về vị trí cũ, trở lại trụ sở của mình không cho phép ra ngoài, dám tuyên truyền lung tung cứ giết đi.

Những lời hồ ngôn loạn ngữ lọt vào trong tai, Vân Huyên nhíu mày lên tiếng.

- Vâng!

Nghe được mệnh lệnh, sắc mặt Lạc Vũ Thiên rùng mình, vội vàng quay người đi an bài, mới vừa rời đi, một lão giả hấp tấp chạy tới.

- Tông chủ, tông chủ...

Lão giả còn chưa tới trước mặt đã lo lắng hô to.

- Chuyện gì vội vàng hấp tấp như vậy?

Vân Huyên đang tức giận, nhìn thấy bộ dạng lão giả xuất hiện liền cau mày.

- LÀ Trận Pháp Điện, Trận Pháp Điện xuất hiện biến cố!

Lão giả vội vàng hô.

- Trận Pháp Điện? Bảo các ngươi canh giữ Trận Pháp Điện, không nghĩ tới lại xảy ra huyện, phế vật!

- Ta đi qua xem!

Nghe được Trận Pháp Điện xuất hiện biến cố, Vân Huyên cảm thấy mình tìm được căn nguyên cho nên thở ra một hơi.

Trận Pháp Điện là đầu mối then chốt trận pháp của tông môn, nó phi thường trọng yếu, một khi xảy ra vấn đề, hộ tông đại trận sẽ xuất hiện dị thường.

Kiếm Thần điện cách Trận Pháp Điện rất gần, chỉ qua vài giây Vân Huyên đã xuất hiện tại đó.

- Xảy ra chuyện gì?

Vừa tiến vào đại điện, Vân Huyên nhíu mày lên tiếng hỏi.

- Tông chủ ngươi xem...

Lão giả theo sau chỉ về phía trước, trên mặt xuất hiện thần thái kinh hãi.

- Cái gì?&

------oOo------

Chương 764: Phòng ngự sư (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không nghĩ tới đường đường Thái Thượng trưởng lão cường giả Nạp Hư Cảnh lại xuất hiện vẻ mặt như thế, Vân Huyên nhíu mày nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ, sau khi nhìn thấy liền biến sắc.

Tâận pháp trong Trận Pháp Điện còn hỗn loạn hơn cả bên ngoài, kiếm khí giăng khắp nơi, không ngừng tỏa ra hào quang sáng ngời, mà những hào quang lộn xộn này lại chậm rãi ngưng tụ thành một hàng chữ trong Kiếm Thần điện.

- Chúc mừng Kiếm Thần Tông xuất hiện kiếm đạo sư!

Chỉ mấy chữ ngắn ngủi chạy trong đại điện, nó tỏa ra hào quang chói mắt.

- Kiếm Thần Tông xuất hiện kiếm đạo sư? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt Vân Huyên biến thành khó coi tới cực điểm, rốt cuộc nang không thể bình tĩnh, thân thể mềm mại run lên nhẹ nhàng.

Bành!

Mười chữ lớn tan thành mây khói, một lần nữa hóa thành từng đạo hào quang biến mất trong Trận Pháp Điện, đồng thời động tĩnh bên ngoài cũng mất đi giống như việc này chưa từng xuất hiện qua, tất cả chẳng khác gì giấc mộng.

Kiếm đạo sư, đây là thiên phú đặc thù lý giải kiếm đạo tới cực điểm, tuy nó vẫn như cũ không đat tới cảnh giới mệnh kiếm nhưng nếu xuất hiện, ít nhất sẽ đạt tới cảnh giới tông sư.

Năm đó tổ sư khai phái Kiếm Thần Tông cũng là kiếm đạo tông sư, từng lập quy củ, chỉ cần tông môn lại xuất hiện đệ tử kiếm đạo thì người này vô điều kiện trở thành tông chủ!

Mà quy củ này tông chủ như Vân Huyên biết rõ ràng, một nhìn thấy mười chữ trên vách tường, đầu của nàng như nổ tung, sắc mặt biến thành tái nhợt.

Nàng phí nhiều tâm sức, mưu kế chồng chất mới đạt được vị trí tông chủ, tuyệt đối không thể buông tay, mà tổ huấn không thể trái.

- Hồ Giai trưởng lão, tìm Nghê Hư tới đây.

Bộ ngực cao ngất của nàng chấn động vài lần, một lát sau Vân Huyên mới bình tĩnh lại, nàng biến thành bộ dạng lạnh lùng như băng sương, là tông chu xinh đẹp chuyện gì đều có thể giải quyết, quay đầu phân phó lão giả bên cạnh.

- Vâng!

Lão giả này vội vàng cầm ngọc bài truyền tin cho Nghê Hư trưởng lão.

- Hô!

Không qua hai mươi giây, ngoài điện đã có tiếng bước chân vang lên dồn dập, Nghê Hư tới.

- Tông chủ!

- Hồ Giai, ngươi mang chuyện vừa rồi nói với Nghê Hư.

Vân Huyên khoát khoát tay.

- Ân, Nghê Hư trưởng lão là như vậy, vừa rồi hộ tông đại trận run rẩy ngươi cũng nhìn thấy, là có kiếm đạo sư đi vào trong Kiếm Thần Tông chúng ta...

Hồ Giai trưởng lão cũng mang chuyện vừa rồi nói một năm một

mười.

- Kiếm đạo sư? Có kiếm đạo sư đi vào tông môn? Này... Này, chẳng lẽ chúng ta phải dựa theo tổ huấn lập vị kiếm đạo sư không rõ lai lịch này thành tông chủ sao?

Nghe được giải thích, sắc mặt Nghê Hư trưởng lão trở nên rất khó coi, ánh mắt nhìn về phía Vân Huyên, trong ánh mắt mang theo ý hỏi thăm.

- Tổ huấn là tổ huấn, người này không rõ lai lịch, thời điểm này lẻn vào tông môn khẳng định có mục đích không tốt, Hồ Giai, Nghê Hư, ta hiện tại ra lệnh cho các ngươi điều tra rõ việc này, nhất định tra rõ xem kiếm đạo sư là ai?

Vân Huyên lạnh lùng lên tiếng.

- Vâng, tông chủ... Tra được thì sao?

Nghê Hư trưởng lão hỏi.

- Chẳng lẽ lm như thế nào còn cần ta dạy hay sao? Ngươi theo ta thời gian dài như thế, có lẽ hiểu nên làm thế nào rồi.

Hai mắt Vân Huyên nheo lại, trong ánh mắt mang theo sát cơ lập loè

- Ngươi phải sống để biến thành khôi lỗi có thể sinh ra kiếm đạo chi khí, còn nữa, chuyện này ta không hi vọng có kẻ nào biết rõ, một khi bên ngoài có người nói tới kiếm đạo sư, có lẽ hai người các ngươi hiểu rõ kết cục.

- Đương nhiên, hoàn thành chuyện này có chỗ tốt gì thì không cần ta nhiều lời đâu.

- Vâng!

- Vâng!

Hai người Hồ Giai, Nghê Hư đồng thời gật đầu, trên đâu chảy mồ

hôi lạnh.

- Ân, như vậy cũng tốt, đây là hai kiện linh binh công kích linh hồn, mặc dù đối phương là người có linh hồn Linh cấp đỉnh phong, một kích cũng có thể biến thành kẻ ngu ngốc, ta sẽ đi tra ngay bây giờ, trong vòng ba ngày phải cho ta biết kết quả ta muốn thấy khôi lỗi.

Hất tay áo lên, Vân Huyên ném hai kiện linh binh nhỏ như lòng bàn tay đón gió biến lớn thành hai thanh kiếm, cũng bay vào trong tay hai vị trưởng lão, ngón tay khẽ vuốt mái tóc, lúc này vòng eo mềm mại giống như độc xà mềm mại không xương đi ra bên ngoài.

- Kiếm đạo sư... Rốt cuộc là ai? Đi thăm dò!

Thấy tông chủ rời đi, lúc này Hồ Giai và Nghê Hư mới thở ra một hơi, nắm chặt linh binh công kích linh hồn trong tay, hai người nhìn nhau, lúc này đều nhìn thấy kiên định và tàn nhẫn trong mắt đối phương.

Tuy Vân Huyên tông chủ xinh đẹp, hai người với tư cách là trưởng lão ủng hộ nàng cũng hiểu rất rõ ràng, thứ càng xinh đẹp càng khủng bố, cũng dính đầy kịch độc, nếu không hoàn thành chuyện nàng bàn giao, kết quả rất thảm, không có người nào tưởng tượng nổi, nếu sau khi hoàn thành sẽ có chỗ tốt to lớn làm người ta động dung.

Độc dược hay là vui cười cũng phải xem ngươi ăn như thế nào.

- Liều, lần này cho dù lật úp Kiếm Thần Tông cũng phải tìm ra người này.

Nội tâm hai người sinh ra ác độc.

...

- Kiếm đạo sư? Không hổ là thiên phú đặc thù chủ công phạt, biến thành kiếm đạo sư, thực lực của ta lại gia tăng gấp đôi.

Cảm thụ kiếm đạo chi khí đang chảy trong cơ thể, vô số kiếm ý tràn đầy trong óc, Nhiếp Vân hưng phấn xiết chặc nắm đấm.

Hắn mới lĩnh ngộ kiếm đạo, đây mới thực sự là kiếm ý, so sánh với hiện tại, hắn lý giải về kiếm lúc trước chẳng khác gì hài đồng tập kiếm

- Trở thành kiếm đạo sư cũng xem như có hiểu rõ về thiên phú đặc thù, mặc dù không có ghi lại nhiều về linh hồn triệu hoán sư (linh hồn sư), ít nhất ta cũng hiểu rõ mục tiêu và hướng tới.

Hiện tại là thời điểm ra tay bắt lấy phản đồ Thiên Huyễn!

Hít sâu một hơi sau đó áp chế hưng phân trong nội tâm, thiên nhãn của Nhiếp Vân xuyên thấu qua tượng đá nhìn Ứng Long đang tu luyện trước mặt, ánh mắt tràn ngập lãnh ý.

Thiên Huyễn, kiếp trước kiếp này là hảo hữu tốt nhất của hắn, nếu người này là thuộc hạ của hắn lúc trước, về sau lại phản bội hắn, làm hại hắn thảm như vậy, tên này sẽ không có con đường thứ hai, hắn phải chết!

Muốn giết tên này cũng phải do Thiên Huyễn tự tay chấp hành mới tốt, hiện tại Nhiếp Vân đã quyết định bắt hắn, muốn hắn phải thừa nhận cái giá lớn vì phản bội Thiên Huyễn.

Địa hành chi khí xoay tròn, Nhiếp Vân tiếp tục dọc theo vách tường đi vào bên trong, thời gian này hắn xuất hiện sau lưng Ứng Long.

Ầm ầm!

Linh hồn Linh cấp đỉnh phong khẽ động và phong tỏa chung quanh gian phòng, phòng ngừa khí tức truyền ra, đồng thời thân thể Nhiếp Vân hơi động, một đạo kiếm quang bắn ra ngoài.&

------oOo------

Chương 765: Phòng ngự sư (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đạo kiếm quang này mang theo tuyệt sát chi ý, lạnh lùng tới cực điểm, hắn giống như thích khách mang theo ý cảnh nhất kích tất sát, vừa xuất hiện đã giam cầm toàn bộ không gian chung quanh Ứng Long, từ đó hắn không thể bỏ trốn.

Phá Diệt Tuyệt Sát Kiếm Thuật!

Nhiếp Vân sợ xuất hiện phiền toái, vừa ra tay chính là vô thượng kiếm thuật!

Thực lực đạt tới Lĩnh Vực Cảnh hậu kỳ, hơn nữa thân thể, lực lượng Đại Lực đan điền và chiêu đánh lén, mặc dù là cường giả Nạp Hư Cảnh sơ kỳ cũng phải tạm lánh phong mang, Ứng Long bị tập trung thân thể cho nên hắn thoáng bừng tỉnh, vội vàng quay người đạp mạnh vào mặt đất, hắn lập tức lui về phía sau.

- Ngươi là ai?

Trong lúc hắn đang toàn lực cảm ngộ kiếm thuật, đột nhiên cảm thấy sau lưng có sát cơ đáng sợ tập trung, lông tóc toàn thân hắn dựng đứng, lúc này cũng nhìn rõ dung mạo của đối phương.

Thời điểm Nhiếp Vân tham gia thí luyện đã biến hóa bộ dáng, hiện tại bản tôn xuất hiện làm hắn không nhận ra.

Không để ý tới câu hỏi của hắn, kiếm quang của Nhiếp Vân như đâm thủng không gian và thời gian xuất hiện trước mặt Ứng Long, ngay lập tức đâm vào trái tim của đối thủ, U Minh Kiếm xẹt qua cánh tay trái.

Người này phải do Thiên Huyễn tự tay giết.

- Thực lực của ngươi rất mạnh nhưng muốn giết ta, nằm mơ, phòng ngự sư, ngăn cản!

Nhìn thấy kiếm khí của đối phương dũng cảm tiến tới giống như đã tu hành Phá Diệt Tuyệt Sát Kiếm Thuật tới cực hạn, Ứng Long biết rõ căn bản không tránh kịp, cũng không trốn tránh, hắn gầm lên và toàn thân sinh ra kim quang, trước mặt thân thể hắn có một đám hào quang như mai rùa xuất hiện..

Phía trên màn hào quang xuất hiện các loại mật vân giống như thiên địa đại đạo khắc lên, nó nằm trong hào quang trường tồn tuyên cổ, Nhiếp Vân vận dụng tuyệt sát kiếm thuật phối hợp lực lượng to lớn đánh xuống giống như đánh lên linh binh tuyệt phẩm, bàn tay chấn động, hổ khẩu tóe máu.

- Cái gì? Phòng ngự sư? Hơn nữa ít nhất đạt tới phòng ngự sư hình thái thứ hai?

Một kích không trúng, Nhiếp Vân dừng lại, trên mặt hắn mang theo khiếp sợ khó nói thành lời.

Phòng ngự sư bài danh thứ bảy mười hai, chẳng những có được phòng ngự vật chất siêu cường, hơn nữa còn có có phòng ngự linh hồn, từ đó ngăn cản linh hồn công kích, trước kia chợt nghe Vân Huyên từng nói qua Ứng Long có được thiên phú đặc thù, cũng không ngờ lại là năng lực biến thái như vậy.

Cũng đúng, cũng chỉ có loại năng lực này mới có thể kiên rì thời gian dài dưới kiếm tâm như thế!

Vừa rồi thi triển Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật, sử dụng năng lực kiếm đạo sư xuất ra một kiếm phá không, phá phong, phát sát, hơn nữa lực công kích của Nhiếp Vân mạnh hơn lực phòng ngự của Ứng Long, như vậy hắn tuyệt đối không đỡ nổi!

- Rất có kiến thức, năng lực phòng ngự sư của ta đạt tới hình thái thứ ba, thực lực của ngươi tuy mạnh nhưng muốn giết ta thì nằm mơ đi.

Ứng Long lui về phía sau vài bước, sắc mặt của hắn trắng bệch, tuy phòng ngự sư vô cùng mạnh mẽ nhưng Nhiếp Vân công kích thật sự quá đáng sợ, chấn động cuồng bạo làm cho hắn bị thương, hắn hít sâu một hơi và nuốt đan dược khôi phục thương thế.

- Rốt cuộc ngươi là ai? Tại sao phải giết ta?

- Ta là ai? Ngươi cũng biết Huyễn Thiên Thủ chứ?

Hừ lạnh một tiếng, Nhiếp Vân lại vận dụng U Minh Kiếm, gió xuân ôn hòa, hạ dương nóng bức, gió thu đìu hiu, gió lạnh rét buốt thấu xương... Tứ Quý Kiếm Pháp xuất hiện.

Nơi này là Kiếm Thần Tông khu thiên phẩm, nằm sâu trong Kiếm Chi Đại Điện, cho dù linh hồn Linh cấp đỉnh phong phong tỏa chung quanh nhưng chờ đợi thời gian càng dài sẽ càng nguy hiểm, phải giải quyết dứt khoát!

Vốn Nhiếp Vân không có ý nói nhảm với kẻ này, cố ý đưa ra Huyễn Thiên Thủ mà không phải Thiên Huyễn làm hắn khiếp sợ, thừa cơ đánh lén!

Quả nhiên, nghe được cái tên Huyễn Thiên Thủ, Ứng Long biến sắc.

Huyễn Thiên Thủ, đây là tên thật của Thiên Huyễn, cũng không có nhiều người biết rõ, người trước mặt thuận miệng là nói ra làm nội tâm của hắn chấn động một hồi.

- Ta xem ngươi có thể thừa nhận được mấy kiếm?

Thấy mình đạt được mục đích, Nhiếp Vân cười lạnh một tiếng,Tứ Quý Kiếm Pháp huyễn hóa thành gió thu đìu hiu đâm vào giữa mai rùa.

Đông!

Lại có tiếng nổ lớn vang lên, Ứng Long lui về phía sau vài bước, sắc mặt càng trắng bệch, khóe miệng chảy máu tươi.

Nhiếp Vân cũng không trả lời, khóe miệng hắn có máu tươi chảy ra, phòng ngự sư hình thái thứ ba thật sự quá đáng sợ, kiếm đạo sư xếp hạng thứ mười bảy cũng không cách nào phá vỡ phòng ngự của đối phương, ngược lại còn bị phản chấn cường đại lực, bản thân của mình cũng bị thương.

- Rốt cuộc ngươi là ai? Tại sao biết cái tên Huyễn Thiên Thủ?

Lau máu tươi trên khóe miệng, hai mắt Ứng Long đỏ thẫm, trông

thấy thiếu niên đối diện giơ kiếm lên dường như muốn động thủ lần nữa, hắn lập tức cười lạnh.

- Không nên uống phí tâm cơ, ta thừa nhận thực lực ngươi rất mạnh, có thể so với Nạp Hư Cảnh sơ kỳ, phòng ngự sư của ta đã mở ra hình thái thứ ba, cường giả Nạp Hư Cảnh trung kỳ cũng không thể phá được, ngươi tối đa chỉ đánh ta phun vài ngụm máu mà thôi, muốn giết ta, một ngàn kiếm cũng không được, ta không tin ngươi có thể thừa nhận lực phản chấn, hơn nữa có nhiều thời gian và pháp lực như thế.

Tuy Ứng Long tuy chỉ là Thiên Kiêu Cảnh trung kỳ nhưng đã mở hình thái thứ ba của phòng ngự sư, mặc dù cường giả Nạp Hư Cảnh trung kỳ cũng khó có thể phá vỡ phòng ngự.

Thiếu niên trước mắt tuy lợi hại nhưng hắn không tin đối phương có thể đánh vỡ phòng ngự của hắn và giết hắn chết.

Hơn nữa,vô thượng kiếm thuật cực kỳ hao phí pháp lực, hắn không tin người này có pháp lực dự trữ nhiều như thế!

- Ta thật sự không có nhiều thời gian tiêu hao với ngươi như vậy, ngươi có thể ngăn cản U Minh Kiếm của ta, không biết ngươi có thể ngăn cản huyền ngọc chi

kiếm hay không?

Nhiếp Vân thở ra một hơi, đột nhiên hắn cười lạnh, chẳng biết lúc nào huyền ngọc chi kiếm đã xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Nếu U Minh Kiếm cường công không có tác dụng, linh hồn công kích cũng không có hiệu quả, như vậy phải dùng huyền ngọc chi kiếm thi triển ám kình!

Ám kình là tuyệt chiêu bài trừ phòng ngự hiệu quả của Nhiếp Vân, tại đây chiêu hạ, cường đại trở lại phòng ngự đều vô dụng!

- Trọng kiếm? Ha ha, ngươi cho rằng đổi trọng kiếm là có thể dùng sao? Nói cho ngươi biết, phòng ngự của phòng ngự sư càng công kích càng lớn, lực phản chấn cũng lớn.

Thấy Nhiếp Vân lấy huyền ngọc chi kiếm ra, Ứng Long xùy cười.&

------oOo------

Chương 766: Bắt Ứng Long (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phòng ngự sư, thiên phú đặc thù bài danh thứ ba mươi hai, hình thái đầu tiên chỉ có thể phòng ngự mà thôi, hình thái thứ hai là phòng ngự kèm phản kích, hình thái thứ ba là hấp thu công kích của dối phương sau đó phản kích trở về, hơn nữa còn trải qua tăng phúc mạnh hơn, cho nên Ứng Long xem ra công kích càng hung ác thì chịu tội càng lớn.

- Hừ!

Nhìn thấy bộ dạng cao hứng của hắn, Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, hít sâu một hơi, trên người bộc phát lực lượng dồn vào tay phải.

Đại Lực đan điền phối hợp thân thể và pháp lực, trong chốc lát bộc phát lực lượng cực kỳ to lớn giống như sao băng hàng lâm nhân gian, không gian khu thiên phẩm tỏa ra khí kình cường đại, khí lãng mang theo xu thế cự long xuất hải lao về phía trước.

- Không biết tự lượng sức mình, đây là hành vi tìm chết.

Ứng Long cười lạnh, tuy vẻ mặt chẳng thèm ngó tới nhưng hắn không ngừng rót pháp lực gia trì mai rùa, lui về phía sau một bước từ đó dùng toàn lực ngăn cản.

Hắn vừa dùng lực, màn hào quang bộc phát kim quang càng ngày càng sáng, thực chất phù văn màu vàng không ngừng luân chuyển chung quanh, cũng trình bày đại đạo nào đó.

Nếu như cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện những phù văn này có phần rất giống mật vân trên người thú vương Yêu Sí Vân Giáp Thú,

đại biểu cho phòng ngự đại đạo trong thiên địa.

- Một trăm trọng ám kình, phá!

Biết rõ cùng là phù văn, phòng ngự tráo của Ứng Long còn cứng hơn mai rùa của thú vương Yêu Sí Vân Giáp Thú quá nhiều, Nhiếp Vân không dám khinh thường, hắn vừa ra tay đã vận dụng ám kình cấp độ cao nhất.

Sau khi tu vi tiến nhanh, hiển nhiên hắn rất ít sử dụng ám kình nhưng hắn vẫn không ngừng khống chế và hoàn thiện nó.

Dù sao lĩnh ngộ ý cảnh tâm kiếm, sau đó trở thành kiếm đạo sư, hắn có thể lý giải các loại kiếm thuật thật nhanh, cho dù ám kình không gia tăng nhưng uy lực cũng mạnh hơn không ít.

Phốc!

Huyền ngọc chi kiếm va chạm vào phòng ngự trên người Ứng Long, thậm chí còn không bằng mấy kiếm trước, lúc này âm thanh va đậm vang lên.

- Ầm!

Tiếng nổ giòn tan.

- Ha ha, chẳng lẽ sợ phản kích không dám dùng kính? Tuy ngươi công kích ta như vậy, muốn giết ta, con chuột như ngươi phải chết.

Nhìn thấy Nhiếp Vân công kích, Ứng Long cười lạnh mỉa mai, hắn chưa dứt lời sắc mặt đỏ lên, máu tươi không ngừng phun ra ngoài.

Phòng ngự sư đúng là cường đại, nhưng Đại Lực đan điền, kiếm đạo sư đều có đẳng cấp cao hơn nữa, hơn nữa ý cảnh tâm kiếm của Nhiếp Vân thi triển ám kình, một chiêu này có thể làm hắn bị thương nặng.

- Không cần đánh chuột chết, đánh chết ngươi là được!

Thấy ám kình có hiệu quả, Nhiếp Vân cũng thở ra một hơi.

- Việc này không có khả năng... Phòng ngự sư là vô địch...

Sắc mặt Ứng Long biến thành dữ tợn, khó mà tin mình bị một kiếm đánh trọng thương.

- Không có gì không có khả năng, ngã xuống đi, chỉ cần ngã xuống thì ngươi sẽ được giải thoát.

Hai mắt nheo lại, Nhiếp Vân vận dụng thiên phú Huyết Đồng và thiên âm sư, ngay lúc này một ánh mắt như mê hoặc linh hồn tiến vào trong đầu Ứng Long.

Nếu không thể giết hắn trước hết làm hắn bất tỉnh trước và bắt lấy.

Huyết đồng sư, thiên phú khôi lỗi của Yêu tộc, có thể gạt bỏ linh hồn biến thành khôi lỗi, thiên phú linh hồn của thiên âm sư nói một câu thành sấm, khó lòng phòng bị, hai đại thiên phú cùng thi triển, tương đương thi triển linh hồn công kích cường đại, đừng nói Ứng Long hiện tại có cảnh giới linh hồn thấp hơn Nhiếp Vân, cho dù cùng cấp bậc, hai đại thiên phú đặc thù đồng thời thi triển cũng đủ làm hắn đau khổ.

- Đúng, ngã xuống, ngã xuống sẽ đạt được giải thoát.

Chấn động xâm nhập trong óc, quả nhiên Ứng Long trúng thôi miên, hai mắt ngốc trệ, thì thào tự nói, thân thể sáng ngời, muốn té trên mặt đất, nương theo linh hồn trợ giúp, kim quang phòng ngự trên người ảm đạm, tùy thời sẽ bị dập tắt.

- Nếu tiếp tục như vậy không thể kiên trì, phòng ngự sư hình thái thứ ba thật đáng sợ.

Thấy một trăm trọng ám kình đánh xuống, Ứng Long chỉ phun máu tươi, cũng không có trực tiếp té xuống mặt đất, thiên âm sư, huyết thống hai đại thiên phú đồng thời thi triển, đối phương có thể kiên trì một hồi, Nhiếp Vân cũng cảm thấy tim đập nhanh.

Trước khi hắn đột phá, Ứng Long cũng không phải là đối thủ của mình, hiện tại cho dù thân thể hay pháp lực đều có tiến bộ nhảy vọt,

thi triển một trăm trọng ám kình, cường giả Nạp Hư Cảnh sơ kỳ cũng phải tránh né phong mang, rồi sau đó người không né không tránh chọi cứng nhưng còn có thể nói chuyện bình thường, trúng linh hồn công kích không bị hôn mê, phòng ngự sư hình thái thứ còn chưa thể bảo toàn linh hồn và nội tạng, cũng làm toàn thân cường đại hơn không ít, thậm chí không kém gì Kim Cương Lưu Ly Thể tứ trọng!

Đáng sợ!

- Ngã xuống đi!

Nhiếp Vân thi triển thiên phú thiên âm, trong lời nói mang theo lực lượng linh hồn công kích.

- Ngã xuống... Ngã xuống... Không được, phòng ngự sư linh hồn phòng ngự, ngăn cản!

Vào lúc Ứng Long sắp ngã xuống đất, đột nhiên hai mắt trợn tròn, Nhiếp Vân đã cảm thấy thiên âm sư tản mát ra linh hồn công kích bị một đạo hào quang hình tròn ngăn cản bên ngoài, rốt cuộc không cách nào đâm thủng.

- Phòng ngự sư linh hồn phòng ngự?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Dám dùng linh hồn công kích, đây là ngươi bức ta!

Ngăn cản linh hồn công kích, Ứng Long tỉnh táo hắn nhớ tới chuyện vừa rồi cho nên nội tâm hoảng sợ, sắc mặt dữ tợn và bàn tay mở ra, một ngọc phù xuất hiện trong tay của hắn.

- Sớm biết có ngày hôm nay, Huyễn Thiên Thủ nhất định sẽ tìm được ta, cho nên,ta sớm cầu khẩn tông chủ luyện chế cho ta một tấm phù lục Nạp Hư Cảnh phù, ta vẫn không cam lòng vận dụng phù lục, là ngươi bức ta.

- Phù lục Nạp Hư Cảnh?

Đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại.

Thực lực Vân Huyên làm hắn tràn đầy cảm xúc, nàng luyện chế phù lục, thực lực của hắn hiện tại không thể ngăn cản, một khi kích hoạt hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Không thể để hắn kích hoạt phù lục, nhất định phải bắt lấy phù lục tới tay.

Trong nội tâm lo lắng la lên,bởi vì tâm tình lo lắng cho nên Nhiếp Vân đột nhiên cảm thấy thời gian không gian như co lại cự ly ngắn, bàn tay đưa tay về phía trước sau đó nắm lấy phù lục vào trong tay.

- Cái gì? Phù lục của ta? Ngươi cũng có thiên phú thần thâu, điều đó không có khả năng!

Ứng Long ý định mở phù lục ra, hắn lại cảm thấy trong tay trống trơn, chỗ dựa duy nhất nằm trong tay đối phương, nhìn thấy tình cảnh như thế làm đầu óc của hắn như nổ tung.

- Ân? Tới?

Chẳng những Ứng Long nổi điên, Nhiếp Vân cũng có phần khó hiểu.&

------oOo------

Chương 767: Bắt Ứng Long (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa rồi trong đầu chỉ có ý niệm bắt lấy phù lục cho nên trong vô tình bắt lấy, không nghĩ tới khoảng cách xa như vậy, hơn nữa còn xuyên thấu qua phòng ngự mai rùa của Ứng Long nhưng thật thu được phù lục.

- Chẳng lẽ thiên phú thần thâu đạt tới hình thái thứ ba?

Đôi mắt sáng ngời, hắn vội vàng dùng thần niệm dò xét đan điền,

xem xét xong hắn lắc đầu.

Thần thâu đan điền vẫn là màu xanh đen, cũng không có lột xác lần nữa, tuy màu sắc đậm hơn trước, thần thâu chi khí cũng linh động hơn, có thể thấy rõ nó đã có tiến bộ nhưng vẫn không thể đột phá hình thái thứ ba.

Lột xác hình thái thiên phú đặc thù cũng không dễ dàng, thiên phú thần thâu vừa mới lột xác thành hình thái thứ hai, còn muốn lột xác cũng phải lãng phí không ít thời gian và tinh lực, phải ăn cắp bao nhiêu thứ tốt.

- Ya biết rồi, là thần thâu chi khí, nhất định là hắn giao thần thâu chi khí cho ngươi! Đáng giận!

Trong tiếng gào thét, Ứng Long nghĩ thông suốt xảy ra chuyện gì cho nên gào thét hung ác.

Có thể thi triển một loại thiên phú đặc thù, có hai loại khả năng, một là có được thiên phú này, hai là có thiên phú chi khí như vậy.

Giống như Nghê Hư ngày đó trộm Kiếm Thần Chi Kiếm đi cũng thành công thu vào trong đan điền Nhiếp Vân, hắn sử dụng lực lượng của thiên phú thần thâu.

Chính bởi vì thiên phú chi khí có được đặc tính này, Nhiếp Vân đến đại lục Phù Thiên liền có thể sử dụng rất nhiều loại thiên phú đặc thù nhưng không có ai hoài nghi, dù sao tại người khác xem ra có sư phụ Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, đừng nói vài loại thiên phú đặc thù chi khí, cho dù là mười loại cũng có thể đạt được dễ dàng.

- Có ác hay không không phải ngươi nói tính toán, huyền ngọc chi kiếm, đại địa chi thế, một trăm trọng ám kình!

Tâấy đối phương hổn hển, Nhiếp Vân cười ha ha sau đó đánh xuống một kiếm.

Bành!

Bành!

Bành!

Vận chuyển pháp lực liên tục bổ lên ba kiếm, một kiếm của Nhiếp Vân lại nặng hơn một kiếm, Ứng Long vốn bị thương, liên tục gặp trọng kích cho nên phun máu tươi như mưa, hắn đứng không vững nằm trên mặt dất.

- Tiến vào Tử Hoa động phủ!

Lần nữa thi triển thiên phú thiên âm sư, trong linh hồn mang theo ý đầu độc, vừa rồi Ứng Long còn có thể ngăn cản, hiện tại trọng thương, cho dù linh hồn hay thân thể đều yếu bớt không ít, chỉ đầu độc một chút là hôn mê.

Vèo!

Bị thu vào trong Tử Hoa động phủ.

Tuy hiện tại Nhiếp Vân rất muốn dò hỏi gia hỏa này hãm hại Thiên Huyễn như thế nào, Vân Huyên muốn lợi dụng phòng ngự sư của hắn làm gì, hắn lại biết nơi này không phải là nơi nên hỏi, có chuyện gì rời đi trước lại nói sau.

Ứng Long tiến vào Tử Hoa động phủ, lại gia trì hơn mười đạo trận pháp, thuận tiện rót tinh thần vào thuần thú đan điền thông tri Tiểu Hổ, Hắc Nham hai thú hảo hảo giáo huấn trông giữ, Nhiếp Vân cũng thở ra một hơi.

Khu thiên phẩm là trọng địa quan trọng của Kiếm Thần Tông, động thủ ở nơi này, cho dù dùng linh hồn phong tỏa khí tức, nếu hơi không cẩn thận sẽ bị phát hiện, may mắn tất cả đều thuận lợi.

- Không phải các ngươi vu hãm ta sao? Hừ, hiện tại ta hủy căn cơ của các ngươi.

Ngẩng đầu nhìn tượng đá to lớn ở khu thiên phẩm, Nhiếp Vân dứt bỏ thành công lúc nãy, trong mắt mang theo hung ác.

Tượng đá này có động tác đơn giản nhưng dường như bày ra chân

lý đại đạo nào đó, nó lại có thể không ngừng sinh ra kiếm đạo chi khí, đã muốn trả thù Vân Huyên thì không nên lưu thứ tốt lại!

Chơi thì phải chơi hung ác!

- Mặc dù chung quanh tượng đá này không có trận pháp nhưng toàn thân dùng khoáng thạch không biết điêu khắc thành, nó vô cùng trân quý, không thể phá hư nhưng có thể móc ra.

Sau khi nhìn chung quanh một hồi, phát hiện tượng đá và mặt đất chăm chú dính chặt với nhau không thể phân cách, muốn lấy đi chỉ có thể đào mặt đất mà thôi, hắn không do dự, hắn giơ huyền ngọc chi kiếm trong tay lên sau đó bổ vào mặt đất chung quanh, ngay sau đó tiếng nổ vang lên, mặt đất bị hắn rút lên, tinh thần khẽ động thu vào nạp vật đan điền.

- Những thứ này đều là vô thượng kiếm pháp, hiện tại biến thành kiếm đạo sư có thể bằng vào chiêu số suy diễn ra pháp quyết hay không?

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân nhìn về phía kiếm chiêu trên vách đá hai bên.

Kiếm đạo sư, đạt được thiên địa kiếm thuật chiếu cố, mà Nhiếp Vân lại đạt tới cảnh giới Tâm Kiếm, có lẽ thật có thôi dưỡng toàn bộ vô thượng kiếm thuật, luyện mười bộ đồ vô thượng kiếm thuật!

Nghĩ đến những thứ thứ này hai mắt sáng ngời hữu thần, ánh mắt nhìn chăm chú về phía mười bộ kiếm pháp đang tỏa ra hào quang.

Nơi đây có mười bộ đồ kiếm pháp, có ba bộ đồ là học qua, chính là Tứ Quyết Kiếm Pháp, Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật, Đại Bí Thất Tiên Kiếm, còn lại bảy bộ hắn chưa từng gặp qua, cho dù kiếp trước nhìn thấy nhưng chưa đối địch nhân không rõ ràng.

- Linh Tê Phá Thiên Kiếm, Phiêu Miểu Thiên Thủ Kiếm, Thiên Địa Nguyên Dương Kiếm... Bảo bộ kiếm thuật mỗi người mỗi vẻ, kiếm chiêu đơn giản nhưng uy lực vô cùng.

- Không hổ là vô thượng kiếm thuật, mặc dù không có phương

pháp tu luyện nhưng chỉ xem kiếm chiêu, một chiêu đều uy lực cực lớn, không thể kém hơn Đại Bi Thất Tiên Kiếm, Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật.

- Chiêu này là, ân? Có luyện được hay không đây?

Nhìn chiêu số trong đó, Nhiếp Vân vận chuyển kiếm đạo chi khí, sử dụng một chút và phát hiện có thể tu luyện, khí tức bế tắc, căn bản không có khả năng luyện thành, lắc đầu có chút thất vọng.

Nhưng cũng đúng, mặc dù kiếm đạo sư có lý giải kiếm đạo vượt qua người thường nhưng cũng không có khả năng lăng không sáng chế vô thượng kiếm thuật, dù sao loại kiếm này đã đụng chạm tới đại đạo, xem như tuyệt chiêu đỉnh phong của đại lục Phù.

Nếu vô thượng kiếm thuật dễ tu luyện như thế, dễ dàng tạo như vậy, Kiếm Thần Tông đứng sừng sững nhiều năm như vậy cũng không chỉ có mười bộ.

- Nếu như không thể phá Thông Thiên Kiếm Linh Đại Trận đào lấy kiếm chiêu mang đi, hiện tại nên bỏ thôi.

Thời điểm đi vào hắn dùng thiên nhãn quan sát qua, Thông Thiên Kiếm Linh Đại Trận phong tỏa thông đạo, cũng không liên quan đến tượng đá, mặc dù trộm nó đi cũng sẽ không làm cho trận pháp công kích, kiếm pháp trên vách tường lại khác, nó đang ở trong trận pháp bao phủ, cưỡng ép ăn cắp sẽ xúc động trận pháp, có thể rời đi hay không có trời mới biết.

Cân nhắc một chút, cuối cùng Nhiếp Vân cũng mang mấy ngọc bài ra in chú giải đan điền, cũng không tiếp tục đánh chủ ý tới kiếm pháp.&

------oOo------

Chương 768: Trộm Kiếm Thần Chi Kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lần trước Thiên Huyễn nói Tụ Hồn Đăng, xem ra không nằm trong Kiếm Chi Đại Điện, lần này không có cơ hội trộm...

Sau khi làm xong, đột nhiên nhớ tới Thiên Huyễn nói Tụ Hồn Đăng, Nhiếp Vân xem một vòng và bất đắc dĩ lắc đầu.

Căn cứ Thiên Huyễn miêu tả, Tụ Hồn Đăng có thể ấn linh hồn vào trong, cho dù về sau tử vong cũng có thể triệt để phục sinh, nói thần kỳ, thực có bảo vật này hay không Nhiếp Vân cũng có chút ít không tin, nếu có tại sao Trần Văn Húc lại chết? Hắn là quán quân Kiếm Thần thí luyện, lại là trưởng lão tông môn, dựa theo đạo lý, có lẽ có tư cách ấn linh hồn vào Tụ Hồn Đăng.

- Đi ra ngoài rồi nói sau.

Mặc kệ suy nghĩ nhiều, Nhiếp Vân hơi động thân và đi vào trong vách tường, hắn nhanh chóng bước ra khỏi khu thiên phẩm.

Khu thiên phẩm chỉ có pho tượng, chiêu số mười bộ vô thượng kiếm pháp, tượng đá, kiếm thuật bị mang đi, cũng không còn đáng giá lưu luyến ở lại.

Hiện tại thông đạo khu thiên phẩm không còn người nào, Nhiếp Vân cũng cũng không cần lo lắng như lúc tới để ý như vậy, hắn bước nhanh ra ngoài, cũng nhanh chóng tiến vào Kiếm Chi Đại Điện.

Lúc này đại điện im ắng yên tĩnh dị thường, dường như không có người nào cả, lặng lẽ dùng thiên nhãn quan sát một vòng, sắc mặt Nhiếp Vân biến thành cổ quái.

- Đúng là không có người nào? Đây là chuyện gì? Kiếm Chi Đại Điện không có người lưu thủ, ngay cả vừa rồi cũng không có?

Bên ngoài khu thiên phẩm là Kiếm Chi Đại Điện bình thường sẽ có đệ tử chấp pháp đội tuần tra, giống như Cam Thanh lúc trước, hiện tại không có bóng người nào cả, quỷ dị khó nói thành lời.

- Như vậy là tốt nhất, dễ dàng đào tẩu hơn xưa!

Tuy không biết vì cái gì đột nhiên nơi đây không có người nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói đây là chuyện tốt, lúc này hắn không ẩn tàng thân thể, ngay lập tức chui ra khỏi vách đá và nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Trước kia cẩn thận từng li từng tí dùng hơn nửa tiếng đồng hồ, hiện tại dùng hai giây đã tới lối ra đại điện.

Lại xuất hiện tại trước nơi có Kiếm Ngân Thạch đang sừng sững, đi vài bước là xuất hiện trước mặt.

- Ngày đó ta lĩnh ngộ kiếm đạo còn thấp, khẳng định không thể lưu lại dấu vết tại nơi này, hiện tại ta đạt tới cảnh giới Tâm Kiếm, lại thành kiếm đạo sư, vừa vặn lưu ít đồ!

U Minh Kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, tinh thần của Nhiếp Vân tiến vào trạng thái Tâm Kiếm, các loại kiếm thuật xuất hiện trong đầu, ngay sau đó hình thành chiêu số hoàn toàn mới, thân thể hơi động và nhảy tới, một đạo kiếm thuật chém vào Kiếm Ngân Thạch.

Xì xì xì xì...

Kiếm Ngân Thạch giống như lưu trước, nó bắn ra mười đạo kiếm quang, tuy những kiếm quang này lập tức biến mất dưới kiếm ý Tâm Kiếm của Nhiếp Vân cho nên không tạo thành ảnh hưởng.

Quả nhưng không tệ, chỉ cần đạt tới ý cảnh Tâm Kiếm thì có thể khắc lại Kiếm Ngân Thạch, lưu lại kiếm thuật.

Đùng!

Đá vụn bắn ra, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, hắn quay người đi kiếm chi thông đạo, đi tới trước Kiếm Thần Chi Kiếm.

Chuôi kiếm này bị Mạc Tường lấy ra khỏi đan điền, lần nữa đặt ở nơi đây và trận pháp bao phủ, nó sinh ra hào quang sáng bóng, còn chưa tới nhưng đã cảm giác được lực lượng làm người ta phải thần phục lực lượng kiếm đạo.

- Trộm đi!

Hừ lạnh một tiếngvận chuyển thần thâu đan điền đạt tới hình thái thứ hai, một đạo thần thâu chi khí tràn đầy toàn thân, trước mặt bảo quang sáng ngời, bàn tay duỗi ra bắt lấy.

Sưu sưu sưu sưu!

Còn chưa tới trước mặt, Kiếm Thần Chi Kiếm bắn ra hơn mười đạo kiếm quang ngăn cản xâm phạm, nó như đế vương cao ngạo không cho phép có người đụng vào.

Trong nội tâm kinh ngạc, Nhiếp Vân rút bàn tay trở về, dù như thế đầu ngón tay của hắn vẫn bị thương chảy máu.

Kiếm Thần Chi Kiếm thuộc về bảo vật thiên địa sinh ra, có được linh tính đặc biệt, U Minh Kiếm lúc trước không phải linh hồn Tạ Trương Tuệ biến hóa thành, muốn luyện hóa nó là không thể nào, xem ra thanh Kiếm Thần Chi Kiếm này cũng như vậy, đừng nói luyện hóa, ngay cả đụng cũng không thể đụng..

Không cho đụng vào thì làm sao trộm?

- Thời điểm Nghê Hư trưởng lão trộm đi có lẽ không có động tĩnh như vậy, tại sao ta không thể đụng vào?

Nhiếp Vân phiền muộn một hồi.

Lúc trước bị hãm hại, Nghê Hư trưởng lão trộm lấy Kiếm Thần Chi Kiếm và bình an đặt vào trong nạp vật đan điền, khi đó không có chút động tĩnh nào, vì sao mình muốn ăn cắp lại biến thành không có khả năng?

- Ân? Khai phái Kiếm Thần Tông chính là tông sư kiếm đạo sư, hiện tại ta cũng như thế cho nên thử kiếm đạo chi khí xem sao?

Trong đầu có suy nghĩ này, Nhiếp Vân thở ra một hơi, vận chuyển kiếm đạo chi khí phối hợp thiên phú thần thâu và vươn về phía trước.

Xì xì xì xì...

Quả nhiên, Kiếm Thần Chi Kiếm cảm ứng được kiếm đạo chi khí giống như gặp được thân nhân, nó hơi lắc lư một chút.

- Hô!

Sau khi rút ra khỏi kiếm đài liền cầm trong tay.

- Tốt!

Thần kiếm đến tay, Nhiếp Vân vuốt ve một lúc sau đó thu vào trong Tử Hoa động phủ.

Kiếm Thần Chi Kiếm chẳng khác gì ngọc tỷ truyền quốc của Kiếm Thần Tông, có thể so với chưởng giáo ấn, bảo vật như vậy có thể dùng biện pháp đặc thù tìm kiếm, đặt ở nạp vật đan điền có lẽ không bao lâu đã bị đối phương tìm tới, vẫn lưu lại trong Tử Hoa động phủ an toàn một ít!

Trong động phủ có cấm chế, phong ấn quá nhiều, tùy tiện gia trì ít có thể cắt đứt ngoại giới cảm ứng.

Đăng đăng đăng đăng!

Vừa mới trộm thần kiếm đi, bên ngoài thông đạo có tiếng bước chân người vang lên.

- Đi!

Bước chân hơi động Nhiếp Vân chui vào mặt tường lần nữa và biến mất không thấy đâu, giống như hắn chưa từng xuất hiện tại nơi này.

- Rốt cuộc bên ngoài xảy ra chuyện gì?

- Ai biết được, dù sao ta ở Kiếm Thần Tông hơn trăm năm nhưng mới thấy cảnh này lần đầu.

- Ta còn tưởng có tông môn khác đánh tới, nhìn bộ dạng đại trận dường như chúc mừng gì đó.

- Chúc mừng cái gì chứ?

- Đừng nói nhảm, coi chừng họa từ miệng mà ra...

- Sư huynh nói đúng...

Vừa tiến vào vách tường, lại nhìn thấy một đám đệ tử hạch tâm, đệ tử tinh anh, đệ tử bình thường từ từ đi xa, trên mặt của hắn mang theo nghi hoặc.

- Chúc mừng? Hộ tông đại trận?

Nghe một hồi Nhiếp Vân càng thêm mơ mơ màng màng.

Kiếm Chi Đại Điện là địa phương đệ tử Kiếm Thần Tông ngộ đạo, cần độ cống hiến mới có thể đi vào nơi đây, đệ tử thân phận gì đi vào thông đạo cấp bậc đó, bình thường vì tiết kiệm độ cống hiến, thời gian mỗi lần tu luyện đều thập phần quý trọng, không dễ dàng ra ngoài, hiện tại ra ngoài toàn bộ cho nên hắn có phần không rõ.

------oOo------

Chương 769: Vân Huyên ôn nhu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn nằm mộng cũng không ngờ sở dĩ các đệ tử ra ngoài chính là vì hắn trở thành kiếm đạo sư dẫn phát cả hộ tông đại trận ăn mừng.

- Các ngươi xem...

Trong nội tâm nghi hoặc nhưng phát hiện có rất nhiều đệ tử tới, đột nhiên toàn bộ dừng lại và nhìn về một phía, dường như bọn họ nhìn thấy chuyện điên cuồng gì đó, lạnh run, sắc mặt trắng bệch.

- Kiếm Thần Chi Kiếm... Tại sao không thấy?

Không biết qua bao lâu, trong đám người có kẻ hô to, lời nói khàn

khàn mang theo khủng hoảng.

Kiếm Thần Chi Kiếm là bội kiếm của tổ sư khai phái, có địa vị tương đương chưởng giáo ấn tại Kiếm Thần Tông, nó từng mất đi một thời gian ngắn, về sau bị Vân Huyên tông chủ tốn sức vất vả tìm về và đặt ở cuối thông đạo, là biểu tượng đệ tử tông môn kiêu ngạo tự hào, tại sao lại không thấy?

- Nhanh thông tri trưởng lão, lại để bọn họ bẩm báo tông chủ!

Trong đám người có người hô lên, đệ tử hạch tâm quen biết trưởng lão liền dùng ngọc bài truyền âm.

Đệ tử bình thường không có tư cách đưa tin cho tông chủ, chỉ có thể thông qua trưởng lão bẩm báo.

- Không nhanh tu luyện, tập trungở đây làm gì?

Tin tức của bọn họ còn chưa truyền ra ngoài chợt nghe giọng nói uy nghiêm vang lên, luc này nhìn thấy có vài bóng người đi tới, đi đầu là mỹ nhân thân thể mềm mại, hai đầu lông mày mang theo lãnh ý cự tuyệt người từ ngàn dặm.

Tông chủ Vân Huyên!

Sau lưng là Nghê Hư và Hồ Giai hai vị trưởng lão, nói chuyện chính là Nghê Hư.

- Tông chủ!

Thấy tông chủ tới, mọi người vô cùng lo lắng, một đệ tử đi tới và bẩm báo:

- Kiếm Thần Chi Kiếm... Không thấy!

- Ân?

Nghe nói như thế, Vân Huyên nhíu mày đi tới kiếm đài, liếc mắt nhìn liền híp mắt lại, sắc mặt biến thành tái nhợt, qua một lát ánh mắt nhìn chằm chằm vào Nghê Hư, mang theo hàn ý lạnh như

băng.

- Kiếm này bị người ta dùng kiếm đạo chi khí và thần thâu chi khí trộm đi, có phải ngươi hay không?

- Ta...

Nghê Hư trưởng lão đã giật mình, liên tục khoát tay

- Làm sao có thể, tông chủ ngươi cho ta một đạo kiếm đạo chi khí và một đạo thần thâu chi khí, ta giá họa cho Nhiếp Vân đã không còn, làm sao còn cái thứ hai...

- Quả nhiên là gia hỏa này...

Tuy Nghê Hư trưởng lão nói nhỏ các đệ tử khác không thể nghe thấy nhưng bị thiên nhãn quan sát cũng không che giấu, thấy nó giống như suy đoán của mình, quả nhiên là thằng này giá họa, Nhiếp Vân nheo mắt nhìn.

Lúc ở Kiếm Thần thí luyện cảm thấy Nghê Hư trưởng lão làm người hiền lành, là người tốt, không nghĩ tới dưới mặt nạ hiền lành lại cất dấu gương mặt giả nhân giả nghĩa, loại người này mới là đáng sợ nhất.

- Phải giết chết!

Nội tâm Nhiếp Vân đã phán tử hình Nghê Hư.

Đối với kẻ hai mặt này, biểu hiện ra ngoài rất tốt nhưng sau lưng chọc dao găm, hắn căm thù những kẻ như vậy tận xương tuỷ, chỉ cần có cơ hội đánh chết thì hắn sẽ không nương tay.

- Không phải ngươi? Chẳng lẽ là hắn...

Đôi mi nhíu lại, đột nhiên Vân Huyên nhớ tới một thân ảnh, thân thể mềm mại run lên, trên gương mặt lạnh lùng âm tình bất định, qua một hồi mới quay đầu phân phó:

- Các ngươi chờ ở nơi này, ta tiến vào khu thiên phẩm nhìn xem.

Nói xong nàng lập tức bước về phía khu thiên phẩm, chỉ đi hai bước đã biến mất không thấy gì nữa.

Nếu thật là hắn tới, nhất định sẽ tìm Ứng Long phiền toái, cho nên Vân Huyên quyết định đi tới khu thiên phẩm đầu tiên.

- Nếu lúc trước không nhờ có Trần Văn Húc, ngươi căn bản trốn không thoát, đã dám trở lại, ta sẽ làm ngươi không cách nào chạy thoát!

Hừ nhẹ một tiếng, trên mặt Vân Huyên sinh ra hàn khí càng ngày càng âm trầm, dường như ánh mắt của nàng có thể kết băng, bước chân nhanh hơn lúc trước, chỉ qua vài giây là đi tới thông đạo khắc vô thượng kiếm thuật, cũng tiến vào cuối khu thiên phẩm.

- Này... Này...

Đưa mắt xem xét, Vân Huyên cũng phải sợ hãi.

Chỉ thấy pho tượng tổ sư ở cuối khu thiên phẩm biến mất không thấy gì nữa, mặt đất còn lại cái hố thật sau, chung quanh còn có dấu vết chiến đấu lưu lại, ngay cả Ứng Long đang tu luyện cũng mất đi tung tích.

Tóm lại đập vào trong mắt của nàng là tình cảnh hỗn loạn, loạn thất bát tao, nơi này không phải là thánh địa tu luyện, nó là bãi rác vứt đi.

- Pho tượng tổ sư đã bị trộm đi.

Nhìn mặt đất trống trải và một hố lớn nằm đó, Vân Huyên không tiếp tục bình tĩnh nổi, gương mặt của nàng tái nhợt.

Ngày đó gặp được lão tửu quỷ, cảm thấy tất cả lực lượng cũng không thể sử dụng nhưng không rung động bằng hôm nay.

Tượng đá tổ sư... Biểu tượng tôn nghiêm của tông môn lại bị người ta trộm đi ngay trước mắt của mình? Mình làm tông chủ lại không biết.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ thật sự là hắn? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Dựa theo hiểu biết về hắn, chắc có lẽ hắn không làm như vậy.

Gương mặt Vân Huyên vốn bình tĩnh rốt cục xuất hiện vẻ lo âu, tuy loại lo âu này chỉ kéo dài vài giây sau đó bêến thành âm lãnh, hai tay chắp sau lưng nhìn vách tường chung quanh.

- Ta biết rõ thiên phú địa hành sư của ngươi có thể tiến vào vách tường, xuất hiện đi!

Vân Huyên nhìn chằm chằm mặt tường, lời nói lạnh lùng âm hàn quanh quẩn khu thiên phẩm, cho dù nàng nói suốt vài phút nhưng không có bóng người nào cả, dường như phán đoán của nàng vừa rồi là sai lầm.

- Ngươi không đi ra? Là không muốn gặp ta hay hận ta?

Bàn tay chà vào nhau hai cái, dáng người uyển chuyển của Vân Huyên lúc này đi vào thông đạo, chậm rãi tiến lên phía trước, trên mặt lộ ra nụ cười làm người ta mê muội.

- Lúc trước ngươi trộm kiếm đạo chi khí để ta có thể thi triển vô thượng đại kiếm thuật, trộm Kiếm Thần Chi Kiếm để cho ta danh chính ngôn thuận, cho ta vô số bảo tàng giúp ta tấn cấp rất nhanh, thực lực mạnh mẽ, những ân tình này ta nhớ rõ... Những năm qua ta luôn muốn gặp ngươi, chẳng lẽ ngươi không muốn gặp mặt ta hay sao?

Lời nói vang dội biến thành u oán, làm người nghe cảm thấy yêu thương không dứt.

- Sở dĩ bắt ngươi là vì mệnh lệnh của sư phụ ta, ngươi cũng biết ta thân bất do kỷ, ngươi không nên vì thế mà hận ta.

- Chúng ta tại yêu nhân thế giới, ngươi vì ta cam nguyên trúng ba kiếm của yêu vương thiếu chút nữa tử vong, phần cảm động này hiện tại hồi tưởng vẫn cảm thấy hạnh phúc, Vân Huyên ta những

năm qua vẫn là người độc thân, chẳng lẽ ngươi không rõ tâm ta...

Thở dài một tiếng, dường như Vân Huyên lâm vào nhớ lại, trong tay áo bàn tay lặng lẽ xuất hiện ngọc ấn nhỏ như lòng bàn tay.

- Còn không ra sao?

------oOo------

Chương 770: Vân Huyên ôn nhu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xiết chặc ngọc ấn, Vân Huyên nhẹ nhàng tiến lên, đôi mắt nhìn chằm chằm vào vách tường thông đạo, dường như đang chờ người nào đó đi ra, tuy, làm cho nàng thất vọng là, đi đến cuối cùng nhưng không có bóng người nào xuất hiện.

- Hừ, nếu ngươi không đi ra xem như cũng biến thông minh!

Mắt thấy sắp đi tới cuối thông đạo nhưng không nhìn thấy bóng người nào xuất hiện, ôn nhu trên mặt Vân Huyên bị hàn khí sương lạnh che kín, so với dáng vẻ ôn nhu vừa rồi như biến thành hai người khác nhau.

- Lần này ngươi tới trộm đi thần kiếm và tượng đá là muốn dùng để áp chế ta, muốn ta đối xử tốt với ngươi một chút a

- Hừ, muốn ta tốt với ngươi, ngươi tính toán thơm bơ vậy sao? Xứng sao? Thiên Thủ Kiếm Vân Huyên ta đường đường tông chủ Kiếm Thần Tông, là một trong những kẻ có quyền lợi đỉnh phong nhất đại lục Phù Thiên, ngươi chỉ là tên trộm người hô người đáng, ngươi cho rằng trộm hai đồ vật này thì ta mặc cho ngươi bài bố? Đừng nằm mơ!

- Lúc trước ta có thể bắt ngươi, hiện tại cũng có thể!

- Lần trước còn có Trần Văn Húc cứu ngươi, hiện tại gia hỏa này bị

ta gài bẫy giết chết, linh hồn khóa trong Tụ Hồn Đăng không cách nào thoát thân ra ngoài, ta xem ngươi có thể trông cậy vào ai.

Cười lạnh một tiếng, bàn tay trắng nõn như ngọc của Vân Huyên hơi vung vẫy, ngọc ấn nhỏ như lòng bàn tay bay lên không trung, Thông Thiên Kiếm Linh Đại Trận của thông đạo bị kích phát, lúc này vô số đạo kiếm khí bay lên không trung, cũng phong tỏa toàn bộ không khí chung qunh, thậm chí trong vách tường cũng có kiếm khí tràn ngập, chỉ cần có người ở bên trong, nhất định sẽ bị trận pháp bức ra ngoài không thể ẩn thân.

Đó chính là chưởng giáo ấn!

Chưởng giáo ấn, có thể khống chế trận pháp toàn tông môn, uy lực vô cùng!

Xem ra vừa rồi Vân Huyên ôn nhu chỉ là một loại kế sách, muốn lừa gạt người trong lời của nàng xuất hiện, một khi xuất hiện nhất định sẽ lọt vào công kích mạnh nhất của nàng.

- Ah? Xem ra còn có thể chống đỡ, đã như vầy ta sẽ cho ngươi tâấy thứ thiết thực hơn.

- Chưởng giáo chấp chưởng tông môn, hộ tông đại trận mở ra!

Lại cười lạnh lần nữa, nàng quát một tiếng, ngón tay của Vân Huyên điểm vào không trung một cái, chưởng giáo ấn lập tức tỏa ra uy nghiêm đặc thù.

Ầm ầm!

Tiếng nổ rung chuyển thiên địa vang lên, cả Kiếm Thần Tông lập tức bị trận pháp cực lớn bao phủ, cho dù dưới mặt đất hay bầu trời, trong chốc lát đều bị lực lượng cường đại phong tỏa, dường như nó là tường đồng vách sắt khóa lại mọi thứ.

Hộ tông đại trận, mở ra!

Hộ tông đại tâận của Kiếm Thần Tông là tổ sư kiếm đạo sư bố trí mà thành, một khi mở ra, cường giả Phá Không Cảnh thậm chí

cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh cũng không thể cường công, một khi bị vây khốn bên trong không thể thoát ra được.

Đại trận này chỉ có thể dùng chưởng giáo ấn mở ra, trừ chưởng giáo ấn, bất cứ kẻ nào cũng không thể kích hoạt nó.

- Tuyệt sát đại trận, dò xét ngoại nhân, khốn sát!

Hộ tông đại trận mở ra, Vân Huyên nhìn chung quanh một vòng, dường như người nọ còn chưa đi ra, nàng tươi cười vô cùng xinh đẹp, lại điểm lần nữa, chưởng giáo ấn lại bắn ra một đạo kiếm quang.

Lúc này đại trận toàn bộ tôn môn bắt đầu run rẩy, cả Kiếm Thần Tông bị sát ý mạnh tới cực điểm bao phủ.

Tuyệt sát trận pháp đáng sợ nhất hộ tông đại trận đã mở ra.

- Không phải ngươi có thể nấp có thể trốn sao? Thiên Huyễn, ta muốn ngươi biết, kỹ xảo che giấu càng lợi hại cũng kém lực lượng đường đường chính chính, ta thân là tông chủ Kiếm Thần Tông cho nên ta có được lực lượng này.

- Không muốn đi ra, vậy thì chết bên trong cho ta.

Mở tuyệt sát đại trận, Vân Huyên cười nhạt một tiếng, nàng chắp hai tay sau lưng và lạnh lùng nhìn vách tường trước mặt, dường như muốn nhìn thấy cảnh tượng Thiên Huyễn không chịu nổi tuyệt sát đại trận cho nên hoảng hốt trốn đi.

Tuyệt sát trận pháp là thủ đoạn cuối cùng khi hộ tông đại trận không thể đối phó tử địch, một khi khởi động phải giết người, mang theo huyết tinh đậm đặc, chỉ cần không phải đệ tử Kiếm Thần Tông, một khi bị loại đại trận này bao phủ sẽ lập tức bị quấy thành thịt nát, không có khả năng xoay người, cường giả Phá Không Cảnh cũng không may mắn thoát khỏi.

Tám đại tông môn trong đại lục Phù Thiên đều có thủ đoạn đặc biệt làm cho hộ tông đại trận phân biệt đệ tử của mình, thật giống như Nhiếp Vân vừa tới Kiếm Thần Tông được phá Kiếm Ý Phù, có

được phù lục này mới không bị phán đoán là ngoại nhân, một khi không có thứ này sẽ bị đại trận nhận định là kẻ thù.

Hơn nữa loại Kiếm Ý Phù này là đồ vật được cấp duy nhất, một khi rời khỏi tông môn quá dài sẽ mất đi hiệu dụng, muốn có thêm phải nhận lại.

Làm cho Vân Huyên không thể ngờ nổi là, Thiên Huyễn cũng không có xuất hiện, mà Nhiếp Vân lâm vào khốn cảnh.

- Hộ tông đại trận tuyệt sát trận pháp? Đây không phải tâận pháp tông môn lúc sắp bị diệt mới khởi động hay sao? Vân Huyên ngươi thật ác độc...

Nhiếp Vân giấu mình trong vách tường kiếm chi thông đạo nhìn tâấy trong vách tường có vô số đạo kiếm quang, thân hình khẽ động đã bị mấy đạo trận pháp vây khốn, sắc mặt hơi đổi.

Không nghĩ tới lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, Vân Huyên lại mở hộ tông đại trận nhưng Nhiếp Vân nằm mơ cũng không nghĩ tới đối phương thấy khốn trận vô dụng, không nói hai lời trực tiếp thi triển tuyệt sát đại trận!

Nếu như thi triển khốn trận hắn có thể bằng vào thiên phú thiên nhãn, ngụy trang, ẩn nấp đào thoát, mà tuyệt sát đại trận, khó!

Tuyệt sát đại trận bình thường là chiêu số đồng quy vu tận với kẻ thù bên ngoài xâm lấn mới dùng vào lúc cuối cùng, Nhiếp Vân nằm mộng cũng không ngờ chỉ vì Kiếm Thần Chi Kiếm mất đi, Vân Huyên lại khởi động nó, quả nhiên hung ác.

Sưu sưu sưu!

Trên mặt xuất hiện thần thái ngạc nhiên, tuyệt sát đại trận trong vách tường không cho hắn thời gian nghĩ nhiều, mấy đạo kiếm quang lập tức đâm vào trong vách tường.

Mỗi đạo kiếm quang đều có thực lực Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong, vài đạo hội tụ cùng một chỗ chẳng khác gì thanh thần kiếm xuyên thủng trời cao.

- Thấp nhất cũng là Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong? Vậy thì hỏng bét.

Nhìn thấy đại kiếm đánh úp tới, Nhiếp Vân giơ U Minh Kiếm lên ngăn cản.

Tuyệt sát đại trận cũng không phải ngay từ đầu đã sử dụng lực lượng mạnh nhất, mà là từng bước tăng lên, hiện tại đại trận vừa xuất hiện đã có thực lực Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong, qua một hồi khẳng định còn mạnh hơn nữa, khó trách hắn cảm thấy khủng bố.

Đinh đinh đinh đinh!

Kiếm quang thực lực Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong không có uy hiếp lớn với Nhiếp Vân, U Minh Kiếm lắc lư giống như mưa rào, chỉ trong nháy mắt đã ngăn cản hắn ở bên ngoài.

Ông!&

------oOo------

Chương 771: Nhiếp Vân đã tới nơi đây (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngăn cản trận pháp tấn công đợt ầầu tiên, đại kiếm trên không trung lưu chuyển huy hoàng khổng lồ, ngay sau đó lực lượng nửa bước Nạp Hư Cảnh xuấ hiện.

- Không được, tiếp tục đối công với tâận pháp chẳng những không chịu nổi không nói, năng lượng cũng sẽ tiết lộ ra ngoài, sẽ bị bọn chúng phát hiện!

Nhìn thấy đại kiếm đã có lực lượng nửa bước Nạp Hư Cảnh, Nhiếp Vân biết rõ một khi đánh tới, mặc dù có thể chống đở được nhưng năng lượng đối công sẽ lan ra ngoài vách tường, từ đó sẽ bị đám Nghê Hư phát hiện.

- Rời khỏi đây liền nói sau.

Sau khi hiểu rõ điểm này, hắn không dám do dự, thân thể Nhiếp Vân lập tức thoát đi từ kiếm chi thông đạo khác.

Hiện tại tất cả mọi người đang tập trung vào vị trí Kiếm Thần Chi Kiếm, đó là ở cuối kiếm chi thông đạo, chỉ cần đi vào thông đạo khác, mặc dù chiến đấu tán dật năng lượng cũng không bị phát hiện, từ đó an toàn hơn không ít.

Nhiếp Vân trốn nhanh, kiếm quang nhanh hơn, mới đi được hai ba trăm bước đã đuổi theo, hắn cũng không quay người, phản tay khẽ vẫy Đại Bi Thất Tiên Kiếm đánh ra ngoài.

Ông!

Đại Bi Thất Tiên Kiếm rung động va chạm với kiếm quang, trong chốc lát hình thành một màn pháo hoa chói mắt.

- Năng lượng co rút lại!

Linh hồn Linh cấp đỉnh phong mạnh mẽ bao phủ năng lượng này,hơn nữa cũng áp cếh hắn trong vách tường, tuy chỉ phóng xuất ra một phần nhỏ nhưng bây giờ cách đám người Nghê Hư đã xa, hơn nữa trận pháp mở ra làm năng lượng chấn động bắn khắp bốn phương, ngược lại không có bị phát hiện.

- Tại sao lại mở hộ tông đại trận? Lần này không giống với lúc nãy, chẳng lẽ có kẻ thù bên ngoài xâm nhập?

- Vừa rồi tông chủ và Nghê Hư, Hồ Giai hai vị trưởng lão đi vào, chúng ta nhanh lên, có lẽ có thể biết chút tin tức hữu dụng!

Vừa ngăn cản đợt công kích thứ hai, Nhiếp Vân nhìn thấy hai đệ tử bình thường đi ra ngoài.

Hai người này ra ngoài theo mọi người, bởi vì thực lực quá thấp, trở lại muộn, mới vừa vào Kiếm Chi Đại Điện liền phát hiện cả tông môn bị trận pháp bao phủ.

- Ân, tuyệt sát đại trận cũng không công kích đệ tử Kiếm Thần

Tông, trên người bọn họ khẳng định có Kiếm Ý Phù.

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng lên.

Ứng Long bị bắt, trên người của hắn chắc chắn có Kiếm Ý Phù gia hỏa này thân là thuộc hạ Vân Huyên, ai ngờ có thủ đoạn liên lạc đặc thù hay không? Vạn nhất mang Kiếm Ý Phù của hắn ra ngược lại bị phát hiện thì phiền toái, cho nên dùng đệ tử bình thường là tốt nhất.

Tinh thần khẽ động, linh hồn Linh cấp đỉnh phong lặng yên không một tiếng động đánh hai tên đệ tử này bất tỉnh, đồng thời cũng dò xét linh hồn bọn họ một lần.

Đệ tử bình thường thực lực Nguyên Thánh cảnh chỏ có linh hồn Linh cấp sơ kỳ, đối phó loại người thực lực này sẽ không bị ai phát hiện ra.

Vèo!

Nhiếp Vân xuất hiện sau lưng một đệ tử, hắn nhẹ nhàng phất một cái, một Kiếm Ý Phù nằm trong lòng bàn tay, cười nhạt một tiếng, hắn thu tên đệ tử này vào trong Tử Hoa động phủ, hắn vận chuyển ngụy trang chi khí biến thành bộ dạng người này

Kiếm Ý Phù xuất hiện trong lòng bàn tay, kiếm khí đuổi giết vừa rồi quả nhiên dừng lại, do dự một hồi liền thu về.

- Ân? Văn Siêu sư đệ, đây là nơi đâu, ta bị thế nào?

Giải trừ khống chế linh hồn với người này người này tỉnh táo lại, vẻ mặt mê mang.

Căn cứ quan sát linh hồn của hai người này, Nhiếp Vân biết rõ sư huynh tên là Đoạn Tiếu, sư đệ tên là Văn Siêu, bị thu vào Tử Hoa động phủ chính là người thứ hai.

- Ngươi làm sao thế? Chẳng phải chúng ta ở kiếm chi thông đạo sao? Thật sự là, chóng mặt a!

- Nhanh lên đi, dường như phát trước xảy ra chuyện gì đó, bọn họ nhiều người như vậy định làm gì?

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, trong lời nói mang theo thiên phú thiên âm, Đoạn Tiếu chỉ cảm thấy đầu óc hơi mơ hồ, cũng quên sạch chuyện vừa rồi, hắn gật gật đầu sau đó tiến lên phía trước.

Khoảng cách kiếm chi thông đạo vốn không xa lắm, lúc này đi tới trước mặt mọi người, chỉ thấy Nghê Hư trưởng lão đang đứng trước kiếm đài Kiếm Thần Chi Kiếm chờ tông chủ xuất hiện.

- Nghê Hư trưởng lão, ngươi nhìn bên cạnh!

Đột nhiên trong đám người có người chỉ về phía trước.

- Ân?

Nghê Hư trưởng lão nhíu mày một cái, hắn nhìn theo ngón tay sau đó sững sờ.

- Tại sao trên Kiếm Ngấn Thạch lại có thêm dấu vết?

- Tổng cộng tám mươi bảy dấu vết, trong thời gian gần trăm năm qua không có người đạt tới cảnh giới Tâm Kiếm, tại sao xuất hiện thêm một đạo?

Kiếm Ngân Thai nằm cách Kiếm Thần Chi Kiếm không xa, những người này thường xuyên ra vào Kiếm Chi Đại Điện, bọn họ nhìn thấy vết kiếm không biết bao nhiêu lần,cho nên sau khi nhìn qua đã phát hiện khác biệt.

- Vết kiếm này thật cường đại, dường như lợi hại hơn những vết kiếm khác.

- Ngươi xem khí tức kiếm thuật của nó khác với những kiếm thuật khác, chẳng lẽ vượt qua tám mươi bảy vết kiếm còn lại?

- Rất không có khả năng ah, chủ nhân tám mươi bảy vết kiếm đều là đại nhân vật kinh thiên động địa, sự tích truyền tụng thiên cổ, muốn vượt qua cũng chỉ có tổ sư kiếm đạo sư mới có thể, lúc nào

Kiếm Thần Tông xuất hiện đại nhân vật nư thế?

- Có phải tông chủ lưu lại hay không?

Một đạo kiếm thuật trên Kiếm Ngân Thạch tuy chiêu số đơn giản nhưng mang cho người ta khí tức thần phục giống như hổ vào bầy dê, từ đó các kiếm thuật khác phải tránh đường cho nó.

- Đây là vương kiếm lưu ngấn? Việc này sao có thể?

Dường như không nghe đệ tử khác nói thầm, Nghê Hư trưởng lão nhìn kỹ vết kiếm trên Kiếm Ngấn Thạch, xem một lúc sau nhớ tới cái gì đó.

Đăng đăng đăng đăng!

Lui về phía sau vài bước, sắc mặt trắng bệch.

- Nghê Hư, như thế nào?

Hắn là người trầm ổn đột nhiên Nghê Hư bêến thành bộ dáng như vậy, Hồ Giai trưởng lão sững sờ liền hỏi thăm.

- Đây là vương kiếm lưu ngấn!

Lời nói của Nghê Hư run rẩy.

- Vương kiếm lưu ngấn? Đó là cách nói gì?

Dường như Hồ Giai trưởng lão chưa từng nghe qua, vẻ mặt mê hoặc.

- Ta đi theo sau lưng tông chủ, nghe tông chủ trong lúc vô tình nói qua một lần.

Nghê Hư cố nén rung động trong nội tâm, sợ đệ tử khác nghe được, tiện tay bố trí kết giới cách âm và áp thấp giọng nói.

- Nghe nói khối Kiếm Ngân Thạch này là một vị tiền bối năm đó đi sâu trong thời không và đạt được khoáng thạch đặc thù, có thể

phân biệt lý giải kiếm đạo của một người.

- Muốn khắc lên trên đó ít nhất phải đạt tới cảnh giới Tâm Kiếm, mà người đạt tới cảnh giới này cũng phân mạnh yếu!

- Ngươi xem kiếm thuật Lưu Vân trưởng lão lưu lại cao minh hơn Tử Chân trưởng lão lưu lại, đây chính là lý giải Tâm Kiếm của hai người khác nhau.

Nói đến đây Nghê Hư tiện tay chỉ vào vết kiếm thứ hai.&

------oOo------

Chương 772: Nhiếp Vân đã tới nơi đây (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vết kiếm trên Kiếm Ngấn Thạch tuy đại biểu kiếm đạo nhưng cũng có mạnh có yếu, không thể quơ đũa cả nắm, Phạm Vân trưởng lão lưu lại kiếm thuật còn cao hơn Nghê Hư một đầu.

- Ta đã biết rồi, như thế nào?

Hồ Giai gật gật đầu, hắn vẫn có phần không rõ.

- Nếu kiếm thuật trong Kiếm Ngấn Thạch có mạnh có yếu, cũng sẽ có vương giả!

Sắc mặt Nghê Hư khó coi.

- Vương giả?

- Không sai, vương kiếm lưu ngấn, chỉ có những kiếm thuật lợi hại nhất lưu vết ngấn mới có, ngươi xem những vết kiếm chung quanh có phải đang thần phục nó hay không?

Nghê Hư gật đầu.

Trải qua nhắc nhở Hồ Giai nhìn kỹ lần nữa, quả nhiên phát hiện

không giống, tám mươi bảy vết kiếm lúc trước đang thần phục vết kiếm này giống như đang thần phục quân chủ.

- Quả nhiên!

Người có thể lưu lại vết kiếm đều là đại nhân vật kinh thiên động địa, vết kiếm những người này lại tỏ ra thần phục như thế, loại rung động này làm Hồ Giai trưởng lão không bình tĩnh nổi, hắn hít khí lạnh liên tục.

- Vết kiếm này dường như cũng không cao minh, nó kém vô thượng kiếm thuật rất xa, miễn cưỡng là kiếm thuật cấp Chí Tôn, nhưng có thể làm vết kiếm khác thần phục...

Nghê Hư bờ môi run rẩy.

- Kiếm đạo sư!

Hồ Giai cũng hiểu ra, hắn mở to mắt nhìn.

Dấu vết khắc lên đá làm những dấu vết khác thần phục chỉ có một khả năng, đó chính là người lưu lại vết kiếm này cũng giống tổ sư, hắn là kiếm đạo sư!

Bởi vì chỉ có kiếm đạo sư là thiên phú đặc thu được thiên địa ưu ái mới có thể làm các tiền bối kiệt ngạo bất tuân thần phục như vậy.

- Không riêng gì kiếm đạo sư, dường như hắn còn luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm, nếu như đoán không sai, vết kiếm này đã dùng Kiếm Thần Chi Kiếm khắc lên!

Nghê Hư nói tiếp.

- Luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm?

Hồ Giai chấn động lần nữa, nhìn kỹ một lúc mới nhìn ra khác biệt, bởi vì trong vết kiếm mang theo khí chất chí cao vô thượng, dường như thanh kiếm cũng là bảo kiếm tuyệt thế.

Cả Kiếm Thần Tông có khí tức làm vạn kiếm thần phục cũng chỉ có

một mình... Kiếm Thần Chi Kiếm!

Kiếm Thần Chi Kiếm là bảo vật lão tổ Kiếm Thần Tông lưu lại, linh tính trong đó cao ngạo tới cực điểm, Kiếm Thần Tông trải qua nhiều năm lịch sử như thế nhưng không bị tông chủ hay đệ tử nào luyện hóa, bây giờ lại bị người ta luyện hóa...

Môn quy Kiếm Thần Tông ghi lại, có thể luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm sẽ lập làm tông chủ, kiếm đạo sư lập làm tông chủ, hiện tại có được cả hai...

Khó trách Nghê Hư lại khiếp sợ lui về phía sau vài bước!

Ai ý thức được điểm ấy cũng phải sợ hãi.

Chẳng lẽ... Kiếm Thần Tông sắp biến thiên?

Hai vị trưởng lão nghĩ ngợi lung tung, khả năng bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới U Minh Kiếm của Nhiếp Vân là một thanh vương giả chi kiếm không thua Kiếm Thần Chi Kiếm, vết kiếm trên đó là do nó khắc lên.

- Như thế nào?

Hai đại trưởng lão đang lặng lẽ truyền âm với nhau lại nghe giọng nói lạnh lùng vang lên, quay đầu nhìn sang, chỉ thấy sắc mặt Vân Huyên tông chủ âm trầm đi tới.

Tại khu thiên phẩm, nàng kết luận nhất định là Thiên Huyễn đến, dùng hết thủ đoạn,, thậm hí không tiếc mở đại tuyệt sát đại trận, cuối cùng Thiên Huyễn cugnx không xuất hiện, nội tâ nàng vốn đang nghẹn một bụng lửa giận.

Vốn định đi ra an bài đám người Nghê Hư dò xét bốn phía, ai ngờ nhìn thấy hai gia hỏa này châu đầu ghé tai với nhau, sắc mặt cổ quái làm gì còn uy nghiêm của trưởng lão, lúc này mới quát hỏi.

- Tông chủ!

Đã thấy nàng tới, các đệ tử đang nghị luận cũng im lặng.

- Tông chủ ngươi xem!

Nghê Hư chào đón sau đó chỉ tay vào vết kiếm.

- Ân?

Vân Huyên ngẩng đầu nhìn sang, trên gương mặt lạnh lùng âm trầm có thể chảy ra nước.

- Giả thần giả quỷ, một chút chướng nhãn pháp cũng không nhìn ra sao? Những vết kiếm này không phải thực, tông môn chúng ta hiện tại không có người lĩnh ngộ ý cảnh Tâm Kiếm!

Qua một hồi Vân Huyên quát một tiếng, ngón tay điểm xuống, chưởng giáo ấn bay ra và xẹt qua vết kiếm kia.

Xem uy thế thật sự bị đánh bay, vết kiếm nhất định bị san bằng và triệt để biến mất.

Sưu sưu sưu sưu!

Dường như vết kiếm biết nguy hiểm, nó lập tức bắn ra kiếm quang sáng ngời sau đó ngưng tụ kiếm đạo trên không trung.

Trong kiếm quang mang theo hùng vĩ, uy nghiêm, khí vương giả va chạm với chưởng giáo ấn.

- Hừ!

Đôi mi thanh tú của Vân Huyên nhíu lại, nàng tăng thêm thực lực.

Ầm ầm!

Vết kiếm mạnh hơn nữa cũng chỉ là tử vật, qua một lúc bị chưởng giáo ấn san bằng.

Sưu sưu sưu sưu!

Thời điểm Vân Huyên thở ra một hơi, dị biến biến hóa, vết kiếm bị

san bằng chấn động lộ ra một nhóm chữ, nhìn thấy hàng chữ này làm thân thể Vân Huyên chấn động và hít thở dồn dập.

Bởi vì chỉ có sáu chữ ——

Nhiếp Vân đã tới nơi đây!

- Nhiếp Vân? Chẳng lẽ là Di Thần Tông đuổi giết Nhiếp Vân?

- Có lẽ chính là hắn, không phải gia hỏa này thì ai có thực lực mạnh như vậy, có thể lưu chữ trên Kiếm Ngấn Thạch.

- Hắn có thể vô thanh vô tức đi vào tông môn chúng ta, lại lưu dấu vết, hắn có phải là người hay không?

Sáu chữ lóe sáng, đệ tử khác cũng nhìn thấy chấn động kinh đến cực điểm.

Nhiếp Vân dùng tên giả Đồng Vân tham gia thí luyện cũng chỉ có vị trưởng lão và Vân Huyên, Diệp Kiếm Tinh biết rõ, đệ tử khác không biết rõ tình hình.

Hung danh của hắn oanh động đại lục, thân là đệ tử đại tông môn mà chưa nghe qua tên của hắn chứng tỏ cô văn quả lậu.

Sự tích của Nhiếp Vân bị truyền xướng trong đại lục Phù và làm thành ca dao, cái gì đại chiến mười hai cường giả Thiên Kiều Cảnh, một quyền đánh chết Di Hoằng Cương, cướp đi hôn thê của tông chủ Di Thần Tông... Từng chuyện từng chuyện đều kinh thiên động địa, chỉ sợ cũng chỉ có nhân vật như thế mới có thể lưu lại dấu vết trên Kiếm Ngấn Thạch mà không bị người nào phát hiện!

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

So với các đệ tử khác khiếp sợ, sắc mặt Vân Huyên cực kỳ đặc sắc, nắm đấm trong tay áo đang xiết chặc, móng tay bấm vào trong da thịt chảy máu.

- Hô!

- Hô!

- Hô!

Nàng thở phì phò, bộ ngực no đủ của Vân Huyên rung động, trong đôi mắt đen nhanh có màu xanh, dường như tâm tình không vững vàng.

Nghê Hư trưởng lão có thể suy nghĩ cẩn thận rõ ràng, nàng làm sao không biết?

Chẳng lẽ kiếm đạo sư vừa xuất hiện chính là Nhiếp Vân? Điều... Điều này sao có thể?

Nhưng đại trận tông môn tuyệt đối không có khả năng nhận sai người có kiếm đạo chi khí hay kiếm đạo sư, người có được kiếm đạo chi khí sẽ có được thiên phú kiếm đạo sư trong thời gian ngắn nhưng bản chất khác với kiếm đạo sư.&

------oOo------

Chương 773: Tâm cơ đáng sợ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiếm đạo sư chân chính có thể có cơ hội luyện thành vô thượng đại kiếm thuật, người có được kiếm đạo chi khí vĩnh viễn không có tư cách này.

Bản thân Nhiếp Vân chính là kiếm đạo sư sao?

- Đáng giận, đáng giận!

Trong nội tâm gào thét, Vân Huyên đã cảm thấy trên mặt mình bị người ta đánh vài cái.

Kiếm Thần thí luyện, phán quyết đối phương mất đi quán quân,

Ứng Long đạt được, hắn bắt lấy Ứng Long, phán quyết đối phương không có tư cách đạt được kiếm đạo chi khí tán thành, người ta chẳng những trộm pho tượng Kiếm Thần tổ sư rời đi, bản thân còn là kiếm đạo sư.

Xếp đặt thiết kế vu hãm hắn ăn cắp Kiếm Thần Chi Kiếm, việc này tốt rồi, người ta trực tiếp trộm đi luôn...

Chạy đi giết người ta, gặp sư phụ hắn liền biến thành con rối cứng ngắc tại chỗ, thiếu chút nữa về không được...

Sắc mặt Vân Huyên đỏ lên, khóe miệng mặn mặn, dường như cảm thấy nhiều lân giao thủ với thiếu niên Nhiếp Vân cho nên từ xưa tới nay nàng làm việc thuận lợi cũng mất đi hiệu quả.

Tiên âm sư, diễm hỏa sư, trị liệu sư, địa hành sư, kiếm đạo sư... Hắn có bao nhiêu thiên phú?

Tại sao trên đời này có quái thai như thế?

- Chỉ sợ những cái khác đều là khí tức đặc thù, chỉ có kiếm đạo sư mới là bản lĩnh thật sự, bằng không bằng vào hắn năm nay mới mười bảy tuổi làm sao lĩnh ngộ cảnh giới Tâm Kiếm, làm sao có thể thi triển vô thượng kiếm thuật.

Vân Huyên suy nghĩ thật nhanh.

- Ngày đó gặp lão giả kia tuyệt đối có được thực lực Bí Cảnh đệ bát trọng Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, Hóa Vân Tông Đông Tây Nam Bắc bốn đại vô thượng trưởng lão, có thể có cách ăn mặc như thế, hơn nữa nói chuyện loạn thất bát tao chỉ sợ chỉ có nam trưởng lão Túy Tiên Ông!

Túy Tiên Ông thu một kiếm đạo sư làm đệ tử, lại cho hắn đi vào Kiếm Thần Tông, chẳng lẻ muốn hắn cướp âấy vị trí tông chủ của ta, cũng nắm giữ Kiếm Thần Tông trong tay Hóa Vân Tông?

Trong đầu có suy nghĩ này đột nhiên ý thức điểm ấy cho nên Vân Huyên đổ mồ hôi lạnh ròng ròng.

- Không được, ta tốn hao vô số tâm huyết mới có thể lên làm tông chủ, tuyệt đối không chắp tay giao cho kẻ khác, cho dù hắn là vô thượng trưởng lão của Hóa Vân Tông cũng không được.

Sắc mặt lúc trắng lúc xanh, Vân Huyên đang đấu tranh tư tưởng rất kịch liệt.

Qua một hồi hô hấp dần dần vững vàng, sắc mặt cũng bình thường trở lại, bất luận kẻ nào cũng không nhìn ra dị thường, dường như trong lòng có so đo, thân thể mềm mại chấn động, sau đó chậm rãi xoay người, lúc này nàng đứng trước mặt nhiều đệ tử nhìn quanh một lúc và nói:

- Chắc hẳn mọi người cũng nhìn thấy những chữ vừa rồi, Nhiếp Vân là ai, không sai, các ngươi suy doán đúng, hắn chính là cao thủ làm Di Thần Tông tổn hao nhiều thể diện!

- Ân?

Nhiếp Vân đứng phía dưới nhìn thấy Vân Huyên không có tức giận còn nói như vậy, biểu lộ của hắn biến thành cổ quái.

Đệ tử khác nghe được tông chủ tự mình giải thích cho nên đứng nguyên tại chỗ, cũng không nói câu nào, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Tông chủ gần đây lạnh lùng, rất ít tán dương người khác, tại sao đột nhiên lại tán dương Nhiếp Vân cơ chứ?

- Nhiếp Vân có thể lưu vết kiếm ở nơi này, là vì... Hắn là bằng hữu của Kiếm Thần Tông.

Trong ánh mắt mờ mịt của đám người phía dưới, Vân Huyên nhíu mày sau đó nói ra một tin động trời.

- Bằng hữu Kiếm Thần Tông?

- Nhiếp Vân đại nhân là bằng hữu của tông môn sao?

- Ah...

Các đệ tử đều cảm thấy chấn động, Nhiếp Vân cũng sững sờ một hồi, vẻ mặt mờ mịt, loại vẻ mặt này sau đó bị lạnh buốt bao phủ toàn thân thay thế, dường như hắn càng kiêng kị nữ nhân trước mặt tới cực điểm.

Nói hắn là bằng hữu của Kiếm Thần Tông, nhất định bởi vì sợ hãi sư phụ có lẽ có kia, bề ngoài làm tốt quan hệ, sau lưng sẽ hạ sát thủ.

Như vậy cho dù gặp nạn cũng không ai nghĩ lên đầu nàng!

Bắt Ứng Long trảo, thu pho tượng tổ sư, trộm Kiếm Thần Chi Kiếm đi, lưu lại những lời khiêu khích trên Kiếm Ngấn Thạch, còn có thể bảo trì mỉm cười nói hắn là bằng hữu, loại tâm cơ và tâm tính này dùng khủng bố để hình dung.

Nữ nhân thật độc ác.

- Không sai, Nhiếp Vân từng đến tông môn chúng ta cảm ứng kiếm thuật, đạt được lão tổ tán thành, hiện tại hắn lưu lại dấu vết trên Kiếm Ngấn Thạch, nói rõ hữu duyên, nhân vật như vậy không phải bằng hữu thì là cái gì?

Vân Huyên giải thích.

- Đạt được lão tổ tán thành?

- Lão tổ cũng tán thành thì chắc chắn là bằng hữu tông môn.

- Lão tổ thân là kiếm đạo sư, học cứu thiên nhân, hắn tán thành khẳng định không có vấn đề!

Nghe được tông chủ nói tới lão tổ, chúng đệ tử đều gật đầu.

Thân là đệ tử tông môn, bọn họ tin phục và sùng bái tổ sư của mình, nếu đã nói Nhiếp Vân đạt được lão tổ tán thành, chắc chắn sẽ không nói dối.

Đương nhiên, điểm này Vân Huyên cũng không nói dối, đại trận tông môn còn chuyên chúc mừng Nhiếp Vân, còn có cái gì tốt hơn

được lão tổ tán thành chứ?

- Có lẽ mọi người cũng nghe bên ngoài nói Nhiếp Vân là tử địch của Di Thần Tông, trước kia các ngươi nói tin tức Nhiếp Vân đánh chết mười hai cường giả Thiên Kiều Cảnh, đánh chết Di Hoằng Cương, cướp lấy hôn thê tông chủ... Những chuyện này là sự thật!

- Mấy ngày hôm trước Di Hoa tông chủ của Di Thần Tông tới nơi này mục đích là tìm hắn!

Thấy mọi người tin tưởng lời nàng vừa nói, Vân Huyên gật gật đầu, lúc này ném thêm một quả bom ra ngoài.

Đương nhiên cuối cùng Di Hoa thất bại.

- Bởi vì bằng hữu, Kiếm Thần Tông quyết không cho phép ngoại nhân vũ nhục, cho dù thân phận đối phương cao, cho dù đối phương là người cầm quyền đại tông môn đứng thứ hai đại lục Phù Thiên!

- Bằng hữu không thể bán, cho dù có người bức bách cũng tuyệt không khuất phục, chúng ta nghênh đón tôn nghiêm, chỉ có kiếm!

- Đây mới là tinh thần Kiếm Thần của Kiếm Thần Tông chúng ta!

- Đúng!

- Có người bức bách, tuyệt không khuất phục, nghênh đón tôn nghiêm, chỉ có kiếm!

- Cho dù là người cầm quyền đại tông môn thứ hai đại lục Phù Thiên thì thế nào, nếu như ngay cả bằng hữu được lão tổ tán thành cũng không bảo hộ được, còn có tư cách gì xưng là đệ tử Kiếm Thần!

- Tông chủ nói cái gì chúng ta làm cái gì, tất cả nghe lệnh tông chủ, đoàn kết nhất trí, cho dù Di Thần Tông cũng không thể làm gì chúng ta.

- Di Thần Tông thì thế nào? Những năm qua Hóa Vân Tông suy

tàn, vẫn cảm

thấy mình lớn nhất trên đời, ta đã sớm nhìn chúng không vừa mắt.

Nghe được tông chủ nói dõng dạc như vậy, sắc mặt các đệ tử đỏ lên, gào thét như biển, ánh mắt bọn họ nhìn Vân Huyên tỏa sáng như sao.&

------oOo------

Chương 774: Hết sức chân thành trung tâm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đây mới là tông chủ tốt của chúng ta.

Làm cho mọi người sùng bái, tông chủ có nhân phẩm cao thượng tốt!

Tông chủ trọng nghĩa khí, trọng cảm tình tốt!

- Hơn nữa ta nói rõ với các ngươi biết, Kiếm Thần Chi Kiếm cũng không phải bị người ta đánh cắp, mà là ta vừa rồi dùng nó đối kháng kẻ địch, chẳng lẽ các ngươi không nhìn thấy hộ tông đại trận dị thường sao? Chính là ta dùng nó chiến đấu địch nhân đánh lén Nhiếp Vân tạo thành!

Đưa hai tay lên bảo mọi người im lặng, mọi người đang kích động lắng xuống, Vân Huyên tiếp tục giải thích.

- Thì ra là thế!

- Ta nói tại sao hộ tông đại trận lại xuất hiện biến cố này, không ngờ là tông chủ vì bằng hữu đại chiến với kẻ thù tạo thành.

- Chúng ta thật tự hào khi có tông chủ như vậy.

Sau khi “Hiểu rõ” mọi chuyện, rất nhiều đệ tử cũng không nghi hoặc việc Kiếm Thần Chi Kiếm mất tích, nhiệt huyết đầy mặt.

- Ta hỏi các ngươi, chúng ta thân là đệ tử Kiếm Thần Tông, trách nhiệm trọng yếu nhất là gì?

Thấy nhiều đệ tử bị cổ động không sai biệt lắm, Vân Huyên gật đầu hỏi.

- Một lòng kiếm đạo, bảo vệ tông môn, dù chết cũng không hối hận!

Mọi người cùng gào to.

Mỗi đệ tử Kiếm Thần Tông đều biết những lời này, lúc này nói ra bộc phát khí thế kinh thiên động địa.

- Không sai, đệ tử Kiếm Thần Tông chúng ta phải một lòng vì kiếm đạo, bảo vệ tông môn, dù chết cũng không hối hận.

- Nhiếp Vân là người được lão tổ tán thành, là bằng hữu tông môn, hiện tại có người trà trộn vào tông môn muốn giết hắn, phải làm gì?

Vân Huyên giơ tay lên, ánh mắt sáng ngời.

- Sát!

Rất nhiều đệ tử rống lên, sát ý sôi trào.

- Rất tốt, cao thủ Di Thần Thông tới đây đuổi giết Nhiếp Vân có được địa hành chi khí và ngụy trang chi khí, có thể ngụy trang thành bất cứ người nào trong chúng ta, cũng giấu trong tông môn, thậm chí còn ngụy trang thành Nhiếp Vân, không thể không đề phòng!

- Hiện tại ta giao các ngươi nhiệm vụ, cần phải bắt lấy kẻ muốn giết bằng hữu của chúng ta.

- Một khi phát hiện lập tức bẩm báo, Vân Huyên ta tuyệt đối sẽ đuổi tới trước tiên sau đó giết kẻ đó.

Trong lời của Vân Huyên mang theo sát phạt quả quyết.

Mặc dù nàng không có thiên phú tiên âm sư nhưng mọi người không tự chủ trầm mê trong đó, hơn nữa nói có lý có cứ, rất nhanh các đệ tử trong kiếm chi thông đạo hưng phấn, khí têế như cầu vồng.

- Bắt lấy người Di Thần Tông, bắt lấy gia hỏa trà trộn vào tông môn.

- Dám hại bằng hữu Kiếm Thần Tông, phải chết!

- Chúng ta phải chứng minh Kiếm Thần Tông không phải dễ khi dễ như vậy.

Đệ tử trong kiếm chi thông đạo đều bị lời nói của Vân Huyên đốt nóng huyế dịch, sắc mặt hưng phấn.

- Đúng là nữ nhân đáng sợ!

Đứng phía sau đám nươời, Nhiếp Vân nhìn thấy mọi người biến thành như vậy liền cảm giác sau lưng sinh ra hàn ý đậm đặc.

Pho tượng tổ tông mất đi, ngọn nguồn kiếm đạo chi khí mất đi, thí luyện quán quân bị bắt, Kiếm Thần Chi Kiếm bị trộm... Nhiều tình huống bất lợi như thế, đổi lại người bình thường khẳng định sớm luống cuống chân tay, mà Vân Huyên chẳng những ứng đối như thường, còn biến những bất lợi thành yếu tố có lợi cho bản thân, từ bị động chuyển hóa thành chủ động, từ bị nghi vấn biến thành trọng nghĩa tỏng lòng mọi người, là nữ cường nhân hào khí ngút trời...

Phần năng lực và tâm cơ này đủ làm người ta cảm thấy sợ hãi thật sâu.

Xinh đẹp, lãnh diễm, lòng dạ như biển... Khó trách Thiên Huyễn bị hại thảm như vậy nhưng vẫn si mê nàng như thế, loại nữ nhân này dùng đáng sợ cũng không đủ hình dung nàng.

Có thể tưởng tượng, hiện tại chính mình cho dù dùng thân phận gì xuất hiện đều là chuột chạy qua đường bị người hô đánh!

Thậm chí đối phương giết chính mình, lưu truyền ngoài cũng có thanh danh tốt... Hơn nữa người ngoài còn không nói được cái gì...

- Trước khi hành động ta muốn kiểm tra các ngươi một lần, cũng không phải lo lắng các ngươi, mà là ta hoài nghi cao thủ Di Thần Tông lẫn vào trong các ngươi muốn phá Kiếm Thần Tông chúng ta!

Thấy sĩ khí tất cả mọi người bị điều động, chuyện Kiếm Thần Chi Kiếm mất tích và chuyện bắt Nhiếp Vân kết hợp hoàn mỹ với nhau, Vân Huyên thở ra một hơi, ánh mắt của nàng sáng ngời hữu thần, lúc này nhìn mọi người một vòng, trong ánh mắt mang theo hào quang trí tuệ, dường như muốn nhìn ra dị thường của mọi người.

- Ân?

Bị ánh mắt này nhìn quét qua, Nhiếp Vân ngụy trang thành Văn Siêu cảm thấy chấn động không nói thành lời.

Chẳng lẽ nàng đã đoán được có người lẫn vào trong đám người?

Nghĩ lại cũng có khả năng, Vân Huyên rời khỏi Ứng Long xuất hiện biến cố, tất cả thời gian không dài, thậm chí còn không tới mười phút, trong thời gian ngắn như vậy người ngoài không có khả năng thoát ra khỏi Kiếm Thần Tông, không thể trốn đi, bởi vì tuyệt sát đại trận không thể ẩn núp trong tường, dưới mặt đất, không cần phải nói chắc chắn đã ngụy trang thành đệ tử tông môn và lẫn trốn trong đám người.

- Linh hồn che lấp tu vi, ngụy trang che dấu khí tức...

Linh hồn Linh cấp đỉnh phong vận chuyển áp chế toàn bộ tu vi trong người, khí tức bản thân ngụy trang không khác gì Văn Siêu, Nhiếp Vân lúc này mới lẳng lặng đứng sau lưng những người khác, giả ra vẻ mặt kích động cuồng nhiệt khó nói thành lời.

- Tông chủ tra xét rõ ràng!

- Chúng ta tiếp nhận dò xét!

- Nếu có ngoại nhân trà trộn vào thỉnh tông chủ ra tay...

Những người khác đồng thời hô to lên.

- Được, các ngươi đứng nguyên tại chỗ bất động, hiện tại ta sử dụng chưởng giáo ấn tìm kiếm gian tế Di Thần Tông, cho dù kẻ này có thể ngụy trang hay có Kiếm Ý Phù, tối đa có thể làm ta quan sát linh hồn không ra, nhưng không phải đệ tử Kiếm Thần Tông thì không có khả năng sử dụng chưởng giáo ấn.

Cổ tay Vân Huyên lóe sáng, một ngọc ấn như lòng bàn tay xuất hiện.

- Trực tiếp sử dụng chưởng giáo ấn?

Nhìn thấy động tác của nàng cho nên tâm thần hắn lạnh lẽo.

Ngụy trang sư có thể ngụy trang thành đệ tử tông môn, như vậy làm linh hồn của người ta nhìn không ra nhưng không thể giấu diếm chưởng giáo ấn.

Tông môn đệ tử đều phát lời thề với tông môn, triệt để thuần phục, như vậy sẽ có dấu vết linh hồn lưu lại trong chưởng giáo ấn, là bằng chứng thân phận, đại biểu cho thân phận địa vị, cũng không phải ngụy trang sư, Kiếm Ý Phù có thể thay thế.

Nếu như không phải chưởng giáo ấn có được loại năng lực này, chỉ sợ tám đại tông môn đã bị yêu nhân trà trộn vào, cũng không trở thành tồn tại sừng sững đại lục Phù Thiên nhiều năm như vậy.

- Trong Kiếm Thần Tông, Vân Huyên có được chưởng giáo ấn cho nên vô địch, ta phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp mới được.

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân chậm rãi tới gần vách tường kiếm chi thông đạo.&

------oOo------

Chương 775: Hết sức chân thành trung tâm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngụy trang thành Văn Siêu, cho dù giống như đúc nhưng cũng không phải đệ tử Kiếm Thần Tông, trong chưởng giáo ấn khẳng định không có dấu vết linh hồn của hắn, một khi bị phát hiện muốn chạy trốn cũng khó, hiện tại nghĩ biện pháp tiếp cận vách tường, có lẽ còn có một lần cơ hội.

- Văn Siêu sư đệ, ngươi như thế nào, tại sao sắc mặt không đúng?

Vừa hoạt động hai bước, chợt nghe âm thanh nghi hoặc vang lên, âm thanh không lớn nhưng trong kiếm chi thông đạo yên tĩnh lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Người nói chuyện chính là Đoạn Tiếu sư huynh.

- Ngươi...

Nghe nói như thế, nhìn thấy chung quanh có hàng loạt ánh mắt nhìn lên người mình, toàn thân Nhiếp Vân chấn động, suýt nữa hắn thổ huyết.

Đúng là sợ cái gì thì cái đó sẽ tới, vừa rồi nên biến Đoạn Tiếu thành khôi lỗi là được rồi, bằng không cũng không xuất hiện biến hóa này.

- Đi!

Biết rõ bị mọi người chú ý, tương đương tiết lộ thân phận, Nhiếp Vân lúc này muốn tiến vào trong vách tường, tuy còn chưa động đã cảm thấy có khí tức cường đại bao phủ, chưởng giáo ấn của Vân Huyên đã áp xuống.

Bị áp lực bao phủ, Nhiếp Vân có cảm giác giống như lần trước bị giam cầm trong hỗ phách, động cũng không thể động đậy, càng đừng nói đào tẩu.

- Vậy ta kiểm tra ngươi trước, ngươi có phải gian tế của Di Thần Tông trà trộn vào hay không.

Hừ một tiếng, hai mắt Vân Huyên bắn ả hào quang, ngón tay điểm tới và chưởng giáo ấn nhanh chóng thả ra hào quang màu trắng, dưới hào quang màu trắng chiếu vào, Nhiếp Vân cảm thấy thiên

phú ngụy trang mất đi tác dụng, có cảm giác mình như đang khỏa thân trong Kiếm Chi Đại Điện.

- Xong...

Cảm giác thiên phú ngụy trang không thể kiên trì nổi, nội tâm Nhiếp Vân cảm thán, đang định sử dụng thiên phú diễm hỏa sư đốt cháy gông cùm xiềng xích, dùng thi thể Di Hoằng Cương ngăn cản Vân Huyên để đào tẩuvào lúc này vũ kỹ chi tủy của Trần Văn Húc chấn động.

Ầm ầm ầm...

Vũ kỹ chi tủy run rẩy, thời gian trong nháy mắt, hào quang màu trắng từ chưởng giáo ấn chiếu xạ lên người hắn cũng biến mất giống nhưu chưa từng xuất hiện dị thường.

- Ân? Xem ra ngươi không phải gian tế, là đệ tử tông môn,...

Thấy trên người Văn Siêu cũng không cảm ứng vấn đề gì khác, Vân Huyên gật gật đầu, đang muốn thu hồi chưởng giáo ấn đột nhiên nhìn thấy chưởng giáo ấn chấn động, toàn thân Nhiếp Vân phóng ra hào quang màu đỏ.

Đạo hào quang này mang theo kiên định hóa thành thành kính với kiếm ý.

- Hết sức chân thành trung tâm!

Dĩ nhiên là hết sức chân thành trung tâm?

- Khẳng định không phải gian tế, có thể hết sức chân thành trung tâm với Kiếm Thần Tông, cả tông môn cũng không vượt qua mười người.

- Không nghĩ tới Văn Siêu sư đệ trung thành với tông môn như thế...

Nhìn thấy hòa quang màu đỏ trên người của Nhiếp Vân làm sắc mặt tất cả mọi người biến hóa và ngạc nhiên lên tiếng.

Trong truyền thuyết, đệ tử trung tâm với tông môn tới mức nhất định, sau khi chưởng giáo ấn khảo nghiệm thì toàn thân tỏa ra hào quang màu đỏ, loại tình huống này gọi là hết sức chân thành trung tâm, nói rõ đệ tử này không có ý khac với tông môn, trung tâm không hai.

Thực lực Văn Siêu không được tốt lắm, chỉ có Nguyên Thánh cảnh nhưng không ai nghĩ tới hắn lại trung thành chân thành với tông môn như thế!

Có được đệ tử hết sức chân thành trung tâm đều là tử sĩ đáng sợ được tông môn bồi dưỡng, cũng làm bất cứ chuyện gì cho tông môn, hơn nữa tuyệt đối không phản bội, loại người này nếu là gian tế, những người khác không cần sống tiếp nữa.

- Là hiệu quả vũ kỹ của Trần Văn Húc.

Người khác ngạc nhiên lên tiếng cũng lọt vào trong tai Nhiếp Vân, nội tâm của hắn cũng hiểu xảy ra chuyện gì.

Vừa rồi thiên phú ngụy trang sắp không chịu nổi và bại lộ, vũ kỹ chi tủy được Trần Văn Húc lưu lại vận chuyển bất ngờ.

Hắn trung tâm với Kiếm Thần Tông như một, loại trung thành này giống như với kiếm thuật, tất cả đều dung nhập vào cốt tủy, vào lúc chưởng giáo ấn kiểm nghiệm liền phóng thích ra ngoài, từ đó biểu hêện ra Nhiếp Vân vô cùng trung thành với Kiếm Thần Tông!

Cũng đúng, nếu như không phải người quyến luyến và trung thành với tông môn như vậy, tình yêu với Trương Huệ Tử cũng không gian nan như thế, cuối cùng song song chết đi.

- Tốt, không sai!

Nhìn thấy hào quang trên người Nhiếp Vân bay lên, nội tâm nghi hoặc của Vân Huyên cũng biến mất, nàng gật gật đầu thu giam cầm trên người hắn, lúc này quay đầu nhìn về phía những người khác, cũng kiểm tra bọn họ.

Lúc này các đệ tử ở kiếm chi thông đạo đều bị kiểm tra một lần, cũng không phát hiện bất cứ dị thường nào, chân mày Vân Huyên vốn giãn ra lại cau có.

Vốn cho rằng đầu độc các đệ tử sau đó kiểm tra một lần là có thể bắt Nhiếp Vân ra, hiện tại không phát hiện cái gì cả, hắn có thể đi tới nơi nào chứ? Có lẽ không có khả năng nhanh chóng rời đi như vậy, bởi vì thời gian quá ngắn, bắt được ứng Long, hơn nữa chạy trốn ra ngoài tông môn không đơn giản như thế.

Xoa xoa mi tâm, trong đầu Vân Huyên có hào quang tỏa sáng, đột nhiên nghĩ đến một việc.

- Nhiếp Vân có được địa hành chi khí, thần thâu chi khí, chẳng lẽ thật có quan hệ với hắn? Hoặc là cả hai đều đi vào Kiếm Thần Tông?

Nghĩ tới hai điểm đáng ngờ lớn như thế, thứ nhất, vết kiếm lưu trên Kiếm Ngấn Thạch chắc chắn là kiếm đạo sư, bằng không nhiều nâất chỉ có thể lưu kiếm chiêu, không có khả năng lưu lại chữ viết.

Mà vị kiếm đạo sư này rốt cuộc là ai? Thật sự là Nhiếp Vân hay sao, hắn có địa hành chi khí và thần thâu chi khí ở nơi nào, còn thuận lợi trộm Kiếm Thần Chi Kiếm?

Một người đồng thời có được ba loại thiên phú thần thâu sư, địa hành sư và kiếm đạo sư khả năng không lớn, thần thâu chi khí, cả đại lục Phù Thiên trừ chính mình cũng chỉ có người kia mới có.

Chẳng lẽ Nhiếp Vân quen biết Thiên Huyễn?

Thứ hai, ai bắt đi hoặc giết Ứng Long?

Nàng mới gặp Nhiếp Vân mấy ngày hôm trước, nàng cũng biết rõ thực lực của hắn, Vân Huyên biết rõ thời gian ngắn như vậy không thể gia tăng thực lực quá nhiều, hơn nữa còn có thể không một tiếng động bắt lấy Ứng Long đã mở hình thái thứ ba của phòng ngự sư đi là ít có khả năng!

Tất cả những điểm này đưa ra một kết luận, có khả năng Thiên

Huyễn và Nhiếp Vân đồng thời tiến vào nơi đây, mà Ứng Long bị Thiên Huyễn ra tay.

Dù sao Ứng Long có thù oán với hắn, Nhiếp Vân là kẻ mới tới đại lục Phù Thiên không lâu, có lẽ không thể cùng xuất hiện liên quan với nhau mới đúng.

- Đồng tử kia...

Nghĩ đến khả năng Nhiếp Vân quen biết Thiên Huyễn, Vân Huyên lại nhớ tới ngày đó ở thành Thiên Diệp, đồng tử ở bên cạnh lão tửu quỷ có hành động dị thường.&

------oOo------

Chương 776: Giao phong mưu trí (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn biểu lộ của hắn khi nhìn thấy mình xuất hiện... Đúng, là Thiên Huyễn, nhất định là hắn!

Trong đầu của nàng dần dần dung hợp hình thể Thiên Huyễn và đồng tử với nhau, toàn thân Vân Huyên chấn động, nàng không tự chủ run run.

- Nói như vậy Thiên Huyễn và Nhiếp Vân có khả năng đều là đệ tử của lão tửu quỷ. Có được địa hành chi khí, thần thâu chi khí có thể giải thích rõ ràng...

Nghi hoặc trong lòng càng ngày càng được giải thích, đột nhiên toàn thân Vân Huyên run rẩy.

- Hỏng bét, Thiên Huyễn bởi vì biết rõ sự kiện kia ta mới không thể giết chết hắn, lần này trở lại mặc kệ tự mình đến hay là Nhiếp Vân đến đều phá hư kế hoạch của ta.

Nghĩ vậy sắc mặt Vân Huyên biến hóa, thân thể thon dài lại đứng thẳng lên.

- Nghê Hư, Hồ Giai, các ngươi dẫn đầu mọi đi dò xét hành tung của người xâm nhập, nếu có tin tức phải báo cho ta biết.

- Vâng!

Nghê Hư, Hồ Giai hai vị trưởng lão đồng thời ứng một tiếng.

- Ngươi, đi theo ta!

Phân phó xong hai trưởng lão, Vân Huyên nhìn đám người chung quanh một vòng, đột nhiên ngón tay chỉ về phía Nhiếp Vân.

- Ta?

Nhiếp Vân sững sờ, sắc mặt biến hóa.

Cho dù thế nào hắn cũng không ngờ Vân Huyên lại đột nhiên chỉ tới, hơn nữa điểm danh cùng đi với nàng.

- Ân, ngươi đi theo ta, ta có việc muốn ngươi làm!

Vân Huyên gật đầu xác nhận, nàng cũng không nhiều lời, vòng eo xinh đẹp lắc lư, sắc mặt lạnh như băng quay người đi ra khỏi Kiếm Chi Đại Điện.

- Tông chủ tự mình bao ngươi đi với nàng, Văn Siêu, ngươi phát đạt!

- Đệ tử bình thường như chúng ta muốn gặp tông chủ một lần quá khó khăn, hiện tại bảo ngươi đi qua nhất định sẽ được coi trọng, về sau đừng quên sư huynh ta đấy nhá, không đúng, ta là sư đệ, ngươi mới là sư huynh!

- Tông chủ bàn giao công việc, nhất định sẽ rất trọng yếu, phải cố gắng hoàn thành, đừng làm tông chủ thất vọng.

Vân Huyên nhiều người không chỉ nhưng lại chỉ vào hắn, Nhiếp Vân đang phiền muộn, chợt chung quanh đang nghị luận, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy rất nhiều đệ tử cực kỳ hâm mộ nhìn hắn

Đối với những này đệ tử mà nói, có thể được tông chủ phân phó làm việc cho nàng chính là chuyện vinh dự, một bước lên mây trong tầm tay.

Nếu như Nhiếp Vân là đệ tử Kiếm Thần Tông chân chính, có thể làm việc cho nàng khẳng định cảm thấy vinh dự, mấu chốt hắn là giả, Vân Huyên thông minh như vậy, cách nàng rất còn phải cẩn thận từng chút, cho dù hắn là người của hai thế giới, Nhiếp Vân cũng cảm thấy không quá tự tin.

Rốt cuộc gặp mặt này tuyệt đối phải đấu trí so dũng khí, hơi không cẩn thận sẽ bị nhìn thấu, từ đó bị giết chết.

Đương nhiên, tự tin chưa đủ cũng không phải sợ hãi, trái lại nội tâm Nhiếp Vân có cảm giác kích động rất mạnh.

Là người của hai thế giới, hắn chưa từng gặp qua nữ nhân nào tâm cơ như thế, có thể đấu trí so dũng khí với nàng tuyệt đối là chuyện sảng khoái nhân tâm.

Gặp được khó khăn quay đầu bỏ chạy, trong lòng sẽ có sợ hãi, nếu làm như thế mãi làm sao có thể đi tới võ đạo đỉnh phong?

Tuy Vân Huyên lợi hại nhưng nếu lần này có thể giấu diếm nàng, tâm tình sẽ tăng lên rất lớn.

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân không quan tâm vẻ mặt hâm mộ của những người khác, hắn gật gật đầu đi theo sau lưng Vân Huyên ra khỏi kiếm chi thông đạo.

Dường như Vân Huyên biết rõ hắn chỉ có thực lực Nguyên Thánh cảnh cho nên chiếu cố không đi nhanh, khôi giáp bó sát người phụ trợ dáng người cao gầy càng xinh đẹp, lúc nàng bước đi vòng eo lắc lư mang theo khí chất vũ mị thành thục, chỉ cần là nam nhân bình thường, chỉ nhìn một cái cũng đã trầm mê vào trong đó không thoát ra được.

Người nào cũng ưa thích đồ vật xinh đẹo, thường thường thứ xinh đẹp nhất mới là thứ muốn mạng người nhất.

- Ngươi là Văn Siêu, đệ tử bình thường tiến vào tông môn ba năm trước, thời gian tiến vào tông môn không dài đã có chân thành trung tâm, ha ha, nếu như các đệ tử khác cũng giông như ngươi, Kiếm Thần Tông chúng ta lo gì không cường đại?

Đi ở phía trước, Vân Huyên lạnh lùng lên tiếng.

Nhiếp Vân biết rõ đối phương nói lời này như cảm khái nhưng trên thực tế đang thăm dò, hơi không cẩn thận sẽ bị phát hiện sơ hở, hiện tại chính là lúc đấu trí so dũng khí với nữ nhân này, hắn tập trung tâm thần, vẻ mặt sùng bái thành kính.

- Bẩm tông chủ, ta từ nhỏ dốc lòng muốn trở thành đệ tử Kiếm Thần Tông, nội tâm luôn tôn sùng tông môn, trong tâm có kính sợ, về phần các ngươi mới vừa nói hết sức chân thành trung tâm, ta cũng không biết, ta chỉ biết nếu tông môn cần, cho dù phấn thân toái cốt cũng cam tâm tình nguyện!

Nhiếp Vân nói chém đinh chặt sắt, cũng không có chút do dự, lời nói không vang dội nhưng mang theo tin tưởng không lay chuyển được.

Kỳ thật nói ra những lời này hết sức có học vấn, cố ý đánh gần, Vân Huyên hỏi hắn thời gian tiến vào tông môn không dài nhưng lại trung thành và tận tâm, trong lời nói mang theo nghi hoặc, có ý chất vấn, hi vọng hắn có thể nói tin tức làm hắn chân thành trung tâm, Nhiếp Vân cũng không có trả lời trực tiếp, hắn lại phát lời thề làm người ta không tìm được tật xấu gì, lại cảm thấy hắn chân chính trung thành.

- Ân, không sai!

Trên mặ Vân Huyên mang theo tán dương, gật gật đầu, nói:

- Ngươi rất trung thành với tông môn. Nếu chỉ trung thành thôi cũng vô dụng, ta vừa mới đạt được tất cả tin tức của ngươi trong tông môn ba năm trước!

Nói đến đây cổ tay hơi đảo, một ngọc bài xuất hiện trong bàn tay,

ngón tay điểm nhẹ, phía trên có văn tự rậm rạp viết ra.

- Văn Siêu, đệ tử bình thường, 21 tuổi tiến vào tông môn, trong khảo hạch..., thiên phú đặc thù, không!

- Nhập môn ba năm chấp hành ba lần nhiệm vụ bình thường, tất cả đều thất bại chấm dứt, có quan hệ vô cùng tốt với Đoạn Tiếu, từng cống hiến cho tông môn một gốc Bích U Thảo, hai gốc Thiên Cân Hoa... Do đó đạt được cơ hội tiến vào khu tu luyện bình thường trong Kiếm Chi Đại Điện, tuy, tiến vào trong đó một tháng, chỉ luyện thành ba bộ kiếm pháp bình thường.

Chữ viết trên đó rậm rạp, có ghi lại tất cả những gì Văn Siêu đã làm trong tông môn, xem ra những vật này là Vân Huyên vừa mới phái người điều tra, đưa tin tới.

- Tông chủ, là đệ tử vô năng...

Những tin tức này thời điểm Nhiếp Vân bắt lấy Văn Siêu đã đọc rõ trong trí nhớ của hắn, Văn Siêu này nói ra phi thường bình thường, cũng không có gì chói mắt, đừng nói tuyệt đại song kiêu như Diệp Kiếm Tinh, ngay cả loại người như Ứng Long cũng sáng lạn hơn hắn rất nhiều.&

------oOo------

Chương 777: Giao phong mưu trí (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vô năng? Ha ha, hết sức chân thành trung tâm cũng giống như vũ kỹ chi tủy, chỉ có dụng tâm tới cảnh giới nhất định mới có thể thành công, loại người này đi chấp hành nhiệm vụ tông môn, kết thúc không thành cũng chỉ có một con đường có thể đi, đó là chết, ta rất kỳ quái, ba ngươi lần không hoàn thành nhiệm vụ, lại ba lượt lông tóc không tổn hao gì trở lại, thậm chí người cùng chấp hành nhiệm vụ với ngươi đều chết, ngươi còn sống... Đây là chuyện gì?

Vân Huyên điểm vào trong ngọc bài, lúc này trên mặt mang theo

lãnh ý.

Có được đệ tử hết sức chân thành trung, tông môn sẽ nuôi dưỡng như tử sĩ, trung thành và tận tâm, tử sĩ, chỉ cần kết thúc nhiệm vụ không thành thì kết cục chỉ có chết.

Mặc dù đệ tử hết sức chân thành trung không có mạnh nhưng không hoàn thành nhiệm vụ khẳng định sẽ hao hết tin tưởng, ba lượt nhiệm vụ bình thường tất cả đều không có việc gì, trở lại cũng tu luyện, từ kinh nghiệm trước kia của Văn Siêu mà nói không có gì đặc thù cả.

- Bẩm tông chủ, bởi vì ta liên tục không hoàn thành ba lượt nhiệm vụ, tông môn cũng không trách tội nên mới sinh ra tin cậy tông môn, ta cũng phát lời thề không tiếc phấn thân toái cốt vì tông môn.

Nhiếp Vân biết rõ đối phương đang thăm dò mình, lập tức ôm quyền kiên định nói ra.

Vân Huyên là người trời sinh tính đa nghi, cũng không tín nhiệm với kẻ nào, tuy trong Kiếm Chi Đại Điện bày ra trung thành và tận tâm nhưng nàng cũng không tin tưởng hoàn toàn.

- Ân, không tệ, ngươi trả lời không chê vào đâu được, hết sức chân thành trung tâm cũng rất tốt, nhưng ngươi cung có sơ hở, một đệ tử bình thường có thể ăn nói chậm rãi với ta có phải không bình thường hay không? Hơn nữa, tuy ngươi cùng đi với ta nhưng lại giấu đi các điểm yếu, hơn nữa thời điểm đi đường lại đi vào lộ tuyến dễ dàng bỏ chạy nhất, động tác như vậy rất rõ ràng, ha ha, ta không biết nên bảo ngươi là Thiên Huyễn hay là Nhiếp Vân đây?

Đột nhiên Vân Huyên dừng lại, nàng xoay người nhìn Nhiếp Vân, trong mắt sinh ra hào quagn giống như muồn nhìn thấu ngụy trang của hắn.

Tuy khí hải của Thiên Huyễn bị kịch độc phong ấn nhưng người này có vô số thủ đoạn, những năm qua không chết đi, hơn nữa còn có thể trộm nhiều đồ, nói rõ hắn đã hóa giải loại kịch độc kia, chính bởi vì như thế cho nên nàng mới hoài nghi Thiên Huyễn bắt đi Ứng Long.

Nhắc tới thế giới này Vân Huyên kiêng kị ai nhất, chỉ sợ là thần thâu xuất quỷ nhập thần!

- Ân? Chẳng lẽ bị phát hiện?

Nghe nói như thế, da đầu Nhiếp Vân như nổ tung, hắn muốn bỏ chạy.

- Không đúng, nếu như nàng thật sự nhìn rõ ta ngụy trang chắc chắn sẽ không hỏi, mà trực tiếp ra tay!

Thân thể còn không có động, trong đầu Nhiếp Vân sinh ra hào quang, hắn dừng bước, cơ bắp khẩn trương cũng bình tĩnh trở lại.

Nếu như Vân Huyên xác định chính mình là ngụy trang, nhất định sẽ trực tiếp ra tay phong tỏa không gian mà không phải hỏi thăm, Vân Huyên là tình nhân cũ cho nên biết rõ thủ đoạn đào tẩu của Thiên Huyễn, khẳng định biết rõ rất rõ ràng, chỉ cần cho cơ hội tuyệt đối sẽ bắt lấy, nếu không quân cờ Ứng Long năm đó phải hạ độc mới có thể bắt được hắn.

Hiệ tại chung quanh không có phong tỏa không gian, lại cố ý hỏi ra lời này, xem ra là thăm dò.

So đấu mưu trí với yêu nhân như Vân Huyên trái tim phải đủ lớn, có thể bảo trì bình thản, nếu không tuyệt đối không ngăn cản vài lần

Đối phương vừa rồi hỏi một ít chuyện vặt vãnh bình thường giống như đang nói chuyện phiếm chính là muốn mình buông lỏng cảnh giác, sau đó đột nhiên hỏi ra lời này, lực trùng kích cường đại như thế chính là phương pháp dò hỏi tốt nhất, nếu như lúc này bản thân mình sinh ra dị thường hoặc là dục vọng muốn chạy trốn nhất định sẽ bị đối phương bắt, do đó thân phận bại lộ.

- Tông chủ đã hoài nghi ta là Thiên Huyễn, Nhiếp Vân, xin mời động thủ!

Suy nghĩ cẩn thận chuyện gì xảy ra, Nhiếp Vân vẫn bình tĩnh và kiên quyết lên tiếng.

- Ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi?

Vân Huyên hừ lạnh, nàng giơ hai ngón tay về phía trước đặt lên yết hầu Nhiếp Vân, trên người sinh ra sát ý như sôi, đôi mắt sáng ngời hữu tâần nhìn hắn, dường như muốn nhìn ra dấu vết lưu lại.

- Có thể chết trong tay tông chủ, Văn Siêu cam tâm tình nguyện!

Nhiếp Vân biết rõ đây là khảo nghiệm nguy hiểm nhất, thành công, đạt được nàng tín nhiệm, chiến thắng mưu trí giao phong, thất bại, chết.

Nếu như thất bại lần này tự tin của bản thân sẽ bị đả kích, cho nên Nhiếp Vân cũng không tránh né, lẳng lặng đứng ở tại chỗ, cũng không phòng bị.

Toàn thân không phòng bị chẳng khác nào triệt để chịu chết, không có khả năng xoay người, chỉ cần đối phương nguyện ý, một ngón tay có thể giết hắn.

- Tốt, không tệ, ta hiện tại tin tưởng ngươi là Văn Siêu, vừa rồi sở dĩ thăm dò ngươi là vì ta có chuyện cần ngươi đi làm, liên lụy thật sự quá lớn, quyết không cho phép bất cứ tin tức gì tiết lộ ra ngoài, hi vọng ngươi có thể hiểu!

Nhìn thấy người trước mặt không sợ chết, trong mắt mang theo kiên nghị quả quyết, ngón tay của Vân Huyên ngừng lại trên không trung và cười khẽ.

- Vâng!

Thấy cuối cùng cũng vượt qua kiểm tra, Nhiếp Vân lúc này mới trầm tĩnh lại, sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

Tuy nói chuyện với Vân Huyên cũng không nhiều nhưng lại là giao phong trí tuệ, một chữ cũng không dám nói sai, một khi xảy ra vấn đề cũng sẽ bị phát hiện, cũng không có khả năng phản kháng!

Nhất là vừa rồi, nếu như hơi có dị động, chỉ sợ hắn sẽ bị trấn áp thê

thảm.

Mà may mắn, lần giao phong này bằng vào bình tĩnh và kinh nghiệm của người hai thế giới đạt được thắng lợi.

Răng rắc!

Thời điểm Nhiếp Vân vừa thả lỏng một hơi, đột nhiên trong tai nghe được âm thanh thanh thúy, tinh thần khẽ động, hắn tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, tập trung nhìn vào thì sắc mặt hắn mừng rỡ như điên..

- Thiên phú ngụy trang vậy mà tấn cấp đến hình thái thứ hai?

Chỉ thấy ngụy trang đan điền trong khí hải không ngừng xoay tròn, nó giống như thần thâu đan điền biến thành màu xanh đen.

Thiên phú ngụy trang tiến vào hình thái thứ hai, Nhiếp Vân lập tức hiểu ra loại thiên phú này cường đại cỡ nào.

Thiên phú ngụy trang hình thái thứ nhất có thể ngụy trang thành nhân loại, yêu nhân, tránh né linh hồn quan sát, hình thái thứ hai có thể ngụy trang yêu thú, tránh né linh hồn quan sát, hơn nữa năng lực ngụy trang còn mạnh hơn nữa, đơn thuần ngụy trang thành nhân loại, cho dù linh hồn cao hơn hắn một cấp bậc cũng không cách nào phát hiện!

Linh hồn của Nhiếp Vân hiện tại là Linh cấp đỉnh phong, cao một cấp bậc cũng không thể phát hiện, nói cách khác đạt tới siêu cấp cường giả có linh hồn Linh cấp Đại viên mãn cũng không nhận ra.&

------oOo------

Chương 778: Giao phong mưu trí (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cả đại lục Phù Thiên thực lực linh hồn mạnh nhất chỉ sợ cũng chỉ là Linh cấp Đại viên mãn, nói như vậy thiên phú ngụy trang của mình

đã có thể nói đạt tới đỉnh phong, không còn sơ hở như ban đầu.

Hơn nữa quan trọng nhất ngụy trang thành yêu thú cũng không bị phát hiện, yêu thú có thân thể lớn, có thân thể nhỏ nếu như ngụy trang thành bộ dáng con muỗi, chẳng khác nào có năng lực biến thân, vừa nghĩ tới cũng đã cảm thấy khủng bố.

Khó trách nói thiên phú đặc thù mỗi khi tấn chức một hình thái sẽ có tăng vọt về chất, quả nhiên là như thế.

Chỉ có điều thiên phú đặc thù tấn chức không có phương hướng tu luyện cố định, vừa rồi thiên phú ngụy trang có thể tấn cấp, khẳng định là do hắn thành công giấu diếm được Vân Huyên.

Giao phong mưu trí với Vân Huyên là việc phi thường nguy hiểm, cũng là khảo nghêệm tâm linh, có thể giấu diếm được đối phương, nói rõ ngụy trang hay nội tâm sẽ có lột xác khó nói thành lời, loại tình huống này cũng trợ giúp thiên phú ngụy trang đột phá.

Như ở kiếp trước Thiên Huyễn nói với Nhiếp Vân, ngụy trang chính thức không phải biến hóa dung mạo, mà là ngụy trang từ trong ra ngoài, thậm chí ngay cả chính ngươi cũng cảm thấy mình là bản thân người bị ngụy trang.

Nhiếp Vân vừa rồi đã làm được điểm này, hắn biến mình thành Văn Siêu chính thức mới thành công giấu diếm Vân Huyên, cũng làm thiên phú ngụy trang sư có đột phá.

- Tông chủ, ngươi cần ta làm cái gì, ta đều muôn lần chết không chối từ, nhưng thực lực của ta hơi thấp, chỉ sợ khó có thể hoàn thành, cô phụ tín nhiệm của tông chủ.

Ngụy trang đan điền tiến hóa thành hình thái thứ hai, trong nháy mắt ngụy trang chi khí lưu chuyển càng làm Nhiếp Vân tiếp cận với Văn Siêu hơn nữa, toàn thân tỏa ra khí tức nhộn nhạo chỉ có đệ tử Kiếm Thần Tông mới có, đồng thời khẽ khom người ôm quyền nói.

Mặc dù hiện tại trên người hắn không có Kiếm Ý Phù, hộ tông đại trận cũng tuyệt đối xem hắn thành đệ tử tông môn, sẽ không tiến hành công kích.

- Ân! Yên tâm đi, ta đã bảo ngươi làm chuyện này, nhất định sẽ giúp ngươi đột phá tu vi.

Nhìn thấy Văn Siêu hiểu được tiến thối, lại trung thành và tận tâm, Vân Huyên thoả mãn gật gật đầu, nhàn nhạt nói ra.

- Đa tạ tông chủ!

Nhiếp Vân vui vẻ ra mặt.

Hai người nói chuyện với nhau, cũng thăm dò lẫn nhau, bước chân không dừng lại, chỉ trong chốc lát đi vào trong Kiếm Thần điện, Vân Huyên vung tay lên, cung diện phân cách một không gian độc lập.

- Qua một lát ta sẽ vận dụng lực lượng tế tự tông môn gia tăng tu vi cho ngươi, quá trình này phi thường thống khổ, nhất định phải nhịn xuống, nếu thành công ngươi sẽ đạt tới Thiên Kiều Cảnh, nếu như thất bại, tử vong!

Vân Huyên nói ra.

- Văn Siêu nhất định chịu đựng, không làm tông chủ thất vọng!

Nhiếp Vân nghiêm túc, vội vàng ôm quyền, trong nội tâm đồng thời kỳ quái.

Vân Huyên muốn mình làm chuyện gì lại bỏ ra thủ bút lớn như vậy?

Tế tự tông môn là lợi dụng đại thủ đoạn, cũng hấp dẫn năng lượng khổng lồ của tổ tiên tới gia trì lên thân một người, nó đồng nguyên với tất cả tu luyện giả của Kiếm Thần Tông, năng lượng cũng không xung đột, có thể làm cho người được gia trì tấn cấp rất nhanh.

Tuy loại năng lượng này có đặc tính của tổ tiên tông môn nhưng có thể làm người ta tấn cấp rất nhanh, nhưng những năng lượng này làm theo ý mình, rất khó hàng phục, kết quả cuối cùng rất đơn giản, đó chính là thực lực người được gia trì sẽ bị giới hạn, cũng khó có thể tấn cấp.

Chính bởi vì như vậy, loại tế tự tông môn này ít khi dùng trên người đệ tử, trừ phi gặp phải tai nạn tông môn không thể ngăn cản, nhu cầu cần chiến đấu cấp bách mới cho phép làm như vậy.

Không chỉ như thế, tiến hành tế tự còn cần rất nhiều bảo vật, muốn một Nguyên Thánh cảnh tấn cấp đến Thiên Kiều Cảnh, bảo bối tế tự nhất định là thi thể yêu thú Thiên Kiều Cảnh!

Chính bởi vì như thế Nhiếp Vân mới nói là đại thủ bút.

Vì làm chuyện này lại dùng phương thức tế tự gia tăng tu vi của một đệ tử bình thường, xem ra chuyện này khẳng định không đơn giản.

- Ân, lên bình đài ngồi đi.

Vân Huyên gật gật đầu, trên gương mặt nàng mang theo ngưng trọng.

- Trước khi dẫn động tế tự có một số việc cần nói rõ với ngươi.

- Vâng!

Nhiếp Vân nhìn về phía sau, quả nhiên sau lưng là một tế đàn to lớn có hình tròn, phía trên khắc rất nhiều mật vân, lúc này hắn không do dự thả người tiến lên.

- Tế tự thu hoạch năng lượng đều là từ tổ tiên tông môn lưu lại, tế tự chi địa, nơi đó có anh linh của tổ tiên tông môn, tuy bọn họ tử vong triệt để nhưng anh linh bất diệt, truyền nhân tiếp nhận năng lượng nếu không đạt được tán thành, chẳng những không thể nhận năng lượng, còn có thể bị gạt bỏ linh trí, triệt để tử vong!

Thấy thiếu niên ngồi xuống, Vân Huyên chậm rãi nói ra.

- Ta nhất định sẽ được tổ tiên tán thành.

Nhiếp Vân gật gật đầu, ánh mắt tràn ngập kiên định.

Hiện tại trở thành kiếm đạo sư, đạt tới Tâm Kiếm ý cảnh, trong người có kiếm đạo chi tủy (vũ kỹ chi tủy) của Trần Văn Húc, Nhiếp Vân tự tin sẽ được các tổ tiên của Kiếm Thần Tông tán thành.

- Có tự tin là tốt rồi, ta nói về điều kiện tổ tiên tán thành.

Vân Huyên vung chưởng, chưởng giáo ấn phá vỡ không gian hình thành hình ảnh giống như tấm gương, trong chân có vô số trường kiếm dựng thẳng, toàn bộ cắm vào trong tế đàn, tế đàn hơi nghiêng vết ra một dòng chữ, từ đó đánh dấu công trạng kinh thiên của kiếm chủ.

Kiếm, đây là linh hồn hạch tâm của tất cả người trong Kiếm Thần Tông, kiếm còn người còn, kiếm mất người mất!

Người của Kiếm Thần Tông tử vong, đệ tử tông môn sẽ mang bội kiếm của người đó trở về, nếu như công huân đủ tiến vào tổ tiên tế tự chi địa, như vậy thanh kiếm này sẽ chôn trong đó, cũng khắc công huân của người này lên tê đàn.

Bởi vì thanh kiếm đi theo chủ nhân quá lâu nhưng nên cũng mang theo bản tính và linh khí của chủ nhân, thời điểm tông môn tế tự cũng có thể tiến hành xác nhận hậu nhân, nếu như hậu nhân không thể thỏa mãn yêu cầu của chúng, chẳng khác nào anh linh tổ tiên không tán thành.

Cho nên cái gọi là anh linh tổ chính là bội kiếm của tổ tiên lưu lại.

Muốn đạt được lực lượng tông môn tế tự, đầu tiên phải được những kiếm linh này tán thành mới được.

- Anh linh tiến vào tế tự chi địa, trong lịch sử vài vạn năm của Kiếm Thần Tông cũng chỉ có bốn ngàn năm trăm bốn mươi sáu!

- Ngươi có thể nhìn thấy bốn ngàn năm trăm bốn mươi sáu thanh trường kiếm!

- Muốn đạt được tổ tiên tán thành cũng không cần tất cả kiếm linh tán thành, nhiều kiếm như vậy, chỉ cần có một thanh ngã xuống đã nói lên nó tán thành ngươi, cũng tự động đạt được năng lượng

truyền thừa!

Vân Huyên chỉ thẳng vào những thanh trường kiếm trên tế đàn.&

------oOo------

Chương 779: Tụ Hồn Đăng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chỉ cần một thanh tán thành là được?

Phương thức tế tự của mỗi tông môn không giống nhau, Nhiếp Vân là đệ tử Hóa Vân Tông, chỉ biết chuyện trong Hóa Vân Tông, hắn không rõ quy củ của Kiếm Thần Tông, nghe được Vân Huyên nói thế trên mặt không tự chủ sinh ra nghi hoặc, hơn bốn nghìn chuôi chỉ cần một tán thành là được, có lẽ không tính rất khó khăn a!

- Không sai, chỉ cần mở tế tự, những này anh linh tổ tiên kia sẽ tiến hành khảo nghêệm ngươi, bốn ngàn năm trăm bốn mươi sáu vị tổ tiên, chỉ cần đạt được một người trong đó tán thành, ngươi có thể đạt được truyền thừa, ngươi cũng không nên cho rằng một trong bốn ngàn năm trăm bốn mươi sáu phần cơ hội là vô cùng đơn giản, đừng nói đệ tử bình thường, mặc dù là đệ tử hạch tâm, mười người chỉ có một nửa được tán thành mà thôi.

Vân Huyên thấy Văn Siêu có cảm giác vô cùng đơn giản thì mở miệng nhắc nhở.

- Ta biết chắc không đơn giản, đúng rồi, tông chủ, các đệ tử tiếp nhận tế tự của tông môn chúng ta, nhiều nhất đạt được bao nhiêu tổ tiên tán thành?

Vẻ mặt Nhiếp Vân kỳ quái, hắn hỏi một câu.

- Tám vị!

Vân Huyên gật gật đầu, nói:

- Là một đệ tử bình thường của một ngàn bốn trăm năm trước, hắn cũng hết sức chân thành trung tâm với tông môn, hắn tới tiếp nhận tế tự lực lượng đi chấp hành một nhiệm vụ, tổng cộng có tám thanh trường kiếm ngã xuống đất, tám vị tổ tiên tán thành hắn, lúc ấy thực lực của hắn cao hơn ngươi rất nhiều, đã đạt tới Lĩnh Vực Cảnh đỉnh phong, mà ngươi hiện tại chỉ có Nguyên Thánh cảnh!

- Tám vị?

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Bốn ngàn năm trăm bốn mươi sáu vị tổ tiên, chỉ có được tám vị tán thành, trong tông môn lịch sử nhiều năm như thế đây là con số cao nhất, xem ra muốn đạt được anh linh tổ tiên tán thành cũng không dễ dàng như vậy.

- Ân, ngươi phải cố gắng, tranh thủ đạt được một vị tổ tiên tán thành, đừng làm ta thất vọng.

Vân Huyên dặn dò.

- Vâng, tông chủ!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

- Tốt, tế tự mở ra!

Bàn tay Vân Huyên vẫy về phía trước một cái, thi thể yêu thú Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong bị ném xuống đất, đồng thời hai tay vươn lên, trên mặt thành kính.

- Lịch đại tổ tiên vĩ đại của Kiếm Thần Tông, tông chủ tông môn đương đại Vân Huyên kính thượng!

- Hôm nay bài tế tự ít ỏi hy vọng có thể đạt được tổ tiên tán thành, gia trì lực lượng cho đệ tử Văn Siêu!

Chú ngữ giống như cầu nguyện chấm dứt, Vân Huyên quỳ gối sau đó hai tay giao nhau, liên tục đánh ra hơn mười thủ ấn khác nhau, chưởng giáo ấn cũng tỏa ra hào quang sáng ngời, cũng chiếu rọi

cả Kiếm Thần điện sáng như ban ngày.

Ông!

Ông!

Ông!

Nương theo thủ ấn và Vân Huyên cầu nguyện, lúc này tế tự chi địa có phản ứng, sau đó rung động lắc lư xuất hiện, lực lượng mênh mông cường đại xuyên qua không gian và thời gian hàng lâm tế đan, cũng boa phủ Nhiếp Vân vào bên trong.

- Tế tự đã mở ra, có thể được tổ tiên tán thành hay không phải xem ngươi, nhất định phải thành công!

Thấy lực lượng bao phủ Nhiếp Vân Vân Huyên gật gật đầu, trong ánh mắt mang theo kỳ vọng.

- Ân!

Lúc này Nhiếp Vân đã không có thời gian quan tâm Vân Huyên dặn dò, hắn cau mày ngồi giữa tế đàn, mắt nhìn mũi, mũi hướng tâm giống như lão tăng nhập định

Sưu sưu sưu sưu!

Hắn bất động tại chỗ, trường kiếm trong tế tự chi địa bị kích hoạt, mỗi một thanh kiếm bắn ra hào quang cường đại bay về phía trước, trong nháy mắt Nhiếp Vân biến thành con thuyền nhỏ trong biển cả, sắc mặt của hắn biến thành tái nhợt ngay sau đó.

Bốn ngàn năm trăm bốn mươi sáu thanh trường kiếm, mỗi một thanh đều mang theo linh tính rất đặc biệt, rất nhiều linh tính bay ngang qua đỉnh đầu giống như hơn bốn nghìn vị cao thủ đồng thời xé rách linh hồn Nhiếp Vân.

Nếu không phải linh hồn bị áp chế, bằng vào thiên phú tuyệt chiêu, bí pháp hắn vẫn có thể ngăn cản được linh hồn đau đớn, mà bây giờ vì ngụy trang thành Văn Siêu, cố ý áp chế linh hồn còn Linh cấp

sơ kỳ, ẩn chứa kiếm ý linh tính quay cuồng trong đầu của mình, hắn có cảm giác linh hồn mình như chiến trường cho nên đau đớn không nhỏ.

- Sở dĩ những kiếm ý này tranh đấu là vì trình bày lĩnh ngộ kiếm ý của mình, chỉ cần ta có kiếm đạo tương đồng với chúng sẽ được tán thành!

Loại thống khổ này kéo dài thời gian không lâu, Nhiếp Vân đã hiểu kiếm linh đang làm cái gì.

Tuy kiếm đạo chỉ có một nhưng mỗi người lĩnh ngộ khác nhau, một ngàn tu luyện giả sẽ hình thành một ngàn kiếm đạo, đương nhiên những kiếm đạo này cuối cùng tu luyện tới đại thành sẽ trăm sông đổ vào một biển.

Những kiếm linh kia đang giảng thuật kiếm đạo của bản thân, chỉ cần đạo của mình có thể tương thông với một trong số đó là có thể đạt được tán thành, trường kiếm sẽ ngã xuống.

- Kiếm đạo tương thông với ta.

Nhiếp Vân nhìn kiếm đạo chằng chịt trong linh hồn của mình.

...

- Xem ra muốn đạt được tán thành cần phải có thời gian, vừa vặn thừa dịp này hỏi chuyện kia!

Nhìn thấy “Văn Siêu” trên tế đàn tiến vào nhập định, Vân Huyên biết rõ đạt được tổ tiên tán thành phải cần một khoảng thời gian, có thể là cả buổi cũng có thể là một ngày, lúc này nàng không chờ nữa cho nên dùng chướng giáp ấn vẽ một cái, ngay trước mặt nàng xuất hiện truyền tống trận, chân ngọc bước vào và biến mất không thấy gì nữa.

Hô!

Thời gian nháy mắt nàng đã xuất hiện trước đại điện nguy nga.

- Tông chủ!

Một trưởng lão chào đón.

- Mở cửa!

Vân Huyên lãnh đạm khoát khoát tay.

- Vâng!

Trưởng lão cúi người sau đó ấn vào cánh cửa cung điện.

- Đứng ngoài trông coi, không có ta phân phó không cho phép ai đi vào.

Hừ lạnh một tiếng, Vân Huyên ngẩng đầu đi vào bên trong.

Trong đại điện phi thường rộng lớn nhưng đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón, chỉ có một ngọn đèn dầu nhỏ như hạt đậu xuất hiện, lúc sáng lúc tối giống như tùy thời sẽ tắt.

Ánh đèn hắt hiu tối tăm, một hư ảnh che dấu lúc ẩn lúc hiện, mơ mơ hồ hồ thấy không rõ lắm, giống như tồn tại lại giống như không tồn tại, một đạo kiếm khí như có như không đang bắn vào trong ngọn đèn, từ đó thể hiện hư ảnh kia giận dữ không cam lòng.

Nhìn thấy ngọn đèn chập chờn, trên mặt Vân Huyên mang theo vui vẻ lạnh lùng, đi hai bước tới trước sau đó bắn ra một đạo hào quang màu trắng vào trong đèn.

- Hô!

Lúc này ngọn đèn bộc phát hỏa diễm kinh người giống như tùy thời sẽ nổ tung.

Nhìn thân ảnh trong ngọn lửa đứng thẳng như trường thương chậm rãi xuất hiện.

- Văn Húc sư đệ, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!

Nhìn thấy bóng người này, Vân Huyên lên tiếng nói ra.

------oOo------

Chương 780: Tụ Hồn Đăng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nếu như là chuyện kia thì ngươi nên đi đi.

Thân ảnh như trường thương kia không quan tâm tới nàng, hai tay cắp sau lưng không quan tâm tới.

Nếu như Nhiếp Vân ở chỗ này nhất định sẽ nhận ra người này, chính là trưởng lão Yêu Hồ tộc chém giết tại Yêu La U Minh vực biến thành Trần Văn Húc.

Không phải Trần Văn Húc đã chết sao? Tại sao còn sống được?

- Đừng vội vàng đuổi ta đi như vậy, ta tới nơi này chỉ muốn tâm sự với ngươi.

Vân Huyên chớp chớp mắt vài cái, lúc này tươi cười ngọt ngào.

- Lại một lần Kiếm Thần thí luyện chấm dứt, Diệp Kiếm Tinh tham gia trận đấu!

- Ân?

Nghe được cái tên Diệp Kiếm Tinh, Trần Văn Húc mở to mắt ra, ánh mắt hòa hoãn.

- Trận đầu Thiên U Cốc thí luyện, Diệp Kiếm Tinh đạt được và luyện thành bốn mươi mốt bộ kiếm pháp, kiếm linh phong thí luyện đạt được thi thể một con yêu thú Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong, khảo hạch kiếm tâm thạch kiên trì được một nén nhang!

Vân Huyên vươn tay vuốt tóc đen trên ngực, cười dịu dàng nói ra.

- Bốn mươi mốt bộ kiếm pháp? Không tệ, trò giỏi hơn thầy mà thắng vu lam, còn mạnh hơn ta nhiều.

Nghe được chuyện của Diệp Kiếm Tinh, Trần Văn Húc gật gật đầu.

- Là mạnh hơn ngươi không ít nhưng ta tán phấn bài danh thứ tư, không có tư cách cảm ngộ kiếm đạo chi khí, hơn nữa cuối cùng hắn không quý trọng cơ hội tiến vào khu địa phẩm cho nên bị ta đuổi ra!

Vân Huyên cười nhạt lên tiếng, nụ cười mị hoặc chúng sinh.

- Cái gì? Bài danh thứ tư? Vân Huyên ngươi không nên quá phận, cho dù ta với ngươi có mâu thuẫn, cũng không nên liên lụy tới tiểu bối.

Nghe được Diệp Kiếm Tinh tham gia thí luyện nhưng cuối cùng không đạt được gì Trần Văn Húc tức giận gào thét.

- An tâm một chút chớ vội, năm đó ngươi cũng thiếu kiên nhẫn như vậy, bằng không vị trí tông chủ của ta ngồi không ổn.

Nhìn thấy bóng người trong ngọn lửa gào thét lên tục, Vân Huyên cười nhẹ.

- Yên tâm đi, một ít bối mà thôi, ta còn khinh thường ra tay, đạt được bài danh thứ tư là có người lợi hại hơn hắn, thật sự không có biện pháp!

- Còn có người lợi hại hơn hắn? Ngươi cho rằng như vậy có thể lừa ta sao? Kiếm Thần thí luyện là khảo hạch năng lực lĩnh ngộ kiếm thuật của đệ tử, khâu trọng yếu nhất là thí luyện Thiên U Cốc, chỉ cần đạt được thứ nhất, cho dù hai khảo hạch còn lại đứng bét cũng có thể đạt được quán quân, ta không tin Diệp Kiếm Tinh đạt được bốn mươi mốt miếng ngọc bài còn không được xếp thượng đẳng.

Trần Văn Húc hất tay áo lên.

- Đạt được bốn mươi mốt miếng ngọc bài, luyện thành nhiều kiếm

pháp vào những lần trước đúng là muốn đạt được quán quân rất đơn giản, đáng tiếc... Lần này không được, bởi vì có tán tu tên Nhiếp Vân luyện thành một trăm bốn mươi tám bộ kiếm pháp.

- Một trăm bốn mươi tám bộ?

Trần Văn Húc biến sắc

- Ngươi để tán tu đạt được quán quân?

- Ngươi yên tâm, vì Kiếm Thần Tông, ta làm sao có thể để tán tu đạt được quán quân.

Vân Huyên cười cười và nói:

- Đạt được quán quân là Ứng Long!

- Ứng Long? Hừ! Ta thấy ngươi cố ý xếp đặt rồi!

Nghe được cái tên này, trên mặt Trần Văn Húc mang theo bộ dạng không quan tâm tới.

- Ngươi tới nói với ta những chuyện này ta không có hứng thú nghe, cút đi!

- Đứng vội vàng đuổi ta đi như vậy, nếu như ta tới muốn nói với ngươi tin tức Tạ Trương Huệ Tử thì sao?

Đối với Trần Văn Húc vô lễ, Vân Huyên cũng không tức giận, nàng tươi cười như hoa.

- Huệ Tử? Ngươi có tin tức của nàng?

Nghe được cái tên Tạ Trương Huệ, Trần Văn Húc quật cường cũng sinh ra một tia ôn nhu.

- Yêu Hồ tộc bảo nàng làm linh tư thả câu bảo vật, đến bây giờ cũng đã nhiều năm, ta vẫn tra ra một ít tin tức.

Vân Huyên đầy tự ngạo.

- Nàng... Có khỏe không?

Trần Văn Húc vẻ mặt do dự, nhẹ nhàng hỏi.

- Yêu Hồ tộc dùng nàng làm bảo vật thả câu, đương nhiên sẽ bảo hộ an toàn của nàng chu đáo, Ngươi... Ngươi cũng biết linh tư thả câu mỗi ngày phải thừa nhận hư không phong bạo tập kích, nếu như lúc này ta nói cho nàng biết ngươi đã chết, chỉ dựa vào Tụ Hồn Đăng mới có thể duy trì một tia chân linh, ngươi nói nàng có thể trực tiếp sụp đổ đau lòng muốn chết hay không?

Văn Huyên nói ra.

Ngọn đèn mờ mịt tùy thời sắp tắt này chính là Tụ Hồn Đăng mà Nhiếp Vân muốn tìm!

Mà Trần Văn Húc lại dựa vào Tụ Hồn Đăng mà sống.

Hiện tại hắn chỉ còn một tia linh hồn,vết, hắn chỉ biết tin tức trước khi chết mà thôi, cũng là năm năm trước, cũng không biết Tạ Trương Huệ Tử đã chết.

- Vân Huyên, ngươi hèn hạ!

Trần Văn Húc biến sắc.

- Không nên nói như vậy, bất kể thế nào thì ta cũng là sư tỷ của ngươi, nói chuyện với sư tỷ như vậy có quá không lễ phép hay không?

Vân Huyên hất tay lên, nhàn nhạt nói ra.

- Cút ra ngoài, ta không muốn gặp lại ngươi!

Biết rõ gào thét cũng vô dụng, Trần Văn Húc hất tay xoay người sang nơi khác.

- Văn Húc sư đệ tính khí không giảm so với năm đó.

- Được rồi, không nói nhảm với ngươi, hiện tại ta đã mất đi kiên nhẫn, nói sự kiện kia cho ta biết, ta có thể không đi đối phó Tạ Trương Huệ Tr, không đi đối phó Diệp Kiếm Tinh, bằng không ta sẽ nhanh chóng tiễn bọn chúng đi gặp ngươi!

Nói đến đây trên mặt Vân Huyên không có biểu lộ gì, ánh mắt chỉ còn lãnh ý.

- Yên tâm đi, ta nói được thì làm được!

- Ngươi... Ngươi là ác ma!

Trần Văn Húc xiết chặc nắm đấm, hắn thở hổn hển, tuy hắn đã là linh hồn thể không cách nào hô hấp nhưng động tác bản năng không sửa được.

- Ha ha, có phải ác ma hay không cũng phải xem sư đệ phối ợp thế nào.

Hai tay lắc lư, vòng eo vặn vẹo, dáng người uyển chuyển hoàn mỹ của nàng lộ ra không sót thứ gì, bàn tay trắng nõn phất qua Tụ Hồn Đăng, Vân Huyên cười khẽ.

- Hừ, muốn ta phục tùng loại quái vật này, nằm mơ! Cho dù chết ta cũng không làm chuyện vi phạm tổ huấn.

Vân Huyên nói nhẹ nhàng linh hoạt nhưng Trần Văn Húc biết rõ nữ nhân này tâm ngoan thủ lạt, chỉ cần dám nói, tuyệt đối dám làm, dù vậy nội tâm vẫn có kiên trì, cũng sẽ không thỏa hiệp.

- Ta biết rõ ngươi có kiên trì, yên tâm, lần này không hỏi sự kiện kia, mà là Kiếm Thần chi môn!

Thấy biểu lộ của Trần Văn Húc như vậy, Vân Huyên đã biết rõ mặc dù mang linh hồn của hắn đặt lên lửa đốt cũng không làm hắn khuất phục, sưu hồn là không thể nào, lập tức lắc đầu, không hỏi chuyện cũ.

- Kiếm Thần chi môn? Ngươi hỏi chuyện này làm gì?

Trần Văn Húc không nghĩ tới nàng nói sang chuyện khác, hắn cau mày hỏi lại.

&

------oOo------

Chương 781: Tụ Hồn Đăng (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thiên Cơ kiếm xuất hiện, tám đại tông môn rục rịch, đại rung chuyển sắp bắt đầu, nếu như không nhanh áp dụng biện pháp, Kiếm Thần Tông chúng ta khó bảo tồn hương hỏa, chớ nói chi tám đại tông môn đang bộc lộ dã tâm thống nhất đại lục Phù Thiên, cho nên hiện tại ta nghĩ thông suốt rồi, ý định tiếp nhận Kiếm Thần chi môn khảo nghiệm!

Vân Huyên khoát khoát tay.

- Thiên Cơ kiếm xuất hiện?

- Chẳng những Thiên Cơ kiếm xuất hiện, tượng đá tổ sư tại khu thiên phẩm và Kiếm Thần Chi Kiếm cũng bị người ta đánh cắp đi, hiện tại cả tông môn lâm vào hỗn loạn.

- Ta phải mau chóng tăng tu vi mới có thể làm tông môn ổn định không đến mức xuất hiện rung chuyển!

Vân Huyên lắc đầu.

- Tượng đá tổ sư, Kiếm Thần Chi Kiếm bị người đánh ta cắp đi? Điều đó không có khả năng!

Trần Văn Húc quát lớn.

Tượng đá tổ sư, Kiếm Thần Chi Kiếm đều là biểu tượng tông môn lại bị người trộm đi, việc này làm sao có thể?

- Không có khả năng, còn không phải ngươi thả tên trộm lúc trước chạy đi, hiện tại hắn quay về rồi.

Vân Huyên hừ lạnh.

- Ngươi nói Thiên Huyễn? Không thể nào là hắn! Tuyệt đối không thể nào!

Trần Văn Húc biến sắc, vội vàng lắc đầu, căn bản không tin tưởng.

- Không phải hắn còn có ai có thể đi vào Kiếm Thần Tông trộm đi Kiếm Thần Chi Kiếm, tượng đá tổ sư mà không bị ai phát hiện? Hừ!

Vân Huyên hất tay áo lên.

- Ah...

Nghe được Vân Huyên suy đoán, sắc mặt Trần Văn Húc biến thành khó coi, cũng đúng, Kiếm Thần Tông tuy kém hơn Hóa Vân Tông nhưng bên trong có các loại trận pháp san sát như rừng, người bình thường đừng nói trộm đồ vật, trà trộn vào cũng là chuyện không có khả năng.

Có loại năng lực này, chỉ sợ cũng chỉ có thần thâu, nghĩ đến điểm này Trần Văn Húc thở dài một tiếng

- Cho dù ta không thích cách làm của ngươi, cũng không hi vọng thực lực ngươi tăng cường nhưng ta không thể thành tội nhân tông môn, ta sẽ nói cho ngươi biết chuyện Kiếm Thần chi môn, nhưng ngươi phải đáp ứng ta, một lòng vì tông môn, mà không phải vì tư dục bản thân ngươi.

- Đó là tự nhiên, ta thân là tông chủ Kiếm Thần Tông, đương nhiên sẽ dùng tông môn làm nhiệm vụ của mình.

Vẻ mặt Vân Huyên vui vẻ nói.

- Ân!

Trần Văn Húc do dự một chút, hắn nhớ lại và nói:

- Muốn triệt để mở Kiếm Thần chi môn ra và đạt được lão tổ tông truyền thừa, kỳ thật vô cùng đơn giản, chỉ có một điều kiện, đó chính là tới tế tự chi địa trong tông môn tìm tín vật lão tổ lưu lại —— là trái tim lão tổ lưu lại!

- Chỉ có đạt được Kiếm Thần chi tâm tán thành mới có thể mở Kiếm Thần chi môn.

- Trái tim?

Vân Huyên nhíu mày, dường như có chút không rõ.

- Ân, năm đó Tư Đồ sư tổ nói với ta những chuyện này, về sau hắn bảo ta trở thành tông chủ cho nên mới nói những chuyện này với ta, nếu như ngươi không tin cũng bỏ đi, về phần đường nhỏ đi Kiếm Thần chi môn, ta lưu lại trong bội kiếm của ta, chỉ sợ thanh kiếm này rơi vào tay nhân yêu.

Trần Văn Húc khoát khoát tay.

- Bội kiếm của ngươi?

Vân Huyên vốn sững sờ sau đó mừng rỡ như điên.

- Bội kiếm của ngươi nằm trong tay Diệp Kiếm Tinh, lần trước ta nhìn tahyas trong Kiếm Thần điện và chưa kịp hỏi thăm...

Nàng còn chưa nói xong, đột nhiên nghe được cánh cửa đại điện sau lưng mở ra.

- Ân?

Đôi mi thanh tú nhăn lại, đột nhiên Vân Huyên quay người, trong mắt mang theo lửa giận.

Lúc mới đi vào nàng đã bàn giao rồi, không được có người quấy rầy, không ngờ vào thời điểm này có người đi vào, rõ ràng cho thấy không đặt lời của nàng trong lòng.

- Tông chủ, là Nghê Hư trưởng lão có chuyện quan trọng cầu kiến!

Dường như cảm ứng được lửa giận của Vân Huyên, trưởng lão phụ trách thủ vệ run rẩy và giải thích.

- Nghê Hư?

Đột nhiên Vân Huyên nhớ tới một việc, nàng phất tay áp chế hỏa diễm, lúc này đi vài bước tới cửa, quả nhiên nhìn thấy Nghê Hư trưởng lão đang cung kính đứng bên ngoài điện.

- Có tin tức Nhiếp Vân? Hắn ở đâu?

Đôi mắt Vân Huyên sáng ngời.

- Không phải...

Nghe được tông chủ hỏi như vậy, Nghê Hư trên mặt lộ ra không được tự nhiên biểu lộ

- Là kiếm chi thông đạo xuất hiện rung chuyển...

- Xuất hiện rung chuyển? Xảy ra chuyện gì?

Vân Huyên sững sờ.

- Kính xin tông chủ đi qua tự mình xem!

Nghê Hư vội hỏi.

- Ân!

Vân Huyên biết rõ nếu như không phải đại sự, Nghê Hư không bối rối như thế, lập tức gật gật đầu, chưởng giáo ấn vẽ một cái, trước mặt xuất hiện truyền tống trận đi vào.

Nghê Hư trưởng lão cũng theo sát phía sau, lúc gần đi lại hỗ trợ đóng ưửa điện lại, đại môn đóng lại, bên trong đen kịt không còn ánh sáng.

Hô!

Hai người trong nháy mắt bước tới Kiếm Chi Đại Điện, có được chưởng giáo ấn cho nên nàng có thể “xuyên qua không gian” đi tới bất cứ nơi nào trong tông môn.

- Tông chủ ngươi xem!

Tiến vào đại điện, Nghê Hư trưởng lão chỉ về phía trước.

- Ân?

Từ hướng ngón tay hắn chỉ, Vân Huyên nhìn sang, chỉ thấy mấy trăm thanh bảo kiếm sừng sững hai bên đường kiếm chi thông đạo không ngừng lắc lư.

- Xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy loại tình huống này, Vân Huyên cau mày suy nghĩ.

Ầm ầm!

Lời còn chưa dứt, mấy trăm thanh kiêm trên vách tường giãy dụa ra khỏi phong ấn và hướng mũi kiếm về một hướng, mà phương hướng đó chính là —— Kiếm Thần điện!

Nhiếp Vân ngồi trên tế đàn Kiếm Thần điện, không biết hắn cảm ứng bao lâu và mở mắt ra.

- Dường như ta không có lĩnh ngộ kiếm đạo, xem ra ta không cách nào đạt được những thanh kiếm này tán thành.

Nhìn kiếm ảnh rập rạm nhay trước mặt, hắn bất đắc dĩ lắc đầu.

Tuy Nhiếp Vân học dược không ít kiếm thuât nhưng hắn dựa vào lĩnh ngộ kiếm đạo bản thân đi con đường ám kình nhất lưu, bốn ngàn năm trăm bốn mươi sáu vị tổ tiên trong tế tự chi địa lại không có ai đi con đường này, như vậy cũng tựu cho thấy không thể tiếp nhận truyền thừa.

Vân Huyên nói trong mười người có năm người không được truyền thừa, không ngờ hắn lại là một trong năm người đó.

Không thể tiếp nhận truyền thừa sẽ chết!

Đây là định luật không thay đổi trong Kiếm Thần Tông!

Cho dù hắn hiện tại bảo vệ có nhiều thủ đoạn bảo vệ tính mạng nhưng đang ở dưới tế đàn Kiếm Thần Tông nên không có biện pháp gì.

- Không thể ngồi chờ chết, thử kiếm đạo chi tủy...

Biết rõ quy củ tế tự này, Nhiếp Vân không dám do dự, biết không phù hợp lĩnh ngộ kiếm đạo cho nên lập tức vận chuyển kiếm đạo chi tủy.

Tuy vận chuyển qua nhưng không có hiệu quả

Vũ kỹ chi tủy chỉ là tu luyện quá nhiều kiếm thuật dung nhập cốt tủy, mà tu luyện chiêu số của tiền nhân, cũng không có sáng tạo cái mới, càng không có lĩnh ngộ đạo của mình tự nhiên không có hiệu quả.

------oOo------

Chương 782: Thẩm vấn Ứng Long (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nên làm cái gì bây giờ?

Vũ kỹ chi tủy cũng vô dụng, bản thân vừa rồi không câu thông không nói, Nhiếp Vân ang suy nghĩ lại đột nhiên cảm thấy kiếm đạo đan điền trong khí hải vận chuyển.

Ầm ầm!

Vừa mới vận chuyển, hắn đã cảm thấy tế tự chi địa giảm bớt rất

nhiều áp lực, lập tức ngẩng đầu nhìn hào quang Vân Huyên lưu lại lúc trước.

Chỉ thấy hào quang lưu lại bốn ngàn năm trăm bốn mươi sáu vị tổ tiên lưu lại bảo kiếm kiệt ngạo bất tuân, đồng thời chúng nổ vang và ngã xuống đất.

- Ah...

Nhìn thấy tình cảnh như thế Nhiếp Vân đã giật mình.

Chỉ có người thừa kế đạt được kiếm linh tán thành mới có làm bảo kiếm ngã xuống, người nhiều nhất trong lịch sử Kiếm Thần Tông chỉ có tám thanh bảo kiếm, hiện tại tất cả đều ngã?

Chẳng lẽ đại biểu tất cả kiếm linh thừa nhận mình?

- Việc này không có khả năng!

- Chẳng lẽ là kiếm đạo sư?

Trong đầu Nhiếp Vân xuất hiện hào quang sáng ngời.

Tổ sư khai phái Kiếm Thần Tông chính là kiếm đạo sư, mà người lưu bảo kiếm tại, tế tự chi địa đều là hậu nhân của kiếm đạo sư, có lẽ chính vì thế khi kiếm đạo đan điền vận chuyển mới làm tất cả kiếm ngã xuống, đạt được tất cả mọi người tán thành!

Tất cả bảo kiếm ngã xuống đất, vào lúc này kiếm linh tấn công ý niệm cũng biến mất, dường như chúng thần phục một cách tự nhiên với kiếm đạo sư.

- Như vậy không được, một khi bị Vân Huyên phát hiện, khẳng định thân phận kiếm đạo sư của ta sẽ bại lộ.

Nghĩ thông suốt chuyện gì xảy ra, Nhiếp Vân không cao hứng mà cảm thấy bất đắc dĩ, vội vàng đình chỉ vận chuyển kiếm đạo đan điền.

Có thể làm nhiều kiếm ngã xuống đã không phải vấn đề đạt được

tán thành, Vân Huyên chỉ cần quay về sẽ nhận ra dị thường, đến lúc đó cho dù thiên phú ngụy trang mạnh hơn nữa cũng bại lộ.

Àm ầm ầm...

Quả nhiên kiếm đạo đan điền dừng lại vận chuyển, thân ảnh hơn bố ngàn thanh kiếm ngã xuống dựng lên lần nữa.

Ông!

Bảo kiếm lần nữa chỗ đứng sừng sững, Nhiếp Vân nhìn thấy ý niệm đầy trời lại xuất hiện, cảnh tượng giống như tế tự tiếp tục tiến hành.

- Sau khi tiến hành tế tự không cách nào dừng lại.

Nhìn thấy loại tình huống này, Nhiếp Vân lập tức hiểu ra.

Tế tự tông môn, một khi tiến hành, trừ phi có người tiếp nhận truyền thừa hoặc là người thừa kế tử vong, nếu không sẽ không dừng lại.

Chuyên môn tìm kiếm một lần, trong hơn bốn nghìn chuôi bảo kiếm ẩn chứa kiếm đạo nhưng không có cái nào thích hợp, nói rõ Nhiếp Vân căn bản không cách nào tiếp nhận truyền thừa, một khi vận chuyển thiên phú kiếm đạo lại được tất cả bảo kiếm tán thành... Cho dù biết làm thế nào cũng có phiền toái.

- Ngừng cũng không ngừng được, lại không thể tiếp nhận truyền thừa, vậy phải làm sao bây giờ?

Suy nghĩ tình cảnh trước mặt, Nhiếp Vân có cảm giác bất đắc dĩ.

- Ân, đúng rồi, tiểu Hổ và Hắc Nham đều là yêu thú nhưng tu luyện qua kiếm thuật của Kiếm Thần Tông, cho dù yêu thú lĩnh ngộ thấp nhưng có lẽ chúng có kiếm đạo phù hợp, không bằng để bọn chúng thử xem, nhìn xem có thể tiếp nhận truyền thừa hay không!

Đột nhiên nội tâm hơi động, nhớ tới tiểu Hổ và Hắc Nham hai đại yêu sủng.

Tình huống bây giờ chỉ cần có người đạt được truyền thừa, truyền thừa sẽ chấm dứt, mình không đạt được nhưng yêu sủng lại được!

Yêu sủng và chủ nhân có liên hệ đặc thù với nhau, hơn nữa ngụy trang chi khí tấn thăng đến hình thái thứ hai, hoàn toàn có thể làm chúng thay thế mình.

Hắn lại không dám xác định hai con yêu thú có thể được tán thành hay không.

Thời điểm tại Thiên U Cốc, chúng nó cùng tu luyện kiếm thuật với mình đến bây giờ đã qua một thời gian ngắn, có lẽ đã lĩnh ngộ đồ vật thuộc về mình, có thể có thể phù hợp với một tổ tiên.

Dù sao Nhiếp Vân là kiếm đạo sư, một khi phát hiện bọn chúng không phù hợp cũng hoàn toàn có thể vận chuyển kiếm đạo đan điền làm tất cả kiếm ngã xuống, hơn nữa giúp chúng tránh thoát.

Nghĩ đến liền làm, nội tâm hơi động, hắn thả Hắc Nham và tiểu Hổ ra khỏi Tử Hoa động phủ.

Trong bốn đại yêu sủng, bởi vì Tử Đồng, Tiểu Phong luyện hóa một sùng, thi thể Phong Lôi thú cho nên lâm vào tu luyện chưa tỉnh lại.

- Các ngươi nhìn xem có đạo thuộc về mình không...

Sau khi mang suy nghĩ của mình nói với yêu sủng, Nhiếp Vân chỉ vào hình ảnh trước mặt.

- Ân!

Thông qua thuần thú đan điền, hai đại yêu sủng cũng hiểu tình cảnh xấu hổ của Nhiếp Vân trước mắt, đồng thời tĩnh hạ tâm lai cảm ứng kiếm đạo trên không trung.

Chỉ chốc lát hai đại yêu sủng cùng mở mắt ra.

- Chủ nhân, ta cảm ứng được có kiếm đạo tương thông với ta.

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn thấy Hắc Nham đang nói ra.

- Ngươi?

Vốn Hắc Nham cao lớn thô kệch, Nhiếp Vân cho rằng tiểu Hổ có thể tiếp nhận truyền thừa tỷ lệ rất lớn, không ngờ lại là nó.

Khi nhìn thấy nó và ghi chép kiếm đạo của thanh kiếm ngã xuống, Nhiếp Vân thầm than một tiếng vận khí.

Vị tổ tiên này trời sinh thần lực và tu hành trọng kiếm thuật nhưng cũng không lĩnh ngộ ám kình, tất cả chiêu số đại khai đại hợp, toàn bộ nhờ lực lượng thủ thắng, Hắc Nham bản thân chính là yêu thú, bản thể lại là Hắc Hùng, lực lượng cuồng bạo đến cực điểm, có thể nói tương thông với hắn là vận khí.

- Tiểu Hổ ngươi thì sao?

Quay đầu nhìn về phía đệ nhất yêu sủng, đầu hổ thú.

- Ta lĩnh ngộ kiếm thuật quá thấp, còn không có kiếm đạo của mình.

Tiểu Hổ gãi gãi đầu.

Hắc Nham bất kể thế nào cũng là yêu thú sống mấy trăm năm, mà tiểu Hổ tuổi quá nhỏ, lĩnh ngộ kiếm đạo quá thấp, cho nên chúng kém hơn không ít.

- Cũng tốt, Hắc Nham, ngươi ở đây tiếp nhận truyền thừa, ta cùng tiểu Hổ đi vào Tử Hoa động phủ che dấu!

Đã có một con yêu thú tiếp nhận truyền thừa, Nhiếp Vân cũng không nói nhảm, lập tức mang theo tiểu Hổ tiến vào Tử Hoa động phủ, đồng thời cũng gia trì một đạo ngụy trang chi khí lên người Hắc Nham, lại làm nó biến thành bộ dạng Văn siêu.

Ầm ầm!

Hắc Nham có thể tiếp nhận truyền thừa, lúc này kiếm đạo trên

không trung dừng tấn công, lúc lực lượng như ngân hà quán thâu vào người nó.

- Ân...

Lực lượng quá mức cường đại, dù Hắc Nham thể chất cường hãn nhưng có cảm giác cơ bắp toàn thân sắp nổ tung, nhịn không được gào thét trầm thấp.

Tuy tiếp nhận truyền thừa thống khổ nhưng lực lượng lại tăng lên, thực lực tăng trưởng rất nhanh, toàn thân Hắc Nham bành trướng, cho dù là linh hồn hay pháp lực đều có tăng vọt về chất.

Tế tự truyền thừa, chẳng những có thể gia tăng pháp lực, cảnh giới, nó còn gia tăng linh hồn lên nhanh chóng.

Hô!

Hắc Nham vừa tiếp nhận truyền thừa không lâu, bên ngoài Kiếm Thần điện xuất hiện một cái truyền tống trận, thân ảnh Vân Huyên và Nghê Hư đi tới.&

------oOo------

Chương 783: Thẩm vấn Ứng Long (Hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đạt được một tổ tiên truyền thừa, đã bắt đầu tiếp nhận truyền thừa... Không có gì ngoài ý muốn chứ?

Ngẩng đầu nhìn Hắc Nham trên tế đàn, lập tức nhìn thấy tình huống của nó, lúc này Hắc Nham tiếp nhận truyền thừa nhưng chỉ có một thanh kiếm ngã xuống, căn bản nhìn không ra điểm kỳ quái gì.

- Vừa rồi tất cả bảo kiếm trong kiếm chi thông đạo ngã về hướng này, đã xảy ra chuyện gì?

Linh hồn bộc phát dò xét, Vân Huyên cũng nhìn khắp Kiếm Thần điện một lần, cũng không phát hiện dị thường, lúc này mới nhíu mày suy nghĩ.

Bảo kiếm treo trên kiếm chi thông đạo là tiền bối tông môn lưu lại, trong đó kiếm linh bướng bỉnh không thấp hơn tế tự chi địa, đột nhiên ngã về phía này, chỉ có thể nói rõ một loại tình huống —— lại là kiếm đạo sư kia, cũng là Nhiếp Vân giở trò quỷ.

- Chẳng lẽ có quan hệ với Văn Siêu?

Tìm một lần tìm không thấy nguyên nhân, Vân Huyên nhìn Văn Siêu đang tiếp nhận truyền thừa với ánh mắt lạnh lẽo.

- Mặc kệ có quan hệ với hắn hay không, làm xong chuyện này phải chết!

Trong nội tâm hừ lạnh, Vân Huyên quay đầu nhìn về phía Nghê Hư trưởng lão bên cạnh.

- Ngươi đi tìm Diệp Kiếm Tinh đến đây, nói ta muốn truyền thụ kiếm pháp cho hắn.

- Diệp Kiếm Tinh? Tông chủ muốn đích thân truyền thụ kiếm pháp cho Diệp Kiếm Tinh?

Nghê Hư trưởng lão không biết vì sao tông chủ lại làm như thế nhưng không dám nghĩ nhiều.

- Ân, mau đi đi!

Vân Huyên cũng không giải thích.

- Vâng!

Nghê Hư trưởng lão lui về phía sau hai bước, lúc này đi ra khỏi đại điện.

...

- Thành công giấu diếm được Vân Huyên, vừa vặn thừa dịp hiện tại thẩm vấn Ứng Long!

Đứng trong Tử Hoa động phủ, Nhiếp Vân mở to mắt nhìn Ứng Long đang nằm trong trận pháp.

Lúc này Ứng Long bị tiểu Hổ và Hắc Nham thu thập rất thảm, mặt mũi bầm dập, toàn thân không có nơi nào tốt, tuy hắn là phòng ngự sư nhưng thời điểm dẫn dụ bị linh hồn Nhiếp Vân mê hoặc, lúc này hắn tiến vào trạng thái mê muội, loại tình huống này, hơn nữa bị trận pháp giam cầm cho nên làm sao có thể ngăn cản yêu thú chà đạp.

- Tỉnh lại!

Nhìn thấy hắn bộ dạng trước mặt, Nhiếp Vân dùng thiên phú thiên âm sư quát hỏi, cũng gọi hắn tỉnh lại từ bộ dạng nửa tỉnh nửa mê.

- Rốt cuộc ngươi là ai? Có quan hệ gì với Thiên Huyễn, tại sao muốn bắt ta?

Tỉnh táo lại, Ứng Long nhìn chung quanh và biến chắc không thể chạy thoát, lúc này mới nhìn chằm chằm thiếu niên trước mắt, lớn tiếng hỏi.

- Ta là ai? Bộ dáng ta hiện tại ngươi không nhận ra, ta biến hóa ngươi xem

Nhiếp Vân nói chuyện sau đó biến thành bộ dạng khi tham gia thí luyện.

- Đồng Vân? Là ngươi? Điều đó không có khả năng... Tại sao thực lực của ngươi tăng lên nhanh như vậy? Mấy ngày hôm trước cũng không kém gì ta, tại sao hiện tại có linh hồn Linh cấp đỉnh phong? Không có khả năng...

Nhìn rõ ràng bộ dạng sau khi Nhiếp Vân biến hóa, Ứng Long biến sắc, giọng nói dữ tợn mang theo không dám tin.

Linh hồn chia làm khí hải cấp và Linh cấp.

Khí hải cấp và Linh cấp là giới hạn rất lớn, Linh cấp hậu kỳ và đỉnh phong là giới hạn, đỉnh phong và Đại viên mãn cũng là phân giới mới.

Chỉ có linh hồn đạt tới Linh cấp đỉnh phong, tu vi mới có thể tấn cấp Nạp Hư Cảnh, ý nghĩa có thể lĩnh ngộ hư không, nếu không chỉ có thể bị vây trong Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong không cách nào đột phá.

Tông An đột phá Nạp Hư Cảnh chính là vì linh hồn tăng trưởng mới thành công.

Nếu như Đồng Vân trước mắt có thực lực là Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong, hơn nữa bị vây ở cảnh giới lâu ngày, vài ngày không gặp có đột phá cũng bỏ đi, hiện tại hắn đã là Lĩnh Vực Cảnh, vậy mà linh hồn đột phá theo nhận thức của lẽ thường căn bản không có khả năng!

Linh hồn chính là rãnh giới đối với Thông Thiên Kiều, không cảm ngộ tự nhiên làm sao có thể đột phá?

- Đồng Vân là thân pâận ta ngụy trang, tên thật của ta là Nhiếp Vân!

Nhiếp Vân cắt ngang lời của đối phương và biến hóa trở lại.

- Nhiếp Vân? Vậy thì khó trách....

Ứng Long vốn đang rất ngạc nhiên sau khi nghe tên Nhiếp Vân liền bình tĩnh trở lại.

- Truyền thuyết Nhiếp Vân thiên biến vạn hóa, có thể mấy lần bỏ chạy trong ma sát với Di Thần Tông, trước kia ta còn chưa tin, hiện tại xem ra quả là thế!

- Nhưng bản thân ta còn không rõ, ta và ngươi cũng không có thù hận gì, tại sao muốn bắt ta? Ngươi làm sao biết cái tên Huyễn Thiên Thủ?

- Ân?

Thấy Ứng Long tỉnh táo nhanh như vậy, câu hỏi có lý có cứ, Nhiếp Vân cũng phải tán thưởng một câu.

Trong tình huống bị động như thế, đổi lại người bình thường đã sớm luống cuống tay chân, không hổ là người có thiên phú đặc thù được thiên địa chiếu cố.

- Huyễn Thiên Thủ là hảo hữu của ta, ta hiện tại muốn biết toàn bộ chuyện xảy ra vào bảy mươi năm trước.

Nhiếp Vân nói ra.

- Chuyện bảy mươi năm trước? Ngươi muốn biết? Ngươi đã đã là hảo hữu của hắn vì sao không biết?

Vẻ mặt Ứng Long cười nhạo nhưng giả vờ làm ra bộ mực bừng tỉnh đại ngộ.

- Ta biết rồi, là hắn cảm thấy mất mặt xấu hổ không muốn nói...

Ba!

Ứng Long còn chưa dứt lời gương mặt đã vặn vẹo, hắn bị đánh ngã xuống đất.

- Ta không hi vọng ngươi không nên nói bậy về Thiên Huyễn, đây là cảnh cáo lần đầu tiên, nếu như có lần thứ hai ta không ngại biến ngươi thành khôi lỗi, hoặc là vận dụng phương pháp sưu hồn, tin tưởng ngươi sẽ rất vui sướng nói rõ tất cả mọi việc.

Đôi mắt Nhiếp Vân nheo lại, trong mắt mang theo hàn ý.

- Ta là phòng ngự sư, linh hồn có thể sinh ra lực lượng phòng ngự, mặc dù ngươi đã đạt tới Linh cấp đỉnh phong, muốn biến ta thành khôi lỗi cũng tuyệt đối không thể nào!

Bị tát một cái gương mặt Ứng Long dữ tợn, đầu ngón tay sinh ra phòng ngự chi khí, dường như thiếu niên dám động thủ thù hắn sẽ âận dụng linh hồn phòng ngự cũng không làm gì được hắn.

Thiên phú phòng ngự sư của hắn đạt tới hình thái thứ ba, mặc dù linh hồn của đối phương linh hồn cao hơn một bậc cũng không thể phá phòng ngự của hắn.

- Phòng ngự sư? Phòng ngự sư rất không khó chơi sao?

Tinh thần phòng ngự chi khí quét qua, Nhiếp Vân nói.

- Hắc hắc, phòng ngự sư chỉ bài danh thứ bảy mươi hai cho nên không tính là nổi bật, nhưng cả đại lục Phù Thiên kẻ có được thiên phú này chỉ có ba người, mà ta là người duy nhất mở hình thái thứ ba.

- Muốn sưu hồn ta, trừ phi thiên phú thiên âm của ngươi đạt tới hình thái thứ ba, nếu không cũng không dùng được.

Lui về phía sau một bước, Ứng Long cười nói, nói tới thiên phú phòng ngự sư thì hắn kiêu ngạo và tự hào.

- Thiên âm sư đạt tới hình thái thứ ba? Rất khó nhưng nếu ta có thể tìm được phòng ngự sư thì sao?&

------oOo------

Chương 784: Thẩm vấn Ứng Long (Hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phòng ngự sư biết rõ khuyết điểm bản thân, có thể tìm được lại bảo hắn đối phó ta, có lẽ ta sẽ bị sưu hồn, nhưng ngươi nói tìm được phòng ngự sư là tìm được sao? Ha ha, đừng ngây thơ, nếu như có thể dễ dàng tìm được như thế, Vân Huyên tông chủ đã sớm giết ta, ngươi còn cho rằng ta có thể sống tới bây giờ, hơn nữa còn giúp ta thành quán quân thí luyện?

Ứng Long cười nhạo giống như nhìn kẻ đần, tuy hắn vui vẻ còn chưa chấm dứt, chợt nghe nghe giọng nói bình tĩnh của đối phương vang lên.

- Tuy phòng ngự sư khó tìm nhưng thật xấu hổ, ta cũng là phòng ngự sư.

Tiếng nói chấm dứt, lúc này nhìn thấy hào quang trên người Nhiếp Vân lóe sáng, một cái mai rùa xuất hiện lưu chuyển trong lòng bàn tay.

Thiên phú phòng ngự sư!

Hêện tại Nhiếp Vân có tổng cộng hai mươi đan điền, đã có được mười tám dạng thiên phú đặc thù, còn thừa đan điền cuối cùng chưa mở ra, sau khi linh hồn cảm ngộ phòng ngự chi khí không bao lâu liền hình thành phòng ngự đan điền, trở thành một phòng ngự sư.

- Điều... Điều đó không có khả năng!

Nhìn thấy trên người hắn sinh ra mai rùa màu vàng, Ứng Long lui về phía sau hai bước, đôi mắt mở to, hắn sợ hãi tới mức suýt cắn lưỡi tự vẫn.

Điều này sao có thể?

Nhiếp Vân này có còn là người không?

Trừ diễm hỏa sư, thiên âm sư, trị liệu sư... Rất nhiều thiên phú ra, hắn còn là phòng ngự sư?

- Không có gì không có khả năng, hiện tại có thể nói nói bảy mươi năm trước xảy ra chuyện gì chưa? Đừng ép ta động thủ!

Tâấy mình có thể chấn nhiếp đối phương, Nhiếp Vân hừ lạnh, trong lòng bàn tay sinh ra lực lượng, ngay sau đó âm thanh như sấm rền vang lên, dường như đối phương không đồng ý sẽ tùy thời ra tay.

Nếu bàn về sưu hồn, khôi lỗi, thì yêu nhân am hiểu nhất, kiếp trước Nhiếp Vân chuyên môn nghiên cứu yêu nhân, hắn cũng rất quen thuộc phương pháp.

Sở dĩ hắn nói nhảm nhiều như vậy là vì hắn muốn đối phương tự nói ra mà không phải dựa vào sưu hồn.

Một khi sưu hồn, khôi lỗi, Ứng Long sẽ mất đi tính tự chủ quyết đoán, hắn không khác gì khôi lỗi, loại người này mặc dù về sau giao cho Thiên Huyễn cũng không có gì ý nghĩa.

Bắt lấy hắn, lại nguyên vẹn giao cho Thiên Huyễn, lại để hắn tự tay báo thù.

- Tốt, ta nói!

Biết rõ Nhiếp Vân là phòng ngự sư, thái độ cao ngạo của Ứng Long hạ thấp xuống, hắn không dám cao ngạo như lúc trước.

Không có gì đáng kiêu ngạo, chính mình có, người ta toàn bộ có, người ta có mà mình không có... So thế nào bây giờ? Còn cao ngạo cái rắm ah!

Biết rõ sẽ bị đối phương sưu hồn, còn không bằng hiện tại dứt khoát nói ra tránh mất mặt xấu hổ.

Nghĩ vậyỨng Long hít sâu một hơi, nói:

- Ta tên thật không phải Ứng Long, tên là Long Ảnh, năm đó bị cừu gia đuổi giết, hấp hối, là Thiên Huyễn Huyễn Thiên Thủ cứu ta!

- Cho ta chữa thương, giúp ta tăng thực lực lên, thậm chí giúp ta đánh chết tất cả thù địch... Vi báo đáp hắn, ta thành thuộc hạ của hắn...

- Về sau Huyễn Thiên Thủ gặp được Vân Huyên...

- Tại quốc gia yêu nhân hắn cửu tử nhất sinh chỉ vì có thể trộm Kiếm Thần Chi Kiếm để nàng cao hứng, bởi vì nàng đã từng nói qua, chỉ cần hắn có thể mang tâần kiếm trở về thì hai người sẽ kết hôn...

- Thiên Huyễn một lòng nghĩ đến kết hôn, nội tâm hắn vui mừng nên không có phòng bị lúc này mới bị ta cho ăn kịch độc.

Ứng Long lần này không có giấu diếm, hắn bắt đầu nói rõ từ khi biết Thiên Huyễn tới về sau...

Nghe được hắn giảng thuật, Nhiếp Vân nhịn không được thở dài một tiếng, cũng cảm thấy Thiên Huyễn không đáng.

Nó quá khác với tin tức hắn nhận được rất nhiều, Thiên Huyễn gặp được Vân Huyên cho nên yêu mến nàng thật sâu, cũng vì nàng cho nẻn ăn cắp nhiều bảo vật gia tăng tu vi, lại lẻn vào Kiếm Chi Đại Điện trộm đi mười đạo kiếm đạo chi khí trong tay chưởng giáo, từ đó trợ giúp nàng thi triển vô thượng đại kiếm thuật.

Cuối cùng trong thế giới yêu nhân ăn cắp Kiếm Thần Chi Kiếm bị phát hiện và đánh thành trọng thương, dù vậy hắn vẫn chạy trốn trở về, đem thần kiếm giao cho Vân Huyên, cố gắng làm những chuyện này là vì Vân Huyên đáp ứng thần kiếm đến tay sẽ kết hôn với hắn.

Ai biết Thiên Huyễn không chờ tới mộng đẹp kết hôn, lúc này hắn bị thủ hạ và người yêu hãm hại.

Vân Huyên ngay từ đầu đã lợi dụng hắn, nội tâm căn bản chưa từng nhìn hắn.

Hơn nữa muốn leo lên đại vị tông chủ Kiếm Thần Tông phải có thân thể trong sạch, nếu như không minh bạch với tên trộm, tông môn sẽ không truyền thừa vị trí chưởng giáo cho nàng, vì phủi sạch quan hệ với hắn, Vân Huyên tự nhiên phải đánh chết hắn.

Về phần tại sao nàng bảo Long Ảnh (Ứng Long) động thủ càng dễ giải thích.

Nếu như chính nàng ta động thủ, một khi bị người có ý chí tra ra dấu vết để lại thì đó là vết bẩn trong đời, bảo Long Ảnh (Ứng Long) động thủ thì khác, nhiều nhất là Thiên Huyễn nhìn người không rõ cho nên thủ hạ phản bội.

Lúc ấy Long Ảnh (Ứng Long) cũng giống Thiên Huyễn, hai người mê luyến Vân Huyên, không thể chịu nổi tâm tư đã cho Thiên

Huyễn ăn Thiên Tâm Hàn Độc.

Thiên Huyễn khi đó rất cơ cảnh nhưng hắn phi thường tín nhiệm Long Ảnh (Ứng Long), hơn nữa lúc ấy hắn có thể kết hôn, trong nội tâm cao hứng, Thiên Tâm Hàn Độc lại vô sắc vô vị, hắn bị băng phong khí hải và từ đó hắn bị bắt vì tội đánh cắp bảo vật của Kiếm Thần Tông.

Chuyện sau đó cũng đơn giản, là Trần Văn Húc nhìn không được lặng lẽ thả hắn chạy, cũng chính bởi vì như thế triệt để đắc tội Vân Huyên, nếu không bằng vào thiên phú đã qua nhiều năm như vậy tuyệt đối không thể chỉ đạt tới Thiên Kiều Cảnh, ngay cả Nạp Hư Cảnh cũng có thể đột phá.

- Độc nhất là lòng dạ đàn bà, đáng giận!

Hít sâu một hơi, hắn cũng bảo Ứng Long giảng thuật đủ loại quán thông, Nhiếp Vân cũng tức giận Vân Huyên..

Vi vị trí chưởng giáo vậy mà ra tay hung ác với Thiên Huyễn, thực không biết nữ nhân này lãnh huyết hay không có tình cảm.

- Nàng muốn ngươi làm việc, là muốn làm gì?

- Muốn lợi dụng thân phận phòng ngự sư của ta tiến vào tế tự chi địattìm thi thể một vị tổ tiên!

Sắc mặt Ứng Long cứng đờ, cuối cùng vẫn nói ra.

- Tế tự chi địa, tìm thi thể tổ tiên?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Ngươi nên biết tế tự chi địa có âm khí phi thường nồng đậm, hơn nữa thỉnh thoảng sẽ có anh linh tổ tiên công kích cho nên vô cùng nguy hiểm, trừ chưởng giáo ấn và phòng ngự sư, ngoại nhân đi vào sẽ bị đánh chết.&

------oOo------

Chương 785: Hắc Nham tấn cấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhưng cầm chưởng giáo ấn trong tay nhất định sẽ làm vô thượng trưởng lão tông môn chú ý, cho nên sai khiến ta đi, chính là dựa vào thân phận phòng ngự sư của ta làm việc cho nàng!

Ứng Long nói.

Tế tự chi địa làtrọng địa đặt thi hài tổ tiên tông môn, đề phòng có người ngoài khinh nhờn, trong đó khẳng định có được trận pháp cường đại và thủ đoạn công kích đáng sợ, loại địa phương này trong tông môn gọi là cấm địa, không phải kẻ nào cũng có thể đi vào, người bình thường chỉ cần đi vào, cho dù thực lực của ngươi là Nạp Hư Cảnh đỉnh phong cũng bị trận pháp, linh hồn công kích chém chết oan chết uổng.

Chỉ có hai loại người là ngoại lệ, một là chưởng giáo tông chủ, thứ hai chính là phòng ngự sư!

Chưởng giáo tông chủ cầm chưởng giáo ấn nhất định có thể đi vào cấm địa, một khi đi vào trong đó sẽ lưu lại dấu vết, cũng làm vô thượng trưởng lão của tông môn chú ý.

Cấm địa, trừ đặt di hài anh linh ra, mặc dù chưởng giáo cũng không dám làm loạn.

Lại nói chưởng giáo có quyền lợi lớn, vô thượng trưởng lão chỉ cần liên hợp với nhau cũng có thể hủy bỏ địa vị của hắn, vì củng cố quyền lợi thật vất vả đạt được trong tay, Vân Huyên không dám chọc nguy hiểm như vậy.

- Thi thể này ngươi tìm được chưa?

Nhiếp Vân cau mày hỏi.

Nghe được Ứng Long giải thích, hắn cảm thấy vô cùng cổ quái.

- Đã tìm được từ năm mươi năm trước, vị tổ tiên này tên là Phụng Ca, nghe nói đã chết vào bảy ngàn năm trước trong chiến đấu với yêu nhân, là siêu cấp cường giả đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong, thi thể bảo tồn nguyên vẹn, bắt đầu từ khi đó mỗi năm ta sẽ lặng lẽ đi xem, ta sẽ buông một cái ngọc ấn ở cạnh thi thể, về phần ngọc ấn có tác dụng gì thì ta không biết.

Ứng Long nói.

- Không lấy thi thể luyện hóa mà là phóng ngọc ấn, rốt cuộc Vân Huyên muốn làm gì?

Nghe thế Nhiếp Vân và Trượng Nhị hòa thượng không rõ.

Nếu như Vân Huyên muốn luyện hóa thi thể nhất định sẽ bảo Ứng Long mang ra ngoài, chỉ có cầm thi thể tới trước mặt mới có thể nghĩ biện pháp luyện hóa biến thành khôi lỗi.

Mỗi năm năm đi vào một lần và thả ngọc ấn gì đó... Dù là Nhiếp Vân là người của hai thế giới cũng không rõ, cũng không rõ vì cái gì, không biết trong hồ lô của nàng bán thuốc gì.

- Ta chỉ biết như vậy, về phần chuyện khác là gì thì ta không biết, Vân Huyên người này không tin ai cả, mặc dù thuộc hạ tín nhiệm cũng không có khả năng biết rõ suy nghĩ chân thật của nàng.

Ứng Long lắc đầu, dường như hắn quá hiểu Vân Huyên.

Trước kia hắn có khả năng còn mê luyến Vân Huyên, đã nhiều năm như vậy, biết rõ nữ nhân này có tâm cơ đáng sợ cho nên tâm tư này cũng nhạt đi nhiều.

- Ân!

Tuy hắn tiếp xúc Vân Huyên thời gian không dài nhưng Nhiếp Vân đã có cảm xúc trong lòng, đúng thế, dung mạo xinh đẹp, nữ nhân lãnh diễm, trên thực tế không tín nhiệm ai cả, mặc dù Ứng Long gánh oan ức thay nàng nhưng cũng không thể đạt được tin ức quan trọng.

- Chủ nhân, ta tiếp nhận truyền thừa chấm dứt, ngươi xuất hiện đi!

Vào lúc suy nghĩ Vân Huyên tìm kiếm thi thể làm cái gì, đột nhiên thuần thú đan điền sinh ra âm thanh của Hắc Nham.

- Truyền thừa chấm dứt? Nhanh như vậy?

Nhiếp Vân vốn cho rằng tiếp nhận truyền thừa ít nhất cần thời gian một hai ngày, không nghĩ tới nhanh như thế, sắc mặt vui vẻ nói với tiểu Hổ.

- Ngươi tiếp tục canh giữ Ứng Long, ta đi ra ngoài một chuyến.

Nói xong bàn tay của hắn dẫn động trận pháp Tử Hoa động phủ vây khốn Ứng Long, hắn dùng tinh thần lực hơi động, trước dùng thiên nhãn quan sát một vòng, không có phát hiện dị thường cho nên lúc này rời khỏi Tử Hoa động phủ.

Lúc này Hắc Nham đã tiếp nhận xong truyền thừa, lực lượng toàn thân bành trướng, bộc phát lực lượng vô cùng kinh người.

Không ngờ đạt tới nửa bước Nạp Hư Cảnh giống Nhiếp Vân, linh hồn Linh cấp đỉnh phong!

- Chủ nhân!

Hắc Nham nhìn thấy Nhiếp Vân liền hưng phấn.

- Thực lực ngươi... Lại cao hơn dự đoán a.

Nhiếp Vân cảm thấy ngạc nhiên và khó tin.

Vân Huyên sử dụng thi thể một đầu yêu thú Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong, vốn dựa theo lý giải của hắn có thể tấn cấp đến Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong đã rất không tệ, không ngờ đạt tới nửa bước Nạp Hư Cảnh, tế tự quá lợi hại rồi.

Phải biết rằng nửa bước Nạp Hư Cảnh và Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong tuy chỉ kém nhau nửa bước nhưng chênh lệch cực lớn.

- Ta cũng không biết, khả năng có quan hệ với việc ta là yêu thú, hơn nữa tế tự đạt được lực lượng có thể ảnh hưởng tới tấn cấp sau này cũng vô dụng với ta, về sau ta cũng có thể gia tăng lực lượng.

Hắc Nham gãi gãi đầu, hắn cũng không rõ lắm.

- Quan hệ tới việc ngươi là yêu thú sao?

Nhiếp Vân sững sờ thoáng một chút, hắn suy nghĩ và hiểu ra.

- Có khả năng là nguyên nhân này, thì ra là vậy.

Thể chất bản thân Yêu thú mạnh hơn so với nhân loại, thời điểm tiếp nhận truyền thừa có thể hấp thu nhiều nawgn lượng hơn, tiến bộ nhanh hơn nhân loại cũng không đáng trách, về phần tại sao còn có thể tấn cấp, không có bị hạn chế, khả năng bởi vì Hắc Nham tiếp nhận là lực lượng truyền thừa đơn thuần mà không phải lĩnh ngộ với đạo.

Lực lượng truyền thừa đơn thuần không liên lụy ý cảnh, tự nhiên không sẽ ảnh hưởng tới Hắc Nham tấn cấp.

Xem ra cho nó tiếp nhận truyền thừa, dưới sự trùng hợp ngược lại biến thành cơ duyên của nó.

Đạt tới linh hồn Linh cấp đỉnh phong, thực lực đã tăng tới nửa bước Nạp Hư Cảnh, có lẽ tiến vào Nạp Hư Cảnh không quá khó khăn, xem ra hắn sắp có yêu sủng Nạp Hư Cảnh!

- Vân Huyên đâu rồi? Chẳng lẽ sau khi ta đi không tới sao?

Hiểu rõ việc này, Nhiếp Vân âm thầm cảm thấy cao hứng thay Hắc Nham và hỏi tiếp.

- Nàng đã tới một lần, tuy vừa rồi Diệp Kiếm Tinh tìm nàng cho nên đi ra ngoài.

Hắc Nham nói ra.

Thời điểm tiếp nhận truyền thừa cũng có cảm ứng với bên ngoài, Hắc Nham đã gặp mặt Diệp Kiếm Tinh cho nên biết rõ hắn.

- Diệp Kiếm Tinh tìm nàng?

Nhiếp Vân cau mày, lúc này hắn có cảm giác Vân Huyên là người điên, nghe được Diệp Kiếm Tinh tìm nàng cho nên cảm thấy không đúng, vội vàng an bài một câu

- Ngươi tiến vào Tử Hoa động phủ đi, ta đi ra xem sao.

- Vâng!

Hắc Nham liền vội vàng gật đầu, lập tức biến mất không thấy gì nữa, tiến vào Tử Hoa động phủ.

Nhiếp Vân lại ngụy trang thành bộ dạng Văn Siêu, khí tức của hắn như ẩn như hiện, ngoại nhân nhìn hắn rất giống Thiên Kiều Cảnh hậu kỳ.

Thiên phú ngụy trang đạt tới tầng thứ hai, bằng vào Lĩnh Vực Cảnh hậu kỳ có thể ngụy trang một đại cấp bậc, Thiên Kiều Cảnh hậu kỳ không có khó khăn quá lớn, ngụy trang thành cường giả Nạp Hư Cảnh cũng không có sao.&

------oOo------

Chương 786: Kim Ti Huyễn Tâm Cổ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vân Huyên cũng không biết Hắc Nham tiếp nhận truyền thừa tấn cấp ra sao, mặc dù là Thiên Kiều Cảnh hậu kỳ cũng không phát hiện ra.

Chuẩn bị thỏa đáng, hắn thả người nhảy ra khỏi tế đàn.

Tiếp nhận truyền thừa, tế tự chi địa cũng khôi phục bình thường, Nhiếp Vân đang định phá vỡ giam cầm của tế đàn bước ra khỏi

Kiếm Thần điện, lúc này nhìn thấy cánh cửa mở ra, Vân Huyên đi vào bên trong.

Sau lưng Vân Huyên là Nghê Hư trưởng lão và Diệp Kiếm Tinh theo sau, nhìn bộ dạng Diệp Kiếm Tinh cũng không có tổn thương gì.

- Đã tiếp nhận xong truyền thừa? Ân, Thiên Kiều Cảnh hậu kỳ, còn không tệ!

Vừa vào cửa, Vân Huyên nhìn thấy Nhiếp Vân đang định nhảy ra khỏi tế đàn liền gật gật đầu, ánh mắt lộ ra một tia thoả mãn.

- Tông chủ, Nghê Hư trưởng lão, Diệp Kiếm Tinh sư huynh!

Nhiếp Vân ngụy trang Văn Siêu không dám làm lớn, vội vàng hành lễ với ba người.

Diệp Kiếm Tinh là tuyệt đại song kiêu, danh khí còn vô cùng lớn, Nhiếp Vân tìm tòi trí nhớ Văn Siêu cũng biết kẻ này vô cùng sùng bái Diệp Kiếm Tinh, cho nên lúc này hành lễ không có làm ra vẻ mà là tự nhiên tới cực điểm.

- Ân, Văn Siêu, hiện tại thực lực ngươi đã tăng lên, có tư cách đi làm sự kiện kia, hiện tại Diệp Kiếm Tinh chính là người hợp tác với ngươi, hai người các ngươi đi cùng nhau, chiếu ứng lẫn nhau nhất định hoàn thành nhiệm vụ.

Vân Huyên gật gật đầu, phân phó nói.

- Diệp Kiếm Tinh sư huynh đi cugnf ta?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Vâng, Diệp Kiếm Tinh phi thường trung thành với tông môn, tuy không đạt tới hết sức chân thành trung tâm nhưng thực lực và ứng biến rất mạnh, hai người các ngươi đi cùng nhau khả năng thành công rất lớn.

Vân Huyên nói.

- Cẩn tuân tông chủ phân phó!

Nhiếp Vân không biết Vân Huyên đưa ra quyết định như vậy là có ý gì, đối với hắn mà nói cũng là chuyện tốt, đi cùng Diệp Kiếm Tinh ít nhất có thể chiếu ứng lẫn nhau, giảm bớt nguy hiểm, hắn rất tin cậy vào nhân phẩm của Diệp Kiếm Tinh.

- Ttông chủ, chúng ta đi làm nhiệm vụ gì?

Đột nhiên Kiếm Tinh lên tiếng hỏi thăm.

Cắt ngang câu hỏi của Diệp Kiếm Tinh, sắc mặt Vân Huyên lúc này biến thành nghiêm khắc, giọng nói lạnh lùng băng hàn mang theo sát phạt quả quyết lạnh lùng.

- Thứ nhất, ta bảo các ngươi làm việc quan hệ tới hưng suy của Kiếm Thần Tông, ngàn vạn không được qua loa, trách nhiệm phi thường lớn, một khi xuất hiện sai sót các ngươi ai cũng không gánh nổi trách nhiệm.

- Thứ hai, chuyện này không thể nói cho bất cứ kẻ nào biết, là bí mật cao nhất của tông môn, nếu như ta biết rõ các ngươi ai truyền đi, kết quả có thể nghĩ.

- Thứ ba, chuyện này cửu tử nhất sinh phi thường nguy hiểm, phải ôm quyết tâm chết vì tông môn mới được, nếu như hai người các ngươi cảm thấy khó khăn có thể rời đi hiện tại.

Vung tay lên, Vân Huyên lạnh lùng nói ra ba điều kiện.

- Vì tông môn có chết vô hối!

Diệp Kiếm Tinh có cảm tình với tông môn rất lớn, nghe sự kiện quan hệ tới hưng suy tồn vong của tông môn liền nghiêm túc.

- Ta cũng không lùi!

Nhiếp Vân vội vàng bày tỏ thái độ.

Nhiệm vụ này khẳng định có quan hệ với lời Ứng Long nói, thậm chí có liên quan tới Thiên Huyễn, Trần Văn Húc trong đó, có cơ hội dò xét một chút, Nhiếp Vân tự nhiên sẽ không cự tuyệt, cũng đúng lúc muốn xem Vân Huyên đang bán thuốc gì.

- Được, ta thấy các ngươi trung thành và tận tâm với tông môn mới ý định bàn giao việc này với các ngươi, nếu không ai rời khỏi thì đi theo ta.

Thấy thái độ hai người, Vân Huyên thoả mãn gật gật đầu, quay đầu nhìn về phía Nghê Hư trưởng lão

- Nghê Hư, ngươi bây giờ đi hiệp trợ Hồ Giai trưởng lão, nghĩ biện pháp bắt Nhiếp Vân!

- Tông... Tông chủ, hai người bọn họ chấp hành nhiệm vụ đã quan hệ tới hưng suy của tông môn, ta cũng muốn vì tông môn xuất ra chút sức mọn, cũng tận tâm vì tông môn, chia sẻ ưu sầu thay tông chủ, phái ta đi qua, tuyệt đối có thể làm tốt chuyện này, tông chủ cứ vô tư.

Nghe được hắn rời đi, Nghê Hư biến sắc, vội vàng nói.

- Không cần!

Vân Huyên khoát khoát tay, hắn cau mày ngăn lại.

- Ngươi có chuyện khác cần làm, làm tốt chuyện này sẽ có chỗ tốt của ngươi.

- Vâng!

Nghe được ngữ khí của tông chủ như chém đinh chặt sắt, Nghê Hư đành phải gật gật đầu đáp ứng, hắn nhấc chân đi ra ngoài, lúc đi vài bước lại xoay người nhìn về phía Diệp Kiếm Tinh và Nhiếp Vân.

- Tông chủ, tuy hai người bọn họ trung thành và tận tâm với tông môn nhưng ta vẫn cảm thấy lo lắng, vừa vặn ta có hai thứ tốt, cho bọn họ phục dụng có thể an tâm làm việc vì tông môn, nếu không phản bội cũng không phát tác, một khi có nhị tâm sẽ chết ngay lập

tức.

Nói xong Nghê Hư duỗi bàn tay ra, lòng bàn tay xuất hiện hai con bọ cánh cứng giống như hạt đầu, toàn thân đầy lân giáp, trên đầu có hai xúc tu buồn nôn.

- Kim Ti Huyễn Tâm Cổ?

Vân Huyên nhìn con giáp trùng màu đen, đôi mi thanh tú nhíu lại.

- Đúng là tông chủ kiến thức rộng rãi, Kim Ti Huyễn Tâm Cổ là thứ tốt ta vô tình đạt được, hai cây vòi xúc tu có thể nghe lén tư duy của người ta, chỉ cần phục dụng sẽ chạy trong người, không đạt tới Nạp Hư Cảnh không cách nào phá giải, hai người này mặc dù trung tâm với tông môn, ta vẫn sợ bọn họ luc chấp hành nhiệm vụ lại sinh ra biến cố khác, chỉ có phục dụng thứ này ta mới yên tâm.

Nghê Hư cười lạnh lên tiếng, sắc mặt dữ tợn, tay còn lại của hắn vuốt ve lân giáp của giáp trùng và phát ra âm thanh răng rắc.

Âm thanh này vừa vang lên, Nhiếp Vân, Diệp Kiếm Tinh đã cảm thấy mình sinh ra cảm giác mê muội, nó tương tự lúc ban đầu ở Yêu La U Minh Vực nghe được quỷ môn u phong.

- Định!

Cảm nhận được cảm giác mê muội này, Nhiếp Vân vận chuyển tiên âm đan điền sau đó nói trong lòng.

Lúc này tiên âm vang lên, cảm giác mê muội lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Quỷ môn u phong không thể ngăn cản thiên phú tiên âm, lần này trấn áp xem ra tương tự như quỷ môn u phong, uy lực của nó không kém quá nhiều.

- Ngừng!

- Thế nào, uy lực còn không tệ chứ!

Dường như không nhìn thấy Nhiếp Vân đã tỉnh táo lại, bản thân Nghê Hư bóp giáp trùng trong tay sau đó cười nói.

Sâu độc, đây là thứ Cổ Yêu tộc am hiểu nhất, Cổ Yêu tộc và Nguyền Rủa Yêu tộc nổi danh quỷ dị khó lường, mặc dù kiếp trước Nhiếp Vân hiểu sâu về yêu nhân cũng không dám tiếp xúc với chúng, đủ thấy chúng đáng sợ cỡ nào.

Đường đường Thái Thượng trưởng lão Kiếm Thần Tông lại dùng vật này, hơn nữa còn dùng lên người đệ tử trung tâm, Nghê Hư đúng là đủ độc, quả nhiên là thủ hạ của Vân Huyên!&

------oOo------

Chương 787: Kim Ti Huyễn Tâm Cổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghĩ đến điểm này Nhiếp Vân và Diệp Kiếm Tinh nhìn nhau, trong mắt hai người mang theo chán ghét.

- Tông chủ, không cần, chúng ta cũng nhất định sẽ tận tâm tận lực vì tông môn.

Trong nội tâm lại phán tử hình Nghê Hư, Nhiếp Vân hừ một tiếng, ôm quyền nói với Vân Huyên.

- Tông chủ an bài nhiệm vụ, chúng ta nhất định cố gắng hoàn thành, căn bản không cần loại vật này!

Diệp Kiếm Tinh cũng không ngốc, biết rõ một khi bị đối phương hạ độc thành công, tư duy sẽ bị khống chế, lập tức lên tiếng.

- Nhất nh hoàn thành, tận tâm tận lực? Ha ha, nếu các ngươi không có nhị tâm với tông chủ, như vậy càng phải ăn thứ này vào, như vậy mới có thể thể hiện trung tâm với tông chủ, chỉ cần không phản bội nhất định không có chuyện gì.

Ngón tay vuốt nhẹ hai con giáp trùng, Nghê Hư trưởng lão cười

lạnh sau đó têến lên trước mặt hai người.

- Tông chủ...

Thấy Nghê Hư trưởng lão có xúc động cưỡng ép nhét hai con giáp trùng vào trong miệng bọn họ, Diệp Kiếm Tinh quay đầu nhìn về phía Vân Huyên.

- Kiếm Thần Tông chúng ta là danh môn chính phái, chú ý tín nghĩa, lời hứa đáng giá nghìn vàng, nếu như sử dụng thư snayf bức bách đệ tử thì khác gì tà ma ngoại đạo chứ?

- Đúng vậy, tông chủ, chúng ta có thể dùng tổ sư thề, nhất định không tiết lộ chuyện này ra ngoài, sẽ nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ!

Nhiếp Vân cũng vội vàng nói.

- Kim Ti Huyễn Tâm Cổ đúng là thứ nhân sĩ chính phái nên dùng, nhưng mà...

Nghe được Diệp Kiếm Tinh và Nhiếp Vân nói thế, Vân Huyên nhíu mày do dự một hồi, lúc này nàng chắp tay sau lưng và nói:

- Lần này bảo các ngươi làm việc quan hệ trọng đại, không thể tiết lộ chút tin tức nào, Nghê Hư, cho bọn họ ăn sâu độc đi.

- Cái gì?

Nghe được Vân Huyên nói nửa câu đầu hai người Nhiếp, Diệp cho rằng như vậy sẽ thôi, sau khi nghe được nửa câu sau liền sững sờ.

Không riêng bọn họ không tin được, ngay cả Nghê Hư cũng có cảm giác khó tin nhìn tông chủ, sau đó vẻ mặt ngạc nhiên biến mất thay thế bằng nụ cười âm tàn.

- Tông chủ anh minh!

Cười lạnh một tiếng, bàn tay Nghê Hư trưởng lão vươn tới sau đó phong tỏa không gian, hắn dùng lực lực lượng kéo hai người Diệp

Kiếm Tinh, Nhiếp Vân tới gần.

- Phân Hình Hóa Ảnh Kiếm Thuật!

Cảm nhận được lực lượng xé rách không gian, Diệp Kiếm Tinh hô to, bàn tay vẽ về phía trước, đầu ngón tay bắn ra một đạo kiếm quang.

Dùng chỉ làm kiếm!

- Hừ!

Diệp Kiếm Tinh vừa động thủ, thậm chí Nghê Hư trưởng lão không kịp ra tay, chợt nghe Vân Huyên quát lạnh một tiếng, ngón tay thon dài điểm về phía trước nhưng không có quá nhiều động tác, tất cả công kích của Diệp Kiếm Tinh bị đánh vỡ vụn, ngay sau đó thân ảnh bay về phía trước.

Hô!

Lúc này hắn bị giam cầm trong không trung.

Trong Kiếm Thần Tông, nàng có được chưởng giáo ấn cho nên thực lực gia tăng đâu chỉ gấp mười lần, lúc trước Nhiếp Vân ngăn cản không được chớ nói chi là Diệp Kiếm Tinh hiện tại.

- Ngươi thì sao?

Giam cầm Diệp Kiếm Tinh, Vân Huyên nhìn về phía Nhiếp Vân, trong đôi mắt đen nhánh mang theo lạnh lùng.

- Ta nguyện ý nuốt!

Nhìn thấy tình hình trước mặt, nội tâm Nhiếp Vân thở dài, hắn cũng không có ý định chống cự.

- Hắc hắc!

Thấy tông chủ động thủ chế nưự cả hai người, Nghê Hư trưởng lão cười lạnh đi tới trước mặt Diệp Kiếm Tinh, bàn tay tại ấn một cái,

ngay sau đó một con giáp trùng bay tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Đến đây đi!

Nhiếp Vân gật gật đầu, biểu hiện hắn thuận theo, trong người vận chuyển thiên phú phòng ngự bảo hộ linh hồn và nội tạng, vừa mới chuẩn bị xong đã cảm thấy yết hầu ngòn ngọt có thứ gì đó chui vào trong.

- Ân?

Thứ này tiến vào yết hầu liền bêến mất, hắn không cảm thấy nó ở đâu nữa.

Cảm thấy không biết sâu độc ở đâu, nội tâm Nhiếp Vân vô cùng ngạc nhiên.

Chẳng lẽ thứ này tiến vào trong cơ thể? Không thể nào, thiên phú phòng ngự sư có thể phòng ngự tốt nội tạng trong cơ thể, hơn nữa linh hồn của hắn đạt tới Linh cấp đỉnh phong, mặc dù sâu độc lợi hại, cũng không thể trong nháy mắt biến mất thoát khỏi tìm kiếm, cũng thoát khỏi cảm ứng.

Chẳng lẽ cổ thuật của Cổ Yêu tộc thực đáng sợ như vậy?

Vốn Nhiếp Vân không chống cự là vì có chút tự tin ngăn cản sâu độc, dù sao hắn tập trung rất nhiều thiên phú trong người, thật sự không được có thể sử dụng hỏa diễm thiêu đốt toàn thân một hồi, hắn cũng không tin sâu độc có thể chịu được hỏa diễm nhưng khi phát hiện sâu độc biến mất thì tự tin bị đánh nát.

Ngươi không tìm thấy sâu độc thì có thể làm gì được chứ?

Mặc dù không phát hiện sâu độc nhưng sâu độc có thể biết được tư duy của mình, Nhiếp Vân vẫn có được tự tin cường đại, lúc trước Hoắc Dĩnh Linh Lung Thiên Tâm bị chính mình thôn phệ, tương đương với linh hồn song tu, nó còn không thể chính thức nhìn thấy bí mật của mình chớ nói chi là con sâu độc nho nhỏ.

Chỉ cần có pháp quyết vô danh, Nhiếp Vân tự tin căn bản không có

khả năng có người nào nhìn thấu tư duy của mình.

Lại nói Kim Cương Lưu Ly Thể đạt tới đệ ngũ trọng Lôi Đình Kim Thân, nhất niệm sinh lôi, lôi đình có thể bài trừ vạn tà, sâu độc muốn nghe lén tư duy của hắn cũng không dễ dàng.

Nghĩ đến những chuyện này, nội tâm Nhiếp Vân an tâm một chút, đồng thời hắn càng thống hận Nghê Hư trưởng lão, tâm tư muốn giết đối phương quá nặng.

Vì nịnh nọt tông chủ mà dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy, loại người này không xứng trở thành trưởng lão tám đại tông môn.

Thống hận Nghê Hư là vì Vân Huyên hiểu càng sâu về sâu độc, nữ nhân này thật sự vì mục đích không từ thủ đoạn nào, chuyện gì đều làm được!

- Ân, sâu độc đã hạ xong, ngươi có thể đi.

Thấy Nghê Hư hạ tốt sâu độc, Vân Huyên khoát khoát tay.

- Vâng!

Nghê Hư trưởng lão thoả mãn gật gật đầu, không nhiều nói, hắn quay người biến mất khỏi Kiếm Thần điện.

- Tốt, chúng ta cũng đi thôi!

Thấy Nghê Hư trưởng lão rời khỏi Kiếm Thần điện, trong điện chỉ còn lại có ba người, Vân Huyên vươn tay vận dụng chưởng giáo ấn, đột nhiên trước mặt xuất hiện truyền tống trận, thân thể mềm mại đi vào bên trong.

- Vâng!

Nhiếp Vân và Diệp Kiếm Tinh cũng tiến vào truyền tống trận, hào quang lóe lên, ba người biến mất không thấy gì nữa.

Lại mở mắt lần nữa, Nhiếp Vân nhìn thấy đang ở trong phòng tối không lớn.

Phòng tối chỉ có sáu, bảy bình phương, ba người đứng bên trong có phần chen chúc, thiên nhãn xuyên thấu qua vách tường dò xét bên ngoài lập tức cảm thấy căng thẳng.

Bên ngoài phòng tối chính là hư không loạn lưu!

Vân Huyên đưa hai người bọn họ vào hư không loạn lưu.&

------oOo------

Chương 788: Huyết Yêu Xuyên Toa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hư không loạn lưu đáng sợ, đừng nói Nhiếp Vân và Diệp Kiếm Tinh, ngay cả Vân Huyên tiến vào trong đó cũng biến thành đầu đất không thể hành động, tại sao đi tới nơi này?

- Hiện tại ta nói nhiệm vụ của các ngươi, nhiệm vụ vô cùng đơn giản, chính là tiến vào tế tự chi địa của tông môn mang một thi thể ra ngoài.

Nàng quay đầu nhìn hai người, Vân Huyên nói ra chuyện muốn bọn họ đi làm.

- Tiến vào tế tự chi địa?

Diệp Kiếm Tinh sững sờ, trên mặt mang theo hoảng sợ, vội vàng khoát tay

- Đây là cấm địa tông môn, chúng ta không có tư cách vào đi...

Diệp Kiếm Tinh khiếp sợ nhưng Nhiếp Vân không cảm thấy bất ngờ, trước kia thẩm vấn Ứng Long hắn dã nghe nói về việc này, kết hợp với Vân Huyên trợ giúp Văn Siêu tấn cấp cũng có thể đoán được bảy tám phần.

Đoán được thì đoán được, trên mặt Nhiếp Vân chỉ biểu hiện ra thần

thái ngạc nhiên mà thôi, dường như hắn cugnx giống Diệp Kiếm Tinh, sắc mặt tái nhợt liên tiếp lui về phía sau.

Tế tự chi địa là cấm địa trong nội tâm đệ tử tông môn, người tự ý tiến vào bên trong phải chết không nghi ngờ.

Hơn nữa tông chủ còn bảo bọn họ tiến vào lấy thi thể bên trong ra ngoài, đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Tế tự chi địa mai táng thi hài tổ tiên, chẳng lẻ muốn lấy thi hài tổ tiên ra sao? Làm vậy tổ tiên làm sao an nghỉ được?

- Ta thân là tông chủ Kiếm Thần Tông đương nhiên biết rõ quy củ, sở dĩ phá hư quy củ chính là vì cứu vớt tông môn.

Vẻ mặt Vân Huyên ngưng trọng, ánh mắt lạnh lùng mang theo kiên quyết vì lợi ích của tông môn mà làm tất cả..

- Cứu vớt tông môn?

Diệp Kiếm Tinh sững sờ.

Xâm nhập tế tự chi địa, mang thi hài tổ tiên ra ngoài chính là vì cứu vớt tông môn? Tại sao lại nói như thế?

- Ân, vị này tổ tiên này là tiền bối bảy ngàn năm trước đại hiến yêu nhân đại chiến cứu vớt đại lục Phù Thiên mà chết, là cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong, tên là Phụng Ca, lúc ấy tử vong cho nên tông môn mai táng bên trong, đoạn thời gian trước ta đột nhiên phát hiện không đúng.

Vân Huyên nói đến đây, trong mắt của nàng như nghĩ tới chuyện đáng sợ gì đó.

- Lúc ấy tổ tiên Phụng Ca bị cao thủ Yêu tộc đánh chết, hơn nữa mai tại nơi có âm hàn chi khí, mặc dù không có đáng sợ như Vu Hạp Lạc Quan, cũng không sai biệt lắm, dường như sắp lột xác thành Cương Thi Yêu tộc.

- Cương Thi Yêu tộc?

Nhiếp Vân và Diệp Kiếm Tinh hít khí lạnh.

Cương Thi Yêu tộc, trong thí luyện Thiên U Cốc tại Yêu La U Minh vực, hai người đã nhìn thấy, là Yêu tộc điều khiển thi thể, nằm trong quan tà đồng xanh và quỷ dị khó lường, nếu như vị Phụng Ca này biến thành cương thi, bằng vào thực lực Phá Không Cảnh đỉnh phong đúng là mang tới tai nạn to lớn với tông môn!

- Chẳng lẽ... Là ta hiểu lầm Vân Huyên, nàng muốn Ứng Long tiến vào tế tự chi địa, mỗi cách năm năm thả một cái ngọc bài trên thực tế là trấn áp thi thể Phụng Ca mà không phải muốn lấy ra luyện hóa?

Đột nhiên nội tâm Nhiếp Vân khẽ động.

Ứng Long đã từng nói qua, Vân Huyên từ năm mươi năm trước đã âm thầm bảo hắn tiến vào tế tự chi địa, cũng mỗi cách năm năm lại đặt ngọc bài bên cạnh thi thể, hiện tại xem ra có thể là trì hoãn thi thể yêu hóa, đến bây giờ chỉ sợ không thể tiếp tục trấn áp nữa nàng mới ý định bảo hai người mang thi thể ra ngoài tự mình ra tay trấn áp!

Nếu thật như thế, nàng hoàn toàn có thể quang minh chính đại xin với vô thượng trưởng lão chứ cần gì lén lút như thế?

Dù sao Vân Huyên nói nhiều nhất chỉ có thể tin tưởng một nửa, thậm chí một nửa cũng không thể tin, nàng làm như vậy khẳng định là có mục đích của mình, cũng không phải đơn thuần vì tông môn.

- Tin tưởng các ngươi cũng hiểu tính nguy hại của Cương Thi Yêu tộc, hơn nữa còn là Cương Thi Yêu tộc thực lực Phá Không Cảnh!

Trên mặt Vân Huyên mang theo thần sắc cẩn thận.

- Ta muốn các ngươi làm chính là phòng bị khi chưa xảy ra, nghĩ biện pháp mang thi thể ra ngoài, chỉ cần ra khỏi tế tự chi địa thì ra đích thân ra tay chế ngự.

- Các ngươi biết rõ, tế tự chi địa là nơi tổ tiên yên giấc, mặc dù ta là

tông chủ cũng không dám xằng bậy.

- Thì ra là thế, tông chủ, chúng ta nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của ngươi.

Diệp Kiếm Tinh đi đầu tỏ thái độ.

Hiện tại Nhiếp Vân vẫn hoài nghi động cơ của Vân Huyên nhưng nghe Diệp Kiếm Tinh nói chuyện cũng không do dự, vội vàng nghiêm túc bài tỏ thái độ.

- Ta và Diệp Kiếm Tinh sư huynh nhất định cố gắng mang Cương Thi Yêu tộc ra ngoài, nhưng mà... Tông chủ, hai người chúng ta chỉ có thực lực Thiên Kiều Cảnh, kém Phá Không Cảnh quá lớn, sợ không thể hoàn thành nhiệm vụ...

Thiên Kiều Cảnh và Nạp Hư Cảnh có chênh lệch như thiên địa, huống chi khác biệt với Bí Cảnh thất trọng Phá Không Cảnh, nói thần long và con sâu cái kiến còn không đủ.

Nếu như thi thể Phụng Ca này hoàn toàn bêến thành Cương Thi Yêu tộc, đừng nói hai Thiên Kiều Cảnh, cho dù một trăm Nạp Hư Cảnh tới cũng không ngăn nổi một cái tát của đối phương.

- Các ngươi không cần lo lắng, tuy thi thể Phụng Ca tiền bối lột xác nhưng trước mắt còn chưa hoàn thành, không thể tiến hành công kích, mặc dù ta suy đoán có sai, nếu hắn có thể hành động thì các ngươi cũng không cần sợ hãi, đây là ấn phù trấn áp, là tiền bối Bí Cảnh bát trọng Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh lưu lại, đến huyệt trước, các ngươi chỉ cần ném thứ này có thể trấn áp hắn, từ đó diệt trừ hậu hoạn.

Bàn tay Vân Huyên xuất hiện một ấn phù trong suốt như ngọc, ngọc bài vừa xuất hiện đã mang theo lực lượng kinh tâm động phách, khí tức khổng lồ xé rách hư không, dường như tùy thời có thể đào thoát khỏi tay của nàng...

- Là ấn phù của cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh khắc...

Tuy Nhiếp Vân không dùng tinh thần quan sát nhưng từ uy thế đã

biết rõ nó chính là đồ vật của cường giả Bí Cảnh bát trọng làm ra, cũng chỉ có cao thủ lợi hại như thế mới có thể làm ra bảo vật cường đại như vậy.

Bí Cảnh bát trọng, cao thủ Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, tuy ngoại trừ Hóa Vân Tông ra, các tông môn khác không có nhưng Nhiếp Vân biết rõ tông môn như Kiếm Thần Tông sừng sững mấy vạn năm không ngã, nhất định sẽ có lão quái vật như vậy còn sống, chỉ bởi vì bọn họ không xuất thế cho nên rất nhiều người đã quên bọn họ đi mà thôi.

Những cao thủ này mới là nội tình và là át chủ bài chân chính của tông môn, nếu như không chỉ bằng mấy cường giả Phá Không Cảnh làm sao có thể dừng chân trên đại lục Phù Thiên còn có thể chống lại siêu cấp thế lực như Hóa Vân Tông chứ?&

------oOo------

Chương 789: Huyết Yêu Xuyên Toa (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phải biết rằng Hóa Vân Tông không nói cái khác, chỉ Đông Tây Nam Bắc bốn dại vô thượng trưởng lão đã có thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, chỉ có điều từ khi chưởng giáo Hóa Vân Tông mất tích cho nên tông môn chia năm xẻ bảy, bốn đại trưởng lão cũng làm theo ý mình, bọn họ không ở trong tông môn cho nên thực lực giảm xuống.

- Đa tạ tông chủ!

Diệp Kiếm Tinh vươn tay tiếp nhận ấn phù.

- Ân!

Thấy đã nhận ấn phù, Vân Huyên gật gật đầu, trong mắt mang theo một tia vui mừng.

- Bởi vì tế tự chi địa khắp nơi mai táng anh linh tổ tiên cho nên khí

âm hàn rất mạnh, trong đó có trận pháp trùng trùng điệp điệp, oán khí như nước thủy triều, nơi này có hai đạo phòng ngự chi khí của phòng ngự sư, hai ngươi các ngươi sử dụng thật tốt.

Nói đến đây Vân Huyên dừng một chút, vẻ mặt không kiên nhẫn.

- Chuyện này chỉ cho phép thành công không cho phép thất bại!

- Các ngươi cũng biết hậu quả sau khi thất bại rồi, hơn nữa chuyện này mặc dù có lợi cho tông môn nhưng trước khi thành công đề phòng tạo ra khủng hoảng, bất cứ kẻ nào cũng không được tiết lộ ra ngoài, nếu không ta sẽ dùng tội danh vi phạm môn quy giết chết các ngươi.

- Vâng!

Nhiếp Vân, Diệp Kiếm Tinh đồng thời rùng mình, bọn họ tiếp nhận phòng ngự chi khí.

- Được rồi, hiện tại ta sẽ dùng pháp lực truyền tống các ngươi đi tế tự chi địa, đây là nơi mai táng thi thể tổ tiên Phụng Ca, phải đi thẳng tới mục đích, ngàn vạn không được đụng tới địa phương khác bằng không hậu hoạn vô cùng.

Vân Huyên lại bàn giao một câu.

- Vâng!

Hai người lại gật đầu xác nhận.

- Tốt, đi thôi!

Vân Huyên thấy đã nói xong, lúc này mới gật gật đầu, nàng cắn nát ngón tay vẽ lên không trung, trước mặt hai người xuất hiện cánh cửa đỏ như máu.

- Huyết Yêu Xuyên Toa? Bí pháp tiềm hành của yêu nhân?

Nhìn thấy động tác của Vân Huyên và cánh cửa màu đỏ xuất hiện trước mặt, nội tâm Nhiếp Vân chấn động và đồng thời sinh ra nghi

hoặc.

Huyết Yêu Xuyên Toa chính là Huyết Yêu nhất tộc trong yêu nhân am hiểu nhất, lợi dụng tinh huyết trong người hình thành Huyết Yêu chi môn, lại dùng nó làm điểm sau đó xuyên qua không gian không kinh động trận pháp gì, quỷ dị mà khó lường, ngay cả trong yêu nhân cũng không nhiều người biết, Nhiếp Vân cũng chỉ đánh chết môt tên yêu nhân Phá Không Cảnh sau đó sưu hồn hắn mới biết những chuyện này, chính thức thì chưa gặp qua, hơn nữa tại sao Vân Huyên lại biết?

Bộ dạng sử dụng còn thuần thục như vậy?

Truyền tống như vậy căn bản sẽ không làm tế tự chi địa biến hóa, là chân chính không gây ra tiếng động gì.

Nếu trừ hại vì tông môn, dùng thủ pháp quỷ dị mà cẩn thận từng chút một, cho dù từ điểm nào cũng có thể nghi vấn Vân Huyên yêu dị.

Cho dù hiện tại có nghi vấn cũng vô dụng, Nhiếp Vân cũng không phải đối thủ của Vân Huyên, đành phải đi một bước xem một bước, chỉ cần tìm ra nơi xảy ra vấn đề, phá hư chuyện nàng muốn làm là chuyện này sẽ thất bại, từ đó hắn cũng thành công.

Nghĩ đến những chuyện này, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, hắn nhìn Diệp Kiếm Tinh sau đó đồng thời gật gật đầu, hai người thả người đi vào trong Huyết Yêu chi môn.

Hô!

Hai người đồng thời biến mất tại chỗ.

Vân Huyên vẽ một cái sau đó thân ảnh xuất hiện trong Kiếm Thần điện lần nữa, hiện tại hai người Nhiếp Vân đang ở trong tế tự chi địa, chung quanh đều là tế đàn và bảo kiếm.

- Ha ha, rất tốt, ta cũng nên hành động rồi, nếu như thành công, Hóa Vân Tông có là cái gì chứ?

- Cái gì tứ đại trưởng lão, chỉ cần không đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong cũng bị ta giết chết, rửa sạch vũ nhục ngày đó.

Nhớ tới ở thành Thiên Diệp chính mình bị lão tửu quỷ định trụ thân thể, muốn động cũng không thể động thì gương mặt Vân Huyên biến thành tái nhợt.

Từ khi xuất đạo đến nay, nàng bằng vào cơ mưu lòng dạ mọi việc đều thuận lợi, chưa bao giờ bị thua thiệt, ngày đó thực sự có cảm giác sinh tử không do mình, tuy cuối cùng lão tửu quỷ cũng không làm gì nàng nhưng lưu lại bóng mờ trong nội tâm Vân Huyên rất nặng.

Cho nên bắt đầu từ ngày đó Vân Huyên m thầm thề, nhất định không tiếc giá nào đánh chết hắn.

- Đi!

Cắn chặt hàm răng, Vân Huyên hít sâu một hơi, lúc này thân thể mềm mại của nàng hóa thành bóng dáng mờ ảo tiến vào Huyết Yêu chi môn biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi nàng đi không lâu đã tiến vào gian phòng tối.

- Hô!

Khẽ động, một bóng người đột ngột xuất hiện, không ngờ chính là Nghê Hư trưởng lão.

- Xem ra nàng thật làm như vậy, là ta sai...

Nghê Hư trưởng lão ở trong không gian tối tăm nhínang, ánh mắt mang theo phức tạp hoàn toàn khác với bộ dạng con buôn độc ác lúc trước.

- Hai bút cùng vẽ, cho dù là ta cũng chỉ có thể đứng sang một bên, Vân Huyên... Ngươi còn lợi hại hơn lúc trước...

Nghê Hư trưởng lão lại gọi thẳng tên của tông chủ, hơn nữa trong

lúc nói chuyện ánh mắt lưu chuyển, dường như mang theo phức tạp.

- Nên cứu Nhiếp Vân và Diệp Kiếm Tinh a, Vân Huyên...

Lắc đầu, Nghê Hư trưởng lão cắn nát ngón tay sau đó vẽ lên không trung một cáu, hắn lại giống như Vân Huyên tông vẽ vào không gian hắc ám, đột ngột xuất hiện một cái Huyết Yêu chi môn.

Bí pháp Huyết Yêu Xuyên Toa này ngay cả yêu nhân cũng khó biết, tông chủ và Nghê Hư trưởng lão lại biết, nếu như Nhiếp Vân nhìn thấy chắc chắn ngạc nhiên không nói thành lời.

Vèo!

Nghê Hư trưởng lão tiến vào trong Huyết Yêu chi môn biến mất không thấy gì nữa.

...

Ông ông ông ông!

Nhiếp Vân và Diệp Kiếm Tinh mới bước ra khỏi Huyết Yêu chi môn đã nghe được âm thanh thôi miên linh hồn vang lên, nó đâm thẳng vào trong đầu.

- Đây là tế tự chi ca, đại tông môn tế tự sẽ vang lên âm thanh này, không ngừng quanh quẩn trong cả tế tự chi địa, nó giống như quỷ môn u phong, có thể làm cho người tiến vào nơi này lâm vào hôn mê, mặc dù có linh hồn Linh cấp đỉnh phong cũng không được.

Nghe được thanh âm này sắc mặt Nhiếp Vân mặt ngưng trọng.

- Ân? Làm sao ngươi biết?

Diệp Kiếm Tinh sững sờ.

Văn Siêu trước đây chỉ là đệ tử bình thường, địa vị cực thấp, cho dù tế tự chi ca hay là quỷ môn u phong cũng không phải hắn có thể biết.

Dù sao tế tự chi ca thứ này ngay cả đệ tử hạch tâm như hắn cũng không biết.

- Ta là Nhiếp Vân!

Nghe Diệp Kiếm Tinh hỏi, Nhiếp Vân cũng không cần giấu diếm.

- Nhiếp Vân...

Diệp Kiếm Tinh đã giật mình.

Thằng này không phải trộm Kiếm Thần Chi Kiếm sau đó bổ trốn hay sao? Tại sao còn dám ở trong Kiếm Thần Tông, hắn làm sao dám xuất hiện hiển nhiên trước mặt tông chủ? Lá gan cũng quá lớn rồi.&

------oOo------

Chương 790: Tế tự chi địa

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân, ta chuyên môn tới đây trộm Kiếm Thần Chi Kiếm... Không nghĩ tới cuốn vào chuyện này, xem ra Vân Huyên khẳng định có bí mật không muốn ai biết.

Nhiếp Vân thuận miệng giải thích một câu.

- Chuyên môn trộm Kiếm Thần Chi Kiếm? Xem như ngươi lợi hại!

Diệp Kiếm Tinh cũng phải im lặng không nói được gì.

Chỉ sợ cũng chỉ có gia hỏa này mới dám nói như thế, đây chính là Kiếm Thần Tông, một trong tám đại tông môn của đại lục Phù Thiên, hắn nói như vậy có khác gì hậu hoa viên của nhà mình đâu?

Biến thái!

- Được rồi, không nói nhiều như vậy, thời gian bị tế tự chi ca xâm nhập quá dài sẽ lâm vào mê man, mê man ở nơi này còn nguy hiểm hơn ở Yêu La U Minh vực đấy, ngươi nên sử dụng phòng ngự chi khí mà Vân Huyên giao cho đi.

Nhìn thấy biểu lộ của Diệp Kiếm Tinh, Nhiếp Vân cũng không biết hắn suy nghĩ gì, hiện tại không phải là thời điểm nên giải thích cặn kẽ.

- Tốt!

Diệp Kiếm Tinh gật gật đầu, hắn vận dụng phòng ngự chi khí, thân thể và linh hồn xuất hiện mai rùa màu vàng, mai rùa vừa hình thành quả nhiên uy lực của tế tự chi ca giảm bớt rất nhiều, không tiếp tục xâm nhập trong óc.

- Đúng là lợi hại!

Nhớ tới lúc trước trong quỷ môn u phong, cho dù tránh né thế nào cũng không làm được, cũng không có biện pháp đi vào Yêu La U Minh vực, hiện tại chỉ cần một đạo phòng ngự chi khí đã có thể ngăn cản, ngay cả Nhiếp Vân cũng phải tán thưởng một tiếng.

Phòng ngự sư không hổ là đại đạo chủ công phòng ngự, đáng sợ đến cực điểm, có loại thiên phú này tương đương với có một linh binh phòng ngự thân thể và linh hồn.

- Ngươi trộm được... Kiếm Thần Chi Kiếm sao?

Diệp Kiếm Tinh vận chuyển phòng ngự chi khí sau đó quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt mang theo hào quang bát quái.

- Khục khục, chúng ta nên tìm kiếm thi thể của tiền bối Phụng Ca đi.

Nhìn thấy đường đường tuyệt đại song kiêu, siêu cấp thiên tài biến thành bộ dạng như vậy, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

- Nhìn bộ dạng của ngươi có lẽ chưa trộm được a, Kiếm Thần Chi Kiếm phong ấn trong Kiếm Chi Đại Điện, rất khó ăn cắp...

Thấy vẻ mặt Nhiếp Vân như vậy Diệp Kiếm Tinh cười nhẹ, hắn chưa dứt lời đã nhìn thấy một thanh kiếm tỏa ra hào quang sáng ngời xuất hiện trong tay đối phương.

- Kiếm Thần Chi Kiếm?

Diệp Kiếm Tinh đã giật mình, hắn nuốt nước bọt liên tục.

- Ngươi... Trộm được?

- Ha ha, tốt, đừng nhiều lời, chúng ta đi nhanh thôi, nơi này cũng không an toàn!

Lại thu Kiếm Thần Chi Kiếm vào đan điền, Nhiếp Vân nhìn địa đồ sao đó so sánh vị trí của mình, hắn nhìn chuẩn phương hướng và nói.

- Ân!

Diệp Kiếm Tinh cũng biết hiện tại không phải lúc nói nhảm, vừa rồi hỏi nhiều hai câu chỉ vì hiếu kỳ mà thôi, hiện tại hiếu kỳ đạt được thỏa mãn, hắn áp chế hiếu kỳ vào sâu trong lòng sau đó nhìn chung quanh.

- Đi!

Hai người dựa theo phương hướng của địa đồ đi nhanh về phía trước.

Hai người cũng không biết ngay vừa rồi Nhiếp Vân cầm Kiếm Thần Chi Kiếm ra, tại một không gian bịt kín ở trung tâm tế tự chi địa có một trái tim thật lớn bị kích hoạt, nó đập đông đông đông vài cái.

Vào lúc trái tim đập mạnh, tất cả kiếm linh trong tế tự chi địa đều lạnh run, chúng thần phục và sợ hãi không nhỏ.

Cùng lúc đó có một thân ảnh xinh đẹp đang tiến về phía trái tim, lòng bàn tay đầy mồ hôi, dường như nội tâm tràn ngập kích động.

...

Vù vù vù!

Hai người Nhiếp Vân đi tới tế tự chi địa, đi một hồ phát hiện bên tai có tiếng vang sinh ra, hơn mười đầu u linh hồn binh từ trước xông tới.

Những hồn binh này có bộ dạng tương tự yêu nhân, vừa nhìn đã biết là yêu nhân biến thành, thậm chí trong Kiếm Thần Tông tế tự chi địa lại có yêu nhân hóa hồn binh thật sự cổ quái đến cực điểm.

- Đây là sinh linh hồn phách sử dụng khi tế tự, gọi là Sinh Linh Hóa Binh, sau khi tế tự chúng trong nội tâm mang theo oán hận rất mạnh, chúng không biến mất và hình thành thứ này.

- Loại hồn binh này có ý thức tiến công đệ tử Kiếm Thần Tông rất mạnh, cẩn thận một chút.

Nhìn thấy những hồn binh này, trên mặt Nhiếp Vân biến hóa.

Mỗi lần tông môn tiến hành tế tự đều đồ sát đại lượng yêu thú hoặc là yêu nhân, mà những yêu thú và yêu nhân này bởi vì khi chết mang theo oán niệm và không cam lòng, hồn phách sẽ hình thành hồn binh cổ quái, những thứ này bị quản chế trong trận pháp tế tự chi địa không thể ra ngoài, chỉ có thể quanh năm sinh sống nơi đây, bởi vậy chúng mang theo căm hận thật lớn với đệ tử Kiếm Thần Tông đi vào nơi này, chỉ cần nhìn thấy nhân loại sẽ không chút do dự nhào đầu lên đánh chết.

Sưu sưu sưu!

Trong khi nói chuyện hơn mười đầu sinh linh hồn binh đã lao tới trước mặt, ngay thời điểm Nhiếp Vân và Diệp Kiếm Tinh chuẩn bị động thu thật tốt, những hồn binh này làm như không phát hiện hai người, trực tiếp xuyên qua và đi về phía trước.

- Ân?

Nhìn thấy cảnh tượng cổ quái như vậy hai người nhìn nhau, đều cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Sinh linh hồn binh thống hận nhân loại không thôi, không lẽ chúng không nhìn thấy ah, tại sao xuất hiện tình huống này.

Trong nội tâm nghi hoặc, bước chân không ngừng lại, hai người tiếp tục tiến lên phía trước một đoạn, trên đường lại gặp bảy tám con sinh linh hồn binh, kết quả cũng giống như lần đầu, dường như chúng không nhìn thấy hai người bọn họ.

- Nghê.. Nghê Hư trưởng lão cho chúng ta ăn sâu độc...

Liên tục vài lần như vậy Nhiếp Vân biết chắc không phải vận khí tốt, mà là có người cho hai người bọn họ đồ vật che đậy nhận thức của hồn binh.

Nhớ tới trước khi đi tới nơi này cũng chỉ có Nghê Hư trưởng lão cho hai người ăn sâu độc, cẩn thận nhớ lại giáp trùng màu đen kia đúng là quỷ dị.

Nếu thật là sâu độc, lúc ấy mình vận dụng phòng ngự chi khí bảo hộ nội tạng nhưng sau đó không biết tại sao sâu độc biến mất, hơn nữa đến bây giờ cho dù mình hay Diệp Kiếm Tinh đều không cảm thấy có vấn đề gì, xem ra không có quan hệ tới giám sát tư duy.

Nghĩ vậy Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Diệp Kiếm Tinh,

- Chuyện ta trộm Kiếm Thần Chi Kiếm, ngươi có thể không nói với Vân Huyên tông chủ hay không?

- Đương nhiên sẽ không, chúng ta trải qua sinh tử, ngươi xem ta thành người nào.

Còn chưa nói hết lời Diệp Kiếm Tinh cũng ý thức được vấn đề, dừng lại sau đó vẻ mặt ngạc nhiên.

- Kim Ti Huyễn Tâm Cổ không phải có tác dụng giám sát tư duy hay sao, không thể ngỗ nghịch ý tông chủ, không được có suy nghĩ phản bội hay sao? Như thế nào...&

------oOo------

Chương 791: Bạt (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Kim Ti Huyễn Tâm Cổ là giả, hẳn là một loại gì đó giúp chúng ta ẩn giấu khí tức tạm thời không bị sinh linh hồn binh nhận ra.

Xác nhận một chút, biết rõ suy đoán vừa rồi là đúng, Nhiếp Vân gật gật đầu, trong nội tâm càng ngày càng hồ đồ.

Rốt cuộc Nghê Hư trưởng lão là người tốt hay người xấu, vì sao phải trợ giúp chính mình?

- Không nghĩ thêm nữa.

Biết rõ nhất thời nửa khắc nghĩ không thông, Nhiếp Vân cũng koong thèm suy nghĩ nữa.

- Nếu chúng ta có thể giấu diếm khí tức nhân loại thì nhanh chóng đi tới vị trí tiền bối Phụng Ca đi!

Nhiếp Vân biết rõ thi thể Phụng Ca chắc chắn có cổ quái, khẳng định không thể mang thi thể này ra ngoài, nếu như xảy ra vấn đề trực tiếp ra tay phá hư có lẽ sẽ làm Vân Huyên bị nhục.

- Ân!

Mặc dù Diệp Kiếm Tinh không biết Nhiếp Vân suy nghĩ thế nào, lúc này hắn cũng muốn đi tới vị trí Cương Thi Yêu tộc kia, cũng vì bảo hộ tông môn, hắn gật đầu sau đó bước nhanh tiến lên phía trước.

Không có sinh linh hồn binh công kích cho nên không bị kiếm linh của Kiếm Thần Tông quấy nhiễu, hơn nữa Nhiếp Vân sử dụng thiên nhãn có thể xem thấu trận pháp, tốc độ rất nhanh, hai người lập tức tiến lên phía trước.

Hắn đi tới tế đàn hình tròn, phía trên có cắm một thanh bảo kiếm sắc bén hàn mang bắn ra bốn phía, còn chưa tới trước mặt đã cảm

thấy có khí tức bộc phát, lúc này làm người ta có cảm giác đau đớn.

Bên cạnh bảo kiếm có mộ huyệt không lớn, nìn kỹ bi văn miêu tả công tích của chủ nhân khi còn sống.

Nhiếp Vân nhìn kỹ liền phát hiện đúng như Ứng Long, Vân Huyên nói, tiền bối Phụng Ca khi còn sống là cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong.

- Trước mặt kệ thi thể này có biến thành Cương Thi Yêu tộc hay không, chúng ta nên tiến hành trấn áp.

Thời điểm Nhiếp Vân đọc bia văn, bàn tay Diệp Kiếm Tinh hơi đảo, hắn lấy ấn phù của Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh mà Vân Huyên đưa sau đó ném vào trong mộ.

- Không nên....

Không nghĩ tới động tác của Diệp Kiếm Tinh nhanh như vậy, Nhiếp Vân muốn ngăn cản cũng không kịp.

Ầm ầm!

Ấn phù mới vừa gia nhập huyệt, lúc này nghe được tiếng nổ vang, mặt đất không ngừng run rẩy, dường như có viễn cổ cự vật tùy thời tỉnh lại.

- Khí tức này, khí tức này... Chẳng lẽ là... Bạt?

Sắc mặt Nhiếp Vân biến đổi.

Truyền thuyết Bạt là vương giả của Cương Thi Yêu tộc, ít nhất có được thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, có thể phi thiên độn địa, xé rách không gian, thôn vân giết long, đến nơi nào nơi đó ôn dịch ngàn dặm, nhân thú tương thực, người bị ôn dịch sẽ biến thành cương thi, biến thành khôi lỗi của Bạt, tiếp tục giết hại thêm người, chỉ cần linh hồn Bạt đủ cường đại hoàn toàn có thể khống chế nhiều hơn.

Chỉ cần nó xuất hiện tại thành trì thì thành trì sẽ biến thành quân đoàn của nó.

Trong lịch sử đại lục Phù Thiên từng hai lần xuất hiện Bạt, lúc ấy tới mức ngàn dặm không bóng chim bay, vạn dặm không bóng người, chừng mấy ngàn mấy vạn thành trấn biến thành phế tích, hàng tỉ nhân loại biến thành cương thi khôi lỗi, cuối cùng tám đại tông môn vì tiêu trừ đã tổ chức cao thủ vây công, kịch chiến suốt ba tháng bức bách nó vào trong hư không loạn lưu lúc này mới có thể đánh chết nó.

Trận chiến ấy đại lục Phù Thiên chết bảy cường giả tuyệt thế Phá Không Cảnh, một siêu cấp cao thủ Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, mấy vạn đệ tử tông môn, mấy tỷ nhân loại bình thường, chính bởi vì như thế, loại quái vật như Bạt được ghi chép tại nơi bắt mắt nhất của Hóa Vân Tông, cũng xếp hạng thứ mười chín trong những yêu nhân tà ác nhất.

Chủng loại yêu nhân tính bằng đơn vị hàng ngàn, nổi danh trước ngàn đã là chủng tộc cường đại, có thể xếp hạng thứ mười chín đã nói rõ nó phi thường đáng sợ.

Tuy kiếp trước Nhiếp Vân kiếp trước tuy nhiên chưa thấy qua Bạt nhưng nghe nói quá nhiều, Hóa Vân Tông có phương pháp phân biệt kỹ càng yêu nhân này, cho nên vừa cảm thụ khí tức yêu vật ngủ say thức tỉnh đã phát hiện ra.

Vân Huyên lại nuôi dưỡng một con Bạt!

Khó trách nàng mỗi cách năm năm lại bảo Ứng Long đưa một cái ngọc bài tới đặt trên thi thể Phụng Ca, thì ra nàng dùng bí thuật nào đó biến thi thể cao thủ Kiếm Thần Tông thành quái vật như Bạt.

Biến thành Bạt cũng nói rõ nó có thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, chỉ có thi thể thực lực này mới có thể biến thành Bạt, còn biến thành yêu nhân cương thi vương giả... Nàng thật âm độc, đây là bí pháp ngay cả yêu nhân cũng không dám làm.

Mà ấn phù vừa rồi chính là chìa khóa kích hoạt, Diệp Kiếm Tinh không hiểu, tiện tay đánh vào cho nên kích hoạt yêu vật làm người

ta sợ hãi.

Tuy trước kia loáng thoáng cảm thấy không đúng nhưng Vân Huyên vốn nói lập lờ, hơn nữa không ai nghĩ tới đường đường tông chủ Kiếm Thần Tông lại biết bí thuật yêu nhân, nuôi dưỡng Bạt là quái vật ai nghe cũng biến sắc, cũng không ai ngờ tới việc này.

Chính bởi vì như thế cho nên hắn mới không kịp ngăn cản Diệp Kiếm Tinh.

Bạt xuất thế sẽ giết người, xem ra Vân Huyên bảo hai người kích hoạt thứ này cũng không tính để hai người còn sống rời đi, chính là muốn Diệp Kiếm Tinh và chính mình biến thành khôi lỗi của Bạt.

Tâm cơ thật độc ác.

Tính toán thật âm trầm.

Là người của hai thế giới, hắn giao thủ với Vân Huyên vẫn không có phân tâm, cuối cùng vẫn lọt vào trong bẫy rập của nàng thiết kế.

- Ah... Quả nhiên biến thành cương thi yêu nhân, Nhiếp Vân huynh, hôm nay phải trấn áp yêu vật này, bằng không thì tông môn xong rồi...

Nhiếp Vân cũng nghĩ ra rất nhiều chuyện, Diệp Kiếm Tinh mở to mắt, toàn thân kiếm khí như sóng lớn, dường như muốn ngay lập tức lao tới chém giết Bạt!

- Đi mau, chúng ta không phải đối thủ, ở lại chỗ này chỉ có con đường chết.

Nhìn thấy Diệp Kiếm Tinh bình thường vô cùng thông minh, bộ adngj hiện tại rất ngu và ngây thơ, Nhiếp Vân sắp phát điên lên, lúc này bàn tay giữ chặt hắn muốn kéo hắn đi.

Ở lại đây khẳng định chỉ còn đường chết, phải mau chóng đào tẩu, hơn nữa phải trốn đi thật xa.

- Không phải đối thủ cũng không thể trốn đi, Nhiếp Vân huynh,

ngươi không phải người tông môn nên rời đi trước đi, ta muốn bảo hộ Kiếm Thần Tông cho nên phải chiến đấu tới cùng.

Thét dài một tiếng, cánh tay Diệp Kiếm Tinh chấn động giãy ra khỏi bàn tay Nhiếp Vân, ánh mắt của hắn bắn ra hòa quang kiên định.

- Chẳng lẽ... Ngươi không có nhìn ra sao? Con Bạt này là Vân Huyên nuôi dưỡng, nàng sẽ không để nó tấn công Kiếm Thần Tông, chúng ta hiện tại bỏ chạy còn có con đường sống, nếu ngươi không đi hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Nhìn thấy thanh niên cố chấp như vậy, Nhiếp Vân tức giận nổi trận lôi đình, vội vàng quát lớn.&

------oOo------

Chương 792: Bạt (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiện tại Bạt mặc dù sắp thức tỉnh nhưng vẫn không có xuất hiện, nếu đào tẩu còn có sinh cơ, một khi nó leo ra khỏi mộ thì không thể sống sót.

- Bất kể có phải Vân Huyên tông chủ nuôi dưỡng hay không,thứ này vừa nhìn đã biết vô cùng nguy hiểm, thân là đệ tử Kiếm Thần Tông, vì bảo hộ gia viên, cho dù chết cũng phải tiến lên.

- Nhiếp Vân huynh, ngươi không phải đệ tử tông môn cho nên không hiểu cảm tình này, mặc kệ ta, ngươi đi trước đi.

Diệp Kiếm Tinh hất tay lên, vẻ mặt kiên quyết, trong nội tâm đã ra quyết định là không thể sửa đổi.

- Thân là đệ tử tông môn, tông môn gặp phải nguy hiểm, nếu như không thể tận trung, mặc dù sống sót cũng là sống tàn.

- Ngươi...

Nghe hắn nói đệ tử tông môn thấy chết không sờn, vì bảo vệ tông môn cam tâm tử vong, Nhiếp Vân muốn khuyên bảo nhưng không nói ra lời nào.

Kiếp trước chính mình thân là đệ tử Hóa Vân Tông, vì tông môn cũng đã chết không hối hận, không phải cũng giống như thanh niên trước mắt hay sao?

Người sống trên đời phải có sứ mạng và mục tiêu mới có thể sống rất tốt, ánh mắt xa hơn, tu vi rất cao, nếu như gặp được nguy nan chỉ biết đào tẩu, cho dù là thực lực hay tâm cảnh cũng không thể đột phá, không cách nào thành tựu đỉnh phong nhất!

Sau khi đi vào đại lục Phù Thiên, gặp được người nào cũng có thực lực cường đại, Nhiếp Vân nhiều lần lọt vào đuổi giết, nhiều lần đào thoát, thậm chí đã quen đào tẩu, trên thực tế trong lòng của hắn có bóng mờ đánh không lại bỏ chạy, nếu như không thể tiêu trừ bóng mờ này, về sau lại niết bàn khẳng định không thể độ tâm kiếp thành công.

Đạt tới Thiên Kiều Cảnh, mỗi một lần đột phá đều sinh ra thiên kiếp, lúc trước Nghiễm Minh Tử cũng đã cảnh cáo mình, thiên phú đặc thù bài danh top mười có kiếp số càng lớn, nếu như tâm tình không thể đột phá khẳng định khó thoát khỏi cái chết.

Nếu đường đường người có thiên phú top mười tâm tính như vậy, không có bị người đánh chết thì cũng bị thiên kiếp đánh chết, có sống cũng lãng phí.

- Tốt, nếu như ngươi thề sống chết bảo hộ Kiếm Thần Tông, ta sẽ thao ngươi, ta cũng không trốn.

Sau khi hiểu ra chuyện này, Nhiếp Vân cắn răng quát lớn.

Hắn vừa dứt lời tâm cảnh hiểu ra, linh hồn Linh cấp đỉnh phong tăng lên, vào lúc này hắn bước vào đệ tam bậc.

Linh hồn Linh cấp đỉnh phong đệ tam bậc đã là cường giả Nạp Hư Cảnh đỉnh phong mới có thể có, linh hồn lực như vậy cho dù không thể xé rách hư không tiến hành xuyên qua, ít nhất có thể tự bảo vệ

mình trong hư không loạn lưu mà không bị tổn thương.

- Ngươi không phải đệ tử Kiếm Thần Tông, lưu lại nơi này làm gì?

Không nghĩ tới Nhiếp Vân lại làm ra quyết định như thế, Diệp Kiếm Tinh vốn sững sờ, lúc này nội tâm cảm động lên tiếng.

- Nếu chỉ đào tẩu còn không bằng tử chiến đến cùng, đầu Bạt này mặc dù có thực lực đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh nhưng không thể phát huy thực lực đầy đủ trong tế tự chi địa, nhất là nơi này có nhiều trận pháp và anh linh tổ tiên Kiếm Thần Tông như vậy, nếu lợi dụng tốt chưa chắc đã thua!

Nhiếp Vân cao giọng nói ra.

Tuy hắn hiện tại là Lĩnh Vực Cảnh, mặc dù sức chiến đấu mạnh và linh hồn cường đại, sức chiến đấu của hắn cũng chỉ sánh ngang nửa bước Nạp Hư Cảnh mà thôi kém cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh như trời và đất, không thể so sánh nổi.

Sở dĩ Nhiếp Vân dám nói như vậy cũng không phải bởi vì tự đại, mà là lúc tiếp nhận truyền thừa, hắn đã có thân phận kiếm đạo sư.

Tất cả anh linh trong tế tự chi địa, thậm chí bản thể Bạt đều là đệ tử Kiếm Thần Tông, chỉ cần có thân phận này, tất cả người tu kiếm đạo sẽ kính sợ kiếm đạo sư, nếu như có thể lợi dụng điểm này hữu ích, có lẽ cung có thể dây dưa với Bạt mà không bị thương tổn!

Lại nói mặc dù muốn chạy trốn cũng trốn không thoát, hai người lúc đến là nhờ Vân Huyên thi triển Huyết Yêu Xuyên Toa, xuyên thẳng qua hoàn tất, Huyết Yêu chi môn đã biến mất, muốn đi về phải tìm được cánh cửa, mặc dù hiện tại đào tẩu cũng chỉ tránh được nhất thời, cuối cũng bị vây giết tại đây, nếu thế không bằng lưu lại chiến đấu với Bạt tìm sinh cơ.

- Đây là tổ tiên tế tự chi địa, những tổ tiên này chiến đấu với yêu nhân mà chết, nhất định sẽ phù hộ chúng ta!

- Tốt, cùng nhau tác chiến!

Nghe lời nói ủng hộ của Nhiếp Vân, Diệp Kiếm Tinh cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hắn gật đầu sau đó thét dài.

- Ân!

Hơi lật cổ tay, U Minh Kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, Nhiếp Vân hít sâu một hơi.

Kiếm Thần Chi Kiếm vào lúc thẩm vấn Ứng Long đã từng cảm ứng một chút, mặc dù mình là kiếm đạo sư nhưng thực lực thật sự quá thấp, căn bản không thể luyện hóa, cầm một thanh kiếm không thể luyện hóa chỉ sợ không thể gia tăng thực lực mà còn giảm bớt thực lực bản thân, cho nên suy nghĩ một chút vẫn quyết định sử dụng U Minh Kiếm.

Cho dù thực lực bây giờ không thể phát huy toàn bộ thực lực của U Minh Kiếm nhưng Tạ Trương Huệ Tử biến thành kiếm linh có thể phối hợp hoàn mỹ với mình, chiến đấu chính thức có thể phát huy mười hai thành thực lực, lực lượng tăng nhiều.

- Kiếm của ngươi đâu?

Sau khi cầm U Minh Kiếm ra ngoài, Nhiếp Vân nhìn về phía Diệp Kiếm Tinh, lúc này phát hiện hắn không có kiếm.

Hiện tại Diệp Kiếm Tinh sử dụng bội kiếm của Trần Văn Húc, tuy không bằng U Minh Kiếm nhưng cũng không yếu, chỉ sợ ít nhất là linh binh tuyệt phẩm, như thế nào thân là đệ tử Kiếm Thần, vào lúc gặp nguy hiểm lại không có kiếm.

- Kiếm của ta bị tông chủ cầm đi, nàng nói muốn căn cứ kiếm của ta chuyên môn tìm hiểu kiếm pháp và truyền thụ cho ta!

Diệp Kiếm Tinh nói.

- Ân, Vân Huyên lấy đi?

Nhiếp Vân sững sờ, nội tâm có nghi hoặc.

Tuy nói kiếm pháp có liên hệ với kiếm, giống như dùng huyền ngọc

chi kiếm thi triển ám kình phi thường thoải mái, dùng U Minh Kiếm lại không được, đường đường tông chủ Kiếm Thần Tông nắm giữ mấy trăm bộ kiếm pháp, tùy tiện truyền thụ không khó, vì cái gì lại lấy kiếm đi.

Chuyện này nhìn thế nào cũng quá quỷ dị.

Ầm ầm!

Thời gian không cho phép Nhiếp Vân cân nhắc cẩn thận, trong nội tâm nghi hoặc nhưng không nói ra, chợt phía trước có tiếng nổ lớn, đại địa chấn động, khí lãng cực lớn bộc phát, mộPhụng Ca biến thành bụi phấn, một thi thể cực lớn cao ba bốn thước chậm rãi đứng lên, nó chậm rãi mở mắt ra.

Thi thể đứng lên, trên người nó bộc phát khí tức cổ xưa viễn cổ, dường như nó chôn sâu dưới đất trăm triệu năm, cảm giác áp bách hùng hậu khổng lồ làm người ta không thở nổi.

- Quả nhiên là Bạt!&

------oOo------

Chương 793: Triệu hoán kiếm linh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đầu nhớ lại Hóa Vân Tông ghi về Bạt, lại so với thi thể cao lớn trước mặt, quả nhiên không khác chút nào.

Vương giả của Cương Thi Yêu tộc không cần hoài nghi.

Vân Huyên thật sự luyện ra một Bạt!

Nếu như Bạt này thật sự nghe theo lệnh của nàng, có thể đoán được về sau đại lục Phù Thiên sẽ rung chuyển, từ đó nhấc lên vô số gió tanh mưa máu.

- Đây là Bạt... Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh trung kỳ? Ah...

Trong nội tâm khiếp sợ, Nhiếp Vân cẩn thận nhìn thi thể trước mặt, trong nháy mắt hắn biến sắc.

Hắn vốn cho rằng Vân Huyên có thể nuôi dưỡng Bạt thì cũng chỉ có thực lực Phá Không Cảnh đỉnh phong, tối đa là Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh sơ kỳ, tuy cường đại nhưng có thể chế ước và chống lại, mà bây giờ đột nhiên lại là Bạt tu vi Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh trung kỳ!

Kiếp trước Nhiếp Vân đã đạt tới cảnh giới này, hắn biết rõ thực lực như vậy cực kỳ khủng bố, bởi vì đại lục Phù Thiên đã vài vạn năm qua chưa từng xuất hiện siêu cấp cường giả Bí Cảnh cửu trọng, Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh chính là thực lực đỉnh phong nhất người có loại thực lực này đan điền tự thành khiếu huyệt, tự thành hư không, pháp lực vô cùng cường đại, linh hồn đạt tới Linh cấp đại viên mãn, gần như không thể chê vào đâu được.

Lúc trước chính mình bởi vì có được thực lực này làm cho yêu nhân thống hận phải đánh chết bằng mọi giá, lúc này mới không tiếc tốn hao cực lớn làm ra yêu linh phụ thể, từ đó huynh đệ phản bội, tâm linh xuất hiện sơ hở và đánh chết hắn!

Nếu như nói còn chưa rõ ràng, trước mắt Hóa Vân Tông Đông Tây Nam Bắc bốn đại vô thượng trưởng lão đã là đỉnh phong của đại lục, mà thực lực chân chánh của bọn họ còn chưa đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh trung kỳ, tối đa chỉ là sơ kỳ!

Nạp Hư Cảnh sơ kỳ và trung kỳ khác biệt không thể so sánh, Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh khác biệt càng lớn, nói rõ ràng hơn nữa, cho dù bốn đại trưởng lão Hóa Vân Tông có xông lên cũng không đủ nhét kẻ răng của Bạt.

Xem ra Vân Huyên nuôi dưỡng con Bạt này chính là vì thỏa mãn mục đích và dã tâm của mình, muốn siêu việt Hóa Vân Tông, xưng bá cả đại lục Phù Thiên!

- Chẳng lẽ kiếp trước bảy đại tông môn vây công Hóa Vân Tông Lăng Tiêu đỉnh, làm cho Hóa Vân Tông triệt để suy tàn cũng bởi vì Bạt này?

Đột nhiên Nhiếp Vân nhớ tới chuyện kiếp trước và rùng mình.

Kiếp trước thời điểm mình thành danh muộn hơn hiện tại hơn hai trăm năm, khi đó bảy đại tông môn vây công Hóa Vân Tông đã sớm chấm dứt, tuy về sau trở thành vô thượng trưởng lão của Hóa Vân Tông nhưng toàn bộ người tham gia vây công đã mất tích, cũng không thể nào điều tra, chuyện này biến thành nghi vấn thiên cổ.

Chẳng lẽ có quan hệ với Bạt sao?

Rống!

Bạt vừa xuất hiện đã phát hiện hai gnuowif Nhiếp Vân và Diệp Kiếm Tinh, Nghê Hư trưởng lão cho bọn họ ăn Kim Ti Huyễn Tâm Cổ nên không bị sinh linh hồn binh phát hiện, muốn giấu diếm siêu cấp cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh trung kỳ là chuyện không có khả năng.

- Đây là linh binh thượng phẩm, ngươi cầm dùng!

Thấy Bạt nhìn qua, nó tùy thời đều sẽ động thủ, đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại, mang theo Diệp Kiếm Tinh lui về phía sau vài bước tiến vào một trận pháp của tế tự chi địa, bàn tay hắn ném một thanh trường kiếm linh binh thượng phẩm cho Diệp Kiếm Tinh.

Bảo kiếm linh binh thượng phẩm còn có vài thanh Tử Hoa động phủ, hiện tại trong tay Diệp Kiếm Tinh không có kiếm, thực lực giảm bớt rất nhiều.

- Ta tới trước.

Biết rõ hiện tại khách khí vô dụng, tiếp nhận trường kiếm, Diệp Kiếm Tinh thét dài một tiếng, thân ảnh thon gầy hóa thành một đạo kiếm quang đâm thẳng vào người Bạt.

Toàn thân hắn như hóa thành một ngôi sao băng, kiếm thuật thuần Kiếm Thần Tông phối hợp với khí tức đặc thù của tế tự chi địa, chỉ trong nháy mắt hắn phá vỡ hư không xuất hiện trước mặt Bạt.

Không gặp vài ngày nhưng kiếm thuật và tu vi của Diệp Kiếm Tinh có tiến bộ, cho dù hắn không đi vào kiếm đạo khu địa phẩm cảm ngộ nhưng tiến bộ không chậm hơn kẻ khác, thật không hỗ danh thiên tài tuyệt đại song kiêu, thật đáng sợ.

Nếu Nhiếp Vân không phải là người của hai thế giới, hắn có nắm chắc cảm ngộ và thực lực của mình, hơn nữa pháp quyết vô danh mở hai mươi đan điền, chỉ dựa vào tốc độ tu luyện đơn thuần không thể sánh bằng Diệp Kiếm Tinh.

Rống!

Tuy kiếm pháp của Diệp Kiếm Tinh còn không đạt tới cấp bậc vô thượng kiếm thuật nhưng cũng là kiếm thuật Chí Tôn đỉnh phong, so với Nhiếp Vân tu luyện Phạm Vân Kiếm Thuật lúc trước không chút chênh lệch nào cả, nhìn thấy kiếm pháp có uy thế như vậy, gương mặt cứng ngắt của Bạt còn mang theo trào phúng, ngay cả thân thể cũng không nhúc nhích, nó mặc cho hắn đâm vào người.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Trường kiếm linh binh thượng phẩm phối hợp kiếm thuật cường đại liên tục đâm lên người Bạt, liên tiếp đâm mấy trăm cái vào cùng một vị trí, mỗi một kích phá thạch phân kim, đủ có thể làm cường giả Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong phải tránh né phong mang.

Lúc này nện lên người Bạt, đừng nói bị thương, cho dù là dấu ngấn màu bạc cũng không xuất hiện, đối với nó mà nói không có chút tác dụng gì.

Cương Thi Yêu tộc có thân thể cứng rắn nổi danh khủng bố, tăng thêm Bạt đã có thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh trung kỳ, thân thể cứng rắn còn mạnh hơn cả linh binh thượng phẩm, linh binh thượng phẩm không thể làm nó bị thương.

Hô!

Dường như cảm thấy ngứa nên Bạt thổi một hơi.

Đùng đùng đùng...

Linh binh thượng phẩm trong tay Diệp Kiếm Tinh không thể ngăn cản nên vỡ vụn từng khúc, lúc này biến thành mảnh vỡ văng tứ tung

- Ám sát!

Tuy nhiên trong nội tâm khiếp sợ đến cực điểm, trường kiếm của Diệp Kiếm Tinh vỡ vụn, Nhiếp Vân đã động thủ.

Một kiếm này hắn cũng không đâm vào ngực của Bạt mà là con mắt.

Cho dù toàn thân Cương Thi Yêu tộc cứng rắn như con mắt vẫn mềm, chỉ cần có thể đâm trúng thì nhất định tạo thành hiệu quả.

Lần động thủ này không được có sai lầm, phải một kích tất trúng, cho nên hắn vừa động thủ là một kích lôi lệ phong hành, trực tiếp đánh ra kiếm chiêu ám sát mạnh nhất của mình!

Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật!

Vừa thi triển kiếm thuật cường đại, Nhiếp Vân lập tức như mũi tên phá không bay tới, thế công như sấm vang chớp giật, U Minh Kiếm mang theo hỏa diễm cực nóng phối hợp hêệu quả tiên tâm của tiên âm sư, mang theo uy thế không gì sánh nổi đâm tới.

Rống!

Tuy Nhiếp Vân công kích rất cường đại nhưng trong mắt của Bạt chẳng khác gì hài tử đang chơi đất, trong ánh mắt mang theo vui vẻ nghiền ngẫm mèo vờn chuột.

Ầm ầm!

Còn chưa tới trước mặt đối phương, Nhiếp Vân cảm thấy lực lượng

cường đại bao phủ hắn và Diệp Kiếm Tinh.

------oOo------

Chương 794: Triệu hoán kiếm linh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm!

Hai người bay ngược về phía sau và nện thẳng vào mặt đất.

Cho dù thân thể hai người hiện tại có mai rùa của phòng ngự chi khí bảo hộ nhưng vẫn bị thương phun máu tươi.

Một hơi thổi tan linh binh thượng phẩm, gào rú một tiếng có thể đánh hai người trọng thương, cho dù như vậy cũng làm Bạt cảm thấy thực lực hai người quá thấp, bởi vì muốn biến thành hai người thành khôi lỗi cho enen không hạ sát thủ, nếu không cũng không cần nó động thủ làm gì, hai người sẽ biến thành người khô, chết không thể chết lại.

Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, Thiên Kiều Cảnh... Chênh lệch thật sự quá lớn, hoàn toàn không thể so sánh!

Đông đông đông đông!

Đả thương hai người, dường như Bạt không quan tâm tới những con sâu cái kiến tấn công, cũng không nhìn một cái, nó bước về phía trước.

Mỗi khi bước tới mặt đất như bị đạp nát, không khí bị áp súc lại và nổ tung.

Sưu sưu sưu!

Tế tự chi địa có rất nhiều tổ tiên anh linh của Kiếm Thần Tông, dường như nơi này đột nhiên xuất hiện yêu nhân, vô số kiếm khí bàng bạc phá không đánh tới, tuy còn chưa tới đến trước mặt Bạt

đã bị nó dùng một trảo thô to bắt lấy nuốt vào trong bụng.

- Di Hoằng Cương, Đại Quy Minh Chưởng!

Nhìn thấy cương thi yêu vương đi vào, tuy Nhiếp Vân khẩn trương nhưng hắn không sợ hãi, hắn kéo Diệp Kiếm Tinh lui về phía sau vài bước, lúc này tháo chạy qua khe hở trận pháp tế tự chi địa, đồng thời tinh thần khẽ vận dụng át chủ bài mạnh nhất là thi thể Di Hoằng Cương.

Hiện tại Nhiếp Vân cũng không phải muốn đánh chết Bạt, mà là muốn lợi dụng công kích từ đó suy tính ra nhược điểm của đối phương ở điểm nào, mặc dù giết không chết, một khi đánh trúng chỗ hiểm cũng có thể giúp hai người đào tẩu thật nhanh.

Thi thể Di Hoằng Cương vừa xuất hiện, vận chuyển linh thạch tuyệt phẩm sau đó năm ngón tay mở ra, hắn đánh một Đại Quy Minh Chưởng không dong dài chút nào.

Ầm ầm!

Quả nhiên cường giả Nạp Hư Cảnh công kích khác xa bọn họ, vừa ra tay đã làm không khí tế tự chi địa như bị đông cứng và hình thành một chưởng ấn phá không đánh tới.

Rống!

Dường như Bạt không e ngại công kích của Di Hoằng Cương, tiếp tục rống một tiếng, lúc này nó vươn thủ chưởng ra, ngay sau đó há miệng hấp mạnh một cái.

Ầm ầm ầm...

Di Hoằng Cương ra uy lực vô cùng to lớn nhưng cũng bị nó nuốt vào bụng..

- Thật mạnh... Xem ra chỉ có thể động dụng thân phận kiếm đạo sư của ta mà thôi.

Thi thể Di Hoằng Cương không có tác dụng với Bạt, nội tâm Nhiếp

Vân cũng có thể đưa ra phán đoán thực lực của nó, hít sâu một hơi, đôi mắt híp lại.

Đồng dạng là Lĩnh Vực Cảnh nhưng thực lực có khác nhau rất lớn, huống chi Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh!

Thực lực tự nhiên không giống nhau, kiếp trước Nhiếp Vân đã đạt tới cảnh giới này, hắn cũng nhìn ra khác biệt nhỏ của mỗi cảnh giới, vừa rồi giao phong tuy ít nhưng cũng nhận ra thực lực Bạt mặc dù trong Điền Huyệt Khiếu Cảnh trung kỳ cũng xem như cường giả.

Đối phó gia hỏa có loại thực lực này không thể không dùng biện pháp dự phòng.

Hắn vận chuyển kiếm đạo đan điền, quả nhiên trong nháy mắt Nhiếp Vân cảm thấy rất nhiều kiếm linh trong cả tế tự chi địa lại thần phục mình, mấy ngàn thanh trường kiếm rậm rạp chằng chịt.

- Bạt là yêu nhân, làm đệ tử Kiếm Thần Tông, đánh chết yêu nhân là dĩ nhiên, còn chờ khi nào nữa!

Nội tâm hơi động, một đạo ý niệm từ linh hồn vừa tấn cấp bộc phát tiến vào mỗi thanh trường kiếm.

Tuy thiên phú kiếm đạo sư có thể làm tất cả anh linh, kiếm linh trong tế tự chi địa thần phục nhưng cũng không thể ra lệnh cho đối phương, bởi vì kiếm đạo sư cũng không phải khai phái tông sư.

Cho nên Nhiếp Vân muốn triệu hoán những bảo kiếm này đồng thời đối phó Bạt cũng phải có đủ lý do.

Ông!

Dường như tất cả kiếm linh trong tế tự chi địa đều nghe được ý niệm của hắn, đồng thời phát ra tiếng kêu ông ông.

Rống!

Ầm ầm!

Thời điểm Nhiếp Vân lợi dụng thiên phú kiếm đạo sư câu thông kiếm linh, Bạt dường như mất kiên nhẫn, hai mắt đục ngầu mở ra, bàn tay đánh một trảo, Nhiếp Vân và Diệp Kiếm Tinh nhìn thấy trận pháp trước mặt bị xé rách.

Ầm ầm ầm...

Lại qua một lúc ban tay của Bạt xuất hiện trước mặt Nhêếp Vân, khoảng cách gương mặt hắn còn chưa đủ một mét.

- Ah...

Mùi máu tươi bay thẳng vào trong mũi, dưới áp lực khổng lồ như vậy, da mặt của Nhiếp Vân co quắp, hắn suýt nữa rơi vào trạng thái hôn mê.

- Đi thôi, đánh giết yêu nhân.

Ý niệm câu thông với kiếm linh, đan điền kiếm đạo sư không ngừng vận chuyển, Nhiếp Vân trong điên cuồng hét lên trong nội tâm, muốn những bảo kiếm này bay múa tiến hành vây công Bạt, nhưng trước khi công kích có khả năng làm kiếm linh sinh ra sợ hãi, mỗi một kiếm linh đều run rẩy không nhỏ.

Linh binh có được linh tính không cao nhưng biết xu cát tị hung, trước mắt Bạt mang cho chúng cảm giác cường đại, cho dù có kiếm đạo sư triệu hoán cũng không muốn tiến lên.

- Không thể trông cậy vào bọn chúng, chỉ có thể dựa vào chính mình!

Phát hiện những kiếm linh bảo kiếm bộ dạng bó tay bó chân không nhúc nhích, Nhiếp Vân biết rõ lại trông cậy vào chúng chết cũng không biết chết như thế nào, nhìn bàn tay đáng sợ kia sắp tới gần, thân thể của hắn trượt về phía sau vài bước, thiên phú địa hành sư không tiếc rẻ pháp lực cấp tốc chui xuống, khó khăn lắm mới tránh được bàn tay của Bạt.

- Chết đi cho ta!

Hắn tránh thoát công kích, Diệp Kiếm Tinh bên cạnh lại giãy dụa sau đó rống lớn, trong tay không có kiếm, trong lòng có kiếm, hắn giống như thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ mang theo ý niệm trước nay chưa từng có đâm thẳng vào Bạt.

Không cios cả kiếm chỉ dựa vào thực lực Thiên Kiều Cảnh sơ kỳ dám phóng tới gần Bạt có thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, từ điểm nào nhìn cũng cảm thấy như đi chịu chết, Diệp Kiếm Tinh quả thật ngớ ngẩn.

Nhưng hắn có tín niệm thà gãy không cong này, tình nguyện chết cũng không lùi về phía sau một bước.

Ầm ầm!

Dùng thân làm kiếm, tín niệm đột phá, dường như Diệp Kiếm Tinh lĩnh ngộ cái gì đó, đột nhiên lực lượng của hắn không ngừng tăng trưởng, lúc này hắn có đại đột phá đạt tới Thiên Kiều Cảnh hậu kỳ!

Thực lực tấn cấp, hơn nữa lĩnh ngộ kiếm đạo còn sâu sắc không ít, toàn thân Diệp Kiếm Tinh chẳng khác gì biến thành một thanh kiếm, thanh kiếm sáng chói mắt.

Rống!

Dường như phá hiện gia hỏa có thực lực yếu kém vậy mà có được một mặt hung hãn như thế, gương mặt cứng ngắc của Bạt cũng mang theo kinh ngạc, nó không quan tâm tới Nhiếp Vân, bàn tay đưa tay về phía trước ngăn cản Diệp Kiếm Tinh công kích.

Nó vẫy tay nhẹ nhàng.&

------oOo------

Chương 795: Kiếm Thần chi tâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm!

Diệp Kiếm Tinh bay ngược về phía sau lần nữa, lần này hắn bị thương quá nặng cho nên xương cốt toàn thân đứt gãy vài chỗ, nội tạng cũng bị trọng thương rất lớn, miệng, mũi, tai, mắt, thất khiếu chảy máu.

Bạt là thi thể tiền bối Phụng Ca của Kiếm Thần Tông nuôi dưỡng mà thành, trong căn cốt không có chán ghét với đệ tử Kiếm Thần Tông, tuy một trảo uy lực không nhỏ nhưng nó lưu thủ không có đánh chết Diệp Kiếm Tinh.

- Loại quái vật như ngươi phải đánh chết, vì tông môn có chết vô hối.

Lại giãy dụa đứng lên lần nữa, toàn thân Diệp Kiếm Tinh là máu, trong ánh mắt mang theo chiến ý bốc cháy dữ dội, hắn càng điên cuồng hơn trước.

- Dũng mãnh, điên cuồng, vứt bỏ tất cả sinh tử!

Vì tông môn có chết vô hối...

Nhìn thấy biết rõ hẳn phải chết nhưng vẫn không lui về phía sau, nội tâm Nhiếp Vân chấn động mạnh, đôi mắt càng ngày càng sáng.

Kiếm, sắc bén vô song, binh chi vương giả!

Kiếm, dũng cảm tiến tới, bất khuất!

Nương theo lĩnh ngộ với kiếm càng ngày càng nhiều, vào lúc này có âm thanh gì đó vang lên, trong cổ họng, trên người, xương cốt của hắn sinh ra tiếng gào to.

- Biết rõ không địch lại cứ dứt khoát chết đi, thà gãy không cong, dũng cảm tiến tới, đây là kiếm đạo!

Ầm ầm!

Âm thanh trầm thấp chậm chạp giống như trình bày hàm nghĩa

kiếm đạo, một đạo kiếm quang bắn ra từ đầu Nhiếp Vân, kiếm đạo đan điền vận chuyển chậm chạp nhưng lại có biến hóa về chất.

Răng rắc!

Răng rắc!

Kiếm đạo chi khí trong kiếm đạo đan điền nương theo lĩnh ngộ của Nhiếp Vân biến thành một thanh trường kiếm, nó rút kiếm ra khỏi vỏ sau đó bắn ra hào quang chói mắt không sợ sinh tử.

...

- Diệp Kiếm Tinh và Văn Siêu chắc đã tìm được mộ Phụng Ca, nhất định có thể nhìn thấy thi khí tán dật ra ngoài, đến lúc đó nhất định sẽ ném ấn phù trấn áp ta cho vào trong mộ địa.

- Bởi như vậy chẳng khác nào hoàn thành bước cuối cùng nuôi dưỡng Bạt, triệt để kích hoạt nó từ trong ngủ say.

Ở một hướng khác trong tế tự chi địa có bóng dáng uyển chuyển tiến lên phía trước.

Bóng người này đi lộ tuyến phi thường cổ quái, cũng không phải đi thẳng mà là đi hình chữ “Chi”, tuy không chậm nhưng thân ảnh như ẩn như hiển tỏng tế tự chi địa, là tồn tại nhưng giống như không tồn tại, đi chung quanh tới lui nhưng đám sinh linh hồn binh lại không nhìn thấy nàng.

Hô!

Bóng người dừng lại, hất mái tóc về phía sau lộ ra dung mạo mỹ lệ kinh người.

Tông chủ Kiếm Thần Tông Vân Huyên!

Lúc này gương mặt Vân Huyên đỏ hồng, trong hai mắt bắn ra hào quang hưng phấn khó ngăn cản nhìn về một hướng.

- Một khi Bạt thanh tỉnh, nhất định sẽ hấp dẫn cả tế tự chi địa chú ý,

tất cả kiếm linh sẽ chú ý và tập trung vào người cương thi yêu vương, thời điểm này Kiếm Thần chi tâm vì bảo vệ tế tự chi địa của tông môn, lực phòng ngự nhất định sẽ giảm xuống rất nhiều, ta lại dùng thân phận tông chủ đương đại Kiếm Thần Tông xuất hiện, ta tỏ ý muốn chế ngự Bạt... Nhất định có thể đạt được tán thành!

- Đạt được Kiếm Thần chi tâm tán thành sẽ tìm được Kiếm Thần chi môn, có thể đạt được toàn bộ truyền thừa của lão tổ lưu lại, mặc dù không thể trở thành kiếm đạo sư nhưng thực lực nhất định tăng mạnh, đột phá gông cùm Nạp Hư Cảnh, ít nhất sẽ đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong!

- Lúc này khẳng định Bạt sẽ náo lớn, vô thượng trưởng lão cũng sẽ chạy tới, lúc này ta tại ra mặt... Ha ha, ta nuôi dưỡng Bạt năm mươi năm đã biến thành khôi lỗi chỉ nghe theo lệnh của ta, đến lúc đó chỉ cần hơi thit riển thủ đoạn sẽ làm người ta không nhìn ra, còn tưởng rằng là ta tốn hết tâm huyết thuyết phục nó!

- Đạt được Kiếm Thần chi tâm tán thành, đạt được lão tổ truyền thừa, lại thuyết phục Bạt thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh trung kỳ... Thanh danh của ta sẽ đạt tới đỉnh phong!

- Thời điểm này cho dù vô thượng trưởng lão cũng không thể làm gì ta, ta lại ra lệnh đối phó Hóa Vân Tông, bọn họ nhất định không có ý kiến.

- Như vậy cả đại lục Phù Thiên phải run rẩy dưới chân của ta.

Xiết chặc nắm đấm, Vân Huyên lại cân nhắc kế hoạch của mình lần nữa, tất cả không chê vào đâu được, lúc này nàng hít sâu một hơi, thân thể liên tục nhảy lên vài cái đi vào địa phương trung tâm của tế tự chi địa, nàng vẽ một cái, không trung nứt vỡ.

Vèo!

Vân Huyên chui vào.

Sau một khắc nàng xuất hiện trong không gian kín, không gian cũng không lớn, nó liên thông với hư không loạn lưu, chính giữa có một trái tim đang đập, nó vẫn còn sống.

Trái tim đập một cái liền tỏa ra khí tức vạn kiếm thần phục, đại biểu kiếm đạo chân chính xuyên qua cổ kim.

- Tông chủ Kiếm Thần Tông đời năm trăm ba mươi tám Vân Huyên đến đây bái kiến Thần Kiếm lão tổ!

Lúc này Vân Huyên quỳ bái trên mặt đất, chưởng giáo ấn chấn động chiếu sáng dung mạo của nàng.

Ông!

Dường như trái tim nghe hiểu cho nên chấn động, một đạo hào quang màu đỏ bao phủ chưởng giáo ấn, cả hai chậm rãi giao hòa giống như tiến hành trao đổi.

Một lát sau chưởng giáo ấn nhiễm hào quang màu đỏ bay vào trong lòng bàn tay Vân Huyên.

- Đa tạ lão tổ!

Tiếp nhận chưởng giáo ấn, sắc mặt Vân Huyên đỏ lên, thân thể đứng thẳng.

Chưởng giáo ấn lại vào trong tay nàng đã nói rõ lão tổ Kiếm Thần chi tâm tán thành thân phận chưởng giáo của nàng.

Hơn năm trăm chưởng giáo Kiếm Thần Tông có thể đạt được lão tổ tán thành cũng chỉ có hơn mười vị, đối với Vân Huyên mà nói đây là vinh dự thật lớn.

- Bẩm lão tổ, chắc hẳn ngài cũng phát hiện trong tế tự chi địa xuất hiện một đầu cương thi yêu vương, nó có thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh trung kỳ, vì bảo hộ tông môn không bị hủy trong tay ta, Vân Huyên hy vọng có thể đạt được lão tổ tán thành, tìm được Kiếm Thần chi môn, đạt được truyền thừa, ra tay áp chế Bạt thần phục.

Vân Huyên ôm quyền đứng trước mặt trái tim, nàng lộ ra thần thái chính trực, trong mắt tràn ngập quả cảm dũng cảm và kiên định.

- Tất cả vì tông môn, kính xin lão tổ thành toàn!

Phù phù phù phù!

Trái tim đang đập trên không trung làm như không nghe hiểu nàng nói, cũng đang tiến hành suy nghĩ.

- Tuy Vân Huyên là nữ tử nhưng vẫn cố gắng chấn hưng Kiếm Thần Tông, hiện tại tông môn gặp đại nạn, Kiếm Thần Chi Kiếm bị ác nhân trộm đi, tượng đá kiếm đạo đan điền cũng mất đi tung tích, kính xin lão tổ mau chóng đă ra quyết định,

Vân Huyên làm như vậ cũng không phải vì dã tâm và thực lực, hoàn toàn vì tông môn!

Vân Huyên lại cúi đầu, vẻ mặt thành kính.

Đông đông đông!

Nhưng vào lúc này mặt đất bên ngoài như bị voi đạp phát ra chấn động và nổ mạnh như sấm sét, ngay sau đó tất cả kiếm linh dường như phát hiện yêu nhân dị tộc nên bắn ra kiếm khí của mình.&

------oOo------

Chương 796: Hình thái thứ ba (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những kiếm khí này còn chưa đánh trúng đã bị nó nuốt vào toàn bộ.

Những hình ảnh này Vân Huyên dùng thủ đoạn đặc thù chiếu vào trong không gian bịt kín.

- Lão tổ, nhanh quyết định đi, không thể ngăn cản Bạt sớm một chút, hậu nhân và tông môn do người thành lập sẽ không còn.

Vân Huyên vô cùng lo lắng lên tiếng, nàng đã có phần sốt ruột, trên dung mạo tuyệt mỹ mang theo khí chất trách trời thương dân, làm cho người ta không tự chủ muôn che chở.

Ầm ầm!

Dường như trái tim cực lớn cũng phát hiện thực lực của Bạt vô cùng cường đại, lần nữa đập mạnh hơn, không hề do dự nổ vang, một đám hào quang màu đỏ tỏa sáng.

Hào quang màu đỏ sinh ra tạo thành hình tròn đủ cho một người tiến vào.

Nhìn thấy loại tình huống này, Vân Huyên hưng phấn suýt nữa hét lên, trái tim phát ra hào quang màu đỏ cho mình đi vào, nói rõ đã đạt được Kiếm Thần chi tâm tán thành, có tư cách đi vào Kiếm Thần chi môn nhận truyền thừa!

Loại vinh dự này từ khi Kiếm Thần Tông thành lập đến nay, chính mình là người đầu tiên.

- Đa tạ lão tổ!

Vội vàng ôm quyền nói một tiếng, Vân Huyên muốn đi vào phạm vi hình tròn.

Ầm ầm ầm ầm...

Đinh linh!

Vào lúc nàng sắp tiến vào trong phạm vi hào quang màu đỏ, đột nhiên cả tế tự chi địa chấn động mạnh, âm thanh dồn dập giòn tan và tất cả bảo kiếm bị lực lượng nào đó triệu hoán, chúng đồng thời phát ra âm thanh đinh dang rất lớn.

- Biết rõ không địch lại cứ dứt khoát chết đi, thà bị gãy không cong, dũng cảm tiến tới, đây là kiếm đạo!

Đột nhiên âm thanh ngâm xướng vang vọng hư không, nương theo âm thanh này, Kiếm Thần chi tâm đang chấn động cũng co rút lại,

nó lập tức thu hồi ánh sáng màu đỏ sau đó thoát ra khỏi phạm vi không gian bịt kín.

Vèo!

Trái tim biến mất trước mặt Vân Huyên.

- Cái gì? Lão tổ, lão tổ...

Không nghĩ tới cách đạt được tán thành chỉ còn một bước ngắn, đột nhiên trái tim của lão tổ biến mất, Vân Huyên đang chuẩn bị tiến vào thì sững sờ, lúc này trong lòng sinh ra khủng hoảng, nàng sắp phát điên lên!

Vì đạt được Kiếm Thần chi tâm tán thành, từ khi nàng vào Kiếm Thần Tông đã có quyết định, cũng bắt đầu bố cục từ năm mươi năm trước, vì thế nàng càng lạnh lẽo vô tình, vì thế cũng làm Thiên Huyễn sống không bằng chết, đến bây giờ mắt thấy sắp thành công, thậm chí Kiếm Thần chi tâm cũng đã tán thành phóng xuất ánh sáng màu đỏ, tại sao lại xuất hiện biến cố đột ngột như vậy?

Rốt cuộc âm thanh kia là thế nào?

Biết rõ không địch lại cứ dứt khoát chết đi, thà gãy không cong, dũng cảm tiến tới, đây là kiếm đạo!

Đây là kiếm đạo? Chẳng lẽ có người lĩnh ngộ kiếm đạo chân ý?

Không đúng, Kiếm Thần Tông thành lập bao nhiêu năm qua, có rất nhiều người lĩnh ngộ kiếm đạo, lĩnh ngộ dù chết vô hối không có một trăm cũng tám chín chục, từ khi nào xuất hiện biến cố như thế, mắt thấy sắp thành công, đột nhiên Kiếm Thần chi tâm biến mất?

Kiếm Thần chi tâm rời đi, cho dù Vân Huyên có ngốc cũng hiểu trong đó có vấn đề, đó chính là có người càng thích hợp được tán thành hơn nàng, tâậm chí Kiếm Thần chi tâm vì tán thành đối phương đã không tiếc rời khỏi không gian sinh tồn đặc thù!

Kiếm Thần chi tâm cũng không phải tính mạng chân chính, mà là trái tim thoát ly bản thể, nó dùng trạng thái pháp bảo tồn tại, một khi

rời khỏi không gian này sẽ héo rũ nhanh chóng và tử vong triệt để.

Vì tán thành người này không tiếc tử vong...

Rốt cuộc là ai?

Rốt cuộc là ai?

Là ai cướp đi đồ vật thuộc về ta!

Là ai dám tranh giành với Vân Huyên ta?

Tính đi tính lại ta không có phần, vất vả làm nhiều như thế nhưng không được hưởng!

Một phen mưu kế, một phen tâm huyết, tất cả gian khổ đều biến thành công dã tràng.

Vân Huyên không còn giữ thần sắc xinh đẹp nữa, sắc mặt của nàng biến thành dữ tợn.

Không được, mặc kệ người kia là ai, ta phải đoạt Kiếm Thần chi tâm trở lại.

- Cho dù là ai cũng phải trả giá thật nhiều.

Hô!

Bước chân đạp mạnh, Vân Huyên cầm chưởng giáo ấn ra, lúc này nàng mở không gian sau đó thoát ra, hiện tại nàng không che lấp thân thể, vừa xuất hiện chưởng giáo ấn lập tức bao phủ tế tự chi địa, sấm sét nổ tung vang dội.

Trong nháy mắt tất cả mọi người biết rõ... Chưởng giáo tiến vào tế tự chi địa!

...

Sâu trong thời không xa xôi, dưới một cây hoa quế chập chờn sinh trưởng trong hư không, bộ rễ rậm rạp của nó không biết đâm vào

nơi nào, cũng không biết hấp thu năng lượng từ đâu, chỉ có thể nhìn thấy cành lá sum xuê của nó nghiền nát hư không, vô số hào quang xinh đẹp bắn ra khắp bốn phía, những màu sắc này vô cùng trùng điệp, cũng bày ra vô hình đại đạo hoàn mỹ, nếu như thường xuyên quan sát ở nơi này nhất định sẽ có lý giải mới về đại đạo, tu vi tiến bộ nhanh hơn.

Hoa Quế Thụ tơời sinh, ngàn năm khô khốc.

Hư không sinh đại đạo, cành lá che bầu trời!

Đây là một cây Hư Không Thiên Quế.

Hư Không Thiên Quế đổi chiều trong hư không, có thể ngăn cản hư không loạn lưu, tự chủ tạo ra không gian, trong không gian này được cành lá cọ rửa có thể tự động diễn hóa đại đạo, là nơi tu luyện rất tốt.

Trong khu vực tốt nhất của nơi này có bốn thân ảnh đang ngồi trên bồ đoàn, tư thế như nhau lại ăn mặc quần áo khác nhau, đỏ, vàng, xanh, đen, màu áo của bọn họ trở nên nổi bật dưới gốc đại thụ.

Xem bộ dạng đang liên kết với nhau tạo thành trận pháp đặc thù tu hành.

Đột nhiên ánh sáng chói lọi yếu bớt, lúc này lão giả áo đỏ đang ngồi ở phía trước chậm lại và mở mắt ra.

- Đại đạo vô hình... Tuy chúng ta thường xuyên quan sát ở nơi này, hao hết tâm tư cân nhắc, thậm chí lợi dụng đặc tính thời không trì hoãn tuổi thọ, tạo thành trận pháp, lĩnh ngộ tự nhiên... Cũng không cách nào luyện lực lượng trong đan điền vào khiếu huyệt, từ đó hiểu ra hàm nghĩa chân chính của đan điền huyệt kiều, lĩnh ngộ tầng kia.

Ánh mắt mọi người nhìn thanh trường kiếm cắm trước mặt, thân kiếm tỏa ra hàn quang sáng ngời, vừa nhìn đã biết là cấp bậc tuyệt phẩm linh binh.

- Đúng thế, lần này chúng ta bế quan quan sát nhiều năm như vậy

nhưng không có tiến thêm chút nào, Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh thật sự quá khó đạt tới!

- Nếu quả thật dễ dàng đạt tơi như vậy, cả đại lục Phù Thiên cường giả Bí Cảnh đệ bát trọng không ít như thế.

Hai lão giả áo xanh và đen lắc đầu.

- Thật sự không được, chúng ta đốt cháy Kiếm Thần Ấn nghĩ biện pháp triệu hoán

Tư Duẫn tổ sư trở lại, Tư Duẫn tổ sư tu vi kinh thiên động địa, sớm đã đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, nếu có hắn chỉ điểm, chúng ta nhất định có thể lục lọi ra hàm nghĩa của đan điền khiếu huyệt, sớm lĩnh ngộ lực lượng đan điền.&

------oOo------

Chương 797: Hình thái thứ ba (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lão giả áo vàng nói.

- Kiếm Thần ấn năm đó Kiếm Thần lão tổ chỉ lưu lại ba miếng, không đến thời khắc tông môn nguy cơ sinh tử tuyệt không thể đốt cháy, nếu như đốt cháy một lần chỉ vì để Tư Duẫn tổ sư diễn giải, nếu hắn không diễn giải thì sao, gây chuyện không tốt còn đánh chết bốn người chúng ta đấy.

Lão giả áo đỏ cười khổ.

- Đúng thế, không lưu lại bí tịch, không lưu lại phương pháp tu luyện đến đan điền huyệt khiếu, bảo chúng ta tự lĩnh ngộ là quy định Kiếm Thần lão tổ lưu lại, công nhiên vi phạm, còn muốn Tư Duẫn tổ sư tới giảng giải thì đúng là muốn chết!

- Tư Duẫn tổ sư tuổi thọ đã hơn chín nghìn, đạt đến cực hạn, hiện tại chỉ sợ đang tu luyện sâu trong thời không tìm kiếm cơ hội đột

phá, lại quấy rầy hắn thật không nên.

- Kỳ thật chúng ta nếu có thể tìm được siêu cấp cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh trên đại lục Phù Thiên diễn giải cũng nhất định có thể giải trừ một phần nghi hoặc.

Lão giả áo đỏ nói.

- Đại lục Phù Thiên ngoài sángcó cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh cũng chỉ một mình Hóa Vân Tông có mà thôi, ngươi ý tứ đi tìm bọn họ?

Lão giả áo vàng nhướng mày.

- Cũng không có gì, tám đại tông môn chúng ta thời điểm vừa thành lập chính là vì bảo hộ nhân loại trên đại lục Phù Thiên sống tốt, cũng triệt để đuổi yêu nhân ra ngoài, lúc ấy tám đại tông môn đoàn kết chặt chẽ, tuy hai mà một... Ai, ai ngờ yêu nhân bị xua đuổi không còn bao nhiêu, người cầm quyền tám đại tông môn vì lũng đoạn nên tranh nhau đấu hung ác, vụng trộm thi triển thủ đoạn, hiện tại tám đại tông môn sớm không còn đoàn kết nữa rồi!

Lão giả áo đỏ lắc đầu, trên mặt mang theo cô đơn.

- Kỳ thật, hai chủng phương pháp này không cần, chúng ta còn có những phương pháp khác tấn cấp Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh!

Đột nhiên lão giả áo đen mở miệng.

- Những phương pháp khác?

- Đúng vậy a, chỉ cần một trong chúng ta đạt được lão tổ lưu lại Kiếm Thần chi tâm tán thành, mở Kiếm Thần chi môn và đạt được lão tổ truyền thừa, thậm chí không cần cảm ngộ cảnh giới là có thể trực tiếp bước vào Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh!

- Đến lúc đó là có thể tìm hiểu huyền bí đan điền huyệt khiếu rồi.

Lão giả áo đen cười nói.

- Ngươi nha, phương pháp kia nghe thì đơn giản, trên thực tế là khó khăn nhất, Kiếm Thần lão tổ học cứu thiên nhân, thủ đoạn bố trí Kiếm Thần chi môn, thực sự có thể làm cho người ta trực tiếp tấn cấp đến Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh... Đáng tiếc, muốn đạt được Kiếm Thần chi tâm tán thành làm sao dễ dàng như vậy, Kiếm Thần Tông lập tông vài vạn năm cũng chưa xuất hiện người nào.

- Chúng ta cũng không phải chưa thử qua, Kiếm Thần chi tâm của lão tổ không quan tâm chúng ta.

Nói tới Kiếm Thần chi tâm trong tế tự chi địa, mấy vị lão giả cười khổ không thể làm gì.

Đạt được Kiếm Thần chi tâm tán thành sẽ có cơ hội đi vào Kiếm Thần chi môn, đạt được lão tổ lưu lại truyền thừa, như vậy có thể một bước lên trời, đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh... Đáng tiếc, bọn họ chưa từng thành công qua.

- Lão tổ lưu lại thủ đoạn cũng không phải người nào cũng có thể thành công, đạt được Kiếm Thần chi tâm tán thành khó, luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm càng khó!

- Hai thứ này đúng là rất khó nhưng nếu như khác nhau đều đạt được thành công, mặc dù không cần tiến vào Kiếm Thần chi môn, chỉ cần dừng lại trong tế tự chi địa cũng tìm được lực lượng của Kiếm Thần lão tổ gia trì, cũng có thể có được thực lực và lực lượng Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh!

- Đây chỉ là truyền thuyết, có phải thật hay không còn khó nói, lại nói cũng chỉ có hiệu quả trong tế tự chi địa mà thôi, ra khỏi nơi đó cũng trở về thực lực ban đầu, cũng không phải đại biểu ngươi tấn cấp!

- Ha ha, chúng ta không phải cần cảm ngộ đan điền huyệt khiếu sao? Quay trở về thực lực vốn có cũng không sao, chí ít từng có qua loại lực lượng này, biết rõ đan điền huyệt khiếu xảy ra chuyện gì, còn muốn tấn cấp có lẽ không khó a!

Nói tới Kiếm Thần chi tâm và Kiếm Thần Chi Kiếm, bốn lão nhân này càng thêm bất đắc dĩ, muốn đạt được tán thành quá khó khăn,

cơ hồ không dùng khó để hình dung nữa, Kiếm Thần Tông thành lập vài vạn năm, trong đó đệ tử thiên tài tính bằng hàng ngàn, có hơn mười người đạt được Kiếm Thần chi tâm thừa nhận, có thể đạt được Kiếm Thần Chi Kiếm tán thành, không có ai!

Thật sự rất khó khăn, thậm chí còn khó hơn đột phá Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh!

Rầm rầm!

Mấy người nói chuyện với nhau, đột nhiên Hư Không Thiên Quế trước mặt xuất hiện chấn động lắc lư, cành lá và hoa rung động.

- Là tế tự chi địa!

Lão giả áo đỏ liếc mắt nhìn, dường như nhớ tới cái gì đó và vẻ mặt ngưng trọng.

- Gốc Hư Không Thiên Quế cắm rễ trong tế tự chi địa, một khi chưởng giáo không có thông qua chúng ta, cầm trong tay chưởng giáo ấn tiến vào tế tự chi địa sẽ làm cây quế lắc lư.

- Chưởng giáo vào tế tự chi địa lúc này làm cái gì?

- Mặc dù là chưởng giáo muốn đi vào tế tự chi địa cũng phải thương nghị với bốn thái thượng trưởng lão chúng ta, nàng không thương nghị, một mình tiến vào chẳng lẽ có chuyện gì sao?

- Chẳng lẽ có thái thượng trưởng lão chết trận? Đi qua xem!

Tế tự chi địa là nơi tổ tiên tông môn nghỉ lại, ngàn vạn không thể xảy ra chuyện gì!

Ba lão giả khác nghe lão giả áo đỏ nói thế cũng đứng lên.

Nghe hắn nói cũng có thể đoán ra thân phận bọn họ chính là bốn đại vô thượng trưởng lão của Kiếm Thần Tông.

- Được rồi, trở về!

Vô thượng trưởng lão áo đỏ gật gật đầu, bàn tay vẽ một cái, không gian trước mặt xuất hiện hư không đen kịt, cuối thông đạo chính là tế tự chi địa của Kiếm Thần Tông.

Hô!

Bốn người đồng thời tiến vào thông đạo, cũng biến mất tại chỗ.

...

Chỉ trong nháy mắt có cảm ngộ, Nhiếp Vân lập tức tỉnh táo lại và nhìn về phía khí hải, nhìn kiếm đạo đan điền, đôi mắt hắn tỏa sáng.

Lúc này kiếm đạo đan điền biến thành màu xanh nhạt, trong đó có kiếm ý đặc thù bốc lên, khí hải cũng chấn động lắc lư không nhỏ.

Kiếm đạo đan điền diễn sinh kiếm đạo chi khí cũng biến hóa trạng thái, chúng giống như từng thanh trường kiếm kết nối với nhau, sau khi kết nối tạo thành kiếm đạo nguyên vẹn.

Nhìn thấy kiếm đạo nguyên vẹn trước mặt, Nhiếp Vân như hiểu ra cái gì, sắc mặt của hắn cứng đờ, ngay sau đó thì thào tự nói, giọng nói run run.

- Đây là kiếm đạo đan điền... Hình thái thứ ba?

Mặc dù hắn không phân biệt hình thái của kiếm đạo sư rõ ràng lắm nhưng nhìn thấy hình thái như vậy Nhiếp Vân có ngốc cũng biết kiếm đạo đan điền dưới tình huống đốn ngộ lúc nãy đã đột phá hai cấp đạt tới hình thái thứ ba!&

------oOo------

Chương 798: Vô thượng đại kiếm thuật (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Năm đó khai phái tông sư của Kiếm Thần Tông cũng chỉ đạt tới cấp bạc này!

Nắm đấm xiết chặc, Nhiếp Vân cảm thấy vô số kiếm ý xông lên đầu, bởi vì lúc trước khong có bí tịch, không cách nào tu luyện vô thượng kiếm thuật, trong nháy mắt này đã đột phá gông cùm xiềng xích lập tức đại thành.

Tứ Quý Kiếm Pháp, Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật, Đại Bi Thất Tiên Kiếm, Linh Tê Phá Thiên Kiếm, Phiêu Miểu Thiên Thủ Kiếm, Thiên Địa Huyền Dương Kiếm Thuật...

Mười bộ đồ vô thượng kiếm thuật được kiếm đạo chi khí vận chuyển và diễn biến giống như hắn tu luyện qua ngàn vạn lần sau đó dung nhập vào trong linh hồn, quen thuộc không thể lại quen thuộc hơn.

Kiếm đạo đan điền đạt tới hình thái thứ ba, hắn cũng có thể tự sáng tạo vô thượng kiếm pháp cho bả thân mình, nếu muốn tu luyện càng vô cùng đơn giản, một ý niệm dung nhập linh hồn từ đó đạt tới ý cảnh của kiếm pháp.

Trước kia thi triển vô thượng kiếm thuật tự nhận là rất lợi hại, với ánh mắt hiện tại quan sát đã phát hiện có trăm ngàn chỗ hở, chỉ cần đối phương sử dụng kiếm, trong mắt của mình vĩnh viễn sẽ có sơ hở.

Đây mới là kiếm đạo sư!

Chỉ có như vậy kiếm đạo sư mới thật sự đáng sợ!

Rống!

Một tiếng gào rú cắt ngang Nhiếp Vân hưng phấn, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Diệp Kiếm Tinh cố chấp và điên cuồng rốt cuộc đã chọc giận cương thi vương giả, trong tiếng gào thét mang theo tức giận nồng đậm, ngón tay to điểm vào thân thể Diệp Kiếm Tinh.

Ngay cả ngón tay của nó không thể vươn ra xa nhưng không khí trước mặt liên tục nổ tung và hình thành lỗ đen không lớn.

Cường giả Phá Không Cảnh có thể xé rách không gian, cường giả

Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh càng cường đại hơn, vừa ra tay không gian cũng biến mất, đừng nói nhân loại, cho dù linh binh tuyệt phẩm lâm vào trong lỗ đen như vậy cũng bị quấy thành bụi phân và biến mất.

- Diệp Kiếm Tinh nguy hiểm, kiếm đạo áo nghĩa, thập đại vô thượng kiếm thuật, tuyệt sát!

Biết rõ lúc này không ra tay, mặc dù Diệp Kiếm Tinh đã gia tăng thực lực cũng sẽ bị đánh chết không thể nghi ngờ, không chút do dự, Nhiếp Vân thét dài, U Minh Kiếm trong người chấn động ngàn vạn lần sau đó hắn thi triển Tứ Quý Kiếm Pháp, Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật, Đại Bi Thất Tiên Kiếm, Linh Tê Phá Thiên Kiếm, Phiêu Miểu Thiên Thủ Kiếm, Thiên Địa Huyền Dương Kiếm Thuật... Mười vô thượng kiếm thuật dung nhập vào trong linh hồn, đột nhiên mũi kiếm phóng thích tất cả hóa thành một đạo kiếm lưu như nước chảy quét thẳng về phía cương thi.

- Không ngờ chính là... Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng Đại Kiếm Thuật?

Nhiếp Vân sững sờ vì mình vừa thi triển vô thượng đại kiếm thuật.

Vừa mới đánh ra mười bộ vô thượng kiếm pháp, đầu đuôi tương liên, một lớp lại một lớp tiến lên, dường như nó là sân khấu cực lớn bao phủ khắp nơi, dưới kiếm khí cường đại, không khí trong tế tự chi địa bị quấy vô cùng sền sệt làm cho người ta lâm vào lĩnh vực đặc thù.

Kiếm Chi Lĩnh Vực!

Có thể làm cho kiếm thuật xuất hiện lĩnh vực đặc biệt, cả Kiếm Thần Tông cũng chỉ có một... Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng Đại Kiếm Thuật!

Khó trách lịch đại tông chủ không có người nào luyện thành chiêu này, không có người nào biết rõ phương pháp tu luyện, thậm chí còn hoài nghi bộ kiếm pháp kia không trọn vẹn và thiếu sót, căn bản không có khả năng luyện thành... Thì ra bộ vô thượng đại kiếm thuật này cần mười bộ đồ vô thượng kiếm thuật liên hợp mà thành!

Hơn nữa phải thi triển ra trong một giây, trong đó không được có trì trệ lần nào.

Tu luyện một bộ vô thượng kiếm thuật cần tiêu hao một đạo kiếm đạo chi khí, luyện thành mười bộ hơn nữa phải luyện tới cảnh giới thuần thục cần kiếm đạo chi khí, không cần nghĩ cũng cảm giác đáng sợ.

Tiêu hao to lớn như thế, không phải kiếm đạo sư thì làm sao có thể thành công.

Thì ra là thế!

Rốt cuộc hiểu bí mật của Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng Đại Kiếm Thuật, ngạc nhiên xuất hiện trong đầu Nhiếp Vân nhưng bàn tay của hắn không có dừng lại, hắn tiếp tục tấn công Bạt trước mặt.

Quả nhiên vô thượng đại kiếm thuật còn đáng sợ hơn vô thượng kiếm thuật quá nhiều, nhìn thấy loại kiếm thuật này mới biết tuyệt chiêu của Đại Bi Thất Tiên Kiếm hoàn toàn không thể sánh bằng, cả hai cũng không phải cùng một khái niệm với nhau.

Đây là khác nhau giữa đại lực sĩ và hài nhi.

Rống!

Thấy thực lực của Nhiếp Vân yếu ớt nhưng lại có thể thi triển kiếm thuật lực lượng cường đại như vậy, đôi mắt Bạt mang theo thần thái kinh dị, ngón tay đang duỗi về phía trước thu lại không tấn công nữa.

Nhưng lần này phương hướng duỗi tới không phải là Diệp Kiếm Tinh, mà là Nhiếp Vân mũi kiếm.

Oanh!

Vô thượng đại kiếm thuật nhanh, ngón tay của Bạt nhanh hơn, trong nháy mắt cả hai đã va chạm với nhau.

Cảm thấy chấn động sinh ra khắp òoàn thân, Nhiếp Vân phun một ngụm máu tươi, xương cốt trên tay phải của hắn vỡ vụn toàn bộ.

Ầm ầm ầm ầm...

Sau khi xương cốt trên bàn tay Nhiếp Vân bị đánh vỡ, ngón tay của Bạt mang theo uy thế và khí thế kinh thiên, nó bỏ qua khoảng cách vô thượng kiếm thuật bao phủ, chỉ trong nháy mắt siêu cấp kiếm thuật của cả đại lục Phù Thiên bị phá thành mảnh vỡ, cũng hóa thành từng đám khí lưu biến mất không thấy gì nữa.

Vô thượng đại kiếm thuật lợi hại nhưng thực lực Nhiếp Vân quá thấp, đừng nói đánh bại, cho dù ngăn cản một phần ngàn giây cũng không được.

Ầm ầm!

Đánh nát cánh tay và vô thượng đại kiếm thuật của Nhiếp Vân, ngón tay Bạt tiếp tục tiến lên điểm vào ngực của Nhiếp Vân và Diệp Kiếm Tinh.

- Phòng ngự đan điền!

Khôi lỗi Di Hoằng Cương ngăn cản!

Nhìn thấy ngón tay mang theo uy thế xé rách thiên địa điểm tới, trái tim Nhiếp Vân co rút lại, biết rõ đối phương đã thật tức giận, cũng không giống như vừa rồi thuần túy mang theo tâm lý chơi đùa, hắn biến sắc, tay trái lập tức bắt lấy Diệp Kiếm Tinh kéo về sau lưng, trong người sinh ra phòng ngự chi khí hình thành mai rùa phòng ngự trước mặt, đồng thời thả khôi lỗi Di Hoằng Cương ra ngoài.

Rống!

Khôi lỗi Di Hoằng Cương mỗi lần bị thả ra đều gào rú thảm thiết, nó đứng trước mặt hai người và không do dự thi triển tuyệt chiêu.

Vô thượng tuyệt học Di Thần Cung, Đại Quy Minh Chưởng!

Tuy công kích của hắn rất mạnh, thậm chí có thể ảnh hưởng tới

cường giả Phá Không Cảnh sơ kỳ nhưng không có tác dụng với ngón tay của Bạt đang điểm tới

Ba!

Âm thanh trầm đục vang lên, thậm chí Đại Quy Minh Chưởng còn chưa hoàn thành đã bị ngón tay của Bạt đâm tới phá tan.

Ầm ầm ầm ầm....

Chỉ trong nháy mắt nó đâm thủng thi thể Di Hoằng Cương.

Oanh!

Khí kình quấy nhiễu, thi thể Di Hoằng Cương nổ nát bấy biến thành một đống bột phấn.

- Khôi lỗi của ta...

Nhìn thấy khôi lỗi mà mình ký thác hi vọng rất lớn nhưng không thể ngăn cản nửa chiêu đã bị đánh nát, nội tâm Nhiếp Vân đau xót không nhỏ.&

------oOo------

Chương 799: Vô thượng đại kiếm thuật (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bạt là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh trung kỳ, mặc dù công kích tiện tay vẫn có uy lực kinh thiên động địa, Di Hoằng Cương chỉ là Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, công kích mạnh nhất của hắn trong mắt Bạt chỉ là hài tử đang chơi đất mà thôi.

Đau lòng cũng không có biện pháp, hơn nữa hiện tại không phải thời điểm đau lòng, bởi vì đột phá phòng tyến của Di Hoằng Cương thì ngón tay của Bạt xuất hiện trước mặt Nhiếp Vân, nó điểm lên mai rùa phòng ngự.

Thân là phòng ngự sư cũng không sợ lãng phí, Nhiếp Vân tạo ra hơn mười đạo phòng ngự bên ngaoif cơ thể, mỗi một cái đều có phù văn luân chuyển, mặc dù cường giả Nạp Hư Cảnh sơ kỳ muốn phá vỡ cũng khó khăn nhưng...

Đùng đùng đùng...

Không thể chịu đựng nửa hô hấp, tất cả mai rùa bị đánh nát!

Ngón tay của Bạt cũng không ngừng, nó tiếp tục điểm tới, dường như tất cả ngăn cản đối với nó mà nói không có lực ảnh hưởng gì cả.

Đâm thủng vô thượng đại kiếm thuật, đánh nát Đại Quy Minh Chưởng, thi thể Di Hoằng Cương, hơn mười đạo phòng ngự chi khí hình thành mai rùa, uy lực của nó không giảm, từ đó có thể đoán được uy lực một kích tiên tay của nó mạnh như thế nào?

- U Minh Kiếm ngăn cản!

Hồng Hoang Vô Lượng!

Mặc dù hắn hiểu rất rõ lực lượng của Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh trung kỳ, Nhiếp Vân vẫn không nghĩ tới ngón tay lại có uy lực như thế, thậm chí có thể so với cường giả hậu kỳ

Cho dù hiểu cũng vô dụng, thời gian không cho hắn nghĩ nhiều, lúc này Nhiếp Vân hất tay dùng U Minh Kiếm ném vào mặt của Bạt, đồng thời tay trái đánh ra Ma Ha thần chưởng thức thứ hai, Hồng Hoang Vô Lượng.

Chiêu này cũng không phải đánh Bạt, mà là trợ giúp đẩy hai người lui lại, hy vọng có thể tránh né ngón tay không thể ngăn cản.

Đinh!

U Minh Kiếm còn chưa tới trước mặt Bạt đã bị khí kình của nó chấn bay ra xa, bảo kiếm thiên địa sinh ra chấn động, tốc độ của Bạt hơi chậm lại một chút, cũng mượn nhờ thời gian này hai người Nhiếp Vân được sự trợ giúp của Hồng Hoang Vô Lượng lui hơn mười tấc,

chính mười tắc này tránh được chỗ hiểm là trái tim.

Phốc!

Ngón tay xuyên qua ngực của Nhiếp Vân và Diệp Kiếm Tinh, kình khí bắn đi xa hơn, liên tục đánh lên kiếm đài, đâm nát vô số không gian, lại đánh ra một lỗ đen tối tăm, khí kình kêu vang sau đó biến mất trong thiên địa.

Phốc!

Ngực bị xuyên thủng, Nhiếp Vân và Diệp Kiếm Tinh nện xuống mặt đất và phun máu tươi.

- Khôi phục!

Trong nội tâm thấp giọng hô, nguyên khí đan điền điên cuồng hấp thu nguyên khí khôi phục lực lượng toàn thân, đồng thời trị liệu chi khí chữa trị thương thế bản thân và Diệp Kiếm Tinh.

Ngực xuất hiện lỗ thủng lớn như nắm tay, đổi lại người bình thường khẳng định chết sớm, may mắn hắn là trị liệu sư, trị liệu chi khí trì hoãn một chút, nếu không hắn đã mất mạng ngay lập tức.

Rống!

Nhìn thấy ngón tay không thể đánh chết hai người, Bạt sững sờ, hai mắt biến thành màu đỏ, nó lại tiến lên một bước, khí tức khủng bố bộc phát ngay sau đó, phạm vi nó bao phủ làm bầu trời sụp đổ.

Hai con sâu cái kêến trong mắt nó nhưng nó liên tục ra tay hai lần không thể đánh chết, từ đó nó mất đi kiên nhẫn chờ đợi.

- Hỏng bét... Phốc!

Nhìn thấy sát ý trong mắt Bạt, Nhiếp Vân biết rõ Bạt ra tay lần nữa hắn chắc chắn phải chết, tâm tình lo lắng cho nên phun ra một ngụm máu tươi lần nữa.

- Diệp Kiếm Tinh, ngươi nên tiến vào Tử Hoa động phủ đi, ân, Diệp

Kiếm Tinh...

Quay đầu nhìn về phía Diệp Kiếm Tinh ý định thu hắn vào trong Tử Hoa động phủ tránh né, lại phát hiện bởi vì trọng thương nên hắn hôn mê.

Tuy cấm chế Tử Hoa ngoài động phủ rất cường đại nhưng đó chỉ là cường giả Bí cảnh thất, bát trọng bố trí ra, mặc dù trốn vào trong đó cũng không kiên trì được bao lâu, Bạt nhất định sẽ xé rách cấm chế.

Hơn nữa hiện tại hắn lâm vào hôn mê, tinh thần không thể ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại, muốn thu vào là không có khả năng.

Thiên phú địa hành sư có thể mang theo hai người chui xuống đất, khu tiến vào trong đó, đối phương không cần quá nhiều động tác, chỉ cần đạp mạnh vào mặt đất, lực trùng kích cường đại ảnh hưởng, cho dù chạy đi vài chục vạn dặm cũng khó khăn có thể may mắn thoát khỏi.

Trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả thiên phú đặc thù, tất cả thủ đoạn biến thành chê cười.

Rống!

Bạt điểm tới lần nữa.

- Xong, chỉ sợ lần này chết chắc.

Nhìn thấy ngón tay cường đại hơn lúc nãy, Nhiếp Vân biết rõ lần này thực xong đời.

Hô!

Đúng lúc này một trái tim cực lớn xuất hiện phía trên Nhiếp Vân.

Hôm nay trái tim đỏ tươi sinh ra hào quang sáng ngời, vừa xuất hiện đã bao phủ Nhiếp Vân và Diệp Kiếm Tinh vào trong.

Xì xì xì xì...

Ánh sáng màu đỏ chiếu sáng, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy kiếm đạo đan điền đạt tới hình thái thứ ba, từ đó hắn lý giải kiếm đạo sâu hơn một tầng, trước ngực bị thương nặng và xương cốt tay phải dần dần khôi phục, hơn nữa trị liệu chi khí còn mạnh hơn nữa.

Vừa mới đạt tới ý cảnh tâm kiếm không lâu, cũng mang theo hương vị sắp đột phá, dường như những thứ này trợ giúp ta sắp đạt tới mệnh kiếm.

Kiếm đạo ý cảnh chia làm: bình thường, tinh anh, hạch tâm, tông sư, kiếm đạo chi tủy (vũ kỹ chi tủy), tâm kiếm, mệnh kiếm!

Bình thường, tinh anh, hạch tâm, tông sư rất dễ lý giải, kiếm đạo chi tủy chính là cảnh giới của Trần Văn Húc, nếu luyện tới sâu hơn, tâm kiếm có thể khắc lên Ngấn Kiếm Thạch, trong lòng có kiếm, trong hồn có kiếm.

Mà mệnh kiếm, nghe nói nó là hình thái kiếm đạo thứ năm, dùng mệnh làm kiếm, ra tay có chặt đứt vận mệnh của đối thủ, giết người vô hình, chính thức đạt tới đỉnh phong.

Tuy Nhiếp Vân cũng biết mệnh kiếm không phải dễ đạt tới như vậy, lúc trước lão tổ Kiếm Thần Tông cũng không đạt tới cảnh giới này đủ thấy cửa ải này khó cỡ nào.

Đăng đăng đăng đăng!

Đột ngột xuất hiện trái tim chẳng những trị liệu giúp Nhiếp Vân, cũng ngăn cản lực lượng Bạt đang đánh tới, Bạt nhìn tâấy trái tim màu đỏ thì đôi mắt màu đỏ do dự một ít, trên mặt lộ ra vẻ mờ mịt, tuy không biết vật này là cái gì nhưng nó có cảm giác bị áp bách quá lớn, nhịn không được lui về phía sau vài bước, lúc này không dám xông thẳng về phía trước.

Bản thể Bạt chính là Phụng Ca của Kiếm Thần Tông, Kiếm Thần chi tâm có tác dụng áp chế tất cả đệ tử Kiếm Thần Tông, cho dù Phụng Ca biến thành Cương Thi Yêu tộc, áp bách tới từ linh hồn vẫn làm cho nó không dám xông tới.&

------oOo------

Chương 800: Vân Huyên đã đến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên loại áp bách này không thể duy trì trong thời gian quá dài, dù sao Kiếm Thần chi tâm không phải vật sống, nó chỉ là pháp bảo hình thái đặc thù mà thôi, không có khả năng tiến hành chiến đấu, cũng không thể tạo tổn thương cho Bạt.

- Nhiếp Vân... Đây là trái tim của Kiếm Thần lão tổ... Tuy không biết tại sao xuất hiện ở chỗ này... Nhưng xem ra đã tán thành ngươi... Mau dung hợp nó vào trong cơ thể, chỉ cần dung hợp... Có thể điều động tất cả kiếm linh tổ tiên trong tế tự chi địa tiến hành công kích Bạt.

Nhiếp Vân đang cảm thấy khó hiểu vì cái gì trái tim xuất hiện tại nơi này, chợt nghe Diệp Kiếm Tinh hữu khí vô lực nói ra, dường như trái tim bắn ra ánh sáng đỏ làm cho hắn nhận được một ít chỗ tốt, thương thế khôi phục một ít cho nên mới tỉnh lại trong hôn mê và lên tiếng nhắc nhở.

- Trái tim tổ tiên?

Nhiếp Vân sững sờ, tuy còn không biết rõ nhưng hiện tại tình thế ngut cấp, một khi Bạt trước mặt động thủ, hai người hẳn phải chết không nghi ngờ, hắn cũng không do dự, bàn tay vươn tới phía trước muốn nắm lấy trái tim trước mặt, hắn nhìn thấy ánh sáng màu đỏ lóe lên chui vào trong cơ thể của mình biến mất không thấy gì nữa.

- Ân?

Vốn sững sờ, ngay sau đó hắn sờ vào ngực, chỉ thấy trái tim này trong nháy mắt dung hợp với trái tim của mình làm một thể, càng làm trái tim của mình đập có lực hơn trước, mỗi một lần mạch đập đều có kiếm khí gào thét giống như trời sinh vì kiếm.

Trái tim dung nhập thân thể, trong nháy mắt thương thế khôi phục toàn bộ, thân thể hoàn mỹ như lúc ban đầu.

- Nhanh triệu hoán kiếm linh tổ tiên tấn công kẻ địch, chậm thêm sẽ không kịp...

Lúc đang cảm thụ trái tim dung hợp với thân thể có tác dụng phụ gì hay không, chợt nghe lời nói lo lắng của Diệp Kiếm Tinh vang lên, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên, hắn nhìn Bạt đang ở trước mặt.

Vừa rồi Kiếm Thần chi tâm có thể áp chế nó, hiện tại trái tim dung hợp với Nhiếp Vân cho nên nó không còn cố kỵ, dường như càng tức giận hơn trước, nó gào rú lần nữa và giơ tay lên, lúc này công kích như thiên địa sụp đổ sinh ra.

- Triệu hoán kiếm linh tổ tiên công kích!

Một ngón tay của đối phương có thể tiêu diệt khôi lỗi Di Hoằng Cương nhưng không thể ngăn cản chút nào, lực lượng chưởng pháp còn mạnh hơn một chỉ vừa rồi gấp mười lần, Nhiếp Vân biết rõ nếu không nghĩ ra biện pháp tuyệt đối hẳn phải chết không thể nghi ngờ, hơn nữa cũng không có biện pháp trốn thoát, hắn vận chuyển kiếm đạo đan điền, tinh thần tập trung cao độ làm ý niệm dung nâập vào bảo kiếm chằng chịt chung quanh.

Đông đông đông!

Kiếm đạo đan điền vừa hoạt động và dung hợp với Kiếm Thần chi tâm đập mạnh hữu lực, mỗi khi đập mạnh một cái đã sinh ra khí chất uy nghiêm vô tận,

Rầm rầm

Tiếng nổ giòn tan vang lên, khoảng cách đã có bảy tám trăm thanh trường kiếm bay tới.

- Phá!

Cảm nhận được những thanh trường kiếm kia nghe theo lệnh của mình, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời, lúc này bay tới ngăn cản

chưởng của Bạt.

Sưu sưu sưu sưu!

Bảy tám trăm chuôi bảo kiếm tổ tiên lưu lại tập trung rậm ạp ở nơi đây, mỗi thanh kiếm sinh ra kiếm thuật cường đại đâm vào bàn tay của Bạt.

Tổ tiên có thể mai táng tại tế tự chi địa thực lực kém cỏi nhất cũng là Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, mạnh thậm chí có thể đạt tới Phá Không Cảnh như Phụng Ca cũng không ít, tuy người đã tử vong nhưng kiếm linh khống chế bảo kiếm không có khả năng phát huy toàn bộ thực lực nhưng cũng có thể bộc phát một hai pâần mười, cho dù như thế cũng rất cường đại, giống như bảy tám trăm cao thủ đồng thời công kích nghiền nát không gian thời không ngược dòng.

Oanh!

Kiếm khí cường đại tới cực điểm hội tụ cùng một chỗ hình thành kiếm chỉ màu đen dối kháng một chưởng của Bạt.

Ầm ầm ầm...

Mũi kiếm sắc chém tan công kích của Bạt, dư uy không giảm cho nên chém rách lòng bàn tay của Bạt, máu đen tanh hôi chảy ra ngoài.

Có sinh mạng thì có huyết dịch, Cương Thi Yêu tộc cũng không ngoại lệ, bởi vậy huyết dịch của nó không phải màu đỏ, mà là màu đen, bên trong còn có kịch độc, tuy không sánh bằng Yêu Minh Tiên Dịch nhưng hạ độc có thể giết cường giả Thiên Kiều Cảnh.

Rống!

Bạt không nghĩ tới nhân vật như con sâu cái kiến lúc này có thể làm nó bị thương, cúi đầu nhìn vào bàn tay đổ máu của mình, nó ngửa đầu phát ra tiếng gào thét không cam lòng, đôi mắt cũng biến thành màu đỏ triệt để.

Lần này nó thật sự tức giận.

Bạt rất tức giận, khí tức toàn thân càng ngày càng mạnh, đạt tới thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh trung kỳ cho nên thân thể không động nhưng không gian chung quanh bị chấn nát hình thành vòng xoáy đen kịt trước mặt của nó.

- Toái không khóa hình? Đây là năng lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh hậu kỳ mới có, tại sao nó lại có chứ?

Nhìn thấy vòng xoáy màu đen trước mặt, Nhiếp Vân biến sắc.

Toái không khóa hình, đây là năng lực cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh chấn động huyệt khiếu chi lực sinh ra, từ đó có thể đánh nát không gian bên ngoài cơ thể, từ đó hình thành một tầng khôi giáp bảo hộ bản thân.

Khôi giáp này nghiền nát không gian hình thành, bởi vì công kích đánh vào chỉ đánh vào không gian, công kích có mạnh hơn nữa cũng không thể đánh trúng người nó.

Nghiền nát không gian hình thành khôi giáp bảo hộ bản thân, chẳng những yêu cầu lĩnh ngộ không gian cực mạnh, hơn nữa còn yêu cầu lực khống chế thật tốt, nếu không chẳng những không thể bảo vệ mình, ngược lại còn là chiêu số làm bản thân bị thương, đây là tuyệt chiêu cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh hậu kỳ mới có thể tu luyện, Bạt có thực lực trung kỳ đã có thể thi triển ra, cũng khó trách Nhiếp Vân ngạc nhiên.

Rống!

Không để ý tới hắn ngạc nhiên, Bạt đánh tới một quyền.

Một quyền này không giống như vừa rồi, thậm chí nhìn nó có vẻ lướt nhẹ qua không gian, chung quanh không có pháp lực chấn động nhưng Nhiếp Vân biết rõ uy lực của một quyền này còn mạnh hơn một chưởng lúc này gấp mười lần!

Bởi vì lực lượng và tốc độ của một quyền này đã vượt qua không gian có thể thừa nhận, nhìn nó không có động tĩnh gì nhưng vì tốc

độ quá nhanh, chỉ cần bị đánh trúng nhất định sẽ tan vỡ như thủy tinh.

- Anh linh tổ tiên Kiếm Thần Tông, hiện tại ta dùng thân phận người thừa kế Kiếm Thần chi tâm ra lệnh các ngươi cùng ta chém giết địch nhân!

Biết rõ chiêu này đáng sợ, nhất định là công kích mạnh nhất của Bạt cho nên Nhiếp Vân vô cùng khẩn trương, ý niệm khổng lồ lan ra ngoài sau đó dung nhập vào trong mỗi thanh trường kiếm.

Kiếm Thần chi tâm dung nhập thân thể, khí chất của Nhiếp Vân cũng phát sinh biến hóa về chất giống như tổ tiên Kiếm Thần Tông ngủ say vạn năm, trong đôi mi của hắn tỏa ra uy nghiêm chỉ Kiếm Thần mới có.&

------oOo------

Chương 801: Sư phụ? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Uy nghiêm này hòa vào tượng đá ở trong Tử Hoa động phủ, nó có uy hiếp áp bách trí mạng với các đệ tử Kiếm Thần Tông.

Rầm rầm...

Trong mệnh lệnh ẩn chứa uy nghiêm của Kiếm Thần, hơn bốn ngàn thanh kiếm trong tế tự chi địa bị ra lệnh và bí mật mang theo lực lượng vô cùng cường đại bay tới.

- Phá!

Tiếng gầm vang lên, hơn bốn nghìn thanh trường kiếm hội tụ và dung hợp hoàn mỹ nghênh đón mộ đấm của Bạt.

Ầm ầm!

Hơn bốn nghìn thanh trường kiếm ngưng tụ cùng công kích uy lực

như khai thiên tích địa, chỉ trong nháy mắt đâm rách toái không khóa hình bên ngoài thân thể Bạt, phốc,nắm đấm của Bạt cũng bị chém mất.

- Thật mạnh, chỉ sợ đã có thể so với Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong!

Nhiếp Vân vốn tưởng rằng hơn bốn nghìn chuôi bảo kiếm tụ hợp lại, cho dù chiêu thức rất mạnh nhưng phá nắm đấm của Bạt cũng cần thời gian, không nghĩ tới chỉ trong nháy mắt đã chém nắm đấm của đối phương, đôi mắt hắn sáng ngời, tin tưởng tăng nhiều.

Những bảo kiếm này dung hợp với nhau có lực lượng tuyệt đối đủ sức đấu với Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong!

Mỗi tiểu cấp bậc trong Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh có chênh lệch như trời và đất, đỉnh phong và trung kỳ có chênh lệch càng lớn, vận dụng tốt, giết chết Bạt trước mặt là chuyện đơn giản.

- Thừa dịp ngươi bệnh muốn mạng của ngươi, chết đi cho ta!

Sau khi hiểu ra điểm này, Nhiếp Vân cũng không do dự, đôi mắt của hắn mang theo hung ác, hắn chỉ tay về phía trước, hơn bốn nghìn thanh trường kiếm cùng gào lên và đâm vào người Bạt!

Chỉ cần chém rụng đầu lâu, mặc dù đầu cương thi yêu vương này mạnh hơn nữa cũng tử vong như thường.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Dường như Bạt cũng biết có nguy hiểm, nó lui về phía sau vài bước, song chưởng ngăn cản phía trước, lúc này hai công kích va chạm với nhau, khí lãng quay cuồng, tuy nó lui nhanh nhưng các bảo kiếm còn nhanh hơn, mắt thấy hơn bốn nghìn binh trường kiếm liên hợp công kích sắp chém đầu lâu của mình, Bạt tức giận gào thét.

- Lão tổ lưu lại chưởng giáo ấn ở đây, tất cả hậu bối đệ tử lưu lại kiếm linh toàn bộ lui về phía sau cho ta.

Lúc này một cái ngọc ấn bay ngang qua không gian, nó bao phủ Bạt tạo thành khí thế không thể xâm phạm.

Bị khí thế này đón đỡ, tất cả bảo kiếm bị Nhiếp Vân triệu hoán giống như gặp khắc tinh, chỉ trong nháy mắt chúng bay trở về, im lặng dừng trên tế đàn không động đậy nữa.

- Vân Huyên...

Nhìn thấy chưởng giáo ấn xuất hiện ở đây, nội tâm Nhiếp Vân lạnh lẽo.

Vân Huyên đến!

Nữ nhân này lại xuất hiện cứu Bạt vào lúc nó sắp bị chém giết.

- Nếu như đoán không sai ngươi hẳn là Nhiếp Vân a, không nghĩ tới ngươi lại là kiếm đạo sư và ngụy trang sư, rất tốt, ngay cả ta cũng giấu diếm được.

Ngọc ấn xoay tròn giữa không trung, lúc này nó quay tít một vòng và bay trở về trong bàn tay trắng nõn, nương theo lời nói âm lãnh băng hàn vang lên, một thân thể uyển chuyển xuất hiện giữa hư không.

Thân ảnh kia đi một bước không khí tách ra.

Ba!

Chỉ nói một tiếng đã mang theo lực lượng áp bách các bảo kiếm dừng lại, cho dù giãy dụa thế nào cũng không thể động đậy giống như bị giam cầm triệt để.

Chưởng giáo ấn là thứ chỉ có tông chủ Kiếm Thần Tông mới có, mặc dù tại tế tự chi địa cũng có được lực lượng tuyệt đối, đại biểu cho quyền lợi, uy nghiêm không cho khiêu khích!

Kiếm Thần chi tâm chỉ là tôn trọng, kính sợ nên khác với quyền uy.

- Thì ra là Vân Huyên tông chủ, Vân tông chủ liên thủ với cương thi lúc nào?

Nếu thấy nàng đã tới, Nhiếp Vân thở ra một hơi, trong nội tâm mặc dù tiếc hận bỏ qua thời cơ chém giết Bạt nhưng trên mặt không có dị thường.

Nữ nhân này tâm cơ lòng dạ quá sâu, hơi không cẩn thận sẽ có phiền toái, cho dù nói chuyện hay cử chỉ đều phải dè chừng, bằng không sẽ bị nàng ăn sạch không còn cái gì.

Mỗi lần đối diện nàng, Nhiếp Vân có cảm giác khảo nghiệm và giày vò, thật không biết lúc trước Thiên Huyễn rốt cuộc ưa thích nàng cái gì.

- Liên hợp? Ha ha! Nó chỉ là khôi lỗi của ta mà thôi.

Vân Huyên cười xùy một tiếng, khẽ vuốt mái tóc, đôi mắt chậm rãi nhìn lên người Nhiếp Vân, dường như muốn nhìn thấu thân thể và suy nghĩ của hắn.

- Ngươi có thể khống chế nhiều bảo kiếm như vậy, lại có thể làm tất cả kiếm linh trong tế tự chi địa nghe lời ngươi, chắc hẳn đã luyện hóa Kiếm Thần chi tâm rồi.

- Kiếm Thần chi tâm?

Nhiếp Vân giả bộ như làm ra vẻ mặt ngạc nhiên.

- Cái gì gọi là Kiếm Thần chi tâm? Ah, ngươi nói chính là trái tim đột nhiên xông tới sao, ngươi cho rằng ta muốn luyện hóa nó? Thứ đồ không rõ ràng, ta mới không muốn, không ngờ nó cứ xông lên, lại không thể ép nó rời đi, ai, thật sự khó chịu!

Mặc dù Nhiếp Vân không có lòng dạ và tâm cơ sâu như Vân Huyên nhưng cũng không ngốc, liên tiếp tao ngộ, hơn nữa nàng biểu hiện cũng đã suy đoán ra tám chín phần mười, biết rõ nói cái gì mới có

thể làm cho nữ nhân này tức giận, nổi điên, cố ý giả vờ ra bộ dạng không có biện pháp, bộ dạng ta cũng không muốn đâu...

Quả nhiên hắn vừa nói như vậy gương mặt trầm ổn của Vân Huyên biến thành tái nhợt, thân thể mềm mại dưới áo giáp nhẹ run rẩy, hô hấp dồn dập, bộ ngực sữa phập phồng, trên người tỏa ra uy thế khủng bố.

Cũng khó trách nàng tức giận, vì Kiếm Thần chi tâm, nàng trả giá thật sự quá nhiều, Thiên Huyễn, Trần Văn Húc, Ứng Long... Tất cả đều là vật hi sinh của nàng...

Sau khi thiết kế vất vả, tốn sức tâm cơ không nhỏ nhưn lại mai mối cho gia hỏa trước mặt mình.

Nội tâm Vân Huyên sinh ra hận ý cuồn cuộn như nước dường như muốn tẩy trừ thiên địa một lần.

Nếu như gia hỏa này là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh thì cũng bỏ đi, làm cho người tức giận chính là hắn chỉ là con sâu cái kiến bất nhập lưu Lĩnh Vực Cảnh mà thoi, loại người bình thường này nàng dùng một ngón tay có thể chém giết, mà bây giờ... Chẳng những phá hư Kiếm Thần chi tâm tán thành, mộng đẹp xưng bá đại lục Phù Thiên và ngụy trang thời gian dài như thế đã làm nàng có cảm giác như dang diễn hài kịch, tất cả chỉ là kịch mà thôi.

- Tông chủ, đầu Bạt này là cương thi yêu vương, không thể lưu lại, một khi nó còn sống nhất định sẽ mang tới tai họa thật lớn cho toogn môn, kính xin ra tay diệt sát nó đi...

Thấy Vân Huyên cứu Bạt, Diệp Kiếm Tinh cũng hiểu xảy ra chuyện gì, trong lòng vẫn còn một ít cảm giác may mắn cho nên lên tiếng.

- Mang tới tai nạn cực lớn cho tông môn?

Khẽ cười một tiếng, thân thể mềm mại của Vân Huyên chấn động, nàng đi tới trước măt Bạt, bàn tay như ngọc vỗ nhẹ tóc bẩn thỉu của nó, dường như cũng không ngại mùi tanh hôi của Bạt, ánh mắt mang theo hưng phấn và đắc ý.

------oOo------

Chương 802: Sư phụ? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nó chỉ mang tới hưng thịnh cho tông môn thôi, tai nạn chân chính là ta nên giết ngươi và Nhiếp Vân ngay từ đầu chứ không phải lưu các ngươi sống sót tới bây giờ!

- Mặc dù Bạt có thực lực cường đại nhưng nó vừa xuất hiện sẽ làm vô số người trở thành cương thi, đệ tử tiểu tông môn không đối kháng nổi, đường đường tông chủ Kiếm Thần Tông lại nuôi dưỡng thứ này thật sự làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nếu đã thấy động tác của nàng hiện tại, Nhiếp Vân cảm thấy buồn nôn, cho dù kiếp trước kiếp này, hắn thống hận nhất chính là yêu nhân, đầu Bạt này là thi thể chôn dưới đất mấy ngàn năm, mùi của nó có thể nghĩ, thứ đồ vật buồn nôn như thế nhưng Vân Huyên lại vuốt ve tóc nó như người yêu, khó trách chướng mắt Thiên Huyễn, thì ra là kẻ biến thái.

Nếu như để cho Thiên Huyễn biết rõ nữ nhân hắn ưa thích có khẩu vị nặng như vậy không biết hắn có biến thành yêu nhân hay không... Nội tâm Nhiếp Vân sinh ra cảm giác ác hàn.

- Nếu muốn xưng bá đại lục Phù Thiên, một ít tử vong là phải có, không chịu nổi chỉ có thể nói rõ lúc tu luyện bình thường không dụng công mà thôi.

- Cho dù chết toàn bộ cũng không có gì.

Vân Huyên hừ nhẹ một tiếng, trong giọng nói mang theo khẩu khí không xem nhân mạng ra gì, bàn tay vẽ một cái sau đó lấy một viên đan dược cho Bạt ăn.

Xoẹt zoẹt~ xoẹt zoẹt~!

Sau khi ăn đan dược, òoàn thân Bạt chảy ra huyết dịch vô cùng

tanh hôi, cốt cách nổ vang, nắm đấm bị Nhiếp Vân chặt đứt mọc dài ra nữa, cảnh tượng này chẳng khác gì nó chưa từng bị tổn thương.

Đan dược có thể làm người ta đứt chi trọng sinh, mỗi viên như vậy vô cùng trân quý, nhất là có thể giúp cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh khôi phục nắm đấm chỉ sợ viên đan dược đó là thánh phẩm.

Không hổ là tông chủ Kiếm Thần Tông, đại thủ bút!

- Kiếm Thần chi tâm, trước đây thật lâu ta đã nói nó là của ta, ngươi luyện hóa chẳng khác gì phán tử hình, như vậy...

Sau khi chữa xong thương thế trên người Bạt, Vân Huyên lần xoay người lại nhìn Nhiếp Vân, ánh mắt của nàng biến thành ngoan độc:

- Nếu như ngươi hiện tại biến thành Kiếm Thần chi tâm, giao Kiếm Thần Chi Kiếm và pho tượng tổ sư ra đây, ta còn có thể thả ngươi con đường sống.

Mặc dù nàng hận thiếu niên trước mặt như nước thủy triều, hận không thể giết hắn thật nhanh nhưng cũng không phải người làm việc nóng đầu, thực lực gia hỏa này không được nhưng lại có vô số thủ đoạn lợi hại, hơn nữa có được sư phụ Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, cho dù mình đối phó cũng phải cẩn thận mới được.

Cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh thật sự quá đáng sợ, nếu như lại như lần trước, bị người ta giam cầm tại chỗ, nàng cảm giác nhục nhã không chịu nổi.

Tuy hiện tại có Bạt làm át chủ bài nhưng vẫn phải cẩn thận một ít, Hóa Vân Tông tích lũy nhiều năm như vậy, tứ đại trưởng lão là lão quái vật thành danh đại lục nhiều năm, khó bảo toàn không có át chủ bài mạnh hơn.

Chính bởi vì như thế, sau khi nàng chữa xong thương thế của Bạt mới nói ra lời này.

- Giao Kiếm Thần chi tâm, Kiếm Thần Chi Kiếm?

Nghe Vân Huyên nói thế, Nhiếp Vân làm sao không đoán ra kiêng kị của nàng.

- Giao ra cũng có thể, chỉ có điều ta sợ sau khi giao ra gặp lại sư phụ lão nhân gia không có biện pháp bàn giao mà thôi.

- Sư phụ ngươi ở đâu? Bảo hắn xuất hiện đi, ta không tin hắn có thể một mình một người tới Kiếm Thần Tông!

Vân Huyên cau mày.

- Ta cũng muốn bảo hắn đi ra nhưng phi thường đáng tiếc, hôm nay không được, ngươi cũng biết lão nhân gia làm người lả lướt phiêu dật, cho dù ta cũng không dễ dàng tìm được.

Nhiếp Vân khoát khoát tay.

Biết rõ nữ nhân này trời sinh tính đa nghi, ai cũng không tin, cố ý nói không tìm thấy sư phụ, hư tắc thì thực chi, kì thực hư chi, từ đó làm nàng sinh ra kiêng kị.

Đối thoại không nhiều lắm nhưng lời lẽ cực kỳ sắc bén.

- Ngươi không cần dùng lời này hù ta, đây là tế tự chi địa của Kiếm Thần Tông, cho dù sư phụ ngươi có nhiều át chủ bài hơn nữa cũng vô dụng, hôm nay ta muốn xem là kẻ nào có thể cứu ngươi!

Do dự một chút, trên mặt Vân Huyên mang theo dáng vẻ tức giận, xem ra nàng không muốn nói nhảm quá nhiều, quay đầu nhìn về phía cương thi vương giả

- Tổn thương trên người của ngươi đã tốt, còn không đi giáo huấn kẻ đã gây ra thương thế của ngươi một chút!

Tuy động thủ nhưng nàng vẫn lưu đường lui, lại cho Bạt ra tay, nếu như sư phụ Nhiếp Vân xuất hiện sẽ chiếu ứng thật tốt.

Rống!

Nghe được mệnh lệnh của Vân Huyên cho nên ánh mắt Bạt biến

thành điên cuồng.

Nhìn thấy bộ dạng Bạt và ánh mắt âm lãnh của Vân, nội tâm Nhiếp Vân rùng mình, biết rõ đối phương thật sự muốn đánh chết chính mình, hắn quay đầu nhìn sang Diệp Kiếm Tinh

- Ta có nơi an toàn, ngươi đi vào trước đi.

Nói xong cũng không đợi đối phương trả lời, tinh thần hơi động liền thu hắn vào Tử Hoa động phủ.

Đối diện với nữ nhân tâm cơ thâm trầm như Vân Huyên, sức chiến đấu của cương thi vương giả mạnh hơn gấp mấy lần, Diệp Kiếm Tinh đã bị trọng thương, tốt nhất nên lưu hắn rong Tử Hoa động phủ tránh né tốt hơn nhiều.

Xử lý xong Diệp Kiếm Tinh, Nhiếp Vân âm thầm tập trung tinh thần sử dụng kiếm đạo đan điền, dùng Kiếm Thần chi tâm liên hệ với các bảo kiếm tổ tiên lưu lại và kiếm linh, lại phát hiện như chìm vào đáy biển không có tin tức.

- Quả nhiên chưởng giáo ấn lợi hại!

Biết rõ những kiếm linh này nhất định bị chưởng giáo ấn áp chế, sẽ không ra tay giúp đỡ mình nên nội tâm Nhiếp Vân lạnh lẽo.

Không nghĩ tới Kiếm Thần chi tâm đối kháng chưởng giáo ấn nhưng không địch lại.

Cũng khó trách, trước mặt quyền lực tuyệt đối, bất cứ tình nghĩa và kính sợ gì cũng không có tác dụng.

Vừa rồi có thể đối kháng với Bạt, nguyên nhân chủ yếu là mượn nhờ lực lượng anh linh tổ tiên trong tế tự chi địa, hiện tại không thể mượn nhờ chẳng khác nào mất đi một đại trợ lực, cũng không có lực chống lại đối phương.

- Sư phụ, ta xuất thủ trước!

Biết rõ không có biện pháp gì khác, hắn cũng không hề do dự, đột

nhiên Nhiếp Vân nhìn sang một hướng sau đó hô to lên, hắn lật tay một cái, huyền ngọc chi kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, sau đó lại đâm thẳng vào Bạt.

Rống!

Nhìn thấy hắn công kích, Bạt lộ cười lạnh xem thường, vừa muốn ra tay đánh chết hắn tại chỗ, đã thấy trên lưng thiếu niên đột nhiên sinh ra đôi cánh, đôi cánh vỗ mạnh.

Hô!

Hắn lập tức cải biến phương hướng xuất hiện trước mặt Vân Huyên, hắn lập tức vận dụng một chiêu vô thượng đại kiếm thuật như mưa to gió lớn.

Công kích vừa rồi là hư chiêu, mục tiêu chủ yếu của Nhiếp Vân chính là Vân Huyên, chỉ cần có thể bắt lấy nàng thì tất cả không đáng lo.

------oOo------

Chương 803: Trần Văn Húc kích động (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha, sư phụ ngươi? Ta thấy hắn sẽ không xuất thủ đâu.

Dường như sớm biết rõ Nhiếp Vân sẽ có chiêu này, Vân Huyên cười nhạt sau đó vươn ngón tay điểm về phía trước.

Ầm ầm ầm...

Nhiếp Vân sử dụng vô thượng đại kiếm thuật không sinh ra khí bạo, ngay cả chính hắn cũng bị giam cầm giữa không trung.

Trong Kiếm Thần Tông, chưởng giáo ấn có uy lực càng lớn, hơn nữa càng lợi hại hơn lúc ở thành Thiên Diệp, Nhiếp Vân căn bản không có khả năng phản kháng.

- Thật sự lợi hại...

Vào lúc Nhiếp Vân bị giam cầm không thể động đậy chút nào, hắn cảm thấy lần này mình không có khả năng may mắn thoát khỏi, đột nhiên có một thân ảnh lão nhân xuất hiện trước mặt mọi người, trong tay hắn có một vạt kỳ quái bắn tới vây khốn Vân Huyên và Bạt vào bên trong.

- Ai nói ta không xuất thủ?

Lời của lão giả vang vọng cả tế tự chi địa.

- Phá cho ta!

Vân Huyên không nghĩ tới đối phương đến nhanh như vậy, hơn nữa ra tay tàn nhẫn, vừa ra tay đã lập tức vây khốn nàng và Bạt vào trong, lông mi nhíu lại, chưởng giáo ấn trong tay biến thành bình chướng ngăn cản trước mặt nàng.

Ầm ầm!

Chưởng giáo ấn uy lực vô cùng cũng không thể phá giải bình chướng, chỉ có thể làm nó chấn động vài cái và bắn ngược trở về.

- Ngươi tới!

Thấy công kích của mình không có kết quả, Vân Huyên quay đầu nhìn về phía Bạt.

Đầu cương thu vương giả này rống to một tiếng, bàn tay vừa thô vừa to của nó đánh về phía trước, nó đánh thẳng vào bình chướng ngăn cản trước mặt.

Cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh trung kỳ công kích đúng là không tầm thường, vừa ra tay thiên địa biến sắc, chung quanh sinh ra quỷ ảnh trùng trùng điệp điệp, bình chướng phong tỏa không gian sinh ra âm thanh ken két tùy thời có thể vỡ vụn.

- Thật mạnh!

Nhìn thấy Bạt vừa ra tay công kích, Nhiếp Vân thế mới biết vừa rồi may mắn cỡ nào.

Chỉ sợ đây mới là thực lực chân chính của Bạt, tuyệt đối không chỉ là Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh trung kỳ, khẳng định có thực lực hậu kỳ.

Nếu vừa rồi hắn bị trúng chiêu này, cho dù thủ đoạn nhiều hơn nữa cũng bị đánh thành bánh thịt, chết không thể chết lại.

Oanh!

Bạt công kích đánh vào bình chướng, kết quả cũng giống như Vân Huyên, tuy bình chướng lắc lư vài cái nhưng bắn ngược trở lại làm hai người lui về phía sau.

- Đây là hai phiến gỗ.

Thấy cường đại như Bạt công kích cũng không thể phá vỡ bình chướng, Nhiếp Vân cũng nhìn rõ bộ dạng của bình chướng, không ngờ là hai phiến gỗ bình thường cắm trên mặt đất, nhìn thô ráp và vô cùng đơn sơ nhưng lại phong tỏa không gia, mặc dù là Bạt có được thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh hậu kỳ cũng không thể phá nổi.

Đáng sợ!

- Rốt cuộc ngươi là ai? Ngụy trang thành trưởng lão tông môn tiến vào tế tự chi địa của Kiếm Thần Tông ta, chẳng lẽ không sợ chiến tranh tông môn hay sao?

Nhìn thấy không thể phá vỡ bình chướng, Vân Huyên dừng lại sau đó thét dài.

- Ha ha, các ngươi ở bên cạnh chờ một lát, ta và huynh đệ của ta có lời muốn nói với nhau.

Nhiếp Vân đang suy nghĩ là ai vừa ra tay cứu mình, vào lúc đang tự hỏi liền nghe được âm thanh lanh giả vang lên, ngay sau đó cảm

giác toàn thân nhẹ nhõm, lực lượng giam cầm biến mất, vội vàng quay đầu nhìn về phía sau, sắc mặt của hắn biến hóa rất nhiều.

- Nghê Hư trưởng lão?

Xuất hiện tại trước mắt không phải người khác, chính là Nghê Hư lúc đầu hại mình nhưng bây giờ lại cứu mình.

- Cái gì Nghê Hư, gia hỏa đó ở nơi này!

“Nghê Hư trưởng lão” lắc đầu, hắn lật tay đưa một bóng người ra ngoài.

Phù phù...

Rơi xuống mặt đất, hai mắt nhắm nghiền và lâm vào hôn mê, bóng người này giống như đúc Nghê Hư đang đứng, thậm chí có có twois hai Nghê Hư.

Hai người từ phương diện nào cũng vô cùng giống nhau, cho dù Nhiếp Vân có thiên nhãn Linh cấp đỉnh phong cũng không nhìn ra có gì không thích hợp.

- Hắn là Nghê Hư? Vậy là ngươi...

Thấy thiên nhãn cũng nhận không ra, nội tâm Nhiếp Vân đã có suy đoán nhưng không dám tưởng tượng nổi.

- Đương nhiên là Thiên Huyễn!

Thân thể “Nghê Hư trưởng lão” lập tức biến thành bộ dạng tiểu ăn mày, mặc dù âm thanh quen nhưng giống Thiên Huyễn lúc mới gặp ở thành Cực Quang.

- Đúng là ngươi?

Tuy nhiên đã đoán được nhưng hắn vẫn chờ đối phương xác nhận, Nhiếp Vân vẫn sững sờ, vẻ mặt hưng phấn.

Kiếm Thần Tông không phải là nơi làm hắn thương tâm hay sao?

Vân Huyên không phải tình nhân cũ của hắn sao? Tại sao hắn biết được mình đang ở nơi này? Vân Huyên không nhận ra mình là ai, hắn làm sao thấy được? Thực lực Thiên Huyễn không phải không mạnh sao? Sao có thể tiện tay vây khốn Bạt thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh trung kỳ và Vân Huyên chứ?

Nội tâm Nhiếp Vân có rất nhiều nghi vấn, muốn hỏi lại không biết nên hỏi từ nơi nào Thiên Huyễn cho người ta cảm giác quá thần bí, mặc dù thân là hảo hữu của hắn nhưng không rõ ràng.

- Hiện tai không phải lúc nói chuyện này, nàng và Bạt bị ta vây khốn tạm thời mà thôi, một khi đi ra không phải chúng ta có thể ngăn cản được, ngươi nên thả Diệp Kiếm Tinh ra đây.

Nhìn thấy biểu lộ của hắn như vậy, dường như Thiên Huyễn biết rõ hắn muốn hỏi cái gì, quay đầu nhìn bóng người trong phiến gỗ, ánh mắt ảm đạm lắc đầu sau đó lên tiếng.

- Thẻ Diệp Kiếm Tinh ra sao? Như thế nào?

Nhiếp Vân sững sờ, hành động lại không chậm chạp, tinh thần khẽ động liền mang Diệp Kiếm Tinh ra khỏi Tử Hoa động phủ.

- Nhiếp Vân...

Vừa ra ngoài, Diệp Kiếm Tinh bị cảnh tượng bên ngoài làm khó hiểu, cũng không rõ xảy ra chuyện gì, hơn mười giây trước không phải Vân Huyên muốn động thủ sao? Tại sao biến thành cục diện này?

- Đây là hảo hữu Thiên Huyễn của ta, ngươi biết rồi, hắn tìm ngươi!

Nhiếp Vân chỉ về phía Thiên Huyễn.

Trước kia Diệp Kiếm Tinh đã từng ở Kiếm Chi Đại Điện nói về Thiên Huyễn, biết rõ thần thâu này có thể ra vào Kiếm Thần Tông như chốn không người, hơn nữa hắn cũng biết khá nhiều, cũng không cần giới thiệu kỹ càng.

- Thiên Huyễn tiền bối? Ngươi tìm ta...

Nghe được giới thiệu, Diệp Kiếm Tinh quay đầu nhìn sang Thiên Huyễn, đôi mắt tỏa ánh sáng.

Từ miệng Trần Văn Húc hắn biết rất nhiều chuyện của thiên hạ đệ nhất thần thâu, Diệp Kiếm Tinh từ nhỏ đã vô cùng hiếu kỳ, lần thứ nhất nhìn thấy chân nhân nên hưng phấn khó nói thành lời.

- Ha ha, không phải ta tìm ngươi, là hắn tìm ngươi!

Nhìn thấy bộ dáng của hắn như vậy, Thiên Huyễn bất đắc dĩ lắc đầu, hắn lật cổ tay sau đó có một chiếc đèn tùy thời dập tắt xuất hiện.

Tụ Hồn Đăng!

Tụ Hồn Đăng nằm trong tay hắn!

- Đi ra!

Bàn tay điểm vào ánh đèn, ngay sau đó ngọn lửa mờ đụt sáng lên, một bóng lưng kiệt ngạo bất tuân xuất hiện trong ánh lửa.&

------oOo------

Chương 804: Trần Văn Húc kích động (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bóng lưng vừa xuất hiện đã mang theo kiếm khí đậm đặc, chính trực quang minh, hoàn toàn khác với cảm giác âm nhu của Vân Hyên.

- Cảnh giới tâm kiếm?

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân đã biết rõ bóng người này giống như mình đã đạt tới cảnh giới tâm kiếm, thậm chí lĩnh ngộ cảnh giới này còn cao hơn mình quá nhiều.

Hô!

Bóng người xoay người lại.

- Văn Húc sư thúc? Ngươi... Ngươi không chết?

Thấy rõ gương mặt của bóng người, Diệp Kiếm Tinh căng thẳng, đôi mắt đỏ lên.

Từ khi Diệp Kiếm Tinh tiến vào Kiếm Thần Tông đã theo sau lưng Văn Húc sư thúc, ở chung thật nhiều năm, cảm tình cực kỳ thâm hậu, sau khi tại Yêu La U Minh Vực biết rõ hắn đã thân vẫn, cho rằng cuộc đời này khó có thể gặp lại, không ngờ lại có thể gặp mặt lần nữa.

- Trần Văn Húc tiền bối?

Nhiếp Vân cũng chấn động, hắn hấp thu vũ kỹ chi tủy của đối phương, hắn có thể biết rõ khí chất dung mạo của Trần Văn Húc như lòng bàn tay, còn từng ngụy trang thành bộ dạng này diễn luyện kiếm pháp cho Tạ Trương Huệ Tử xem, lúc này gặp được chân thân liền nhận ra.

- Kiếm Tinh, không nghĩ tới ta còn có thể gặp lại ngươi, xem ra ông trời đối đãi với ta không tệ.

Nhìn thấy sư điệt mình yêu thương nhất, khóe mắt Trần Văn Húc đỏ lên, lúc này đưa mắt nhìn sang vân Huyên và lắc đầu.

- Hiện tại không phải là lúc ôn chuyện cũ, ngươi lúc trước mới gia nhập tông môn, ta nhìn thấy ngươi là hạt giống tu luyện kiếm thuật tuyệt hảo, thông qua truyền thụ cũng đúng như suy nghĩ của ta, có năng lực lĩnh ngộ kiếm thuật tuyệt hảo, cho nên...

Ngữ khí của Trần Văn Húc thay đổi nhanh chóng, nói đến đây chính muốn tiếp tục nói tiếp, đột nhiên đôi mắt nhìn lên người Nhiếp Vân, hắn dừng nói và đôi mắt đỏ lên.

- Ngươi, ngươi...

- Thực xin lỗi tiền bối, ta và Diệp Kiếm Tinh ban đầu ở Thiên U Cốc Yêu La U Minh Vực nhìn thấy hài cốt của tiền bối, cho rằng tiền bối đã chết, lúc này mới tùy ý làm bậy hấp thu vũ kỹ chi tủy của tiền bối...

Vũ kỹ chi tủy là Trần Văn Húc phí hết tâm huyết tu luyện ra, nhất định có thể nhận ra ngay lập tức, Nhiếp Vân thấy bộ dạng của hắn như vậy, cho rằng đối phương tức gâận vì mình vô lễ, lúc này hắn xấu hổ đỏ mặt.

Hấp thu đồ vật người ta tu luyện nhiều năm, hiện tại chủ nhân tới đây hắn có cảm giác không được tự nhiên.

- Không phải vũ kỹ chi tủy, Là.. Là ngươi luyện hóa Kiếm Thần chi tâm?

Trần Văn Húc cắt lời của Nhiếp Vân, đôi mắt hắn mở to đầy ngạc nhiên.

- Ngươi... Ngươi là kiếm đạo sư kia, hơn nữa thiên phú kiếm đạo đạt tới hình thái thứ ba?

- Vâng!

Nhiếp Vân không nghĩ tới đối phương không quan tâm chuyện vũ kỹ chi tủy, ngược lại hỏi Kiếm Thần chi tâm và kiếm đạo đan điền, hắn cũng không phủ nhận và gật đầu.

Tuy lần đầu tiên gặp mặt Trần Văn Húc nhưng qua cảm ngộ vũ kỹ chi tủy của đối phương hắn vô cùng yên tâm nhân phẩm của đối phương.

- Thiên Huyễn, ngươi cũng không có nói vị huynh đệ của ngươi là kiếm đạo sư? Hơn nữa còn mở thiên phú kiếm đạo tới hình thái thứ ba? Sớm biết tình huống như vậy, cũng không cần tìm người khác, hại ta lo lắng trong thời gian dài như vậy.

Thấy thiếu niên thừa nhận, Trần Văn Húc cũng khó ngăn cản hưng phấn trong nội tâm, quay đầu nhìn về phía Thiên Huyễn.

- Ách... Huynh đệ của ta còn thần bí hơn ta, ta cũng không biết thiên phú đặc thù của hắn.

Thiên Huyễn nhìn Nhiếp Vân sau đó bất đắc dĩ lắc đầu.

Đều nói mình thần bí, so với huynh đệ trước mặt thì hắn cái gì cũng không phải, trước kia gặp mặt hắn, cho tới bây giờ không có phát hiện hắn có thiên phú kiếm đạo sư, hiện tại vừa gặp chẳng những có còn mở ra hình thái thứ ba, thực không biết gia hỏa này còn có bao nhiêu bí mật?

Nếu như để Nhiếp Vân biết rõ suy nghĩ của Thiên Huyễn nhất định sẽ dở khóc dở cười, lần trước ngươi gặp ta, ta thật sự không có thiên phú này...

Mặc dù quan hệ tốt với Thiên Huyễn, cũng tin tưởng đối phương nhưng Nhiếp Vân cũng sẽ không nói chuyệnvô danh pháp quyết có thể mở đan điền sự tình, chuyện này là bí mật lớn nhất đời hắn, tuyệt đối không thể chia xẻ với người nào.

- Ha ha, thiên phú kiếm đạo sư, kiếm đạo đan điền mở ra hình thái thứ ba, lại đạt được trái tim lão tổ tán thành, ngươi còn phù hợp hơn cả Diệp Kiếm Tinh, càng có hi vọng hơn hắn, có thể cứu Kiếm Thần Tông rồi.

Cảm xúc Trần Văn Húc kích động, ngữ khí hỗn loạn giống như điên, trong ánh mắt hình như mang theo điểm một chút lệ quang

- Cho dù ta chết cũng không thể làm tội nhân của tông môn!

- Văn... Văn Húc sư thúc, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Không chỉ Nhiếp Vân càng nghe càng hồ đồ, ngay cả Diệp Kiếm Tinh cũng không rõ cái gì thích hợp hơn ta, cái gì hạt giống luyện kiếm tuyệt hảo... Tại sao nghe những lời này có phần lộn xộn như thế.

Trong ấn tượng của hắn, sư thúc Trần Văn Húc là người bình tĩnh, nho nhã, tại sao sư thúc lại khác với thường ngày?

- Chuyện là như thế này...

Trần Văn Húc vừa muốn nói tiếp, đột nhiên sắc mặt hắn run rẩy, khí lưu chung quanh xoay tròn, không khí phát ra âm bạo to lớn.

- Hỏng bét, bọn chúng sắp thoát khốn!

Ngay sau đó Nhiếp Vân nghe Thiên Huyễn quát một tiếng thật to, quay đầu lại chỉ thấy hai phiến gỗ vây khốn Vân Huyên và Bạt bị lực lượng to lớn đánh ra một lỗ thủng.

Vèo!

Vân Huyên và Bạt phá vỡ không gian xuất hiện trước mặt mọi người.

Vừa rồi vây khốn Vân Huyên, Thiên Huyễn cũng không mang mọi người bỏ chạy chủ yếu có ba nguyên nhân.

Thứ nhất, Bạt là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, có thể xé rách không gian tiến hành na di, mặc dù hiện tại trốn xa, chỉ cần đối phương một lòng niệm đuổi theo, cho dù trốn đi cũng không có ý nghĩa gì.

Thứ hai, phiến gỗ vây khốn hai người cũng không phải bảo vật của Thiên Huyễn, mà là hắn mượn tới, bảo vật có thể vây khốn cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh giá trị to lớn, khó có thể dùng ngôn ngữ đoán được cho nên không thể ném đi.

Thứ ba, cho dù là Bạt hay là Vân Huyên, hiện tại đã biến thành u ác tính của tông môn, không giải quyết thì thanh danh mấy vạn năm của Kiếm Thần Tông sẽ bởi vì việc nuôi dưỡng cương thi vương giả như Bạt mà biến thành vết nhơ không bao giờ có thể rửa sạch.

Bởi vì ba nguyên nhân này nên mọi người cũng không trực tiếp rời đi, hơn nữa uy lực phiến gỗ rất mạnh, ngay cả Thiên Huyễn cũng cho rằng có thể vây khốn cả hai mười phút, thời gian dài như vậy hoàn toàn có thể giúp Trần Văn Húc nói ra đối sách, sau đó tại thực hành theo trình tự, không nghĩ chưa tới ba phút đã thoát vây.&

------oOo------

Chương 805: Tình nhân gặp mặt (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tế tự chi địa, Vân Huyên lợi dụng chưởng giáo ấn, mượn ý niệm anh linh tổ tiên cho nên thực lực chân chánh còn lợi hại hơn cả Bạt, phiến gỗ có thể vây khốn nàng ba phút đã lợi hại lắm rồi.

Nhiếp Vân cũng biết rõ uy lực khi mượn anh linh, kiếm linh mạnh cỡ nào, chính mình bằng vào Kiếm Thần chi tâm mượn đã có thực lực đánh bại Bạt là gia hỏa có thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh hậu kỳ, càng đừng nói Vân Huyên có được chưởng giáo ấn!

Khó trách nói tông chủ có chưởng giáo ấn và ở trong tông môn của mình là vô địch, hiện tại xem ra quả là thế.

- Hừ, vừa rồi không trốn đi, hiện tại đã không kịp!

Sau khi phá tan phiến gỗ, Vân Huyên thét dài một tiếng, âm thanh chấn động thiên cổ, đột nhiên chưởng giáo ấn chấn động và phối hợp lực lượng với Bạt đánh tan không gian chung quanh mọi người, lại phân cách không gian này biến thành không gian kín, không ai có thể thoát ra ngoài.

Vèo!

Vây khốn mọi người, Vân Huyên lúc này mới mang theo Bạt đi tới trước mặt mọi người, ánh mắt nhìn sang đồng tử trước mặt.

- Thiên Huyễn, không nghĩ tới ngươi còn dám tới đây, lần trước không thể giết ngươi mới dẫn ra nhiều phiền toái hôm nay, hừ, lần này ta xem ngươi có thể trốn thế nào.

Nàng khác Thiên Huyễn, chẳng những không có chút quyến luyến gì, trong lời nói mang theo lạnh lùng và sát ý, ai nghe vào trong tai cũng có cảm giác âm hàn.

Không nghĩ tới tình nhân cũ của bảy mươi năm trước gặp mặt nói câu đầu tiên lại là như vậy, vẻ mặt tiêu sái trên mặt Thiên Huyễn biến mất không thấy gì nữa, đang muốn lên tiếng nói gì đó, hắn há miệng cả buổi không nói được câu nào, trên mặt mang theo thất lạc và khó chịu,

Trong trí nhớ, năm đó hắn mến Vân Huyên đơn thuần cỡ nào, vì nàng, chính mình tình nguyện chết một trăm lần, hiện tại đã không thể quay về quá khứ.

- Ngụy trang thành Nghê Hư trưởng lão, thừa dịp ta không sẵn sàng trộm lấy Tụ Hồn Đăng, ngươi cho rằng như vậy là có thể cứu vãn Trần Văn Húc sao? Ha ha, buồn cười, hôm nay các ngươi không ai có thể trốn thoát, đều chết đi cho ta.

Vân Huyên lạnh lùng nhìn về phía Trần Văn Húc trong Tụ Hồn Đăng, lại nhìn Nhiếp Vân, Diệp Kiếm Tinh bên cạnh, lời nói lạnh lùng mà hung tàn, dường như chỉ có giết sạch mọi người mới có thể giải mối hận trong lòng của nàng.

- Ngươi... Vân Huyên, tại sao ngươi lại biến thành như vậy?

Nghe được Vân Huyên nói vậy, Thiên Huyễn cũng không có sợ hãi, trong mắt sinh ra thất lạc rất nhiều.

- Ta vẫn luôn như thế, lúc trước ta chỉ lợi dụng ngươi mà thôi.

Vân Huyên khoát tay cắt lời, cũng không thèm để ý.

Sau khi phân cách không gian, Vân Huyên cũng không sợ mọi người đào tẩu, hơn nữa cho dù Thiên Huyễn hay là Trần Văn Húc đều có ý nghĩa quan trọng với nàng, cũng không ngại nói nhiều với cả hai vài câu.

- Lợi dụng ta...

Đã sớm đoán được đáp án, nghe được chính miệng nàng thừa nhận thì Thiên Huyễn vẫn cảm thấy cô đơn.

- Nữ nhân thật độc ác, có thể lợi dụng tình yêu thành thẻ đánh bạc

trong tay mình.

- Còn nữa, Vân Huyên, không nghĩ tới ngươi sớm biết phương pháp nuôi dưỡng Bạt, hơn nữa đã bắt tay vào làm chuẩn bị từ mấy chục năm trước, bên ngoài lại ép hỏi khắp nơi làm ta buông lỏng cảnh giác, thật hảo tâm kế.

Trần Văn Húc nhìn bằng hữu Thiên Huyễn có gút mắc và khổ sở thì thở dài, lắc đầu, hắn ngẩng đầu lạnh lùng nói với Vân Huyên.

Từ lúc hắn còn trẻ sớm có hứng thú nồng đậm về yêu nhân nhất tộc, từng lẻ loi một mình tiến vào thế giới Yêu tộc nhiều lần, trong lúc vô tình hắn đạt được phương pháp nuôi dưỡng Bạt từ trong đó.

Mặc dù phương pháp kia là cơ mật cao nhất của Yêu tộc, sau khi đạt được sau bị phát hiện, lọt vào đuổi giết, bản thân bị trọng thương hắn được Trương Tạ Huệ Tử cứu, lúc này mới có yêu thương khắc cốt minh tâm.

Về sau trở lại tông môn, Trần Văn Húc từng mang chuyện này bẩm báo lên chưởng giáo, không biết Vân Huyên làm sao nghe nói qua, vẫn nghĩ muốn bộ phương pháp nuôi dưỡng Bạt này, mà hắn biết rõ thứ này thương tích thiên hòa, vụng trộm giấu đi không truyền, vốn cho rằng giấu rất tốt, lại không nghĩ rằng Vân Huyên từ vài chục năm trước đã biết được phương pháp nuôi dưỡng, hơn nữa đã bắt tay vào áp dụng.

Đã sớm đạt được phương pháp nuôi dưỡng Bạt nhưng vẫn ẩn nhẫn, bên ngoài tiếp tục ép hỏi, vụng trộm lại động thủ nuôi dưỡng, mặc dù là mình cũng không biết Vân Huyên đã dưỡng ra thứ này, còn tự nhận là giấu được bí mật, tâật buồn cười.

- Ha ha, không bức bách ngươi như vậy làm sao có thể làm cho ngươi buông lỏng cảnh giác? Không ép hỏi ngươi những chuyện này thì ngươi làm sao nói con đường nhỏ đi Kiếm Thần chi môn?

Nói đến chuyện này dường như Vân Huyên phi thường tự hào, cũng không quan tâm.

- Ngươi ép hỏi ta không có gì, ta không có mắt nên ta nhận, ta chỉ

nghĩ mãi mà không rõ, ngươi làm cách nào đạt được phương pháp nuôi dưỡng Bạt.

Trên mặt Trần Văn Húc đầy nghi hoặc.

Chuyện này vẫn là hoang mang của hắn, phương pháp nuôi dưỡng Bạt, từ sau khi hắn có được nó vẫn giấu bên người, cũng không có giao cho tông môn, tại sao Vân Huyên biết được?

- Ai, chuyện này phải trách ta, Văn Húc huynh, là ta lúc ấy bị ma quỷ ám ảnh, lặng lẽ trộm đồ của ngươi, lại làm ra một phần nữa... Hôm nay tất cả đều là quả đắng do ta tạo thành.

Vân Huyên không có trả lời, chợt nghe Thiên Huyễn thở dài một tiếng, chỉ thấy hắn lúc này đã hối hận, dường như càng khổ sở vì chuyện lúc trước.

- Ngươi trộm được? Còn làm ra một phần?

Trần Văn Húc sững sờ, giờ hắn hiểu ra.

Cũng đúng, cho dù có phòng hộ tốt nhưng trước mặt đệ nhất thần thâu có bí mật gì đáng nói:

Thiên Huyễn trộm cắp kỹ thuật, không nói khoáng tuyệt cổ kim, cũng tuyệt đối là đệ nhất thiên hạ người, lúc ấy hắn nói cái gì đều nghe Vân Huyên, trộm đi cũng phục chế một phần, cũng không khó khăn.

- Thì ra là thế!

Vừa nghĩ tới điểm này Trần Văn Húc biết rõ nhưng cười khổ.

Thiên Huyễn trộm đồ của mình, chính mình thả Thiên Huyễn chạy đi, hiện tại Thiên Huyễn lại cứu chính mình, hai người cộng đồng đều là người có nhân quả với nhau... Ai, thật sự rắc rối phức tạp, loạn thất bát tao.

Gieo nhân nào gặt quả ấy, Thiên Đạo sáng tỏ, nhân quả tuần hoàn, báo ứng khó chịu không sai chút nào!

- Hiểu rõ những chuyện này đã muộn rồi, hôm nay ta sẽ tiễn các ngươi lên đường, có thể chết trong tay đệ nhất bá chủ tương lai của đại lục Phù Thiên chính là chuyện vinh quang của các ngươi.

Hừ lạnh một tiếng, Vân Huyên vươn ngọc thủ cùng ra tay với Bạt.

Ầm ầm!&

------oOo------

Chương 806: Tình nhân gặp mặt (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai đại cao thủ cùng động thủ với nhau, cả tế tự chi địa bị pháp lực bao phủ, mọi người nhìn thấy một lỗ đen thô to như núi đánh xuyên qua gông cùm xiềng xích thiên địa, nó bay thẳng tới giống như muốn thôn phệ mọi người.

- Ai, Vân Huyên, lúc trước ngươi không thể giết ta, hiện tại tự nhiên càng không có khả năng!

Nhìn thấy công kích to lớn trước mặt, sắc mặt Nhiếp Vân, Trần Văn Húc biến hóa, người không có biến hóa duy nhát là Thiên Huyễn, chỉ thấy hắn bất đắc dĩ lắc đầu, đột nhiên hắn vươn tay thu hồi hai phiến gỗ vây khốn Vân Huyên vào lòng bàn tay sau đó ném ra.

Ầm ầm ầm...

Phiến gỗ đón gió biến lớn, trong khoảnh khắc chúng cao tam mươi mét giống như hai cánh cửa thật lớn, cũng ngăn cản tất cả phong bạo ra ngoài.

- Lại là chiêu này? Ta xem các ngươi có thể ngăn cản ta bao lâu.

Vân Huyên nhìn thấy Thiên Huyễn lại ném phiến gỗ lần nữa, sắc mặt cả nàng âm trầm và thét to.

Phiến gỗ này nhìn bộ dáng cũng không phải linh binh, lại càng không phải Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí nó chưa từng bị người ta luyện hóa qua, vì cái gì có được uy năng như vậy?

Cho dù nàng có kiến thức rộng rãi cũng không thể biết được.

Cho dù biết, trải qua công kích vừa rồi, nàng cũng biết chỉ cần toàn lực công kích là có thể phá vỡ thứ này trong hai ba phút, mặc dù có thể bảo hộ bọn họ nhưng không kéo dài quá lâu.

Không để ý tới Vân Huyên đang tức giận, Thiên Huyễn vội vàng quay đầu nhìn về phía Trần Văn Húc.

- Văn Húc huynh, ngươi nói có biện pháp giải quyết Bạt, cũng nên nói đi, chỉ cần có thể giải quyết Bạt, ta có thể bảo chứng mang mọi người an toàn rời khỏi nơi này không có việc gì, cho dù Vân Huyên muốn đuổi theo cũng không kịp!

Thiên Huyễn nói ra chuyện bỏ trốn, ánh mắt mang theo tự tin cường đại, hắn nhìn phiến gỗ trước mặt, trên mặt lại mang theo lo lắng.

- Thứ đồ vật này chỉ có thể ngăn cản nàng ba phút, hơn nữa sử dụng ba lượt sẽ xuất hiện vết rách, triệt để báo hỏng, hiện tại đã hai lần, nếu có biện pháp thì nhanh đi.

- Ân!

Trần Văn Húc gật gật đầu, cũng biết việc khẩn cấp nên sắc mặt ngưng trọng.

- Biện pháp của ta rất đơn giản, chính là lợi dụng đặc thù của tế tự chi địa đặc sau đó trực tiếp đánh chết Bạt!

- Lợi dụng tế tự chi địa đánh chết Bạt?

Tất cả mọi người sững sờ, tuy cũng biết thời điểm nguy cấp cho nên không tiện hỏi nhiều, tất cả đều an tĩnh nghe hắn nói tiếp.

- Tế tự chi địa là nơi lịch đại tổ tiên Kiếm Thần Tông an giấc tại nơi

này, thậm chí ngay cả lão tổ cũng lưu Kiếm Thần chi tâm yên giấc nơi đây.

- Đứng sừng sững vài vạn năm cho nên nó có sứ mạng và linh tính của mình.

Trần Văn Húc nói.

- Cả tế tự chi địa đều có linh tính của mình?

Lời này không chỉ làm mọi người ngạc nhiên, ngay cả Nhiếp Vân cũng mở to mắt khó mà tin nổi.

Nhiếp Vân hiểu rõ tế tự chi địa đang tồn tại ở nơi nào, nó được xây dựng trong không gian loạn lưu, địa vực thật lớn như nếu có linh tính của mình, Làm... Làm sao có thể?

- Không nên không tin, linh tính này là Kiếm Thần lão tổ giao phó, hơn nữa nghe nói chỉ cần có thể được linh tính tán thành, tế tự chi địa sẽ có thực lực an Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, sở hướng vô địch.

Nói đến đây Trần Văn Húc quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, ánh mắt mang theo hưng phấn khó có thể che giấu.

- Mà ngươi... Là người có đủ tư cách được linh tính tán thành!

- Ta?

Nhiếp Vân sững sờ, đầu óc hơi choáng váng.

Tế tự chi địa có được linh tính làm hắn cảm thấy khó tin, Trần Văn Húc nói càng lắm hắn cảm thấy không hiểu.

Hắn cũng không phải người Kiếm Thần Tông làm sao đạt được linh tính tế tự chi địa của Kiếm Thần Tông tán thành chứ, việc này rất cổ quái nha.

- Không sai! Tông môn có truyền thuyết, chỉ cần được Kiếm Thần chi tâm tán thành, hơn nữa triệt để luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm

là có thể đạt được linh tính tế tự chi địa tán thành, ở chỗ này có được chiến lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, có thể nói vô địch!

- Một khi thành công, đừng nói Bạt chỉ có được sức chiến đấu Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh hậu kỳ, cho dù lợi hại hơn nữa cũng không phải đối thủ của ngươi.

Sắc mặt Trần Văn Húc đỏ lên, hưng phấn nói ra.

- Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong?

Nhiếp Vân chép miệng ba cái.

Kiếp trước hắn đạt tới cảnh giới này, biết rõ cảnh giới này khủng bố, bàn tay xé rách ngôi sao, một chưởng hủy diệt lục địa, linh hồn đi ngang qua thiên cổ, thả người nhảy lên có thể rời khỏi đại lục Phù Thiên, tiến vào hư không loạn lưu... Nói loại thực lực này đã vượt qua phạm trù nhân loại có thể tưởng tượng cũng không phải nói ngoa.

- Chỉ có thể có được thực lực như vậy tại tế tự chi địa mà thôi, rời khỏi nơi này thì không được, dù như thế cũng rất đáng sợ, từng có thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong chẳng khác gì có kinh nghiệm tấn cấp cảnh giới này, như vậy có thể phát triển càng lớn hơn nữa.

Đôi mắt Trần Văn Húc tỏa sáng, nói tới đây hắn nhìn qua Thiên Huyễn.

- Thiên Huyễn huynh, có lẽ Kiếm Thần Chi Kiếm bị ngươi trộm đi rồi, nhanh lên cho ta, nghĩ biện pháp đưa cho Nhiếp Vân tiểu huynh đệ luyện hóa, hắn hiện tại đạt được Kiếm Thần chi tâm tán thành, chỉ cần lại luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm là có thể đạt được tế tự chi địa tán thành, từ đó đánh chết Bạt triệt để, cũng diệt trừ ô danh Kiếm Thần Tông chúng ta.

Bởi vì biết rõ Nhiếp Vân có khả năng trở thành cao thủ Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, Trần Văn Húc xưng hô cũng biến thành tiểu huynh đệ.

- Ta?

Thiên Huyễn sững sờ

- Ta không có trộm Kiếm Thần Chi Kiếm?

- Cái gì Không phải ngươi trộm? Chẳng lẽ là Vân Huyên gạt ta? Không sai, nhất định là gạt ta, muốn ta ngoan ngoãn nói ra bí mật của Kiếm Thần chi tâm và Kiếm Thần chi môn, đáng giận, đáng giận mà.

Tuy danh khí Thiên Huyễn không tốt nhưng người ở chung với hắn đều biết hắn nói một là một, nói hai như một, không có khả năng nói dối, nghe hắn nói mình không có trộm Kiếm Thần Chi Kiếm, sắc mặt Trần Văn Húc lúc này biến thành tái nhợt, hưng phấn vừa rồi biến mất không thấy gì nữa.

Hắn không có trộm Kiếm Thần Chi Kiếm, Vân Huyên lại nói hắn trộm, từ đó làm mình sốt ruột phẫn nộ, từ đó nói ra bí mật Kiếm Thần chi tâm và Kiếm Thần chi môn... Xem ra tất cả là mưu kế của Vân Hiên.

Không có Kiếm Thần Chi Kiếm, mặc dù đạt được Kiếm Thần chi tâm tán thành cũng vô dụng, cũng không có khả năng đạt được tế tự chi địa tán thành, cũng không thể gia tăng thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, tự nhiên không thể đánh chết Bạt!&

------oOo------

Chương 807: Thẩm thẩm nàng chết

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thật sự không được hiện tại ta đi trộm

Nhìn thấy bộ dạng Trần Văn Húc như vậy, Thiên Huyễn cũng sững sờ, hắn nói:

- Hiện tại đi trộm? Không gian chung quanh đã bị Vân Huyên dùng thực lực cách ly, ngươi có khả năng mở ra sao? Mặc dù có khả năng mở ra, Vân Huyên nói với ta Kiếm Thần Chi Kiếm mất tích, nhất định là dùng thủ đoạn giấu nó đi rồi, cho dù muốn trộm, biết rõ ở đâu sao? Không biết ở đâu... Làm sao đi trộm...

Trần Văn Húc sốt ruột lên tiếng, hắn vừa nói một nửa liền phát hiện có người đụng vào Tụ Hồn Đăng, dường như muốn cắt ngang lời mình nói, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nhiếp Vân đứng trước mặt hắn muốn nói gì đó.

- Ai, ta biết rõ ngươi cũng sốt ruột, sốt ruột vô dụng, không có Kiếm Thần Chi Kiếm là không thể nào đạt được tế tự chi địa tán thành...

Nhìn thấy bộ dạng Nhiếp Vân, Trần Văn Húc còn tưởng rằng hắn sốt ruột đạt được tế tự chi địa tán thành, vội vàng nói.

- Không phải!

Hắn đang nói bị Nhiếp Vân cắt ngang, chỉ thấy thiếu niên vẻ mặt xấu hổ đi tới.

- Kỳ... Kỳ thật Kiếm Thần Chi Kiếm là ta trộm đi...

- Cái gì?

Trần Văn Húc, Thiên Huyễn cảm thấy như bị lôi đình đánh lên người.

- Kiếm Thần Chi Kiếm nằm cuối kiếm chi thông đạo, có cao thủ thi triển phong ấn trấn áp, ngươi... Làm sao có thể trộm đi mà không bị phát hiện? Mặc dù có được thiên phú thần thâu, không tới hình thái thứ hai cũng không có khả năng thành công ah!

Thiên Huyễn khiếp sợ.

Thân là thần thâu, hắn phi thường biết rõ thiên phú này, Kiếm Thần Chi Kiếm là hắn năm đó mang từ thế giới yêu nhân trở về, nó đặt ở nơi nào, muốn trộm đi cần bao nhiêu phiền toái, cho dù mình ra tay cũng không dễ dàng như vậy, vị huynh đệ này thần không biết quỷ

không hay làm được, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Ách... Ta vừa vặn có thiên phú thần thâu, hơn nữa cũng mở hình thái thứ hai.

Nhìn thấy bộ dạng Thiên Huyễn như vậy, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Tuy không thể nói chuyện vô danh pháp quyết nhưng nói thiên phú với Thiên Huyễn cũng không có gì, dù sao thiên phú thứ này thiên địa sinh ra, không ai có thể nghĩ tới pháp quyết có thể cải biến.

- thiên phú thần thâu?

Thiên Huyễn và Trần Văn Húc cảm thấy miệng đang co giật và nhìn nhau, lúc này bọn họ nhìn thấy bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Gia hỏa trước mặt chính là quái thai, thiên phú kiếm đạo, thiên phú thần thâu, thiên phú diễm hỏa, thiên phú ngụy trang... Thiên phú của ngươi quá nhiều rồi...

Thực hoài nghi gia hỏa này có phải con riêng của ông trời hay không, nếu không, như thế nào có được nhiều năng lực đặc thù như vậy.

- Tốt rồi, nếu là ngươi trộm thì càng đơn giản, nhanh mang Kiếm Thần Chi Kiếm ra, nghĩ biện pháp luyện hóa nó đi.

Tuy trong nội tâm khiếp sợ nhưng Trần Văn Húc cũng biết hiện tại không có thời gian xoắn xuýt việc này, hắn lập tức lên tiếng.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu, hắn lật tay mang Kiếm Thần Chi Kiếm ra khỏi Tử Hoa động phủ.

Đông đông đông!

Kiếm Thần Chi Kiếm vừa xuất hiện, Nhiếp Vân đã cảm thấy Kiếm Thần chi tâm đã dung hợp đập mạnh lần nữa, giống như vui sướng

khi gặp bằng hữu cũ.

- Đây là luyện hóa sao?

cầm Kiếm Thần Chi Kiếm trong tay, Nhiếp Vân nghi hoặc nhìn về phía Trần Văn Húc.

Mình lúc trước thử luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm một lần nhưng vô cùng khó, căn bản không thể làm được.

- Vô cùng đơn giản, đầu tiên phải đạt được kiếm linh tán thành, chỉ cần thành công là có thể luyện hóa.

- Mau lên đi, không có bao nhiêu thời gian đâu!

Dường như Trần Văn Húc tựa cũng không biết trình tự luyện hóa, hắn vội vàng thúc dục.

Việc này cũng khó trách, từ khi Kiếm Thần Tông thành lập đến nay cũng chỉ có Kiếm Thần lão tổ mới có thể luyện hóa kiếm này, trước mắt còn chưa từng có người nào thành công qua, không có người tham khảo, hắn không biết luyện hóa như thế nào.

- Tốt rồi!

Nhiếp Vân biết rõ phiến gỗ của Thiên Huyễn chỉ có thể ngăn cản Vân Huyên thời gian không dài, không thể chậm trễ, hắn vội vàng gật đầu và vận chuyển kiếm đạo đan điền rót tinh thần lực vào trong Kiếm Thần Chi Kiếm, muốn câu thôn với nó.

Răng rắc!

Chỉ trong giây lát, phiến gỗ ngăn cản Vân Huyên công kích nổ vang, dường như nó đã xuất hiện khe hở tinh tế.

Thiên Huyễn đã từng nói qua,phiến gỗ này nhiều nhất chỉ có thể ngăn cản ba lần công kích là hết hiệu quả, hiện tại xem ra có thể kiên trì tiếp hay không còn khó nói.

- Chịu đựng, nhất định phải chịu đựng!

Nghe được tiếng nổ giòn tan, Thiên Huyễn cũng biến sắc, hắn âm tầm xiết chặc nắm đấm.

Thiên phú đào tẩu của hắn rất mạnh, thiên phú chiến đấu kém hơn rất nhiều, muốn hắn chiến đấu với Vân Huyên, Bạt là không có khả năng.

- Nhất định phải nghĩ biện pháp thành công, chỉ có luyện hóa thành công mới có thể mượn nhờ lực lượng tế tự chi địa tiêu diệt Bạt, thất bại Vân Huyên

Trần Văn Húc nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân, sắc mặt lo lắng.

Vũ kỹ chi tủy của hắn đều cho thấy hắn rất trung thành và tận tâm với tông môn, đủ thấy hắn kính yêu và nhiệt tình với tông môn thế nào, nếu Vân Huyên quả thật mang Bạt ra ngoài nhất định sẽ bị nhục nhã rất lớn, rất nhiều đệ tử sẽ biến thành cương thi yêu nhân, đến lúc đó mình tuyệt đối sẽ trở thành tội nhân lớn nhất tông môn!

Dù sao phương pháp nuôi dưỡng Bạt chính là hắn mang ra từ thế giới Yêu tộc.

Đệ tử trung thành phải làm chết cũng sẽ không tiếc, tội nhân thiên cổ, cho dù là Trần Văn Húc cũng không muốn gánh vách cái ô danh này.

- Ta không muốn thành tội nhân thiên cổ của tông môn, một khi lưng đeo cái danh này sẽ không có tư cách đi gặp Huệ Tử, nàng vì chủng tộc có thể làm mọi chuyện, mà ta lại thành tội nhân tông môn sẽ không xứng với nàng.

Trong miệng thì thào tự nói, đột nhiên nhớ tới bóng dáng xinh đẹp kia, trên mặt Trần Văn Húc mang theo thần sắc hạnh phúc.

- Có lẽ nàng hiện tại cũng nhớ tới ta.

- Huệ Tử ngươi chờ, chỉ cần sau khi làm xong việc này, sau khi đánh chết Bạt thì ta sẽ nghĩ biện pháp đi gặp ngươi.

Tu luyện cảnh giới càng cao, linh hồn sẽ càng trọng yếu, tuy Trần Văn Húc đã chết nhưng Tụ Hồn Đăng bảo tồn một tia chân linh, chỉ cần Chân Linh bất diệt thì hắn có thể phục sinh.

Đương nhiên không thể có thân thể vốn có, chỉ có thể mượn nhờ thân thể khác, hoặc là khôi lỗi mới có thể còn sống sót, dù vậy cũng tốt hơn triệt để tử vong quá nhiều.

- Ân?

Nhớ tới thân ảnh kia, đột nhiên Trần Văn Húc sinh ra cảm giác rung động, giống như trong tối tăm có cảm ứng, lúc này ánh mắt của hắn nhìn sang thanh kiếm.

Thanh kiếm bắn ra hàn quang sáng ngời, nó tỏa ra khí tức làm vạn kiếm thần phục, tuy không có người sử dụng nhưng nó là khắc tinh của âm khí chung quanh, chỉ cần âm khí tới gần sẽ bị thanh kiếm tiêu diệt.&

------oOo------

Chương 808: Kiếm linh dưỡng thai (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân cầm U Minh Kiếm, thời điểm lúc trước ngăn cản Bạt cho nên bị khí của nó đánh bay, không nghĩ tới lại rơi cách nơi này không xa.

- Một Thiên Thiên Linh Bảo có thể so sánh với Kiếm Thần Chi Kiếm? Đây là... U Minh Kiếm, khí tức kia là...

Nhìn kỹ thanh kiếm, ngọn lửa linh hồn của Trần Văn Húc co rút rất mạnh.

Tuy thanh kiếm này bởi vì Tạ Trương Huệ Tử biến thành kiếm linh cho nên cải biến không ít, mùi vị u minh biến thành tiên khí lượn lờ, người bình thường rất khó nhìn ra cái gì nhưng Trần Văn Húc là người nào, cả đời làm bạn với kiêm, hắn có thể luyện kiếm chiêu

vào trong xương tủy của mình, sau khi nhìn rõ bộ dạng sẵn có của U Minh Kiếm liền cảm ứng được khí tức đặc thù trong đó, hắn có cảm giác quen thuộc.

Không phải U Minh Kiếm nằm trong Linh Tư Huyền Điếu hay sao? Nếu như thành công, có lẽ thanh kiếm này nằm trong tay Yêu Hồ tộc, tại sao lại ở chỗ này? Hơn nữa vì sao kiếm linh của kiếm này cho hắn cảm giác quen thuộc như vậy, có cảm giác giống như đúc Huệ Tử?

Tạ Trương Huệ Tử ở Yêu La U Minh Vực Linh Tư Huyền Điếu câu U Minh Kiếm, đây là tin tức Vân Huyên cho mình lúc trước, bây giờ nghĩ lại khi đó nàng liên thủ với Yêu Hồ tộc, bất kể nói thế nào tin tức này tuyệt đối là chắc chắn mười phần, bởi vì trong tin tức có hình ảnh Huệ Tử khổ sở, đây tuyệt đối không phải giả vờ.

Chính bởi vì như vậy mới biết rõ nguy hiểm xá thân mà không quan tâm.

- U Minh Kiếm ở đây, trong thân kiếm có khí tức của Huệ Tử, chẳng lẽ...

Đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, Trần Văn Húc biến sắc, toàn thân run rẩy.

- Sư thúc, đây là kiếm của Nhiếp Vân, tại sao lại nằm ở nơi này...

Diệp Kiếm Tinh vừa bắt đầu còn không chú ý, lúc nhìn thấy bộ dạng của Trần Văn Húc nhìn chằm chằm thì hắn đã giật mình, lúc này tiến lên hai bước cầm U Minh Kiếm lên đặt sau lưng.

Vừa rồi tình cảnh nguy cấp cho nên hắn không nhìn thấy U Minh Kiếm nằm ở đây.

Người khác không biết chuyện U Minh Kiếm nhưng hắn phi thường rõ ràng, lúc trước Tạ Trương Huệ Tử dùng thân hóa thành kiếm linh, tuy linh trí biến mất nhưng Trần Văn Húc có quan hệ với nàng, người yêu mến nhau cả đời, khẳng định trong đó có vấn đề, sớm muộn gì cũng phải nói rõ với sư thúc việc thẩm thẩm đã tử vong nhưng hắn không thể nói mấu chốt trong đó.

Thời điểm nguy hiểm như vậy, tốt nhất không nên tăng thêm phiền toái cho sư thúc, chờ tất cả an ổn lại, thậm chí sư thúc tìm được thân thể mới nói sau.

- Kiếm Tinh, đây là U Minh Kiếm a, lấy tới đây cho ta.

Nhìn thấy bộ dạng sư điệt như vậy, sắc mặt Trần Văn Húc trầm xuống.

- Đây... Đây không phải U Minh Kiếm, sư thúc ngươi nhìn lầm...

Nghe tiếng quát lớn của hắn, Diệp Kiếm Tinh liên tiếp lui về phía sau, lúc nói chuyện cũng có chột dạ.

Từ khi biết sư thúc tới bây giờ, hắn chưa từng nói dối sư thúc bao giờ, hiện tại nói xong mặt đỏ tới mang tai.

- Lấy ra.

Trần Văn Húc gầm lên.

- Vâng!

Nhìn thấy sư thúc kiên trì, Diệp Kiếm Tinh biết rõ muốn giấu diếm chỉ sợ không được, đành phải ngoan ngoãn cầm U Minh Kiếm đưa qua.

Bàn tay tới gần U Minh Kiếm, lại sờ nhẹ lên đó, Trần Văn Húc lập tức cảm nhận được trong thân kiếm có khí tức quyến luyến và hân hoan giống như nhìn thấy người yêu của mình, nội tâm yêu thương như nước.

- Kiếm linh là Huệ Tử... Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy!

Toàn thân Trần Văn Húc chấn động, mặc dù chỉ là linh hồn thể nhưng hắn có cảm giác đau đớn khó thở.

Mặc dù thần trí kiếm linh bêến mất nhưng cảm giác tuyệt đối không

sai, tuyệt đối là Tạ Trương Huệ Tử mới có, nàng có linh hồn tinh khiết, càng quyến luyến chính mình, là ai cũng không giả ra được.

- Sư thúc, ngươi nhìn lầm...

Nhìn thấy linh hồn của sư thúc run rẩy, Diệp Kiếm Tinh có cảm giác nội tâm đau đớn, hắn giải thích.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nói mau, ngươi chưa bao giờ nói dối sư thúc, nếu như không nói thật, tình cảm sư chất chúng ta kết thúc!

Vành mắt Trần Văn Húc đỏ thẫm, hai mắt sốt ruột như thiêu đốt, hắn nhìn chằm chằm Diệp Kiếm Tinh, dường như muốn hỏi xảy ra chuyện gì.

- Ah...

Diệp Kiếm Tinh không biết nên trả lời thế nào.

Dựa theo đạo lý, thời điểm sư thúc tình cảnh như thế không nên nói chuyện Huệ Tử, hiện tại hắn đã phát hiện, hơn nữa cũng hiểu ra chuyện gì đó, nếu cứ để hắn giày vò không nhỏ còn không bằng nói thẳng để sư thúc bảo trì lý trí.

- Sư thúc, mặc kệ ta nói cái gì ngươi cũng nên tỉnh táo.

Trong nội tâm liên tục do dự, nhìn thấy ánh mắt khát vọng của Trần Văn Húc, Diệp Kiếm Tinh hít sâu một hơi và cắn răng nói:

- Tạ Trương Huệ Tử thẩm thẩm nàng... Đã chết!

- Ngươi nói cái gì?

Sắc mặt Trần Văn Húc biến thành tái nhợt, hỏa diễm Tụ Hồn Đăng xuất hiện thân ảnh giống như đang run rẩy.

- Ngươi lập lại lần nữa, Huệ Tử nàng, nàng... Như thế nào?

- Sư thúc, Tạ Trương Huệ Tử thẩm thẩm chết rồi!

Diệp Kiếm Tinh vành mắt hồng.

- Nàng làm sao chết? Nàng sẽ không chết!

Linh hồn nàng tinh khiết, là đối tượng Yêu Hồ tộc phải bảo hộ, không có khả năng chết, ngươi nhất định đã nhìn lầm?

Tuy trong tiềm thức đã mơ hồ cảm ứng được nhưng nghe Diệp Kiếm Tinh nói ra những lời này làm Trần Văn Húc có cảm giác đau đầu như sắp nổ tung, hắn không ngừng hô to, Tạ Trương Huệ Tử tử vong trùng kích quá lớn, hắn lúc trước nho nhã cũng mất đi đúng mực.

- Ta nói thật, nàng... Bị Yêu Hồ tộc phái đi tiến hành Linh Tư Huyền Điếu, hao phí không biết bao nhiêu năm mới câu được bảo vật U Minh Kiếm...

Nhìn thấy bộ dáng sư thúc như vậy, trái tim Diệp Kiếm Tinh như bị đao cắt, hắn chậm rãi nói ra, cũng mang chuyện ngày đó gặp được trong Yêu La U Minh Vực nói một năm một mười, kể cả cuối cùng Tạ Trương Huệ Tử biến thành kiếm linh, nguyện ý vĩnh viễn làm bạn với vũ kỹ chi tủy của hắn...

- Huệ Tử...

Nghe thế Trần Văn Húc hiểu rõ từ đầu tới cuối, nước mắt chảy xuống, nếu như chính mình gặp tình cảnh lúc đó cũng nhất định sẽ đưa ra lựa chọn như vậy.

- Huệ Tử, sớm biết như vậy, ta sớm nên đáp ứng ngươi, mang ngươi đi xa tha hương...

- Vì ở cùng với ta, vậy mà cam nguyện trở thành kiếm linh, là ta thật xin lỗi ngươi.

- Linh Tư Huyền Điếu nhất định rất vất vả a, ta nghe nói người vào Linh Tư Huyền Điếu phải chịu cương phong cắn trả, hơn nữa tinh thần tập trung cao độ, liên tiếp hơn mười năm, ngươi vẫn kiên trì như vậy, là vì ước định trước kia của chúng ta sao?&

------oOo------

Chương 809: Kiếm linh dưỡng thai

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ước định lúc trước chỉ muốn sinh hoạt như người thường, vĩnh viễn ở cạnh ngươi, cho ngươi sanh con dưỡng cái cho ta, mà bây giờ... Lại vĩnh viễn làm không được...

Âm thanh thì thào tự nói nhỏ dần, Trần Văn Húc cảm thấy bi ai rất mạnh, ngay cả tế tự chi địa cũng biến sắc.

- Sư thúc, ngươi không nên như vậy...

Nhìn thấy bộ dạng Trần Văn Húc như thế, Diệp Kiếm Tinh cũng không biết nên an ủi như thế nào, khóe miệng co quắp động, không biết nên nói như thế nào.

- Trần Văn Húc, tuy Huệ Tử đã chết nhưng ngươi phỉa kiên cường, chỉ sợ tâm nguyện lớn nhất của Huệ Tử là muốn ngươi sống vui vẻ, bộ dạng của ngươi khẳng định không phải nàng nguyện ý nhìn thấy!

Sau khi nghe hết mọi chuyện, Thiên Huyễn cũng hiểu chuyện gì cho nên khuyên một câu.

- Đúng thế, Huệ Tử phải sống thật tốt.

Nghe được Thiên Huyễn nói như vậy, Trần Văn Húc cũng khôi phục trong bi thương, đôi mắt nhìn chằm chằm vào U Minh Kiếm, bàn tay vuốt ve thân kiếm, tuy hắn là linh hồn thể không có khả năng vuốt ve thực chất nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được kiếm linh yêu thương không dứt.

Ông!

Kiếm linh U Minh Kiếm cũng biết người trước mặt chính là người yêu của mình, thanh kiếm hưng phấn phát ra tiếng kêu thanh thúy,

khí tức kích động vang vọng trời cao.

Một là kiếm chân thật, một là linh hồn hư huyễn, nếu gặp nhau cũng không sờ được, trong mắt tình cảm giống như hóa thàng thực chất, sinh tử không phân ly.

- Huệ Tử có khỏe hay không? Một người ở trong U Minh Kiếm có lẽ rất cô đơn a.

Thì thào tự nói một câu, Trần Văn Húc có cảm giác ở cùng Tạ Trương Huệ Tử một thời gian lại có cảm giác khổ tận cam lai.

Ken két!

- Hỏng bét!

Theo thời gian trôi qua, Trần Văn Húc đang thương cảm Tạ Trương Huệ Tử, đột nhiên không gian của phiến gỗ kêu răng rắc, sau khi nghe âm thanh này Thiên Huyễn lập tức biến sắc.

Âm thanh không lớn nhưng đó là âm thanh phiến gỗ nứt vỡ.

Một khi vỡ vụn, Bạt và Vân Huyên sẽ xông ra, căn cứ vào hiểu biết cách làm người của nàng, làm cho nàng tức giận như thế chắc chắn sẽ không có biện pháp dự phòng, tăng thêm tai hoạ ngầm, nhất định sẽ trực tiếp ra tay đánh ra một kích mạnh nhất gạt bỏ bọn họ!

- Thiên Huyễn, Trần Văn Húc, Nhiếp Vân, Diệp Kiếm Tinh, các ngươi cho rằng trốn ở bên trong là an toàn hay sao, ta sẽ làm các ngươi lên trời không đường, xuống đất không cửa!

Thiên Huyễn còn chưa kết thúc suy nghĩ, chợt nghe Vân Huyên đi ra nói những lời âm hàn tận xương tủy.

- Nhiếp Vân phải dựa vào ngươi, nhất định phải luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm!

Nghe được tiếng gào thét tức giận như vậy, không riêng Thiên Huyễn, ngay cả Diệp Kiếm Tinh cũng nhìn qua, trong mắt mang

theo lo lắng.

Trong tình huống hiện tại chỉ cóNhiếp Vân triệt để luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm, đạt được tế tự chi linh tán thành, thực lực tăng nhiều mới có thể miễn trừ nguy cơ, bằng không một khi Vân Huyên xông vào thì tất cả đã muộn.

- Nhanh lên, nhanh lên! Nhiếp Vân ngươi luyện hóa nhanh lên.

Vân Huyên gào thét làm Trần Văn Húc cũng tỉnh táo lại, hắn nhìn về phía Nhiếp Vân, sắc mặt trầm thấp.

Răng rắc!

Lúc này phiến gỗ vỡ vụn càng ngày càng kịch liệt, có lẽ đã xuất hiện tổn thương không thể khôi phục.

- Ha ha, thứ này sắp vỡ vụn, ta xem các ngươi còn có thủ đoạn gì nữa.

Vân Huyên cũng nhìn ra phiến gỗ khẳng định không thể ngăn cản quá lâu, trong lời nói mang theo hưng phấn khó nói thành lời.

- Nhiếp Vân, mọi người phải dựa vào ngươi, nhất định phải luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm trước khi Vân Huyên xông vào, ngươi bằng vào kiếm đạo sư hình thái thứ ba, lại lĩnh ngộ cảnh giới tâm kiếm, dung hợp trái tim Kiếm Thần lão tổ, nhất định được!

Nghe được tiếng kêu la bên ngoài, lại nhìn thấy phiến gỗ tùy thời có thể vỡ vụn, Trần Văn Húc cũng áp chế bi thương trong nội tâm xuống, hắn nhìn về phía Nhiếp Vân và ký thác kỳ vọng lớn nhất.

Tuy cả tông môn suốt vài vạn năm qua chưa từng có ai luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm nhưng Nhiếp Vân thì khác, hắn là kiếm đạo sư, hơn nữa là kiếm đạo sư hình thái thứ ba giống lão tổ, hắn nhất định có thể luyện hóa.

Phốc!

Hắn cầu nguyện vừa chấm dứt, lúc này Nhiếp Vân đang ý đồ luyện

hóa thần kiếm mở mắt ra, hắn phun ra một ngụm máu tươi.

- Cái gì?

Nhìn thấy loại tình huống này ba người đồng thời cảm thấy nội tâm lạnh lẽo.

Nếu như thành công luyện hóa nhất định tinh thần sảng khoái, hào khí vượt mây, hiện tại phun máu tươi nhất định là không thành công.

Tại sao có thể như vậy? Hắn không phải kiếm đạo sư sao? Tại sao không thành công?

- Văn Húc tiền bối, có phải Vân Huyên không biết đồng thời luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm và Kiếm Thần chi tâm là có thể đạt được tế tự chi địa tán thành hay không?

Nhiếp Vân giãy dụa ng dậy, hắn nhìn về phía Trần Văn Húc.

- Nàng là tông chủ Kiếm Thần Tông, nên biết...

Trần Văn Húc gật gật đầu đột nhiên ý thức được cái gì, biến sắc

- Chẳng lẽ trong thanh kiếm có biện pháp dự phòng của nàng?

Tuy không có hai người đồng thời luyện hóa hai vật này nhưng dựa theo tính cách cẩn thận của Vân Huyên nhất định sẽ bóp chết nguy cơ từ trong trứng nước, chẳng lẽ trong Kiếm Thần Chi Kiếm có chuẩn bị nàng lưu phía sau làm cho không người nào có thể luyện hóa.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu, sắc mặt trắng bệch.

- Trong đó có thủ pháp đặc thù của nàng xâm nhập, chỉ cần luyện hóa sẽ bị cắn trả, vừa rồi nếu ta không phòng bị chỉ sợ cũng không phải thổ huyết đơn giản như vậy đâu.

- Cái gì? Đáng giận, đáng giận... Vậy làm sao bây giờ?

Sắc mặt Thiên Huyễn lập tức biến thành khó coi.

Nếu vừa rồi không định luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm, có lẽ hắn có biện pháp mang mọi người ra ngoài, hiện tại không có thời gian làm việc như vậy.

Răng rắc!

Răng rắc!

Âm thanh phiến gỗ vỡ vụn vang lên liên tục, tốc độ vỡ vụn còn nhanh hơn lúc trước, hơn nữa âm thanh càng lớn và tùy thời vỡ ra hoàn toàn.

- Nàng dùng thủ pháp gì xâm nhập, ngươi có thể nhận ra hay không?

Cho dù chuyện Tạ Trương Huệ Tử đả kích Trần Văn Húc rất lớn nhưng hắn là tu luyện giả có linh hồn kiên định, trong tình huống nguy cấp hiện tại lập tức tỉnh táo lại, hắn hỏi Nhiếp Vân.

- Dường như là Kiếm Linh Dưỡng Thai!

Nhiếp Vân suy nghĩ một chút và nói.

Kiếm linh dưỡng thai chỉ dùng để tà ác độc thai để vào kiếm linh ở bên trong, đem vốn là kiếm linh giết bằng thuốc độc, lợi dụng dưỡng thai phương thức tiến hành đoạt xá, một lần nữa bồi dưỡng thích ứng chính mình kiếm linh, một khi

độc thai dưỡng thành, chẳng khác nào thành công hoàn thành đoạt xá, đem này chuôi Kiếm Thần Chi Kiếm triệt để luyện hóa!&

------oOo------

Chương 810: Quỳ xuống (Thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Loại dưỡng thai này rất giống huyết linh tinh phách ngày xưa, nó vô cùng độc ác, độc thai dưỡng thành, trừ người dưỡng thai thì không có kẻ nào có thể luyện hóa.

- Kiếm Linh Dưỡng Thai... Chiêu số thật độc ác, nàng cũng dám làm chuyện như vậy với bảo kiếm lão tổ lưu lại.

Nghe được Nhiếp Vân phán đoán, sắc mặt Trần Văn Húc biến thành khó coi, hắn có cảm giác như biến già hơn mười tuổi.

Kiếm Linh Dưỡng Thai, đây là biện pháp yêu nhân mới dùng, Trần Văn Húc nằm mộng cũng không ngờ đường đường tông chủ Kiếm Thần Tông lại làm ra chuyện như thế.

Răng rắc!

Răng rắc!

Răng rắc!

Thời gian không cho phép tiếp tục ngạc nhiên và tưởng tượng, phiến gỗ đã tới thời khắc cuối cùng, rốt cuộc không kiên trì nổi, nó phát ra âm thanh vỡ vụn rất rõ ràng, nó chẳng khác gì tiếng ác ma gào thét đòi mạng, sắc mặt bốn người đồng thời thay đổi.

- Thời gian không kịp, lúc này phải lập tức luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm!

Dường như phiến gỗ sắp không chịu nổi, sắc mặt Trần Văn Húc tái nhợt.

- Vân Huyên thi triển Kiếm Linh Dưỡng Thai ít nhất năm mươi năm qua, kiếm linh Kiếm Thần Chi Kiếm vốn có sợ rằng đã tử vong không tồn tại, cho dù kiếm đạo sư cũng không có khả năng lập tức luyện hóa.

Ngón tay Thiên Huyễn bức tóc, sắc mặt ưu sầu.

Muốn nói trên thế giới này ai hiểu Vân Huyên nhất thì hắn là người xếp đầu tiên.

Vân Huyên dùng thi thể Phụng Ca lão tổ nuôi dưỡng thành Bạt, còn có cái gì không dám làm? Kiếm Linh Dưỡng Thai cũng bắt đầu bố trí từ khi đó.

Nàng khẳng định biết rõ bằng vào bản lĩnh của mình không thể đạt được kiếm linh của Kiếm Thần Chi Kiếm tán thành cho nên nghĩ ra biện pháp này, dùng biện pháp đầu độc mình lúc đó dùng lên người kiếm linh.

Một khi dưỡng độc thai thành công, chuôi kiếm này chẳng khác gì pháp bảo tâm huyết tế luyện, cũng biến thành vật phẩm tư nhân của nàng, phát huy ra sức chiến đấu vượt qua bình thường.

Tâm cơ thâm trầm, tâm tư độc ác.

Người khác cung kính đồ của lão tổ tới cực điểm, mà nàng không xem ra gì cả, thậm chí loại chuyện này cũng dám làm, thật ác độc!

- Kiếm Linh Dưỡng Thai trừ bản thân dưỡng thai, không có khả năng nhận người khác làm chủ, còn muốn luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm là không có khả năng, Văn Húc huynh, có biện pháp gì khác hay không, có thể làm tế tự chi địa tán thành?

Thở ra một hơi, Thiên Huyễn hỏi.

- Không, chỉ có một loại phương pháp này!

Muốn đạt được tế tự chi địa tán thành, chỉ có đồng thời đạt được Kiếm Thần chi tâm và Kiếm Thần Chi Kiếm tán thành mà thôi, tuyệt đối không có con đường thứ hai!

Trần Văn Húc lắc đầu.

- Lần này xong rồi, chúng ta chết chắc.

Nghe được hai người đối thoại, Diệp Kiếm Tinh và Nhiếp Vân cũng hiểu ra sau đó lắc đầu.

Không thể luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm, như vậy đại biểu thiếu đi một bước để được tế tự chi địa tán thành, cũng không có khả năng thành công.

- Không nên tuyệt vọng, mặc dù không có con đường thứ hai có thể đi nhưng ta còn có một biện pháp có thể làm Nhiếp Vân luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm!

Vào thời điểm mọi người đang tuyệt vọng, đột nhiên Trần Văn Húc đã đă ra quyết định gì đó, trên mặt mang theo kiên định không thể dao động.

- Kiếm Linh Dưỡng Thai không thể nào luyện hóa ngoài người nuôi dưỡng... Chẳng lẽ ngươi muốn...

Thiên Huyễn biết rất rõ loại thủ pháp Kiếm Linh Dưỡng Thai này, hắn lắc đầu, đột nhiên nghĩ đến cái gì sau đó sắc mặt của hắn biến thành khó coi.

- Không sai, hiện tại chỉ có một con đường này có thể đi, Nhiếp Vân, ngươi tới!

Trần Văn Húc nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Ân?

Nghe được hai người đối thoại, Nhiếp Vân có cảm giác không hiểu ra, kiếp trước hắn cũng biết Kiếm Linh Dưỡng Thai, đây là biện pháp tuyệt hậu, trừ bản thân dưỡng thai không có khả năng có người luyện hóa, Trần Văn Húc có biện pháp, điều này sao có thể?

- Nhiếp Vân, ta hi vọng sau khi ngươi luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm sẽ đối xử tử tế với nó, nó là bội kiếm của Kiếm Thần lão tổ, ta không hi vọng chịu nhục.

Vẻ mặt khẩn trương của Trần Văn Húc biến mất, thậm chí hắn quên đi cái chết của Tạ Trương Huệ Tử, lẳng lặng nhìn Nhiếp Vân, bình thản nói ra.

- Yên tâm đi, Văn Húc tiền bối, trong cơ thể ta có được Kiếm Thần chi tâm của Kiếm Thần lão tổ lưu lại, ta nhất định đối xử tử tế với Kiếm Thần Chi Kiếm...

Nhiếp Vân không biết tại sao đối phương nói ra lời này, hơi sững sờ, lập tức trả lời một câu, hắn chưa nói xong liền biến sắc.

- Văn Húc tiền bối, không muốn...

- Ha ha, nhân sinh có tụ có tán, có thể ở cùng với Huệ Tử vĩnh viễn là tâm nguyện của ta, hiện tại tâm nguyện sắp hoàn thành, có lẽ ngươi nên chúc phúc cho ta mới đúng.

Trần Văn Húc cũng biết Nhiếp Vân muốn nói cái gì, hắn cười ha ha.

Răng rắc!

Răng rắc!

Răng rắc!

Răng rắc!

Vào lúc này một loạt âm thanh vang vọng sinh ra, rốt cuộc phiến gỗ không chịu nổi đối phương oanh kích liên tục, nios đã triệt để sụp đổ.

- Nhiếp Vân, nắm chắc Kiếm Thần Chi Kiếm, vận chuyển Kiếm Thần chi tâm, ta đến!

Nghe được âm thanh này, Trần Văn Húc biết rõ thời gian không nhiều, hắn quát một tiếng sau đó đột nhiên lao ra khỏi Tụ Hồn Đăng tiến vào trong Kiếm Thần Chi Kiếm!

Linh hồn trongTụ Hồn Đăng có thể đi ra ngoài, một khi đi ra sẽ hồn phi phách tán, Trần Văn Húc ôm quyết tâm phải chết, hắn lập tức đi vào trong Kiếm Thần Chi Kiếm, hắn muốn lựa chọn chung đường với Tạ Trương Huệ Tử, cam nguyện hóa thành kiếm linh, vĩnh viễn thủ hộ, sinh tử gắn bó!

Ầm ầm!

Linh hồn hắn xông vào trong Kiếm Thần Chi Kiếm, cả trường kiếm lập tức phát ra tiếng nổ mạnh, không tới một giây đã biến mất, Kiếm Thần Chi Kiếm lại tỏa ra ánh sáng ôn nhuận lần nữa, khí tức phóng lên vòm trời.

Nhiếp Vân lúc này cầm chặt trường kiếm, hắn có cảm giác huyết mạch tương liên với... Kiếm Thần Chi Kiếm, không ngờ bị hắn luyện hóa triệt để.

Cô cô cô cô!

Kiếm Thần Chi Kiếm bị luyện hóa, Nhiếp Vân cảm giác tư duy của mình lập tức bị một linh hồn thể cực lớn dẫn dắt, một lực lượng hùng hậu to lớn ập xuống và vây quanh hắn.

Lực lượng này câu thông với Kiếm Thần chi tâm!

Ông!

Lực lượng bao phủ, trên người Nhiếp Vân sinh ra kim quang chói mắt, hắn giống như biến thành quả trứng gà, lực lượng bao phủ hắn vào trong.

- Ha ha, ta xem các ngươi còn trốn chỗ nào... Cái gì? Là ai đạt được tế tự chi địa tán thành? Nhiếp Vân, ta sẽ không để ngươi thành công, chết đi cho ta.

Vân Huyên rốt cục phá vỡ gông cùm xiềng xích của phiến gỗ, nàng cười to xông vào trong, nàng còn chưa cao hứng xong đã nhìn thấy mọi người bị kim quang bao phủ, đồng tử co rụt lại, nhớ tới truyền thuyết trong tông môn, nàng lộ ra thần thái điên cuồng, lúc nàng giơ ngọc thủ dùng chưởng giáo ấn nện vào trong kim quang.

&

------oOo------

Chương 811: Quỳ xuống (Thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hô!

Chưởng giáo ấn vừa xuất hiện đã mang theo uy thế nghiền nát tất cả nện xuống, nó quán thông hư ảo và không gian chân thật, mang theo lực lượng như núi cao đụng tới.

Ông!

Nhìn thấy uy thế của chưởng giáo ấn như thế, còn chưa tới trước mặt kim quang đã bị lực lượng nhu hòa ngăn cản, công kích không được.

Vèo!

Nó bay ngược trở về.

- Cái gì!

Không nghĩ tới chưởng giáo ấn chẳng những không có công kích còn bay ngược trở về, Vân Huyên biến sắc, song chưởng vội vàng giơ lên muốn ngăn cản nhưng chưởng giáo ấn bay quá nhanh.

Ầm!

Lúc này nện thẳng vào ngực.

PHỐC!

Phun ra một ngụm máu tươi, Vân Huyên bay ra ngoài, nàng đụng thẳng vào bình đài, sắc mặt nàng tái nhợt hiển nhiên đã bị thương nặng.

- Ah...

- Thật là lợi hại? Đây chính là lực lượng tế tự chi địa tán thành hay sao?

Thiên Huyễn và Diệp Kiếm Tinh ở bên cạnh nhìn thấy như thế liền cảm thấy giật mình.

Vừa rồi Vân Huyên không nóng nảy ra tay công kích Nhiếp Vân mà là công kích hai người khác chỉ sợ hai người đã sớm biến thành bánh thịt, chết không thể chết lại, không nghĩ tới công kích kim quang trên người Nhiếp Vân lại bị đánh thành thế này, thật sự đủ đáng sợ.

- Điều không có khả năng... Làm sao có thể ngăn cản lực lượng chưởng giáo ấn chứ?

Sau khi nuốt đan dược và giãy dụa đứng lên, Vân Huyên phẫn nộ gào rú, sắc mặt khó coi.

Cho tới naychưởng giáo ấn chỉ cần trong phạm vi tông môn đều là vô địch, nàng không thể tưởng tượng nổi kim quang trên người Nhiếp Vân lại có thể đánh bay nó và làm nàng bị trọng thương.

- Không tn không thể giết ngươi

Thu chưởng giáo ấn trở lại, nội tâm Vân Huyên hung ác, lòng bàn tay xuất hiện bảo kiếm dài nhỏ, nương theo tiếng la lớn hóa thành bóng kiếm liên tục, dường như nàng lại nhiều ra mấy ngàn cánh tay và bộc phát kim quang như sấm vang chớp giật.

Vô thượng kiếm thuật, Phiêu Miểu Thiên Thủ Kiếm!

Lúc trước nàng có được ngoại hiệu Thiên Thủ Kiếm là vì nàng có bộ kiếm thuật này.

Sưu sưu sưu sưu!

PHỐC!

Kiếm quang còn chưa đâm vào trong kim quang đã cảm thấy có lực lượng to lớn phản kích, đi nhanh, trở lại nhanh hơn.

Lần này va chạm giống như vừa rồi, dường như đánh ra bao nhiêu

lực lượng thì nàng sẽ bị phản chấn bao nhiêu lực lượng.

Yết hầu ngòn ngọt, Vân Huyên phun máu tươi lần nữa.

Kim quang cường đại đã vượt qua nàng tưởng tượng, căn bản không phải thực lực của nàng hiện tại có thể ngăn cản.

- Không thể giết Nhiếp Vân, ta giết các ngươi trước xem hắn cứu thế nào?

Lại giãy dụa đứng lên, sắc mặt Vân Huyên dữ tợn,nàng hít sâu một hơi, chưởng giáo ấn gia trì lực lượng sau đó lại đâm tới phía trước, lần này mục tiêu không còn là Nhiếp Vân, mà là Thiên Huyễn và Diệp Kiếm Tinh!

Lúc ra tay nàng sử dụng Tứ Quý Kiếm Pháp, Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật, Đại Bi Thất Tiên Kiếm, Linh Tê Phá Thiên Kiếm, Phiêu Miểu Thiên Thủ Kiếm, Thiên Địa Huyền Dương Kiếm Thuật... Rất nhiều kiếm thuật đầu đuôi tương liên biến thành liền nhau.

Lại là Phá Diệt Không Tịch Vô Thượng Đại Kiếm Thuật

Tuy nàng không phải kiếm đạo sư nhưng tu vi sâu đậm, hơn nữa có lực lượng chưởng giáo ấn cho nên thi triển Phá Diệt Không Tịch Vô Thượng Đại Kiếm Thuật mạnh hơn Nhiếp Vân gấp trăm lần, mũi kiếm vừa xuất hiện, không gian bị xé rách thành trăm ngàn mảnh nhỏ.

- Cái gì?

Thiên Huyễn và Diệp Kiếm Tinh đồng thời biến sắc muốn chạy trốn, đột nhiên cảm thấy thân thể bị không gian giam cầm, rốt cuộc trốn không thoát.

Thực lực của Vân Huyên đã vươt qua bản thân hai người, hơn nữa được lực lượng chưởng giáo ấn gia trì và thi triển vô thượng đại kiếm thuật, có thể tưởng tượng,chỉ cần bị kiếm quang quét trúng thì hai người hẳn phải chết không nghi ngờ.

- Xong đời...

Thời điểm bọn họ cảm thấy mình phải chết không nghi ngờ, đột nhiên chợt nghe âm thanh vang vọng tế tự chi địa,.

- Giết bọn họ? Ta thấy ngươi nên chết trước đi.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy vô thượng đại kiếm thuật cường đại tới cực điểm của Vân Hiên bị một thiếu niên dùng hai ngón tay bắt giữ, giống như con rắn bị nắm lấy chỗ bảy tấc, cho dù nó giãy dụa thế nào cũng không có hiệu quả.

- Cái gì?

- Vô thượng đại kiếm thuật bị hai ngón tay nắm?

Thiên Huyễn và Diệp Kiếm Tinh đồng thời khiếp sợ khóe miệng co giật nói không ra lời.

Vô thượng đại kiếm thuật đánh ra công kích toàn bộ do kiếm khí hình thành, chúng như hòa thành khí lưu và không có hình thái cụ thể, loại tình huống này có thể ngăn cản cũng làm người ta sợ hãi, vậy mà tiện tay nắm còn không thể giãy dụa ra, đây là thực lực đáng sợ cỡ nào? Thủ đoạn gì?

- Ta vốn cho rằng... Mặc dù hắn được tế tự chi địa tán thành, thực lực đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong cũng không thể khống chế hoàn mỹ loại lực lượng này, hiện tại xem ra hắn khống chế còn lợi hại hơn cả Bạt, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nhìn thiếu niên trên cao đang nắm giữ khí kình trong tay bình thường giống như người bình thường, Thiên Huyễn ngạc nhiên càng ngày càng nhiều, càng không thể tin tưởng nổi.

Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, đây là sức chiến đấu đỉnh phong trên đại lục, loại thực lực này mọi người hơi có hành động cũng sinh ra phái hư to lớn, dựa theo lẽ thường, Nhiếp Vân mượn nhờ lực lượng tế tự chi địa tấn cấp đến loại cảnh giới này, có lẽ không thể hảo hảo khống chế lực lượng trong cơ thể, lực lượng văng khắp nơi mới đúng, mà bây giờ nhìn thấy hắn khống chế lực lượng này chung quanh cơ thể không biến mất, nắm chắc đối với chiến đấu

cũng không kém chút nào, dường nhưa hắn thật sự nắm giữ cảnh giới như vậy, đúng là quá kiinh người!

Giống như... Vị bằng hữu kia, mình càng ngày càng nhìn không hiểu.

- Chẳng lẽ việc này chính là năng lực hình thái thứ ba của kiếm đạo sư? Có khả năng khống chế lực lượng tinh vi, càng cường đại hơn?

Diệp Kiếm Tinh đứng bên cạnh thì thào tự nói.

Thực lực của Nhiếp Vân chính là Lĩnh Vực Cảnh hậu kỳ, đây là sự thật ai cũng biết, thực lực thấp như thế có thể khống chế sức chiến đấu Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh hoàn toàn, chỉ có một giải thích đó là thiên phú kiếm đạo sư.

- Không có khả năng! Ta cầm chưởng giáo ấn trong tay, thực lực của ta không thấp hơn Bạt, các ngươi không thể ngăn cản nổi.

Thiên Huyễn và Diệp Kiếm Tinh ngạc nhiên, Vân Huyên thì là khủng hoảng, sắc mặt trắng bệch giống như nhìn thấy quái vật.

Tiện tay nắm lấy vô thượng đại kiếm thuật, đây là thực lực gì?

- Đạt được tế tự chi địa có thể làm cho thực lực ngươi bạo tăng, nhưng dù sao không phải chính ngươi cố gắng tu luyện ra được, chẳng biết hươu chết về tay ai còn không nhất định, Bạt, công kích!

Cắn chặt hàm răng, trong mắt bắn ra một tia ác ý lạnh lùng, đột nhiên Vân Huyên vươn trường kiếm trong tay lên, vô thượng đại kiếm thuật thoát ly ra, mũi kiếm đâm thẳng vào ngực của Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 812: Quỳ xuống (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rống!

Cùng lúc đó Bạt cũng gào thét một tiếng, bàn tay vừa thô vừa to tiến lên, hai tay nắm chặc và khí lãng đáng sợ bộc phát khủng bố.

Bạt và Vân Huyên vừa vặn vây Nhiếp Vân vào bên trong, hai người này phối hợp không chê vào đâu được, nếu bị vây vào trong thì khó mà thoát ra được.

Hừ!

Sắc mặt không thay đổi, Nhiếp Vân hừ một tiếng, thân thể quay tít một vòng sau đó biến mất đột ngột.

- Cái gì?

Đã giật mình, Vân Huyên còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy sau lưng có sóng nhiệt nóng bỏng đánh thẳng đến hậu tâm.

- Hăn slaij có được võ kỹ cao mình như vậy?

Cảm nhận được nóng bỏng sau lưng thổi trúng làn da sắp vỡ ra, Vân Huyên cảm giác nội tâm rét lạnh, cảm giác sợ hãi khó chịu bao phủ nội tâm của nàng.

Đạt được tế tự chi địa tán thành, lực lượng bạo tăng đột ngột, loại tình huống này rất giống quán đỉnh vào người, cho dù bản thân ngươi thật yếu, ngay sau đó ngươi có được lực lượng rất mạnh, loại tình huống này lực lượng sẽ tăng trưởng nhưng kiến thức, thân pháp, vũ kỹ khẳng định không có biến hóa, không đáng để lo, cũng giống như hài tử đột nhiên đạt được lực lượng của võ đạo đại sư, mặc dù lực lượng tương tự nhưng khẳng định đánh không lại võ đạo đại sư!

Tại sao không nhìn thấy điểm ấy trên người thiếu niên này?

Hơn nữa thân pháp của hắn đột nhiên xuất hiện sau lưng mình phải tu luyện vài chục năm và dung nhập vào trong tánh mạng mới có thể sử dụng, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Chưởng giáo ấn điều động lực lượng, ngăn cản!

Trong nội tâm rét lạnh nhưng hành động không ngừng, vòng eo mềm mại như rắn của nàng lắc lư, ngay sau đó vận dụng chưởng giáo ấn đưa về sau lưng.

Ầm ầm!

Chưởng giáo ấn vừa ra không khí chung quanh sền sệt, năng lượng tạo thành bình chướng ngăn cản sau lưng Vân Huyên.

Chưởng giáo ấn là biểu tượng chưởng giáo trong tông môn, là đồ vật siêu việt linh binh tuyệt phẩm, đại biểu cho quyền lực không ai có thể phản bác, vừa xuất hiện đã mang theo lực lượng và uy thế không ai có thể thần phục.

Oanh!

Nhiếp Vân công kích trùng trùng điệp điệp nện vào trong chưởng giáo ấn, lực lượng trùng kích to lớn xuyên thấu qua bình chướng nện thẳng vào lưng Vân Huyên.

PHỐC!

Vân Huyên phun máu tươi lần nữa và rơi ra về phía.

Đúng vào lúc này Bạt lao tới tấn công.

- Đi xuống cho ta!

Năm ngón tay mở ra, ngay sau đó không trung nổ vang.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Nhiếp Vân đẩy một chưởng về phía Bạt.

Lần giao phong này chỉ dựa vào lực lượng đơn thuần, không có bất kỳ kỹ xảo nào khác, hai chưởng va chạm vào nhau.

- Ân? Tại sao Nhiếp Vân lại lỗ mãng như thế, Cương Thi Yêu tộc thân thể chắc chắn, hơn nữa toàn thân đều chứa kịch độc cương thi, một khi nhiễm nhẹ thì trọng thương, nặng thì mất đi lý trí biến thành cương thi, đối chưởng với nó chính là hạ sách.

Nhìn thấy thiếu niên lại dám đối chưởng với Bạt, Thiên Huyễn đã giật mình và lộ ra vẻ lo lắng.

Cương thi vương giả như Bạt cần phải tránh giao thủ bằng thân thể với nó, loại vật này mang theo đặc thù trên người chính là cương thi kịch độc, chỉ cần đụng phải sẽ mất đi lý trí biến thành cương thi, thập phần đáng sợ.

Giao chiến với đối thủ như thế chỉ có thể lợi dụng pháp lực đánh xa, hiện tại Nhiếp Vân làm như vậy thật sự không phải hành động sáng suốt.

Rống!

Bạt cũng nhìn ra điểm ấy, đôi mắt đỏ như máu của nó mang theo hung tàn, cương thi kịch độc toàn thân tập trung vào trong tay.

Tuy nó là khôi lỗi nhưng cũng có linh trí của mình, cho dù không cao nhưng có lý giải về chiến đấu rất sâu, nếu không cũng không có thực lực như thế.

Oanh!

Hai chưởng giao thoa với nhau đánh nát không gian, Bạt biết rõ cơ hội đến rồi, cương thi kịch độc trong lòng bàn tay truyền vào trong tay của đối phương.

Hô!

Kịch đột vừa truyền qua, Bạt còn chưa kịp cao hứng đã phát hiện toàn thân của nó run rẩy, sắc mặt tối sầm sau đo phun ra một ngụm máu tươi.

- Cái gì? Đối chưởng với cương thi yêu vương nhưng không trúng

độc, ngược lại Bạt trúng độc?

- Hắn... Hắn làm sao có thể làm cho Bạt trúng độc?

Sắc mặt Bạt biến thành màu đen, miệng phun máu tươi, vừa nhìn đã biết rõ nó trúng độc, bản thân nó chính là đại độc quái, Nhiếp Vân đối chưởng với nó không có việc gì, ngược lại nó bị trúng độc, thật sự chẳng khác gì con cá lại chết đuối, cũng phá vỡ nhận thức của mọi người.

Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?

- Độc trên người của ngươi cũng không có gì đặc biệt cả.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, lòng bàn tay sinh ra lực lượng đáng sợ và nổ tung.

Ầm ầm!

Ngay sau đó Bạt bị đánh bay đi thật xa, nó rơi xuống trước mặt Vân Huyên và sinh ra bụi đất đầy trời.

Chỉ hai chiêu liên tục đánh hai kẻ cao cao tại thượng một người một yêu rơi xuống phàm trần, ánh mắt Nhiếp Văn mang theo hưng phấn và hào khí vượt mây.

Người khác có khả năng đột nhiên gặp được loại lực lượng này khó có thể khống chế, thời điểm hắn mạnh nhất kiếp truóc lại có loại thực lực này, Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, hiện tại vận dụng không có trì trệ gì cả, ngược lại cảm thấy toàn thân thông thuận, cảm giác thoải mái sinh ra trong nội tâm!

Đây mới thực sự là lực lượng!

Chính bởi vì khống chế ưực lượng thông thuận như vậy mới có thể sử dụng vũ kỹ tu luyện trước kia, mới có được loại ý thức chiến đấu tương xứng với thực lực.

Có được thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong thực lực, lại có vũ kỹ và lực lượng tương xứng, Vân Huyên và Bạt làm

sao có thể là đối thủ của hắn chứ.

Về phần độc trên người Bạt thì càng đơn giản, bản thân hắn có kịch độc đan điền, đây là siêu cấp thiên phú bài danh hai mươi mốt, hóa giải cương thi độc sau đó hóa nó thành độc dược mạnh hơn cương thi độc thì dễ dàng không khác gì ăn cơm uống nước.

- Ta không tin ngươi có thể khống chế lực lượng này hoàn mỹ, chết đi cho ta!

Nhìn thấy đòn sát thủ Bạt bị trúng độc ngược lại, Vân Huyên sắ điên lên rồi, giọng nói khàn khàn làm gì có bình tĩnh như lúc trước, trường kiếm trong tay run lên, lúc này đâm thẳng vào Nhiếp Vân lần nữa.

Lần này kiếm ý như nước, không phải vô thượng đại kiếm thuật cũng không phải vô thượng kiếm thuật, nó là lực lượng vô cùng nhu hòa mang theo lực lượng làm người ta say mê.

- Là linh hồn công kích! Hỏng bét, đạt được tế tự chi địa tán thành, lực lượng bạo tăng rất giống quán đỉnh, linh hồn lực không thể đạt tới Linh cáp đại viên mãn, không có khả năng ngăn cản loại lực lượng này.

Nhìn thấy kiếm này, đồng tử Thiên Huyễn co rụt lại.

Đạt được tế tự chi địa tán thành cũng không phải hoàn toàn có được lực lượng Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, mà là lực lượng quán thâu, là sức chiến đấu tăng lên trong thời gian ngắn, loại tình huống này linh hồn vẫn là Linh Cấp đỉnh phong, cũng không phải đại viên mãn, cho nên năng lực ngăn cản linh hồn không cao.&

------oOo------

Chương 813: Thiên Huyễn quyết định (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xem ra Vân Huyên tuy nổi giận nhưng không mất đi lý trí, trong hời gian ngắn như thế đã tìm ra thiếu hụt của Nhiếp Vân và tiến hành công kích.

Kiếm pháp của nàng kỳ quái, một khi thi ra làm cho người ăn trầm mê vào ngục dục, muốn ăn, tâm dục... Rất nhiều dục vọng trong đó khó tự kiềm chế được.

- Linh hồn công kích? Không tệ, nhưng vô dụng voiwis ta, phòng ngự chi khí, phòng ngự!

Nhiếp Vân sớm nghĩ tới đối phương vận dụng chiêu này, hắn cười nhạt sau đó âận dụng thiên phú phòng ngự sư, một mai rùa trong suốt xuất hiện bao phủ linh hồn, cũng ngăn cản linh hồn công kích đánh tới.

Cho dù truyền thừa lực lượng sẽ không trợ giúp linh hồn đột phá đạt tới Linh cấp đại viên mãn nhưng lực lượng tăng cường cho nên linh hồn tăng cường không ít, hơn nữa thiên phú phòng ngự sư, mặc dù Vân Huyên công kích nhưng muốn vượt qua phòng tuyến là ít có khả năng..

- Thiên phú phòng ngự sư? Ta biết rõ, là ta cho ngươi đạo phòng ngự chi khí kia? Đáng giận, quá đáng giận!

Thấy Nhiếp Vân dễ dàng ngăn cản linh hồn công kích, Vân Huyên vốn sững sờ sau đó gào lên giận dữ.

Thời điểm Nhiếp Vân đến tế tự chi địa thì nàng từng cho hắn một đạo phòng ngự chi khí, hiện tại thấy hắn sử dụng thì cho rằng là đạo luc trước Vân Huyên cho, bây giờ đối phương lại dùng nó ngăn cản công kích của mình chẳng khác gì lấy đá nện chân mình.

- Không thể giết ngươi thì ta giết hắn!

Biết rõ thiếu niên có được phòng ngự chi khí cho nên phòng ngự không chê vào đâu được, căn bản không có khả năng giết chết, đột nhiên Vân Huyên thét dài sau đó tấn công Thiên Huyễn.

- Muốn tìm Thiên Huyễn, ngươi như làm vậy không tốt lắm, quỳ

xuống cho ta!

Thấy nữ nhân này phát rồ, thời điểm này vẫn còn muốn đánh chết Thiên Huyễn như cũ, sắc mặt Nhiếp Vân lạnh lẽo, hai mắt bắn ra kim quang, bàn tay điểm về phía trước.

Lạch cạch!

Vân Huyên còn chưa kịp phản ứng đã rơi xuống đất, ngay sau đó quỳ xuống trước mặt Thiên Huyễn giống như nhận sai, trên gương mặt của nàng mang theo khuất nhục.

Thời khắc Vân Huyên tiến vào Kiếm Thần Tông đã quyết định muốn làm nhân thượng nhân, vì thế trả giá không biết bao nhiêu tâm huyết, lúc trước nhìn thấy Thiên Huyễn mê luyến nàng, biết rõ cơ hội tới, quả nhiên bằng vào năng lực thần thâu của hắn có thể đạt được rất nhiều bỏ vật khó lường, tu vi tăng mạnh một đường hát vang.

Rốt cục ngồi lên bảo tọa tông chủ Kiếm Thần Tông, trở thành một trong những kẻ có quyền thế nhất đại lục Phù Thiên, có thể đứng trên cao quan sát chúng sinh!

Khi đó uy phong tiêu sái cỡ nào?

Sau đó bắt đầu áp dụng kế hoạch lớn, cũng dùng Kiếm Linh Dưỡng Thai với Kiếm Thần Chi Kiếm, nuôi dưỡng Bạt, xếp đặt thiết kế Trần Văn Húc, nghĩ biện pháp đạt được Kiếm Thần chi tâm tán thành... Những trình tự này chỉ cần thành công, nàng có thể trở thành nhân vật đỉnh phong trên đại lục Phù Thiên, lựa tựa nam lưng hướng bắc, là bá chủ của đại lục.

Nguyện vọng mắt thấy sắp thực hiện được, mắt thấy sắp thành công biến thành cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh nhưng bị đánh nát không chút lưu tình, như vậy còn chưa tính, nàng còn phải quỳ gối trước mặt kẻ trộm, tất cả tôn nghiêm, tất cả vinh dự đều rơi xuống đất biến thành một đống bùn nhão.

Loại khuất nhục này bình sinh chưa từng thừa nhận bao giờ.

- Ta hận ah...

Sâu trong nội tâm thở pháo một tiếng, da mặt Vân Huyên co rúm, dung mạo cũng không còn vũ mị động lòng người mà là dữ tợn đáng sợ, dường như thù hận đã biến thành lệ quỷ trong nháy mắt.

- Huyên nhi...

Nhìn thấy nữ nhân yêu mến biến thành bộ dạng như vậy, nội tâm Thiên Huyễn không có sinh ra cảm giác sảng khoái, mà là một hồi đau lòng.

Tuy nữ nhân này lúc trước mang cho hắn tổn thương thật lớn nhưng tình yêu cũng không thể vì một chút tổn thương này mà san bằng, ngược lại thời gian trôi qua càng ngày càng cảm thấy nhớ mong, mặc dù nhớ mong này là thuốc độc nhưng uống vào lại có mùi vị ngọt ngào.

- Cái tên Huyên nhi cũng không phải thứ hèn mọn như ngươi có thể gọi! Cút ngay cho ta!

Nghe được Thiên Huyễn hô lên “Huyên nhi”, Vân Huyên rất xem thường nhìn hắn, dường như có nước chua sắp nôn ra.

- Ngươi... Huyên nhi, rốt cuộc là thế nào? Trước kia ngươi cũng không phải như vậy, ôn nhu thiện lương, khéo hiểu lòng người, tại sao biến thành như thế này? Chẳng lẽ cũng bởi vì lên làm tông chủ Kiếm Thần Tông cho nên ngươi cải biến?

Nghe được đối phương nói chuyện không lưu tình chút nào, nội tâm Thiên Huyễn chờ mong cuối cùng tan nát, toàn thân run rẩy không thôi.

Trong lòng hắn, trước kia Vân Huyên ôn nhu đơn thuần, mà bây giờ nàng lạnh lùng hung tàn, vì mục đích không từ thủ đoạn, chẳng lẽ bởi vì lên làm tông chủ Kiếm Thần Tông cho nên nàng biến thành bộ dạng hôm nay?

- Ôn nhu thiện lương? Khéo hiểu lòng người? Ha ha!

Xem thường Thiên Huyễn, Vân Huyên lên tiếng lạnh lùng như băng và trào phúng.

- Nếu như không phải ngươi có thể giúp ta thành tông chủ Kiếm Thần Tông, ngươi cho rằng ta sẽ thèm nhìn ngươi chắc? Một tên ăn trộm thân phận thấp hèn mà thôi, nếu không có giá trị lợi dụng, loại người như ngươi ta không thèm liếc mắt nhìn, thật sự quá buồn nôn mà.

- Thật sự hối hận lúc đó không giết chết ngươi, cũng lưu tai họa ngầm tới bây giờ.

Lời nói lạnh lùng chẳng khác gì cây đao đâm vào nội tâm của Thiên Huyễn, sắc mặt của hắn càng ngày càng trắng, hắn không ngừng lui bước về phía sau.

Ba!

Nàng còn chưa dứt lời đã cảm thấy đầu chóng mặt, mặt của nàng bị tát một cái.

Cái tát này vô cùng độc ác, chỉ một tất đã làm mặ nàng sưng đỏ, máu tươi bắn tung toé, còn mất một lớp da.

Lúc này người bạt tai chính là Nhiếp Vân, đường đường tông chủ Kiếm Thần Tông quỳ xuống còn chưa nói, còn bị bạt tai, Vân Huyên đã cảm thấy cái tát này không đánh vào mặt nàng mà là đánh vào tâm của nàng, tất cả tôn nghiêm cũng rơi xuống đất và bị chà đạp.

- Nhiếp Vân, ta nhất định phải giết ngươi...

Đôi mắt đỏ rực, Vân Huyên phóng hét lên điên cuồng.

Ba!

Nàng còn chưa dứt lời thì mặt bị đánh một cái, cái tát này còn mạnh hơn lúc nãy, đánh nàng lắc lư hai lần, hàm răng cũng rơi mất hai cây, lúc này mặt của nàng không có chút liên quan tới xinh đẹp, sưng đỏ không chịu nổi, nó đã béo tới mức khong khác gì đầu heo.

- Ah... Các ngươi đều phải chết, đều phải chết!

Cảm nhận được gương mặt nóng rát, ngay cả hàm răng cũng rơi xuống đất, Vân Huyên sắp phát điên, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng bị vũ nhục như thế.

Toàn thân không ngừng run rẩy, tức giận bay thẳng lên trời.

- Nhiếp Vân...

Nhìn thấy Nhiếp Vân tàn nhẫn như thế, đánh người đã từng là người yêu của hắn thành đầu heo, sắc mặt Thiên Huyễn biến ảo lúc đỏ lúc trắng, cũng không biết nên giúp bằng hữu hay giúp người yêu, xem bộ dạng của hắn không phải tên Huyễn Thiên Thủ mà là Huyễn Thiên Diện.&

------oOo------

Chương 814: Thiên Huyễn quyết định (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thiên Huyễn, loại người này không thể đồng tình, lúc trước nàng làm tất cả chỉ lợi dụng ngươi mà thôi.

Nhiếp Vân trở tay đánh thêm vài cái, đánh Vân Huyên không thấy trời nam đất bắc, lúc này mới quay đầu nhìn sang Thiên Huyễn.

Hảo huynh đệ này tiêu sái không bị trói buộc, trên thực tế hắn không thả xuống được chính là bản thân hắn.

Hắn quá cố chấp với tình cảm, biểu hiện ra lại làm như không sao cả, nếu như không phải mình động thủ, có thể khẳng định Thiên Huyễn tuyệt đối sẽ thả nữ nhân này chạy đi.

Đương nhiên, y theo tính cách của Nhiếp Vân, Vân Huyên có thể làm được chuyện khi sư diệt tổ thì tuyệt đối không thể buông tha, hôm nay phải trảm thảo trừ căn!

- Nàng lúc trước thật tình với ta, sau khi lên làm tông chủ mới biến thành bộ dáng như vậy.

Nghe được Nhiếp Vân nói, Thiên Huyễn do dự một chút, hắn không dám thừa nhận Vân Huyên ôn nhu lúc trước và hiện tại là một người.

- Ai, ta thực hi vọng ngươi có thể thấy rõ thằng chân diện mục của nàng, ngươi xem kẻ này.

Nhìn thấy bộ dạng của Thiên Huyễn, Nhiếp Vân lắc đầu, hắn lật tay ném một rơi xuống đất.

Phù phù!

Nằm trên mặt đất, kẻ bị bắt ra ngoài chính là Ứng Long ở trong Tử Hoa động phủ!

- Long Ảnh, là ngươi...

Nhìn thấy Ứng Long nằm trên mặt đất, Thiên Huyễn không hề còn bộ dạng như trước, hắn nheo mắt lại và bộc phát sát ý.

Thiên Huyễn đối với bất cứ chuyện gì khác cũng không quan tâm, chỉ cần liên quan tới Vân Huyên sẽ không có chủ ý gì cả, hoàn toàn trái ngược với tính cách của hắn.

- Chủ nhân...

Ứng Long bị đột nhiên cầm ra, hắn đang kỳ quái nhưng sau đó nhìn tâấy Thiên Huyễn liền sợ hãi sắc mặt tái nhợt.

- Ngươi còn có mặt mũi gọi ta là chủ nhân? Lúc trước ngươi bị kẻ thù đuổi giết, hấp hối, là ta cứu ngươi, giúp ngươi tu luyện, không ngờ cuối cùng lại hại ta.

Nhớ tới chuyện năm đú, Thiên Huyễn xiết chặt nắm đấm.

- Ta cũng thân bất do kỷ, là Vân Huyên tông chủ bức ta... Nàng nói nếu như ta không hại ngươi sẽ luyện chế ta thành khôi lỗi, linh hồn

đặt trong liệt hỏa thiêu đốt, ngày ngày nhận hết thống khổ, còn nói ở cùng với ngươi chỉ vì lợi dụng ngươi mà thôi...

Ứng Long lui về phía sau hai bước, vội vàng nói.

- Vân Huyên, Ứng Long nói đúng chứ, lúc trước là ngươi uy hiếp hắn?

Nghe được Ứng Long nói thế, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Vân Huyên.

Hắn bắt Ứng Long chính là để hắn thừa nhận chuyện năm xưa, chính vì muốn cởi bỏ khúc mắc của Thiên Huyễn, cũng làm hắn hết hi vọng với Vân Huyên.

Nếu vì giết Vân Huyên mà làm huynh đệ phản bội, đây không phải là việc hắn muốn nhìn thấy.

Hừ!

Vna Huyên cũng không để ý tới Nhiếp Vân chất vấn, nàng hừ một tiếng, tuy không nói cũng đại biểu thừa nhận, Thiên Huyễn nghe nói như thế một tia tưởng tượng trong nội tâm tan nát, sắc mặt trắng bệch.

Long Ảnh hạ độc là nàng bày mưu đặt kế, đủ để nói rõ ân tình trước kia chỉ là giả.

- Vân Huyên? Nàng là tông chủ?

Nghe được Nhiếp Vân nói, Ứng Long mới nhìn thấy một người đang quỳ cách đó không xa, nhìn từ dung mạo căn bản không nhìn ra là ai (mặt đều đánh sưng) nhưng quần áo và thân thể chính là Vân Huyên tông chủ!

Tông chủ đều bị đánh thành như vậy? Chính mình kết cục có thể nghĩ, Ứng Long lần nữa run rẩy thoáng một phát.

- Sợ chết gia hại ân nhân, loại tiểu nhân bội bạc này giữ lại có thể dùng làm gì, Thiên Huyễn huynh, ta thấy ngươi nên xử quyết đi.

Thấy Thiên Huyễn đã tin tưởng sự thật, Nhiếp Vân nói.

- Chủ nhân, ta cũng vì mạng sống thôi, không nên giết ta...

Nghe được Nhiếp Vân đưa ra quyết định, Ứng Long sợ hãi biến sắc, hắn quay người muốn chạy trốn lại phát hiện thân thể bị giam cầm trong không gian, không thể động đậy được.

- Ai!

Nhìn bộ dạng của hắn nhớ tới chuyện năm đó, đôi mắt Thiên Huyễn nhắm lại sau đó duỗi tay về phía trước.

Lạch cạch!

Một chưởng nện xuống như đánh vào bông, trên thực tế nó cứng rắn như sắt, tiếng nổ giòn tan vang lên, đầu của Ứng Long tan vỡ và óc bắn tung tóe.

Kiếp trước kiếp này, chỉ thấy Thiên Huyễn trộm đồ nhưng chưa từng thấy hắn động thủ giết người, lúc này vừa gặp chỉ sợ thực lực của hắn đã là Nạp Hư Cảnh đỉnh phong!

Không có loại thực lực này, muốn dễ dàng phá tan phòng ngự chi khí của Ứng Long là chuyện không thể nào.

- Vân Huyên, ngươi chỉ cần thừa nhận lúc trước từng thiệt tình có yêu ta, hôm nay ta sẽ thả ngươi đi.

Sau khi đánh chết Ứng Long, Thiên Huyễn quay đầu nhìn về phía Vân Huyên, trong mắt mang theo không đành lòng.

Mặc dù biết nữ nhân này lúc trước chỉ lợi dụng hắn nhưng tình cảm của hắn rất sâu, trách thì cắt, nội tâm vẫn không thể ngoan độc.

- Thiệt tình có yêu ngươi? Ha ha, ngươi cảm thấy ngươi có tư cách để cho ta chính thức yêu ngươi?

Vân Huyên cũng không trả lời, ngược lại cười lạnh một tiếng, trong

lời nói mang theo châm chọc.

- Ngươi... Ngươi đi đi!

Thiên Huyễn xiết chặt nắm đấm, khoát tay ngăn cản sau đó quay người sang nơi khác.

- Lần sau đừng để ta gặp lại ngươi, gặp được, ta tuyệt đối sẽ tự mình đánh chết ngươi.

Nói xong những lời này Thiên Huyễn nhìn về phía Nhiếp Vân và nói:

- Xem như ta cầu ngươi một lần...

- Ai...

Tuy đã đoán ra Thiên Huyễn sẽ có quyết định này, chính thức nghe được Nhiếp Vân vẫn phải thở dài một hơi, hắn vung tay cởi bỏ phong ấn trên người Vân Huyên.

Nếu phải lựa chọn bằng hữu và đánh chết Vân Huyên, Nhiếp Vân tuyệt đối sẽ lựa chọn bằng hữu.

- Ngươi đi đi!

Thiên Huyễn mặt không biểu tình cường chống nội tâm run rẩy.

- Ngươi xem ta thành người đáng thương sao? Sinh tử của ta lại bị một tên trộm quyết định, thật sự là thiên đại tiếu thoại!

- Vân Huyên ta cao cao tại thượng, các ngươi là tính mạng hèn mọn, còn không có tư cách quyết định sinh tử của ta!

Nghe được Thiên Huyễn nói thế, đột nhiên Vân Huyên cất tiếng cười to, ánh mắt mang theo xem thường vô tận, vào lúc này nàng đứng lên, dường như đang vượt qua gông cùm xiềng xích nào đó cho nên toàn thân nổ vang liên tiếp.

Răng rắc!

Răng rắc!

Răng rắc!

Âm thanh vang lên liên tục, nương theo âm thanh vang vọng, thực lực Vân Huyên dừng lại ở Nạp Hư Cảnh không biết bao nhiêu thời gian vậy mà đột phá ngay trong nháy mắt, cá chép vượt long môn, thực lực không ngừng tăng lên.

Nàng luân phiên thừa nhận nhục nhã, dưới sự phẫn nộ đã đột phá gông cùm Nạp Hư Cảnh tiến thẳng vào Phá Không Cảnh!

Gông cùm giữa Nạp Hư Cảnh và Phá Không Cảnh tuy kém Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh thật lớn nhưng có rất nhiều người cả đời bị vây ở Nạp Hư Cảnh đỉnh phong không cách nào đột phá, điểm ấy từ đại tông môn như Kiếm Thần Tông, Di Thần Tông lớn như thế nhưng cũng chỉ có bốn gã vô thượng trưởng lão Phá Không Cảnh là có thể nhìn ra.&

------oOo------

Chương 815: Huynh đệ của ta (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vân Huyên vốn muốn đột phá ít nhất phải tích lũy mấy chục năm, không nghĩ tới bị đả kích và trong cơn giận dữ, trong nháy mắt đã lĩnh ngộ ý cảnh phá không, lực lượng điên cuồng bành trướng.

Phá không, phá toái hư không, có được lực lượng đánh vỡ hư không, có thể xé rách không gian tiến hành na di cự ly xa, có thể sử dụng không gian tiến hành giam cầm đối thủ, thực lực mạnh hơn Nạp Hư Cảnh không chỉ gấp mười lần.

Chỉ trong nháy mắt đột phá từ gà mái biến Phượng Hoàng, cho dù là từ trong ra ngoài đều có tiến bộ về chất.

Vù vù vù!

Linh khí trong tế tự chi địa nương theo Vân Huyên đột phá quán thâu vào trong cơ thể thật nhanh, khí chất của nàng biến hóa nghiêng trời lệch đất, ngay cả gương mặt bị đánh sưng cũng khôi phục nhanh chóng, đã khôi phục dung mạo khunh quốc khuynh thành như trước.

- Ha ha, ta đạt tới Phá Không Cảnh, lại sử dụng chưởng giáo ấn cũng có thể phát huy ra thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, hôm nay các ngươi đều phải chết, không ai có thể sống sót.

Khí tức bay thẳng trời cao, Vân Huyên hào khí ngất trời, hận ý cũng như vòi rồng quét qua tất cả.

Chưởng giáo sách có tác dụng gia trì thực lực bản thân, tuy loại gia trì này có cực hạn là Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong nhưng nàng vốn chỉ là Nạp Hư Cảnh, không cách nào phát huy ra toàn bộ lực lượng của chưởng giáo ấn, hơn nữa sức chiến đấu trong tế tự chi địa không kém gì Bạt, hiện tại đột phá gông cùm xiềng xích, có thể đạt tới cực hạn của chưởng giáo ấn, đan điền huyệt khiếu đỉnh phong!

Có loại thực lực và tự tin tuyệt đối đánh chết đám người Nhiếp Vân tại nơi này.

Cho dù Nhiếp Vân đạt được tế tự chi địa tán thành cũng có được Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong nhưng Vân Huyên có lòng tin đồng cấp vô địch!

Nếu như không có tự tin này, cũng không có tư cách trở thành tông chủ Kiếm Thần Tông!

Ầm ầm!

Đột phá cảnh giới, bầu trời tế tự chi địa u ám, trên bầu trời xuất hiện lôi đình giống như cự long ngủ đông tùy thời lao xuống đánh một kích trí mạng hủy diệt tất cả mọi thứ.

Sau khi đạt tới Thiên Kiều Cảnh, mỗi khi đột phá cảnh giới sẽ có thiên kiếp hànglama, chính bởi vì như thế, càng đột phá lên cao

càng khó, cao thủ càng ngày càng mạnh.

Thiên kiếp thật sự quá đáng sợ, mặc dù tích lũy hùng hậu cũng khó có thể vượt qua.

- Chúng ta rời khỏi phạm vi lôi vân đi.

Nhìn thấy Vân Huyên dẫn động lôi đình, Nhiếp Vân biết rõ đã không cách nào ngăn cản nàng đột phá, mang theo mọi người bay ra xa vài trăm dặm.

Thiên kiếp cũng không nhận người, một khi kiếp vân hàng lâm, đứng trong phạm vi gần đó sẽ bị tấn công.

Vân Huyên cũng chính là dựa vào điểm này mới dám dẫn động lôi vân, từ đó đám người Nhiếp Vân chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng tấn cấp mà không thể làm gì cả.

- Nhiếp Vân, thực xin lỗi, là ta mệt mỏi các ngươi!

Thấy Vân Huyên dẫn động kiếp vân, đám đông bị ngăn cách bên ngoài không cách nào ngăn cản, Thiên Huyễn biết rõ bản thân mình xông đại hoại cho nên áy náy.

- Ha ha, hảo huynh đệ cũng đừng có nói lời này! Thả nàng, ngươi hối hận không?

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, nhìn về phía Thiên Huyễn.

Đối với Vân Huyên, nội tâm Nhiếp Vân sớm có quyết định, hiện tại hắn càng chú ý cảm thụ của Thiên Huyễn.

- Ta...

Thiên Huyễn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi cũng không biết trả lời như thế nào.

Một phen trả giá chân tình đổi lấy kết quả này, muốn nói không hối hận, trong nội tâm khó vượt qua đạo khảm này, muốn nói hối hận nhưng nàng lúc trước vô cùng đơn thuần hồn nhiên đáng yêu, đó là

phần tình cảm chân quý nhất, ở điểm này lại không làm hắn hối hận.

Yêu, cần trả giá, không có trả giá... Còn gọi là yêu sao?

- Kỳ thật ta rất hâm mộ Trần Văn Húc và Tạ Trương Huệ Tử, bọn họ hiện tại thân vẫn hóa thành kiếm linh nhưng có thể chờ đợi nhau cả đời, gắn bó với nhau.

Qua một hồi Thiên Huyễn lắc đầu, đột nhiên cười nói:

- Yên tâm đi, lần này ta sẽ như buông tất cả khúc mắc, sẽ không như vậy nữa!

Thả Vân Huyên một lần, tất cả khúc mắc của hắn đã được gỡ bỏ, cũng đại biểu tình cảm lưu luyến khắc cốt minh tâm, triệt để dứt bỏ nó không còn lưu luyến nữa, tinh thần của hắn có biến hóa.

Trước kia nhìn thấy Vân Huyên, trong nội tâm mang theo xoắn xuýt nhưng hiện tại không còn cảm giác này nữa.

- Có thể buông là được rồi.

Nhìn thấy bộ dáng hắn tươi cười hiện tại, Nhiếp Vân biết rõ Thiên Huyễn đã thật sự buông bỏ chân chính, vỗ vỗ vai hắn, Nhiếp Vân cười nhạt.

- Các ngươi... Hai người các ngươi không nóng nảy?

Nhìn thấy mây đen đầy trời, Vân Huyên đã bắt đầu độ kiếp, Diệp Kiếm Tình hồi hộp không chịu nổi, lại nhìn thấy hai gia hỏa kia không có chút thần thái lo lắng, ngược lại cười cười nói nói làm hắn phải lên tiếng hỏi thăm.

- Có gì sốt ruột chứ?

Nhiếp Vân quay đầu nhìn qua.

- Vân Huyên đang độ kiếp ah, một khi độ kiếp thành công thì có được tu vi Phá Không Cảnh, đến lúc đó bằng vào chưởng giáo ấn

chúng ta khẳng định không phải đối thủ...

Diệp Kiếm Tinh vội vàng nói.

- Ha ha!

Nghe được hắn nói như thế, Thiên Huyễn và Nhiếp Vân nhìn nhau sau đó đồng thời cười to.

- Các ngươi có ý gì? Chẳng lẽ...

Thấy hai người đều không có bộ dạng lo lắng, Diệp Kiếm Tinh đang sững sờ, ánh mắt lóe sáng.

- Ý các ngươi là Vân Huyên đột kiếp thất bại, sẽ bị thiên kiếp đánh chết?

- Vân Huyên là người mưu định sau động, lần này có thể đột phá, chỉ sợ cũng nằm trong dự liệu của nàng, cho nên vượt qua thiên kiếp là chuyện không khó.

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Có thể vượt qua, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Diệp Kiếm Tinh khó hiểu.

Tâm tư của hai gia hỏa này quá khó hiểu, đối phương thật sự vượt qua thiên kiếp và trở thành cường giả Phá Không Cảnh, bằng vào chưởng giáo ấn sẽ gia tăng thực lực rất lớn, cho dù Nhiếp Vân ở trong tế tự chi địa cũng rất lợi hại nhưng không có khả năng đánh thắng nàng và Bạt.

Nghĩ đến Bạt, hắn không tự chủ quay đầu nhìn sang nơi khác, Bạt mới vừa rồi bị Nhiếp Vân đánh ngã xuống đất vẫn không nhúc nhích, tựu Ngay cả Vân Huyên bị đánh cũng không thể đi ra, cũng không biết Vân Huyên ra lệnh hay là vì nguyên nhân khác.

- Ha ha, Thiên Huyễn huynh, mang đồ vật ra đi, vừa rồi ý muốn động thủ nhưng đã muộn, đã biết rõ tại đang ở chỗ của ngươi!

Thấy bộ dáng của Diệp Kiếm Tinh, Nhiếp Vân không muốn tiếp tục giấu diếm,

hắn tươi cười nhìn sang Thiên Huyễn, xòe bàn tay ra.

- Ách... Thói quen, nhất thời ngứa nghề...

Nghe được Nhiếp Vân nói nhìn thấy hành động của hắn, sắc mặt Thiên Huyễn đỏ lên, hắn cảm thấy xấu hổ, hắn lật cổ tay cầm một cái ấn nhỏ như lòng bàn tay trong tay.&

------oOo------

Chương 816: Huynh đệ của ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chưởng giáo ấn...

Sắc mặt Diệp Kiếm Tinh cứng đờ.

Khó trách hai gia hỏa này đều không nóng nảy, thì ra đã sớm trộm chưởng giáo ấn từ lâu rồi, không có chưởng giáo ấn, Vân Huyên có đột phá cũng chỉ là Phá Không Cảnh mà thôi, đối mặt với Nhiếp Vân có thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong cũng chỉ là con sâu cái kiến, tự nhiên không cần lo lắng.

Trộm được đồ vật còn không nói sớm, làm hại chính mình lo lắng suông một hồi.

- Quả nhiên nằm ở chỗ của ngươi.

Nhiếp Vân vươn tay cầm lấy chưởng giáo ấn.

Chiến lực mạnh nhất của Vân Huyên chính là chưởng giáo ấn, Nhiếp Vân là người của hai thế giới, làm sao có thể sơ sẩy như vậy, vừa rồi tất vào mặt nàng cũng lặng yên không một tiếng động quan sát một lần và muốn trộm đi, lại phát hiện kiện bảo bối này

không còn trên người của nàng.

Thần không biết quỷ không hay, trong tình huống ngay cả Vân Huyên cũng không biết trộm chưởng giáo ấn đi, ngay cả mình cũng không làm được, chỉ có thể nói rõ một sự kiện... Thiên Huyễn ra tay!

Cũng không thể nói Thiên Huyễn tặc tính khó sửa đổi, hắn làm như vậy chỉ sợ cũng cảm giác Vân Huyên tâm cơ thâm trầm, một khi rời đi sẽ nghĩ biện pháp tổn thương mọi người.

Có chưởng giáo ấn thực lực bạo tăng, có được quyền nói chuyện trong Kiếm Thần Tông, quyền lợi cũng lớn, có lực uy hiếp đáng sợ với mọi người, không có thứ này chẳng khác nào lão hổ không có răng, cũng không gây nên nguy hiểm gì.

Xem ra hắn cầu tình cũng không phải ngu ngốc chân chính, mà là hắn mở đoạn tình cảm này và buông khúc mắc.

Khúc mắc đối với người bình thường mà nói có thể làm bọn họ mất đi động lực, bởi vì một lần đả kích phóng túng uống rượu đánh bạc rất nhiều, rất nhiều, nguy hại thật lớn, nếu tu luyện giả không xử lý tốt khúc mắc của mình, hắn tu luyện sẽ bị ngăn cản, thực lực trì trệ không tiến, thậm chí còn thụt lùi.

Thiên Huyễn hết lòng quan tâm giúp đỡ khúc mắc giải trừ, Vân Huyên lại không lĩnh tình.

Trời tạo nghiệp chướng còn có thể sống, tự gây nghiệt không thể sống!

- Luyện hóa chưởng giáo ấn cần nghi thức chân chính, các đệ tử tán thành, hiện tại cho dù trong tay ta có cũng không làm được, nên thu lại đi.

Cầm chưởng giáo ấn trong tay, Nhiếp Vân tiện tay ném vào Tử Hoa động phủ.

Chưởng giáo ấn đại biểu quyền lợi chưởng quản tông môn, nhân tâm hướng tới, nếu như muốn luyện hóa, phải tổ chức nghi thức

chính thức và đạt được các đệ tử tán thành mới được, bằng không cho dù ngươi mạnh hơn nữa cũng không thể luyện hóa được.

Chính bởi vì như thế chưởng giáo ấn mới có thể đại biểu quyền lợi, cho dù ở tế tự chi địa, ngay cả Kiếm Thần chi tâm cũng không bàng được.

- Ha ha! Ta thành công các ngươi đều chết đi cho ta!

Trong khi mọi người đang nói chuyện, lôi vân đầy trời chậm rãi biến mất, Vân Huyên lông tóc không tổn hao gì xuất hiện.

Lúc này lực lượng qcuar nàng quả nhiên mạnh hơn rất nhiều, thân thể khẽ động không gian nghiền nát, dĩ nhiên đã là cao thủ Phá Không Cảnh sơ kỳ!

- Tới phiên ta động thủ!

Thấy Vân Huyên đi tới, dường như nàng chưa phát hiện chưởng giáo ấn đã mất đi, Nhiếp Vân lắc đầu, lúc này đi hai bước tới trước mặt nàng.

- Nhiếp Vân, ta muốn ngươi chết! Ân?

Nhìn thấy Nhiếp Vân không trốn mà dám đi tới trước mặt nàng, hai mắt Vân Huyên biến thành đỏ rực, tinh thần khẽ động câu thông nạp vật đan điền muốn lấy chưởng giáo ấn ra, lại đột ngột phát hiện ngọc ấn đại biểu quyền lợi đã biến mất không còn.

- Là ngươi...

Tìm không thấy chưởng giáo ấn, Vân Huyên lập tức hiểu ra, toàn thân đổ mồ hôi lạnh và trợn mắt nhìn sang.

- Ha ha, là ngươi quá xem thường ăn trộm!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, đột nhiên hắn ra tay!

Hô!

Lần này hắn ra tay nhìn như uy lực không lớn, lại không thấy đám mây đầy trời, cũng không có bất kỳ khí lãng chấn động nhưng mỗi chưởng đánh lên người Vân Huyên đều làm nàng trốn không thoát.

Không có chưởng giáo ấn, Vân Huyên cũng chỉ là người vừa đột phá Phá Không Cảnh, hiện tại Nhiếp Vân có thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, có chênh lệch không gì sánh được.

- Ngươi đang làm gì đó? Ah... Tu vi của ta, thực lực của ta...

Nhìn thấy Nhiếp Vân công kích, sắc mặt Vân Huyên biến thành tái nhợt, nàng phát ra tiếng thét chói tai.

Nàng cảm giác mỗi chưởng của Nhiếp Vân đánh tới đều làm tu vi của nàng giảm xuống, vừa rồi thiên tân vạn khổ mới vượt qua lôi kiếp, đạt tới Phá Không Cảnh, chỉ hai chưởng đã đánh nàng thànhNạp Hư Cảnh đỉnh phong!

Ba ba!

Không để ý tới nàng thét lên, Nhiếp Vân tiếp tục vỗ xuống, mỗi chưởng đánh tới đều làm nàng giảm một cấp bậc, không đến ba phút liền từ cường giả tuyệt thế Phá Không Cảnh biến thành tiểu nhân vật Khí Hải Cảnh.

Sở dĩ Nhiếp Vân đợi nàng đột phá mới động thủ chính là muốn tạo chướng ngại đột phá cho nàng, thời điểm nội tâm đạt tới đỉnh phong nhất lại té xuống đáy cốc, làm cho nàng hiểu,...

Thiên Huyễn là huynh đệ của ta, không ai có thể trêu đùa hắn như hài kịch.

- Nhiếp Vân, chỉ cần ta không chết, nhất định sẽ phanh thây xé xác ngươi.

Cảm nhận được lực lượng trên người cướp đoạt, cảnh giới không ngừng giảm xuống, sắc mặt Vân Huyên dữ tợn, nàng rống to một tiếng, không còn bộ dạng xinh đẹp và lãnh diễm, ngược lại nàng biến thành đàn bà chanh chua, cũng không còn chút hàm dưỡng nào.

Mới vừa rồi bị đánh thành đầu heo cũng không thốt ra một tiếng, hiện tại nàng bắt đầu chửi đổng, mất đi thái độ bình thường, nói rõ lòng tự tin của nàng sụp đổ và sắp phát điên.

Khí Hải Cảnh, mặc dù là Chí Tôn đỉnh phong nhưng khác biệt với Bí Cảnh thất trọng Phá Không Cảnh quá lớn, Vân Huyên làm người lạnh lùng, tính tình cao ngạo, lòng tự trọng rất mạnh, từ đỉnh phong bị đánh rơi xuống đáy cốc, loại dày vò này còn khó chịu hơn giết nàng.

- Yên tâm đi, Thiên Huyễn đã mở miệng, ta sẽ không đánh chết ngươi, nếu không đánh chết thì cứ để sống thêm trăm năm là được.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, hắn vẫn không dừng tay.

Hắn muốn chính là hiệu quả như vậy.

Đối phó cừu nhân cũng không phải cứ giết mới có thể cảm thấy giải hận, cứ để kẻ đó tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục hoàn toàn đánh mất tôn nghiêm nhưng sống tàn, từ đó mới thống khoái.

Ngươi không phải cao ngạo sao? Không phải xem thường Thiên Huyễn sao? Không phải muốn giết ta sao? Vậy bây giờ ta đánh ngươi thành phế vật, như vậy ta sẽ xé nát cao ngạo và tự tôn của ngươi không còn sót lại thứ gì.

Đối phó với loại nữ nhân tự cho rằng mình siêu phàm và tự cho là đúng này phải vẽ mặt, phải đánh hung ác, muốn động thủ cũng phải đánh nát tự tin của nàng ta, không cho nàng cơ hội phản kháng.

- Ngươi không phải người, là ác ma, là ma quỷ!&

------oOo------

Chương 817: Vân Huyên đào tẩu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy Nhiếp Vân đang tươi cười vui vẻ, Vân Huyên đã cảm thấy đầu óc nổ tung, cảm giác rét lạnh sinh ra trong nội tâm.

Nàng làm việc gần đây âm hàn độc ác, tự nhận thủ đoạn rất mạnh nhưng so với Nhiếp Vân thì nàng chẳng tính là gì cả!

Vừa mỉm cười vừa phế tu vi của người ta... Đây là trái tim băng giá cỡ nào?

- Đừng tán dương ta như vậy, ta sẽ cảm thấy xấu hổ chờ một chút, huỷ bỏ khí hải và đan điền của ngươi là tốt rồi, kiên nhẫn một chút...

Đối mặt với đối phương nhục mạ, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, hắn không ngừng vung chưởng phế bỏ tu vi của nàng.

Ầm ầm!

Đúng lúc này trong tế tự chi địa xuất hiện chấn động kịch lêệt, một thông đạo cực lớn từ sâu trong hư không xuất hiện, bốn lão nhân bay ra ngoài, vào lúc bọn họ nhìn thấy Nhiếp Vân đối phó Vân Huyên, sắc mặt bọn họ đỏ lên.

- Nghiệt súc, buông chưởng giáo ra!

- Là kẻ tới từ nơi nào dám giương oai trong Kiếm Thần Tông!

- Chết đi cho ta!

Nương theo tiếng hét lớn, bốn đạo kiếm quang bay tới mang theo lực lượng không thể địch nổi tập kích Nhiếp Vân.

Bốn đạo kiếm quang này không phải vô thượng kiếm thuật, cũng không phải vô thượng đại kiếm thuật, nó cũng không có lực lượng và uy nghiêm của vô thượng đại kiếm, vừa xuất hiện đã tương liên với nhau, tạo thành một vòng tròn đặc thù đại biểu cho sinh, diệt, tuyệt, sát, bốn loại ý cảnh, uy lực không thể đỡ.

- Hồng, hoàng, lam, hắc bốn vô thượng đại trưởng lão Kiếm Thần Tông?

Tám đại tông môn có xưng hô vô thượng trưởng của riêng mình, Hóa Vân Tông gọi đông, tây, nam, bắc, Kiếm Thần Tông tắc thì gọi hồng, hoàng, lam, hắc, kiếp trước Nhiếp Vân đã biết rõ những chuyện này cho nên sau khi nhìn thấy đã nhận ra ngay.

Sau khi nói xong, Nhiếp Vân chẳng quan tâm lại phá hư đan điền của Vân Huyên, hắn cầm tay Kiếm Thần Chi Kiếm đánh tới.

Tứ Quý Kiếm Pháp, Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật, Đại Bi Thất Tiên Kiếm, Linh Tê Phá Thiên Kiếm, Phiêu Miểu Thiên Thủ Kiếm, Thiên Địa Huyền Dương Kiếm Thuật... Xoay tròn liên hoàn tạo thành một bộ Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng Đại Kiếm Thuật.

Kiếm Thần Tông hồng, hoàng, lam, hắc bốn đại vô thượng trưởng lão tuy là cường giả Phá Không Cảnh, đối với thực lực Nhiếp Vân hiện tại không tính là gì, bốn người bọn họ liên thủ tạo thành kiếm trận vô cùng lợi hại, đại biểu cho sinh, diệt, tuyệt, sát, uy lực mạnh làm cho một ít cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh sơ kỳ cũng khó ngăn cản.

Kiếm trận này do Kiếm Thần lão tổ lưu truyền tới nay, mục đích là bảo hộ tông môn tránh bị xâm lượt.

Đương nhiên, mặc dù lợi hại nhưng nếu Nhiếp Vân muốn chém giết, chỉ cần dùng một kích toàn lực là có thể chém giết toàn bộ, hắn nâận đại ân của Trần Văn Húc, lúc luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm, Kiếm Thần chi tâm thì hắn thật sự không muốn hạ sát thủ với người Kiếm Thần Tông.

Cho nên một kiếm này không dùng một pâần trăm thực lực!

Hơn nữa đánh ra vô thượng đại kiếm thuật đã chứng minh với đối phương mình đạt được Kiếm Thần truyền thừa, nói bọn họ nên phân biệt rõ sự tạật.

- Bốn đại trưởng lão, Nhiếp Vân là truyền nhân vô thượng trưởng lão của Hóa Vân Tông, đến đây là muốn hủy diệt Kiếm Thần Tông,

hắn chẳng những luyện thi thể tổ tiên Phụng Ca thành khôi lỗi Bạt, còn cướp đi chưởng giáo ấn của ta, lợi dụng phương pháp Kiếm Linh Dưỡng Thai chiếm lấy Kiếm Thần Chi Kiếm và Kiếm Thần chi tâm, trộm đi tượng đá tổ sư, sử dụng kiếm thần chi khí luyện thành vô thượng đại kiếm thuật, đạt được tế tự chi địa tán thành, các ngươi cẩn thận...

Nhìn thấy bốn đại trưởng lão đột nhiên xuất hiện, sắc mặt Vân Huyên vui vẻ, bàn chân đạp mạnh lui về phía sau và hô to.

Nàng nói chuyện rất nhanh, trật tự rõ ràng, tuy ngữ khí không phỉa tiên âm nhưng mang theo mị hoặc nồng đậm, hơn nữa khi nói chuyện còn xúc động kiêng kỵ sâu nhất trong nội tâm bốn vô thượng trưởng lão, lúc này làm bọn họ tức giận ngập trời.

- Tiểu tử, ngươi chết đi cho ta!

- Không ngờ có thể sử dụng vô thượng đại kiếm thuật, thực khi dễ Kiếm Thần Tông không người?

- Hóa Vân Tông muốn khai chiến với Kiếm Thần Tông sao?

- Mặc kệ hôm nay như thế nào cũng phải chém giết hắn.

Gào thét liên tục, bốn đại trưởng lão gia tăng thế công, uy lực tăng lên rất nhiều.

Bị Vân Huyên chọc giận, cũng không phải bốn đại vô thượng trưởng lão ngu xuẩn mà là bọn họ thân là trụ cột của Kiếm Thần Tông, vì bảo vệ tông môn thì chuyệ gì cũng làm được, nghịch lân lớn nhất chính là có người phá hư tông môn, Vân Huyên trực tiếp nói Nhiếp Vân là truyền nhân vô thượng trưởng lão của Hóa Vân Tông làm người ta kiêng kị, sau đó còn nói hắn luyện thi thể tổ tiên thành Bạt, nói cướp đi chưởng giáo ấn, giết kiếm linh Kiếm Thần Chi Kiếm bằng độc dược...

Nếu Nhiếp Vân không thi triển vô thượng đại kiếm thuật, không cầm Kiếm Thần Chi Kiếm cũng bỏ đi, hiện tại Vân Huyên giội nước bẩn lên người của hắn nhưng hắn không thể cãi lại, cho dù bùn ở đũng quần không phải là phân cũng là phân.

- Tiện nữ nhân, chết đi cho ta!

Không nghĩ tới Vân Huyên nói mấy câu đã đổ tất cả mọi chuyện lên người của hắn, hắn có nói cũng nói không rõ, đôi mắt Nhiếp Vân nheo lại, ngón tay điểm về phía trước, hắn đã có tâm giết nàng.

Hiện tại thực lực của nàng giảm xuống Khí Hải Cảnh, chỉ có cảnh giới Chí Tôn, cho dù có thể phi hành thì tốc độ như con sâu cái kiến, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, nhất định có thể nhất kích tất sát.

- Nghiệt súc, lớn mật!

Hàn quang chưa đánh tới trước mặt Vân Huyên, trưởng lão áo đỏ hét lớn một tiếng, lúc này hắn vận dụng một tấm chắn ngăn cản trước mặt của nàng,.

Chỉ nhìn tấm chắn đã biết rõ thứ này chính là linh binh tuyệt phẩm.

Oanh!

Trưởng lão áo đỏ ngăn cản hàn quang, Nhiếp Vân vận dụng vô thượng đại kiếm thuật va chạm với kiếm pháp của bốn vô thượng trưởng lão.

Lực va chạm rất làm cho không gian nổ tung, cho dù chỉ có một phần trăm lực lượng nhưng thực lực Nhiếp Vân hiện tại quá cường đại, hắn đang thi triển vô thượng đại kiếm thuật, thân thể đứng bất động nhưng bốn đại trưởng lão bị trùng kích phun máu tươi bay ngược về phía sau.

Cho dù bọn họ ngăn cản sóng dữ và dùng toàn lực nhưng vẫn kém Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong rất nhiều, uy lực không gì sánh nổi.

- Nhiếp Vân, ngươi chờ ta trả thù đi.

Cùng một thời gian, Vân Huyên quát một tiếng mang theo thống hận từ sâu trong tâm linh, chỉ thấy thân ảnh của nàng đang thả

người chui vào vết nứt không gian.

- Muốn đi, đi được sao?

Thấy nàng sắp chạy trốn, Nhiếp Vân sẽ không cho nàng như nguyện, hắn hừ lạnh một tiếng, hắn đánh một chưởng về phía trước.

Một chưởng này mang theo lực lượng đáng sợ, vừa xuất hiện đã xé rách không gian, lúc này đuổi theo Vân Huyên.&

------oOo------

Chương 818: Tông chủ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lớn mật...

Thấy Nhiếp Vân lại muốn giết chưởng giáo như thế, bốn đại trưởng lão cảm giác đầu óc như nổ tung, bọn họ tức giận gào thét, giãy ngay sau đó giãy dụa đứng lên muốn động thủ.

Thân là vô thượng trưởng lão, nếu như trơ mắt nhìn tông chủ bị đánh chết trước mặt bọn họ, bọn họ còn sống có ý nghĩa gì chứ?

- Một đám hồ đồ, không rãnh nói nhảm với các ngươi, gục xuống cho ta.

Bốn thấy bốn người này hồ đồ tới cực điểm, sắc mặt Nhiếp Vân âm trầm, hắn không có thời gian giải thích, hắn vươn tay điểm một cái.

Toàn bộ bốn người nằm rạp xuống đất không thể động đậy.

Ầm ầm!

Lúc này bốn đại trưởng lão gục xuống, lúc này chưởng ấn cũng đánh tới trước mặt Vân Huyên.

Tốc độ chưởng ấn cực nhanh, nếu thực lực Vân Huyên không mất đi có lẽ còn có thể tránh thoát, hiện tại chỉ có thực lực Chí Tôn đỉnh phong thì làm sao có thể đào tẩu, mắt thấy sắp đánh nàng thành bánh thịt...

- Thiên phú thiên hành sư, đi!

Đúng lúc này đột nhiên Vân Huyên hét lớn, hào quang bao phủ toàn thân, tốc độ của nàng bạo tăng gấp trăm lần.

Vèo!

Chỉ trong giây lát đã tiến vào vết nứt không gian, đồng thời mai rùa phòng ngự xuất hiện trên người, không tới nửa giây sau nàng đã bêến mất trong phạm vi thiên nhãn của Nhiếp Vân.

Tốc độ cực nhanh, thậm chí còn nhanh hơn cả chưởng ấn mấy lần.

- Thiên phú thiên hành sư? Tại sao nàng có thiên phú này, loại thiên phú này không phải Di Hoa Đặc có hay sao?

Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, sắc mặt Nhiếp Vân biến thành âm trầm như nước.

Hắn không nghĩ tới Vân Huyên lại có thiên phú thiên hành sư, đương nhiên có thiên hành chi khí cũng có tác dụng như vậy.

Nhưng nàng có thiên hành chi khí ở nơi nào? Thiên phú thiên hành sư của Di Hoa Đặc sao?

- Rốt cuộc chưởng giáo đi rồi, cho dù chết, chúng ta cũng đáng!

- Đáng giận... Rốt cuộc ngươi là ai? Tại sao lại làm loạn tông môn chúng ta?

- Cơ nghiệp vạn năm của Kiếm Thần Tông ah, chẳng lẽ hủy trong tay mấy lão bất tử chúng ta sao?

- Ngươi giết chúng ta đi, muốn luyện chúng ta thành khôi lỗi thì năm mơ đi.

Bốn đại trưởng lão nhìn thấy tông chủ rời đi liền thở ra một hơi, quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, ánh mắt mang theo kiên quyết sẵn sagnf phân thân toái cốt vì tông môn.

- Bốn tên hồ đồ, không phân biệt trung gian, không phân biệt thiện ác, lại để cho Vân Huyên đào tẩu, muốn các ngươi làm gì dùng, giết tính toán!

Vân Huyên bị đánh còn cảnh giới Chí Tôn nhưng vẫn có thể đào thoát, bản thân Nhiếp Vân tức giận nhìn sang bốn lão đầu kia, hắn thật sự muốn một chưởng đánh chết bốn lão gia hỏa này.

Giơ tay lên, Nhiếp Vân muốn đánh chết bốn vô thượng trưởng lão nhưng do dự một chút vẫn đặt tay xuống.

Không nói đến phu thê Trần Văn Húc có đại ân với mình, chỉ nói tình huống thực tế, bốn người này cũng không phải cố ý, bọn họ thân là vô thượng trưởng lão của Kiếm Thần Tông, nhìn thấy chưởng giáo chịu nhục đến bảo hộ không có gì bắt bẻ cả.

Tuy trong tay của mình có Kiếm Thần Chi Kiếm, cũng đạt được Luyện Thần chi tâm tán thành, bởi vì Vân Huyên sử dụng tin tức sai lầm về Kiếm Linh Dưỡng Thai lừa dối cho nên bọn họ nhất thời không phát hiện thật giả, thực cho rằng mình dùng thủ đoạn hèn hạ đạt được tế tự chi địa tán thành, bọn họ công kích điên cuồng là đương nhiên.

Bọn họ không ngờ tâm cơ của Vân Huyên quá mạnh, khả năng nàng lợi dụng chưởng giáo ấn làm cho tế tự chi địa chấn động hấp dẫn vô thượng trưởng lão đến đây, bản thân chính là một khâu trong kế hoạch, bọn họ công kich mình cũng là thuận lý thành chươ ng.

Hiện tại có ba vấn đề làm cho có chút Nhiếp Vân không nghĩ ra.

Thứ nhất, Vân Huyên mị hoặc chi âm sinh ra tác dụng, lúc này bốn đại trưởng lão nhận định chính mình là sai lầm!

Đây có phải là thiên phú đặc thù hay không thì Nhiếp Vân còn

không xác định, nhưng thực lực Vân Huyên không phải bị phế bỏ hay sao? Tại sao có thể mị hoặc bốn đại trưởng lão?

Chẳng lẽ bởi vì cảnh giới linh hồn không có bị phế bỏ?

Tuy vừa rồi phế tu vi của nàng cũng chỉ phế lực lượng khí hải, linh hồn lực của nàng chắc chắn không kém nhưng không đạt đến đại viên mãn, không thể huỷ bỏ, nếu như bởi vì như vậy Vân Huyên và bốn đại trưởng lão đều có linh hồn Linh cấp đỉnh phong, phương pháp mị hoặc có thể ảnh hưởng hay không còn khó nói.

Thứ hai, thực lực bây giờ là Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, tuy cấp bậc của Vân Huyên là khí hải Chí Tôn, tu vi cả hai kém xa nhau vạn dặm, mặc dù vừa rồi bởi vì giao thủ không gian chấn động cho nên không cách nào phong tỏa không gian nhưng tốc độ công kích của mình cực nhanh, tuyệt đối không phải nàng có thể tránh thoát.

Vì cái gì cuối cùng nàng bộc phát tốc độ gấp trăm lần thuận lợi đào tẩu như vậy?

Mặc dù có được thiên phú thiên hành sư, chênh lệch cấp bậc lớn như thế cũng không thể có tốc đô như vậy được.

Nếu như thiên phú thiên hành sư biến thái như vậy, cái gọi là địa hành sư, tưởng thủy sư so với thiên hành sư đều là rác rưởi, hoàn toàn không có khả năng so sánh.

Hiện tại Nhiếp Vân có nhiều thiên phú đặc thù, hắn biết rõ mình có ưu thế lớn nhưng cũng không biến thái tới mức này.

Thứ ba, nàng làm sao có thể hành tẩu trong không gian loạn lưu mà không chết!

Phòng ngự của phòng ngự sư có quan hệ trực tiếp tới tu vi, nếu nàng vẫn là Phá Không Cảnh như cũ khẳng định không có vấn đề, cấp bậc Chí Tôn thì chưa đủ nhìn, loại cấp bậc này dám xông vào hư không loạn lưu khẳng định phải chết, tại sao nàng có thể sống sót rời đi?

Chẳng lẽ nàng cũng có một động phủ ngăn cản hư không loạn lưu, thậm chí còn có thể bằng vào động phủ rời đi, nếu không, không có khả năng nhanh tới mức thiên nhãn không nhìn thấy thân ảnh của nàng.

Trên thực tế trừ ba vấn đề này còn có một vấn đề cuối cùng, chính là vì cái gì thực lực Vân Huyên bị đánh còn cấp bậc Chí Tôn lại có thể động dụng toàn bộ lực lượng của thiên phú đặc thù, do đó thuận lợi đào tẩu!

Thiên phú đặc thù có quan hệ trực tiếp với thực lực, lúc trước thực lực thấp cho nên không thể mở hình thái thứ hai, sau khi linh hồn tấn cấp Linh cấp đỉnh phong thì hình thái thứ hai mới lộ ra, cũng đã nói lên thực lực không đủ cũng không thể mở hình thái thứ hai hoàn mỹ!

Không thể vận dụng, Vân Huyên lại có thể thi triển thiên phú đặc thù, điểm này quá mức cổ quái.

Ai, ta hiểu về thiên phú đặc thù quá ít.

Mặc dù Kiếm Thần Tông có bài danh thiên phú đặc thù nhưng tối chỉ giới thiệu hình thái đan điền, cũng không có nói qua đan điền tấn cấp như thế nào, cũng không có phương pháp tu luyện cố định.&

------oOo------

Chương 819: Tông chủ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù ba loại thiên phú thần thâu sư, địa hành sư, kiếm đạo sư của mình đã tấn cấp, đến bây giờ hắn cũng không rõ ý nghĩa.

Suy nghĩ cả buổi cũng nghĩ không thông, đành phải không hề để ý tới, Nhiếp Vân quay đầu nhìn bốn vô thượng trưởng lão nằm trên mặt đất như con rùa, lúc này hắn đi tới trước mặt của bốn người.

- Chúng ta biết không phải đối thủ của ngươi, giết chúng ta đi! Cho dù chúng ta chết, chỉ cần chưởng giáo còn sống thì nàng nhất định báo thù cho chúng ta.

Bốn đại trưởng lão tới bây giờ còn chưa ý thức được ai đúng ai sai, thấy Nhiếp Vân đi tới cho nên một người trong đó hô to.

- Ngươi nói Vân Huyên sẽ báo thù thay các ngươi?

Nhiếp Vân cười lạnh.

- Không sai, Vân Huyên tông chủ thông minh trí tuệ, nhất định sẽ đánh chết bại hoại phát rồ làm nhục thi thể tổ tiên.

- Chúng ta vì bảo hộ Kiếm Thần Tông, mặc dù chết cũng quang vinh, động thủ đi.

- Thật không nghĩ tới ngươi còn trẻ mà độc ác như vậy, còn hung ác hơn cả yêu nhân.

Ba trưởng lão khác đồng thời kêu lên, tuy bọn hắn làm việc có chút hồ đồ nhưng cũng là người trung nghĩa.

- Bốn vị trưởng lão hiểu lầm Nhiếp Vân!

Đúng lúc này Diệp Kiếm Tinh và Thiên Huyễn đi tới, nghe đối phương nói như vậy, Diệp Kiếm Tinh cũng phải lên tiếng giải thich.

- Nhìn quần áo và trang sức của ngươi hẳn là đệ tử hạch tâm, thân là đệ tử Kiếm Thần Tông lại đi cùng với bại hoại trước mặt, ngươi còn thể diện đi gặp liệt tổ liệt tông hay sao?

Một trưởng lão nhìn thấy Diệp Kiếm Tinh đi tới liền tức giận trán nổi gân xanh, hắn quát lớn.

- Ta thấy bốn vị trưởng lão hiểu lâm rồi, không sai, ta là đệ tử hạch tâm Kiếm Thần Tông, ta là Diệp Kiếm Tinh, nội các trưởng lão Trần Văn Húc là sư thúc của ta!

Nghe được bọn họ nói thế, Diệp Kiếm Tinh lắc đầu vội vàng nói.

- Văn Húc sư điệt?

- Dường như ta nghe Văn Húc sư điệt nói qua một lần rồi, hắn nói hắn mấy năm qua bồi dưỡng một tiểu bối, tên gì ta quên rồi, đã nói như vậy có lẽ chính là ngươi.

- Ai, Văn Húc cũng là người được lựa chọn chưởng giáo mà chúng ta nhìn trúng, đáng tiếc hắn mê luyến nữ tử Yêu Hồ tộc, không thể quả quyết như Vân Huyên, khó thành đại sự!

- Tuy Văn Húc mê luyến nữ tử Yêu Hồ tộc nhưng trái phái rõ ràng, hắn rất nghiêm túc, ngươi thân là sư điệt của hắn lại làm bạn với tà ma, xảy ra chuyện gì?

Bốn đại trưởng lão nghe tên Trần Văn Húc thì hòa hoãn một ít, lúc này nhíu mày nói ra.

Lúc trước Trần Văn Húc là người cạnh tranh vị trí chưởng giáo cường lực, Tư Duẫn tổ sư tự mình tán thành hắn, bốn người tự nhiên biết rõ, nếu không phải bởi vì hắn mê luyến nữ tử Yêu Hồ tộc, chỉ sợ mặc dù Vân Huyên có thể thi triển vô thượng đại kiếm thuật cũng không cách nào đạt được danh ngạch chưởng giáo.

- Nếu bốn vị trưởng lão đã biết sư thúc ta, ta cũng nói rõ chân tướng một lần, vị này là Nhiếp Vân, chắc hẳn các ngươi cũng nhìn thấy hắn được Kiếm Thần chi tâm và Kiếm Thần Chi Kiếm tán thành, chuyện là như thế này...

Thấy sắc mặt bốn người hòa hoãn, Diệp Kiếm Tinh cũng giải thích chuyện lúc trước một năm một mười.

- Ngươi nói là... Vân Huyên nàng nuôi dưỡng thi thể tổ tiên Phụng Ca biến thành Bạt, còn lợi dụng thủ pháp Kiếm Linh Dưỡng Thai phá hư kiếm linh Kiếm Thần Chi Kiếm?

Nghe được Diệp Kiếm Tinh giải thích, bốn đại trưởng lão nhìn nhau, bọn họ mới biết được lúc trước mình hồ đồ cỡ nào.

- Vâng, nếu không phải thời khắc mấu chốt, Nhiếp Vân đạt được tế

tự chi địa tán thành, nếu để Vân Huyên mang Bạt ra ngoài, chỉ sợ danh dự vài vạn năm của Kiếm Thần Tông chúng ta bị hủy hoại trong chốc lát không nói, còn có thể mang tới tai nạn không thể tha thứ cho đại lục Phù Thiên.

Diệp Kiếm Tinh nói.

- Thì ra là thế, nhưng mà... Tại sao hắn được Kiếm Thần chi tâm tán thành?

Trưởng lão áo đỏ còn không tin tưởng nhìn sang Nhiếp Vân.

- Bởi vì hắn là kiếm đạo sư, hơn nữa kiếm đạo đan điền đã mở tới hình thái thứ ba.

Diệp Kiếm Tinh trịnh trọng nói.

- Cái gì? Kiếm đạo sư?

- Kiếm đạo sư hình thái thứ ba?

Bốn đại trưởng lão đồng thời giật mình, sắc mặt trở nên phi thường khó coi, lại nhìn Nhiếp Vân, lúc này Nhiếp Vân cũng không che giấu thân phận kiếm đạo sư của mình, đan điền vận chuyển sinh ra kiếm khí bành trướng xông thẳng lên trời.

- Quả nhiên là kiếm đạo sư...

- Thì ra chúng ta thả cho tội nhân tông môn bỏ chạy, buồn cười mới vừa rồi còn dương dương tự đắc...

Nhìn thấy Nhiếp Vân bộc phát khí tức phun trào, diễn dịch kiếm đạo áo nghĩa, bốn đại trưởng lão không còn nghi hoặc, toàn thân run rẩy, sau khi nhìn nhau liền hối hận không dứt.

Kiếm đạo sư không có khả năng giả bộ, hơn nữa đối phương đạt được tế tự chi địa tán thành, có được năng lực tiện tay chém giết bọn họ, không cần phải nói dối làm cái gì.

- Vô thượng trưởng lão hồng y (hoàng y, áo lam, hắc y), bái kiến

tông chủ!

- Mới vừa rồi là thuộc hạ lỗ mãng, kính xin tông chủ trách phạt!

Nhớ tới vừa rồi lỗ mãng, bốn đại trưởng lão đồng thời lắc đầu, bọn họ đi vài bước tới trước mặt Nhiếp Vân và quỳ rạp xuống đất.

- Ân?

Thấy bọn họ gọi mình là tông chủ, hơn nữa quỳ xuống, Nhiếp Vân đã giật mình.

Địa vị vô thượng trưởng lão còn cao hơn tông chủ, mặc dù phạm sai lầm cũng không cần quỳ xuống, hơn nữa bản thân mình không phải tông chủ, đây là ý gì?

- Kính xin tông chủ không nên từ chối, đây là quy củ của Kiếm Thần Tông chúng ta, chỉ cần là kiếm đạo sư sẽ có tư cách kế thừa đại vị tông chủ, huống chi ngươi bây giờ còn luyện hóa Kiếm Thần chi tâm và Kiếm Thần Chi Kiếm, đạt được lão tổ tự mình thừa nhận, chúng ta nguyện ý nghe lệnh.

Trưởng lão áo đỏ lên tiếng, lời nói dứt khoát quyết tuyệt như chém đinh chặt sắt.

- Không sai, hiện tại Vân Huyên đã gây ra chuyện tổn hại tông môn, thật sự không có tư cách tiếp tục làm tông chủ, kính xin không nên từ chối!

Hoàng y, áo lam, hắc y ba vị lão giả cũng đồng thời ôm quyền, trong lời nói mang theo thành khẩn.

- Ah...

Nhiếp Vân sững sờ.

- Nhiếp Vân, bốn vị trưởng lão nói đúng, ngươi đừng chối từ, chỉ cần ngươi thành tông chủ của chúng ta, ta tin tưởng Kiếm Thần Tông nhất định sẽ càng ngày càng tốt.

Diệp Kiếm Tinh nghe được bốn đại trưởng lão quyết định, chẳng những không có ghen ghét hơn nữa ánh mắt còn bắn ra hào quang.

Kiếm đạo sư, Kiếm Thần Tông truyền thừa vài vạn năm cũng chỉ có một người, nếu có người thứ hai, có thể tưởng tượng chỉ cần đợi một thời gian, tuyệt đối có thể tái hiện huy hoàng Kiếm Thần lão tổ.&

------oOo------

Chương 820: Tông chủ (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta tuổi trẻ nhỏ dạy, chỉ sợ khó có thể thừa nhận trách nhiệm như vậy, hơn nữa ta là đệ tử Hóa Vân Tông!

Nhìn thấy ánh mắt chờ mong của năm người, Nhiếp Vân do dự sau đó lắc đầu.

Kiếp trước chính mình là đệ tử Hóa Vân Tông cảm tình sâu đậm, tuy kiếp này không có quá nhiều quan hệ với tông môn nhưng hắn vẫn muốn vào Hóa Vân Tông, dù chỉ là đệ tử bình thường cũng được.

- Đệ tử Hóa Vân Tông?

Nghe được Nhiếp Vân nói như vậy, sắc mặt bốn đại vô thượng trưởng lão biến hóa nhanh chóng.

Vừa rồi Vân Huyên rời đi đúng là có nói hắn là truyền nhân vô thượng trưởng lão của Hóa Vân Tông, vốn cho rằng cũng là lời nói dối, không ngờ là nói thật.

Lúc này hào khí biến thành nặng nề.

- Hóa Vân Tông thì thế nào? Lúc trước tổ sư khai phái Hóa Vân Tông và lão tổ khai phái Kiếm Thần Tông, một là võ đạo sư, một là

kiếm đạo sư, liên thủ tung hoành ngang dọc thiên hạ, đánh Yêu tộc nghe tin đã sợ mất mật, từ đó mới giúp nhân loại trên đại lục Phù Thiên có được nơi sống yên ổn.

- Ta cảm thấy mặc dù Nhiếp Vân là đệ tử Hóa Vân Tông nhưng làm tông chủ Kiếm Thần Tông cũng không có xung đột gì, ai quy định đệ tử Hóa Vân Tông thì không thể làm tông chủ phái khác?

Nhìn thấy tất cả mọi người không nói lời nào, đột nhiên Thiên Huyễn cười nói.

Tổ sư khai phái Hóa Vân Tông chính là võ đạo sư là bằng hữu của tổ sư khai phái Kiếm Thần Tông, hai người khai sáng tông môn đại chiến yêu nhân, đây là chuyện đã thành giai thoại.

Đại lục Phù Thiên vài vạn năm trước là thế giới do yêu nhân chủ đạo, sau khi tám đại tông môn thành lập, lại trải qua chinh chiến nhiều năm mới đánh đuổi yêu nhân rời khỏi đại lục, bằng không căn bản không có nơi cho nhân loại sống yên ổn.

- Không sai, là tư tưởng chúng ta hạn hẹp!

- Đệ tử Hóa Vân Tông thì thế nào, lão tổ cũng tán thành ngươi, chúng ta không có gì để nói.

- Kính xin không nên từ chối!

- Đúng vậy, ngươi thân là kiếm đạo sư, cũng nên phát dương quang đại kiếm đạo, cả đại lục Phù Thiên còn có nơi nào thích hợp tu luyện kiếm đạo hơn Kiếm Thần Tông chứ?

Nghe được Thiên Huyễn nói thế, ánh mắt bốn đại vô thượng trưởng lão như thức tỉnh, đồng thời ánh mắt tỏa sáng, lập tức ôm quyền lên tiếng.

Nhiếp Vân là dệ tử Hóa Vân Tông thì thế nào? Hắn cũng là kiếm đạo sư, tuân theo kiếm đạo chân ý, do hắn làm tông chủ cũng làm tốt quan hệ với Hóa Vân Tông, lại có thể phát huy kiếm đạo rất tốt, vẹn toàn đôi bên, sao lại không làm!

Về phần Hóa Vân Tông có mượn cơ hội chiếm đoạt Kiếm Thần Tông hay không, tuy bốn đại trưởng lão cũng có chút bận tâm nhưng nếu lão tổ thừa nhận, mình còn có gì để do dự chứ?

Lại nói cho dù Hóa Vân Tông được xưng là đứng đầu trong tám đại tông môn nhưng vẫn chưa từng xâm chiếm tông môn khác, cùng nhau suy nghĩ vì đại lục Phù Thiên, ngược lại Di Thần Tông vẫn rục rịch mưu đồ làm loạn.

- Ah...

Nhiếp Vân không nghĩ tới đối phương có thể tiếp nhận điều kiện như vậy, lúc này hắn không biết suy nghĩ thế nào.

- Đừng do dự, hộ tông đại trận Kiếm Thần Tông của chúng ta có thể tự động phân biệt kiếm đạo sư, một khi vận chuyển kiếm đạo đan điền, đại trận sẽ không ngăn cản, còn có thể tiến hành khống chế, hiệu quả còn tốt hơn cả chưởng giáo ấn.

- Lại nói ngươi được tế tự chi địa của tông môn tán thành, nếu như ngươi không làm tông chủ của chúng ta, vãng lai tông môn thì chúng ta làm sao ở chung?

Nhìn thấy Nhiếp Vân còn do dự, trưởng lão áo đỏ cũng cười nói.

- Ách...

Nghe hắn nói như vậy, Nhiếp Vân cười khổ.

Đúng thế, chính mình đạt được tế tự chi địa tán thành, thực lực tăng vọt, nếu như không làm tông chủ, chỉ sợ cuộc sống của người Kiếm Thần Tông về sau khó bình an.

Hơn nữa còn phải tìm được phụ mẫu, nếu có một tông môn làm chỗ dựa, tìm kiếm cũng thuận tiện hơn nhiều, cũng có thể bảo hộ bọn họ thật tốt.

- Được rồi, ta có thể làm tông chủ Kiếm Thần Tông!

Suy nghĩ liên tục, Nhiếp Vân cười nhạt sau đó nói ra.

- Vô thượng trưởng lão (đệ tử hạch tâm) hồng y (hoàng y, áo lam, hắc y, Diệp Kiếm Tinh), bái kiến tông chủ!

Nghe được thiếu niên đáp ứng, bốn đại trưởng lão và Diệp Kiếm Tinh đồng thời vui mừng ra mặt, đồng loạt ôm quyền hành lễ.

- Ha ha!

Nhiếp Vân gật gật đầu, vào lúc muốn nói gì đó đột nhiên mặt đất chấn động vài cái.

Ầm ầm ầm ầm...

Chẳng biết lúc nào cương thi vương Bạt nằm trên mặt đất đã đứng lên.

Lúc này đôi mắt cương thi vương giả đỏ thẫm biến thành màu ngà sữa, đồng tử của nó tối sầm, thân thể ngâm đen biến thành trắng sữa, mọi cửa động mang theo uy áp vô tận.

- Bạch Sát Bạt Vương?

Nhìn thấy Bạt đột nhiên biến dị tất cả mọi người đã giật mình, ngay cả Nhiếp Vân cũng phải nheo mắt nhìn.

Nếu như nói Bạt là vương giả của Cương Thi Yêu tộc, như vậy Bạch Sát Bạt Vương chính là hoàng giả của Cương Thi Yêu tộc!

Loại Bạt này toàn thân có màu trắng, phòng ngự của nó có thể so với linh binh tuyệt phẩm, thực lực cũng đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, nó thổi một hơi có thể hủy diệt thành trì, một trảo có thể xé rách không gian, phần thiên chử hải, thực lực mạnh hơn nhân loại đồng cấp gấp mấy lần.

Loại Cương Thi Hoàng này cho dù tại Cương Thi Yêu tộc cũng không gặp được, tại sao Bạt đột nhiên biến dị.

- Là có người dùng bí pháp cưỡng ép làm nó tiến giai, loại tình huống này tạo thành tổn thương với Bạt thật lớn, xem ra Vân

Huyên muốn giết sạch tất cả chúng ta.

Sắc mặt trưởng lão áo đỏ khó coi, hắn đã nhìn ra vấn đề.

Cho dù nhân loại hay là Yêu tộc đều có bí pháp trợ giúp gia tăng thực lực trong tơời gian ngắn, cũng giống như Nguyên Hằng trưởng lão sử dụng Nhiên Mệnh Đan, loại phương pháp này có thể làm người ta gai tăng thực lực nhưng di chứng cũng phi thường lớn, vẫn dùng Nhiên Mệnh Đan làm thí dụ, cái giá lớn sau đó là không thể tấn cấp, hiện tại Bạt đột nhiên lột xác thành Bạch Sát Bạt Vương cũng là dùng biện pháp này, hơn nữa di chứng càng rõ ràng, đầu này sẽ biến thân một lần, sau khi chiến đấu kết thúc sẽ biến thành phế vật.

- Không thể chờ nó lột xác xong, một khi lột xác thành công sẽ không ai là đối thủ của nó, hiện tại nó phát ra thi độc sẽ làm tất cả thi thể trong tế tự chi địa đều biến thành Cương Thi Yêu tộc!

Nhìn thấy thân thể Bạt càng ngày càng trắng, từ màu ngà sữa biến thành tái nhợt, Nhiếp Vân lên tiếng sau đó tấn công.

Thi độc trên người Cương Thi Yêu tộc có thể làm nhân loại biến thành cương thi, mà thi độc trên người Bạch Sát Bạt Vương có thể làm thi thể lột xác biến thành cương thi!&

------oOo------

Chương 821: Song kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tế tự chi địa vùi chôn cất rất nhiều anh linh và thi thể tổ tiên Kiếm Thần Tông, nơi này là nơi đặc thù, thi thể vài vạn năm cũng không mục nát, một khi toàn bộ lột xác thành cương thi thì đó chính là tai họa ngập đầu.

Ầm ầm!

Một quyền này Nhiếp Vân dùng vũ kỹ kiếp trước, gọi là Thiên Nhai

Vọng Đoạn, một quyền đánh mặc dù đối thủ cách chân trời xa xăm vẫn có thể đuổi giết cho dù vượt qua ngoài tầm mắt.

Đây là tuyệt chiêu đánh xa tốt nhất, năm đó hắn từng dùng chiêu này đánh chết mười yêu nhân Phá Không Cảnh.

Rống!

Nhìn thấy hắn công kích, Bạt biết rõ uy lực của chiêu này, chẳng quan tâm tiếp tục lột xác, nó gào thét sau đó song trảo đánh về phía trước giống như biến thành cối xay.

- Vũ kỹ?

Đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại.

Đầu Bạt lột xác thành Bạch Sát Bạt Vương có thể thi triển vũ kỹ.

- Là Yêu tộc Ma Bàn Đại Chuyển Chưởng, có thể hóa giải tất cả công kích, nó xoay tròn bên ngoài thân thể mà không gây tổn thương lên bản thân, tại sao nó biết chiêu này?

Dường như trưởng lão áo đỏ nhận ra vũ kỹ Bạt đang thi triển, hắn ngạc nhiên không biết nên nói cái gì.

Cương thi vương giả chân chính có thể thi triển vũ kỹ, hơn nữa trí tuệ không thấp hơn nhân loại, hơn nữa đầu Bạt này là Vân Huyên lợi dụng thi thể luyện hóa thành khôi lỗi, loại yêu vật này không có ý thức, dưới tình huống không người khống chế còn có thể thi triển vũ kỹ, thật sự quái dị không nói thành lời.

Chẳng lẽ vẫn có người khống chế?

Nếu thật là như vậy, Vân Huyên đều bị đánh thành Chí Tôn nhưng trốn ở nơi nào đó điều khiển Bạt, thủ đoạn cường đại quả thật không thể tưởng tượng nổi.

- Kiếm Thần Chi Kiếm, vô thượng đại kiếm thuật!

Nhiếp Vân biết rõ bây giờ không phải lúc cân nhắc những chuyện

này, hiện tại xử lý Bạt quan trọng hơn, Thiên Nhai Vọng Đoạn còn chưa tới trước mặt Bạch Sát Bạt Vương, Kiếm Thần Chi Kiếm run lên, kiếm tùy tâm ý, một chiêu vô thượng đại kiếm thuật phá không bay tới.

Ầm ầm ầm ầm...

Toàn lực thi triển vô thượng đại kiếm thuật, kiếm quang to lớn trên không trung hội tụ thành một cầu vồng, tia sáng xuất hiện trên không trung sau đó lột xác hơn mười đạo và biến thành màn sáng bảy màu, lúc này nó đánh tới không mang theo sát ý nhưng ngời nào nhìn cũng biết, chỉ cần bị cuốn vào trong đó chắc chắn sẽ phấn thân toái cốt.

- Vừa rồi là tông chủ hạ thủ lưu tình...

Nhìn kiếm pháp như cũ nhưng uy lực như trời và đất, vẻ mặt bốn tên trưởng lão đỏ lên, hận không thể tìm kẽ đất chui vào.

Vừa rồi bốn người vừa xuất hiện đánh ra tuyệt chiêu, Nhiếp Vân từng dùng chiêu này đón đánh, vốn cho rằng tông chủ trẻ tuổi nhưng hiện tại ới biết được người ta không dùng toàn lực, cho nên uy lực chính thức của kiếm thuật không tính là lợi hại, hiện tại xem ra kiếm thuật của tông chủ đã vượt qua tưởng tượng của bọn họ, đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Loại cảnh giới này cũng chỉ có Kiếm Thần lão tổ mới có thể đạt tới.

Rống!

Bạt cũng nhìn ra kiếm pháp cường đại, cối xay lúc này đã phá vỡ Thiên Nhai Vọng Đoạn, nó mở to mắt và toàn lực chạy thẳng về phía Nhiếp Vân.

Làm như vậy nhìn như lỗ mãng nhưng lại là thủ đoạn tốt nhất đối phó chiêu vô thượng đại kiếm thuật này, chiêu này vô khổng bất nhập, có thể phá diệt không gian, nếu như trốn tránh chỉ gặp phải tấn công mạnh hơn mà thôi, nếu như xông tới thì nguy hiểm nhỏ nhất.

- Bản thể Bạt chính là tổ tiên Phụng Ca, năm đó cũng từng thi triển vô thượng đại kiếm thuật, cho nên có hiểu rõ rất sâu về chiêu này, dùng chiêu này khẳng định không cách nào đối phó hắn, có thể bị hắn tìm ra sơ hở.

Nhìn thấy loại này tình cảnh này, trưởng lão áo đỏ hô lên.

Thực lực của bọn họ không đủ lẫn vào trong trận chiến này, nhưng thân là lão ngoan đồng sống mấy ngàn năm trong Kiếm Thần Tông cho nên có kiến thức cường đại hơn Nhiếp Vân nhiều.

- Không sai!

Nghe được trưởng lão áo đỏ la lên, Nhiếp Vân cũng ra, lúc này đã thi triển vô thượng đại kiếm thuật cho nên không thể thu hồi, tay trái lăng không một trảo, U Minh Kiếm phá không bay tới, cổ tay chấn động sau đó kiếm quang đâm vào mi tâm của Bạt.

Chiêu này không phải là vô thượng kiếm thuật cũng không phải vô thượng đại kiếm thuật, mà là bằng vào thiên phú kiếm đạo sư và lý giải chiến đấu tiện tay đánh ra công kích, nhìn thì tùy ý nhưng đã bao phủ tất cả phương vị của Bạt vào trong, cho dù hắn tránh con đường nào cũng phải bị kiếm này đánh trúng.

Hơn nữa tay phải cầm Kiếm Thần Chi Kiếm, tay trái cầm U Minh Kiếm, cả hai dường như có liên hệ đặc thù với nhau, làm cho hắn tùy ý thi triển vô thượng đại kiếm thuật nhưng vẫn có thể giao hòa rất tốt với chiêu này, diễn biến thành một chiêu tuyệt sát không thể tránh né.

Ầm ầm!

Dường như Bạt biết rõ bây giờ mới là nguy cơ thật sự, thân thể né tránh chỗ hiểm.

Tê tê...

U Minh Kiếm đâm trúng một cánh tay của hắn, hơn nữa còn chém đứt.

Rống!

Lần này không có Vân Huyên tiếp tế, Bạt biết rõ thiếu niên cường đại, nó gầm rú một tiếng, đột nhiên quay người muốn dùng tay xé rách hư không rời đi.

- Hừ, nếu như để cho ngươi đào tẩu, ta cũng không xứng gọi là Nhiếp Vân!

Nhiếp Vân sao có thể để nó được như nguyện, lúc này cười lạnh một tiếng, thân thể hóa thành sao băng lao thẳng về phía Bạt, bàn tay áp xuống.

Ầm ầm!

Uy lực một chưởng này cực mạnh mang theo uy thế thiên địa sụp đổ giáng xuống.

Ma Ha Thần Chưởng, Hồng Hoang Vô Lượng!

Cũng là một chiêu Hồng Hoang Vô Lượng do thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh thi triển và Lĩnh Vực Cảnh thi triển là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, Bạt còn chưa kịp đào tẩu đã cảm thấy thiên địa sụp đổ.

Oanh!

Lúc này nó bị đánh rớt xuống đất sau đó máu tươi bắn tung tóe.

Rống!

Liên tục đánh hai chiêu nhưng không chiếm được tiện nghi gì, đầu Bạch Sát Bạt Vương này đã bị chọc giận, nó gào thét lần nữa và toàn thân biến thành trắng bệch.

- Hỏng bét, tông chủ cẩn thận, nó có ý định tự bạo, ngàn vạn không thể để cho nó thành công, bằng không cả tế tự chi địa sẽ hóa thành hư ảo.

Trưởng lão áo đỏ hô to.

- Tự bạo? Nó không có cơ hội!

Kỳ thật không cần hắn hô, Nhiếp Vân cũng nhìn ra, loại tình huống này rất rõ ràng muốn tự bạo, hiện tại thực lực của Nhiếp Vân giống như kiếp trước, cũng là Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, làm sao có thể để nó tự bạo chứ, vào lúc này hắn hét lớn.

Kiếm Thần Chi Kiếm, U Minh Kiếm như đôi tình lữ bám sát lẫn nhau.

- Xoạt!

Phá vỡ không gian đi tới trước mặt Bạt.

PHỐC!

Sau một khắc đầu lâu Bạt rơi xuống mặt đất, bị song kiếm liên hợp cắt đầu.

------oOo------

Chương 822: Tin tức phụ mẫu (Thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù thân thể Bạt có thể so sán với linh binh tuyệt phẩm nhưng đối với hai thanh tuyệt thế bảo kiếm thiên hạ hiếm thấy lại không chịu nổi một kích.

Ha ha ha...

Bạch Sát Bạt Vương tới lúc chết vẫn không dám tin vào cảnh tượng này, thực lực của nó mạnh như thế nhưng bị đánh chết, yết hầu phun máu tung tóe, đầu lâu lăn trên mặt đất, càng lăn càng xa.

Cương Thi Yêu tộc, chỉ cần bị cắt mất đầu cũng đại biểu tử vong, tuy Nhiếp Vân cũng chưa yên lòng, hắn dùng trường kiếm xoắn nát ngực của Bạch Sát Bạt Vương một phen mới thở ra một hơi.

- Hô, nguy hiểm thật!

Lần chiến đấu này nhìn như không dài và chiếm thượng phong, trên thực tế phi thường nguy hiểm, nếu không phải U Minh Kiếm và Kiếm Thần Chi Kiếm là vương giả chi kiếm phối hợp ăn ý với nhau, muốn nhanh đánh chết Bạt là chuyện không có khả năng.

Kiếm đại biểu cho sát phạt, đại biểu cho cao ngạo, vương giả chỉ có thể có một, dựa theo lẽ thường, hai thanh vương giả chi kiếm đụng nhau nhất định sẽ tranh đấu với nhau, không ai phục ai, hai thanh kiếm này hiện tại không như thế, còn phối hợp và bổ sung lẫn nhau, lúc này thực lực của hắn tăng lên không ít.

- Văn Húc tiền bối, Huệ Tử tiền bối, cám ơn các ngươi!

- Khi còn sống vì tông môn, gia tộc, ánh mắt thế cho nên các ngươi không thể ở cạnh nhau, hiện tại trở thành kiếm linh, sinh tử gắn bó, họa phúc cộng hưởng, có lẽ đây là kết cục tốt nhất với các ngươi.

Cúi đầu nhìn hai thanh thần kiếm trong lòng bàn tay, Nhiếp Vân lắc đầu, nỉ non nói ra.

Trần Văn Húc, Tạ Trương Huệ Tử bởi vì nhân yêu mâu thuẫn cho nên sinh không thể cùng nhau, hiện tại lột xác kiếm linh có thể ở cạnh nhau mỗi ngày, đối với bọn họ mà nói cũng thỏa mãn tâm nguyện.

Ông!

Dường như hai thanh kiếm nghe hiểu Nhiếp Vân nói, đồng thời phát ra hào quang chói mắt.

Vèo!

Đột nhiên Kiếm Thần Chi Kiếm bay ra ngoài, một lát sau nó bay trở về, trên mũi kiếm có một viên cầu lớn như quả óc chó, nó trong suốt sáng long lanh.

- Đây là... Yêu hạch của Bạt? Không ngờ hình thành yêu hạch? Có

thứ này, niết bàn lần thứ tư không thành vấn đề!

Nhiếp Vân vốn sững sờ, ngay sau đó hắn mừng như điên cười to vang vọng tế tự chi địa.

Đầu Bạt là này là thi thể Phụng Ca của Kiếm Thần Tông nuôi dưỡng mà thành, Nhiếp Vân cho rằng nó không có yêu hạch cho nên không để ý, không nghĩ tới chẳng những có còn cường đại như vậy, giải thích như thế nào?

Cho dù yêu hạch bởi vì Bạt thi triển bí pháp sắp tự bạo, yêu khí phía trên yếu bớt không ít nhưng dù sao cũng là đồ vật của cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh lưu lại!

Trải qua pháp quyết vô danh mở ra nhiều lần, khí hải của Nhiếp Vân rộng hơn cường giả đồng cấp rất nhiều, muốn đột phá cũng càng gian nan, mặc dù lần trước ở Kiếm Linh Phong đạt được nhiều linh dược như thế nhưng hắn không dám cam đoan có thể hoàn thành lần niết bàn thứ tư.

Cửu Chuyển Niết Bàn công, một lần khó khăn hơn một lần, một khi tích lũy không đủ, lực lượng chưa đủ sẽ trực tiếp tử vong!

Lần niết bàn thứ tư liên lụy tu vấn đề thiên kiếp, niết bàn hoàn tất còn phải có đầy đủ lực lượng nghênh đón lôi kiếp, khi đó càng nguy hiểm hơn nữa, lúc trước Nghiễm Minh Tử cũng chuyên môn nhắc nhở hắn, độ khó cực cao.

Cho nên trong khoảng thời gian này Nhiếp Vân mặc dù có đột phá đến Lĩnh Vực Cảnh đỉnh phong nhưng hắn vẫn áp chế xuống, phải tích lũy đầy đủ mới có thể một lần hành động phá kén thành bướm.

Hiện tại có yêu hạch này, hắn cũng không cần buồn nữa.

Yêu hạch cảnh giới như thế đại biểu toàn bộ tu vi lực lượng của cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh lưu lại, nhiều năng lực lượng như thế lo gì không đủ đột phá!

Đương nhiên cũng chỉ cung cấp năng lượng, thời điểm Khí Hải Cảnh bằng vào yêu hạch có thể tấn cấp, mà hiện tại hiển nhiên

không có khả năng.

Thiên Kiều Cảnh, Nạp Hư Cảnh, Phá Không Cảnh, Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh... Mỗi một cảnh giới đều đại biểu lý giải với đạo, cũng phải được không gian thời gian tán thành, không đề cập tới gia tăng tu vi tâm cảnh, chỉ dựa vào năng lượng cũng không đủ tấn cấp đại cảnh giới.

Cho dù kiếp trước Nhiếp Vân từng đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, hắn chỉ biết phương pháp tu luyện nhiều hơn người khác môt ít mà thôi, chiếm hữu ưu thế nhất định nhưng muốn chính thức đột phá cũng không phải dễ dàng như vậy, dù sao kiếp trước hắn không có pháp quyết vô danh, không có nhiều đan điền và thiên phú như vậy, tích lũy khác xa hiện tại một trời một vực, mặc dù đột phá cũng hoàn toàn khác với kiếp này.

Không nói cái khác, chỉ nói thiên kiếp, Nghiễm Minh Tử từng từng nói qua, cường giả có được thiên thú bài danh top mười tuy là thiên địa sủng nhi nhưng cũng bị thiên kiếp ghen ghét, thiên kiếp cũng lớn hơn người khác rất nhiều, nếu như như tham khảo kiếp trước, chỉ sợ chết cũng không biết chết như thế nào.

- Thu lại trước đã, một khi đạt tới Lĩnh Vực Cảnh đỉnh phong lại sử dụng niết bàn!

Hắn lật tay một cái và thu yêu hạch vào trong nạp vật đan điền, Nhiếp Vân lúc này quay người nhìn sang đại trưởng lão, Thiên Huyễn, Diệp Kiếm Tinh đi qua.

- Bạt bị giết, tuy nó là yêu nhân nhưng dù sao thân thể vẫn là tổ tiên Phụng Ca, kính xin tông chủ cho phép chúng ta hảo hảo an táng trở lại.

Thấy Nhiếp Vân đi tới, nhìn thấy thi thể bị chém mơ hồ, trưởng lão áo đỏ lắc đầu thở dài và lên tiếng hỏi thăm.

Bất kể nói thế nào, Phụng Ca tiền bối đều vì đánh chết Yêu tộc mà chết, cũng làm ra cống hiến với đại lục, sau khi chết bị nuôi dưỡng thành yêu nhân đã rất xin lỗi hắn, nếu như ném thi thể của hắn ở nơi hoang dã, làm hậu bối cũng cảm thấy nội tâm khó bình an.

- Ân!

Nhiếp Vân cũng biết việc này cho nên gật đầu.

Lúc này mọi người nhanh chóng chôn kĩ thi thể Phụng Ca trở lại lần nữa, trưởng lão áo đỏ đứng trước mặt hắn.

- Kính xin chưởng giáo đi theo chúng ta trở lại chưởng giáo điện, mấy ngày nay ta sẽ nghĩ biện pháp thông tri tám đại tông môn, ít ngày nữa sẽ tổ chức Tông Môn đại hội.

- Tông Môn đại hội thì không cần, trước đừng vội tổ chức, chuyện ta kế nhiệm chưởng giáo chỉ thông tri trưởng lão là được, ta không hi vọng làm quá phô trương.

Nghe được trưởng lão áo đỏ nói thế, Nhiếp Vân suy nghĩ một chút và phân phó.

Tiếp nhận chưởng giáo Kiếm Thần Tông chính là đại sự làm rạng rỡ tổ tông nhưng Nhiếp Vân hiện tại không muốn lộ ra quá nhiều, làm như vậy có vài nguyên nhân.

Thứ nhất, ân oán giữa mình và Di Thần Tông còn chưa giải quyết triệt để, một khi đối phương biết rõ chính mình lên làm tông chủ Kiếm Thần Tông nhất định sẽ trăm phương ngàn kế cản trở.

------oOo------

Chương 823: Tin tức phụ mẫu (Thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước khi thực lực chưa đột phá, tốt nhất nên ngăn chặn tin tức này, cảm giác bị người ta đuổi giết không phải chuyện sảng khoái gì.

Thứ hai, vấn đề Hóa Vân Tông và Kiếm Thần Tông, chính mình vẫn giả mạo đệ tử cũ của vô thượng trưởng lão Hóa Vân Tông, chuyện

này cả đại lục cũng biết, vấn đề này không có giải quyết, ngược lại lên làm chưởng giáo Kiếm Thần Tông, vạn nhất để người Hóa Vân Tông biết rõ nhất định sẽ gây ra không ít phiền toái.

Nhiếp Vân không sợ phiền toái nhưng dù sao kiếp trước là người Hóa Vân Tông, hắn có tình cảm đặc thù với tông môn, không muốn bởi vì một ít chuyện này làm quan hệ hai tông môn cương cứng.

Lại nói lúc trước Vân Huyên và Di Hoa đuổi giết, may mắn lão tửu quỷ giải cứu, ân cứu mạng còn chưa đáp tạ, làm đối phương khó coi không phải chuyện phù hợp đạo lý.

Cho dù muốn quang minh chính đại lên làm tông chủ cũng phải xác định danh phận đệ tử cũ vô thượng trưởng lão Hóa Vân Tông rồi nói sau.

Thứ ba, tổ chức Tông Môn đại hội lên làm tông chủ, các tông môn khác khẳng định sẽ phái người tới, như vậy sẽ biến thành đại danh nhân của đại lục Phù Thiên, mọi cử động sẽ bị chú ý, còn muốn lặng lẽ tìm phụ mẫu không dễ dàng.

Thứ tư, cũng là trọng yếu nhất, nàng... Là người Hóa Vân Tông, kiếp trước bỏ qua, kiếp nầy phải dùng thân phận chưởng giáp Kiếm Thần Tông đi qua thì làm sao đạt được nàng tán thành, một lần nữa mở ra tình cảm lưu luyến kiếp trước?

Cho dù nàng không quan tâm địa vị nhưng chênh lệch quá lớn cũng là chuyện phiền toái.

Cũng bởi vì nhiều nguyên nhân như thế, Nhiếp Vân mới quyết định không muốn lộ ra, tận lực giảm ảnh hưởng xuống.

- Không... Không tổ chức Tông Môn đại hội, lúc tế tự thiên địa tông môn không có biện pháp giao phó quyền lợi chưởng giáo ấn, mặc dù cầm chưởng giáo ấn cũng không cách nào luyện hóa và sử dụng bình thường.

Nghe được Nhiếp Vân nói thế, trưởng lão áo đỏ sững sờ.

Chưởng giáo ấn đại biểu cho quyền lợi, đại biểu cho chính thống.

Như thế nào là chính thống? Nhân tâm hướng về chính là chính thống.

Muốn triệt để luyện hóa chưởng giáo ấn, đầu tiên phải quang minh chính đại lên làm tông chủ, để các đệ tử biết sau đó lại tế tự thượng thiên thông cáo thiên hạ, như vậy mới người tài ba tâm hướng về, cũng thu được chính thống.

Bí mật lên làm tông chủ, chỉ thông tri một ít trưởng lão và đệ tử, còn không cho phép truyền ra bên ngoài, danh bất chính, ngôn bất thuận, khẳng định không có khả năng luyện hóa chưởng giáo ấn.

- Ách... Ngươi không phải nói chỉ cần vận chuyển thiên phú kiếm đạo sư cũng có thể khống chế đại trận tông môn sao, hơn nữa hiệu quả giống như chưởng giáo ấn?

Không nghĩ tới luyện hóa chưởng giáo ấn cần phiền toái như vậy, Nhiếp Vân do dự và hỏi.

- Ân, trên tổ huấn tông môn có ghi lại, lại nói tông chủ cũng luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm và Kiếm Thần chi tâm, cho dù không có chưởng giáo ấn cũng có thể khống chế đại trận, thực lực vô địch!

Trưởng lão áo đỏ vuốt vuốt chòm râu, mỉm cười gật đầu.

- Vậy là tốt rồi, trước tiên không luyện hóa chưởng giáo ấn, ta sẽ tìm một cơ hội chiêu cáo thiên hạ và thành lập chính thống.

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Dù sao chưởng giáo ấn đặt trong Tử Hoa động phủ, vừa mới gia trì phong ấn cho nên căn bản không sợ người khác trộm đi, đã luyện hóa phiền toái như vậy còn không bằng chưa luyện hóa, tìm cơ hội nói sau.

Nếu như Vân Huyên dám đến trộm cũng có thể đúng lúc diệt trừ, dù sao thực lực của nàng chỉ còn cảnh giới Chí Tôn, mặc dù rời khỏi tế tự chi địa cũng chỉ có thực lực Lĩnh Vực Cảnh cũng có thể diệt nàng.

- Tất cả do chưởng giáo quyết định!

Bốn vị trưởng lão đồng thời ôm quyền.

- Được rồi, chúng ta đi ra ngoài đi, đúng rồi, đây là một ít cảm ngộ Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh sau khi ta cảm ngộ lực lượng của tế tự chi địa, có lẽ có trợ giúp bốn trưởng lão đột phá, có chỗ tốt thật lớn, kính xin bốn vị trưởng lão không nên từ chối!

Nhiếp Vân lật tay sau đó một ngọc bài xuất hiện trong lòng bàn tay, linh hồn khẽ động, một đạo ý niệm khắc vào trong đó.

Bằng vào ánh mắt Nhiếp Vân có thể nhìn ra bốn người bị vây ở Phá Không Cảnh thật lâu, tuy không biết bởi vì sao không có đột phá nhưng trợ giúp một chút cũng tốt, dù sao là người của hai thế giới, kiếp trước càng là vô thượng trưởng lão của Hóa Vân Tông, có rất nhiều tâm đắc trân quý, nói ra mấy cái cũng không xem vào đâu, còn có thể trợ giúp bọn họ.

- Đa tạ tông chủ!

Thấy Nhiếp Vân truyền đạt ngọc bài, trên gương mặt trưởng lão áo đỏ tươi cười nhưng trong lòng có chút không cho là đúng.

Hắn xem ra Nhiếp Vân chỉ mượn nhờ lực lượng tế tự chi địa cũng không phải chính thức đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, cho dù thực lực rất mạnh, làm thế nào đột phá Phá Không Cảnh cũng không thể giải thích thấu triệt, có lẽ trợ giúp không lớn.

Trong nội tâm nghĩ như vậy, tinh thần lực vẫn tiến vào trong ngọc giản, mới liếc mắt nhìn, đột nhiên hắn há miệng và toàn thân như hóa đá.

- Tông chủ, này... Này... Đây thật là thứ ngươi lĩnh ngộ sao?

- Ha ha!

Nhiếp Vân cười cười không nói..

- Đa tạ tông chủ, ta hiện tại vui lòng phục tùng tông chủ.

Trưởng lão áo đỏ quỳ bái Nhêếp Vân, trong ánh mắt mang theo bội phục.

- Như thế nào?

Mấy vị trưởng lão khác thấy trưởng lão áo đỏ như vậy càng giật mình, tinh thần lực liên tục tiến vào ngọc bài, sau khi nhìn rõ gương mặt hưng phấn đỏ bừng, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Đường đường bốn đại vô thượng trưởng lão biến thành như vậy, Nhiếp Vân cũng không biết nên nói cái gì, lập tức mang theo mọi người đi chưởng giáo điện Kiếm Thần Tông.

Lần quán quân Kiếm Thần thí luyện bị Thiên Huyễn một tát chụp chết cho nên không có quán quân, Nhiếp Vân xác lập Diệp Kiếm Tinh thành quán quân, thuận tiện thả tượng đá tổ sư ra xa xa, cũng cho hắn vài đạo kiếm đạo chi khí cảm ngộ.

Diệp Kiếm Tinh không hổ là thiên tài, cảm ngộ kiếm đạo chi khí chẳng những luyện thành hai đạo vô thượng kiếm pháp, còn một lần hành động cảm ngộ kiếm đạo đột phá đến cảnh giới tông sư.

Kiếm thuật ý cảnh chia làm bình thường, tinh anh, hạch tâm, tông sư, kiếm đạo chi tủy (vũ kỹ chi tủy), tâm kiếm, mệnh kiếm!

Tuy vẫn không có đạt tới cảnh giới kiếm đạo chi tủy nhưng cũng có tiế bộ thật lớn, có thể so với một ít Thái Thượng trưởng lão.

- Hiện tại chúng ta tổ chức đại hội Thái Thượng trưởng lão, xác định thân phận tông chủ, kính xin tông chủ chờ ở nơi đây một lát.

Xử lý xong những việc này, trưởng lão áo đỏ nói với Nhiếp Vân một tiếng, lúc này hắn và ba trưởng lão khác rời khỏi đại điện.

------oOo------

Chương 824: Tin tức phụ mẫu (Hạ) (1)

- Thiên Huyễn, tại sao ngươi quay về nơi này, hơn nữa... Làm sao ngươi biết Văn Siêu chính là ta?

Tất cả mọi người rời đi, cũng không có chiến đấu cho nên Nhiếp Vân lúc này mới trầm tĩnh lại, hắn dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn Thiên Huyễn.

Chuyến đi tế tự chi địa cảm xúc lẫn lộn, hiện tại có cơ hội vừa vặn hỏi tới.

- Ta tới nơi này đương nhiên là vì ngươi, lão tửu quỷ sợ ngươi lo lắng cho nên bảo ta nói cho ngươi biết tung tích phụ mẫu của ngươi, ta cũng sợ ngươi gặp nguy hiểm cho nên thuận tiện tới đây xem xem.

Thiên Huyễn lắc đầu nói với Nhiếp Vân.

- Tin tức phụ mẫu của ta? Ngươi biết bọn họ đang ở đâu sao?

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời, hắn xiết chặc nắm đấm.

Đi vào đại lục Phù Thiên, hắn chia tay với phụ mẫu, tuy truy tung chi khí có thể cảm ứng nhưng không có tin tức xác thực, trong nội tâm lo lắng không thể tránh né, sở dĩ hắn nhanh chóng đáp ứng làm tông chủ Kiếm Thần Tông chính là vì ôm tâm tư muốn nhờ vào lực lượng tông môn tìm bọn họ.

Không nghĩ tới quyền lợi còn chưa có dùng đã nghe Thiên Huyễn nói có tin tức, hắn làm sao không hưng phấn cơ chứ?

- Ta cũng chỉ nghe lão tửu quỷ nói, hắn nói thiên phú phụ mẫu của ngươi vô cùng tốt nên đã bị một vị trưởng lão Hóa Vân Tông vừa ý, hơn nữa còn mang đi, vài bằng hữu của ngươi cũng có nơi quy túc, nhất là Lạc Khuynh Thành kỳ ngộ vô cùng tốt, bị một vị vô thượng trưởng lão của Tĩnh Thiên Tông vừa ý thu làm đệ tử, nghe nói hiện tại địa vị cũng rất cao, thực lực tiến bộ rất nhanh, những người khác quá nhiều nên ta không nhớ hết, dù sao bọn họ đều có nơi

quy túc không tệ.

Thiên Huyễn cười nói.

- Đây... Đây là thật?

Nhiếp Vân có cảm giác không dám tin tưởng.

- Thân phận của lão tửu quỷ còn cần phải lừa gạt ngươi sao? Hắn nhất định đã nghe ngóng rất rõ ràng mới nói với ta.

- Sở dĩ nói những chuyện này dường như là được thân nhân của ngươi ủy thác, bảo ngươi đừng lo lắng.

Thiên Huyễn gãi gãi đầu, hắn cũng nói những tin tức lão tửu quỷ nói lúc trước.

- Được thân nhân ta ủy thác? Thân nhân nào của ta có thể ủy thác hắn?

Nhiếp Vân đã giật mình.

Nếu lão tửu quỷ nói không sai, hắn là nam trưởng lão của Hóa Vân Tông, là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, lão giả có thực lực như vậy, cho dù phụ mẫu có kỳ ngộ không tệ cũng không có địa vị gặp hắn, hơn nữa còn hoàn thành ủy thác ah!

- Dường như là tỷ tỷ của ngươi.

Thiên Huyễn nói.

- Tỷ tỷ của ta?

Nhiếp Vân sững sờ một chút.

- Ân, lão tửu quỷ nói thời điểm tỷ tỷ ngươi vừa đến đại lục bởi vì chuyện luyện đan, thi triển ra Hồng Diễm Đan Hỏa, vừa vặn bị bắc trưởng lão Chư Cát Thanh Vân nhìn thấy, vì vậy cao hứng thu làm đệ tử thứ ba.

Dường như Thiên Huyễn không quá rõ ràng, tuy trí nhớ hắn rất tốt nhưng cũng nói rõ tin tức của lão tửu quỷ.

- Đệ tử thứ ba? Bắc trưởng lão Chư Cát... Thanh Vân...

Nhiếp Vân hơi cà lăm, vẻ mặt cổ quái.

Kiếp trước chính mình vì có thể thả ra Hồng Diễm Đan Hỏa bị Chư Cát Thanh Vân vừa ý, lúc này mới thành đệ tử của hắn, từ đó một bước lên mây, hơn nữa đúng là đệ tử thứ ba!

Như thế nào... Kiếp nầy còn chưa gặp qua Chư Cát Thanh Vân, tỷ tỷ lại thay thế vị trí của mình.

Kiếp trước tỷ tỷ xấu hổ và giận dữ tự sát, căn bản không có cơ hội tới đại lục Phù Thiên, cũng không có cơ hội biểu hiện thiên phú luyện đan của mình, thậm chí mình cũng không biết nàng có năng lực như vậy.

Hơn nữa kiếp này thời điểm niết bàn đầu tiên nhìn thấy chính mình luyện đan, biểu hiện ra Hồng Diễm Đan Hỏa mới phát hiện nàng có được năng lực hung hãn như vậy.

- Đúng vậy a, bắc trưởng lão Chư Cát Thanh Vân là luyện đan đệ nhất nhân của đại lục Phù Thiên, được xưng là Đan Đế, thực lực cũng là Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, bình thường cơ bản không thu đồ đệ, tổng cộng ba đồ đệ, hai người đều là đại nhân vật.

- Tỷ tỷ ngươi có thể bái ông ta làm thầy đúng là quá may mắn!

Thiên Huyễn thấy biểu lộ của hắn ôổ quái còn tưởng rằng không biết Chư Cát Thanh Vân là ai, lúc này hắn vội vàng giải thích.

- Đúng là gặp may mắn.

Nhiếp Vân cười khổ.

Thuật luyện đan của tỷ tỷ là hắn dạy, mà thuật luyện đan của hắn là Chư Cát Thanh Vân dạy, hiện tại hắn còn không có gặp được Chư Cát Thanh Vân, Chư Cát Thanh Vân đã đạy tỷ tỷ... Thế giới này

đúng là huyền diệu.

Nghĩ lại có cảm giác không biết nên khóc hay nên cười.

Bất kể nói như thế nào tỷ tỷ đã có nơi quy túc, phụ mẫu có nơi ở cũng xem như chuyện tốt.

- Ta chỉ biết rõ bao nhiêu đó, nếu như ngươi không tin có thể đi hỏi lão tửu quỷ, hắn nói ngươi tham gia thí luyện Thiên U Cốc, nhất định sẽ thông qua thí luyện đi vào Kiếm Thần Tông, bảo ta đi tìm, kết quả đúng là tìm được.

- Còn nữa, hắn còn nói, nếu ngươi muốn gặp phụ mẫu cứ trực tiếp đi Hóa Vân Tông là được, không cần vất vả tìm kiếm.

Thiên Huyễn cười nói.

- Trực tiếp đi Hóa Vân Tông... Ân, tốt!

Nhiếp Vân gật gật đầu, Hóa Vân Tông là phải đi, nếu phụ mẫu an toàn thì hắn cũng sẽ tới thăm.

- Ân? Không đúng, ngươi làm sao biết lão tửu quỷ?

Đột nhiên Nhiếp Vân nhớ tới một sự kiện cho nên sững sờ và nói.

Vừa rồi hắn khiếp sợ khi nghe tin tức phụ mẫu nên không có ý thức được điểm ấy, hiện tại nghĩ tới lão tửu quỷ ở thành Bách Diệp, kỳ ngộ thành Thiên Diệp, làm sao Thiên Huyễn quen biết hắn?

Thời điểm biết Thiên Huyễn còn chưa gặp qua lão tửu quỷ.

- Ha ha, xem ra thiên phú thiên nhãn của ngươi cũng không có gì đặc biệt nha, ta chính là đồng tử bên cạnh lão tửu quỷ.

Nghe được Nhiếp Vân hỏi cho nên Thiên Huyễn lắc đầu và trả lời.

- Cái gì? Ngươi là đồng tử kia?

Nhiếp Vân sững sờ sau đó bừng tỉnh đại ngộ, cũng đúng, cũng chỉ

có đồng tử là Thiên Huyễn mới có thể nghe âm thanh Vân Huyên mới có biểu hiện kích động như vậy.

Thiên Huyễn ưa thích uống rượu, đồng tử cũng ưa thích, ban đầu gặp nhau lần đầu ở thành Bách Diệp, lão tửu quỷ nói tới Thiên U Cốc, đồng tử khuyên can chính mình không nên đi, nói phi thường nguy hiểm, lúc ấy đã cảm thấy kỳ quái, khi đó mới gặp mặt lần đầu tiên vì sao hắn quan tâm mình như vậy, bây giờ nghĩ lại lúc ấy Thiên Huyễn đã nhận ra thân phận của bản thân nhưng không nói mà thôi.

Ai, xem ra cùng là thiên phú ngụy trang nhưng hắn kém Thiên Huyễn quá nhiều.

Thật không biết thiên phú ngụy trang của gia hỏa này đã mở tới hình thái thứ mấy?

- Ngươi là đồng tử, hắn là đồ đệ của lão tửu quỷ a, như thế nào... Không gọi sư phụ, mở miệng chính là lão tửu quỷ?

Nhiếp Vân cười nói.

------oOo------

Chương 825: Tin tức phụ mẫu (Hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta đương nhiên không phải đồ đệ của hắn, nhắc tới cũng không may, lần trước sau khi chia tay ngươi, ta đi một mình và nhìn thấy lão tửu quỷ để lộ bảo quang trên người, vì vậy nhất thời ngứa nghề nên đi qua... Khục khục, vì vậy đã bị hắn bắt làm đồng tử...

Thiên Huyễn vẻ mặt xấu hổ.

- Ha ha!

Nghe hắn nói như vậy Nhiếp Vân cười to.

Xẹm ra nhãn lực của gia hỏa này không có gì đặc biệt, cho dù ngươi là thần thâu đệ nhất thiên hạ, hiện tại tu vi không đủ đi trộm đồ của cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, làm thế có khác gì muốn chết đâu?

Cũng may mắn trộm phải lão tửu quỷ ưa thích phong trần, đổi thành người khô khan thì cái mạng nhỏ khó giữ!

- Ngươi chỉ biết cười, nếu không phải ta nói với ngươi, ngươi cho rằng lão tửu quỷ ở thành Thiên Diệp sẽ cứu ngươi?

Nghe được Nhiếp Vân cười như vậy, sắc mặt Thiên Huyễn biến thành màu đen, nói:

- Lúc trước ta bị bắt lại, ta liền làm đồng tử, về sau mới phát hiện lão tửu quỷ này chuyên môn tới tìm ngươi, về sau gặp nhau tại thành Bách Diệp, dựa theo hắn nói muốn nhìn ngươi ngươi gây rối khắp nơi và nói dối như cuội là làm gì, nếu như mưu đồ làm loạn sẽ ra tay giáo huấn, trải qua tiếp xúc cảm thấy ngươi còn không tệ, lúc này mới buông tha!

- Ra tay giáo huấn?

Nhiếp Vân đổ mồ hôi lạnh ròng ròng.

May mắn ngày đó không có so đo lão tửu quỷ uống rượu, nếu hơi biểu hiện không tốt chỉ sợ đã trở nên thê thảm.

Không quan tâm hắn biến hóa, Thiên Huyễn tiếp tục nói:

- Thiên Diệp thành, khi gặp lần nữa ta hao hết tâm tư khuyên can mãi hắn mới ra tay, bằng không bằng vào thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh của hắn làm sao nguyện ý đắc tôi hai đại chưởng giáo cũng phải cứu ngươi!

- Thì ra là thế, đa tạ!

Nhiếp Vân gật gật đầu, hắn nghiêm túc ôm quyền.

Cũng đúng, lão tửu quỷ đã dạo chơi nhân gian, khẳng định không

muốn người khác biết rõ thân phận của mình, trước kia đã cảm thấy kỳ quái, chỉ bằng vào giao tình một chầu rượu còn không thể làm đối phương xuất thủ cứu giúp, hiện tại xem ra là đại ân của Thiên Huyễn.

- Tại sao lão tửu quỷ tới tìm ta? Hoặc là nghe tin tức ở bên ngoài, hoặc là có quan hệ với tỷ tỷ ta ủy thác?

Nội tâm Nhiếp Vân hơi động, hắn nói.

- Huynh đệ không cần phải nói những chuyện này, lần này ta có thể mở khúc mắc cũng nhờ có ngươi cả!

Dường như Thiên Huyễn lại nhớ tới Vân Huyên và lắc đầu thở dài.

Đã từng là người yêu nhưng lại biến thành bộ dạng như thế, đối với hắn mà nói là đả kích lớn.

- Ta nghe Ứng Long chính là Long Ảnh nói, ngươi từng bị hãm hại, thân trúng kịch độc, như thế nào...

Nhiếp Vân nghi hoặc nhìn về phía Thiên Huyễn.

Ứng Long nói Thiên Huyễn trúng Thiên Tâm Hàn Độc không có thuốc chữa, tại sao bảy mươi năm qua Thiên Huyễn vẫn vui vẻ không có vấn đề gì?

- Ta thật sự trúng kịch độc, khí hải bị đông lại cho nên giống như người bình thường, nhưng ngươi không nhìn xem ta là ai, thần thâu Thiên Huyễn, thủ đoạn rất nhiều, chút độc ấy không làm khó được ta, hiện tại đã tốt không kém bao nhiêu.

Thiên Huyễn cười ha ha.

- Tốt không kém bao nhiêu?

Nhiếp Vân nhướng mày.

Thiên Huyễn không nói triệt để tốt, mà nói tốt không kém bao nhiêu, chẳng lẽ còn chưa triệt để thoát khỏi chất độc quấy nhiễu?

- Có thể cho ta xem hay không?

Nghĩ đến điểm này cho nên hắn ngẩn đầu nhìn Thiên Huyễn.

- Cho ngươi xem? Chẳng lẽ ngươi còn có biện pháp?

Ngoài miệng nói như vậy nhưng Thiên Huyễn vẫn đưa tay qua.

Ngón tay điểm vào cánh tay Thiên Huyễn, trị liệu chi khí tiến vào khí hải của hắn, xem xét xong sắc mặt Nhiếp Vân biến thành âm trầm.

Tuy hắn không phải thầy thuốc nhưng có trị liệu đan điền, từ đó hắn có rất nhiều hiểu biết, cũng hiểu rõ ngay sau đó.

Thiên Tâm Hàn Độc không hổ danh là chất độc sánh ngang Yêu Minh Tiên Dịch, tuy bị Thiên Huyễn dùng thủ đoạn giam cầm nhưng nó vẫn phi thường lợi hại, hai bên giằng co càng diễn càng liệt, cho dù bây giờ nhìn hoàn hảo không tổn hao gì, trên thực tế chẳng khác gì uống thuốc độc giải khát, hơi không cẩn thận sẽ thân tử đạo tiêu.

Hơn nữa Thiên Tâm Hàn Độc đang giằng co với hắn, làm hắn thừa nhận thống khổ không thuộc về mình.

- Ha ha, lão tửu quỷ cũng xem giúp ta, nói loại tình huống này chỉ có thể tìm được kẻ có thiên phú độc sư hút Thiên Tâm Hàn Độc đi mới có thể khỏi hẳn, nếu không ngay cả hắn cũng không có biện pháp.

- Ngươi cũng biết thiên phú độc sư không dễ tìm, lần trước ta nghe nói Kịch Độc Vương có được thiên phú độc sư, thời điểm đi tìm lại bị người ta giết, ngay cả thi thể cũng bị luyện hóa... Ai, không sao cả, dù sao nhiều năm như vậy cũng thành thói quen, không có việc gì...

Nhìn thấy sắc mặt Nhiếp Vân, Thiên Huyễn còn tưởng rằng hắn không có biện pháp nên cười nói.

Thiên phú độc sư là năng lực đặc biệt của yêu nhân, phi thường

thưa thớt, thật vất vả nghe nói có một nhưng bị giết, nội tâm Thiên Huyễn cũng không trông cậy vào.

Hắn tươi cười muốn rút tay về, đột nhiên bàn tay bị bắt lấy, Thiên Huyễn lại cảm giác có tin tức làm hắn chấn động như bị sét đánh, sắc mặt đỏ ừng và hô hấp dồn dập.

- Thiên phú độc sư đúng là không dễ tìm... Ta vừa vặn có thiên phú này.

- Ngươi có thiên phú độc sư?

Giọng nói của Thiên Huyễn hơi run rẩy

- Xác định không phải kịch độc chi khí? Bản thân kịch độc chi khí ẩn chứa kịch độc, không thể sử dụng...

Thiên phú đặc thù, thần thâu chi khí, địa hành chi khí, diễm hỏa chi khí, thiên nhãn chi khí... Những thứ này có thể cho những người không có thiên phú sử dụng, cũng giúp những người này có được thiên phú đặc thù trong thời gian ngắn, duy chỉ có kịch độc chi khí không được, kịch độc chi khí nếu không phải thiên phú độc sư, hơi dính vào một ít sẽ chết ngay lập tức, một chút tác dụng cũng không có.

Lúc trước Nhiếp Vân cảm thụ độc khí chi khí cũng có cảm giác mê muội, thiếu chút nữa bị độc chết, may mắn đan điền mở ra kịch độc đan điền mới có thể may mắn thoát khỏi.

Thiên Huyễn là người bị kịch độc tra tấn suốt bảy mươi năm, hắn từ lâu đã tìm người có thiên phú kịch độc, sau khi nghe tin tức nhưng kết quả vô vọng, lúc này nghe được Nhiếp Vân khẳng định thì hắn còn không dám tin tưởng.

- Ta có một dạng bảo bối, có thể làm cho ta trong thời gian ngắn có được hiệu quả giống như độc sư mà không trúng độc, ngươi yên tâm đi, tuyệt đối không có vấn đề!

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của hắn, Nhiếp Vân biết rõ hắn suy nghĩ cái gì, hắn cười ha hả nhưng không dám nói mình có thiên

phú độc sư, lúc này nói thành một dạng bảo vật.

------oOo------

Chương 826: Trừ độc (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nói có thiên phú kiếm đạo sư, thiên phú diễm hỏa, thiên phú ngụy trang sư... Cũng bỏ đi, những thiên phú này Nhân tộc đều có, độc sư là thiên phú đặc thù của yêu nhân, mặc dù thực nói có chỉ sợ Thiên Huyễn sẽ không tin.

- Thiên hạ còn có loại bảo bối này? Xem ra là ta cô văn quả lậu.

Nghe được uy lực của bảo bối này, nội tâm Thiên Huyễn khiếp sợ nhưng không nghi ngờ.

Thiên hạ to lớn, bảo bối nhiều vô số kể, đủ loại đều có, mặc dù Thiên Huyễn là thần thâu duyệt khắp bảo vật thiên hạ nhưng hắn không dám nói mình biết toàn bộ.

- Ân, hiện tại ta chuẩn bị trị liệu cho ngươi, cũng dùng thiên phú độc sư hút Thiên Tâm Hàn Độc trong người của ngươi ra ngoài, trong quá trình này có lẽ có thống khổ, hi vọng ngươi chuẩn bị tâm lý tốt.

Thấy hắn không nghi ngờ, Nhiếp Vân gật gật đầu nói ra.

- Ngươi yên tâm đi, trải qua giày vò tra tấn nhiều năm như thế, nếu như ngay cả chút đau đớn thống khổ cũng chịu không nổi thì ta cũng không còn sống tới bây giờ.

Thiên Huyễn nghiêm túc nói ra.

- Như vậy thì tốt.

Nhiếp Vân tập trung tinh thần, cũng không nhiều lời, hắn mở bàn tay ấn vào bụng một cái, lúc này kịch độc chi khí chậm rãi chạy dọc theo kinh mạch và tiến vào khí hải của hắn.

- Ân!

Kịch độc chi khí vừa tiến vào khí hải, Thiên Huyễn lập tức cảm thấy có cảm giác mê muội bao phủ đầu óc, độc khí này rất mạnh chiếm cứ tế bào của hắn nhưng bị rút đi, tùy thời sẽ giết hắn, vào lúc này hắn cảm ứng có trị liệu chi khí tiến vào gia tăng trị liệu tế bào tổn thương.

- Thật lợi hại!

Cảm nhận tình huống trong cơ thể, Thiên Huyễn cũng phải tán thưởng một câu, cảm thấy huynh đệ này chính là kỳ nhân lợi hại nhất từ trước tới nay khi hắn gặp phải.

Kịch độc đan điền chủ sát phạt, trị liệu đan điền chủ cứu chữa, cả hai thiên phú mâu thuẫn như vậy lại tập trung lên người một người đúng là quái dị không nói nên lời.

- Tới đây cho ta!

Biết rõ kịch độc chi khí không thể lưu lại trong cơ thể thời gian dài, bằng không cho dù có trị liệu chi khí trị liệu cũng sẽ xuất hiện thương thế không thể vãn hồi, Nhiếp Vân tập trung tinh thần cao độ, lợi dụng kịch độc chi khí chậm rãi vây quanh Thiên Tâm Hàn Độc, sắc mặt của hắn âm trầm, đột nhiên hắn thấp giọng hô một tiếng sau đó lăng không một trảo.

Rào rào rào...

Thiên Tâm Hàn Độc trong khí hải của Thiên Huyễn bị rút ra nắm vào trong tay, ngay sau đó hóa thành chất lỏng như hàn băng.

- Hiệu quả của chất độc đã yếu đi, giữ lại cũng vô dụng!

Nhìn chất lỏng hàn độc trong tay, phát hiện chất độc này lưu lại trong cơ thể Thiên Huyễn thời gian quá dài, tuy bị rút đi nhưng độc tính đã giảm xuống rất nhiều, trước kia có thể giết cường giả Bí Cảnh thất, bát trọng nhưng hiện tại độc cường giả Bí Cảnh ngũ trọng Thiên Kiều Cảnh cũng không chết, giữ lại cũng không dùng

được.

- Đi ra? Nhanh như vậy?

Thiên Huyễn mở to mắt nhìn chất độc trong bàn tay Nhiếp Vân, đôi mắt hắn đỏ bừng.

Kịch độc tra tấn hắn nhiều năm như thế, không nghĩ tới thời điểm chính thức giải trừ đơn giản như vậy, còn chưa tới mười giây đã bị rút ra ngoài.

- Ân!

Ngón tay Nhiếp Vân điểm tới, kịch độc này bị pháp lực vây quanh, chậm rãi bay về phía Thiên Huyễn.

Thiên Huyễn lăng không một trảo thu chất độc vào trong hồ lô, Thiên Huyễn hít sâu một hơi cảm kích nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Cám ơn!

- Ha ha! Nếu quả thật muốn nói cảm tạ, trộm nhiều rượu ngon tới đây, kém cỏi nhất cũng phải là tuyết tửu quả, bằng không ta sẽ không đáp ứng.

Nhiếp Vân cười.

- Muốn rượu ngon, ta có một chút, tuy còn kém tuyết ưửu quả nhưng cũng không tệ, ngươi thử xem.

Nhìn thấy thiếu niên cười vang, Thiên Huyễn biết rõ đại ân không lời nào cảm tạ hết được, cũng vùi cảm kích vào đáy lòng, hắn lật tay cầm một bàu rượu.

- Đương nhiên phải thử một chút.

Nhiếp Vân gật gật đầu, cười nói:

- Không say không về!

Mang rượu ngon ra hai người nâng ly.

Lần uống rượu này không thể say như chết, Nhiếp Vân biết rõ chậm nhất buổi tối bốn đại trưởng lão sẽ gọi tất cả Thái Thượng trưởng lão tới đủ, cũng không có ý định uống nhiều, uống tận hứng thì thôi.

Sau khi uống xong rượu ngon, Thiên Huyễn cảm thấy nhiệm vụ hoàn thành cố ý cáo từ, Nhiếp Vân biết rõ hắn trời sinh tính tiêu sái, không muốn bị việc vặt ràng buộc cho nên không ngăn cản.

Thiên Huyễn lúc gần đi lại thả Nghê Hư trưởng lão đang hôn mê ra ngoài.

Ban đầu ở tế tự chi địa đã thả hắn ra ngoài, Nhiếp Vân chưa kịp xử phạt, một chuyện tiếp một chuyện, về sau Thiên Huyễn sợ xuất hiện phiền toái cho nên thu hắn đi, lúc này đại cục đã định cũng thả hắn ra tùy ý Nhiếp Vân xử trí.

Tuy Nghê Hư trưởng lão tuynghe Vân Huyên chỉ huy nhưng thân là người trung thành ủng hộ nàng, Nhiếp Vân lên làm tông chủ nhất định có phiền toái, vì ngăn ngừa những việc này phải thanh trừ đi, cho nên cũng không có do dự trực tiếp một chưởng chụp chết.

Có được thân phận kiếm đạo sư, Nhiếp Vân trong Kiếm Thần Tông có thể điều động tất cả trận pháp, tuy không cản nổi cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong nhưng cũng không phải Nạp Hư Cảnh có thể chống lại.

Xử lý xong Nghê Hư trưởng lão, Nhiếp Vân lại hỏi Thiên Huyễn chuyện hai phiến gỗ, vì sao hai phiến gỗ nhìn như bình thường lại có uy lực như thế.

Thiên Huyễn cũng nói không rõ ràng, chỉ nói phiến gỗ là lão tửu quỷ cho, kết quả làm hư, còn không biết sau khi quay về sẽ bị quở trách như thế nào.

Một phen tạm biệt, tiêu sái rời đi.

Trước kia thương thế của Thiên Huyễn không tốt, không thể phát

huy toàn bộ thực lực, độc khí bị Nhiếp Vân giải trừ cho nên toàn thân nhẹ nhõm, thân thể của hắn lập tức biến mất, tốc độ nhanh hơn và quỷ dị, chỉ sợ từ nay về sau năng lực thần thâu của hắn sẽ có tăng lên.

- Lần này sau khi trải qua chuyện Vân Huyên đã giải trừ khúc mắc của hắn, hắn có tiến bộ rất lớn, thật không biết hắn có thể đạt tới cảnh giới gì, cũng phải xem tạo hóa của hắn.

Nhìn thấy thực lực huynh đệ tăng cường, Nhiếp Vân cũng không đố kỵ, ngược lại hắn càng vui mừng, nỉ non một câu sau đó bố trí cấm chế chung quanh, thân thể của hắn lập tức đi vào trong Tử Hoa động phủ.

Lúc này Tiểu Phong và Tử Đồng vẫn đắm chìm trong tu luyện như trước, dường như không qua một hai tháng sẽ không tỉnh lại.

Nhiếp Vân cũng không nóng nảy, hắn khoanh chân ngồi dưới đất cảm ngộ biến hóa sau khi đi vào Kiếm Thần Tông.

- Không ngờ khí hải lại to lên...

Thực lực bạo tăng trong tế tự chi địa, hiện tại đi ra ngoài thực lực giảm xuống nhưng cũng làm thân thể hắn biến hóa nhất định, trước kia chỉ lo nói chuyện với Thiên Huyễn cho nên không chú ý, hiện tại vừa vặn thừa dịp có thời gian hảo hảo cảm ngộ một chút, như vậy mình cũng có nhận thức thực lực bản thân nhiều hơn.

------oOo------

Chương 827: Trừ độc (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đầu tiên là khí hải, thực lực bạo tăng trong tế tự chi địa cho nên khí hải khuếch trương vài lần, tuy hiện tại lực lượng suy yếu trở lại Lĩnh Vực Cảnh nhưng dung lượng khí hải không giảm nhỏ.

Khí hải của hắn vốn lớn hơn người khác vài lần, lại gia tăng lần

nữa làm dung lượng pháp lực của hắn đã có thể so với cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, nhìn thấy loại tình huống này Nhiếp Vân nếu không mất hứng, ngược lại có chút ưu sầu.

Vốn cho rằng đạt được yêu hạch của Bạt là có thể nhẹ nhõm hoàn thành niết bàn lần thứ tư, hiện tại xem ra hắn có cảm giác không tự tin.

- Bỏ đi, không nghĩ những chuyện này.

Dù sao không tiến vào niết bàn có nghĩ nhiều cũng vô dụng, tinh thần Nhiếp Vân hơi động và nhìn tu vi bản thân.

Thực lực ra khỏi tế tự chi địa giảm xuống, pháp lực trong khí hải cũng tinh thuần hơn trước kia không ít, tu vi vốn có thể nhẹ nhõm đột phá Lĩnh Vực Cảnh đỉnh phong nhưng Nhiếp Vân suy nghĩ vẫn áp chế nó ở Lĩnh Vực Cảnh hậu kỳ.

Thực lực áp súc càng hung ác, về sau chính thức niết bàn tấn cấp càng cao, cũng càng an toàn.

Hiện tại linh hồn đạt tới Linh cấp đỉnh phong, áp súc lực lượng càng đơn giản, cũng không có cảm giác hết sức.

Tuy tu vi không tăng trưởng nhưng bị lực lượng Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh rèn luyện thân thể cho nên tiến bộ lần nữa, trước kia thân thể chỉ có thể phát huy ra một ngàn vạn tượng lực, hiện tại hơi động đơn giản cơ bắp đã nổi lên từng cục.

Két...

Đó là âm thanh lực lượng gia tăng gấp odoi.

Đạt tới hai ngàn vạn tượng lực!

Lực lượng đạt tới hai ngàn vạn tượng lực phối hợp với Đại Lực đan điền tăng phúc gấp mười lần chính là hai ức.

Hơn nữa hai ngàn bốn trăm vạn vật pháp lực, hắn có thực lực chiến với cường giả Nạp Hư Cảnh sơ kỳ một trận.

Lực lượng gia tăng đối với Nhiếp Vân mà nói ngược lại là chuyện nhỏ, mấu chốt lần này tới Kiếm Thần Tông, cho hắn biết đan điền còn có thể tấn cấp nhưng lại đạt được thiên phú kiếm đạo sư, thiên phú phòng ngự sư, kiếm thuật càng tinh xảo, càng lĩnh ngộ áo nghĩa vô thượng đại kiếm thuật, phối hợp Kiếm Thần Chi Kiếm, U Minh Kiếm thi triển ra, sức chiến đấu gia tăng đây!

- Ai, hai mươi đan điền thiên phú đặc thù hiện tại đã sử dụng toàn bộ, không biết đi nơi nào có thể tìm được khí tức dặc thù giúp đan điền tấn cấp!

Nghĩ đến thiên phú đặc thù, Nhiếp Vân gãi gãi đầu.

Hiện tại hắn tổng cộng có hai mươi đan điền, trừ chủ đan điền không thể dùng ra, mười chín cái khác đều có thiên phú thuộc tính, nếu như còn tìm không thấy khí tức đặc thù vận chuyển pháp quyết vô danh diễn sinh ra đan điền mới, mặc dù gặp được thiên phú tốt cũng không thể diễn sinh ra.

- qua một hồi đi tàng bảo các Kiếm Thần Tông nhìn xem, có lẽ có thể tìm được thứ hữu dụng.

Đột nhiên đôi mắt của hắn sáng lên.

Bây giờ là tông chủ, hoàn toàn có tư cách đi tàng bảo các quan sát, có lẽ có thể tìm được đồ vật giúp vận chuyển pháp quyết vô danh.

- Tông chủ, tất cả trưởng lão đã tề tựu, phải chăng có thể tổ chức đại hội?

Thời điểm nội tâm Nhiếp Vân nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên nghe được bên ngoài cấm chế có giọng nói trưởng lão áo đỏ truyền vào.

- Ân!

Nhiếp Vân ứng một tiếng, hắn lập tức chui ra khỏi Tử Hoa động phủ và đi vào Kiếm Thần đại điện.

Bước ra khỏi cấm chế đã nhìn thấy tứ đại vô thượng trưởng lão

cung kính đứng trong thần điện.

- Kính xin tông chủ đến an vị tại chủ vị.

Hồng y trưởng lão thấy Nhiếp Vân bước ra khỏi cấm chế liền lên tiếng.

Tuy nhiên Nhiếp Vân bố trí cấm chế với hắn mà nói không chịu nổi một kích, tiện tay có thể bài trừ, nhưng chưởng giáo chính là chưởng giáo, uy nghiêm không thể xúc phạm, tình nguyện đợi lâu cũng sẽ không làm loại sự tình này.

Kỳ thật với tư cách vô thượng trưởng lão, địa vị cao hơn tông chủ, bọn họ hoàn toàn có thể không cần cung kính như thế, sở dĩ như vậy là vì Nhiếp Vân là truyền nhân chính thức của Kiếm Thần lão tổ.

Tôn trọng Nhiếp Vân tôn trọng cũng là tôn trọng lão tổ, cũng tôn trọng tông môn.

- Đừng vội an vị, ta tới bên cạnh đại sảnh chờ, các ngươi qua một hồi nói tin tức Vân Huyên tông chủ phản bội tông môn, các ngươi cũng đến điều tra chuyện này.

Nhiếp Vân khoát khoát tay, nói.

- Điều tra?

Hồng y trưởng lão sững sờ một chút, hắn không rõ alfm như vậy để làm gì.

- Tông chủ anh minh!

Ngược lại hoàng y trưởng lão ở bên cạnh kịp phản ứng, vẻ mặt vui mừng và gật đầu.

- Ân!

Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, lúc này hắn lập tức đi qua đại sảnh, trong nháy mắt thân ảnh hắn biến mất, thậm chí ngay cả tinh

thần lực cũng không điều tra ra.

- Hoàng y, tông chủ có ý tứ gì?

Hồng y vẫn còn sững sờ.

- Ha ha, tuy tu vi bốn đại trường lão chúng ta cao nhất trong các trưởng lão nhưng quá mức trầm mê tu luyện, hoàn toàn không hiểu nhân sự, quyền lợi, cơ mưu, tông chủ làm như vậy rõ ràng muốn chỉnh đốn tông môn.

Hoàng y thấy hắn thời gian dài như vẫn chưa kịp phản ứng liền lắc đầu bất đắc dĩ.

- Chỉnh đốn tông môn?

Hồng y trưởng lão cũng không phải người ngu, sau khi nghe hắn đề điểm lập tức hiểu ra, lúc này trên mặt mang theo lo lắng.

- Thái Thượng trưởng lão trong tông môn chúng ta ít hơn các tông môn khác, nếu như bởi vì chuyện này lại tổn thất vài người... Chẳng phải thực lực chỉnh thể tông môn giảm xuống hay sao?

- Làm sao có thể? Nếu như lưu lại vây cánh của Vân Huyên, chính lệnh không đồng nhất, đây mới thực sự là suy yếu tông môn, hãy chờ xem, chưởng giáo mới của chúng ta tuy tuổi không lớn lắm nhưng lại anh minh quyết đoán, tâm ngoan thủ lạt, có được khí tức sát phạt của kiếm đạo và quyết đoán, khẳng định đã có chủ ý của mình, chúng ta cứ làm theo là được.

Hoàng y trưởng lão vuốt vuốt chòm râu, hắn nhìn sang hướng Nhiếp Vân biến mất, trong mắt mang theo hào quang tán dương.

Vốn hắn cho rằng người được lão tổ tán thành tuổi quá nhỏ, chỉ sợ không thể phục chúng, không thể nào chưởng quản tông môn thật tốt, hiện tại xem ra người trẻ tuổi còn lão luyện hơn những lão gia hỏa bọn họ nhiều.

- Đúng là lão tổ có ánh mắt tốt, người có thể được hắn tán thành làm sao có thể đơn giản chứ?

Trong nội tâm thở dài một hơi, hoàng y trưởng lão lui về phía sau vài bước và cười khẽ.

- Được rồi, các ngươi đừng nhiều lời, đến lúc đó xem ta an bài là được.

Nói xong hắn bước ra khỏi Kiếm Thần điện, chỉ chốc lát hắn đi tới, sau lưng chính là cả trăm Thái Thượng trưởng lão Nạp Hư Cảnh.

Rất nhanh các vị trưởng lão đều ngồi vào chỗ của mình, bốn đại vô thượng trưởng lão ngồi lên bục cao hơn vị trí của tông chủ.

------oOo------

Chương 828: Điều tra

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không biết bốn vị vô thượng trưởng lão gấp gáp tìm chúng ta tới đây là vì chuyện gì?

Cả đại điện yên tĩnh một hồi, một Thái Thượng trưởng lão ngẩng đầu nhìn bốn lão giả đang ngồi trên ca và ôm quyền hỏi thăm.

Người nói chuyện chính là Lạc Vũ Thiên nổi danh gần đây.

- Hôm nay vội vàng tìm các ngươi tới đây là bởi vì chúng ta nhận được tin tức, Vân Huyên dường như làm ra chuyện nguy hại tông môn, hủy cơ nghiệm vạn năm của tông môn, mấy lão già khọm chúng ta không thể không đi ra điều tra kỹ càng một phen.

Hoàng y trưởng lão ho nhẹ một tiếng sau đó chậm rãi lên tiếng.

- Chuyện nguy hại tông môn? Có thể xin hỏi tin tức này phát ra từ đâu?

Lạc Vũ Thiên tiếp tục nói.

- Diệp Kiếm Tinh, vào đi!

Hoàng y trưởng lão dường như biết rõ người này sẽ hỏi như vậy, khoát tay chặn lại, cửa lớn Kiếm Thần điện mở ra

Két... Một tiếng, một thiếu niên đi vào, chính là Diệp Kiếm Tinh.

- Đệ tử hạch tâm Kiếm Thần Tông Diệp Kiếm Tinh bái kiến bốn vị vô thượng trưởng lão, các vị Thái Thượng trưởng lão!

Sau khi tiến vào đại điện Diệp Kiếm Tinh ôm quyền hành lễ.

- Tốt, ngươi nói tin tức của ngươi cho mọi người biết đi.

Hoàng y trưởng lão khoát tay cắt ngang động tác của hắn, nói.

- Vâng!

Diệp Kiếm Tinh gật gật đầu, nhìn quanh một vòng sau đó giơ tay phải lên, sắc mặt nghiêm nghị.

- Diệp Kiếm Tinh ta dùng Kiếm Thần lão tổ thề, những lời kế tiếp của ta nói là sự thật, nếu như có vi phạm trời tru đất diệt!

- Lại dùng lão tổ thề?

- Dùng lão tổ thề là lời thề trang trọng nhất của đệ tử Kiếm Thần Tông, một khi vi phạm sẽ bị trận pháp chế tài, xem ra chuyện này không có đơn giản như vậy!

- Nên nghe rõ trước rồi nói sau...

Thấy thiếu niên bước vào trong điện liền lập tức phát hạ lời thề, tất cả mọi người đều sững sờ, thu hồi thái độ xem náo nhiệt, biết rõ chỉ sợ có chuyện lớn phát sinh cho nên nét mặt ngưng trọng.

- Hiện tại ta muốn nói về vài chuyện của Vân Huyên tông chủ, thứ nhất, nàng lợi dụng phương thức Kiếm Linh Dưỡng Thai của Yêu tộc tiêu diệt kiếm linh Kiếm Thần Chi Kiếm, mưu toan luyện hóa và bỏ qua tông quy.

- Thứ hai, nàng một mình phái người lẻn vào tế tự chi địa, dùng thi thể tổ tiên nuôi dưỡng yêu nhân, tội ác tày trời!

- Thứ ba, tàn sát đối lập, thiết kế hại chết sư thúc Trần Văn Húc của ta.

Diệp Kiếm Tinh đứng giữa đại điện, hắn không thừa nhận bất cứ áp lực nào hắn nói chuyện rất rõ ràng, cũng bắt đầu nói ra tội trạng của Vân Huyên, vừa dứt lời đã nghe có tiếng quát vang lên.

- Làm càn! Một tiểu tiểu đệ tử hạch tâm lại dám phỉ báng tông chủ như thế, nói ẩu nói tả, ngươi có tâm tư gì? Còn không lập tức thừa nhận chính mình sai lầm, quỳ rạp xuống đất thừa nhận ngươi nói hươu nói vượn!

Nương theo hét lớn, một bàn tay đánh thẳng về phía Diệp Kiếm Tinh, xem động tác và lực lượng căn bản không có bức người ta quỳ xuống mà là giết người diệt khẩu.

Ra tay là tân tấn Thái Thượng trưởng lão Tông An!

Tông An vẫn đối địch với Trần Văn Húc, hắn cũng không có hảo cảm với Diệp Kiếm Tinh, nghe hắn nói chuyện của tông chủ thì động thủ trước.

- Hừ!

Hắn công kích còn chưa tới trước mặt Diệp Kiếm Tinh đã nghe trên đài cao có tiếng hừ lạnh vang lên, lúc này một bàn tay đang đánh tới hóa thành hư vô, bàn tay biến thành linh khí tinh thuần, ngay sau đó hắn còn chưa kịp phản ứng thân thể uốn éo bay ngược về phía sau, miệng phun máu tươi.

Hoàng y trưởng lão ra tay.

- Ta còn chưa lên tiếng ngươi đã dám động tay, đúng là to gan lớn mật.

Hoàng y trưởng lão nhíu mày, không hề để ý tới Tông An bị đánh

trọng thương, hắn nhìn chung quanh và nói:

- Chắc hẳn mọi người cũng nghe rõ Diệp Kiếm Tinh nói rồi, ta chỉ muốn hỏi một chút, các ngươi có ý kiến gì không!

- Bẩm vô thượng trưởng lão, Vân Huyên tông chủ làm việc quyết đoán quả quyết, tác phong cường ngạnh, rất có thể như vậy đắc tội tiểu nhân, bị vu hãm cũng là bình thường, kính xin bốn vị trưởng lão minh xét!

Lạc Vũ Thiên tiến lên phía trước một bước và cao giọng nói rõ.

- Không sai, Vân Huyên làm tông chủ đến nay, Kiếm Thần Tông càng ngày càng lớn mạnh, ta tin tưởng vững chắc nàng tuyệt đối không phải người như vậy.

Người nói chuyện thứ hai chính là trưởng lão Hổ Giai của Trận Pháp Điện.

- Bốn vị trưởng lão, ta cho rằng đệ tử hạch tâm dám gán tội cho tông chủ thuộc về đại nghịch bất đạo, hơn nữa chuyện này liên lụy quá lớn, không thể quyết định qua loa.

Lại có một trưởng lão nói ra.

Có ba trưởng lão lên tiếng, các trường lão khác không nói thêm cái gì, có chút đang trông xem thế nào, có chút đồng ý, cũng có rất nhiều phản đối.

Nhìn vẻ mặt của đám đông vào trong mắt, hoàng y âm thầm gật gật đầu, trên mặt trầm xuống và lạnh lùng nói:

- Các ngươi nói những lời này đều vô dụng!

- Nếu chứng cớ cứ mang ra đi, hiện tại Diệp Kiếm Tinh đã giao chứng cớ xác thực cho chúng ta xem, nếu như các ngươi không thể xuất ra chứng cớ phản bác cũng vô dụng!

- Đương nhiên, nếu như các ngươi có thể chứng minh những năm qua Vân Huyên tông chủ thật sự làm không ít chuyện vì tông môn

cũng có thể đứng ra giải thích kỹ vàng, điều này cần thủ lệnh, thủ lệnh cho các ngươi ra tay, nếu như không có những thứ này, ngọc bài cũng có thể, tóm lại phải có chứng cớ!

- Thủ lệnh? Chứng cớ? Ta nơi này có!

Lạc Vũ Thiên tiến lên phía trước một bước, hắn lật tay lấy ra một đống lớn ngọc giản, dường như là thủ lệnh ra lệnh của Vân Huyên.

- Ta cũng có!

Lại có mấy trưởng lão đi tới, cũng xuất ra một ít thủ lệnh.

Những thủ lệnh này trên đó đều viết nhiệm vụ của tông môn và tình huống hoàn thành, tất cả rất rõ ràng.

Sau khi nhìn qua những thủ lệnh này một lần, hoàng y trưởng lão lần nữa âm thầm gật gật đầu, nói tiếp:

- Những nhiệm vụ này khá đại chúng, mỗi tông chủ đều phải làm như vậy, còn chưa đủ để dùng chứng minh, như vậy đi, các ngươi nói ra những tin tức mình biết, cho dù là chuyện tốt xấu cứ ghi chép vào lệnh bài, mặt khác, mỗi người đều đề cử ấấy trưởng lão quan hệ gần với Vân Huyên tông chủ, cũng có thể tự đề cử mình, ta cũng thuận tiện điều tra.

- Lần điều tra này chỉ vì thực sự cầu thị, các vị ghi thỏa thích, chỉ cần có thể nói rõ mọi chuyện, ta chẳng những sẽ không trách phạt còn có khen ngợi.

- Cuối cùng, các ngươi cũng ghi chép lại thưởng phạt rõ ràng của tông chủ những năm qua cho ta xem, muốn phải là tin tức chân thật, chỉ cần nghĩ một đằng nói một nẻo đã nói lên các ngươi vi phạm tông quy, bị ta điều tra ra sẽ đích thân xử lý, lại ghi tình huống tông chủ ban thưởng cho kẻ khác dùng cầu chân thật!

------oOo------

Chương 829: Lập uy (1)

- Vâng!

Mọi người nghe được hoàng y trưởng lão nói thế đều rùng mình, bọn họ không ngừng lấy ngọc bài và dùng tinh thần khắc lên đó.

Rất nhanh có trên trăm ngọc bài bày trước mặt bốn đại trưởng lão..

Hoàng y trưởng lão lần lượt xem ngọc bài một lần, lần nữa gật gật đầu, dường như hắn hiểu cái gì đó và quay đầu nhìn về phía bảy tên trưởng lão Lạc Vũ Thiên, Hồ Giai, Tông An...

- Xem miêu tả phía trên, bảy người các ngươi có quan hệ rất tốt với Vân Huyên tông chủ, rất nhiều nhiệm vụ của nàng đều do các ngươi chấp hành đúng không?

Xác định được bảy người, hoàng y trưởng lão hỏi.

- Vâng!

Đám người Lạc Vũ Thiên đồng thời gật đầu.

- Hơn nữa căn cứ mọi người truyền đạt tin tức, Vân Huyên tông chủ đối đãi với các ngươi không tệ, xuất ra rất nhiều bảo vật ban thưởng các ngươi, có chút trong tàng bảo khố, cũng có một ít không phải, có lẽ không sai chứ!

Hoàng y trưởng lão tiếp tục hỏi.

- Là tông chủ tín nhiệm chúng ta!

Đaám người Lạc Vũ Thiên gật đầu lần nữa.

- Rất tốt!

Thấy bọn họ sảng khoái đáp ứng, trên mặt hoàng y trưởng lão mỉm cười nhàn nhạt, đột nhiên đứng dậy nhìn vào cửa nhỏ bên cạnh đại điện.

- Bẩm tông chủ, ta đã xử lý xong, kính xin tông chủ tự mình quyết đoán!

Hắn vừa dứt lời bên cạnh đại điện có tiếng bước chân vang lên.

Âm thanh bước đi ban đầu rất nhẹ nhưng càng ngày càng nặng, rất nhanh một bóng người xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhiếp Vân đi vào đại điện.

- Này...

- Tông chủ? Người kia là ai?

- Vân Huyên tông chủ đâu rồi?

Nhìn thấy thiếu niên đi tới tất cả mọi người sững sờ.

- Rất tốt!

Không để ý tới mọi người ngạc nhiên, Nhiếp Vân đi hai bước tới giữa đại điện và quay người ngồi lên vị trí tông chủ.

Hắn nhìn sang đối phương, lúc này điểm ra bảy người đều bị hắn biết rõ, Lạc Vũ Thiên trưởng lão, tông An trưởng lão, Hồ Giai trưởng lão, chấp pháp đội Mạc Tường đội trưởng...

Vừa rồi hoàng y trưởng lão hỏi nhiều lượt như thế, nhìn như dài dòng nhưng thật ra đã tìm được toàn bộ tâm phúc của Vân Huyên.

Chỉ có tâm phúc mới có được nhiều ban thưởng, chỉ có tâm phúc mới có thể làm nhiều việc vì nàng, chỉ có tâm phúc mới càng hiểu mục đích và suy nghĩ của nàng...

Thông qua hỏi thăm và quan sát phản ứng của mọi người, bảy người này đi lại rất gần với Vân Huyên, thuộc về vây cánh của nàng.

Về phần những người khác khẳng định còn nữa, trong thời gian

ngắn không có khả năng tìm ra, chỉ cần có thể xử lý bảy người này cho thỏa đáng, lúc này mọi người hiểu Vân Huyên là hoa mai đã tàn, cũng không thể gây ra sóng gió gì khác nữa.

- Ngươi là ai? Vị trí tông chủ là ngươi tùy tiện ngồi sa? Còn không xuống!

Lần này Mạc Tường học nghe lời, cũng xuất đầu đầu tiên, kẻ nói chuyện là đội trưởng chấp pháp đội Mạc Tường.

Tuy hắn không phải Thái Thượng trưởng lão nhưng địa vị trong tông còn cao hơn Thái Thượng trưởng lão, đồng thời bản thân cũng là cường giả Nạp Hư Cảnh, là thuộc hạ trung thành nhất của tông chủ, cho nên hắn có tư cách tham gia hội nghị lần này.

Tuy Mạc Tường lúc trước đã gặp mặt Nhiếp Vân nhưng lần thứ hai lợi dụng thân phận ngụy trang của ngụy trang sư, hiện tại hắn bộc lộ gương mặt thật nên hắn không nhận ra.

Khắp nơi trên đại lục Phù Thiên đều truyền lưu truyền thuyết Nhiếp Vân, người biết rõ dung mạo chân chính của hắn không nhiều, hơn nữa linh hồn đạt tới Linh cấp đỉnh phong cho nên khí tức của hắn cải biến không ít, mặc dù có người nhìn thấy thông cáo của Di Thần Tông nhưng cũng không ai tưởng tượng nổi thiếu niên ngồi trên vị trí tông chủ chính là nhân vật dương danh thiên hạ.

- Từ hôm nay trở đi, ta là tông chủ Kiếm Thần Tông!

Không quan tâm tới Mạc Tường chất vấn, Nhiếp Vân lên tiếng, lời nói không lớn nhưng lại sinh ra sóng to gió lớn trong Kiếm Thần điện.

Nhìn thấy hắn trực tiếp đi tới vị trí tông chủ và ngồi xuống, bốn vị vô thượng trưởng lão cũng không phản đối, lúc này nội tâm của mọi người đã có suy nghĩ, thẳng đến khi hắn tự mình thừa nhận mới làm mọi người khiếp sợ và không dám tin tưởng.

- Đổi tông chủ?

- Tại sao phải đổi? Chẳng lẽ Diệp Kiếm Tinh nói là thật?

- Vân Huyên tông chủ đâu rồi?

Lúc này nghi vấn không ngừng xuất hiện trong lòng mọi người, ý niệm không ngừng xuất hiện trong nội tâm mọi người, ngay sau đó cả đại điện yên tĩnh có thể nghe được tiếng kim rơi.

Tất cả mọi người biết rõ sắp biến thiên rồi nhưng không biết nên nói như thế nào.

- Bốn vị vô thượng trưởng lão, xin hỏi Vân Huyên tông chủ đã làm sai cái gì, tại sao không tổ chức Tông Môn đại hội liền trực tiếp hủy bỏ vị trí tông chủ của nàng?

Trầm mặc một lát, đột nhiên Lạc Vũ Thiên lên tiếng.

- Không sai, Vân Huyên tông chủ làm tông chủ tới nay làm việc cẩn thận, chưa từng vi phạm điều gì trong môn quy, không có bằng chứng lại lấy mất vị trí tông chủ của nàng, chỉ sợ khó phục tùng kẻ dưới.

Tông An thấy có người đứng ra nói chuyện cũng đi tới, cười lạnh lên tiếng.

- Nếu như ta không có nhìn lầm thì tiểu tử này có thực lực Lĩnh Vực Cảnh hậu kỳ, loại người này cũng có thể làm tông chủ Kiếm Thần Tông chúng ta sao? Nói đùa gì vậy!

Hồ Giai cũng nhướng mày, đôi mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân, trên mặt mang theo nụ cười nghiền ngẫm.

- Ha ha!

Đối mặt ba người chất vấn, bốn đại vô thượng trưởng lão không lên tiếng nói lời nào, đột nhiên Nhiếp Vân cười to sau đó đứng lên.

- Các ngươi muốn phục chúng sao? Rất tốt,hiện tại ta sẽ cho các ngươi xem cái

gì gọi là phục chúng!

Lời nói của hắn vang vọng khắp đại điện, hắn vừa dứt lời một ngón tay thon dài đã xuất hiện trước mặt Lạc Vũ Thiên.

Nhiếp Vân động thủ!

- Dám đánh lén ta, muốn chết!

Lạc Vũ Thiên không nghĩ tới Nhiếp Vân đột nhiên ra tảy, đồng tử co rụt lại, lúc này hắn tiến lên phía trước một bước, hắn cười lạnh sau đó vươn tay ngăn cản.

Một trảo của hắn rất có chủ ý, gọi là Giao Long Hấp Thủy, tên là trảo nhưng thật ra là câu, một khi bị câu sẽ tiêu trừ tất cả lực đạo công kích, trong nháy mắt sẽ có thể biến bị động thành chủ động.

Thân là vô thượng trưởng lão của Kiếm Thần Tông, là lão quái vật sống trên ngàn năm cho nê không riêng kiếm thuật lợi hại, công phu quyền cước cũng không kém.

- Hừ!

Đối mặt trong thủ có công của đối phương, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, hắn vận chuyển kiếm đạo đan điền sau đó thúc dục trận pháp trong đại điện.

- Hô!

Dưới trận pháp bao phủ, Lạc Vũ Thiên còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy cổ họng xiết chặt, ba ngón tay đã đặt lên cổ họng của hắn.

- Khống chế đại trận tông môn?

- Vừa rồi ta cảm thấy có kiếm ý phá tan bầu trơi, loại cảm giác này chỉ có cảm thụ trên Kiếm Thần Chi Kiếm của lão tổ mà thôi.

------oOo------

Chương 830: Lập uy (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Dường như là kiếm đạo chi khí, lúc trước ta đạt được vị trí quan quân Kiếm Thần thí luyện cho nên biết rõ khí tức này...

Nhiếp Vân khống chế trận pháp trong đại điện thời gian ngắn ngủi nhưng vẫn bị các Thái Thượng trưởng lão khác nhìn ra vấn đề, bọn họ đưa mắt nhìn nhau, nội tâm vô cùng nghi hoặc.

- Ta là Thái Thượng trưởng lão, không có bất kỳ sai lầm gì, cũng không có tội trạng, chẳng lẽ ngươi dám giết ta trước mặt các Thái Thượng trưởng lão khác hay sao?

Không có thời gian nghe những người khác thảo luận, cảm nhận được yết hầu có sát ý đáng sợ, Lạc Vũ Thiên đổ mô hôi lạnh ròng ròng sau đó hô to lên.

Dựa theo lẽ thường, mặc dù tông chủ trong tình huống không có chứng cớ xác thực cũng không thể tùy ý giết Thái Thượng trưởng lão.

Tuy hắn còn chưa dứt câu đã nghe tiếng vỡ vụn vang lên.

Răng rắc!

Lạc Vũ Thiên lập tức té xuống mặt đất, hắn đã không còn tồn tại nữa.

- Ngươi cũng không phục đúng không?

Sau khi tiện tay đánh chết Lạc Vũ Thiên, Nhiếp Vân giống hắn giống như giết con kiến, mặt không đổi sắc, hắn quay đầu nhìn sang Tông An, cười nhạt và hỏi một câu.

Trước kia Tông An trong Kiếm Thần thí luyện vẫn chọn ba lấy bốn, bây giờ lại dám đứng ra, cho rằng không ai dám giết hắn hay sao?

- Ngươi...

Nhìn thấy bộ dạng thiếu niên như vậy, Tông An biết rõ chạy trời không khỏi nắng, trong mắt hắn bắn ra thần thái hung ác, đột nhiên hắn lật tay một cái, trong tay hắn xuất hiện một thanh trường kiếm, kiếm quang như nước sau đó hắn vận dụng một bộ kiếm thuật tấn công Nhiếp Vân.

Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật!

Hắn vừa ra tay đã thi triển tuyệt chiêu mà mình am hiểu nhất, kiếm quang bắn tới làm không khí kêu xèo xèo, chỉ trong nháy mắt đã phong tỏa không gian mười trượng chung quanh.

Hừ!

Nhìn thấy hắn dùng kiếm, Nhiếp Vân hừ nhẹ một tiếng, bàn tay của hắn điểm về phía trước, Kiếm Thần Chi Kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, đồng thời hắn kéo lê một đạo thân ảnh của mình không gian trước mặt, kiếm quang như mưa bao phủ phía trước.

- Kiếm Thần Chi Kiếm?

- Đây là... Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng Đại Kiếm Thuật!

- Hắn lại có thể luyện hóa Kiếm Thần Chi Kiếm, hơn nữa còn có thể thi triển đại kiếm thuật?

- Kiếm đạo sư, tuyệt đối là kiếm đạo sư!

Nhìn thấy Nhiếp Vân cầm trường kiếm trong tay, hơn nữa hắn thi triển đại kiếm thuật liền làm mọi người biến sắc.

Thân là đệ tử Kiếm Thần Tông, ai không biết Kiếm Thần Chi Kiếm? Người nào không biết Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng Đại Kiếm Thuật?

Răng rắc!

Răng rắc!

Mọi người khiếp sợ không nói thành lời, vô thượng đại kiếm thuật phối hợp uy thế đại trận tông môn trực tiếp đâm thủng công kích của Tông An và thuận thế đâm thẳng vào lồng ngực của hắn.

PHỐC!

Máu tươi bắn tung tóe, kiếm khí bắn ra khắp bốn phía, Tông An không kịp nói cái gì đã đoạn tuyệt hô hấp biến thành thi thể.

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Nhìn thấy Lạc Vũ Thiên, Tông An đều biến thành thi thể, Hồ Giai cảm thấy sợ hãi.

Trong ba người thực lực Lạc Vũ Thiên còn cao hơn hắn, thực lực Tông An thấp hơn hắn, hai người này đều chết, hắn làm sao có thể ngăn cản nổi?

- Ta tên là Nhiếp Vân, ngươi nên biết chứ?

Nhiếp Vân chậm rãi nói ra.

- Nhiếp Vân?

Hồ Giai biến sắc, rốt cuôc hắn cũng hiểu xảy ra chuyện gì, đột nhiên cắn răng một cái, bàn chân hắn đạp mạnh vào mặt đất, lúc này khí lãng sinh ra liên tiếp và hắn bay đi như đạn pháo, hắn muốn chạy ra khỏi đại điện.

- Ha ha!

Nhìn hắn bỏ chạy nhanh như vậy, Nhiếp Vân cũng không công kích, cũng không ngăn cản, thấy hắn sắp rời khỏi đại điện, đột nhiên hắn không làm động tác gì khác, hắn lên tiếng nói một câu.

- Định!

Răng rắc...

Trận pháp chung quanh đại điện lập tức phong tỏa không gian, hắn

giống như con ruồi mắc vào lưới nhện dừng ở giữa không trung.

- Chết!

Nhìn thấy hắn bị định trụ, Nhiếp Vân hừ nhẹ nói một chữ.

Tê tê tê...

Trận pháp xoắn nát, đường đường cường giả Nạp Hư Cảnh không chịu đựng nổi một giây đồng hồ đã biến thành một đống thịt nát và rơi vãi khắp không trung.

Không tới mười giây đã giết chết ba vị trưởng lão, dễ dàng như cắt rau thái dưa, tất cả Thái Thượng trưởng lão trong đại điện xanh mặt, thân thể bọn họ run rẩy.

- Mạc Tường, ngươi tới, không nên mưu toan đào tẩu, ngươi căn bản không có khả năng đào thoát khỏi tay ta đâu.

Thấy cả đại điện lặng ngắt như tờ, Nhiếp Vân biết rõ uy thế đã xác lập cho nên quay lại chỗ ngồi, ánh mắt nhìn về phía Mạc Tường.

- Vâng... Tông chủ!

Tuy Mạc Tường không muốn thừa nhận thiếu niên trước mắt là tông chủ nhưng nghĩ tới cảnh tượng thê thảm vừa rồi liền cúi đầu xuống.

- Nói rõ chuyện ngươi biết, nói ra một năm một mười đi, về Vân Huyên.

- Nói những chuyện nàng bảo ngươi làm mà không muốn ai biết.

Nhiếp Vân nói.

- Vâng, bởi vì Trương Thương trưởng lão phản bác mệnh lệnh của Vân Huyên tông chủ cho nên tông chủ ra lệnh cho ta tự tay đánh chết hắn, thi thể ném ở Thiên Phàm cốc... Còn có Tử Lãnh trưởng lão, cũng là ta giết... Điền Hiểu trưởng lão là Lạc Vũ Thiên và Nghê Hư cùng nhau động thủ, cũng bởi vì lúc trước bọn họ ủng hộ Trần

Văn Húc lên làm tông chủ...

Mạc Tường biết rõ thiếu niên trước mắt muốn hắn tự nói ra, do dự một chút cũng nói rõ tất cả những tin tức mà mình biết.

- Cái gì? Không phải Trương Thương trưởng lão bị yêu nhân giết chết sao? Tại sao lại...

- Nghe nói Điền Hiểu trưởng lão bị yêu thú đánh lén mà chết, tông chủ tự mình phát thông cáo, tại sao có thể như vậy?

- Tử Lãnh trưởng lão một lòng vì tông môn, hết sức chân thành trung tâm, không nghĩ tới vì chuyện đơn giản như thế mà bị độc thủ...

Nghe được Mạc Tường nói ra từng cái tên người chết, tất cả mọi người chấn động, sắc mặt biến thành hết sức khó coi.

Những người này lúc trước đều là trưởng lão tông môn, mỗi người đều vô cùng trung thành tận tâm với tông môn, vốn cho rằng bị yêu thú, yêu nhân đánh chết, không nghĩ tới toàn bộ đều chêt vì Vân Huyên bày trừ đối lập.!

- Chắc hẳn vừa rồi Mạc Tường nói mọi người nghe được cả rồi, Nhiếp Vân ta sẽ không tùy ý chém giết người vô tội, cũng sẽ không buông tha những kẻ xấu trợ Trụ vi ngược, hôm nay liền giết mấy kẻ này, chuyện quá khứ không truy cứu nữa,

từ hôm nay trở đi, một khi ta phát hiện có người dám làm việc sau lưng ta, kết cục của bọn họ sẽ giống như mấy tên này.

Nhiếp Vân chắp tay sau lưng, lời nói không lớn nhưng không khác gì cơn gió lạnh thổi qua nội tâm mọi người, nội tâm bọn họ lạnh lẽo.

- Đương nhiên, ta cũng không thích cứ giết chóc, chắc hẳn mọi người nhìn thấy, ta có được Kiếm Thần Chi Kiếm, Kiếm Thần chi tâm tán thành, lại kiếm đạo sư có kiếm đạo đan điền tiến hóa đến hình thái thứ ba!

------oOo------

Chương 831: Tàng Bảo Các (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy chấn nhiếp không sai biệt lắm, Nhiếp Vân nói tiếp.

- Đồng thời đạt được Kiếm Thần Chi Kiếm, Kiếm Thần chi tâm tán thành?

- Còn là kiếm đạo sư có kiếm đạo đan điền mở ra hình thái thứ ba? Việc này...

- Xem ra Kiếm Thần Tông chúng ta sắp một bước lên trời...

Mọi người vừa bị thủ đoạn vô tình của Nhiếp Vân chấn nhiếp thấp thỏm lo âu, sau đó nghe được những lời hắn vừa nói, giờ mới hiểu được vì sao tông chủ hiện tại tuổi còn nhỏ như thế nhưng đạt được vô thượng trưởng lão ủng hộ.

Ngay cả Kiếm Thần lão tổ cũng tán thành hắn, với tư cách hậu bối bọn họ sao dám phản bác?

- Kiếm Thần Tông chúng ta thân là một trong tám đại tông môn, tuy nhân số so sánh với các tông môn khác thì ít hơn nhiều nhưng đều là tinh anh, đều là thiên tài kiếm đạo!

- Đây là kiếm đạo chi khí, ta cho mỗi người các ngươi một đạo, có thể mượn nó tu luyện vô thượng kiếm thuật, có thể lĩnh ngộ kiếm thuật áo nghĩa gia tăng thực lực!

Ngón tay bắn ra gần trăm đạo kiếm đạo chi khí lơ lửng giữa không trung, hóa thành một thanh lợi kiếm ẩn chứa thiên địa đại đạo.

- Về sau, trung tâm làm việc cho ta, ta sẽ không ngừng ban thưởng kiếm đạo chi khí liên tục không ngừng, không tuân mệnh lệnh, còn âm thầm cấu kết với Vân Huyên, chết!

Vèo, vừa dứt lời gần trăm đạo kiếm đạo chi khí đã chui vào trong

người các trưởng lão, mỗi người một đạo, không nhiều không ít, kiếm đạo chi khí vừa vào thể, tinh thần mọi người chấn động, ánh mắt hưng phấn bắn ra kim quang.

Người luyện kiếm, kiếm đạo chi khí chính là phương pháp tu hành tốt nhất, có một đạo có thể luyện thành kiếm thuật lúc trước đau khổ tu luyện không được, nhất là kiếm đạo chi khí đạt tới hình thái thứ ba có thể trợ giúp thông hiểu đạo lý vô thượng kiếm thuật, những trưởng lão này đạt được chẳng khác gì ăn thuốc bổ trợ giúp cường đại hơn.

Cho nên sau khi đạt được kiếm đạo chi khí, bọn họ kính sợ thiếu niên đã hóa thành động lực, bọn họ muốn cố gắng đạt được tông chủ tín nhiệm, đạt được thêm... Kiếm đạo chi khí!

Đã trở thành tông chủ, đương nhiên Nhiếp Vân sẽ không muốn làm tông chủ chỉ biết buôn nước bọt, hắn muốn có thực quyền, muốn trong thời gian ngắn bắt mọi người làm việc cho mình, cây gậy và củ cà rốt chính là hành động vĩnh hằng bất biến.

- Hồng y trưởng lão, ngươi nói kỹ càng cho mọi người biết chuyện Vân Huyên đã làm đi.

Xử lý xong những chuyện này, Nhiếp Vân quay lại chỗ ngồi của mình, quay đầu nhìn về hồng y trưởng lão.

- Vâng, tông chủ!

Hồng y gật gật đầu, chậm rãi nói:

- Chuyện là như thế này, Vân Huyên...

Hồng y trưởng lão là người đứng đầu vô thượng trưởng lão của tông môn, là lão quái vật sống mấy ngàn năm, có cống hiến lớn với tông môn, hắn nói chuyện sẽ có sức thuyết phục rất mạnh, lúc này hắn kể cho mọi người nghe chuyện xảy ra trong tế tự chi địa một lần.

Mọi người nơi đây không ngờ Vân Huyên lại phát rồ tới mức như vậy, sau lưng mọi người đổ mồ hôi lạnh và sợ hãi.

Nếu như không phải thiếu niên trước mắt ra tay, kịp thời đạt được tế tự chi địa tán thành, chỉ sợ thanh danh vài vạn năm của Kiếm Thần Tông sẽ bị hủy họa trong nháy mắt.

Vào lúc này trong mắt mọi người mang theo cảm kích nhìn Nhiếp Vân.

Nhìn thấy biểu lộ của mọi người, Nhiếp Vân biết rõ mục đích của chính mình đã đạt được, lập tức phân phó tạm thời không nên tiết lộ tin tức của mình, sau đó giải tán đại hội.

Có thể trở thành Thái Thượng trưởng lão của tông môn, mỗi một đều là nhân trung hào kiệt, nếu như vừa rồi ngay từ đầu nói rõ tội trạng của Vân Huyên, ngược lại sẽ làm bọn họ cho rằng hắn gán tội cho Vân Huyên, từ đó hắn phải xác lập uy nghiêm, lại làm bọn họ biết rõ thân phận địa vị, sau đó không người nghĩ như vậy.

Đường đường kiếm đạo sư mở ra hình thái thứ ba, cho dù không trở thành tông chủ Kiếm Thần Tông cũng sẽ là cường giả dương danh thiên hạ.

Hơn nữa trở thành tông chủ Kiếm Thần Tông, trách nhiệm càng lớn, ngược lại tông môn liên lụy hắn.

- Mạc Tường, muốn ta không giết ngươi, vậy phải xem ngươi biểu hiện, cho ngươi thời gian một ngày, lập tức viết ra hành vi phạm tội của Lạc Vũ Thiên, Nghê Hư, Tông An, Hồ Giai và công bố cả tông môn, cũng thông cáo tin tức Vân Huyên mưu phản nhân loại truyền khắp đại lục, làm tốt ta chẳng những không giết ngươi, ta cũng sẽ ban thưởng kiếm đạo chi khí cho ngươi, làm không tốt, ha ha, cho dù chạy trốn tới chân trời góc biển cũng sẽ có người giết ngươi.

Các trưởng lão khác đều rời đi, Nhiếp Vân nhìn về phía Mạc Tường quỳ gối trước mặt hắn, trong lời nói mang theo ý chí sát phạt.

Đạt được Thái Thượng trưởng lão trong tông môn ủng hộ, cho dù tâm linh hay khí chất của Nhiếp Vân đều có biến hóa rõ ràng, càng có quyền uy, thậm chí hắn có được uy nghiêm cao cao tại thượng có thể nghiền nát lòng tin của người bình thường và biến thành phế

vật.

Đây là lực lượng do quyền lực mang tới.

Mạc Tường là đội trưởng chấp pháp đội, tạm thời còn không thể giết chết, dù sao còn có rất nhiều chuyện cần hắn đi làm, chờ khi nào Diệp Kiếm Tinh chính thức phát triển, Nhiếp Vân mới tính toán có được tâm phúc thuộc về mình trong Kiếm Thần Tông.

- Hồng y trưởng lão, mang ta đi Tàng Bảo Các, ta muốn xem có bảo vật phù hợp với ta hay không.

An bài xong Mạc Tường, hắn bảo Diệp Kiếm Tinh tiếp tục trở về tu luyện, Nhiếp Vân lúc này mới nhìn sang hồng y trưởng lão, vừa cười vừa nói.

- Tốt!

Hồng y trưởng lão gật gật đầu.

Thân là tông chủ đã có tư cách lựa chọn bảo vật trong Tàng Bảo Các, lại nói Nhiếp Vân kịp thời phá hư mưu kế của Vân Huyên cứu vớt tông môn, cống hiến thật lớn, cống hiến như vậ mặc dù quét sạch bảo vật trong Tàng Bảo Các cũng không có ai nói cái gì.

Tàng Bảo Các của Kiếm Thần Tông nằm ở giữa tông môn, khoảng cách Kiếm Thần điện cũng không xa, hai người đi tới rất nhanh.

Mở cửa Tàng Bảo Các ra, Nhiếp Vân đi vào, hắn ngẩng đầu nhìn lên và hít khí lạnh.

Không hổ là Tàng Bảo Các của tám đại tông môn, bên trong có quá nhiều thứ.

Trước kia hắn cho rằng mình rất giàu có, hiện tại so sánh ra hắn biết rằng mình chẳng là gì cả.

Không nói thứ khác, chỉ nói linh binh bảo kiếm tuyệt phẩm đặt trên kệ cũng nhiều hơn trăm kiện, đan dược linh cấp vô số kể, hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm chồng chất thành núi, tới đan dược tuyệt

phẩm thì thưa thớt, đan dược thánh phẩm càng ít nhưng cũng có vài trăm viên, không có đan dược đế phẩm chớ nói chi thiên phẩm, đạo phẩm.

Kiếm Thần Tông chủ tu kiếm đạo, có được chế tạo sư nhưng không có luyện đan sư, bởi thế đan dược không nhiều, Hóa Vân Tông là đệ nhất tông môn có được đế đan cho nên không thể so sánh được.

------oOo------

Chương 832: Tàng Bảo Các (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân không nhìn đan dược thượng phẩm và tuyệt phẩm, ánh mắt của hắn chỉ nhìn đan dược thánh phẩm.

Mỗi viên đan dược thánh pẩm đều dùng tài tài liệu yêu thú thực lực Thiên Kiều Cảnh, chúng bị phong cấm trong bình đặc thù, bên trong có tiếng gào thét dữ tợn.

- Ân? Yêu Hổ Thối Cốt Đan? Đây chính là đan dược tốt, nếu như tiểu Hổ phục dụng tuyệt đối có thể trùng kích Nạp Hư Cảnh!

Đột nhiên Nhiếp Vân đi tới trước một viên đan dược, đôi mắt của hắn sáng ngời.

Tuy tiểu Hổ là hổ thú biến dị nhưng bản chất tánh mạng quá thấp, mặc dù cố gắng tu luyện, chỉ sợ cũng không thể đạt tới cảnh giới đặc biệt cao, yêu hổ thì khac, yêu hổ là yêu thú phẩm cấp cực cao trong yêu thú trung cấp, bình thường đều tu luyện tới Nạp Hư Cảnh!

Yêu Hổ Thối Cốt Đan sử dụng yêu hạch của yêu hổ luyện chế mà thành, có thể cải thiện thể chất nhân loại, nhân loại phục dụng sẽ có thân thể như hổ, hành động như gió, sẽ ia tăng lực lượng xương cốt và cơ bắp, do đó thực lực tăng nhiều, nhân loại phục dụng có hiệu quả kém xa một con yêu hổ phục dụng đan dược này.

Nhân loại phục dụng có thể gia tăng tu vi tới Thiên Kiều Cảnh đã rất không tệ, nhưng tiểu Hổ phục dụng có thể trùng kích Nạp Hư Cảnh, hiệu quả rất tốt còn có thể đạt tới cảnh giới cao trong Nạp Hư Cảnh.

Đan dược cũng không phải càng cao cấp càng tốt, chỉ cần thích hợp có đôi khi thánh phẩm cũng có thể phát huy ra hiệu quả của đế phẩm.

- Ta muốn viên đan dược này!

Nghĩ đến điểm này Nhiếp Vân quay đầu nói với hồng y trưởng lão một tiếng, cũng thu Yêu Hổ Thối Cốt Đan vào đan điền.

Sau khi hắn âấy đi lại quay đầu nhìn các đan dược linh cấp hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, tuyệt phẩm, lại lấy một ít đan dược phụ trợ đặc thù, lúc này thỏa mãn đi tiếp.

Thực lực Tiểu Hổ hiện tại quá thấp, cho dù cho Yêu Hổ Thối Cốt Đan cũng không cách nào phục dụng, trước hết sử dụng một ít đan dược cấp bậc thấp phụ trợ mới có thể có hiệu quả rất tốt.

Kiếp trước Nhiếp Vân thân là luyện đan sư đỉnh cấp của đại lục, hắn hiểu rõ dược tính của đan dược cho nên muốn lựa chọn quá dễ dàng.

- Nhìn xem có đan dược trợ giúp ta tấn cấp hay không.

Sau khi thu lấy các loại đan dược giúp tiểu Hổ tấn cấp, Nhiếp Vân lại tìm kiếm đan dược phù hợp với mình, xem một vòng mới bất đắc dĩ lắc đầu.

Những đan dược này nhìn như rất nhiều cũng rất trân quý nhưng không có tác dụng với hắn.

Nghiễm Minh Tử từng nói qua, thân là nguyên khí sư không cần bất cứ đan dược gì, sau khi đến đại lục Phù Thiên, trừ tấn chức linh hồn sử dụng Tuyệt Thế Đan ra, Nhiếp Vân cũng không có phục dụng đan dược, cũng không phải đan dược hiệu quả không tốt mà

là vì khí hải của hắn quá lớn.

Đối với người khác mà nói một viên đan dược có thể tấn cấp, với hắn mà nói cần ít nhât bảy tám chục viên.

Nhất là đan dược của tông môn là để sử dụng, cũng không phải buôn bán, muốn tìm bảy tám chục viên giống nhau không dễ dàng!

Chính bởi vì như thế càng làm Nhiếp Vân bất đắc dĩ, chỉ có một ít đan dược hữu dụng với hắn mà thôi, cho dù phục dụng cũng không có hiệu quả gì, xem ra còn không bằng không phục dụng!

- Bỏ đi, vẫn nên áp súc năng lượng sau đó đột phá bộc phát, như vậy một khi niết bàn thậm chí có thể đột phá Nạp Hư Cảnh!

Ngẫm lại Nhiếp Vân vẫn buông tha ý định đột phá tấn cấp.

Cửu Chuyển Niết Bàn công, mỗi một lần trước niết bàn cần chuẩn bị thời gian dài, tích lũy càng nhiều khả năng niết bàn thành công càng lớn, hơn nữa sau khi thành công, vượt qua cấp bậc cũng càng cao, hiện tại linh hồn của hắn còn có thể áp súc không cho đột phá, cứ tiếp tục tích lũy.

Đạt tới tìn huống của Nhiếp Vân không phỉa tu vi càng cao càng tốt, mà là áp chế càng thấp càng tốt.

Áp chế càng hung ác, nói rõ pháp lực càng tinh thuần, thời điểm niết bàn dẫn tới bắn ngược có hiệu quả càng lớn.

- Nhìn xem còn có thứ tốt gì khác hay không?

Xem hết đan dược cũng không tìm được thích hợp, Nhiếp Vân tiếp tục đi về phía trước, hắn đi qua một đống bảo vật, thiên phú thần thâu không ngừng quan sát chung quanh, thời điểm quan sát bảo bối, thiên phú thần thâu còn lợi hại hơn thiên nhãn rất nhiều, chỉ cần là bảo bối trân quý sẽ sáng lên.

- Ân? Đó là cái gì?

Đột nhiên Nhiếp Vân dừng bước lại, đôi mắt hắn nhìn lên ngọc bài

không chút thu hút.

Ngọc bài này cũng không lớn nhưng thiên phú thần thâu nhìn sang tỏa ra hào quang sáng ngời, dường như trình độ trân quý vượt xa đan dược thánh phẩm.

Trong nội tâm nghi hoặc, tiến lên tiện tay cầm ngọc bài.

Ngọc bài nhìn bình thường không có gì lạ, không có bất kỳ linh khí lưu chuyển nào, cũng không có phong ấn, phía trên chỉ ghi lại mấy chữ cổ quái, cũng không phải chữ nhân loại, cũng không phải yêu nhân, ma nhân, nó vặn vẹo và đỏ tươi.

- Ân?

Cầm nó trong tay, Nhiếp Vân cảm thấy sát ý đậm đặc ập thẳng vào mặt, dường như hắn đang lâm vào tu la chêến trường, sứ mạng duy nhất của hắn là giết.

Bị chữ “Giết” kia ập thẳng vào người, Nhiếp Vân cảm thấy mê muội, hắn lập tức ngẩng đầu lên không dám nhìn nữa.

Một ngọc bài bình thường nhưng kiểu chữ không bình thường, nó làm linh hồn Linh cấp đỉnh phong của Nhiếp Vân sinh ra mê muội, điểm này rất cổ quái.

- Đây là đồ vật một vị tổ tiên trong tông môn lúc trước lấy được trong không gian loạn lưu, cũng không ai biết là chữ gì, có người nói là ‘ Giết ’, cũng có người nói là ‘ Lệnh ’, người linh hồn hơi yếu nhìn một cái sẽ lâm vào điên cuồng, lâm vào giết chóc, ban đầu còn có người muốn nghiên cứu nó, về sau số người điên loạn càng ngày càng nhiều cho nên không ai động tới thứ này!

Nhìn thấy Nhiếp Vân cầm ngọc bài trong tay, hồng y trưởng lão giải thích.

- Lấy được trong hư không loạn lưu sao?

Nội tâm Nhiếp Vân rùng mình.

Hư không loạn lưu là nơi linh binh thượng phẩm rơi vào trong đó cũng biến thành bột phấn, chỉ có linh binh tuyệt phẩm mới có thể may mắn thoát khỏi, ngọc bài này nhìn rất bình thường, không ngờ nó có thể chịu được không gian loạn lưu cọ rửa, xem ra không đơn giản!

Nghĩ vậy nhìn kỹ một lúc, quả nhiên hắn lại nhìn ra khác biệt.

Thứ này không biết chất liệu gì tạo thành, ngọc cũng không phải ngọc, sắt cũng không phải sắt, nhẹ nhàng chà xát sẽ mang theo cảm giác nhám, nó thập phần cứng rắn, xem ra cũng chỉ có huyền ngọc mới có thể so sánh với nó.

- Ta lấy về nghiên cứu một chút.

Tuy không biết là cái gì nhưng có thể làm cho thiên phú thần thâu tỏa ra hào quang sáng ngời khẳng định không đơn giản, Nhiếp Vân tươi cười sau đó thu vào trong đan điền.

------oOo------

Chương 833: Hai đại thân pháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tông chủ cẩn thận một ít, thứ này có chút quỷ dị!

Hồng y trưởng lão gật gật đầu.

- Ân, yên tâm đi!

Nhiếp Vân tươi cười trả lời, hắn không nói nhiều và đi thẳng về phía trước.

Kiếm Thần Tông trừ bảo vật ra còn có một chút công pháp bí quyết, Nhiếp Vân nhìn sang, vẻ mặt cười khổ, bất đắc dĩ rời đi.

Những công pháp bí quyết này tuy không tệ nhưng đối với người của hai thế giới như hắn cũng có chút không đủ dùng, hơn nữa một

khi xác định công pháp chủ tu, muốn thay đổi, thay thế phi thường phiền toái, nói sau, nếu như dùng công pháp khác thay thế Cửu Chuyển Niết Bàn công thì hắn cũng không chịu.

Về phần bí quyết vũ kỹ đều liên quan tới kiếm thuật, kiếm đạo đan điền đạt tới hình thái thứ ba, vô thượng kiếm thuật đều có thể tùy ý lĩnh ngộ, những kiếm thuật này với hắn mà nói là gân gà.

- Đúng rồi, nơi này có thân pháp và bộ pháp hay không?

Đi một hồi Nhiếp Vân cảm thấy tìm như vậy quá phiền toái, nhịn không được hỏi hồng y trưởng lão sau lưng.

Hắn thân là vô thượng trưởng lão của tông môn, có lẽ hắn vô cùng rõ ràng tàng bảo khố của tông môn, hỏi hắn có lẽ còn hơn tìm kiếm không mục đích.

Hiện tại Nhiếp Vân chủ công có vô thượng kiếm thuật, vô thượng đại kiếm thuật, Ma Ha Thần Chưởng, hắn chỉ còn thiếu thân pháp, bộ pháp và kỹ xảo, tuy lần trước tại thành Song Ngư học được Triển Lăng Thiên Bộ tốc độ rất nhanh, nhưng chỉ thích hợp với chạy trốn đường dài, nó không am hiểu xê dịch trong phạm vi nhỏ.

- Thân pháp bộ pháp? Tám đại tông môn chỉ có Thanh Vân Tông am hiểu thứ này, thân pháp của bọn họ có Thanh Vân Trực Thượng, Tam Thiên Thanh Vân Đạo, Thanh Viên Liên Hoàn Bộ, Mộng Huyễn Thân Pháp... Mỗi một loại đều là vô thượng bí tịch, cùng cấp với cấp vô thượng kiếm pháp cho nên vô cùng lợi hại!

Nói đến đâyhồng y trưởng lão lại tươi cười.

- Kiếm Thần Tông chúng ta không quá am hiểu cho nên bí tịch này rất ít, chúng ta cũng có hai bộ có thể so sánh, nó ở bên cạnh, tông chủ theo ta.

- Ah? Nếu hồng y trưởng lão tự tin như thế thì ta thật muốn xem.

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Tám đại tông môn am hiểu nhất tốc độ là Thanh Vân Tông, đúng

như hồng y trưởng lão nói, trong đó Thanh Vân Trực Thượng, Tam Thiên Thanh Vân Đạo vô cùng nổi danh cả đaại lục Phù Thiên.

Kiếm Thần Tông có được hai bộ thân pháp có thể so sánh, nhất định nó còn cường đại hơn Lăng Thiên Bộ của mình nhiều.

Được hồng y trưởng lão dẫn dắt, hai người nhanh chóng đi tới hàng cuối cùng của dãy sách.

Trên kệ chỉ có hai quyển sách, hơn nữa đều bị người ta phong ấn.

- Một bộ là Khinh Nhứ Thân Pháp, người như nhẹ sợi tơ, không dính bụi bậm, cưỡi gió mà đi, nó không kém gì Tam Thiên Thanh Vân Đạo!

- Bộ này là Tật Phong Huyền Thiên Bộ, thi triển người nhẹ như gió, huyền diệu khó giải thích, khó có thể nắm lấy!

- Hai bộ thân pháp này chỉ có cấp bậc Thái Thượng trưởng lão trong tông môn mới có thể học tập, tông chủ muốn học tập cũng không thể cầm nó rời đi, chỉ có thể sao chép một phần ở đây.

Chỉ vào hai quyển sách, hồng y trưởng lão vừa cười vừa nói.

- Khinh Nhứ Thân Pháp, Tật Phong Huyền Thiên Bộ, không tệ, ta muốn học cả hai cần bao lâu thời gian có thể luyện thành?

Nhiếp Vân hỏi.

- Đều học? Hai... Hai bộ thân pháp này đều phi thường khó học thành, muốn học cần mấy trăm năm gần ngàn năm khổ công, đều học cần thời gian ba tới năm ngàn năm khó có thể đại thành!

Hồng y trưởng lão suy nghĩ một chút và lên tiếng.

- Ba, năm ngàn năm?

Nhiếp Vân đã giật mình.

Trọng sinh đến nay, cộng tất cả thời gian tu luyện của hắn cũng

không quá một năm àm thôi, bảo hắn hao phí mấy ngàn năm học một bộ thân pháp còn không bằng trực tiếp đánh chết hắn còn hơn.

- Ta có thể xem không?

Trong nội tâm bất đắc dĩ, Nhiếp Vân vẫn hỏi thăm.

- Ngươi là tông chủ, đương nhiên có thể tùy tiện xem!

Hồng y trưởng lão cười nói:

- Ta mở phong ấn trước, bằng không căn bản không cầm ra ngoài.

Hồng y trưởng lão chưa dứt lời, chỉ thấy thiếu niên đã cầm sách trong lòng bàn tay, hắn đọc qua, phong ấn vẫn không nhúc nhích, dường như còn chưa phát hiện quyển sách đã mất

- Thiên phú thần thâu?

Nhìn thấy việc này lão giả cười khổ lắc đầu.

Tông chủ này đủ thần bí, thậm chí ngay cả thiên phú thần thâu đều có!

- Quả nhiên...

Không có chú ý tới biểu lộ của hồng y trưởng lão biến hóa, Nhiếp Vân cầm sách đọc qua vài trang, xem một hồi hắn cau mày suy nghĩ.

Quả nhiên đúng như hắn nói, bộ thân pháp này không có hơn một ngàn năm tu luyện không có hkar năng luyện thành, cho dù thiên phú của mình rất cao, không có thiên phú thiên hành, tu luyện nó không có gì khác người thường, không có khả năng học rất nhanh.

Đặt nó vào chỗ cũ, lần nữa cầm lấy quyển thứ hai, hắn chăm chú đọc và lặng lẽ tu luyện, phát hiện cũng giống quyển thứ nhất, muốn luyện thành không có ngàn năm không xong.

Một bộ vũ kỹ cần mấy ngàn năm mới có thể luyện thành... Cho dù

hai bộ này mạnh hơn nữa cũng không thích hợp với mình.

- Chẳng lẽ không có thích hợp học nhanh hơn hay sao?

Thả quyển thứ hai trở về, Nhiếp Vân cau mày.

- Có thể luyện nhanh tuy cấp bậc không cao, hiệu quả sau khi luyện thành...

Nhìn kỹ bộ dáng của hắn, hồng y trưởng lão cười nói:

- Kỳ thật nói cũng rất bình thường, kiếm đạo sư tu luyện vô thượng kiếm thuật, một hơi có thể luyện thành, người bình thường muốn tu luyện có ai không tu luyện mấy trăm năm cả ngàn năm? Thậm chí còn có thể luyện không thành!

- Hai bộ bộ pháp này cũng giống như vô thượng kiếm thuật, nếu như ngươi có thiên hành chi khí, chỉ cần mấy giây là có thể luyện thành, không có chỉ bằng vào khổ tu hơn một ngàn năm cũng khó khăn!

- Vô thượng kiếm thuật cũng không phải tu luyện không thành, mà là tu luyện phi thường khó khăn, không có kiếm đạo chi khí phụ trợ cũng không khác gì hai quyển sách này, ít thì mấy trăm năm, nhiều thì ngàn năm, thậm chí tốn hao thời gian dài như vậy còn có khả năng thất bại.

Nếu như những bí tịch này đều có thể tùy ý luyện thành, bài danh của kiếm đạo sư, thiên hành sư cũng không có bài danh cao như thế..

- Thiên hành chi khí?

Nhiếp Vân gật gật đầu, tinh thần hắn lại đặt sang hai bộ thân pháp, hắn cũng nhớ kỹ nội dung bên trong.

Hiện tại hắn không phải thiên hành sư nhưng về sau có thể cảm ứng thiên hành chi khí sẽ tự động biến thành, đến lúc đó tu luyện cũng đơn giản hơn nhiều.

- Ân, đúng rồi, ngươi biết Vân Huyên có thiên phú đặc thù gì không?

Đột nhiên nhớ tới thời điểm Vân Huyên đào tẩu lúc trước thi triển thiên phú thiên hành sư, Nhiếp Vân nhịn không được hỏi thăm.

------oOo------

Chương 834: Sách vở kỳ quái (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Có lẽ Vân Huyên không có thiên phú đặc thù... Ah, không đúng, hình như là mị âm sư!

Hồng y trưởng lão suy nghĩ và nói ra.

- Mi âm sư? Là mị hoặc sư?

Nhiếp Vân sững sờ.

Trong khu thiên phẩm của kiếm chi thông đạo hắn từng nhìn thấy tường giải về mị hoặc sưcó được năng lực mị hoặc đặc thù với người khác phái, thậm chí yêu nhân, yêu thú đều có thể bị mị hoặc, Vân Huyên có loại thiên phú này, Thiên Huyễn nhớ mãi không quên cũng có thể hiểu.

- Mị hoặc sư? Không đúng, là mị âm sư!

Hồng y trưởng lão cười một tiếng

- Mị âm sư có bài danh không tới một ngàn trong xếp hạng thiên phú đặc thù, thậm còn không thuộc loại nào trong một vạn thiên phú đặc thù, cho nên không có danh khí gì, nghe nói là một chi của tiên âm sư, uy lực cũng không lớn, chỉ có thể mê hoặc người khác phái, điểm ấy có chút tương tự với mị hoặc sư, nếu đạt tới hình thái thứ năm phi thường lợi hại, đã có thể so với tiên âm sư, có tiến hành tinh thần công kích, ngày đó Vân Huyên đào tẩu đã thi triển thiên phú này với chúng ta, bằng không chúng ta cũng không biết

không quan tâm chuyện khác mà trực tiếp công kích ngươi!

Nói tới đây vẻ mặt hồng y trưởng lão xấu hổ.

Bốn đại vô thượng trưởng lão là nhân vật đỉnh phong của tông môn đỉnh phong lại bị người ta dùng một lời mê hoặc, mất đi sức phán đoán đúng là đủ mất mặt.

- Mị âm sư? Một hình thái của tiên âm sư...

Nhiếp Vân sững sờ.

Lúc trước trong tu luyện Kim Quang Lưu Ly Thể cũng không nói trị liệu sư là một phần chi của mộc sinh sư bài danh thứ hai mươi sáu sao? Mị âm sư đạt tới hình thái thứ năm có thể so với tiên âm sư, như vậy có phải trị liệu sư hình thái thứ năm có thể tương đương với mộc sinh sư?

Nghĩ đến điểm này đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời, hắn lại lắc đầu lần nữa.

Đầu tiên thiên phú đặc thù có hình thái tấn cấp thế nào còn không biết, cho dù biết rõ, trị liệu sư tu luyện tới hình thái thứ năm cũng không biết tới năm nào tháng nào, còn không bằng trực tiếp tìm được mộc sinh sư cảm ngộ mộc sinh chi khí cho nhanh.

- Vân Huyên còn có thiên phú đặc thù nào hay không, có thể đào tẩu trong tình huống đặc thù.

- Ân...

Nghe được hắn nói như thế, hồng y trưởng lão cũng nhớ tới quái dị khi Vân Huyên đào tẩu, nếu như tu vi của nàng chỉ còn cấp bậc Chí Tôn, mặc dù có thiên phú thiên hành sư cũng không có khả năng trốn nhanh như vậy!

- Ah... Chẳng lẽ là... Chẳng lẽ là...

Suy nghĩ một hồi, đột nhiên ánh mắt hồng y trưởng sáng lên, hắn nhớ tới thiên phú đặc thù nào đó, thân thể không tự chủ cứng ngắc.

- Chẳng lẽ là cái gì?

Nhiếp Vân nói.

- Thiên phú tốc độ!

Hồng y trưởng lão vội vàng trả lời.

- Thiên phú tốc độ, tốc độ sư?

Trong nháy mắt Nhiếp Vân nhớ tới trong Kiếm Chi Đại Điện nhìn thấy giới thiệu về thiên phú đặc thù này.

Tốc độ sư, thiên phú đặc thù xếp hạng thứ bảy mươi ba, am hiểu tốc độ, cũng giống như đại lực đan điền, thuộc về thiên phú có tính phụ trợ, có thể gia tăng tốc độ ngay lập tức.

- Chẳng lẽ là thiên phú tốc độ hình thái thứ năm?

Nghĩ tới việc này Nhiếp Vân cau mày.

Trong pho tượng tổ sư có ghi chép chú giải về thiên phú đặc thù, còn lấy đại lực sư làm ví dụ, đại lực sư hình thái thứ nhất có thể bạo tăng tốc độ gấp mười lần, hình thái thứ hai là năm mươi lần, hình thái thứ ba là một trăm lần.

Hình thái thứ năm hai trăm lần, hình thái thứ ba là ba trăm lần!

Thiên phú tốc độ có giống như thiên phú cự lực, hình thái thứ nhất có thể gia tăng tốc độ gấp mười lần, hình thái thứ năm có thể gia tăng tốc độ của người thi triển ba trăm lần?

Nếu thật là như vậy cũng có chút ít tương tự!

- Xem ra tương tự... Nhưng không đúng!

Suy nghĩ một chút Nhiếp Vân cũng phải từ bỏ suy nghĩ này.

Vân Huyên lúc ấy trốn vào trong vết nứt không gian, đột nhiên tốc

độ tăng lên rất nhiều, tuy không thấy rõ cụ thể bao nhiêu nhưng tuyệt đối không chỉ ba trăm lần.

Hơn nữa mặc dù gia tăng tốc độ của cảnh giới Chí Tôn gấp ba trăm lần cũng tuyệt đối không tránh khỏi công kích của cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, cho dù thế nào bản chất tính mạng cả hai khác nhau, đều có được khác nhau một trời một vực, loại khác biệt này không phải thiên phú có thể đền bù.

Cho dù thiên phú đó có hình thái thứ năm cũng như vậy!

Cũng như cấp bậc Chí Tôn có cự lực đan điền gia tăng gấp ba trăm lần thực lực cũng không phải đối thủ của cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, đạo lý cũng giống như vậy.

Đừng nói đan điền huyệt khiếu, còn khó đánh thắng Lĩnh Vực Cảnh.

Mấu chốt nàng còn trực tiếp trốn vào trong không gian loạn lưu!

Không gian loạn lưu là nơi cường giả Nạp Hư Cảnh đi vào chỉ có thể đi đi lại lại ở một chỗ, nàng là Chí Tôn, cho dù có động phủ muốn chạy trốn cũng ít có khả năng!

Lúc trước bị Kim Quang Phong Lôi thú đuổi giết, dùng Tử Hoa động phủ tiến vào trong đó đúng là có thể bảo trì bình an vô sự nhưng Tử Hoa động phủ bị không gian loạn lưu trùng kích hiển lộ hình thái, không cách nào giấu diếm, Vân Huyên tiến vào không gian loạn lưu chỉ qua vài lần lóe sáng đã biến mất, ngay cả cường giả Phá Không Cảnh đi vào trong đó cũng không có tốc độ như vậy, loại năng lực này Tử Hoa động phủ không làm được.

Nhiếp Vân cũng không tin, đại lục Phù Thiên còn có động phủ nào còn lợi hại hơn Tử Hoa động phủ của hắn.

- Một điểm mấu chốt nhất, hào quang tỏa sáng trên ngời Vân Huyên lần cuối cùng chính là vận chuyển thiên hành chi khí mà không phải thiên phú tốc độ, ta thân là a hành sư, tưởng thủy sư, ta có thể cảm ứng được.

Nhiếp Vân phán đoán trong nội tâm.

Về phần vì sao Vân Huyên có được thiên hành chi khí, điểm ấy Nhiếp Vân cũng không rõ ràng lắm, có lẽ là giao dịch với Di Hoa, lại đạt được từ trên tay hắn cũng không chừng..

Theo Nhiếp Vân biết, Di Hoa là thiên hành sư chân chính.

- Bỏ đi, đừng nghĩ những chuyện này, dù sao thực lực nàng bây giờ rớt cấp biến thành Chí Tôn, cho dù có đại tài đi chăng nữa cũng giày vò không được bao lâu, về sau tìm cơ hội giết là được, không cần phải lo lắng!

Vứt bỏ suy nghĩ lung tung trong đầu, Nhiếp Vân đang muốn rời đi, đột nhiên ánh mắt của hắn nhìn cuối giá sách.

- Ân? Đây là cái gì, tại sao lưu lại nơi đây?

Trên giá sách cuối cùng có một quyển sách, quyển sách này cũng bị phong ấn bao phủ, nhìn bộ dạng phong ấn còn lợi hại hơn hai quyển trước..

- Quyển sách này là Kiếm Thần lão tổ năm đó lưu lại...

------oOo------

Chương 835: Sách vở kỳ quái (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy hắn nhìn sang, hồng y trưởng lão tươi cười giới thiệu, còn chưa nói xong đã nhìn thấy Nhiếp Vân đem tay tới, đột nhiên sắc mặt hắn thay đổi.

- Tông chủ, không thể cầm...

Hắn còn chưa dứt lời đã thấy Nhiếp Vân cầm trong tay.

- Như thế nào?

Cầm sách cũng không có dị tượng gì, vẻ mặt Nhiếp Vân nghi hoặc nhìn hồng y trưởng lão đang khẩn trương, không biết vì sao hắn khẩn trương như vậy.

- Tông chủ... Ngươi không có việc gì?

Nhìn thấy hắn không sao, vẻ mặt hồng y trưởng lão đầy nghi hoặc.

- Có chuyện gì?

Nhiếp Vân không biết tại sao hắn lại như thế, cúi đầu quan sát.

- Quyển sách này có vấn đề gì?

- Ah...

Dường như không có chuyện gì xảy ra, hồng y trưởng lão dùng ánh mắt vô tội nhìn sang Nhiếp Vân, trên đầu đổ mồ hôi lạnh, hắn không dám xác định hỏi thêm một câu.

- Ngươi thật không có chuyện gì?

- Không có việc gì!

Cầm sách lên xem, Nhiếp Vân tiện tay vuốt ve cũng không phát hiện có gì không ổn, thật không biết gia hỏa này đường đường vô thượng trưởng lão lại có lá gan nhỏ như thế.

- Tông... Tông chủ có thể đưa sách cho ta xem một chút không?

Do dự thoáng một lúc hồng y trưởng lão lên tiếng hỏi một câu.

- Cho!

Không biết gia hỏa này làm cái quỷ gì, Nhiếp Vân tiện tay ném sách cho hắn.

Sắc mặt hồng y trưởng lão mặt ngưng trọng vươn tay nhận quyển sách, tuy bàn tay còn chưa chạm vào nhưng nhìn thấy ma khí thao

thiên từ trong sách bay ra ngoài, hóa thành một chưởng đánh tới.

Oanh!

Đăng đăng đăng đăng!

Rên rỉ một tiếng, hồng y trưởng lão lui vài bước, lưng đâm vào một giá sách, toàn bộ sách trên đó bị đánh bay, sắc mặt đỏ rực, bờ môi tái nhợt.

Nhìn thấy loại tình huống này, Nhiếp Vân lập tức giaiajt mình.

Hồng y trưởng lão chính là cường giả Phá Không Cảnh, là người có thực lực cường đại lại bị một quyển sách đánh lui về phía sau, sắc mặt đỏ rực, đây quả thật là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Lạch cạch!

Sách vở đả thương hồng y trưởng lão sau đó rơi xuống mặt đất vẫn không nhúc nhích, dường như chuyện vừa rồi không có quan hệ gì với nó.

- Khục khục!

Ho khan một tiếng, hồng y trưởng lão phun ra một ngụm máu tơi, hắn hít sâu vài hơi mới có thể trì hoãn lại, lúc này dùng ánh mắt kiêng kị nhìn quyển sách.

- Xảy ra chuyện gì?

Nhiếp Vân tiến lên hai bước nâng hồng y trưởng lão dậy.

- Tông chủ, quyển sách này là một bản tà thư, nó phi thường cổ quái, lúc ấy lão tổ đạt được liền phong ấn tại nơi này, không cho phép bất cứ người nào đọc qua, đã từng có vài trưởng lão bởi vì không tin tà cho nên muốn xem, mỗi lần đều bị đánh trọng thương, cuối cùng mọi người cũng biết quyển sách này quái dị mới không đi đụng vào, tông chủ không nên đụng vào cho thỏa đáng, miễn xuất hiện... Phiền toái!

Hồng y trưởng lão nói hàm súc nhưng Nhiếp Vân vẫn nghe ra hắn đường đường là cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong còn bị đánh bị thương, mà chính mình là Lĩnh Vực Cảnh, sợ rằng vừa đối mặt đã bị quyển sách đánh chết.

- Có cổ quái như vậy?

Nhiếp Vân cảm thấy khó hiểu, vừa rồi cầm lên cũng không thấy có cái gì, trong nội tâm nghĩ vậy liền vươn tay ra.

- Tông chủ, không nên...

Hồng y trưởng lão la lớn và im lặng.

Bởi vì Nhiếp Vân đã đã cầm quyển sách lên dưới ánh mắt ngạc nhiên tới cực điểm của hắn.

Lần này cầm sách lên, phát hiện cũng không có xuất hiện cảnh tượng vừa rồi, nội tâm Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Nói tới cũng kỳ quái, chính mình cầm không có việc gì, hồng y trưởng lão đụng vào một cái là bị thương, đã xảy ra chuyện gì?

- Chẳng lẽ quyển sách này có ý thức?

Đột nhiên trong nội tâm Nhiếp Vân sinh ra một suy nghĩ hoang đường cổ quái.

Đan dược có linh tính là vì thời điểm luyện đan lợi dụng các loại trận pháp khai mở linh trí của nó, dạo lý này tương tự với linh binh, một quyển sách hơi mỏng chỉ mấy trang giấy có lẽ không có người dùng thủ doạn như vậy khai mở linh trí cho nó, hơn nữa khai mở linh tính cần linh lực từ chỗ nào?

Đan dược có linh tính mạng có thể hấp thu linh khí chung quanh bổ sung tiêu hao và trở nên càng cường đại hơn, linh binh lợi hại cũng có thể làm được như vậy, sở dĩ nó có thể hấp thu linh khí là vì tài liệu luyện ra nó, không phải linh dược cực phẩm và khoáng thạch cực phẩm, loại vật bản thân có thể tích lũy linh khí mới làm được, xem quyển sách này nó không khác gì trang giấy bình thường, mặc

dù đặc thù nhưng không cách nào tích lũy linh lực, tại sao nó có thể làm hồng y trưởng lão Phá Không Cảnh bị thương?

Trong nội tâm nghi hoặc, Nhiếp Vân mở quyển sách ra xem.

Đầu tiên tiến vào trong mắt hắn là bốn chữ Phong Lôi Ma Dực.

- Là vũ kỹ Ma tộc.

Nhìn bốn chữ mang theo khí tức của Ma tộc, sắc mặt Nhiếp Vân rùng mình.

Ma tộc, đây là chủng tộc đặc thù, là con cưng của ông trời, giống như U Minh tộc trong yêu nhân, vừa ra đời đã có thực lực cường đại.

Bốn chữ Phong Lôi Ma Dực sử dụng chữ viết đặc thù của Ma tộc viết, kiếp trước Nhiếp Vân được xưng là Huyết Ngục Ma Tôn, hắn tự nhiên hiểu rõ về Ma tộc, cũng biết văn tự trong đó, mới liếc mắt nhìn đã biết rõ vì sao hồng y trưởng lão không ngăn cản nổi quyển sách.

Quyển sách này toàn thân dùng văn tự của Ma tộc viết, hơn nữa người viết có thực lực ít nhất cũng tương đương hắn ở kiếp trước, Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong!

Loại người này lưu lại văn tự có thể đơn giản hay sao?

- Ma dực là căn bản của ma nhân, là ưu thế lớn nhất, muốn thành tựu chí cường giả, lúc chiến đấu lấy thân pháp làm trọng yếu, Phong Lôi Ma Dực là phương pháp rèn luyện ma dực, một cánh là phong một cánh là lôi, phong lôi chuyển đổi ảo diệu vô cùng.

Tờ thứ nhất chỉ có bao nhiêu chữ như thế, tuy ngắn gọn nhưng mang theo khí tức huyền ảo, Nhiếp Vân nhìn ra cảm giác huyền ảo này, miệng mũi phun ra hương khí nhàn nhạt.

Truyền thuyết, thời điểm người tập trung tinh thần cao độ thì thân thể sẽ sinh ra một thứ gọi là hồn hương, loại hương khí này có thể trợ giúp nhất định trong tu luyện, có thể làm cho tinh thần của

ngươi càng thêm ngưng tụ, tư duy càng thêm nhanh nhẹn.

Có câu nói linh quang lóe lên miệng mũi lưu hương là nói tình huống này, lúc tập trung tinh thần cao độ sẽ ném tất cả những thứ hỗn loạn, tất cả tạp niệm, linh hồn cũng biến thành thuần khiết, từ đó làm cho người ta không tự chủ sinh ra thân cận.

Chính bởi vì như thế cho nên khi người nào đó nghiêm túc làm việc gì đó, nam nhân tập trung tinh thần làm việc càng hấp dẫn ánh mắt của nữ nhân.

- Linh hồn tinh khiết, khó trách bằng chừng ấy tuổi lại có thực lực như vậy.

------oOo------

Chương 836: Phong Lôi Ma Dực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy Nhiếp Vân mở trang sách ra xem, gương mặt hồng y trưởng lão vốn tái nhợt đứng lên, về sau phát hiện cũng không xảy ra vấn đề gì mới thở ra một hơi, hắn càng bội phục đương nhiệm tông chủ này.

Nếu như phân chia chủng loại tập trung tinh thần cao độ thì miệng mũi lưu hương ở cấp độ cao hơn, có thể trong nháy mắt tiến vào cảnh giới này ói rõ linh hồn người này tinh khiết tới cực điểm, loại người này cho dù tu luyện hay làm cái gì cũng làm chơi ăn thật vượt qua người thường.

Làm một chuyện tâm không không chuyên tâm, khẳng định tâm loạn như ma và hiệu suất hạ thấp.

- Một cánh là phong, một cánh là lôi, phong lôi chuyển đổi ảo diệu vô cùng?

Không biết suy nghĩ trong lòng của hồng y trưởng lão, Nhiếp Vân lúc này đã đắm chìm trong sách vỡ.

Ma dực, kiếp trước tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết tới tầng thứ bảy, kiếp này tu luyện tới tầng thứ năm sẽ sinh ra đôi cánh toàn thân đen nhánh, nó hơi vỗ nhẹ là có thể gia tăng tốc độ nhanh hơn, ban đầu lúc Bạt và Vân Huyên công kích, hắn có thể lừa gạt Bạt và đi tới trước mặt Vân Huyên chính bởi vì ma dực cường đại.

- Xem nó tu luyện như thế nào.

Nhiếp Vân mở trang thứ hai ra xem, trang này có phương pháp tu luyện.

- Ma dực là thứ ma nhân mới có, hai cánh đều có diệu dụng, Phong Lôi Ma Dực chính là tu luyện hai cánh thành phong và lôi, chỉ cần vô nhẹ là có thể sinh ra phong sí và lôi sí tùy ý chấn động lôi điện bộc phát, phong lôi dung hợp sẽ gia tăng thân pháp rất nhanh, kế tiếp là phương pháp tu luyện.

- Phong Dực chia làm cương phong, tật phong, tốn phong, kiếp phong, thiên phong năm loại, Lôi Dực cũng chia trầm lôi, muộn lôi, chấn lôi, kiếp lôi, thiên lôi năm loại, ngũ phong ngũ lôi giao hòa hô ứng...

- Thân pháp tốt!

Càng nhìn uống phía dưới toàn thân Nhiếp Vân sinh ra nhiệt huyết sôi trào.

Mới rồi quan sát Khinh Nhứ Thân Pháp, Tật Phong Huyền Thiên Bộ là bí tịch tu luyện hiếm có nhưng so với Phong Lôi Ma Dực lại kém hơn quá nhiều.

- Hồng y trưởng lão, ngươi ra ngoài chờ một lát, ta tu luyện một chút.

Trong nội tâm kích động, hắn quay đầu phân phó hồng y trưởng lão một tiếng sau đó Nhiếp Vân tiện tay bố trí một đạo cấm chế, thân thể hắn tiến vào trong Tử Hoa động phủ.

Nơi này là Kiếm Thần Tông Tàng Bảo Các, địa phương nhỏ hẹp

không thể thi triển thân pháp, cho nên tiến vào động phủ tu luyện cho thỏa đáng.

- Vâng!

Nhìn thấy bộ dạng như điên cuồng của tông chủ, hồng y trưởng lão lại cảm khái, hắn đi vài bước ra khỏi phòng.

Vừa tiến vào luyện võ trường của Tử Hoa động phủ, Nhiếp Vân lập tức ngồi xuống, trên thân của hắn xuất hiện hắc ma dực đen như mực.

Tuy ma dực của hắn còn chưa tới cảnh giới đại thành, nhìn qua có chút non nớt nhưng hắc quang lưu chuyển, vừa động đã gia tăng tốc độ rất nhiều cho nên không thể khinh thường.

- cánh sinh phong lôi...

Tiếp tục nhìn xuống, Nhiếp Vân nhanh chóng xem xong quyển sách, hắn nhắm mắt lại cảm ngộ cách tu luyện của vũ kỹ trong sách.

Phong Lôi Ma Dực là phương pháp tu luyện của Ma tộc, nếu tu luyện tới mức hoàn thành chân chính, chỉ sợ nó còn cường đại hơn các bí tịch thân pháp của Thanh Vân Tông rất nhiều.

Cảm ngộ không biết bao lâu, Nhiếp Vân mở mắt và hắn đứng lên.

Hắn vừa động thì hai cánh sau lưng mở ra, cánh trái sinh ra gió, cánh phải sinh lôi quang, phong lôi giao hòa càng làm khí chất của hắn giống ma nhân.

- Đi!

Hai cánh vỗ nhẹ lập tức có phong lôi tề minh, Nhiếp Vân có cảm giác mình như thuấn di, hắn đã xuất hiện cách đó mấy trăm trượng, linh khí trên cánh gào thét và phong lôi nổ vang.

- Thật nhanh!

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời, con ngươi của hắn như đỏ lên.

Không hổ là công pháp lợi hại của ma nhân, tốc độ này nhanh hơn trước kia đâu chỉ gấp mười lần!

Có loại thân pháp này đi giao thủ với người khác, mặc dù chính thức gặp gỡ cường giả Nạp Hư Cảnh sơ kỳ cũng không đủ gây sợ.

Tuy hiện tại Nhiếp Vân chỉ bằng vào lực lượng đủ để chống lại cường giả Nạp Hư Cảnh sơ kỳ nhưng cảnh giới của hắn không đủ, đạt tới Nạp Hư Cảnh, thực lực không đơn thuần chỉ là lực lượng đơn giản như thế, quan trọng hơn chính là lĩnh ngộ và khống chế đại đạo.

Cho dù kiếp trước cảnh giới của hắn rất cao, lĩnh ngộ cũng rất cao nhưng trong cơ thể không dung nạp hư không thì làm sao thi triển hư không chi lực? Không có lực lượng phá không làm sao phá toái hư không?

Cho nên tổng hợp lại, cho dù có chiến lực rất mạnh nhưng chỉ bằng vào thực lực bản thân mà không dựa vào các loại đại trận hắn vẫn không phải đối thủ của cường giả Nạp Hư Cảnh sơ kỳ.

Hiện tại hắn có được thân pháp nhanh như thế, mặc dù gặp được cường giả Nạp Hư Cảnh sơ kỳ cũng có lực đánh một trận.

Sưu sưu sưu sưu vèo!

Trong nội tâm sảng khoái, thân ảnh Nhiếp Vân không ngừng lập lòe trên không trung, hắn nhanh như tia chớp, nhanh như thần phong, người ngoài cũng chỉ có thể nhìn thấy cái bóng xẹt qua trong nháy mắt mà thôi nên cái gì cũng không biết, càng đừng nói nhìn rõ gương mặt.

- Ân? Không tốt!

Vào lúc hai cánh không ngừng vỗ và tiến lên phía trước, đột nhiên Nhiếp Vân dừng lại, sắc mặt của hắn biến thành trắng bệch, trên mặt có ma khí cuồn cuộn và lôi âm như ma quỷ.

- Phàm là chư tương đều là vô căn cứ... Như gặp chư tương không phải tương, tức gặp Như Lai...

Ma khí bị phạm âm trong mi tâm của hắn đánh tan, lôi đình lập loè và đỏ như mặt trời chói mắt.

Phật âm, ma khí va chạm với nhau, toàn thân Nhiếp Vân run rẩy sau đó mới chậm rãi bình phục, sắc mặt của hắn hồng nhuận phơn phớt.

- Lại bị cắn trả? Việc này...

Bình phục lại, lúc này Nhiếp Vân mới cảm thấy sợ hãi không nhỏ.

Phong Lôi Ma Dực là thân pháp Ma tộc, thi triển quá nhiều trong cơ thể sẽ sinh ra ma khí khổng lồ, một khi ma khí vận chuyển mất sẽ sinh ra xung đột với Kim Cương Lưu Ly Thể!

Kim Cương Lưu Ly Thể, Linh Tê Luyện Thể Quyết, một phật một ma, cả hai không ai phục ai cho nên hình thành cân đối, lại có pháp quyết vô danh áp chế cho nên không sinh ra cái gì, một khi một phương cường thế sẽ làm phương khác sinh ra phản kích kịch liệt.

Cả hai đối kháng với nhau, dùng thân thể làm chiến trường thì hắn khổ không thể tả.

Bình thường đánh nhau cũng là bỏ đi, một khi giao thủ với người khác sẽ thân bất do kỷ, còn không trực tiếp bị người ta đánh chết?

Cho nên xem ra bộ thân pháp này rất tốt nhưng không thể vận dụng thường xuyên.

Luyện thành thân pháp lợi hại nhưng không thể sử dụng thường xuyên, trong nội tâm phiền muộn có thể nghĩ.

------oOo------

Chương 837: Ngũ sát thành ma (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cũng khá tốt, vừa rồi ta sử dụng Phong Lôi Ma Dực chừng mười lần mới cảm thấy ma khí trong người đại thịnh sinh ra xung đột, xem ra sau này trong một ngày chỉ cần thi triển không cao hơn mười lần sẽ không có việc gì.

Nhớ lại vừa rồi, nhớ tới tình huống xảy ra và Nhiếp Vân có suy tính của mình.

Chiến đấu với người khác sơ sẩy là bỏ mạng, có thể liên tục thi triển mười lần, nếu như đối phương không kém nhiều, có lẽ đủ để đánh chết đối thủ.

Thực lực kém quá lớn, cho dù có thi triển nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Nghĩ thông suốt những việc này, lúc này Nhiếp Vân mới cảm thấy an ủi.

Có vô thượng đại kiếm thuật, có thân pháp lợi hại như vậy, sức chiến đấu sẽ tăng lên rất nhiều, Nhiếp Vân hưng phấn thở nhẹ một hơi, vào lúc này hắn trở lại vị trí ban đầu nhìn sách vở nằm trên mặt đất, hắn cười nhạt sau đó vươn tay cầm lên.

Sau khi xem xong quyển sách, hắn cũng biết vì cái gì chính mình cầm lên không có vấn đề, hồng y trưởng lão lại không được.

Hắn tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết, bản thân chính là công pháp đỉnh cấp của Ma tộc, từ đó có tính áp chế nhất định với ma công, tự nhiên sẽ không phản kháng, mà hồng y trưởng lão không có tu luyện ma công, đụng vào một cái sẽ bị bắn ngược.

Mặc dù trong quyển sách không có linh lực nhưng thứ này do siêu cấp đại năng ghi lại, dường như trong đó có cấm chế phân biệt nhân loại và ma nhân, không bị nó kích thương mới là lạ.

Sau khi hiểu những việc này, Nhiếp Vân cười lắc đầu, tiện tay cầm quyển sách trong tay, đang muốn xem lần nữa, nhìn xem có bỏ qua thứ gì hay không.

Ông!

Đột nhiên quyển sách kêu vang.

Ầm!

Nó lập tức nổ tung thành tro bụi, ngay sau đó trên không trung xuất hiện một gương mặt người đen kịt.

Người này đang ở trong gian phòng nhỏ, hai mắt đỏ rực, lỗ tai nhỏ hẹp dài nhọn, cái mũi lớn mọc vài cọng lông, toàn thân sinh ra ma khí vô cùng đáng sợ.

- Ma nhân!

Vừa nhìn thấy gương mặt người này, Nhiếp Vân biết rõ đây mới là ma nhân huyết mạch tinh khiết, loại ma nhân bộ dáng này sớm mai danh ẩn tích trên đại lục Phù Thiên.

- Hậu bối của ta!

Ma nhân vừa xuất hiện liền lên tiếng như sấm rền, vang vọng tâm linh.

- Có thể luyện thành Phong Lôi Ma Dực, nói rõ huyết mạch của ngươi ít nhất là vương cấp, có thể truyền thụ thân pháp này cho hậu bối cũng là tâm nguyện của ta, hy vọng có thể phát dương quang đại bộ thân pháp này.

Ma nhân nói ngôn ngữ Ma tộc, ngoại nhân nghe như mật chú đặc thù, Nhiếp Vân lại có thể nghe rõ.

- Bộ thân pháp này phân thành năm trọng, thời điểm ngươi tu luyện tới cực hạn sẽ có phát hiện mới, lúc đó ngươi sẽ biết.

Dường như đây là ảnh tượng, không biết là người nào tu luyen, ma nhân trong hình ảnh chỉ nói xong vài câu đó liền bêến mất trên không trung, rốt cuộc không nhìn thấy nữa.

- Ma nhân nhanh mồm nhanh miệng, làm bất cứ chuyện gì trực tiếp cởi mở đúng là khác Nhân tộc.

Nhìn thấy ảnh tượng vừa dứt lời liền biến mất, cũng không có nói nhảm việc khác, Nhiếp Vân gật đầu.

Ma nhân có danh khí không tốt trên đại lục Phù Thiên, đó là bởi vì chúng muốn yêu cứ yêu, muốn giết cứ giết, không tuân thủ lễ phép, không tuân thủ quy củ, không để ý bất cứ tình nghĩa gì, thân tình, tình bạn, tình yêu... Đối với bọn chúng mà nói đều không trọng yếu, chỉ cần dám ngăn cản chỉ có giết.

Giết thiên, giết địa, giết nhân, giết tình, giết tâm!

Ngũ sát thành ma, đây là “Ma” thuần khiế của Ma tộc, cũng cấu thành ngũ sát.

Nghe nói năm đó một đời Ma Vương vì đột phá đã xóa tâm linh ràng buộc, giết phụ, thí mẫu, giết huynh, giết đệ, thậm chí giết cả nhi tử nhưng không thành công, cuối cùng hắn chém rụng hai tay, hai mắt, hai lỗ tai lúc này mới lĩnh ngộ thiên địa đại đạo dục hỏa trùng sinh.

Lúc trước Nhiếp Vân được xưng là Huyết Ngục Ma Tôn chính là bởi vì trạng thái của hắn rất giống Ma tộc.

Kiếp trước thân hữu, phụ mẫu của hắn đều chết cả, hắn không có gì phải óố kỵ, chỉ cần gặp được yêu nhân cứ chém giết, yêu nhân đã thành tâm ma của hắn, hơn nữa ban thân Linh Tê Luyện Thể Quyết chính là ma công, kết quả càng ngày càng trầm luân, nếu không phải yêu mến nàng, dùng linh hồn thuần khiết của nàng tẩy rửa hắn, chỉ sợ hắn sớm trầm luân vào địa ngục trọn đời không được siêu sinh!

- Hắn cho rằng ta là ma nhân huyết thống vương tộc, khả năng cũng có quan hệ với Linh Tê Luyện Thể Quyết!

Hắn bỏ qua trí nhớ kiếp trước trong đầu, Nhiếp Vân nhớ tới ma nhân vừa mới nói lúc nãy, trong nội tâm nghi hoặc, suy nghĩ một hồi liền hiểu ra.

Đã có hạn chế, như vậy mặc dù ma nhân cũng không thể tùy ý có thể tu luyện, mình có thể luyện thành khẳng định có quan hệ với Linh Tê Luyện Thể Quyết.

- Hiện tại ta luyện thành Phong Lôi Ma Dực đệ nhất trọng đã có thực lực như thế, một khi luyện đến đệ ngũ trọng, khẳng định thực lực còn có thể gia tăng, việc cấp bách không phải là tu luyện thế nào, mà là nghĩ biện pháp tìm kiếm bảo vật phật môn và vũ kỹ tu luyện, nếu không một ngày chỉ có thể động dụng mười lần đúng là quá đáng tiếc...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Hiện tại hắn có cảm giác mình đi lên thuyền hải tặc, tu luyện công pháp Ma tộc còn phải tu hành công pháp phật môn, một khi không cẩn thận sẽ bị một bên nghiền áp, khổ không thể tả, hắn muốn dừng cũng không dừng được.

May mắn Kim Cương Lưu Ly Thể có thể làm cho linh hồn tinh khiết, bằng không hắn vẫn tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết khẳng định sẽ giống như lúc trước, ngày đạt tới đại thành cũng là ngày rơi vào ma đạo.

Phật ma cùng tuy tranh chấp thống khổ không chịu nổi nhưng cẩn thận một chút sẽ không xảy ra vấn đề, mà rơi nhập ma đạo, vạn kiếp bất phục vô cùng phiền toái.

- Tiểu Hổ, đây là một ít đan dược, ngươi ăn theo trình tự, ngươi là yêu sủng đầu tiên của ta, hảo hảo tu luyện, tranh thủ vượt qua những kẻ khác.

Dừng không được thì dừng không được, tình huống hiện tại mặc dù muốn ngăn cản cũng không thành, đã như vậy không cần tìm phiền toái chỉ làm nội tâm ngột ngạt, quay đầu triệu hoán tiểu Hổ sau đó đưa đan dược lấy được trong Tàng Bảo Các cho nó.

- Tạ chủ nhân!

Thấy chủ nhân đưa đan dược, đôi mắt tiểu Hổ mở to, ánh mắt cảm

kích.

- Ha ha!

Nhiếp Vân biết rõ mấy yêu sủng khác có kỳ ngộ, tuy nó không nói nhưng nội tâm rất khát vọng, lúc này cười cười, nó lập tức tiến vào trong Tử Hoa động phủ.

Trở lại Tàng Bảo Các, hắn lại bỏ cấm chế chung quanh, dường như cảm nhận cấm chế sinh ra năng lượng chấn động, hồng y trưởng lão lại đi tới.

- Tông chủ, quyển sách kia ngươi... Có thể tu luyện?

------oOo------

Chương 838: Ngũ sát thành ma (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy bộ dạng cảm thấy mỹ mãn của Nhiếp Vân, dường như có đột phá rất lớn, hồng y trưởng lão cảm thấy nghi hoặc.

- Lúc trước ta từng tu luyện công pháp Ma tộc, lại có thể phối hợp với vũ kỹ cho nên sinh ra hiệu quả!

Nhiếp Vân cũng không giải thích nhiều, thuận miệng nói một câu, đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, quyển sách kia có được từ nơi nào?

Bộ thân pháp Ma tộc này dựa theo hiệu quả nó rất lợi hại, mặc dù trong Ma tộc cũng là tồn tại đỉnh cấp, pháp quyết lợi hại như thế tại sao rơi vào trong tay Kiếm Thần Tông của nhân loại?

- Ta cũng không biết, truyền thuyết là Kiếm Thần lão tổ lưu lại, về phần có được từ nơi nào lại không ghi chép...

Hồng y trưởng lão lắc đầu, dường như hắn không biết điểm này,

đột nhiên hắn giật mình và nói:

- Ah, ta nhớ rồi, ta nhớ lúc trước tông môn có một vị tiền bối đã từng nói đạt được từ Cửu Long Lạc Thiên Chi Địa, nghe nói nơi đó tinh hà đổi chiều, nước sống đảo lưu, từ trên trời chảy xuống, ách... Về phần là nơi nào thì không rõ.

- Tinh hà đổi chiều? Nước sông đảo lưu?

Nghe nói như thế Nhiếp Vân cười lắc đầu.

Cái gì cửu long lạc thiên, tinh hà đổi chiều, nước sông đảo lưu... Hắn kiếp trước chưa từng nghe nói về nơi này, nhất định là giả!

Cho dù là tông môn hay là vương triều, có đôi khi vì hấp dẫn thêm người gia nhập, làm đệ tử sùng bái sẽ khuếch đại hơn bình thường, phủ lên màu sắc phi thường lợi hại nhưng trên thực tế không có gì.

Không nói cái khác, mượn tin tức truyền lưu khắp nơi trên đại lục Phù Thiên, khắp nơi thịnh truyền bản thân mình có thực lực Bí Cảnh thất bất trọng, hắn đánh chết mười Thiên Kiều Cảnh như thế nào, đánh chết Di Hoằng Cương ra sao, trên thực tế bản thân mình suýt tử vong nhưng mọi người đâu có biết rõ tình hình.

Hắn đi theo con đường tàng bảo khố, đi suốt một ngày, Nhiếp Vân cũng lấy một ít bảo bối, tỷ như linh binh dùng phi hành là cấp bậc linh binh thượng phẩm, nó cường đại hơn Long Cốt Thần Châu quá nhiều.

Cũng có một ít bí tịch, đan dược... Có tới mười mấy mớn...

Về phần bảo bối khác cũng phi thường không tệ nhưng Nhiếp Vân không dùng gấp, cũng không muốn lấy thêm, dù sao cho dù mình là tông chủ cũng không thể quá ác, cũng không thể cầm hết bảo bối tích lũy mấy vạn năm của tông môn.

- Hồng y trưởng lão, tại sao trong tàng bảo khố của chúng ta không có một ít phù lục rất mạnh và chế tác phù lục ngọc bài?

Đi tới đi tới, Nhiếp Vân nghĩ đến cái gì sau đó hỏi.

Có đôi khi phù lục ngọc bài công hiệu rất lớn, giống như lúc gặp được Kim Quang Phong Lôi Thú, nếu không phải có phù lục ngọc bài Phá Không Cảnh thì chết chính là mình.

Đường đường tàng bảo khố Kiếm Thần Tông, đi thời gian dài như vậy lại không có một cái phù lục ngọc bài nào cả, thậm chí tài liệu chế tạo thứ này cũng không có, thật sự làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Bởi vì chịu tải năng lượng khác nhau, uy lực khác nhau, chế tác phù lục ngọc bài cần tài liệu đặc thù khác nhau, tài liệu phù lục ngọc bài Nạp Hư Cảnh và Phá Không Cảnh sẽ có khác nhua.

Nhiếp Vân vốn muốn thừa dịp tại tế tự chi địa có được sức chiến đấu Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong chế tác nhiều phù lục ngọc bài bảo vệ tính mạng, bởi vì hắn không tìm được vật dẫn phù hợp cho nên không làm, vốn tưởng rằng tàng bảo khố Kiếm Thần Tông có đồ vật này, lại không nghĩ rằng tìm một ngày cũng không tìm được.

- Đây là quy củ lão tổ lưu lại, hắn nói thân là kiếm tu phải dũng mãnh tiến tới, nếu vẫn lưu át chủ bài sẽ không tử chiến tới cùng, động lực tiến lên sẽ yếu, cho nên hắn quy định không cho phép tông môn luyện chế phù lục ngọc bài, về phần đệ tử tông môn có một ít người vụng trộm mang theo hoặc lặng lẽ luyện chế.

Hồng y trưởng lão cười khổ giải thích.

- Ách? Như vậy ah...

Không nghĩ tới Kiếm Thần lão tổ lại có quy định như thế, Nhiếp Vân vẫn im lặng.

Có lưu át chủ bài và tử chiến đến cùng không quan hệ với nhau, mấu chốt phải xem tự tin và quyết tâm, nếu như lòng tin không đủ, không có quyết tâm, cho đù đối phương không bằng mình cũng không phải đối thủ.

Ai, xem ra không thể luyện chế ngọc bài.

Cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong vừa ra tay trời long đất lỡ, nhật nguyệt vô quang, có thể mang lực lượng như vậy rót vào trong ngọc bài, đủ thấy yêu cầu ngọc bài rất cao, nếu như không đề cập tới chuẩn bị trước, cho dù tông môn lớn như Kiếm Thần Tông muốn tìm được tài liệu như thế cũng khó khăn.

- Tông chủ, phía trước chính là một gian cuối cùng của tàng bảo khố!

Hai người lại đi cả buổi, hồng y trưởng lão chỉ về phía trước và nói.

- Một gian cuối cùng? Nhanh như vậy?

Nhiếp Vân sững sờ.

Vốn cho rằng có thể ở nơi này tìm được thứ giúp pháp quyết vô danh vận chuyển, không nghĩ tới đi thời gian dài như vậy lại không có.

- Ân, là nơi đặt các tài liệu chế tạo, chế tạo sư của tông môn nhận tài liệu ở đây và chế tạo linh binh!

Hồng y trưởng lão giải thích.

- Đi xem một chút.

Nhiếp Vân cũng không phải chế tạo sư, hắn không có hứng thú với chế tạo, suy nghĩ một chút vẫn quyết định đi xem.

Có thể làm cho pháp quyết vô danh vận chuyển cần khí tức đặc thù, từ đạii lục Khí Hải đi tới bây giờ, vẫn phẩm ẩn chứa thiên kì bách quái, có lẽ trong những tài liệu chế tạo này sẽ có.

Kiếm Thần Tông cất chứa tài liệu chế tạo quá nhiều, dù Nhiếp Vân có tâm tính bình thản nhưng khi đi vào cũng giật mình, không nói mặt khác, chỉ nói huyền ngọc trân quý chế tạo huyền ngọc chi kiếm đã chất thành đống, chế tạo hơn trăm thanh huyền ngọc chi kiếm cũng dư xài.

- Xem ra cũng không có...

Hắn cũng đi khắp gian phòng, Nhiếp Vân cũng không phát hiện có đồ vật làm pháp quyết vô danh vận chuyển, trong lòng có chút thất vọng.

Hắn thật không nghĩ tới, ban đầu ở loại địa phương nhỏ như đại lục Khí Hải có thể tìm được rất nhiều, đến đại tông môn như Kiếm Thần Tông lại không có.

- Được rồi, đi ra ngoài thôi!

Lắc đầu, đang định rời đi thì hắn dừng bước.

Bởi vì pháp quyết vô danh sáng lên một chút.

Nhìn theo phương hướng pháp quyết vô danh vận chuyển đã thấy một khối sắt màu đen đặt trong một đống tài liệu.

Khối sắt này lớn như quả dưa hấu, nó có màu ngăm đen không chút thu hút, ngược

lại so với các tài liệu khác thì nó có màu sắc lộn xộn không chịu nổi, lại không thấy phân loại, cũng không có sửa sang lại cứ trộn lẫn cùng một chỗ, cũng không nhìn ra nó có công dụng gì.

- Những tài liệu này là...

Nhiếp Vân áp chế kích động trong lòng, hắn nghi hoặc nhìn đống tài liệu chồng chất trên mặt đất.

------oOo------

Chương 839: Ngọc bài đáng sợ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ah,, đây là tài liệu chồng chất vứt đi, hoặc bởi vì không thể luyện

hóa, hoặc tạp chất quá nhiều, hoặc là đầu thừa đuôi thẹo không có công dụng, để ở chỗ này cũng vô dụng, nếu như tông chủ cảm thấy chướng mắt thì ta cho người xử lý!

Hồng y trưởng lão vừa cười vừa nói.

- Đầu thừa đuôi thẹo?

Nhiếp Vân lắc đầu, dở khóc dở cười

- Thứ tốt, ta lấy cái gì!

Nói xong hắn khom người nhặt khối sắt làm pháp quyết vô danh vận chuyển lên xem, khi cầm khối sắt trong tay đã làm pháp quyết vô danh chấn động rất mạnh, dường như tùy thời có thể vận chuyển.

- Quả nhiên là thế!

Trong nội tâm hưng phấn, trên mặt Nhiếp Vân không biểu hiện ra chút nào, hắn thu vào nạp vật đan điền, khoát tay nói

- Ta đã tìm xong, trở về đi!

- Trở về? Tông chủ, ngươi không hề xem?

Nhìn thấy vị tông chủ này cầm tài liệu đầu thừa đuôi thẹo kia với vẻ mặt thỏa mãn, hận không thể lập tức trở lại, hồng y trưởng lão im lặng một hồi.

Đến tàng bảo khố đi gần hai ngày hai đêm, nhiều bảo bối như vậy không muốn, hết lần này tới lần khác chỉ lấy phế liệu, thật sự là...

Lắc đầu, cười khổ một tiếng và nói:

- Tông chủ, ngươi vừa rồi cầm khối sắt kia là đồ của một cao thủ tìm được trong Cổ Khư, chú tạo sư trong tông thử dùng hỏa diễm thiêu đốt nhiều lần đều không có biện pháp hòa tan... Nếu như tông chủ cần chế tạo cái gì chỉ sợ cũng không hữu dụng.

Hắn cũng đã nói rõ ràng, tông chủ ngươi cầm chính là phế liệu, không có tác dụng gì...

- Ah, ta chỉ cảm thấy tài liệu này kỳ quái, chưa bao giờ thấy qua, ta chỉ muốn xem mà không có ý định chế tạo cái gì.

Nghe được hắn nói thế, Nhiếp Vân cười ha ha, hắn cũng không giải thích quá nhiều.

- Được rồi!

Đã biểu đạt rõ ràng, thấy hắn lơ đễnh cho nên hồng y trưởng lão cũng không nói lời nào.

Trên đường hai người quay về nơi của tông chủ, Nhiếp Vân cáo biệt hồng y trưởng lão sau đó đi vào nơi của mình, hắn bố trí cấm chế và tiến vào Tử Hoa động phủ.

Hiện tại hắn có hai mươi cái đan điền, trừ một chủ đan điền ra, các đan điền còn lại đều có thuộc tính, nếu như không tiếp tục diễn sinh đan điền, cho dù gặp gỡ thiên phú tốt cũng không thu được.

Trong nội tâm nghĩ như vậy, bàn tay Nhiếp Vân cầm khối sắt trong lòng bàn tay.

Vù vù!

Cầm khối sắt trong tay, dường như pháp quyết vô danh biết sắp tấn cấp đan điền cho nên chấn động rất mạnh.

- Lần này nhất định phải gia tăng số lượng đan điền mà không phải gia tăng khí hải!

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân âm thầm cầu nguyện.

Nhiếp Vân tổng cộng năm lần lợi dụng pháp quyết vô danh diễn sinh đan điền, căn cứ kinh nghiệm cho nên hắn cũng hiểu đại khái, thân thể to lớn chia làm ba: mở rộng khí hải, diễn sinh đan điền và vận chuyển tinh thần sinh ra khí tức vượt qua bản thân.

Ba công năng không xen vào nhau, chủ yếu là mở rộng khí hải và gia tăng đan điền.

Khí hải của hắn hiện tại quá lớn, có thể so với cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh cho nên không cần mở rộng nữa, chỉ hy vọng có thể tiếp tục diễn sinh đan điền, có thêm đan điền thì hắn sẽ có thêm thiên phú đặc thù.

Thiên phú đặc thù có tính ưu việt, Nhiếp Vân đã nếm qua ngon ngọt, nếu như không phải có nhiều thiên phú và có nhiều đan điền như vậy, muốn trong thời gian ngắn đạt tới cảnh giới này, bằng vào thực lực Lĩnh Vực Cảnh có thể đấu với Ngự Hư Cảnh sơ kỳ là chuyện nằm mơ cũng không hoàn thành.

Pháp quyết vô danh mở rộng khí hải hay diễn sinh đan điền cũng không phải hắn nói tính toán, lần trước là mở rộng khí hải, chỉ mong lần này có thể khác với lúc trước, trực tiếp diễn sinh đan điền.

Trong nội tâm nhắc như vậy, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động vận chuyển pháp quyết vô danh sau đó hấp thu khí tức đặc thù bên trong.

Xì xào!

Khí tức đặc thù vừa tiến vào trong cơ thể, toàn thân Nhiếp Vân nổ vang một hồi, cơ bắp toàn thân hân hoan tung tăng như chim sẻ, dường như nó đang chúc mừng cái gì đó.

- Nhất định phải diễn sinh đan điền...

- Nhất định phải diễn sinh đan điền!

Trong nội tâm la hét, tinh thần của hắn tập trung vào khí hải, hy vọng có thể diễn sinh đan điền mà không phải mở rộng khí hải.

Ầm ầm!

Nương theo nội tâm của hắn hò hét, vận chuyển pháp quyết vô danh theo trình tự của nó, khí huyết sôi trào, sắc mặt Nhiếp Vân

cứng đờ, hắn nhìn thấy khí hải mở rộng.

- Tại sao lại là mở rộng khí hải?

Thật sự hi vọng càng lớn thất vọng càng lớn, hy vọng có thể diễn sinh đan điền nhưng kết quả là mở rộng khí hải.

Khí hải rộng lớn như thế, vốn đột phá cũng rất khó khăn, không biết cần tích lũy bao nhiêu, lại khuếch trương còn cho người ta sống hay không?

Tuy thiên phú nguyên khí sư có thể bổ sung pháp lực cho khí hải nhưng không thể giúp người ta tấn cấp, lần trước đạt được loại thiên phú này, sở dĩ có thể niết bàn là vì ở Chí Tôn đỉnh phong áp chế đủ lâu, Thần Phong đế quốc, Thần Thánh đế quốc, Kiền Khánh Tông, Di Thiên Tông, Tử Quỳnh sơn mạch... Bảo bối của những nơi này bị hắn lấy đi, có tích lũy hùng hậu như vậy còn không niết bàn thành công, hắn chết đi cũng đáng.

Cho nên tổng hợp mà nói, lần trước có thể niết bàn thành công, thiên phú nguyên khí sư chỉ là môi giới thành công, là một cơ hội, cũng không phải chỉ cần có thiên phú này, mỗi lần niết bàn là không sợ.

Cửu Chuyển Niết Bàn công, mỗi lần niết bàn sẽ gia tăng thực lực, nguyên khí sư hấp thu pháp lực không cách nào làm người ta đột phá, chỉ bằng vào loại thiên phú này niết bàn là không thể tấn cấp.

Không thể tấn cấp, niết bàn có ý nghĩa gì?

Cũng bởi vì như vậy cho nên yêu hạch Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh của Bạt trở nên thập phần quan trọng, hiện tại nhìn thấy khí hải tăng trưởng, chỉ sợ yêu hạch này không đủ dùng.

- Ai, đợi ngày mai lại đi tới tàng bảo các xem, cũng tìm bảo bối hoặc đan dược gia tăng pháp lực.

Nội tâm thở dài và lắc đầu không nghĩ nhiều nữa.

Pháp quyết vô danh thật sự làm cho người tavừa yêu vừa hận, yêu

là có thể diễn sinh đan điền, trợ giúp người ta có thiên phú vô hạn, hận là không có khí tức đặc thù vận chuyển, vận chuyển mở rộng khí hải hay vẫn là diễn sinh đan điền không phải do hắn nói tính toán.

- Rốt cuộc khí tức đặc thù này tìm được ở nơi nào?

Vận chuyển pháp quyết vô danh vậncũng không cần Nhiếp Vân chủ động khống chế, thòi gian nhàn rỗi cho nên hắn suy nghĩ.

Mỗi lần hấp thu hắn đều nghiên cứu loại khí tức này nhưng hắn không tìm ra nó là cái gì, cũng không biết pháp quyết vô danh tới từ nơi nào, thời điểm không vận chuyển nó giấu ở nơi nào.

------oOo------

Chương 840: Ngọc bài đáng sợ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Răng rắc!

Răng rắc!

Răng rắc!

Không biết hấp thu nhiêu thời gian, liệt diễm không thể hoa tan khối sắt, sau khi hao hết khí tức đặc thù liền biến thành bột phấn.

- Ai, quả nhiên không đủ diễn sinh đan điền...

Nhìn thấy khí hải biến hóa, Nhiếp Vân thở dài một hơi.

Nương theo số lần diễn sinh đan điền càng ngày càng nhiều, khí tức hắn cần đặc biệt nhiều, trong khối sắt ẩn chứa khí tức đặc thù, dựa theo trước kia chẳng những có thể mử rộng khí hải còn có thể diễn sinh đan điền, mà bây giờ còn không đủ mục tiêu khuếch trương khí hải chớ nói chi là diễn sinh đan điền.

Tuy đã sớm dự nghĩ đến loại tình huống này nhưng sự thật diễn ra lại làm hắn lắc đầu.

Saui khi trừ tiếp tục nghe ngóng tin tức linh hồn sư, hắn còn phải tìm kiếm đồ vật ẩn chứa khí tức đặc thù này.

Tuy đồ vật có khí tức đặc thù này không dễ tìm, hơn nữa chính mình còn không biết tên khí tức thì làm sao mà tìm cơ chứ.

Lúc trước ở dĩ dễ dàng tìm được thứ này trên đại lục Khí Hải cũng không phải nhiều, mà là bởi vì đại lục Khí Hải là địa phương nhỏ, tài nguyên khoáng sản rất thưa thớt, bảo bối thiếu thốn, chỉ cần đồ vật không giống bình thường đều tập trung trong tay cao tầng, Nhiếp Vân đạt tới Chí Tôn cho nên đã đứng ở đỉnh phong đại lục Khí Hải, đạt được tương đối dễ dàng một chút, giống như đạo lý mò kim trong chum nước mò kim đáy biển.

Mò kim trong một chum nước, cho dù khó tìm ra nhưng cũng không khó khăn, cho dù mò một trăm cây kim trong biển rộng, chỉ sợ hắn không dễ dàng tìm được như vậy.

- Về sau xem tình huống mà định, sốt ruột cũng vô dụng!

Lắc đầu, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Cho dù sốt ruột muốn tìm đồ vật ẩn chứa khí tức đặc thù cũng không phải tìm được trong thời gian ngắn, còn không bằng bình tâm tĩnh khí sau này hãy nói.

Nghĩ đến điểm này, nguyên khí đan điền lại bổ đầy khí hải, lúc này khí hải đã gia tăng gấp đôi lúc trước, pháp lực bên trong sâu như biển, ngay cả hắn cũng cảm thấy lạnh người.

- Đngs rồi, nhìn xem ngọc bài kia xảy ra chuyện gì!

Pháp quyết vô danh không có khí tức đặc thù cho nên tiếp tục ngủ đông, Nhiếp Vân biết rõ không thể diễn sinh đan điền cho nên tâm tình cũng bình tĩnh trở lại, hắn cười nhạt một tiếng, lúc này hắn lật tay cầm lấy khối ngọc bài giống ngọc cũng không phải ngọc, sắt cũng không phải sắt trong tàng bảo khố ra ngoài.

Ngọc bài nhìn tầm thường không có gì lạ nhưng lại có thể làm cho thiên phú thần thâu đại phóng hào quang, thậm chí độ sáng hào quang còn chói mắt hơn cả Khinh Nhứ Thân Pháp, Tật Phong Huyền Thiên Bộ, nhất định là một kiện bảo vật hiếm thấy.

- Rốt... Rốt cuộc là văn tộc tộc gì đó.

Cúi đầu nhìn ngọc bài trong tay, Nhiếp Vân nhìn chữ viết đỏ tươi trên đó.

Yêu Nhân tộc, Ma tộc tộc, Nhân loại, Phật tộc... Chư thiên vạn tộc đều có văn tự của mình, tuy Nhiếp Vân biết không nhiều nhưng có thể xác định, chữ viết này không phải của tộc nào trong các tộc mà mình biết.

Trong đó mang theo cảm giác xé rách không gian, sát ý đậm đặc làm cho người ta có cảm giác nó cấu thành chữ “Sát“.

Cảm nhận được sát ý này, Nhiếp Vân xác định mặt dù là ma nhân ngũ sát thành ma cũng không có được sát tâm hung tàn như thế.

Một khối ngọc bài có thể ẩn chứa sát ý cường đại như vậy, thật sự rất cổ quái.

- Chẳng lẽ trong ngọc bài ẩn chứa bí mật gì đó? Là một vị đại năng lưu lại thủ đoạn?

Trong nội tâm khẽ động, trong đầu hắn không ngừng suy nghĩ.

Nếu như không phải đụng vào quyển sách kia, Nhiếp Vân khả năng sẽ không nghĩ như vậy, ma nhân đại năng có thể lưu hồn ẩn trong đó, chủ nhân ngọc bài này cũng có thể.

- Dùng linh hồn dò xét xem một chút!

Đã lam ra quyết định, hắn hít sâu một hơi, Nhiếp Vân trước dùng thiên phú tiên âm sư gia trì bản thân, sau đó có phục dụng một giọt linh tê tuyền thủy, lại thi triển thiên phú huyết đồng, vận chuyển một lần Kim Cương Lưu Ly Thể, linh hồn che kín linh hồn, lúc này mới

biến linh hồn thành sợi dây nhỏ rót vào trong ngọc bài.

Thứ này chỉ có một chữ nhưng có sát ý lớn như thế, không thể không phòng.

Ầm ầm!

Linh hồn hơi cham vào ngọc bài, Nhiếp Vân lập tức cảm tâấy mình tiến vào chiến trường tu la, khắp nơi đều là thi thể, trong nội tâm kinh ngạc, đang muốn lui ra ngoài nhưng nghe một tiếng nổ lớn, một thứ đồ vật giống như gương mặt tái nhợt xông vào ngọc bài.

- Ha ha, lại có người mắc câu, thôn phệ cho ta.

Đồ vật không có gương mặt vừa xuất hiện đã phát ra linh hồn chấn động đậm đặc, sát ý bành trướng như thủy triều truyền vào trong dây nhỏ linh hồn Nhiếp Vân.

- Đây là thứ gì? Đoạn cho ta.

Cảm thụ dây nhỏ sinh ra sát ý khó có thể ngăn cản, Nhiếp Vân biến sắc, hắn thi triển thiên phú tiên âm sư, một đạo diễm bao phủ dây nhỏ bốc cháy.

Lạch cạch!

Dây nhỏ linh hồn bị đốt sạch, sắc mặt Nhiếp Vân tái nhợt lui về phía sau.

Kiếp trước hắn được xưng là Huyết Ngục Ma Tôn, sát tâm của hắn có thể nghĩ, sát ý cường đại như thế nhưng không thể ngăn cản sát ý của đối phương trong một giây đã đủ thấy đáng sợ!

- Hắc hắc, muốn đi? Bị ta vừa ý có thể đi được sao?

Không đợi hắn thở ra một hơi, mặt người trắng bệch xuất hiện trên ngọc bài và hô to, ngọc bài lập tức bay lên.

- Ah?

Nhìn thấy tốc độ của ngọc bài, nội tâm Nhiếp Vân rùng mình, cũng không do dự, ma dực xuất hiện sau lưng hắn, đôi cánh hơi động phong lôi xuất hiện sau đó hắn nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

- Muốn chạy? Hắc hắc!

Mặt người trắng bệch lại nhe răng cười, ngọc bài quỷ dị chuyển hướng bay thẳng về phía hông của Nhiếp Vân.

- Lên!

Biết rõ thời gian không kịp, ma dực câấn động cấp tốc hướng lên, Nhiếp Vân còn chưa rời đi liền phát hiện tốc độ của ngọc bài vượt qua chính mình, nó vẫn theo sát phía sau hắn.

- Định trụ!

Tuy khẩn trương nhưng Nhiếp Vân lại không bối rối, nơi này là Tử Hoa động phủ. sau khi luyện hóa động phủ có thể khống chế cấm chế bên trong, lúc này ánh mắt ngưng tụ nhìn ngọc bài.

Ông!

Cấm chế trong động phủ gia trì liền dễ dàng định trụ ngọc bài giữa không trung.

- Hô!

Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Vừa rồi thời gian mặc dù ngắn nhưng kinh tâm động phách, nhìn thấy sát cơ từ ngọc bài tấn dật ra ngoài, chỉ sợ một khi bị đánh trúng hắn không chết cũng trọng thương.

- Hắc hắc, vây khốn ta, nằm mơ!

Đan muốn thu ngọc bài vào trong nạp vật đan điền, chợt nghe mặt người trắng bệch gào lên.

- Hô!

Ngay sau đó cấm chế cường đại của Tử Hoa động phủ lập tức mất đi hào quang, ngọc bài nhanh như điện lao thẳng về phía Nhiếp Van.

------oOo------

Chương 841: Rời đi (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bành!

PHỐC!

Hắn không hề có phòng bị, Nhiếp Vân bị nó tập trung, yết hầu ngòn ngọt phun máu tươi.

May mắn vào lúc nguy cơ hắn phát động thiên phú phòng ngự sư, bằng không hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

- Có thể ngăn cản nhất thời nhưng không thể ngăn cản liên tục, ngươi đi chết đi!

Gương mặt trắng bệch không nghĩ tới hắn có thiên phú phòng ngự sư, trúng trọng kích còn có thể không chết, lúc này nó nhe răng cười, ngọc bài muốn xông tới lần nữa, hiện tại Nhiếp Vân trọng thương cho nên không thể nhúc nhích, nếu như trúng trọng kích lần nữa khẳng định hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Tình huống nghìn cân treo sợi tóc, nguy tại sớm tối!

Oanh!

Đúng lúc này quan tài màu đen của Nhiếp Đồng trong Tử Hoa động phủ đột nhiên nổ tung, thi thể tử vong trong quan tài chậm rãi duỗi bàn tay nhỏ gầy về phía trước.

Hô!

Mặt người trắng bệch còn chưa kịp tiếp tục nói chuyện nó đã bị định trụ.

Vèo!

Ngọc bài bị hai ngón tay bắt lấy thu vào trong tay.

- Ah... Ngươi là ai, ngươi rốt cuộc là ai...

Bị một thi thể không có lực lượng bắt lấy, trong ngọc bài không còn lời lẽ trêu chọc như cũ, lời nói mang theo hương vị thất kinh, trên gương mặt không có mặt mũi đã lộ ra thần thái sợ hãi.

Lạch cạch!

Cho dù gương mặt trắng bệch gào thét không dứt nhưng không thể thoát ra khỏi hai ngón tay bắt lấy nó.

Ngón tay không có cơ bắp gì, không có bất kỳ sinh cơ gì, động tác cũng phi thường chậm chạp, chỉ nghe một tiếng giòn vang sinh ra, sắt cũng không phải sắt, ngọc cũng không phải ngọc, ngọc bài vô cùng chắc chắn.

Ba!

Lúc này ngọc bài biến thành một đống bột phấn.

Vèo!

Trên ngọc bài có chữ viết cổ quái lập tức chui vào trong mi tâm Nhiếp Đồng, biến mất không thấy gì nữa, thi thể Nhiếp Đồng bình tĩnh lần nữa, nó vẫn năm đó như trước không nhúc nhích giống như vừa rồi không xảy ra chuyện gì.

- Đệ đệ... Ngươi tỉnh? Tiểu Dồng...

Hắn cũng khôi phục tinh thần từ trong khiếp sợ, Nhiếp Vân liều mạng trọng thương, hắn lập tức đi thẳng tới thi thể Nhiếp Đồng, trong ánh mắt tràn đầy mừng rỡ, mừng rỡ nhìn vào thi thể đệ đệ

nhưng hắn vẫn không nhúc nhích làm hắn thất vọng.

Thi thể đệ đệ giống như lúc trước, nó được linh tê tuyền thủy tẩm bổ, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt giống như người sống nhưng Nhiếp Vân biết rõ hắn đã chết, linh hồn bị đánh thành mảnh vỡ, trừ phi linh hồn sư, bằng không hắn không có khả năng sống sót.

- Tiểu Đồng... Sau khi ngươi chết vẫn bảo vệ ca ca sao? Ngươi mở mắt ra nhìn đi, hiện tại ta không có việc gì, ta rất tốt...

Nhìn thấy đệ đệ vẫn nhắm chặt hai mắt, cũng không còn khí tức sinh mệnh, thân thể Nhiếp Vân run rẩy, hắn vẫn chưa thoát ra khỏi cảm xúc bi thương, khóe miệng không ngừng chảy máu tươi, mà hắn hồn nhiên chưa từng phát giác ra.

Nhiếp Đồng vẫn không mở mắt, thi thể nằm trên mặt đất không nhúc nhích, cũng không khác gì lúc trước.

Kiếp trước hắn thân trúng một trăm ba mươi bảy kiếm cứ nằm như thế, thời điểm chôn cất sắc mặt an tường còn mang theo vui vẻ, kiếp này vì cứu chính mình, linh hồn mất đi nhưng trên mặt vẫn mỉm cười giống như rất cao hứng, cứu ca ca, rốt cục không còn là phế vật!

- Tiểu Đồng...

Biết rõ đệ đệ chẳng biết tại sao cứu chính mình nhưng trên thực tế vãn không còn sống, Nhiếp Vân thấp giọng hô vang nhưng nội tâm đau đớn.

- Đây là Kiếm Thần Tông, có rất nhiều người luyện kiếm, ngươi có thể ở nơi này cũng bọn họ, có thể nhìn thấy ngàn vạn người luyện kiếm... Không có người nào mắng ngươi, không có người nào quát ngươi... Luyện kiếm ở nơi này nhất định có thể khai sáng ra lưu phái mới...

Nhẹ nhàng nỉ non, đột nhiên Nhiếp Vân nhớ tới chuyện gì đó.

Đệ đệ như thế chấp nhất luyện kiếm như thế, cơ đã dung nhập kiếm thuật vào trong tính mạng, chẳng lẽ... Đã đạt tới cảnh giới

mệnh kiếm?

Kiếm thuật ý cảnh chia làm: bình thường, tinh anh, hạch tâm, tông sư, kiếm đạo chi tủy (vũ kỹ chi tủy), tâm kiếm, mệnh kiếm!

Mệnh kiếm, dùng vận mệnh luyện kiếm, dùng tính mạng dung nhập vào kiếm, thậm chí có thể vì kiếm bỏ qua tính mạng của mình, dường như hắn hoàn toàn phù hợp... Khó trách tiến bộ nhanh như vậy, loại cảnh giới mệnh kiếm này ngay cả Kiếm Thần lão tổ cũng không từng đạt tới!

Không có thiên phú đan điền thần kỳlại có thể trong thời gian thật ngắn tu luyện tới cảnh giới mệnh kiếm, hơn nữa thi thể lại có thể dễ dàng kẹp lấy ngọc bài và tiêu diệt nó thành bụi phấn.

Đệ đệ, rốt cuộc ngươi còn có chuyện gì mà ta không biết?!

Chẳng lẽ đây mới là thiên phú của ngươi? Còn cường đại hơn ta quá nhiều?

- Yên tâm đi, ta nhất định sẽ tìm được linh hồn sư cứu ngươi sống lại.

Đứng trước thi thể, hắn nói một câu giống như hứa hẹn, Nhiếp Vân lại ôm lấy thi thể rời khỏi Tử Hoa động phủ, hắn vận chuyển thiên phú kiếm đạo sư thúc dục trận pháp, hắn vẽ một cái tạo thành truyền tống trận, hắn thả người đi vào.

Hô!

Lúc xuất hiện đã đi vào tế tự chi địa.

Ầm ầm!

Vừa tiến vào tế tự chi địa, thực lực Nhiếp Vân lại đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, mười ngón vẽ liên tụkc, hắn lập tức bố trí hơn mười trận pháp chung quanh thi thể Nhiếp Đồng.

Quan tài hắc thạch đã vỡ vụn, linh tê tuyền thủy đã không đủ, bố trí phong ấn không có có hiệu quả, bây giờ đang ở trong tế tự chi địa

hắn có được thực lực kiếp trước, bố trí phong ấn đủ để tiêu trừ tai họa duy trì hoạt tính thi thể của đệ đệ.

Bố trí xong những thứ này, hiện tại Nhiếp Vân thở ra một hơi, hắn thả thi thể đệ đệ vào trong Tử Hoa động phủ, lúc này hắn trở về chưởng giáo điện.

- Tông chủ, vừa rồi phát sinh chuyện gì?

Vừa trở lại chưởng giáo điện, hắn nhìn thấy bốn đại vô thượng trưởng lão đã đứng trong điện.

Trước kia tiến vào tế tự chi địa cũng không có che lấp khí tức cho nên kinh động bốn người.

- Không có gì!

Sắc mặt Nhiếp Vân m đạm khoát khoát tay, đột nhiên ngẩng đầu:

- Đồ vật ta giao các ngươi xem hết chưa? Có cảm ngộ hay không?

Sau khi đánh bại Vân Huyên tại tế tự chi địa, Nhiếp Vân từng cho bốn người lĩnh ngộ Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, phần lĩnh ngộ đối với cường giả Phá Không Cảnh lĩnh ngộ đột phá có chỗ tốt rất lơn.s

- Cảm tạ tông chủ! Chúng ta đã xem hết những cảm ngộ này, bốn người chúng ta tạật ngu dốt, đến nay vẫn chưa lĩnh ngộ ra ý nghĩa chân chính của đan điền huyệt

khiếu!

Sắc mặt bốn trưởng lão đỏ lên.

- Có gì không rõ cứ hỏi ta.

Nhiếp Vân biết rõ đan điền huyệt khiếu cũng không phải dễ dàng tu luyện như vậy, nếu không người ở cảnh giới này không ít như thế, lập tức không nói nhiều, hắn thản nhiên nói.

- Đan điền chỉ tồn tại khí hải, đại biểu cho thiên phú, làm sao có thể

mở huyệt khiếu?

Thanh y trưởng lão vẫn không nhịn được lên tiếng hỏi.

------oOo------

Chương 842: Rời đi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, Bó cảnh bát trọng, mở huyệt khiếu trong đan điền, tuy đan điền đại biểu thiên phú nhưng cũng giống như người, có được hô hấp, cũng có huyệt khiếu, cảnh giới trước kia chúng ta sử dụng chỉ là pháp lực, cảnh giới này lại phải hiểu được lợi dụng huyệt khiếu chi lực, từ đó diễn sinh lực lượng đặc thù trong đan điền...

- Huyệt khiếu chi lực tương tự pháp lực nhưng nó có đẳng cấp cao hơn pháp lực, loại quan hệ này cũng giống như pháp lực và chân khí, pháp lực có thể cân nhắc giống như vậy, bao nhiêu vạn vật, bao nhiêu lực lượng, mà huyệt khiếu chi lực không thể cân nhắc như âậy, loại lực lượng này có một số áo nghĩa và xem vận dụng thế nào, vận dụng tốt có thể phá hủy đại lục, bóp tinh âầu trong tay, vận dụng không tốt còn không cầm được cọng lông chim...

Nhiếp Vân có lý giải rất sâu về Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, hắn lên tiếng nói chuyện, hơn nữa hắn hắn giải thích đại đạo rườm rà bằng các loại hình tượng, lúc này ánh mắt bốn trưởng lão càng ngày càng sáng, dường như có cảm ngộ mới.

Đan điền giống như người, cũng có được huyệt khiếu, chỉ có mở huyệt khiếu ra, mượn huyệt khiếu chi lực mới có thể đột phá.

- Thì ra là thế, thì ra là thế... Những năm qua chúng ta nghiên cứu sai rồi... Tuy nghiên cứu sai một khi đắc đạo bừng tỉnh đại ngộ, như vậy chúng ta lĩnh ngộ huyệt khiếu càng thêm triệt để, thực lực cũng càng cường đạ hơn, dụng ý lão tổ nằm ở điểm này...

ghe được Nhiếp Vân giải thích, mọi người bừng tỉnh đại ngộ, nhất

là hồng y trưởng lão, hắn như si như mê, con mắt càng ngày càng sáng.

Kiếm Thần lão tổ quy định, trong tông môn không cho phép cường giả đan điền huyệt khiếu lưu lại kinh nghiệm tấn cấp, cho nên đối với cường giả Phá Không Cảnh mà nó chỉ có thể một mình suy nghĩ, tuy như vậy tấn cấp rất chậm, thậm chí làm cho người ta không thể đột phá, nhưng một khi đắc đạo, linh quang lóe lên sẽ có cảm ngộ sâu về cảnh giới này, thực lực càng mạnh hơn nữa!

Trước kia mấy vị trưởng lão vẫn không hiểu dụng tâm lương kôổ của lão tổ, bây giờ nghe Nhiếp Vân giải thích về Bí Cảnh bát trọng nên càng ngày càng rõ ràng, dường như đã tìm được cơ hội đột phá.

Đương nhiên, Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh cũng không phải là dễ dàng đột phá như vậy, mặc dù tìm được con đường nhưng không có vài chục năm cả trăm năm tôi luyện cũng không có khả năng thành công ngay, từ đó lột xác triệt để, trừ phi... Đốn ngộ!

Ầm ầm!

Ngay vào lúc hoàng, lam, hắc ba vị trưởng lão có cảm xúc, thời điểm lý giải Bí Cảnh bát trọng càng rõ ràng, đột nhiên nghe được tiếng nổ vang trong chưởng giáp điện, linh khí không ngừng hội tụ.

Vội vàng quay đầu nhìn sang, đã thấy hai mắt hồng y trưởng lão khép hờ, hai tay vung vẫy trên hư không, dường như tiến vào trạng thái kỳ diệu nào đó.

- Đốn ngộ? Hồng y vậy mà đốn ngộ?

Nhìn thấy loại tình huống này ba trưởng lão khác làm sao nhìn không ra, trong mắt mang theo hâm mộ.

- Kỳ ngộ đốn ngộ có thể ngộ mà không thể cầu, mọi người đừng quấy rầy hắn!

Nhìn thấy trạng thái hồng y như vậy, Nhiếp Vân gật gật đầu.

Sở dĩ hồng y trưởng lão có thể đốn ngộ cũng có quan hệ với tích tũy của hắn, vây ở Phá Không Cảnh không dưới ngàn năm, hắn vẫn suy nghĩ làm sao đột phá, hôm nay tại Nhiếp Vân giải thích có điểm xúc động, lúc này mới cá chép vượt long môn, hỗi khiếu lượn trời cao.

Một phen đốn ngộ này duy trì trong một ngày đêm, đám người Nhiếp Vân cũng không rời đi, bọn họ an vị chờ đợi, hai tay chấn động, rốt cuộc hồng y trưởng lão cũng tỉnh táo lại, gương mặt tỏa sáng, thần thái phấn chấn.

- Như thế nào rồi? Đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh?

Nhìn thấy hắn thanh tỉnh, mấy người khác đều hưng phấn nhìn sang.

- Ai, Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh làm sao dễ dàng đột phá như vây...

Nhìn thấy ánh mắt mấy người, hồng y trưởng lão lắc đầu, lúc này ánh mắt tỏa sáng và thần thái tự tin.

- Lần đốn ngộ này giúp linh hồn của ta đạt tới Linh cấp Đại viên mãn, thực lực cũng tiến vào nửa bước huyệt khiếu cảnh, ta tự tin, cho dù không đốn ngộ trong mười năm cũng nhất định có thể đột phá, trở thành cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh chân chính!

- Trong mười năm?

Hoàng, lam, hắc ba vị trưởng lão tắc luỡi.

Hồng y trưởng lão đã dám nói như vậy, từ đó nói rõ hắn đã hoàn thành các điều kiện, cường giả như vậy không nói chơi.

- Vậy là tốt rồi, xem ra Kiếm Thần Tông chúng ta cũng có cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh!

Nghe được hồng y trưởng lão nói thế, Nhiếp Vân cười ha ha.

Tuy nửa bước Huyệt Khiếu Cảnh và Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh

chân chính có chênh lệch thật lớn nhưng phối hợp linh hồn Linh cấp Đại viên mãn còn muốn tấn cấp phi thường dễ dàng, Nhiếp Vân tin tưởng, bằng vào tích lũy của Kiếm Thần Tông, hồng y trưởng lão nói mười năm đã là con số lâu nhất, chỉ sợ trong ba năm có thể đột phá.

Trở thành cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, dù chỉ là sơ kỳ nhưng cũng là đỉnh phong của đại lục, có được quyền nói chuyện chân chính.

- Ha ha, tông chủ có chỗ không biết, Kiếm Thần Tông chúng ta vốn có một vị cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh!

Nghe được Nhiếp Vân nói thế, hồng y trưởng lão lắc đầu, vừa cười vừa nói.

- Có một vị? Hắn ở đâu?

Nhiếp Vân sững sờ.

Thì ra hắn chỉ cho rằng Kiếm Thần Tông cũng chỉ có bốn vị cường giả Phá Không Cảnh, xem ra không phải như vậy, cũng đúng, có thể trở thành một trong tám đại tông môn của đại lục Phù Thiên, ai không nắm chắc, không ai không nắm chắc bài?

- Ha ha, kỳ thật trong lịch sử vài vạn năm của Kiếm Thần Tông chúng ta xuất hiện hơn mười vị Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh nhưng bọn họ vì truy cầu cảnh giới cao hơn đã rời khỏi đại lục Phù Thiên triệt để biến mất, về phần chết hay chưa chúng ta cũng không biết, có thể liên hệ và xác định còn sống ở nhân gian chỉ có một, đó là Tư Duẫn tổ sư!

Hồng y trưởng lão vừa cười vừa nói:

- Tư Duẫn tổ sư đã hơn chín nghìn tuổi, hiện tại có lẽ đang tu hành sâu trong thời không loạn lưu, cho nên tông chủ cũng không biết!

- Tư Duẫn tổ sư?

- Ân, tổ sư gần tới tuổi thọ, vẫn tu luyện sâu trong thời không, trừ

phi xuất hiện đại sự tông môn, nếu không tuyệtđoối không xuất hiện, mặc dù chúng ta muốn liên lạc cũng chỉ có thể đốt cháy Kiếm Thần Ấn triệu hoán, nếu không căn bản không có người nào biết rõ hắn ở nơi nào!

Hồng y trưởng lão gật gật đầu.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân cũng hiểu được.

------oOo------

Chương 843: Tư Duẫn lão tổ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới dại lục Phù Thiên bị hư không loạn lưu bao quanh, phía trên chính là thời không loạn lưu, nghe nói sâu trong thời không loạn lưu có tốc độ thời gian chảy rất chậm, thậm chí có thể nói đã đình chỉ, người có tuổi thọ sắp đạt tới cực hạn đều tiến sâu vào thời không, như vậy tuổi thọ sẽ kéo dài hơn rất nhiều, có lẽ có thể đột phá cảnh giới đạt tới cảnh giới cao hơn, từ đó tuổi thọ cũng cao hơn nhiều.

- Nếu trong tông môn chúng ta có cường giả Linh cấp Đại viên mãn tọa trấn, lại có tổ sư Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, mặc dù Vân Huyên trở lại cũng không lật nổi sóng lớn gì, ta cũng an lòng!

Nhiếp Vân nói.

- Tông chủ ngươi muốn...

Dường như nghe hiểu ý của thiếu niên, đám hồng y trưởng lão cũng sững sờ.

- Không sai, ta ý định đi ra ngoài một chuyến, ta muốn đi Hóa Vân Tông tìm phụ mẫu, cho nên... Tạm thời không thể dừng lại trong tông môn!

Nhiếp Vân có hai câu chưa nói, đi ra ngoài cũng không riêng gì tìm kiếm phụ mẫu, phụ mẫu đã an toàn, tìm không ra cũng không sao cả, trọng yếu là tìm tin tức linh hồn sư, lại tìm khí tức đặc thù vận chuyển pháp quyết vô danh.

Nếu cứ dừng lại trong Kiếm Thần Tông sẽ chỉ làm tốc độ tấn cấp giảm bớt, cũng không có chỗ tốt quá lớn.

- Ah...

Tuy sâu trong nội tâm đã đoán được nhưng nghe hắn xác định tin tức, bốn vị trưởng lão vẫn cảm thấy sững sờ.

Ở chung với tông chủ trẻ tuổi thời gian không nhiều nhưng hắn bác học, tỉnh táo, cơ trí làm mọi người có hảo cảm.

- Ha ha, yên tâm đi, ta cũng không có rời đi luôn, chỉ đi ra ngoài một hồi, ta vẫn là tông chủ Kiếm Thần Tông, khối ngọc bài này có dấu vết linh hồn của ta, nếu như tông môn có việc cứ đưa tin cho ta, ta sẽ dùng thời gian nhanh nhất quay trở về.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, hắn ném ngọc bài tới.

- Vâng!

Tất cả mọi người là tu luyện giả, đã có quyết định cũng không giống tiểu nữ nhi lưu luyến không rời, Nhiếp Vân đã tiến vào tàng bảo khố tìm kiếm đan dược, bảo bối âấn cấp, lúc này mới rời khỏi tông môn, mượn truyền tống trận đi về hướng Hóa Vân Tông.

Trở thành tông chủ hay không thành tông chủ, đối với Nhiếp Vân mà nói ảnh hưởng không lớn.

- Hóa Vân Tông, ta sắp tới rồi đây.

Khinh trang thượng trận, Nhiếp Vân đi về một hướng, hắn xiết chặc nắm đấm rời đi.

Cùng lúc đó tại ngọn núi cách Kiếm Thần Tông không biết bao xa, một bóng người chật vật xuất hiện, vừa xuất hiện đã nằm rạp trên

mặt đất thở hổn hển, sâu trong đôi mắt đen nhánh mang theo sát ý đậm đặc.

- Nhiếp Vân, ta không thể giết ngươi ta không gọi là Vân Huyên!

Mái tóc của bóng người tung bay, giọng nói ngọt ngào động lòng người lúc này biến thành khàn khàn như quỷ gào.

Không ngờ lại là Vân Huyên.

Lúc này Vân Huyên đâu còn bộ dáng cơ trí tỉnh táo mà toàn thân chật vật không chịu nổi, khôi giáp bó sát người cũng vỡ vụn vài chỗ, lộ ra da thịt trắng như tuyết.

TUy nhiên, điều khiến cho người ta kỳ quái đó chính là thực lực của nàng bây giờ cũng không phải tới Tôn cấp biệt mà là Phá Không cảnh.

Lúc trước quả thực Nhiếp Vân đã đánh thực lực nàng trở về, tuy rằng không có phá hỏng khí hải, nhưng mà lại mạnh mẽ đánh rớt thực lực nàng thụt lùi. Muốn tu luyện lại lần nữa, ít có khả năng. Mặc dù có thể thành công, không có vài chục năm, trăm năm, ngàn năm thì tuyệt đối không có khả năng thực hiện. Mà bây giờ lại êm đẹp đạt tới Phá Không cảnh, quỷ dị không nói nên lời.

- ah...

Đột nhiên khuôn mặt Vân Huyên có chút dữ tợn, hai tay ôm đầu, không hề để ý tới hình tượng mà ngồi chồm hổm trên mặt đất. Miệng thống khổng rít lên, dường như linh hồn cũng bị xé nứt, quặn đau. Nhìn kỹ lại, khí tức linh hồn của nàng không ngờ lại yếu đi nhiều. Linh hồn vốn là Linh cấp đỉnh phong tứ cấp không ngờ lúc này lại chỉ còn là Linh hồn đỉnh phong tam cấp. Hơn nữa dường như ngay cả cảnh giới cũng không củng cố tốt, tùy thời đều có thể bị giáng cấp xuống nhị cấp.

Lúc trước Nhiếp Vân đối phó với nàng cũng không thi triển linh hồn áp bách và công kích, vì sao linh hồn nàng lại giáng cấp? Chẳng lẽ thi triển Mị âm thiên phú nhiều cũng sẽ khiến cho linh hồn giáng cấp?

Thống khổ tiếp tục kéo dài một đoạn thời gian ngắn, Vân Huyên liên tục nuốt vào vài khỏa đan dược, lúc này thống khổ mới giảm bớt, sắc mặt nàng mới tốt hơn một chút.

- Không được, chức vị chưởng giáo là của ta, ta nhất định phải đoạt trở lại.

Điều tức một hồi, bộ ngực sữa của Vân Huyên nhất thời phập phồng, hít thở một hồi, cổ tay nàng khẽ đảo, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái ngọc bài hình kiếm.

- Nhiếp Vân, tuy rằng ngươi có được chưởng giáo ấn, lại được Vô thượng trưởng lão ủng hộ, nhưng... Ngươi nằm mơ cũng không ngờ tới trong tay của ta có Kiếm thần ấn a. Hừ, chỉ cần đốt cháy ngọc ấn này là ta có thể tìm được Tư Duẫn tổ sư. Tới lúc đó ta sẽ lấy toàn bộ những thứ mà ngươi cướp từ trong tay ta trở vveef.

Dường như Vân Huyên đã nghe nói chuyện Nhiếp Vân trở thành chưởng giáo Kiếm Thần tông cho nên nàng rống lên một tiếng, ngón tay khẽ điểm, trên Kiếm thần ấn đột nhiên xuất hiện hỏa diễm, sau đó nhanh chóng bị thiêu đốt thành tro tàn.

Một lát sau, tiếng ầm ầm vang vọng, một thông đạo không gian xuất hiện trước mắt nàng.

Hít sâu một hơi, Vân Huyên biết rõ đây nhất định là Tư Duẫn lão tổ thi triển đại thủ đoạn tới đây nghênh đón nàng. Lúc này nàng nhảy lên, tiến vào trong thông đạo không gian, tiếp theo đã xuất hiện trong một phiến hư không khác.

Phiến hư không này hoàn toàn khác với phiến hư không chỗ tứ đại trưởng lão, nhỏ hơn chừng vài vòng, hơn nữa lá cây thiên quế lại biến thành màu vàng, liên tục rơi xuống, một lát sau lại trở thành màu xanh, mùi hương hoa quế liên tục lan tràn...

Vân Huyên còn chưa đi vào trong được mười hô hấp thì lá cây đã vàng ba lần, lại xanh ba lần.

- Tư Duẫn lão tổ, cầu người cứu tông môn a...

Biết rõ ở chỗ sâu trong thời không, tốc độ của dòng chảy thời gian không nhất định cho nên Vân Huyên cũng nhanh chóng từ trong khiếp sợ khôi phục lại, nàng ngẩng đầu nhìn một lão giả đang ngồi dưới gốc cây thiên quế.

Phịch phịch.

Nàng quỳ lên trên mặt đất.

Lão giả dưới cây thiên quế làn da khô quắt, bộ dáng tiều tụy. Tuy rằng nhìn như gần đất xa trời, nhưng mà Vân Huyên biết rõ trong thân thể gầy gò này có sức bật tuyệt đối còn mạnh hơn Nhiếp Vân ngày đó.

- Ngươi... Ngươi có phải là tông chủ Vân Huyên hay không?

Chậm rãi mở mắt, lão giả này nhìn nàng một cái, lập tức nhận ra nang.

Lúc trước khi Vân Huyên thượng vị hắn từng gặp qua một lần, cho dù thời gian có lâu nhưng mà vẫn nhớ rõ như trước.

------oOo------

Chương 844: Tư Duẫn lão tổ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng vậy. Lão tổ, cầu xin người cứu lấy tông môn.

Hai mắt Vân Huyên đỏ ửng, hơn nữa lại thêm bộ dáng hiện tại, thê thảm vô cùng, càng khiến cho người ta thương xót.

- Hóa Vân tông tới đánh?

Không để ý tới bộ dáng của nàng, lão giả này hỏi.

- Không có, nhưng...

Lời còn chưa nói hết thì lão giả lại tiếp tục hỏi:

- Đại trận tông môn bị phá?

- Cũng không có...

Vân Huyên lắc đầu, vội vàng nói:

- Nhưng mà lão tổ, nếu như người không ra tay...

- Đệ tử tông môn chết, tổn thương rất nheiuef?

Lão giả tiếp tục nói.

- Cũng không có, thế nhưng...

- Cút.

Dường như không muốn nghe nàng lải nhải, lão giả này nói xong lần nữa nhắm hai mắt lại.

- Tư Duẫn lão tổ....

Không ngờ tính tình của vị lão tổ này lại quái dị như vậy, chỉ hỏi vài câu đã bảo mình cút, Vân Huyên tức giận tới mức toàn thân run rẩy, nhưng mà cũng không có chút biện pháp nào.

- Lão tổ... Đã tới một lần, nếu cứ như vậy mà đi Vân Huyên thực sự không cam lòng....

Vân Huyên vội vàng dập đầu hô lớn, thanh âm còn chưa dứt thì một cái tát đã đập tới.

Phanh.

Chỉ một thoáng Vân Huyên đã nằm trên mặt đất, khóe miệng có máu tươi tràn ra. Cũng may lão giả nhận ra nàng là tông chủ cho nên mới hạ thủ lưu tình, nếu không chỉ một tát nhất định nàng đã biến thành bánh thịt.

- Ta nói rồi, cút.

Tư Duẫn lão tổ không nháy mắt lấy một cái, ngữ khí lạnh lùng vô cùng.

- Thế nhưng... Nếu như hôm nay lão tổ không ra tay cứu vớt tông môn, cho dù đánh chết ta cũng không đi.

Vân Huyên do dự một chút rồi đột nhiên cắn răng nói:

- Không biết lão tổ còn nghĩ tới Trần Văn Húc hay không?

- Văn Húc?

Lão giả này sững sờ, hai mắt mở ra.

- Đúng vậy.

Thấy bộ dáng của lão giả như vjaya, không ngờ lại quan tâm tới Trần Văn Húc kia, Vân Huyên vừa tức giận lại có chút hung ác, tuy nhiên nàng vẫn cúi đầu xuống.

- Hiện tại Văn Húc bị người ta đánh chết, luyện hóa thành kiếm linh. Lão tổ, người nhất định phải báo thù cho hắn a.

- Luyện hóa Văn Húc thành kiếm linh?

Ánh mắt lão giả này thoáng cái trở nên âm hàn, Vân Huyên chỉ cảm thấy toàn thân mình lạnh lẽo như băng, dường như bản thân vừa mới rơi vào trong băng thiên tuyết địa vậy.

- Vâng. Trong lòng ta thực sự muốn cứu hắn, thế nhưng thực sự không có cứu được... Hơn nữa người này còn đem thi thể Phụng Ca tiên tổ nuôi dưỡng thành cương thi Vương giả, mặc kệ hài cốt sinh linh. Nếu như không phải ta ra tay ngăn cản thì nhất định sẽ thành đại họa...

Vân Huyên lần nữa khóc rống lên.

- Phụng ca?

Sắc mặt lão giả này càng thêm âm trầm đáng sợ.

Phụng Ca vốn là nhân vật đồng bối với hắn, bảy ngàn năm trước Phụng Ca bởi vì tác chiến với yêu nhân mà mất mạng. Sở dĩ hắn sống sót cũng là do người này xuất thủ cứu giúp.

Nếu tính toán ra, Phụng Ca còn là ân nhân cứu mạng của hắn. Chi có điều chuyện này trong dòng sông dài năm tháng đã quá lâu, trong tông môn không có ai biết được.

- Lão tổ, người này chẳng những làm những chuyện phát điên kia, mà còn mê hoặc tứ đại trưởng lão, đuổi ta ra, cướp lấy Chưởng giáo ấn, lên làm tông chủ.

Thấy sắc mặt hắn biến hóa, Vân Huyên biết rõ lời nói của mình có hiệu quả, cho nên tiếp tục thêm mắm thêm muối.

- Người kia là ai?

Một lát sau lão giả này mới hỏi.

- Hắn là Nhiếp Vân.

Nghe thấy đối phương hỏi, trong mắt Vân Huyên hiện lên vẻ hưng phấn, âm độc, nhưng mà lại bị nàng cúi đầu.

- Hắn là đệ tử cũ của Vô thượng trưởng lão Hóa Vân tông, đã sớm có ý rắp tâm hại người, tâm cơ thâm trầm ngoan độc.

- Đệ tử cũ của Vô thượng trưởng lão Hóa Vân tông?

Lão giả này như có điều suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn về chỗ sâu trong thời không, dường như muốn nhìn thấy cái gì đó. Miệng lẩm bẩm nói, không ai biết rõ hắn đang nói cái gì.

- Lão tổ, Nhiếp Vân này nhất định là gian tế của Hóa Vân tông, tới đây cướp đoạt Kiếm Thần tông chúng ta. Nhất định phải giết chết hắn.

Vân Huyên biết rõ phải rèn sắt khi còn nóng, nàng vội vàng nói. Tuy nhiên, lời còn chưa hết thì lại lần nữa nhìn thấy một chưởng ngang trời đập tới.

Phanh.

Trên mặt Vân Huyên lần nữa cảm thấy tê rần, lại bổ nhào vào trên mặt đất. Lần này giống như lần trước bị Nhiếp Vân tát vậy, răng rơi mất vài cái.

- Lão tổ...

Không ngờ Tư Duẫn lão tổ này lại hỉ nộ vô thường như vậy, không nói hai lời đã tát mình vài cái, Vân Huyên tức giận không thôi, nhưng mà nàng cũng không có biện pháp gì.

Nơi này là ở chỗ sâu trong thời không, không có thực lực Đan điền huyệt khiếu cảnh, đi ra ngoài nhất định sẽ không biết chết như thế nào. Lại nói, nơi này rốt cuộc là nơi nào nàng cũng không biết. cho dù muốn trở lại Phù Thiên đại lục, không có phương hướng thì không thể nào quay về được a.

- Phanh.

Trên mặt lần nữa truyền tới cảm giác tê rần, nàng lại bổ nhào về phía sau.

Phanh phanh phanh.

Lão giả này tát liền mấy cái, dường như việc tát Vân Huyên là một chuyện rất là cao hứng vậy.

- Lão tổ... Vì sao người đánh ta? Người phải nói cho rõ, chẳng lẽ người bỏ mặc hung thủ sát hại Trần Văn Húc, lại muốn đánh chết người bị hại như ta hay sao...

Giãy dụa, thừa dịp còn chưa bị tát tiếp, Vân Huyên điên cuồng hét lên.

Nàng cảm thấy sắp phát điên, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Nàng tới đây là để cáo trạng, mà không phải là bị đánh..

Nghe thấy tiếng la như vậy, lão giả như có điều suy nghĩ, mới dừng lại.

Thấy hắn dừng tay, Vân Huyên biết rõ lời nói vừa rồi có hiệu quả, miệng thở ra một hơi, vội vàng lấy ra một khỏa đan dược rồi nuốt vào, khôi phục thương thế.

Khôi phục thương thế, lão giả này cũng không có tiếp tục ra tay mà tiếp tục nhìn vào chỗ sâu trong thời không loạn lưu, cũng không có nói chuyện, cũng bất động, giống như cương thi vậy.

Phù.

Ăn vào đan dược, lại điều tức một hồi, rốt cuộc Vân Huyên cũng cảm thấy khôi phục được một ít. Vô luận là tinh thần hay là mọi thứ đều chuyển biến tốt đẹp. Lúc này nàng mới tiếp tục nói:

- Lão tổ, nhất định người phải thay ta làm chủ, hiện tại ta cũng chỉ có thể dựa vào người mà thôi...

Thanh âm của Vân Huyên thê thảm vô cùng, tựa như chim quyên, chỉ là... thanh âm như chim quyên còn chưa dứt thì lão giả này lại động thủ.

Phanh phanh phanh.

Lại là mấy cái tát liên tiếp.

Cảm nhận cảm giác nóng rát, đau đớn từ trên mặt truyền tới, Vân Huyên thực sự phát điên. Xem ra đối phương căn bản không nghe lời nàng nói mà thay đổi ý định, mà chỉ là nghỉ ngơi giữa hiệp, sau đó để cho nàng khôi phục một chút rồi mới tiếp tục đánh tiếp...

- Rốt cuộc ngươi có ý gì? Được, coi như ta tìm nhầm người...

Vân Huyên gào thét đứng dậy.

------oOo------

Chương 845: Duyên kiếp sau (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất kể thế nào nàng cũng là cường giả Phá Không cảnh, bị tát chỉ cần không bị thương nặng thì sẽ không chết.

- Vậy ngươi trở về đi.

lão giả này dừng lại, mở miệng.

- Cái gì?

Vân Huyên lại sững sờ, lão giả trước mắt này không phải tu luyện tới điên rồi đó chứ? Dễ dàng để cho nàng đi như vậy sao?

Ầm ầm...

Không để ý tới nàng đang nghi hoặc, lão giả này vung tay vẽ một cái, không gian lần nữa xuất hiện trận pháp, giống vừa rồi như đúc.

- Đi.

Tuy rằng không biết hắn có ý gì, nhưng mà Vân Huyên cũng biết lần này mình đã thất bại. Đối phương nhất định sẽ không trợ giúp mình. Nàng cũng không do dự mà thả người nhảy lên trên thông đạo. Nàng vừa mới nhảy thì đã thấy có một cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh úp lại, lập tức, khí hải vang vọng tiếng nổ.

- Ngươi... ngươi hủy khí hải của ta.

Vân Huyên cảm nhận một chút, thiếu chút nữa tức mà chết.

Vừa rồi lão giả kia tiện tay đánh ra một chưởng, đánh cho khí hải nàng bị hủy, tu vi mất hết.

Lão giả này căn bản không để ý tới nàng mà tiếp tục tùy ý lắc bàn

tay.

Sưu.

Ngay trong ánh mắt không cam lòng của Vân Huyên, thân thể nàng theo thông đạo bay ra ngoài. Lập tức, thông đạo đóng lại, không còn khí tức gì khác.

Đánh Vân Huyên liên tục như là một con chó, lại phá khí hải của nàng, phế đan điền, lão giả này lẳng lặng ngồi tại chỗ một hồi rồi mới chậm rãi đứng dậy, bàn tay duỗi về phía trước, lần nữa kiến tạo một trận pháp rồi đi vào.

- Nhiếp Vân, kiếm đạo sư. Xem ra ta phải mau mau tới xem một chút.

Nương theo bóng người biến mất, một đạo thanh âm nhàn nhạt vang vọng dưới gốc cây Thiên quế không thôi...

Bắc Thần thành là chỗ giao giới quản lý giữa Kiếm Thần tông và Hóa Vân tông, có thể nói là lãnh địa của Kiếm thần tông mà cũng có thể coi là lãnh địa của Hóa Vân tông. Hai thế lực lớn kiêng kị, kiềm chế lẫn nhau cho nên nơi này lại trở thành một nơi không có ai chưởng quán. Tám đại tông môn ngư long hỗn tạm, người nào cũng có, là chợ đêm nổi danh trong phương viên ức vạn dặm chung quanh.

- Một cân, hai cân, ba cân, năm cân... Một trăm hai mươi bảy cân... Phá bí pháp này mỗi một lần thi triển không ngờ lại phải bố trí nhiều đồ dong dài như vậy, thực sự là phiền phức.

Trong một cái hẻm nhỏ không người của Bắc Thần thành có một thân thể hơi gầy gò, lấy ra một cái trận kỳ không lớn, tay lại vò đầu, xem ra muốn bố trí một trận pháp nào đó.

- Tiểu tử này cũng đáng giận, chạy so với thỏ còn nhanh hơn, làm hại bản... công tử đuổi theo thời gian dài như vậy. Để ta xem ngươi liên tục ngồi truyền tống trận chạy nhiều ngày như vậy có dừng lại để nghỉ ngơi hay không.

Không biết nhớ tới cái gì, người này tức giận dậm chân một hồi, lúc này trận kỳ cũng đã được bày xong, ngón tay đưa vào miệng, cắn một cái, bắn ra một giọt máu tươi.

Ông.

Trận kỳ bị máu tươi nhuộm đỏ, lập tức phát ra thanh âm run rẩy. Lập tức, tất cả những lá cờ nhỏ này đồng loạt chỉ về một hướng.

- Ha ha, lần này rất gần a. Nhìn phương hướng ước chừng không hơn mười dặm nha.

Nhìn thấy bộ dáng của trận kỳ như vậy, hai mắt người này sáng ngời, bàn tay quét một cái, lập tức thu lại toàn bộ trận kỳ, chỉ để lại một cái ở giữa.

- Còn tự xưng thông minh tuyệt đỉnh, mỗi ngày đều coi ta là trẻ con. Hừ, ta cảm thấy ngươi là tên đần a. Ta bằng vào bí pháp có thể đơn giản tính toán vị trí của ngươi. Ngươi chỉ có thể đoán ra phạm vi đại khái. Đợi lát nữa gặp lại lần nữa, để xem ta làm ngươi mất mặt thế nào.

Cầm trận kỳ trong lòng bàn tay, nhìn phương hướng trận kỳ chỉ, người này cười hắc hắc, dường như đang làm một chuyện cực kỳ tự ngạo, vẻ mặt đắc ý vô cùng.

Cầm lá cờ đi trên đường, mỗi lần tới chỗ ngoặt trận kỳ đều sẽ đưa ra lựa chọn. Chỉ trong chốc lát đã đi tới trước một tửu lâu cực lớn.

- Lai Thế duyến? Cái tên thật cổ quái...

Trên bảng của tửu lâu có ba chữ cực lớn, người này liếc mắt nhìn, khẽ nhướng mày rồi nhẹ giọng nói thầm.

Tửu điếm người ta đều đặt là Kim sinh duyến, hữu bằng tụ, minh nguyệt các, hào khí lâu... không ngờ tửu lâu này lại đặt là lai thế duyến, thực sự là đủ xui.

Kiếp sau mới hữu duyên, có duyên phận thì cần gì đợi tới kiếp sau, ở kiếp này không được sao?

- Nói cái gì đó? Lai thế duyến trong Bắc Thần thành là tửu lâu lớn nhất, tiêu phí không nổi thì cút sang một bên, không nên tìm chết ở đây.

Thanh âm của người này không nhỏ cho nên lập tức khiến cho tiểu nhị đi ra ngoài tửu lâu bất mãn. Mọi người nhìn y phục có chút bình thường trên người hắn, vẻ mặt xem thường không thôi.

- Tiêu phí không nổi? Cô... Gia gia ta hôm nay nhất định sẽ tiêu pha ở đây một phen.

Nghe thấy lời của tiểu nhị, hai hàng lông mày của người này nhếch lên, ống tay áo hất lên, nhanh chóng đi vào bên trong.

- Cô gia gia?

Lần đầu tiên nghe thấy xưng hô này, tiểu nhị này thiếu chút nữa cười rũ người. Hắn từng nghe nói người ta xưng là gia gia, thiếu gia, lão tử, thực sự đây là lần đầu tiên nghe thấy người ta tự xưng là cô gia gia.

- Cô gia gia? Ngươi là cô gia nhà ai? Không phải là cô gia của nữ ăn xin đầu đường kia đó chứ... ha ha...

Tiểu nhị nói xong lập tức chỉ về phía trước. Vừa vặn đầu đường có một nữ nhân ăn xin rất béo, chừng hơn ba trăm cân, đi tới đâu mặt đất rung chuyển tới đó, trên đầu đầy ruồi vờn quanh, khiến cho người ta vừa mới nhìn thấy lần đầu đã không muốn nhìn thấy lần hai.

- Làm can.

Nghe thấy mình bị coi là cô gia của nữ nhân này, tiểu tử này nhướng mày, bàn tay duỗi về phía trước, một đám tinh thạch sáng long lanh xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

- Mở mắt chó của ngươi ra mà xem thứ này, xem đây là cái gì?

- Linh thạch tuyệt phẩm? Ah... Mời cô gia gia vào bên trong.

Nhìn thấy đồ trong lòng bàn tay đối phương, tiểu nhị giật mình, trong mắt hiện lên một tia tham lam, tuy nhiên lại bị hắn lập tức áp chế xuốn,g vội vàng mới người nọ vào bên trong.

Linh thạch tuyệt phẩm ẩn chứa linh khí tinh thuần, giá trị vô cùng cao. Bởi vì số lượng rất thưa thớt cho nên mỗi một khỏa ở chợ đêm đều bị đẩy cao giá. Cho dù là mấy đại gia tộc khống chế quyền lợi ở Bắc Thần thành này cũng không có mấy khỏa. Người này không ngờ lại có, không làm cho tiểu nhị này giật mình mới là lạ. Thái độ của hắn lập tức quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

- Như vậy còn không sai biệt lắm...

Nhìn thấy bộ dáng tiểu nhị như vậy, người này hất mặt lên, tay vẫn cầm lá cờ như trước, lại nhấc chân đi vào trong tửu lâu.

------oOo------

Chương 846: Duyên kiếp sau (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bởi vì hiện tại còn chưa phải lúc dùng cơm cho nên tửu lâu vô cùng trống trải, cũng không có được mấy người khác. Lá cờ nhỏ kia vừa mới tiến vào đại sảnh thì đã chỉ về phía thanh niên ngồi gần cửa sổ bên trong.

Thanh niên này nhìn bình thường, tay cầm vò rượu, trên mặt hiện lên vẻ phong trần, trên y phục cũng có nếp nhăn, nhìn bộ dáng có lẽ là vừa một đường xa xôi tới đây.

- Hắc hắc.

Nhìn thấy người thanh niên kia, hai mắt người này sáng ngời, thu hồi lá cờ vào trong ngực, lại quay đầu nhìn về phía tiểu nhị sau lưng, nói:

- Tiểu nhị, ta muốn ngồi chỗ kia, ngươi giúp ta đuổi người nọ đi...

Nói xong hắn chỉ về phía thanh niên đang ngồi gần cửa sổ.

Thanh âm của hắn rất lớn, thanh niên ngồi ở cửa sổ đương nhiên cũng nghe thấy, hắn quay đầu nhìn qua, nhướng mày nhưng cũng không nói gì.

- Đuổi đi? Cô gia gia của ta. Tửu điếm chúng ta có rất nhiều chỗ trống, không bằng... Ta tìm cho cô gia gia một chỗ ngồi khác nha.

Nghe thấy người này muốn đuổi khách đi, tiểu nhị này giật mình, cười khổ không thôi.

Thanh niên này tuy rằng hắn không rõ lai lịch, nhưng mà từ khí chất toát lên giữa hai hàng lông mày, vừa nhìn cũng biết là đại nhân vật. Hơn nữa ra tay cũng rất hào sảng. Vừa vào cửa đã gọi rượu đắt tiền nhất, đuổi loại khách này đi, lão bản không giết hắn mới là lạ.

- Không được, ta muốn ngồi vị trí này.

Chân của người nọ dũi một cái, lại đạp lên trên ghế, tay chỉ về phía thanh niên kia.

- Chuyện này...

Vẻ mặt tiểu nhị xoắn xuýt, lại nhìn thanh niên rồi nhìn qua người bên cạnh mình.

Lúc này người này lấy linh thạch tuyệt phẩm ra, nhẹ nhàng tung trong lòng bàn tay, đồng thời cái tay còn lại lại chộp một cái, lại lấy ra một khỏa linh thạch như vậy, không ngừng vuốt vuốt.

Hai khỏa linh thạch vừa mới xuất hiện đã khiến cho linh khí chung quanh thoáng cái nồng đậm hơn rất nhiều, ngay cả hít thở cũng cảm thấy có chút sảng khoái.

Nhìn thấy hắn không ngờ lại xuất ra hai khỏa linh thạch tuyệt phẩm, tiểu nhị giật mình, cắn răng một cái rồi mới đi tới trước mặt thanh niên.

- Vị khách quan này, ngươi xem... Liệu có thể nhường chỗ hay không?

- Được rồi.

Thanh niên này lần nữa nhíu mày, nhưng mà dường như cũng không muốn gây chuyện cho nên quay người đi tới một cái bàn khác rồi ngồi xuống.

- Cảm ơn khách quan.

Không ngờ vị khách này lại dễ nói chuyện như vậy, tiểu nhị vội vàng tươi cười, lại đi thu thập những đồ ăn, uống trên bàn đặt lại trước mặt thanh niên này, sau đó mới cung kính quay đầu, nhìn về phía người kia.

- Cô gia gia, bên này, mời...

- ĐƯợc rồi, vừa rồi ta thấy vị trí này không tệ, tuy nhiên hiện tại lại cảm thấy không được tốt cho lắm. Hiện tại ta lại muốn ngồi ở...

Người này quay người lại, ngón tay lần nữa chỉ về phía chỗ thanh niên đang ngồi.

- Ở đây.

- Ồ?

Sắc mặt thanh niên này trầm xuống.

Nhìn bộ dáng như vậy, không cần nghĩ cũng biết nhất định là tiểu tử này cố ý..

- vị tiểu thư này, dường như ta không có lỗi với ngươi a? Nếu như tiểu thư có gì bất mãn với tại hạ, xin cứ nói thẳng ra.

Thả bầu rượu trong tay xuống, thanh niên này nhìn về phía người nọ, trong mắt mang theo vẻ lạnh lùng.

Hắn chưa nói tiểu ca, cũng không nói là gì khác mà lại gọi là tiểu

thư, khiến cho tiểu nhị và những khách nhân khác cảm thấy có chút kỳ quái. Tuy rằng người này nhìn dơ dáy, bẩn thỉu một chút, nhưng mà nhìn bộ dáng lại là nam nhân chân thật, sao lại biến thành tiểu thư được chứ?

- Tiểu thư? Ngươi nhìn ra được? Sao ngươi có thể nhìn ra được? Ta ngụy trang rất tốt a.

Cũng không để ý tới ánh mắt của mọi người, người này sững sờ, sờ sờ trước ngực, lại sờ sơ mặt, cũng không phát hiện ra sơ hở cho nên nới có chút nghi hoặc hỏi lại.

Thấy hành động của nàng, thanh niên này có chút im lặng.

Người này không biết là đơn thuần hay là ngu ngốc, Bắc Thần thành nổi danh là hắc thị, nàng lại lấy ra linh thạch tuyệt phẩm, không ngờ lại còn ngụy trang thành nam nhân. Bị người ta nói một câu vạch trần thân phận thì lại sờ ngực, sờ mặt mình... Quả thực đúng là cực phẩm.

- Ngươi mau nói cho ta biết, sao ngươi lại nhìn ra ta là nữ nhân? Nói cho ta biết thì ta cho ngươi chơi với ta một lúc. Nếu không nói cho ta, như vậy ta sẽ trực tiếp giết ngươi.

Sờ cả buổi cũng không có phát hiện ra sơ hở, người này nghi hoặc nhìn về phía thanh niên rồi hung dữ nói.

- Chơi với ngươi một lát? giết ta?

Thanh niên này lắc đầu, cảm thấy người này tâm thần cho nên mặc kệ nàng.

- Sao nào? ngươi không tin? Như vậy ta sẽ giết...

Thấy đối phương như vậy, nữ tử này đang định nổi giận, đột nhiên hai mắt lại xoay chuyển.

- Được rồi, như vậy đi, ta cho ngươi nhìn mặt ta, ngươi nói cho ta biết sao ngươi lại nhận ra ta là nữ nhân. Được chứ?

Nói xong nàng đi tới trước mặt thanh niên, bàn tay quét qua mặt một cái, đã gỡ xuống một cái mặt nạ da người.

Đằng sau mặt nạ da người là một khuôn mặt của thiếu nữ, trên mặt mang theo chút phản nghịch và dí dỏm. Làn da trắng nõn, hai mắt linh động mà có thần. Nếu như chỉ tính riêng dung mạo tuyệt đối là mỹ nữ cùng cấp bậc với Lạc Khuynh Thành.

Tháo mặt nạ ra, hình thể nàng cũng có biến hóa, dường như mới vừa rồi đã dùng bí pháp nào đó che đậy thân thể linh lung, hấp dẫn người khác lại. Lúc này mới hiển hiện ra, đường con tràn ngập dã tính hiển hiện, có chút tương tự với Thiết Lan.

Nhìn thấy nữ tử này không ngờ lại dùng thứ này làm điều kiện trao đổi với mình, thanh niên này dở khóc dở cười. Hắn lắc đầu, lần nữa cầm lấy bầu rượu, ngửa đầu uống một ngụm, cũng không có trả lời nàng. Dường như mỹ nữ trước mắt này còn kém rượu ngon trong tay hắn vậy.

- Ồ? Ngươi có thái độ gì vậy? Ta đã cho ngươi xem dung mạo, không ngờ ngươi lại không nói? Ta hỏi lại ngươi một lần, ngươi có nói hay không?

Nhìn thấy bộ dáng của thanh niên, nữ tử này có chút mất hứng, nàng vỗ bàn, đôi mi thanh tú nhướng lên. Nhìn bộ dáng này của nàng căn bản không có chút bộ dáng thục nữ nào, hiển nhiên là một lão bà nương.

- Lão bản, tính tiền.

Đối với lời uy hiếp của nàng thanh niên này không thèm để ý tới. Ngón tay hắn bắn ra, mấy khỏa linh thạch trung phẩm rời tay bắn tới chỗ tiểu nhị, vừa vặn là tiền rượu và thức ăn vừa rồi.

Sau khi trả tiền, thanh niên này đứng dậy, quay người đi ra khỏi tửu điếm.

- Ngươi... Ngươi dám không trả lời ta? Đáng giận, đứng lại cho ta.

Không ngờ tới thanh niên này không nói hai lời đã xoay người rời

đi, không coi mình là gì, nữ tử này tức giận tới mức ngứa răng. Miệng hừ một tiếng, đuổi theo thanh niên kia ra ngoài.

------oOo------

Chương 847: Nữ nhân điên (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm.

Vừa mới ra tay thì đại sảnh lập tức xuất hiện một bàn tay cực lớn, mang theo uy áp dung nạp hư không mãnh liệt vọt thẳng tới.

- Cường giả Nạp Hư cảnh sơ kỳ?

Thanh niên này hiển nhiên không ngờ tới nữ nhân cổ quái này nói ra tay là ra tay, hơn nữa vừa mới ra tay lại có uy lực lớn như vậy làm cho hắn biến sắc.

Thanh niên này đương nhiên là Nhiếp Vân.

Sau khi rời khỏi Kiếm Thần tông, một đường đi vội, đi ba ngày ba đêm, ngồi trên gần trăm Truyền tống trận cỡ lớn, không biết đã đi bao nhiêu ức vạn dặm, liên tục chuyển đổi không gian. Mà ngay cả linh hồn Linh cấp đỉnh phong của hắn cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, chính vì vậy mới dừng lại, tới đây nghỉ ngơi một chút, tranh thủ thời gian uống chút rượu. Chỉ là không ngờ vừa mới tiến vào không bao lâu đã gặp phải việc này.

Hiện tại hắn là tông chủ Kiếm Thần tông, tin tức rất rộng rãi, biết rõ gần đây Di Thần tông không có động tác gì. Tuy nhiên, vì ngăn ngừa phiền phức cho nên sau khi rời khỏi tông môn, hắn vẫn có ý giả bộ ngụy trang một chút.

Thanh niên ngụy trang này dung mạo tầm thường, tu vi nhìn cũng không cao, có lẽ không nên hấp dẫn lực chú ý của người khác mới đúng chứ? Sao nhanh như vậy đã bị người ta nhìn chằm chằm vào rồi?

Nữ nhân này là người của Di Thần tông?

Nhìn không quá giống a, nếu như là Di Hoa phái tới, có lẽ nhìn thấy hắn đã trực tiếp động thủ. Thế nhưng sau khi tiểu nữu này tiến vào tửu điếm lại bừa bãi, không biết là kinh nghiệm giang hồ yếu hay là đầu óc thực sự có vấn đề. Theo Nhiếp Vân thấy, người thông minh như Di Hoa có lẽ không có thuộc hạ như vậy mới đúng.

Trong lòng phiền muộn vô cùng, chân không ngừng di chuyển, eo vặn vẹo, bàn chân khẽ đạp mặt đất rồi bắn ra, di chuyển bảy tám bước đã thoát khỏi công kích. Sau đó hắn nhảy dựng lên, lăng không bay ra ngoài cửa.

Dựa theo đạo lý mà nói, dù thực lực Nhiếp Vân gia tăng không ít, nhưng mà muốn tránh thoát công kích của cường giả Nạp Hư cảnh sơ kỳ cũng không có dễ dàng như vậy, cũng có khả năng đối phương cố kỵ nơi này không tiện ra tay, cho nên lực lượng đánh ra cũng không cao. Cho nên mới khiến cho Nhiếp Vân né tránh dễ dàng hơn rất nhiều.

- Bổn tiểu thư bắt người mà cũng dám trốn sao? Xem ta thu thập ngươi thế nào.

Thiếu nữ này không bắt được Nhiếp Vân, tức giận tới mức khuôn mặt đỏ lên. Lần này nàng không còn cố kỵ nữa, bàn tay còn chưa đánh tới thì chưởng phong đã đi đầu. Vừa nhìn đã biết rõ ràng đã thi triển một bộ chưởng pháp cao minh.

Nữ tử này không ngờ lại là muội muội Di Tĩnh của Di Hoa. Tiểu nữu này sau khi vụng trộm rời khỏi Di Thần tông, căn cứ vào bí pháp huyết mạch cảm ứng đặc thù đã thuận lợi tìm được Nhiếp Vân.

Lúc trước Di Hoa bằng vào bộ bí pháp này chỉ có thể tìm được phạm vi đại khái của Nhiếp Vân, mà nàng lại có thể tìm được vị trí chính xác. Cũng không phải bởi vì bí pháp của nàng tốt hơn Di Hoa, mà là trước kia định vị là dựa vào Nhiếp Đồng, Nhiếp Đồng lại ở trong Hắc thạch quan, Hắc thạch có thể ngăn cản tinh thần lực dò xét, cho dù bí pháp có cường đại tới đâu cũng không có khả năng tìm được phạm vi chính xác. Hiện tại hắc thạch bị thi thể đánh nát,

muốn tìm sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Cho nên sau khi vào Bắc Thần thành, thoáng cái nàng đã xác định vị trí cụ thể của Nhiếp Vân.

Bởi vì đã sớm biết rõ đại thiếu tuổi tác không lớn này là Ngụy trang sư cho nên nàng cũng không để ý tới việc hắn biến hóa hành bộ dáng dáng. Nhưng mà nàng rất là kỳ quái, vì sao đối phương lại nhìn thấu được ngụy trang nhìn như lợi hại của nàng chứ?

Dường như... Lần trước ca ca nói hắn ta có được tám, chín thiên phú đặc thù, không phải có Thiên nhãn thiên phú đó chứ?

Thiên nhãn thiên phú là thứ mà trên Phù Thiên đại lục này chỉ có ca ca mới có mà thôi a.

Ầm ầm.

Di Tĩnh đánh ra vũ kỹ, khí lãng ngập trời. Bàn tay màu vàng cực lớn lập tức phá không mà tới, không gian bị xốc lên, cả Lai thế duyến tửu lâu phía sau cũng bị ép một góc thành bột mịn.

Hai người bắt đầu giao thủ, vì không có nhiều khách nhân cho nên bọn họ sợ tới mức nhanh chóng chạy trốn. Mà ngay cả tiểu nhị vừa rồi cũng trốn ở một góc, lạnh run, thiếu chút nữa bị hù chết.

Vừa rồi khi nhìn thấy linh thạch tuyệt phẩm hắn còn đang suy nghĩ tìm cơ hội giết người đoạt bảo. Thế nhưng hiện tại dù cho hắn mười lá gan hắn cũng không dám a.

Cường giả Nạp Hư cảnh là siêu cấp cường giả mà không phải là đại tông môn thì cũng là đại gia tộc mới có. Cho dù Bắc Thần thành nổi danh là hắc thị thì người mạnh nhất cũng chỉ là Thiên Kiều cảnh đỉnh phong, cách Nạp Hư cảnh còn khoảng cách rất lớn.

May mà không có động thủ, nếu như thực sự động thủ, không cần phải nghĩ, người chết nhất định là mình. Hiểu rõ điểm ấy, tiểu nhị này đổ mồ hôi lạnh.

- Nữ nhân điên này.

Không biết Di Hoa lại có một muội muội cường hãn như vậy, Nhiếp Vân nhìn thấy tiểu nữu này không ngờ lại muốn động thủ ở thành thị sầm uất, lại ra tay vũ kỹ cường đại như vậy, hắn thầm chửi một tiếng, tay phải khẽ lật, vỗ về phía bên cạnh. vòng xoáy khí kình xuất hiện, tạo thành một khối không khí hình quả cầu.

Phốc.

Thoáng cái quả cầu này nổ tung, sinh ra lực đẩy rất mạnh, đẩy hắn về một bên. Trong nháy mắt này hắn cũng vừa vặn tránh thoát một trảo kia.

Loại khí lãng này hoàn toàn là chiêu số đẩy ngược. Là thứ mà Nhiếp Vân nghĩ ra được sau khi đối chiến với Vân Huyên lần trước. Dùng lực lượng cực ít lại có thể khiến cho hắn nhanh chóng thay đổi phương hướng, hiệu quả so với đánh Ma Ha thần chưởng còn tốt hơn.

- Ồ? Chiêu số này thú vị, so với đám người suốt ngày đeo mặt nạ trong tông môn thì ngươi còn thú vị hơn nhiều.

Dường như không ngờ tới dưới tình huống bị động như vậy mà Nhiếp Vân còn có thể tránh thoát đi công kích, hai mắt Di Tĩnh sáng ngời, dường như nhìn thấy chuyện thú vị cho nên lập tức cười hắc hắc.

Trong tông môn nàng là tiểu bá vương người người e ngại, chiến đấu với đệ tử đối phương cũng cứng nhắc ức phó, không có chú sáng ý nào. Mà thanh niên trước mắt này phương thức chiến đấu đa dạng, không bám theo khuôn mẫu nào, làm cho nàng rất là hưng phấn.

Ầm ầm.

Lần này Di Tĩnh đánh ra công kích sẽ không thu tay lại, uy thế không giảm khiến cho vách tường của tửu lâu lập tức bị sập, bụi mù tung bay. Tửu lâu lớn nhất, nổi tiếng nhất Bắc Thần thành không ngờ lại bị sụp xuống một nửa.

- Đúng là điên.

Thấy một màn như vậy Nhiếp Vân cũng giật mình.

------oOo------

Chương 848: Nữ nhân điên (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nữ nhân này không phải chỉ muốn hỏi tại sao hắn nhìn thấu ngụy trang của nàng thôi sao? Không tới mức hung ác như vậy chứ? Hơn nữa bằng vào lực khống chế của cường giả Nạp Hư cảnh, một trảo không trúng thì thu hồi lực lượng, không làm ảnh hưởng tới dân chúng bình thường. Có lẽ chuyện này không quá là khó khăn. Nhưng mà tiểu nữu này không ngờ lại đại khai đại hợp, chỉ sợ tửu lâu này sụp xuống sẽ có hơn mười người bị thương a.

Về phần tử vong Nhiếp Vân cũng không để ý, nơi này là Phù Thiên đại lục, lại là hắc thị nổi danh. Người có thể sống ở đây cho dù là đầu bếp bình thường, tiểu nhị chỉ sợ ít nhất cũng có được thực lực Pháp Lực cảnh.

Loại thực lực này đã có thể phi hành, đất đá, kiến trúc sụp xuống cũng không thể nào đánh chết được bọn hắn.

- Đừng đi, nói rõ chuyện sao ngươi lại nhìn thấu ngụy trang của ta, hơn nữa còn dạy ta thủ pháp này, nếu không ta giết ngươi.

Thấy Nhiếp Vân quay người, định lần nữa rời đi. Di Tĩnh hô một tiếng, lần nữa ra tay.

Lại là một chưởng ấn, lần này là một chưởng ấn màu bạc, dưới ánh mặt trời chiếu rọi lập lòe, nhìn qua xinh đẹp nhưng lại mang theo sát ý rất mạnh.

Chỉ nhìn uy thế đơn thuần, một khi không tránh được, bị đánh trúng, cho dù không bị gãy xương thì cũng bị trọng thương.

- Ngươi rốt cuộc là ai? Chúng ta có thù hận gì không?

Thấy đối phương từng chiêu đều tàn nhẫn, Nhiếp Vân cũng không nhịn được nữa mà mở miệng quát. Nắm tay xiết chặt, xương sống ngưng tụ, một cỗ lực lượng từ bắp chân lan tràn ra, trải qua lưng eo xoay tròn phát lực, từ trong cánh tay đánh ra.

Tiếng phanh như là thanh âm tên rời khỏi cung, trong không khí vang lên tiếng rít sắc bén.

Cong lưng như cung, đánh ra như tên.

Loại cách nói này chính là lời nói thường dùng nhất của cường giả luyện thể cảnh, nói là trướck hi phát lực thì tất cả cơ bắp phải phối hợp lại một chỗ, tựa như cây cung kéo căng. Một khi ra tya thì giống như mũi tên bắn ra, núi cao sụp đổ, thế không thể đỡ.

Chiến lực mạnh nhất của Nhiếp Vân hiện tại chính là cơ bắp phối hợp với Đại lực đan điền chứ không phải là pháp lực, đối mặt với cường giả Nạp Hư cảnh, hắn biết rõ pháp lực vô dụng cho nên vừa mới ra tay đã dùng tới lực lượng cơ bắp.

Phanh.

Lực lượng giống như mũi tên tập trung trên nắm tay của Nhiếp Vân, hung hăng va chạm với chưởng ấn màu bạc kia. Một tiếng trầm đục vang vọng, khí lưu lan tràn, chưởng ấn cực lớn bị một quyền của hắn đánh tan, hóa thành pháp lực ngập trời.

- Ngươi là người đầu tiên dùng lực lượng thân thể đơn thuần đánh nát Ngân chưởng của ta. Hì hì, ta ngày càng cảm thấy hứng thú với ngươi, đừng có đi.

Nhìn thấy đối phương không dùng bất kỳ pháp lực nào đã đánh nát tuyệt chiêu của mình, hai mắt Di Tĩnh sáng ngời, hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Có thể được mọi người trong tông môn gọi là Tiểu Bá vương cũng đủ để thấy được nàng coi trời bằng vung tới cực điểm. Thật vất và mới tìm được người chơi hay như vậy, dám chính thức đánh nhau

với nàng. Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng tràn ngập vẻ hưng phấn. Tuy nhiên sự hưng phấn này còn chưa chấm dứt hì đã nhìn thấy thiếu niên thoát ra khỏi tửu điếm, bay lên trên bầu trời.

- Lên cho ta... Xuống đây đi a.

Thật vất vả mới tìm được người chơi vui, sao nàng có thể buông tha cho được? Vì vậy hai tay lại mạnh mẽ đánh lên trên.

Ầm ầm.

Những cái bàn còn lại cùng đống đất đá vụn của tửu điếm được nàng dùng pháp lực hấp dẫn, đánh về phía Nhiếp Vân trên không trung.

Những cái bàn, đá vụn này nhìn như rất bình thường, nhưng mà lại phối hợp với pháp lực của nàng thì uy lực vô cùng kinh người. Cho dù thân thể Nhiếp Vân mạnh mẽ, một khi ngạnh kháng cũng sẽ bị thương.

- Nữ nhân này quả thực có bệnh..

Thấy đá vụn đầy trời, cho dù trốn cũng không nổi, tránh cũng không thoát, đồng tử Nhiếp Vân co rút lại, vẻ mặt vốn âm trầm lập tức khẽ đổi.

Chẳng phải lão tử chỉ nhìn ra ngươi ngụy trang thôi sao? Cần gì phải hung ác như vậy chứ?

Tình huống lúc này không để cho Nhiếp Vân có thời gian nghĩ nhiều, hắn biết rõ không có cách nào trốn tránh cho nên cũng không tránh né. Ngón tay điểm về phía trước, một cái khiên tròn xuất hiện trước mắt.

Toàn thân cái khiên tròn này đen kịt, vừa mới xuất hiện đã đón gió bành trướng, lập tức che trước ngườih ắn.

Thứ này gọi là Trục Lãng thuẫn, là một kiện Linh binh tuyệt phẩm, lấy ra ở tàng bảo khố của Kiếm Thần tông. Mấy ngày nay chạy đi hắn đã sớm luyện hóa nó. Lúc này biết rõ không tránh được cho

nên hắn mới lấy ra.

Tiếng đùng đùng vang vọng không dứt.

Rất nhiều cái bàn, đá vụn ẩn chứa pháp lực đánh vào lá chắn, phát ra thanh âm như mưa to, đồng thời tất cả cũng bị ngăn cản bên ngoài.

Linh binh tuyệt phẩm ở trong không gian loạn lưu cũng không bị tổn thương chút nào, Di Tĩnh chỉ là cường giả Nạp Hư cảnh, lực công kích mạnh mẽ hơn nữa thì cũng không thể nào loại bỏ được lá chắn này.

- Linh binh tuyệt phẩm? Hì hì, ta cũng có, Địa Ngục Thiết Long tiên.

Công kích bị Nhiếp Vân ngăn cản toàn bộ, Di Tĩnh cũng không có tức giận mà hai mắt sáng ngời, cổ tay trắng ngần khẽ đảo, một cái trường tiên lập tức xuất hiện trong tay nàng.

Địa Ngục Thiết Long tiên nghe nói được làm thành từ Long gân trên người một loại Thiết long ở chỗ sâu trong địa ngục, chắc chắn vô cùng, mang theo thuộc tính xé rách không gian. Trong hàng Linh binh tuyệt phẩm cũng tương đối nổi danh.

Ầm ầm.

Lấy ra trường tiên, Di Tĩnh hất tay lên đánh về phía Trục Lãng thuẫn.

Sưu sưu...

Công kích còn chưa tới thì lực lượng ẩn chứa pháp lực đã phát ra thanh âm nức nở nghẹn ngào, không khí bị xé nát tạo thành một đạo kình khí đen kịt, giống như muốn phá vỡ toàn bộ không gian chung quanh vậy.

Không hổ là Địa Ngục Thiết Long tiên, chỉ nhìn uy năng đơn thuần cũng đã biết rõ cường đại hơn Trục Lãng thuẫn không ít.

- Còn chưa uống được ngụm rượu đã gặp phải việc này, thực sự là

xui xẻo. Không dây dưa với ngươi nữa, ta đi trước.

Thấy tiểu nữu trước mắt này không nói đạo lý, vừa mới gặp mặt đã trực tiếp động thủ, Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ. Nói thật, tới bây giờ hắn còn chưa biết nàng muốn làm gì? Chung quy cũng không giống vì hắn nhìn ra nàng ngụy trang mà động thủ như vậy a.

Thôi vậy, hắn còn có chuyện, cũng không so đo với nàng. Bàn tay Nhiếp Vân khẽ đảo, một cái ngọc bài xuất hiện trong lòng bàn tay, hắn khẽ vuốt một cái.

Phanh.

Trời đất quay cuồng, Nhiếp Vân và Trục Lãng thuẫn sưu một cái, trực tiếp biến mất tại chỗ, giống như bị người ta dùng đại pháp lực di chuyển vậy.

------oOo------

Chương 849: Nữ nhân điên (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Dời Thiên phù lục? Dựa vào cái này mà muốn chạy trốn sao? Không có cửa đâu.

Thấy Địa Ngục Thiết Long tiên còn chưa đánh trúng đối phương thì đối phương đã dùng phù lục đào tẩu, hai mắt Di Tĩnh sáng lên, như phát hiện ra chuyện thú vị nhất trần đời. Nàng lần nữa lấy trận kỳ trong lòng ra, liếc mắt nhìn phương hướng mà lá cờ chỉ, sau đó cũng lấy ra một cái phù lục.

Phù lục hiện lên, nàng đang định bóp nát thì cúi đầu nhìn Lai thế duyến tửu điếm đã sụp đổ gần hết. Do dự một chút, nàng thả người đi tới trước mặt tiểu nhị vừa mới tiếp đón nàng.

Tiểu nhị này cũng không biết vì nguyên nhân gì mà không rời đi, lúc này hắn đang trốn vào một góc, run rẩy không ngừng.

- Ài, đây là tiền bồi thường cho tửu điếm các ngươi, bảo trọng...

Nói xong cổ tay trắng ngần của nàng run lên, trong lòng bàn tay rơi ra một đống đồ, đồng thời quang mang trên người lóe lên, cũng biến mất tại chỗ.

- Đây đều là... linh thạch tuyệt phẩm? Còn có hơn ba mươi khỏa? Nhiềui tền như vậy, cho dù có kiến tạo hai Lai thế duyến cũng đủ a...

Nhìn thấy đám đồ trên mặt đất, hai mắt tiểu nhị này sáng ngời.

Lai Thế duyến tửu lâu này tuy rằng nhìn hùng vĩ rộng lớn, nhưng mà trên thực tế chỉ cần mấy ngàn khỏa linh thạch trung phẩm là có thể tu sửa. Đối phương vừa mới ra tay đã đưa cho hắn ba mươi khỏa linh thạch tuyệt phẩm, tuyệt đối là phát tài.

Đương nhiên số tiền này cũng là của lão bản, không phải là của hắn..

..

- Tốt cuộc tiểu nữu này từ nơi nào tới? Quá khó hiểu.

Nhiếp Vân xuất hiện ở một ngọn núi hoang bên ngoài Bắc Thần thành, nhìn hai bên một chút, thấy rốt cuộc cũng thoát khỏi nữ nhân kia dây dưa, hắn thở dài một hơi, vẻ mặt phiền muộn vô cùng.

Thật vất vả mới nghỉ ngơi dùng bữa trưa lại bị nữ nhân như vậy phá hỏng tâm tình, quả thực là đủ không may

May mà dùng Dời Thiên phù lục đào tẩu.

Dời Thiên phù lục có thể truyền tống định hướng, cũng có thể tùy cơ truyền tống. Lần này Nhiếp Vân tùy cơ truyền tống. Tuy rằng khoảng cách truyền tống chỉ có mười vạn dặm ngắn ngủi, nhưng mà hắn không tin đối phương lại có thể tìm được mình.

Phải biết rằng tùy cơ truyền tống, mà ngay cả là hắn, trước khi truyền tống cũng không biết rõ rốt cuộc mình sẽ tới đâu.

Bản thân mình cũng không biết đi đâu thì sao đối phương có thể phát hiện ra được chứ?

- Bộ dáng này không thể dùng tiếp, thay đổi chút vậy.

Vừa rồi ở trong thành thị sầm uất náo loạn như vậy, một khi bị người có ý khác nhìn thấy nhất định sẽ có phiền toái không đáng có. Vẫn nên biến hóa một chút thì hơn.

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân lấy ra một bộ y phục khác thay đổi từ trong nạp vật đan điền, dung mạo lần nữa biến hóa một chút, trở thành một thiếu niên hai hàng lông mày dựng thẳng, khí tức linh hồn cũng được ngụy trang.

Ngụy trang hoàn tất, nhìn một lát, cả thấy người ngoài khó có thể nhận ra, lúc này hắn mới thở dài, lần nữa bay về phía Bắc Thần thành.

Phải nhanh chóng chạy tới Hóa Vân tông một chút, mà muốn như vậy thì cũng chỉ có thể ngồi truyền tống trận, mà ngồi truyền tống trận thì Bắc Thần thành là lựa chọn đầu tiên.

Hắc thị ở biên cảnh của hai thế lực lớn, người mỗi ngày dùng truyền tống trận như là cá diếc sang sông, nhiều vô số kể, có thêm hắn có lẽ sẽ không bị phát hiện ra. Lại nói, sau khi hắn cải biến dung mạo sẽ không tới mức đen đủi như vậy, gặp lại nữ nhân điên đó chứ?

Trong lòng thầm cảm khái, tốc độ của Nhiếp Vân không giảm, tiếp tục nhanh chóng phi hành về phía trước.

Sưu...

Còn chưa rời khỏi vị trí truyền tống vừa rồi được bao xa thì đã nhìn thấy không gian phía trước chấn động một hồi, một bóng người đột nhiên xuất hiện.

- Tiểu nữu này, âm hồ bất tan..

Thấy người này Nhiếp Vân lập tức giật mình, bởi vì người này không phải là ai khác mà chính là nữ nhân điên kia.

tuy nhiên, thân thể còn chưa động thì hắn đã lập tức dừng lại. Hiện tại hắn đã ngụy trang lần nữa, bằng vào tinh thần lực hiện tại, cường giả Phá Không cảnh cũng không nhìn ra được. Hắn không tin tiểu nữu này có thể nhận ra mình. Cho nên mặc dù có chút khẩn trương, nhưng mà hắn vẫn giả bộ điềm nhiên như không, tiếp tục chạy về phía Bắc Thần thành.

- Ồ?

Xuất hiện trên không trung, Di Tĩnh liếc mắt nhìn trận kỳ trong tay, lại nhìn thiếu niên không thèm để ý tới mình trước mắt, hai mắt xoay chuyển, dường như nghĩ tới cái gì đó, trong mắt hiện lên vẻ giảo hoạt, thoáng cái thân thể đã xuất hiện trước mắt Nhiếp Vân.

- Ài, vị bằng hữu này, không biết vừa rồi bằng hữu có thấy một thanh niên áo xám chạy qua đây hay không?

- Thanh niên mặc y phục màu xám sao? Không thấy.

Thấy nàng không có ra tay với mình, ngược lại còn hỏi thanh niên mặc áo xám, Nhiếp Vân biết rõ không bị đối phương nhận ra cho nên mới thở dài một hơi.

- Đừng có trả lời nhanh như vậy. Ngươi xem đây là cái gì?

DI Tĩnh lấy ra một ngọc bài nhỏ bằng bàn tay rồi nói.

- Đây gọi là Trệ Không ấn, là thứ mà cường giả Phá Không cảnh mới có thể luyện chế ra được, có thể phong tỏa không trung, khiến cho người khác không có cách nào phi hành. Đây là bảo bối tối, chỉ cần nói thật ta sẽ đem đồ này tặng cho ngươi.

- Cho ta?

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức ra vẻ hưng phấn.

Trong sự hưng phấn của hắn mang theo vẻ ngạc nhiên, khẩn

trương, tham lam, diễn giống như đúc một tiểu nhân vật chưa thấy các mặt xã hội, có chút tham tài.

Ngụy Trang sư không riêng gì dung mạo biến hóa mà biểu lộ, ngữ khí, cử chỉ càng thêm phù hợp. Điểm này tuy rằng Nhiếp Vân không bằng Thiên Huyễn nhưng mà cũng không yếu. Từ hành động này tuyệt đối là của một tiểu nhân vật thổ dân, khó có thể tưởng tượng tới thanh niên có được Linh binh tuyệt phẩm vừa rồi.

- Đương nhiên, ta nói lời giữ lời. Nói đi, rốt cuộc có thấy thanh niên kia hay không?

Di Tĩnh hỏi.

- ách... Có, vừa rồi hắn xuất hiện cách đó không xa, vừa mới xuất hiện đã phóng về phía kia.

Nhiếp Vân giả bộ như do dự một chút rồi tiện tay chỉ một hướng.

Phương hướng này ngược lại với Bắc Thần thành, nữ nhân trước mắt này nếu như muốn đi tìm, tuyệt đối không tìm thấy một cọng lông nào.

- Phương hướng này sao? Được rồi, thứ này cho ngươi.

Di Tĩnh gật đầu, hai mắt xoay chuyển, tiện tay ném Trệ Không ấn trong tay cho Nhiếp Vân.

- Ha ha.

Nhiếp Vân không ngờ nàng dễ lừa gạt như vậy, vừa định tiếp Trệ Không ấn thì đột nhiên nhìn thấy trong mắt nữ nhân này có một tia hưng phấn.

Một chút hưng phấn này tuy rằng bị nàng che dấu rất tốt, nhưng mà Nhiếp Vân có Thiên nhãn cường đại vô cùng, nếu như ngay cả chuyệnanày cũng không nhìn ra thì cũng không thể xưng là thiên phú đặc thù bài danh số mười bảy được.

------oOo------

Chương 850: Nữ nhân điên (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ không tốt. Hắn cũng không tiếp ngọc bài mà thân thể nhoáng lên, trước mặt liên tiếp xuất hiện khí bạo, đồng thời thân thể nhanh chóng lùi về phía sau.

Phanh.

Vừa mới rời đi thì Trệ không ấn kia đã nổ tung ra, phong tỏa một phiến không gian. Không phải Nhiếp Vân phản ứng nhanh sẽ bị phong tỏa trong đó, khi đó tuyệt đối sẽ biến thành hổ giấy, không có cách nào di chuyển, mặc người chém giét.

- Ngươi nhận ra ta?

Nhìn thấy tình hình này, lần này tới phiên Nhiếp Vân nghi hoặc.

Cho dù đối phương có thiên phú Thiên nhãn thì cũng không thể nhìn thấu hình thái của thiên phú Ngụy Trang sư a, nàng ta sao lại xác định chắc chắn mình la thanh niên vừa rồi chứ?

- Được rồi, nữ nhân này có quá nhiềuo ảo bối, tranh đấu với nàng nhất định sẽ chịu thiệt, vẫn nên đi trước thì hơn.

Biết không phải là lúc nghi hoặc, Nhiếp Vân biết rõ một khi bị bắt, tuyệt đối là chuyện phiền toái cho nên lập tức quay đầu bỏ chạy.

Cho dù hiện tại thực lực của Nhiếp Vân có thể chiến một trận với cường giả Nạp Hư cảnh sơ kỳ, nhưng mà thời gian gặp nữ nhân này không dài, lại xuất ra không ít bảo bối, ai biết được trên người đối phương còn có át chủ bài hay không chứ? Vạn nhất thực sự lật thuyền ở đây, khi đó có muốn khóc cũng không kịp.

Ở trong tay nhiều cao thủ như vậy hắn còn tránh né được, lại bị lật thuyền trong tay một tiểu nữu không có kinh nghiệm giang hồ, nói ra chuyện này ngay cả chính hắn cũng tự cảm thấy mất mặt.

- Ồ? Phản ứng rất nhanh, đừng có chạy..

Ầm ầm.

Thấy Nhiếp Vân muốn đi, Di Tĩnh sao có thể để cho hắn toại nguyện chứ? Tay phải nàng run lên, Địa Ngục Thiết Long tiên trong tay đột nhiên dài ra rồi cuốn tới.

Sưu sưu sưu...

Thiết Long tiên còn chưa tới trước mắt đã phát ra đám hắc mang phát ra tiếng xì xì, dường như một khi bị cuốn vào bên trong, đừng nói là đào tẩu, chỉ sợ sẽ bị trực tiếp lột mất một lớp da, gân cốt vỡ vụn.

- Thực sự là âm hồn bất tán, Đại Bi thất tiên kiếm.

Biết rõ căn bản không tránh được, cũng trốn không thoát cho nên Nhiếp Vân lui về phía sau một bước, cổ tay khẽ đảo, Kiếm thần chi kiếm lập tức rơi vào trong lòng bàn tay hắn, tay nhẹ nhàng run lên, một bộ kiếm thuật vô thượng bắn về phía Thiết long tiên.

Phá Trần tuyejt sát kiếm thuật tuy rằng uy lực mạnh mẽ hơn Đại Bi thất tiên kiếm, nhưng mà nếu như sử dụng giao thủ với người dùng trường tiên công kích, hiển nhiên không thích hợp.

Thứ đầu tiên am hiểu tuyệt sát, một đạo kiếm quang quán triệt thiên địa, mà Đại Bi thất tiên kiếm một khi động thủ có thể bắt ra vô số đạo kiếm quang, vô luận là công hay thủ đều có đủ.

Về phần vì sao không dùng Vô Thượng đại kiếm thuật uy lực mạnh mẽ hơn, chủ yếu là tốc độ ra tiên của đối phương quá nhanh, căn bản không cho Nhiếp Vân có thời gian chuẩn bị.

- Kiếm pháp thật là lợi hại.

Nhìn Đại Bi thất tiên kiếm, hai mắt Di Tĩnh sáng ngời, Địa Ngục Thiết Long tiên bắn ra, trường tiên rống như là độc xà biến thành cự long, dữ tợn lắc lư, xé rách không gian điên cuồng ngạnh kháng

với quang mang bảy màu trước mắt.

Oanh.

Một tiếng bạo tạc, nổ tung, công kích song phương từ trên không trung va chạm, khí lãng nhộn nhạo, lan tràn ra bốn phía khiến cho ngọn núi phía dưới bị đánh thành bụi phấn. Vô số yêu thú hoảng sợ, liên tục chạy tứ tán.

Yêu thú hoang dã trên Phù Thiên đại lục đại bộ phận đều là Pháp Lực cảnh, mạnh hơn chút làn tt, Bất Hủ cảnh cũng rất ít. Loại yêu thú ấp bậc này nhìn thấy cao thủ đối chiến như vậy đã sớm bị dọa tán loạn, nào dám xông lên ăn xui xẻo chứ?

Hai cỗ lực lượng giao kích, Nhiếp Vân nhịn không được lùi về phía sau vài bước, sắc mặt khẽ biến đổi.

Tiểu nữu này tuy rằng là Nạp Hư cảnh sơ kỳ, nhưng mà sức chiến đấu chính thức lại có thể so với Nạp hư cảnh trung kỳ, thậm chí ngay cả hậu kỳ cũng mạnh hơn vài phần.

- Cũng có thể vượt cấp chiến đấu sao?

Trong lòng Nhiếp Vân rùng mình.

Không ngờ nàng ta cũng như hắn, có thể vượt cấp chiến đấu.

Đây rốt cuộc là quái thai từ đâu xuất hiện chứ?

Nhiếp Vân bằng vào lực lượng của Đại Lực đan điền tối đa có thể chiến đấu với cường giả Nạp Hư cảnh sơ kỳ, còn không đánh thắng nổi. Dù sao giữa Nạp Hư cảnh và Lĩnh vực cảnh khác biệt không chỉ có lực lượng.

Còn có nắm giữ và khống chế đối với lực lượng không gian.

Bình thường ngay cả Nạp Hư cảnh sơ kỳ cũng không đánh thắng chứ đừng nói là quái thai có thể vượt cấp chiến đấu này.

Ài, cũng đúng, hắn có thể vượt cấp chiến đấu, đương nhiên những

người khác cũng có thể, trên thế giới này không thể chỉ có mình hắn là quái thai a.

- Trốn.

Một chiêu lui về phía sau, Nhiếp Vân biết chắc mình không phải là đối thủ cho nên không dám do dự, lại lấy ra một khỏa Dời Thiên phù lục, mạnh mẽ bóp nát.

Sưu..

Quang mang lập lòe, Nhiếp Vân lần nữa biến mất tuổi chỗ.

Lúc này Nhiếp Vân đang cảm thấy mắn vì dự kiến trước đó của mình khi ở Tàng Bảo các, may mà cầm hơn mười khỏa Dời Thiên phù lục, bằng không hôm nay có muốn chạy trốn cũng không được.

Ầm ầm.

Không gian bị xé rách, lần này Nhiếp Vân xuất hiện trên một mảnh rừng rậm, khoảng cách so với nơi vừa rồi lần nữa hơn mười vạn dặm.

- Có lẽ lần này không đuổi kịp được chứ?

Nhìn trái phải một chút, thấy chung quanh không có người, Nhiếp Vân lần nữa thở dài một hơi.

Quả thực quá không may, một đường truyền tống, vừa mới dừng lại nghỉ ngơi một chút thì đã gặp phải nữ nhân điên như vậy. Là khí vận của hắn quá kém hay là do người này cố ý đi tìm?

Ài, bất kể thế nào tiểu nữu này đều là cường giả có thể so sánh với Nạp hư cảnh hậu kỳ, thậm chí là nhân vật khủng bố như Nạp Hư cảnh đỉnh phong, không thể trêu vào chẳng lẽ ta còn không chạy trốn nổi sao?

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân thả người bay xuống phía dưới rừng rậm. Thế nhưng còn chưa tiến vào rừng rậm, chẳng biết tại sao đã nhìn thấy không gian cách đó không xa cũng chấn động một hồi, lại có một

đạo thân ảnh linh lung đi ra.

- Hì hì, ngươi chạy rất nhanh. Tuy nhiên Dời Thiên phù lục ta cũng có rất nhiều, để xem ngươi có đủ dùng hay không.

Nhìn thấy thân ảnh có chút cứng đờ của Nhiếp Vân, Di Tĩnh cười hì hì.

- ngươi biết ta dùng Dời Thiên phù lục chạy về hướng nào sao?

Thấy nàng xuất hiện lần nữa, khoảng cách gần như vậy Nhiếp Vân cho dù có ngốc cũng biết có chuyện gì xảy ra. Chỉ là, mặc dù có biết nhưng mà hắn vẫn

không thể nào tin tưởng được.

- Đương nhiên, bằng không ngươi cho rằng bổn tiểu thư sao có thể tìm được ngươi? Đã biết rõ trốn không thoát thì tới đây cho bổn tiểu thư. Ta sẽ chơi với ngươi, không nhanh chóng giết ngươi đâu nha.

------oOo------

Chương 851: Nữ nhân điên (5)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhẹ nhàng cười, lông mi của Di Tĩnh nhảy lên, trong mắt mang theo sự vui vẻ, lần nữa chộp một cái.

Sưu sưu sưu...

Lần này nàng ra tay là Kim chưởng, khác với Ngân chưởng, khắp nơi đều là pháp lực tạo thành từng cái dây nhỏ, rậm rạp chằng chịt, tựa như lưới đánh cá vậy.

- Thiên la địa võng?

Nhìn thấy chiêu này, Nhiếp Vân sững sờ. Chiêu này gọi là Thiên la địa võng, là một loại vũ kỹ đỉnh tiêm, là tuyệt chiêu chỉ dùng để bắt

người. Khắp nơi đều là những sợi dây nhỏ, chỉ cần có một đạo dính vào trên người thì tất cả những sợi còn lại sẽ co rút lại, hung hăng trói gô ngươi lại.

Hơn nữa lực lượng trói lại rất lớn, chỉ cần thực lực không cao hơn đối thủ, trong thời gian ngắn tuyệt đối khó có thể đào thoát. Phương pháp phá giải có hai, một là dựa vào man lực xé nát những cái dây này, hai là... Thừa dịp Thiên la địa võng còn chưa triệt để hình thành, chạy ra ngoài.

Nhiếp Vân tự nhận thực lực mình còn xa không bằng tiểu nữu này, nhất định không có cách nào dùng man lực xé nát đám dây nhỏ này. Vì vậy hắn không dám do dự, ánh mắt ngưng trọng, thân thể nhoáng lên, tiếp tục điên cuồng chạy trốn vào rừng rậm bên dưới.

- Ngụy trang sư biến hóa.

Cùng lúc đó, ngụy trang chi khí của Ngụy Trang sư lan tràn toàn thân hắn.

Xoẹt xoẹt...

Xương cốt trên người rung động... Thân thể vốn là nhân loại đã xảy ra biến hóa, biên thành một loại yêu thú hình thể nhỏ dài, hai cánh run lên, tốc độ tăng vọt gấp đôi, rất nhanh đã chạy nước rút.

Thiên phú Ngụy Trang sư đạt tới hình thái thứ hai đã có thể khiến cho người ta ngụy trang thành yêu thú. Loại năng lực này Nhiếp Vân chưa từng thi triển qua. Lần này đột nhiên dùng, uy lực cũng không nhỏ, thoáng cái đã tránh thoát đi đám dây kia quấn quanh, đi vào trong rừng rậm.

- Hình thái thứ hai của Ngụy Trang sư? Thú vị... chỉ là muốn đào tẩu trong tay ta, không có khả năng.

Liên tục bị thiếu niên thực lực không bằng mình trước mắt đào tẩu mấy lần, Di Tĩnh cũng không có tức giận mà trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn. Dường như rốt cuộc cũng tìm được chuyện thú vị. Nàng hô nhỏ một tiếng, chân nhảy về phía trước, súc địa thành thốn đi tới sau lưng Nhiếp Vân.

- Kháo.

Thấy tốc độ của tiểu nữu này nhanh như vậy, Nhiếp Vân cảm thấy sắp phát điên. Người này chẳng những nhiều bảo bối mà dường như thủ đoạn cũng không kém hơn hắn chút nào. Loại quái thai này rốt cuộc xuất hiện từ đâu ra vậy?

- Địa hành chi khí, đào đất.

Biết rõ bây giờ không phải là lúc xoắn xuýt những chuyện này. Nhìn thấy mặt đất, hai mắt Nhiếp Vân sáng ngời, địa hành chi khí vận chuyển, chui thẳng vào trong mặt đất.

Hắn biết rõ chỉ cần chui vào trong mặt đất, đối phương phát ra chấn động thì nhất định bản thân sẽ bị thương. Nhưng mà lúc này hắn không chú ý được nhiều như vậy. Cùng lắm là lúc bị công kích lại chui vào Tửu Hoa động phủ.

Dù sao chỉ cần mình không có từ dưới đất chui lên, nàng muốn đơn giản bắt mình cũng là chuyện không có khả năng.

Sưu.

Tốc độ không giảm, thoáng cái chui xuống đất. Lúc này Nhiếp Vân mới thở dài một hơi. Tuy rằng thiên phú Địa hành sư chỉ bài danh số một trăm sáu mươi bảy, nhưng mà từ lúc đi vào trong Phù Thiên đại lục, mỗi lần gặp nguy hiểm đều có thể dựa vào nó mà đào thoát. Lần nào cũng đúng, chắc có lẽ lần này không phải là ngoại lệ a.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Vân dùng Thiên nhãn nhìn về phía sau, hắn muốn nhìn bộ dáng suốt ruột của nữ nhân này, không nhìn thì không biết, vừa mới nhìn thì thiếu chút nữa hắn đã ngất đi.

Chỉ thấy nữ nhân điên này cũng nghênh ngang chui vào trong mặt đất, đồng thời cũng không có chút áp lực nào, một đường thông suốt.

Địa hành sư.

Không ngờ nàng ta cũng là Địa hành sư.

- Móa.

Nhiếp Vân cảm thấy tim mình mát lạnh, rốt cuộc hắn đã gặp phải quái thai gì thế này?

Bảo bối nhiều không nói, thủ đoạn cũng nhiều. Vũ kỹ nhiều cũng thôi đi, dường như thiên phú đặc thù cũng nhiều. Chẳng lẽ nàng cũng có pháp quyết vô danh, có thể gia tăng số lượng đan điền? Điều này không có khả năng a...

- Ồ? Không phải là Địa hành sư, mà là dùng Địa hành chi khí. Thế nhưng sao nàng ta lại có Địa hành chi khí cơ chứ?

Trong lòng nghi hoặc, Nhiếp Vân nhìn kỹ, nhìn một hồi hắn mới thở dài một hơi, phát hiện ra có chỗ không giống.

Nhìn tiểu nữu này còn có chút lạnh nhạt với việc tiềm hành dưới lòng đấ,t hiển nhiên không phải là Địa hành sư chính tông. Mà là mượn nhờ Địa hành chi khí, trong thời gian ngắn mới có năng lực này. Hiện tại bởi vì vấn đề không thông thuận này cho nên mới không đuổi kịp hắn. Chỉ sợ không tới mười phút sẽ triệt để thuần thục, khi đó kết cục khó mà nói được.

Không phải nhà các ngươi bán bảo bối đó chứ? Bằng không sao trên người lại có nhiều thứ tốt như vậy chứ?

Cười khổ lắc đầu, tốc độ dưới chân Nhiếp Vân không giảm, một mặt tiến lên, một mặt đi nghĩ biện pháp.

Tình huống hiện tại dùng Dời Thiên phù lục nhất định không được, vô luận dời tới đâu đều có thể bị đuổi kịp. Dời thiên phù lục ban đầu hắn chỉ lấy trong kho Kiếm Thần tông mười khỏa, không nhiều, phải tiết kiệm sử dụng. Nếu như sử dụng hét mà còn không thoát được, khi đó sẽ không may.

Ài, sớm biết gặp quái thai như vậy thì nên lấy thêm mấy khỏa a.

Dùng năng lực chuyên chạy trối chết của Địa hành sư cũng không được, đối phương cũng có Địa Hành chi khí, cho dù tránh thoát lần này, nhưng mà vạn nhất nàng còn đạo Địa hành chi khí thứ hai thì sao đây?

Giao thủ dưới mặt đất, lực lượng không được phát tán giống như bên trên. Hai người đều có thiên phú Địa hành, một khi chính thức đánh hắn sẽ không chiếm được chút ưu thế nào, ngược lại còn ăn thiệt thòi lớn.

Thiên phú Tường thủy sư... Khắp nơi đều là lục địa, ngay cả nước cũng không có, cho dù có cũng là dòng suối... Một khi chui vào tương đương là bia ngắm sống, tự mình muốn chết a.

Hơn nữa nhìn đối phương cũng có Địa hành chi khí, khó bảo toàn nàng ta không có Tường thủy khí. Nếu như thực sự, bị đối phương thao túng nước vây khốn, khi đó muốn khóc cũng không kịp.

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Vân gặp phải đối thủ như vậy.

Thực lực đối phương nhìn cũng không cao, chỉ có Nạp Hư cảnh sơ kỳ, nhưng mà dường như vô luận mình dùng loại pháp bảo nào nàng ta đều có thể phá giải. Đối thủ như vậy thực sự quá đáng sợ.

- Thực sự không được thì vận dụng Phong lôi ma dực.

Nghĩ một hồi, cảm thấy không có biện pháp, Nhiếp Vân cắn răng một cái.

Tuy rằng Phong Lôi ma dực không thích hợp chạy trốn đường xa, nhưng mà chỉ cần thi triển tốt, chạy vọt ra khỏi phạm vi tầm mắt của nàng ta, khi đó Nhiếp Vân còn tự tin mình có biện pháp chạy thoát.

------oOo------

Chương 852: Nữ nhân điên (6)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bây giờ linh hồn hắn giống như nàng ta, đều là Linh cấp đỉnh phong, chỉ cần thoát khỏi ánh mắt nàng, dùng thiên phú Ẩn nấp sư ẩn nấp, đối phương nhất định không thể nào phát hiện ra được hắn.

Tuy nhiên... Dùng Phong lôi ma dực vô cùng nguy hiểm, một ngày không thể vượt qua mười lần. Một khi vượt quá, hai bộ công pháp phật ma trong cơ thể sẽ sinh ra xung đột.

bình thường xung đột cũng thôi đi, thế nhưng nếu như xung đột lúc này, chẳng khác nào là muốn chết.

- Cho dù nguy hiểm cũng phải thử một chút.

Biết rõ sẽ gặp nguy hiểm, Nhiếp Vân vẫn cắn răng một cái, thân thể khẽ đảo, bắt đầu có xu hướng chạy như điên lên bên trên.

- Biết rõ ở dưới mặt đất cũng không thoát được ta rồi sao?

Dường như đã sớm biết rõ Nhiếp Vân sẽ đưa ra lựa chọn như vậy, nữ tử lần nữa cười cười, theo sát phía sau Nhiếp Vân, nhanh chóng đuổi theo.

Sưu.

Hai người một trước một sau nhanh chóng lao ra khỏi mặt đất.

Vừa mới rời khỏi mặt đất, thân thể Nhiếp Vân run lên, đôi cánh đen kịt xuất hiện sau lưng hắn, cánh trái là phong, cánh phải là lôi, khẽ run lên thì trên không trung đã vang vọng tiếng sấm rền.

Sưu...

Thoáng cái đã bắn về phía trước, thời gian trong nháy mắt đã bay ra được mấy chục dặm.

Trước đó khi thử nghiệm ở Tử Hoa động phủ, bởi vì có liên quan tới không gian lớn nhỏ, bị chế ngự cho nên hắn không có thi triển nhanh như vậy. Hiện tại sử dụng cảm thấy sảng khoái không nói nên lời. Không hổ là pháp quyết vô thượng của Ma nhân, quả nhiên

cường đại.

- Ngươi có cánh? Ma nhân tộc? Lại hiểu bí pháp Ma nhân tộc? Khó trách ca ca phái ra nhiều người như vậy mà không bắt được ngươi dù chỉ một lần. Thú vị. Tuy nhiên chỉ bằng như vậy mà muốn chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta, còn chưa đủ.

Nữ tử vừa mới chui ra khỏi mặt đất đã nhìn thấy Nhiếp Vân cách đó mấy chục dặm, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên, khóe miệng cười cười. Trong đôi mắt linh động hiện lên vẻ giảo hoạt.

- Ta tới.

Thấy đối phương lần nữa đập cánh lần thứ hai, lại bay ra mấy chục dặm, nữ tử này cười cười, thân thể mềm mại nhoáng lên, người đột nhiên được một cỗ quang mang cổ quái bao phủ, chân đạp mạnh vào không trung, dường như cả không trung là một đường bằng phẳng. Chưa tới ba hô hấp nàng đã đi tới sau lưng Nhiếp Vân, khoảnh cách chỉ còn mấy trăm thước.

Phong Lôi ma dực nhanh chóng chế tạo ra một khoảng cách, thế nhưng chỉ trong chớp mắt tất cả khoảng cách đều bị xóa bỏ.

- Đây không phải là Súc địa thành tốn, đây là... Thiên phú Thiên hành sư?

Nhiếp Vân thổ huyết, hắn cảm thấy sắp sụp đổ.

Tình huống thân thể lúc mới xuất hiện của nữ nhân này giống như Vân Huyên lúc trước, trên người có quang mang cổ quái, mỗi một bước đều có tốc độ cực nhanh, không phải là đang phi hành mà đang bước trên không trung.

Thiên phú Thiên hành sư, Thiên hành chi khí...

Sưu sưu...

Nhiếp Vân thu ma dực vào trong cơ thể rồi dừng lại.

Đã trốn không thoát, như vậy còn không bằng không trốn thì hơn.

- Sao lại không trốn nữa?

Thấy hắn dừng lại, Di Tĩnh cũng sững sờ hỏi.

- Rốt cuộc ngươi là ai? Chắc hẳn chuyên môn tới tìm ta, đúng chứ?

Lúc này Nhiếp Vân đã nghĩ thông, thân thể nhoáng một cái, giải trừ ngụy trang của Ngụy trang sư, biến về tướng mạo sẵn có. Hắn đã hiểu rõ mục đích của đối phương cho nên cũng không tiếp tục ngụy trang nữa.

- Ta là ai? Ta chính là ta. Sao nào? Muốn biết được ta là ai, sau đó trả thù sao? Bổn tiểu thư sẽ không ngốc như vậy đâu.

Di Tĩnh vốn ôm tâm tình tìm niềm vui mà tới, cũng không phải muốn bắt được Nhiếp Vân hay là muốn giết chết hắn. Lúc chính thức nhìn thấy Nhiếp Vân, phát hiện ra hắn thú vị hơn những khuôn mặt cũ trong Di Thần tông, sát ý trong lòng nàng giảm bớt, nghe thấy Nhiếp Vân hỏi hung ác như vậy, lúc này nàng cười nói.

- Được rồi, được rồi, bớt trừng mắt hung hãn như vậy đi. Như vậy đi, ngươi nhanh trốn, ta cho ngươi trốn trước mười phút, sau đó lại đuổi, thế nào?

Thấy ánh mắt thiếu niên lạnh lùng nhìn mình, Di Tĩnh lầm bầm.

- Ngươi...

Nghe nói như vậy Nhiếp Vân tức giận tới mức thiếu chút nữa bị sặc nước miếng mà chết. Nữ nhân này quả thực hiếm thấy, vừa rồi một đường đào tẩu tuy rằng thời gian không dài, nhưng mà hắn lại bị đuổi giống như chó nhà có tang vậy. Loại tình huống này không ngờ trong mắt nàng chỉ là chơi đùa... Chơi mẫu thân ngươi a, ngươi về đuổi theo mẫu thân ngươi rồi chơi đi...

- Nếu như ta đoán không sai, ngươi hẳn là người của Di Thần tông.

Đè xuống sự tức giận trong lòng, Nhiếp Vân thấy nàng tạm thời không có ý động thủ cho nên hít sâu một hơi, lạnh lùng hỏi.

Cả Phù Thiên đại lục hiện tại trừ Di Thần tông ra còn chưa có tông môn nào lớn mật như vậy, dám đuổi hắn chật vật như thế.

Tuy rằng hiện tại thân phận tông chủ Kiếm Thần tông còn chưa công bố ra ngoài, nhưng mà thân phận đệ tử của Vô thượng trưởng lão Hóa Vân tông sau khi lão tửu quỷ đột nhiên xuất hiện cũng đã được xác nhận. Những tông môn khác có lẽ không có mắt tới mức này, đi tới mạo phạm uy vũ a.

Lại nói cũng chỉ có Di Hoa kia mới có Thiên hành chi khí.

Về phần thiên phú Địa hành sư, Di Hoa có thể tìm được địa phương xa xôi như Khí hải đại lục, tìm được Địa Hành sư rồi thu thập Địa hành chi khí đối với hắn có lẽ cũng không có khó khăn quá lớn.

- Làm sao ngươi biết? Không sai, ta là người Di Thần tông.

Thấy đối phương thoáng cái đoán được, Di Tĩnh sững sờ, nàng cười, cũng không có phủ nhận.

- Nhìn ngươi có nhiều thứ tốt như vậy, lại có Địa hành chi khí, Thiên hành chi khí, Linh binh tuyệt phẩm... Nhất định địa vị trong Di Thần tông không thấp. Ít nhất không phải là tồn tại mà Thái thượng trưởng lão có thể so sánh, chẳng lẽ ngươi là nữ nhi của Di Hoa?

Hai mắt Nhiếp Vân nheo lại, nói.

- Ta nhổ vào, ca ca ta còn chưa kết hôn, vị hôn thê duy nhất còn bị ngươi... Hừ, không có kết hôn làm sao có nữ nhi được chứ?

Nghe thấy thiếu niên suy luận, sắc mặt Di Tĩnh đỏ lên, tức giận hừ một tiếng.

- Quả nhiên...

Nhiếp Vân đã sớm biết rõ Di Hoa này không có khả năng có nữ nhi, vừa rồi hắn cố ý nói như vậy là muốn hù đối phương nói ra sự thực. Quả nhiên, tiểu nữu này cơ hồ không có kinh nghiệm giang hồ gì,

một câu đã lòi cái đuôi ra.

- Nếu như là muội muội của hắn, vậy thì chết đi cho ta.

Xác nhận thân phận của đối phương, trong mắt Nhiếp Vân hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Dù ao hắn cũng đã kết thù với Di Thần tông, sẽ không để ý tới mức thù lớn hơn chút nữa. Chỉ là thủ đoạn của tiểu nữu này rất nhiều, thực lực cũng mạnh, chỉ sợ không dễ đánh chết như vậy. Thế nhưng cho dù khó khăn hắn cũng muốn thử một lần.

------oOo------

Chương 853: Nữ nhân điên (7)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dù sao nhìn bộ dáng của nàng, chắc chắn sẽ không thả mình yên ổn rời đi, đã trốn không thoát thì đập nồi dìm thuyền, liều.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Vân không có lưu tình, tay phải vẽ một cái, một bộ Phá Không Diệt tịch vô lượng đại kiếm thuật, tay trái giơ lên, một bộ Hồng hoang vô lượng, hai tuyệt thế vũ kỹ đồng thời được hắn thi triển ra.

Đồng thời thi triển, ma dực sau lưng lần nữa hiển hiện, hai cánh phong lôi lập lòe, nhoáng cái thân đã đi tới vị trí cách Di Tĩnh không xa. Eo phát lực, lưng khom lại, lực lượng cơ bắp toàn thân sôi trào, uốn éo thành lò xo áp súc rồi đột nhiên chấn động, đá ra một cước.

Công kích ba khu vực, phong tỏa toàn bộ trái, phải, trung lộ của Di Tĩnh, cho dù nàng có muốn chạy trốn cũng rất khó.

- Thật là lợi hại, đây mới là chiến đấu thực sự, so với những người kia còn tàn nhẫn hơn nhiều.

Nhìn thấy công kích của Nhiếp Vân, đôi mắt của Di Tĩnh cũng trở nên ngưng trọng, không còn vẻ vui đùa như vừa rồi.

Tuy rằng tính tình Di Tĩnh không tốt, tính cách ngay thẳng, nhưng mà tu luyện lại chưa từng lười qua, gần đây lại rất chăm chú. Nếu không phải như vậy thì cũng không có khả năng tuổi tác không lớn mà có được thực lực Nạp Hư cảnh.

Bình thường đối luyện với người trong tông môn, những người kia bởi vì kiêng kỵ nàng là muội muội tông chủ mà không dám thi triển ra chiêu số tàn nhẫn, cũng mất đi hứng thú của nàng. Hiện tại nhìn thấy Nhiếp Vân đánh ra công kích, chỉ cần hơi chút không cẩn thận sẽ là trí mạng khiến cho tinh thần nàng lập tức tập trung cao độ.

Ầm ầm.

Vẻ mặt ngưng trọng, Địa Ngục Thiết long tiên trong tay Di Tĩnh lần nữa run lên, lần nữa hóa thành một đầu cự long, kích động, làm cho không khí bắn tứ tung, sau đó nghênh đón Vô thượng đại kiếm thuật và Ma Ha thần chưởng của Nhiếp Vân. Đồng thời mũi chân nàng điểm một cái, vẽ một vòng tròn trên mặt đất, dường như muốn hóa giải lực lượng mạnh mẽ không gì so bì nổi từ một cước của Nhiếp Vân.

Chiêu này dùng mũi chân khoanh tròn trên mặt đất chờ đợi đối phương công kích, chiêu số này cũng rất nổi danh, gọi là Bão thủ viên, là lợi dụng xỏa kình bốn lạng bạt ngàn cân, đánh công kích nhìn như hung mãnh của đối phương qua một bên.

Hai tay và chân Nhiếp Vân có thể đồng thời đánh ra ba loại công kích, tâm phân tam dụng, nàng còn chưa làm được cho nên không dám đón đỡ. Chỉ có thể đem toàn bộ lực lượng tập trung vào Địa Ngục Thiết long tiên, chân thì tạo thành thủ thế nhưng vậy, khiến cho hiệu quả công kích của Nhiếp Vân giảm bớt một chút.

Chiêu này nhìn qua là phòng thủ bị động, nhưng mà trên thực tế chỉ cần lực lượng của Địa Ngục Thiết Long tiên không có bị tổn thất thì sẽ nhất định có thể loại trừ công kích của đối phương, sau đó tốc độ nhanh hơn một ít, công kích vào đùi Nhiếp Vân. Như vậy chỉ sợ công kích của Nhiếp Vân còn chưa có hiệu quả thì đã bị nàng đả thương.

Không thể không nói, tuy rằng kinh nghiệm thực chiến của Di Tĩnh không nhiều lắm, nhưng mà công phu trong người cũng không kém. Đối phó với người khác có lẽ không thành vấn đề, nhưng mà đáng tiếc, người nàng gặp chính là Nhiếp Vân, người có kinh nghiệm hai kiếp.

Mục đích và suy nghĩ của nàng đều bị Nhiếp Vân liếc mắt cái đã nhìn thấy rõ.

Tiên ảnh và Vô thượng đại kiếm thuật cùng Ma Ha thần chưởng va chạm, trên không trung lập tức vang lên thanh âm giòn dã, tuy nhiên cũng không có khí lãng cường đại xuất hiện.

Một tiếng phanh vang lên, như là đánh trúng không khí vậy.

- Ồ? Không đúng.

Cảm nhận được điểm ấy, Di Tĩnh cũng ý thức được cái gì đó, khuôn mặt biến đổi, mũi chân vội vàng tăng lực.

Chỉ là lúc này nàng mới phát hiện thì đã quá muộn, bàn chân Nhiếp Vân mang theo một đạo ảo ảnh đã vượt qua vòng tròn mà nàng vẽ ra dưới chân, xuất hiện trước mặt nàng.

Nhiếp Vân biết rõ mình nhất định không phải là đối thủ của tiểu nữu trước mắt này, vì vậy bên ngoài cưỡng ép công kích, đánh ra vô thượng đại kiếm thuật và Ma Ha thần chưởng, tuy rằng đánh ra hai đại tuyệt chiêu sắc bén, thế nhưng trên thực tế toàn bộ lực lượng lại tập trung vào một cước nhìn như bình thường, không có gì lạ này.

Một cước này dùng toàn bộ lực lượng cơ bắp, đại lực đan điền tăng phúc cùng với tất cả pháp lực, còn chưa tới trước mặt nàng thì đã ép cho không gian rung động, dường như đạt tới cực hạn mà không gian có thể thừa nhận được.

Phanh.

Bàn chân nâng lên, hung hăng đánh vào ngực Di Tĩnh.

Dưới tình huống Di Tĩnh không có phòng bị, nàng bị một cước đá bay, xương ngực phát ra tiếng giòn vang, vỡ vài cái. Tuy nhiên dù sao nàng cũng là Nạp Hư cảnh, khí hải dung nạp hư không, tuy rằng chiêu này lợi hại nhưng mà còn chưa tới mức dồn nàng vào chỗ chết.

Phốc.

Một chiêu bị thương, nhưng mà Di Tĩnh cũng không có uể oải mà hai mắt còn càng ngày càng sáng.

Đây mới thực sự là chiến đấu sinh tử, cũng chỉ có gia hỏa này mới dám hung ác như vậy. Nếu không phải là hắn, những người khác một khi biết rõ nàng là đại tiểu thư Di Thần tông, nào dám dùng chân đá vào ngực nàng chứ?

Không thể không nỏi một cước này của đối phương quả thực ngoan độc, nếu không phải lúc ấy kịp phản ứng, kịp thời co người lại, chỉ sợ ngay cả trái tim nàng cũng bị đá nát, trực tiếp mất mạng.

Hơn nữa... hừ, một chút thương hương tiếc ngọc cũng không có, không ngờ lại đá chỗ đó của người ta.. Thực sự là quá phận.

Những ý nghĩ này đột nhiên hiện lên trong đầu, đột nhiên nàng cũng ý thức được gì đó.

- Hỏng bét. Vừa rồi tình thế cấp bách công kích của ta không có chút lưu tình nào, hắn nhất định sẽ phải chết a...

Tuy rằng thiếu niên trước mắt dùng phương pháp xảo diệu hấp dẫn lực chú ý của nàng, khiến cho nàng ăn thiệt thòi, nhưng mà uy lực của chiêu kiếm thuật và chưởng ấn kia quá yếu, căn bản không ngăn được Địa ngục thiết long tiên mà nàng toàn lực thi triển.

Chỉ cần không ngăn được, bằng vào lực lượng trong tiên ảnh, nhất định sẽ bị đánh chết tại chỗ.

Lạc cạch.

Quả nhiên, Vô thượng đại kiếm thuật và Ma Ha thần chưởng trên

không trung sau khi va chạm dễ dàng vỡ vụn, Địa Ngục Thiết long tiên tiến lên, lực lượng không bị ngăn cản đã phóng tới ngực Nhiếp Vân...

Lúc này lực lượng toàn thân Nhiếp Vân đều tập trung ở trên đùi, căn bản không kịp trốn tránh.

- Phong lôi ma dực, tránh.

Đùng.

Ma dực lần nữa xuất hiện sau lưng, sắc mặt Nhiếp Vân dữ tợn, Phong lôi ma dực sau lưng lập lòe, nhanh chóng lùi về phía sau.

Ma dực không chỉ có thể làm cho người ta phi hành về phía trước mà cũng có thể khiến cho người ta phi hành về phía sau. Cho dù tốc độ không bằng tiến lên, nhưng mà so với phi hành bình thường cũng nhanh hơn nhiều.

------oOo------

Chương 854: Nữ nhân điên (8)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thế nhưng tuy rằng tốc độ của Phong Lôi ma dực rất nhanh, nhưng mà Thiết long tiên còn nhanh hơn. Nhiếp Vân vừa mới lùi về phía sau một bước thì đã xuất hiện ở trước ngực hắn.

- Trục Lãng thuẫn.

Tân niệm lóe lên, Trục Lãng thuẫn lần nữa ngăn cản trước ngực hắn.

Phanh.

Tiên ảnh đánh vào Trục lãng thuẫn, Nhiếp Vân cảm thấy có một cỗ lực lượng tương tự với ám kình tuôn ra, hắn còn chưa kịp phản ứng thì đã mạnh mẽ bay ra ngoài, nặng nề ngã xuống mặt đất, tạo

thành một cái hố to.

Phốc.

Máu tươi điên cuồng phun ra, cho dù có Trục Lãng thuẫn ngăn cản, nhưng mà thương thế của hắn so với Di Tĩnh còn nặng hơn.

- Ngươi không chết? Ngươi.. Ngươi là Phòng ngự sư? Ngươi còn là Phòng ngự sư?

Thấy thiếu niên này tuy rằng nằm trên mặt đất nhưng mà cũng không có chết đi. Lúc này Di Tĩnh mới thở dài một hơi, thật vất vả mới tìm được bạn chơi, nàng cũng không muốn nhanh như vậy để cho đối phương chết đi.

Thấy hắn không chết, lúc này nàng mới phát hiện đằng sau Trục lãng thuẫn có một tầng như mai rùa dán chặt vào trên da, không ngừng lập lòe, lại là thiên phú Phòng ngự sư.

Khục khục. Phốc.

Không có thời gian trả lời câu hỏi của nàng, Nhiếp Vân giãy dụa đứng dậy. Bởi vì động mạnh cho nên sắc mặt hắn lần nữa đỏ lên.

Tình cảnh vừa rồi vô cùng nguy hiểm, cho dù Trục Lãng thuẫn ngăn cản đại bộ phận công kích nhưng mà hắn vẫn không chịu nổi. Thời khắc cuối cùng hắn đành vận chuyển thiên phú Phòng ngự sư. Chỉ là không ngờ thực lực đối phương quá mạnh mẽ, phối hợp với Linh binh tuyệt phẩm đánh ra một kích toàn lực, căn bản không phải là thứ mà Phòng ngự sư có thể chống lại, vẫn khiến cho hắn bị thương.

- Thực là lợi hại.

Sắc mặt đỏ lên, Nhiếp Vân không kịp nói chuyện, trong lòng khẽ động, Trị liệu đan điền vận chuyển, một cỗ Trị liệu chi khí không ngừng trị liệu thương thế trên người hắn.

Thời gian giao thủ không dài, lại vô cùng nguy hiểm, hai người đồng thời bị thương, cũng không quan tâm tới việc đánh chết đối

phương. Trong lúc nhất thời bầu không khí có chút quỷ dị, yên tĩnh tới đáng sợ.

Trên thực tế xuất hiện loại tình huống này là có chút liên quan tới kinh nghiệm thực chiến quá ít của Di Tĩnh, bất kể thế nào nếu như nàng bị thương nhẹ hơn một chút, nếu như có thể thừa cơ động thủ thì Nhiếp Vân nhất định sẽ bị đánh chết. Nhưng mà nàng vốn không muốn giết chết Nhiếp Vân, hơn nữa kinh nghiệm thiếu cho nên không có ý thức này, vì vậy mới đưa tới loại cục diện này.

Nàng không động đương nhiên Nhiếp Vân càng không động. Hiện tại thương thế quá nặng, không nhanh trị liệu một chút, kế tiếp có thể còn sống hay không cũng không nhất định. Nếu như lại tiến lên, không phải là muốn chết hay sao?

- Nếu như thiên phú Phòng ngự sư cũng đạt tới hình thái thứ ba thì cũng không có thảm như vậy...

May mà đây chỉ là ngoại thương, cũng không có làm linh hồn bị thương, trị liệu cũng rất dễ dàng. Chỉ trong chốc lát Nhiếp Vân đã thấy cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Nhớ tới hình thái thứ nhất mà chỉ có thiên phú phòng ngự sư mới có, lực phòng ngự có hạn, chuyện này làm cho Nhiếp Vân không khỏi lắc đầu.

Ứng Long có thiên phú phòng ngự sư đạt tới hình thái thứ ba, nếu như gặp phải loại tình huống này chắc chắn sẽ không có vấn đề quá lớn. Mà hắn lại bị thương nặng, cũng có thiên phú phòng ngự sư, chỉ là giữa hình thái thứ nhất và hình thái thứ ba khác biệt vẫn quá lớn.

Không nói cái khác, chỉ tính riêng hình thái thứ nhất và hình thái thứ ba của kiếm đạo sư đệ cũng đã có chênh lệch long trời lở đất.

- Nạp vật sư, Trị liệu sư, luyện đan sư, thuần thú sư, đại lực sư, ngụy trang sư, diễm hỏa sư, tiên âm sư, địa hành sư, phòng ngự sư... Chiêu vừa rồi mà ngươi thi triển hẳn là Vô thượng đại kiếm thuật của Kiếm Thần tông a, vậy thì còn có Kiếm đạo sư... Hắc hắc, không ngờ khí tức đặc thù của ngươi còn nhiều hơn ta. Được, chúng ta tiếp tục.

Dường như Di Tĩnh cũng có trị liệu chi khí, rất nhanh sắc mặt nàng cũng khôi phục lại vẻ hồng nhuận phơn phớt. Nghĩ tới đủ loại thần kỳ mà thiếu niên trước mắt có được, hai mắt nàng càng ngày càng sáng, tinh thần càng ngày càng phấn khởi.

- Tiếp tục.

Vừa mới khôi phục thương thế không sai biệt lắm lại nghe đối phương nói như vậy, hai mắt Nhiếp Vân tối sầm, run rẩy một chút, thiếu chút nữa đã bất tỉnh vì tức giận.

Thực sự là nữ nhân biến thái, vừa rồi thừa dịp nàng không sẵn sàng dùng hết toàn lực mới có hiệu quả như vậy. Hiện tại nàng ta đã có phòng bị, nếu như chơi tiếp, chỉ sợ đối phương sẽ không có chút thương tổn nào mà người chết trước sẽ là hắn.

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Vân chiến đấu một cách nghẹn khuất như vậy.

Trước kia mặc kệ thực lực đối phương mạnh bao nhiêu, cho dù đánh không lại thì còn có thể chạy thoát. Mà bây giờ thực lực đối phương nhìn qua cao hơn mình một đường, mà hết lần này tới lần khác lại đánh không thắng, trốn cũng không trốn thoát...

- Tiếp tục? Được, vậy thì tiếp tuyệt chiêu của ta.

Hít sâu một hơi, bàn tay Nhiếp Vân đột nhiên giơ lên, một đạo kiếm quang bắn ra. Đột nhiên ma dực run lên, phong lôi vang vọng, hắn thoáng cái đã tháo chạy ra hơn mấy chục dặm. Vừa mới đi xa xa thì đã bóp nát một cái ngọc bài.

Ong.

Quang mang lập lòe, Nhiếp Vân lần nữa biến mất tại chỗ.

Lần thứ năm thi triển Phong Lôi ma dực, lần thứ ba thi triển Dời thiên phù lục.

Phù.

Thoáng cái Nhiếp Vân xuất hiện tại vị trí cách đó mười vạn dặm, vừa mới ổn định thân thể thì lại lần nữa lấy ra một khỏa Dời Thiên phù lục, tiếp tục chạy đi.

Liên tục chạy mười lần, phát hiện ra trên người không còn Dời thiên phù lục, lúc này hắn mới dừng lại.

Nhìn quanh một chút, lúc này hắn mới cười khổ lắc đầu. Liên tục dùng Dời thiên phù lục chạy trốn, ngay cả chính hắn cũng không biết hiện tại mình đang ở đâu.

Đây là nơi kết nối với Mạn Duyên sơn mạch, từ xa nhìn lại tầng tầng lớp lớp không biết bao nhiêu vạn dặm, rừng rậm rậm rạp mênh mông, kết nối với bầu trời xa xa, chỗ giao nhau có hai màu lam lục, mặt trời tỏa ra quang mang cực nóng chiếu rọi, sinh cơ bừng bừng.

- Nữ nhân này không biết có biện pháp gì mà có thể nhận ra ta là ai, còn có thể suy tính ra Dời thiên phù lục của ta nhảy tới đâu. Cho dù vừa rồi liên tục nhảy mười lần, nhưng mà vẫn không quá an toàn...

Trầm tư một thoáng, ngụy trang chi khí của Nhiếp Vân bùng lên, biến thành màu sắc giống như cây cối. Cảm thấy vẫn chưa yên tâm, ẩn nấp chi khí của hắn lại được thi triển, trong chớp mắt đã biến mất trong rừng cây xanh biếc.

------oOo------

Chương 855: Khe hở (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vốn hắn muốn ẩn giấu trong Tử Hoa động phủ, để cho Tử hoa động phủ biến thành hạt bụi, lại dùng hắc thạch bao phủ. Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại vẫn bỏ qua suy tính này.

Đối phương tới đây không phát hiện ra hắn, nhất định sẽ dùng tinh thần lực vây quét toàn diện. Một khi không xuyên qua được hắc

thạch thì hắn cũng bị phát hiện. Như vậy chẳng phải là tự chui đầu vào lưới hay sao?

Nếu không sử dụng hắc thạch, như vậy cho dù Tử Hoa động phủ có nhỏ thì vẫn bị phát hiện như trước, cũng vẫn không may.

- Chạy trốn rất nhanh...

Vừa mới ẩn nấp kỹ thì không gian lại lần nữa chấn động, thân ảnh Di Tĩnh từ bên trong đi ra.

Sau khi đi ra, đôi mi thanh tú của nàng nhíu lại, tìm hiểu bốn phía một vòng.

- Đây là nơi nào? Sao lại nhiều núi như vậy chứ?

Dường như nàng cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho mê hoặc. Tuy rằng trên Phù Thiên đại lục cũng có rất nhiều sơn mạch hoang dã, nhưng mà liên miên không ngớt như vậy, ngay cả Thiên Nhãn cũng không thể nào nhìn thấy tận cùng, đây là chuyện lần đầu tiên nafngt hấy.

- Ồ? Địa phương lớn như vậy thậm chí một đầu yêu thú cũng không có, thực sự là kỳ quái.

Lần nữa nhìn một vòng, chung quanh không có một chút động tĩnh nào, im ắng tới mức ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Dựa theo lẽ thường mà nói, sơn mạch lớn, kéo dài như vậy, lại nhiều cây cối, có lẽ phải có rất nhiều yêu thú. Một khi người tới thì đám yêu thú này phải liên tục chạy thục mạng, sẽ tạo thành thanh âm rất lớn mới đúng. Thế nhưng bây giờ lại không có thứ gì, ngay cả một nửa vật sống cũng không nhìn thấy, quỷ dị vô cùng.

- Được rồi, trước tiên tìm hắn rồi nói sau.

Nghi hoặc chợt lóe lên trong lòng nàng, gần đây Di Tĩnh luôn trầm tĩnh cho nên cũng không thèm để ý tới chuyện này, lại cầm lá cờ nhỏ trong tay rồi vung vây.

Bí pháp thi triển trận kỳ này có thể giữ hiệu quả một giờ, hai người đánh một đường, chạy không gần, nhưng mà thời gian cũng không dài cho nên vẫn chưa vượt qua một giờ kia, vì vậy lá cờ nhỏ này vẫn còn có hiệu quả.

Sưu.

Lá cờ đổi phía, chỉ vào một hướng trong rừng cây.

- Ồ? Nơi này không có người nha.

Linh hồn lực quan sát về phía trận kỳ chỉ, nhìn cả buổi cũng không thấy có bất kỳ vật gì, vẻ mặt Di Tĩnh lập tức nghi hoặc.

Nhiếp Vân và nàng có linh hồn lực giống nhau, lại có hiệu quả của ẩn nấp sư cho nên coi như nàng dùng linh hồn lực quan sát thì căn bản cũng không thể nào quan sát ra được.

Hơn nữa trong những thiên phú đặc thù của Nhiếp Vân mà nàng biết cũng không có ẩn nấp sư cho nên cũng không có nghĩ tới điểm này.

- Chẳng lẽ là trận kỳ hỏng rồi?

Di Tĩnh gãi gãi đầu.

- Không phải chứ? Đi qua xem chút.

Thân thể nhoáng lên, từ trên không trung rơi xuống, vừa vặn rơi vào phương hướng trận kỳ chỉ. Nơi này khắp nơi đều là hoa cỏ xanh biếc, không nhìn ra chút vấn đề nào.

- Thiên nhãn chi khí.

Hừ lạnh một tiếng, Di Tĩnh mở thiên phú Thiên nhãn ra, xem qua đám cỏ cây xanh biếc chung quanh. Mới liếc mắt nhìn nàng đã tươi cười.

- Được rồi, đừng có trốn nữa, không ngờ ngươi lại có thiên phú ẩn nấp sư...

Lời còn chưa nói hết thì sau lưng đột nhiên đã cảm thấy mát lạnh, một đạo kiếm quang phá không mà tới, đâm thẳng vào hậu tâm của nàng.

- Cái gì?

Cảm nhận được cỗ hàn ý rét lạnh thấu xương này, sắc mặt Di Tĩnh biến đổi, biến rõ trốn không thoát cho nên quang mang trên người đại thịnh. Thiên phú Thiên hành sư được thi triển, nhanh chóng chạy về phía trước.

Tuy rằng nàng chạy nhanh, nhưng mà hàn ý sau lưng như là giòi trong xương vậy, trốn tránh cũng không thoát, trong đó còn mang theo tiếng sấm nổ mạnh, hai đạo kiếm quang thẳng tắp, xé rách ánh trởi chiều, không có cách nào ngăn cản, cũng không thể ngăn cản.

- Xem như ngươi lợi hại, không ngờ lại dùng một đầu yêu thú hấp dẫn lực chú ý của ta, bản thân thì ẩn nấp sau lưng muốn ám toán.

Cảm nhận kiếm ý âm độc như giòi trong xương bám sát, Di Tĩnh mở ra Thiên nhãn, lập tức nhìn rõ tình huống sau lưng mình, cũng đã biết rõ chuyện gì đang xảy ra.

Đối phương không ngờ lại dùng một đầu yêu thú ngụy trang thành bản thân mình, sau đó lại dùng ẩn nấp chi khí che dấu, mà bản thân thì ẩn giấu ở dưới đất, chuẩn bị đánh lén.

- Nếu như vậy mà đã muốn giết ta thì cũng đã quá coi thường Di Tĩnh ta rồi.

Biết rõ kế hoạch của đối phương, Di Tĩnh cũng không có khẩn trương, bước chân đang tiến lên đột nhiên ngừng lại rồi quay người, hai ngón tay vươn về phía trước.

Ầm ầm.

Kiếm quang đang đâm thẳng về phía trước đột nhiên tiêu tán, bị hai ngón tay nàng kẹp chặt.

- Thiên phú Thiên thủ sư?

Kiếm quang biến mất, ở dưới mặt đất nơi phát ra kiếm quang có một tiếng sợ hãi thán phục vang vọng, Nhiếp Vân xuất hiện.

Vừa rồi khi hắn ẩn nấp, biết rõ đối phương nhất định có bí pháp tìm được mình cho nên hắn cố ý làm ra chút bố trí, để cho Hắc Nham biến thành bộ dáng mình, lại dùng ẩn nấp chi khí ẩn nấp, còn đem Tử Hoa động phủ biến thành viên bi đặt trong lòng bàn tay nó, mà hắn thì ẩn giấu ở dưới mặt đất, lặng lẽ chờ đợi.

Quả nhiên khiến cho hắn nhìn thấy Di Tĩnh dùng một lá cờ kỳ lạ tìm được chỗ của Hắc Nham, lúc này mới thừa dịp nàng không phòng bị mà đánh lén.

Vốn hắn tưởng rằng dưới tình huống bất ngờ, toàn lực xuất kích, cho dù không thể đánh chết nàng ta thì cũng có thể làm nàng ta bị thương, nào ngờ đối phương còn có một loại thiên phú chi khí đáng sợ nhất.

Thiên thủ chi khí.

Thiên thủ sư, xếp hạng thứ mười một trong những thiên phú đặc thù, gần với Võ đạo sư đứng thứ mười. Thiên phú cường đại như vậy lại phối hợp với công phủ mà chỉ Di Thần tông mới có, coi như hắn thi triển Vô thượng đại kiếm thuật có mạnh mẽ lên gấp đôi thì nhất định cũng không có cách nào thành công.

- Đi.

Đánh lén không thành, loại cảm xúc uể oải chợt lóe lên trong đầu Nhiếp Vân rồi biến mất, bàn tay khẽ vẫy, thu về Tử Hoa động phủ và Hắc Nham.

Hiện tại Hắc Nham chỉ có bán bộ Nạp Hư cảnh, còn xa không phải là đối thủ của Di Tĩnh, cho dù có thả ra cũng không có tác dụng. Ba yêu sủng còn lại cơ hồ đều đang bế quan, cũng không dùng được, lúc này hắn chỉ có thể dựa vào bản thân mình mà thôi.

Phong Lôi ma dực chấn động, Nhiếp Vân quay người lui về phía sau.

Một kích không thành quay người ngàn dặm, đây là thủ đoạn của ám sát sư thượng cổ. Tuy rằng hắn không phải là ám sát sư, nhưng mà cũng biết rõ hàm súc trong đó, hắn lập tức xoay người bỏ chạy.

Đây là lần thứ bảy hắn thi triển Phong lôi ma dực.

------oOo------

Chương 856: Khe hở (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đánh lén ta không được còn muốn chạy sao? Xuống cho ta.

Thấy Nhiếp Vân xoay người rời đi, không có chút dây dưa dài dòng nào, trong mắt Di Tĩnh hiện lên vẻ tán thưởng. Miệng nàng khẽ quát một tiếng, cánh tay đột nhiên dài ra, hai ngón tay mạnh mẽ kéo dài về phía trước, thoáng cái đã điểm tới sau lưng Nhiếp Vân.

Thiên phú đặc thù bài danh top mười mặc dù có thiên phú chi khí thì người ngoài cũng không có cách nào vận dụng được. Giống như nguyên khí sư của Nhiếp Vân vậy. Cho dù đem nguyên khí chi khí cho khôi lỗi Nguyên Cương trưởng lão trước đó thì cũng không thể thuận lợi hấp thu nguyên khí trong tối tăm, khôi phục thực lực bản thân được.

Tuy rằng Thiên thủ sư không phải là thiên phú bài danh top mười, nhưng mà cũng bài danh thứ mười một, càng là thiên phú đặc thù gần với top mười, không có loại đan điên tương ứng, cho dù có Thiên thủ chi khí cũng khó có thể thi triển ra. Di Tĩnh này cũng là do ca ca Di Hoa nàng phí vô số thủ đoạn mới có thể thành công. Tuy nhiên cũng chỉ sử dụng được hai ngón tay mà thôi, muốn vận dụng cả bàn tay thì vẫn không có khả năng như trước.

Dù là như thế cũng rất đáng sợ.

Phốc.

Ngón tay đánh trúng lưng, chỉ thoáng cái khuôn mặt Nhiếp Vân đã đỏ lên, máu tươi điên cuồng phun ra.

- Trốn.

Bản thân bị trọng thương, Trị liệu chi khí vận chuyển trong người, sắc mặt Nhiếp Vân dữ tợn. Ma dực lần nữa run lên, phong lôi vang vọng, tiếp tục chạy như diên.

Lần thứ tám sử dụng Phong lôi ma dực.

Giết không chết được đối phương, nhất định phải nhanh chóng đào tẩu, hắn và Di Thần tông đã đạt tới tình trạng không chết không ngớt. Sở dĩ đối phương không có hạ sát thủ là bởi vì hắn trong mắt nàng chẳng qua chỉ là con mồi, ôm tâm tư chơi đùa. Một khi không còn giá trị lợi dụng, nhất định sẽ không chút lưu tình nào.

Mặc dù không có giết chết mình thì cũng nhất định sẽ bắt trở về.

Có thể tưởng tượng ra được, bằng vào cừu hận của DI Hoa,một khi đi tới Di Thần tông, nào có đạo lý đối phương không động tay động chân chứ?

Đây cũng là nguyên do chủ yếu tại sao vừa rồi khi Nhiếp Vân đánh lén Di Tĩnh lại không có chút lưu tình như vậy.

- Còn muốn đi hay sao?

Không ngờ bị trọng thương như vậy mà Nhiếp Vân còn có thể đào tẩu, Di Tĩnh hừ lạnh một tiếng, hai ngón tay lần nữa điểm về phía Nhiếp Vân.

Lạch cạch.

Lần nữa bị điểm trúng, Nhiếp Vân cảm thấy lục phủ ngũ tạng, trái tim như bị hòa tan, trong nháy mắt tất cả vỡ vụn. Cảnh vật trước mắt trở nên tối sầm, từ trên không trung rơi xuống phía dưới.

- Chẳng lẽ ta phải chết ở đây sao?

Cảm nhận lực lượng toàn thân bắt đầu tán loạn, cả người Nhiếp Vân tựa như chìm vào biển cả, dường như sắp vĩnh viễn trầm luân.

Thương thế quá nặng, đã vượt quá phạm vi hắn có thể thừa nhận.

- Tuyệt đối không thể nào chết được.

Ngay khi sắp trầm luôn thì đột nhiên trái tim hắn mạnh mẽ nhảy lên một cái, một tiếng hò hét vang lên, đôi mắt vốn đã tan rã của Nhiếp Vân lại lần nữa sáng lên.

- Trị liệu.

Lần nữa tỉnh lại, vội vàng vận chuyển Trị liệu chi khí, không ngừng khôi phục thương thế trong cơ thể từng chút một.

- May mà dung hợp Kiếm thần chi kiếm, trái tim vô cùng cường đại, nếu không nhất định lần này sẽ phải chết.

Tỉnh táo lại, lúc này nghĩ lại Nhiếp Vân mới cảm thấy sợ hãi, lưng tràn ngập mồ hôi lạnh.

Uy lực một ngón tay vừa rồi thực sự quá lớn, dù có được thiên phú Phòng ngự sư thì hắn cũng không thể ngăn cản nổi. Nếu không phải trái tim dung hợp Kiếm thần chi tâm, cường đại vô cùng, tại thời điểm sắp trầm luân nó làm mình thức tỉnh lại, chỉ sợ lúc này Nhiếp Vân đã là một người chết rồi.

- Nữ nhân đáng giận, nhất định ta sẽ giết chết ngươi..

Lần thứ hai cảm nhận được tử vong gần mình như vậy, hai mắt Nhiếp Vân đỏ thẫm, miệng gào rú một tiếng. Phong lôi ma dực lần nữa được thi triển, tiếp tục chạy ra xa hơn.

Lần thứ chín, cũng là lần cuối cùng sử dụng Phong Lôi ma dực.

Nhưng mà dường như hiện tại Nhiếp Vân cũng không biết rốt cuộc

mình đã dùng mấy lần. Không phải là hắn sơ xảy, mà là hiện tại quá mức nguy hiểm, hcir cần bị ngón tay đối phương đánh trúng một lần, nhất định sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Mà có thứ có thể tránh né công kích của Thiên thủ sư cũng chỉ có một chiêu Phong lôi ma dực mà thôi.

- Lại có thể trốn? Khó trách ca ca bắt nhiều lần như vậy cũng không có thành công. Tuy nhiên, lần này ta nhất định sẽ bắt ngươi lại, để cho ca ca biết ta còn lợi hại hơn ca ca.

Thấy Nhiếp Vân trúng hai chiêu mà còn có thể chạy trốn, dường như Di Tĩnh cũng cảm thấy có chút kỳ quái. nàng hừ lạnh một tiếng, con mắt nheo lại, lần nữa điểm qua.

Giống như Nhiếp Vân đoán, ngay từ đầu tiểu nữu này cũng không có sát tâm với hắn, nhưng mà tuyệt đối không có ý tốt. Chỉ là nàng hiếu kỳ mà thôi. Nhìn thấy ban đầu còn cảm thấy thú vị. Hiện tại đã khám phá ra hết, cũng không còn lưu tình nữa. Mỗi một kích đều dùng toàn lực.

Ầm ầm.

Hai ngón tay như hai ngọn núi lớn nguy nga, từ phía trên không trung rơi thẳng xuống phía dưới, lần nữa bắn tới sau lưng Nhiếp Vân.

Điểm trúng một cái đã trọng thương, điểm trúng cái thứ hai thiếu chút nữa tử vong. Nếu như bị điểm trúng tiếp, nhất định Nhiếp Vân sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

- Phong Lôi ma dực.

Nhìn thấy hai ngón tay cách mình ngày càng gần, Nhiếp Vân biết rõ nếu như bị điểm trúng thì nhất định sẽ hết. Dưới sự lo lắng, hắn lại lần nữa rít lên, tiếp tục thi triển Phong Lôi ma dực.

Ầm ầm...

Vừa mới thi triển thì Nhiếp Vân đã cảm thấy một cỗ ma khí rốt cuộc khó có thể áp chế nổi, đột nhiên kích phát từ trong cơ thể mà ra.

- Nhanh như vậy sao? Chịu đựng.

Cảm nhận ma khí lập tức bắn ra, Nhiếp Vân biết rõ Phong Lôi ma dực đã tới lần thứ mười, rốt cuộc đã không khống chế nổi. Nhưng mà hắn vẫn hi vọng có thể kiên trì được một lát, dù chỉ là một phần trăm dây, chỉ cần né tránh được ngón tay của đối phương là được.

Đáng tiếc ma khí căn bản sẽ không nghe lời hắn nói.

Sưu.

Thoáng cái ma khí từ trong cơ thể xông ra, bao phủ toàn bộ thân thể hắn, pháp lực cũng lập tức hỗn loạn, cảnh vật trước mắt tối sầm, thân thể lập tức giống như cương thi, lần nữa từ trên không trung ngã xuống.

Ầm ầm.

Đúng lúc này cả sơn mạch đột nhiên phát ra thanh âm thiên băng địa liệt, mặt đất bằng phẳng thoáng cái vỡ ra một cái lỗ hổng lớn, tựa như mặt đất mở ra cái miệng rộng dữ tợn, giống như thông đạo đi thông tới U minh địa ngục vậy.

Sưu...

Hai người Nhiếp Vân và Di Tĩnh dưới tình huống không kịp phòng bị đồng thời

bị vết nứt dưới mặt đất nuốt vào.

------oOo------

Chương 857: Địa phương cổ quái (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai người rơi vào trong, mặt đất lần nữa chậm rãi khép kín lại, dường như cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện qua vậy.

- Dừng lại. Dừng lại.

Thấy bị một cái khe lớn nuốt vào, thân thể không ngừng rơi xuống phía dưới, gống như muốn rơi vào U Minh địa ngục, trong lòng Nhiếp Vân vô cùng sốt ruột, nói.

Thế nhưng cho dù có sốt ruột cũng vô dụng, trong khe nứt sinh ra hấp lực cực kỳ cường đại. Khi toàn thịnh thậm chí dùng lực lượng đan điền huyệt khiếu cảnh đỉnh phong kiếp trước của hắn cũng không có khả năng ngăn cản, chứ đừng nói là tình huống hiện tại.

Lúc này hắn đã bị ma khí xâm nhập, hai mắt đỏ tươi, sắc mặt dữ tợn, dường như tùy thời cũng có thể tẩu hỏa nhập ma.

- Tử Hoa động phủ, đi vào.

Biết rõ không ngăn chặn được, lại bị ma khí quấy nhiễu, không có chút năng lực phản kháng nào, Nhiếp Vân không do dự, thân thể nhoáng lên một cái đã chui vào trong Tử Hoa động phủ.

Trở lại động phủ, Nhiếp Vân mở ra toàn bộ trận pháp, sau đó lại biến nó thành hạt bụi. Lúc này hắn mới vội vàng khoanh chân ngồi xuống, cố nén trong lòng xao động, vận chuyển phương pháp tu luyện của Kim cương lưu ly thể.

Hiện tại không muốn triệt để tẩu hỏa nhập ma thì cũng chỉ có thể dựa vào công pháp phật môn trấn áp mà thôi.

- Phàm sở hữu tương, giai thị hư vọng. Nhược kiến chư tương phi tương, tức kiến như lai....

Vận chuyển tâm pháp của Kim cương lưu ly thể, trong linh hồn lần nữa vnag vọng vô số sấm sét, một cỗ thanh âm phật xướng tràn ngập, khiến cho người ta quên đi sự giết chóc, trong lòng tràn ngập đại từ đại bi.

Phù.

Không biết qua bao lâu, lúc này Nhiếp Vân mới cảm thấy ma tính

trong lòng triệt để biến mất, hai mắt trở về bộ dáng vốn có. Thương thế trên người dưới trị liệu đan điền đã được trị liệu xong, triệt để khôi phục.

- Lần này so với lần thứ nhất còn tốn thời gian gấp đôi a.

Tuy rằng bị Ma khí xâm nhập, nhưng mà tư duy cũng coi như rõ ràng, vừa mới tính toán đã tỉnh ra được thời gian.

Lần thứ nhất thi triển Phong Lôi ma dực, dùng kim cương lưu ly thể trấn áp, thời gian ước chừng một nén nhang là có thể bình phục tâm tình, ma khí bị triệt để hóa giải. Mà bây giờ hắn lại phải dùng thời gian hia nén hương, hơn nữa ma khí công kích càng thêm lợi hại.

- Phong Lôi ma cánh giống như là uống rượu độc giải khát a, vận dụng nhiều sẽ khiến cho ta càng ngày nhập ma càng sâu... Về sau vẫn không nên vận dụng cho thỏa đáng a.

Cho dù có công pháp phật môn như Kim Cương lưu ly thể trấn áp, có thể khiến cho tâm tình bản thân từ trong cảnh giới nhập ma khôi phục lại, nhưng mà ai biết được theo thời gian nhập ma ngày càng dài, bộ công pháp phật môn này còn có thể trấn áp được hay không chứ?

Biện pháp tốt nhất là sau này nên ít dùng Phong Lôi ma dực thì hơn.

Tuy nhiên, mặc dù biết là như vậy, nhưng mà tình huống trước đó như vậy cũng chỉ có thể sử dụng mà thôi, thực sự không có biện pháp nào khác.

- Đây là nơi nào?

Đứng dậy, Nhiếp Vân nhớ tới khi bị ma khí quấy nhiễu hắn bị một cái khe nứt cực lớn thôn phệ, giống như hắn sắp rơi vào trong thâm uyên u minh địa ngục. Hắn biến sắc, vội vàng giương mắt nhìn ra bên ngoài.

Lúc này dường như Tử Hoa động phủ đã rơi xuống tận cùng thâm

uyên, chung quanh là một mảnh đen kịt, chung quanh có những vì sao ngập trời, những ngôi sao đổi chiều trên bầu trời, nhìn như gần ngay trước mắt nhưng lại không thể đụng vào.

Cách đó không xa có một con sông lớn đang cuồn cuộn không thôi, chậm rãi chảy lên trên bầu trời, tiếng sóng đinh tai nhức óc, bên trên còn có từng đám hơi nước bốc lên.

- Tinh hà đổi chiều, dòng sông chảy ngược? Đây... Đây chẳng lẽ là nơi mà Hồng Y trưởng lão nói?

Thân thể nhoáng cái chui ra khỏi Tử Hoa động phủ, nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt, Nhiếp Vân sừng sỡ đứng tại chỗ, không nói được một câu nào.

Trước đó ở Tàng Bảo các Nhiếp Vân từng hỏi qua sự tồn tại của Phong Lôi ma dực, Hồng Y trưởng lão nói là thứ mà tông chủ năm đó đạt được tại một nơi gọi là Cửu Long Trụy thiên chi địa. Chỗ đó tinh hà đổi chiều, dòng sông chảy ngược lên trời. Vốn hắn tưởng rằng đây chỉ là tin đồn bậy do hậu nhân nghe nhầm, là truyền thuyết thần thoại, thế nhưng hắn không ngờ chuyện này lại là thật.

Thực sự có nơi này hay sao?

Cho dù ảo cảnh có thể mê hoặc hắn, nhưng mà cũng không mê hoặc được thiên phú Thiên nhãn a. Thứ thiên nhãn thấy hoàn toàn giống như thứ mắt thường thấy lúc này, giống như hắn đang ở trong một thế giới kỳ quái vậy.

Mà thế giới này lại khiến cho nhận thức của hắn về thiên địa trước kia hoàn toàn sụp đổ.

Theo lẽ thường, dòng sông chỉ chảy xuôi về phía dưới, mà trong này dòng sông chảy ngược lên trời, ném ra một tảng đá, nó sẽ không rơi xuống đất mà cũng giống như dòng sông, bay lên phía trên, mãi cho tới lúc biến mất không thấy gì nữa.

Đi về phía trước và bước, phát hiện ra cảnh sắc trước mặt không kém nơi này nhiều, vị trí không phải là lục địa cũng không phải là hư không, rõ ràng nhìn bên dưới chân không có việc gì, nhưng mà

khi dẫm lên lại hết sức rắn chắc, không khác gì đang đi trên mặt đất.

Quỷ dị, yêu tà.

Sưu...

Đang suy nghĩ có chuyện gì xảy ra thì hắn đã chứng kiến một bóng người bay tới.

Khi nhìn thấy rõ bóng người này, Nhiếp Vân nheo mắt.

Lại là Di Tĩnh, xem ra nữ nhân này cũng không có chết.

Cũng đúng, trong tình huống như vậy mà hắn cũng không có chuyện gì, nữ nhân này thủ đoạn còn nhiều hơn mình, bảo vật cũng nhiều, sao có thể dễ dàng gặp chuyện không may như vậy chứ?

Lúc này Di Tĩnh đã đổi một bộ y phục, áo da bó sát người, bộc lộ đường cong hoàn mỹ của nàng vô cùng rõ ràng. Chân đi đôi giầy da nhỏ màu đen, mang theo vẻ dữ tợn. Vừa nhìn đã biết vô cùng quý trọng, được chế thành từ da một loại yêu thú cực kỳ lợi hại, thậm chí còn có tác dụng tăng phúc tốc độ.

Chỉ tính riêng bộ y phục này chỉ sợ giá trị cũng không thua linh binh thượng phẩm.

- Nơi này quỷ dị, ta không muốn đánh nhau với ngươi. Nếu như muốn động tay động chân cũng nên đợi sau khi rời khỏi đây rồi nói sau.

Nhìn nàng bay tới, Nhiếp Vân chuẩn bị tiến vào Tử Hoa động phủ, đồng thời miệng cất cao giọng nói.

Ở bên ngoài sợ tiến vào động phủ rồi bị đối phương phong ấn, mang về Di Thần tông. Mà ở chỗ này có thể đi ra ngoài hay không cũng là một vấn đề, cho nên hắn không cố kỵ những thứ này.

- Được.

Di Tĩnh nhìn chung quanh, dường như cũng có chút kiêng kỵ cho nên mới gật gật đầu.

- Tuy nhiên, ta không tin ngươi, ngươi phải thề độc, ở chỗ này tuyệt đối không ra tay đánh lén ta.

------oOo------

Chương 858: Địa phương cổ quái (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe thấy nàng nói vậy, Nhiếp Vân nhướng mày, ở sâu trong lòng sinh ra cảm giác chán ghét.

- Yên tâm đi, ta nói rồi sẽ không động thủ là không động thủ.

- Không thề cũng được, ở chỗ ta có một khỏa đan dược, ngươi phải ăn, chỉ có ta biết rõ nó là đan dược gì. Nếu như ngươi giết ta thì cũng sẽ chết.

Bàn tay Di Tĩnh vươn ta, trong lòng bàn tay có một khỏa đan dược tròn vo.

- Nếu như ta không dùng thì sao?

Sắc mặt Nhiếp Vân khó coi vô cùng.

- Vô cùng đơn giản, đánh cho tới lúc ngươi ăn mới thôi, dường như... Dường như ngươi cũng không phải là đối thủ của ta. Mà ở trong này nếu như dùng Dời thiên phù lục còn chết nhanh hơn.

Di Tĩnh hừ lạnh, đôi mi thanh tú nhướng lên, tính tình tiểu bá vương trong Di Thần tông bộc lộ.

Nơi này khắp nơi đều là nguy hiểm không rõ, vạn nhất vừa sử dụng Dời thiên phù lục, thoáng cái lại tiến vào một không gian loạn lưu hoặc là vào nguy hiểm nào đó mà Tử Hoa động phủ cũng không thể nào chống đỡ được, như vậy Nhiếp Vân có chết cũng không

biết mình chết thế nào.

- Được, ta ăn.

Nhiếp Vân nắm chặt tay, sắc mặt dữ tợn, dường như không có cách nào, hắn vươn tay nhận lấy đan dược rồi ngửa đầu nuốt vào.

- Hì hì, như vậy mới tốt chứ, thật là biết điều mà.

Thấy hắn phục dụng đan dược, lúc này hai mắt Di Tĩnh mới nheo lại, hưng phấn gật đầu. Mũi giầy da di xuống đất, ngón tay chỉ về phía trước rồi nói:

- Ngươi đi phía trước, dò đường cho bổn cô nương.

- Ngươi bảo ta dò đường?

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

- Không phải ngươi thì chẳng lẽ là ta? Nhanh lên, bằng không cho dù có ra ngoài thì ngươi cũng đừng mong có được giải dược.

Đôi giầy da nhỏ đạp mạnh lên mặt đất, hai hàng lông mi của Di Tĩnh nhướng lên.

Trước đó chiến đấu hắn còn cảm thấy nữ tử này đơn thuần, hiện tại mới biết được ngang ngược, kiêu ngạo, bộ dáng như đại tiểu thư, nóng bỏng mà ngang ngược khiến cho trong lòng Nhiếp Vân giận dữ không thôi.

Kiếp trước kiếp này Nhiếp Vân ghét nhất là loại nữ nhân này, tự cho mình là đúng, tự nhận là người mà tất cả nam nhân trong thiên hạ phải vây quanh nàng. Kỳ thực trong mắt nam nhân nàng chỉ có bộ dáng khiến cho người ta cưỡng gian mà thôi, cũng không phải là thứ gì tốt đẹp.

- Được.

Biết rõ lúc này không phải là lúc làm loạn với nữ nhân này, Nhiếp Vân đành phải nhẫn nhịn, nhìn dòng sông rồi đi về phía trước.

Tuy rằng thiên phú đặc thù của hắn nhiều, nhưng mà đối phương thậm chí còn Thiên thủ chi khí bài danh thứ mười một. Hơn nữa bằng vào cảm giác, chủ nhân của Thiên thủ chi khí ít nhất cũng đã mở ra hình thái thứ ba. Nếu không không có khả năng áp chế được kiếm đạo đan điền, làm cho kiếm đạo đan điền không có chút hiệu quả nào.

Hơn nữa cấp bậc chính thức của hắn chỉ là Lĩnh vực cảnh, đối phương lại là Nạp Hư cảnh, đẳng cấp cách biệt không có cách nào vượt qua. Huống chi đối phương cũng giống như hắn, đều là quái thai có thể vượt cấp chiến đấu.

Không có Dời thiên phù lục, cứng rắn động thủ cũng đánh không lại, chỉ có thể nhịn mà thôi.

May mắn mà nơi này tuy rằng quỷ dị, nhưng mà dường như cũng không có bẫy rập, Nhiếp Vân một đường tiến lên phía trước, Thiên nhãn thủ chung cẩn thận quan sát bốn phía, cũng không có phát hiện ra bất kỳ dị thường nào.

- Đó là cái gì?

Hai người đi cả buổi mới nhìn thấy một bóng dáng đen kịt xuất hiện trước mắt, bóng dáng này bị những ngọn núi che lấp, khoảng cách quá xa cho nên không nhìn được rõ ràng cho lắm. Tuy nhiên, từ bóng dáng có thể đoán được là một cung điện.

- Nơi này mà cũng có cung điện sao?

Nhiếp Vân sững sờ, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tinh hà đảo ngược, dòng sông chảy ngược đã khiến cho người ta rất là kỳ quái rồi, mà trong này không ngờ lại có người kiến tạo cung điện. Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Đây là nơi nào?

Sao kiếp trước hắn chưa từng nghe nói có địa phương như vậy chứ?

- Nhanh đi qua xem thế nào.

Di Tĩnh cũng nhìn thấy loại tình huống này cho nên vung tay nói.

- Có cung điện thì rất có thể có người ở lại, nếu như có người, không ai trong chúng ta hiểu được tình huống nơi này. Tùy tiện xông qua nhất định sẽ có chút phiền phức.

Trầm tư một chút, Nhiếp Vân nói.

Nếu như nơi này có người ở lại, tùy tiện đi qua, nhất định sẽ có phiền phức không nhỏ, tất cả nên cẩn thận mới thỏa đáng.

- Ngươi có đi hay không?

Thấy hắn từ chối, Di Tĩnh trợn mắt, bàn tay khẽ đảo, lần nữa lấy ra Địa Ngục Thiết long tiên.

- Nếu như không đi, ngươi có tin ta sẽ lập tức giết ngươi hay không?

- Hừ. Ta không phải là nô lệ của ngươi, cũng không phải là thuộc hạ của ngươi. Muốn giết ta thì có thể động thủ, tuy nhiên, cho dù có đánh chết ta, ta cũng có biện pháp làm cho ngươi trọng thương, vĩnh viễn không rời khỏi nơi này được.

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng.

- Làm ta không ra được? ngươi cho rằng ta sợ sao? Ca ca ta một khi biết rõ ta mất tích, nhất định có thể tìm tới rồi cứu ta ra ngoài.

Nói tới ca ca, trong mắt Di Tĩnh hiện lên vẻ tự tin nồng đậm, nàng cười lạnh.

- Ta lặp lại lần nữa, đi hay không đi? Nếu như không đi thì vĩnh viễn đừng mong biết được chuyện giải dược. Ta còn có thể khiến cho độc dược lập tức phát tác, cho ngươi lập tức chết ngay.

- Được được, coi như ngươi lợi hại.

Nghe thấy đối phương lần nữa dùng giải dược uy hiếp mình, Nhiếp

Vân muốn phản kháng, qua một hồi, dường như biết mình không phải là đối thủ cho nên mới chậm rãi áp chế lửa giận xuống dưới.

- Ta đi, ta sẽ đi ngay bây giờ.

Nói xong hắn đi nhanh về phía trước, một đường nhanh chóng phi hành, đi tới trước mặt bóng dáng cung điện kia.

Quả nhiên giống như trước đó hai người nhìn từ xa, là một cung điện nguy nga bị một ngọn núi cao ngất che lấp.

- Ồ? Không đúng, đây.. Đây không phải là ngọn núi, mà là... Thi thể.. Long thi.

Còn chưa tới trước mặt cung điện thì hai mắt Nhiếp Vân đã nhìn vào trên ngọn núi, mới liếc mắt nhìn toàn thân hắn đã run rẩy, rung động mãnh liệt khiến cho ngay cả lão ngoan đồng hai thế giới như hắn cũng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo như băng, trong lòng phát lạnh.

Thứ xuất hiện trước mắt hắn căn bản không phải là sơn mạch, mà là thi thể cực lớn, từ cổ chí kim, xa xưa, mang theo sự tang thương dày đặc của lịch sử, giống như không biết bao nhiêu vạn năm trước đã tới đây. Mà sau bao nhiêu vạn năm lại tử vong ở nơi này.

Mỗi một thi thể đều cao mấy ngàn thước, nằm trên mặt đất, kéo dài ra ngoài, tựa

như từng ngọn núi cao lớn, nặng nề, khiến cho người ta sợ hãi.

------oOo------

Chương 859: Cửu Long lạp liễn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thi thể lớn như vậy cả thiên hạ chỉ có một loại tính mạng mới có, đó chính là Long.

Long thi.

Không ngờ lại là Long thi.

Đây rốt cuộc là nơi nào? Tại sao lại có nhiều rồng tử vong như vậy? Khiến cho người ta có cảm giác không gian điên đảo?

- Một, hai, ba... Tám, chín... Chín cỗ Long thi. Chẳng lẽ thực sự là Cửu Long trụy thiên chi địa hay sao?

Tính toán số lượng thi thể một chút, không ngờ lại có tới chín cỗ.

Đột nhiên nhớ tới Cửu Long trụy thiên chi địa trong lời Hồng Y trưởng lão. hiện tại xem ra hắn cũng giống như Kiếm thần tổ tiên trước đó, cũng tiến vào trong nơi này.

Cửu Long trụy thiên, kiếp trước sao hắn lại chưa từng nghe qua chứ?

- Đây... Đây dường như không phải là cung điện, mà là liễn? Chín đầu cự long kéo một cái liễn?

Sau khi nhìn chín cỗ Long thi, con mắt Nhiếp Vân lần nữa nhìn vào cung điện. Chỉ là lúc này hắn mới nhận ra, đây đâu phải là cung điện gì, rõ ràng là liễn mà chỉ có Đế vương mới có tư cách ngồi.

Liễn này vừa cao vừa lớn, không biết dùng tài liệu gì chế tạo thành, bên trên có khắc văn tọa vô cùng phong cách, rất là cổ xưa, phụ trợ cho cả cái liễn, khiến cho người ta có cảm giác nó từ viễn cổ mà tới, siêu thoát gông cùm thời gian và không gian, đột phá giới hạn văn minh.

Phía trước liễn có chín dây cương, mỗi một cái dây cương đều lớn vài chục thước, giống như thông thiên chi tác từ phía trên trời rơi xuống, vắt ngang mặt đất, yên tĩnh, nặng nề.

Cửu long kéo liễn.

Chín đầu cự long này nhất định là thứ để kéo cái liễn này, rốt cuộc là ai có được loại tư cách này chứ?

Nhiếp Vân chỉ cảm thấy trên người thoát ra mồ hôi lạnh. Loại tình huống này đừng nói là thực lực của hắn chỉ có Lĩnh vực cảnh, cho dù có trở lại Đan điền khiếu huyệt cảnh đỉnh phong thì cũng cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Đây không phải là trong lòng khiếp đảm mà là áp bách từ linh hồn và huyết mạch.

Yêu thú Long tộc là chủng tộc đệ nhất, giống như Yêu nhân nhất tộc là đệ nhất tộc trong U minh tộc vậy. Đã sớm siêu thoát phạm trù mà nhân loại có thể tưởng tượng ra. Thoát khỏi Phù Thiên đại lục, người mạnh như vậy mà cũng phải kéo liễn cho người ta, người này có thực lực gì chứ?

Đồng thời tại sao lại vẫn lạc, tử vong ở nơi này?

- Đi lâu như vậy cũng không quay trở lại bẩm báo ta... Ồ? Đây là cái gì? Long thi?

Di Tĩnh thấy Nhiếp Vân đi mãi không trở lại, nàng cũng đi tới trước mặt. Vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt nàng không nhịn được run rẩy, khuôn mặt biến sắc.

Long thi thực sự khiến cho người ta rung động quá lớn, vô luận là khí tức uy áp hay là khí tức từ cổ chí kim tràn ra cũng đều làm cho ở chỗ sâu trong lòng sinh ra sự tự ti.

Phù.

Nhiếp Vân từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, hắn thở dài một hơi, nhấc chân đi qua chỗ cái liễn này.

Vốn hắn đang lo lắng liệu có phải có người ở đây hay không, hiện tại xem ra căn bản không có người. Từ những Long thi này và khí tức từ cổ chí kim bên trên cái liễn này xem ra chỉ sợ chí ít cũng có vài vạn năm lịch sử.

Đoạt Thiên tạo hóa bí cảnh cướp lấy tạo hóa từ Thiên địa, tối đa cũng chỉ có thể sống tới chín ngàn chín trăm chín mươi chín tuổi,

thực lực có mạnh hơn nữa cũng không có cách nào hơn vạn. Tuổi thọ chính thức hơn vạn, chỉ sợ chỉ có thần linh trong truyền thuyết mà thôi.

Thế giới này có thần linh hay không Nhiếp Vân cũng không rõ, tuy nhiên, lúc này từ trong tối tăm hắn đột nhiên cảm thấy, người có thể khiến cho chín đầu cự long kéo liễn này, cho dù không phải là thần linh thì cũng không chênh lệch là bao.

- Thiên địa lật úp, hoàng thừa cửu long phá không tới, chiến Tu La vương và Mê vụ chi hải, lục giới nghiền nát, rơi xuống phía dưới....

Phía trước liễn là một mảnh văn tự, loại kiểu chữ này tuy rằng Nhiếp Vân không biết, nhưng mà trong tối tăm dường như có một cỗ ý niệm truyền tới, khiến cho hắn lập tức hiểu được.

Dường như nói chủ nhân của cái liễn này đại chiến với một siêu cấp đại năng khác, cuối cùng hai người cùng chết. Về phần tại sao thi thể chín đầu cự long lại rơi xuống chỗ này, Hoàng và Tu La vương kia đi nơi nào cũng không có miêu tả kỹ càng.

- Ngươi chờ một chút, nếu như ngươi lại đi trước mà không chờ thì bổn tiểu thư sẽ giết ngươi.

Di Tĩnh cũng từ trong khiếp sợ tỉnh lại, nàng ngẩng đầu thì đã thấy Nhiếp Vân đi xa, nàng lập tức giật mình, liên tục hét lớn.

Nhiếp Vân mặc kệ nữ nhân điên này, tiếp tục đi về phía trước.

- Ta nói ngươi không nghe thấy sao? Còn không mau dừng lại cho ta.

Thấy thiếu niên không để ý tới lời nói của nàng, lửa giận trong lòng Di Tĩnh thoáng cái bốc lên. Từ nhỏ tới lớn còn chưa có ai dám vi phạm suy nghĩ của nàng. Cho dù là ca ca nàng, một khi nàng thực sự tức giận thì cũng sẽ làm dịu. Mà tiểu tử này không có thực lực, nàng không giết tiểu tử này đã là không tệ rồi, không ngờ tiểu tử này lại dám không để ý tới nàng... Đáng giận.

Càng nghĩ càng giận, sắc mặt Di Tĩnh càng thêm âm trầm.

- Ài, ta nói ngươi có nghe thấy không? ngươi điếc hay là câm? Hiện tại bổn tiểu thư ra lệnh cho ngươi lập tức trở lại, nếu như không đáp ứng, như vậy chẳng những không bàn tới giải dược mà ta còn lập tức đánh chết ngươi...

Tuy nhiên nàng còn chưa dứt lời thì đã nhìn thấy thiếu niên đang đi phía trước đột nhiên dừng lại.

- Câm miệng.

- Cái gì? ngươi dám bảo ta câm miệng? Ta thấy ngươi chán sống rồi.

Máu nóng của Di Tĩnh thoáng cái xông lên đầu, Thiết Long tiên xuất hiện trong lòng bàn tay, đánh về phía Nhiếp Vân.

Tuy nhiên nàng vừa mới cử động Thiết Long tiên, còn chưa đợi đánh tới người Nhiếp Vân thì đã cảm thấy nặng như thái sơn.

Sưu...

Chỉ một thoáng Thiết long tiên biến mất không thấy gì nữa, dường như bị Long thi ở trên mặt đất hút qua.

- Ah...

Di Tĩnh giật mình, khuôn mặt trắng nõn trắng bệch.

Bất kể thế nào nàng cũng là một nữ nhân tuổi không lớn lắm, cho dù thực lực đạt tới Nạp hư cảnh, thế nhưng đối với thứ mà mình không biết trong lòng vẫn có sợ hãi nồng đậm. Lực lượng hút đi Thiết Long tiên cường đại vô cùng. Tuy rằng phản đối nàng động thủ, nhưng mà nàng hiểu rõ, đối phương muốn đánh chết nàng thì chỉ cần một ý niệm trong đầu là đủ.

- Ngươi mà cũng biết sợ hãi sao?

Thấy bộ dáng này của nàng, Nhiếp Vân hừ lạnh.

- Sợ hãi? Nói bậy, bổn tiểu thư không biết sợ, chỉ là... chỉ là...

Nghe thấy thiếu niên nói vậy, Di Tĩnh vội vàng quay mặt lại, muốn giải thích hai câu, nhưng mà cũng không biết nên nói thế nào.

- Hừ.

Không để ý tới lời giải thích của nàng, Nhiếp Vân ngẩng đầu, lúc này hắn đã đi tới trước

mặt cái liễn này.

------oOo------

Chương 860: Cửu Long lạp liễn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một đầu của cái liễn cực lớn này chọc vào trong hư không, nhìn qua giống như chống đám sao trên đầu, tản mát ra khí tức khiến cho người ta sợ hãi, thần phục.

- Vào xem.

Thân thể tung lên, Nhiếp Vân nhảy vào trong cái liễn này.

Trên cái liễn xa này cũng không có bất kỳ che giấu nào, cũng không có trận pháp, Nhiếp Vân lơ lửng trên không trung, chỉ hai ba bước đã đi vào.

- Chờ ta một chút.

Di Tĩnh thấy thiếu niên tiến vào Long liễn, nàng cắn răng một cái, đuổi theo sát phía sau.

Bên trong long liễn là một không gian cực lớn, tựa như một thông đạo đi thông tới một chỗ sâu không biết tên. Cho dù dùng Thiên nhãn nhìn qua cũng không thấy tận cùng, chỉ thấy vô số không gian loạn lưu bắt đầu khởi động. Một cỗ ma khí nhộn nhạo lan tràn ra,

lao thẳng tới mặt Nhiếp Vân.

- Nơi này chẳng lẽ giống như Yêu La U Minh vực, là thông đạo đi thông tới Ma giới hay sao?

Nhìn thấy Thiên ma khí ngập trời, Nhiếp Vân sững sờ.

Sưu sưu....

Suy nghĩ này còn chưa chấm dứt lại đột nhiên nhìn thấy Thiên ma khí ngập trời tạo thành từng mảnh mây đen lật úp tới.

Những ma khí này giống như yêu khí vậy, ngưng tụ càng lâu dường như đã hình thành một loại tồn tại đặc thù, giống như yêu ma có thực thể, ồ ạt vọt tới.

- Hỏng bét.

Nhìn thấy ma khí giống như ma quỷ, mang theo sát ý lạnh lẽo phóng tới, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống, cổ tay khẽ đảo. Kiếm thần chi keiems xuất hiện lần nữa trong lòng bàn tay, đâm về phía ma khí đang vọt tới.

Một đạo hàn mang, vạn đạo kiếm khí huy hoàng, tiêu sái bắn qua, lập tức chém giết đám ma khí đang phóng tới.

Những yêu ma do ma khí hình thành này thực lực đều không tồi, thế nhưng chỉ có Bí cảnh nhất, nhị trọng, chỉ thoáng cái đã bị kiếm quang của hắn đánh nát, lại một lần nữa hóa thành từng đoàn khí tức yêu dị.

Tuy nhiên thứ này khó giết vô cùng, giết một lần còn có thể lần nữa diễn hóa ra, trừ phi là hút sạch ma khí. Thế nhưng nhìn tình huống hiện tại, ma khí vô cùng vô tận, căn bản không có khả năng hút sạch.

- Phải cẩn thận một chút, hiện tại ta thân kiêm hai đại ma công, ma khí trong cơ thể đã rất nặng, rất dễ dàng tẩu hỏa nhập ma. Nếu như lại hấp thu, bị nhiễm vào, một khi không cẩn thận nhất định sẽ bị điên.

Vận chuyển thiên phú Phòng ngự sư, Nhiếp Vân ngăn cản toàn bộ ma khí chung quanh ở bên ngoài.

Hấp thu ma khí tuy rằng có thể khiến cho Linh tê luyện thể quyết tiến bộ, nhưng mà chỗ hỏng chính là trụy nhập ma đạo càng ngày càng nặng. Thế nhưng hiện tại Nhiếp Vân lại rất muốn hấp thu đám ma khí này, trực tiếp tăng Linh tê luyện thể quyết lên tới đệ lục trọng, thậm chí là đệ lục trọng đại thành.

Hiện tại đệ ngũ trọng đại thành bằng vào Đại lực đan điền thì hắn đã có thực lực Nạp Hư cảnh sơ kỳ, một khi đạt tới đệ lục trọng đại thành, chỉ sợ ngay cả cường giả Phá không cảnh đỉnh phong hắn cũng có thể dùng một quyền đánh chết.

Đương nhiên đây chỉ là lực lượng thân thể, tối đa có thể dùng một quyền phá vỡ không gian, không có khả năng so sánh với cường giả Phá Không cảnh chính thức, có thể tiến hành bước nhảy không gian.

Cho dù có thể làm cho thực lực bạo tăng, khiến cho Nhiếp Vân rất là động tâm, nhưng mà bây giờ hắn cũng không dám. Linh tê luyện thể quyết bởi vì kiếp này một lần nữa quan sát, học tập cho nên cũng xảy ra biến hóa về chất giống như Cửu Chuyển Niết Bàn công vậy. Kiếp trước cho dù không tu luyện Kim cương lưu ly thể nhưng mà hắn vẫn có thể ngăn cản. Mà bây giờ dường như ma khí càng ngày càng thịnh, ma tâm cũng càng ngày càng mạnh, mới có đệ ngũ trọng đại thành mà đã sắp không ngăn được.

Nếu như cưỡng ép hấp thu ma khí đột phá, như vậy chỉ sợ sẽ lập tức tẩu hỏa nhập ma, biến thành kẻ giết thiên, giết địa, giết người, giét tình, là đại ma đầu sát tâm mạnh mẽ nhất.

- Tuy rằng không thể sử dụng cỗ ma khí này tu luyện, nhưng mà những ma khí này tinh thuần vô cùng. So với ma khí ở trên người Lạc Thiên ma tôn trước đó còn cường đại hơn. Nếu như bỏ qua muốn tìm kiếm sẽ rất phiền phức, không bằng thu một ít. Đợi cho khi Kim cương lưu ly thể đạt tới lục trọng Pháp Tướng kim thân thì lại hấp thu, đột phá.

Nhiếp Vân đột nhiên nghĩ tới điểm này, hai mắt hắn sáng ngời, trong lòng khẽ động, Tử Hoa động phủ mở ra, điên cuồng cắn nuốt ma khí tinh thuần trên không trung.

Ở trong động phủ thứ tư của Tử Hoa động phủ trống rỗng, trước kia Nhiếp Vân cảm thấy nó vô dụng, hiện tại ngẫm lại, vừa vặn có thể chứa đựng đám ma khí tinh thuần này.

Trong cung điện của Tử Hoa động phủ cho dù là chứa Tạo hóa linh dịch thì cũng không bị tiết ra, huống chi là ma khí. chỉ sợ trên đời này không có thứ gì chứa đựng ma khí thích hợp hơn nó.

Rất nhanh ma khí tinh thuần đã lấp đầy cung điện thứ tư.

Tuy rằng không có trực tiếp tiếp xúc với ma khí, chỉ để cho tinh thần khống chế một chút, nhưng mà Nhiếp Vân lại cảm thấy đầu óc choáng váng, có chút khuynh hướng như nhập ma.

Pháp quyết Kim Cương lưu ly thể lặng lẽ niệm trong lòng một lần, lúc này Nhiếp Vân mới cảm thấy cảm giác khó chịu này chậm rãi tiêu tán, bản thân mới thoải mái hơn một chút.

Ma khí vừa mới bị hắn lấy đi một bộ phận cho nên lúc này đã mỏng manh hơn rất nhiều. Hắn giương mắt nhìn về phía trước, đột nhiên có một tia ánh sáng lọt vào trong tầm mắt của hắn.

- Đây là... Đây là...

Nhìn thấy tia ánh sáng này, Nhiếp Vân đột nhiên cảm thấy một cỗ cảm giác hưng phấn hiện lên trong lòng. Đầu óc cũng có chút choáng váng, nắm tay đột nhiên xiết chặt, một đạo thanh âm thì thào chậm rãi vang lên trong đầu hắn.

- Nếu như có thể đạt được thứ này thì có thể yên tâm niết bàn..

Chỉ thấy dưới ma khí vườn quanh có một chén ngọc sáng long lanh lẳng lặng lơ lửng trên một cái kệ đặc chế, một giọt chất lỏng sền sệt tản mát ra quang mang màu vàng đậm đặc, nhộn nhạo tựa như linh khí ở trạng thái dịch vậy.

Dưới linh khí trùng kích, ma khí chung quanh đều bị đẩy qua một bên, dường như có chút kính sợ và sợ hãi với cỗ khí tức này.

- Là Long oán. Trên thế giới này thực sự có vật này hay sao?

Nhiếp Vân nhận ra thứ này cho nên mới thấp giọng nói.

Long oán là nước mắt của rồng, mà rồng lại là một loại chủng tộc cường đại hơn Ma nhân, bản chất tính mạng cường đại, giống như U Minh tộc vậy, là một trong những chủng tộc đỉnh phong nhất. Chính bởi vì như vậy cho nên rất ít khi đổ lệ.

Tuy nhiên cũng có ngoại lệ, truyền thuyết có nói, khi một con rồng oán hận, thương tâm, khổ sở tới cực điểm sẽ rơi lệ. Mà nước mắt này được gọi là Long oán.

------oOo------

Chương 861: Mất trinh tiết? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong Long oán ẩn chứa toàn bộ tinh hoa của bản thân con rồng này, một khi chảy xuống Long oán đã nói rõ sinh mệnh của con rồng này cũng chỉ cách tử vong không còn xa.

Điểm này rất giống như ong mật, một khi chích người thì cũng đồng nghĩa với việc sắp chết.

Vốn ban đầu nhìn thấy thứ này Nhiếp Vân cũng không dám khẳng định, cuối cùng vì ba điểm cho nên hắn mới dám khẳng định nó là Long oán.

Thứ nhất, bất kỳ vật gì, chỉ cần có năng lượng, nếu như không phong ấn thì sẽ dần dần tán dật đi. Mà giọt chất lỏng này dưới tình huống không có bất kỳ phong ấn gì, đặt trong chén ngọc lại có thể tồn tại vạn năm mà còn có uy thế như vậy. Đủ thế thấy được trước kia nó có năng lượng kinh khủng tới đâu.

Thứ hai, có thể làm cho ma khí sợ hãi nói rõ thứ này có bản chất tính mạng cực cao, có thể xuất phát từ chủng tộc có bản chất tính mạng cao hơn Ma nhân. Mà chủng tộc này lại không có mấy, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có rồng trong truyền thuyết mới có loại tư cách này.

Thứ ba, bên ngoài nhiều Long thi như vậy, loại tồn tại tính mạng nghịch thiên như rồng cũng tồn tại thì có được Long oán cũng không có gì là ngoài ý muốn cả.

Đương nhiên tinh huyết của rồng cũng có hiệu quả như vậy, nhưng mà tinh huyết thường là màu đỏ hoặc là màu vàng, tuyệt đối không thể nào là trong suốt.

- cho dù không phải là long oán thì cũng nhất định là đồ vật không tầm thường, mới có thể dưới tình huống không có phong ấn, trải qua vạn năm xói mòn mà vẫn còn có năng lượng như vậy.

Thậm chí còn vượt qua khỏa yêu hạch kia của Bạt.

Hít sâu một hơi, cảm nhận được linh khí đập vào mặt, hai mắt Nhiếp Vân càng ngày càng sáng.

Mặc dù Bạt là cường giả Đan điền khiết huyệt cảnh đỉnh phong, bởi vì tổn thất không ít năng lượng cho nên lực lượng của khỏa yêu hạch kia cũng không tính là quá mạnh mẽ, so với Long oán trong chén ngọc không thể nào so sánh được.

Nếu như thu được thứ này, hắn có thể lập tức đột phá tới Lĩnh vực cảnh đỉnh phong rồi tiến hành Niết bàn, khi đó cũng không cần lo lắng năng lượng không đủ.

Phù.

Tâm tình càng hưng phấn thì Nhiếp Vân càng thêm cẩn thận. Hắn thở ra một hơi, Thiên nhãn nhìn chung quanh một vòng, cũng không có phát hiện ra điều gì dị thường, lúc này hắn mới điều chỉnh trạng thái của bản thân tới mức tốt nhất, bàn chân đạp mạnh mặt đất một cái, Kiếm thần chi kiếm vung vẩy, lập tức ngăn ma khí chung quanh lại, tạo thành một cái lối đi, mà bản thân hắn thì bay

vè phía Long oán.

- Linh khí thật là nồng đậm...

Càng đi về phía trước, Nhiếp Vân càng cảm thấy linh khí trầm trọng, thậm chí bởi vì quá mức hùng hậu mà khiến cho hắn có chút khó chịu.

Mặc dù linh khí đối với tu luyện có trợ giúp cực lớn, quá nhiều cũng chưa hẳn là chuyện tốt, giống như tuy rằng nhân sâm là bảo vật, nhưng mà nếu như ăn quá nhiều thì cũng có thể dẫn tới cái chết.

Bổ quá cũng có thể chết chính là loại ý tứ này, hiện tại Nhiếp Vân chỉ là Lĩnh vực cảnh hậu kỳ, năng lực hấp thu của thân thể có hạn. Linh khí quá mức nồng đập, điên cuồng đè ép cơ thể hắn sẽ khiến cho hắn khó thở, khó có thể ngăn cản.

- Thiên phú Phòng ngự sư.

Tiếp tục đi về phía trước vài bước, Nhiếp Vân hô nhỏ một tiếng, quang mang bên ngoài thân thể lập lòe, chung quanh thân thể có phù văn mai rùa xoay tròn, càng ngày càng thêm sáng chói, lực phòng ngự càng thêm mạnh mẽ. Lúc này hắn đã không thể phi hành, từ trên không trung rơi xuống, chậm rãi di chuyển chân về phía trước.

Bây giờ hắn còn cách Long oán hơn mười thước, linh khí thực sự quá nồng đậm khiến cho hắn nửa bước khó đi, thậm chí ngay cả linh hồn còn không thể nào tới gần được.

Linh hồn tới gần có thể làm cho hắn trực tiếp thu nó vào trong Tử Hoa động phủ, linh hồn không tới gần được thì cũng không có biện pháp nào.

- Nhìn trình độ nồng đậm của linh khí phải tới phạm vi năm thước mới có thể thu được nó vào trong Tử Hoa động phủ, lại kiên trì thêm vài bước.

Tinh thần lực lan tràn về phía trước, Nhiếp Vân tính toán một chút, lại nhíu mày.

Hơn mười thước, năm thước nhìn vào chỉ có vài bước, nhưng mà chỉ vài bước ngắn ngủi này lại là khó khăn nhất.

- Phải nghĩ biện pháp... Hấp thu linh khí, đột phá.

Do dự một chút, Nhiếp Vân đột nhiên hít sâu một hơi, lỗ chân lông toàn thân mở ra, điên cuồng hấp thu linh khí trước mặt.

Áp lực linh khí quá lớn, bằng vào thực lực của hắn trước mắt nếu như muốn tiến lên thêm sẽ rất khó. Vì kế hoạch hiện tại chỉ có thể đột phá mà thôi.

Chỉ cần sau khi đột phá không dẫn động tới niết bàn thì sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

Ầm ầm.

Lỗ chân lông toàn thân mở ra, trong nháy mắt linh khí dày đặc giống như vách tường trước mắt Nhiếp Vân đột nhiên bị hấp thu, làm cho mỏng manh.

Bởi vì khí hải của hắn quá lớn, đột phá khó khăn, cho dù là tấn chức một cấp bậc nhỏ thì cũng có lượng nhu cầu về linh khí lớn hơn ngườib ình thường nhiều lần. Lần này đột nhiên thôn phệ, linh khí giống như vách tường trước mắt trở nên mỏng manh, sức chống cự nhỏ đi không ít.

- Là lúc này..

Không quan tâm tới chấn động do đột phá mang lại trong cơ thể, cơ bắp toàn thân kéo căng, chân Nhiếp Vân lần nữa phát lực, đạp về phía trước, khoảng cách vài thước thoáng cái đã xẹt qua.

- Thu..

Hô nhỏ một tiếng, Long oán trước mắt lập tức bị Nhiếp Vân thu vào trong Tử Hoa động phủ.

- Tốt rồi.

Lúc này Nhiếp Vân mới thở dài một hơi, sắc mặt không nhịn được đỏ lên, phun ra một ngụm máu tươi.

Khi đột phá tối kỵ nhất là chạy loạn, cho dù chỉ là cấp bậc nhỏ, nhưng mà vừa rồi thoáng cái hắn hấp thu nhiều linh khí như vậy cũng khiến cho hắn bị thương.

Tuy rằng chút thương thế ấy không coi vào đâu, dưới Trị liệu chi khí của Trị liệu sư chỉ trong hai hô hấp là có thể hoàn hảo như ban đầu. Mà lúc này tu vi hắn cũng triệt để củng cố ở Lĩnh vực cảnh đỉnh phong, tùy thời có thê dẫn động niết bàn, thực lực chân chính tăng lên nhiều.

- Thứ vừa rồi là gì? Mau giao cho bổn tiểu thư.

Vừa mới dừng lại, còn chưa kịp vui sướng xong thì chợt nghe thấy một tiếng quát lớn sau lưng. Một đạo tiên ảnh lập tức đánh tới. Lúc này Nhiếp Vân vừa mới trị liệu xong thương thế, căn bản không kịp trốn tránh, tiên ảnh thoáng cái đánh vào lưng hắn, khiến cho y phục lập tức bị phá nát, máu tươi chảy ròng ròng.

Quay đầu lại, Nhiếp Vân nhìn thấy Di Tĩnh chẳng biết từ khi nào đã đứng sau lưng hắn. Tuy rằng Thiết Long tiên bị hút đi mất, nhưng mà nàng lại lấy ra một kiện khác, toàn thân vàng óng, không biết dùng tài liệu nào luyện chế, tuy rằng không có đạt tới cấp bậc Tuyệt phẩm nhưng mà cũng không yếu, tính coi như Linh binh bán tuyệt phẩm.

------oOo------

Chương 862: Mất trinh tiết? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mặc kệ thứ đó là cái gì, ta thu được thì là của ta, ngươi không có quyền lợi đòi a.

Cảm nhận cảm giác đau đớn, nóng rát từ trên lưng truyền lại, Nhiếp

Vân nắm chặt hai tay. Tuy nhiên hắn biết mình không phải là đối thủ của nàng cho nên mới nén giận, mở miệng nói.

- Làm càn, ngay cả mạng ngươi cũng ở trong tay bổn tiểu thư, nào có thứ nào là của ngươi chứ? Mau giao đồ ra đây, bằng không đừng trách ta giết ngươi.

Đôi mi thanh tú của Di Tĩnh nhướng lên.

- Ngươi...

Da mặt Nhiếp Vân giật giật.

- Ngươi cái gì mà ngươi, sao nào? Còn muốn phản kháng sao? Đừng có rượu mời không uống mà còn muốn uống rượu phạt.

Di Tĩnh hừ một tiếng, bàn tay khẽ đảo, trong lòng bàn tay xuất hiện một bình ngọc.

- Đừng quên vừa rồi ngươi đã ăn độc dược mà ta đưa. Ta nói rõ cho ngươi biết, thứ ngươi ăn gọi là Kim lâm phệ tâm độc, dùng Kim lân phệ tâm thảo luyện chế mà thành. Bình thường ăn cũng không có việc gì, chỉ là độc dược mãn tính, có thể khiến cho ngươi sống một năm. Nhưng nếu như đem bình Klm Lân hoa phấn này ném vào trên người ngươi, như vậy độc dược mãn tính sẽ biến thành kịch độc kiến huyết phong hầu, ngay cả cường giả Nạp Hư cảnh cũng không kiên trì nổi hai giây.

Nói tới đây Di Tĩnh cười nhạt một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý không nói nên lời.

- Hắc hắc, nếu như không muốn chết thì mau chóng giao đồ cho ta. Bằng không... Bằng vào thiên phú Thiên thủ sư của ta, vô luận ngươi chạy thế nào ta đều có thể đem thứ này vẩy trúng người ngươi, không chừa một giọt.

- Ngươi... Đáng giận.

Nghe thấy lời nàng nói, Nhiếp Vân biến sắc, toàn thân run rẩy, dường như đang đấu tranh tư tưởng rất lớn, lúc này mới cắn răng

nói.

- Được, ta cho ngươi, nhưng mà ngươi phải cam đoan không đem phấn hoa Kim Lân phệ tâm thảo ném vào trên người ta.

- Đó là đương nhiên. ngươi chết ta còn không biết ăn nói thế nào với ca ca a.

Thấy hắn chịu thua, vẻ mặt Di Tĩnh cao hứng, cười hì hì.

- Ngươi chờ chút, ta lấy cho ngươi.

Trường tiên quất vào mặt, Nhiếp Vân ra vẻ đau đớn trên mặt, hắn đi tới vị trí cách Di Tĩnh không xa, hắn đang muốn lấy đồ ra thì đột nhiên nghe thấy một tiếng phanh.

Phanh một tiếng, bình ngọc trong tay Di Tĩnh đột nhiên bị nghiền nát, phấn hoa màu vàng trong đó lập tức dính vào trên người Nhiếp Vân.

- Ngươi... ngươi... ngươi thật độc ác.

Bị phấn hoa màu vàng dính vào, toàn thân Nhiếp Vân lập tức run rẩy, khóe miệng có máu tươi điên cuồng phun ra, vẻ mặt không cam lòng nắm lấy cánh tay nàng, trong mắt tràn ngập phẫn nộ.

- Ta... Ta cũng không biết tại sao bình ngọc lại bị vỡ. Thực sự ta không cố ý... Ta không muốn giết ngươi a...

Dường như Di Tĩnh cũng không nghĩ tới bình ngọc lại bị vỡ, hơn nữa phấn hoa vừa vặn dính vào người Nhiếp Vân khiến cho nàng lo lắng, vội vàng lên tiếng. Tuy nhiên nàng còn chưa nói xong thì đả cảm thấy trên tay đột nhiên có một cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh úp lại.

Răng rắc...

Thoáng cái, cánh tay có thể thi triển thiên phú Thiên thủ sư của nàng đã bị Nhiếp Vân mạnh mẽ bẻ gãy.

- Ngươi....

Lúc này cho dù nàng có ngốc cũng hiểu rõ kế sách của đối phương. Dưới tình thế cấp bách, bàn chân đạp mạnh lên trên mặt đất, nhanh chóng thi triển thiên phú Thiên hành sư thoát ra bên ngoài.

Còn chưa có rời khỏi mặt đất thì nàng đã cảm thấy thân thể bị xiết chặt, bị hai cánh tay rắn chắc ôm lấy.

Trước đó Nhiếp Vân ăn độc dược là cố ý, bản thân hắn có thiên phú kịch độc, một khỏa đan dược Kim lân phệ tâm thảo cho dù dùng nó thay cơm ăn mỗi ngày cũng không có chút vấn đề nào.

Trước đó yếu thế đương nhiên là do hắn làm vậy để mê hoặc Di Tĩnh. Lúc này thấy nàng cưỡng bức lấy Long oán, lại lấy phấn hoa ra uy hiếp, Nhiếp Vân biết rõ cơ hội đã tới cho nên mới đi tới trước mặt nàng, lẳng lặng đánh nát bình ngọc. Bình ngọc vừa vỡ, phấn hoa vừa vặn dính vào người, khi đó nhất định Di Tĩnh sẽ cảm thấy hắn sẽ phải chết. Cho nên chỉ cần tiến thêm chút nữa thì đối phương khó có thể phản kháng.

Dù sao ai lại đi nghi ngờ một người sắp chết chứ?

Hơn nữa kinh nghiệm giang hồ của Di Tĩnh kém như vậy, cho dù cảm thấy xảy ra vấn đề thì trong thời gian ngắn cũng không thể tưởng tượng ra được gì.

Chính bởi vì như vậy cho nên Nhiếp Vân mới có thể một kích đắc thủ.

BIết rõ thiên phú Thiên thủ sư của nàng cường đại tới cực điểm, cho nên vừa ra tay Nhiếp Vân đã động thủ bẻ gãy cánh tay kia của nàng. Chỉ là không ngờ tới Di Tĩnh này bị thương lại không loạn chút nào, lập tức thi triển thiên phú Thiên Hành sư, định chạy trốn.

Một khi để cho nàng đào tẩu, bằng vào thiên phú Trị liệu sư, chữa xong cánh tay là chuyện vô cùng đơn giản. Tới lúc đó sẽ phiền phức lớn, cho nên, một khi phát hiện nàng có ý định chạy trốn, hai tay Nhiếp Vân mạnh mẽ dùng sức, hung hăng ốm chặt nàng vào

trong ngực.

Không phải là Nhiếp Vân háo sắc, mà hắn hiện tại chỉ có lực lượng thân thể mới có thể so sánh với Di Tĩnh, không có chiêu này căn bản không thể nào ngăn cản thiên phú Thiên hành sư thoát đi.

Thiên phú Thiên hành sư được xưng là thiên phú đứng đầu trong ba thiên phú đào tẩu, danh tiếng cũng không phải thổi da trâu mà có được.

- Buông tay...

Cảm thấy bị cánh tay rắn chắc của Nhiếp Vân ôm lấy, khí tức nam nhân của đối phương truyền tới khiến cho sắc mặt Di Tĩnh đỏ lên, miệng thét lớn, thân thể kịch liệt vặn vẹo.

Bất kể nói thế nào nàng cũng là hoa cúc khuê nữ không hiểu sự đời. Bị một nam nhân ôm như vậy không cảm thấy dị thường mới là lạ.

- Muốn ta buông tay? Không có cửa đâu.

Thật vất vả mới bắt lấy nàng được, sao Nhiếp Vân có thể buông tay? Hai tay hắn ôm càng chặt hơn, tuy rằng cánh tay dùng sức thì lực lượng dưới chân sẽ không khống chế tốt, Di Tĩnh lại giãy dụa kịch liệt cho nên có chút không khống chế nổi.

Phịch.

Thoáng cái hai người cùng ngã xuống đất.

- Trốn đi đâu.

Thừa dịp này Di Tĩnh nhảy về phía trước gần nửa thước, Nhiếp Vân biến sắc, cánh tay phát lực, chộp về phía trước, lần nữa đè Di Tĩnh xuống dưới thân.

- Thả ta ra...

Cảm nhận lực lượng cường đại của đối phương cùng với thể trọn

thân thể áp lên trên người mình, Di Tĩnh giãy dụa, muốn chạy trốn.

Vốn hai người đè lên nhau, Nhiếp Vân từ phía sau lưng nắm chặt nàng, tư thế rất là mập mờ. Không giãy dụa còn tốt, vừa mới giãy dụa thì mông Di Tĩnh đã đụng phải vật đại biểu cho thân phận nam nhân của Nhiếp Vân.

Khiêu khích giống như tình nhân, ma sát cũng làm cho Nhiếp Vân cảm thấy khác thường. Tuy nhiên hiện tại hắn không dám buông tay, chỉ có thể cắn răng, tiếp tục ôm lấy đối phương mà thôi.

------oOo------

Chương 863: Đánh đòn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Buông tay.... Ưm....

Mới ban đầu Di Tĩnh còn không có chú ý, chỉ là vừa mới giãy dụa thêm hai cái thì nàng phát hiện ra có một thứ vừa cứng vừa nóng đang áp vào mông mình. Tuy rằng nàng đơn thuần nhưng mà cũng không ngốc, nàng lập tức hiểu ra. Thân thể mềm mại chấn động, nhịn không được phát ra tiếng kêu nỉ non, đồng thời ở sâu trong lòng có chút xấu hổ.

- Ta... Trinh tiết của ta cứ như vậy bị mất hay sao?

Tuy rằng Di Tĩnh nóng tính, thế nhưng lại là người tương đối đơn thuần, chưa bao giờ trải qua chuyện đời. Đối với cảm tình nam nữ lại là kiến thức nửa vời, bị đôi cánh cường tráng hữu lực của nam nhân ôm vào, cao thấp toàn thân kề sát vào nhau, cảm nhận khí tức nam nhân nồng đậm của đối phương làm cho nàng lập tức sinh ra cảm giác tê dại.

Đúng lúc này thứ đồ kia của Nhiếp Vân lại chọc tới, dưới chấn động làm cho nàng khó có thể ngăn chặn cảm giác này, khó có thể tự chủ.

Miệng ưm một tiếng.

bản thân không quá lý giải việc nam nữ, hơn nữa lại kiều diễm như thế, thanh âm phát ra trong tư thế mập mờ càng làm cho Di Tĩnh hận không thể tìm kẽ đất chui vào.

Sao ta lại phát ra thanh âm không biết thẹn như vậy chứ? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ đây là lần đầu tiên trong truyền thuyết hay sao?

Tuy rằng nàng là tiểu bá vương, thế nhưng chỉ cần là nữ nhân thì sẽ có suy nghĩ, hi vọng một ngày gặp lang quân như ý, cưỡi bạch mã tới, coi nàng như trân bảo... Không ngờ...

Không ngờ lần thứ nhất lại ở trong hoàn cảnh thô lỗ như vậy, càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng phẫn nộ.

- Mau buông ta ra, bằng không một khi để cho ca ca ta biết rõ nhất định sẽ giết ngươi..

- Ca ca ngươi? Ca ca ngươi cho dù không biết thì cũng sẽ giết ta.

Nhiếp Vân nào dám buông tay, hai tay ôm càng chặt.

Hắn và Di Hoa đã sớm có cừu hận tới mức không chết không ngớt, cho dù đối phương không có đuổi giết thì hắn cũng phải báo thù vì đệ đệ, đánh chết đối phương. Lúc này hắn không quản được nhiều như vậy, chỉ có một tâm niệm, đó là bắt lấy nữ nhân này, không cho nàng chạy.

- ngươi.. Ngươi hạ lưu. Mau thả ta ra.

Thấy đối phương căn bản không coi uy hiếp của mình ra gì, cánh tay ngược lại còn ôm chặt hơn, ngực nàng cũng vì vậy mà bị cánh tay của đối phương làm cho biến dạng, chỗ kia càng ngày càng sát... khuôn mặt Di Tĩnh đỏ tươi, ướt át. Nàng cố nén sự bối rối trong lòng, quát.

- Hạ lưu?

Nhiếp Vân vốn một lòng chỉ nghĩ tới bắt lấy đối phương, không cho

nàng phản kháng, nghe nàng nói như vậy lúc này hắn mới ý thức được chỗ không đúng.

Tư thế này thực sự quá mập mờ, thân thể thậm chí còn không bị khống chế mà có phản ứng sinh lý.

Tuy nhiên, biết rõ là xâu hổ thì Nhiếp Vân cũng sẽ không buông tay, bởi một khi buông tay nhất định sẽ lọt vào công kích như cuồng phong bạo vũ của nữ nhân điên này.

- Mau thả ta ra. Ngươi là đại lưu manh, mặt người dạ thú. Ngươi dám làm như vậy với ta, khi trở về ta nhất định sẽ nói cho ca ca biết, giết chết ngươi, ném thi thể cho sài lang ăn, linh hồn lại dùng hỏa diễm thiêu đốt...

Cảm thấy lực lượng trên cánh tay của đối phương càng lúc càng lớn, cảm giác tê dại toàn thân càng mãnh liệt hơn, Di Tĩnh cắn răng quát.

- Câm miệng.

Thấy nàng lại nói lời âm tàn, độc ác, Nhiếp Vân tức giận quát.

- Nếu như lại nói nhảm, ngươi có tin lão tử sẽ cưỡng gian ngươi hay không?

- Ngươi dám? nếu như ngươi dám động vào ta, ca ca ta chắc chắn sẽ không buông tha cho ngươi. Chẳng những sẽ giết ngươi mà còn có thể giết chết toàn bộ những người có liên quan tới ngươi. Phụ mẫu ngươi, còn có Hoắc Dĩnh kia...

Di Tĩnh hung dữ gầm lên.

- Ta không dám sao? Như vậy ta sẽ khiến cho ngươi biết cái gì là không dám.

Nghe thấy đối phương luân phiên vũ nhục mình, còn liên lụy tới thân nhân bằng hữu của mình, hơn nữa liên tục ba lượt nói tới Di Hoa khiến cho lửa giận trong lòng Nhiếp Vân bốc lên, một tay ôm chặt nữ nhân này, cái tay còn lại liên tục xé rách y phục trên người

đối phương thành từng mảnh, lộ ra cái lưng và bờ mông trắng nõn, gợi cảm.

- Ngươi... Buông tay... Ngươi mau buông ra.. Nếu như ngươi dám động vào ta... Ta sẽ giết ngươi...

Cảm thấy y phục phía sau bị đối phương xé nát, Di Tĩnh bắt đầu sợ hãi.

- Nói thêm lần nữa cho ta xem?

Phanh.

Gầm lên một tiếng, Nhiếp Vân quất một cái vào mông đối phương, bờ mông trắng nõn lập tức hiện lên bàn tay đỏ ửng.

Xé rách y phục đối phương chỉ là làm cho đối phương cẩn thận lời nói của mình, cũng không phải là cưỡng gian chân chíhn. Cưỡng gian đối phương, Nhiếp Vân là người chứ không phải là súc sinh. Cho dù có phẫn nộ thì hắn cũng không làm được.

- ngươi... Dừng tay. Ta nhất định sẽ giết ngươi...

Bờ mông tê rần, Di Tĩnh lập tức cảm thấy nhục nhã và phẫn nộ cho nên lớn tiếng quát.

Phanh.

Tuy nhiên nàng còn chưa nói xong thì lại có một bàn tay nóng bỏng đánh vào mông nàng.

- Ta giết ngươi...

Phanh.

Phanh.

Phanh.

- Không phải ngươi muốn giết ta sao? Không phải muốn giết tất cả

những người liên quan tới ta sao?

- Không phải ngươi hung hăng càn quấy sao? Một đường đuổi theo ta có thoải mái hay không?

Nhớ tới đoạn đường này thiếu chút nữa đã bị nữ nhân này giết chết, Nhiếp Vân càng nghĩ càng giận, bàn tay không ngừng đánh xuống, liên tục đánh vài chục cái. Cái sau còn vang dội hơn cái trước, cái sau còn hung ác hơn cái trước. Đánh cho bờ mông trắng như tuyết của đối phương đỏ tươi, tràn ngập dấu tay.

- Ngươi dừng lại.. Hu hu...

Cảm thấy bờ mông mình càng ngày càng đau đớn, cơ hồ trần như nhộng, bị đối phương ôm lấy, không có cách nào đào tẩu, Di Tĩnh càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng phẫn nộ, đột nhiên khóc rống lên.

Cho dù tàn nhẫn tới đâu thì nàng cũng là nữ hài tử chưa từng thấy qua các mặt của xã hội, đâu có gặp tình huống như vậy chứ?

Không riêng gì đau đớn mà còn có nhục nhã.

- Câm miệng.

Nhiếp Vân cũng không ngờ tới đánh mấy cái mà đối phương đã khóc, tuy nhiên hắn cũng không phải là loại người nữ nhân vừa mới khóc thì đã luống cuống tay chân, hắn trợn mắt nói:

- Nếu như lại khóc ta sẽ tiếp tục đánh, đánh tới khi nào ngươi không khóc nữa mới thôi.

- Hu hu..

Nghe thấy lời uy hiếp này, tuy rằng Di Tĩnh vô cùng hận Nhiếp Vân, nhưng mà cuối cùng vẫn phải ngừng khóc.

- Như vậy mới không sai biệt lắm, đừng có phản kháng. Ta mang ngươi tới Linh binh phi hành của ta, tới bên trong ta sẽ thả ngươi.

Mặc dù không thèm để ý tới tiếng khóc của nữ nhân, cũng không hạ thủ lưu tình, nhưng mà sát tâm ngập trời của Nhiếp Vân vẫn yếu bớt không ít. Biết rõ tình huống như vậy cũng không phải là biện pháp cho nên mới nói.

------oOo------

Chương 864: Đánh đòn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiến vào Linh binh phi hành của ngươi thì ngươi không đánh ta? Được.

Trước khi rơi vào đây, bởi vì hấp lực quá lớn, vì an toàn cho nên Di Tĩnh cũng tiến vào Linh binh phi hành của nàng, cũng không biết chuyện Nhiếp Vân có được động phủ. Hơn nữa Di Hoa làm việc gần đây bí mật cho nên dù là thân muội muội thì nàng cũng không biết Nhiếp Vân có được một động phủ cường đại, còn tưởng rằng là Linh binh phi hành.

Linh binh phi hành mặc dù có trận pháp phòng ngự có thể vây khốn người ta, nhưng mà đối với thiên phú đào tẩu đệ nhất thiên hạ như Thiên Hành sư thì cũng không có tác dụng gì.

Cho nên Di Tĩnh mới nức nở hai tiếng, đồng ý.

Lại nói, không đồng ý cũng không được. Nhìn bộ dáng của đối phương, chỉ cần không đồng ý nhất định sẽ tiếp tục đánh vào mông nàng. Cảm nhận sự nóng bỏng từ trên bờ mông truyền lại, trong lòng Di Tĩnh tràn ngập lửa giận, lại có một loại cảm giác không nói nên lời.

- Được, như vậy chúng ta đi.

Vốn tưởng rằng mình còn phải giằng co một đoạn thời gian ngắn, không ngờ nhanh như vậy đối phương lại đồng ý, Nhiếp Vân thở dài một hơi, tinh thần khẽ động, câu thông với Tử Hoa động phủ.

Sưu..

Chỉ thoáng cái hai người đã đi tới một đại điện rộng lớn trong động phủ.

- Động phủ?

Vừa mới tiến vào đây thì Di Tĩnh đã phát hiện ra điều không đúng.

Nhìn bộ dáng của động phủ này, khí thế hùng vĩ, bên trong nhất định cấm chế rất mạnh. Mới vừa rồi nàng còn tự tin có thể đào tẩu, thế nhưng hiện tại ngay cả một chút tự tin cũng không có.

- Định.

Đến động phủ, lúc này tinh thần Nhiếp Vân mới khẽ động, câu thông cấm chế, định nữ nhân này tại chỗ. Lúc này hắn mới thở dài một hơi.

Vừa rồi nhìn như kiều diễm, kỳ thực Nhiếp Vân biết vô cùng nguy hiểm. Chỉ cần hơi chút không cẩn thận, để cho đối phương đào tẩu, như vậy nhất định hắn sẽ chết vô cùng thê thảm.

Hiện tại đã tiến vào Tử Hoa động phủ, hắn cũng không sợ nữa.

Ở đây hắn là chủ nhân, đừng nói là một Nạp Hư cảnh sơ kỳ, cho dù là cường giả Phá Không cảnh chui vào thì cũng phải chế.t

Thở gấp mấy cái, tinh thần căng cứng dần dần trầm tĩnh lại, lúc này Nhiếp Vân mới nhớ tới mình còn ôm đối phương cho nên mới vội vàng buông tay.

Mới vừa rồi bởi vì nằm sấp, tiến vào động phủ lại biến thành đứng, lúc này hắn buông tay, y phục vốn bị xé rách một nửa trực tiếp rơi xuống mặt đất, đem thân thể hoàn mỹ của Di Tĩnh hiện ra trước mặt hắn.

Nhiếp Vân vốn cao hơn Di Tĩnh, cúi đầu lại vừa vặn nhìn hai quả núi cùng với hai hạt bồ đào đỏ tươi ở trong mắt, sắc mặt hắn đỏ lên, vội vàng lùi về phía sau vài bước.

Y phục rơi xuống, Nhiếp Vân xấu hổ, Di Tĩnh càng xấu hổ muốn chết. Thân thể hoàn mỹ của nàng đừng nói là chưa từng bị nam nhân khác xem qua, cho dù là nữ nhân cũng chưa từng. Vô luận là tắm rửa hay là thay y phục chỉ có một mình nàng làm, không ngờ tới lúc này lại bộc lộ trước mặt một nam nhân xa lạ, trần như nhộng, không một mảnh vải che thân.

Trong lòng đang xấu hổ giận dữ, chợt thấy thiếu niên đã lùi về sau lại tiến tới, mặt nàng đỏ lên, toàn thân không tự chủ được cương cứng.

- Hắn muốn làm gì... Đây là chỗ của hắn, ta không động đậy được, chẳgn lẽ hắn muốn... Nếu như hắn muốn thật thì ta nên làm cái gì bây giờ?

Nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần, nghĩ tới chuyện có khả năng sắp xảy ra, đầu óc Di Tĩnh rối loạn, tiếng hít thở không tự chủ được dồn dập.

Tuy rằng biết rõ bộ dáng trước mắt vô cùng xấu hổ, mình cũng hận không thể lập tức giết người này. Thế nhưng nghĩ tới cảm giác đối phương ôm nàng vào trong ngực, chẳng biết tại sao trong lòng nàng vừa có chút phản kháng, đồng thời còn sinh ra một tia chờ mong mà chính bản thân nàng cũng khó có thể tin nổi...

Tuy nhiên, một chút chờ mong này nhanh chóng biến mất, bởi vì đã có một bộ y phục bao phủ lấy thân thể nàng.

Nhìn thấy bộ y phục này bao phủ da thịt toàn thân đang lõa lồ của mình, Di Tĩnh hơi sững sờ.

Đối với dáng người và dung mạo của mình nàng vẫn rất tự tin. Ở trong tông môn, tuy rằng trong lòng đám nam nhân kia sợ hãi nàng, nhưng mà lửa nóng trần trụi ở chỗ sâu trong mắt nàng vẫn nhìn thấy rất rõ ràng.

Cũng chính bởi vậy cho nên với đám người kia nàng không lưu tình chút nào, vừa mới động thủ đã đánh cho bọn hắn kêu cha gọi mẹ, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Hiện tại, nam nhân này chẳng những nhìn nàng, ôm nàng, mà giữa hai người còn nhiều hành động xấu hổ như vậy. Dưới tình huống kiều diễm như vậy, cho dù mạnh thì cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Mà hắn không những không làm loại chuyện như vậy mà còn dùng y phục che lấy thân thể nàng.

Thực không biết người này nghĩ thế nào.

Nếu như là bằng hữu cũng bỏ đi, trước đó hắn không có chút lưu tình nào với nàng a.

- Thực sự là gia hỏa kỳ quái. Tuy nhiên hiện tại ít nhất cũng đã an oàn.

Di Tĩnh âm thầm thở dài một hơi.

Tuy nhiên ở sâu trong lòng nàng lại có một tia chờ mong, nhưng mà nàng cũng không phải là người chủ động lấy thân báo đáp. Biết rõ hậu quả khi đối phương xông lại, cho nên có thể tránh được đương nhiên nàng cao hứng vô cùng.

- Trước tiên mặc bộ y phục này vào, hiện tại ta sẽ đi bế quan tu luyện, có thể thời gian sẽ rất lâu. Nếu như nói Hắc Nham sẽ cho ngươi ăn, muons chạy trốn thì không có khả năng đâu.

Lập tức, Di Tĩnh chợt nghe thấy một đạo thanh âm. Ngay sau đó tiếng bước chân vang lên, thiếu niên kia rời đi. Chỉ trong chốc lát đã biến mất không thấy gì nữa.

- Đi rồi sao?

Thử động hai cái, phát hiện bị trận pháp trong động phủ giam cầm gắt gao, căn bản không có cách nào nhúc nhích, Di Tĩnh cũng không giãy dụa nữa. Nhớ tới trước đó một đường đuổi giết thiếu niên này, tuy rằng thực lực đối phương không đủ, nhưng mà biểu hiện bề ngoài vẫn cực kỳ tỉnh táo, viễn siêu bất luận một thiên tài nào nàng từng gặp.

- Ài, nếu như ngươi không phải địch nhân của ca ca thì tốt... Có lẽ, chúng ta đã có thể trở thành... bằng hữu...

Không biết qua bao lâu, một tiếng thở dài chậm rãi từ trong miệng nàng vang lên, thậm chí ngay cả chính bản thân nàng cũng không biết tại sao mình lại nói ra lời này.

...

Ngoài cung điện thứ tư của Tử Hoa động phủ, Nhiếp Vân nhìn cánh cửa trước mắt, nhớ tới hành động vừa rồi, hắn âm thầm lắc đầu.

- Xem ra ma khí trong cơ thể càng ngày càng thịnh, định lực của ta cũng càng ngày càng kém.

Nhập ma có nhiều cách, ngũ sát có thể thành ma, lục dục cũng có thể thành ma.

Lục dục là chỉ, sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp.

------oOo------

Chương 865: Bắt đầu niết bàn lần thứ tư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lục dục sức chiếm vị trí đầu tiên, đủ để thấy chỗ đáng sợ của nó. Bị Di Tĩnh đuổi theo một đường, sử dụng Phong Lôi ma dực quá nhiều lần, làm cho ma khí trong cơ thể so với trước kia hùng hậu hơn, năng lực khống chế dục vọng cũng bị giảm xuống không ít.

Dục vọng càng lớn thì nhập ma càng sâu. Cùng ý như vậy, nhập ma càng sâu thì năng lực khống chế dục vọng cũng càng kém.

Không khống chế được dục vọng thì tu hành sẽ gặp trở ngại rất lớn. Phật gia chú ý việc kiềm chế tình cảm, giới dục. Đạo gia thì chú ý thanh tâm quả dục đều là có ý này.

nghe nói có một ít cao tăng, cho dù mỹ nữ xinh đẹp nhất trên thế gian này trần trụi đứng trước mặt bọn họ thì cũng chẳng khác nào hồng phấn khô lâu. Nhìn cũng không thèm nhìn. Loại người này tâm thần cường đại, bất luận dục vọng gì cũng không thể đả động tới bọn họ. Lúc chiến đấu với người khác, như vậy mới có thể tỉnh táo phân tích chiêu số, đứng ở thế bất bại.

Cho dù là cường giả Yêu hồ tộc am hiểu mị hoặc nhất, đối với loại cao tăng như vậy cũng chỉ có thể kính nhi viễn chi, không dám tới gần nửa bước.

Cũng chính bởi vì như vậy tuy rằng Phật tộc là một nhánh phân ra từ nhân loại, nhưng mà lại lĩnh ngộ ra một ngàn đại đạo khác biệt, siêu việt ba ngàn đại đạo của nhân loại.

Tủy ằng Nhiếp Vân không muốn luyện thành cảnh giới vô dục vô cầu này. Nhưng mà ở trong lòng hắn, trước khi gặp nàng hắn không muốn phát sinh quan hệ với bất kỳ nữ nhân nào, không vì cái gì khác, chỉ vì đoạn tình cảm say đắm chưa kết thúc kiếp trước mà thôi.

Dứt bỏ những suy nghĩ này, vận chuyển Kim cương lưu ly thể một lần, trong đầu sinh ra tiếng sấm chớp, tâm tình kích động của Nhiếp Vân lúc này mới bình tĩnh trở lại.

- Nữ nhân này hiện tại vẫn không thể giết, việc cấp bách là nhanh chóng tiến hành niết bàn.

Bị nữ nhân này đuổi giết một đường, Nhiếp Vân mới chính thức ý thức được thực lực không đủ. Muốn chính thức đứng trên đỉnh thế giới, cho dù có một vạn thiên phú đặc thù cũng vô dụng. Chỉ có thực lực chân chính mới là vương đạo.

Không có thực lực, tất cả chỉ là hư ảo.

Về phần Di Tĩnh, không giết nàng cũng không phải là thương hương tiếc ngọc, mà là trên người nàng có nhiều đặc thù chi khí như vậy. Nếu như có thể cảm thụ toàn bộ một lần, về sau có đủ đan điền, đối với việc thực lực tăng vọt tuyệt đối có chỗ tốt không

thể đo lường được.

Vạn nhất giết đi, những đặc thù chi khí này cũng tiêu tán, nếu như muốn cảm ứng không biết hắn phải phí bao nhiêu thời gian nữa.

Lại nói hắn từng ăn thiệt thòi trên tay nàng. Nếu như dùng trận pháp đánh chết nàng, như vậy cũng là một lần đả kích với lòng tin của hắn. Muốn giết thì phải quang minh chính đại, bằng vào bản lĩnh của mình mà giết nàng ta.

Nhiếp Vân tự tin, một khi niết bàn thành công, dù cho nàng có nhiều thủ đoạn hơn đi chăng nữa thì cũng không phải là đối thủ của hắn.

- Phù. Lần niết bàn thứ tư, ta tới đây.

Thở dài một hơi, hai tay đẩy cửa cung điện thứ tư ra, thân thể Nhiếp Vân nhoáng cái đi vào bên trong.

Phanh.

Vừa đóng cửa lại đã cảm thấy một cỗ linh khí nồng đậm tới cực điệm ép hắn vào trên tường. Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Long oán đang bình tĩnh trong chén ngọc, chậm rãi xoay tròn, linh lực không ngừng phát ra. Cơ hồ mỗi một hô hấp đều có số lượng linh khí phát tán ra có thể so sánh với một giọt Nguyên tinh linh dịch.

Thời gian một hô hấp còn phát tán ra nhiều vậy. Phát tán vài vạn năm mà còn linh lực khổng lồ như thế, quả thực không biết chủ nhân long oán này khi còn sống thực lực mạnh mẽ tới bao nhiêu.

chỉ sợ cho dù là cường giả Đan điền huyệt khiếu cảnh đỉnh phong trước mặt đối phương, chỉ cần một cái ắt xì cũng có thể bị chết.

Cả hai người căn bản không cùng một khái niệm a.

- Trước tiên mặc kệ nhiều như vậy, chuẩn bị niết bàn. Không biết sau lần niết bàn này thực lực sẽ tăng lên bao nhiêu? Thiên Kiều cảnh trung kỳ? hậu kỳ? hay là đỉnh phong?

Điều tức một hồi, cảm thấy toàn thân khoan khoái dễ chịu, Nhiếp Vân lấy yêu hạch của Bạt ra, đồng thời còn gian nan đi về phía trước vài bước. Đi tới chỗ gần Long oán, lại khoanh chân ngồi dưới đất, chuẩn bị niết bàn lần thứ tư.

Sau khi thực lực đạt tới Lĩnh vực cảnh, mỗi một giai chênh lệch rất lớn. Trước kia niết bàn có thể liên tục tấn chức hai cấp bậc lớn, hiện tại chỉ sợ là một cấp bậc lớn cũng khó có thể đạt tới được.

Nhất là chênh lệch rất lớn giữa Thiên Kiều cảnh và Nạp Hư cảnh. Nhiếp Vân cảm thấy lần này đột phá có thể đạt tới Thiên Kiều cảnh đỉnh phong đã rất không tồi rồi.

Tuy nhiên, một khi dẫn động Niết bàn sẽ không nằm trong sự khống chế của hắn, đạt tới mức nào cũng không phải hắn nói là được. Chỉ có thể chờ tới lúc thành công thì hắn mới biết được thực lực mình rốt cuộc tăng lên bao nhiêu mà thôi.

- Lần thứ tư niết bàn, bắt đầu.

Trong lòng khẽ động, trong cơ thể vận chuyển Cửu Chuyển Niết Bàn công.

Ầm ầm.

Thoáng cái dẫn động niết bàn, cả người Nhiếp Vân lập tức rơi vào trong trạng thái tu luyện, tựa như cương thi, cũng không có nhúc nhích chút nào.

Cửu Chuyển Niết Bàn công, mỗi một lần niết bàn đều phá kém thành bướm. Khi niết bàn giống như côn trùng tiến vào trong kén, chỉ có lúc phá kén mới phát hiện ra thực lực chân chính của bản thân đã có thay đổi từ bên ngoài tới bên trong, tăng vọt về chất.

Mà bây giờ Nhiếp Vân chính là côn trùng trong kén, chờ đợi ngày phá kén, bộc phát ra quang mang khiến cho thế nhân run rẩy.

- Đáng giận. Đáng giận. Giam cầm ta ở đây hai tháng, cũng không nhìn lấy một lần, chẳng lẽ thực sự coi ta là phạm nhân hay sao?

Bị trận pháp của Tử Hoa động phủ giam cầm tại chỗ, căn bản không thể động đậy. Thời gian đã qua hai tháng khiến cho Di Tĩnh vô cùng phiền muộn. Vốn trong lòng nàng có một chút hảo cảm với Nhiếp Vân, thế nhưng qua thời gian này một tia hảo cảm kia đã tan thành mây khói, càng nghĩ càng cảm thấy căm tức.

Nàng là người không chịu ngồi yên, ghét nhất là không thể nhúc nhích. Nếu không cũng không tới mức bị ca ca dọa bắt nàng đi tới Huyễn Vũ các là xanh mặt.

Người sợ bị nhốt nhất hiện tại lại bị nhốn tại chỗ, ngay cả ngón tay cũng không thể động đậy, trọn vẹn hai tháng. Loại khuất nhục này thực sự quá lớn, đủ để làm cho nàng nổi điên.

Vốn nàng cho rằng đối phương nói đi tu luyện chỉ là có chỗ cảm ngộ, tối đa một hai ngày sẽ trở lại. Ai cũng không ngờ một lần đi là hai tháng.

------oOo------

Chương 866: Xuất quan (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy rằng đạt tới loại cảnh giới như nàng, cho dù một năm không ăn không uống, không làm gì cũng không có vấn đề gì xảy ra. Thế nhưng hiện tại trên người có y phục phủ vào, toàn thân trơn bóng, đứng đây như con rối vậy. Người này không biết đang định làm gì?

Hoặc là giết người ta luôn, hoặc là thả ra, nhục nhã như vậy còn không bằng chết a.

- Nhất định là cố ý, cố ý trả thù ta.

Càng nghĩ càng cảm thấy đúng, lửa giận che hết lý trí. Hai hàng lông mi của Di Tĩnh không ngừng nhảy lên, hận không thể xé nát Nhiếp Vân ra để ăn thịt.

Tử nhỏ tới lớn nàng là thiên kim tiểu thư của Di Thần tông, là tiểu

bá vương mỗi người đều sợ hãi, chưa từng chịu qua vũ nhục lớn như vậy.

- Tiểu thư, tới giờ ăn cơm rồi.

Trong lúc đang chửi rủa thì sau lưng nàng vang lên một đạo thanh âm.

- Lăn. Lăn mau. Ta không ăn, gọi chủ nhân Nhiếp Vân ngươi tới gặp ta.

Di Tĩnh lớn tiếng quát.

Chủ nhân của đạo thanh âm này là Hắc Nham, nó vâng lệnh Nhiếp Vân, mỗi ngày đều tới đưa đồ ăn thức uống. Tuy nhiên vị tiểu thư này lại không dễ hầu hạ, căn bản chỉ có bộ dáng như lúc này. Trong hai tháng qua không ăn không uống gì cả.

- Vậy ta cáo lui trước.

Thấy nàng vẫn không ăn như trước, Hắc Nham quay người rời đi. Còn chưa đi được mấy bước thì lại nghe thấy đố phương lên tiếng hỏi.

- Đợi đã..

Di Tĩnh nói:

- Chủ nhân các ngươi rốt cuộc đang làm gì? Lúc nào có thể trở lại?

- Ta cũng không biết. Mỗi lần chủ nhân bế quan tu luyện đều có thời gian rất dài a.

Hắc Nham gãi gãi đầu.

Nói thật đừng nói là nó, mà ngay cả Nhiếp Vân cũng không dám xác định thời gian niết bàn rốt cuộc mất bao nhiêu.

- Hừ, bế quan? cho rằng bế quan là có thể đánh thắng bổn tiểu thư sao? Hai tháng, cho dù cho ngươi mười cái hai tháng cũng nhất

định không phải là đối thủ của bổn tiểu thư. Ngươi đi qua nói cho hắn biết. Không cần bế quan, hiện tại bổn tiểu thư không muốn giết hắn. Chỉ cần thả ta ra, ta tuyệt đối không động thủ là được.

Di Tĩnh hừ lạnh một tiếng.

- Không giết ta? Ha ha, như vậy đa tạ.

Vừa mới dứt lời thì thanh âm khiến cho Di Tĩnh vừa nghe đã cảm thấy nhục nhã đã vang lên, áp lực trên người buông lỏng, áp chế trên người nàng biến mất, toàn thân cao thấp lại lần nữa có thể hoạt động.

- Rốt cuộc ngươi cũng xuất hiện rồi sao? Dám thả ta ra chính là quyết định thất bại nhất của ngươi.

Vội vàng quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy thiếu niên dám đánh mông nàng đứng cách đó không xa, vẻ mặt nở nụ cười lạnh nhạt. Nhìn thấy nụ cười của hắn, lửa giận của Di Tĩnh thoáng cái bộc phát. Bàn chân đạp mạnh mặt đất, cả người hóa thành một cơn lốc bay vụt tới.

- Hắc Nham, ngươi đi ra ngoài trước, bên này không cần phải xen vào.

Đối mặt với công kích của nàng, thiếu niên cũng không thèm để ý mà quay đầu phân phó.

- Vâng, chủ nhân.

Hắc Nham quay người đi ra ngoài.

Thiếu niên kia đương nhiên là Nhiếp Vân, tốn suốt hai tháng, rốt cuộc hắn cũng niết bàn thành công.

Vốn tưởng rằng sau khi niết bàn kết thúc sẽ sinh ra thiên kiếp. Kết quả lại khiến cho Nhiếp Vân có chút kỳ quái, thiên kiếp cho tới bây giờ còn chưa sinh ra. Thậm chí cũng không có chút dấu hiệu nào. Chuyện này khiến cho hắn có chút kỳ quái.

Tuy nhiên, không có thiên kiếp là tốt nhất. Bớt chuyện phiền toái như vậy cũng có thể củng cố tu vi.

- Đây là tự ngươi muốn đó, đừng có trách ta không khách khí.

Thấy nàng xông lạ, Nhiếp Vân không thèm quan tâm. Di Tĩnh càng thêm bực bội, lần nữa hét lớn, cũng không biết là nhắc nhở hay là tức giận.

Trong tiếng quát, bàn tay ngọc của nàng đẩy về phía trước. Trong không trung lần nữa xuất hiện chưởng ấn màu bạc, giống như công kích ở Lai Thế duyến trước đó vậy. chỉ có điều công kích lúc này càng thêm hung mãnh, khí tức càng thêm hùng hậu.

Linh khí trong Tử Hoa động phủ so với bên ngoài cao hơn, hai tháng bị nhốt, Di Tĩnh cũng không phải chỉ có tức giận gào thét, ngang ngược không dễ nói chuyện. Mà ngược lại, nàng còn giống như lúc bình thường, tu luyện. Thời gian dài như vậy khiến cho thực lực Nạp hư cảnh sơ kỳ của nàng có chút tiến bộ, triệt để củng cố tu vi.

Khi đi ra khỏi Di Thần tông nàng vừa mới đặt chân lên Nạp Hư cảnh, thực lực còn chưa củng cố triệt để vững chắc. Hiện tại trầm ổn như nước, không còn dấu hiệu khó khống chế, phù phiếm như trước nữa. Vì vậy sức chiến đấu so với hai tháng trước cũng tăng lên không chỉ một lần.

Có thể trong thời gian ngắn như vậy củng cố tu vi Nạp Hư cảnh sơ kỳ cũng đã nói rõ thiên phú của nàng vô cùng đáng sợ.

- Lại là chiêu này?

Nhìn thấy bàn tay màu bạc này dường như Nhiếp Vân cũng không thèm để ý. Hắn đứng tại chỗ, thân thể bất động, không có tiến về phía trước, cũng không có trốn tránh mà nhẹ nhàng đưa một ngón tay bên bàn phải chỉ về phía trước.

- Ngón tay? Một ngón tay đã muốn đánh bại ta? Ngươi cho rằng ngươi là ca ca ta sao?

Thấy hắn khinh thị mình như vậy, Di Tĩnh cười lạnh một tiếng. Tuy nhiên, thanh âm còn chưa dứt thì vẻ mặt nàng đã tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Ầm ầm.

trong ánh mắt kinh ngạc của nàng, bàn tay màu bạc như là khối băng gặp phải hỏa diễm, tan rã từng khúc tiêu tán thành từng đám linh khí.

- Không có khả năng.

Đồng tử Di Tĩnh co rút ljai.

Một ngón tay có thể đánh nát công kích Ngân chưởng của nàng? Loại thực lực này nàng chỉ từng gặp trên người ca ca nàng mà thôi. Dù thế nào nàng cũng không thể tưởng tượng được, tiểu nhân vật hai tháng trước bị nàng đuổi giết như chó nhà có tang lúc này lại có biến hóa kinh thiên động địa như vậy. Làm cho nàng cũng phải cảm thấy sợ hãi.

- Lại ăn chiêu này của ta.

Sưu.

Linh binh bán tuyệt phẩm màu vàng trước kia lại xuất hiện trong lòng bàn tay nàng, tay nàng nhẹ nhàng run lên, bổ ra một tầng khí lãng rồi đánh qua.

Chiêu này nhìn như nhẹ nhõm, trên thực tế lại ẩn chứa lực lượng rất mạnh, chính là tuyệt chiêu lúc trước đả thương Nhiếp Vân. Gọi là Long Đằng cửu châu. Là chiêu số mà Di Hoa sáng tạo cho riêng nàng. Dưới một chiêu này, cho dù là cường giả Nạp Hư cảnh trung kỳ cũng không dám xem nhẹ nó.

Nếu như không phải lợi hại như vậy thì cũng không có khả năng thiếu chút nữa đánh chết Nhiếp Vân tại chỗ, dù hắn có được Linh binh tuyệt phẩm và thiên phú Phòng sự ngư chồng chất lên nhau.

Sưu...

Nhiếp Vân cũng biết chiêu này hung ác, thân thể nhoáng một cái, tránh đi phong mang, đồng thời chân vẽ một cái, đi qua khoảng cách mấy chục thước, xuất hiện trước mắt Di Tĩnh, hai ngón tay đưa ra, lần nữa điểm về phía trước.

Đinh đinh đinh.

------oOo------

Chương 867: Xuất quan (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngón tay mang theo pháp lực trùng kích mạnh mẽ, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy lực lượng mạnh mẽ vọt thẳng tới. Di Tĩnh cảm thấy ngực khí chịu, thân thể nhanh chóng lùi về phía sau bảy tám bước.

Một khi người lui về phía sau, lực công kích của trường tiên lập tức yếu đi. Nàng lập tức nhìn thấy thiếu niên kia nhẹ nhàng vươn tay, trường tiên đã bị hai ngón tay hắn kẹp lấy, dường như là một cọng rơm rạ không có chút uy lực nào vậy.

- Cái gì?

Trường tiên không giống như côn bổng, mềm mại như rắn, đừng nói là nắm, cho dù thi triển, chỉ cần hơi chút vô ý cũng đả thương chính bản thân mình. Vừa rồi cho dù lùi về phía sau làm cho lực lượng của Long Đằng cửu châu yếu hơn một chút, nhưng mà uy lực trên thực tế vẫn rất mạnh. Cho dù cường giả Nạp hư cảnh sơ kỳ mạnh mẽ xông lên thì cũng sẽ bị giết chết tại chỗ. Một tiên có kình lực mạnh mẽ như thế mà bị hai ngón tay của đối phương nắm?

Di Tĩnh cảm thấy mình sắp điên rồi.

Hai chiêu ngắn ngủi, cũng là chiêu số lúc trước. Hai tháng trước đối phương chật vật không có cách nào trốn tránh mà bây giờ lại đơn

giản tiếp được như vậy. Ngay cả hai chiêu cũng không có ra, chỉ là hai ngón tay, làm sao có thể?

- Ta không tin.

Di Tĩnh thét một tiếng, muốn rút trường tiên trở lại. Thế nhưng nàng lại phát hiện ra dường như trường tiên dính vào trên tay đối phương vậy, không có chút nhúc nhích nào. Sắc mặt nàng đỏ lên, gầm lên một tiếng. Hai ngón tay lập lòe, đâm thẳng về phía trước.

Nàng là trị liệu sư, cánh tay bị bẻ gãy lúc trước đã sớm được chữa trị tốt. Lúc này lần nữa đánh ra là dùng tới thiên phú Thiên thủ sư. Hai ngón tay tựa như hai thanh lợi kiếm, không có chút lưu tình nào.

Nếu như nói vừa rồi chỉ là đọ sức thì hiện tại hai chiêu không có kết quả, nàng thẹn quá hóa giận, chính vì vậy đã mất đi kiên nhẫn, hạ sát thủ với Nhiếp Vân.

Tiếng đùng đùng vang vọng không dứt.

Thiên phú Thiên thủ sư vừa ra, không khí vang vọng tiếng giòn vang liên tiếp.

Không gian trong Tử Hoa động phủ so với bên ngoài yếu ớt hơn rất nhiều. Chỉ một thoáng đã vỡ vụn như là dưa hấu, xuất hiện vết nứt không gian cực lớn.

- Thiên phú Thiên thủ sư, vừa vặn để ta xem nó rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại.

Một tiếng than nhẹ như tiên nhạc vang lên, Nhiếp Vân ở phía đối diện cũng có chút ngưng trọng. Hắn không còn vẻ trêu chọc như vừa rồi nữa mà bàn tay giơ lên, biến thành một đoàn hỏa diễm đang thiêu đốt.

Hỏa diễm cực nóng, vừa mới xuất hiện đã thiêu đốt không gian làm cho không gian vặn vẹo.

Sưu sưu sưu...

Bàn tay bằng hỏa diễm còn không có va chạm với hai ngón tay của Thiên Thủ sư thì trên không trung đã diễn biến ra vô số kiếm thuật, tựa như thiên hạ kiếm đạo tập trung lại đây vậy.

Nghe đồn kiếm thuật đạt tới đỉnh phong thì có thể diễn dịch đủ loại thành kiếm thuật, hóa thành kiếm chiêu. Trước kia Di Tĩnh không tin, hiện tại nhìn thấy một màn trước mắt, rốt cuộc nàng cũng hiểu ra, đây mới gọi kiếm thuật. Những thứ mà trước kia nàng nhìn thấy, cho dù là kiếm chiêu của ca ca Di Hoa nàng cũng chỉ như một đứa trẻ, vô cùng nực cười.

Phanh.

Hai chưởng ngạnh kháng với nhau, không gian chỗ giao thủ xuất hiện một lỗ đen cực lớn, khuôn mặt Di Tĩnh tức thì đỏ lên.

Sưu..

Thoáng cái bay ra ngoài, nặng nề đập vào mặt đất. Mà Nhiếp Vân ở phía đối diện tuy rằng rung động, sắc mặt khó coi, nhưng đương nhiên so với Di Tĩnh còn tốt hơn rất nhiều. Trị liệu chi khí vận chuyển, qua giây lát đã triệt để khôi phục.

- Ngươi... Ngươi... Không có khả năng, thực lực ngươi sao lại có thể tăng trưởng nhanh như vậy? Ta không tin.

Thấy Nhiếp Vân vận dụng chiêu thức cổ quái, chỉ bằng vào một tay diễn dịch ra kiếm pháp đã có thể đánh bại một kích toàn lực của thiên phú Thiên thủ sư. Chuyện này khiến cho Di Tĩnh cảm thấy thực sự phát điên.

Đây còn là người nữa hay không?

- Khục khục, trước tiên bất kể có tin hay không thì ngươi cũng nên mặc y phục vào rồi nói sau...

Nàng còn chưa nói hết thì đã thấy sắc mặt Nhiếp Vân đỏ lên. Nàng cúi đầu nhìn xuống thân mình, vừa nhìn thiếu chút nữa đã ngất đi.

Trước đó nàng bị cấm chế trong động phủ giam cầm, không thể thay y phục. Sau khi giam cầm tiêu trừ, nàng chỉ lo chiến đấu với Nhiếp Vân mà quên đi y phục trên người nàng là do đối phương phủ lên, rộng thùng thình. Vưa rồi lại chiến đấu quá mức kịch liệt cho nên bị khí lãng xẹt qua, y phục biến thành một đống tro bụi. Bây giờ rõ ràng toàn thân nàng đang trần trụi, ngực mượt mà, hai điểm đỏ thẫm cùng với núi rừng ngượng ngùng giữa hai chân... Tất cả đề hiển hiện trước mắt đối phương.

Nhìn một lần đã không còn sót lại thứ gì cả.

Lấy ra một bộ y phục vội vàng mặc vào, lúc này Di Tĩnh mới cảm thấy cảm giác nóng bỏng trên mặt mình giảm đi đôi chút. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy thiếu niên cách đó không xa vẫn đang nhìn về phía nàng. Sắc mặt nàng lần nữa đỏ ửng, nhướng mi, nói:

- Ngươi mau chóng quên đi tất cả những gì ngươi vừa nhìn thấy, cái gì cũng không thấy, cũng không được nói cho người khác.

- Quên đi? Không thể nói cho người khác sao/

Vẻ mặt Nhiếp Vân cổ quái không thôi.

- Không sai, ai cũng không được nói. Ngay cả yêu sủng của ngươi cũng không thể. Càng không thển ói với người khác. Nói ngươi từng đánh ta... chuyện liên quan tới mông ta...

Nói tới mông, Di Tĩnh cảm thấy phía mông lần nữa truyền tới cảm giác nóng rát, đau đớn. Nghĩ tới Nhiếp Vân trước mắt không có chút thương hương tiếc ngọc nào, nàng hung hăng lườm hắn một cái.

- Được, ta không nói.

Nhiếp Vân có chút giở khóc giở cười.

Nói ra chuyện này trên mặt chính hắn cũng không nhịn được.... Đánh nữ nhân cũng không phải là chuyện gì đáng để nói.

- Ồ? Tu vi của ngươi... Nạp hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong? Thời gian

hai tháng mà ngươi đột phá vượt Thiên Kiều cảnh, trực tiếp đạt tới Nạp Hư cảnh? Chuyện này...

Hai tháng tích cóp từng chút lửa giận, bởi vì xấu hổ mà yếu bớt. Lúc này Di Tĩnh mới phát hiện ra thực lực thiếu niên trước mắt đã vượt qua tưởng tượng của nàng.

Tu luyện tấn cấp, Thiên Kiều cảnh là một cánh cửa, Nạp hư cảnh cũng là một cánh cửa. Thiên Kiều cảnh câu thông thiên địa chi kiều, mượn xu thế thiên địa, mỗi khi tấn chức một cấp bậc nhỏ đều rất là khó khăn, chứ đừng nói là Nạp Hư cảnh độ khó tăng lên gấp chục lần.

Lúc trước vì có thể bước vào Nạp Hư cảnh, ca ca Di Hoa tốn một cái giá to lớn, làm cho người khác tặc lưỡi. Nếu như đổi thành linh thạch tuyệt phẩm tuyệt đối giá cả có thể vượt qua mấy chục vạn khỏa. Dù là như vậy nàng cũng phải bế quan suốt sáu tháng mới từ Thiên Kiều cảnh đỉnh phong thành công tấn cấp. Mà tiểu tử trước mắt này dùng thời gian hai tháng, chẳng những đột phá Thiên Kiều cảnh, Nạp hư cảnh mà thực lực còn tăng lên tới Nạp hư cảnh đỉnh phong.

------oOo------

Chương 868: Nhiếp Đồng biến hóa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

So với nàng hiện tại còn cao hơn.

Sao có thể như vậy được? Không phải nàng nhìn nhầm đó chứ?

Dùng sức dụi mắt, thậm chí còn thi triển thiên phú Thiên nhãn nhìn một vòng, phát hiện ra đối phương quả thực đã đột phá tới Nạp Hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong, lúc này Di Tĩnh mới thở dài một hồi, có chút uể oải.

Khó trách Nhiếp Vân này có thể liên tục làm cho ca ca chịu thiệt, loại thiên phú này thực sự rất đáng sợ.

Di Tĩnh không có nhìn nhầm, lần thứ tư niết bàn, Nhiếp Vân từ Lĩnh vực cảnh đỉnh phong trực tiếp đạt tới Nạp Hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong.

Vượt qua một cấp bậc lớn, sáu cấp bậc nhỏ bao gồm bán ktc, Thiên Kiều cảnh sơ kỳ, Thiên Kiều cảnh trung kỳ, Thiên Kiều cảnh hậu kỳ, đỉnh phong, bán bộ Nạp Hư cảnh.

Lần này niết bàn bởi vì Long oán và lực lượng yêu hạch của Bạt sung túc, hơn nữa linh hồn đã sớm đạt tới Linh cấp đỉnh phong cho nên một đường xuôi chèo mát mái, cũng không có chuyện ngoài ý muốn nổi lên.

Tuy nhiên, tích lũy của Nhiếp Vân thực sự quá mức hùng hậu, khí hải cũng quá khoa trương. Long oán và yêu hạch ngay sau khi Niết bàn thành công đã đồng thời hóa thành hư ảo.

May mắn mà có được Long oán và yêu hạch của Bạt, bằng không thì chỉ sợ bởi vì lực lượng không đủ mà niết bàn không thành công, trực tiếp tử vong.

Chỉ là, chuyện khiến cho hắn không tưởng tượng được là lần niết bàn này không ngờ lại chỉ có hai tháng.

Lần thứ nhất niết bàn mười ngày, lần thứ hai một tháng, lần thứ ba hai tháng. Hiện tại lần thứ tư, dựa theo suy luận của hắn có lẽ thời gian còn dài hơn, ít nhất cũng phải ba bốn tháng. Thế nhưng không ngờ lại giống như lần thứ ba, chỉ có hai tháng đã chấm dứt. Hơn nữa thực lực tiến bộ to lớn, so với những lần trước còn đáng sợ hơn.

Trước kia hắn còn ở Lĩnh vực cảnh đỉnh phong đã có thể chiến đấu với Nạp hư cảnh sơ kỳ, hiện tại hắn là Nạp hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong. Chỉ sợ cho dù gặp phải cường giả Nạp hư cảnh hậu kỳ, thậm chí là đỉnh phong thì cũng có thể chiến một trận.

Đây mới thực sự là thực lực.

Lần này tấn cấp lực lượng thân thể cũng không gia tăng, Linh tê

luyện thể quyết và Kim cương lưu ly thể vẫn ở trình độ ngũ trọng đại thành, nhưng mà pháp lực lại có tăng vọt về chất.

Trước kia pháp lực chỉ chừng hai ngàn bốn trăm vạn tượng, mà bây giờ chỉ tính pháp lực cũng tới một ức.

Pháp lực một ức vạn tượng tựa như một con sông, lực lượng bạo tăng mấy chục lần. Sức chiến đấu sao có thể không gia tăng được chứ? Cho nên khi lần nữa giao thủ với Di Tĩnh, nàng hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

Thử nghiệm thực lực sau khi tấn cấp, Nhiếp Vân biết rõ bằng vào thực lực của mình hiện tại đã coi như chân chính đứng trên thượng tầng Phù Thiên đại lục. Lúc này hắn mới thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về phía Di Tĩnh, có chút do dự.

Nếu như dựa theo trước kia, mặc kệ nữ nhân này có bao nhiêu xinh đẹp, dù thế nào hắn cũng phải giết chết. Không bởi vì nguyên do nào khác, chỉ bởi vì ca ca nàng và bản thân hắn là địch nhân, có thâm cừu đại hận.

Mà bây giờ hắn lại cảm thấy cũng không đúng, ca ca của nàng là ca ca của nàng, không có liên quan quá lớn tới nàng. Nếu như ca ca của nàng làm chuyện xấu mà hắn lại đi giết nàng giải hận, như vậy hắn có khác gì ma nhân từ ngũ sát mà thành cơ chứ?

Tuy rằng tiểu nữu này một đường đuổi giết, nhưng mà nếu như đối phương thực sự muốn hạ sát, như vậy hắn đã sớm chết. Sở dĩ cuối cùng hạ thủ hung ác là bởi vì bị hắn đánh lén, thiếu chút nữa tử vong.

- Có thể để ta nhìn đệ đệ ngươi một chút được không?

Trong lòng đang suy nghĩ nên xử trí tiểu nữu này thế nào, Nhiếp Vân đã nhìn thấy Di Tĩnh mang theo vẻ mặt áy náy đi tới.

- Ngươi muốn gặp nó?

Hai hàng lông mày Nhiếp Vân nhướng lên, trong mắt lộ ra hàn ý.

- Trước kia ngươi không cảm thấy kỳ quái vì mỗi lần đều bị ta đuổi theo một cách thuận lợi hay sao?

Nhìn thấy bộ dáng của hắn như vậy, biết rõ đệ đệ là nghịch lân của hắn, Di Tĩnh vội vàng giải thích.

- Có chút.

Nhiếp Vân gật đầu.

Nói thật loại chuyện này làm hắn hoang mang rất lâu. Từ khi tới Phù Thiên đại lục đã lọt vào trong đuổi giết của đối phương. Nhưng mà Di Tĩnh này quá lợi hại, chẳng những có thể xác định phương vị mà sau khi ngụy trang cũng không thể gạt được nàng, thực sự là cổ quái.

Tuy rằng Thiên nhãn cũng có thể nhìn thấu ngụy trang. Nhưng mà tốc độ đào tẩu của Dời thiên phù lục nhanh như vậy, có lẽ không nhìn được a. Sao liên tục nhảy vài chục lần mà nàng ta lại có thể nhanh chóng đuổi theo được?

Nhớ lại tình cảnh hai tháng trước bị nàng đuổi giết, nhớ tới lá cờ nhỏ trong tay đối phương. Nhiếp Vân xác định, nàng có thể tìm được hắn nhất định có liên quan tới thứ này.

- Là vì khi ca ca ta giết đệ đệ ngươi, từng lưu lại dấu vết linh hồn của ca ca cho nên...

Di Tĩnh còn chưa nói xong, nhưng mà chỉ cần không có ngốc là có thể nghe rõ.

- Cái gì?

Sắc mặt Nhiếp Vân thoáng cái trở nên âm hàn, toàn thân run rẩy.

Thân thể nhoáng cái đã đi tới bên cạnh thi thể đệ đệ. Hai tay xé tan phong ấn mà bản thân hắn bố trí trước đó.

Những phong ấn này mặc dù là ở trạng thái Đan điền huyệt khiếu cảnh đỉnh phong bố trí mà thành. Nhưng mà dù sao cũng là do tự

tay hắn bố trí, muốn giải trừ vô cùng đơn giản.

Xé tan phong ấn, linh hồn lập tức đi vào trong thi thể đệ đệ. Quả nhiên ở bên trong hắn phát hiện ra dấu vết linh hồn rất nhỏ. Trong lòng hắn khẽ động, một đạo diễm hỏa dũng mãnh lao tới, thiêu cháy dấu vết linh hồn này...

- Xin lỗi đệ đệ, là ta sai.

Nắm tay Nhiếp Vân xiết chặt.

Trong cơ thể đệ ấy không ngờ lại có dấu vết linh hồn của cừu nhân mà hắn rõ ràng lại không biết, không phải là hắn sai thì là gì?

Trong lòng Nhiếp Vân tràn ngập tự trách.

Kỳ thực hắn tự trách như vậy cũng không đúng. Bởi vì khi Nhiếp Đồng chết hắn từng cẩn thận kiểm tra, nhưng mà bằng vào cảnh giới linh hồn lúc ấy sao có thể điều tra ra dấu vết linh hồn của Di Hoa cơ chứ?

Ầm ầm.

Trong lúc trong lòng Nhiếp Vân đang hối hận thì đột nhiên cảm thấy Tử Hoa động phủ chấn động, cả người hắn lảo đảo, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

- Ồ? có chuyện gì xảy ra?

Sau khi tiến vào tử Hoa động phủ, Nhiếp Vân đem nó biến thành hạt bụi đặt trong liễn xa. Sao lại xuất hiện chấn động lớn như vậy chứ?

Áp chế cảm giác bi thương trong lòng, hắn ngẩng đầu nhìn ra ngoài. Vừa mới nhìn ra, đồng tử hắn co rút lại, sắc mặt không khỏi đại biến.

------oOo------

Chương 869: Nhiếp Đồng biến hóa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ thấy bên ngoài liễn xa, chẳng biết tại sao lại phát sinh rung động, lắc lư kịch liệt. Ma khí nồng đậm trong đó dường như nhìn thấy chuyện vô cùng đáng sợ vậy, liên tục chạy tứ tán về chỗ kết nối với hư không kia.

Những ma khí này đều có linh tính. Thứ có thể khiến cho chúng đào tẩu, nói rõ có chủng tộc bản chất sinh mạng còn manh hơn Ma nhân xuất hiện.

Long tộc? U Minh tộc... Hay là thứ gì khác?

Ầm ầm.

Trong lúc Nhiếp Vân còn đang suy nghĩ thì đã nhìn thấy dưới thùng xe vốn trống trải của liễn xa dường như xảy ra biến cố cực lớn nào đó, lại dường như kích phát cái gì đó, từ từ có một khe nứt xuất hiện, làm lộ ra một không gian bị bịt kín khác.

Trong không gian này có một cỗ thi thể cực lớn, giống như Long thi bên ngoài. Đầu rất lớn, như núi cao, đứng trước mặt giống như là một con bọ nhảy vậy, liếc nhìn không thấy tận cùng, cũng không nhìn rõ bộ dáng đối phương là gì.

Trên thi thể là một thứ giống như hình cầu, bởi vì bị linh khí vờn quanh cho nên không thấy rõ là cái gì. Nhưng mà nó lơ lửng trên không trung, lóe lên quang mang màu trắng ôn nhuận, ở trong bóng tối tỏa ra áng sáng vô tận.

Mà thi thể thì tản mát ra khí tức giết chóc nồng đậm, từng đạo sát ý ngưng tụ thành đủ loại binh sĩ Tu la, trấn thủ trên thi thể, dường như tùy thời đều có thể lao tới, giết trời, giết đất, giết tất cả các chủng loại.

Tuy nhiên những binh sĩ Tu la này chỉ cần lao ra ngoài, đụng phải viên cầu hình tròn đang lơ lửng kia là không tự chủ được lùi về phía sau. Ở sâu trong lòng sinh ra ý hoảng sợ, dường như thứ này có

thể làm cho bọn hắn tổn thương cực lớn vậy.

- Thi thể này rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ chính là hoàng?

Nhiếp Vân nhìn rất rõ cảnh tượng bên ngoài, trên mặt hắn hiện lên vẻ hoảng sợ.

Dựa theo chữ viết miêu tả bên ngoài liễn xa, Hoàng từng chiến đấu với Tu La vương gì đó. Nếu như lời này là thật, như vậy thi thể này là chủ nhân của cỗ liễn xa do chín đầu cự long kéo, cũng chính là người gọi là Hoàng kia.

Về phần viên cầu... Nhiếp Vân nhìn qua, nhịn không được mà lắc đầu.

Viên cầu này chỉ lớn hơn quả dưa hấu một chút, toàn thân trắng bạc, bề mặt trơn bóng, sáng loáng như gương. Không có chút khí tức cao ngạo nào, cũng không có lực lượng làm cho người ta thuần phục. Nhìn không hề giống pháp bảo, về phần rốt cuộc là thứ gì Nhiếp Vân cũng thực sự không rõ.

- Thi thể Hoàng kia sao lại ở đây? Vừa rồi làm cái gì?

Trong lòng Nhiếp Vân vô cùng nghi hoặc, nhưng mà hắn lại không thể nào nghĩ ra được.

Hiện tại tin tức mà hắn biết về nơi này quá ít, thi thể này rốt cuộc có phải là Hoàng hay không hắn cũng không biết chứ đừng nói là suy tính ra được tại sao đối phương lại chết ở đây, viên cầu này là thứ gì.

Hơn nữa cả liễn xa đột nhiên xảy ra biến cố lớn như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Trước đó khi tiến vào liễn xa hắn phát hiện ra những đồ bên trong vài vạn năm cũng không có biến hóa. Cũng có thể nói vài vạn năm qua không có xuất hiện một chút biến cố nào. Mà bây giờ lại đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ liên quan tới việc hắn tiến vào liễn xa hay sao?

- Nhiếp Vân, ngươi xem, ngươi xem...

Trong lòng còn đang nghi hoặc thì đột nhiên nghe thấy tiếng la có chút sốt ruột của Di Tĩnh, hắn tranh thủ thu hồi tinh thần nhìn lại, nhìn về phía Di Tĩnh thì đã thấy sắc mặt nàng trở nên trắng bệch, ngón tay chỉ về phía trước.

- Sao vậy....

Lời còn chưa nói hết thì đã không nhịn được sửng sốt, hai tay nắm chặt, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Chỉ thấy ở phía tay Di Tĩnh chỉ, thi thể Nhiếp Đồng lẳng lặng lơ lửng, trên mặt hiện lên nụ cười quỷ dị khó có thể nhìn thấy.

Nụ cười này của Nhiếp Đồng hoàn toàn khác với nụ cười mỹ mãn khi cứu được hắn lúc trước, mang theo khí tức yêu dị, làm cho trong lòng người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Không phải đệ ấy đã hồn phi phách tán rồi sao? Sao lại còn cười? Còn lơ lửng được?

Nhiếp Vân cảm thấy lạnh cả người, lại đi về phía trước hai bước.

- Đệ đệ, đệ sao vậy?

Biết rõ đối phương không trả lời, nhưng mà Nhiếp Vân vẫn muốn hỏi một chút. Đồng thời hai tay giơ về phía trước, toàn bộ phong ấn, cấm chế gia trì trên người Nhiếp Đồng, muốn định Nhiếp Đồng ở tại chỗ.

Thi thể có thể phi hành, không có ý thức chủ quan, nhất định không phải là chuyện gì tốt, cho nên phải ngăn lại.

Tuy nhiên, cấm chế vừa mới ào ào vây khốn thì Nhiếp Vân chợt nghe một đạo thanh âm vang lên.

Ầm ầm.

Cũng không có phát hiện Nhiếp Đồng có động tác gì, tất cả phong

ấn rung động rồi lập tức bị xé nát, cắn trả Nhiếp Vân, làm cho sắc mặt hắn đỏ bừng, lục phủ ngũ tạng như bị hung hăng đập một cái vậy.

Đạp đạp đạp....

Liên tục lùi về phía sau bảy tám bước, lúc này mới dừng lại được.

- Nhiếp Đồng, rốt cuộc đệ bị làm sao vậy?

Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, đồng tử Nhiếp Vân co rút lại, không quan tâm tới thương thế trên người mà vội vàng xông về phía trước. Lúc này hai tay Nhiếp Đồng chấn động.

Sưu.

Thoáng cái đã biến mất tại chỗ.

- Cái gì?

Nhiếp Vân thấp giọng hô.

Tinh thần hắn vội vàng câu thông cả động phủ, lại phát hiện ra trong động phủ nào còn bóng dáng của Nhiếp Đồng nữa? Thi thể đa sớm biến mất không thấy gì nữa, biến mất không còn tung tích.

Cấm chế trong Tử Hoa động phủ mạnh tới đâu hắn biết rất rõ. Di Tĩnh nhiều thủ đoạn như vậy mà cũng bị vây khốn hai tháng không thể động dậy. Hiện tại chẳng những Nhiếp Đồng giãy dụa khỏi cấm chế mà còn thoát ra khỏi động phủ. Thậm chí đi ra ngoài lúc nào chủ nhân như hắn cũng không biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không phải lúc trước khi chết Nhiếp Đồng chỉ có thực lực Tôn cấp thôi sao? Sao lại đột nhiên có biến hóa như vậy chứ?

Lần trước có thể nhẹn nhõm nắm ngọc bài có thể giết hắn trong lòng bàn tay, từ đó Nhiếp Vân đã biết rõ đệ đệ mình không tầm thường. Thế nhưng dù thế nào hắn cũng không ngờ tới lại xảy ra chuyện quái dị như vậy.

Chẳng lẽ bởi vì xóa bỏ phong ấn trên thi thể Nhiếp Đồng cho nên mới khiến cho cả liễn xa biến hóa hay sao?

Đột nhiên một suy nghĩ hiện lên trong đầu hắn.

- Ở đó.

Suy nghĩ này vừa mới sinh ra thì chợt nghe Di Tĩnh hét lớn một tiếng. Hắn nhìn lại, ở trong liễn xa, ngoài Tử Hoa động phủ, thi thể của Nhiếp Đồng đang lăng không phi hành, song song với cỗ thi thể cực lớn kia, vẫn không nhúc nhích.

- Sao lại ở đó rồi? Đi ra ngoài xem.

------oOo------

Chương 870: Thiên phú Thiên thủ sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy cảnh này, Nhiếp Vân có ngốc cũng biết rõ biến hóa của liễn xa nhất định là do đệ đệ làm ra. Trong lòng hắn căng thẳng, thân thể nhoáng cái chui ra khỏi Tử hoa động phủ.

Lúc này liễn xa như gặp địa chấn, tất cả ma khí đều chạy tới một mặt khác của xe, cả thùng xe cũng liên tục vỡ vụn, khắp nơi đều đang sụp xuống.

Nhiếp Vân đặt Linh binh tuyệt phẩm Trục lãng thuẫn phía trước, lại kích phát thiên phú phòng ngự trên người ra, ngăn cản những thứ lộn xộn đang rơi xuống. Hắn cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Phía dưới quả nhiên bởi vì đệ đệ xuất hiện mà lần nữa xảy ra biến hóa. Thi thể cực lớn kia dường như cảm ứng được gì đó, chậm rãi ngẩng đầu lên, khóe miệng đột nhiên co lại. Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, lưng đổ mồ hôi lạnh. Cho dù thực lực đạt tới Nạp hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong cũng không thể che dấu sự khủng hoảng trong lòng, bởi vì...

Nụ cười này không ngờ lại giống Nhiếp Đồng vừa rồi như đúc.

- Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Nhìn thấy thi thể từ viễn cổ xuyên qua không gian bay tới, không ngờ lại có nụ cười giống như đệ đệ, tinh thần Nhiếp Vân kéo căng, không biết nên làm gì bây giờ.

Ầm ầm.

Hắn còn chưa nghi thông suốt thì thi thể cực lớn phía dưới dường như cũng đã nghĩ thông suốt. Ở phía dưới có thanh âm bị nghiền nát vang vọng, thi thể này mở cái miệng lớn ra, một đạo quang mang chậm rãi bay lên, bay về phía thi thể của Nhiếp Đồng.

Sưu sưu..

Đi tới trước mặt Nhiếp Đồng, dường như Nhiếp Đồng cũng có cảm ứng cho nên cũng mở miệng. Quang mang kia chậm rãi tiến vào trong miệng Nhiếp Đồng, tựa như là một cái cầu kết nối giữa hai thi thể lớn nhỏ vậy, dường như lại đang tiến hành truyền năng lượng theo cách quỷ dị mà thần bí nào đó.

Nhìn thấy loại tình huống này, Nhiếp Vân cũng không biết đối với đệ đệ là tốt hay là xấu. Thế nhưng cho dù muốn ngăn cản cũng không được. Hắn chỉ có thể nhìn tình cảnh trước mặt, hai lòng bàn tay tràn ngập mồ hôi.

Uy thế mà thi thể cực lớn kia phát ra thực sự quá cường đại, cho dù thực lực của hắn hiện tại tiến nhanh, tiến lên như vậy chỉ sợ còn chưa tới trước mặt cũng đã bị quang mang mà đối phương phát ra đánh thành tro bụi.

Cả hai căn bản không thể so sánh.

Xoẹt xoẹt...

Nương theo lực lượng không ngừng rót vào, thi thể Nhiếp Đồng phát ra tiếng vang, thanh âm không lớn, nhưng mà lại làm cho hai hàng lông mày Nhiếp Vân không ngừng nhảy lên, không rõ đã xảy

ra chuyện gì.

Ông.

Ngay khi hai thi thể đang truyền tống năng lượng một cách quỷ dị thì viên cầu lơ lửng trên không trung khẽ động, dường như phát giác được gì đó, thoáng cái đã bắn ra, đánh về phía thi thể cực lớn kia.

Ầm ầm.

Thoáng cái chặt đứt truyền tống năng lượng giữa hai thi thể. Đồng thời còn hung hăng đâm vào cái đầu của thi thể cực lớn này.

Cả hai va chạm, một cỗ năng lượng hủy thiên diệt địa đồng thời bộc phát. Nhiếp Vân không nghe thấy được một chút thanh âm nào thì đã nhìn thấy không gian này sụp đổ, vô số ánh sáng lập tức bị lỗ đen thôn phệ.

- Thật là lợi hại...

Thấy một màn như vậy, ở chỗ sâu trong lòng Nhiếp Vân sinh ra cảm giác vô lực.

Cũng là không gian nghiền nát, thế nhưng khác biệt vẫn rất lớn. Loại không gian nghiền nát như này, không có bất kỳ thanh âm nào truyền ra, thậm chí ngay cả ánh sáng cũng mất tích đã nói rõ toàn bộ đã bị chỗ vỡ nát kia thôn phệ. Nhìn lỗ đen trước mắt không lớn, nhưng mà một khi ném ra ngoài, chỉ sợ cả Phù Thiên đại lục sẽ bị phá hủy.

Công kích thật là cường đại.

May mắn là viên cầu và thi thể này nhìn qua không có ý thức nhưng lại có lực khống chế năng lượng rất mạnh, cũng không có bất kỳ chút năng lượng nào phát tán ra. Nếu không đừng nói là ở chỗ này, cho dù là Tử Hoa động phủ ở đây cũng sẽ bị biến thành tro bụi.

Ầm ầm.

Bị viên cầu cực lớn va chạm, thi thể cực lớn kia dường như mất đi hoạt tính, tựa như là gốm sứ, từ trên trán xuất hiện khe nứt, lập tức giống như mạng nhện lan tràn từ trên xuống dưới, dần dần vỡ ra.

Mà viên cầu kia cũng mất đi quang mang sáng bóng vốn có, từ trên không trung rơi xuống, lung lay sắp đổ.

Nhìn bộ dáng có lẽ là lưỡng bại câu thương.

Hai đồ vật từ viễn cổ này Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, hắn nhìn về phía thi thể Nhiếp Đồng.

Lúc này toàn thân cao thấp của Nhiếp Đồng dường như xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất nào đó. Tuy rằng hai mắt vẫn nhắm nghiền như trước, không có tỉnh lại. Nhưng mà thân thể vốn gầy yếu lúc này cơ bắp no đủ, cả người dường như to thêm một vòng, từ trong ra ngoài đều tản mát ra lực lượng bạo tạc, tràn ngập tính hủy diệt.

Chỉ liếc mắt nhìn thì Nhiếp Vân đã biết rõ cho dù Linh Tê luyện thể quyết của hắn đạt tới ngũ trọng đại thành cũng không thể nào là đối thủ của Nhiếp Đồng.

Tuy nhiên, vẫn không có dấu hiệu sống lại như trước.

Ầm ầm ầm.

Lúc Nhiếp Vân nhìn đệ đệ thì viên cầu và thi thể cực lớn bên ngoài lại lần nữa chiến đấu. Có thể là bởi vì song phương đều bị tổn thương, lực lượng tiêu hao nhiều, cho nên không còn lực khống chế cường đại như vừa rồi nữa. Không gian chung quanh nghiền nát, tựa như mạng nhện không ngừng lan tràn. Thi thể của đệ đệ hắn cũng ở trong phạm vi đó, dường như tùy thời có thể bị hút vào trong vết nứt không gian rồi biến mất vĩnh viễn vậy.

- Hai người bọn họ không biết đang làm cái gì, lực lượng giao thủ quá lớn. Một khi hủy hoại thi thể đệ đệ, cho dù tìm được Linh hồn triệu hoán sư cũng vô dụng....

Thấy một màn như vậy, trên mặt Nhiếp Vân hiện lên vẻ lo lắng.

Thi thể đệ đệ hắn không thể có chút tổn thương nào, một khi bị nghiền nát, cho dù tìm được Linh hồn triệu hoán sư triệu hồn linh hồn về cũng vô dụng.

- Đệ ấy vì cứu ta mà ngay cả cái mạng cũng không muốn, ta không thể để cho thi thể đệ ấy bị tổn thương. Vạn nhất thi thể đệ đệ bị hai lão quái vật giao thủ đụng nát, cho dù chết cũng khó có thể ăn nói với đệ ấy. Mà đệ ấy còn sống cũng không tha thứ cho ta.

Nghĩ vậy, cắn răng một cái, hai mắt Nhiếp Vân híp lại, tiến về phía trước một bước, muốn kéo thi thể đệ đệ về.

- Nhiếp Vân, ngươi không được làm chuyện điên rồ, hai đồ vật này va chạm tạo ra lực lượng quá lớn, ngươi tiến lên chỉ có con đường chết mà thôi.

Còn chưa đi được mấy bước thì chợt nghe thấy thanh âm lo lắng vang vọng, đồng thời tức thì có người ngăn cản trước mắt hắn.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy Di Tĩnh không biết từ lúc nào cũng đã theo hắn từ trong Tử Hoa động phủ đi ra ngoài, đứng phía trước ngăn hắn lại, vẻ mặt lo lắng.&

------oOo------

Chương 871: Cứu đệ đệ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tất cả cấm chế của Tử Hoa động phủ vừa rồi bị thi thể Nhiếp Đồng chấn vỡ, không có cấm chế ngăn cản, Di Tĩnh có thiên phú Thiên Hành sư đương nhiên có thể trốn ra được, chuyện này cũng không có gì là kỳ quái.

- Tránh ra.

Nhiếp Vân đang sốt ruột, thấy nàng ngăn cản, một cỗ lửa giận xông

lên, đánh cho nàng lảo đảo lui sang một bên.

- Ngươi.... Được. Nếu như ngươi thực sự muốn đi, đây là Thiên hành chi khí, còn có Thiên Thủ chi khí, gặp được nguy hiểm thì mau chóng trốn trở về.

Dường như nhìn ra hắn nghi hoặc, Di Tĩnh cắn răng một cái, tay khẽ điểm, trong lòng bàn tay xuất hiện hai đạo khí tức đặc thù.

- Đừng có suy nghĩ lung tung, ta chỉ cảm thấy ngươi vũ nhục ta, đánh ta, ta còn chưa tự tay báo thù ngươi, cho nên ngươi không thể chết. Cho dù có chết thì cũng phải do ta tự tay chém giết.

- Báo thù? Tự mình giết ta?

Nhiếp Vân lắc đầu, tuy rằng không biết nữ nhân này suy nghĩ cái gì, nhưng mà nàng đã chịu đem Thiên hành chi khí và Thiên thủ chi khí cho mình, đối với việc lấy thi thể đệ đệ trở về cũng có lợi, không có chỗ nào không tốt.

- Đa tạ.

Nhiếp Vân gật đầu, cũng không có từ chối mà vươn tay hấp thu hai đạo khí tức đặc thù vào trong cơ thể.

- Đúng rồi, thiên phú Thiên thủ sư nếu như không phải lúc nguy cấp thì ngươi không nên sử dụng. THiên phú quá mạnh mẽ thân thể không chịu nổi, chung quy sẽ có cắn trả rất lớn. Ta có thể dùng cũng là bởi vì ca ca ta tốn cái giá rất lớn. Dù là như vậy ta cũng chỉ có thể vận dụng hai ngón tay, nếu như nhiều thì không thể sử dụng. Muốn vận dụng Thiên thủ chi khí lên mười ngón, trừ khi có Thiên thủ đan điền, bằng không căn bản không có phương pháp nào khác. Nhớ cẩn thận... Cái gì? ngươi sử dụng? Không có bị cắn trả sao?

Thấy thiếu niên hấp thu hai đạo đặc thù chi khí vào thân thể, sợ hắn trực tiếp sử dụng cho nên Di Tĩnh vội vàng nói. Chỉ có điều còn chưa nói hết thì trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng lại tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Chỉ thấy toàn thân Nhiếp Vân phát ra quang mang sáng chói, hai tay và hai chân đồng thời xảy ra biến hóa. Nhất là hai tay, mười ngón có quang mang lập lòe, mỗi một tay tràn ngập lực lượng hủy diệt, nhẹ nhàng vẽ một cái, linh động mà phiêu dật.

Không ngờ lại trực tiếp thi triển thiên phú Thiên thủ sư hoàn mỹ lên mười ngón tay, một chú tác dụng phụ cũng không có.

- Cái này... Cái này... làm sao có thể chứ?

Nhìn thấy một màn như vậy, Di Tĩnh cảm thấy như bị sấm sét đánh trúng đầu, suy nghĩ choáng váng, dù thế nào cũng không thể nào tin nổi, cái miệng nhỏ há hốc, tựa như là con cá bị ném lên trên bờ, rốt cuộc không có cách nào khép lại được.

- Cảm giác thật mạnh...

Không nghe thấy lời dặn dò của Di Tĩnh, hai đạo thiên phú chi khí vừa mới tiến vào trong thân thể thì Nhiếp Vân đã triệt đệ kích hoạt nó, đồng thời hắn cũng cảm thấy khác biệt.

Thiên phú Thiên Hành sư cũng chỉ là thiên phú bình thường mà thôi, thiên phú Thiên thủ sư được kích hoạt, hắn lập tức cảm thấy hai tay như đang thay đổi, càng thêm linh hoạt, lực lượng càng lúc càng lớn!

Thiên phú đặc thù theo bài danh trước top hai mươi, mỗi lần thứ tự tăng lên đều có biến hóa tăng vọt về chất, Kiếm đạo sư xếp hạng số mười bảy và Thiên Thủ Sư xếp hạng số mười một, thoạt nhìn hơn kém không xa, thế nhưng so sánh chính thức mà nói, sẽ phát hiện ra hoàn toàn khác biệt, không thể nào tính toán cho hết được.

Giải thích một cách thông tục, cùng một cấp bậc pháp lực, năm tên Kiếm đạo sư cộng lại chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của một Thiên Thủ Sư.

Kỳ thật ngẫm lại cũng có thể hiểu được, thân thể con người chỗ linh hoạt nhất chính là hai tay, mục đích của kiếm chính là kéo dài hai tay ra, nhưng mà cho dù có kéo dài thì cũng là ngoại vật, vĩnh viễn không bằng bàn tay chính thức!

Thực lực đạt tới cấp bậc nhất định, bàn tay, bảo kiếm cũng có thể dài ra, khoảng cách đã không phải là vấn đề lớn. Loại tình huống này đương nhiên càng linh hoạt thì càng tốt, chính bởi vì như vậy cho nên Thiên Thủ Sư mới có thể xếp tại vị trí số mười một, gần với top mười thiên phú siêu cấp.

- Ngươi bị làm sao vậy?

Cảm nhận hết biến hóa của thân thể, Nhiếp Vân khôi phục lại, ngẩng đầu đã nhìn thấy Di Tĩnh dường như sắp phát điên, vẻ mặt hắn nghi hoặc, hỏi.

Không phải nữ nhân này bị bệnh đó chứ? Chẳng phải sử dụng thiên phú Thiên thủ sư thôi sao? Có cần thiết phải làm như vậy hay không?

- Không ngờ ngươi lại vậng dụng thiên thủ chi khí đến mười ngón tay, ngươi không sợ lọt vào cắn trả hay sao?

Cố nén sự khiếp sợ trong lòng, thanh âm của Di Tĩnh có chút kinh hãi, lên tiếng hỏi Nhiếp Vân.

Lúc trước lần đầu tiên nàng sử dụng Thiên Thủ chi khí đã có chuyện xảy ra, tới bây giờ nàng còn nhớ rõ ràng, cắn trả mãnh liệt làm cho nàng bị tra tấn rất lớn. Về sau cho dù có thể thi triển thì cũng là do ca ca Di Hoa dùng thủ đoạn không biết tên, cường hóa hai ngón tay nàng mới có thể hoàn thành được. Vốn nàng cho Nhiếp Vân thiên thủ chi khí chỉ là bởi vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Để cho hắn có thể an toàn hơn chút. Chỉ là không ngờ hắn lại có thể thi triển hoàn mỹ, một chút tác dụng phụ cũng không có, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Thiên Thủ Sư là siêu cấp thiên phú bài danh số mười một, không giống như mấy thiên phú rác rưởi kia. Sao hắn có thể tùy tiện sử dụng như vậy, giống như là không có việc gì vậy?

- Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này. Ta muốn đi cứu đệ đệ!

Không muốn giải thích với tiểu nữu này, mũi chân Nhiếp Vân điểm

một cái, thiên phú Thiên Hành sư vận chuyển, quang mang trên người lóe lên. Sưu một cái đã bắn về phía trước, tốc độ không ngờ so ới thi triển Phong Lôi ma dực còn nhanh hơn!

Nhìn thấy bộ dáng của Di Tĩnh Nhiếp Vân cũng đoán được vài phần. Bất quá hắn cũng biết chắc chắn chuyện này có quan hệ với pháp quyết vô danh.

Pháp quyết vô danh diễn sinh ra đan điền ngay cả thuộc tính trong top mười cũng có thể diễn hóa ra, huống chi chỉ là Thiên Thủ Sư!

Thiên Thủ Sư cho dù có mạnh mẽ tới đâu cũng không bằng thiên phú nguyên khí sư được. Thiên phú Nguyên khí sư cũng sẽ không cắn trả, Thiên Thủ Sư nhất định cũng sẽ không có vấn đề gì. Nhưng có chỗ đáng tiếc là lúc này hắn không có đan điền thừa để mở thuộc tính. Nếu không, bằng vào cảm ứng với Thiên Thủ Sư, hắn hoàn toàn có thể lập tức diễn sinh ra loại thiên phú cường đại này một cách hoàn mỹ.

------oOo------

Chương 872: Cứu đệ đệ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sưu!

Lắc đầu, bỏ qua những ý nghĩ này, ánh mắt Nhiếp Vân ngưng trọng, chân đạp hư không, thân thể nhoáng một cái đã đi tới chỗ không gian giữa viên cầu và thi thể to lớn kia.

Rọet!

- Trọng lực thật lớn.

Vừa mới tiến vào không gian thì Nhiếp Vân đã cảm thấy thân thể trầm xuống, rơi xuống phía dưới. Thực lực Nạp Hư Cảnh sơ kỳ đỉnh phong cũng thiếu chút nữa không thể ổn định, hắn lần nữa vận chuyển thiên phú Thiên Hành sư trong cơ thể, lúc này ổn định thân

thể trên không trung.

Đạt tới Khí Hải Cảnh cấp Chí Tôn là có thể phá không phi hành ở trong không gian này. Nếu như không phải có thiên phú Thiên Hành sư thì cho dù muốn bay cũng không thể bay nổi. Từ đó có thể thấy được trọng lực nơi này lớn thế nào. Ít nhất so với Phù thiên đại lục còn mạnh hơn gấp mấy chục lần.

Xiết chặt nắm tay, đột nhiên phía trước chấn động.

Roẹt!

Không gian trước mặt hắn xuất hiện một cơn bão, bên cạnh lại không có một chút động tĩnh nào, giống như một quyền này của hắn không có bao nhiêu lực lượng vậy.

- Không gian nơi này thật ổn định...

Người ngoài không nhìn ra, nhưng mà Nhiếp Vân lại biết rõ, một quyền vừa rồi hắn đã dùng hết toàn lực, vượt qua một ức vạn tượng. Nếu như ở Phù thiên đại lục ít nhất phải đánh ra âm bạo liên tiếp, tất cả mọi thứ trong phương viên trăm dặm đều bị liên quan, cho dù là những ngọn núi nguy nga cũng sẽ bị san bằng thành bình địa. Mà ở chỗ này, quyền kình ngay cả mười thước cũng không đạt tới, không gian này cũng quá vững chắc a!

Trước đó hắn đã cảm thấy không gian chỗ liễn xa có chút quái dị, không ngờ tới chõ này lại càng thêm đáng sợ, chỉ sợ ở chỗ này, cho dù là cường giả Đan điền huyệt khiếu cảnh, thực lực có thể phát huy ra cũng có hạn!

May mắn mà khi tiến lên Di Tĩnh đưa cho hắn thiên phú Thiên Hành sư. Nếu không có thứ này, chỉ sợ hiện tại hắn đã sớm bị bổ nhào xuống dưới, bị chiến đấu giữa hai đại cao thủ làm ảnh hưởng tới, chết không có chỗ chôn.

- Xem ra nữ nhân điên này không phải cái gì cũng sai...

-

Nhớ tới nữ tử này không ngờ lại đem khí tức thiên phú đặc thù trân quý cho mình, Nhiếp Vân khẽ lắc đầu.

Nữ nhân này trên thực tế bản chất cũng không xấu, chỉ là quá mức kiêu căng ngang ngược, nếu như tính tình có thể thu liễm một ít, ngược lại cũng là một nữ nhân không tệ.

Chỉ có điều nàng là muội muội của Di Hoa, chỉ bằng vào điểm này sẽ có cừu hận không chết không ngớt với hắn, vĩnh viễn không có khả năng trở thành bằng hữu của nhau.

- Đợi nghĩ biện pháp đi ra khỏi đây, cho dù không giết nàng thì cũng phải làm cho Di Hoa xuất huyết nhiều một chút...

-

Tuy rằng không muốn bởi vì chuyện Di Hoa mà giận chó đánh mèo nữ nhân điên này. Nhưng mà lúc trước nàng đuổi giết hắn vô cùng thê thảm, dù thế nào cũng không thể buông tha một cách đơn giản được. Di Hoa đã coi trọng nàng như vậy, một khi rời khỏi nơi này sẽ khiến cho người này xuất huyết nhiều một chút, lấy chút chỗ tốt để đổi lấy nữ nhân này!

Bằng không, hắn ta cũng đừng mong gặp lại vị muội muội này.

Rầm rầm rầm!

Trong lúc đang suy nghĩ chuyện này thì Nhiếp Vân chợt thấy phía dưới vang vọng tiếng nổ vang, hắn cúi đầu xem xét, chỉ thấy viên cầu và thi thể cực lớn vẫn đang đối công như trước, năng lượng song phương chiến đấu không ngừng phán tán, tùy thời có thể khuếch tán tới bên này.

Từ độ ảnh hướng của chiến đấu làm cho Nhiếp Vân, một khi bị lan tới, cho dù có trốn vào trong Tử Hoa Động Phủ cũng sẽ biến thành tro bụi.

- Không thể do dự, phải nhanh lên một chút.

Biết rõ thời gian không đợi người, Nhiếp Vân không dám nghĩ

nhiều, chân nhanh hơn, thả người bay về phía thi thể Nhiếp Đồng, càng tới gần Nhiếp Đồng thì hắn càng cảm thấy cất bước gian nan. Dường như trên người đệ đệ hắn có tản mát ra một cổ hương vị lạnh lùng, khiến cho người ta khó có thể tiếp cận.

Cỗ hương vị này hội tụ lại, tạo thành một cỗ lực lượng kháng cự cực kỳ cường hãn, đừng nói là người, cho dù là tinh thần lực cũng không thể tới gần.

- Cho dù không cho ta đi tới, đệ đệ, hôm nay ta nhất định phải cứu đệ đi! Ở chỗ này, tuyệt đối không phải là chuyện tốt!

-

Cảm nhận được cỗ khí tức này, Nhiếp Vân biết rõ đệ đệ tiếp tục ở lại đây sẽ không phải là chuyện tốt lành gì. Thậm chí rất có thể bị thi thể cực lớn kia đoạt xá, vĩnh viễn không có biện pháp phục sinh. Lúc này mặt sắc hắn mặt ngưng trọng, cố gắng giãy dụa tiến về phía trước một bước, bởi vì khí tức lạnh lùng quá mức dày đặc khiến cho hắn cũng cảm thấy lưng ướt đẫm mồ hôi, như đang chiến đấu đồng dạng, khó chịu vô cùng.

Không chỉ có như vậy mà ngay cả tinh thần cũng cảm thấy mỏi mệt không chịu nổi, càng đến gần thì càng cảm thấy hôn mê buồn ngủ.

Hiện tại Nhiếp Vân đã đạt tới Nạp Hư Cảnh sơ kỳ, linh hồn lực càng đạt tới hình thái thứ ba Linh cấp đỉnh phong, có thể so với cường giả Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, loại tình huống này không ngờ cũng cất bước gian nan, hôn mê buồn ngủ. Đủ để thấy biến hóa trên người đệ đệ đã vượt quá tưởng tượng của hắn.

Tuy rằng đệ đệ là một thiên tài, so với hắn cũng là thiên tài, nhưng mà biến hóa lớn như vậy nhất định là do thi thể cực lớn vừa rồi làm ra.

Xem ra Hoàng kia cũng chưa hẳn đã là người tốt lành gì.

- Chịu đựng, nhất định phải cứu đệ đệ về!

Cố nén cảm giác mệt mỏi trong đầu, Nhiếp Vân cắn răng thấp

giọng quát, nương theo của hắn cước bộ, ngày càng tới gần thi thể Nhiếp Đồng hơn.

- Nhiếp Vân cẩn thận...

Lúc hắn đang đi về phía trước thì đột nhiên nghe thấy tiếng quát lo lắng vang lên sau lưng. Ngay sau đó chợt nghe thấy sau lưng vang vọng tiếng ầm ầm, hắn vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một vết nứt không gian đang trực tiếp từ đằng xa kéo tới.

Vết nứt không gian ở Phù thiên đại lục hiện tại Nhiếp Vân cũng không đỡ nổi chứ đừng nói là vết nứt không gian ở không gian vững chắc như vậy.

Có thể đánh ra vết nứt trong không gian vững chắc như vậy, đủ thấy trình độ cường đại của công kích ra sao. Đã vượt quá tưởng tượng, bị loại khe nứt này đánh trúng hoặc là hút vào bên trong, tuyệt đối sẽ lập tức tử vong, không có bất luận cơ hội thoát thân nào.

- Nhanh, nhanh hơn! Nhanh nữa cho ta!

-

Nhìn thấy khe nứt đnag nhanh chóng đuổi theo, khoảng cách càng ngày càng gần, đồng tử Nhiếp Vân co rút lại, lông mày nhảy dựng lên. Thiên phú Thiên Hành sư vận chuyển tới cực hạn, hàm răng cắn chặt vào nhau, nhanh chóng bay về phía thi thể Nhiếp Đồng.

------oOo------

Chương 873: Nàng chết? (Thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khe nứt này vô cùng rộng lớn, từ phía sau lưng đánh úp lại, bao phủ toàn bộ chung quanh, đã không còn đường lui. Đường sống duy nhất chính là dùng tốc độ nhanh nhất lấy đi thi thể của đệ đệ hắn. Như vậy, không có cái khí tức áp chế đặc thù này nữa, khi đó

tốc độ của hắn sẽ nhanh hơn, mới có cơ hội thoát khỏi.

Bất quá muốn cứu đi Nhiếp Đồng thì phải giống như lúc lấy đi Long oán vậy, phải đi tới gần thì mới có thể thành công. Nếu như quá xa, tinh thần lực sẽ bị cỗ khí tức lạnh lùng trên người Nhiếp Đồng bắn ra, không phát ra được chút tác dụng nào.

Chỉ là khoảng cách này nếu so với Long oán thì xa hơn một chút, nhưng mà cũng phải tới mười thước.

- Trục Lãng thuẫn, ngăn cản!

Một mặt đi về phía trước, một mặt triệu hoán Trục Lãng thuẫn ra, biến thành một cái thuẫn ngăn cản phía sau, đồng thời không chút do dự bước nhanh về phía trước.

Răng rắc!

Hắn vừa mới làm xong tất cả mọi chuyện thì Trục Lãng thuẫn đã bị khe nứt làm cho nát bấy, mà khe nứt bị ngăn cản, lực lượng dường như cũng tiêu hao sạch sẽ, biến mất trên không trung.

- Quá nguy hiểm...

Nhìn thấy Trục Lãng thuẫn bị biến thành bụi phấn, Nhiếp Vân lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng còn sợ hãi. Trục Lãng thuẫn là Linh Binh tuyệt phẩm, loại binh khí này cho dù ở trong hư không loạn lưu cũng có thể bảo trì hoàn hảo không tổn hao gì, thế nhưng vừa mới bị khe nứt va chạm đã biến thành tro bụi, đủ để thấy được thực lực của hai bên giao chiến phía dưới, đã không thể dùng từ khủng bố để hình dung được nữa.

- Sắp tới...

-

Biết rõ nguy hiểm, Nhiếp Vân càng thêm sốt ruột, cố nén cảm giác lạnh lẽo như băng từ trên thi thể đệ đệ truyền, bả vai nhoáng lên một cái, cao thấp toàn thân lập tức xuất hiện cảm giác hưng phấn, lại lần nữa điên cuồng xông về phía trước.

Linh Tê Tuyền Thủy!

Linh Tê Tuyền Thủy có tác dụng kích thích cơ bắp, mặc dù đối với Nhiếp Vân hiện tại không có hiệu quả quá lớn, thế nhưng lại có thể khiến cho người ta hưng phấn.

Càng tới gần đệ đệ thì cảm giác muốn hôn mê càng nặng thêm, dùng thứ này kích thích vừa vặn có thể giữ vững tỉnh táo.

Một trăm thước.

Năm mươi thước.

Hai mươi thước.

Mười lăm thước..

Khoảng cách càng ngày càng gần, hai mắt Nhiếp Vân cũng càng ngày càng sáng.

Chỉ cần đi tới khoảng cách mười thước gần với đệ đệ là hắn có thể trực tiếp thu thi thể đệ đệ vào trong Tử Hoa Động Phủ!

Thu vào Tử Hoa Động Phủ thì hắn sẽ lập tức rời đi, hai gia hỏa chiến đấu phía dưới thật sự quá cường đại, Nhiếp Vân cũng không muốn bị tai bay vạ gió.

Ầm ầm!

Ngay khi Nhiếp Vân sắp đến gần trước mặt Nhiếp Đồng thì đột nhiên chợt nghe thấy phía dưới truyền tới tiếng linh hồn phẫn nộ lao tới.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một khe nứt đen kịt từ trên đầu ngón tay thi thể cực lớn kia bắn ra, bay thẳng về phía hắn!

Nhìn cường độ đạo khe nứt này, so với khe nứt vừa rồi ít nhất cũng mạnh hơn gấp chục lần!

- Hỏng bét.

Vừa rồi khe nứt kia còn có thể dùng Trục Lãng thuẫn ngăn cản một chút, hiện tại đừng nói là không có kiện Linh binh tuyệt phẩm này, cho dù có mười kiện cũng tuyệt không ngăn cản được.

- Nhanh hơn một chút nữa.

Gào thét một tiếng, sắc mặt Nhiếp Vân lập tức trở nên dữ tợn, một đạo Phong lôi chi âm đột nhiên vang lên. Phong Lôi ma dực lần nữa được thi triển ra.

Xoẹt.

Vọt tới trước, trong thời gian một hô hấp đã tới khoảng cách chừng năm thước, đi tới nơi linh hồn có thể chạm vào thi thể đệ đệ. Tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, sưu một cái đã thu thi thể Nhiếp Đồng vào trong Tử Hoa động phủ.

Thi thể đệ đệ hiện tại vẫn như cũ, vẫn không có ý thức chủ quan, cho nên có thể thu vào, không bị ảnh hưởng một chút nào.

Thu lại thi thể, lúc này Nhiếp Vân mới thở dài một hơi, cảm nhận được lực lượng làm hắn khó khăn tiến lên đã biến mất, hắn quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy thi thể cực lớn và viên cầu kia dường như đã chiến đấu tới lúc gay cấn. Vết nứt trên thi thể cực lớn kia đã lan tràn toàn thân, dường như có thể tùy thời vỡ nát. Mà viên cầu kia cũng không khá hơn chút nào, quang mang ảm đạm lờ mờ, lung lay sắp đổ trên không trung, giống như sắp rơi xuống phía dưới.

Tuy nhiên song phương chiến đấu Nhiếp Vân cũng không kịp xem nữa, bởi vì khe nứt cực lớn kia đã đi tới sau lưng hắn.

- Thiên phú Thiên Hành sư, đi.

Biết rõ tình huống nguy cấp, nếu như không trốn đi nhất định sẽ chết. Hô nhỏ một tiếng, thiên phú Thiên Hành sư của Nhiếp Vân tác dụng vào hai chân, nhanh chóng đi về phía trước.

ông.

Tuy nhiên, còn chưa đi xa thì Nhiếp Vân đã cảm thấy không gian trước mắt cứng lại, cả người lập tức bị định thân tại chỗ.

- Hỏng bét, nhất định là thi thể kia lại động thủ lần nữa. Đáng giận, đáng giận.

Thân thể bị không gian định thân lại, thiên phú Thiên Hành sư và Phong lôi ma dực đều biến thành trang tú. Thiên Nhãn nhìn qua, khe nứt từ từ kéo tới trước mặt, sắp bao phủ Nhiếp Vân.

Ông.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này lại có một tiếng giòn vang vang vọng, đột nhiên viên cầu kia xoay tròn, một cỗ lực lượng lớn tới cực điểm lập tức từ trong bốn phương tám hướng liễn xa lao xa, lập tức ngăn cản khe nứt công kích. Nhiếp Vân cảm thấy sau lưng được một cỗ lực lượng nhu hòa đẩy đi, lập tức lao ra khỏi không gian này, lần nữa trở lại trong liễn xa.

- Vì sao viên cầu lại giúp ta?

Sau khi chạy trón được, lúc này Nhiếp Vân mới cảm thấy hoảng sợ, đồng thời trong lòng còn tràn ngập nghi hoặc.

Nếu như không phải có viên cầu đột nhiên hỗ trợ, như vậy nhất định hắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ, thế nhưng Nhiếp Vân dù thế nào cũng không nghĩ ra được vì sao thứ này lại trợ giúp mình.

Nếu như thực sự muốn giúp, nó hoàn toàn có thể ra tay lúc thi thể cực lớn công kích. Như vậy nhất định ngăn cản khe nứt sẽ thuận lợi hơn một chút, vì sao hết lần này tới lần khác lại đợi tới lúc hắn gần chết mới ra tay chứ?

Nhìn bộ dáng vội vàng ra tay như vậy, nhất định là vận dụng bí pháp cấm kị nào đó, nếu không cũng sẽ không có uy lực như vậy. Một tiểu nhân vật như hắn không tới mức để cho viên cầu này làm như vậy a? Chẳng lẽ xuất hiện biến cố gì khiến cho nó coi trọng

sao?

Nghĩ vậy đột nhiên hắn quay đầu lại, hai mắt nhìn vào đôi cánh sau lưng.

- Chẳng lẽ là do Phong Lôi ma dực?

Trong lòng nghĩ tới điểm này.

Hắn và Di Tĩnh sở dĩ có thể tới đây chính là bởi vì Phong Lôi ma dực vận chuyển rốt cục cũng tới mức mà hắn không áp chế nổi. Hiện tại phong Lôi ma dực xuất

hiện, viên cầu mới cứu hắn. Chỉ sợ thân pháp này có bí mật khó có thể nói rõ.

------oOo------

Chương 874: Nàng chết? (Thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Căn cứ vào Hồng Y trưởng lão miêu tả, phương pháp tu luyện Phong Lôi ma dực này chính là do Kiếm thần lão tổ đạt được ở đây lúc trước. Người có thể đoạt được, đồng thời còn toàn thân trở ra, rốt cuộc đã trải qua chuyện gì?

- Được rồi, những chuyện này đều là chuyện mấy vạn năm trước, cho dù có nghĩ cũng nghĩ không thôi, còn không bằng...

Lắc đầu, Nhiếp Vân cũng không suy nghĩ mà tiếp tục cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Chiến đấu phía dưới dường như đã tới thời khắc phân định thắng bại.

Nhìn thấy Nhiếp Đồng biến mất, thi thể cực lớn phát ra khí tức chấn động phẫn nộ, viên cầu dường như cũng làm ra quyết định gì đó, hung hăng va chạm với đối phương. Hai tồn tại cường đại từ viễn

cổ đều thi triển toàn lực ngạnh kháng, sinh ra lực lượng cường đại khiến cho không gian dưới liễn xa lập tức biến mất toàn bộ.

Ầm ầm.

Lực lượng nghiền nát không gian từ dưới liễn xa lan tràn lên, tạo thành một khe nứt đen kịt lan tràn thẳng lên bên trên, ngay lập tức nổ tung trước mắt hai người. Giống như trong nháy mắt đâm thủng hai ba tầng không gian song song nhưng không có cách nào cắt nhau vậy.

Phía sau khe nứt chính là một mảnh thế giới xanh mơn mởn xuất hiện trước mắt.

- Khe nứt này phá vỡ không gian, từ nơi này đi ra ngoài là có thể trở về ptdld.

Nhìn thấy màu xanh biếc kia, Nhiếp Vân biết rõ lực lượng mà hai đại cường giả viễn cổ giao chiến đã phá vỡ nơi này. Vốn hắn đang buồn bực, không biết chạy ra ngoài thế nào, hiện tại xem ra, nhất định có thể chạy ra ngoài từ chỗ này.

Tuy rằng sinh lộ này cũng không dễ đi, không nói thứ khác, chỉ riêng uy lực của khe nứt này, chỉ cần đụng vào là có thể tử vong chứ đừng nói là chạy qua.

- Ồ, còn đám Long thi kia.

Trong lòng đang do dự, lại vô thức nhìn chung quanh một chút, lúc này liễn xa đã bị nghiền nát, không có cách nào ngăn cản tầm mắt của hắn nữa.

Vừa mới nhìn qua hắn lập tức giật mình, chỉ thấy thi thể chín đầu cự long vắt ngang chung quanh đã biến thành tro bụi từ bao giờ.

- Chẳng lẽ vừa rồi lực lượng cứu ta chính là từ chỗ chín cỗ thi thể này phóng ra?

Đột nhiên nhớ tới lực lượng quang mang cứu trợ mình vừa rồi từ bốn phương tám hướng lan tràn tới, dường như là tinh hoa và lực

lượng của chín cỗ thi thể này...

Viên cầu kia không ngờ lại có thể khống chế long thi, chuyện này... Rốt cuộc là tại sao? Thi thể cực lớn kia không phải là vị hoàng, chủ nhân của Cửu long kéo liễn sao?

- Nhanh lên, một khi khe nứt biến mất chúng ta sẽ không ra được, hơn nữa ngươi xem...

Trong lúc đang suy nghĩ hắn chợt nghe thấy một tiếng la hét, lúc này Di Tĩnh ở bên cạnh đang dùng vẻ mặt lo lắng chỉ một ngón tay về phía trước.

Theo phương hướng ngón tay nàng nhìn lại, Nhiếp Vân cúi đầu xem xét, vừa xem lập tức đã giật mình.

Chỉ thấy viên cầu và thi thể cực lớn kia đối kháng, không gian nghiền nát, một cái hắc động chậm rãi hình thành, bắt đầu lan tràn tới bên này.

Lỗ đen này so với lần đầu hắn nhìn thấy còn đáng sợ hơn, lan tràn tới phía trên, một khi va chạm bất kỳ vật gì sẽ bị trực tiếp nghiền nát, căn bản không thể nào ngăn cản được mảy may.

Loại lực lượng này đã vượt quá phạm trù tưởng tượng của hắn.

Không phải là thứ mà nhân loại có thể với tới.

- Một khi đụng phải nó nhất định phải chết, thế nhưng chúng ta đi ra ngoài thế nào bây giờ?

Nhìn thấy lỗ đen phía dưới, Nhiếp Vân biết rõ không bao lâu nữa nó sẽ lan tới đây. Một khi đụng vào, cho dù có mạnh mẽ tới đâu thì nhất định cũng phải chết, thế nhưng nếu như xông lên, khe nứt phía trước cũng không dễ chống a.

Khe nứt này cho dù kém khe nứt mà thi thể cực lớn kia đánh ra, muốn giết chết hắn. Nhưng mà cũng không yếu hơn chút nào. Một khi xông vào cũng sẽ phải chết.

Đi lên chết, không đi lên cũng chết. Trong lúc nhất thời hai người rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

- Mặc kệ, phải đưa ra lựa chọn, ở chỗ này chờ chết còn không bằng xông lên còn có chút hi vọng.

Đột nhiên Nhiếp Vân cắn răng một cái, rống lên một tiếng.

Bị lỗ đen phía dưới cuốn vào, nhất định sẽ phải chết, mà tiến vào khe nứt phía trên, có lẽ trực tiếp tử vong nhưng cũng có lẽ có thể đào tẩu, ít nhất còn một tia hi vọng.

Sưu...

Ngay lúc này, khi Nhiếp Vân định xông lên thì đột nhiên nghe thấy một tiếng vang sắc bén từ phía dưới vang vọng, sưu một cái, thứ này đã phóng về phía hai người.

- Tránh ra.

Phương hướng thứ kia vọt tới chính là Di Tĩnh sau lưng hắn, Nhiếp Vân khẽ vươn tay kéo nó qua, đồng thời tinh thần khẽ động, thu vật này vào trong Tử Hoa động phủ.

Tuy rằng không biết là thứ gì, nhưng mà có thể từ trong lỗ đen đi ra mà không bị nghiền nát cũng đã chứng minh không phải vật tầm thường.

- Cám ơn...

Di Tĩnh không ngờ tới lúc này Nhiếp Vân lại cứu nàng, sắc mặt nàng bởi vì có chút kinh sợ mà trắng bệch, trong mắt lại mang theo vẻ cảm kích.

Từ khi Nhiếp Vân cởi y phục đánh mông nàng, trong lòng Di Tĩnh đã có một loại tình cảm khác, có đôi khi hận không thể giết chết Nhiếp Vân trước mắt, phanh thây xé xác hắn, có đôi khi lại cảm thấy đối phương thực sự đáng thương, nếu như không phải bị bức tới chân tường tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Vừa rồi vì cứu đệ đệ mà hắn còn đặt bản thân vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy. nếu như đệ đệ còn sống cũng thôi đi, như mà mấu chốt đây lại là thi thể.. Hơn nữa... Cỗ thi thể này là do ca ca nàng làm ra.

Hắn trọng tình trọng nghĩa, vì đệ đệ mà ngay cả tính mạng cũng không cần, thậm chí vừa rồi còn cứu cừu nhân là nàng... Mà nàng... Ngẫm lại vẻ điêu ngoa vô lễ trước đó, ngay cả Di Tĩnh cũng có chút áy náy.

- Hiện giờ chúng ta chỉ có một con đường có thể đi, một là thông qua cái khe bên trên, nghĩ biện pháp trở về Phù Thiên đại lục, nhưng mà khe nứt này thực sự quá mạnh, đi vào nhất định sẽ bị đánh chết...

Trong lúc Di Tĩnh đang nghĩ ngợi lung tung thì chợt nghe Nhiếp Vân trước mắt dùng sắc mặt ngưng trọng, phân tích.

- Cái khe nứt này ước chừng bốn năm trăm thước, nếu như tốc độ của chúng ta xông qua nhanh, có lẽ có thể thuận lợi rời đi, tuy nhiên cũng có thể sẽ chết ở trong đó. Nhưng vô luận thế nào đều phải nhanh chóng đưa ra lựa chọn, thực sự chúng ta không còn thời gian nữa.

Nhiếp Vân tiếp tục nói, nghen hắn nói như vậy, Di Tĩnh nhìn xuống phía dưới. Chỉ thấy phạm vi của lỗ đen đã tới dưới chân hai người, không còn cách bao xa, chỉ sợ không cần mấy hô hấp là có thể lập tức phải đưa ra lựa chọn, hai người thực sự không có thời gian.

------oOo------

Chương 875: Nàng chết rồi? (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lên đi, ở chỗ ta có ba kiện Linh binh tuyệt phẩm, có lẽ còn có thể bảo hộ chúng ta lao ra bốn năm trăm thước.

Nhìn thấy tình cảnh này, Di Tĩnh cũng biết tình thế nguy cấp, không

thể tiếp tục do dự cho nên mới vội vàng nói.

- Vậy thì đi thôi.

Nghe nàng nói còn có ba kiện linh binh tuyệt phẩm, hai mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Khe nứt chỉ có bốn năm trăm thước, ba kiện Linh binh tuyệt phẩm có lẽ có thể trợ giúp hai người cố gắng lao ra ngoài.

Mặc kệ hai người hiện tại có thù hay không, trước tiên phải chạy ra ngoài mới là vương đạo.

- Phạm vi bao phủ của linh binh tuyệt phẩm ta không lớn, ngươi... tới gần đây một ít.

Thấy Nhiếp Vân đồng ý, sắc mặt Di Tĩnh đột nhiên đỏ lên.

- Được.

Nhiếp Vân biết rõ lúc này cũng không phải là lúc so đo nhiều như vậy, hắn tiến lên hai bước, đi tới trước mặt nữ nhân này.

- Như vậy... còn chưa đủ, ôm lấy ta..

Di Tĩnh nói.

- Ôm ngươi sao?

Nhiếp Vân gật đầu, trực tiếp ôm nữ nhân này vào trong ngực.

động tác kiều diễm như trước kia cũng đã phát sinh, như vậy có ôm cũng không có gì.

Linh binh tuyệt phẩm tuy rằng có thể biến hóa lớn nhỏ, nhưng mà càng nhỏ thì sức chống cực càng mạnh, nên như lớn quá, chỉ sợ mới đi vào khe nứt đã vỡ vụn, căn bản không đủ dùng xông qua khoảng cách bốn năm trăm thước.

- Đi.

bi đối phương ôm vào trong ngực, cảm nhận lồng ngực rộng lớn của Nhiếp Vân, Di Tĩnh cũng không dám nghĩ nhiều mà bàn chân đạp mạnh, Thiên hành chi khí vạn chuyển, bắn thẳng vào trong khe nứt, đồng thời bàn tay ngọc giơ lên, hai người cùng lúc được một vật giống như mai rùa bao phủ.

- Linh binh phòng ngự?

Nhìn thấy cái mai rùa này, Nhiếp Vân đã biết đây là một kiện linh binh phòng ngự tuyệt phẩm, hắn không khỏi tặc lưỡi.

Di Hoa này quả thực đủ coi trọng với vị muội muội này, rốt cuộc đã cho nàng bao nhiêu bảo bối? Riêng kiện Linh binh này, giá trị cũng phải tới mấy vạn khỏa linh thạch thượng phẩm.

- Xông vào!

Hai người ôm lấy nhau, lập tức chui vào trong vết nứt không gian, vừa đi về phía trước, còn chưa tới mười thước thì đã nhìn thấy mai rùa trong chớp mắt hóa thành tro bụi, biến mất không thấy gì nữa.

- Tại sao lại mạnh như vậy chứ?

Hai người bọn họ đều đang thi triển thiên phú Thiên Hành sư, tốc độ mau lẹ kinh người, vừa mới đi về phía trước chưa tới mười giây, vừa mới tiến vào khe nứt còn chưa được một phần ngàn giây, thời gian ngắn ngủi như vậy lại khiến cho một kiện Linh Binh tuyệt phẩm bị hủy hoại, trình độ cường đại của khe nứt đã vượt quá tưởng tượng của hai người!

Ông!

Ngay khi Nhiếp Vân đang khiếp sợ thì một đạo thanh âm vang lên, hắn đã nhìn thấy người bị xiết chặt lần nữa, lại được một bảo bối chắn ở bên ngoài.

Lúc này dường như Di Tĩnh cũng biết uy lực của khe nứt thật sự quá lớn cho nên ôm Nhiếp Vân rất chặt.

Nhiếp Vân chỉ cảm thấy ngực mình có cảm giác mềm mại, đối phương kiên quyết dán vào ngực của hắn, dường như hai người hoàn toàn hòa tan vào làm một, biến thành một vậy.

Thời điểm sinh tử nguy nan, giữa hai người dường như không còn cừu hận gì nữa, chỉ có tín niệm dựa sát vào nhau mà thôi.

Phanh!

Kiện Linh Binh tuyệt phẩm thứ hai cũng triệt để vỡ vụn, lần này hai người cũng chỉ đi được chừng ba mươi thước, khoảng cách với cửa ra khe nứt vẫn còn một đoạn rất lớn.

Ông!

Kiện Linh binh tuyệt phẩm thứ ba của Di Tĩnh cũng là cuối cùng một kiện xuất hiện, bao phủ trên thân thể hai người chặn công kích của khe nứt.

Bất quá, cho dù có ngăn cản thì chỉ sợ cũng chỉ là nhất thời, hai người sẽ nhanh chóng bị khe nứt đánh thành tro bụi, ngay cả cặn bã cũng không thừa.

Dù sao hai kiện Linh Binh tuyệt phẩm cũng chỉ có thể làm cho hai người đi được hơn ba mươi thước, khoảng cách so với bốn năm trăm thước còn một đoạn đường rất xa.

Cúi đầu nhìn lại phía dưới, không gian chỗ liễn xa lúc này đã bị lỗ đen bao phủ toàn bộ, cho dù muốn quay lại cũng không còn kịp.

Cấm chế của Tử Hoa Động Phủ ở bên ngoài nếu như còn thì có lẽ cũng có thể ngăn cản được mấy tức. Nhưng mà cấm chế đã bị loại bỏ toàn bộ, ngay cả hư không loạn lưu cũng ngăn cản không nổi, chớ đừng nói là cái khe nứt này.

- Thử Dời thiên phù lục xem. Ngươi đi mau!

-

Ngay khi Nhiếp Vân cảm thấy hẳn phải chết không thể nghi ngờ thì

đột nhiên nghe thấy tiếng linh hồn chấn động trong đầu. Di Tĩnh trong ngực hắn đột nhiên nhét một khỏa Dời thiên phù lục vào ngực hắn rồi đột nhiên bóp nát nó.

- Cái gì? Không...

Nhiếp Vân không nghĩ tới tiểu nữu này lại làm như vậy, hắn không nhịn được có chút sững sờ, vội vàng hô lớn, bất quá đã muộn. Lúc này hắn đã cảm thấy thân thể mình bị một cỗ lực lượng không gian xé rách, lập tức biến mất tại chỗ.

Sử dụng Dời thiên phù lục phải ở trong không gian ổn định, hiện tại Di Tĩnh đang duy trì Linh Binh tuyệt phẩm ngăn cản khe nứt bên ngoài, căn bản không thể cùng đi. Nếu như cưỡng ép cùng đi mà nói... nhất định hai người sẽ cùng chết.

Chính là bởi vì biết rõ nguyên nhân này cho nên Nhiếp Vân mới phát ra tiếng kinh hô như vậy. Ngay khi thân thể biến mất thì Nhiếp Vân dường như nhìn thấy kiện Linh Binh tuyệt phẩm cuối cùng triệt để vỡ vụn, hắn lại lần nữa nhìn thấy một kiện Linh binh tuyệt phẩm phi hành xuất hiện. Trong thời gian không tới một phần vạn hô hấp, Linh Binh phi hành hóa thành từng hạt bụi, biến mất tại chỗ.

Sưu!

trong đầu Nhiếp Vân cảm thấy mê muội một hồi, khi xuất hiện lần nữa đã rơi vào trên một sơn mạch.

Sơn mạch này ở chỗ hoang dã, hoàn toàn khác với sơn mạch một màu xanh ngắt lúc trước, xem ra Dời thiên phù lục không biết vì nguyên nhân gì đã khiến cho hắn triệt để thoát khỏi chỗ kia.

- Di Tĩnh!

Nhớ tới tình cảnh lúc đào tẩu, Nhiếp Vân vội vàng triển khai Thiên nhãn nhìn ra chung quanh, thế nhưng khi hàng ức vạn dặm hắn cũng không có phát hiện ra bóng dáng của nữ nhân này, cũng không tìm được sơn mạch cổ quái trước kia nữa.

Thậm chí truy tung chi khí còn tiến hành cảm ứng đối với khí tức

của nàng cũng không có chút cảm ứng nào, giống như nàng triệt để biến mất trên thế giới này, chưa bao giờ xuất hiện qua vậy.

- Chẳng lẽ... Nàng chết rồi sao?

Nắm tay Nhiếp Vân xiết chặt, sắc mặt trở nên rất là khó coi.

Tình huống lúc đó nguy hiểm tới cực điểm, nàng hoàn toàn có cơ hội đào tẩu. Vì sao lại để cho mình rời đi trước?

Hắn và nàng cũng không có thân tình, hữu nghị, nếu có cũng chỉ là cừu hận, vì sao nàng lại có thể làm như vậy, để cho chính nàng ở lại nơi nguy hiểm đó?

------oOo------

Chương 876: Nàng chết rồi? (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nàng hoàn toàn không giống với ca ca nàng. Chắc có lẽ sẽ không chết, sẽ không chết...

Nhớ tới sự tàn nhẫn của Di Hoa, Di Tĩnh đơn thuần, theo tính tình không có một chút tâm cơ nào, sắc mặt Nhiếp Vân đỏ lên, thì thào tự nói.

Khi trốn ra ngoài, nhìn thấy một kiện Linh binh tuyệt phẩm cuối cùng của nữ nhân này vỡ vụn, sau đó lại tế ra Linh Binh phi hành, nhưng mà thời gian kiên trì của Linh Binh phi hành thật sự quá ngắn, một phần vạn giây cũng chưa tới. Thời gian ngắn ngư vậy tuyệt đối không thể có thời gian bóp nát Dời thiên phù lục, thuận lợi đào tẩu khỏi đó!

Hơn nữa Nhiếp Vân cũng không nhìn thấy bất luận một chút không gian chấn động nào truyền ra từ trong Linh, tuy rằng trong lòng không muốn thừa nhận, thế nhưng hắn cũng biết, nữ nhân điên một đường đuổi giết mình... Hoàn toàn đã chết! Cừu nhân vì cứu hắn trong khe nứt đã chết.

- Nữ nhân điên, tại sao ngươi phải làm như vậy...

Nhớ tới tình cảnh nữ nhân điên này một đường đuổi giết mình, trong lòng Nhiếp Vân đau xót, thật sự hắn không nghĩ ra tại sao nàng phải làm như vậy.

- Thủ đoạn của nàng nhiều như vậy, đáng lẽ ra không thể nào dễ dàng chết như thế. Có lẽ lúc này nàng đã chạy thoát đi ra ngoài, bây giờ đang ở một nơi khác a...

Không muốn thừa nhận, Nhiếp Vân chỉ có thể an ủi bản thân mà thôi.

- Mặc kệ nàng chết hay là không, về sau vô luận như thế nào cũng phải đi Di Thần Tông một chuyến, vì báo thù, vì tìm nàng… Cũng vì tế điện!

Hít sâu một hơi, ngăn chặn cảm giác đau đớn trong lòng, Nhiếp Vân gật gật đầu.

Tuy rằng hắn cũng không thích tiểu nữu Di Tĩnh này, thậm chí trước đó còn có chút chán ghét nàng. Mà loại cảm giác này nương theo nàng biến mất, đã hoàn toàn chuyển biến.

Tuy rằng tiểu nữu này điêu ngoa, thế nhưng cũng không có tâm cơ gì, là loại người không xấu, vô luận chết hay là không, về sau hắn cũng phải đi Di Thần Tông một chuyến! Nếu như không chết, nàng đã cứu hắn, nhất định phải báo đáp nàng. Nếu như chết rồi thì hắn cũng phải tế điện cho nàng, hi vọng kiếp sau nàng không nên có một tên ca ca âm tàn như vậy, hi vọng nàng có thể sống đơn thuần, khoái hoạt.

Ầm ầm!

Ngay khi trong lòng Nhiếp đang quyết định thì đột nhiên nghe thấy một tiếng sấm rền vang vọng, hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bầu trời trời u ám, lôi quang lóng lánh.

- Ồ? Đây là... Lôi kiếp? Ta vẫn có lôi kiếp hay sao?

Nhìn kiếp vân vừa mới xuất hiện, Nhiếp Vân thoáng cái sửng sốt, dứt bỏ cảm giác thống khổ trong lòng, trở nên hết sức chăm chú, không muốn nghĩ tới chuyện khác nữa.

Lôi kiếp của hắn đã đến.

Vốn tưởng rằng Niết Bàn vừa kết thúc sẽ xuất hiện kiếp vân, nhìn bộ dáng hiện tại xem ra là bị không gian kia cản trở. Hiện tại trốn ra ngoài, Thiên Địa cảm nhận được hắn đã tấn cấp, cho nên mới một lần nữa bắt đầu trừng phạt.

Thân là Nguyên khí sư, thiên phú bài danh top mười, lôi kiếp vốn sẽ viễn siêu người bình thường, hơn nữa hắn tích lũy quá mức hùng hậu, không cần phải nói, nhất định kiếp vân này sẽ viễn siêu kiếp vân của Hắc Nham lần trước.

Bất quá, khí tức của người khác sau khi tấn cấp rất là phù phiếm, lực lượng cũng không còn củng cố triệt để, mà Nhiếp Vân bởi vì nguyên nhân không gian kia cho nên kiếp số trì hoãn, thực lực Nạp Hư Cảnh sơ kỳ đỉnh phong đã dần dần bị hắn thích ứng, cũng trở nên vững chắc hơn không ít, lúc này lại nghênh đón lôi kiếp, hắn đã chiếm được ưu thế rất lớn.

Người khác độ kiếp, sau khi vượt ải sẽ bởi vì tích lũy tiêu hao không còn mà thân thể suy yếu, hiện tại Nhiếp Vân hoàn toàn không có loại tình huống này. Hơn nữa lại them hiệu quả của Thiên thủ chi khí còn chưa chấm dứt, thực lực chỉnh thể càng mạnh hơn nữa. Nhìn lên kiếp vân trên bầu trời, tuy rằng vì Di Tĩnh chết mà trong lòng hắn có chút khổ sở, thế nhưng hắn cũng không sợ hãi, ngược lại ý chí chiến đấu còn càng thêm sục sôi.

- Nghiễm Minh Tử nói thiên phú bài danh top mười là sủng nhi của Thiên Địa, sẽ gặp Thiên Địa ghen ghét, kiếp số so với bình thường người còn cường đại hơn rất nhiều, ta cũng muốn nhìn xem kiếp số lần này thế nào!

Căn cứ vào kinh nghiệm kiếp trước, tấn cấp Thiên Kiều Cảnh sẽ sinh ra Thiên kiều kiếp, loại này kiếp số vô cùng đơn giản, là Lôi Điện, tổng cộng có cửu trọng, trọng sau lợi hại hơn trọng trước,

mạnh nhất cũng chỉ là công kích của cường giả Thiên Kiều Cảnh sơ kỳ mà thôi. Nhất định không thành vấn đề đối với hắn, thế nhưng đối với cường giả vừa mới tấn cấp Thiên Kiều Cảnh mà nói, lực uy hiếp cũng rất lớn.

Chính là bởi vì như thế cho nên Thiên kiều kiếp còn gọi là Cửu Trọng kiếp.

Nạp hư kiếp so với Cửu Trọng kiếp còn cường đại hơn rất nhiều, cũng là chín đạo, bất quá trong đó ngoại trừ Lôi Điện ra còn có tâm ma trùng kích.

Tâm Ma quỷ dị khó lường, có thể làm cho người ta triệt để trầm luân, chết không có chỗ chôn. Bởi vậy, Nạp hư kiếp so với Thiên kiều kiếp còn cường đại hơn rất nhiều, rất nhiều người mặc dù đã vượt qua kiếp số Lôi Điện, cũng bởi vì không độ qua được tâm ma cho nên mới bị đánh chết tại chỗ.

Cho nên, cường giả nạp hư cảnh mạnh hơn Thiên Kiều Cảnh mới thưa thớt như vậy.

Bởi vì Tâm Ma rất đáng sợ, cho nên nạp hư kiếp được xưng là Tâm Ma kiếp.

Bên trên Nạp Hư Cảnh là Bí Cảnh thất trọng Phá Không Cảnh, kiếp số của Phá Không Cảnh gọi là Phá không kiếp, cũng là chín đạo, chẳng những có lôi kiếp, Tâm Ma kiếp, mà còn có công kích phá toái hư không. Là dùng không gian vỡ vụn tiến hành công kích với tu luyện giả. Nếu như có thể loại trừ gông cùm không, phá kén hóa bướm thì sẽ một bước lên trời, thành tựu Phá Không Cảnh.

Nhưng mà muốn sống sót trong không gian bị nghiền nát lại vô cùng khó khăn! Có thể nói, phá không kiếp càng là cửu tử nhất sinh.

Bên trên Phá Không Cảnh là đan điền Huyệt khiếu cảnh, cho dù cũng là chín đạo, thế nhưng kiếp số này càng thêm quỷ dị. Bởi vì loại kiếp số này có Lôi binh, có thể tiến hành cửu chuyển, mỗi một chuyển tăng lên thực lực một lần, mạnh nhất còn đạt tới đan điền Huyệt khiếu cảnh sơ kỳ.

Lôi Binh hung hãn không sợ chết lao xuống ra, chiến đấu cùng ngươi, mà ngươi còn phải thừa nhận lôi kiếp, Tâm Ma kiếp, Phá không kiếp... Rất nhiều kiếp số gia trì lên người.

Cho nên, kiếp này còn gọi là Lôi Binh kiếp, Lôi Binh cửu chuyển từ trên trời giáng xuống, sinh tử không do bản thân mình khống chế nữa.

Kiếp trước khi hắn độ đại kiếp nạn này, nếu không phải đã sớm chuẩn bị hơn hai mươi năm, đan dược thánh phẩm cũng đã luyện chế ra tới mười bảy, mười tám khỏa, căn bản không có khả năng vượt qua được.

Lôi kiếp, Tâm Ma kiếp, Phá không kiếp, Lôi Binh kiếp!

------oOo------

Chương 877: Lôi binh cửu chuyển (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tứ đại kiếp số đối ứng Thiên Kiều Cảnh, Nạp Hư Cảnh, Phá Không Cảnh cùng đan điền Huyệt khiếu cảnh, không có cái gì khác biệt.

Trong lòng nghĩ vậy thì lôi kiếp trên bầu trời đã bắt đầu, mây đen quay cuồng, chậm rãi nổi lên quang mang lóng lánh màu vàng kim, lập tức có từng đạo Lôi Điện từ trên không trung đánh xuống.

Những Lôi Điện này, mỗi một đạo đều mang theo công kích linh hồn của Tâm Ma, vừa mới xuất hiện thì không gian đã bị nghiền nát, nứt ra từng đạo khe nứt.

Đương nhiên cũng là khe nứt, nhưng mà khe nứt này so với khe nứt mà cỗ thi thể vừa rồi đánh ra thực sự quá kém, hoàn toàn không thể so sánh.

- Không ngờ lại là Phá không kiếp? Quả nhiên ngoan độc!

Nhìn thấy không gian bị nghiền nát, Nhiếp Vân cười khổ một tiếng, thiên kiếp của thiên phú đặc thù bài danh top mười quả thật đúng là đủ đáng sợ, lôi kiếp đánh xuống không ngờ lại là Phá không kiếp.

Phá không kiếp là lôi kiếp mà rất nhiều cường giả Phá Không Cảnh đều rất khó vượt qua, bản thân hắn đã đạt tới Nạp Hư Cảnh, đề cao hơn một cấp bậc, thế nhưng không ngờ lại ngoan độc như vậy.

- Thiên thủ, ngăn cản!

Trong nội tâm khẩn trương, trên cũng không có không thay đổi chút nào, thiên thủ chi khí vận chuyển, hai tay Nhiếp Vân vươn ra, tựa như là cái cối xay, bắt lấy kiếp vân trên bầu trời.

Sưu!

Chỉ thoáng cái, kiếp vân cường đại vô cùng đã bị hắn xé thành hai nửa.

Tuy rằng Phá Không kiếp lợi hại, dù sao cũng không phải là cường giả Phá Không cảnh, có được tư duy chủ quan. Nhiếp Vân không né tránh mà lợi dụng sự cường đại của thiên phú Thiên Thủ sư, thừa dịp nó còn chưa triệ tđể hình thành thì đã nghênh đón, một lần ra tay xé rách nó.

Đương nhiên đây chỉ là đạo đơn giản nhất trong kiếp số, cũng là đạo thoải mái nhất, cũng không đáng để cao hứng.

Quả nhiên, dường như cảm thấy uy nghiêm bị khiêu khích, lôi vân trên không trung càng trở nên táo bạo, đạo kiếp số thứ hai so với vừa rồi còn cường đại hơn gấp đôi.

Phá.

Thấp giọng hô một tiếng, hai tay Nhiếp Vân múa may, trên không trung xuất hiện trăm ngàn bàn tay, giao kích với lôi điện.

Ầm ầm.

Đạo lôi điện thứ hai cũng biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi

đâu.

Không hổ là siêu cấp thiên phú bài danh số mười một, thực sự quá thuận tiện, khiến cho sức chiến đấu của Nhiếp Vân trọn vẹn tăng lên không chỉ một lần.

Bảy đạo về sau, đạo sau còn khó hơn đạo trước. Khi tới đạo twhs bảy, Nhiếp Vân bị ép thi triển Ma Ha thần chưởng, đạo thứ tám lại lấy ra Kiếm thần chi kiếm, khi đạo thứ chín đánh xuống, hắn lại thi triển Vô Lượng kiếm thuật.

Thiên phú Thiên Thủ sư phối hợp thiên phú Kiếm đạo sư thi triển Vô thượng đại kiếm thuật so với một mình Kiếm đạo sư thi triển còn cường đại hơn nhiều. Đạo lôi kiếm thứ chín này cho dù lợi hại cũng không thể ngăn cản được hắn.

May mà Di Tĩnh cho hắn một đạo Thiên thủ chi khí, bằng không kiếp số lần này quả thực sẽ rất khó khăn.

- Cuối cùng cũng kết thúc...

Nhìn thấy chín đạo kiếp vân chậm rãi tiêu tán, Nhiếp Vân thở dài một hơi, hắn biết thiên kiếp đã chấm dứt.

Thiên kiếp Phá Không cảnh có cửu trọng, mặc dù không có nguy hiểm trí mạng nhưng lại cực kỳ tiêu hao tinh thần. Nếu không phải có thiên phú Nguyên khí sư, có được pháp lực vô cùng vô tận, như vậy nhất định sẽ không kiên trì nổi.

Cho dù là như vậy thì lúc này Nhiếp Vân cũng thấy kiệt sức, muốn nhắm mắt nghỉ ngơi cho tốt.

- Nghỉ ngơi một chút? Ồ? Điều này không có khả năng.

vừa định khoanh chân ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, hai mắt trong lúc vô tình nhìn về phía Lôi vân, vừa mới nhìn qua Nhiếp Vân lập tức giật mình, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng.

Dựa theo lẽ thường mà nói, lôi kiếp chấm dứt, lôi vân trên bầu trời phải tan đi mới đúng. Mà bây giờ lôi vân trên bầu trời chẳng những

không có ý tan đi, mà ngược lại còn có xu thế càng thêm mạnh mẽ. Chẳng lẽ lôi kiếp của hắn còn chưa kết thúc hay sao?

Chín đạo trước đó chỉ là món khai vị hay sao?

Nghĩ tới đây, ở sâu trong lòng Nhiếp Vân sinh ra cảm giác lạnh lẽo.

Ầm ầm.

Tuy nhiên Lôi kiếp cũng không cho hắn quá nhiều thời gian suy nghĩ. Vừa mới cuồn cuộn một lát đã bắt đầu khởi động. Một đạo Kim giáp Lôi binh từ trong lôi vân lao ra.

- Cửu chuyển lôi binh? Dĩ nhiên là Lôi binh kiếp? Ta... con mẹ nó...

Nhìn thấy lôi binh từ trên không trung lao xuống, Nhiếp Vân mới biết thiên phú bài danh top mười nghịch thiên tới đâu. Khó trách Nghiễm Minh Tử lại chuyên môn nhắc nhở. Nạp hư cảnh độ kiếp không ngờ lại gặp phải Lôi binh kiếp mà chỉ cường giả đan điền Huyệt Khiếu cảnh mới phải gặp... người này đang chơi mình sao?

Phá không kiếp, Nhiếp Vân bằng vào kinh nghiệm của hai thế giới, thiên phú Thiên Thủ sư, thiên phú Kiếm đạo sư cùng với thực lực Hạp Hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong còn có thể miễn cưỡng vượt qua. Nhưng mà Lôi binh kiếp..

Đây chính là đại kiếp nạn mà ngay cả cường giả Phá Không cảnh đỉnh phong cũng phải cửu tử nhất sinh, không ngờ lại để cho một Hạp Hư cảnh như ta độ..

Nhiếp Vân cảm thấy sắp phát điên, xem ra lão tặc thiên thề không giết hắn sẽ không bỏ qua a.

Cho dù ta có thiên phú Nguyên khí sư thì cũng không có kiếp số nghịch thiên như vậy chứ?

Ngay cả tâm tư muốn chết lúc này Nhiếp Vân cũng có.

Thực lực của hắn hiện tại như thế nào hắn rất rõ ràng, có thể vượt qua Phá Không kiếp cũng đã rất miễn cưỡng, muốn vượt qua Lôi

Binh kiếp, tuyệt đối không có chút hi vọng nòa.

Loại đại kiếp nạn này đã không thể dùng từ nghịch thiên để hình dung, mà là gạt bỏ, xóa bỏ.

- Tuy nhiên không liều một lần thì sao ta có thể yên tâm được? Thiên phú Thiên Thủ sư, thiên phú Kiếm đạo sư, thiên phú diễm hỏa sư, vô thượng đại kiếm thuật...

Thấp giọng quát một tiếng, Nhiếp Vân lập tức thi triển ba loại công kích thiên phú mạnh nhất ra, đồng thời tay run lên, lập tức nghênh đón đạo lôi binh cửu chuyển trước mắt.

Ầm ầm.

Đối mặt với công kích của hắn, lôi binh cũng không thèm để ý, bàn tay hoàn toàn do sấm sét tạo thành nhẹ nhàng vung lên, không gian xuất hiện một khe nứt. Vô thượng đại kiếm thuật và rất nhiều thiên phú hình thành công kích mạnh mẽ đều bị khe hở cuốn vào rồi xoắn nát vụn.

Giữa cả hai căn bản không cùng một cấp bậc, không có tính so sánh.

Phanh.

ngực Nhiếp Vân cảm thấy tê rần, bay ngược về phía sau, máu tươi điên cuồng phun ra.

- Cái này...

Lôi binh cửu chuyển, mỗi một chuyển thực lực tăng cường một phần. Hiện tại lực lượng mà nhất chuyển đánh ra, toàn bộ lực lượng của bản thân cũng không phải là đối thủ. Xem ra muốn vượt qua lôi kiếp này là hi vọng xa vời a.

------oOo------

Chương 878: Lôi binh cửu chuyển (2)

Tuy nhiên, cho dù biết rõ không độ được thì hắn cũng muốn xông lên. Bằng không cho dù không độ lôi kiếp thì cũng chỉ có một con đường có thể đi, đó là chết.

Nhiếp Vân còn chưa muốn chết, trị liệu chi khí vạn chuyển, khôi phục thương thế trên người, con mắt lần nữa híp lại.

- Nếm thử chiêu này của ta.

Thấp giọng quát, lòng bàn tay khẽ đảo, U Minh kiếm và Kiếm Thần chi kiếm đồng thời xuất hiện trong lòng bàn tay, kiếm đạo chi khí điên cuồng xoay tròn. Hai cánh tay trái phải đều cầm một kiếm, đồng thời đánh ra một tuyệt chiêu giống nhau, không ngờ hắn lại dùng hai tay cùng lúc thi triển Vô thượng đại kiếm thuạt.

Tứ quý kiếm phápm Phá trần tuyệt sát kiếm, Đại bi thất tiên kiếm, Linh tê phá thiên kiếm, Phiêu miểu thiên thủ kiếm, Thiên địa huyền dương đại kiếm thuật... Mười bộ Vô thượng kiếm thuật ở hai tay trái phải của hắn đều được thi triển ra. Mỗi một tay đều tạo ra một bộ Vô thượng đại kiếm thuật hoàn chỉnh.

Mà hai bộ kiếm thuật này dưới hai mũi kiếm chậm rãi dung hợp lại.

Ông.

Hai bộ vô lượng đại kiếm thuật dung hợp lại với nhau, lập tức bộc phát ra một cỗ uy thế kinh thiên động địa, so với Vô lượng đại kiếm thuật bình thường còn cường đại hơn gấp chục lần.

Ở chỗ tế tự chi địa Nhiếp Vân đã biết rõ bởi vì Kiếm linh cho nên U Minh kiếm và Kiếm thần chi kiếm, hai thanh vương giả chi kiếm này có thể phối hợp hoàn mỹ. Lúc ấy hắn đã suy nghĩ nếu như hai thanh kiếm đồng thời thi triển Vô thượng đại kiếm thuật, sau đó thông qua Kiếm linh câu thông, dung hợp lại, không biết sẽ có uy lực gì.

Nhưng mà nếu như muốn dung hợp, yêu cầu về không chế lực

lượng vô cùng nghiêm khắc. yêu cầu hai tay vững như thái sơn, dù có một chút sai lầm nào cũng khó có khả năng thành công được. Mà loại độ chính xác này cho dù là cường giả đan điền Huyệt Khiếu cảnh cũng chưa hẳn đã có thể triệt để khống chế được.

Vốn hắn cho rằng loại khả năng này chỉ có thể thực hiện trên lý luận, không ngờ khi có được thiên phú Thiên thủ sư lại có thể dễ dàng thi triển như vậy.

Thiên phú Thiên Thủ sư có thể khiến cho hai tay càng thêm ổn định, càng thêm linh hoạt và mẫn cảm. Chuyện trước kia không làm được ở dưới thiên phú này lập tức biến thành trò trẻ con.

Ầm ầm.

Vô thượng đại kiếm thuật dung hợp bộc phát ra uy thế hủy thiên diệt địa, tạo thành một cỗ kiếm quang xẹt qua thiên cổ, kích động chín tầng trời, bắn thẳng về phía Lôi binh cửu chuyển.

Còn chưa tới nơi thì thiên địa biến sắc, mây đen trên không trung dương như cũng sợ hãi mà tránh qua một bên.

Lôi binh cửu chuyển dường như cũng biết chiêu này có uy hiếp với nó, cho nên thân thể khẽ đảo, tiến hóa tới hình thái thứ hai.

Lôi binh hình thái thứ hai thực lực tăng cường gần gấp đôi, toàn thân đều có điện mang lập lòe, hai mắt trống rỗng mang theo vẻ lập lòe. Lôi điện như là nắm tay đột nhiên xiết chặt, rít gào bắn ra.

Ầm ầm.

Nắm tay va chạm với Vô thượng đại kiếm thuật dung hợp, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa. Không gian thoáng cái bị xé nát, khắp nơi đều có sấm sét vang dội.

Phốc.

Nhiếp Vân lần nữa bị đánh bay ra ngoài, sắc mặt đỏ lên.

Tuy rằng dung hợp Vô thượng đại kiếm thuật lại, uy lực cực kỳ

cường đại. Thế nhưng lôi binh cửu chuyển thực sự quá mạnh mẽ, hắn vẫn không phải là đối thủ như trước.

Tuy nhiên, lôi binh cửu chuyển dường như cũng không tốt lành gì, tuy nhiên bản thân nó hoàn toàn là do lôi điện tạo thành, thân thể lập lòe, đạt tới hình thái thứ ba, không nói tới việc thương thế khôi phục toàn bộ, thực lực lại lần nữa tăng vọt, sức chiến đấu càng mạnh hơn nữa.

- Cái gì?

Nhìn thấy đối phương mới đạt tới tam chuyển thì đã có thể loại bỏ công kích mạnh nhất của mình, Nhiếp Vân biết rõ không còn chút khả năng nào nữa. Ở sâu trong lòng hắn sinh ra cảm giác vô lực, đồng thời cảm thấy linh hồn mê muội từng đợt. Rất hiển nhiên, vừa rồi đối công đối phương chẳng những đối kháng lại Vô thượng đại kiếm thuật dung hợp mà đồng thời còn dùng linh hồn công kích, đả thương hắn.

Lôi binh cửu chuyển chẳng những có thể công kích thân thể mà còn có thể công kích linh hồn. Chính bởi vì như vậy cho nên mới khiến cho vô số cường giả Phá Không cảnh đỉnh phong cũng phải chịu vẫn lạc.

- Chẳng lẽ thực sự phải chết ở đây sao? chết dưới lôi kiếp của chính mình?

Nhớ tới lời khuyên của Nghiêm Minh Tử trước đó, Nhiếp Vân còn chưa để ý. Mà bây giờ ngẫm lại, sở dĩ đối phương nói nhiều như vậy chỉ sợ đã biết rõ lôi kiếp đáng sợ tới đâu.

Nếu như lúc này hắn đang ở nơi tế tự của Kiếm Thần tông thì chắc chắn sẽ không sợ hãi lôi binh cửu chuyển này. Thế nhưng ở đây hắn lại không có chút biện pháp ngăn cản công kích hung mãnh của đối phương a.

Hạp Hư cảnh sơ kỳ, Đan điền Huyệt khiếu cảnh sơ kỳ, cả hai căn bản không cùng một khái niệm, khác biệt thực sự quá lớn.

- Có chạy không?

Biết rõ đánh không lại đối phương, Nhiếp Vân trị liệu thương thế một chút, thiên phú Thiên Hành sư lại được thi triển, quay người bỏ chạy.

Tuy rằng biết rõ không có khả năng chạy ra khỏi phạm vi lôi vân, nhưng mà có thể tránh thoát nhất thời thì có lẽ có thể nghĩ ra được biện pháp đối phó với lôi binh cửu chuyển này. Nếu như một mực đợi ở đây, ngạnh kháng với nó nhất định sẽ nhanh chóng mất mạng.

Chỉ là trước đó thiên phú Thiên Hành sư đã được hắn dùng ở chỗ không gian liễn xa, tới bây giờ thời gian cũng không ngắn, nếu như không nghĩ biện pháp khác. Một khi hiệu quả mất đi nhất định sẽ không tránh nổi công kích, cho dù không chết thì cũng không sai biệt lắm là bao.

Sưu sưu.

Ngay khi Nhiếp Vân thi triển thiên phú Thiên hành sư, không ngừng chạy thục mạng thì đột nhiên nghe thấy trong cơ thể phát ra tiếng vang kỳ quái. Trong lòng hắn kỳ quái vô cùng, vội vàng nhìn về phía nơi phát ra thanh âm. Vừa mới nhìn qua, sắc mặt lập tức trở nên cổ quái.

Chỉ thấy trên luyện võ trường của Tử Hoa động phủ có một cái trứng nhỏ bằng quả dưa hấu không ngừng xoay tròn, mà thanh âm này chính là do nó phát ra.

Lúc này trứng co rút lại, dường như sinh mệnh đang thai nghén bên trong, tùy thời đều có thể phá trứng mà ra.

- Đây là vật gì?

Nhìn thấy thứ này lớn như vậy, vẻ mặt Nhiếp Vân vô cùng nghi hoặc.

Từ lúc nào trong Tử Hoa động phủ lại xuất hiện thứ này chứ?

- Đúng rồi, chẳng lẽ là đồ vật bắn ra từ trong hắc động, đã được ta

thu vào Tử hoa động phủ trước đó?

Đột nhiên Nhiếp Vân nhớ tới một chuyện.

Khi Nhiếp Vân và Di Tĩnh muốn xông vào trong khe nứt không gian thì từng có một đạo quang mang từ trong lỗ đen bắn ra. Lúc ấy hắn cũng không có thời gian nhìn đã lập tức thu nó vào trong Tử Hoa động phủ. Chẳng lẽ là thứ lớn bằng quả dưa hấu này?

------oOo------

Chương 879: Ngũ trảo Kim long (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lớn bằng quả dưa hấu... Cho dù lớn hơn gấp đôi thì dưới lỗ đen cũng sẽ bị nghiền nát, sao lại không có vỡ? Xem ra còn muốn ấp trứng? Chẳng lẽ không phải trứng gà?

Roẹt...

Ngay khi hắn đang nghi hoặc vô cùng, quả trứng kia đột nhiên vỡ ra, từ bên trong xuất hiện một đạo thân ảnh gầy gò.

- Đây là... Đây là.. Điều này sao có thể?

Nhìn thấy bóng dáng này, Nhiếp Vân bất chấp lôi binh cửu chuyển trước mắt, đồng tử co rút lại, vẻ mặt cứng đờ, thiếu chút nữa ngạc nhiên tới mức tự cắn vào đầu lưỡi mình.

Thực sự quá ngạc nhiên, thứ xuất hiện trước mắt hắn không phải là gà con, cũng không phải là vật gì, mà dĩ nhiên là... Dĩ nhiên là một đầu rồng.

Một đầu Ngũ trảo Kim long.

Chỉ có điều đầu Ngũ trảo Kim long này vô cùng nhỏ, cũng chỉ dài hai thước, nhìn qua đặc biệt gầy gò.

Ầm ầm.

Ngay khi Nhiếp Vân khiếp sợ thất thần thì công kích của Lôi binh cửu chuyển cũng thoáng cái đánh vào trên người hắn. Chỉ một thoáng, Nhiếp Vân cảm thấy toàn thân khét lẹt như bị nướng cháy, từ trong ra ngoài đau đớn, thiếu chút nữa ngất đi.

- ba ba, ba ba...

Còn chưa có hôn mê thì một đạo thanh âm như của trẻ con vang vọng bên tai hắn. Lập tức, Ngũ trảo Kim long ở trong Tử hoa động phủ xông ra, không ngừng cọ qua cọ lại trên mặt hắn.

Bị đầu rồng này cọ vào, Nhiếp Vân cảm thấy thân thể bị thương có chút chuyển biến tốt đẹp, nhất là linh hồn tổn thương không ngờ lại chậm rãi khôi phục.

- Ba ba?

Thế nhưng lúc này Nhiếp Vân còn khiếp sợ hơn nữa.

Trong Tử Hoa động phủ đột nhiên xuất hiện một đầu Ngũ trảo Kim long đã khiến cho hắn ngạc nhiên, mà đầu Ngũ trảo Kim long này không ngờ còn gọi hắn là ba ba...

Rốt cuộc là thế đạo gì đây?

Xoẹt xoẹt.

Xoẹt xoẹt.

Tuy nhiên thời gian không để cho hắn khiếp sợ, hắn vừa mới cảm thấy thân thể khôi phục được một ít thì đã nhìn thấy lôi binh cửu chuyển cách đó không xa lại lần nữa xông tới. Lần này dường như nó cảm thấy đặc biệt phẫn nộ vì không giết chết được Nhiếp Vân. Trên khuôn mặt hiện lên lôi điện dữ tợn, rậm rạp. Bàn tay cực lớn duỗi về phía trước, một đạo quang mang hoàn toàn do lôi điện ngưng tụ bắn về phía Nhiếp Vân.

Nhìn thấy uy thế của đạo quang mang này, Nhiếp Vân biết rõ một hi

bị bắn trúng, cho dù có chín cái mạng chỉ sợ cũng sẽ lập tức chết tại chỗ.

- Trốn.

Biết chắc không ngăn cản được, hắn kéo lấy Ngũ trảo Kim long rồi xoay người chạy trốn. Tuy nhiên, vừa mới kéo thì hắn phát hiện ra đầu Ngũ trảo Kim long này cũng không lĩnh tĩnh, hai mắt còn nhìn chằm chằm vào quang mang lôi điện bắn tới, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Xuy...

Con rồng nhỏ này mở miệng.

Ừng ực...

Thoáng cái đã nuốt quang mang kia vào trong bụng.

- Cái gì?

Thoáng cái Nhiếp Vân nhảy dựng lên.

Loại công kích này cho dù là cường giả Phá Không cảnh đụng vào cũng phải mất một lớp da, không ngờ lại bị đầu Ngũ trảo Kim long nho nhỏ này nuốt mất?

- Dám đả thương ba ba ta, ngươi là người xấu. Chết đi.

Nuốt quang mang lôi điện vào trong bụng, dường như tiểu long nhận ra lôi binh cửu chuyển này không phải là thứ gì tốt cho nên hừ một tiếng. Cái đuôi hất lên, bắn thẳng về phía lôi binh rồi mở cái miệng ra.

Ầm ầm..

Giống như đạo quang mang lôi điện vừa mới bị nó thôn phệ vậy, lôi binh cửu chuyển cũng không kịp phản kháng mà lập tức tan thành mây khói.

- Lôi binh cửu chuyển bị nó nuốt?

Nhiếp Vân trợn trừng mắt, nuốt nước bọt, lại ngẩng đầu nhìn lên trên trời. Chỉ thấy mây đen trên bầu trời dần dần tán đi. Lúc này hắn mới dụi dụi mắt, xác nhận đây là sự thực.

Lôi binh cửu chuyển cho dù còn chưa kịp tiến hành cửu chuyển, nhưng mà chỉ sợ thực lực cũng đạt tới Phá Không cảnh đỉnh phong. Mạnh mẽ như vậy ở trước mặt Ngũ trảo Kim long không ngờ lại bị thôn phệ, chỉ một ngụm...

Đáng sợ.

Thật đáng sợ.

Chỉ là... Đầu Ngũ trảo Kim long này rốt cuộc từ đâu tới? Trước đó lúc thi thể cực lớn và viên cầu kia chiến dấu hắn cũng không có phát hiện ra trứng a, sao lại đột nhiên xuất hiện một gia hỏa mạnh mẽ như vậy chứ?

Về phần sao tiểu tử này gọi hắn là ba ba thì Nhiếp Vân còn có thể dễ giải thích.

Kiếp trước Nhiếp Vân từng có đọc qua cổ thư cho nên đã có chút lý giải. Rồng đẻ trứng, mặc kệ thực lực cường đại, trí tuệ cao tới đâu, chúng đều coi sinh linh mình nhìn thấy đầu tiên sau khi phá trứng là ba ba, mụ mụ mình.

Tử Hoa động phủ là đồ của hắn, trứng rồng cũng là do hắn thu vào trong động phủ. Cho nên tiểu gia hỏa này vừa mới phá vỡ trứng chẳng khác nào nhìn thấy hắn, đương nhiên sẽ coi hắn là người thân nhất, coi là ba ba...

Xem ra hắn rất là may mắn, thời khắc mấu chốt đầu kim long ngũ trảo này lại phá kén mà ra. Hơn nữa còn nhận mình là ba ba. Nếu không phải có nó, chỉ sợ lần này ở trong công kích của lôi binh cửu chuyển hắn sẽ phải chết.

Sưu.

Kiếp vân trên không trung tiêu tán, lập tức xuất hiện đám mây hình dáng hoa sen, màu thất thải, xoay quanh trên đỉnh đầu Nhiếp Vân, phóng ra quang mang điềm lành.

- Thất thải tường vân, là thất thải tường vân, lần này phát...

Nhìn thấy màu sắc tụ tập trên không trung, nụ cười của Nhiếp Vân thoáng cái nổ tung.

Tu luyện giả sau khi vượt qua lôi kiếp đều rất suy yếu, thậm chí là nguy trong sớm tối, tùy thời đều sẽ chết. Nhưng mà lão thiên cũng không có đuổi tận giết tuyệt, sẽ có một đường sinh cơ. Sinh cơ này chính là tường vân quán đỉnh.

Thành công vượt qua lôi kiếp, trên đầu người độ kiếp sẽ xuất hiện tường vân, bên trong tường vân ẩn chứa vô số linh lực, trực tiếp quán đỉnh, chẳng những có thể khiến cho người độ kiếp khôi phục thương thế, mà thậm chí còn có thể củng cố cảnh giới.

Độ mạnh yếu của linh lực ẩn chứa trong tường vân cũng có liên quan tới lôi kiếp, kiếp số càng lớn thì chỗ tốt nhận được cũng càng lớn. Cường giả Hạp Hư cảnh độ kiếp tối đa chỉ xuất hiện tường vân ba màu, gọi là tam thải tường vân.

Phá Không cảnh độ kiếp sẽ xuất hiện năm loại màu sắc, gọi là ngũ thải tường vân.

Chỉ có cường giả đan điền Huyệt Khiếu cảnh khi độ kiếp số mới xuất hiện bảy màu, thất thải tường vân có thể quán đỉnh năng lượng khiến cho cường giả cấp bậc này khôi phục. Đủ để thấy được chỗ đáng sợ của linh lực bên trong.

Hiện tại trên đầu Nhiếp Vân không ngờ lại xuất hiện thất thải tường vân, từ đó có thể đoán được nếu như thôn phệ toàn bộ linh lực bên trong, thực lực hắn nhất định sẽ lần nữa bạo tăng.

Chỉ sợ sẽ trực tiếp đột phá Hạp Hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong tiến vào trung kỳ.

------oOo------

Chương 880: Ngũ trảo Kim long (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mỗi khi Hạp Hư cảnh tấn chức một cấp bậc nhỏ đều phí một cái giá rất lớn, trên thực tế Nhiếp Vân lại tích lũy hùng hậu như vậy. Muốn bằng vào tu luyện đột phá, không có mười năm tám năm tuyệt đối không thể hoàn thành. Mà bây giờ hắn chỉ cần thôn phệ tường vân là có thể đột phá, quả thực là đại tạo hóa và đại khí vận a.

- Thất thải tường vân, ta tới đây.

Trong lòng khẽ động, Nhiếp Vân dang hai tay ra, vẻ mặt hưởng thụ, muốn thôn phệ linh lực trong thất thải tường vân. Thế nhưng đúng lúc này lại nghe thấy thanh âm non nớt kia vang lên.

- Cảm thương ba ba của ta, sắp chết a.

Lập tức, Nhiếp Vân còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy thất thải tường vân ngập trời bị tiểu long mở miệng nuốt vào, triệt để biến mất không còn tung tích.

- Cái gì?

Nhìn thấy một màn trước mắt, vẻ mặt hưởng thụ cứng lại, Nhiếp Vân thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, tức mà chết.

Đây không phải là làm tổn thương ta, mà là muốn để cho thực lực ta tăng lên a? Cho ngươi nuốt, vậy thực lực ta còn tăng lên thế nào nữa chứ?

Nhớ tới chuyện khiến cho người ta phát điên này, Nhiếp Vân đột nhiên cảm thấy có một đầu Ngũ trảo Kim long như vậy làm con thì cũng không phải là chuyện gì may mắn.

Ngay sau đó hắn phát hiện ra phán đoán này là cực kỳ chính xác, quả thực không phải là chuyện may mắn gì.

Thiên kiếp qua đi, Nhiếp Vân một lần nữa trở lại Tử Hoa động phủ. Vừa mới tiến vào động phủ đầu Ngũ trảo Kim long này dường như đã bị Tạo hóa linh dịch ở cung điện thứ hai hấp dẫn, lập tức thả người tới, mở cái miệng ra thôn phệ.

Mới ban đầu Nhiếp Vân còn tưởng rằng tiểu tử này chỉ dài hai thước, cho dù nó có ăn cũng chỉ có hai ba hồ lô là cùng, cho nên cũng không quá coi trọng. Thế nhưng một lát sau, sau khi xem lại hắn thiếu chút nữa ngã bổ nhào.

Tạo hóa linh dịch của cả đại điện bị nó ăn sạch sẽ, mà tiểu tử này rõ ràng còn chưa thỏa mãn, đôi mắt to tròn đang nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân:

- Ba ba, con đói...

Nghe nói như vậy Nhiếp Vân lập tức có xúc động hận không thể đạp chết nó. Con mẹ nó, nhiều tạo hóa linh dịch như vậy ngươi đã ăn hết, con mẹ nó, ngươi vẫn còn đói sao? Chẳng lẽ không gọi ngươi là tiểu long mà gọi ngươi là quỷ chết đói a...

Tuy nhiên, nói đã nói đói thì Nhiếp Vân cũng không có biện pháp, đành phải lấy ra thứ mà mình tích lũy, sau khi sống lại một đường trộm tới, thân gia vẫn tương đối giàu có.

Thế nhưng loại tự tin này lại nhanh chóng bị đầu Ngũ trảo Kim long này đánh vỡ, tiểu tử này quả thực là kẻ ăn hàng trời sinh. Bảo bối mà hắn thật vất vả mới tích lũy được lại bị tên phàm ăn như nó ăn sạch. Không tới nửa ngày đã cơ hồ không còn thừa thứ gì. Mà tiểu tử này không ngờ lại còn chưa ăn no...

Cuối cùng Nhiếp Vân thực sự không nhịn được, đành phải mạnh mẽ bắt nó trong đống bảo bối ra. Không tóm cũng không có biện pháp nào khác, nếu như để cho tiểu tử này ăn hết, hắn sẽ lập tức phá sản.

- Ba ba, con đói thật....

Nhiếp Vân nắm lấy cái đuôi Ngũ trảo Kim long, cái đầu nó nâng lên, đôi mắt to tròn, tràn ngập hi vọng nhìn qua Nhiếp Vân, tràn ngập vẻ

vô tội.

- Khục khục, ba ba mang ngươi đi ăn, được chưa?

Thấy bộ dáng này của nó, Nhiếp Vân lau lau mồ hôi lạnh trên trán, nói:

- Tuy nhiên đi tới nơi không thể tùy ý đi ra, nếu để cho người khác nhìn thấy sẽ không tốt.

Loại sinh vật như Ngũ trảo Kim long này cả Phù Thiên đại lục chỉ sợ không có lấy một đầu. Nếu như tiểu tử này thực sự xuất hiện trong mắt công chúng, sợ rằng cũng đừng mong có một ngày yên tĩnh.

Cho nên cân nhắc một thoáng, Nhiếp Vân vẫn không thể cho đầu Ngũ trảo Kim long này đi ra ngoài.

- có ăn? Vậy là tốt rồi. Con nghe ba ba...

Một cái móng vuốt của Ngũ trảo Kim long đặt vào trong miệng, nước miếng không ngừng chảy xuống, thanh âm như là trẻ con đang bú vang vọng.

- Kỳ thực cũng không cần ở trong, con có thể thay đổi bộ dáng, để cho người khác không nhận ra là được.

- Thay đổi hình thái?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Đúng. Người nhìn xem.

Ngũ trảo Kim long lăn qua lăn lại trên không trung, lập tức biến thành bộ dáng khác. Tuy rằng rất giống rồng trước đó, nhưng lại có chút giống Kim giáp long ấu niên ở trên Phù Thiên đại lục.

Kim giáp long toàn thân là kim giáp, vô cùng xinh đẹp, thực lực chỉ có chừng Lĩnh vực cảnh, nghe nói cũng là một loại hậu duệ Long tộc. Tuy rằng rốt cuộc có phải hay không cũng khó mà nói được.

Thế nhưng bởi vì trưởng thành cũng không quá lớn, cho nên rất nhiều công tử ca, đại nhân vật đều coi nó là vật đáng để nuôi, thể hiện thân phận của bản thân.

Ngũ trảo Kim long biến thành kim giáp long thực sự có thể che giấu thân phận rất tốt, ai cũng không nhìn ra.

- Được, tốt rồi.

Nhiếp Vân thấy Thiên nhãn cũng không nhìn ra bất kỳ chỗ thiếu hụt nào, biết rõ tiểu tử này mặc dù nhỏ nhưng thủ đoạn chân thật lại mạnh mẽ hơn hắn quá nhiều, hắn gật gật đầu, nói:

- còn một điều nữa, nếu như không được ta cho phép thì không được tùy tiện ra tay.

Vốn Nhiếp Vân còn muốn nói chờ tới lúc hắn gặp nguy hiểm thì mới được xuất thủ cứu giúp, nhưng mà ngẫm lại cuối cùng vẫn thôi đi. Tiểu tử này thực lực cụ thể ra sao hắn cũng không rõ. Nhưng mà từ bộ dáng thôn phệ Lôi binh cửu chuyển trước đó của nó, xem ra chỉ sợ không thua cường giả đan điền Huyệt khiếu cảnh đỉnh phong. Gia hỏa như vậy vạn nhất lại gặp được thứ như thất thải tường vân, khi đó chỉ sợ hắn chỉ có thể khóc mà thôi.

- Được rồi ba ba..

Ngẩng đầu nhìn Nhiếp Vân, trong mắt có chút xoắn xúy, nó lập tức gật đầu, thanh âm vô cùng đơn thuần.

- Vậy chúng ta đi thôi.

Thấy nó đã đồng ý, lúc này Nhiếp Vân mới thở dài một hơi, đặt nó lên trên vai, một người một rồng nhắm một hướng rồi phi hành qua.

Nơi này đã tới khu vực Hóa Vân tông, việc cấp bách là tìm một thành trì lớn mượn Truyền tống trận rời đi.

Một đường phi hành, đi bảy tám ngày thì một thành trì lớn mới xuất hiện trước mắt hai người.

Còn chưa tới cửa thành thì Nhiếp Vân lại lần nữa thay đổi bộ dáng, đáp xuống.

- Huyền Kim thành? Nơi này thực sự là địa bàn của Hóa Vân tông a.

Thành thị này gọi là Huyền Kim thành, kiếp trước Nhiếp Vân biết rõ, là một bộ phận lãnh địa của Hóa Vân tông, có thể sản sinh ra tài nguyên là huyền kim, đối với luyện chế binh khí có chỗ tốt rất lớn. Cho nên cho dù thành thị này chỉ là một thành thị nhị lưu nhưng vẫn vô cùng giàu có, so với Thiên Diệp thành cũng không kém là bao.

------oOo------

Chương 881: Giám bảo đại hội (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một người một rồng đi vào trong thành, giương mắt nhìn qua, vô cùng náo nhiệt. Hai bên đường đi có đủ loại binh khí, đại đa số đều là Linh binh hạ phẩm.

Linh binh trung phẩm cũng có, tuy nhiên cũng không nhiều lắm. Về phần thượng phẩm, loại vật này cho dù có bán ra, một năm cũng không thể quá ba kiện.

Đối với Linh binh gần đây Nhiếp Vân không có yêu cầu gì, lại có hai bảo bối thiên địa sinh ra như Kiếm thần chi kiếm và U minh kiếm, đương nhiên nhu cầu không có cao.

Một đường đi tới, cũng không có thấy có gì phải mua. Hiện tại nhu cầu lớn nhất của hắn không phải là gì khác, mà chính là khí tức đặc thù có thể mở ra đan điền. Mà hiện tại xem ra loại khí tức kia cũng không có dễ tìm.

Nếu như chỉ bằng vào một đường cảm ứng mà đi, sợ rằng cho dù tới lúc mệt chết cũng không tìm được.

- Ngươi nghe gì chưa? Kiếm Thần tông thay thế chưởng giáo mới.

- Loại chuyện lớn như vậy đương nhiên ta đã nghe nói. Chưởng giáo Vân Huyên trước đó làm nhiều việc ác, không ngờ lại luyện chế thi thể tổ tiên làm khôi lỗi, tội ác tày trời. Nghe nói đã bị tứ đại Vô thượng trưởng lão tự tay gạt bỏ.

- Vậy ngươi có biết tân nhiệm chưởng giáo là ai không?

- Cái này ta cũng không biết, ta chỉ nghe nói chưởng giáo này là một vị Kiếm đạo sư. Về phần rốt cuộc tên gọi là gì Kiếm Thần tông không công bố, cũng không có cách nào biết được. Chỉ nghe nói vị chưởng giáo này vừa mới thượng vị thì lập tức bế quan, đến bây giờ còn chưa có xuất hiện.

- Đúng vậy a. Ta cũng nghe được tin tức như vậy? Thực không biết vị chưởng giáo mới này là nhân vật thế nào? Tuy nhiên, nếu là Kiếm đạo sư, vậy nhất định không đơn giản. Ta thấy thời điểm Kiếm Thần tông chấn hưng đã tới rồi...

Đi về phía trước, chợt nghe thấy tiếng người ven đường nói chuyện với nhau. Nghe thấy những lời này, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Xem ra việc hắn trở thành chưởng giáo Kiếm Thần tông cũng không được tiết lộ. Cũng đúng, có Hồng, Hoàng, Lam, Hắc, tứ đại Vô thượng trưởng lão trấn áp, những Thái thượng trưởng lão biết rõ tình huống đều bị bổn tử Gia Đại Tảo chấn nhiếp, chắc có lẽ không tiết lộ hành tung của mình.

- Chuyện Kiếm Thần tông không có liên quan gì tới chúng ta. Mấy ngày nữa chính là một lần đại hội giám bảo lớn nhất trong vòng trăm năm trở lại đây của Huyền Kim thành. Trên đại hội có không ít bảo vật. Ta thấy chúng ta vẫn nên nhân cơ hội gom góp tài phú qua đào bảo, có lẽ sẽ có thể tìm được một ít bảo bối chính thức.

- Nhất định phải tham dự. Nghe nói đệ tử Hóa Vân tông cũng chạy tới, loại đại hội này trăm năm một lần, nếu như bỏ qua nhất định sẽ hối hận tới mức đứt ruột đứt gan nha.

- Muốn tham gia cũng không phải dễ, người có thể tham gia chẳng

những thực lực phải đạt tới Lĩnh vực cảnh đỉnh phong trở lên, nghe nói còn phải có năng lực giám bảo nhất định. Năng lực không có, cho người có đi qua thì người ta cũng không nhận.

- Như vậy năng lực giám bảo sẽ được phán định thế nào đây?

- Đương nhiên phải có cách rồi, mấy ngày nay ở phủ thành chủ Thiên Huyền kim thành chúng ta có khảo hạch chuyện này. Nếu như thực sự có bản lĩnh thì có thể đi tới khảo hạch một chút. Có lẽ có thể nhận được vé vào cửa, đào được vài món bảo bối. Mấy hôm trước ta cũng có bổ sung chút tri thức phương diện này cho nên đang định đi thử. Thế nào? Mấy người các ngươi có đi không?

- Cơ hội tốt như vậy nào có thể bỏ qua được chứ? Đương nhiên phải đi, cùng đi đi.

Trong khi nói chuyện mấy người chậm rãi đi về phía trước, chỉ trong chốc lát đã biến mất trước mặt.

- Giám bảo đại hội.

Nhiếp Vân gật đầu.

Kiếp trước sau khi được Bắc trưởng lão Chư Cát Thanh Vân của Hóa Vân tông thu làm đồ đệ hắn luôn bế quan tu luyện, sau khi thành danh lại thường xuyên lẻn vào thế lực yêu nhân giết chóc, thời gian ở Phù Thiên đại lục cũng không dài. Cho nên tuy rằng loại thành thị nhị lưu như Huyền Kim thành tuy rằng hắn có nghe nói qua, thế nhưng cũng không có biết có cái gọi là giám bảo đại hội gì đó.

- Nếu như là nơi bảo bối tụ hội, có lẽ có thể tìm được thứ làm cho pháp quyết vô danh vận chuyển.

Đột nhiên hai mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Thứ có thể khiến cho pháp quyết vô danh vạ chuyển là gì hắn cũng không rõ. Tuy nhiên nếu như tới nơi có nhiều bảo bối tìm kiếm có lẽ cũng sẽ có. Một khi tìm được, số lượng đan điền tăng lên, khi đó sẽ đạt được loại thiên phú siêu cấp như Thiên Hành sư, Thiên Thủ sư.

Sử dụng qua một lần thiên phú Thiên Thủ sư cho nên Nhiếp Vân tràn ngập chờ mong với loại thiên phú này. Có được loại thiên phú này, phối hợp với thiên phú Kiếm Đạo sư thi triển kiếm pháp, như vậy có thể khiến cho thực lực hắn tăng lên gấp đôi.

Mà trước đó hai tay cùng lúc sử dụng Vô Thượng đại kiếm thuật, tình huống này cũng chỉ có thể thi triển dưới tình huống vận chuyển loại thiên phú này mà thôi.

Thiên hành sư, một trong ba loại thiên phú chạy trốn. Phối hợp với Phong Lôi ma dực, thân pháp quỷ dị khó lường. Cho dù gặp phải cường giả Hạp Hư cảnh đỉnh phong cũng có thể tranh đấu một hai.

- Đi, đi phủ thành chủ.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, mang theo Tiểu long đi về phía trước.

Tuy rằng hắn không biết phủ thành chủ đi thế nào, nhưng mà vừa rồi có mấy người đi trước, hắn đã lặng lẽ thi triển truy tung chi khí, có thể nhẹ nhàng tìm được chỗ đối phương, đi theo khí tức mà đuổi tới nơi.

Phủ thành chủ khác với những nơi khác trong thành thị, ở giữa Huyền Kim thành. Vừa mới tới nơi đã nhìn thấy vô số người có mặt, trên quảng trường bên ngoài phủ thành chủ có vô số người đứng đó, dường như cũng là người tới tham dự khảo hạch.

Những người này đều có thực lực ngoài Lĩnh vực cảnh đỉnh phong, trong đó không ít người mặc phục sức giống như, lại túm lại một chỗ, xem ra là đệ tử tông môn và một ít đệ tử thế gia.

Có khả năng hấp dẫn những người này tới, xem ra giám bảo đại hội Huyền kim thành này trong mắt đệ tử hạch tâm các tông môn lớn cũng có địa vị khá cao.

Một thành thị nhị lưu, người có thực lực mạnh nhất cũng chỉ là Thiên Kiều cảnh. Đột nhiên xuất hiện nhiều cường giả Lĩnh vực cảnh như vậy chỉ sợ áp lực cũng vô cùng lớn.

- Ba ba, chúng ta tới đây làm gì? Con đói....

Tiểu long nhìn quanh, đôi mắt to chớp chớp, vẻ mặt vô tội vô cùng, cái chân trước chỉ vào miệng mình, ý tứ đại khái là đói.

Nghe thấy tiểu gia hỏa kêu đói, khuôn mặt Nhiếp Vân đen lên.

Không cần hoài nghi, tiểu tử này nhất định là quỷ đói đầu thai, trước đó mới ăn nhiều như vậy, rốt cuộc bụng tiểu tử ngươi là bụng gì đây?

------oOo------

Chương 882: Giám bảo đại hội (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Một lát nữa sẽ cho ngươi ăn, ở đây nên thành thật cho ta một chút.

Nhiếp Vân dặn dò một tiếng.

- Được, Tiểu long nhất định sẽ nghe lời ba ba nói.

Thanh âm của Tiểu long như là trẻ con vừa bú sữa vừa nói vậy.

Ầm ầm.

Khi một người một rồng nói chuyện với nhau thì đột nhiên trên không trung có khí lãng nhấp nhô, có mấy đạo thân ảnh từ đằng xa bay tới.

- Đệ tử hạch tâm Hóa Vân tông Hồ Khuê, Tang Hồng Y đặc biệt tới bái kiến thành chủ.

Bóng người dừng lại, thanh âm sang sảng vang lên, vang vọng cửu châu, vang vọng cả quảng trường bên ngoài phủ thành chủ.

- Hồ Khuê, Tang Hồng Y này chính là nhân vật thiên tài Hóa Vân tông, danh khí rất lớn, thực lực dường như đều là Hạp Hư cảnh đỉnh phong. Chỉ cần tham dự Tế Vân đại điển là có thể trở thành nhân vật Vô thượng Phá Không cảnh, biến thành Thái thượng trưởng lão Hóa Vân tông.

- Đúng vậy a. Hai người bọn hắn trong đám đệ tử hạch tâm cũng vô cùng nổi danh, không ngờ lại tới đây... Thực sự khiến cho người ta có chút ngoài ý muốn a.

- Xem ra lần này đại hội giám bảo Huyền Kim thành sẽ có rất nhiều thứ tốt xuất thế. Nếu không cũng không có khả năng hấp dẫn cường giả như vậy tới đây.

- Đệ tử Hóa Vân tông tầm mắt rất cao, đồ có thể làm cho bọn hắn vừa ý sao có thể đơn giản được? Tới lúc đó cho dù chúng ta không đoạt được đồ tốt thì cũng mở rộng tầm mắt...

Nghe thấy thanh âm này, chung quanh vang lên thanh âm như thủy triều, mọi người lặng lẽ nói thầm.

- Hồ Khuê, Tang Hồng Y...

Nghe thấy cái tên này, trên mặt Nhiếp Vân cũng không có hiện lên vẻ vui sướng khi gặp cố nhân mà nắm tay xiết chặt. Trong mắt hiện lên vẻ phiền muộn, tối tăm.

Hồ Khuê, Tang Hồng y, hai người này kiếp trước không những không biết mà còn có liên quan khó có thể quên được. Trận chiến Vạn giới sơn chính là hai gia hỏa thân tín này ra tay sau lưng, một kiếm hủy diệt mạch máu trái tim hắn. Nếu không chỉ bằng vào đám người này sao có thể giết được hắn chứ?

Người hắn tin tưởng nhất là hai người này, không ngờ đối phương lại đầu nhập vào yêu tộc...

Tuy rằng là bị yêu linh phụ thể, thế nhưng có thể che dấu triệt để như vậy, ngay cả cường giả đan điền Huyệt khiếu cảnh đỉnh phong như hắn cũng không thể nhìn ra, chỉ sợ bản chất linh hồn bọn hắn cũng có liên quan tới yêu nhân. Nếu không làm sao nhất cử nhất

động đều có thể giấu diếm dấu vết được chứ?

Ba trăm năm sau bọn hắn đã là cường giả đan điền Huyệt Khiếu cảnh, vô luận là ở Hóa Vân tông hay là Phù Thiên đại lục đều là nhân vật hàng đầu. Cho nên Nhiếp Vân mới dẫn bọn hắn đi tới Vạn giới sơn, không ngờ lại bị đối phương phản bội, đánh lén.

Hóa Vân tông ở đỉnh Phù thiên, hoàn toàn khác với bảy đại tông môn khác, những tông môn khác Nguyên Thánh cảnh là có tư cách trở thành đệ tử tầm thường. Bất Hủ cảnh có tư cách trở thành đệ tử tinh anh, Lĩnh vực cảnh là đệ tử hạch tâm. Mà thân là đệ nhất tông môn Phù Thiên đại lục, Hóa Vân tông lại khác.

Bất Hủ cảnh tối đa cũng chỉ là đệ tử bình thường, Lĩnh vực cảnh chỉ có thể trở thành đệ tử tinh anh. Về phần đệ tử hạch tâm, thực lực thấp nhất cũng đã đạt tới Thiên Kiều cảnh, trong đó người ưu tú thậm chí còn đạt tới Hạp Hư cảnh đỉnh phong.

Tựa như hai người Hồ Khuê và Tang Hồng Y này vậy, bọn hắn chính là người nổi bật trong đám đệ tử hạch tâm.

Loại thực lực này ở trong bảy đại tông môn khác đã có thể trở thành Thái thượng trưởng lão, mà ở đây bất quá chỉ là đệ tử hạch tâm mà thôi.

Mà Thái thượng trưởng lão Hóa Vân tông phải có thực lực Phá Không cảnh.

Bởi vậy có thể thấy được thực lực chỉnh thể của Hóa Vân tông cao hơn các tông môn khác một mảng lớn.

Tuy nhiên đây chỉ là chuyện mấy chục năm trước, nương theo tông chủ Hóa vân tông mất tích, chưởng giáo ấn mất đi, còn có hơn ba mươi vị Thái thượng trưởng lão Phá Không cảnh cũng biến mất.

Nương theo những vị Thái thượng trưởng lão này mất tích, cả tông môn hiện tại, số lượng Thái thượng trưởng lão có thể ra tay chỉ có tám vị. Tứ đại Vô thượng trưởng lão thì hành tung bất định, như thần long thấy đầu không thấy đuôi. Ai cũng không biết đang trốn ở chỗ sâu nào đó. Tự nhiên mới khiến cho người ta có cảm giác tông

môn cự phách trước kia bây giờ đã triệt để suy tán.

Trước kia áp đảo trên tất cả các tông môn khác, có được thực lực tuyệt đối, thế nhưng hiện tại lại lưu lạc tới mức không kém bảy đại tông môn bao nhiêu, đương nhiên sẽ bị người ta khinh thị.

Đương nhiên như vậy còn chưa bết bát tới cực điểm. Cực điểm chính thức chính là thời điểm trong trí nhớ trước kia của Nhiếp Vân, là lúc bảy đại tông môn tụ hội tại Lăng tiêu đỉnh, cùng nhau bức bách Hóa Vân tông. Sau trận chiến ấy mới khiến cho tong môn cự phách này chính thức từ trên thần đàn ngã xuống.

Trận chiến ấy qua đi, tám đại Thái thượng trưởng lão Phá Không cảnh chết hết toàn bộ, đệ tử Hạp Hư cảnh đỉnh phong, trừ Hồ Khuê và Tang Hồng Y ra không còn tới mười người còn sống. Đệ tử bình thường chết hết. Chính bởi vì như vậy cho nên thiên phú ba đan điền như hắn mới được chiêu lãm vào tông môn, trở thành đệ tử. Bằng không dùng thiên phú kiếp trước, đi vào Hóa Vân tông cho dù xin làm kẻ quét rác cũng không ai nhận.

Mà bây giờ trường hạo kiếp kia còn chưa tới.

- Nhất định ta sẽ ngăn cản loại chuyện này xảy ra.

Thì thào tự nói, Nhiếp Vân hừ nhẹ một tiếng, thanh âm không lớn nhưng lại lộ ra vẻ kiên định như sắt đá.

Kiếp trước tông môn có ân thụ nghệ với hắn, có thể đạt tới đan điền Huyệt khiếu cảnh đều là do ân tình của Hóa vân tông, chính bởi vì như vậy cho dù kiếm này lên làm tông chủ Hóa Vân tông thì hắn vẫn không có lòng trung thành quá lớn, ngược lại vẫn một lòng nghĩ tới Hóa Vân tông.

Tuy nói Hóa vân tông có phụ mẫu, có nàng, làm sao không có ràng buộc và lo lắng kiếp trước cơ chứ?

Phần tình cảm chân thành tha thiết đối với tông môn kia, cho dù là người của hai thế giới, cho dù thời gian thấm thoát trôi qua thì cũng vẫn không xóa đi được, giết cũng không hết.

- Thành chủ Bao Đồng Huyền Kim thành cung nghênh mấy vị cao thủ Hóa Vân tông, mời chư vị tới.

Khi Nhiếp Vân đang suy tư thì thành chủ Huyền Kim thành nghe thấy động tĩnh, vội vàng xông tới, vẻ mặt cung kính.

Đệ tử hạch tâm Hóa Vân tông, nhất là loại người có thực lực như Hồ Khuê, Tang Hồng Y ở trên Phù Thiên đại lục cũng có tiếng tăm lừng lẫy, tuy rằng Bao Đồng này là thành chủ, nhưng mà cũng không dám chậm trễ chút nào.

------oOo------

Chương 883: Đạm Đài tiên tử (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Các vị, mời trở về đi. Hôm nay không khảo hạch, kính xin ngày mai lại tới, rất có lỗi, đây là một chút quà tặng nhỏ, là vật xin lỗi của ta giành cho mọi người, mong rằng mọi người không chê ít.

Khi nghênh đón hai người Hồ Khuê vào phủ thành chủ, thành chủ Bao Đồng vội vàng bay ra, lên tiếng xin lỗi với đám người ở trên quảng trường.

Nói xong bàn tay khẽ chộp một cái, từ trên không trung có vô số vật trang sức do Huyền kim tạo thành. Tuy rằng không có tác dụng quá lớn, nhưng mà lại vô cùng tinh xảo, đại biểu cho tâm ý của phủ thành chủ.

Đối với Bao Đồng mà nói, trên quảng trường này cũng có rất nhiều đệ tử thế gia và tông môn, cho dù thực lực những người này cách Hạp Hư cảnh rất xa, nhưng mà cũng không phải là đối tượng mà hắn có thể đắc tội.

- Thành chủ này cũng rất biết làm người a.

Tiện tay tiếp nhạ một kiện vật phẩm trang sức, Nhiếp Vân liếc mắt nhìn rồi cười nói.

Quả nhiên, nhận được những vật này, những người vốn còn có chút ý kiến, cảm thấy thành chủ nặng bên này nhẹ bên kia. Nhìn thấy hai người Hồ Khuê, Tang Hồng Y đã không để ý tới bọn hắn nữa.

- Xem ra hôm nay không được rồi. Đi thôi, tìm tửu điếm ăn một bữa thật ngon, thuận tiện nghỉ ngơi một chút.

Biết rõ hôm nay vị thành chủ này tiếp đón hai người Hồ Khuê, Tang Hồng Y cho nên sẽ không khảo hạch nữa, Nhiếp Vân cũng không muốn đợi nữa. Hắn duỗi người, mang theo Ngũ trảo Kim long đi tới một tửu điếm gần đó.

Liên tục chạy vài ngày đường cũng có chút mệt mỏi, đừng nói là tiểu long háu ăn, coi như là hắn cũng cảm thấy miệng nhạt nhẽo.

Tửu lâu này gọi là Nhất túy lâu, vừa nghe tên đã biết rõ bên trong có rượu ngon. Mang theo Ngũ trảo Kim long đi vào, tùy tiện tìm một vị trí hẻo lánh, lại gọi loại rượu tốt nhất lên.

- Đây là cái gì? Con có thể uống không?

Ngũ trảo Kim long nhìn Nhiếp Vân gọi rượu ngon, đôi mắt to chớp chớp, vẻ mặt hiếu kỳ nói.

- Đây là rượu, có lẽ... Có lẽ có thể uống a.

Nhiếp Vân gãi gãi đầu.

Tuy rằng đầu Ngũ trảo Kim long này còn nhỏ, nhưng mà dù sao cũng là thần thú thượng cổ, huyết mạch cường đại, uống một chút rượu có lẽ sẽ không có gì a.

- hì hì, vậy con uống...

Hai mắt sáng ngời, vội vàng duỗi hai móng vuốt ra ôm lấy một vò, cái miệng mở ra.

Mới uống nửa vò, đôi mắt to của Ngũ trảo Kim long đã trở nên mê

ly, từ trên không trung ngã trái ngã phải.

Phanh một cái, rớt xuống mặt bàn.

- Ba ba, rượu này dễ uống, con còn muốn uống.

Say rượu tới mức rớt xuống mặt bàn, thế nhưng Ngũ trảo Kim long vẫn nắm vò rượu lên, muốn tiếp tục uống rượu.

...

Nhiếp Vân không ngờ tới loại dị chủng thượng cổ này lại có tửu lượng kém như vậy, hắn cười khổ rồi lắc đầu, tay cầm lấy vò rượu, lại thu nó vào trong Tử Hoa động phủ.

..

Trong phủ thành chủ Huyền Kim thành.

Thanh chủ Bao Đồng đứng bên cạnh, vẻ mặt cung kính nhìn mấy người trước mắt.

Mấy người này có hai người ngồi ở vị trí phía trước, những người khác đứng đằng sau. Hai người đang ngồi, người ở bên tay trái một thân áo gai, hai hàng lông mày đen nhánh, ở giữa dường như có lôi điện lập lòe. Người bên phải thân thể thon dài, một thân áo đỏ, khí chất tựa như bảo kiếm ra khỏi vỏ, sát khí bức người.

Đây chính là hai người Hồ Khuê và Tang Hồng Y.

- Bao Đồng thành chủ không cầ phải kinh hoảng, lần này hai người chúng ta tới đây là có chuyện muốn cầu thành chủ trợ giúp.

Nhìn thấy bộ dáng câu nệ của thành chủ, Tang Hồng Y cười, nụ cười này của hắn làm cho vẻ sát khí ngập trời tiêu tán, như là gió xuân, mưa móc tới.

Chỉ tính riêng khí chất chuyển biến như vậy cũng đã biết được tiểu tử này khống chế khí tức đạt tới mức lô hỏa thuần thanh.

- Hai vị tiền bối cứ nói thẳng, nếu như có thể trợ giúp thì ta tuyệt đối không hai lời.

Bao Đồng vội vàng nói.

Tu luyện giới không tính lớn nhỏ theo số tuổi, chỉ có phân theo thực lực mạnh yếu. Thực lực hai người này mạnh hơn Bao Đồng cho nên phái xưng hai người là tiền bối.

- Được rồi, lần này hai người chúng ta tới đây là có việc, Hồ Khuê, ngươi nói trước đi.

Tang Hồng Y quay đầu nhìn về phía thanh niên áo gai kia.

- Được, vậy để ta nói trước. Ta nghe nói lần giám bảo đại hội này Huyền Kim thành có được tràng hạt từ phật vực, gần đây ta có chút hứng thú với công pháp Phật môn, không biết Bao Đồng thành chủ có thể nói rõ ràng được hay không?

Hồ Khuê cười một tiếng, trực tiếp hỏi.

- Tràng hạt Phật vực... Quả thực chúng ta có đạt được một kiện... Không phải là thứ của phủ thành chủ ta, mà là do một tán tu đưa tới, hắn muốn đấu giá, chuyện này...

Bao Đồng có chút khó xử nói:

- Yên tâm đi, ta chỉ xác nhận tin tức một chút, thân là đệ tử Hóa Vân tông, danh môn chính phái, sẽ không mạnh mẽ đoạt chỗ yêu thích của người. Một khi các ngươi đấu giá thì nói cho ta biết. Ta sẽ dùng cái giá quang minh chính đại mua nó đi.

Hồ Khuê khoát tay, hào khí ngập trời nói.

- Đa tạ tiền bối hiểu cho ta.

Nghe hắn nói như vậy Bao Đồng lau mồ hôi lạnh trên trán

Tán tu cầm tràng hạt kia cũng là cường giả Hạp Hư cảnh, đối với hắn mà nói ai cũng không thể đắc tội.

Tuy rằng tán tu không thâm căn cố đế, thế lực khổng lồ như danh môn chính phái. Thế nhưng bọn hắn cũng không cần phải cố kỵ thân phận, môn quy mà có thể tùy ý làm bậy. Một khi đắc tội, hậu hoạn vô cùng.

- Tới phiên ta, ta nghe nói quý thành trừ Huyền kim ra còn khai quật được một loại Địa mạch tinh thạch, loại tinh thạch này các ngươi có bao nhiêu? Ta muốn toàn bộ.

Thấy Hồ Khuê nói xong Tang Hồng Y nói tiếp.

- Địa mạch tinh thạch? Trên đường đi ngươi không nói mình muốn cái gì. Hồng Y, hóa ra ngươi còn hung ác hơn ta, muốn đoạt được tâm mỹ nhân a.

Dường như trước đó Hồ Khuê cũng không biết Tang Hồng Y tới đây là muốn cái gì, nghe thấy đối phương nói vậy hắn không nhịn được cười.

- ha ha... Ta nghe nói nàng đang tìm kiếm Địa mạch tinh thạch cho nên cũng chỉ nhất thời cao hứng mà thôi.

Bị đối phương nhìn thấu, Tang Hồng Y không có chút thẹn thùng nào mà còn ngược lại, có chút khoai khoái, cười nhạt nói.

- Nàng tìm kiếm, thu thập Địa mạch tinh thạch đúng là không sai. Bất quá ta khuyên ngươi cẩn thận một chút. Vị Đạm Đài tiên tử này ai cũng không để ý, lạnh lùng tới mức làm cho người ta sợ hãi. Không ít sư huynh đệ đều đã đụng phải thiết bản, ngươi cũng nên cẩn thận.

Hồ Khuê cười nói.

------oOo------

Chương 884: Đạm Đài tiên tử (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta biết, vị Đạm Đài tiên tử này là đệ tử thân truyền của Đông trưởng lão, người ta cao ngạo cũng rất bình thường. Bất quá Tang Hồng Y ta cũng không phải ai cũng vừa ý. Ta không giống như những người khác, chỉ cần ra tay, nhất định có thể thu được tâm mỹ nhân dễ dàng.

Tang Hồng Y cười nhạt một tiếng, trong mắt lóe lên quang mang tự tin.

- Vậy ta chúc mừng ngươi trước....

Hồ Khuê cười ha ha nói.

Không để ý tới lời chúc mừng của đối phương Tang Hồng Y lần nữa nhìn về phía Bao Đồng, nói.

- Sao vậy? Có Địa mạch tinh thạch hay không?

- Có, có. Ta đi mang tới cho tiền bối.

Bao Đồng vội vàng gật đầu rồi quay người phân phó một tiếng. Chỉ trong chốc lát thuộc hạ đã mang theo Linh binh phi hành tới. Hắn xóa ấn ký linh hồn bên trên rồi đưa qua.

- Được rồi.

Tang Hồng Y quét qua linh binh phi hành, trên mặt hiện lên nụ cười vui vẻ.

- Không tệ, năm trăm khỏa tinh thạch, một khỏa ta trả ngươi giá cả bình thường, mười khỏa linh thạch thượng phẩm. Đây là năm ngàn khỏa linh thạch thượng phẩm.

Bàn tay khẽ lật, trên mặt đất lập tức xuất hiện một đống linh thạch thượng phẩm chồng chất như núi nhỏ. Khí tức cuồn cuộn, linh khí tràn ra bốn phía.

- Đa tạ.

Bao Đồng hưng phấn nói.

Địa mạch tinh thạch là một loại khoáng thạch đặc thù, trong đó có năng lực di chuyển không gian. Là nguyên vật liệu chủ yếu để luyện chế Dời Thiên phù lục. Cái giá mà Tang Hồng Y cho hắn tuy rằng không cao, tuy nhiên vẫn có thể tiếp nhận. Dù sao nếu như đối phương lấy mạnh hiếp yếu để đoạt, hắn cũng không có cách nào phản kháng.

- Tuy rằng năm trăm khỏa không ít, thế nhưng đối với ta mà nói vẫn không đủ. Nếu như ngươi còn có thì ta có thể tiếp tục mua.

Lấy Địa mạch tinh mạch trong Linh binh phi hành ra, Tang Hồng Y nói.

- Địa mạch tinh thạch, Huyền Kim thành chúng ta quả thực không còn, tuy nhiên...

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, Bao Đồng có chút do dự nói.

- Tuy nhiên cái gì?

- Đoạn thời gian trước đó đệ tử Tiên Võ tông tới lấy một khỏa Địa mạch tinh tủy, muốn đấu giá, hiện tại đang nhờ bán đấu giá... Nếu không ta thay tiền bối mang về, về phần đấu giá mua, ta lại nghĩ biện pháp khác...

Bao Đồng nói.

- Địa Mạch tinh tủy? Đây chính là đồ tinh thuần hơn địa mạch tinh thạch gấp trăm lần sao? Rất tốt, rất tốt.

Tang Hồng Y nghe được thậm chí còn còn địa mạch tinh tủy định bán đấu giá, hai mắt hắn thoáng cái sáng ngời, không còn vẻ bình tĩnh trước đó nữa. Toàn thân cao thấp đều lộ ra lửa nóng, tuy nhiên, một tia lửa nóng này nhanh chóng bị sự bình tĩnh, tỉnh táo thay thế.

- Không cần lấy trước, đệ tử Tiên Võ tông cũng thuộc một trong tám đại tông môn như Hóa Vân tông ta, ngươi trực tiếp lấy về, về sau nếu nwh bị hắn biết chắc chắn phiền toái không nhỏ. Đến lúc đó ta

sẽ tham dự đấu giá để mua, quang minh chính đại mua thứ này lại.

- Đa tạ nhị vị tiền bối thông cảm.

Nghe thấy hai người không giống như đệ tử tông môn khác, lại còn cân nhắc thay mình, Bao Đồng thở dài một hơi.

- Tiền bối, nếu như không có chuyện gì khác mời nhị vị tới Nhất túy lâu dùng bữa. Nhất túy lâu là tửu lâu lớn nhất trong Huyền Kim thành chúng ta, rượu ngon nhiều vô số kể. Mà ngay cả Tuyết quả tửu cũng có.

Thấy đối phương xong chuyện, Bao Đồng vội vàng nịnh bợ nói.

- Ồ? Có rượu của Kỵ Tửu nhân gia hay sao? Như vậy hai huynh đệ chúng ta cũng muốn đi thử một chút, ngươi dẫn đường đi.

Hai mắt Tang Hồng Y sáng ngời.

- Nhị vị tiền bối, mời. Chư vị đệ tử tiên môn, mời.

Thấy bọn hắn đồng ý, Bao Đồng thở dài một hơi, hai vị đệ tử hạch tâm Hóa Vân tông này trên cả Phù Thiên đại lục cũng vô cùng nổi danh. Có thể nịnh bợ bọn hắn, về sau địa vị của hắn sẽ càng thêm củng cố. Thậm chí nếu như vận khí tốt, đạt được ban thưởng nào đó, thwujc lực tăng thêm một giai cũng không biết chừng.

- Được.

Hồ Khuê và Tang Hồng Y đồng thời gật đầu, mang theo rất nhiều sư huynh đệ sua lưng theo sát Bao Đồng bay về phía Nhất túy lâu.

- Các vị, ngại quá. Hôm nay thành chủ muốn mở tiệc chiêu đãi khác quý ở tửu lâu chúng ta. Kính xin mọi người rời đi, toàn bộ phí tổn hôm nay tính lên trên người chúng ta. Thực sự xin lỗi chư vị.

Vừa mới thu Ngũ trảo Kim long uống say vào trong động phủ, Nhiếp Vân lắc đầu, đang định uống tiếp thì chợt nghe trong tửu lâu vang vọng một đạo thanh âm vô cùng áy náy. Nghe thấy đạo thanh âm này, hai hàng lông mày của hắn không nhịn được nhíu lại.

Hồ Khuê và Tang Hồng Y cũng có mặt mũi quá lớn a, đi tới đâu cũng bị đuổi.

- Đi thôi, khách quý của thành chủ, nhất định là mấy vị đệ tử hạch tâm của Hóa Vân tông vừa rồi.

- Loại đại nhân vật này chúng ta không thể trêu vào, vẫn nên rời đi thì hơn.

- Ài, ăn cơm cũng phải nhìn sắc mặt người khác, mặt mũi đệ tử Hóa Vân tông thật lớn a.

Người trong tửu lâu nghe thấy thanh âm áy náy này, tất cả đều lắc đầu, quay người đi ra bên ngoài.

Tuy rằng người có thể tiêu phí ở đây đều có địa vị không thấp, nhưng mà so với loại tông môn đệ nhất thiên hạ như Hóa Vân tông mà nói, vẫn còn kém xa.

Rất nhanh, cả đại sảnh chỉ còn lại một mình Nhiếp Vân.

- Vị khách quan kia, kính xin rời đi, phủ thành chủ muốn chiêu đãi khách quý, ngươi xem...

Chủ tửu lâu nhìn thấy thiếu niên này uống từng ngụm rượu, không có ý tứ rời đi. Hắn biến sắc, vội vàng đi tới.

- Uống rượu ở chỗ các ngươi chẳng lẽ còn phải xem thân phận cao thấp hay sao? Đừng có nói nhảm, mang rượu tốt nhất của các ngươi ra đây.

Nhiếp Vân nhướng mày, hừ lạnh một tiếng. Thực lực Hạp Hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong trên người lập tức không hề giữ lại mà phóng thích ra.

Cho dù hắn không muốn gây chuyện, nhưng mà hắn cũng muốn nhìn xem đám tiểu nhân kiếp trước hại tính mạng hắn, ngày hôm nay đã có thành tựu gì.

Mặc kệ kiếp trước Hồ Khuê, Tang Hồng Y tự nguyện đầu nhập vào Yêu tộc hay là bị ép yêu linh phụ thể. Kiếp trước nếu như không phải vì hai người bọn chúng thì hắn tuyệt đối sẽ không thê thảm như vậy. Mặc dù kiếp này khác kiếp trước, nhưng mà sự khúc mắc trong lòng cũng không phải nói bỏ là bỏ một cách đơn giản được.

Lại nói, thành chủ Bao Đồng dám làm như vậy, đuổi tất cả khách nhân ra, nhất định cũng được đối phương gật đầu đồng ý.

Hóa Vân tông gần đây tự cho mình là danh môn chính phái, chú trọng danh dự, lần này lại phô trương lớn như vậy thì có khác gì những thiếu gia ăn chơi và đám tà ma ngoại đạo kia cơ chứ?

Xem ra hai người này cũng không có biết điều giống như biểu hiện trước mắt hắn

kiếp trước.

------oOo------

Chương 885: Giao phong trong ngắn ngủi

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cường giả Hạp Hư cảnh... Chuyện này...

Cảm nhận khí tức từ trên người đối phương phát ra, chủ tửu điếm giật mình, biết rõ bằng vào bản lĩnh của hắn không thể trêu vào, cho nên lúc này cũng không dám nói thêm gì, chỉ đành lấy rượu ngon ra mà thôi.

Thành chủ thực lực mạnh nhất Huyền Kim thành cũng chỉ là Thiên Kiều cảnh đỉnh phong, lão bản tửu điếm này cũng chỉ là Lĩnh vực cảnh đỉnh phong, trước mặt Hạp Hư cảnh không tính là cái gì, cho nên hắn cũng không dám nói nhảm.

Lần này rượu mang ra cũng tốt hơn nhiều, chính là Kỵ tửu nhan gia Tuyết quả tửu.

- Có chuyện gì vậy? Sao còn có người chưa đi?

Vừa mới mang rượu lên thì chợt nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài vang lên. Lập tức, Bao Đồng thành chủ và đám người Tang Hồng Y đi tới.

Vừa nhìn thấy bên trong tửu điếm vẫn còn có khách, lông mày của Bao Đồng thoáng cái dựng lên.

- Thành chủ...

Lão bản tửu điếm đang định giải thích hai câu thì đã nhìn thấy sắc mặt Bao Đồng trầm xuống, miệng hừ lạnh một tiếng:

- Phế vật.

Nói xong hắn quay người đi về phía Nhiếp Vân.

- Vị khách này, tửu lâu này ta đã bao. Hạn cho ngươi trong vòng ba hô hấp lập tức rời đi, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Đi tới trước mặt Nhiếp Vân, Bao Đồng cao giọng nói.

Thanh âm của hắn cực kỳ nghiêm túc, hai hàng lông mày mang theo khí tức thượng vị giả. Trong suy nghĩ của hắn, chỉ cần hắn làm như vậy thì người bị quát lớn kia nhất định sẽ cảm thấy cực kỳ sợ hãi, quay người rời đi. Ai ngờ vị thiếu niên đang uống rượu này vẫn tự rót rượu cho mình như trước, không thèm quan tâm tới hắn, giống như không nghe thấy vậy.

- Không thấy thành chủ nói chuyện sao? Ngươi điếc hay câm vậy?

Bao Đồng còn chưa nói tiếp thì một thủ hạ phía sau đã đi lên, tay vỗ bàn, lớn tiếng quát.

- Cút.

Không muốn nói nhảm với loại tiểu lâu la này, Nhiếp Vân vừa uống rượu vừa hừ lạnh một câu.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Thanh âm lạnh lẽo của hắn vang lên, thuộc hạ của Bao Đồng lập tức bắn ra ngoài, bộ dáng nhìn buồn cười tới cực điểm.

Linh hồn Linh cấp đỉnh phong thi triển thiên phú Tiên âm sư há có thể là thứ mà tiểu lâu la chưa tới Lĩnh vực cảnh có thể chống đỡ được?

- Ngươi.. Được, được. Các vị tiền bối, người này không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, vừa nhìn đã biết là gian tế của yêu nhân, kính xin mấy vị ra tay, thể hiện uy phong của Phù Thiên đại lục chúng ta.

Dường như nhìn ra thực lực của vị thiếu niên này không tầm thường, tuy nhiên Bao Đồng cũng không quá sợ hãi mà quay đầu nói với đám người Hồ Khuê, Tang Hồng Y. Chỉ là hắn còn chưa nói hết thì đã cảm thấy trên mặt tê rần, đầu thoáng cái ngẹo lại, sau đó thân thể bay ra ngoài. Đầu cắm vào một cây cột lớn bên ngoài tửu lâu.

- Gian tế? Yêu nhân? Yêu nhân cái con mẹ ngươi.

Đầu cắm vào trong cây cột, lúc này Bao Đồng mới nghe được một đạo thanh âm tràn ngập khinh thường vang lên.

Nhiếp Vân ghét nhất bị người khác chụp mũ mình, đánh không lại thì đánh không lại, giấu đuôi sói làm cái rắm a.

Ngươi đuổi ta không đi thì chính là gian tế yêu nhân? Ngươi cưỡng ép đuổi người, vô lễ như vậy chẳng phải càng giống yêu nhân hay sao?

- Thiên phú Tiên âm sư, không tê. Nếu như không chê, ngươi có thể cùng ngồi uống với chúng ta vài chén hay không?

Tang Hồng Y liếc mắt nhìn gia hỏa vừa thanh âm làm cho bắn ngược lại cùng với thành chủ Bao Đồng, ánh mắt lóe lên, không biết nghĩ cái gì mà lại đột nhiên mở miệng nói:

- Cùng uống rượu? Xin thứ lỗi, không trèo cao được.

Nhìn thấy ánh mắt đối phương như vậy, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, không thèm để ý tới.

- Chó chết, ngươi hung hăng càn quấy cái rắm. Hồng Y sư huynh ta nói chuyện với ngươi chính là phúc khí tu luyện mấy đời của ngươi, không ngờ lại dám trang bức, ta thấy ngươi muốn chết rồi.

Sau lưng Tang Hồng Y có một đệ tử Hóa Vân tông lên tiếng. Người này dường như đã nhận được chỉ thị cho nên trực tiếp nhảy ra, miệng hét lớn, bàn tay duỗi về phía trước, đánh ra một chưởng ấn.

Đệ tử này thân là đệ tử hạch tâm Hóa Vân tông, thực lực cũng không thấp. Tuy rằng không bằng Tang Hồng Y, Hồ Khuê, nhưng mà cũng đạt tới Hạp Hư cảnh sơ kỳ. Loại thực lực này trong tông môn khác đã được coi là Thái thượng trưởng lão, là nhân vật quyền bá một phương. Một khi toàn lực đánh ra công kích sẽ mang theo lực lượng áp bách không gian. Còn chưa tới mắt đã khiến cho những cái bàn chung quanh bị quét thành bụi phấn.

- Muốn chết? Tôm tép. Đã như vậy ngươi quỳ xuống cho ta đi.

Cái tay vốn định rót rượu ngừng lại, thân thể Nhiếp Vân không có động tác gì, lông mày nhướng lên, trong hai mắt đột nhiên bắn ra một đạo quang mang.

Ầm.

Một đạo sóng tinh thần đậm đặc đột nhiên bắn ra, đón chào một chưởng này.

Ầm ầm.

Sóng tinh thần thoáng cái xông qua chưởng ấn, đâm vào trong đầu người nọ.

Phịch phịch.

...

- ah...

Một tiếng kêu thảm vang lên, tên đệ tử này đã quỳ rạp xuống đất.

Tuy rằng Hóa Vân tông là ràng buộc trong lòng hắn, tình cảm thâm hậu. Nhưng mà là đại tông môn, tốt xấu lẫn lộn, loại đệ tử hạch tâm không nói hai lời đã động thủ với ngươi khác đương nhiên thuộc về hàng ngũ kẻ xấu. Đối với loại cặn bã ỷ thế hiếp người này Nhiếp Vân căm thù tới tận xương tủy, cho nên khi ra tay cũng không có chút lưu tình nào.

- Ngươi dám làm cho Đỗ Giang sư đệ quỳ xuống, khiêu chiến uy nghiêm của Hóa Vân tông chúng ta? Rất tốt, ta thấy ngươi chán sống....

Lại có một đệ tử hạch tâm nhảy ra, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Nhiếp Vân. Tên này có thực lực Hạp Hư cảnh trung kỳ, vừa mới hét lớn thì cũng giống như người vừa rồi, thân thể nhoáng lên, lực lượng toàn thân ngưng tụ, đánh ra một quyền.

Ầm ầm...

Thực lực người này rõ ràng so với người trước còn mạnh hơn một cấp bậc. Sau khi đánh ra một quyền, một đạo khí lãng trùng kích mãnh liệt tới, lập tức bao phủ huyệt vị toàn thân Nhiếp Vân, dường như đã thoát khỏi phạm trù giáo huấn, mà là trực tiếp hạ sát.

Chỉ cần bị đánh trúng, cho dù là cường giả Hạp Hư cảnh trung kỳ như hắn cũng sẽ bị gân cốt vỡ vụn, thê thảm vô cùng.

Sưu.

Tuy nhiên quyền phong của hắn còn chưa tới trước mặt thiếu niên thì đã cảm thấy sắc mặt đỏ lên, miệng cảm thấy đau đớn một hồi, hóa ra đã có một chén rượu chui vào trong miệng hắn, đánh gãy bảy tám chiếc răng.

Phốc.

Máu tươi phun ra, chân mạnh mẽ lui về phía sau vài bước, té ngã xuống mặt đất. Công kích cường đại vô cùng vừa rồi cũng bởi vì lực lượng bị cắt đứt mà tan thành mây khói.

- ngươi muốn chết...

Vị đệ tử hạch tâm này bị thương, còn muốn xông lên tiếp thì đã bị Tang Hồng Y ngăn lại.

------oOo------

Chương 886: Phật cố xá lợi (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được rồi, ngươi còn ngại mất mặt chưa đủ sao?

Ngăn cản mọi người, Tang Hồng Y quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Có phải vị bằng hữu này có mâu thuẫn gì với Hóa Vân tông ta hay không? Nếu như có tuy rằng thực lực Tang Hồng Y ta không được, nhưng mà vẫn có thể làm chủ cho ngươi.

- Không có mâu thuẫn, chỉ là ta xem thường những gia hỏa chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng này mà thôi.

Thấy đối phương cũng không có trực tiếp ra tay, Nhiếp Vân cũng cảm thấy ngạc nhiên vì sự trầm ổn của Tang Hồng Y. Tuy nhiên cũng không có nghĩa là cừu hận kiếp trước được xóa bỏ, hắn hừ lạnh một tiếng nói.

- Xem ra là hiểu lầm, nếu như không chê, kính xin ngồi chung bàn đối ẩm với chúng ta. Nếu như có mâu thuẫn và hiểu lầm gì cũng tiện làm sáng tỏ.

Tang Hồng Y nói tiếp.

- Đối ẩm chung bàn với các ngươi ta cảm thấy buồn nôn. Được rồi, không nói nhảm với các ngươi nữa, ta đi trước.

Nhiếp Vân hừ lạnh, thân thể đột nhiên lóe lên.

Sưu..

Thân thể tức thì biến mất tại chỗ, cũng không có ai nhìn ra tung tích.

Sau khi sử dụng thiên phú đặc thù có một đợi thời gian sử dụng. Lúc trước tạo ra Ngụy trang đang điền, hắn cấp Ngụy trang chi khí cho Tiểu Phong sử dụng, từ lúc đó Nhiếp Vân đã biết rõ đặc điểmn ày.

Trước khi thiên phú Thiên hành sư còn chưa mất đi hiệu quả, hắn thừa cơ tu luyện thành công Tật Phong Huyền Thiên bộ. Lúc này vừa mới thi triển ra tốc độ cực nhanh, cho dù là Tang Hồng Y và Hồ Khuê cũng khó có thể phát hiện ra hắn đã rời đi lúc nào.

Đương nhiên hiện tại mới chỉ sợ bộ luyện thành thân pháp mà thôi. Đáng tiếc loại vũ kỹ cấp bậc như vậy, một đạo thiên phú chi khí đặc thù chỉ có thể tu luyện thành một loại. Giống kiếm đạo chi khí tu luyện Vô thượng đại kiếm thuật vậy. Nếu như một đạo đặc thù chi khí có thể tu luyện vô số loại vũ kỹ cấp bậc này thì Kiếm đạo chi khí cũng sẽ không trân quý như vậy.

Cạch Cạch...

Nhiếp Vân vừa mới rời đi, trong tửu điếm yên tĩnh truyền ra thanh âm nắm tay thật chặt của Tang Hồng Y, lúc này ánh mắt hắn lạnh lẽo, dường như có thể kết xuất ra băng.

- Hồng Y, xem ra người này cũng không lĩnh tình ngươi. Như vậy mà cũng nhịn được, không giống tính cách của ngươi a.

Hồ Khuê cười cười.

Mấy đệ tử hạch tâm bị đánh đều là thuộc hạ của Tang Hồng Y, cho nên Hồ Khuê cũng không thèm để ý.

- Nhịn? Ha ha, ta chỉ không muốn làm cho mấy đối thủ cạnh tranh trong tông môn tìm được cớ mà thôi. Yên tâm đi, ta đã lưu lại giấu vết linh hồn trên người hắn, cho dù có chạy tới chân trời góc bể, giết hắn cũng dễ dàng như lật bàn tay vậy. Đợi tới chỗ không người ta sẽ trực tiếp ra tay giết hắn ta... Ồ? Phốc...

Vẻ mặt của Tang Hồng Y vốn tràn ngập tự tin, không chút để ý. Tuy nhiên, lời còn chưa nói hết thì đột nhiên sắc mặt hắn đỏ lên, phun ra một ngụm máu tươi.

- Sao vậy?

Nhìn thấy biến cố đột nhiên xuất hiện, Hồ Khuê cũng không nhịn được biến sắc.

- Linh hồn ấn ký mà ta lưu lại đã bị hắn... Xóa bỏ. Chuyện này... Chuyện này sao có thể chứ?

Trên khuôn mặt vốn tự tin của Tang Hồng Y tràn ngập vẻ khó coi, sắc mặt đỏ lên, toàn thân run rẩy.

- Vẫn còn có chút lỗ mãng.

Đi trên đường Huyền Kim thành, nhớ tới chuyện vừa rồi, Nhiếp Vân lắc đầu.

Đột nhiên nghe thấy tin tức của Hồ Khuê và Tang Hồng Y, hắn hơi mất đi tỉnh táo, muốn đọ sức một phen. Thế nhưng trên thực tế, làm như vậy lại có chút liều lĩnh.

Tuy rằng thực lực của hắn bây giờ tiến bộ rất lớn, cũng có thể vượt cấp chiến đấu. Nhưng mà Hồ Khuê và Tang Hồng Y chính là thiên tài tuyệt đỉnh của Hóa Vân tông. Tuy rằng không bằng mấy người yêu nghiệt kia, nhưng mà cũng không yếu, cũng có thể vượt cấp chiến đấu.

Hai người đều là Hạp Hư cảnh đỉnh phong, lại phối hợp với vượt cấp chiến đấu, ngay cả cường giả bán bộ Phá Không cảnh cũng có thể chiến thắng. Loại thực lực này hiện tại không phải là thứ mà

hắn có thể chống lại được.

Trừ phi hắn đạt tới Hạp Hư cảnh trung kỳ.

Đạt tới Hạp Hư cảnh trung kỳ, thực lực lần nữa tăng vọt, khi gặp lại hai người này cũng không cần phải sợ hãi.

Tuy rằng biết rõ như vậy, nghĩ tới chuyện kiếp trước hắn vẫn hận không thể lập tức giết hai người giải hận. Kiếp trước sở dĩ bọn chúng có thể tấn cấp lên Đan điền Huyệt khiếu cảnh là nhờ vào các loại đan dược mà hắn luyện chế cho. Bằng không, dùng thiên phú của bọn chúng, muốn thành công đột phá không có khả năng.

Cho bọn chúng trợ giúp lớn như vậy mà lại đầu nhập vào Yêu tộc, lại cho hắn một kích trí mạng, thực sự quá đáng giận.

- Được rồi, dù sao cũng là chuyện kiếp trước, có lẽ kiếp này bọn hắn còn chưa đầu nhập vào Yêu tộc a...

Vứt bỏ những suy nghĩ này trong đầu, cổ tay Nhiếp Vân khẽ đảo, trong lòng bàn tay xuất hiện một khối lệnh bài không lớn.

- Đây có lẽ chính là thủ lệnh có thể tham dự giám bảo đại hội a.

Vừa rồi khi động phủ với thành chủ Bao Đồng Nhiếp Vân đã thi triển thiên phú thần thâu, thừa cơ lén lấy thứ này ra.

Có thứ này cũng không cần đi khảo hạch, có thể giảm bớt không ít phiền phức.

- Đúng rồi, sao ta lại quên chuyện này chứ? Huyền Kim thành này dường như có địa mạch tinh thạch, chính là thứ nàng ưa thích. Nhìn xem có thể nhân cơ hội thu thập một chút hay không...

Trong lúc đang đi về phía trước, đột nhiên Nhiếp Vân vỗ đầu, dường như nhớ ra một chuyện.

Kiếp trước nàng đặc biệt thích loại tài nguyên đặc biệt như Địa mạch tinh thạch. Từng tìm người đổi lấy rất nhiều, tuy rằng chẳng biết tại sao nàng lại yêu thích thứ này, nhưng mà hắn vẫn dựa theo

sở thích của nàng mà tìm kiếm. Cũng chính bởi vì như vậy cho nên mới biết dược cái tên Huyền Kim thành này. Trước đó hắn đã cảm thấy thành thị này quen thuộc, không ngờ trong lúc nhất thời không có nghĩ ra.

Huyền kim thành dường như chính là nơi địa mạch tinh thạch thừa thãi a.

Nếu như có thể tìm được loại tinh thạch này cho nàng, có lẽ kiếp này gặp mặt sẽ trở nên thuận lợi hơn rất nhiều.

Nghĩ tới là làm, Nhiếp Vân tùy tiện đi vào một cửa hàng, hỏi chuyện liên quan tới địa mạch tinh thạch. Liên tục hỏi mấy nhà, phần lớn đều không biết địa mạch tinh thạch là vật gì. Mãi sau khi hỏi tới cửa hàng thứ mười mấy mới có một chủ

điếm nghe qua loại tinh thạch này. Bất quá trong tiệm bọn hắn cũng không có, mà thứ này một khi khai thác ra đã được đưa tới phủ thành chủ, chỉ sợ cũng chỉ có trong phủ thành chủ mới có.

- Xem ra lần này phải đi trộm một chút rồi.

Nghe xong, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

------oOo------

Chương 887: Phật cố xá lợi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù Hồ Khuê và Tang Hồng Y ở trong Phủ thành chủ, đối với Nhiếp Vân mà nói cũng không có gì. Bằng vào thiên phú Địa hành sư hình thái thứ hai và thiên phú thần thâu, hắn vô cùng tự tin.

- Trước tiên tìm nơi ở lại, buổi tối nói sau.

Nhìn qua, phát hiện sắc trời còn sớm, Nhiếp Vân biến thành một bộ dáng khác, tìm chỗ nghỉ ngơi.

Tiến vào chỗ ở, Nhiếp Vân thoáng cái đã tiến vào Tử Hoa động phủ.

Từ khi tấn cấp tới nay hắn còn chưa kịp mở ra cung điện còn lại của động phủ. Vừa vặn nhân cơ hội hiện tại nhìn xem bên trong có thứ gì.

Trước đó tổng cộng hắn đã mở ra bốn cung điện, thứ nhất là đủ loại linh thạch, cho dù không có linh thạch tuyệt phẩm, nhưng mà cũng là một số lớn tài phú.

Thứ nhì là Tạo hóa linh dịch, đương nhiên lúc này đã bị Ngũ trảo Kim long ăn sạch.

Thứ ba là các loại Linh binh, cấp bậc cao nhất là thượng phẩm, cũng không có tuyệt phẩm.

Cung điện thứ tư thì rỗng tuếch, không có gì, hiện tại hắn đang ném ma khí tinh thuần vào trong đó.

Trong lòng vừa nghĩ thì chân đã tới cung điện thứ năm.

Muốn mở ra cung điện thứ năm thì thực lực phải đạt tới Đoạt Thiên tạo hóa Bí cảnh ngũ trọng Thiên Kiều cảnh, trước khi Niết bàn Nhiếp Vân không có đạt tới cho nên cũng chưa từng mở ra.

Sau khi Niết bàn lại gặp thế giới có cửu long kéo liễn xa sụp đổ, không có thời gian quan tâm tới nhiều thứ, mãi cho tới bây giờ mới có thời gian nhàn hạ.

Trước đó chìa khóa mở ra bốn cung điện đều là kiếm pháp. Đi vào cung điện thứ năm, Nhiếp Vân lập tức phát hiện ra chỗ khác biệt, cũng không phải là kiếm pháp mà là một bộ vũ kỹ, chính xác hơn là một bộ quyền pháp.

- Phá Thiên kinh tiên quyền? Đây là.. Quyền pháp của Hóa Vân tông?

Nhìn thấy bộ quyền pháp này, Nhiếp Vân ngẩn người.

Vũ kỹ khắc bên trên cung điện thứ năm chính là của Hóa Vân tông, hơn nữa còn là quyền pháp đạt tới cấp bậc Chí tôn đỉnh phong.

Quyền pháp của Hóa Vân tông giống như vũ kỹ và kiếm thuật của Kiếm Thần tông vậy, cũng chia làm bình thường, tinh anh, hạch tâm, Chí tôn, Vô thượng. Chỉ có điều cấp bậc cuối cùng như Vô thượng đại kiếm thuật cuối cùng của Kiếm Thần tông lại được gọi là Võ đạo.

Lão tổ khai phái của Hóa Vân tông chính là một vị Võ đạo sư, cho nên cấp bậc cao nhất cũng gọi là cấp bậc Võ đạo, quyền pháp siêu việt vô thượng.

Loại quyền pháp này luôn là bí mật không truyền của Hóa Vân tông, không ngờ tới vị Tử Hoa đạo nhân này lại có thể dạt được, hơn nữa còn khắc ở bên ngoài vách động phủ, quả thực lợi hại.

- Bộ vũ kỹ nguyên vẹn này kiếp trước ta cũng tu luyện qua, không làm khó được ta.

Kiếp trước là Vô thượng trưởng lão của Hóa Vân tông, đối với vũ kỹ, quyền pháp của tông môn vô cùng tinh tường. Hắn cười nhạt một tiếng, thân thể hóa thành một đạo tật phong, rất nhanh đã đánh ra bộ quyền pháp này.

Răng rắc...

Quyền pháp đánh xong, cửa đá như đạt được cảm ứng nào đó, chậm rãi mở ra.

- Ồ? Cũng là không? Chẳng lẽ lúc trước Tử Hoa đạo nhân không có lưu lại bảo bối bên trong hay sao?

Tiến vào cung điện, vừa liếc mắt nhìn thì Nhiếp Vân đã không nhịn được uể oải.

Cung điện này cũng giống như cung điện thứ tư, cũng là trống rỗng. Không phải là Tử Hoa đạo nhân đã bỏ hết đồ vào ba cung điện trước cho nên những cung điện sau không có đó chứ? Mà trước đó đối phương từng nói tám cung điện đều có tác dụng...

Tuy nhiên Nhiếp Vân cũng không có biện pháp nào khác. Hắn lắc đầu, đi tới trước cung điện thứ sáu.

Điện này ứng đối với thực lực Hạp Hư cảnh, bên trên cũng là một bộ vũ kỹ, tuy nhiên không phải là quyền thuật mà là Thối công, gọi là Phá Thiên kinh tiên cước. Nó cùng một bộ với Phá Thiên kinh tiên quyền. Cùng thuộc trong Phá Thiên kinh tiên vũ kỹ.

Phá Thiên kinh tiên vũ kỹ là một bộ vũ kỹ giống như tứ quý kiếm pháp vậy. Chia làm bốn loại, quyền, cước, khuỷu tay, đầu gối. Đây chính là một bộ vũ kỹ cận thân chiến đấu, uy lực rất mạnh.

Kiếp trước Nhiếp Vân đã tu luyện qua trọn bộ cho nên cũng không xa lạ gì. Hắn nhanh chóng tu luyện thành công phá thiên kinh tiên cước.

Két.

Sau khi luyện thành, cửa cung điện thứ sáu ầm ầm mở ra. Mở cung điện ra, nhìn vào bên trong, bên trong cũng không phải là trống rỗng mà là một cung điện tràn ngập linh thạch. Linh khí khổng lồ tràn ngập bên trong. Vừa mới nhìn kỹ, bên trong không ngờ đều là cấp bậc tuyệt phẩm.

Một cung điện linh thạch tuyệt phẩm.

Lần trước hắn hao hết thiên tân vạn khổ mới cướp được mấy vạn khỏa linh thạch tuyệt phẩm trong tay đám người Di Thái, khi đó hắn đã cho rằng phát tài rồi. Thế nhưng so với cung điện này thì giống như chút tiền lẻ vậy.

Tất cả trong điện đều là linh thạch tuyệt phẩm, tuyệt đối đã vượt qua trăm khỏa.

Trăm vạn khỏa linh thạch tuyệt phẩm... Trước đó Nhiếp Vân còn cảm thấy phiền muộn vì Ngũ trảo Kim long ăn sạch tích lũy của mình. Nhìn thấy đám linh thạch này hắn lập tức biết rõ, trong nháy mắt này hắn lại trở thành quý ông.

- Thật là kỳ quái, dựa theo đạo lý, mỗi cung điện bên trong Tử Hoa động phủ nên có đồ mới đúng, tại sao lại cái có cái không?

Trong lòng vừa hưng phấn, đồng thời cũng có chút nghi hoặc.

Dựa theo lẽ thường mà nói, tất cả các cung điện đều có thứ gì đó. Thế nhưng không biết tại sao cung điện thứ tư và thứ năm đều không có thứ gì.

- Được rồi, có những thứ này cũng phát tài rồi.

Không nghĩ ra thì cũng không tốn tâm tư nữa, Nhiếp Vân nhìn đám linh thạch tuyệt phẩm trên mặt đất, khóe miệng cười nhạt.

Có những vật này mới chân chính được coi là tài đại khí thô, cho dù tu luyện tiêu hao lớn cũng không cần sợ hãi.

- Không ngờ tiểu tử này còn chưa tỉnh rượu.

Đi ra khỏi cung điện thứ sáu, liếc mắt nhìn Ngũ trảo Kim long, kết quả phát hiện ra nó vẫn ngủ say như trước, dường như cũng không có tỉnh lại từ trong say rượu, Nhiếp Vân không nhịn được lắc đầu.

Tiểu tử này trừ ăn thì ngủ, cho tới nay hắn chưa từng nhìn thấy nó tu luyện, chỉ là thực lực lại cường đại như vậy, không hổ là dị chủng thượng cổ, thiên phú lợi hại.

Không thể so sánh với loại thần thú này. Nếu như so sánh, quả thực sẽ tức chết a.

Ngươi khổ cực tu luyện mà không tăng trưởng chút nào, người ta trừ ăn với ngủ lại có thể tăng tiến thực lực, như vậy sao có thể so sánh được chứ?

Lắc đầu nhìn về phía cung điện thứ bảy. Cung điện thứ bảy ứng đối với thực lực Phá Không cảnh, thứ tám ứng đối với đan điền Huyệt khiếu cảnh. Cho dù hắn có thể thi triển vũ kỹ Phá Thiên kinh tiên, nhưng mà cấp bậc không tới, cũng không có cách nào mở cửa nó ra được.

------oOo------

Chương 888: Phá Không tiềm lực bảng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thí nghiệm cả buổi, không có kết quả gì, lúc này Nhiếp Vân mới bất đắc dĩ khoanh chân ngồi tu luyện.

Không biết qua bao lâu, nhìn sắc trời bên ngoài đã biến thành màu đen, Nhiếp Vân đứng dậy, thân thể chấn động, từ trong Tử Hoa động phủ đi ra, tiến vào trong mặt đất.

Bầu trời đã tối đen, lúc này cũng nên đi tới phủ thành chủ kia nhìn qua một phen.

Thiên nhãn quan sát phương hướng đi dưới mặt đất, rất nhanh đã đi tới phía dưới mặt đất của phủ thành chủ.

Phủ thành chủ một thành thị nhị lưu, tuy rằng cũng có phòng ngự, nhưng mà so với loại đại tông môn như Kiếm Thần tông mà nói, thực sự kém quá xa. Trong Kiếm Thần tông hắn cũng có thể hành tẩu tự nhiên chứ đừng nói là ở đây. Rất nhanh hắn đã vượt qua một ít trận pháp, đi vào trong phủ thành chủ.

- Dùng thiên nhãn nhìn xem Địa mạch tinh thạch được đặt ở đâu..

Ổn định thân thể, Nhiếp Vân đang định dùng thiên nhãn tìm vị trí của địa mạch tinh thạch thì đột nhiên trong lòng khẽ động, trong đầu lập tức sinh ra cảm ứng, cơ bắp toàn thân không nhịn được nhảy dựng lên.

- Ồ? Có người tu luyện công pháp phật môn?

Cảm thấy cơ bắp nhảy lên, pháp quyết Kim cương lưu ly thể không tự giác được vận chuyển, bên tai vang lên từng đợt phạm âm, Nhiếp Vân biết chắc có người ở gần đây tu luyện công pháp phật môn hoặc là có chí bảo phật môn. Nếu không cũng không khiến cho hắn từ khoảng cách xa đã có thể cảm ứng được như vậy.

- Đi qua xem.

Theo phương hướng cơ bắp nhảy lên, từ dưới mặt đất lặng lẽ tiềm hành, chỉ trong chốc lát đã đi tới một đình viện.

Đình viện này linh khí vờn quanh, lặng lẽ lặn tới phía trước, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên.

Đập vào mắt hắn là Hồ Khuê đang khoanh chân ngồi trong tiểu viện, hai tay đặt ở phần bụng, tay phải ở trên, ăm ngón tay tạo thành hình dáng như là thiền định ấn của Phật gia. Mà trước mắt hắn có một khớp xương nhỏ bằng đầu ngón tay tỏa ra quang mang ôn nhuận, lóe lên ánh sáng chói lọi.

- Đây là... Phật cốt xá lợi?

Nhìn thấy thứ này, hai mắt Nhiếp Vân sáng ngời, nắm tay thoáng cái xiết chặt.

Phật cốt xá lợi là di thể mà cao tăng phật môn lưu lại, trong đó ẩn chứa lĩnh ngộ và tâm đắc với phật tính. Người có thể lưu lại xá lợi cơ hồ đều là cao tăng phật học tinh xảo, bác văn quảng thức, học cứu thiên địa, nhãn quan chư thiên, nghe thấy chân lý đại đạo. Loại nhân vật này đều là tồn tại ký thác tâm linh của các tín đồ, xá lợi kết thành trân quý vô cùng, được hậu nhân tôn sùng là chí bảo.

Hồ Khuê này không ngờ lại có Phật cốt xá lợi?

Trong mắt Nhiếp Vân hiện lên lửa nóng.

Nếu như có thể đạt được xá lợi này, kim cương lưu ly thể của hắn sẽ có thể đề cao một đoạn, trực tiếp tiến vào lục trọng.

Kim cương lưu ly thể một khi tấn cấp thì Linh Tê luyện thể quyết cũng có thể cùng tấn cấp. Hai công phu luyện thể đồng thời tấn cấp, thực lực hắn tuyệt đối sẽ lần nữa tăng vọt, cho dù đối chiến với cao thủ như Hồ Khuê và Tang Hồng Y cũng không có bất kỳ nguy hiểm nào, thậm chí còn có thể đánh bại.

- Bằng vào thực lực bản thân đoạt không được, nhất định phải nghĩ biện pháp trộm lấy...

Hiện tại thực lực của hắn còn không phải là đối thủ của Hồ Khuê, hơn nữa một khi động thủ nhất định sẽ làm kinh động tới Tang Hồng Y. Nếu như hai mặt giáp công, tuy rằng đào tẩu không thành vấn đề, nhưng mà muốn đoạt được thứ này sẽ càng thêm phiền phức.

Không thể đoạt thì đương nhiên phải trộm.

Trong lòng Nhiếp Vân âm thầm tính toán.

Có được trí nhớ kiếp trước, biết rõ Hồ Khuê sau này đầu nhập và Yêu tộc, trộm đồ của đối phương Nhiếp Vân cũng không có chút gánh nặng tâm lý nào.

- Trước tiên nhìn một hồi, sau đó lại tìm cơ hội.

Biết rõ trong lúc đối phương tế luyện, linh hồn giao hòa với Phật cốt, không có khả năng bị trộm đi. Cho nên lúc này Nhiếp Vân chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi.

- Ta nguyện cứu tất cả chúng sinh, như là hồ nước mát lạnh có thể giải cơn khát của tất cả, như lạnh được lửa, như y phục của người không có, như thương nhân, như nhi tử có được mẫu thaan, như độ được thuyền, như bệnh được y, như bóng tối có ánh sáng, như bần được bảo vật, như dân có được vương... Có thể làm cho tất cả chúng sinh hết cực khổ, tất cả ốm đau đều có thể triêu từ.. Tâm ta hướng phật, luyện hóa...

Không biết qua bao lâu, Hồ Khuê đột nhiên thấp giọng nói một hồi, như là đang thề nguyện, lại giống như đang niệm kinh văn phật môn vậy. Phật quang trên người đại thịnh, tay phải hình niệm hoa giơ lên, đột nhiên điểm về phía trước.

Ông.

Đầu ngón tay có một đoàn phật văn xoay tròn, hội tụ lại thành một chữ vạn rất lớn, hoàn toàn bao phủ Phật cốt xá lợi.

Sưu sưu...

Dường như phật cốt biến có người định luyện hóa nó, đột nhiên nó bộc phát ra một đám phật âm to lớn, tựa như cảnh tỉnh, lại như quán đỉnh, như là tiếng sấm ngang trời vang vọng khiến cho sắc mặt Hồ Khuê đỏ lên, máu tươi điên cuồng bắn ra.

- Không được, muốn luyện hóa phật cốt này phải có linh hồn tinh khiết, tinh thông công pháp Phật môn.. Ta còn kém một chút. Xem ra chỉ có thể đợi đấu giá được tràng hạt phật môn kia trong đấu giá hội, hai đồ do hai cao tăng phật môn lưu lại dung hợp lẫn nhau, khi đó mới có thể triệt để luyện hóa nó. Một khi luyện hóa thực lực đại tăng, thậm chí có thể đột phá Hạp Hư cảnh đỉnh phong, rảo bước lên Phá Không cảnh.

Thì thào nói một câu, Hồ Khuê vươn tay nắm Phật cốt xá lợi lơ lửng trên không trung vào lòng bàn tay, thở dài một tiếng rồi bỏ nó vào trong nạp vật đan điền.

- Hồ Khuê tiền bối, Hồng Y tiền bối bảo người sau khi tu luyện xong mời người qua đó, nói có chuyện quan trọng muốn thương nghị.

Đúng lúc này bên ngoài viện đột nhiên vang vọng một đạo thanh âm.

- Được rồi, ngươi chờ một lát, ta sẽ lập tức qua đó.

Hồ Khuê nhướng mày, quay người đi vào trong phòng. Vừa rồi bị thương thổ huyết, xem ra hắn không muốn làm cho người ta biết rõ chuyện này cho nên mới quay về thay y phục.

- Cơ hội tốt.

Nhìn hắn đi vào trong, hai mắt Nhiếp Vân sáng ngời, thân thể nhoáng cái đã đi tới ngoài viện.

Bên ngoài viện có một binh sĩ mặc khôi giáp, vừa nhìn cũng biết là người chủ phủ thành chủ, thực lực chỉ có Nguyên Thánh cảnh, cấp bậc rất thấp.

- Khống chế cho ta, đi vào.

Nhìn thấy rõ bộ dáng người này, Nhiếp Vân khẽ quát một tiếng, một cỗ linh hồn chấn động lập tức xâm nhập vào trong đầu binh sĩ này.

Trong lời nói mang theo lực công kích của thiên phú Tiên âm sư, hơn nữa linh hồn của bản thân hắn lại mạnh, cho nên chỉ một thoáng đã khiến cho ánh mắt của

binh sĩ này trở nên mê ly, biến biến thành khôi lỗi, bị hắn thu vào trong Tử Hoa động phủ.

------oOo------

Chương 889: Phá Không tiềm lực bảng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thu hắn vào, Nhiếp Vân nhanh chóng đổi ý phục, ngụy trang chi khí vận chuyển, biến thành bộ dáng của đối phương rồi đứng trước cửa.

Tất cả vừa mới được chuẩn bị thỏa đáng thì chợt nghe bên phía tiểu viện vang lên tiếng cửa mở.

Két một tiếng.

Cửa mở ra, Hồ Khuê đi ra ngoài.

Hồ Khuê đổi một thân y phục, khí độ hiên ngang, nếu như chỉ nhìn từ bên ngoài vào tuyệt đối không nhìn ra hắn bị thương.

- Được rồi.

Vừa ra khỏi cửa hắn đã gật đầu.

- Vâng.

Nhiếp Vân đi thẳng về phía trước, mới đi một bước đột nhiên lảo đảo, thân thể lập tức va chạm với đối phương, khuôn mặt đỏ bừng lên.

- Quả thực xin lỗi, nhìn thấy tiến bối ta quá kích động...

- Đi thôi.

Nhìn thấy bộ dáng luống cuống tay chân của binh sĩ này, Hồ Khuê thoáng nhíu mày nhưng cũng không có quát lớn mà đi tới chỗ tiểu viện của Tang Hồng Y.

Hai người cũng không cách nhau xa, sau mấy phút đồng hồ đã đi tới chỗ của Tang Hồng Y. Đồ Nhiếp Vân đã lấy được tới tay, vừa muốn rời đi thì hắn chợt nghe thấy bên trong vang lên tiếng cười sảng khoái.

- Thực sự là cơ hội tốt trời ban, có cơ hội lần này ta nhất định phải nắm bắt Đạm Đài tiên tử vào trong tay a. Ha ha.

- Đạm Đài tiên tử?

Nghe thấy thanh âm này thân thể Nhiếp Vân cứng đờ, trong đầu hiện lên một dung mạo mỹ lệ.

- Là nàng, quả nhiên nàng cũng giống như kiếp trước, đang ở trong Hóa Vân tông.

Hai tay xiết chặt, nhớ tới dung mạo kiếp trước, trên mặt Nhiếp Vân nở nụ cười hạnh phúc.

Từ khi trọng sinh tới nay, bởi vì hiệu ứng hồ điệp cho nên rất nhiều người và rất nhiều sự việc đều xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nhiếp Vân luôn lo lắng người yêu kiếp trước cũng sẽ bởi vậy mà biến mất không còn tung tích, cho nên hắn rất là khẩn trương, hận không thể lập tức tới gặp nàng. Chỉ là càng gần hương tình càng e sợ, hắn tình nguyện ở trong Huyền kim thành vài ngày cũng không muốn đối mặt với nàng.

Lúc này nghe thấy Tang Hồng Y nói vậy, biết rõ nàng vẫn còn ở

Hóa Vân tông, xem ra quỹ tích lịch sử cũng không có thay đổi trên người nàng, lúc này hắn mới thở dài một hơi.

- Ồ? Muốn bắt được tâm hồn thiếu nữ của nàng sao? Ha ha, để ta nhìn xem ngươi định dùng phương pháp gì.

Lặng lẽ để cho binh sĩ đã thành khôi lỗi đứng ngoài cửa, Nhiếp Vân thì đi ra ngoài. Đợi rời khỏi phạm vi cảm ứng của đối phương, lúc này thân thể mới nhoáng lên, lại chui xuống mặt đất, lặng lẽ đi tới tiểu viện của Tang Hồng Y.

- Trời ban cơ hội tốt gì vậy? Sao ngươi lại gấp gáp gọi ta tới làm gì?

Hồ Khuê cũng gnhe được câu này cho nên vừa mới tiến vào tiểu viện đã cười hỏi Tang Hồng Y.

- Ha ha, ta vừa mới nhậ được tin tức lần này đi Quỷ Vụ minh hải không ngờ Đạm Đài tiên tử lại chủ động xin đi. Ngươi nói đây không phải là cơ hội đại triển thân thủ cho ta hay sao?

Tang Hồng Y cười lớn một tiếng.

- Quỷ Vụ minh hải? Đây là nơi thí luyện cho đệ tử mới nhập môn trải nghiệm cảm giác sinh tử, cho dù đệ tử hạch tâm đi qua cũng là cửu tử nhất sinh a. Còn có những ai đi nữa?

Hồ Khuê nhướng mày hỏi:

- Hừ, còn ai vào đây nữa.

Nghe được câu hỏi của đối phương, sắc mặt Tang Hồng Y thoáng cái trầm xuống.

- Tiêu Lăng này cũng là người theo đuổi Đạm Đài tiên tử, ngươi cảm thấy cơ hội tốt lần này hắn ta có thể không đi hay sao?

- Tiêu Lăng đứng trước ngươi và ta trên Phá Không tiềm lực bảng, cũng tiến vào top mười. Cho dù chỉ là vị trí thứ mười nhưng ngươi phải cẩn thậ một chút.

Nghe thấy cái tên Tiêu Lăng, sắc mặt Hồ Khuê trở nên âm trầm, có chút ngưng trọng.

- Tiêu Lăng? Xem ra người theo đuổi nàng có rất nhiều a.

Nhiếp Vân dưới mặt đất nghe thấy hai người nói chuyện, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Kiếp trước hắn tiến vào tông môn đã muộn, Tiêu Lăng cùng với những nhân vật trên top mười Phá Không tiềm lực bản trên cơ bản đều chết hết, cho nên người theo đuổi cũng ít đi, cũng không gặp được đối thủ cạnh tranh gì. Không ngờ tới kiếp này trọng sinh, còn chưa gặp người thì đã biết rõ hai tình địch rồi.

Tuy nhiên hắn cũng không quan tâm, kiếp trước hắn có thể theo đuổi thành công nàng thì kiếp này cũng có thể.

Trong mắt Nhiếp Vân hiện lên vẻ tự tin vô cùng.

Phá Không tiềm lực bảng nghĩa cũng như tên, đó chính là xếp hạng của những cường giả có tư cách tiến vào Phá Không cảnh. Trong hàng ngũ đệ tử Hóa Vân tông coi như là cái bảng vô cùng quan trọng. Chỉ cần có thể tiến vào top ba mươi trên bảng này, trên cơ bản đều là nhân vật nổi danh trong tông môn, lại thiên tài nghịch thiên.

Hồ Khuê và Tang Hồng Y xem ra có thể đi vào top ba mươi, tuy nhiên khoảng cách xo với top mười lại kém một đọa.

Bọn hắn cũng không thể tiến vào top mười đủ để thấy được thực lực của mười quái vật top mười biến thái cỡ nào. Những người này mỗi một người đều có thực lực chiến đấu vượt cấp. Nghe nói người bài danh top ba thậm chí còn có năng lực đối chiến với cường giả Phá Không cảnh, khủng bố vô cùng.

Về phần Quỷ Vụ minh hải là chỗ thí luyện của đệ tử mới gia nhập Hóa Vân tông. Bình thường loại thí luyện này cũng sẽ có đệ tử hạch tâm tham dự, rất là nguy hiểm. Đệ tử mới gia nhập thì ở bên ngoài, đệ tử cũ thì tiến vào chỗ càng sâu hơn. Ở đây có thể làm

quen với giết chóc và máu tanh, khiến cho đệ tử phát triển tốt hơn.

Kiếp trước sau khi hắn trở thành đệ tử, bởi vì có được Hồng diễm đa hỏa mà bị Bắc trưởng lão Chư Cát Thanh Vân trực tiếp thu làm đệ tử, mang đi tu luyện một mình cho nên cũng không có tham gia loại thí luyện này. Nhưng mà thanh danh về sự tàn khốc và máu tanh của Quỷ Vụ minh hải hắn vẫn từng được nghe nói qua.

- Không phải nàng lạnh nhạt với tất cả sao, không muốn tham dự những thí luyện này sao? Sao lần này lại chủ động xin ra tay vậy?

Dựa theo lý giải kiếp trước của hắn về nàng, tính cách nàng lạnh nhạt, điềm tĩnh, cũng không thích ở chung một chỗ với những người khác. Hơn nữa thân là đệ tử của Đông trưởng lão, bối phận cực cao, cho dù không tham gia thì cũng không ai dám nói gì.

Sao lần này nàng lại chủ động tham gia?

Nghĩ mãi cũng không thông, đang định nghe tiếp thì đột nhiên trong đầu lóe lên linh qunag.

- Kiếp trước ta tiến vào Hóa Vân tông là hai trăm năm sau. Lần tuyển chọn đệ tử mười năm một lần của Hóa Vân tông là vào ngày... Tháng kế không ngờ lại là ngày lành tuyển nhận đệ tử của Hóa Vân tông? Thực sự là trời cũng giúp ta.

------oOo------

Chương 890: Giá họa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước đó hắn còn đang nghĩ biện pháp xem nên làm thế nào mới có thể lẻn vào trong tông môn. Hiện tại cẩn thận suy tính, thời gian một tháng sau chính là ngày mười năm tuyển nhận đệ tử một lần của Hóa Vân tông, hoàn toàn có thể đi tới tham dự khảo hạch, quang minh chính đại trở thành đệ tử tông môn.

Giống như kiếp trước vậy.

Chỉ có điều, kiếp trước thực lực không đủ, vì tham dự khảo hạch mà cửu tử nhất sinh. Kiếp này thì hoàn toàn khác, thực lực Hạp Hư cảnh sơ kỳ, sức chiến đấu có thể so với Hạp Hư cảnh đỉnh phong. Muốn thông qua khảo hạch đệ tử bình thường vô cùng đơn giản.

Chỉ cần thông qua khảo hạch, nhất định sẽ phải tham dự thí luyện Quỷ Vụ minh hải, mà nàng lại muốn đi... Xem ra tuy rằng trọng sinh, nhưng mà trong tối tăm thiên ý vẫn muốn để cho hắn và nàng có một chút liên hệ...

Kiếp trước nàng bỏ ta mà đi, kiếp này ta tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào làm tổn thương nàng. Dù là chết thì ta cũng không tiếc.

- Ta sẽ cẩn thận. Tuy nhiên, ở quỷ vụ minh hải, cho dù có lợi hại thì đối mặt với thiên phú Tường Thủy sư của ta cũng là vô dụng.

Tang Hồng Y cười ha hả.

- Thiên phú Tường thủ sư? Tang Hồng Y còn có loại thiên phú này sao?

Dứt bỏ đủ loại suy nghĩ trong đầu, nghe đối phương nói như vậy, Nhiếp Vân sừng sờ.

Kiếp trước hắn có quan hệ vô cùng thân mật với Tang Hồng Y, chỉ là cũng không biết được đối phương có theien phú Tường thủy sư.

Xem ra tiểu tử này cuối cùng có thể quay đầu đâm một kích cũng không phải là ngẫu nhiên mà là đã có dự mưu từ trước. Thật không biết trên người tiểu tử này lúc trước có gì mà hắn không rõ.

- Đúng rồi, kiếp trước ta cũng không biết hắn thích Nguyệt nhi, chẳng lẽ... Hắn theo đuổi không thành, về sau biết được ta bắt được tâm hồn thiếu nữ của nàng cho nên mới hận ta tận xương như vậy?

Đột nhiên trong đầu Nhiếp Vân hiện lên suy nghĩ như vậy.

Đạm Đài tiên tử tên gọi đầy đủ là Đạm Đài Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân quen gọi nàng là Nguyệt nhi, kiếp trước hắn cũng không biết Tang Hồng Y này ưa thích Lăng Nguyệt. Xem ra khả năng vì yêu mà sinh hận này rất lớn, cũng chính bởi vì như vậy cho nên Tang Hồng Y cố ý tiếp cận hắn. Lúc xưng huynh gọi đệ đã nghĩ biện pháp khác, chỉ là hắn khong biết mà thôi.

Hiểu rõ điểm ấy, ánh mắt Nhiếp Vân ngưng trọng vô cùng.

Xem ra vô luận kiếp trước hay là kiếp này hắn đã khinh thị Tang Hồng Y này, có thể chôn dấu tâm tư sâu như vậy há có thể là nhân vật đơn giản cơ chứ?

- được rồi, gọi ngươi tới cũng không phải là nói những chuyện này. Ta biết rõ ngươi một lòng muốn luyện hóa Phật cốt xá lợi, muốn mượn cơ hội đột phá lên Phá Không cảnh. Tuy nhiên Phật cốt xá lợi cũng không dễ dàng luyện hóa như vậy, trừ phi ngươi có thể đấu giá được cái tràng hạt phật môn kia tới tay. Mà ta cũng một lòng muốn mua Địa mạch tinh tủy tới tay. Chỉ là hai đồ vật này đều giá trị liên thành, không riêng gì chúng ta ngấp nghé, chỉ sợ cũng có không ít người muốn có được nó. Cho nên một khi tiến vào đấu giá hội nhất định là giá trên trời.

Tang Hồng Y ngắt lời Hồ Khuê rồi nói.

- Đúng vậy, điểm này ta biết rõ.

Hồ Khuê cũng nhíu mày, nhìn qua hắn rồi nói.

- Tuy rằng ta và ngươi là đệ tử hạch tâm Hóa Vân tông, thế nhưng lại một lòng tu luyện, trên người cũng không có quá nhiều tài phú. Ngươi định làm thế nào.

- Làm gì sao? Ha ha, rất đơn giản, vừa rồi lúc đến ta đã phái người đi tìm hiểu, tìm ra chỗ quáng mạch của Huyền Kim thành, chỉ cần đêm nay chúng ta đi trộm một chút, như vậy còn không dudojc sao?

Tang Hồng Y cười cười.

- Trộm? Trộm Huyền kim quánh mạch cũng vô dụng a. Thứ này

không thể đổi tiền nha.

Hồ Khuê sững sờ.

Tuy rằng Huyền kim là một loại tài nguyên đặc thù rất là đáng tiền, nhưng mà hai người lại không hiểu chế tạo binh khí, trộm thứ này làm gì chứ? Mà một khi ra tay nhất định sẽ bị người ta cố ý tra ra, phiền toái không nhỏ.

Đối với phiền toái, mượn thực lực bọn hắn mà nói, cho dù thành chủ Huyền Kim thành có biết cũng không thể làm gì. Nhưng mà mấu chốt là chuyện này một khi vỡ lở ảnh hưởng tới danh dự thực sự rất lớn.

Đường đường là đệ tử tông môn mạnh nhất Phù Thiên đại lục là Hóa Vân tông lại đi ăn trộm... Thực sự quá mất mặt.

- Huyền kim quáng mạch? Đương nhiên không phải, ý ta nói là linh thạch quáng mạch.

Tang Hồng Y cười ha hả.

- Linh thạch quáng mạch?

- Không sai, thành chủ Huyền kim thành này phát hiện một linh thạch quáng mạch, nghe nói bên trong có linh thạch tuyệt phẩm. Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng mà chí ý cũng có mấy vạn khỏa. Từ mấy trăm năm trước đã bí mật khai thác. Nhưng mà bởi vì thực lực bản thân chưa đủ, không thể bảo vệ được số tài phú lớn như vậy cho nên không có nói ra. Ta cũng thông qua nhiều con đường mới biết được. Nếu như chúng ta có thể trộm khoản linh thạch này tới tay. Ha ha... Tới lúc đó muốn đấu giá hai thứ kia trong đấu giá hội chẳng phải sẽ dễ dàng hay sao?

Hai mắt Tang Hồng Y lóe lên quang mang hưng phấn.

- Còn có chuyện này sao? Rất tốt, chỉ là...

Hồ Khuê có chút do dự.

- Nếu như chúng ta đi trộm nhất định sẽ khiến cho người khác sinh nghi. Như vậy cũng không tốt với thanh danh chúng ta. Một khi truyền ra chỉ sợ sẽ bị đối thủ mượn để nói chuyện...

Bọn hắn vừa mới tới thì đồ đã bị mất, chẳng lẽ lại không hoài nghi bọn hắn trộm chứ?

- Ha ha, điểm ấy ta đã sớm nghĩ kỹ. Chẳng lẽ Hồ huynh đã quên tiểu tử mà ta gặp ở Nhất túy lâu hay sao?

Khóe miệng Tang Hồng Y nhếch lên.

- Ngươi nói là... Giá họa cho hắn?

Hồ Khuê cũng không ngốc, lập tức hiểu được.

- Không tệ, tên này không rõ lai lịch, thực lực ít nhất cũng là Hạp Hư cảnh trung kỳ, đột nhiên xuất hiện một nhân vật như vậy, dám không để ý tới mặt mũi của chúng ta, không lấy hắn giá họa thì lấy ai đây? Về sau, cho dù có gặp phải cũng có thể danh chính ngôn thuận đánh chết hắn.

Tang Hồng Y có chút âm nhu nói.

- Tốt, tốt. Thành chủ Bao Đồng muốn đưa bảo vật cho chúng ta chúng ta không muốn, lại muốn tham dự đấu giá. Ngay từ đầu đã có thanh danh quang minh lỗi lạc, nếu như đêm chuyện này đẩ lên thân người kia... Ha ha, chẳng những thanh danh chúng ta không có tổn hại mà còn có thể càng dễ ra tay hơn. Quả thực là biện pháp tốt.

Hai mắt Hồ Khuê cũng sáng lên.

- Được rồi, đi thôi. Vừa rồi ta cố ý để cho người phủ thành chủ gọi ngươi tới chính là khiến cho người khác bị mê hoặc. Để cho mọi ngươi biết rõ hai chúng ta ở cùng nhau, cũng không có rời khỏi tiểu viện. Như vậy chúng ta lặng lẽ hành động mới sẽ không bị người ta phát hiện.

Dường như Tang Hồng Y đã sắp xếp mọi chuyện, cho nên hắn nói.

------oOo------

Chương 891: Giá họa (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Như vậy được rồi, chúng ta đi.

Hồ Khuê đứng dậy.

Thương nghị xong, hai người đồng thời đứng dậy, nói với mấy tên đệ tử hạch tâm còn lại mấy tiếng, lúc này mới lặng lẽ bay về phía xa xa.

Bọn họ đều có thực lực Hạp Hư cảnh đỉnh phong, muốn không bị phát hiện cho dù là tồn tại đồng cấp cũng khó mà tìm kiếm được chứ đừng nói chi là người phủ thành chủ.

- Muốn giá họa ta? Ha ha, còn non một chút. Ta mới là lão tổ tông vu oan giá họa nha.

Bọn hắn vừa mới đi thì Nhiếp Vân ở dưới mắt đất, nghe rõ mọi chuyện cười nhạt một tiếng. Hắn cũng không có đi lên mà dọc theo mặt đất theo sát hai người này.

Vừa rồi khi hai người nói chuyện, tuy rằng bố trí cấm chế nhưng mà đối với thiên phú thiên nhãn của Nhiếp Vân mà nói căn bản không có ảnh hưởng gì. Cho nên những lời đối thoại này hắn nghe hai năm rõ mười. Biết rất rõ ràng hai người này muốn vu oan giá họa cho hắn.

Từ khi trọng sinh tới nay Nhiếp Vân trước giá họa Tề Dương, Ngũ hoàng tử, sau đó lại giá họa cho Tử Quỳnh Hoàng, Kỳ Hoàng, Sở Dương và Tông Nham... Thủ đoạn vu oan giá họa đã sớm lô hỏa thuần thanh. Hai người này lại còn định giá họa cho hắn, quả thực là tự mình tìm chết.

Đi theo sau lưng hai người, tốc độ của Nhiếp Vân dưới đất tăng nhanh, ra khỏi thành mới bay ra khỏi mặt đất. Ba người hai trước

một sau rời đi, đi ướng chừng được nửa canh giờ mới vào trong một sơn cốc. Thấy bọn họ dừng lại, lúc này Nhiếp Vân mới ẩn nấp kỹ, dùng thiên nhãn nhìn về phía sơn cốc.

Sơn cốc nhìn qua im ắng, một chút động tĩnh cũng không có. Nếu như nhìn kỹ lại phát hiện bên trong đã sớm bị dùng thủ đoạn mạnh mẽ che dấu, bên trong có vô số binh sĩ ẩn nấp.

- Quả nhiên có linh thạch mạch quáng, có rất nhiều linh thạch tuyệt phẩm a.

Dưới thiên nhãn chiếu rọi, những bố trí kia đều xuất hiện. Nhiếp Vân nhanh chóng nhìn thấy một mật thất đầy linh thạch bên trong lòng núi.

Những linh thạch này xem ra vừa mới được đào ra không lâu, còn chưa được cất vào trong linh binh phi hành hoặc là nạp vật đan điền. Cho dù so với cung điện thứ sáu trong Tử Hoa động phủ ít hơn rất nhiều, nhưng mà cũng là một con số tài phú không nhỏ.

- Ồ? Không ngờ thành chủ cũng có ở đây? Ha ha, như vậy thì càng tốt...

Thiên nhãn quét qua một vòng, đột nhiên phát hiện ra thành chủ cũng có ở đây, Nhiếp Vân lập tức cười lớn.

Đang suy nghĩ xem nên giá họa thế nào thì lại có nhân chứng ở đây, lo gì không thành công chứ?

- Người rất nhiều, xem ra không có gì, chúng ta đi xuống.

Nhiếp Vân có thiên nhãn quan sát, cho nên chỉ trong giây lát đã nhìn rõ tình huống trong cốc. Thế nhưng Tang Hồng Y và Hồ Khuê cũng không có năng lực nghịch thiên như vậy. Bọn hắn cẩn thận quan sát địa hình, cuối cùng đưa ra kết luận, lặng lẽ đáp xuống dưới, tiềm hành.

Cho dù bọn hắn không có được thiên phú Địa hành sư và thiên phú Thần thâu, nhưng mà dù sao cũng là cường giả Hạp Hư cảnh đỉnh phong. Linh hồn Linh cấp đỉnh phong, muốn ẩn nấp thì những

người bên trong cũng khó phát hiện nổi.

Rất nhanh bọn hắn đã tiến vào trong sơn động ở sơn cốc, lặng lẽ đi tới mật thất có linh thạch.

- Tới phiên ta.

Thấy tốc độ của bọn hắn rất nhanh, đang tìm tới mật thất chứa linh thạch, Nhiếp Vân biết rõ thời cơ đã tới, cho nê lập tức thả người chạy thẳng tới thông đạo.

- Ai...

Hắn nhảy vào lần này cũng không có che dấu thân thể, cho nên vừa mới vào sơn cốc đã bị binh sĩ phát hiện ra. Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, nắm tay xiết chặt, nhẹ nhàng đẩy về phía trước.

Phịch.

Binh sĩ này còn chưa kịp nói xong thì nội tạng đã biến thành bụi phấn, trực tiếp bị Nhiếp Vân giết chết.

- Đi.

Đánh chết Nhiếp Vân, ngón tay Nhiếp Vân khẽ điểm, tạo thành một cái lỗ lớn trên người binh sĩ này. Lúc này thiên phú Địa hành sư lóe lên, rất nhanh đã chui xuống đất, chạy như điên về phía sơn động có chứa linh thạch.

- Hỏng bét, có người xông vào, nhanh.

Binh sĩ vừa chết lập tức tạo thành kinh động, không tới ba hô hấp đã có mấy đạo lưu quang bắn tới. Đi đầu là thành chủ Bao Đồng.

- Chuyện gì xảy ra?

Vừa mới đáp xuống thì Bao Đồng đã lên tiếng hỏi.

- Thành chủ, người xem.

Một binh sĩ chỉ vào thi thể dưới mặt đất.

- Tuy rằng người này cố ý phá hỏng miệng vết thương, nhưng mà dưới một quyền xương cốt vỡ vụn, ngay cả một lời cũng không phát ra được. Linh hồn cũng trực tiếp bị xóa bỏ... Trừ Phá Thiên kinh tiên quyền của Hóa Vân tông ra không còn chiêu số nào khác.

Liếc mắt nhìn, nắm tay Bao Đồng đột nhiên xiết chặt.

Danh khí của Phá Thiên Kinh tiên quyền Hóa Vân tông vô cùng lớn, Bao Đồng thân là thành chủ chưởng quản một thành thị nhị lưu cũng từng học qua một chút da lông. Liếc mắt hắn đã nhìn ra binh sĩ này bị chiêu số nào đánh chết.

Miệng vết thương trên thi thể cho dù đã bị xử lý, khiến cho người ta không thể xác định. Nhưng mà rất rõ ràng bởi vì thời gian cấp bách cho nên xử lý rất cẩu thả, vẫn để lại chút dấu vết.

- Các ngươi đều tản ra cho ta, chuyện này không ai được phép nói ra.

Nhận ra nguyên nhân cái chết của binh sĩ, sắc mặt thành chủ Bao Đồng đột nhiên biến đổi, vội vàng quay đầu phân phó một câu.

- Vâng.

Mặc dù mọi người không biết tại sao hắn lại phân phó như vậy, nhưng mà vẫn nhịn không được mà giải tán đi.

Thấy mọi người rời đi, lúc này Bao Đồng mới cắn răng, nhanh chóng chạy về phía sơn động kia. Đường đi của hắn khác với đường đi của Hồ Khuê và Tang Hồng Y, xem ra là thông đạo bí mật.

Không nói tới thành chủ Bao Đồng, lúc này Tang Hồng Y và Hồ Khuê đã đi tới gian phòng có chứa linh thạch.

- Quá nhiều linh thạch tuyệ tphẩm, so với trong tưởng tượng của ta còn nhiều hơn, chừng hơn mười vạn khỏa. Ha ha, lần này chúng ta phát tài rồi.

Đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy linh thạch đầy đất, hai mắt hai người sáng ngời, vươn tay ra, đang muốn thu toàn bộ vào trong nạp vật đan điền thì đột nhiên nhìn thấy dưới mặt đất toát lên một cánh tay, ngay lập tức thu lại toàn bộ linh thạch.

Sưu sưu...

Tất cả linh thạch triệt để biến mất không thấy gì nữa.

- Cái gì?

Thấy một màn như vậy hai người đồng thời giật mình, bàn tay này từ đâu tới vậy?

Có người nhanh chân tới trước.

- Hồ Khuê, vật tới tay, chúng ta đi.

Trong lúc hai người đang tức giận, định phá mặt đất tìm kiếm người này thì đột nhiên nghe thấy một đạo thanh âm nhàn nhạt vang vọng từ vách tường.

Nghe thấy thanh âm này Tang Hồng Y chỉ cảm thấy tóc gáy dựng đứng, sởn hết gai ốc.

Thanh âm này không ngờ lại giống hắn như đúc, thậm chi ngay cả khí tức linh hồn tản mát ra cũng giống như đúc, không có gì khác biệt.

------oOo------

Chương 892: Là ai trộm? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có chuyện gì xảy ra chứ?

Bắc chước thanh âm của một người vô cùng đơn giản, nhưng mà

khí tức linh hồn, muốn hoàn toàn giống, rất khó.

Linh hồn mọi người không giống nhau, muốn cho khí tức linh hồn giống nhau, trừ thiên phú Ngụy trang sư ra mới có thể làm được. Nếu không, tuyệt đối không có khả năng.

Tinh thần lực của Tang Hồng Y vội vàng nhìn vào trong vách tườgn, muốn tìm kiếm người nọ. Thế nhưng vừa mới nhìn qua sắc mặt hắn lập tức trở nên âm trầm.

Thanh âm vừa dứt đã không còn bất kỳ động tĩnh gì, dường như người nói chuyện đã sớm đi, không còn bất kỳ ai.

- Hỏng bét, trúng kế, đi mau.

Thấy một màn như vậy Tang Hồng Y sao không biết mình bị người khác tính kế. Hai hàng lông mày nhảy lên, cũng không quan tâm tới việc đuổi giết người này mà kéo tay Hồ Khuê nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Đối phương có thể thần không biết quỷ không hay trộm đi linh thạch trước mắt hai người đã nói rõ linh hồn chí ít cũng đã đạt tới Linh cấp đỉnh phong. Người có thực lực như vậy cho dù đuổi theo cũng không có khả năng trực tiếp giết chết. Mà một khi động tĩnh náo lớn, cho dù linh thạch không phải bản thân hai người trộm thì cũng không có gì khác nhau. Cho nên vẫn nên nhanh chóng rời đi thì hơn.

Tốc độ của hai người cực nhanh, rất nhanh đã rời khỏi thông đạo, rời sơn cốc. Lúc rời sơn cốc hai người mới phát hiện ra trong cốc vẫn yên tĩnh như trước dường như cũng không khiến cho người khác chú ý.

- Đáng giận, không những không được bảo bối mà suýt chút nữa còn gây họa.

Nhớ tới chuyện vừa rồi, vẻ mặt hai người phiền muội vô cùng.

- Xem như gặp được cao nhân. Trước tiên không nói nhiều như vậy, nhanh chóng trở về, bằng không một khi Bao Đồng tới, phát

hiện ra chúng ta không có ở tiểu viện thì phiền phức lớn.

Tang Hồng Y không hổ là nhân vật cấp bậc kiêu hùng, ăn thiệt thòi lớn như vậy, tuy rằng có chút uể oải nhưng mà một lát sau vẫn suy nghĩ rõ ràng được.

- Được.

Hồ Khuê cũng biết tính nghiêm trọng của chuyện này, hắn gật đầu, hai người nhanh chóng bay về phía Huyền Kim thành.

Hai người vừa mới rời đi không lâu, trong sơn động có một bóng người xông ra. Nhìn phương hướng hai người rời đi, sắc mặt người này đỏ lên, tức giận tới mức toàn thân run rẩy.

- Hồ Khuê, Tang Hồng Y, không ngờ hai người các ngươi lại là người như vậy. Uổng cho ta coi các ngươi là khách quý, mà các ngươi lại làm chuyện vô liêm sỉ như vậy. Đáng giận, chuyện này ta nhất định phải báo cáo lên Hóa Vân tông.

Tay hắn nắm chặt tới mức phát ra thanh âm lách cách.

Run rẩy, hắn tức giận tới mức không ngừng gào rú. Dưới ánh trăng chiếu xuống, chiếu rõ khuôn mặt của người này, chính là thành chủ Bao Đồng.

Thực lực của hắn chỉ có Thiên Kiều cảnh đỉnh phong, căn bản không phải là đối thủ của hai người. Vừa rồi tuy rằng tận mắt nhìn thấy hai người từ trong mật thất để linh thạch ra, nhưng mà hắn cũng không dám xông lên ngăn cản.

Không dám ngăn cản không có nghĩa là không dám làm gì, không giận. Vì đón hai người này mà hắn đắc tội với không ít người. Mà không ngờ hai gia hỏa này lại đi trộm đồ của hắn. Lửa giận như vậy nếu như cũng có thể nuốt được, như vậy cũng không cần làm một thành chủ làm gì.

- Hiện giờ không thể để cho bọn hắn thấy đã bị ta phát hiện ra. Chờ bọn hắn trở lại tông môn, lại đem chuyện này bẩm báo lên trên.

Cổ tay khẽ lật, trong lòng bàn tay của Bao Đồng nắm chặt một ngọc giản ghi chép hình ảnh, miệng hung hăng nói.

Cho dù hiện tại hắn biết rõ đối phương trộm đồ mình đi, thậm chí còn ghi lại hình ảnh, nhưng mà cũng không dám giằng co trước mặt. Dù sao bằng vào thủ đoạn của đối phương hoàn toàn có thể dùng mấy trăm loại phương pháp đánh chết hắn mà không lưu lại chút dấu vết nào.

Cho nên cho dù có muốn báo thù thì cũng không phải là bây giờ. Mà phải chờ bọn chúng trở lại tông môn thì mới có thể.

Chỉ cần báo cáo tông môn thì bọn chúng sẽ bị nghi ngờ, cho dù muốn ra tay đánh chết hắn thì cũng không dám.

Môn quy của Hóa Vân tông cực kỳ nghiêm khắc, đường đường là đệ nhất tông môn Phù Thiên đại lục, trình độ coi trọng danh dự vượt qua tất cả các tông môn khác. Bởi vậy chỉ cần có chứng cớ tuyệt đối có thể xử phạt công bằng.

- Trở về.

Dằn lửa giận xuống đáy lòng, Bao Đồng phân phó một tiếng, quay người bay trở về Huyền Kim thành.

Sau khi mấy người bọn hắn rời khỏi, dưới mặt đất đột nhiên có một cái đầu trồi lên.

- Trò hay đã bắt đầu.... Không nhìn cho đủ quả thực phải xin lỗi với chính bản thân mình a.

Người xuất hiện đương nhiên là Nhiếp Vân, tự tay xếp đặt cục diện như vậy, đương nhiên hắn phải đi qua nhìn.

Chui ra khỏi mặt đất, Nhiếp Vân nhanh chóng phi hành, Tật Phong huyền thiên bộ được thi triển, tốc độ cực nhanh. Nhanh chóng trở về phủ thành chủ, thân thể nhoáng lên, thay thế binh sĩ khôi lỗi kia, lại đứng bên ngoài tiểu viện của Tang Hồng Y.

Lúc này trong tiểu viện vẫn vang lên thanh âm đối thoại, nghe rất

giống của Hồ Khuê và Tang Hồng Y. Kỳ thực Nhiếp Vân biết rõ là đệ tử khác cố ý làm ra tiếng vang, là chứng cớ mà Tang Hồng Y cố ý tạo ra.

Tuy rằng những đệ tử này không có thiên phú ngụy trang, nhưng mà thực lực đạt tới cấp bậc như bọn hắn, tùy ý thay đổi bộ dáng, cơ bắp, cổ họng, bắt chước thanh âm vẫn không thành vấn đề. Chỉ có điều không có thiên phú ngụy trang cho nên khí tức linh hồn không có cách nào bắt chước được mà thôi.

Nhưng mà trong mắt đám người bên trong, tu sĩ trông cửa bên ngoài chỉ có Nguyên Thánh cảnh, làm sao có thể phát hiện ra vấn đề rất nhỏ như vậy được chứ?

Nhiếp Vân đứng ở ngoài cửa một lúc thì nhìn thấy hai người Hồ Khuê, Tang Hồng Y từ trên không trung bay tới, đi xuống nội viện.

Hai người vừa mới vào nội viện thì Nhiếp Vân đã lập tức cảm thấy có hai đạo tinh thần lực mạnh mẽ quan sát tới. Lúc này hắn cũng không dám làm gì, lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ, lưng eo thẳng tắp.

Dường như nhìn thấy bên ngoài có người, có chứng cớ không rời khỏi đây cho nên lúc này hai người mới thở dài một hơi, thanh âm đối thoại hạ thấp xuống.

Ước chừng hơn mười phút đồng hồ sau Nhiếp Vân cũng nhìn thấy thành chủ Bao Đồng cũng trở về phủ thành chủ. Chỉ là hoàn toàn khác với bộ dáng đắc chí vừa lòng như ban sáng. Lúc này da mặt đối phương không ngừng run rẩy, hai mắt đỏ thẫm. Tuy nhiên, loại cảm xúc này vừa mới tiến vào phủ đệ đã bị hắn giấu diếm.

Lạch cạch..

Trở lại phủ đệ Bao Đồng nhanh chóng đi tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Hồi bẩm thành chủ, Hồ Khuê tiền bối sau khi tiến vào tiểu viện thảo luận với Tang Hồng Y tiền bối chưa từng rời khỏi.

Nhiếp Vân biếot õ hắn muốn hỏi mấy thứ này cho nên vội vàng

cung kính nói.

------oOo------

Chương 893: Là ai trộm? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được rồi.

Nghe thấy đối phương không có rời đi, da mặt Bao Đồng thoáng cái co rút, đi tới trước tiểu viện, nhẹ nhàng gõ vài cái.

- Hai vị tiền bối, tại hạ thành chủ Bao Đồng có việc muốn cầu kiến nhị vị tiền bối.

- vào đi.

Dường như Tang Hồng Y biết rõ hắn sẽ qua cho nên lập tức mở miệng.

- Vâng.

Bao Đồng đẩy cửa vào, Nhiếp Vân thấy cơ hội cũng đi theo vào trong tiểu viện.

Quả nhiên, Bao Đồng thấy vậy cũng không có phản đối.

Viện này cũng giống như tiểu viện bên kia của Hồ Khuê, dường như cũng có tụ linh trận, linh khí đầy đủ. Ở trên bệ đá chính giữa, Hồ Khuê và Tang Hồng Y đang ngồi với mấy đệ tử hạch tâm của Hóa Vân tông, dường như đang thảo luận chuyện gì đó.

- Không biết thành chủ muộn như vậy tới tìm tại hạ là có chuyện gì?

Nhìn thấy Bao Đồng, Tang Hồng Y đứng dậy, cười ha hả rồi nói.

Từ biểu lộ bề ngoài căn bản không nhìn rõ trong lòng hắn đang suy nghĩ gì.

- Là như thế này, tối nay đám thuộc hạ của ta vừa mới đưa tới địa mạch tinh thạch, ta biết rõ tiền bối cần cho nên mạo muội mang tới cho người.

Thành chủ Bao Đồng nhìn y phục hai người, dường như trong lòng xác định gì đó. Cho nên tuy rằng trên mặt nở nụ cười vui vẻ, thế nhưng trên thực tế lại nghĩ một đằng làm một nẻo.

Có thể đứng đầu một thành cũng chứng minh hắn không phải là kẻ lỗ mãng, biết rõ nên làm hay bỏ.

- Ồ? Mới khai thác được thêm sao? Đưa đây, ta sẽ dùng giá cả như vậy để mua.

Tang Hồng Y cười cười, nói.

- Đa tạ.

Thành chủ vung tay lên, đưa Linh binh phi hành tới. Nhiếp Vân vội vàng tiếp nhận linh binh, đưa cho Tang Hồng Y.

- Không tồi, đây là linh thạch thượng phẩm.

Tang Hồng Y liếc mắt nhìn Địa mạch tinh thạch trong linh binh, không có nhiều như trước, nhưng mà cũng không ít, chừng trăm khỏa. Hắn gật đầu, đưa ra số lượng linh thạch thượng phẩm tương ứng.

- Đồ cũng đã đưa tới, ta xin cáo từ.

Thu được linh thạch, dường như Bao Đồng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ cho nên mới quay người rời đi.

Nhiếp Vân không ngờ tới song phương vừa mới nói vài lời đã xoay người rời đi, không nhìn thấy náo nhiệt, hắn cũng lắc đầu, đi theo sau lưng đối phương ra ngoài.

Bao Đồng và Tang Hồng Y cũng không phải là đèn cạn dầu. Một mưu kế nho nhỏ mà đã khiến cho bọn hắn trở mặt với nhau, xem ra

Nhiếp Vân đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Hai người vừa mới rời khỏi tiểu viện thì khuôn mặt vốn tươi cười của Tang Hồng Y lập tức trở nên âm trầm.

- Sao vậy? Chẳng lẽ Bao Đồng này nhìn ra cái gì sao?

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, Hồ Khuê nhướng mày.

- Có lẽ không có. Tuy nhiên, xem ra có lẽ đã đoán ra vừa rồi chúng ta không có mặt ở đây.

Hai mắt Tang Hồng Y nheo lại.

- Đã nhìn ra lại che dấu sâu như vậy, chỉ sợ hắn sẽ đem chuyện này bẩm báo lên Hóa Vân tông. Thành chủ trong phạm vi Hóa Vân tông có quyền lợi trực tiếp báo cáo với Nội các trưởng lão. Nếu như rơi vào trong tay trưởng lão có mâu thuẫn với chúng ta, như vậy nhất định sẽ có phiền phức không nhỏ.

Hồ Khuê gật đầu.

Trong Hóa Vân tông, nội các trưởng lão có thực lực tương đương với đệ tử hạch tâm, đều là cường giả Hạp Hư cảnh.

- Ta biết, nếu như vậy một khi đấu giá hội kết thúc sẽ tìm cơ hội.....

Tang Hồng Y làm động tác chém đầu.

- cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi.

Hồ Khuê gật đầu, đột nhiên cười nói:

- có nhiều Địa mạch tinh thạch như vậy, khoảng cách với tâm hồn thiếu nữ của Đạm Đài tiên tử càng ngày càng gần a. Tuy nhiên, ngươi cũng phải cẩn thận. Tiêu Lăng kia nhất định cũng có chuẩn bị.

- ha ha, yên tâm đi. Thứ ta chuẩnbiị cũng không phải chỉ có Địa mạch tinh thạch... Ồ? Địa mạch tinh thạch của ta đâu rồi?

Tang Hồng Y đang cười, vừa định thu Địa mạch tinh thạch vào trong đan điền thì dường như đột nhiên nhìn thấy chuyện khiến cho hắn cảm thấy khiếp sợ không thôi, đồng tử co rút lại.

- Sao vậy?

Thấy bộ dáng của hắn, Hồ Khuê cũng sững sờ.

- Trước đó ta đạt được năm trăm khỏa tinh thạch, lúc này toàn bộ cũng biến mất không thấy.

Thanh âm của Tang Hồng Y thoáng cái run rẩy.

Trước đó, sau khi đạt được năm trăm khỏa Địa mạch tinh thạch hắn luôn đặt ở trong nạp vật đan điền, sao lại không thấy? Còn có một trăm khỏa vừa mới đạt được khi trước nữa.

Chuyện này cũng quá quỷ dị a.

- Đặt đồ ở Nạp vật đan điề nmà cũng biết mất không thấy? Sao ngươi lại không cẩn thận như vậy? Về sau nếu như đoạt được loại vật này thì phải bảo quản thật kỹ, linh hồn phải thường xuyên nhìn qua.... Ah, Phật cốt xá lợi. Phốc...

Nghe thấy Tang Hồng Y nói địa mạch tinh thạch của hắn bị mất, Hồ Khuê vốn có chút hả hê, thế nhưng còn chưa nói hết lời thì đã nhìn thấy Phật cốt xá lợi trong đan điền của mình không biết đã biến mất từ lúc nào.

Dưới tình huống lửa giận công tâm, lại có thương thế lúc trước còn chưa hoàn toàn khôi phục, vì vậy mới phun ra một ngụm máu tươi.

- Phật cốt xá lợi của ngươi cũng biến mất sao?

Nhìn bộ dáng này của Hồ Khuê, Tang Hồng Y sao lại không nhìn ra được chứ? Sắc mặt hắn cứng đờ.

- Đúng vậy, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Sắc mặt Hồ Khuê đỏ lên, thanh âm khàn khàn.

- Chẳng lẽ là?

Lời vừa mới nói một nửa thì đột nhiên hắn nhìn Tang Hồng Y, nhìn thấy vẻ khiếp sợ nồng đậm trong mắt đối phương. Trong đầu cunxgd odonfg thời hiện lên một cái tên.

- Thiên Huyễn, Thần thâu Thiên Huyễn?

Cái tên Thần thâu Thiên Huyễn ở trên cả Phù Thiên đại lục cũng vô cùng vang dội, không nói tới kỹ thuật trộm cắp đệ nhất thiên hạ, dung mạo, thân pháp càng thiên biến vạn hóa khiến cho người ta khó lòng phòng bị. Có đôi khi người thân cận nhất với ngươi lại chính là người mà đối phương ngụy trang.

Có thể trộm đồ trong đan điền của hai người, hơn nữa còn khiến cho bọn hắn không có chút phòng bị, không biết chút nào, trong thiên hạ này chỉ sợ cũng chỉ có thần thâu Thiên Huyễn mới có loại năng lực này mà thôi.

- Đáng giận. Thiên Huyễn, đừng để cho ta bắt được ngươi. Nếu không nhất định ta sẽ phanh thây, xé xác ngươi ra...

Nhớ tới Phật Cốt xá lợi quý trọng vô cùng cùng với những trả giá, gian khổ mà mình phải chịu khi có được nó, Hồ Khuê tức giận tới mức hàm răng cắn chặt, sắc mặt dữ tợn.

Toàn thân Tang Hồng Y cũng run rẩy không thôi.

- Xem ra trước khi chúng ta ăn cắp linh thạch đã bị người ta tính toán, rất có thể người này cũng chính là Thiên Huyễn. Con mẹ nó.

- Không sai, nhất định là hắn. Không phải là hắn thì ai có thể ẩn tàng mà ngay cả chúng ta cũng không nhìn ra được chứ? Còn ngụy trang được khí tức linh hồn của ngươi?

Hồ Khuê cũng xác nhận phán đoán của hắn.

------oOo------

Chương 894: Hồn tự kích động (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chuyện này phải báo cáo lên tông môn, một tên trộm nho nhỏ mà cũng dám động thủ trên đầu Hóa Vân tông chúng ta, muốn chết.

Tang Hồng Y nắm chặt tay, rít lên một tiếng, trong mắt tràn ngập hận ý.

...

- Phật cốt xá lợi tới tay, nhìn xem có thể luyện hóa hay không.

Phán đoán sai lầm của Hồ Khuê và Tang Hồng Y Nhiếp Vân cũng không biết. Bởi vì lúc này hắn đã rời khỏi phủ thành chủ, lần nữa trở về chỗ ở.

Lần này đi ngoài một chuyến, thu hoạch cực kỳ phong phú. Năm trăm khỏa địa mạch tinh thạch, mấy vạn khỏa linh thạch tuyệt phẩm. Không nói tới hai thứ này, chỉ cần tính riêng Phật cốt xá lợi cũng đã khó tìm rồi.

Thân thể hắn nhoáng lên, tiến vào trong Tử Hoa động phủ.

Lúc này Tử Hoa động phủ đã được hắn bố trí cấm chế lần nữa, cho dù so với trước kia không tính là gì. Nhưng trên thực tế cũng coi như không kém. Cho dù là cường giả Phá Không cảnh muốn mạnh mẽ xông vào, chỉ sợ cũng không có dễ dàng như vậy.

Tiến vào võ tràng tu luyện trong động phủ rồi ngồi xuống, lại lấy ra Phật cốt xá lợi.

Phật cốt xá lợi vừa mới xuất hiện đã vang lên phạn âm vang dội. Từng đoàn văn tự Phật tộc vờn quanh, mang theo tác dụng tinh lọc, khuyên nhủ khiến cho người ta tín ngưỡng.

- Kim cương lưu ly thể, nhất niệm sinh lôi, linh hồn tinh khiết, luyện

hóa Phật cốt.

Trong lòng khẽ động, Nhiếp Vân bắt đầu vận chuyển Kim cương lưu ly thể.

Tiếng đùng đùng vang vọng không dứt.

Ý niệm khẽ động, thức hải tràn ngập lôi điện. Kim cương lưu ly thể vận chuyển, tạo thành linh hồn tinh khiết, lập tức tiến về phía v.

Ông...

Giống như Hồ Khuê luyện hóa vậy, dường như Phật cốt cảm nhận được có người muốn luyện hóa nó, phạn âm càng thêm to rõ, trình bày đạo lý pahajt học của mình. Một vòng quang mang trắng nõn từ trên xương cốt lan tràn ra. Chỉ cần được quang mang màu trắng bày chạm vào cũng đã cảm thấy toàn thân vui sướng, khoái hoạt vô cùng.

Phật môn chú ý giới dục, tuy rằng nam có nữ có, thế nhưng trên cơ bản không sinh sôi nảy nở hậu đại. Muốn mở rộng tín ngưỡng thì chỉ có thể đi thu phục đệ tử. Loại hành vi này được bọn họ kêu là độ hóa. Một khi sinh tâm tư muốn nhập phật môn thì cũng giống như là tu luyện giả đọa nhập ma đạo vậy.

Đọa nhập ma đạo là bởi vì có được dục vọng che kín bản tâm, nhìn thấy người không thuận theo là muốn giết. Khát máu từ tận sâu trong linh hồn, thị sát khát máu, truy cầu giết thiên, giết địa, giết người, giết tình, giết tâm, ngũ sát thành ma.

Đọa nhập phật đạo, tất cả đều dựa vào bản tâm, tôn sùng giáo lý Phật đạo, chú ý tới nhân quả luân hồi, chặt đứt nhân quả, siêu thoát luân hồi, lại thành phật.

Giáo nghĩa của Phật, Ma tuy rằng hoàn toàn trái ngược, nhưng mà đều có điểm giống nhau ở phương hướng, bản tính. Có một ít đại ma bỏ đồ đao, lập địa thành phật. Nhưng cũng có chút cao tăng một ý niệm biến thành đại ma, trầm luân khổ ải.

Cũng chính bởi vì như vậy cho nên trong mắt một ít người, Phật và

Ma bản thân khó mà phân biệt, cả hai thật ra là một loại cộng đồng tập thể.

Nhiếp Vân là người của hai thế giới, ý chí kiên định, đương nhiên sẽ không rơi vào phật đạo. Tuy nhiên loại phạn âm vang vọng này cũng khiến cho hắn có chút khó chịu. Vì vậy hắn mở miệng, đột nhiên thét lớn một tiếng.

Trong tiếng quát mang theo lực trùng kích của thiên phú linh hồn Tiên âm sư.

Oanh.

Thoáng cái đã hung hăng đánh vào trên Phật cốt xá lợi, bị thiên phú Tiên âm sư va chạm, quang mang màu trắng bên trên phật cốt thoáng cái trở nên ảm đạm hơn rất nhiều, dường như có thể tùy thời bị dập tắt vậy.

- Luyện hóa.

Thấy ý niệm bên trên Phật cốt xá lợi bị tiên âm chấn động, trở nên yếu đuối, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, bàn tay tạo thành trảo, trực tiếp chộp tới. Ngón tay khẽ điểm, Phật cốt xá lợi dần dần bị hòa tan, chậm rãi dung hợp vào trong cơ thể hắn.

Phanh.

Ngay khi Phật cốt xá lợi dung hợp hoàn mỹ với thân thể, đột nhiên cơ bắp Nhiếp Vân vang lên tiếng nổ tung rồi chấn động. Phật cột lần nữa trở về bộ dáng vốn có, rốt cuộc không có cách nào dung hợp với thân thể nữa.

- Đáng tiếc.

Thấy tình hình như vậy, Nhiếp Vân lắc đầu, thầm hô một tiếng đáng tiếc.

Hiện tại hắn Phật ma cùng tu, tuy rằng Kim cương lưu ly thể và Linh Tê luyện thể quyết đều đạt tới ngũ trọng đại thành, nhưng mà bởi vì Linh tê luyện thể quyết bởi vì luyện thành loại vũ kỹ Phong

Lôi ma dực này cho nên lực khống chế đối với thân thể mạnh hơn Kim cương lưu ly thể.

Chính bởi vì loại khống chế này cho nên căn bản không có khả năng để cho thân thể hắn dung hợp với Phật cốt xá lợi.

Trừ phi bây giờ có thể đạt được một bộ vũ kỹ Phật môn, cả hai trung hòa, triệt tiêu lẫn nhau, lần nữa đạt tới cân đối, có lẽ khi đó mới có thể triệt để luyện hóa phật cốt.

- Nếu như có thể kiếm được pháp bảo phật môn khác, lại dùng thủ pháp đặc thù dung hợp cả hai lại với nhau, như vậy cũng có thể dung nhập nó vào trong thân thể. Xem ra Hồ Khuê muốn dùng phương pháp kia...

Đột nhiên nhớ tới lời nói của Hồ Khuê trong tiểu viện, dường như có tràng hạt Phật môn có thể dung hợp. Xem ra mặc dù có tu luyện loại công pháp nghịch thiên của phật môn như Kim Cương lưu ly thể thì hắn cũng không có chiếm được bao nhiêu ưu thế hơn đối phương, cũng cần một thứ môi giới.

- Nghe lời nói của Hồ Khuê và Tang Hồng Y, lần giám bảo đại hội này sẽ có đấu giá hội. Trong đó sẽ có tràng hạt phật môn và địa mạch tinh tủy xuất hiện, đến lúc đó nhất định phải mua được.

Nhớ tới lời nói của Hồ Khuê và Tang Hồng Y trước đó, giờ Nhiếp Vân mới hiểu được.

Kỳ thực đại hội giám bảo này cũng giống như giao dịch hội ở Tế Bắc thành trước đó, đến cuối cùng nhất định là lấy vật đổi vật, hoặc là tiến hành đấu giá.

Dù sao từ giờ tới lúc Hóa Vân tông tuyển nhận đệ tử mới cũng còn một đoạn thời gian ngắn, đấu giá hội đã có bảo bối như vậy thì đành chờ ở đây thêm một chút vậy.

Về phần tìm cơ hội đi trộm, Nhiếp Vân nghĩ một chút rồi lập tức lắc đầu.

Dù sao hắn cũng không phải là trộm chuyên nghiệp, chỉ cần đối

phương không đắc tội, tốn một chút tiền cũng không có sao. Không cần phải đi trộm cắp. Dù sao chủ nhân đạt được bảo bối cũng là thiên tân vạn khổ mới có được. Lấy ra đấu giá nhất định là cũng muốn thông qua đó tìm được hồi báo.

Hai ngày sau Nhiếp Vân luôn ở trong Tử Hoa động phủ tu luyện, có đủ linh thạch tuyệt phẩm tuy rằng không có tiếp tục tấn cấp nhưng mà cũng làm cho việc thực lực bạo tăng được củng cố hơn không ít.

- Ba ba, rượu này uống ngon, con còn muốn uống tiếp...

------oOo------

Chương 895: Hồn tự kích động (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngày thứ ba, Nhiếp Vân thực sự không tu luyện được, cũng không phải là định lực của hắn không đủ, mà là Ngũ trảo Kim long đã tỉnh.

Tiểu tử này vừa mới tỉnh dậy đã giống như mê muội, liên tục đòi uống rượu khiến cho Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ.

- Con còn nhỏ, không thể uống rượu nhiều a.

Nhớ tới tiểu tử này uống một ngụm đã say ba ngày, Nhiếp Vân đành phải bóp chết suy nghĩ này của nó.

- Con muốn uống...

Đôi mắt to tròn của tiểu Long tràn ngập vẻ vô tội, khóe miệng không ngừng có nước miếng chảy xuống.

...

Nhìn thấy bộ dáng của nó như vậy, Nhiếp Vân cũng bị đánh bại.

- Như vậy đi, đại hội giám bảo cũng sắp bắp đầu, ta mang con ra

ngoài dạo chơi, uống rượu thì miễn.

- Đi ra ngoài cũng được, coi muốn ăn...

Tiểu Long chép miệng, chậc lưỡi một cái.

...

Nhìn thấy bộ dáng của nó như vậy, Nhiếp Vân thực sự không biết nó rốt cuộc là rồng hay là gì? Long thực sự chết đói chết khát như vậy sao?

Ra khỏi Tử Hoa động phủ, nghe ngóng bên ngoài một vòng, quả nhiên đại hội giám bảo đã bắt đầu, địa điểm là ở một nơi mậu dịch cỡ lớn gần phủ thành chủ. Một người một rồng bằng vào thủ lệnh trộm được thuận lợi đi vào trong.

Ngày cuối cùng của giám bảo đại hội mới là đấu giá đại hội, hiện tại vừa mới bắt đầu, dòng người tấp nập, vô cùng náo nhiệt. Không hổ là việc long trọng mười năm một lần của Huyền Kim thành, vừa mới đi vào Nhiếp Vân đã bị đủ thứ đồ vật làm cho hoa mắt.

Các loại linh quang của bảo vật hiện lên trước mắt, nhiều vô số kể. Cái gì mà mà mặt quỷ, da cá hải ngoại, áp vào trên người có thể nhanh chóng thay đổi dung mạo, màu sắc. Kim quang thú tinh hạch, ban đêm có thể phát ra kim quang trắng sáng. Ảo mộng thạch có thể khiến cho ngươi dục tiên dục tử trong mộng, rất nhiều chuyện ở hiện thực không thể làm được thì có thể thực hiện được ở trong mộng.

Những vạt này tất cả đều có. Rất nhiều thứ không có tác dụng với tu luyện giả, nhưng mà cũng có vô số người cần dùng.

- Nhìn xem ở chỗ này có bảo bối khiến cho pháp quyết vô danh vận chuyển hay không.

Tâm thần Nhiếp Vân tập trung, cẩn thận dùng pháp quyết vô danh cảm ứng. Tuy nhiên, cảm ứng cả buổi hắn lại thất vọng phát hiện ra không có cái gì.

Đồ có thể làm cho pháp quyết vô danh vận chuyển, tuy rằng không biết là cái gì. Nhưng mà hắn lại biết thứ này cũng không dễ tìm.

Nếu dễ tìm thì cũng không tới mức cả tàng bảo khố của Kiếm Thần tông cũng chỉ tìm được một khối.

Giám bảo đại hội mười năm một lần này tuy rằng rầm rộ, nhưng mà so với tàn bảo khố của Kiếm Thần tông vẫn chênh lệch quá xa.

Trong đoạn thời gian này, Ngũ trảo Kim long đi trộm một lần, bị Nhiếp Vân tìm được, chỉ là hắn lại phát hiện ra tiểu tử này đang ăn vụng dược liệu của người khác. Tất cả những bảo bối quý trọng đều bị ăn sạch, cuối cùng không có biện pháp, Nhiếp Vân đành lấy ra linh thạch đưa cho đối phương, lúc này đối phương mới đồng ý bỏ qua.

Nhìn thấy tình huống như vậy Nhiếp Vân đã có chút hối hận khi dẫn tiểu tử này tới. Sớm biết như vậy còn không bằng cho nó uống say thì hơn.

- ba ba, dường như chỗ kia chúng ta chưa xem qua, mau đi qua thôi.

Ngay khi Nhiếp Vân tức tối muốn thu thập con rồng tham ăn này thì đã thấy tiểu tử này nhếch miệng cười cười, móng vuốt chỉ về một phía.

Phương hướng kia xem như là nơi hẻo lánh ở đại sảnh này, Nhiếp Vân vốn không tính đi, nhưng nghe nó nói như vậy trong lòng khẽ động, nhịn không được đi qua.

Vừa mới đi vài bước, tới trước một quầy hàng thì hắn dừng lại.

Bởi vì đúng lúc này hắn đột nhiên cảm thấy trong Nạp vật đan điền có một thứ đồ vật mạnh mẽ nhảy lên, tản mát ra chấn động làm cho người ta mê muội.

- là hồn tự kia? Chẳng lẽ nơi này có bảo bối gì sao?

Tinh thần tập trung, vội vàng nhìn qua nạp vật đan điền, vừa nhìn

qua Nhiếp Vân đã không nhịn được có chút kỳ quái.

Chỉ thấy thứ phát ra chấn động không phải là gì khác, mà chính là Hồn tự dùng để trấn áp linh hồn thể mà hắn đấu giá được ở Bạch Nham thành.

Linh hồn thể là thứ do Linh hồn triệu hoán sư lưu lại. Khi nghiên cứu hồn tự này còn có chút phiền toái. Về sau bởi vì linh hồn thể tử vong cho nên hắn ném hồn tự và quan tài ở trong nạp vật đan điền, thậm chí đã quên sự tồn tại của nó. Không ngờ tới lúc này thứ này đột nhiên nhảy lên.

- Chẳng lẽ có liên quan tới linh hồn triệu hoán sư hay sao?

Đột nhiên nghĩ tới một khả năng, cơ bắp toàn thân Nhiếp Vân thoáng cái kéo căng.

Đối với Nhiếp Vân mà nói, có ba chuyện tương đối quan trọng. Thứ nhất là tìm được Linh hồn sư, cảm ngộ Linh hồn chi khí, triệu hoán linh hồn đã tiêu tán của đệ đệ trở vè. Thứ hai là tìm kiếm khí tức đặc thù, diễn sinh ra đan điền mới, thứ ba, đi Hóa Vân tông.

Ba chuyện này đối với Nhiếp Vân mà nói, triệu hoán lại linh hồn đã nghiền nát của Nhiếp Đồng mới là quan trọng nhất.

Cho nên đột nhiên nhìn thấy hồn tự chấn động, sắc mặt hắn ngưng trọng, theo phía cảm ứng nhìn lại. Chỉ thấy có một thứ đồ giống như cái lồng sắt hiện lên trước mắt hắn.

Cái lồng này rất là cũ kỹ, cũng không biết được tạo thành từ thứ gì, có vô số vết tích bên trên. Thứ ở bên trong lồng không có chút thu hút nào, nếu không phải hồn tự nhảy lên thì căn bản hắn sẽ không tưởng tượng được đây là một kiện bảo bối.

- Lão bản, cái lồng tre này là gì vậy? Cũ nát như vậy mà ngươi cũng lấy ra bán sao?

Giả vờ như vô tình, Nhiếp Vân tiến tới, thuận miệng hỏi.

- Cũ nát cái gì? Ngươi thì biết cái gì chứ? Đây chính là bảo bối gia

truyền tám đời nhà ta đó, là đồ cổ có được đại pháp lực nha.

Chủ quầy là một trung niên, nghe Nhiếp Vân nói vậy hai hàng lông mày trừng lên, vẻ mặt rất là mất hứng.

Giám bảo đại hội kỳ thực cũng không sai biệt lắm với giao dịch hội cỡ lớn, chỉ có điều trong này chẳng những có bảo bối mà cũng còn có rác rươi. Nếu như ngươi không có đôi mắt hỏa nhãn kim tinh có thể phân biệt rõ đá mài là châu báu, như vậy thì cũng chỉ có thể bị thiệt mà thôi.

Bởi vậy rất nhiều vị lão bản vàng thau lẫn lộn, cũng đều đem một ít rác rưởi ra bán, cố ý nói thành bảo bối để bán được giá cao.

Nhìn thấy bộ dáng của hắn Nhiếp Vân đã biết được là hắn khoe khoang, cũng không biết giá trị chính thức của cái lồng này cho nên hắn cười nhạt một tiếng, nói:

- Bảo vật có được đại pháp lực? Nói nghe một chút, nếu có thì ta dùng mười khỏa linh thạch thượng phẩm để mua. Nếu không có, ba khỏa linh thạch hạ phẩm.

------oOo------

Chương 896: Lồng sắt (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mười khỏa linh thạch thượng phẩm?

Nghe giá cả như vậy, hô hấp của người trung niên này thoáng cái trở nên dồn dập.

Mười khỏa linh thạch thượng phẩm có thể so với mười vạn linh thạch hạ phẩm. Cho dù là ở thành thị nhị lưu cũng là con số tài phú lớn, thậm chí còn có thể mua được một căn nhà.

- Cái này.... Cái lồng này có thể bắt cá, tuy rằng không lớn...

Tuy nhiên, hắn nói cả buổi cũng không nghĩ ra được một loại tác dụng nào có thể phủ lên trên người nó.

- Ha ha...

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, Nhiếp Vân tiện tay ném ra một khỏa linh thạch trung phẩm.

- Được rồi, nhìn ngươi nói không nên lời cũng coi như không giống đám gian thương kia. Cho ngươi một khỏa linh thạch trung phẩm, ta lấy thứ này.

Một khỏa linh thạch trung phẩm có thể so với một trăm khỏa linh thạch hạ phẩm, đối với một cái lồng sắt cũ kỹ mà nói, đã là lời lớn.

- Tốt, tốt.

Vẻ mặt trung niên này tươi cười, cầm cái lồng đưa cho Nhiếp Vân.

Không ngờ tới có thể dễ mua như vậy, Nhiếp Vân cố nén kích động, đang định lấy cái lồng thì đột nhiên đã cảm thấy một cỗ sát khí từ cách đó không xa bắn tới, bắn thẳng vào bàn tay mình.

Tốc độ này cực nhanh, lực lượng cũng mạnh mẽ vô cùng, chỉ cần bàn tay không rút lui thì nhất định sẽ bị xuyên thủng.

Xoẹt.

Nhiếp Vân rút bàn tay lại, đồng thời quay đầu nhìn lại, chỉ thấy có hai đạo thân ảnh bước tới.

Đi đầu là một trung niên, giữa hai hàng lông mày nối lại, tạo thành một chữ, khí tức dày đặc, trầm ổn như núi. Lúc đi đường mang theo tiếng gió ù ù, vừa nhìn đã biết là người có được thực lực rất mạnh, ít nhất cũng ngoài Hạp Hư cảnh trung kỳ. Sát khí vừa rồi là do hắn phát ra.

Phía sau hắn là một thanh niên, bộ dáng có chút bình thường, thực lực cũng chỉ là Thiên Kiều cảnh hậu kỳ, hẳn là hậu bối của người này.

- Thứ này ta muốn, một khỏa linh thạch thượng phẩm.

Thấy Nhiếp Vân nhìn hắn, trong mắt người trung niên kia hiện lên vẻ xem thường, hừ lạnh một tiếng, tiện tay ném ra một khỏa linh thạch thượng phẩm.

- Ngại quá, thứ này ta đã mua, việc buôn bán phải chú ý tới trước sau.

Không để ý tới lời hắn nói, Nhiếp Vân vươn tay lấy cái lồng cũ kỹ, lạnh nhạt nói.

- Tiểu tử, ngươi biết ngươi đang nói chuyện với ai không? Mau buông thứ đó xuống, bằng không thì đừng trách ta không khách khí.

Thanh niên Thiên Kiều cảnh hậu kỳ kai thấy Nhiếp Vân không để ý tới lời nói của người trung niên, hắn hét to một tiếng rồi đi tới.

Người này mặc y phục màu xanh, nhìn khí tức khác với trung niên kia, vừa nhìn đã biết tính tình táo bạo.

- Người Tĩnh Thiên tông?

Nhìn thấy y phục và khí tức của trung niên, Nhiếp Vân hỏi.

- Biết rõ còn không mau buông thứ này xuống? Sư phụ ta ở trong Tĩnh Thiên tông là Thái thượng trưởng lão, cái lồng này sư phụ ta vừa ý. Lập tức buông tay, đền một trăm khỏa linh thạch thượng phẩm, có lẽ còn có thể tránh được đại kiếp nạn. Bằng không, hắc hắc, tự gánh lấy hậu quả.

Thanh niên này hừ lạnh một tiếng, ngang ngược càn rỡ vô cùng.

Người trung niên phía sau hắn cũng không phản đối lời này, rất hiển nhiên định trắng trợn đoạt đồ.

Tám đại tông môn theo thứ tự là Hóa Vân tông, Di Thần tông, Thanh vân tông, Tiên võ tông, Tử Đàn tông, Tĩnh Thiên tông, Vân

Tiêu tông, Kiếm Thần tông.

Trong đó Tĩnh Thiên tông tu luyện Linh hồn chi đạo, chú ý linh hồn trầm ổn, hành xử không sợ hãi. Bởi vì tu tập linh hồn chi đạo cho nên có thể nhìn ra thứ này đặc thù cũng rất bình thường. Chỉ là bá đạo liều lĩnh như vậy lại không có chút nào giống với giáo lý tĩnh như hư không, vững như thái sơn.

- Ngươi đang nói nhảm gì vậy? Còn không bằng đi ra ngoài mua lấy cái bát để đi xin còn hơn. Chỉ là ta cũng không có tiền dư để thưởng ngươi đâu.

Thấy đối phương nói chuyện không khách khí, Nhiếp Vân mặc kệ. Hắn đứng lên, duỗi lưng, cổ tay khẽ đảo, thu cái lồng cũ kỹ vào trong nạp vật đan điền rồi quay người đi tới nơi khác.

Vân Huyên và Di Hoa hắn cũng không sợ chứ đừng nói là một Thái thượng trưởng lão.

- Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, đứng lại cho ta.

Thanh niên kia không ngờ tới gia hỏa tuổi không lớn trước mắt lại lớn mật như vậy, sắc mặt hắn thoáng cái trở nên âm trầm, đi về phía trước hai bước, chộp về phía bả vai Nhiếp Vân.

Năm ngón tay như móc câu, mang theo tiếng hổ gầm, vừa nhìn uy thế đã biết rõ căn bản không muốn làm cho người ta đứng lại mà định làm tổn thương người ta.

- hừ...

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, lui về phía sau nửa bước, bả vai co lại, vừa vặn tránh thoát một trảo của đối phương, chui vào dưới cánh tay đối phương, xoay eo, đập vai, lực lượng như là dây cung phát lực.

Phanh...

Thoáng một cái tiếng răng rắc vang lên, thanh niên kia chỉ cảm thấy cánh tay cùng với toàn thân bị bả vai của Nhiếp Vân va chạm lập

tức run lên, cả đầu cánh tay bị xé rách, bay ra ngoài.

- ah...

Một tiếng kêu thảm vang vọng.

Nếu như không phải thực lực cường đại, chỉ sợ xương bả vai hắn dưới một trảo này của đối phương sẽ vỡ vụn. Cho nên vừa mới động thủ Nhiếp Vân cũng không lưu tình chút nào.

- Không ngờ ta lại nhìn nhầm, còn là cao thủ. Dám làm tổn thương đồ đệ của ta, mặc kệ ngươi có lai lịch gì, chết đi cho ta.

Nhìn thấy đồ đệ Thiên Kiều cảnh hậu kỳ ngay cả một chiêu trong tay đối phương cũng không có đỡ được thì đã mất cánh tay, người trung niên này lập tức biết rõ mình gặp phải cao thủ, hai mắt híp lại, miệng rít một tiếng rồi đánh tới.

- Đi mau.

- có người chiến đấu, nhanh chóng rời đi.

Đây là giao dịch hội, tên này không hề cố kỵ sự có mặt của mọi người mà trực tiếp động thủ, đủ để thấy được tình trạng tâm ngoan thủ lạt của đối phương ra sao.

- Đả thương đồ đệ ngươi? Dường như là đồ đệ ngươi động thủ với ta trước a. Thực lực hắn không đủ dẫn tới bị thương, trách được ai?

Nhiếp Vân tránh về phía sau một bước, tránh thoát công kích đối phương rồi hừ lạnh một tiếng.

- Động thủ với ngươi mà ngươi dám hoàn thủ sao? Ngươi nghĩ mình là ai? Nằm xuống chot a.

Người trung niên kia tiến về phía trước một bước, khí phách vô song, thực lực Hạp Hư cảnh hậu kỳ lập tức thể hiện không thể nghi ngờ, bàn tay lớn đưa về phía trước, trên không trung liên tục xuất hiện ảo ảnh, tựa như tay quỷ.

- Động thủ với ta mà ta không thể hoàn thủ? Thật là bá đạo. Đã như vậy ta cũng muốn nhìn xem ngươi có thực lực làm như vậy hay không.

Nghe thấy đối phương không nói đạo lý như vậy, Nhiếp Vân cũng sững sờ, sắc mặt lập tức âm trầm. Thực lực Hạp Hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong không che dấu, lực

lượng toàn thân ngưng tụ, đánh ra một quyền.

------oOo------

Chương 897: Lồng sắt (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một quyền này không có dùng bất kỳ vũ kỹ nào, chỉ là một chiêu tầm thường nhất, vừa nhìn không thấy có bất kỳ chút hoa lệ nào, lại mang theo áp lực và uy thế rất mạnh.

- Hạp Hư cảnh sơ kỳ? Ha ha, để ta cho ngươi biết chênh lệch giữa chúng ta. Cũng cho ngươi biết cái gì là thực lực.

Nhiếp Vân khẽ động thì người trung niên kia lập tức nhìn ra thực lực của hắn. Người này cười ha hả, trong thanh âm mang theo vẻ lạnh lẽo và khinh thường nồng đậm.

Đạt tới Hạp Hư cảnh, mỗi một cấp bậc đều chênh lệch như trời và đất. Huống chi trung kỳ, sơ kỳ trong mắt hắn, thiếu niên trước mắt này căn bản chỉ cần một chiêu là có thể đánh chết.

- ha ha.

Đối mặt với lời nói hung hăng càn quấy của đối phương, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, một quyền chậm rãi đánh về phía trước, lập tức va chạm với bàn tay quỷ kia.

Phanh.

Quyền chưởng va chạm, người trung niên không động, mà Nhiếp Vân lại lui về phía sau một bước.

- Rất tốt, không ngờ ngươi lại có thực lực như vậy, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, chúng ta đi.

Một chiêu chấm dứt, hai người không có ý định động thủ nữa. Người trung niên này nhìn về phía Nhiếp Vân, do dự một chút, cuối cùng chỉ hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía tên đồ đệ đã mất một cánh tay nói một tiếng, sau đó bước nhanh ra ngoài.

- Sư phụ, nhất định người phải thay đồ nhi báo thù...

Thấy sư phụ rõ ràng đã chiếm thế thượng phong lại xoay người rời đi, tên thanh niên này không hiểu ra sao, hắn sững sờ một chút rồi vội vàng hô lớn.

Phanh...

Hắn còn chưa nói xong thì đã cảm thấy mặt tê rần, bị một cái tát đập cho quay tròn tại chỗ. Lúc dừng lại hắn mới phát hiện ra người động thủ là sư phụ mình.

- Không được nói nhảm, theo ta về.

Ngay sau đó hắn nghe một tiếng quát lớn vang lên.

- Vâng.

Bị tát cho đông tây nam bắc không rõ ràng, lúc này thanh niên này mới biết được sư phụ tức giận. Hắn không dám nói gì, nuốt vào một khỏa đan dược giảm bớt thương thế, lại cầm cánh tay bị đứt lên, lúc này mới đi theo sau lưng người trung niên kia bước ra ngoài.

Tu luyện giả bình thường cánh tay đứt rời không có cách nào tiếp tục tu luyện, tuy nhiên nếu như tìm được Trị liệu sư đồng cấp hoặc là người thực lực mạnh hơn nữa, sử dụng đại thủ pháp nối vào, như vậy chắc có lẽ không có vấn đề igf.

- Sư phụ, vừa rồi rõ ràng người chiếm thế thượng phong, tiểu tử kia bất quá chỉ là Hạp Hư cảnh sơ kỳ, không phải là đối thủ của người, vì sao chúng ta phải đi vậy?

Rời khỏi giám bảo đại hội, thanh niên kia vẻ mặt phiền muộn lên tiếng hỏi sư phụ hắn.

Hắn và sư phụ ở nhiều năm, cho nên vô cùng hiểu rõ tính cách của đối phương. Hắn biết sư phụ là người không chịu thiệt thòi, rõ ràng thực lực đã có thể nghiền áp, vì sao lại xoay người rời đi? Chuyện này rõ ràng không hợp với tính cách của sư phụ hắn.

- Chiếm thế thượng phong sao?

Sắc mặt trung niên này âm trầm, khóe miệng co giật.

- Chẳng lẽ không phải?

Thấy sư phụ như vậy, thanh niên này sững sờ.

- Ngươi xem cánh tay ta thì biết.

Trung niên này cũng không giải thích mà kéo ống tay áo lên.

- Ồ? Đây là..

Thanh niên kia vội vàng nhìn lại, vừa mới nhìn qua thì sắc mặt đã lập tức đại biến.

Chỉ thấy cánh tay của sư phụ hắn lúc này trở nên tái nhợt, tựa như gốm sứ bị thiêu đốt vậy, không còn một chút hoạt tính nào của cơ bắp. Vừa nhìn đã biết rõ bị người ta dùng lực lượng ngoài phạm vi thừa nhận đánh vào.

- Đây là... Tên kia đánh?

Nuốt nước miếng một cái, thanh niên kia cố gắng nói hết ý của mình.

Đột nhiên....

Phanh.

Cánh tay của trung niên này hóa thành bụi phấn.

- ah....

Cánh tay đột nhiên vỡ nát, đau đớn kịch liệt khiến cho trung niên này không nhịn được gào rú.

- Cái này... Cái này...

Nhìn thấy một màn quỷ dị như vậy thanh niên này sợ tới mức liên tiếp lùi về phía sai, hai chân vấp vào nhau, té xuống mặt đất.

Đường đường là cường giả Thiên Kiều cảnh hậu kỳ không ngờ lại như vậy, đủ để thấy được chuyện trước mắt đã vượt quá tưởng tượng của hắn. Tinh thần rốt cuộc không có cách nào trầm ổn như núi được nữa.

Cánh tay là thịt, không phải là gốm sứ, không phải là ngọc. Không ngờ lại có thể nổ thành bụi phấn, loại tình huống này đã vượt quá nhận thức của hắn.

- Thực lực người này không phải là thứ mà chúng ta có thể chống lại, đi thôi.

Nuốt vào một khỏa đan dược, cảm giác đau đớn giảm bớt một chút, lúc này người trung niên mới nhìn về phía giám bảo đại hội, sắc mặt tái nhợt.

- Vâng.

Rốt cuộc thanh niên kia lúc này cũng biết được chỗ đáng sợ của đối phương, hắn liên tục gật đầu, theo sát sau lưng người trung niên kia, cả hai cùng nhau rời đi.

- Không ngờ thực lực đạt tới Hạp Hư cảnh, vạn dụng ám kình càng thêm thuần thục.

Nhìn động tác và đối thoại của hai người, Nhiếp Vân lạnh nhạt cười, không thèm để ý tới đối phương mà lại tiếp tục đi vào trong đấu giá hội.

Bởi vì trận chiến vừa rồi cho nên toàn bộ người trong giao dịch đại hội đều biết thực lực thiếu niên trước mắt này mạnh mẽ, tất cả đều nhường đường, trong mắt tràn ngập vẻ sùng kính.

Cường giả vô luận đi tới đâu cũng đều được tôn kính.

Đối với những sùng kính này Nhiếp Vân cũng không thèm để ý tới. Hắn đang suy tư chuyện vừa rồi. Bởi vì trước kia đối quyền với người trung niên kia, trong nháy mắt đó hắn đã thi triển ra ám kình.

Trước kia ám kình vừa ra sẽ lập tức bộc phát, hiện tại nương theo thực lực tấn cấp, ám kình này dường như cũng có thể tùy thời khống chế. Vừa rồi chính bởi vì loại khống chế này mà khiến cho ám kình lùi thời gian phát tác, đợi tới lúc hai người kia ra khỏi chỗ giao dịch hội mới đột nhiên bộc phát, chấn vỡ tất cả khớp xương trên cánh tay đối phương, toàn bộ cơ bắp cũng biến thành phấn vụn.

- Sau này xem xét, nhìn xem có thể đem ám kình, Vô thượng đại kiếm thuật, Diễm hỏa, Tiên âm vận dụng vào một chỗ hay không. Khi đó uy lực công kích nhất định sẽ tăng lên.

Đi ra khỏi đấu giá hội, nhớ tới sự cường đại vừa rồi của ám kình, trong lòng Nhiếp Vân suy tư.

Hiện tại lực công kích mạnh nhất của hắn phải kể tới ám kình, Vô Thượng đại kiếm thuật, Diễm hỏa và Tiên âm. Bốn loại này nếu như lấy ra một đều có thể vượt cấp chiến đấu, nếu như có thể dung hợp bốn loại này một cách hoàn mỹ, như vậy không biết sức chiến đấu sẽ tăng lên tới mức nào chứ?

Tuy nhiên, hắn cũng biết những thứ này liên quan tới rất nhiều thiên phú cùng với lĩnh ngộ lực lượng. Muốn triệt để dung hợp thực sự rất khó khăn. Không nói đâu xa, chỉ nói Vô thượng đại kiếm thuật và ám kình.

------oOo------

Chương 898: Câu hồn lung (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vô thượng đại kiếm thuật chính là do tông sư khai phái Kiếm Thần tông trước đó sáng chế ra, do mười bộ Vô thượng kiếm thuật liên hợp mà thành. Vô luận là chiêu số hay là lý giải với kiếm đạo đều đạt tới cực hạn, cực kỳ hoàn mỹ. Nếu như đem ám kình dung nhập vào, như vậy chẳng khác nào chắp vải thô lên trên gấm, làm ảnh hưởng tới uy lực vốn có.

Muốn chính thức dung hợp những thứ này chỉ sợ liên quan tới vấn đề dung hợp đan điền chi khí, rốt cuộc có loại tình huống này hay không Nhiếp Vân cũng chưa biết được. Xem ra chỉ có thể tìm cơ hội về sau, chậm rãi tu luyện, chậm rãi cảm ngộ mà thôi.

Nhiếp Vân vừa mới rời đi thì trong một căn phòng kín đáo ở giao dịch đại hội có hai đạo thân ảnh chậm rãi hiển hiện.

- Vừa rồi ngươi nhìn thấy chứ?

Sắc mặt Hồ Khuê cực kỳ khó coi.

- Thực lực tiểu tử này không hề dưới chúng ta. Hắn có khả năng là thần thâu Thiên Huyễn mà chúng ta gặp được ở Nhất Túy lâu a.

Tang Hồng Y phán đoán.

- Tên này xuất quỷ nhập thần, cho dù chúng ta có đấu giá mua được đồ thì chỉ sợ cũng sẽ bị hắn trộm đi, ta thấy không bằng trực tiếp...

Hồ Khuê làm thủ thế giết.

- Đây là biện pháp tốt, tuy nhiên nhất định phải xử lý cho tốt. Thần thâu Thiên Huyễn có thể dương danh trên Phù Thiên đại lục nhiều năm như vậy mà vẫn có thể sống tốt, thủ đoạn chạy trối chết nhất

định rất nhiều, có thể nói là khủng bố. Nếu như muốn giết hắn, không chuẩn bị đầy đủ, như vậy sau này sẽ phiền phức lớn.

Tang Hồng Y gật đầu, nhíu mày nói.

Đánh chết được Thiên Huyễn thì cũng không sao, giết không được, đợi hắn ta trở lại báo thù, khi đó cho dù hai người ở trong Hóa Vân tông cũng khó tránh nổi kết cục kia a.

Không sợ người trộm chỉ sợ bị tặc nhân nhớ thương. Bị đệ nhất thần thâu trên đại lục thương nhớ, nhất định rất là khó chịu.

- Xem ra chỉ có thể dùng Phá Không quần sơn đồ của ngươi.

Suy nghĩ một hồi, Tang Hồng Y đột nhiên nói.

- Phá Không quần sơn đồ?

Hồ Khuê nhướng mày, liên tục khoát tay.

- không được, đây chính là bảo bối mà ta dốc hết tâm huyết để dùng ở Quỷ Vụ minh hải, xem như là thủ đoạn bảo vệ tính mạng cuối cùng. Dùng để đối phó với tên này? Không ổn, không ổn.

- Có gì mà không ổn chứ? Hắn là thần thâu Thiên huyễn, trên người có rất nhiều bảo vật, chỉ cần đánh chết, đạt được những vật này, đột phá Phá Không cảnh ở trong tầm tay. Một khi đột phá, trở lại tông môn sẽ trở thành Thái thượng trưởng lão, khi đó còn gì phải sợ nữa chứ?

Ánh mắt Tang Hồng Y lập lòe, dường như tất cả tính toán đều nằm trong bàn tay hắn vậy.

- Thực lực Phá Không cảnh, hơn nữa lại thêm sư phụ chúng ta, hai vị Thái thượng trưởng lão Phá Không cảnh. Trong mười trưởng lão đã có bốn. Khi đó quyền hành trong Hóa Vân tông không phải nằm trong tay chúng ta hay sao?

Hiện tại trong Hóa Vân tông chỉ có tám vị Thái thượng trưởng lão Phá Không cảnh, trong đó có hai vị lại là sư phụ của Hồ Khuê và

Tang Hồng Y, nếu như hai người bọn hắn đồng thời đột phá, cũng trở thành trưởng lão, như vậy sẽ có quyền nói chuyện rất lớn trong tông môn.

- Chuyện này...

Nghe Tang Hồng Y nói vậy, Hồ Khuê có chút động tâm.

Trở thành Thái thượng trưởng lão, số lượng tài nguyên đạt được hoàn toàn khác với đệ tử hạch tâm, nếu như thực sự có thể thành công, đừng nói là một kiện Phá không quần sơn đồ, cho dù tiêu hao hai kiện cũng không có gì.

- Chỉ là... Vạn nhất trên người thiên huyễn kia không có bảo vật, không công tiêu hao một kiện Phá không quần sơn đồ, như vậy chẳng phải lỗ lớn hay sao?

Hồ Khuê nói ra lo lắng của mình.

- Ha ha, Hồ huynh lo xa rồi. Cho dù trên người hắn không có bảo vật, chỉ cần đánh chết hắn, ngươi lấy lại Phật Cốt xá lợi, sau đó lại lấy được tràng hạt kia. Khi đó không phải cũng đủ để cho ngươi đột phá Phá Không cảnh hay sao?

Tang Hồng Y cười nói.

- Không sai, chỉ cần có thể lấy được tràng hạt và Phật Cốt xá lợi dung hợp lại, khi đó luyện hóa nó vào trong thân thể, ta tuyệt đối có thể thừa cơ đột phá, đạt tới Phá Không cảnh.

Nói tới tu luyện, trong mắt Hồ Khuê tràn ngập vẻ tự tin.

- Như vậy còn do dự gì nữa?

Tang Hồng Y khẽ nói.

- Chỉ là hiện tại đấu giá hội còn chưa bắt đầu, tràng hạt cũng chưa tới tay...

- Dù sao hiện tại thành chủ Bao Đồng kia đã hoài nghi chúng ta,

sớm muộn gì cũng đánh chết hắn, so với việc làm như vậy, hoặc là không làm, hoặc là đã làm thì làm cho xong. Trực tiếp giết người đoạt đồ là được, cần gì phải chờ tới đấu giá hội chứ? Đợi tới lúc tin tức rơi vào trong tông môn, chúng ta đã trở thành cường giả Phá Không cảnh, trở thành Thái thượng trưởng lão, khi đó còn có ai dám làm gì nữa?

Tang Hồng Y cười lạnh.

- Đúng. Chỉ cần đột phá, thân phận địa vị sẽ lập tức xảy ra biến hóa, tới khi đó không ai làm gì được chúng ta. Liều một phen.

Hai mắt Hồ Khuê sáng ngời.

- Như vậy được rồi, ta phái người gọi tên thành chủ kia tới.

Làm Hồ Khuê động tâm, Tang Hồng Y quay người nói với một đệ tử sau lưng hắn.

Người này đi ra ngoài, không tới mười phút vị thành chủ Bao Đồng kia đã đi tới.

- Bao Đồng bái kiến nhị vị tiền bối.

Thành chủ không biết nguy hiểm đã hàng lâm, vẻ mặt hắn cung kính, nói.

- Ha ha, tới đúng lúc lắm.

Tang Hồng Y vung tay lên, phong tỏa toàn bộ chung qunah, đột nhiên cười lạnh một tiếng rồi ray tay.

...

- Nhìn xem cái lồng này có gì cổ quái.

Nhiếp Vân từ trong giám bảo đại hội đi ra ngoài, trực tiếp trở lại chỗ ở rồi tiến vào trong Tử Hoa động phủ.

Vừa mới tiến vào hắn đã lấy cái lồng kia ra, ngón tay nhẹ nhàng

vung vẩy, cũng không có phát hiện ra điểm nào kỳ quái.

Thứ này nhìn như lồng sắt, kỳ thực là do vật chất đặc thù tạo thành, cổ quái tới cực điểm. Nếu như chỉ nhìn từ bên ngoài vào cũng không có bất kỳ chỗ đặc thù gì, thực sự không biết vì sao lại có thể làm cho hồn tự vui mừng nhảy lên như vjaya.

Ngón tay khẽ điểm, lập tức lấy ra quan tài có ghi hồn tự từ trong cơ thể ra.

Sưu.

Hồn tự vừa mới xuất hiện thì lập tức đã từ trong quan tài bay ra, bay về phía cái lồng cũ kỹ này.

Ông.

Cả hai đụng vào nhau, không hề có gì ngoài ý muốn, dung hợp vào một cỗ. Lập tức có một cỗ cảm giác nhộn nhạo, làm cho người ta mê muội xuất hiện. Giống như chỉ cần nhìn một cái là linh hồn sẽ bị thôn phệ, bị kéo vào trong bóng đêm

vô tận vậy.

Loại cảm giác mê muội này cho dù là linh hồn Linh cấp đỉnh phong của Nhiếp Vân cũng cảm thấy khó có thể ngăn cản.

------oOo------

Chương 899: Câu hồn lung (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Dường như còn thiếu một ít đồ a?

Đồ vật sau khi dung hợp dường như triệt để lột xác, toàn thân phát ra kim quang, dấu vết bên trên biến mất không thấy gì nữa, hình thái có chút dữ tợn.

Nhìn qua không giống như là cái lồng mà giống như là một cái đầu lâu dữ tợn đang mở cái miệng quỷ ra vậy.

Chỉ là cái miệng hơi lõm xuống, dường như còn thiếu một vật nào đó.

- Rốt cuộc thiếu cái gì? Sao lại nhìn quen mắt như vậy cơ chứ?

Nhìn chỗ lõm ở cái miệng dữ tợn, Nhiếp Vân càng nhìn càng cảm thấy quen mắt, nhưng mà trong lúc nhất thời cũng không nhận ra được nó thiếu cái gì.

- Ồ, đúng rồi, ban đầu ở Tử Quỳnh sơn mạch ta đã từng thu được một cái Phệ Hồn kính, dường như tương tự với cái miệng lớn của đầu lâu này.

Đột nhiên linh quang lóe lên, Nhiếp Vân nhớ tới cái gì đó, cổ tay khẽ đảo, Phệ Hồn kính mà hắn đoạt được ở trong Tử Quỳnh sơn mạch được lấy ra.

Ban đầu ở Tử Quỳnh sơn mạch ngụy trang thành Hoàng Kỳ, ăn cắp bảo bối. Khi đó hắn từng đoạt được một cái Phệ Hồn kính trong bảo khố, chính là tấm gương này khiến cho linh hồn hắn từ Khí hải đỉnh phong đạt tới Khí hải viên mãn.

Về sau bởi vì liên tiếp có chuyện xảy ra cho nên hắn cũng không dùng tới, ném vào một chỗ rồi quên mất. Lúc này nhìn thấy cái miệng của đầu lâu dữ tợn có chút tương tự với nó cho nên mới nhớ ra được.

Trước đó hắn cũng nghe nói qua về Phệ Hồn kính, là pháp bảo nổi danh của Yêu tộc, có tác dụng với linh hồn dưới Khí hải đại viên mãn, nhưng mà lại vô dụng với linh hồn Linh cấp a.

Khoa tay múa chân một cái, quả nhiên nó vừa vặn với cái miệng. Tâm niệm khẽ động, Nhiếp Vân cầm Phệ hồn kính điểm vào cái miệng của cái đầu dữ tợn này.

Xoẹt.

Cả hai lập tức dung hợp hoàn mỹ, triệt để dung hợp, tuy hai mà một.

Ông.

Vừa mới dung hợp thì trong khô lâu đã phóng ra vạn đạo kim quang, một cỗ lực lượng xé rách linh hồn thẩm thấu ra, cả đồ vật phảng phất như nhận được biến đổi từ chim sẻ thành phượng hường, uy lực đại tăng.

- Câu hồn lung? Chẳng lẽ đây là Câu hồn lung?

Nhìn thấy cái đầu đột nhiên xuất hiện biến hóa, toàn thân Nhiếp Vân chấn động, đột nhiên nhớ tới một thứ đồ vật.

Đây là một kiện bảo vật của Yêu tộc khiến cho người ta vừa nghe thấy đã cảm thấy lạnh mình - Câu Hồn lung.

Câu Hồn lung có thể câu hồn phách con người, làm cho người ta khó có thể đào thoát, quỷ dị khó lường. Là một trong những pháp bảo cực kỳ khủng bố của Yêu tộc, chẳng lẽ cái này là...

Nghe nói tính mạng bị Câu Hồn lung bao phủ chỉ cần linh hồn không có đạt tới Linh cấp đại viên mãn thì sẽ bị hạn chế, trong thời gian ngắn không có cách nào giãy dụa.

Linh hồn bị hạn chế, đương nhiên thân thể cũng không thể nhúc nhích.

Lúc đối chiến chỉ cần phóng thứ này ra, đối phương sẽ bị giam cầm, thân thể không động được. Như vậy còn không phải hắn muốn thu thập thế nào thì làm thế đó hay sao?

Cho dù đối phương là cường giả Phá Không cảnh, linh hồn bị giam cầm, thân thể bất động, chỉ sợ cũng chỉ có thể bị đánh mà thôi.

- Đây mới chân chính là có thực lực tiếu ngạo cả Phù Thiên đại lục a.

Lấy cái lồng qua, xác nhận một chút, quả thực là Câu Hồn lung, hai

mắt Nhiếp Vân càng ngày càng sáng. Hắn cười ha hả, hưng phấn tới cực điểm. Thanh âm khó có thể ngăn chặn, vang vọng toàn bộ động phủ.

Bất quá, rất nhanh Nhiếp Vân đã không cười nổi, bởi vì hắn phát hiện ra, thứ này căn bản không thể luyện hóa!

Muốn luyện hóa thì linh hồn phải xâm nhập vào trong đó. Thế nhưng khi linh hồn đi vào bên trong thì cũng sẽ bị đối phương thôn phệ, muốn trở ra cũng khó khăn chứ đừng nói là luyện hóa được nó.

- Được rồi, cho dù không thể luyện hóa, nếu như đột nhiên lấy ra, dùng thứ này chiếu vào địch nhân cũng sẽ khiến cho đối phương trong một hai cái hô hấp không thể nhúc nhích, lúc chiến đấu, một phần ngàn giây thời gian cũng vô cùng trân quý, thời gian dài như vậy tuyệt đối có thể kết thúc chiến đấu!

Loại cảm giác phiền muộn trong lòng này chỉ mới hiện lên một chút đã bị Nhiếp Vân vứt bỏ.

Cho dù không thể luyện hóa thế nhưng vẫn có câu hồn công hiệu như trước, chỉ cần bị tấm gương chiếu vào bên trong, thì sẽ bị quản chế linh hồn trong một hai hô hấp, không có cách nào chiến đấu. Đừng thấy thời gian ngủi, nhưng chiến đấu thường thường có thể quyết định sinh tử.

Cho nên, bất kể nói như thế nào thì đây đều là một kiện bảo bối vô cùng lợi hại, uy lực vô cùng.

Có thứ này, cho dù gặp phải cường giả Phá Không Cảnh thì cũng không cần đào tẩu, tương đương có lực đánh một trận.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là cường giả Cường giả Phá Không cảnh không có phong ấn không gian. Bởi một khi phong ấn, bởi vì Nhiếp Vân không có luyện hóa được nó cho nên sẽ lập tức mất đi hiệu dụng, không cẩn thận còn có thể bị đối phương lợi dụng, mang đến nguy hiểm cho bản thân mình.

Khuyết điểm không luyện hóa được bảo bối là ở đây, một khi không

cẩn thận nó sẽ cắn trả chủ nhân.

- Về sau thứ này khi đối chiến với cường giả Phá Không Cảnh chỉ được dùng một lần mà thôi!

Cường giả Phá Không Cảnh tiến hành phong ấn không gian, hiện tại Nhiếp Vân còn chưa phá được không gian, cho nên, về sau gặp phải loại cường giả cấp bậc này tốt nhất chỉ dùng một lần, nếu không, một khi bị cướp đi, người bị hại nhất định là chính mình.

Suy nghĩ cẩn thận những chuyện này, Nhiếp Vân mới cất kỹ Câu Hồn.

Lần này ở lại trong Huyền Kim Thành, thu hoạch không nhỏ, kế tiếp nếu như đi tới Hóa Vân tông cũng có vốn liếng dựa vào.

Cho dù Hóa Vân tông đã bị suy sụp, nhưng mà thực lực của mỗi đều tử đều rất mạnh mẽ, đối với võ đạo có lý giải sâu đậm, mỗi người đều có thực lực vượt qua cảnh giới của bản thân, nhất là có thể xếp vào Phá không tiềm lực bảng. Những người này cũng không phải đèn cạn dầu, nếu như không phải vì như vậy, cho dù suy sụp chỉ còn lại tám đại trưởng lão Phá Không Cảnh thì những tông môn khác cũng chỉ dám kích động chứ không dám ngang nhiên động thủ.

Lão hổ cho dù có gầy yếu thì cũng là lão hổ, không phải là tồn tại mà lang sói có thể nhúng chàm.

- Ba ba. Con đói...

Trong lúc đang suy tư thì chợt nghe tiếng kêu đói của Ngũ trảo kim long, nó đang mang theo vẻ mặt u oán bay tới.

Trước khi đồng ý mang tiểu tử này ăn cái gì đó. Thế nhưng sau khi đạt được Câu Hồn Lung hắn lại trực tiếp trở về, bữa tiện lớn mà hắn đồng ý còn chưa có, cho enen lúc này đôi mắt to tròn của tiểu Long đang chớp chớp, rất là điềm đạm đáng yêu.

------oOo------

Chương 900: Phá Không Quần Sơn đồ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được, hiện tại ta mang con đi ăn!

Nhiếp Vân cười cười.

Nếu như không phải tiểu tử này chỉ điểm ở giám bảo đại hội thì hắn cũng không có khả năng đạt được bảo bối như Câu Hồn Lung, bất kể nói thế nào, có thứ tốt như vậy, tất cả là nhờ có tên tiểu tử này.

- Ăn ngon, con muốn ăn thật ngon...

Thấy hắn đồng ý. Đôi mắt của Tiểu long thoáng cái sáng lên, cái đuôi vội vàng vung vẩy, cái đầu thì không ngừng cọ qua cọ lại trên mặt Nhiếp Vân.

- Ha ha!

Thấy bộ dáng này của tiểu tử ăn hàng, Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, lắc thân mình rời khỏi Tử Hoa Động Phủ, trở lại Huyền Kim Thành.

Vòng vô một hồi trong nội thành, lần nữa trở lại Nhất Túy lâu, một người một rồng gọi cả bàn rượu và thức ăn, bắt đầu ăn uống.

Không thể không nói đồ ăn của Nhất Túy lâu hoàn toàn không tệ, rượu cũng là tuyệt hảo, cả hai kết hợp với nhau khiến cho một người một con rồng ăn no căng bụng.

- Thành chủ Bao Đồng đột nhiên tuyên bố giám bảo đại hội chấm dứt sớm, đấu giá đại hội cuối cùng không cử hành!

- Vậy sao? Còn có chuyện này sao? Giám bảo đại hội ở Huyền Kim Thành trăm năm mới có một lần, sao lại không tổ chức nữa?

- Ai biết được, thành chủ này làm như vậy nhất định là có suy nghĩ của hắn a. Dù sao cho dù không có đấu giá thì chúng ta cũng

không có tiền mua!

- Đúng vậy, ảnh hưởng đối với chúng ta không lớn, mỗi lần đấu giá hội tổ chức. Người có thể tới tham gia cơ hồ đều là đệ tử đại tông môn hoặc là mặt khác phú hào thành thị nào đó, chúng ta cũng chỉ có thể nhìn vào mà thôi!

Trong lúc ăn chợt thấy tiếng nghị luận chung quanh vang vọng.

Có thể tiêu phí ở Nhất Túy lâu cũng coi như là nhân vật nổi tiếng, nhưng mà đối với cái giá động cái là mấy trăm, mấy ngàn linh thạch thượng phẩm, bọn hắn vẫn có chút bất lực.

Có thể tiến hành giao dịch loại đại thủ bút này, bình thường đều là đệ tử đại tông môn hoặc là đệ tử thế gia.

- Đấu giá hội không cử hành?

Nghe được tin tức này, Nhiếp Vân sững sờ, lập tức hiểu ra, sắc mặt ngưng trọng

- Chẳng lẽ Tang Hồng Y cùng Hồ Khuê đã động phủ với thành chủ?

Đấu giá hội nhất định có thể mang tới món lợi lớn cho Huyền Kim Thành, cũng đã được trù bị tốt, lại đột nhiên không cử hành nữa. Như vậy chỉ có thể nói rõ một điểm, hoặc là đồ vật tiến hành đấu giá đã mất, hoặc là thành chủ đã xảy ra chuyện!

Hiện tại Hồ Khuê và Tang Hồng Y đang ở trong phủ thành chủ, hai người là cường giả Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, liên thủ lại, ngay cả cường giả Phá Không Cảnh sơ kỳ cũng có thể chiến đấu. Thực lực như thế, Nhiếp Vân không tin, có người có thể là ra hai chuyện này trước mắt bọn hắn. Mà tin tức này truyền ra, đã nói rõ là bọn hắn biển thủ, tự mình ra tay với thành chủ.

- Như vậy chẳng phải không có cơ hội tìm được tràng hạt và địa mạch tinh tủy hay sao?

Suy nghĩ cẩn thận điểm ấy, hai hàng long mày của Nhiếp Vân nhíu lại.

Hai loại đồ này, một khi đã đến tay hai người kia, nhất định bọn hắn sẽ quay trở lại Hóa Vân tông, khi đó muốn cướp được sẽ rất khó khăn.

- Về sau tìm cơ hội rồi lại nói sau.

Nếu như bọn hắn trở lại Hóa Vân tông thì cũng chỉ có thể đợi về sau tìm cơ hội trộm đi nó ra mà thôi.

Dù sao Hóa Vân tông là danh môn chính phái, chú ý quy củ lễ nghi, hiển nhiên chuyện ra tay cướp đoạt, nhất định không thể làm được.

Ầm ầm!

Ý nghĩ này còn chưa có dứt thì cảnh tượng trước mắt hắn đã đột nhiên xảy ra biến hóa kịch liệt, một người một rồng dường như bị người ta sử dụng dời thiên phù lục di chuyển vậy, lập tức xuất hiện ở bên trong một dãy núi vờn quanh.

Nơi này không có bất kỳ sinh cơ nào, là một ngọn núi trụi lủi, liên miên không dứt, liếc nhìn không tới tận cùng.

- Đây là... Trận pháp không gian?

Mạnh mẽ đứng dậy, hai hàng lông mày của Nhiếp Vân nhảy dựng.

Cường giả Phá Không cảnh có thể xé rách không gian, cũng có thể luyện chế Dời thiên phù lục, tiến hành di chuyển, nhưng mà đây chỉ là vận dụng không gian bình thường nhất. Chuyện đáng sợ nhất chính là bọn hắn có thể bố trí trận pháp không gian.

Cái gọi là trận pháp không gian là chỉ dùng trận pháp bố trí ra một không gian siêu thoát phù thiên đại lục.

Cường giả Phá Không cảnh lĩnh ngộ không gian cường đại là có thể đem trận pháp không gian phong ấn ở bên trong một cái tranh vẽ nho nhỏ, một ngọc bài nho nhỏ, một khi bắt đầu dùng là có thể đem người ta di chuyển tức thời, rời khỏi tại chỗ.

Chỉ cần đi vào bên trong thì sẽ triệt để bị cô lập, lên trời xuống đất cũng khó có khả năng hoàn thành.

Xem ra có người đúng dùng loại phương pháp này, hút hắn và Ngũ trảo kim long vào trong.

Bất quá... Dựa theo lẽ thường, thực lực của Ngũ trảo kim long cao hơn Phá Không Cảnh đỉnh phong, sao lại cũng bị bắt vào mà lại không có chút phản ứng nào vậy?

Trong lòng nghi hoặc, hắn quay đầu lại nhìn thì thấy tiểu tử này đang gặm đồ ăn không thèm để ý tới chung quanh, thậm chí còn không có kịp phản ứng.

Vừa rồi khi đối phương di chuyển cũng vừa vặn chuyển rất nhiều bàn ăn và đồ ăn tới.

- Tên tham ăn này...

Nhiếp Vân im lặng một hồi.

Tiểu tử này cũng không biết cái gì mà vẫn tiếp tục ăn, quên hết tất cả, thật sự quá không đáng tin.

- Có thể nhận ra trận pháp không gian, không hổ là thần thâu Thiên Huyễn, kiến thức rộng rãi, cũng không uổng công ta sử dụng Phá Không Quần Sơn đồ!

Ngay khi hắn đang phiền muộn thì một tiếng hừ lạnh vang lên, ngẩng đầu nhìn lên trên chỉ thấy có vài bóng người lơ lửng trên không trung. Chính là hai người Hồ Khuê, Tang Hồng Y và mấy đệ tử Hóa Vân tông.

Người nói chuyện chính là Hồ Khuê, ánh mắt của hắn nhìn về phía lúc này Nhiếp Vân tràn ngập vẻ lạnh lùng và âm tàn.

- Thiên Huyễn?

Nghe được xưng hô này, Nhiếp Vân vốn sững sờ lại lập tức hiểu được.

Xem ra hai tên này đã coi hắn là Thiên Huyễn, bất quá cũng không sao cả, cũng không cần phải giải thích với bọn chúng.

Trở thành Thiên Huyễn là tốt nhất, gần đây hắn nổi danh xuất quỷ nhập thần h, đối phương sẽ càng thêm kiêng kị.

- Thiên Huyễn, ta biết rõ bản lĩnh chạy trốn của ngươi rất mạnh, bất quá đây là Phá Không Quần Sơn đồ, là trận pháp không gian, chỉ cần không gian không phá, cho dù có mạnh mẽ tới đâu cũng trốn không thoát, thứ chờ đợi ngươi chỉ có một con đường chết mà thôi!

Tang Hồng Y thấy đối phương

- Thừa nhận

- Cũng cười lạnh.

- Chỉ còn đường chết? Khẩu khí thật lớn, chỉ bằng vào hai người các ngươi đã muốn làm cho ta chết? Không dễ dàng như vậy đâu!

------oOo------

Chương 901: Lôi Thần Thiên Tiên trận (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thứ này gọi là Phá Không Quần Sơn đồ, có thể phong ấn không gian đã nói rõ tính ổn định của không gian nơi này thậm chí còn vượt quá Phù thiên đại lục, Nhiếp Vân cũng không muốn đào tẩu mà bay lên, miệng cười nhạt một tiếng.

- Thứ không biết sống chết, sắp chết đến nơi rồi còn không biết. Để ta giáo huấn ngươi trước một chút! Khiến cho ngươi biết thế nào là trời cao đất rộng!

Nhìn sắc mặt bình tĩnh của hắn, một đệ tử Hóa Vân tông còn tưởng rằng hắn cố gắng trấn định cho nên mới hừ lạnh một tiếng, thả người bay tới, hai tay xiết chặt, đánh ra một chiêu.

Người đệ tử này có được thực lực Nạp Hư Cảnh hậu kỳ, trong đám đệ tử hạch tâm cũng coi như không kém, vừa ra tay thì quyền ảnh đã lập lòe, tựa như có tám cánh tay dài ra, cánh tay như mưa to đánh úp tới.

- Bát tí thần quyền?

Bàn chân Nhiếp Vân đạp mạnh, vọt lên trên không trung rồi tiếp một quyền này.

Bát tí thần quyền là võ kỹ cực kỳ cao minh của Hóa Vân tông, đã đạt đến cấp Chí Tôn, một khi xuất ra có thể lập tức diễn sinh ra tám cánh tay, mỗi một cái đều có lực công kích rất mạnh, tựa như có thêm ba người trợ giúp, uy lực phi phàm.

Chiêu này tuy rằng lợi hại, nhưng mà đối với Nhiếp Vân mà nói, lại không đủ dùng. Hắn đánh ra một quyền, lập tức bắn ra một đạo lực lượng xé rách không gian, giống như muốn xé nát trọn Phá Không Quần Sơn đồ.

- Phá Thiên Kinh Tiên Quyền! Sao ngươi lại biết công phu Hóa Vân tông?

Hồ Khuê và Tang Hồng Y đều sững sờ.

- Nhất định là ngươi trộm bí tịch Phá không kinh tiên quyền, vụng trộm tu luyện. Ha ha, đang lo không có cớ đánh chết ngươi, đây là ngươi tự mình tìm chết!

- Dám trộm vũ kỹ của Hóa Vân tông chúng ta, ngươi chết chắc!

Lập tức, dường như hai người đã tìm được lý do tốt nhất, nở nụ cười.

Nếu như chỉ là Thiên Huyễn trộm đồ đạc của bọn hắn mà giết chết đối phương thì danh bất chính, ngôn bất thuận. Mà nếu như đối phương trộm bí mật bất truyền của Hóa Vân tông rồi bị đánh chết, như vậy sẽ quang minh chính đại, ai cũng không nói được gì.

- Hừ!

Không để ý tới hai người đang đắc ý, Phá không kinh tiên quyền của Nhiếp Vân đã va chạm với Bát tí thần quyền, lực lượng của hai đại tuyệt chiêu va chạm trên không trung quét ngang, lan tràn, hóa thành từng đám mây do linh khí hội tụ.

- Đi chết đi.

Đánh vỡ công kích Bát tí thần quyền, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống, lần nữa đánh ra một quyền, uy lực của chiêu này so với vừa rồi càng lớn, lực lượng ẩn chứa ám kình, vừa mới xuất hiện đã khiến cho mây đen cuồn cuộn,v khổng lồ phá không bay lên, tựa như mũi tên xoay tròn.

Đã tới tình trạng không phải ngươi chết thì ta sống thì hắn cũng không cần phải giữ lại thực lực làm gì.

- Ngăn cản.

Vị đệ tử này cũng biết Nhiếp Vân lợi hại, hai tay nhanh chóng xoay chuyển, muốn ngăn cản, tuy nhiên hắn đâu có thể chống được? Chỉ trong nháy mắt pháp lực hộ thể đã bị đánh trúng, còn chưa kịp la lên thì đã bị đánh thành một cái bánh thịt, từ trên không trung rớt xuống dưới.

- Ngươi muốn chết? Cùng động thủ.

Không ngờ tới vị đệ tử này chưa tới hai hô hấp đã bị đối phương đánh gục, sắc mặt Hồ Khuê, Tang Hồng Y đỏ lên, đồng thời trầm xuống, cũng không có quan tâm tới phong phạm cao thủ mà đồng thời ra tay.

Ầm ầm.

Hai đại cao thủ đồng thời ra tay, thiên địa như bị mây đen phủ kín, cả không gian trong Phá không quần sơn đồ cũng run rẩy.

Trước kia khi Nhiếp Vân còn ở Lĩnh vực cảnh đã có thể chiến đấu với cường giả Hạp Hư cảnh sơ kỳ, hiện tại thực lực đã tăng lên tới

Hạp Hư cảnh lại không nhất định đã là đối thủ của Hạp Hư cảnh đỉnh phong. Không phải là thực lực hắn trở nên yếu đi, mà là trong Hạp Hư cảnh, chênh lệch mỗi một cấp bậc nhỏ thực sự quá lớn, hơn nữa trên đời này cũng không phải chỉ có mình hắn là thiên tài. Hồ Khuê, Tang Hồng Y cũng là thiên tài trong thiên tài, cũng có thể vượt cấp chiến đấu.

Bởi vậy tuy rằng thực lực đều là Hạp Hư cảnh, nhưng mà Nhiếp Vân bằng vào thực lực muốn chiến thắng hai người này đều không dễ dàng, chứ đứng nói là chém giết đối phương.

Lúc này hai người đồng thời ra tay, Nhiếp Vân nhìn thấy mây đen đầy trời, biết không thể ngạnh kháng cho nên quang mang dưới chân lóe lên, Tật Phong Huyền thiên bộ được thi triển, người trên không trung tạo thành một đạo ảo ảnh, chém vào một bên.

- Muốn chạy trốn sao? Đứng lại cho ta.

Dường như đã sớm biết Nhiếp Vân sẽ tránh né như vậy cho nên sắc mặt Tang Hồng Y vô cùng âm trầm, bàn tay mạnh mẽ vỗ một cái. Chưởng phong giống như xé rách không gian đánh tới.

- Đại Bi Thất tiên kiếm.

Biết rõ trốn không được, Kiếm thần chi kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, ánh mắt Nhiếp Vân ngưng trọng đánh sang hai bên một cái. Trước mắt hắn lập tức xuất hiện quang mang bảy màu, kiếm khí giống như thủy triều lan tràn ra.

- Vô Thượng kiếm thuật của Kiếm Thần tông? Xem ra thứ ngươi trộm được không ít nha.

- Xuyên Vân chưởng.

Hồ Khuê hừ lạnh, cũng đánh ra một chưởn.

Chưởng lực của hai người hùng hậu tới cực điểm, mang theo lý giải và thấu hiểu về võ đạo, đồng thời đánh xuống. Trời xanh như bị lật úp, mặt đất trầm luân. Chưởng còn chưa tới trước mắt thì áp lực lớn lao đã khiến cho Nhiếp Vân ở trên không trung trùng xuống,

thiếu chút nữa không bay nổi.

Võ đạo, lý giải và lĩnh ngộ đối với chiến đấu cũng giống như thực lực vậy. Cùng pháp lực nhưng lý giải võ đạo khác biệt thì sức chiến đấu cũng khác biệt.

Tiêu Phong đánh ra Thái Tổ trường quyền bình thường nhất có thể đánh bại Tụ Lý Càn khôn của Huyền Nan cũng không phải nói nội lực của hắn hơn xa đối phương, mà là lý giải võ đạo của hắn vượt xa Huyền Nan rất nhiều.

Tựa như Nhiếp Vân vậy, từ khi trọng sinh tới nay hắn chiến đấu với người khác đều có thể liệu địch tiên cơ, đánh ra công kích tương khắc đối phương, đó là bởi vì hắn có lý giải võ đạo cao thâm.

Hồ Khuê, Tang Hồng Y ở phương diện lý giải võ đạo đương nhiên không thể nào so sánh được với người hai thế giới như hắn, thế nhưng cũng cực kỳ cao thâm. Nhất là công kích vừa rồi của Hồ Khuê, tuy rằng không phải là lực lượng mạnh mẽ nhất của hắn, thế nhưng lại đại biểu cho nắm chắc tiết tấu chiến đấu, vừa vặn nắm bắt khe hở va chạm giữ Đại Bi Thất tiên kiếm và công kích của Tang Hồng Y, khiến cho người ta khó lòng phòng bị, khó chịu tới cực điểm.

- Được.

Nhiếp Vân nhìn ra ảo diệu của chiêu này, hắn tán dương một tiếng, tay trái khẽ lật, tế ra U Minh kiếm, cũng đánh ra một kiếm.

Phá Trần Tuyệt sát kiếm thuật.

------oOo------

Chương 902: Lôi Thần Thiên Tiên trận (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai tay không có thiên phú Thiên Thủ sư cho nên không có cách nào cùng lúc thi triển Vô Thượng đại kiếm thuật, nhưng mà đồng

thời thi triển Vô Thượng kiếm thuật cũng không có khó khăn quá lợi.

- Không ngờ lại học trộm được hai bộ Vô Thượng kiếm thuật, lại còn có được hai thanh bảo kiếm lợi hại như vậy. Ha ha, dù cho giết ngươi không có được gì, chỉ riêng hai thanh kiếm này cũng đáng.

Nhìn thấy Nhiếp Vân lần nữa lấy ra một thanh kiếm, hai mắt Hồ Khuê và Tang Hồng Y sáng lên.

Dùng ánh mắt của bọn hắn sao lại không nhìn ra chỗ đặc thù của Kiếm Thần chi kiếm và U Minh kiếm cơ chứ? Không nói đâu xa, chỉ riêng giá trị của hai thanh kiếm này cũng đã viễn siêu toàn bộ gia sản của bọn hắn.

Tuy rằng Kiếm Thần chi kiếm có danh tiếng rất lớn ở trên Phù Thiên đại lục, nhưng mà cũng chưa từng được mang ra ngoài Kiếm Thần tông, vì vậy không phải là đệ tử Kiếm Thần tông trên cơ bản không có khả năng nhận ra được.

Ầm ầm.

Phá Trần Tuyệt sát kiếm thuật, Đại Bi Thất tiên kiếm va chạm với công kích của hai người, đồng thời tiêu tan trên không trung, khí lãng sinh ra chấn vô số ngọn núi chung quanh thành bột mịn.

Hai đệ tử Hạp Hư cảnh đỉnh phong của Hóa Vân tông liên thủ công kích, tuy rằng Nhiếp Vân đồng thời ngăn cản nhưng mà sắc mặt cũng hồng lên, bị thương nhẹ.

Tuy nhiên, một chút vết thương nhẹ ấy cũng không có gì, trị liệu chi khí vạn chuyển đã triệt để trị hết.

- Mấy người các ngươi bố trí đại trận, để cho hắn không có cách nào thoát khỏi đây. Hôm nay phải chém giết tiểu tử này.

Thét dài một tiếng, Tang Hồng Y phân phó mấy tên đệ tử còn lại, hai tay vung vẩy, bàn tay như là cái cối xay đẩy xuống.

Chiêu nay gọi là Thôi Ma thủ, tuy rằng cái tên bình thường, nhưng

mà lại là vũ kỹ rất mạnh trong Hóa Vân tông. Hai tay khẽ chuyển, linh khí trên không trung lập tức bị quấy triệt để hỗn loạn, hình thành một khối cứng rắn như núi đánh về phía Nhiếp Vân.

Khối cứng rắn này chẳng những mang theo lực lượng mạnh mẽ mà một khi đụng vào còn có thể bạo tạc, nổ tung, uy lực tương đương với một cường giả Hạp Hư cảnh hậu kỳ tự bạo, đáng sợ tới cực điểm. Thấy đối phương đánh ra chiêu này Nhiếp Vân đã biết rõ đối phương đã hạ quyết tâm tất sát, muốn triệt để đánh chết mình.

- Không thể ngạnh kháng. Phong Lôi ma dực.

Biết rõ không thể ngạnh kháng, sau lưng Nhiếp Vân đột nhiên xuất hiện một đôi cánh. Tật Huyền Thiên bộ phối hợp với Phong Lôi ma dực, tiếng phong, loi vang vọng, vừa mới lóe lên đã vọt qua mấy chục vạn dặm, khiến cho công kích Thối Ma thủ mất đi hiệu quả.

Sưu...

Tuy nhiên, vừa mới tránh thoát Thối Ma thủ thì đã cảm thấy trước mắt có một đạo quang mang ẩn chứa lôi điện lập lòe, hóa ra là một đệ tử Hóa Vân tông đang bày trận cách đó không xa vừa ra tay.

Lòng bàn tay người này cầm một binh khí không dài, giống như dao găm lại vừa giống như lệnh bài. Bàn tay khẽ động, bên trên có lôi điện phóng tới, tốc độ cực nhanh, khiến cho người ta không có cách nào trốn tránh.

- Lôi Thần Thiên Tiên trận, thật ác độc.

Đồng tử Nhiếp Vân co rút lại.

Hắn không ngờ Tang Hồng Y lại có loại bảo bối này, khiến cho mấy người kia liên thủ bố trí Lôi Thần Thiên Tiên trjana.

Lôi Thần Thiên tiên trận là một loại trận pháp hợp kích vô cùng nổi danh của Hóa Vân tông, muốn bố trí đại trận này phải có được Lôi Thần lệnh.

Lôi Thần lệnh là một loại linh binh đặc thù, rất khó luyện chế, nghe

nói muốn luyện chế phải đợi tới lúc mưa dầm trời, lấy phôi thai lệnh bài để vào chỗ sâu trong lôi điện, để cho nó hấp thu Lôi điện chi lực do thiên địa sinh ra. Cứ nhiều lần như vậy, hấp thu chín chín tám mươi mốt lần lôi điện, sau đó lại phối hợp với đại thủ đoạn tiến hành phong ấn đặc thù, khi đó mới luyện thành được một cái.

Lôi Thần Thiên tiên trận, người bày trận phải cầm một cái Lôi Thần lệnh trong tay. Một khi động thủ lôi điện lập lòe, muốn chạy đi căn bản là chuyện không có khản ăng. Cho dù là cường giả bán bộ Phá Không cảnh bị nhốt vào bên trong, chỉ cần hơi chút cẩn thận là sẽ thân chết đạo vẫn.

Khó trách hai gia hỏa này không có tiền, mười vạn linh thạch tuyệt phẩm cũng khiến cho bọn hắn động tâm đi trộm. Hóa ra tất cả tiền đều dùng để mua sắm trang bị, riêng bộ Lôi Thần lệnh này chỉ sợ giá trị cũng bảy tám mươi vạn linh thạch tuyệt phẩm, hơn nữa lại là có tiến mà không mua được.

- Thiên phú Phòng ngự sư, Diễm hỏa đốt.

Thấy tốc độ của lôi điện cực nhanh, không có cách nào trốn tránh cho nên Nhiếp Vân cũng không có ngăn cản. Vận chuyển Phòng ngự chi khí bên ngoài thân thể, trước mặt lập tức xuất hiện mai rùa phòng ngự, đồng thời ngón tay lại điểm một cái, một đạo diễm hỏa cực nóng bắn thẳng tới chỗ đệ tử này.

Phanh.

Lôi điện đánh vào mai rùa phòng ngự, trực tiếp đánh vỡ mai rùa. Bị lực trùng kích, Nhiếp Vân bay ngược về phía sau vài trăm thước, sắc mặt đỏ lên.

Trong giây lát vừa rồi hắn cũng đã đoán ra được, một đạo lôi điện nhìn như tùy tiện đánh ra này cũng có uy lực ít nhất vượt qua một kích toàn lực của cường giả Hạp Hư cảnh hậu kỳ.

Một đạo tùy tiện đánh ra cũng lợi hại như vậy, lại có thể không ngừng kích phát, Lôi Thần Thiên tiên trận không hổ là trận pháp nổi danh của Hóa Vân tông, quả nhiên cường đjai.

Đùng.

Nhiếp Vân bay ngược, diễm hỏa hắn đánh ra còn chưa bay tới trước mặt đệ tử này thì đã bị đệ tử khác đánh ra lôi điện đánh nát.

Trận pháp có chỗ tốt như vậy, những người vận chuyển trận pháp có thể giúp đỡ lẫn nhau, phát huy thực lực đám đông một cách hoàn mỹ.

Trận pháp tương đương với có thêm một bán bộ Phá Không cảnh, hơn nữa lại thêm hai cường giả Hạp Hư cảnh đỉnh phong có thể vượt cấp chiến đấu, tình huống của Nhiếp Vân hiện tại tràn ngập nguy cơ.

- Ha ha, để ta nhìn xem ngươi trốn đi đâu, lần này ngươi ngoan ngoãn chết đi được rồi.

Thấy hắn liên tục chịu thiệt, Tang Hồng Y cười ha hả, bàn tay giơ lên, một đồ vật như cự chùy đánh thẳng về phía Nhiếp Vân.

Đệ tử Hóa Vân tông tuy rằng tu luyện võ đạo, nhưng mà cũng không có nghĩa là không sử dụng vũ khí. Trái lại, bởi vì bọn hắn tinh thông võ đạo cho nên các loại vũ khí trong tay đều có, một khi có được vũ khí, uy lực càn mạnh hơn nữa.

- Đây là Linh binh tuyệt phẩm?

Thấy cự chùy này đã đạt tới cấp bậc Linh binh tuyệt phẩm, Nhiếp Vân biết rõ đã tới lúc nên phơi bày chân tướng, ánh mắt vô cùng ngưng trọng. Kiếm Thần chi kiếm ở tay phải nhảy lên trên không trung, trong nháy mắt có mười đạo Vô thượng kiếm pháp bắn ra, tạo thành một đám kiếm quang.

Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng đại kiếm thuật.

------oOo------

Chương 903: Tiểu Long ra tay (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này hắn không giữ lại nữa mà đánh ra Vô Thượng đại kiếm thuật.

Đinh Đinh Đinh Đinh.

Không hổ là tuyệt chiêu mạnh nhất của Kiếm Thần tông, một khi đánh ra lập tức ngăn cản cự chùy trên không trung, những đạo kiếm quang còn lại tức thì công kích về phía Tang Hồng Y.

- Đây là... Vô Thượng đại kiếm thuật, Vô Thượng đại kiếm thuật bản đầy đủ? Ngươi không phải là Thiên Huyễn, ngươi là tông chủ mới nhậm chứ của Kiếm Thần tông?

Tang Hồng Y nhất thời bị kiếm quang đâm trúng, máu tươi chảy ròng, đồng tử co rút lại, dường như nhớ tới cái gì đó, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên nồng đậm.

Có thể thi triển Vô Thượng đại kiếm thuật, trong Kiếm Thần tông trừ Tông chủ ra tuyệt đối không có người thứ hai. Người trước mắt này có thể sử dụng tự nhiên như vậy chẳng lẽ là tông chủ có danh khí rất lớn nhưng không lộ diện của Kiếm Thần tông?

Nghe nói vị tông chủ này là Kiếm đjao sư, thậm chí còn nhận được Kiếm thần chi kiếm tán thành.... Kiếm thần chi kiếm?

Lại lần nữa nhìn vào trong tay Nhiếp Vân, tin đồn và sự thực chậm rãi dung hợp, giao hòa.

- Hồ Khuê, tên này chính là tông chủ mới nhậm chức của Kiếm Thần tông, một khi chạy thoát nhất định chúng ta sẽ bị trả thù. Mau ra tay, ngàn vạn lần không thể để cho hắn chạy.

Nhận ra thân phận của Nhiếp Vân, chẳng những Tang Hồng Y không có dừng tay mà ngược lại trên mặt còn nở nụ cười âm tần, dữ tợn. Hai tay liên tục đập về phía dưới, pháp lực trên người vận chuyển tới cực hạn, trên không trung xuất hiện một chưởng ấn, thậm chí còn phong tỏa không gian.

- Tông chủ Kiếm Thần tông?

Đồng tử của Hồ Khuê cũng co rút lại, hắn biết rõ tính nghiêm trọng cho nên tay cũng tăng thêm khí lực. Trong lúc nhất thời lôi vân trên không trung cuồn cuộn, pháp lực cuồng bạo.

Vây giết tông chủ một tông môn, chỉ cần không giết chết nhất định đối phương sẽ trả thù, thừa nhận một tông môn trả thù. Tuy rằng hai người không kém, nhưng mà bọn hắn cũng biết bằng vào bản thân còn chưa đủ.

- Hỏng bét, hai gia hỏa này nổi điên, phải tìm cơ hội...

Hai người đồng thời dùng toàn lực, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy áp lực tăng gấp đôi. Cho dù có được Tật Phong Huyền Thiên bộ và Phong Lôi ma dực, nhưng mà vẫn cảm thấy cố hết sức như trước. Mắt thấy không có cách nào tránh né, trong mắt hắn đột nhiên sinh ra vẻ hung ác, Câu Hồn lung đột ngột xuất hiện trong tay.

Loại tình huống hiện tại chỉ có sử dụng Câu Hồn Lung mà thôi, có thể định một người, thành công đánh chết, cho dù không có giải quyết được vấn đề thì cũng có thể giảm bớt không ít áp lực.

Nhiếp Vân hít sâu một hơi, Tật Phong Huyền Thiên Bộ được thi triển, tránh thoát công kích ngập trời, thân thể hóa thành một đạo quang mang, bắn thẳng về phía một người đệ tử trong trận đang kích phát.

- Muốn chết!

Nhìn thấy động tác của hắn, một đệ tử duy trì đại trận khác đồng thời kích phát lực lượng Lôi Điện trong trận pháp, một đạo lôi điện một vừa thô vừa to lập tức lao tới phía hắn.

Đạo lôi điện này do nhiều người liên hợp phát ra, so với đạo lôi điện trước còn lợi hại hơn nhiều. Cho dù Nhiếp Vân có thiên phú phòng ngự sư, một khi bị đánh trúng sợ cũng phải bị trọng thương.

- Vô Thượng đại kiếm thuật, Huyền Ngọc Chi Kiếm, xu thế đại địa!

Không dám ngạnh kháng Lôi Điện, tay phải Nhiếp Vân run lên, Kiếm Thần chi kiếm đánh ra một chiêu Vô Thượng đại kiếm thuật nghênh đón. U Minh Kiếm tay trái đổi thành Huyền Ngọc Chi Kiếm, nương theo hai tiếng sấm nổ mạnh, cả người trong nháy con mắt đi tới trước mặt vị đệ tử này, một chiêu xu thế đại địa xen lẫn ám kình đánh ra.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt, bầu trời như là đang trụy lạc, xu thế đại địa mang theo uy lực mặt đất sập lún, bao phủ toàn bộ phạm vi mà người đệ tử này có khả năng đào tẩu vào bên trong.

Huyền Ngọc Chi Kiếm và xu thế đại địa đã lâu rồi Nhiếp Vân không sử dụng rồi, lúc này dùng lại vẫn vô cùng thuần thục, uy lực càng lớn.

Dùng xu thế đại địa cũng không phải bởi vì uy lực của chiêu này lợi hại hơn Vô Thượng kiếm thuật, mà là vừa rồi U Minh Kiếm đánh ra Vô Thượng kiếm thuật, đối phương đã biết được, thậm chí còn có thể tránh né, Huyền Ngọc Chi Kiếm phối hợp với lực lượng thân thể gấp mười lần của Đại Lực Đan áp bách, không nói thứ khác, chỉ cần bằng vào khí thế cũng đã chiếm được thượng phong.

- A...

Quả nhiên, nhìn thấy một kiếm này phong tỏa tất cả con đường đào tẩu chung quanh, thế không thể đỡ, sắc mặt người đệ tử này trở nên tái nhợt, miệng thét lên một tiếng.

- Toàn Phong thuẫn, đi!

Một khi người đệ tử này bị giết, nhất định trận pháp sẽ tự sụp đổ, Hồ Khuê cũng biết tình huống như vậy sẽ không ổn. Cho nên hắn lập tức ra tay, bàn tay run lên, một lá chắn đột ngột xuất hiện trước mặt vị đệ tử này.

Lá chắn bành trướng, đường kính chừng mấy chục thước, vừa vặn ngăn cản chính giữa Huyền Ngọc chi kiếm của Nhiếp Vân và vị đệ tử này.

- Ha ha.

Dường như không quan tâm tới việc bị đối phương ngăn cản, Nhiếp Vân thu Huyền Ngọc chi kiếm lại, cánh tay là phong, cánh phải là lôi, xoẹt một tiếng đã đi tới trước mặt Hồ Khuê rồi đánh ra một quyền.

Đánh đệ tử này chỉ là hư chiêu, nhất định bọn hắn sẽ cứu viện, đến lúc đó ai cứu viện hắn sẽ động thủ với kẻ đó.

- Hóa ra mục đích của ngươi là ta, chiêu này quả thực rất tinh diệu, tuy nhiên muốn giết ta, ngươi còn chưa có thực lực này.

Hồ Khuê cũng là người thông minh, nhìn thấy tốc độ ra chiêu của Nhiếp Vân sao hắn còn không biết rõ Nhiếp Vân nghĩ gì chứ? Miệng cười lạnh một tiếng, hai tay giơ lên, đánh ra một chưởng pháp Vô thượng.

Bộ chưởng pháp này tuy rằng cách thức khác biệt như lại có hiệu quả giống y như Phong Lôi ma dực của Nhiếp Vân, bàn tay trái là phong, bàn tay phải là lôi, Phong lôi giao hòa, mang theo lực lượng xé rách không gian.

Vũ kỹ Vô thượng của Hóa Vân tông, Phong Lôi chưởng.

Đệ tử hạch tâm Hóa Vân tông có được thực lực Hạp Hư cảnh, bằng vào điểm công huân hoàn toàn có thể đổi lấy vũ kỹ vô thượng, điểm này so với Kiếm Thần tông còn thực dụng hơn nhiều.

- Có thực lực này hay không không phải ngươi nói là được, Câu Hồn lung.

Đối mặt với một chưởng này, bàn tay Nhiếp Vân đột nhiên đánh ra, Phệ Hồn kính trên câu hồn lung lập tức chiếu qua phía Hồ Khuê.

Ông.

Phệ Hồn kính còn chưa được luyện hóa, đối với bất kỳ người nào cũng đều công kích, quang mang bên trên chiếu vào, Hồ Khuê cảm

thấy linh hồn như bị một đầu cự thú ngập trời thôn phệ, lập tức rơi vào cảnh vạn kiếp bất phúc, thân thể mất đi năng lực hành động, vũ kỹ vô thượng còn chưa hoàn toàn đánh ra thì đã dừng lại trên không trung, cả người biến thành con rối.

------oOo------

Chương 904: Tiểu Long ra tay (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Quả nhiên dùng rất tốt.

Thấy lần thứ nhất sử dụng Câu Hồn lung đã có hiệu quả như trong truyền thuyết, hai mắt Nhiếp Vân sáng người, quyền của hắn không bị ngăn cản, tức thì đánh vào ngực đối phương.

- Hồ Khuê...

Tuy rằng không biết tại sao Hồ Khuê đột nhiên ngừng lại, nhưng mà nhìn thấy bộ dáng đối phương như vậy, nhất định là bị trúng thủ đoạn của đối thủ. Tang Hồng Y rít lên một tiếng, pháp lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, thân thể như thuấn di đi tới sau lưng hồ khuê, nắm lấy cổ áo hắn, mạnh mẽ kéo về phía sau.

Có thể đột nhiên bộc phát ra loại tốc độ này xem ra cũng là sử dụng bí pháp nào đó, không hổ là thiên tài Hóa Vân tông, thủ đoạn vô số, hoàn toàn khác với những đối thủ mà trước kia Nhiếp Vân gặp phải.

Sưu...

Hồ Khuê cứng ngắc, bất động bị hắn kéo về phía sau.

Phốc.

Tuy nhiên, cho dù tốc độ của hắn nhanh, nhưng mà khi Nhiếp Vân sử dụng Câu Hồn lung lại có khoảng cách rất gần Hồ Khuê, cho dù có cứu hắn lại thì một quyền vẫn đánh vào trên ngực Hồ Khuê, làm

cho hắn bị thương nặng.

- Đáng tiếc.

Thầm nghĩ một tiếng đáng tiếc, Nhiếp Vân lắc đầu, chiêu này vố hắn định trực tiếp đánh chết đối phương. Thế nhưng mới chỉ có đả thương đối phương, vẫn còn kém một chsut.

Trong lòng thầm than đáng tiếc, tay cũng không có ngừng lại mà lưng eo khom lại, đột nhiên đá một cước về phía Hồ Khuê và Tang Hồng Y.

Phá Thiên Kinh Tiên cước.

Biến chiêu lần này cực nhanh, đá tới Hồ Khuê đã bị đả thương, thậm chí Tang Hồng Y còn không kịp phòng bị.

- Tốt.

Đồng tử co lại, sắc mặt Tang Hồng Y đỏ lên.

Xoẹt.

Thoáng cái hắn lại thi triển bí thuật vừa rồi lùi về phía sau mấy chục thước, lúc này mới tránh thoát một kích trí mạng.

Thấy chiêu này cũng không có đánh trúng đối phương, Nhiếp Vân lần nữa lắc đầu. Đệ tử Hóa Vân tông, nhất là đệ tử có thể xếp trên cái gọi là Phá không tiềm lực bảng này, lý giải võ đạo đã đạt tới cấp bậc nhất định, muốn một hai chiêu đánh chết đối phương là chuyện căn bản không có khả năng.

Vừa rồi cố ý giết đệ tử bày trận, làm cho Hồ Khuê tới cứu, sau đó lại dùng Phong Lôi ma dực và Câu hồn lung, dùng hết thủ đoạn cũng chỉ có thể đả thương được hắn, đủ để thấy được thực lực và ý thức chiến đấu của hai người này đều viễn siêu đệ tử hạch tâm tông môn khác.

- Đáng giận...

Lúc này Hồ Khuê mới tỉnh táo lại, cảm nhận cơ thể đã bị thương, hắn vội vàng lấy ra một khỏa đan dược rồi nuốt vào, tức giận tới mức liên tục chửi bới.

Hắn đường đường là đệ tử hạch tâm Hóa Vân tông, hai đại cao thủ phối hợp đại trjana mà không thể đánh chết một tiểu tử Hạp Hư cảnh sơ kỳ, lại còn bị đối phương đả thương, đây quả thực là chuyện vô cùng nhục nhã.

- Tang Hồng Y, tiểu tử này có một đồ vật vô cùng cổ quái, một khi bị chiếu vào, linh hồn sẽ có cảm giác bị cắn nuốt, thân thể không có cách nào nhúc nhích, nhất định phải cẩn thận.

Gầm lên một tiếng, Hồ Khuê biết rõ mạng mình là do Tang Hồng Y cứu cho nên vội vàng nhắc nhở một câu.

- Không ngờ lại có loại bảo bối này sao?

Ánh mắt Tang Hồng Y hiện lên vẻ ngưng trọng, đồng thời còn có chút âm tàn.

- Đã như vậy thì chúng ta đánh xa, ta không tin hắn có nhiều pháp lực như vậy có thể thay phiên đỡ công kích của chúng ta.

- Không hổ là đệ tử đại tông môn.

Nghe thấy Tang Hồng Y nói vậy, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, hắn biết đối phương làm như vậy là lựa chọn sáng suốt nhất trước mắt.

Câu Hồn lung còn chưa bị luyện hóa, không thể công kích cự ly xa, chỉ có thể khiến cho người ta cứng ngắc một hai giây, cách xa, còn chưa kịp tới trước mắt đối phương thì đối phương cũng đã tỉnh, khi đó cũng không còn bất kỳ hiệu quả nào.

Tấn công cự ly xa cũng chỉ là lời thuận miệng nói của đối phương, nhưng mà quả thực đã nắm trúng khuyết điểm của Câu Hồn lung, khiến cho nó trở nên vô dụng.

Răng rắc.

Thời gian không cho hắn nghĩ nhiều, một đạo lôi điện lần nữa bắn tới, Nhiếp Vân quay người tránh thoát, lại cúi đầu nhìn xuống phía dưới. Chỉ thấy Tiểu Long đã ăn xong, đôi mắt to tròn, tràn ngập trông mong nhìn qua, dường như muốn ra tay lại sợ vi phạm lệnh của hắn vậy.

- Phá vỡ trận pháp này, hai người này giao cho ta là được.

Hiện tại thứ khiến cho Nhiếp Vân khó chịu nhất không phải là Tang Hồng Y và Hồ Khuê mà chính là Lôi Thần Thiên tiên trận này, chỉ cần phá vỡ đại trận này, cho dù hai người này hắn không chiến thắng nổi thì cũng không tới mức quá chật vật.

- Được.

Nghe thấy Nhiếp Vân truền âm, đôi mắt to của tiểu Long chớp chớp, đột nhiên ngâm lên một tiếng.

Ầm ầm.

Thanh âm chấn động, mấy vị đệ tử Hóa Vân tông bố trí Lôi Thần Thiên tiên trận giống như mưa rơi xuống, chỉ liếc mắt nhìn Nhiếp Vân đãb iết rõ những người này đã bị đánh chết.

Một tiếng gào thét có thể đánh chết những người này, thực lực của Ngũ trảo kim long so với trong tưởng tượng của hắn còn đáng sợ hơn.

Mấy người này vừa chết, trận pháp tự nhiên sụp đổ.

- Cái gì?

Hồ Khuê và Tang Hồng Y đồng thời giật mình.

- Cơ hội tốt, hôn mê cho ta, Vô Thượng đại kiếm thuật.

Nhìn thấy hai người khiếp sợ, Nhiếp Vân biết rõ đây là cơ hội tốt, đột nhiên hắn thét dài một tiếng, thi triển thiên phú Tiên Âm sư, không trung lập tức vang vọng thanh âm như kim loại va chạm.

Tuy nhiên thanh âm này lại mang theo sát khí vô cùng, làm cho người ta lưu luyến quên về, không đành lòng đánh gãy.

Thiên phú Tiên Âm sư.

Đồng thời Kiếm Thần chi kiếm trong tay Nhiếp Vân rít gào một tiếng, hóa thành một đạo lưu quang bắn thẳng về phía Tang Hồng Y.

Tâm cơ tiểu tử này lớn nhất, thủ đoạn cũng quỷ dị nhất, muốn chiến thẳng phải bắt đầu từ hắn ta.

Lúc này hai người bọn chúng đang khiếp sợ vì Tiểu long ra tay, linh hồn ở trong trạng thái suy yếu, sử dụng thiên phú Tiên âm sư công kích linh hồn, vừa vặn có thể tạo ra được tác dụng không tưởng.

- Thiên phú Tiên âm sư? Đáng giận.

Quả nhiên bị thiên phú Tiên Âm sư chấn nhiếp, suy nghĩ của Tang Hồng Y đình trệ. Đợi tới khi kịp phản ứng thì đã nhìn thấy kiếm quang của Vô Thượng đại kiếm thuật xuất hiện.

Sưu.

Tuy rằng hắn trốn nhanh, nhưng mà vẫn bị Vô Thượng đại kiếm thuật đâm trúng, máu tươi rơi vãi, một cánh tay bị cắt xuống.

Vô Thượng đại kiếm thuật là vũ kỹ cấp bậc cao nhất của Kiếm Thần tông, lại được Nhiếp Vân có thiên phú Kiếm đạo sư thi triển ra, uy lực mạnh mẽ, cho dù hắn ta muốn tránh thoát cũng rất khó.

Huống chi hắn lại khiếp sợ bởi vì đại trận bị phá, tâm linh thất thủ.

- Phong bế lỗ tai lại.

Cánh tay bị chém, đau đớn kịch liệt làm cho sắc mặt Tang Hồng Y trở nên dữ tợn, tranh thủ phong bế thính giác.

------oOo------

Chương 905: Phật Ma cùng tu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tu vi đạt tới loại cảnh giới này như bọn hắn, muốn đóng lục giác vô cùng đơn giản.

- Phong bế thính giác là được sao? Chết đi cho ta.

Nhiếp Vân vận chuyển thiên phú phòng ngự, không để ý tới công kích mà lần nữa bắn về phía trước, đi tới trước mặt Tang Hồng Y, lại là một chiêu Vô Thượng đại kiếm thuật.

Nếu như thiên phú Tiên âm sư chỉ cần phong bế thính giác là có thể chặn được thì cũng không xứng xếp hạng ở vị trí năm mươi.

Ầm ầm.

Cảm nhận lỗ tai cho dù bị phong bế nhưng vẫn không ngăn được tiên âm, trên người lần nữa xuất hiện cảm giác tê rần, ngực lại trúng một kiếm, vết thương này lại vô cùng nguy hiểm, thiếu chút nữa đâm xuyên trái tim làm cho Tang Hồng Y biết rõ, nếu như tiếp tục nữa hắn sẽ phải chết. Hắn đột nhiên cắn răng, sắc mặt trở nên dữ tợn vô cùng.

- Đây là ngươi bức ta, cho dù về sau ta không có cách nào tấn cấp thì cũng phải chém giết ngươi.

Tiếng quát vừa dứt, toàn thân cao thấp của Tang Hồng Y đột nhiên xuất hiện một cỗ khí tức ngập trời, khí tức phủ xuống, cấp bậc càng ngày càng cao, không ngờ lại đột phá Hạp Hư cảnh, bắn thẳng tới Phá Không cảnh.

- Nguy rồi!

Nhìn thấy tình huống này, đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại.

Biết rõ vừa rồi bản thân đã triệt để dồn đối phương đến đường cùng, khiến cho đối phương muốn thi triển ra tuyệt chiêu lớn nhất.

Lúc trước một Nguyên Hằng trưởng lão của Nguyên tâm tông nho nhỏ cũng có bí pháp có thể tấn chức thực lực vào thời khắc mấu chốt, đường đường là đệ tử hạch tâm của Hóa Vân tông, nhất định cũng có phương pháp cùng loại.

Chỉ có điều loại phương pháp này làm tổn thương tới căn bản, tuy rằng có thể lập tức đột phá gông cùm Nạp Hư Cảnh đạt tới Phá Không Cảnh, thế nhưng bởi vì tổn thương căn cơ cho nên về sau không thể tiếp tục tấn cấp được nữa.

Ầm ầm!

Kinh ngạc còn không có chấm dứt thì Nhiếp Vân đã nhìn thấy quang mang trên người Tang Hồng Y lập loè, một cỗ lực lượng cường đại từ trên người hắn lan tràn ra bên ngoài thân thể, không gian chung quanh vỡ vụn, không ngờ trong thời gian ngắn lại thành công tấn cấp.

Không gian trong Phá Không quần sơn đồ không giống như ở Phù thiên đại lục, cho nên tạm thời cũng không có phát sinh lôi kiếp, không có lôi kiếp, cũng sẽ không có suy yếu, hiện tại chiến ý Tang Hồng Y đang là lúc mạnh nhất, thực lực càng tăng lên gấp bội.

- Khiến cho ta về sau không có khả năng tiếp tục tấn cấp, ngay hôm nay ngươi phải chết!

Trong mấy tức Tang Hồng Y đã đột phá tới Phá Không Cảnh, miệng thét dài một tiếng, hận ý đối với Nhiếp Vân ngập trời, tựa như dòng sông cuồn cuộn, không có cách nào ngăn cản.

Loại này bí pháp đột phá hắn đã sớm có được, thế nhưng một mực không sử dụng, bởi vì hắn muốn đột phá bình thường, về sau còn có khả năng tấn cấp cao hơn. Thế nhưng hiện tại bị tiểu tử chỉ có tu vi Nạp Hư Cảnh sơ kỳ này làm cho thiếu chút nữa tử vong, một khi thi triển đi ra, bị mất đường lui về sau, hận ý thế nào không cần phải nói.

Một tay còn lại chộp một cái, phong vân lôi động, không gian trước mắt Nhiếp Vân nghiền nát từng khúc.

- Vô Thượng đại kiếm thuật!

Biết rõ chiêu số khác căn bản không có cách nào ngăn cản, Nhiếp Vân lắc mình một cái, lần nữa đánh ra Vô Thượng đại kiếm thuật.

Ầm ầm.

Vô Thượng đại kiếm thuật va chạm với công kích của đối phương, bầu trời lập lòe, lờ mờ một hồi. Kình khí nhộn nhạo lan tràn, quét ngang bát hoang, xuyên qua toàn bộ Phá Không Quần sơn đồ. Cũng đánh nát thế giới của Phù Thiên đại lục bên ngoài.

Phốc!

Yết hầu ngòn ngọt, thân thể Nhiếp Vân bay ngược ra ngoài.

Tuy rằng Vô Thượng đại kiếm thuật lợi hại. Sức chiến đấu của bản thân hắn cũng mạnh, Nhưng mà đối phó với cường giả Phá Không Cảnh, cho dù là vừa mới tấn chức, sức chiến đấu còn chưa có củng cố triệt để thì lực lượng của hắn vẫn không đủ như trước!

Phá Không Cảnh, đã liên quan đến phương diện pháp tắc không gian, cho dù có thể vượt cấp chiến đấu. Cho dù lực lượng ngang bằng thì cũng không phải là tồn tại mà cường giả Nạp Hư cảnh có thể chống lại.

- Ba ba, có cần tiểu Long ra tay hay không?

Vừa mới lau máu ở khóe miệng thì bên tai đã truyền đến thanh âm non nớt của tiểu Long.

- Không cần!”

Sắc mặt Nhiếp Vân đỏ lên.

Vừa rồi hắn đã nói, để cho tiểu Long phá hỏng đại trận, hai tiểu tử này giao cho mình. Nếu như lại bảo nó ra tay tiếp, như vậy hắn còn mặt mũi nào mà tồn tại nữa chứ!

- Giếtv không được thì ta giết hắn!

Bảo tiểu Long không vội ra tay, trị liệu chi khí của Nhiếp Vân vận chuyển nhanh chóng, trị liệu thương thế bên trong cơ thể, đồng thời Phong Lôi ma dực chấn động, xuất hiện ở gần Hồ Khuê.

Thực lực Tang Hồng Y bạo tăng. Đạt tới Phá Không Cảnh, không phải là đối thủ, trước tiên đánh chết Hồ Khuê này rồi nói sau!

- Ngươi dám!

Nhìn thấy Nhiếp Vân bị trọng mà còn không chết, ngược lại còn vui vẻ đi giết Hồ Khuê, Tang Hồng Y tức giận tới mức hai mắt đỏ tươi, sau đó lại điểm một cái.

Ầm ầm…

Dưới một chỉ, khí kình xoay tròn. Đâm thẳng tới, tựa như kiếm quang, thế không thể đỡ.

- Vô Thượng đại kiếm thuật!

Nhìn thấy khí kình này, Nhiếp Vân biết rõ tránh né không kịp, lại đánh ra một chiêu Vô Thượng đại kiếm thuật.

Phốc!

Lần nữa bay ngược về phía sau, phun ra máu tươi.

Lúc này, những chiêu số khác đã không có bất kỳ một tác dụng nào. Chỉ có Vô Thượng đại kiếm thuật còn có thể ngăn cản được một hai.

- Không có khả năng, không phải nói Vô Thượng đại kiếm thuật cực kỳ tiêu hao pháp lực, thi triển một lần sẽ tiêu hao hết lực lượng hay sao? Sao hắn lại có thể liên tục thi triển nhiều lần như vậy mà không có việc gì?

Lúc này không riêng gì Tang Hồng Y chấn động mà ngay cả Hồ Khuê cũng không nhịn được rống to. Sắc mặt khó coi vô cùng.

Vô Thượng đại kiếm thuật giống như võ kỹ cấp bậc Võ đạo của Hóa Vân tông vậy, cực kỳ tiêu hao pháp lực, cho dù pháp lực hùng hậu, thi triển một lần thì cũng sẽ tiêu hao hết phá lực. Mà tiểu tử trước mắt này đảo mắt đã thi triển ra bốn, năm lần, không những không có bộ dáng lực lượng yếu bớt mà ngược lại càng ngày càng mạnh, chuyện này cũng thật là quỷ dị a!

- Chẳng lẽ hắn chẳng những một Kiếm đạo sư, mà còn là một Nguyên Khí sư bài danh thứ chin hay sao?

Đột nhiên, đồng tử Tang Hồng Y co rụt lại, nhớ tới một loại thiên phú đặc thù.

Bất quá ý nghĩ này vừa mới hiện lên trong đầu thì đã bị hắn đánh gãy.

- Tuyệt đối không thể! Nguyên khí sư là thiên phú bài danh top mười, Kiếm đạo sư cũng là thiên phú rất mạnh, hai loại thiên phú này vài vạn năm cũng khó gặp, tuyệt đối không đồng thời xuất hiện trên thân một người được, nhất định là hắn dùng bí pháp nào đó...

------oOo------

Chương 906: Phật Ma cùng tu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguyên khí sư, Kiếm đạo sư đều là thiên phú bài danh top đầu, có được một loại đã là Thượng Thiên chiếu cố rồi, đồng thời có được hai loại? Điều này sao có thể!

Đừng nói là Tang Hồng Y không tin, cho dù nói cho bất kỳ người nào ở Phù thiên đại lục này nghe thì bọn hắn cũng sẽ không tin tưởng!

- Mặc kệ ngươi dùng bí pháp gì, ngày hôm nay cũng phải chết cho ta!

Nhìn thoáng qua, tiểu Long dường như vẫn đang ăn gì đó, không có ra tay ý tứ, lúc này sắc mặt Tang Hồng Y mới dữ tợn, lần nữa rat ay chộp về phía Nhiếp Vân.

Ầm ầm!

Một trảo của cường giả Phá Không Cảnh, trước mặt Nhiếp Vân lần nữa xuất hiện mảnh vỡ không gian.

- Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ phải chết!

Nhìn thấy công kích lăng lệ ác liệt như vậy, Nhiếp Vân biết rõ nếu còn giao chiến như vậy nữa, nhất định hắn sẽ không phải là đối thủ của đối phương. Sẽ bị đánh chết, sắc mặt hắn lập tức trở nên dữ tợn, Phong Lôi ma dực lần nữa khẽ động, công kích hiện lên, bàn tay khẽ đảo, Câu Hồn Lung lần nữa xuất hiện trong lòng bàn tay, bổ nhào về phía trước, đi tới trước mặt Tang Hồng Y trước mặt.

Tuy rằng Câu Hồn Lung đã bị đối phương phát hiện, nhưng mà hắn vẫn kỳ vọng nó có thể chấn nhiếp đối phương trong khoảng thời gian ngắn, chuyển bại thành thắng.

- Hừ, lại là này chiêu, vô dụng!

Dường như biết rõ hắn sẽ ra chiêu này, bàn tay Tang Hồng Y khẽ đảo, không gian trước mặt đột nhiên xuất hiện một vách chắn.

Dường như giữa hai mặt là hai không gian khác biệt, cho dù Câu Hồn Lung có mạnh mẽ hơn nữa thì quang mang bên trên cũng không chiếu tới chỗ hắn được.

- Xuống đi!

Ngăn cản Câu Hồn Lung công kích, Tang Hồng Y lần nữa điểm một cái, Nhiếp Vân cảm thấy bàn tay chấn động, Câu Hồn Lung sưu một cái bay ra ngoài, nặng nề đập vào mặt đất.

- Ma Ha thần chưởng, tinh thần vô lượng!

Thấy Câu Hồn Lung bỗng chốc bị điểm rơi xuống, Nhiếp Vân biết rõ

đối phương đã có phòng bị, nếu như tiếp tục đối phương sẽ không còn bị Câu Hồn Lung chấn nhiếp, chuyện này đã biến thành hy vọng xa vời, cho nên hắn không có sử dụng nữa mà miệng gào thét một tiếng, lại đánh ra một chưởng.

Thức thứ tư Ma Ha thần chưởng!

Ma Ha thần chưởng tổng cộng có sáu thức, theo thứ tự là: Thiên Địa vô lượng, Hồng hoang vô lượng, Nhật Nguyệt vô lượng, Tinh Thần vô lượng, Càn Khôn vô lượng, Ma Ha Vô Lượng!

Đạt tới Nạp Hư Cảnh đã có thể thi triển thức thứ tư, uy lực chiêu này so với Hồng hoang vô lượng trước đó còn cường đại hơn nhiều, phá lực nhanh chóng hội tụ trong lòng bàn tay rồi đánh qua Tang Hồng Y.

- Đây là chiêu số gì?

Không ngờ vào lúc này Nhiếp Vân lại có thể còn có pháp lực hùng hậu như vậy, còn đánh ra chiêu số lợi hại như thế, đồng tử Tang Hồng Y co rụt lại.

Bằng vào thực lực của hắn hoàn toàn có thể thấy được, chiêu này cho dù là bằng vào tình trạng của hắn hiệnt ại cũng bị tổn thương nhất định.

- Phá!

Biết rõ chiêu này lợi hại, cổ tay Tang Hồng Y khẽ đảo, đột nhiên ép xuống!

- Là lúc này!

Thấy Tang Hồng Y ốc còn không mang nổi mình ốc, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, Phong Lôi ma dực lần nữa lóe lên, rít gào xuất hiện ở bên cạnh Hồ Khuê, lần này hắn cũng không sử dụng kiếm mà đánh một chưởng về phía bụng đối phương.

- Cho dù ta bị thương thì cũng không phải là người mà ngươi có thể tùy ý vũ nhục!

Thấy Nhiếp Vân đánh ra chưởng lực cường đại ngăn cản Tang Hồng Y, thừa cơ đánh lén mình, Hồ Khuê tức giận tới mức sắc mặt đỏ lên, chém tới một chưởng, bất quá bàn tay hắn còn chưa đụng phải Nhiếp Vân thì đã thấy hai cánh sau lưng Nhiếp Vân khẽ động, tránh thoát, biến mất ở trước mặt hắn.

- Cái gì?

Thấy tình huống như thế, Hồ Khuê sao lại không rõ chuyện gì xảy ra cơ chứ, khi hắn hắn xem xét nạp vật đan điền thì sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

- Ngươi trộm tràng hạt của ta...

Mục đích chủ yếu của Nhiếp Vân cũng không phải là giết hắn, mà là trộm tràng hạt mà hắn ta đoạt được từ chỗ thành chủ Bao Đồng!

Có được thiên phú thần thâu, có thể nhìn thấy những thứ mà đối phương cất giấu trên người, trước đó hắn đã thấy trên người Hồ Khuê có tràng hạt, cho nên mục đích khi hắn đánh ra Ma Ha thần chưởng ngăn cản Tang Hồng Y cũng chính là vì cái này.

- Hừ, trộm tràng hạt cũng vô dụng, cho dù Phật cốt dung hợp với tràng hạt, thì bằng vào ngươi cũng khó có thể luyện hóa trong thời gian ngắn, chỉ cần giết ngươi, hai đồ này vẫn là của ta. Chết đi!

Lúc này Tang Hồng Y đã phá vỡ Hồng hoang vô lượng, nhìn về phía Nhiếp Vân, sắc mặt dữ tợn, lại chộp tới một trảo.

Hắn vừa đạt tới Phá Không Cảnh, võ kỹ trước kia tu luyện không theo kịp biến hóa tấn cấp cho nên cũng không sử dụng mà chỉ dùng công kích trực tiếp, bình thường nhất mà thôi.

Loại công kích này tuy nhiên mạnh mẽ, nhưng lại đại biểu lĩnh ngộ về không gian của cường giả Phá Không Cảnh, uy lực cực kỳ cường đại.

- Đúng vậy, muốn trong thời gian ngắn luyện hóa tuyệt đối không có khả năng!

Nghe thấy Tang Hồng Y nói vậy, Hồ Khuê lập tức hiểu ra, gật gật đầu.

Phật cốt và tràng hạt đều là thứ do cao tăng Phật lưu lại, cho dù giáo lí giống nhau thì tư duy mỗi người không giống nhau, nếu như muốn đồng thời luyện hóa dung hợp, không có mười ngày tám ngày, thậm chí là một tháng thì tuyệt đối không có khả năng thành công.

Đạt được mà không thể luyện hóa thì cũng không thể tăng thực lực lên, như vậy chẳng khác nào uổng phí công phu, chỉ cần hai người động thủ, đánh chết hắn, như vậy bảo bối vẫn như cũ, là của hắn!

Nghĩ vậy, trên mặt Hồ Khuê hiện lên vẻ âm tàn, cũng đánh ra một chưởng.

Sưu. Sưu. Sưu..

Phong Lôi ma dực lần nữa lóe lên, Nhiếp Vân tránh thoát khỏi công kích của hai người.

- Muốn chạy trốn, thế nhưng ngươi có thể chạy thoát được sao?

Hai người chiến ý như cầu vồng, sao có thể để cho hắn đào thoát như vậy, cả hai liên tục đuổi theo, từng chiêu nối tiếp nhau, điên cuồng không thôi.

Đối với công kích của bọn hắn, Nhiếp Vân không cps cách nào ngăn cản, mỗi lần nguy hiểm chỉ có thể dùng Phong Lôi ma dực tránh né, không tới mấy tức, cực hạn mười lần của Phong Lôi ma dực đã tới.

Ầm ầm!

Mười lần vừa tới, ma khí trong cơ thể lập tức kích phát ra, cả người Nhiếp Vân trên không trung tựa như Ma Nhân.

- Ha ha, rốt cuộc đã tới!

Cảm nhận ma khí trong cơ thể thiêu đốt, Phật Ma đối công trong đầu khiến cho bản thân chóng mặt không thôi, Nhiếp Vân cũng không bối rối mà ngược lại, hai mắt sáng ngời, hắn biết rõ bố cục mà bản thân vất vả bố trí cuối cùng cũng đã tới.

------oOo------

Chương 907: Đánh chết Hồ Khuê (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thôn phệ ma khí, Linh Tê Luyện Thể Quyết tấn cấp!

Thét dài tiếng, mở miệng, Nhiếp Vân đem ma khí bên trong Tử Hoa Động Phủ thả ra.

Ma khí tinh thuần đột nhiên tuôn ra, theo lỗ chân lông toàn thân chui vào, khuôn mặt hắn lập tức dữ tợn quỷ dị, toàn thân tràn ngập khí tức giết chóc, giống như một Tu la vừa mới thoát ra từ chỗ sâu trong địa ngục vậy.

Ông.

Ma khí tăng lên, dường như Kim Cương lưu ly thể cũng biết cái gì đó, lập tức sinh ra phản kích. Phạm âm cường đại vang vọng trong người, một cỗ Chân phật chi ý gõ vang, tuyên truyền giác ngộ, liều mạng chống cự ma khí bạo tăng.

Nhưng mà ma khí thực sự quá nhiều, quá tinh thuần, tuy rằng Kim cương lưu ly thể rất mạnh, nhưng mà vẫn không có cách nào ngăn cản, liên tiếp bại lui. Mắt thấy sắp bị ma khí đồng hóa, đọa nhập ma đạo.

Truyền thuyết có nói, một ít Đại phật vì muốn độ hóa Ma nhân cho nên tự mình tiến vào Ma giới, kết quả không có cách nào độ hóa thành công mà bản thân còn biến thành đại ma, mà kim cương lưu ly thể hiện tại chính là như vậy.

- Phật cốt xá lợi, tràng phật Phật môn, duy trì chính nghĩa Phật

môn, chống cự tà ma, dung nhập thân thể ta, luyện hóa.

Dường như Nhiếp Vân đã sớm dự liệu được tình huống này sẽ xảy ra, hắn đang đợi loại cơ hội này. Miệng thét dài một tiếng, đem Phật cốt xá lợi và tràng hạt phật môn lấy ra. Hai đại chí bảo Phật môn cảm nhận được ma khí nhộn nhạo trên cơ thể hắn cùng với Kim cương lưu ly thể dần dần yếu bớt, lập tức lao đầu về phía trước, dung hợp lại với thân thể của hắn.

Giao hòa lẫn nhau, không còn ngăn cách.

Trước đó muốn luyện hóa hai thứ này, cho dù Nhiếp Vân có được công pháp chí cao của Phật môn, không tới mười ngày nửa tháng cũng đừng mong hoàn thành, nhưng hiện tại cả hai vì đối kháng với ma khí lại đồng khí liên chi, không tới một hô hấp đã hoàn thành luyện hóa.

Ngay từ đầu Nhiếp Vân đã biết rõ muốn đồng thời luyện hóa hai thứ này rất khó, cho nên mới có ý đem tiềm lực phát huy tới tận cùng, ép mình tới cực hạn, cầu một lần luyện hóa cả hai.

Tuy rằng làm như vậy nguy hiểm rất lớn, nhưng mà thành quả cũng rất rõ ràng. Một khi thành công thì thực lực tăng lên gấp đôi.

May mắn đúng như hắn dự đoán trước đó, cũng không có bao nhiêu sai sót.

Răng rắc.

Răng rắc.

Dung nhập vào phật cốt, tràng hạt. Kim cương lưu ly thể ngũ trọng đại thành đột phá gông cùm, Linh Tê luyện thể quyết cũng nhanh chóng tấn cấp.

Hai đại công pháp khắc chế lẫn nhau, một bên tấn chức, bên còn lại vì ngăn cản đối phương cho nên cũng không cam lòng yếu thế.

Ông.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy lúc này một tay Nhiếp Vân tạo thành phật chỉ, sắc mặt hiền hòa, như là phật đà hàng lâm, một nửa khác thì vặn vẹo dữ tợn, ma khí cuồn cuộn, giống như đại ma hàng thế.

Một phật một ma, một thiện một ác đồng thời tập trung lên thân một người, quỷ dị khó lường.

- Phật ma song tu... Điều này sao có thể?

Thấy một màn như vậy ánh mắt Hồ Khuê và Tang Hồng Y co rụt lại, toàn thân cứng ngắc.

Phật và ma gần đây khắc chế lẫn nhau, không thể cùng tồn tại, đây là chuyện mà mỗi người trên Phù thiên đại lục đều biết, mà thiếu niên trước mắt lại hoàn toàn phá vỡ định lý này.

Phật ma đồng tu, hơn nữa nhìn bộ dáng đã tu luyện tới tình trạng cực kỳ cao thâm, cái này... Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

- Bất kể có chuyện gì xảy ra, thừa dịp hắn đột phá đánh chết hắn, bằng không sẽ không kịp.

Sự khiếp sợ tràn ngập trong đầu, khuôn mặt Tang Hồng Y dữ tợn vô cùng.

Tiểu tử trước mắt này vừa mới Hạp Hư cảnh sơ kỳ đã lợi hại như vậy, một khi để cho hắn đột phá tiếp, nếu như muốn đánh chết là chuyện không có khả năng.

Huống chi phía dưới còn có một đầu Kim Giáp long quái dị nữa.

Vừa rồi đầu Kim Giáp long quái dị này rống to một tiếng khiến cho toàn bộ đệ tử bày trận bị giết chết, tuy rằng không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng mà hai người cũng không ngốc, đều biết đầu yêu thú này không đơn giản như bề ngoài. Về phần vì sao không có ra tay đối phó với hai người, có thể là bởi vì công kích vừa rồi làm tổn thương tới nguyên khí, thừa dịp nó còn chưa có khôi phục, nhanh chóng động thủ giết người mới là vương đạo.

Bằng không người chết nhất định là hai người bọn hắn.

- Chết.

Hồ Khuê cũng hiểu rõ điểm ấy cho nên mới rống to một tiếng, theo sát sau lưng Tang Hồng Y, đánh ra một quyefn.

Hai đại cao thủ đồng thời công kishc, Phá Không quần sơn đồ như bị xé nứt, phát ra tiếng ken két.

Thanh âm hùng hậu cường đại tới cực điểm xuyên qua không gian thời gian, đánh tới trước mặt Nhiếp Vân toàn thân tràn ngập phật quang và ma khí.

Xì Xì...

Công kích đụng phải ma khí hùng hậu và phật quang ôn nhuận giống như là hòn đá gặp phải nước bùn, phát ra tiếng xì xì rồi lập tức dừng lại, không tiến về phía trước nữa.

Ma khí và phật quang thực sự quá cường đại, cường đại tới mức không khác gì thực chất, cho dù công kích của hai người có lợi hại nhưng vẫn không thể nào xuyên qua được.

- Đột phá.

Không để ý tới công kích của bọn hắn, hai tay Nhiếp Vân chấn động, bên phật quang và ma khí dưới pháp quyết vô danh trấn nhiếp bắt đầu chậm rãi dung hợp.

Tuy nhiên muôn dung hợp cũng không phải dễ dàng như vậy, chỉ thấy trên mặt hắn run rẩy một hồi, một lát sau lại trở nên hiền hòa, lúc thì thống khổ, lúc thì giải thoát, phật quang và ma khí va chạm, Nhiếp Vân như là một kẻ điên loạn vậy.

Nương theo hai đại công pháp Linh Tê luyện thể quyết và Kim cương lưu ly thể càng ngày càng cường đại, tu luyện càng lúc càng sâu, phật tính và ma tính trong cơ thể Nhiếp Vân càng lúc càng lớn, giống như là hút độc vậy, lấy độc trị độc, độc tính ngày càng mạnh, một khi quá lớn sẽ rất nguy hiểm.

Chỉ cần có chút không khống chế nổi thì thân tử đạo tiêu, vạn kiếp bất phục.

May mắn là pháp quyết vô danh lợi hại vô cùng, cho dù hai đại công pháp này đều đạt tới cảnh giới cao thâm như vậy, nhưng mà vẫn có thể trấn áp hoàn mỹ, không có gì không ổn cả.

Phù...

Không biết qua bao lâu, ma khí và phật quang đồng thời tiêu tán, lộ ra thân thể hoàn mỹ của Nhiếp Vân, cơ bắp no đủ, đường cong hoàn mỹ tự nhiên. Từ xa nhìn lại giống như một con rồng ngủ đông, một khi bộc phát sẽ phóng ra lực lượng và quang mang kinh người.

Lúc này hai cỗ lực lượng đối lập đã hoàn toàn bị hắn dung hợp lại một chỗ, trong cơ thể có thiện mỹ của phật tính cũng có tàn nhẫn của ma tính, hai đại công pháp đồng thời đạt tới lục trọng, lần nữa cân đối.

------oOo------

Chương 908: Đánh chết Hồ Khuê (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha, tới phiến ta.

Phật quang và ma khí biến mất, nhìn hai người bởi vì điên cuồng tấn công mình mà hiện tại đang mệt mỏi, thở hồng hộc, con mắt Nhiếp Vân nheo lại, cười ha hả.

Lúc này hắn cảm thấy toàn thân tràn ngập lực lượng, sức chiến đấu tăng lên không chỉ mười lần, đối chiến với hai người này cũng không còn sợ hãi nữa.

Nắm tay nhẹ nhàng đánh ra, không khí trước mặt phát ra thanh âm ầm ầm, bạo tạc, nổ tung.

Phá.

Không cần pháp lực, chỉ bằng vào thân thể, quyền thoáng cái đánh ra công kích về phía hai người thay.

Ầm ầm.

Không gian trước mặt lập tức biến mất, công kích mà hai đại cao thủ toàn lực đánh ra thoáng cái bị đập nhỏ, hóa thành từng đoàn linh khí tiêu tán.

- Thật mạnh.

Nhìn thấy một quyền không ngờ lại có lực lượng như vậy, tâm tình Nhiếp Vân rất tốt, chân khẽ điểm một cái đã xuất hiện trước mắt hai người.Cánh tay duỗi về phía trước, trong không gian tản ra từng tầng rung động, lan tràn về phía Hồ Khuê.

- Cái gì?

Thấy động tác một trảo này của Nhiếp Vân không nhanh, thế nhưng lại mang theo lực lượng không thể ngăn cản, sắc mặt Hồ Khuê đỏ lên, bàn tay khẽ lật, Tật Phong thuẫn xuất hiện trước mắt.

Phá.

Nhiếp Vân cười ha hả, hừ nhẹ một tiếng.

Răng rắc.

Linh binh tuyệt phẩm rắn chắc vô cùng ngay dưới một trảo của hắn lại xuất hiện khe nứt, khe nứt càng ngày càng lan rộng, dần dàn trở nên lớn hơn. Trong ánh mắt ngạc nhiên tới cực điểm của Hồ Khuê, triệt để bị vỡ vụn, biến thành mấy chục khối mảnh vỡ lớn nhỏ không đồng đều.

- Cái này... Một trảo đánh bại linh binh tuyệt phẩm... Điều này không có khả năng, cường giả Phá Không cảnh cũng không có loại lực lượng này a.

Bờ môi run rẩy, Hồ Khuê biết rõ thiếu niên trước mắt này sau khi

luyện hóa tràng hạt và phật cốt đã biến thành tồn tại như phật đà, hắn đâu còn dám đối kháng mà quay người chạy trốn.

Trong truyền thuyết, phật đà tu luyện tới cực hạn sẽ có được kim thân bất hủ bất diệt, loại kim thân này bất luận binh khí nào đều không thể tổn thương được mảy may, cho dù đưa thân vào trong hỗn độn cũng không thể nghiền nát, bất tử bất diệt chính thức. Có thể dùng tay xé rách vòm trời, một ngón tay vạch ngang mặt đất, cường đại tới mức không thể nào tưởng tượng nổi.

Thiếu niên trước mắt này còn chưa đạt tới cảnh giới kia, thế nhưng thân thể khi thì phật quang vờn quanh, khi thì ma khí ngập trời, một trảo đã xé rách linh binh tuyệt phẩm, hiển nhiên cũng đã đạt tới tình trạng không thể tưởng tượgn nổi. Loại người này sao có thể đối kháng cơ chứ?

Còn không mau đào tẩu cho nhanh.

- Muốn đi? Các ngươi còn có thể đi được sao?

Thực lực đại tiến nếu như để cho đối phương chạy thoát thì thực sự là mất mặt, chân Nhiếp Vân bước một bước, không gian dường như bị rút ngắn, bàn tay nhẹ nhàng vươn ra, đặt vào cổ Hồ Khuê.

- không nên giết ta, ta là đệ tử Hóa Vân tông, sư phụ ta là thái thượng trưởng lão Lô Khiếu, nếu như ngươi giết ta người nhất định sẽ tìm được ngươi. Cho dù ngươi thực lực đại tăng cũng không phải là đối thủ của cường giả Phá Không cảnh...

Cảm nhận sát ý lạnh lẽo từ trên cổ truyền tới, cho dù Hồ Khuê từng trải qua vô số sinh tử cũng cảm thấy sợ hãi. Sắc mặt hắn thoáng cái đỏ lên, vội vàng hô, đồng thờ ithân thể giãy dụa. Chỉ là hắn phát hiện ra tay đối phương như là vòng sắt, không thể động đậy chút nào, căn bản không có cơ hội đào tẩu.

- Thái thượng trưởng lão Lô Khiếu? Ngươi đang uy hiếp ta sao?

Hai mắt Nhiếp Vân nheo ljai.

- không phải là uy hiếp ngươi, mà là cho ngươi hiểu rõ giết chết ta

sẽ phải trả một cái giá lớn thế nào. Vẫn nên thả ta ra, chúng ta có thể thương nghị...

Hồ Khuê vội nói.

- Thương nghị? Không cần thiết, đánh rắn không chết rắn quay đầu lại cắn. Ta là người gần đây không thích lưu lại hậu hoạn.

Ngắt lời hắn, tay Nhiếp Vân tăng lực.

- Ngươi....

Hồ Khuê còn chưa kịp nói xong thì đã nhìn thấy chân mình xuất hiện trước mắt, linh hồn đang định rời thể mà chạy thì lại bị một cỗ hỏa diễm cực nóng thiêu đốt, tất cả mọi thứ trước mắt hắn cũng rơi vào bóng tối.

Mang Thái thượng trưởng lão ra cũng vô dụng, Nhiếp Vân đã quyết định giết, cho dù phụ thân đối phương có là thiên vương lão tử thì cũng không có lưu tình chút nào.

Ông...

Hồ Khuê vừa chết thì Phá Không quần sơn đồ đã mất đi hiệu quả, Nhiếp Vân lần nữa cảm thấy nơi mình đang đứng di chuyển, hắn trợn mắt nhìn qua, hóa ra hắn vẫn đang ở Nhất Túy lâu như trước.

Tuy nhiên lúc này Nhất Túy lâu dưới năng lượng tán ra đã bị sụp đổ, phòng ốc trong hơn mười dặm chung quanh cũng bị biến thành bụi phấn.

Ầm ầm...

Từ trong Phá Không Quần sơn đồ đi ra ngoài, thiên kiếp của Tang Hồng Y cũng xuất hiện, bầu trời u ám, lôi quang lóng lánh.

Phá Không kiếp.

- Ha ha, hiện tại ta sẽ cho ngươi trở thành cường giả Phá Không cảnh có tuổi thọ ngắn nhất.

Nhìn thấy mây đen hội tụ, lôi kiếp còn chưa triệt để hình thành, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, sải bước ra, giống như vừa rồi vậy, trực tiếp đi tới trước mặt Tang Hồng Y.

- Muốn giết ta? Ngươi không có cửa đâu. Ta tình nguyện chết dưới lôi kiếp cũng sẽ không để cho ngươi đánh chết.

Biết rõ Nhiếp Vân tấn cấp thành công, nhất định không phải là đối thủ cho nên sắc mặt Tang Hồng Y dữ tợn, hai tay liên tục vung vẩy, đánh ra công kích liên tiếp, ngăn cản Nhiếp Vân. Thân thể nhoáng lên, thả người tháo chạy vào trong lôi vân.

Lôi kiếp hội tụ, muốn an toàn vượt qua trên cơ bản đều đứng trên mặt đất, không dám tới gần. Một khi chui vào trong lôi vân thì chẳng khác nào là muốn chết.

Hắn vì không muốn chết trong tay Nhiếp Vân cho nên lại tự tìm đường chết, chui vào trong kiếp vân tự sát.

- không muốn chết trong tay của ta? Đáng tiếc ngươi không còn kịp làm vậy nữa rồi.

Tuy nhiên, Tang Hồng Y còn chưa kịp vào lôi vân thì đã nghe thấy một đạo thanh âm nhàn nhạt vang vọng bên tai, cổ hắn cũng đồng thời cảm thấy tê rần, một bàn tay đã nắm vào cổ hắn.

Loại tình huống này nếu như Nhiếp Vân còn để cho hắn đào tẩu, còn không bằng tự sát cho xong. Nắm lấy cổ Tang Hồng Y giống như nắm một con gà con đang liều mạng giãy dụa vậy.

Tuy rằng Tang Hồng Y là cường giả Phá Không cảnh, thế nhưng dù sao cũng vừa mới tấn chức, thực lực còn chưa được củng cố, hơn nữa vừa rồi luân phiên công kích, pháp lực trong cơ thể đã tiêu hao không sai biệt lắm. Hiện tại hắn ngay cả một bán bộ Phá Không cảnh bình thường cũng không bằng, há có thể là đối thủ của Nhiếp Vân được chứ?

------oOo------

Chương 909: Hóa Vân thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đừng giết ta, đám người Hồ Khuê chết ta có thể che giấu thay ngươi, không cho Hóa Vân tông truy cứu. Bằng không cho dù ngươi là tông chủ Kiếm Thần tông thì nhất định cũng sẽ rơi vào trả thù thảm khốc của Hóa Vân tông.

Bị nắm cổ, Tang Hồng Y do dự một chút rồi nói.

Tuy rằng không muốn cầu xin tha thứ, nhưng mà không có biện pháp, thực lực đối phương hơn xa hắn, muốn giữ mạng sống chỉ có thể đưa ra quyết định như vậy mà thôi.

- Trả thù thảm khốc? Chuyện này không cần ngươi nhọc tâm lo lắng, cứ vui vẻ đi chết đi.

Đối với kiếp trước kiếp này, những gia hỏa rắp tâm hại mình Nhiếp Vân tuyệt đối không hạ thủ lưu tình. Bàn tay khẽ động... Rắc một tiếng, cổ của Tang Hồng Y đi theo vết xe đổ của Hồ Khuê, bị hắn vặn gãy, biến thành một cỗ thi thể.

- Nhìn xem bọn chúng có vật gì tốt.

Đánh chết hai người, Nhiếp Vân cũng không khách khí, thiên phú thần thâu quét qua, lập tức thu lấy toàn bộ bảo bối trên người của đám đệ tử Hóa Vân tông và hai người Tang Hồng Y, Hồ Khuê.

- Cháy.

Sau khi tìm kiếm đồ xong, ngón tay Nhiếp Vân lần nữa điểm một cái, một đạo diễm hỏa nhanh chóng thiêu đốt toàn bộ những thi thể này thành tro bụi.

Những thi thể này phải hủy thi diệt tích, nếu không một khi bị tra ra gì đó, nhất định sẽ vô cùng phiền phức.

- Đi.

Biết rõ liên tục đánh chết vài tên đệ tử hạch tâm Hóa Vân tông tạo thành động tĩnh, huyên náo quá lớn, Nhiếp Vân không dám dừng lại, thu Tiểu Long vào trong Tử Hoa động phủ, thân thể khẽ động trực tiếp bay ra ngoài Huyền Kim thành.

- Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

- Hình như là đệ tử hạch tâm Hóa Vân tông Hồ Khuê và Tang Hồng Y bị người ta giết chết...

- Rốt cuộc là ai? Dám giết người trên địa bàn Hóa Vân tông?

- Chỉ sợ lần này náo loạn lớn rồi.

- Tang Hồng Y, Hồ Khuê, sư phụ của hai người này gần đây nổi danh bao che khuyết điểm, đoán chừng sẽ gây ra phiền phức lớn. Huyền Kim thành cũng sẽ gặp chuyện không may...

Người trong Huyền Kim thành thấy vậy, tất cả đều bị dọa tới mức sắc mặt xám ngắt, bọn hắn biết rõ Huyền Kim thành muốn yên bình như trước đó là chuyện không có khả năng.

Đánh chết đệ tử Hóa Vân tông, chuyện này thực sự quá lớn, đã là động trời.

...

- Hồng Y. Rốt cuộc là ai giết ngươi, vi sư tuyệt đối sẽ khiến cho hắn chết không có chỗ chôn.

Trong Hóa Vân tông cao lơ lửng bên ngoài thế giới, một đạo thanh âm rít gào phẫn nộ từ trong một đại điện truyền tới.

Một lão giả râu tóc bạc trắng nhìn ngọc bài linh hồn bị nghiền nát trước mắt, toàn thân run rẩy, hai mắt đỏ thẫm.

Nhất cử nhất động trên người lão giả râu bạc trắng này hiện ra lực lượng phá toái hư không, không ngờ lại là cường giả Phá Không cảnh.

Trong tiếng xé gió, trong mắt lão giả này hiện lên vẻ hung ác, Tang Hồng Y là đệ tử mà hắn yêu thích nhất, hiện tại không ngờ lại bị người ta giết chết, ngay cả thi thể cũng bị đốt thành tro bụi. Sự phẫn nộ trong lòng hắn khiến cho ngay cả đại diện dường như cũng bị thiêu đốt.

- Tang Thạc, chẳng những ngươi muốn giết người này mà ta cũng muốn. Rốt cuộc là ai dám động thủ với đệ tử chúng ta? Còn giết Hồ Khuê nữa.

Trong đại điện có một tiếng bước chân vang lên, là một trung niên vẻ mặt âm trầm đi tới, cũng là cường giả Phá Không cảnh, chính là sư phụ Lô Khiếu của Hồ Khuê.

- Tra, tra xét kỹ cho ta, nhất định phải tra ra là kẻ nào, trước khi chết Hồng Y và Hồ Khuê có mâu thuẫn với kẻ nào.

Lão giả gọi là Tang Thạc sắc mặt dữ tợi, quay đầu nói với một đệ tử hạch tâm, trong thanh âm mang theo lửa giận rít gào.

- Ta đã phái người điều tra, hai người lúc trước từng giao thủ ở phủ thành chủ. Tuy nhiên người gọi là thành chủ Bao Đồng kia, trước khi chúng ta tới đã tử vong rồi.

Lô Khiếu nói.

- Đã tử vong? Tưởng chết thì có thể thoát khỏi quan hệ sao? Giết sạch toàn bộ người của phủ thành chủ, để cho bọn hắn chôn cùng Hồng Y và Hồ Khuê.

Hừ lạnh một tiếng, trong đôi mắt của Tang Thạc hiện lên sát cơ nồng đậm, như yêu như ma.

Hóa Vân tông là danh môn chính phái, làm việc chú ý nguyên tắc. Khiến cho hắn làm ra quyết định như vậy đủ để thấy được trong lòng phẫn nộ như thế nào.

- Không cần ngươi nói, phủ thành chủ ta đã phải người giết sạch. Cho dù không phải bọn hắn động thủ thì Hồ Khuê và Tang Hồng Y

cũng chết trong Huyền Kim thành, vẫn có liên quan tới bọn chúng.

Lôi Khiếu cắn chặt răng, ánh mắt lạnh lùng, trong lời nói mang theo sát cơ dày đặc và vẻ âm tàn.

- Tốt, giết rất tốt.

Đỗ tuấn, ngươi điều tra xem trong khoảng thời gian này cao thủ xuất hiện trong Huyền Kim thành có những ai, ta cũng muốn nhìn xem là ai dám cả gan giết chết đệ tử chúng ta.

Nghe thấy Lô Khiếu đã giết sạch toàn bộ người của phủ thành chủ, lúc này Tang Thạc mới cảm thấy hết giận một chút. Hắn quay đầu nhìn về phía một đệ tử sau lưng rồi phân phó.

- Vâng, sư phụ.

Tên đệ tử này cũng là đồ đệ hắn, cho dù không có lợi hại như Tang Hồng Y, nhưng mà cũng đạt tới Hạp Hư cảnh hậu kỳ.

Ông.

Tên đệ tử gọi là Đỗ Tuẫn còn chưa có đi xa thì đột nhiên có một đạo quang mang lập lòe trên người, dường như cảm ứng được gì đó, hắn lấy một khỏa ngọc bài đưa tin từ trong ngực ra.

Ngón tay điểm vào trên ngọc bài, bên trên lập tức xuất hiện một đám chữ viết.

- Tang Hồng Y, Hồ Khuê trước khi chết từng xuất hiện ở Nhất Túy lâu, phát sinh mâu thuẫn với một thiếu niên có một đầu Kim Giáp long trên người. Thiếu niên này chí ít có thực lực Hạp Hư cảnh.

Nhiếp Vân từng xảy ra mâu thuẫn cùng Hồ Khuê và Tang Hồng Y trên Nhất Túy lâu, rất nhiều người đều biết cho nên cũng không phải là bí mật lớn igf.

- Thực lực Hạp Hư cảnh? Loại thực lực này muốn giết chết Tang Hồng Y và Hồ Khuê tuyệt đối không có khả năng.

Vừa nhìn thấy chữ thì Lô Khiếu đã hừ lạnh một tiếng.

- Không sai, hai người bọn chúng liên thủ, lại phối hợp với mấy đệ tử đi theo. Cho dù gặp phải cường giả Phá Không cảnh sơ kỳ cũng có thể đào thoát, tuyệt đối không thể bị một Hạp Hư cảnh đánh chết. Tuy nhiên cũng không thể chủ quan, cho dù không phải là hắn thì nhất định cũng có liên quan rất lớn. Có khả năng là sư môn hắn, tiếp tục điều tra thiếu niên mang theo Kim Giáp long này, điều tra xem hắn có lai lịch gì. Mặc kệ hắn là người môn phái nào, dám giết đồ đệ ta, đều phải trả một cái giá lớn.

Trong thanh âm của Tang Hồng Y mang theo sát ý vô tận.

- Vâng, đệ tử đi thăm dò.

Đỗ Tuấn vội vàng lui ra ngoài.

...

------oOo------

Chương 910: Thiên tài hội tụ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không biết đã bị hai vị Thái thượng trưởng lão Phá Không cảnh của Hóa Vân tông tra xét. Sau khi Nhiếp Vân bay ra khỏi Huyền Kim thành lại lần nữa biến hóa dung mạo, một đường nhanh chóng tiến lên, trên đường chuyển đổi, biến hóa nhiều lần. Liên tục bay hơn mười ngày, lúc này mới tới một thành thị lớn khác.

Mục tiêu của hắn là tiến vào, trở thành đệ tử Hóa Vân tông. Nếu như còn chưa tiến vào đã bị đuổi giết, khi đó muốn trở thành đệ tử nhất định rất khó.

Tuy nhiên chỉ cần không bị bắt tại chỗ, Nhiếp Vân tự tin, cho dù có cường giả Đan điền Huyệt khiếu cảnh tới tra xét thì cũng không tra xét ra được cái gì.

Thi thể bị thiêu đốt thành tro bụi, hủy thi diệt tích, có muốn tra nhất định cũng không tra ra cái gì.

Về phần dung mạo mà người khác từng nhìn thấy qua đều là ngụy trang trong thời gian ngắn. Từ đâu xuất hiện, cuối cùng đi nơi nào cũng không thể nào tra được.

- Đây là Long Tường thành? Vậy thì dùng Truyền tống trận ở thành thị này đi.

Đi tới thành thị trước mắt Nhiếp Vân đã biết rõ đây là một thành thị còn lớn hơn Huyền Kim thành, hắn lập tức quét tan mỏi mệt, đi vào bên trong.

Sau khi đi vào cửa thành hắn phát hiện ra kiểm tra vô cùng nghiêm khắc, Nhiếp Vân biết rõ tin tức đám người Tang Hồng Y tử vong đã truyền đi.

Tuy nhiên, cho dù có kiểm tra kỹ thế nào đi nữa, thiên phú ngụy trang của hắn đã đạt tới hình thái thứ hai, ngay cả Vân Huyên cũng có thể lừa gạt, chứ đừng nói là những đệ tử kiểm tra bình thường này.

Lập tức thông qua kiểm tra, tìm được truyền tống trận trong Long Tường thành, truyền tống về phía Hóa Vân tông.

Liên tục truyền tống qua mấy tòa thành thị, tốn ba bốn ngày rốt cuộc cũng đi tới một thành thị nguy nga.

Hóa Vân thành là thành thị nhất lưu, là môn hộ cuối cùng đi thông Hóa Vân tông ở thiên ngoại thiên.

Sau khi vào thành Nhiếp Vân tìm nơi nghỉ ngơi vài ngày, nhìn thấy thành thị giống kiếp trước như đúc, cũng không có biến hóa gì, trong lòng Nhiếp Vân không khỏi cảm khái.

Liên tục phi hành, lúc này cách thời điểm hắn đánh chết Tang Hồng Y, Hồ Khuê đã qua hơn hai mươi ngày, danh tiếng cũng nhỏ đi không ít. Cả Hóa Vân thành một mảnh an bình, cũng không có bất kỳ động tĩnh nào.

Nhiếp Vân biết rõ mấy người đã chết cũng không có khả năng tạo thành sóng gió gì, cho nên lúc này hắn không còn cố kỵ, ban ngày dạo chơi trong thành, mang theo Tiểu long ăn các loại mỹ vị, ban đêm thì tu luyện tại chỗ, củng cố tu vi.

- Hóa Vân tông, Nhiếp Vân ta lần nữa tới rồi đây.

Nhìn về phía Hóa Vân thành, nhìn dòng người tấp nập tới tham dự khảo hạch đệ tử, ánh mắt Nhiếp Vân kiên định, nắm chặt tay.

Hóa Vân tông cũng không có ở trên Phù Thiên đại lục mà ở trên Hóa Vân tông, nơi này được xưng là thiên ngoại thiên.

Thiên ngoại chi thiên, Lăng tiêu đỉnh.

Thiên ngoại thiên đứng sừng sững trong không gian loạn lưu, hoàn toàn cho trận pháp không gian tạo thành, linh khí nồng hậu tới cực điểm, là thánh địa tu luyện vô thượng.

Tuy nhiên mấy chục năm gần đây bởi vì chưởng giáo và Thái thượng trưởng lão của Hóa Vân tông mất tích cho nên uy danh tổn hao nhiều, nhưng mà sự náo nhiệt của tông môn đệ nhất Phù Thiên đại lục vẫn không giảm. Đệ tử tới khảo hạch dòng người tấp nập, vô số đệ tử thế gia, tán tu đều hy vọng có thể thông qua khảo hạch, cá chép vượt long môn, một bước lên trời.

Ban sáng, vừa mới sắp xếp Tiểu long vào trong Tử Hoa Động phủ, Nhiếp Vân đi tới quảng trường trung tâm Hóa Vân thành.

Khảo hạch được cử hành ở nơi này.

Vừa mới tiến vào quảng trường đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho rung động, vô số người như là châu chấu che khuất bầu trời đi tới, mỗi một người đều có thực lực rất mạnh.

Đi vào tới đây mới biết được thiên tài không đáng tiền, giống như lông trâu vậy.

Cũng đúng, Phù Thiên đại lục thực sự quá lớn, miệng người quá

nhiều. Dưới tình huống có nhiều người như vậy, thứ không thiếu nhất chính là thiên tài. Con mắt tùy tiện quét qua một vòng thì Nhiếp Vân đã thấy bảy tám vị cường giả Hạp Hư cảnh tuổi tác không cao.

Hơn hai mươi cường giả Hạp Hư cảnh tuổi tác không cao này có người là đệ tử gia tộc, có người đạt được kỳ ngộ lớn lao... Bất kể như thế nào thì những người này đều là thiên tài trong thiên tài, ở nơi khác cũng là tồn tại như lão tổ.

Tuy nhiên, cho dù là cường giả Hạp Hư cảnh cũng đều giống như hắn, Hạp Hư cảnh sơ kỳ, trung kỳ cơ hồ không có.

Trừ cường giả Hạp Hư cảnh ra, những cường giả Thiên Kiều cảnh ở đây cũng có rất nhiều, cả đám khí phách hiên ngang, khí thế kinh người.

Vừa nhìn qua đã biết rõ khảo hạch của Hóa Vân tông mới thực sự là thịnh yến của thiên tài, Kiếm Thần thí luyện của Kiếm Thần tông căn bản không thể so sánh.

- Trước tiên phong ấn các đan điền lại, tránh cho người ta phát hiện, có chút phiền phức.

Nhìn một vòng, trong lòng cảm khái ngàn vạn, Nhiếp Vân âm thầm đem hai mươi đan điền đang lơ lửng trong khí hải phong ấn lại mười một cái, chỉ để lại chủ đan điền và các đan điền như Thiên Nhãn sư...

Khảo hạch của Hóa Vân tông đầu tiên là kiểm tra số lượng đan điền, đan điền của hắn đã vượt quá hạn chế chín cái, đạt tới hai mươi cái. Một khi chuyện này bị tra ra, chỉ sợ không chỉ tạo thành khủng hoảng đơn giản, mà không cẩn thận còn bị coi là chuột bạch để nghiên cứu.

Nhiếp Vân còn chưa muốn bị người khác nghiên cứu, cho nên hắn chỉ có thể dùng đại thủ đoạn phong ấn lại mà thôi.

Loại phong ấn này là sở học kiếp trước, một khi không phải cường giả Đan điền Huyệt khiếu cảnh đỉnh phong kiểm tra thì đừng mơ

phát hiện ra.

- Xem kìa, đó là Lưu Hướng của Lưu gia, nghe nói ba năm trước hắn đã đạt tới Hạp Hư cảnh, thực lực Hạp Hư cảnh sơ kỳ, từng thành công chém giết cường giả Hạp Hư cảnh đỉnh phong a.

- Lưu gia? Là Lưu gia nào vậy?

- Còn ai vào đây nữa? Phù Thiên đại lục có tám tông môn, cũng có tám đại thế gian. Tám thế gia này là tồn tại như cự phách, những thế gian nhỏ khác không thể so sánh được. Mà Lưu gia là một trong số đó.

- Lưu Hướng quả thực lợi hại, thế gia cũng đủ cường đại. Tuy nhiên tán tu thì cũng chưa chắc đã kém hơn. Người nhìn thiếu niên mặc y phục màu trắng kia mà xem, hắn gọi là Trương Bách, dùng thực lực Thiên Kiều cảnh rơi vào trong không gian loạn lưu không chết, lại cơ duyên xảo hợp tiến vào một di tích thượng cổ, đạt được truyền thừa, cũng có thực lực Hạp Hư cảnh sơ kỳ. Nghe nói hắn từng trốn thoát khỏi tay cường giả Phá Không cảnh, đáng sợ tới cực điểm.

------oOo------

Chương 911: Thiên tài hội tụ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Trương Bách rất là lợi hại, chẳng lẽ các ngươi chưa nghe chuyện gì sao? Mấy ngày trước hắn và Âu Dương Thế Hùng của Âu Dương gia có va chạm với nhau, bởi vì tranh chấp cho nên hai người ra tay đánh đập tàn nhẫn. Dường như thắng Âu Dương Thế Hùng một chiêu khiến cho hắn ta nhận thua.

- Còn có loại chuyện thế này hay sao? Xem ra lần khảo hạch này thực sự là ngọa hổ tàng long nha...

Trong đám người, Nhiếp Vân chợt nghe tiếng đám người kia nhỏ giọng thì thầm, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào mấy

người có tu vi Hạp Hư cảnh sowk ỳ.

- Hạp Hư cảnh sơ kỳ có thể chiến đấu với đỉnh phong? Quả nhiên là thiên tài, có thể vượt cấp chiến đấu. Tuy rằng mình có được thiên phú đặc thù, thế nhưng người phát huy thiên phú đặc thù tới hình thái thứ hai, thứ ba cũng rất nhiều. Loại người này thân là thiên tài, được gia tộc trọng điểm bồi dưỡng, thực lực có cường đại thì cũng không có gì là kỳ quái.

Tuy rằng Nhiếp Vân là người của hai thế giới, lại có pháp quyết vô danh lợi hại vô ngần, thế nhưng dù sao từ lúc trọng sinh tới bây giờ cũng chỉ một năm, tài nguyên tu luyện còn kém người khác rất nhiều. Có thể có được thực lực như bây giờ đã rất đáng sợ, không thể cưỡng cầu mạnh hơn bất luận thiên tài cùng lứa nào khác. Dù sao thiên tài cũng không chỉ có một mình hắn.

Hóa Vân tông giống như tông môn khác, cũng chia làm đệ tử bình thường, tinh anh và hạch tâm.

Ngoại trừ ba loại đệ tử này còn có đệ tử vừa vặn thông qua khảo hạch gọi là đệ tử nhập môn.

Hóa Vân tông sẽ căn cứ vào thiên phú mà phán đoán, cùng tiến hành một loại khảo hạch. Thông qua thì là đệ tử nhập môn, trở thành đệ tử nhập môn không có nghĩa là tiến vào Hóa Vân tông, còn phải trải qua một khảo hạch khác.

Khảo hạch này chính là thí luyện Quỷ Vụ minh hải.

Trong thí luyện Quỷ Vụ minh hải, chỉ cần có đủ cống hiến thì sẽ dựa theo cấp bậc mà một lần nữa sắp xếp lại, Hạp Hư cảnh biến thành đệ tử hạch tâm, Thiên Kiều cảnh biến thành đệ tử tinh anh... Cứ như vậy suy ra tiếp.

Dù sao thực lực những đệ tử nhập môn này có cao có thấp, người mạnh thì giống như vừa rồi mới nói, đạt tới Hạp Hư cảnh, yếu thì ít nhất đạt tới Nguyên Thánh cảnh, Lĩnh vực cảnh. Thực lực như vậy nhất định không thể cùng đặt lên trên một mặt bàn được.

Về phần trải qua thí luyện, không đủ cống hiến thì bị loại bỏ, rời

khỏi tông môn.

Đương nhiên cống hiến này cũng bởi vì cấp bậc khác biệt mà không có hạn chế. Cống hiến mà cường giả Hạp Hư cảnh đạt được nhất định phải hơn nhiều Thiên Kiều cảnh.

- Lần này ta nhất định phải trở thành đệ tử hạch tâm của Hóa Vân tông, hơn nữa còn phải xông vào Phá Không tiềm lực bảng, bỗng nhiên nổi tiếng.

- Ý nghĩ của ngươi cũng giống ta, đến lúc đó nhìn xem ai trong chúng ta lợi hại hơn a.

- Hừ, mục tiêu của ta là top mười Phá Không tiềm lực bảng, ai dám tranh đoạt với ta thì ta giết hắn.

- Nghe nói đám người Tang Hồng Y bị người ta giết...

- Tang Hồng Y, Hồ Khuê chính là hai phế vật. Hạp Hư cảnh đỉnh phong mà còn chưa tiến vào được top mười Phá Không tiềm lực bảng, bị người ta giết cũng không trách được người khác.

Đi tới gần chính giữa thì chợt Nhiếp Vân nghe thấy tiếng đệ tử nói chuyện với nhau càng lúc càng lớn, có chút người danh xứng với thực, thực lực rất mạnh. Cũng có người tâm cao khí ngạo mà lớn lối. Loại người này nếu như ở bên ngoài, tùy tiện di một ngón tay là có thể bóp chết một mảng lớn.

- Top mười Phá Không tiềm lực bảng? Thứ này không có dễ dàng đạt tới như vậy đâu.

Nghe thấy đám người này đối thoại, Nhiếp Vân cười lắc đầu.

Phá Không tiềm lực bảng cho dù chỉ là bảng đơn lưu truyền trong hàng ngũ đệ tử hạch tâm của Hóa Vân tông, nhưng mà muốn đi vào top mười cũng không dễ dàng như vậy. Điểm ấy từ trên người Tang Hồng Y, Hồ Khuê là có thể nhìn ra được.

Người đạt tới top mười thậm chí đã có thể sớm trùng kích Phá Không cảnh, nhưng mà vẫn áp chế, định hậu tích bạc phát, mục

đích là để cho khi đột phá thực lực kinh người.

Tóm lại, người có thể đi vào top mười Phá Không tiềm lực bảng cũng không phải là đèn cạn dầu. Cũng không phải là tồn tại mà những gia hỏa tâm cao khí ngạo này có thể chống lại.

- Trước tiên cảm tạ chư vị tới tham dự khảo hạch đệ tử nhập môn của Hóa Vân tông ta. Tại hạ Viên Kim, là nội các trưởng lão phụ trách lần khảo hạch này.

Ngay khi Nhiếp Vân đang bồi hồi trong đám người thì đột nhiên nghe thấy một đạo thanh âm lanh lảnh truyền ra từ trên không trung. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên không trung chẳng biết từ khi nào đã có thêm mấy đạo thân ảnh.

- Thật mạnh.

Những người này không nói lời nào thì hắn cũng không phát hiện ra được, đủ để thấy được thực lực mạnh mẽ ra sao. Ngẩng đầu nhìn lên, chung quanh thân thể mấy người này có linh khí hội tụ, không gian thi thoảng vặn vẹo, không ngờ đều là cường giả bán bộ Phá Không cảnh.

Nội các trưởng lão trogn Hóa Vân tông có được thực lực Hạp Hư cảnh, bán bộ Phá Không cảnh chỉ sợ cũng là mấy người nổi bật trong đám nội các trưởng lão.

Thực lực mạnh mẽ như vậy nhất định có vô số thủ đoạn, cho dù Nhiếp Vân luyện hóa phật cốt, tràng hạt, thực lực có đột phá lớn, thế nhưng cũng không dám nói có thể nhẹ nhõm chiến thắng đối phương.

Thực lực đạt tới Hạp Hư cảnh trở lên, sức chiến đấu cũng không chỉ có tu vi bả thân mà là thiên phú, lý giải đối với võ đạo, còn có rất nhiều thủ đoạn nữa.

Tựa như Nhiếp Vân vậy, nếu như chỉ nhìn hắn là Hạp Hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong mà xem nhẹ hắn, vậy thì chờ chết đi.

- Khảo hạch Hóa Vân tông chú ý công bằng và liêm chính. Lần

khảo hạch này chỉ tuyển chọn ba trăm đệ tử hạch tâm, ba trăm đệ tử tinh anh và ba trăm đệ tử bình thường. Thực lực đạt tới Thiên Kiều cảnh, Hạp Hư cảnh xin mời đứng sang bên cạnh. Đạt tới Lĩnh vực cảnh thì đứng ở giữa, người có thiên phú đặc thù hoặc là thực lực đạt tới Bất Hủ cảnh đứng bên phải.

Nhìn chung quanh một chút, thấy mọi người yên tĩnh ljai, Viên Kim trưởng lão giơ tay lên rồi hạ xuống, chậm rãi nói.

Thực lực khác biệt đương nhiên phương thức khảo hạch cũng khác biệt, Hạp Hư cảnh và Bất Hủ cảnh ném vào cùng một chỗ, chẳng những phiền toái mà sợ rằng còn chẳng tra xét ra được cái gì.

Nghe thấy quy củ, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời mà bước về phía bên trái.

- Ngươi làm gì vậy?

Vừa đi hai bước đã bị một thiếu niên Thiên Kiều cảnh đỉnh phong đụng phải. Thiếu niên này nhướng mày, đang định nổi giận thì đột nhiên phát hiện ra Nhiếp Vân có được thực lực Hạp Hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong, hắn lập tức tịt ngòi, không dám nói nửa câu nữa.

------oOo------

Chương 912: Trúc Âm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần khảo hạch này Nhiếp Vân định trực tiếp trở thành đệ tử hạch tâm, cho nên cũng lười che dấu khí tức. Dù sao trừ hắn ra cũng có không ít cường giả Hạp Hư cảnh, cho nên cũng không sợ bị chú ý quá mức.

- Ồ? Nhìn vị huynh đài này rất lạ mặt nha, không ngờ lại cũng có thực lực Hạp Hư cảnh, vừa nhìn đã biết là tuyệt thế thiên tài, là thần tượng của ta...

Vừa mới đi tới bên trái thì đã nhìn thấy một thiếu niên vẻ mặt tươi

cười nghênh đón.

Người này một thân trắng nõn, trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười khiến cho trong lòng người ta sinh ra vẻ thân cận. Nhiếp Vân nhìn kỹ, lập tức ngạc nhiên một hồi.

Nhìn gia hỏa đang nở mặt tươi cười này không ngờ cũng là cường giả Hạp Hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong, hơn nữa nhìn trình độ pháp lực hùng hậu trong cơ thể, không ngờ lại không kém hắn chút nào.

- Ha ha. Thực lực ngươi cũng không yếu.

Nhiếp Vân còn cười cười.

- Ta? Ta được người nhà quán đỉnh, cứng rắn nhét vào, chỉ có thực lực, sức chiến đấu có hạn, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới. Ngược lại là huynh đài, ta nhìn thấy ánh mắt ngươi tinh anh, khí tức trầm ổn, thực lực không tầm thường a. Về sau tiểu đệ ta đi theo ngươi lăn lộn, đến tông môn nhất định phải chiếu cố ta nha...

Thiếu niên có vẻ mặt trắng nõn kia liên tục gật đầu, vừa cười vừa nói.

- Tên này...

Nghe thấy còn có người tự xưng là quán đỉnh, Nhiếp Vân cảm thấy có chút buồn cười. Bằng vào tuổi này có thể đạt tới Hạp Hư cảnh, ai mà không phải là hạng người tâm cao khí ngạo chứ? Tên này vừa mới thấy mặt đã xưng tiểu đệ, thực sự là hiếm thấy.

- Đúng rồi, còn không biết vị huynh đài này tên gọi là gì, tại hạ Trúc Âm, trúc trong Trúc tử, Âm trong âm nhạc, không phải là con heo nhỏ, dâm đãng dâm, huynh đài nhất định phải nhớ kỹ.

Thiếu niên khuôn mặt trắng nõn kia vui vẻ nói.

- Ta là Vân Phong.

Nhiếp Vân thuận miệng nói.

Hiện tại cái tên Nhiếp Vân đã vang vọng cả Phù Thiên đại lục, một khi báo ra phiền phức không ít. Cho nên Nhiếp Vân ngẫm lại vẫn nên cải biến tên tuổi thì hơn.

Có mây có núi, mây trôi nước chảy, Vân Phong.

- Vân Phong, cái tên rất hay, không hổ là lão đại, cái tên cũng khí thế như vậy. So với cái tên Trúc Âm của ta còn tốt hơn nhiều.

Trúc Âm cười nói.

- Vân Phong? Hừ, cái tên này mà cũng gọi là hay sao? Thực sự là chưa từng thấy qua xã hội thế nào.

Trúc Âm vừa mới nói xong thì bên cạnh đã có tiếng hừ lạnh lẽo vang vọng.

Những lời này mang theo vẻ xem thường và cười nhạo rất nặng, vừa ra khỏi miệng đã cười nhạo Nhiếp Vân và Trúc Âm một phen.

Nhiếp Vân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người nói chuyện là một thiếu niên chừng hai mươi tuổi, một thân khí tức sắc bén như đao phong, cũng giống như hắn, là cao thủ Hạp Hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong.

- Đây là Nam Cung Tuấn của Nam Cung thế gia. Nam Cung thế gia cũng là một trong tám đại thế gia, thực lực rất mạnh. Nghe nói hắn từng chém giết cường giả Hạp Hư cảnh đỉnh phong...

Nhiếp Vân nhìn sang, chợt bên tai truyền tới tiếng truyền âm, mà chủ nhân của nó chính là Trúc Âm.

Vừa truyền âm, đồng thời vẻ mặt hắn tươi cười đứng trước mặt Nam Cung Tuấn, nói.

- Hóa ra là Nam Cung Tuấn thiếu gia của Nam Cung thế gia. Cái tên của Nam Cung Tuấn thiếu gia quả thực êm tai. Nhất là chữ Tuấn này, quả thực chính là thần tượng cho vô số người sùng bái.... Vô số thiếu nữ sợ hãi thuần phục.

Nói tới đây đột nhiên Trúc âm nhíu mày nói tiếp.

- Ai, ngươi nói xem tại sao mẫu thân ta lại đặt cho ta cái tên này cơ chứ? Đoán chừng là chê ta quá xấu, không xứng với chữ Tuấn. Nam Cung thiếu gia quả nhiên tuấn mỹ cực kỳ, diện mạo bất phàm. Ngươi xem con mắt ngươi sáng ngời mà có thần, cái miệng, cái mặt....

Trước đó nghe thấy lời Trúc Âm nói Nhiếp Vân còn tưởng rằng hắn đụng phải ai cũng thích vuốt mông ngựa, thế nhưng sau khi nghe được một nửa câu, lúc này hắn mới cảm thấy mình đã nghĩ sai cho đối phương.

Tuy rằng Nam Cung Tuấn mang theo chữ tuấn, nhưng mà quả thực dung mạo không xứng với nó. Xấu xí, đôi mắt khi mở ra cũng chẳng khác nào lúc nheo lại. Trúc Âm cố ý nói tới chữ Tuấn, lại còn nói xinh đẹp, còn nói miệng và mắt, ý cười nhạo vô cùng rõ ràng trong lời nói.

- Ha ha..

- Quả nhiên Tuấn mỹ cực kỳ nha...

- Hay cho tướng mạo anh tuấn, thấy hắn ngay cả cơm ta cũng phải nhổ ra... Đừng hiểu lầm, chỉ là ta thấy quá tuấn tú cho nên không có cách nào tiếp nhận được mà thôi.

Thanh âm của hắn khong thấp, mấy người chung quanh cũng nghe được, cả đám cười ồ lên.

- Ngươi... Ngươi được lắm, chờ một lát nữa khi khảo hạch biểu hiện của đệ tử nhập môn. Đừng có rơi vào tay ta, bằng không ta sẽ cho ngươi biết cái giá của việc đắc tội với ta.

Không ngờ tới Trúc Âm lại châm chọc mình như vậy, Nam Cung Tuấn thiếu chút nữa phun ra một búng máu tươi, tức giận tới mức quay người rời đi.

Người dám cười thực lực cơ hồ đều là Hạp Hư cảnh, hơn nữa gia thế mỗi một nhà đều không chênh lệch với hắn. Cho dù có càn rỡ thì hắn cũng không dám làm càn quá mức.

- Ài, đừng đi chứ? Nam Cung thiếu gia, ngươi quả thực rất anh tuấn, trong đám yêu thú tuyệt đối là nhân vật số một số hai a...

Trúc Âm vội vàng hô.

- Hừ...

Nam Cung Tuấn nghe vậy sắc mặt tái nhợt, đi thẳng về phía trước, trong nháy mắt đã biến mất trước mắt mọi người.

- ha ha.

Nhiếp Vân cũng không ngờ tới Trúc Âm dám nói lời này, hắn cười rồi lắc đầu.

- Đám người các ngươi đi theo ta.

Nhưng lúc này bọn hắn đã nhìn thấy Viên Kim trưởng lão đứng trước mặt cả đám, la lên một câu.

Quay người nhìn lên, số lượng người ở trong đội ngũ này cũng không phải quá nhiều. Tuy rằng người tới tham dự khảo hạch có rất nhiều thiên tài, nhưng mà chính thức đạt tới Hạp Hư cảnh cũng có số lượng nhất định. Người đứng ở hàng bên trái đều là cường giả Hạp Hư cảnh, không nhiều không ít, vừa vặn ba mươi.

Xem ra danh ngạch mà Hóa Vân tông muốn tuyển nhạn ban đầu cũng đã trải qua cân nhắc kỹ lưỡng, cũng không phải là tùy ý nói ra cho có.

- Đây là Kỷ Lục thạch đăng ký thân phận, ta không quản các ngươi tới từ gia tộc nào, thế lực nào. Tiến vào Hóa Vân tông chính là đệ tử tông môn, không có được bất kỳ ưu thế nào. Khi đăng ký chỉ cần viết rõ tính danh, tuổi, có được thiên phú gì thì ghi vào là được, ghi nhiều thêm cũng không có bất kỳ một chút ưu đãi nào đâu.

Cổ tay Viên Kim khẽ đảo, một khối thủy tinh trong suốt xuất hiện trước mắt mọi người.

------oOo------

Chương 913: Trúc Âm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kỷ Lục thành là đồ dùng để ghi chép tin tức trong tông môn, có thể ghi chép tin tức về một vị đệ tử ở bên trong. Đừng nói là Hóa Vân tông, cho dù là ở các tông môn khác cũng rất là thông dụng.

- Chính hợp ý ta...

Hai mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Vốn hắn còn đang suy nghĩ không có xác thực thân phận, vạn nhất đối phương điều tra ra cái tên Vân Phong kia thì làm thế nào bây giờ. Hiện tại xem ra loại cân nhắc này là dư thừa, cũng đúng, kiếp trước không kiểm tra kỹ càng. Cho dù kiếp này có nhiều thay đổi thì quy củ cũng không thay đổi.

Kỳ thực Hóa Vân tông làm như vậy cũng đúng. Một khi ghi rõ thân phận, sau khi tiến vào trong tông môn rất dễ dàng kéo bè kéo cánh, bất lợi với tu hành.

Không so đo xuất thân, không phân cao thấp, thân phận cũng giống nhau, tất cả đều bằng vào năng lực, cũng đủ công bằng.

Rất nhanh đã tới phiên bản thân, bàn tay Nhiếp Vân khẽ điểm, ghi cái tên Vân Phong cùng với số mười bảy vào.

Tất cả mọi người đều là thiếu niên thiên tài, nhìn thấy tuổi tác này cũng không có ngạc nhiên quá lớn.

- Rất tót, các ngươi hiện tại đã coi như là đệ tử nhập môn của Hóa Vân tông ta. Hiện tại ta cần các ngươi thể hiện tu vi, thực lực chân chính, thiên phú đặc thù. Vô cùng đơn giản, chính là chiến đấu, dùng chiến đấu biểu hiện ra thiên phú của các ngươi, đồng thời còn có thực lực và tu vi chính thức nữa.

Viên Kim nhìn quanh rồi lạnh lùng nói.

- Hiện tại rút thăm quy ết định đối thủ, chiến thắng trong trận cũng không có lợi lộc gì, nhưng mà một khi thể hiện ra ưu thế, sau khi trở thành đệ tử hạch tâm sẽ được Thái thượng trưởng lão tông môn ưu tiên thu làm đệ tử.

- Được Thái Thượng trưởng lão ưu tiên thu làm đệ tử sao?

- Nhất định ta sẽ chiến thắng.

- Ai dám ngăn cản ta, ta giết kẻ đó.

Nghe thấy Viên Kim nói vậy, ba mươi người như nổ tung, vẻ mặt mỗi người đều vô cùng hung ác.

Thái thượng trưởng lão Hóa Vân tông đều là cường giả Phá Không cảnh, có thể được loại người này thu làm đệ tử mới có cơ hội đạt tới Phá Không cảnh, thực lực tăng nhiều.

Cường giả Phá Không cảnh xem như là thực lực đỉnh phong nhất Phù Thiên đại lục, cho dù là bát đại thế gia cũng không có mấy.

- Được rồi, trong chiến đấu có thể biểu hiện không hạn chế, sinh tử bất luận. Tuy nhiên, chỉ cần một phương nhận thua hoặc là ngã xuống tỷ thí đài, như vậy chiến đấu phải chấm dứt. Nếu như bên còn lại vẫn hạ sát thủ, sẽ bị trực tiếp hủy đi tư cách đệ tử nhập môn.

Hai mắt Viên Kim lạnh lùng, nói.

Khảo hạch tàn khốc, không giới hạn giết chóc, nhưng nếu như một bên nhận thua thì nhất định phải dừng tay. Dù sao Hóa Vân tông cũng là danh môn chính phái chứ không phải là Tu la địa ngục, không cần thiết có giết chóc không đáng có.

- Vâng.

Mọi người đồng thời gật đầu.

- hiện tại ta đặt tay lên Kỷ Lục thạch, kỷ lục thạch lập tức tiến hành tổ hợp, hai người chiến đấu với nhau, một khi xuất hiện tên mình thì chủ động đứng lên, tới luận võ đài phía trước.

Viên Kim vung tay lên, mọi người đã cảm thấy cảnh vật trước mắt biến đổi, một võ đài luận võ cao lớn đột nhiên xuất hiện trước mắt.

- Thứ nhất, Lưu Hướng và Âu Dương Thế Hùng.

Quang mang lóe lên, hai cái tên từ trong Kỷ Lục thạch bắn ra ngoài.

Nhìn thấy hai cái tên này, hai người kia chấn động, đồng thời nhảy lên tỷ thí đài.

- Có trò hay để xem rồi, không ngờ vừa mới trận đầu đã có hai cao thủ thực lực hạng nhất tranh đấu.

- Lưu Hướng, người Lưu gia, Âu Dương Thế Hùng, người Âu Dương gia, Hóa Vân tông làm cho bọn hắn vừa gặp mặt đã luận võ, chỉ sợ cũng không muốn làm cho bát đại gia tộc quá mức hòa thuận, kéo bè kéo cánh a.

- Cứ chờ xem, cho dù Lưu hướng không có thiên phú đặc thù gì, nhưng mà khống chế pháp lực lại vô cùng tinh tế, tỉ mỉ. Nhất là Hoàng Uy Thông thiên quyền của Lưu gia, sau khi đánh ra có uy nghiêm của Hoàng tộc, khong phải là thứ mà người bình thường có thể chống cự.

- Không thể chống cự, đó cũng chỉ là người bình thường mà thôi. Âu Dương Thế Hùng này cũng không phải là đèn cạn dầu. Cứ chờ xem, nhất định là một trận long tranh hổ đấu...

Hai người vừa mới lên đài thì phía dưới đã vang lên tiếng nói thầm liên tiếp, mà ngay cả Nhiếp Vân cũng hiếu kỳ nhìn qua.

Lúc vừa mới tới hắn đã nghe thấy người ta nói về hai người này, vừa vặn nhân cơ hội này nhìn xem đối phương có thực lực thế nào.

Trong tiếng thảo luận của mọi người, hai người bắt đầu chiến đấu. Quả nhiên đều là đệ tử thế gia, tiếp nhận bồi dưỡng vô cùng tốt, hai

người vừa ra tay cũng không có mạnh mẽ muốn dồn đối phương vào chỗ chết, mà là thể hiện ra ưu điểm của mình một cách hoàn mỹ.

- Hoàng Uy Thông thiên quyền.

Hơn mười chiêu qua đi, ánh mắt Lưu Hướng nghiêm túc, đánh ra tuyệt chiêu mạnh nhất. Lập tức cả luận võ đài tràn ngập hoàng uy mênh mông cuồn cuộn, mang theo một cỗ khí tức khiến cho người ta thuần phục.

Chiêu này một khi được thi triển ra, chẳng những Âu Dương Thế Hùng cảm thấy áp lực mà ngay cả mọi người dưới đài cũng cảm thấy da đầu run lên, hoàng uy không thể mạo phạm.

- Lưu Hướng đánh ra tuyệt chiêu, xem ra hắn sẽ thắng..

- Quả thực như vậy, đại cục đã định.

Cảm nhận được loại khí tức này, tất cả mọi người đều cảm thấy Lưu Hướng nhất định sẽ thắng.

- Rốt cuộc cũng đánh ra chiêu này sao? Ta đang chờ đây. Thất Phu du dũng thắng hoàng quyền, Thiên Hạ trục lộc.

Trong lúc mọi người cho rằng thắng bại đã phân, tất cả sẽ kết thúc thì đột nhiên Âu Dương Thế hùng thét dài một tiếng, hai mắt đột nhiên bắn ra một đạo kim quang sáng chói, bàn tay lớn khẽ chộp, pháp lực dày đặc, hùng hậu tạo thành vô số cự lộc khiến cho quần hùng tranh đoạt.

Quần hùng trục lộc, phân đỉnh trung nguyên.

Hoàng quyền ở trong loạn thế cũng không có bất kỳ tác dụng nào.

Phốc.

Lưu Hướng phun ra một ngụm máu tươi, nặng nề ngã lên trên mặt đất.

- Ta nhận thua...

Tuy rằng trong lòng không cam lòng, nhưng mà sau khi bị trọng thương Lưu Hướng vẫn lập tức nhận thua.

- Rất tốt, trận đầu Âu Dương Thế Hùng chiến thắng, Trúc Âm đấu với Mã Đào.

Thấy thắng bại đã phân, quang mang trên Ký Lục thạch lóe lên, lần nữa xuất hiện hai cái tên. Chính là tên tiểu đệ ân cần vừa rồi của Nhiếp Vân, Trúc Âm.

Mã Đào đối chiến với hắn trước đó là một cái tên chưa từng nghe qua, thực lực cũng chỉ là Hạp Hư cảnh sơ kỳ.

- Vân Phong lão đại, tiểu đệ lên trước, cổ vũ cho tiểu đệ nha.

Thấy gọi mình, Trúc Âm cười một tiếng, thả người nhảy lên luận võ đài.

------oOo------

Chương 914: So với ta còn ngưu hơn nhiều (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mã Đào này không đơn giản, ngươi phải cẩn thận.

Thấy hắn lên đài, Nhiếp Vân nhìn qua đối thủ Mã Đào của hắn, vừa nhìn qua, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Mà Đão này ánh mắt tập trung, nội liễm, toàn thân không có chút pháp lực nào tán dật ra, từ đó đã nói rõ linh hồn hắn có lực trói buộc rất mạnh. Xem ra tuy rằng người này không có danh khí lớn, nhưng mà cũng không đơn giản.

Cũng đúng, người có thể tới Hóa Vân tông tham dự khảo hạch nào có thể là người đơn giản cơ chứ?

- Tiểu tử, hôm nay chính là cuộc chiến Mã Đào ta thành danh, ta muốn dùng ngươi phụ trợ ta đi lên con đường thiên tài, thức thời thì lập tức nhậ thua, bằng không có chết cũng đừng trách ta.

Hai người đồng thời lên đài, Trúc Âm còn chưa nói gì thì Mã Đào đối diện đã thét dài một tiếng, pháp lực toàn thân như thủy triều lan tràn ra.

- Thật mạnh, không ngờ Mã Đào này không hiện sơn lộ thủ, pháp lực lại hùng hậu như vậy. Chỉ sợ so với Âu Dương Thế Hùng vừa rồi cũng không kém hơn chút nòa.

- Đúng vậy a, sao lại lợi hại như vậy chứ? Xem ra Trúc Âm này không may rồi.

Cảm nhận pháp lực khổng lồ mà người này tản ra, sắc mặt tất cả người dưới đài đều không khỏi nghiêm lại, chỉ có trên khuôn mặt vặn vẹo của Nam Cung Tuấn hiện lên vẻ hưng phấn, dường như hắn muốn nhìn thấy Trúc Âm xấu mặt.

- Tên này quả nhiên lợi hại, khí hải to lớn, pháp lực hùng hậu, chỉ sợ vượt qua trình độ trước khi ta đạt được thiên phú Nguyên Khí sư.

Liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân nhíu mày.

Trình độ pháp lực hùng hậu có liên quan tới độ rộng lớn của khí hải. Mã Đào này tuy rằng là tán tu, không có danh khí gì, nhưng mà nhìn bộ dáng hiện tại, khí hải to lớn sợ rằng đã vượt qua hắn trước khi hắn có được thiên phú Nguyên khí sư.

Khi đó tuy rằng hắn không lợi hại như vậy, nhưng mà khí hải cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể so sánh. Nếu không cũng không được Dịch Thành tán thành, dẫn hắn đi tới bảo tàng Nguyên Khí sư lưu lại.

- Lập tức nhận thua rồi đi xuống? Làm như vậy không tốt lắm đâu, về sau mọi người đều là sư huynh đệ đồng môn, hòa khí sinh tài, có cần thiết phải làm như vậy không?

Nghe thấy Mã Đào nói vậy, Trúc Âm rất thoải mái lý luận với hắn.

- Đi xuống cho ta.

Mã Đào trừng mắt, không muốn nói nhảm với hắn, ngón tay duỗi về phía trước, từ đầu ngón tay bắn ra một đạo quang mang màu vàng, đạo quang mang màu vàng này mang theo uy thế không thể phá vỡ bắn thẳng tới.

- Đây là Kim cương chỉ.

- Loại vũ kỹ này chỉ sợ đã đạt tới cấp bậc Chí Tôn đỉnh phong, thật là lợi hại.

- Nghe đồn là một tiền bối am hiểu Luyện thể sáng tạo ra, tu luyện tới cực hạn thì ngón tay sẽ biến thành màu vàng ròng, giống như binh khí vậy, đáng sợ tới cực điểm. Không ngờ tên Mã Đào này trước nay chưa từng nghe nói qua lại có được truyền thừa lợi hại như vậy.

- Phù Thiên đại lục lớn như vậy, người có vận khí tốt đạt được kỳ ngộ chỗ nào cũng có. Có thể nhận được truyền thừan hư vậy xem ra thực lực của Mã Đào này ít nhất cũng có thể đứng hàng top năm trong các đệ tử nhập môn lần này.

Nhìn thấy ngón tay màu vàng của Mã Đào, tất cả mọi người kinh ngạc, có một ít người sáng mắt nhận ra tên của chiêu này.

Kim Cương chỉ, đem ngón tay luyện thành kim cương, cho dù không có sử dụng linh binh Tuyệt phẩm thì cũng không yếu.

- Kim Cương chỉ là vũ kỹ lợi hại, thế nhưng dường như ngươi thi triển sai rồi. Ngươi nhìn xem, độ chính xác của ngươi không đúng a, không đánh trúng được vào người ta.

..

So với mọi người đang biến sắc, Trúc Âm trên đài cũng không có cảm ứng được cái gì. Ngược lại hắn còn lải nhải không ngớt, mà ngay cả Nhiếp Vân cũng cảm thấy đối phương nói chuyện chẳng

khác nào là chờ chết... Mà điều khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái đó chính là Kim cương chỉ của Mã Đào quả nhiên đánh chệch, không đánh tới người Trúc Âm.

- Ồ? Không đúng.

Coa thủ ra chiêu chú ý tới độ chuẩn xác, tàn nhẫn. Mã Đào cũng không giống như người mềm lòng, sao có thể đánh chệch chứ? Chỗ này có điểm là lạ.

- được rồi, tới phiên ta đánh ngươi. Ta muốn đánh thì tốt nhất ngươi nên giơ ngực ra nha. Như vậy chúng ta mới công bằng..

Mã Đào không đánh trúng, Trúc Âm tiếp tục lải nhải.

Nương theo lời nói nhảm của hắn, bàn tay hắn nhẹ nhàng đẩy ra.

Một màn làm cho người ta kỳ quái xuất hiện, Mã Đào không ngờ lại giống như Trúc Âm nói, không nhúc nhích, đứng nguyên tại chỗ, ngực nhô lên, chờ bị đánh.

Phanh.

Mã Đào bị một chưởng của Trúc Âm đánh bay, sắc mặt như bị huyết tẩy, đỏ như mào gà.

- là Đầu Độc sư, thiên phú đặc thù xếp hạng thứ chín mươi hai.

- Trúc Âm này không ngờ lại là Đầu Độc sư, hơn nữa tuyệt đối đã mở ra hình thái thứ hai.

Thấy một màn như vậy, những người khác cũng biết là do Trúc Âm dở trò quỷ. Nương theo hắn lải nhải, mọi người đồng thời nhớ tới một thiên phú đặc thù.

Đầu Độc sư.

Xếp hạng thứ chín mươi hai.

Tiên Âm sư và Đầu độc sư có chút tương tự, lại hoàn toàn khác

biệt. Tiên âm đại biểu cho Tiên đạo thuần khiết, đại biểu cho chính nghĩa. Mà thứ sau lại khiến cho người ta nghe vào bị dụ dỗ, đầu độc, không từ thủ đoạn nào.

Một chính một tà, giống như một phật một ma vậy. Mặc dù có chút thời điểm tác dụng giống nhau, nhưng lại đại biểu cho hai loại đạo hoàn toàn khác biệt.

Bản thân Đầu Độc sư có hương vị đầu độc, lajit ăng thêm mở ra hình thái thứ hai, Mã Đào không hề phòng bị, không ngờ lại liên tục hai lần bị thiệt.

- Đáng giận, chết cho ta.

Lúc này Mã Đào cũng biết Trúc Âm có được thiên phú đặc thù, hắn không dám tiếp tục xông lên mà hai tay giơ lên, pháp lực hùng hậu bắn ra.

Bản thân hắn khí hải rộng lớn, lúc này pháp lực lại không hề giữ lại, lập tức che kín toàn bộ tỷ thí đài. Bốn phía tràn ngập một cỗ lực lượng cường đại khiến cho người ta giận dữ.

- Đây là Trục Lãng công, pháp lực được phóng ra toàn bộ, tạo thành lực trùng kích như thủy triều. Khiến cho đối thủ không có cách nào tới gần, cũng không có cách nào tiến về phía trước, biến thành đối tượng chịu công kích, lợi hại.

- Xem ra Trúc Âm có thiên phú Đầu Độc sư cũng vô dụng, cho dù tiếng có lớn ở trước mặt thủy triều cũng không có tác dụng. Có lẽ không có ảnh hưởng gì với Mã Đào nữa.

- Mã Đào này chẳng những thực lực mạnh mà ứng biến cũng rất lợi hại. Biết rõ che tai cũng vô dụng cho nên lại dùng chiêu này...

Nhìn pháp lực hùng hậu tạo thành thủy triều trên đài, ánh mắt mọi ngườilaầnn ữa ngưng trọng.

------oOo------

Chương 915: So với ta còn ngưu hơn nhiều (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Trục Lãng công rất tốt, chỉ tiếc pháp lực của ngươi chưa đủ nhiều, đáng tiếc a.

Trong lúc mọi người còn đang khiếp sợ thì đã nhìn thấy Trúc Âm thong dong bước về phía trước vài bước, ngón tay không mang theo một chút khí tức nào điểm ra.

Phanh.

Mã Đào bị một ngón tay này đánh bay ra ngoài, nặng nề ngã xuống dưới đài, thua tới không thể thua hơn.

- Nhìn không ra thực lực tiểu tử này còn rất mạnh nha.

Nhìn thấy biểu hiện của Trúc Âm, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng.

Trước đó nghe ngoài miệng Trúc Âm khiêm tốn thì Nhiếp Vân đã biết rõ thực lực của đối phương có lẽ không kém. Chỉ là hắn không ngờ rằng thực lực lại cường đại tới loại tình trạng này.

Tuy rằng Trục Lãng công của Mã Đào này hắn cũng có thể bài trừ, nhưng mà muốn thong dong như đối phương cũng không phải dễ dàng như vậy.

Xem ra miệng tiểu tử này nói không đáng tin cậy, nhưng thực lực lại không phải làm giả.

- Lão đại, thế nào? Ta cũng không tệ lắm đúng không?

Đánh bại Mã Đào, Trúc Âm nhảy xuống, đi tới trước mặt Nhiếp Vân, đắc ý không thôi.

- Cũng không tệ lắm.

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Trúc Âm tỷ thí xong, về sau lại liên tục tiến hành bảy trận, lúc này Nhiếp Vân mới nghe Viên Kim gọi tên bản thân.

Khi thấy tên của đối thủ, trên mặt Nhiếp Vân hiện lên vẻ cổ quía.

Dĩ nhiên là... Nam Cung Tuấn.

- Quả thực là oan gia ngõ hẹp.

Nhiếp Vân cười khổ lắc đầu.

Tuy rằng hắn và Nam Cung Tuấn này không có cừu hận gì, nhưng mà vừa rồi Trúc Âm gọi hắn là lão đại, đánh xong lại chạy tới nói chuyện, trong tiềm thức tiểu tử này đã coi hắn và Trúc Âm là một hội.

Trong lòng đối phương lúc này chỉ sợ đang hận không làm cho hắn xấu mặt được a.

Tuy nhiên hắn cũng không có gì phải sợ hãi. Cho dù thực lực của Nam Cung Tuấn này mạnh tới đâu, chẳng lẽ còn có thể mạnh hơn Tang Hồng Y hay sao?

Cho dù có majh nhưng cũng không thành vấn đề.

- ha ha, không gặp phải Trúc Âm kia coi như là hắn gặp may, ngươi đã cùng một hội với hắn thì chỉ co thể tự nhận xui xẻo mà thôi.

Quả nhiên, Nam Cung Tuấn vừa mới lên đài, nhìn thấy người đối diện là Nhiếp Vân cho nên hưng phấn lên tiếng.

- Không gặp phải Trúc Âm là vận khí của ngươi a, ngươi xác định mình có thể ngăn cản thiên phú Độc sư của hắn chứ/

Đối với lời uy hiếp của đối phương, Nhiếp Vân không thèm để ý mà chỉ cười nhạt một tiếng.

- Thiên phú Đầu Độc sư quả thực ta không thể ngăn cản, nhưng mà ngươi lại không có. Đã không có thì chết đi cho ta.

Nghe thấy Nhiếp Vân nói vậy vẻ mặt khó coi của Nam Cung Tuấn co giật lại, bàn chân đạp mạnh, nhanh chóng xông tới. Hai nắm tay xiết chặt rồi xoay tròn, mang theo tiếng gió rít đánh tới trước ngực Nhiếp Vân.

Lúc này dùng hết lực lượng toàn thân hắn, cánh tay và nắm đấm đều vang lên thanh âm bạo liệt, thanh thế khiến cho người ta sợ hãi.

- Ngại quá, ngươi cũng đánh trượt rồi.

Nhiếp Vân đứng tại chỗ, cười nhạt một tiếng, đột nhiên hừ nhẹ.

Thanh âm của hắn cũng không vang dội, cũng không có ý đầu độc, trái lại còn mang theo hương vị khuyên bảo, đường đường chính chính. Nghe qua lập tức kích thích linh hồn, khiến cho quyền này của Nam Cung Tuấn quả thực đã chệch.

Ầm ầm.

Thanh âm vừa dứt thì nắm tay của Nam Cung Tuấn đi xẹt qua mặt Nhiếp Vân, lông tóc không bị tổn thương chút nào.

- Ngã xuống đi.

Đánh hụt một chiêu, Nhiếp Vân tiện tay gẩy sau lưng Nam Cung Tuấn.

Sưu..

Người này còn chưa kịp phản ứng thì đầu đã trồng xuống dưới tỷ thí đài.

- Ngươi dùng tà thuật.

Mãi tới khi trồng cây chuối lộn ngược dưới mặt đất thì đầu óc Nam Cung Tuấn vẫn còn choáng váng, hắn không hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Khuôn mặt anh tuấn vặn vẹo, giống như là cái giầy từng bị xỏ qua vậy.

Tuy rằng hắn không hiểu rõ, nhưng mà không có nghĩa là người khác không hiểu. Chợt lại nghe tiếng thét kinh hãi của Trúc Âm.

- Con mẹ nó. Thiên phú Tiên âm sư, không hổ là lão đại, ngưu hơn ta nhiều nha...

- Tiên Âm sư? Tiên Âm sư xếp hạng thứ năm mươi?

- Thông qua ngôn ngữ làm ảnh hưởng tới linh hồn người khác? Thậm chí lúc hình thái cao còn có thể một câu hóa giải công kích thành vô hình, thiên phú Thiên Âm chính thức?

- Tiêm Âm sư còn được gọi là Đại đạo chi âm, thường xuyên nghe sẽ có lĩnh ngộ đặc thù với đại đạo...

- Một câu thành sấm, một câu thành tường, loại thiên phú này so với Đầu độc sư đơn thuần mạnh hơn nhiều...

Nghe được lời nói của Trúc Âm, tất cả mọi người giật mình, đồng loạt nhìn qua Nhiếp Vân, trong mắt tràn ngập lửa nóng.

Có thể có được thiên phù đặc thù xếp hạng thứ năm mươi đều là sủng nhi của thiên địa, thành tựu về sau không thể hạn lượng, hiện tại tạo mối quan hệ tốt, hoặc là có thể có được một đạo Tiên Âm chi khí, về sau khi gặp được nguy hiểm sẽ có thêm một loại thủ đoạn bảo vệ tính mạng a.

- Ta chỉ ngẫu nhiên có được vận khí, đạt được Tiên âm chi khí mà thôi, vừa rồi thấy Đầu độc sư của ngươi lợi hại cho nên mới cao hứng thi triển ra, kỳ thực căn bản không có thiên phú Tiên âm.

Thả người xuống, thân thể Nhiếp Vân trượt trên không trung, đi tới trước mặt Trúc Âm, lạnh nhạt nói.

Những lời này là do hắn cố ý nói, tuy rằng hắn biết người khác không có khả năng tin tưởng, nhưng mà trong hư có thực, trong thực có hư. Khiến cho người ta không nhìn rõ mới là vương đạo. Lại nói, không tới lúc sinh tử, những át chủ bài này chưa hẳn người khác đã có thể biết rõ.

Trẻ tuổi như vậy mà đã có thể đạt tới loại tình trạng này, ai mà không phải là mệnh căn của gia tộc cơ chứ? Thực lực chân chính, thủ đoạn bảo vệ tính mạng vô số. Nếu như đơn giản thi triển ra thì cũng không phải là thiên tài mà là kẻ ngu ngốc.

Nhiếp Vân đánh xong, nhưng đệ tử còn lại thi đấu mấy trận, cuối cùng thi đấu giữa ba mươi người cũng kết thúc.

Nhìn toàn bộ các trận chiến vào trong mắt, hai mắt Viên Kim lập lòe, không biết nghĩ cái gì mà đột nhiên nói.

- Vân Phong và Âu Dương Thế Hùng chiến tiếp một trận.

- Ồ?

Nhiếp Vân và Âu Dương Thế Hùng sững sờ.

Thi đấu biểu hiện ưu tú, chỉ thể hiện bản lĩnh của mình ra để cho người khác nhìn thấy, ghi chép lại, để về sau khi lựa chọn sư phụ người ta có thể quan sát cho rõ. Chính bởi vì như vậy cho nên chiến đấu mới không có sinh tử chính thức, tới điểm là dừng.

Đã so hết thì sao lại chiến tiếp một trận nữa? Trước kia dường như cũng không có quy củ này a.

------oOo------

Chương 916: Thi đấu cuối cùng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Là lão đại và tên Nam Cung xấu kia chiến đấu quá nhanh cho nên không có tính so sánh. Cho nên mới để lão đại chiến đấu với người thực lực mạnh nhất một trận, để tiện quan sá.t

Dường như nhìn ra hắn nghi hoặc, Trúc Âm vừa cười vừa nói.

Nhiếp Vân thi triển thiên phú Tiên Âm sư, sau đó Trúc Âm xem như triệt để phục. Lúc này câu lão đại kia cũng trôi chảy hơn nhiều.

Về phần Nam Cung xấu đương nhiên là chỉ Nam Cung Tuấn, hắn bị đánh bại, mặt mũi vặn vẹo dữ tợn. Thực sự không chút liên quan nào chữ Tuấn. Bị Trúc Âm trực tiếp gọi là Nam Cung Xấu. Hơn nữa cái tên này dường như rất được mọi người tán thành, khiến cho Nam Cung Tuấn nghe vậy mà âm thầm phun máu, bị nội thương.

Nhiếp Vân và Nam Cung Tuấn quả thực chiến đấu quá nhanh, quá đơn giản. Thi triển thiên phú Tiên Âm sư làm cho đầu óc đối phương choáng váng, sau đó còn chưa tỉnh táo lại thì đã bị đánh xuống lôi đài. Không nhìn ra bất kỳ kỹ xảo, thực lực nào. Chiến đấu như vậy cho dù có ghi chép lại cũng vô dụng, cho nên đánh lại một trận cũng không có gì đáng trách.

- Được.

Suy nghĩ cẩn thận những chuyện này, Nhiếp Vân gật gật đầu. Xem ra chỉ có giải thích như vậy mà thôi. Hắn biết không thể từ chối cho nên lần nữa thả người nhảy lên Luận võ đại.

- Vân huynh.

Lúc này Âu Dương Thế Hùng đã đứng trên Luận võ đài, thấy hắn đi lên, khẽ khom người nói.

- Âu Dương Huynh....

Lời còn chưa nói hết thì Nhiếp Vân đã nhìn thấy thân ảnh Âu Dương Thế Hùng đột nhiên run lên, cánh tay trái quét ngang, ống tay áo phải hơi co lại, vung về phía hắn.

Dường như Âu Dương Thế Hùng biết rõ hắn khó đối phso cho nên vừa mới gặp mặt, không nói hai lời đã ra tay đánh lén.

- Tụ Lý chùy?

Chiêu này gọi là Tụ Lý chùy, nếu như quả thực cho rằng sát chiêu được che dấu trong tay áo thì sai mười phần. Cánh tay trái rõ ràng là hư chiêu, thời khắc mấu chốt cũng có thể biến thành lợi khí giết người. Trong hư có thực, trong thực có hư. Hư thực chuyển đổi

nhanh chóng vô cùng, tất cả đối thủ khó mà đối phó, có thể dùng chiêu này đủ để thấy được lý giải võ đạo của Âu Dương Thế Hùng đã đạt tới một cảnh giới nhất định.

Võ đạo cũng không phải là võ công đơn thuần như chiêu số, tay không chiến đấu mà là một loại lĩnh ngộ với chiến đấu.

- Đến tốt.

Cười ha hả, cánh tay Nhiếp Vân đột nhiên giống như trường tiên, mạnh mẽ vung qua.

Đối phó với loại chiêu số hư hư thực thực này, ngạnh kháng nhất định là không được. Bởi vì khi ngươi đánh chiêu số của đối phương, hư chiêu của đối phương sẽ biến thành thực chiêu, thực chiêu biến thành hư chiêu, khiến cho ngươi không thể làm gì mà còn rơi vào tình huống bị động.

Chiêu này gọi là Tiên thủ, cánh tay như linh xà bay múa, tựa như không xương, loại chiêu số này cho dù không có tác dụng thì thời khắc mấu chốt cũng có thể trở lại, sẽ không rơi vào trong bị động.

Đây cũng là chiêu số tốt nhất để ứng phó với chiêu số hư hư thực thực này.

- Tốt.

Âu Dương Thế Hùng thấy đánh lén không có thành công mà còn bị đối phương dùng chiêu số quỷ dị như vậy bài trừ, hắn biết rõ sau nụ cười ha hả của tên đối thủ này là mọt người không dễ chơi, thực lực chân chính còn đáng sợ hơn tất cả đối thủ trước kia của hắn. Ánh mắt hắn lập tức ngưng trọng, chân lùi về phía sau, eo khẽ vặn.

Sưu một cái, chân đã đá ra một cước.

Một cước này như ảnh như gió, nhanh tới mức không nhìn thấy bóng dáng, lực lượng lại ẩn chứa ở phía sau, tựa như cự long ngủ đông, ở ẩn. Vừa mới nhìn qua đã biết rõ là vũ kỹ cao minh.

Trước kia hai người luôn dùng tay, đột nhiên lại ra chân, tốc độ vừa

nhanh chóng, xuất bất kỳ ý, nếu như đổi lại là người kinh nghiệm thực chiến yếu chỉ sợ thoáng cái sẽ bị đá trúng, lập tức mất đi năng lực chiến đấu.

Tuy nhiên, kinh nghiệm chiến đấu của Nhiếp Vân cũng không phải là thiếu, hơn nữa Thiên nhãn quét mắt nhìn tứ phương. Bàn chân của Âu Dương Thế Hùng còn chưa có động thì cơ bắp đã vận chuyển phát lực, tất cả đều bị hắn nhìn thấy. Sớm biết có chiêu này, hắn thầm than một tiếng không tệ. Cánh tay giơ lên, hai ngón tay bắn thẳng về phía mắt đối phương.

Vây ngụy cứu triệu.

Người bình thường chiếu đấu độ dài cánh tay không thể so với chân, nhưng mà tu vi đạt tới cấp bậc như bọn hắn, không liên quan tới vấn đề này. Cho dù cánh tay không đủ dài, chỉ cần từ đầu ngón tay có kiếm quang bắn ra thì cũng có thể tạo thành vết thương trí mạng cho đối phương.

Cánh tay so với chân còn linh hoạt hơn. Tuy rằng Âu Dương Thế Hùng đá chân ra, nhưng nếu như không thu lại, hai ngón tay của Nhiếp Vân nhất định sẽ nhanh hơn chân hắn, cắm vào mắt hắn.

- Tốt.

Thấy bàn chân vừa mới đá ra thì đối phương đã có phương án ứng phó, hơn nữa chiêu số vừa nhanh lại vừa hung ác. Có thể tưởng tượng ra được, nếu như hắn tiếp tục, chỉ sợ chân còn chưa đá tới người đối phương thì ngón tay đối phương sẽ chọc mù hai mắt hắn.

Sau lưng sinh ra một tầng mồ hôi lạnh, Âu Dương Thế Hùng thét dài một tiếng, rút chân mà đổi thành quyền, hai tay đánh ra, chính diện công kích.

Tuy nhiên, quyền của hắn còn chưa tới trước mắt đối phương thì đã thấy thân thể đối phương hơi nghiêng, mạnh mẽ thoát ra từ khe hở công kích.

Thiết Kiên kháo.

Một khi bị đụng vào, xương ngực nhất định sẽ vỡ vụn.

Cánh tay vội vàng thu lại, Âu Dương Thế Hùng lại bổ xuống phía dưới, cổ tay chặt, nghênh đón bả vai của Nhiếp Vân.

- ha ha.

Thân thể Nhiếp Vân khẽ chuyển, tay phải biến thành kiếm quang chặt vào lòng bàn tay của Âu Dương Thế Hùng.

Hai người ngươi một chiêu ta một chiêu giao thủ không ngớt trên không trung, liên tục đánh ra hơn hai mươi chiêu. Mỗi một chiêu đều tới điểm là thu, từ lúc giao thủ bắt đầu, không ngờ hai mươi chiêu trôi qua mà chưa ai đụng phải đối phương.

Lúc chiến đấu, nhất là loại cận thân chiến đấu này tất cả phải cẩn thận. Chiêu số không thể dùng hết, một khi dùng hết chiêu số thì sẽ bị đối phương thừa cờ, khoảng cách gần như vậy, một khi bị đánh trúng, cho dù không chết cũng sẽ bị trọng thương.

Cho nên đừng nhìn công kích của hai người còn chưa đánh vào người đối phương, nhưng mà lại vô cùng nguy hiểm. Chỉ cần một bên xuất hiện kẽ hở, bên còn lại tuyệt đối sẽ không biến chiêu mà nhân cơ hội tấn công, giết chết đối thủ.

- Thật mạnh...

- Ý thức chiến đấu thật lợi hại, tại sao lại có quái vật như vậy chứ?

- Đây thực sự là người mới nhập môn hya sao? Ta thấy cho dù những đệ tử lâu năm cũng không có lợi hại như vậy nha...

------oOo------

Chương 917: Thi đấu cuối cùng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Quả nhiên đều là cao thủ, tuy nhiên, nếu cứ tiếp tục chiến đấu như vậy, một khi một bên không chịu được, nhất định sẽ bị thương...

Nhìn thấy hai người chiến đấu, các đệ tử nhập môn khác, mới ban đầu không quá để ý, thế nhưng sau đó biến thành ngạc nhiên, cuối cùng toàn bộ há hốc miệng, khó có thể khép lại.

Đây không phải là tranh đấu pháp lực, mà là so đấu ý thức võ đạo tinh khiết. Chỉ cần có một bên không cẩn thận, bên còn lại nhất định sẽ làm bản thân người này bị trọng thương.

- Được rồi, dừng tay.

Hai người ngang tay.

Dường như cũng nhìn ra nếu như để cho hai người tiếp tục chiến đấu nhất định sẽ có người bị thương cho nên Viên Kim hét lớn một tiếng.

Sưu.

Nghe thấy Viên Kim quát, hai người đồng thời dừng tay.

- Vân huynh, đa tạ đã nhường. Âu Dương Thế Hùng ta vô cùng cảm kích, về sau có gì phân phó cứ việc nói. Chỉ cần ta có thể làm được nghĩa bất dung từ.

Hít sâu một hơi, Âu Dương Thế Hùng nhìn về phía Nhiếp Vân, vẻ mặt cung kính.

- Khách khí, mọi người ngang tài ngang sức, không nên nói vấn đề đó.

Nhiếp Vân cười nói.

- Đa tạ.

Âu Dương Thế Hùng thả người nhảy xuống tỷ thí đài.

Kỳ thực vừa rồi chiến đấu tuy rằng mọi người nhìn là lực lượng hai người ngang nhau, nhưng mà Âu Dương Thế Hùng lại biết nhất định đối phương đã nhường. Tất cả công kích của hắn đều phát ra trước, đối phương có thể nhẹ nhàng đối phó, chẳng những phá vỡ tuyệt chiêu của hắn mà còn làm cho hắn không có cách nào tiếp tục thi triển nữa. Loại ánh mắt độc đào cùng với phán đoán chiêu số này căn bản không phải là người mà hắn có thể chống lại.

Nếu như quả thực muốn hạ sát thủ, chỉ sợ không tới ba chiêu hắn đã bị đâm thủng cổ họng, lập tức mất mạng.

Chính bởi vì biết rõ những điều này cho nên Âu Dương Thế Hùng mới cảm kích thiếu niên trước mắt như vậy.

Cảm kích, đồng thời trong lòng hắn cũng không nhìn được cảm khái, tiểu tử này quả thực là quái thai a.

Có thể có được thực lực và ý thức võ đạo như hiện tại Âu Dương Thế Hùng đã tốn bao nhiêu vất vả, trong lòng hắn biết rõ. Thế nhưng thiếu niên trước mắt này không hiện sơn lô thụy, tuổi so với hắn còn nhỏ hơn một hai, mà thực lực lại mạnh như vậy, quả thực không biết là đệ tử nhà ai, không ngờ lại cường đại như vậy.

- Rất tốt, thông qua tỷ thí ta đã nhìn ra các ngươi có lý giải võ đạo của bản thân mình, rất không tệ. Hiện tại ta sẽ mang các ngươi vào trong Hóa Vân tông, phân phối cho một biện viện đọc lập. Tuy nhiên các ngươi hiện tại còn chưa phải đệ tử tông môn. Đợi ba ngày sau tham dự thí luyên Quỷ Vụ minh hải, chỉ cần lấy được đủ công huân trong thí luyện Quỷ Vụ minh hải thì sẽ trực tiếp trở thành đệ tử hạch tâm.

Đám đông tập hợp lại, Viên Kim vung tay lên, nhanh chóng nói.

- Vâng.

Nghe thấy hắn nói như vậy, mọi người biết rõ khảo hạch nhập môn đã chấm dứt.

Hảo hạch bên đệ tử nhập môn so với đệ tử tinh anh, bình thường còn dễ dàng hơn nhiều. Hai loại đệ tử trước còn phải khảo hạch

tiêu chuẩn tiềm lực cùng với thiên phú, đan điền... Mà bên này, bằng vào ngần này tuổi có thể đạt tới Hạp Hư cảnh, tiềm lực và thiên phú đã không cần phải nói. Chỉ cần nhìn một trận thi đấu là có thể giải quyết được vấn đề.

- trước khi tiến vào Hóa Vân tông ta còn có vài lời muốn nói.

Đôi mắt của Viên Kim tựa như chim ưng, sáng ngời mà có thần.

- Thứ nhất, hiện tại các ngươi còn chưa phải là đệ tử chính thức của tông môn. Chỉ có thể ở bên ngoài thiên ngoại thiên. Nơi này ở gần hư không loạn lưu, thậm chí còn có vùng trũng hư không, một khi rơi vào, cho dù thần tiên cũng không cứu được các ngươi. Cho nên một khi tới nơi ở lại, không nên tùy ý đi lại, yên tâm tu luyện trong tiểu viện là được.

- Thứ hai, ở ngoại vi thiên ngoại thiên cũng có một ít đệ tử hạch tâm ở lại. Người có thể ở lại nơi này trên cơ bản đều là cường nhân xếp trên Phá Không tiềm lực bảng, nếu như không có việc gì không nên trêu vào. Nếu như bọn hắn có yêu cầu vô lễ, tới quấy rối thì có thể báo cáo tông môn. Bất quá ta khuyên các ngươi không nên làm như vậy, bởi vì làm như vậy tương đương với đắc tội với đệ tử lâu năm. Thời gian sau này của các ngươi chỉ sợ cũng sẽ vô cùng gian nan. Dù sao cho dù môn quy Hóa Vân tông sâm nghiêm thì cũng không thể nào nhìn vào, bảo hộ các ngươi mãi được. Thậm chí lúc quan trọng Hóa Vân tông còn thích để cho đệ tử tranh đấu, bởi vì tranh đấu thì mới có áp lực, mới có tiến bộ.

- Thứ ba, cũng là điểm quan trọng nhất. Một lát nữa tiến vào thiên ngoại thiên thì nên đi theo sát đằng sau ta, không nên nhìn đông nhìn tây, không nên nhìn thứ không nên, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Nói xong ba yêu cầu, Viên Kim hừ lạnh một tiếng:

- Tất cả nghe rõ chưa?

- Nghe rõ.

Mọi người đồng thanh lên tiếng.

- Rất tốt, đi thôi.

Viên Kim gật đầu, bàn tay vẽ một cái, lần nữa vận dụng trận pháp.

Sưu.

Thoáng một cái trước mặt mọi người xuất hiện một cánh cửa cao lớn.

Cánh cửa này cao tới vài trăm trượng, rộng lớn vô cùng, khí thế rộng rãi, trong cửa có linh khí vờn quanh, thi thoảng có tiên hạc bay lượn, mây trắng tung bây, biển mây vờn quanh, lộ ra khí tức tiên môn nồng đậm.

Bên trên cánh cửa viết ba chữ lớn - Thiên ngoại thiên. Ba chữ này khiến cho mọi người nhìn vào lập tức có cảm giác như được quán đỉnh, dường như trong đó ẩn chứa võ học chí cao, quan sát lâu còn có thể khiến cho tu vi người ta tiến nhanh.

Ba chữ bình thường mà đã có hiệu quả như vậy, đủ để biết được người viết chữ này, thực lực đã đạt tới tình trạng khủng bố.

- Cánh cửa này đi thông Thiên ngoại thiên, đi theo ta.

Hô nhỏ một tiếng, Viên Kim dẫn đầu đi tới, mọi người theo sát sau lưng hắn.

- Những thứ này là cái gì?

Tiến vào cửa, mọi người lập tức phát hiện ra chung quanh là quang mang bảy màu, không ngừng biến hóa hình dạng, dường như đang trình diễn đạo lý chí cao vô thượng nào đó, khiến cho người ta vừa nhìn vào đã trầm mê vào trong, khó có thể kiềm chế.

- Hừ, đám gia hỏa không có đầu óc, cho dù có không may cũng là đáng đời.

Nhìn thấy đệ tử bốn phía nhìn vào, căn bản không đặt lời nhắc nhở của mình vào trong lòng, Viên Kim không muốn nói nhảm nữa,

trong lòng hừ lạnh một tiếng.

- ah...

Quả nhiên, hắn còn chưa hừ lạnh xong thì chợt nghe một đệ tử kêu thảm một tiếng, té ngã xuống mặt đất, khóe miệng có máu tươi tràn ra, không ngừng run rẩy.

- Đây là...

Thấy đột nhiên có người ngã xuống, tất cả mọi người giật mình, không rõ rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

------oOo------

Chương 918: Đại đạo chi vũ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Là quang mang bảy màu chung quanh giở trò quỷ, mọi người không nên nhìn vào những quang mang này. Thứ này không phải là thứ mà chúng ta có thể tiếp nhận được.

Âu Dương Thế Hùng đột nhiên hiểu ra, sắc mặt nghiêm túc lại, vội vàng hô.

Nghe thấy tiếng la này, mọi người mới nhớ tới điều thứ ba trong lời cảnh cáo của Viên Kim, lúc này sắc mặt toàn bộ mọi người trở nên khó coi.

- Dám coi lời nhắc của ta trở thành gió thoảng bên tai, hừ.

Thấy bộ dáng mọi người, biết rõ trong lòng đã sinh ra cảm giác khủng hoảng, lúc này Viên Kim mới xoay người lại nói một câu.

- Quang mang mà các ngươi nhìn thấy cũng không phải là màu sắc đơn giản, mà là biểu hiện chân ý đại đạo do không gian trận pháp và hư không loạn lưu va chạm mà thành, người tu vi cao quan sát dài ngày sẽ có lợi với việc tăng trưởng thực lực. Mà người tu vi

thấp sẽ bị cắn trả, tổn thương nặng nhẹ khác nhau. Nặng nhất thì biên thành ngu ngốc, cả đời này đừng mong tấn cấp. Các ngươi nhìn chỉ được một chút, sẽ không tạo thành tổn thương linh hồn. Tuy nhiên ít nhất cũng phải khó chịu hai ngày, cũng coi như là một bài học nhập môn cho các ngươi.

Nói xong bàn tay của Viên Kim khẽ chộp một cái, nắm đệ tử bị thương tới, nhẹ nhàng phất một cái vào trán, người này lập tức dừng run rẩy, dường như thương thế đã chuyển biến tốt đẹp hơn không ít. Tuy nhiên sắc mặt hắn vẫn tái nhợt như trước, dường như linh hồn bị thương rất lớn.

- Được rồi, tiếp tục đi thôi. Nhớ kỹ, không nên nhìn chung quanh, một lòng đi về phía trước, không được phân tâm, nếu không một khi vi phạm nữa sẽ không có vận khsi tốt như vậy.

Sau khi cứu chữa đệ tử này xong, Viên Kim quát lớn mọi người một câu, lúc hắn đang định đi về phía trước thì đã nhìn thấy một thiếu niên dường như không nghe được lời hắn nói, hai tay không tự chủ được mà múa, ánh mắt nhìn về phía quang mang bảy màu, vừa nhìn vừa gật đầu, như là khiêu vũ, dường như lại tự làm mình vui vậy.

- Muốn chết...

Thấy người này chẳng những không có nghe lời mà không kiêng nể gì như vậy, Viên Kim đang muốn thóa mạ vài câu thì đột nhiên hai mắt trợn tròn, nhớ tới một việc, thiếu chút nữa bị nghẹn lại mà chết.

- Đây là... Đại đạo chi vũ? Điều này... Điều này sao có thể?

Trong truyền thuyết, người tu luyện cảm ngộ đại đạo, chỉ cần đạt tới một loại cảnh giới cộng minh với đại đạo thì sẽ không tự chủ được tiến hành nhảy múa. Mà nhảy múa cũng không phải là rối loạn, lung tung, mà là dung hợp chân lý đại đạo vào bên trong. Mỗi khi cánh tay vung vẩy thì cơ bắp lại nhảy lên một cái, thậm chí còn phát ra âm thanh. Ánh mắt lập lòe, tất cả đều phù hợp đại đạo, hồn nhiên thiên thành, không thể phân cách.

Đại đạo chi vũ, là tình huống xuất hiện trên người có lý giải về đại đạo cực kỳ cao thâm. Cho dù là Viên Kim hiện tại cũng không có loại lĩnh ngộ này, sao tình huống này lại xuất hiện trên người một tiểu tử vừa mới nhập môn cơ chứ?

Tuyệt đối không có khả năng.

Nhất định là hắn nhìn nhầm.

Dụi mắt, lần nữa nhìn lại, quả nhiên thiếu niên vừa mới đại đạo chi vũ đã dừng lại, vẻ mặt vô tội nhìn qua. Chính là Vân Phong từng đánh hai trận kia.

- Thực lực của ta như vậy sao lại xuất hiện ảo giác cơ chứ? Bất quá nói như thế nào thiếu niên này đều không đơn giản, xem ra sau này phải chú ý một chút.

Thấy đối phương không có Đại đạo chi vũ nữa, vẻ mặt lại ra vẻ vô tội, Viên Kim gãi gãi đầu.

Thực lực đạt tới cảnh giới như hắn, tinh thần cường đại, nhìn rõ mọi việc, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện tình huống nghe nhầm, xuất hiện ảo giác. Như vậy giải thích duy nhất chính là thiếu niên này không có đơn giản như bề ngoài, thâm tàng bất lộ.

Tuy nhiên, càng lợi hại càng tốt, càng lợi hại thì chất lượng đệ tử lần này càng cao. Hóa Vân tông sẽ từ trong tình cảnh tổn hao nguyên khí nhanh chóng khôi phục lại.

- Nguy hiểm thật.

Thấy Viên Kim không nói gì mà xoay người rời đi, Nhiếp Vân thở dài một hơi.

Vừa rồi hắn quan sát quang mang bảy màu chung quanh, đột nhiên trong lòng có cảm ứng, tiến hành đại đạo chi vũ. Tuy rằng thời gian đại đạo chi vũ không dài, rất nhanh đã tỉnh lại. Nhưng mà khi thấy bộ dáng của Viên Kim sao hắn lại không biết cái gì cơ chứ? Vì vậy hắn mới ra vẻ vô tội.

Đại đạo chi vũ thực sự quá mức nghịch thiên, cho dù là người trong top mười Phá Không tiềm lực bảng sợ rằng cũng không làm được. Nếu như thực sự bị đối phương phát hiện gì đó, nhất định sẽ có không ít phiền phức.

Tuy rằng không sợ phiền phức, nhưng mà nếu như không cần thiết thì Nhiếp Vân cũng muốn mình điệu thấp cho thỏa đáng.

- Xem ra sau này khi quan sát những thứ này phải tìm chỗ không người, bằng không vạn nhất có người nhìn thấy, lại ngăn không được, khi đó sẽ rước họa vào thân a.

Đại đạo chi vũ cũng không phải kích phát tự chủ mà là một loại tán thành của đại đạo. Lần này trùng hợp tỉnh lại không làm cho đối phương hoài nghi, vạn nhất lần sau không có tỉnh táo lại thì làm sao bây giờ? Cho nên về sau nếu như muốn cảm ngộ đại đạo thì vẫn nên đợi tìm tới nơi không người tu luyện một mình, như vậy có thể tránh được phiền phức không đáng có.

Có đệ tử bị thương, đại đạo chi vũ xen lẫn, viên Kim và đệ tử khác đều không có hứng thú quan sát quang mang bảy màu. Rất nhanh mọi người đã thông qua cánh cửa cực lớn, đi tới một thế giới khác.

Vừa tiến vào trong mọi người đã cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, một cỗ linh khí nồng đậm tới cực điểm xông tới, khiến cho khuôn mặt tất cả mọi người hồng lên.

Linh khí ở thiên ngoại thiên so với trên Phù Thiên đại lục còn nồng đậm hơn gấp ba bốn lần. Khó trách Hóa Vân tông lại là tông môn đệ nhất thiên hạ, dưới linh khí nồng đậm như vậy, thực lực không nhanh tấn cấp mới là lạ.

= Được rồi, đây chính là nơi các ngươi ở lại, mỗi người một gian phòng. Đều có tiểu viện độc lập, tu luyện, điều dưỡng cho tốt đi. Tranh thủ ba ngày sau thí luyện có thể trở thành đệ tử hạch tâm, bỗng nhiên vang danh.

Tiến vào thiên ngoại thiên, Viên Kim lại mang theo mọi người đi rất lâu, lúc này mới đi tới nơi xa xôi nhất, nơi này có một ít tiểu viện.

Bên trên những tiểu viện này đều có đánh số, tuy rằng không quá xa hoa, nhưng mà cũng không tính là đơn sơ.

Đệ tử nhập môn Hạp Hư cảnh một khi thí luyện thành công sẽ trở thành đệ tử hạch tâm, địa vị tôn sùng. Cho nên không thể cấp chăn đệm nằm trên đất được, hoặc là ném nhiều người vào một phòng, như vậy quá mức ủy khuất. Một người một tiểu viện đã được coi là bố trí thấp nhất rồi.

------oOo------

Chương 919: Một bóng lưng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dù sao Hạp Hư cảnh ở trong tông môn, thế gia cùng với bất luận một thành thị nào trong Phù Thiên đại lục đều là tồn tại giống như lão tổ vậy.

- vâng.

Mọi người nói một câu, đi tới tiểu viện của mình.

Trước mắt những tiểu viện này cũng không có người ở, bên trên có vô số bụi đất. Nhiếp Vân tùy tiện tìm một tiểu viện, bên trên đánh số chín ngàn năm trăm hai bảy, lúc này hắn cũng không nhiều lời, bàn tay nhấn vào trên cửa một cái, quang mang lập lòe rồi đi vào trong.

Đánh thủ ấn lên trên cửa đồng nghĩa với việc thông báo tiểu viện này có người, những người khác vừa nhìn thấy đã biết cho nên sẽ không tới quấy rầy.

Thấy mọi người tiến vào tiểu viện, Viên Kim cũng xoay người rời đi. Khảo hạch của những đệ tử còn lại rất là phiền phức, hắn còn phải tự mình tới quản lý.

Tiến vào tiểu viện, Nhiếp Vân đóng cửa lại, tuy rằng nói là tiểu viện nhưng trên thực tế bên trong cũng không nhỏ, chừng mấy trăm trượng vuông. Ở bên trong tu luyện vũ kỹ cũng dư xài.

Bàn tay vung lên, pháp lực tuôn ra, quét sạch tro bụi, sau đó mới đi vào phòng, lấy ra một bình rượu.

- Trước tiên cảm ứng xem phụ mẫu ở nơi nào.

Đến Hóa Vân tông, một trong những mục đích chính là tìm phụ mẫu, hiện tại thuận lợi tiến vào tông môn chính là để gặp bọn họ.

Truy tung chi khí vận chuyển trong người, một lát sau hắn lắc đầu.

- Không ngờ hai người lại không ở ngoại vi Thiên ngoại thiên, xem ra là tu hành trong chỗ sâu.

Tuy nhiên, xem ra cũng không cần lo lắng tới sự an toàn của phụ mẫu.

Cảm ứng một hồi, phát hiện ra phụ mẫu cũng không có ở trong ngoại vi thiên ngoại thiên, xem ra lời Thiên Huyễn nói là thật. Phụ mẫu hắn, tỷ tỷ đều có kỳ ngộ, chỉ sợ hiện tại đang liều mạng tu hành.

- Thí luyện Quỷ Vụ minh hải còn có ba ngày, cho dù tu luyện thì thực lực cũng không tăng trưởng gì, còn không bằng thừa dịp thời gian này đi xem... Có lẽ có thể gặp mặt được nàng.

Đột nhiên Nhiếp Vân nhớ tới đạo thân ảnh không nhiễm bụi trần trước đó, hai mắt trở nên cực nóng giống như mặt trời.

Nàng trời sinh thích yên tĩnh, ở lại ở biên giới thiên ngoại thiên, hơn nữa cũng cách nơi này không xa.

Hiện tại còn có ba ngày nữa mới tới thí luyện Quỷ Vụ minh hải, cho dù tu luyện cũng không có bao nhiêu tiến triển, còn không bằng đi qua, có lẽ có thể lần nữa nhìn thấy nàng...

- Nàng có khỏe không? Hiện tại... Nàng còn chưa biết ta. Làm sao ta có thể đi gặp nàng được đây?

Trong lòng muốn đi nhưng lại do dự.

Kiếp trước hai người luyến ái, sinh tử gắn bó, cuối cùng chết trong ngực hắn. Mà kiếp này hắn và nàng còn chưa biết nhau, nên dùng lý do gì để gặp chứ? Nếu như bị nàng ghét bỏ thì phải làm sao bây giờ?

Trong lúc nhất thời tâm tình lo mất xuất hiện trong lòng hắn.

Đừng nhìn Nhiếp Vân là người của hia thế giới, lúc chiến đấu trầm ổn như lão quái vật, trên thực tế phương diện cảm tình lại rất ngu ngốc. Bởi vì kiếp trước thực sự quá lo lắng, cho nên lúc sắp gặp mặt nàng hắn lại không biết nên làm thế nào.

- Ta nên dùng bộ dáng nào đi gặp mặt nàng đây? Nếu như dùng bộ dáng bây giờ liệu có phải là lừa gạt hay không?

Càng nghĩ càng xoắn xuýt, càng nghĩ thì Nhiếp Vân càng cảm thấy chột dạ.

Lúc chưa gặp thì nôn nóng, nhưng lúc sắp gặp lại do dự không quyết.

Nếu như không phải vì phần khắc cốt ghi tâm kiếp trước thì hắn cũng không xoắn xuýt như vậy, càng không bàng hoàng như thế.

Yêu càng sâu thì càng cảm thấy sợ hãi, loại sợ hãi này cũng không phải là sợ hãi bình thường, mà là quý trọng, quý trọng vượt qua tính mạng. Nếu như đối phương không có loại cảm giác này thì căn bản là không phải yêu.

- Được rồi, sớm muộn gì cũng gặp lại. Đã như vậy có xoắn xuýt cũng không có tác dụng gì.

Đột nhiên cắn răng một cái, Nhiếp Vân hít sâu một hơi rồi quyết định.

Sớm muộn gì cũng gặp, cũng phải đối mặt, so với việc xoắn xuýt ở đây còn không bằng trực tiếp đi qua.

Không quản ấn tượng đầu tiên thế nào, không quản việc có thể làm

nàng chán ghét hay không, kiếp trước đã có thể theo đuổi được nàng, kiếp nàng... Nàng vẫn là của ta...

Ai đoạt cũng không được.

Trong lòng đã có quyết định, Nhiếp Vân chợt cảm thấy tâm tình khoan khoái dễ chịu, ý niệm trong đầu thông suốt.

Xoẹt xoẹt...

Tâm niệm hiểu rõ, khí tức toàn thân thông thuộn, thực lực Hạp Hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong trong cơ thể không ngờ lại có một tia buông lỏng, dường như sắp đột phá, tiến vào cảnh giới Hạp Hư cảnh trung kỳ.

- Quá nhanh.

Cảm nhận tình huống này, hai mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Dựa theo đạo lý mà nói, sau khi tiến vào Hạp Hư cảnh, tốc độ tấn cấp sẽ giảm bớt rõ ràng, cho dù thiên phú siêu quần, có được hai mươi khỏa đan điền, muốn đột phá không có vài năm cũng đừng mơ hoàn thành. Sở dĩ nhanh như vậy cũng không hoàn toàn là bởi vì tâm niệm thông suốt, mà bởi vì đại đạo chi vũ vừa rồi, còn có liên quan tới luyện hóa phật cốt và tràng hạt kia nữa.

Đại đạo chi vũ, được đại đạo tán thành và lĩnh ngộ, cường giả Phá Không cảnh cũng rất khó lĩnh ngộ ra được. Hắn có chỗ cảm ngộ, cho dù thời gian không dài thì đối với việc củng cố và tăng tu vi cảnh giới cũng có trợ giúp rất lớn.

Lại nói, trước đó cắn nuốt tràng phạt và phật cốt đã khiến cho thân thể hắn tiến bộ rất lớn, cũng có lợi với tu vi. Tuy rằng lúc ấy không khiến cho tu vi có biến hóa rõ ràng, thế nhưng lại làm cho thực lực càng thêm củng cố. Căn cứ vào hai điểm này, khí tức toàn thân hắn hiện tại càng thêm thông thuận, mới khiến cho tu vi Hạp Hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong có một tia buông lỏng.

Tuy nhiên, cho dù có buông lỏng thì Nhiếp Vân cũng biết không dễ đột phá như vậy, chỉ sợ không có một hai tháng tuyệt đối khó có thể

thành công.

- Đi thôi.

Biết rõ không có cách nào đột phá, Nhiếp Vân không tiếp tục để ý mà rời khỏi tiểu viện, liếc mắt nhìn một phía rồi đi tới.

Đối với người khác mà nói biên giới thiên ngoại thiên nguy hiểm vô cùng, đối với Nhiếp Vân mà nói lại giống như hậu hoa viên vậy, không có một chút chướng ngại nào.

Không nói tới kiếp trước thường xuyên hành tẩu ở đây, quen thuộc vô cùng. Cho dù là lần đầu tiên tới, hắn có được thiên phú Thiên nhãn, cũng có thể nhìn thấy sớm tất cả mọi thứ, sẽ không xuất hiện nguy hiểm.

Tuy rằn thiên ngoại thiên là không gian trận pháp, diện tích vô cùng lớn, đạt tới mấy trăm vạn dặm. Nhiếp Vân sợ bị người ta phát hiện cho nên vận chuyển ẩn nấp chi khí, cẩn thận từng li từng tí đi theo trí nhớ của mình về phía trước, càng đi tâm tình càng kích động.

- Vẫn không có cách biệt gì so với trước kia. Nơi này, loại cảm giác này vẫn quen thuộc như vậy...

------oOo------

Chương 920: Một bóng lưng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cảm nhận linh khí nhộn nhạo, nồng đậm trên không trung, cảnh sắc trùng hợp với trong trí nhớ, Nhiếp Vân cảm thấy toàn thân kéo căng, hít thở có chút hỗn loạn.

Tuy rằng bây giờ hắn là tông chủ Kiếm Thần tông, nhưng mà Hóa Vân tông mới thực sự là gốc rễ không thể thay đổi trong lòng hắn.

- Chính là ngọn núi phía trước... Chỗ ở của nàng.

Đi một lát đã nhìn thấy một ngọn núi cao lớn như phỉ thúy xuất hiện trước mắt.

Linh khí trên ngọn núi này dường như cũng không nồng đậm, lại mang theo màu xanh đậm khiến cho người ta chưa tới trước mặt, chỉ cần hô hấp cũng đã cảm thấy sảng khoái không nói nên lời.

Nàng ưa thích yên tĩnh, thích cây cối, thích hồ nước, nước chảy. Mỗi khi mặt trời chiều ngả về phía tây nàng đều lẳng lặng ngồi bên hồ, nhìn mặt trời từ từ khuất bóng, thân thể không nhúc nhích dù chỉ một lần.

Kiếp trước, kiếp này Nhiếp Vân chưa từng thấy qua có người nào có thể điềm tĩnh như nàng, có thể khiến cho người ta cảm giác bình yên, thoải mái như vậy.

Cũng chính bởi vì như vậy cho nên mặc dù kiếp này có rất nhiều nữ nhân dung mạo không thua nàng xuất hiện, thậm chí còn thích hắn, nhưng mà cũng không thể làm cho Nhiếp Vân quên đi được nàng.

- Đi qua.

Tâm niệm thông thấu, một chút tâm tình khẩn trương kia buông lỏng. Tuy nhiên, nghĩ tới việc sắp nhìn thấy nàng vẫn làm cho tay chân hắn luống cuống.

Cuối cùng hắn cắn răng mọt cái, nhấc chân đi tới thánh sơn.

Cả ngọn núi vẫn yên tĩnh như kiếp trước, bốn phía đều là chim tước kêu to, u tĩnh. Một căn phòng bằng gỗ đứng sững sừng ở trong chỗ sâu của biển hoa, cây cối, phía trước là một hồ nước hình tròn, bên trong có đủ loại cá bơi lội.

Đạt tới Đoạt Thiên tạo hóa bí cảnh là có lực lượng thay đổi thế, đào một cái hố lớn trên ngọn núi, muốn tạo thành một cái hồ nước vô cùng đơn giản.

- Phong cảnh như vẽ, hoàn toàn phù hợp với tự nhiên chi đạo...

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, dường như nhìn thấy một bức họa cuộn tròn, làm cho trong lòng người ta không tự chủ được trầm tĩnh lại, lẳng lặng bay xa.

Nàng kiếp trước mặc một bộ y phục màu trắng, thích đứng bên hồ lẳng lặng quan sát hồ nước. Có đôi khi một lần đứng là một ngày, cũng không có nói chuyện, không tul uyện, dường như đang muốn hiểu rõ tự nhiên, cảm nhận tự nhiên vậy.

- Kiếp trước hai chúng ta gặp nhau ở đây....

Kiếp trước khi gặp nhau cũng không có chỗ lãng mạn gì, mà là hắn xâm nhập nơi này, bất ngờ gặp phải nàng.

Không có vừa thấy đã yêu, cũng không có hảo cảm, chỉ là một lần gặp mặt mà thôi. Về phần cảm tình thăng hoa là lần kia...

Nghĩ tới lần kia, Nhiếp Vân lắc đầu, đang trầm tư thì đột nhiên nghe thấy một tiếng két vang lên... Căn nhà gỗ kia có động tĩnh, một đạo thân ảnh xinh đẹp, gầy gò đi tới.

Bóng người mặc y phục màu trắng, gió nhẹ khẽ quét, tay áo bồng bềnh, phụ trợ ra một tiên tử không nhiễm bụi trần.

Tuy rằng không thấy được mặt nàng, chỉ là một bóng lưng đã khiến cho người ta cảm thấy là một bức tranh hoàn mỹ nhất thiên địa này...

Sưu sưu...

Bóng lưng chậm rãi đi tới bên hồ, thân thể nàng như dung hợp hoàn mỹ với tự nhiên, tuy hai mà một. Hoặc như là cái bóng của thiên địa, không nhiêm bụi trần.

- Nàng vẫn giống như kiếp trước, không thay đổi... Mà ta, lại tục đi nhiều.

Nhìn thấy một màn trước mắt, tâm tình Nhiếp Vân kích động, trí nhớ của hai kiếp chậm rãi dung hợp lại.

Kiếp này nàng vẫn giống như kiếp trước, cao thượng mà thanh nhã. Mà hắn thì bởi vì muốn nhanh chóng tăng thực lực lên, tránh bi kịch kiếp trước cho nên biến thành một kẻ trộm, trở nên tục tằn hơn nhiều.

- Đệ tử hạch tâm Tiêu Lăng tới đây bái kiến Đạm Đài Tiên Tử.

Trong lúc không khí chung quanh yên tĩnh như tranh vẽ, không khí dường như cứng lại thì đột nhiên có một đạo thanh âm nổ tung.

- Tiêu Lăng?

Nhiếp Vân nhướng mày, lui về phía sau, thân thể dung hợp hoàn mỹ với cảnh vật chung quanh.

Thanh âm vừa dứt thì có một đạo thân ảnh chậm rãi đi tới, nhìn về phía thân ảnh yên tĩnh như vẽ đứng phía trước, trong đôi mắt hiện lên vẻ cực nóng.

- Tiêu Lăng tới tìm Đạm Đài tiên tử là vì muốn thương nghị chuyện Quỷ Vụ minh hải ba ngày sau.

Thấy đạo thân ảnh kia không quay đầu lại, vẫn lẳng lặng đứng bên hồ nước như trước, Tiêu Lăng không dám tiến lên mà tranh thủ nói ra ý đồ tới đây.

- Ta đi một mình, không cần thương nghị, ngươi đi đi.

Hắn còn chưa dứt lời thì đã nghe thấy một thanh âm lạnh lùng vang lên, thanh âm này lạnh lẽo như băng, không có chút cảm tình nào chấn động.

- Cái này.. Lần này tiên tử đi Quỷ vụ minh hải chắc hẳn cũng biết được có chí bảo thiên ngoại rơi xuống, cho nên mới muốn đi qua xem a. Ta đã dò xét kỹ càng, có thể cùn hưởng với tiên tử, như vậy có thể giảm thiểu một ít nguy hiểm không đáng có..

Tiêu Lăng vội vàng nói...

- Ta muốn tu luyện, không nên quấy rầy ta.

Dường như Đạm Đài tiên tử cũng không có hứng thú với chuyện này, nàng thuận miệng ngắt lời Tiêu Lăng, thanh âm lạnh lùng, không có một chút cảm tình nào.

Nàng chính là như vậy, lạnh như băng, lẽo như tuyết, còn khi chân chính tán thành ai đó thì sẽ đem toàn bộ tâm tư ký thác vào trên người đối phương.

- Cái này... Quỷ vụ minh hải nguy hiểm, tại hạ chỉ lo lắng tới an nguy của Đạm Đài tiên tử mà thôi...

Tiêu Lăng giải thích.

Lời nói lần này của hắn nữ tử cũng không có trả lời mà khoát khoát tay, dường như có chút không kiên nhẫn.

- Như vậy được... Ta cáo từ trước...

Thấy động tác của nàng, Tiêu Lăng sao không biết ý tứ cơ chứ? Trong mắt hắn hiện lên vẻ không cam lòng, trong mắt chợt hiện lên vẻ âm tàn, hung ác, giận mà không dám nói gì, đành phải ôm quyền lui về phía sau vài bước rồi mới quay người rời đi.

- Tiêu Lăng sư huynh, sao rồi? Nàng có đáp ứng lời thỉnh cầu của huynh không? Có lẽ là cảm động không thôi a.

Dưới núi, mấy tên đệ tử hạch tâm nhìn thấy Tiêu Lăng tới, tất cả đều vừa cười vừa nói, vẻ mặt nịnh bợ.

- Tiểu tiện nhân, cho mặt mũi mà không biết xấu hổ. Nếu không phải ngươi là đệ tử của Đông trưởng lão, địa vị tôn sùng, có trợ giúp đối với việc cạnh tranh chức vị tông chủ của ta thì ánh mắt ta cũng không có thấp kém như vậy. Bằng vào thân phận hiện tại của Tiêu Lăng ta, nữ nhân nào mà không có được cơ chứ?

Nghe được lời mấy người này nói, sắc mặt Tiêu Lăng dữ tợn, trong mắt hiện lên vẻ âm nhu.

- Cho ngươi cơ hội ngươi lại không biết quý trọng, đợi cho tới Quỷ

Vụ minh hải xem ta thu thập ngươi thế nào. Ta sẽ khiến cho ngươi chủ động chui xuống dưới người ta, để ta chà đạp, mặc ta vũ nhục, triệt để xé rách cái da mặt thanh cao của ngươi...

------oOo------

Chương 921: Hung hăng càn quấy (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Xem ra Tiêu Lăng này chán sống rồi.

Sau lưng Tiêu Lăng, Nhiếp Vân vừa mới đi tới chân núi, vừa vặn nghe được lời này của đối phương, vẻ mặt thoáng cái âm tàn.

- Ài, sắp đi rồi sao?

Trên núi, Đạm Đài Băng Nguyệt cũng không biết Tiêu Lăng mới vừa rồi còn cung kính lại nói ra nhiều lời nói âm tàn như vậy, nàng điềm tĩnh đứng bên hồ, dường như nghĩ tới tâm sự nào đó, thở dài một tiếng rồi chậm rãi xoay người lại.

Quay người lại, lập tức lộ ra dung nhan khuynh quốc khuynh thành, không chút tỳ vết.

- Ồ? Tại sao nơi này lại đột nhiên có nhiều Địa mạch tinh thạch? Còn có Địa mạch tinh tủy nữa?

Đi về phía trước hai bước, nữ nhân này đang định trở về căn nhà gỗ thì đột nhiên nhìn thấy các đó không xa có một đám tinh thạch lập lòe sáng, phát ra quang mang chói mắt.

Vừa rồi tất cả tinh thần của nàng đều tập trung vào chuyện trong lòng, cũng không có chú ý tới tình huống sau lưng, cho nên căn bản không biết những tinh thạch này là ai đưa tới.

Nhìn kỹ một vòng, phát hiện ra chung quanh không có một tia dấu vết nào, thậm chí các loại dấu vết như dấu tay, dấu vết linh hồn trên tinh thạch dường như cũng đã sớm bị người ta dùng thủ đoạn nào

đó loại trừ sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, dường như sợ làm bẩn nơi này vậy.

- Địa mạch tinh thạch, khoáng thạch có thể luyện chế Dời Thiên phù lục, biết rõ ta luôn tìm kiếm lại lặng lẽ đưa tới, còn không lộ diện, đa tạ ngươi.

Bàn tay trắng như ngọc phất một cái, lấy đi toàn bộ tinh thạch. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Đạm Đài Lăng Nguyệt hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Đi vào Hóa Vân tông, bởi vì dung mạo và nguyên nhân thân phận cho nên chỉ cần là đệt ử hạch tâm gặp nàng đều liều mạng nịnh bợ, có mọt chút công lao hận không thể ôm toàn bộ lên người, mong có biểu hiện tốt trước mặt nàng.

Nhiều địa mạch tinh thạch như vậy, nhất là địa mạch tinh tủy, muốn thu thập nhất định không dễ. Nếu như quang minh chính đại đưa tới, cho dù nàng không để ý tới bất kỳ thứ gì, nhưng mà thứ quý trọng như vậy dù sao cũng nên nói lời cảm tạ. Không như người này, không ngờ lại lặng lẽ đưa tới, không có lưu lại bất kỳ dấu vết nào, dường như sợ nàng biết vậy.

Làm được kín đáo như vậy hiển nhiên không phải vì nịnh nọt, dường biết rõ nàng muốn tìm kiếm thứ này, vì giảm bớt phiền phức cho nàng a. Chỉ là nàng thật sự không biết tại sao người này lại quan tâm tới mình như vậy.

- Sẽ là ai chứ?

Nghĩ cả buổi cũng không nghĩ ra được, Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu, trở lại căn nhà gỗ, nhưng mà lần đầu tiên trong lòng sinh ra một tia hiếu kỳ nhàn nhạt với một người..

Lòng hiếu kỳ này tựa như một khỏa hạt giống vậy, một khi có cơ hội thích hợp sẽ mọc rễ nảy mầm, trưởng thành thành đại thụ che trời.

...

Không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì, Nhiếp Vân đã trở lại tiểu viện.

Mặc dù cảm thấy tức giận với lời nói vô sỉ của Tiêu Lăng, nhưng mà hắn cũng biết bây giờ không phải là lúc giết người. Cho dù có muốn giết thì cũng phải tìm cơ hội thần không biết quỷ không hay, ít nhất ở trong thiên ngoại thiên này không được.

Dù sao quang minh chính đại đánh chết đệ tử hạch tâm, nhất định sẽ có không ít phiền phức.

Vốn hắn định gặp mặt Đạm Đài Lăng Nguyệt, nhưng cuối cùng vẫn buông tha cho suy nghĩ này. Chỉ có thể đặt địa mạch tinh thạch cướp được từ chỗ Tang Hồng Y để lại trên mặt đất rồi lặng lẽ rời đi.

Hiện tại hiển nhiên cũng không phải là thời cơ tốt nhất để gặp mặt, vẫn nên yên tâm tu luyện thì hơn. Đợi tới khi tu luyện tới cấp bậc nhất định tự nhiên sẽ có cơ hội làm quen.

Lắc đầu, vứt bỏ những suy nghĩ lung tung trong đầu.

Cho dù chỉ nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, cũng không có nhìn thấy dung nhan trong mộng, nhưng mà Nhiếp Vân vẫn cảm thấy thỏa mãn.

Có cái gì thỏa mãn hơn việc biết nàng vẫn sống tốt chứ?

Phanh phanh phanh.

Mang theo vẻ ngọt ngào trên mặt, đang định đi tu luyện thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên tiếp đập của dồn dập.

Đệ tử nhập môn tuy rằng địa vị không coa, thế nhưng sau này nhất định sẽ trở thành đệ tử hạch tâm. Cho dù trưởng lão muốn gặp thì cũng phải thông truyền trước, không nói hai lời trực tiếp xông vào cũng có chút quá phận a.

Ầm ầm.

Suy nghĩ này còn chưa chấm dứt thì cửa tiểu viện đã bị lực lượng

cường đại cưỡng ép mở ra, có mấy đạo thân ảnh đi tới.

- Ngươi chính là đệ tử nhập môn mới tới?

Bóng người đi tới, cầm đầu là một thanh niên vẻ mặt tối tăm, tu vi đạt tới Hạp Hư cảnh trung kỳ, sắc mặt vàng như nến, hàm răng cao thấp không đều. Vừa nhìn thấy Nhiếp Vân hắn đã hừ lạnh một tiếng, tựa như chúa tể nhìn cừu non đợi làm thịt vậy.

Nhiếp Vân nhướng mày.

- Hừ, không hiểu quy củ. Mắt mù hay sao? Các sư huynh tới tìm ngươi còn không mau giao đồ tốt ra đây? Không nên ép chúng ta động thủ, nếu như thực sự phải làm như vậy, ngươi sẽ phát hiện thực lực mà ngươi luôn tự ngạo, ngu xuẩn, nực cười tới cỡ nào.

Thanh niên vẻ mặt tối tăm kia âm trầm cười cười, vung tay lên, từ trên cao nhìn xuống rồi nói.

- Giao ra thứ tốt?

- Không sai, đây chính là quy củ. Đệ tử mới nhập môn đều phải cống hiến bảo bối cho đệ tử cũ. Còn không mau lấy ra.

Thanh niên này nói tiếp.

- Đệ tử mới nhập môn dâng tặng lễ vật cho đệ tử cũ?

Nhiếp Vân đột nhiên nghĩ lại, dường như có chuyện như vậy a. Mỗi một lần tông môn tuyển nhận đệ tử mới, đệ tử cũ đều đi qua vơ vét một chút, thừa cơ áp bách. Nếu không Viên Kim cũng không trịnh trọng cảnh cáo như vậy.

Kiếp trước bởi vì hắn phóng ra Hồng Diễm đan hỏa cho nên được Bắc trưởng lão nhìn trúng mà mang đi, cho nên không có trải qua bước này. Vì vậy lúc này nghe nói có chút ngạc nhiên, sau đó mới hiểu được.

- Đây là một kiện Linh binh thượng phẩm, là binh khí tốt nhất của ta.

Nghĩ một chút, Nhiếp Vân quyết định không nên gây phiền phức thì hơn. Dù sao trên người hắn cũng có rất nhiều bảo bối, cũng không quan tâm tới một hai kiện. Cứ cho đám người này, sau đó trộm lại là được. Vì vậy hắn lập tức lấy ra một kiện Linh binh thượng phẩm, tiện tay ném qua.

- Linh binh thượng phẩm?

Trong mắt thanh niên kia hiện lên vẻ tham lam, đồng thời còn có vẻ âm tàn.

- Xem ra là dê béo, nếu như là dê béo, một kiện Linh binh thượng phẩm sao đủ được chứ? Hắc hắc, ta vừa mới sửa quy củ, lập tức giao ra hai mươi kiện Linh binh thượng phẩm, năm kiện Linh binh tuyệt phẩm, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

------oOo------

Chương 922: Hung hăng càn quấy (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Linh binh thượng phẩm vô cùng trân quý, đổi lại thành linh thạch tuyệt phẩm, một kiện ít nhất cũng có mấy ngàn khỏa. Hai mươi kiện, cho dù đoạt của Thái thượng trưởng lão Hóa Vân tông chỉ sợ cũng không có thân gia như vậy.

Về phần Linh binh tuyệt phẩm càng thêm quý hiếm, một đại tông môn sợ rằng cũng chỉ có hơn mười kiện, trước đó Di Tĩnh có nhiều là bởi vì Di Hoa quá mức cưng chiều nàng. Tuy nhiên nàng ta cũng chỉ có bốn năm kiện mà thôi, mới mở miệng đã nói năm kiện, xem ra không phải vơ vét tài sản mà là cướp bóc.

- Hai mươi kiện Linh binh thượng phẩm? Năm kiện tuyệt phẩm?

Nhiếp Vân khoát khoát tay, nói:

- Ta không có.

Cho dù đối mặt với sự vô lễ của mấy người này có chút tức giận, nhưng mà hắn cũng không muốn gây ra quá nhiều phiền phức, cho nên mới cố gắng nhịn xuống. Lại nói, hắn cũng không có nhiều bảo bối như vậy.

- Nói láo, ngươi nói không có là không có sao? Thả lỏng tinh thần để cho chúng ta kiểm tra nạp vật đan điền, khi đó ta mới tin được.

- Để chúng ta kiểm tra thân thể ngươi một lần, xác nhận nạp vật đan điền, Linh binh phi hành không có gì thì mới được.

- Ta khuyên ngươi tốt nhất nên phối hợp, tránh gây phiền toái cho bản thân mình. Bằng không ngươi có tin lão tử lập tức đánh ngươi thành tàn phế, cho ngươi không tham dự nổi thí luyện ba ngày sau hay không?

Thanh niên vẻ mặt tối tăm kia không có nói chuyện, thế nhưng mấy đệ tử sau lưng hắn đã kêu gào, thanh âm tàn độc, lời nói khó nghe. Xem ra những kẻ này đã bắt nạt không ít đệ tử nhập môn.

- Kiểm tra Nạp vật đan điền của ta?

Ánh mắt Nhiếp Vân lạnh lùng.

Nạp vật đan điền là chỗ riêng tư nhất của Tu luyện giả, một khi bị kiểm tra chẳng khác nào là vũ nhục trần trụi.

- Không sai, còn không buông lỏng để chúng ta kiểm tra, chẳng lẽ muốn chết? Ta biết rõ ngươi là Vân Phong, là người nổi bật trong đám tân sinh lần này. Tuy nhiên, cho dù có nổi bật thì cũng chỉ là Hạp Hư cảnh sơ kỳ, so với Hạp Hư cảnh trung kỳ như ta vẫn còn chênh lệch. Chỉ cần ngoan ngoãn phối hợp, sư huynh ta tâm tình tốt sẽ tha cho ngươi một cái mạng, bằng không, hậu quả không phải là thứ mà ngươi có thể tưởng tượng được nổi đâu.

- Được, ta cho ngươi kiểm tra. Bất quá trong nạp vật đan diền ta không có gì a.

Những đệ tử cũ này dám hung ác như vậy nhất định có chỗ dựa.

Nghĩ một chút, Nhiếp Vân vẫn lựa chọn để cho đối phương kiểm tra.

Vừa tới Hóa Vân tông, hắn vẫn nên điệu thấp thì hơn.

Về phần để cho đối phương kiểm tra, Nhiếp Vân căn bản không sợ, linh hồn hắn đã đạt tới hình thái thứ ba của Linh cấp đỉnh phong, bản thân đã mạnh hơn thanh niên này. Hơn nữa mới vừa rồi khi nói hắn đã lặng lẽ thi triển thiên phú Tiên Âm sư, làm cho ở sâu trong linh hồn đối phương đã cho rằng kiểm tra không ra thứ gì. Cho dù có nhìn thấy bảo bối, sợ rằng cũng không nhìn ra.

- Như vậy mới không sai biệt lắm.

Thấy Nhiếp Vân phối hợp như vậy, lúc này thanh niên kia mới gật đầu, tinh thần khẽ động quét tới nạp vật đan điền của Nhiếp Vân. Chỉ là, quả nhiên đúng như Nhiếp Vân muốn, cũng không tra ra cái gì.

- Vốn tưởng rằng ngươi là dê béo, không ngờ tới lại nghèo kiết xác như vậy. Hừ, đã không có bảo bối vậy thì dâng tinh huyết bổn mạng ra, tuyên bố thề sống chết thuầnp hục Lăng Thiên minh, thuần phục chúng ta. Một khi trở thành thành viên Lăng Thiên minh, như vậy chuyện hôm nay dừng ở đây.

Kiểm tra một lần cũng không phát hiện ra cái gì, sắc mặt thanh niên này lập tức trở nên khó coi, hừ lạnh một tiếng.

- Tinh huyết bổn mạng?

Tinh huyết bổn mạng là thứ quan trọng nhất của con người ta, đại biểu cho tinh khí thần và linh hồn của bản thân. Một khi dâng lên chẳng khác nào bán linh hồn ra ngoài, bị hạn chế, không thể phản kháng đối với mệnh lệnh của ngươi khác.

- Không sai, nhanh lên. Lão tử không có thời gian nói nhiều với ngươi, ta còn phải đi tới chỗ các đệ tử nhập môn khác.

Nói tới đây thân thể thanh niên này chấn động, lập tức phát ra khí tức ngập trời, nói tiếp:

- Ta khuyên ngươi tốt nhất không nên phản kháng, ngoan ngoãn giao ra tinh huyết, bằng không ta không ngại ra tay giáo huấn ngươi đâu. Tuy rằng không thể giết ngươi, nhưng hoàn toàn có thể khiến cho ngươi không chiếm được một chút điểm cống hiến nào ở trong Quỷ Vụ minh hải, khi đó mộng tưởng trở thành đệ tử Hóa Vân tông của ngươi cũng triệt để tan vỡ.

- Lăng Thiên minh? Không biết minh chủ là ai?

Nghe thấy đối phương hung hăng càn quấy, không kiêng nể gì cả như vậy, hai mắt Nhiếp Vân nheo lại. Tuy nhiên hắn vẫn cố nén tức giận để hỏi.

Trong các đệ tử Hóa Vân tông bởi vì có tranh đấu cho nên mới thành lập đủ loại liên minh, chuyện này kiếp trước hắn đã biết rõ, chẳng có gì là lạ cả. Người có thể thành lập liên minh, trở thành Minh chủ, trên cơ bản đều là người đạt được thứ tự trên Phá Không tiềm lực bảng, như vậy mới có sức ảnh hưởng, minh chúng cũng sẽ có địa vị rất cao.

Lăng Thiên minh kiếp trước hắn cũng chưa từng nghe nói qua, cũng không biết minh chủ là ai. Vì vậy vẫn nên hỏi một chút cho thỏa đáng, nếu như là nhân vật bài danh top ba trên Phá Không tiềm lực bảng, như vậy cho dù là hắn cũng chưa chắc đã là đối thủ.

- Minh chủ Lăng Thiên minh là Tiêu Lăng sư huynh xếp thứ mười trên Phá Không tiềm lực bảng, thực lực Tiêu Lăng sư huynh mạnh mẽ. Lần này đi Quỷ Vụ minh hải chỉ cần thí luyện thành công thì tu vi nhất định sẽ lần nữa đột phá, trùng kích tới top ba cũng là chuyện có thể được. Sao nào? Còn không mau đưa ra lựa chọn đi?

Nghe thấy câu hỏ này, trên mặt thanh niên kia cho là hắn đã nghĩ thông suốt cho nên khẽ nói.

- Tiêu Lăng?

Trong mắt Nhiếp Vân lập tức hiệ nlên hàn ý lạnh lẽo.

Đang nghĩ ngợi xem làm sao mới có thể giáo huấn tên này không

ngờ thuộc hạ tên này lại tới uy hiếp bản thân mình, quả thực là nực cười.

Trước kia còn tưởng rằng là đại nhân vật nào tạo thành liên minh, trong lòng có kiêng kỵ, cưỡng ép nhịn xuống. Nếu như là Tiêu Lăng..

Đang muốn tìm hắn để đánh còn không có lý do, hiện tại không ngờ lại chủ động chạy tới cửa tìm ta. Đã như vậy ta sẽ cho ngươi biết vì sao Mã vương gia có ba con mắt, vì sao bông hoa lại đỏ.

- Ha ha, trùng kích top ba? Các ngươi nằm mơ đi, cho dù có trùng kích thì cũng là Cát Hoan sư huynh của Huyễn Thương minh chúng ta có cơ hội. Tiêu Lăng chỉ xếp hạng thứ mười trên Phá Không tiềm lực bảng, còn kém xa a.

------oOo------

Chương 923: Động thủ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vẻ lạnh lùng lập lòe trong mắt, trong lúc Nhiếp Vân đang định động thủ thì chợt nghe thấy bên ngoài tiểu viện lần nữa vang lên tiếng bước chân. Lập tức có một tiếng cười to truyefn tới, lại có mấy người phá cửa mà vào.

Người vừa nói là một thanh niên như tráng hán, thân thể như thiết tháp, so với Nhiếp Vân còn cao hơn một cái đầu, cánh tay vừa thô vừa to, cũng có thực lực Hạp Hư cảnh trung kỳ. Thực lực so với thanh niên này mạnh mẽ hơn không ít.

- Huyễn Thương minh? Các ngươi không nên đối nghịch với lão tử, đệ tử nhập môn nhiều như vậy vì sao hết lần này tới lần khác lại tranh giành với chúng ta? Tuy rằng khi minh chủ Tiêu Lăng của chúng ta khi tỷ thí thua minh chủ Cát Hoan các ngươi một lần. Nhưng mà đó cũng là chuyện nhiều năm trước, xếp hạng thứ chín và thứ mười cũng không có gì khác biệt. Một lần nữa sắp xếp lại, ai ở trước còn không nhất định nha.

Nghe thấy thanh niên như tráng hán kia nói, thanh niên có vẻ mặt tối tăm kia nắm chặt tay, sắc mặt trở nên khó coi.

Tiêu Lăng xếp thứ mười trên Phá Không tiềm lực bảng. Minh chủ Cát Hoang của Huyễn Thương minh này xếp thứ chín, hơn kém cũng không lớn. Bởi vì cạnh tranh cho nên quan hệ hai minh cũng không hòa hợp, trái lại còn thường xuyên phá rối lẫn nhau, mùi thuốc súng vô cùng nồng đậm.

- Ta thích tranh với các ngươi đó, sao nào?

Thanh niên như tráng hán không để ý tới lời hắn nói mà trực tiếp quay đầu về phía Nhiếp Vân, lên tiếng:

- Tiểu tử mới tới, gia nhập Huyễn Thương minh chúng ta đi, yên tâm, chỉ cần ngươi gật đầu thì Lăng Thiên minh tuyệt đối không dám đụng vào ngươi.

- Gia nhập Huyễn Thương minh? Không biết có yêu cầu gì?

Nhìn thấy bộ dáng của hai người không hòa thuận, Nhiếp Vân cũng không ra tay mà lặng lẽ theo dõi kỳ biến.

- Yêu cầu rất đơn giản, giống như Lăng Thiên minh vậy, giao toàn bộ bảo bối trên người ngươi ra đây, lại hiến tế tinh huyết tuyên thệ.

Thanh niên tráng hán cười nói.

- Hiến tế tinh huyết sao? Không được.

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Không được? Không ngờ vẫn cứng đầu như vậy. Tuy nhiên ta thích nhất là kẻ cứng đầu, không muốn đi thì ngày hôm nay cũng phải đi. Ngươi không có bất kỳ quyền phản bác nào.

Thanh niên tráng hán này dường như đã sớm biết Nhiếp Vân nói như vậy cho nên trên mặt nở nụ cười tàn nhẫn. Hắn thét dài một tiếng, bàn tay tạo thành trảo.

Ầm ầm.

Thoáng cái tiểu viện đã bị pháp lực ngập trời tràn ngập, một cỗ khí tức cường đại tới cực điểm lập tức vọt tới, đổ ập, rơi về phía Nhiếp Vân.

Thanh niên vẻ mặt tối tăm kia chỉ uy hiếp, còn tên này không ngờ không nói một lời lại trực tiếp động thủ, thật sự là hung ác.

Phá.

Nhìn thấy công kích của đối phương không chút lưu tình, Nhiếp Vân cũng không trốn tránh mà còn ngẩng đầu nhìn lên, miệng khẽ quát một tiếng.

Ông.

Trong tiếng quát mang theo tiên âm, khiến cho người ta nghe mà cảm thấy buồn ngủ. Chưởng lực cường đại, hùng hậu của thanh niên như tráng hán kia dường như bị một đạo kiếm quang bổ qua, lập tức bổ qua hai nửa rồi vọt qua người Nhiếp Vân, không làm tổn thương được hắn chút nào.

Một câu thành tương, một câu thành sấm.

Thiên phú Tiên Âm sư.

- Quả nhiên có thiên phú Tiên Âm sư, là tài liệu tốt, đi theo ta đi thôi.

Dường như đã sớm biết Nhiếp Vân có thiên phú Tiên Âm sư, cho nên lúc thấy công kích bị phá vỡ tráng hán thanh niên này chẳng những không có mất hứng, ngược lại hai mắt còn lóe lên quang mang hưng phấn. Cánh tay lần nữa giơ lên, một chưởng ấn đánh ra.

- Người nọ là người của Lăng Thiên minh chúng ta, muốn mang hắn đi vẫn nên hỏi ta trước a.

Thanh niên vẻ mặt tối tăm kia đối diện với người này, nào có thể để cho thanh niên tráng hán này thực hiện được âm mưu chứ? Hắn chỉ một ngón tay về phía chưởng ấn.

Ầm ầm.

Công kích hai người va chạm trên không trung, lập tức tiêu tán, hóa thành từng đám linh khí bốc lên trên không trung.

- Dám động thủ với ta? Xem ra phải xử lý ngươi trước thì mới có thể mang tểu tử này đi a.

Thanh niên tráng hán dường như không ngờ tới thanh niên có vẻ mặt tối tăm này lại ra tay, miệng hắn cười lạnh, biến chưởng thành quyền, đánh ra một quyền.

Nhìn bộ dáng một quyền này đã biết rõ thuần thục, cương mãnh, lực lượng toàn thân hội tụ lại một điểm, đột nhiên bộc phát.

- Lui.

Thấy chiêu này lợi hại, đồng tử của thanh niên tối tăm phiền muộn kia co rút lại, không dám đón đỡ, song chưởng trọng điệp phát lực, đồng thời lui về phía sau.

Phanh.

Đạp Đạp Đạp...

Dù là như vậy nhưng hắn vẫn bị một quyền này đánh trúng, sắc mặt trắng bệch, liên tục lùi lại bảy tám bước.

- Dám đấu cùng ta, ngươi còn non lắm.

Thanh niên tráng hán cười lớn, đắc ý không nói nên lời, lại quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Tiểu tử, nhìn thấy chưa? Hiện giờ ta đếm tới ba, ngay lập tức dâng bảo bối ra, gia nhập Huyễn Thương minh chúng ta, như vậy ta sẽ không động thủ. Nếu không tiểu tử kia chính là kết cục của

ngươi.

- Ba tiếng, đầu óc ngươi có bệnh sao? Xem ra ngươi rất có trình độ trong chuyện này a.

Xem ra hôm nay muốn tránh cũng không khỏi, muốn ẩn nhẫn nhưng phiền toái tự tìm tới cửa, vậy thì hắn cũng không ngại ra tay. Không phải chỉ là đệ tử cũ thôi sao? Ta sẽ đánh cho các ngươi kinh hồn táng đảm, đánh cho các ngươi khi nhìn thấy ta toàn thân phải run rẩy, triệt để mất đi sự ưu việt.

- Muốn chết...

Thấy thiếu niên không để ý tới lời uy hiếp của mình, nghe đối phương nói như vậy, thanh niên tráng hán thoáng cái tức nổ phổi, thiếu chút nữa tức điên lên. Sắc mặt tái nhợt, hai tay giơ lên, lăng không bắt về phía Nhiếp Vân.

Tuy nhiên, còn chưa tới được trước mặt Nhiếp Vân thì hắn đã cảm thấy hoa mắt, trên mặt cảm thấy đau đớn kịch liệt. Cả người tức thì bay ra ngoài, nặng nề đập xuống mặt đất, khuôn mặt vặn vẹo, cái cổ xiêu vẹo.

Sau khi làm xong chuyện này, Nhiếp Vân dừng lại, giống như đập một con ruồi vậy, không có chút ý nghĩa nào.

- Một tát đánh bay Thiết Hợp Hạp Hư cảnh trung kỳ đỉnh phong?

- Chuyện này... Chuyện này... Làm sao có thể?

Thấy một mà như vậy, những đệ tử khác trong viện đều run rẩy, bị dọa tới sắc mặt xám ngoét.

Thanh niên tráng hán kia gọi là Thiết Hợp, ở trong Huyễn Thương minh cũng là nhân vật được cho là nổi danh, một thân man lực kinh người. Vừa rồi, lúc chiến đấu mọi người cũng đã nhìn thấy, một quyền là có thể đánh lui thanh niên vẻ mặt tối tăm kia, còn làm cho đối thủ bị thương.

Người thực lực như vậy không ngờ lại trở thành đối tượng bị một

cái tát của đệ tử nhập môn đánh bay, rốt cuộc tại sao lại như vậy?

Từ lúc nào đệ tử mới nhập môn lại có thực lực như vậy chứ?

------oOo------

Chương 924: Động thủ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tốt, tốt. Dám động thủ với đệ tử cũ, xem ra khi nhập môn lời nói của Viên Kim trưởng lão ngươi không đặt ở trong lòng rồi. Hôm nay tới đây là thôi, tuy nhiên, ngươi chết chắc rồi. Không ai cứu được ngươi đâu.

Tráng hán Thiết Hợp kia gian nan đứng dậy, liên tục phun ra mấy ngụm máu tươi. Vừa rồi Nhiếp Vân động thủ nhưng cũng không hạ tử thủ, cho nên khiến cho hắn mất mặt, nhưng mà thương thế cũng không quá nặng.

Chỉ là dù thế nào hắn cũng không thể tưởng tượng được, bằng vào sức chiến đấu Hạp Hư cảnh trung kỳ lại bị người ta đánh một cái tát bay ra ngoài. Bị thua một cách đơn giản như vậy, ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có.

Tuy nhiên hắn cũng không phải là người ngu, hắn biết người này có thể dùng một cái tát đánh bay mình, như vậy lực lượng này hắn không thể nào kháng cự được. Sau khi lưu lại một câu độc ác, hắn quay đầu, hừ lạnh một tiếng rồi định đi.

- Chúng ta đi.

Những người khác thấy Thiết Hợp cũng chịu thiệt, cũng biết thiếu niên nhìn như vô hại này không dễ chọc, mọi người đều theo sát Thiết Hợp, định rời đi.

- Đi? Ta cho các ngươi ra sao? Đến chỗ của ta om sòm một hồi còn muốn rời đi? Ngươi cho rằng tiểu viện của ta là khách điếm hay là chỗ tự do ra vào?

Đi dược vài bước thì Nhiếp Vân đột nhiên xuất hiện ngăn đường.

Người thiện bị người lấn, ngựa thiện bị người cưỡi. Vô luận tới đâu cũng như vậy. Đã quyết định ra tay, bỏ qua như vậy cũng không có ý nghĩa gì cả.

- Sao nào? Ngươi còn muốn giữ lại chúng ta hay soa? Đừng tưởng rằng có thể đánh thắng ta đã là lợi hại. Ta ở trong Huyễn Thương minh cũng chỉ có thực lực trung hạ đẳng, ta khuyên ngươi một câu, nếu như không muốn chết thì lập tức tránh ra, cũng tự mình mang đồ tới Huyễn Thương minh xin lỗi. Nếu không, chỉ cần tội danh khiêu chiến đệ tử cũ, ngươi có chết một trăm lần cũng không đủ.

Lui về phía sau một bước, Thiết Hợp nhướng mày nói.

Đệ tử cũ bắt nạt đệ tử nhập môn là quy củ từ trước tới nay, Hóa Vân tông cũng mặc kệ. Mục đích chính là vì đả kích vẻ cao ngạo của đám đệ tử mới tới, khiến cho bọn hắn chăm chú tu hành. Hiện tại thân là người tới giáo huấn người khác mà lại bị vũ nhục. Tương đương với đánh vào mặt của đám đệ tử lâu năm. Một khi đi ra ngoài, chuyện hắn mất mặt là khó tránh khỏi. Nhưng mà nhất định chuyện này sẽ tạo thành sóng to gió lớn, tranh giành mặt mũi, thành lập thanh danh. Bất luận từ điểm nào, đệ tử cũ sẽ không bỏ qua cơ hội này, giết gà dọa khỉ, xác lập uy nghiêm.

- Không sai, nếu như thức thời thì nhanh chóng đưa ra chỗ tốt, phân cho chúng ta, cầu xin chúng ta đừng nói ra. Nếu cảm thấy không được, sảng khoái nhất thời, về sau nhất định sẽ bị đệ tử lâu năm trả thù, sống không bằng chết.

- Không biết có bao nhiêu đệ tử lâu năm giống như ngươi vậy, ỷ vào thực lực của bản thân mà chống lại đệ tử cũ. Cuối cùng đều bị giáo huấn rất thảm, thậm chí còn có một ít người bị tra tấn tới chết. Ngươi tự xem mà xử lý đi.

- Chúng ta thừa nhận thực lực ngươi rất mạnh, mạnh hơn chúng ta. Tuy nhiên, chúng ta ở trong minh chỉ là đệ tử trụ cột nhất, cao thủ trong minh nhiều như mây, không muốn bị trả thù thì xuất ra thứ tốt, bị miệng chúng ta. Như vậy khi trở về chúng ta sẽ không bẩm báo,

coi như là chưa tới tiểu viện ngươi, bằng không.. Ha ha.....

Thiết Hợp nói xong, lại có mấy tên đệ tử cũ hừ lạnh.

- Xem ra các ngươi vẫn nghĩ ta không dám làm gì các ngươi đúng không?

Nghe thấy những đệ tử lâu năm này bị đánh mà vẫn còn khí thế hào hùng như vậy, Nhiếp Vân giận quá hóa cười.

Thực sự không biết xấu hổ.

Không ngờ tới trong đám đệ tử hạch tâm Hóa Vân tông lại có tồn tại cực phẩm như vậy.

Bị người ta đnáh, chẳng những không biết hối cải mà còn muốn chỗ tốt... Thực sự không biết xấu hổ tới cực điểm.

- Chúng ta chỉ nói rõ thiệt hơn mà thôi. Lập tức tránh ra, bằng không dừng tưởng rằng đánh bại được ta là có thể đánh bại được nhiều người như chúng ta a. Bày trận.

Thiết Hợp quát lạnh một tiếng, mấy đệ tử cũ sau lưng hắn lập tức tập trung lại một chỗ, dường như muốn bố trí trận pháp nào đó. Bọn hắn không tin năm sáu đệ tử cũ Hạp Hư cảnh lâu năm lại không đánh lại một đệ tử mới nhập môn.

- Bày trận, bày trận con bà ngươi. Tất cả đều nằm xuống cho ta.

Hai mắt Nhiếp Vân nheo lại, hét lớn một tiếng, thi triển thiên phú Tiên Âm sư. Vừa mới vang vọng thì thanh âm làm cho linh hồn đám người này lập tức rung động.

Biết rõ những người này thực lực kém hơn mình, nhưng mà một khi bày trận nhất định thực lực không kém, vạn nhất giống như Lôi Thàn Thiên tiên trận trước đó thì hỏng. Tuy rằng không tới mức sợ hãi, nhưng mà chung quy cũng là một chuyện phiền phức.

Tiếng đùng đùng vang vọng không dứt.

Trong vòng một hô hấp, Thiết Hợp và mấy đệ tử hạch tâm phía sau đã nằm trên mặt đất.

Câu nói đầu tiên đã khiến cho mấy người này nằm trên mặt đất, cũng không phải thiên phú Tiên Âm sư của Nhiếp Vân mạnh, mà là linh hồn hắn mạnh hơn những người này, đã đạt tới hình thái thứ ba của Linh cấp đỉnh phong, hơn nữa mới vừa rồi ra tay đã lưu lại ấn tượng cường đại trogn đầu mọi người. Cho nên lúc này mới làm cho đám người kia choáng váng.

- Đã tới thì để lại một ít đồ đi.

Một câu chấn nhiếp rất nhiều đệ tử hạch tâm, chân Nhiếp Vân bước về phía trước một bước, đi tới trước mặt Thiết Hợp, dùng ngón tay làm kiếm, đột nhiên điểm qua.

- Ngươi thực sự dám ra tay động thủ với đệ tử cũ?

Không ngờ tới trận pháp còn chưa bố trí thành công thì đã bị thiếu niên trước mắt rống cho một tiếng chóng mặt, Thiết Hợp bị dọa tới mức sắc mặt xám ngoét, hai tay đẩy ra, quay người bỏ chạy.

Đệ tử mới nhập môn, cho dù biết rõ đệ tử cũ không phải là đối thủ thì cũng không dám phản kháng. Mà bây giờ tiểu tử này chẳng những phản kháng mà còn tàn nhẫn như vậy, tàn nhẫn vượt quá nhận thức của hắn.

- Muốn đi sao?

Không muốn nói nhảm với đối phương, kiếm quang trên đầu ngón tay bắn ra, đâm về phía đùi phải đang chạy như điên của Thiết Hợp.

Phanh.

Chỉ thoáng một cái đùi của tráng hán này trực tiếp nổ thành bụi phấn.

- ah.... Ngươi dám phế ta?

Đùi phải bị nổ tung, lúc này Thiết Hợp mới chính thức cảm thấy sợ hãi, đồng tử co rút lại, té ngã xuống mặt đất.

Chân bị chém rụng, tìm Trị Liệu sư hoặc là người thực lực mạnh mẽ còn có thể chữa trị. Thế nhưng bị đánh nát đã cơ hồ mất đi loại khả năng này. Cho dù trị liệu sư toàn lực trị liệu thì cũng chỉ có thể khiến cho tứ chi tái sinh, thế nhưng... Ai nguyện ý cứu một gia hỏa tàn phế như hắn cơ chứ?

------oOo------

Chương 925: Treo ở trên cây

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hừ.

Đối mặt với đối phương đang khủng hoảng, sắc mặt Nhiếp Vân lạnh lùng, liên tục điểm tới, phanh phanh phanh..

Ba tiếng giòn vang liên tiếp vang vọng, toàn thân Thiết Hợp huyết nhục mơ hồ, tứ chi nát bấy, biến thành một người thịt.

- Ah...

Tiếng kêu thảm vang vọng, đám người thanh niên vẻ mặt tối tăm kia sợ tới mức liên tiếp lùi về phía sau, vẻ mặt đại biến.

Tàn nhẫn như vậy, cho dù là một ít đệ tử lâu năm cũng không dám. Thiếu niên này chẳng lẽ không sợ Huyễn Thương minh trả thù hay sao?

- Được rồi, tới phiên các ngươi.

Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía thanh niên phiền muộn.

- Ngươi là Vân Phong đúng không? Ta biết rõ thực lực ngươi mạnh mẽ, chuyện ngày hôm nay chấm dứt ở đây, chúng ta hợp tác, được chứ?

Thấy đôi mắt không chút cảm xúc của đối phương nhìn qua, thanh niên vẻ mặt tối tăm phiền muộn lui về phía sau một bước.

- Hợp tác?

- Ngươi đem Thiết Hợp biến thành bộ dáng như vậy, tuy rằng hả giận nhất thời, nhưng mà nhất định Huyễn Thương minh sẽ diên cuồng trả thù. Cho dù thực lực ngươi có mạnh, song quyền nan tứ địch thủ, chắc hẳn cũng là chuyện phiền phức, không bằng trực tiếp gia nhập Lăng Thiên minh chúng ta.. Nếu như vậy cho dù bọn hắn có muốn động tới ngươi cũng phải cân nhắc một chút.

Thanh nên vẻ mặt tối tăm kia vội vàng nói.

- Đây mà là hợp tác? Ta không có hứng thú.

Lắc đầu, chân Nhiếp Vân đạp mạnh, tựa như ảo ảnh, đi tới trước mặt thanh niên vẻ mặt tối tăm kia, bàn tay vươn ra phía trước.

Tốc độ này cũng không nhanh, thanh niên kia cũng nhìn thấy tất cả ở trong mắt. Thế nhưng chẳng biết tại sao hắn lại không thể nào trốn tránh được, dường như bàn tay Nhiếp Vân có ma lực vô tận, định hắn lại tại chỗ vậy.

Rắc.

Bàn tay Nhiếp Vân rơi vào cổ hắn, nhẹ nhàng chộp một cái, nâng hắn lên.

- Muốn quấy rối ở chỗ ta, nhất định phải trả một cái giá lớn. Bằng không ngay cả bản thân ta cũng cảm thấy không công bằng.

Cười nhạt một tiếng, đầu ngón tay Nhiếp Vân lần nữa bắn ra kiếm khí.

Phanh Phanh Phanh Phanh.

Tứ chi của thanh niên vẻ mặt tối tăm này cũng giống như Thiết Hợp vậy, nổ thành bụi phấn, cũng bị phế.

- Ngươi... Ngươi..

- Ngươi chết chắc rồi, liên tục đắc tội với Huyễn Thương minh và Lăng Thiên minh, ngươi chết chắc...

Đám người còn lại của Lăng Thiên minh nhìn thấy một màn máu me như vậy, tất cả đều sợ tới mức toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

- Có chết hay không không phải các ngươi nói là được, tất cả đều nằm xuống cho ta.

Nhiếp Vân lần nữa vung tay, thi triển thiên phú Tiên Âm sư, linh hồn chấn động lan tràn khiến cho mấy người còn lại cũng run rẩy té xỉu trên mặt đất.

Những người này đã là người của Tiêu Lăng kia thì Nhiếp Vân càng không thể buông tha.

Sau khi làm xong tất cả, bàn tay Nhiếp Vân phất một cái, sờ trên người đám người này một vòng, thi triển thiên phú thần thâu, lập tức trộm sạch sẽ đồ của toàn bộ bọn hắn.

Tuy rằn thân gia của đám đệ tử này không bằng hai người Hồ Khuê, Tang Hồng Y, nhưng mà thịt muỗi cũng là thịt, cũng coi như là một loại thu hoạch a.

Về phần những người này đã dám tới gây phiền phức thì phải có giác ngộ thất bại. Bằng không nếu cứ để như vậy không biết sẽ phiền toái tới cỡ nào.

- Lão đại, đệ tử lâu năm tới tìm có chút phiền phức, ta thật vất vả mới dùng thiên phú đầu độc khiến cho bọn hắn chạy đi. Ta thấy những đệ tử lâu năm này không đắc tội nổi, chúng ta vẫn nên trốn đi thì hơn.

Ngay khi Nhiếp Vân vừa mới xử lý xong những chuyện này thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng la gấp gáp. Trúc Âm luôn gọi hắn là lão đại mạnh mẽ xông tới, còn chưa nói hết thì đã nhìn thấy bóng

người đầy đất, hắn ngây ngốc đứng tại chỗ, như là sắp điên.

- Lão đại... Sao lão đại lại đánh toàn bộ đám đệ tử lâu năm này? Hỏng bét, bọn hắn nhất định sẽ trả thủ...

Toàn thân run rẩy, Trúc Âm hô lớn.

Mặc dù biết lão đại này rất mạnh, thế nhưng như vậy cũng quá lỗ mãng a. Đánh bất tỉnh đám đệ tử lâu năm này, lại còn tạo ra hai cây người thịt, phạm vào tối kị của đệ tử lâu năm, nhất định sẽ lọt vào trả thù thảm thiết.

- Đúng rồi, ngươi tới vừa vặn, ném đám người này vào trên cây cho ta, thuận tiện nói cho đám đệ tử lauya năm kia, về sau ai muốn vào thì đây chính là hậu quả.

Không để ý tới Trúc Âm sắp phát điên, bàn tay Nhiếp Vân khẽ chộp, treo đám đệ tử lâu năm và hai cây côn thịt bất tỉnh lên trên cây. Gió khẽ quét qua, một đám đệ tử lâu năm va chạm lẫn nhau, y phục trên người bay phất phới, dường như vang vọng tới toàn bộ tiểu viện của đám đệ tử nhập môn.

...

Ngoài tiểu viện của đệ tử nhập môn trong thiên ngoại thiên, mấy đệ tử lâu năm vẻ mặt đắc chí vừa lòng, cất tiếng cười to.

- Ha ha, giáo huấn đám đệ tử nhập môn này, một đám không biết trời cao đất rộng, tự nhận mình là mặt trời sao? Con mẹ nó, ở gia tộc có lẽ có địa vị rất cao, nhưng mà ở trong Hóa Vân tông thì lại không phải rắm chó gì.

Một vị đệ tử lâu năm trên mặt có vết đao chém cười khẽ.

Tu vi đạt tới cấp bậc như hắn, bất luận vết sẹo nào cũng có thể khôi phục hoàn mỹ, sở dĩ tiếp tục để lại vết sẹo là bởi vì liên quan tới một chuyện vô cùng nhục nhã. Hắn muốn dùng vết sẹo này để lúc nào cũng ghi nhớ chuyện kia.

Vết sẹo trên mặt phối hợp thêm với dáng cười âm lãnh của hắn

khiến cho hắn tựa như ác ma từ trong địa ngục lui ra, dữ tợn, đáng sợ vô cùng.

- Không sai, lần này nhất định phải vơ vét một phen. Không giao ra bảo bối thì đợi bị đánh đi.

Một thanh niên đôi mắt ti hí bên cạnh hắn phụ họa theo đuôi.

- Các ngươi phải cẩn thận một chút, đệ tử mới nhập môn đợt này nghe nói có mấy người thực lực không kém, phải cẩn thận bọn hắn chó cùng rứt giậu.

Một thanh niên vẻ mặt có chút đôn hậu lo lắng nói.

- Có cùng rứt giậu? Hừ, hai tên vừa rồi một tên là Âu Dương Thế Hùng gì đó, không phải là người lợi hại nhất nhóm người lần này sao? Ta hung hăng tát cho hai cái cũng không dám phản kháng a. Chỉ cần có đầu óc thì nhất định sẽ biết rõ chênh lệch giữa bọn chúng và chúng ta. Dám phản kháng nhất định sẽ phải nghênh đón trả thù thảm liệt.

Tên mặt thẹo này xì mũi coi thường lời nói của nam tử chất phác vừa rồi.

Đệ tử nhập môn cho dù có lợi hại tới đâu, chỉ cần không mù thì đều biết không thể phản kháng. Một khi phản kháng sẽ chỉ nghênh đón trả thù thảm khốc hơn.

Cho dù có mạnh mẽ tới đâu cũng chỉ có một người, mà chúng ta là một liên minh, thậm chí là mấy chục liên minh. Thiên thời địa lợi nhân hòa đều có, là Long thì

cũng phải nằm, là hổ cũng phải nằm sấp.

------oOo------

Chương 926: Khắp nơi hội tụ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dám phản kháng, muốn chết?

- Đao Ba sư huynh nói đúng, yên tâm đi, bọn hắn không dám phản kháng đâu. Lại nói, nếu dám phản kháng cũng tốt. Vừa vặn ta đang ngứa tay, thời gian tu luyện dài như vậy, không có người tập luyện cũng có chút khó chịu. Chỉ cần phản kháng, mọi người đừng có tranh giành với ta, ta muốn giáo huấn bọn chúng một chút, để cho bọn chúng biết thế nào là thực lực...

Nam tử có đôi mắt hí kia nắm chặt tay, toàn thân phát ra tiếng vang răng rắc.

Liên minh trong đám đệ tử hạch tâm Hóa Vân tông có rất nhiều, có vài chục. Lăng Thiên minh, Huyễn Thương minh chỉ là hai minh tương đối bình thường trong đó, bài danh cũng ở top sau.

Mà mấy người này rõ ràng thuộc về một liên minh khác.

- Đừng nói nữa, các ngươi nhìn xem, đó là cái gì?

Nam tử mắt hí kia còn chưa nói xong thì chợt nghe tiếng hít thở của nam tử chất phát trở nên dồn dập, nhanh chóng thét lên một tiếng.

- Có chuyện gì mà ngạc nhiên như vậy?

Tên mặt thẹo nói lại một câu, ngón tay theo phương hướng đối phương nhìn lại. Vừa nhìn qua, sắc mặt tên mặt thẹo kia run rẩy một hồi, toàn thân không tự chủ được mà run rẩy.

Chỉ thấy trên cây trước mặt bọn hắn treo đầy đệ tử lâu năm, có vài chục, thậm chí còn có hai người bị gọt thành nhân côn, hai mắt nhắm lại, cũng không biết là chết hay là bất tỉnh.

Gió thổi qua một chút khiến cho rất nhiều người đụng vào nhau, phát ra thanh âm làm cho người ta sợ hãi.

- Đây là... Tất cả đều là đệ tử lâu năm? Bọn hắn... Không ngờ bọn hắn dám động thủ? Hơn nữa còn ác như vậy?

Nuốt nước miếng, tên mặt thẹo không còn hung hăng càn quấy

như vừa rồi nữa, hai chân run rẩy, sắm bị dọa cho mềm nhũn. Lúc này hắn không còn vẻ hung hăng càn quấy như trước nữa, mà ngược lại, lưng cảm thấy rét run, dường như cảm thấy một trận biến cố cực lớn sắp xuất hiện.

Đệ tử mới nhập môn không ngờ lại đem những đệ tử lâu năm tới khiêu khích treo lên trên cây... Chuyện này, rốt cuộc là ai làm? Lá gan cũng quá lớn a.

Chẳng lẽ người này không sợ đệ tử lâu năm trả thù hay sao?

Đệ tử hạch tâm Hóa Vân tông giống như đệ tử hạch tâm Kiếm Thần tông vậy, đều có tư cách có một ngọn núi độc lập, Lăng Thiên Phong là tổng bộ của Lăng Thiên minh, cũng là nơi ở tư nhân của Tiêu Lăng.

Trong một cung điện cực kỳ xa hoa, cực lớn trên ngọn núi, dưới thân Tiêu Lăng là một nữ tử thiên kiều bá mị như rắn, điên cuồng vận động, trên mặt hiện lên mạch máu, có chút dữ tợn.

- Cho ngươi không để ý tới ta, cho ngươi chết. Ngươi cho rằng ngươi là ai, dám giả vờ thanh cao với lão tử, lão tử làm chết ngươi.

Nhớ tới người trên ngọn núi kia không để ý tới mình, Tiêu Lăng càng thêm điên cuồng, nữ tử dưới thân bởi vì không chịu nổi mà hai mắt bắt đầu trở nên trắng dã.

Ah..

Một tiếng kêu khi đạt tới đỉnh vang lên, Tiêu Lăng đứng lên từ trên người nữ tử như là rắn này, chậm rãi mặc lại y phục.

- Tiêu Lăng sư huynh, không tốt...

Vừa mới mặc y phục vào thì chợt nghe bên ngoài căn phòng truyền tới một tiếng la dồn dập. Tiêu Lăng nhướng mày, thanh âm lạnh lẽo vô cùng.

- Không phải ta đã nói với ngươi rồi sao? Khi ta ở trong phòng này không cho phép quấy rầy hay sao?

- Vâng...

Nghe thấy thanh âm này, đệ tử bên ngoài mới nhớ tới lời phân phó của hắn, người này không nhịn được run rẩy. Tuy nhiên nhớ tới tin tức vừa nhận, hắn vẫn không nhịn được cắn răng lên tiếng.

- Sư huynh, xảy ra chuyện lớn rồi.

- Chuyện gì?

Tiêu Lăng thấy đối phương dồn dập, quay đầu nhìn nữ tử như rắn đang vô lực nằm trên giường, sau đó chân bước nhanh ra ngoài.

- Vừa rồi Lăng Thiên minh chúng ta phái Tạ Quân đi vơ vét tài sản của đám đệ tử mới nhập môn, thuận tiện kéo một ít minh chúng tới, kết quả...

Nói tới đây dường như đệ tử này nhớ tới chuyện đáng sợ nào đó, toàn thân run rẩy không thôi.

- Kết quả thế nào?

Nhìn thấy đường đường là cường giả Hạp Hư cảnh không ngờ lại run rẩy, sắc mặt Tiêu Lăng trầm xuống.

- Kết quả... Tạ Quân bị người ta gọt thành nhân côn, mấy minh chúng khác cũng bị đánh cho bất tỉnh, treo ở trên cây, bây giờ còn đang treo ở đó..

- Cái gì? Bị gọt thành nhân côn? Là ai làm? Huyễn Thương minh? Chươ ng Vũ minh? Hay là Trần viễn minh? Chẳng lẽ bọn hắn muốn xảy ra đại chiến hay sao?

Tiêu Lăng cắn chặt răng, lửa giận thoáng cái bốc lên.

Huyễn Thương minh, Chươ ng Vũ minh, Trần Viễn minh đều là liên minh có mâu thuẫn với hắn trong tông môn. Cho dù mọi người có mâu thuẫn thì cũng đều vụng trộm ra tay, ra tay quang minh chính đại như vậy, xem ra muốn náo loạn lớn a.

- Không phải.. Không phải bọn hắn. Là một... Một đệ tử mới nhập môn.

Nhìn thấy minh chủ giận dữ, vị đệ tử này run rẩy, nói ra sự thực mà ngay cả hắn cũng không dám tin.

- Đệ tử mới nhập môn?

Tiêu Lăng cũng sững sờ.

- Ngươi nói gì? Lặp lại lần nữa?

- là đệ tử mới nhập môn, gọi là Vân Phong, là một Tiên Âm sư, chính là hắn ra tay. Hắn còn tuyên bố, nếu như còn có đệ tử lâu năm nào đi qua thì đó chính là kết cục.

Vị đệ tử này vội vàng nói.

- Đáng giận, đáng chết. Người này muốn chết. Lão hổ không phát uy lại coi lão tử thành mèo bệnh. Hôm nay ta mượn tên đệ tử nhập môn này khai đao, khiến cho mọi người biết rõ, đắc tội với Lăng Thiên minh ta sẽ phải trả giá thật nhiều.

Tiêu Lăng giận dữ, lửa giận như gió lốc lan tràn cả đại điện, trong tiếng gào thét mang theo lửa giận nồng đậm.

Một màn không sai biệt lắm cũng xảy ra trong Huyễn Thương minh, minh chủ Cát Hoan nghe được thuộc hạ Thiết Hợp bị người ta gọt thành nhân công treo trên cây lập tức giận dữ.

Bằng vào thực lực đứng thứ chín trên Phá Không tiềm lực bảng, còn chưa có ai dám làm như vậy. Lúc này lại bị một đệ tử mới nhập môn đánh vào mặt mũi, nếu không ra mặt, về sau hắn cũng không cần lăn lộn trong đám đệ tử lâu năm nữa.

Minh chủ hai đại liên minh tự mình khởi hành, khiến cho tất cả đệ tử hạch tâm khiếp sợ. Dòng người khởi động, quy mô kéo tới chỗ mà đệ tử nhập môn tạm cư ở biên giới thiên ngoại thiên.

- Một đệ tử mới không ngờ lại dám làm ra động tĩnh lớn như vậy. Có trò hay rồi. Cảnh Hồng, ngươi thấy thế nào?

Nhìn thấy trong đệ tử hạch tâm xảy ra chuyện lớn, một thanh niên tu thân thể nhíu mày, nhìn về phía một người mặc y phục màu trắng bên người.

Cho dù người mặc y phục màu trắng này chỉ có cảnh giới Hạp Hư cảnh đỉnh phong, nhưng mà chung quanh thân thể lại mơ hồ dùng hợp với không gian. Xem ra cho dù là cường giả Phá Không cảnh cũng chưa hẳn là đối thủ của hắn.

------oOo------

Chương 927: Khắp nơi hội tụ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cảnh Hồng, đệ nhất nhân không cần tranh luận trên Phá Không tiềm lực bảng.

Nghe nói hắn tùy thời có thể đột phá tới Phá Không cảnh, thậm chí sau khi đột phá còn có thể thoát khỏi gông cùm sơ kỳ, trực tiếp đột phá tới Phá Không cảnh trung kỳ.

Nhưng mà hắn không có đột phá, muốn tu luyện một môn công pháp tới đại thành, sau đó mới đột phá.

- ha ha, mới nhập môn đã âm tàn như vậy đã nói rõ hai khả năng. Hoặc là thực lực hắn đủ cường đại, hoặc là hắn là kẻ ngu. Nhưng mà ta lại càng cảm thấy cái đầu tiên giống hơn. Cho nên ta muốn đi qua xem.

Bạch y nhân gọi là Cảnh Hồng kia lạnh nhạt nói, trong mắt hiện lên vẻ hứng thú.

Hắn cũng không có liên minh thuộc về mình, cũng không phải là không có người thuần phục. Mà là đạt tới thực lực như hắn, có liên minh hay không cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

- Như vậy cũng tốt, ta cũng có chút hứng thú, cùng đi vậy.

Người lên tiếng hỏi cũng cười nhạt một tiếng, cùng Cảnh Hồng một chỗ, trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ.

Nếu như là đệ tử lâu năm thì còn có thể nhận ra thanh niên này là ai, không phải là người khác mà chính là Bạch Khê đứng thứ ba trên Phá Không tiềm lực bảng.

Có thể xếp vị trí thứ ba trên Phá Không tiềm lực bảng đã nói rõ ít nhất có được năng lực chiến đấu với cường giả Phá Không cảnh sơ kỳ. Thực lực chiến đấu như vậy có thể nói là đáng sợ...

..

- Ngươi nói cái gì? Không ngờ Vân Phong lại đả thương đệ tử lâu năm tới khiêu khích rồi treo trên cây?

Trogn tiểu viện đệ tử nhập môn ở lại, sắc mặt Âu Dương Thế Hùng cứng ngắc, không thể nào tin nổi.

- Đúng vậy a. Ta tận mắt nhìn thấy.

Đệ tử nhập môn gọi là Trương Bách kia dường như biết rõ đối phương có loại vẻ mặt này cho nên mới bất đắc dĩ lắc đầu.

Khi vừa mới biết được tin tức này, dường như hắn còn khoa trương hơn Âu Dương Thế Hùng, trực tiếp nhảy dựng tại chỗ.

- Cái này... Tên này không còn muốn sống nữa sao? Đắc tội đệ tử lâu năm, nhất định sẽ bị trả thù.

Âu Dương Thế Hùng nói tới đây vội vàng đi ra ngoài.

- không được, ta phải nói cho hắn biết, bảo hắn trốn đi.

- Đừng đi, ngươi điên rồi sao? Hắn làm như vậy nhất định đã bị các đệ tử cũ nhìn vào, muốn tránh nhất định không tránh được. Bây giờ ngươi đi qua, một khi bị nhận định làm đồng lõa của hắn, khi đó

phiền phức sẽ rất lớn.

Nhìn thấy động tác của hắn, Trương Bách vội vàng giữ chặt hắn, có chút lo lắng nói.

- Đồng lõa? Bị nhận là đồng lõa cũng không sao. Lúc chiến đấu Vân Phong đã cho ta mặt mũi, ta thiếu hắn một nhân tình. Nếu như không làm gì, cho dù an toàn thì cũng không phải là hành vi của Âu Dương Thế Hùng ta.

Âu Dương Thế Hùng vẻ mặt chính nghĩa, giãy dụa khỏi tay trương Bách.

- Ngươi..

Nhìn thấy bộ dáng kiên định của hắn, Trương Bách lắc đầu.

- Được rồi, ngươi đã đi thì ta đi cùng ngươi, bất kể thế nào Vân Phong ra tay giáo huấn những đệ tử lâu năm này cũng là xả giận cho đệ tử nhập môn như chúng ta.

- Được.

Không ngờ lúc này đối phương lại còn đứng về phía mình, Âu Dương Thế Hùng cảm động, gật gật đầu. Sau đó hai người bước ra ngoài..

..

- Lão đại, như vậy... Thực sự không có chuyện gì chứ?

Nhìn đám đệ tử lâu năm vốn cao cao tại thượng lúc này hoàn toàn không có tôn nghiêm, bị treo trên cây, hai mắt Trúc Âm trợn trừng, nuốt nước bọt.

- Có việc? Có chuyện gì sao? Đây là bọn hắn tự mình tìm phiền phức, không giết bọn chúng ta đã rất nể tình rồi.

Nhiếp Vân lạnh nhạt nói, hoàn toàn không để ý.

Căn cứ vào lý giải của hắn về môn quy của Hóa Vân tông, chỉ cần không có giết chết những người này thì trưởng lão đoàn cũng sẽ không ra mặt can thiệp. Dù sao đây là tranh đấu giữa các đệ tử với nhau. Ngươi bị vũ nhục chỉ có thể nói ngươi không có thực lực mà thôi.

Đường dường là đệ tử Hóa Vân tông, tu luyện nhiều năm ở trong tông môn như vậy lại bị một đệ tử nhập môn thu thập. Nếu như trưởng lão lại ra tay, thực sự không gánh nổi việc mất mặt này.

Bọn hắn đã không ra mặt can thiệp thì sao Nhiếp Vân phải sợ hãi cơ chứ?

Mà thực lực của hắn tuy rằng không phải là đối thủ của mấy tên top đầu Phá Không tiềm lực bảng, nhưng mà đối phương muốn giết hắn, cũng không có dễ như vậy.

- Ngươi... Ngươi dám treo chúng ta ở đây, ngươi muốn chết...

Hai người đang nói chuyện với nhau thì một đệ tử cũ có tu vi Hạp Hư cảnh trung kỳ tỉnh lại, nhìn thấy mình bị treo trne cây, hắn tức giận tới mức khuôn mặt đỏ lên, lớn tiếng kêu gào.

- Minh chủ chúng ta sẽ nhanh chóng qua đây, chỉ cần minh chủ tới, ngươi nhất định sẽ phải chết.

Trước kia Nhiếp Vân chỉ dùng thiên phú Tiên Âm sư đánh cho bọn hắn bất tỉnh, cũng không có ra tay độc ác, cho nên thời gian hôn mê cũng không dài. Một khi tỉnh lại thì những người khác cũng nhanh chóng tỉnh lại.

Bọn hắn vừa mới tỉnh lại cũng nhanh chóng nhìn thấy mình bị treo lên cây, cả đám đều cảm thấy giận sôi lên, sắp phát điên.

Từ trước tới nay đều là đệ tử lâu năm giáo huấn đệ tử nhập môn, cướp bóc một phen. Hiện tại chẳng những bị đệ tử nhập môn đánh mà còn bị treo lên trên cây, mất hết mặt mũi.... Chuyện này chỉ sợ sẽ khai sáng trong lịch sử Hóa Vân tông, mà nhóm người bọn hắn sẽ là ví dụ được mang ra nói mãi.

- Tiểu Hổ, ngươi cho đám người này vài cái tát. Không nên nặng tay, chỉ cần làm cho bọn hắn không nói nhảm là được.

Thân thể nhoáng lên, Tiểu Hổ bay ra khỏi Tử Hoa động phủ.

Từ lúc hắn rời khỏi Kiếm Thần tông tới lúc này đã được chừng ba tháng, Tiểu Hổ đã phục dụng Yêu Hổ Tôi cốt đan, một đường tấn cấp, chẳng hững thành công đột phá Hạp Hư cảnh mà thời khắc mấu chốt ngũ trảo kim long còn trợ giúp một chút. Hiện tại chẳng những nó có thể chất yêu hổ mà thực lực càng đạt tới Hạp Hư cảnh đỉnh phong, cho dù Nhiếp Vân chiến đấu với nó cũng chưa chắc có thể chiến thắng nó.

- Vâng.

Tiểu Hổ gần đây không sợ trời không sợ đất, hoàn toàn nghe theo lời phân phó của Nhiếp Vân.

- Sưu...

Thoáng cái nó đã bay qua, một loạt tiếng tan giòn giã vang vọng

- Ngươi... Thật ác độc.

Không ngờ thiếu niên này chẳng những treo đệ tử cũ như bọn hắn ở trên cây mà còn dám để cho yêu thú đánh vào mặt bọn hắn, sắc mặt cả đám đỏ lên, thế nhưng cũng không có biện pháp gì khác.

Bị người ta treo trên cây đã bị hạ cấm chế, không có cách nào rời đi, hơn nữa cho dù có thể rời đi thì nhất định cũng không phải là đối thủ của thiếu niên này.

------oOo------

Chương 928: Ai tới bồi thường?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đáng giận. Dám treo người Lăng Thiên minh ta lên cây, ngươi

muốn chết?

Đột nhiên một tiếng rít gào phẫn nộ từ đằng xa vang lên, một thủ ấn cực lớn hung

hăng đánh về phía Tiểu Hổ.

Thủ ấn này dày rộng mấy chục trượng, còn chưa đánh xuống đã có vô số đạo cương phong hình thành xu thế nhưng hỗn nguyên, khí tức làm cho người ta sợ hãi.

- Nhất khí Hỗn nguyên chưởng? Không ngờ lại đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên?

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

Nhất Mạch hỗn nguyên chưởng là chưởng pháp Chí Tôn đỉnh phong, là một trong thập đại vũ kỹ gần với chưởng pháp vô thượng trong Hóa Vân tông. Nhất mạch hướng nguyên, tung hoành bát phương, liên miên không dứt.

Bộ chưởng pháp này tổng cộng có ba loại cảnh giới, hướng nguyên, hợp nguyên, hỗn nguyên. Mà nhìn bộ dáng của chiêu này đã tạo thành xu thế chu thiên hỗn nguyên, rất hiển nhiên đã đạt tới cấp bậc cao nhất. Tuy rằng lăng lệ ác liệt không bằng vũ kỹ vô thượng, nhưng mà sự uy hiếp và lực công kích tạo ra cũng không kém nhiều.

Không hổ là nhân vật có thể xếp trong top mười Phá Không tiềm lực bảng, có thể lý giải chưởng pháp như vậy, đánh ra uy thế như thế, so với hai người Hồ Khuê, Tang Hồng Y còn cường đại hơn nhiều.

- Thật mạnh.

Ánh mắt Nhiếp Vân ngưng trọng, Trúc Âm bên cạnh thì càng cảm thấy thiên địa sụp đổ, trong lòng có cảm giác vô lực.

Tuy rằng thực lực hắn đã đạt tới Hạp Hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong, át chủ bài ra hết có lẽ có thể chiến với Hạp Hư cảnh hậu kỳ, thậm chí

là đỉnh phong. Nhưng mà tu vi cơ bản của hắn chỉ là dựa vào đan dược, các loại phương pháp quán đỉnh mà vào. Chém giết sinh tử, lĩnh ngộ cảnh giới còn thua một bậc.

Có lực lượng một vạn cân nhưng mà không biết lực lượng một vạn cân này từ đâu mà tới. Có thể mạnh mẽ cường công thế nhưng nếu muốn vận chuyển như ý, thông thuận thì vẫn còn kém không ít.

Có thể trở thành đệ tử Hóa Vân tông, mỗi một người đều có kỳ ngộ quá lớn. Rất nhiều người chỉ hai mươi tuổi đã đạt tới Thiên Kiều cảnh, Hạp Hư cảnh. Nhưng mà sau khi tiến vào tông môn, nghỉ ngơi mười năm, hai mươi năm, thậm chí là trăm năm, ngàn năm vẫn bối hồi ở Hạp Hư cảnh. Giống như đám người Hồ Khuê, Tang Hồng Y vậy, bọn hắn cũng đã mấy trăm tuổi.

Cũng không phải là sau khi tiến vào tông môn tu luyện chậm lại, mà là củng cố trụ cột, lĩnh ngộ thêm ý cảnh, sinh tử, khiến cho tu vi càng trở nên cô đọng, thi triển lực lượng ra dễ dàng hơn.

Đạt tới Thiên Kiều cảnh, trong lòng câu thông thiên địa chi kiều, đã bắt đầu tiếp xúc với thiên địa đại đạo. Hạp Hư cảnh càng có yêu cầu với lĩnh ngộ cảnh giới, lực lượng đơn thuần trước mặt người có thực lực như vậy đã vô dụng.

Muốn tấn cấp trong Hạp Hư cảnh, mỗi một cấp bậc nhỏ đều cần lý giải sâu đậm về cảnh giới. Chính bởi vì như vậy cho dù thiên tài như là Tang Hồng Y, Hồ Khuê, mấy trăm năm qua, hơn ngàn năm cũng vẫn bị vây ở Hạp Hư cảnh đỉnh phong, không có cách nào tấn cấp.

Mà điểm ấy Nhiếp Vân hoàn toàn khác với bọn hắn, kiếp trước lĩnh ngộ cảnh giới đầy đủ cho nên thứ chênh lệch chỉ là kỳ ngộ mà thôi.

Cái gọi là kỳ ngộ có liên quan tới tinh thần, trạng thái, vận khí, tâm lý. Cho nên mặc dù Nhiếp Vân có lĩnh ngộ cảnh giới kiếp trước, nhưng mà chỉ đại biểu cho tỷ lệ đột phá của hắn cao hơn người khác. Còn cần phải có đủ kỳ ngộ mới được. Một khi kỳ ngộ vừa tới mới có thể thành công tấn chức, nước chảy thành sông.

- Ha ha, là minh chủ chúng ta tới, đám tôm tép nhập môn như các

ngươi, gia hỏa đáng chết kia nữa, lần này các ngươi chết chắc.

Nhìn thấy người còn chưa tới đã phát ra một chiêu kinh thiên động địa. Một đệ tử khuôn mặt vặn vẹo, sưng húp ở trước mặt Tiểu Hổ rống lớn.

Tuy nhiên, hắn còn chưa có nói xong thì đã cảm thấy cổ bị nắm, đã bị Tiểu Hổ nâng lên làm lá chắn.

- Ah... Không được. Tiêu Lăng sư huynh, không nên động thủ.

Tiếng cười hung hăng càn quấy trong nháy mắt nghẹn lại cổ họng, những đệ tử hưng phấn này sợ tới mức chân tay mềm nhũn.

Tiểu Hổ đã sớm được Nhiếp Vân bày mưu tính kế, một khi có người tới ngăn cản, mặc kệ thực lực mạnh yếu ra sao đều đem đám đệ tử cũ này ra làm lá chắn là được. Hắn không tin, đối phương dám đánh chết thuộc hạ.

- Ngươi...

Ầm ầm.

Quả nhiên chưởng lực khổng lồ như muốn làm cho thiên địa lật úp còn chưa triệt để đánh xuống thì một tiếng hừ mang theo phẫn nộ tới cực điểm đã ầm ầm bộc phát. Chưởng ấn biến mất, một bóng người xuất hiện trước mắt mọi người.

Chính là Tiêu Lăng một đường chạy tới đây.

Lúc này sắc mặt Tiêu Lăng khó coi vô cùng, đã sớm bởi vì bị Đạm Đài tiên tử cự tuyệt mà tức giận, lúc này càng như đổ thêm dầu vào lửa, nếu không phải cố kỵ đánh chết thuộc hạ thì sợ rằng hắn đã dùng đại pháp lực triệt để phá hủy nơi này.

- Ngươi là Vân Phong kia sao?

Tới nơi, Tiêu Lăng quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân.

Dùng ánh mắt của hắn đương nhiên có thể nhìn ra Tiểu Hổ là yêu

thú, mà chủ nhân của Tiểu Hổ chính là thiêu niên gọi là Vân Phong này.

- Không sai.

Nhiếp Vân gật gật đầu

- Tốt, tốt, tốt.

Sắc mặt Tiêu Lăng dữ tợn, nhìn thấy yêu thú như tiểu Hổ tát vào mặt thuộc hạ mình, hắn hít sâu một hơi, đè lửa giận xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nhiếp Vân, hừ lạnh.

- Xem ra đệ tử mới nhập môn lần này càng ngày càng không có quy củ, ta còn tưởng rằng có bao nhiêu thực lực, Hạp Hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong? Hừ, cũng không có gì đặc biệt. Hiện tại ta cho ngươi hai lựa chọn, thứ nhất ngay lập tức thả ngươi ra, xuất ra trăm vạn linh thạch tuyệt phẩm, lại chịu nhận lỗi với Lăng Thiên minh ta, như vậy chuyện này ta sẽ bỏ qua. Thứ hai, ta cũng không ngại lấy lớn hiếp nhỏ, khiến cho ngươi vì chuyện ngày hôm nay mà trả một cái giá khó có thể thừa nhận.

- Một trăm vạn linh thạch tuyệt phẩm? Ngươi muốn tiền tới điên rồi sao?

Nghe thấy hắn nói vậy, vẻ mặt Nhiếp Vân cổ quái.

Một trăm vạn linh thạch tuyệt phẩm, Thái thượng trưởng lão Hóa Vân tông cũng không cầm ra được, hắn ta lại bảo mình lấy ra nhận lỗi, đầu óc người này bị hỏng rồi sao?

- Tốt tốt, ngươi đã lựa chọn con đường thứ hai, như vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Đi về phía trước một bước, hai mắt Tiêu Lăng co lại, một cỗ khí thế ngập trời lập tức tràn ra, bắn thẳng lên trên mây mù.

- Tiêu Lăng, tiểu tử này đắc tội với Huyễn Thương minh ta, vẫn nên giao cho ta xử lý thì hơn a.

Hắn còn chưa kịp động thủ thì đã nghe thấy tiếng xé gió sau lưng vang lên, ngay sau đó cũng có một bóng người phong trần, mệt mỏi bay tới.

------oOo------

Chương 929: Bồi thường (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người này vừa tới những đệ tử lâu năm tới xem náo nhiệt cũng bay tới, cả đám rậm rạp chằng chịt tạo thành một vòng, ước chừng có mấy trăm người.

Đệ tử mới nhập môn đã khiêu chiến tôn nghiêm của đệt ử lâu năm, chuyện này thực sự tạo thành oanh động quá lớn, các đệ tử đều muốn đến xem, rốt cuộc là vị ngưu nhân nào dám làm vậy, đồng thời còn có kết quả như thế nào.

- Cát Hoan?

Tiêu Lăng quay đầu, nhìn thấy người tới lập tức hất ống tay áo lên.

Hắn và Cát Hoan là đối thủ cũ của nhau, liên minh hai người kiến tạo thành càng đối chọi gay gắt, cho dù lần này có chung địch nhân thì cừu nhân gặp mặt cũng vẫn không có sắc mặt gì tốt.

- Tiểu tử, ta không thể không thừa nhận ngươi rất hung hăng càn quấy.

Cát Hoan đáp xuống mặt đất, nhìn thuộc hạ bị treo lên trên cây, vẻ mặt cũng âm lãnh vô cùng.

- Tuy nhiên, hung hăng càn quấy thì phải có thực lực xứng đôi, chỉ sợ thực lực của ngươi còn xa chưa đủ.

Cát Hoan cũng không giống như Tiêu Lăng trực tiếp ra tay, mà nhìn thiếu niên vẫn không sợ hãi trước mắt, lại vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay, miệng hừ nhẹ.

- Thực có xứng hay không không phải ngươi nói là được.

Không quan tâm tới đám đệ tử cũ vờn quanh, Nhiếp Vân lạnh nhạt nói. Hắn quay đầu nhìn lại thì đã thấy hai chân Trúc Âm run rẩy, sác mặt tái nhợt, sợ tới mức sắp đứng không nổi. Nhìn tiểu tử này bình thường miệng lưỡi lưu loát, nhưng mà vào lúc mấu chốt cũng không có gì đặc biệt.

- Quá nhiều đệ tử lâu năm...

Chẳng những Trúc Âm biến thành như vậy mà ngay cả Âu Dương Thế Hùng từ phía sau đang định đi lên giúp cũng vậy. Sắc mặt hắn và Trương Bách đều biến thành màu đen, sắp té xỉu.

Mấy trăm vị đệ tử cũ... Xong, lần này hết thật rồi.

Nghĩ tới chuyện này sẽ huyên náo rất lớn, thế nhưng bọn hắn lại không ngờ rằng huyên náo lớn tới như vậy.

Bị đám đệ tử Hạp Hư cảnh lâu năm vây quanh, coi như là cường giả Phá Không cảnh cũng không có cách nào đào thoát a.

Nghĩ vậy hai người đồng thời lo lắng cho Vân Phong.

- Rất tốt, người không biết vô tri. Xem ra ta không cho ngươi một chút giáo huấn thì ngươi không biết trời cao đất rộng. Tiêu Lăng, ngươi ra tay hay là ta ra tay?

Nghe thấy thiếu niên nói vậy, sắc mặt Cát Hoan càng thêm âm trầm, hai tay xiết tchặt, thanh âm lạnh lùng mà tràn ngập sát ý.

- Chuyện của Lăng Tiêu minh ta đương nhiên ta phải đích thân ra tay....

Tiêu Lăng còn chưa nói hết thì đã thấy thiếu niên phía trước đột nhiên tiến lên phía trước.

- Câm miệng.

Một tiếng quát lạnh vang lên, tựa như kim loại va chạm, khiến cho suy nghĩ của hai người đồng thời choáng váng.

- Ngươi...

Không ngờ tới tiểu tử này dám quát mình, hơn nữa lại còn không lưu tình như vậy, sắc mặt hai người thoáng cái đỏ lên, thiếu chút nữa bạo tạc.

- Được rồi, Minh chủ Lăng Tiêu minh và Huyễn Thương minh đều tới, vậy chúng ta thương nghị xem các ngươi tùy tiện xông vào tiểu viện ta sẽ phải bồi thườn gbao nhiêu.

Ngắt lời nói nhảm của hai người này, Nhiếp Vân lạnh nhạt nói.

- Cái gì?

Tất cả đệ tử cũ đều sững sờ, hai mắt thiếu chút nữa rớt xuống mặt đất.

Bị những đệ tử cũ này vây quanh, Minh chủ hai đại liên minh đi tới, dựa theo suy đoán bình thường, gây ra động tĩnh lớn như vậy, tiểu tử gọi là Vân Phong này có lẽ sẽ lập tức nhận lỗi, thừa nhận sai lầm mới đúng. Ai ngờ chẳng những hắn không có nhượng bộ mà còn muốn đối phương bồi thường.

Chúng ta không nghe nhầm chứ?

Chẳng những các đệ tử này cảm thấy sắp điên mà ngay cả Tiêu Lăng, Cát Hoan cũng giận quá hóa cười.

- Tốt, tốt. Ta thấy ngươi muốn bồi thường tới điên rồi. Rất không tồi.

Bởi vì cười quá trớn mà hàm răng của hai người va chạm vào nhau tạo thành tiếng khanh khách. Thế nhưng đồng thời trong lòng hai người lúc này cũng tức giận tới mức run rẩy.

- Tông môn đã cấp tiểu viện này cho ta thì nó là của ta. Thuộc hạ các ngươi không chút lịch sự nào, chưa được cho phép đã xông

vào, đã phá hỏng quy củ. Vi khiển trách, mỗi người các ngươi bồi thường cho ta năm vạn linh thạch tuyệt phẩm, như vậy chuyện này sẽ thôi.

Không để ý tới hai người đang tức chết, Nhiếp Vân quay đầu, thản nhiên nói.

- Tiểu Hổ, mang đệ tử Lăng Thiên minh và Huyễn Thương minh xuống.

- Vâng.

Hai mắt Tiểu Hổ sáng ngời, một trảo chộp một đệ tử, từ trên cây thả người xuống.

- Có bồi thường hay không tự các ngươi nhìn đi. Nếu như minh chủ các ngươi mặc kệ sống chết của các ngươi, như vậy chắc hẳn danh dự của liên minh sẽ mất sạch a.

Đi tới trước mặt hai đệ tử này, Nhiếp Vân lạnh nhạt nói.

- Ngươi muốn làm gì? Chẳng lẽ dám giết đệ tử đồng môn?

Nghe thấy hắn nói vậy, mọi người đều nghe ra hương vị không quá hữu hảo, không biết thiếu niên này muốn làm gì.

Hóa Vân tông không ngại đệ tử đồng môn tranh đấu, nhưng mà lại không cho phép đệ tử chém giết lẫn nhau. Bọn hắn không tin Vân Phong này không biết quy củ, dám giết chết đệ tử cũ.

- Vân Phong, không được làm quá phận, còn không may thả ngươi.

Cát Hoan hô lớn.

- Muốn bồi thường? Ngươi cứ mơ đi, ta không tin ngươi thực sự có can đảm đánh chết những đệ tử cũ như chúng ta.

Tiêu Lăng cũng hừ lạnh một tiếng.

- Không dám? Ha ha, còn chưa có chuyện gì mà ta không dám.

Tiêu Lăng, Cát Hoan, giao bồi thưởng a, lập tức xéo đi. Như vậy ta sẽ không làm quá phận, nếu không đừng trách ta không nhắc nhở các ngươi.

Lười biếng duỗi người một cái, Nhiếp Vân không để ý tới hai người uy hiếp mà lạnh nhạt nói.

- Cái gì?

Nghe thấy đối phương nói vậy, cùng với vẻ mặt không thèm quan tâm của đối phương, Tiêu Lăng, Cát Hoan giận sôi lên, muốn bạo tạc, nổ tung.

Đường đường là cường giả xếp hạng thứ mười Phá không tiềm lực bảng, ho một tiếng là có một đám đệ tử hạch tâm run rẩy, là một đại nhân vật như vậy không ngờ lại bị người ta kêu xéo đi trước mắt. Phần nhục nhã này thực sự quá lớn.

Tuy nhiên Vân Phong này cũng không sai, một khi liều lĩnh ra tay sẽ tạo thành chuyện Minh chủ không để ý tới sống chết của thuộc hạ, sẽ làm ảnh hưởng tới liên minh rất lớn. Nhất định sẽ mất đi toàn bộ danh dự, sụp đổ cũng là chuyện sớm muộn.

- Tiểu tử, hôm nay xem như ngươi lợi hại. Mọi người đều lùi một bước. Như vậy đi, chúng ta quyết đấu công bằng, nếu như ta chiến thắng thì ngươi thả toàn bộ bọn chúng ra, sau đó bồi thường. Nếu như ta thua ta có thể nhận sai, chuyện này cứ như vậy cho qua, thế nào?

Cắn răng tạo thành tiếng lạch cạch, Tiêu Lăng hung ác nói.

- Mọi chuyện nên chừa một đường lui, không nên làm chuyện quá tuyệt, cho dù thực lực ngươi không kém nhưng mà cũng chỉ là một đệ tử nhập môn. Nếu như làm quá tuyệt nhất định sẽ gây ra phiền toái cho bản thân mình.

Cát Hoan cũng cố nén tức giận, lên tiếng.

------oOo------

Chương 930: Bồi thường (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đừng có nói nhảm nhiều như vậy, xem ra các ngươi không muốn bồi thường. Ha ha...

Thấy bọn hắn không có ý định giao tiền, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, quay người nhìn về phía tên đệ tử cũ đang bị Tiểu Hổ nắm lấy cổ.

- Xem ra mạng các ngươi trong mắt minh chủ các ngươi cũng không đáng tiền. Nhiều mạng người như vậy ngay cả năm vạn linh thạch tuyệt phẩm cũng không đưa ra. Ài, đáng thương cho các ngươi còn trung tâm như vậy.

Nói xong bàn tay hắn đưa về phía trước.

Phanh Phanh.

Phốc.

Liên tục có vài đạo thanh âm giòn giã vag lên, trong ánh mắt hoảng sợ của tên đệ tử này, hắn kêu thảm, tay, chân, đầu cũng giống như Thiết Hợp, bị biến thành nhân côn.

- Nhị vị minh chủ, cho các ngươi.

Gọt người ta thành nhân côn, tay Nhiếp Vân run lên, ném hắn tới trước mặt hai người Tiêu Lăng.

Sưu.

Ngay lúc đó thân ảnh Tiểu Hổ nhoáng lên, lần nữa chộp một đệ tử vào trong tay, ánh mắt âm trầm, dường như cũng muốn giống như Nhiếp Vân vậy, gọt người khác thành trường côn.

- Dừng tay.

- Dừng tay.

Nhìn thấy cách làm tàn nhẫn của Nhiếp Vân, sắc mặt Tiêu Lăng, Cát Hoan lập tức đại biến, cùng thét lớn.

Nếu như thực sự không quản, để cho đám thuộc hạ này bị gọt thành trường côn, như vậy có cứu về cũng bị phê.s

Thế nhưng... Nếu như giao tiền ra, như vậy hai đại liên minh sẽ không còn tôn nghiêm nữa.

- Bồi thường, ta sẽ dừng tay.

Nhiếp Vân nhìn hai người, cười nhạt một tiếng.

- Tiểu Hổ, ta thấy nhị vị minh chủ này chỉ biết lo cho chính mình, khi vơ vét của cải bọn hắn dùng những thuộc hạ đáng thương này, tới lúc này chắc chắn sẽ không lấy ra, ngươi động thủ đi.

- Vâng.

Hai mắt Tiểu Hổ sáng ngời, gầm rú một tiếng, bàn tay biến thành móng vuốt xé về phía trước.

Phốc Phốc....

Lại có vài tiếng kêu thảm vang lên, đệ tử cũ bị Tiểu Hổ chộp vào trong tay cũng kêu thảm, biến thành nhân côn.

Mặc dù có cảm tình sâu đậm với Hóa Vân tông, nhưng mà đối với những gia hỏa tự cho là đúng này Nhiếp Vân vẫn không lưu tình. Tông môn cường đại không phải cần những đệ tử phế vật chuyên làm theo ý mình này, mà là cần người đoàn kết một lòng.

Kiếp trước khi hắn gia nhập Hóa Vân tông, tông môn đã bị tám đại tông môn vây công, triệt để suy tàn. Lúc này Hóa Vân tông đã triệt để không còn quang mang của đệ nhất tông môn, những đệ tử may mắn còn sống sót biết rõ tầm quan trọng của vinh dự tông môn, cho nên trợ giúp lẫn nhau, đoàn kết hữu ái. Cho dù cũng có liên minh, nhưng mà cũng không có ức hiếp, tranh đấu với nhau.

Rất khác với hiện tại, ai cũng coi mình là lớn nhất, tâm tính mù quáng, tự mãn.

Nếu như luôn ôm tâm tư thiên tài thiên hạ đều nằm trong Hóa Vân tông, tông môn này sớm muộn cũng bị rơi vào trong vết xe đổ kiếp trước.

Cho nên sở dĩ Nhiếp Vân ra tay ác như vậy cũng không phải là vô lý. Cũng không phải là làm cho hả giận. Là hắn muốn nói cho toàn bộ đệ tử tông môn biết, thiên tài ở đâu cũng có, cũng không phải chỉ có Hóa Vân tông mới mạnh nhất. Có đôi khi tán tu cũng có thể đánh bại ngươi, khiến cho ngươi bất lực, không thể làm gì.

- Gia hỏa này thật độc ác, ta có hứng thú với tiểu tử này.

Trên một ngọn cây cách rất xa đám người, bạch y nhân Cảnh Hồng vừa mới bay tới, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như trước, không có chút cảm tình nào. Khóe miệng nhếch lên, tỏa ra vẻ tiêu sái.

- ha ha, người khiến cho ngươi có hứng thú không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu.

Bạch Khê nghe đối phương nói như vậy, nhớ tới sự biến thái của đối phương, miệng không khỏi cười khổ một tiếng.

Cảnh Hồng ở trong toàn bộ Hóa Vân tông hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất nhân dưới Phá Không cảnh, ngay cả Phá Không cảnh sơ kỳ chỉ sợ cũng có thể đánh chết. Dùng tâm tính cuồng chiến đấu của hắn, bị hắn vừa ý, chắn chắn không phải là chuyện gì tốt.

Nói xong Bạch Khê nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Tiểu tử này dám làm như vậy quả thực cả gan làm loạn. Lần này Tiêu Lăng và Cát Hoan kia phải khóc rồi. Không bồi thường mấy thuộc hạ này của hắn đều tàn phế. Giao thì càng mất mặt, danh tự mất đi, thú vị, thú vị.

- Ngoan độc mới tốt, chỉ có nhân tài tàn nhẫn thì tu vi mới ngày càng cao, mới có thể sống sót tốt. Tiểu tử này nếu như không vẫn

lạc, lần tranh đoạt Phá Không tiềm lực bảng lần này nhất định sẽ vô cùng thú vị. Chỉ sợ trong top mười sẽ có biến động rất lớn. Thậm chí top ba cũng có thể thay đổi thế cục vốn có.

Cảnh Hồng cười nhạt một tiếng.

- Cái gì? Top ba? Không có khả năng a. Tiềm lực bảng lần này chưa đầy một tháng nữa sẽ bắt đầu, cho dù thực lực hắn không kém, ra tay ngoan độc thì dù sao cũng chỉ là Hạp Hư cảnh sơ kỳ đỉnhh phong. Muốn hô phong hoán vũ trên Tiềm lực bảng, chỉ sợ còn chưa đủ.

Bạch khê sững sờ.

Tuy rằng đánh lòng của hắn cũng đánh giá cao Vân Phong này, nhưng mà nghe được lời nói của Cảnh Hồng, hắn vẫn có chút không tin.

- Người trong top mười Phá Không tiềm lực bảng đều tu luyện không dưới trăm năm, tuyệt đối là tuyệt thế thiên tài phối hợp với thời gian tu luyện dài dằng dặc như vậy, thực lực cường đại như yêu nghiệt. Vân Phong trước mắt này tối đa cũng chỉ có mười bảy mười tám tuổi, cho dù có thiên tài thì cũng không có khả năng gây ra bao nhiêu động tĩnh trên Tiềm lực bảng a. Nếu như để cho hắn ta tu luyện thêm ba mươi năm nữa, có lẽ có thể. Thế nhưng hiện tại chỉ còn cách lúc thi đấu Tiềm lực bảng chưa tới một tháng, muốn phá rối thế cục top ba... Tuyệt đối không có khả năng này.

- Ha ha, ngươi cứ chờ xem đi. Dám làm như vậy, hơn nữa lại không kiêng nể gì, ít nhất hai người Cát Hoan, Tiêu Lăng không phải là đối thủ của hắn.

Cũng không có giải thích, Cảnh Hồng cười nhạt một tiếng.

Vân Phong này không chiến đấu cho nên hắn cũng không nhìn ra được mạnh yếu ra sao, nhưng mà bằng vào trực giác chiến đấu nhiều năm, Cảnh Hồng hắn có thể cảm nhận được rõ ràng được một thứ ẩn chứa từ trong ra ngoài trên cơ thể của thiếu niên kia... Chính là Nguy hiểm...

Phá Không cảnh sơ kỳ cũng không khiến cho hắn cảm thấy nguy hiểm, mà trước mắt chỉ là một tiểu tử Hạp Hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong lại khiến cho hắn có cảm giác này, sao hắn không kỳ quái cơ chứ?

- Gia hỏa mười bảy mười tám tuổi khuấy động top ba Tiềm lực bảng sao? Chuyện này..

Tuy rằng Bạch khê không tin, nhưng mà chẳng biết tại sao trong lòng lại phát run. Khi ánh mắt lần nữa nhìn về phía đám người, cho dù tu vi dùng tu vi của hắn cũng không nhìn thấu được thiếu niên ở trong đám người kia.

- Ngươi..

Không biết Cảnh Hồng và Bạch khê đánh giá cao Nhiếp Vân, sắc mặt hai người Tiêu Lăng, Cát Hoan run rẩy, nhìn nhau.

------oOo------

Chương 931: Phong Vân minh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được, chúng ta giao.

Nương theo một tiếng gầm lên, cổ tay hai người đồng thời khẽ đảo, đều lấy ra một đống linh thạch.

Không nhiều không ít, đều là năm vạn khỏa.

Không có biện pháp, nhìn tư thế của một người một yêu sủng trước mắt này, chỉ cần không giao nhất định sẽ gọt đám người treo trên cây thành trường côn. Nếu như vậy hai minh chủ như bọn hắn sẽ thực sự nổi danh.

Hiện tại giao ra linh thạch còn có được thanh danh tốt, đợi tới khi thả hết thuộc hạ của hai người bọn hắn ra, bọn hắn nhất định sẽ đánh ra một kích lôi đình, chẳng những phải khiến cho đối phương

nôn ra còn phải khiến cho gia hỏa không biết trời cao đất rộng này biết được cái gì gọi là muốn sống không được, muốn chết không xong.

Cát Hoan và Tiêu Lăng đồng thời quyết định.

- Cũng không tệ lắm.

Thấy động tác của hai người, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, ống tay áo phất lên, lập tức thu một đám linh thạch vào trong nạp vật đan điền.

- Tiểu Hổ, ngươi giao ngươi cho bọn hắn đi.

Dường như cũng không để ý tới vẻ hung ác trong mắt hai người, Nhiếp Vân tùy ý khoát tay.

- Vâng.

Tiểu hổ gật đầu, bàn tya liên tục run lên, ném những đệ tử còn lại trên cây qua hai người Tiêu Lăng.

- Dám khiến cho Lăng Thiên minh ta khuất nhục như vậy, chết đi cho ta.

- Ta sẽ khiến cho ngươi nhổ đi toàn bộ những thứ mà ngươi đã lấy.

Tiếp nhận mấy thuộc hạ, hai người Tiêu Lăng, Cát Hoan đột nhiên hừ lạnh, hai người đồng thời ra tay.

Phanh.

Tuy nhiên, bàn tay hai người còn chưa tới trước mặt Nhiếp Vân thì đã cảm thấy một cỗ phong lôi chi lực cường đại tới cực điểm đột nhiên từ dưới đất bắn lên, đâm vào gan bàn chân bọn hắn.

Hai đại cao thủ tuyệt thế thoáng cái trúng chiêu, lập tức toàn thân cháy đen.

- Đây là cái gì? Không ngờ lại có thể đả thương hai đại cao thủ như

Tiêu Lăng và Cát Hoang chứ?

- Hai người này đều là cường giả trên Phá Không tiềm lực bảng, liên hợp lại ngay cả cường giả Phá Không cảnh sơ kỳ cũng có thể chiến một trận, sao lại bị đả thương?

Nhìn thấy hai người như là Lôi chấn tử, tóc tai cháy đen, bù xù, tất cả đệ tử cũ tới xem náo nhiệt cùng với đệ tử nhập môn giật mình.

Thực lực hai người Tiêu Lăng và Cát Hoan cũng có thể xếp thứ mười, thứ chín trên Phá Không tiềm lực bảng. Sức mạnh chỉ sợ có thể so với Phá Không cảnh sơ kỳ, người lợi hại như vậy không ngờ trong nháy mắt lại bị đánh thành như vậy. Cái này... Rốt cuộc là ai ra tay?

Tuy nhiên, bọn hắn còn chưa kịp ngạc nhiên thì đã biết rõ đáp án. Một bóng dáng cực lớn từ dưới mặt đất xông lên, là một đầu Bạch lang cực lớn, trên người có lông trắng bóng loáng như gấm. Bên mắt trái có khí lưu xoay tròn như gió, mắt phải có quang mang lập lòe như sấm sét. Trên người có từng đạo khí tức Phá Không cảnh nhộn nhạo, còn chưa có động đã khiến cho người ta có cảm giác áp bách, trầm trọng như núi.

- yêu thú bán bộ Phá Không cảnh hai thuộc tính Phong lôi?

- Thực sự đáng sợ. Loại yêu thú này cho dù là cường giả Phá Không cảnh sơ kỳ muốn thắng cũng không có khả năng. Sao lại mạnh như vậy được?

- Chẳng lẽ đây là át chủ bài của Vân Phong này? Khó trách dám khiêu chiến với đệ tử lâu năm, có được yêu thú cường đại như vậy, cho dù gặp được cường giả Phá Không cảnh sơ kỳ cũng không cần phải sợ hãi.

- Xem ra gia tộc hắn rất lợi hại, yêu thú này nhất định là gia tộc trợ giúp hắn hàng phục. Nếu không bằng vào tu vi Hạp Hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong, cho dù là Thuần thú sư cũng không hàng phục nổi a.

- Mặc kệ là ai hàng phục, có được yêu sủng như vậy chẳng khác nào có được cường giả Phá Không cảnh sơ kỳ bảo hộ. Tiêu Lăng,

Cát Hoan này không may rồi...

Nhìn thấy yêu thú đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người giật mình. Người ánh mắt tốt đã nhìn ra thực lực của đầu bạch lang này, mọi người tặc lưỡi không thôi.

Yêu thú bởi vì hình thể và pháp lực hùng hậu ẩn chứa trong cơ thể, bản thân đã cường đại hơn người đồng cấp. Huống chi đầu yêu thú này lại thiện hai loại thuộc tính Phong, Lôi, tốc độ cực nhanh, lực công kích lại mạnh. Cả hai trọng điệp, cho dù gặp phải cường giả Phá Không cảnh sơ kỳ cũng có thể thong dong rời đi.

Khó trách một đệ tử nhập môn đã dám hung hăng càn quấy, hóa ra lại có át chủ bài như vậy.

- hai đầu yêu sủng, một Hạp Hư cảnh đỉnh phong, một bán bộ Phá Không cảnh. Ha ha. Xem ra át chủ bài của vân Phong này so với trong tưởng tượng của ta còn nhiều hơn.

Cảnh Hồng nhẹ nhàng cười, duỗi người rồi nói.

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

- Đi? Không xem náo nhiệt sao?

Người còn lại sững sờ.

Hai người tới đây là vì xem náo nhiệt, hiện tại song phương còn chưa chiến đấu, chỉ thấy một đầu yêu thú đi ra, được không bù mất a.

- Thứ cần xem đã xem rồi. Chỉ cần Cát Hoan và Tiêu Lăng không ngốc thì sẽ không ra tay. Sau đó cũng không có chuyện gì để xem, đi thôi.

Bàn chân Cảnh Hồng nhẹ nhàng điểm vào nhánh cây, cả người sưu một cái đã biến mất tại chỗ, giống như thuấn di, căn bản không có ai nhìn thấy rõ tốc độ của hắn.

- Tiểu tử này.

Thấy hắn rời đi, Bạch Khê nghĩ một chút rồi cười khổ lắc đầu, cũng đuổi theo sát phía sau.

Quả thực không còn gì để xem, Vân Phong này có được yêu sủng Hạp Hư cảnh đỉnh phong và bán bộ Phá Không cảnh. Tiêu Lăng, Cát Hoan kia nhất định không phải là đối thủ, so với việc đứng đó tranh đấu miệng lưỡi còn không bằng thức thời rời đi.

Có thể trở thành người nổi bật trong đám đệ tử hạch tâm chắc hẳn hai gia hỏa này cũng có thể nhìn thấy rõ tình huống, sẽ không ngốc tới mức mạnh mẽ xông lên

- Thật mạnh.

Bọn hắn đến và đi không có khiến cho bao nhiêu người chú ý, chỉ có ánh mắt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Dùng ánh mắt của hắn có thể nhìn ra thực lực hai người này, so với Tiêu Lăng và Cát Hoan còn cường đại hơn quá nhiều.

Đương nhiên hai người đã không có địch ý thì hắn cũng không cần phải nghĩ nhiều. Hắn ngẩng đầu nhìn hai minh chủ tóc tai bù xù trước mắt.

- Yêu sủng bán bộ Phá Không cảnh, khó trách hung hăng càn quấy như vậy, hóa ra có át chủ bài như vậy, rất tốt. Chúng ta đi.

Tiêu Lăng vẻ mặt dữ tợn nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt tràn ngập hận ý. Tuy nhiên tia hận ý này do dự một chút thì cũng bị hắn giấu vào trong lòng, lại quay đầu phân phó với thuộc hạ một tiếng, sau đó đi thẳng về phía trước. Vừa mới đi vài bước lại dừng lại:

- Ta cảnh cáo ngươi, ngươi cũng đừng có đắc ý. Phá Không tiềm lực bảng không cho phép dùng yêu thú, đến lúc đó hi vọng ngươi có gan tham dự. Một khi để ta gặp phải ta sẽ không lưu tình đánh chết ngươi đâu.

------oOo------

Chương 932: Phong Vân minh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha, được rồi, vậy ta chờ ngươi đánh chết, hi vọng ngươi có thực lực này.

Đối với lời uy hiếp của hắn Nhiếp Vân không thèm để ý mà cười nhạt một tiếng.

- Hừ.

Thấy đối phương căn bản không coi lời uy hiếp của mình vào đâu, bộ dáng phong khinh vân đạm, sắc mặt Tiêu Lăng tái nhợt. Hắn cảm thấy nơi bị yêu thú đả thương run rẩy, thiếu chút nữa bất tỉnh cho nên lập tức quay đầu, nhanh chóng rời đi, một khắc cũng không muốn dừng lại.

Hôm nay thực sự mất mặt quá lớn, so với việc ở lại còn không bằng nhanh chóng rời đi.

- Ta không thể không thừa nhận ngươi ngoan độc, chuyện hôm nay Cát Hoan ta ghi nhớ, hi vọng ngươi có cơ hội trở thành đệ tử hạch tâm.

Cát Hoan cũng hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ âm tàn rồi quay người rời đi.

Từ lời nói đã biết được tên này còn độc ác hơn Tiêu Lăng.

- Ha ha, ta cũng hi vọng ngươi có cơ hội tham dự tranh đoạt Phá Không tiềm lực bảng.

Đối với lời uy hiếp của hắn, Nhiếp Vân chỉ dùng thanh âm mà bản thân hắn nghe thấy, hừ nhẹ một tiếng.

Nghe đối phương nói như vậy thân thể Cát Hoan dừng lại rồi khoát tay tiếp tục rời đi.

Hắn biết rõ từ giờ trở đi mình đã kết thù lớn với thiếu niên này, đã tới mức không chết không thôi.

Thấy hai người rời đi, những đệ tử cũ khác biết rõ không còn náo nhiệt để xem cho nên cũng liên tục tản ra.

Bọn hắn muốn quan sát chiến đấu, thế nhưng nó cũng không xảy ra. Chỉ là đồng thời bọn hắn cũng biết được trong hàng ngũ đệ tử nhập môn có một nhân vật hung ác xuất hiện, là người mà bọn hắn không thể trêu vào.

- Thật là lợi hại. Vân Phong, ngươi là Thuần Thú sư hay sao?

- Thật không ngờ tới ngươi lại hả giận cho đệ tử nhập môn chúng ta. Ha ha, lần này đám đệ tử cũ kia cho dù có gan lớn tới đâu cũng không dám làm gì chúng ta.

- Vân Phong, ngươi vẫn nên cẩn thận một chút, ta thấy Tiêu Lăng, Cát Hoang này cũng không phải là người quang minh chính đại gì. Một khi bị hai kẻ này ngáng chân sẽ rất phiền phức.

- Yên tâm đi. Vân Phong sư huynh có được yêu sủng thực lực như vậy, cho dù bọn chúng muốn gây phiền toái thì cũng phải suy nghĩ một chút.

Đệ tử cũ rời đi, những đệ tử nhập môn đều đồng loạt vây tới. Động tĩnh vừa rồi lớn như vậy, toàn bộ bọn hắn đều biết được chuyện xảy ra.

Mãi tới lúc này những đệ tử mới nhập môn kiêu ngạo mới biết được tán tu không hiện sơn lộ thủy này lại có được át chủ bài hung hãn, mạnh mẽ như vậy.

Nhất là Nam Cung Tuấn, biểu hiện trên mặt vô cùng khó coi, như là ăn phải một con chuột vậy. Nực cười hắn vẫn còn muốn giáo huấn người ta, hóa ra người ta căn bản không có coi hắn là gì. Nếu như thực sự đối phó, không nói đầu cự lang kia, chỉ tính đầu yêu sủng hình hổ trước mắt này, chỉ cần một móng vuốt cũng có thể đánh hắn thành bánh thịt.

- Đệ tử mới nhập môn mỗi một lần tới đều bị đệ tử cũ bắt nạt. Đây là lệ cũ, hiện tại chúng ta có Vân Phong như vậy, ta thấy không bằng cũng lập một liên minh đối kháng đi. Thứ nhất có thể làm cho chúng ta không bị bắt nạt, thứ hai cũng có thể đoàn kết lại, thu hoạch tài nguyên lớn hơn.

Âu Dương Thế Hùng đi tới, mở miệng nói.

Đệ tử hạch tâm thành lập liên minh, mục đích rất đơn giản. Đó chính là có thể đạt được tài nguyên lớn hơn trong tông môn, có trợ giúp với tu luyện. Bọn họ đều là đệ tử mới nhập môn, trước đó còn không biết nên gia nhập liên minh nào. Nhiếp Vân náo loạn một hồi như vậy, lập tức trở thành hạch tâm, trụ cột tinh thần của bọn hắn.

Gia nhập liên minh của đệ tử cũ nhất định sẽ bị bóc lộc, không bằng gia nhập với Vân Phong này, cùng lăn lộn có lẽ sẽ sống khá giả hơn một chút.

- Đúng vậy, Vân Phong, ngươi làm minh chủ đi, chúng ta nguyện ý nghe ngươi.

- Chỉ cần liên minh chúng thành lập, những đệ tử cũ kia nhất định không dám động thủ với chúng ta..

- Đệ tử mới nhập môn thì sao chứ? Chúng ta muốn để cho đám đệ tử cũ tự cho là đúng này biết chúng ta cũng không phải dễ trêu.

Quả nhiên, Âu Dương Thế Hùng nói như vậy khiên cho hai mắt mọi người tỏa ra tinh quang, nhìn về phía Nhiếp Vân, tràn ngập hưng phấn.

Liên minh có được một minh chủ cường đại sẽ làm chơi ăn thật. Đệ tử dưới trướng cũng có thể diện, Vân Phong bằng vào lực lượng một người đánh vào mặt của Tiêu Lăng và Cát Hoan, danh khí như mặt trời ban trưa. Nếu như hắn có thể lên làm Minh chủ liên minh, đối với sĩ khí và địa vị của mọi người đều có tác dụng trợ giúp cực lớn.

- Đúng vậy a lão đại, ta cũng thấy bọn hắn nói đúng. Không bằng chúng ta thành lập một liên minh a.

Trúc Âm cũng tiến lên khuyên bảo.

- Liên minh? Ta không có hứng thú.

Nhiếp Vân lắc đầu.

Đối với loại hình Liên minh này quả thực hắn không có hứng thú, theo hắn thấy, bất luận là hình thức tổ chức nào đều không bằng thực lực của bản thân mạnh mẽ, địa vị vững chắc.

- Cái này..

Âu Dương Thế Hùng đưa ra đề nghị liên minh nghe hắn nói như vậy sững sờ một chút, cười nói:

- Ta biết nhất định là ngươi sợ làm chậm trễ việc tu luyện. Yên tâm đi, chuyện liên minh ta và Trúc Âm quản lý, không cần ngươi hao tâm tổn trí, chỉ cần làm Minh chủ là được.

- Ồ? Được rồi.

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Vốn hắn không có dục vọng quá lớn với quyền lực, nếu như mê luyến quyền lợi thì trực tiếp ở lại Kiếm Thần tông là được, không cần phải thiên tân vạn khổ chạy tới Hóa Vân tông. Chính là bởi vì như vậy cho nên cũng không có hứng thú với Minh chủ liên minh gì đó.

Tuy nhiên, nhìn thấy ánh mắt tha thiết ước mơ của mọi người, Nhiếp Vân cũng biết, trong một đại tông môn, nếu như không có tạo thành thế lực, cho dù thực lực có mạnh hơn nữa cũng khó bảo đảm chu toàn, vẫn có chỗ không cân nhắc được. Do dự một chút, hắn vẫn gật đầu đồng ý.

- Như vậy, dược rồi. Ta sẽ đi chuẩn bị, Liên minh của chúng ta... Gọi là Phong Vân liên minh, được chứ?

Thấy hắn đồng ý, hai mắt Âu Dương Thế Hùng sáng ngời, nghĩ một

chút rồi đột nhiên mở miệng nói.

- Phong Vân minh? Minh chủ là Vân Phong, rất tốt.

- Ta cũng đồng ý, tên rất hay.

Nghe đề nghị của Âu Dương thế hùng, mọi người nhanh chóng đạt thành nhất trí.

Sau khi xác định được tên, mọi người bắt đầu thương nghị chi tiết, mà Nhiếp Vân cũng không có hứng thú với những chuyện như vậy cho nên hắn gọi tiểu Phong và Tiểu Hổ tới, một người hai thú lập tức đi vào tiểu viện.

------oOo------

Chương 933: Tọa kỵ của lão tổ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa rồi người đột nhiên nhảy lên từ mặt đất là Tiểu Phong. Tiểu Phong sau khi hấp thu tinh thạch Kim Quang Phong lôi thú và có vô số bảo bối của Nhiếp Vân cung ứng, chẳng những đạt tới Hạp Hư cảnh đỉnh phong mà càng đột phá gông cùm, tiến thêm một bước đạt tới bán bộ Phá Không cảnh.

Thực lực như vậy so với Kim Quang Phong Lôi thú trước đó còn mạnh hơn một tia.

Vừa rồi Nhiếp Vân cho nó một đạo Địa hành chi khí, để cho nó ẩn giấu dưới mặt đất, xuất kỳ bất ý, một chiêu đánh hai người Tiêu Lăng bị trọng thương.

Nếu không phải như vậy, bằng vào thủ đoạn bảo vệ tính mạng của hai người tiêu Lăng, Cát Hoan, muốn đơn giản xóa bỏ nhuệ khí của bọn chúng quả thực không đơn giản.

Lăng Tiêu đỉnh, Hóa Vân tông huy hoàng khí thế.

Lúc này có một lão giả đang khoanh chân ngồi ở trong đại điện, hai mắt đóng chặt, trên người không ngừn có quang mang lờ mờ, quang mang thời gian lập lòe, phụ trợ cho hắn càng thêm siêu thoát ngoại vật, thực lực phi phàm.

- Võ Huân sư huynh, lần này trong đám đệ tử mới nhập môn dường như lại có một hạt giống tốt!

Đột nhiên, bên ngoài điện lại có một vị lão giả đi đến, còn chưa đi tới đến trước mặt thì đã vừa cười vừa nói.

- Hạt giống tốt? Chẳng lẽ là Võ Đạo sư?

Lão giả gọi là Võ Huân ngừng lại, sau đó mở miệng thôn phệ sạch sẽ khí tức chung quanh, sau đó lại mở miệng hỏi.

- Võ Đạo sư? Võ Đạo sư là thiên phú đặc thù bài danh top mười nào có dễ tìm được như vậy chứ? Là một vị Thuần Thú sư!

Người đến kẽ cười rồi lắc đầu, nói.

- Thuần Thú sư? Thuần Thú sư có cái gì mà hưng phấn chứ? Trước kia cũng không phải là chưa từng có qua!

Võ Huân lơ đễnh nói.

Thiên phú Thuần Thú sư bài danh cũng không gần phía trước, trong lịch sử của Hóa Vân tông cũng có số lượng không ít, cũng không tính là kỳ lạ quý hiếm gì.

- Ta cũng biết Thuần Thú sư không đáng để hưng phấn, nhưng mà ngươi đã quên đầu kia... Gần đây tính khí táo bạo vô cùng, có Thuần Thú sư có lẽ có thể câu thông một chút với hắn. Làm cho thời gian của chúng ta cũng tốt hơn một chút...

Người đến này nói.

- Nó? Ài, đúng a! Nó là tọa kỵ mà lão tổ năm đó để lại, tuy rằng tuổi thọ của yêu thú so với nhân loại dài hơn rất nhiều lần. Thế nhưng hiện tại có lẽ cũng không sai biệt lắm sắp tới giới hạn rồi. Tuổi thọ

nhanh đã tới, đương nhiên phải tính khí táo bạo... Được rồi, bất kể như thế nào nó cũng là tồn tại có bối phận cao nhất trong Hóa Vân tông chúng ta trước mắt, có chuyện gì theo là được rồi, không nên chọc vào nó. Nếu như để cho nó biết rõ chúng ta đi tìm Thuần Thú sư, nhất định sẽ không có quả ngon để ăn a.

Võ Huân suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói ra.

- Ách... Cũng đúng, bất quá, ta chỉ sợ nó sẽ đại náo thi đấu Phá Không tiềm lực bảng một tháng sau a!

Người đến do dự một chút rồi nói:

- Trước đó nó đã náo loạn tam giới rồi, tuy rằng không có tạo ra sơ suất quá lớn. Bất quá dựa theo tính tình của nó càng ngày càng táo bạo, ta sợ chúng ta cũng không thể cản được nó..

- Phòng bị sớm một chút đi... Ài, đúng rồi, Thuần Thú sư mà trước đó ngươi nói thực lực như thế nào, làm sao ngươi lại biết hắn là Thuần Thú sư chứ?

Võ Huân hỏi.

- Người đệ tử này hung hăng càn quấy vô cùng, tạo ra chuyện không nhỏ...

Người này cười khổ một tiếng rồi đem mọi chuyện nói qua một lần.

- Gọt đệ tử lâu năm thành trường côn? Tiểu tử này quả thực đủ hung hăng càn quấy a. Bất quá, Hóa Vân tông ta tràn ngập bầu không khí Duy ngã độc tôn. Quả thực cũng nên sửa lại rồi, làm như vậy vừa vặn có thể khiến cho những đệ tử tự cho là đúng kia một lời cảnh tỉnh. Để cho bọn hắn càng thêm tỉnh táo hơn một ít! Không nên mỗi ngày đều tự cho là đúng!

Nghe thấy chuyện Nhiếp Vân hồ đồ, Võ Huân cười cười, cũng không thèm để ý mà nói tiếp:

- Hiện tại chưởng giáo và rất nhiều thái thượng trưởng lão của Hóa Vân tông chúng ta mất tích, Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão

lại thường xuyên không liên lạc được. Lúc này là thời buổi rối loạn, làm vậy cũng để cho bọn hắn hiểu rõ một ít, hiểu rõ đạo lý thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân. Đây cũng không phải là chuyện không tốt.

- Đúng, sư huynh nói đúng! Như vậy thì tốt. Đã không có chuyện gì khác thì ta sẽ không quấy rầy sư huynh tu luyện nữa. Ta đi xuống trước!

Người đến này cũng gật gật đầu, khẽ khom người rồi nói.

- Đi đi!

Võ Huân nói xong rồi lại lần nữa nhắm mắt lại. Tiếp tục tiến vào trạng thái tu luyện.

...

- Các ngươi nghen ói gì chưa? Đệ tử mới nhập môn thành lập một liên minh gọi là Phong Vân minh, minh chủ chính là Vân Phong kia!

- Ta đã sớm nghe nói qua rồi, hiện tại ta đang có ý định đi báo danh, nhìn xem có thể gia nhập hay không!

- Ngươi cũng muốn gia nhập sao? Ngươi chính là đệ tử lâu năm a. Gia nhập một cái liên minh do đệ tử mới nhập môn tạo thành, chuyện này...

- Chuyện này thì có cái gì cơ chứ? Tu luyện giả chúng ta tất cả đều dùng thực lực vi tôn. Người gọi là Vân Phong kia hiện tại lại có thể khiến cho Lăng Thiên minh và Huyễn Thương minh không dám nói một lời. Về sau nhất định sẽ còn lợi hại hơn, cho nên vẫn nên sớm gia nhập cho tốt. Một khi về sau cái liên minh này bành trướng, khi đó còn muốn gia nhập, chưa chắc người ta đã muốn a.

- Nói như vậy cũng có chút đạo lý. Được, ta cũng có ý định đi báo danh...

Phong Vân minh được thành lập, không thể nghi ngờ đã nhấc lên một cơn sóng to gió lớn trong toàn bộ đám đệ tử hạch tâm Hóa Vân

tông.

Vô số người tận mắt nhìn thấy Nhiếp Vân đại triển hung uy, đánh cho Cát Hoan, Tiêu Lăng không còn mặt mũi. Cả đám đều hưng phấn chạy đến đây báo danh.

Đương nhiên, những chuyện này đều không có quan hệ gì với Nhiếp Vân, lúc này hắn đang trốn ở trong Tử Hoa Động Phủ, trùng kích Nạp Hư cảnh trung kỳ.

Khoanh chân ngồi dưới đất, đầu Nhiếp Vân đầy mồ hôi, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, dường như toàn bộ lực lượng đều đang dùng vào đó.

- Khôi phục nguyên khí!

Chỉ trong chốc lát, Nhiếp Vân thấp giọng hô một tiếng, linh khí trong cơ thể vốn có chút mỏng manh lại lần nữa trở nên nồng đậm hơn.

- Xem ra muốn đột phá, quả thực cần có đủ kỳ ngộ. Chỉ riêng vùi đầu khổ luyện là không được...

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Vân khẽ thở dài một tiếng rồi đứng dậy.

Hắn có thể cảm giác được rõ ràng Nạp Hư cảnh trung kỳ chỉ còn cách mình rất gần, tùy thời cũng có thể đột phá. Thế nhưng trong lòng lại có một cỗ trở ngại, lại khiến cho hắn không có cách nào thành công.

------oOo------

Chương 934: Tọa kỵ của lão tổ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chuyện kiến tạo Phong Vân minh hắn cũng không có quản. Sau khi uy hiếp Tiêu Lăng và Cát Hoan xong, trong thời gian hơn hai ngày sau đó, quả nhiên đệ tử lâu năm đã không tới quấy rối nữa. Hắn thừa dịp lúc này cũng tiện tu luyện một phen, vốn hắn tưởng rằng

có thể đột phá gông cùm, đạt tới Nạp Hư cảnh trung kỳ. Thế nhưng hiện tại xem ra, hắn vẫn đánh giá quá cao bản thân mình. Nạp Hư cảnh quả nhiên không phải dễ đột phá như vậy a!

Đừng nhìn từ sơ kỳ đỉnh phong đến trung kỳ chỉ kém một ít, thế nhưng không có kỳ ngộ thích hợp, muốn thành công cũng không có dễ dàng như vậy a.

- Ài, mấy ngày nay bởi vì định đột phá, ngay cả khí hải hùng hậu như vậy cũng bị tiêu hao sạch sẽ hơn một trăm lần... May mắn mà ta có được thiên phú Nguyên Khí sư, bằng không, muốn bù đắp đủ khí hải cũng không biết sẽ phải mất bao nhiêu thời gian.

Nhớ tới hai ngày này tu luyện vất vả bao nhiêu, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Nguyên Khí sư rút ra nguyên khí, tuy rằng không có cách nào làm cho người ta tấn cấp, thế nhưng bổ sung pháp lực do việc đột phá vượt qua tiêu hao lại không có vấn đề gì. Trong thời gian hai ngày này, bởi vì muốn đột phá, cho nên pháp lực trong cơ thể hắn đã trọn vẹn tiêu hao hơn một trăm lần!

Cũng may mắn mà hắn có thiên phú Nguyên Khí sư. Bằng không, chỉ tính riêng việc khôi phục thể lực cũng đã có thể làm cho hắn lần nữa biến thành kẻ nghèo.

- Trong khoản thời gian này ta luôn vận dụng thiên phú Nguyên Khí sư, cũng đã trở nên thuần thục hơn nhiều. Trước kia muốn khôi phục khí hải lớn như vậy còn cần tới thời gian hai ba hô hấp, hiện tại ngay cả một hô hấp cũng chưa tới...

Nhớ tới chỗ thần kỳ của thiên phú Nguyên Khí sư, đang định nghiên cứu một chút thì đột nhiên trong tai vang lên một tiếng truyền âm. Thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái đã từ bên trong Tử Hoa Động Phủ chui ra ngoài.

Người truyền âm chính là Tiểu Phong, sau khi tiến vào Tử Hoa Động Phủ hắn đã để nó thủ hộ trong sân, một khi có chuyện gì, bằng vào thực lực của nó cũng có thể giải quyết được.

- Minh chủ, thí luyện đã bắt đầu, tông môn đã phái người thông báo. Bảo chúng ta đi tới quảng trường trước Lăng Tiêu đỉnh tụ hợp!

Đi ra khỏi động phủ trở lại đình viện, vừa mới mở cấm chế ra thì Âu Dương Thế Hùng đã đi tới.

- Thí luyện đã bắt đầu? Đi thôi!

Sững sờ một chút, Nhiếp Vân tính toán một phen, lúc này hắn mới nhớ tới thời gian đã không sai biệt lắm, ước chừng đã qua ba ngày. Vì vậy thời gian thí luyện cũng đã tới.

Thí luyện là khảo hạch đối với đệ tử của Hóa Vân tông, chỉ cần thông qua là có thể trở thành đệ tử chính thức của tông môn, không thông qua, sẽ bị loại bỏ.

- Minh chủ tốt!

Vừa đi ra khỏi tiểu viện thì đã chợt nghe được tiếng gọi giống như là thủy triều vang vọng. Ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt Nhiếp Vân lập tức hiện lên vẻ cổ quái.

Chỉ thấy trước mắt hắn có một đám người rậm rạp chằng chịt đứng đó, chừng trên trăm người. Nhìn thấy hắn xuất hiện, vẻ mặt của tất cả đều hưng phấn, tràn ngập sùng bái.

- Đây là...

- Những người này đều là minh chúng của Phong Vân minh chúng ta!

Nhìn ra vẻ cổ quái trên mặt hắn, Âu Dương Thế Hùng bước lên phía trước, vừa cười vừa nói.

- Cái gì? Minh chúng của chúng ta? Hơn nữa đều là đệ tử hạch tâm?

Nhiếp Vân lại càng hoảng sợ.

Đệ tử hạch tâm của Hóa Vân tông tổng cộng lại chỉ sợ cũng không

có được ngàn người. Còn có hơn phân nửa là người có thực lực Thiên Kiều Cảnh. Cho nên, liên minh trong đó nghe thì khí thế, trên thực tế bình thường cũng chỉ có hai, ba mươi người. Ít thì chỉ sợ ngay cả mười người cũng không có, về phần hơn trăm người, hơn ngàn người, lại là tăng thêm đệ tử tinh anh và đệ tử bình thường mới có quy mô được như vậy. Mà Phong Vân minh của hắn vừa mới thành lập không đến ba ngày, không ngờ đã có gần trăm vị đệ tử hạch tâm gia nhập, chuyện này... Cũng quá khoa trương a!

- Đúng vậy a, lần này thêm ba mươi đệ tử mới nhập môn như chúng ta, lại thêm đệ tử lâu năm tới đây gia nhập, tổng cộng có chín mươi hai người!

Âu Dương Thế Hùng vừa cười vừa nói.

- Xem ra muốn yên ổn một ít cũng yên ổn không được nữa...

Nghe thấy hắn nói vậy, Nhiếp Vân khẽ cười khổ.

Vốn hắn tưởng rằng Phong Vân minh chỉ tuyển nhận đệ tử mới nhập môn là được, mọi người cùng liên hợp lại, tạo thành một cỗ thế lực. Thế nhưng không nghĩ tới ngay cả đệ tử lâu năm cũng được tuyển nhận, như vậy chẳng khác nào cướp đoạt minh chúng với liên minh khác. Loại này chuyện vẽ mặt như vậy, ai có thể nhịn được chứ?

Không cần nghĩ, về sau tuyệt đối bọn hắn sẽ không có một ngày tốt lành nào.

Được rồi, cũng không có nhiều chuyện lắm, nếu như đã như vậy thì cứ để nó như vậy đi...

Hai ngày này tu luyện, tuy rằng thực lực không gia tăng gì. Thế nhưng cảnh giới lại được củng cố không ít, mặc dù có người đến gây phiền toái thì Nhiếp Vân cũng có tự tin có thể làm cho đối phương nhận được giáo huấn thê thảm.

Trong lòng nghĩ vậy, các vị đệ tử mới nhập môn dưới sự dẫn dắt của hắn đi về phía quảng trường phía trước Lăng Tiêu đỉnh.

Lăng Tiêu đỉnh là hạch tâm của Thiên Ngoại thiên, cũng là chỗ đặt chưởng giáo điện của Hóa Vân tông. Quảng trường ở phía trước rộng lớn vô cùng, cũng là nơi đệ tử luyện võ tập hợp tốt nhất, thí luyện là một lần khảo hạch quan trọng nhất của nhập môn đệ, mà nó cũng được cử hành ở chỗ này.

Quang mang lóe lên, đám người Nhiếp Vân đã được truyền tống đến quảng trường.

Lần thí luyện này, cũng không phải chỉ có mình ba mươi người bọn hắn, còn có đệ tử tinh anh và đệ tử bình thường thông qua khảo hạch, toàn bộ cộng lại có hơn ba nghìn người. Tất cả mọi người cùng tập hợp lại, cảnh tượng rất là đồ sộ.

- Mau nhìn, người kia chính là Vân Phong, minh chủ Phong Vân minh!

- Chính là hắn đánh cho đệ tử lâu năm mất mặt, còn làm cho đệ tử lâu năm phải xin lỗi...

- Thật là lợi hại a, người vừa dài vừa suất ca như vậy. Nếu có thể làm đạo lữ của ta thì tốt rồi...

Vùa mới đi tới quảng trường thì đã chợt nghe được một đám tiếng xì xào. Hóa Vân tông cũng có nữ đệ tử, chỉ là số lượng so ra kém tông môn như Linh Lung tiên tông, Tĩnh Thiên tông mà thôi. Bất quá bởi vì con số đệ lớn, cho nên nếu như cộng toàn bộ lại mà nói... cũng sẽ không ít. Tất cả những nữ đệ tử này đều nhìn về phía Nhiếp Vân, hai mắt lộ ra vẻ mê trai.

Cũng không chỉ là mỹ nữ yêu anh hùng, xấu nữ cũng yêu a.

Hiện tại Nhiếp Vân chính là anh hùng lớn nhất trong lòng các nàng.

------oOo------

Chương 935: Không đề (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Những người này...

Nghe thấy mấy lời mê trai như vậy, Nhiếp Vân im lặng một hồi, lại quay mặt đi, đang muốn tìm nơi để tránh né thì đã nhìn thấy một bóng người đang chậm rãi từ đằng xa bay tới.

Nhìn thấy bóng người này, Nhiếp Vân xiết chặt nắm tay, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn khó có thể ngăn chặn.

Bởi vì người tới chính là nàng!

Nàng quả thực muốn tham gia thí luyện Quỷ Vụ minh hải lần này!

Lúc này Đạm Đài Lăng Nguyệt vẫn mặc một bộ áo trắng như trước, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, thể hiện ra tuyệt mỹ dung nhan của nàng. Khiến cho trường thoáng vốn huyên náo lập tức trở nên im lặng.

Vô luận là nam đệ tử hay là nữ đệ tử, cả đám lập tức giống như bị đồ vật xinh đẹp nhất trên thế gian thu hút, đã quên đi Nhiếp Vân không còn một mảnh.

- Ai vậy... Đẹp quá!

- Nàng là đệ tử Đông trưởng lão, gọi là Đạm Đài Lăng Nguyệt...

- Đừng nhìn, rất nhiều đệ tử hạch tâm đều ưa thích nàng, chỉ bằng tu vi của ngươi, còn kém quá xa!

- Thực lực của nàng rất mạnh sao?

- Dường như chỉ là Nạp Hư cảnh a, thực lực cụ thể ta cũng không biết, chủ yếu là nàng không tham gia tranh đoạt Phá Không tiềm lực bảng. Vì vậy cũng không có người nào biết rõ nàng cụ thể có thực lực gì. Bất quá, nếu đã là đệ tử của Đông trưởng lão, chắc có lẽ sẽ không quá yếu...

Một lát sau, mọi người theo nàng bay vút đi mà từ trong kinh ngạc tỉnh táo lại, cả đám nhỏ giọng nói thầm.

- Danh tiếng của nàng so với trong tưởng tượng của ta còn lớn hơn a.

Nghe thấy tiếng mọi người nói thầm, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Đệ tử của Đông trường lão, lại thêm xinh đẹp cao nhã. Chỉ riêng hai thứ này bất kỳ một thứ nào cũng đủ để khiến cho các đệ tử hâm mộ điên cuồng. Một mình nàng lại chiếm được cả hai, không khiến cho mọi người nhớ kỹ mới là lạ.

- Bất quá, cho dù có nhiều người truy cầu nàng hơn nữa thì nàng nhất định cũng sẽ là của ta a. Thí luyện Quỷ Vụ minh hải lần này chính là cơ hội tốt nhất!

Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm.

Kiếp trước hắn và nàng mến nhau, ngay cả một câu nói yêu nàng cũng còn chưa nói thì nàng đã phải rời đi. Kiếp này hắn quyết không cho phép loại chuyện này xảy ra, hắn sẽ bảo hộ nàng, cả hai sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ!

- Các vị yên tĩnh, bây giờ ta sẽ nói quy tắc thí luyện của Quỷ Vụ minh hải!

Đột nhiên có một đạo thanh âm vang dội vang vọng trên toàn bộ quảng trường, người nói chuyện chính là nội các trưởng lão Viên Kim.

Nghe thấy hắn nói vậy, mọi người đồng loạt ngẩng đầu, không ai nói thêm gì nữa.

Lúc này Viên Kim đang lơ lửng trên không trung, nhìn chằm chằm vào rất nhiều đệ tử đã hội tụ ở phía dưới, nói:

- Quỷ Vụ minh hải là một chỗ thí luyện mà tiền bối đại năng của Hóa Vân tông ta tìm được ở một cỗ sâu trong hư không. Nơi này giống như Thiên Ngoại thiên, là một không gian đặc biệt, hung hiểm vô cùng, mỗi một lần thí luyện đều có tỉ lệ tử vong rất cao. Nếu như sợ hãi... Nhưng vậy hiện tại có thể rời khỏi đây.

- Thề sống chết không lùi!

Mọi người cùng kêu lên.

Có thể thông qua khảo hạch nhập môn của Hóa Vân tông, vô luận là người nào cũng đều là thiên tài, loại người này nếu như bởi vì một lần thí luyện mà đã sợ hãi thì cũng đã không đến Hóa Vân tông a.

- Rất tốt, như vậy ta đây sẽ nói quy củ của thí luyện lần này!

Nói đến đây, bàn tay của Viên Kim chộp ra một trảo, trên không trung có một đám lớn ngọc bài rơi xuống, mỗi người một cái, không nhiều không ít.

- Đây là lệnh bài đại biểu cho thân phận của các ngươi, lại coi như công huân mà các ngươi đạt được. Sa ukhi tiến vào Quỷ Vụ minh hải. Đánh chết yêu thú đạt được tinh hạch, đạt được bảo tàng, cướp đoạt, đều có thể đạt được giá trị công huân. Đệ tử bình thường đệ tử chỉ cần đạt tới một trăm giá trị công huân thì đã có thể thông qua khảo hạch. Đệ tử tinh anh một ngàn giá trị công huân, đệ tử hạch tâm một vạn giá trị công huân. Nếu như không đạt được thì sẽ bị đào thải, không thể trở thành đệ tử tông môn được nữa.

Thấy mỗi người đều đã cầm một khỏa ngọc bài, Viên Kim thản nhiên nói.

- Cướp đoạt? Đạt được bảo tàng?

Nghe hắn nói thì vô cùng đơn giản, thế nhưng Nhiếp Vân lại biết thí luyện lần này cực kỳ tàn khốc.

Chỉ riêng cướp đoạt không hạn chế này, chỉ sợ sẽ có vô số đệ tử ra tay đối với đồng môn.

Đương nhiên, làm người nếu như muốn sinh tồn, nếu ngay cả một chút thí luyện ấy cũng không đề kháng nổi. Như vậy chuyện bị người đoạt cũng không trách được người khác.

- Trước khi thí luyện ta muốn thông báo sớm một tiếng. Thời gian

thí luyện trong Quỷ Vụ minh hải tổng cộng có mười ngày. Thời gian vừa đến thì sẽ bị truyền tống về ra ngoài. Bên trong chỉ có ba cái quy tắc, nhất định phải nhớ kỹ. Thứ nhất, trong lúc thí luyện cho phép cướp đoạt, không cho phép giết chóc. Một khi phát hiện có hiện tượng đánh chết đệ tử đồng môn xuất hiện, lập tức sẽ trục xuất ra khỏi tông môn! Thứ hai, đệ tử cấp cao không cho phép cướp đoạt giá trị công huân của đệ tử cấp bậc thấp. Ví dụ như có được sức cạnh tranh với đệ tử hạch tâm lại đi ra tay với nhập môn đệ tử vậy. Cũng không cho phép cướp đoạt đồ của đệ tử tinh anh. Nếu như có người vi phạm, cũng sẽ bị đuổi ra tông môn! Thứ ba, trên đường nếu như bị thương, chỉ cần bóp nát lệnh bài trong tay thì sẽ tự động truyền quay lại nơi này. Bất quá, làm như vậy cũng tương đương đã mất đi tư cách thí luyện, không thể trở thành đệ tử tông môn được nữa.

Sắc mặt Viên Kim nghiêm túc nói.

- Thí luyện lần này sẽ do các vị đệ tử hạch tâm mang các ngươi đi qua. Một khi tới nơi nhất định phải nghe theo sắp xếp của bọn hắn! bên trong Quỷ Vụ minh hải có rất nhiều yêu thú, nguy hiểm vô cùng, ta không hy vọng các ngươi đều chết ở trong tay yêu thú!

- Vâng!

Nghe thấy Viên Kim an bài như vậy, mọi người lần nữa lên tiếng, cả đám sắc mặt đỏ lên.

Bọn hắn biết rõ cạnh tranh tàn khốc khi nhập môn đã sắp bắt đầu, một khi thông qua. Như vậy cá vượt long môn, trở thành đệ tử tông môn, một khi thất bại, không phải tử vong thì cũng sẽ ảm đạm về nhà, không còn khả năng tiến vào tông môn được nữa.

Có thể trở thành đệ tử của đệ nhất tông môn Phù Thiên đại lục, mặc kệ ở nơi nào đều là vinh dự chí cao vô thượng.

- Tốt, lên đường đi!

Thấy mọi người đã bị mình kích thích, Viên Kim vung tay lên, quảng trường trước mặt lần nữa xuất hiện một cái cánh cửa cực lớn.

------oOo------

Chương 936: Không đề (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đi!

Mọi người giống như châu chấu hộ đi về phía cánh cửa, rậm rạp chằng chịt, che khuất bầu trời.

- Những đệ tử này giao cho các ngươi!

Quay đầu nhìn về phía mấy đệ tử hạch tâm lâu năm cách đó không xa, Viên Kim nói.

- Bọn hắn quả thực có gan rất lớn a.

Nhiếp Vân cũng không có sốt ruột tiến vào cánh cửa mà là đưa mắt nhìn sang bên này. Sau khi xem xét qua, hắn khẽ lắc đầu.

Lần này trong đám đệ tử hạch tâm chủ trì chẳng những có Đạm Đài Lăng Nguyệt, Tiêu Lăng, mà Cát Hoan kia cũng ở bên trong. Bên cạnh hắn còn có hai người có bộ mặt lạ hoắc, bất quá vừa nhìn đã biết rõ thực lực không thấp.

Dường như biết rõ hắn nhìn qua, ánh mắt của Cát Hoan và Tiêu Lăng cũng nhìn qua, trong quang mang lập loè mang theo hàn ý thê lương.

Trước đó Tiêu Lăng muốn đi Quỷ Vụ minh hải, lúc này lại không xuất hiện có chút kỳ quái, mà lúc này Cát Hoan lại đột nhiên tham dự, nhất định là bởi vì hắn mà đến.

- Yên tâm đi, Viên Kim trưởng lão, chúng ta tuyệt đối sẽ chiếu cố cho bọn hắn a!

Cát Hoan đáp lời, hai mắt chằm chằm vào Nhiếp Vân, trong lời nói cố ý tăng thêm hai chữ chiếu cố, nghiến răng nghiến lợi nói.

- Đúng vậy, ta cũng sẽ chiếu cố cho bọn hắn!

Tiêu Lăng gật gật đầu.

- Các ngươi... Chú ý một chút, lúc thí luyện không thể giết người, đây là quy định, không nên bởi vì chuyện này mà vứt bỏ tiền đồ tốt của các ngươi.

Chuyện trước đó dường như Viên Kim cũng đã nghe nói, nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn của hai người hắn biết rõ không có cách nào khuyên can. Cho nên mới bất đắc dĩ lắc đầu, an ủi một câu.

- Được!

Cũng không biết hai người có nghe được hay không mà đồng thời hừ một tiếng.

- Chiếu cố ta? Ta cũng sẽ chiếu cố cho các ngươi a!

Nhìn mấy người này đối thoại vào trong mắt, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng. Lại hừ nhẹ một tiếng, sau đó theo sát sau lưng mọi người tiến vào trong cánh cửa.

Cánh cửa là một cái Truyền Tống Trận cực lớn, vừa mới tiến vào trong đó đã cảm thấy không gian chuyển đổi, một hồi trời đất quay cuồng. Khi lần nữa khôi phục thì trước mắt đã là một mảnh xanh ngắt.

- Quỷ Vụ minh hải là một mảnh biển cả trắng xoá. Nơi chúng ta đến là đảo nhỏ dựa vào gần biển cả, cũng là lục địa duy nhất!

Vừa đứng vững thì đã chợt nghe được thanh âm ở bên cạnh vang lên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trúc Âm đang dùng vẻ mặt mỉm cười nhìn qua hắn.

Phong Vân minh có thể phát triển nhanh như vậy, không thể không nói có quan hệ rất lớn với thiên phú đầu độc sư của Trúc Âm. Tiểu tử này cho dù chết cũng có thể nói thành sống, cái lưỡi ba tấc xuất ra, cho dù là đệ tử lâu năm cũng sẽ bị hắn đầu độc, cam tâm tình

nguyện gia nhập.

- Ưm!

Khẽ mỉm cười gật gật đầu, Nhiếp Vân nhìn về phía trước.

Tuy rằng kiếp trước hắn chưa từng tới Quỷ Vụ minh hải, thế nhưng cũng đã được nghe nói qua một ít. Nghe nói đây là ở bên trong hư không loạn lưu có thêm một nơi. Cũng không ở trong Phù Thiên đại lục, mà là lão tổ của Hóa Vân tông lúc trước dùng đại thủ đoạn phong ấn ở nơi này. Có vô số bảo vật tự nhiên mà thành, cũng có yêu thú rất là cường đại, là nơi tốt để thí luyện.

Quỷ Vụ minh hải là một hải dương sâu không thấy đáy, chỉ có duy nhất một lục địa, cũng chính là nơi đang ở trước mặt bọn họ. Lục địa này còn tương đối an toàn một ít, một khi tiến vào hải dương thì sẽ gặp phải đủ loại mạch nước ngầm, đủ loại yêu thú lợi hại, khó lòng mà phòng bị.

Đệ tử đến đây thí luyện bình thường dường như đều sẽ hạ trại ở cái đảo nhỏ này, sau đó mới đi tìm kiếm phương hướng phù hợp. Sau đó mới một mình hoặc là cùng với một đám người tiến vào hải dương. Bất quá, dường như cũng sẽ không tiến vào quá sâu, sau khi đạt được bảo bối sẽ lập tức đi ra. Chỉ có đệ tử thực lực mạnh mẽ thì mới tiến vào khu vực càng sâu hơn. Tìm kiếm bảo vật trong truyền thuyết.

Sưu sưu sưu!

Trong khi hai người đang nói chuyện thì sau lưng đã có quang mang lập loè, xoay người nhìn lại thì nhìn thấy đám người Tiêu Lăng đã đi đến.

- Nguyệt Nhi...

Sau lưng đám người Tiêu Lăng chính là Đạm Đài Lăng Nguyệt, nàng vẫn giống như trước đây, ăn nói có ý tứ, sắc mặt lẽo như băng tuyết.

- Đạm Đài Tiên Tử, hiện tại chúng ta sẽ đi luôn hay là nghỉ ngơi một

chút rồi mới lại tiến vào Quỷ Vụ minh hải?

Lạnh lùng liếc nhìn Nhiếp Vân, Tiêu Lăng vội vã xoay người lại, vẻ mặt cung kính nói.

Cũng không có trả lời Tiêu Lăng, hai mắt Đạm Đài Lăng Nguyệt không thèm đếm xỉa tới hắn, lại nhìn quanh một vòng. Sau đó lơ đãng rơi vào trên người Nhiếp Vân.

Nhẹ nhàng liếc mắt nhìn nhau, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy toàn thân chấn động, giống như trong nháy mắt đã vượt qua mấy trăm năm trong trí nhớ. Giai nhân trước mắt vẫn như trước, so với hơn hai trăm năm trước vẫn giống như đúc, không có một chút biến hóa nào.

- Nguyệt Nhi, quả thực là nàng, cũng không thay đổi một chút nào a.

Trước đó mặc dù đã gặp, thế nhưng bất quá chỉ là một bóng lưng mà thôi. Chỉ nhìn sau lưng, hiện tại là chính diện, nhìn thấy dung nhan như ngọc trước mắt, chậm rãi dung hợp với người ngọc trong trí nhớ, Nhiếp Vân cảm thấy ngực như bị trùng kích, miệng nhẹ nhàng nỉ non một câu, trong ánh mắt để lộ ra một tia cảm tình phức tạp.

Đúng vậy a, không thay đổi. Không thay đổi một chút nào, nàng vẫn xinh đẹp như vậy, lạnh lùng như vậy. Đối với bất cứ chuyện gì cũng đều không thèm để ý!

Nàng có biết không? Chấp niệm lớn nhất kiếp trước của ta chính là nàng, không thể để cho nàng bình yên còn sống. nếu như không phải như vậy thì hắn cũng sẽ không bất chấp nguy hiểm mà đi Vạn Giới sơn, cũng sẽ không bị đám người Tang Hồng Y đánh lén giết chết. vè sau ở sâu trong lòng còn cảm thấy một loại giải thoát nhàn nhạt...

Nàng có biết không? Ta nhớ nhung nàng thế nào, đạo thân ảnh này, dung nhan này giống như vĩnh viễn khắc vào bên trong thực chất. Vĩnh viễn cũng không thể quên, giống như là khắc sâu ở trong đáy lòng, dù là luân hồi bao nhiêu thế, trải qua mấy ngàn năm thì

vẫn rõ ràng như trước, vẫn không thay đổi như trước.

Nàng biết không...

Thời gian trước kia, thời gian đã từng vui cười chậm rãi dung hợp vào cùng một chỗ, chậm rãi hội tụ thành bộ dáng của giai nhân trước mắt.

- Rốt cục cũng đã lần nữa gặp mặt...

Cố nén chấn động trong lòng, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, chậm rãi bình phục tâm tình của mình xuống.

- Ồ?

Nhìn thấy Nhiếp Vân trước mắt đột nhiên thất thố như vậy, Đạm Đài Lăng Nguyệt còn tưởng rằng hắn giống như những tên đăng đồ tử khác, đôi mi thanh tú của nàng có chút nhăn lại.

------oOo------

Chương 937: Đồng hành cùng tiên tử (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất quá loại cảm giác này trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa, bởi vì nàng từ trong ánh mắt của thiếu niên này đã nhìn ra một cỗ nhớ nhung và cảm tình nồng đậm. Lại chân thành tha thiết, thành khẩn, phát ra từ trong lòng.

Rốt cuộc nhìn thấy nàng đã khiến cho hắn nhớ tới ai? Cho nên mới có thể toát ra loại tình cảm và vui sướng phức tạp này chứ?

Đạm Đài Lăng Nguyệt cảm thấy mình có chút tò mò đối với thiếu niên không lớn ở trước mắt này.

- Cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, hừ!

Nhìn thấy bộ dạng của Nhiếp Vân, Tiêu Lăng cười lạnh một tiếng,

lại lần nữa nhìn về phía Đạm Đài Lăng Nguyệt nói:

- Ta thấy nếu không, hiện tại chúng ta lập tức rời đi a. Dù sao đến Quỷ Vụ minh hải cũng còn cần tốn một đoạn thời gian ngắn...

- Ta tự mình đi là được, không cần ngươi đi cùng!

Từ trong một tia hiếu kỳ kia tỉnh táo lại, lông mi của Đạm Đài Lăng Nguyệt thoáng cái nhăn lại, thản nhiên nói.

- Chuyện này...

Nghe thấy mình bị cự tuyệt, sắc mặt của Tiêu Lăng lần nữa dữ tợn một chút. Khi hắn đang muốn nói chuyện thì chợt nghe thấy Cát Hoan cách đó không xa đang vừa cười vừa nói:

- Tiêu Lăng, Đạm Đài Tiên Tử đã không muốn cùng đường với chúng ta, như vậy chúng ta có thể đi được rồi. KHông phải ngươi nói còn có chuyện quan trọng cần phải làm sao? Không bằng chúng ta đi cùng nhau a!

- Được, tốt!

Nghe thấy lời hắn nói, Tiêu Lăng do dự một chút, trong mắt hiện lên vẻ âm tàn. Hắn khẽ gật đầu, lại đi về phía trước hai bước. Đi tới trước mặt Nhiếp Vân, lại vươn tay vỗ bờ vai của hắn, miệng hừ lạnh nói:

- Vân Phong, tuy rằng thực lực của ngươi không kém, thế nhưng Quỷ Vụ minh hải thật sự quá nguy hiểm. Như vậy đi, sư huynh ta sẽ cố sức đi cùng ngươi một đường. Như vậy cũng có thể chiếu cố lẫn nhau, cho ngươi cơ hội giữ được mạng sống a.

- Ta cũng đi cùng các ngươi a, nhiều người thì cũng thêm một phần an toàn!

Cát Hoan cũng liên tục cười lạnh, lại đi về phía trước một bước.

Hai người hữu ý vô tình một trái một phải kẹp Nhiếp Vân vào giữa.

- Chiếu cố tới ta sao? Hai vị khách khí rồi. Bất quá, ta đã có nhân tuyển càng tốt hơn, cho nên thật sự ngại quá.

Đối với sự mờ ám của bọn hắn, Nhiếp Vân làm như không thấy vậy. Đột nhiên hắn nhìn về phía trước một cái, bả vai co rụt lại, đã từ trong vòng vây đi ra ngoài.

- Đã nhân tuyển tốt hơn? Chẳng lẽ ý ngươi nói là những phế vật này sao?

Nhìn thấy hắn dễ dàng thoát khỏi hai người khống chế như vậy, Tiêu Lăng có chút ngoài ý muốn. Bất quá hiện tại Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng với rất nhiều đệ tử đều đang ở trước mặt, hắn cũng không thể làm quá mức rõ ràng. Lúc này hắn mới cười lạnh một tiếng, chỉ về phía đám người Trúc Âm, lộ ra vẻ khinh miệt nồng đậm.

- Ngươi...

Đám người Trúc Âm xiết chặt nắm đấm, sắc mặt khó coi vô cùng, thế nhưng cũng không có biện pháp gì khác.

Cát Hoan, Tiêu Lăng một người thứ chín, một người thứ mười trong Phá Không tiềm lực bảng, tuy rằng đã bị Vân Phong đánh giống như là chó chết vậy. Thế nhưng lại không phải là tồn tại mà dùng thực lực của bọn hắn bây giờ có thể chống lại a.

- Ngươi cần phải suy nghĩ kỹ, Quỷ Vụ minh hải rất là nguy hiểm, bị đám người này liên lụy. Ta sợ ngươi cái gì cũng không chiếm được mà còn sẽ bởi vì giá trị công huân không đủ mà đánh mất tư cách trở thành đệ tử hạch tâm a.

Cát Hoan cũng cười lạnh một tiếng.

- Ha ha. Ta thấy hai vị rảnh rỗi có chút da đau thịt ngứa a. Phá Không tiềm lực bảng không cho phép sử dụng yêu sủng, Quỷ Vụ minh hải không có yêu cầu như vậy a. Nếu như hai vị thực cảm thấy ngứa da, như vậy ta có thể thành toàn cho các ngươi!

Thấy hai người nói chuyện âm dương quái khí như vậy, có lẽ đang

suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể ăn tươi nuốt sống mình, Nhiếp Vân nhàn nhạt nói một tiếng.

- Ngươi...

Nghe thấy hắn nói như thế, sắc mặt của Tiêu Lăng, Cát Hoan thoáng một cái tái nhợt, thiếu chút nữa đã tức chết.

Người trước mắt này, tuy rằng tuổi không lớn, thế nhưng lại là một gia hỏa không sợ trời không sợ đất. Chỉ sợ nếu như tiếp tục nói nhảm, quả thực tiểu tử này sẽ dám ra tay a.

- Ha ha! Hay!

Đám người Trúc Âm thấy Nhiếp Vân vừa mới nói đã khiến cho hai người này đồng thời câm miệng, trong lòng không khỏi sảng khoái một hồi, lại cất tiếng cười to.

Nghe thấy tiếng cười của bọn hắn, sắc mặt của hai người Tiêu Lăng càng thêm khó coi.

- Ha ha!

Không để ý tới hai người sắc mặt đã biến thành xanh ngắt. Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, đi hai bước tới trước mặt của Đạm Đài Lăng Nguyệt rồi ôm quyền nói.

- Không biết vị sư tỷ này có thể dẫn ta đi một đoạn đường hay không?

Nói xong, trong mắt hắn hiện lên vẻ chờ đợi nồng đậm, giống như lần thứ nhất mấy trăm năm trước khi cùng đi ra ngoài với nàng vậy.

Lúc ấy cũng là như thế này, trong ánh mắt mang theo vẻ chờ đợi, hy vọng có thể đồng hành cùng nàng...

- Đạm Đài Tiên Tử là người mà ngươi có thể mời được sao?

- Cũng không nhìn một chút xem thân phận của mình là gì, cút sang một bên!

Tiêu Lăng, Cát Hoan không nghĩ tới Nhiếp Vân uy hiếp xong bọn hắn, lại còn đi mời Đạm Đài Lăng Nguyệt. Hai người đều nổi trận lôi đình, nhất là Tiêu Lăng, thiếu chút nữa hắn đã bị tức chết.

Đệ tử hạch tâm tham gia thí luyện, muốn đạt được đủ công huân, như vậy chỉ có thể vào chỗ sâu trong Quỷ Vụ minh hải. Mà ở trong chỗ sâu này, nếu như không có đệ tử hạch tâm dẫn đường mà nói... Nhất định sẽ rất là nguy hiểm, cửu tử nhất sinh.

Đương nhiên, cũng không phải đệ tử hạch tâm sẽ dẫn đường không công, bọn hắn đều có mục đích của mình. Chỉ cần đưa đến khu vực nhất định là có thể tự mình hành động.

Mục đích của Tiêu Lăng và Tang Hồng Y tham gia thí luyện trước đó là vì nghe nói Đạm Đài Lăng Nguyệt tham gia thí luyện. Bọn hắn định đi cùng nàng một chỗ, sau đó lại biểu hiện một chút, tranh thủ đạt được tâm hồn của thiếu nữ. Mà bây giờ bởi vì chịu nhục trước mặt Vân Phong cho nên muốn thừa cơ trả thù lại.

Nếu Vân Phong này muốn hành động với Lăng Nguyệt, như vậy có báo thù cái rắm a!

Cũng không thể động thủ ở trước mặt người mà bọn hắn ưa thích a.

Lại nói, thí luyện không cho phép giết người, nếu như thực sự động thủ, nhất định phải thần không biết quỷ không hay. Ở cùng với đệ tử của Đông trưởng lão một chỗ, Tiêu Lăng cũng không tự tin mình có thể làm được chuyện giết người trong vô hình. Làm cho nàng không phát hiện ra được.

Ý thức được điểm ấy, cho nên hắn mới kiên quyết không cho phép Nhiếp Vân đi

cùng một đường với nàng!

------oOo------

Chương 938: Đồng hành cùng tiên tử (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đạm Đài Tiên Tử, tiểu tử này điên rồi, đừng để ý tới hắn…

Mắng Nhiếp Vân xong, Tiêu Lăng quay đầu nhìn về phía Đạm Đài Lăng Nguyệt, vừa cười vừa nói.

Không để ý tới lời nói của Tiêu Lăng... Đạm Đài Lăng Nguyệt liếc nhìn Nhiếp Vân, thản nhiên nói:

- Nếu như ngươi có thể đuổi kịp, như vậy thì đi cùng a!

Nói xong nàng khẽ thả người, bay đi về phía trước.

- Ngươi...

Không nghĩ tới Đạm Đài Tiên Tử gần đây lạnh lùng lại đồng ý. Tiêu Lăng giống như dã bị tát vào mặt, sắc mặt càng thêm dữ tợn.

Hắn đã mời Đạm Đài Lăng Nguyệt rất nhiều lần, mỗi một lần đều bị cự tuyệt vô tình. Thế nhưng hắn không ngờ tới tiểu tử này chỉ mở miệng một lần thì đã được đồng ý, trong lòng đả kích thế nào không cần phải nói.

- Ha ha, Tiểu Phong, Tiểu Hổ, các ngươi đi theo phía sau đám người Trúc Âm, Âu Dương Thế Hùng. Một khi gặp phải nguy hiểm, cố gắng giữ tính mạng. Ta đi trước

Không để ý tới sắc mặt của Tiêu Lăng đã trở thành xanh ngắt. Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, thả đám người Tiểu Hổ, Tiểu Phong ra, giao cho đám người Trúc Âm.

Mục đích khi thả đám người Tiểu Hổ, Tiểu Phong ra, thứ nhất, là vì bảo hộ đám người Trúc Âm, Âu Dương Thế Hùng, thứ hai là hấp dẫn hai người Tiêu Lăng mắc câu.

Đã đối phương đã muốn giết mình như vậy, Nhiếp Vân sao có thể để cho bọn hắn còn sống rời khỏi Quỷ Vụ minh hải lần này cơ chứ?

Mà nếu như bọn hắn biết rõ sự tồn tại của Tiểu Phong, Tiểu Hổ, nhất định sẽ kiêng kị không thôi, làm như vậy khiến cho bọn hắn biết rõ, đây chính là thời cơ tốt nhất để giết mình!

Sưu!

Sau khi đưa Tiểu Hổ cho đám người Trúc Âm, thân thể Nhiếp Vân khẽ nhoáng một cái, đã theo sát sau lưng Đạm Đài Lăng Nguyệt mà bay vút đi.

- Theo sau!

Thấy hắn đã thả ra nhị thú Tiểu Hổ, Tiểu Phong. Cát Hoan và Tiêu Lăng liếc mắt nhìn nhau, từ trong ánh mắt của đối phương có thể nhìn ra được vẻ âm tàn. Hai người cùng với hai vị đệ tử hạch tâm còn lại lập tức theo sát sau lưng Nhiếp Vân đuổi theo.

Tuy rằng nói là hòn đảo, thế nhưng nơi này cũng không nhỏ, một tia truy tung chi khí theo sát ở sau lưng Đạm Đài Lăng Nguyệt, rất nhanh Nhiếp Vân đã có thể đuổi theo được nàng.

Nếu như ở trên hòn đảo còn tương đối an toàn, thế nhưng phi hành ở trên không, chỉ có một chút yêu thú tu vi không cao. Nhìn thấy lực lượng mà hắn phát ra, cả đám lập tức chạy tứ tán, ngẫu nhiên có một hai đầu không có mắt bay tới, trnee cơ bản đều bị một cái tát quất chết.

Những yêu thú này có cấp bậc quá thấp, thi thể cũng không có giữ lại mà trực tiếp bị hắn đánh thành bột phấn, lại lấy tinh hạch ra.

- Sao hòn đảo này lại lớn như vậy chứ? Còn chưa tới tận cùng hay sao?

Nhiếp Vân có chút sững sờ.

Vừa rồi nhanh chóng phi hành, hắn đã bay qua mấy vạn dặm rồi. Thế nhưng tới bây giờ vẫn không thấy được tận cùng, không phải nói đây chỉ là một hòn đảo nhỏ thôi sao? Sao lại rộng như vậy chứ?

Nơi mà mọi người xuất hiện sau khi truyền tống là một cái đảo nhỏ, đứng sừng sững ở tron quỷ vụ minh hải. Dựa theo suy nghĩ của hắn, đã gọi là đảo nhỏ, mấy trăm dặm là được rồi. Sao đã phi hành được mấy vạn dặm mà còn chưa tới cuối cùng chứ?

- Ồ?

Nghi hoặc trong lòng này còn chưa suy nghĩ xong thì đột nhiên hắn lại cảm thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt đang phi hành phía trước ngừng lại, thân thể thon dài đáp xuống trên một cái cây cối to lớn. Hai mắt lẳng lặng nhìn phía trước, vẫn không nhúc nhích.

Lúc này ánh mặt trời vừa vặn chiếu vào trên mặt của nàng, Nhiếp Vân đứng ở bên cạnh nhìn lại, tựa như một bức tranh hoàn mỹ không tỳ vết.

- Đạm Đài sư tỷ, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Nhẹ nhàng đáp xuống bên người nàng, Nhiếp Vân hỏi.

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhập môn so với hắn sớm hơn. Cho nên dựa theo đạo lý mà nói, nên gọi là sư tỷ, kiếp trước cũng là loại xưng hô này. Về sau hai người mến nhau cho nên mới đổi giọng xưng hô là Nguyệt Nhi.

- Phía trước có yêu thú!

Đạm Đài Lăng Nguyệt thản nhiên nói, ngữ khí không có chút chấn động nào.

- Ngươi có cừu oán với hai người Tiêu Lăng, Cát Hoan sao?

- Có chút ít mâu thuẫn!

Không nghĩ tới nàng sẽ hỏi cái này, Nhiếp Vân hơi sững sờ một chút.

Căn cứ vào hiểu biết kiếp trước đối với nàng, người vừa quen biết, cho dù có chết thì nàng cũng sẽ không hỏi nhiều một câu. Kiếp này rất hiển nhiên nàng đã không quá giống như kiếp trước.

Sauk hi hỏi xong câu này Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không nói thêm gì nữa, đôi mắt nhìn về phía trước. Quang mang trong mắt lập loè, dường như muốn nhìn xem yêu thú phía trước cụ thể có thực lực gì.

Thấy nàng không nói, Nhiếp Vân cũng không biết nên nói gì, tuy rằng trong lòng có vô số lời nói, thế nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đầu.

Kiếp trước, tuy rằng hai người là người yêu. Thế nhưng kiếp này vẫn còn không phải, thậm chí đây chỉ là lần đầu tiên chính thức gặp mặt. Bất kể nói thế nào thì vẫn là người xa lạ.

- Được rồi, không nghĩ tới những chuyện này nữa. Trước tiên nhìn xem rốt cuộc là yêu thú gì mới có thể làm cho nàng kiêng kị như vậy chứ?

Trong lòng xoắn xuýt một hồi, nghĩ một lát, cũng không biết mình nên nói gì. Hắn đành phải lắc đầu, không suy nghĩ thêm nữa, thiên nhãn mở ra, nhìn lại phía trước.

- Thông Linh Xích Vân báo? Yêu thú bán bộ Phá Không Cảnh?

Sauk hi xem xét, sắc mặt của Nhiếp Vân cũng nhịn không được có chút ngưng trọng.

Yêu thú phía trước là một đầu Xích Vân báo thông linh bán bộ Phá Không Cảnh, loại yêu thú này am hiểu tốc độ, xích vân trên lưng có thể biến hóa thành cánh, tốc độ phi hành cực nhanh, động tác nhanh nhẹn, cực kỳ hung tàn.

Một khi phát hiện ra nhân loại đi qua khu vực của nó. Nhất định nó sẽ không chút do dự đánh chết, xem như là một trong những yêu thú cực kỳ không hữu hảo với nhân loại.

Hắn không ngờ tới trong trên đảo nhỏ thí luyện này lại có gia hỏa hung ác như thế.

- Ngươi còn là Thiên Nhãn sư?

Dường như nhìn thấy được kim quang ngẫu nhiên lập loè trong mắt của Nhiếp Vân, Đạm Đài Lăng Nguyệt có chút kinh ngạc.

- Ha ha!

Nhiếp Vân cười một tiếng, cũng không phủ nhận. Hắn có thể nói với người khác mình có một đạo Thiên Nhãn chi khí, thế nhưng đối với người yêu kiếp trước mà nói. Hắn cũng không muốn giấu diếm, bất quá hắn cũng biết bây giờ không phải

là lúc để nói chuyện này, hắn nói:

- Đầu Xích Vân báo thông linh này thực lực không kém, lại am hiểu tốc độ, một khi không thể đánh chết nói, nhất định nó sẽ không ngừng đánh lén. Rất là phiền toái, không bằng... Chúng ta lặng lẽ đi vòng qua, không chính diện chiến đấu với nó! Như vậy có thể giảm bớt đi không ít phiền toái!

- Ngươi có biện pháp?

Đạm Đài Lăng Nguyệt sững sờ.

------oOo------

Chương 939: Thông Linh Xích Vân quả (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Yêu thú và nhân loại không giống nua, nhân loại bởi vì am hiểu sử dụng công cụ, khứu giác, xúc giác, lực cảm giác nguy hiểm đã bắt đầu thoái hóa. Thế nhưng yêu thú thì lại không giống, so với nhân loại chúng còn mẫn cảm hơn nhiều, yêu thú cấp bậc bán bộ Phá Không Cảnh. Cho dù là cường giả Phá Không Cảnh tới đây, muốn lặng lẽ đi qua, chỉ sợ cũng rất là khó khăn.

Trừ phi... Đi một vòng lớn, vượt qua phạm vi quản hạt của đầu yêu thú này!

Chỉ là như vậy tất sẽ phải chạy đường vòng, chậm trễ rát nhiều thời gian.

- Đưa tay qua đây, ta có biện pháp!

Nhiếp Vân nói.

- Ồ?

Nghe thấy hắn nói muốn mình vươn tay qua, đôi mi thanh tú của Đạm Đài Lăng Nguyệt nhăn lại, bất quá nhìn thấy hai mắt của đối phương thanh tịnh trong sáng, vẻ mặt hết sức chân thành, dường như cũng không có ý gì khác. Nàng cũng không nhiều lời mà lập tức đưa đôi tay hoàn mỹ, không chút tỳ vết như cây cỏ về phía trước.

- Ha ha, ngụy trang!

Nhẹ nhàng cười cười, đầu ngón tay của Nhiếp Vân điểm một cái vào lòng bàn tay nàng, một đạo ngụy trang chi khí đã từ từ tiến vào trong lòng bàn tay. Đạm Đài Lăng Nguyệt chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, một cỗ khí tức yêu thú đã từ trong cơ thể nàng thẩm thấu ra ngoài.

Tuy rằng thân thể cũng không biến hóa, thế nhưng chỉ cần không dùng mắt thường nhìn vào mà chỉ dựa vào linh hồn cảm ứng mà nói... Như vậy tuyệt đối sẽ coi nàng trở thành một đầu yêu thú.

- Ngụy trang chi khí? Ngươi còn là ngụy trang sư?

Cảm nhận được biến hóa của thân thể, hai mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt lập tức sáng ngời.

Mới vừa rồi trước lúc rời đi nàng đã nhìn thấy hắn để lại hai đầu yêu thú, hẳn là Thuần Thú sư. Có một tia truy tung chi khí đi theo nàng cho nên còn là truy tung sư, lại thi triển thiên phú thiên nhãn và thiên phú ngụy trang. Không ngờ hắn thậm chí lại có bốn loại thiên phú đặc thù như vậy. Đạm Đài Lăng Nguyệt gần đây bình tĩnh không hề bận tâm lại một lần nữa sinh ra lòng hiếu kỳ với nam nhân khác phái bên cạnh này.

- Chúng ta cứ như vậy đi theo rừng cây lặng lẽ đi qua, chắc chắn sẽ không bị phát hiện a!

Nhiếp Vân cũng không trả lời. Ngụy trang chi khí vận chuyển, cũng ngụy trang ra khí tức của yêu thú, hắn mở miệng nói ra.

Thiên phú Ngụy trang sư đạt tới hình thái thứ hai, ngay cả bộ dáng của yêu thú cũng có thể ngụy trang ra, chứ đừng nói là khí tức.

Thông Linh Xích Vân báo chán ghét nhân loại, đối với yêu thú thực lực nhỏ yếu hơn nó lại không thèm ngó tới. Cho nên chỉ cần ngụy trang ra khí tức của yêu thú, lại hạ thấp thực lực xuống. Sau đó lặng lẽ đi qua, chắc có lẽ nó sẽ không để ý a.

- Được.

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu.

- Đi!

Nhiếp Vân thả người bay vút ra, thân thể thoáng một cái đã tiến chỗ sâu ở trong rừng cây.

Đạm Đài Lăng Nguyệt đứng tại chỗ nhìn động tác nhanh nhẹn trôi chảy của thiếu niên. Không biết trong đầu đang nghĩ cái gì, nàng hít sâu một hơi, bàn chân khẽ điểm, lập tức đuổi theo theo sát ở phía sau.

Động tác của nàng tiêu sái phiêu dật, thoạt nhìn không có thi triển một chút lực lượng nào. Thậm chí ngay cả pháp lực cũng không có phóng ra, thế nhưng tốc độ lại không chậm.

Mặc dù Nhiếp Vân là người của hai thế giới, thế nhưng cũng không nhìn ra rốt cuộc nàng đã dùng thân pháp gì mà có thể làm được như vậy.

Màu xanh lá xanh biết hiện lên ở trong mắt hai người, Nhiếp Vân mở ra thiên nhãn, lại nhìn người ngọc nhanh chóng đi theo ở phía sau. Trí nhớ dường như đã trở về tới kiếp trước.

Kiếp trước, sau khi xác định quan hệ với nàng, làm cho nàng triệt để ái mộ mình. Chính là lần đi ra ngoài kia, cảnh tượng so với hiện tại có chút tương tự, cũng là đi trong rừng cây xanh mơn mởn, không nói một lời. Mãi đến khi nàng đột nhiên...

- Kiếp này và kiếp trước khác biệt, nàng... Chắc có lẽ sẽ không có cái loại vấn đề này a!

Nhớ tới chuyện tình của kiếp trước. Nhiếp Vân do dự một chút, trong mắt hiện lên vẻ thống khổ khó có thể nói rõ, giống như khi nghĩ tới chuyện này, lại làm cho hắn cảm thấy hối hận vì chuyện này.

Càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, tinh thần dường như cũng có chút phiêu tán, đột nhiên, tiếng thì thào tự nói vang vọng.

- Nguyệt Nhi... Bệnh kín làm cho linh hồn đau đớn đã tốt hơn hay chưa?

- Ngươi nói cái gì?

Nghe thấy hắn nói như thế, Đạm Đài Lăng Nguyệt đột nhiên ngừng lại, ánh mắt thoáng cái trở nên âm hàn vô cùng, lạnh lùng như sương lạnh.

Kiếp trước sở dĩ Đạm Đài Lăng Nguyệt không có thân cạn với người khác, cự tuyệt người ta ngàn dặm, cũng không phải là nàng trời sinh tính lạnh lùng. Mà là trong cơ thể nàng có bệnh kín linh hồn có từ Tiên Thiên. Loại bệnh kín này làm cho nàng một khi động lòng trắc ẩn, hoặc là có cảm tình với người nào khác, như vậy sẽ thống khổ vô cùng.

Nương theo kiếp trước tiếp xúc với nàng ngày càng nhiều, Nhiếp Vân đã biết rõ trong lòng của nàng vô cùng thiện lương. Thường thường vừa nhìn thấy một ít giết choc thì trong lòng đã sinh ra sự đồng tình. Cũng chính là bởi vì như thế, linh hồn mới xung đột với bệnh kín, làm cho nàng thường xuyên thừa nhận thống khổ.

Dần dà mới khiến cho nàng ngụy trang chính mình, người bên

ngoài nhìn vào thì thấy lạnh lùng vô cùng, thế nhưng trên thực tế nội tâm nàng rất là yếu ớt.

- Thật xin lỗi!

Nghe lời nói lạnh lùng của nàng, Nhiếp Vân chấn động, lúc này hắn mới từ trong trầm tư tỉnh táo lại, nhìn thấy ánh mắt không chút tình cảm nào của đối phương. Lúc này hắn mới ý thức được mình thất thố, vội vàng lắc đầu hỏi:

- Đạm Đài sư tỷ, ngươi có tin chuyện kiếp trước kiếp sau không?

- Kiếp trước kiếp sau?

- Dường như trong lòng ta có một loại cảm ứng kiếp trước, từng có đoạn kinh nghiệm này, từ lúc rất nhiều năm trước đã quen biết với sư tỷ.

Nhiếp Vân nói.

- Dùng loại phương pháp này theo đuổi nữ nhân sao? Ngươi hãy đi tìm người khác đi!

Sắc mặt Đạm Đài Lăng Nguyệt trầm xuống, một tia hảo cảm đối với hắn mới vừa rồi lập tức hóa thành hư vô, nàng quay người đi thẳng về phía trước.

- Trong mộng cảnh kiếp trước, nàng thích hoa sen trắng nõn, ở trong bùn mà không nhiễm mùi bùn. Hâm mộ đám mây trên bầu trời, tự do tự tại, không bị câu thúc, ưa thích tĩnh tọa trên thuyền con. Nghe tiếng nước chảy, ưa thích cảm ngộ tự nhiên từng phút từng giây một... Ngẫu nhiên, cũng sẽ bởi vì quan tâm tới thống khổ thế nhân mà linh hồn sẽ bị cắn trả. Ngẫu nhiên cũng sẽ nhìn bầu trời, không biết đang nghĩ cái gì, có lẽ đây là vận mệnh...

Không để ý tới ánh mắt lạnh lùng của nàng, Nhiếp Vân giống như đã rơi hồi ức nào đó, khóe miệng lộ ra nụ cười ngọt ngào.

------oOo------

Chương 940: Thông Linh Xích Vân quả (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chậm rãi nói ra, mỗi khi hắn nói một câu, sắc mặt của Đạm Đài Lăng Nguyệt lại tái nhợt đi một phần, thân thể mềm mại chấn động một lần. Về sau càng nói, bằng vào tính tình trầm ổn của nàng cũng không kìm nén được, hô hấp dồn dập, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy.

- Đã đủ rồi!

Ngắt lời của Nhiếp Vân, sắc mặt Đạm Đài Lăng Nguyệt khôi phục lại vẻ lạnh như băng.

- Đây chẳng qua chỉ là mộng cảnh của ngươi mà thôi, nếu như ngươi muốn nói tiếp, vậy thì đi tìm người khác a!

Nói xong thân thể nhoáng một cái đã đi thẳng về phía trước.

- Ài!

Thấy bộ dáng của nàng như vậy, Nhiếp Vân biết rõ mình vẫn không nhịn được, vẫn quá nóng nảy, hắn lập tức không nói thêm lời nào nữa. Chỉ bay vút theo sát ở phía sau lưng nàng bay về phía trước.

Trải qua sự việc xen giữa vừa rồi, giữa hai người đã không còn lời gì để nói nữa. Một đường yên tĩnh tới mới ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, chỉ có thể nghe được tiếng xé gió mà thôi.

...

- Đáng giận! Sao tiểu tử này lại nhanh như vậy chứ?

Nhiếp Vân và Đạm Đài Lăng Nguyệt ngụy trang xong, vừa mới tiến vào rừng cây không lâu thì ở chỗ cái cây trước đó, đám người Tiêu Lăng và Cát Hoan đã đi tới trước mặt.

Bọn hắn một đường theo đuổi tiểu tử này, tốn toàn bộ lực lượng,

chạy tới mức ngay cả lưỡi cũng sắp rơi ra, vậy mà vẫn như trước, không có đuổi theo được tiểu tử kia. Sao tốc độ của hai người kia lại nhanh như vậy chứ?

Đạm Đài Lăng Nguyệt thân là đệ tử của Đông trưởng lão, thủ đoạn nhiều vô số kể, tốc độ nhanh thì cũng thôi đi. Nhưng thiếu niên kia rõ ràng chỉ có thực lực Nạp Hư cảnh sơ kỳ, sao tốc độ lại cũng biến thái như vậy chứ?

- Phía trước địa bàn của là Thông Linh Xích Vân báo, chúng ta phải cẩn thận một ít, một khi chọc giận nó thì sẽ gặp phải phiền toái lớn.

Ngón tay khẽ điểm vào ngọc bài trong lòng bàn tay, bên trên lập tức xuất hiện một đạo tin tức, sắc mặt Tiêu Lăng lập tức trở nên ngưng trọng.

Trước khi tới nơi này hắn đã có chuẩn bị sung túc, đối với yêu thú gì, địa bàn ở đâu hắn đều biết cực kỳ rõ ràng.

- Đúng vậy, yêu thú bán bộ Phá Không Cảnh chúng ta vẫn còn không phải đối thủ. Ở chỗ ta có mấy khỏa Nặc Tức đan. Là thứ lúc trước ta tốn một cái giá lớn cực lớn đổi ở trong tông môn mới có được. Mỗi người một khỏa, nuốt vào có thể hạ thấp khí tức, tuy rằng so ra kém với thiên phú ẩn nấp sư. Thế nhưng chỉ cần tiểu tử này không quét quá kỹ thì cũng sẽ không bị phát hiện ra được.

Cắn răng một cái, Cát Hoan lấy ra một cái bình ngọc, sau đó lại đổ ra bốn khỏa đan dược, phân cho mỗi người một cái.

Nặc Tức đan là một loại đan dược thánh phẩm, có thể ẩn nấp khí tức của một người, trân quý vô cùng. Nếu như muốn mua sắm mà nói... Ít nhất cũng cần hơn mười vạn linh thạch tuyệt phẩm, hơn nữa còn là có tiền mà không mua được. Hắn cũng là tốn một cái giá rất lớn thì mới có thể đổi được từ chỗ tông môn.

Thoáng một cái xuất ra bốn khỏa, trong lòng đau đớn dữ dội a.

Bất quá vừa nghĩ tới vì đánh chết Vân Phong kia, hắn cũng cắn răng nhẫn nhịn xuống.

- Được.

Mọi người cũng biết thứ này trân quý, cho nên cả đám đồng thời rùng mình. Từng ngời lập tức nuốt xuống, đan dược vừa vào miệng đã lập tức tan. Khí tức của bốn người vốn chói mắt như mặt trời lại lập tức trở thành như băng tuyết tan rã, rất nhanh đã trở nên như có như không, khiến cho người ta không cảm nhạn được.

- Đi!

Nhìn thấy khỏa đan này cư nhiên lại có công hiệu thần kỳ như thế, mọi người đồng thời có chút hưng phấn. Rất nhanh đã chạy như điên về phía trước, rất nhanh đã xông vào trong địa bàn của Thông Linh Xích Vân báo quản hạt, cũng không khiến cho nó chú ý.

.....

- Những người này, quả thực là âm hồn không tán mà.

Đi theo sau lưng Đạm Đài Lăng Nguyệt, thiên nhãn thỉnh của Nhiếp Vân thoảng quan sát đám người Tiêu Lăng ở sau lưng. Sauk hi hắn phát hiện ra đám người này sau khi nuốt đan dược lại nhẹ nhõm đi qua như vậy. Trên mặt không khỏi hiện lên một tia cười lạnh.

- Các ngươi đã đến nhanh như vậy thì ta sẽ đưa cho các ngươi một đại lễ!

Hừ nhẹ một tiếng, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn thoáng qua về phía trước, lại cười nói:

- Đạm Đài sư tỷ, nàng đi trước đi. Ta có một việc tư muốn đi xử lý, sau khi xử lý xong sẽ lại đi tìm nàng!

- Không cần tìm ta, ta cũng sẽ không chờ ngươi!

Hừ lạnh một tiếng, Đạm Đài Lăng Nguyệt không ngừng lại chút nào mà bắn thẳng về phía trước.

- Ha ha!

Nhìn thấy bộ dáng này của nàng, Nhiếp Vân đã biết rõ lời nói vừa rồi có khả năng đã khiến cho nàng khó chịu. Hắn lắc đầu, cũng không thèm để ý nữa mà nhìn về phía phương hướng của đám người Tiêu Lăng. Hai mắt đột nhiên trở nên lạnh lùng, thân thể nhoáng một cái đã biến thành bộ dáng của Tiêu Lăng. Sưu một cái đã chui vào trong mặt đất.

Xuống đất, vừa nhìn thấy rõ phương hướng thì hắn đã lập tức tháo chạy đi.

Rất nhanh hắn đã đi tới một cái sơn cốc cực lớn.

Sơn cốc vô cùng yên tĩnh, có đủ các loại thảm thực vật, một cái đầm nước thanh tịnh trong suốt. Từ phía xa nhìn lại cũng coi như là một nơi tịch mịch. Bất quá Nhiếp Vân biết rõ đây chỉ là hiện tượng mặt ngoài mà thôi. Trên thực tế nơi này là đầm rồng hang hổ, bởi vì, đây là hang ổ của Thông Linh Xích Vân báo kia!

Thứ hiện tại hắn muốn làm chính là khiêu khích Thông Linh Xích Vân báo, sau đó giá họa cho đám người Tiêu Lăng!

Gia trì Ẩn nấp chi khí, chậm rãi đi về phía trước. Rất nhanh Nhiếp Vân đã đi tới trước mặt sơn động nguy nga, lớn nhất trong sơn cốc. Vừa mới ngước mắt lên nhìn, quả nhiên đã nhìn thấy đầu Thông Linh Xích Vân báo này đang nằm ở trong đó. Lúc này nó cũng không ngủ, ngược lại còn ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào trong sơn động, tinh thần tập trung vô cùng.

Trước đó bởi vì còn cách khá xa, lại sợ bị phát hiện ra cho nên hắn chỉ liếc qua, cũng không cẩn thận quan sát. Bây giờ tới gần thì hắn mới phát hiện ra đầu Thông Linh Xích Vân báo này có chút khác thường với lúc bình thường. Hai mắt nhìn về phía trong sơn động để lộ ra vẻ lo lắng và khẩn trương.

- Nó đang nhìn cái gì chứ?

Trong lòng nghi hoặc, theo ánh mắt của nó nhìn lại vài trong sơn động. Vừa mới nhìn qua, Nhiếp Vân đã không nhịn được hít thở dồn dập, thiếu chút nữa đã lên tiếng kinh hô.

- Đây là thứ có thể làm cho cường giả Nạp Hư cảnh tấn cấp a... Thông Linh Xích Vân quả?

------oOo------

Chương 941: Long Huyết phù lục (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ thấy phía trước mặt của Thông Linh Xích Vân báo có một cái thạch thất cực lớn. Bên trong có một cái cây to lớn đứng sừng sững trong đó, ở chính giữa cây kết được một trái cây màu vàng, bề mặt ngoài hiện đường vân màu đỏ, tản mát ra khí tức yêu dị.

Thông Linh Xích Vân quả!

Thông Linh Xích Vân báo dùng tinh huyết đổ vào thì mới có thể sinh ra được loại quả này. Bên trong ẩn chứa linh lực cực lớn, ba trăm năm nở hoa, ba trăm năm kết quả, bình thường trên một thân cây chỉ xuất hiện một trăm trái cây. Mỗi hơn trăm năm, trái cây và trái cây sẽ thôn phệ lẫn nhau, cuối cùng chỉ còn lại có một quả mà thôi.

Trái cây còn lại cuối cùng đã nhận được máu huyết của Thông Linh Xích Vân báo, lại còn cắn nuốt linh lực của tất cả trái cây, uy lực phi phàm. Cho dù là cường giả Nạp Hư cảnh thôn phệ cũng có thể thuận lợi tấn cấp!

Xem ra đầu Thông Linh Xích Vân báo này đã hao phí mấy trăm năm bồi dưỡng ra nó. Là vì muốn có thể nuốt vào, thuận lợi đột phá, mượn cơ hội này trùng kích Phá Không Cảnh!

- Chỉ còn lại có một khỏa trái cây, hơn nữa đã hiện lên màu vàng kim óng ánh, xuất hiện xích vân... Có lẽ sẽ nhanh chóng thành thục, cơ hội tốt!

Nhìn thấy loại tình huống này, trong mắt Nhiếp Vân hiện lên lửa nóng nồng đậm.

Trước đó hắn vẫn muốn đột phá Nạp Hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong. Chỉ là thiếu đi kỳ ngộ, nếu như có thể trộm ra trái cây này, như vậy nhất định sẽ có thể thành công tấn cấp! Thậm chí cũng có thể đột phá gông cùm Nạp Hư cảnh trung kỳ, đạt tới hậu kỳ!

Về phần đầu Thông Linh Xích Vân báo này không có lỗi với hắn, mà hắn lại ăn cắp đồ vật mà nó vất vả bồi dưỡng được có phải là có chút quá phận hay không. Điểm ấy Nhiếp Vân cũng không thèm để ý.

Vạn vật cạnh tranh nhau mà sống, con người sinh tồn, muốn tấn cấp trong khi tu luyện không bị người khác giết chết, phải hạ quyết tâm, chứ không phải là giả bộ làm người tốt.

Lại nói, đầu Thông Linh Xích Vân báo này cũng không phải là vật tốt lành gì. Bởi vì bồi dưỡng Thông Linh Xích Vân quả chẳng những cần máu huyết, mà còn cần thân thể của Nạp Hư cảnh cường giả, thi thể thậm chí là linh hồn. Nhìn xương cốt trắng chồng chất như núi chung quanh cũng đã biết rõ tiểu tử này đã giết không ít người.

Chỉ sợ đệ tử đến đây thí luyện, người bị nó giết chết cũng có không ít. Đã như vậy thì cũng không cần phải nói phải trái với nó.

Trong lòng khẽ động, đem khí tức toàn thân áp chế tới mức thấp nhất, Nhiếp Vân vận chuyển ẩn nấp chi khí tới cực hạn, chậm rãi đi tới gần cái cây kia.

Ông!

Vừa mới tới dưới cây thì đã chợt nghe được trái cây phía trên chấn động. Phát ra mùi thơm nồng nặc, lập tức có một đoàn linh lực bành trướng tới cực điểm nhộn nhạo lan tràn ra, giống như tùy thời đều có thể bạo tạc nổ tung.

- Đã thành thục!

Cảm nhận được loại tình hình này, hai mắt lập tức trở nên sáng ngời, Nhiếp Vân không chút do dự từ dưới lòng đất chui lên, đánh ra một chiêu Phá Thiên Kinh Tiên Quyền. Lập tức đánh về phía

Thông Linh Xích Vân báo ở phía đối diện.

Ầm ầm!

Một quyền này hắn đã dùng hết toàn bộ lực lượng, không có chút chuẩn bị nào ở phía sau. Khí lãng nóng rực áp súc không khí cuồng bạo bắn tới.

- Đệ tử hạch tâm Hóa Vân tông? Muốn chết!

Nhìn thấy lực lượng và chiêu số của chiêu này, Thông Linh Xích Vân báo lập tức nhận ra được. Nó tức giận tới mức liên tục gầm lên, móng vuốt giơ lên, hung hăng đánh xuống.

Mặc dù chiêu số của nó không có bất kỳ vũ kỹ nào, thế nhưng lại mang theo uy lực làm cho người ta khó có thể chống cự được. Chỉ thoáng một cái đã xé toang gông cùm của không gian, tạo thành một cỗ không gian phong bạo, đánh tan Phá Không Kinh Tiên quyền của Nhiếp Vân.

Yêu thú đã tiến vào bán bộ Phá Không Cảnh được mấy trăm năm. Thực lực so với đám người Tiểu Phong còn lợi hại hơn. Cho dù thực lực bây giờ của Nhiếp Vân đã bạo tăng, thế nhưng cũng không ngăn cản nổi!

Nếu như loại yêu thú thực lực này mà thực sự không chịu nổi một kích mà nói. Như vậy đám người Tiêu Lăng, Cát Hoan cũng không bị Tiểu Phong làm cho mất mặt xấu hổ như thế. Mà còn không dám phản kháng.

Lại nói, Nhiếp Vân ngụy trang trở thành Tiêu Lăng là vì không muốn bạo lộ thân phận. Cho nên hắn cũng không thi triển Ma Ha thần chưởng và Vô Thượng đại kiếm thuật mạnh nhất. Cho nên bị lực lượng một kích từ móng vuốt của Xích Vân báo đánh ra, khiến cho hắn lập tức điên cuồng phun ra máu tươi, thân thể bay ngược ra ngoài.

- Thu!

Dường như đã sớm suy tính ra loại kết quả này, thân thể Nhiếp

Vân bị thương. Thế nhưng cũng mượn nhờ lực lượng công kích mà bay ra ngoài. Mà đây chính là phương hướng của Xích Vân quả. Trong nháy mắt hắn đã nhìn thấy Xích Vân quả xuất hiện ở trước mắt, bàn tay mở ra, nhanh chóng chộp trái cây vào trong lòng bàn tay, sau đó thu vào đan điền.

- Đáng giận!

Nhìn thấy tất cả mọi chuyện, Thông Linh Xích Vân báo thiếu chút nữa tức chết, móng vuốt lần nữa chộp ra một trảo, thân thể bắn lên phía trên.

Tốc độ của nó quả nhiên đúng như trong truyền thuyết vậy, giống như thuấn di. Trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Thật nhanh! Đi xuống cho ta!

Đồng tử co rụt lại, lần này Nhiếp Vân cũng không thi triển bất luận tuyệt chiêu gì, cơ bắp trên cánh tay nhô lên, một quyền đập xuống phía dưới.

Lần này hắn đã hoàn toàn thả ra toàn bộ lực lượng của Kim Cương lưu ly thể, Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ lục trọng, không khí trước mặt vỡ nát, giống như như thủy triều nổ bung.

Oanh!

Nắm đấm va chạm với móng vuốt của đối phương, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy khó thở, quyền trong nháy mắt đã bị đánh cho vỡ nát.

Yêu thú bán bộ Phá Không Cảnh thật sự quá mạnh mẽ, cũng không phải là tồn tại mà hiện tại hắn có thể chống lại.

Cho dù bị thương thì một quyền này cũng đã tranh thủ thời gian cho hắn. Lúc này lưng hắn đã dính vào trên vách đá trogn sơn động, Địa Hành chi khí vận chuyển, sưu một cái đã chui vào trong mặt tường, sau đó lập tức biến mất không thấy gì nữa!

Thiên phú Địa hành sư đạt tới hình thái thứ hai, đã có thể hành tẩu bên trong vách tường. Mà nham thạch ở sơn động xét đến cùng

cũng chỉ là một loại đá bình thường mà thôi. Hắn muốn chui vào, không hề có chút áp lực nào.

Từ lúc thoát ra khỏi mặt đất cho tới khi ngạnh kháng bị đánh tới vách tường, lại tới lúc tiến vào mặt tường, Nhiếp Vân đã sớm tính toán tất cả trình tự, không sai biệt một chút nào.

------oOo------

Chương 942: Long Huyết phù lục (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đáng giận!

Thấy hắn đã tiến vào vách tường, Thông Linh Xích Vân báo tức giận đến mức gào rú một tiếng. Móng vuốt lần nữa chộp ra một trảo, hung hăng xé rách vách tường đá. Đá vụn tức thì bay tán loạn, thế nhưng đâu còn có bóng dáng của Nhiếp Vân cơ chứ?

- Ngươi trốn không thoát đâu!

Thấy trong vách tường không có ai, linh hồn khổng lồ của Thông Linh Xích Vân báo thoáng cái đã lan tràn ra bên ngoài. Linh hồn giống như cơn lốc lan tràn ra chung quanh.

- Ở đằng kia! Để xem người trốn chỗ nào!

Quả nhiên, linh hồn lan tràn ra, nó đã lập tức phát hiện ra thân ảnh của Nhiếp Vân. Lúc này hắn đang chạy như điên trong rừng cây, tốc độ cực nhanh, thoáng cái đã thoát ra mấy trăm dặm.

Gào rú một tiếng, thân hình to lớn của Thông Linh Xích Vân báo thoáng một cái đã nhảy lên, bắn thẳng tới.

Tốc độ của nó còn nhanh hơn Nhiếp Vân nhiều, rất nhanh đã nhìn thấy đối phương xuất hiện ở phía trước.

- Dám trộm đồ đạc của ta, chết đi cho ta!

Móng vuốt giương lên, lần nữa đánh ra.

Ầm ầm!

Một tiếng vang lớn vang lên, cây cối trên mặt đất lập tức nổ bay, nham thạch xoáy lên, tạo thành một đám mây tựa như hình nấm.

- Ồ? Đã đi đâu rồi?

Uy thế của một trảo này tuy lớn, thế nhưng Thông Linh Xích Vân báo biết rõ cũng không có đánh trúng đối phương. Tinh thần khẽ quét qua, nó đã lập tức phát hiện đối phương đã biến mất thấy rồi.

- Hóa ra còn có đồng lõa, ngươi rất tốt. Rất tốt!

Tiếp tục quét qua, quả nhiên nó đã phát hiện ra chỗ người kia. Lúc này đối phương đang đi cùng ba tên đệ tử có thực lực giống nhau. Khí tức ẩn nấp, đang chậm rãi đi về phía trước.

- Chết đi!

Thấy tiểu tử này đã tìm được đồng lõa, không chạy thục mạng mà còn muốn chạy qua khu vực của mình. Xích Vân báo tức giận tới mức nhảy dựng lên. Nhớ tới việc tâm huyết mấy trăm năm đã bị đối phương trộm đi, một cỗ lửa giận từ trong người vọt lên. Hơn nữa đối với phương không ngờ lại còn vô sỉ như vậy. Nó giận dữ hông thôi, sau khi lắc thân mấy cái đã xuất hiện ở trước mặt mấy người, lần nữa bổ xuống.

Mấy người đang đi đến đương nhiên là đám người Tiêu Lăng và Cát Hoan.

Bọn hắn lợi dụng che dấu khí tức, thuận buồm xuôi gió đi tới đây. Cũng không có tạo thành bao nhiêu chú ý, vốn mấy người này đang âm thầm đắc ý thì lại đột nhiên nhìn thấy có một cái móng vuốt cực lớn đột nhiên hàng lâm. Chuyện này khiến cho bọn hắn giận dữ tới mức thiếu chút nữa thổ máu.

- Cát Hoan, Nặc Tức đan của ngươi có phải là đồ giả hay không?

Sao lại bị phát hiện cơ chứ?

Rống lên một tiếng, Tiêu Lăng giơ tay lên đánh ra một quyền, đây chính là Phá Thiên Kinh Tiên Quyền!

Phá Thiên Kinh Tiên Quyền là tuyệt kỹ cơ bản mà đệ tử hạch tâm của Hóa Vân tông đều tu luyện. Tiêu Lăng có thể thi triển ra cũng không có gì là kỳ quái.

- Quả nhiên là ngươi!

Không đánh ra một quyền này này thì cũng thôi đi. Thế nhưng vừa mới đánh đi ra thì Thông Linh Xích Vân báo lại càng tức giận. Nó cảm thấy dường như đối phương đang tiến hành khiêu khích đối với nó. Lửa giận ngập trời gần như nuốt trọng cả rừng rậm, lực lượng cuồng bạo như cuồng phong bạo vũ đánh xuống.

- Móa!

Cảm nhận được lực lượng cuồng bạo như thế, đám người Cát Hoan cũng cảm nhận được áp lực, cả đám lập tức ra tay. Tứ đại đệ tử hạch tâm, đồng thời lực lượng cuồn cuộn đối chiến với nó.

Đánh một hồi, càng đánh càng bị động, rất nhanh bốn người đã đều bị thương thế.

Hai người Tiêu Lăng, Cát Hoan liên thủ cũng không phải là đối thủ của Tiểu Phong. Mà Xích Vân báo còn mạnh hơn Tiểu Phong, cho dù Tứ đại đệ tử hạch tâm liên hợp với nhau thì vẫn rơi xuống thế hạ phong.

- Tiêu Lăng, đã như vậy rồi mà ngươi còn không đem át chủ bài mà ngươi đã chuẩn bị lấy ra?

Biết nguy cơ đã tới, Cát Hoan nhịn không được truyền âm một câu.

- Lá bài tẩy của ta là để đối phó với hai đầu yêu sủng kia của Vân Phong. Nếu nhưng ném lúc này, sao có thể đánh chết Vân Phong kia được nữa chứ?

Sắc mặt Tiêu Lăng có chút dữ tợn.

- Vân Phong đã tách ra với yêu sủng của hắn, đánh chết một Nạp Hư cảnh sơ kỳ nho nhỏ như hắn, hai người chúng ta cũng đã đủ rồi. Mau ra tay đi.

Cát Hoan nhanh chóng truyền âm.

- Tốt!

Trong mắt Tiêu Lăng hiện lên một đạo hận ý.

Biết rõ Nhiếp Vân có được hai đầu yêu sủng mà còn dám tới vây giết. Trong ba ngày này hai người đã chuẩn bị mọi thứ để đối phó với hai đầu yêu sủng. Bằng không, biết rõ không đánh lại được đối phương mà còn xông lên, đó chính là muốn chết a!

Mặc dù Tiêu Lăng, Cát Hoan có ngốc thì cũng sẽ không làm ra loại quyết định não tàn này.

- Long Huyết phù lục, bạo!

Hô nhỏ một tiếng, bàn tay của Tiêu Lăng đột nhiên giương lên, một đạo phù lục lập tức đánh tới trước mặt Thông Linh Xích Vân báo, pháp lực kích động, sau đó đột nhiên nổ tung.

Ông!

Phù lục vừa mới xuất hiện, trên không trung lập tức có một cỗ uy áp Long tộc nhộn nhạo tới cực điểm.

Tựa như một đầu Thần Long từ trên trời giáng xuống vậy, áp bách cực lớn khiến khiến cho da lông toàn thân của Thông Linh Xích Vân báo một cái dựng lên. Hai đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

Long tộc, trong chủng tộc Chư Thiên chính là vương giả không thể tranh luận, huyết mạch có tính áp bách cực cao. Tuy rằng thực lực của Thông Linh Xích Vân báo rất mạnh, thế nhưng đối mặt với huyết mạch Long tộc có cấp bậc rất cao, lại còn càng thêm tinh khiết như vậy. Nó vẫn bị lập tức áp bách như trước, không có một

chút lực lượng nào phản kháng!

Long Huyết phù lục, có thể lập tức bộc phát ra uy áp của Long tộc, tựa như Thần Long hàng lâm thế gian. Đối với bất luận yêu thú gì cũng đều có tính trùng kích rất mạnh! Tiêu Lăng đã tiêu hao một cái giá lớn mới có thể đổi được nó ra trong kho bảo bối của tông môn.

- Ha ha, động thủ!

Nhìn thấy Long Huyết phù lục có tác dụng, hai mắt của Tiêu Lăng và Cát Hoan đồng thời sáng ngời, nhao nhao ra tay.

Có thể đi vào được Phá Không tiềm lực bảng, hai người đều là người nổi bật bên trong đám đệ tử hạch tâm. Cơ hội như vậy sao bọn hắn có thể buông tha cơ chứ? Linh lực chấn động kịch liệt một hồi, rất nhanh một đời bá chủ rong ruổi quỷ vực, yêu thú cấp bậc như như Thông Linh Xích Vân báo ở Quỷ Vực minh hải không ngờ lại tử vong.

- Tuy rằng tổn thất một tấm Long Huyết phù lục, thế nhưng lại đạt được thi thể của một đầu yêu thú bán bộ Phá Không Cảnh. Chuyện này cũng coi như đã đạt được hồi báo... A, cái gì? Thi thể đâu rồi?

------oOo------

Chương 943: Đệ tử Chấp Pháp đường (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy rằng rất đau lòng về Long Huyết phù lục, thế nhưng trong lòng Tiêu Lăng vẫn vô cùng cao hứng. Dù sao thi thể một đầu yêu thú bán bộ Phá Không Cảnh, giá trị to lớn, không thể đánh giá được. Khi hắn đang định lấy nó đi, vừa mới cúi đầu xem xét thì đã nhìn thấy thi thể cực lớn trước mắt, không ngờ… Thoáng cái đã không cánh mà bay!

- Điều này sao có thể?

- Là ai, là ai trộm đi của ta?

Một màn trước mắt này không riêng gò Tiêu Lăng cảm thấy da đầu nổ tung, mà ngay cả đám người Cát Hoan cũng sắp phát điên rồi.

Thông Linh Xích Vân báo đã bị đánh chết, đây là sự thật không thể tranh luận. Cho nên thi thể sẽ không thể tự mình chạy đi được. Vì vậy khả năng duy nhất chính là đã bị người ta đánh cắp đi rồi!

Thế nhưng... Chung quanh cũng không có lấy một bóng người a? Sao lại sẽ bị trộm đi cơ chứ?

- Chúng ta đã bị người ta tính kế!

Sửng sốt một chút, dường như Cát Hoan đã nghĩ tới điều gì đó, da mặt run rẩy, nhịn không được mà thấp giọng quát một tiếng.

Có thể tạo ra một liên minh, đồng thời cũng trở thành minh chủ, hắn cũng không phải là kẻ ngu. Thông Linh Xích Vân báo đột nhiên phát hiện mọi người, hơn nữa từng chiêu từng chiêu lại cực kỳ tàn nhẫn, giống như có thâm cừu đại hận vậy. Điểm này quá không bình thường, hơn nữa lúc này thi thể đã biến mất, nhất định đã có người cố ý gài bẫy cho đám người bọn hắn.

- Nơi này là nơi Hóa Vân tông chuyên dùng để thí luyện a, không có khả năng có những người khác. Mà phía trước chỉ có Đạm Đài Tiên Tử và Vân Phong, nhất định là tiểu tử Vân Phong kia ra tay.

Tuy rằng không biết thiếu niên tuổi không lớn lắm kia làm thế nào lại có thể làm được điểm ấy. Thế nhưng bốn người có thể khẳng định, nhất định sẽ không thoát quan hệ được với đối phương!

Dù sao, đây là một không gian đã bị bịt kín, chỉ có nhân tài của Hóa Vân tông mới có thể đi vào được. Mà Đạm Đài Tiên Tử trời sinh tính tình lạnh nhạt, chắc chắn sẽ không làm, tính đi tính lại, cũng chỉ có tiểu tử này mà thôi.

- Đáng giận a đáng giận, đuổi! Vô luận thế nào cũng phải giết chết tiểu tử này.

Tiêu Lăng cũng không phải là người ngu, vừa nghe được lời của

Cát Hoan nói đã lập tức hiểu ra. Lửa giận công tâm tăng thêm mới vừa rồi lại bị Xích Vân báo đánh cho bị thương. Miệng lập tức phun ra một ngụm máu tươi, hận ý đối với Nhiếp Vân càng đậm.

Từ khi đối địch với gia hỏa gọi là Vân Phong này, từ lúc đó bọn hắn không có một việc nào là thuận lợi a!

Long Huyết phù lục... Đây chính là thứ mà hắn bỏ ra công huân tích lũy vài chục năm mới có thể đổi được. Kết quả... Gà bay trứng vỡ, cái gì cũng không có được!

- Đuổi!

Mỗi người đều điều tức qua một chút. Vẻ mặt cả đám vô cùng dữ tợn, rất nhanh đã đuổi theo phương hướng tiến lên của Đạm Đài Lăng Nguyệt.

...

- Long Huyết phù lục? May mà ta đã đoán ra bọn hắn sẽ có át chủ bài, để cho Tiểu Phong ở lại bên người đám người Trúc Âm. Bằng không thì, cho dù nó có đi theo ta cũng sẽ không giúp được gì. Một khi không cần thận còn sẽ vẫn lạc!

Dưới mặt đất, Nhiếp Vân một mặt tiến lên, một mặt suy tư.

Thi thể của Thông Linh Xích Vân báo đương nhiên là bị hắn thu đi. Vừa rồi hắn dẫn Xích Vân báo đến nơi này, thứ nhất là muốn mang tới phiền toái cho đám người Tiêu Lăng. Thứ hai chính là muốn nhìn xem rốt cuộc bọn hắn có át chủ bài gì.

Vừa xem xét qua, hắn không nhịn được mà kinh ngạc một hồi.

- Tại sao trong Hóa Vân tông lại có thể có được Long Huyết phù lục chứ?

Nhiếp Vân có chút nghi hoặc.

Long Huyết phù lục, đầu tiên phải có long huyết làm vật dẫn, đem nó phong ấn vào bên trong ngọc bài. Như vậy khi bộc phát mới có

thể sinh ra lực trùng kích khiến cho yêu thú không dám phản kháng.

Hơn nữa còn cần trình độ long huyết phải nồng hậu dày đặc, viễn siêu tầm thường. Căn bản không phải là thứ mà yêu thú bình thường có thể cấp ra được.

- Chẳng lẽ là...Đầu tọa kỵ của lão tổ kia trong truyền thuyết?

Đột nhiên, trong đầu Nhiếp Vân xuất hiện một suy đoná.

Trong truyền thuyết, tọa kỵ của sư tổ Hóa Vân trưởng chính là là một đầu Giao Long. Tuổi thọ của Long tộc so với nhân loại dài hơn rất nhiều. Tuy rằng lão tổ Võ Đạo sư đã sớm vẫn lạc, thế nhưng Giao Long cũng không có tử vong, vẫn luôn ở trong Hóa Vân tông, địa vị tôn sùng.

Bất quá, kiếp trước khi hắn tiến vào Hóa Vân tông thì đã nghe nói đầu Giao Long này bởi vì tuổi thọ hạn chế mà tính tình bắt đầu cuồng bạo. Nương theo bảy đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh mà đã mất đi tung tích. Rốt cuộc nó đi nơi nào, còn sống hay đã chết, không có người nào biết rõ.

Chẳng lẽ Long Huyết phù lục này là dùng máu tươi của đầu Giao Long này luyện chế ra hay sao?

Như vậy thoạt nhìn rất có thể a!

- Ồ? Hiện tại tình huống bảy đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh cũng còn chưa có xuất hiện, nói cách khác, hiện tại đầu Giao Long này vẫn chưa có tử vong!

Nếu như truyền thuyết mà kiếp trước hắn nghe được là sự thực. Như vậy đầu Giao Long này hiện tại rất có khả năng còn không chết, vẫn còn ở trong Hóa Vân tông như trước.

Đương nhiên, đầu Giao Long này chết hay là không chết cũng không có liên quan tới hắn. Bởi vì thực lực của hắn bây giờ còn quá yếu, còn chưa có tư cách tiếp xúc với chuyện cao tầng như vậy.

Trong lòng nghĩ vậy, chân cũng không ngừng lại mà liên tục chạy đi. Thiên phú địa hành sư đạt tới hình thái thứ hai, tốc độ đi dưới mặt đất không kém hơn phi hành trên không trung. Rất nhanh đã chạy ra được mấy ngàn dặm.

- Không ngờ nàng còn chưa đi được bao xa?

Đi một hồi, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt thét to sẽ không chờ hắn, lúc này chẳng biết tại sao lại lẳng lặng đứng trên ngọn núi. Thân thể vẫn không nhúc nhích.

Nơi này cách địa điểm vừa rồi hai người tách ra còn chưa đủ một trăm dặm.

- Chẳng lẽ phía trước có yêu thú?

Tình huống như vậy vừa rồi hắn đã nhìn thấy qua một lần. Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân nhìn lại về phía trước, quét mắt qua một vòng, cũng không phát hiện ra có tung tích của yêu thú cường đại. Hắn không nhịn được có chút kỳ quái.

- Chẳng lẽ nàng đang đợi ta?

Suy nghĩ này hiện lên trong đầu, thế nhưng lại bị hắn lắc đầu dứt bỏ.

Nếu như trên thế giới này ai hiểu rõ Đạm Đài Lăng Nguyệt nhất, không thể nghi ngờ chính là hắn. Căn cứ vào hiểu biết kiếp trước, hiện tại nàng và hắn cũng không tính là quen thuộc, càng không có bất kỳ một chút tình cảm nào. Cho nên tuyệt đối sẽ không thể chờ đợi hắn.

------oOo------

Chương 944: Đệ tử Chấp Pháp đường (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đây là tính tình của nàng, cũng không phải là nàng cố ý ra vẻ như

vậy với người khác. Nếu như không phải như vậy thì Tiêu Lăng và Tang Hồng Y cũng sẽ không nhiều lần nếm mùi thất bại a.

- Được rồi, không cần phải nghĩ nhiều như vậy, đi qua xem là được rồi!

Từ dưới đất chui ra, đi vài bước tới sau lưng của nàng, hắn cười nói:

- Đạm Đài sư tỷ, sao nàng còn chưa có đi?

- Hôm nay ta đi mệt rồi, ta muốn nghỉ ngơi một chút!

Nghe được thanh âm của hắn, thân hình của Đạm Đài Lăng Nguyệt khẽ lắc lư một cái, lập tức vang lên thanh âm lạnh lùng như băng vừa rồi.

- Mệt mỏi?

Vẻ mặt thân hình có chút cổ quái.

Đạt tới Thiên Kiều Cảnh, trong cơ thể câu thông Thiên Địa chi kiều, trên cơ bản sẽ không cần ngủ không cần nghỉ ngơi. Thế nhưng sao cường giả Nạp Hư cảnh lại mệt mỏi cơ chứ?

- Đi ra hòn đảo này cũng là một loại khảo nghiệm đối với đệ tử Hóa Vân tông. Hôm nay sắc trời đã tối, ta muốn ở đây nghỉ ngơi một chút, nếu như ngươi muốn đi, vậy thì xin mời đi trước đi.

Đạm Đài Lăng Nguyệt đột nhiên giải thích một câu, bàn tay trắng nõn nà vung lên, đánh ra một sơn động ở sườn núi cách đó không xa. Ngay sau đó lập tức đi vào trong.

- Sắc trời đã tối?

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn thoáng qua chung quanh. Hắn phát hiện ra quả nhiên mặt trời đã dần dần hạ xuống, dường như trời đã sắp tối rồi.

Không gian bên trong Quỷ Vụ minh hải cũng có mặt trời, cũng có

quần tinh vờn quanh. Chỉ có điều thời gian rõ ràng khác với trên Phù Thiên đại lục. Phù Thiên đại lục hiện tại hẳn đang là giữa trưa, mà ở nơi này lại sắp tới ban đêm rồi.

Mục đích lần này tới đây của hắn chính là vì đi cùng với Đạm Đài Lăng Nguyệt. Nàng nói không đi, tự nhiên Nhiếp Vân cũng sẽ không rời đi.

Lắc đầu đánh ra một sơn động cách đó không xa, sau đó cũng đi vào.

Nghe được lời vừa rồi của nàng, rốt cuộc Nhiếp Vân cũng coi như hiểu được vì sao hòn đảo này lại lớn như vậy.

Thực lực của hắn như vậy, lại có tuyệt chiêu có thể làm cho tốc độ thân pháp rất nhanh như Tật Phong Huyền Thiên Bộ, thế nhưng muốn đi ra khỏi hòn đảo này cũng khó khăn như vậy. Như vậy càng không cần phải nói tới đệ tử bình thường, đệ tử tinh anh a!

Tuy rằng giá trị công huân mà những người này phải nộp lên ít. Thế nhưng từ hòn đảo đi đến Quỷ Vụ minh hải, khoảng cách này khá dài. Chỉ sợ sẽ phải tiêu hao vài ngày. Mà thời gian thí luyện lại có hạn chế, đợi đến lúc đi tới Quỷ Vụ minh hải, thời gian cũng sẽ không còn bao nhiêu. Như vậy mặc dù chỉ có một trăm điểm cống hiến thì cũng rất khó có thể tích lũy đủ a!

- Ồ? Đúng rồi, để xem điểm cống hiến của ta được bao nhiêu rồi.

Trong lòng khẽ động, cổ tay khẽ đảo một cái, đem ngọc bài mà Viên Kim đưa cho mỗi người khi còn ở trên quảng trường Lăng Tiêu đỉnh.

Ngọc bài này có thể ghi chép điểm cống hiến, chỉ cần ngươi đạt được bảo vật hoặc là đánh chết yêu thú. Như vậy nó sẽ tự động ghi chép vào phía trên.

Bàn tay khẽ phất một cái, quang mang trên ngọc bài lập loè, một hàng chữ hiện lên phía trên.

- Đạt được một quả Thông Linh Xích Vân quả, năm vạn giá trị công

huân!

- Năm vạn? Nhiều như vậy?

Nhiếp Vân sững sờ, hai mắt trợn tròn.

Cống hiến của Hóa Vân tông điểm so với linh thạch tuyệt phẩm còn trân quý hơn. Một điểm điểm cống hiến ít nhất cũng có thể hối đoái lấy mười miếng linh thạch tuyệt phẩm. Dù thế nào thì hắn cũng không thể tưởng được một quả Thông Linh Xích Vân quả lại đáng giá như vậy. Giá trị tới năm vạn công huân!

Bất quá ngẫm lại cũng không còn giật mình, Thông Linh Xích Vân quả có thể làm cho Thông Linh Xích Vân báo bán bộ Phá Không Cảnh tấn cấp, vật trân quý như thế, đừng nói là năm mươi vạn linh thạch tuyệt phẩm. Cho dù là trăm vạn nhất định cũng sẽ có người mua!

Trăm vạn linh thạch tuyệt phẩm tuy rằng là một con số tài phú lớn. Thế nhưng tính ra trên toàn bộ Phù Thiên đại lục, người có thể xuất ra nhiều tiền như vậy cũng có số lượng không ít.

- Đáng tiếc Thông Linh Xích Vân báo là do đám người Tiêu Lăng giết. Mặc dù ta đã trộm thi thể, thế nhưng điểm giá trị công huân cũng sẽ không ghi chép lên trên người của ta a.

Nhớ tới năm vạn giá trị công huân này sẽ phải nộp lên, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Giá trị công huân chỉ có nộp lên thì mới có thể tính toán được. Thế nhưng Thông Linh Xích Vân quả có thể trợ giúp cho hắn tấn cấp, làm sao hắn có thể đưa lên được chứ.

Về phần thi thể của Xích Vân báo, không phải là do chính tay hắn giết, như vậy cũng không được tính điểm cống hiến.

Cứ như vậy, hắn vẫn như trước, ngay cả một điểm cống hiến cũng không có. Xem ra vẫn nên tự tay săn giết yêu thú mới được, về phần những yêu thú cấp bậc thấp mà hắn giết khi trước, cơ hồ không đáng kể.

Sưu sưu sưu!

Ngay khi hắn đang nghiên cứu Thông Linh Xích Vân quả, định nuốt nó vào để tấn cấp thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng xé gió dồn dập. Lập tức có bốn đạo thân ảnh đã rơi vào trong sơn cốc.

Chính là đám người Tiêu Lăng theo đuôi đuổi theo hắn.

- Hóa ra là mấy vị sư huynh Tiêu Lăng, Cát Hoan. Tốc độ của các ngươi tới thật nhanh a.

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân từ trong sơn động đi ra, lập tức giả bộ vẻ mặt kinh ngạc nói

- Các ngươi làm sao vậy? Sao lại chật vật như vậy a?

Lúc này đám người Tiêu Lăng thoạt nhìn có chút chật vật, trước đó chiến đấu cùng với Thông Linh Xích Vân báo đã tiêu hao rất lớn. Hơn nữa vừa rồi vừa tức vừa vội, trên mặt cả đám đều mang theo vẻ ủ rũ khó có thể che dấu.

- Ranh con, ngươi đã vụng trộm cùng với yêu thú tính toán chúng ta. Chuyện này đã xúc phạm môn quy, đáng bị phanh thây xé xác. Bây giờ không còn lại có mặt mũi hỏi chúng ta bị làm sao? Ngươi muốn chết!

Sắc mặt Tiêu Lăng vô cùng dữ tợn, vừa mới mở miệng đã hét lớn một tiếng.

- Đúng vậy, ngươi và Thông Linh Xích Vân báo liên thủ, đối phó với sư huynh, bất nhân bất nghĩa, không tôn trọng bề trên. Chuyện này nhất định ta sẽ một hai năm rõ mười báo cáo lên tông môn!

Cát Hoan hừ lạnh một tiếng.

Hai người nói rất nhanh, hùng hổ dọa người, mang theo hương vị cưỡng chế áp bách người khác.

Ở trong Hóa Vân tông, giữa cácđệ tử có thể tranh đấu, nếu như

cùng với người ngoài đối phó với đệ tử đồng tông. Như vậy đã xúc phạm môn quy, hai người vừa mới mở miệng đã chụp mũ cho Nhiếp Vân một cái tội lớn, lại còn không tôn trọng sư huynh.

- Cùng với yêu thú tính toán các ngươi? Nhị vị đang nói gì vậy? Sao ta lại nghe không hiểu cơ chứ?

Sắc mặt Nhiếp Vân lập tức trầm xuống.

------oOo------

Chương 945: Nạp Hư cảnh hậu kỳ (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nghe không hiểu? Bớt ở chỗ này giả trang đi. Ngươi cấu kết vớiThông Linh Xích Vân báo, đánh lén đệ tử hạch tâm. Chuyện này ta có thể tự mình làm chứng!

Một đệ tử lâu năm ở sau lưng Tiêu Lăng quát lớn.

- Đúng vậy, ta cũng có thể làm chứng. Bằng chứng như núi, để xem ngươi quanh co chối tội như thế nào!

Cuối cùng một vị đệ tử lâu năm còn lại cũng lớn tiếng quát lớn.

- Ồ?

Nhiếp Vân khẽ nhướng mày.

- Vân Phong, ta quên nói cho ngươi biết, hai vị này chính là đệ tử Chấp Pháp đường của tông môn a.

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, Tiêu Lăng đột nhiên nở nụ cười.

Chấp Pháp đường chưởng quản hình pháp đường khẩu trong Hóa Vân tông. Cũng giống như Kiếm Thần chấp pháp đội trong Kiếm Thần tông vậy. Có được quyền lợi rất lớn, chỉ cần có một tia hoài nghi và nghi hoặc thì có thể bắt người. Một khi bị bắt vào, muốn đi

ra sẽ rất là khó khăn.

Cũng không phải nói người của Chấp Pháp đường không công chính nghiêm minh. Mà là vô luận là cơ cấu tổ chức nào, muốn làm được công chính chính thức, chuyện này cơ hồ không có khả năng!

Tình lý pháp, tình ở trước, pháp ở phía sau. Mặc dù pháp quy như núi, thế nhưng trước mặt nhân tình thế thái cũng không có khả năng chấp hành hoàn mỹ không tỳ vết.

Tiêu Lăng có thể tìm đến hai người này. Như vậy đã nói rõ quan hệ cá nhân của bọn hắn rất tốt. Hiện tại bọn hắn cùng nhau đứng ra chỉ trích Nhiếp Vân cấu kết Thông Linh Xích Vân báo. Chụp mũ như vậy, một khi bắt được hắn, như vậy còn muốn cãi lại sẽ rất khó khăn.

- Không quản các ngươi là đệ tử gì. Nếu như nói ta cấu kết với Thông Linh Xích Vân báo thì phải có chứng cứ a!

Ánh mắt lạnh lùng, Nhiếp Vân hất tay lên nói.

Hóa Vân tông là danh môn chính phái, vô luận làm chuyện gì cũng đều cần phải có chứng cứ. Không có chứng cứ, tất cả đều là ảo ảnh trong mơ, chân đứng không vững được.

- Chứng cứ? Các ngươi đi ngang qua lãnh địa của Thông Linh Xích Vân báo mà không có việc gì. Mà chúng ta thì bị vây khốn chặn giết, đây đã là chứng cứ. Mau ngoan ngoãn nhận tội, như vậy còn có thể xử lý nhẹ, một khi đã đến Chấp Pháp đường. Như vậy có muốn nhận tội cũng đã chậm rồi.

Đệ tử Chấp Pháp đường nói chuyện đầu tiên mở miệng cười lạnh, quát.

- Đúng vậy, chúng ta đã tận mắt nhìn thấy, đây là chứng cứ, cũng chính là bằng chứng. Ngươi không tuân theo môn quy của tông môn, cấu kết với yêu thú, đánh lén sư huynh. Chuyện này đã phạm vào tối kỵ của môn quy, hiện tại ta có thể thông báo cho người của tông môn bắt ngươi về phán quyết?

Đệ tử Chấp Pháp đường thứ hai kia cũng mở miệng gầm thét.

Lời của hai người hung hăng càn quấy đến cực điểm, vừa nhìn đã biết rõ thường xuyên vu oan cho đệ tử khác. Da mặt đã tu luyện giống như tường thành vậy. Không có căn cứ xác thực chính xác, thế nhưng lời từ miệng ra lại chính nghĩa vô cùng.

- Tận mắt nhìn thấy? Ngươi tận mắt nhìn thấy ta mật báo cho Thông Linh Xích Vân báo. Hay là cùng liên hợp với nó vây công các ngươi?

Nghe thấy lời nói vu oan giá họa như vậy, Nhiếp Vân giận quá hóa cười.

- Làm càn, Đỗ Tuấn ta nói tận mắt nhìn thấy chính là tận mắt nhìn thấy. Chẳng lẽ ta đường đường là chấp pháp đệ tử, nhân vật cao cao tại thượng như vậy mà còn có thể vu hãm một đệ tử mới nhập môn như ngươi sao? Ngươi cho mình là vật gì chứ? Cũng chỉ là súc sinh như con sâu cái kiến mà thôi, đáng để ta đi vu hãm hay sao?

Đệ tử Chấp Pháp đường mở miệng đầu tiên gọi là Đỗ Tuấn kia liên tục cười lạnh nói.

- Đỗ Tuấn sư huynh nói rất đúng. Chó chết không biết trời cao đất rộng, đừng coi mình quá cao a. Cho rằng mình hai đầu yêu sủng thực lực không kém là đã có thể tùy ý làm bậy trong Hóa Vân tông hay sao? Nói cho ngươi biết, nơi này không phải là trong gia tộc của ngươi. Có một ít người mà ngươi cũng không đụng vào được đâu! Lập tức nhận sai, còn có bồi thường, ngoan ngoãn để cho chúng ta bắt. Như vậy chúng ta còn có thể hạ thủ lưu tình, được đặc xá. Nếu không, cho dù hôm nay giết chết chỗ ngươi tại chỗ thì cũng là gieo gió gặt bão. Tuyệt đối sẽ không có ai dám nói cái gì.

Đệ tử Chấp Pháp đường thứ hai lập tức quát lớn.

- Hay cho một nhân vật cao cao tại thượng. Chỉ hươu bảo ngựa, đổi trắng thay đen, đệ tử Chấp Pháp đường quả thực đủ hung hăng càn quấy a!

Không nghĩ tới hai người này lại vô sỉ như thế, Nhiếp Vân nắm chặt tay, ánh mắt lạnh lùng vô cùng.

- Hung hăng càn quấy? Ý của ngươi là nói đệ tử Chấp Pháp đường chúng ta sử phạt bất công?

Hai mắt Đỗ Tuấn nheo lại. Khí tức trên người đột nhiên nhộn nhạo lan tràn ra, không ngờ cũng giống như Tiêu Lăng, cũng là cường giả Nạp Hư cảnh đỉnh phong. Hắn đi về phía trước một bước, cười lạnh một tiếng. Một đệ tử nhập môn nho nhỏ như ngươi mà cũng dám nghi hoặc Chấp Pháp đường chúng ta hay sao? Cái gan chó thật lớn a! Hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi biết cái gì gọi là tôn ti cao thấp, lễ nghĩa liêm sỉ!

Trong tiếng cười lạnh, tay phải của hắn đưa về phía trước, bầu trời lập tức sụp đổ từng một tấc, lực lượng cường đại cực điểm lập tức xông về phía Nhiếp Vân.

- Ha ha, Vân Phong, đệ tử Chấp Pháp đường động thủ đối với ngươi.Đó là vì ngươi vô lễ đối với Chấp Pháp đường, ra tay giáo huấn. Để cho ngươi biết cái gì gọi là tôn ti, cái gì là quy củ. Mà nếu như ngươi dám hoàn thủ, thì sẽ là khiêu khích Chấp Pháp đường. Không quan tâm tới môn quy của tông môn, không phản kháng. Như vậy thì chờ hưởng thụ đi a.

Nhìn thấy vị chấp pháp đệ tử gọi là Đỗ Tuấn này ra tay, Tiêu Lăng cười lạnh một tiếng. Hai cánh tay ôm lại, sảng khoái không nói nên lời.

- Đúng vậy, dám phản kháng thì chính là làm sai mà không tiếp nhận trừng phạt. Ngang nhiên khiêu khích pháp quy của tông môn! Ta thấy ngươi vẫn nên ngoan ngoãn đứng đợi tại chỗ không nhúc nhích, để ta dạy cho ngươi một bài học. Khiến cho ngươi biết người nào có thể đắc tội được. Người nào ngươi không đắc tội nổi!

Đỗ Tuấn thét lên một tiếng, lực lượng trong lòng bàn tay lần nữa gia tăng, còn chưa tới đến trước mặt Nhiếp Vân thì hắn đã cảm thấy như là tật phong đập vào mặt, âm hàn lạnh lẽo vô cùng.

- Động thủ chính là vô lễ đối với Chấp Pháp đường? Đã như vậy...

Vậy thì cút ngay cho ta!

Thấy đối phương động thủ không kiêng nể gì cả, lửa giận của Nhiếp Vân thoáng một cái dấy lên, ánh mắt híp lại. Thân thể thi triển Tật Phong Huyền Thiên Bộ trượt về phía trước rồi tháo chạy. Tiến vào trong phạm vi chưởng lực của đối phương, hai cánh tay xiết chặt, cơ bắp nhảy toàn thân cuồn cuộn. Tựa như một cái cung, thoáng một cái đã đánh về phía một chưởng của đối phương.

------oOo------

Chương 946: Nạp Hư cảnh hậu kỳ (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần này hắn cũng không dụng bất kỳ vũ kỹ nào. Động tác giống như lúc đón móng vuốt của Thông Linh Xích Vân báo vậy, hoàn toàn do lực lượng cơ bắp bộc phát.

Ầm ầm!

Chưởng phong ngập trời lập tức bị một quyền của hắn đánh tan, Nhiếp Vân lần nữa vẽ về phía trước một cái. Bàn tay đẩy ra, thức thứ tư Tinh Thần vô lượng của Ma Ha thần chưởng lập tức xuất kích.

Ma Ha thần chưởng và Vô Thượng đại kiếm thuật không giống nhau. Nghiễm Minh Tử sáng tạo ta bộ võ kỹ này cũng không có tông môn rõ ràng. Cho nên hiện tại cũng không cần giá họa cho Tiêu Lăng. Bởi vì dù cho đối phương có nhìn thấy thì cũng sẽ không nhận ra được.

Ầm ầm!

Uy lực của Hồng hoang vô lượng so với Vô Thượng đại kiếm thuật cũng không thua kém chút nào. Hơn nữa lực lượng thân thể đã tấn cấp, tinh thần ngập trời hội tụ, không khí trước mặt Đỗ Tuấn lập tức bị áp súc lại. Chưởng ấn cực lớn mang theo uy áp không thể chống cự, rơi xuống đầu của người này.

- Cái gì? Nhanh hỗ trợ!

Chiêu này của Nhiếp Vân ngay cả Tang Hồng Y, Hồ Khuê cũng không ngăn cản nổi, huống chi là đệ tử Chấp Pháp đường này. Đồng tử của hắn co rụt lại, không còn vẻ hung hăng càn quấy như vừa rồi nữa. Thân thể nhanh chóng lui về phía sau, chật vật không chịu nổi.

- Cái gan chó của ngươi thật là lớn a!

- Đáng giận, nhất định ngươi sẽ phải chết!

- Dám động thủ với chấp pháp đệ tử, cho dù nói có nhảy xuống hoàng hà thì cũng không có cách nào rửa sạch tội danh của ngươi.

Đám người Tiêu Lăng không nghĩ tới Vân Phong chẳng những hoàn thủ, mà còn trực tiếp đánh ra công kích hung mãnh như thế. Cả đám giận dữ tới mức biến sắc, miệng gầm rú một tiếng, nhao nhao tiến lên ngăn cản.

Ầm ầm!

Bốn người đồng thời ra tay, lập tức ngăn cản Ma Ha thần chưởng của Nhiếp Vân. Khí lưu cuồng bạo bắn ra bốn phía, khiến cho nham thạch chung quanh bị đánh nát thành bột phấn. May mà Nhiếp Vân đưa lưng về phía sơn động, bằng không sợ rằng cũng sẽ gặp phải đả kích mang tính hủy diệt tính.

Đạp Đạp Đạp Đạp Đạp!

Sắc mặt đỏ lên, Nhiếp Vân nhanh chóng lui về phía sau mấy bước.

Uy thế của bốn người liên thủ thật sự quá mạnh mẽ, cho dù thực lực của hắn đã đại tiến. Đã thi triển ra Ma Ha thần chưởng, thế nhưng vẫn không phải là đối thủ, vẫn ăn một chút thiệt thòi.

Tiêu Lăng, Cát Hoan, mỗi một người đều mạnh hơn Tang Hồng Y, Hồ Khuê. Hơn nữa lại thêm hai đệ tử Chấp Pháp đường. Một khi bốn người liên thủ ngay cả người top năm trong Phá Không tiềm

lực bảng cũng có thể chiến một trận. Cho nên dù là Nhiếp Vân hiện tại cũng không có cách nào ngăn cản được.

Dù sao, Nhiếp Vân không xác định được ở trong này có trưởng lão Hóa Vân tông lặng lẽ quan sát hay không. Cho nên hắn không dám bộc phát toàn bộ lực lượng.

Cũng là một chiêu Ma Ha thần chưởng, hai mươi đan điền đồng thời vận chuyển kích phát ra uy lực, so với chín khỏa đan điền đồng thời kích phát, uy lực vẫn rất khác biệt.

- Hắn không quan tâm tới quy định của tông môn, nang nhiên tập kích đệ tử Chấp Pháp đường. Mọi người cùng nhau động thủ đánh chết hắn!

Nhìn thấy Nhiếp Vân lui về phía sau, dường như đã ăn phải thiệt thòi. Trong mắt Tiêu Lăng hiện lên vẻ tàn nhẫn, hắn gào thét một tiếng, bàn tay vung lên, đang định xông lại.

- Dừng tay!

Bất quá, lực lượng của hắn còn chưa có bạo phát ra thì đã chợt nghe được một đạo thanh âm như là âm thanh của tự nhiên vang vọng. Đạo thanh âm này lạnh lùng lạnh nhạt, lại mang theo uy thế làm cho không có ai có thể phản kháng.

Sưu!

Thanh âm vừa dứt thì đã có một đạo bóng trắng lập loè, Đạm Đài Lăng Nguyệt đã từ bên trong sơn động bay ra.

- Đạm Đài Tiên Tử, đây là chuyện mà ngươi tận mắt nhìn thấy. Vân Phong này không tuân theo môn quy, nang nhiên khiêu khích đệ tử Chấp Pháp đường. Nên bị đánh chết tại chỗ, răn đ echo người sau.

- Đúng vậy, nếu như để cho tiểu tử kiêu ngạo ương ngạnh như vậy gia nhập tông môn, như vậy môn quy của Hóa Vân tông để ở đâu chứ?

- Người này phải động thủ đánh chết, tuyệt đố không thể nuông

chiều...

Thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt ngăn cản, đám người Tiêu Lăng lên tiếng rống to.

- Đây là thí luyện Quỷ Vụ minh hải, có mâu thuẫn gì thì các ngươi rời khỏi nơi này rồi lại nói sau. Vân Phong có vi phạm môn quy hay không cũng đợi đến Chấp Pháp đường mới có thể quyết định được tội. Hai đệ tử Chấp Pháp đường như các ngươi chẳng lẽ có thể đại biểu cho ý tứ của Chấp Pháp đường hay sao?

Ánh mắt lạnh lùng nhìn vào trên người hai đệ tử Chấp Pháp đường, thanh âm của Đạm Đài Lăng Nguyệt cực kỳ lạnh lẽo.

Tuy nhiên nàng không phải trưởng lão, cũng không thuộc về đệ tử hạch tâm. Thế nhưng thân phận đệ tử đích truyền của Đông trưởng lão còn ở đó. Cho dù là thái thượng trưởng lão trong tông môn cũng phải nhường nhịn ba phần. Lúc này lại nói có lý có cứ, vừa mới mở miệng đã khiến cho đám người Tiêu Lăng triệt để ngậm miệng lại.

Chấp pháp đệ tử cho dù có ngưu bức tới đâu thì cũng không thể đại biểu cho ý của Chấp Pháp đường được. Nếu như nàng không có mặt ở chỗ này, hai người có thể tìm một lý do qua loa tắc trách. Thế nhưng nàng lại nhìn tận mắt mọi chuyện, một khi đem chuyện Vân Phong bị đánh chết nói ra, chỉ sợ bốn người cũng sẽ phải chịu trừng phạt.

- Được, Đạm Đài Tiên Tử đã nói như vậy, chúng ta thân là đệ tử hạch tâm, tự nhiên sẽ phải chấp pháp theo lẽ công bằng. Tuân thủ quy củ, chuyện hôm nay tới đây thôi. Tất cả mọi chuyện đợi tới lúc thí luyện Quỷ Vụ minh hải chấm dứt rồi lại nói!

Trong lúc đám người Tiêu Lăng đang muốn nói chuyện thì Cát Hoan đột nhiên mở miệng nói.

- Đi thôi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt hất ống tay áo lên, quay đầu liếc nhìn Nhiếp Vân, sau đó nhanh chsong bay về phía trước.

Thấy nàng lần đầu tiên gọi mình đi theo, Nhiếp Vân nhìn về phía đám người Tiêu Lăng, khóe miệng cười nhạt một tiếng rồi lập tức bay theo phía sau nàng.

Cũng không phải là hắn không muốn giết những người này. Mà là sức chiến đấu khi bốn người liên thủ quả thực rất mạnh, không phải là tổ hợp mà dùng thực lực hiện tại của hắn có thể chống lại. Lại nói, nếu như thực sự phải động thủ ở chỗ này. Vạn nhất có thái thượng trưởng lão Hóa Vân tông đem ý niệm thẩm thấu tới đây. Khi đó hắn cũng sẽ gặp phải phiền toái cực lớn.

Mặc dù muốn giết thì cũng phải đợi tới lúc tiến vào Quỷ Vụ minh hải rồi nói sau!

Quỷ Vụ minh hải không biết rộng bao nhiêu. Ngay cả cường giả Phá Không Cảnh cũng không thể đem ý niệm rót vào trong đó. Hơn nữa một khi tiến vào hải dương, bằng vào thân phận Tường Thủy sư, thực lực sẽ tăng lên nhiều. Khi đó cho dù bốn người bọn họ có liên thủ thì tuyệt đối cũng không phải là đối thủ của hắn!

------oOo------

Chương 947: Nạp Hư cảnh hậu kỳ (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cát Hoan, ngươi có ý gì vậy?

Đạm Đài Lăng Nguyệt và Nhiếp Vân rời đi, lúc này Tiêu Lăng mới nhìn về phía Cát Hoan, sắc mặt âm trầm.

Mời vừa rồi hắn còn chưa nói hết lời thì Cát Hoan đã đồng ý với đối phương, khiến cho hắn vô cùng tức giận.

- Có ý gì sao? Nếu như hiện tại chúng ta mà giết hắn sẽ danh bất chính, ngôn bất thuận. Sẽ bị Đạm Đài Tiên Tử nắm lấy chuyện này. Đây cũng không phải là chuyện tốt gì, bất quá...

Nói đến đây, Cát Hoan khẽ cười cười, nói:

- Vừa rồi ta đã ghi chép tình cảnh Vân Phong động thủ với chấp pháp đệ tử lại rồi. Nếu như hiện tại đem hình ảnh này truyền về Chấp Pháp đường, như vậy bọn họ sẽ có phả ứng gì chứ?

- Nhất định sẽ khiến cho Chấp Pháp đường nổi giận, đến lúc đó chỉ sợ sẽ trực tiếp hạ lệnh xử tử hắn a!

Nghe thấy lời nói của Cát Hoan, hai mắt Tiêu Lăng thoáng cái sáng lên, hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Trưởng lão phụ trách Chấp Pháp đường gọi là Lô Khiếu, cực kỳ bao che khuyết điểm. Chấp pháp đệ tử bị người ta bắt nạt, mặc kệ đối phương có sai hay không, bình thường đều bị trừng phạt. Vừa vặn đệ tử thân truyền Hồ Khuê của hắn lại vừa mới bị người ta giết chết. Nếu như đem đoạn hình ảnh này truyền sang đó, nhất định sẽ khiến cho hắn tức giận, thậm chí còn sẽ trực tiếp hạ mệnh lệnh chém giết tiểu tử này.

Một khi đã có mệnh lệnh, động thủ với Vân Phong này sẽ danh chính ngôn thuận, cũng không còn bất cứ vấn đề gì nữa.

- Vẫn là Cát Hoan sư huynh có biện pháp! Hiện tại ta sẽ bố trí Truyền Tống Trận, truyền tống tin tức về a!

Hai chấp pháp đệ tử cũng lập tức hiểu ra lợi hại trong chuyện này, hai mắt sáng ngời, cười ha hả.

Mới vừa rồi Nhiếp Vân động thủ với chấp pháp đệ tử là sự thực không thể chối cãi. Cho dù là đệ tử hạch tâm, gặp phải chấp pháp tối đa thì cũng phải tới Chấp Pháp đường giải thích. Thế nhưng khi bị bắt cũng không thể phản kháng, ngang nhiên phản kháng. Cho dù không có làm sai gì thì cũng tương đương với phạm vào tội lớn ngập trời.

Không hổ là minh chủ Huyễn Thương minh, xếp hạng thứ chín trên Phá Không tiềm lực bảng, thật là ác độc!

- Được.

Cát Hoan gật gật đầu, thấy hai vị chấp pháp đệ tử rất nhanh đã bố trí xong trận pháp truyền tống. Hắn cười nhạt một tiếng, đưa tay vào trong ngực, nụ cười trên mặt đột nhiên cứng đờ lại.

- Làm sao vậy?

Nhìn thấy nét mặt của hắn, đám người Tiêu Lăng đều sững sờ.

- Ngọc bài ta ghi chép hình ảnh không ngờ đã bị… mất rồi!

Nửa ngày sau, Cát Hoan tìm khắp thân thể một vòng, lúc này sắc mặt mới vô cùng khó coi. Thanh âm như tự lầm bầm lên tiếng.

...

- Muốn tính toán ta? Các ngươi còn non lắm!

Là lão quái vật sông hai kiếp, môn quy của Hóa Vân tông mà hắn biết còn nhiều hơn đám tiểu tử này. Vừa rồi thoạt nhìn động thủ lỗ mãng, thế nhưng trên thực tế hắn đã sớm chuẩn bị xong đường lui. Thấy Cát Hoan vụng trộm ghi chép hình ảnh cho nên hắn thừa dịp loạn đã trộm đi mất.

Nếu giấu đồ vào trong Nạp Vật đan điền thì hắn còn cần tiếp xúc với thân thể mới có thể trộm được. Thế nhưng nếu ném trên ngực sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Thiên phú thần thâu thứ hai ăn cắp bắt đầu đạt tới trình độ thần không biết quỷ không hay, mà ngay cả Cát Hoan cũng không thể phát hiện ra được.

Thông Linh Xích Vân báo tử vong, đoạn đường sau đó đã không còn yêu thú cao cấp nào nữa. Cấp bậc cao nhất cũng chỉ là Thiên Kiều Cảnh đỉnh phong. Bị một cái tát của Nhiếp Vân chụp chết, nhìn giá trị công huân tăng trưởng hơn một trăm điểm, hắn không khỏi im lặng một hồi.

Xem ra giá trị công huân cao thấp thế nào cũng có quan hệ với thực lực của bản thân. Nạp Hư cảnh đánh chết yêu thú Thiên Kiều

Cảnh vô cùng đơn giản, giá trị công huân cũng sẽ thấp. Dùng thực lực Thiên Kiều Cảnh đánh chết yêu thú đồng cấp, như vậy giá trị công huân sẽ lớn hơn.

Hai người toàn lực phi hành, ngay cả một câu cũng không nói. Tốc độ rất nhanh, khi trời mới tờ mờ sáng thì cả hai đã nhìn thấy một cái hải dương bị sương trắng bao phủ, xuất hiện ở trước mặt hai người.

Nhiếp Vân tính toán một phen, bọn hắn đã phi hành cả buổi, lại cộng thêm một đêm. Dùng thực lực như hắn mà cũng phải bay thời gian dài như vậy mới có thể rời khỏi phạm vi của v này. Quả thực không biết những đệ tử bình thường kia đạt được công huân như thế nào a.

- Nơi này là Quỷ Vụ minh hải?

Hai người dừng lại bên bờ biển, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy biển cả trước mắt vô biên vô hạn, khác với nước biển màu xanh da trời trên Phù Thiên đại lục, nước ở đây màu ngăm đen. Bên trên có sương trắng vờn quanh, một cỗ U Minh chi khí thỉnh thoảng phát ra, xâm nhập vào trong cốt tủy, khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

- Nghỉ ngơi điều chỉnh một canh giờ đi. Sau đó chúng ta sẽ đi vào. Mặc kệ ngươi và đám người Tiêu Lăng này có ân oán gì, cố gắng không nên chiến đấu ở chỗ này. Nơi này rất là nguy hiểm, không phải là chỗ mà ngươi có thể tưởng tượng ra được đâu.

Đạm Đài Lăng Nguyệt lạnh lùng nói.

- Được!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Đám người Tiêu Lăng này hắn nhất định phải giết chết, điểm ấy không cần cân nhắc. Về phần nguy hiểm, hắn có được rất nhiều thiên phú, cho nên vẫn có tự tin nhất định a.

Thấy Nhiếp Vân tuy rằng gật đầu, thế nhưngtrong ánh mắt lại hiện

lên vẻ lơ đễnh, Đạm Đài Lăng Nguyệt khẽ lắc đầu. Đang định nói một câu, cuối cùng nàng lại im lặng.

Cũng không biết có cảm giác gì mà nàng đối xử với người khác cực kỳ lạnh lùng. Thế nhưng khi nhìn thấy thiếu niên này lại giống như đặc biệt quen thuộc. Từ chỗ sâu trong linh hồn đã bắt đầu có vẻ thân cận, loại cảm giác này nàng chưa bao giờ cảm nhận được. Cho nên mới làm cho nàng vô cùng phiền não.

- Về sau cách xa người này ra một chút...

Trong lòng thì thào tự nói, Đạm Đài Lăng Nguyệt tìm một nơi cạnh bờ biển rồi khoanh chân ngồi xuống, khôi phục thể lực và tinh thần.

Tuy rằng thời gian đi đường không dài, thế nhưng toàn lực chạy như điên. Lại tăng thêm tinh thần tập trung độ cao, tiêu hao hay rất lớn a.

Nhiếp Vân có thiên phú Nguyên Khí sư, thể lực tràn đầy, không quan tâm tới vấn đề này. Bất quá, một đường tinh thần của hắn không ngừng nhìn quét qua cho nên cũng có chút mệt mỏi.

Tiện tay bố trí một cái cấm chế ở tại chỗ, thân thể nhoáng một cái đã tiến vào bên trong Tử Hoa Động Phủ.

Cấm chế mà hắn bố trí thủ pháp phức tạp, cho dù là cường giả Phá Không Cảnh đứng ở trước mặt cũng không thể nhìn thấu. Cho nên hắn cũng không sợ dò xét.

------oOo------

Chương 948: Nạp Hư cảnh hậu kỳ (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khôi phục tinh thần, điều tức là biện pháp tốt nhất. Thế nhưng phương pháp xử lý tốt nhất lại chính là tấn cấp!

Cổ tay khẽ đảo, Thông Linh Xích Vân quả lập tức xuất hiện ở trong

lòng bàn tay, tản mát ra linh khí và uy áp nồng hậu dày đặc khiến cho người ta hít thở dồn dập.

- Ba ba, đây là cái gì vậy. Dường như ăn rất ngon a…

Vừa lấy ra Xích Vân quả thì đã nhìn thấy đôi mắt của Tiểu Long tràn ngập vẻ trông mong nhìn qua, nước miếng chảy ròng ròng.

Nhìn thấy bộ dáng này của nó, lông mi của Nhiếp Vân nhảy dựng lên, vội vàng lui về phía sau hai bước, vội nói:

- Đây là đồ vật mà ba ba muốn tấn chức thực lực, không thể để cho ngươi ăn được a…

Tiểu tử này ăn hàng rất tốt a, trước đó ngay cả tường vân bảy màu cũng bị nó thoáng cái ăn hết. Làm cho hắn mất đi cơ hội tấn chức, thứ này nếu như lại để cho nó ăn hết, thật sự hắn sẽ khóc không ra nước mắt.

- Ah, vậy thì một lát nữa ba ba tấn cấp thực lực, sau đó mang Tiểu Long đi ra ngoài chơi a!

Tiểu Long Thủ cắn cay mình, đôi mắt to tràn ngập khát vọng chớp chớp.

- Được.

Thấy nó cũng không hỏi nữa, Nhiếp Vân vội vàng gật đầu, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Quỷ Vụ minh hải đã rất nguy hiểm, như vậy mang theo Tiểu Long nhất định sẽ an toàn hơn không ít. Tuy rằng không biết thực lực của nó như thế nào, thế nhưng nhìn uy thế nó thôn phệ cửu chuyển lôi binh. Dường như ngay cả cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh chỉ sợ cũng không là đối thủ của nó.

Thực lực như thế tiến vào Quỷ Vụ minh hải, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Khoanh chân ngồi xuống dưới đất, bàn tay của Nhiếp Vân bắn ra

Thông Linh Xích Vân quả màu vàng rồi nuốt xuống.

Ừng ực!

Xích Vân quả vào bụng, hắn lập tức cảm thấy có một cỗ lực lượng cuồng bạo dọc theo kinh mạch điên cuồng vọt tới. Khiến cho thân thể của hắn thoáng cái căng phồng lên, tựa như một con cóc vậy.

- Kim Cương lưu ly thể, Linh Tê Luyện Thể Quyết, gia cố kinh mạch!

Khẽ rung minh, hai đại pháp quyết luyện thể đồng thời vận chuyển trong người. Trình độ cứng cỏi của thân thể nhanh chóng gia tăng.

Thông Linh Xích Vân quả bên trong ẩn chứa máu tươi của Thông Linh Xích Vân báo, có được lực lượng cực kỳ cuồng bạo. Cho dù là thân thể yêu thú cũng rất khó hàng phục chứ đừng nói là người.

Chính là bởi vì như thế cho nên dù loại trái cây này rất trân quý, có thể làm cho cường giả Nạp Hư cảnh đột phá. Thế nhưng trưởng lão Phá Không Cảnh của Hóa Vân tông vẫn không có ra tay cướp đoạt. Cũng là bởi vì trong mắt của bọn hắn, lực lượng của nhân loại căn bản sẽ không có cách nào hàng phục được linh lực cuồng bạo như thế.

Mà không hàng phục được, chẳng những không thể mượn cỗ linh lực này tấn cấp, không cẩn thân còn có thể tẩu hỏa nhập ma, toàn thân tàn phế. Đây cũng không phải là chuyện mà bọn hắn muốn nhìn thấy.

Hai đại tuyệt chiêu luyện thể vô thượng đồng thời vận chuyển, kinh mạch toàn thân Nhiếp Vân lập tức chắc chắn như là linh linh tuyệt phẩm. Linh lực cuồng bạo của Xích Vân quả trùng kích mấy lần, phát hiện ra không trùng kích vỡ, cho nên cả đám đã nhanh chóng chạy tới Khí Hải hội tụ.&- Hỏng bét!

Nhìn thấy linh lực điên cuồng hội tụ ở trong Khí Hải, Nhiếp Vân đột nhiên ý thức ra được không đúng, đồng tử lập tức co rụt lại.

Khí Hải bởi vì thiên phú Nguyên Khí sư cho nên lúc nào cũng tràn

đầy. Đột nhiên có nhiều linh lực điên cuồng xông tới như vậy, giống như tiếp tục rót nước vào trong cái vạc nước đầy vậy. Trong nháy mắt hắn đã cảm thấy Khí Hải như muốn bạo tạc nổ tung, sắc mặt cũng vì thế mà trở nên đỏ ửng.

- Tiêu hao lực lượng...

Trong lòng điên cuồng hét lên một tiếng, muốn xuất ra lực lượng bên trong Khí hải. Thế nhưng Nhiếp Vân lại phát hiệnra kinh mạch toàn thân đều bị linh lực của Xích Vân quả chiếm cứ, ngay cả một chút cũng không phóng thích ra được.

Phóng thích tiêu hao pháp lực, cần phải dùng kinh mạch làm thông đạo. Cũng giống như hồ nước dòng sông vậy. Hiện tại tất cả dòng sông đều đã bị nước làm đầy tràn, sao có thể tiết ra được chứ?

Sưu sưu!

Linh lực càng ngày càng tràn đầy, thân thể của Nhiếp Vân lập tức bành trướng, huyết mạch toàn thân phun trào, dáng người vốn cân xứng lại thoáng cái trở nên phát tướng, biến thành mập mạp.

- Nếu cứ tiếp tục như vậy nhất định sẽ bạo tạc mà nổ tung a.

Kinh mạch bị linh lực vọt tới ngăn chặn, cũng không thể vận chuyển công pháp để tấn cấp. Mà nếu như không cách nào tấn cấp, mặc cho nó bành trướng như vậy mà nói. Cho dù khí hải của hắn có chắc chắn cũng tuyệt đối sẽ không chịu nổi!

- Nguyên Khí sư từ trong lòng rút ra linh khí, cũng không cần thông qua kinh mạch. Liệu có thể thông qua khí hải đưa linh khí vào trong tối tăm hay không?

Hai mắt đỏ thẫm, đột nhiên linh quang trong đầu lóe lên, Nhiếp Vân nghĩ đến một chuyện.

Nguyên Khí sư rút ra nguyên khí khôi phục, là từ trong lòng rút ra, trực tiếp nhét đầy Khí Hải. Cũng không có thông qua kinh mạch, liệu cũng có thể đem linh khí dư thừa, dùng loại phương pháp này để rót vào trong tối tăm hay không?

Tình huống của hắn hiện tại là linh khí bên trong khí hải quá nhiều, sắp tới mức bạo tạc nổ tung. Chỉ cần có thể phóng ra một ít, như vậy là hắn có thể vận chuyển Cửu Chuyển Niết Bàn công, tiến hành tấn cấp!

- Thử một chút!

Nghĩ đến là làm, hiện tại hắn cũng không có quá nhiều thời gian để lo lắng, Nguyên Khí đan điền của Nhiếp Vân rung chuyển, bắt đầu xoay tròn ngược hướng.

Ầm ầm!

Khí Hải run rẩy kịch liệt một hồi, thiên phú Nguyên Khí sư câu thông với một chỗ. Dường như cảm nhận được linh khí trong cơ thể hắn bành trướng, cho nên nó bắt đầu chậm chạp rút ra.

Tuy rằng tốc độ rút ra rất chậm, thế nhưng lại làm cho áp lực của hắn bị giảm bớt không ít.

- Quả nhiên có thể thực hiện được, đột phá!

Rút ra một hồi, cảm thấy linh khí vọt tới trong kinh mạch dần dần biến mất, hai mắt Nhiếp Vân sáng ngời, trong lòng thấp giọng hô một tiếng. Sau đó lập tức vận chuyển Cửu Chuyển Niết Bàn công.

Ầm ầm!

Linh lực trong cơ thể hắn thật sự quá nhiều, bình chướng ngăn cách vốn đã rất yếu ớt, sau lần trùng kích này lập tức bị nghiền nát. Một cỗ lực lượng kinh người lập tức từ trong cơ thể hắn sinh ra.

Răng rắc! Răng rắc!

Lập tức đột phá Nạp Hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong, đạt tới trung kỳ!

- Ồ? Không ngờ còn không có ngừng lại..

Đạt tới Nạp Hư cảnh trung kỳ, Nhiếp Vân phát hiện ra linh lực

cuồng bạo dường như không có bất kỳ chút suy yếu nào. Vẫn có xu thế càng ngày càng mạnh như trước, sắc mặt hắn lập tức vui vẻ, ánh mắt ngưng trọng, tinh thần tập trung, tiếp tục trùng kích lên trên.

------oOo------

Chương 949: Giết (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đây chính là cơ hội tốt, nếu như có thể đột phá trung kỳ, đạt tới Nạp Hư cảnh hậu kỳ. Khi đó hắn sẽ chính thức có được sức chiến đấu tiếu ngạo Hóa Vân tông a!

- Đột phá! Đột phá! Đột phá!

Trong lòng thết dài một tiếng. Trong tiếng ầm ầm, gông cùm trung kỳ nổ tung, khí tức điên cuồng tàn sát bừa bãi, nhộn nhạo lan tràn. Khiến cho thực lực của hắn lập tức đạt đến Nạp Hư cảnh hậu kỳ.

Không ngờ lại liên tục đột phá hai cấp bậc nhỏ.

Liên tục đột phá, linh lực của Xích Vân quả Cuồng Bạo đã giảm bớt, dường như đã tiêu hao đến tạn cùng. Bởi vì cấp bậc tấn chức và linh khí trùng kích cho nên khí hải lại một lần nữa khuếch trương lên gấp đôi.

- Khí hải lớn như vậy...

Khí hải của Nhiếp Vân vốn dưới nhiều lần mở rộng của pháp quyết vô danh đã viễn siêu tu luyện giả đồng cấp. Lần này lại lần nữa mở rộng, lập tức giống như biển vậy, liếc nhìn không thấy tận cùng.

May mắn mà hắn có siêu cấp thiên phú bài danh top mười như Nguyên Khí sư này. Nếu không muốn nhồi đầy khí hải khổng lồ như vậy, cũng không biết sẽ phí bao nhiêu thời gian a.

Ồ? Không đúng, Nguyên Khí đan điền là...

Hai mắt của Nhiếp Vân rơi vào trên Nguyên Khí đan điền, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Chỉ thấy khỏa đan điền bài danh thứ chín này chẳng biết từ lúc nào đã xảy ra biến hóa rất nhỏ. Vốn nó có màu xám, thế nhưng lúc này lại xuất hiện một tầng ám xanh nhàn nhạt.

Mấy đan điền trước đó tấn cấp là sẽ hiện lên màu ám xanh. Như vậy chứng minh đan điền đã tấn cấp đến hình thái thứ hai, chẳng lẽ... Nguyên Khí đan điền cũng muốn tấn cấp?

Nghĩ đến điểm này, hai mắt Nhiếp Vân thoáng cái sáng lên, trong lòng hưng phấn không thôi.

Nguyên Khí sư thân là siêu cấp thiên phú bài danh thứ chín, hình thái thứ nhất cũng đã nghịch thiên như thế, tuy rằng hắn không biết hình thái thứ hai là cái gì. Thế nhưng nhất định sẽ rất là đáng sợ!

- Xem ra thiên phú Nguyên Khí sư tấn cấp có quan hệ lớn với khí hải. Chỉ có phạm vi của khí hải đạt tới trình độ nhất định thì mới có thể bộc lộ ra.

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân âm thầm phỏng đoán.

Nguyên Khí đan điền lột xác là do thực lực bạo tăng, sau khi khí hải tăng trưởng một mảng lớn mới xuất hiện. Như vậy cũng đã nói lên nhất định có quan hệ lớn với khí hải rộng lớn.

Trước đó hắn vẫn cho là pháp quyết vô danh mở rộng Khí Hải không có tác dụng gì. Vậy mà không ngờ lại có thể làm cho Nguyên Khí đan điền tấn cấp. Trong lòng hắn hưng phấn một hồi, hận không thể lập tức đi tìm khí tức đặc thù có thể làm cho pháp quyết vô danh vận chuyển. Để mở rộng khí hải!

Thiên phú Nguyên Khí sư bài danh thứ chín, nếu như thật sự tấn cấp thành công, tuyệt đối sẽ cường đại hơn nhiều so với thiên phú Thiên Thủ sư hình thái thứ nhất!

Thứ mười một và thứ chín, cho dù chỉ kém hai vị trí, thế nhưng

khác biệt vẫn rất là lớn!

- Ồ. Đúng rồi, lúc trước ta nghe Tiêu Lăng và Đạm Đài Lăng Nguyệt nói. Mục đích lần này tới Quỷ Vụ minh hải là tìm kiếm một kiện Thiên Ngoại chí bảo... Liệu ở bên trong thứ này có tìm được khí tức đặc thù có thể làm cho pháp quyết vô danh vận chuyển hay không?

Linh quang trong đầu Nhiếp Vân lóe lên, hắn nhớ tới một việc, trong ánh mắt hiện lên lửa nóng khó có thể ngăn chặn.

Trước đó vụng trộm nhìn Lăng Nguyệt, khí đó lại trùng hợp đúng lúc Tiêu Lăng đi tới. Đối phương đã từng nói qua, mục đích của bọn hắn lần này là vì một kiện Thiên Ngoại chí bảo.

Đã trở thành Thiên Ngoại chí bảo, đương nhiên từ chỗ sâu trong hư không rơi xuống a. Không phải là bảo bối thuộc về Phù Thiên đại lục.

Mấy thứ đồ gần đây ẩn chứa khí tức đặc thù có thể làm cho pháp quyết vô danh vận chuyển trên cơ bản đều là từ Thiên Ngoại rơi xuống. Mà thứ này có lẽ cũng sẽ có được loại khí tức này!

- Bất kể là tấn cấp đan điền hay là mở rộng Khí Hải, đều có thể khiến cho thực lực của ta tăng nhiều! Mấu chốt nhất là tìm được, đồng thời còn đạt được cái Thiên Ngoại chí bảo này!

Xiết chặt nắm tay, sắc mặt của Nhiếp Vân đỏ lên.

Đối với quy luật của pháp quyết vô danh hiện tại hắn cũng có chút im lặng, không nắm bắt được. Lần trước diễn sinh đan điền, dựa theo số lượng và quy luật tấn cấp. Có lẽ còn chưa có chấm dứt, lần này nếu như hấp thu nhất định sẽ gia tăng thừa số huyết thống. Như vậy có thể đột nhiên mở rộng khí hải. Thế nhưng lần sau rốt cuộc thế nào hắn cũng không biết.

Bất quá. Mặc kệ, dù thế nào cũng đều có thể khiến cho thực lực của hắn tăng lên nhiều a!

Mở rộng đan điền thì chẳng khác nào có được thiên phú Thiên Thủ Sư và Thiên Hành sư, mở rộng Khí Hải thì lại có khả năng khiến

cho thiên phú Nguyên Khí sư đạt tới hình thái thứ hai. Như vậy cũng có thể gia tăng sức chiến đấu a.

- Tốt rồi, đã đạt tới Nạp Hư cảnh hậu kỳ. Cho dù lần này gặp lại đám người Tiêu Lăng. Dù bọn chúng có liên thủ thì ta cũng không sợ! Bất quá, trước tiên phải che dấu một chút. Đợi tới lúc đó đột nhiên bộc phát, như vậy mới có thể xuất kỳ bất ý!

Cười nhạt một tiếng. Nhiếp Vân đứng dậy, thân thể khẽ nhoáng một cái, lần nữa đem khí tức của mình áp chế xuống, khiến cho người ta nhìn qua hắn vẫn như cũ là Nạp Hư cảnh sơ kỳ đỉnh phong.

Nếu như hiện tại để lộ ra thực lực Nạp Hư cảnh hậu kỳ. Như vậy nhất định đám người Tiêu Lăng sẽ trực tiếp bị dọa chạy, khi đó muốn giết bọn hắn sẽ trở nên rất khó khăn. Như vậy còn không bằng thời khắc mấu chốt bộc phát, khi đó có lẽ còn có thể đạt được hiệu quả khó có thể tưởng tượng được.

- Ba ba, người đã tu luyện xong rồi, dẫn ta cùng đi ra ngoài a. Ta đói…

Thấy hắn đã tu luyện xong, Tiểu Long vội vàng bay tới, thanh âm như là trẻ con đang bú nói vậy.

- Đi thôi!

Bảo nó lần nữa biến thành bộ dáng Kim Giáp Long, lúc này Nhiếp Vân mới ném nó lên bả vai mình. Sau đó thân thể khẽ nhoáng một cái, đi ra khỏi động phủ.

Từ khi tiến vào động phủ cho đến lúc đi ra tổng cộng cũng không đến một giờ. Mà hắn đã thực sự trải qua một lần sinh tử, thực lực cũng từ Nạp Hư cảnh sơ kỳ đạt tới hậu kỳ, biến hóa to lớn, làm cho người ta líu lưỡi.

Ra khỏi động phủ, vừa mới phá vỡ cấm chế thì đã nhìn thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt cách đó không xa đang nhìn qua. Khi hai mắt nhìn vào trên người Tiểu Long, sắc mặt nàng không khỏi trầm xuống.

- Thứ này... Nó từ đâu tới?

Lăng Nguyệt gần đây trầm ổn cũng không nhịn được có chút phát run.

- Nó, đầu Kim Giáp Long này là do ta nuôi a.

Nhiếp Vân cười cười ha hả.

------oOo------

Chương 950: Giết (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiểu Long ngụy trang thành Kim Giáp Long, ngay cả cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh cũng nhìn không ra được cái gì. Hắn không tin Đạm Đài Lăng Nguyệt có thực lực không sai biệt lắm với hắn có thể nhìn ra được cái gì.

- Kim Giáp Long? Ồ?

Khẽ gật gật đầu, Đạm Đài Lăng Nguyệt không nói thêm gì nữa mà đứng dậy, nói:

- Đi thôi.

Vừa nói xong, còn chưa có rời đi thì đã chợt nghe thấy sau lưng có tiếng xé gió vang vọng. Ngay lập tức có bốn đạo thân ảnh đi tới.

- Quả thực là âm hồn bất tán!

Nhìn thấy chính là đám người Tiêu Lăng, Nhiếp Vân hừ lạnh.

- Chúng ta đi theo sau lưng Đạm Đài Tiên Tử. Đệ tử hạch tâm hỗ trợ lẫn nhau, cũng không phải đi theo ngươi. Ngươi đừng có ở chỗ này tự mình đa tình đi.

Tiêu Lăng hừ lạnh một tiếng. Sau đó lại quay đầu nhìn về phía Đạm

Đài Lăng Nguyệt, nói:

- Tiên Tử, chuyện lần trước ta nói với nàng. Kính xin cân nhắc qua một chút.. Nơi kiện Thiên Ngoại chí bảo kia xuất hiện ở chỗ sâu nhất trong Quỷ Vụ minh hải, nguy hiểm vô cùng. Không bằng chúng ta cùng đi một chỗ, như vậy cũng có thể chiếu cố lẫn nhau, giúp đỡ cho nhau!

- Quỷ Vụ minh hải không phải như những nơi khác, nhiều người là có thêm một phần an toàn. Ta thấy chúng ta vẫn nên ở cùng một chỗ a. Yên tâm, ta đã đồng ý với ngươi sẽ không xuất thủ. Như vậy trước khi tiểu tử này rời khỏi Quỷ Vụ minh hải, nhất định ta sẽ không xuất thủ. Đương nhiên, nếu như thực lực của hắn quá kém, bị yêu thú giết. Như vậy cũng đừng trách chúng ta.

Cát Hoan cũng hừ nhẹ.

- Muốn cùng đi thì cứ việc.

Lông mày khẽ nhíu một cái, dường như Đạm Đài Lăng Nguyệt có tâm sự gì đó cho nên cũng không có cự tuyệt. Nàng quay người bay vào Quỷ Vụ minh hải.

- Ha ha, có thể đuổi theo chúng ta thì cứ đuổi a.

Thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt đã tiến vào trong Quỷ Vụ minh hải. Nhiếp Vân cười ha hả, theo sát ở phía sau nàng, cũng tiến vào trong đó.

- Nhanh lên!

Thấy hai người rời đi, sắc mặt Tiêu Lăng trầm xuống. Còn đang định đi vào Quỷ Vụ minh hải thì đã bị Cát Hoan giữ chặt. Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai tên đệ tử Chấp Pháp đường kia hai mắt đã toát lên tinh quang, không biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

- Các ngươi làm sao vậy?

Nhìn thấy vẻ mặt của hai người, Tiêu Lăng và Cát Hoan liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều có chút sững sờ.

- Ha ha, Tiêu Lăng, lần này coi như các ngươi không động thủ thì chúng ta cũng có thể quang minh chính đại đánh chết tiểu tử này!

Nghe thấy câu hỏi của đối phương, Đỗ Tuấn cười ha ha.

- Có ý tứ gì?

Tiêu Lăng không khỏi sững sờ.

- Ngươi có thấy đầu Kim Giáp Long trên bả vai của Vân Phong hay không?

Đỗ Tuấn nói.

- Kim Giáp Long? Thấy thì sao? Không thấy thì sao? Chỉ là một sủng vật không có sức chiến đấu mà thôi.

Cát Hoan hừ lạnh.

Kim Giáp Long là sủng vật mà rất nhiều thiếu gia quần là áo lượt tron Phù Thiên đại lục đều nuôi dưỡng a, sức chiến đấu cũng không mạnh, không đáng để kiêng kị.

- Chuyện Tang Hồng Y, Hồ Khuê bị người ta đánh chết. Có lẽ các ngươi cũng biết a.

Thấy Cát Hoan và Tiêu Lăng cũng không thèm để ý, Đỗ Tuấn nói.

- Đương nhiên là biết rõ, hai người này là đối thủ lớn nhất của ta. Vừa mới chết thì ta đã nhận được tin tức, hình như là bị một cao thủ không biết tên đánh chết trong Huyền Kim Thành.

Tiêu Lăng gật gật đầu.

Hai người Tang Hồng Y, Hồ Khuê chết, chuyện này tạo thành động tĩnh rất lớn. Thân là đối thủ cũ, đương nhiên Tiêu Lăng phải biết rõ.

- Chúng ta nhận được tin tức, nói hai người đã bị một thiếu niên mang theo Kim Giáp Long giết!

Đỗ Tuấn cười nói.

- Thiếu niên mang theo Kim Giáp Long? Ý của ngươi là... Vân Phong này?

Tiêu Lăng lập tức hiểu rõ chuyện gì xảy ra, hai mắt tức thì sáng ngời.

- Có phải là hắn hay không ta cũng không nắm chắc. Bất quá, nhất định có hiềm nghi rất lớn. Lại nói khi Lô Khiếu trưởng lão bảo ta điều tra truyền này. Ngươi đã từng nói qua, một khi phát hiện ra thiếu niên có chứa Kim Giáp Long, thà rằng giết nhầm cũng không thể buông tha! Nếu như đem chuyện này bẩm báo lên Lô Khiếu trưởng lão, ngươi cảm thấy hắn sẽ làm như thế nào chứ?

Đỗ Tuấn này chính là người mà sau khi đám người Tang Hồng Y vừa mới chết, đã bị Lô Khiếu và Tang Thạc gọi đi tìm kiếm.

- Ha ha, tốt, tốt, lập tức bẩm báo. Chúng ta có được thủ lệnh đánh chết. Khi đó có thể trực tiếp giết chết hắn!

Tiêu Lăng cười ha hả.

Cho dù Vân Phong này không phải là người đánh chết Tang Hồng Y và Hồ Khuê. Nhưng mà cũng không sao cả, chỉ cần báo lên trên hắn mang theo Kim Giáp Long, như vậy cũng đã là tội chết!

- Được!

Đỗ Tuấn gật gật đầu, tiện tay bố trí ra một cái Truyền Tống Trận, đem ngọc bài đã viết xong ném vào bên trong.

Nơi này và Thiên Ngoại thiên là hai không gian khác nhau. Muốn đưa tin, phải mượn lực lượng của Truyền Tống Trận.

Ông!

Chỉ chốc lát sau, ngọc bài chấn động, đã xuất hiện một đạo quang mang, bên trên chỉ có một chữ.

- Giết!

- Tốt, hiện tại đã nhận được thủ lệnh của thái thượng trưởng lão, có thể thỏa thích buông tay buông chân rồi!

Nhìn thấy chữ giết này. Tiêu Lăng có cảm giác như là nhìn thấy chữ xinh đẹp nhất trên thế gian vậy. Hắn hưng phấn thét dài một tiếng.

- Rất tốt, hiện giờ chúng ta sẽ cùng đi bắt con mồi này!

Cát Hoan cười lớn một tiếng, lại cùng với đám người Đỗ Tuấn, theo sát sau lưng hai người Nhiếp Vân. Nhanh chóng đuổi theo.

...

Vừa tiến vào hải dương, Nhiếp Vân đã lập tức bị sương mù vờn quanh, tầm mắt trước mắt nhanh chóng giảm đi.

Trước kia bằng vào thiên phú thiên nhãn. Ít nhất hắn cũng có thể nhìn thấy bên ngoài mấy chục vạn dặm, mấy trăm vạn dặm. Mà ở chỗ này, ngay cả ngàn dặm cũng không nhìn tới, nhiều nhất cũng chỉ có mấy trăm dặm.

Nhìn thoáng qua, thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt cách đó không xa, hắn lập tức đuổi theo nàng.

- Ta muốn đi tới chỗ sâu nhất trong Quỷ Vụ minh hải, nguy hiểm vô cùng. Ngươi đi tìm cho đủ điểm công huân rồi rời đi đi. Theo sau ta sẽ gặp nguy hiểm!

Vừa tới trước mặt nàng thì đã chợt nghe được thanh âm của nàng vang lên.

- Đạt được đủ giá trị công huân thì đơn giản. Nhưng sự an toàn của nàng mới là quang trọng nhất!

Nghe thấy nàng nói vậy, tuy rằng lạnh lùng nhưng lại mang theo một tia quan tâm, Nhiếp Vân cảm thấy giống như đã lần nữa trở lại

kiếp trước, trong lòng ấm áp, cho nên mới vội nói.

- Ta sẽ gặp nguy hiểm!

Đạm Đài Lăng Nguyệt hừ một tiếng, sắc mặt trầm xuống:

- Khư khư cố chấp, một khi gặp phải nguy hiểm, ta sẽ không ra tay giúp ngươi!

Nói xong thân thể mềm mại của nàng nhoáng lên, đã phá vỡ gợn sóng của đại dương, bắn thẳng xuống phía dưới.

------oOo------

Chương 951: Quỷ đầu thú biển sâu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cấp Chí Tôn tiến vào nước biển cũng có thể trong thời gian ngắn không bị ảnh hưởng, chứ đừng nói là cường giả Nạp Hư cảnh. Chung quanh thân thể Đạm Đài Lăng Nguyệt tản mát ra một đạo quang mang trắng nõn. Dưới quang mang bao phủ, nước biển nhao nhao tránh lui, làm cho nàng giống như một con cá đang bơi lội vậy.

Nghe thấy nàng nói như thế, Nhiếp Vân cũng không tức giận mà chỉ khẽ cười một tiếng. Sau đó cũng theo sát ở phía sau, nhanh chóng đuổi theo.

Hắn cũng không có thi triển thiên phú Tường Thủy sư, mà là dùng lực đem nước biển ép sang hai bên. Làm như vậy thoạt nhìn rất là tiêu hao pháp lực, thế nhưng đối với người thân là Nguyên Khí sư như hắn mà nói, cũng không có gì cả.

Không thi triển thiên phú Tường Thủy sư đương nhiên là vì muốn làm cho đám người Tiêu Lăng tê liệt.

Tuy rằng hiện tại bọn hắn còn không có đuổi tới. Thế nhưng lại Nhiếp Vân tin, nhất định bọn họ sẽ không dễ dàng buông tha cho

hắn như vậy.

Ở chỗ sâu trong Quỷ Vụ minh hải chính là chỗ tốt nhất kể kích sát bọn hắn.

Ai là thợ săn, ai là con mồi, chỉ có tới lúc ra tay chính thức mới có thể công bố. Lại khiến cho tất cả nhưng người tự cho là đúng triệt để hiểu rõ, có một ít người... Không thể đơn giản đắc tội a!

Sưu sưu sưu!

Hai đạo thủy tiễn nhanh chóng bắn ra, nhanh chóng phóng thẳng xuống phía dưới Quỷ Vụ minh hải mà đi.

Mỗi khi thủy tiễn tới đâu, yêu thú chung quanh đạo kiếm quang vung vẩy đằng sau đánh thành thịt nát. Tốc độ cực nhanh, mà ngay cả Đạm Đài Lăng Nguyệt đang đi ở phía trước cũng phải kinh ngạc không thôi.

Tuy rằng nàng đã cực kỳ coi trọng thực lực của Vân Phong, thế nhưng lại không nghĩ rằng, so với tưởng tượng của mình còn lợi hại hơn!

Nhất là một tay kiếm thuật, xuất thần nhập hóa, lúc ra tay lại khiến cho người ta không thể nắm bắt. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, quả thực không biết lại có người có thể dùng kiếm đến loại tình trạng này.

Thiên phú đặc thù kinh người, hơn nữa lại còn kiếm thuật lợi hại như thế, làm cho nàng đối với thiếu niên này càng ngày càng hiếu kỳ, càng ngày càng cảm thấy kỳ quái.

Thiên tài nàng đã từng thấy qua không ít, thế nhưng thiên tài có thể như thế, quả thực đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Đạm Đài Lăng Nguyệt kinh ngạc, yêu thú ở bên trong Quỷ Vụ Minh Hải cũng nhanh chóng truyền ra một tin tức. Tin tức rất đơn giản, đó là trong Quỷ Vụ minh hải đã có hai người hung ác đi tới. Hung ác đến mức, cho dù là yêu thú Nạp Hư cảnh trung kỳ cũng không phải là đối thủ, chỉ vừa gặp mặt đã lập tức tử vong!

Tin tức này truyền ra khiến để cho yêu thú ngăn cản hai người đã giảm bớt đi rất nhiều, trên đường đi càng thêm thông suốt.

Đây là do Nhiếp Vân cố ý che giấu thực lực, nếu như không che dấu thực lực. Cho dù là yêu thú Nạp Hư cảnh hậu kỳ, thậm chí là đỉnh phong thì hắn cũng có thể miểu sát.

- Một vạn giá trị công huân xem ra cũng không khó a!

Mới đi được nửa ngày trong Quỷ Vụ minh hải thì giá trị công huân trên ngọc bài của Nhiếp Vân đã đạt đến hơn một vạn.

Đối với hắn mà nói vô cùng đơn giản, thế nhưng đối với nhưng đệ tử hạch tâm khác thì lại có chút khó khăn. Dù sao bay đến Quỷ Vụ minh hải cũng đã cần tốn thời gian cực dài, lại phải săn giết hơn mười đầu yêu thú Nạp Hư cảnh, Thiên Kiều Cảnh. Nếu như không phải thực lực mạnh mẽ, muốn thuận lợi thông qua, quả thực rất là khó khăn.

- Đường đi lúc trước chỉ là chỗ cho đệ tử thí luyện. Cũng không phải đặc biệt nguy hiểm, nguy hiểm chính thức đã sắp tới. Nếu như hiện tại ngươi lui về phía sau mà nói, như vậy cũng còn kịp!

Lại đi về phía trước được một ngày, màu sắc của nước biển đã từ màu ngăm đen trước đó biến thành một mảnh đen kịt. Đạm Đài Lăng Nguyệt đột nhiên ngừng lại, nhàn nhạt nói một câu.

Trên đôạn đường này nàng đã ba lần khuyên can Nhiếp Vân đi ra ngoài. Thế nhưng tiểu tử này lại kiên trì vô cùng, đi theo nhanh vô cùng. Làm cho tâm cảnh vốn không hề bận tâm của nàng cảm thấy có một tia cảm động.

Những người khác đi theo, cơ hồ đều muốn nịnh nọt như thế nào lấy lòng như thế nào. Mà ánh mắt của hắn thanh tịnh, chỉ muốn bảo vệ nàng mà thôi. Loại cảm giác này giống như khi nàng còn nhỏ, trốn ở sau lưng trưởng bối, vô cùng an toàn.

- Đừng nói những lời này nữa. Nàng đi đâu thì ta sẽ đi nơi đó. Ta là lo lắng một mình nàng không an toàn.

Nhiếp Vân cười khẽ.

Cho dù nàng vẫn lạnh lùng như trước, thế nhưng trải qua ba ngày ở chungv, rõ ràng thái độ so trước kia đã hòa hoãn hơn nhiều.

Thấy ánh mắt của Nhiếp Vân kiên định, Đạm Đài Lăng Nguyệt biết rõ mình không có cách nào khuyên can cho nên cũng không lên tiếng nữa. Nàng quay người bay đi về phía trước.

Nước biển đen kịt áp lực so với trước đó càng lớn hơn. Tầm mắt lại lần nữa bị thu nhỏ lại, vốn là có thể nhìn mấy trăm dặm, hiện tại cho dù ngay cả thiên nhãn nhìn qua cũng chỉ có thể nhìn thấy tình cảnh bên ngoài cách đó vài chục dặm mà thôi.

Hơn nữa, càng đi vào bên trong thì vẻ âm hàn cũng càng lúc càng nồng nặc. Lúc nào cũng phải vận chuyển pháp lực, không ngừng tiến lên thì mới có thể giữ cho thân thể linh hoạt. Bởi vì một khi dừng lại sẽ lập tức cảm thấy huyết mạch cũng bị đông lại, tùy thời sẽ chết.

Lúc nào cũng vận chuyển pháp lực, tiêu hao rất lớn, hơn nữa ở nơi này cơ hồ không có linh khí gì. Nếu như không phải có thiên phú Nguyên Khí sư thì Nhiếp Vân cũng không dám xuống tiếp. Quả thực hắn không biết vì sao Đạm Đài Lăng Nguyệt lại có được pháp lực hùng hậu như thế.

Sưu sưu sưu!

Trong lúc đang đi về phía trước, trong nước biển đen kịt đột nhiên có vô số mũi tên mang theo khí tức âm hàn nhanh chóng bắn qua.

Nhữngmũi tên đen kịt so với nước biển càng thêm lạnh lẽo, mang theo khí tức âm hàn đậm đặc. Chỉ cần bị nó đánh trúng, cho dù là cường giả Phá Không Cảnh cũng bị pháp lực tán loạn, toàn thân cứng ngắc!

- Phòng Ngự sư ngăn cản!

Nhìn thấy mũi tên rậm rạp chằng chịt, trốn tránh không được, thân

thể của Nhiếp Vân nhoáng một cái, phòng ngự chi khí đã được vận chuyển ra. Sau đó cũng bao quanh thân thể Đạm Đài Lăng Nguyệt vào bên trong.

Mấy ngày này cũng không nhìn thấy đám người Tiêu Lăng, nhất định bọn hắn cũng không nhìn thấy được hai người Nhiếp Vân. Cho nên, mặc dù đem át chủ bài thi triển ra thì cũng sẽ không có chuyện gì.

- Thiên phú Phòng Ngự sư?

Đạm Đài Lăng Nguyệt sững sờ.

- Những đám phòng ngự chi khí này nàng cầm trước đi. Một khi gặp phải nguy hiểm thì dùng.

------oOo------

Chương 952: Quỷ đầu thú biển sâu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Biết rõ mình đã để lộ ra không ít thiên phú đặc thù trước mặt nàng, càng giải thích sẽ càng phiền toái. Cho nên Nhiếp Vân cũng không muốn nói nhảm, ngón tay khẽ điểm ra hơn mười đạo phòng ngự chi khí. Sau đó tức thì chui vào trong cơ thể nàng.

Đối với nàng, Nhiếp Vân sẽ không keo kiệt, chỉ cần có thể làm cho nàng giảm bớt một chút nguy hiểm, cho dù có trả giá bằng sinh mệnh thì hắn cũng đồng ý.

Cũng không phải bởi vì sắc đẹp và dung mạo của nàng, mà là vì yêu say đắm và chấp nhất của kiếp trước.

- Cái này...

Cảm nhận được phòng ngự chi khí đang dũng mãnh tiến vào trong cơ thể, Đạm Đài Lăng Nguyệt muốn cự tuyệt. Thế nhưng khi nhìn thấy vẻ kiên trì trong mắt của đối phương, nàng cũng không nói

thêm gì nữa. Lại nhìn những mũi tên dính vào trên mai rùa phòng ngự, nàng nói:

- Đây là Minh Thần chi tiễn mà chỉ có Quỷ Vụ minh hải mới có. Những vật này là do âm khí trong hải dương hội tụ mà thành, bị đánh trúng, thân thể sẽ xuất hiện trạng thái đông cứng trong giây lát. Đây chỉ là một cửa đơn giản nhất trong Quỷ Vụ minh hải, đằng sau còn có rất nhiều nguy hiểm. Có một ít ngay cả thiên phú Phòng Ngự sư cũng không thể ngăn cản nổi a!

- Ưm.

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Thí luyện Quỷ Vụ minh hải có thể làm cho đệ tử hạch tâm cũng phải kiêng kị không thôi, nhất định sẽ không có đơn giản như vậy. Bất quá, cho dù có nguy hiểm đến mấy thì cũng không thể khiến hắn quay người rời đi.

Không nói đến việc có khả năng Thiên Ngoại chí bảo sẽ có khí tức đặc thù, cho dù là không có, vì nàng, hắn cũng sẽ không buông tha.

Cũng không phải là Nhiếp Vân vì tình yêu mà không biết tự lượng sức mình. Mà là con người sống trên đời phải có giấc mơ, có kiên trì của mình. Nếu như ngay cả giấc mơ và chấp nhất cũng đều buông tha, như vậy cho dù có trọng sinh thì có ý nghĩa gì chứ?

Lại nói, còn có thiên phú Tường Thủy sư, nếu như thực sự gặp phải tình huống không thể nghịch chuyển thì hắn cũng có thể nhẹ nhõm đào tẩu, gặp dữ hóa lành.

Đinh đinh đinh đinh!

Minh Thần chi tiễn dường như cũng có linh trí của mình. Nhìn thấy không có cách nào phá vỡ được phòng ngự trước người của hai người. Nó chậm rãi tiêu tán, rất nhanh đã biến mất không thấy gì nữa.

- Đi thôi!

Thấy công kích của Minh Thần chi tiễn biến mất, thân thể Đạm Đài Lăng Nguyệt nhoáng lên một cái đã từ trong mai rùa phòng ngự đi ra ngoài. Sau đó tức thì lao về phía trước.

Vừa rồi khoảng cách của hắn rất gần đối phương, mà nàng lại chưa từng tiếp xúc với người khác phái gần như vậy. Cho nên ít nhiều cũng có chút không được tự nhiên, lúc này Minh Thần chi tiễn vừa mới biến mất là nàng lập tức đi về phía trước.

- Rống!

Đi được một lát thì nước dưới đáy biển cuồn cuộn, một tiếng gào rú kịch liệt vang vọng. Lập tức có một đầu yêu thú cực lớn mạnh mẽ chui ra.

Đầu yêu thú này toàn thân vàng óng, vừa nhìn giống như là một con cá lớn. Thế nhưng trên người tràn ngập lân phiến rậm rạp chằng chịt. Vừa nhìn đã biết rõ lực phòng ngự rất mạnh.

- Yêu thú Nạp Hư cảnh đỉnh phong?

Nhìn thấy thứ này, Nhiếp Vân có chút sững sờ.

Trước đó những yêu thù mà hắn gặp được bất quá chỉ là Nạp Hư cảnh sơ kỳ, trung kỳ mà thôi. Mạnh nhất cũng không quá hậu kỳ, hiện tại vừa mới xuất hiện đã là đỉnh phong. Xem ra Quỷ Vụ minh hải này càng tiến sâu vào trong thì thực lực của yêu thú lại càng cường đại. Quả thực không biết trong chỗ càng sâu có thể có yêu thú Phá Không Cảnh xuất hiện hay không!

Nếu như thực sự có thứ như vậy, cho dù thực lực của hắn không kém thì cũng không dám tiếp tục xâm nhập tiếp, nhất định phải quay đầu đi về.

- Ồ, đây là quỷ đầu thú ở biển sâu! Dưới đáy biển là địa bàn của nó. Nó có thể phát huy ra thực lực vượt qua bản thân. Một lát nữa ta sẽ chiến đấu với nó, hấp dẫn sự chú ý. Ngươi chọn cơ hội phù hợp rồi lập tức rời đi.

Nhìn thấy yêu thú toàn thân là lân phiến này, trên mặt Đạm Đài

Lăng Nguyệt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Yêu thú Nạp Hư cảnh đỉnh phong, sức chiến đấu so với nhân loại bán bộ Phá Không Cảnh còn lợi hại hơn. Hơn nữa lại đang ở dưới đáy biển, chiếm địa lợi. Muốn chiến thắng nó rất là khó khăn, chỉ có thể nghĩ biện pháp đào tẩu, mà không phải là ngạnh kháng.

- Hai tiểu oa nhi tuổi không lớn lắm, thực lực thoạt nhìn không kém. Bất quá nếu đã dám đến Quỷ Vụ minh hải thì cũng nên chuẩn bị tử vong a.

Quỷ đầu thú vừa mới xuất hiện đã nhìn thấy Nhiếp Vân, Đạm Đài Lăng Nguyệt. Nó lập tức phát ra tiếng người, nói.

- Chuẩn bị tử vong sao? Ha ha, vậy ngươi chết trước đi a.

Nghe thấy lời này của nó, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, bàn tay lật lên, Huyền Ngọc Chi Kiếm lập tức xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn. Sau đó thân thể nhoáng một cái đã gần như thuấn di xuất hiện ở trước mặt đầu yêu thú cực lớn này.

- Cẩn thận, phòng ngự của nó rất lợi hại, không thể dùng sức mạnh...

Nhìn thấy Vân Phong không ngờ lại lỗ mãng như thế, còn chưa nói hết lời đã vọt tới. Đạm Đài Lăng Nguyệt nhướng mày lên, đang định ra tay.

Bất quá, nàng còn chưa có động tĩnh thì đã thấy thanh trọng kiếm đen nhánh này đã xé rách nước biển, bắn thẳng về phía trước.

Sưu!

Không có nước bạo kinh thiên động địa, cũng không có pháp lực trùng kích cực lớn. Dưới ánh mắt sững sờ của nàng, nàng đã nhìn thấy Quỷ đầu thú thực lực mạnh mẽ kia ánh mắt ảm đạm xuống. Chậm rãi chìm xuống bên dưới.

- Thật mạnh...

Đạm Đài Lăng Nguyệt khẽ giật mình.

Biển sâu quỷ đầu thú có lực phòng ngự rất mạnh, giống như công kích căn bản không có khả năng làm nó bị tổn thương. Chính là bởi vì như thế cho nên nàng mới có kiêng kị như vậy. Thế nhưng nàng không có nghĩ đến Vân Phong này tùy tiện đánh ra một kiếm, thoạt nhìn uy lực không lớn, thế nhưng lại có thể trực tiếp giết chết nó.

Kiếm pháp phiêu dật trước đó, lúc này lại chuyển thành nặng nề, rất nhiều thiên phú... Thủ đoạn của hắn, thoạt nhìn so với trong tưởng tượng của nàng còn nhiều hơn a!

- Thực lực gia tăng, thi triển ám kình càng thêm thuận buồm xuôi gió a!

Không để ý tới Đạm Đài Lăng Nguyệt đang kinh ngạc, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng rồi tiện tay thu tinh hạch của đầu yêu thú này vào trong đan điền.

Cho dù đầu quỷ đầu thú này có lực phòng ngự rất mạnh, thế nhưng đối với ám kình có thể bỏ qua phòng ngự mà nói. Lại không đáng để nhắc tới, Huyền Ngọc Chi Kiếm phối hợp với lực lượng vượt qua cảnh giới, thoáng cái đã chấn nội tạng của nó trở thành thịt nát, khiến cho nó triệt để bị mất mạng.

------oOo------

Chương 953: Thiên Ngoại chí bảo (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đi thôi!

Thấy Nhiếp Vân đã thu thập sạch sẽ xong, Đạm Đài Lăng Nguyệt lại lần nữa khôi phục thái độ lạnh lùng trước đó. Nàng tiếp tục bay vào chỗ sâu trong Quỷ Vụ minh hải.

Quỷ Vụ minh hải sâu không thấy đáy, hai người liên tục phi hành thời gian dài như vậy, dựa theo tốc độ này mà nói. Cho dù là Khí

Hải đại lục thì có lẽ hắn cũng đã bay ngang qua được rồi. Thế nhưng bây giờ ngay cả tận cùng cũng không nhìn thấy. Cũng giống như lúc tiến vào vậy, chỉ là nước càng thêm đen, yêu thú càng nhiều hơn mà thôi.

- Ngươi đi theo ta đằng sau, nơi này có rất nhiều mạch nước ngầm!

Lại phi hành một ngày, một đường đánh chết mấy chục đầu yêu thú Nạp Hư cảnh đỉnh phong, đột nhiên sắc mặt Nhiếp Vân trở nên ngưng trọng rồi nói một câu.

Dưới Thiên nhãn quan sát, ở phía trước xuất hiện rất nhiều ám lưu.

Ám lưu ở trong Quỷ Vụ minh hải không giống như Địa Ngục hàn lưu trong Tử Hoa Động Phủ, mang theo đặc tính truyền tống, một khi bị cuốn vào trong. Nhất định sẽ bị truyền tống đến ở chỗ sâu nhất trong hư không. Nếu như còn muốn trở về sẽ rất khó khăn.

Hơn nữa trong hư không còn có rất nhiều hiểm địa, so với hư không loạn lưu còn cường đại hơn nhiều. Đừng nói là Nạp Hư cảnh hậu kỳ, mặc dù là Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong rơi vào thì cũng sẽ bị chết không có chỗ chôn!

Cũng giống như nơi Nhiếp Vân vẫn lạc, Vạn Giới sơn kiếp trước vậy. Nó lơ lửng ở bên ngoài Phù Thiên đại lục, một khi tiến vào trong đó sẽ lập tức bị lực lượng đặc thù đánh nát thành bụi phấn. Dù là Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong cũng khó có thể may mắn thoát khỏi.

Bất quá, tuy rằng ám lưu của Quỷ Vụ minh hải đáng sợ. Thế nhưng đối với thiên phú Thiên Nhãn mà nói, cũng không tồn tại khó khăn quá lớn, cũng có thể sớm nhìn thấy. Một đường này hai người cẩn thận từng li từng tí tiến lên. Đoạn đường tràn ngập ám lưu đối với những người khác mà nói nguy hiểm vô cùng. Thế nưhng đối với Nhiếp Vân mà nói, lại không có bất kỳ uy hiếp nào.

Có mọt lần nguy hiểm nhất chính là ám lưu đột nhiên di chuyển, đến gần chỗ Đạm Đài Lăng Nguyệt. Lúc ấy nhìn thấy loại tình huống này, Nhiếp Vân sợ tới mức trái tim cũng nhảy lên cổ họng. Bất quá cuối cùng bạch quang trên ngươi Lăng Nguyệt lóe lên.

Không biết nàng dùng thủ đoạn gì mà không ngờ ám lưu lại quay trở về.

Ám lưu của Quỷ Vụ minh hải là do thiên địa sinh ra. Khi di chuyển cũng là không có quy luật, cho dù là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, muốn di chuyển nó cũng là chuyện cơ hồ không có khả năng. Loại thủ đoạn này của Đạm Đài Lăng Nguyệt khiến cho Nhiếp Vân nghi haowjc rất lâu.

Bất quá nghĩ tới phiến gỗ nhìn bình thường mà Thiên Huyễn lấy ra từ trên người lão tửu quỷ cũng có uy lực cực lớn thì hắn cũng không còn quá giật mình nữa.

Có thể trở thành Vô Thượng trưởng lão của Hóa Vân tông, ai mà không có một ít thủ đoạn không muốn người ta biết cơ chứ? Mà Đạm Đài Lăng Nguyệt là đệ tử của hắn, thủ pháp bảo vệ tính mạng nhất định cũng có không ít.

- Là bảo bối mà ta lấy được trong một huyệt mộ thương cổ. Thế nhưng chỉ có thể dùng một lần. Sau đó gặp lại cũng chỉ có thể chạy trối chết mà thôi.

Dường như cũng nhin thấy hắn nghi hoặc, Đạm Đài Lăng Nguyệt đột nhiên lên tiếng giải thích một câu.

- Ha ha!

Nghe thấy nàng giải thích như vậy Nhiếp Vân gật gật đầu, đã tin tưởng nàng bảy, tám phần.

Tu luyện giả thượng cổ so với tu luyện giả hiện tại còn cường đại hơn nhiều. Trên người có rất nhiều bí thuật, tầng tầng lớp lớp. Chuyện mà hiện tại không có cách nào làm được. Thế nhưng ở thời kỳ thượng cổ, muốn làm được cũng không quá mức khó khăn.

- Đến nơi rồi!

Lại phi hành cả buổi, khi Nhiếp Vân đang cảm thấy phi hành không thấy tận cùng thì chợt nghe thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt ở bên cạnh hô nhỏ một tiếng.

Ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên đã thấy đã đến tận cùng của Quỷ Vụ minh hải. Một quần thể cung điện khổng lồ xuất hiện ở trước mặt hai người.

Cung điện của bọn họ hoàn toàn khác với kiến trúc trong Thiên Ngoại thiên, phong cách cổ xưa, khí tức hùng hậu, mang theo cảm giác nặng nề xuyên thấu lịch sử.

Cung điện giống như một cái chụp cực lớn. Bao phủ ở bên trong nước biển đen kịt, bên trên có quang điểm lâp lòe, tựa như bầu trời đầy sao đêm, vô cùng kỳ quái, khó có thể tưởng tượng được.

Những điểm sáng này giống như tinh không thực sự vậy, thoạt nhìn khoảng cách rất gần. Thế nhưng ý niệm tinh thần lại căn bản không thể dò xét ra được. Giống như những vật này ở giữa hai trạng thái tồn tại và không tồn tại vậy. Dù là hắn kiến thức rộng rãi thì cũng cảm thấy trước mắt choáng váng, trong lòng khiếp sợ không nói nên lời.

- Sao bên trong Quỷ Vụ minh hải lại có một cung điện như vậy chứ? Sao cho từ trước tới nay ta chưa từng nghe nói qua?

Nhiếp Vân thì thào tự nói.

Một cung điện như vậy, nếu như chỉ nhìn uy lực quy mô một cách đơn thuần. So với Tử Hoa Động Phủ còn cường đại hơn, kiếp trước hắn thân là Vô Thượng trưởng lão của Hóa Vân tông, không ngờ lại không biết ở chỗ đệ tử thí luyện lại có bảo vậy như này!

- Cái cung điện này chính là Thiên Ngoại chí bảo kia.

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Cái gì? Cái này là Thiên Ngoại chí bảo?

Nhiếp Vân lại càng hoảng sợ.

Vốn hắn tưởng rằng cái gọi là Thiên Ngoại chí bảo chỉ là binh khí, thiên thạch các loại gì đó. Thế nhưng không ngờ lại là tòa cung

điện này? Chuyện này... Chuyện này cũng quá cổ quái a!

Lại nói, chí blợi hại như thế ảo, vì sao Phá Không Cảnh trưởng lão của Hóa Vân tông không đến lấy? Bảo bối so với Tử Hoa Động Phủ còn lợi hại hơn, đổi lại là ai cũng sẽ phải điên cuồng a.

Đương nhiên, trong lúc khiếp sợ đồng thời hắn cũng có chút thất vọng. Vốn hắn cho rằng Thiên Ngoại chí bảo có thể ẩn chứa khí tức đặc thù, có thể khiến cho thực lực của hắn lần nữa gia tăng. Thế nhưng hiện tại xem ra, đã không có khả năng này nữa.

Loại bảo vật giống như cung điện này, cũng giống như Tử Hoa Động Phủ vậy. Thuộc về kiểu bảo vật không gian, trừ phi bên trong có được bảo vật. Nếu không, sẽ không thể nào ẩn chứa khí tức đặc thù được.

- Tám vị Vô Thượng trưởng lão của Hóa Vân tông cũng đã tới mấy lần, thế nhưng đừng nói tới luyện hóa, ngay cả vào cũng không vào được. Sau mấy lần không có kết quả, tâm tư của bọn họ cũng đã phai nhạt...

Nhìn ra nghi ngờ của hắn, Đạm Đài Lăng Nguyệt mở miệng giải thích một câu.

- Đã tới? Ồ.

Nhiếp Vân gật gật đầu.

------oOo------

Chương 954: Thiên Ngoại chí bảo (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiếp này so với kiếp trước hắn còn tới Hóa Vân tông sớm hơn một hai trăm năm. Cho nên có rất nhiều chuyện hắn cũng không biết. Giống như cái cung điện này vậy, kiếp trước ngay cả nghe cũng chưa nghe nói qua a.

Cái gọi là chí bảo này bình thường đều có linh tính a. Người có duyên mới có được, không có có duyên phận, cho dù thực lực ngươi có mạnh hơn nữa thì cũng không có khả năng luyện hóa được.

Không nói đâu xa, mượn Tử Hoa Động Phủ làm ví dụ. Nếu như không phải bản thân đạt được chín khỏa Tử Hoa ngọc ấn, đừng nói là cấp Chí Tôn, cho dù là thực lực bây giờ, hắn muốn mạnh mẽ phá vỡ phong ấn bên ngoài động phủ cũng là chuyện không thể nào!

Phong ấn bên ngoài của Tử Hoa Động Phủ là do cao thủ Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong bố trí mà thành a. Uy lực vô cùng, chỉ là... Cũng đã bị thi thể của Nhiếp Đồng làm cho vỡ nát.

Nhớ tới thi thể của Nhiếp Đồng, Nhiếp Vân cũng không nhịn được có chút kỳ quái. Sau khi tiếp xúc với thể gọi là Hoàng kia lại lần nữa bất động a. Cũng không nhìn thấy dấu hiệu tỉnh lại, cũng không có xảy ra những chuyện quỷ dị khác. Giống như khi trước vậy, vẫn là một cỗ thi thể. Dường như chuyện ngày đó đối với hắn không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Chỉ là nhiệt độ của thi thể càng ngày càng tăng, thậm chí ngay cả trái tim cũng đang chậm rãi nhảy lên. Thế nhưng vẫn không có cách nào sống lại.

Nghiên cứu rất lâu mà cũng không nghiên cứu ra được. Cuối cùng Nhiếp Vân đành phải buông tha cho việc này, cũng đi quản tới nó nữa.

Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không được.. Bất kể nói như thế nào Nhiếp Đồng đều là đệ đệ của hắn, lại vì hắn mà chết. Hắn tuyệt đối sẽ không để mặc chuyện này. Nếu như thực sự xuất hiện chuyện đáng sợ nào đó, như vậy hắn cũng sẽ toàn lực ngăn cản. Quyết không cho phép cái gọi là Hoàng kia

- xúc phạm tới đệ đệ của hắn.

- Lần này ta tới là do đã tìm được phương pháp luyện hóa!

Hai mắt nhìn vài cung điện cực lớn trước mắt, trong mắt Đạm Đài

Lăng Nguyệt hiện lên vẻ phức tạp, mà ngay cả Nhiếp Vân quen thuộc với nàng nhất cũng không nhìn ra nàng đang suy nghĩ cái gì.

Loại ánh mắt này kiếp trước hắn chỉ mới nhìn thấy qua một lần, cũng chính là lần kia. Nàng hương tiêu ngọc vẫn, đã triệt để rời khỏi người hắn.

- Nàng có phương pháp luyện hóa? Vậy thì nhanh đi luyện hóa đi, ta ở chỗ này thủ hộ thay cho nàng.

Nghe thấy ngay cả cường giả Phá Không Cảnh của Hóa Vân tông cũng bất lực, hắn còn tưởng rằng lần này sẽ đi một chuyến uổng công. Thế nhưng lúc này nghe thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt nói nàng đã có được phương pháp luyện hóa, cho nên hai mắt Nhiếp Vân lập tức sáng ngời.

- Ta luyện hóa? Ngươi không muốn xem phương pháp luyện hóa hay sao? Bảo vật người có đức sẽ có được, chẳng lẽ ngươi không muốn hay sao?

Trong mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt lập tức hiện lên vẻ quái dị.

Cung điện này cho dù không phải là bảo bối đứng đầu Phù Thiên đại lục thì chỉ sợ ít nhất cũng có thể đứng hàng top năm. Bảo vật như vậy, ngay cả cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh cũng sẽ động tâm. Thế nhưng hắn lại muốn thủ hộ cho nàng luyện hóa.

Chuyện này cũng quá kì quái a!

Dù sao bất kể nói như thế nào, chính thức mà nói, hai người cũng mới chỉ nhận thức được có năm ngày a.

Về chuyện có phải thiếu niên ở trước mắt nàng ngụy trang, muốn dùng loại biện pháp này để lừa gạt trái tim của nàng hoặc là có mục đích khác hay không, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không có hoài nghi. Bởi vì trong ánh mắt của đối phương mang theo vẻ thật tình và thành khẩn. Như vậy đã nói rõ đây là suy nghĩ chân thật của hắn.

Nếu như loại thật tình và thành khẩn này cũng có thể ngụy trang ra

được. Như vậy chỉ có thể nói rõ tiểu tử này có thiên phú ngụy trang thực sự quá cao.

- Chẳng lẽ kiếp trước mà hắn nói là thực sự...

Đột nhiên, nhớ tới chuyện mà hắn nói, trong lòng Đạm Đài Lăng Nguyệt đột nhiên sinh ra suy nghĩ như vậy.

- Ha ha. Nếu như nàng có thể luyện hóa là tốt nhất, có kiện bảo bối này bảo hộ, nhất định nàng sẽ càng thêm an toàn. Lại thêm thủ đoạn bảo vệ tính mạng của nàng nữa. Nàng có thể an toàn, ta cao hứng còn không kịp. Sao có thể tranh đoạt cùng nàng được chứ?

Không biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, Nhiếp Vân khẽ lắc đầu, lại nói tiếp:

- Nhanh đi đ, để ta thủ hộ cho nàng. Đề phòng yêu thú đi qua quấy rầy!

Đối với Nhiếp Vân mà nói, vì nàng, hắn có thể trả giá tất cả. Ngay cả sinh mạng cũng sẽ không tiếc. Cho nên sao có thể quan tâm tới một cái bảo bối cơ chứ?

Lại nói, cho dù bảo bối có trân quý, có nhiều tiền tài hơn nữa, đối với người hắn coi trọng mà nói, tất cả đều là phù du.

Cũng giống như kiếp trước vậy, mặc dù đã đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong. Mặc dù thân là Vô Thượng trưởng lão của Hóa Vân tông, quyền thế ngập trời. Cướp đoạt vô số bảo vật ở thế giới yêu nhân. Thế nhưng lại có thể làm được cái gì cơ chứ? Cho dù có bảo vật nhiều hơn nữa thì hắn cũng không cứu được phụ mẫu, tỷ tỷ, đệ đệ sống lại. Cũng không có cách nào giữ lại dung nhan của nàng.

- Thật sự là tình chàng ý thiếp, cảnh tượng thật là cảm động a.

Ngay khi Đạm Đài Lăng Nguyệt đang gật đầu, định đi luyện hóa cung điện này thì đột nhiên ở phía xa đã có một đạo thanh âm âm lãnh vang vọng. Lập tức có bốn đạo thân ảnh chậm rãi từ đáy biển chui ra. Chính là đám người Tiêu Lăng, xem ra bọn hắn đã sớm đi

tới nơi này. Tốc độ so với hai người còn nhanh hơn!

- Làm sao các ngươi lại tới đây?

Nhìn thấy bốn người này xuất hiện, dường như đã ẩn nấp ở đây rất lâu rồi, đôi mi thanh tú của Đạm Đài Lăng Nguyệt nhíu lại.

- Ha ha, muốn biết chúng ta sao có thể tới được đây hay sao? Hừ, xú nữ nhân. Ta hao tốn vô số tâm cơ nịnh nọt ngươi, ngươi lại không lưu tình một chút nào. Mỗi ngày đều giả bộ thanh cao, trang bức. Ta còn tưởng rằng ngươi thực sự rất lạnh lùng, giống như cửu thiên tiên nữ, băng thanh ngọc khiết vậy. Trên thực tế lại là một tiện nữ, lại chơi bời với tên ranh con này. Đã như vậy hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi tận mắt nhìn thấy hắn chết ở trước mặt.

Nghe thấy câu hỏi của Đạm Đài Lăng Nguyệt, trong mắt của Tiêu Lăng hiện lên vẻ hận ý. Sắc mặt dữ tợn điên cuồng, miệng hét lên một tiếng, tràn ngập vẻ âm độc tàn nhẫn.

- Ngươi nói cái gì?

Hai mắt Đạm Đài Lăng Nguyệt thoáng một cái đã híp lại, một cỗ sát ý đậm đặc phá không mà ra.

------oOo------

Chương 955: Tử Mẫu Thấu Cốt Đinh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi muốn chết!

Đạm Đài Lăng Nguyệt còn không có động thủ thì đã nhìn thấy sắc mặt của Nhiếp Vân ở bên cạnh trở nên âm trầm vô cùng. Hai tay vung lên, bổ về phíaTiêu Lăng.

- Nàng đi luyện hóa cung điện này đi. Bốn người này giao cho ta!

Ngay sau đó Đạm Đài Lăng Nguyệt đã chợt nghe thấy thanh âm

của hắn vang lên.

- Ta sẽ liên thủ với ngươi đối phó với bọn họ!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Không cần, đối phó với bốn người này còn không cần phải nàng phải nhúng tay vào. Chỉ cần một mình ta đã đủ rồi!

Cười lạnh một tiếng, Nhiếp Vân đã đi tới trước mặt đám người Tiêu Lăng, hai tay mang theo uy thế xé rách không gian, đánh ra ngoài.

- Muốn chết!

Thấy trong nháy mắt hắn đã phóng tới trước mặt, hai mắt Tiêu Lăng nheo lại, năm ngón tay vung vẩy, bàn tay giống như mỏ hạc vậy, lập tức mổ về phía trước.

Chiêu này gọi là có công có thủ, trong thủ lại có công, đầu ngón tay đánh thẳng vào trong lòng bàn tay của Nhiếp Vân.

Chiêu này dùng vô cùng xảo diệu, trong thế thủ mang theo thế công sắc biến. Nếu như đổi lại là người khác, một khi gặp được chiêu này sẽ không còn phương pháp nào khác, chỉ có thể lập tức biến chiêu, trốn tránh về phía sau mà thôi.

Nhưng mà Nhiếp Vân cũng không phải là người bình thường, Linh Tê Luyện Thể Quyết và Kim Cương lưu ly thể đã đồng thời đạt tới đệ lục trọng, thân thể có thể so với Linh binh tuyệt phẩm. Cho nên tuy rằng công kích của hắn lợi hại, thế nhưng lại không có bất kỳ hiệu quả nào.

Khẽ hừ một tiếng, Nhiếp Vân cũng không có tránh né, biến chưởng thành quyền, trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn, cứng rắn nện về phía mỏ hạc của đối phương.

Trong các loại động vật họ chim, móng vuốt là thứ cứng rắn nhất, bắt chước động tác của hạc có thể đem tất cả lực lượng tập trung vào trên ngón tay cái. Dựa theo đạo lý mà nói, lúc này cho dù ngón tay cái có điểm vào trên Linh binh tuyệt phẩm thì cũng có thể điểm

ra một lỗ lớn, cứng rắn vô cùng, Thế nhưng, vừa mới đụng vào nắm tay của Nhiếp Vân thì đã giống như thủy tinh đụng vào vật cứng vậy.

Ào Ào!

Tiếng giòn vang vang vọng, ngón tay cái này đã bị nện thành bụi phấn. Cảm giác đau đớn kịch liệt đánh úp lại khiến cho sắc mặt của Tiêu Lăng thoáng cái trở nên dữ tợn vô cùng.

- Đi nhanh đi, luyện hóa Thiên Ngoại chí bảo. Bốn tên tôm tép nhãi nhép này dám xuất hiện, ta sẽ khiến cho bọn hắn có đến mà không có về!

Hai người đối chiến cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi. Tiêu Lăng đã lập tức bị thương, Nhiếp Vân thì lại thét dài một tiếng.

- Được.

Thấy Nhiếp Vân một chiêu đã có thể đắc thủ, dường như thực lực chân chính so với trong tưởng tượng của nàng còn lợi hại hơn. Đạm Đài Lăng Nguyệt gật gật đầu, sau đó lập tức quay người chạy về phía cung điện.

Luyện hóa loại bảo vật không gian này cũng giống như luyện hóa Tử Hoa Động Phủ vậy. Phải tìm được chỗ hạch tâm khống chế nó. Xem ra Đạm Đài Lăng Nguyệt đã sớm chuẩn bị đủ. Cũng đã biết rõ hạch tâm của cung điện ở nơi nào.

- Muốn tại trước mặt chúng ta luyện hóa cái này Thiên Ngoại chí bảo? Nằm mơ a, ta nhìn ngươi hay vẫn là đem phương pháp luyện hóa giao ra đây cho thỏa đáng, miễn cho chết ở chỗ này!

- Đưa phương pháp luyện hóa giao cho huynh đệ chúng ta, như vậy chúng ta sẽ không giết ngươi. Bằng không, cho dù ngươi là đệ tử của Đông trưởng lão thì cũng phải chết!

Thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt đã thoát ra, Cát Hoan và Đỗ Tuấn liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ tàn nhẫn từ trong mắt đối phương.

Nếu như thực sự có thể luyện hóa món bảo vật này. Như vậy cho dù Đông trưởng lão là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh thì bọn hắn cũng không cần phải sợ. Nếu như lợi dụng thứ này tốt còn có thể khiến cho người ta khó có thể dứt bỏ. Cho dù có đặt phụ mẫu ở trước mặt, đối với bọn họ mà nói, bọn họ cũng sẽ không chút do dự động thủ!

Chính là bởi vì hiểu rõ đạo lý này cho nên Đạm Đài Lăng Nguyệt mới cảm động vì hành động của Nhiếp Vân.

- Muốn đối phó với nàng? Các ngươi cứ đánh bại ta trước rồi hãy nói sau a!

Cát Hoan, Đỗ Tuấn còn chưa tới đến trước mặt Đạm Đài Lăng Nguyệt thì đã chợt nghe thấy sau lưng có một tiếng hừ lạnh vang vọng. Nước chảy, thời gian chung quanh tựa như tạo thành một cái thủy cầu bịt kín, nếu muốn thoát ra ngoài sẽ gặp phải phiền phức rất lớn.

- Tường Thủy sư? Ngươi là Tường Thủy sư? Đã như vầy, trước tiên chúng ta sẽ giết ngươi. Sau đó mới đối phó với tiện nữ này!

Cảm nhận được nước biển chung quanh dường như đã bị khống chế, đám người Cát Hoan thoáng cái đã nghĩ ra một loại thiên phú đặc thù. Cả đám không dám xông về trước mà đồng loạt ngừng lại. Sau đó lại xoay người lại vây quanh Nhiếp Vân.

Bốn đại đệ tử Nạp Hư cảnh đỉnh phong vây quanh ở bốn phía, giống như tạo thành một loại khí tràng đặc thù, phong tỏa tất cả đường lui.

Đệ tử hạch tâm của Hóa Vân tông lúc tu luyện, chẳng những có thể đề cao lý giải võ đạo của cá nhân, mà còn có thể nghiên cứu thuật hợp kích. Vừa nhìn bốn người này phối hợp như vậy, nhất định đã cố gắng rất lớn. Bằng không thì sẽ không ăn ý như thế.

- Vì giết ngươi, bốn người chúng ta đã chuyên môn tu luyện loại phương pháp hợp kích này. Cho dù là Tường Thủy sư thì cũng phải chết!

Tiêu Lăng bị một quyền đánh nát ngón tay, lúc này hắn đã dùng thủ đoạn đặc thù xử lý xong thương thế. Trong mắt hắn hiện lên vẻ tàn nhẫn nồng đậm.

- Ta cảm thấy rất là kỳ quái, làm sao các ngươi có thể tới đây nhanh hơn ta và Đạm Đài Tiên Tử chứ?

Đối với bốn người đang vây quanh, Nhiếp Vân cũng không nóng nảy mà ngược lại còn dùng thanh âm lạnh lẽo, hỏi.

Tốc độ của hắn và Đạm Đài Lăng Nguyệt so với bốn người này còn nhanh hơn. Sau khi tiến vào Quỷ Vụ minh hải càng không dừng lại chút nào. Dù thế nào hắn

cũng không thể tưởng được nổi bọn hắn lại nhanh hơn. Còn đã sớm tới đây mai phục.

- Hừ. Người sắp chết, ta nói với ngươi một chút cũng không sao. Thiên Ngoại chí bảo này mấy tháng trước mới rơi xuống đây. Lúc ấy đã dẫn tới cao tầng tông môn chú ý, tám đại Phá Không Cảnh trưởng lão của tông môn đều chạy qua đây xem. Bởi vì không có cách nào luyện hóa, thậm chí còn bị bài xích cho nên mới phải rời đi.

Tiêu Lăng hừ lạnh một tiếng, nói:

- Kiện bảo vật này không tầm thường, cho nên bọn họn mới dùng đại thủ pháp bố trí Truyền Tống Trận chung quanh bảo vật này. Như vậy mọt khi tìm được phương pháp mới có thể lập tức luyện hóa được nó!...

------oOo------

Chương 956: Tử Mẫu Thấu Cốt Đinh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Lăng tiếp:

- …Ta trong lúc vô tình đạt được tin tức này, lại đau khổ cầu khẩn trước mặt Lô Khiếu trưởng lão ba ngày ba đêm, thậm chí còn phải bỏ ra giá tiền rất lớn mới có thể đạt được ngọc bài truyền tống. Vốn ta muốn mượn cơ hội này để nịnh nọt Đạm Đài Lăng Nguyệt, ai ngờ tiện nhân này không biết tốt xấu. Hừ, nàng ta sẽ phải trả giá.

Đối với Đạm Đài Lăng Nguyệt hắn cũng không có suy nghĩ yêu thương gì. Hắn chỉ có chinh phục và dục vọng, hiện tại đã biết chắc mình không có khả năng chinh phục cho nên cũng đã vạch mặt. Không còn tiếp tục ngụy trang như trước nữa, ngay cả lời nói và xưng hô cũng không còn cung kính giống như trước đó.

- Truyền Tống Trận? Thì ra là thế!

Nhiếp Vân đã hiểu ra.

Tốc độ của hắn và Đạm Đài Lăng Nguyệt rất nhanh, hơn nữa lại thêm thiên phú thiên nhãn và các loại năng lực đặc thù, không ngờ đã rớt lại phía sau. Như vậy cũng chỉ có loại giải thích này mới có thể nói thông được.

- Tám đại trưởng lão chẳng những bố trí Truyền Tống Trận mà còn liên thủ để lại phong ấn. Trừ phi có lệnh bài đặc thù. Bằng không, cho dù là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ, muốn đi vào cũng là chuyện không thể nào! Vào không được thì cũng không có cách nào luyện hóa, loại lệnh bài này đang ở trong tay chúng ta, mà Đạm Đài Lăng Nguyệt kia không có. Chỉ là có chút đáng tiếc, ngươi giả vờ làm người tốt, cuối cùng lại không thu hoạch được cái gì.

Cát Hoan cười lạnh nói.

- Hắc hắc, đợi nàng không tìm thấy cửa vào, phát hiện ra đã bị người ta phong ấn. Lúc vội vã trở lại, nhìn thấy thi thể của ngươi. Không biết nàng ta sẽ có suy nghĩ gì a!

Đỗ Tuấn nở nụ cười.

- Khó trách các ngươi không đi ngăn cản Đạm Đài Lăng Nguyệt mà còn muốn vây công ta. Hóa ra đã sớm có kế hoạch rồi!

Nhiếp Vân đưa Tiểu Long trên vai vào trong Tử Hoa Động Phủ, miệng cười nhạt một tiếng.

Chiến đấu, Nhiếp Vân ưa thích dùng thực lực của bản thân, hắn cũng không hy vọng dựa vào Tiểu Long để chiến đấu.

- Đúng vậy, đã biết rõ vậy thì yên tâm chết đi.

Thấy thiếu niên cũng không có bối rối như trong tưởng tượng, trên mặt Tiêu Lăng hiện lên vẻ dữ tợn. Bàn tay giơ lên, ba đạo quang mang màu đen nhanh chóng đâm thẳng về phía Nhiếp Vân.

Ba đạo quang mang này dung hợp vào một chỗ với nước biển đen kịt, vô tung vô ảnh, quỷ dị khó hiểu. Vừa mới từ trong tay hắn lóe lên đã đi tới trước mặt Nhiếp Vân, giống như không có bị thời gian không gian hạn chế vậy.

- Tử Mẫu Thấu Cốt Đinh?

Thứ này vô tung vô ảnh, có thể giấu diếm được người khác. Thế nhưng lại không giấu diếm được Nhiếp Vân, Thiên nhãn vừa nhìn đã nhận ra được. Hắn hừ lạnh một tiếng, sắc mặt trở nên ngưng trọng, thi triển Tật Phong Huyền Thiên Bộ nhanh chóng lui về phía sau.

Tử Mẫu Thấu Cốt Đinh là một loại binh khí do yêu nhân sử dụng. Thoạt nhìn là ba cái đinh, trên thực tế vừa đụng tới người đã lập tức nổ tung. Trên thực tế trong mỗi cái đinh đều ẩn chứa trên trăm cái đinh, hơn nữa trên mỗi một cái đinh đều có pháp lực gia trì, bộc phát ra tốc độ càng nhanh, đâm thủng đối thủ rồi đánh chết.

Chính là bởi vì âm tàn độc ác như thế cho nên mới bị tám đại tông môn nhất trí chống lại, không cho phép đệ tử chính phái sử dụng nó. Thế nhưng không ngờ Tiêu Lăng này lại có được. Hơn nữa vừa mới ra tay lại là ba cái!

- Lui? Lui được sao? Đã nhận ra Tử Mẫu Thấu Cốt Đinh này vậy thì nếm thử đi!

Khẽ cười một tiếng, hai tay của Cát Hoan vung lên, một cỗ pháp lực hùng hậu ở ngay trong nước đã biến thành một cái chưởng ấn cực lớn. Phong tỏa toàn bộ đường lui của Nhiếp Vân.

Tiếp tục lui về phía sau thì sẽ bị chưởng ấn đánh trúng. Nếu tránh về phía trước thì sẽ không tránh nổi phía sau.

Cao thủ giao chiến, bình thường đều là trao đổi ý niệm, tốc độ linh hồn chấn động cực nhanh. Ba người nói một câu, ngay cả một phần trăm giây cũng không tới.

Đạt tới cấp bậc như bọn hắn, một khi chiến đấu không chỉ có riêng pháp lực, chiêu số, mà còn là so đấu ý niệm. Đấu trí so dũng khí, có đôi khi chỉ một câu nói đầu tiên đã khiến cho đối phương mất đi lòng tin, không còn có động lực tiếp tục chiến đấu.

Một khi lòng tin mất đi, cho dù có thủ đoạn mạnh mẽ tới đâu thì cũng sẽ vô dụng.

Giống như trống trận lúc hai quân đối chiến vậy, tiếng trống càng to thì sĩ khí càng dày đặc. Chính là bởi vì như thế cho nên lúc chiến đấu thường thường sẽ nói đôi lời, thậm chí là thét lên. Mục đích là làm cho đối phương bị nhiễu loạn, tâm linh bị thất thủ.

- Muốn ta thử? Đáng tiếc ta không muốn a, vẫn để cho ngươi tự mình thử đi.

Nhìn thấy động tác của Cát Hoan vào trong mắt, bàn tay Nhiếp Vân khẽ lật, nước biển trước mặt đã bị hắn khống chế lại. Sưu một cái đã bị di chuyển ra sau lưng.

Tường Thủy sư, vương giả trong nước. Danh hiệu này cũng không phải là có cho không. Lúc trước hắn chỉ có Chí Tôn cấp, một khi khống chế nước biển đã có thể vượt cấp chiến đấu. Thế nhưng hiện tại đã đạt tới Nạp Hư cảnh hậu kỳ, muốn khống chế càng thêm đơn giản, có thể trực tiếp di chuyển nước trong một phạm vi.

- Đáng giận!

Sau lưng của Nhiếp Vân chính là Cát Hoan. Tử Mẫu Thấu Cốt Đinh

bị chuyển đến đằng sau, tương đương với xông về phía hắn. Cát Hoan lập tức biến sắc, ngón tay vội vàng điểm ra về phía trước. Lập tức có một cái Linh binh tuyệt phẩm như một lá chắn xuất hiện ở trước mặt hắn.

Thân là siêu cấp cường giả xếp hạng thứ chín trong Phá Không Cảnh. Tuy rằng Linh binh tuyệt phẩm rất thưa thớt, thế nhưng cũng vẫn có một hai kiện a.

Đinh đinh đang đang!

Thấu cốt đinh đâm rách chưởng ấn mà hắn đánh ra, đánh vào trên tấm chắn tạo ra một tiếng giòn vang. Bất quá cũng không đâm thủng được hết.

- Chết đi!

Lợi dụng thiên phú Tường Thủy sư đã chiếm được tiên cơ, hai mắt Nhiếp Vân hơi híp lại, đột nhiên hét lớn một tiếng. Thiên phú tiên âm sư cũng được thi triển,

hình thành một mảnh sóng sắc bén, bắn thẳng về phía tên chấp pháp đệ tử thứ hai. Bàn tay đồng thời khẽ đẩy, đánh ra một chiêu Tinh thần vô lượng!

Khi hỗn chiến, trước tiên phải giết chết người thực lực yếu. Chết một người có thể giảm bớt một chút phiền toái. Mà trong bốn người, người này có thực lực thấp nhất, cho nên, một khi có cơ hội Nhiếp Vân sẽ trực tiếp ra tay.

Ầm ầm!

Tên chấp pháp đệ tử này không nghĩ tới Nhiếp Vân ở dưới công kích của hai người Tiêu Lăng, Cát Hoan mà vẫn còn dám đối ra tay với mình. Bản thân bị Tiên âm làm chấn động, trong đầu xuất hiện chấn động mê muội. Hắn lập tức nhìn thấy nước chảy trước mắt bị áp súc thành một cái chưởng ấn cực lớn, sau đó hung hăng vỗ xuống chỗ hắn.

------oOo------

Chương 957: Trúng kế (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngăn cản... A...

Một tiếng thét kinh hãi vang vọng, tên chấp pháp đệ tử này lập tức đánh ra công kích toàn thân mạnh nhất. Bất quá vẫn không có một chút tác dụng nào. Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn xem cánh tay của mình vỡ vụn từng khúc, ngay sau đó xương ngực đã thoáng cái sụp đổ, ý thức đã rời khỏi thân thể.

Sưu!

Gân cốt vỡ vụn, nội tạng đã biến thành bụi phấn, cho dù là thân tiên cũng khó cứu được.

- Đáng giận!

Thấy Nhiếp Vân một chiêu đã đánh chết đồng bạn, đồng tử của ba người khác co rụt lại, nhao nhao ra tay. Lập tức, pháp lực cường lực kích động lan tràn, đáy biển lập tức sôi trào.

Ba người này đều là cường giả Nạp Hư cảnh đỉnh phong, thân là đệ tử Hóa Vân tông, có được võ đạo kinh nghiệm và năng lực vượt cấp chiến đấu rất mạnh. Nhìn thấy đồng bạn chết thảm, ba người toàn lực ra tay. Dưới pháp lực cường đại cực nóng va chạm, nước biển chung quanh Nhiếp Vân thoáng một cái đã bị bốc hơi, biến thành hơi nước.

Đạt tới Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh đệ nhất trọng Pháp lực cảnh, sẽ có được năng lực di sơn đảo hải. Có năng lực làm cho nước biển sôi trào. Ba đại cường giả Nạp Hư cảnh đỉnh phong đương nhiên càng thêm lợi hại. Không tới một hô hấp, dùng mọi người làm trung tâm, trong phạm vi hơn mười dặm không còn một chút nước biển nào nữa. Tất cả đã biến thành viên cầu hoàn toàn do pháp lực ngưng kết.

- Phá.

Nhìn thấy loại tình huống này, Nhiếp Vân đã biết rõ đối phương vì phòng ngừa hắn lợi dụng thân phận Tường Thủy sư, tiếp tục thuyên chuyển nước biển công kích. Sắc mặt của hắn trầm xuống, thấp giọng hô một tiếng.

Trong biển, dùng thân phận của Tường Thủy sư ít nhất cũng tương đương tới tăng lên một cấp bậc cho mình. Nếu như không thể sử dụng, như vậy sức chiến đấu sẽ giảm bớt đi nhiều.

Ông!

Nương theo thanh âm của hắn vang lên, viên cầu bằng pháp lực chấn động một chút. Lập tức lần nữa khôi phục, cũng không có tiếng vỡ vụn.

Trong tiếng quát lần này, Nhiếp Vân đã vận dụng tiên âm sư và pháp lực trùng kích. Dưới tình huống như vậy mà cũng không có chấn vỡ được nó. Như vậy đã đủ thấy viên cầu này cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng.

- Ha ha, không có tác dụng đâu! Chiến đấu ở trong nước biển sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Bởi vì đối thủ trước kia của ta là Tang Hồng Y, mà hắn vừa vặn là một vị Tường Thủy sư. Cho nên đã sớm chuẩn bị kỹ càng, viên cầu pháp lực này là một tuyệt chiêu mà ta chuyên môn thiết kế để đối phó với Tường Thủy sư. Giống như sử dụng trận pháp gia cố vậy, muốn phá vỡ, trừ phi ngươi đã chính thức đạt tới Phá Không Cảnh. Nếu không, căn bản sẽ không có khả năng!

Nhìn thấy hành động hành động của thiếu niên này, Tiêu Lăng cười ha hả, sảng khoái không nói nên lời.

- Trận pháp gia cố?

Thiên nhãn lập lòe, quả nhiên Nhiếp Vân đã nhìn thấy ở trong không gian này có ẩn giấu mấy trận kỳ.

Ở nơi sâu như vậy trong Quỷ Vụ minh hải bố trí ra không gian

không bị thủy áp hạn chế. Từ đó cũng đủ để thấy được uy lực của những trận kỳ này. Muốn phá vỡ nó quả thực rất khó. Hơn nữa, Nhiếp Vân cũng biết, những trận kỳ này Tiêu Lăng đã luyện hóa, bị hắn điều khiển, cho dù có đoạt được cũng là vô dụng.

- Ha ha. Trận pháp này quả thực rất là cao minh. Bằng vào thực lực của ta quả thực không phá được. Bất quá ta sẽ khiến cho ngươi tự mình thu hồi trận kỳ lại.

Sau khi nhìn thấy rõ, trong lòng Nhiếp Vân đã có biện pháp. Hắn khẽ cười một tiếng.

- Làm cho ta thu hồi trận kỳ? Ngươi điên rồi sao?

Tiêu Lăng sững sờ, sắc mặt lập tức bắt đầu dữ tợn. Hắn lập tức nhìn về phía hai người Cát Hoan, nói:

- Đừng nghe hắn nhiều lời, nhanh động thủ giết hắn một chút đi. Phải nhanh chóng giải quyết mọi chuyện, bằng không một khi Đạm Đài Lăng Nguyệt trở về trước. Khi đó chúng ta sẽ gặp phiền toái không nhỏ!

- Được.

Hai người Cát Hoan cũng biết điểm ấy cho nên đồng thời gật gật đầu, đang định ra tay.

Bất quá còn chưa kịp nhúc nhích thì đã nhìn thấy thiếu niên vốn bị vây vào giữa có động tĩnh, trên đầu ngón tay đã có tia lửa xuất hiện. Những tia lửa này đụng chạm với pháp lực chung quanh. Pháp lực giống dầu vậy, nhanh chóng bị thiêu đốt, tạo thành xu thế hỏa diễm cháy lan ra chúng quanh.

- Cái gì? Ngay cả pháp lực cũng có thể thiêu đốt... Đây là Diễm Hỏa của Diễm Hỏa sư!

- Năng lực mà chỉ có Diễm Hỏa sư bài danh thứ hai mươi lăm mới có, không có khả năng a.

- Thân là Tường Thủy sư, còn có được thiên phú Diễm Hỏa sư, rốt

cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ?

Nhìn thấy pháp lực lập tức bị thiêu đốt, sắc mặt của ba người đồng thời biến đổi.

Ngay cả pháp lực cũng có thể thiêu đốt, chỉ sợ chỉ có một loại giải thích. Đó chính là Diễm Hỏa mà chỉ có thiên phú Diễm Hỏa sư mới có được!

Diễm Hỏa sư ngay cả linh hồn cũng có thể thiêu đốt, thiêu đốt pháp lực đương nhiên không cần nói chơi. Chỉ là dù bọn hắn có như thế nào cũng không thể nghĩ ra được. Thiếu niên không lớn này sao lại là một vị Diễm Hỏa sư.

Thủy hỏa không thể giao hòa, nếu như thứ hắn dùng không phải là thiên phú chi khí mà là thiên phú chân chính. Như vậy cũng quá mức nghịch thiên a!

- Tiêu Lăng, nhanh thu trận kỳ lại, bằng không chúng ta sẽ bị thiêu chết ở trong nơi này a!

Không kịp kinh ngạc, thế hỏa diễm cháy lan tràn ra rất nhanh. Rất nhanh đã lan tới trước mặt đám người Cát Hoan, Đỗ Tuấn. Khiến cho y phục trên người bọn hắn lập tức bị thiêu đốt.

Ở bên ngoài, Diễm Hỏa đánh úp lại thì còn có thể tránh né. Thế nhưng ở trong không gian do pháp lực tạo thành, khắp nơi đều bị pháp lực bao phủ, cũng giống như thùng xăng tràn đầy vậy. Nếu như không mở ra thì bọn hắn sao có thể chạy được chứ? Mà nếu như hiện tại đào tẩu lời mà nói... Ưu thế thật vất vả mới có thể

vây quanh đối phương sẽ mất đi. Không ngờ chỉ có một thiên phú Diễm Hỏa sư mà lại khiến cho ba người rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

- Thu!

Lưỡng nan thế nào thì cũng phải đưa ra lựa chọn,.Tiêu Lăng không có ngờ tới Nhiếp Vân lại có nhiều thiên phú như vậy, sắc mặt dữ tợn vô cùng. Bàn tay chộp ra một trảo đã thu trận kỳ chung quanh

vào bên trong.

Tuy rằng khiến cho hắn ta rời khỏi nước biển, rất có thể sẽ có ưu thế rất lớn. Thế nhưng vẫn không thể làm gì được đối phương a..

Ầm ầm!

Trận kỳ vừa thu lại, nước biển chung quanh đã lập tức tuôn ra, áp lực cực lớn trùng kích lên trên người khiến cho bộ ngực của hắn có chút khó chịu, thiếu chút đã phun ra một ngụm máu tươi.

------oOo------

Chương 958: Trúng kế (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ào Ào Ào!

Ngay khi ngực hắn đang khó chịu thì đột nhiên đã nghe thấy tiếng nước chảy sắc bén vang vọng. Ngay lập tức có một cỗ khí tức tuyệt sát từ đằng xa đâm thẳng tới, mang theo sát cơ làm trong lòng người ta lạnh lẽo.

- Đây là Vô Thượng kiếm thuật của Kiếm Thần tông? Sao ngươi lại biết Vô Thượng kiếm thuật?

Nhìn thấy sát ý lạnh lùng từ một kiếm đâm ra này, đồng tử của Tiêu Lăng co rụt lại, hắn đã lập tức nhận ra được.

Phá Trần Tuyệt Sát kiếm thuật của Kiếm Thần tông!

Vô Thượng kiếm thuật là bí mật bất truyền của Kiếm Thần tông, sao tiểu tử này lại có thể thi triển như vậy cơ chứ?

Bất quá, thời gian căn bản không kịp để cho hắn nghĩ những thứ này, trong kiếm thuật của đối phương lộ ra kiếm quang quỷ dị, tựa như giòi trong xương, nhanh chóng phóng tới, không có khả năng ngăn cản.

- Trốn!

Sưu!

Dưới tình thế cấp bách, ngay cả ngăn cản hắn cũng không quan tâm mà trực tiếp bóp nát một khỏa phù lục có thể di chuyển. Thoáng một cái đã biến mất tại chỗ, sau khi xuất hiện lại ở cách đó mấy trăm thước.

Dời Thiên phù lục thoáng một cái là có thể thuấn di mười vạn dặm. Mà hiện tại hắn chỉ di chuyển một khoảng cách ngắn như vậy, nhất định là dùng thủ đoạn đặc thù nào đó. Mà không phải là Dời Thiên phù lục chính tông.

Làm như vậy cũng không phải là hắn không muốn trốn xa, mà là Quỷ Vụ minh hải quá nguy hiểm. Vạn nhất di chuyển qua chỗ ám lưu nào đó, khi đó cũng không cần chiến đấu mà sẽ trực tiếp tử vong.

- Chết đi!

Hắn lập tức biến mất dường như cũng trong dự liệu của Nhiếp Vân. Nhiếp Vân cũng không đuổi theo mà hcir hừ lạnh một tiếng, lật tay đâm một kiếm ra ngoài, mục tiêu lần này là tên chấp pháp đệ tử còn lại, Đỗ Tuấn!

Ào Ào!

Trường kiếm ở trong nước tạo thành một cái đường cong hoàn mỹ, không chỉ có Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật mà còn có Tứ quý kiếm pháp, Đại Bi Thất Tiên Kiếm, Linh Tê Phá Thiên Kiếm, Phiêu Miểu thiên thủ kiếm, Thiên Địa Huyền Dương kiếm thuật... Thập đại kiếm thuật dung hợp hoàn mỹ được đánh ra bên ngoài.

Vô Thượng đại kiếm thuật!

Tiêu Lăng sử dụng phù lục đào tẩu, xu thế vây kín do ba người tạo thành đã lần nữa mất đi hiệu quả. Mà thứ Nhiếp Vân đợi chính là cơ hội này. Vừa mới ra tay, hắn đã không giữ lại một chút nào,

đánh ra tuyệt chiêu mạnh nhất của mình.

Hiện tại tuyệt chiêu mạnh nhất của hắn có hai, đó là Ma Ha thần chưởng và Vô Thượng đại kiếm thuật. Mà nếu như bàn về công kích đơn thể, Vô Thượng đại kiếm thuật còn tốt hơn.

Vô Thượng đại kiếm thuật là tinh túy mà Kiếm Đạo sư để lại. Lại phối hợp Kiếm Thần chi kiếm, có thể trở thành trấn tông chi bảo của Kiếm Thần tông thì sao có thể đơn giản được chứ?

- Vô Thượng đại kiếm thuật, ngươi là tông chủ tân nhiệm kia của Kiếm Thần tông? Không... Không có khả năng...

Vô Thượng đại kiếm thuật ở trên Phù Thiên đại lục cũng không phải là bí mật gì. Là đệ tử hạch tâm của Hóa Vân tông, Đỗ Tuấn lập tức nhận ra được nó. Đồng thời hắn cũng lập tức suy đoán ra được thân phận của Nhiếp Vân. Sắc mặt hắn lập tức trở nên trắng bệch, bàn tay khẽ lật một cái, một đồ vật có bộ dáng như ngọc chùy xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn, bị hắn tiện tay ném ra.

Sưu sưu sưu sưu!

Tuy rằng Ngọc chùy này là cái bảo bối, thế nhưng sao có thể chống đỡ được Vô Thượng đại kiếm thuật mà Nhiếp Vân toàn lực thi triển ra cơ chứ? Thoáng cái đã bị đánh nát thành bột phấn.

Phốc.

Ngay sau đó Đỗ Tuấn đã bị kiếm khí rộng lớn đâm thủng, đầu từ trên cổ rớt xuống phía dưới.

Bị khí cơ của Vô Thượng đại kiếm thuật tập trung. Bảo vật như Dời Thiên phù lục căn bản sẽ không thể dùng được. Mà thực lực của Đỗ Tuấn này ngay cả so với đám người Tang Hồng Y, Hồ Khuê cũng kém hơn. Sao có thể chống đỡ được chứ? Thoáng một cái đã bị đánh chết triệt để, hồn phi phách tán. Thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra.

- Đáng giận, ngươi nhất định phải chết, Tiêu Lăng, sử dụng thủ đoạn cuối cùng!

Cát Hoan không nghĩ tới bốn người vây giết Nhiếp Vân này, chưa tới mười hô hấp mà đã bị đối phương đánh chết hai người. Sắc mặt hắn lập tức trở nên vô cùng dữ tợn, liên tục quát lớn, gào rú một tiếng đối với Tiêu Lăng cách đó không xa.

- Được.

Trong mắt Tiêu Lăng cũng hiện lên vẻ âm tàn, dường như đã đưa ra quyết định nào đó. Bàn tay của hắn và Cát Hoan đồng thời giơ lên, từng người đánh ra tuyệt chiêu của mình.

Bất kể nói như thế nào hai người bọn họ đều là cao thủ có thể xếp ở top cao trong Hóa Vân tông. Cho dù trong tức giận lại có chút hoảng hốt, thế nhưng thực lực trên tay lại không thể phủ nhận được. Pháp lực cường đại đến cực điểm hội tụ thành hai cái quang cầu cực lớn bắn thẳng về phía trước.

- Kim Cương ba lưu quyền? Ngoan độc, bất quá chỉ vào như vậy mà đã muốn giết ta, còn không dễ dàng như vậy a.

Thấy hai cái quang cầu đánh úp lại, Nhiếp Vân thủ kiếm lại. Hai tay vẻ ra nửa vòng tròn ở trước ngực, rồi đột nhiên phân ra, hóa thành hai chưởng trái phải nghênh đón công kích.

Kim Cương Lưu Ba quyền là một loại Vô Thượng võ kỹ cuồng bạo nhất trong võ kỹ của Hóa Vân tông, dùng pháp lực toàn thân ngưng tụ ra một viên câu. Một khi bị đụng phải sẽ lập tức khiến cho nó bạo tạc nổ tung, khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

Bất quá, Nhiếp Vân cũng đã có thủ đoạn ứng phó. Hai tay vẽ nửa vòng, chỉ dùng thiên phú Tường Thủy sư khống chế nước biển, sau đó hai tay lại đánh ra thức thứ ba Nhật Nguyệt vô lượng của Ma Ha thần chưởng.

Tuy rằng uy lực của thức thứ ba không bằng thức thứ tư Tinh Thần vô lượng. Thế nhưng khí hải hiện tại của hắn chỉ có thể đánh ra một chiêu thức thứ tư mà thôi. Muốn đồng thời đánh ra hai chiêu, lực của hắn vẫn còn không đủ.

Ầm ầm!

Ma Ha thần chưởng và Kim Cương Lưu Ba quyền đụng vào một chỗ, hai tiếng bạo tạc kịch liệt vang vọng. Công kích của ba người khiến cho nước biển cuồn cuộn, tạo ra thủy triều cực lớn.

- Ha ha, tiểu tử, lần này ngươi nhất định phải chết. Lực lượng bạo tạc nổ tung vừa rồi đã triệt để dẫn động trận pháp mà trước đó chúng ta bố trí. Để ta nhìn xem lần này còn chạy thoát thế nào được nữa.

Tiếng nổ mạnh vừa dứt thì Nhiếp Vân đột nhiên nghe được thanh âm gần như điên cuồng của Cát Hoan và Tiêu Lăng.

Nghe thấy đạo thanh âm này, vừa nhìn xuống phía dưới, đồng tử của hắn lập tức co rụt lại.

Chỉ thấy nước biển dưới chân đột nhiên quay cuồng mãnh liệt, tạo thành một cái vòng xoáy cực lớn, bên trong là một mảnh đen kịt, tựa như là miệng của một đầu cự thú ngập trời, đang chậm rãi thôn phệ hắn.

------oOo------

Chương 959: Đạm Đài ra tay (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Lăng và Cát Hoan có thể chiếm cứ Phá Không tiềm lực bảng lâu như vậy sợ rằng cũng không phải chỉ biết chiến đấu. Mà hai người này cũng biết sử dụng mưu kế. Vừa rồi hai người cố ý thi triển Kim Cương Lưu Ba quyền khiến cho Nhiếp Vân không thể không đề phòng. Thế nhưng trên thực tế chính là vì muốn dẫn động trận pháp mà bọn hắn đã sớm bố trí từ trước.

Chiêu này đã không phải là âm mưu, mà là dương mưu. Cho dù Nhiếp Vân sớm biết rõ bọn hắn bố trí trận pháp thì cũng sẽ không hề cố kỵ mà ngạnh kháng. Dù sao uy lực của Kim Cương Lưu Ba quyền thật sự quá lớn, cho dù lực phòng ngự của hắn vô địch, một

khi chính diện đối kháng thì cũng sẽ bị thương.

- Trận pháp này dựa vào một cái ám lưu, lực lượng vô cùng. Phải cần lực lượng rất mạnh mới có thể khởi động được. Hai người chúng ta còn chưa đủ để vận chuyển nó. Chính là lực lượng của ngươi triệt để dẫn phát nó ra. Cho nên về sau có chết thì cũng đừng trách chúng ta. Có trách thì trách chính bản thân ngươi vô tri

Nhìn thấy Nhiếp Vân biến sắc như vậy, Tiêu Lăng vẫn không quên đả kích lòng tự tin của hắn, miệng điên cuồng nở nụ cười to.

Tuy rằng lời nói này đơn giản, thế nhưng lại từng chữ đâm vào trong thâm tâm. Một khi đạo tâm của Nhiếp Vân bất ổn, trong lòng có bối rối, như vậy nhất định sẽ chết nhanh hơn!

- Trúng kế rồi.

Không để ý tới lời nói điên cuồng của đối phương, sắc mặt Nhiếp Vân có chút ngưng trọng.

Tuy nhiên là người của hai thế giới, thế nhưng hắn không phải là toàn trí toàn năng. Hắn không nghĩ tới hai người Tiêu Lăng, Cát Hoan bố trí trận pháp. Mà trận pháp lại dung hợp với tinh mang bên ngoài cung điện, khiến cho ngay cả Thiên nhãn cũng không có nhìn ra được. Thoáng một cái đã rơi vào bị động.

Ở chỗ sâu trong Quỷ Vực minh hải, thứ đáng sợ nhất không phải là yêu thú, mà là ám lưu. Một khi rơi vào trong đó, ngay cả cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh cũng khó có thể còn sống. Mà đạo truyền tống trận này có ẩn giấu một đạo ám lưu, một khi hắn bị cắn nuốt vào, chẳng khác nào trực tiếp rơi vào tử vong.

- Đi!

Biết rõ nếu như còn tiếp tục do dự, nhất định hắn sẽ không có cách nào đào thoát. Trong thời gian không tới một phần ngàn giây Nhiếp Vân đã đưa ra quyết định. Cánh trái là phong, cánh phải là lôi, sấm sét hiện ra. Thoáng một cái thân thể đã nhanh chóng bắn về phía trước.

- Ta dùng tất cả tài phú của ta mới có thể bày đại trận như vậy. Ngươi cho rằng như vậy đã có thể dễ dàng chạy thoát hay sao? Chạy đi đâu!

Thấy trên lưng của Nhiếp Vân mọc ra hai cánh, Tiêu Lăng sửng sốt một chút, lại lập tức cười dữ tợn. Sắc mặt âm trầm vô cùng, bàn tay lại bóp nát một vật, sau đó ném về phía trận pháp.

Đại trận này có thể ẩn giấu ám lưu vào trong, tiêu hao rất lớn. Cơ hồ đã tiêu hao tất cả tích súc những năm qua của Tiêu Lăng, hơn nữa còn là đồ chỉ có thể dùng một lần. Một khi bộc phát ra sẽ không thể sử dụng lần thứ hai. Cho nên, cho dù là hắn có thân gia như vậy thì cũng phải suy nghĩ rất lâu mới quyết định sử dụng nó. Nếu không phải như vậy, Nhiếp Vân vừa đến hắn đã dẫn động. Khi đó đám người Đỗ Tuấn cũng sẽ không chết.

Bất quá, đối với việc đám người Đỗ Tuấn chết hay không Tiêu Lăng cũng không thèm để ý. Trái lại còn có thể để cho hắn lợi dụng cái chết của bọn họ mà đổ tội danh càng lớn hơn cho Nhiếp Vân.

Sự âm tàn độc ác của người này đã đạt tới cảnh giới nhất định. Nếu như không phải như thế thì sau khi biết rõ bản thân truy cầu không thành, hắn cũng sẽ không nhục mạ như thế đối với Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Ầm ầm!

Nương theo đồ vật trong lòng bàn tay của Tiêu Lăng tiến vào trong trận pháp, đại trận đột nhiên chấn động, lực lượng thôn phệ nhanh chóng gia tăng. Phong Lôi ma dực của Nhiếp Vân vốn đang phi hành về phía trước lại lập tức bị xé rách tại chỗ, rốt cuộc không có cách nào nhúc nhích.

- Nguy rồi, không thể phi hành lên trên. Phong Lôi ma dực chỉ có thể sử dụng trong một thời gian ngắn, một khi mất đi hiệu lực, nhất định cũng sẽ bị cắn nuốt!

Cảm nhận được lực lượng xé rách bên dưới lập tức tăng lên, hai hàng lông mày của Nhiếp Vân dựng lên.

Cho dù hiện tại hắn Phật Ma song tu, hơn nữa đều đạt đến đệ lục trọng thì số lần hạn chế sử dụng Phong Lôi ma dực vẫn là mười lần như cũ. Nếu như vượt qua số lần này, vẫn sẽ bị ma khí ăn mòn, sống không bằng chết.

Hiện tại lực xé rách của trận pháp bên dưới tăng lên, khiến cho ngay cả Phong Lôi ma dực cũng không thể phi hành rời đi. Một khi cứ giằng co ở trên không trung, vượt qua hạn chế thời gian, nhất định sẽ bị nuốt vào, rơi vào bên trong ám lưu!

- Trước hết ta sẽ giết ngươi, ta không tin không thể phá được trận pháp này. Vô Thượng đại kiếm thuật!

Biết rõ chuyện tình nguy cấp, miệng thét dài một tiếng, Kiếm Thần chi kiếm được hắn giơ lên, một chiêu Vô Thượng đại kiếm thuật đã lập tức đánh về phía Tiêu Lăng.

Trận pháp là do hắn ta chủ trì, chỉ cần đánh chết đối phương thì trận pháp rất có thể sẽ tự sụp đổ, như vậy hắn cũng sẽ được cứu.

Sưu!

Vô Thượng đại kiếm thuật vừa mới thành hình trên không trung thì đã đâm thẳng tới chỗ Tiêu Lăng, uy thế vô song. Bất quá còn chưa có phi hành quá xa thì đã lập tức chệch hướng mà rơi xuống phía dưới. Rất nhanh đã rơi vào trận pháp phía dưới, lập tức bị thôn phệ.

Trận pháp có ẩn chứa ám lưu, dường như đã xảy ra biến dị nào đó, khiến cho uy lực của nó đã vượt ra khỏi tưởng tượng.

Sưu sưu!

Cắn nuốt Vô Thượng đại kiếm thuật, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy lực thôn phệ phía dưới dường như lại lần nữa tăng lên một tia, uy lực càng mạnh mẽ hơn.

- Không ngờ lại có thể thôn phệ lực lượng bên trong công kích, lại còn làm tăng năng lực thôn phệ?

Lông mi của Nhiếp Vân lần nữa nhảy dựng lên.

Vô Thượng đại kiếm thuật có tốc độ công kích thế nào hắn biết rất rõ ràng, không thể nói giống như thuấn di, thế nhưng cũng không kém nhiều. Mà kiếm pháp tốc độ nhanh như thế mà cũng không trốn thoát được trận pháp thôn phệ, đủ để thấy được chỗ đáng sợ của nó.

- Ha ha, phương pháp bố trí Thiên Pháp Phệ thiên trận này là ta lấy được từ bên

trong một di tích thượng cổ a. Hiện tại còn ẩn chứa ám lưu, đã diễn biến thành Vạn Pháp Phệ Thiên trận. Cho dù ngươi có đem toàn bộ pháp lực ra công kích thì cũng có thể bị cắn nuốt hấp thu toàn bộ. Mà sau đó còn chuyển hóa thành động lực, khiến cho uy lực của nó tăng lên nhiều!

Dường như hắn cũng nhìn ra vẻ kinh ngạc trên mặt Nhiếp Vân, Tiêu Lăng cười ra tiếng.

------oOo------

Chương 960: Đạm Đài ra tay (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngàn pháp phệ thiên trận? Vạn Pháp Phệ Thiên trận?

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu.

Trận pháp này hắn cũng chưa từng nghe nói qua. Thế nhưng từ cái tên Phệ thiên này cũng có thể nhìn ra được, nhất định sẽ vô cùng đáng sợ.

- Giằng co như vậy cũng không phải là biện pháp, phải mau chóng nghĩ biện pháp đào tẩu!

Đã bị trận pháp ảnh hưởng, công kích không đánh được tới chỗ đối phương. Mà công kích của đối phương hắn lại không thể hoàn thủ.

Trước mắt hắn vẫn an toàn, thế nhưng cũng không thể tiếp tục giằng co như vậy a!

Tuy rằng có được thiên phú Nguyên Khí sư, pháp lực vô cùng vô tận. Thế nhưng thời gian của Phong Lôi ma dực vừa đến, một khi mất đi hiệu quả, nhất định nó sẽ bị cắn nuốt.

Nếu như đợi tới lúc đó hắn sẽ xong đời.

- Khống chế nước chảy, phi hành!

Song chưởng vẽ một cái, đem nước biển chung quanh khống chế trong tay. Đột nhiên hắn lại nhanh chóng đẩy xuống phía dưới. Nhiếp Vân định mượn nhờ lực đẩy của nước, định thoát khỏi lực thôn phệ. Bất quá nước chảy còn chưa có thoát khỏi khống chế thì hắn đã cảm thấy linh hồn xiết chặt, thiếu chút nữa cũng đã bị cắn nuốt vào trong trận pháp.

- Nguy rồi, tại sao lại có thể như vậy?

Thấy Vạn Pháp Phệ Thiên trận này không ngờ ngay cả linh hồn cũng có thể thôn phệ, đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại, từ trong sinh lòng ra cảm giác lạnh lẽo.

Ngay cả linh hồn cũng có thể thôn phệ, trận pháp này cũng thật là đáng sợ a!

Xem ra người có thể đạt tới top mười trong Phá Không tiềm lực bảng cũng không thể khinh thường. Trận pháp như thế, so với Phá Không Hà sơn đồ của Hồ Khuê còn cường đại hơn. Quả thực không biết những người bài danh cao hơn sẽ có thực lực mạnh bao nhiêu a. Đồng thời thủ đoạn che dấu còn có bao nhiêu.

Trước đó liên tục đánh chết hai gã chấp pháp đệ tử thì hắn đã cho rằng có thể nắm chặt hành động của hai người vào trong lòng bàn tay. Thế nhưng hiện tại xem ra, người có thể được xưng là thiên tài trong thiên tài, cũng không phải dễ dàng đánh chết như vậy!

- Coi như là thiên phú Tường Thủy sư thì cũng vô dụng, trừ phi có đại la kim tiên tới cứu ngươi. Nếu không, hôm nay ngươi nhất định

sẽ phải chết không thể nghi ngờ!

Thấy động tác của Nhiếp Vân như vậy, Tiêu Lăng và Cát Hoan liếc nhìn nhau, đồng thời cười lạnh.

Tuy rằng Tường Thủy sư ở trong nước có năng lực chạy trốn vô địch. Thế nhưng lực thôn phệ của trận pháp này đã vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn. Căn bản không có khả năng giãy giụa thoát khỏi.

- Đại la kim tiên? Ồ? Đúng rồi, Tiểu Long!

Tuy rằng Nhiếp Vân không có cách nào giãy giụa khỏi trận pháp này thôn phệ. Thế nhưng Tiểu Long thì có thể, Long vì nước mà sinh, ở trong nước Long có thể phát huy ra thực lực càng mạnh hơn. Chỉ cần nó ra tay, nhất định hắn sẽ có thể thoát khỏi trói buộc, chạy ra ngoài.

Trong lòng vừa nghĩ vậy, Nhiếp Vân đang định triệu hoán Ngũ Trảo Kim Long thì đột nhiên đã cảm thấy cung điện ở phía dưới đột nhiên lắc lư kịch liệt một hồi. Vừa nhìn thấy cảnh tượng này, ý niệm triệu hoán của hắn sẽ lập tức ngừng lại.

- Cái gì? Cung điện này đã bị người ta luyện hóa rồi hay sao? Điều này sao có thể?&- Làm sao Đạm Đài Lăng Nguyệt có thể phá giải phong ấn mà tám đại trưởng lão Phá Không Cảnh lưu lại chứ? Ta không tin...

Run rẩy kịch liệt này Tiêu Lăng và Cát Hoan cũng chú ý tới, hai mắt bọn hắn trợn tròn, không thể tin tưởng được.

Cho dù không nói tới phong ấn mà tám đại trưởng lão Phá Không Cảnh lưu lại. Chỉ riêng việc có thể luyện hóa bảo vật lợi hại như thế, chỉ sợ không có ba tới năm ngày sẽ rất khó thành công a. Lúc này mới bao lâu cơ chứ? Hai, ba mươi hô hấp?

Một phút đồng hồ cũng chưa tới, Đạm Đài Lăng Nguyệt chẳng những đã phá vỡ phong ấn, mà còn luyện hóa được bảo vật này, nàng... Làm sao nàng có thể làm được?

Ầm ầm!

Khiếp sợ còn không có chấm dứt thì trong cung điện đã phát ra một tiếng nổ vang. Thoáng cái đã nhanh chóng thu nhỏ lại.

Bảo vật có thể thu nhỏ lại, quả thực đã bị người ta triệt để luyện hóa.

- Không thể tha thứ!

Cung điện thu nhỏ lại, ở vị trí vừa rồi lập tức có một bóng người hiện lên. Trên người mặc y phục màu trắng thanh tĩnh mà cao nhã, không ăn khói lửa nhân gian. Hai con ngươi đen nhánh lộ ra hàn ý đậm đặc.

Sưu!

Nương theo thanh âm lạnh như băng, bàn tay ngọc của Đạm Đài Lăng Nguyệt giơ lên, đánh về phía Cát Hoan có khoảng cách gần nàng nhất.

Kiếp này, đây là lần đầu tiên Nhiếp Vân nhìn thấy nàng ra tay, động tác cũng không có rườm rà, cũng không có linh lực chấn động kịch liệt. Thế nhưng lại mang theo uy lực và chấn nhiếp làm cho người ta khó có thể trốn tránh được.

- Hừ! Tiêu Lăng coi ngươi là nữ thần. Thế nhưng ta lại không giống hắn, dám ra tay với ta, muốn chết!

Cát Hoan hừ lạnh, ngón trỏ và ngón giữa hợp lại, nhanh chóng đón công kích của Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Hai ngón tay phóng ra kim quang, mang theo hương vị phá không, dường như tùy thời cũng có thể xé rách không gian.

- Cẩn thận!

Nhìn thấy chiêu này, Nhiếp Vân đã biết rõ uy lực của nó rất mạnh, tuy rằng không bằng Vô Thượng đại kiếm thuật, thế nhưng cũng không kém Vô Thượng kiếm thuật nhiều a.

Võ đạo chính thức có thể hóa mục nát thành thần kỳ. Nghe nói Võ Đạo sư lão tổ của Hóa Vân tông lúc trước, ngay cả chiêu số bình thường cũng có thể thi triển ra uy lực Đại kiếm thuật. Đây gọi là lý giải về chân lý của võ, chân lý của Võ Đạo sư.

Bản thân chiêu này của Cát Hoan cũng không phải là Vô Thượng võ kỹ. Thế nhưng lại ẩn chứa lý giải đối với võ đạo của hắn, uy lực rất mạnh.

Tu vi cụ thể của Đạm Đài Lăng Nguyệt thế nào Cát Hoan chỉ có khái niệm mơ hồ. Cho rằng nàng sẽ có thứ tự khá tốt trong Phá Không tiềm lực bảng. Chỉ là cụ thể là thứ mấy, bởi vì không có tham gia thi đấu, cũng chưa từng sử dụng toàn lực, cho nên, hắn cũng không biết quá nhiều.

Đừng nói là bọn hắn, mà ngay cả Nhiếp Vân, cũng không quá xác định.

Đạm Đài kiếp trước yên tĩnh mà lạnh nhạt, ít tranh đấu với người khác. Rốt cuộc thực lực cao tới đâu hắn cũng chỉ có một khái niệm mơ hồ mà thôi. Chính là bởi vì như thế, sau khi nhìn thấy chiêu số cường đại như vậy của Cát Hoan, trong lòng hắn không khỏi căng thẳng, có chút lo lắng.

- Hừ!

Đối mặt với một chỉ uy lực vô cùng của Cát Hoan, trong mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt không có bất kỳ cảm xúc nào chấn động. Nàng tiến về phía trước một bước, bỏ qua chỉ của đối phương. Thân thể giống như thuấn di đi tới trước mặt người này, ngọc chưởng giơ lên, giống như xuyên qua tầng tầng không gian, nhẹ nhàng đánh vào trên lồng ngực của hắn.

------oOo------

Chương 961: Duyên phận kiếp trước (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái gì? Điều này không có khả năng, không...

Phanh!

Nhìn thấy loại tình huống này, đồng tử của Cát Hoan co rụt lại, một tiếng la kinh hoảng vang lên. Bất quá hắn còn chưa có nói xong thì tiếng bạo tạc nổ tung đã truyền ra. Siêu cấp thiên tài đứng thứ chín trên Phá Không tiềm lực bảng, tiếng gầm rú còn đang ở trong cổ họng thì miệng đã giống như cá trong nước lên bờ, liên tiếp có bong bóng phun ra, biến thành một cỗ thi thể.

- Lợi hại!

Thấy một màn như vậy, hai mắt của Nhiếp Vân lập tức sáng ngời.

Một chỉ vừa rồi của Cát Hoan mang theo lý giải đầy đủ đối với võ đạo của đối phương. Coi như hắn thi triển toàn lực, muốn phá vỡ nó cũng không dễ dàng như vậy. Thế nhưng dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới Đạm Đài lại có thể dễ dàng phá vỡ phòng ngự, sau đó đánh chết hắn như vậy.

Xem ra thực lực của nàng so với trong tưởng tượng của hắn còn cường hãn hơn rất nhiều.

- Sao lại mạnh như vậy chứ? Chẳng lẽ là bởi vì luyện hóa được chí bảo Thiên Ngoại kia hay sao?

Khác với vẻ hưng phấn của Nhiếp Vân, toàn thân Tiêu Lăng cảm thấy rét run.

Thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt nhanh như vậy đã xuất hiện, hơn nữa vừa ra tay đã đánh chết Cát Hoan. Tiêu Lăng lập tức đem sức chiến đấu cường đại như vậy quy kết lên trên người chí bảo Thiên Ngoại.

Cũng khó trách hắn lại nghĩ như vậy, ngay cả thái thượng trưởng lão Phá Không Cảnh đỉnh phong cũng không thể luyện hóa được bảo vậy. Như vậy đã đủ thấy cấp bậc của bảo vật này đã vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người. Mà luyện hóa thứ đồ vật lợi hại như thế, thực lực làm sao có thể không bạo tăng cơ chứ?

- Một chiêu đánh chết Cát Hoan, nếu như tiếp tục ở lại đây thì nhất định cũng sẽ chết...

Cảm giác khiếp sợ chợt lóe lên trong đầu rồi biến mất. Toàn thân Tiêu Lăng run lên, nghĩ tới kết quả của chính mình.

Đối phương dám đánh chết Cát Hoan đã nói rõ đối phương đã nổi giận. Như vậy muốn giết chết hắn cũng không phải là chuyện lớn gì.

- Trốn!

Hiểu rõ những chuyện này, trong lòng Tiêu Lăng lập tức sinh ra một suy nghĩ, hắn lập quay người bỏ chạy.

Cát Hoan kia không phải là kẻ yếu, thực lực của hắn còn yếu hơn đối phương, có tiến lên cũng không phải là đối thủ, hiện tại không trốn thì còn chờ tới khi nào nữa chứ?

- Hừ!

Thấy hắn muốn trốn, Đạm Đài Lăng Nguyệt lần nữa hừ lạnh một tiếng. Bước ra về phía trước, cũng giống như lúc đánh chết Cát Hoan vậy. Cũng là một bước nhẹ nhàng, thế nhưng lại giống như đi qua khoảng cách vài trăm thước, hơn mười dặm, đi tới sau lưng của Tiêu Lăng.

Một bước này cũng không phải là do thiên phú Thiên Hành sư, cũng không phải là do bí pháp mạnh mẽ gì. Nhìn vào không thấy có chút kỳ quái nào, thế nhưng lại ẩn chứa lý giải sâu đậm đối với đại đạo. Mà ngay cả Nhiếp Vân cũng không thể không thừa nhận, cho dù là hắn hiện tại cũng không làm được.

Sưu!

Đi tới sau lưng của Tiêu Lăng, ngọc chưởng của Đạm Đài Lăng Nguyệt nâng lên, nhẹ nhàng chộp ra một trảo.

Răng rắc!

Tiêu Lăng lập tức cứng ngắc đứng trên không trung, giống như là một con cá con trong khối băng đông cứng vậy. Vô luận giãy dụa như thế nào cũng không thể đào thoát được.

- Gông cùm không gian? Ngươi đã đạt tới Phá Không Cảnh rồi? Không có khả năng! Đạt tới Phá Không Cảnh đáng lý ra phải có thiên kiếp. Tại sao ngươi lại không có?

Cảm nhận được không gian chung quanh giống như bị đóng băng, bị giam cầm lại, Tiêu Lăng liên tục quát, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin được.

Có thể đem không gian gông cùm xiềng xích, đây là Phá Không Cảnh cường giả mới có thủ đoạn, nàng sao có thể làm được?

Tuy rằng nơi này không phải là Phù Thiên đại lục. Thế nhưng cũng không phải là nơi dùng đại pháp lực mở ra, mà là tồn tại chân thật a. Chẳng qua nó là một nơi lúc trước bị Võ Đạo lão tổ phong ấn mà thôi.

Bởi vì tồn tại chân thật cho nên vẫn phù hợp với quy luật của Thiên Đạo như trước. Chỉ cần đột phá thì sẽ có được Phá Không kiếp, không có xuất hiện như vậy đã nói rõ không có đột phá.

Không có đột phá thì làm sao lại có thể thi triển ra đoạn mà chỉ Phá Không Cảnh mới có cơ chứ?

Chẳng lẽ... Vẫn là do kiện chí bảo kia?

Truyền thuyết có nói, có một kiện chí bảo nào đó cũng có thể khiến cho Nạp Hư cảnh phát huy ra được thực lực của Phá Không Cảnh. Giống như chưởng giáo của các tông môn vậy. Chỉ cần trong cầm tay Chưởng Giáo ấn. Mặc dù không ở trong tông môn thì cũng có thể phong tỏa không gian. Tiến hành bước nhảy không gian a.

Nhất định là vậy rồi!

- Thả hắn!

Không để ý tới lời chất vấn của Tiêu Lăng, ánh mắt lạnh lùng của Đạm Đài Lăng Nguyệt nhìn chằm chằm vào đối phương, thản nhiên nói. Sau đó lại chỉ về phía Nhiếp Vân.

- Thả hắn thì ngươi sẽ để cho ta rời đi hay sao?

Biết không gian đã bị phong cấm, cũng không có cách nào đào tẩu, Tiêu Lăng nói một tiếng.

- Ta sẽ giao ngươi cho hắn!

Đạm Đài Lăng Nguyệt lạnh nhạt nói, trên mặt không có một chút chấn động nào.

- Giao cho hắn thì ta nhất định sẽ phải chết. Chỉ có đồng ý không giết ta thì ta sẽ lập tức giải trừ trận pháp...

Tiêu Lăng do dự một chút rồi nói.

Thời gian hắn tiếp xúc với Nhiếp Vân không dài, thế nhưng Tiêu Lăng biết rõ thiếu niên này làm việc rất là tàn nhẫn, không sợ trời không sợ đất. Nếu như thực sự đưa cho đối phương, nhất định hắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ! Cho nên, yêu cầu của hắn rất đơn giản, đó chính là mạng sống.

Dưới tình huống hiện tại, thù nhất định không thể nào báo được. Có thể giữ được mạng sống cũng đã rất tốt rồi.

- Ngươi muốn giết hắn, đưa ngươi cho hắn, như vậy rất là công bằng!

Không để ý tới điều kiện của hắn, Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Tốt, tốt. Ngươi đã không muốn để cho ta sống thì ta đây cũng sẽ không để cho các ngươi sống khá giả, vậy thì...

Nghe thấy nàng nói vậy, Tiêu Lăng biết rõ dù có cầu xin tha thứ cũng vô dụng. Sắc mặt hắn đột nhiên trở nên dữ tợn, cao thấp toàn thân có một cỗ vụ khí màu đen xông ra.

- ... Cùng chết a!

Nương theo tiếng gào thét, hắc khí càng ngày càng thịnh, lập tức đã tràn ngập toàn bộ không gian bị giam cầm.

Sưu!

Hắc khí vừa xuất hiện thì dường như trận pháp đã nhận được cảm ứng nào đó vậy. Thoáng một cái đã phá vỡ không gian, đem hắc khí tràn ngập nuốt Tiêu Lăng và hai người Đạm Đài Lăng Nguyệt vào bên trong.

Oanh!

Thân thể của Tiêu Lăng vừa mới tiếp xúc với trận pháp đã lập tức như đốt dây dẫn thuốc nổ. Vạn Pháp Phệ Thiên trận trong nháy mắt bắt đầu cuồng bạo, lực lượng thôn phệ lần nữa tăng lên không chỉ gấp mười lần.

------oOo------

Chương 962: Duyên phận kiếp trước (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dường như hắn đã dùng phương pháp hiến tế nào đó, khiến cho trận pháp này bộc phát ra uy lực vượt qua bình thường.

Mà bản thân hắn cũng sẽ bởi vì hiến tế mà linh hồn và pháp lực đều bị thiêu đốt, triệt để tử vong!

Thật là ác độc!

Xem ra hắn biết mình trốn không thoát, cho nên đã quyết định kéo Nhiếp Vân và Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng chôn một chỗ!

- Hỏng bét!

Nhiếp Vân không nghĩ tới Đạm Đài Lăng Nguyệt lại định đưa Tiêu

Lăng cho mình xử trí. Trong lòng hắn có chút cảm động, đang định bảo nàng trực tiếp giết chết tiểu tử này. Thế nhưng hắn lại không nghĩ rằng đối phương lại trực tiếp làm ra quyết định tàn nhẫn như vậy, khiến cho đồng tử hắn lập tức co rụt lại.

Bất quá, loại suy nghĩ này vừa mới xuất hiện thì đã cảm thấy thân thể rốt cuộc đã không bị khống chế, đang không ngừng rơi xuống phía dưới:

- Tiểu Long, đi ra!

Lúc này hắn đã không thể quan tâm tới những thứ khác, đào tẩu mới được là vương đạo. Lúc này hắn tranh thủ thả Tiểu Long từ trong Tử Hoa Động Phủ ra ngoài.

- Không tốt!

Vừa mới thả Tiểu Long ra, còn chưa kịp nói tỉ mỉ chuyện gì xảy ra thì hắn đã nhìn thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt ở dưới lực thôn phệ cường đại đã rớt xuống không gian đen kịt phía dưới. Trơ mắt nhìn nàng sắp rơi vào bên trong trận pháp có ám lưu.

Một khi đi vào, cho dù không chết thì cũng không kém gì nhiều!

- Không muốn!

Tình cảnh nguy cấp khiến cho hắn không thể nói tỉ mỉ với Tiểu Long, hắn thở dài một tiếng, Phong Lôi ma dực lóe lên, lập tức bay về phía Đạm Đài Lăng Nguyệt. Hấp lực cường đại tăng thêm tốc độ của bản thân hắn làm cho tốc độ của hắn nhanh đến mức giống như thuấn di. Để cho hắn lập tức ôm lấy thân thể mềm mại của nàng.

Sau khi ôm lấy Đạm Đài Lăng Nguyệt, Phong Lôi ma dực không ngừng vung vẩy, liên tục thi triển bốn, năm lần. Lúc này hắn mới đứng vững được, hắn. đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Long rồi hô to một tiếng.

- Tiểu Long. Mau đem chúng ta kéo lên đi...

Lúc này hai người đã không sai biệt lắm gần như rơi vào trong ám lưu. Nếu như lại tiến về phía trước thêm một bước thì nhất định sẽ rơi vào trong đó, khó có thể đi ra được. Lần này phải chạy thật nhanh, để cho Tiểu Long kéo lên mới được.

- Làm sao vậy?

Tiểu Long vừa mới xuất hiện còn chút phát mộng. Nó cảm thấy thân thể mình không nằm trong sự không chế của mình mà rơi thẳng xuống phía dưới. Lúc này nó mới nghe được tiếng quát, vừa cúi đầu nhìn xuống đã lập tức nhìn thấy ba ba, nó tức thì hưng phấn lao đến.

- Ngươi...

Vốn Nhiếp Vân tưởng rằng Tiểu Long nghe được tiếng quát của mình là có thể sẽ kịp phản ứng, kéo hai bọn hắn lên. Thế nhưng không nghĩ tới đối phương lại không đáng tin cậy như vậy, lại còn hưng phấn xông đến.

Vốn hai người đã rơi vào hiểm cảnh, không kiên trì nổi, tùy thời đều có thể rơi xuống. Hiện tại nó vọt tới, tốc độ lại nhanh, va chạm vào trên người của hắn.

Ào Ào!

Chỉ thoáng cái, Nhiếp Vân đã cảm thấy thân thể của mình trầm xuống, lại lần nữa trùng xuống, khoảng cách với ám lưu lại gần hơn một phần.

- Thả ta ra, như vậy ngươi có thể giảm bớt một chút sức nặng, sẽ không bị mất mạng!

Cảm nhận được thân thể mình không tự chủ được mà đang hạ xuống. Đạm Đài Lăng Nguyệt đột nhiên thở dài một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, mở miệng nói một câu.

Nếu như thiếu niên này không phải là vì cứu chính mình, tuyệt sẽ không rơi vào như thế tình cảnh nguy hiểm.

- Không. Kiếp trước nàng đã chết ở trước mặt của ta, kiếp này cho dù có đánh chết thì ta cũng sẽ không buông tay nàng.

Lắc đầu. Nhiếp Vân cắn chặt răng, vẻ mặt dữ tợn vô cùng.

Kiếp trước hắn tận mắt nhìn thấy nàng chết trong ngực mình. Loại cảm giác thống khổ này hắn không muốn chịu đựng lần thứ hai.

Tuy rằng biết rõ nàng không biết chuyện kiếp trước kiếp này. Thế nhưng vì duyên phận kiếp trước, phần tình nghĩa kiếp trước kia thì hắn cũng sẽ không buông tay.

- Không buông tay thì chúng ta đều chết!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Nếu như chết thì cùng chết!

Thái độ của Nhiếp Vân cực kỳ kiên quyết, Phong Lôi ma dực không ngừng vung vẩy, đồng thời quay đầu nhìn về phía Tiểu Long.

- Nhanh kéo chúng ta lên, bằng không thì chúng ta đều sẽ phải chết ở nơi này.

Ầm ầm!

Tiếng hô còn chưa có dứt thì đã cảm thấy có một cỗ ma khí đột nhiên lao đến. Đầu lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng một hồi.

Bởi vì có sức nặng của hai người tăng thêm Tiểu Long, cho nên tốc độ của Phong Lôi ma dực còn nhanh hơn trước rất nhiều. Hạn chế dưới mười lần rốt cuộc cũng đã đến.

- Kim Cương lưu ly thể, vận chuyển...

Cảm nhận được loại tình huống này, biết rõ nếu như hắn dừng thi triển Phong Lôi ma dực có lẽ sẽ giảm bớt loại cảm giác quay cuồng này không ít. Thế nhưng một khi dừng lại, hắn sẽ lập tức bị ám lưu thôn phệ, khó có thể may mắn sống sót. Cho dù có muốn giải quyết ma khí ăn mòn thì cũng phải nhanh chóng đi ra ngoài mới được.

Kim Cương lưu ly thể vận chuyển, trong cơ thể lập tức vang lên một hồi Phật âm. Hai đại công pháp kích động va chạm với nhau, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy trong đầu lần nữa chấn động, trước mắt xuất hiện từng đạo ảo ảnh.

Nương theo hai đại công pháp tấn cấp, tổn thương do xung đột sinh ra cũng càng lúc càng lớn. Trước kia tối đa cũng chỉ có thể khiến cho hắn bất tỉnh. Thế nhưng hiện tại chỉ cần hơi không chút cẩn thận thì sẽ lập tức xé hắn thành hai nửa.

- Kiên trì, chịu đựng...

Trong lòng thấp giọng hô một tiếng. Hắn rất muốn chịu đựng, bất quá lực trùng kích va chạm sinh ra thật sự quá lớn. Liên tục trải qua ba lần, Nhiếp Vân đã cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra. Rốt cuộc hắn cũng không chịu nổi nữa, trước mắt tối sầm, lập tức ngất đi.

Hắn đã bất tỉnh, Phong Lôi ma dực lập tức dừng vận chuyển, nhưng hai người và một rồng cũng không có trực tiếp rơi vào trong ám lưu. Thế nhưng cũng không có lập tức rơi xuống mà vững vàng đứng ở bên trên mặt, so với lúc hắn tỉnh táo vừa rồi còn yên ổn hơn nhiều.

- Tại sao ngươi lại phải phá đạo tâm của ta? Vì cái gì? Vì cái gì...

Ngay sau đó một đạo thanh âm đã vang lên. Tiểu Long lập tức nhìn thấy Nhiếp Vân bị Đạm Đài Lăng Nguyệt ôm lấy. Hai người vững vàng dừng lại trên không trung, dường như hấp lực cực lớn phía dưới đối với nàng cũng không có hiệu quả chút nào. Lúc này Đạm Đài Lăng Nguyệt đang nhìn vào Nhiếp Vân, trong hai mắt hiện lên vẻ phức tạp. Miệng khẽ than một tiếng, một giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống, dung nhập vào trong nước biển.

------oOo------

Chương 963: Thí luyện chấm dứt (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dù thế nào nàng cũng không thể nghĩ ra được, vì sao người trước mắt này vừa mới nhìn thấy nàng đã nguyện ý làm ra tất cả mọi chuyện. Cho dù có mất mạng thì hắn cũng sẽ không tiếc.

Loại tình cảnh này cũng không phải bởi vì sắc đẹp, lại càng không phải là xúc động, mà là phát ra từ tình cảm trong lòng. Như là thân nhân, như là bạn bè, càng giống tình lữ gắn bó sinh tử vậy!

- Kiếp trước... Thật sự có kiếp trước hay sao?

Lẳng lặng nhìn thiếu niên ở trong ngực, cả người Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng có chút trống rỗng. Dường như nàng đã rơi vào trong tâm tình nào đó, không biết qua bao lâu mới khẽ thở ra một hơi, dùng thanh âm cơ hồ không có ai nghe được chậm rãi nói ra.

- Kỳ thật, ngươi có biết không? Từ lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi, ta cũng đã cảm thấy quen thuộc như vậy. Huyết mạch cũng đang hưng phấn mà nhẹ nhàng run rẩy, giống như là... Kiếp trước, chúng ta thật sự có duyên với nhau!

Từ lần đầu tiên Đạm Đài Lăng Nguyệt nhìn thấy thiếu niên này trước mắt cũng đã cảm thấy dường như song phương đã quen biết nhau từ trong tối tăm. Cũng chính là bởi vì như vậy cho nên nàng mới đồng ý để hắn đi theo phía sau mình. Lại còn ra tay ngăn cảm đám người Tiêu Lăng vây công, mới đồng hành cùng hắn...

Loại cảm giác này từ đâu mà đến, lại vì sao mà đến, nàng cũng không biết. Thế nhưng nàng biết rõ, thiếu niên này xuất hiện đã triệt để làm rối loạn đạo tâm trầm ổn như băng của nàng.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, tay vung lên, một cái cung điện cực lớn đột ngột xuất hiện ở trước mặt hai người. Đem trận pháp của Tiêu Lăng trấn áp xuống phía dưới.

Đối mặt với cung điện trấn áp, đại trận uy lực vô cùng giống như là khí cầu bị nghiền nát. Phanh một cái đã tiêu tán, không có để lại một chút dấu vết nào.

Sưu!

Không nhìn tới đại trận đã bị cung điện nghiền áp, Đạm Đài Lăng Nguyệt mang theo Nhiếp Vân và Tiểu Long nhoáng một cái đã rơi vào bên trên bệ đá trong quần thể cung điện.

Ông!

Đáp xuống, bàn tay nhẹ nhàng đặt vào trên trán Nhiếp Vân, một đạo quang mang trắng nõn lập loè, ma khí nhộn nhạo trên người hắn giống như đã bị thứ gì đó áp chế vậy. Đã không còn vẻ táo bạo như trước nữa. Thậm chí ngay cả Kim Cương lưu ly thể đang đối kháng với ma khí cũng vận chuyển chậm chạp đi không ít. Giống như tùy thời cũng có thể lần nữa trở nên yên lặng.

Trong cơ thể không có xung đột, hít thở của Nhiếp Vân dần dần trở nên vững vàng, trên mặt hiện lên nụ cười ngọt ngào, giống như đã tiến vào giấc ngủ say vậy.

Nhìn thiếu niên trước mắt vừa mới ngủ đã giống như trở thành một đứa trẻ không lớn, thế nhưng lại vẫn mê người như vậy. Tâm cảnh không hề bận tâm của Đạm Đài Lăng Nguyệt xuất hiện một chút rung động.

- Có lẽ ngươi đã thật sự trải qua kiếp trước, chúng ta cũng đã thực sự cùng nhau trải qua kiếp trước... Chuyện này có khả năng là vậ mệnh của ta.

Thanh âm nhẹ nhàng chậm rãi vang lên, mang theo tâm tư nhẹ nhàng khó đoán của nàng.

- Sao ngươi lại hộc máu chứ?

Vừa mới dứt lời thì đã chợt thấy Tiểu Long bên cạnh dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn qua mình. Đôi mắt to không ngừng chớp chớp.

- Ha ha!

Nghe thấy lời của Tiểu Long. Đạm Đài Lăng Nguyệt khẽ cười một tiếng. Lúc này nàng mới phát hiện ra có một tia máu tươi chậm rãi từ trong khóe miệng tràn ra.

- Ta không sao! Có lẽ ngươi hẳn là một đầu Ngũ Trảo Kim Long a!

- Ngươi có thể nhìn ra?

Tiểu Long sững sờ nói:

- Ta còn tưởng rằng ta đã ngụy trang vô cùng tốt a.

- Quả thực ngươi ngụy trang rất tốt, thế nhưng ta có thể từ trong cơ thể ngươi cảm nhận được huyết mạch thuần khiết mà chỉ có Ngũ Trảo Kim Long mới có thể có.

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói, lại nhẹ nhàng nói tiếp:

- Chuyện ngày hôm nay, ngươi có thể không nói cho hắn được không?

- Chuyện ngày hôm nay? Đương nhiên là có thể!

Tiểu Long ngẩng đầu nhìn bầu trời, sau khi suy nghĩ một chút lập tức gật gật đầu.

- Nếu như hắn muốn hỏi, ngươi cứ nói là ngươi cứu chúng ta đi ra, được chứ?

Đạm Đài Lăng Nguyệt tiếp tục nói.

- Được rồi, bất quá nhiều như vậy ta không nhớ được. Hắn là ba ba của ta, nếu như ngươi là mẫu thân của ta thì ta sẽ nghe lời của ngươi.

Tiểu Long nói.

- Mẫu thân?

Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia ảm đạm.

- Ta cũng muốn làm mẫu thân, bất quá... Thời gian của ta không còn nhiều lắm, chỉ hi vọng sau này ngươi sẽ chiếu cố hắn cho tốt.

- Được!

Dường như Tiểu Long có chút nghe không hiểu ý của nàng, bất quá đối với chuyện chiếu cố ba ba mà nói, nó vẫn tương đối lành nghề. Vì vậy lúc này mới vội vàng nhẹ gật đầu.

Nếu như để cho Nhiếp Vân biết rõ trong lòng tiểu tử này nghĩ cái gì, nhất định hắn sẽ trực tiếp thổ huyết mà chết. Mới vừa rồi thiếu chút nữa hắn đã bị tiểu tử này chiếu cố tới chết. Không ngờ lúc này lại còn còn ra vẻ nghĩa khí đáp ứng như vậy.

- Ha ha!

Thấy Tiểu Long đã đáp ứng, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không nói thêm gì nữa. Cũng không biết nàng nghĩ cái gì mà ôm đầu gối ngồi ở cách đó không xa, lẳng lặng nhìn về phương xa, hai mắt giống như muốn nhìn qua vô số tầng không gian, nhìn thấy cái gì đó.

Không biết qua bao lâu, lúc này nàng mới đứng dậy.

- Hắn sắp tỉnh, đừng quên lời của ngươi.

- Được!

Tiểu Long gật gật đầu.

Sưu!

Thấy nó gật đầu, tay của Đạm Đài Lăng Nguyệt vẽ một cái, nước biển trước mặt lập tức xuất hiện một cái không gian không lớn. Hai người một rồng, lập tức bay vào trong, đồng thời cung điện cực lớn cũng chậm rãi thu nhỏ lại, chui vào thân thể bên trong của nàng rồi biến mất không thấy.

- Ồ? Đây là nơi nào? Ta không chết?

Quả nhiên, nàng vừa mới làm xong tất cả mọi chuyện thì lông mày của Nhiếp Vân đã giật giật tỉnh lại. Hắn ngẩng đầu nhìn một vòng, hai mắt chậm rãi sáng lên.

Vốn tưởng rằng lần này hôn mê hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Thế nhưng hắn không nghĩ tới không những không chết mà khí tức trong cơ thể cũng đã thông thuận hơn rất nhiều.Dường như hai loại công pháp Phật Ma chẳng những đã chấm dứt tranh đấu mà dường như còn có một tia dung hợp.

- Nàng... Không có sao chứ?

Trợn mắt nhìn thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt đang đứng ở cách đó không xa, Nhiếp Vân cũng không quan tâm tới nội thị thân thể mà vội vàng nhảy dựng lên, vẻ mặt lo lắng.

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, nữ tử biết rõ hắn quan tâm tới mình. Khóe miệng nàng nở nụ cười vui vẻ, lại khẽ lắc đầu.

- Không có việc gì là tốt rồi. Tiểu Long, là ngươi cứu chúng ta đến đây hay sao?

Thấy nàng không có việc gì, lúc này Nhiếp Vân mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, lại nhìn về phía Tiểu Long.

------oOo------

Chương 964: Thí luyện chấm dứt (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng vậy.

Tiểu Long khẽ gật đầu.

- Đa tạ, sau khi trở về ta sẽ cho ngươi ăn một bữa tiệc lớn.

Nhiếp Vân nở nụ cười nói.

- Tốt, tốt!

Nghe thấy hai chữ bữa tiệc lớn, Tiểu Long hưng phấn vung vẩy cái

đuôi, lại bay một vòng, nước miếng lập tức chảy ròng.

...

Gặp tiểu tử này có bộ dáng không có tiền đồ như thế, Nhiếp Vân lại lần nữa im lặng.

- Chúng ta trở về đi!

Thấy một người một rồng ở chung vô cùng hòa hợp như vậy, thân thể Đạm Đài Lăng Nguyệt khẽ run rồi đứng lên.

- Ưm, chờ một chút!

Thấy nàng muốn rời đi, Nhiếp Vân vội vàng nhìn chung quanh một chút. Sau đó lại cười hắc hắc, đi tới trước mặt thi thể của đám người Cát Hoan, bàn tay lại phất một cái.

Tiêu Lăng dùng thân hiến trận, hài cốt không còn thì cũng thôi đi. Thế nhưng ba người này thân là đệ tử hạch tâm của Hóa Vân tông, nhất định sẽ có không ít thứ tốt. Không thể không công bỏ phí a.

Lần này tới đây, vốn tưởng rằng bên trong chí bảo Thiên Ngoại sẽ có được khí tức đặc thù có thể khiến cho đan điền tấn cấp. Thế nhưng không nghĩ tới sẽ là loại pháp bảo hình dáng cung điện. Cuối cùng toi công bận rộn một hồi. Lúc này nếu như không thu một chút lợi nhuận, quả thực phải xin lỗi chính mình a.

Thu toàn bộ bảo bối lại, trên đầu ngón tay của Nhiếp Vân sinh ra một đạo Diễm Hỏa, thiêu đốt thi thể của ba người thành tro bụi.

Đánh chết đệ tử hạch tâm và đệ tử Chấp Pháp đường đánh chết là tội lớn. Nếu như không xử lý thỏa đáng, nhất định phiền toái sẽ không nhỏ.

Xử lý xong những thứ này, lúc này hắn mới bay theo Đạm Đài Lăng Nguyệt. Hai người một rồng rất nhanh đã rời đi.

Lúc đám người Tiêu Lăng đến sử dụng Truyền Tống Trận Pháp. Thế nhưng thứ này đã nương theo cung điện bị thu đi mà triệt để bị

phá hủy, không thể sử dụng. Cho nên hai người và một rồng chỉ có thể trở về theo đường cũ mà thôi.

Lần này trở về, Nhiếp Vân có thể cảm thấy rõ ràng thái độ của Đạm Đài Lăng Nguyệt so với trước đó hoàn toàn khác biệt. Nếu không tại sao nàng vốn lạnh như băng, thế nhưng lúc này nhất cử nhất động lại mang theo một tia quan tâm nhàn nhạt. Rất giống với kiếp trước, vì thế đã làm cho hắn cao hứng trong thời gian rất dài.

- Ngươi có thể nói một chút chuyện kiếp trước được không?

Trên đường đi, Đạm Đài Lăng Nguyệt đột nhiên hỏi.

- Nàng muốn nghe chuyện kiếp trước? Tốt...

Không nghĩ tới nàng lại đi hỏi như vậy, hai mắt Nhiếp Vân sáng ngời, vội vàng gật đầu. Chậm rãi đem chuyện kiếp trước, cả những ký ức đẹp đẽ nói ra cho nàng nghe.

Kiếp trước, tuy rằng thời gian hai người ở cùng nhau cũng không dài, thế nhưng lại tâm tâm tương ánh, tâm linh tương thông. Chỉ cần có thể ở cùng một chỗ cũng đã có ký ức ngọt ngào khó có thể tin.

Khi Nhiếp Vân nói tới lúc nàng bị chết ở trong ngực mình, không có biện pháp cứu vãn. Hai mắt Đạm Đài Lăng Nguyệt lập tức có chút ửng hồng.

- Hóa ra là như vậy...

Nhẹ nhàng nỉ non một câu, Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu, dường như không muốn tiếp tục đề tài này, cho nên nàng mới nói:

- Ta thấy ngươi giống như Phật Ma song tu, Phật công rõ ràng đã yếu thế hơn, vừa vặn ta lại biết rõ một chỗ mật tàng của Phật môn. Đợi sau khi trở lại tông môn, sau đó có thể đi cùng với ngươi. Để xem có tìm được bảo vật có trợ giúp với ngươi hay không.

- Mật tang phật môn? Được!

Hai mắt Nhiếp Vân lập tức sáng ngời.

Có hai đại công pháp trên người, tuy rằng bình thường bình an vô sự, thế nhưng Linh Tê Luyện Thể Quyết bởi vì có Phong Lôi ma dực gia trì, cho nên hoàn toàn đã hơn một chút. Nếu như có thể tìm được mật tàng Phật môn, tìm được pháp quyết tu luyện ở trong đó. Sau đó lại thi triển Phong Lôi ma dực, khi đó có lẽ cũng không cần sợ cắn trả nữa.

- Được!

Đạm Đài Lăng Nguyệt khẽ gật đầu.

Hai người vừa trao đổi, trên đường đi cũng không còn tịch mịch. Đoan đường vốn chừng hai ngày, lần này lại đi mất bốn ngày, nhiều hơn gấp đôi. Lúc này mới trở lại biên giới của Quỷ Vụ minh hải.

Có quá trình dày vò như vậy, cho nên thời gian mười ngày thí luyện cũng đã tiêu hao không sai biệt lắm.

Trên đường đi Nhiếp Vân cũng không hỏi chuyện về cung điện. Đạm Đài Lăng Nguyệt có thể luyện hóa bảo bối lợi hại như thế, hắn cũng cảm thấy cao hứng thay cho nàng. Cũng không có tâm cướp đoạt, cho nên cũng không cần phải hỏi kỹ càng vấn đề.

Vừa trở lại đảo nhỏ thì đã nhìn thấy có không ít đệ tử đi vào bờ biển.

Người của Phong Vân minh cơ hồ đều ở nơi này. Nhìn bộ dạng vui sướng hớn hở của bọn họ, có lẽ dưới sự bảo vệ của Tiểu Hổ, Tiểu Phong cũng đã đạt được chỗ tốt đủ lớn.

- Minh chủ, người trở về rồi...

- Đám người Tiêu Lăng, Cát Hoan không có làm khó dễ ngươi chứ?

- Chúng ta luôn rất lo lắng, nhìn thấy ngươi bình an trở về là tốt rồi.

Nhìn thấy Nhiếp Vân, tất cả minh chúng đồng loạt đi qua rồi vây quanh. Trong mắt hiện lên vẻ lo lắng, từ từ tiêu tán.

Trước đó đám người Tiêu Lăng đằng đằng sát khí, đã bị bọn hắn nhìn vào trong mắt. Vốn bọn hắn tưởng rằng minh chủ sẽ lọt vào công kích, bị làm khó. Thế nhưng bây giờ nhìn minh chủ bình an trở về, tất cả đều nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Dù sao, một khi minh chủ xảy ra chuyện gì đó. Sau khi bọn hắn về Hóa Vân tông nhất định cũng sẽ không sống khá giả được nữa.

- Nhờ có Đạm Đài Tiên Tử hỗ trợ cho nên mới may mắn thoát khỏi khó khăn. Bằng không, nhất định sẽ phiền toái không ít!

Nhiếp Vân tranh thủ đem mọi chuyện đẩy cho Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Nói như vậy trước đó hai người cũng đã thương nghị trong đáy biển. Mà đây cũng không phải là lời nói dối. Nếu không phải nàng thời khắc mấu chốt luyện hóa cung điện rồi tới cứu. Khi đó quả thực hắn sẽ gặp không ít phiền toái.

- Đạm Đài Tiên Tử hỗ trợ? Chúng ta đã hiểu rồi.

Nghe thấy lời nói của Nhiếp Vân... mọi người như bừng tỉnh. Lại nhìn hai người đang cùng nhau đi tới, toàn bộ mọi người đều lặng lẽ giơ ngón tay cái lên đối với hắn.

Tuy rằng bọn hắn chỉ là đệ tử nhập môn, thời gian tiến vào tông môn rất ngắn. Thế nhưng loại nhân vật như Đạm Đài Tiên Tử bọn hắn vẫn đã sớm có nghe qua. Nữ tử này băng thanh ngọc khiết, không nhiễm trần thế. Chưa bao giờ xuất hiện tình cảm với bất kỳ nam nhân nào. Hiện tại xem ra, loại tin đồn này sẽ rất nhanh đã bị minh chủ phá vỡ.

Cho dù Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng là thần tượng trong lòng bọn hắn, là nữ thần.

Thế nhưng bọn hắn cũng biết thực lực và địa vị của mình. Cho nên đối với Nhiếp Vân chỉ có càng thêm sùng bái, cũng không có ghen

ghét.

------oOo------

Chương 965: 12 vạn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Minh chủ chính là minh chủ, mới tới Hóa Vân tông thời gian ngắn như vậy đã có thể cua được đệ nhất mỹ nữ ở đây. Những minh khác có thể làm được sao?

Chỉ riêng chuyện này cũng đã có thể vượt qua rất nhiều đệ tử lâu năm. Cũng đã đủ để tạo thành đề tài trò chuyện của mọi người.

- Xin tất cả các vị đệ tử lấy ra ngọc bài công huân!

Trong lúc mọi người đang tràn ngập ý dâm thì đột nhiên có một đạo thanh âm rõ ràng vang vọng trong toàn bộ không gian.

Nghe thấy thanh âm này, tất cả mọi người tranh thủ lấy ra ngọc bài. Quang mang lập tức lóe lên, cảnh tượng trước mắt mọi người lần nữa biến đổi. Đã một lần nữa trở lại quảng trường phía trước Lăng Tiêu đỉnh của Hóa Vân tông.

Nhìn thấy mình về tới đây, Nhiếp Vân đã biết rõ, thí luyện mười ngày ở trong Quỷ Vụ minh hải, cuối cùng cũng đã kết thúc!

- Quỷ Vụ Minh Hải thí luyện sẽ khoảng mười ngày, trong lúc này, có người đạt được đầy đủ giá trị công huân trở thành đệ tử tông môn, tự nhiên cũng có người ảm đạm rời đi, quy củ trước kia đã nói qua, muốn trở thành đệ tử hạch tâm phải đạt được một vạn giá trị công huân, đệ tử tinh anh một ngàn, đệ tử bình thường là một trăm!

Viên Kim đứng ở trên đài cao, sáng sủa nói:

- Phương pháp kiểm nghiệm vô cùng đơn giản, các ngươi theo thứ tự tiến về phía trước, cầm lấy ngọc bài, Kỷ Lục thạch sẽ tự động ghi lại công huân mà các ngươi đoạt được, hơn nữa cấp cho phán

định chính xác nhất!

Nói đến đây hắn chỉ một phương hướng.

Mọi người nhìn qua, quả nhiên thấy một tảng đá cự đại đứng sửng, phía trên phóng ra hào quang ôn nhuận trắng noãn.

Một đệ tử vừa vặn từ nơi không xa trải qua, chỉ thấy ngọc thạch lóe lên hào quang, hiện ra tin tức của hắn, theo sát phía sau là giá trị công huân của hắn lần này đạt được.

- An Long, đệ tử bình thường, 112 điểm công huân, hợp cách, thông qua!

- Thần kỳ như vậy?

Con mắt của tất cả mọi người sáng ngời.

Có thể nhanh chóng biết rõ số công huân như thế, sẽ miễn đi không ít phiền toái.

Xem ra ngọc bài công huân cùng tảng đá này tương thông, ở Quỷ Vụ Minh Hải đạt được bao nhiêu công huân, đều có thể dò xét ra.

- Mời người tham gia khảo hạch đệ tử hạch tâm đến phía trước, các ngươi kiểm nghiệm trước tiên!

Thấy mọi người đều nghe rõ, Viên Kim nói tiếp.

Cho dù Kỷ Lục thạch phán đoán rất nhanh, nhưng hơn ba nghìn người tới tham gia thí luyện, toàn bộ khảo hạch hết cũng cần thời gian rất lâu, đệ tử hạch tâm có địa vị tối cao, tự nhiên sẽ được ưu đãi.

- Đi qua đi!

Nghe được hắn nói, ba mươi người tham gia khảo hạch đệ tử hạch tâm đều nhao nhao đi tới.

- Hừ, ta tới trước!

Cái thứ nhất đi đến chính là Nam Cung Tuấn trước kia bị Nhiếp Vân đả bại, bởi vì mặt tổn hao nhiều, nên không gia nhập Phong Vân Minh, lúc này tựa hồ đã lấy được đầy đủ giá trị công huân, vẻ mặt đắc ý nhìn những người khác, kiêu ngạo đi thẳng về phía trước.

Ông!

Còn chưa tới trước Kỷ Lục thạch, trên tảng đá liền có một đạo quang mang lập loè, xuất hiện một nhóm chữ.

- Nam Cung Tuấn, danh ngạch đệ tử hạch tâm, 15467 công huân, thông qua!

- Hơn một vạn năm nghìn công huân? Thật lợi hại!

- Truyền nhân của Nam Cung thế gia, làm sao có thể đơn giản!

- Thật mạnh, người bình thường có thể được một vạn giá trị công huân cũng không tệ rồi, hắn vậy mà đã nhận được một vạn năm. Hẳn không có nhiều người có thể vượt qua a!

Vừa thấy con số xuất hiện, đám đệ tử tinh anh, đệ tử bình thường vang lên từng đợt kinh hô.

Một vạn công huân đối với đệ tử hạch tâm mà nói, tính toán là khảo nghiệm cực kỳ khó, đệ tử hạch tâm bình thường, cơ bản đều là vừa vặn đạt tới tiêu chuẩn, thoáng một phát vượt hơn năm ngàn. Loại thành tích này, cho dù ở trong vô số đệ tử hạch tâm, cũng cực kỳ không tệ.

- Ha ha, Vân Phong, ngươi không phải rất lợi hại sao? Tới, để cho ta nhìn ngươi có bao nhiêu công huân!

Nghe được mọi người tán dương, Nam Cung Tuấn nở nụ cười, quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, nở nụ cười.

Đối với gia hỏa vừa nhập môn liền để cho hắn ở nhục, lòng vẫn có oán hận rất lớn, lần này thí luyện hao hết vất vả, cửu tử nhất sinh,

đạt được nhiều công huân như vậy, chính là vì chấn nhiếp đối phương thoáng một phát.

Quỷ Vụ Minh Hải thí luyện, không có hạn chế phương hướng, bất luận phương hướng nào cũng có thể đi vào hải dương, Nhiếp Vân lên bờ có thể tụ hợp với người của Phong Vân Minh, là vì cảm ứng được Tiểu Phong, Tiểu Hổ, chuyên môn đến bên này, những người khác chưa hẳn đi đường này, ít nhất Nam Cung Tuấn sẽ không cùng bọn họ chung một chỗ, một mình hành động.

- Không cần nhìn minh chủ, nhìn ta là được!

Thấy hắn hung hăng càn quấy, Trúc Âm nhịn không được đi tới.

Ông một tiếng, trên Kỷ Lục thạch hiện ra thành tích của Trúc Âm.

- Trúc Âm, đệ tử hạch tâm, 21480 công huân, thông qua!

- Hơn hai vạn?

- Cường đại...

Những người khác đều choáng váng, hơn hai vạn công huân, ở trong thành tích thí luyện bao năm qua, tuyệt đối được cho là hàng đầu rồi, không nghĩ tới Nam Cung Tuấn lợi hại, Trúc Âm này còn lợi hại hơn.

- Ha ha, còn có chúng ta!

Trúc Âm đi qua, đám người Âu Dương Thế Hùng của Phong Vân Minh cũng lần lượt đi ra, chỉ thấy Kỷ Lục thạch liên tục lóe sáng, các thành tích để cho bọn hắn hoa mắt liên tiếp hiển hiện.

- Âu Dương Thế Hùng, đệ tử hạch tâm, 20871 công huân, thông qua!

- Trương Bách, đệ tử hạch tâm, 17655 công huân, thông qua!

...

Cả đám hàng chữ thông qua đỏ tươi không ngừng lập loè, từng người Phong Vân Minh thông qua, đều không dưới một vạn sáu công huân, thấy một màn như vậy, vẻ mặt của Nam Cung Tuấn vốn đắc ý, lập tức run rẩy, sắp bất tỉnh.

Vốn tưởng rằng đạt được hơm một vạn năm công huân, có thể diễu võ dương oai ở trong hàng đệ tử hạch tâm, không nghĩ tới rõ ràng kế cuối...

- Sao sẽ lợi hại như vậy?

- Bọn họ đều là người của Phong Vân Minh, nghe nói minh chủ Vân Phong đưa hai yêu sủng của mình cho bọn hắn sử dụng, lúc này mới lợi hại như thế!

- Hai yêu sủng? Một Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, một nửa bước Phá Không Cảnh, có yêu sủng lợi hại như vậy gia nhập, thành tích không cao mới lạ!

- Đây cũng là bổn sự, thí luyện chỉ yêu cầu không tàn sát lẫn nhau, nhưng không cấm người ta hợp tác, sử dụng yêu sủng...

- Phong Vân Minh quá mạnh mẽ, ta cũng muốn gia nhập...

- Có minh chủ như vậy, lo gì về sau thời gian không sống khá giả...

Minh bạch vì sao những người này có được nhiều giá trị công huân như vậy, trong mắt đệ tử khác đều lộ ra lửa nóng.

------oOo------

Chương 966: 12 vạn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bọn hắn tham gia Quỷ Vụ Minh Hải thí luyện, tự nhiên biết rõ thí luyện nguy hiểm cùng đáng sợ, gia nhập Phong Vân Minh chẳng những không có nguy hiểm, có có thể được nhiều công huân như vậy, khiến bọn hắn hâm mộ không thôi.

Vốn còn có một chút đệ tử cảm thấy Nhiếp Vân mới nhập môn, tư lịch không đủ, quá mức trương dương, một mực áp dụng thái độ trông xem thế nào, lúc này cũng hạ quyết tâm, sau khi khảo hạch kết thúc, sẽ gia nhập Phong Vân Minh.

- Minh chủ, tới phiên ngươi!

Rất nhanh các đệ tử hạch tâm sắp chấm dứt khảo nghiệm, mọi người đồng loạt nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Lão đại, công huân của ngươi sẽ không vượt qua ba vạn a, nếu thực như vậy, chỉ sợ sẽ gây ra oanh động!

Trúc Âm đi tới, vừa cười vừa nói.

- Ba vạn? Ta cũng không biết...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Hắn chỉ nhìn ngọc bài chiến công của mình một lần, lúc ấy đã vượt qua một vạn, về sau thì không có lấy ra nữa, cụ thể có bao nhiêu công huân, ngay cả hắn cũng không rõ lắm.

- Không biết? Hừ, ta nhìn ngươi hẳn là không bằng mấy người bọn hắn a, như vậy minh chủ như ngươi thật xấu hổ chết người ta rồi...

Chứng kiến biểu lộ của thiếu niên có chút mê hoặc, Nam Cung Tuấn sao có thể buông tha cơ hội này, liên tục cười lạnh.

- Ta nhìn xem!

Đối với hắn cười nhạo, Nhiếp Vân trực tiếp bỏ qua, để cho Nam Cung Tuấn thiếu chút nữa tức bất tỉnh.

Đi về phía Kỷ Lục thạch, mới đi đến trước mặt, liền chứng kiến Kỷ Lục thạch run rẩy, một đạo quang mang hồng sắc kích xạ ra, đột nhiên bầu trời nổ tung, lộ ra một hàng chữ làm cho người chú mục.

- Vân Phong, đệ tử hạch tâm, 12 vạn công huân, thông qua!

- Mười hai vạn...

Nhìn xem hào quang lập loè ở trên không trung, tất cả mọi người đều ngơ ngác đứng ngay tại chỗ, toàn bộ quảng trường yên tĩnh đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, tựa hồ tất cả đều choáng váng.

.....

- Lần này đệ tử hạch tâm đều không tệ lắm a!

Một đám trưởng lão nội các ngồi ở trong cung điện, vừa uống rượu vừa cười nói.

Trước mặt bọn họ là một màn thủy tinh bóng loáng, phía trên hiện ra tràng cảnh ở quảng trường khảo hạch.

- Ân, qua một hồi Thái Thượng trưởng lão chọn xong, ta chọn trước, mọi người ai cũng không thể tranh với ta...

Một trưởng lão chứng kiến đệ tử hạch tâm lần này đều có thành tích tốt, cười gật đầu.

Một khi đệ tử nhập môn thông qua thí luyện, sẽ được trưởng lão chọn lựa thành đệ tử, có được một sư phụ lợi hại, về sau hành tẩu ở trong tông môn sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Đệ tử tốt, tự nhiên là Thái Thượng trưởng lão chọn trước, sau đó mới tới phiên trưởng lão nội các tuyển.

Những trưởng lão nội các này tới rất sớm, là muốn nhìn xem có hạt giống tốt gì không, có thể sớm tuyển đến trong tay mình.

Đệ tử có được sư phụ lợi hại, thực lực tiến bộ nhanh, sư phụ có được đệ tử cường đại, cũng sẽ càng tăng thêm sức mạnh, đạt được vinh dự cùng chỗ tốt thật lớn.

- Ân, ngươi nhìn Trúc Âm kia, có thiên phú Đầu Độc sư, thật là một thiên tài!

- Ta càng coi trọng Âu Dương Thế Hùng, không tệ...

Nhìn xem thành tích thí luyện của chư vị đệ tử, các vị trưởng lão nghị luận nhao nhao, từng người có đệ tử coi trọng.

- Trong chúng ta trẻ nhất chỉ sợ cũng đã trải qua hơn hai mươi tràng thí luyện rồi a, nhưng những năm này thí luyện thành tích tốt nhất, cũng không có vượt qua năm vạn a!

Nhìn các đệ tử thông qua mặt mũi hưng phấn, một trưởng lão vừa cười vừa nói.

- Quỷ Vụ Minh Hải thí luyện, vô cùng nguy hiểm, thành tích cao nhất chính là vị tổ tiên hơn một vạn bảy nghìn năm trước kia, hắn đã nhận được bốn vạn chín ngàn bảy trăm công huân, chấn động một thời!

- Đúng vậy, ta nhớ vị tổ tiên kia gọi Chúc Hải, cuối cùng đạt tới Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, bất quá, giống như rất nhiều tổ tiên, cũng không có đột phá gông cùm xiềng xích, cuối cùng vẫn lạc!

- Năm vạn công huân là một bậc thang, truyền thuyết có người đạt tới hay vượt qua, Kỷ Lục thạch sẽ phát ra hào quang màu vàng, vượt qua mười vạn, sẽ phát ra hào quang màu đỏ tươi, đoán chừng loại tình huống này rất khó xuất hiện!

- Hóa Vân tông mấy vạn năm lịch sử, cũng không có xuất hiện thiên tài như vậy, đủ thấy khó khăn, mặc dù đệ tử mới nhập môn lợi hại, nhưng không có trải qua tông môn đào tạo, thì làm sao có thể thực lực đại tiến, vượt cấp chiến đấu!

Nói ra năm vạn công huân, tựa hồ mấy trưởng lão đối với chuyện này biết rất nhiều, nhao nhao nói chen vào.

Ầm ầm!

Thời điểm bọn hắn thảo luận, đột nhiên cảm thấy một khí tức vội vàng xao động bay thẳng bầu trời, sau đó trong đá thủy tinh ánh sáng màu đỏ đại thịnh, một đạo uy áp làm cho người khó có thể

ngăn cản kích động ra, hình thành một nhóm chữ.

- 12 vạn công huân? Cái này... Điều này sao có thể?

Nhìn xem không trung xuất hiện chữ viết, tất cả trưởng lão nội các, con mắt thiếu chút nữa rơi trên mặt đất.

- Vân Phong? Mười hai vạn công huân? Xem ra sắp tới Hóa Vân tông sẽ không bình an...

Chứng kiến chữ viết trên không trung, nhớ tới sự tình mà thiếu niên Vân Phong ở mười ngày trước làm ra kia, một trưởng lão nội các ánh mắt sững sờ, qua cả buổi, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc mới hóa thành một tiếng thở dài.

Mười ngày trước Nhiếp Vân gọt đệ tử uy tín lâu năm thành nhân côn, treo ở trên cây, đã sớm truyền khắp tông môn, loại mũi nhọn cùng thực lực này, ngay cả bọn hắn cũng phải cảm thán.

Tuy làm như vậy uy phong bát diện, nhưng là quá đắc tội với người rồi.

Ở tông môn đắc tội càng nhiều người, càng khó có thể hành tẩu, trừ khi thực lực của ngươi hơn xa người khác.

Vừa đến liền gây ra động tĩnh lớn như vậy, hiện tại lại thoáng một phát làm ra mười hai vạn công huân, cũng khó trách trưởng lão này thở dài.

Nguyên bản cả Hóa Vân tông có chút âm u tử khí, ở sau khi Vân Phong tới, đã mang đến quá nhiều rung động cùng sinh cơ.

- Mười hai vạn... lão đại, không hổ là lão đại, dĩ nhiên là mười hai vạn a...

Trúc Âm trải qua một hồi kinh ngạc ngắn ngủi, mới phục hồi tinh thần lại, trong mắt nhìn về phía Nhiếp Vân tràn đầy lửa nóng.

- Khục khục, nhiều như vậy...

Đột nhiên xuất hiện thanh thế, cũng làm cho Nhiếp Vân hoảng sợ, lập tức lắc đầu cười khổ.

Trước kia một đường đi về phía trước, cũng không chứng kiến mình có bao nhiêu công huân, nếu sớm biết sẽ tạo thành uy thế lớn như vậy, nên sớm lấy ra nhìn xem a.

Bất quá sự tình đã thành sự thật, liền không sao cả rồi, dù sao với hắn mà nói, rận nhiều không ngứa, cho dù muốn ít xuất hiện, cũng nhất định sẽ bị chú ý, còn

không bằng cao điệu làm việc!

------oOo------

Chương 967: Chấp Pháp đường (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mười hai vạn...

Phong Vân Minh sĩ khí đại chấn, gương mặt của Nam Cung Tuấn thì giống như ăn phải con ruồi, mới vừa rồi còn cười nhạo, hiện tại trực tiếp vẽ mặt, hơn nữa còn cực kỳ vang dội.

- Ồ, a Sửu, ngươi đừng đi a? Không phải muốn cùng minh chủ của chúng ta so một chút sao? Sao minh chủ mới lộ công huân ra, ngươi liền muốn đi. Cũng quá không nể tình đi à nha!

Cảm thấy khó chịu đến cực điểm, đang muốn vụng trộm chạy đi, chợt nghe thanh âm của Trúc vang lên.

- Ngươi...

Nam Cung Tuấn không nghĩ tới hắn lớn tiếng như thế, sắc mặt càng thêm khó coi, rất muốn tìm một cái lỗ chui vào.

Mình cũng thiệt là, sớm biết tiểu tử này biến thái như vậy, so với hắn làm gì? Đây không phải tìm tai vạ sao...

- Chớ đi a, đã sớm nhìn ra ngươi là gia hỏa không có can đảm, người xấu cũng thôi, lại còn mang tên Tuấn. Đần cũng chẳng có gì, lại luôn cảm giác mình lợi hại...

Trúc Âm lần nữa cười nói.

- Ha ha! Đúng a!

- Là chính bản thân hắn không biết tự lượng sức mình, dám so với minh chủ của chúng ta, lá gan thật lớn...

- Không phải gan lớn, mà là đầu bị cửa kẹp...

Nghe được Trúc Âm cười nhạo, người của Phong Vân Minh cũng cười ha hả.

Đối mặt mọi người cười nhạo, Nam Cung Tuấn không dám phản kháng, quay đầu chui vào đám người, không biết đi nơi nào.

Lần này không chỉ không thể báo thù, ngược lại khiến cho cả người hôi thối, xem ra sau này đừng nghĩ báo thù nữa, an tâm tu luyện a...

- Tốt rồi, đừng làm rộn. Đệ tử hạch tâm khảo nghiệm xong, các ngươi đi theo ta, hiện tại mang bọn ngươi lựa chọn ngọn núi của mình...

Thấy thành tích của Nhiếp Vân đáng sợ như thế, Viên Kim cũng cực kỳ khiếp sợ, bất quá lập tức trì hoãn qua, đánh gãy mọi người nhao nhao, nói.

Thành đệ tử hạch tâm, có quyền lựa chọn ngọn núi độc lập thuộc về mình, đương nhiên, cũng có thể hội tụ rất nhiều ngọn núi lại một chỗ, hình thành một sơn mạch cự đại để cho liên minh tụ tập chung một chỗ.

Đạt tới Pháp Lực cảnh thì có năng lực di sơn đảo hải, di động ngọn núi, đối với mấy cường giả Nạp Hư cảnh mà nói, không đáng là gì.

- Vâng!

Mọi người thấy trưởng lão lên tiếng, tất cả đều đình chỉ cười nhạo, đi theo phía sau Viên Kim ra ngoài.

Tuy Ngoại Thế Giới chỉ là không gian do đại năng dùng lực lượng bố trí ra, nhưng bên trong vô cùng rộng lớn, chỉ cần chọn được địa phương, kiến tạo ngọn núi sẽ cực kỳ nhanh.

- Đứng lại! Chúng ta là đệ tử Chấp Pháp đường, đặc biệt phụng mệnh đến điều tra một đệ tử có ý định mưu sát, kính xin Viên Kim trưởng lão phối hợp!

Nhưng vào lúc này, không trung đột nhiên vang lên một tiếng hét lớn, lập tức có bốn người bay tới.

Bốn người này ăn mặc trang phục thống nhất, giống như Đỗ Tuấn trước kia, xem xét liền biết là đệ tử Chấp Pháp đường.

- Có ý định mưu sát? Các ngươi muốn điều tra cái gì?

Viên Kim cũng không biết sự tình bọn người Tiêu Lăng tử vong, mày nhíu lại.

- Đệ tử hạch tâm Tiêu Lăng, Cát Hoan cùng với đệ tử Chấp Pháp đường Đỗ Tuấn, Trương Giác ở trong thí luyện lần này tử vong, chúng ta muốn cẩn thận điều tra!

Đệ tử Chấp Pháp đường kia mặt không biểu tình nói.

- Cái gì? Tiêu Lăng, Cát Hoan chết rồi?

- Cái này...

- Bọn hắn là nhân vật xếp hạng Top 10 của Phá Không tiềm lực bảng, thủ đoạn vô số, sao sẽ đơn giản tử vong như thế...

- Chẳng lẽ...

Nghe nói như thế, con mắt của tất cả mọi người đồng loạt nhìn về

phía Nhiếp Vân.

Tiêu Lăng, Cát Hoan cùng Vân Phong mâu thuẫn, tất cả mọi người biết rõ, ở Quỷ Vụ Minh Hải, mấy người này cũng đuổi theo hắn, sẽ không thực bị hắn giết chứ!

Nếu thật là như vậy, lá gan của Vân Phong này không khỏi cũng quá lớn đi, chẳng lẽ thực cho rằng thực lực của hắn có thể bỏ qua môn quy của Hóa Vân tông?

- Bốn đệ tử hạch tâm bị giết? Đây là đại sự, các ngươi tự tiện...

Viên Kim cũng hoảng sợ, vội vàng nói.

Đệ tử hạch tâm tiến vào Quỷ Vụ Minh Hải, sẽ không tồn tại mười ngày hạn chế, không thấy được bọn người Tiêu Lăng, hắn còn tưởng rằng đối phương chưa đi ra Quỷ Vụ Minh Hải.

Tuy Tiêu Lăng, Cát Hoan không giống Tang Hồng Y, Hồ Khuê, sau lưng có sư phụ Thái Thượng trưởng lão, nhưng cũng là nhân vật Top 10 của Phá Không tiềm lực bảng, chết một người có thể tạo thành oanh động, thoáng một phát chết hai cái, đã thuộc về tin tức bạo tạc.

- Vân Phong, bây giờ chúng ta hoài nghi ngươi đánh lén giết bọn người Tiêu Lăng, ra tay với đệ tử tông môn, tội ác tày trời, theo chúng ta đi Chấp Pháp đường!

Thấy Viên Kim trưởng lão đồng ý, đệ tử Chấp Pháp đường đi đầu hét lớn một tiếng, tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Ta ra tay với đệ tử tông môn? Các ngươi có chứng cớ gì?

Không để ý tới hắn nói, Nhiếp Vân hỏi.

Hóa Vân tông là danh môn chính phái, vô luận chuyện gì cũng chú ý chứng cớ, ở đáy biển đánh chết bốn người kia, làm hoàn mỹ vô khuyết, không có lưu lại chút chứng cớ nào, lường trước bọn hắn sẽ làm khó mình, nhưng thật không có cách nào.

Về phần Đạm Đài Lăng Nguyệt chỉ điểm... Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng xuất thủ, sao sẽ cho bọn hắn chứng cớ?

Lại nói nàng thân là đệ tử của Đông trưởng lão, cho dù cho những người này mười lá gan, cũng không dám làm gì nàng nha.

- Muốn giải thích, đến Chấp Pháp đường nói đi!!

Đệ tử chấp pháp này nhướng mày, khẽ nói.

- Ở đâu ra nói nhảm nhiều như vậy, Chấp Pháp đường bảo ngươi đi qua, thì ngoan ngoãn cút qua cho ta, lại ở chỗ này nói nhảm, là ảnh hưởng công vụ, tự gây nghiệt, không thể sống!

Lại một đệ tử chấp pháp vẻ mặt âm trầm quát.

- Ngươi nói cái gì?

Sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống.

- Lỗ tai ngươi điếc sao? Lập tức theo chúng ta đi, lại nói nhảm, cẩn thận...

Tên đệ tử chấp pháp kia rống to, bất quá tiếng hô của hắn còn không có chấm dứt, liền chứng kiến một bàn tay hung hăng tát qua!

BA~!

Thoáng một phát, khuôn mặt của hắn vặn vẹo, bay rớt ra ngoài, há mồm phun ra bảy tám cái răng.

Ra tay đúng là đệ tử hạch tâm bị hắn giáo huấn… Vân Phong.

- Ngươi cũng dám cải lời không đi Chấp Pháp đường?

Rầm ào ào!

Không nghĩ tới thiếu niên nói động thủ liền động thủ, không hề có dấu hiệu, tất cả mọi người giật nảy mình, đồng loạt chạy tới, vây Nhiếp Vân vào giữa, tràn đầy cảnh giác.

- Cải lời không đi Chấp Pháp đường? Ha ha, Chấp Pháp đường ta đương nhiên sẽ đi, bất quá, ta không thích có người hô to gọi nhỏ ở trước mặt ta!

Không để ý tới sát cơ trong mắt mọi người, Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

- Minh chủ, không thể đi. Chấp Pháp đường vô cùng nguy hiểm, chỉ cần đi vào liền không có biện pháp đi ra...

------oOo------

Chương 968: Chấp Pháp đường (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chứng kiến minh chủ hung mãnh như thế, một tát đánh bay đệ tử chấp pháp, làm như vậy đã kết thù với Chấp Pháp đường, lại đi mà nói, khẳng định phiền toái sẽ không nhỏ, Trúc Âm vội vàng nói.

- Đúng vậy. Tốt nhất đừng đi, tiến vào Chấp Pháp đường, cho dù không phải ngươi làm, cũng sẽ lột ra một lớp da, không bằng chúng ta cứ ở chỗ này, chờ bọn hắn tìm được chứng cớ xác thật lại đi qua...

Âu Dương Thế Hùng cũng vội nói.

Tuy bọn hắn vừa trở thành đệ tử của Hóa Vân tông, nhưng đối với quy củ của tông môn lại biết rất rõ ràng, biết Chấp Pháp đường đáng sợ, không khác gì Địa Ngục, thấy minh chủ đáp ứng muốn đi, tất cả đều biến sắc.

- Không có việc gì, cây ngay không sợ chết đứng, ta không tin bọn hắn không có chứng cớ, còn có thể làm gì ta!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, ngăn cản mọi người khuyên can, nở nụ cười một tiếng, đi theo sau lưng mấy đệ tử Chấp Pháp đường.

Chấp Pháp đường khẳng định phải đi, không đi mà nói, sẽ bị bắt tay cầm, mối họa càng lớn.

.....

Chấp Pháp đường, còn gọi là Chấp Pháp điện, tọa lạc ở bên cạnh Lăng Tiêu đỉnh, nguy nga đứng vững, còn chưa tới trước mặt, liền cảm thấy một cổ khí tức uy nghiêm lăng lệ ác liệt đập vào mặt.

Chấp Pháp đường chưởng quản quyền sanh sát các đệ tử, trưởng lão của Hóa Vân tông, thành lập đã vài vạn năm, uy nghiêm càng ngày càng nặng, càng thẩm thấu càng nhiều, thậm chí chỉ nghe nói tên, nội tâm sẽ sinh ra một loại sợ hãi.

Thật giống như thánh địa của một ít đại giáo, yêu ma quỷ quái không dám đi qua vậy, Chấp Pháp đường xử phạt đệ tử nhiều, cũng sẽ có một loại quy tắc ở phía trên du đãng, làm cho người không rét mà run.

Đối với loại quy tắc này, Nhiếp Vân không thèm để ý, bọn người Tiêu Lăng giết thì giết, với hắn mà nói cũng không có gì.

Đi vào Chấp Pháp điện, ngẩng đầu nhìn lên, liền chứng kiến hai lão giả ngồi ngay ngắn ở trên đài, chứng kiến Nhiếp Vân đến, hai mắt lập tức lộ ra sát ý lạnh lùng.

- Ngươi chính là Vân Phong? Thật to gan, vậy mà dám giết chết người của chấp pháp đội, giết chết đệ tử của chúng ta, còn không quỳ xuống!

Một lão giả bên trái lập tức hét to, cả người giống như con chuột muốn nhảy lên.

Hai lão giả này cũng không phải Tang Thạc, Lô Khiếu, mà là sư phụ của Tiêu Lăng cùng Cát Hoan… Lăng Dực, Liêu Lương.

Lăng Dực, Liêu Lương chỉ là trưởng lão nội các, thực lực Nạp Hư cảnh đỉnh phong, loại thực lực cùng địa vị này, có thể bồi dưỡng được đệ tử xếp hạng Top 10 Phá Không tiềm lực bảng, vẫn là kiêu

ngạo lớn nhất của bọn hắn, không nghĩ tới loại kiêu ngạo này, lại bị thiếu niên ở trước mắt đánh vỡ.

Cho nên, bọn hắn đối với Vân Phong là hận thấu xương.

- Tàn sát đệ tử đồng tông, đã phạm vào tử tội, quỳ xuống nhận tội, còn có thể miễn trừ tội chết, bằng không thì, một khi động thủ, tuyệt đối cho ngươi sống không bằng chết!

Liêu Lương cũng rống to.

- Quỳ xuống? Nhận tội? Ta có tội gì? Chẳng lẽ ta tham gia thí luyện, đạt được mười hai vạn công huân, cũng là tội?

Nhiếp Vân nhướng mày.

Hiện tại đối phương không có chứng cớ, chỉ cần không thừa nhận, sẽ không làm gì được mình.

- Bảo ngươi quỳ xuống liền quỳ xuống, nơi nào đến nói nhảm nhiều như vậy!

Trước kia đệ tử bị Nhiếp Vân đánh rơi răng, lúc này đã khôi phục lại, đi vào Chấp Pháp điện thù mới hận cũ bốc cháy lên, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên ra tay.

Thực lực của người này là Nạp Hư cảnh hậu kỳ, từ phía sau lưng ra tay, lòng bàn tay khẽ động, Chấp Pháp điện liền lắc lư, tựa hồ để cho lực lượng của hắn đột nhiên bạo tăng thêm vài phần.

Bình thường đệ tử chấp pháp động thủ ở Chấp Pháp đường, có thể đạt được gia trì, để cho sức chiến đấu tăng cường.

Khó trách các đệ tử khác đều e ngại Chấp Pháp đường như hổ, thì ra là thế!

- Xem ra vừa rồi ăn chưa đủ giáo huấn! Chẳng lẽ còn muốn ăn tát lần nữa?

Mặc dù Nạp Hư cảnh hậu kỳ lại tăng phúc, nhưng đối với Nhiếp

Vân mà nói không đủ gây sợ, hừ lạnh một tiếng, cũng không động đậy, trong giọng nói mang theo trận trận Tiên Âm, để cho linh hồn người rung động.

- Ta lại dám ra tay, ta thật là đáng chết.... ta đáng chết a.

Vẻ mặt của đệ tử chấp pháp kia vốn dữ tợn, ý định báo thù, lời còn chưa nói hết, chỉ nghe được Tiên Âm vang lên bên tai, trong đầu choáng váng, cảm giác mình chính là tội nhân tội ác tày trời, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, giơ tay đánh lấy mặt của mình.

Ba ba ba…

Không ngừng tát lấy mình, thanh âm vang vọng ở trong Chấp Pháp đường, làm ba vị đệ tử chấp pháp khác sởn hết cả gai ốc.

Chỉ một câu liền để cho Nạp Hư cảnh hậu kỳ tự tát mình, tựa hồ Vân Phong này so với truyền thuyết bên ngoài còn muốn đáng sợ!

- Tiên Âm sư? Ngươi vậy mà dùng thiên phú Tiên Âm sư đầu độc đệ tử chấp pháp?

Thấy Nhiếp Vân nói một câu, đệ tử chấp pháp liền tự tát mình, giống như choáng váng, Lăng Dực, Liêu Lương liếc mắt nhìn nhau, cũng từ trong mắt đối phương nhìn ra khiếp sợ.

Tuy sớm nghe nói thằng này có thiên phú Tiên Âm sư, lại không nghĩ rằng mạnh như vậy, đệ tử Nạp Hư cảnh hậu kỳ cũng bị một câu nói thành kẻ đần, ngoan ngoãn dựa theo hắn phân phó làm việc.

- Rất tốt. Ngươi đã không thừa nhận tội danh, ta chỉ có thể nói sự thật cho ngươi nghe! Cho ngươi tâm phục khẩu phục!

Che dấu sát cơ xuống, Lăng Dực vỗ bàn, tạp âm nổ vang, đánh thức chấp pháp đệ tử lâm vào mê muội kia, cười lạnh nói.

Lúc này mặt mũi của đệ tử chấp pháp kia đã sưng phù, tỉnh táo lại mới biết được mình kém thiếu niên trước mắt bao nhiêu, vội núp ở phía sau, không dám nói nhảm nửa câu.

- Sự thật? Rửa tai lắng nghe!

Không để ý tới tên đệ tử kia, Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Rất tốt!

Lăng Dực cười lạnh.

- Thứ nhất, ở trong tất cả đệ tử hạch tâm, ngươi có cừu oán với Tiêu Lăng, Cát Hoan, có lý do cùng động cơ giết bọn hắn! Thứ hai, căn cứ tin tức mà đệ tử tham gia thí luyện truyền về, Tiêu Lăng, Cát Hoan cùng ngươi một đường, ở thời gian địa điểm cực kỳ ăn khớp! Thứ ba, nhiều đệ tử hạch tâm như vậy, chỉ có thực lực của ngươi đủ để đánh chết bọn họ, ba điểm này hợp lại, đã chứng minh hết thảy. Không phải ngươi còn ai vào đây?

Ba tội trạng, nói rõ động cơ, năng lực cùng thời gian địa điểm sát nhân, tuy không phải chứng cớ xác thật, nhưng tổng hợp những cái này có thể nhìn ra, chỉ có hắn mới là hung thủ giết người.

------oOo------

Chương 969: Không dám động thủ?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cùng Tiêu Lăng, Cát Hoan có cừu oán liền là ta giết? Nực cười! Vậy thiên hạ cùng ta có cừu oán, chỉ cần vừa chết, liền đổ lên đầu ta? Ngươi bây giờ cùng ta có thù oán, chẳng lẽ ngươi chết cũng là ta giết? Hừ! Về phần cùng ta một đường, người đi chung đường với ta nhiều lắm, người Phong Vân Minh một đường theo ta, vì sao bọn hắn không có việc gì? Về phần điều thứ ba, có thực lực đánh chết bọn họ liền là ta làm, ngươi não tàn sao! Thân là trưởng lão Hóa Vân tông, chẳng lẽ không biết Quỷ Vụ Minh Hải có ám lưu, có yêu thú Nạp Hư cảnh đỉnh phong?

Nhiếp Vân cười lạnh.

Hắn nói ba tội trạng, căn bản không thể thành lập, bằng vào điểm ấy liền muốn chế trụ mình, còn kém xa.

- Câm miệng!

Nghe được hắn nói, Liêu Lương vỗ bàn hét lớn.

- Cũng dám nói xạo, xem ra ngươi là chưa thấy quan tài không rơi lệ, không để cho ngươi chút nhan sắc nhìn xem, là không biết trời cao đất rộng!

Nói xong hét lớn một tiếng, một chưởng ấn liền từ trên trời giáng xuống, bổ tới.

- Nói cho ngươi biết, ngươi dám phản kháng, là không phục Chấp Pháp đường quản giáo, không phản kháng, liền hưởng thụ cho ta a!

Đánh ra một chiêu, Liêu Lương cười lạnh, trong mắt phóng ra hào quang âm tàn.

Không hổ là sư phụ của Cát Hoan, vô luận ngôn hành cử chỉ, hay thái độ động tác, đều không sai biệt gì, thậm chí so với đồ đệ của hắn càng thêm bá đạo ngoan độc.

Bất quá hắn nói cũng không sai, nơi này là Chấp Pháp đường, khắp nơi đều có ký ức thủy tinh, thật muốn đối chiến với hắn, gây chuyện không tốt sẽ bởi vì tội danh không phục quản giáo mà bị bắt lại.

- Để cho ta hưởng thụ? Ngươi vẫn là hưởng thụ một chút đi!

Không thể không nói, cách nghĩ của Liêu Lương hoàn toàn chính xác rất tốt, đối với bất luận đệ tử hạch tâm nào cũng có thể tạo được tác dụng uy hiếp, nhưng đáng tiếc, hắn gặp là Nhiếp Vân.

Nhiếp Vân gần đây không sợ trời không sợ đất, đâu thèm nghĩ những chuyện này, một quyền đánh ra.

Ầm ầm!

Một quyền này giống như cối xay, từ trên trời giáng xuống, chậm rãi nghiền áp về phía trước.

Một tiếng vang kịch liệt, công kích mà Liêu Lương đánh ra bị nghiền áp thành mảnh vỡ, lực lượng không giảm, đánh vào ngực Liêu Lương.

Thanh âm giòn vang liên tiếp, đường đường trưởng lão nội các, sư phụ của Cát Hoan, lại bị một quyền đánh dán lên tường, cốt cách toàn thân vỡ vụn.

Liêu Lương này còn không bằng đồ đệ Cát Hoan, sao có thể là đối thủ của hắn!

Một chiêu, liền vô cùng thê thảm, không còn chút tôn nghiêm của trưởng lão.

- Ngươi rõ ràng dám động thủ với trưởng lão nội các? Lần này chết chắc rồi!

Chứng kiến Liêu Lương bị đánh, Lăng Dực không giận ngược lại cười, mãnh liệt đứng lên.

- Ở Chấp Pháp điện dám động thủ với trưởng lão Chấp Pháp đường, cho dù không có đánh chết bọn người Tiêu Lăng, cũng là tử tội, người đâu, bắt lấy tiểu tử này cho ta!

Nương theo tiếng la của hắn, rầm ào ào… thoáng một phát, chung quanh đại sảnh lập tức vọt tới hơn mười đệ tử hạch tâm.

Những đệ tử này đều là cường giả Nạp Hư cảnh, ở dưới Chấp Pháp điện gia trì, cả đám hai mắt sáng ngời, khí tức toàn thân nhộn nhạo, phong tỏa toàn bộ đường lui.

- Nguyên lai sớm đã chuẩn bị xong...

Chứng kiến hết thảy, Nhiếp Vân ở đâu không rõ, lộ ra vẻ lạnh lùng.

Xem ra vừa rồi đối phương đã xếp đặt thiết kế tốt, chỉ đợi nắm tay

cầm của mình, dẫn mình nhập hủ.

Bất quá, vừa rồi loại tình huống đó nếu như không hoàn thủ mà nói, nhất định sẽ bị đánh tổn thương, sau khi bị thương, như trước sẽ tăng thêm tội danh, cho nên, mặc kệ có hoàn thủ hay không, đối phương cũng sớm đã chuẩn bị xong, đã như vậy, còn không bằng hoàn thủ đánh thống khoái.

- Hiện tại biết rõ đã muộn!

Lăng Dực cười to, vung tay lên.

- Động thủ!

Rầm ào ào!

Tiếng la của hắn chấm dứt, mười đệ tử Chấp Pháp đường đồng thời ra tay, trong nháy mắt hơn mười khóa sắt đen kịt lập tức bắn tới chỗ Nhiếp Vân.

Khóa sắt này gọi là Tỏa Hồn Liên, là hình cụ mà Hóa Vân tông dùng để chấp pháp, một khi bị khóa lại, sẽ như Địa ngục tra tấn, thống khổ không chịu nổi.

- Lui về!

Chứng kiến bọn hắn đồng thời ra tay, Nhiếp Vân ngửa đầu quát lạnh một tiếng, thanh âm xông thẳng lên trời.

Thiên phú Tiên Âm sư!

Đinh đinh đang đang!

Tiên Âm của hắn vừa mới vang lên, chợt nghe rất nhiều Tỏa Hồn Liên đụng vào nhau, phát ra giòn vang chói tai, những âm thanh này hội tụ chung một chỗ, vậy mà trong nháy mắt làm rối loạn hiệu quả của Tiên Âm.

- Ha ha, sớm biết ngươi có thiên phú Tiên Âm sư, ngươi nghĩ rằng chúng ta không có phòng bị? Trói lại cho ta!

Thấy khóa sắt giao kích quả nhiên phá vỡ hiệu quả của Tiên Âm sư, Lăng Dực cười ha ha, con mắt nheo lại.

Rầm ào ào!

Giao kích giòn vang, hơn mười Tỏa Hồn Liên trói ở trên người Nhiếp Vân.

Tỏa Hồn Liên là một loại Linh binh có được linh tính đặc thù, có thể tự chủ trói khóa người, thiên phú Tiên Âm sư của Nhiếp Vân thất bại, bất ngờ không kịp chuẩn bị, lại muốn chạy trốn, liền phát hiện đã bị những Linh binh này khóa lại.

- Ha ha, ta nhìn ngươi còn trốn thế nào! Còn không lập tức quỳ xuống thừa nhận sai lầm?

Con mắt của Lăng Dực sáng ngời, nở nụ cười, thanh âm bén nhọn vang vọng toàn bộ đại sảnh, chói tai khó nghe.

- Quỳ xuống thừa nhận sai lầm? Ta không có sai, tại sao phải thừa nhận? Ngược lại là ngươi, tự ý hành hình với đệ tử hạch tâm, đã xúc phạm môn quy, tội không thể tha thứ!

Bị trói lại, Nhiếp Vân cũng không bối rối, mà sáng sủa nói ra.

- Ta xúc phạm môn quy? Thật là một tiểu quỷ không biết sống chết! Đã như vậy, ta liền để cho ngươi biết, ở trước mặt thực lực cùng vị diện, hết thảy môn quy đều là giả dối!

Thấy đối phương bị trói, động cũng không thể động, Lăng Dực cảm thấy lúc này quyền chủ động đã toàn bộ nắm trong tay, cười lạnh liên tục.

Mặc dù Tỏa Hồn Liên chỉ là Linh binh thượng phẩm, nhưng trải qua các loại rèn luyện cùng gia trì, một khi bị trói, căn bản không có khả năng giãy giụa, cho nên ở trong mắt hắn, Vân Phong là thịt cá trên thớt, mặc người chém giết.

- Lôi Hiểu, vả miệng cho ta, cho hắn biết nơi này là địa phương

nào!

Cười xong, Lăng Dực quay đầu nhìn về phía một đệ tử chấp pháp, lớn tiếng phân phó.

- Vâng!

Lôi Hiểu kia đi nhanh tới, tới trước mặt Nhiếp Vân, cánh tay giơ lên.

- Tự mình quất mình đi!

Hai mắt Nhiếp Vân có một tia huyết sắc xoay tròn, nhàn nhạt nói ra.

- Vâng!

BA~! BA~! BA~!

Hắn vừa dứt lời, Lôi Hiểu giơ bàn tay lên tự tát lấy mình, cái cái vừa hung ác vừa nặng, khuôn mặt của Lôi Hiểu lập tức sưng phù, phảng phất như muốn nổ tung.

------oOo------

Chương 970: Thái Thượng trưởng lão hội nghị (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là... thiên phú Huyết Đồng sư? Thiên phú Huyết Đồng sư là thiên phú chỉ Yêu nhân mới có, ngươi dĩ nhiên là gian tế của Yêu nhân!

Chứng kiến loại tình huống này, sắc mặt của Lăng Dực cứng đờ, lại càng hoảng sợ.

- Thiên phú Huyết Đồng sư? Ngươi nhìn lầm rồi a!

Không để ý tới hắn nói, trong mắt Nhiếp Vân có ánh sáng màu đỏ lóe lên, ai cũng nhìn không ra vấn đề.

Vừa rồi Nhiếp Vân hoàn toàn chính xác dùng thiên phú Huyết Đồng sư, chỉ thoáng một phát liền để cho Lôi Hiểu triệt để mê hoặc, biến thành khôi lỗi chỉ nghe hắn nói.

- Vốn lý do còn chưa đủ để đánh chết ngươi, nhưng ngươi thi triển thiên phú Huyết Đồng sư, mặc dù không phải Yêu nhân, cũng khẳng định cùng Yêu nhân có liên hệ không thể cho ai biết, đã như vậy, hiện tại ta liền chấp hành môn quy, phán xử ngươi tử hình!

Mặc kệ Nhiếp Vân giải thích, sắc mặt của Lăng Dực dữ tợn, thân thể vẽ một cái, đột nhiên ra tay.

Ầm ầm!

Uy lực của chiêu này còn mạnh hơn Liêu Lương, chưa tới trước mặt đã có cương phong tàn sát bừa bãi, làm cho người hít thở không thông.

- Ha ha, hiện tại động thủ, muốn thừa dịp ta bị trói, làm mưa làm gió sao? Bất quá... ngươi cho rằng loại khóa sắt này có thể vây khốn ta? Cũng quá coi thường thực lực của ta rồi...

Thấy hắn ra tay không chút lưu tình, hai tay Nhiếp Vân chấn động mạnh một cái.

Rầm rầm!

Hơn mười khóa sắt lập tức biến thành đoạn thiết rơi trên mặt đất, sau một khắc, công kích đầy trời biến mất, một bàn tay nhẹ nhàng rơi vào trên cổ Lăng Dực, nhấc hắn lên, như nhấc một con gà rừng.

Tại Huyền Kim Thành, Linh Tê Luyện Thể Quyết cùng Kim Cương Lưu Ly Thể của Nhiếp Vân đồng thời tấn cấp, chỉ bằng vào thân thể có thể chấn vỡ Linh binh tuyệt phẩm, thực lực bây giờ càng tiến một bước, những khóa sắt kia làm sao có thể vây khốn hắn.

- Ngươi muốn làm gì... Ta là trưởng lão nội các, ngươi giết ta... tội danh cũng không nhẹ...

Cảm nhận được ở cổ họng có sát ý nồng đậm, Lăng Dực rốt cục

cảm thấy sợ hãi, toàn thân run rẩy, dữ tợn nói.

- Ha ha, ta đương nhiên biết rõ giết ngươi sẽ mang đến rất nhiều phiền toái, tự nhiên sẽ không giết ngươi!

Cười nhạt một tiếng, lực lượng toàn thân Nhiếp Vân bắt đầu khởi động, giam cầm Lăng Dực ở trên không trung, động cũng không thể động.

Tuy rất muốn giết chết thằng này, nhưng hắn biết, ở chỗ này không thể động thủ, dù sao đây là Hóa Vân tông Chấp Pháp điện, đại biểu cho quy củ cùng tôn nghiêm của một tông môn.

Nếu quả thật động thủ ở chỗ này, tội danh liền lớn hơn.

- Biết rõ còn không mau thả ta... Chỉ cần thả ta, chuyện ngày hôm nay, ta có thể bỏ qua...

Thấy thiếu niên biết rõ hậu quả giết chết mình, Lăng Dực nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nói.

- Thả ngươi có thể, bất quá, tội chết có thể tha, nhưng tội sống khó tránh khỏi, phá...

Cánh tay chấn động, Nhiếp Vân hừ nhẹ một tiếng, một cổ lực lượng cuồng bạo dọc theo bàn tay tuôn vào.

Đùng đùng!

- Ngươi... Ngươi vậy mà phế đi Khí Hải của ta?

Cảm nhận được cổ lực lượng kia xông vào trong cơ thể, thoáng một phát liền phá vỡ Khí Hải, vẻ mặt của Lăng Dực tái nhợt.

Kinh mạch vỡ còn có thể thông qua Trị Liệu sư khôi phục, nhưng Khí Hải nghiền nát, liền chẳng khác nào triệt để xong đời.

Thật độc ác!

Tuy không giết mình, nhưng còn ác hơn so với giết mình!

- Ha ha. Không có việc gì, cảnh giới linh hồn của ngươi còn rất cao, thực lực vẫn phải có, ít nhất dùng linh hồn bao khỏa, phi hành, chiến đấu còn không thành vấn đề, mặc dù là Nạp Hư cảnh trung kỳ bình thường, cũng không phải đối thủ!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Linh hồn Linh cấp đỉnh phong cũng không phải nói chơi, Khí Hải nghiền nát, chỉ cần linh hồn không bị hao tổn, cho dù thực lực của Lăng Dực bị hao tổn, cũng còn có thể phi hành, chiến đấu, chỉ có điều còn muốn vận chuyển pháp lực, vậy thì không được.

- Tốt rồi, các ngươi ở chỗ này chơi a, ta đi trước!

Đánh Lăng Dực tàn phế, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, đi ra Chấp Pháp điện.

Dựa theo quy củ, Chấp Pháp đường đường chủ, hẳn là một vị Thái Thượng trưởng lão Phá Không Cảnh, trưởng lão nội các như Lăng Dực, Liêu Lương, bất quá là tiểu đầu mục mà thôi.

Vốn tưởng rằng lần này tới, sẽ có Thái Thượng trưởng lão xuất hiện, hiện tại xem ra, là mình quá lo lắng, Lăng Dực cùng Liêu Lương làm, tựa hồ không có thông tri cấp trên, đã như vậy, liền không có gì phải kiêng kị.

Hiện tại chỉ cần không phải cường giả Phá Không Cảnh ra tay, với hắn mà nói, liền không có gì phải sợ hãi.

Ngoại Thế Giới, Lăng Tiêu đỉnh.

Bát đại Thái Thượng trưởng lão đều ngồi ngay ngắn ở trong đại điện, mỗi người thần sắc ngưng trọng, tựa hồ có chuyện đại sự gì phát sinh.

Vốn Lô Khiếu đạt được đưa tin, biết Vân Phong rất giống người đánh chết đệ tử của hắn, dựa theo lẽ thường, biết rõ đối phương thí luyện trở về, nhất định sẽ triệt để điều tra, bất quá còn chưa kịp tra đã bị gọi về Lăng Tiêu đỉnh.

- Võ Huân sư huynh, đến cùng xảy ra chuyện gì? Lại triệu tập chúng ta gấp gáp như vậy?

Một Thái Thượng trưởng lão rốt cục nhịn không được, mở miệng hỏi.

Võ Huân, thực lực mạnh nhất trong Hóa Vân tông bát đại trưởng lão Phá Không Cảnh, đạt tới nửa bước Huyệt Khiếu cảnh, tùy thời có thể bước ra một bước cuối cùng, thành tựu Vô Thượng trưởng lão.

- Bốn tháng trước Thiên Ngoại chí bảo đã bị người luyện hóa!

Võ Huân thản nhiên nói.

- Bị người luyện hóa? Tại sao ta không có chút cảm ứng nào?

Thái Thượng trưởng lão kia sững sờ.

Mỗi người bọn hắn đều để lại lạc ấn trên Thiên Ngoại chí bảo, một khi bị luyện hóa, khẳng định sẽ biết nhất thanh nhị sở, sao cái gì cũng không biết?

- Các ngươi xem!

Bàn tay của Võ Huân trưởng lão nhẹ nhẹ một chút, một mâm tròn như thủy tinh liền xuất hiện ở trước mặt mọi người, phía trên lập tức xuất hiện một hình ảnh.

Trên tấm hình một mảnh đen kịt, không còn có cái gì nữa, mà chư vị trưởng lão đều nhận ra chỗ này, chính là địa phương trước kia Thiên Ngoại chí bảo hạ lạc.

- Là ai luyện hóa? Có thể điều tra ra hay không?

Chứng kiến loại tình huống này, mọi người biết Võ Huân trưởng lão chắc chắn sẽ không gạt người, vội vàng hỏi.

- Không biết!

Võ Huân trưởng lão lắc đầu.

- Phong ấn cùng Truyền Tống Trận của chúng ta ở nơi đó toàn bộ bị người dùng thủ pháp phá hủy, hơn nữa, người luyện hóa Thiên Ngoại chí bảo này, không biết dùng thủ đoạn gì, còn che chắn ta phỏng đoán cùng quan sát, ta cũng cực kỳ mơ hồ, thậm chí ngay cả khi nào bị người luyện hóa, khi nào bị người lấy đi cũng không rõ!

------oOo------

Chương 971: Thái Thượng trưởng lão hội nghị (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái gì? Lúc nào luyện hóa, lấy đi cũng không biết? Cái này... Cái này không có khả năng a!

Nghe kết luận như thế, mọi người giật nảy mình.

Thực lực của Võ Huân, mọi người đều biết, đã nửa chân đạp tới Huyệt Khiếu cảnh, loại thực lực này, ngay cả linh hồn lạc ấn bị người xóa lúc nào cũng không biết, đối phương nên có thực lực mạnh như thế nào?

- Coi như là Đông trưởng lão mạnh nhất trong tứ đại trưởng lão, cũng làm không được điểm ấy a...

Một Thái Thượng trưởng lão lòng còn sợ hãi nói.

- Đúng vậy, có thể lau đi lạc ấn linh hồn của chúng ta, mà chúng ta không biết, lĩnh ngộ cùng lý giải cảnh giới, chỉ sợ ít nhất đạt đến Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong? Chẳng lẽ là mấy lão quái vật kia làm?

Một trưởng lão sững sờ.

- Không có khả năng, những lão quái vật kia ốc còn không mang

nổi mình ốc, đều trốn ở chỗ sâu trong thời không tu luyện, hi vọng có chỗ đột phá, tuyệt đối không thể xuất hiện!

Lại một trưởng lão lắc đầu, không chấp nhận phán đoán của hắn.

- Cái này khó mà nói, chẳng lẽ các ngươi quên tình cảnh lúc Thiên Ngoại chí bảo trụy lạc sao?

Trưởng lão kia nói tiếp.

- Tình cảnh lúc trụy lạc?

Nghe nói như thế, sắc mặt của tất cả mọi người đều biến đổi, toàn bộ đại điện lập tức trầm mặc xuống.

Thiên Ngoại chí bảo này ở ước chừng bốn tháng trước xuất hiện ở Quỷ Vụ Minh Hải, giống như đột nhiên xuất hiện, không có bất kỳ dấu hiệu, không biết tài liệu gì, cấu tạo như thế nào, cũng không biết từ đâu mà đến, nhưng lúc ấy tạo thành oanh động, có thể đục lỗ cả Quỷ Vụ Minh Hải.

Lúc ấy bọn hắn phát hiện, vội vàng đi qua, lại phát hiện lực lượng của bảo vật này xa xa vượt ra khỏi tưởng tượng, đừng nói bọn hắn, cho dù Huyệt Khiếu cảnh tới, cũng sẽ bị đụng chết, không có bất kỳ chỗ trống thương lượng.

Loại động tĩnh cực lớn này, giằng co suốt một tháng, mới chậm rãi chấm dứt, về sau mọi người thử luyện hóa nó, nhưng ngay cả phong ấn bên ngoài cũng không vào được, những phong ấn kia quá mức cường đại không nói, càng làm cho bọn hắn im lặng chính là, dùng kiến thức của bọn hắn, vậy mà không biết những phong ấn này dùng thủ pháp gì bố trí thành!

Ngay cả bố trí như thế nào cũng không biết, làm sao có thể phá giải?

Rơi vào đường cùng, đành phải hậm hực quay về, trước khi về tông môn, hắn để lại rất nhiều thủ đoạn, ý định về sau tìm được cơ hội lại tới luyện hóa.

Chính bởi vì như thế, đồ vật cường đại như vậy, có thể khiến cho những lão quái vật kia chú ý, cũng không kỳ lạ quý hiếm.

- Nếu thật là những lão gia hỏa kia, hiện tại chưởng giáo của chúng ta mất tích, tứ đại trưởng lão mỗi người Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, vạn nhất...

Một trưởng lão nói đến đây liền ngừng lại. Tuy chưa nói xong, nhưng từ trong lời nói mỗi người đều nghe ra lo lắng.

Hóa Vân tông hiện tại, bên ngoài nghe lợi hại, thực tế chỉ là cái thùng rỗng, nội tình trấn phái chính thức của một tông môn không phải có bao nhiêu cường giả Nạp Hư cảnh. Mà là có bao nhiêu cường giả Huyệt Khiếu cảnh!

Cau khi Chưởng giáo mất tích, Hóa Vân tông mất đi phương pháp liên hệ những lão tổ ẩn núp ở chỗ sâu trong thời không kia. Tứ đại trưởng lão càng cơ hồ không thấy được, duy trì tông môn chỉ có tám bọn hắn, một khi xuất hiện một cao thủ Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, thật không biết nên làm cái gì bây giờ.

Thậm chí toàn bộ tông môn sẽ bị diệt.

Dù sao tứ đại Vô Thượng trưởng lão, cũng không đạt tới Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, chỉ là sơ kỳ mà thôi!

- Mọi người không cần bi quan, chúng ta còn có tọa kỵ của lão tổ, nó bảo vệ tông môn vài vạn năm, về sau cũng sẽ như vậy!

Thấy hào khí có chút nặng nề, Võ Huân nói.

- Tọa kỵ của lão tổ có được thực lực Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, nhưng hiện tại bởi vì nó sắp tới đại nạn, có chút điên điên khùng khùng...

Một trưởng lão do dự nói.

- Đúng vậy, những ngày nay nó lại chạy đến chỗ sâu trong thời không loạn chuyển, vạn nhất về không được...

- Ai, nếu như có thể giúp nó đề cao tuổi thọ thì tốt rồi...

- Giúp nó đề cao tuổi thọ? Nào dễ dàng như vậy! Nó bây giờ là Giao Long, muốn tăng lên tuổi thọ trừ khi tiến hóa thành Long tộc chính thức, điều này cần huyết dịch thuần khiết của Thượng Cổ Long tộc, Nhưng từ thượng cổ đến nay, Long tộc triệt để mất tích, nửa cái Long tộc cũng không có, làm sao tăng lên?

Nói ra tọa kỵ của lão tổ, mọi người lần nữa thở dài.

Võ Đạo sư tổ có một tọa kỵ Giao Long tu vi Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, thực lực rất mạnh, người đạt tới Huyệt Khiếu cảnh, tuổi thọ lớn nhất bất quá vạn năm, tuy tuổi thọ của Giao Long dài hơn người rất nhiều, nhưng dù sao không phải Long tộc chân chánh, Long tộc chính thức mặc dù thực lực thấp, nhưng sống hơn mười vạn năm là không có vấn đề, Giao Long tối đa mấy vạn năm.

Tọa kỵ của lão tổ đã đến tuổi thọ đại nạn, bởi vì huyết mạch không cách nào đột phá, gần đây một mực làm ầm ĩ, lúc nguy hiểm trông cậy vào nó ra tay, chỉ sợ không quá tin cậy.

- Tốt rồi, mọi người cũng không cần buồn lo vô cớ, tuy hiện tại Hóa Vân tông chúng ta là thời điểm thực lực kém cỏi nhất, nhưng cũng không phải người khác muốn khi dễ liền khi dễ!

Võ Huân hừ lạnh một tiếng.

- Đúng vậy, mặc kệ đối phương có địa vị gì, cùng lắm thì binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn, chúng ta ra tay đối phó là được, chết cũng không hối, không có gì phải nghĩ cả!

Mọi người tưởng tượng cũng thế, tất cả đều nở nụ cười.

Không quản là người nào lấy đi Thiên Ngoại chí bảo, nếu như bất lợi với Hóa Vân tông, liều chết hộ giáo, chết cũng vô hối.

- Đúng rồi, Võ Huân trưởng lão, tranh đoạt Phá Không tiềm lực bảng rất nhanh liền bắt đầu rồi, có cần tiếp tục hay không?

Một trưởng lão hỏi.

- Đương nhiên tiếp tục, chẳng những tiếp tục, còn phải làm nở mày nở mặt, đề cao danh ngạch ban thưởng, để cho các đệ tử biết rõ Hóa Vân tông chúng ta càng thêm hưng thịnh mà không phải suy yếu!

Võ Huân trưởng lão gật đầu nói.

- Tốt!

Mọi người đồng thời lên tiếng, lập tức đứng dậy, toàn bộ đi ra ngoài.

- Ân?

Vừa đi ra Lăng Tiêu đỉnh, một trưởng lão như cảm thụ đến cái gì, biến sắc.

- Lô Khiếu, làm sao vậy?

Một trưởng lão bên cạnh hắn hỏi.

- Không có gì, có chút việc tư mà thôi, ta đi xử lý thoáng một phát!

Nói xong, thân thể Lô Khiếu nhoáng một cái, liền từ tại chỗ biến mất.

Không biết hội nghị trưởng lão của Hóa Vân tông lại để cho hắn miễn đi một lần phiền toái, lúc này Nhiếp Vân đang ổn định ở trên ngọn núi của mình, nhìn bọn người Trúc Âm bận rộn.

------oOo------

Chương 972: Cửu Khúc Sơn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn là minh chủ của Phong Vân Minh, chỗ ở tự nhiên không thể kém, cho nên còn chưa trở lại, đám người Trúc Âm đã thay hắn

chọn xong rồi, là một sơn mạch nguy nga cực lớn, so với chỗ của Tiêu Lăng thì lớn hơn mấy lần, lúc này người của Phong Vân Minh đều đang bận rộn tu kiến.

Đạt tới loại thực lực như bọn hắn, tu kiến cung điện, bố trí trận pháp so với người bình thường thì nhanh hơn nhiều lắm, Nhiếp Vân tiến vào Chấp Pháp điện thời gian không lâu, bên này kiến trúc đã cơ bản thành hình, tốc độ cực nhanh, ngay cả Nhiếp Vân cũng líu lưỡi không thôi.

- Minh chủ, Đạm Đài Tiên Tử tìm ngươi!

Đang cảm khái tốc độ của bọn hắn quá nhanh, Trúc Âm đột nhiên dùng ánh mắt mập mờ chạy tới, vẻ mặt cổ quái nói.

Xoay người nhìn lại, quả nhiên thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt chân thành đi tới, một bộ áo trắng tựa như thủy liên, yên lặng lạnh nhạt, mang theo một cổ uy nghiêm làm cho người không thể xâm phạm.

- Ngươi đi Chấp Pháp điện rồi hả?

Còn chưa tới trước mặt, Đạm Đài Lăng Nguyệt liền nhíu mày hỏi.

- Ha ha, không có việc gì!

Nhiếp Vân lắc đầu, không muốn nhiều lời.

Thí luyện chấm dứt, Đạm Đài Lăng Nguyệt trở về chỗ ở của mình, cũng không biết sự tình Nhiếp Vân bị bắt.

- Ân, ta đã chuẩn bị xong đồ vật mà Phật môn mật tàng, chúng ta nhanh xuất phát, tốt nhất có thể tranh thủ trở về trước Phá Không tiềm lực bảng tiến hành!

Thấy hắn không muốn nhiều lời, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không hỏi, bất quá biết chắc là phiền toái không nhỏ, lúc này mới nói.

Đạt được Phật môn mật tàng, tăng thực lực lên mới là chính đạo, chỉ cần có thực lực, vô luận ở địa phương nào, cũng có thể bỏ qua quy tắc, tùy tâm sở dục.

Thực lực không đủ, chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp nhận chế ước, không có bất kỳ biện pháp nào.

Cái này là sự thật.

- Hiện tại liền đi thôi!

Nhiếp Vân cũng minh bạch điểm ấy, nhẹ gật đầu.

- Tốt!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không nói nhảm, lúc này thân thể mềm mại nhéo một cái, quay người bay ra ngoài.

Nhiếp Vân theo sát ở phía sau.

Ngoại Thế Giới không ở Phù Thiên đại lục, muốn rời khỏi phải thông qua Truyền Tống Trận, hai người một đường phi hành, rất nhanh đã đến Truyền Tống Trận.

Đạm Đài Lăng Nguyệt thân là đệ tử của Đông trưởng lão, địa vị cực cao, trong tay có được thủ lệnh tự do xuất nhập, rất nhanh hai người liền ra Ngoại Thế Giới, một lần nữa trở lại Phù Thiên đại lục.

- Bảo tàng mà ta nói ở cách nơi này rất xa, hơn nữa không có Truyền Tống Trận, chỉ có thể dựa vào phi hành, cho nên chúng ta phải nhanh một ít!

Ra Ngoại Thế Giới tới Hóa Vân thành, Đạm Đài Lăng Nguyệt tìm địa phương ẩn nấp bố trí Truyền Tống Trận trở về, nhận thức một phương hướng, nhàn nhạt nói.

- Cửu Khúc Sơn?

Nghe được cái tên này, Nhiếp Vân nhướng mày.

Cửu Khúc Sơn, kiếp trước nghe nói qua, từ xưa thì có thuyết pháp “cửu khúc quanh co núi liền núi”, chỗ đó sơn mạch rất nhiều, là hiểm địa nổi danh của Phù Thiên đại lục, cơ hồ không có Nhân loại

ở lại, là thiên đường của Yêu thú, Yêu nhân, vô cùng nguy hiểm, như thế nào Phật môn mật tàng sẽ ở chỗ nào?

- Phật môn đã thoát ly Nhân loại một mình tồn tại, bọn hắn ở Phù Thiên đại lục lưu lại chính thống, bị tiễu diệt không sai biệt lắm, Phật môn mật tàng này, vì giấu ở Cửu Khúc Sơn mới có thể may mắn thoát khỏi! Cũng là ta trong lúc vô tình phát hiện!

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc trong lòng hắn, Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Hoàn toàn chính xác, tin tức Phật môn, ngay cả mình kiếp trước cũng rất ít nghe nói, chớ nói chi là hiện tại, nghe nói chủng tộc này cực kỳ thần bí, cụ thể ở địa phương nào là thật không biết.

- Ta nơi này có một Linh binh phi hành, có thể thay phi hành, chúng ta vào thôi!

Hai người phi hành một hồi, Nhiếp Vân lấy ra một kiện Linh binh phi hành.

Cái Linh binh phi hành này cấp bậc thượng phẩm, sử dụng linh thạch tuyệt phẩm làm động lực phi hành mà nói, tốc độ sẽ cực nhanh.

- Ân!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng biết Cửu Khúc Sơn rất xa, chỉ dựa vào phi hành mà nói, không biết phải hao phí bao nhiêu thời gian, lúc này gật gật đầu, chui vào.

Có được Linh binh phi hành, hai người liền dễ dàng rất nhiều, Nhiếp Vân rất quý trọng thời gian cùng nàng chung một chỗ, trải qua ở chung, quan hệ của hai người cũng càng ngày càng hòa hợp.

Đạm Đài Lăng Nguyệt tựa hồ đã đồng ý kiếp trước của hắn, một đường đối với hắn cực kỳ quan tâm, cái này để cho Nhiếp Vân liên tiếp vài ngày hưng phấn không thôi.

Đảo mắt đã qua bảy ngày.

Bảy ngày này đối với Nhiếp Vân mà nói, xem như thời gian tuyệt vời nhất trước khi trọng sinh đến nay, mỗi ngày có thể cùng nàng ở chung một chỗ, nghe nàng nói cười, để cho hắn tựa hồ một lần nữa về tới kiếp trước.

Tâm tình cao hứng, nhưng tu vi không có tiến triển gì, Nhiếp Vân biết rõ đạt đến thực lực bây giờ, lại muốn tiến bộ cực kỳ khó khăn, cũng không quá sốt ruột, mỗi ngày dùng nhiều thời giờ nhất, là cùng nàng chung một chỗ, uống rượu nói chuyện phiếm, đàm tiếu tâm đắc tu luyện.

Đối với sự tình khác, Đạm Đài Lăng Nguyệt biết rất ít, nhưng đối với tu luyện lại có giải thích đặc biệt, thường thường một câu, có thể để cho con mắt của Nhiếp Vân sáng ngời, trong lòng cởi bỏ nghi hoặc.

Tuy kiếp trước Nhiếp Vân đạt tới Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, nhưng một mực bị cừu hận che mắt, thời điểm đột phá cũng là nhất cổ tác khí, đối với lĩnh ngộ cảnh giới còn có rất nhiều chỗ nan giải, trải qua khoảng thời gian này nói chuyện, hiểu ra, tuy thực lực không có gia tăng, nhưng nắm chắc cảnh giới càng cường đại hơn, tin tưởng không lâu về sau có thể dùng ở trong thực tiễn.

Thấy nàng giải thích tu luyện sâu sắc như vậy, Nhiếp Vân nhịn không được giơ ngón tay cái với Đông trưởng lão.

Có thể làm cho nàng biết rõ nhiều như vậy, nhất định là công lao của hắn.

- Đúng rồi, ngươi có nghe nói qua thiên phú Linh Hồn sư không?

Đột nhiên Nhiếp Vân linh quang lóe lên hỏi.

- Thiên phú đặc thù xếp hạng thứ tám Linh Hồn sư?

Đạm Đài Lăng Nguyệt không biết tại sao hắn lại hỏi ra cái này, suy nghĩ một chút nói.

- Đúng!

Nghe được nàng biết rõ, tâm tình của Nhiếp Vân khẩn trương.

Nàng kiến thức nhiều như vậy, chỉ mong có thể biết rõ.

- Đây là thiên phú đặc thù chỉ Yêu nhân Đại Tế Tự mới có, cực kỳ lợi hại, sao ngươi lại hỏi cái này?

Đạm Đài Lăng Nguyệt có chút nghi hoặc.

Linh Hồn sư, bởi vì liên lụy linh hồn huyền bí, tất cả mọi người sợ như rắn rết, không muốn nói nhiều, Nhiếp Vân đột nhiên hỏi, làm cho nàng có chút nghi hoặc.

- Ai, sự tình là như thế này...

Thở dài một tiếng, Nhiếp Vân liền nói sự tình Nhiếp Đồng một lần.

------oOo------

Chương 973: Cửu Khúc Sơn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được Nhiếp Đồng vì cứu hắn, chết cũng vô hối, sắc mặt của Đạm Đài Lăng Nguyệt trầm tĩnh, một lát sau mới nói:

- Linh Hồn sư quá cường đại, không phải ngươi bây giờ có thể chạm phải, như vậy đi, Linh Hồn chi khí, nếu có cơ hội, ta sẽ thay ngươi tìm một đạo, giúp đệ đệ của ngươi triệu hoán linh hồn!

- Ngươi giúp ta tìm một đạo?

Nhiếp Vân sững sờ.

Loại sự tình này, cho dù lão tửu quỷ lúc trước cũng không dám đáp ứng, Đạm Đài Lăng Nguyệt vậy mà một ngụm đáp ứng, xem ra mặc dù hai đời đều là người yêu, nhưng trên người nàng vẫn có rất nhiều bí mật, là mình không cách nào biết.

Đối với nàng có thể làm được hay không, Nhiếp Vân không có hoài nghi, hai đời ở chung, hắn biết rõ nếu như không thể làm được, nàng tuyệt sẽ không mở miệng.

- Ngươi giúp ta tìm một đạo cũng vô dụng, thiên phú đặc thù bài danh Top 10 căn bản không thể cho người khác mượn dùng, cho dù tìm được cũng không làm nên chuyện gì...

Nhiếp Vân cười khổ một tiếng.

Thiên phú đặc thù bài danh Top 10 có tính duy nhất, thiên phú chi khí là không thể cho người khác mượn dùng, cho dù mượn tới một đạo Linh Hồn chi khí, không thể sử dụng, cũng vu sự vô bổ.

- Ta biết rõ, ta có biện pháp!

Đạm Đài Lăng Nguyệt tựa hồ biết rõ sự tình Linh Hồn chi khí, gật gật đầu nói tiếp:

- Có thể để cho ta nhìn thi thể đệ đệ Nhiếp Đồng của ngươi không?

- Ngươi muốn nhìn hắn? Cũng được, chỉ bất quá thi thể của hắn phát sinh chút ít ngoài ý muốn...

Nhiếp Vân cười khổ một tiếng, nói thi thể Nhiếp Đồng biến hóa một lần, về phần lai lịch của Tiểu Long, thì không có nói tỉ mỉ.

Cũng không phải hắn không tin Đạm Đài Lăng Nguyệt, mà là chuyện này quá quỷ dị, muốn nói, cũng không biết nói như thế nào.

- Hoàng? Tu La Vương?

Nghe thế hai danh tự này, sắc mặt của Đạm Đài Lăng Nguyệt thoáng một phát thay đổi.

- Làm sao vậy?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Ta muốn nhìn thi thể Nhiếp Đồng!

Cũng không giải thích, Đạm Đài Lăng Nguyệt đứng dậy.

- Tốt, đừng phản kháng!

Tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, dẫn Đạm Đài Lăng Nguyệt vào Tử Hoa Động Phủ.

- Quả nhiên...

Tiến vào Tử Hoa Động Phủ, Đạm Đài Lăng Nguyệt liếc thấy thi thể của Nhiếp Đồng, trên gương mặt trắng noãn lộ ra tái nhợt, toàn thân run rẩy, một lát sau mới nói:

- Xem ra... Đây là Thiên Ý!

- Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ ngươi biết Hoàng cùng Tu La Vương?

Nghe được nàng nói, Nhiếp Vân nghi ngờ hỏi.

- Ta không biết!

Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu, đột nhiên nói:

- Ta có một bộ phương pháp không biết có thể cứu đệ đệ của ngươi hay không, nhưng có thể thử một lần, bất quá rất phiền toái, cần khoảng một ngày thời gian!

- Vậy thì thử xem a!

Con mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Hiện tại chuyện đại sự nhất là cứu sống Nhiếp Đồng, nàng có biện

pháp là tốt nhất, miễn cho phải đi tìm Linh Hồn sư gì đó.

- Ân!

Đạm Đài Lăng Nguyệt gật đầu khoanh chân ngồi dưới đất, bàn tay như ngọc trắng trảo một cái, một khí tức cổ quái từ trên người nàng toát ra, những khí tức này hội tụ ở trên không trung, rất nhanh liền tạo thành từng màn sân khấu giống như Thiên Đạo.

- Đây là cái gì?

Chứng kiến màn sân khấu này, Nhiếp Vân cảm thấy một hồi váng đầu hoa mắt, lập tức bất tỉnh, cái gì cũng không biết nữa.

Chờ hắn tỉnh lại, liền chứng kiến vẻ mặt của Đạm Đài Lăng Nguyệt uể oải ngồi tại nguyên chỗ, sắc mặt bởi vì suy yếu mà vàng vọt.

- Ngươi làm sao vậy?

Thấy nàng như vậy, Nhiếp Vân cả kinh.

Đạt tới Nạp Hư cảnh, cơ năng thân thể viễn siêu thường nhân, cho dù lực lượng hao tổn quá lớn, cũng không có khả năng xuất hiện loại tình huống này, tại sao có thể như vậy?

- Ta không sao, chỉ là tiêu hao quá độ mà thôi, yên tâm đi, khôi phục thoáng một phát là tốt rồi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu, vẻ mặt áy náy:

- Thật có lỗi, bí pháp của ta tựa hồ không có hiệu quả gì, Nhiếp Đồng không thể tỉnh lại...

- Không có việc gì!

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Nhiếp Đồng như trước nằm trên mặt đất, vẫn là thi thể, Nhiếp Vân hơi có chút thất vọng, bất quá tia thất vọng kia đảo mắt liền biến mất không thấy gì nữa, nàng đã nói Linh Hồn sư có biện pháp, vậy thì khẳng định có biện pháp, chỉ cần có biện pháp thì có hy vọng.

Không nói thêm gì nữa, Nhiếp Vân nhanh giúp Đạm Đài Lăng Nguyệt khôi phục nguyên khí.

Khôi phục suốt một ngày, lúc này nàng mới hồi phục.

- Ân? Đã đến...

Vừa khôi phục xong, con mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng Nhiếp Vân mới lần nữa trở lại Linh binh phi hành.

- Đã đến?

Nhiếp Vân vội vàng nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy một mảnh sơn mạch tương liên, rất nhiều ngọn núi khúc chiết xoay quanh, tầng tầng lớp lớp, không biết lan tràn bao xa.

Không hổ là có thuyết pháp “cửu khúc quanh co núi liền núi”, Thiên Nhãn cũng nhìn không tới cuối cùng, khó trách mật tàng không bị phát hiện.

- Đi xuống đi!

Nhiếp Vân vung tay lên, Linh binh phi hành liền bay về phía sơn mạch.

Cửu Khúc Sơn không hổ là hiểm địa nổi danh của Phù Thiên đại lục, Linh binh phi hành vừa mới tiến đi trong đó liền bị công kích, vô số Yêu thú cả đàn cả lũ, giống như sao băng xông đến.

Tuy thực lực của những Yêu thú này không cao, nhưng số lượng rất nhiều, che khuất bầu trời, tựa như thú triều, giết cũng giết không hết.

- Ẩn Nặc chi khí, che dấu!

Thu hồi Linh binh phi hành, Nhiếp Vân cho Đạm Đài Lăng Nguyệt một đạo Ẩn Nặc chi khí, hai người che dấu, lúc này mới tránh thoát giao phong chính diện.

Không phải hai người sợ những Yêu thú này, mà là mặc dù giết toàn bộ cũng không có giá trị, còn không bằng tạm lánh mũi nhọn.

- Vị trí mật tàng ở chổ đó!

Đạm Đài Lăng Nguyệt lấy ra một ngọc bài tựa như địa đồ, trong tay điểm một cái, xác định phương vị, thả người lao về phía trước, Nhiếp Vân theo sát phía sau.

Phi hành hơn nửa canh giờ, đi vào một sơn cốc rộng lớn, đến nơi này, Đạm Đài Lăng Nguyệt ngừng lại.

- Ở đây?

Nhiếp Vân nhìn sơn cốc, chỉ thấy trống rỗng, tinh thần đảo qua, trừ một ít Yêu thú, thì không có bất kỳ đặc biệt, trong đầu linh quang lóe lên.

- Chẳng lẽ là không gian trận pháp?

Ở đây không có cái gì, nếu như bảo tàng thực ở nơi này, chỉ có thể giấu ở trong không gian trận pháp rồi.

- Ân!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, đi về phía trước một bước, tiện tay quăng ra ngọc bài trong tay, nặn mấy cái pháp quyết, lập tức ầm ầm một tiếng, trước mặt liền xuất hiện một cánh cửa truyền tống không gian.

Cái môn hộ này không tính cao lớn, miễn cưỡng chỉ có thể cho một người thông qua, trong đó nhộn nhạo lấy khí tức Phật môn nồng đậm, chứng kiến cái môn hộ này, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy Kim Cương Lưu Ly Thể không ngừng nhảy lên, tựa hồ nhận lấy triệu hoán đặc thù nào đó.

------oOo------

Chương 974: Tăng nhân thanh y

- Quả nhiên là Phật môn mật tàng!

Công pháp Phật môn tự chủ vận chuyển, Nhiếp Vân mắt sáng rực lên.

Xem ra là Phật môn mật tàng không thể nghi ngờ, cũng không biết trong này đến cùng có cái gì.

- Vào thôi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt thả người chui vào môn hộ, thời gian nháy con mắt, liền từ tại chỗ biến mất, Nhiếp Vân vừa tiến vào môn hộ, lập tức cảm thấy như bị truyền tống, đi tới trước mặt một núi cao thật lớn.

Trên núi có một ngôi chùa, không ngừng phóng thích ra Phật xướng, Phạm Âm vang vọng, để cho người tâm tình táo bạo dần dần trở nên bình tĩnh.

Sở dĩ Phật môn cường thịnh, có thể một mình lĩnh ngộ một ngàn đại đạo, chính là vì Phật xướng của bọn hắn có tác dụng tĩnh tâm, có thể tiêu trừ Tâm Ma quấy nhiễu, lúc tu luyện, Tâm Ma không sinh, tâm niệm hiểu rõ, lĩnh ngộ nhanh hơn, tốc độ tu luyện cũng sẽ gấp bội.

- Đại Giác Tuệ Tự!

Nhìn lại chùa miểu, trên hoành phi viết bốn chữ to, Đại Giác Tuệ Tự.

Phật môn chú ý giác ngộ, từ trong hồng trần thế tục tìm được đường ra, chứng kiến chúng sinh đều khổ, muốn thoát ly khổ hải, có được đại trí tuệ. Chỉ người có đại trí tuệ mới có thể đi xa hơn, thoát ly gông cùm xiềng xích, thành tựu Phật Đà.

Đại Giác Tuệ Tự, chỉ từ danh tự liền mang theo một cổ Phật môn thiền ý, để cho linh hồn người run lên, có loại hương vị tinh lọc.

Vèo!

Đang nhìn chữ viết, đột nhiên có hai đạo quang ảnh bắn qua, hai tăng nhân thanh y đột ngột xuất hiện ở trước mặt hai người.

Hai tăng nhân này tầm mắt buông xuống, trong mắt không có một tia ánh sáng, xem xét liền biết rõ không phải người sống, mà là khôi lỗi.

- Cẩn thận, đây là tăng nhân khôi lỗi trấn thủ Đại Giác Tuệ Tự, toàn thân cứng rắn như sắt, chỉ có đánh bại chúng, mới có thể đạt được tư cách lên núi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt hừ nhẹ, đi đầu công tới tăng nhân thanh y.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu, sắc mặt ngưng trọng, bước chân vẽ một cái, đi vào trước mặt tăng nhân thứ hai.

Két…

Tăng nhân này thấy hắn đi vào, liền không hề giữ lại, đánh ra một quyền.

Quyền này không có bất kỳ pháp lực chấn động, lại mang theo một đạo quang mang kim sắc làm cho người không thể nhìn thẳng, lực lượng tập trung đến cực điểm, không hề che lấp nghiền áp mà đến.

- Tốt!

Chứng kiến uy lực của chiêu này, ánh mắt Nhiếp Vân ngưng tụ, nắm đấm vung lên, thả người nhào tới.

Lần này hắn không dùng linh lực, thuần túy chỉ là lực lượng thân thể, cơ bắp toàn thân như gợn sóng.

Bành!

Hai nắm đấm tương giao, sắc mặt của Nhiếp Vân đỏ lên, lập tức lui về phía sau mấy bước, mà tăng nhân thanh y kia lại không chút sứt mẻ.

- Cái gì?

Đối với lực lượng thân thể của mình, Nhiếp Vân là cực kỳ tự tin, lúc trước một tay liền bóp nát Linh binh tuyệt phẩm của Tang Hồng Y Hồ Khuê, đủ thấy lực lượng thân thể cùng thực lực.

Lực lượng hung hãn như thế cùng tăng nhân thanh y này đối bính, rõ ràng bị đánh lui về phía sau, đối phương nên mạnh bao nhiêu?

Cái này thật là một khôi lỗi? Loại thực lực này, chỉ sợ Phá Không Cảnh sơ kỳ cũng bị một quyền đánh thành bánh thịt!

- Hừ, ta không tin không cách nào chiến thắng ngươi!

Một chiêu lui về phía sau, Nhiếp Vân cũng không nhụt chí, hít sâu một hơi, phổi phồng lên, hai đấm cổ đãng, dưới chân vẽ ra một đường vòng cung, tay trái Ma Ha thần chưởng, tay phải nắm thành đấm, một trái một phải, thẳng kích mà đến.

- Phật viết chân tự tại...

Không có bị động tác của hắn hấp dẫn, tăng nhân áo bào xanh phát ra thanh âm cổ quái, hai đấm đồng thời thẳng kích.

Chiêu này còn chưa tới trước mặt, liền phát ra âm bạo liên tục, Nhiếp Vân còn không kịp phản ứng, hai tay liền chấn động, hổ khẩu phá liệt, lần nữa lui lại mấy bước.

Tựa hồ hắn mạnh, đối phương càng mạnh hơn nữa, một chiêu đánh hắn lui về phía sau.

- Phật môn không chú ý sát sanh, xem ra khôi lỗi này chỉ là để cho ta biết khó mà lui, không nên lên núi, hừ, nào có dễ dàng như vậy! Thiên phú Địa Hành sư, đi!

Thấy thực lực của khôi lỗi này vượt qua tưởng tượng, con mắt của

Nhiếp Vân nheo lại, hừ lạnh một tiếng, thân thể nhoáng một cái, liền lập tức chui xuống đất, vượt qua đối phương lao về phía trước.

Oanh!

Bất quá còn không có tiến lên vài bước, liền cảm thấy một cổ đại lực cấp tốc vọt tới, phía sau lưng chấn động, giống như con cá bị lách vào khe đá, bị chấn ra ngoài.

- Cái gì?-

Vừa đi ra liền chứng kiến trước mắt có một nắm đấm theo gió mà đến, tốc độ so với vừa rồi còn nhanh hơn, lực lượng càng lớn.

- Nguy rồi!

Thời gian không kịp, Nhiếp Vân ngay tại chỗ lăn một vòng, mủi chân điểm một cái, dán mặt đất cấp tốc lui về phía sau.

Nhìn uy thế của quyền này, thật muốn bị đánh trúng, cho dù không chết cũng không sai biệt lắm rồi.

Đây rốt cuộc là bảo tàng Phật môn gì, tại sao có thể có khôi lỗi lợi hại như thế?

Rầm ào ào!

Nhiếp Vân lui nhanh, tốc độ tiến lên của tăng nhân thanh y nhanh hơn, đuổi sát mà đến, một cước bước ra, đánh tới bụng của hắn.

- Ân? Các đốt khớp của đối phương tựa hồ có chút vận chuyển mất linh...

Thấy tăng nhân đuổi theo, tinh thần lực của Nhiếp Vân tập trung cao độ, lập tức để hắn phát hiện một tia không bình thường.

Tuy tốc độ của tăng nhân này rất nhanh, lực lượng cũng rất mạnh, nhưng các đốt tựa hồ có chút vận chuyển mất linh, thời điểm công kích chỉ có thể trực lai trực khứ, giống như cương thi.

- Kiếm Thần chi kiếm!

Chứng kiến điểm ấy, con mắt của Nhiếp Vân sáng ngời, bàn tay lật lên, Kiếm Thần chi kiếm xuất hiện, tay run lên, một đạo kiếm quang đâm tới đầu gối của tăng nhân thanh y.

Lần này không có sử dụng võ kỹ, lại đâm về phương hướng đối phương đá tới, để cho hắn không cách nào trốn tránh.

Rầm ào ào!

Đầu gối của tăng nhân thanh y bị đâm trúng, phát ra một tiếng giòn vang, xương đùi bẻ gẫy, cả người thấp một nửa.

- Quả nhiên đúng!

Thấy một kiếm phát ra hiệu quả, con mắt của Nhiếp Vân sáng ngời, bàn tay quay cuồng, liên tục đâm ba kiếm, mỗi một kiếm đều đâm vào các đốt của đối phương, ba tiếng giòn vang, hai tay hai chân của tăng nhân thanh y đứt gãy, không còn năng lực chiến đấu.

- Vô Lượng Phật, vô lượng thiện...

Té trên mặt đất, trên mặt của tăng nhân thanh y cũng không có vẻ thống khổ gì, ngược lại chắp tay trước ngực, biến thành một đoàn sương trắng, tiêu tán khỏi tại chỗ.

Thật giống như chưa từng xuất hiện qua.

Đánh bại tăng nhân thanh y, lúc này Nhiếp Vân mới quay đầu nhìn về phía Đạm Đài Lăng Nguyệt, chỉ thấy lúc này trước mặt nàng rỗng tuếch, xem ra tăng nhân thanh y kia đã bị nàng đánh bại, tốc độ nhanh hơn mình!

------oOo------

Chương 975: Giả nhân nghĩa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chứng kiến tình cảnh này, Nhiếp Vân lắc đầu cười khổ, một mực luôn mồm nói muốn bảo vệ nàng, lại phát hiện, thực lực của nàng tựa hồ còn mạnh hơn mình một ít... Rốt cuộc là ai bảo vệ ai đây?

- Lên núi a!

Không biết suy nghĩ trong nội tâm Nhiếp Vân, Đạm Đài Lăng Nguyệt nhàn nhạt nói, dọc theo đường núi đi thẳng về phía trước.

- Như vậy đi qua quá tốn thời gian, không bằng bay lên a!

Thấy nàng chậm rãi đi tới, Nhiếp Vân nhướng mày.

Ngôi chùa trên núi thoạt nhìn rất gần, dọc theo đường núi đi lên mà nói, ít nhất phải mất cả ngày, hai người đã có thể phi hành, không bằng phi hành cho nhanh a.

- Phật môn chú ý tu hành, đối với điểm ấy cực kỳ coi trọng, nếu trực tiếp bay qua, chỉ sợ sẽ gặp phải khôi lỗi càng thêm lợi hại, vẫn là từng bước một làm đến nơi đến chốn cho thỏa đáng!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Coi trọng tu hành?

Trải qua nàng nhắc nhở, Nhiếp Vân nghĩ tới, tựa hồ kiếp trước xem qua giới thiệu về Phật môn, vì tôi luyện ý chí, làm khổ hạnh tăng, rất nhiều tín đồ Phật môn tình nguyện buông tha cho tu vi, dùng thân thể kinh nghiệm cực khổ.

Chỉ có như vậy, mới có thể nhận khổ càng nhiều, Phật tâm càng kiên định, đối với siêu thoát Khổ Hải càng thêm hướng tới.

Minh bạch điểm ấy, Nhiếp Vân không nói nhiều nữa, theo sát ở sau lưng nữ hài, dọc theo đường núi đi lên.

Nhiếp Vân đi Cửu Khúc Sơn, Hóa Vân tông lại xảy ra chấn động mãnh liệt.

Lô Khiếu trưởng lão vừa ra Lăng Tiêu đỉnh, liền lập tức về Chấp

Pháp đường.

- Nói, đến cùng xảy ra chuyện gì?

Đứng ở trước mặt Lăng Dực, Liêu Lương, hai mắt của Lô Khiếu trưởng lão nheo lại, nhìn hai trưởng lão nội các một thương một phế, ánh mắt âm hàn như băng.

- Lô trưởng lão nhất định phải làm chủ cho chúng ta, là Vân Phong vừa mới nhập môn kia! Chúng ta tìm hắn điều tra, hỏi hắn có biết tin tức của Tiêu Lăng cùng Cát Hoan hay không, kết quả hắn thẹn quá hoá giận, liền đánh chúng ta thành như vậy...

Chứng kiến Lô Khiếu trưởng lão xuất hiện, Lăng Dực vội vàng nói, thanh âm vô cùng thê thảm.

- Lô trưởng lão, Vân Phong này xem kỷ luật như không, cũng dám ra tay ở Chấp Pháp đường, không để Chấp Pháp đường vào mắt, phải xử trí răn đe, bằng không thì đệ tử khác noi theo, Chấp Pháp đường của chúng ta còn có uy nghiêm gì đáng nói?

Liêu Lương cũng vội nói.

- Vân Phong?

Nghe hai người nói, Lô Khiếu lập tức nhớ tới lúc trước Đỗ Tuấn đưa tin tức cho hắn, ánh mắt híp lại.

- Tiểu tử này vậy mà thông qua thí luyện rồi? Yên tâm đi, người này nhất định phải chết, không ai có thể giữ được!

Thanh âm vang lên ở trong Chấp Pháp điện, âm hàn lạnh như băng, mang theo sát ý rét thấu xương.

- Đúng vậy, người này phải giết chết, bọn người Tiêu Lăng, Cát Hoan, Đỗ Tuấn gặp nạn ở Quỷ Vụ Minh Hải, nhất định là lọt vào độc thủ của hắn! Mới gia nhập Hóa Vân tông liền phát rồ như thế, nếu để hắn tùy ý phát triển, như vậy cũng được sao?

Nghe Lô Khiếu nói, tựa hồ muốn đối phó Vân Phong, con mắt của

Lăng Dực sáng ngời, vội vàng rèn sắt khi còn nóng.

- Tiêu Lăng, Cát Hoan chết rồi?

Trước kia Thiên Ngoại chí bảo phát sinh biến cố, hắn một mực ở Lăng Tiêu đỉnh, nên không biết tin tức này, đột nhiên nghe được, sắc mặt liền trầm xuống.

Tiêu Lăng, Cát Hoan là người nổi bật trong đệ tử hạch tâm, là nhân tài tông môn trọng điểm đào tạo, bị người đánh chết, không khác gì địa chấn.

- Vâng, ngọc bài linh hồn của bọn hắn ở mấy ngày trước vỡ vụn, tuyệt đối là Vân Phong này làm, người tiến vào thí luyện, chỉ có hắn có thực lực này, tàn sát đệ tử hạch tâm, bỏ qua uy nghiêm của Chấp Pháp đường, kính xin Lô trưởng lão làm chủ!

Liêu Lương cũng nói.

- Các ngươi có chứng cớ không?

Sắc mặt càng âm trầm, Lô Khiếu hỏi.

- Chúng ta... không có chứng cớ, bất quá, nhất định là hắn, một đệ tử hạch tâm mới nhập môn mà thôi, chỉ cần trưởng lão lên tiếng, cho dù không có chứng cớ, tông môn cũng không ai dám nói cái gì!

- Loại mối họa này phải giết chết!

Lăng Dực, cùng Liêu Lương vội nói.

- Yên tâm đi!

Nghe được bọn hắn nói, Lô Khiếu hừ một tiếng, quay đầu phân phó hai đệ tử hạch tâm cách đó không xa.

- Bao Hưng, Đỗ Vân, hai người các ngươi đi bắt Vân Phong này cho ta, ta muốn đích thân thẩm vấn, ngược lại muốn nhìn hắn có bản lãnh gì mà hung hăng càn quấy như thế! Nếu như dám phản kháng mà nói, trực tiếp đánh chết!

Bao Hưng, Đỗ Vân, nhân vật thứ sáu cùng thứ tám trên Phá Không tiềm lực bảng, Chấp Pháp đường phó đường chủ. Bình thường Lô Khiếu mặc kệ sự tình, cơ bản đều là hai người bọn họ làm thay.

- Vâng!

Hai người đồng thời lên tiếng, Bao Hưng đột nhiên tiến lên nói.

- Lô trưởng lão, Vân Phong này thành lập Phong Vân Minh, gần đây thanh thế cực lớn, rất nhiều đệ tử đều gia nhập, nên xử trí như thế nào?

- Phong Vân Minh? Trước không cần phải xen vào, xử trí Vân Phong xong, tổ chức này liền tan đàn xẻ nghé, không có gì phải lo cả. Nếu như ra tay đối phó bọn hắn, sẽ để cho người khác nói Chấp Pháp đường chúng ta không công chính!

Lô Khiếu vung tay nói.

- Vâng, chúng ta lập tức đi xử lý!

Bao Hưng, Đỗ Vân nhẹ gật đầu, quay người đi ra Chấp Pháp điện, bất quá thời gian không dài, lại lần nữa trở về, bởi vì bọn hắn căn bản tìm không thấy tung tích của Nhiếp Vân.

- Tìm cho ta, nhất định phải tìm ra tiểu tử này cho ta!

Lô Khiếu rống to, nhớ tới đồ đệ Nguyên Khuê chết có khả năng liên quan tới Vân Phong này, liền cực kỳ tức giận.

Thái Thượng trưởng lão phụ trách Chấp Pháp đường tức giận, tất cả đệ tử chấp pháp lập tức như đánhmáu gà, ở trong Ngoại Thế Giới bốn phía tra tìm, toàn bộ Hóa Vân tông như xảy ra địa chấn cực lớn, tất cả đệ tử hạch tâm đều lòng người bàng hoàng. Thay đệ tử hạch tâm tân tấn Vân Phong kia đổ mồ hôi lạnh.

Người không có gia nhập Phong Vân Minh âm thầm may mắn, người của Phong Vân Minh cũng bắt đầu di động, cảm thấy minh chủ gây ra phiền toái lớn, nhao nhao lui minh, trong lúc nhất thời

lòng người du đãng, hỗn loạn không chịu nổi.

Nhiếp Vân không biết cử động của hắn ở Chấp Pháp đường đã tạo thành chấn động lớn cỡ nào, bất quá cho dù không biết, đoán cũng có thể đoán ra.

Lúc ấy mặc dù không phản kháng cũng sẽ bị định tội danh, huỷ bỏ tu vi, đã như vậy, còn không bằng trực tiếp phản kích.

Tuy Hóa Vân tông chú ý quy củ, nhưng hết thảy quy củ đều có quan hệ tới thực lực, tiềm lực, chỉ cần biểu hiện ra lực lượng cường thế, nhất định sẽ khiến cho cường giả chú ý, biến nguy thành an.

------oOo------

Chương 976: Giả nhân nghĩa (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất kể nói thế nào, hắn và Nam trưởng lão có duyên gặp hai lần, tỷ tỷ là đệ tử của Bắc trưởng lão, Đạm Đài Lăng Nguyệt là đệ tử của Đông trưởng lão, chỉ bằng vào những quan hệ này, mặc dù bạo lộ, bằng vào thân phận chưởng giáo của Kiếm Thần tông, đối phương cũng không thể làm gì mình.

Dù sao hiện tại Hóa Vân tông đã là thời buổi rối loạn, liên minh với Kiếm Thần tông tổng mạnh hơn đối địch nhiều, chỉ cần chư vị trưởng lão không ngốc, thì sẽ không làm ra quyết định não tàn.

Chính bởi vì biết rõ điểm ấy, hắn mới dám đại náo Chấp Pháp đường, nếu không, mặc dù bị đại ủy khuất, cũng sẽ không lỗ mãng như thế.

Hết thảy đều ở trong tính toán, là người của hai thế giới, kiếp trước ở Hóa Vân tông cũng hơn 100 năm, nắm chắc đại thế vô cùng chuẩn, tuyệt sẽ không phạm sai lầm.

Không thèm nghĩ Hóa Vân tông rung chuyển nữa, lúc này Nhiếp

Vân đang cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt đi ở trên đường núi.

Đường núi thoạt nhìn đơn giản, trên thực tế nguy cơ tứ phía, Đại Giác Tuệ Tự này không biết đến cùng có được tăng lữ cấp bậc gì, trên đường đi không ngừng vang vọng Phạm Âm, những Phạm Âm này giảng thuật đại đạo chí lý, để cho người không tự chủ được trầm mê trong đó, một khi triệt để trầm mê, chẳng khác nào bị tẩy não, biến thành tín đồ trung thực của Phật môn.

Nhiều lần, Nhiếp Vân đều thiếu chút nữa cầm giữ không được, may mắn thiên phú Phòng Ngự sư tự chủ vận chuyển, mới khiến cho hắn tỉnh táo lại, nếu không thật muốn đắm chìm trong đó, sẽ mất đi đạo của mình, kiên trì của mình, triệt để trầm luân.

Từng tu luyện giả đều có kiên trì của mình, Nhiếp Vân kiên trì là để cho tất cả thân nhân bình an, vì thế không ngừng tu luyện, một khi trầm mê Phật môn, triệt để thuần phục Phật tổ, chẳng khác nào mất đi bản tâm, mất đi mộng tưởng lúc ban đầu, thì làm sao có thể thành tựu đại đạo?

Cho nên, mặc dù cái thông đạo này không có bất luận khôi lỗi gì công kích, cũng không có bất kỳ Yêu thú, nhưng lại là con đường nguy hiểm nhất mà Nhiếp Vân trải qua.

- Phật môn quả nhiên lợi hại, nếu như ta không phải tu luyện ma công, thời khắc mấu chốt tới chống lại, cho dù có thiên phú Phòng Ngự sư, cũng khẳng định ngăn cản không nổi...

Trong nội tâm rùng mình, sắc mặt của Nhiếp Vân ngưng trọng.

Ngoại trừ thiên phú Phòng Ngự sư, mấu chốt là vì hắn tu luyện ma công, bởi vì ma công cùng Phật công đối lập lẫn nhau, mới khiến cho hắn ở thời khắc mấu chốt tỉnh táo lại, rõ ràng nhận rõ đạo thuộc về mình.

Xì xì xì xì...

Nhận rõ con đường tu luyện, Nhiếp Vân cảm thấy linh hồn càng thêm tinh khiết, đối với con đường tu luyện phía trước, cũng càng thêm rõ ràng.

Loại cảm giác này tích tụ, để cho linh hồn của hắn càng ngày càng tinh khiết, càng ngày càng thông thấu, rốt cục ở ngày thứ ba, trong đầu nổ vang, như trứng gà nghiền nát, lực lượng linh hồn lần nữa gia tăng, từ tiểu cấp thứ ba của Linh cấp đỉnh phong, đạt tới cấp bậc thứ tư.

Tuy pháp lực không có tăng trưởng, nhưng bằng vào linh hồn tấn cấp, như trước để cho thực lực của hắn lần nữa có tiến bộ, lúc này pháp lực phối hợp linh hồn cường đại, mặc dù gặp lại Phá Không Cảnh sơ kỳ phong tỏa không gian, cũng không bị động như trước, thậm chí có thể đánh chết đối phương.

Linh hồn tấn cấp, tốc độ tiến lên nhanh hơn rất nhiều, nửa ngày sau liền đến trước mặt Đại Giác Tuệ Tự, thời điểm ở dưới núi, Nhiếp Vân cho rằng một buổi là có thể đi đến, làm sao cũng không thể tưởng được, rõ ràng đi suốt ba ngày rưỡi!

Bất quá, hơn ba ngày thời gian, lại để cho linh hồn của hắn đạt được tấn cấp, cũng coi như một phần gặt hái.

Đi tới trước Đại Giác Tuệ Tự, giương mắt nhìn đi, chỉ thấy đó là một ngôi chùa bảo tồn cực kỳ nguyên vẹn, còn không có tiến vào, liền cảm thấy một cổ khí tức Phật môn hùng vĩ đập vào mặt, so sánh với nó, từ trong tay Hồ Khuê lấy được Phật cốt Xá Lợi cùng tràng hạt, hoàn toàn không phải một cấp bậc.

Thật không biết Đạm Đài Lăng Nguyệt từ nơi nào tìm được phương pháp tiến vào Phật môn bảo tàng này, thật đúng là một kỳ ngộ to lớn.

Dù sao ít nhất kiếp trước, không có nghe nàng nói qua.

Trước Đại Giác Tuệ Tự là một thềm đá, bóng loáng chỉnh tề, tuy không biết đã qua bao nhiêu vạn năm, nhưng phía trên lại không có một tia bụi đất, cực kỳ sạch sẽ.

Xem ra mặc dù chủ nhân của ngôi chùa này sớm bị bánh xe lịch sử chôn vùi, như trước để cho Tín Ngưỡng trong lòng hắn duy trì trần thế bất nhiễm.

Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng Nhiếp Vân liếc mắt nhìn nhau, đồng thời đạp vào bậc thang.

Đông! Đông! Đông!

Vừa đi lên bậc thang, chợt nghe mấy tiếng chuông liên tục.

Tiếng chuông cực lớn, sóng âm nhộn nhạo, quấy đến không gian chung quanh uyển như sóng nước.

Sưu sưu sưu sưu!

Tiếng chuông chấm dứt, bốn tăng nhân áo trắng đột ngột xuất hiện ở trước mặt hai người, chặn đường tiến lên, bốn người này giống như tăng nhân thanh y trước kia, đều là khôi lỗi, nhưng giơ tay nhấc chân lộ ra thực lực còn mạnh hơn tăng nhân thanh y.

- Nhiều như vậy?

Thấy thoáng một phát toát ra bốn cái, Nhiếp Vân âm thầm kêu khổ, trước kia một tăng nhân thanh y liền để cho hắn chật vật không chịu nổi, bốn cái... Chẳng lẽ muốn hắn chết ở chỗ này?

- Giống như vừa rồi, ta phụ trách hai cái, ngươi phụ trách hai cái!

Sắc mặt của Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng có chút ngưng trọng.

- Ân!

Biết rõ tăng nhân khôi lỗi cường đại, Nhiếp Vân không dám chủ quan, cổ tay khẽ đảo, Kiếm Thần chi kiếm xuất hiện, bàn chân đạp mạnh, đột nhiên lao về phía trước.

- Phật môn thanh tĩnh, kính xin chớ động binh đao...

Còn chưa tới trước mặt khôi lỗi áo bào trắng, chợt nghe một thanh âm sáng sủa vang lên, nói chuyện đúng là khôi lỗi bên trái nhất, khôi lỗi này chắp tay trước ngực, vẻ mặt thành kính, tựa hồ không có tâm tư chiến đấu.

- Chớ động binh đao?

Thấy đối phương không có ý tứ động thủ, trong nội tâm Nhiếp Vân vui vẻ, ngừng lại.

Có thể không động thủ tốt nhất là không động thủ, cho dù thực lực tăng lên một ít, nhưng muốn thuận lợi đả bại hai khôi lỗi này, cũng không phải chuyện dễ dàng.

- Cẩn thận!

Thu Kiếm Thần chi kiếm vào nạp vật đan điền, đang muốn nói chuyện với đối phương, chợt nghe thanh âm lo lắng của Đạm Đài Lăng Nguyệt vang lên, Nhiếp Vân liền chứng kiến một bàn tay đột ngột xuất hiện ở trước mặt, vô tung vô ảnh, đã tới trước ngực.

- Đáng giận!

Không nghĩ đến tăng nhân áo trắng này gian trá như thế, ngoài miệng nói chớ động binh đao, lại thừa cơ đánh lén, Nhiếp Vân tức giận đến hét lên một tiếng, tình cảnh nguy cấp, không kịp làm ra chống cự, chỉ cho Phòng Ngự chi khí vận chuyển, chặn ở vị trí trước ngực, bành… bị đánh bay ra ngoài.

------oOo------

Chương 977: Thiên Nhãn tấn cấp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phật môn có chút cao tăng, ngoài miệng nói rất nhân từ, trên thực tế không phải như thế, ngươi phải cẩn thận, lời của bọn hắn tốt nhất một câu cũng chớ tin!

Thấy Nhiếp Vân tuy bị thương, nhưng không quá nghiêm trọng, Đạm Đài Lăng Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, vội vàng hô.

Phật môn, bề ngoài nhân từ hòa ái, trên thực tế một khi tin bọn hắn

mà nói, chẳng khác nào bị tẩy não, biến thành nô lệ chỉ biết phục tùng giáo lí, không có tự do.

Loại kết quả này, trên thực tế so với đại ác nhân, đại hung tàn càng thêm tàn khốc.

Bởi vậy gặp được cao tăng miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, thường thường phải cẩn thận, nếu như nhất thời chủ quan, bọn hắn ở thời điểm tuyên dương nhân ái ra tay, ngươi chết cũng không biết chết như thế nào.

- Tốt!

Kiếp trước Nhiếp Vân không cùng tăng lữ Phật môn có quá nhiều giao tiếp, biết đến cũng không rõ ràng lắm, lúc này nghe được Đạm Đài Lăng Nguyệt nói, trong mắt hiện lên một đạo hung quang, lần nữa nắm Kiếm Thần chi kiếm, lòng bàn tay run lên, một đạo hào quang bảy màu lập loè, thi triển ra Đại Bi Thất Tiên Kiếm.

Đại Bi Thất Tiên Kiếm, mang theo Phật môn Áo Nghĩa, chú ý đại từ đại bi, nhưng kiếm chiêu lại cực kỳ tàn nhẫn, vừa xuất hiện liền đánh qua tăng nhân áo trắng vừa mới ra tay.

Xì xì xì xì...

Kiếm quang như nước, va chạm với chưởng pháp của tăng nhân áo trắng, ở trên không trung kích động ra từng dòng điện, xé rách không gian thành từng mảnh vỡ.

- Vô Thượng kiếm thuật rõ ràng không có hiệu quả?

Đại Bi Thất Tiên Kiếm bị đối phương ngăn trở, sắc mặt của Nhiếp Vân càng ngưng trọng.

Bằng vào thực lực của hắn bây giờ, thi triển Vô Thượng kiếm thuật, mặc dù bọn người Cát Hoan cũng phải tránh né mũi nhọn, mà tăng nhân áo trắng này rõ ràng không chút tránh né, chỉ bằng vào tay không có thể đánh nát kiếm quang, thật sự là đáng sợ!

Tuy Phật môn chú ý nhân nghĩa đạo đức, nhưng sức chiến đấu lại

không phải giả dối.

Ầm ầm!

Thời gian không cho phép hắn đa tưởng, Đại Bi Thất Tiên Kiếm bị tăng nhân áo trắng thứ nhất ngăn trở, tăng nhân áo trắng thứ hai liền đánh tới một quyền.

Một quyền này to lớn, nắm đấm sinh ra chữ “Vạn”, khí tức cường đại đến cực điểm hội tụ, như hồng thủy vỡ đê, ầm ầm bắn ra.

Còn chưa tới trước mặt, liền chứng kiến quyền phong thành xu thế mang tất cả, bậc thang ở trên mặt đất, không gian cũng bị quấy thành bụi phấn.

- Linh hồn gia trì, Vô Thượng đại kiếm thuật!

Kiếm Thần chi kiếm vung lên, lực lượng linh hồn cường đại lập tức gia trì ở trên thân kiếm, kiếm đạo chi khí vận chuyển, lực lượng đâm thủng hư không từ mũi kiếm bắn ra.

Ầm ầm!

Hai đại công kích ở trên không trung giao kích, tăng nhân áo trắng thứ hai, tựa hồ cũng bị cổ lực lượng này rung động, lui về phía sau một bước.

Nhiếp Vân thì lui về phía sau bảy tám bước, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Tuy đánh ra Vô Thượng đại kiếm thuật, nhưng dù sao cũng là bị buộc thi triển ra, có chút vội vàng, chỉ ngăn cản đại bộ phận công kích của đối phương, vẫn có một phần nhỏ lực lượng tiến vào trong cơ thể, để cho hắn bị thương nhẹ.

Ầm ầm!

Tựa hồ nhìn ra Nhiếp Vân bị thương, hai đại tăng nhân mặt không biểu tình tiếp tục tuyên dương lấy Phật hiệu, bàn chân đạp mạnh, như độc xà đuổi theo.

Tuy tăng nhân thanh y trước kia không nói gì, lại không hạ sát thủ, khắp nơi lưu sinh cơ, mà hai cái này, trong miệng tuyên dương chân thiện mỹ, ra tay lại không lưu tình chút nào, chẳng lẽ tu vi càng cao càng dối trá?

Cũng đúng, cái này giống như người có được quyền lực, địa vị càng cao càng dối trá, nói chuyện lại càng không có nhân vị, ngược lại dân chúng thấp cổ bé họng sống tự do tự tại, chắc hẳn cao tăng cũng như thế.

- Ma Ha thần chưởng, ngăn cản!

Bành!

Dưới tình thế cấp bách, hai tay cùng lúc đánh ra Ma Ha thần chưởng. Bất quá vừa đụng một cái, Nhiếp Vân lần nữa bay ngược ra ngoài, máu tươi tuôn ra.

Hai tăng nhân công kích thật quá đáng sợ, mặc dù thủ đoạn ra hết, cũng không phải đối thủ.

Bành! Bành! Bành!

Lại liên tiếp thi triển ra vài bộ đồ võ kỹ, nhưng mỗi một kích đều bị vô tình đánh nát, ba người giao chiến không đến một phút, Nhiếp Vân liền bay rớt ra ngoài bảy tám lần, nếu không phải Trị Liệu chi khí không ngừng vận chuyển, chỉ sợ hiện tại đã sớm như bùn nhão, trọng thương không dậy nổi rồi!

- Không được, đánh tiếp như vậy, nhất định sẽ bị đánh chết...

Nhiếp Vân suy tư.

Công kích đánh tới trên người đối phương, chuyện gì cũng không có, còn lực lượng đối phương đánh tới lại không chịu nổi, tiếp tục chiến đấu như vậy, thua nhất định là mình, không thể nghi ngờ.

- Đúng rồi, hai tăng nhân này đã giống như tăng nhân thanh y dưới núi, đều là khôi lỗi, như vậy nhất định sẽ có nhược điểm, nếu như

nhìn ra, có thể Nhất Kích Tất Sát...

Trị Liệu chi khí khôi phục thương thế, tư duy của Nhiếp Vân nhanh chóng xoay chuyển.

Các đốt của tăng nhân thanh y vận chuyển không hoàn mỹ, cho nên mới bị đánh bại, những tăng nhân áo trắng này rất rõ ràng không tồn tại vấn đề đó, hơn nữa phòng ngự càng mạnh hơn nữa, bất quá mọi thứ lưu một đường, Thiên Đạo còn có khuyết điểm, khôi lỗi tuyệt đối không thể thập toàn thập mỹ, nhất định sẽ có chỗ thiếu hụt nào đó.

Một khi tìm được chỗ thiếu hụt, có thể đánh bại nó.

- Thiên Nhãn quan sát!

Dưới chân thi triển Tật Phong Huyền Thiên Bộ, không ngừng tránh né công kích, thi triển thiên phú Thiên Nhãn nhân nhìn sang hai tăng, nhưng chẳng biết tại sao lại cực kỳ mơ hồ, căn bản nhìn không ra vấn đề gì.

- Thiên phú Thiên Nhãn bài danh 18, không có khả năng cái gì cũng nhìn không tới, nhất định có thể...

Trước mắt mơ hồ, tinh thần của Nhiếp Vân càng thêm tập trung, Thiên Nhãn đan điền vận chuyển nhanh trước nay chưa có.

Thiên phú Thiên Nhãn là siêu cấp thiên phú bài danh 18, lúc ở Khí Hải đại lục thì có, nương theo mình thời gian dài như vậy, không có khả năng năng lực kém như vậy a!

Trong nội tâm cuồng hô, chưa bao giờ cấp bách muốn nhìn ra vấn đề như thế.

Ầm ầm!

Đột nhiên, trong mắt kim quang đại thịnh, hào quang sáng chói tựa như bầu trời đầy sao, trong chốc lát liền bao phủ hai tăng nhân áo trắng.

Răng rắc!

Chỉ cảm thấy Khí Hải chấn động, Thiên Nhãn đan điền phát ra một tiếng giòn vang, hai mắt của Nhiếp Vân tỏa sáng, hai tăng nhân áo trắng không hề trở ngại hiện ra ở trước mặt.

- Đây là đầu mối then chốt của trung tâm, không nghĩ tới rõ ràng ở sau gáy, nếu như không phải Thiên Nhãn chứng kiến, cho dù chiến đấu một năm cũng nhìn không ra...

Hai tăng nhân áo trắng ở trong mắt hắn không hề có Khí Hải, tất cả lực lượng đều từ một vật thể đen kịt ở sau gáy phóng ra.

------oOo------

Chương 978: Thiên Nhãn tấn cấp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khó trách hung hãn không sợ chết, đánh trúng Khí Hải cũng vô dụng, nguyên lai kết cấu của hai khôi lỗi này bất đồng Nhân loại, đầu mối then chốt, địa phương cung cấp năng lượng lại ở sau gáy, lúc chiến đấu đều là chính diện, nếu như muốn đả thương, ít có khả năng!

- Đã như vậy, ta liền không khách khí!

Nhìn ra nhược điểm của đối phương, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt ngưng tụ, dưới chân như gió lốc chuyển động, thoáng một phát tránh được một tăng nhân áo trắng đánh chính diện, vọt đến phía sau của hắn.

- Chết đi cho ta!

Huyền Ngọc Chi Kiếm trong tay, lực lượng toàn thân Nhiếp Vân đâm nhanh, thẳng tới gáy của đối phương.

Tuy nhược điểm là sau gáy, nhưng không phải lỏa lồ, bên ngoài còn có phòng ngự, vì làm được Nhất Kích Tất Sát, Nhiếp Vân trực

tiếp sử dụng Huyền Ngọc Chi Kiếm.

Ầm ầm!

Không hề ngoài ý muốn đánh vào sau gáy tăng nhân, ám kình của Huyền Ngọc Chi Kiếm bừng bừng phấn chấn, trong chốc lát liền đánh tan yếu điểm của đối phương.

Cót kẹtzz!

Trung tâm vỡ vụn, ánh mắt của tăng nhân áo trắng ảm đạm, phù phù ngã xuống trên mặt đất.

Hô! Giống như tăng nhân thanh y trước kia, hóa thành một đoàn khói trắng biến mất.

- Ngươi cũng đi a!

Đã có kinh nghiệm đánh chết cái thứ nhất, cái thứ hai liền đơn giản hơn nhiều, tranh đấu mấy chiêu, lần nữa tìm được cơ hội, đánh vào vị trí đồng dạng, tên thứ hai cũng giẫm lên vết xe đổ, triệt để biến mất.

Đánh chết hai tăng nhân áo trắng, lúc này Nhiếp Vân mới cảm giác được xương cốt toàn thân tan rã, tựa hồ không có một chút khí lực.

Mới vừa rồi Cciến đấu liên tục bị đối phương đánh, trong cơ thể đã có tổn thương rất lớn, mặc dù có Trị Liệu chi khí, nhưng thương thế quá nặng, cũng không dễ dàng khôi phục như vậy.

- Lăng Nguyệt, nhược điểm của tăng nhân này ở sau gáy...

Không kịp nghỉ ngơi, giương mắt nhìn về phía Đạm Đài Lăng Nguyệt, chỉ thấy mặc dù nàng không có chật vật như mình, nhưng cũng có chút dấu hiệu luống cuống tay chân, vội vàng hô.

- Ân!

Được Nhiếp Vân nhắc nhở, ánh mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt ngưng tụ, ngón tay ngọc làm kiếm, liên tục điểm qua.

Bành! Bành!

Hai tăng nhân áo trắng còn lại cũng té trên mặt đất, hóa thành sương trắng biến mất.

- Ngươi không sao chớ...

Thấy nàng thành công, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra hỏi.

Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu, tựa hồ tiêu hao rất lớn, ngồi tại nguyên chỗ nhắm mắt khôi phục thể lực.

Thấy nàng không có việc gì, Nhiếp Vân cũng ngồi dưới đất trị liệu thương thế, đồng thời tinh thần rơi vào Thiên Nhãn đan điền trong Khí Hải.

Vừa rồi nếu như không phải Thiên Nhãn đan điền phát huy tác dụng, tìm không ra nhược điểm của hai tăng nhân, cho dù không chết, cũng tuyệt đối không dễ chịu.

Về phần vì sao không cho Tiểu Long ra tay, cũng không phải Nhiếp Vân tự đại, chuyện gì cũng muốn tự mình làm, mà là Tiểu Long thật không đáng tin cậy, vạn nhất vừa ra nuốt luôn cả Đại Giác Tuệ Tự, vậy thật sự là muốn khóc cũng không kịp!

Lại nói, sở dĩ gặp được Tiểu Long là vì thi triển Phong Lôi ma dực, mới trụy lạc vào không gian Cửu Long kéo liễn, tuy không biết không gian Cửu Long kéo liễn ở địa phương nào, nhưng trong đó ma khí tinh thuần, khẳng định có quan hệ tới Ma Nhân.

Mà Ma Nhân cùng Phật môn là trời sinh đối địch, Tiểu Long có thể xuất hiện ở trong đó, khẳng định cũng có liên hệ thật lớn với Ma Nhân.

Chính vì cân nhắc đến điểm ấy, mới không có để cho nó ra, vạn nhất biến khéo thành vụng, hủy bảo tàng nơi này, vậy trước kia một phen vất vả coi như toi công.

- Thiên Nhãn đan điền tấn cấp đạt tới hình thái thứ hai rồi...

Lúc này Thiên Nhãn đan điền đã lột xác thành ám thanh sắc, quay tròn, phát ra Thiên Nhãn chi khí, rất rõ ràng đã tấn cấp.

- Thiên Nhãn đạt tới hình thái thứ hai có hiệu quả gì... Ân? Đây là...

Vận chuyển Thiên Nhãn chi khí hình thái thứ hai thoáng một phát, Nhiếp Vân đột nhiên xiết chặt nắm đấm, một tia hưng phấn lan tràn cả khuôn mặt.

Vừa rồi tình thế cấp bách, chỉ lo tập trung ánh mắt đến hai khôi lỗi, không kịp nhìn kỹ hiệu quả, lúc này rãnh rỗi thí nghiệm, Thiên Nhãn nhìn quét không trung một vòng, lập tức để cho hắn hưng phấn không thôi.

Trước kia vận chuyển thiên phú Thiên Nhãn, hai mắt sẽ toát ra kim quang, hiện tại kim quang ảm đạm, giống như người bình thường, nhưng nhìn đến cảnh tượng lại hoàn toàn bất đồng.

Trước kia nhìn về phía không trung, tối đa chỉ có thể nhìn được xa hơn, mà bây giờ, chỉ cần nguyện ý, đại đạo hình thành màu sắc quang mang cũng có thể rơi vào đáy mắt.

Những hào quang này, hoàn toàn do đại đạo cấu thành, trường kỳ quan sát, nhất định có thể đề cao lĩnh ngộ cảnh giới!

Thiên Nhãn tấn cấp đến hình thái thứ hai, rõ ràng có thể biến đại đạo vô hình thành hữu hình, phần năng lực này quả thực có thể dùng đáng sợ để hình dung!

Thử nghĩ thoáng một phát, người khác phải tới hư không loạn lưu, mới có thể cảm ngộ đại đạo, mà mình vô luận ở nơi nào cũng có thể trực tiếp quan sát, tu vi như thế nào tiến bộ không nhanh?

Hơn nữa, sau khi Thiên Nhãn tấn cấp, nhìn xa hơn, lực thấu thị càng mạnh hơn, trước kia rất nhiều đồ vật nhìn không tới, lúc này nhao nhao triển lộ hình hài, không hề che lấp.

Dùng ám lưu ở Quỷ Vụ Minh Hải làm thí dụ, những ám lưu này có chút vô cùng hung hiểm, có chút lại an toàn, lúc trước nhìn không

ra, nhưng bây giờ có thể đơn giản phân biệt.

Ám lưu nguy hiểm không thể đi, đi vào ám lưu an toàn, có lẽ còn sẽ đạt được chỗ tốt, đạt được bảo tàng.

- Thật mạnh!

Thở ra một hơi, con mắt của Nhiếp Vân càng ngày càng sáng.

Thiên Nhãn đạt tới hình thái thứ hai, pháp lực không gia tăng, nhưng nhãn lực tốt, đối với chiến đấu sẽ có tăng phúc rất lớn, không nói thực lực gia tăng bao nhiêu, ít nhất gặp lại Cát Hoan, Tiêu Lăng mà nói, trận pháp của đối phương tuyệt đối không thể giấu diếm được mình!

Bọn hắn thi triển trận pháp là bám vào Thiên Ngoại chí bảo, nếu lúc ấy Thiên Nhãn đến được hình thái thứ hai, hoàn toàn có thể nhìn thấu, mà không phải rơi vào bị động.

Đương nhiên, loại khả năng này đã không còn nữa, hai người sớm hồn phi phách tán, chết không thể chết lại.

- Tốt rồi!

Quan sát xong hiệu quả của thiên phú Thiên Nhãn, Trị Liệu chi khí cũng trị liệu thương thế trên người không sai biệt lắm, từ tại chỗ nhảy lên, đi tới trước mặt Đạm Đài Lăng Nguyệt. Bàn tay đặt lên vai nàng, một đạo Trị Liệu chi khí lan tràn qua.

Nàng bị thương cũng không nặng, chỉ là có chút thoát lực mà thôi, nên cự tuyệt hảo ý của Nhiếp Vân, điều tức một hồi liền khôi phục.

- Đi thôi!

Thấy nàng không có việc gì, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, lúc này dọc theo thềm đá đi lên.

------oOo------

Chương 979: Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tăng nhân áo trắng không có ngăn trở thành công, trên đường không có nguy hiểm, một đường đi lên, thẳng đến đi qua toàn bậc thang bộ, cũng không có xuất hiện bất kỳ dị thường.

- Vào thôi!

Đi hết bậc thang, tới trước cửa điện Đại Giác Tuệ Tự, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, âm thầm trải rộng Phòng Ngự chi khí toàn thân, cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, nhấc chân đi vào.

Xuất hiện ở trước mắt chính là một đại điện rộng lớn, chính giữa là Phật tượng màu vàng cao tới tầm hơn mười trượng, diện mục hiền lành, để cho người xem xét thì có xúc động quỳ bái.

Đổi lại trước kia, Nhiếp Vân nhất định sẽ quỳ xuống dập đầu. Nhưng trải qua tăng nhân áo trắng giả nhân giả nghĩa vừa rồi, để cho hắn ở sâu trong nội tâm đối với Phật môn có chút chán ghét, chẳng những không có loại xúc động này, ngược lại cảnh giác lui về phía sau hai bước, ngắm nhìn bốn phía.

- Vật trân quý nhất của Đại Giác Tuệ Tự hẳn là cái hộp trên tay tượng Phật kia!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân dùng Thiên Nhãn quan sát chung quanh có nguy hiểm hay không, liền nghe được thanh âm của Đạm Đài Lăng Nguyệt vang lên.

Ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy trên bàn tay của tượng Phật để một cái hộp không lớn.

Cái hộp chỉ lớn hơn bàn tay người bình thường một chút, so với tượng Phật cực lớn thật không có ý nghĩa, Nhiếp Vân mới nhìn sơ qua cũng không thấy, thật không biết nàng là làm sao thấy được.

- Phía trên hộp có phong ấn, ta đi lên thử xem!

Nhìn kỹ một vòng, cũng không phát hiện cơ quan hoặc trận pháp khác, Nhiếp Vân nói một tiếng, dẫn đầu bay lên.

- Ân!

Đạm Đài Lăng Nguyệt gật đầu.

Phía trên hộp có phong ấn gia trì, thủ pháp phong ấn này Nhiếp Vân chưa bao giờ thấy qua, chỉ nhìn trình độ rườm rà liền biết rõ thật không đơn giản.

- Mở!

Tập trung lực lượng toàn thân, bàn tay lớn trảo một cái, pháp lực phối hợp lực lượng thân thể nhấn tới phong ấn trên hộp.

Dựa theo đạo lý, phong ấn chỉ có thể cách dùng lực va chạm, thân thể là xé không được, nhưng thủ đoạn của Nhiếp Vân rất nhiều, Thiên Nhãn càng có thể nhìn ra chi tiết của phong ấn, với hắn mà nói trực tiếp xé rách mới là biện pháp đơn giản nhất.

Ầm ầm!

Tựa hồ cảm nhận được có người mạnh mẽ bắt lấy đồ vật trong đó, phong ấn chấn động mạnh một cái, phía trên kích xạ ra uy áp dày đặc, tựa hồ đại biểu cho Phật Đà không để cho xâm phạm, chấn hắn bay ngược ra ngoài.

- Phong ấn thật mạnh!

Sắc mặt đỏ lên, lần nữa bị thương, vẻ mặt của Nhiếp Vân ngưng trọng.

Nếu như không có Phòng Ngự sư ngăn cản một bộ phận trùng kích, thương thế khẳng định càng nặng!

Một phong ấn thì có lực lượng như thế, sinh ra uy áp cường đại như vậy, thật là đáng sợ!

- Đúng rồi, ta có thiên phú Thần Thâu, phá vỡ phong ấn làm gì...

Trong đầu lóe lên linh quang, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, bàn tay phất một cái, thi triển Thần Thâu thiên phú, diệu thủ không không trảo tới.

Thiên phú Thần Thâu có thể bỏ qua phong ấn, trực tiếp lén lấy bảo bối ra, có loại năng lực này, còn dùng sức mạnh, thật là khờ rồi.

Ông!

Còn chưa tới trước mặt phong ấn, phong ấn đột nhiên chấn động, Nhiếp Vân cảm thấy bàn tay tê rần, Thần Thâu chi khí bị đánh tan, không còn biện pháp ăn cắp.

- Cái gì?

Đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại.

Từ khi có được thiên phú Thần Thâu đến nay, mọi việc một mực đều thuận lợi, chưa từng có thất bại qua, loại tình huống này còn là lần đầu tiên gặp được!

Có thể đánh tan Thần Thâu chi khí, không cách nào lén lấy ra đồ vật, thật đúng là chưa từng gặp được qua loại phong ấn cổ quái này!

- Phật môn phong ấn đi riêng một đạo, rất khó phá giải, nhưng một khi đụng phải khí tức đồng môn, sẽ mất đi hiệu quả, ngươi không phải tu luyện công pháp Phật môn sao? Ngươi vận chuyển môn công pháp này thử xem!

Chứng kiến động tác của hắn, Đạm Đài Lăng Nguyệt nở nụ cười.

- Công pháp Phật môn?

Nhiếp Vân gật đầu, tâm chìm như nước, sắc mặt an tĩnh, Kim Cương Lưu Ly Thể chậm rãi vận chuyển ở trong người.

Ầm ầm!

Vừa vận chuyển, Nhiếp Vân bảo tướng trang nghiêm, cả người tựa như Phật Đà.

Kim Cương Lưu Ly Thể đệ lục trọng Pháp Tướng Kim Thân, dùng thân thành thánh, thành tựu Phật Đà!

Kim Cương Lưu Ly Thể cũng chia cửu trọng, trong đó đệ tứ trọng Lưu Ly Kim Thân, đệ ngũ trọng Lôi Đình Kim Thân, đệ lục trọng Pháp Tướng Kim Thân, đệ thất trọng Bất Động Kim Thân, đệ bát trọng Phù Đồ Kim Thân, đệ cửu trọng Bất Diệt Kim Thân!

Đạt tới đệ lục trọng Pháp Tướng Kim Thân, thì có Pháp Tướng của Phật môn, có được khí tức Phật môn.

Rầm ào ào!

Quả nhiên, Pháp Tướng Kim Thân vừa xuất hiện, phong ấn chung quanh cái hộp lập tức như băng tuyết tan rã, bàn tay nhẹ nhàng trảo tới, lần này không có bất kỳ trở ngại, trực tiếp lấy ra cái hộp.

Toàn thân cái hộp tràn ngập kinh văn đặc thù, rậm rạp chằng chịt, làm người xem hoa mắt.

Mở hộp ra, hai quyển sách hơi mỏng xuất hiện ở trước mắt.

- Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền, Minh Vương Phù Đồ Kinh?

Hai quyển sách, một là Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền, một là Minh Vương Phù Đồ Kinh.

Không nhìn tới kinh văn, Nhiếp Vân tiện tay mở Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền ra.

Một cổ quyền ý đập vào mặt, to lớn bao la, để cho người vui vẻ thoải mái.

- Bộ Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền này, so với thân pháp có thể thi triển Phong Lôi ma dực kia của ngươi chỉ mạnh không yếu, tu luyện thành công, có thể tới tương khắc, để cho hai

bộ công pháp Phật Ma trong cơ thể ngươi tạm thời đạt tới cân đối, sẽ không xuất hiện chỗ sơ suất quá lớn!

Thấy Nhiếp Vân mở ra quyển sách, Đạm Đài Lăng Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu nói.

- Chúng ta chung một chỗ tu luyện a!

Nhiếp Vân lên tiếng, lấy thư tịch ra, đưa cho nữ hài.

- Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền vô cùng cương mãnh, chỉ thích hợp nam nhân, đối với ta không thích hợp!

Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu.

- Chỉ thích hợp nam nhân?

Nghe nàng nói như vậy, Nhiếp Vân nhìn xuống phía dưới, bất đắc dĩ lắc đầu.

Hoàn toàn chính xác, bộ quyền pháp này vô cùng cương mãnh, hoàn toàn chính xác chỉ thích hợp nam nhân, nữ nhân tu luyện mà nói, chẳng những không thể hoàn mỹ phát huy ra, còn sẽ ảnh hưởng tu vi bản thân, được không bù mất.

- Vậy ngươi...

- Không cần phải xen vào ta, ta đi dạo bốn phía xem còn gì không, ngươi nhìn xem có thể tu luyện hay không...

Đạm Đài Lăng Nguyệt biết Nhiếp Vân không muốn nuốt thứ tốt một mình, âm thầm gật đầu, khẽ cười một tiếng, thân thể mềm mại đi ra ngoài.

Thấy thái độ của nàng kiên quyết, Nhiếp Vân cũng không bắt buộc, lúc này khoanh chân ngồi dưới đất, chậm rãi mở ra Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền.

------oOo------

Chương 980: Quay trở lại tông môn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không hổ là võ kỹ Phật môn còn cường đại hơn Phong Lôi ma dực, vừa xem xét, lập tức bị tinh yếu trong đó mê hoặc.

Bộ quyền pháp này không có quá nhiều chiêu số, chỉ có ba chiêu, theo thứ tự là: Kim Cương Nộ Nhãn, Kim Cương Hàng Ma, Kim Cương Liệt Thiên.

Bằng vào tu vi hiện tại, miễn cưỡng có thể tu luyện chiêu thứ nhất, Kim Cương Nộ Nhãn!

- Tâm bình thản, yên tĩnh tiêu tan, thần tán không tụ, phiền não, dung hội, sinh tử...

Cẩn thận quan sát phương pháp tu luyện Kim Cương Nộ Nhãn, con mắt của Nhiếp Vân chậm rãi nhắm lại.

Phật môn chia căn nguyên làm chúng sinh phiền não thành bốn loại, là phiền não ma, bao hàm ma, tử ma, thiên tử ma!

Phật mở mắt nhìn, chính là muốn hàng phục chư ma, muốn tu luyện Kim Cương Nộ Nhãn thành công, đầu tiên phải hàng phục bốn loại ma trong nội tâm, Nhiếp Vân có kinh nghiệm tu luyện Kim Cương Lưu Ly Thể, tu luyện công pháp Phật môn khác dễ dàng hơn rất nhiều, rất nhanh liền lâm vào trạng thái tu luyện vô dục vô cầu.

- Nhanh như vậy liền triệt để lĩnh ngộ tinh yếu của bộ võ kỹ Phật môn này, so với cái gọi là thiên tài thì cường đại hơn nhiều lắm, không hổ là...

Thấy mình còn chưa đi ra đại điện, Nhiếp Vân liền đắm chìm trong tu luyện, tiến vào trạng thái minh ngộ, Đạm Đài Lăng Nguyệt khẽ cười một tiếng, trong mắt mang theo kiêu ngạo, bất quá lời còn chưa nói hết, đột nhiên thân thể chấn động, chẳng biết lúc nào, khóe miệng lần nữa tràn ra máu tươi.

- Gia gia quả nhiên không có lừa ta... Không thể động tâm đối với bất cứ chuyện gì...

Lau sạch máu tươi ở khóe miệng, ánh mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt thoáng một phát ảm đạm xuống, hừ nhẹ một tiếng, lộ ra phiền muộn cùng thất lạc nói không nên lời.

- … Ngưng Hồn phá kính, Kim Cương Nộ Nhãn chỉ là vì hàng ma, Bồ Tát chuyên chú từ bi, tuy chiêu này là quyền pháp, nhưng lại có công kích linh hồn rất mạnh, thì ra là thế, thì ra là thế!

Ngồi dưới đất không biết bao lâu, con mắt của Nhiếp Vân càng ngày càng sáng, đột nhiên nói lẩm bẩm, sau khi liên tục nói hai câu "thì ra là thế", đột nhiên liền đứng dậy, một quyền đánh về phía trước.

Không có âm bạo kịch liệt, không gian cũng không có bất kỳ chấn động, một đạo hào quang tối tăm lu mờ từ trên nắm tay bắn ra, đánh vào trên vách tường.

Vách tường cũng không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng bích hoạ màu sắc rực rỡ ở phía trên, lại nháy mắt biến thành màu xám, mất đi sáng bóng.

- Ha ha, đã luyện thành!

Tuy thoạt nhìn hiệu quả của chiêu quyền pháp này kém xa Ma Ha thần chưởng, nhưng Nhiếp Vân thân là tu luyện giả, biết rõ chiêu này đáng sợ, tuyệt đối vượt qua cái trước.

Bởi vì chiêu này là công kích linh hồn!

Một quyền đánh ra, cho dù Phá Không Cảnh sơ kỳ cũng không thể ngăn cản, khó lòng phòng bị!

- Luyện thành chiêu quyền pháp này, quả nhiên lại vận chuyển Phong Lôi ma dực, sẽ không để cho ta nhập ma nữa...

Luyện thành Bất Động Minh Vương Quyền, Nhiếp Vân cảm thụ

thoáng một phát, phát hiện lần nữa sử dụng Phong Lôi ma dực, sẽ không gây ra xung đột, liền cười ha ha.

Không thể không nói, bộ Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền này giống như vì hắn mà chế tạo, phù hợp nói không nên lời.

Tu luyện Phong Lôi ma dực cùng Linh Tê Luyện Thể Quyết, nếu như tìm không thấy công pháp phù hợp đối ứng, tu luyện võ kỹ, nhất định sẽ làm cho một bên chênh lệch, mà Bất Động Minh Vương Quyền này và Phong Lôi ma dực hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, để cho thực lực của mình lần nữa gia tăng.

Cho dù cảnh giới vẫn là Pháp Lực cảnh hậu kỳ, nhưng có được bộ quyền pháp này, sức chiến đấu lần nữa gia tăng lên không ít.

- Đã luyện thành? Vậy chúng ta trở về đi!

Đang đắm chìm trong hưng phấn, chợt nghe thanh âm của Đạm Đài Lăng Nguyệt vang lên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nữ hài lẳng lặng đứng ở bên cạnh, áo tơ trắng bày biện ra dáng người thon dài hấp dẫn, tựa như Cửu Thiên Huyền Nữ không dính hạt bụi.

Lúc này nàng đã đi dạo chung quanh một lần, không biết có tìm được đồ vật thích hợp không, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên.

Loại vui vẻ này rơi ở trong mắt Nhiếp Vân, lại để cho trong lòng của hắn run lên.

Không sai, là loại vui vẻ này, kiếp trước nàng chỉ cười qua đối với mình!

- Đi... A!

Dù trong lòng của hắn trầm tĩnh, nhưng đối mặt tràng cảnh như vẽ này, thanh âm vẫn có chút rung động.

Kiếp trước như mộng, kiếp này chẳng những có thể đoàn tụ, còn nhanh như vậy khôi phục đến cục diện trước kia, nằm ngoài dự đoán của hắn.

Vốn tưởng rằng lần nữa bắt được tâm hồn thiếu nữ, sẽ phí rất nhiều thời gian, hiện tại xem ra, nàng đối với mình đã có được tán thành nhất định.

Vèo! Vèo!

Trong nội tâm hưng phấn, theo sát sau lưng Đạm Đài Lăng Nguyệt bay ra ngoài.

Tu luyện Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền, lại phi hành ở trên núi đã không bị hạn chế. Nhiếp Vân dùng quyền ý tạo ra một không gian hình tròn bao khỏa hai người, rất nhanh đi về phía trước.

Mục đích tới nơi này chủ yếu là học tập võ kỹ Phật môn, hiện tại võ kỹ đến tay, tu luyện thành công, Phật môn chú ý thanh, tĩnh, không. Bản thân cũng không có bao nhiêu bảo vật, tìm một vòng không có phát hiện gì, nên không cần phải tiếp tục ở nơi này nữa.

Rất nhanh hai người lần nữa trở lại sơn cốc.

Thời điểm tới phi hành rất nhiều ngày, vô cùng phiền toái, lúc trở về liền đơn giản hơn nhiều, có thể trực tiếp sử dụng Truyền Tống Trận truyền tống.

Thời điểm hai người rời Hóa Vân tông, liền bố trí tốt hết thảy, lúc này bố trí thành trận pháp, biến mất khỏi tại chỗ, xuất hiện lần nữa, đã trở lại Hóa Vân thành.

Hóa Vân thành cùng trước kia không có bất đồng quá lớn, Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không ngừng, dùng Truyền Tống Trận đặc biệt, tiến nhập Ngoại Thế Giới.

Trở lại tông môn, Nhiếp Vân liền cáo biệt Đạm Đài Lăng Nguyệt, bay về phía ngọn núi của mình.

- Thấy không, cái kia chính là Vân Phong, hắn vậy mà trở về rồi?

- Ta còn tưởng rằng chạy thoát, rõ ràng dám trở về, cái này có trò

hay để nhìn...

- Gây ra động tĩnh lớn như vậy, đoán chừng sẽ xui xẻo...

Còn chưa tới trước ngọn núi, chợt nghe một hồi xì xào bàn tán, nghe đến mấy lời này, Nhiếp Vân biết rõ sự tình lần trước đã nháo lớn, lúc này cũng không ngừng lại, rất nhanh bay về phía ngọn núi.

Hiện tại cung điện của hắn trải qua những ngày này tu kiến, đã hoàn toàn kiến thành, nguy nga đường hoàng, khí thế phi phàm, bất quá chẳng biết tại sao, một bóng người cũng không có, hơn nữa có chút kiến trúc còn sụp đổ một bộ phận, xem bộ dáng, hẳn là bị người đánh sập không quá lâu, bởi vì rất nhiều địa phương đá vụn rơi lả tả, lộ ra dấu vết mới tinh.

------oOo------

Chương 981: Quay trở lại tông môn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân, Chấp Pháp đường cũng dám động thủ với người của Phong Vân Minh, quá không biết xấu hổ a!

Chứng kiến hết thảy, Nhiếp Vân không cần nghĩ cũng đoán được đại khái, sắc mặt âm trầm.

Mặc kệ đánh chết Tiêu Lăng, Cát Hoan hay đại náo Chấp Pháp đường, đều là mình làm, không liên quan gì đến Phong Vân Minh, Hóa Vân tông đường đường Phù Thiên đại lục đệ nhất tông môn, nếu như bởi vì chuyện này giận chó đánh mèo đệ tử hạch tâm khác, cũng quá không có đúng mực đi.

Chính bởi vì biết rõ điểm ấy, Nhiếp Vân mới an tâm ly khai, không lo lắng đám người Trúc Âm sẽ bị trách cứ, không nghĩ tới hết thảy không giống như hắn suy tính, nhìn tràng cảnh trước mắt, nhất định là có người qua quấy rối, thậm chí còn xảy ra chiến đấu quy mô không nhỏ!

Ở Hóa Vân tông phát sinh chiến đấu, ngoại trừ đệ tử Chấp Pháp đường, còn ai vào đây?

- Ân? Ở đằng kia!

Con mắt nheo lại, đột nhiên nhìn về phía một phương hướng.

Phương hướng này, có pháp lực nồng đậm phóng lên trời, tựa hồ có người ra tay, đúng là đại điện nghị sự cao lớn nhất của Phong Vân Minh.

Ngọn núi của Nhiếp Vân là tổng bộ của Phong Vân Minh, tu kiến rất nhiều cung điện, nghị sự điện, luyện võ điện, tu luyện điện... Cái gì cần có đều có!

Nghị sự điện đúng là địa phương trọng yếu nhất của Phong Vân Minh.

- Muốn chết!

Hô nhỏ một tiếng, ánh mắt Nhiếp Vân nheo lại, bay về phía nghị sự điện.

- Nhanh giao Vân Phong ra đây, sự kiên nhẫn của chúng ta có hạn, nếu không nói ra, ta sẽ dùng tội bao che tội phạm đưa các ngươi đến Chấp Pháp đường, cho các ngươi hối hận vì sống trên cõi đời này!

Bao Hưng đứng ở giữa điện, lạnh lùng nhìn mọi người Phong Vân Minh, ngữ khí âm trầm rét lạnh.

Vốn Chấp Pháp đường cố kỵ thể diện, không muốn động những đệ tử hạch tâm này, nhưng liên tiếp hơn mười ngày tìm không thấy Vân Phong, rốt cuộc kìm nén không được lao đến.

Vân Phong là minh chủ của Phong Vân Minh, vậy thì dùng Phong Vân Minh làm nơi đột phá, không tin tra không ra!

Sau lưng Bao Hưng là Đỗ Vân cùng một đám đệ tử Chấp Pháp đường, lúc này người của Phong Vân Minh bị bọn hắn vây ở trung

tâm, bọn người Trúc Âm thậm chí đã bị thương.

Số lượng thành viên của Phong Vân Minh đã vượt qua trăm người, nhưng mười ngày này bởi vì minh chủ đắc tội Chấp Pháp đường, rất nhiều người sợ hãi, hơn nữa người có ý chí châm ngòi ly gián, đại bộ phận đã thối lui ra khỏi liên minh.

Đối với chút ít lui minh này, Trúc Âm, Âu Dương Thế Hùng không có ngăn trở, nguy nan hiển chân tình, thời khắc mấu chốt có thể lưu lại, mới là hạch tâm của liên minh.

Hiện tại lưu lại chỉ có mười mấy người, tuy bị đệ tử chấp pháp làm cho chật vật không chịu nổi, nhưng mỗi người hai mắt mang theo hào quang sáng chói cùng quyết tâm kiên định, tựa hồ nguyện ý vì Phong Vân Minh trả giá, quyết không khuất phục!

- Chúng ta không biết minh chủ đi nơi nào, lúc hắn rời đi không nói tỉ mỉ với chúng ta!

Trúc Âm giải thích.

- Không biết? Xem ra miệng đúng là đủ cứng rắn, bất quá... Ta sẽ để cho ngươi ngoan ngoãn nói hắn đi nơi nào!

Sắc mặt của Bao Hưng âm trầm, tay phải trảo một cái, một chưởng ấn gào thét lao đến Trúc Âm.

- Ngươi...

Trúc Âm thấy hắn ra tay, song chưởng hợp lại nghênh qua, còn không có đụng phải chưởng ấn của hắn, đã cảm thấy ngực tê rần, bành… bay ngược ra ngoài, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

Tuy thực lực của hắn không thấp, nhưng so với nhân vật bài danh thứ sáu của Phá Không tiềm lực bảng, thì vẫn chênh lệch quá xa, căn bản không phải một cấp bậc.

PHỐC!

Một chiêu bị thương, cuồng phun máu tươi.

Răng rắc!

Trúc Âm ngã xuống đất, Bao Hưng mặt không biểu tình, đi tới trước mặt, mủi chân điểm một cái, dẫm lên cánh tay của hắn.

- Vân Phong ở đâu!

- Ta không biết, a...

Lời còn chưa nói hết, Trúc Âm cảm thấy toàn bộ cánh tay giòn vang, đã bị đối phương giẫm thành bột phấn.

- Các ngươi...

Chứng kiến thảm trạng của Trúc Âm, Âu Dương Thế Hùng chỉ cảm thấy một cổ nhiệt huyết vọt tới trong óc, hét lớn một tiếng, bất quá thanh âm còn không có chấm dứt, chỉ thấy trên mặt đau xót, hàm răng nhổ ra, khuôn mặt vặn vẹo, bay ngược ra ngoài, nằm trên mặt đất như một bãi bùn nhão.

Ra tay đúng là Đỗ Vân.

Đỗ Vân ở trên Phá Không tiềm lực bảng xếp hạng thứ tám, so với Cát Hưng còn cường đại hơn, mặc dù Âu Dương Thế Hùng là thiên tài, nhưng tuổi còn quá nhỏ, ngay cả một chiêu cũng đỡ không nổi.

- Không hiểu quy củ, chấp pháp đội chấp pháp, nào có phần các ngươi nói nhảm, còn dám xen vào, lão tử liền đánh nát miệng ngươi, để cho ngươi biết cái gì gọi là quy củ!

Một tát đánh bay Âu Dương Thế Hùng, Đỗ Vân hừ lạnh.

Hung hăng càn quấy cùng bá đạo!

- Ta khuyên ngươi nhanh nói ra hành tung Vân Phong! Bằng không thì, Vân Phong đối phó người của chúng ta như thế nào, ta liền đối phó các ngươi như thế đó!

Không nhìn tới cử động của Đỗ Vân, Bao Hưng chậm rãi đi tới

trước một cánh tay khác của Trúc Âm, trên mặt lộ ra dáng tươi cười u ám, lần nữa đạp mạnh.

Răng rắc! Răng rắc!

Lại một tiếng kêu thảm, một cánh tay khác của Trúc Âm cũng triệt để vỡ vụn.

Nếu chỉ là giẫm toái xương cốt, mặc dù đau đớn, Trúc Âm cũng sẽ không hô thảm như vậy, mấu chốt là thời điểm hắn giẫm xương cốt, còn dùng thủ pháp đặc thù tàn nhẫn, để cho đau đớn chui vào nội tâm, không cách nào ngăn cản.

Loại thủ đoạn này đúng là lúc Chấp Pháp đường thẩm vấn sử dụng, có thể làm cho đau đớn gia tăng gấp trăm lần, mặc dù là Nạp Hư cảnh cũng không chịu nổi.

- Ngươi giết ta đi...

Đau đớn kịch liệt bay thẳng nội tâm, Trúc Âm rốt cuộc không chịu nổi, rống to.

- Giết ngươi? Như vậy cũng quá tiện nghi a, ta muốn chậm rãi trừng phạt, để cho tất cả mọi người biết đắc tội Chấp Pháp đường chúng ta phải trả giá như thế nào, không phải một chó chết đạt được chút kỳ ngộ liền tự cho là đúng, khắp nơi cắn người có thể thừa nhận được!

Bao Hưng tràn đầy âm tàn nói.

- Chó chết cắn người khắp nơi? Ngươi chỉ chính là ta a?

Đột nhiên một âm thanh âm lạnh như băng vang lên, Nhiếp Vân từ ngoài điện đi vào.

- Minh chủ?

- Minh chủ quay trở lại rồi!

- Ta từng nói minh chủ sẽ không mặc kệ chúng ta đào tẩu!

- Minh chủ là anh hùng đỉnh thiên lập địa, ngay cả trưởng lão nội các cũng dám đánh, làm sao có thể đào tẩu... Ta một mực tin tưởng vững chắc hắn sẽ trở về!

Chứng kiến bóng người xuất hiện, mọi người xôn xao, hốc mắt của Âu Dương Thế Hùng cùng Trúc Âm càng đỏ lên.

------oOo------

Chương 982: 1 quyền đánh bay

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những ngày này bọn hắn thừa nhận áp lực thật sự quá lớn, tất cả mọi người nói Vân Phong là vì sợ hãi chạy án rồi, đối mặt loại đồn đãi này, bọn hắn cũng mê mang, hoài nghi, cuối cùng nhất lại giữ vững được, bây giờ thấy đồn đãi chỉ là hư giả, sao không hưng phấn, kích động?

- Ngươi chính là Vân Phong? Thoạt nhìn cũng không có gì đặc biệt a?

Chứng kiến biểu lộ của mọi người, Đỗ Vân đoán ra thiếu niên này là Vân Phong huyên náo Hóa Vân tông gà chó không yên, trên mặt lộ ra ý trào phúng, lạnh lùng nói.

- Không quản các ngươi là ai, lập tức buông Trúc Âm, cút ra ngoài cho ta!

Không để ý tới Đỗ Vân nói chuyện, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn Bao Hưng, ánh mắt lạnh như băng.

- Ngươi mò mẫm sao? Chẳng lẽ nhìn không ra chúng ta là đệ tử Chấp Pháp đường?

Thấy thiếu niên trực tiếp bỏ qua hắn, sắc mặt của Đỗ Vân đỏ lên, tức giận đến ngăn ở trước mặt Nhiếp Vân, ánh mắt lộ ra xem thường nồng đậm.

- Không phải nói ngươi, cút sang một bên!

Thấy thằng này ngăn ở trước mặt, bộ dáng cần ăn đòn, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, đánh ra một quyền!

- Ngươi... Muốn chết!

Đỗ Vân bất kể nói thế nào cũng là nhân vật xếp hạng thứ tám trên Phá Không tiềm lực bảng, hiện tại rõ ràng bị người bỏ qua như thế, tức giận đến khí huyết sung não, đồng dạng ra quyền đón chào.

Lựa chọn cùng Nhiếp Vân cứng đối cứng!

Đỗ Vân có ngoại hiệu là Quyền Vương, tạo nghệ quyền pháp ở trong hàng đệ tử hạch tâm của Hóa Vân tông, được cho gần phía trước nhất, tuy là chiêu số dưới tình huống vội vàng không kịp chuẩn bị, nhưng vừa ra tay liền cho thấy bản lĩnh hùng hậu, khí lưu khởi động, pháp lực tung hoành.

Lực lượng một quyền này ngưng mà không tán, thoạt nhìn đơn giản, trên thực tế lại tập trung lực lượng toàn thân ở một điểm phóng xuất ra, nếu như lực lượng của Nhiếp Vân không đủ, cứng rắng đụng như vậy, nhất định sẽ ăn thiệt thòi lớn.

- Tôm tép nhãi nhép!

Nhướng mày, Nhiếp Vân chả thèm để ý quyền của hắn mạnh như thế nào, lực lượng trên cánh tay đột nhiên phát ra.

Bành!

Hai quyền tương giao, sắc mặt Đỗ Vân đỏ lên, bay thẳng ra ngoài, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, cánh tay cắt thành từng đoạn.

- Cái gì? Cùng Đỗ Vân sư huynh so nắm đấm, vậy mà chấn vỡ tay hắn?

- Đỗ Vân sư huynh được xưng Quyền Vương, rõ ràng lại bị đả bại,

cái này... Thật là đệ tử hạch tâm tân tấn sao?

- Thật đáng sợ, khó trách dám hung hăng càn quấy như thế...

Thấy một màn như vậy, đệ tử chấp pháp khác đều rùng mình.

Những người này, đại bộ phận đều nghe nói qua Vân Phong, nhưng không tận mắt nhìn thấy, lúc này thấy Đỗ Vân dùng nắm đấm thành danh, bị đối phương cứng đối cứng, một quyền đánh thành bánh quai chèo, toàn bộ đều cảm thấy đầu óc chuyển không đến, có chút điên rồi.

Đỗ Vân từng tay không tấc sắt đánh nát Linh binh thượng phẩm, như vậy cũng thất bại, chẳng lẽ nắm đấm của đối phương có thể đánh toái Linh binh tuyệt phẩm sao?

- Rất tốt, có thể một quyền đả bại Đỗ Vân, xem ra ta có chút xem thường ngươi rồi!

Bao Hưng dẫm ở trên người Trúc Âm, chứng kiến gia hỏa tuổi không lớn trước mắt, một chiêu liền đả thương Đỗ Vân, ánh mắt híp lại, lộ ra lãnh ý âm hàn.

Đỗ Vân xếp thứ sáu trên Phá Không tiềm lực bảng, mặc dù là hắn, muốn đả bại cũng không phải sự tình dễ dàng, nhưng tiểu tử trước mắt này, nhẹ nhõm đả thương đối phương, đủ thấy thực lực mạnh, đã vượt ra khỏi đoán trước!

Cũng đúng, cũng chỉ có thực lực như thế, mới có thể đả thương bọn người Liêu Lương, uy phong bát diện, không kiêng nể gì cả.

- Vẫn là câu nói đó, thả Trúc Âm ra, lập tức cút!

Tiếp tục đi về trước một bước, Nhiếp Vân nhìn chằm chằm Bao Hưng.

- Thú vị, thú vị, ta còn là lần đầu tiên gặp được người còn kiêu ngạo hơn chấp pháp đội chúng ta, rất tốt, tiểu tử, ngươi rất giỏi! Bất quá, ta mặc kệ ngươi là ai, hiện tại cho ngươi hai lựa chọn, thứ nhất, tự mình mang lên hình cụ, cùng ta quay trở lại Chấp Pháp đường, tiếp

nhận thẩm vấn, ta có thể không ra tay, thứ hai, ta ra tay, mang ngươi và cả Phong Vân Minh đi! Lựa chọn thứ nhất, có thể bớt chút khổ sở, lựa chọn thứ hai, một khi có tổn thương gì, liền đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!

Ở trong tiếng hừ lạnh, Bao Hưng vung tay lên.

Rầm rầm!

Chấp pháp đệ tử ở phía sau hắn chứng kiến thủ thế, đồng thời lao đến, vây Nhiếp Vân ở trung tâm, lòng bàn tay từng người cầm một sợi Tỏa Hồn Liên.

Tỏa Hồn Liên lần này không giống trước kia, toàn thân vàng óng, đã đạt tới nửa bước tuyệt phẩm, uy lực so với trước kia mạnh hơn mấy lần.

Xem ra bọn hắn cũng biết Tỏa Hồn Liên bình thường vô dụng với thiếu niên trước mắt này, trực tiếp cầm tới loại tốt nhất.

Chính giữa Tỏa Hồn Liên là một ngọc bài đen kịt, phía trên lôi đình rậm rạp, mang theo khí tức âm hàn, chỉ cần khóa người lại, lôi đình chi lực cùng âm hàn chi khí trên ngọc bài sẽ kích phát ra, để cho người bị nhốt nhận hết tra tấn.

- Minh chủ, đây là Lôi Đình Chấp Pháp Liên đáng sợ nhất của Chấp Pháp đường, phía trên gia trì Long khí, một khi bị trói, cho dù là cường giả Phá Không Cảnh cũng trốn không thoát, ngàn vạn lần phải cẩn thận...

Thấy loại khóa sắt này, Âu Dương Thế Hùng biến sắc, vội vàng hô.

Tuy Lôi Đình Chấp Pháp Liên giống như Tỏa Hồn Liên, nhưng càng cường đại hơn, người bị trói chặt, chẳng những không cách nào đào tẩu, còn bị tra tấn, đã không phải là Linh binh bình thường, mà là hình cụ rồi.

- Muốn mang thứ này cho ta, sao ngươi không mang thử?

Thứ này, Nhiếp Vân tự nhiên nhận thức, bảo bối mà Hóa Vân tông

dùng để đối phó Yêu nhân, không nghĩ tới rõ ràng dùng để đối phó mình, trong lồng ngực có lửa giận thiêu đốt.

- Rượu mời không uống thích uống rượu phạt! Đã như vậy, đừng trách ta không khách khí!

- Bày trận!

Bao Hưng hét lớn một tiếng.

Rầm ào ào!

Nương theo thanh âm của hắn, đệ tử cầm Lôi Đình Chấp Pháp Liên trong tay chuyển động, giống như độc xà nhảy múa, như biến thành Du Long dài hẹp, giam cầm không gian xung quanh Nhiếp Vân.

- Hừ!

Không quản động tác của đối phương, quát lạnh một tiếng, dưới chân Nhiếp Vân đạp vài bước, nhận thức đúng một phương hướng, đột nhiên đánh ra một chưởng.

Ma Ha thần chưởng, Tinh Thần vô lượng!

Pháp lực cường đại hội tụ, hình thành một chưởng ấn, pháp lực ở trong chưởng ấn vận chuyển, phù hợp Thiên Địa tinh thần vận chuyển, mạnh mẽ đánh ra, mà phương hướng này, đúng là đệ tử có thực lực thấp nhất trong trận pháp.

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn, đệ tử thực lực thấp nhất kia còn chưa kịp bố trí tốt trận pháp, liền cảm thấy một cổ áp bách hít thở không thông mãnh liệt xông lại, ngực chùn xuống, máu tươi cấp tốc phun ra, thời gian nháy con mắt liền bị trọng thương.

------oOo------

Chương 983: Uy thế (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn trọng thương, cái gọi là trận pháp tương đương với bị phá giải, không còn tác dụng gì.

Kiếp trước thân là lão ngoan đồng của Hóa Vân tông, đối với tình huống của Lôi Đình Chấp Pháp Liên cùng với bày trận vây công là biết nhất thanh nhị sở, minh bạch phá trận như thế nào, lúc này khẽ động, dễ như trở bàn tay, không cần tốn nhiều sức.

- Ngươi cút ngay cho ta!

Phá vỡ vây quanh, vận chuyển Tật Phong Huyền Thiên Bộ, Nhiếp Vân bắn tới, đi đến trước mặt Bao Hưng, ngón tay điểm một cái.

Trúc Âm ở trên tay đối phương, Nhiếp Vân không dám sử dụng công kích uy lực quá lớn, bất quá một chỉ này cũng ẩn chứa toàn bộ lực lượng của hắn, pháp lực cấp tốc xoay tròn, để cho đầu ngón tay của hắn phảng phất như xuất hiện lỗ đen.

- Đáng giận!

Bao Hưng không nghĩ tới thiếu niên trước mắt này có thủ đoạn như thế, có thể nhìn ra chỗ thiếu hụt của trận pháp, một chiêu phá giải, sắc mặt âm trầm, cũng không kịp trốn tránh, năm ngón tay như móc câu, cấp tốc chộp tới.

Chiêu này của hắn gọi là Ưng Câu Thủ, tuy không phải võ kỹ Vô Thượng, nhưng ở trong võ kỹ Chí Tôn lại cực kỳ cao minh, chỉ lực mạnh mẽ, phối hợp pháp lực hùng hậu, lực lượng gào thét, uy thế kinh người.

- Phá...

Mặc kệ Ưng Câu Thủ của hắn uy lực như thế nào, hai mắt Nhiếp Vân nheo lại, liên tục đâm ba chỉ.

Oanh! Oanh! Oanh!

Ba chỉ này mỗi một chỉ đều mang theo lực lượng đâm thủng kim thạch, tựa như núi lớn đánh tới, Bao Hưng liên tục bị ba đạo lực lượng va chạm, bàn tay bị đau, Ưng Câu Thủ có chút co rụt, sắc mặt khó coi, dưới chân đăng đăng đăng… lui về phía sau, thối lui ra sau hơn mười thước.

- Không có ý tứ, liên lụy ngươi chịu khổ!

Ba chỉ đánh lui Bao Hưng, Nhiếp Vân cũng không đuổi theo, xoay người vịn Trúc Âm lên, bàn tay trảo một cái, một đạo Trị Liệu chi khí tuôn ra, tiến vào trong cơ thể hắn, hỗ trợ khôi phục thương thế.

- Lão đại...

Chứng kiến Vân Phong không sợ hãi đào tẩu như trong truyền thuyết, hơn nữa vừa đến liền xoay chuyển cục diện, cứu mình ra, còn không tiếc hao phí lực lượng giúp mình khôi phục thương thế, con mắt của Trúc Âm lần nữa đỏ lên, nội tâm cực kỳ cảm động...

Có lão đại như vậy, cho dù vì hắn chết, cũng đáng!

Nhiếp Vân cũng không biết trong nội tâm Trúc Âm suy nghĩ, Trị Liệu chi khí vận chuyển, mấy hơi thở liền khôi phục thương thế trên người hắn, tay đứt cũng sinh ra lại.

Trị Liệu chi khí trị liệu cho người thực lực cao hơn mình, phiền toái không nhỏ, nhưng thực lực của Trúc Âm kém xa hắn, trị liệu liền vô cùng đơn giản.

Trị liệu xong Trúc Âm cùng Âu Dương Thế Hùng, Nhiếp Vân đi tới trước mặt đám người Phong Vân Minh bị các đệ tử chấp pháp vây quanh, hai tay chấn động.

Đăng đăng đăng đăng!

Hơn mười đệ tử chấp pháp vây quanh cảm thấy một cổ lực lượng ngập trời đập vào mặt, mỗi người kìm lòng không được lui về phía sau mấy bước, nhìn nhau hoảng sợ.

Những đệ tử chấp pháp như bọn hắn, thực lực kém cỏi nhất cũng đã đạt tới Nạp Hư cảnh trung kỳ, mặc dù không có liên thủ tạo thành trận pháp, nhưng mười Nạp Hư cảnh vây quanh, tất nhiên sẽ tạo thành một loại lực lượng đặc thù, cổ lực lượng này ngưng tụ tựa như một mặt tường không thể phá hủy.

Chính bởi vì như thế, mặc dù người Phong Vân Minh nhân số nhiều hơn, như trước không cách nào giãy giụa, ngoan ngoãn bị nhốt ở trong đó.

Mặt tường lợi hại như thế, lúc này bị Vân Phong tùy tiện vung tay liền phá vỡ, để cho mọi người đồng thời lui về phía sau... lực lượng này nên mạnh bao nhiêu?

Cho dù Phá Không Cảnh sơ kỳ cũng không có loại thực lực này a!

Đáng sợ!

Khó trách dám hung hăng càn quấy như thế, dám đối nghịch Chấp Pháp đường, có được loại thực lực này, hoàn toàn chính xác rất đáng sợ!

Đánh lui đệ tử chấp pháp, cứu người Phong Vân Minh ra, để cho bọn hắn tạm thời đứng ở một bên, Nhiếp Vân thì quay người đi tới chỗ ngồi giữa đại sảnh, ngồi xuống.

- Chấp pháp đội các ngươi, quấy rối ở Phong Vân Minh ta, đả thương người của ta, không hiểu quy củ, xem kỷ luật như không, bây giờ nói vấn đề bồi thường đi!

Nhiếp Vân nhìn về phía đám người Chấp Pháp đường, nhàn nhạt nói.

Thực lực của hắn bây giờ ngay cả Phá Không Cảnh sơ kỳ cũng không sợ, sao lại sợ mấy đệ tử Chấp Pháp đường bình thường, dù có hai cái đã đạt đến thứ sáu, thứ tám trên Phá Không tiềm lực bảng, nhưng ở trước mặt hắn, cái gì cũng không tính.

- Chúng ta không hiểu quy củ? Xem kỷ luật như không? Ha ha! Ngươi rất tốt, lá gan thật đúng là không nhỏ, ngươi sẽ không thực

cho rằng, nơi này là thiên hạ của ngươi chứ!

Không nghĩ tới Nhiếp Vân sẽ nói ra loại lời này, Bao Hưng giận quá thành cười.

- Ngươi điên sao?

- Chúng ta là đệ tử Chấp Pháp đường, không bắt ngươi bồi thường đã không tệ rồi, lại còn dám bắt chúng ta bồi thường, thật sự là không biết tốt xấu!

- Thái Thượng trưởng lão Lô Khiếu tự mình ban bố lệnh bắt, ngươi chẳng những phản kháng, còn dám bắt chúng ta bồi thường, đầu óc không có bệnh chứ!

Chẳng những Bao Hưng nở nụ cười, đệ tử chấp pháp khác cũng cười rộ lên, như nghe được chuyện cười.

Mặc dù biết thực lực của Vân Phong này rất mạnh, nhưng từ xưa tới nay chỉ có đệ tử Chấp Pháp đường bọn hắn khi dễ người khác, để cho người khác bồi thường, bắt bọn hắn bồi thường, còn là lần đầu tiên nghe nói!

Lại nói, bọn hắn cũng không tin, bằng vào lực lượng của Vân Phong này, có thể đả bại tất cả mọi người bọn hắn!

Cho dù lực lượng của hắn đầy đủ, pháp lực cũng không có nhiều như vậy a!

Pháp lực dạng gì duy trì lực lượng dạng đó, thật muốn động thủ với nhiều người như vậy, bị thua nhất định là hắn!

- Điên?

- Đúng vậy, cho dù thực lực của ngươi mạnh, ta cũng không nhất định là đối thủ, nhưng một người pháp lực có hạn, ta không tin ngươi có thể đả bại toàn bộ chúng ta! Hơn nữa chớ quên, đây là Hóa Vân tông, Chấp Pháp đường chúng ta đại biểu cho tông môn, động thủ với chúng ta, chẳng khác nào không tuân thủ môn quy, đối nghịch với môn phái!

Bao Hưng cười lạnh, sắc mặt dữ tợn.

- Lập tức quỳ xuống nhận lầm, ngoan ngoãn theo chúng ta đi, chuyện ngày hôm nay, còn có thể tha thứ, bằng không thì, hôm nay tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ, chẳng những ngươi chết, những thành viên Phong Vân Minh này cũng phải chết!

- Các ngươi đã không biết phân biệt, ta liền cho các ngươi biết, Phong Vân Minh ta, không phải địa phương muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, mặc kệ ngươi là chấp pháp đội, hay cái gì cũng như vậy!

Thấy những người này căn bản không có ý tứ bồi thường, Nhiếp Vân từ trên chỗ ngồi đi xuống.

Dù sao mâu thuẫn đã thành, cho dù chịu thua đối phương cũng không có khả năng buông tha, lại nói hắn cũng không có ý định chịu thua.

------oOo------

Chương 984: Uy thế (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngươi không phải hung hăng càn quấy sao? Ta liền đánh ngươi hung hăng càn quấy không nổi, không phải trang bức sao? Ta sẽ đánh ngươi không cách nào trang bức được nữa!

Đi xuống chỗ ngồi, vận chuyển Tật Phong Huyền Thiên Bộ, hóa thành một đạo lưu quang, lập tức xuất hiện ở trước mặt Bao Hưng, Nhiếp Vân đánh ra một chưởng.

- Mọi người cùng nhau động thủ!

Biết rõ thực lực của thiếu niên này chỉ bằng vào mình không cách nào chống lại, Bao Hưng thét dài một tiếng, một quyền nghênh tiếp.

Mới vừa rồi Đỗ Vân bị chấn vỡ cánh tay, lúc này cũng lao đến, đá

ra một cước.

Hai người một cái bài danh thứ sáu, một cái thứ tám, liên thủ đánh ra, phối hợp không chê vào đâu được, pháp lực hùng hậu như tạo thành một Cự Long dữ tợn, gào thét cắn tới Nhiếp Vân.

Bọn hắn phối hợp hiển nhiên thông thuận hơn Cát Hoan, Tiêu Lăng nhiều, liên hợp hình thành lực lượng Cự Long, so với một mình công kích thì cường đại hơn gấp bội, mặc dù Phá Không Cảnh sơ kỳ đụng với, chỉ sợ cũng phải nhượng bộ lui binh.

- Đồng loạt ra tay!

Hai người bọn họ động thủ, đệ tử Chấp Pháp đường khác cũng không nghỉ ngơi, nhao nhao đánh ra công kích mạnh nhất của mình.

Trong nháy mắt pháp lực như mưa, lực lượng như nước thủy triều, lực lượng khổng lồ tràn ngập toàn bộ đại điện.

- Bảo hộ minh chủ!

Bọn hắn ra tay, bọn người Trúc Âm cũng không cam chịu lạc hậu, bất quá còn không có nhúc nhích, đã bị Nhiếp Vân ngăn cản.

- Mấy tôm tép nhãi nhép mà thôi, còn không cần các ngươi, phá cho ta!

Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, ngăn ở trước mặt bọn người Trúc Âm, hai tay tựa như Hỗn Nguyên Thái Cực, tay trái là quyền, tay phải là chưởng.

Kim Cương Nộ Nhãn, Tinh Thần vô lượng!

Kim Cương Nộ Nhãn, trong quyền ý mang theo khí tức diệt ma, trảm ma, giết ma của Phật môn. Tinh Thần là hình ảnh Thiên Đạo vận chuyển, to lớn uyên bác! Tuyệt chiêu linh hồn cường đại, cùng pháp lực nồng hậu dày đặc công kích, hai cái giao hội lập tức ngưng tụ, vọt tới Cự Long dữ tợn kia.

Oanh! Oanh! Oanh!

Bao Hưng, Đỗ Vân hình thành Cự Long cùng đệ tử khác đánh ra pháp lực, bị một quyền một chưởng đánh trúng, lập tức lăn lộn rớt xuống, lần nữa hóa thành từng đoàn linh khí, triệt để tiêu tán.

PHỐC! PHỐC! PHỐC!

Bọn người Bao Hưng, Đỗ Vân cuồng phun máu tươi, từng người lui về phía sau, vốn tự nhận tất thắng, dần dần bị sợ hãi thay thế, cả đám toàn thân run rẩy, như thấy được một quái vật chưa bao giờ thấy qua.

Bọn hắn nằm mộng cũng không nghĩ đến, đệ tử hạch tâm trước mắt này, một ngày cũng không có tiếp nhận qua Hóa Vân tông truyền nghệ, vậy mà có được pháp lực hùng hậu như thế, mạnh lực lượng hung hãn như thế, một quyền một chưởng liền đả bại bọn họ liên thủ!

Loại thực lực này tuyệt đối có thể khiêu chiến Top 3 của Phá Không tiềm lực bảng, thậm chí có thể tranh đoạt trước hai rồi.

- Ma Ha thần chưởng cùng Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền quả nhiên có thể dung hợp!

Nhìn thấy thoáng một phát liền đánh lui đám đông, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, âm thầm gật đầu.

Trên đường về, hắn liền suy nghĩ phải chăng có thể dung hợp hai chiêu này, dù sao một cái chủ công linh hồn, một cái chủ công vật lý, lẫn nhau không liên lụy.

Lúc này thí nghiệm thoáng một phát, chẳng những có thể, còn có thể làm cho hai chiêu càng tăng thêm sức mạnh, uy lực càng hơn!

Hai chiêu dung hợp sinh ra lực công kích thậm chí đã vượt qua Vô Thượng đại kiếm thuật!

Cũng không phải nói uy lực của Vô Thượng đại kiếm thuật không được, mà là bất luận Ma Ha thần chưởng hay Bất Động Minh

Vương Quyền, từng cái đều là tuyệt chiêu không kém, hai hai điệp gia, uy lực tự nhiên càng mạnh hơn nữa!

- Nếu như có thể dung hợp cả ba chiêu, uy lực mới càng đáng sợ!

Một ý niệm ở trong đầu lóe lên rồi biến mất, Nhiếp Vân lắc đầu, biết bây giờ không phải thời điểm cân nhắc những thứ này, nhìn về phía bọn người Bao Hưng trước mắt.

- Lập tức xin lỗi, bồi thường, ta cho các ngươi ly khai, nếu không, các ngươi cũng đừng nghĩ đi nữa, ta sẽ treo các ngươi ở trên cây, để cho tất cả mọi người biết rõ, đắc tội Phong Vân Minh ta phải trả giá như thế nào!

Một quyền một chưởng đánh lui đám đông, uy thế của Nhiếp Vân đã thành, hai tay chắp sau lưng, nhìn quanh một vòng, tuy ngôn ngữ không quá kịch liệt, nhưng không giận tự uy.

Rầm rầm!

Nghe được hắn nói, kể cả Bao Hưng, tất cả đệ tử chấp pháp đều run lên, nhịn không được lui về phía sau hai bước.

Chỉ một câu liền để cho nhiều đệ tử chấp pháp hay làm mưa làm gió lui về phía sau, không thể không nói, vừa rồi Nhiếp Vân bày ra thực lực đã để bọn hắn sợ hãi!

Lực lượng một người đánh bại mười đệ tử đồng cấp thậm chí cao cấp liên thủ, đây không phải thiên tài có thể hình dung rồi, tuyệt đối là yêu nghiệt trong yêu nghiệt!

Đối với những đệ tử chấp pháp này sợ hãi, người của Phong Vân Minh thì lộ ra lửa nóng cùng sùng bái.

Minh chủ cường đại, đại biểu cho địa vị cùng thân phận của liên minh, có minh chủ lợi hại như thế, về sau Phong Vân Minh tất nhiên sẽ ở Hóa Vân tông phong sinh thủy khởi, trở thành tồn tại Cự Vô Phách chính thức!

- Như thế nào? Không muốn bồi thường?

Nhiếp Vân nhướng mày, đi về phía trước một bước.

Rầm rầm!

Hắn tiến thêm một bước, bọn người Bao Hưng lần nữa lui về phía sau một bước, thậm chí còn có một đệ tử chấp pháp bởi vì bối rối mà vấp ngã xuống đất.

Có thể làm cho cường giả Nạp Hư cảnh bối rối đến đi đường trượt chân, tất cả mọi người đều hoảng sợ.

- Bồi thường... Tốt, ta đồng ý!

Không biết qua bao lâu, Bao Hưng cắn răng nói.

Tuy hắn không muốn, nhưng thực lực của đối phương thật quá mạnh mẽ, thực muốn động thủ, nhóm người mình khẳng định không cách nào chạy thoát, thật giống như Thiết Hợp lúc trước, treo ở trên cây, thể diện gì cũng bị mất!

Về phần hắn có thể cố kỵ nhóm người mình là đệ tử chấp pháp, không hạ sát thủ hay không...

Nếu như hắn thực cố kỵ mà nói, cũng sẽ không làm ra động tĩnh lớn như vậy rồi!

Gia hỏa trước mắt này, là nhân vật không sợ trời không sợ đất, căn bản không biết cái gì gọi là sợ hãi, cái gì gọi là cố kỵ!

Cùng lắm thì nhẫn nhất thời, một khi Lô Khiếu trưởng lão tự thân xuất mã, chính là thời điểm đối phương không may! Đến lúc đó hoàn toàn có thể lấy lại cả vốn lẫn lời!

- 100 vạn công huân!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Thứ trọng yếu nhất của Hóa Vân tông là điểm cống hiến, có thể hối đoái công pháp bí tịch, các loại bảo vật…

- 100 vạn? Ngươi...

Nghe được Nhiếp Vân nói, sắc mặt bọn người Bao Hưng trở nên cực kỳ khó coi.

------oOo------

Chương 985: Lô Khiếu xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

100 vạn công huân, bất luận đối với người nào cũng là một thiên văn số tự, có thể hối đoái sáu, bảy kiện Linh binh tuyệt phẩm, nhiều cống hiến như vậy, mặc dù Bao Hưng thân là nhân vật trọng yếu nhất của chấp pháp đội, cũng cầm không ra.

- Bao Hưng, đừng nghe hắn cố làm ra vẻ, vừa rồi chiêu đó, khẳng định tiêu hao toàn bộ pháp lực, cố ý giả trang cường thế, che dấu tai mắt mà thôi!

Đột nhiên, sắc mặt Đỗ Vân dữ tợn rống to một tiếng.

Nghe được Đỗ Vân gầm rú, đệ tử chấp pháp nguyên bản có chút sợ hãi, lập tức khả nghi....

Cũng khó trách bọn hắn nghi hoặc, Khí Hải của mỗi người lớn nhỏ đều có trình độ nhất định, vừa rồi một chiêu đánh bại mọi người liên hợp, bộc phát ra pháp lực mạnh, cho dù Cảnh Hồng dùng Khí Hải hùng hậu nổi tiếng, chỉ sợ cũng tiêu hao sạch sẽ pháp lực, không có năng lực chiến đấu lần thứ hai!

Chẳng lẽ pháp lực của Vân Phong này còn muốn hùng hậu hơn Cảnh Hồng? Đây không có khả năng a...

Trình độ yêu nghiệt của Cảnh Hồng, đã vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người, từ nhiều năm chiếm cứ Phá Không tiềm lực bảng đệ nhất vị có thể nhìn ra một ít, nghe nói hắn đã sớm có thể đột phá Phá Không Cảnh, một mực không đột phá, là vì tu luyện công pháp

nào đó không có đạt đến đại viên mãn, một khi thành công, tuyệt đối sẽ nhất phi trùng thiên, đừng nói Phá Không Cảnh sơ kỳ, trực tiếp đạt tới trung kỳ, hậu kỳ cũng có thể!

Chính bởi vì yêu nghiệt như thế, tuy mọi người biết Vân Phong trước mắt này thực lực mạnh, nhưng như cũ cảm thấy không thể nào là đối thủ của Cảnh Hồng.

Cho nên, sự tình Cảnh Hồng không thể làm, hắn cũng khẳng định không có khả năng làm được, cân nhắc như vậy, liền cảm thấy Đỗ Vân nói không sai, có lẽ bây giờ cường thế chỉ là cố làm ra vẻ!

- Cố làm ra vẻ? Xem ra không để cho các ngươi chút nhan sắc nhìn xem, liền không biết cái gì gọi là hối hận rồi!

Nhiếp Vân không biết mọi người lấy mình so với Cảnh Hồng, lập tức cười lạnh một tiếng, người cũng bất động, chỉ lăng không trảo một cái.

Chiêu này cũng không phải hắn tùy tiện sáng chế, mà là kiếp trước học được ở trong tay một cường giả Yêu nhân, gọi là Cầm Long Thủ, nghe nói trảo một cái, Long cũng có thể bị bắt.

Đương nhiên có thể bắt được Long nhất định là khoa trương, nhưng ít ra nói rõ chiêu này uy lực rất mạnh.

Ầm ầm!

Không gian bị hắn trảo một cái vỡ ra khe hở, một bàn tay tựa như long trảo hung hăng niết về phía Đỗ Vân.

- Không có khả năng... sao ngươi còn sẽ có pháp lực hùng hậu như thế...

Chứng kiến chiêu Cầm Long Thủ này, Đỗ Vân thiếu chút nữa bị tươi sống hù chết.

Hắn cho rằng pháp lực của Vân Phong đã khô kiệt, lời nói mới rồi ngữ chỉ là giả vờ giả vịt, hiện tại xem ra căn bản không phải như vậy.

Tuy chiêu này hắn không biết tên gọi là gì, nhưng chỉ từ uy thế có thể nhìn ra, loại tuyệt chiêu uy lực vô cùng này, hoàn toàn dựa vào pháp lực hùng hậu ủng hộ, không có pháp lực, một chút tác dụng cũng không có.

- Không có gì không có khả năng cả, tới a!

Không để ý tới hắn nói nhảm, Cầm Long Thủ bao phủ Đỗ Vân, chộp vào lòng bàn tay, kéo qua.

- Mọi người cùng nhau động thủ, chết đi cho ta...

Dù sao Đỗ Vân cũng là thiên tài, bị một chiêu bắt lấy, trên mặt chợt lóe lên bối rối, lòng bàn tay đột nhiên nhiều ra một thanh dao găm hàn mang lóng lánh, mượn nhờ lực lượng của Nhiếp Vân, đột nhiên đâm qua.

Lần này nắm bắt thời cơ vô cùng chuẩn, nhìn đúng thời điểm lực lượng của Nhiếp Vân lôi kéo, không cách nào tránh né, làm cho người khó lòng phòng bị!

- Động thủ!

Chứng kiến động tác của Đỗ Vân, trong mắt Bao Hưng cũng hiện lên hận ý, đột nhiên làm khó dễ.

Nương theo động tác của hắn, đệ tử chấp pháp còn lại lần nữa liên thủ công kích.

- Muốn chết!

Nhiếp Vân không nghĩ đến Bao Hưng này, biết rõ ràng thực lực của mình còn dám như thế, lửa giận dâng lên.

Trước kia bởi vì cảm thấy bọn họ đều là đệ tử chấp pháp, không muốn huyên náo sự tình quá lớn, cho nên một mực không có hạ sát thủ, hiện tại xem ra, những người này không biết phân biệt, không tàn nhẫn một chút, sẽ giống như châu chấu, luôn thích nhảy đáp.

Đã như vậy, vậy thì cho bọn hắn một giáo huấn cả đời khó quên!

Đối với dao găm của Đỗ Vân đâm tới, cũng không né tránh, ngón tay trực tiếp điểm ra.

Đùng!

Linh binh tuyệt phẩm vô cùng sắc bén, cùng đầu ngón tay của hắn va chạm, chỉ nghe tiếng giòn vang, đã bị nhấn thành mảnh vỡ, đồng thời thân thể nhoáng một cái, trượt vài bước ở trên không trung, năm ngón tay mở ra, trong giây lát, một cổ pháp lực hùng hậu như núi cao hạ xuống.

Tuy chiêu này như cũ là Tinh Thần vô lượng, nhưng hắn hơi chút cải biến, chuyển biến thành xu thế đại địa uy áp.

Cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt trao đổi tâm đắc, hắn đối với võ học đã có nhận thức mới, các loại chiêu số liên hợp thi triển, càng thêm mượt mà như ý, cho dù chiêu này không có lực phá hoại như Ma Ha thần chưởng, nhưng áp lực dày đặc, ngay cả Phá Không Cảnh sơ kỳ cũng không thể phản kháng!

Ầm ầm!

Chưởng lực chậm rãi rơi xuống, bọn người Bao Hưng cảm giác giống như Thiên Địa sụp đổ, cốt cách toàn thân không bị khống chế loạn hưởng, đầu gối mềm nhũn, đồng loạt quỳ trên mặt đất.

Đỗ Vân càng dính sát trên mặt đất, giống như bánh thịt.

- A...

Đường đường đệ tử chấp pháp, đồng thời quỳ rạp xuống đất, bọn người Bao Hưng cảm thấy tôn nghiêm quét rác, hai mắt đỏ thẫm.

Vừa rồi đều cho rằng gia hỏa trước mắt đã tiêu hao hết pháp lực, hiện tại xem ra, loại ý nghĩ này là buồn cười cỡ nào!

Ở nơi nào là không có pháp lực, pháp lực mạnh quả thực không

thể tưởng tượng nổi!

- Ừng ực!

Đám người Chấp pháp đội tôn nghiêm mất sạch, bọn người Trúc Âm thì nuốt nước bọt, cả đám đứng tại nguyên chỗ như hóa đá.

Những đệ tử chấp pháp này, thực lực đều không kém gì bọn hắn, Bao Hưng, Đỗ Vân càng cường đại đến cực điểm, xếp hạng thứ sáu, thứ tám trên Phá Không Cảnh tiềm lực bảng, cường giả loại này, ném ra ngoài tuyệt đối có thể quấy phong vân, ở Phù Thiên đại lục xông ra thanh danh thật lớn, nhưng bọn hắn liên thủ thậm chí ngay cả một chiêu của minh chủ cũng không tiếp được, toàn bộ quỳ rạp xuống đất, cái này...

Trong nội tâm không thể tin được, tràng cảnh trước mắt lại chân thật đáng tin, không biết đã qua bao lâu, bọn người Trúc Âm mới bất đắc dĩ tiếp nhận... thực lực của minh chủ bọn hắn, hoàn toàn chính xác đã vượt ra khỏi tưởng tượng, đạt đến tình trạng mà bọn hắn không thể hiểu được!

- Các ngươi đã không biết tốt xấu, hiện tại xem ra chỉ có thể giống như trước đây rồi...

Ngăn chặn đám đông, Nhiếp Vân từ không trung rơi xuống, đi tới trước mặt Đỗ Vân cùng Bao Hưng.

------oOo------

Chương 986: Chạy trối chết (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chúng ta nguyện ý giao bồi thường...

Thấy Nhiếp Vân đi tới trước mặt, Bao Hưng run lên, sợ hắn làm ra chuyện gì, vội vàng nói.

- Hiện tại muốn giao bồi thường, đã muộn!

Không để ý tới hắn nói, bàn tay của Nhiếp Vân nhoáng một cái, liền nắm cổ của hắn, nhấc hắn lên.

- Hiện tại ta muốn cắt đứt tứ chi của các ngươi, sau đó treo ở trên cây, để cho mọi người biết, dám đắc tội Phong Vân Minh chúng ta, trước tiên phải nhìn thực lực của mình như thế nào đã!

Đệ tử Chấp Pháp đường thì đã làm sao? Đánh rắn đánh dập đầu, bằng không thì khẳng định còn có thể cắn người, dù sao cũng đã kết thù, hận nữa cũng không sao cả.

- Ngươi... Ngươi dám, ta là phó đường chủ của Chấp Pháp đường, ngươi gọt sạch tứ chi của ta, chẳng khác nào đánh thể diện của Lô Khiếu trưởng lão, hắn sẽ không bỏ qua ngươi...

Chứng kiến ánh mắt của thiếu niên âm trầm, Bao Hưng vội vàng hô.

Bất quá tiếng la còn không có chấm dứt, liền kêu thảm một tiếng, tay phải máu tươi chảy đầm đìa, đã bị cắt đứt.

- Thật lớn gan chó! Buông cho ta!

Vừa cắt đứt cánh tay của Bao Hưng, chợt nghe một tiếng rống to kịch liệt, lập tức một cổ pháp lực cuồng bạo tới cực điểm đột nhiên vọt tới, nhoáng một cái tránh thoát pháp lực trùng kích, mà nghị sự điện ở dưới lực lượng này trùng kích, liền ầm ầm sụp đổ.

Lập tức, một lão giả Phá Không Cảnh sơ kỳ đột ngột xuất hiện ở giữa không trung, trên mặt lộ ra tức giận đậm đặc.

Người tới là một lão giả râu tóc trắng noãn, đôi mắt tam giác lóe ra hào quang âm tàn, bận áo bào xanh, tay chân vừa thô vừa to, vừa xuất hiện liền để lộ ra năng lực lĩnh ngộ đối với không gian.

Dĩ nhiên là Phá Không Cảnh sơ kỳ đỉnh phong!

Lão giả một kích không trúng, liền từ không trung rơi xuống, chứng kiến bọn người Bao Hưng quỳ trên mặt đất, râu ria tức giận đến

loạn chiến, trên mặt sinh ra một tia ửng hồng không khỏe mạnh.

Những người này đều là thuộc hạ của hắn, hiện tại quỳ rạp xuống đất, tương đương hung hăng đánh mặt của hắn.

- Thái Thượng trưởng lão?

- Phá Không Cảnh Thái Thượng trưởng lão?

Tuy không biết người này tên gọi là gì, nhưng chứng kiến thực lực của hắn, bọn người Trúc Âm đều run lên, từ sâu trong nội tâm cảm nhận được sợ hãi.

Hóa Vân tông Tứ đại Vô Thượng trưởng lão cùng tông chủ đều không có mặt, Thái Thượng trưởng lão liền là lớn nhất, hiện tại rõ ràng kinh động đến người như vậy, còn có thể may mắn thoát khỏi sao?

Nghĩ vậy, con mắt của mọi người đồng loạt rơi vào trên người minh chủ, chỉ thấy minh chủ một bộ không thèm quan tâm, tựa hồ sớm đã biết rõ người này sẽ tới, trên mặt không có chút ngoài ý muốn nào.

Loại vẻ mặt này, để cho bọn người Trúc Âm hơi chút an tâm.

- Lô trưởng lão, là Lô trưởng lão! Trưởng lão cứu ta, Vân Phong này không biết phân biệt, tội ác tày trời, phải lập tức giết chết... A!

Không giống bọn người Trúc Âm sợ hãi, Bao Hưng thấy lão giả đến con mắt liền sáng ngời, lên tiếng rống to, bất quá lời còn chưa nói hết, lần nữa kêu thảm một tiếng, cánh tay còn lại đã bị Nhiếp Vân gọt xuống.

Yên tĩnh!

Tất cả mọi người lần nữa yên tĩnh lại.

Vô luận đệ tử Chấp Pháp đường hay bọn người Trúc Âm, đều cho rằng Thái Thượng trưởng lão tự mình xuất hiện, thiếu niên ở trước mắt sẽ thu liễm, thậm chí hạ thấp tư thái, lại không nghĩ rằng, hắn

dùng thái độ càng thêm hung hăng càn quấy, đáp lại hết thảy!

Đang ở trước mặt Thái Thượng trưởng lão, chém cánh tay của Chấp Pháp đường phó đường chủ, tương đương đánh mặt Thái Thượng trưởng lão, khiêu chiến uy nghiêm của hắn!

Làm như vậy, tương đương thoáng một phát kích phát mâu thuẫn đến trình độ không thể điều hòa.

- Rất tốt!

Da mặt lão giả co rúm, sắc mặt dữ tợn.

- Ngươi gọi Vân Phong đúng không, thân là đệ tử hạch tâm tân tấn, rõ ràng không tuân thủ môn quy, phát rồ, tùy ý giết chóc, tội ác tày trời, hiện tại ta muốn đích thân xử quyết ngươi, dùng chính môn phong!

Người đến đúng là Thái Thượng trưởng lão Lô Khiếu, Nhiếp Vân vừa xuất hiện đã có người thông tri hắn, vừa đến liền chứng kiến thuộc hạ quỳ rạp xuống đất, thiếu chút nữa không có tươi sống tức chết, cũng nhịn không được nữa, trực tiếp ra tay.

- Tùy ý giết chóc? Tội ác tày trời? Lão tử giáo huấn cường đạo chạy đến trong nhà của ta thoáng một phát là tội ác tày trời, lão đầu, ngươi là mắt mù, hay đầu óc có vấn đề?

Nghe được hắn tùy ý tăng thêm tội danh, con mắt của Nhiếp Vân trợn tròn.

- Cái gì?

- Mắng Thái Thượng trưởng lão mắt mù?

- Má ơi, điên rồi...

Nghe được Nhiếp Vân nói, đệ tử chấp pháp khác thiếu chút nữa không có tươi sống hù chết, càng có một cái sợ tới mức ngất đi.

Trước mắt là trưởng lão mỗi người tôn kính... Trực tiếp bị mắng...

Má ơi, chẳng lẽ thằng này không biết hậu quả khi nhục mạ Thái Thượng trưởng lão sao?

- Tốt, ngươi rất tốt!

Phổi của Lô Khiếu thiếu chút nữa bạo tạc nổ tung, hắn như thế nào cũng không thể tưởng được thiếu niên ở trước mắt đã hung hăng càn quấy đến tình trạng coi trời bằng vung.

Trong nội tâm tức giận, sắc mặt càng ngày càng trầm, trong mắt sát cơ lập loè, tựa như điện mang.

- Nếu như ta được tin tức không sai, Tang Hồng Y cùng Hồ Khuê là ngươi giết a! Bọn người Tiêu Lăng, Cát Hoan tử vong, cũng là ngươi hạ thủ! Đi vào Hóa Vân tông thời gian không dài, liền liên tục đánh chết sáu đệ tử hạch tâm, tội ác tày trời! Hôm nay ta liền để cho ngươi biết môn quy của Hóa Vân tông, không phải là người nào cũng có thể tùy ý chà đạp!

Lô Khiếu hí dài một tiếng, nói “tội danh” của Nhiếp Vân một lần, ngón tay điểm một cái, một đạo quang mang thẳng tắp bắn qua.

Tia sáng này so với vừa rồi vừa lộ mặt đánh ra công kích còn cường đại hơn nhiều lắm, còn chưa tới trước mặt, liền ngửi được khí tức tử vong, tựa hồ trong đó ẩn chứa lực lượng đặc thù có thể ăn mòn người.

- Ha ha, muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do, ngươi nói ta giết những người này, có chứng cớ không?

Đối với chỉ lực của hắn, Nhiếp Vân cũng không tránh né, tiện tay nắm Bao Hưng nghênh đón.

PHỐC!

Bao Hưng bị hắn đưa ra, thời gian vừa lúc ở khoảng cách mà Lô Khiếu không cách nào thu chỉ lực về, chỉ thoáng một phát, đã bị hào quang đâm thủng, đầu nổ tung, ngay cả kêu thảm cũng không kịp phát ra, vị cường giả xếp hạng thứ sáu trên Phá Không bảng kia liền chết oan chết uổng.

- Vị Thái Thượng trưởng lão này, ngươi rõ ràng tùy ý tàn sát đệ tử hạch tâm của Hóa Vân tông, quả thực phát rồ, tùy ý giết chóc, tội ác tày trời, đây là mọi người tận mắt nhìn thấy, không thể chống chế!

Thấy quang mang đâm thủng Bao Hưng liền biến mất, Nhiếp Vân hét lớn một tiếng.

------oOo------

Chương 987: Chạy trối chết (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những lời này là bê nguyên văn của Lô Khiếu, để cho đối phương khiêng đá đập chân mình.

Mặc dù là Thái Thượng trưởng lão, trước khi không có chứng cớ xác thật, cũng không thể tùy ý đánh chết đệ tử hạch tâm.

- Muốn chết!

Da mặt của Lô Khiếu co lại, sắc mặt càng âm trầm, bàn tay lớn trảo một cái, không gian trước người liền phá vỡ ra, hóa thành một khe hở đen kịt, thẳng tắp bổ tới Nhiếp Vân.

- Ngươi còn muốn giết? Ta thành toàn ngươi!

Đối mặt công kích của hắn, Nhiếp Vân lui về phía sau một bước, tay phải run lên, lập tức nắm Đỗ Vân lên ném tới.

Nhìn uy lực của chiêu này, chỉ cần Đỗ Vân đụng phải, nhất định sẽ bước theo gót Bao Hưng, trực tiếp tử vong.

- Ngươi...

Nhìn thấy tràng cảnh như thế, Lô Khiếu tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết, thực không có biện pháp, bàn tay buông lỏng, thu công

kích sắp đánh ra trở về.

Đột nhiên thu hồi công kích, mặc dù thực lực của hắn mạnh mẽ, khí huyết cũng phù phiếm, có chút chịu không được.

Oanh!

Bất quá, hắn vừa thu hồi lực lượng, liền chứng kiến Đỗ Vân ở trên không trung bành trướng, oanh… thoáng một phát bạo tạc nổ tung!

Bạo tạc nổ tung cực kỳ đột ngột, tựa hồ là bị người hạ xuống cấm chế nào đó, lực lượng trùng kích cường đại, thoáng một phát mang tất cả àm ra.

Lô Khiếu căn bản không nghĩ tới đối phương sẽ hạ sát thủ, ở trên người Đỗ Vân làm ra cấm chế tàn nhẫn như thế, để cho đối phương bạo tạc nổ tung, hắn không kịp phản kháng, kêu rên một tiếng, bị thụ tổn thương nhất định.

- Lô trưởng lão, ngươi thật sự là phát rồ, vậy mà giết luôn Đỗ Vân, hèn hạ vô sỉ như thế, mặc dù là Thái Thượng trưởng lão, thực lực mạnh hơn ta, nhưng vì vinh dự của Hóa Vân tông, ta cũng phải toàn lực chiến một trận, sẽ không lui về phía sau!

Cưỡng ép thu hồi lực lượng, lại bị nổ tung tạc trúng, Lô Khiếu đang muốn hô hấp một ngụm điều tức thương thế, liền nghe được thanh âm này vang vọng toàn bộ sơn mạch.

Không nghe những lời này còn may, vừa nghe xong, Lô Khiếu cảm thấy trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa tươi sống tức chết.

Quá vô sỉ rồi!

Đỗ Vân này rõ ràng là ngươi dùng thủ đoạn giết chết, lại đẩy đến trên đầu ta...

Bất quá hiện tại căn bản không kịp để cho hắn phản bác cùng tức giận, bởi vì nương theo thanh âm chấm dứt, thân ảnh của thiếu niên đã hiện ra ở trước mặt hắn, nắm đấm trực chỉ lồng ngực.

- Cút ngay!

Cảm nhận được sát ý lạnh lùng của nắm đấm, Lô Khiếu chưa từng cảm thấy biệt khuất như thế.

Thân là Thái Thượng trưởng lão Phá Không Cảnh, ở Hóa Vân tông địa vị cực cao, không nói dưới một người trên vạn người, nhưng tuyệt đối chênh lệch không lớn rồi, bình thường đệ tử hạch tâm nhìn thấy cả đám đều cung kính, làm sao cũng không thể tưởng được sẽ có quái thai như vậy, chẳng những vô lễ, còn làm cho mình chật vật như thế.

Gào rú một tiếng, xương ngực của Lô Khiếu đột nhiên co lại, tay phải vận chuyển, nghênh hướng nắm đấm của đối phương.

Hóa Vân tông Thái Thượng trưởng lão, lý giải Võ Đạo đạt đến cảnh giới rất mạnh, tuy trong nội tâm biệt khuất, nhưng thân thể của Lô Khiếu nhiều năm qua dưỡng thành ý thức chiến đấu lại không có yếu chút nào, xương ngực co lại, bàn tay nghênh đón nắm đấm, nói thì đơn giản, nhưng ở trước mắt lại cực kỳ thực dụng, cũng là phương án ứng đối mạnh nhất.

Bất quá tuy chiêu số của hắn rất tốt, nhưng thiếu niên đối diện càng thêm lợi hại, tựa hồ sớm biết rõ hắn sẽ dùng chiêu này, sau lưng đột nhiên triển khai hai cánh, tiếng sấm đại tác, hô… thoáng một phát, tránh thoát bàn tay của hắn, đi vào sau lưng.

- Cái gì?

Chứng kiến tốc độ của đối phương như thế, đồng tử của Lô Khiếu co rụt lại, dưới tình thế cấp bách cấp tốc biến chiêu, đánh về phía sau.

Không thể không nói hắn phản ứng cực nhanh, hoàn toàn ngoài dự kiến, ngay cả bọn người Trúc Âm thấy một màn như vậy, cũng không khỏi sợ hãi thán phục.

Thái Thượng trưởng lão liền là Thái Thượng trưởng lão, loại ý thức chiến đấu này, cho dù bọn hắn tu luyện trăm năm nữa cũng không cách nào vượt qua.

- Phản ứng rất nhanh, bất quá đã chậm, nằm xuống cho ta!

Nhiếp Vân từ lúc Lô Khiếu vừa vào cửa đã biết rõ một hồi đại chiến là không thể tránh được, liền bắt đầu bố trí xuống hết thảy, từng bước một để cho hắn đi vào bẫy rập của mình, lâm vào bị động.

Hiện tại xu thế bị động đã thành hình, sao sẽ để cho hắn phản kích thành công, con mắt nheo lại, lộ ra vẻ âm tàn, trên tay tăng lực, lấy chỉ làm kiếm, đầu ngón tay đánh ra kiếm thế.

Tốc độ giao thủ cực nhanh, hiện tại Nhiếp Vân căn bản không kịp thi triển Ma Ha thần chưởng, bằng vào hình thái thứ ba của Kiếm Đạo sư, kích phát kiếm khí là nhanh nhất, uy lực mạnh nhất, trong cơ thể vận chuyển ra Phá Diệt Tuyệt Sát Kiếm Thuật, đâm thẳng huyệt vị của Lô Khiếu.

Ầm ầm!

Đầu ngón tay đâm trúng Lô Khiếu, đồng thời bàn tay của hắn cũng đánh vào trên người Nhiếp Vân, hai người đồng thời kêu rên, từng người bay ra ngoài.

- Minh chủ, ngươi không sao chớ...

Bay mấy chục thước, Nhiếp Vân ổn định thân hình, khóe miệng chậm rãi chảy ra máu tươi.

Bọn người Trúc Âm chứng kiến tràng cảnh này, vội vàng đi tới, vẻ ân cần dật vu ngôn biểu (*tình cảm bộc lộ trong lời nói).

- Ta không sao!

Nhiếp Vân khoát khoát tay, để cho bọn hắn không cần lo lắng, ngẩng đầu nhìn Lô Khiếu.

Lúc này Lô Khiếu bị kiếm khí của Phá Trần Tuyệt Sát Kiếm Thuật đâm trúng huyệt đạo, khẳng định bị thương còn nặng hơn hắn.

Bất quá nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân liền nổi lên nghi ngờ.

Bởi vì lúc này sắc mặt của Lô Khiếu không có thay đổi gì, tựa hồ vừa rồi không có đánh trúng địa phương dự định.

- Ngay cả Thái Thượng trưởng lão cũng dám động thủ, lá gan của ngươi rất lớn! Rất tốt, hôm nay ta không có chứng cớ, trước tha cho ngươi một mạng, đợi tìm được chứng cớ, liền là tử kỳ của ngươi!

Đột nhiên, Lô Khiếu trưởng lão hừ lạnh một tiếng, tay vẽ một cái.

Vèo!

Liền từ tại chỗ biến mất, phảng phất như không có xuất hiện qua.

- Lô trưởng lão, cứu chúng ta...

Chứng kiến Lô Khiếu trưởng lão đột nhiên ly khai, Bao Hưng, Đỗ Vân tử vong, còn lại rất nhiều đệ tử chấp pháp, tất cả đều bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Lô Khiếu trưởng lão trước kia hùng hổ, hận không thể bóp chết Vân Phong, nhưng bây giờ chạy trối chết, chỉ cần không ngốc, cũng biết hắn khẳng định bị thương, hơn nữa thương thế không nhẹ, nếu không, tuyệt sẽ không chạy nhanh như vậy!

Đả thương Thái Thượng trưởng lão, thiếu niên này rốt cuộc là quái thai gì?

Vốn tưởng rằng đi theo Bao Hưng, Đỗ Vân có thể hung hăng đánh nhuệ khí của Phong Vân Minh thoáng một phát, trở nên nổi bật, hãnh diện, ai ngờ chết thì chết, tàn thì tàn, chạy thì chạy, vô cùng thê thảm.

------oOo------

Chương 988: Vơ vét công huân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghĩ tới những thứ này, đệ tử chấp pháp quỳ trên mặt đất, trên mặt mỗi người lộ ra tro tàn, so với ăn phân còn khó chịu hơn.

- Trúc Âm, Âu Dương Thế Hùng, những người này thân là đệ tử chấp pháp, thường xuyên xảo trá vơ vét tài sản, khẳng định có không ít công huân, các ngươi lấy hết qua đây!

Thấy Lô Khiếu ly khai, Nhiếp Vân thở ra một hơi, quay đầu phân phó bọn người Trúc Âm.

- Vâng!

Bọn người Trúc Âm vốn đang có chút sợ phiền phức, hiện tại thấy minh chủ đánh Thái Thượng trưởng lão chạy trối chết, liền không còn cố kỵ, mỗi người lộ ra vẻ hưng phấn, vây tới đám đệ tử chấp pháp.

Những đệ tử chấp pháp này bây giờ giống như chim không cánh, lão hổ không răng, không dám hung hăng càn quấy nữa, cả đám ỉu xìu, ngoan ngoãn giao công huân trên người ra.

Giá trị công huân là ghi chép ở trên ngọc bài công huân, có thể tiến hành giao dịch, hối đoái, mua sắm vật phẩm…

Trước kia Nhiếp Vân ở Quỷ Vụ Minh Hải thí luyện lấy được mười hai vạn công huân, là công huân khảo hạch, cùng lúc này sử dụng là không giống nhau, không thể quy nạp, muốn sử dụng mà nói, chỉ có thể giao những Yêu thú kia ra mới được.

Nói cách khác, cẩn thận tính toán ra, trên người hắn cũng không có bao nhiêu công huân có thể dùng.

Những đệ tử chấp pháp này phối hợp, bọn người Trúc Âm rất nhanh liền hoàn tất chuyển di tất cả công huân, lúc này Âu Dương Thế Hùng không còn trầm ổn như trước kia, hưng phấn đến sắc mặt đỏ lên, đi nhanh tới.

- Minh chủ, đã chuyển di toàn bộ công huân xong...

- Tổng cộng bao nhiêu?

Thấy bộ dáng của hắn, Nhiếp Vân biết rõ thu hoạch khẳng định không nhỏ, cười hỏi.

- Tổng cộng hai trăm bốn mươi ba vạn công huân!

Âu Dương Thế Hùng hưng phấn nói.

- Hai trăm bốn mươi ba vạn?

Nghe được con số này, ngay cả Nhiếp Vân cũng nhịn không được hoảng sợ.

Không hổ là đệ tử chấp pháp am hiểu vơ vét, nhiều năm tích góp, đạt được công huân thật sự nhiều lắm!

Đã có những công huân này, Phong Vân Minh nhất định có thể phát triển rất nhanh, trở thành Hóa Vân tông đệ nhất Liên Minh ở trong tầm tay.

- Minh chủ nhận lấy!

Âu Dương Thế Hùng nói xong, đưa ngọc bài công huân tới.

- Ha ha, ta lấy vô dụng, để những công huân này ở lại trong minh, nghĩ biện pháp để liên minh phát triển lớn mạnh, lần này không yêu cầu nhiều người, mà cần tinh anh, cần mỗi người đều phải trung thành!

Nhiếp Vân nói.

Bây giờ ở Hóa Vân tông gây ra động tĩnh lớn như vậy, khẳng định phiền toái không nhỏ, muốn ở trong hỗn loạn phong sinh thủy khởi, sống càng thoải mái, phải có được thế lực thuộc về mình.

Có thế lực mới có thể có càng nhiều tin tức, đạt được thành công càng lớn.

Nói giá trị công huân đối với hắn vô dụng, Nhiếp Vân cũng không nói dối, tuy hơn 200 vạn công huân có thể mua sắm không ít bảo

vật, nhưng hiện tại hắn cần là khí tức đặc thù có thể làm cho vô danh pháp quyết vận chuyển, loại vật này không biết danh tự, cho dù có công huân nhiều hơn nữa cũng không cách nào mua sắm.

Lại nói, bằng vào thực lực cùng thủ đoạn bây giờ, chỉ cần có cơ hội thích hợp, hoàn toàn có thể lẻn vào Công Huân điện, tàng bảo khố tìm kiếm, không công lãng phí công huân, còn không bằng đi lấy cho nhanh.

Về phần hắn đối với Hóa Vân tông cảm tình sâu đậm, ăn cắp đồ vật có thể cảm thấy trong nội tâm áy náy hay không, điểm ấy không cần nghĩ.

Vô luận kiếp trước, hay sau khi trọng sinh dẫn phát hiệu ứng hồ điệp, trong nội tâm Nhiếp Vân có loại cảm ứng, một hồi biến cố thật lớn sắp phát sinh, trong biến cố này, chỉ có đủ thực lực mới có thể ngăn cơn sóng dữ, cứu vớt tông môn.

Cứu vớt tông môn mới là trọng yếu nhất, cũng bởi vì cân nhắc đến điểm ấy, Nhiếp Vân mới không che lấp phong mang của mình chút nào, dùng thời gian ngắn nhất tăng lên tu vi.

- Cảm ơn minh chủ!

Nghe được Nhiếp Vân nói, vành mắt của bọn người Âu Dương Thế Hùng đỏ lên, trong con ngươi lộ ra lửa nóng.

Ở liên minh khác, minh chúng đạt được công huân, đều phải giao lên, mà minh chủ nhà mình hào phóng như thế, để lại tất cả cho bọn hắn, lập tức cảm thấy Phong Vân Minh trở thành Hóa Vân tông đệ nhất liên minh, đã là tất nhiên.

Cái dạng lãnh đạo gì, sẽ quyết định hướng đi cùng thành tựu của liên minh đó, minh chủ đại độ như thế, Phong Vân Minh nhất định sẽ tiền đồ vô lượng.

- Yên tâm đi minh chủ, ta cùng Trúc Âm nhất định sẽ nghiêm khắc trấn thủ, để cho Phong Vân Minh chúng ta dùng thời gian ngắn nhất trở thành liên minh lớn nhất trong tông môn!

Âu Dương Thế Hùng xiết chặt nắm đấm, nói ra thoại ngữ giống như thệ ngôn.

- Ân!

Đối với hắn nói, Nhiếp Vân nhẹ gật đầu, quay đầu nhìn về phía đám đệ tử chấp pháp, tùy ý khoát tay.

- Các ngươi đã giao đủ bồi thường, liền cút đi, ta không hy vọng về sau có người quấy rầy, lại đến mà nói, hậu quả sẽ không phải đơn giản như vậy!

Những người này chỉ là tiểu lâu la nghe lệnh làm việc, giết cũng vô dụng, chỉ sẽ dẫn xuất cừu hận càng lớn, đã như vậy, còn không bằng thả đi, vừa vặn còn có thể mượn miệng của bọn hắn, tuyên dương liên minh thoáng một phát, lớn mạnh nhân khí.

- Vâng!

Nhiếp Vân vừa dứt lời, mọi người cảm thấy lực lượng cường đại đặt ở trên người biến mất, cả đám vội vàng đứng lên, cấp tốc chạy ra ngoài, tựa như chó nhà có tang.

- Ha ha!

Chứng kiến chấp pháp đệ tử trước kia hung hăng càn quấy, luôn khi dễ mọi người biến thành như vậy, người Phong Vân Minh đều nở nụ cười, đối với minh chủ càng thêm bội phục.

PHỐC!

Tiếng cười của bọn hắn còn không có chấm dứt, liền chứng kiến Nhiếp Vân phun ra một ngụm máu tươi, từ không trung rớt xuống.

- Minh chủ...

- Ngươi làm sao vậy...

Mọi người vội vàng chạy qua.

- Không có việc gì, thay ta thủ hộ, ta điều tức thoáng một phát là tốt rồi!

Nhiếp Vân khoát khoát tay để cho mọi người không nên gấp gáp, khoanh chân ngồi dưới đất.

Tuy gần đây liên tiếp đột phá, nhưng Phá Không Cảnh sơ kỳ cũng không phải dễ đối phó như vậy, vừa rồi cho dù liên tiếp xếp đặt thiết kế chiếm được thượng phong, nhưng cuối cùng vẫn bị Lô Khiếu đánh trúng một kích, bị nội thương rất nặng.

Loại nội thương này, là trong người ẩn chứa lực lượng không gian quấy phá sinh ra, Trị Liệu chi khí cũng không dễ dàng khôi phục như vậy, vừa rồi cường thế đều là cố nén, để cho người khác rung động, lập uy nghiêm, hiện tại đệ tử chấp pháp ly khai, liền nhịn không nổi nữa, từ không trung rớt xuống.

- Vâng!

Thấy minh chủ bàn giao, mọi người không nói nhiều, lập tức an tĩnh lại, thủ hộ ở chung quanh.

Còn có mấy cái bay vút ra ngoài, tinh thần tán dật, bao phủ cả sơn mạch ở bên trong, mọi người chuẩn bị thỏa đáng, một khi có người tiến đến, tuyệt đối có thể trước tiên phát hiện, bảo hộ minh chủ an toàn.

------oOo------

Chương 989: Di Hoa xuất quan (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đáng giận!

Thời điểm Nhiếp Vân điều tức khôi phục thương thế, ở một địa phương ẩn nấp của Hóa Vân tông, một bóng người đột nhiên xuất hiện, sắc mặt trắng bệch, máu tươi từ khóe miệng tràn ra, xem xét liền biết rõ bị thụ thương rất nặng.

Đúng là Thái Thượng trưởng lão Lô Khiếu từ Phong Vân Minh đào tẩu ra.

Lúc này khí tức toàn thân Lô Khiếu khó có thể khống chế, một hồi mạnh một hồi yếu, hô hấp dồn dập, con mắt đỏ thẫm, có thể làm cho cường giả Phá Không Cảnh xuất hiện loại tình huống này, chỉ có thể nói rõ một nguyên nhân, hắn bị thương cực kỳ nghiêm trọng!

- Vân Phong này phải giết chết, bất quá, sự tình ta bị một đệ tử hạch tâm đả thương, tạm thời không thể cho người khác biết rõ, nếu không, mấy người cùng ta đối địch, nhất định sẽ thừa cơ trả đũa! Cho dù muốn báo thù, cũng phải chờ thương thế tốt rồi, tìm Tang Thạc cùng nhau thương nghị!

Trong nội tâm tức giận không chịu nổi, nhưng Lô Khiếu không phải hạng người lỗ mãng, biết bây giờ không phải là thời điểm báo thù.

Địa phương có người thì có tranh đấu, Thái Thượng trưởng lão cũng không thể tránh được, cho nên cho dù Hóa Vân tông chỉ còn lại có tám Thái Thượng trưởng lão, cũng là có tranh đấu, nếu như bộ dạng này bị người đối địch phát hiện, cho dù đối phương không dám động thủ, cũng sẽ bị cười nhạo chết.

Suy đi nghĩ lại, Lô Khiếu quyết định chờ thương thế tốt rồi sẽ tìm Tang Thạc thương nghị thoáng một phát, làm sao đánh chết Vân Phong kia.

Dù sao nếu đoán không sai, đệ tử Tang Hồng Y của Tang Thạc, cũng là chết ở trong tay đối phương.

- Vân Phong, chờ thương thế của ta tốt lại, không giết chết ngươi, ta liền không họ Lô!

Xiết chặt nắm đấm, hàm răng của Lô Khiếu cắn khanh khách rung động, phẫn nộ gầm nhẹ, mang theo hận ý và sát cơ vô cùng vô tận, chậm rãi tiêu tán ở trên không Ngoại Thế Giới...

Di Thần Tông Di Thần đại điện, không gian lóe lên, xuất hiện một khe hở, tiếng cười cởi mở vang lên, lập tức một bóng người bước

ra.

Bóng người này mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ, vừa xuất hiện ở trong đại điện, liền nhộn nhạo ra khí tức hùng hậu, trong mắt lóe ra hương vị phá toái không gian!

- Tông chủ, ngươi xuất quan! Ngươi... Đột phá? Phá Không Cảnh sơ kỳ đỉnh phong?

Nghe được tiếng cười, Di Thần Tông trưởng lão Di Lâm xuất hiện, khi thấy rõ tu vi trên người hắn, lập tức hoảng sợ biến sắc.

Bóng người xuất hiện, chính là Di Thần Tông tông chủ Di Hoa trước kia bế tử quan!

Lúc này khí tức của Di Hoa giống như thủy triều vọt tới, pháp lực một lớp đón lấy một lớp, vô cùng mênh mông, không biết hùng hậu như thế nào, thực lực cùng trước khi cũng hoàn toàn bất đồng, vậy mà đạt tới Phá Không Cảnh sơ kỳ đỉnh phong!

Nạp Hư cảnh đỉnh phong đến Phá Không Cảnh là đại cấp bậc, rất khó vượt qua, mặc dù đột phá, bị vây ở sơ kỳ mấy trăm năm, hơn một ngàn năm cũng không biết bao nhiêu, mấy tháng thời gian, chẳng những đột phá đại cảnh giới, còn đạt tới sơ kỳ đỉnh phong, loại tốc độ tấn cấp này, quả thực nghe rợn cả người.

- Đúng vậy, ta đã đạt tới Phá Không Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, chỉ cần đi vào tế tự chi địa, đạt được Thiên Thủ Sư lão tổ tán thành, linh lực quán đỉnh, đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong thậm chí Huyệt Khiếu cảnh cũng ở trong tầm tay!

Di Hoa cười ha ha, trên mặt lộ ra tự tin cùng đắc ý nồng đậm.

Di Thần Tông lão tổ là thiên phú Thiên Thủ sư, hắn cũng thế, một khi tiến vào tế tự chi địa đạt được lão tổ tán thành, thực lực nhất định sẽ đột nhiên tăng mạnh, thành công đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong, thậm chí Huyệt Khiếu cảnh, đều không là vấn đề.

- Phá Không Cảnh đỉnh phong? Huyệt Khiếu cảnh?

Di Lâm sững sờ.

Đạt tới Phá Không Cảnh, quan trọng là... lĩnh ngộ cảnh giới, mặc dù có linh lực hùng hậu quán đỉnh, không có kỳ ngộ thích hợp mà nói, cũng không có khả năng thực lực nhảy lên quá lớn! Nhưng tông chủ dám nói như vậy, khẳng định có nắm chắc!

- Chẳng lẽ... thiên phú đặc thù của Tông chủ viên mãn rồi?

Đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, con mắt của Di Lâm trợn tròn.

- Còn không có viên mãn, bất quá, đã bắt đầu dung hợp, bằng không thì cũng không có khả năng tốc độ tu luyện nhanh như vậy, mấy tháng liền để cho thực lực của ta tăng trưởng nhiều như vậy!

Di Hoa gật đầu.

Hắn có được thiên phú đặc thù Thiên Thủ Sư, Thiên Nhãn sư, Thiên Nhĩ sư cùng Thiên Hành sư, hơn nữa từ chỗ Vân Huyên lấy được thiên phú Mị Âm sư, sưu tập toàn bộ năm loại thiên phú nhân thể, thực lực tăng nhiều, thậm chí các loại thiên phú tầm đó xuất hiện dung hợp, điểm ấy ngay cả Nhiếp Vân hiện tại cũng không có làm được.

- Đúng rồi, ta bế quan mấy tháng này, có chuyện gì phát sinh hay không?

Khoát khoát tay không thảo luận đề tài này nữa, Di Hoa hỏi.

Hắn bế là sinh tử quan, không cho phép đưa tin, cho nên chuyện phát sinh gần đây là không biết một chút nào.

- Chuyện phát sinh...

Nghe được hắn hỏi, sắc mặt Di Lâm thoáng một phát trở nên trắng bệch, bờ môi run rẩy, muốn nói lại không biết từ đâu nói lên.

- Làm sao vậy? Nói đi!

Di Hoa biết rõ thuộc hạ gần đây trầm ổn, xuất hiện loại vẻ mặt này,

nhất định là xuất hiện sự tình vượt ra khỏi tưởng tượng, sắc mặt trầm xuống.

- Vâng... Tĩnh tiểu thư!

Cảm nhận được lực lượng cuồng bạo đập vào mặt, Di Lâm vội vàng nói.

- Tĩnh tiểu thư? Di Tĩnh nàng làm sao?

Di Hoa sững sờ.

- Có phải nàng ở tông môn gây chuyện gì hay không? Nha đầu kia, liền không thành thật một chút!

Hắn rất hiểu rõ cô muội muội này, cảm thấy nhất định là gây ra họa gì, còn không nhỏ nữa.

Bất quá đối với hắn hiện tại mà nói chỉ là râu ria, tấn cấp đến Phá Không Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, đã có được thực lực như Vô Thượng trưởng lão, tại phối hợp thiên phú đặc thù, sức chiến đấu rất mạnh, đừng nói muội muội dẫn xuất chút ít vấn đề nhỏ, mặc dù sự kiện kia bị môn nhân phát giác, cũng sẽ không gây ra sóng gió quá lớn.

Nói lên sự kiện kia, trong nội tâm Di Hoa liền phiền muộn, nếu không phải vì vậy, cũng sẽ không vội bế sinh tử quan, còn cố ý không cho đưa tin, để cho mình triệt để từ trong mắt mọi người biến mất.

Đương nhiên, cũng chính bởi vì chuyện này áp bách, cấp cho động lực, mới có thể dung hợp rất nhiều thiên phú, lực lượng liên tiếp kéo lên, đột phá đạt tới cảnh giới bây giờ.

- Không phải...

Di Lâm cắn răng nói:

- Trong ngày hôm ấy tông chủ bế quan, Tĩnh tiểu thư liền vụng trộm chạy ra tông môn, về sau... về sau...

- Về sau làm sao?

Di Hoa siết nắm đấm, một dự cảm bất hảo bay lên.

- Về sau ta nhiều mặt thẩm tra đều không tìm được, ngược lại linh hồn ngọc bài mà nàng lưu lại đột nhiên vỡ vụn...

Di Lâm một hơi nói ra.

------oOo------

Chương 990: Di Hoa xuất quan (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Linh hồn ngọc bài vỡ vụn, cái gì? Ngươi nói cái gì? Điều đó không có khả năng!

Di Hoa cảm thấy đầu óc như đột nhiên nổ tung, sắc mặt đỏ lên.

- Vâng!

Di Lâm cúi đầu, không dám nói nữa.

- Ngọc bài vỡ vụn, nói rõ linh hồn mất đi, tử vong rồi, đến cùng xảy ra chuyện gì? Nàng vì sao vô duyên vô cớ đi ra ngoài?

Toàn thân Di Hoa cứng ngắc.

- Lần trước tông chủ đuổi giết Nhiếp Vân không có thành công, tiểu thư tựa hồ đối với Nhiếp Vân này cảm thấy rất hứng thú, hẳn là đi tìm hắn...

Di Lâm nói.

- Nhiếp Vân?

Di Hoa hàm răng cắn khanh khách!

Từ khi hắn thành danh đến nay, còn chưa từng thống hận qua một người như thế.

Vị hôn thê bị đoạt, muội muội tử vong, ngay cả mình tiến đến, cũng thất bại quay về, thậm chí còn...

Đáng giận a!

- Đừng cho ta biết rõ chuyện này có quan hệ với ngươi hay không, nếu không, ta tuyệt đối bầm thây ngươi vạn đoạn!

Nhớ tới thiếu niên kia, lửa giận của Di Hoa sắp thiêu đốt.

- Mở tàng bảo khố ra, lấy những vật này tới cho ta!

Hít sâu một hơi, giấu lửa giận ở đáy lòng, Di Hoa hất tay, lòng bàn tay nhiều ra một tờ giấy.

Giấy này không phải Linh binh, nhưng lại cực kỳ cứng rắn, mặc dù Nạp Hư cảnh cũng không thể phá vỡ.

Phía trên viết một loạt đồ vật, chỉ nhìn sơ qua liền biết rõ từng cái đều là vật báu vô giá.

- Lấy ra toàn bộ những vật này? Cái này...

Nhìn lướt qua, sắc mặt Di Lâm lập tức thay đổi.

- Những vật này đều là bảo vật trọng yếu nhất của tông môn, mặc dù tông chủ muốn lấy ra, cũng phải có Vô Thượng trưởng lão liên hợp đồng ý mới được...

Từng tông môn đều có trấn tông chí bảo, loại vật này, mặc dù là chưởng giáo cũng không có quyền lợi trực tiếp lấy ra sử dụng, phải được Vô Thượng trưởng lão liên hợp đồng ý, cùng với Thái Thượng trưởng lão tập thể đồng ý mới có thể sử dụng.

Mục đích làm như vậy cũng không phải là vì hạn chế quyền lợi của tông chủ, mà là những bảo vật này, đại bộ phận đều là vật phẩm

tiêu hao duy nhất một lần, cực kỳ hiếm thấy, một khi mất đi, còn muốn tìm được sẽ cực kỳ phiền toái, thậm chí biến thành không có khả năng!

Tăng thêm loại hạn chế này, chính là vì cam đoan loại bảo vật này chỉ có thể dùng cho tông môn lúc nguy cấp tồn vong, không thể tùy ý sử dụng.

Hiện tại tông chủ ghi, rõ ràng có vài kiện đều là loại chí bảo cấp bậc này, dù Di Lâm gan lớn, cũng không dám làm chủ.

- Hiện tại ta đã đạt đến Phá Không Cảnh, câu thông anh linh của tổ sư sáng lập ra môn phái đạt được tán thành ở trong tầm tay, ai dám nói nửa chữ không? Nhanh lấy đến cho ta!

Di Hoa nhướng mày, một cổ lửa giận hừng hực thiêu đốt.

- Cái này... vâng!

Nghe được hắn nói, Di Lâm cắn răng một cái, nhẹ gật đầu.

Đối phương là tông chủ, mình chỉ là trưởng lão bình thường, vẫn là nghe hắn nói cho thỏa đáng.

- Cái kia... Tông chủ, kính xin cấp cho Chưởng Giáo ấn, ta phải có Chưởng Giáo ấn mới có thể lấy ra những vật này...

Nghĩ thông suốt, Di Lâm liền không hề xoắn xuýt, vội vàng khom người.

Chưởng Giáo ấn là biểu tượng thân phận của chưởng giáo, muốn lấy loại bảo vật cấp bậc này, không có bằng chứng, là không thể nào lấy ra.

- Chưởng Giáo ấn...

Nghe được ba chữ kia, da mặt của Di Hoa run rẩy, hất tay.

- Lệnh trưởng lão thủ hộ Tàng Bảo Các có vấn đề gì lập tức tìm ta, còn không mau đi!

- Vâng!

Thấy tông chủ không lấy Chưởng Giáo ấn, ngược lại biểu lộ như thế, Di Lâm không dám vuốt râu hùm, vội lui ra ngoài.

Đi ước chừng một canh giờ, lúc này mới trở lại, bàn tay trảo một cái, trên mặt đất nhiều ra một đống đồ vật, đúng là những thứ mà Di Hoa cần.

Giá trị của những vật này đã không thể dùng tiền tài cân nhắc, nếu như bán đấu giá, mỗi một kiện đều ít nhất giá trị mấy trăm vạn, hơn một ngàn linh thạch tuyệt phẩm, hơn nữa còn là có tiền mà không mua được.

- Rất tốt! Ngươi đi ra ngoài trước đi!

Nhìn đồ vật không thiếu, Di Hoa nhẹ nhàng thở ra, khoát tay áo.

- Tông chủ, trưởng lão Tàng Bảo Các cẩn thận hỏi mục đích của tông chủ khi lấy những vật này, ta không cách nào trả lời, bọn hắn... đã tập hợp chư vị Thái Thượng trưởng lão, ý định tới hỏi thăm tinh tường...

Quay người đi ra phía ngoài một bước, Di Lâm cẩn thận từng li từng tí nói.

- Ta đã biết, đi xuống đi!

Di Hoa đối với hắn nói cũng không thèm để ý, thấy hắn ly khai, bàn tay lớn trảo một cái, xúc động phong ấn nào đó, để cho đại điện tiến nhập trạng thái phong bế, cùng ngoại giới triệt để mất đi liên hệ.

- Tĩnh nhi, ca ca đã từng nói qua, ngươi sẽ không chết, liền tuyệt đối có biện pháp để cho ngươi sống lại!

Lẳng lặng đứng tại nguyên chỗ, Di Hoa hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nói.

Nói xong, Di Hoa ngón tay điểm tới phía trước, một tế đàn to lớn xuất hiện trước mắt.

Tế đàn này lộ ra khí tức quỷ dị và mang theo lực lượng đặc thù câu thông u minh, dường như đang đi tới địa ngục không biết tên.

Tế đàn quỷ dị như thế, đừng nói những người khác, chỉ sợ ngay cả lão quái vật hai đời như Nhiếp Vân cũng chưa bao giờ thấy qua.

Chính giữa có kiểu chữ cổ quái đang xoay tròn và tản mát ra khí tức đặc thù, nếu như Nhiếp Vân ở chỗ này nhất định có thể nhận ra đó là chữ “Hồn” làm người ta lâm vào trong cảm giác đặc thù.

Trên chữ hồn có một gương mặt đặc thù đang chấn động, dường như muốn tránh thoát ra ngoài nhưng lại không có biện pháp.

- Di Hoa, ngươi lại muốn thế nào?

Mặt người nhìn thấy Di Hoa, ánh mắt mang theo oán độc.

Gương mặt nữ tử này cực kỳ xinh đẹp.

- Không muốn thế nào, lần trước ta bảo ngươi thu thập một phần linh hồn muội muội ta lại, hiện tại nàng xảy ra chuyện, muốn ngươi thông qua tế tự, dùng chút linh hồn ấy làm vật dẫn phục sinh nàng sống lại!

Di Hoa lạnh lùng nói.

- Không có khả năng!

- Ta không có khả năng làm việc vì ngươi, ngươi có bản lĩnh thì dẫn động cấm chế linh hồn giết ta đi...

Nữ tử liên tục quát lớn, dường như tràn ngập hận ý với Di Hoa.

- Dẫn động cấm chế linh hồn? Đương nhiên ta sẽ không làm thế, ta chỉ muốn thương nghị với ngươi một chuyện mà thôi, nếu như ngươi không muốn trượng phu và con gái chết oan chết uổng, hoàn toàn có thể cự tuyệt, tin tưởng ta đi, ta nói được nhất định sẽ làm

được!

Hừ lạnh một tiếng, trong mắt Di Hoa bắn ra hào quang hắc ám và âm độc.

- Ngươi...

Nữ tử cắn chặt hàm răng, hiện tại nàng chỉ là hồn phách, chết thì chết, mấu chốt là trượng phu và con gái!

Di Hoa thân là tông chủ Di Thần Tông, thật ra tay với bọn họ, bằng vào thực lực và thân phận của trượng phu khẳng định không có năng lực phản kháng.

------oOo------

Chương 991: Tế tự

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nàng bị vây ở nơi này cũng là lúc con gái mới mấy tuổi, hiện tại hơn mười năm qua đi, có lẽ đã lớn rồi.

- Thế nào, cân nhắc xong lại trả lời thuyết phục, bọn họ biết rõ ngươi ở nơi này, giữ lại là tai họa, ta là người ưa thích không lưu lại rắc rối cho mình, không đáp ứng, trảm thảo trừ căn với ta mà nói phi thường dễ dàng!

Di Hoa bình thản nói chuyện nhưng mang theo uy hiếp mười phần.

- Tốt... Ta sẽ làm chuyện này vì ngươi nhưng ngươi phải phát lời thề thiên đạo, sau khi đáp ứng ta không được làm tổn thương bọn họ, bọn họ chỉ là người bình thường, còn không có thực lực Bất Hủ, cho dù biết rõ ta ở chỗ này cũng không có khả năng tạo thành phiền toái với ngươi...

Trong nội tâm tuy phẫn hận nhưng cuối cùng nữ nhân vẫn cắn răng đáp ứng.

Một nữ nhân một khi lập gia đình, tâm tư của nàng sẽ đặt vào trượng phu và hài tử, nàng cũng không ngoại lệ.

Trượng phu và con gái, chỉ là người bình thường, thực lực trượng phu còn không đạt tới Bất Hủ, mặc dù biết rõ mình ở nơi đây thì thế nào chứ? Cũng không có khả năng xông vào nơi đây cứu nàng ra.

Suy nghĩ duy nhất của Di Hoa có thể không đối phó bọn họ, chỉ muốn bọn họ an toàn là tốt rồi.

- Lời thề thiên đạo?

Di Hoa nhướng mày, nhớ tới phải cứu muội muội, bàn tay mở ra và cử động.

- Di Hoa ta hiện tại phát ra lời thề thiên đạo, chỉ cần người nhà Minh Lan Tâm không đối phó ta, ta tuyệt đối không động đến bọn họ mảy may, nếu như vi phạm, cam nguyện tiếp nhận trừng phạt, ta sẽ không cách nào vượt qua lôi binh kiếp, chết oan chết uổng!

- Vậy thì tốt!

Thấy hắn phát lời thề, nữ nhân tên Minh Lan Tâm tin tưởng vài phần

- Thả ta ra.

- Tốt!

Bàn tay Di Hoa đánh tới một trảo, tế đàn tỏa ra hào quang lập lòe, thân thể Minh Lan Tâm của nàng giãy dụa và rời đi.

Là linh hồn thể, nhìn dung mạo hơn ba mươi tuổi nhưng cho dù dáng người hay dung mạo cũng không có thể bắt bẻ, còn hơn cả một ít thiếu nữ, khi còn sống tuyệt đối là một tuyệt thế mỹ nữ ngàn dặm có một.

- Thời điểm ta tế tự, chủ nhân sẽ xuyên thấu qua ngăn cách thiên địa và hàng lâm một ý niệm, hi vọng ngươi có thể cung kính, bằng không chủ nhân không giúp đỡ ra tay, cho dù linh hồn ta bị quản

chế thì ngươi cũng chẳng có biện pháp nào!

Đi tới, sắc mặt Minh Lan Tâm ngưng trọng nói ra.

Thời điểm nói tới chủ nhân, linh hồn thể của nàng nhẹ nhàng run rẩy, dường như lực uy hiếp quá lớn với nàng.

- Yên tâm đi, mục đích của ta là cứu muội muội, sẽ không làm chuyện khác người.

Di Hoa nghiêm túc.

Hắn cũng biết đang mang trọng đại, không dám nói nhảm dư thừa.

- Ân!

Minh Lan Tâm gật gật đầu, ngọc giơ tay lên, bảo vật trong đại sảnh đã chuẩn bị tốt, chúng đột ngột bay lên đài tế tự.

- Linh hồn sư vĩ đại, chủ nhân, tại hạ Minh Lan Tâm dâng lên tế phẩm ít ỏi, thỉnh xin giúp đỡ và ủng hộ!

Làm xong những lời động tác, Minh Lan Tâm quỳ trên mặt đất và gào to, nàng không ngừng đọc chú ngữ quỷ dị, ngay sau đó có lực lượng đặc thù dung nhập vào trong tế đàn, tất cả bảo vật trân quý tỏa ra hào quang sáng ngời như thiêu đốt, lơ lửng chung quanh tế đàn và chiếu rọi tế đàn càng quỷ dị và âm trầm.

Ầm ầm!

Nương theo bảo vật thiêu đốt và tiêu hao, không gian đột nhiên chấn động và bị xé rách tạo thành khe hở, một gương mặt người cực lớn xuất hiện sau chú ngữ.

Cũng là nữ tử, hai mắt lạnh lùng âm hàn, thân thể giấu trong hư không, thấy không rõ biểu lộ, không rõ dung mạo.

- Đáng sợ...

Di Hoa chỉ liếc mắt nhìn đã cảm thấy trước mặt toàn màu đen,

dường như tùy thời sẽ bất tỉnh.

Hắn đã đạt tới Phá Không Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, linh hồn đạt tới Linh cấp đỉnh phong bậc thứ tư, thực lực như thế chỉ nhìn một cái đã váng đầu, đủ thấy nữ tử này cường đại tới mức vượt qua tưởng tượng của hắn.

Căn bản không phải thực lực hắn bây giờ có thể tưởng tượng.

- Chuyện gì!

Mặt người nói một tiếng.

Giọng nói không lớn nhưng làm cho hắn mê muội và bị trùng kích, dường như chỉ cần giọng nói hơi lớn là có thể xé rách linh hồn của hắn, Linh cấp đỉnh phong cũng khó có thể may mắn thoát khỏi.

- Tthuộc hạ biết không thể không quấy rầy chủ nhân, thỉnh cầu chủ nhân cứu một người, người này là muội muội của Di Hoa tông chủ, đây là đồ vật chứa đựng dấu vết linh hồn của nàng, thuộc hạ cam nguyện cống hiến linh hồn, thỉnh cầu chủ nhân trợ giúp!

Minh Lan Tâm giơ ngón tay lên, một ngọc bài không lớn bay lên tế đàn, ngay sau đó linh hồn của nàng thiêu đốt giống như tiến hành hiến tế quỷ dị nào đó.

- Ân!

Đôi mắt nữ tử kia không mang theo chút tình cảm gì, cũng không quan tâm linh hồn thể của thuộc hạ hay ai khác, chỉ ứng một tiếng, ngay sau đó khí tức cường đại tới cực điểm bộc phát

Ba!

Lúc này ngọc bài tan vỡ thành bụi phấn, ngay sau đó dấu vết linh hồn trong suốt trong ngọc bài càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng sáng, dường như nàng dùng bàn tay vô hình nào đó đang tái tạo linh hồn.

- Ân? Người nọ là chết như thế nào?

Đột nhiên mặt người chấn động.

- Ta... Ta cũng không biết!

Thấy Minh Lan Tâm và mặt người nhìn qua, Di Hoa vội nói.

Hắn thật sự không biết Di Tĩnh chết như thế nào, duy nhất biết rõ tin tức chính là Di Lâm nói.

- Nàng bị lực lượng siêu việt thế giới này đánh chết, khi nàng chết không ở đại lục Phù Thiên, nếu không dấu vết linh hồn trong ngọc bài cũng bị gạt bỏ.

Mặt người nói một câu giống như lẩm bẩm.

- Tuy lực lượng này lợi hại nhưng dường như cũng không phải mạnh nhất, không làm khó được ta...

Ầm ầm!

Nàng vừa mới nói xong, linh hồn hư huyễn trên không trung ngưng tụ thành hình, lúc này ngưng tụ dung mạo của Di Tĩnh.

Lúc này hai mắt Di Tĩnh nhắm nghiền, cũng là linh hồn thể nhưng nằm trên tế đàn không nhúc nhích.

- Người đã cứu sống!

Ầm ầm!

Nương theo đó là lời nói lạnh như băng biến mất, mặt người lập tức biến mất không thấy gì nữa, cả đại điện khôi phục yên tĩnh như ban đầu, dường như chuyện vừa rồi chỉ là giấc mộng.

- Linh hồn nàng đã hoàn hảo như lúc ban đầu, qua một hồi sẽ tỉnh lại, ta có thể làm được chỉ có như vậy...

Minh Lan Tâm quay đầu nhìn về phía Di Hoa, lạnh lùng nói:

- Đừng quên ngươi đáp ứng chuyện của ta, nếu như vi phạm, ta thành quỷ cũng không bỏ qua cho ngươi.

Lúc này linh hồn Minh Lan Tâm thể đình chỉ đốt hao tổn, tuy thời gian không dài nhưng hư nhược không ít, dường như tùy thời mất đi và tử vong.

------oOo------

Chương 992: Vân Huyên cầu kiến (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tế tự vừa rồi cần hiến tế linh hồn đã tạo thành tổn thương lớn lên người của nàng, nhìn bộ dạng nàng bị suy yếu, có lẽ không cách nào tiến hành tế tự lần nữa.

- Yên tâm đi, đối với uy hiếp không làm gì được chúng ta, ta còn không có hứng thú đối phó!

Nhìn thấy linh hồn thể nằm trên tế đàn, Di Hoa gật gật đầu và nói.

- Ân!

Thấy hắn đáp ứng, Minh Lan Tâm thở ra một hơi, thân thể lúc này tiến vào trong chữ hồn trong tế dàn và chậm rãi biến mất.

Ầm ầm ầm!

Lúc này bảo vật chung quanh tế đàn chậm rãi lơ lửng sau đó thiêu đốt và biến thành tro bụi.

- Ca ca? Quả nhiên ngươi cứu sống ta, hắc hắc, ta biết ngay ca ca lợi hại nhất!

Qua một hồi, Di Tĩnh trên tế đàn chậm rãi mở mắt ra, sau khi khôi phục ý thức nhìn thấy Di Hoa liền kêu to.

- Hừ!

Nghe Di Tĩnh nói thế, Di Hoa hừ lạnh một tiếng, bàn tay một trảo, một cục thịt xuất hiện trên không trung, nó không ngừng nhúc nhích, chỉ trong chốc lát hình thành bóng người giống Di Tĩnh như đúc.

Lại là thân thể!

- Vào đi thôi!

Di Hoa tức giận nói ra.

- Ân!

Di Tĩnh gật gật đầu, linh hồn thể lập tức dung hợp với thân thể kia, chỉ chốc lát đã mở mắt ra, ánh sáng tỏa ra khắp bốn phía.

- Ta biết ngay ca ca có thể phục sinh ta, hắc hắc!

Di Tĩnh hoạt động một lúc, cảm thấy cũng không có gì khác nhau, cười hì hì sau đó bay xuống.

- Hừ, đó cũng không phải thân thể vốn có của ngươi, là ta thủ đoạn đặc thù làm ra, khẳng định không thể so sánh với ban đầu.

Tâấy muội muội không có quan tâm tới, Di Hoa lắc đầu, nói:

- Nói cho ta biết một chút đã xảy ra chuyện gì? Sau khi ta bế quan, ngươi đã làm gì? Phát sinh chuyện gì, là ai giết ngươi?

Sắc mặt Di Hoa lúc này biến thành nghiêm khắc, âm thanh lạnh như băng, mang theo ý chất vấn nồng đậm.

- Phát sinh chuyện gì?

Di Tĩnh không biết nghĩ cái gì, gương mặt biến hóa và lắc đầu:

- Kkhông có phát sinh cái gì!

- Ta chỉ biết... Không cẩn thận tiến vào một hiểm địa, không có đi

ra...

- Tiến vào hiểm địa? Hừ, ngươi đi tìm Nhiếp Vân sao? Có phải hắn động thủ không?

Một đạo sát ý xuất hiện trong mắt Di Hoa.

- Nhiếp Vân?

Nghe cái tên như thế, Di Tĩnh lộ ra vẻ phức tạp, lắc đầu

- Ta đi tìm Nhiếp Vân nhưng... Cũng không tìm được, kết quả không cẩn thận tiến vào một hiểm địa, lúc này mới tử vong!

- Thực?

Di Hoa sững sờ.

- Là thực, như thế nào, ca ca, ngươi không tin ta?

Di Tĩnh một dậm chân.

- Hừ, chỉ mong là thật!

Thấy muội muội nói như vậy, Di Hoa lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng

- Được rồi, về sau phải cẩn thận một ít, sở dĩ lần này có thể phục sinh là vì ta lúc đầu lưu lại một đạo dấu vết linh hồn của ngươi, dù vậy cũng đã tốn cái giá lớn, gần như hao hết tích lũy của Di Thần Tông, loại kỳ ngộ này chỉ có một lần, một khi phát sinh nguy hiểm lần nữa, cho dù ta lợi hại hơn nữa cũng không cách nào cứu ngươi.

- Nhất định phải cẩn thận!

- Vâng, ta biết rõ, lần sau ta cẩn thận là được.

Di Tĩnh liền vội vàng gật đầu.

Thấy biểu lộ của nàng không có một chút thành ý, Di Hoa biết rõ

bản tính của muội muội cho nên bất đắc dĩ, đành phải nói:

- Đừng cho rằng lời ta nói là chuyện quan trọng, linh hồn ngươi là ta tốn hao cái giá thật lớn dùng đại pháp lực của người khác triệu hoán về, về sau lại gặp nguy hiểm, ngươi sẽ hồn phi phách tán, không có khả năng phục sinh đâu, nhớ lấy...

- Ân!

Thấy ngữ khí của ca cangưng trọng, Di Tĩnh cũng biết chuyện này thật như hắn nói, vô cùng nghiêm trọng, lập tức không dám nói nhảm, gật gật đầu.

- Biết rõ là tốt rồi, trở về đi, lần này hảo hảo dừng lại trong Huyễn Vũ các, không có lệnh của ta không được đi ra.

Di Hoa khẽ nói.

- Vâng!

Thấy ca ca nghiêm khắc, Di Tĩnh không dám nghịch ngợm, gật gật đầu, đi ra ngoài, sau khi đi vài bước liền dừng lại

- Ca ca, ngươi có thể không đuổi giết Nhiếp Vân hay không?

- Ân?

Không nghĩ tới muội muội lại nói lời này, đôi mắt Di Hoa nheo lại.

- Ta chỉ là cảm thấy... Chúng ta và Nhiếp Vân không có thù hận quá lớn, ngươi bây giờ đã giết đệ đệ của hắn, không cần phải đuổi tận giết tuyệt...

Di Tĩnh nói.

- Chuyện của ta không cần ngươi lo, trở về đi!

Da mặt Di Hoa co lại.

- Không có thù âận quá lớn? Trong cuộc sống có hai thù hận lớn

nhất, thù giết cha, mối hận đoạt vợ, Nhiếp Vân đã đoạt hôn thê của ta.

- Tại sao không có thù hận? Vậy ngươi cảm thấy thù hận thế nào mới lớn?

- Ah!

Tâấy ca ca không nghe lời của mình, trong mắt Di Tĩnh xuất hiện một tia ảm đạm, không biết nghĩ cái gì, quay người đi ra ngoài điện.

Thấy nàng rời đi, Di Hoa cau mày suy nghĩ.

Dường như muội muội có cổ quái, trước kia tính cách của nàng ngang ngược kiêu ngạo, bảo thủ, tuyệt đối không thể nào cầu tình cho người khác, càng không khả năng thuận lợi đáp ứng đi vào Huyễn Vũ các, bộ dạng hiện tại cho dù thế nào cũng quái dị không nói thành lời.

- Chỉ mong vì trải qua sinh tử, trong nội tâm sợ hãi mới có biểu hiện như vậy, nếu quả thật bởi vì Nhiếp Vân kia... Hừ!

Sắc mặt Di Hoa dữ tợn.

- Mặc kệ ngươi ở đâu, có ai bảo hộ ngươi, ta cũng sẽ giết ngươi không chút lưu tình!

Gào rú một tiếng, trong lời nói của hắn mang theo hận ý mãnh liệt, giống như không bầm thây Nhiếp Vân thành vạn đoạn thì thù hận này không tiêu trừ.

Cũng khó trách, hắn là đại nhân vật, càng là tông chủ Di Thần Tông nhưng lại bị tiểu tử không ai biết tiếng vẽ mặt, hắn làm sao không tức giận?

- Bẩm tông chủ, các vị Thái Thượng trưởng lão đã đi tới ngoài điện và muốn gặp chưởng giáo, hy vọng có thể hỏi rõ vì sao lại thuyên chuyển chí bảo tông môn...

Lời vừa dứt, Di Hoa mới đứng dậy, ngay sau đó có tiếng nói lo lắng

của Di Lâm vang lên.

Trước kia hắn nói Thái Thượng trưởng lão đã liên hợp với nhua tìm hắn, không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

- Được rồi, cho bọn họ vào đi.

Quay người trở lại đại điện và ngồi lên vương tọa, Di Hoa nhàn nhạt nói ra.

Nên đến sẽ đến, trốn cũng trốn không xong, cho dù trên lưng có mang tội lớn hơn ưữa, vạn phu chỉ trỏ, tiêu xài tất cả bảo bố không còn, chỉ cần có thể cứu muội muội trở về cũng đáng.

- Vâng!

Âm thanh chấm dứt, một loạt tiếng bước chân vang lên, lập tức một đám người bên ngoài đi tới, quả nhiên là các Thái Thượng trưởng lão trong tông môn.

Trấn tông chí bảo của tông môn quan hệ tông môn an nguy, sinh tử tồn vong, hiện tại đều bị tông chủ vô điều kiện lấy đi, những Thái Thượng trưởng lão này có mục đích rất đơn giản, chính là muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì.

------oOo------

Chương 993: Vân Huyên cầu kiến (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tông chủ, ngươi bảo Di Lâm gấp gáp như vậy đi vào tàng bảo khố mang Kình Thiên Kính, Súc Long giáp các chí bảo ra ngoài, kính xin cho chúng ta một câu trả lời thuyết phục.

Các vị trưởng lão ngồi vào chỗ của mình, trưởng lão thủ hộ Tàng Bảo Các Di Quân hỏi trước.

- Kình Thiên Kính, Súc Long giáp... Những bảo vật này là các tổ

tiên tông môn hao phí nhiều năm mới tích góp được, tuy so ra kém chưởng giáo ấn nhưng đều là bảo vật vô thượng lấy được trong di tích thượng cổ, tông chủ đột nhiên lấy ra, có từng thông qua vô thượng trưởng lão, hơn nữa thương nghị với chúng ta hay không?

Lại có một trưởng lão nói.

Tuy Di Hoa quyền uy rất nặng nhưng đối diện với đại sự như vậy, những Thái Thượng trưởng lão bọn họ vẫn có quyền lên tiếng.

- Vài bảo vật này có tác dụng với ta, về sau sẽ giải thích cặn kẽ, như thế nào, các ngươi hoài nghi ta?

Nghe bọn họ chất vấn, Di Hoa nheo mắt nhìn sang.

- Thuộc hạ không dám!

Di Quân liền ôm quyền nói:

- Chúng ta chỉ muốn biết rõ bảo vật đi nơi nào, cũng không có ý trách cứ tông chủ!

- Hừ, không dám là tốt rồi, chuyện này ta sẽ đích thân giải thích với bốn vô thượng trưởng lão, nếu như không có việc gì thì lui ra đi!

Di Hoa khoát tay một cái.

- Còn có một việc cần hướng tông chủ chứng minh!

Nhìn thấy Di Hoa khoát tay, Di Quân không lui mà là đứng dậy

- Gần đây trận pháp tông môn hỗn loạn, dường như chưởng giáo ấn khống chế trận pháp xuất hiện vấn đề nào ods, hi vọng tông chủ giải thích.

Chưởng giáo ấn khống chế đại trận tông môn, tương đương với trận pháp hạch tâm, một khi hạch tâm rời khỏi đại trận tông môn thời gian dài thì trận pháp sẽ xuất hiện chỗ sơ suất và hỗn loạn, phiền toái không chịu nổi.

Những ngày qua đại trận tông môn đã bắt đầu hỗn loạn, dường như có dấu hiệu sụp đổ, cho nên Di Quân phải hỏi.

- Chưởng giáo ấn?

Nghe ba chữ này, sắc mặt Di Hoa cứng lại, do dự một lúc mới nói:

- Chưởng giáo ấn bị ta làm mất, ta sẽ nhanh chóng tìm về.

- Cái gì? Chưởng giáo ấn mất đi? Này...

- Xong rồi, chưởng giáo ấn đại biểu cho tông môn, tại sao mất đi?

- Không phải thật chứ? Tông chủ...

- Điều này sao có thể? Chưởng giáo ấn lại mất đi...

Nghe được Di Hoa thừa nhận, tất cả Thái Thượng trưởng lão đồng thời giật mình.

Đại trận tông môn gần đây xảy ra vấn đề, tất cả mọi người hoài nghi chưởng giáo ấn có còn trong tông môn hay không, tuy đoán được thất thất bát bát nhưng chính thức nghe được cũng giật mình.

Chưởng giáo ấn mất như thế nào?

Thứ này giống như ngọc tỷ, mất không được ah.

- Nếu chưởng giáo ấn đã mất, xin mời chưởng giáo giao ra vị trí tông chủ, về sau ai tìm về chưởng giáo ấn thì người đó là tông chủ.

- Không sai, thân là tông chủ thậm chí làm mất đi chưởng giáo ấn trọng yếu như thế, thật sự tội không để cho thứ, ngươi nhất định không thể ngồi vị trí tông chủ nữa.

- Không có chưởng giáo ấn, ngươi làm sao làm người khác tin phục?

Các Thái Thượng trưởng lão vốn khiếp sợ, sau đó mấy người có mâu thuẫn với Di Hoa lúc trước kêu gào.

- Đúng thé, ngươi phải từ chức tông chủ, mau chóng tìm chưởng giáo ấn trở về...

- Chuyện này không thể thương lượng...

Mấy tên trưởng lão không ngừng nói ý kiến, lúc này đám người xôn xao, âm thanh cãi lộn vang lên liên tục.

Tông chủ mất đi chưởng giáo ấn, chẳng khác nào mất đi chính thống, lỗi lầm to lớn, xử tử hắn còn không đủ, làm sao có thể làm tông chủ tiếp, làm sao có quyền lợi chấp chưởng tông môn?

- Hừ, muốn lấy vị trí tông chủ của ta, các ngươi ai có thực lực thì cầm đi.

Nhìn thấy mọi người nghị luận, Di Hoa vỗ vương tọa đứng lên, khí thế Phá Không Cảnh sơ kỳ đỉnh phong bạo phát không giữ lại.

- Cái gì? Phá Không Cảnh sơ kỳ đỉnh phong?

- Cho... Cho dù mát chưởng giáo ấn cũng không có gì, tông chủ có được thực lực như vậy nhất định có thể tìm trở về.

- Đúng thế...

Nhìn thấy thực lực Di Hoa lại đạt tới Phá Không Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, đám người gây sự tịt ngòi, cũng không dám nói nhảm.

Cho dù chưởng giáo ấn mất đi thì thế nào, những Thái Thượng trưởng lão chỉ có thực lực Nạp Hư Cảnh, có được thực lực tuyệt đối, không có người nào dám phản bác.

Cho dù ở địa phương nào, lúc nào, thực lực tuyệt đối chính là lực uy hiếp lớn nhất.

- Rất tốt, về sau ta nghe được ai dám nói tới chuyện chưởng giáo ấn, ta sẽ không chút lưu tình đánh chết kẻ đó...

Thấy triển lộ tu vi câhn nhiếp mọi người, Di Hoa lúc này mới hừ

lạnh một tiếng, ánh mắt mang theo sát phạt.

Hắn còn chưa nói hết lời, chợt nghe bên ngoài có tiếng nói vang lên.

- Bẩm tông chủ, tiền tông chủ Vân Huyên của Kiếm Thần Tông cầu kiến!

- Vân Huyên? Tiền tông chủ Kiếm Thần Tông?

Di Hoa sững sờ.

Hắn biết Vân Huyên, chỉ là xưng hô tiền tông chủ Kiếm Thần Tông làm cho hắn hơi sững sờ.

Từ lần trước hắn gặp mặt Vân Huyên liền bế quan tới hiện tại, cũng không biết Kiếm Thần Tông phát sinh biến cố nghiêng trời lệch đất.

- Là như thế này, Kiếm Thần Tông đoạn thời gian trước xuất hiện một lần đại rung chuyển, tiền tông chủ Vân Huyên bị tân nhiệm tông chủ đánh bại, chạy ra khỏi tông môn!

Một trưởng lão dường như nhìn ra nghi hoặc của hắn nên giải thích.

- Đánh bại Vân Huyên? Tân nhiệm tông chủ này là ai?

Sắc mặt Di Hoa cứng đờ.

Hắn biết rõ thủ đoạn của Vân Huyên, cho dù nói về tâm cơ hay là thực lực đều không kém gì so với hắn, cường giả loại làm sao có thể bị người ta đánh bại? Thậm chí vị trí tông chủ còn bị người ta thay thế?

- Tin tức này Kiếm Thần Tông phong tỏa rất lợi hại, chúng ta cũng không biết, nghe nói là kiếm đạo sư, đạt được Kiếm Thần lão tổ tán thành!

Trưởng lão này trả lời.

Tin tức Nhiếp Vân trở thành tông chủ Kiếm Thần Tông bị phong tỏa rất nghiêm, biết rõ cũng không có nhiều người, Di Thần Tông cũng không có nhận được tin tức, chỉ biết đó là kiếm đạo sư kế vị trí tông chủ, hết sức thần bí.

- Còn có loại chuyện này? Kiếm đạo sư, vậy mà sẽ xuất hiện kiếm đạo sư? Bảo nàng vào đi!

Di Hoa vẻ mặt ngạc nhiên.

- Vâng!

Di Lâm đáp ứng một tiếng, lập tức nghe tiếng bước chân dồn dập vang lên, một thân ảnh xinh đẹp từ ngoài điện đi vào.

- Di Hoa tông chủ từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ?

Giọng nói vang lên mang theo lực lượng mị hoặc khó nói thành lời, phối hợp dung nhan tuyệt mỹ và dáng người như yêu tinh, các Thái Thượng trưởng lão trong đại điện cảm giác đỏ mắt và hít thở dồn dập.

- Thì ra là Vân Huyên tông chủ, không biết thời điểm này tìm ta có chuyện gì?

Di Hoa nhàn nhạt nói ra.

------oOo------

Chương 994: Hợp tác

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tự nhiên là mang cho Di Thần Tông chỗ tốt!

Khẽ vuốt tóc bên tai, Vân Huyên cười khẽ.

- Mang cho Di Thần Tông chỗ tốt? Nói nghe một chút!

Di Hoa nhíu mỳ.

- Ha ha, ta cũng nói trực tiếp, Di Hoa tông chủ đuổi giết gia hỏa tên Nhiếp Vân có phải là vì Thiên Cơ kiếm hay không!

- Hiện tại Nhiếp Vân đã cướp đoạt vị trí tông chủ của ta, trở thành tông chủ Kiếm Thần Tông, không biết tin tức này tông chủ có muốn nghe hay không?

Nói đến Nhiếp Vân, gương mặt Vân Huyên lúc này âm theo âm tàn và rét lạnh.

- Nhiếp Vân đoạt vị trí tông chủ của ngươi? Ngươi nói kiếm đạo sư cướp đoạt vị trí tông chủ của ngươi là Nhiếp Vân?

Di Hoa mở to mắt và hỏi lại.

- Không sai, chính là tiểu súc sanh này!

Nhớ tới Nhiếp Vân cướp đoạt vị trí của mình, thất bại tất cả thủ đoạn của mình, bản thân còn bị vũ nhục, Vân Huyên nghiến răng ken két.

- Không có khả năng! Tại sao hắn lại là kiếm đạo sư?

Di Hoa khó mà tin được.

Theo hắn biết, Nhiếp Vân hẳn là nạp vật sư (nạp vật đan điền), trị liệu sư, luyện đan sư, thuần thú sư, đại lực sư, ngụy trang sư, diễm hỏa sư, tiên âm sư, địa hành sư... Có chín đan điền.

Làm sao có thể có được thiên phú kiếm đạo sư?

Phải biết rằng có được kiếm đạo chi khí và là kiếm đạo sư là hai khái niệm khác nhau, có thể đạt được Kiếm Thần lão tổ tán thành, có thể làm cho Vân Huyên đại bại, tuyệt đối không thể nào là kiếm đạo chi khí có thể hoàn thành, dù sao Vân Huyên thân là tông chủ Kiếm Thần Tông, nàng không bao giờ thiếu kiếm đạo chi khí.

- Chẳng lẽ... Nhiếp Vân có thể năng lực cải biến, gia tăng thiên

phú?

Đột nhiên trong nội tâm sinh ra suy nghĩ như thế.

Cách suy nghĩ này từ trước khi hắn bế quan đã bắt được một tia dấu vết, hiện tại cũng bừng tỉnh đại ngộ.

Tuy hắn đoán được nhưng cảm thấy rất hoang đường, thiên phú và đan điền vừa ra đời đã xác định, cải biến thiên phú, từ xưa đến nay chưa bao giờ nghe nói qua.

- Chỉ sợ Nhiếp Vân đạt được thần khí vận chuyển thiên phú chi khí càng hoàn mỹ hơn, nếu như ta có thể đạt được, thực lực nhất định sẽ bạo tăng!

Căn cứ lẽ thường, thiên phú không thể cải biến, chỉ có một cách nói, chính là Nhiếp Vân có được thần khí vượt qua tưởng tượng nào đó, có thể làm cho người khác tự do sử dụng thiên phú chi khí, hơn nữa có thể phát huy ra thiên phú đặc thù không kém gì cường giả có được thiên phú như thế.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, trên mặt Di Hoa cũng không biểu hiện ra ngoài, ngón tay gõ lên lan can vương tọa và nói:

- Vân Huyên tông có chủ ý nhờ ta giúp ngươi đoạt lại vị trí tông chủ, chém giết Nhiếp Vân hay sao?

- Không phải! Ta bắt buộc phải có vị trí tông chủ Kiếm Thần Tông nhưng không cần hỗ trợ, lần này tới đây thương nghị với Di Hoa tông chủ một chút, muốn Di Thần Tông trở thành tồn tại đứng đầu tám đại tông môn.

Vân Huyên nói.

- Lại muốn Di Thần Tông trở thành đứng đầu tám đại tông môn?

- Vân Huyên tông có chủ ý vượt qua Kiếm Thần Tông và vượt qua Hóa Vân Tông?

- Điều này sao có thể...

- Hóa Vân Tông gia đại nghiệp đại, cho dù hiện tại suy sụp cũng có tám đại Phá Không Cảnh Thái Thượng trưởng lão và tứ đại Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh vô thượng trưởng lão, muốn siêu nhiều bọn họ, khó...

Nghe nói như thế, cả đại điện lập tức xôn xao, ngay sau đó các Thái Thượng trưởng lão không ngừng lắc đầu, cảm thấy đây là chuyện không có khả năng hoàn thành.

Cho dù Hóa Vân Tông uy phong không bằng dĩ vãng nhưng nó vô cùng cường đại, không phải những tông môn như bọn họ có thể nhúng chàm, nếu không phải bởi vì như thế, thánh địa tu luyện như Thiên Ngoại Thiên đã sớm bị người ta công hãm.

- Vân Huyên tông chủ có đề nghị gì không ngại nói nghe một chút!

Tuy trong nội tâm những người khác cũng có nghi hoặc, Di Hoa lại là người hỏi đầu tiên.

- Rất đơn giản, chỉ cần có thể cổ động sáu đại tông môn khác cùng đối phó Hóa Vân Tông, vây công Lăng Tiêu đỉnh, cho dù nó là đệ nhất tông môn cũng bất lực.

Vân Huyên cười nói.

- Cổ động sáu đại tông môn khác? Mỗi tông môn đều có ý nghĩ của mình, bằng mấy câu làm sao có thể cổ động bọn họ vây công Hóa Vân Tông?

- Không có người nào là kẻ đần, vây công Hóa Vân Tông có khả năng nhận được chỗ tốt to lớn nhưng lại nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, bọn họ sẽ không đồng ý!

- Tám đại tông môn bình an vô sự, ai ngu như vậy, chủ động xuất kích...

- Tông môn chúng ta có hiệp nghị từ trước, động thủ trước là không hợp lý...

Mọi người còn tưởng rằng Vân Huyên có biện pháp gì tốt, nghe nói như thế tất cả đều lắc đầu.

Tám đại tông môn vẫn bình an vô sự, thực lực là một nguyên nhân, quan trọng hơn chính là ước định tông môn bảo thủ không thay đổi, không xâm phạm lẫn nhau.

Liên hợp một đám tông môn khác cũng bỏ đi, liên hợp sáu đại tông môn khác vây công Hóa Vân Tông, đây quả thực là chuyện không có khả năng.

- Yên tĩnh, nghe Vân Huyên tông chủ giải thích!

Di Hoa cắt lời thảo luận của các trưởng lão.

Căn cứ hắn hiểu với Vân Huyên, nữ nhân này là người mưu định mới động, đã dám nói như vậy, khẳng định sớm đã có kế hoach, bằng không nàng sẽ không nói như thế.

- Ha ha, cổ động sáu đại tông môn đồng thời vây công Hóa Vân Tông thật sự rất không dễ dàng, dù sao mỗi tông môn đều có tính toán của bản thân, nhưng nếu như có được đầy đủ lợi ích thì sao?

Vân Huyên nói đến đây nhẹ nhàng cười cười, ngừng một chút và nói:

- Ví dụ như... Bắc Đẩu tinh phủ?

- Bắc Đẩu tinh phủ?

- Thân là cao tầng tám đại tông môn, có lẽ đều nghe nói qua Bắc Đấu Tinh Quân lưu lại Bắc Đẩu tinh phủ a, trong đó ghi chép chuyện bậc thang lên trời, có được biện pháp đột phá gông cùm xiềng xích Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh!

- Mà chìa khóa mở tinh phủ này chính là Thiên Khu, Thiên Toàn, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Diêu Quang bảy thanh trường kiếm!

Vân Huyên vừa cười vừa nói:

- Bảy thanh kiếm, một mình một thanh không cách nào mở ra Bắc Đẩu tinh phủ, hai thanh cũng không cách nào mở ra, ba thanh thì sao? Ba thanh kiếm đã tiếp gần một nửa, mặc dù không mở được hạch tâm nhưng có thể mở bên ngoài cũng đủ rồi.

Không ai biết Bắc Đẩu tinh phủ có được cái gì, vạn nhất bên ngoài có được phương pháp đột phá Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh thì sao, ha ha, các ngươi nghĩ xem khi đó sẽ có tình huống thế nào?

- Tuy trước kia có người tiến vào Bắc Đẩu tinh phủ nhưng toàn quân bị diệt, gần như chết toàn bộ nhưng không biết bên trong có cái gì.

------oOo------

Chương 995: Âm mưu hiểm ác (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cho dù có người chết nhưng cũng biết Bắc Đẩu tinh phủ chia làm bên ngoài và hạch tâm, Tử Hoa động phủ chín miếng ngọc ấn có thể tiến vào hạch tâm, ba miếng có thể đi vào bên ngoài, Bắc Đẩu tinh phủ cũng không sai biệt lắm, có được một thanh, hai thanh trường kiếm có lẽ không cách nào tiến vào, nhưng nếu ba thanh kiếm liên hợp với nhau thì các ngươi nghĩ chúng ta có thể mở bên ngoài hay không?

Đó cũng không phải suy đoán, mà là sự thật, có tra ra, cũng có thể chứng nhận.

- Ý của ngươi là gì? Tám đại tông môn có ước định, chẳng lẽ có tông môn đã liên hợp với nhau? Gom góp ba thanh bảo kiếm?

Quả nhiên nghe được Vân Huyên nói thế, Di Hoa và một đám trưởng lão đều có vẻ mặt ngưng trọng.

- Không phải gom góp ba thanh kiếm, mà là... Lúc này Hóa Vân Tông đã tập hợp đủ ba thanh kiếm.

Trên gương mặ trắng noãn của Vân Huyên xuât hiện hào quang dữ tợn.

- Trên người Nhiếp Vân có Thiên Cơ kiếm, ngươi nên biết hắn hiện tại trở thành tông chủ Kiếm Thần Tông đã bắt được Thiên Quyền kiếm, nếu như có Thiên Khu kiếm của Hóa Vân Tông thì có bao nhiêu thanh?

Lời nói lạnh lùng như băng vang lên trong đại điện, nó không khác gì dầu nóng đổ vào nước lạnh.

Mở Bắc Đẩu tinh phủ cần bảy thanh trường kiếm, Hóa Vân Tông đạt được Thiên Khu kiếm, Di Thần Tông đạt được Thiên Toàn kiếm, Kiếm Thần Tông đạt được Thiên Quyền kiếm, Tiên Vũ Tông và Thanh Vân Tông hai tông môn cộng đồng đảm bảo Ngọc Hành kiếm, Tử Đàn Tông và Tĩnh Thiên Tông chưởng quản Khai Dương kiếm, Vân Tiêu Tông chưởng quản Diêu Quang kiếm!

Thất kiếm tách ra chưởng quản, đó là tông môn quy định, cũng không liên hợp, cho nên vẫn bình an vô sự, nếu như một tông môn thật muốn đạt được ba thanh, chẳng khác nào lập tức mất đi cân đối, phiền toái không nhỏ.

- Thiên Khu, Thiên Quyền, Thiên Cơ... Bảy được ba, đúng là có năng lực mở bên ngoài Bắc Đẩu tinh phủ, Hóa Vân Tông dám phái người đi vào sao?

Di Hoa sững sờ, nói ra.

Bên ngoài Bắc Đẩu tinh phủ từng có ba đại tông môn liên hợp mở một lần, nhưng lần đó chết thật sự quá nhiều, tinh anh ba đại tông môn gần nhưc chết toàn bộ, vừa vặn lúc này có yêu nhân tới xâm nhập, lúc đó đại lục Phù Thiên thiếu chút nữa bị yêu nhân xâm chiếm.

Chính bởi vì như thế, vì ngăn ngừa loại chuyện này phát sinh, tám đại tông môn mới bị bức bách quy định với nhau, trước khi thất kêếm tụ tập, không cho phép tông môn liên hợp một mình tiến vào Bắc Đẩu tinh phủ, một mình hành động.

Cũng chính bởi vì như thế, những năm qua tám đại tông môn vẫn bình an vô sự, thất kiếm cũng do bản thân bảo đam, không có xuất hiện chỗ sơ suất.

Cho dù hiện tại Hóa Vân Tông thực sự có ba thanh kiếm cũng chưa chắc dám đi vào!

- Ha ha, có dám vào hay không thì ta không dám xác định, nhưng ta biết rõ Hóa Vân Tông tứ đại trưởng lão vẫn dấu kín trong hư không không biết làm gì, thậm chí đã nghiên cứu ra một loại vật phẩm có thể ngăn cản công kích của cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong!

Nói đến đây Vân Huyên nhớ tới Thiên Huyễn mang tới phiến gỗ lúc trước, nàng cau mày nói ra.

- Đồ vật có thể ngăn cản Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong công kích?

Sắc mặt mọi người trong đại điện ngưng trọng.

- Đúng, dường như Vân Huyên tông chủ không nói quá rõ ràng, ngươi mới vừa nói người tên Nhiếp Vân kia có được Thiên Cơ kiếm và Thiên Quyền kiếm, tại sao tương đương Hóa Vân Tông có ba thanh?

Một trưởng lão đột nhiên hỏi.

- Xem ra các ngươi còn không biết, Nhiếp Vân vốn chính là đệ tử cũ của vô thượng trưởng lão Hóa Vân Tông, hiện tại trở thành tông chủ Kiếm Thần Tông, đối ngoại tuyên bố bế quan, trên thực tế đã đi Hóa Vân Tông, chẳng lẽ các ngươi cảm thấy hắn tay không mà đi?

Vân Huyên cười lạnh.

- Nhiếp Vân đi Hóa Vân Tông?

- Xem ra là thực, nếu như bọn chúng thực vụng trộm tiến vào Bắc Đẩu tinh phủ, như vậy phiền toái lớn!

- Đây là đại sự...

Nghe tin tức như thế, người trong đại điện đều ngẩn người.

Tông môn không cho phép liên hợp nhưng nếu một tông môn đạt được ba thanh, hoàn toàn có thể không cần tuân thủ ước định này, mặc dù Bắc Đẩu tinh phủ vô cùng nguy hiểm nhưng thật sự vẫn có người đi vào và đi ra, đạt được phương pháp đột phá Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, chẳng phải có được ưu thế mà tông môn khác không có?

Sở dĩ tám đại tông môn kiêng kị lẫn nhau là vì đều có lão tổ Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong tọa trấn, một khi có người đột phá, đánh vỡ cân đối và nhất thống tám tông môn, nhất định là chuyện ván đã đóng thuyền.

- Cho dù chúng ta có thể liên hợp với sáu tông môn khác vây công Lăng Tiêu đỉnh, chỉ sợ cũng không dễ dàng bức bách Hóa Vân Tông khuất phục như vậy a!

- Dù sao bọn họ chẳng những có đông nam tây bắc tứ đại vô thượng trưởng lão, còn có một đầu Giao Long lão tổ, đầu Giao Long này chính là Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, có được huyết mạch Long tộc, đừng nói một nhân loại Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, cho dù có thêm mười người cũng vô dụng.

Di Hoa nghĩ tới một chuyện và nói ra.

Hóa Vân Tông lão tổ lưu lại một đầu Vạn Niên Giao Long, huyết mạch Long tộc trời sinh đã cường đại, hơn nữa gia hỏa này đi theo võ đạo sư rất lâu, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, cho dù đối mặt với lão tổ bảy đại tông môn tập trung liên hợp, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ.

Liên hợp với nhau còn đánh không lại, làm sao đấu với người ta?

Loại tình huống này thật muốn vây công, chỉ sợ đám người của mình còn không đủ nhét kẽ răng của Giao Long.

- Ha ha, nếu như ta có biện pháp đối phó đầu Giao Long này, làm nó mất đi lực công kích thậm chí ngoan ngoãn nghe theo lời ta, ngươi cảm thấy liên hợp sáu tông môn khác có thể đơn giản hay không?

Vân Huyên cười lạnh liên tục, dường như đã sớm đoán trước.

- Ngươi có biện pháp đối phó Giao Long Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong?

Di Hoa đã giật mình.

Ngay cả cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh cũng không phải đối thủ của đầu Giao Long kia, hắn cũng không tin Vân Huyên có loại năng lực này.

- Ha ha!

Vân Huyên cũng không có trả lời câu hỏi của Di Hoa, lúc này khẽ cười nói:

- Được rồi, nói lâu như vậy, ta đã nói ra mục đích của mình, lần này tới đây là muốn thương nghị với Di Hoa tông chủ một chuyện.

- Nói!

Di Hoa biết rõ đối phương khẳng định có mục đích, hỏi.

- Rất đơn giản, sau khi chuyện này thành công, hi vọng quý tông môn có thể giúp ta quán đỉnh để ta đột phá Phá Không Cảnh đỉnh phong!

Vân Huyên nói.

------oOo------

Chương 996: Âm mưu hiểm ác (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Quán đỉnh? Giúp ngươi đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong? Ha ha, Di Thần Tông quán đỉnh cần lực lượng tế tự, càng rất nhiều bảo vật và vô cùng phiền toái, lại nói muốn quán đỉnh đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong, đầu tiên phải đạt tới Phá Không Cảnh, thực lực của Vân Huyên tông chủ chỉ sợ còn không cách nào thừa nhận lực lượng quán đỉnh mang tới a.

Di Hoa cười nói.

Muốn quán đỉnh đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong, ít nhất cũng phải có thực lực Phá Không Cảnh sơ kỳ, khí tức Vân Huyên trước mắt như có như không, cũng không nhìn ra có bao nhiêu lợi hại, mấy tháng trước cũng giống như mình, chỉ là Nạp Hư Cảnh đỉnh phong.

Chính mình bế quan thời gian dài như vậy mới may mắn đạt tới Phá Không Cảnh, hắn cũng không tin Vân Huyên cũng có được thực lực như thế.

- Ha ha!

Nghe được Di Hoa nói thế, cánh tay Vân Huyên đột nhiên chấn động, lúc này lực lượng cường đại tán dật ra chung quanh, lực lượng cường đại trùng kích làm không gian chung quanh hỗn loạn liên tục.

- Cũng giống như ta, Phá Không Cảnh sơ kỳ đỉnh phong?

Nhìn thấy thực lực của nàng, đồng tử Di Hoa co rụt lại.

Vân Huyên không những đột phá Phá Không Cảnh, còn giống như hắn đột phá đạt tới Phá Không Cảnh sơ kỳ đỉnh phong!

Thực lực tuy mạnh mẽ nhưng linh hồn lực của nàng không quá vững chắc, thực lực vừa hiển lộ có chút không khống chế nổi, từ đó không gian chung quanh người nàng vặn vẹo, mặt đất vỡ vụn thành từng mảnh.

Thực lực đạt tới Phá Không Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, linh hồn lực lại không đạt tới Linh cấp đỉnh phong bậc thứ tư, sự có chút kỳ quái.

Đối với thưc lực của Vân Huyên, nếu như Nhiếp Vân ở nơi này và nhìn thấy nàng như vậy nhất định sẽ ngạc nhiên nói không ra lời, lúc trước nữ nhân này bị hắn đánh rớt nhiều cấp bậc như thế, biến thành một Chí Tôn, làm sao có thể đạt tới Phá Không Cảnh như cũ?

Hơn nữa nếu để hắn biết rõ Vân Huyên còn từng đi tìm Kiếm Thần Tông Tư Duẫn lão tổ, hơn nữa bị phế sạch khí hải, đan điền, nhất định sẽ càng thêm ngạc nhiên.

Đan điền khí hải bị phế bỏ, chẳng khác nào triệt để hết hiệu lực, không có khả năng tiếp tục tu luyện, nếu Vân Huyên không có việc gì, mấy tháng không gặp nhưng thực lực lại têến bộ, việc này cũng quá quái dị a!

- Tốt, có thể hợp tác, ngươi phải nói rõ biện pháp đối phó Giao Long của Hóa Vân Tông đã, nếu không muốn lão tổ Di Thần Tông liều mạng với nó, ta đánh chết cũng không đáp ứng!

Tuy không biết Vân Huyên trải qua chuyện gì trong thời gian này nhưng hắn vẫn tán thành thực lực của nàng, trong nội tâm mang theo khiếp sợ, Di Hoa cười nói.

Di Thần Tông cũng như Kiếm Thần Tông, cũng có một lão tổ đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, đây là chỗ dựa cũng là căn cơ của tông môn, nếu muốn hắn ra tay đối phó Giao Long, Di Hoa tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Dù sao đầu Giao Long kia có sức chiến đấu thật sự quá lợi hại, một khi ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, lão tổ tử vong, Di Thần Tông cũng xong đời.

- Ha ha, Di Hoa tông chủ lo ngại, ta đương nhiên sẽ không để lão tổ Di Thần Tông liều mạng với nó, chuyện này không cần cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, hai chúng ta cũng có thể hoàn thành!

Vân Huyên khẽ cười một tiếng, nói.

- Hai người chúng ta cũng có thể hoàn thành? Ta cũng muốn nghe

một chút đấy.

Nghe được không cần lão tổ ra tay, Di Hoa thở ra một hơi và hỏi.

- Tin tức của Di Hoa tông chủ linh thông, nên biết đầu Giao Long lão tổ của Hóa Vân Tông sắp tới đại nạn tuổi thọ ah.

Vân Huyên hỏi một câu, thấy Di Hoa gật đầu liền nói tiếp.

- Bởi vì tuổi thọ gần, đầu Giao Long này muốn tìm long huyết thuần khiết kéo dài tuổi thọ nhưng vẫn không có tìm được, mà trùng hợp là, ấấy tháng trước ta phát hiện một nơi vừa vặn có thứ này, chỉ cần chúng ta dùng thứ này làm mồi nhữ, dụ dỗ đầu Giao Long đi qua, tìm cơ hồ dùng kịch độc, ha ha... Lo gì nó không nghe chúng ta, không cúi đầu xưng thần?

Vân Huyên duỗi vòng eo, vòng eo thon dài và núi đôi rung động mê người, nàng cười rất kiều mị.

Đầu Giao Long lão tổ Hóa Vân Tông đã sắp hết tuổi thọ và đại nạn tới gần, tuy đây là bí mật nhưng đối với người có ý chí mà nói vẫn có thể suy tính rõ ràng, mà Di Hoa chính là người có ý chí này.

Long tộc có hai phương pháp gia tăng tuổi thọ, thứ nhất, đột phá cảnh giới hiện tại, đầu Giao Long kia sống mấy vạn năm cũng không có đột phá, lúc này đạt tới tuổi thọ cực hạn còn muốn đột phá khẳng định càng không có khả năng, cho nên có thể bỏ qua suy nghĩ này, thứ hai, tìm kiếm khí tức, máu của thượng cổ Long tộc, từ đó huyết mạch tấn chức gia tăng tuổi thọ, điểm này ít có khả năng.

Thượng cổ Long tộc từ vài vạn năm trước đã biến mất khỏi đại lục Phù Thiên, muốn tìm sao mà khó khăn.

Di Hoa không nghĩ tới Vân Huyên còn có thể tìm được bảo địa ẩn chứa thứ này, thật sự quá lợi hại.

Chỉ có điều...

- Lực lượng sinh mệnh của Long tộc cường đại, đầu Giao Long kia

cũng đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong nhiều năm, độc dược chắc hẳn không dùng được.

- Cho dù hai chủng độc dược Yêu Minh Tiên Dịch và Thiên Tâm Hàn Độc nổi danh khắp đại lục, cho dù nó uống như uống nước cũng không có tác dụng, ngược lại còn chọc nó tức giận.

Di Hoa nghi hoặc hỏi.

Đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, đan điền mở huyệt khiếu, lực lượng phun ra nuốt vào, từ đó miễn dịch với các loại kịch độc tăng nhiều, mấy loại độc dược nổi danh khắp đại lục như Yêu Minh Tiên Dịch, Thiên Tâm Hàn Độc cũng vô dụng, càng không cần nói tới các loại khác.

- Ngươi cứ yên tâm về độc dược, đối phó nhân loại Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong có lẽ ta bất lực, đối phó Long tộc lại có đồ vật đực biệt.

Cam đoan nó đụng một cái sẽ giảm lực lượng, ngoan ngoãn nghe theo lệnh của chúng ta.

Vân Huyên khẽ cười một tiếng, trong mắt mang theo hào quang trí tuệ.

Nàng làm chuyện gì cũng mưu định sau động, dám nói như vậy nhất định có nắm chắc mười phần.

- Tốt, nếu Vân Huyên tông chủ xác định như vậy, chuyện này cứ định như thế.

Di Hoa cười ha ha.

Nếu như chuyện này thành công, bảy đại tông môn hội tụ Lăng Tiêu đỉnh, bức bách Hóa Vân Tông cúi đầu, Di Thần Tông trở thành đại tông môn đệ nhất thiên hạ trong tầm tay.

Về phần quán đỉnh cho Vân Huyên đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong, chỉ cần chuẩn bị thỏa đáng, nàng cần phải tế tự bảo vật cũng không phức tạp.

Suy đi nghĩ lại, lần hợp tác này mình lời nhiều, bồi ít, tại sao không đáp ứng cơ chứ.

------oOo------

Chương 997: Tìm kiếm Giao Long

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vậy thì tốt, đã quyết định thì chúng ta lên đường đi.

Vân Huyên thấy Di Hoa bị nói động thì tươi cười.

- Ân!

Di Hoa đứng dậy, hắn đi theo sau lưng Vân Huyên ra bên ngoài điện, chỉ chốc lát đã rời khỏi Di thần đại điện và biến mât trên không trung.

Hô!

Lần này bị thương nặng hơn so với lúc trước, trọn vẹn khôi phục một giờ, Nhiếp Vân lúc này mới sảng khoái tinh thần, khí tức tươi sáng.

Hiện tại vũ kỹ bắt đầu dung hợp, sức chiến đấu có đột phá mới, mặc dù chiến đấu với cường giả Phá Không Cảnh sơ kỳ đỉnh phong cũng không lâm vào hạ phong, thậm chí còn có thể cao hơn một bậc, trong hàng ngũ đệ tử hạch tâm của Hóa Vân Tông mới tính toán có được vũ lực chấn nhiếp.

- Minh chủ, lần này đánh Phá Không Cảnh Thái Thượng trưởng lão, Chấp Pháp đường chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ...

- Đúng vậy a, lần này cũng không phải là đả thương mấy đệ tử hạch tâm đơn giản như vậy, đả thương Thái Thượng trưởng lão, giết chết đệ tử hạch tâm... Này mỗi việc đề xúc phạm môn quy nghiêm túc, hoàn toàn có thể xử tử!

- Hiện tại chúng ta có thể làm khác sao?

Thấy Nhiếp Vân khôi phục, đám người Trúc Âm, Âu Dương Thế Hùng vây quanh, nghĩ tới chuyện lúc trước đều run rẩy.

Trước kia bọn họ đạt được chỗ tốt nên hưng phấn, về sau cẩn thận tưởng tượng liền cảm thấy sợ hãi.

Thái Thượng trưởng lão có địa vị gì? Đó là người có thế lực, hiện tại mặt mũi như quét rác, làm sao có thể từ bỏ ý đồ!

- Hiện tại ta chỉ sợ Tông Môn đại hội, do chư vị trưởng lão tự mình tiến hành thẩm phán với ngươi, như vậy tám Thái Thượng trưởng lão chỉ cần vượt qua bốn vị cho rằng ngươi đáng chết, chỉ sợ bọn họ sẽ trực tiếp hạ sát thủ.

Âu Dương Thế Hùng nói.

- Ha ha, chuyện đã phát triển đến loại tình trạng này, không cách nào vãn hồi, so với ở đây chờ thẩm phán, khẩn cầu tha thứ, còn không bằng làm thật hung ác, ta hiện tại đi ra ngoài làm một chuyện, mấy người các ngươi co rút liên minh, lặng lẽ mang công huân đạt được chuyển hóa thành sức chiến đấu, làm việc ít xuất hiện chờ ta trở lại!

Đối mặt mọi người lo lắng, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, cũng không nhiều lời, đứng dậy.

- Ân!

Mọi người thấy bộ dạng của hắn, biết rõ hắn nhìn như lỗ mãng nhưng kỳ thật tâm tư kín đáo, mỗi một bước đều có thâm ý, nội tâm đang khẩn trương cũng an ủi hơn rất nhiều.

- Được rồi, ta đi trước, mấy người các ngươi bảo trì cảnh giác, bảo trì biểu hiện giả dối là ta không có rời khỏi nơi đây, ta lập tức xuất phát!

Trải qua chuyện này, Nhiếp Vân cũng tin tưởng mọi người hơn rất

nhiều, phân phó một câu, thân thể của hắn hãm xuống mặt đất và biến mất.

- Địa hành sư?

Thấy hắn đột nhiên rời đi, tất cả mọi người đều sững sờ, tất cả đều xôn xao.

Bọn họ dù thế nào cũng không ngờ minh chủ còn có thiên phú địa hành sư.

Dọc theo mặt đất tiến lên phía trước, Nhiếp Vân nhanh chóng đi tới truyền tống trận Thiên Ngoại Thiên, thiên phú ngụy trang sư, ngụy trang thành một đệ tử chấp sự và lặng lẽ rời khỏi Thiên Ngoại Thiên, thần không biết quỷ không hay.

- Tiểu Long, chúng ta hiện tại muốn đi tìm Giao Long lão tổ của Hóa Vân Tông, ngươi có thể phải giúp ta!

Ra khỏi thành Hóa Vân, Nhiếp Vân lập tức thả tiểu Long ra khỏi Tử Hoa động phủ và vừa cười vừa nói.

Không sai, Nhiếp Vân lần này đi ra ngoài mục đích là tìm Giao Long lão tổ của Hóa Vân Tông!

Hiện tại đánh Thái Thượng trưởng lão, đối phương chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, nếu hắn đi tìm lão tửu quỷ hoặc Chư Cát Thanh Vân sư phụ của kiếp trước, còn không bằng đi tìm Giao Long lão tổ của Hóa Vân Tông.

Đầu Giao Long này đã từng là yêu sủng của võ đạo sư, địa vị cực cao, tuyệt đối là đệ nhất Hóa Vân Tông.

Nếu như có thể tìm được nó, nhờ nó trợ giúp mình, đừng nói mấy Thái Thượng trưởng lão, cho dù tứ đại vô thượng trưởng lão, tông chủ mất tích hiện thân lần nữa cũng tuyệt đối không dám làm gì mình thế nào.

Lại làm Giao Long tán thành thần phục, đối với người khác mà nói là không thể tưởng tượng nổi, cũng không có khả năng hoàn thành,

với Nhiếp Vân có Ngũ Trảo Kim Long làm yêu sủng thì đơn giản quá nhiều.

Cho dù ngươi có huyết mạch cao trong Long tộc cũng không cao bằng Ngũ Trảo Kim Long a!

Trong Long tộc có đẳng cấp cực kỳ sâm nghiêm, phải ngoan ngoãn nghe lời!

Những chuyện này lúc Nhiếp Vân tại Quỷ Vụ Minh Hải đã nghĩ tới, cho nên mới dám không kiêng nể gì như thế, dám động thủ với cả Thái Thượng trưởng lão!

Bằng không mặc dù thực lực mạnh hơn nữa, nếu không có được chỗ dựa thì hắn đang tìm chết.

- Giao Long... Còn gọi lão tổ?

Nghe được Nhiếp Vân nói thế, tiểu Long bĩu môi, dường như trong mắt của nó, Giao Long không khác gì cá chạch, không xứng gọi là lão tổ.

- Ha ha, ta biết rõ Giao Long trong mắt ngươi không tính là cái gì nhưng đầu Giao Long này có địa vị phi thường trong Hóa Vân Tông, hiện tại ta cũng không biết ở đâu, ngươi xem có thể sử dụng cảm ứng Long tộc đặc thù tìm được nó hay không?

Thấy nó bĩu môi, Nhiếp Vân cười khổ nói.

- Được rồi, một bữa ăn ngon...

Tiểu Long thừa cơ mặc cả.

- Tốt!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Nghe được hắn đáp ứng, tiểu Long lúc này mới thoả mãn gật gật đầu, nó mở to mắt, lúc này nhét cái chân vào trong miệng, nghiêng đầu cũng không biết đang suy tính hay dùng linh hồn dò xét, qua

chừng một nén nhang nó mới chỉ về một hướng.

- Ta nhìn thấy một đầu Giao Long ở hướng kia, đi qua đi.

Nhìn theo hướng ngón tay nó chỉ, Nhiếp Vân dùng thiên nhãn nhìn sang, hắn cũng cũng phải lắc đầu.

Cho dù thiên nhãn đã tấn cấp đến hình thái thứ hai nhưng vẫn không nhìn thấy cái gì gọi là Giao Long, xem ra tiểu Long chỉ phương hướng cách nơi đây xa hàng tỉ dặm.

- Phá vỡ không gian đi thôi, như vậy nhanh hơn một ít.

Biết rõ khoảng cách xa, Nhiếp Vân cũng lười được phi hành và tìm kiếm truyền tống trận, trực tiếp phá vỡ không gian theo hướng tiểu Long đã nói.

Tiểu Long vì đồ ăn ngon nên không quan tâm, móng vuốt xé một cái, không gian vỡ ra và hai người đi vào.

Chỉ trong nháy mắt Nhiếp Vân cảm thấy thời không biến ảo và đi vào một dãy núi.

- Ân? Tại sao nơi này quen thuộc như thế?

Sau khi nhìn địa hình chung quanh một hồi, Nhiếp Vân lúc này mở to mắt nhìn.

Nơi này đâu chỉ quen mắt, chính là nơi lúc trước Di Tĩnh đuổi giết chính mình, trong lúc vô tình sử dụng di thiên phù tiến vào nơi đây!

Chính ở vùng núi này, Phong Lôi Ma Dực dẫn động khe hở dưới mặt đất và tiến vào không gian cửu long kéo liễn, thiếu chút nữa chết trong đó.

Cũng chính là ở chỗ này đạt được trứng rồng, có tiểu Long thằng này.

------oOo------

Chương 998: Cửu Thiên Hư Không Đằng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Giao Long lão tổ ở chỗ này?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Ân!

Tiểu Long cũng không trả lời hắn, móng vuốt xé không gian lần nữa, lúc này thả người tiến vào không gian loạn lưu.

Không gian loạn lưu cách đó không xa là thông đạo dài hẹp, bắt lấy đuôi tiểu Long, Nhiếp Vân theo vào trong.

Phi hành dọc theo thông đạo cả buổi, một người một con rồng đồng thời chấn động dường như bị thứ nào đó nặn ra, xuất hiện trong không gian tối tăm.

Nơi này cũng không phải địa phương cửu long kéo liễn, mà là một đại lục rộng lớn, dãy núi như biển, thánh sơn có nham thạch đỏ rực và tro tàn đen kịt, ngẫu nhiên có hỏa diễm màu đỏ không ngừng thiêu đốt, không có một chút sinh cơ, từ đó làm lộ ra khí tức làm người ta bực bội và khó chịu.

- Xem ra nơi này vừa mới trải qua đại biến cố không lâu, mang theo đả kích hủy diệt!

Nhìn quanh một vòng, Nhiếp Vân cau mày.

Nhìn hỏa diễm và tro tàn đang bốc khói chung quanh, có thể phỏng đoán nơi này trước kia xanh tươi, sinh cơ bừng bừng, sau khi trải qua biến óố nên biến thành bộ dạng như bây giờ, có lẽ thời gian biến hóa không dài, chỉ mới qua ba tháng.

Vận chuyển thiên nhãn thiên phú, chung quanh đầy vết tích tàn phá, khắp nơi đều có vết nứt không gian, dường như là người có thực lực cường đại chiến đấu ở nơi đây tạo thành.

Loại phá hư này không gian cũng không thể chữa trị, chỉ sợ không qua bao lâu nơi này sẽ bêến thành không gian loạn lưu và triệt để biến mất.

- Đầu Giao Long kia đang ở phía trước.

Tiểu Long không thèm quan tâm tình hình nơi đây, long trảo giơ lên và chỉ vào một hướng.

- Ân!

Tuy Nhiếp Vân không biết đầu Giao Long lão tổ Hóa Vân kia vì sao đi tới nơi này nhưng xuất phát từ tín nhiệm với tiểu Long cho nên hắn bay về phía trước.

Luyện thành Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền, thi triển Phong Lôi Ma Dực đã không bị hạn chế, nơi này trải qua biến cố không biết tên, nguy cơ trùng trùng, hắn phải cẩn thận mới thỏa đáng.

Linh Tê Luyện Thể Quyết đạt tới đệ lục trọng cho nên ma dực còn rông hơn trước nhiều, toàn bộ mở ra dài tới ba trượng, phía trên tỏa ra hào quang lập lòe, bộc phát ra lực lượng cực mạnh.

Bộ dạng hiện tại, mặc dù ma dực còn chưa đại thành nhưng sẽ nhanh thôi.

Ma dực tăng trưởng, tỉ lệ thân thể của Nhiếp Vân càng ngày càng hoàn mỹ, tuy cơ bắp không quá no đủ nhưng đường cong mượt mà làm cho hắn càng hoàn thiện thân thể.

- Ân? Khí tức Long tộc thật mạnh.

Phi hành về phía trước đã nhìn thấy khí tức cường đại tới cực điểm, không gian không nhừng bị xé rách và quay cuồng, những khí lưu này không ngừng va chạm trên không trung, hình thành một cơn gió lốc hình rồng.

Những khí tức này gào rú, không ngừng cắn nuốt linh khí chung

quanh và thảm thực vật các nơi.

Long tức!

Là long tức tinh khiết.

Long tộc có đủ loại khác biệt, đẳng cấp sâm nghiêm, Long tộc chân chính sinh ra long tức giống như ma khí có linh tính, sẽ không tự chủ hình thành hình rồng, tinh khí phun ra nuốt vào thậm chí còn sinh ra linh trí thuộc về mình.

Chỉ cần bị thứ này chạm vào, mặc dù là cường giả Nạp Hư cũng sinh ra long lân, linh hồn bị quản chế, triệt để đồng hóa, biến thành nửa người nửa long, thứ này không khác gì khôi lỗi, làm người ta đánh mất ý thức và biến thành cái xác không hồn.

Loại hiện tượng này bị xem thành vạn vật hóa rồng!

- Những long tức này rất quen thuộc.

Nhìn long tức hình rồng không ngừng diễn biến, đột nhiên Nhiếp Vân có cảm giác quen thuộc.

- Ta nhìn thấy tổng cộng có vài loại hình thái, một, hai, ba, bốn... Bảy, tám, chín tổng cộng chín loại hình thái, những hình thái này hẳn là hình dáng vốn có của chủ nhân long tức.

- Long tức diễn biên hình rồng cũng không phải thiên biến vạn hóa, mà là cố định diễn biến mấy hình dạng, cẩn thận quan sát một hồi, Nhiếp Vân phát hiện tổng cộng có chín loại, sau khi nói ra lời này hắn mở to mắt nhìn.

Những hình rồng này không phải là long thi cửu long kéo liễn hay sao?

Lúc ấy trong nội tâm khiếp sợ, cửu đầu long thi cũng không cẩn thận quan sát, thời điểm tiến vào, long thi đã bị viên cầu hình thành bàn tay đánh vỡ, ấn tượng cũng không khắc sâu, lúc này nhìn thấy những long tức này đã có trí nhớ nhất định.

- Thì ra là thế...

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân cười khổ sau đó bừng tỉnh đại ngộ.

Khó trách nơi này có long tức hùng hậu như thế, vì sao nơi này phá hư thành như vậy, thì ra là do mình.

Hắn đào thoát không gian cửu long kéo liễn cách hiện tại mới hơn hai tháng, lúc ấy không gian kia bị lỗ đen thôn phệ, lực trùng kích cường đại đánh vỡ toàn bộ không gian phụ thuộc chung quanh, thậm chí xuyên thấu cả đại lục Phù Thiên, có lẽ trôi nổi trong không gian.

Chính bởi vì như thế cho nên long tức cũng xâm nhập vào trong không gian này, cho này tạo thành tính đả kích hủy diệt trong không gian.

Hơn hai tháng, không đến ba tháng, thời gian vừa đúng.

Suy nghĩ cẩn thận điểm ấy, lúc này quay đầu nhìn sang tiểu Long, lại phát hiện nó mở to mắt thanh tịnh trong suốt, không có chút dị trạng nào, dường như chuyện trước khi ra khỏi trứng rồng không liên quan tới nó, cũng không có trí nhớ.

- Lúc trước thi thể hoàng chiến viên cầu không phải vì trứng rồng sao?

Lại có một suy nghĩ xuất hiện trong đầu, Nhiếp Vân đã giật mình.

Lúc ấy không gian kia chỉ có một viên cầu và một thi thể cực lớn, cũng không phát hiện trứng rồng, về sau cả hai đối kháng hình thành lỗ đen, trứng rồng xông ra khỏi lỗ đen rất là đột ngột, cũng không có chút dấu hiệu nào.

Nghĩ đến điểm này, cẩn thận nhớ lại bộ dạng viên cầu và quả trứng, Nhiếp Vân ngạc nhiên phát hiện dường như độ lớn cả hai không khác gì nhau.

Gây chuyện không tốt, trứng tiểu Long chỗ chính là viên cầu quỷ dị.

Nếu thật sự là như thế, thân phận của tiểu long cũng rất đáng sợ.

Căn cứ liễn xe ghi lại, cửu long kéo “Hoàng” chiến đấu với Tu La Vương, chẳng lẽ tiểu Long là một trong hai phương.

- Tính toán, không thèm nghĩ nữa, mặc kệ nó là ai, ít nhất bây giờ nó là Ngũ Trảo Kim Long không biết gì cả...

Nhiếp Vân lắc đầu, không suy nghĩ thêm nữa.

Thực lực bây giờ quá thấp, nghĩ loại chuyện này còn quá sớm, hắn nên nghĩ biện pháp tìm kiếm Giao Long lão tổ mới đúng.

Nghĩ đến điểm này, không hề xoắn xuýt long tức chung quanh và tiến lên.

- Ân, đó là cái gì?

Tiến lên phía trước một hồi, đột nhiên một sơn mạch dài xuất hiện trước mắt.

Trong khu vực đầy tro tàn và hoang phế có một khu vực màu xanh, muốn nhìn không thấy cũng khó khăn.

Nhánh dây này không biết dài bao nhiêu, nó cắm rễ trong hư không và lan tràn qua vô số không gian, dường như long tức là chất dinh dưỡng bị nó hấp thu.

------oOo------

Chương 999: Cửu Thiên Hư Không Đằng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thứ này có thể hấp thu long tức sao?

Nhìn thấy loại tình cảnh này, Nhiếp Vân sững sờ.

Các loại thực vật nhiễm long tức hoặc bị long hóa hoặc tan vỡ

không tồn tại, thứ này không chỉ không bị gì mà còn thôn phệ, hắn cảm thấy khiếp sợ không nhỏ.

Lúc này hắn vươn tay bắt lấy nhánh dây kia, tinh thần quét qua, lập tức giật mình.

Trong nhánh dây này ẩn chứa không gian đặc thù, tuy không lớn nhưng là thật.

- Dùng loại nhánh dây này chế tạo phi hành linh binh, có thể mở không gian...

Chế tác phi hành linh binh cần mở không gian, vững chắc không gian, như vậy mới có thể tiến vào bên trong, biến lớn nhỏ tự do, nếu dùng nhánh dây này chế tác linh binh, không gian đã có sững, có thể giảm bớt trình tự mở và cũng cố không gian.

- Trong thực vật có không gian, còn có thể thôn phệ long tức, chẳng lẽ là Cửu Thiên Hư Không Đằng trong truyền thuyết?

Đột nhiên Nhiếp Vân nghĩ tới một thứ.

Cửu Thiên Hư Không Đằng, nó tồn tại trong hư không, là thực vật đặc thù xỏ xuyên qua không, nghe nói có uy lực xuyên qua thế giới, đằng mạch tự thành không gian, có thể kết xuất Cửu Thiên Hư Không Quả, đây là một trong những trái cây cường đại của đại lục Phù Thiên.

Loại cây này có thể thôn phệ long tức, ma khí, yêu khí thậm chí pháp lực tiến hành phát triển, khí tức cấp bậc càng thuần khiết, càng cao cấp, sinh trưởng lại càng nhanh, kiếp trước Nhiếp Vân từng đọc qua trong tư tịch, vốn tưởng rằng là giả, không nghĩ tới thật sự có thực vật lợi hại như thế.

- Chỉ sợ gốc Cửu Thiên Hư Không Đằng này vốn phi thường nhỏ yếu, bởi vì thôn phệ long tức tinh khiết như thế mới phát triển thành bộ dạng như vậy.

Nhiếp Vân đã đoán được khả năng.

Nếu như nơi này sớm đã có Cửu Thiên Hư Không Đằng khổng lồ như thế, khẳng định sớm đã bị siêu âấp cường giả trong đại lục Phù Thiên phát hiện, không có khả năng lưu đến bây giờ, cách giải thích duy nhất là hơn hai tháng trước, cửu long thi vỡ vụn sinh ra long tức, nương theo lỗ đen phá diệt bay tới nơi đây, vốn là cây nhỏ không có chút thu hút, trong khoảng thời gian ngắn trưởng thành biến thành Cửu Thiên Hư Không Đằng.

- Có Cửu Thiên Hư Không Đằng, nhất định sẽ có Cửu Thiên Hư Không Quả, nếu đạt được thứ này, ta nắm chắc không gian cũng tăng lên.

Thực lực tăng nhiều!

Nghĩ đến thứ này, đôi mắt Nhiếp Vân tỏa sáng.

Cửu Thiên Hư Không ủa là bảo bối vô số cường giả Phá Không Cảnh ước mơ tha thiết, có thể làm cho người ta gia tăng cảm ngộ với không gian, làm cho cường giả Phá Không Cảnh gia tăng thực lực.

Tuy hiện tại hắn không đạt tới Phá Không Cảnh nhưng nếu có thể đạt được một quả, thực lực tăng vọt là chuyện ván đã đóng thuyền.

- Dọc theo đằng mạch tìm kiếm, có lẽ đã kết quả, thậm chí thành thục...

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân không hề do dự, chẳng quan tâm tiếp tục nghiên cứu đằng mạch, hai cánh chấn động sau đó bay về phía trước.

Cửu Thiên Hư Không Đằng sinh trưởng không sợ hư không loạn lưu, rất nhiều địa phương đều có đằng mạch, Nhiếp Vân cũng không dám đi vào, hắn phải đi đường vòng, may mắn có thiên phú thiên nhãn cho nên hắn không bị mất dấu.

Thực lực của hắn hiện tại là Nạp Hư Cảnh hậu kỳ, có thể bảo trì bất động trong hư không loạn lưu, thậm chí chậm rãi tiến lên, muốn đi nhanh lại không được, vì mục đích an toàn, không tiến vào không gian loạn lưu mới tốt.

- Lần này làm việc cẩn thận, một khi chuẩn bị cho tốt, chẳng những có thể làm tám đại tông môn trong đại lục Phù Thiên nội chiến, tự giết lẫn nhau, chúng ta cũng có thể đạt được chỗ tốt, đạt được Cửu Thiên Hư Không Quả, thực lực tăng nhiều.

- Đây là chuyện Yêu Hoàng tự mình bàn giao, phải cẩn thận, ngàn vạn không thể xuát hiện so sót và sai lầm, nếu không phiền toái rất lớn!

Đang tiến lên phía trước, đột nhiên có tiếng nói chuyện với nhua vang lên, ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy cách đó không xa có hai yêu nhân khí tức hùng hậu bay tới, đang tiến tới gần đằng mạch.

- Yêu nhân Phá Không Cảnh sơ kỳ?

Nhiếp Vân nghiêm túc.

Hai yêu nhân này lại đều là cường giả Phá Không Cảnh!

Yêu nhân Phá Không Cảnh có địa vị không thấp trong Yêu, cường giả như thế có ước định với cường giả đại lục Phù Thiên, một khi tiến vào đại lục, nhất định sẽ bị phát hiện và bị bài xích, tại sao lại xuất hiện tại nơi này?

Vận chuyển thiên phú ẩn nấp, lặng lẽ ẩn tàng và không bị đối phương phát hiện, Nhiếp Vân lúc này chậm rãi theo sau.

- Giao Long lão tổ của Hóa Vân Tông xuất hiện tại đây, tin tức có thật hay không? Vạn nhất là giả, kế hoạch của chúng ta không có biện pháp thực hiện.

Yêu nhân mặt ngâm đen đầu tiên lên tiếng.

- Tin tức này là Yêu Hoàng chính miệng nói cho ta biết, chắc chắn sẽ không có vấn đề, yên tâm đi, mục tiêu chủ yếu của chúng ta chính là nhanh chóng tìm kiếm Cửu Thiên Hư Không Quả, sau đó nghĩ biện pháp làm nó thành thục thật nhanh và hái xuống, sau đó chuẩn bị trái cây thật tốt, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người dẫn Giao Long lão tổ tới!

Yêu nhân thứ hai nói ra kế hoạch của mình.

- Đầu Giao Long kia cũng không biết có lừa dối, còn tưởng rằng trái cây có long tức thuần khiết có khả năng giúp đở nó tấn cấp huyết mạch, một khi nuốt vào, mặc dù không chết cũng không kém bao nhiêu đâu, đến lúc đó lại giá họa cho các tông môn khác.

- Hóa Vân Tông biết rõ lão tổ bị người ta hại chết, làm sao không giận? Sau đó lại hơi châm ngòi ly gián, một hồi đại chiến khẳng định không thể tránh được!

Nói đến đây yêu nhân thứ hai không ngừng cười âm hiểm, dường như kế hoạch này không có sơ hở và rất thành công.

Bởi vì đại lục Phù Thiên có địa lý đặc thù, hơn nữa còn là nơi nhân loại và yêu nhân tranh đoạt với nhau, tuy hiện tại nhân loại khống chế nhưng yêu nhân chưa từng từ bỏ ý đồ, cho dù thế nào cũng muốn đoạt vào trong tay mình.

- Thật độc ác!

Nghe được bọn chúng nói chuyện với nhau, nội tâm Nhiếp Vân rùng mình.

Kế hoạch thật độc ác, tâm tư thật độc ác

Đúng thế, lão tổ Hóa Vân Tông thật bị người ta hịa chết, Hóa Vân Tông chắc chắn sẽ không buông tha, một khi điều tra kỹ càng, tám đại tông môn nhất định sẽ xuất hiện ngăn cách, nếu như lại bị người có ý chí châm ngòi ly gián, một hồi đại chiến không thể tránh được.

Có lẽ kiếp trước tám đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh, đây chính là ngòi dẫn nổ, khó trách kiếp trước chưa thấy qua đầu Giao Long lão tổ, chỉ sợ thời điểm chính mình tiến vào tông môn đã bị người ta hại chết.

------oOo------

Chương 1000: Pháp lực tẩm bổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Về phần kiếp trước chính mình cũng không tiến vào không gian cửu long kéo liễn, không gian không phá toái, long tức không tiết lộ, không có khả năng sinh ra Cửu Thiên Hư Không Đằng, trên thực tế những chuyện này không phải điều kiện, Cửu Thiên Hư Không Đằng chỉ là một thủ đoạn lợi dụng mà thôi, cho dù không có long tức tẩm bổ, yêu nhân cũng sẽ nghĩ những biện pháp.

Bởi vì chính mình trọng sinh dẫn phát hiệu ứng cho nên chuyện này diễn ra sớm hơn mà thôi.

Căn cứ thời gian trong trí nhớ, tám đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh sẽ phát sinh ít nhất vài chục năm nữa, hiện tại nếu bọn chúng thiết kế thành công, loại tình huống này có lẽ sẽ phát sinh rất nhanh.

Kiếp trước chính mình không biết Lạc Khúc mộ, cũng không có được Thiên Cơ kiếm, cũng không đắc tội Di Hoa, phụ mẫu không bị bắt do đó đại náo Thần Thánh đế quốc.

Không đến Thần Thánh đế quốc, cũng cũng không biết Tử Hoa động phủ và chuyện chín ngọc ấn, càng không luyện hóa nó.

Chiếu theo suy luận ngược lại, Thiên Cơ kiếm trong Lạc Khúc mộc kiếp trước bị Di Hoa đạt được, Tử Hoa động phủ cũng thế, chỉ có điều thời gian khẳng định muôn hơn hiện tại, mà chính mình trọng sinh cho nên dẫn chuyện này sớm hơn, tất cả mâu thuẫn cũng sớm phát sinh.

Không trọng sinh, không riêng Di Hoa xảy ra vấn đề, Vân Huyên cũng đã biết, nàng vẫn là tông chủ Kiếm Thần Tông sau khi dưỡng Bạt thành công sẽ huyên náo long trời lỡ đất, loạn thất bát tao...

Những ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, dường như kiếp trước kiếp này có một then chốt không ngừng kết nối với nhau, hắn không thấy rõ và không thể làm rõ.

Hai đại yêu nhân không ngừng nói chuyện với nhau, lúc này nhanh chóng đi tới không gian không biết tên, không biết bao nhiêu vạn dặm.

Đi xa như vậy còn chưa tới điểm cuối Cửu Thiên Hư Không Đằng, đủ thấy cây này khổng lồ vượt qua tưởng tượng.

Ầm ầm!

Đi tới đi tới, đột nhiên nghe được phía trước có âm thanh oanh minh mạnh mẽ vang lên, thác nước va chạm mặt đất, long tức không ngừng hội tụ vào nơi đây.

Ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy ở giữa đằng mạch có một vòng xoáy khổng lồ chậm rãi xoay tròn.

Giữa vòng xoáy có một trái cây màu xanh đang lơ lửng, nó như hài tử không ngừng cắn nuốt linh khí và long tức.

- Ân? Đây là Cửu Thiên Hư Không Quả? Dường như cách thành thục một đoạn không xa.

Nhìn thấy Cửu Thiên Hư Không Quả trong truyền thuyết, chỉ có điều bộ dáng hơi xanh, khoảng cách thành thục còn một đoạn dài.

Trái cây thành thục, hiện ra màu đỏ tươi, dựa theo tốc độ thôn phệ long tức thành thục còn không tới mười ngày nửa tháng, rất khó thành công.

- Đầu Giao Long lão tổ kia bị người mang theo đi lòng vòng, tùy thời sẽ đi qua, chúng ta nhanh động thủ, nghĩ biện pháp làm thứ này thành thục.

Nhìn thấy tràng cảnh trước mắt, đôi mắt hai yêu nhân càng ngày càng sáng, trong đó có một hưng phấn lên tiếng.

- Ân!

- Cửu Thiên Hư Không Quả cũng có thể thôn phệ yêu khí, mau

mau dùng yêu khí thúc dục!

Cửu Thiên Hư Không Quả có thể thôn phệ long tức, ma khí, yêu khí, pháp lực... Hiện tại bằng vào hấp thu tự nhiên, thồ gian thành thục rất dài, nếu như quán thâu đầy đủ yêu khí, nhất định sẽ thành thục nhanh chóng.

Hai đại yêu nhân sớm biết rõ như vậy, cũng sớm chuẩn bị tất cả thật tốt.

Nương theo đối thoại, hai người lấy ra hai hồ lo lớn, ra tay liền mở nắp hồ lô.

Ầm ầm!

Lúc này bên trong sinh ra yêu khí nồng đậm tới cực điểm, những yêu khí kia ẩn chứa năng lượng cực lớn, ngay sau đó bay tới gần Cửu Thiên Hư Không Quả.

Đạt được yêu khí quán thâu, Cửu Thiên Hư Không Quả như đạt được bổ dưỡng tốt nhất, nó bắt đầu tăng trưởng với tốc độ cực nhanh, từ còn xanh bắt đầu thành thục nhanh hơn.

- Thật nhanh...

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Nhiếp Vân cũng phải cảm khái tạo hóa tâần kỳ.

Khó trách mới qua hai tháng nhưng Cửu Thiên Hư Không Đằng có thể vắt ngang hư không, không biết lan tràn bao nhiêu vạn dặm, chỉ cần có được năng lượng sung túc, thứ này sinh trưởng với tốc độ cực nhanh.

Răng rắc!

Lúc này yêu khí trong hai hồ lô bị cắn nuốt sạch sẽ, mà Cửu Thiên Hư Không Quả cũng sắp tới biên giới thành thục, nó đã lớn như nắm đấm, chỉ còn đỉnh trái cây còn xanh mà thôi.

- Yêu khí lại thiếu, làm sao bây giờ?

Nhìn thấy trái cây cũng chưa thành thục hoàn toàn, yêu khí trong hồ lô tiêu hao sạch sẽ, một yêu nhân cau mày không biết làm sao bây giờ.

- Thời gian không thể chậm trễ, dùng pháp lực cảu chúng ta tẩm bổ đi, động tác nhanh lên, một khi đầu Giao Long kia đến, khẳng định để kháng không nổi!

Một yêu nhân bắt đầu lên tiếng, đột nhiên cắn răng nói một câu.

Trái cây sắp thành thục nhưng không đủ yêu khí, chỉ còn cách dùng pháp lực, dù sao thứ này thôn phệ pháp lực cũng thành thục.

- Tốt!

Suy nghĩ một lúc yêu nhân đầu tiên lên tiếng.

Yêu Hoàng bàn giao nhiệm vụ, nếu làm không xong kết quả sẽ phi thường thê thảm đau đớn, cân nhắc liên tục, hai yêu quyết định dùng pháp lực của mình thúc dục trái cây, dù sao cũng sắp thành thục, cho dù thôn phệ pháp lực cũng không tiêu hao quá lớn.

Có quyết định, ánh mắt hai đại yêu nhân mang theo hung ác, bốn quỷ trảo khô gầy đưa về phía trước.

Ầm ầm!

Pháp lực hùng hậu điên cuồng rót vào trong Cửu Thiên Hư Không Quả.

Hai yêu nhân này có thực lực Phá Không Cảnh sơ kỳ, pháp lực trong cơ thể hùng hậu và cực kỳ tinh thuần, thôn phệ những pháp lực này, hư không quả càng lúc càng hồng nhuận phơn phớt, càng lúc càng lớn, lúc này đã biến thành màu đỏ tươi.

Ầm ầm ầm!

Nương theo trái cây hồng nhuận phơn phớt, hương khí nồng đậm nhộn nhạo xuất hiện, dường như muốn phá vỡ không gian và bay

ra ngoài.

- Còn kém một bước cuối cùng!

Nhìn thấy loại tình huống này, hai đại yêu nhân đồng thời hưng phấn và ánh mắt tỏa sáng.

Tuy thời gian tẩm bổ không dài nhưng thứ này thôn phệ pháp lực tốc độ thật sự quá nhanh, hai người đã xuất hiện bộ dạng dầu cạn đèn tắt, thân thể hơi lắc lư, gương mặt tái nhợt.

- Cố gắng lên!

Đồng thời hét lớn, hai người lúc này nuốt đan dược sau đó không ngừng rót pháp lực vào trong.

Ầm ầm!

Cửu Thiên Hư Không Quả lúc này chấn động mạnh một cái và rơi ra khỏi đằng mạch.

Vèo!

Lúc này nó bay ra ngoài.

Cửu Thiên Hư Không Quả triệt để thành thục!

Trái cây thành thục sẽ tự động thoát ra khỏi đằng mạch và du lịch hư không.

- Ha ha, là của chúng ta...

Nhìn thấy hư không quả sắp chạy trốn, hai đại yêu nhân đâu cho phép xảy ra chuyện này, đồng thời cười lớn một tiếng, thò tay chộp tới.

Bàn tay còn chưa chạm vào trái cây thì nó đã biến mất giống như chưa từng xuất hiện qua.

------oOo------

Chương 1001: Cao thủ khắp nơi

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ah?

- Ở đâu?

Hai đại yêu nhân đồng thời giật mình, trong nháy mắt hiểu ra và gào thét.

- Có người nấp ở dây ra cướp đoạt hư không quả.

- Đáng giận ah đáng giận!

- Chúng ta hao phí toàn bộ pháp lực mới tẩm bổ thành thục, tuyệt đối không thể để kẻ khác mang đi.

Mặc dù Cửu Thiên Hư Không Quả có thể tự đào tẩu nhưng trái cây làm gì có linh trí, tuyệt đối không thể tránh được hai cường giả Phá Không Cảnh dùng tinh thần dò xét, có thể biến mất nhanh chóng và vô tung vô ảnh như vậy, chỉ có thể nói rõ một nguyên nhân, bị người khác lấy đi.

Bọn họ tốn hao cái giá lớn mới có thể thúc dục trái cây thành thục, thậm chí hao phí toàn bộ pháp lực, còn chưa kịp hưởng đã bị trộm đi, làm sao không giận cơ chứ?

Trong tiếng gầm rú, tinh thần của hai đại yêu nhân không ngừng dò xét phạm vi mấy vạn dặm nhưng không phát hiện thân ảnh nào, giống như trái cây bốc hơi khỏi nhân gian.

- Phải mau chóng tìm ra kẻ trộm!

Đồng thời gào thét, hai đại yêu nhân đỏ mắt.

Không quản hai yêu nhân tức giận, Nhiếp Vân lúc này lẳng lặng trốn dưới mặt đất mấy chục dặm, hắn nhìn trái cây trong tay, vẻ

mặt hưng phấn.

Vừa rồi là hắn ra tay, sử dụng thiên phú ẩn nấp sư tăng thêm địa hành sư và linh hồn không kém gì đối phương, được tiểu Long trợ giúp, nếu bị bọn chúng phát hiện mới là quái sự.

Về phần vì sao không trực tiếp đánh chết hai yêu nhân, nếu bọn chúng là quân cờ trong kế hoạch, khẳng định có thủ đoạn liên hệ đặc thù, một khi đem hắn đánh chết, gây chuyện không tốt còn làm kẻ bố trí kế hoạch phát hiện sớm, dẫn xuất phiền toái không cần thiết.

Dù sao đối phương chỉ là Phá Không Cảnh sơ kỳ, đừng nói tiểu Long, cũng chẳng có uy hiếp tới mình, tạm thời giết hay không đều là râu ria, còn không bằng giữ lại miễn đánh rắn động cỏ.

Lạch cạch, lạch cạch!

Nhìn thấy trái cây, Nhiếp Vân đang hưng phấn, đang có ý định nuốt trái cây tấn cấp, chợt nghe tiếng nói và quay đầu lại, chỉ thấy miệng tiểu Long chảy nước miếng, bộ dạng như mèo thèm ăn.

- Ta muốn ăn...

Tiểu Long nhìn vào trái cây, đôi mắt chớp chớp.

- Ngươi ăn cũng vô dụng, ta ăn mới gia tăng thực lực... Được rồi, cho ngươi một nửa...

Bản thân tiểu Long là Ngũ Trảo Kim Long, thực lực rất mạnh, nó ăn không có tác dụng quá lớn, bản thân mình có thể khống chế không gian mạnh hơn, sức chiến đấu tiến nhanh... Vốn Nhiếp Vân không có ý định cho nó ăn, nhìn thấy bộ dạng của nó như vậy đành phải chia trái cây thành hai nửa.

Tuy chia một nửa thì hiệu quả sẽ giảm lớn nhưng cũng không thể bởi vì sự kiện này làm tiểu Long mất hứng, dù sao qua một hồi còn ý định nhờ nó hàng phục Giao Long lão tổ.

Nếu không cho nó ăn, gia hỏa này bỏ gánh vào lúc mấu chốt thì

phiền toái.

Tuy tiểu Long gọi mình là ba ba, cực kỳ nghe lời mình nhưng không có trải qua thuần thú đan điền thần phục, không thuộc về yêu sủng, cho dù không nghe lời cũng không có biện pháp.

Chính bởi vì như thế, Nhiếp Vân hi vọng gia tăng sức chiến đấu của mình lên mà không dựa vào nó, chính là sợ nó đột nhiên không làm, ngược lại bỏ đi thì không ổn rồi.

- Cám ơn ba ba!

Tiếp nhận một nửa trái cây, tiểu Long hưng phấn nuốt nửa trái cây vào trong miệng.

Sợ thằng này ăn xong tiếp tục muốn, Nhiếp Vân lúc này không dám do dự, cũng đem còn lại nửa ăn vào trong bụng.

Trái cây vào miệng tức tan, đã cảm thấy trong bụng có nhiệt lưu chạy khắp người, hắn lại có lĩnh ngộ mới về không gian.

Không biết qua bao lâu, cảm nhận đã tiêu hóa lực lượng của trái cây, Nhiếp Vân mới mở mắt, trong mắt bắn ra hào quang sáng ngời.

Cho dù thực lực vẫn là Nạp Hư Cảnh hậu kỳ nhưng linh hồn của hắn đã có năng lực khống chế không gian, không hổ là Cửu Thiên Hư Không Quả, danh bất hư truyền!

Ngón tay điểm nhẹ về phía trước, không gian cách đó không xa xuất hiện chấn động mạnh và bắn ra bốn phía, đường cong xuất hiện.

Tuy trước kia chiến thắng cường giả Phá Không Cảnh sơ kỳ nhưng không cách nào tự do khống chế không gian như thế, thậm chí còn không có xé rách không gian xuyên qua hư vô, mà bây giờ cho dù cảnh giới không tới nhưng đã có năng lực khống chế không gian rất mạnh, hắn có thể xuyên qua không gian mà không cần tiểu Long trợ giúp.

Bí cảnh tầng thứ bảy Phá Không Cảnh có được lực lượng khống chế không gian cường đại, bây giờ Nhiếp Vân có được loại năng lực này, cho dù pháp lực không có tăng cường nhưng sức chiến đấu lại mạnh hơn không ít, gặp được đối thủ mạnh hơn, thậm chí không cần toàn lực cũng có thể đánh bại dễ dàng.

- Không ngờ ăn trái cây lại tốn thời gian nửa ngày, không biết hai yêu nhân chạy đi đâu rồi.

Cảm thụ thực lực biến hóa, Nhiếp Vân nhìn lên trên, tìm một vòng cũng không phát hiện hai yêu nhân vừa rồi và buồn bực.

Vừa rồi bắt được trái cây sợ tiểu Long ăn toàn bộ mất đi cơ hội tấn cấp, vì vậy hắn chỉ nghĩ ăn hư không quả, cũng không chú ý hai yêu nhân rời đi.

- Không sao cả, ta đã nhớ kỹ khí tức của hai yêu nhân vừa rồi, truy tung chi khí có thể truy tung dễ dàng.

Thoát ra khỏi mặt đất, đầu ngón tay điểm một cái, truy tung chi khí xuất hiện và không ngừng bay vào trong sơn mạch.

Nhiếp Vân cũng không do dự, tiếp tục ẩn nấp thân thể và chậm rãi tiến lên phía trước.

- Tại sao đi thời gian dài như thế cũng không có một viên Cửu Thiên Hư Không Quả, sẽ không phải tin tức của chúng ta sai lầm chứ?

- Sai lầm là không thể nào, ngươi cũng không phải không có nhìn thấy Cửu Thiên Hư Không Đằng, có thứ này nhất định sẽ có trái cây, tiếp tục tìm đi, chỉ khi tìm được lập tức có thể đột phá cảnh giới hiện tại và đột phá Phá Không Cảnh trung kỳ!

- Ta thấy nên cẩn thận một ít Cửu Thiên Hư Không Quả cũng không phải dễ dàng đạt được như vậy, chúng ta có thể nhận được tin tức, những người khác khẳng định cũng có thể!

- Cho nên chúng ta phải đồng tâm hiệp lực, một khi đạt được bảo bối không thể độc chiếm...

Đi về phía trước một đoạn, cẩn thận hành động, đi ngang qua không gian vỡ vụng, đột nhiên có vài tiếng nói vang lên, Nhiếp Vân nhìn sang, phía trước xuất hiện bốn người.

Bốn người này đều là cường giả Phá Không Cảnh sơ kỳ, nhất cử nhất động mang theo uy thế xé rách không gian.

- Vô thượng trưởng lão của Tiên Vũ Tông, Tử Đàn Tông.

Liếc mắt nhìn quần áo và trang sức của bốn người, Nhiếp Vân nhận ra.

Trong bốn người, có lẽ có hai người là người Tiên Vũ Tông, hai người là Tử Đàn Tông, đạt tới Phá Không Cảnh chính là vô thượng trưởng lão, xem ra có tin tức truyền ra ngoài cho nên bọn họ đến tìm kiếm Cửu Thiên Hư Không Quả.

------oOo------

Chương 1002: Giao Long xuất hiện (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bốn người nói chuyện với nhau và đi dọc theo đằng mạch, Nhiếp Vân đang muốn đuổi theo, ánh mắt khẽ động và ẩn nấp thân thể.

Ầm ầm ầm!

Vừa giấu kỹ, lại có hai người bay tới.

Hai người này ăn mặc quần áo khác nhau, đi đầu là người áo xanh, bộ pháp nhẹ nhàng, thân pháp cực nhanh, người thứ hai có linh hồn vững chắc, tĩnh như hư không, vững như thái sơn, bọn họ cũng tới tìm Cửu Thiên Hư Không Quả, trong mắt mang theo hào quang nóng bỏng.

- Lần này có người thông tri Thanh Vân Tông và Tĩnh Thiên Tông chúng ta có bảo vật xuất hiện, hiện tại xem ra hẳn là Cửu Thiên Hư

Không Quả!

- Đối với Phá Không Cảnh mà nói thì đây là bảo vật hiếm có.

- Đúng vậy,, có thể gia tăng khống chế không gian, nhất định phải đến, ngàn vạn không thể để kẻ khác cướp đi.

- Đến lúc đó một khi phát hiện, Kha Trần huynh ngươi thi triển thân pháp thật nhanh, một lần hành động cướp đồ tới tay, ta sẽ yểm hộ cho ngươi, hai chúng ta đoạt được.

- Tốt!

Trong khi nói chuyện, hai người bay vút về phía trước.

- Yêu nhân, Tiên Vũ Tông, Tử Đàn Tông, Thanh Vân Tông, Tĩnh Thiên Tông, tám đại tông môn đều đi tới Hóa Vân Tông sao?

Trong nội tâm rùng mình, Nhiếp Vân cau mày khó chịu.

Xem ra Giao Long lão tổ Hóa Vân Tông cũng không phải vô tình đi tới nơi đây, mà là bị người ta thiết kế đưa tới đây.

- Có thể thông tri nhiều tông môn tới đây như vậy, nhất định là người của tám đại tông môn, ta thật muốn xem đó là kẻ nào.

Nhiếp Vân xiết chặc nắm đấm và theo sau.

Có thể làm cho nhiều vô thượng trưởng lão tám đại tông môn đồng thời xuất hiện như vậy, nhất định là cường giả tám đại tông môn nhận được tin tức, nếu không bọn họ làm sao có thể đồng thời xuất hiện chứ?

Bất kể là ai, hôm nay đều muốn tra rõ ràng, nghe khẩu khí của yêu nhân chắc chắn đối phương tiến hành liên minh với bọn họ, đối với gia hỏa liên minh với yêu nhân và tổn hại lợi ích của nhân loại, Nhiếp Vân tuyệt đối sẽ không buông tha!

Cho dù đó là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh thì hôm nay cũng phải chết.

Sát cơ trong mắt Nhiếp Vân lập loè.

Muốn nói Nhiếp Vân hận nhất là cái gì, chính là yêu nhân.

Cho dù kiếp trước hay kiếp này hắn đều hận yêu nhân thấu xương.

Kiếp trước được xưng là Huyết Ngục Ma Tôn, cũng là bởi vì tùy ý tàn sát yêu nhân nên đạt được danh xưng như vậy!

Hắn thống hận yêu nhân, đối hắn càng thống hận những kẻ dám cấu kết với yêu nhân hơn nữa, bởi vì những kẻ này không có tôn nghiêm nhân loại, càng đáng chết hơn nữa.

Cho nên một khi bị hắn biết rõ người kia là ai, cho dù có nguy hiểm, đối phương mạnh hơn nữa thì hắn cũng phải đánh chết đối phương!

Theo sá phía sau, hắn tiến lên phía trước, lại phi hành mấy vạn dặm, sau khi đi tới một khúc thông đạo liền nhìn thấy không gian rộng mở trong sáng xuất hiện.

Không gian này đầy long tức nhộn nhạo và quét qua khắp nơi như phong bạo, cắt không gian này thành vô số mảnh vỡ.

- Đây mới là không gian tới gần vị trí cửu long kéo liễn.

Nhìn long tức nhộn nhạo trước mặt, Nhiếp Vân biết rõ tại đây mới thật sự là nơi tới gần không gian cửu long kéo liễn, chỉ sợ cũng là khu vực Cửu Thiên Hư Không Đằng sinh trưởng, tất cả long tức cũng phát ra từ nơi này.

- Ha ha, quả nhiên có Cửu Thiên Hư Không Quả, đây là của ta!

- Chúng ta phát hiện trước, là của chúng ta.

Trong lúc khiếp sợ, chợt nghe phía trước có tiếng nói kích động, năng lượng to lớn nổ tung, phía trước có một quả trái cây màu đỏ, mắt thấy sắp thành thục, không phải Cửu Thiên Hư Không Quả là cái gì.

- Trên đằng mạch lại sinh ra hai trái cây.

Nhìn thấy trái cây, Nhiếp Vân chấn động.

Vốn tưởng rằng có một trái cây đã không tệ, không nghĩ tới nơi này còn có hai trái.

Hiện tại không phải thời điểm đi qua hắn ngẩng đầu nhìn phương hướng năng lượng phong bạo nổ tung, chỉ thấy phía trước có sáu người đang hỗn chiến, dường như đều muốn trái cây này thuộc về mình, bọn họ ra tay không chút lưu tình, lực lượng bàng bạc không ngừng nổ vang, không gian bị nghiền nát và hỗn loạn không chịu nổi.

Vô thượng trưởng lão của tám tông môn cơ bản đều nhận biết nhau, sáu người này xem ra là những người hắn gặp lúc trước, càng quen nhau càng ra tay hung ác, vì Cửu Thiên Hư Không Quả, bọn họ dám giết thân nhân chứ đừng nói những kẻ chỉ gặp qua vài lần.

Thời điểm không gặp được bảo bối nói phi thường dễ nghe, chính thức gặp được bảo bối mới biết tình nghĩa chẳng là cái gì cả.

- Kha Trần, ngươi muốn chết, hư không quả là của ta.

Tiếng gào rú vang lên, một lão giả áo xám đã tấn công Kha Trần trưởng lão của Thanh Vân Tông.

- Khúc Huân, đối thủ của ngươi là ta, đừng tìm sai người!

Nhìn thấy lão giả áo xám động thủ động thủ, một vị lão giả lập tức ra tay với hắn.

Cường giả công kích trong hư không, sóng năng lượng nhộn nhạo làm không gian rung động mạnh.

- Giằng co đi, có cái gì có thể tranh, một quả sẽ là của ta, ta tới trước.

Lúc này có một người hét dài và phi hành về phía trước, muốn thu trái cây vào trong tay của mình, còn chưa tới trước trái cây đã bị người cản lại.

- Ngươi đừng đi nhanh như vậy, ta thấy nên dừng lại ở đây.

Hai người này đấu với nhau.

Sáu người chia làm ba đại trận doanh, không ai nhường ai, bọn họ cản trở và tấn công cực mạnh, lực lượng bàng bạc bắn ra khắp bốn phía, trong thời gian ngắn lại tới gần trái cây.

- Hừ, đều không phải đồ tốt, ta thấy chúng ta nên thừa cơ tiềm hành đi qua.

Nhìn thấy những vô thượng trưởng lão bình thường ra vẻ đạo mạo, lúc này vì một quả trái cây mà tranh đoạt như n bà chanh chua, Nhiếp Vân lắc đầu, đang muốn lặng lẽ ẩn nấp đi qua trộm trái cây, hắn nhìn thấy không gian chấn động, một đầu Giao Long cực lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

Đầu Giao Long này dài mấy trăm mét, vừa xuất hiện mang khí thế lôi đình chấn nhiếp tất cả mọi người.

- Giao Long lão tổ Hóa Vân Tông? Tại sao nó lại ở nơi này?

- Hỏng bét, nó nhất định là muốn thôn phệ hư không quả kéo dài tuổi thọ, bị nó cướp được thì chúng ta đừng mong chiếm được.

- Tốt nhất nó chỉ đi ngang qua đây, lập tức đi ngay, ngàn vạn đừng nhìn hư không quả.

Nhìn thấy Giao Long thoáng xuất hiện trước mặt, tất cả mọi người giật mình biến sắc.

Đầu Giao Long này là Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, thật muốn cướp đoạt Cửu Thiên Hư Không Quả, bọn họ có nhiều gấp một trăm lần cũng đừng mong đoạt được.

So với bọn họ giật mình, Nhiếp Vân lại sững sờ.

Hắn khẳng định kiếp trước chưa từng nhìn thấy đầu Giao Long này, nhưng chẳng biết tại sao phi thường nhìn quen mắt, dường như đã gặp qua ở đâu rồi.

------oOo------

Chương 1003: Giao Long xuất hiện (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chòm râu đen dài hơn mười trượng, toàn thân lân giáp màu xanh, trên người mang theo hơi nước, dường như năng lực khống chế thủy thuộc tính của nó rất mạnh.

Long tộc trời sinh có năng lực khống thủy, đây là thiên tính, cũng không phải thiên phú đặc thù.

- Dường như chưa từng gặp mặt...

Suy nghĩ một hồi, Nhiếp Vân thật sự nhớ không nổi đã nhìn thấy Giao Long này ở đâu, nghĩ mãi mà không rõ nên không thèm nghĩ, hắn lắc đầu và nhìn cục diện trước mắt.

Lúc này cục diện vô cùng hỗn loạn, vừa rồi mọi người chiến đấu, lúc này toàn bộ đều dừng lại, bọn họ mở to mắt, cũng không kẻ nào dám đi tới.

- Mọi người ngăn nó lại, chúng ta đạt được trái cây chia đều...

Qua chừng hơn mười giây, đột nhiên Kha Trần của Thanh Vân Tông không nhịn được nữa thét dài một tiếng, hắn hóa thành hào quang bay thẳng về phía Cửu Thiên Hư Không Quả.

Nhìn động tác và thân pháp của hắn cũng biết đã dùng tới tuyệt chiêu thượng thừa của Thanh Vân Tông là Tam Thiên Thanh Vân Đạo!

- Ngươi đã làm chim đầu đàn, hãy đi đi, muốn chúng ta sẽ ngăn

cản quái vật đáng sợ này sao, nằm mơ đi.

- Hắc hắc, có ngươi thử nước cũng tốt, nếu như đầu Giao Long này công kích, đã nói lên nó muốn Cửu Thiên Hư Không Quả, nó đã muốn thì chúng ta không muốn cũng được.

- Đồ không biết sống chết, đoán chừng sắp không may...

Nhìn thấy động tác của Kha Trần, những người khác nhìn nhau, cũng không tiến lên, cũng không có ra tay giúp đỡ, đều lẳng lặng chờ xem cuộc vui.

Hắn nói sau khi đạt được trái cây sẽ chia đều nhưng không có một người nào tin tưởng, lại nói bọn họ chỉ là những Phá Không Cảnh sơ kỳ làm sao có thể đối phó Giao Long Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong chứ, đây không phải tìm chết sao?

Cho nên đều trông xem thế nào, một khi Giao Long ra tay ngăn cản, nói rõ nó cũng có hứng thú với hư không quả, không ra tay, đại biểu không có hứng thú, động tác của Kha Trần nhanh hơn nữa cũng không thể thoát được vòng vây củ năm người.

Thời gian không dài, mọi người đã nghĩ xong lợi và hại, không hổ là vô thượng trưởng lão tông môn, tâm tư đủ kín đáo.

Rống!

Kha Trần đang bay thẳng về phía hư không quả, Giao Long lão tổ Hóa Vân Tông cũng nhìn thấy trái cây trân quý, lúc này nó thét dài và cái đuôi chấn động, lực lượng cường đại tới cực điểm quét qua hư không.

Kha Trần không nghĩ tới động tác của Giao Long nhanh như vậy, căn bản chẳng quan tâm lấy trái cây, hai của hắn đánh ra công kích mạnh nhất, đồng thời thét dài một tiếng, thân thể thay đổi phương hướng bỏ chạy sang nơi khác.

Tốc độ của hắn nhanh hơn nữa cũng không bằng đuôi Giao Long quét qua, lực lượng hủy diệt quét qua tất cả, còn chưa kịp phản ứng, Kha Trần bay ra ngoài và phun máu tươi.

Hiển nhiên Giao Long biết rõ thân phận đối phương nên không có ra tay độc ác, thật muốn ra tay độc ác, chỉ sợ một kích cũng đủ đánh sáu vô thượng trưởng lão Phá Không Cảnh sơ kỳ thành bánh thịt, chết không thể chết lại.

Phá Không Cảnh sơ kỳ và Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, khác biệt quá lớn, không thể so sánh nổi.

Rống!

Lúc đánh bay Kha Trần, thân thể to lớn của Giao Long lão tổ du động một lúc, nó đi tới trước trái cây, lúc này nhìn chằm chằm vào Cửu Thiên Hư Không Quả.

Cửu Thiên Hư Không Đằng thôn phệ long tức cuồng bạo chung quanh tẩm bổ trái cây, cho nên trái cây không lớn nhưng mang theo Long tức vô cùng nồng đậm, từ đó toàn thân Giao Long lão tổ căn cứng, nó không ngừng run rẩy.

Ầm ầm ầm!

Qua chừng một chén trà, đột nhiên trái cây trên đằng mạch chấn động và phát ra hương thơm, giống như Nhiếp Vân nhìn thấy lúc trước, trái cây bay ra ngoài.

Rống!

Giao Long lão tổ làm sao có thể để nó đào thoát ngay trước mặt của mình chứ, nó gào thét và há miệng nuốt lấy trái cây vào bụng.

Xì xào!

Trái cây vừa tiến vào vào trong cơ thể của nó liền phát ra tiếng nổ vang như sấm sét, Giao Long lão tổ đang hưởng thụ liền biến sắc, dường như trải qua thống khổ nào đó và rống lên giận dữ.

- Trái cây là cái gì? Các ngươi dám gạt ta?

Đầu lâu to lớn của Giao Long lão tổ nhìn sang đám người Kha

Trần, sát khí nồng đậm bộc phát và hình thành một đạo sấm sét đánh vào lão giả trong đám người.

Oanh!

Lão giả này không kịp chạy trốn cho nên bị đánh thành thịt nát, tử vong triệt để.

- Ân?

Đột nhiên Giao Long lão tổ bộc phát vượt quá tất cả mọi người dự kiến, ngay cả Nhiếp Vân cũng sững sờ không biết xảy ra chuyện gì.

Vừa rồi nó khá tốt, tại sao nói bộc phát là bộc phát, lão giả vừa bị đánh chết là vô thượng trưởng lão Tiên Vũ Tông, hắn bị đánh chết tương đương kết thù hận không thể hóa giải với Tiên Vũ Tông.

- Gia hỏa này điên rồi, chạy mau!

- Không chạy nhanh sẽ chết đấy!

Từ khi lão giả tử vong, còn lại mấy vị vô thượng trưởng lão đều bêến sắc và quay người bỏ chạy.

Bọn họ có thể đối phó Giao Long Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong đang nổi điên sao? Chỉ cần đầu óc không có bệnh tuyệt đối không ai làm như thế.

- Chết!

Nhìn thấy mọi người bỏ chạy tứ tán, dường như Giao Long lão tổ càng táo bạo và rống giận như xé rách thiên địa, lúc này tới gần Kha Trần bị đánh trọng thương.

- Khổ thật...

Sắc mặt Kha Trần buồn bã, biết rõ không thể đào thoát, dứt khoát buông chống cự sau đó đứng trên không trung chờ chết.

Đối với cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong mà nói,

Phá Không Cảnh sơ kỳ không khác gì hài nhi mới sinh, thực lực sai biệt quá lớn, mặc dù đắc tội, cố kỵ thân phận, bình thường sẽ không xuất thủ.

Cho dù thế nào cũng không ngờ Giao Long lão tổ lại đột nhiên nổi điên, cũng không giảng đạo lý, sớm biết như thế, đánh chết cũng không tới nơi này tranh đoạt cái gì Cửu Thiên Hư Không Quả ah!

- Nghiệt súc, chớ có càn rỡ, dừng tay cho ta!

Thời điểm Kha Trần cho rằng phải chết không nghi ngờ, đột nhiên nghe được tiếng hét lớn, lúc này có hai thân ảnh xuất hêện trước mặt hai người, nươời đi đầu vung một cái lồng tre bao phủ Giao Long lão tổ vào bên trong.

Không biết lồng tre là bảo vật gì, nhìn rất phức tạp và phi thường bình thường, nhưng Giao Long lão tổ bị bao phủ, trong mắt của nó mang theo thần sắc khủng hoảng, vừa chạm vào đã thống khổ gào thét tránh ra.

- Vân Huyên, Di Hoa?

Nhìn thấy Giao Long lão tổ muốn đại khai sát giới, Nhiếp Vân vốn đang định mang tiểu Long lao tới ngăn cản, hắn nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì sững sờ.

Hai người xuất hiện không phải người khác, chính là Vân Huyên và Di Hoa, tại

sao hai người bọn họ đi cùng nhau?

Hơn nữa không phải tu vi Vân Huyên đã bị phế sao? Tại sao nhìn nàng lại có đột phá, thực lực tăng nhiều?

------oOo------

Chương 1004: Tiểu Long không đáng tin cậy (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Các nghi vấn không ngừng xuất hiện trong đầu, Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

- Các ngươi là ai?

Giao Long lão tổ xông tới hai lần, biết rõ không cách nào đi ra cho nên nhìn sang Vân Huyên và Di Hoa, tức giận hỏi.

- Mọi người chú ý, đây là âm mưu của Hóa Vân Tông, đầu Giao Long này sắp tuổi thọ đại nạn, Hóa Vân Tông sợ hãi địa vị đệ nhất tông môn khó giữ được nên cố ý thả ra tin tức Cửu Thiên Hư Không Quả sau đó làm các ngươi tới đây, sau đó lại phái Giao Long lão tổ động thủ, mục đích chính là giết các ngươi tiêu trừ tai họa.

Tâm cơ ngoan độc làm người ta tức lộn ruột.

Không có trả lời Giao Long lão tổ hỏi, đột nhiên Vân Huyên nhìn chung quanh và cao giọng hỏi.

Lời của nàng chứa mị hoặc, hiện tại phối hợp với khí chất độc nhất và phản ứng của Giao Long lão tổ vừa rồi, mấy tên cường giả Phá Không Cảnh còn sót lại tin tưởng bảy tám phần.

- Giao Long lão tổ Hóa Vân Tông sắp hết tuổi thọ?

- Không nói ta không chú ý, đầu Giao Long này là tọa kỵ của võ đạo sư năm đó, đã sống mấy vạn năm, đại nạn cũng nên đến!

- Chưởng giáo Hóa Vân Tông và rất nhiều Thái Thượng trưởng lão mất tích, tông môn cũng không còn năng lực liên lạc với các siêu cấp cao thủ, cuối cùng dựa vào Giao Long lão tổ, một khi nó chết, Hóa Vân Tông khẳng định phải giao ra vương tọa đệ nhất, giao ra Thiên Ngoại Thiên, đáng giận, vì cam đoan địa vị của mình mà làm ra chuyện hèn hạ như thế.

- Đáng chết, ta và Hóa Vân Tông không đội trời chung!

Sau khi đạt được tin tức, mọi người hiểu ra “Sự thật” cho nên tức giận gào thét, đám người lâm vào điên cuồng.

- Thật ác độc, nữ nhân này đáng chết!

Nghe được Vân Huyên nói như thế, Nhiếp Vân giấu trong bóng tối tức giận, sắc mặt âm trầm.

Tuy không biết nàng làm sao vây khốn Giao Long lão tổ nhưng câu nói đầu tiên đã đâm đầu mâu vào Hóa Vân Tông, phần tâm cơ và thủ đoạn này quá đáng giận.

- Tại hạ Di Hoa, tông chủ Di Thần Tông, vị này là Vân Huyên, là tiền tông chủ Kiếm Thần Tông, chắc hẳn tất cả mọi người nghe qua tên của chúng ta, lần này chính là Vân Huyên tông chủ sớm hiểu rõ âm mưu của Hóa Vân Tông cho nên chúng ta đuổi tới đây, không nghĩ tới vẫn chậm một bước, làm cho Nghiệt Long quát tháo đánh chết trưởng lão của Tiên Vũ Tông!

Nhìn thấy mọi người tin tức, Di Hoa cao giọng nói ra, cũng bày ra thân phận của mình.

- Di Hoa tông chủ, Vân Huyên tông chủ? Thì ra là hai vị.

- Cảm tạ các ngươi cứu mạng ta, Khúc Huân cảm tại đại đức này sâu sắc, về sau Vân Tiêu Tông chúng ta nhất định sẽ cùng tiến thoái với Di Thần Tông, Kiếm Thần Tông!

- Ân cứu mạng, suốt đời khó quên...

Thân là vô thượng trưởng lão tông môn, đã nghe nói qua tên của Vân Huyên và Di Hoa nhưng chưa gặp mặt, hiện tại nhìn thấy hai người bọn họ “Trượng nghĩa” ra tay cứu chính mình, nội tâm bọn họ cảm kích.

- Đáng giận, nhân loại dối trá, tiểu nữ hài, ngươi có quan hệ gì với U Minh hoàng tộc?

Giao Long lão tổ bị nhốt trong lồng, gương mặt dữ tợn, khóe miệng chảy máu tươi, dường như nó thừa nhận thống khổ to lớn, ánh mắt nhìn về phía Vân Huyên mang theo sát cơ và địch ý.

- Hừ, sắp chết đến nơi còn dám châm ngòi ly gián, co rút lại!

Vân Huyên cau mày sau đó kết pháp quyết.

Ầm ầm!

Lúc này lồng tre vây khốn Giao Long lão tổ đang co rút lại, từng âm thanh kỳ quái vang lên, những cây tre va chạm với lân phiến của Giao Long lão tổ và phát ra âm thanh xì xì và phát ra tiếng đốt cháy.

Rống!

Giao Long lão tổ lúc này vặn vẹo, nó không nói chuyện được nữa, chỉ gào thét thống khổ.

Xì xì xì!

Trong tiếng gào thét, lân giáp trên người Giao Long lão tổ không ngừng tróc ra, dường như nó càng già nua, long tức dày đặc cũng không ngừng yếu bớt, dường như nó biến thành con cá chạch không có mỹ cảm.

- Tiểu Long, rốt cuộc hắn bị làm sao, ngươi có biết không?

Nhìn tình cảnh trước mắt, Nhiếp Vân xiết chặc nắm đấm, toàn thân run rẩy.

Tuy trước mắt còn không cách nào đạt được Hóa Vân Tông triệt để tán thành nhưng dù sao cũng là gốc rễ của hắn, hiện tại thấy có người hãm hại, nội tâm phẫn nộ như hỏa diễm thiêu đốt, hận không thể lập tức tiến lên đánh chết tiện nữ nhân kia một trăm lần mới hả giận!

Nhưng hắn cũng biết, bằng vào thực lực hiện tại muốn tiến lên chẳng những không thể đánh chết, khẳng định còn bị vây công.

- Trái cây là giả, nó có chứa máu của U Minh hoàng tộc, tiểu Giao Long ăn, huyết mạch Long tộc bị trùng kích, tương đương với trúng kịch độc, không bao lâu sau sẽ chết!

Tiểu Long cắn móng vuốt, thuận miệng nói ra.

Xem bộ dạng của nó không thèm quan tâm sinh tử của Giao Long lão tổ.

Long tộc chú ý tôn quý ti tiện, Ngũ Trảo Kim Long là Long tộc cao quý nhất, Giao Long còn không được tính là Long tộc, đẳng cấp huyết mạch trời sinh thấp kém cho nên nó chướng mắt.

- U Minh hoàng tộc?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Ta cũng không quá rõ ràng, chỉ biết đó là địch nhân lớn nhất của Ma vực Long tộc, cụ thể cũng không biết, dù sao U Minh hoàng tộc trời sinh tương khắc với Long tộc chúng ta, nuốt máu của U Minh hoàng tộc, huyết mạch Long tộc trong người Giao Long sẽ bị tinh lọc, tự nhiên vô cùng thê thảm.

Tiểu Long nói.

- Có thể cứu nó hay không?

Nhiếp Vân xiết chặc nắm đấm.

Mặc dù tiểu Long nói không quá kỹ càng nhưng hắn cũng biết đại khái, U Minh hoàng tộc và Ma vực Long tộc có phần tương tự như phật và ma, cả hai đối lập có thể triệt tiêu lẫn nhau.

Giao Long lão tổ ăn trái cây ẩn chứa máu của U Minh hoàng tộc, huyết mạch Long tộc của nó sẽ bị tinh lọc, giống như mình bị phật ma xung đột, tự nhiên phải thừa nhanajt hống khổ to lớn.

- Không riêng ta, ngươi cũng có thể cứu, ngươi không phải có thiên phú kịch độc sư sao? Chỉ cần hút độc trong máu của U Minh hoàng tộc là có thể cứu nó rồi.

Tiểu Long thuận miệng nói.

Tuy Nhiếp Vân cũng không có thi triển thiên phú độc sư trước mặt

nó nhưng tiểu long thân là thượng cổ dị chủng, tự nhiên nhìn sơ qua là biết rõ.

Máu U Minh hoàng tộc cũng không phải độc dược nhưng người bình thường dính vào sẽ tử vong, long tức Long tộc hơi thở của rồng, ma nhân ma khí rất giống, không chịu nổi chính là kịch độc!

Chỉ cần có hại với thân thể, thiên phú kịch độc sẽ có hiệu quả.

- Vậy thì tốt, ta muốn đi cứu đầu Giao Long, ngươi phải giúp ta!

Nhiếp Vân nắm đấm sờ, nói.

- Giúp ngươi? Việc này đơn giản, giết sạch đám người này thế nào? Ta lành nghề!

Tiểu Long nghe được “ba ba” muốn chính mình hỗ trợ, nó hưng phấn kêu to một tiếng.

------oOo------

Chương 1005: Tiểu Long không đáng tin cậy (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm!

Lúc này bầu trời xuất hiện lôi điện to lớn, đám người Vân Huyên, Di Hoa còn không hiểu đang yên lành vì sao không trung sinh ra dị biến như mưa rơi.

- Cái gì?

Nhiếp Vân không nghĩ tới chính mình còn chưa nói nhờ nó hỗ trợ, thằng này lập tức làm nhiều người phát hiện như vậy, trái tim co rút lại, thiếu chút nữa đã bất tỉnh.

Sớm biết gia hỏa này không đáng tin cậy, không nghĩ tới lại không đáng tin cậy như thế.

Hắn đã đoán ra bảy tám phần mưu kế của Vân Huyên nhưng muốn mưu kế của nàng không thực hiện được chỉ có một biện pháp, đó chính là làm những vô thượng trưởng lão tông môn còn sống.

Một khi bọn họ chết, Vân Huyên nhất định sẽ có hậu chiêu, từ đó vu hãm Hóa Vân Tông, bởi như vậy có miệng cũng nói không rõ.

Nhiếp Vân vốn ý định bảo tiểu Long ra tay ngăn cản mọi người, bản thân mình sẽ đi cứu Giao Long lão tổ cứu đến, sau đó vạch trần bộ mặt của Vân Huyên và Di Hoa, ai ngờ còn chưa nói đi ra đã nhìn thấy mọi người rơi xuống, bọn họ nằm ngay đơ trên mặt đất.

- Ngươi giết bọn họ?

Nhiếp Vân liền vội vàng hỏi.

- Không có giết, chỉ đánh bất tỉnh thôi, như thế nào, ba ba muốn giết bọn họ thì ta ra tay...

Tiểu long đưa móng vuốt vuốt miệng, dường như muốn động thủ.

- Không cần, ngươi nghỉ ngơi trước đi, không cần ra tay.

Nghe được nó nói như thế, Nhiếp Vân vội vàng ngăn cản.

Xem ra sau này nên ít để tiểu Long ra tay thì tốt hơn, thằng này thật sự quá không đáng tin cậy, nếu thật giết những người này thì còn ngăn cản cái rắm ah, chỉ sợ thủng trời, bảy đại tông môn sẽ vây công Lăng Tiêu đỉnh, từ đó bức Hóa Vân Tông giao người ra...

- Không cho ta ra tay, vậy được rồi!

Nghe được Nhiếp Vân nói thế, tiểu Long lầm bầm giống như mất hứng.

Hiện tại Nhiếp Vân chẳng quan tâm nó có cao hứng hay không, trong mắt bắn ra một đạo hàn ý, hắn lật cổ tay và Kiếm Thần Chi Kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay,

Ầm ầm ầm!

Cả người hắn lập tức biến thành kiếm quang, lúc này đâm thẳng vào Vân Huyên đang nằm trên mặt đất.

Vân Huyên là đại họa, phải giết chết, hiện tại bất tỉnh vừa vặn trảm thảo trừ căn, miễn trừ hậu hoạn.

Thậm chí Nhiếp Vân cảm thấy Di Hoa còn không đáng sợ bằng nữ nhân này.

Một kiếm này đâm tới không giữ lại chút nào, một kiếm toàn lực mang theo lực lượng xé nát không gian đâm thẳng tới, đâm thẳng vào trong mi tâm của Vân Huyên.

Chỉ cần bị đâm trúng, chẳng những thân thể Vân Huyên bị chấn nát biến thành bụi phấn, chỉ sợ linh hồn cũng biến mất triệt để.

Ầm ầm ầm!

Không hề che lấp, mi tâm Vân Huyên bị đâm thủng, trường kiếm của Nhiếp Vân lập tức xuyên thấu qua.

- Không đúng!

Hỏng bét!

Một kiếm đâm xuyên qua mi tâm Vân Huyên nhưng Nhiếp Vân lập tức cảm thấy không đúng, bình thường đâm chết một người sẽ có máu chảy ra, sẽ có linh hồn ngăn cản nhưng một kiếm này không khác gì đâm vào cây gỗ, căn bản không giống thân thể huyết nhục.

- Nhiếp Vân, ta sẽ nhớ kỹ chuyện hôm nay, ta không để yên cho ngươi đâu.

Thời điểm đang nghi hoặc, chợt nghe một giọng nói tức giận vang lên.

Cho dù Nhiếp Vân ngụy trang dung mạo và khí tức linh hồn nhưng Kiếm Thần Chi Kiếm và kiếm pháp lại không che giấu được.

Tiếng hô chấm dứt, vô số kiếm quang xé rách thiên địa.

Những này kiếm quang cũng không tấn công ai mà là đánh nát ngọc phù, lúc này lực lượng cuồng bạo bộc phát, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng và tránh né, tay trái U Minh Kiếm, tay phải Kiếm Thần Chi Kiếm, hắn thi triển kiếm thuật tấn công vào vụ nổ.

Ầm ầm!

Tuyệt chiêu va chạm với nhau, Nhiếp Vân lui về phía sau bảy tám bước, lúc này hắn không nhịn được quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy những người bị đánh bất tỉnh trên mặt đất đã bị mang đi, biến mất không còn.

Xem ra vừa rồi mình đánh chết Vân Huyên là giả, chân thân của nàng đã mang theo người khác bỏ trốn ra xa.

- Tại sao ngươi không ngăn cản?

Nghĩ đến cơ hội tốt như thế nhưng không thể đánh chết nữ nhân kia, sắc mặt Nhiếp Vân lúc này tức giận nhìn sang tiểu Long.

- Ngươi không cho ta ra tay...

Nhìn bộ dạng tiểu Long cúi đầu xuống nhỏ giọng nói thầm, vẻ mặt ủy khuất.

- Ngươi...

Nhiếp Vân muốn trách cứ nhưng biết không chiếm đạo lý, bất đắc dĩ lắc đầu.

- Là thái độ của ta không tốt, thực xin lỗi!

- Không phải ngươi nói đánh bọn họ bất tỉnh hay sao? Tại sao Vân Huyên lại thanh tỉnh?

Hắn tận mắt thấy thủ đoạn của tiểu Long, lôi binh kiếp của Đan

Điền Huyệt Khiếu Cảnh cũng bị nó nuốt vào, chấn bất tỉnh mấy cường giả Phá Không Cảnh có lẽ vô cùng đơn giản, tại sao Vân Huyên không bất tỉnh?

- Ta cũng không biết...

Tiểu Long lắc đầu.

- Bỏ đi, nên cứu Giao Long lão tổ a!

Thấy nó cũng không quá rõ ràng, Nhiếp Vân biết rõ hỏi cũng vô dụng, ngẩng đầu nhìn lên không trung..

Vừa rồi tiểu Long phát ra tiếng hô cũng không đối phó Giao Long, cho nên nó cũng không hôn mê, tuy không hôn mê nhưng cũng không khác bao nhiêu, máu của U Minh hoàng tộc tạo thành tổn thương lớn lên nó, lúc này khí tức của nó uể oải, lân phiến tróc ra, dường như tùy thời sẽ chết đi.

Thả người bay tới trước mặt Giao Long, Nhiếp Vân nhìn vào lồng tre vây khốn nó, phát hiện thứ này phi thường đơn sơ, thậm chí không phải linh binh, trên những nan tre có huyết dịch và phù chú, mà phù chú này tổn thương Giao Long thật lớn.

- Hẳn là dùng máu U Minh hoàng tộc vẽ ra.

Liếc mắt nhìn, nội tâm Nhiếp Vân minh bạch.

Loại đồ vật rách rưới này một ngón tay của chính mình có thể xé tan, Giao Long đường đường cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong nhưng không cách nào giãy dụa, thuyết minh thứ này có tương khác, có lẽ chính là máu U Minh hoàng tộc theo lời tiểu Long...

Lúc này hắn không cẩn thận nghiên cứu, Kiếm Thần Chi Kiếm nhảy lên đánh nát

lồng sắt.

Rống!

Sau đó phá hư lồng tre, Giao Long như thanh tỉnh một chút, dường như cho rằng Nhiếp Vân giống như Vân Huyên là tới vũ nhục nó, phẫn nộ gào rú một tiếng.

- Không phải sợ, ta là đệ tử Hóa Vân Tông, ta chuyên môn tới đây cứu ngươi, không nên phản kháng, ta sẽ rút nọc độc U Minh hoàng tộc ra khỏi người của ngươi.

Sợ thằng này hiểu lầm, Nhiếp Vân vội vàng truyền tin tức vào trong đầu của nó, đồng thời lấy ra ngọc bài thân phận đệ tử hạch tâm của Hóa Vân Tông.

Rống!

Nhìn thấy ngọc bài, nghe nói như thế, ánh mắt Giao Long cũng nhu hòa hơn nhiều, nghe nói lấy nọc độc U Minh hoàng tộc ra khỏi người của nó lại không quá tin tưởng.

Nhiếp Vân cũng biết không có thời gian giải thích, bàn tay của hắn chạm vào lưng Giao Long, vận chuyển thiên phú kịch độc và chậm rãi dò xét trong cơ thể của nó.

------oOo------

Chương 1006: Tiên Thiên Long Thân (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quả nhiên, hắn nhanh chóng nhìn thấy chất lỏng đặc thù đang phá hư thân thể của nó, nơi chất lỏng đi qua cơ bắp lập tức bị ăn mòn, huyết mạch Long tộc mỏng manh, cơ bắp thối rửa.

- Vận chuyển kịch độc chi khí, tới!

Ánh mắt Nhiếp Vân vô cùng ngưng trọng, tinh thần tập trung cao độ, kịch độc chi khí chậm rãi bao phủ chất lỏng, nội tâm thở ra nhẹ nhỏm và thu đi.

Ầm ầm!

Bị kịch độc chi khí xé rách chất lỏng đặc thù chứa kịch độc phát ra tiếng kêu vang thật lớn, nó biến thành phượng hoàng bảy màu bay ra.

- Ân!

Không nghĩ tới chất lỏng này lại xông vào hắn, hắn không phòng bị nên đã bị nó tiến vào trong cơ thể, Nhiếp Vân tìm kiếm lần nữa lại phát hiện đồ vật bảy màu này đang dung nhập vào trong người của hắn.

Xì xì xì xì...

Máu của hắn hơi dính vào thứ này và lập tức sôi trào, cảm giác đau đớn bộc phát đáng sợ, sắc mặt Nhiếp Vân đỏ lên, cả người như bếp lò giống như tùy thời nổ tun.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Cảm nhận được cơ thể chấn động điên cuồng, huyết dịch sắp nổ tung, Nhiếp Vân cảm thấy linh hồn như bị giam cầm, giống như tùy thời sẽ rời khỏi thân thể và tử vong.

Xem ra tiểu Long nói không thể tin, thiên phú kịch độc lại không có năng lực chống cự thứ này quá lớn!

Ầm ầm!

Thời điểm hắn cảm thấy sắp không chịu nổi, thân ảnh tiểu Long bay tới trước mặt, trên móng vuốt của nó mang theo huyết dịch màu vàng điểm vào mi tâm của hắn.

Phần phật!

Huyết dịch màu vàng cũng giống như chất lỏng vừa rồi, vừa tiến vào trong huyết dịch của hắn liền đối chiến với chất lỏng bảy màu kia.

Hai đại huyết dịch đồng thời dung hợp trong người, Nhiếp Vân đã cảm thấy toàn thân vô cùng đau đớn, dường như nó còn thống khổ hơn phật ma giao chiến lúc trước, mà hắn cũng như lúc trước, cứng ngắc, thân thể không do mình khống chế.

- Pháp quyết vô danh áp chế, áp chế!

Biết rõ đây là kết quả do hai huyết dịch đối chiến nhau, tinh thần Nhiếp Vân tập trugn vận chuyển pháp quyết vô danh.

Lúc trước phật ma xung đột chính là pháp quyết vô danh trấn áp mới đạt được cân đối, lần này chỉ mong cũng được.

Ầm ầm!

- Thiên địa tạo hóa, vô hạn huyết thống...

Tinh thần còn chưa kịp câu thông pháp quyết vô danh, đột nhiên một tiếng nói như từ tuyên cổ vọng về, Nhiếp Vân đã cảm thấy trong thiên địa có lực lượng tối tăm bao phủ lấy hắn, hai chủng huyết dịch đặc thù đang chiến đấu làm hắn hôn mê bất tỉnh.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, Nhiếp Vân đã cảm thấy ý thức đang phiêu đãng trong hư không vô tận, cũng không thấy nơi nào, bản thân đang rơi vào vực sâu vô tận không thoát ra được.

Không biết qua bao lâu, loại cảm giác này chậm rãi biến mất, linh hồn dần dần dung hợp với thân thể, ý thức chậm rãi trở lại thân thể.

- Ân, ta thế nào?

Lắc lắc cái đầu và đứng lên, Nhiếp Vân mở to mắt, hắn nhìn thấy tiểu Long và Giao Long lão tổ đồng thời sợ hãi nhìn hắn.

Giao Long lão tổ lúc này đã giải trừ máu U Minh hoàng tộc trong người, thương têế không ngừng thối rữa tốt hơn nhiều, tuy còn không có khôi phục tới mức toàn thịnh nhưng thực sự cường hãn rất nhiều, không giống trước kia nửa chết nửa sống.

- Ân? Đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn Giao Long một hồi, Nhiếp Vân nhìn chung quanh và cảm thấy kỳ quái.

Chỉ thấy không gian chung quanh vỡ vụn và biến thành hư không loạn lưu, cương phong vô tận đang quét qua chung quanh, lúc này đại lục to lớn cũng không còn nữa, nơi này chỉ còn mảnh vỡ không gian hư vô, ngay cả Cửu Thiên Hư Không Đằng bị người ta tranh đoạt cũng biến thành tro bụi.

Chẳng lẽ lúc hắn hôn mê đã đổi địa phương?

Nhìn kỹ một vòng, Nhiếp Vân lắc đầu.

Địa phương này vẫn là địa phương ban đầu, chỉ là tựa hồ bị người dùng cực kỳ lực lượng cường đại đem tại đây oanh kích một lần.

Loại lực lượng này theo hắn biết, cho dù Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong cũng làm không được!

- Xảy ra chuyện gì? Ngươi không biết? Đây là... Ngươi làm!

Thấy hắn nghi hoặc như thế, Giao Long lên tiếng.

- Ta?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Đúng, ba ba, vừa rồi ngươi té xỉu, bầu trời xuất hiện đám mây màu đỏ, những đám mây không biết làm gì, sau khi xoay một vòng liền bêến thành như thế.

Tiểu Long mở to mắt, lúc nó nói chuyện Giao Long không dám xen vào.

Tuy Giao Long lão tổ không biết đẳng cấp tiểu Long nhung có thể khẳng định huyết mạch chính thống hơn nữa, cho nên nó kính sợ.

- Đám mây màu đỏ?

Nhiếp Vân cảm thấy nghi hoặc, đám mây đỏ gì? Chẳng lẽ mình độ kiếp?

Trong nội tâm khẽ động, hắn xiết chặc nắm đấm.

- Nạp Hư Cảnh đỉnh phong?

Lực lượng trong người của hắn bành trướng hơn trước không ít.

Vậy mà đã đạt tới Nạp Hư Cảnh đỉnh phong!

Không nghĩ tới lần hôn mê này thực lực tăng nhiều, từ Nạp Hư Cảnh hậu kỳ đạt tới đỉnh phong, chỉ cần không đột phá Phá Không Cảnh, có lẽ không có thiên kiếp à?

- Đúng rồi, xem thân thể có dị thường hay không.

Đã không có đột phá, hẳn không phải thiên kiếp, Nhiếp Vân vội vàng dời lực chú ý lên thân thể của mình, sau khi xem hắn suýt nữa bất tỉnh.

Thân thể chấn động và đôi cánh mở ra, chỉ ma dực lần này không có đen kịt mà là có bảy màu, hoàn toàn giống như đúc huyết dịch U Minh hoàng tộc diễn biến thành.

Ầm ầm ầm!

Đôi cánh vỗ nhẹ đã phá vỡ hạn chế không gian, tốc độ cực nhanh, còn nhanh hơn Phong Lôi Ma Dực rất nhiều!

- Phượng Hoàng chi dực?

Trong đầu xuất hiện từ ngữ này.

Không nghĩ tới dung hợp máu U Minh hoàng tộc lại làm ma dực tấn cấp thành Phượng Hoàng chi dực!

Trong truyền thuyết tốc độ nhanh nhất thiên địa không phải là long, mà là Phượng Hoàng, đôi cánh vỗ nhẹ có thể phá vỡ không gian ngăn cản và xuyên qua hư không.

- Phượng Hoàng chi dực chỉ là sơ cấp, có lẽ không phải cấp đọ mạnh nhất, nhưng thi triển ra còn lợi hại hơn cả Phong Lôi Ma Dực rất nhiều.

Nhiếp Vân cảm thấy hưng phấn.

Phượng Hoàng chi dực có lẽ chỉ là trình độ sơ cấp nhưng tốc độ của hắn gia tăng lên rất nhiều, còn cường đại hơn Phong Lôi Ma Dực gấp mấy lần.

Có loại ma dực này, nếu muốn chạy trốn, chỉ sợ cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh cũng chưa chắc đuổi kịp hắn.

Đáng sợ!

- Ân? Đây là... Long Lân?

Biến cố lần này không chỉ làm hắn biến thành Phượng Hoàng chi dực, toàn thân hắn chấn động và long lân bao phủ khắp toàn thân.

Những lân phiến này có màu vàng kim, vừa xuất hiện đã hiển lộ rõ thực lực và năng lực cường đại

- Đây là cái gì?

Nhìn thấy loại tình huống này, ngay cả Nhiếp Vân bình tĩnh cũng phải kinh hãi.

------oOo------

Chương 1007: Tiên Thiên Long Thân (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là Tiên Thiên Long Thân, sau khi dung hợp tinh huyết tinh thuần của Long tộc thì thân thể phát sinh biến hóa, có thể gia tăng lực phòng ngự và lực lượng rất nhiều, lúc trước võ đạo sư lão tổ cũng muốn lợi dụng huyết mạch của ta tấn cấp Tiên Thiên Long

Thân, chỉ có điều huyết mạch của ta quá thấp, cuối cùng cũng không có thành công!

Thấy tiểu Long không biết gì cả, Giao Long bên cạnh do dự và giải thích:

- Tiên Thiên Long Thân?

Nhiếp Vân gãi gãi đầu và không rõ gì cả.

Loại vật này hắn chưa từng nghe nói qua.

Sống đến già, học đến già, ba người đi tất có sư ta, không có người nào toàn trí toàn năng, cái gì cũng biết, Nhiếp Vân cũng không ngoại lệ.

- Trong trời đất, trời sinh huyết mạch cao cấp có vài loại, tỷ như yêu nhân có U Minh nhất tộc, Long tộc, Hoàng tộc, loại huyết mạch cao giống này vừa ra đời đã có thực lực và tuổi thọ mạnh hơn nhân loại gấp âấy lần, tu luyện cũng làm chơi ăn thật!

Dường như nhìn ra khó hiểu của hắn nên Giao Long giải thích.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Hắn sớm biết chuyện này, thật giống như ma nhân, ma nhân trời sinh cường đại hơn nhân loại, vừa ra đời đã có thực lực Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh, tuổi thọ dài hơn nhân loại.

- Tiên Thiên Long Thân chính là lợi thủ pháp đặc thù làm cho thân thể nhân loại tiến hóa thành thân thể giống Long tộc!

- Ngươi xem tuổi thọ có gia tăng không?

Giao Long nói.

Đầu Giao Long này đi theo võ đạo sư, cũng là lão quái vật sống mấy vạn năm cho nên kiến thức nhiều hơn Nhiếp Vân và tiểu Long

nhiều.

- Tuổi thọ?

Người bình thường không cách nào biết rõ tuổi thọ của mình, dù sao sinh lão bệnh tử là thứ không ai đoán trước, nhưng đối với cường giả như Nhiếp Vân mà nói thì khác, thân thể bọn họ rèn luyện tới cảnh giới bách bệnh không sinh, nhiễm bệnh chết là không có khả năng, chỉ có hoạt tính tế bào yếu bớt và tính mạng suy yếu dần.

Chỉ cần cẩn thận quan sát, suy tính tốc độ tế bào suy kiệt sẽ tính ra tuổi thọ bản thân.

- Hai vạn năm?

Linh hồn suy tính tế bào thân thể một lúc, Nhiếp Vân đã giật mình, không thể tin được.

Nhân loại bình thường mặc dù đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, thậm chí bí cảnh đệ cửu trọng, chỉ cần không có đột phá thì tuổi thọ không vượt qua vạn năm, tuổi thọ của mình đạt tới hai vạn năm.

Chuyện này quá khoa trương.

- Quả là thế!

Nghe được hắn nói thế, Giao Long cũng gật đầu.

- Tiên Thiên Long Thân, có thân thể này sẽ giống như Long, tốc độ tu luyện sẽ gia tăng, tấn cấp cũng nhanh hơn không ít.

- Ah!

Nhiếp Vân gật gật đầu, hiểu ra.

Xem ra Tiên Thiên Long Thân cũng không có thủ đoạn cải biến thiên phú tiên thiên, số lượng đan điền không có cải biến, nó chỉ làm huyết mạch người ta cao cấp hơn, tốc độ tu luyện cũng gia

tăng.

Huyết thống Long tộc đứng hàng gần trước so trong chư thiên vạn giới, vừa ra đời đã có thực lực ngoài Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh, không nói mặt khác, chỉ nói tiểu Long, từ trứng rồng thoát ra ngoài đã có thể tùy tiện thôn phệ lôi binh kiếp của cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, loại nội tình và thực lực này không phải nhân loại có thể hoàn thành.

Dù sao rất nhiều nhân loại, cho dù thiên phú rất mạnh nhưng không ai có thể có thiên phú như thế.

Huyết mạch khác nhau, khởi điểm khác nhau, con của tên ăn mày, kẻ nghèo làm sao giống với con của phú ông ức vạn?

Người trước phải hao tổn thời gian nhiều năm học tập và cố gắng tranh thủ mới có thể miễn cưỡng duy trì sinh hoạt, người sau mỗi ngày chơi đùa đánh bạc, không học vấn không nghề nghiệp, vừa đến tuổi có thể kế thừa tài sản khổng lồ, ăn uống không lo... Đây là chênh lệch.

Nhiếp Vân xem ra, Tiên Thiên Long Thân lợi dụng huyết mạch và sai khác chủng tộc, làm cho huyết mạch nhân loại chuyển hóa biến thành giống Long tộc, cho dù tu luyện hay tốc độ tấn cấp cũng nhanh hơn.

Loại tấn cấp này khẳng định không dễ như thế, không nói mặt khác, chỉ nói mình, nếu không có pháp quyết vô danh vận chuyển, chỉ sợ hôm nay hắn không tấn cấp huyết mạch biến thành Tiên Thiên Long Thân mà là bạo thể chết đi, chết không thể chết lại!

Suy nghĩ cẩn thận cũng không cảm thấy kỳ quái, hắn thu hồi Phượng Hoàng chi dực và long lân trên người, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Lần này tìm kiếm Giao Long lão tổ, không nghĩ tới gặp nhiều chuyện như thế, bất kể nói tếế nào, thực lực tiến bộ lần nữa, không nói Tiên Thiên Long Thân và Phượng Hoàng chi dực, chỉ nói tấn cấp Nạp Hư Cảnh hậu kỳ đến đỉnh phong sẽ làm tốc độ tấn cấp tăng lên.

- Ân? Phá Không Cảnh đỉnh phong có thể niết bàn lần thứ năm?

Vận chuyển pháp lực trong người, đột nhiên một tin tức xuất hiện trong đầu Nhiếp Vân, lúc này sắc mặt hắn thả lỏng lại biến thành ngưng trọng.

Đạt tới Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, hắn đã cảm ứng được niết bàn lần thứ năm, Phá Không Cảnh đỉnh phong!

Niết bàn Phá Không Cảnh đỉnh phong, sau niết bàn sẽ đạt tới cảnh giới nào?

Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong hay là... Trực tiếp đột phá cửu trọng?

Nếu thật sự đạt tới bí cảnh đệ cửu trọng, chỉ sợ vô địch cả đại lục Phù Thiên, ai mà không sợ?

- Tuy niết bàn lần thứ năm có hấp dẫn lớn nhưng khoảng cách hiện tại quá xa xôi, ta nên tu luyện thôi.

Khiếp sợ qua đi, Nhiếp Vân lắc đầu.

Hiện tại hắn đã là Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, nuốt Cửu Thiên Hư Không Quả có năng lực khống chế không gian, đột phá Phá Không Cảnh cũng không khó, nhớ tới thiên kiếp đáng sợ thì hắn cảm giác run rẩy..

Đột phá Nạp Hư Cảnh sẽ xuất hiện lôi binh kiếp, đột phá đến Phá Không Cảnh, chỉ sợ sẽ xuất hiện siêu cấp đại kiếp nạn ngay cả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong cũng không gánh nổi!

Lần trước có tiểu Long giúp, vạn nhất một kiếp này quá lớn thì sao?

Tuy thực lực tiểu Long mạnh, thiên phú cũng rất cao, dù sao vừa sinh ra không lâu, Nhiếp Vân xem ra, Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong đã là cực hạn, nếu nó không gánh được thì hắn chết chắc!

Nhiếp Vân cũng không muốn gặp được nhiều nguy hiểm như thế mà không được cái gì, ngược lại sẽ chết dưới thiên kiếp.

Cho nên cho dù đã đạt tới Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, khoảng cách Phá Không Cảnh cũng chỉ còn kém một bước nhưng không thể đột phá, phải tích lũy đủ rồi đột phá cũng không muộn.

- Ngươi hiện tại thế nào?

Bỏ qua suy nghĩ này trong đầu, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn sang Giao Long lão tổ.

Đầu Giao Long này thân thể ảm đạm vô quang, xem ra nếu không phải tu vi Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh cường đại, có thể giảm bớt thương thế, chỉ sợ hiện tại đã sớm không chịu nổi đã hôn mê.

------oOo------

Chương 1008: Đẳng cấp huyết thống

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chỉ sợ ta không kiên trì được bao lâu, quả nhiên U Minh hoàng tộc đáng sợ!

Giao Long lắc đầu, đôi mắt ảm đạm.

Trong cơ thể bị máu U Minh hoàng tộc ăn mòn, vừa rồi bị hao tổn đã triệt để hao tổn căn bản, hơn nữa tuổi thọ đã đạt tới cực hạn, Giao Long biết rõ thời gian sống không nhiều.

- Rốt cuộc U Minh hoàng tộc là gì?

Xem bộ dạng của nó, Nhiếp Vân cũng không biết nên nói cái gì, nghe được U Minh hoàng tộc cho nên hỏi thăm.

Tiểu Long cũng nói tới cái tên U Minh hoàng tộc nhưng biết rõ không nhiều, xem Giao Long biết không ít.

- Yêu nhân chia làm rất nhiều chủng tộc, ngươi nên biết chứ!

Giao Long không có trực tiếp trả lời mà hỏi lại.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Nghe nói yêu nhân có chín ngàn chủng tộc hạch tâm, Cương Thi Yêu tộc, Yêu Hồ tộc, Âm Mai Yêu tộc, Huyết Sát Yêu tộc... Không nói mặt khác, trọng sinh đến nay hắn gặp không dưới mười chủng yêu nhân.

- Yêu nhân có chín ngàn chủng tộc hạch tâm, U Minh tộc xếp hàng thứ nhất, ngươi đã nghe nói qua chứ?

Giao Long hỏi tiếp.

- Ân!

Nhiếp Vân lần nữa gật đầu.

U Minh tộc là chủng tộc yêu nhân lợi hại nhất, chỉ có điều đã sớm biến mất trong đại lục Phù Thiên, nếu không phải như vậy, Tạ Trương Huệ Tử cũng không có khả năng câu U Minh Kiếm ra khỏi U Minh giới.

- Nghe nói U Minh nhất tộc cũng chia làm nhiều nhánh nhỏ, mà U Minh hoàng tộc hoàn toàn đứng thứ nhất, đối địch với ma nhân Long tộc, cả hai là huyết thống cao nhất trong thiên địa sinh ra, là huyết mạch cấp Chân Linh.

Giao Long nói.

- Ma nhân Long tộc? Long tộc có quan hệ gì với ma nhân? Huyết mạch cấp Chân Linh là gì?

Nhiếp Vân sững sờ.

Ma nhân thì liên quan gì tới Long tộc? Huyết mạch cấp Chân Linh

là cái gì? Chỉ nghe nói qua huyết mạch Hoàng cấp, huyết mạch Vương cấp, chưa từng nghe nói qua huyết mạch Chân Linh.

- Kỳ thật ma nhân là một chi của Ma tộc, cả Ma tộc cường đại nhất cũng không phải ma nhân, mà là Long tộc!

- Về phần tại sao thì ta cũng không biết, ta chỉ biết một ít vể huyết mạch cấp Chân Linh, có thể nói rõ chi tiết với ngươi.

Giao Long nói.

- Chuyện huyết mạch cấp Chân Linh, ta và võ đạo sư lão tổ lúc trước tìm tới di tích thượng cổ, nghe nói huyết mạch chia làm năm đẳng cấp, cấp thấp nhất chính là huyết mạch bình thường, loại huyết mạch này không có đan điền, mặc dù có thể tu luyện nhưng thành tựu cũng sẽ không cao, Khí Hải Cảnh đã là đỉnh phong!

- Cấp thứ hai là phàm cấp, là huyết thống bình thường nhất trong đại lục Phù Thiên, cao nhất sẽ có chín đan điền, được xưng là huyết mạch Hoàng cấp thượng phẩm.

- Loại người này huyết thống không thay đổi, Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh đệ bát trọng Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh chính là đỉnh phong, không có khả năng tiếp tục đột phá!

- Đẳng cấp thứ ba là Linh cấp, đan điền đột phá hạn chế mười, trở thành huyết mạch Linh cấp, loại người này rất hi hữu trong đại lục Phù Thiên, nhưng cũng có tồn tại, chủ nhân võ đạo sư của ta có mười hai đan điền.

- Đẳng cấp thứ hai là Chân Linh, loại tính mạng này do thiên địa sinh ra, vừa ra đời đã có thiên phú cực kỳ cường đại, số lượng bao nhiêu đan thì ta không biết.

- Ta không biết đẳng cấp thứ năm là gì, trong tin tức ta nhận được không nói tới, chỉ nói là huyết thống này chưa xuất hiện qua, một khi xuất hiện, thiên địa khẳng định xuất hiện biến cố đặc biệt lớn.

Giao Long nói tin tức nó biết một lần, tổng thể mà nói quy kết như sau.

Cấp bình thường chính là người bình thường, chỉ có khí hải, không có đan điền, có thể tu luyện nhưng thành tựu không cao.

Phàm cấp, chính là đẳng cấp Nhiếp Vân biết rõ hiện nay, chia làm hoàng vương hầu quý phàm năm cấp bậc, cao nhất Hoàng tộc thượng phẩm chỉ có chín đan điền.

Linh cấp, vượt qua mười đan điền, huyết mạch thuần khiết, võ đạo sư lão tổ Hóa Vân Tông và Nhiếp Vân hiện tại.

Chân Linh cấp, số lượng đan điền không biết, Long tộc, U Minh hoàng tộc cũng có huyết thống này.

Cấp thứ năm lại không biết, quá mức cường đại, chưa bao giờ xuất hiện qua.

Năm loại đẳng cấp huyết thống sâm nghiêm, cấp bậc chênh lệch với nhau không thể tính toán.

Vốn tưởng rằng chín đại đan điền Hoàng tộc thượng phẩm chính là cấp bậc cao nhất, hiện tại xem ra không phải.

Cũng đúng, lúc trước mình mở đan điền thứ mười một, pháp quyết vô danh từng nói qua chuyện huyết thống Linh cấp, chẳng qua không xem đây là chuyện quan trọng, hiện tại xem ra huyết thống của mình ở cấp thứ hai, huyết mạch Linh cấp!

- Ân? Nếu như vẫn mở đan điền, ta có thể đột phá huyết mạch Linh cấp hay không, trở thành huyết mạch cấp Chân Linh, thậm chí đạt tới trình độ huyết mạch không biết?

Đột nhiên có xuất hiện suy nghĩ như vậy, ánh mắt Nhiếp Vân nóng bỏng.

Tốc độ tu luyện kiếp này nhanh như thế, hơn nữa không có bình cảnh đẳng cấp, huyết mạch Linh cấp chiếm tác dụng to lớn, mà pháp quyết vô danh có thể mở đan điền, vô hạn huyết thống, làm đẳng cấp huyết thống của hắn càng cao, có phải hắn có thể đạt tới Chân Linh, thậm chí đạt tới cấp bậc thứ năm không ai biết?

Nếu thật là như vậy, mặc dù không tu luyện, mỗi ngày nằm ngủ như tiểu Long cũng có thể dễ dàng đột phá, đạt tới bí cảnh bát trọng, đệ cửu trọng còn đơn giản hơn ăn cơm uống nước.

Xem ra bất kể nói thế nào cũng phải tìm khí tức đặc thù mở đan điền.

- Ta cho rằng U Minh hoàng tộc và Long tộc đều biến mất trên đại lục, không nghĩ tới là ta cô văn quả lậu, kém kiến thức, nếu sớm có phòng bị cũng không thê thảm như thế.

Giao Long thở dài một tiếng, hắn nhìn tiểu Long và lắc đầu.

Mặc dù không biết đẳng cấp của tiểu Long trước mặt nhưng huyết mạch khẳng định thuần khiết hơn nó, là Long tộc chân chính, bởi vì Long tộc chú ý quy củ, cho dù đối phương chưa biến thành bản thể, uy áp trong huyết mạch đậm đặc làm nó khó chịu nổi, không dám có chút lòng phản kháng.

Đây là huyết mạch áp chế.

Vốn tưởng rằng Long tộc và U Minh hoàng tộc đều biến mất trong đại lục Phù Thiên, hôm nay liên tục nhìn thấy, dù Giao Long trầm ổn nhưng nội tâm khiếp sợ và sợ hãi.

- U Minh hoàng tộc, ngươi hoài nghi Vân Huyên là người U Minh hoàng tộc?

Nghe ngữ khí của hắn, Nhiếp Vân hỏi.

- Ngươi nói nữ nhân kia sao, ta cũng không xác định, cho dù không phải chỉ sợ cũng như Tiên Thiên Long Thân của ngươi, là Thiên Hoàng thể!

Giao Long nói.

- Thiên Hoàng thể?

- Ân, lợi dụng tinh huyết Long tộc tấn chức bản chất tính mạng gọi

là Tiên Thiên Long Thân, mà lợi dụng huyết dịch U Minh hoàng tộc tấn chức thân thể gọi là Thiên Hoàng thể!

- Chỉ sợ nữ nhân kia là thế.

Giao Long nhớ tới Vân Huyên kỳ quái, gật đầu nói ra.

------oOo------

Chương 1009: Vân Huyên đầu độc (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thiên Hoàng thể!

Nhiếp Vân lông mi nhăn thành phiền phức khó chịu, hỏi tiếp:

- Loại thân thể này có phải phế bỏ tu vi cũng có thể tự khôi phục? Lần trước ta đánh ngã cấp bậc của nữ nhân này biến thành Chí Tôn, đến bây giờ cũng mới qua bốn năm tháng, làm sao khôi phục hoàn toàn?

- Tự động khôi phục tu vi? Ta không quá rõ ràng, Phượng Hoàng chú ý niết bàn trọng sinh, có lẽ cũng có biện pháp!

Giao Long suy nghĩ và lắc đầu.

Nó cũng không quá rõ ràng những chuyện như thế.

Tuy nó sống đủ lâu, kiến thức rộng rãi cũng không có khả năng cái gì cũng biết.

Phượng Hoàng nhất tộc am hiểu nhất niết bàn trọng sinh, nàng có được thủ đoạn nào đó cũng không biết chừng, xem ra sau này gặp được phải trực tiếp giết chết, không thể lưu tình, nếu không chỉ sợ sẽ lưu tại họa.

- Lần này ta ra ngoài chuyên tìm Giao Long lão tổ ngươi, hi vọng ngươi có thể giúp ta!

Một người một con rồng lại trò chuyện một hồi, lúc này Nhiếp Vân tăng trưởng không ít kiến thức, đột nhiên nhớ tới một sự kiện cho nên nói ra.

Lần này đi ra ngoài mục tiêu chủ yếu là tìm Giao Long lão tổ hỗ trợ, hiện tại đã tìm được và giải trừ chất độc, đạt được hảo cảm cho nên mượn cơ hội lôi kéo.

- Giao Long lão tổ? Một tiểu Giao Long sao có thể xưng lão tổ?

Giao Long còn chưa nói chuyện, tiểu Long đã xem thường.

Hiển nhiên vừa rồi Nhiếp Vân xưng hô “Giao Long lão tổ” đã làm nó khó chịu.

- Đúng, đúng, ta làmột đầu Giao Long bình thường làm sao có thể gọi là lão tổ.

Thấy Long tộc chân chính tức giận, Giao Long liền vội vàng gật đầu.

Huyết mạch áp chế nên nó không dám nói nhảm.

- Ân, còn không sai biệt lắm, hắn là ba ba của ta, hắn gọi ngươi lão tổ, ta cũng gọi ngươi lão tổ?

Tiểu Long nói ra nguyên nhân nó khó chịu.

- Ách... Ta nên gọi là gì?

Giao Long không có cân nhắc đến điểm ấy, trên đầu đổ mồ hôi.

- Gọi gia gia!

Tiểu Long ngẩng đầu nói ra.

- Gia gia?

Nghe xưng hô như thế, Giao Long đổ mồ hôi.

Cho dù thế nào nó cũng là lão quái vật sống mấy vạn năm, lại là lão tổ Hóa Vân Tông, địa vị còn hơn bốn vô thượng trưởng lão nhiều lắm, bảo nó hô thiếu niên mười bảy mười tám tuổi là gia gia thì quái dị rất nhiều.

- Như thế nào, không muốn hô?

Tâấy nó do dự, tiểu Long mở to mắt nhìn sang.

Ngay sau đó thân thể nó sinh ra long lân màu vàng, lập tức phát sinh biến hóa, khôi phục chân thân.

Từ lần trước Nhiếp Vân đã từng nói qua với nó, nó vẫn giữ nguyên hình dạng hiện tại, ngay cả Giao Long là Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong cũng không nhìn ra, lúc này đột nhiên biến thành bản thể, thần long thăng thiên, giang hà nhập biển, lúc này long tức đáng sợ tới cực điểm áp vào Giao Long.

Ầm ầm ầm!

- Ngũ trảo... Kim Long... Long tộc hoàng giả...

Đồng tử Giao Long co rụt lại, trực tiếp nằm trên mặt đất, toàn thân run rẩy, nó không có khí lực nói chuyện.

Giao Long chính là chủng tộc đê tiện không thuộc Long tộc, mà Ngũ Trảo Kim Long chính là hoàng giả đỉnh phong của Long tộc, cả hai chênh lệch to lớn không thể so sánh nổi, đừng nói chiến đấu, đơn thuần huyết mạch uy áp đã làm nó chết một trăm lần.

- Biết rõ là tốt rồi, một tiểu Giao Long cũng xưng lão tổ, hừ!

Thấy nó sợ hãi, tiểu Long vẻ mặt đắc ý, thân thể biến lại như cũ.

- Giao Long Hạ Tuyền, bái kiến đại nhân, bái kiến gia gia!

Vừa thu uy áp, Giao Long khôi phục và biến thành lão giả nhân loại, hắn ôm quyền nói ra.

Huyết mạch càng cao, càng khó biến hóa hình người, Giao Long sống mấy vạn năm lại là lão tổ Hóa Vân Tông nên sớm biến thành nhân loại, với Long tộc mà nói, bản thể mới là linh hoạt nhất, cường đại nhất, bình thường sẽ không thay đổi.

Lúc này bị chấn nhiếp, lập tức biến thành bộ dạng nhân loại, vô cùng cung kính.

Đối với Long tộc hoàng giả Ngũ Trảo Kim Long, nó không dám xưng hô quá thân cận như thúc thúc bá bá, chỉ có thể xưng hô đại nhân, về phần Nhiếp Vân... Tuy gia hỏa này tuổi không lớn, hơn nữa thực lực cũng không cao, nếu có thể làm Ngũ Trảo Kim Long hô “ba ba” thì không phải kẻ đơn giản, xưng hô “gia gia” cũng không thiệt thòi.

Càng già càng thông minh, đầu Giao Long này sống mấy vạn năm, xem xét thời thế viễn siêu người thường.

- Hạ Tuyền? Đây là tên của ngươi.

Nhiếp Vân hỏi.

- Đúng, lúc trước võ đạo sư lão tổ đặt tên cho ta.

Giao Long Hạ Tuyền gật đầu.

- Ha ha, vậy thì tốt, ta sẽ gọi ngươi là Hạ Tuyền.

Nhiếp Vân nói.

Đối với tiểu Long bảo nó xưng hô mình là gia gia, hắn mới đầu có chút bất đắc dĩ, qua một hồi cảm thấy cũng không có gì.

Hắn gây ra động tĩnh lớn trong Hóa Vân Tông, muốn triệt để làm người ta im miệng không nói được gì phải làm cho đám Thái Thượng trưởng lão im miệng, hắn thuần phục Giao Long lão tổ triệt để chính là bêện pháp tốt nhất.

Sau khi hiểu ra những chuyện này cũng không khó xử.

- Hết sức vinh hạnh!

Giao Long Hạ Tuyền vội vàng nói.

- Hắc hắc, xem như hiểu quy củ, nếu ngươi đều là hậu bối, không thể để cho ngươi có hại chịu thiệt, ta có một giọt máu, nuốt vào, chẳng những có thể tiêu trừ tai họa do U Minh hoàng tộc mang đến còn giúp ngươi tấn cấp huyết mạch, kéo dài tuổi thọ, cũng không tới mức tử vong!

Thấy thái độ của Hạ Tuyền tiểu Long phi thường hài lòng, một giọt máu bay ra khỏi ngón tay của nó.

- Đa tạ đại nhân.

Sắc mặt Hạ Tuyền đỏ rực, chòm râu run rẩy, hưng phấn vội vàng tiến lên tiếp nhận.

Nó đại nạn hàng lâm, thân thể lại tổn thương lợi hại, dựa theo đạo lý mặc dù đạt được huyết dịch Long tộc cũng không có khả năng khôi phục, nhưng đây chính là huyết dịch của Ngũ Trảo Kim Long!

Tuy hắn cũng nhìn ra đây chỉ là giọt máu bình thường nhưng máu của Long tộc hoàng giả sao có thể bình thường?

- Nhanh ăn đi, đừng lề mề!

Tiểu Long khoát khoát tay, không hề để ý tới.

- Vâng!

Hạ Tuyền há miệng nuốt huyết dịch, lập tức lần nữa biến thành bản thể.

Ầm ầm!

Giọt máu tiến vào trong người, long tức khổng lồ làm thân thể già nua của nó lột xác nhanh chóng.

Loại lột xác này kéo dài hai ngày mới dừng lại, lúc này Giao Long

Hạ Tuyền lại sinh ra long lân, lộ ra hào quang sáng bóng, toàn thân bóng loáng, khí tức trầm ổn giống như trẻ lại không ít.

- Đa tạ đại nhân!

Lột xác thành công, Hạ Tuyền biến thành nhân loại.

Lần này không còn là lão giả, mà là trung niên nhân, làn da căng cứng tràn ngập co dãn, xem ra giọt máu của tiểu Long giúp nó lột xác kinh người.

Bởi vì không có phương pháp đột phá bí cảnh đệ cửu trọng nên thực lực vẫn là Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, nhưng dung hợp máu của Ngũ Trảo Kim Long cho nên sức chiến đấu gia tăng không ít.

------oOo------

Chương 1010: Vân Huyên đầu độc (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhanh về thôi!

Thấy hắn lột xác thành công, Nhiếp Vân nhàn nhạt nói ra.

- Đi thôi!

Một người hai long nhanh chóng bay ra ngoài, bọn họ nhanh chóng quay về đại lục Phù Thiên, Nhiếp Vân xé rách không gian trở lại thành Hóa Vân.

...

- Phát sinh chuyện gì? Vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Trên ngọn núi trụi lủi của đại lục Phù Thiên, mấy lão giả lắc đầu, nhớ tới chuyện hôn mê và không hiểu gì cả.

Chính là đám người Di Hoa, Vân Huyên.

- Là ta cứu các ngươi!

Vân Huyên đi tới, hừ nhẹ một tiếng.

- Ngươi?

Tất cả mọi người sững sờ.

- Không sai, vì đuổi tận giết tuyệt các ngươi, Hóa Vân Tông chẳng những bảo Giao Long lão tổ động thủ, còn có một vị vô thượng trưởng lão mai phục nơi này, các ngươi không phải nghe tiếng kêu sau đó hôn mê hay sao?

Vân Huyên nói chuyện mang theo đầu độc.

- Vô thượng trưởng lão?

- Đáng giận ah, Hóa Vân Tông quá hèn hạ!

- Chẳng lẽ bọn chúng thật muốn giết chúng ta sau đó mở rộng sao?

Nghe được nàng nói thế làm mọi người xôn xao.

Có thể tu luyện tới Phá Không Cảnh tự nhiên không phải dễ dàng bị lừa gạt như vậy, mấu chốt là trước kia Giao Long Hạ Tuyền nổi điên giết một người, về sau bọn họ cùng hôn mê, chuyện này quá mức quỷ dị, bọn họ không tự chủ cho rằng suy luận của Văn Huyên mới đáng tin nhất.

- Lần này nếu không có Vân Huyên tông chủ sớm có chuẩn bị, sợ rằng chúng ta sẽ chết trong tay đối phương, thù này bất cộng đái thiên, Di Thần Tông ta thề phải đối kháng Hóa Vân Tông đến cùng!

Thấy mọi người tin tưởng bảy tám phần, Di Hoa thừa cơ rống to.

- Đối kháng Hóa Vân Tông?

Những người khác cũng không đáp lời hắn mà là trầm mặc.

Lạc đà chết âầy còn lớn hơn ngựa, mặc dù Hóa Vân Tông đã không có uy thế trước kia, đối với bọn họ mà nói cũng là tồn tại không thể đụng vào,

- Có lẽ các vị còn không biết Bắc Đấu Tinh Quân lưu lại Bắc Đẩu Thất kiếm đã xuất hiện toàn bộ, Hóa Vân Tông đã đạt được ba thanh, muốn một mình mở tinh phủ, độc chiếm bảo tàng, nếu không phải nguyên nhân này, mặc dù lão tổ bọn chúng đại nạn hàng lâm cũng không có khả năng làm ra chuyện điên rồ như thế.

Thấy mọi người trầm mặc, Vân Huyên và Di Hoa nhìn nhau, lúc này Vân Huyên nói.

- Bắc Đẩu Thất kiếm đã xuất hiện toàn bộ? Hóa Vân Tông đạt được ba thanh?

- Điều này sao có thể?

- Vân Huyên tông chủ nói có bằng chứng hay không?

Tám đại tông môn phân biệt chưởng quản Thiên Cơ kiếm, cho dù xuất hiện Thiên Cơ kiếm nằm trong tay Hóa Vân Tông, bọn họ cũng chỉ có hai thanh mà thôi, tại sao có thể có ba thanh?

Nghe Vân Huyên nói thế mọi người nghi hoặc.

Thấy mọi người hỏi như thế, Vân Huyên thở dài một tiếng, biết rõ lừa gạt cường giả Phá Không Cảnh phi thường khó khăn, liền nói ngay:

- Kiếm Thần Tông của ta phát sinh biến cố, chắc hẳn tất cả mọi người nghe nói qua!

- Kiếm Thần Tông phát sinh biến cố?

- Như vậy có quan hệ gì khi Hóa Vân Tông đạt được ba thanh kiếm?

- Chẳng lẽ kiếm trong tay Kiếm Thần Tông rơi vào trong tay Hóa

Vân Tông?

Lão giả hơi thông minh nghe được câu này liền ý thức được vấn đề, sắc mặt biến hóa.

- Có khả năng mọi người còn không biết, người cướp đi vị trí tông chủ của ta chính là người đạt được Thiên Cơ kiếm, tên là Nhiếp Vân, mà hắn chính là đệ tử vô thượng trưởng lão Hóa Vân Tông!

Vân Huyên lạnh lùng nói ra.

- Cái gì? Nhiếp Vân? Di Hoa tông chủ trước kia đuổi giết Nhiếp Vân?

- Ta vẫn nghi ngờ vì sao Di Hoa tông chủ đuổi giết một tên tiểu nhân vật vô danh, chẳng lẽ vì Thiên Cơ kiếm?

- Đệ tử vô thượng trưởng lão Hóa Vân Tông mưu đồ bí mật cướp vị trí tông chủ Kiếm Thần Tông, thật là âm hiểm!

- Xem ra Hóa Vân Tông mưu đồ bí mật đã lâu, giết sạch tông môn chúng ta thề không bỏ qua.

Nghe được Vân Huyên nói, mọi người kết hợp với “Tin tức” nhận được, hơi suy luận đã biết rõ “Chân tướng”, gương mặt đỏ lên và tức giận không nhỏ.

- Sắp diệt môn rồi, chúng ta nếu làm theo ý mình như trước kia nhất định sẽ bị tiễu diệt đạo thống, vì kế hoạch hôm nay chỉ có thể liên hợp.

Di Hoa quát.

- Không sai, chỉ có liên hợp mới có thể giữ được tánh mạng!

- Hóa Vân Tông ép người quá đáng, tuyệt không thể để mưu kế của bọn chúng thực hiện được.

- Đáng giận ah, bọn chúng khinh người quá đáng!

Mấy vô thượng trưởng lão triệt để tỏ thái độ.

- Nếu mọi người có quyết định, như vậy mời trở về đi, đây là ngọc bài liên hệ giữa chúng ta.

Di Hoa thấy chuyện này không sai biệt lắm, lấy ra ngọc bài giao cho mọi người.

- Vậy thì tốt, việc này không nên chậm trễ, hiện tại ta sẽ về tông môn nói với tông chủ và người khác!

- Ân, nếu đã vạch mặt với bọn chúng, cũng không cần phải che lấp, tốc chiến tốc thắng, ta đi chuẩn bị.

Mọi người đồng thời ứng một tiếng, liên tục rời đi.

- Ha ha, Vân Huyên tông chủ quả nhiên mưu kế hay!

Thấy mọi người rời đi, Di Hoa nhìn về phía nữ nhân trước mặt và cười nói

- Hiện tại cá đã mắc câu, Di Hoa tông chủ thỉnh tuân thủ lời hứa, giúp ta tấn cấp a, tấn cấp đến Phá Không Cảnh đỉnh phong chính là thời điểm ta quay về Kiếm Thần Tông.

Vân Huyên cười lạnh, trong mắt xuất hiện hào quang âm tàn lạnh lùng.

Hóa Vân Tông, Lăng Tiêu đỉnh.

Tám đại vô thượng trưởng lão phân biệt ngồi vị trí của mình trong đại điện, khí tức vô cùng trầm ổn, tiếng kim rơi có thể nghe thấy được.

- Chắc hẳn không cần chúng ta nói mọi người cũng đã biết rõ, ta thân là Thái Thượng trưởng lão lại bị một đệ tử khi nhục, chuyện hôm nay các ngươi phải làm chủ cho ta.

Lô Khiếu trưởng lão đi đầu đánh vỡ trầm tĩnh, hắn thét lớn một tiếng.

Lúc này thương thế trên người hắn đã khôi phục hoàn toàn nhưng hận ý trong mắt không giảm, cuồn cuộn không thôi, dường như tùy thời sẽ bạo phát ra ngoài.

- Lô Khiếu trưởng lão nói đúng, dám mạo hiểm phạm quyền uy Thái Thượng trưởng lão, tôn ti chẳng phân biệt được, cho dù có thiên phú, tiềm lực lại cao, tương lai cũng là tai họa của tông môn, mọi người chẳng lẽ quên Bạch Vân Vũ Thánh sao?

Thái thượng trưởng lão, Tang Thạc sư phụ Tang Hồng Y lên tiếng.

- Bạch Vân Vũ Thánh?

Nghe thế danh tự, mọi người tất cả đều trong nội tâm kinh ngạc.

Bạch Vân Vũ Thánh là tổ tiên có thiên phú vô cùng cao trong Hóa Vân Tông, hắn như ngôi sao xẹt qua trên bầu trời, hào quang bắn ra bốn phía, chói mắt không ai so sánh nổi, thiên phú mạnh, tấn cấp cực nhanh, thậm chí còn nhanh hơn Vân Phong hiện tại.

Chính bởi vì như thế tông môn bật đèn xanh cho hắn, cấp cho toàn bộ tài nguyên và đặc quyền chỉ vì muốn hắn tấn cấp nhanh hơn, trên thực tế hắn tiến bộ vô cùng kinh người, tu luyện không đến mười lăm năm đã đột phá Phá Không Cảnh trở thành Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh vô thượng trưởng lão!

------oOo------

Chương 1011: Thời không lung khu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có thể nói tốc độ tấn cấp nhanh nhất lịch sử.

Sau khi trở thành vô thượng trưởng lão, hắn liền cổ động mở ra Bắc Đẩu tinh phủ, lúc ấy rất nhiều cao thủ tông môn bị hắn hấp dẫn, liên hợp hai đại tông môn gom góp ba thanh kiếm tiến vào trong đó, ai ngờ thằng này mục tiêu không phải vì mở tinh phủ, mà

là làm cao thủ tám đại tông môn tổn thất.

Trên thực tế hắn là gian tế của yêu nhân!

Chính bởi vì chuyến đi Bắc Đẩu tinh phủ cho nên cao thủ tổn hao nhiều, yêu nhân thừa dịp loạn công kích, nếu không phải năm đó Giao Long lão tổ ra sức thủ hộ, chỉ sợ Hóa Vân Tông thậm chí đại lục Phù Thiên sớm bị yêu nhân công hãm.

Bởi vì tông môn quá mức tin tưởng cho nên hắn làm hại nhân tộc đại lục Phù Thiên suýt bị diệt, cho tới nay cái tên Bạch Vân Vũ Thánh chính là u ác tinh của Hóa Vân Tông, cấm người ta nói tới.

- Nếu tùy ý để Vân Phong phát triển, nhất định sẽ là Bạch Vân Vũ Thánh thứ hai, tiểu tử này khẳng định là gian tế yêu nhân, bằng không tại sao còn trẻ đã có thực lực như thế? Hơn nữa tán tu có thể lý giải võ đạo sâu sắc như thế, bằng vào Nạp Hư Cảnh hậu kỳ đã có thể đánh bại cường giả Phá Không Cảnh sơ kỳ đỉnh phong?

- Trọng yếu nhất chính là Tang Hồng Y, Hồ Khuê, Sa Hoan, Tiêu Lăng đều bị hắn chém giết.

- Mới vừa gia nhập tông môn một tháng đã giết nhiều đệ tử hạch tâm như thế, nếu như tùy ý hắn làm bậy, Hóa Vân Tông chúng ta qua vài năm nữa sẽ bị diệt.

- Không nói chuyện khác, hắn chém giết đệ tử hạch tâm không lưu tình, có thể chứng minh hắn nhất định là yêu nhân không thể nghi ngờ, việc cấp bách, phải bắt hắn lại, sử dụng sưu hồn đại hình tiến hành thẩm vấn, nếu như dám phản kháng chứng minh hắn tội ác tày trời, không thể giữ lại, phải ra tay chém giết.

Trong bát đại trưởng lão có hai người cùng đường với Lô Khiếu cho nên lên tiếng hung ác.

Bọn họ mới mở miệng đã nói Nhiếp Vân là gian tế yêu nhân, cho dù Nhiếp Vân nhảy vào biển cũng không rửa sạch.

- Vân Phong từng đi qua một thiên ngoại chí bảo, sau khi hắn đi qua, thiên ngoại chí bảo đã biến mất, nói rõ cái gì? Nói rõ sau lưng

hắn có siêu cấp cường giả, nếu không các ngươi cho rằng hắn có thể lấy được thiên ngoại chi bảo hay không?

- Gia hỏa này vào tông môn với mục đích không thuần khiết, khẳng định muốn tiến hành hoạt động hại người nào đó, phải mau chóng giết chết, dùng chỉnh đốn tông môn...

Lô Khiếu và Tang Thạc và hai người khác lên tiêng.

- Sưu hồn quá mức ác độc, Hóa Vân Tông chúng ta là danh môn chính phái, đối phó đệ tử mà làm như thế, truyền ra ngoài sẽ bị chê cười.

- Bằng vào thực lực Nạp Hư Cảnh hậu kỳ có thể đánh bại Lô Khiếu trưởng lão, nói rõ hắn là tuyệt thế thiên tài, Hóa Vân Tông chúng ta đang ở lúc mưa gió, nếu như dựa theo lời các ngươi đi làm, chỉ sợ sẽ bị những người khác cho rằng ghét hiền ghen tài, về sau ai dám vào tông môn?

- việc này còn cần bàn bạc kỹ hơn, tuy cử chỉ của Vân Phong càn rỡ một ít nhưng cũng có nguyên nhân, nếu không phải Chấp Pháp đường các ngươi bức bách quá đáng cũng sẽ không phản kháng như vậy.

- Chấp Pháp đường gần đây danh khí không tốt, có thực lực phản kháng chẳng lẽ phải nén giận? Ta cảm thấy cách làm của Vân Phong không có gì không ổn.

Ba trưởng còn lại không cùng đường với Lô Khiếu, thấy hắn bị nhục cho nên nội tâm cười thầm, trong lời nói cũng trợ giúp Nhiếp Vân.

Hai phe tranh chấp, toàn bộ đều nhìn sang Vũ Huân trưởng lão, bát đại Thái Thượng trưởng lão dùng hắn vi tôn, quyền quyết định cuối cùng nằm trong tay của hắn.

- Không nên do dự, Vũ Huân trưởng lão, vì tông môn ổn định, trật tự, kính xin có quyết định, tai họa này sống lâu một ngày, tông môn sẽ náo động một ngày, chẳng lẽ thật phải chờ hắn ra tay sát hại đệ tử khác hay sao? Hừ, đến lúc đó chỉ sợ không thể giết đối phương

đấy.

Tang Thạc cao giọng nói ra.

- Không sai, nên nên lưu hậu hoạn, tuy Hóa Vân Tông là danh môn chính phái nhưng trừ ma vệ đạo là phải làm, lo trước lo sau như vậy làm gì đệ tử trung tâm.

Lô Khiếu theo sát lấy hừ một tiếng.

- Tốt, không nên cãi lộn, ta sớm chú ý Vân Phong này, cũng không phải là người tội ác tày trời, trước kia đệ tử Chấp Pháp đường động thủ ta nhìn vào trong mắt, Chấp Pháp đường làm quá đáng, hơn nữa bây giờ cách thi đấu Phá Không không tới vài ngày, nếu như xử phạt đệ tử là không thỏa đáng, không bằng như vậy, hạn chế hắn không ra khỏi ngọn núi, chờ thi đấu xong lại quyết định chuyện này.

Vũ Huân trưởng lão khoát tay nói ra, cắt lời mọi người cãi nhau.

- Không được, tiểu tử này phải mau chóng xử quyết, không thể kéo dài một khắc nào.

Đột nhiên Lô Khiếu đứng dậy, lúc này bất mãn với cách giải quyết của Vũ Huân trưởng lão.

- Được rồi, ta biết rõ ngươi bị một đệ tử đánh bại là không cam lòng, hiện tại không phải thời điểm xử lý, sau khi đấu lại nói sau.

Vũ Huân trưởng lão nhướng mày lên tiếng.

Nghe hắn nói có một tia không vui, Lô Khiếu ngồi xuống, lại nhìn Tang Thạc cách đó không xa, hai người cùng sinh ra hận ý, hình như có quyết tâm nào đó.

- Vũ Huân trưởng lão hiện tại còn cách Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh chỉ kém một bước ah.

Đối mặt xong, Tang Thạc vừa cười vừa nói.

- Ân?

Vũ Huân trưởng lão sững sờ, không biết hắn nói chuyện này có mục đích gì.

Tu vi của hắn đã sớm đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong, nửa bước Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, khoảng cách đột phá còn kém nửa bước, chỉ có điều nửa bước này không thể đột phá, thành công thì gà mái biến Phượng Hoàng trở thành vô thượng trưởng lão siêu thoát ngoại vật, không thành công tuổi thọ sắp đến, chỉ sợ không có hi vọng sống.

Nhất là mấy năm gần đây hắn cảm thấy cơ năng thân thể không ngừng suy yếu, nếu như trong mười năm không có biện pháp đột phá, chỉ sợ đời này không có khả năng tiếp tục đột phá!

Chỉ cần có tuổi thọ hạn chế, sẽ có thời kỳ toàn thịnh và suy yếu, đây là pháp tắc tự nhiên, không thể kháng cự, người càng lợi hại càng khó chống cự vận mệnh.

Vũ Huân trưởng lão đã sống mấy ngàn năm, nếu có thể đột phá Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, như vậy tổi thọ sẽ gia tăng, có lẽ thực lực còn tiếp tục tinh tiến, nếu không thể tinh tiến, hắn sẽ xuống dốc, muốn tinh tiến là không có khả năng.

- Trưởng lão nghe nói qua thời không lung khu chưa?

Tang Thạc nói.

- Đương nhiên nghe qua, thời không lung khu nằm sâu trong thời không, là thánh địa thích hợp nhân loại tu luyện, bên trong có đầy đủ linh khí và thời gian thác loạn, là nơi tu luyện giả ước mơ tha thiết, được xưng là tiểu Linh giới, đại lục Phù Thiên có rất nhiều địa năng không cách nào đột phá Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đều tiến vào trong đó, như thế nào?

Vũ Huân chậm rãi nói ra.

------oOo------

Chương 1012: Đạm Thai tức giận (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thời không lung khu có hình thái không gian khác với đại lục Phù Thiên, tốc đột hời gian trong đó chậm hơn đại lục Phù Thiên gấp mười lần, linh khí sung túc, phù hợp quy tắc đại đạo, có thể làm cho người ta tiếp xúc tự nhiên, lĩnh ngộ tự nhiên, là thánh địa tu luyện vô thượng của tu luyện giả, được gọi là tiểu Linh giới.

Thứ này không lớn, chỉ nhỏ như phòng nhỏ, cũng lưu động trong thời không, bởi vì không có nơi cố định, hơn nữa khó có thể phát hiện, cho nên phi thường bí ẩn.

Sâu trong thời không nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, thường thường gần trong gang tấc, tốc độ thời gian không nhanh, dù là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh tiến vào trong đó, trước một khắc là thanh niên, sau một khắc biến thành chập lão giả, bởi vì nguy hiểm cho nên thời không lung khu càng trân quý, mỗi một chỗ đều là đối tượng bị cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh tranh đoạt.

Nếu như có thể tiến vào trong đó tu luyện, tốc độ tấn cấp còn nhanh hơn Thiên Ngoại Thiên gấp mười lần.

- Ha ha, nếu trưởng lão biết rõ là tốt rồi, ta trùng hợp biết rõ vị trí một thời không lung khu, có thể trực tiếp tiến vào, không biết trưởng lão hứng thú hay không?

Tang Thạc nói.

- Cái gì? Ngươi biết một vị trí chính xác của thời không lung khu? Việc này...

Vũ Huân trưởng lão đã giật mình, hắn đứng lên, sắc mặt hưng phấn.

- Không sai, trên thực tế đó cũng không phải kỳ ngộ của ta, mà là đệ tử Tang Hồng Y của ta đạt được truyền tống phù có thể đi vào

nơi này, chỉ cần bóp nát truyền tống phù là có thể đi vào trong đó.

Tang Thạc nói đến đây liền ngừng một chút, nói:

- Đáng tiếc Tang Hồng Y bị Vân Phong giết, nếu như Vũ Huân trưởng lão đồng ý đánh chết tiểu tử này, ta có thể giao truyền tống phù cho trưởng lão, chỉ cần trưởng lão vào trong đó tu luyện, có lẽ không qua vài năm sẽ đột phá trở thành Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh vô thượng trưởng lão!

- Đưa cho ta?

Đôi mắt Vũ Huân trưởng lão sáng ngời, do dự một lúc, trong mắt có lãnh ý và nói:

- Vân Phong xem kỷ luật như không, không tuân môn quy phải giữ nghiêm môn quy, chuyện này ta mặc kệ, toàn quyền giao cho Tang Thạc trưởng lão phụ trách!

- Đa tạ Vũ Huân trưởng lão...

Nghe nói như thế, Tang Thạc đứng lên cười ha ha.

Trên đời không có người chính trực tuyệt đối, xuất hiện nhân vật như thế nói rõ ngươi không lớn bằng lợi ích của hắn.

Trước mặt lợi ích, nguyên tắc không bằng cả cái rắm.

Mặc dù Hóa Vân Tông là danh môn chính phái, Vũ Huân trưởng lão cũng cương trực công chính nhưng đột phá Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh hấp dẫn hắn thật sự quá lớn, lớn tới mức làm hắn bỏ qua công chính.

Nếu như có thể tiến vào một thời không lung khu, Vũ Huân trưởng lão tuyệt đối có thể đột phá rất nhanh, thành công tấn cấp!

- Mọi người nghe chưa, Vũ Huân trưởng lão đã giao quyền xử trí Vân Phong cho ta, Lô Khiếu, Kỳ Hồng, hai người mang Vân Phong tới đây, nếu như hắn dám phản kháng, tùy ý các ngươi xử trí!

Tang Thạc cười lạnh lên tiếng.

- Vâng!

Kỳ Hồng, Lô Khiếu hai Thái Thượng trưởng lão đắc ý muốn rời đi.

- Không vội đi, Vũ Huân trưởng lão, kính xin ngươi ra tay mở không gian làm hai vị trưởng lão trực tiếp tới ngọn núi của Vân Phong, vừa vặn chúng ta có thể quan sát, nếu tiểu tử này chấp mê bất ngộ, dạy mãi không sửa, bát đại trưởng lão chúng ta cũng có thể đánh chết hắn.

Tang Thạc nói tiếp.

- Ân!

Vũ Huân gật gật đầu, hắn vẽ một không gian mỏng trước mặt, không qua bao lâu ngọn núi của Nhiếp Vân xuất hiện trước mặt mọi người.

Loại không gian mỏng manh này chỉ có đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong mới có thể thi triển, Tang Thạc thực lực rất mạnh nhưng kém hơn Vũ Huân nhiều, cho nên không thể làm được.

- Ha ha! Đi qua!

Nhìn ngọn núi trước mặt, Lô Khiếu và Kỳ Hồng tươi cười bước vào trong không gian.

...

- Tiểu Long, Hạ Tuyền, hai người các ngươi vào trong phi hành linh binh tránh né một chút, chờ ta thả các ngươi đi ra lại xuất hiện.

Tiến vào Hóa Vân Tông, Nhiếp Vân lại bảo Giao Long Hạ Tuyền và tiểu Long tiến vào phi hành linh binh.

Tuy Hạ Tuyền hiện tại tôn trọng hắn, Nhiếp Vân không muốn bạo lộ Tử Hoa động phủ, dù sao mình cướp đoạt Tử Hoa động phủ không phải người bình thường biết rõ, làm lão tổ Hóa Vân Tông, Hạ

Tuyền sẽ biết.

Một khi biết rõ, thân phận chân thật không thể che giấu, Vân Phong sẽ bêến thành chê cười.

Cho nên vì mục đích an toàn nên hai người tiến vào phi hành linh binh.

Chuẩn bị thỏa đáng, Nhiếp Vân trực tiếp quay về ngọn núi của mình.

Lúc trước hắn cần dùng thiên phú địa hành sư che dấu thân thể, bây năng lực khống chế không gian tăng cường, hắn vẽ một cái, thời không trước mắt vỡ vụn, hắn tiến vào nghị sự đại điện.

- Trúc Âm, Âu Dương Thế Hùng, các ngươi đều ở đây, Ân? Đạm Thai sư tỷ, ngươi cũng ở nơi này?

Mới vừa tiến vào đại điện Nhiếp Vân nhìn thấy trong điện đều là người, Đạm Thai Lăng Nguyệt ngồi một bên không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Minh chủ, ngươi trở lại!

Nhìn thấy Nhiếp Vân trực tiếp tiến vào đại điện, đám người Trúc Âm vô cùng vui vẻ.

- Mấy ngày qua xảy ra chuyện gì?

Nhiếp Vân hỏi.

- Chúng ta dựa theo ngươi phân phó, vẫn canh giữ trên ngọn núi, cũng không rời xa, vẫn không có chuyện gì.

- Chẳng những không có việc gì, chuyện minh chủ đánh bại Thái Thượng trưởng lão cũng bị cả tông môn biết, hiện tại có rất nhiều người muốn gia nhập chúng ta nhưng bị cự tuyệt.

Trúc Âm và Âu Dương Thế Hùng vừa cười vừa nói.

- Ân, hiện tại không nên thêm người!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Mặc dù Phong Vân Minh nhận người cũng phải thu người trung thành và tận tâm, nguyện ý làm việc thì tới, gặp được nguy hiểm bỏ chạy, như vậy còn không bằng không nhận.

- Tu vi các ngươi có tiến bộ, không tệ, không sai!

Biết rõ mấy ngày nay không có gì, Nhiếp Vân nhìn về phía đám người Trúc Âm, lúc này bọn họ đã mạnh hơn trước không ít, khí tức trên người vững chắc, xem xét đã biết rõ đạt được đầy đủ công huân cho nên đổi được không ít bảo bối của tông môn nên thực lực tăng nhiều.

Hóa Vân Tông chính là đệ nhất tông môn trên đại lục Phù Thiên, bảo vật tự nhiên nhiều vô số kể, đám người Trúc Âm vốn là thiên tài trong thiên tài, đạt được đầy đủ bảo vật cung cấp, muốn không tiến bộ cũng khó.

- Chúng ta tấn cấp nhưng kém hơn minh chủ quá nhiều.

- Tốc độ tiến bộ của minh chủ quá nhanh, căn bản không phải người...

Nghe được khích lệ, đám người Trúc Âm nhìn mình và nhìn Nhiếp Vân, cùng cười khổ.

Tuy bọn họ tấn cấp nhưng thực lực tiến bộ chậm hơn minh chủ quá xa.

Căn bản không thể so sánh nổi.

------oOo------

Chương 1013: Đạm Thai tức giận (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha!

Không để ý tới mọi người xoắn xuýt, Nhiếp Vân đi tới trước mặt Đạm Thai Lăng Nguyệt.

- Nguyệt nhi, ngươi tới!

Hai người đã có quan hệ tốt hơn trước nhiều, Nhiếp Vân xưng hô cũng từ Đạm Thai sư tỷ đổi thành Nguyệt nhi, chỉ có điều xưng hô này chỉ thuộc về hai người, trước mặt vẫn gọi là sư tỷ.

- Tại sao ngươi lại đánh Thái Thượng trưởng lão?

Nhìn thấy thiếu niên đang vui vẻ, Đạm Thai Lăng Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu, nói.

- Ha ha!

Nhiếp Vân cười khan một tiếng.

- Đánh thì đánh, phiền toái là phiền toái nhưng không có việc gì, nếu bọn chúng tổ chức Thái Thượng trưởng lão hội nghị xử phạt ngươi, ta có thể giải vây giúp ngươi.

Đạm Thai Lăng Nguyệt nói.

Tuy trong mắt người khác ẩu đả Thái Thượng trưởng lão là tội danh rất lớn, trong mắt của nàng không có gì, cũng không cần quan tâm.

Thân là đệ tử vô thượng trường, địa vị của nàng còn cao hơn đám người Lô Khiếu.

- Đa tạ!

Vốn tưởng rằng nàng sẽ trách tự trách mình lỗ mãng, không nên tranh chấp với Thái Thượng trưởng lão, không nghĩ tới lại nghe được câu này, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời, hưng phấn thiếu chút nữa nhảy lên, hận không thể lao tới ôm hôn nữ hài một cái.

Hắn gần đây có thói quen coi trời bằng vung, nếu nàng thời thời khắc khắc giáo huấn chính mình thật đau đầu.

- Ân? Nói cái gì đến cái gì, bọn chúng đến!

Thấy bộ dạng Nhiếp Vân như avyaj, Đạm Thai Lăng Nguyệt khẽ cười một tiếng, đang muốn nói gì đó liền cau mày nhìn sang.

Lúc này Nhiếp Vân cũng cảm nhận được, hắn chưa quay đầu sang đã nghe tiếng nổ mạnh.

Ầm ầm!

Không gian cả ngọn núi bị giam cầm, khí lưu mang theo lực lượng cuồng bạo quét qua bao phủ cả đại điện vào trong, đám người Trúc Âm suýt ngã xuống đất.

- Tiểu súc sanh, Thái Thượng trưởng lão hội nghị, bảo ngươi đi Lăng Tiêu đỉnh nhận tội, đi theo chúng ta.

Lực lượng ngừng lại, hai người Lô Khiếu, Kỳ Hồng xuất hiện trong đại điện, nhìn thấy Nhiếp Vân đứng cách đó không xa và cười lạnh.

- Cút ra ngoài, đầu tiên phải đưa danh thiếp, ta lại cho các ngươi đi vào mới được đi vào.

Thấy hai người không lễ phép xông vào, hơn nữa làm cánh cửa trong đại điện, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

- Giao danh thiếp? Ngươi thơm bơ vậy sao, bảo chúng ta giao danh thiếp? Lập tức đi theo chúng ta, đừng làm các trưởng lão chờ ngươi, bằng không ngươi phải chết.

Nghe được Nhiếp Vân lại bảo bọn họ giao danh thiếp, Lô Khiếu cười to, ánh mắt xem thường.

- Cẩu tặc như các ngươi đừng rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, hai Thái Thượng trưởng lão chúng ta ưự tìm ngươi đã nể tình, còn muốn chúng ta giao danh thiếp, không biết chết là gì, ngươi cho mình là ai?

Kỳ Hồng cũng là hừ lạnh, nhìn về phía Nhiếp Vân như nhìn người chết.

- Các ngươi nói ai là cẩu tặc?

Hai người gào thét chấm dứt, Nhiếp Vân chưa lên tiếng đã nghe có tiếng nói lạnh lùng vang lên, lập tức nhìn thấy Đạm Thai Lăng Nguyệt đang tức giận hỏi một câu.

- Đạm Thai tiên tử không cần khẩn trương, ta nói là tiểu súc sanh này, không phải nói ngươi...

Lô Khiếu không nghĩ tới Đạm Thai Lăng Nguyệt lại ở chỗ này, tuy hắn không quan tâm, dù sao Đạm Thai chỉ có thực lực Nạp Hư Cảnh, vẫn còn chênh lệch với Phá Không Cảnh như hắn...

Thuận miệng rống một câu, hắn chưa nói xong đã nhìn thấy một bóng người xuất hiện trước mặt.

Chính là Đạm Thai Lăng Nguyệt.

- Ngươi muốn làm gì?

Lô Khiếu không nghĩ tốc độ của nàng nhanh như vậy, sắc mặt trầm xuống, song chưởng giơ lên muốn tấn công, đột nhiên nhớ tới thân phận nàng cho nên do ưự.

Hắn do dự nhưng Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng không có ngừng, nghe ba ba hai tiếng, gương mặt Lô Khiếu đỏ lên, hắn té xuống đất.

Lô Khiếu bị tất cực kỳ giàn tan, Kỳ Hồng chưa kịp phản ứng cũng giẫm lên vết xe đổ nằm trên mặt đất, gương mặt đỏ lên.

- Cái gì?

- Đạm Thai tiên tử lại ra tay?

Đạm Thai Lăng Nguyệt ra tay vượt quá tất cả mọi người dự kiến, ngay cả Nhiếp Vân cũng giật mình, hắn trố mắt nhìn nữ hài trước

mặt với ánh mắt không tưởng tượng nổi.

Trong ấn tượng của Nhiếp Vân, nữ hài trước mặt trầm ổn tỉnh táo, không quan tâm tới bất cứ chuyện gì, tại sao lại ra tay?

- Thật là coi trời bằng vung, đáng giận, đáng giận!

- Vũ Huân trưởng lão, lần này các ngươi đều nhìn thấy, loại người này nếu không quản giáo thì về sau...

Hai người Lô Khiếu đứng dậy, bọn họ tức giận đỏ mắt, không ngừng gào thét.

Đường đường Thái Thượng trưởng lão, nhân vật chí cao vô thượng trong Hóa Vân Tông lại bị đệ tử hạch tâm tát vào mặt, nhục nhã quá lớn.

Bọn họ la lớn và tao ngộ đều lọt vào mắt người trong Lăng Tiêu đỉnh, mọi người muốn ra tay nhưng bị Vũ Huân trưởng lão ngăn lại.

- Đạm Thai Lăng Nguyệt là đệ tử của Đông trưởng lão, không nên động thủ, tốt nhất nên bảo một mình Vân Phong đi vào Lăng Tiêu đỉnh!

Đạm Thai Lăng Nguyệt khác với Vân Phong, nàng có được chỗ dựa rất mạnh, chính là Đông trưởng lão.

Đông trưởng lão là người có thực lực mạnh nhất trong tứ đại vô thượng trưởng lão, lại phi thường bao che khuyết điểm, muốn xử quyết đệ tử của hắn, mọi người tuy là Thái Thượng trưởng lão nhưng không có đảm lượng này.

- Tiểu súc sanh, trước kia xem ngươi hung hăng càn quấy, chẳng lẻ ngươi muốn nấp sau lưng nữ nhân sao, muốn nữ nhân bảo hộ ngươi?

Rống xong, Lô Khiếu đạt được Vũ Huân trưởng lão bày mưu đặt kế nên nhìn Nhiếp Vân và gào to.

- Có bản lĩnh đi theo chúng ta tới Lăng Tiêu đỉnh, có tội hay không

sẽ do Thái Thượng trưởng lão có phán đoán chính xác, lại nhờ Đạm Thai xuất đầu, ngươi gây chuyện chẳng lẽ còn cần nàng bảo hộ sao?

Kỳ Hồng quát.

Hai người lên tiếng ép buộc Nhiếp Vân, mục đích vô cùng đơn giản, chính là muốn Đạm Thai Lăng Nguyệt không nên nhúng tay việc này.

- Còn dám mắng...

Nghe được Lô Khiếu tiếp tục nhục mạ Nhiếp Vân, Đạm Thai Lăng Nguyệt tức giận, đang muốn ra tay lại bị người ta giữ lại.

Quay đầu nhìn thiếu niên nắm tay nàng, sắc mặt đỏ lên, bàn tay trượt đi.

- Ngươi ở nơi này chờ một lát, ta đi lại vè!

Thấy bàn tay nàng trượt đi, Nhiếp Vân cũng không đuổi theo, cười nhạt một tiếng.

- Cẩn thận chút!

Thấy ánh mắt hắn đầy tự tin giống như có đầy đủ dựa, cũng không sợ hãi đi Lăng Tiêu đỉnh, Đạm Thai Lăng Nguyệt không hề ngăn cản, gật gật đầu, trên mặt khôi phục lạnh lùng, trong đôi mắt của nàng mang theo lửa giận, chỉ cần người sáng suốt cũng có thể nhìn ra.

- Đạm Thai tiên tử lạnh lùng trứ danh lại tức giận vì tiểu tử này, đáng giận!

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Tang Thạc trong Lăng Tiêu đỉnh tức giận không nhỏ, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi.

------oOo------

Chương 1014: Lăng Tiêu đỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đệ tử Tang Hồng Y của hắn truy cầu Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng bị hắn biết rõ, vì lôi kéo quan hệ với Đông trưởng lão nên hắn ra sức ủng hộ, Tang Hồng Y theo đuổi nhiều năm không có tác dụng gì, không ngờ Vân Phong mới đến tông môn thời gian không lâu đã có thể bắt được tâm hồn thiếu nữ.

Cùng là đệ tử hạch tâm, Vân Phong không đẹp trai như Tang Hồng Y, tại sao có khác biệt lớn như thế.

- Ha ha!

Nhìn thấy nữ hài như đang dặn dò trượng phu khi đi ra ngoài, ánh mắt Nhiếp xuất hiện một tia cảm động, gật gật đầu, cũng không nhiều lời, hắn đi tới trước mặt lô Khiếu.

- Ta có thể đi theo các ngươi tới Lăng Tiêu đỉnh, đi thôi!

- Minh chủ... Cẩn thận!

Nghe được Nhiếp Vân đồng ý, người Phong Vân Minh khẩn trương, lúc này biết hắn phải đi là không thể ngăn cản nên chỉ có thể dặn dò cẩn thận.

Thân là đệ tử Hóa Vân Tông, Thái Thượng trưởng lão hội nghị bảo đi qua khẳng định không thể cự tuyệt!

- Thái Thượng trưởng lão hội nghị, đương nhiên là công bình công chính, yên tâm đi!

- Các ngươi hảo hảo tu luyện, ta sẽ trở về nhanh thôi.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Hai người Lô Khiếu thấy Vân Phong đáp ứng, cũng không hề nói nhảm, khóe miệng cười đắc ý và âm hiểm, lúc này rời đi.

- Minh chủ... Không có việc gì a!

Nhìn bộ dạng của Lô Khiếu, có lẽ sớm đã chuẩn bị tốt, bát đại Thái Thượng trưởng lão đồng loạt ra tay, cho dù thực lực minh chủ mạnh hơn nữa cũng không thể thoát được.

Thấy Nhiếp Vân rời đi, Âu Dương Thế Hùng lo lắng nói.

- Yên tâm đi, Minh chủ đã dám đi, khẳng định có nắm chắc, hắn là người sáng tạo kỳ tích, mọi người chẳng lẽ quên lần trước đi Chấp Pháp đường? Chúng ta cũng lo lắng, kết quả minh chủ chẳng những lông tóc không tổn thương còn náo long trời lở đất.

Trúc Âm cười nói.

- Nhưng... Lăng Tiêu đỉnh không phải Chấp Pháp đường...

Âu Dương Thế Hùng nghi ngờ nói.

- Lăng Tiêu đỉnh không phải Chấp Pháp đường, nhưng hiện tại minh chủ cũng không phải minh chủ trước kia, hắn khẳng định có biện pháp.

Trúc Âm nói đến đây lộ ra hào quang tự tin.

- Không sai, minh chủ là người tạo ra kỳ tích, đối với người khác mà nói vô cùng nguy hiểm, với hắn mà nói không phải vấn đề.

- Chúng ta nhanh chóng tu luyện đi,, làm người Phong Vân Minh không nên bị minh chủ bỏ xa.

Nghe được Trúc Âm nói, những người khác hưng phấn gầm lên.

Đúng vậy a, minh chủ đã khi nào làm bọn họ thất vọng? Cho dù là bát đại Thái Thượng trưởng lão hội nghị cũng không thể làm gì được hắn.

- Gia hỏa này mang tới cho mọi người tư tin lớn như vậy?

Nhìn thấy mọi người lúc trước còn bận tâm, lúc này tình cảm quần

chúng xúc động, hưng phấn hận không thể lập tức tu luyện, Đạm Thai Lăng Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu, bàn tay của nàng lúc này xuất hiện lệnh bài màu hồng nhạt.

Ngọc bài này xuất hiện khói như hương thơm, khói xanh này đốt tới cuối cùng sẽ dập tắt.

- Ai, chỉ mong ta có thể ở chung với ngươi thêm vài năm...

Thở dài một tiếng, Đạm Thai Lăng Nguyệt vẫn trầm ổn. chẳng biết tại sao trong mắt mang theo một tầng hơi nước.

...

- Thiên Ngoại Thiên, Lăng Tiêu đỉnh!

Đi theo sau lưng hai người Lô Khiếu, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn kiến trúc to lớn với ánh mắt phức tạp.

Thiên Ngoại Thiên Lăng Tiêu đỉnh, kiếp trước hắn từng ở chỗ này đại chiến luyện đan chi thuật với Đan Vương Quản Hưu, từng ở chỗ này vì bảo vệ Hóa Vân Tông mà đại chiến yêu nhân, từng ở chỗ này trải qua vô số mưa gió... Không nghĩ tới kiếp nầy lại tới lần nữa.

Chỉ có điều kiếp trước tới được vạn người kính ngưỡng, kiếp nầy lần đầu tiên tới đến lại là thẩm phán.

Trên thực tế Lăng Tiêu đỉnh chẳng những là kiến trúc, nó càng là linh binh cường đại, chỉ có điều hahcj tâm khống chế linh binh này lại là chưởng giáo ấn, mà chưởng giáo ấn nương theo chưởng giáo mất tích mà biến mất.

- Vào đi thôi!

Thấy Nhiếp Vân đứng trước Lăng Tiêu đỉnh với ánh mắt mê ly, Lô Khiếu còn tưởng rằng hắn sợ hãi, lạnh lùng quát một tiếng.

Lắc đầu dứt bỏ cảm xúc trong nội tâm, Nhiếp Vân nhấc chân đi vào.

Mặc dù Lăng Tiêu đỉnh không có chưởng giáo ấn khống chế nhưng trận pháp vẫn sâm nghiêm, uy thế kinh người, làm hạch tâm của đệ nhất tông môn đại lục Phù Thiên, cho dù cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh cũng không có khả năng đột phá.

Đi vào Lăng Tiêu đỉnh, cánh cửa lớn xuất hiện và mở ra.

Ầm ầm!

Vừa vào đại điện, chợt nghe tiếng nổ vang.

Cánh cửa Lăng Tiêu điện chậm rãi đóng kín, không gian cả đại điện bị phong bế, mặc dù Phá Không Cảnh đỉnh phong cũng khó đi vào.

- Ha ha, tiểu súc sanh, đã đến nơi này cũng đừng nghĩ rời đi, quỳ xuống nói xin lỗi sám hối cho ta.

Nhìn thấy đại điện phong bế, Lô Khiếu trưởng lão ở phía trước cảm thấy mưu kế thực hiện được, thù mới hận cũ lập tức thiêu đốt, đột nhiên quay người, bàn tay mang theo pháp lực ngập trời đánh tới.

Dường như hắn biết rõ thực lực Vân Phong không thể khinh thường, vừa ra tay đã thi triển công kích mạnh nhất, trong nháy mắt long trời lỡ đất, chưởng ấn lớn từ trên cao đánh xuống, mang theo xu thế nghiền nát không gian, nếu không phải không gian trong Lăng Tiêu đỉnh vững chắc hơn bên ngoài thì nó đã bị nghiền nát.

Thiên Ngoại Thiên, Lăng Tiêu đỉnh, nơi chưởng giáo Hóa Vân Tông ở lại, đây là khu vực thần thánh, ở chỗ này đệ tử tông môn đừng nói ra tay, bọn họ không dám nói lớn, Lô Khiếu trưởng lão không hề cố kỵ trực tiếp ra tay cũng dựa vào điểm này, chỉ cần Vân Phong ra tay chính là đại nghịch bất đạo, phá hư quy củ, cho dù có lý do gì cũng đừng mong phản bác.

- Quỳ xuống nói xin lỗi? Ta thấy ngươi nên quỳ xuống đi.

Căn bản không để ý tới đối phương, Nhiếp Vân sớm biết rõ gia hỏa này sẽ động thủ nên ra tay ngay.

Không có bất kỳ chiêu số nào nhưng mang theo uy thế người ta không cản nổi, không gian phía trước áp súc và cứng lại.

Lạch cạch!

Lô Khiếu kêu thảm một tiếng, hắn quỳ xuống như cương thi.

- Ah... Đáng giận, đáng giận!

Quỳ rạp xuống đất, Lô Khiếu biết rõ bị lăng nhục, hắn tức giận muốn đứng lên nhưng phát hiện càng bị áp bách mạnh hơn nữa, đừng nói đứng, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên được.

- Phá cho ta!

Thét dài một tiếng, vận chuyển lực lượng trong người tới cực hạn, Lô Khiếu giãy dụa, hắn muốn đột phá áp bách.

Rầm rầm!

Đột nhiên lực lượng to lớn bộc phát và yếu đi.

- Đi!

Thừa cơ đứng lên, Lô Khiếu thoát ra khỏi ấp bách.

Người bình thường xé rách tấm vải cũng phiền toái nhưng tấm vải có khe hở thì không giống, khi đó muốn xé rách nó dễ dàng, không gian cũng như thế, không gian trong mắt cường giả Phá Không Cảnh có các khe hở lớn nhỏ không đều và dệt thành tấm vải, chỉ cần tìm đúng phương pháp là có thể xé rách dễ dàng.

------oOo------

Chương 1015: Hung hăng càn quấy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lực lượng cũng như không gian, lực lượng cường đại cũng có thể

vận chuyển không gián đoạn cũng có khe hở, cường giả Phá Không Cảnh có thể tìm được khe hở và thoát ra khỏi khe hở này quá dễ dàng.

- Tiểu súc sanh, dám làm ta quỳ xuống, tội không thể tha thứ.

Gào rú một tiếng, hai mắt có lửa giận thiêu đốt, bàn tay Lô Khiếu cầm một thanh Quỷ Đầu Đao đáng sợ.

Lúc trước chiến đấu Nhiếp Vân vẫn không dùng binh khí, lúc này bị nhục nhã cho nên hắn xuất ra binh khí của mình.

- Không ngờ có thể làm Lô Khiếu trưởng lão xuất Phục Quỷ Đao, tiểu tử này thật sự lợi hại!

- Thực lực Nạp Hư Cảnh đỉnh phong có thể làm cường giả Phá Không Cảnh sơ kỳ bị động như thế, chỉ sợ Hóa Vân Tông cũng chỉ có Cảnh Hồng làm được.

- Hắn cũng xứng so với Cảnh Hồng? Ha ha, đừng nói giỡn, Cảnh Hồng là người có đại nghị lực, hơn ba trăm năm trước đã trùng kích Phá Không Cảnh nhưng cố áp chế vì tu luyện tuyệt kỹ lưu truyền từ thượng cổ tới nay, thực lực bây giờ mặc dù là cường giả Phá Không Cảnh trung kỳ đỉnh phong cũng khó thắng hắn, cho dù thực lực Vân Phong không kém nhưng không cách nào so sánh với Cảnh Hồng!

- Đúng vậy, Cảnh Hồng là gia hỏa đáng sợ, lần trước ta động thủ với hắn nhưng bại rối tinh rối mù.

Nhìn thấy Lô Khiếu thẹn quá hoá giận xuất ra binh khí, ý niệm bao phủ đại điện, bảy đại Thái Thượng trưởng lão cũng thảo luận với nhau.

Đối với bọn họ mà nói, bằng vào thực lực Phá Không Cảnh đối phó Nạp Hư Cảnh đã là lấy lớn hiếp nhỏ, nếu như còn bị đánh bại, Hóa Vân Tông còn có thể diện gì? Cho nên không quản khỉ gió Nhiếp Vân làm cách nào bắt Lô Khiếu quỳ xuống, mặc kệ hắn giận cỡ nào nhưng lại không vây công, bọn họ muốn xem thiếu niên dựa vào cái gì mà giương oai ở đây.

- Cho rằng cây đao thái thịt kia có thể đánh bại ta sao? Đồ chơi mà thôi.

Vừa dứt lời, mọi người nhìn thấy cảnh tượng khó tin nổi.

Chỉ thấy thiếu niên hóa thành hào quang bay tới trước Phục Quỷ Đao của Lô Khiếu và hai ngón tay khép lại, lực lượng bắn ra khắp bốn phía.

Leng keng!

Tiếng nói vang lên, Lô Khiếu dựa vào Phục Quỷ Đao thành danh lại vỡ vụn như thủy tinh, hóa thành một đống mảnh vỡ trong tay nhiếp Vân.

Lạch cạch!

Gương mặt vặn vẹo, Lô Khiếu không thấy bóng người đã phải quỳ rạp xuống đất, đầu gối mềm nhũn, hắn lại biến thành tư thế quỳ như trước.

- Tiểu súc sanh cũng là ngươi gọi sao, đồ không có quy củ, ta cho ngươi biết cái gì gọi là quy củ.

Hừ lạnh một tiếng, Nhiếp Vân tiến lên một bước, ngón tay của hắn như lợi kiếm đâm tới.

Tê á!

Miệng của Lô Khiếu bị ngón tay đâm xuyên qua, hai lỗ thủng xuất hiện trên má, máu tươi bắn tung tóe.

Trước khi tìm Giao Long, Nhiếp Vân có thể đánh thắng hắn, thực lực bây giờ lại tăng lên, từ Nạp Hư Cảnh hậu kỳ đạt tới đỉnh phong, lại có Tiên Thiên Long Thân, sức chiến đấu tăng trưởng không chỉ một lần, Lô Khiếu không phỉa đối thủ của hắn.

Về phần Phục Quỷ Đao trong mắt người khác rất lợi hại nhưng trong tay hắn chẳng khác gì cục đất mềm nhũn, chỉ cần dùng sức là

bóp nát.

Hô.

Trong nháy mắt cả Lăng Tiêu đỉnh yên tĩnh có thể nghe được tiếng kim rơi.

Cảnh tượng trước mắt quá gợn người.

Một đệ tử hạch tâm chẳng những không tuân thủ quy củ quỳ xuống đất đền tội, lại không ngừng đối chiến Thái Thượng trưởng lão, đáng sợ hơn là còn đánh bại Thái Thượng trưởng lão, xé miệng đối phương, thủ đoạn tàn nhãn đáng sợ.

Đệ tử hạch tâm mười bảy tuổi này chính là ma đầu danh chấn thiên hạ?

- Dám công nhiên ở trong Lăng Tiêu đỉnh đối phó Thái Thượng trưởng lão, Vân Phong, ngươi thật to gan.

- Súc sinh, ngươi đang coi rẻ quyền uy Hóa Vân Tông!

- Nói mau, rốt cuộc là ai phái ngươi tới, ngươi tới đây làm gì?

- Không cần nghĩ, nhất định là yêu nhân, nếu không cũng không dám làm thế.

Yên tĩnh duy trì một hồi, đột nhiên bộc phát tiếng huyên náo thật lớn, mặt khác bảy vị Thái Thượng trưởng lão nhìn Lô Khiếu trưởng lão bị đánh ngay cả mẹ hắn không nhìn ra, cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ xuất hiện, sắc mặt dữ tợn, hận không thể lập tức ăn Nhiếp Vân.

Cho dù có ít người trước kia có mâu thuẫn với Lô Khiếu nhưng Hóa Vân Tông bát đại trưởng lão nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, hiện tại kẻ có thân phận như bọn họ lại bị đánh thành chó chết, tương đương với việc tát vào mặt của bọn họ, không tức giận không được.

- Ha ha, mọi người không nên kích động!

Khẽ cười một tiếng, không quan tâm mọi người tức giận, bàn tay Nhiếp Vân nắm lấy một cái ghế trong đại điện và ngồi xuống, đồng thời bàn tay bóp cổ Lô Khiếu.

- Tốt, các ngươi gọi ta tới đây làm gì? Mời ta uống trà, không có thời gian phụng bồi, muốn thẩm phán ta thì xuất cái cớ ra đi.

- Nếu như không có chứng cớ mà la lối om sòm, dám ra tay với ta, thật xấu hổ, ta vì tự vệ mà ra tay phản kháng.

- Mặt khác, ta mặc dù chỉ là đệ tử hạch tâm nhưng không phải người nào cũng có thể khi dễ mà không phản kháng, Lô Khiếu nhiều lần vũ nhục ta, ta quyết định hiện tại xử tử hắn, để cho tất cả mọi người trong tông môn biết rõ, mặc dù là đệ tử hạch tâm cũng không thể tùy tiện vu hãm, đừng nói một tiểu Thái Thượng trưởng lão, chưởng giáo cũng không được!

Nói đến đây Nhiếp Vân dừng một lúc, trong mắt bắn ra lãnh ý.

- Đương nhiên, nếu các ngươi cảm thấy ta thực lực không đủ, muốn chơi đùa với ta, muốn cứu Lô Khiếu trở về thì ta cũng phụng bồi.

- Sau khi chơi xong, cái gọi là bát đại trưởng lão còn có thể sống được mấy người thì ta không biết.

Uy hiếp, uy hiếp trần trụi.

Đã sớm có chuẩn bị, Nhiếp Vân không có ý muốn chuyện này nhỏ đi, không phải các ngươi muốn làm lớn sao? Ta sẽ chơi tới mức các ngươi không chơi nổi.

- Ngươi nói cái gì...

- Ngươi muốn chết!

Nghe được thiếu niên nói thế, bảy Thái Thượng trưởng lão còn lại nhìn nhau, ánh mắt bốc lửa.

Vốn dựa theo suy nghĩ của bọn họ, mặc kệ thiếu niên này hung hăng càn quấy cỡ nào, tiến vào Lăng Tiêu đỉnh sẽ bị bát đại Phá Không Cảnh vây quanh, từ đó sẽ cảm thấy sợ hãi, tùy ý xâm lược, không nghĩ tới sự thật không đúng như thế, chẳng những dám hoàn thủ, còn uy hiếp mọi người, không hề cố kỵ, tại sao có thể có quái thai như vậy?

Hóa Vân Tông bát đại Thái Thượng trưởng lão đều là lão quái vật sống mấy ngàn năm, ho khan một tiếng cả đại lục Phù Thiên đều run rẩy, là nhân vật vô thượng, lúc này trong mắt hắn chỉ là một đám nhãi nhép, tâật đáng giận mà.

Tại sao trên thế giới này có gia hỏa như thế? Trái tim của hắn làm bằng gì, hay là hắn có chỗ dựa lớn nên dám nói như vậy?

------oOo------

Chương 1016: Đại náo Lăng Tiêu đỉnh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nực cười, tiểu tử không biết trời cao đất rộng, đây là Lăng Tiêu đỉnh Thiên Ngoại thiên, thánh địa Hóa Vân tông. Há là chỗ để cho một Nạp Hư Cảnh đỉnh phong nho nhỏ như ngươi có thể giương oai? Nhanh buông Lô Khiếu trưởng lão, hơn nữa còn dập đầu bồi tội, như vậy còn có thể giữ được tính mạng. Nếu không, cho dù hôm nay ngươi có nhiều chỗ dựa thì nhất định phải chết ở chỗ này!

Bị hành động của Nhiếp Vân làm cho kinh ngạc một hồi, Thái thượng trưởng lão Tang Thạc gầm lên giận dữ. Từ chỗ ngồi của mình đứng lên, phong lôi bắt đầu khởi động, nương theo lời nói của hắn, toàn bộ đại điện tựa như xuất hiện gió tanh mưa máu, bốn phía có hương vị tiêu sát.

- Hung hăng càn quấy? Còn không có hung hăng càn quấy bằng các ngươi a. Bất kể thế nào ta đều là đệ tử hạch tâm của tông môn. Cho dù có phán xét thì cũng phải xuất ra chứng cớ a, hiện tại chứng cớ cũng không có, vừa vào cửa đã ra tay đối phó, là Hóa Vân tông đã biến thành tà ma ngoại đạo, hay là thấy ta dễ bắt nạt?

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm thấp, sau khi nói xong lời cuối cùng, trong thanh âm lạnh lùng mang theo hàn ý, khiến cho người ta không rét mà run.

- Miệng lưỡi sắc bén, ta cũng muốn nhìn xem thực lực của ngươi có lợi hại như miệng lưỡi ngươi không!

Hừ lạnh một tiếng, bàn tay của Tang Thạc giơ lên cao, miệng rít gào một tiếng rồi chộp về phía Nhiếp Vân.

Hắn vừa mới động thủ, những trưởng lão khác vốn là muốn động tay lập tức ngừng lại. Cho dù mọi người tức giận với cách làm của Nhiếp Vân, thế nhưng tôn nghiêm tối thiểu nhất vẫn phải có, không có khả năng bởi vì tức giận, mà đã vây công.

- Ha ha, Lô Khiếu, thấy chưa? Xem ra người muốn giết ngươi nhất chính là vị trưởng lão này a. Có lẽ hắn không muốn để cho các ngươi sống a.

Thấy Tang Thạc công kích tới, Nhiếp Vân cũng không tránh né, cánh tay chộp về phía trước một cái đã bắt lấy Lô Khiếu rồi đưa ta. Ngăn cản phía trước công kích, trong lời nói mang theo vẻ châm chọc nhàn nhạt.

- A, không nên, không nên động thủ, Tang Thạc dừng tay.

Tuy rằng miệng bị xé rách, nhưng Lô Khiếu thân là cường giả Phá Không cảnh, vẫn có thể nói chuyện được, thấy mình bị trở thành tấm mộc đưa ra ngoài, nhớ tới lúc trước Bao Hưng cũng bị mình đánh chết như vậy, hắn sợ tới mức hồn phi phách tán, thiếu chút đã bất tỉnh, vội vàng hô lên.

Nếu không phải tinh thần lực cường đại, chỉ sợ lần này hắn đã sợ tới mức bĩnh ra quần.

Cũng khó trách hắn sợ hãi, hiện tại hắn bị thiếu niên này nắm cổ, kinh mạch toàn thân bị quản chế, không cách nào nhúc nhích, cũng không có biện pháp chống cự, chỉ cần công kích của Tang Thạc đánh tới, nhất định sẽ đánh hắn thành bánh thịt, cho dù thần tiên

cũng khó cứu.

- Đáng giận!

Không ngờ tới thiếu niên lại giơ Lô Khiếu làm lá chắn, Tang Thạc tức giận đến mức toàn thân run rẩy. Dưới tình thế cấp bách vội vàng phất tay thu công kích trở về. Bởi vì lực lượng trong cơ thể nhanh chóng trùng kích, lực cắn trả mãnh liệt cho nên khiến cho sắc mặt hắn lúc đỏ lúc trắng.

Lô Khiếu là người ủng hộ tuyệt đối của nhất mạch hắn. Nếu như giết chết, quyền nói chuyện của hắn trong các Thái thượng trưởng lão sẽ yếu bớt không ít. Lại nói, nếu như Lô Khiếu bị hắn đánh chết, tội danh cũng lớn hơn, ít nhất hắn còn không đảm đương nổi.

Cho nên, cho dù biết rõ cưỡng ép thu về lực lượng sẽ bị thương, thì Tang Thạc vẫn không có chút do dự nào.

Thực lực của hắn đã đạt đến Phá Không Cảnh trung kỳ, đừng nói ở trong Hóa Vân tông, cho dù ở bất kỳ nơi nào cũng tuyệt đối là cao thủ vô thượng nhất ngôn cửu đỉnh. Nhưng mà loại cao thủ như hắn, còn không có ra chiêu thì đã có hại chịu thiệt trong tay thiếu niên này, lúc này trong lòng hắn phiền muộn thế nào không cần phải nói.

Bất quá thương thế của hắn cũng không nặng, đối với hắn mà nói, một hai hô hấp đã triệt để khôi phục.

- Súc sinh, dám cầm Thái thượng trưởng lão làm lá chắn, ngươi biết ngươi đã phạm vào tội gì không? Cho dù hôm nay không có chứng cớ chứng minh ngươi giết đồ đệ của ta Tang Hồng Y a. Chỉ bằng vào việc không tôn trọng Thái thượng trưởng lão, tội danh phạm thượng này cũng đủ để khiến cho ngươi chết trăm lần rồi!

Hít sâu một hơi, dẹp loạn lửa giận trong lồng ngực, Tang Thạc quát.

- Phạm thượng? Chẳng lẽ người khác giết ta, ta phải chờ bị giết hay sao? Tự vệ cũng là trái với quy định tông môn, tùy ý để cho các ngươi đánh chết mới là không phạm thượng hay sao? Đã như vậy ta cũng muốn nhìn xem ngươi có thể ra tay ngăn cản hay không!

Quát lạnh một tiếng, đột nhiên Nhiếp Vân từ trên vương tọa bay xuống ra, trượt một bước trên không trung, bàn tay giơ lên.

Tinh thần ngập trời, chu thiên vũ trụ.

Ma Ha thần chưởng, Tinh thần Vô lượng!

Một chưởng này trước đó không hề có bất kỳ dấu hiệu nào, vừa mới xuất hiện ở trên không trung đã hình thành một chưởng ấn ẩn chứa một biển ngôi sao cực lớn, linh khí trong đại điện tập trung vào cùng một chỗ, tựa như bị thủy triều xua đuổi, linh lực tuôn ra mang theo thanh âm chói tai.

- Muốn chết!

Nhìn thấy chiêu này mang theo uy lực hủy thiên diệt địa, nếu như không ngăn cản, nhất định sẽ bị tiểu tử này đánh chết người. Sắc mặt Tang Thạc trầm xuống, trong mắt bắn ra tinh quang, đánh một quyền nghênh tiếp.

Sưu sưu!

Một quyền này của hắn mang theo lực lượng xoay tròn, giống như một cái thuyền buồm trong biển rộgn, phá sóng mà đi. Thoáng cái đã xé rách Ma Ha thần chưởng của Nhiếp Vân, bắn thẳng qua.

Vô Thượng quyền pháp của Hóa Vân tông, Phách Ba Trảm Lãng quyền!

Chiêu này chống lại Tinh thần Vô lượng vừa vặn có hương vị như tương sinh tương khắc, tuy rằng uy lực của Ma Ha thần chưởng cương mãnh. Thế nhưng dù sao cũng không phải là chiêu số công kích đơn thể, mà là chiêu số quần công. Lực lượng có chút phân tán, mà chiêu này của đối phương như là trường kiếm sắc bén, đâm thẳng vào thương khung, bổ sóng trảm biển, mang theo sát khí trước nay chưa từng có rít gào phóng đến.

- Rất tốt!

Thấy hắn liếc mắt đã nhận ra khuyết điểm của Ma Ha thần chưởng, đánh ra tuyệt chiêu, Nhiếp Vân biến chưởng thành trảo, kéo về phía trước.

Linh Tê Luyện Thể Quyết và Kim Cương lưu ly thể đồng thời đạt tới đệ lục trọng, thân thể đã có thể so với Linh Binh tuyệt phẩm. Hơn nữa vừa mới hình thành Tiên Thiên long thân, tuy rằng trảo này không dùng bất luận pháp lực gì nhưng lại mang theo lực lượng làm cho người ta khó có thể chống cự. Giống như một kiện binh khí tuyệt phẩm siêu việt Linh Binh, trực tiếp đánh tới.

Oanh!

Trảo va chạm với quyền của Tang Thạc cùng một chỗ.

------oOo------

Chương 1017: Đại náo Lăng Tiêu đỉnh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đạp Đạp Đạp Đạp!

Chân Tang Thạc mềm nhũn lui về phía sau mấy bước, liên tục thối lui bảy tám bước mới dừng lại, sắc mặt đỏ lên.

Toàn bộ mu bàn tay cùng với cả đầu cánh tay, giống như bị móc sắt hung hăng chộp vào. Có bốn vết máu dữ tợn, đang không ngừng có máu tươi nhỏ ra, nhuộm đỏ mặt đất dưới chân.

Một chiêu ngạnh kháng, hắn đã bị tổn thất thương nặng nề.

- Nạp Hư Cảnh đỉnh phong đánh bại Tang Thạc Phá Không Cảnh trung kỳ?

- Điều này sao có thể? Chẳng lẽ tiểu tử này giống như Cảnh Hồng, cũng là người có được đại nghị lực, đại thực lực, tích lũy chính thức đã vượt qua cường giả Phá Không Cảnh trung kỳ bình thường hay sao?

- Tại sao lại có thể có quái thai như vậy chứ?

Một màn trước mắt khiến cho tất cả Thái thượng trưởng lão giật nảy mình.

Đạt tới Nạp Hư Cảnh, mỗi một cấp bậc nhỏ chênh lệch rất lớn, Phá Không Cảnh trung kỳ và sơ kỳ đỉnh phong, cho dù chỉ kém một tia, thế nhưng trên lý luận mà nói, mười Phá Không cảnh sơ kỳ đỉnh phong cũng không phải đối thủ của một Phá Không cảnh trung kỳ.

Trước đó Vân Phong này đánh bại Lô Khiếu, tuy rằng mọi người kinh ngạc, thế nhưng còn không có đạt tới phạm trù khó có thể lý giải. Dù sao, Cảnh Hồng xếp hàng thứ nhất trên Phá Không Tiềm lực bảng cũng có được thực lực như thế. Nhưng mà một chiêu đem đánh bại Tang Thạc Phá Không Cảnh trung kỳ, chuyện này khiến cho bọn hắn có chút không dám tin tưởng!

Loại thực lực này, cho dù trong đám Thái thượng trưởng lão, cũng có thể được cho là cao thủ, khó trách đối phương dám hung hăng càn quấy ở Lăng Tiêu đỉnh, loại sức chiến đấu này, quả nhiên kinh người.

Nạp Hư Cảnh đỉnh phong đã lợi hại như thế, một khi đột phá lên Phá Không Cảnh, toàn bộ Hóa Vân tông ai có thể là đối thủ của hắn cơ chư?

- Tiểu tử này phải giết chết!

- Hiện tại đã kiêu ngạo như vậy, không coi quy củ tông môn vào mắt, nếu như để hắn tùy ý phát triển, chỉ sợ ngay cả lời của Vũ Huân trưởng lão hắn cũng không nghe!

- Tuyệt không thể giữ lại!

Trong nháy mắt, các loại ý niệm trên không trung kích động, mấy vị Thái thượng trưởng lão còn lại, mỗi người đều nhìn ra vẻ lạnh lùng và hung ác trong mắt đối phương. Cho dù là những trưởng lão trước kia không đồng ý đối phó vớ Nhiếp Vân thì lúc này cũng đã hạ quyết tâm.

Mỗi người đều có lòng yêu tài, nhưng mà điều kiện tiên quyết là người này phải cho bọn hắn sử dụng. Phải không uy hiếp được địa vị của bản thân, nếu không, cho dù là người rộng lượng tới mấy, đối mặt với ngươi có thể uy hiếp địa vị của hắn, sợ rằng cũng không thể bình tâm như vại a!

- Đáng giận, tiểu súc sinh, ngươi muốn chết!

Một chiêu bị Nhiếp Vân đánh bại, cảm nhận cảm giác nóng rát đau đớn trên cánh tay. Tang Thạc có cảm giác như đang nhận nhục nhã vô cùng, hắn lại lần nữa điên cuồng hét lên, tay trái tạo thành quyền, tay phải là chưởng, lao về phía Nhiếp Vân.

- Hừ!

Thấy người này không biết hối cải, còn dám vọt tới, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống, không có lưu thủ nữa. Bàn tay nắm lấy Lô Khiếu cũng không buông, tay phải biến chưởng thành quyền, một cỗ Phật âm to rõ đánh ra.

Lần này hắn thật sự tức giận cho nên định thi triển Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương quyền!

Bộ quyền pháp này chưa chắc đã mạnh hơn Ma Ha thần chưởng, nhưng mà chiêu này là công kích đơn thể. Lực lượng tấn công đơn thuần nếu so với Ma Ha thần chưởng còn lợi hại hơn nhiều, hơn nữa lực lượng ngưng tụ, đối tượng công kích chính là linh hồn, khó lòng phòng bị, không dễ ngăn cản.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt, quyền chưởng của Tang Thạc đã va chạm với Bất Động Minh vương quyền của Nhiếp Vân, gợn sóng không gian liên tiếp nhộn nhạo, thanh âm bạo liệt vang vọng, những phiến đá trong đại điện đều bị chấn thành mảnh vỡ.

Phốc!

Lực lượng nhộn nhạo hóa thành dư âm bắn ra, Tang Thạc cảm

thấy suy nghĩ tê liệt, linh hồn có cảm giác như bị đánh tan, ngực buồn bực một hồi, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

- Ngươi cũng tới đây cho ta!

Thừa dịp đối phương bệnh lấy mạng đối phương, một chiêu đả thương hắn, dưới chân Nhiếp Vân không chút do dự đi về phía trước, soát cái đã đi tới trước mắt đối phương. Bàn tay lớn chộp ra một trảo, khí thôn long xà, chộp về phía cổ họng Tang Thạc.

Đã bắt được Lô Khiếu, bắt nữa thêm một trưởng lão nữa. Dùng tánh mạng của bọn hắn để áp chế, khi đó quyền nói chuyện sẽ lớn hơn rất nhiều.

Việc này hôm nay nếu như trực tiếp để cho Giao Long Hạ Tuyền đi ra thì nhất định có thể lập tức giải quyết vấn đề. Nhưng mà Nhiếp Vân muốn nhìn xem điểm mấu chốt của đám Thái thượng trưởng lão Hóa Vân tông rốt cuộc ở đâu. Đồng thời cũng làm cho bọn hắn biết rõ, đóng cửa tự phong, mỗi ngày đều tự cho mình là đúng là suy nghĩ nực cười thế nào.

Hóa Vân tông đã không phải là tông môn cự đầu trước kia nữa. Từ hành động của đám người Vân Huyên, Di Hoa trước đó là có thể nhìn ra. Một trận phong bạo cực lớn nhất định rất nhanh sẽ xảy ra, nếu như những trưởng lão này vẫn đắm chìm trong huy hoàng ngày xưa, như vậy chuyện bị người ta diệt môn chỉ là chuyện sớm muộn.

Phải mau chóng tỉnh táo nhanh hơn một chút!

- Dừng tay!

Ngay khi bàn tay hắn sắp chạm tới cổ họng của Tang Thạc thì đột nhiên có một tiếng hét lớn vang lên. Lập tức có một đạo chỉ phong phá không bắn tới, mang theo thanh âm nức nở nghẹn ngào, còn chưa tới trước mặt đã không gian trước mắt vỡ thành một đường đen.

- Ồ?

Cảm nhận được lực lượng do chỉ phong mang đến, đồng tử Nhiếp Vân co rút lại, hắn không quan tâm đối phó với Tang Thạc nữa. Vẻ mặt xiết chặt, tay phải giơ lên cao, lại lần tạo thành trảo, gân xanh trên cánh tay nhảy lên, cơ bắp tựa như một cái cối xay, mang theo nắm tay đánh ra ngoài.

Một quyền vận dụng lực lượng toàn thân của hắn, không gian trước mặt như bị đánh thành thịt nát, tất cả đều chồng chất vào một chỗ, tạo thành một bức tường phòng ngự.

Loại khí tường này, nếu như tính lực phòng ngự đơn thuần mà nói, tuyệt đối đã vượt qua cấp bậc Linh Binh tuyệt phẩm, cho dù cường giả Phá Không cảnh bình thường cũng không thể đục thủng.

Bất quá người đánh ra một chỉ này cũng không phải là cường giả Phá Không cảnh bình thường. Mà là siêu cấp cao thủ đã lĩnh ngộ không gian đến cực hạn.

Tiếng đùng đùng vang vọng không dứt!

Khí tường hùng hậu phòng ngự va chạm với đường đen kia, ngay cả nửa hô hấp cũng không có ngăn cản được đã ầm ầm vỡ vụn, chỉ phong dường như không bị ảnh hưởng chút nào lại tiếp tục đâm đến.

- Thật mạnh!

------oOo------

Chương 1018: Đại náo Lăng Tiêu đỉnh (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân biết rõ uy lực của một chỉ này, so với trong tưởng tượng của hắn còn đáng sợ hơn nhiều. Hắn cũng không dám có che dấu, cổ tay khẽ đảo, U Minh Kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, mũi kiếm tạo thành một chỉ, một đạo kiếm quang, nghênh đón hắc tuyến.

Tuy rằng đám người Tang Hồng Y không nhận ra được Kiếm Thần chi kiếm, nhưng mà mọi người ở đây đều là lão quái vật đã sống hơn một ngàn năm, vạn nhất lấy ra, nhất định sẽ bị bị nhận ra, khi đó mọi chuyện sẽ náo loạn lớn.

Đinh đinh đinh đinh!

Trường kiếm và hắc mang va chạm, thời gian giống như dừng lại. Trong thời gian một phần ngàn hô hấp đã ngạnh kháng mấy trăm lần, mỗi một lần ngạnh kháng Nhiếp Vân lại bị mạnh mẽ lực trùng kích trùng kích làm cho lui về phía sau. Trong nháy mắt, lưng đã đụng phải cánh cửa lớn đã đóng chặt trong đại điện.

Lực lượng mỗi một lần ngạnh kháng đều có thể khiến cho cường giả Nạp Hư Cảnh đỉnh phong bình thường nội tạng nứt vỡ, trực tiếp tử vong. Bất quá, Nhiếp Vân không phải là Nạp Hư Cảnh đỉnh phong bình thường, thân thể cường hãn đến cực điểm. Chỉ là dù là như thế thì miệng cũng phun ra máu tươi, hít thở có chút không thông thuận.

- Ngươi tới trước ngăn cản một chút đi!

Liên tục mấy trăm lần kích động, hắc mang đã bị giảm bớt không ít, Nhiếp Vân biết rõ mình không thể lui. Nếu như bị bị đánh trúng cho dù không chết thì cũng sẽ lập tức đánh mất đi ý chí chiến đấu. Vì vậy lúc này hắn thu hồi U Minh Kiếm, tay trái nhấc về phía trước, đưa đem Lô Khiếu trong tay nhấc về trước mặt.

Chủ nhân đánh ra chiêu này đã không để ý tới con tin trong tay mình, như vậy hắn sẽ khiến cho con tin chết đi!

Phốc!

Chỉ phong tiến lên là không cách nào thu hồi, lập tức đam thủng ngực Lô Khiếu.

Phanh!

Hắc mang sau khi đâm thủng không ít lại lần nữa giảm bớt uy lực đi không ít, đánh thẳng vào ngực, sắc mặt Nhiếp Vân đỏ lên, cảm

thấy nội tạng going như bị đụng nát, nếu như không phải có thiên phú phòng ngự ngăn cản đại bộ phận lực trùng kích. Như vậy ở trong loại tình huống này, thân thể hắn nhất định sẽ bị xuyên thủng.

Một chỉ đã có được lực lượng như thế, đủ để thấy được cường giả đánh ra chiêu này, thực lực đã vượt quá tưởng tượng của hắn. Hơn xa loại mặt hàng như Tang Thạc, Lô Khiếu.

Ổn định thân hình, hít sâu một hơi, trị liệu chi khí nhanh chóng xoay tròn, thương thế trong nháy mắt đã triệt để khôi phục, lúc này Nhiếp Vân mới ngẩng đầu nhìn về phía nơi chỉ mang bắn ra.

Chỉ thấy người ra tay chính là một lão giả râu tóc bạc trắng ngồi ở giữa.

- Võ Huân?

Trong lòng Nhiếp Vân toát ra một cái tên.

Vũ Huân trưởng lão, khi bảy đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh đã thân tử đạo tiêu, tuy rằng kiếp trước cũng không có bái kiến, thế nhưng hắn lại từng nghe nói qua, biết rõ dung mạo đối phương. Lúc này vừa mới so sánh đã lập tức nhận ra được.

- Thả Lô Khiếu, ta chỉ huỷ bỏ tu vi của ngươi, không lấy tính mạng của ngươi. Nếu không, bắt trưởng lão đã là tội danh lớn nhất, không cần bất kỳ chứng cớ gì là có thể xử tử ngươi!

Nhìn thấy một chỉ toàn lực bị đối phương ngăn cản. Trong lòng kinh ngạc một hồi, lại nhìn thấy Lô Khiếu nửa chết nửa sống, sắc mặt Võ Huân lập tức trở nên âm trầm.

- Ha ha, nếu như thả Lô Khiếu ra, ta sợ ta sẽ chết thảm hơn a!

Nhiếp Vân đi về phía trứpc, lần nữa trở lại trung tâm đại điện, nói:

- Cho nên... Ta sẽ không thả hắn!

- Không thả? Vậy ngươi chết đi cho ta!

Vũ Huân trưởng lão hừ lạnh một tiếng, bàn tay lớn khẽ lật, không gian trong lòng bàn tay bị phá vỡ.

Dù không gian trên Lăng Tiêu đỉnh vững chắc hơn bên ngoài, nhưng mà dù sao hắn cũng là siêu cấp cường giả nửa chân đạp tới Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh, tuy rằng không thể xé rách không gian tiến hành nhảy qua, nhưng mà khống chế không gian trong phạm vi nhỏ, khiến cho nó sinh ra lực công kích cực lớn lại là chuyện vô cùng đơn giản.

- Muốn giết ta vô cùng đơn giản, bất quá trước khi ta chết, Lô Khiếu nhất định sẽ chết. Xem ra Vũ Huân trưởng lão không muốn giữ mạng sống của Lô Khiếu trưởng lão rồi!

Không để ý tới uy hiếp của đối phương, Nhiếp Vân lại lần nữa giơ Lô Khiếu lên.

Hiện tại Hóa Vân tông tổng cộng có tám đại trưởng lão, hắn không tin, đối phương có thể bỏ qua Lô Khiếu.

- Thả hắn xuống!

Vũ Huân trưởng lão đứng dậy, không gian trong mắt tan vỡ, một cỗ lửa giận thiêu đốt, dường như tùy thời đều có thể đánh ra một kích lôi đình.

Thân là thủ lĩnh Thái thượng trưởng lão Hóa Vân tông, tùy thời đều có thể đột phá tới Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh, là cường giả vô thượng. Thế nhưng lúc này lại bị một tiểu tử Nạp Hư Cảnh uy hiếp như vậy, lần này Vũ Huân trưởng lão thật sự tức giận.

- Súc sinh, lỗ tai điếc rồi sao? Chẳng lẽ không nghe thấy lời Vũ Huân trưởng lão nói, mau thả ta ra? Nhìn bộ dáng của ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn chết?

Thấy Vũ Huân trưởng lão lên tiếng, Lô Khiếu nhúc nhích, quát.

Hắn bị Nhiếp Vân đả thương, lại bị một chỉ xuyên qua, bất quá nơi tổn thương cũng không phải là Khí Hải đan điền, cũng không phải là trái tim. Vì vậy tuy rằng thoạt nhìn dữ tợn đáng sợ, thế nhưng

trên thực tế cũng không cần lo lắng tới tính mạng. Cường giả Phá Không cảnh thân thể rất mạnh, chỉ cần không bị nguy hiểm đến tánh mạng, ý thức thanh tỉnh, nói chuyện vẫn là chuyện không có vấn đề quá lớn.

- Ta còn không sống đủ, dĩ nhiên là muốn sống rồi!

Nhiếp Vân nói.

- Muốn sống thì lập tức thả ta ra, đây là Lăng Tiêu đỉnh Hóa Vân tông, không phải bên ngoài. Chỉ cần ngươi dám động thủ với ta nhất định sẽ bị tự động ghi chép lại, cấu thành tội danh. Đến lúc đó, chư vị trưởng lão sẽ lập tức động thủ giết chết ngươi!

Lô Khiếu nói đến đây, vẻ mặt dữ tợn.

- Có phải ngươi cảm thấy rất là nghẹn khuất, rõ ràng đã bắt được ta mà không dám động thủ đúng không? Nói cho ngươi biết, bây giờ ngươi động thủ thì sau một khắc ngươi sẽ chết, không thể nghi ngờ!

- Chẳng lẽ ngươi thực sự cho rằng ta không dám giết ngươi hay sao?

Thấy lúc này Lô Khiếu còn dám hung hăng càn quấy như thế, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

- Dám giết ta? Ha ha, ngươi dám sao? Ngươi cứ động thủ đi! Có bản lĩnh thì ngươi lập tức giết ta đi. Hừ, súc sinh không bằng một con cẩu, bớt làm ra vẻ ở đây đi. Nếu không muốn chết thì lập tức thả ta ra, lại quỳ xuống dập đầu chịu nhận lỗi. Khi đó ta còn có thể khẩn cầu chư vị trưởng lão miễn trừ tội chết cho ngươi. Nếu không, chẳng những ngươi phải chết, tất cả những người có liên quan tới ngươi, kể cả người Phong Vân minh, cũng phải chết, hơn nữa còn là chết không có chỗ chôn!

Sắc mặt Lô Khiếu dữ tợn gào thét.

------oOo------

Chương 1019: Gia gia (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tất cả những ngươi có quan hệ với ta đều phải trả giá thật nhiều? Đây là lời ngươi nói?

Nhiếp Vân ghét nhất bị người khác uy hiếp, Lô Khiếu này đang ở trong tay mình mà lại dám nói như vậy, một cổ lửa giận lập tức sinh ra trong lòng hắn.

- Đúng vậy, đúng là ta nói đấy.Sao nào? Rất phẫn nộ? Rất phẫn nộ vậy thì tới giết ta đi? Bất quá trước khi giết ngươi phải nghĩ kỹ, bây giờ ngươi đang lấy ta làm con tin mới có thể khiến cho tất cả mọi người không dám động thủ. Thế nhưng một khi ta chết đi, mọi người ẽ không còn cố kỵ nữa. Khi đó ngươi cảm thấy ngươi có thể ngăn cản được nhiều Thái thượng trưởng lão Phá Không Cảnh vây công hay sao? Ha ha, ngăn không được vậy thì đừng có khoác lác ở đây. Còn không mau thả ta ra?

Trong mắt Lô Khiếu ngập vẻ điên cuồng vặn vẹo và đắc ý.

Ngay từ đầu giao phong với thiếu niên này hắn đã ở trong thế yếu, mặt mũi tổn hại. Mà bây giờ đối phương cho dù cưỡng ép bắt hắn thì có thể làm gì được chứ? Hắn không tin, tiểu tử này có can đảm động thủ!

Một khi Lăng Tiêu đỉnh đóng cửa, căn bản không ra được, cho dù thực lực tiểu tử này có mạnh hơn nữa thì cũng không phải là đối thủ của nhiều trưởng lão như vậy a!

- Ngươi đã muốn chết thì ta đây sẽ thanh toàn ngươi!

Nghe thấy hắn nói vậy, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, bàn tay đột nhiên mạnh mẽ bóp.

Răng rắc!

Ngay cả kêu thảm Lô Khiếu cũng không kịp hô lên, cái đầu đã từ

trên cổ rớt xuống. Trước khi chết, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ và khủng hoảng. Dù thế nào hắn cũng không thể tưởng được, dưới loại tình huống này, thiếu niên này còn dám động thủ, hơn nữa lại hung ác như thế, một chiêu đã bị mất mạng!

- Hắn thực sự giết chết Lô Khiếu trưởng lão?

- Chẳng lẽ hắn không sợ chết hay sao?

- Ngang nhiên đánh chết Thái thượng trưởng lão, tương đương là địch với cả Hóa Vân tông, mọi người cùng nhau động thủ!

- Lần này không cần bất kỳ chứng cớ gì, chúng ta đều nhìn thấy rõ ràng. Đây là sự thực!

Nhìn thấy Nhiếp Vân không chút do dự, trực tiếp bẻ gãy cổ Lô Khiếu, tất cả mọi người như sắp phát điên.

Loại tình huống này, đừng nói là một Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, coi như là cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong cũng phải thận trọng cân nhắc, mà không dám làm việc lỗ mãng. Nhưng mà tiếc tay, tiểu tử này chẳng những lỗ mãng mà còn triệt để như vậy, trực tiếp phá vỡ suy nghĩ bình thường của bọn hắn.

- Chết cho ta!

Khuôn mặt Võ Huân trường co rúm lại, ầm ầm ra tay.

Ầm ầm!

Một chỉ vừa rồi cũng không dùng hết toàn lực, một trảo lúc này khiến cho thiên địa, sụp đổ, không gian vỡ vụn, một chưởng ấn bằng pháp lực đen kịt mang theo như uy thế lôi đình, vọt thẳng về phía Nhiếp Vân.

- Tiểu súc sinh này coi trời bằng vung, mọi người cùng nhau ra tay chém giết hắn.

Tang Thạc thấy Vũ Huân trưởng lão ra tay, trong mắt cũng hiện lên sát cơ, thét dài một tiếng.

Tuy rằng hắn không có tình cảm quá lớn với Lô Khiếu, nhưng dù sao người này cũng là người ủng hộ kiên quyết của nhất mạch hắn. Hiện tại người này tử vong, tương đương với việc thiếu đi phụ tá đắc lực, lửa giận trong lòng thế nào không cần phải nói!

- Ngươi đã muốn chết thì ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Bả vai khẽ nún, một đôi cánh bảy màu lập tức xuất hiện tại sau lưng, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống, ánh mắt nhìn về phía Tang Thạc, thân thể nhoáng một cái đã tránh thoát công kích của Võ Huân, đi tới trước mặt của hắn.

Phượng Hoàng chi dực so với Phong Lôi ma dực còn cường đại hơn, tác chiến khoảng cách gần như vậy, một lần vỗ là giống như thuấn di, đột phá hạn chế của không gian thời gian. Mà ngay cả Vũ Huân trưởng lão cũng không nghĩ tới còn có thân pháp nhanh chóng như thế, thoáng một cái đã đánh hụt.

- Nằm xuống cho ta!

Thoáng cái đi tới trước mặt Tang Thạc, hai mắt Nhiếp Vân nheo lại, không có chút lưu tình nào. Miệng hét lớn một tiếng, thiên phú Tiên Âm sư thi triển, đồng thời tay đánh ra một chiêu Bất Động Minh vương quyền.

Ầm ầm!

Quyền phong còn chưa tới trước mặt thì lực lượng cuồng bạo đã khiến cho y phục trên người Tang Thạc phần phật, không chịu nổi áp lực mà biến thành mảnh vỡ. Trong khoảnh khắc, đường đường là Thái thượng trưởng lão uy phong bát diện lại trần truồng trắng trợn hiện lên trước mắt tất cả mọi người.

- Phá!

Công kích của Nhiếp Vân hung mãnh vô cùng, Tang Thạc cũng không phải là ngươi dễ dàng bị đánh chết như vậy, lúc này hắn chẳng quan tâm tới mặt mũi. Hai mắt giống như chuông đồng trợn tròn, cắn đầu lưỡi rồi hét to một tiếng, linh hồn từ trong rung động

của Tiên Âm sư tỉnh táo lại, hai tay vẽ về phía trước một cái, một cái công kích hình dáng như một quả cầu bằng pháp lực ầm ầm vọt tới.

- Súc sinh, đừng vội đắc chí!

Kỳ Hồng trưởng lão ở gần Tang Thạc cũng gào rú lên một câu. Đánh ra một quyền nghênh đón.

Hai người đồng thời công kích, lại có hai đại chưởng phong tập kích, bốn đại cao thủ cùng nhau công kích, cùng va chạm vào một chỗ, giống như tạo thành vòi rồng cuồng bạo, mang theo tiếng rít kinh người nghênh đón Bất Động Minh vương quyền của Nhiếp Vân.

Oanh!

Tiếng bạo tạc nổ tung kịch liệt vang lên, cương phong khiến cho toàn bộ những cái bàn toàn bộ trong đại điện bị đánh thành bụi phấn. Mặt đất bằng nham thạch cũng vỡ vụn thành từng khối.

Nếu không phải trận pháp trên Lăng Tiêu đỉnh cường hãn vô cùng, chỉ sợ lần ngạnh kháng này rất có thể làm cho cả đại điện bị sụp đổ.

Phốc!

Sắc mặt Nhiếp Vân đỏ lên, bay ngược ra ngoài, ngực giống như sôi trào.

Tuy rằng Bất Động Minh vương quyền là công kích cường hãn nhất của hắn, nhưng mà Tứ đại Thái thượng trưởng lão liên thủ công kích thật sự quá mạnh mẽ, loại lực lượng trình độ này, ngay cả cường giả Phá Không Cảnh hậu kỳ cũng không dám chính diện tranh phong. Hắn chính diện va chạm, không cóbị đánh gục tại chỗ bị, như vậy cơ năng thân thể cũng đã cường hãn tới trình độ nhất định rồi.

- Long Hóa!

Biết rõ lúc này không phải là lúc khôi phục thân thể, hai mắt Nhiếp Vân hiện lên vẻ kiên quyết. Huyết dịch dung hợp với huyết dịch của Tiểu Long trong cơ thể lập tức bị dẫn. Tiềng ầm ầm vang lên, bên ngoài thân thể hắn lập tức bị long lân che kín.

- Gục cho ta!

Toàn thân Long Hóa, sức chiến đấu của Nhiếp Vân lần nữa tăng lên, vô luận là tốc độ phản ứng hay lực lượng đều có tiến bộ rõ ràng, hai cánh run lên, thân thể tạo thành một đạo ảo ảnh trên không trung, lần nữa đánh ramột quyền.

Đối tượng lần này cũng không phải là Tang Thạc mà là Kỳ Hồng.

- Đây là cái gì? Nhất định là bí pháp yêu nhân, chết đi cho ta!

Nhìn thấy bên ngoài thân thể thiếu niên xuất hiện lân phiến, ánh mắt Vũ Huân trưởng lão híp lại, sát cơ trong mắt càng nồng đậm, tay đẩy ra một chưởng.

------oOo------

Chương 1020: Gia gia (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiên Thiên long thân lúc trước Võ Đạo sư lão tổ cũng đã thất bại, bởi vậy toàn bộ Phù Thiên đại lục cơ hồ không có người nào biết rõ. Tuy rằng Vũ Huân trưởng lão kiến thức rộng rãi, như mà vẫn chưa từng nghe nói qua, hắn còn tưởng rằng là bí pháp của yêu nhân, lửa giận thiêu đốt càng thêm hừng hực.

- Đi!

Thấy Vũ Huân trưởng lão công tới, Nhiếp Vân đã sớm có đoán trước, mắt thấy chưởng phong đi tới trước mặt, lúc này Phượng Hoàng chi dực mới run lên, sưu một cái đã xé rách không gian, lướt ngang ra ngoài.

Lần này tốc độ di động cực nhanh, công kích của Vũ Huân trưởng lão cũng giống như vừa rồi không thể thu hồi. Kỳ Hồng ở phía trước còn không có kịp phản ứng thì đã bị chưởng phong đánh trúng. Phanh một cái bay ra ngoài, lưng nặng nề đập vào mặt tường, máu tươi điên cuồng phun ra.

Cho dù không chết thì cũng mất đi sức chiến đấu không sai biệt lắm, không có cách nào tiếp tục chiến đấu nữa.

- Ngươi...

Thấy một màn như vậy, Vũ Huân trưởng lão đâu còn không biết tình cảnh trước mắt là do thiếu niên này cố ý xếp đặt chứ? Đối phương dựa vào tư duy siêu nhanh và thân pháp vượt qua lý giải của hắn. Chạy loạn trong mọi người, chỉ hơi không cẩn thận, đánh ra công kích, không những không có làm tổn thương được đối phương mà ngược lại còn đả thương người một nhà. Làm như vậy cho dù mọi người đều là cao thủ thì chiến đấu cũng bị hạn chế, không thể hoàn toàn phát huy thực lực, nghẹn khuất vô cùng.

- Ha ha, Tinh thần Vô lượng!

Thân ảnh của Nhiếp Vân cực nhanh, phương hướng và lộ tuyến đều hiện lên trong mắt mọi người, chỉ cần công kích, khó tránh khỏi ngộ thương đồng bạn. Người Hóa Vân tông sợ ném chuột vỡ bình, mà hắn lại như cá thấy nước, thi triển hai đại ưu thế Phượng Hoàng chi dực và Tiên Thiên long thân, như là cá xuyên qua bên trong đám người.

Bảy vị Thái thượng trưởng lão còn lại, cho dù liên thủ công kích thế nhưng lại phiền muộn đến cực điểm, không tới mười hô hấp lại có hai người bị thương.

- Mọi người không nên ra tay, lập tức lui về phía sau tập trung lại cùng một chỗ, đừng cho hắn thừa cơ lợi dụng!

Dường như đã nhìn ra nếu như tiếp tục nữa, thiếu niên này chẳng những không có việc gì, ngược lại người một nhà bọn hắn còn thương tổn, Vũ Huân trưởng lão thở phào một tiếng. Liên tục đánh ra hai chưởng ngăn cản Nhiếp Vân tháo chạy, cả đám đông tụ lại

một chỗ.

Chỉ cần đứng tại một chỗ, cho dù đối phương có thân pháp mau hơn nữa thì cũng trở nên vô dụng.

- Đã nghĩ tới phương pháp phá giải? Vậy ta đây sẽ giết được người nào hay người đó.

Hai mắt Nhiếp Vân hơi híp lại, miệng thét dài một tiếng. Tay trái tạo thành quyền, tay phải thành chưởng. Thân ảnh hóa thành tia chớp, đánh thẳng về phía Kỳ Hồng gần đó.

Kỳ Hồng vừa rồi bị thương còn chưa kịp chữa trị, hơn nữa thực lực của hắn ở trong mọi người lại thấp nhất. Chỉ cần đánh trúng, nhất định sẽ phải chết không thể nghi ngờ!

- Dừng tay!

Thấy động tác của hắn, đồng tử Vũ Huân trưởng lão co rút lại, không quan tâm tới mọi người đang tụ hợp, lập tức đuổi theo hắn.

- Ha ha!

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng. Tuyệt chiêu công kích Kỳ Hồngđột nhiên chuyển hướng, thân thể đồng thời sang ngang, lướt đi mấy chục thước, đánh thẳng tới chỗ Tang Thạc trước mắt.

Công kích Kỳ Hồng chỉ là thu hút ánh mắt, mà Tang Thạc mới chính là mục tiêu chủ yếu của hắn.

- Ngươi...

Tang Thạc không nghĩ tới đối phương lại biến chiêu nhanh như vậy, dưới tình thế cấp bách. Hai tay đẩy về phía trước, còn không có đánh ra lực lượng thì đã chợt nghe một tiếng hét to vang vọng. Trong đầu cảm thấy chấn động, lần nữa xuất hiện cảm giác mê muội.

- Tới đây!

Cánh tay đột nhiên dài ra, thoáng cái vươn ra khoảng cách mấy chục thước. Bàn tay tạo thành trảo, Nhiếp Vân lập tức chộp Tang Thạc vào lòng bàn tay, đồng thời mũi chân khẽ điểm một cái, lui về phía sau, tới chính giữa đại sảnh.

- Tất cả đều dừng tay!

Nắm lấy cổ đối phương, Nhiếp Vân quát lên một tiếng.

- Dừng lại!

Thấy hắn lần nữa bắt được một người. Dho dù trong lòng Vũ Huân trưởng lão giận dữ, thế nhưng vẫn phải vung tay ngăn cản mọi người công kích.

Đã có một vị Thái thượng trưởng lão tử vong. Nếu như lại chết một người, thực lực chỉnh thể của Hóa Vân tông tuyệt đối sẽ rơi xuống vực thẳm.

- Yêu nhân vô sỉ, mau thả Tang Thạc ra!

Hít sâu một hơi, Vũ Huân trưởng lão cắn răng nói.

Thiếu niên này có lẽ sức chiến đấu chỉ tương tự với Phá Không Cảnh trung kỳ, nhưng mà thân pháp và tốc độ phản ứng thật sự quá lnhanh, nhanh tới mức không thể tưởng tượng được nổi, ngay cả hắn muốn bắt đối phương cũng rất khó khăn.

- Yêu nhân? Ngươi nói ta là yêu nhân?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Sau lưng có cánh, trên người có lân phiến, không phải yêu nhân thì là cái gì?

Một vị trưởng lão quát.

- Yêu nhân? Ha ha, đây là lần đầu tiên ta được người ta gọi ta là yêu nhân, đã như vầy, Hạ Tuyền, ngươi đi ra giải thích cho mọi người một chút đi!

Nhiếp Vân cũng lười giải thích, chỉ cười nhạt một tiếng.

Huyên náo cũng đã đủ, chắc hẳn những vị Thái thượng trưởng lão tự cho là đúng này, lúc này cũng đã chính thức hiểu rõ. Cường giả trong thiên hạ rất nhiều, đây là lúc nên để cho Giao Long Hạ Tuyền ra sân.

Sưu!

Một đầu Giao Long cực lớn đột ngột xuất hiện tại trong đại điện.

- Tham kiến lão tổ!

Nhìn thấy Giao Long đột ngột xuất hiện, đám người Vũ Huân trưởng lão biến sắc, vội vàng quỳ xuống.

Địa vị của Giao Long lão tổ ở trong Hóa Vân tông có thể so với Võ Đạo sư tiên tổ, đã là một cây cột chống trời trong lòng mọi người, chỉ có thể ngước mắt nhìn lên ngưỡng mộ. Nhìn thấy nó xuất hiện, tất cả đều đồng loạt quỳ xuống.

- Mau nhìn, lân phiến trên người lão tổ bóng loáng, dường như đã tìm được long huyết có thể tấn cấp, tuổi thọ tiến nhanh a!

- Đúng vậy a, tuổi thọ lão tổ kéo dài, Hóa Vân tông chúng ta còn sợ ai chứ?

Đám người quỳ trên mặt đất rất nhanh đã nhìn ra biến hóa của Giao Long Hạ Tuyền, ánh mắt tất cả đều hiện lên quang mang hưng phấn, cuồng hỉ.

Sưu!

Mọi người hưng phấn dùng ý niệm trao đổi, Giao Long Hạ Tuyền nhoáng cái đã biến thân thành một người trung niên, nhanh chóng đi tới trước mặt Võ Huân.

- Lão tổ, tiểu tử này không coi quy củ tông môn vào đâu, tùy ý giết hại đệ tử hạch tâm, lại đánh chết Thái thượng trưởng lão Lô Khiếu,

nhất định phải xử tử, lấy lại công bằng, kính xin lão tổ động thủ.

Nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Giao Long, Vũ Huân trưởng lão đã biết rõ quả nhiên lão tổ đã kéo dài tuổi thọ. Hắn hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, đột nhiên nhìn thấy Nhiếp Vân cách đó không xa hắn điên cuồng hét lên một tiếng.

------oOo------

Chương 1021: Thuyết phục (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước mặt lão tổ hắn không dám động võ, chỉ hi vọng lão tổ có thể xử quyết công bình.

Phanh!

Hắn còn chưa nói hết lời thì đã cảm thấy trên mặt đau đớn kịch liệt, thân thể bay ra ngoài. Khi ngẩng đầu nhìn lên thì thấy người ra tay chính là lão tổ Giao Long.

- Lão tổ, vì sao...

Hắn cố gắng đứng dậy, vẻ mặt Võ Huân có chút không thể tin được, dù thế nào hắn cũng không nghĩ ra, vì sao lão tổ lại rat ay với hắn.

Bất quá không nghĩ ra này còn không có được bao lâu thì đã ầm ầm tiêu tán, bởi vì lập tức thấy được một chuyện mà nằm mơ hắn cũng không nghĩ tới.

Chỉ thấy Giao Long lão tổ tôn quý nhất Hóa Vân tông đột nhiên quay người, đi tới trước mắt người mà hắn muốn giết, đầu gối quỳ rạp xuống đất thi lễ.

- Giao Long Hạ Tuyền quản giáo hậu bối không nghiêm, kính xin gia gia xử phạt!

- Gia gia?

Nghe thấy xưng hô thế này, tất cả trưởng lão Hóa Vân Tông như bị sấm sét đánh trúng.

Trưởng lão Hóa Vân tông nghĩ tới Giao Long lão tổ có khả năng quen biết với tiền bối của thiếu niên này, vì vậy mới không động thủ với hắn. Bọn hắn cũng đã từng nghĩ qua thiếu niên này có ân với lão tổ, đồng thời đám người Tang Hồng Y không phải là thiếu niên này giết... Nhưng mà có nằm mơ bọn họ cũng không nghĩ tới lại có một màn quỷ dị như vậy.

Gia gia!

Đường đường là Giao Long lão tổ của Hóa Vân tông, là tiền bối mỗi người đều kính ngưỡng, không ngờ lại gọi thiếu niên này là gia gia!

Rốt cuộc hai người bọn họ luận bối phận thế nào a?

Trong nháy mắt, tất cả mọi người cảm thấy thế giới trước mắt sụp đổ, sắp phát điên.

Nhất là Vũ Huân trưởng lão, da mặt run rẩy, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

- Gia gia?

Qua cả buổi, lúc này Vũ Huân trưởng lão mới nghi hoặc nhìn về phía Hạ Tuyền, hỏi.

- Đúng vậy. Các ngươi thật sự là thật to gan, dám động thủ với người. Người là gia gia của ta, nếu như không phải người ra tay thì ta đã sớm chết rồi!

Giao Long Hạ Tuyền quát:

- Nhất là ngươi, không ngờ lại dám mắng gia gia ta là súc sinh, chết đi!

Bàn tay đẩy về phía trước, Tang Thạc còn chưa có kịp phản ứng thì bị đánh trúng ngực, một tiếng kêu thảm vang vọng, người này hô hấp đoạn tuyệt, biến thành thi thể.

Hắn ta ngay cả Nhiếp Vân cũng không phải là đối thủ, chớ đừng nói là Giao Long lão tổ Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong.

- Cái này...

Tang Thạc bị giết cũng không khiến cho mọi người giật mình, mà là lời nói của Hạ Tuyền khiến cho tất cả trưởng lão cảm thấy đầu mình choáng váng, sắp té xỉu.

Nghe nói như vậy, tuy rằng vẫn rất nghi hoặc như trước, nhưng mà bọn hắn cũng biết thiếu niên này đã từng cứu lão tổ. Lúc này nhìn qua Nhiếp Vân, ánh mắt cả đám hiện lên vẻ phức tạp.

Hắn là ân nhân cứu mạng của lão tổ, nhưng mới rồi còn giết chết Lô Khiếu, quả thật bọn hắn không biết nên đối mặt với đối phương như thế nào.

- Ha ha, ta biết rõ mọi người có thành kiến với ta, Hạ Tuyền, trước tiên ngươi đi qua một bên đợi. Ta muốn nói vài lời!

Thấy vẻ mặt củamọi người cổ quái, Nhiếp Vân đâu không biết bọn hắn nghĩ cái gì chứ? Hắn nở nụ cười, lại phân phó Giao Long một câu rồi đi tới trước mắt mọi người.

- Hóa Vân tông là đệ nhất tông môn Phù Thiên đại lục. Ta biết rõ trong lòng mọi người có tính ưu việt rất mạnh. Cảm thấy bất luận kẻ nào cũng không thể xúc phạm, không thể ngỗ nghịch. Dưới tác dụng của loại suy nghĩ này trong lòng, các ngươi càng ngày càng tự đại, đừng nói là trưởng lão. Cho dù là đệ tử chết rồi cũng phải tra rõ ràng, mặc kệ đối phương đúng hay sai, đều muốn vơ đũa cả nắm, muốn đánh chết! Đối với dám vuốt râu hùm đều phải giết gà dọa khỉ, răn đe!

-

Nói đến đây. Nhiếp Vân khẽ gật đầu, không có chút cố kỵ nào, lại nói tiếp.

- Đúng vậy, đám người Tang Hồng Y, Hồ Khuê, Tiêu Lăng, Cát Hoang là do ta giết, các ngươi đã từng hỏi vì sao ta giết bọn hắn hay chưa?

- Ừm...

Nghe hắnnói như thế, tất cả mọi người đều sững sờ, á khẩu không trả lời được.

Quả thực thứ bọn hắn quan tâm chỉ là đệ tử tông môn bị giết, có người khiêu chiến tôn nghiêm Hóa Vân tông, mà không phải là tại sao đối phương phải ra tay, nguyên nhân động thủ là gì.

- Các ngươi thử nghe một chút!

Thấy mọi người nghi hoặc, Nhiếp Vân tiện tay ném ra một cái ngọc bài, ngọc bài lơ lửng trên không trung, phát ra thanh âm đối thoại đã ghi lại.

- Thành chủ Huyền Kim Thành phát hiện ra một đầu tài nguyên linh thạch, nghe nói bên trong có được linh thạch tuyệt phẩm, tuy rằng không nhiều lắm nhưng ít nhất cũng có mấy vạn khỏa. Từ mấy năm trước đã bắt đầu bí mật khai thác, nhưng mà bởi vì thực lực bản thân còn chưa đủ để bảo vệ bảo vật lớn như vậy. Vì vậy cho nên hắn một mực giữ kín không nói ra. Ta cũng thông qua nhiều con đường khác mới biết được, nếu như chúng ta có thể trộm đám linh thạch này. Ha ha, muốn ở trong đấu giá hội đấu giá mua được hai thứ kia dễ như trở bàn tay a!

- Lại có chuyện như vậy hay sao? Rất tốt, chỉ là... nếu như chúng ta đi trộm, nhất định sẽ tạo thành hoài nghi, như vậy đối với thanh danh của chúng ta cũng sẽ không tốt lắm. Một khi truyền ra, chỉ sợ sẽ khiến cho đối thủ mượn chuyện này để gièm pha.

- Ha ha, điểm ấy ta đã sớm nghĩ kỹ, chẳng lẽ Hồ huynh đã quên người trước đó chúng ta gặp ở Nhất Túy Lâu hay sao?

- Ý ngươi nói là... Giá họa?

- Đúng vậy, tiểu tử này không rõ lai lịch, thực lực ít nhất cũng tới Nạp Hư Cảnh trung kỳ. Đột nhiên xuất hiện một nhân vật như vậy, dám làm chúng ta mất mặt, không giá họa cho hắn thì giá hoa cho ai? Về sau sao? Về sau cho dù có gặp được thì chúng ta cũng có thể danh chính ngôn thuận đánh chết hắn!

- Tốt, tốt, thành chủ Bao Đồng muốn đưa bảo vật cho chúng ta, chúng ta lại không muốn. Còn muốn tham dự đấu giá hội, ngay từ đầu đã có thanh danh quang minh lỗi lạc như vậy, nếu như lại đem chuyện này đẩy lên trên thân người kia... Ha ha, chẳng những thanh danh của chúng ta không tổn hại mà còn có thể càng ngày càng càng tốt, quả thực là biện pháp tốt!

- ... Hiện tại ta cho ngươi hai lựa chọn, thứ nhất, ngay lập tức thả người rồi xuất ra một trăm vạn linh thạch tuyệt phẩm đưa cho Lăng Thiên minh ta rồi chịu nhận lỗi. Như vậy chuyện này sẽ bỏ qua! Thứ hai, ta cũng không ngại lấy lớn hiếp nhỏ, khiến cho ngươi vì chuyện ngày hôm nay mà trả một cái giá lớn.

------oOo------

Chương 1022: Thuyết phục (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hừ, xú nữ nhân, ta hao tổn tâm cơ nịnh nọt, muốn dẫn ngươi đi, ngươi lại không chút lưu tình nào, ngày nào cũng giả bộ thanh cao, tang bức. Ta còn tưởng rằng thật sự rất lạnh lùng, giống như cửu thiên tiên nữ, băng thanh ngọc khiết. Hóa ra lại là một kỹ nữ đê tiện, đã chơi bời với tên tiểu tử mới nhập môn này rồi. Hôm nay ta sẽ cho ngươi tận mắt nhìn thấy hắn chết ở trong tay ta!

- Lui? Lui được sao? Đã nhận ra Tử Mẫu thấu cốt đinh này thì cũng thử một chút đi.

Những đoạn đối thoại liên tiếp vang lên, có thanh âm củaTang Hồng Y và Hồ Khuê cũng có Cát Hoan và Tiêu Lăng, trong lúc nói

chuyện với nhau, sự hèn hạ vô sỉ của bốn người, vì mục đích mà không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, căn bản không giống như hành vi của đệ tử danh môn chính phái, mà càng giống như tà ma ngoại đạo.

Những đoạn đối thoại này là do Nhiếp Vân ghi chép lại, mục đích là vì lúc này. Đương nhiên, tất cả tin tức về thực lực, thiên phú, địa vị, thân phận tông chủ Kiếm Thần tông cùng với thu chí bảo thiên Ngoại đều đã bị loại bỏ bớt đi.

- Bọn hắn quả thực đáng chết...

- Làm hỏng thanh danh mấy vạn năm của Hóa Vân tông ta.

- Đáng giận!

Nghe được những lời đối thoại này, sắc mặt chư vị trưởng lão lập tức trở nên rất là khó coi, hận trước mắt không có một cái lỗ để chui xuống.

Bọn hắn tranh đấu với thiếu niên ở trước mắt, nguyên nhân chủ yếu chính là đám người Tang Hồng Y tử vong, hiện tại nghĩ lại, nhóm người mình có gì khác đám người Tiêu Lăng cơ chứ?

Không nói đạo lý, không có điều tra rõ ràng đã muốn xử phạt, ai đúng ai sai cũng không biết rõ ràng đã tùy ý động thủ, lại còn cảm thấy chuyện này là đương nhiên.

- Năm đó Võ Đạo sư thành lập Hóa Vân tông, đã từng có lập quy định, muốn làm danh môn chính phái thì phải là tấm gương của nhân loại. Làm việc có lý có chứng, khiến cho người ta vui vẻ phục tùng, hiện tại, chẳng những không thể làm được công bình công chính, mà còn bao che khuyết điểm, nhìn thấy người không vừa mắt đã động thủ, như vậy có khác gì yêu nhân cơ chứ?

Nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, Hạ Tuyền ở bên cạnh nói.

- Kỳ thật, hôm nay ta đi vào đây vốn định gọi Hạ Tuyền đi ra, nhưng mà các ngươi không có cho ta cơ hội mở miệng. Vừa mới vào đại điện đã bắt đầu động thủ!

Nhiếp Vân lắc đầu nói tiếp:

- Cho nên, ta quyết định sẽ giết chết ngạo khí của các ngươi, các ngươi tiếp tục nghe cái này một chút.

Nói đến đây, Nhiếp Vân tiếp tục ném ra một khỏa ngọc bài.

- Lần này phải cẩn thận làm việc, một khi chuẩn bị tốt, chẳng những có thể khiến cho tám đại tông môn trên Phù Thiên đại lục nội chiến, tự giết lẫn nhau. Mà chúng ta cũng có thể kiếm được chỗ tốt, đạt được Cửu Thiên hư không quả, thực lực tăng lên nhiều!

- Đây là chuyện mà Yêu Hoàng tự mình nhắn nhủ, phải cẩn thận từng li từng tí, ngàn vạn lần không thể xảy ra một chút sơ suất và sai lầm, nếu không phiền toái sẽ còn lớn hơn!

- Tin tức đầu Giao Long lão tổ của Hóa Vân tông kia xuất hiện ở chỗ này có phải là thật hay không? Nếu như vạn nhất là giả dối, như vậy kế hoạch của chúng ta sẽ không có biện pháp thực hiện!

- Tin tức này là do chính miệng Yêu Hoàng nói cho ta a. Chắc chắn sẽ không có vấn đề gì. Yên tâm đi, mục đích chủ yếu của chúng ta là nhanh chóng tìm được Cửu Thiên hư không quả, sau đó lại nghĩ biện pháp khiến cho nó nhanh chóng thành thục, lại hái xuống. Đến lúc đó tự nhiên sẽ có người dẫn đầu Giao Long lão tổ kia tới!

...

Đoạn đối thoại trong ngọc bài là hắn nghe được âm mưu của yêu nhân trong Cửu Thiên hư không.

Nghe mấy lời đối thoại này, sắc mặt đám người Võ Huân trở nên tái nhợt.

- Hiện tại Hóa Vân tông đang ở trong thời kỳ mưa gió, nếu như cứ mù quáng tự đại như vậy, cảm thấy mình là đệ nhất thiên hạ, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta diệt môn!

Nhiếp Vân nói.

Nếu như là trước kia hắn chỉ là một đệ tử hạch tâm, một khi nói ra lời này nhất định sẽ bị đám người Võ Huân trực tiếp đánh ra ngoài, mà bây giờ, thân là gia gia của Giao Long lão tổ

- , sức nặng khi nói chuyện đã lớn hơn, đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước Nhiếp Vân không có cự tuyệt đề nghị của Tiểu Long.

Vô luận kết hợp kiếp này hay là kiếp trước, chuyện bảy đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh chỉ sợ sẽ không thể tránh được, thứ bây giờ Nhiếp Vân có thể làm chính là làm cho tổn thất trở nên nhỏ nhất!

Mà biện pháp tốt nhất chính là nhanh chóng khống chết quyền nói chuyện trong Hóa Vân tông ở trong tay mình!

Chỉ có như thế, khi đó nói ra lời nào đối phương mới có thể nghe được. Khi đó mới có thể khiến cho tổn thất giảm bớt xuống mức thấp nhất, khiến cho những gia hỏa có dã tâm kia mất đi cơ hội!

Hóa Vân tông cao thủ nhiều như mây, hơn nữa không ai phục ai, muốn nói chuyện nào có dễ dàng như vậy chứ? Chỉ có khiến cho Giao Long lão tổ thần phục, đây mới là biện pháp tốt nhất. Cho nên, Nhiếp Vân mới tốn sức vất vả tìm kiếm Giao Long.

- Giao Long lão tổ, Vân Phong… Tiền bối! Đích thực là chúng ta tự đại, xem ra Hóa Vân tông đã tới lúc phải cải cách rồi!

Nghe thấy Nhiếp Vân nói vậy kết hợp với đoạn đối thoại vừa rồi, Võ Huân lau mồ hôi lạnh trên đầu rồi đứng dậy, nhìn về phía Giao Long và Nhiếp Vân rồi cam đoan.

Đối với Giao Long, hắn còn dễ xưng hô, thế nhưng đối mặt với Vân Phong trước mắt này quả thực không biết nên gọi là gì, đành phải xưng hô tiền bối.

- Ha ha, hay vẫn gọi là Vân Phong đi! Ta cũng không có khả năng làm gia gia của Giao Long lão tổ, tạm thời giả mạo, mục đích chỉ là vì muốn lên tiếng mà thôi!

Thấy Vũ Huân trưởng lão đã hiểu rõ tính nghiêm trọng của mọi chuyện, Nhiếp Vân cười gật gật đầu.

- Dựa theo lời ngươi nói, bảy đại tông môn xâm phạm, thời gian không còn bao lâu. Như vậy chúng ta nên chuẩn bị như thế nào?

Thấy bộ dạng của thiếu niên như vậy, Vũ Huân trưởng lão biết rõ đối phương thật lòng, cũng không phải muốn trang bức cho nên cũng có xoắn xuýt câu nệ mà lên tiếng hỏi.

- Chỉnh đốn nề nếp tông môn, mau chóng tăng lên thực lực, tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh!

Nhiếp Vân gật đầu nói.

- Như vậy... Tranh đoạt Phá Không Tiềm lực bảng ba ngày sau không cần tiếp tục tiến hành nữa chứ?

Một vị trưởng lão hỏi.

Thi đấu bài danh Phá Không Tiềm lực bảng rất nhanh sẽ bắt đầu, Nhiếp Vân cũng không có tính toán thời gian, hắn không ngờ lại chỉ còn có ba ngày.

------oOo------

Chương 1023: Quay trở lại Phong Vân minh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đương nhiên phải tiếp tục tiến hành thi đấu bài danh Phá Không Tiềm lực bảng, như vậy mới có thể xác định người nào trong tông môn cần phải trọng điểm bồi dưỡng, người nào không có giá trị, làm cho bọn hắn mau chóng đột phá gông cùm, chỉ cần cường giả Phá Không cảnh nhiều hơn, như vậy thực lực Hóa Vân tông mới càng ngày càng mạnh được!

Nhiếp Vân suy nghĩ một chút, nói.

- Đúng vậy, vẫn nên cử hành. Lần này phải ban thưởng càng lớn, khiến cho các đệ tử càng thêm điên cuồng. Chỉ có như vậy bọn hắn mới có thể đột phá trong chiến đấu, thực sự trở thành trụ cột tông môn!

Vũ Huân trưởng lão cũng khẽ gật đầu.

- Như vậy được rồi, hiện tại ta sẽ đi sắp xếp.

Vũ Huân trưởng lão quyết định xong, những Thái thượng trưởng lão khác cũng hiểu rõ, cả đám gật gật đầu.

- Đúng vậy, lần này thi đấu tranh đoạt tiềm lực bảng này liên quan tới hưng suy của tông môn, cũng hi vọng các vị trưởng lão cùng nhau hợp sức. Cho dù không thể đem tông môn phát dương quảng đại thì cũng không nên để cho đạo thống hủy diệt trong tay chúng ta a!

Lão sắc Vũ Huân trưởng mặt ngưng trọng nói.

Kế tiếp mọi người bắt đầu thảo luận làm thế nào để làm cho tông môn trong thời gian ngắn phát triển lớn mạnh, nói tới đây bọn họ đều bất đắc dĩ lắc đầu.

Tu vi không có khả năng tăng vọt nhanh chóng được. Hóa Vân tông phát triển nhiều năm như vậy, căn cơ vốn đã định hình, muốn trong thời gian ngắn khiến cho tu vi đệ tử tiến nhanh, căn bản là chuyện không có khả năng. Cho nên chuyện có thể làm chính là kích phát dục vọng tu luyện trong tông môn lớn hơn. Khiến cho mỗi một đệ tử đều ý thức được đại kiếp nạn đang buông xuống, càng dốc lòng tu luyện.

- Về đại sự của tông môn ta chỉ là đệ tử hạch tâm, không lẫn vào được. Các ngươi biết rõ chuyện kia nguy cấp, như vậy tự mình quyết định đi! Ta về trước!

Thấy chuyện mọi người thảo luận càng ngày càng nhiều, Nhiếp Vân biết rõ địa vị không đủ cho nên không muốn chen vào, hắn ôm quyền cáo từ.

Trên thực tế hắn cũng không có phương pháp xử lý tốt hơn, bảy đại tông môn khác đều truyền thừa mấy vạn năm, nội tình thâm hậu. Nếu như Hóa Vân tông có được chưởng giáo ấn khống chế tất cả trận pháp của Thiên ngoại thiên. Như vậy vẫn còn có thể xử lý một ít, chưởng giáo ấn mất đi khiến cho hộ tông đại trận biến thành bài trí, mà ngay cả hắn, cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Việc cấp bách lúc này còn không bằng dốc lòng tu luyện, có lẽ trước khi đại kiếp nạn buông xuống, thực lực có thể lần nữa tăng tiến, đạt tới cảnh giới rất cao.

Nói xon thân thể g Nhiếp Vân nhoáng một cái, Tiểu Long đã xuất hiện trên bả vai hắn. Cái móng nho nhỏ nhẹ nhàng vẽ một cái.

Ầm ầm!

Không gian trước mắt ngay cả cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong cũng không thể triệt để phá vỡ lại xuất hiện một khe nứt cực lớn. Một người một rồng thoáng cái nhảy vào trong đó, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn thấyNhiếp Vân nói đi là đi, yêu sủng Kim Giáp long không ngờ lại có được thực lực như thế, trong đại điện lần nữa trầm mặc.

- Lão tổ, Vân Phong này rốt cuộc có địa vị gì?

Một lát sau, Võ Huân phá vỡ yên tĩnh, nhịn không được hỏi lão tổ trước mắt.

- Ta cũng không biết. Bất quá, tuyệt đối không phải là địch nhân, nếu là địch nhân, cho dù tiêu diệt toàn bộ tông môn chúng ta cũng không có bất kỳ chút khó khăn nào!

Một lát sau, Hạ Tuyền chậm rãi nói.

- Cái gì? Tiêu diệt toàn bộ tông môn chúng ta cũng không có gì khó khăn?

- Cái này... Không thể nào chứ?

- Chẳng lẽ ngay cả lão tổ người cũng không phải là đối thủ?

Nghe thấy Hạ Tuyền nói vậy, toàn bộ trưởng lão Hóa Vân tông lại càng hoảng sợ.

Tuy rằng bọn hắn đã đánh giá cao Vân Phong này, thế nhưng bọn hắn vẫn không nghĩ tới đối phương lại có được thủ đoạn như thế, ngay cả lão tổ cũng kiêng kị như vậy.

- Ta?

Hạ Tuyền nghĩ đến đầu Ngũ Trảo Kim long kia, hắn cũng không giải thích, sắc mặt chậm rãi trở nên ngưng trọng.

- Hiện tại ta cảnh cáo các ngươi, vô luận như thế nào cũng không nên đi chọc vào Vân Phong này. Hiện tại hắn đang có thiện ý, một lòng vì Hóa Vân tông chúng ta, một khi làm cho trong lòng hắt rét lạnh. Cơ nghiệm vạn năm của chúng ta chỉ sợ cũng không giữ được!

- Vâng!

Thấy lão tổ nói ngưng trọng, toàn bộ mọi người gật đầu, không ai dám nói nhảm nữa.

- Được rồi, tốt rồi, các ngươi cứ tiếp tục, ta cũng nên trở về củng cố tu vi, có chuyện gì, trực tiếp đưa tin cho ta!

Hạ Tuyền gật gật đầu, thân thể nhoáng một cái đã biến mất trên Lăng Tiêu đỉnh.

Hạ Tuyền vừa đi, mọi người nửa vui nửa buồn. Mừng chính là lão tổ dường như lại một lần nữa có sức sống, không còn đần độn, u mê, đại nạn đã không còn. Lo thì chính là từ trong tin tức mà Vân Phong nói ra, về sau chỉ sợ bọn hắn không có cuộc sống an ổn nữa.

Tuy rằng thực lực lão tổ Hạ Tuyền ở trên Phù Thiên đại lục được tính là hàng đầu. Nhưng nếu như bảy đại tông môn thật sự có động tĩnh, nhất định yêu nhân cũng có động tĩnh. Vì phòng ngừa yêu

nhân động thủ, cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh căn bản là không dám động tay, một khi động thủ, nhất định sẽ khiến cho mọi chuyện càng trở nên rối loạn.

Dưới tình huống trên đại lục đại lục cơ hồ không có người nào đột phá đến Bí Cảnh đệ cửu trọng, cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh chính là cực hạn trong tông môn. Cho dù hiện tại bảy đại tông môn xâm phạm, chỉ sợ cũng là Cường giả Phá Không cảnh là đối tượng chủ yếu, mà cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh, trấn thủ tứ phương, phòng ngừa yêu nhân thừa dịp đi vào.

Lão tổ Hạ Tuyền chỉ là tồn tại để chấn nhiếp, cũng không thể tham dự chiến đấu. Cho nên tất cả áp lực còn cần sáu đại trưởng lão như bọn hắn chống đỡ.

- Không sao, nếu như chúng ta là truyền nhân Võ Đạo sư, như vậy phải có tinh chiến đấu của thần Võ Đạo sư. Chiến đấu có gì mà đáng sợ cơ chứ? Cùng lắm thì vừa chết, cho dù chết trận thì tuyệt đối cũng không thể để cho tông môn khác tốt lành gì.

Không biết bao lâu, Vũ Huân trưởng lão phá vỡ bầu không khí áp lực, hắn cười to một tiếng, hào khí tràn ngập.

- Đúng vậy, chúng ta đều là truyền nhân Võ Đạo sư, là tông môn trời sinh am hiểu chiến đấu, chẳng lẽ còn sợ mấy tôm tép nhãi nhép hay sao?

- Không riêng gì những đệ tử kia phải tu luyện mà chúng ta cũng phải nỗ lực, tranh thủ nhanh chóng đột phá, vì bảo vệ tông môn, phát quang một lần!

- Đúng vậy a, dù sao cũng sống mấy ngàn năm rồi, cho dù chết trận thì cũng đã

đủ vốn rồi!

Nghe thấy lời nói tràn ngập hào khí của Vũ Huân trưởng lão, những người còn lại đều gật gật đầu, cười ha hả.

------oOo------

Chương 1024: Quay trở lại Phong Vân minh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Võ Đạo sư còn gọi là chiến đấu sư, thiên phú đặc thù xếp hạng thứ mười, trời sinh là Chiến Thần, đối với chiến đấu có lý giải đặc thù, tông môn mà ngườn lưu lại sao có thể là người nhu nhược cho được?

Bầu không khí bị kích động, lúc này mọi người không còn vẻ uể oải như trước nữa, ngược lại ý chí chiến đấu càng thêm sục sôi, tràn đầy lực lượng.

- Ài, không biết minh chủ thế nào rồi, ở trên Lăng Tiêu đỉnh bị các Thái thượng trưởng lão liên hợp phán xét, chỉ sợ không dễ dàng như vậy a!

Trong nghị sự điện trên ngọn núi của Phong Vân minh, vẻ mặtÂu Dương Thế Hùng tràn ngập lo lắng.

- Ngươi nhìn bộ dáng vừa rồi của Lô Khiếu trưởng lão và Kỳ Hồng trưởng lão kia, hận không thể ăn sạch minh chủ. Một khi tới nơi, nhất định sẽ định thêm tội danh, muốn đi ra, khó a!

Trương Bách bên cạnh lắc đầu.

- Vậy phải làm sao bây giờ? Tuy rằng trong khoảng thời gian này thực lực chúng ta đã có tiến bộ, nhưng mà so với trưởng lão Phá Không Cảnh, chênh lệch thật sự quá xa xôi. Hơn nữa lại không có thực quyền, có đi lên cũng không có biện pháp cứu người ra a!

Vẻ mặt của Trúc Âm cũng ưu sầu vô cùng.

- Chỉ có thể hi vọng minh chủ cát nhân thiên tướng, mấy lần trước đều có thể biến nguy thành an, lần này nhất định cũng có thể.

Âu Dương Thế Hùng nói.

- Đúng vậy, ta tin tưởng minh chủ, trước khi đi hắn như vậy tự tin, nhất định đã sớm có chuẩn bị!

- Sớm có chuẩn bị? Cho dù có chuẩn bị thì có thể làm gì chứ? Đó chính là Lăng Tiêu đỉnh của Hóa Vân tông, là nơi Thái thượng trưởng lão tề tụ, một khi có hơn bốn người nói minh chủ có tội, cho dù thực lực có mạnh hơn nữa thì cũng trốn không thoát được a!

- Yên tâm đi, minh chủ đã sáng tạo ra nhiều kỳ tích như vậy, trước đó nhiều lần chúng ta cũng tưởng hắn phải chết không thể nghi ngờ. Thế nhưng sau khi minh chủ trở về, không phải đều dọn dẹp tất cả hay sao? Không cần phải nghĩ nhiều như vậy!

- Không phải là ta suy nghĩ nhiều, mà là nguy hiểm lần này hoàn toàn khác với mấy lần trước. Minh chủ làm ra bao nhiêu động tĩnh lớn như vậy, chắc hẳn các ngươi cũng biết, tuyệt đối không thể một hai câu là có thể đơn giản hóa giải cho được.

Đám người còn lại trong Phong Vân minh cũng chia làm hai bộ phân, có người tin tưởng minh chủ, cũng có người cảm thấy chuyện này không có hi vọng, phiền toái không nhỏ.

- Ha ha, chẳng lẽ các ngươi không tin tưởng ra như vậy sao?

Ngay khi không khí trong phòng có chút áp lực thì đột nhiên có một tiếng cường sảng khoái đột nhiên vang lên, không gian lập tức vỡ ra một khe nứt, Nhiếp Vân từ trong đó đi ra.

- Minh chủ? Người không có việc gì?

- Minh chủ, đúng minh chủ rồi, nhanh như vậy người đã trở lại rồi!

- Các vị Thái thượng trưởng lão không có làm khó người chứ?

Nhìn thấy Nhiếp Vân xuất hiện, vẻ mặt của tất cả mọi người đều vui vẻ, lại vội vàng đứng lên, trong mắt hiện lên vẻ kích động.

Cho dù là những người có lòng tin với minh chủ thì cũng không thể tin được minh chủ mình lại trở lại nhanh như vậy.

Dựa theo đạo lý mà nói, việc có thể làm cho tám đại Thái thượng trưởng lão Phá Không Cảnh liên hợp tổ chức hội nghị tiến hành xử phạt, nhất định là chuyện lớn, cực kỳ khủng khiếp. Cho dù không có, muốn thuận lợi thoát thân cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Mà lúc này minh chủ mới đi được không đến nửa giờ, hơn nữa còn bình yên vô sự trở về. Rốt cuộc người đã dùng thủ đoạn gì?

- Làm khó ta? Ha ha, không có, làm phiền mọi người quan tâm rồi!

Nhiếp Vân nở nụ cười, lại nói một tiếng.

- Không có làm khó dễ người? Lô Khiếu trưởng lão kia lần trước bị vũ nhục lớn như vậy, nhất định trong lòng còn có phẫn hận, chỉ sợ không có đối phó đơn giản như vậy a!

Âu Dương Thế Hùng tâm tư kín đáo, hắn nhìn ra Nhiếp Vân được nghĩ một đằng nói một nẻo, cho nên có chút nghi ngờ hỏi.

- Đúng vậy, ta nghe nói Lô Khiếu trưởng lão này gần đây lòng dạ hẹp hòi, là người có thù tất báo. Bị minh chủ đả thương, lại bị Đạm Đài Tiên Tử tát mặt, nhất định sẽ khuấy động mưa gió, sao lại buông tha nhanh như vậy chứ?

Trúc Âm cũng hỏi.

Lời nói của hai người nói trúng điểm nghi hoặc của các đệ tử khác, toàn bộ đều nhìn qua phía Nhiếp Vân.

- Ha ha, yên tâm đi, sau này người này không thể hô phong hoán vũ được nữa rồi, bởi vì Hắn đã bị ra vặn cổ!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười.

- Đã bẻ gãy cổ?

- Người giết Lô Khiếu trưởng lão?

Đám người Phong Vân minh đều ngây ngốc đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân, như là nhìn một đầu quái vật vậy.

- Giết Lô Khiếu trưởng lão, bọn họ còn có thể thả người thuận lợi trở về hay sao?

Một lát sau, Âu Dương Thế Hùng nhịn không được mà lên tiếng hỏi, rung động mãnh liệt vẫn như trước, khiến cho hắn khó mà tin được.

- Ha ha!

Nhiếp Vân không muốn giải thích thêm gì, hắn cười nhạt một tiếng.

- Tranh đoạt Phá Không Tiềm lực bảng sắp bắt đầu, hai ngày nên tu luyện cho tốt, tranh thủ đạt được thứ tự tốt trên Phá Không Tiềm lực bảng!

- Vâng, minh chủ, Đạm Đài Tiên Tử vừa rồi có việc gấp nên đã trở về. Tiên tử nói sau khi người trở về hãy đi ngọn núi của nàng một chuyến!

Thấy hắn không muốn nhiều lời, mọi người cũng không hỏi nhiều, Trúc Âm dùng vẻ mặt mập mờ nhìn hắn rồi nói.

- Được.

Thấy hắn ta có loại thái độ này, những người khác trong Phong vân minh cũng dùng ánh mắt mập mờ như vậy, Nhiếp Vân biết rõ có giải thích cũng vô dụng. Lúc này hắn không nói thêm lời nào, chỉ khẽ cười một tiếng, nhoáng một cái thân ảnh đã đi ra ngoài, rất nhanh đã đi tới ngọn núi chỗ Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Ngọn núi không có cung điện cao lớn nguy nga, cũng không có người hầu, chỉ có biển hoa đầy trời cùng với một hồ nước trên núi, lúc này Đạm Đài Lăng Nguyệt đang đứng ở trước hồ nước, yên tĩnh như là một bức tranh yên tĩnh vậy.

Nhìn nữ nhân điềm tĩnh đứng bên hồ, Nhiếp Vân có cảm giác như một lần nữa trở về tới kiếp trước.

Kiếp trước nàng ưa thích im lặng đứng như vậy, giống như sáp

nhập vào tự nhiên, vừa giống như căn bản không phải là người của thế giới này, chỉ là một tiên tử trong tranh, lặng lẽ xa xưa, cự tuyệt người ta ngoài ngàn dặm.

- Cùng nhìn hồ nước với ta a!

Dường như biết rõ Nhiếp Vân đi tới, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không quay người lại mà vẫn nhìn mặt hồ trước mắt, im lặng nói một câu.

- Ở chỗ này nhìn không nhìn được chân thực, đi vào trong hồ a.

Nhẹ nhàng cười một tiếng, bàn tay Nhiếp Vân chộp một cái, pháp lực hùng hậu chậm rãi tạo thành một cái thuyền con không lớn trên mặt nước.

------oOo------

Chương 1025: Không đề

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn đi tới trước mặt Đạm Đài Lăng Nguyệt, nắm lấy bàn tay bóng loáng của nữ nhân, sau đó thả người bay đi.

Bàn tay của Đạm Đài Lăng Nguyệt bóng loáng và mềm mại, mang theo một chút lạnh lẽo như băng, hoàn toàn khác biệt với bàn tay ấm áp của hắn lửa.

Bị nắm chặt tay, nữ nhân cũng không có giãy giụa mà chỉ nhìn thiếu niên trước mắt, như muốn triệt để ghi tạc hắn vào trong đầu, sợ quên đi vậy.

Lẳng lặng ngồi ở trên thuyền, tùy ý để cho hồ nước dập dờn. Hai người không nói một câu nào, nhưng mà bên trong ánh mắt nhìn nhau dường như lại có thiên ngôn vạn ngữ.

Nhiếp Vân biết rõ, không biết từ lúc nào, nữ hài tử này đã giống như kiếp trước, đã triệt để đã chấp nhận hắn hắn, coi hắn là tình lữ.

Ngồi trên thuyền. Tùy ý để cho thuyền nhỏ phiêu đãng trong hồ nước, hai người khi thì nhìn nhau, khi thì nhìn mây cuốn mây bay trên không trung, giống như đã tiến vào trong một ý cảnh đặc thù ý cảnh nào đó.

Không nói một câu, nhưng mà Nhiếp Vân lại hiểu rõ, cảm tình của hai người lần nữa lại tăng tiến không ít, giống như ở trong hoàn cảnh yên tĩnh, tâm tình hai người càng tiến sát tới gần nhau hơn.

- Ông!

Thời gian ba ngày thoáng một cái đã qua, cổ tay Nhiếp Vân khẽ đảo, một ngọc bài đưa tin xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Bên trên truyền ra tin tức, nhìn thấy tin tức này, Nhiếp Vân nhướng mày.

- Thi đấu tranh đoạt Phá Không Tiềm lực bảng đã bắt đầu, nàng không định đi sao?

Thu hồi ngọc bài, Nhiếp Vân nhìn về phía nữ hài từ điềm tĩnh trước mắt.

- Không đi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu, một lát sau lại nói:

- Hai tháng sau ta sẽ đi tới một hiểm địa!

- Ta cùng nàng!

Nhiếp Vân không có do dự nào nói.

- Ta muốn đi một mình!

Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu.

- Vẫn nên đi cùng nhau a a, trước khi đi nói cho ta biết một tiếng!

Nhiếp Vân đứng dậy, dùng thanh âm không cho cãi lại nói ra. Nói xong nhoáng một cái thân ảnh hắn đã bay về phía ngọn núi của

mình.

Chắc chắn Nhiếp Vân sẽ không để cho một mình Đạm Đài Lăng Nguyệt đi tới nơi người gọi là hiểm địa kia. Bởi vì trong trí nhớ kiếp trước của hắn, sau khi nàng đi tới chỗ hiểm địa kia mới thân tử đạo tiêu a.

- Xem ra, cùng với ta trọng sinh, tất cả mọi việc đều xảy ra nhanh hơn, mà ngay cả thời gian nàng đi tới hiểm địa đó cũng nhanh hơn!

Phi hành trên không trung, Nhiếp Vân nhíu mày suy tư.

Dường như nương theo hắn trọng sinh, tất cả mọi chuyện đều có tốc độ nhanh hơn, dựa theo trí nhớ của hắn. Khi hắn quen biết Đạm Đài Lăng Nguyệt là hơn một trăm năm sau. Thời gian tiến vào hiểm địa lại càng cách hiện tại những hơn hai trăm năm. Sao kiếp này lại nhanh như vậy? Rốt cuộc có nguyên nhân gì lại làm cho nàng nhanh như vậy đã đưa ra quyết định, muốn đi tới hiểm địa kia?

Hiểm địa kia cửu tử nhất sinh, cho dù là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh rơi vào trong đó cũng đừng mong chạy thoát. Có lẽ nàng cũng biết tới chuyện này a. Nàng gấp gáp đi qua như vậy, chẳng lẽ có thứ gì thôi thúc nàng sao?

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng mà Nhiếp Vân cũng biết chuyện nàng đã quyết định thì sẽ không cách nào khuyên can. Chỉ có thể đợi tới lúc cùng đi với nàng, khiến cho bi kịch của kiếp trước không thể tái diễn.

- Xem ra trong hai tháng này phải nhanh chóng tăng thực lực lên, ít nhất phải tiến vào Phá Không Cảnh!

Nhiếp Vân nhíu mày, âm thầm nắm chặt hai tay.

Vốn hắn cho rằng thời gian đi tới hiểm địa kia sẽ lùi lại một ít. Như vậy hắn sẽ có đủ thời gian chuẩn bị, khiến cho thực lực càng mạnh hơn nữa. Nà bây giờ, Đạm Đài Lăng Nguyệt đã quyết định hai tháng sau sẽ đi. Nhất định nàng đã sớm suy nghĩ kỹ, nhất định có mục đích riêng của nàng. Như vậy muốn phải bảo vệ nàng, làm cho

nàng không xảy ra chuyện gì thì cũng chỉ có thể trong vòng hai tháng mau chóng gia tăng tu vi, ít nhất phải tiến vào Phá Không Cảnh, có được sức chiến đấu của Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh!

- Đừng nghĩ ngợi nữa, nhìn xem Cảnh Hồng này rốt cuộc muốn làm gì?

Rất nhanh, cung điện của Phong Vân minh trên ngọn núi đã xuất hiện ở trước mắt, Nhiếp Vân lần nữa cầm lấy ngọc bài đưa tin vừa rồi, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Tin tức đưa tin trên ngọc bài là do Trúc Âm phát tới, nói rất đơn giản, chỉ có một tin tức, Cảnh Hồng xếp hạng thứ nhất trên Phá Không Tiềm lực bảng sáng ngày hôm nay đã đi tới núi, chỉ đích danh muốn tìm hắn.

Sưu!

Trong lòng nghĩ vậy thì đã đáp xuống đại điện.

Trong đại điện có hai thanh niên lạ lẫm, đứng đầu là một người mặc áo trắng, lông mi đen, khuôn mặt tuấn lãng, tựa như thư sinh nho nhã. Người còn lại một thân áo xanh, mặt chữ quốc, khí tức bưu hãn, hoàn toàn là hai loại phong cách với người trước..

Thanh niên áo trắng nhìn thấy Nhiếp Vân trở về khẽ mỉm cười, gật đầu nhẹ, biểu hiện rất có có hàm dưỡng.

- Minh chủ, Bạch y nhân phía trước chính là Cảnh Hồng đệ nhất trên Phá Không Tiềm lực bảng, người mặc áo xanh chính là Bạch Khê xếp hạng thứ ba, hai người này là bằng hữu, cùng viết bái thiếp tới. Ta hỏi bọn hắn chuyện gì bọn hắn cũng không nói, nói muốn đợi người về!

Đi đến chủ vị rồi ngồi xuống, Nhiếp Vân lập tức nhận được Trúc Âm truyền âm.

- Được rồi!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Cảnh Hồng, hoàn toàn xứng đáng xếp hạng thứ nhất trên Phá Không Tiềm lực bảng trong Hóa Vân tông, trước đó hắn đã nghe nói qua. Đối phương cũng giống như mình, ít nhất có được sức chiến đấu Phá Không Cảnh trung kỳ, rất là đáng sợ. Loại người như đối phương, địa vị ở trong tông môn, thậm chí so với Thái thượng trưởng lão bình thường còn cao hơn. Loại người này tới đây, chỉ cần thông báo là được, tự mình viết bái thiếp đã nói rõ rất coi trọng chuyện này, nhất định có mục đích khác.

- Chắc hẳn Vân huynh đã biết rõ ta là Cảnh Hồng rồi. Ha ha, lần này mạo muội đến đây, chỉ là ta nhìn thấy Vân huynh cũng không tham gia thi đấu Phá Không Tiềm lực bảng cho nên có chút kỳ quái!

Dường như thấy được Trúc Âm truyền âm, Cảnh Hồng cười nhạt một tiếng, mang theo vẻ nho nhã phong độ lên tiếng nói một câu.

Ngay cả trưởng lão cũng đánh, đối với loại thi đấu của đệ tử này, Nhiếp Vân cũng không có hứng thú. So với việc tham gia còn không bằng ở cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt nhiều một chút. Cho nên hắn cũng không báo danh.

- Ha ha, thực lực không đủ, tham gia cũng chỉ có bị chê cười mà thôi!

Thấy đối phương nói chân thành, cũng không có châm chọc, Nhiếp Vân cười nói.

- Thực lực không đủ?

Cảnh Hồng lắc đầu nói:

- Vân huynh nói như vậy là không thật lòng rồ. Ta thấy rất nhiều đệ tử hạch tâm, chỉ sợ cũng chỉ có ngươi mới một trận quyết sống mái với ta mà thôi. Cho dù là cùng ta có thể một quyết sống mái, những người khác cho dù là Lưu Tế đứng thứ hai ta cũng không có để vào mắt!

------oOo------

Chương 1026: Luận Thiên thai (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái gì?

Thanh âm của Cảnh Hồng quanh quẩn trong đại điện, người Phong Vân minh đều nghe rõ ràng, tất cả đều chấn động.

Trước đó bọn hắn còn vì minh chủ không tham gia tranh đoạt Phá Không Tiềm lực bảng mà cảm thấy tiếc nuối, lúc này thấy Cảnh Hồng tán dương lập tức cảm thấy vinh quang vô thượng. Bởi vì hưng phấn cho nên hít thở dồn dập.

Cảnh Hồng là ai chứ? Thực lực được công nhận là đệ nhất nhân trong đám đệ tử hạch tâm, không ngờ lại tán dương minh chủ như vậy, chỉ sợ cho dù không có tham gia chiến đấu Phá Không Tiềm lực bảng thì cũng có thể danh chấn tông môn rồi.

Người thứ hai xếp trên Phá Không Tiềm lực bảng gọi là Lưu Tế, một thân tu vi thâm bất khả trắc, nghe nói cũng có thể cùng chiến đấu với cường giả Phá Không Cảnh trung kỳ, nhưng mà so với Cảnh Hồng còn kém một mảng lớn.

- Cảnh huynh khen sai rồi, ta xấu hổ không dám nhận!

Đại náo Chấp Pháp đường, đại náo Lăng Tiêu đỉnh, ánh mắt Nhiếp Vân đã cao hơn. Đối với tranh đấu giữa các đệ tử với nhanh cũng không có hứng thú bao nhiêu. Mục tiêu hiện tại của hắn là cùng có thể chiến đấu cùng cường giả Phá Không Cảnh hậu kỳ. Cho nên đối với lời nói lấy lòng của Cảnh Hồng cũng không thèm để ý, vẫn lắc đầu như trước.

- Vân huynh khiêm tốn rồi, lần này ta tới, là có một yêu cầu quá đáng!

Thấy Nhiếp Vân một mực từ chối, Cảnh Hồng cũng không vòng vo mà trực tiếp mở miệng nói.

- Mời nói!

- Ta muốn tỷ thí một trận với Vân huynh trên Lăng Tiêu đỉnh, hôm nay tới khiêu chiến trước, không biết Vân huynh có đáp ứng hay không?

Cảnh Hồng cao giọng nói.

- Luận võ? Luận Thiên thai?

Nhiếp Vân sững sờ.

Luận Thiên thai là nơi thần thánh nhất trong Hóa Vân tông, chỉ có đệ tử hạch tâm đỉnh phong nhất quyết đấu, hoặc là giữa các trưởng lão có mâu thuẫn không thể hòa giải thì mới luận võ trong đó. Không ngờ Cảnh Hồng lại mời hắn tỷ thí ở chỗ này, quả thực là ngoài dự kiến.

- Mời minh chủ luận võ?

- Nghe nói luận võ trên Luận Thiên thai, tình huống chiến đấu sẽ phát ra trong toàn bộ Thiên ngoại thiên, tất cả mọi người trong tông môn ở bất kỳ nơi nào cũng có thể nhìn thấy

- Luận võ ở đây, không có nhất định năng lực thì tông môn sẽ không cho phép a.

Người của Phong Vân minh thoáng cái có chút choáng váng, bọn hắn không nghĩ tới Cảnh Hồng lại quyết định như vậy.

- Đúng vậy, ta tu luyện đến cực hạn, cần áp lực cấp bách để đột phá, nhìn chung trong tất cả các đệ tử hạch tâm, chỉ sợ cũng chỉ có Vân huynh mới có thể mang tới cho ta loại áp lực này. Cho nên, mong rằng Vân huynh vui lòng chỉ giáo!

Cảnh Hồng nói rõ.

- Thời gian!

Nhiếp Vân nói.

Cảnh Hồng đang cần áp lực để đột phá, mà hắn cũng cần loại áp lực này để tôi luyện tu vi. Từ giờ cho tới lúc Đạm Đài Lăng Nguyệt đi hiểm địa chỉ còn lại có gần hai tháng, nếu như không tăng thêm tốc độ tu luyện.. Như vậy chỉ sợ sẽ lại giống như kiếp trước, trơ mắt nhìn nàng rời đi, bất lực.

- Sau giờ Ngọ, tại hạ xin đợi đại giá của Vân huynh!

Nghe thấy hắn nói như vậy, Cảnh Hồng biết rõ đối phương đã đồng ý. Hắn lập tức cười cười, quay người cùng với Bạch Khê đi ra ngoài.

Áo trắng bồng bềnh, cho dù là tới khiêu chiến thì vẫn nho nhã hữu lễ như trước. Khiến cho người ta không sinh ra chút cảm giác chán ghét nào.

- Minh chủ, người đồng ý quyết đấu với Cảnh Hồng?

Thấy hai người rời đi, Âu Dương Thế Hùng nhíu mày, trong ánh mắt hiện lên vẻ lo lắng.

- Không nên đồng ý a, Cảnh Hồng này rất là, đáng sợ! Đừng nhìn hắn ta chỉ có tu vi Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, thực lực bán bộ Phá Không Cảnh, nhưng mà chí ít có hơn phân nửa Thái thượng trưởng lão trong tông môn không phải là đối thủ của hắn.

Trúc Âm nói.

- Nói ta nghe một chút!

Nhiếp Vân thấy dường như bọn họ biết rất nhiều về Cảnh Hồng này cho nên lên tiếng hỏi.

- Người này đã từng đạt được qua truyền thừa của đại năng Nho môn. Tu luyện Vạn Khoảnh chi thân, pháp lực trong cơ thể vô biên bát ngát, đáng sợ vô cùng. Nghe nói chỉ tính trình hộ hùng hậu của pháp lực, chỉ sợ so với cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh còn lợi hại hơn. Cũng chính bởi vì pháp lực quá mức cường đại cho nên đột phá trở nên rất là khó khăn. Nếu không bằng vào tư chất

thiên phú của hắn, hiện tại đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong cũng không phải là việc gì khó!

Sau khi chưởng quản Phong Vân minh. Phương diện tình báo giao cho Trúc Âm phụ trách, đối với đệ tử nổi danh nhất tông môn như Cảnh Hồng, một ít tư liệu về hắn rất dễ dàng thăm dò.

- Đại năng nho môn, Vạn Khoảnh chi thân?

Nhiếp Vân nhướng mày hỏi.

Tuy rằng chưa từng nghe qua thứ như Vạn Khoảnh chi thân, nhưng mà đối với Nho môn hắn vẫn có nghe nói qua một ít.

Nho môn giống như Phật môn, là một chủng tộc cực kỳ thần bí trong thiên địa. Cho dù không có rộng lớn như Phật môn thì cũng không thể khinh thường, nghe nói Nho môn khống chế một trăm loại đại đạo đầu tiên trong ba ngàn đại đạo của nhân loại, hơn nữa còn là những đại đạo cực kỳ hạch tâm đấy. Cảnh Hồng đạt được tộc đại năng truyền thừa của chủng tộc này, khó trách thực lực lại cường hãn như vậy, lại còn nho nhã hữu lễ, khí độ bất phàm.

Đối với việc đệ tử hạch tâm đạt được truyền thừa của chủng tộc khác Hóa Vân tông cũng không thèm để ý, chỉ cần không phải là truyền thừa của yêu nhân thì cũng không tạo thành ảnh hưởng lớn.

Nho môn, Phật môn, những chủng tộc này đều đã từng là nhân loại, đạt được truyền thừa của bọn hắn. Đừng nói là ở Hóa Vân tông, cho dù ở trên toàn bộ Phù Thiên đại lục thì cũng sẽ được cho là đại kỳ ngộ mà sẽ không bị bóp chết.

Giống như kiếp trước vậy, Nhiếp Vân công bố với bên ngoài mình từng đạt được truyền thừa Ma Nhân, cho nên mới có danh xưng Huyết Ngục Ma Tôn.

- Vạn Khoảnh chi thân dường như là một loại pháp môn tu luyện thân thể cực kỳ lợi hại của Nho môn, có thể làm cho khí hải người ta mở rộng, pháp lực càng thêm tràn đầy. Đương nhiên vạn khoảnh chỉ là con số ảo, pháp lực chính thức một khi thi triển ra chỉ sợ là trăm vạn khoảnh, hàng ức khoảnh cũng không biết chừnh!

Âu Dương Thế Hùng thấy Nhiếp Vân có chút nghi hoặc cho nên mới đem những tin tức mình biết nói ra.

Khoảnh là đơn vị tính diện tích đất, một khoảnh tương đương một trăm mẫu mẫu. Dùng khoảnh đơn vị để đo độ rộng của khí hải đã nói rõ pháp lực dung nạp trong cơ thể quá nhiều. Độ hùng hậu đã vượt quá tưởng tượng của người thường.

- Quả thực là công pháp lợi hại.

Nhiếp Vân nhịn không được cảm khái một câu.

------oOo------

Chương 1027: Luận Thiên thai (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Pháp quyết vô danh có thể làm tăng độ rộng khí hải đã khiến cho hắn rất giật mình rồi. Không nghĩ tới lại có pháp quyết có cùng công hiệu như vậy. Tuy rằng không biết phương pháp tu luyện cụ thể của Vạn Khoảnh chi thân, nhưng mà có thể làm cho Nạp Hư Cảnh đỉnh phong có khí hải hùng hậu vượt qua cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh, nhất định là không đơn giản.

- Đây chỉ là một điểm mà thôi, nghe nói thân pháp của Cảnh Hồng cũng nhanh vô cùng. Ngay cả Lưu Tế xếp thứ hai trên tiềm lực bảng cũng bị hắn dùng một chiêu đánh bại, không có chút năng lực phản kháng nào.

Trúc Âm nói tiếp:

- Cho nên khi minh chủ chiến đấu với hắn nhất định phải cẩn thận, tốt nhất không nên so tiêu hao và tốc độ với hắn, như vậy rất là bất lợi!

- Đúng vậy, hai thứ này là hạng mục hắn mạnh. Nếu như không đối chiến cùng hắn trên hai phương diện này, có lẽ cũng có thể có một

ít phần thắng!

Nói tới đây Âu Dương Thế Hùng nhịn không được lắc đầu một cái:

- Kỳ thật minh chủ không nên đáp ứng như vậy a. Bất kể nói thế nào, thời gian người tu luyện quá ngắn, nếu như để cho người tu luyện thêm một năm hoặc là nửa năm nữa. Muốn đánh bại hắn quá dễ dàng, mà bây giờ chỉ sợ có chút khó khăn!

- Ta sẽ cẩn thận

Thấy hai người thật tâm lo lắng cho mình, Nhiếp Vân cười cười, đang định nói cho hết lời thì đột nhiên toàn bộ Thiên ngoại thiên lắc lư một hồi. Một đạo quang mang thất thải chiếu rọi bầu trời, phía trên xuất hiện một đài tỷ thí bóng loáng.

Luận Thiên thai!

- Cảnh Hồng xếp thứ nhất trên Phá không bảng ước chiến Lưu Tế đứng thứ hai tại Luận Thiên thai, hiện tại bắt đầu tỷ thí!

Lập tức, một đạo thanh âm như tiếng sấm nổ vang vọng, vang vọng toàn bộ bầu trời.

- Cảnh Hồng còn khiêu chiến Lưu Tế sao?

- Xem ra hắn thực sự đã tới cửa ải, muốn đột phá rồi. Nếu không không có khả năng ước chiến Lưu Tế và minh chủ nữa.

- Tuy rằng lần trước Lưu Tế một chiêu đã bị thua trong tay người này. Thế nhưng hắn ta cũng không dễ dàng đối phó như vậy. Nghe nói lần này hắn khổ tu có cực tiến bộ lớn, mục đích chính là đánh bại Cảnh Hồng, một trận long tranh hổ đấu sắp bắt đầu!

- Xem ra Cảnh Hồng này đã sớm suy nghĩ kỹ trình tự khiêu chiến, trước tiên khiêu chiến Lưu Tế, sau đó lại khiêu chiến minh chủ. Xem ra hắn có tin tưởng tất thắng

Nghe hắn nói như vậy tất cả mọi người sững sờ, sau đó đều hiểu ra.

Xem ra Cảnh Hồng này có dã tâm rất lớn, liên tục khiêu chiến vài người, lợi dụng áp lực khiêu chiến, khiến cho bản thân mình triệt để đột phá.

Quả thực không biết ngoài Lưu Tế và minh chủ Vân Phong ra hắn ta còn khiêu chiến người nào nữa.

- Đi, chúng ta đi Lăng Tiêu đỉnh nhìn xem một chút. Cũng vừa vặn có thể nhìn xem Cảnh Hồng này dựa vào cái gì mà có tên tuổi như vậy!

Tất cả mọi người đều biết, Nhiếp Vân sao lại không biết được chứ? Cho nên đối với hành động của Cảnh Hồng hắn cũng phải âm thầm tán thưởng một câu.

Dám làm như vậy, quả thực là có phách lực.

Có thể trổ hết tài năng trong hàng ngũ đệ tử Hóa Vân tông, trở thành người đứng thứ hai, Lưu Tế kia nhất định cũng có thủ đoạn mạnh mẽ. Cho dù thực lực Cảnh Hồng mạnh mẽ, khiêu chiến phải loại nhân vật này sợ rằng cũng phải nghỉ ngơi một chút mới có thể tiếp tục khiêu chiến. Mà người này lại không, ngay sau đó còn hẹn khiêu chiến Nhiếp vân. Phần phách lực và gan dạ sáng suốt này hoàn toàn làm cho người ta sợ hãi thán phục.

Dù sao, pháp lực của một người có hạn, cho dù Khí Hải có rộng lớn, liên tục chiến đấu một hồi thì cũng sẽ tiêu hao rất lớn. Không đi khôi phục lại tiếp tục chiến đấu, đối với bản thân là một chuyện cực kỳ không công bằng.

- Vâng!

Mọi người nhanh chóng bay tới Lăng Tiêu đỉnh.

Đám người Trúc Âm cũng báo danh tham gia thi đấu, bất quá hiện tại còn chưa bắt đầu mà đã xảy ra loại chuyện lớn này. Rất hiển nhiên, thi đấu chính thức giữa các đệ tử nhất định sẽ bị hoãn lại sau đó.

Trên quảng trường phía trước Lăng Tiêu đỉnh, rộng lớn vô cùng, trời xanh mây trắng, chung quanh có tiên hạc bay lượn, một chiếu cầu hoàn toàn do cầu vồng dựng lên xuất hiện trên không trung, phụ trợ khí tức tiên môn nồng đậm.

Thiên ngoại thiên cũng không phải là không gian mà Võ Đạo lão tổ mở ra, mà là thứ trong lúc vô tình hắn phát hiện ra!

Lúc ấy rất nhiều người đều muốn tranh đoạt bảo địa Vô Thượng này để thành lập đạo thống. Thế nhưng chỉ có Võ Đạo lão tổ chiến thắng, một lần hành động thành công đoạt được bảo địa.

Chính là bởi vì như thế cho nên khí tức của Thiên ngoại thiên rất là đặc biệt, tiên môn chi khí nồng đậm Là đối tượng mà các tông môn khác hâm mộ, cũng là cam đoan cho Hóa Vân tông xuất hiện nhân tài lớp lớp.

Bằng không cho dù Hóa Vân tông rất mạnh thì cũng không có khả năng vượt qua bảy đại tông môn khác quá nhiều, thực sự trở thành cự phách Phù Thiên đại lục.

Đương nhiên, có hưng thì có suy, có mạnh thì có yếu. Đây là quy luật tự nhiên, hiện tại Hóa Vân tông cũng bắt đầu đi tới thời kỳ suy sụp, địa vị cự phách đã không còn sót lại một chút gì.

- Thật là nhiều người a!

- Chỉ sợ toàn bộ các đệ tử trong tông môn đều tới a!

Mọi người đi tới quảng trường đã nhìn thấy dòng người tấp nập, cơ hồ liếc mắt nhìn không thấy tận cùng.

Bao nhiêu năm qua Hóa Vân tông chiêu thu rất nhiều đệ tử, hơn nữa lượng đệ tử bình thường, đệ tử hạch tâm càng kinh người, chỉ sợ đã quá trăm vạn.

Một vạn người đã đủ để coi là dòng người tấp nập rồi. Thế nhưng lại nhiều hơn gấp trăm lần, tình cảnh này không cần phải nói.

- Chúng ta đã tới chậm, không còn nơi nào đặt chân a!

- Càng tới gần Luận Thiên thai thì càng có thể nhìn thấy rõ trận chiến. Lợi ích có được, cũng lại càng lớn. Những đệ tử khác chỉ sợ đã sớm biết có trận chiến này cho nên vài ngày trước đã xếp hàng chờ đợi ở đây rồi!

- Xem ra chúng ta chỉ có thể ở phía xa nhìn vào thôi a.

Nhìn thấy nhiều người như vậy, vị trí tốt đều bị chiếm hết, đám người Trúc Âm, Âu Dương Thế Hùng cười khổ.

Quan sát chiến đấu ở hiện trường so với việc quan sát qua bức màn của Thiên ngoại thiên hoàn toàn là hai loại khái niệm khác nhau. Mà quan sát ở hiện trường, có thể chiếm được vị trí đầu tiên cũng là tốt nhất. Bình thường loại vị trí này đều là do những đệ tử nhanh chân tới trước ngồi chờ mà có được. Cho dù có đưa ra chỗ tốt bọn hắn cũng không nhường a.

Mọi người đã tới chậm, xem ra cũng chỉ có thể đứng sau đám người quan sát mà thôi.

- Mau tránh ra!

- Chúng ta đang ngồi ở đây, sao phải tránh ra?

------oOo------

Chương 1028: Đan điền huyệt kiều chi lực (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi mù rồi sao? Không thấy gì sao? Người Phong Vân minh ở kia, người đang phi hành đầu tiên chính là minh chủ Vân Phong!

- Vân Phong? Ngươi nói tới Vân Phong đại náo Chấp Pháp đường, bị bát đại Thái thượng trưởng lão gọi đi rồi lại an toàn trở ra hay sao?

- Không phải là hắn thì còn có ai nữa?

- Đó là thần tượng của ta, vị trí tốt nhất định phải cho hắn nha.

Đám người Nhiếp Vân đang định bay ra ngoài tìm một nơi ở phía ngoài cùng thì nghe thấy đám người phía dưới nghị luận một hồi. Sau đó có vô số đạo ánh mắt hưng phấn ngưỡng mộ nhìn qua. Ở nơi gần Luận Thiên thai nhất nhanh chóng xuất hiện một chỗ trống.

- Ha ha, vẫn là minh chủ uy danh lớn nha.

Nhìn thấy loại tình huống này, mọi người của Phong Vân minh đều nở nụ cười.

Dù thế nào bọn hắn cũnh không thể tưởng được, những người này khi nhìn thấy minh chủ lạichủ động nhường vị trí của mình ra.

- Ha ha, đa tạ!

Nhiếp Vân cười gật gật đầu.

Những người này chủ động nhường vị trí của mình, đối với hắn mà nói, hắn cũng cảm thấy rất là kỳ quái.

Sưu sưu sưu!

Vừa mới nói xong, Nhiếp Vân đã nghe được chính ở trê Luận Thiên thai phía trước có mấy tiếng xé gió nhanh chóng vang lên.

Tỷ thí giữa Cảnh Hồng và Lưu Tế đã bắt đầu!

Trên Luận Thiên thai rộng lớn có hai bóng người thon dài đứng ở phía trên. Song phương đangnhìn lẫn nhau, tuy rằng khoảng cách mấy chục dặm, thế nhưng lại giống như đang đứng ở trước mặt, khí thế lan tràn ra, uy áp mạnh mẽ khiến cho những đám mây mù trên không Luận Thiên thai quay cuồng.

Chung quanhLuận Thiên thai đều bị phong ấn, đừng nói là hai cường giả Nạp Hư Cảnh đỉnh phong chiến đấu, cho dù là dư âm chiến đấu của cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh chưa hắn đã có thể phá vỡ được.

Cho nên ở chỗ này có thể thỏa thích thi triển thủ đoạn, không cần lo lắng lực lượng quá mạnh mẽ, hủy hoại không gian và kiến trúc của Hóa Vân tông.

- Các ngươi thấy hai người này ai có thể chiến thắng?

Trong đại điện Lăng Tiêu đỉnh, sáu vị Thái thượng trưởng lão cũng tập trung ánh mắt tới đây.

- Cảnh Hồng a!

Một vị trưởng lão nói.

- Ta cũng thấy là Cảnh Hồng, bất quá, muốn chiến thắng cũng không dễ dàng như vậy. Mấy năm trước quả thực Lưu Tế hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn. Nhưng mà Lưu Tế hiện tại khí tức cứng lại, dường như có một đạo lực lượng kinh người đang ngủ đông, ở ẩn, chỉ sợ không có đơn giản như bề ngoài!

- Nghe nói hắn đã từng đạt được kỳ ngộ, ở trong một thánh địa Phật môn từng đạt được một khỏa Địa Tàng chi thai, trải qua mười năm vất vả, rốt cục cũng triệt để luyện hóa!

- Địa Tàng chi thai?

- Đúng vậy, Địa Tạng vương Bồ Tát của Phật môn dùng đại thủ đoạn ngưng tụ ra thứ này. Nghe nói nếu có được thứ này có thể cảm ngộ ra địa tâm, mượn nhờ lực lượng mạnh mẽ của nó khiến cho trong cơ thể dường như có một thai nhi có được lực lượng vô cùng vô tận, lợi hại vô cùng!

- Ha ha, nghe các ngươi nói như vậy, chiến đấu giữa hai người này cũng không có đơn giản a.

Chư vị trưởng lão nhìn qua một bên, một mặt nghị luận. Sau khi nghị luận, bọn hắn đều cảm giác được thực lực hai người ngang nhau, cho dù Cảnh Hồng có muốn thắng được thì cũng không có dễ dàng như vậy.

- Cái Lưu Tế này không đơn giản.

So với Thái thượng trưởng lão này đã biết rõ nội tình, Nhiếp Vân không có những tin tức này cho nên không có biết nhiều. Bất quá, thiên phú thiên nhãn đã đạt tới hình thái thứ hai, có thể đơn giản nhìn thấu tình huống chính thức của hai người này.

Dưới thiên nhãn chiếu rọi, trong cơ thể Lưu Tế này dường như có một đứa trẻ con xoay quanh, lực lượng vô cùng vô tận giống như bị hắn rút ra từ dưới đất, pháp lực mạnh mẽ vô cùng. Dường như cũng không yếu hơn Cảnh Hồng.

- Cảnh Hồng. Hôm nay chúng ta sẽ kết thúc a!

Nhìn nhau một hồi, đột nhiên Lưu Tế thét dài một tiếng, thanh âm rung trời.

- Bắt đầu đi!

Cảnh Hồng gật đầu, ánh mắt trở nên ngưng trọng, thân thể nhoáng một cái, ngón tay giơ lên. Một đạo kiếm khí xé rách không gian, vượt qua khoảng cách mấy dặm bắn tới trước mặt Lưu Tế.

Đánh xa thăm dò!

- Phá!

Biết rõ suy nghĩ của hắn, Lưu Tế hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt trầm xuống. Bàn tay đưa tay về phía trước, kiếm khí bị hắn nắm vào trong lòng bàn tay, liên tục đánh ra năm quyền.

Vô Thượng võ kỹ của Hóa Vân tông. Bát Đãng kích!

Bát Đãng kích, liên tục đánh ra tám quyền, lực lượng trọng điệp, uy lực vô cùng. Tương đương với lực lượng một người trọng điệp lên gấp tám lần, cường hãn cực kỳ.

Ngay từ đầu Lưu Tế đã đánh ra chiêu này, xem ra căn bản không có ý thăm dò mà trực tiếp hạ thủ. Cho dù chỉ là năm quyền trọng điệp, thế nhưng lực lượng cường đại vẫn như là bão tố, phô thiên

cái địa cuốn qua.

- Nằm xuống cho ra!

Đánh ra năm quyền, Lưu Tế không có chút dừng lại nào, ánh mắt nheo lại, chân đạp mạnh mặt đất, cả người nhanh chóng vọt lên, rất nhanh đã đánh về phía Cảnh Hồng.

Trong lúc tiến lên hắn lại lần nữa đánh ra ba quyền. Bổ ra xu thế viên mãn của Bát Đãng kích.

Người mượn quyền thế đánh tới, không gian bên trên Luận Thiên thai lập tức như bị bóp méo.

- Thật mạnh!

Thấy một màn như vậy, ngay cả các trưởng lão trong đại điện trên Lăng Tiêu đỉnh cũng nhịn không được mà khiếp sợ.

Loại lực lượng này đã hoàn toàn vượt ra khỏi cực hạn của Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, cho dù là cường giả Phá Không Cảnh trung kỳ đỉnh phong bình thường cũng chưa hẳn đã có thể đánh ra được.

- Nhìn uy thế chiêu này, có lẽ Cảnh Hồng sẽ dựa vào tốc độ trốn tránh, né tránh phong mang!

- Đúng vậy, đây mới là vương đạo, bằng không cho dù thực lực của hắn mạnh mẽ tới đâu thì cũng phải bị thương!

Nhìn thấy luận võ bên trên, trong lòng chư vị Thái thượng trưởng lão cũng có phán đoán, thông qua kinh nghiệm võ đạo của chính mình mà tiến hành phán đoán.

- Tới tốt!

Thét dài một tiếng, Cảnh Hồng cũng không códựa theo ý nghĩ của bọn hắn mà làm, ngược lại hai mắt còn sáng ngời. Thanh âm như là kim loại va chạm, xé rách hư không, hai chân đứng trên mặt đất không chút sứt mẻ, như cắm rễ vào mặt đất. Hai tay quay cuồng, đột nhiên đẩy ra.

- Hắn ta định dùng lực phá lực?

Thấy một màn như vậy, ngay cả Nhiếp Vân cũng cảm thấy không thể tưởng tượng

nổi.

Chiêu Bát Đãng kích này của Lưu Tế, ngay cả hắn cũng không có nắm chắc ngạnh kháng, Cảnh Hồng dám làm như vậy, xem ra đối phương so với trong tượng tượng của hắn còn đáng sợ hơn.

- Muốn chết!

Dường như nhìn ra được mục đích của đối phương, Lưu Tế như đang phải nhận vũ nhục rất lớn vậy. Vẻ mặt hắn trở nên dữ tợn, lực lượng vọt tới trước va chạm với lực lượng của Bát Đãng kích, tạo thành từng đoàn từng đoàn khí bạo nồng đậm.

------oOo------

Chương 1029: Đan điền huyệt kiều chi lực (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Oanh!

Hai người ngạnh kháng, lực lượng lập tức va chạm, Cảnh Hồng như là lập tức biến thành thân thể tám trượng, cao lớn mà uy mãnh. Hai chân càng cắm rễ trên mặt đất, khống chế tinh thần. Công kích mà Lưu Tế đánh ra tuy rằng cường đại nhưng mà cũng không có khiến cho hắn lui về phía sau một bước. Mà ngược lại, Lưu Tế bởi vì thoát lực cho nên sắc mặt đỏ lên.

- Cái gì?

Thấy một màn này, tất cả mọi người chấn kinh.

Công kích của Lưu Tế đã vượt quá tưởng tượng của mọi người,

thế nhưng không ngờ rằn Cảnh Hồng chẳng những có thể ngăn cản mà còn có thể khiến cho người tấn công bị thương, loại thủ đoạn và lực lượng như vậy đã vượt quá dự đoán.

- Ta không tin!

Đừng nói là mọi người nghi hoặc, Lưu Tế càng như sắp phát điên. Trong tiếng rít gào, hai năm tay như cuồng phong bạo vũ, nhanh chóng đánh xuống, mỗi một quyền đều có uy lực toàn lực công kích của cường giả Phá Không Cảnh trung kỳ, mấy trăm quyền đan vào một chỗ, không gian cũng phát ra tiếng ken két, dường như tùy thời đều có thể vỡ vụn.

Không gian trên Luận Thiên thai so với Lăng Tiêu đỉnh càng thêm vững chắc, đừng nói là Phá Không Cảnh trung kỳ, cho dù là Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ muốn đánh nát nó cũng có chút khó khăn, lúc này Lưu Tế đã gần như phát điên, không ngờ lại có thể đánh cho nó phát ra tiếng ken két. Đủ để thấy được chỗ, đáng sợ của hắn.

- Không tin cũng phải tin!

Hai mắt mở ra, Cảnh Hồng dường như lần nữa biến thành cự nhân, hai tay giao nhau, trong chốc lát đã biến thành như lai ngàn tay. Mỗi một taycũng như khai thiên tích địa.

Phanh Phanh Phanh Phanh!

Mỗi khi hắn đánh ra một chưởng thì Lưu Tế lại lui về phía sau một bước, liên tục đánh ra hơn một ngàn chưởng, Lưu Tế thối lui tới biên giới Luận Thiên thai, sắc mặt tái nhợt, bị nội thương rất nặng.

- Pháp lực thật hùng hậu!

Thấy như vậy một màn, Nhiếp Vân cũng không nhịn được mà cảm thán một câu.

Cảnh Hồng đánh ra công kích, đổi lại là Nạp Hư Cảnh đỉnh phong bình thường. Mỗi một chưởng đều có thể tiêu hao sạch sẽ pháp lực trong cơ thể. Mà hắn liên tục đánh ra hơn một ngàn chưởng, loại

trình độ đáng sợ này đã không thể dùng từ ngữ để hình dung nữa.

- Ta không tin nhiều năm khổ tu như vậy lại vẫn thua trong tay ngươi. Đột phá!

Tiếng quát kinh thiên động địa phá tan mây xanh, Địa Tàng chi thai trong cơ thể Lưu Tế thiêu đốt, cung cấp năng lượng. Trên mặt Lưu Tế hiện lên vẻ dữ tợn, trong nháy mắt lực lượng giam cầm ở Nạp Hư Cảnh đỉnh phong giống như thủy triều phá tan gông cùm, trùng kích lên chỗ cao hơn.

Phá Không Cảnh sơ kỳ!

Phá Không Cảnh sơ kỳ đỉnh phong!

Phá Không Cảnh trung kỳ!

Không ngờ lại một đường đạt tới Phá Không Cảnh trung kỳ!

Không gian trên Luận Thiên thai cũng không giống bên ngoài, khi đột phá cũng không dẫn tới lôi kiếp. Mà sau khi đột phá, lực lượng đã có biến hóa về chất. Lập tức Lưu Tế tựa như Thần Ma, bàn tay tạo thành trảo đánh về phía Cảnh Hồng.

- Đột phá đến Phá Không Cảnh trung kỳ, chỉ sợ Lưu Tế này đã có sức chiến đấu Phá Không Cảnh hậu kỳ a!

- Xem ra Cảnh Hồng nếu như không đột phá, muốn chiến thắng Lưu Tế là chuyện không có khả năng!

- Đúng vậy a, cho dù có thể vượt cấp chiến đấu thì cũng không thể nào là đối thủ của cường giả Phá Không Cảnh hậu kỳ a!

Chiến đấu nhanh như vậy đã xuất hiện biến cố lớn như thế, tất cả mọi đều có cảm giác như nằm mơ.

Lưu Tế đột phá mang tới áp lực cực lớn cho Cảnh Hồng, vốn Lưu Tế cũng có năng lực vượt cấp chiến đấu, hiện tại lại đột phá, càng thêm hung mãnh. Dường như Cảnh Hồng ngoại trừ việc đột phá ra cũng không có biện pháp nào chống lại.

- Tới tốt lắm!

Cảm nhận được áp lực do Lưu Tế mang đến, Cảnh Hồng mở hai mắt ra. Cũng không lựa chọn đột phá mà hai tay giơ lên, tạo thành xu thế chống trời, toàn thân có một cỗ khí tràng đặc thù vờn quanh, trong cơ thể phát ra thanh âm như sấm rền.

Rầm rầm long! Rầm rầm!

- Đây là

- Đây là trong bụng vang lên Lôi Minh? Đây là thứ gì vậy?

Thấy một màn như vậy, các đệ tử đều cảm thấy có chút khó tin.

Dưới bụng là vị trí của Khí Hải đan điền, vang lên tiếng sấm. Chẳng lẽ ở chỗ sâu trong khí hải đã xảy ra biến dị đặc thù nào đó?

- Không có khả năng, chẳng lẽ là

So với mọi người đang nghi hoặc thì Nhiếp Vân biến sắc, đồng tử nhịn không được biến hóa thành cây kim

Những người khác có khả năng không biết được. Nhưng mà hắn là người của hai thế giới là lão quái vật. Hắn hiểu rõ chuyện này, đây vốn không phải là khi hải phát ra thanh âm, mà là đan điền!

Đan điền Lôi Minh, huyệt khiếu chi lực!

Không ngờ đối phương lại vận dụng đan điền huyệt khiếu chi lực!

Điều này sao có thể chứ?

Lực lượng chia làm nhiều cấp độ, cấp độ đầu tiên gọi là chân khí, là lực lượng Khí Hải Cảnh sử dụng. Sau đó là pháp lực, pháp lực lại lên trên đó là thứ gọi là đan điền huyệt khiếu chi lực.

Đan điền có thể mở huyệt khiếu, loại này huyệt khiếu chi lực này là tồn tại siêu việt pháp lực. Chỉ có cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu

cảnh mới có thể thi triển ra, làm sao một cường giả Nạp Hư Cảnh đỉnh phong có thể thi triển ra được chứ?

Chuyện này hoàn toàn phá bỏ định luật vĩnh hằng! Giống như người không có đạt tới Pháp Lực cảnh người thi triển ra pháp lực vậy, căn bản là chuyện không thể nào.

- Đan điền huyệt khiếu chi lực?

Nhiếp Vân nhận ra, Vũ Huân trưởng lão trong đám Thái thượng trưởng lão cũng nhận ra được, sắc mặt hắn khẽ đổi.

- Phá cho ta!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong bụng Cảnh Hồng vang lên tiếng lôi minh chỉ trong nháy mắt thì hai tay hắn giơ lên, đã hung hăng bổ về phía trước, ngạnh kháng với Lưu Tế đã đột phá.

Oanh!

Lực lượng mạnh mẽ bắn ra bốn phía, bụi mù kích động, sắc mặt Lưu Tế đỏ lên, hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi. Sau đó miệng lập tức phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài, nặng nề ngã xuống mặt đất.

Tuy rằng thực lực hắn tấn cấp, nhưng so sánh với đan điền huyệt khiếu chi lực mà nói, vẫn còn chênh lệch quá xa.

- Ta thua!

Lưu Tế bị trọng thương, rơi vào đường cùng chỉ có thể rời khỏi tỷ thí đài, tuy rằng trong lòng hắn không cam lòng, thế nhưng cũng chỉ có thể thừa nhận thất bại mà thôi.

- Lưu Tế đạt tới Phá Không Cảnh trung kỳ, không ngờ cũng không phải là đối thủ của Cảnh Hồng sao?

- Thật là lợi hại, không hổ là người đứng đầu, ai còn có thể chiến thắng được hắn chứ?

- Chỉ sợ cho dù là cường giả Phá Không Cảnh hậu kỳ cũng đánh không lại hắn a. Tại sao lại có thể quái thai lợi hại như thế chứ?

------oOo------

Chương 1030: Thực lực ngang nhau (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy một màn như vậy, tất cả đệ tử đang xem cuộc chiến đều cảm thấy như sắp phát điên.

Thực lực Cảnh Hồng đã quá phạm trù tưởng tượng của bọn hắn, không thể tưởng tượng nổi.

- Minh chủ Vân Phong, ta thấy tỷ thí giữa chúng ta cũng không cần đợi tới sau giờ Ngọ a, không bằng hiện tại bắt đầu luôn. Được chứ?

Trong lúc mọi người ở đây kinh ngạc không thôi thì đột nhiên Cảnh Hồng ở trên Luận Thiên thai nghiêng đầu qua, nhìn về phía Nhiếp Vân rồi nói.

Giống như một viên đá kích thích ra vô số gợn sóng, đám người đứng ngoài xem xôn xao không thôi.

- Cảnh Hồng lại muốn khiêu chiến Vân Phong sao?

- Ngay cả Lưu Tế đột phá đến Phá Không Cảnh trung kỳ cũng không phải là đối thủ của hắn, một người mới nhập môn không lâu nhưVân Phong há có thể là đối thủ?

- Cũng không thể nói như vậy, Vân Phong này vừa đến đã làm ra nhiều chuyện như vậy, thậm chí dưới tám đại trưởng lão phán xét cũng có thể toàn thân trở ra, thực lực chỉ sợ cũng không đơn giản!

- Đúng vậy, đoán chừng lại là một hồi long tranh hổ đấu, cũng không biết ai có thể chiến thắng!

- Ta đặt Cảnh Hồng!

- Ta cảm thấy Vân Phong cũng không thể khinh thường

Nương theo Cảnh Hồng la lên, quảng trường vốn yên tĩnh ngay lập tức trở nên huyên náo.

Chiến đấu mới vừa rồi đã vượt quá khỏi tưởng tượng của bọn hắn, không nghĩ tới Cảnh Hồng không ngờ lại không nghỉ ngơi. Lại muốn tiếp tục khiêu chiến, mà đối tượng khiêu chiến chính là minh chủ Phong Vân minh danh tiếng chính thịnh, Vân Phong!

- Đoán chừng Vân Phong sẽ không nhận lời a!

- Đúng vậy a, nếu là ta, ta cũng không tiếp. Cảnh Hồng vừa mới đánh bại Lưu Tế đã đột phá đến Phá Không Cảnh trung kỳ, sĩ khí chính vượng. Cho dù Vân Phong trước đó thực lực có mạnh thì chỉ sợ cũng chỉ có thể bị hắn đánh bại. Lúc này tiếp nhận khiêu chiến quả thực là không sáng suốt!

- Ta cũng thấy Vân Phong này không có khả năng tiếp nhận, nhưng mà Vân Phong minh chủ cũng không phải là người bình thường, có lẽ cũng có át chủ bài càng cường đại hơn a!

Huyên náo chấm dứt, trên trăm vạn ánh mắt đều tập trung vào trên người Nhiếp Vân, dường như muốn nhìn xem hắn đối mặt với lời khiêu chiến của Cảnh Hồng sĩ khí như cầu vồng sẽ làm thế nào, là tiếp hay là không tiếp.

- Minh chủ, không nên tiếp, tuy rằng không biết hắn ta dùng bí pháp gì mà tăng lên sức chiến đấu. Nưng mà tuyệt đối đang đứng trong thời kì cường hãn nhất. Dù sao chúng ta đã hẹn sau giờ Ngọ, không bằng sẽ chờ đến sau giờ Ngọ lại chiến đấu cùng hắn. Khi đó lực lượng của hắn suy yếu, như vậy minh chủ một lần hành động đánh bại hắn!

- Đúng vậy a, minh chủ, hiện tại tiếp nhận cũng không phải là hành động sáng suốt!

Đám người Trúc Âm cũng nhìn về phía Nhiếp Vân nói.

- Ha ha!

Nghe thấy mọi người khuyên can. Nhiếp Vân lắc đầu đứng dậy, khí tức trong nháy mắt kích động ngàn dặm, hào khí đâm thủng vạn cổ.

- Ta tiếp nhận!

Nói xong bỏ qua mọi người khuyên can, bàn chân khẽ điểm một cái. Từng bước một đi vào Luận Thiên thai.

Cảnh Hồng cần người ta làm đối thủ để mượn cơ hội đột phá, hắn cũng giống vậy, lực lượng của ngươi mạnh, thậm chí có thể thi triển ra lực lượng đan điền huyệt khiếu. Như vậy cũng vừa vặn, ta cũng vừa vặn muốn mượn nhờ lực lượng của ngươi đạt tới tầng thứ càng cao hơn!

- Vân Phong này lại dám tiếp?

- Ài, xem ra vẫn là tuổi trẻ, căn bản không có nhìn ra được chỗ đáng sợ a!

- Đan điền huyệt khiếu chi lực, ngay cả cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong muốn đánh bại cũng khó khăn, cho dù thực lực Vân Phong không kém, nhưng mà vẫn kém rất nhiều. Nếu như muốn chiến thắng, ít có khả năng!

- Vân Phong không biết đan điền huyệt khiếu chi lực cũng là chuyện rất bình thường, bất quá thất bại một lần thì sẽ khiến cho hắn hiểu được, pháp lực so với đan điền huyệt khiếu chi lực hoàn toàn không cùng một cấp bậc!

Trong đại điện, chư vị trưởng lão lúc này cũng đã hiểu rõ lực lượng vừa rồi Cảnh Hồng thi triển đáng sợ tới cỡ nào, mọi người nhìn về phía Nhiếp Vân không chút sợ hãi, hoàn toàn không biết gì cả cũng nhịn không được lắc đầu một phen.

Đối mặt với việc Cảnh Hồng đột ngột thi triển ra đan điền huyệt khiếu chi lực, ngay cả bọn hắn cũng cảm nhận được một tia sợ hãi, không dám đón đỡ, chứ đừng nói là thiếu niên này, tuyệt đối không

thể chiến thắng được!

- Tốt!

Thấy Nhiếp Vân tiếp nhận khiêu chiến, tiến vào Luận Thiên thai, hai mắt Cảnh Hồng sáng rực lên.

Đổi lại là người bình thường nhìn thấy hắn dùng ưu thế áp đảo để chiến thắng Lưu Tế đã đột phá đến Phá Không Cảnh trung kỳ, nhất định sẽ cự tuyệt khiêu chiến. Mà thiếu niên này không chút do dự. Đủ để nói rõ, hắn không nhìn nhầm người.

- Đây là một hạt Linh Dược khôi phục pháp lực Thánh phẩm có thể trong thời gian ngắn khôi phục pháp lực, tuy rằng chưa hẳn có thể bổ đầy khí hải của ngươi, nhưng mà cũng có thể có chỗ trợ giúp, ta và ngươi phải quyết đấu thực lực mạnh nhất chứ không phải liên tục chiến đấu!

Đáp xuống Luận Thiên thai, bàn tay Nhiếp Vân khẽ lật một phen, một bình ngọc bắn về phía Cảnh Hồng.

- Tốt! Hảo hán! Bất quá, không cần đan dược của ngươi ta cũng có biện pháp khôi phục!

Nhìn thấy hành động của thiếu niên, trong mắt Cảnh Hồng hiện lên vẻ bội phục, ngón tay bắn ra, bắn bình ngọc trở lại. Lại lập tức lấy ra một chất lỏng màu vàng kim óng ánh rồi nuốt xuống.

Chất lỏng vừa mới tiến vào trong bụng, tiêu hao trong chiến đấu vừa rồi của hắn chậm rãi khôi phục, lực lượng liên tiếp kéo lên.

- Cái này Vân Phong ngốc sao?

- Cho dù Cảnh Hồng có lợi hại hơn đi chăng nữa thì vừa rồi mới cùng Lưu Tế chiến đấu một trận, nhất định cũng tiêu hao rất nhiều, lúc này không cùng chiến đấu với hắn mà còn giúp hắn khôi phục thực lực, thật sự là đầu óc có vấn đề

- Ngươi thì biết cái gì! Thực lực đạt tới loại cấp bậc như bọn hắn, thắng bại không phải là mục đích chính yếu nhất, mà là lòng khiêu

chiến, tâm chiến thắng, nếu như dựa vào loại ưu thế này đã nói rõ sợ hãi đối phương, còn chưa có chiến đấu thì khí thế đã yếu đi!

- Đúng vậy a, đây cũng là tôn trọng đối với đối thủ, cùng là thiên tài, xuất ra thực lực mạnh nhất tới chiến đấu mới là tốt nhất lựa chọn!

Nhìn thấy hành động của Nhiếp Vân, có ít người âm thầm khâm phục, cũng có ít người không cho là đúng.

Bất quá, những chuyện này đối với Nhiếp Vân mà nói, đều không quan trọng. Hiện tại trong mắt hắn chỉ có Cảnh Hồng này, tuy rằng không rõ vì sao hắn ta dùng thực lực Nạp Hư cảnh đỉnh phong lại có thể đánh ra đan điền huyệt khiếu chi lực, nhưng mà Nhiếp Vân cũng biết, mình nhất định có thể chiến thắng hắn ta, phải chiến thắng được hắn!

------oOo------

Chương 1031: Thực lực ngang nhau (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ cần còn hơn hắn, chính mình vô luận là tâm tình hay vẫn là thực lực đều tuyệt đối sẽ có bay vọt về chất.

Nuốt hết chất long màu vàng kim óng ánh, lực lượng của Cảnh Hồng triệt để khôi phục tới lúc trước khi chiến đấu với Lưu Tế, pháp lực toàn thân bành trướng không ngớt, giống như vô cùng vô tận vậy.

Nhìn thấy thực lực của hắn đạt đến cực hạn, Nhiếp Vân cũng không che dấu, pháp lực toàn thân từ trong lỗ chân lông bắn ra, tựa như Chiến Thần.

- Đến đây đi!

Thi triển Tật Phong Huyền Thiên Bộ, rong nháy mắt Nhiếp Vân đã bay ra vài trăm thước, đi tới trước mặt Cảnh Hồng, phát động công kích đầu tiên.

Đánh ra một quyền, phong tỏa hắn tám đường lui về phía sau của hắn, quyền phong rít gào được hội tụ từ pháp lực nồng hậu dày đặc tới cực điểm, phá không bắn tới.

Phong cách của hắn khác với Lưu Tế, đối phương vừa mới ra tay chính là đánh xa, mà Nhiếp Vân vừa ra tay đã cận thân.

- Để cho ta nhìn xem thực lực của ngươi rốt cuộc tới mức nào!

Nhìn thấy bên trong quyền này trong công có thủ, tuy rằng không bằng Bát Đãng kích vừa rồi của Lưu Tế, thế nhưng lại cũng không yếu, càng có diệu dụng một phen. Hai mắt Cảnh Hồng ngưng tụ, tay phải chỉ về phía trước, lực lượng ngưng tụ thành tơ.

Tiêu Lăng đã từng thi triển qua chiêu này!

Chiêu này giống như quyền pháp mà Nhiếp Vân đánh ra, có công có thủ, trong thủ mang theo công, ngón tay cái duỗi ra, đâm thẳng vào quyền của Nhiếp Vân, một khi bị đâm trúng, nhất định sẽ bị thương.

- Hừ!

Nhiếp Vân cũng không đổi chiêu, miệng hừ lạnh một tiếng, lực lượng trên nắm tay không ngừng, lại còn nhanh chóng công tới.

Oanh!

Lập tức, nắm đấm va chạm với Cảnh Hồng, một quyền một chỉ bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ, kích động, lan tràn ra, pháp lực như là vòi rồng càn quét.

Đạp Đạp Đạp!

Hai chiêu số mạnh mẽ ngạnh kháng, hai người đồng thời lui về phía sau mấy bước.

Chỉ bằng vào lực lượng, không ngờ thực lực lại ngang nhau, ai cũng không thắng được ai!

- Thật mạnh!

- Đáng sợ!

- Tuy lực một chỉ kia của Cảnh Hồng cho dù là bán Linh Binh tuyệt phẩm thì cũng thoáng cái bị đâm thủng a, không ngờVân Phong minh chủ lại trực tiếp ngă cản, nắm tay không có bất kỳ biến hóa nào, quá mạnh mẽ!

- Khó trách Cảnh Hồng muốn khiêu chiến Lưu Tế trước, sau đó mới lại khiêu chiến Vân Phong minh chủ. Xem ra vị minh chủ này quả thực mạnh hơn so với Lưu Tế!

Tất nhiều đệ tử trong Hóa Vân tông đều là người biết hàng, thời gian hai người đối công tuy rằng ngắn ngủi, lực lượng va chạm một cái đã lui ra. Thế nhưng bọn hắn vẫn nhìn ra được. Mọi người không khỏi cảm thán, Vân Phong minh chủ này tuy rằng tuổi không lớn lắm thế nhưng lại có thể tại trong thời gian ngắn như vậy tạo thành danh khí rất lớn. Quả thực không phải giả dối, có thực lực làm cho người ta sợ hãi.

- Quân Tử Tam giới chưởng!

Đối với tiếng kinh hô dưới đài Cảnh Hồng không rảnh mà để ý tới, hai hàng lông mày nhíu lên, liên tục đánh ra ba quyền.

Quân Tử Tam giới chưởng.

Quân tử có tam giới, khi còn yếu đuối, huyết khí chưa định, giới chi ở sắc, cực kỳ cường tráng. Huyết khí phương cương, giới chi tại đấu, cực kỳ gia nua. Huyết khí đã suy, giới chi tại được.

Tam giới tỉnh thân, thủ cầm vẻ vang!

Ba quyền bao phủ, Nhiếp Vân cảm thấy huyết khí toàn thân dường như triệt để cứng lại, sắc, đấu, đắc toàn bộ bị phong tỏa, khí huyết vận chuyển mất linh.

- Tuyệt chiêu Nho môn quả nhiên lợi hại! Bất quá vô dụng đối với

ta, phá cho ta!

Cảm nhận được biến hóa trên thân thể cùng với hiệu quả do chưởng phong của đối phương mang đến. Nhiếp Vân biết rõ tuyệt chiêu Nho môn này không tâm thường, hắn hít sâu một hơi, thét dài một tiếng, thiên phú Tiên Âm sư tựa như lợi kiếm đâm thảnh kim thạch, nghênh đón chưởng phong.

Leng keng!

Tiên âm và chưởng phong tương giao, cũng đán tan lực lượng rộng rãi mà là đánh tan gông cung áp bách đối với tinh thần bên trong. Lập tức, Nhiếp Vân đã cảm thấy cái gọi là áp lực Tam giới trên người chợt nhẹ đi rồi biến mất, khí huyết lần nữa vận chuyển trở lại.

- Thử Bất Động Minh vương quyền của ta!

Thở ra một tiếng, ánh mắt Nhiếp Vân ngưng trọng, đánh qua ra một quyền.

Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương quyền!

Oanh!

Tuyệt chiêu Nho môn và tuyệt chiêu Phật môn ngạnh kháng với nhau, bốn phía vang lên âm thanh rõ ràng cùng với phạm âm lượn, lực lượng hùng vĩ khiến cho không trung vặn vẹo, nhộn nhạo mấy trăm thước rồi đồng thời tiêu tán.

Đạp đạp đạp đạp!

Hai người lần nữa lui về phía sau, không ngờ lại là lực lượng ngang nhau.

- Thật là lợi hại!

- Vân Phong và Cảnh Hồng đều rất lợi hại a!

- Vẫn là Vân Phong lợi hại hơn, hắn mới mười bảy mười tám tuổi,

thời gian tu luyện không hề dài. Mà Cảnh Hồng đã ở trong Hóa Vân tông hơn hai trăm năm, thời gian tu luyện đủ dài rồi.

- Đúng vậy a, đây mới thực sự là thiên tài, mười bảy mười tám tuổi đã có được loại sức chiến đấu này, đợi một thời gian nữa nhất định có thể trở thành thủ hộ thần của tông môn!

- Trước đó ta cho rằng của ta thực lực cũng không tệ, thế nhưng nhìn thấy bọn hắn chiến đấu ta mới biết được so sánh với bọn họ, cái gì cũng không tính! Xem ra sau này phải tu luyện cho tốt!

Nhiếp Vân và Cảnh Hồng đối chiến khiến cho những đệ tử khác bùng lên tâm tư tu luyện hừng hực, trong mắt mọi người hiện lên vẻ hưng phấn và sùng bái.

Cường giả, vô luận đi đến đâu cũng đều được tôn trọng và kính nể, mà Nhiếp Vân chính là người như vậy.

Từ lúc hắn trọng sinh đến nay, tính ra cũng chỉ hơn một năm, thời gian như vậy ngắn ngủi đã từ cảnh giới Khí hải Cảnh đệ nhất trọng đạt cho tới tình trạng bây giờ, nếu như truyền đi tuyệt đối có thể hù chết người sống.

Tu luyện hơn một năm lại có thể ngạnh kháng với thiên tài tuyệt thế tu luyện mấy trăm năm, thậm chí đối chiến với lão quái vật mấy ngàn năm cũng không rơi vào thế hạ phong, loại thiên phú này đã vượt ra khỏi phạm trù của thiên tài

Đương nhiên tấn cấp nhanh như vậy, hơn nữa củng cố cảnh giới như thế là có liên quan rất lớn tới việc hắn là người của hai thế giới, càng quan trọng hơn là Pháp quyết vô danh thay đổi số lượng đan điền, hai mươi đan điền, huyết mạch Linh cấp, quá mức đáng sợ.

- Lục Đức thần quyền!

Lại lần nữa bất phân thắng bại với Nhiếp Vân, hai mắt Cảnh Hồng càng ngày càng sáng, hít sâu một hơi, lần nữa đề thăng lực lượng bởi vì ngạnh kháng nà có chút tán loạn, lại đánh ra một quyền.

Nho môn có lục đức, trí, tín, thánh, nhân, nghĩa, trung, Lục Đức thần quyền là đem sáu loại phẩm đức này dung hợp vào cùng một chỗ, đánh ra công kích cường đại nhất.

------oOo------

Chương 1032: Cảnh Hồng đột phá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một quyền tuôn ra. Trên bầu trời xuất hiện đủ loại ảo giác, pháp lực hợp thành biến thành sáu đại nho râu dài, diễn hóa ra sáu loại phẩm chất trí, tín, thánh, nhân, nghĩa, trung. Chỉ cần từ trên phẩm chất không thấy được một chút khuyết điểm nhỏ nhặt nào là đã có thể thấy được loại quyền pháp này nhất định có thể khiến cho tinh thần sụp đổ, tựa như bị thiêu đốt.

Lại là tuyệt chiêu công kích tinh thần.

Nho môn giống như Phật môn, chú ý tinh lọc tâm linh, đối với linh hồn tương đối coi trọng, rất nhiều tuyệt chiêu đều là tiến hành công kích đối với tinh thần.

Loại chiêu số này khó lòng phòng bị, quỷ dị khó lường. Vừa rồi Cảnh Hồng đối chiến với Lưu Tế, là so đấu lực lượng tinh khiết, mà lúc này công kích linh hồn không ngờ cũng lợi hại như thế, quả thật là một đối thủ đáng sợ.

- Phòng Ngự sư ngăn cản, Tiên Âm sư gia trì, Ma Ha thần chưởng. thiên phú Diễm hỏa!

Rất nhiều thiên phú chi khí trong người trong nháy mắt vận chuyển, bàn tay của Nhiếp Vân giương lên, ngăn cản tinh thần công kích của Lục Đức thần quyền ở bên ngoài. Đồng thời trên không trung xuất hiện một chưởng ấn cực lớn, phô thiên cái địa, hội tụ linh lực nồng hậu dày đặc, cuốn về phía sáu đại nho râu dài kia.

Hừng hực!

Khi chưởng ấn hướng bay lên, hỏa diễm cực nóng cũng bay theo ra ngoài, cùng va chạm với Đại Nho, hóa thành một biển lửa.

- Diễm Hỏa sư xếp hạng thứ hai mươi lăm?

- Thiên phú Tiên Âm sư, thiên phú Diễm Hỏa sư, Vân Phong này không đơn giản a!

- Quá mạnh mẽ, ngay cả pháp lực cũng có thể thiêu đốt, Cảnh Hồng này cũng không có dễ chịu như trong tưởng tượng nha.

Thấy một màn như vậy, sắc mặt chư vị trưởng lão trong đại điện đồng thời ngưng tụ.

Vô luận là Tiên Âm sư hay là Diễm Hỏa sư, đều là siêu cấp thiên phú xếp hạng trước một trăm. Mỗi một loại đều có uy năng kinh thiên động địa, uy lực phi phàm, một người thân kiêm hai loại khác nhau, đủ để thấy được tiềm lực to lớn ra sao.

Ầm ầm!

Thiên phú Diễm Hỏa sư phối hợp với Ma Ha thần chưởng đánh tan Lục Đức thần quyền, Cảnh Hồng cũng không có bối rối, ngược lại còn ngửa mặt lên trời cười cười.

- Rất tốt, rất tốt, quả nhiên ta không nhìn lầm ngươi, đã như vậy thì tiếp công kích lợi hại nhất của ta đi.

Nương theo tiếng cười, chỗ bụng của hắn, lần nữa vang lên tiếng giòn vang liên tục.

- Đan điền huyệt khiếu chi lực?

Nghe thấy tiếng giòn vang này thì Nhiếp Vân đã biết rõ đối phương muốn thi triển đan điền huyệt khiếu chi lực lợi hại nhất. Lúc này hắnkhông dám do dự, cao thấp toàn thân lập tức Long Hóa, Phượng Hoàng chi dực cũng xuất hiện ở sau lưng, khí tức quỷ dị, như rồng, như ma, như yêu.

- Không ngờ lại dung hợp huyết mạch Long tộc? Lợi hại, bất quá

vẫn không phải là đối thủ của ta, xuống cho ta!

Cảnh Hồng nhướng mày, tay phải cuồng bạo đánh ra.

Quyền này không có bất kỳ chiêu số gì, đường đường chính chính, mang theo một cỗ lực lượng làm cho không gian vặn vẹo, kiếm quang giống như bị kích phát, lại khiến cho người ta không thể không phòng bị.

- Ồ? Không phải là đan điền huyệt khiếu chi lực thuần khiết, mà là thông qua một loại thủ đoạn nào đó kích phát một kiện bảo vật giấu ở trong cơ thể.

Vừa rồi khoảng cách khá xa, pháp lực ngập trời ngăn cản cho nên Nhiếp vẫn cũng không thấy rõ ràng, lúc này khoảng cách rất gần, Nhiếp Vân lập tức nhìn ra chỗ không giống.

Quyền mà Cảnh Hồng đánh ra này tuy rằng thoạt nhìn là từ trong đan điền phát ra, cũng là huyệt khiếu chi lực, nhưng mà trên thực tế cũng không phải là chính đan điền của hắn mở ra lực lượng, mà là thông qua một loại thủ đoạn nào đó, kích phát một kiện bảo vật ẩn giấu trong cơ thể.

Bảo vật này dung hợp hoàn mỹ với thân thể của hắn cho nên mới khiến hắn có thể ở Nạp Hư cảnh đỉnh phong đã kích phát ra lực lượng vượt qua cấp bậc của bản thân.

- Thiên nhãn đã nhìn không ra, thiên phú thần thâu vận chuyển, để xem rốt cuộc là cái gì!

Hiểu rõ điểm ấy, trong lòng Nhiếp Vân khẽ động, thiên phú thần thâu vận chuyển, trong mắt lập tức bị bảo khí chiếm hết.

Bảo vật này được đối phương giấu trong người, lại bị đối phương dùng pháp lực đánh ra che chắn, ngay cả thiên nhãn cũng không thấy rõ cho lắm. Chỉ là vẫn không có cách nào ngăn cản thiên phú thần thâu quan sát.

Thiên phú Thần thâu đối với bảo vật có năng lực đặc thù, tuy rằng cũng không thể nhìn ra rốt cuộc là cái gì, thế nhưng lại có thể thông

qua bảo quang phát ra, tính toán đại khái hình dáng bảo vật, vị trí.

- Ồ? Không ngờ là Không ngờ là khung xương, thật ác độc!

Nương theo bảo quang dần dần thành hình trong mắt, rốt cục Nhiếp Vân đã thấy rõ đồ vật giấu ở trong cơ thể Cảnh Hồng. Vừa nhìn qua, con mắt nhịn không được trợn tròn lại, còn có chút hoảng sợ.

Thứ ẩn giấu ở trong cơ thể đối phương vốn cũng không phải là bảo bối gì, mà là một cái khung xương của Đại Nho!

Không ngờ Cảnh Hồng lại pháp lực rút xương cốt mình ra, đổi thành Đại Nho này!

Đại Nho này khi còn sống chỉ sợ là một cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh, trong khung xương ẩn chứa đan điền huyệt khiếu chi lực cường đại. Khó trách Cảnh Hồng lại có thể thi triển ra lực lượng siêu việt cực hạn bản thân, hóa ra, bí mật là ở đây!

Những ý nghĩ và chợt lóe lên trong đầu hắn rồi biến mất, một quyền cường đại vô cùng của Cảnh Hồng đã đi tới trước mặt.

- Hóa ra không phải là lực lượng của ngươi mà là mượn nhờ lực lượng khung xương, đã như vậy, cũng không có gì là đáng sợ!

Hiểu rõ ngọn nguồn lực lượng này cũng không phải là do Cảnh Hồng phát ra. Sự sợ hãi trong lòng tiêu tan, Nhiếp Vân cười ha hả, cánh tay tràn ngập Long Lân, bỗng nhiên nện về phía trước, đồng thời Phượng Hoàng chi dực sau lưng khẽ run lên, đã vượt qua tốc độ cực hạn, tránh thoát chính diện, đi tới sau lưng đối phương.

Oanh!

Lực lượng thân thể đơn thuần mang theo Long Uy đậm đặc, nặng nề đánh vào lưng Cảnh Hồng.

Phanh!

Kiếp trước là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh, đối với loại

lực lượng này hắn quá quen thuộc, nếu như là lực lượng của bản thân Cảnh Hồng. Chỉ sợ Nhiếp Vân sẽ bó tay, nhưng mà lực lượng mượn nhờ thì lại khác. Một quyền này vừa vặn đánh vào điểm dính liền giữa pháp lực và đan điền huyệt khiếu chi lực dính của đối phương. Chỉ thoáng cái lực lượng cường đại vô cùng của Cảnh Hồng đã bị chấn tán loạn, sắc mặt đỏ lên, máu tươi tuôn ra.

- Tốt, tốt, không ngờ nhanh như vậy đã nhìn ra nhược điểm của ta.

Huyết dịch nghịch chuyển, trong cơ thể khó chịu như dời song lấp biển, trên khuôn mặt tái nhợt của Cảnh Hồng cũng không có cảm thấy sợ hãi, mà ngược hai mắt đen nhánh, hiện lên lửa nóng hưng phấn tới cực điểm.

------oOo------

Chương 1033: Nguyên Khí đan điền tấn cấp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dựa theo tỷ thí bình thường, công kích mạnh nhất của hắn cũng đã bị Nhiếp Vân đánh bại, nên ôm quyền nhận thua mới đúng. Mà lúc này hắn tỷ thí cũng không phải như vậy, mà là tìm kiếm đột phá cơ hội. Lúc này thân thể bị thương, trên tâm linh và pháp lực đều nhận đả kích, giống như mãnh thú bị áp bách tới cực điểm, càng là bị thương thì càng dũng mãnh.

Người bình thường nhìn thấy máu tươi, bị thương ý chí chiến đấu sẽ thất lạc, mà thiên tài thì khác, thường thường có thể trong chiến đấu đột phá, rất hiển nhiên Cảnh Hồng là loại người này.

Hai mắt đỏ tươi, khí tức càng ngày càng hùng hậu, giống như lập tức đột phá cực hạn nào đó. Oanh một tiếng, Cảnh Hồng lần nữa bay lên, tóc dài theo pháp lực trùng kích lơ lửng, không còn vẻ nho nhã gì nữa, mà ngược lại mang theo một tia dữ tợn.

- Đa tạ ngươi đem bức ta tới lúc này đột phá!

Trong tiếng thét dài, hai tay Cảnh Hồng giơ lên, một cổ linh khí

thiên địa nồng đậm, như trăm sông hợp thành biển vọt tới. Bởi vì tốc độ quá nhanh cho nên mới mang theo tiếng nổ vang dày đặc.

Phá Không Cảnh sơ kỳ!

Phá Không Cảnh sơ kỳ đỉnh phong!

Phá Không Cảnh trung kỳ!

Phá Không Cảnh trung kỳ đỉnh phong!

Phá Không Cảnh hậu kỳ!

Không ngờ thoáng cái hắn đã vượt qua sáu cấp bậc nhỏ, đạt tới Phá Không Cảnh hậu kỳ!

Lần đột phá này, cá chép vượt long môn, thoát kén hóa bướm, mèo hoang hóa thành hổ, Cảnh Hồng đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất, lực lượng đã có lột xác về chất, trực tiếp bạo tăng lên gấp mười lần.

- Ha ha, nhận thua cho ta đi!

Thực lực bạo tăng, điên cuồng rít lên một tiếng, bàn tay Cảnh Hồng khẽ lật, tựa như vòm trời ầm ầm rơi xuống.

Sớm biết Cảnh Hồng đột phá thì nhất định sẽ long trời lở đất, lực lượng phi phàm. Nhưng mà dù thế nào cũng không nghĩ tới, không ngờ đối phương lại trực tiếp đạt tới Phá Không Cảnh hậu kỳ.

Hắn vốn là thiên tài, lại phối hợp với khung xương Đại Nho Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh, sức chiến đấu cho dù là Vũ Huân trưởng lão muốn thắng cũng khó khăn. Lúc này đánh ra một chưởng, lực lượng cuồng bạo bao phủ toàn bộ Luận Thiên thai, Nhiếp Vân thoáng cái đã rơi vào nguy cơ.

- Vân Phong này nhất định phải thua không thể nghi ngờ!

- Quá mạnh mẽ, không ngờ sau khi đột phá lại trực tiếp tấn cấp lên Phá Không cảnh hậu kỳ, Cảnh Hồng này cho dù trong hàng Thái

thượng trưởng lão ở bên trong, cũng có một chỗ cắm dùi!

- Vừa rồi hai người tương xứng với nhau lúc này Cảnh Hồng đột phá, sức chiến đấu bạo tăng không chỉ mười lần, Vân Phong còn muốn ngang tay, khó có khả năng!

- Bất quá dường nhưCảnh Hồng không có sát tâm quá lớn, chỉ là muốn cho áp lực Vân Phong. Nếu như hắn cũng đột phá thành công, thực lực tổng thể của tông môn chúng ta sẽ tăng lên nhiều, đối phó với kiếp nạn sau này cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều!

Trong đại điện, chư vị Thái thượng trưởng lão nhìn thấy tình huống xuất hiện biến cố, trong mắt cả đám hiện lên lửa nóng, vẻ mặt tràn ngập hưng phấn.

Nhờ có lần này thi đấu, khiến cho tông môn thoáng cái xuất hiện thêm hai cường giả Phá Không cảnh, thực lực bạo tăng.

- Nguy rồi, lần này minh chủ nguy hiểm rồi.

- Cảnh Hồng thật là lợi hại, không ngờ thoáng cái lại đột phá nhiều cấp bậc như vậy, đáng sợ!

- Loại tình huống này, cho dù minh chủ thất bại thì cũng là một loại vinh dự.

Nhìn thấy loại tình huống này, đám người Phong Vân minh xiết chặt hai tay, ở sâu trong lòng khẩn trương vô cùng.

Loại tình huống này, cho dù minh chủ không thắng được Cảnh Hồng. Thế nhưng tuy bại màvinh, không bị ảnh hưởng chút nào tới uy danh.

Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng đại cục đã định, Nhiếp Vân sẽ thua không nghi ngờ thì đột nhiên Nhiếp Vân mở hai mắt ra. Trong mắt đột nhiên bắn ra quang mang cực nóng.

- Muốn làm cho ta nhận thua, còn sớm lắm!

Hai cánh khẽ vỗ, lập tức xé rách khoảng cách bầu trời, tránh thoát

công kích ngập trời, cánh tay Nhiếp Vân tràn ngập Long Lân rậm rạp, tay trái tạo thành quyền, tay phải là chưởng. Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương quyền cùng với Tinh thần Vô lượng của Ma Ha thần chưởng dung hợp lại một chỗ, đồng thời đánh ra!

Ba ngày này tuy rằng ở cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt, yên tĩnh phiêu bạt trên mặt hồ, cũng không có tu luyện. Nhưng mà dường như tâm tình của hắn đã đề cao không ít, đối với việc dung hợp tuyệt chiêu lại càng trở nên thuần thục. Đai đại tuyệt chiêu được thi triển từ hai cánh tay, thiên phú Diễm Hỏa sư phối hợp với thiên phú Tiên Âm sư cũng dung hợp vào trong đó, lập tức va chạm với chưởng ấn của Cảnh Hồng.

Oanh!

Công kích cuồng bạo làm cho cả Luận Thiên thai run rẩy một hồi, không gian giống như bị xé nứt, linh khí nhộn nhạo trùng kích ra, tạo thành một quả cầu không ngừng bạo tạc nổ tung, nham thạch trên mặt đất dưới trùng kích lập tức hóa thành từng đám bột mịn.

Phốc!

Bay ra ngoài, sắc mặt Nhiếp Vân thoáng cái đỏ lên, phun ra máu tươi.

Cho dù có dung hợp tuyệt chiêu, uy lực vô cùng, thế nhưng đối thủ thật sự quá lợi hại, cho dù sovới Vũ Huân trưởng lão cũng không kém bao nhiêu. Dưới một chiêu này, hắn vẫn bị thương như trước.

- Pháp Lực tù cố, nhận thua đi!

Đả thương Nhiếp Vân, hai hàng lông mày của Cảnh Hồng lần nữa nhướng lên, hai tay tạo thành trảo, hai bàn tay giống như biến thành một cái lồng sắt cực lớn, lập tức bao phủ Nhiếp Vân vào bên trong.

Lồng sắt này hoàn toàn là do pháp lực bố trí mà thành, nếu so với Tiêu Lăng, Cát Hoan trước đó thì càng thêm tinh thuần, cho dù là diễm hỏa cũng không thể thiêu đốt.

Bị đám pháp lực này bao phủ, Nhiếp Vân cảm thấy toàn thân như bị mấy vạn đạo chấp pháp trói chặt. Từ trong ra ngoài đều bị triệt để giam cầm, muốn tránh thoát, cũng khó có khả năng.

Ầm ầm!

Cùng lúc đó, một cổ pháp lực hùng hậu đến cực điểm từ trên đỉnh đầu đánh xuống, bắn thẳng khí hải, dường như muốn kinh mạch chấn vỡ của hắn, khiến cho hắn triệt để mất đi sức chiến đấu.

Xem ra tuy rằng Cảnh Hồng tấn cấp thành công, thế nhưng cũng không có lưu tình.

Cũng không phải hắn muốn giết Nhiếp Vân, mà là hắn biết rõ, thiếu niên trước mắt giống hắn, là thiên tài có được đại kỳ ngộ, Đại Vận Khí đích. Loại người này chỉ cần cho đối phương đủ áp lực, tuyệt đối có thể đột phá gông cùm, có được sức chiến đấu càng mạnh hơn nữa.

Mà lúc này, sau khi hắn đột phá, một khi dừng tay hoặc là giả vờ giả vịt, đừng nói là đối với đối phương mà đối với mình cũng là một loại vũ nhục.

Đưa vào chỗ chết rồi sau đó lại sinh, phá rồi lại lập!

- A...

Pháp lực tuôn ra tinh thuần mà hùng hậu, bản thân Nhiếp Vân đã bị giam cầm, trốn tránh không được.

------oOo------

Chương 1034: Nguyên Khí đan điền tấn cấp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn cảm thấy kinh mạch toàn thân tựa như muốn bạo tạc nổ tung vậy. Đau đớn kịch liệt giống như muốn đem thân thể của hắn xé rách, khó có thể ngăn cản.

- Không thể nhận thua, một khi nhận thua thì trong lòng sẽ có bụi mờ, muốn tấn cấp nữa sẽ khó khăn vô cùng.

Trong lòng điên cuồng hô, hai mắt Nhiếp Vân đỏ rực.

Nhận thua đả kích đối với đạo tâm rất lớn, một khi thừa nhận thất bại, giống như đang tiến lên trên đường thì phía trước xuất hiện một viên đá lớn. Cho dù về sau có thể tiến lên thì cũng sẽ phiền toái hơn rất nhiều.

Răng rắc! Răng rắc!

Nương theo pháp lực vọt tới ngày càng nhiều, kinh mạch toàn thân Nhiếp Vân giống như đã đạt đến cực hạn, rốt cuộc không chịu nổi, tùy thời cũng có thể vỡ vụn.

Cho dù thân thể Nhiếp Vân đã trải qua nhiều loại phương pháp luyện thể rèn luyện vô cùng cường hãn. Thế nhưng vẫn có một cực hạn như trước mà bây giờ, cực hạn này sẽ lập tức tới. Một khi không nghĩ ra biện pháp, kinh mạch nhất định sẽ bị chấn vỡ, mất đi sức chiến đấu.

Kinh mạch vỡ vụn, cũng không phải giống như khí hả vỡ vụn, trị liệu chi khí còn có thể chữa trị. Bất quá, trong thời gian ngắn nhất định không thể thành công, một khi bị nghiền nát thì chẳng khác nào nhận thua.

- Ồ, đúng rồi. Nguyên Khí đan điền nghịch chuyển có thể đem linh khí dư thừa trục xuất ra bên ngoài cơ thể, nhất định cũng có thể trục xuất pháp lực!

Khi hắn đang, cảm thấy sẽ thua không thể nghi ngờ thì đột nhiên trong đầu có linh quang lóe lên, một cái suy nghĩ táo bạo hiện lên.

Lúc trước khi nuốt Thông Linh xích vân quả hắn cũng đã thấy qua loại tình huống này, chỉ có điều lúc đó là linh khí cuồng bạo mà đến, Nguyên Khí đan điền nghịch chuyển, đem những linh khí này bài trừ ra ngoài cơ thể. Mà lần này, cho dù là pháp lực thì cũng có thể thực hiện được như vậy.

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân còn không do dự nữa, trong mắt hiện lên vẻ hung ác, khí hải mạnh mẽ phồng lên, lập tức nuốt pháp lực đang vọt tới kinh mạch.

Dưới tình huống bình thường không thể thôn phệ pháp lực của người khác. Dù sao tu luyện pháp quyết không giống nhau thì pháp lực cũng hoàn toàn khác nhau. Thôn phệ pháp lực người khác không thể luyện hóa, giống như là đem kịch độc để vào trong cơ thể, đâm vào trong thịt, ngược lại còn làm ảnh hưởng tới tu vi, thực lực giảm sút.

Chính vì nguyên nhân như vậy cho nên vừa rồi Nhiếp Vân đau khổ kiên trì cũng không dám để cho pháp lực tiến vào Khí hải.

Mà bây giờ pháp lực tuôn vào, hắn đã cảm thấy khí hải kích động một hồi, giống như vạc nước tràn ngập nước lại lần nữa có nước chảy tới. Lực trùng kích khổng lồ tùy thời đều có thể khiến cho khí hải bạo tạc nổ tung.

- Nguyên Khí đan điền nghịch chuyển!

Biết rõ lần này là một lần đánh bạc, một khi thất bại, Khí hải cũng có thể bị vỡ nát. Hai mắt Nhiếp Vân trở nên ngưng trọng vô cùng, thấp giọng hô một tiếng, Nguyên Khí đan điền lập tức nghịch chuyển.

Ầm ầm!

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Nguyên Khí đan điền nghịch chuyển thì hắn lập tức cảm thấy như đập chưa nước vậy. Pháp lực kéo tới đều bị mang đến chỗ sâu trong lòng mà hắn không biết tên, liên tục, không ngừng nghỉ chút nào.

- Ồ?

Cảnh Hồng trên không trung vốn nhìn thấy thiếu niên đã không chịu nổi, tùy thời đều có thể nhận thua. Hắn đang định lần nữa tăng lực, khiến cho đối phương tâm phục khẩu phục thì lập tức cảm thấy pháp lực tuôn ra, tựa như đã tìm được điểm thổ lộ vậy, rất nhanh

đã bị xói mòn.

- Điều này không có khả năng!

Hai mắt lập tức híp lên, hắn không thể tin tưởng nổi.

Sức thừa nhận của một người có hạn, đối mặt với loại pháp lực tuôn ra điên cuồng này, tuyệt đối không thể tống đi ra. Nếu như quả thật có thể tống ra ngoài, như vậy cũng nói rõ thân thể của hắn đã triệt để bị phế đi. Không còn khả năng tu luyện nữa.

Trên lý luận là không có khả năng, nhưng mà sự thật hiệ nlên trước mắt, khiến cho hắn không tin cũng không được. Đối phương giống như một cái động không đáy, chẳng những có thể hóa giải pháp lực tuôn ra của hắn mà dường như còn thôn phệ và hấp thu.

- Để ta xem rốt cuộc ngươi có thể hấp được bao nhiêu!

Đột nhiên trong mắt hiện lên vẻ hung ác, cái tay còn lại của Cảnh Hồng cũng đột nhiên ép xuống. Lực lượng cuồng bạo lần nữa bao phủ Nhiếp Vân.

- Nguy rồi...

Áp lực trên người Nhiếp Vân lần nữa tăng lên.

Nguyên Khí đan điền đang xoay tròn khôi phục pháp lực rất là dễ dàng, tốc độ nghịch chuyển cũng không có nhanh như vậy. Vừa rồi cũng chỉ đạt tới một tình trạng cân đối, hiện tại pháp lực của Cảnh Hồng dũng mãnh tiến vào, tốc độ gia tăng lên gấp đôi, Nhiếp Vân lại giống như vừa rồi, lần nữa gặp nguy hiểm.

- Nhanh, lại nghịch chuyển nhanh một chút, nhanh lên!

Cảm nhận thân thể phảng phất như sắp bị nổ tung lần nữa, sắc mặt Nhiếp Vân đỏ lên, tinh thần lực khống chế Nguyên Khí đan điền điên cuồng xoay tròn ngược hướng. Muốn nhanh chóng phong thích pháp lực vọt tới.

- Nhanh! Nhanh!

Trong lòng điên cuồng hô, cảm thấy tốc độ nghịch chuyển của Nguyên Khí đan còn chưa đủ. Còn xa không cản nổi pháp lực xông tới, ngay khi Nhiếp Vân đang cảm thấy thân thể sắp bạo tạc nổ tung thì đột nhiên có một tiếng giòn vang nhàn nhạt vang lên bên.

Răng rắc!

Nguyên Khí đan điền vốn đã xuất hiện một đường vân màu xanh lập tức phát ra ánh sáng rực rỡ, trực tiếp biến thành màu xanh nhạt!

Ầm ầm!

Khi Nguyên Khí đan điền biến thành màu xanh nhạt, lập tức toàn bộ thế giới Thiên ngoại thiên đung đưa, tất cả linh khí trong không gian, lập tức xảy ra triều tịch mạnh mẽ, toàn bộ cùng chỉ về một phương hướng, đó là Nhiếp Vân!

- Có chuyện gì xảy ra?

- Tất cả linh khí trong vđều đang lắc lư kịch liệt, chẳng lẽ có người đánh Thiên ngoại thiên hay sao?

Chư vị Thái thượng trưởng lão đang xem náo nhiệt trong đại điện đồng thời đứng lên, sắc mặt trở nên khó coi.

Bất kể t nói hế nào Thiên ngoại thiên cũng là một thế giới độc lập, có thể làm cho cả không gian xảy ra lắc lư, linh khí tuôn ra giống như triều tịch, loại năng lực này cho dù là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong cũng không có cách nào làm được a!

- Không có người nào tấn công Thiên ngoại thiên, các ngươi nhìn phương hướng linh khí hội tụ kìa. Dường như lấy Vân Phong làm trung tâm!

Vũ Huân trưởng lão cắt đứt tiếng kinh hô của mọi người, ánh mắt ngưng trọng nhìn qua thiếu niên trên Luận Thiên thai, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- LấyVân Phong làm trung tâm?

Nghe hắn nói như thế, lúc này mọi người mới chú ý tới, linh khí ngập trời tựa như chồng chất lên mây đen, lại giống như Thiên Địa sắp sụp đổ. Từ bên trên đổ xuống, tạo thành một vòng xoáy hình dáng như vòi rồng ở trên đầu Vân Phong.

------oOo------

Chương 1035: Vạn Linh Triều hội (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Diện tích vòi rồng rất lớn, đường kính ước chừng hơn vạn dặm, lấy trận pháp phòng ngự của Luận Thiên thai làm trung tâm lan tràn ra, bao phủ toàn bộ Thiên ngoại thiên.

- Đột phá? Cho dù đột phá tới Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh cũng không cần nhiều linh khí như vậy a. Có thể lập tức điều động nhiều linh khí như vậy.

- Thật là đáng sợ, rốt cuộc Vân Phong này đang làm gì?

Nhìn một màn không ngờ trước mắt, tất cả mọi người đều cảm thấy vượt quá phạm trù tưởng tượng của mình, kinh ngạc tới mức sắp phát điên.

- Đang làm gì vậy chứ?

- Đột phá mà cần nhiều như vậy linh khí sao? Làm sao có thể chứ…

Vô số các Thái thượng trưởng lão đều hoảng sợ biến sắc, những đệ tử đang xem cuộc chiến khác thì cả đám khuôn mặt tái nhợt, thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất.

Linh khí chồng chất trên không trung chẳng những nhiều mà còn mang theo một loại uy nghiêm của quân vương thiên địa. Vô luận đối với linh hồn hay là lực lượng đều có được áp chế rất mạnh.

Dường như chỉ cần phản kháng sẽ bị đè cho tử vong, không có bất kỳ khả năng xoay người!

- Đây là động tĩnh do Minh chủ làm ra hay sao?

- Thật là lợi hại... Phong Vân minh lo gì không hưng thịnh chứ?

Đám người Trúc Âm vốn khiếp sợ, sau đó lập tức mừng rỡ như điên.

Mặc kệ lần này minh chủ có thể chiến thắng hay không. Chỉ cần là uy thế lần này làm ra được. Chỉ sợ đã tạo thành uy thế không thể xóa nhòa trong lòng các đệ tử, không có người nào có thể so sánh được.

- Đây là động tĩnh do Nguyên Khí sư xếp hạng thứ chín tấn cấp hình thái tạo thành hay sao? Nguyên Khí sư, hắn ta không ngờ lại là Nguyên Khí sư?

Trong hồ nước yên tĩnh, Đạm Đài Lăng Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên trên không trung, nơi đang có linh khí hội tụ. Trên khuôn mặt không chút biểu tình của nàng cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Bất quá một chút kinh ngạc này chỉ lóe lên rồi lập tức, nữ hài tử lắc đầu, lần nữa bình tĩnh lại, không biết đang nghĩ cái gì.

Ầm ầm!

Linh khí ngày càng chồng chất càng nhiều, bầu trời trở nên đen kịt. Tựa như tạo thành lôi kiếp cực lớn, từng tia chớp, tiếng sấm minh, chậm rãi hình thành.

- Lôi kiếp? Luận Thiên thai là không gian độc lập a. Cho dù đột phá Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh thì cũng sẽ không có kiếp số, sao lại đột nhiên xuất hiện lôi kiếp như vậy chứ?

- Nguy rồi, nhìn uy lực của kiếp số, toàn bộ tông môn cũng sẽ phải chịu liên quan. Mau sơ tán đệ tử!

- Lôi kiếp này chỉ bộ dáng đơn thuần đã biết rõ thật sự quá lớn, mà

ngay cả Lôi Binh kiếp của Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh dường như cũng không có mạnh như vậy, Vân Phong có thể bình yên vượt qua được sao?

- Hắn có thể bình yên vượt qua là may mắn. Nếu như không độ qua được, chỉ sợ toàn bộ tông môn cũng gặp tai hoạ ngập đầu!

Nhìn thấy kiếp vân chậm rãi hình thành trước mắt, sắc mặt tất cả Thái thượng trưởng lão đều trắng bệch, thân thể không tự chủ được mà run rẩy nhè nhẹ.

Bọn hắn từng gặp vô số chuyện quái di, nhưng mà chưa từng thấy qua chuyện nào quái dị như vậy. Trong Hóa Vân tông, mấy ngàn năm nay dạng kiếp vân gì bọn họ cũng đều thấy. Thế nhưng lại chưa từng thấy chuyện quỷ dị như vậy, kiếp vân này quá đáng sợ!

Từ biểu hiện linh khí hội tụ, lôi điện lập loè lan tràn ra mấy vạn dặm là có thể nhìn ra, cho dù là Lôi Binh kiếp so sánh với nó cũng chênh lệch không phải nhỏ.

Năng lượng của kiếp vân này một khi hoàn toàn phiêu tán ra, chỉ sợ toàn bộ Thiên ngoại thiên cũng lọt vào đả kích mang tính hủy diệt.

Sưu!

Ngay khi chư vị Thái thượng trưởng lão trong đại điện sợ hãi không thôi, cảm thấy lần này tông môn sẽ phải gặp tai hoạ ngập đầu thì đột nhiên không gian trong điện vỡ vun từng tấc. Có một người trung niên nha chóng bước tới.

- Lão tổ!

Nhìn thấy bóng người này, chư vị trưởng lão vội vàng khom người thi lễ.

Người này chính là Giao Long Hạ Tuyền.

Lúc này ánh mắt Hạ Tuyền ngưng trọng nhìn về phía chính phía trước, nơi kiếp vân buông xuống, trầm mặc không nói một lời.

Thấy lão tổ xuất hiện, tâm tình rối loạn của mọi người yên tĩnh trở lại. Bất quá, một lát sau thấy lão tổ cũng không có bất kỳ hành động nào, bọn hắn lại lần nữa có chút nghi hoặc.

- Lão tổ, người thấy chúng ta có cần sơ tán các đệ tử trước hay không?

Một lát sau, Vũ Huân trưởng lão cũng nhịn không được nữa mà lên tiếng hỏi.

- Sơ tán? Không cần!

Hạ Tuyền lắc đầu.

- Thế nhưng mà... Uy lực lôi kiếp này thật sự quá lớn, một khi tiết ra, chỉ sợ sẽ tổn thương không ít người...

Võ Huân nói.

- Đây không phải lôi kiếp!

Hạ Tuyền lắc đầu

- Đây là Vạn Linh Triều hội trong truyền thuyết a.

- Vạn Linh Triều hội?

Mọi người sững sờ.

- Đúng vậy, đây là đãi ngộ chỉ có thiên phú đặc thù xếp hạng top mười mới có được. Nghe nói chỉ cần loại thiên phú này tấn cấp hình thái, nh vậy linh khí thiên địa cũng đề chúc mừng, cũng không phải kiếp vân, mà là một loại đại đạo tán thành!

Sắc mặt Hạ Tuyền ngưng trọng nói.

- Thiên phú đặc thù xếp hạng top mười?

- Người nói Vân Phong này có khả năng có được thiên phú đặc thù

xếp hạng top mười sao? Hơn nữa đây còn là thiên phú tấn cấp hình thái?

- Thiên phú đặc thù xếp hạng top mười, mấy vạn năm qua trừ Võ Đạo sư lão tổ ra cơ hồ chưa từng nghe nói qua, cái này...

- Vạn Linh Triều hội khiến cho đại đạo thiana địa cũng phải chúc mừng, thiên phú đặc thù xếp hạng top mười cũng thật là lợi hại a...

Nghe thấy Hạ Tuyền nói vậy, tất cả mọi người đều chấn động không thôi

Đại đạo một vạn, mỗi một loại đều hội tụ thành một loại thiên phú đặc thù, có thể có được một loại trong đó là đã được đại đạo chiếu cố. Bài danh top mười, gần đây chỉ có trong truyền thuyết, cơ hồ không có người nào từng thấy kẻ có được loại thiên phú này, chẳng lẽ... Vân Phong này lại là kẻ có được nó?

- Lão tổ, thiên phú đặc thù bài danh top mười kia, hắn là thiên phú nào trong số đó?

Võ Huân dùng thanh âm run rẩy hỏi.

- Chỉ cần là bài danh top mười tấn cấp đều sẽ xuất hiện hiện tượng Vạn Linh Triều hội, về phần đây là thiên phú xếp thứ mấy ta cũng không biết!

Hạ Tuyền lắc đầu.

- Không biết?

- Bất kể là cái nào thì đều nhất định có uy năng kinh thiên động địa, Hóa Vân tông lần này được cứu rồi!

Không biết là ai nói một câu, trên khuôn mặt mọi người lập tức hiện lên vẻ hưng

phấn tràn ngập.

Thiên phú đặc thù bài danh top mười, kém cỏi cũng chính là Võ

Đạo sư, bởi vậy có thể thấy được nó cường đại tới đâu. Bất kể là cái nào, chỉ cần xếp hạng trong top mười đều có uy năng kinh thiên động địa.

------oOo------

Chương 1036: Vạn Linh Triều hội (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có loại nhân vật này tọa trấn, đại kiếp nạn của tông môn, cũng có khả năng bởi vậy mà gặp dữ hóa thành, không còn xuất hiện nguy cơ ữna

Mọi người khiếp sợ, mừng rỡ, điên cuồng, lúc này Nhiếp Vân cũng không biết. Hắn lẳng lặng đứng lơ lửng trên không trung, cảm nhận biến hóa của Nguyên Khí đan điền, hai mắt càng ngày càng sáng.

Không sai, chính là Nguyên Khí đan điền tấn cấp rồi, hơn nữa không phải là tấn cấp thành hình thái thứ hai, mà là trực tiếp nhảy lên, giống như Kiếm Đạo đan điền, đạt tới hình thái thứ ba!

Tấn cấp đến hình thái thứ ba thì hắn cũng biết được đại khái về năng lực của Nguyên Khí đan điền, không hổ là xếp hạng thiên phú đặc thù top mười, thật sự thật là đáng sợ!

Hình thái thứ nhất, có thể từ trong người rút ra nguyên khí, khiến cho pháp lực vô cùng vô tận, dùng mãi không kiệt.

Hình thái thứ hai là hấp thu pháp lực của đối thủ giao chiến tiết ra, khiến cho lực công kích của đối thủ giảm xuống, thậm chí còn có thể từ trong cơ thể đối thủ trực tiếp rút ra pháp lực, làm cho lực lượng đối phương giảm xuống!

Hình thái thứ ba, chỉ cần công kích của đối phương không cao hơn gấp đôi lực lượng của mình thì có thể đem công kích thôn phệ!

Về phần thứ tư, hình thái thứ năm thì hắn cũng không hiểu gì.

Cho dù còn không có đạt tới hình thái cao nhất, chỉ cần nhìn thấy công năng của thứ hai, hình thái thứ ba xuất hiện thì Nhiếp Vân cũng đã cảm thấy sắp phát điên rồi.

Rút pháp lực trong trong thân thể người khác ra ngoài, cắn nuốt sạch sẽ công kích của đối thủ. Chỉ tiếng riêng hai thứ này, đã khiến cho lực chiến đấu của hắn gia tăng lên gấp mười lần, thậm chí là mấy chục lần!

Về sau chỉ cần không phải đối thủ cường đại hơn quá nhiều, bàn tay chộp một cái là có thể rút pháp lực của đối phương đi, khi đó đối phương sao có thể là đối thủ của mình được chứ?

Biến thái a!

Trước đó hắn vẫn cảm thấy Nguyên Khí đan điền chỉ có thể khôi phục lực lương, cũng không nó lợi hại thế nào, không xứng với thiên phú đặc thù xếp hạng top mười. Hiện tại xem ra, yop mười đúng là top mười, căn bản không phải những thiên phú khác có thể so sánh được!

- Nực cười ta còn vẫn cho rằng mở rộng Khí hải mới có thể khiến cho Nguyên Khí đan điền tấn cấp. Hóa ra nghịch chuyển Nguyên Khí đan điền thì mới có thể khiến cho nó đột phá!

Khiếp sợ đồng thời Nhiếp Vân cũng không khỏi cười khổ một hồi.

Lần trước, khi nuốt Thông Linh xích vân quả, tận mắt thấy Nguyên Khí đan điền xuất hiện đường vân ám xanh, lúc ấy hắn còn cho rằng chỉ cần mở rộng Khí hải là có thể khiến cho nó tấn cấp a. Hiện tại xem ra đó là kết quả lúc trước nghịch chuyển Nguyên Khí đan điền giảm bớt linh khí trùng kích mới tạo thành!

Nếu như không phải bởi vì hiểu lầm như vậy, như vậy hắn đã sớm nghịch chuyển Nguyên Khí đan điền một chút. Khi đó chỉ sợ đã sớm tấn cấp hình thái được rồi!

Đương nhiên, hắn cũng biết, tấn cấp nhất định phải có cơ hội, không có quan hệ với đơn thuần nghịch chuyển. Dường như nếu không phải có pháp lực của Cảnh Hồng áp bách, cho dù có nghịch

chuyển thì cũng không có khả năng khiến cho Nguyên Khí đan điền có được đột phá lớn như vậy. Trực tiếp đạt tới hình thái thứ ba!

Liên tục nhảy lên hai cấp, cho dù là đan điền bình thường cũng khó khăn có thể làm được chứ đừng nói là Nguyên Khí đan điền vô cùng vô tận bài danh trước mười.

Căn cứ vào quan sát của hắn, hình thái thứ nhất của đan điền là màu xám, hình thái thứ hai là màu ám xanh, hình thái thứ ba là màu xanh nhạt.

Hiện tại, ba loại hình thái đan điền mỗi một loại hắn đều có.

Tổng cộng hắn có hai mươi đan điền, mười chín loại thiên phú, theo thứ tự là: Nạp vật, Đan hỏa, Thuần thú, Truy tung, Trị liệu, Đại lực, Tường thủy, Huyết Đồng, Ngụy trang, Thiên nhãn, Tiễm hỏa, Nguyên khí, Thần thâu, Địa hành, Ẩn nấp, Độc sư, Tiên âm, Kiếm đạo, Phòng ngự!

Trong đó, chỉ có nguyên khí và kiếm đạo đạt đến hình thái thứ ba.

Đan hỏa, ngụy trang, thiên nhãn, thần thâu, địa hành phân biệt đạt tới hình thái thứ hai.

Còn mười hai loại thiên phú đặc thù còn lại vẫn như cũ là hình thái thứ nhất.

Hình thái thứ nhất tuy rằng so với hình thái thứ hai khác biệt không lớn, thế nhưng năng lực lại thường thường có biến hóa long trời lở đất, lột xác và tăng vọt về chất.

- Hiện tại chỉ có Kiếm Đạo đan điền và Nguyên Khí đan điền biến thành màu xanh nhạt, nếu có thể khiến cho những đan điền khác cũng đồng thời tấn cấp. Khi đó lực chiến đấu của ta tuyệt đối có thể lần nữa đột nhiên tăng mạnh, chính thức phát huy ra thực lực và lực lượng của những thiên phú này. Ồ? Cái này... Cái này... Làm sao có thể?

Nhiếp Vân đang suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể khiến cho đan điền khác cũng tấn cấp hình thái, đều biến thành màu xanh

nhạt, làm cho thực lực đột nhiên tăng mạnh thì đột nhiên hai mắt nhìn vào một đan điền trong đó, thoáng cái trở nên khiếp sợ giống như bị đánh cho lảo đảo, đồng tử co rút lại.

Thứ hiện lên trước mắt chính là chủ đan điền phế vật không có thuộc tính gì.

Đan điền này không ngờ chẳng biết từ lúc nào cũng biến thành màu xanh nhạt, dường như cũng giống như Nguyên Khí đan, tấn cấp đến hình thái thứ ba!

Đan điền phế vật cũng tấn cấp? Đây không phải là đùa đó chứ?

Hơn nữa còn tấn cấp... Sao một chút cảm giác hắn cũng không có?

Lần trước hắn từng chuyên môn thăm dò một lần, đan điền này chỉ là màu ám xanh, lại không thấy có dấu hiệu đột phá, cũng không có cơ hội đột phá. Thậm chí chính mình ngay cả thứ này biến thành hình thái thứ ba từ lúc nào hắn cũng không biết.

Chuyện này cũng thật là quỷ dị a!

- Được rồi, dù sao cũng là đan điền vô dụng, lột xác thì lột xác, cũng không có gì!

Nhìn hồi lâu cũng không có nghiên cứu ra được đan điền phế vật này tấn cấp có tác dụng gì. Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, không suy nghĩ thêm nữa.

Ngẩng đầu nhìn lại bầu trời, chỉ thấy lúc này lôi vân ngập trời dường như đã chúc mừng xong, dần dần tán đi.

Nguyên Khí đan điền tấn cấp, Nhiếp Vân cũng biết những mây đen này cũng không phải là lôi kiếp. Mà gọi là hình thức thiên địa đại đạo chúc mừng đối với thiên phú đặc thù xếp hạng top mười tấn cấp.

Nguyên Khí đan điền tấn cấp, vốn tu vi của bản thân Nhiếp Vân cũng không có đột phá, vẫn như cũ là Nạp Hư cảnh đỉnh phong, nhưng mà hắn triệt để hiêu rõ. Sức chiến đấu của hắn hiện tại tuyệt

đối đã có tăng vọt về chất, ít nhất cũng tăng lên gấp mười lần!

------oOo------

Chương 1037: Ta thua!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi... Đột phá?

Nhưng vào lúc này, Nhiếp Vân đột nhiên nghe được một đạo thanh âm tràn ngập nghi hoặc. Ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy trong ánh mắt sợ hãi của Cảnh Hồng hiện lên vẻ kinh ngạc, hắn đang nhìn Nhiếp Vân.

Vừa rồi linh khí nhanh chóng hội tụ tụ, hắn biết rõ Vân Phong trước mắt nhất định đã có đột phá cực lớn nào đó cho nên lập tức từ trên không trung rơi xuống mặt đất. VốN hắn cho rằng đối phương cũng sẽ giống như mình, trực tiếp nước lên thì thuyền lên, đột phá tới Phá Không Cảnh. Đạt tới trung kỳ thậm chí là hậu kỳ. Chỉ là lại không nghĩ rằng lớn sau khi động tĩnh lớn như vậy chấm dứt, đối phương vẫn là Nạp Hư cảnh đỉnh phong, tu vi dường như không có chút tăng trưởng nào!

Dựa vào động tĩnh vừa rồi, cho dù thiếu niên ở trước mắt trực tiếp đột phá, đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh thì hắn cũng sẽ cảm thấy rất là bình thường. Nhưng mà tu vi đối phương không có tấn cấp chút nào, lại làm cho hắn cảm thấy rất không có khả năng.

Loại tình huống này thật sự quá kì quái.

Tạo thành động tĩnh lớn như vậy, không ngờ lại không có đột phá? Không phải như vậy chứ?

Đương nhiên, thiên phú đặc thù xếp hạng top mười đột phá, ngay cả các Thái thượng trưởng lão sống mấy ngàn năm của Hóa Vân tông) cũng không biết. Tự nhiên Cảnh Hồng càng không biết, lại càng không thể tưởng được nổi, thiếu niên trước mắt này cho dù tu vi không có tăng trưởng, nhưng mà sức chiến đấu đã có biến hóa

nghiêng trời lệch đất, so với vừa rồi đã không thể so sánh được nữa.

- Ha ha, đột phá một chút. Lên đây, tiếp tục chiến đấu a, để ta nhìn xem ngươi đột phá mạnh như thế nào!

Đối với việc Nguyên Khí sư tấn cấp, Nhiếp Vân cũng không muốn giải thích thêm gì. Hắn nở nụ cười rồi nói một tiếng.

- Đột phá một chút? Nếu như chỉ đột phá một chút. Như vậy ngày hôm nay ngươi sẽ không thể nào chiến thắng được ta!

Thấy hắn không muốn nhiều lời, Cảnh Hồng cũng không đi hỏi nữa. Hai tay vung lên, tràn ngập tự tin.

Hắn từ Nạp Hư cảnh đỉnh phong đột phá đến Phá Không Cảnh hậu kỳ, thực lực đã có tăng vọt về chất. Một khi toàn lực thi triển tu vi, sức chiến đấu mạnh mẽ có thể chiến một trận với cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong. Chỉ cần tu vi của vkhông có đạt tới Phá Không Cảnh thì tuyệt không thể thắng được hắn. Điểm ấy hắn có tự tin tuyệt đối.

- Lại bắt đầu chiến đấu!

- Thật là lợi hại, loại chiến đấu này mới thật sự là thiên tài đấu võ!

- Chỉ có thiên tài mới có thể trong thời khắc nguy cấp của chiến đấu đột phá gông cùm, đạt tới cấp độ càng cao hơn!

- Hai người đều đột phá, các ngươi nói xem ai có thể chiến thắng?

- Còn phải nói sao, đương nhiên là Cảnh Hồng rồi. Hắn vốn đã chiếm ưu thế. Thực lực bây giờ lại có biến hóa không ngờ, nhất định sẽ càng mạnh hơn nữa!

- Ta cảm thấy là Vân Phong, tuy rằng hắn vẫn như cũ là Nạp Hư cảnh, nhưng mà tình cảnh mới rồi cũng không phải là các ngươi không thấy, Thiên Địa cũng đều biến sắc, đây mới là lợi hại a.

- Quản hắn khỉ gió ai thắng ai thua chứ? Trận này đã không còn là

vấn đề thắng bại nữa rồi.

Nhìn thấy hai người trên Luận Thiên thai trải qua việc xen giữa vừa rồi lại tiếp tục chiến đấu, các đệ tử lần nữa hoan hô.

Đột phá trong lúc chiến đấu, hơn nữa còn là song song đột phá, loại tình huống này mấy ngàn năm cũng không thấy không được một lần, khiến cho bọn hắn triệt để mở rộng tầm mắt a.

Đối với việc ai thắng ai thua, sự quan tâm lại yếu đi. Dù sao bất luận ai thắng ai thua thì trận chiến đấu này trình độ phấn khích đã vượt quá tưởng tượng của bọn hắn, bất luận thắng bại ra sao đều là cường giả vô địch chân chính, anh hùng siêu cấp!

- Bọn hắn đã tiếp tục chiến đấu, chúng ta cũng tiện nhìn xem Vân Phong này có được được loại thiên phú nào a!

- Tốt nhất là thiên phú Võ Đạo sư, tuy rằng chỉ bài danh thứ mười, thế nhưng lại là thiên phú chính thống nhất của Hóa Vân tông chúng ta!

- Nếu như là Võ Đạo sư, có thể hoàn toàn xác định lập hắn là chưởng giáo tông chủ, danh chính ngôn thuận, không ai dám nói cái gì!

- Đúng vậy a, đoạn thời gian trướcKiếm Thần tông đã xuất hiện một tông chủ Kiếm Đạo sư. Nếu tông chủ Võ Đạo sư xuất hiện trong tông môn chúng ta, như vậy thực sự là viên mãn a!

- Kiếm Đạo sư, Võ Đạo sư nếu như quả thật có thể đồng thời xuất hiện, như vậy sẽ bảo đám cho Nhân tộc chúng ta sẽ càng ngày càng hưng thịnh.

Thấy mây đen làm bọn hắn hoảng sợ quả giống như lão tổ Hạ Tuyền nói, chậm rãi tán đi. Chư vị Thái thượng trưởng lão đồng thời nhẹ nhàng thở ra, khi lần nữa nhìn về phía Luận Thiên thai, trong mắt tất cả đều hiện lên vẻ hưng phấn.

Tông môn xuất hiện một người có được thiên phú đặc thù được xếp hạng top mười đã nói rõ đại đạo chiếu cố Nhân tộc, Nhân tộc

sẽ ngày càng ngày hưng thịnh.

Hơn nữa, vạn nhất cái này thiên phú top mười này là Võ Đạo sư, như vậy đã nói rõ Hóa Vân tông đã có chính thống, có thể xác lập làm chưởng giáo tông chủ.

Từ sau khi tông chủ biến mất, bởi vì không có chưởng giáo ấn cho nên không ai phục ai. Cho dù có được thực lực tuyệt cường, không có bằng chứng đại biểu thân phận thì cũng không thể phục chúng.

Chính là bởi vì như thế cho nên chưởng giáo vị mới một mực không có ai giữ. Nếu như Vân Phong này có thiên phú Võ Đạo sư, cho dù không có chưởng giáo ấn thì cũng có thể khiến cho tất cả mọi người triệt để bái phục.

Ầm ầm!

Dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, Cảnh Hồng xuất thủ trước, hai tay đẩy về phía trước, pháp lực hùng hậu hình thành sáu bóng người cực lớn. Hoặc là chắp tay hữu lễ, hoặc là diễn tấu nhạc khí, hoặc là giương cung bắn, hoặc là lái xe cưỡi ngựa…

Lục Nghệ Thần chưởng!

Nho môn lục nghệ, lễ, nhạc, xạ, ngự, thư, số!

Pháp lực của Cảnh Hồng tạo thành sáu gã Đại Nho, tuy rằng nho nhã lễ độ, hành động có độ. Thế nhưng trong nhất cử nhất động đều mang theo công kích làm

cho người ta khó có thể ngăn cản, vật lý và linh hồn cùng đặt song với nhau, uy lực so với Lục Đức thần quyền trước đó còn mạnh hơn.

- Thật mạnh!

Nhìn thấy chiêu này, ngay cả Vũ Huân trưởng lão cũng không nhịn được mà biến sắc, cảm thấy mà ngay cả chính hắn chống lại cũng khó khăn có thể ngăn cản.

- Tới tốt lắm!

Nhìn thấy pháp lực trên không trung hình thành sáu Đại Nho phân biệt đánh ra công kích, hai hàng lông mày của Nhiếp Vân nhướng lên, cả người giống như đạp trên hư không tiến về phía trước một bước, tay phải giơ tay lên, chộp một trảo xuống dưới.

------oOo------

Chương 1038: Quán quân (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bàn tay của hắn lập tức tạo thành một vòng xoáy cực lớn, mang theo lực thôn phệ khó có thể ngăn cản. Chỉ mới đưa tay về phía trước thì không gian phía trước đã bắt đầu vặn vẹo, sáu Đại Nho bị hấp lực cường đại xé rách, tất cả công kích còn không có phát sinh ra hiệu quả gì thì toàn bộ đã như mưa rơi xuống đất, bị vòng xoáy thôn phệ.

- Cái gì?

Lần này không riêng gì Cảnh Hồng hoảng sợ, mà ngay cả tất cả Thái thượng trưởng lão, các đệ tử cũng khiếp sợ tại chỗ. Toàn bộ Lăng Tiêu đỉnh là một mảnh lặng ngắt như tờ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy được.

Lục Nghệ Thần chưởng là tuyệt chiêu mà ngay cả Vũ Huân trưởng lão cũng không dám chính diện đối kháng lại bị hấp lực sinh ra từ trong lòng bàn tay của thiếu niên cắn nuốt sạch, loại thủ đoạn chiến đấu này đã vượt quá tưởng tượng của mọi người.

Pháp lực mỗi người đều không giống nhau, tùy tiện thôn phệ sẽ gặp phải cắn trả, huống chi Cảnh Hồng lại mang theo khí tức, lực lượng Nho môn, một khi cắn nuốt nhất định sẽ thay đổi kết cấu trong cơ thể, khiến cho hắn thống khổ không chịu nổi.

Vân Phong trực tiếp cắn nuốt mà không có chút do dự. Đây là… Là thủ đoạn gì chứ?

Chẳng lẽ là thôn phệ sư? Nhưng mà dường như trong đám thiên phú đặc thù không có thiên phú này a!

- Trở về!

Hình thái thứ ba của Nguyên Khí sư đệ có năng lực thôn phệ công kích, Nhiếp Vân vừa mới thí nghiệm thì quả nhiên đã cắn nuốt công kích do Cảnh Hồng đánh tới. Trong lòng hắn cuồng hỉ, bất quá, hắn cũng biết loại năng lực này quá mức rung động. Vì vậy trong lòng khẽ động, lực lượng trong cơ thể lần nữa chuyển đổi, lập tức đánh ra công kích vừa mới thôn phệ.

Hình thái thứ ba của Nguyên Khí sư chẳng những có thể cắn nuốt mà cũng có thể nhả ra. Hơn nữa uy lực không giảm chút nào, so với công kích vừa rồi hoàn toàn giống nhau!

Ầm ầm!

- Nguy rồi!

Nhìn thấy Lục Nghệ Thần chưởng mà mình đánh ra bị đối phương phản kích trở về, đánh về phía mình, Cảnh Hồng biến sắc, nhìn pháp lực kích động đầy trời, hắn luống cuống tay chân, liên tục lui về phía sau vài trăm thước. Chỉ là dù thế nào cũng vẫn không thể hoàn toàn tránh thoát lực lượng công kích cuồng bạo. Vừa mới lóe lên thì đã cảm thấy trước mắt có một đạo quyền phong đánh tới. Một nắm tay đã xuất hiện trước mặt hắn.

Chủ nhân của nắm tay này là Vân Phong.

Chỉ cần nắm tay này không dừng lại, giữ lực như vậy, không cần nghĩ, nhất định đầu của hắn sẽ trực tiếp nổ bung, trong nháy mắt mất mạng!

- Ta thua!

Thở ra một hơi, Cảnh Hồng nhìn quanh một vòng, khi nhìn về phía Nhiếp Vân, hắn lắc đầu, trong mắt hiện lên vẻ kiên định và thành khẩn.

- Tâm phục khẩu phục!

- Không ngờ Cảnh Hồng lại thua!

- Một chiêu, không ngờ Vân Phong lại chỉ dùng một chiêu!

- Thật là đáng sợ!

- Nạp Hư cảnh đỉnh phong lại dùng một chiêu đánh bại Cảnh Hồng đã đột phá tới Phá Không Cảnh hậu kỳ, đây là thực lực gì chứ?

Nghe thấy Cảnh Hồng chính miệng nhận thua, hơn nữa còn là tâm phục khẩu phục, trên quảng trường Lăng Tiêu đỉnh dường như là mặt hồ bị ném vào một hòn đá. Thanh âm đột nhiên nổ tung, lập tức sôi trào.

Vừa mới bắt đầu Vân Phong không được coi trọng, không ngờ lại dùng tư thế này chiến thắng, khiến cho tất cả mọi người kích động không thôi. Nhất là người của Phong Vân minh, còn chưa nói hết thì đã nhìn thấy vô số ánh mắt chung quanh phóng tới, tràn ngập ý tứ giao hảo.

Không cần nghĩ, về sau Phong Vân minh tuyệt đối sẽ trở thành liên minh cường thịnh nhất Hóa Vân tông, đây là chuyện không thể nghi ngờ.

- Đây là... Cái chiêu số gì?

- Quá bất ngờ? Đây là thiên phú gì chư?

- Không biết...

So với các đệ tử xôn xao, vẻ mặt chư vị Thái thượng trưởng lão trong đại điện tính cả lão tổ Hạ Tuyền đều mờ mịt không thôi.

Bọn hắn muốn bằng vào chiêu số nhìn ra rốt cuộc thiên phú của Vân Phong là gì. Mà tốc độ giao chiến thật sự quá nhanh, khiến cho bọn hắn căn bản không thể tưởng được.

Tạm thời khống chế công kích của người khác, sau đó lại đánh ra, cũng có khả năng không phải là thiên phú. Bởi vì loại năng lực này chỉ cần thực lực đầy đủ là hoàn toàn có thể thi triển ra. Giống như bọn hắn hiện tại vậy, đối chiến với người Thiên Kiều Cảnh, có thể bao phủ công kích của bọn hắn sau đó lại phóng thích nguyện vẹn.

Đương nhiên, loại năng lực này chỉ có thể sử dụng với người có thực lực kém rất xa, đối thủ có thực lực yếu rất nhiều, đồng cấp thì bất lực a.

Mà Vân Phong chẳng những không phải là đồng cấp mà còn vượt cấp thi triển chiêu này, khiến cho người ta không rõ ràng lắm rốt cuộc là thiên phú hay là thi triển pháp bảo nào đó, Linh Binh.

- Không cần xoắn xuýt nữa, chờ thêm một hồi không phải hỏi là được hay sao!

Giao Long Hạ Tuyền lắc lắc đầu nói.

- Vâng!

Mọi người nghĩ lại cũng đúng, đồng thời nở nụ cười.

- Lần tỷ thí này ta thành công đột phá, thực lực đại tiến, may mà Vân Phong minh chủ thực lực siêu cường. Hiện tại Cảnh Hồng ta tuyên bố, từ hôm nay trở đi gia nhập Phong Vân minh!

-

Cảnh Hồng trên không trung thấy thanh âm huyên náo chậm rãi trở lại bình thường, sau đó mới lên tiếng nói.

Ầm ầm!

Quyết định này của Cảnh Hồng khiến cho thanh âm huyên náo vừa mới trở lại bình thường lại lần nữa nổ tung.

Là quán quân nhiều lần trước đó của Phá Không Tiềm lực bảng, lực ảnh hưởng của Cảnh Hồng ở trong Hóa Vân tông tuyệt đối còn vượt qua Nhiếp Vân. Loại này nhân vật vô thượng này tuyên bố gia

nhập Phong Vân minh, quả thực giống như biển gầm.

- Ha ha!

Cảnh Hồng đột nhiên đưa ra quyết định như vậy khiến cho Nhiếp Vân cũng có chút giật mình. Hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy ánh mắt thành khẩn của đối phương, hắn cười khổ một tiếng.

Ngươi nói gia nhập là gia nhập, ta còn chưa nói đồng ý a.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ chợt hiện lên mà thôi. Tuy rằng Cảnh Hồng vừa mới rồi chiến đấu thua hắn, nhưng mà nếu như chính thức sinh tử tương đấu, cũng chỉ sợ hắn cũng không dễ dàng thắng như vậy được.

Dù sao trong cơ thể hắn có được một cái khung xương cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh. Bằng vào thực lực Phá Không Cảnh hậu kỳ thi triển ra đan điền huyệt khiếu chi lực. Cho dù là Nguyên Khí sư tấn cấp, muốn ngăn cản cũng rất là khó khăn.

Lại nói, bằng vào uy thế đệ nhất khóa trước ủa hắn cùng với thiên phú siêu cường, về sau Phong Vân minh phát triển nhất định sẽ xuôi chèo mát mái.

Tóm lại, có hắn gia nhập, nhất định sẽ mang tới cho Phong Vân minh sức ảnh hưởng và sức chiến đấu càng lớn hơn. Loại tình huống này cho dù Nhiếp Vân có hồ đồ thì cũng sẽ không cự tuyệt.

- Hoan nghênh gia nhập!

Nghĩ tới những điểm này, Nhiếp Vân nở nụ cười, bàn tay nắm chắc tay Cảnh Hồng.

------oOo------

Chương 1039: Quán quân (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cảnh Hồng gia nhập Phong Vân minh, Phong Vân minh nhất định sẽ trở thành liên minh đệ tử lớn nhất trong Hóa Vân tông. Không có bất kỳ liên minh nào có thể đuổi theo kịp.

Ầm ầm!

Hai người vừa mới ra khỏi Luận Thiên thai, mới xuất hiện thì đãnhìn thấy mây đen ngập trời bịt kín, lôi kiếp của Cảnh Hồng đã đến.

Vừa rồi Lưu Tế rời khỏi Luận Thiên thai cũng sinh ra lôi kiếp, bất quá tuy rằng hắn bị thương, nhưng mà vẫn là cường giả Phá Không Cảnh trung kỳ. Muốn độ Phá Không kiếp cũng không có mấy khó khăn, hiện tại đã triệt để vượt qua, đang ngồi tại chỗ khôi phục lực lượng.

- Phá!

Đến hắn vượt qua cũng không khó, Cảnh Hồng thì càng đơn giản hơn. Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua, miệng thấp giọng hô một tiếng. Lại đánh ramột quyền hướng lên trên. Chỉ thoáng cái mây đen đầy trời đã triệt để tiêu tán, biến thành bầu trời sáng sủa, Phá Không kiếp không ngờ lại lập tức chấm dứt.

- Ha ha!

Nhìn thấy hai người vượt qua Phá Không kiếp đơn giản như vậy, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, vẻ mặt cười khổ.

Nếu như đại kiếp nạn của hắn cũng đơn giản như vậy thì hắn đã sớm đột phá rồi. Xem ra có được thiên phú đặc thù xếp hạng top mười, tuy nằng lợi hại nhưng mà cũng không phải là chuyện gì cũng may mắn.

- Được rồi, tỷ thí giữa Cảnh Hồng và Lưu Tế, Vân Phong đến đây là kết thúc. Chiến đấu vừa rồi phấn chấn nhân tâm, đám người chúng ta cũng phải nỗ lực tỷ thí, tranh thủ lấy được một vị trí tốt. Kiểm tra thực lực bản thân rõ ràng!

Thấy Cảnh Hồng và Lưu Tế cùng vượt qua lôi kiếp, tu vi triệt để

củng cố, Vũ Huân trưởng lão từ trong đại điện bay ra, lơ lửng trên không trung. Sau khi nhìn quanh một vòng, rồi mới lên tiếng:

- Hiện tại, ta tuyên bố thi đấu Phá Không Tiềm lực bảng lần này chính thức bắt đầu, về phần Cảnh Hồng và Lưu Tế đã đạt đến Phá Không Cảnh, trực tiếp tấn chức Thái thượng trưởng lão, cũng đã mất đi tư cách thi đấu. Thực lực của Vân Phong như thế chỉ cần tham dự nhất định không ai có thể ngăn cản. Vì vậy trực tiếp được phong là quán quân, mọi người không có ý kiến gì chứ?

- Không có!

Tất cả đệ tử tông môn cùng kêu to.

Thực lực của Vân Phong mọi người đều rõ như ban ngày, phong hắn là quán quân hoàn toàn là chính xác, không có ai nói ra được lời nào.

- Như vậy thì tốt, bắt đầu tranh đoạt thứ tự khác, thi đấu chính thức bắt đầu!

Vũ Huân trưởng lão lần nữa thét dài một tiếng, mở màn thi đấu tranh đoạt Phá Không Tiềm lực bảng.

- Ba người các ngươi đi theo ta!

Vừa tuyên bố thi đấu bắt đầu, lại sắp xếp Chấp pháp trưởng lão cùng các nội các trưởng lão tổ chức, Vũ Huân trưởng lão nhìn về phía ba người Nhiếp Vân, Cảnh Hồng, Lưu Tế rồi nói.

- Được!

Ba người đồng thời gật gật đầu, đi theo hắn.

Trước đó Lưu Tế thua trong tay Cảnh Hồng, cảm thấy vô cùng không cam lòng, bất quá khi nhìn thấy Cảnh Hồng và Vân Phong đối chiến. Lúc đánh ra tuyệt chiêu thì hắn mới hiểu được, vừa rồi đối phương còn lưu thủ, nếu như ngay từ đầu đã xuất ra những thủ đọa này, nhất định hắn không phải là đối thủ!

Hiểu rõ chuyện này, những oán khí kia cũng tiêu tan đi.

Giữa thiên tài mặc dù sẽ sinh ra ghen ghét, sẽ bởi vì tỷ thí mà sinh ra lòng háo thắng. Nhưng mà đây là dưới tình huống chênh lệch không lớn. Một khi chênh lệch thật sự quá lớn, hoàn toàn không thể so sánh, nếu như vẫn xoắn xuýt không ngừng, như vậy cũng không phải là thiên tài mà là kẻ ngu a.

Lưu Tế không phải người ngu, hắn hiểu rõ chênh lệch của mình với Cảnh Hồng, Vân Phong, tự nhiên tâm tình sẽ tốt hơn rất nhiều, không hề xoắn xuýt nữa.

- Đầu tiên chúc mừng nhị vị Cảnh Hồng, Vân Phong trở thành Thái thượng trưởng lão. Từ hôm nay trở đi, các ngươi có thể tiến vào Hóa Vân cung tiến hành tu luyện! Các công pháp Địa cấp cùng với các công pháp từ Địa cấp trở xuống trong Tàng Bảo Các Địa cấp đều có thể đọc qua, mỗi người được tặng một ngàn vạn giá trị công huân, tự do mua sắm các loại vật tư tu luyện!

Vừa tiến vào đại điện, Vũ Huân trưởng lão vừa cười vừa nói.

Hóa Vân cung là thánh địa tu luyện của Hóa Vân tông, chỉ có đạt tới cấp bậcThái thượng trưởng lão mới có thể tiến vào trong đó tu hành. Trong đó có kinh nghiệm lĩnh ngộ võ đạo và dấu vết lưu lại của Võ Đạo sư tiên tổ, tu luyện trong đó tốc độ tiến bộ sẽ rất nhanh.

Công pháp trong Tàng Bảo Các của Hóa Vân tông, có phương pháp phân cấp đặc biệt, cũng không giống như phân cấp thống nhất trên Phù Thiên đại lục. Phân thành Thiên, Địa, Nhân, đệ tử hạch tâm chỉ có tư cách tu luyện công pháp Nhân cấp, công pháp Địa cấp là thứ mà Thái thượng trưởng lão mới có tư cách tu luyện, về phần Thiên cấp, chỉ có chưởng môn mới có tư cách.

Những điều này đều là quy củ truyền thừa mấy vạn năm của Hóa Vân tông, không phải là bí mật. Vì vậy Vũ Huân trưởng lão vừa mới nói ra thì hai mắt Lưu Tế vàCảnh Hồng đồng thời sáng ngời.

Vô luận là công pháp Địa cấp của Hóa Vân tông, nhưng mà đối với bọn họ mà nói, đều có lực hấp dẫn rất lớn.

- Vân Phong, tuy rằng ngươi còn không có đạt tới Phá Không Cảnh, nhưng mà đã có thực lực Phá Không Cảnh, cho nên, cũng hưởng thụ đãi ngộ của Thái thượng trưởng lão. Giống như Cảnh Hồng và Lưu Tế, được tu luyện tại Hóa Vân cung, tu luyện công pháp dưới Địa cấp. Đương nhiên, bởi vì còn không phải là Thái thượng trưởng lão, một ngàn vạn giá trị công huân cũng không có khả năng đưa cho ngươi được.

Vũ Huân trưởng lão nói tiếp.

- Đa tạ!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Đối với việc có thể tu luyện ở trong Hóa Vân cung, đạt được công pháp tu luyện Địa cấp. Hai thứ này đối với hắn mà nói cũng không quan trọng. Bởi vậy hắn cũng không có bao nhiêu hứng thú.

- Ha ha, bất quá, một ngàn vạn giá trị công huân không thể cho. Nhưng mà đạt được quán quân Phá Không Tiềm lực bảng, chúng ta cũng có thể liên thủ quán đỉnh cho ngươi. Giúp ngươi trực tiếp đột phá tới Phá Không Cảnh!

Vũ Huân trưởng lão nói.

- Giúp ta quán đỉnh?

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức nhìn lại chung quanh đại điện, chỉ thấy đám người Hạ Tuyền đang nhìn qua hắn, trên mặt nở nụ cười.

Nhìn thấy bộ dạng này của mọi người, Nhiếp Vân lập tức hiểu ra. Xem ra bọn hắn nhìn thấy tiềm lực của mình vô cùng cao cho nên muốn giúp mình đột phá. Chỉ cần thực lực bạo tăng là có thể bằng vào cảnh giới Phá Không Cảnh, có được sức chiến đấu Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh, có thể mượn cơ hội này hóa giải nguy cơ của tông môn.

Hiểu rõ điểm ấy Nhiếp Vân không khỏi cười khổ một tiếng

Nhiếp Vân cũng muốn đột phá, nhưng mà Phá Không kiếp hắn căn

bản không có nắm chắc vượt qua được!

------oOo------

Chương 1040: Tàng Bảo Các Hóa Vân tông (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc trước lôi kiếp Nạp Hư cảnh đã xuất hiện Lôi Binh, một khi độ Phá Không kiếp, không biết sẽ xuất hiện kiếp số biến thái gì. Trước khi không có nắm chắc tuyệt đối, Nhiếp Vân còn không có ý định đột phá. Nếu làm như vậy chí có một con đường chết mà thôi.

Nhưng trước mắt đã đạt đến Nạp Hư cảnh đỉnh phong, cho dù có tu luyện thêm thì pháp lực cũng sẽ không tăng trưởng nhiều lắm. Muốn tăng sức chiến đấu lên lần nữa, chỉ có một biện pháp!

Đó chính là tiếp tục mở đan điền, diễn hóa thiên phú!

Bất quá trước đó, nếu như có thể cảm ứng Võ Đạo chi khí một chút thì sẽ càng thêm hoàn mỹ.

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân đột nhiên nhớ tới một chuyện, trong lòng khẽ động.

- Ta không cần quán đỉnh, chỉ muốn đi một chỗ. Không biết các vị có thể làm chủ được hay không?

- Nơi nào?

Mọi người sững sờ nói.

- Bi lâm của tông môn!

Nhiếp Vân nói.

Bi lâm của Hóa Vân tông giống như địa phương tế tự của Kiếm Thần tông vậy. Là nơi để hài cốt của lịch đại tổ tiên, là địa phương thần thánh mà trân quý nhất của Hóa Vân tông, chỉ có lịch đại tông

chủ mới có tư cách đi vào triều bái. Thậm chí ngay cả tông chủ cũng phải trưng cầu ý kiến của Vô Thượng trưởng lão, sau khi được đồng ý thì mới có thể tiến vào.

- Bi lâm?

Nghe được yêu cầu này, chư vị Thái thượng trưởng lão đồng thời trầm mặc, tất cả đều đồng loạt nhìn về phía lão tổ Hạ Tuyền.

Cho dù không liên lạc được với Tứ đại Vô Thượng trưởng lão, Hạ Tuyền vẫn là lão tổ Hóa Vân tông. Một khi không thông qua thì bọn hắn cũng không có quyền lợi này.

- Thiên phú vừa rồi tấn cấp của ngươi có phải là Võ Đạo sư hay không?

Do dự một chút, Hạ Tuyền đột nhiên mở miệng hỏi.

- Ồ?

Nghe thấy câu hỏi của đối phương, vẻ mặt Nhiếp Vân có chút mất tự nhiên, do dự không nói.

Thiên phú Võ Đạo sư là thứ sau này hắn phải diễn sinh, nếu như nói không phải, về sau trở thành Võ Đạo sư, nhất định sẽ không giải thích được rõ, phiền toái vô cùng.

Nếu như bây giờ nói là phải, đối phương yêu cầu Võ Đạo chi khí, như vậy hắn cũng không cầm ra được a!

- Thật sự ngại qua, thờ cơ hiện tại còn không có thành thục, ta có thể tạm thời không nói được không?

Nhiếp Vân đành phải nghĩ ra một phương pháp điều hoà.

Cũng không nói là không, cũng không nói là có.

- Ha ha, là ta lỗ mãng rồi!

Nghe thấy hắn nói như vậy, dường như Hạ Tuyền đã hiểu rõ cái gì

đó. Hắn quay đầu nhìn thoáng qua rất nhiều Thái thượng trưởng lão chung quanh, mọi người dường như cũng hiểu ý mà gật đầu với hắn

Thiên phú Võ Đạo sư cũng gọi là thiên phú Chiến Thần, có năng lực siêu cấp, trời sinh thích hợp với chiến đấu, trước mắt vẫn không nên tiết lộ thì tốt hơn.

Cho dù là những Thái thượng trưởng lão thoạt nhìn đều trung tâm vô cùng với tông môn. Nhưng mà ai có thể đảm bảo không có nội gian hoặc là thám tử của tông môn khác trong đó chứ? Cho dù không có, người biết càng nhiều thì sẽ càng phiền toái. Mặc kệ hắn là Võ Đạo sư hay là cái gì, chỉ có chính thức giữ được bí mật, làm cho không người nào có thể suy đoán ra thì mới có thể xuất kỳ bất ý, ki ra tay mới đạt tới hiệu quả tốt hơn.

Lại nói, nếu như bảy đại tông môn thực sự muốn đối phó với Hóa Vân tông.Cho dù đối với Hóa Vân tông là khiêu chiến cực lớn. Nhưng mà cũng không thể không nói nó là một đại kỳ ngộ a. Tuy rằnh Hạ Tuyền không biết là kỳ ngộ gì. Nhưng mà tu vi đạt tới cảnh giới như bọn hắn, trong lòng đã có cảm ứng. Chỉ cần lần này tông môn có thể vượt qua nguy cơ lần này, về sau tuyệt đối sẽ đột nhiên tăng mạnh, thậm chí nhất thống Phù Thiên đại lục cũng không biết chừng.

Chính là bởi vì loại cảm ứng này cho nên hắn mới bảo đám người Võ Huân nắm chắc thời gian chuẩn bị, mà không phải định dùng thực lực siêu cường, một mình ngăn cơn sóng dữ.

Đương nhiên, cho dù muốn ngăn cản thì cũng chưa chắc đã có thể ngăn cản được. Tám đại tông môn trên Phù Thiên đại lục thâm căn cố đế nhiều năm như vậy. Đã sớm tạo thành rất nhiều đoàn thể lợi ích, nếu như lại tăng thêm yêu nhân nhúng tay vào, nếu như cưỡng ép ngăn cản. Như vậy sẽ càng làm cho áp lực trở nên cường đại, đến lúc đó, càng khó có thể xong việc.

- Được rồi, ngươi có thể tiến vào bi lâm. Bất quá, bi lâm thành lập ở trong thời không loạn lưu. Lhông có chưởng giáo ấn, một khi tiến vào bên trong rất là khó khăn. Phải chờ đợi ba năm một lần thời không triều tịch thì mới có thể đi vào!

Hạ Tuyền nói.

- Thời không triều tịch?

- Đúng vậy, yên tâm đi, thời không triều tịch lần trước cách hiện tại cũng không sai biệt lắm gần tới ba năm rồi. Dựa theo quy luật bình thường, thời gian triều tịch lần nữa, nhất định sẽ xảy ra trong vòng một tháng. Chỉ là thời gian chính xác, chúng ta cũng không biết rõ lắm!

Hạ Tuyền thấy thiếu niên nhíu mày, vội vàng nói:

- Trong khoảng thời gian này ngươi có thể yên tâm tu luyện, chỉ cần vừa có động tĩnh thì ta sẽ lập tức dùng đại pháp lực đưa ngươi vào đó!

Tuy rằng hiện tại đối phương không cho hắn gọi là gia gia, hắn cũng biết đối phương thực sự có được yêu sủng Ngũ Trảo Kim long cho nên không dám lỗ mãng.

Chính là bởi vì như thế cho nên tuy rằng không biết Nhiếp Vân muốn đi vào bi lâm là có mục đích gì thì hắn vẫn đáp ứng với đối phương.

- Được rồi!

Thấy Hạ Tuyền nói thành khẩn như vậy, Nhiếp Vân khẽ gật đầu.

Kiếp trước tuy rằng Nhiếp Vân thân là Thượng trưởng lão của Hóa Vân tông Vô, bi lâm hắn cũng không đi qua, cũng không biết nó ở nơi nào. Bất quá, đối với quy định chỉ có chưởng giáo mới có thể tiến vào không gian này hắn lại biết rõ. Vốn hắn tưởng rằng chỉ là một loại yêu cầu cứng nhắc, trên thực tế bất luận kẻ nào cũng có thể đi vào. Hiện tại xem ra, chỉ sợ không có đơn giản như vậy, chuyện này có liên quan tới vị trí của bi lâm, không phải bất luận kẻ nào muốn vào là có thể tiến vào được.

- Đã như vậy thì để cho Vũ Huân trưởng lão mang các ngươi đi tới Tàng Bảo Các tìm kiếm công pháp cùng với võ kỹ phù hợp a!

Hạ Tuyền vừa cười vừa nói.

- Được!

Đám người Nhiếp Vân, Cảnh Hồng đồng thời lên tiếng.

Đã có Hạ Tuyền lão tổ cho phép, tốc độ rất nhanh, đám người Nhiếp Vân dưới sự dẫn dắt của Vũ Huân trưởng lão đã đi đến Tàng Bảo Các.

Cho dù Hóa Vân tông chú ý ý chí võ đạo, yêu cầu đối với bảo vật không quá lớn. Nhưng mà có vài vạn năm tích lũy, cũng rất là đáng sợ, toàn bộ Tàng Bảo Các được kiến tạo trong hư không Thiên ngoại thiên, tiến vào trong đó giống như tiến vào một thế giới khác vậy.

------oOo------

Chương 1041: Tàng Bảo Các Hóa Vân tông (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vũ Huân trưởng lão, dù sao công pháp Thiên cấp không có ở chỗ này. Chúng ta có thể tự do quan sát một vòng, trong vòng ba ngày sẽ đi ra có được hay không?

Nhìn thấy thế giới trước mắt rộng lớn vô cùng, bảo vật chồng chất như núi, Nhiếp Vân cười cười, quay đầu nhìn về phía Vũ Huân trưởng lão rồi nói.

Để hắn ta đi theo, muốn tùy ý quan sát sẽ rất là phiền toái, còn không bằng tự do quan sát, khi đó sẽ tự tại nhiều hơn.

Dù sao, bí mật của hắn thật sự quá nhiều, không nói đâu ra, thiên phú thiên nhãn, thiên phú thần thâu không thể thể hiện trước mặt người khác, để hắn ta đi theo sẽ không thể tùy ý thi triển.

- Ồ, được rồi!

Nhớ tới lời nói mà Hạ Tuyền từng nói qua, lại nghĩ tới thiếu niên này trước mắt có khả năng là Võ Đạo sư, Võ Huân cũng không do dự mà trực tiếp gật đầu, nói:

- Ba ngày sau, ta sẽ ở chỗ này tiếp đón các ngươi đi ra ngoài. Dụng tâm lựa chọn đi, cho dù không có tu luyện, thì đá nhiều cũng có thể công ngọc, nhìn nhiều một ít, đối với việc tu vi tấn cấp của các ngươi có thể sẽ có dẫn dắt rất lớn a.

Có thể trẻ tuổi như vậy đã có loại thực lực này, ba người trước mắt cái này đều là người có đại kỳ ngộ. Công pháp Địa cấp trở xuống của Hóa Vân tông có thể có trợ giúp rất lớn với những người khác, nhưng mà đối với ba bọn họ mà nói, cũng không có tác dụng quá lớn.

Bất quá, học tập nhiều chung quy cũng không có chỗ xấu, học thức uyên bác đối với việc đột phá cũng có chỗ tốt rất lớn.

- Đa tạ Vũ Huân trưởng lão!

Hai người Cảnh Hồng, Lưu Tế vội vàng gật đầu.

- Được rồi!

Vũ Huân trưởng lão nở nụ cười, không nói thêm lời nào mà quay người đi ra ngoài, trong nháy mắt đã biến mất.

- Ha ha, xem ra lần này hai người chúng ta đều dính lây ánh sáng của Vân Phong huynh rồi a. Bằng không sao có thể tùy ý đi dạo ở chỗ này ba ngày chứ? Loại đãi ngộ này chỉ sợ chỉ có Vô Thượng trưởng lão mới có được mà thôi!

Cảnh Hồng, Lưu Tế cũng không ngốc. Từ trên thái độ của Hạ Tuyền, Vũ Huân trưởng lão là có thể nhìn ra sở dĩ lần này có ưu đãi như vậy, nhất định là dính quang mang của thiếu niên này.

- Ha ha, không cần khách khí như thế!

Đối với hai người này mà nói, Nhiếp Vân cũng không có giả vờ giả

vịt. Hắn mỉm cười, nhìn về phía Cảnh Hồng rồi nói:

- Tuy rằng hiện tại ngươi đã là Thái thượng trưởng lão, nhưng mà lời nói gia nhập Phong Vân minh được định ra khi còn là đệ tử hạch tâm a. Cho dù làtông chủ cũng không quản được. Cho nên, ngươi vẫn là người liên minh chúng ta, về sau chỗ tốt liên minh sẽ hỏi vị Thái thượng trưởng lão như ngươi a!

Tông môn có quy định, Thái thượng trưởng lão không thể gia nhập cái gọi là liên minh của đệ tử hạch tâm. Nhưng mà khi Cảnh Hồng gia nhập Phong Vân minh vẫn chỉ là đệ tử hạch tâm. Cho nên cho dù là môn quy cũng không có cách nào thay đổi sự thực đối phương là thành viên của Phong Vân minh, đã có chỗ dựa như thế, không cần mới là lạ.

- Yên tâm đi, đầy là điều tự nhiên!

Cảnh Hồng cười nói.

- Đáng tiếc a, đáng tiếc. Ta thật ngốc, không ngờ trước đó không có gia nhập Phong Vân minh, ài...

Nghe thấy hai người nói chuyện, Lưu Tế bên cạnh giả vờ giả vịt lắc đầu.

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, đám người Nhiếp Vân đều cười ha hả, trong tiếng cười, ngăn cách giữa ba người triệt để bị xóa bỏ.

- Được rồi,không nhiều lời với các ngươi nữa. Ta thấy chúng ta vẫn nên phân tán ra đi, ta đi trước một bước.

Cười xong, Nhiếp Vân ôm quyền nói một tiếng với hai người, lại dãn đầu đi về phía trước.

- Cáo từ!

Hai người Cảnh Hồng, Lưu Tế gật gật đầu, ôm quyền rời đi. Chỉ chốc lát đã triệt để biến mất.

- Ha ha, các loại công pháp ta không có hứng thú, chỉ mong nơi này

có khí tức đặc thù có thể làm cho Pháp quyết vô danh vận chuyển!

Thấy mọi người đều rời đi, Nhiếp Vân nhanh chóng bay vút về phía trước, hít sâu một hơi, trong mắt có quang mang lập loè, hai tay vì hưng phấn mà nắm chặt.

Đối với Nhiếp Vân mà nói, điểm quan trọng nhất chính là tìm được khí tức đặc thù có thể diễn sinh đan điền, tiến hóa thiên phú, thiên phú càng nhiều thì thực lực càng mạnh.

Kiếp trước cho dù thường xuyên ra vào Tàng Bảo Các của Hóa Vân tông, thế nhưng lúc đó hắn cũng không có Pháp quyết vô danh, cũng không biết bên trong thứ nào có ẩn chứa khí tức đặc thù có thể làm cho nó vận chuyển. Cho nên, kinh nghiệm của hắn hoàn toàn không có giá trị tham khảo, chỉ có thể một lần nữa cảm ứng lục lọi mà thôi.

Thân thể nhoáng một cái, Thiên Nhãn đan điền và thiên phú thần thâu đồng thời vận chuyển, Phượng Hoàng chi dực của Nhiếp Vân khẽ vỗ, rất nhanh đã phi hành về phía trước.

Thiên nhãn dò xét nguy hiểm, thần thâu thì tìm kiếm bảo vật, hai đại thiên phú cùng thi triển, như vậy mới có thể bảm đảm không có cá lọt lưới, đạt được chỗ tốt lớn hơn.

Có hai loại thiên phú này làm chỗ dựa, không cần giống như người khác, mỗi khi thấy được vật nào cũng phải dò xét một phen, muốn biết đồ vật có trân quý hay không, bằng vào thiên phú thần thâu là nhìn ra được bảo quang mạnh yếu thế nào. Khi đó hoàn toàn có thể đoán ra được.

Bảo Quang mạnh, như vậy nhất định bảo vật này trân quý, yếu, như vậy không cần nghiên cứu làm gì.

Cứ như vậy, tốc độ tiến lên của Nhiếp Vân rất nhanh, qua mấy tức đã phi hành mấy trăm thước, xuất hiện ở phía trước là một dòng sông hoàn toàn do võ kỹ tạo thành.

Trong sông có đủ loại võ kỹ, không ngừng diễn biến, tản mát ra quang mang sáng chói.

Tàng bảo khố của Hóa Vân tông, đem các loại bảo tàng phong ấn vào trong đó. Thời gian dài, vô luận là bảo vật hay là võ kỹ, đều đã có linh trí của mình, hơn nữa linh khí chung quanh hùng hậu cũng đã biểu hiện đẳng cấp của chúng mạnh yếu ra sao.

Dòng sông này thoạt nhìn giống như gợn sóng, nhưng trên thực tế toàn bộ đều do võ kỹ tạo thành, mỗi một lạoi võ kỹ đều đại biểu cho lý giải đạo đại của người sáng tạo ra nó, đồng thời còn là diễn hóa đại đạo.

Mỗi người đều có lý giải khác biệt, bất quá, đến cuối cùng thì trăm sông sẽ đổ về một biển, vạn pháp quy nhất.

- Những thứ này đều không kém, thế nhưng cấp bậc chiêu số quá kém, còn kém xa Ma Ha thần chưởng, Bất Động Minh vương quyền,dù có tu luyện vô ích!

Từ không trung bay qua, chỉ nhìn thoáng qua thì Nhiếp Vân đã biết rõ cấp bậc những võ kỹ này quá thấp, đối với bản thân mình chẳng những không có trợ giúp mà một khi không cẩn thận còn sẽ có chỗ hỏng.

------oOo------

Chương 1042: Phong Ma Thanh Long Kích

Nguồn: EbookTruyen.Me

Giống như vốn chữ viết của ngươi nhìn rất đẹp, bảo ngươi viết chữ xấu, cả buổi cũng khó làm được. Không những vậy mà còn làm hỏng chữ tốt của bản thân.

Hiện tại đối với lý giải đại đạo, trình độ của Nhiếp Vân đã vô cùng cao thâm, tăng thêm kinh nghiệm kiếp trước, có thể so với cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong. Loại lĩnh ngộ như vậy, nếu như cưỡng ép tu luyện những vũ kỹ cấp thấp này, chẳng những sẽ không khiến cho thực lực tăng tiến mà ngược lại còn có thể giảm sút, được không bù mất.

- Bất quá, những thứ này đối với ta vô dụng, nhưng mà đối với đám người Tiểu Phong lại có trợ giúp rất lớn!

Thực lực của đám Tiểu Phong tuy rằng cũng đều đạt đến Nạp Hư cảnh, nhưng mà đối với võ kỹ, lý giải võ đạo thật sự quá thấp. Nếu như có thể đem những vật này cho bọn hắn sử dụng, tuyệt đối có thể làm cho sức chiến đấu của bọn chúng gia tăng không ít.

Nghĩ tới là làm, trên mặt hiện lên nụ cười thản nhiên, bàn tay chộp xuống phía dưới. Một dòng sông hoàn toàn do võ kỹ tạo thành bị hắn lăng không nhấc lên.

Vô số ý niệm khổng lồ ở trong đó quay cuồng không ngớt, tranh chấp, muốn đánh tan tinh thần của Nhiếp Vân.

- Xóa bỏ!

Hô nhỏ một tiếng, thi triển thiên phú Tiên Âm sư, âm thanh tự nhiên chấn động, từng cỗ ý niệm trong đó lập tức bị đánh tan, tạo thành kinh nghiệm võ kỹ thuần khiết.

Võ kỹ hình thành ý niệm của bản thân mình rất là suy yếu, đối mặt với đệ tử Thiên Kiều Cảnh, Lĩnh Vực cảnh có lẽ còn có thể diễu võ dương oai. Nhưng mà đối với người có được sức chiến đấu của siêu cấp cường giả Phá Không Cảnh hậu kỳ như Nhiếp Vân mà nói, không đáng nhắc tới, có thể tùy tiện xóa bỏ.

- Cho các ngươi!

Thuần thú đan điền câu thông với chúng thú Tiểu Phong, bàn tay điểm một cái, đem những ý niệm kia dùng đại pháp lực đưa vào trong đầu của bọn nó.

Những kinh nghiệm võ kỹ đã bị tinh lọc qua này tuy rằng khác võ kỹ chi tủy nhưng lại giống nha tới kì diệu, có thể làm cho năng lực chiến đấu và ý thức của người ta đồng thời xảy ra tăng vọt về chất.

- Đa tạ chủ nhân!

Tu vi đám người Tiểu Phong cơ hồ một mạch tăng lên, lực lượng có, lý giải đối với võ đạo tít, những vật này vừa mới tiến vào trong đầu, lập tức khiến chúng thú cuồng hỉ, trở thành vật đại bổ với bọn chúng.

- Các ngươi chậm rãi lĩnh ngộ, tu luyện cho tốt a. Những vật này tuy rằng vô dụng đối với ta, thế nhưng mỗi một chiêu đều là tinh hoa, lời nói mà tiền bối trong tông lưu lại, không thể khinh thường!

Đem những ý niệm trong dòng sông vũ kỹ rót vào thức hải chúng thú, phát hiện ra năng lực tiếp nhận của chúng thú Tiểu Phong có hạn, đã đạt đến bão hòa. Lúc này hắn không tiếp tục nữa mà dặn dò một tiếng, Phượng Hoàng chi dực lại vỗ, nhanh chóng bay về phía trước.

Bay qua mấy chỗ võ kỹ tạo thành dòng sông, lần này hắn không ngừng lại mà cấp tốc bay về phía trước.

Trong đó khi đi qua một nhánh sông hắn còn bị một người võ kỹ cường hãn trong đó đánh lén. Bất quá loại công kích này đối với Nhiếp Vân mà nói, vô dụng. Hắn tiện tay chộp thành mảnh vỡ.

Đi qua dòng sông vũ kỹ là công pháp tạo thành sơn mạch, rừng rậm, mặt đất có rất nhiều thứ thoạt nhìn giống như cây cối vậy. Nhưng trên thực tế nhưng lại là hình thái do công pháp tạo thành, một khi đụng vào, thì sẽ bộc phát ra công kích cường đại.

Đã có những công pháp tu luyện như Linh Tê Luyện Thể Quyết, Kim Cương lưu ly thể, Cửu Chuyển Niết Bàn công, đối với mấy thứ này Nhiếp Vân cũng không có hứng thú quá lớn. Hắn trực tiếp đi tới nơi trưng bày Linh Binh trong Tàng Bảo Các cùng với nơi trưng bày khoáng thạch quý hiếm.

Nếu như nói nơi có được khí tức đặc, nhất định sẽ không ở chỗ võ kỹ, công pháp mà nhất định sẽ nằm trong phạm vi này!

Trên đường đi hắn cũng thấy được mấy bộ khiến cho võ kỹ hắn động tâm. Hắn lập tức ghi lại, bất quá cũng không tu luyện ngay.

Tu luyện võ kỹ rất là phiền toái, tuyệt chiêu càng cao thâm thì tu

luyện càng khó. Trước tiên cứ nhớ kỹ về sau tu luyện cũng không muộn, không cần phải lãng phí thời gian ba ngày ngắn ngủi ở đây.

Ngoại trừ võ kỹ ra không có đồ vật khiến cho hắn đặc biệt động tâm.

Đối với hắn mà nói nơi này cũng xem như là địa phương quen thuộc, kiếp trước không biết Pháp quyết vô danh cho nên những công pháp khác trên cơ bản hắn đã nghiên cứu đã xong. Trở lại chốn cũ, muốn tìm được bảo vật khiến cho hắn mừng rỡ, hoàn toàn không dễ.

Tiến vào khu vực của Linh Binh, khoáng thạch, tinh thần câu thông Pháp quyết vô danh, Nhiếp Vân tiếp tục bay vút về phía trước.

- Không cí? Không có, không ngờ không có lấy một kiện?

Một đường phi hành, rất nhanh đã bay vút qua ngàn vạn thước, vượt qua phạm vi của Linh Binh, khoáng thạch. Thế nhưng vẫn như trước không có phát hiện ra được bất kỳ vật gì, Nhiếp Vân không khỏi nhíu mày một phen.

Chẳng lẽ toàn bộ tàng bảo khố của Hóa Vân tông, không có nổi một thứ có thể làm cho Pháp quyết vô danh vận chuyển hay sao?

Như vậy cũng có chút quái dị a!

Hóa Vân tông, đệ nhất tông môn Phù Thiên đại lục, thiên tài vô số, số mệnh nồng hậu dày đặc. Mười loại bảo vật quý hiếm trong thiên địa chí ít có năm kiện ở đây, sao lại không có thứ khiến cho Pháp quyết vô danh vận chuyển cơ chứ?

- Ồ? Đó là cái gì vậy?

Đang phi hành về phía trước, đột nhiên một khu vực trống rỗng xuất hiện ở trước mắt hắn.

Khu vực binh khí bởi vì bảo vật quá nhiều cho nên loại khu vực xuất hiện chỗ trống cơ hồ không có, có thể xuất hiện loại tình huống này đã nói rõ một vấn đề. Ở gần đây có một kiện bảo bối cực kỳ lợi

hại, khiến cho những bảo vật khác không dám tới gần phía trước.

- Sẽ là cái gì đây?

Nhiếp Vân có chút tò mò, thần thâu chi khí vận chuyển, trong mắt đều là bảo quang.

Sưu!

Đột nhiên phía trước có một đạo bao quang bắn thẳng lên trên mây xanh, giống như ánh nắng sáng chói vậy.

- Xem ra ít nhất cũng là Linh Binh tuyệt phẩm!

Một đường đi tới Nhiếp Vân đã biết rõ bảo quang mà Linh Binh tuyệt phẩm có thể phát ra. Vừa nhìn cường độ của loại quang mang đã biết rõ bảo vật này cho dù trong đám tại Linh Binh tuyệt phẩm, cũng có thể bài danh top đầu.

- Gần đây không có bảo bối gì sao? Kỳ quái...

Kiếp trước thân là Vô Thượng trưởng lão Hóa Vân tông, nơi này hắn cũng đã từng tới qua. Cũng không phát hiện ra có thứ gì kỳ quái, sao lại đột ngột xuất hiện Bảo Quang sáng ngời như thế chứ?

Sưu!

Trong lòng nghi hoặc, chân không ngừng lại mà bay về phía Bảo Quang.

------oOo------

Chương 1043: Tam Nguyên Kim Cương ba (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Là một cái Thanh Long kích?

Ở dưới cùng bảo quang là một thanh trường kích dài chừng trượng

cắm vào mặt đất. Chuôi của trường kích chuôi có một đầu Thanh Long, dường như tùy thời đều có thể bay ra ngoài, bộ dáng dữ tợn đáng sợ, mang theo khí tức ngập trời.

Thanh Long kích!

- Thanh trường kích này trong đám Linh Binh tuyệt phẩm tuyệt đối đứng hàng đầu!

Hai mắt Nhiếp Vân sáng rực lên.

Loại binh khí như Trường kích bởi vì không quá linh hoạt, khi cận chiến đã bị hạn chế rất lớn cho nên trên Phù Thiên đại lục cơ hồ không có người nào dùng nó. Sao lại, đột nhiên xuất hiện một thứ có cấp bậc coa như vậy chứ?

Cùng là Linh Binh tuyệt phẩm, khác biệt cũng rất lớn, Linh Binh tuyệt phẩm bình thường một chỉ của Nhiếp Vân có thể đánh vỡ. Nhưng mà đạt tới cấp bậc như Thanh Long kích này, muốn một chỉ làm vỡ, trên cơ bản là chuyện không có khả năng.

Thậm chí nếu như cao thủ sử dụng còn có thể tạo thành tổn thương rất lớn đối với hắn.

- Tới đây!

Trong lòng nghĩ vậy, tay hắn nắm về phía Thanh Long kích.

Ông!

Dường như cảm thấy có người muốn thu phục mình, trường kích mạnh mẽ rung lên, kích động một hồi rồi đột nhiên phóng ra một cỗ sát ý đìu hiu.

Cỗ sát ý này đập vào mặt, mang theo một tia điên cuồng, giống như chỉ cần có người muốn hàng phục nó thì nó sẽ đánh giết, giết tới chúng sinh mới thôi.

- Chẳng lẽ Phong Ma Thanh Long Kích của Phong Ma đạo nhân? Không ngờ nó lại ở trong Hóa Vân tông!

Cảm nhận bên trong sát ý do trường kích phóng ra có ý hung ác, Nhiếp Vân sững sờ, lập tức nghĩ đến một cái tên, hai mắt trợn tròn.

Phong Ma đạo nhân đã từng là nhân vật cực kỳ nổi danh trong Phù Thiên đại lục, bất quá cũng không phải là cao thủ của Hóa Vân tông, mà là siêu cấp cường giả của Tiên Võ tông, có được thiên phú phòng ngự xếp hạng số bảy mươi hai, là một vị Phòng Ngự sư!

Chính vì hắn có được thiên phú Phòng Ngự sư, lại sử dụng Phong Ma Thanh Long Kích khi cận chiến có lực công kích rất mạnh cho nên khi chiến đấu, chỉ có tấn công mà không có phòng thủ, uy mãnh vô cùng, hung danh hiển hách.

Loại này phương thức chiến đấu cổ quái này cũng tạo thành uy danh Phong Ma đạo nhân của hắn.

Bất quá, người có hung mãnh tới mấy, một khi bị vây công thì cũng thân tử đạo tiêu. Nghe nói lúc trước Phong Ma đạo nhân bị một đám yêu nhân đồng cấp khác vâu công trong một không gian nhỏ hẹp, bị tra tấn tới chết.

Sau khi hắn chết đi, Phong Ma Thanh Long Kích cũng mất đi tung tích, kiếp trước Nhiếp Vân từng thấy tên của nó trên mục lục Tàng Bảo Các, cũng chuyên môn đến tìm kiếm. Chỉ là cuối cùng cũng không tìm được, về sau cũng đã quên đi nó. Không nghĩ tới kiếp này vừa mới tiến vào lần đầu thì trong lúc vô tình đã phát hiện ra thứ này.

Xem ra kiếp trước trước khi trở thành Vô Thượng trưởng lão thì thứ này nhất định đã bị người ta lấy đi rồi, về phần lưu lạc tới nơi nào, cũng không có ghi chép lại.

- Kiện binh khí này phù hợp đối với ta, như vậy cũng nên thu.

Tuy rằng Nhiếp Vân thân là Kiếm Đạo sư am hiểu sử dụng kiếm, nhưng mà khi bị một đám người vây quanh, tác dụng của thứ này cũng thể hiện ra.

Sức nặng và chiều dài, cùng với ý tứ điên cuồng trong đó đều có

tính công kích rất mạnh. Nếu như có võ kỹ nguyên bộ, có hiệu quả quần công, như vậy tuyệt đối sẽ vượt qua Vô Thượng kiếm thuật bình thường.

- Thu phục cho ta!

Nghĩ đến điểm này hắn khẽ cười một tiếng, bàn tay duỗi ra, bí mật mang theo phòng ngự chi khí, ầm ầm chộp tới.

Đối mặt với một trảo cường đại của Nhiếp Vân, Phong Ma Thanh Long kích rất là kháng cự. Bất quá, khi cảm nhận được trong đó ẩn chứa phòng ngự chi khí thì lại lập tức trở nên nhu thuận. Lực lượng giống như điên cuồng dần dần trở nên nhu hòa.

Khí linh của binh khí cũng biết, chỉ có ở trong tay Phòng Ngự sư thì nó mới có thể phát huy ra sức chiến đấu mạnh nhất, người trước mắt này lại chính là Phòng Ngự sư. Nếu như bỏ lỡ cơ hội, muốn tìm được người khác ít khả năng, cho nên nó trực tiếp chấp nhận Nhiếp Vân.

Sưu!

- Nặng nề!

Đạt được khí linh của trường kích tán thành, lập tức cầm nó trong lòng bàn tay, cảm nhận sức nặng trên thân kích, Nhiếp Vân khẽ nhíu mày.

Thứ này không ngờ so với Huyền Ngọc Chi Kiếm còn nặng hơn gấp mười lần, người bình thường muốn cầm lên cũng rất là phiền toái, chứ đừng nói là thi triển nó.

- Luyện hóa!

Trong lòng khẽ động, tinh thần kéo dài, đi vào trong Thanh Long kích, đang định luyện hóa nó thì đột nhiên phát hiện ra một chỗ khác biệt.

- Ồ? Đây là cái gì vậy?

Thân kích có vẽ từng đạo mật vân, ở chỗ sâu bên trong không ngờ lại bố trí một đạo phong ấn, giống như phong ấn thứ nào đó.

Phong ấn này che dấu rất là kín đáo, nếu như không phải khí linh của Thanh Long kích tán thành hắn, muốn nhìn thấy căn bản không có khả năng!

- Phá vỡ!

Trong lòng kỳ quái, diễm hoả hóa thành một sợi dây nhỏ, đi qua phong ấn, lập tức thiêu đốt. Chỉ nghe tiếng giòn vang đùng đùng một hồi, một mảnh chữ viết xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn.

Những chữ viết này ghi chép một bộ võ kỹ, lúc mới nhìn thoáng qua, hít thở của Nhiếp Vân lập tức trở nên dồn dập.

- Ồ? Đây là phương pháp tu luyện đại tuyệt chiêu của Tiên Võ tông Vô Thượng Tam Nguyên Kim Cương ba?

Tam Nguyên Kim Cương ba, đại tuyệt chiêu Vô Thượng của Tiên Võ tông, cùng một cấp bậc với Vô Thượng đại kiếm thuật của Kiếm Thần tông, là võ kỹ chỉ có chưởng giáo mới có tư cách tu luyện. Kiếp trước Nhiếp Vân chỉ thấy người ta thi triển, cũng không tu luyện qua. Không có nghĩ tới bên trong Phong Ma Thanh Long Kích này lại ẩn chứa phương pháp tu luyện.

Chẳng lẽ Phong Ma đạo nhân này đã từng là chưởng giáo Tiên Võ tông?

Trong lòng xuất hiện một ý nghĩ.

Đối với lịch sử của Tiên Võ tông, Nhiếp Vân cũng không biết đến nhiều lắm. Tuy rằng nghe nói qua Phong Ma đạo nhân, cũng biết hắn là người của Tiên Võ tông, nhưng cũng không biết thân phận cụ thể của đối phương là Thái thượng trưởng lão, Vô Thượng trưởng lão hay là tông chủ.

Bất quá, đã có thể dùng ý niệm đem phương thức tu luyện Tam Nguyên Kim Cương phong ấn bên trong Thanh Long kích, khi còn sống nhất định địa vị không thấp. Cho dù không phải tông chủ thì

tuyệt đối cũng đã từng làm, nếu không, tuyệt sẽ không có phương pháp tu luyện nguyên vẹn của chiêu này.

Tam Nguyên Kim Cương ba là một loại vận dụng đối với pháp lực cương khí. Trên Phù Thiên đại lục truyền lưu khá rộng, nhưng mà bản truyền lưu chỉ là phiên bản đơn giản mà thôi. Nếu như bàn về uy lực, so với bản đầy đủ ngay cả xách giày cũng không xứng.

------oOo------

Chương 1044: Tam Nguyên Kim Cương ba (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Điểm ấy so với Vô Thượng đại kiếm thuật Phá Diệt Không tịch của Kiếm Thần tông có chút giống nhau. Phiên bản đơn giản hóa ngay cả Mộc Thắng Tuyết ở Khí hải đại lục lúc trước cũng từng tu luyện qua, mà bản đầy đủ, không có kiếm đạo chi khí, căn bản không có khả năng vận dụng thành công.

- Thế nhân cũng biết phòng ngự của Phòng Ngự sư rất mạnh, hình thành mai rùa phòng ngự, có mật vân xoay tròn, có thể vượt cấp ngăn cản công kích. Nhưng mà lại không biết, mật vân bên trên mai rùa đại biểu cho một loại lý giải đối với đại đạo, mật vân lợi hại như thế, nếu như không chỉ là phòng ngự tinh khiết mà chuyển biến nó thành công kích thì sao?

Ngẩng đầu nhìn lên chữ viết, câu nói đầu tiên đã khiến cho Nhiếp Vân khiếp sợ không thôi.

Mai rùa phòng ngự của Phòng Ngự sư có thể vượt cấp phòng ngự, nếu có thể đem loại lực lượng phòng ngự này chuyển hóa thành công kích thì sao?

Vấn đề này có chút mâu thuẫn, thuẫn có thể phòng ngự, nhưng mà có đôi khi cũng có thể dùng làm lợi khí công kích. Trong chiến đấu tạo thành cực lớn ảnh hưởng, mâu cũng giống như vậy, cho dù am hiểu tấn công thì cũng có thể phòng ngự.

Mật vân của Phòng Ngự sư lợi hại như thế, nếu có thể chuyển hóa nó thành công kích, như vậy sẽ có bao nhiêu lợi hại cơ chứ?

Một câu đã khiến Nhiếp Vân một lời cảnh tỉnh, có cảm giác như là quán đỉnh. Một thế giới mới chậm rãi hiển hiện trong mắt hắn.

Lúc trước đánh chết thú Vương Yêu Sí Vân Giáp thú, mật vân bên trên mai của nó rất giống như mai rùa phòng ngự, mà cẩn thận nghiên cứu một phen Mật vân đại biểu lực lượng phòng ngự này làm cho uy lực ám kình công kích đại tăng, lúc ấy trong lòng hắn đã có chút suy nghĩ. Phòng ngự cũng không phải là tồn tại đơn thuần, có lẽ có được mối liên quan với nhau. Hiện tại xem ra, quả là thế!

Chẳng những đã có người sớm lĩnh ngộ đến điểm ấy mà thậm chí còn chuyển hóa nó trở thành sự thật, là chiêu số chân chính.i!

Công thủ đã có thể chuyển đổi, như vậy Phật, ma, nhân, yêu có phải cũng có đặc điểm như vậy hay không?

Đương nhiên, nhữngchuyện này cũng không phải là chuyện hiện tại có thể suy đoán ra. Hắn cố nén rung động trong lòng, tiếp tục nhìn xuống phía dưới.

- Nguyên giả, Thủy dã, Tam Nguyên đại biểu cho công, phòng, thế và nguyên tinh, nguyên khí, nguyên thần. Lúc chiến đấu, tinh khí tập trung, khí tức nồng đậm, thần hợp khí tường, đó là tam nguyên! Tam Nguyên Kim Cương ba chính là mật vân dùng mai rùa phòng ngự làm cơ sở, sáng tạo ra được tuyệt chiêu. Đem pháp lực dựa theo phương thức mật vân tạo thành cương khí đặc thù, hội tụ thành đoàn, một khi đụng vào, trong nháy mắt đã xuất ra uy lực vượt quá tưởng tượng.

Phía dưới có ghi chép kỹ càng về phương pháp tu luyện của Tam Nguyên Kim Cương ba.

- Dùng mật vật mai rùa phòng ngự làm cơ sở, nếu như không phải là Phòng Ngự sư.... Muốn tu luyện không có khả năng hoàn thành, nhưng mà thân là Phòng Ngự sư, tu luyện thì lại đơn giản hơn rất nhiều.

Mật vân bên trên mai rùa phòng ngự huyền ảo khó có thể lý giải, muốn dùng lực để vẽ ra là chuyệ nkhông có khả năng. Nhưng mà thân là Phòng Ngự sư, phòng ngự chi khí khẽ động một cái là trong cơ thể sẽ tự nhiên hình thành loại mật vân này. Sau đó chỉ cần đem pháp lực dựa theo mật vân vẽ một lần, đơn giản vô cùng.

Có thể nói, chiêu Tam Nguyên Kim Cương ba này quả thực là làm theo yêu cầu của Phòng Ngự sư! Tu luyện không có bất kỳ độ khó nào.

Xem xét toàn bộ phương pháp tu luyện xong, hai mắt Nhiếp Vân càng ngày càng sáng, tràn ngập lửa nóng.

Lão tổ khai tông của Tiên Võ tông là một vị Phòng Ngự sư, Tam Nguyên Kim Cương ba là do hắn căn cứ vào mật vân trên mai rùa phòng ngự mà nghiên cứu ra được. Nhiếp Vân cũng là Phòng Ngự sư, giống như tu luyện Vô Thượng đại kiếm thuật mà có được Kiếm Đạo đan điền vậy. Hoàn toàn có thể thông thấu, thoáng luyện thành tuyệt chiêu!

- Tu luyện!

Nghĩ tới là làm, tinh thần tập trung vận chuyển phòng ngự chi khí, trong cơ thể lập tức tạo thành một đạo mật vân huyền ảo. Cẩn thận khống chế pháp lực, dọc theo mật vân chậm rãi xoay tròn, chỉ trong chốc lát, ở ngay trong lòng bàn tay hắn đã hình thành từng đoàn đạo cương khí hình dáng như quả cầu.

Những cương khí này không ngừng xoay tròn, mật vân bên trên vờn quanh, còn không có đánh ra thì đã tản mát ra uy thế rất mạnh. Xem ra, một khi đánh ra sẽ sinh ra bạo tạc kịch liệt, uy lực có thể so với Vô Thượng đại kiếm thuật công kích.

- Quả là thế...

Thấy dùng Thiên phú Phòng Ngự sư tu luyện Tam Nguyên Kim Cương ba là có thể luyện thành nhẹ nhõm, Nhiếp Vân trực tiếp nhảy dựng lên.

Tam Nguyên Kim Cương ba là thủ đoạn đánh xa, đánh bọt khí

cương khí ra, dù là khoảng cách có đạt tới ức vạn dặm cũng có lực công kích rất mạnh. Một khi học xong chiêu này, cho dù có đánh xa cũng không cần phải sợ!

Bởi vì nguyên nhân thân thể cường đại cho nên gần đây hắn ưa thích cận thân chiến đấu. Đánh xa xem như sở đoản. Hiện tại đã có chiêu này, sở đoản biến mất, đánh xa cận chiến đều lợi hại vô cùng, tương đương với sức chiến đấu tăng lên gấp đôi.

Đương nhiên, tuy rằng uy lực của Tam Nguyên Kim Cương ba không kém, thế nhưng thời gian ngưng tụ nếu so với Vô Thượng đại kiếm thuật thì lại chậm hơn rất nhiều. Dưới tình chuống chiến đấu nhanh cũng không thích hợp thi triển.

- Tuy vậy cũng đã rất mạnh rồi, đối chiến cùng người khác, trước ném ra một đám Tam Nguyên Kim Cương ba, sau đó lại thi triển Vô Thượng đại kiếm thuật, Ma Ha thần chưởng, Bất Động Minh vương quyền... Hắc hắc, những tuyệt chiêu này trong nháy mắt đánh ra. Cho dù là cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong cũng phải nuốt hận!

Nở nụ cười, Nhiếp Vân đang định ném Tam Nguyên Kim Cương ba đã ngưng tụ ra về phía không trung. Đột nhiên hắn cảm thấy Phòng Ngự đan điền chấn động mạnh một cái.

Răng rắc!

Một tiếng giòn vang vang vọng, Phòng Ngự đan điền cũng biến thành màu xanh nhạt.

- Ồ? Thiên phú Phòng Ngự sư cũng đã đột phá tới hình thái thứ ba?

Nghe thấy thanh âm này, tinh thần quét qua, Nhiếp Vân lập tức hoảng sợ.

Phòng Ngự sư là thiên phú cuối cùng mà hắn lấy được, tần suất sử dụng cũng không cao. kém xa các loại thiên phú ngụy trang, diễm hỏa. Tại sao lại đột nhiên lột xác, hơn nữa còn thoáng cái tấn chức hai cấp bậc?

Chẳng lẽ là bởi vì những mật vân này?

Thật là quỷ dị a!

Dùng lực vẽ mật vân một lần là có thể khiến cho Phòng Ngự đan điền tấn cấp, lần này đan điền tấn cấp hình thái, chỉ sợ là dễ dàng nhất trong các đan điền a.

------oOo------

Chương 1045: Dấu vết loạn thiên (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất quá, Phòng Ngự sư tấn cấp, đối với hắn mà nói là chuyện tốt, Phòng Ngự đan điền có được hình thái thứ ba, hoàn toàn có thể ngăn cản cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong công kích. Như vậy cho dù có gặp lại Vũ Huân trưởng lão, đứng nguyên tại chỗ mặc hắn công kích thì cũng sẽ không bị thương.

Loại năng lực này quả thực là nghịch thiên, đối phương công kích như thế nào thì mình cũng không có việc gì. Mà bản thân lại có thể điên cuồng thi triển các loại tuyệt chiêu đối phó. Như vậy cho dù thực lực đối phương có mạng hơn nữa chỉ sợ cũng phải phiền muộn tới mức phun máu!

- Phòng ngự cường đại như thế, lại phối hợp với Tam Nguyên Kim Cương ba, rất là đáng sợ!

Thi triển Tam Nguyên Kim Cương ba ra sẽ chậm trễ không ít thời gian, có lực phòng ngự làm giảm xóc, đây quả thực là tuyệt phối.

- Thu!

Luyện thành Tam Nguyên Kim Cương ba, Nhiếp Vân tiện tay chộp một trảo, thu Phong Ma Thanh Long Kích vào trong đan điền, tiếp tục bay về phía trước.

Tu luyện Tam Nguyên Kim Cương ba đã làm trễ nãi không ít thời gian, phải nắm chắc thời gian tìm kiếm bảo bối có thể làm cho Pháp quyết vô danh tấn cấp a.

Vì bảo vật Nhiếp Vân tăng tốc bay về phía trước, không có dừng lại.

Thời gian ba ngày nói dài thì rất dài, nói nhanh cũng nhanh tới mức không hợp thói thường. Nhiếp Vân còn không có triệt để đi dạo xong toàn bộ Tàng Bảo Các thì thời gian cũng đã tới.

Trong ba ngày, tuy rằng di chuyển rất nhiều nơi, kết quả lại làm cho hắn vô cùng thất vọng. Toàn bộ Tàng Bảo Các của Hóa Vân tông không ngờ tới một kiện bảo vật có thể làm cho Pháp quyết vô danh vận chuyển cũng không có!

- Không được thì nói với Hạ Tuyền một chút, xin thêm vài ngày, cẩn thận tìm một chút.

Có chút thất vọng, Nhiếp Vân đang định nói với Hạ Tuyền vài câu. Tìm kiếm trong Tàng bảo khố thêm vài ngày. Cẩn thận tìm kiếm một phen có lẽ có thu hoạch. Đột nhiên bàn tay vung vẩy, một ngọc bài đưa tin xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

- Vân Huyên xuất hiện, mau trở về!

Chỉ có năm chữ, vô cùng đơn giản, nhưng mà chỉ nhìn thoáng qua thì trong lòng Nhiếp Vân đã có một cổ sát ý chảy xuôi.

Người đưa tin chính là Hồng Y trưởng lão của Kiếm Thần tông. Không ngờ Vân Huyên lại trở về Kiếm Thần tông, nhất định đã mang theo thủ đoạn tất thắng, xem ra hắn phải mau chóng trở về chiếu cố nàng rồi!

Sưu!

Lúc này hắn không còn tâm tình đi tìm đồ nữa, tiện tay vẽ một cái, không biết vượt qua bao nhiêu dặm mà lập tức trở lại nơi ba ngày trước tách ra với Vũ Huân trưởng lão.

Lúc này Võ Huân trưởng lão đã sớm chờ đợi bên này, hai người Cảnh Hồng, Lưu Tế cũng đã tới.

- Tốt rồi, chúng ta đi ra ngoài đi!

Thấy hắn đã đến, Vũ Huân trưởng lão nở nụ cười, xé rách không gian mang ba người đi ra khỏiTàng Bảo Các.

- Ta có việc gấp phải rời khỏi tông môn một chuyến, kính xin Vũ Huân trưởng lão thứ lỗi!

Ra khỏi Tàng Bảo Các, Nhiếp Vân cũng không quanh co lòng vòng mà nói thẳng một câu.

- Đi ra ngoài? Được!

Vũ Huân trưởng lão nhớ kĩ lời nói của Hạ Tuyền cho nên cũng không ngăn cản mà chỉ gật gật đầu.

- Đa tạ!

Nhiếp Vân cảm kích gật đầu, thân ảnh lóe lên, trong mấy tức đã ra khỏi Thiên ngoại thiên.

Một lần nữa trở lại Phù Thiên đại lục, bàn tay xé rách không gian, mục tiêu trực chỉ phương hướng Kiếm Thần tông.

Khi tới hắn phải ngồi Truyền Tống Trận hơn mười ngày mới tới đây được. Hiện tại tu vi tấn cấp, bằng vào lực lượng xé rách không gian tiến lên, tốc độ cực nhanh, không đến một giờ, đã nhìn thấy sơn môn nguy nga cao lớn của Kiếm Thần tông xuất hiện ở trước mặt.

- Khung Thiên Tử Tiêu đại trận? Thật sự là thủ bút lớn a.

Đáp xuống trước mặt sơn môn, nhìn một vòng, hai mắt Nhiếp Vân híp lại.

Chỉ thấy chung quanh sơn môn Kiếm Thần tông bị người ta dùng thủ pháp bố trí ra Khung Thiên Tử Tiêu đại trận. Vắt ngang vạn dặm, linh khí nồng đậm, dày đặc nhộn nhạo không ngừng. Đem

trọn tông môn bao phủ vào bên trong.

Khung Thiên Tử Tiêu đại trận, tuy rằng so ra kém đại trận hộ tông của Kiếm Thần tông. Thế nhưng cũng không yếu, một khi hoàn toàn vận chuyển, một khi cường giả Nạp Hư cảnh đụng vào, sẽ kích động, tạo ra năng lượng rung động, phát ra công kích tuyệt sát, uy mãnh vô cùng.

Cho dù không thể đánh chết cường giả Nạp Hư cảnh, thế nhưng chỉ cần khiến cho trận pháp tạo thành phản ứng dây chuyền, người chủ trì trận pháp sẽ phát giác ra. Triệt để vây khốn người nọ.

Ở chung quanh Kiếm Thần tông tốn một cái giá lớn bố trí ra loại trận pháp này, xem ra đối phương sợ có cá lọt lưới đào tẩu. Hoặc là căn bản muốn đối phó với hắn!

Hừ lạnh một tiếng, Nhiếp Vân bay thẳng về phía sơn môn.

- Người nào?

Thân thể vừa mới va chạm với trận pháp thì đã vang vọng tiếng nổ, bốn đệ tử mặc lam bào xuất hiện.

- Trọng địa Kiếm Thần tông, không được xông loạn.

- Không không cần biết ngươi là ai, lập tức trở về cho ta.

Toàn bộ bốn người tay đều cầm trường kiếm, nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân. Dường như chỉ cần hắn dám xông vào thì họ sẽ lập tức động thủ, không lưu tình chút nào.

Bốn đệ tử này đều có thực lực Thiên Kiều Cảnh, trong hàng ngũ đệ tử hạch tâm chỉ sợ cũng coi như là gần top đầu. Chỉ có điều thời gian Nhiếp Vân ở tỏng Kiếm Thần tông không dài cho nên bọn họ cũng không nhận ra.

- Hừ!

Nhiếp Vân biết bên ngoài tông môn đều bị người ta bố trí đại trận, nhất định là nguy cơ vô cùng. Hắn cũng lười được nói nhảm, bàn

tay lật một phen, một cái ngọc ấn đã xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Chưởng giáo ấn!

Hiện tại nói gì cũng vô dụng, thứ này là thứ có thể đại biểu thân phận nhất.

- Chưởng giáo ấn?

Nhìn thấy ngọc ấn, bốn đệ tử chấn động, từ trong mắt đối phương nhìn ra vẻ kinh ngạc. Bất quá, bọn hắn cũng không trực tiếp tránh ra mà trong ánh mắt mang theo vẻ quỷ dị, dường như đang tiến hành trao đổi nào đó trong tối.

- Hừ, chưởng giáo ấn này của ngươi chúng ta cũng không xác định có phải là thật hay không, hiện tại người giả mạo rất nhiều a!

Người đệ tử dẫn đầu cao giọng nói.

- Không xác định là thật?

Ngữ khí của Nhiếp Vân thoáng cái trở nên rét lạnh.

Cho dù chưởng giáo ấn không có bị luyện hóa, nhưng mà trong đó ẩn chứa nội tình và lực lượng tông môn. Cũng không phải là thứ mà bất luận pháp bảo nào có thể bắt chước được. Bên trong ký thác toàn bộ tinh thần và tín ngưỡng của tông môn. Chỉ cần không có ý đồ, liếc mắt là có thể nhận ra. Tên đệ tử này lại còn nói không xác định được là thật. Đủ để thấy được bốn người này hẳn không phải là đệ tử Kiếm Thần tông.

------oOo------

Chương 1046: Dấu vết loạn thiên (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng vậy, ngươi đưa ngọc ấn này cho chúng ta kiểm tra. Chỉ cần

cẩn thận kiểm tra xác nhận thì mới biết được là thật hay là giả!

- Nhanh mang tới đây, đừng có lề mề!

Lại có hai đệ tử quát.

Trong tiếng quát, ba người nói chuyện lặng lẽ vây quanh Nhiếp Vân, mà người cuối cùng thì bàn tay lặng lẽ ẩn giấu ở trong tay áo, không biết muốn làm cái gì.

- Tới đây!

Tuy rằng động tác của bọn hắn rất nhỏ, thế nhưng Nhiếp Vân là ai chứ? Hai mắt có thiên nhãn có thể nhìn xuyên thấu. Miệng hắn hừ lạnh một tiếng, bàn tay chộp một cái. Bàn tay giấu ở trong tay áo của đệ tử kia đã bị nắm lấy. Một cái ngọc bài đưa tin nhanh chóng bị hắn nắm vào trong lòng bàn tay.

Đây là một ngọc bài đưa tin, tiểu tử này muốn muốn lặng lẽ đưa tin vào bên trong.

- Răng rắc!

Nhiếp Vân há có thể để cho hắn ta đem tin tức truyền vào trong được chứ? Hắn nắm lấy ngọc bài, nhẹ nhàng bóp chặt. Ngọc bài và toàn bộ không gian chung quanh đều bị nghiền nát. Tin tức trong đó cũng không có cách nào truyền đi ra ngoài.

- Dám giương oai ở Kiếm Thần tông, động thủ!

- Tiểu tử này không rõ lai lịch, giết hắn.

Ba đệ tử còn lại không nghĩ tới Nhiếp Vân lại có ánh mắt độc ác như vậy, động tác cũng nhanh như thế. Cả ba đồng thời hét to trường kiếm tron tay đâm thẳng tới, ngoan độc mà âm tàn, mục tiêu là cổ họng của Nhiếp Vân.

Động tác của ba người cực nhanh, khoảng cách lại gần, dưới loại tình huống này, nếu như không có phòng bị, cho dù là cường giả Nạp Hư cảnh cũng phải bối rối một phen. Mà chỉ cần có bối rối thì

bọn hắn có thể truyền tin tức ra ngoài.

- Hừ!

Đối với kiếm khí đâm tới, Nhiếp Vân căn bản không ngăn cản, bàn tay dùng lực. Một tiếng răng rắc vang vọng, cái đầu người đệ tử ở trong tay rớt xuống đất. Trước khi kiếm khí bắn tới cổ họng thì trong mắt đột nhiên bắn ra một đạo tinh quang lăng lệ ác liệt.

Phanh! Phanh! Phanh!

Quang mang quét tới, ba người đệ tử này ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra thì đã giống như pháo hoa, thân thể nổ tung.

Dùng thực lực hôm nay, đối phó với mấy đệ tử Thiên Kiều Cảnh căn bản không cần ra tay. Chỉ cần một ánh mắt, một câu nói cũng có thể làm cho đối phương triệt để tử vong, không có khả năng phản kháng

- Đây không phải là đệ tử tông môn, mà là người của Loạn Thiên ngân tích?

Cúi đầu nhìn về phía đệ tử vừa bị bóp, chỉ thấy trên cánh tay hắn xuất hiện đường vân màu tím quỷ dị. Đường vân này quỷ dị dữ tợn, không có cách nào loại trừ.

Nhìn thấy loại vật này Nhiếp Vân đã biết rõ, bốn đệ tử này căn bản không phải là đệ tử của Kiếm Thần tông mà là người củaLoạn Thiên ngân tíc.

Loạn Thiên ngân tích là một nơi hiểm ác trên Phù Thiên đại lục, diện tích rất lớn, so với Khí hải đại lục cũng chỉ có hơn chứ không có kém. Chỉ có điều không thể sinh trưởng lương thực, cũng không có các loại như là linh thạch, mật tàng, linh khí rất là thưa thớt, không thích hợp với tu luyện và sinh tồn.

Hoàn cảnh hiểm ác, linh khí rất thưa thớt, dựa theo lẽ thường mà nói sẽ không có người nào đi vào trong đó. Nhưng mà sự thực lại trái lại, nơi này là thiên đường tội ác nổi danh nhất Phù Thiên đại,

được gọi là pháp ngoại chi địa.

Tất cả những người vi phạm môn quy trên Phù Thiên đại lục, hoặc là xúc phạm hình pháp hoặc là bị người ta phỉ nhổ, tội ác tày trời, cơ hồ đều trốn vào bên trong đó. Khiến cho nơi này tựa như liên minh tội ác, thế giới tà ác vậy.

Có thể phạm tội, hơn nữa còn khiến cho tám đại tông môn đuổi giết không chết, thuận lợi đào tẩu. Tuy rằng nhân phẩm không được tốt lắm, nhưng mà ngay cả Nhiếp Vân cũng không thể không thừa nhận, những người này, mỗi một người đều là thiên tài.

Nhiều thiên tài như vậy ở chung một chỗ mới khiến cho số lượng người ở Loạn Thiên ngân tích càng ngày càng nhiều, thậm chí dần dần đã có năng lực chống lại tám đại tông môn.

Đương nhiên, cũng không phải nói là bọn hắn có nhiều cường giả, mà là bọn hắn khi thì đầu hàng Nhân tộc, khi thì đầu hàng yêu nhân tộc. Sinh tồn ở giữa, đong đưa trái phải, khiến cho tám đại tông môn ném chuột sợ vỡ bình, không dám diệt sát toàn bộ bọn chúng.

Bất quá, người của Loạn Thiên ngân tích cũng hiểu rõ địa vị của mình cho nên bình thường rất ít khi ra ngoài, toàn bộ đều co cụm lại ở chổ đó, tự mình tìm niềm vui.

Chỉ cần đi vào trong đó, cánh tay cũng sẽ bị Thiên Đạo tự động khắc một dấu vết màu tím trên cánh tay, cả đời không có cách nào loại trừ.

Về phần mật vân từ đâu mà đến, có chuyện gì xảy ra, dường như là một bí mật cực lớn, bất luận kẻ nào cũng không biết được.

Nhiếp Vân nghĩ tới Vân Huyên rất có thể sẽ mượn viện binh từ chỗ Di Hoa, sẽ dùng các loại danh nghĩa, thỉnh cầu viện trợ từ chỗ tông môn khác. Chỉ là dù thế nào hắn cũng không thể tưởng được, nàng ta lại cùng cấu kết với người ở Loạn Thiên ngân tích!

Cấu kết cùng bọn họ cũng tương đương với cấu kết với nhân gian, triệt để đánh mất tư cách và tôn nghiêm làm người.

- Không ngờ lại cấu kết với loại người này, Vân Huyên, ngươi muốn chết!

Nhận ra thân phận chân chính của mấy người này, sắc mặt Nhiếp Vân trở nên trầm thấp như sắp đóng băng. Cánh tay vung lên, Diễm hỏa tuôn ra, bốn cỗ thi thể cùng lúc hóa thành tro bụi. Năm ngón tay lại bắn ra Khung Thiên Tử Tiêu đại trận lập tức bị phá vỡ tạo thành một khe hở, nương theo tiếng hừ lạnh vang lên. Sưu một cái hắn đã bayvề phía Kiếm Thân điện ở trung tâm tông môn Kiếm Thần tông.

Quảng trường phía trước Kiếm Thần điện có vô số đệ tử Kiếm Thần tông đứng ở phía trên, khí thế ngập trời, không ngờ lại tạo thành hai phe cánh.

Trong hai aphe cánh, chẳng những có đệ tử bình thường, tinh anh, hạch tâm mà còn có Nội các trưởng lão, Thái thượng trưởng lão, cũng lẫn lộn ở trong đó.

- Vân Huyên, ngươi khinh nhờn thi thể Phụng Ca tổ tiên. Luyện hóa thi thể người thành Cương Thi Vương Nhân Bạt, lợi dụng thủ đoạn yêu nhân, mưu toan luyện

hóa Kiếm Thần chi kiếm. Đã bị trục xuất ra khỏi tông môn, không ngờ lại trở về với đám bại hoại này, ngươi muốn làm gì?

Song phương giằng co, khí tức dường như cứng lại, đột nhiên có một đạo thanh âm hào sảng vang lên. Hồng Y trưởng lão nhíu mày, hai mắt nhìn chằm chằm vào nữ nhân có dáng người gợi cảm phía trước rồi gầm lên.

Nữ nhân này chính là Vân Huyên.

Vân Huyên lúc này hoàn toàn khác với hơn mười ngày trước, thân thể vỡ vụn trong lực lượng không gian cuồng bạo. Không biết nàng ta thông qua bí pháp gì mà lại đạt đến Phá Không Cảnh đỉnh phong!

------oOo------

Chương 1047: Lẫn lộn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không chỉ như thế, linh hồn vốn không hợp với thực lực lúc này cũng đã đạt tới cấp bậc Linh cấp đỉnh phong cao nhất. Trong hai mắt đen nhánh mắt có linh lực quay cuồng, giống như chỉ cần một ánh mắt cũng có thể xé rách không gian, nhảy tới chỗ xa hơn.

Phía sau lưng nàng là hai lão giả râu bạc trắng, người bên trái trên mặt có một vết sẹo dữ tợn đáng sợ, hai mắt đỏ hồng. Trong lúc mơ hồ hiện lên vẻ hung ác lạnh lùng.

Bên phải là một người mặc áo dài, thoạt nhìn nho nhã, nhưng mà khi lông mày nhíu lại, thỉnh thoảng lại tản mát ra quang mang lạnh lùng âm tàn. Chỉ từ trên khuôn mặt của hắn là có thể nhìn ra hắn ta cũng không phải là người tốt lành gì.

Hai người này khí tức trầm ổn, không ngờ cũng giống như Vân Huyên, đã đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong!

Tuy rằng Hồng, Hoàng, Lam, Hắc là Tứ đại Vô Thượng trưởng lão, nhưng mà đạt tới loại cảnh giới này chỉ có một mình Hồng Y trưởng lão mà thôi. Cho nên không quản bọn hắn là người tốt hay xấu thì hiện tại đang chiếm thế thượng phong.

Bên cạnh ba người này còn có sáu lão giả khác đang ngồi. Trước mặt sáu người trước mặt đều có một cái bàn trà, bên trên bày đầy hoa quả, rượu ngon, ở bên cạnh nhìn song phương đang tranh chấ, một mặt uống rượu, rất là thích ý.

Sáu người này chính là người của Di Thần Tông, Thanh Vân tông, Tiên Võ tông, Tử Đàn Tông, tĩnh Thiên Tông, Vân Tiêu Tông. Vô Thượng trưởng lão của sáu đại tông môn, tuy rằng đều chỉ có thực lực Phá Không Cảnh sơ kỳ nhưng lại đại biểu cho sáu đại tông môn, đại biểu cho địa vị và tôn nghiêm vô thượng.

Bất quá, từ chỗ ngồi của bọn hắn là có thể nhìn ra được. Nhất định đều là người mà Vân Huyên mời tới. Bởi vì ở bên kia là tứ đại

trưởng lão đang giằng co với nàng.

- Muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do, Hồng Y trưởng lão, rốt cuộc tình huống như thế nào thì trong lòng ngươi là người hiểu rõ. Các ngươi bị Nhiếp Vân kia đầu độc, áp đặt tội danh cho ta. Đương nhiên nói cái gì cũng tốt a. Vân Huyên ta thân là tông chủ, Kiếm Thần tông gánh vác hưng thịnh hưng suy của tông môn, làm sao có thể luyện hóa thi thể tổ tiên được chứ? Về phần lợi dụng bí thuật yêu nhân luyện hóa Kiếm Thần chi kiếm thì càng thêm nực cười. Mỗi người đều biết Kiếm Thần chi kiếm là ta từ yêu nhân quốc độ tốn bao nhiêu sức lực, tâm huyết, cửu tử nhất sinh mới mang về được tông môn a. Mếu như ta thật sự muốn luyện hóa, không đem Kiếm Thần chi kiếm về là xong rồi. Cần gì phải tự tìm phiền toái cho mình, để cho người ta nắm được tội danh cơ chứ?

Thân thể thon dài của Vân Huyên khẽ đong đưa, thể hiện đường cong kinh trước mặt tất cả mọi người. Thanh âm có chút mị hoặc vang lên trên quảng trường, tăng thêm thiên phú mị lực đặc biệt chỉ có mỗi nàng có, thoáng cái đã hấp dẫn ánh mắt của đám đông ánh mắt qua đó. Mọi người lập tức tin tưởng lời nói của nàng bảy tám phần.

- Gán thêm tội danh cho ta, ta thấy các ngươi không phải đang giữ gìn lợi ích của Kiếm Thần tông mà muốn Kiếm Thần tông biến thành khôi lỗi của Hóa Vân tông a!

Nói đến đây, Vân Huyên nhìn quanh một vòng, ngón tay ngọc khẽ vuốt tóc.

- Tân nhiệm tông chủ mà các ngươi lập là là Nhiếp Vân a! Người này chắc hẳn rất nhiều người đang ngồi đều đã nghe qua. Không sai, vị Thái thượng trưởng lão dương danh toàn bộ Phù Thiên đại lục, vị Thái thượng trưởng lão của Hóa Vân tông kia chính là sư phụ của Nhiếp Vân! Sư phụ hắn là Vô Thượng trưởng lão Hóa Vân tông. Mà hắn lại làm tông chủ Kiếm Thần tông chúng ta. Ha ha, các vị không cảm thấy kỳ quái sao?

- Cái gì? Chuyện này là thật hay sao?

- Kiếm Thần tông chúng ta thân là một trong tám đại tông môn, tại sao phải xách giày cho Hóa Vân tông cơ chứ? Sao có thể dùng người của bọn hắn bầu làm tông chủ cơ chứ?

- Kiếm Thần tông ở trong tay Vân Huyên tông chủ ngày càng lớn mạnh, tại sao phải phế bỏ chức vị tông chủ của nàng? Chẳng lẽ là vì Nhiếp Vân kia là Kiếm Đạo sư hay sao?

- Hừ, có phải thật sự là Kiếm Đạo sư hay không còn khó nói, nếu như là thật, vì cái gì mà tới bây giờ chúng ta cò chưa thấy qua hắn? Bế quan, cho dù là bế tử quan, hiện tại cũng nên xuất hiện đi a!

- Chuyện này phải cho chúng ta một lời giải thích. Hoặc là để cho cái Nhiếp Vân kia tự mình đi ra giải thích! Không được tất cả đệ tử tông môn tán thành, chưởng giáo như hắn cũng sẽ không danh chính ngôn thuận a!

Vân Huyên nói xong, rất nhiều đệ tử phía sau nàng cùng lúc nghị luận, thanh âm vang vọng mây xanh, mang theo vẻ cuồng bạo cùng với ý bức bách.

Nhiếp Vân vì phiền toái cho nên cũng không tổ chức đại hội tông môn, các đệ tử biết rõ tông chủ đã đổi, nhưng mà cũng chỉ là do các Thái thượng trưởng lão phát ra khẩu lệnh. Về phần tông chủ có bộ dáng gì, rốt cuộc có phải Kiếm Đạo sư thật sự hay không bọn hắn cũng không rõ ràng cho lắm.

Nghe thấy lời nói của mấy người này, rất nhiều đệ tử đứng sau lưng Tứ đại Vô Thượng trưởng lão cũng nhìn nhau, có chút dao động.

Tuy rằng bọn hắn rất tín nhiệm Hồng, Hoàng, Lam, Hắc Tứ đại Vô Thượng trưởng. Nhưng mà Vân Huyên lại có thời gian làm tông chủ rất dài, xây dựng ảnh hưởng rất nặng. Lại đột nhiên xuất hiện nói ra những lời này, hơn nữa tới bây giờ Nhiếp Vân kia còn chưa có xuất hiện, hiển nhiên đã làm cho nhân tâm dị động.

- Muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do? Rất tốt, rất tốt. Vân Huyên, ngươi còn muốn kéo da mặt mình lên sao? Bản thân ngươi làm cái gì chẳng lẽ trong lòng ngươi không rõ ràng sao?

Chuyện vô sỉ như vậy cũng làm ra được, vậy mà lại không dám thừa nhận. Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy thẹn thùng chút nào hay sao? Không cần mặt mũi nữa đúng không?

Nghe thấy Vân Huyên vặn vẹo sự thật, thật giả lẫn lộn, Hồng Y trưởng lão tức giận tới mức toàn thân run rẩy, gầm lên một tiếng.

Hắn trời sinh tính ngay thẳng, nếu không phải như vậy thì cũng sẽ không tới mức sau khi biết rõ trách oan Nhiếp Vân lại trực tiếp thừa nhận sai lầm. Chính vì bản tính như vậy cho nên dù thế nào hắn cũng không thể tưởng được Vân Huyên này lại chỉ hươu nói ngựa. Nói ra lời nói làm cho người ta buồn nôn này.

Bất kể nói thế nào ngươi cũng là cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong, là đại nhân vật trong mắt mọi người a!

- Hồng Y, cơm có thể ăn bậy, lời nói không thể nói lung tung! Vân Huyên tông

chủ chỉ nói tới sự thực mà thôi. Nếu như ngươi còn chửi ầm lên như vậy có còn uy nghiêm của Vô Thượng trưởng lão của một đại tông môn hay không? Hừ, ngay cả một người ngoài như ta cũng thấy khó coi a!

------oOo------

Chương 1048: Lẫn lộn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vân Huyên còn chưa nói lời nào thì một trong mấy lão giả ngồi uống rượu một bên hừ lên, thanh âm không nhanh không chậm, âm dương quái khí.

- Di Huyết, đây là chuyện của tông môn chúng ta, còn chưa tới phiên ngươi xen vào!

Nhìn về phía người vừa mới mở miệng nói chuyện, Hồng Y trưởng lão hét to.

Di Huyết, tiền nhiệm tông chủ của Di Thần Tông, Vô Thượng trưởng lão, sư phụ Di Hoa. Không ngờ lần này hắn lại tự mình đến đây.

- Sao nào? Nói chúng chỗ đau của ngươi sao? Thân thẳng thì không sợ bóng nghiêng, nếu như trong lòng ngươi không có mờ ám thì nói thế nào mặt cũng không đổi sắc mới đúng. Mà không giống như bây giờ, tìm không ra lý do là lập tức chửi loạn! Đường đường là Vô Thượng trưởng lão, không chủ trì công bằng, không tôn trọng sự thật, lại cho đi đỡ người Hóa Vân tông lên làm tông chủ. Hóa Vân tông cho ngươi chỗ tốt gì mà khiến ngươi ngay cả cơ nghiệp tổ tiên lưu lại cũng không quan tâm?

Di Huyết cười lạnh liên tục, lời nói không dài thế nhưng lại đem đại nghĩa kéo tới trước mặt. Đổ một bát nước bẩy lên người Hồng Y trưởng lão.

- Đúng vậy, tuy rằng đây là chuyện của Kiếm Thần tông. Chúng ta chen miệng vào không được. Nhưng mà tám đại tông môn đồng khí liên chi, nếu như Hồng Y ngươi đi ngược lại, đẩy Kiếm Thần tông vào hoàn ảnh vạn kiếp bất phục, như vậy chúng ta cũng phải ra tay quản một chút.

- Đúng vậy a, ngươi luôn miệng nói Vân Huyên tông chủ xúc phạm môn quy. Như vậy ta hỏi ngươi, Bạt kia hiện giờ đang ở đâu? Kiếm Thần chi kiếm ở đâu? Ngươi mang thứ đó lấy ra, không có chứng cớ thì nói gì chả được. Như vậy ta còn có thể nói ngươi là yêu nhân nằm vùng, dã tâm phải tru sát a.

- Không cần nói nhảm nhiều như vậy, ngươi gọi Nhiếp Vân tông chủ kia ra đây? Gọi hắn ra đi, loại tình huống này còn bế quan cái rắm? Ta thấy hắn ta căn bản không ở trong tông môn a. Ha ha, đường đường là chưởng giáo, không ở trong tông môn, dường như vị chưởng giáo này cũng không xứng đáng a!

Di Huyết dẫn đầu lên tiếng, mấy Vô Thượng trưởng lão đang uống rượu khác cũng nở nụ cười. Khi nói chuyện cũng không có lưu tình, toàn bộ đều giúp đỡ Vân Huyên, đầu mâu chỉ thẳng về phía Hồng Y trưởng lão và Nhiếp Vân, lời nói cay nghiệt.

Xôn xao!

Lời nói của mấy người này giống như lần nữa ném hòn đá lên trên mặt nước bình tĩnh, lập tức dẫn tới gợn sóng to lớn.

Rất nhiều đệ tử trong tông môn vốn đã cảm thấy kỳ quái về việc tông môn đột nhiên đổi tông chủ, hiện tại lại càng nhìn nhau, hi vọng Tứ đại Vô Thượng trưởng lão có thể đưa ra lời giải thích thích hợp.

- Các ngươi...

Nhìn thấy vẻ mặt của rất nhiều đệ tử cùng với vẻ mặt chủ trì công đạo của mấy vị cao thủ khác tỏng tông môn, vẻ mặt Hồng Y trưởng lão đỏ lên.

Bạt mất đi yêu hạch, đã biến thành thi thể bình thường, hơn nữa lại mai táng ở nơi tế tự, cũng không thể vì chứng minh lời nói của hắn mà lại lần nữa khiến thi thể tổ tiên không được nghỉ ngơi a! Về phần Kiếm Thần chi kiếm đã bị tông chủ Nhiếp Vân luyện hóa mang đi, sao có thể lấy ra được chứ?

Dường như đối phương đã sớm đoán ra được tình huống này cho nên vừa nói mấy câu đã làm cho hắn không có cách nào phản bác, không có cách nào xuất ra chứng cứ.

- Sao nào? Cũng không nói được sao? Không lấy ra được chứng cớ vu hãm, đường đường là Vô Thượng trưởng lão, vu hãm tông chủ phải chịu tội gì?

Thấy vẻ mặt của Hồng Y trưởng lão, Vân Huyên cười lạnh một tiếng, tiến về phía trước một bước. Hai tay chấn động, dường như đại nghĩa trong thiên hạ đều đứng ở phía nàng:

- Vân Huyên ta tự nhận sau khi lên làm tông chủ đối với bốn vị lễ ngộ có thừa. Cũng không có không tôn kính, mà các ngươi lại bức bách ta. Đuổi tận giết tuyệt, nếu như không phải lúc trước chạy nhanh thì nhất định ta đã sớm rơi vào độc thủ của các ngươi rồi!

- Đuổi tận giết tuyệt? Khi nói chuyện ngươi cũng nên nghĩ tới lương tâm, nếu như không phải chúng ta ra tay thì ngươi đã sớm chết rồi..

Nghe thấyVân Huyên nói vậy. Tứ đại trưởng lão đồng thời rống to, thiếu chút nữa không có bị tức chết.

Ban đầu ở tế tự chi địa, nếu như không phải bốn người bọn họ xuất thủ cứu giúp, Vân Huyên này đừng nói là đào tẩu, chỉ sợ đã sớm bị Nhiếp Vân giết chết rồi a!

Không nghĩ tới trước đó nhất thời hồ đồ lại để lại tai họa ngầm lớn như vậy!

- Đúng là các ngươi xuất thủ, bất quá không phải là cứu ta. Mà là ta mạng lớn, bằng không sao ta có thể sống đến bây giờ chứ?

Ngắt lời bốn người, trên mặtVân Huyên hiện lên nụ cười âm lãnh, thanh âm to rõ, phá tan mây xanh.

- Vân Huyên ta thân là tông chủ Kiếm Thần tông, cho dù có làm sai chuyện gì thì cũng có thể tổ chức đại hội tông môn, tuyên bố hành vi phạm tội. Sau khi xác nhận thì mới có thể chấp hành môn quy, bốn người bọn họ dưới tình huống tất cả mọi người không biết rõ lại dám ra tay với ta. Như vậy chỉ có thể nói rõ trong lòng bọn hắn có quỷ!

- Kính xin chư vị tiền bối, làm chủ cho ta, giải sạch nỗi oan này cho ta!

Nói đến đây, Vân Huyên đột nhiên ôm quyền nói với đám người Di Huyết.

- Vân Huyên tông chủ nói rất đúng. Nàng thân là tông chủ, cho dù có làm sai chuyện gì thì cũng có thể tổ chức đại hội tông môn huỷ bỏ địa vị tông chủ của nàng. Chứ không phải vụng trộm xử quyết, xem ra trong chuyện này quả nhiên có mờ ám!

- Đúng vậy a, không có mờ ám ở bên trong thì tại sao tới lúc này Nhiếp Vân kia còn chưa hiện thân? Vừa nhìn đã biết rõ chột dạ, căn bản không phải là Kiếm Đạo sư gì đó. Cố ý nói như vậy là

muốn che dấu tội ác của mình!

- Đáng giận, đáng giận, nhiều người chúng ta như vậy lại bị bọn hắn coi là khỉ đùa giỡn. Thực sự là quá phận a...

Lời nói của Vân Huyên lần nữa kích thích các đệ tử. Dường như các đệ tử từ trong lời nói đã tìm được chân tướng. Cả đám lần nữa nhìn về phía đám người Hồng Y, ánh mắt tràn ngập vẻ bất thiện.

Mà ngay cả những đệ tử vốn là đứng sau lưng đám người Hồng Y ánh mắt mỗi người đều rời rạc.Bắt đầu tin tưởng lời nói của Vân Huyên.

Không thể không tin a, lời nàng nói quả thực rất có tính đầu độc, mà ngay cả Hồng, Hoàng, Lam, Hắc Tứ đại trưởng lão cũng không thể phản bác được.

Dù sao, huỷ bỏ chưởng giáo tông môn là chuyện oanh động Phù Thiên đại lục. Mà tứ đại trưởng lão đã khiến cho trong lòng mọi người có cảm giác là nói bỏ là bỏ. Trước đó không có một tia dấu hiệu nào. Hơn nữa vị tông chủ vừa mới xác lập, ngay cả đại điển kế vị cũng không có, thậm chí đệ tử bình thường cũng không biết bộ dáng đối phương thế nào, quả thực là trò cười.

------oOo------

Chương 1049: Nhiếp Vân ra tay (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cũng không thể nói như vậy a, trước tiên nhìn một chút đi. Hồng, Hoàng, Lam, Hắc Tứ đại Vô Thượng trưởng lão ở trong tông môn nhiều năm như vậy, ta tin tưởng bọn họ tuyệt đối không thể làm ra chuyện nguy hại tới tông môn được.

- Chuyện này có khả năng không có đơn giản như chúng ta tưởng tượng, ta vẫn tin tưởng quyết định của Vô Thượng trưởng lão...

- Đã tuyên bố với bên ngoài Nhiếp Vân kia là một vị Kiếm Đạo sư.

Như vậy nhất định là đúng, ta cảm thấy tứ đại trưởng lão không có khả năng mang chuyện này ra để lừa gạt mọi người được!

Cũng có một bộ phận lớn người tín nhiệm Tứ đại Vô Thượng trưởng lão đến cực điểm, không bị dao động dễ dàng.

Trận doanh hai phe, ai giữ ý nấy.

- Vân Huyên tông chủ, tuy rằng chuyện của Kiếm Thần tông chúng ta không thích hợp nhúng tay vào. Nhưng nếu như có người làm tổn hại lợi ích của tông môn khác, như vậy chúng ta không thể ngồi yên không để ý tới!

- Hừ. Đường đường là tông chủ mà không hề có chút dấu hiệu, nói phế là phế. Cho dù không có quan hệ với ta thì ta cũng muốn quản một phen. Trả lại cho ngươi công đạo!

- Yên tâm đi, chúng ta sẽ minh oan cho ngươi. Vô Thượng trưởng lão vô tri như vậy cũng nên gõ một chút!

Đám người Di Huyết nghe thấy Vân Huyên lên tiếng, cả đám hừ lạnh một tiếng, đồng thời đứng lên.

- Có chư vị tiền bối thay ta làm chủ, ta vô cùng cảm kích! Bất quá, ta cũng không hy vọng chư vị ra tay. Bất kể nói thế nào thì đây cũng là chuyện nội bộ của Kiếm Thần tông chúng ta. Cho dù các vị chiếm được đại nghĩa, một khi chuyện này truyền đi thanh danh cũng sẽ bị ảnh hưởng!

Vân Huyên chỉnh đốn y phục, đem thân hình thon dài, cao ngất mà thẳng tắp bộ lộ. Khiến cho người ta vừa nhìn vào đã cảm thấy trên người nàng tràn ngập vẻ chính trực, quang mang chính nghĩa bao phủ.

- Cũng tốt, bất quá nếu có chuyện gì phiền toái thì nhất định chúng ta sẽ ra tương trợ!

- Chúng ta sẽ làm chủ cho ngươi, làm cho ngươi khôi phục trong sạch!

Nghe thấy Vân Huyên nói lời này, đám người Di Huyết cũng gật gật đầu nói.

- Ha ha!

Vân Huyên lần nữa khẽ gật đầu, lại nhìn quanh một vòng, trong ánh mắt hiện lên đạo vẻ sát phạt quả quyết. Nàng cao giọng nói.

- Chư vị đệ tử nghe lệnh, Tứ đại Vô Thượng trưởng lão cấu kết với Hóa Vân tông, vi phạm môn quy, Vân Huyên ta hiện tại dùng mệnh lệnh tông chủ, phán bọn hắn tử hình. Về phần những đệ tử đui mù các ngươi, hiện tại đầu nhập vào ta thì còn có thể tha cho tất cả tội trạng trước đó. Nếu vẫn chấp mê bất ngộ như trước, như vậy cho dù có người nói ta tâm ngoan thủ lạt thì ta cũng phải diệt trừ tai họa ngầm trong tông môn!

- Vân Huyên, xem ra chúng ta đã nhìn nhầm ngươi rồi. Làm ra chuyện hèn hạ như vậy mà vẫn có thể lí lẽ hào hùng như vậy, da mặt quá dầy, trình độ vô sỉ thực sự là khoáng tuyệt cổ kim! Rất tốt, rất tốt, ngươi đã muốn giết ta vậy thì ngươi chết trước cho ta!

Nghe thấy Vân Huyên liên tiếp đổi trắng thay đen, cả người Hồng Y trưởng lão tức giận đến mứctoàn thân run rẩy. Trong lúc chòm râu dài run run, đột nhiên thét dài một tiếng, sau đó lập tức ra tay.

Trải qua Nhiếp Vân đề điểm, thực lực của hắn đã đạt tới bán bộ Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh. Lúc này lại ra tay trong Kiếm Thần tông, mặc dù không thể khống chế tông môn đại trận, thế nhưng lại hiểu rõ trận pháp rất nhiều. Mượn uy thế của trận pháp, kiếm quang từ đầu ngón tay giống như muốn xé rách mặt đất, mang theo thanh âm nức nở nghẹn ngào bắn thẳng qua.

- Trong Kiếm Thần tông ta so với ngươi còn quen thuộc hơn. Động thủ với ta ở đây. Ngươi muốn chết!

Vân Huyên cười lạnh một tiếng, hai tay chấn động, cả người lập tức lơ lửng, mái tóc bay múa, tựa như tiên tử từ trên trời giáng xuống. Mắt thấy kiếm quang do Hồng Y trưởng lão đâm tới sắp đánh tới trước mặt, lúc này bàn tay trắng như ngọc của nàng mới nhẹ nhàng chộp một trảo.

Ầm ầm!

Một đạo quang mang màu vàng bắn ra, không gian trước mặt đột nhiên sụp đổ, chỉ phong của Hồng Y trưởng lão dưới không gian sụp đổ lập tức biến mất, ngay cả một chút tác dụng cũng không có.

- Chết đi cho ta!

Một chiêu loại trừ công kích của Hồng Y trưởng lão, Vân Huyên cười lạnh. Trong đôi ắmt đen nhánh bắn ra sát cơ lạnh, bàn tay chấn động mạnh một cái.

Không gian trước mắt giống như lập tức trọng điệp lại, từng tầng trọng điệp lại cùng một chỗ, nghiền áp về phía Hồng Y trưởng lão.

Nàng vừa ra tay đã cho thấy sức chiến đấu mạnh mẽ. Sau khi tấn cấp lên Phá Không Cảnh đỉnh phong, không ngờ sức chiến đấu so với Vũ Huân trưởng lão của Hóa Vân tông còn cường đại hơn. Thậm chí còn có thể so với cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ bình thường.

- Phiêu Miểu Thiên Thủ kiếm lại bị ngươi dùng chưởng pháp thi triển ra, quả thực ngươi là thiên tài trong thiên tài. Nhưng mà muốn giết ta, cũng không dễ dàng như vậy!

Thấy chiêu này của nàng, Hồng Y trưởng lão quát một tiếng, phải tay khẽ lật, một thanh trường kiếm xuất hiện ở trước mặt hắn. Tay nhanh chóng đâm về phía trước, trường kiếm xoay tròn, kiếm quang giống như máy khoăn bắn thẳng tới chỗ không gian trọng điệp rồi chui qua.

Vân Huyên có ngoại hiệu gọi là Thiên Thủ kiếm, thi triển kiếm pháp cực nhanh, giống như đột nhiên có thêm hơn một ngàn cánh tay vậy. Thứ nàng am hiểu nhất chính là Phiêu Miểu Thiên Thủ kiếm trong Vô Thượng kiếm pháp. Hiện tại nàng không dùng kiếm. Dưới một chưởng, chưởng phong chấn động, không ngờ lại giống như kiếm chiêu, thậm chí uy lực còn mạnh hơn. Chỉ tính riêng thiên tư này cũng đã khiến cho rất nhiều thiên tài cảm thấy xấu hổ.

Cho dù thiên tư tốt tới đâu, nhưng mà tâm cơ không đúng, giữ lại thì sớm muộn gì cũng là tai họa!

Lần này coi nhưHồng Y trưởng lão đã hạ quyết tâm, kiếm quang giống như mũi nhọn phá băng, lập tức xé rách vô số tầng không gian trọng điệp, đi tới trước mặt Vân Huyên.

Sưu!

Kiếm quang không hề bị ngăn cản mà xuyên qua thân thể Vân Huyên, không có bất kỳ trì trệ nào.

- Không đúng...

Cảm nhận cảm giác như là đánh vào trong không khí, Hồng Y trưởng lão biết rõ mình đã không đánh trúng đối phương. Hắn vừa định trốn tránh thì chợt nghe được một tiếng hừ lạnh như băng truyền tới.

- Hiện tại mới biết thì đã muộn rồi. Ta bảo ngươi chết đi, vừa rồi ngươi không chết thì hiện tại quỳ xuống cho ta a!

Nương theo đạo ý niệm này vang lên, Hồng Y trưởng lão lập tức cảm thấy lưng mình mát lạnh, một cỗ lực lượng giống như biển gầm điên cuồng lao qua, hung hăng đụng vào trên người hắn.

Phốc.

Sắc mặt Hồng Y trưởng lão đỏ lên, từ trên không trung rớt xuống, nặng nề ngã xuống mặt đất, thân thể tựa như cương thi, quỳ trên mặt đất.

------oOo------

Chương 1050: Nhiếp Vân ra tay (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thiên Tâm Hàn Độc? Phốc..

Sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, Hồng Y trưởng lão lần nữa phun ra máu tươi, quỳ trên mặt đất không ngừng phát run.

Ngay khi Vân Huyên đả thương hắn cũng đồng thời gieo độc xuống cơ thể của hắn!

Thiên Tâm Hàn Độc là kịch độc cấp bậc giống như Yêu Minh thủy dịch, có thể nói là một trong hai đại kịch độc không ai có thể chữa được trên Phù Thiên đại lục. Một khi trúng, khí hải bị đông kết, không phát huy được thực lực. Cho dù là Phá Không Cảnh đỉnh phong cũng khó có thể may mắn thoát khỏi, lúc trước Thiên Huyễn trúng chất độc này cho nên mới bị bắt.

Không nghĩ tới loại kịch độc này ở trên người nàng còn có!

- Ha ha, hiện tại mới biết thì đã muộn, các ngươi cũng cùng quỳ xuống cho ta đi!

Đả thương Hồng Y trưởng lão, hai hàng lông mi nhíu chặt củaVân Huyên cũng không có giãn ra, ngược lại càng thêm âm lãnh. Đồng thời bàn tay lật một phen, một cỗ lực lượng mạnh mẽ áp bách phát ra, Tam đại trưởng lão còn chưa có kịp phản ứng thì đã giống như Hồng Y trưởng lão, đồng loạt quỳ xuống mặt đất, mặt mũi mất sạch.

Vốn thực lực bản thân Hoàng Lam Hắc ba đại trưởng lão kém xa Hồng Y trưởng lão, ngay cả Hồng Y cũng bị đánh ngã, đương nhiên bọn hắn càng không phải là đối thủ của nàng.

- Trưởng lão!

Nhìn thấy Tứ đại Vô Thượng trưởng lão bị đánh cho quỳ xuống mặt đất, những trưởng lão, đệ tử ở phía sau đều nắm chặt tay. Lửa giận trong lòng dâng lên, có cảm giác như phổi cũng sắp nổ tung.

Vô Thượng trưởng lão, tồn tại tôn quý nhất trong tông môn không ngờ lại bị đánh cho quỳ trên mặt đất, loại vũ nhục này thật sự quá lớn!

- Thả bọn họ ra!

Đột nhiên một tiếng hét lớn vang lên, một bóng người mang theo ý tuyệt sát từ trong đám người lao ra, đâm thẳng về phíaVân Huyên.

Tuy rằng kiếm quang sắc bén, nhưng mà lực lượng thật sự quá yếu. Chỉ nhìn công kích đã biết tối đa chỉ có lực lượng Nạp Hư cảnh sơ kỳ.

- Xuống đây đi!

Vân Huyên cũng không thèm nhìn, lật tay một cái, kiếm quang vỡ vụn, bóng người rơi xuống mặt đất.

Diệp Kiếm Tinh!

Hắn nhìn thấy Tứ đại Vô Thượng trưởng lão chịu nhục cũng chịu không nổi nữa mà trực tiếp lao đến.

- Phế vật, sư thúc ngươi cũng không phải ;à đối thủ của ta, chỉ bằng vào ngươi? Hừ!

Nhìn thấy người nọ là Diệp Kiếm Tinh, ngón tay Vân Huyên khẽ vuốt lọn tóc, thân thể mềm mại quay sang, miệng hừ một tiếng. Hai chân đi tới trước mặt Hồng Y trưởng lão.

- Bảo Nhiếp Vân lấy Thiên Quyền kiếm ra thì ta có thể giải độc giúp ngươi, tha cho ngươi khỏi chết. Nếu không, ta sẽ khiến cho ngươi muốn sống không được muốn chết không xong, hơn nữa...

Ngón tay khẽ nâng cằm Hồng Y trưởng lão lên, Vân Huyên cười nhạt một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ vũ mị.

- Trước khi chết ta còn có thể khiến cho ngươi thân bại danh liệt, trở thành đối tượng vạn người phỉ nhổ. Không có biện pháp tiến vào tế tự chi địa của tông môn!

- Ngươi... Giết ta đi!

Trong Kiếm Thần tông, người có thể đi vào tế tự chi địa cơ hồ đều

là đại nhân vật vì tông môn mà chết. Được hậu bối truyền thừa và tán dương, nghe thấy Vân Huyên lại muốn làm bại hoại thanh danh của mình, Hồng Y trưởng lão sắc tức giận, toàn thân run rẩy.

- Ha ha, giết ngươi? Ta sẽ không dễ dàng giết ngươi như vậy!

Vân Huyên nở nụ cười khanh khách.

- Vân Huyên, làm người nên để lại một đường. Bây giờ ngươi đừng có đắc ý, chỉ cần tông chủ trở về, vũ nhục mà ngươi đặt lên trên người chúng ta. Nhất định tông chủ sẽ báo lại toàn bộ, làm cho ngươi thân bại danh liệt, chết không có chỗ chôn!

Hoàng Y trưởng lão nhớ tới đủ loại thần kỳ của thiếu niên kia, hắn thét dài một tiếng.

- Tông chủ? Nhiếp Vân của các ngươi? Ha ha, nói cho ngươi biết, hắn không đến là tốt nhất. Nếu như dám đến, ta sẽ khiến cho hắn chết ở chỗ này. Không có cơ hội xoay người!

Nghe được thấy Hoàng Y trưởng lão liên tục nói tới cái tên làm cho nàng chịu thiệt. Nụ cười của Vân Huyên thoáng cái cứng lại g, sắc mặt âm trầm tựa như thâm uyên.

- Khiến cho ta không có biện pháp xoay người? Khẩu khí thật lớn, Vân Huyên, ta cũng muốn nhìn xem ngươi bằng vào cái gì mà dám làm vậy?

Vân Huyên vừa mới dứt lời thì đã có mọt đạo thanh âm rõ ràng vang vọng trong tông môn, thanh âm này đột nhiên nổ tung, lập tức có một chưởng ấn cực lớn phá không đánh tới. Đánh thẳng về phía nàng.

Chưởng ấn này dài bảy tám chục trượng, rộng cũng có hai ba mươi trượng. Còn chưa tới trước mặt đã mang theo lực lượng đập nát thiên địa.

- Dừng lại!

Nhìn thấy chưởng ấn, vẻ mặt tràn ngập đắc ý của Vân Huyên trong

chốc lát biến mất, lập tức bị vẻ hoảng sợ thay thế. Nàng quát lên một tiếng, hai tay đồng thời giơ lên nghênh đón.

Ầm ầm!

Tuy rằng nàng am hiểu kiếm thuật, thế nhưng chưởng pháp cũng không yếu. Từ tình huống giao thủ với Hồng Y trưởng lão vừa rồi là có thể nhìn ra được. Lúc này hai tay tung bay, không gian bên trên lần nữa trọng điệp vào một chỗ!

- Tam Thiên Trọng điệp kính? Chuyện này không có khả năng!

Nhìn thấy hai tay Vân Huyên trọng điệp lực lượng, toàn thân Hồng Y trưởng lão run lên.

Vừa rồi chiến đấu với nàng, tối đa chỉ trọng điệp mấy trăm trọng lực lượng, thiếu chút nữa hắn đã không ngăn cản được. Không ngờ tới Vân Huyên lại có thể liên tục trọng điệp ba ngàn trọng!

Ba ngàn trọng lực lượng, cho dù đối phương giống hắn, cũng là bán bộĐan Điền Huyệt Khiếu cảnh thì cũng sẽ không ngăn cản nổi, bị đánh chết.

Đáng sợ!

Làm sao nàng ta có thể luyện thành công kích cường đại như thế chứ? Loại lực lượng này dưới Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh không có đối thủ!

Rầm rầm rầm!

Trong lòng nghĩ vậy, Hồng Y trưởng lão đã nhìn thấy chưởng ấn trên không trung va chạm với Điệp kính của Vân Huyên. Hai cỗ lực lượng tựa như hai ngọn núi lớn va chạm khí lưu cuồng bạo khiến cho không gian chung quanh bị xé rách ra thành từng khe nứt, đen kịt mà dữ tợn.

Răng rắc! Răng rắc!

Chưởng ân cực lớn trên không trung cũng không giống như trong

tưởng tượng của hắn, bị Tam Thiên Trọng điệp kính đánh nát. Mà ngược lại uy thế càng ngày càng mãnh liệt, giống như tinh hà trụy lạc, không có cách nào ngăn cản, cứ thế mà đánh xuống phía dưới.

- Phá cho ta!

Đôi mi thanh tú của Vân Huyên nhướng lên, mái tóc đen nhánh phiêu đãng bốn phía, có chút dữ tợn, Hai tay giơ lên, thân thể thẳng tắp, lực lượng trên người điên cuồng tuôn ra ngoài, muốn ngăn cản chưởng ấn đánh xuống.

------oOo------

Chương 1051: Một chưởng đánh cho nằm sấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đinh đinh đinh!

Mỗi khi nện một cái thì chân Vân Huyên lại lún xuống dưới đất một phần. Liên tục ba cái, nửa đầu gối của nàng đã lún sâu xuống mặt đất, giống như cái đinh bị đóng vào trong tường vậy.

Sau khi liên tục đập ba cái, lực lượng của chưởng ấn cũng không ngừng lại mà tiếp tục nghiền áp.

- Chuột nhắt lớn mật. Vân Huyên tông chủ, ta tới giúp ngươi!

Tình huống liên tiếp xảy ra cũng chỉ trong nháy mắtó, đợi cho đám người Di Huyết kịp phản ứng thì đã thấy nửa đầu gối của Vân Huyên đã bị chon xuống dưới đất. Lúc này đồng tử cả đám co rút lại, nhanh chóng lao đến.

Mấy người này cùng vinh cùng nhục với Vân Huyên. Làm sao có thể trơ mắt nhìn nàng bị nện xuống mặt đất mà thờ ơ cơ chứ? Trong tiếng quát. Cả đám đi trước mặt Vân Huyên, đồng thời ra tay.

Trong khoảnh khắc, pháp lực như mưa tán loạn, toàn bộ đều vọt tới chưởng ấn trên không trung.

- Dừng lại cho ta!

Hai vị cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong đứng cùng với Vân Huyên, lúc này cũng tới n trước mặt nàng. Cùng với mọi người giơ hai tay lên, chặn đứng chưởng ấn tiếp tục công kích.

- Hừ!

Nương theo một tiếng hừ lạnh kia, toàn bộ đại trận của Kiếm Thần tông đột nhiên vận chuyển, tựa như chu thiên tinh thần rơi xuống. Lực lượng trận pháp gia trì trên chưởng ấn, lực lượng lại lần nữa gia tăng, thoáng cái đã nổ bung.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Sáu Vị Vô Thượng trưởng lão, hai đại cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong tăng thêm Vân Huyên. Chín người toàn lực công kích tuy rằng chặn đứng chưởng ấn hạ xuống, thế nhưng cuối cùng dưới chưởng ấn chấn động vẫn không ngăn cản nổi, yết hầu ngòn ngọt, đồng thời nằm úp mặt lên trên mặt đất.

Chín người liên thủ, không ngờ cũng không thể ngăn cản chưởng ấn này toàn lực công kích, tuy nhiên rằng bi thương không quá nặng nhưng mà mặt mũi lại tổn hao, sĩ khí giảm xuống.

- Không phải muốn giết ta sao? Chỉ sợ ngươi vẫn không có loại thực lực này a!

Đám người Vân Huyên vừa mới đứng lên thì đã nhìn thấy có một thiếu niên lăng không đi xuống, hai hàng lông mày nhíu lại, trong mắt mang theo sát ý nồng đậm.

- Nhiếp Vân?

- Tông chủ!

- Một chiêu đánh bại Tam Thiên Trọng điệp kính của Vân Huyên, đồng thời đánh bay chín đại cao thủ?

- Đây là thực lực gì chứ?

Nhìn thấy thiếu niên từ trên không trung từng bước một đi xuống. Đám người Hồng Y trưởng lão, Diệp Kiếm Tinh kích động mà run rẩy.

Nhất là Hồng Y trưởng lão, hơn ba tháng trước lúc tông chủ rời đi, thực lực chỉ có Lĩnh Vực cảnh. Ngay cả Thiên Kiều Cảnh cũng không tới, trong thời gian ngắn như vậy, vốn tưởng rằng cho dù trở về thì cũng nhất định không giúp được gì, ngược lại còn bị cưỡng ép đánh chết. Thế nhưng hắn lại không ngờ rằng, khi lần nữa gặp lại hắn lại nhìn thấy một màn làm cho người ta khiếp sợ như vậy.

Tuy rằng đám người Di Huyết chỉ là Phá Không Cảnh sơ kỳ, nhưng mà Vân Huyên và hai gia hỏa vẻ mặt tối tăm phiền muộn kia lại là Phá Không Cảnh đỉnh phong chân thật. Ba người nàyliên thủ, cho dù là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ cũng có thể chiến đấu một hồi, thế nhưng lại bị một chưởng của Nhiếp Vân đánh cho bị thương!

Thực lực của hắn đã đạt tới mức nào rồi?

Kỳ thật thực lực bản thân Nhiếp Vân cũng không đạt tới cảnh giới như thế. Tối đa cũng chỉ có thể chiến đấu với Vân Huyên, muốn thắng được là chuyện cơ hồ không có khả năng. Sở dĩ một chưởng đã xuất hiện tình huống như vậy là vì hắn thân là Kiếm Đạo sư. Một khi trở lại tông môn, trực tiếp thuyên chuyển uy lực của đại trận tông môn.

Đại trận hộ tông của Kiếm Thần tông ngay cả cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh cường công cũng có thể ngăn cản. Lực lượng gia tăng áp đảo mấy người này cũng không tính là chuyện khó khăn gì.

Đương nhiên, nếu bằng như vậy mà muốn vây khốn cường giả Nạp Hư cảnh, khiến cho hắn không có cách nào nhúc nhích, nhất định là chuyện không có khả năng. Dù sao cường giả Phá Không cảnh đã có lực khống chế sơ bộ với không gian, cho dù bị khống chế thì cũng có năng lực thuận lợi rời đi, không có bất kỳ hiệu quả nào.

- Đáng giận!

Đám người Hồng Y trưởng lão hưng phấn run rẩy, bên Vân Huyên thì tức giận tới mức thiếu chút nữa đã bất tỉnh. Vừa rồi nàng liên tiếp mở miệng vũ nhục, nói chỉ cần đối phương xuất hiện là sẽ giết chết hắn, không nghĩ tới trong nháy mắt lại xảy ra chuyện như vậy, chẳng khác nào một cái tát hung hăng đánh vào trên mặt nàng. Vừa hung ác lại vừa vang dội.

Dường như, chỉ cần thiếu niên này xuất hiện thì nàng nhất định sẽ mất mặt, thất bại, chưa có bao giờ thành công!

- Hắn là tông chủ của chúng ta sao?

- Thật là trẻ tuổi! Thực lực thật mạnh!

- Một chiêu đã đánh bại đám người Vân Huyên bọn hắn, cường giả thực lực như vậy làm tông chủ, nhất định là một chuyện tốt!

Thấy một màn như vậy rất nhiều đệ tử nhìn nhau, còn chưa có từ trong rung động tỉnh táo lại.

Trước đó một mực không nhìn thấy tông chủ, bọn họ đều cho rằng tông chủ thực lực cũng không được tốt lắm. Hiện tại xem ra loại suy nghĩ nàysai mười phần, không phải là không được tốt lắm. Nhìn mà xem, loại thực lực này, so với Vô Thượng trưởng lão còn cường đại hơn nhiều.

Một chiêu đánh lui chín đại cường giả liên thủ, phách lực và khí độ này làm cho lòng người run rẩy.

- Ngươi chính là Nhiếp Vân?

Từ trong rung động tỉnh táo lại, hai mắt Di Huyết đỏ tươi nhìn chằm chằm vào thiếu niên trước mắt, vẻ mặt trầm thấp dữ tợn.

Tuy rằng đối phương dùng một chưởng đánh bay bọn hắn, nhưng mà ở trong mắt hắn mà nói. Đối phương bằng vào chưởng giáo ấn, điều khiển uy năng đại trận mới có thể làm như vậy. Cũng không

phải là thực lực bản thân, dù sao từ khí tức mà Nhiếp Vân phát ra, bất quá chỉ là một Nạp Hư cảnh đỉnh phong, loại thực lực này, trong mắt hắn chẳng khác nào con sâu cái kiến!

Chỉ có đám người Hồng Y mới biết rõ, tới lúc này Nhiếp Vân còn không có luyện hóa chưởng giáo ấn.

- Ngươi dám đến là tốt, hiện tại chúng ta dùng danh nghĩa tám đại tông môn liên thủ, huỷ bỏ chức vị tông chủ Kiếm Thần tông danh bất chính, ngôn bất thuận của ngươi. Một lần nữa lập Vân Huyên làm tông chủ, là ngươi trong cuộc, tốt nhất ngươi nên phối hợp thì hơn!

- Tám đại tông môn đồng khí liên chi, tông môn liên minh, đối với hành vi sai lầm của Kiếm Thần tông có tư cách xử lý. Cho nên, tông chủ Kiếm Thần tông như ngươi sẽ bị phế bỏ, không đồng ý thì cũng phải đồng ý. Ngoan ngoãn đem chưởng giáo ấn giao ra đây, tất cả đều vui vẻ. Một khi không giao ra, chẳng khác nào đối nghịch với sáu đại tông môn chúng ta, chúng ta có quyền giết bỏ ngươi!

Di Huyết suy nghĩ cẩn thận được điểm ấy thì những Vô Thượng trưởng lão tông môn khác sau lưng hắn cũng cho rằng như vậy. Da mặt cả đám run rẩy, ngữ khí không có chút khách khí nào.

------oOo------

Chương 1052: Muốn chết (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tám đại tông môn liên minh, là quy củ lúc trước cùng nhau đối phó với yêu nhân định ra. Hoàn toàn do Vô Thượng trưởng lão của tám đại tông môn tạo thành. Một khi có một tông môn xảy ra vấn đề, chỉ cần có nửa thành viên quyết định, như vậy là có thể tiến hành chế tài với một phương.

Mà độ mạnh yếu chế tài cũng là do thương nghị quyết định.

Quy định này trong tám đại tông môn cũng không phải là bí mật gì,

mục đích là vì phòng ngừa có yêu nhân trộn lẫn vào. Đưa ra quyết quyết sách sai lầm, làm cho lợi ích của cả nhân tộc bị ảnh hưởng.

Đối với quyết định của liên minh, phải tuân thủ. Nếu không, chẳng khác nào đối nghịch với các tông môn khác, một khi xuất hiện loại tình huống này, các tông môn khác hoàn toàn có tư cách và lý do liên thủ đối phó.

Không ngờ tới đám người này vừa mới nhìn thấy Nhiếp Vân lại đem chuyện tám đại tông môn liên minh nói ra.

- Chuyện nội bộ Kiếm Thần tông, còn không cần nhọc lòng chư vị. Ai làm tông chủ cũng không phải do các ngươi định đoạt, nếu như chư vị không có chuyện gì khác thì mời đi cho, tới chơi thì Kiếm Thần tông chúng ta hoan nghênh. Nếu như còn nói nhảm thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, mời các ngươi đi ra ngoài. Vì tránh cho mọi người không thoải mái. Kính xin nhớ kỹ!

Mặc dù phẫn nộ với lời nói vô sỉ của bọn hắn, nhưng mà đám người này dù sao cũng đại biểu cho sáu đại tông môn. Nếu như tùy là địch, chỉ sợ sẽ khiến cho Kiếm Thần tông rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Cho nên, Nhiếp Vân trấn áp lửa giận, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói. Trong tiếng hừ lạnh mang theo uy nghiêm của người đứng đầu một giáo.

Tuy rằng thời gian Nhiếp Vân ở trong Kiếm Thần tông thời gian không dài, nhưng mà hắn là người của hai thế giới, kiếp trước lại càng là Vô Thượng trưởng lão của Hóa Vân tông. Đã sớm có đủ khí chất cao cao tại thượng, hơn nữa lại thêm thiên phú Kiếm Đạo sư cùng với khí tức liên quan tới khí tức của Kiếm Thần tông khiến cho nhất cử nhất động của hắn đều mang theo uy nghiêm của kiếm đạo. Những lời này cho dù cũng không phải là đặc biệt tàn nhẫn, thế nhưng lại theo khí tức không thể phản bác, rung động toàn trường, khiến cho tất cả mọi người đều im lặng.

- Có phách lực.

- Nói như vậy với Vô Thượng trưởng lão của sáu đại tông môn, chuyện này không tốt lắm a!

- Có cái gì mà không được chứ? Phù Thiên đại lục, thực lực vi tôn, chỉ cần có thực lực nói gì mà không được? Không có thực lực, cho dù nói dễ nghe thì cũng không được.

Không biết qua bao lâu, trong đám đệ tử xuất hiện tiếng nghị luận hưng phấn, rất nhiều đệ tử trước đó đã đứng bên Nhiếp Vân, trong mắt mỗi người đều hiện lên lửa nóng.

Cái gì gọi là phách lực? Đây mới gọi là phách lực a. Đối mặt với Vô Thượng trưởng lão của sáu đại tông môn, chín người tuyệt thế cường giả thực lực so với mình mạnh hơn mà vẫn không kiêu ngạo không siểm nịnh. Trong lời nói mang theo vẻ tự ngạo và tôn nghiêm, đây mới là kiếm đạo, thà bị gãy chứ không chịu cong. Là khí chất mà tông chủ Kiếm Thần tông nên có!

- Làm càn, dám nói như vậy với chúng ta sao? Đừng tưởng ngươi làm tông chủ giả mạo là có thể diễu võ dương oai, là có đại biểu cho toàn bộ Kiếm Thần tông!

- Tiểu chút chít, đừng trách chúng ta không có nhắc nhở ngươi, ngoan ngoãn giao ra chưởng giáo ấn, tránh cho tự tìm phiền toái. Bằng không một khi mọi người vạch mặt, ai cũng rất khó coi a!

- Ngươi cho rằng vừa rồi thừa dịp chúng ta không để ý mượn uy lực đại trận củaKiếm Thần tông, có thể khiến cho chúng ta tổn thương là có thể quét ngang tất cả sao? Ngây thơ, xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ a. Chúng ta có thể lập tức khiến cho ngươi ngươi không thể tiếp tục khống chế trận pháp Kiếm Thần tông nữa!

Mấy Vô Thượng trưởng lão của các tông môn khác bị khí tức của vchấn nhiếp. Ban đầu cũng sững sờ, lại nghe thấy mọi người nghị luận. Bọn hắn cảm thấy mặt mũi bị hao tổn, cả đám tức giận đến mức đồng thời lên tiếng rống to.

Trong tiếng rống có một cỗ lực lượng đặc thù chấn động. Lặng lẽ hàng lâm, Nhiếp Vân cảm thấy toàn thân chấn động, mất đi liên hệ với đại trận hộ tông, không có biện pháp tiếp tục khống chế trận pháp.

Thiên phú Kiếm Đạo sư đạt tới hình thái thứ ba, Nhiếp Vân đã có thể khống chế đại trận hộ tông của Kiếm Thần tông. Hiệu quả giống như chưởng giáo ấn vậy, tự do khống chế tất cả trận pháp trong tông môn.

Kiếm Thần tông giống như một kiện bảo bối không gian. Trở thành Kiếm Đạo sư, là được tán thành, tương đương với việc luyện hóa nó, thành công điều động trận pháp trong đó, không bị trở ngại.

Mà bây giờ không biết đối phương thi triển thủ đoạn gì mà lại có thể khiến cho loại tán thành này bị chặt đứt. Khiến cho hắn không có cách nào khống chế trận pháp, thật sự là quỷ dị.

- Có khả năng liên quan tới Vân Huyên kia!

Suy nghĩ một chút, trong lòng Nhiếp Vân đã có cái nhìn đại khái.

Vân Huyên thân là tông chủ Kiếm Thần tông nhiều năm, khống chế chưởng giáo ấn, đối với trận pháp tông môn rõ như lòng bàn tay. Thậm chí so với đám người Hồng Y còn tinh tường hơn. Nàng biết rõ bản thân Nhiếp Vân là Kiếm Đạo sư. Cho dù không có sử dụng chưởng giáo ấn thì cũng có thể khống chế trận pháp. Đương nhiên trước khi ra tay đã chuẩn bị xong tục đọa chặt đứt. Mà thứ chặt đứt chính là chế đối với khống trận pháp của hắn.

Thứ này nói thì phức tạp, kỳ thật nếu như hiểu rõ đạo lý thì vô cùng đơn giản. Mọi trận pháp cho dù có phức tạp tới đâu đều có đầu mối then chốt trung tâm, chỉ cần tìm được rồi thay đổi nó là có thể hủy bỏ quá trình nhận chủ, khiến cho hắn không có cách nào khống chế trận pháp được nữa

Trong mắt đám người Di Huyết, Nhiếp Vân vừa ra tay đã có được uy lực như thế, là vì hắn mượn nhờ lực lượng trận pháp. Thực lực bản thân bất quá chỉ là Nạp Hư cảnh đỉnh phong mà thôi, không đáng nhắc tới.

Lại nói, cho dù thực lực của hắn mạnh hơn cũng không dám đắc tội với sáu đại tông môn khác, mang tới tai họa cho Kiếm Thần tông a!

- Sao nào? Có phải không còn diễu võ dương oai được rồi đúng

không? Xóa đi khống chế đối với đại trận thì ngươi tính là thứ gì chứ? Còn không mau bàn giao chưởng giáo ấn? Chẳng lẽ thực sự muốn để cho chúng ta động thủ hay sao?

- Không có thông qua liên minh tám đại tông môn đã muốn lên làm tông chủ. Suy nghĩ của ngươi thật là ngây thơ a!

- Không phải mới vừa rồi rất lợi hại hay sao? Hiện tại ngươi không càn rỡ nữa sao? Chúng ta đại biểu cho liên minh tám đại tông môn, đừng nói là một tiểu tử nho nhỏ trong Kiếm Thần Tông như ngươi. Cho dù là ở Hóa Vân tông, cũng không có ai dám nói như vậy với chúng ta!

------oOo------

Chương 1053: Muốn chết (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy động tác và biểu lộ của Nhiếp Vân, đám người Di Huyết đã biết chuẩn bị trước đó đã có hiệu quả. Tất cả đều cười rộ, trong mắt hiện lên sát cơ trần trụi, không thèm che giấu

- Nhiếp Vân, có lẽ cho dù mơ ngươi cũng không nghĩ tới được, chẳng những ta không có việc gì mà còn lôi kéo những tông môn khác tới đây làm chỗ dựa a!

Vân Huyên thấy tất cả đều giống như trong dự liệu, vẻ khiếp sợ biến mất,mà chuyển thành vẻ vui vẻ, cơ trị. Nụ cười giống như là bị cạp độc, lạnh lẽo và âm nhu.

- Tuy rằng ta hận không thể phanh thây xé xác ngươi ra. Nhưng mà ngươi yên tâm đi, ta sẽ không giết ngươi nhanh như vậy đâu. Ta sẽ từ từ tra tấn ngươi, đem tất cả vũ nhục mà ngươi từng cho ta hoàn lại, trả lại từng chút một!

Nàng bởi vì mỹ mạo, quyền lợi, tâm cơ, cho nên từ trước tới nay đều cao cao tại thượng. Tựa như thiên nga cao ngạo, mà nó lại bị trước mắt thiếu niên này đánh vỡ. Ở tế tự chi địa, dưới áp bách mà

quỳ rạp xuống đất, bị tát vào mặt. Nghĩ tới vũ nhục ngày đó, thân thể mềm mại của nàng không khỏi run rẩy, nhịn không được hung ác ăn tươi nuốt sống hắn.

- Ngươi nói như vậy có phải cảm thấy đã nắm chắc thắng lợi trong tay, ta không còn năng lực pháp kháng nữa đúng không?

Thấy nàng đắc ý, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng. Đi về phía nàng dùng một đạo sát ý khóa chặt nàng.

- Nếu như quả thật ngươi nghĩ như vậy thì ta cũng muốn nhìn xem rốt cuộc ngươi có thực lực và tư cách này hay không!

- Ngươi muốn làm gì? Vân Huyên bây giờ là tông chủ Kiếm Thần tông, nhìn thấy tông chủ còn không mau quỳ xuống lễ bái? Chẳng lẽ muốn chết?

Nhìn thấy hai mắt Nhiếp Vân sinh ra sát cơ, Di Huyết hét lớn một tiếng, ngăn cản chính giữa hắn và Vân Huyên.

- Nhìn y phục của ngươi có lẽ ngươi là người Di Thần Tông a. Ta cảnh cáo ngươi một lần, đây là chuyện nội bộKiếm Thần tông, không nên tùy tiện nhúng tay vào. Nếu không, có hậu quả gì thì ngươi không có cách nào gánh chịu được đâu.

Ngừng lại một chút, Nhiếp Vân nhìn Di Huyết trước mắt rồi nói.

- Sao nào? Ngươi còn muốn động thủ với ta? Tốt, ngươi thử đụng vào ta xem? Vô Thượng trưởng lão năm đại tông môn khá đều ở đây, hiện tại ta đứng đây không hoàn thủ. Ngươi đụng vào ta chẳng khác nào triệt để quyết liệt với sáu đại tông môn. Ha ha, ngươi cũng muốn nhìn xem ngươi có dám ra tay không. Có bản lĩnh thì ngươi động thủ đi! Ta muốn nhìn xem ai cho ngươi gan hùm mật gấu mà dám vô lễ với ta!

Di Huyết cất tiếng cười to, trong mắt tràn ngập vẻ khinh miệt.

- Tông chủ, không thể lỗ mãng!

- Mấy người bọn hắn là đại biểu ucra sáu đại tông môn, một khi xảy

ra chuyện nhất định sẽ khiến cho tám đại tông môn nội loạn. Vạn nhất yêu nhân thừa cơ xâm lấn thì nguy to!

- Hoàng Y trưởng lão nói đúng, vô số tổ tiên Kiếm Thần tông chúng ta dùng máu và đầu để đổi lấy thành quả như hiện tại, ngàn vạn lần không thể xảy ra vấn đề trong tay chúng ta a...

Hồng, Hoàng, Lam, Hắc Tứ đại Vô Thượng trưởng lão nghe thấy ngữ khí lạnh lẽo của Nhiếp Vân, mang theo ý sát phạt, bọn họ sốt ruột lớn tiếng la lên.

Tính cách của tông chủ bọn hắn hiểu rõ một chút. Làm việc quả quyết, một khi động thủ là tâm ngoan thủ lạt, nhưng mà bây giờ không giống bình thường a. Di Huyết này hung hăng càn quấy bọn hắn cũng rất phẫn nộ, nhưng mà cũng biết không thể giết người này được!

Hiện tại Vô Thượng trưởng lão sáu đại tông môn đều ở đây, đại biểu cho sáu đại tông môn. Một khi ra tay, nhất định sẽ khiến cho tông môn đại chiến. Đến lúc đó, sinh linh đồ thán, toàn bộ Phù Thiên đại lục sẽ rơi vào nguy cơ.

- Không dám động tay thì dừng ở đây giả vờ làm sói vẫy đuôi. Ta nói cho ngươi biết, chuyện Kiếm Thần tông hôm nay, sáu đại tông môn chúng ta sẽ quản. Mặc kệ ngươi có chỗ dựa gì, mặc kệ ngươi có phải là đệ tử của Vô Thượng trưởng lão Hóa Vân tông hay không thì hôm nay cũng phải ngoan ngoãn cho ta. Là Long cuộn lại, là hổ thì nằm sấp cho ta!

Thấy Hồng, Hoàng, Lam, Hắc tứ đại trưởng lão khuyên can, Di Huyết càng thêm đắc ý, cất tiếng cười to, thanh âm tựa như kim loại va chạm, chói tai tới cực điểm.

- Ngươi thực sự cảm thấy ta không dám giết ngươi hay sao?

Nhìn thấy bộ dạng hung hăng càn quấy của hắn, Nhiếp Vân cũng không tức giận mà là cười nhạt, ánh mắt như đang xem hài kịch vậy.

- Dám giết? Ngươi thật sự dám sao? Có bản lĩnh thì động thủ,

đừng có nói nhảm ở đây. Hừ! Ta nói cho ngươi biết, đừng nói là ngươi, cho dù sư phụ ngươi ở chỗ này thì cũng không dám đụng tới một cọng tóc của ta! Chỉ cần đụng vào ta, sáu đại tông môn sẽ lập tức vây quét, khiến cho hắn ta chết không có chỗ chôn...

Di Huyết cười lạnh liên tục, tiếng cười còn chưa có dứt thì đã nhìn thấy một nắm tay cực lớn đánh qua.

- Ngươi...

Di Huyết cả kinh, muốn phản kích thế nhưng lại phát hiện ra thân thể bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ giam cầm lại, căn bản không thể động đậy.

Phanh!

Đầu nổ tung, máu tươi chảy đầy đất.

Phụt phụt.

Thi thể nằm trên mặt đất.

Mãi tới khi sắp chết hắn cũng không thể tin được, thiếu niên trước mắt này dám mạo hiểm lớn như vậy, không chút lưu tình nào mà động thủ với hắn.

- Người cầu tiền, cầu tài, cầu nữ nhân, địa vị ta đã từng thấy không ít. Thế nhưng người một lòng muốn chết, quả thực là lần đầu tiên nhìn thấy. Bất quá, ta là người hào phóng, ngươi đã khát vọng như vậy ta sẽ thanh toàn cho ngươi!

Đánh chết Di Huyết, Nhiếp Vân phủi tay, tựa như chụp chết một con ruồi, không có bất kỳ ý nghĩa nào.

- Ngươi giết Di Huyết?

- Ngươi muốn chết rồi. Di Thần Tông sẽ không bỏ qua cho ngươi...

Mấy Vô Thượng trưởng lão còn lại nhìn thấy Di Huyết bị một quyền chết, sắc mặt đồng thời tái đi, cảm giác mãnh liệt xuất hiện trên mặt

bọn hắn.

Không ngờ đối phương lại dám can đảm động thủ? Chẳng lẽ không biết hậu quả hay sao?

- Xong rồi. Lần này nháo lớn rồi.

Sắc mặt đám người Hồng Y trưởng lão cũng trở nên rất là khó coi, có cảm giác như thiên hôn địa ám.

Sư phụ tông chủ Di Thần Tông bị giết, chuyện này quả thực náo loạn lớn. Có muốn vãn hồi cũng không còn kịp nữa.

- Chuyện này... Giết chết Vô Thượng trưởng lão Di Thần Tông, tông chủ quá lỗ mãng a!

- Tuy rằng như vậy sẽ hả giận, nhưng mà về sau sẽ mang tới cho tông môn tai nạn vô cùng vô tận...

Rất nhiều đệ tử thấy một màn như vậy cũng nửa vui nửa buồn. Tuy rằng đánh chết Di Huyết thì hả giận, nhưng mà chẳng khác nào triệt để đắc tội với Di Thần Tông, về sau chỉ sợ Kiếm Thần tông sẽ không có ngày nào yên lành.

------oOo------

Chương 1054: Ta cũng có! (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Các ngươi còn do dự cái gì nữa? Hắn dám giết Di Huyết thì dám giết các ngươi. Chẳng lẽ hắn muốn các ngươi dâng đầu cho hắn giết thì các ngươi cũng dâng lên cho hắn giết toàn bộ thì mới cam tâm hay sao? Cùng động thủ báo thù cho Di Huyết!

Trong lúc bầu không khí chung quanh hơi chút cứng lại thì đột nhiên Vân Huyên thét lên một tiếng, thanh âm xé rách màng nhĩ.

- Ngươi muốn chết thì trước tiên ta thành toàn cho ngươi!

Nghe thấy tới lúc này nàng vẫn không quên đầu độc mọi người, hai mắt Nhiếp Vân nheo lại, Kiếm Thần chi kiếm hiện lên, kiếm quang như cơn lốc mang theo vẻ lăng lệ ác liệt đâm ra. Xoay tròn rồi đâm về phía Vân Huyên.

Nhiếp Vân biết rõ có nhiều đệ tử nhìn như vậy, muốn thuyết phục bọn hắn thì nhất định phải xác lập địa vị chính thống, mà thiên phú Kiếm Đạo sư chính là thứ trực tiếp và hữu hiệu nhất.

Chiêu này mặc dù không phải là Vô Thượng kiếm thuật, cũng không phải là Vô Thượng đại kiếm thuật. Thế nhưng lại tạo ra một đạo quỹ tích phù hợp với kiếm đạo trên không trung, tầng tầng lớp lớp, giống như lực lượng trọng điệp vậy.

Vừa rồi chưởng ấn của Vân Huyên là trọng điệp lực lượng, mà bây giờ kiếm chiêu của là Nhiếp Vân kiếm kính trọng điệp!

Ầm ầm!

Không gian trước mặt dưới kiếm kính trọng điệp xông tới lập tức xuất hiện vết nứt đen kịt, tiến về phía trước một bước, Nhiếp Vân lập tức xé rách không gian, kiếm quang đi tới trước mặt Vân Huyên.

- Đáng giận, lúc trước nên giết ngươi khi mới gặp mặt lần đầu!

Dữ tợn quát một tiếng, trong lòng bàn tay của Vân Huyên cũng xuất hiện một thanh kiếm rồi đâm ra. Hai kiếm va chạm, tạo ra tia lửa chói mắt.

Bất kể nói thế nào nàng cũng là cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong, lại đã từng là tông chủ Kiếm Thần tông. Kiếm thuật hết sức kinh người, trong nháy mắt hai kiếm đã va chạm hơn trăm lần triệt tiêu điệp kính của Nhiếp Vân.

Phanh!

Một tiếng giòn vang vang vọng, trường kiếm trong lòng bàn tay Vân Huyên rốt cuộc cũng không chịu nổi. Một tiếng răng rắc vang lên,

nứt gãy làm đôi.

Tuy rằng thanh kiếm này của nàng đã đạt đến cấp bậc Linh Binh tuyệt phẩm, nhưng mà trước mặt Kiếm Thần chi kiếm vẫn còn chưa đủ dùng. Hoàn toàn không ngăn cản nổi.

- Tiểu tử, chết đi cho ta!

- Muốn giết Vân Huyên thì trước tiên phải qua cửa chúng ta đã!

Cách Vân Huyên không xa có hai cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong, lúc này bọn hắn mới kịp phản ứng. Trong tiếng thét phẫn nộ, hai người đồng loại ra tay.

Trên cánh tay của hai người này mang theo mật vân đặc thù. Vừa nhìn đã biết rõ giống như mấy đệ tử bên ngoài đại trận kia. Là người đến từ Loạn Thiên ngân tích.

Sưu!

Quả nhiên, vừa ra tay trong lòng bàn tay ucra hai người đã mang theo huyết khí nồng đậm, hơn xa người khác.

Người ở trong Loạn Thiên ngân tích trên cơ bản đều là người tội ác tày trời, hơn nữa hoàn cảnh nơi đó ác liệt. Lại ở nơi đó lâu dài cho nên khiến cho bọn hắn so với người của tám đại tông môn còn tàn nhẫn hơn nhiều. Càng thêm âm tàn, tàn nhẫn.

Vừa mới rat ay đã cảm thấy trước mắt có huyết khí xông tới, mang theo sát cơ mãnh liệt, so với Vân Huyên còn nồng đậm hơn vài phần.

Vân Huyên với hắn là thù hận thâm sâu như biển, mà hai người này lại là lần đầu tiên gặp mặt. Thế nhưng vừa mới rat ay đã có sát cơ như vậy, đủ để thấy được sát tâm của hai người này nặng thế nào. Không ngờ lại không khác gì Ma Nhân.

- Cút ngay!

Nhiếp Vân hét to một tiếng, thanh âm giống như tiếng vang của

thiên nhiên, vang vọng từ sâu trong linh hồn, lập tức khiến cho sát cơ mà huyết khí hình thành bị tập kích tán loạn.

Cùng lúc đó U Minh Kiếm trong tay trái giơ lên, trên không trung vang vọng vô số thanh âm.

Thiên phú Tiên Âm sư. Vô Thượng kiếm thuật Đại Bi Thất Tiên Kiếm!

Huyết khí, sát cơ là ma, Đại Bi Thất Tiên Kiếm mang theo ý tứ Phật môn, vừa vặn tương khắc, thoáng cái đã đi tới trước mặt hai người này.

- Lui!

Không nghĩ tới hai người gia nhập vòng chiến, không những không có khiến cho thiếu niên này bị rơi vào trong hoàn cảnh xấu mà trong nháy mắt còn bị mất mặt như vậy. Đồng tử hai cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong của Loạn Thiên ngân tích co rút lại, đồng thời lui về phía sau.

- Hừ!

Dường như biết rõ bọn hắn không có cách nào ngăn cản được, tâm phân nhị dụng, tay phải Nhiếp Vân cầm Kiếm Thần chi kiếm, cũng trong khoảnh khắc đánh ra kiếm quang. Một màn sáng lập tức xuất hiện.

Vô Thượng đại kiếm thuật, Phá không Diệt Tịch!

Hắn biết rõ Vân Huyên khó đối phó, chung quanh lại có cao thủ tụ tập, nhìn chằm chằm vào. Cho nên ngay sau khigiao thủ, chiêu thứ hai đã đánh ra Vô Thượng đại kiếm thuật!

Vô Thượng đại kiếm thuật tạo thành màn sáng, tựa như diễn hóa toàn bộ văn minh kiếm đạo, không có chút sơ hở nào, nghiền áp về phía Vân Huyên.

- Vô Thượng đại kiếm thuật Phá không Diệt Tịch!

Biết rõ chiêu này mình căn bản không ngăn cản nổi, trong lòng bàn tay Vân Huyên lần nữa xuất hiện một thanh kiếm. Cùng đánh ra chiêu này.

Trước kia nàng thân là tông chủ Kiếm Thần tông, kiếm đạo chi khí ẩn chứa không ít, cũng có thể thi triển Vô Thượng đại kiếm thuật ra được.

- Tới tốt, thôn phệ!

Thấy nàng đánh ra chiêu này, Nhiếp Vân đã sớm dự liệu từ trước. Hắn khẽ cười một tiếng, tay trái thu kiếm tạo thành chưởng, chộp mạnh về phía trước.

Ầm ầm!

Không gian trước mắt sụp đổ, Nguyên Khí sư hình thái thứ ba xoay tròn, Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng đại kiếm thuật mà Vân Huyên đánh ra bị hắn chộp vào trong lòng bàn tay rồi lại mạnh mẽ đẩy ra. Hai bộ Vô Thượng đại kiếm thuật như là giao hòa, đồng thời xuất hiện ở trước mặt Nhiếp Vân.

Không có thiên phú Thiên Thủ Sư, Nhiếp Vân không có khả năng dùng hai tay đồng thời đánh ra hai bộ Vô Thượng đại kiếm thuật. Nhưng mà lợi dụng thiên phú Nguyên Khí sư, xảo diệu mượn lực lượng của nó thôn phệ kiếm pháp của Vân Huyên, sau đó lại phản kích tới.

Hai bộ Vô Thượng đại kiếm thuật quét ngang tứ phương, giống như lưỡi dao sắc bén xé rách không gian bắn tới.

- Đáng giận! Đây là chiêu số gì? Làm sao có thể thôn phệ chiêu số của ta, đồng thời còn phải kích? Ta không tin!

Nhiếp Vân liên tục ra tay, căn bản không có nhiều thời gian phản ứng, đợi tới lúc Vân Huyên phục hồi tinh thần thì hai bộ Vô Thượng kiếm thuật đã xuất hiện ở trước mặt nàng. Nàng tức giận tới mức liên tục chửi bới, hoa dung thất sắc.

Vô Thượng đại kiếm thuật là công kích mạnh nhất của nàng. Loại

tuyệt chiêu này cho dù là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ chỉ sợ cũng phải tạm lánh phong mang. Nhưng mà tiểu tử này chẳng những không có tránh né, mà còn dám thôn phệ, đồng thời còn dùng nó phản kích tới, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Chiêu số này cũng quá nghịch thiên a!

------oOo------

Chương 1055: Ta cũng có! (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không tin cũng đã chậm, chết đi!

Sóng tinh thần chấn động lan tràn qua, hai chiêu Vô Thượng đại kiếm thuật dùng hợp trên không trung, tạo thành một thanh kiếm khí sắc bén xé rách không trung. Không chút lưu tình bổ vào trên người Vân Huyên.

Phanh!

Vân Huyên bị một kiếm chém thành hai nửa, từ đầu đến chân, không có chút đình trệ nào.

Bất quá, cũng không có máu tươi bắn tung toé ra. Ngược lại bóng người này còn như ảo ảnh chậm rãi tiêu tán.

- Hừ, để ta xem ngươi có bao nhiêu lực lượng để duy trì thứ này!

Dường như đã sớ biết rõ sẽ có tình huống này, trên mặt Nhiếp Vân không có bất kỳ uể oải nào. Bàn tay khẽ, lần nữa đem kiếm khí dung hợp chộp lại, sau đó lại quay người đâm ra.

Thu hồi công kích đánh ra, sau đó lại đánh ra ngoài. Loại năng lực khủng bố này chỉ sợ cũng chỉ có thiên phú Nguyên Khí sư mới có thể làm được. Nếu đổi lại là người bình thường. Chỉ tính riêng lực phản chấn cũng đủ để khiến cho bản thân ăn đủ.

Chỉ là uy lực chiêu này không ngờ so với vừa rồi đã giảm bớt không ít. Bất quá vẫn lợi hại hơn một chiêu Vô Thượng đại kiếm thuật nhiều.

- Ngươi... Làm sao có thể phát hiện ra được ta?

Kiếm khí đâm về một phía Vân Huyên đang lơ lửng không trung, nhìn thấy Nhiếp Vân nhanh như vậy đã kịp phản ứng, nàng kinh ngạc lên tiếng.

- Loại chiêu số này thi triển một lần là được rồi, nếu lại thi triển sẽ không còn tác dụng nữa!

Miệng thấp giọng hô, kiếm khí cũng không ngừng lại, chỉ trong giây lát đã đi tới trước mắt Vân Huyên.

Tuy rằng không biết nàng dùng thủ đoạn gì mà có thể làm cho công kích đánh vào hư không. Người biến thành ảo ảnh. Nhưng mà Nhiếp Vân biết rõ, thứ này cũng cần năng lượng duy trì, chỉ cần liên tục đánh tan mấy lần. Cho dù Vân Huyên có lợi hại hơn thì cũng sẽ bị đánh chết.

- Đáng giận! Phượng Hoàng chi dực, đi!

Biết rõ lời nói của Nhiếp Vân là thật, hắn có thể phát hiện ra mình một lần, thì nhất định có thể phát hiện ra lần thứ hai. Chiêu thức lợi dụng ảo ảnh đánh lén đã không còn hiệu quả. Sắc mặt Vân Huyên trầm xuống, trên lưng đột nhiên sinh ra một đôi cánh cực lớn. Sưu một cái đã xuất hiện cách đó vài trăm trượng, tránh thoát một kích trí mạng.

Hai người liên tiếp giao thủ, trong thời gian ngắn ngủi chưa đầy nửa hô hấp, khiến cho mọi người nhìn vào cảm thấy hoa mắt.

- Nhiếp Vân, hiện tại ta phải thừa nhận ngươi là thiên tài trong thiên tài. Bất quá, muốn giết ta cũng không có dễ dàng như vậy đâu. Ta có Phượng Hoàng chi dực, tốc độ cực nhanh, có thể so với Tam Thiên Thanh Vân Đạo của Thanh Vân tông. Ta đã ở thế bất bại, ngay cả người của ta ngươi cũng không đuổi kịp thì sao có thể giết chết chứ?

Đứng cách đó vài trăm trượng, Vân Huyên nhìn kiếm quang cách đó không xa, rốt cuộc cũng xé rách mây xanh mà đi. Lúc này nàng mới nhẹ nhàng thở ra, liên tục cười lạnh.

Muốn giết đối thủ thì đầu tiên phải đuổi theo kịp, ngay cả người cũng không đuổi kịp thì sao có thể giết được chứ?

Hai cánh của Vân Huyên khẽ múa, đứng trên không trung, giống như Phượng Hoàng bay lượn cửu thiên, không ngờ lại ở thế bất bại.

Phượng Hoàng chi dực có thể so với Tam Thiên Thanh Vân Đạo, nàng không tin thiếu niên trước mắt này có thể đuổi kịp mình.

- Phượng Hoàng chi dực? Không ngờ Vân Huyên này có vật như vậy? Nhất định tôn chủ không giết được nàng rồi.

Hồng Y trưởng lão nhìn Vân Huyên vẻ mặt lạnh lẽo trên không trung, đồng tử co rút lại.

- Phượng Hoàng chi dực? Đó là cái gì vậy?

Hoàng Y trưởng lão sững sờ.

U Minh hoàng tộc, Phượng Hoàng chi dực là thứ thuộc về bí mật, cho dù là cấp bậc như Hoàng Y trưởng lão cũng không rõ ràng cho lắm.

- Ta cũng chỉ may mắn từ một lần kỳ ngộ mới biết được, Phượng Hoàng chi dực là thứ mà chỉ có U Minh hoàng tộc mới có. Hai cánh khẽ vỗ, ngao du chín vạn dặm, tốc độ cực nhanh, đệ nhất thiên hạ. Mà ngay cả Tam Thiên Thanh Vân Đạo cra Thanh Vân tông, nếu như không phải do Thiên Hành sư thi triển, chỉ sợ cũng không thể đuổi kịp được!

Sắc mặt Hồng Y trưởng lão ngưng trọng nói:

- Giao thủ với nàng, ngay cả bóng người của nàng cũng không đuổi kịp, như vậy còn đánh cái gì nữa? Xem ra hôm nay muốn giết chết

Vân Huyên này là chuyện không có khả năng a.

- Ngao du chín vạn dặm, đệ nhất thiên hạ?

Đám người Hoàng Y trưởng lão nhìn nhau, từ trong mắt đối phương nhìn ra vẻ khiếp sợ nồng đậm.

Tuy rằng bọn hắn cũng không biết U Minh hoàng tộc là cái gì, nhưng mà bốn chữ đệ nhất thiên hạ này vẫn có thể nghe hiểu được. Đã dám nói như ra vậy, tốc độ cực nhanh, nhất định đã vượt quá tưởng tượng của bọn hắn, khó có thể truy kích.

Tốc độ nhanh như vậy, tông chủ còn muốn giết nàng. Như vậy có thể thành công nữa sao?

- Thế bất bại? Quả thực tốc độ của Phượng Hoàng chi dực rất nhanh, nhưng mà thật sự ngại quá...

Nói đến đây thân thể Nhiếp Vân chấn động, một đôi cánh thất thải xuất hiện ở sau lưng hắn, nhẹ nhàng vỗ, mang theo thanh âm vạn điểu triều bái.

- Thứ đồ chơi này, ta cũng có!

Hai cánh lóe lên Nhiếp Vân đã xuất hiện ở trước mặt Vân Huyên, tay đánh ra một quyền, trên không trung vang vọng phạm âm không ngừng.

- tâm vượn nhún, yên tĩnh tiêu tan, thần tán không tụ, phiền não, bao hàm, chết, thiên tử xâm nhập, nếu có thể xem pháp như huyễn tương người, là người tắc thì có thể phá hư Âm Ma, như gặp chư pháp tất là không tương, là người tắc thì có thể xấu phiền não ma..

Phạm Âm hóa thành một ánh mắt cực lớn, lơ lửng trên không trung, chỉ cần nhìn vào một cái cũng sẽ khiến cho đầu óc choáng váng, thân thể đình trệ khó đi.

Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương quyền, kim cương trừng mắt!

- Cái gì? Ngươi... Sao ngươi cũng có Phượng Hoàng chi dực!

Không có khả năng, điều này không có khả năng!

Nhìn thấy trong nháy mắt Nhiếp Vân đã xuất ở trước mặt, rốt cục sắc mặt của Vân Huyên cũng thay đổi.

Nàng cảm thấy khi Nhiếp Vân nhìn thấy tốc độ của mình sẽbất lực, bất đắc dĩ, không có cách nào truy kích. Nàng cũng từng nghĩ Nhiếp Vân sẽ tuyệt vọng chỉ có thể để mặc cho nàng tiêu sái rời đi. Nàng cũng nghĩ tới nhiều loại khả năng, thế nhưng lại chưa từng nghĩ tới thiếu niên này cũng có Phượng Hoàng chi dực.

Không phải đôi phương chỉ có ma dực đen kịt thôi sao? Sao lại cũng giống như nàng, có được Phượng Hoàng chi dực?

Chẳng lẽ cũng là người của U Minh hoàng tộc?

Không đúng, người của U Minh hoàng tộc chỉ có nữ tử, mới có thể phát huy ra uy lực Phượng Hoàng chi dực hoàn mỹ. Mà nhìn bộ dáng của Nhiếp Vân, Phượng Hoàng chi dực vận chuyển hoàn mỹ, không có chút trở ngại nào. Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

------oOo------

Chương 1056: Tiên âm tấn cấp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần này Vân Huyên đã chân chính điên rồi.

Trước đó khi Nhiếp Vân thi triển ra thủ đoạn thôn phệ Vô Thượng đại kiếm thuật cũng không có làm cho nàng cảm thấy bối rối. Mà đột nhiên lại xuất hiện Phượng Hoàng chi dực khiến cho cho nàng triệt để cảm nhận được sự sợ hãi ở sâu trong lòng.

Thiên phú Thần thâu sư hắn có, thiên phú ẩn nấp sư hắn có, thiên phú ngụy trang sư hắn có, thiên phú Kiếm Đạo sư hắn có... Những thiên phú này hắn có thì cũng thôi đi. Có thể mượng nhờ thiên phú chi khí để thi triển. Nhưng mà Phượng Hoàng chi dực, đây chính là năng lực mà chỉ U Minh hoàng tộc chỉ mới có, làm sao hắn cũng có

thể cũng có được chứ?

Hắn còn là người hay không?

Kỳ thật Vân Huyên cũng không biết, sở dĩ Nhiếp Vân có thể dung hợp máu huyết của Tiểu Long huyết dịch và U Minh hoàng tộc kết hợ lại cùng một chỗ, hình thành Tiên Thiên long thân và Phượng Hoàng chi dực chính là vì Pháp quyết vô danh vận chuyển. Về phần rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, lúc ấy Nhiếp Vân hôn mê, ngay cả chính hắn cũng không ràng cho rõ lắm.

- Đáng giận!

Trong lòng khiếp sợ vô cùng, lúc này Vân Huyên đã biết uy lực một quyền của thiếu niên này căn bản không phải là thứ mà hiện tại nàng có thể ngăn cản, nàng cắn răng, hai cánh lóe lên, lần nữa vượt qua vài trăm thước.

Phanh!

Nàng chạy cực nhanh, Nhiếp Vân đuổi theo cũng nhanh, chiêu này vẫn như trước, đánh vào trên người nàng.

Phốc!

Sắc mặt Vân Huyên trắng nhợt, máu tươi phun ra, linh hồn giống như bị đao đâm vào, đau đớn tới mức run rẩy.

Uy lực của Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương quyền có thể so với Vô Thượng đại kiếm thuật, cứ như vậy mà đánh vào người nàng. Cho dù lực lượng của Vân Huyên không kém nhưng cũng không chịu nổi.

- Còn không động thủ sao? Một khi ta bị giết, nhất định các ngươi cũng không trốn thoát!

Lần này chạy thục mạng, Vân Huyên lại một lần nữa chạy về phía nơi nàng vừa mới chạy ra. Tới gần hai đại cao thủ của Loạn Thiên ngân tích cùng với năm đại Vô Thượng trưởng lão còn lại.

Chiến đấu mới vừa rồi xảy ra trong nháy mắt, ngũ đại trưởng lão thậm chí còn chưa kịp ra tay thì Nhiếp Vân vaf Vân Huyên đã giao chiến được mấy lần. Bọn hắn chỉ có thể trợn mắt nhìn qua, dù sao tốc độ của hai người đã vượt quá tưởng tượng của bọn hắn, căn bản không có cách nào chen chân vào.

- Khung Thiên Tử Tiêu đại trận, khởi động!

Nghe thấy Vân Huyên nói vậy, dường như năm đại Vô Thượng trưởng lão cũng biết chuyện đã tới mức nguy cấp. Bàn tay đồng thời giơ lên, miệng thét dài một tiếng, một cỗ khí tức hạo nhiên từ trên trời giáng xuống, bao phủ toàn bộ mọi người trên quảng trường vào bên trong.

Bị cỗ lực lượng này bao phủ, Nhiếp Vân cảm thấy toàn thân dường như trở nên cứng ngắc hơn rất nhiều, động tác cũng có chút cứng nhắc.

- Ha ha, đây là Khung Thiên Tử Tiêu đại trận, một khi bị khóa lại. Cho dù là cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong, lực lượng cũng sẽ bị áp chế. Ngay cả một nửa cũng không thi triển ra được. Tiểu tử, lần này ngươi chết đi cho ta!

- Vô luận là pháp lực hay là cơ bắp đều bị khóa lại, tựa như người bình thường đột nhiên có bao cát mấy cục cân trên người, đi lại cũng khó khăn chứ đừng nói là chiến đấu. Hừ, cho dù nằm mơ có lẽ ngươi cũng không nghĩ ra chúng ta còn có chuẩn bị như vậy a?

Hai đại cường giả Loạn Thiên ngân tích thấy một cỗ chấn động đặc thù khóa lại Nhiếp Vân, cả hai đồng thời cười ha hả, thân thể nhoáng một cái đã đánh qua.

Lần này hai người đánh tới tốc độ cực nhanh, dường như Khung Thiên Tử Tiêu đại trận chẳng khiến cho tốc độ của Nhiếp Vân giảm bớt mà còn gia trì lực lượng và tốc độ cho bọn hắn, khiến cho lực lượng của bọn hắn lớn vô cùng, bộ pháp nhẹ nhàng.

Ầm ầm!

Hai người đều là cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong, đồng

thời đánh ra một quyền. Quyền còn chưa tới trước mặt Nhiếp Vân thì không gian đã bắt đầu vặn vẹo.

- Tỏa Tự trận? Các ngươi cho rằng chỉ bằng vào đồ chơi này là có thể vây khốn được ta hay sao? Nằm mơ đi!

Nhìn thấy hai người công tới, hai hàng lông mày của Nhiếp Vânđột nhiên nhướng lên, nói.

Ầm ầm, thoáng cái trên người hắn đã xuất hiện vô số Long Lân, lân phiến chấn động, áp lực khóa vào trên người trong khoảng khắc tiêu tán.

- Phá!

Một hét lớn một tiếng, một quyền mang theo Long Lân che kín cùng với uy lực không gì cản nổi va chạm với quyền của hai đại cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong.

Phanh! Phanh!

Hai đạo thân ảnh như đạn pháo từ phía trên không trung bắn xuống dưới. Hai người này ngay cả tiếng kêu thảm cũng không có kịp phát ra thì thân thể đã chọc vào đất, giống như là cái cây vậy.

Tuy rằng cũng là Phá Không Cảnh đỉnh phong, nhưng mà thực lực của hai người này so với Vũ Huân trưởng lão của Hóa Vân tông mà nói, không có cách nào so sánh được. Thậm chí so với Cảnh Hồng cũng kém hơn. Tối đa chỉ có thể ngang hàng với Lưu Tế, sao có thể là đối thủ của Nhiếp Vân được cơ chứ?

Hóa Vân tông là tông môn Võ Đạo, chuyên môn nghiên cứu chiến đấu. Sức chiến đấu hiện tại của Nhiếp Vân còn kém hơn Vũ Huân trưởng lão một tia. Nhưng mà đối phó với hai người này lại dư xài, nhẹ nhõm vui sướng.

- Long Lân? Tiên Thiên long thân? Cái này... Không có khả năng, ngươi có Phượng Hoàng chi dực sao có thể có được Tiên Thiên long thân cơ chứ?

Thấy một màn như vậy, Vân Huyên cảm thấy nhận thức của mình triệt để sụp đổ.

Nàng thân là U Minh hoàng tộc, tự nhiên biết rõ Long tộc và tộc của nàng là đối thủ một mất một còn. Phật Ma, như băng như lửa, căn bản không có khả năng cùng tồn tại. Thiếu niên này có được Phượng Hoàng chi dực, dựa theo đạo lý mà nói. Tất cả đồ của Long tộc đều khó có khả năng sử dụng, mà tình huống hiện tại lại khác. Đối phương lại còn cô đọng ra Tiên Thiên long thân...

Con mẹ nó, rốt cuộc ngươi là quái thai gì chứ?

Trong nháy mắt này Vân Huyên cũng có xúc động muốn chết.

Biến thái, thật sự quá là biến thái.

- Nhiếp Vân, rất tốt, xem ra ta vẫn xem thường ngươi. Hôm nay giết không được ngươi, bất quá, sớm muộn gì cũng có ngày ngươi phải chết trên tay của ta! Sau này còn gặp lại!

Trong lòng thầm mắng một tiếng, Vân Huyên cũng biết hôm nay có thể thoát kiếp đã là vạn hạnh. Nếu như còn muốn giết chết thiếu niên trước mắt này đương nhiên là chuyện không có khả năng. Lúc này nàng thét dài một tiếng, hai cánh khẽ vỗ, bắn thẳng về phía xa bay đi. Tốc độ càng lúc càng nhanh, trong nửa hô hấp đã bay ra khỏi đại trận hộ tông của Kiếm Thần tông đại trận, triệt để biến mất trước mắt.

- Muốn đi? Ngươi cho rằng hôm nay ngươi còn đi được hay sao?

------oOo------

Chương 1057: Tiên âm tấn cấp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nữ nhân Vân Huyên này từ trước tới nay hô phong hoán vũ, nếu như không đánh chết nàng, về sau phiền toái sẽ càng ngày càng nhiều. Nhiếp Vân há có thể để cho nàng chạy thoát được? Hắn thét

một tiếng, Phượng Hoàng chi dực cũng chấn động, theo sát sau lưng đối phương.

- Dừng lại cho ta!

Ầm ầm!

Vừa mới bay ra được không xa thì đã cảm thấy trên không trung có một khí tức như muốn làm thiên địa sụp đổ ầm ầm đánh tới. Vô số lực lượng hội tụ trên người hắn, bị cỗ lực lượng này chấn động, Nhiếp Vân có cảm giác như cá ở trong bùn, hành động khó khăn. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Vân Huyên càng chạy càng xa.

Khung Thiên Tử Tiêu đại trận đã triệt để khởi động!

- Đáng giận!

Cúi đầu nhìn về phía năm Vô Thượng trưởng lão của tông môn khác chủ trì trận pháp, trong mắt Nhiếp Vân hiện lên sát ý trần trụi.

Năm người này thành sự không có bại sự có dư, không ngờ lại tin tưởng lời nói của Vân Huyên kia. Tội không thể tha!

- Mau thu Khung Thiên Tử Tiêu đại trận lại rồi mở ra!

Thét dài một tiếng, thanh âm của Nhiếp Vân mang theo vẻ lạnh lẽo như băng.

- Mở đại trận? Mơ đi!

- Ta khuyên ngươi vẫn nên bỏ ý nghĩ đó đi, đã đắc tội với Di Thần Tông, chẳng lẽ còn muốn là địch với năm đại tông môn chúng ta?

- Không muốn mang đến tai nạn cho Kiếm Thần tông thì chuyện ngày hôm nay như vậy là xong. Nếu không, ngươi cứ đợi thừa nhận lửa giận liên thủ của sáu đại tông môn đi!

Nghe thấy tiếng quát lớn, ngũ đại trưởng lão đồng thời gào rú, gân xanh trên đầu hiện lên.

- Đây là các ngươi tự mình muốn chết!

Thấy Vân Huyên càng trốn càng xa, dần dần đi xa trên bầu trời. Xem ra lại để cho nàng chạy thoát lần nữa, cho dù có thiên phú truy tung sư thì chỉ sợ cũng không đuổi kịp. Trong lòng Nhiếp Vân hiện lên hung ác, sát cơ hiện lên.

- Tông chủ, không thể! Đã đắc tội với Di Thần Tông, chúng ta không thể lần nữa đắc tội với tông môn khác. Nếu như thực sự giết bọn hắn, khi đó Kiếm Thần tông sẽ thật sự vạn kiếp bất phục!

- Tông chủ, xin nghĩ lại a. Ngàn vạn lần không thể lỗ mãng...

- Người đại biểu cho Kiếm Thần tông, giết chết bọn họ thì chính thức quyết liệt với năm đại tông môn khác. Không có biện pháp chữa trị quan hệ..

Đám người Hồng Y trưởng lão nhìn thấy sát ý trong mắt hắn lập loè, trái tim cả đám run rẩy, vội vàng kêu to.

- Bọn hắn nói rất đúng, không nên tìm cái chết, lập tức dừng tay cho ta.

- Lập tức dừng tay, cung kính thừa nhận sai lầm. Có lẽ chúng ta có lẽ có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước, thừa nhận vị tông chủ như ngươi!

- Lựa chọn thế nào đành phải nhìn vào ngươi rồi. Muốn trở thành công địch của tám đại tông môn hay bằng hữu đành phải nhìn xem hành động của ngươi...

- Tuy rằng chúng ta không đánh lại ngươi, nhưng mà cũng đều có mạng thủ đoạn bảo vệ tánh. Muốn giết chúng ta không có dễ dàng như vậy đâu. Mau dừng tay, chớ có càn rỡ, khi đó chọc vào phiền phức thì ngươi cũng không chịu nổi đâu!

Nghe thấy đám người Hồng Y la lớn, năm đại Vô Thượng trưởng lão cũng rống lên.

- Ta như lựa chọn thế nào sao?

Nghe thấy bọn hắn la lớn, Nhiếp Vân dừng lại một chút, dường như cũng đang suy nghĩ. Bất quá, trong nháy mắt có một đạo thanh âm sắc bén vang lên xé rách mây xanh, mang theo tiên âm nồng đậm.

- Các ngươi đã muốn chết thì tất cả đều chết đi cho ta!

Ầm ầm!

Tiếng quát giống như xé rách thiên cổ từ thời không xa xôi vọt tới, mang theo thanh âm khiến cho linh hồn cũng phải run rẩy. Ngũ đại trưởng lão cùng với hai cao Loạn Thiên ngân tích bị cắm vào mặt đất trước đó bị thanh âm làm cho chấn động. Cảnh vật trước mắt tối sầm, ngay cả cơ hội phản ứng cũnh không có mà trực tiếp ngất đi, nằm trên mặt đất như là thi thể.

- Lên cho ta!

Thấy bọn họ đã bất tỉnh, bàn tay Nhiếp Vân tạo thành trảo, chộp lấy bảy người, thu vào trong một kiện Linh Binh phi hành, sau đó thu vào trong cơ thể.

Hiện tại hắn muốn đuổi theo giết chết Vân Huyên. Sauk hi rời khỏi tông môn, một khi những người này tỉnh lại nhất định sẽ làm khó đám người Hồng Y. Vì ngăn ngừa phiền toái không đáng có. Cho nên, trước tiên giải quyết đám người này rồi nói sau.

Hôn mê thì không có cách nào tiến vào Tử Hoa Động Phủ, chỉ có thể tạm thời bỏ bọn hắn vào trong Linh Binh phi hành.Giết hay là thả đợi sau này lại nói, hiện tại hắn không có thời gian xử lý!

Răng rắc!

Thu hồi đám người, Nhiếp Vân đang muốn đuổi theo Vân Huyên thì lập tức cảm thấy có một cỗ đại đạo nổ vang trong người. Tiên âm đan điền chấn động mạnh một cái, lập tức biến thành màu xanh nhạt.

Tiên âm đan điền, tấn cấp lên hình thái thứ ba!

- Ồ? Thiên phú Tiên Âm sư cũng tấn cấp rồi sao?

Nhìn thấy tiên âm đan điền tấn cấp, Nhiếp Vân sững sờ, bất quá hắn cũng biết bây giờ không phải là thời điểm quan sát. Hắn nhìn về phía đám người Hồng Y trưởng lão dưới mặt đất, bàn tay chộp một cái.

Một cỗ kịch độc chi khí xâm nhập vào trong thân thể đối phương, một đám tiếng xì xì, nức nở nghẹn ngào vang vọng. Lập tức có vài giọt Thiên Tâm Hàn Độc đã bị hắn rút ra khỏi cơ thể bọn họ.

Thiên Tâm Hàn Độc đối với người khác mà nói, có thể là kịch độc phức tạp, cả đời cũng không thể loại trừ. Thế nhưng đối với thiên phú Độc sư mà nói, chỉ là tiện tay mà thôi. Hơn nữa lần trước chắt lọc cho Thiên Huyễn, hắn đã có đủ kinh nghiệm. Hơn nữa mấy người này vừa mới trúng độc, bằng vào thực lực của bọn họ cũng không thể hoàn toàn bị xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, cho nên rất đơn giản. Không tới mấy hô hấp thì mấy người đã cảm thấy khí hải buông lỏng, khôi phục bình thường.

- Độc trên người chúng ta...

- Thiên phú độc sư? Tông chủ, ngươi còn có loại thiên phú này sao?

Ánh mắt đám người Hồng Y trưởng lão như muốn rớt xuống đất.

- Các ngươi giải quyết những đệ tử, trưởng lão đi theo Vân Huyên, ta đuổi theo giết chết Vân Huyên kia!

Không có thời gian nói nhảm cùng bọn họ, hai cánh sau lưng Nhiếp Vân lóe lên, bắn thẳng về phía xa.

- Tông chủ, những người này có tới một nửa nhân số của tông môn, giải quyết thế nào đây?

Nghe thấy hắn phân phó, Hồng Y trưởng lão vội vàng hỏi.

Vân Huyên vừa đến đây chiêu hàng, đem gần một nửa số người trong Kiếm Thần tông chiêu hàng tới bên nàng. Nếu không song

phương cũng không có khả năng đối nghịch. Số lượng người quá nhiều, nếu như là một hai ngườithì có thể giáo huấn một lần. Thậm chí ngay cả giết cũng không có việc gì, pháp không trách chúng. Thế nhưng lúc này lại có gần một nửa nhân số, thật sự khó có thể phán xử.

------oOo------

Chương 1058: Thời không loạn lưu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như giam giữ toàn bộ, như vậy sẽ khiến cho toàn bộ tông môn rơi vào trong cục diện bế tắc.

- Giết toàn bộ, không để lại một ai, để cho bọn chúng biết rõ kết cục của việc phản bội tông môn!

Trong lúc Hồng Y trưởng lão đang suy nghĩ chuyện này thì chợt nghe thấy thanh âm của Nhiếp Vân từ trên chín tầng trời chậm rãi truyền xuống dưới.

- Giết toàn bộ, một người cũng không để lại?

Hai hàng lông mày của Hồng Y trưởng lão nhảy dựng lên, nhịn không được run rẩy.

Xem ra Kiếm Thần tông sắp phải trải qua đại thanh tẩy trước nay chưa có rồi.

- Những người này có thể phản bội lần thứ nhất thì cũng có thể phản bội lần thứ hai. Không xử quyết sau này nhất định sẽ lại gây ra chuyện này, tông chủ nói đúng, động thủ đi!

- Ta cũng đồng ý!

Ba vị trưởng lão còn lại liếc mắt nhìn nhau, mỗi người đều cắn răng nói.

- Động thủ!

Tứ đại trưởng lão đồng thời gật gật đầu, hai mắt nhìn về phía những người trước đó phản bội mình. Cùng với Vân Huyên muốn phế truất thân phận chưởng giáo của Nhiếp Vân. Hai mắt bọn họ tràn ngập sát ý, thả người nhảy vào trong đám người, đã bắt đầu đồ sát.

Không có Vân Huyên và chín đại cường giả Phá Không cảnh, thực lực những người này mạnh nhất cũng chỉ là Nạp Hư cảnh đỉnh phong. Tứ đại trưởng lão xông vào như hổ lạc vào bầy dê, long vào ổ tôm. Máu tươi bắn ra, tiếng kêu thảm vang lên không dứt, toàn bộ Kiếm Thần tông, biến thành Tu La Địa Ngục.

...

- Trốn rất nhanh, hôm nay cho dù ngươi có trốn nhanh hơn nữa cũng vô dụng, phải chết cho ta!

Bay ra khỏi Kiếm Thần tông, càng bay càng cao, Phượng Hoàng chi dực vung vẩy, Nhiếp Vân nhanh chóng đi về phía trước, rất nhanh đã nhìn thấy Vân Huyên xuất hiện ở trong tầm mắt.

Những chuyện liên tiếp vừa rồi nói thì phức tạp, thế nhưng trên thực tế thời gian cũng không nhiều lắm. Còn chưa tới mười hô hấp. Bất quá, thời gian ngắn ngủi như vậy, Vân Huyên đã bay ra được mấy trăm vạn dặm.

Cũng may mắn thiên nhãn của Nhiếp Vân tấn cấp đến hình thái thứ hai. Nếu không, trên này thời không vặn vẹo biến ảo, khoảng cách lại xa như vậy, căn bản sẽ không nhìn tới được.

Dưới mặt đất của Phù Thiên đại lục mới có nghiền nát không gian, cũng có hư không loạn lưu. Phía trên nữa thì là thời không loạn lưu.

Cái gọi là thời không loạn lưu này chính là địa phương mà không gian và thời gian đều hỗn loạn. Vạn giới sơn kiếp trước hắn tử vong chính là hạch tâm của một cơn bão thời không loạn lưu.

Bởi vì thời gian, không gian nơi này đều là hỗn loạn, cho nên đừng nói là cường giả Phá Không cảnh, dù là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh tầm thường thì cũng không dám xé rách không gian tiến hành nhảy lên. Trừ phi thực lực đạt tới cảnh giới nhất định, hơn nữa đối với địa phương lại tương đối quen thuộc thì mới dám xây dựng thông đạo không gian, tiến hành xuyên qua. Nếu không, dù là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong. Một khi tiến vào bên trong loạn lưu thời không hỗn loạn loạn thì cũng cửu tử nhất sinh.

Vân Huyên lựa chọn trốn ở đây là con đường tốt nhất. So với đào tẩu trên Phù Thiên đại lục đào tẩu còn càng thêm an toàn.

Dù sao ở trên Phù Thiên đại lục, cho dù có trốn mau hơn nữa, chỉ cần Nhiếp Vân có thể nhận ra phương hướng, xé rách không gian là có thể tìm được. Chỉ có tiên cơ là hơn mười hô hấp cũng không có bất kỳ một chút tác dụng nào.

Tốc độ của hai người đều rất nhanh, càng bay càng cao, Nhiếp Vân cảm thấy cương phong đập vào mặt. Thổi khiến cho cơ bắp đau nhức. Tốc độ chảy của thời gian trước mắt khi thì nhanh, khi thì trở nên chậm chạp. Không gian khi thì nghiền nát, khi thì vững chắc, cảnh tượng đập vào mắt là một mảnh kỳ quái.

Cường giả Nạp Hư cảnh bình thường một khi tới đây, nếu như tiếp tục phi hành về phía trước nhất định sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Thế nhưng Nhiếp Vân tài cao gan lớn, tăng thêm có chỗ dựa là thiên nhãn cho nên cũng không sợ hãi. Hắn vẫn tiếp tục bay về trước, nhanh chóng đuổi theo nàng.

- Phượng Hoàng chi dực của nàng giống ta, lại chạy trước thời gian dài như vậy. Nếu như cứ đuổi theo như vậy… Cho dù mười ngày mười đêm cũng không đuổi kịp, hơn nữa càng đi lên cao thì càng nguy hiểm. nếu như quả thực đi vào chỗ sâu trong thời không loạn lưu, như vậy ta cũng không trốn thoát. Xem ra phải tăng thêm tốc độ, nghĩ biện pháp mau chóng đuổi theo nàng ta.

Phi hành một lát, nhìn tốc độ phi hành của Vân Huyên phía trước không kém hắn là bao. Càng đi càng xa, Nhiếp Vân nhíu mày nói thầm.

Nếu như không tăng thêm tốc độ, giữ vững tốc độ này mà nói. Cho dù có ngày mười đêm chỉ sợ cũng không đuổi kịp, càng lên càng cao thì càng nguy hiểm. nếu như thực sự đuổi tới chỗ sâu trong thời không loạn lưu, khi đó phiền toái sẽ lớn hơn. Lại nói, cho dù có đuổi theo, vạn nhất trên người đối phương còn có Thiên Hành chi khí thì cũng có thể chạy thoát, khiến cho hắn kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Nàng ta cấu kết với Di Hoa, trên người có Thiên Hành chi khí cũng không phải là chuyện kỳ quái gì. Dù sao lần trước ở tế tự chi địa nàng ta cũng đào tẩu như vậy.

Cho nên, muốn giết nàng thì phải nhanh chóng, dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo, sau đó phong tỏa bốn phía, khiến cho nàng ta không có cách nào đào thoát.

- Nguyên Khí đan điền, phun ra nguyên khí, tăng tốc!

Trong lòng nghĩ vậy, Nhiếp Vân lập tức điều động lực lượng toàn thân. Chân bộc phát ra pháp lực hùng hậu xông về phía trước, thân thể dưới lực đẩy, tốc độ lập tức tăng vọt.

Thứ dưới bàn chân hắn phun ra cũng không phải là pháp lực bình thường, mà là những quả cầu nhỏ dùng Tam Nguyên Kim Cương ba ngưng tụ mà thành. Những quả cầu nhỏ này một khi nổ tung sinh ra lực đẩy rất là lớn. Giống như gia trì dưới chân hắn một cái hỏa tiễn vậy.

Tình huống như vậy cũng chỉ có thể thi triển ở trên người hắn, cho dù người khác biết rõ thì cũng không thi triển ra được.

Thứ nhất, uy lực những tiểu cầu này bạo tạc nổ tung rất lớn, nếu như không có thiên phú phòng ngự hình thái thứ ba. Chỉ sợ còn chưa đuổi kịp được người ta thì bản thân đã bị bạo tạc mà chết trước rồi.

Thứ hai, phải biết thi triển Tam Nguyên Kim Cương ba.

Thứ ba, pháp lực trong cơ thể vô cùng vô tận, đủ để chống đỡ tiêu

hao.

Ba loại yêu cầu này Nhiếp Vân đều vừa vặn phù hợp, sóng xung kích bạo tạc nổ tung khiến cho tốc độ của hắn bạo tăng lên gấp đôi. Khoảng cách với Vân Huyên càng ngày càng gần.

- Hừ, ngươi dám đuổi theo, ta sẽ khiến cho ngươi chết!

Trong giây lát đã bị thu hẹp khoảng cách, Vân Huyên cảm nhận được sát cơ vô cùng sau lưng, nàng quay đầu nhìn lại, sắc mặt âm trầm như băng.

------oOo------

Chương 1059: Một trảo bóp chết (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong tiếng hừ lạnh, đột nhiên Vân Huyên chuyển hướng.

Khoảng cách giữa nàng và Nhiếp Vân vốn đã bị thu hẹp, lần chuyển hướng này khiến cho Nhiếp Vân hoàn toàn có thể đi thẳng. Khoảng cách song phương đã dần dần bị thu nhỏ lại, không tới thời gian một nén nhang thì khoảng cách giữa hai người đã bị kéo gần chỉ còn mấy trăm trượng, mắt thấy đã sắp đuổi kịp.

Mấy trăm trượng đối với bọn họ mà nói, tiện tay có thể đánh tới đối phương, đã không tính là khoảng cách gì.

Sưu!

Lại phóng về phía trước một lát, dường như Vân Huyên đã tìm được một nơi nào đó, đột nhiên nàng dừng lại, trong mắt hiện lên vẻ dữ tợn.

- Nhiếp Vân, ta làm chuyện gì cũng có tính toán ở phía sau. Chuẩn bị lần này là giữa cho vị sư phụ kia của ngươi a. Lúc trước ngươi giam cầm ta, khiến cho ta nhận hết vũ nhục. Ta đã nói rồi, nhất định phải đánh chết hắn thì mới có thể giải mối hận trong lòng! Hừ, hắn

đã không xuất hiện, như vậy nơi này chính là nơi táng thân của ngươi!

Thở phào một tiếng, thanh âm sắc bén của Vân Huyên mang theo hận ý nồng đậm vang vọng.

- Chuẩn bị ở phía sau? Để cho sư phụ ta?

Nhiếp Vân không biết nàng muốn làm gì cho nên hắn cũng không có ra tay mà là ngừng lại ở vị trí các nàng chừng trăm trượng.

- Không sai!

Vân Huyên cười lạnh một tiếng, bàn tay ngọc khẽ lật, hai cái ngọc bài vỡ vụn trong lòng bàn tay nàng. Phanh một tiếng, lập tức có một cỗ linh lực chấn động nồng đậm xuất hiện. Hai thông đạo không gian cực lớn xuất hiện ở trước mặt nàng.

- Thông đạo không gian? cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong?

Thấy một màn như vậy, đồng tử Nhiếp Vân co rút lại.

Tuy rằng nơi này vẫn chưa tới chỗ sâu trong thời không loạn lưu, thế nhưng cũng đã xuất hiện khí tức thời không hỗn loạn. Dám thành lập thông đạo ở nơi này đã nói rõ không phải cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh bình thường. Ít nhất cũng đã đạt đến Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, hơn nữa còn phải rất là quen thuộc với hoàn cảnh nơi này!

Khó trách nàng lại thay đổi phương hướng, lại nói có chuẩn bị ở phía sau. Hóa ra nàng ta đã để hai cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong mai phục ở đây.

Liên hợp Vô Thượng trưởng lão sáu đại tông môn và cường giả Loạn Thiên ngân tích cũng đã kinh người. Tâm cơ và sự cẩn thận của Vân Huyên này quả thực là rợn cả người!

Ầm ầm!

Rất nhanh, hai cỗ khí tức ngập trời đã chứng minh suy nghĩ của Nhiếp Vân. Trong thông đạo có hai bóng người cao lớn nhanh chóng đi ra. Còn chưa có xuất hiện thì khí kình cường đại đã khiến cho không gian bắt đầu vặn vẹo.

- Yêu nhân?

Nhìn thấy hai bóng người mới xuất hiện, hai tay Nhiếp Vân thoáng cái xiết chặt.

Hai bóng người từ trong thông đạo xuất hiện không phải là nhân loại mà là yêu nhân. Thân đều cao hơn hai mét, cao thấp toàn thân tản mát ra yêu khí nồng đậm. Yêu khí tựa như mạng nhện lan tràn ra, làm cho người ta buồn nôn không thôi.

Vừa rồi trong lòng hắn đã nghi hoặc, cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong trên Phù Thiên đại lục tổng cộng chỉ có như vậy mà thôi. Mỗi một người đều là lão tổ tông môn, sao lại đột nhiên toát ra hai người, hóa ra là yêu nhân!

Yêu nhân lĩnh ngộ đại đạo rất nhiều, số lượng cường giả cũng nhiều hơn so với nhân loại. Bất quá, cho dù có nhiều cường giả hơn nữa thì cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong cũng là nhân trung chi long, là tồn tại đỉnh phong nhất!

Người mạnh như thế, vô luận ở chủng tộc nào cũng là hoàng giả hô phong hoán vũ chí cao vô thượng. Bỗng chốc lại bị Vân Huyên triệu hoán tới hai người, càng làm cho nàng trở nên thần bí.

Nếu như chỉ là hợp tác đơn thuần, như vậy nàng không có tư cách nói điều kiện với người có loại thực lực này. Cho nên chỉ có một khả năng, đó là địa vị của nàng không đơn giản!

Cũng đúng, U Minh hoàng tộc há có thể đơn giản?

- Giết chết hắn cho ta!

Nhìn thấy hai yêu nhân vừa mới xuất hiện, Vân Huyên chỉ về phía Nhiếp Vân rồi nói.

Thấy thanh âm của nàng không có chút cung kính nào, Nhiếp Vân đã biết rõ suy đoán của mình không có sai. Hắn khoát tay chặn nói.

- Chậm đã, ngươi đã nắm chắc thắng lợi trong tay như vậy. Như vậy trước khi chết trả lời ta một vấn đề, có lẽ cũng không có vấn đề gì chứ?

- Muốn cầu xin tha thứ sao? Đã muộn rồi!

Vân Huyên khoát tay ý bảo hai đại cường giả yêu nhân dừng lại. Ánh mắt lại nhìn qua phía Nhiếp Vân, bất quá vì an toàn, vì đạt được mục đích cho nên nàng vẫn để cho hai đại cao thủ phong tỏa không gian chung quanh. Khiến cho Nhiếp Vân không có cách nào đào tẩu được.

- Ta cũng có chút kỳ quái, ngươi có được Phượng Hoàng chi dực, có lẽ cũng có được huyết mạch U Minh hoàng tộc a. U Minh nhất tộc là vương giả trong yêu nhân. Hoàng tộc càng là Vương trung chi hoàng. Đẳng cấp huyết mạch thậm chí còn đạt tới tầng thứ tư, Chân linh cấp. Vì sao thực lực của ngươi lại yếu như vậy chứ? Lại dừng lại ở Nạp Hư cảnh đỉnh phong trong thời gian dài như vậy?

Nhiếp Vân hỏi.

Hiểu rõ hai yêu nhân này nghe theo mệnh lệnh của nàng, trong lòng Nhiếp Vân đã xuấ thiện nghi hoặc như vậy.

U Minh hoàng tộc đã đối địch với Long tộc đối địch, như vậy thực lực sao có thể thấp được chứ? Tiểu Long vừa ra đời đã có thực lực có thể so với Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh. Vì sao nàng ta lại dừng lại ở cấp bậc Nạp Hư cảnh thời gian dài như vậy chứ?

Không hợp lý a!

- Hừ, đây không phải là nhờ có ngươi và lão thất phu Tư Duẫn lão hay sao? Nếu như không phải vì các ngươi, ta căn bản không biết trong cơ thể ta còn có huyết thống U Minh hoàng tộc!

Nghe thấy Nhiếp Vân hỏi, Vân Huyên cười rộ lên.

- Ta? Tư Duẫn lão tổ?

Nhiếp Vân sững sờ nói.

Tư Duẫn lão tổ hắn biết rõ, là trụ cột của Kiếm Thần tông, địa vị giống như Giao Long Hạ Tuyền của Hóa Vân tông vậy.

- Đúng vậy, ngươi chỉ đánh tu vi ta rớt xuống Chí Tôn, ta đi tìm lão thất phu Tư Duẫn kia muốn hắn làm chủ. Ai ngờ lão thất phu này không nói hai lời đã bóp nát khí hải của ta. Cũng chính là bởi vì như vậy cho nên mới kích hoạt mạch lực lượng huyết mạch Niết Bàn trọng sinh của Phượng Hoàng nhất tộc trong cơ thể ta. Khiến cho ta Niết Bàn trọng sinh, rất nhiều phong ấn trí nhớ mở ra. Vì vậy mới một bước lên trời!

Vân Huyên nở nụ cười, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân hiện lên vẻ vui vẻ.

- Sao nào? Có phải cảm thấy rất căm tức hay không? Ha ha, nói cho ngươi biết a, U Minh hoàng tộc chúng ta am hiểu nhất là dục hỏa trùng sinh. Ngươi càng ngăn cản thì sẽ chỉ làm cho ta càng ngày càng mạnh, càng ngày càng lợi hại! Đạt tới trình độ mà khiến cho ngươi chỉ có thể liếc mắt nhìn lên mà thôi.

------oOo------

Chương 1060: Một trảo bóp chết (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thì ra là thế!

Cũng không để ý tới vẻ đả kích trong lời nói của nàng, Nhiếp Vân gật gật đầu.

Long tộc, U Minh hoàng tộc, những chủng tộc này đều là chủng tộc đặc thù do thiên địa sinh ra. Loại chủng tộc này được Thiên Địa quyến luyến. Vừa mới ra đời đã có trí nhớ truyền thừa. Bất quá loại trí nhớ này cũng không phải là có được toàn bộ. Mà là bị phong ấn,

nương theo thực lực tăng lên mới dần dần mở ra.

Giống như Tiểu Long vậy, cho dù nó biết U Minh hoàng tộc là địch nhân thì cũng không biết nhiều lắm. Bởi vì rất nhiều trí nhớ trong người đã bị phong ấn, cho nên chuyện nó biết cũng không thể quá rõ ràng.

Trước kia Vân Huyên cũng không biết mình có được huyết thống của U Minh hoàng tộc. Dưới cơ duyên xảo hợp, kích hoạt huyết mạch cho nên lúc này tu vi mới tiến nhanh, có được địa vị khiến cho cường giả yêu nhân Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong cũng phải nghe lệnh nàng. Còn có thực lực Phá Không Cảnh đỉnh phong nữa.

Dù sao, cho dù là hoàng giả yêu nhân hiện tại, nếu như luận huyết mạch đơn thuần mà nói, so với U Minh hoàng tộc còn thấp nhiều, hoàn toàn không thể so sánh.

- Được rồi. Những thứ ngươi hỏi ta đã trả lời. Chết đi cho ta!

Thấy sau khi nói ra kinh nghiệm của mình cũng không có đả kích được đạo tâm của đối phương, khiến cho đối phương cảm thấy sợ hãi. Sắc mặt Vân Huyên càng thêm âm trầm, lập tức vung tay lên.

- Tiểu tử, hôm nay là ngày chết của ngươi!

Nghe được mệnh lệnh, trong hai mắt đỏ tươi của hai đại yêu nhân Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong hiện lên vẻ tàn nhẫn. Cả hai đồng thời tiến về phía trước một bước, triệt để giam cầm không gian chung quanh lại, dù là ai cũng không trốn thoát được.

- Muốn cho ta chết? Ngươi xác định ngày hôm nay có thể giết chết ta được sao?

Ngẩng đầu nhìn về phía Vân Huyên, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Đừng có giả vờ giả vịt ở đây, động thủ đi!

Thấy bộ dáng của hắn như vậy, lửa giận của Vân Huyên lần nữa từ

từ dâng trào, nàng hét lớn một tiếng.

- Vâng!

Hai đại yêu nhân Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong đồng loạt ra tay.

Không hổ là cường giả đỉnh phong nhất đại lục, vừa mới ra tay, không gian vốn đã không vững chắc lập tức bị xé rách thành mảnh vỡ, năng lượng khổng lồ tạo thành cơn bão khuếch tán, vọt về phía Nhiếp Vân.

- Đúng là nữ nhân điên, tự cho là đúng...

Nhìn thấy công kích cường đại như thế, Nhiếp Vân cũng không bối rối, thậm chí cũng không có trốn tránh, hắn lắc đầu nói:

- Tiểu Long, tới phiên ngươi!

Trước khi đuổi giết Vân Huyên, Nhiếp Vân đã câu thông với Tiểu Long, vào thời khắc mấu chốt sẽ để nó ra tay. Dối với thực lực của Tiểu Long, hắn vẫn có lòng tin rất lớn..

Hôm nay vô luận phải trả một cái giá lớn thế nào thì hắn cũng phải đánh chết Vân Huyên này. Cho nên, cho dù thấy hai yêu nhân Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong thì hắn cũng không có cảm thấy sợ hãi.

Sưu!

Tiểu Long đột nhiên hiện ra trước mặt hắn, toàn thân có kim quang lóe lên, khôi phục bản thể Ngũ Trảo Kim long, móng vuốt nhỏ gầy đưa về phía trước.

Móng vuốt cũng không lớn, thế nhưng lại mang theo Long Uy khiến cho người ta khó có thể chống cự. Miệng nó khẽ hút một cái, không gian bị nghiền nát trước mặt lập tức biến thành lỗ đen.

- Cái gì? Ngũ Trảo Kim long?

- Con bà nó, hoàng giả Long tộc...

Hai đại yêu nhân Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong còn không có kịp phản ứng thì đã nhìn thấy một cái long trảo từ trên trời giáng xuống. Toàn thân bọn hắn trong nháy mắt giống như bị giam cầm vậy.

Phanh! Phanh!

Long trảo đánh vào hai người, trong nháy mắt này hai người biến thành khí cầu bành trướng. Oanh một tiếng rồi nổ tung, trực tiếp bị mất mạng.

- Thật là lợi hại!

Cho dù biết rõ một ít về thực lực của Tiểu Long, nhưng mà thấy một màn như vậy trong lòng Nhiếp Vân vẫn không nhịn được mà có chút rung động.

Quá mạnh mẽ!

Hai người này chính là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong a. Người lợi hại như thế không ngờ lại thoáng cái bị đánh chết. Chỉ sợ thực lực của Tiểu Long cũng không phải đơn giản là Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong a.

- Ngũ Trảo Kim long... Ngươi còn có yêu sủng Ngũ Trảo Kim long? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng này...

So với Nhiếp Vân đang rung động, trên khuôn mặt tràn ngập tự tin của Vân Huyên hoàn toàn bị vẻ hoảng sợ thay thế. Thân thể mềm mại của nàng không ngừng run rẩy, giống như thấy được chuyện đáng sợ nhất tên thế gian này.

Địch nhân lớn nhất của U Minh hoàng tộc chính là Long tộc, giống như phật ma, băng hỏa cùng tồn tại, căn bản không thể cùng tồn tại với nhau.

Mà đầu Ngũ Trảo Kim long này lại càng là hoàng giả trong Long tộc. Nhiếp Vân này không ngờ lại có một đầu Ngũ Trảo Kim long

làm yêu sủng. Quả thực… Đây không phải là sự thực a!

Lúc nàng cho rằng đối phương là Ngụy Trang sư thì lại phát hiện hắn là Kiếm Đạo sư. Lúc cho rằng hắn chỉ có thực lực Nạp Hư cảnh, không đủ tạo thành hậu hoạn thì lại phát hiện ra ngay cả cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong cũng không phải là địch của hắn. Khi cảm thấy hai vị cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong nhất định có thể đánh chết hắn. Lúc nàng không hề lo lắng thì lại phát hiện ra hắn còn có một đầu yêu sủng Ngũ Trảo Kim long. Sức chiến đấu có thể so với tuyệt thế cường giả Bí Cảnh đệ cửu trọng!

Nàng vẫn cảm thấy át chủ bài của thiếu niên này rất nhiều, nhưng mà lúc một đám át chủ bài chậm rãi hiện lên thì nàng mới phát hiện ra.. Đối phương còn có át chủ bài lớn hơn, so với trước đó còn đáng sợ hơn!

Mà toàn bộ những át chủ bài này tụ hợp lại cùng một chỗ, đủ để triệt để để nghiền áp bất kỳ chuyện gì. Không có một chút dấu vết nào để lại.

Vân Huyên cảm thấy đạo tâm của mình đang sụp đổ từng tấc một, tất cả nhận thức đều bị phá vỡ triệt để.

Quái thai, quái thai, quá quái thai!

Đối với Nhiếp Vân này, trong lòng Vân Huyên đưa ra đánh giá như vậy!

- Không có gì là không có khả năng a! Tiểu Long, nàng là người U Minh hoàng tộc, giết nàng đi cho ta.

Không để ý tới vẻ kinh ngạc của nàng, Nhiếp Vân lạnh lùng nói.

- Được!

Dường như Tiểu Long cũng biết thân phận của nàng, cái đầu khẽ gật, móng vuốt lần nữa chộp tới.

- Muốn giết ta? Không có dễ dàng như vậy đâu, cùng lắm thì đồng

quy vu tận, thiêu đốt huyết mạch U Minh hoàng tộc!

Dường như đã hiểu bản thân đã tới bờ vực sinh tử, vẻ mặt Vân Huyên dữ tợn, cả người lập tức biến thành màu vàng. Một ảo ảnh Thất Thải Phượng Hoàng trong nháy mắt xuất hiện ở sau lưng, bao phủ thiên địa, phát ra tiếng chi chi.

Ầm ầm!

Thời gian, không gian tan vỡ.

------oOo------

Chương 1061: Thời không triều tịch (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rống!

Nhìn ra huyết mạch U Minh hoàng tộc thiêu đốt sinh ra lực lượng rất lớn, trong đôi mắt tròn vo của Tiểu Long hiện lên vẻ ngưng trọng. Miệng lập tức rống một cái, hàng ức vạn không gian vỡ vụn. Cái miệng lớn khẽ mở, một đạo lực lượng cường đại đến cực điểm đánh về phía ảo ảnh Phượng Hoàng.

Một bên là Ngũ Trảo Kim long, một bên là U Minh hoàng tộc!

Hai sinh mệnh huyết thống cấp Chân ngạnh kháng với nhau, tuy rằng cũng không đạt tới thời kỳ toàn thịnh, uy lực cường đại, nhưng mà vẫn không phải là thứ mà Nhiếp Vân có thể tưởng tượng ra được. Chỉ nghe một tiếng oanh vang vọng, tựa như một màn xuất hiện trong không gian Cửu Long kéo liễn lại lần nữa trình diễn. Một cái động đen rất lớn chậm rãi hình thành, thôn phệ toàn bộ thời không nghiền nát chung quanh.

- Phòng ngự chi khí, Tử Hoa Động Phủ, Linh Binh tuyệt phẩm!

Thấy một màn như vậy, biết rõ dù là một tia năng lượng do lỗ đen tùy tiện phát tán ra cũng có thể khiến cho bản thân thành bụi phấn

Nhiếp Vân không dám do dự, lập tức đem toàn bộ phòng ngự mạnh nhất gia trì lên trên người, đồng thời kéo tay Tiểu Long nhanh chóng lui về phía sau.

Lúc này, sau khi Tiểu Long đánh ra công kích, toàn thân bành trướng, long tức hạ thấp không ít. Dường như đang phải thừa nhận tổn thương rất lớn. Ngay cả hai mắt cũng có chút ảm đạm.

Tuy rằng nó là hoàng giả Long tộc Ngũ Trảo Kim long cao quý. Nhưng dù sao tuổi cũng còn quá nhỏ. Từ lúc từ trong trứng sinh ra cho tới nay, tính ra cũng không đến hai tháng. Hai tháng đối với Long tộc có sinh mệnh dài dằng dặc mà nói, chẳng khác nào đứa trẻ vừa sinh ra được một hai canh giờ. Cho dù năng lực Tiên Thiên có mạnh tới đâu, lọt vào công kích như thế thì cũng sẽ mỏi mệt, bị thương.

Khí tức của Tiểu Long uể oải, ảo ảnh Thất Thải Phượng Hoàng thì trực tiếp diệt vong, giống nwh chưa từng xuất hiện qua vậy. Mà Vân Huyên thi triển ra chiêu này, lúc này cũng rơi vào hôn mê, hít vào thì nhiều mà thở ra không được bao nhiêu.

Huyết mạch thiêu đốt, làm cho nàng tiêu hao càng lớn hơn. Tuy rằng trong thời gian ngắn bộc phát ra lực lượng cực kỳ cường đại. Thế nhưng trên thực tế lại giống như thiêu đốt sinh mệnh chiến đấu vậy. Cho dù có thoát thì cũng không sống được lâu.

Bất quá, cũng không thể phớt lờ, U Minh hoàng tộc am hiểu Niết Bàn trọng sinh, vạn nhất lưu lại mối họa, để cho nàng lần nữa có cơ hội trọng sinh, khi đó có muốn khóc cũng không kịp a!

- Thừa dịp ngươi bệnh lấy mạng ngươi!

Nghĩ đến điểm này, trong mắt Nhiếp Vân hiện lên vẻ hung ác. Bàn tay khẽ đẩy, trong lòng bàn tay là một khỏa Tam Nguyên Kim Cương ba cực lớn.

Hiện tại lỗ đen đang xoay tròn, tùy thời đều có thể thôn phệ tới. Nhiếp Vân không dám tùy tiện tiến lên, vì vậy hắn chỉ có thể dựa vào phương pháp đánh xa giết chết đối phương.

Tam Nguyên Kim Cương ba của hắn ngưng tụ toàn bộ lực lượng, chỉ cần bị đánh trúng, cho dù Vân Huyên ở thời kỳ toàn thịnh cũng không ngăn cản nổi, chứ đừng nói là nàng ta sau khi thiêu đốt huyết mạch, bản thân cũng sắp tử vong..

- Đi!

Ngón tay bắn ra. Tam Nguyên Kim Cương ba bay đi, bất quá còn chưa tới đến trước mặt Vân Huyên thì đột nhiên trong thiên địa vang vọng thanh âm như thủy triều. Giống như thiên địa sụp đổ, khiến cho thân thể của Nhiếp Vân và Tiểu Long nhịn không được trầm xuống.

Bị đạo thanh âm này làm cho chấn động, Tam Nguyên Kim Cương ba cũng không có rơi vào trên người Vân Huyên, mà bay về phía xa xa rồi biến mất không thấy gì nữa.

- Chuyện gì xảy ra?

Nghe thấy thanh âm này, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn về phía trước. Vừa nhìn qua, sắc mặt hắn không nhịn được thay đổi.

Cuối tầm mắt của hắn, thời không vặn vẹo tựa như thủy triều đang cuốn tới.

- Thời không triều tịch?

Trong đầu đột nhiên xuất hiện một từ, thân thể Nhiếp Vân không tự chủ được mà run rẩy.

Thời không triều tịch là tình huống đặc biệt xảy ra trong thời không loạn lưu. Giống như triều tịch của biển vậy, ba năm một lần, nơi xảy ra cũng không có quy luật, một khi bị cuốn vào bên trong rất có thể bị đưa đến một nơi không biết tên, cả đời khó có thể đi ra.

Kiếp trước, Nhiếp Vân từng thấy qua nó một lần. Nhưng lúc đó hắn đã có được thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh, không nghĩ tới lúc này nó lại xuất hiện, hơn nữa còn đột nhiên như thế!

- Căn cứ vào lời nói của Hạ Tuyền, trong một tháng lúc nào cũng có

thể xảy ra triều tịch. Nhưng mà hiện tại đột ngột xuất hiện, nhất định có liên quan tới việc Tiểu Long và Vân Huyên ngạnh kháng.

Trong lòng khẽ động, Nhiếp Vân đã hiểu ra.

Vừa rồi Tiểu Long và Vân Huyên thiêu đốt huyết mạch U Minh hoàng tộc đối chiến. Công kích hai người đánh ra thực sự quá mạnh mẽ. Thời không triều tịch vốn đã tới điểm tới hạn, tùy thời có thể xảy ra. Cho nên bị loại tình huống này vừa chạm vào một cái đã giống như tia lửa bắn vào chảo dầu, khó có thể khống chế mà lập tức sôi trào lên.

Ầm ầm!

Thời không triều tịch lần này dường như so với kiếp trước hắn nhìn thấy còn càng thêm đồ sộ. Không gian thời gian dưới thủy triều năng lượng dường như cũng vặn vẹo, cả hai tựa như một trang giấy xuất hiện nếp nhăn vậy.

- Trốn!

Biết rõ một khi bị cuốn vào nhất định sẽ phải chết không thể nghi ngờ, Nhiếp Vân cũng không quan tâm tới việc đánh chết Vân Huyên nữa. Dù sao nàng bị triều tịch cuốn vào, koong chết thì cũng không khác là bao. Mình giữ mạng sống là tốt nhất, không cần phải cuốn vào với nàng. Vì vậy hắn lập tức lôi kéo Tiểu Long, rất nhanh chạy như điên về phía xa xa.

- Ba ba, con mệt quá, muốn ngủ...

Nhanh chóng đi về phía trước, Nhiếp Vân nghe được thanh âm của Tiểu Long vang lên bên tai. Hắn quay đầu nhìn lại thì thấy hai mắt Tiểu Long khép lại. Dường như tùy thời đều có thể ngủ say.

Lần đối công này khiến cho nó tiêu hao quá lớn, ngay cả thể chất nghịch thiên như Ngũ Trảo Kim long cũng phải ngủ say để khôi phục.

- Không thể ngủ, chúng ta phải rời khỏi nơi này mới được...

Nhiếp Vân vội vàng hô lớn. Chỉ là miệng còn chưa nói xong thì đã thấy tầm mắt phía trước vặn vẹo một hồi, không ngờ triều tịch thời không lại bao phủ lấy hắn.

- Tiểu Long phải bảo vệ ba ba...

Biết rõ lực lượng của thời không triều tịch quá mức cường đại, nhất định Nhiếp Vân sẽ không chịu nổi. Thân thể gầy gò của Tiểu Long đột nhiên bành trướng vài vòng, bao phủ Nhiếp Vân vào bên trong.

Long tộc có sinh mệnh lực cường đại, thân thể càng viễn siêu Linh Binh tuyệt phẩm. Từ việc lỗ đen lúc trước lợi hại như vậy cũng không thể khiến cho trứng bị nghiền nát đã có thể nhìn ra được. Cho dù thời không triều tịch có mạnh mẽ hơn gấp mười lần, cũng không có khả năng phá vỡ thân thể của Tiểu Long, khiến cho Nhiếp Vân bên trong bị thương.

------oOo------

Chương 1062: Thời không triều tịch (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất quá hiện tại nó đang ở trong thời kỳ suy yếu, bị thời không triều tịch chấn động, trong nháy mắt đã rơi vào mê man.

- Tiểu Long, Tiểu Long!

Không nghĩ tới Tiểu Long lại làm như vậy. Trong lòng Nhiếp Vân cảm thấy cảm động, liên tục la lên vài tiếng. Thế nhưng lúc Nhiếp Vân đang nghĩ xem nên làm thế nào mới có thể chạy ra khỏi thời không triều tịch thì đã cảm thấy thiên địa u ám, trong đầu lập tức chấn động, bản thân hắn cũng ngất đi.

Di Thần Tông, Di Thần đại điện.

- Cái gì? Ngươi nói Vân Huyên kua cũng không thành công đoạt lại tông chủ vị của Kiếm Thần tông mà còn bị Nhiếp Vân đuổi giết, không rõ tung tích hay sao?

Di Hoa vỗ bàn đứng lên, vẻ mặt tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Lúc này Di Hoa không biết cũng đã nhận được kỳ ngộ gì mà lại giống như Vân Huyên. Không ngờ cũng đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong, thực lực như thế, lại phối hợp với rất nhiều thiên phú của hắn, khiến cho sức chiến đấu của hắn rất mạnh. So với Vân Huyên chỉ sợ cũng còn mạnh hơn.

- Vâng, tin tức mà thuộc hạ có được chính là như vậy, hiện tại Kiếm Thần tông đã chỉnh hợp hoàn tất, không có biện pháp tiếp tục dò xét tin tức!

Di Lâm đứng trong đại điện, ôm quyền nói.

- Vô Thượng trưởng lão của sáu đại tông môn, tính cả hai đại cao thủ của Loạn Thiên ngân tích sao có thể thất bại được chứ?

Di Hoa vẫn không thể tin được tin tức này, hắn hỏi tiếp:

- Sư phụ Di Huyết của ta và Vô Thượng trưởng lão các tông môn khác thế nào rồi?

- Cái này... Căn cứ vào tin tức mà thuộc hạ lấy được, Di Huyết Vô Thượng trưởng lão đã bị Nhiếp Vân đánh chết. Những Vô Thượng trưởng lão khác cũng bị hắn bắt hết.

Do dự một chút, Di Lâm chậm rãi nói ra.

- Sư phụ ta bị giết?

Răng rắc.

Thoáng cái khí tức trên người Di Hoa phát ra đã khiến cho ghế dưới thân bị chấn thành mảnh vỡ, toàn thân cũng run rẩy.

Sư phụ Di Huyết có ân tình với hắn rất lớn. Hắn có thể có thành tựu như hiện tại, tất cả đều là nhờ Di Huyết tài bồi. Thế nhưng không ngờ chỉ đi xử lý chuyện vô cùng đơn giản này thì đã xuất hiện loại tình huống này, bị người tachém giết. Cho dù có đánh chết thì Di

Hoa cũng không dám tin.

- Vâng!

Di Lâm không dám nói lời nào, chỉ gật đầu, trong nháy mắt toàn bộ đại điện yên tĩnh tới mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

- Nhiếp Vân, ta không băm vằm ngươi thành vạn đoạn thì ta sẽ không gọi là Di Hoa nữa.

Mái tóc tung bay, sát ý của Di Hoa sôi trào, bắn tới mây xanh. Thanh âm phẫn nộ tới cực điểm vang vọng trong toàn bộ tông môn, giống như muốn xé nát không gian vậy.

- Tông chủ, tông chủ và cao thủ của năm đại tông môn Thanh Vân tông, Tiên Võ tông, Tử Đàn Tông, tĩnh Thiên Tông, Vân Tiêu Tông, đã đến bên ngoài sơn môn. Kế hoạch trước đó có tiếp tục hay không?

Không biết qua bao lâu, một vị Thái thượng trưởng lão đi tới, nhìn thấy Di Hoa lửa giận thiêu đốt, hắn lên tiếng nói.

- Bọn hắn đã tới rồi sao? Tiếp tục, đương nhiên là phải tiếp tục rồi. Lần này ta muốn san bằng Hóa Vân tông, khiến cho Di Thần Tông trở thành tồn tại đỉnh phong nhất trên toàn bộ Phù Thiên đại lục!

Áp chế lửa giậ trong lòng, hai mắt Di Hoa lạnh lùng, miệng gào rú một tiếng.

- Được, ta sẽ lập tức đi báo lại với chư vị tông chủ, chúng ta sẽ lập tức xuất phát.

Thấy tông chủ khôi phục lại bình thường,vị trưởng lão này nhẹ nhàng thở ra một hơi.

- Đừng có gấp, một lát nữa ta sẽ đích thân đi ra nghênh đón bọn hắn, đi tới Linh Lung tiên tông và Kiếm Thần tông!

Di Hoa cắn răng nói.

- Vâng!

Vị trưởng lão này không biết vì sao tông chủ lại đưa ra quyết định này. Chỉ là hắn vẫn gật đầu, không dám phản bác.

- Ca ca, huynh muốn đi đâu? Mang theo ta đi a!

Đột nhiên, ngoài điện Di Thần Tông vang lên một tiếng giòn vang, Di Tĩnh không biết từ đâu đi tới.

Ầm ầm!

Di Tĩnh một thân y phục màu đỏ, giống như hỏa diễm màu đỏ, không để ý tới rất nhiều trưởng lão ngoài điện và những người khác. Nhoáng cái nàng đã chạy tới bên trong. Đôi mắt đen nhánh mang theo một tia hưng phấn.

- Ca ca muốn đi làm đại sự, muội nên ngoan ngoãn ở trong tông môn thì hơn!

Nhìn thấy bộ dáng của nàng như vậy, Di Hoa lắc đầu.

Đối với vị muội muội này, hắn sủng ái quá nhiều. Thực sự có chút bất đắc dĩ, vốn hắn tưởng rằng lần trước phục sinh nàng là có thể làm cho tâm tư bất hảo của nàng biến mất. Thế nhưng không nghĩ tới thời gian còn chưa lâu đã lại là loại tính cách này.

- Làm đại sự đương nhiên phải mang theo muội muội rồi. Huynh muội ta đồng lòng, đồng lợi đồng tâm a. Hắc hắc, ca ca, sao người có thể để một mình tiểu muội lẻ loi ở trong tông môn đó chứ!

Sớm biết Di Hoa sẽ cự tuyệt như vậy, Di Tĩnh đi tới trước mặt hắn, hai tay ôm lấy cánh tay của ca ca. Đôi mắt to tròn tràn ngập vẻ cầu khẩn.

- Được rồi, lần này rất là nguy hiểm, thực lực bây giờ của muội còn chưa đủ để đi theo a!

Di Hoa khoát khoát tay nói.

- Ca ca tốt của ta. Người mang theo muội đi, vạn nhất, ca ca không mang theo muội. Một lúc nào đó muội tâm huyết dâng trào vụng trộm chạy tới. Không có ca ca chiếu cố, không phải sẽ càng nguy hiểm hay sao?

Di Tĩnh chu miệng nói.

- Nha đầu muội…

Nhớ tới lần trước mình bế tử quan, nàng vụng trộm lén đi ra ngoài, kết quả tử vong. Di Hoa xoa xoa mi tâm, không biết nên làm thế nào bây giờ.

Không đồng ý sao? Vạn nhất muội muội cơ linh cổ quái của hắn vụng trộm chạy đi, khi đó quả thực càng thêm nguy hiểm. Nếu như đồng ý, chuyện lần này không phải là chuyện đùa, một trận đại chiến là chuyện không thể tránh được. Vạn nhất có sơ xuất…

- Sao vậy? Ca ca, không phải ca ca cũng không có tự tin bảo hộ muội đó chứ?

Di Tĩnh nói.

- Được rồi, đi theo cũng được, bất quá muội phải cầm thứ này. Kiện bảo bối này có thể thừa nhận một kích toàn lực của cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ. Chỉ cần không phải là công kích linh hồn, cường giả Phá Không cảnh cũng không thể làm gì được muội. Còn nữa, đây là mười đạo Thiên Hành chi khí, sau khi ra khỏi tông môn phải nghe lời của ta, không được chạy loạn. Bằng không ta sẽ cho người đưa muội về, trực tiếp nhốt vào Huyễn Vũ các, về sau không cho phép đi ra nữa.

Đối với sự bá đạo của muội muội, Di Hoa đành phải đồng ý. Cổ tay hắn khẽ đảo,

lấy ra một thứ đồ vật giống như khôi giáp, còn có vài đạo thiên phú chi khí.

- Được, yên tâm đi, muội sẽ nghe lời!

Tiếp nhận những vật này, hai mắt Di Tĩnh sáng lên. Trong lúc nhất thời, vô luận dung mạo hay là khí chất đều chói mắt vô cùng.

------oOo------

Chương 1063: Quyết định của Tư Duẫn lão tổ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất quá thoạt nhìn tuy rằng khí chất xinh đẹp, thế nhưng trong mắt chúng trưởng lão Di Thần Tông thì lại liên tục cười khổ.

Vị này chính là tiểu tổ tông a, chỉ mong không nên bởi vì nàng xuất hiện mà xảy ra biến cố nào khác a.

Kiếm Thần tông, Kiếm Thần điện.

- Rốt cục cũng phụ long tông chủ nhờ vả, đã chỉnh hợp xong tông môn!

Thở ra một hơi. Hồng Y trưởng lão ngồi ở phía trước, miệng cảm than một tiếng.

Tông chủ đuổi theo giết Vân Huyên, đem trọng trách chỉnh hợp tông môn giao cho hắn. Hắn không có biện pháp, đành phải quyết đoán động thủ.

Trải qua mấy ngày giết chóc vừa rồi, tuy rằng lúc này số lượng đệ tử, trưởng lão của Kiếm Thần tông bớt đi gần một nửa, thực lực tổng thể đại giảm. Nhưng mà lực ngưng tụ lại cực kỳ mạnh. Không còn thám tử, nội gian của tông môn khác nữa, cũng không có những đệ tử tâm tư lẫn lộn kia. Có thể tưởng tượng ra, đợi một đoạn thời gian nữa. Muốn khôi phục lại vinh quang trước đó cũng không quá khó khăn, thậm chí sẽ càng cường đại hơn nữa.

Tông môn cũng không phải càng nhiều người thì càng lợi hại, tất cả đều là một đám ô hợp. Vừa gặp địch nhân đã đầu hàng, người như vậy cho dù có nhiều hơn nữa cũng vô dụng!

Chỉ có tất cả đều là tinh hoa, tất cả đều nghe theo mệnh lệnh thì mới có thể phát huy lực lượng tông môn một cách tốt nhất. Khiến cho tông môn càng thêm mạnh mẽ, hưng thịnh.

- Hồng Y sư huynh, tông chủ đã ra ngoài được bảy ngày rồi, sao còn chưa có trở lại vậy?

Hồng Y đang cảm khái thì chợt nghe Hoàng Y trưởng lão bên cạnh dùng vẻ mặt lo lắng hỏi.

Lúc này cách thời điểm Vân Huyên xâm phạm, đảo mắt đã qua bảy ngày. Trong bảy ngày này vẫn không có chút tin tức nào của tông chủ Nhiếp Vân. Ngọc bài đưa tin cũng không có trở lại. Dường như tông chủ đã đi tới một nơi không ai biết, hoàn toàn ngăn cách với Phù Thiên đại lục.

- Yên tâm đi, tông chủ người hiền sẽ có trời giúp, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Hồng Y trưởng lão nói vậy, thế nhưng trong lòng cũng có chút lo lắng..

Cho dù tông chủ Kiếm Đạo sư trẻ tuổi này nhiều lần sáng tạo ra kỳ tích, nhưng mà Vân Huyên cũng không phải là đèn cạn dầu. Hai hổ đánh nhau tất có một đầu thương, đến bây giờ tông chủ còn không có trở về, cho nên ngay cả hắn cũng có chút chột dạ.

- Đúng vậy, tông chủ Kiếm Đạo sư của chúng ta bằng vào thực lực Nạp Hư cảnh có thể đánh bại cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong, thực lực mạnh mẽ không giống tầm thường. Ta thấy là trời phù hộ Kiếm Thần tông ta. Về sau, nhất định tông môn chúng ta sẽ càng ngày càng lớn mạnh a!

Được Hồng Y an ủi một câu, dường như Hoàng Y cũng không có hoài nghi về năng lực của Nhiếp Vân cho nên mới hưng phấn cười nói.

- Đúng vậy a, loại thực lực và thiên phú như vậy. Về sau đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh ai là đối thủ chứ? Kiếm Thần tông chúng ta nhất định có thể khôi phục vinh quang trước kia!

- Quả thực lúc trước lập người làm tông chủ là chuyện sáng suốt nhất.

Lam Y trưởng lão và Hắc Y trưởng lão cũng đồng thời cảm khái.

Những trưởng lão như bọn hắn đã chờ đợi trong Kiếm Thần tông ít nhất cũng mấy ngàn năm rồi. Đối với tông môn có cảm tình cực kỳ thâm hậu. trong thâm tâm đều hi vọng tông môn có thể càng ngày càng cường thịnh. Hiện tại bọn hắn đã nhìn thấy cơ hội, bảo sao bọn hắn không hưng phấn như vậy cơ chứ?

- Di Thần Tông, Thanh Vân tông, Tiên Võ tông, Tử Đàn Tông, Tĩnh Thiên Tông, Vân Tiêu Tông, Linh Lung tiên tông. Chưởng giáo bảy đại tông môn cùng với Vô Thượng trưởng lão đến đây bái phỏng Kiếm Thần tông. Kính xin Tông chủ, Hồng, Hoàng, Lam, Hắc Tứ đại trưởng lão đi ra gặp mặt!

Ngay khi Tứ đại trưởng lão đang âm thầm cao hứng thì đột nhiên có một đạo ý niệm xé rách không gian từ phía trên đánh xuống. Lập tức, toàn bộ người của Kiếm Thần tông đều nghe thấy. Đồng thời không gian bên trên ầm ầm vỡ vụn, xuất hiện một từng đạo thân ảnh.

Những người này mỗi một người đều có thực lực mạnh mẽ, quy mô lại lớn như vậy. Cộng lại toàn bộ cũng có mấy trăm vạn, còn chưa đi tới trước mặt thì lực lượng cường đại đã cuốn tới, đánh vỡ toàn bộ mọi thứ ngăn cản ở trước mặt.

Liên quân của bảy đại tông môn!

Sau khi rời khỏi Di Thần Tông, Di Hoa đi tới Linh Lung tiên tông trước, cũng kéo tông môn này gia nhập!

Tuy rằng Linh Lung tiên tông không phải là một trong tám đại tông môn, thế nhưng thực lực tổng thể lại không kém. Di Hoa mang theo những tông môn khác tới, dùng uy thế vô thượng, trực tiếp làm cho tông môn này khuất phục.

Đương nhiên, bọn hắn cũng biết mỗi một tông môn có thể phát triển

tới hiện tại, nhất định đều có chỗ dựa và nội tình. Một khi đã khuất phục, thì bọn hắn cũng không bức bách quá phận. Lôi kéo Linh Lung tiên tông cũng là vì muốn làm lớn mạnh liên quân. Từ sáu đại tông môn trước đó biến thành bảy đại tông môn.

Thêm một là thêm một phần lực uy hiếp.

- Bảy đại tông môn?

- Nguy rồi...

Thấy một màn như vậy, Tứ đại Vô Thượng trưởng lão đồng thời đi ra, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hiện tại tông chủ không có mặt, bảy đại tông môn đột nhiên đi tới nơi này, chẳng lẽ là vì chuyện lần trước?

- Bảy đại tông môn chúng ta liên hợp, muốn đi thảo phạt Hóa Vân tông, làm cho bọn hắn giao ra bảo tàng Bắc Đẩu tinh quân lưu lại, không biết Kiếm Thần Tông định thế nào? Nếu như cùng một trận doanh với Hóa Vân tông, như vậy chúng ta vì muốn giảm bớt địch nhân sẽ lập tức động thủ, nếu như cùng chí hướng với chúng ta, kính xin ký vào phần thệ ước này!

Thấy tứ đại trưởng lão xuất hiện, Di Hoa tiến về phía trước một bước, bàn tay đánh ra, một cái chiêu thư màu vàng xuất hiện trên không trung.

Trên chiêu thư này xuất hiện bảy chữ to, chính là bảy tông môn liên minh khi trước.

Thiên Đạo Kim Bảng!

Loại chiêu thư màu vàng này là do cao thủ lợi dụng quy luật đại đạo ngưng tụ mà thành, một khi ký kết. Nếu như ruồng bỏ, làm phản giữa đường, nhất định sẽ bị đại đạo cắn trả và bị chế ước, khổ không thể tả.

- Thảo phạt Hóa Vân tông sao?

Nghe thấy lời nói của Di Hoa, tứ đại trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, da mặt đồng thời co rúm lại.

Hóa Vân tông hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất thiên hạ trên Phù Thiên đại lục. Cho dù hiện tại đã suy tàn rồi, thế nhưng thực lực và nội tình còn đó. Cũng không thể khinh thường, đi vây công bọn hắn? Đây không phải là muốn chết hay sao?

Nếu như đồng ý thì chẳng khác nào tiến lên thuyền giặc, khó có thể thoát thân. Còn không đáp ứng, bảy đại tông môn liên thủ, ngày diệt môn cũng sẽ lập tức tới.

------oOo------

Chương 1064: Quyết định của Tư Duẫn lão tổ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đồng ý với bọn hắn đi.

Trong khi đám người Hồng Y trưởng lão đang do dự thì tư duy Hồng Y trưởng lão chấn động, lập tức cảm nhận được một cỗ ý niệm truyền tới.

- Tư Duẫn lão tổ?

Nghe thấy đạo thanh âm này, sắc mặt Hồng Y trưởng lão biến đổi.

Người truyền âm cũng không phải là tông chủ Nhiếp Vân, mà là Tư Duẫn lão tổ.

- Đây là xu hướng phát triển hiện tại, Hóa Vân tông khó tránh khỏi kiếp nạn này. Không thể ngăn cản nó xảy ra. Đồng ý đi, bất quá, ngươi có thể nói chưởng giáo ấn không ở trên tay ngươi. Không có cách nào ký kết khế ước được!

Tư Duẫn lão tổ nói. Dường như hắn biết rõ mọi chuyện cho nên lại truyền âm nói tiếp.

Tư Duẫn lão tổ, cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, tìm hiểu sinh tử huyền quan, ý niệm mà hắn truyền lại, cho dù là Di Hoa là Thiên Nhĩ sư, muốn nghe ra, cũng rất là khó khăn.

- Vâng!

Đã có Tư Duẫn lão tổ nói vậy, trong lòng Hồng Y trưởng lão đã yên tâm hơn. Hắn cất cao giọng nói:

- Kiếm Thần tông chúng ta đồng ý gia nhập liên minh, cùng nhau thảo phạt Hóa Vân tông. Chỉ là tông chủ không ở trong tông môn, không có chưởng giáo ấn, chỉ sợ không có cách nào ký kết thệ ước, xin chư vị thứ lỗi!

- Tông chủ không có mặt?

Năm chữ này vang lên, mấy trăm đạo ý niệm từ trên không trung điên cuồng tuôn xuống phía dưới. Càn quét bốn phía trong Kiếm Thần tông, rất nhanh, chủ nhân của ý niệm đồng thời lắc đầu. Quả thực bọn hắn không có phát hiện ra tung tích của tông chủ Nhiếp Vân.

- Làm sao bây giờ?

Không có phát hiện ra Nhiếp Vân, chủ nhân của các ý niệm đều nhìn về phía Di Hoa.

- Bắt buộc bọn hắn ký kết Thiên Đạo thệ ngôn, một khi vi phạm, sẽ bị trời phạt.

Hai mắt Di Hoa phát lạnh.

Hắn còn chưa nói hết thì đã nghe Hồng Y trưởng lão phía dưới lên tiếng:

- Năm vị Vô thượng trưởng lão của Thanh Vân tông, Tiên Võ tông, Tử Đàn Tông, tĩnh Thiên Tông, Vân Tiêu Tông đang ở cùng tông chủ một chỗ. Chúng ta đã là liên minh, ký kết hay không ký kết cũng không sao cả. Dù sao đều là châu chấu cùng cột trên một sợi dây thừng, Kiếm Thần tông ẽ chúng ta không phản bội liên minh!

- Cái này...

Nghe thấy lời nói của Hồng Y trưởng lão, tất cả mọi người đều sững sờ.

Bên trong lời nói này mang theo ý uy hiếp, Vô Thượng trưởng lão của năm đại tông môn như Thanh Vân bề ngoài vẫn còn đang ở trong tay tông chủ người ta. Nếu như ngươi dám quá phận, người ta cũng có át chủ bài.

- Di Hoa, bảy đại tông môn chúng ta liên hợp cũng đã lường trước Kiếm Thần tông không thể tạo ra chút bọt nước nào. Còn không bằng cứ để như vậy là được rồi!

- Ta cũng có ý này, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút là được. Chỉ cần tới Hóa Vân tông rồi châm ngòi mâu thuẫn, ta không tin bọn hắn không đứng bên chúng ta.

- Bây giờ còn chưa phải là lúc để động thủ, tuy rằng thực lực Kiếm Thần tông tiêu hao lớn. Nhưng mà lực ngưng tụ cường đại hơn không ít. Nếu như dùng sức mạnh nhất định sẽ tạo thành hiệu quả ngược lại. Chỉ sợ liên minh bảy đại tông môn chúng ta cũng sẽ phải hao binh tổn tướng!

Cả đám liên tiếp trao đổi ý niệm.

- Được rồi, các ngươi có thể tạm thời không ký kết khế ước. Bất quá phải xuất ra toàn bộ tinh nhuệ tông môn, đi theo chúng ta tạo thành liên minh, cùng thảo phạt Hóa Vân tông!

Nghe ý tứ mà mấy đạo ý niệm này truyền lại, dường như Di Hoa cũng có cảm ứng cho nên mới nhìn về phía chỗ hư không, hắn cao giọng đưa ra quyết định.

Trên người Di Hoa có được tứ đại thiên phú Thiên Thủ sư, Thiên nhãn sư, Thiên Nhĩ sư, Thiên Hành sư. Lại dung hợp với thiên phú mị âm sư của Vân Huyên, thiên phú thân thể đại viên mãn. Tuy rằng vừa rồi Tư Duẫn hành động cẩn thận, thế nhưng vẫn khiến cho hắn phát hiện ra được.

Chẳng qua hắn cũng không nghe được hai người nói cái gì mà thôi.

Cho dù không biết nói cái gì, nhưng mà hắn cũng biết vị lão tổ này luôn luôn chú ý tới Kiếm Thần tông. Nếu hôm nay quả thực làm quá phận, chó cùng rứt giậu, khiến cho hắn không cố kỵ gì mà ra tay, bỏ qua ước định. Một khi trực tiếp ra tay, cho dù là cuối cùng bảy đại tông môn liên minh có thể thắng lợi, thế nhưng cũng phải trả một cái giá cực kỳ thảm khốc!

Cho nên, chỉ lo lắng một chút rồi hắn lập tức đáp ứng.

Về phần suy nghĩ của các tông môn khác, hắn cũng biết. Nhiếp Vân bắt được năm đại Vô Thượng trưởng lão của tông môn bọn họ, còn chưa đánh chết, làm cho bọn hắn ném chuột sợ vỡ bình, không dám quá phận. Loại hành động này, tuy rằng làm cho hắn có chút buồn bực, thế nhưng cũng không thể bức bách.

Dù sao hắn với tông môn khác là liên minh, cũng không phải quan hệ phụ thuộc, nếu như bức bách quá trớn, ngược lại sẽ làm ảnh hưởng tới đại cục.

- Đa tạ đã hiểu rõ nỗi khổ của chúng ta!

Thấy đám người Di Hoa đáp ứng, Hồng Y trưởng lão biết đã đụng phải điểm mấu chốt, hắn không ở cò kè mặc cả, lập tức triệu tập tất cả cao thủ của Kiếm Thần tông, bay lên, gia nhập đội ngũ liên minh.

Có Kiếm Thần tông gia nhập, uy thế lại lớn hơn nữa, chân chính hình thành liên minh tám đại tông môn.

- Đi, tiến quân Thiên Ngoại thiên, làm cho Hóa Vân Tông phải giao ra bảo tàng Bắc Đẩu Tinh quân lưu lại!

Tám đại tông môn liên hợp, khí tức cuồn cuộn thiên địa, dòng người cuồn cuộn xé rách không gian, chậm rãi đi về phía Hóa Vân Tông.

Kiếp trước tám đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh, đến cuối cùng Hóa Vân tông cũng không có ngăn cản thành công. Kiếp này

bởi vì Nhiếp Vân sống lại cho nên tiến trình bị đẩy nhanh hơn, rốt cuộc cũng mở màn vận mệnh của Phù Thiên đại lục.

- Ta đang ở đâu thế này?

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Vân từ từ tỉnh dậy, hắn cảm thấy cả người đau đớn, toàn thân giống như vỡ tan.

- Tiểu Long, Tiểu Long?

Trợn mắt đã thấy Tiểu Long vẫn xoay quanh ở trên người như trước, vẫn không nhúc nhích.

Gọi vài tiếng, phát hiện cũng không phải là nó hôn mê, mà là ngủ say, cũng không có nguy hiểm gì. Lúc này Nhiếp Vân mới thở dài một hơi, bỏ nó vào trong Linh Binh phi hành, để cho nó nghỉ ngơi một phen.

- Mấy người bọn họ còn chưa tỉnh sao?

Trong Linh Binh phi hành, bảy đại cao thủ Phá Không cảnh còn chưa có tỉnh dậy, xem ra Tiên âm thăng cấp, làm cho uy lực công kích linh hồn của hắn đã trở nên cường đại hơn nhiều.

Tiên Âm sư thăng cấp làm cho Nhiếp Vân cảm thấy rất là ngoài ý muốn. Gần đây tốc độ thăng cấp của đan điền quá nhanh, làm cho hắn cũng có chút không thích ứng.

------oOo------

Chương 1065: Bi lâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy rằng không biết thăng cấp đan điền là dựa vào cái gì, nhưng mà muốn thăng cấp nhất định là chuyện không dễ dàng. Chỉ là trong khoảng thời gian gần đây, phòng ngự, tiên âm liên tiếp thăng cấp. Đều là hình thái thứ ba, làm cho hắn cũng có chút không rõ.

- Hiểu biết về thiên phú đặc thù vẫn quá ít, về sau phải tìm hiểu phương diện này nhiều hơn!

Trong lòng thì thầm một tiếng, Nhiếp Vân đứng dậy, lại nhìn quanh một vòng.

Nhìn một vòng hắn mới phát hiện ra nơi này là một không gian đã được củng cổ. Dường như triều tịch thời không đã qua đi.

- Ồ? Sao lại có nhiều mộ bia như vậy chứ?

Nhìn về phía xa xa, đột nhiên xuất hiện một đám mộ bia cao lớn đập vào tầm mắt hắn, không gian này không lại có không ít mộ bia đứng sừng sững ở trong đó.

- Đây là...

Ánh mắt quét vào chữ viên trên một mộ bia trong đó, chỉ nhìn thoáng qua thì trong lòng hắn đã giật thót lên, trên mặt hiện lên vẻ hưng phấn.

- Nơi này không ngờ lại là bi lâm Hóa Vân Tông?

Trước đó hắn vẫn luôn muốn đi vào bi lâm Hóa Vân Tông, không ngờ tới dưới cơ duyên xảo hợp lại tự mình đi vào được!

- Thời không triều tịch. Ha ha, không ngờ lại trùng hợp như thế!

Lúc trước Hạ Tuyền từng nói qua, bởi vì không có Chưởng giáo ấn của Hóa Vân Tông cho nên phải chờ thời không triều tịch tới thì mới có thể thi triển đại thủ pháp. Sau đó mới có thể đi vào trong đó. Không ngờ tới sau khi mình hôn mê, dưới thời không triều tịch đưa đẩy, lại trong lúc vô ý tới được đây.

- Bi lâm là nơi mai táng tro cốt của lịch đại lão tổ Hóa Vân Tông, truyền thuyết có nói thi thể Võ Đạo lão tổ cũng ở trong này, nhất định ta có thể cảm ứng được Võ Đạo chi khí!

-

Sở dĩ Nhiếp Vân muốn đi vào nơi này là vì chính là cảm ứng Võ Đạo chi khí. Có được kỳ ngộ này, nếu như không biết nắm bắt thì quả thực phải xin lỗi chính mình.

Sưu sưu!

Hắn vừa động thì lập tức từng đạo ý niệm đâm cường đại đâm tới, tạo thành tiếng phong lôi ầm ầm trên không trung.

Mỗi một ý niệm đều là từ một mộ bia vọng lại, là tổ tiên Hóa Vân Tông tử vong lưu lại để bảo hộ bi lâm. Nhiếp Vân không dám phản kháng, lẳng lặng đứng tại chỗ, tùy ý để đám ý niệm này vọt tới.

Một lát sau, những ý niệm này phát hiện ra hắn cũng không có địch ý cho nên mới chậm rãi tản ra.

- Chích Dương tổ tiên, một vạn ba ngàn năm trước là nhân vật vô thượng trong ở Hóa Vân Tông, từng tự tay đánh chết hai gã yêu nhân Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ.

- Phong Hâm tổ tiên, hơn hai vạn năm trước là Vô Thượng trưởng lão Hóa Vân Tông, từng tự tay chém giết bại hoại tám đại tông môn, nhân tiêm vân phàm, lưu danh sử sách.

- Chí Siêu tổ tiên, một vạn bảy ngàn năm trước là Vô Thượng trưởng lão Hóa Vân Tông, đối chiến cùng với bảy đại cao thủ yêu nhân ở Phù Phong sơn. Trận chiến ấy trời sụp đất nứt, nhật nguyệt trầm luân, Chí Siêu tổ tiên cũng bởi vậy mà vẫn lạc. Bất quá bảy đại yêu nhân đồng cấp cũng bị hắn chém giết toàn bộ, không một ai chạy thoát.

Nhìn đến những cái tên quen thuộc trên mộ, Nhiếp Vân nhẹ nhàng nói ra chiến tích của bọn họ.

Đối với lịch sử của Hóa Vân Tông, hắn biết rất rõ ràng. Kiếp trước vì muốn hiểu rõ yêu nhân hơn, vì muốn đối phó với yêu nhân cho nên hắn đã nghiên cứu sự tích, lịch sử của các tổ tiên Hóa Vân Tông đã từng chiến đấu với yêu nhân một lần lần.

Cho nên, chủ nhân của những mộ bia, cơ hồ mỗi một cái tên, sự

tích của bọn họ hắn đều có thể nói ra được.

Chậm rãi đi về phía trước, trong lòng mang theo tâm tư sung kính.

Kiếp trước, tuy rằng biết tới sự tích của những người này nhưng mà hắn cũng không có đi tới bi lâm. Nhìn mỗi một cái mộ bia đều tản mát vẻ bất khuất hắn đã biết những tổ tiên này khi còn sống, mỗi người nhất định đều là anh hùng phi phàm.

Phù Thiên đại lục có thể đổi được hòa bình tĩnh lặng như vậy, đều là do những tổ tiên này cống hiến. Nếu như không có bọn họ, chỉ sợ nhân loại còn đang bị yêu tộc chà đạp, khổ không thể tả.

Yêu nhân trời sinh tính tàn bạo. Truyền thuyết có nói, mấy vạn năm trước nhân loại dưới sự thống trị tàn khốc của bọn chúng thống khổ vô cùng, không từ ngữ nào có thể tả được!

Sau đó những thiên tài như Võ Đạo sư, Kiếm Đạo sư... ngang trời xuất thế, sáng lập ra tám đại tông môn. Lúc này mới liên thủ đánh lui yêu nhân, có được hòa bình an bình như hiện tại.

- Ồ? Nơi này không ngờ còn có trận pháp? Cửu Long Phá Thiên trận, Thất Tiên Phục Ma trận…

Chọn một phương hương, Nhiếp Vân đi vào trung tâm của bi lâm, đi một hồi đột nhiên hắn thấy trước mắt xuất hiện hơn mười đại trận.

Những trận pháp này có một ít vốn là thứ mà Hóa Vân Tông còn có, cũng một chút hắn chưa từng thấy qua.

- Ồ, những trận pháp này rất quen thuộc a…

Thiên nhãn chiếu rọi, có thể nhìn ra toàn bộ hình thái trận pháp. Với hắn mà nói, cũng không có bao nhiêu bí mật đáng nói. Chỉ là ngoại trừ những trận pháp có thể gọi tên ra còn có rất nhiều trận pháp hắn không gọi tên được. Nhưng mà chẳng biết tại sao, những trận mà hắn không gọi tên được này lại thoạt nhìn rất là quen thuộc, giống như hắn đã từng nhìn thấy ở địa phương nào đó rồi vậy.

- Tử Hoa động phủ?

Trong lòng đột nhiên khẽ động, lúc này hắn mới nhớ tới những trận pháp này trước kia hắn đã nhìn thấy ở một nơi, đó là… Tử Hoa động phủ!

Khi mới tiến vào Tử Hoa động phủ thì hắn đã phát hiện ra bên trong có chưa rất nhiều trận pháp. Lại hoàn toàn giống trận pháp bí truyền của Hóa Vân Tông. Sau đó bởi vì thời gian dài cho nên mới quên đi, không ngờ tới nơi này lại có rất nhiều trận pháp giống tới như vậy.

Chẳng lẽ Tử Hoa động phủ có quan hệ nào đó với Hóa Vân Tông?

Trong lòng đột nhiên sinh ra suy nghĩ này, bàn tay Nhiếp Vân lật một chút, lấy ra động phủ.

Ông!

Động phủ vừa mới xuất hiện thì lập tức quay tròn, giống như đã tìm được thứ thuộc về mình. Động phủ phát ra một trận thanh âm hưng phấn.

- Quả nhiên là thế.

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân có ngốc cũng hiểu được, chỉ sợ Tử Hoa động phủ này có liên quan lớn lao tới Hóa Vân Tông.

- Sưu!

Âm thầm gật gật đầu, đang định thu hồi Tử Hoa động phủ thì hắn lại phát hiện ra động phủ đột nhiên chấn động, bay thẳng về phía trước.

- Ồ?

Nhìn đến động phủ phóng về phía trước, mà phương hướng chính là trung tâm bi lâm, Nhiếp Vân biết rõ nhất định thứ này đã phát hiện ra cái gì đó cho nên hắn cũng không ngăn cản, nhanh chóng đi theo nó.

------oOo------

Chương 1066: Võ Đạo sư là hắn? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tử Hoa động phủ là pháp bảo loại động phủ, cũng có linh tính, bất quá vô cùng yếu, có thể xem nhẹ là không có. Nhưng mà chỉ cần có linh tính thì có thể tự chủ lựa chọn. Xem ra nơi này có đồ vật nào đó hấp dẫn nó. Mới khiến cho thứ này xuất hiện hành động khác thường như thế.

Theo sát sau động phủ, chậm rãi đi về phía trước, đi ước chừng hơn trăm thước thì một cái sân rộng lớn bằng phẳng xuất hiện trước mắt hắn.

- Ồ? Không ngờ lại có người?

Nhìn về phía quảng trường, một bóng người đang đứng ở trong đó, trong lòng Nhiếp Vân căng thẳng, âm thầm tích tụ lực lượng, phòng bị phiền toái không cần thiết xảy ra. Nhưng vào lúc này, bóng người kia quay đầu lại về phía hắn.

- Sao nàng lại ở đây?

Thấy rõ bộ dáng của bóng người, toàn thân Nhiếp Vân chấn động, một tiếng thét kinh hãi từ trong miệng hắn thốt ra.

Người xuất hiện ở trước mặt hắn không phải là người nào khác mà chính là tình lữ kiếp trước kiếp này, Đạm Đài Lăng Nguyệt!

Tại sao nàng lại ở chỗ này?

Chuyện này cũng quá cổ quái a!

Chẳng lẽ hiểm địa nàng muốn đi chính là chỉ chỗ này? Không đúng, hiểm địa nàng nói phải hai tháng sau nữa mới đi. Hơn nữa nếu như hắn đoán không sai, hẳn là chỗ kia kiếp trước. Chỗ đó cách xa nơi này vạn dặm, căn bản không thể là nơi này được.

Lại nói, nơi này là bi lâm của tô tiên Hóa Vân tông, không có bất kỳ chút nguy hiểm nào, cũng thể gọi là hiểm địa được.

- Ngươi... Sao ngươi lại ở đây?

Dường như Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng rất kỳ quái khi nhìn thấy Nhiếp Vân xuất hiện. Nàng sửng sốt một chút.

- Trong lúc vô tình ta đi vào nơi này!

Nhiếp Vân cười khổ, đối với vị tình lữ kiếp trước kiếp này hắn cũng không muốn giấu diếm.

- Ta được Đông trưởng lão lợi dụng đại thủ pháp đưa vào trong a.

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

Nói tới Đông trưởng lão nàng cũng không gọi là sư phụ, cũng có thể là sợ trong lúc nhất thời Nhiếp Vân phản ứng không kịp cho nên mới cố ý nói như vậy.

- Đông trưởng lão, thì ra là thế!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Đạm Đài Lăng Nguyệt là đệ tử của Đông trưởng lão, thời không triều tịch hắn cũng có thể tiến vào một cách khó hiểu. Đông trưởng lão là người có thực lực mạnh nhất trong Tứ đại Vô Thượng trưởng lão, tư lịch lại già nhất, đưa đồ đệ vào có lẽ cũng không có gì là khóc a.

- Nàng tới nơi này làm gì?

Nhiếp Vân cười khổ.

Hắn muốn tiến vào bi lâm, mục đích rất đơn giản, đó là tìm kiếm Võ Đạo chi khí, cảm ngộ nó một chút để trở thành Võ Đạo sư. Nhưng mà nàng vào để làm gì cơ chứ? Nàng không có Pháp quyết vô danh, không có khả năng diễn sinh thiên phú đan điền nha.

Nếu như không có thứ này, như vậy bi lâm cũng chỉ là nơi tế tự, cũng không có quá nhiều chỗ hấp dẫn người khác.

- Là Đông trưởng lão bảo ta tới đây. Người nói Hóa Vân tông đã đến thời khắc sinh tử tồn vong, bảo ta tiến vào nơi này tìm một truyền thừa có khả năng đạt được, sau đó cứu vớt tông môn!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Sinh tử tồn vong? Xem ra Đông trưởng lão đã biết!

Nghe thấy nàng nói, Nhiếp Vân khẽ gật đầu.

Xem ra Đông trưởng lão đã biết rõ chuyện sắp xảy ra với Hóa Vân tông, hắn ta đã biết rõ, như vậy nhất định các trưởng lão khác cũng đã biết. Có lẽ Hóa Vân tông sẽ vượt qua được cửa ải khó khăn này.

Đương nhiên chuyện này cũng không nhất định. Cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đã bị yêu nhân chế ước và kiềm chế, một khi ra tay, chỉ sợ sẽ xuất hiện thêm rất nhiều biến cố. Chính bởi vì cân nhắc tới loại tình huống này cho nên hắn mới để cho đồ đệ Đạm Đài Lăng Nguyệt tiến vào bi lâm, hi vọng đạt được kỳ ngộ, có được truyền thừa.

Bi lâm của Hóa Vân tông giống như tế tự chi địa của Kiếm Thần tông vậy, ẩn chứa ý chí hài cốt của tổ tiên, đệ tử đạt được kỳ ngộ, đạt được tán thành là có thể nhận được truyền thừa nào đó. Nhất định thực lực sẽ đại tiến.

Tuy rằng loại kỳ ngộ rất nhỏ, thế nhưng có chút hi vọng còn hơn không, xem như là một loại hi vọng a.

- Nàng đã phát hiện ra cái gì chưa?

Suy nghĩ cẩn thận những điều này, Nhiếp Vân gật gật đầu, hỏi.

- Ta cũng vừa mới đi vào, còn chưa có phát hiện ra cái gì. Bất quá, dường như nơi này là một trận pháp che giấu, không biết bên trong

ẩn giấu cái gì?

Đạm Đài Lăng Nguyệt chỉ về phía trước, chính là quảng trường trước mặt hai người.

Quảng trường trước mắt là một mảnh trống trải, không có thứ gì.

- Trận pháp che giấu?

Nghe nàng nói như thế, Thiên nhãn của Nhiếp Vân mở ra, cẩn thận nhìn qua phía quảng trường, quả nhiên hắn đã phát hiện ra chỗ bất thường.

Toàn bộ không gian quảng trường có chút vặn vẹo, tuy rằng bề ngoài thoạt nhìn không có gì, thế nhưng từ trình độ vặn vẹo đã nói rõ nhất định bên trong ẩn chứa bí mật nào đó.

- Nếu như Lăng Nguyệt suy đoán không ai, thứ ngay cả Thiên nhãn cũng không nhìn thấu, chỉ sợ trận pháp che giấu này rất đáng sợ!

Nếu không gian vặn vẹo này thực thật sự là do trận pháp này làm ra, như vậy Nhiếp Vân cũng không thể không sợ hãi thán phục sự đáng sợ của trận pháp này.

Thiên nhãn tấn cấp đến hình thái thứ hai, trên cơ bản rất nhiều trận pháp đều có thể nhìn thấu. Thế nhưng trận pháp vặn vẹo này không ngờ lại khiến cho bản thân hắn dưới tình huống này còn không nhìn ra được. Thậm chí cũng không thấy được bất luận một chút đầu mối gì. Trình độ đáng sợ, quả thực đã vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn, nghe rợn cả người.

Thứ này không nhận ra, như vậy sao có thể đi vào? Nhiếp Vân có chút buồn rầu.

- Động phủa của ngươi dường như có tác dụng cảm ứng với trận pháp. Chúng ta có thể đi theo phía sau nó, có lẽ có thể đi vào!

Thấy Nhiếp Vân nhíu mày, đột nhiên Đạm Đài Lăng Nguyệt lên tiếng.

- Ồ? Đúng rồi!

Nghe thấy lời nói của nàng, ánh mắt của hắn sáng ngời, giương mắt lên nhìn qua. Quả nhiên hắn đã thấy Tử Hoa động phủ đang lơ lửng trên sân rộng, chậm rãi xoay tròn, dường như đang tìm kiếm cái gì đó.

Bất quá, tìm một vòng, dường như vẫn không có bất kỳ chút hiệu quả nào.

- Dường như không được!

Nhìn thấy bộ dạng của động phủ như vậy, Nhiếp Vân lắc đầu.

Cho dù Tử Hoa động phủ có thể cảm ứng đồ vật bên trong trận pháp kín đáo này. Nhưng mà ý niệm của bản thân động phủ quá thấp, không thể công kích, như vậy khó mà phá trận. Mà một khi như vậy sao có thể tiến vào được?

- Ha ha, động phủ quá lớn đương nhiên không được rồi. Ngươi có thể thử động phủ chi tâm xem. Có lẽ sẽ có điểm phù hợp nào đó thì sao?

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, Đạm Đài Lăng Nguyệt cười nhạt một tiếng.

------oOo------

Chương 1067: Võ Đạo sư là hắn? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng rồi!

Vỗ trán một cái, Nhiếp Vân cười khổ.

Tuy rằng hiện tại Tử Hoa động phủ còn chưa biến hóa tới trạng thái lớn nhất, nhưng mà cũng có vài trăm thước, lớn như vậy làm sao có thể tìm được sở hở của trận pháp, nếu như dùng động phủ chi

tâm thì lại khác.

Động phủ chi tâm là nơi quan trọng nhất của động phủ, cũng là chỗ của cái gọi là ý niệm, thể tích không lớn. Nếu như dùng nó thì nhất định có thể tìm được đồ mà nó muốn tìm.

Nghĩ tới là làm, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái đã tiến vào trong động phủ. Một lát sau, động phủ dần dần nhỏ đi, trở thành một cái động phỏ như khối đá, tựa như trái tim đang không ngừng nhảy lên.

- Pháp lực quán thâu, động phủ chi tâm giúp ta loại trừ trận pháp trước mắt!

Nắm khối đá này, pháp lực hùng hậu của Nhiếp Vân điên cuồng rót vào bên, miệng lại thấp giọng hô một tiếng.

Ông!

Dưới pháp lực hùng hậu ủng hộ, động phủ chi tâm dường như đã biết được tâm ý của Nhiếp Vân cho nên lập tức chấn động mạnh một cái. Bản thể đi tới trung tâm quảng, xoay tròn phía bên trái ba vòng, xoay tròn phía bên phải ba vòng.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang cực lớn vang vọng, linh khí đậm đặc chấn động không ngừng. Một cung điện cao lớn dường như từ trong hư vô hiện lên, đột nhiên xuất hiện trước mắt hai người.

- Quả nhiên trận pháp che giấu…

Nhìn thấy cung điện này, Nhiếp Vân và Đạm Đài Lăng Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên sự vui vẻ.

Cung điện này cũng không phải từ trong hư vô xuất hiện a. Mà là bị trận pháp che dấu ẩn nấp ở trong không trung đang vặn vẹo, vô luận là Thiên nhãn hay là dùng mắt thường nhìn cũng không thấy được.

Động phủ chi tâm dưới tính huống quán chú pháp lực vào, dường như đã chạm tới một đồ vật nào đó mới khiến cho nó hiển hiện ra trước mắt hai người.

- Đi qua xem!

Hắn liếc mắt nhìn Đạm Đài Lăng Nguyệt, hai người cùng thả người, đồng thời bay về phía đại điện trước mắt.

Đại điện cao lớn đứng vững, đi tới trước mặt thì đã lập tức cảm thấy một cỗ khí tức nguy nga hùng vĩ uy nghiêm đập vào mặt, mang theo ý chí võ đạo thuần khiết.

- Đây chẳng lẽ là tiên tổ Võ Đạo sư?

Bên ngoài đại điện có một bức tượng đá đứng sừng sững, rất giống rất nhiều tượng đá trong Kiếm Thần tông. Cho dù chỉ là một bức tượng đá thế nhưng lại mang theo khí tức không thể xâm phạm. Đứng sừng sững ở tại chỗ lại giống như khống chế cự phách thiên địa.

- Ồ? Khuôn mặt này...

Ngẩng đầu nhìn về phía dung mạo của tượng đá, toàn thân Nhiếp Vân lần nữa chấn động.

Chỉ thấy tượng đá khắc một lão giả thanh tu, người mặc trường bào, cao thấp toàn thân có khí tức võ đạo nồng đậm lan tràn. Dường như còn sống, tùy thời cũng có thể phá không rời đi.

Hắn đã từng thấy qua tượng đá của tổ tiên Kiếm Thần tông, loại tình huống này vừa khiến cho Nhiếp Vân kinh ngạc, lại khiến cho hắn cảm thấy kỳ quái và rung động. Bởi vì không ngờ lão giả này lại có ba con mắt!

Nếu như chỉ có con mắt thứ ba thì cũng thôi đi. Dù sao nhân loại cổ đại so với hiện tại có chút bất đồng, đừng nói là có ba mắt có thêm cánh tay cũng không có gì kỳ quái a. Chỉ là dung mạo của người này không ngờ lại giống y người trên bức họa trong Tử Hoa động phủ, giống như đúc!

Lúc trước, khi mới tiến vào Tử Hoa động phủ, khảo hạch cửa thứ nhất chính là Huyễn Linh thạch, khảo hạch cửa thứ hai là khôi lỗi, khảo hạch cửa thứ ba là một bức họa.

Bên trên bức hoạ có vẽ một cường giả ba mắt đang đại chiến với một đầu Giao Long. Tử Hoa đạo nhân đã từng nói qua, lão giả ba mắt này chính là hắn, Tử Hoa đạo nhân sao lại lớn lên giống Võ Đạo sư lão tổ như đúc được chứ?

Bức họa của lão tổ Võ Đạo sư kiếp trước hắn đã từng thấy qua, là một lão giả ấm áp, cũng không phải có ba mắt a?

Chẳng lẽ đối phương cũng giống như hắn, có thiên phú ngụy trang, ba mắt mới chính là tướng mạo vốn có?

- Giao Long Hạ Tuyền đã từng nói qua, Võ Đạo sư lão tổ có được mười hai khỏa đan điền, huyết thống Linh cấp, nhân loại bình thường không có khả năng có được mười hai đan điền a. Có lẽ ba mắt mới là bản thể của hắn.

Đột nhiên nhớ tới lời mà Giao Long Hạ Tuyền đã từng nói, âm thầm Nhiếp Vân thì thầm một tiếng. Bất quá hắn còn chưa nói hết thì dường như đã hiểu rõ cái gì đó. Hai mắt đột nhiên trợn tròn lên.

- Giao Long Hạ Tuyền? Họ Hạ... Khó trách lúc trước ta nhìn thấy Hạ Tuyền lần đầu tiên đã cảm thấy quen mặt. Hóa ra nó chính là đầu Giao long trong bức họa kia..

Trên bức họa trong Tử Hoa động phủ có vẽ Tử Hoa đạo nhân ba mắt đang chiến đấu với Giao Long ở Thiên Đô sơn. Lúc ấy hắn chỉ thoáng nhìn qua Giao Long, sau đó lập tức quên đi. Hóa ra náo loạn cả ngày, cuối cùng Giao Long Hạ Tuyền lại chính là một nhân vật chính được vẽ trên bức họa!

Có khả năng bởi vì lần chiến đấu kia nó thua trong tay Tử Hoa đạo nhân cho nên mới cam tâm tình nguyện trở thành yêu sủng của hắn!

Tử Hoa đạo nhân, Hạ Dương, Võ Đạo sư lão tổ.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, trong đầu Nhiếp Vân dường như bắt được một chút manh mối nào đó. Rồi lại không rõ ràng lắm, nhìn không rõ.

Từ trước cho tới nay hắn đều nghĩ Tử Hoa đạo nhân là một đại năng không biết tên trên Phù Thiên đại lục. Thế nhưng dù thế nào hắn cũng không thể tưởng tượng được, người này chính là Võ Đạo sư lão tổ!

Tại sao Võ Đạo sư lão tổ lại đem động phủ trân quý đặt ở Khí Hải đại lục?

Khí Hải đại lục so với Phù Thiên đại lục mà nói, ngay cả một cái đảo nhỏ bình thường đảo nhỏ cũng không lớn hơn được. Đặt thứ này ở đó mà không để ở trong Hóa Vân Tông, rốt cuộc hắn ta muốn làm gì?

Nhíu mày, Nhiếp Vân không nghĩ ra được.

Thành tựu củaVõ Đạo sư lão tổ viễn siêu hắn kiếp trước, chỉ sợ đã tìm hiểu thấu rất nhiều thiên cơ. Đối phương làm như vậy, nhất định là có mục đích khác mà không phải là tùy ý làm việc.

- Kỳ thật ta phải sớm nghĩ tới mới đúng chứ?

Nhiếp Vân cảm khái một tiếng.

Lúc trước, sau khi nhìn thấy Gia long Hạ Tuyền là có thể nghĩ tới. Thế nhưng lúc đó Hạ Tuyền đã già. Long lân tróc ra, hoàn toàn khác với trên bức họa, cho dù có vài phần tương tự, nghĩ tới việc Giao long phần lớn đều giống như cho nên hắn mới xem nhẹ việc này.

Bất quá, hiện tại đã biết cũng không tính là chậm.

Chờ đi ra khỏi nơi này, có thể đi hỏi Giao long Hạ Tuyền một chút, có lẽ hắn biết rất nhiều chuyện tường tận về Võ Đạo sư lão tổ.

- Trong pho tượng của Kiếm Đạo sư có được Kiếm Thần chi khí, để

xem trong pho tượng Võ Đạo sư có Võ Đạo chi khí hay không.

------oOo------

Chương 1068: Không đề (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lòng vừa động, Nhiếp Vân nghĩ đến một chuyện, hai mắt sáng rực lên. Chân nhanh chóng bước tới trước pho tượng, thần thâu chi khí vận chuyển, chậm rãi dò xét bên trong.

Loại pho tượng này chỉ dùng khoáng thạch đặc thù điêu khắc mà thành. Có kinh nghiệm pho tượng của Kiếm Đạo sư lần trước, Nhiếp Vân biết chỉ cần vận dụng thần thâu chi khí cảm ứng, như vậy so với thiên phú Thiên nhãn còn thuận tiện hơn.

Sưu!

Bàn tay nhẹ nhàng đặt lên trên tượng đá, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy bên trong có một cỗ ý niệm đặc thù truyền tới, giống như muốn chấn tay hắn ra ngoài. Bất quá thứ này cũng không phải cái gọi là Võ Đạo chi khí, mà là một cỗ ý niệm bất khuất.

- Có chút khác biệt với pho tượng Kiếm Đạo sư a.

Nhìn thấy không có, Nhiếp Vân cười khổ một tiếng rồi lắc đầu.

Thiên phú Kiếm Đạo sư thiên phú đứng hàng thứ mười bảy, chỉ cần có được nó, mỗi người đều có thể sử dụng. Võ Đạo sư thì khác, đứng hàng thứ mười, cho dù có được thì cũng vô dụng. Cho nên lão tổ Võ Đạo sư không có khả năng đem Võ Đạo chi khí đặc ở chỗ này!

Dù sao có để lại cũng không có ai có thể sử dụng a.

- Quên đi, trước tiên đi vào đại điện nhìn xem bên trong có cái gì không. Có lẽ có thể tìm được những đồ mà Võ Đạo sư lão tổ đã dùng qua, lại mượn cơ hội cảm ứng Võ Đạo chi khí a.

Hiểu rõ chuyện này, Nhiếp Vân nhìn thoáng qua đại điện trước mắt, trong đầu như có điều suy nghĩ. Hắn lập tức đi theo Đạm Đài Lăng Nguyệt, đi về phía trước đi.

Binh khí mà một ít cường giả dùng, trên cơ bản đều là đồ vật trải qua rèn luyện nhiều năm. Có lẽ bên trong sẽ có thứ gì đó của Võ Đạo lão tổ. một khi vận khí tốt còn có thể cảm ứng được Võ Đạo chi khí, làm cho mình đạt được loại thiên phú siêu cường này.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải tìm được khí tức đặc thù có thể khiến đan điền diễn sinh.

- Cẩn thận!

Hai người đi về phía trước được vài bước, đi qua tượng đá thì đột nhiên Đạm Đài Lăng Nguyệt ngừng lại, Nhiếp Vân bị nàng kéo tay, thoáng cái lảo đảo.

- Làm sao vậy?

Nhiếp Vân sửng sốt, trong lời nói có chút nghi hoặc. Còn chưa hỏi xong thì đã cảm thấy mặt đất dưới chân lần nữa chớp động.

Ầm ầm!

Trước mặt hai người không xa có một tấm bia đá rất lớn chậm rãi từ dưới mặt đất trồi lên.

Tấm bia đá cao sáu bảy thước. Mặt sau là một mặt bóng loáng, có quang mang lập lòe. Từng đạo quyền ý kích động. Vừa rồi nếu như không chú ý mà cứ đi lên. Chỉ sợ sẽ bị lực lượng khổng lồ trong đó trực tiếp gạt bỏ. Cho dù là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh hậu kỳ cũng khó có thể may mắn thoát khỏi!

- Quá nguy hiểm!

Không nghĩ tới thiên phú Thiên nhãn của mình còn không cẩn thận bằng Đạm Đài Lăng Nguyệt, sau lưng Nhiếp Vân chảy ra mồ hôi lạnh, ánh mắt nhìn về phía nữ nhân trước mắt, âm thầm cảm kích

một phen.

Dường như nàng cũng hiểu được ý tứ của hắn cho nên mỉm cười, cũng không có nói câu gì mà tiếp tục quay đầu nhìn về phía tâm bia đá đột ngột xuất hiện trước mắt hai người.

Theo ánh mắt nàng nhìn lại, chỉ thấy bên trên tấm bia đá viết mười ba chữ to. Từng chữ khí khái, sắc bén, ý tứ sát phạt nồng đậm. Vừa đập vào mặt đã có thể cảm nhận được, dường như có thể xé nát không gian.

- Luyện thành quyền pháp mới có thể nhập điện, nếu không, giết không tha!

Tuy rằng chữ không nhiều lắm, thế nhưng lại mang theo uy nghiêm không thể phản bác. Có thể đoán được, nếu như không nghe lời cảnh cáo này mà tùy tiện đi qua, nhất định sẽ chết không có chỗ chôn.

Dưới mười ba chữ to là bí quyết tu luyện.

- Võ Đạo Phá Hư quyền! Quyền pháp cấp bậc võ đạo của Hóa Vân Tông, chỉ có tông chủ mới có tư cách tu luyện? Làm sao có thể luyện thành cơ chứ?

Nhìn đến tên bộ quyền pháp này cùng với phương pháp tu luyện, Nhiếp Vân hoảng sợ không thôi.

Quyền pháp của Hóa Vân Tông giống như kiếm thuật của Kiếm Thần tông vậy, cũng chia làm bình thường, tinh anh, hạch tâm, chí tôn, vô thượng và trên vô thượng. Chẳng qua cấp độ cuối cùng này được xưng là Võ đạo.

vũ kỹ đạt tới cấp bậc võ đạo, chỉ có chưởng giáo tông môn mới có tư cách tu luyện. Hơn nữa lại giống như Vô Thượng Đại kiếm thuật, không có Võ Đạo chi khí căn bản không có khả năng luyện thành.

Càng bi phẫn hơn là, Võ Đạo sư thiên phú là đứng hàng thứ mười, được thiên địa chiếu cố, Võ Đạo chi khí không thể cho người khác mượn sử dụng. Bởi vậy bộ quyền pháp này ngoại trừ Võ Đạo sư

lão tổ lúc trước sẽ không có ai có thể luyện thành được.

Bảo mình luyện thành bộ quyền pháp này mới có thể đi vào đại điện, còn không bằng nói thẳng phải là Võ Đạo sư mới có thể đi vào đi a!

Nếu như có thể có khí tức thì có thể diễn sinh đan điền, biến thành Võ Đạo sư. Mà hiện tại không có khí tức đặc thù có thể làm cho Pháp quyết vô danh vận chuyển, không có Võ đạo khi khí, sao có thể biến thành Võ Đạo sư được chứ?

- Ồ?

Nhớ tới Pháp quyết vô danh, Nhiếp Vân nhịn không được câu thông tinh thần, hắn lập tức cảm thấy trong lòng run lên, dường như đang giật mình.

- Ồ? Chẳng lẽ nơi này có khí tức đặc thù có thể làm cho Pháp quyết vô danh vận chuyển?

Cảm nhận được tình huống này, trong lòng Nhiếp Vân vui vẻ. Hắn tìm thời gian dài như vậy cũng không tìm được. Nếu như nơi này có, muốn mở ra đan điền mới cũng không phải là việc khó. Khi đó nhất định thực lực còn có thể bạo tăng.

Trong lòng nghĩ vậy, hắn chậm rãi nhìn về phía Pháp quyết vô danh đang nhảy lên, vừa nhìn, sắc mặt hắn lập tức trở nên càng thêm khó coi.

Phương hướng mà nó chỉ không phải là đâu xa, chính là đại điện hùng vĩ nguy nga, không thể tiến vào trước mắt!

Thứ có thể làm cho Pháp quyết vô danh vận chuyển ở trong đại điện ày.

Khó trách tìm ở Tàng Bảo các của Hóa Vân Tông không thấy, hóa ra là ở đây!

Chỉ là… Nếu như không luyện thành bộ vũ kỹ này thì không vào được, không vào được thì không có được loại bảo bối này. Mà

không có lấy được bảo bối thì không thể nào diễn sinh đan điền, cũng không thể trở thành Võ Đạo sư. Thế nhưng không trở thành Võ Đạo sư thì không thể luyện thành bộ vũ kỹ này a.

Dường như Nhiếp Vân đã tiến vào một vòng tuần hoàn chế, muốn ra không thể ra, muốn vào không vào được, buồn bực tới mức muốn hộc máu.

- Kỳ thật, không cần luyện thành bộ vũ kỹ này thì cũng có thể đi vào!

Ngay khi Nhiếp Vân đang buồn bực thì hắn nghe thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt ở bên cạnh cười nói.

- Không luyện thành cũng có thể đi vào sao?

Nhiếp Vân sửng sốt.

------oOo------

Chương 1069: Không đề (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta vừa nhìn kỹ một chút, động phủ kia của người dường như là một thể với đại điện này. Vừa rồi có thể tiến lên, không bằng lại thử một chút. Nếu thành công, ngươi là chủ nhân của động phủ, hoàn toàn có thể thông qua động phủ tiến vào đại điện!

Đạm Đài Lăng Nguyệt chỉ về phía trước rồi nói.

- Ồ?

Nghe thấy nàng nói vậy, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên hắn nhìn thấy đại điện trước mắt có chút tương tự với Tử Hoa động phủ.

- Thử một chút xem!

Hai mắt, âm thầm tán thưởng Đạm Đài Lăng Nguyệt quan sát tỉ mỉ, bàn tay tạo thành trảo, Tử Hoa động phủ lập tức từ trong cơ thể hắn bay ra. Dần dần bành trướng, rất nhanh đã khôi phục độ lớn vốn có.

Động phủ khôi phục như ban đầu, Nhiếp Vân mới phát hiện ra quả thực nó với đại điện này cũng không kém là bao. Giống như Tử Hoa động phủ là từ đại điện này, mạnh mẽ cắt ra một khối vậy.

- Qua đi!

Thấy một màn như vậy, pháp lực hùng hậu của Nhiếp Vân giơ động phủ lên, chỉ về phía đại điện.

Ầm Ầm!

Một tiếng vang rất lớn vang vọng, động phủ và đại điện trước mắt va chạm lại, lực lượng vô cùng vô tận cuồn cuộn nổi lên. Trong nháy mắt toàn bộ đại điện cùng với động phủ tỏa sáng.

Ầm Ầm!

Hai cái đồ vật này kết nối vào một chỗ, hoàn mỹ không chút sứt mẻ. Nhiếp Vân lập tức cảm thấy Tử Hoa động phủ dườn như đã chạm vào thứ gì đó. Trận pháp vốn bị Nhiếp Đồng phá vỡ lần nữa khôi phục, còn trở nên cường đại hơn. Mà ngay cả vĐan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh muốn xé nát nó cũng có chút khó khăn.

Răng rắc! Răng rắc!

Tám cung điện bảo tàng trong động phủ, hai cái cửa đá cuối cùng còn chưa mở ra cũng mở ra toàn bộ. Tử Hoa động phủ cùng hô ứng với đại điện trước mắt, biến thành chín điện phủ.

- Thì ra là thế…

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân sửng sốt, lập tức hiểu ra.

Tử Hoa động phủ tổng cộng có mười đại điện. Trong đó cái đầu tiên là ngoại điện, chỉ dùng để làm nơi tu luyện, cũng là nơi hắn ở

nhiều nhất. Một cái ở sau cùng là nơi cơ quan, trận pháp, khống chế động phủ. Hiện tại cẩn thận nhớ lại, hai thứ này một cái tương đương với tầng hầm vậy. Trên thực tế động phủ chỉ có tám đại điện.

Đại đạo thế gian từ một thành ba, từ ba thành chín, chín mới phù hợp với đại đạo. Giống như Linh Tê Luyện thể quyết của hắn vậy. Tổng cộng có chín tầng. Kim Cương Lưu Ly thể cũng có chín tầng. Cửu Chuyển Niết Bàn Công cũng có cửu chuyển....

Tám điện phủ quả thực không phải hoàn mỹ nhất, Hạ Dương thân là Võ Đạo sư, lại là người có thực lực mạnh nhất Phù Thiên đại lục, làm sao có thể sơ sẩy như thế chứ? Xem ra bản thân Tử Hoa động phủ cũng có chín điện đường. Chỉ là lại bị hắn dùng đại thủ pháp cắt ra một cái, còn lại bỏ vào trong Khí Hải đại lục.

Suy cho cùng, uy lực quá mạnh.

- Quả nhiên có thể đi vào.

Tử Hoa động phủ bản đầy đủ, không chút sứt mẻ nào. Lúc này Nhiếp Vân mới cảm thấy toàn bộ động phủ nằm trong tầm tay, chỉ cần một ý niệm là có thể tự do tiến vào đại điện vừa rồi.

- Đừng phản kháng, ta mang nàng đi vào trong!

Nhiếp Vân cười, nhìn về phía Đạm Đài Lăng Nguyệt rồi nói.

- Được!

Đạm Đài Lăng Nguyệt gật gật đầu, cũng không có phản kháng.

Sưu!

Dưới một ý niệm, hai người lập tức biến mất tại chỗ, tiến vào đại điện, cũng chính là điện thứ chín trong Tử Hoa động phủ.

- Quá nhiều bảo bối a!

Vừa mới tiến vào bên trong thì Nhiếp Vân đã nhìn thấy trên mặt đất

có vô số bảo bối. Chỉ riêng Linh Binh tuyệt phẩm cũng đã có mấy trăm kiện, linh thạch, dược liệu vô số.

- Cảm ứng một chút, nhìn xem thứ có thể làm cho Pháp quyết vô danh vận chuyển ở nơi nào.

Trong lòng khẽ động, Nhiếp Vân lặng lẽ điều động Pháp quyết vô danh.

Ầm Ầm!

Vừa mới cảm ứng thì ánh mắt của hắn đã dừng lại trên một khoáng thạch cực lớn ở trong đại điện.

Cả khoáng thạch này đen kịt, cao chừng hai thước, nhìn không ra là tài liệu gì. Nhưng mà chỉ cần vừa nhìn cũng đã biết nó rất là cứng rắn, mang theo sắc thái hỗn độn.

- Sao lại.. Lớn như vậy? Lớn như vậy có thể làm cho ta mở ra được bao nhiêu đan điền đây chứ?

Nhìn khoáng thạch trước mắt, Nhiếp Vân nhịn không được mừng rỡ như điên.

Trước đó khi thấy những thứ ẩn chứa khí tức đặc thù. Nhiều nhất cũng chỉ lớn bằng quả bóng. Nhỏ nhất thì còn không lướn bằng bàn tay. Chưa từng có thứ nào lớn như thế này. Như vậy bên trong ẩn chứa bao nhiêu khí tức đặc thù chứ, có thể diễn sinh được đan điền đây?

Vừa nghĩ cũng đã làm cho người ta chờ mong a!

Thầm hít sâu một hơi, cưỡng chế đè nén sự khiếp sợ trong lòng. Nhiếp Vân muốn nhanh chóng đi tới để rút khí tức đặc thù ra. Chỉ là, hắn do dự một chút rồi vẫn ngừng lại..

Tuy rằng hắn vô cùng tin tưởng Đạm Đài Lăng Nguyệt, thế nhưng chuyện Pháp quyết vô danh có thể thay đổi thiên phú, vẫn không nên để cho nàng biết thì hơn. Bởi vì chuyện này thật sự rất nghịch thiên, một khi truyền ra bên ngoài, chắc chắn sẽ tạo thành một trận

tinh phong huyết vũ.

- Ta đi phía trước nhìn qua một chút!

Trong lúc đang suy nghĩ nên nói với nàng thế nào thì đột nhiên hắn thấy nàng chỉ về phía trước. Sau đó thân thể mềm mại nhoáng một cái, nhanh chóng đi về phía trước, trong nháy mắt đã biến mất trước mắt.

- Cám ơn nàng!

Nhiếp Vân biết, nhất định nàng đã nhìn thấu vẻ mặt trù trừ của mình. Nàng biết mỗi người đều có bí mật không tiện nói ra cho nên mới lấy cớ rời đi. Nghĩ vậy, trong lòng hắn không khỏi cảm động không thôi.

- Pháp quyết vô danh vận chuyển, thăng cấp huyết thống, thiên phú!

Biết nàng rời đi như vậy, trong khoảng thời gian ngắn nhất định sẽ không trở về, Nhiếp Vân không còn cố kỵ nữa. Thân thể nhảy lên, bàn tay tạo thành chưởng đặt lên trên khối khoáng thạch lớn này.

Sưu Sưu!

Khoáng thạch ở trước mặt, Pháp quyết vô danh nhất thời sôi trào lên, bắt đầu hưng phấn mà xoay tròn.

- Diễn sinh đan điền!

Trong lòng thầm hô một tiếng, Pháp quyết vô danh dưới khí tức đặc thù thúc dục, hoàn toàn vận chuyển. Lần này khí hải còn chưa tăng lên thì huyết nhục đã rung động, lực lượng chậm rãi hình thành trong cơ thể.

Lần trước diễn sinh đan điền là ở Cực Quang Thành, dựa vào quyền trượng độc thủ vương cùng với một khối đá mới có thể may mắn thành công. Lần đó Pháp quyết vô danh chỉ vận chuyển được một nửa là lập tức ngừng lại. Vốn hắn tưởng rằng ở Kiếm Thần tông có thể tìm được thứ có thể khiến cho nó vận chuyển, chỉ là lại

phát hiện ra nó chỉ mở khí hải.

Đến lần này, Pháp quyết vô danh vận chuyển một lần thì Nhiếp Vân đã biết lần ở Cực Quang Thành kia là diễn sinh đan điền!

------oOo------

Chương 1070: Lần thứ sáu diễn sinh đan điền (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm Ầm!

Vận chuyển dọc theo chỗ lần trước dừng lại, Nhiếp Vân lập tức phát hiện khí tức đặc thù bên trong cự thạch trước mắt như thủy triều bành trướng, tiến vào kinh mạch.

Khó trách lần trước chỉ mở khí hải, không diễn sinh đan điền. Không ngpừ tới lần này diễn sinh đan điền lại yêu cầu đối với khí tức đặc thù lớn như vậy!

Cùng với việc đan điền càng ngày càng nhiều, yêu cầu đối với khí tức đặc thù cũng không giống như trước. Trước kia chỉ có một chút khí tức đặc thù là có thể diễn sinh ra vài cái đan điền. Mà hiện tại. muốn diễn sinh ra một cái thì phải có số lượng khí tức lớn hơn trước gấp bội, gấp trăm lần, khó có thể dùng lời để nói.

Xem ra huyết thống và tu vi giống nhau, càng tiến lên phía trước thì càng khó.

- Tĩnh tâm trầm tư, huyết thống tiến hóa!

Tinh thần tập trung, toàn thân Nhiếp Vân căng thẳng.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Trong khí hải vang lên chấn động, lúc minh diệt tương giao thì, một đám thừa số huyết thống tựa như ngôi sao trong đêm đen đột nhiên lóe lên, phóng ra quang mang.

- Mười… Mười một cái? Một lần diễn sinh mười một thừa số huyết thống?

Ánh mắt nhìn về phía những ngôi sao đột nhiên nhiều lên, tinh thần đảo qua, ánh mắt Nhiếp Vân trợn tròn, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Lần này diễn sinh thừa số huyết thống, số lượng đã vượt quá tưởng tượng của hắn. So với bất luận lần nào trước đó còn nhiều hơn, đạt tới mười một cái!

Hiện tại tổng cộng hắn đã trải qua sáu lần diễn sinh thừa số huyết thống.

Lần đầu tiên hai cái, lần thứ hai bốn cái, lần thứ ba ba cái, lần thứ tư năm cái, lần thứ năm cũng là năm cái! Đây là lần thứ sáu.

Năm lần trước diễn sinh thừa số huyết thống và đan điền, cộng thêm chủ đan điền là hai mươi cái.

Cùng với việc diễn sinh đòi hỏi khí tức đặc thù tiêu hao càng ngày càng nhiều. Vốn Nhiếp Vân tưởng rằng lần này diễn sinh có thể xuất hiện bốn tới năm cái đã không tồi rồi. Ai ngờ lại trực tiếp vượt qua bất luận một lần nào trước đó, đạt tới mười một cái!

Ầm!

Cùng với việc thừa số huyết thống hình thành, khoáng thạch rất lớn trước mắt dường như cũng không chịu nổi tiêu hao khí tức đặc thù. Một tiếng giòn vang vang vọng, giống như tất cả những thứ trước đó, lập tức biến thành bột phấn.

- Chuyển hóa thừa số huyết thống, mở đan điền!

Biết sứ mệnh của cái khoáng thạch này đã hoàn thành, Nhiếp Vân cũng không đi tiếc hận làm gì. Ngược lại, hắn tập trung tinh thần cao độ, đột nhiên dùng thừa số huyết thống bắn tới khí hải.

Ầm vang! Ầm vang! Ầm vang! Ầm vang!

Thanh âm liên tiếp vang vọng trong đầu, mười một thừa số huyết thống đều được mở ra toàn bộ thành đan điền, cả đám quay tròn vờn quanh chủ đan điền.

- Ồ, có chỗ không thích hợp a.

Những đan điền mới mở ra quay chung quanh chủ đan điền rồi xoay tròn, chuyện này cũng không có gì là kỳ quái. Chỉ là vì sao những đan điền này đều mang theo màu xanh nhạt cơ chứ?

Đan điền màu xanh nhạt là thứ mà chỉ hình thái thứ ba mới có, đan điền vừa mới mở ngay cả liên kết, thuộc tính cũng không có, nào có thể thăng cấp được chư?

Trên mặt hiện lên vẻ cổ quái, Nhiếp Vân nhìn kỹ lại. Nhìn kỹ, hắn phát hiện ra mình không có nhìn nhầm. Mười một đan điền vừa mới mở ra này không phải là màu xám, cũng không phải là màu ám xanh, mà quả thực là màu xanh nhạt!

- Thử giao thiên phú xem.

Trong lòng nghi hoặc, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, chọn một đan điền trong đó rồi lập tức giao cho nó thiên phú Thiên Thủ sư.

Răng rắc!

Cảm ứng được khí tức thiên phú, đan điền lập tức phát ra tiếng giòn vang, trong tai vang lên tiếng nổ vang, không ngờ Thiên Thủ đan điền lại hình thành.

- Thiên Thủ sư… Hình thái thứ ba? Chuyện này. Là thật?

Bàn tay nắm chặt, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy lực khống chế bàn tay của mình đã vượt qua trước đó vài lần. Cảm nhận Thiên thủ đan điền vừa mở thực sự là hình thái thứ ba, chuyện này… Cũng quá nghịch thiên a!

- Thiên phú Thiên Hành sư, thiên phú Đầu Độc sư hình thành!

Trong lòng lại khẽ động, Nhiếp Vân đem những đặc tính của các thiên phú chi khí mà gần đây hắn tìm hiểu được diễn dịch một lần. Lập tức hắn lại nghe được tiếng răng rắc vang vọng. Hai thiên phú, Thiên Hành sư, Đầu Độc sư cũng hoàn toàn được hình thành.

Hơn nữa giống như thiên phú Thiên Thủ sư, đồng thời đạt tới hình thái thứ ba!

Một đan điền vừa mới mở đã là hình thái thứ ba, quá đáng sợ!

Trước kia dường như không có loại tình huống như vậy a. Sao lại thế này? Tốc độ thăng cấp hình thái đan điền gần đây so với trước kia cũng nhanh hơn, càng thêm dễ dàng hơn, chẳng lẽ…

Trong lòng nghi hoặc, ánh mắt hắn nhìn về phía chủ đan điền.

Hiện tại thứ duy nhất xảy ra biến hóa trong cơ thể chính là chủ đan điền, cẩn thận ngẫm lại, đan điền của hắn biến hóa, thăng cấp trở nên dễ dàng, tất cả đều là theo chủ đan điền đạt tới hình thái thứ ba mới có. Chẳng lẽ chuyện này có liên quan tới nó?

Thế nhưng…. Không phải chủ đan điền ai cũng có hay sao?

Căn cứ vào hiểu biết của hắn, chủ đan điền mỗi người đều có. Không có đặc tính gì, sao lại đột nhiên thăng cấp, hơn nữa tất cả đan điền diễn sinh đều thăng cấp?

Suy nghĩ một hồi, thủy chung vẫn không nghĩ ra, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Diễn sinh đan điền là bí mật lớn nhất của hắn, không thể nói cho người khác biết được. Cũng không thể hỏi người khác, xem ra về sau phải tìm kiếm giới thiệu về thiên phú đặc thù. Nghĩ biện pháp tìm hiểu xem rốt cuộc tại sao lại như vậy.

Diễn sinh mười một đan điền, cộng thêm với hiện tại hắn đã có ba mươi mốt khỏa đan điền, trong đó có hai mươi hai khỏa giao cho thuộc tính.

Có Tiên Âm sư, trước đó Nhiếp Vân cũng không tính là có thiên

phú Đầu Độc sư. Bất quá, sau khi diễn sinh hắn mới phát hiện ra cũng không có lặp lại.

Vận chuyển loại thiên phú này, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy lưỡi mình như kéo dài ra rất nhiều, chừng ba tấc, tùy tiện nói chuyện cũng có thể mang theo ý mê hoặc.

Loại này mê hoặc này khác với kinh sợ của Tiên Âm sư. Tiên âm đường đường chính chính, có thể chấn hồn người ta, làm cho người ta khuất phục trong thời gian ngắn. Mà Đầu Độc sư lại có thể lưỡi dài, làm cho người ta cam tâm tình nguyện tiếp nhận, không có hai lòng.

Hắn đang lo lắng nên đối phó với mấy người trong Linh Binh phi hành kia thế nào... Những Vô Thượng trưởng lão này đều cứng đầu. Hiện tại có loại thiên phú này, hơn nữa là Đầu Độc sư đạt tới hình thái thứ ba, không cần phải nghĩ nhiều. Nhất định có thể làm cho mấy người này khăng khăng nhất mực, hoàn toàn tự nguyện trung thành.

------oOo------

Chương 1071: Lần thứ sáu diễn sinh đan điền (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người bị Đầu Độc sư mê hoặc hoàn toàn khác với con rối, có được ý chí của mình. Đồng thời trong lòng còn có tín ngưỡng như là thần linh nào đó vậy. Cho dù có ý chí nhưng lại nguyện ý đem thể xác và tinh thần giao cho người mà bọn hắn sùng bái. Cho dù người bọn hắn sùng bái muốn bảo bọn hắn chết thì bọn hắn cũng đi chết, cũng không có một câu oán hận nào.

Xem ra Đầu Độc sư tuy rằng bài danh không cao, chỉ đứng ở vị trí thứ chín mươi hai, nhưng mà đạt tới hình thái thứ ba cũng vô cùng đáng sợ!

Về phần Thiên Thủ sư bài danh thứ mười một, cường đại không thể nghi ngờ, đạt tới hình thái thứ ba, Nhiếp Vân mới phát hiện ra

Thiên phú chi khí mà hắn có được từ chỗ Di Tĩnh vẫn chưa đạt tới loại hình thái này.

Xem ra nhiều nhất Di Hoa cũng chỉ tu luyện Thiên phú Thiên Thủ sư tới được hình thái thứ hai, vẫn chưa vượt qua được hắn.

Thiên Hành sư đạt tới hình thái thứ ba, Khinh Nhứ thân pháp mà hắn còn chưa luyện thành cũng trong nháy mắt này trở nên thông hiểu đạo lí, đạt tới cấp bậc đại thành.

Trước đó đuổi theo Vân Huyên còn cần sức bật lực lượng. Hiện tại thi triển thiên phú Thiên Hành sư, lại phối hợp với Phượng Hoàng chi dực, muốn bắt nàng tuyệt đối là chuyện đơn giản! Không có khả năng để cho nàng ta đào tẩu.

- Được rồi, đan điền diễn sinh, có được ba loại thiên phú mới, sức chiến đấu lại bạo tăng. Để xem còn có đồ vật gì, có thể tìm được Võ Đạo chi khí hay không.

Trong lòng khẽ động, Nhiếp Vân đứng lên, đang định tìm kiếm cẩn thận ở đại điện thì chợt nghe tiếng xé gió truyền tới, lúc này Đạm Đài Lăng Nguyệt đang bay tới.

- Nhiếp Vân, ngươi đi theo ta!

Nàng vốn là người trầm ổn, thế nhưng lúc này trong ánh mắt mang theo vẻ khiếp sợ, Nhiếp Vân sửng sốt không thôi.

- Làm sao vậy?

- Thi thể chưởng giáo Hóa Vân Tông, ở trong đại điện!

Đôi mi thanh tú của Đạm Đài Lăng Nguyệt nhíu lại, dường như khó có thể che dấu vẻ nghi hoặc trong, nàng nói.

- Thi thể chưởng giáo Hóa Vân Tông?

Nhiếp Vân chấn động..

Chưởng giáo Hóa Vân Tông mấy chục năm trước đã mất tích, sao

thi thể lại ở chỗ này?

- Nàng... Làm sao nàng biết thi thể này là của chưởng giáo Hóa Vân?

Trong lòng khẽ động, hắn nhịn không được mà hỏi.

- Bên người hắn có Chưởng giáo ấn!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Chưởng giáo ấn? Chưởng giáo ấn của Hóa Vân Tông?

Hai mắt Nhiếp Vân trợn tròn.

- Đúng vậy!

Nàng gật gật đầu, nói.

- Đi qua xem!

Thấy nàng xác nhận, Nhiếp Vân biết nàng sẽ không nói dối mình. Hắn không còn hoài nghi nữa mà theo sát sau lưng nàng, rất nhanh, hai người đã bay về phía nàng nói.

- Đây là… Điện thứ tám của Tử Hoa động phủ?

Theo sát nàng, đi tới nơi trong theo như lời nàng nói. Còn chưa tiến vào thì sắc mặt Nhiếp Vân đã khẽ biến.

Phương hướng mà Đạm Đài Lăng Nguyệt đi tới không ngờ lại là điện thứ tám của Tử Hoa động phủ. Điện này vốn ở ngay trong động phủ, vẫn không có mở ra, thi thể chưởng giáo Hóa Vân Tông tại sao lại ở chỗ này?

Tử Hoa động phủ dung hợp với đại điện ở dây. Sau khi đạt tới trạng thái hoàn mỹ, toàn bộ điện phủ đều đã mở ra, vừa rồi Nhiếp Vân trực tiếp tiến vào gian đại điện cuối cùng cho nên không có xem đại điện thứ bảy và thứ tám.

Trong lòng khiếp sợ, hắn theo sát sau lưng nàng tiến vào đại sảnh.

Đại sảnh trống trải dị thường, chỉ có một cái đài. Bên trên có một cỗ thi thể khô quắt đang ngồi.

Thi thể này có chút già nua, chòm râu hoa râm, lặng lẽ ngồi tại chỗ, không có nhúc nhích, dường như đã chết rất nhiều năm.

- Ngươi xem!

Đi vài bước về phía trước, cánh tay ngọc ủa Đạm Đài Lăng Nguyệt chỉ ra.

Nhìn theo phía tay nàng chỉ, quả nhiên hắn nhìn thấy một cái ngọc ấn nhỏ bằng bàn tay ở trên mặt đất, mang theo khí tức làm cho người ta thần phục.

Tuy rằng Nhiếp Vân chưa thấy qua Chưởng giáo ấn của Hóa Vân Tông, nhưng mà hắn lại biết, đây nhất định là nó. Tuyệt đối không sai được!

Nếu như Chưởng giáo ấn ở đây, như vậy thi thể kia tất nhiên là tông chủ Hóa Vân Tông, chuyện này không thể nghi ngờ!

- Có thể trở thành tông chủ Hóa Vân Tông, thực lực ít nhất cũng phải đạt tới Phá Không cảnh, lại phối hợp với Chưởng giáo ấn. Cho dù là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh cũng có thể chiến một trận, sao lại chết ở nơi này?

Trong đầu xuất hiện suy nghĩ này, Nhiếp Vân không có vội đi lấy Chưởng giáo ấn trên mặt đất, mà là ánh mắt nhìn vào trên thi thể.

Thiên nhãn quét qua, phát hiện ra thi thể này dường như bị nội thương rất nặng. Vô luận là kinh mạch hay là tế bào, không có một chỗ nào là tốt, dường như đã bị đánh nát toàn bộ.

Chẳng lẽ chưởng giáo Hóa Vân Tông bị người ta dùng đại thủ pháp mạnh mẽ đánh chết?

Không đúng, nếu như bị người ta đánh chết, nhiều nhất thì nội

tạng, ngực phải xuất hiện loại tình huống này chứ. Không có khả năng từ trên xuống dưới không có xuất hiện một dấu vết nào.

Có thể làm cho một người xuất hiện loại tình huống này, như vậy chỉ có một loại khả năng. Đó là dùng lực lượng toàn thân chấn vỡ thân thể đối phương từ trong ra tới ngoài!

Tự sát?

Đường đường là chưởng giáo Hóa Vân Tông vì sao lại phải tự sát?

Đoán ra kết quả này, Nhiếp Vân cảm thấy bất ngờ, nghi hoặc, có cảm giác như phát điên.

- Hắn… Dường như là tự sát!

Đạm Đài Lăng Nguyệt ở bên cạnh dường như cũng nhìn thấu chuyện này cho nên nàng nhíu mày, chậm rãi nói.

- Chuyện này… Trước tiên khoan hay nói, nhìn Chưởng giáo ấn một chút!

Thấy nàng cũng có nhận định giống như mình, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Chưởng giáo ấn, lặng lẽ đem vận chuyển phòng ngự chi khí, lấy tay nắm lấy nó.

Chưởng giáo ấn cũng không định công kích, nó rơi vào bàn tay của Nhiếp Vân, tĩnh lặng dị thường.

- Nhìn xem có thể luyện hóa hay không.

Tuy rằng hắn biết muốn luyện hóa Chưởng giáo ấn thì phải được mọi người trong tông môn tán thành. Thế nhưng Nhiếp Vân vẫn mang theo sự chờ đợi, tinh thần lực chậm rãi lan tràn qua.

Ông!

Tinh thần lực vừa mới thẩm thấu tới trước mặt ngọc ấn thì Nhiếp Vân đã cảm thấy đầu mình chấn động, bị một cỗ ý niệm ngăn cản.

- Chuyện này... Không có khả năng a! Sao ngọc ấn này lại còn có chủ nhân cơ chứ?

Điều làm cho Nhiếp Vân giật mình nhất cũng không phải là Chưởng giáo ấn công kích, mà là cái ngọc ấn này còn có chủ nhân!

Chủ nhân của Chưởng giáo ấn đương nhiên phải là chưởng giáo. Thế nhưng vị chưởng giáo này không phải đã chết rồi hay sao? Sao lại còn có chủ nhân cơ chứ?

Nhiếp Vân cảm thấy đầu óc quay cuồng.

------oOo------

Chương 1072: Chưởng giáo ấn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Làm người hai thế giới, việc kỳ lạ hắn đã chứng kiến rất nhiều. Thậm chí loại chuyện như sống lại cũng đã trải qua. Nhưng mà một màn trước mắt này, vẫn triệt để khiến cho hắn rung động, có chút không rõ ràng.

Chưởng giáo ấn của Hóa Vân Tông mất tích nhiều năm lại ở trong đại điện thứ tám của Tử Hoa động phủ, chưởng giáo lại tự sát mà chết. Chưởng giáo đã chết, Chưởng giáo ấn đáng lý ra phải là vật vô chủ, thế nhưng lại là vật có chủ.

Những chuyện liên tiếp xảy ra đã vượt quá tưởng tượng của hắn.

- Nhiếp Vân, ngươi nhìn xem?

Khi Nhiếp Vân khiếp sợ, cảm thấy mình sắp phát điên thì lập tức nhìn thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt chỉ một ngón tay về phía xa

Theo phương hướng nàng chỉ, Nhiếp Vân đem nghi hoặc trong lòng ném ra sau đầu, đồng thời trong mắt nháy mắt, trong mắt hiện lên vẻ mừng rỡ như điên.

Chỉ thấy mặt sau thi thể, còn có một cái đài cao không lớn, mới vừa rồi bị thi thể che khuất cho nên không có nhìn thấy. Trên đài cao có một phong ấn thất thải, bên trong có một đoàn khí tức mông lung bị phong ấn trong đó. Đonà khí tức này chạy loạn chung quanh, tựa như có linh trí vậy, thủy chung không có chịu đứng lại một chỗ!

- Võ Đạo chi khí, đây tuyệt đối là Võ Đạo chi khí!

Cỗ khí tức mông lung kia không ngừng lóe ra, diễn hóa ra đủ loại chân ý võ đạo trên đài. Không cần phải đoán, nhất định nó chính là Võ Đạo chi khí!

Tiến vào bi lâm, chuyện Nhiếp Vân hy vọng nhất chính là có thể tìm được Võ Đạo chi khí. Lúc này đột nhiên nhìn thấy nó, trong lòng hưng phấn vô cùng.

Thân thể nhoáng lên một cái, đi tới trước mặt phong ấn, ánh mắt hắn nheo lại, vạn chuyển thần thâu chi khí, nhẹ nhàng đưa tay về phía trước.

Sưu!

Khí thể đặc thù của Võ Đạo chi khí lập tức bị hắn bắt giữ lại.

Két két!

Dường như Võ Đạo chi khí bị kinh hãi, nó chấn động mạnh một cái, định đào tẩu.

Đạo Võ Đạo chi khí không biết đa bị phong ấn bao nhiêu lâu. Đã có linh trí của bản thân, không muốn bị người ta bắt lấy.

- Cảm ứng!

Sao có thể để cho đạo Võ Đạo chi khí này đào tẩu được? Nhiếp Vân vận chuyển Thiên phú Thiên Thủ sư, một cỗ lực lượng cường đại trong nháy mắt đã áp chế nó. Đồng thời tinh thần kéo dài ra, trong lúc nhất thời cảm ứng toàn bộ đặc tính.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt, Nhiếp Vân đã cảm thấy trừ chủ đan điền ra thì lại có thêm một đan điền mới, một cỗ ý niệm võ đạo phóng lên cao.

Ầm!

Tựa như lúc hình thành thiên phú Kiếm Đạo sư vậy, toàn bộ bi lâm trong nháy mắt bị mây đỏ che kín.

Bất quá, ở trong Tử Hoa động phủ cho nên Nhiếp Vân cũng không phát hiện ra. Mà hắn cẩn thận nhìn về phía Võ Đạo đan điền.

Lúc này Võ Đạo đan điền vừa mới diễn sinh ra cũng là màu xanh nhạt. Hiển nhiên đã đạt tới hình thái thứ ba, một đạo ý niệm võ đạo chảy xuôi trong lòng. Rất nhiều kỹ xảo chiến đấu trước đó không hiểu cùng với nội dung quan trọng của võ học, tất cả lập tức thông hiểu đạo lí, tinh thần rung chuyển.

- Trở về đi!

Hừ nhẹ một tiếng, bàn tay lập tức bắt lấy đạo Võ Đạo chi khí muốn chạy trốn, lập tức thu nó vào trong cơ thể.

Cỗ khí tức này dường như cũng cảm nhận được thân thể của hắn dị thường, dường như tìm được chốn về chân chính. Sau khi, hưng phấn một chút nó lập tức chui vào khí hải, biến mất không thấy gì nữa. Cũng không có ý định trốn đi.

Thiên phú Võ Đạo sư, thành!

- Xem ra quả thực Võ Đạo sư lão tổ đã chết.

Hình thành thiên phú Võ Đạo sư, Nhiếp Vân cũng biết một chuyện.

Thiên phú đặc thù đứng hàng trước mười, có tính duy nhất. Chỉ có bản thân mới có mà thôi. Trên đời này, trừ bản thân ra không có ai khác có thiên phú như vậy nữa. Cho nên hiện tại trên đại lục này chỉ có một mình hắn là Võ Đạo sư!

Giống như thiên phú Nguyên Khí sư trước đó vậy.

Thu được Võ Đạo chi khí, hình thành thiên phú Võ Đạo sư, chỉ là chuyện trong nháy mắt. Hơn nữa lại hoàn thành trong cơ thể, mà ngay cả Đạm Đài Lăng Nguyệt ở bên cạnh cũng không phát hiện ra được cái gì. Khi chất của cả người Nhiếp Vân cùng với sức chiến đấu đã xảy ra lột xác nghiêng trời lệch đất.

Lần này tiến vào bi lâm, có thể nói là thu hoạch quá lớn.

Diễn sinh ra mười một khỏa đan điền, có được bốn loại thiên phú mới. Nhất là Võ Đạo sư đứng thứ mười, Thiên Thủ sư thứ mười một. Hai loại thiên phú này phối hợp với nhau, tuy rằng hiện tại vẫn chưa thăng cấp đến Phá Không cảnh. Thế nhưng Nhiếp Vân cảm thấy chỉ sợ cho dù là cường giả Đan điền huyệt khiếu cảnh sơ kỳ cũng có thể dùng một cái tát đánh chết. Không để lại bất kỳ dấu vết gì.

- Ngươi không sao chứ!

Thấy thiếu niên hấp thu Võ Đạo chi khí, lẳng lặng đứng tại chỗ, trong mắt Đạm Đài Lăng Nguyệt hiện lên vẻ lo lắng.

- Ha ha, ta không sao!

Không nghĩ giải thích chuyện Võ Đạo sư, Nhiếp Vân mỉm cười gật gật đầu, đang định tiếp tục nói chuyện thì đột nhiên nhìn thấy Chưởng giáo ấn phía sau từ trên mặt đất nhảy dựng lên, vọt về phía hắn.

Tay tạo thành trảo, nắm Chưởng giáo ấn vào trong lòng bàn tay, tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân lại hoảng sợ một phen.

Trong nháy mắt khi hắn trở thành Võ Đạo sư, dường như đã đụng chạm vào thứ gì đó trong Chưởng giáo ấn, không ngờ lại hoàn toàn luyện hóa nó. Biến nó thành thứ của hắn!

Chưởng giáo ấn của Kiếm Thần tông, đòi hỏi phải được các đệ tử tán thành rồi mới có thể luyện hóa, mà Chưởng giáo ấn của Hóa Vân Tông. Chỉ cần trở thành Võ Đạo sư là có thể luyện hóa, rốt cuộc có chuyện gì chứ?

Trong lòng nghi hoặc, bất quá chỉ suy nghĩ một chút là, Nhiếp Vân đã hiểu ra.

Tuy rằng Kiếm Đạo sư rất thưa thớt, nhưng mà cũng không phải là duy nhất. Như vậy mới có thể còn có người thứ hai. Bởi vậy, thân là Kiếm Đạo sư, vị tất có thể nắm Chưởng giáo ấn trong tay, phải được mọi người trong tông môn tán thành thì mới được.

Võ Đạo sư thì khác, chỉ có thể một người. Cho nên, lúc trước Võ Đạo lão tổ Hạ Dương thiết kế Chưởng giáo ấn đã nghĩ tới rất nhiều tình huống. Có một điểm quan trọng nhất đó là, chỉ sợ có người không quan tâm tới mọi chuyện mà đi luyện hóa Chưởng giáo ấn, như vậy chủ nhân chân chính vẫn là hắn. Chỉ cần một đạo ý niệm là có thể xóa đi ý niệm của đối phương. Làm cho thứ này lần nữa biến thành bảo bối thuộc về mình.

Đáng tiếc, cho dù Võ Đạo sư là thiên phú đặc thù đứng hàng thứ mười, thế nhưng vẫn không chịu nổi thời gian trôi qua, hoàn toàn ngã xuống.

- Ha ha, luyện hóa Chưởng giáo ấn, cho dù không làm chưởng giáo Hóa Vân Tông thì cũng không được..

------oOo------

Chương 1073: Chưởng giáo ấn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn ngọc ấn đã nhận chủ trong lòng bàn tay, Nhiếp Vân lắc đầu, đang định thu nó vào nạp vật đan điền thì lại cảm ứng bên trong đan điền xuất hiện chấn động, cổ tay khẽ lật, lại bị ngọc ấn đẩy ra.

Chưởng giáo ấn của Kiếm Thần tông.

Lúc này Chưởng giáo ấn, cũng đã hoàn toàn bị hắn luyện hóa, hoàn toàn trở thành bảo bối của hắn.

Lần trước khi trở lại tông môn đại chiến với Vân Huyên, làm cho các đệ tử hoàn toàn công nhận hắn. Trong lúc bất tri bất giác, Chưởng giáo ấn đã được luyện hóa, chỉ là hắn không có lấy ra cho nên không biết mà thôi.

Nếu không có bảo bối cấp bậc như Chưởng giáo ấn này, song phương có cảm ứng lẫn nhau thì Nhiếp Vân cũng đã quên đi chuyện này.

- Hai Chưởng giáo ấn? Ngươi đều luyện hóa nó?

Nhìn hai ngọc ấn lẳng lặng lơ lửng trên bàn tay Nhiếp Vân, Đạm Đài Lăng Nguyệt sửng sốt.

- Đúng vậy!

Nhiếp Vân gật gật đầu, muốn giải thích với nàng, thế nhưng lại phát hiện ra mình không biết giải thích thế nào.

Cũng may là Đạm Đài Lăng Nguyệt không phải là người nhiều chuyện, nàng chỉ hỏi một câu, cũng không nói thêm, làm cho hắn miễn cưỡng tránh đi không ít xấu hổ.

- Được rồi, tiến vào nạp vật đan điền đi!

Ảm đạm cười, Nhiếp Vân thu hai cái Chưởng giáo ấn thu vào trong nạp vật đan điền. Chỉ là hắn lại cảm thấy trong đan điền có chút dị thường, cổ tay khẽ lật, trong lòng bàn tay lại xuất hiện một cái ngọc ấn lớn bằng bàn tay.

Ngọc ấn này hắn chưa từng thấy qua, cả vật thể màu ngăm đen, nhưng mà khí tức phát ra lại sắc bén vô cùng, từ khí tức đã có thể thấy được là một cái Chưởng giáo ấn khác.

- Đây là... Không phải chứ?

Nhiếp Vân sửng sốt tại chỗ.

Trong đan điền mình có thứ gì Nhiếp Vân biết rất rõ, tại sao lại đột nhiên toát ra một cái Chưởng giáo ấn khác?

Hơn nữa nhìn uy thế ẩn chứa bên trong, không thua gì hai cái của Hóa Vân Tông, Kiếm Thần tông, tuyệt đối là cấp bậc tám đại tông môn, thế nhưng tại sao nó lại ở trong tay mình?

Nhiếp Vân cảm thấy như nằm mơ

Việc lạ hôm nay hắn gặp quá nhiều, nhiều tới mức làm cho hắn không rõ ràng.

- Để xem là tông môn nào.

Trong lòng nghi hoặc, Nhiếp Vân biết, nếu như muốn làm rõ thì chỉ có biết rõ đó là tông môn nào thì mới có thể suy nghĩ cẩn thận.

Tinh thần lực chậm rãi lan tràn về phía Chưởng giáo ấn này, một lát sau, Nhiếp Vân sửng sốt.

- Đây là… ý niệm của Di Hoa, chẳng lẽ là Chưởng giáo ấn Di Thần Tông?

Trong Chưởng giáo ấn có một cỗ ý niệm quen thuộc xoay quanh bên trong, Nhiếp Vân nhìn một chút, ý niệm này không phải là của ai khác mà chính là cừu nhân lớn nhất của hắn, Di Hoa!

Lúc này ý niệm của Di Hoa dường như đã bị áp chế, cuộn mình một đống, không thể hoàn toàn khống chế toàn bộ ngọc ấn được.

- Hừ, trước gạt bỏ nó rồi nói sau!

Tuy rằng trong lòng Nhiếp Vân không hiểu được vì sao lại thế, nhưng mà trong mắt lại hiện lên vẻ sắc bén. Tinh thần khẽ động, thiên phú Tiên Âm sư vận chuyển, đồng thời có một cỗ ý niệm võ đạo đâm thẳng qua.

Ầm vang!

Ý niệm của Di Hoa trốn trong góc kêu thảm một tiếng, hoàn toàn bị Nhiếp Vân gạt bỏ.

- Thử xem Thiên phú Thiên Thủ sư có thể luyện hóa hay không!

Xóa bỏ ý niệm của Di Hoa, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, vận chuyển Thiên phú Thiên Thủ sư, một thiên chủ chi khí chậm rãi xâm nhập vào bên trong.

Ầm vang!

Một lát sau, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ, hoàn toàn cảm nhận được lực lượng của cái Chưởng giáo ấn này, hắn cũng thành công luyện hóa!

Tông sư khai phái của Di Thần Tông là một Thiên Thủ sư, Thiên Thủ sư đứng hàng thứ mười một, hắn cũng có được loại thiên phú này. Vì vậy mới cùng Chưởng giáo ấn của Di Thần tông ấn có cùng hiệu quả, chỉ cần có được Thiên phú Thiên Thủ sư thì hoàn toàn có thể luyện hóa.

Hơn nữa, thiên phú Thiên Thủ sư của bản thân Nhiếp Vân đã mở ra hình thái thứ ba, so với Di Hoa còn cao hơn, mặc dù không diệt được ý niệm của hắn, muốn luyện hóa cũng không quá khó khăn.

- Đây là... Chưởng giáo ấn Di Thần Tông? Ngươi cũng luyện hóa nó?

Nhìn thấy hành động của hắn, Đạm Đài Lăng Nguyệt sửng sờ nói.

Một người liên tục luyện hóa ba đại Chưởng giáo ấn, chuyện này quá là nghịch thiên a!

- Vô tình mà thôi…

Thấy vẻ mặt của nàng, Nhiếp Vân cũng không biết nên nói như thế nào. Hắn cũng không thể nói bởi vì hắn có ba loại thiên phú Võ Đạo sư, Thiên Thủ sư, Kiếm Đạo sư ba cho nên mới có thể thành công luyện hóa Chưởng giáo ấn a.

- Luyện hóa Chưởng giáo ấn càng nhiều thì thực lực của ngươi càng mạnh, sự an toàn của ngươi ta cũng có thể yên tâm rồi.

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không để ý tới lời giải thích của hắn, nàng thì thào giống như tự nói với mình.

- Nàng nói cái gì?

Thấy vẻ mặt nàng như vậy, Nhiếp Vân sửng sốt.

- Không có gì, chỉ nói là thực lực của ngươi càng mạnh thì càng tốt mà thôi!

Nàng mỉm cười nói.

- Yên tâm đi, về sau ta sẽ cho nàng một lời giải thích hợp lý, bây giờ còn không phải là thời cơ hợp lý. Cũng không phải ta muốn lừa nàng, mong nàng hiểu cho ta!

Nhiếp Vân nghĩ tới việc nàng không để ý tới lời giải thích không rõ ràng của mình, hắn chậm rãi nói.

Pháp quyết vô danh diễn sinh thiên phú, chuyện này nghe rợn cả người. Thực lực của hắn hiện tại tuy rằng đã tiến bộ rất nhiều. Thế nhưng so với một ít siêu cấp cường giả ẩn nấp trong thiên địa mà nói, vẫn còn kém xa. Cho nên khi chưa tới lúc nói, hắn sẽ không nói. Về sau, khi thời điểm tới hắn hoàn toàn có thể đem chuyện này nói cho nàng nghe.

Chỉ là bây giờ còn không phải là lúc mà thôi.

- Được!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không có ý hỏi hắn mà chỉ gật đầu.

- Đa tạ!

Thấy nàng cũng không hỏi nhiều, trong lòng cảm kích Nhiếp Vân, ánh mắt tiếp tục nhìn về phía Chưởng giáo ấn của Di Thần Tông, đột nhiên trong đầu hiện lên một suy nghĩ.

- Bên trong đan điền ta đột nhiên có thứ này mà ta lại không biết, trừ Thiên Huyễn ra không có người khác, Chưởng giáo ấn Di Thần

Tông này là hắn cho ta hay

không?

Nghĩ vậy, toàn bộ mọi chuyện cùng trải qua với thần thâu Thiên Huyễn hiện lên trong đó.

- Không sai, là hắn, nhất định là lần đó Di Hoa và Vân Huyên vây giết...

Có điểm xuất phát này, rất nhanh Nhiếp Vân đã suy nghĩ cẩn thận tại sao lại xảy ra chuyện này.

Lần trước đào tẩu từ Kiếm Thần tông, ở Thiên Diệp thành bị Di Hoa và Vân Huyên vây giết. Thời khắc mấu chốt lão tửu quỷ xuất hiện cứu hắn một mạng, khi đó, thần thâu Thiên Huyễn ngụy trang thành đồng tử, từng tiếp xúc qua với Di Hoa và hắn. Chỉ sợ lúc đó đối phương trộm chưởng giáo rồi bỏ vào đan điền của hắn.

------oOo------

Chương 1074: Không đề

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cám ơn ngươi.

Biết được chuyện này, Nhiếp Vân cười khổ rồi lắc đầu.

Kiếp này khi vừa nhìn thấy Thiên Huyễn thì hắn từng nói nhất định sẽ trộm Chưởng giáo ấn của Di Hoa đưa tới cho hắn. Lúc ấy hắn còn tưởng rằng là lời vui đùa, không ngờ tới đối phương lại làm thật.

Đương nhiên, hắn cùng từng đáp ứng với đối phương, sẽ giáo huấn Vân Huyên một chút, chuyện này cũng đã hoàn thành.

Đây mới là huynh đệ, hứa hẹn giữa huynh đệ với nhau, không sợ chuyện khó khăn đều sẽ hoàn thành, tuyệt không nuốt lời!

- Ngươi không sao chứ!

Thấy Nhiếp Vân dường như đang nhớ tới cái gì đó mà đứng yên tại chỗ, trên mặt hiện lên nụ cười nhẹ nhàng, Đạm Đài Lăng Nguyệt hỏi.

- Không có việc gì, ta đang định tu luyện Võ Đạo Phá Hư quyền một chút, nàng tiếp tục đi dạo xem. Nhìn xem có thứ gì có thể giúp nàng tăng thực lực hay không!

Dứt bỏ suy nghĩ trong đầu, Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng.

- Được.

Đạm Đài Lăng Nguyệt gật gật đầu, xoay người bước đi.

Tính cách của nàng chính là như vậy, đối với bất cứ chuyện gì cũng không quan tâm, nhưng mà phàm là người tổn thương tới Nhiếp Vân thì, nàng tuyệt đối sẽ là người thứ nhất đứng ra chiến đấu với hắn.

Mọi chuyện không quan tâm, nhưng mà trong lòng chỉ có một mình hắn, so với sinh mạng của bản thân còn quan trọng hơn.

Đạm Đài Lăng Nguyệt rời đi, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái đã đi ra Tử Hoa động phủ, một lần nữa đi tới trước tấm bia bên ngoài đại điện.

Trước đó bởi vì không có thiên phú Võ Đạo sư cho nên vẫn chưa cẩn thận quan sát kỹ bộ quyền pháp này. Hiện tại đã thành công có được loại thiên phú này, cũng nên học tập một chút.

Võ Đạo Phá Hư quyền bác đại tinh thâm, là tuyệt chiêu mà Võ Đạo sư Hạ Dương dùng cả đời nghiên cứu, giống như Kim Cương Lưu Ly thể, Cửu Chuyển Niết Bàn công vậy, đều là công pháp tuyệt thế. Cho dù có được thiên phú Võ Đạo sư, nếu như không hiểu rõ thì cũng khó có thể tu luyện được.

- Tu luyện!

Khẽ quát một tiếng, cẩn thận nhìn về phía văn tự trên bia đá, Nhiếp Vân chậm rãi rơi vào im lặng, tu luyện.

- Sưu!

Trên bầu trời màu xanh có một đạo quang mang lóe lên, một lão giả có chòm râu màu trắng đột nhiên hiện ra ở bên ngoài Thiên Ngoại thiên.

- Đáng giận!

Nhìn thấy bên ngoài trận pháp Thiên Ngoại thiên là một mảnh hỗn độn, không gian cũng xuất hiện một cái khe cực lớn, sắc mặt lão giả trầm thấp, khó coi tới cực điểm.

- Ha ha, Đông lão nhân, ngươi cũng tới rồi sao?

Lão giả vừa mới tới đây thì chợt nghe một đạo thanh âm vang vọng, lập tức lại có một đạo quang mang lóe lên, một lão giả khác cũng xuất hiện.

Cũng là một lão giả, tay cầm một hồ lô rượu, giống như tửu quỷ. Bất quá, hoàn toàn không giống lão tửu quỷ mà Nhiếp Vân gặp được ở Thiên Diệp thành, vô luận là dung mạo hay là khí tức linh hồn, đều không có chỗ nào giống nhau.

- Hai người các ngươi tới rất nhanh a!

Lại có một đạo thanh âm vang lên, có một bóng người bay tới, người mặc trường bào, cái mũ cao cao, làm cho cả người có vẻ nho nhã.

- Tông môn xảy ra chuyện lớn như vậy làm sao có thể thiếu mấy lão gia hỏa như chúng ta được chứ?

Bóng người kia vừa mới xuất hiện thì phía sau lại có một lão giả khác xuất hiện.

- Chúng ta cũng đã tới đây, có lẽ sẽ không có phiền toái không cần

thiết a?

Nhìn thấy trong thời gian ngắn như vậy lại có nhiều người đến đây như vậy, người gọi là Đông lão nhân trước đó nhướng mày nói.

- Yên tâm đi, Hạ Tuyền lão tổ đã khôi phục tới thời kỳ toàn thịnh, đã chế trụ tất cả mọi người, yêu nhân cũng không dám động thủ. Chỉ là lại bị chuyện kia nên chậm trễ một chút, chỉ sợ một lát sau mới tới được!

Lão giả có cái mũ cao như đại nho nói.

- Hừ, vì chuyện kia cho nên bế quan đột phá, đã lâu không xuất hiện ở trong tông môn. Không nghĩ tới tiểu nhân vật ngày đó đã đứng lên. Bọn chúng tưởng rằng Hóa Vân Tông chúng ta dễ ức hiếp hay sao?

Lão giả cầm bầu rượu lên tiếng,vẻ mặt trầm xuống.

- Đúng vậy a, bọn chúng coi chúng ta dễ bắt nạt hay sao? Lần này không cho bọn hắn một chút giáo huấn thì bọn chúng lại cho rằng Hóa Vân Tông chúng ta là quả hồng mềm!

- Tuy rằng chỉ còn bộ xương già, thế nhưng một khi có kẻ dám gây bất lợi đối với Hóa Vân Tông chúng ta, ta là người thứ nhất đứng ra, không tha cho hắn

-

Bốn lão giả, xuyên qua không gian nhìn vào bên trong, trong ánh mắt hiện lên vẻ kiên nghị và tàn nhẫn.

- Được rồi, mọi người đừng lỗ mãng, nếu như đại khai sát giới nhất định sẽ trúng kế của đám yêu nhân. Một khi như vậy, toàn bộ trả giá của các tiền bối ngàn vạn năm vào Phù Thiên đại lục đều bị uổng phí!

Đông lão nhân nhíu mày, chậm rãi nói:

- Ý kiến của ta là trước tiên chúng ta không vội động thủ, nói với

bọn chúng một chút. Nếu như không đàm phán được, như vậy lại nói sau!

- Được, cũng chỉ có thể như vậy mà thôi!

Ba lão giả khác tuy rằng trong mắt mang theo vẻ không cam lòng, nhưng mà bọn hắn cũng biết người này nói đúng. Cái gì không thể, cái gì có thể. Bọn hắn đồng thời bất đắc dĩ lắc đầu.

- Đi thôi!

Sau khi thương nghị, bốn lão giả đồng thời sưu một tiếng, chạy về phía Thiên Ngoại thiên, trong chớp mắt đã biến mất tại chỗ.

Trong Thiên Ngoại thiên, trước Lăng Tiêu đỉnh.

- Giết!

Một tiếng gầm phá tan mây xanh, đệ tử tám đại tông môn cùng hợp lại một chỗ mang theo sát ý vô cùng vô tận cùng chém giết với đệ tử Hóa Vân tông.

Máu tươi bắn tung toé, người vốn là thiên chi kiêu tử, cả đám đầu rơi xuống đất, mất đi khí tức sinh mệnh.

- Linh khí thật nồng đậm, không hổ là Thiên Ngoại thiên, các huynh đệ, giết người Hóa Vân tông thì nơi này là của chúng ta!

- Động thủ a, trên người chúng rất là giàu có, tùy tiện giết chết một người cũng có thể có được không ít tài phú.

Di Thần Tông, Thanh Vân tông, Tiên Võ tông, Tử Đàn Tông, Tĩnh Thiên tông, Vân Tiêu Tông, Linh Lung tiên tông, Kiếm Thần tông tám đại tông môn nhảy vào Thiên Ngoại thiên, giống như điên cuồng thu hoạch sinh mạng. Điên cuồng đồ sát, vô số đệ tử Hóa Vân tông vì bảo vệ tông môn mà thân tử đạo tiêu.

- Di Hoa, lần này chúng ta cùng tới Hóa Vân tông là vĩ đàm phán, ngươi trực tiếp giết vào như vậy không tốt lắm a!

- Như vậy sẽ chỉ làm cho lực lượng Nhân tộc chúng ta rớt xuống, một khi bị Yêu tộc cắn trả, phiền toái sẽ lớn hơn!

- Tuy rằng ngươi là Tổng minh chủ liên minh lần này của tám tông môn, nhưng mà cũng không thể tùy ý làm bậy. Hóa Vân tông có nội tình thâm hậu, dù là hiện tại đã bị rớt xuống ngàn trượng, nhưng mà nếu như ép bọn họ, như vậy chúng ta cũng tốn sức!

------oOo------

Chương 1075: Tam nữ gặp mặt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy tình cảnh giết chóc như biển trước mắt, tông chủ Linh Lung tiên tông cùng với Nguyên Hinh trưởng lão, Hồng Y trưởng lão Kiếm Thần tông, sắc mặt mỗi người đều rất khó coi.

Di Hoa là Tổng minh chủ liên minh lần này, tới Hóa Vân thành hắn đã hạ mệnh lệnh cường công với các đệ tử, tiến hành vây quét, trắng trợn đồ sát trong Thiên Ngoại thiên.

Vốn bọn hắn đều cho rằng vây công Hóa Vân tông chỉ là hình thức, mục đích thực sự là buộc Hóa Vân tông giao ra tín vật Bắc Đẩu tinh quân lưu lại. Vừa tới không nói hai lời đã đại khai sát giới, thật sự là ngoài dự liệu của bọn họ.

- Mấy vị yên tâm, trong lòng ta biết rõ, Hóa Vân tông xưng bá nhiều năm trên Phù Thiên đại lục. Vô luận là đệ tử hay là trưởng lão đều có cảm giác về sự ưu việt rất mạnh. Nếu như ngay từ đầu đã ăn nói tốt, bọn hắn không có khả năng nghe lời. Hiện tại chuyện chúng ta cần phải làm là giết, giết cho bọn hắn sợ hãi, khi đó chúng sẽ đàm phàn với chúng ta!

Lạnh lùng liếc mắt nhìn ba người, Di Hoa tùy ý khoát tay áo rồi nói.

- Giết cho bọn hắn sợ hãi? Đệ tử Hóa Vân tông mỗi người đều có ý thức võ đạo cao cường, giết tới lúc bọn hắn sợ hãi, chúng ta cũng sẽ tổn thất rất lớn. Một khi không cẩn thận cũng có mấy tông môn

bị chết hết!

Cúi đầu nhìn thoáng qua, Nguyên Hinh trưởng lão cả giận nói.

Tám đại tông môn liên hợp, tuy rằng mang theo ưu thế mà tới. Nhưng mà Hóa Vân tông là truyền thừa Võ Đạo sư lưu lại, mỗi một đệ tử đều hiểu rõ sâu đậm với võ đạo, đồ sát lẫn nhau như vậy. Cho dù Tám đại tông có thể được ưu thế nhất định, thế nhưng nhân số tử vong nhất định còn hơn Hóa Vân tông.

- Sao nào, Nguyên Hinh trưởng lão sợ? Nếu như chiến đấu thì phải có tử vong. Ta tự có chừng mực, chỉ cần giết tới Lăng Tiêu đỉnh, ta không tin bọn hắn không khuất phục!

Ngắt lời Nguyên Hinh trưởng lão. Di Hoa thả người bay vút về phía trước, bàn tay đánh ra một cái đã kéo ra một vết nứt không gian, vọt về phía trước đám người..

Lúc này đội ngũ tám đại tông môn liên minh, đã triệt để tiến vào Thiên Ngoại thiên, trước mắt đã là Lăng Tiêu đỉnh.

phía trước Lăng Tiêu đỉnh, mấy ngàn đệ tử hạch tâm của Hóa Vân tông liên thủ bố trí phong ấn, ngăn cản tám đại tông môn tấn công. Trong lúc nhất thời, song phương giằng co.

- Hừ, không có Chưởng giáo ấn, không có cách nào sử dụng đại trận hộ tông Thiên Ngoại thiên, các ngươi cho rằng bằng vào trận pháp nhỏ như vậy là có thể ngăn cản được chúng ta hay sao? Các ngươi quá ngây thơ rồi!

Nhìn thấy phong ấn này, Di Hoa liên tục cười lạnh. Vận chuyển Thiên phú Thiên Thủ sư, tay phải lập tức biến thành màu vàng, mạnh mẽ đánh xuống phía dưới.

Ầm ầm!

Thiên địa sụp đổ, phong ấn mà mấy ngàn đệ tử liên thủ bố trí đã bị một chưởng của hắn xé rách, xuất hiện một lỗ thủng cực lớn.

Sau khi đạt tới Phá Không cảnh đỉnh phong, lại thêm có thiên phú

Thiên Thủ sư cho nên sức chiến đấu siêu cường của hắn đã được triệt để thể hiện ra, một chiêu xé rách phong ấn mà mấy ngàn đệ tử liên thủ bố trí. Uy lực một chưởng này đã không dưới cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ bình thường.

Đáng sợ!

- Thật mạnh mẽ!

- Có được thực lực như thế, chỉ sợ dưới Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh có thể nói là đệ nhất nhân a!

- Đâu chỉ là đệ nhất nhân, ta thấy Đông, Tây, Nam, Bắc Tứ đại Vô Thượng trưởng lão có thể đánh bại được hắn hay không cũng còn khó nói a!

- Lợi hại... Xem ra Di Thần Tông quật khởi, đã là chuyện thế không thể đỡ!

Di Hoa dùng một chiêu đánh nát phong ấn, hành động này mọi người đều nhìn thấy, trong lòng đồng thời căng thẳng.

Loại thực lực này, dưới Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh tuyệt đối là vô địch!

- Ha ha, ta xem hôm nay ai trong các ngươi có thể đỡ nổi ta chứ?

Nghe thấy những lời này Di Hoa đắc ý một hồi, ngửa mặt lên trời cười to. Bất quá, tiếng cười còn không có chấm dứt thì đột nhiên sắc mặt hắn đỏ lên.

- Phốc.

Người ở trên không trung đột nhiên điên cuồng phun ra máu tươi, rơi thẳng xuống!

- Ồ?

-

- Có chuyện gì xảy ra?

Vừa mới mang theo khí tức vô dịch, vừa rat ay là thiên băng địa liệt, thế không thể đỡ, khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi. Thế nhưng trong nháy mắt miệng đã phun ra máu tươi, từ trên không trung rơi xuống, Di Hoa này làm trò quỷ gì vậy?

Trong nháy mắt tất cả mọi người phía dưới dùng ánh mắt như nhìn con khỉ nhìn về phía Di Hoa.

Ngươi không có bổn sự kia thì cũng đừng thể hiện a, dùng lực lượng quá sức, bị cắn trả. Đáng đời a…

- Đáng giận!

Thoáng cái Di Hoa đã bình tĩnh lại, ổn định thân thể. Nhìn thấy vẻ mặt mọi người phía dưới sao hắn còn không biết bọn hắn nghĩ cái gì chứ? Hắn tức giận tới mức thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

Vốn muốn để cho bọn hắn biết được khí thế vô địch là gì, khiến cho tất cả mọi người khiếp sợ, kết quả lại bị hung hăng tát một cái, mất mặt xấu hổ.

- Là ai? Không có thiên phú Thiên Thủ sư thì không thể nào luyện hóa Chưởng giáo ấn! Rốt cuộc là ai?

Sắc mặt dữ tợn, nhớ tới chuyện vừa rồi, trong lòng Di Hoa lại càng giận dữ.

Trước đó một chưởng đánh nát phong ấn, hắ đang đắc chí vừa lòng thì lập tức đã cảm thấy dấu vết linh hồn của hắn trên chưởng giáo đã bị người ta xóa bỏ. Chưởng giáo ấn tương liên với hắn, là bảo vật tâm mạch huyết tế, đột nhiên bị người ta diệt sát dấu vết linh hồn, sao có thể chịu được chứ? Chính bởi vì như thế cho nên hắn mới không chịu nổi, điên cuồng phun ra máu tươi.

Bị thương thì cũng thôi đi, chuyện khiến cho hắn nổi điên nhất chính là, luyện hóa Chưởng giáo ấn có hai phương án, thứ nhất là phải được tất cả người trong tông môn tán thành, thứ hai, có được

thiên phú Thiên Thủ sư!

Tuy rằng hắn mất đi Chưởng giáo ấn, uy tín trong tông môn giảm xuống, nhưng mà ít nhất còn có hơn phân nửa thân tín. Đối phương muốn thực hiện phương án thứ nhất kia quả thực là chuyện không có khả năng. Như vậy, chỉ có thể là phương án thứ hai mà thôi. Nhưng mà trên Phù Thiên đại lục làm sao có thể còn Thiên Thủ sư thứ hai cơ chứ?

Thiên Thủ sư là siêu cấp thiên phú bài danh thứ mười một, cũng không phải loại năng lực rách nát như nạp vật đan điền, tại sao lại xuất hiện thêm một người nữa?

- Còn không mau tấn công cho ta?

Trong lòng tức giận không thôi, Di Hoa cũng biết thời gian càng dài thì mình sẽ càng bị người ta nhìn như là nhìn khỉ. Vì vậy hắn tức giận hét lớn một tiếng.

- Vâng!

Rất nhiều đệ tử, trưởng lão phía dưới nghe thấy hắn phân phó, đồng thời lên tiếng. Vọt về phía lỗ thủng trên phong ấn đã bị phá vỡ. Cả đám như châu chấu giống như che khuất bầu trời bay tới.

------oOo------

Chương 1076: Tranh giành tình nhân (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay khi rất nhiều đệ tử tám đại tông môn định xông vào để điên cuồng giết chóc thì đột nhiên có bốn đạo quang mang xuất hiện trong Lăng Tiêu đỉnh, sau đó, một đạo thanh âm hào sảng chậm rãi truyền tới.

- Đệ tử Hóa Vân tông nghe lệnh, toàn bộ lui về Lăng Tiêu đỉnh. Mấy vị tông chủ Di Hoa, Thiên Hành, Hạ Đạo, Tử Hinh, Tĩnh An, Vân Dương, Nguyên Ngưng, còn có tất cả các vị Vị Vô Thượng trưởng

lão, có chuyện gì, cũng mời tiến vào. Tám đại tông môn Phù Thiên đại lục chúng ta đồng khí liên chi, tàn sát lẫn nhau sẽ chỉ làm cho thực lực tổng thể của Nhân tộc giảm sút, đây không phải là chuyện chúng ta muốn thấy a!

Thiên Hành, Hạ Đạo, Tử Hinh, Tĩnh An, Vân Dương, Nguyên Thanh theo thứ tự là tên của tông chủ Thanh Vân tông, Tiên Võ tông, Tử Đàn Tông, Tĩnh Thiên tông, Vân Tiêu Tông và Linh Lung tiên tông.

Tông chủ Linh Lung tiên tông chính là sư phụ Hoắc Dĩnh, lúc này vết thương cũ trên người nàng vẫn chưa có khỏi hẳn, sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt. Mà phía sau nàng có hai nữ tử lặng lẽ đứng đó.

Hai người này đều mặc y phục màu trắng, lơ lửng trên không trung, dung mạo không gì sánh kịp khiến cho vô số đệ tử liên tiếp quay đầu lại. Nhưng mà bọn hắn cũng biết, hai nữ tử này là Thánh nữ Tiên tông, thực lực rất mạnh, không phải là người mà bọn hắn có thể nhúng chàm.

Hoắc Dĩnh và Dịch Thanh!

Hoắc Dĩnh này không ngờ đã đạt tới Nạp Hư cảnh đỉnh phong, thực lực Dịch Thanh không ngờ cũng không kém bao nhiêu, cũng là Nạp Hư cảnh đỉnh phong.

Thật không biết hai người đã trải qua chuyện gì mà tốc độ tiến bộ lại nhanh như vậy.

- Muốn đàm phán với chúng ta sao? Chúng ta cùng đi qua!

Nghe thấy thanh âm vang vọng từ trong đại điện, Di Hoa biết rõ người Hóa Vân tông đã bị thế công của mình đánh cho sợ hãi. Hắn lạnh lùng cười cười, dẫn đầu bay về phía Lăng Tiêu đỉnh bay đi, còn còn chưa có bay xa thì đột nhiên đã cảm thấy không đúng. Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy muội muội Di Tĩnh không biết từ lúc nào đã đi tới trước mặt Linh Lung Thánh nữ Hoắc Dĩnh.

- Ngươi chính là Hoắc Dĩnh sao? Quả nhiên khí chất bất phàm, khó trách hắn... Lại nguyện ý song tu với ngươi.

Di Tĩnh nhìn nữ tử trước mắt, trong đôi mắt đen nhánh hiện lên vẻ khó có thể nói rõ, dường như mang theo một tia hâm mộ cùng ghen ghét khó có thể phát hiện ra.

Hoắc Dĩnh ngang nhiên công bố là nữ nhân của Nhiếp Vân, hơn nữa đã cùng song tu qua với hắn. Tuy rằng lúc ấy đã bị Linh Lung tiên tông liên thủ với Di Thần Tông áp chế xuống. Thế nhưng Dĩ Tĩnh thân là muội muội Di Hoa cho nên biết rất rõ.

Nàng chỉ nghe tin tức mà cũng không có gặp mặt. Hiện tại vừa gặp mặt đã nhìn thấy khí chất của đối phương tựa như tiên tử, siêu trần thoát tục, không nhiễm bụi trần, làm cho nàng âm thầm có chút so sánh với mình.

Sau khi so sánh nàng mới phát hiện ra, tuy rằng dung mạo không kém gì nàng, nhưng mà tính cách nàng quá dã man, so với khí chất tiên tử của đối phương hoàn toàn không thể so sánh, khó trách hắn lạ nguyện ý song tu cùng nàng. Mà cho dù nàng trần trụi thì hắn cũng không có hứng thú.

Di Tĩnh gần đây dã man, tuy rằng chung quanh nhiều người thế nhưng nàng cũng không ngại nói thẳng ra hai chữ song tu. Khiến cho mọi người nghe vậy xấu hổ một hồi.

- Ngươi là ai?

Tâm tư của nữ nhân rất là kín đáo, lại biết ghen ghét. Hoắc Dĩnh và Dịch Thanh đồng thời dựng lỗ tai lên, đồng loạt nhìn qua.

Chẳng lẽ nữ nhân này lại là khoản nợ phong lưu bên ngoài mà hắn lưu lại hay sao?

- Ta là muội muội Di Hoa tông chủ, Di Tĩnh!

Di Tĩnh cũng không dấu mà nói thẳng.

- Muội muội Di Hoa?

Trong mắt Hoắc Dĩnh, Dịch Thanh đồng thời hiện lên vẻ chán ghét,

nhất là Dịch Thanh, dường như nghĩ tới chuyện gì đó. Trong mắt nàng còn hiện lên hận ý.

Hoắc Dĩnh đã từng là hôn thê của Di, tự nhiên biết rõ chuyện hắn có một muội muội. Hơn nữa nàng biết rõ vị muội muội này là một Tiểu Bá Vương. Nghĩ tới khả năng Nhiếp Vân có liên quan tới nàng ta, trong lòng nàng lập tức có chút tức giận.

Ngươi hái hoa ngắt cỏ, phong lưu ở đâu không phong lưu. Cũng không nên dính vào tiểu nữu này a?

- Ngươi quen biết Nhiếp Vân sao?

Nghĩ vậy, Hoắc Dĩnh trực tiếp hỏi, ngữ khí mang theo mùi thuốc súng nồng đậm.

- Đương nhiên là quen, chúng ta còn cùng trải qua sinh tử, hắn còn...

Di Tĩnh đã quen ngang ngược kiêu ngạo, nhìn thấy bộ dáng này của Hoắc Dĩnh. Tâm tư cao ngạo lập tức hiện lên.

- Hắn còn chủ động cởi y phục của ta...

- Không biết liêm sỉ!

- Ngươi nói dối!

Nghe nàng nói như thế, Hoắc Dĩnh và Dịch Thanh đồng thời quát.

Hoắc Dĩnh và Nhiếp Vân có thời gian ở chung không dài. Lại u u mê mê song tu. Nhưng mà Dịch Thanh thì khác, nàng từng ở với hắn hơn mấy tháng. Đối với thói quen của hắn nàng là người hiểu rõ ràng nhất. Thiếu niên này thoạt nhìn tùy tiện, thế nhưng trên thực tế trong lòng lại có người thương, tuân thủ nghiêm ngặt đạo quân tử, không dám quá mức. Làm sao có thể tùy tiện ở cùng muội muội của cừu nhân.. Còn cởi y phục của nàng chứ?

- Nói dối? Hừ, chúng ta ở chung được hơn hai tháng. Hắn còn cởi sạch y phục của ta, suốt hai tháng, chỉ cho ta mặc áo choàng của

hắn. Không tin ngươi có thể hỏi yêu sủng Tiểu Phong của hắn! Di Tĩnh ta khinh thường vung tay nói dối a!

Nhìn thấy ánh mắt tràn ngập nghi vấn của nhị nữ, lửa giận trong lòng Di Tĩnh bốc lên. Nàng ngẩng đầu, vẻ mặt tràn ngập vẻ cao ngạo.

Lúc trước nàng bị Nhiếp Vân ném vào trong Tử Hoa động phủ, quả thực là bị lột sạch quần áo, giam cầm tại chỗ. Bất quá hai tháng này Nhiếp Vân lại vừa vặn tu luyện, cho nên cũng không ở chung với nàng. Cho nên việc này tuy rằng là thạt nhưng lại mang theo ý nghĩa khác.

Y phục nàng là do Nhiếp Vân cởi sạch, hơn nữa lại hơn hai tháng... Loại lời nói mập mờ này, cho dù là người phản ứng trì độn cũng sẽ cảm thấy giữa hai người nhất định đã xảy ra không ít chuyện không nên. Thậm chí còn là bạch nhật tuyên dâm... Bằng không vì sao lại liên tục hai tháng không mặc y phục chứ?

Di Hoa bên cạnh thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, không có lần nữa rơi từ trên không trung xuống. Muội muội à, muội có thể thẹn thùng một chút được hay không?

Vốn hắn đã bay rất xa, thế nhưng thanh âm chúng nữ đối thoại và cãi lộn không nhỏ, hơn nữa hắn lại là Thiên Nhĩ sư, cho nên nghe toàn bộ những lời đối thoại này rất rõ ràng. Sau khi nghe xong, hắn tức giận tới mức nhảy dựng lên, thiếu chút thổ huyết mà chết.

------oOo------

Chương 1077: Tranh giành tình nhân (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vị hôn thê còn chưa có kết hôn đã song tu với người khác thì cũng thôi đi. Thế nhưng thân muội muội Di Tĩnh của mình, không phải lần trước nàng nói chưa từng gặp qua Nhiếp Vân hay sao? Sao lại đột nhiên bắt đầu tranh giành tình nhân với người khác? Còn cởi sạch y phục, hai tháng không mặc...

Móa! Đáng giận a!

Nhớ tới mình bị cắm sừng, lại nghĩ tới ngay cả muội muội cũng bị đối phương thu lấy. Di Hoa không nhịn được mà ngực cảm thấy đau đớn. Thậm chí còn cảm thấy mê muội, thiếu chút nữa đã lần nữa từ trên không trung rớt xuống.

- Không có khả năng a!

Hoắc Dĩnh còn chưa nói hết lời thì Dịch Thanh đã lên tiếng trước. Đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm vào nữ tử trước mắt, dường như muốn nhìn xem rốt cuộc nàng có điểm nào có thể hấp dẫn được Nhiếp Vân.

Khi nàng ở chung với Nhiếp Vân, đã từng xảy ra cục diện trần truồng khó xử, thiếu niên này cũng chưa từng có hành động quá phận nào. Nàng không tin nữ nhân trước mắt này lại có mị lực lớn hơn nàng nhiều như vậy, có thể làm cho Nhiếp Vân chủ động cởi y phục của nàng ta. Hơn nữa còn hai tháng không để cho nàng ta mặc y phục!

Nhưng mà không tin cũng không được, yêu sủng Tiểu Phong của Nhiếp Vân, ngay cả chuyện này Hoắc Dĩnh cũng không biết, nàng cũng bởi vì có thời gian dài ở chung với hắn cho nên mới biết được a. Nếu như tiểu nữu trước mắt này nói dối, tuyệt đối không thể nói ra cái tên Tiểu Phong được.

- Hừ! Không có khả năng sao? Nam nhân thích gì sao các ngươi biết rõ được chứ?

Thấy ánh mắt nghi hoặc và ngữ khí của hai người, Di Tĩnh chống nạnh, đem hai ngọn núi tròn vo và ngạo nghễ, cũng với đường cong hoàn mỹ thể hiện ra, vẻ mặt đắc ý vô cùng.

Tuy rằng dáng người của nhị nữ trước mắt không kém nhiều so với nàng. Nhưng mà hai người thân là tiên tử của Linh Lung tiên tông, mặc y phục kín đáo, che dấu hình thái hoàng mỹ lại. Mà nàng thì lại mặc áo da bó sát người, đường cong hiện lên, ưu thế hết sức rõ ràng.

- Không biết xấu hổ!

- Đúng là huynh nào thì muội đó, vô sỉ!

Nhìn thấy động tác và bộ dáng của Di Tĩnh, nhị nữ tức giận đến mức run rẩy, đồng thời cũng giận giữ đối với Nhiếp Vân.

Nếu như ngươi thực cần nữ nhân như vậy thì có chúng ta đây a. Hai người chúng ta chẳng lẽ còn không bằng nữ nhân này sao? Tiểu bá vương, không nói tính cách kém, lại là muội muội của cừu nhân, rốt cuộc ngươi đang nghĩ thế nào vậy?

Hai đại Thánh nữ Linh Lung tiên tông chúng ta băng thanh ngọc khiết, không phải mạnh hơn nàng nhiều sao? Chẳng lẽ hắn ưa thích người nóng bỏng hơn một chút?

Di Hoa cảm thấy như sấm sét vang vọng bên tai, sắp phát điên. Huynh nào muội ấy. trời xanh a, thanh danh của ta dường như cũng không xấu, cũng không có thường gian dâm cướp bóc a!

Chỉ là hiện tại hắn cũng không biết giải thích thế nào. Càng giải thích sẽ càng mất mặt. Vì vậy hắn dứt khoát giả vờ không biết Di Tĩnh, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Muội làm mất mặt đừng có kéo theo ta được không...

- Hai tháng không mặc y phục, ha ha... Nếu như ta đoán không sai, có lẽ lúc đó Nhiếp Vân đang tu luyện, hai tháng này không có nhìn ngươi lấy một cái a!

Ngay khi hai người đang phiền muội tới cực điểm thì cách đó không xa có một đạo thanh âm trào phúng vang lên, lập tức có hai nữ nhân lớn lên giống nhau như đúc đi tới.

Hai người kia có dung mạo giống nhau, cũng xinh đẹp tới cực điểm, không kém hơn ba người. Người đi đầu cũng không biết là tỷ tỷ hay là muội muội, lời nói sắc bén mang theo vẻ châm chọc, ánh mắt ngả ngớn, nhìn về phía Di Tĩnh mang theo nụ cười nghiền ngẫm.

- Ngươi... Nói bậy! Hắn... Không có tu luyện, mỗi ngày đều ở một chỗ với ta!

Nghe nàng nói như thế, sắc mặt Di Tĩnh đỏ lên, ngay cả lời nói phản bác cũng có chút không thuận, ngữ khí nhỏ hơn rất nhiều.

Lời nói vừa rồi của nàng, đối với hai nữ nhân đơn thuần như Dịch Thanh, Hoắc Dĩnh mà nói, có thể làm cho bọn họ mất đi phán đoán. Nhưng mà hai nữ nhân đột nhiên xuất hiện này, tỉnh táo tới cực điểm, không phải dễ lừa gạt như vậy, liếc mắt đã nhận ra chỗ hiểm.

- Nói bậy? Ha ha, tính cách của Nhiếp Vân chúng ta sao không biết cơ chứ? Cho dù hắn có thích một con heo thì cũng sẽ không thích loại người như ngươi, nữ nhân không biết liêm sỉ, Khuynh Thành muội muội, muội nói xem có đúng hay không!

Nữ nhân đi đầu nói đến đây đột nhiên quay đầu nhìn về một phía. Mọi người theo ánh mắt của nàng nhìn lại, quả nhiên lại thấy có hai nữ nhân đi tới.

Hai nữ nhân này đều mặc y phục màu trắng, dung mạo không thua đám người Hoắc Dĩnh, đều là tuyệt thế mỹ nữ ngàn dặm mới tìm được một người.

- Thích một con heo...

Nghe thấy nàng nói vậy, sắc mặt nữ tử gọi là Khuynh Thành kia đỏ lên, lắc đầu nói:

- Hắn đã có người yêu mến, nhưng mà không phải là ngươi!

- Các ngươi là ai?

Không nghĩ tới đột nhiên xuất hiện nhiên nữ tử xinh đẹp như vậy, Di Tĩnh cảm nhận được nguy cơ nồng đậm, hai hàng lông mi nhảy dựng lên, nhịn không được hỏi.

- Chúng ta là ai? Ha ha, hai tỷ muội chúng ta là quan môn đệ tử của Vô Thượng trưởng lão Tử Lăng của Tử Đàn Tông, ta là Mộ Thanh,

muội muội ta là Mộ Hà. Vị này là Lạc Khuynh Thành, là quan môn đệ tử của Tĩnh Phàm Vô Thượng trưởng lão Tĩnh Thiên tông, vị này là Bách Hoa Tu, từng là sư phụ của Lạc Khuynh Thành, hiện tại cũng là đệ tử của Tĩnh Thiên tông tông chủ Tĩnh An!

Mỹ nữ đi đầu cười nói.

Mấy người kia chính là đám người Mộ Thanh, Mộ Hà, Bách Hoa Tu vaf Lạc Khuynh Thành.

Mấy nàng vừa tới Phù Thiên đại lục đã tách ra với Nhiếp Vân, lúc này tất cả đều có kỳ ngộ, bái nhập vào làm môn hạ của danh sư.

Ở loại địa phương ngay cả Tạo Hóa chi khí cũng không có như Khí Hải đại lục mà các nàng cũng có thể tu luyện tới trình độ đỉnh tiêm. Thiên phú mấy người không cần phải nói. Cho nên vừa mới tiến vào đại tông môn thì lập tức dẫn tới cường giả chú ý. Dưới một lượng lớn tài nguyên cung ứng, tu vi cũng liên tiếp kéo lên. Nếu như Nhiếp Vân ở đây tuyệt đối sẽ kinh ngạc phát hiện ra. Bốn người này cũng đã đạt tới Nạp Hư cảnh, tốc đọ tiến bộ cực nhanh, quả thực là rợn cả người.

Lần này tám tông môn tề tụ trên Lăng Tiêu đỉnh, làm đệ tử đắc ý của các tông chủ, trưởng lão cho nên các nàng cũng phải đi theo.

Bản thân chúng nữ đã nhận ra nhau, nhiều ngày không gặp, ở một nơi xa lạ lại gặp lại nhau. Khi đang tâm tình thì đột nhiên nghe thấy có người nói tới Nhiếp Vân, lúc này các nàng mới nhịn không được mà đi tới.

------oOo------

Chương 1078: Tranh giành tình nhân (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Các ngươi cũng quen Nhiếp Vân hay sao?

Người hỏi lần này không phải là Di Tĩnh mà là Dịch Thanh.

Đột nhiên xuất hiện một Di Tĩnh cũng thôi đi... Sao lại đột nhiên toát ra nhiều người như vậy chứ? Từ lời nói, dường như bốn nữ nhân này đều quen thuộc vô cùng với Nhiếp Vân, Hắn... Sao vừa mới rời khỏi mình thì lại hái hoa ngắt cỏ nhiều như vậy chứ? Hơn nữa mỗi một người đều ưu tú như vậy, xinh đẹp như thế, khí chất bất phàm như thế?

Dịch Thanh có cảm giác như sắp phát điên.

- Đương nhiên là quen, hơn nữa bốn người chúng ta, mỗi người đề có quan hệ không tầm thường với hắn. Không phải Nhiếp Vân không có nói cho các ngươi biết đó chứ? Ah, cũng đúng. Đối với không người quan trọng, không cần phải nói quá nhiều, Nhiếp Vân chính là người như vậy, mong các ngươi bỏ quá cho!

Mộ Thanh vừa cười vừa nói.

Ngữ khí của nàng tuy rằng hiền lành, nhưng mà thái độ và hành động cùng với thanh âm đều mang theo thái độ ta thân mật với Nhiếp Vân hơn, khiến cho đám người Di Tĩnh, Hoắc Dĩnh, Dịch Thanh thiếu chút nữa tức giận tới mức ngất đi.

- Vô sỉ!

- Quá vô sỉ!

- Làm nữ nhân không ngờ lại không biết xấu hổ như thế, quá đáng!

Đám người Di Tĩnh, Hoắc Dĩnh, Dịch Thanh đồng thời quát, hoàn toàn nhìn không ra vừa rồi các nàng còn đối chọi gay gắt, địch ý vô cùng.

Nhất là Di Tĩnh, ngay cả lời nói song tu, cởi sạch y phục cũng thể nói ra, không ngờ lại còn nói Mộ Thanh không biết xấu hổ, khiến cho hai người Hoắc Dĩnh cũng phải im lặng một hồi.

Nếu nói không biết xấu hổ, ngươi có thể xếp hạng thứ nhất a...

- Ta mù rồi sao?

- Ta không nhìn nhâm đó chứ?

Rất nhiều đệ tử vây xem chung quanh nhìn thấy mấy mỹ nữ chói mắt nhất trong tám đại tông môn lại cùng tụ họp lại một chỗ. Lại cùng vì một nam nhân mà tranh giành tình nhân. Tất cả đều cảm thấy thiên địa sụp đổ, triệt để phát điên.

Tủy ằng tám đại tông môn cũng có không ít nữ đệ tử, nhưng mà cẩn thận tính toán. Bảy nữ tử này, vô luận dung mạo khí chất hay là thực lực, tuyệt đối đều có thể xếp trong top bảy! Những người khác so sánh với các nàng cũng chẳng khác gì rác rưởi.

Trước kia nhìn thấy mấy người này, cả đám cao ngạov tiên nữ, bộ dáng cự tuyệt ngàn dặm. Mà bây giờ lại cùng ở một chỗ, vì một nam nhân mà tranh giành tình nhân, thậm chí còn nói ra được các lời như song tu, cởi y phục. Chuyện này đã triệt để phá vỡ nhận thức của bọn hắn.

Con bà nó, nam nhân này là ai chứ? Mẹ nó đây mới là nam nhân a, nếu như ta có thể có được loại diễm phúc này, đừng nói là bảy người. Cho dù một, có chết cũng đáng!

Rất nhiều đệ tử đều ao ước, nước mắt chảy dài.

Người so với người sao lại khác biệt lớn như vậy chứ? Sao ta lại không có loại diễm phúc này chứ? Không được nữ tử xinh đẹp như vậy vừa ý?

- Sư huynh, kỳ thật sư muội ta đối với sư huynh cũng là loại tâm ý này a!

Một nữ tử lớn lên giống như khủng long có chút xấu hổ nhìn về phía sư huynh anh tuấn cao lớn trước mặt nàng.

Sư huynh này trước kia tầm mắt còn thấp, còn cảm thấy khủng long sư muội này lớn lên rất có ý vị. Thế nhưng nhìn thấy phong thái tuyệt thế của đám người Hoắc Dĩnh, hắn lập tức cảm thấy trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang.

- Cút sang một bên!

Sư huynh này quát.

- Làm sao vậy sư huynh? Chẳng lẽ huynh không yêu ta sao? Chẳng lẽ thật sự không yêu ta sao? Chẳng lẽ thật sự, thật sự, thật sự không yêu ta sao? Đêm qua sư huynh còn gọi ta là Tiểu Điềm Điềm, còn cùng với người ta nhìn ngắm những ngôi sao a.

Khủng long sư muội kia hạnh phúc nói.

- Ọe...

Sư huynh và mọi người đều toàn bộ nôn mửa…

Người với người không thể so sánh. Các nàng đều ưa thích nam nhân kia. Có nhiều mỹ nữ ưa thích như vậy mà ta lại cùng với một khủng long đi xem những ngôi sao… Xem con bà ngươi a, ta nhìn ngươi giống như tinh tinh, còn là đại tinh tinh a!

Mấy nhà vui mấy nhà buồn, đoán chừng sau khi nhìn thấy bảy người này, không biết lại có bao nhiêu đôi tình lữ phải chia tay...

- Đừng có suy nghĩ nữa, người các nàng nói chính là Nhiếp Vân!

- Nhiếp Vân? Chẳng lẽ là Nhiếp Vân dương danh thiên hạ kia? Tông chủ chưa bao giờ lộ diện của Kiếm Thần tông?

- Đương nhiên là hắn rồi. Không phải là hắn thì còn người nào có thể khiến cho bảy người đồng thời ái mộ cơ chứ? Ngươi nhìn bộ dáng của các nàng kìa. Vừa nhìn đã biết đều có hảo cảm với Nhiếp Vân này, tâm hồn thiếu nữ đã có hình bóng hắn. Những nữ nhân này là nữ thần của ta, thần tượng của ta a. Ai nha. Trái tim của ta không chịu được tổn thương này rồi.

- Thật sự là đúng với một câu nói, củ cải trắng đều để cho heo ăn. Nhưng mà con mẹ nó, sao ta lại không có được một cây củ cải trắng nào chứ...

- Đổ mồ hôi, nếu quả thật để cho ngươi mới thực sự là củ cải trắng

để cho heo ăn nha.

- Khục khục, ngươi nói chuyện có thể chừa chút khẩu đức được không? Tuy rằng Nhiếp Vân kia là thần tượng của ta, ngươi cũng không thể hạ thấp ta như vậy a? Đúng rồi, thấy không, Nhiếp Vân này chẳng những ngủ với hôn thê của Di Hoa tông chủ mà còn thu phục muội muội của hắn. Thật là lợi hại a!

- Vô luận là Hoắc Dĩnh Thánh nữ hay là muội muội Di Tĩnh của hắn. Dáng người, khí chất kia... Bà mẹ nó, nước miếng nhịn không được chảy xuống rồi. Ai mang giấy ra đây, máu mũi của ta...

Bảy nữ giằng co dẫn tới bạo động không nhỏ, tất cả nam đệ tử xem náo nhiệt chung quanh đều cảm thấy trái tim mình có chút không chịu nổi. Đồng thời sung bái tới tận đáy lòng với nam nhân gọi là Nhiếp Vân kia.

Nhiếp Vân này thời gian thành danh cũng không dài, chỉ là mỗi một chuyện hắn làm đều kinh thiên động địa, vô cùng kinh người.

Đương nhiên, nếu so với tình cảnh thất nữ tranh giành trước mắt mà nói, hoàn toàn không cùng một cấp bậc a. Con bà nó, nam nhân bình thường có một nữ nhân như vậy ưu ái đã phải thắp nhang thơm cầu nguyện rồi. Đột nhiên có nhiều như vậy, hơn nữa tất cả đều sặc sỡ loá mắt như thế, nam nhân này sống kiếp này quả thật đáng giá...

- Đúng vậy a, đối với người không quan trọng thì Nhiếp Vân sẽ không để ý tới. Dù sao thời gian ta và hắn ở chung hơn hai tháng. Một chữ cũng không có nhắc tới các ngươi! Ah, các ngươi tự giới thiệu một chút đi, vạn nhất các ngươi là tiểu di mụ của Nhiếp Vân, hoặc là tiểu chất nữ, như vậy chúng ta cũng không thể đắc tội a…

Đối với lời trào phúng của Mộ Thanh, Di Tĩnh đâu có chịu thiệt cơ chứ? Nàng cười lạnh một tiếng, tiến về phía trước một bước rồi nói.

------oOo------

Chương 1079: Tranh giành tình nhân (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi...

Không có nghĩ tới lời nói của nữ nhân này còn tàn nhẫn hơn mình, sắc mặt Mộ Thanh có chút khó coi.

Trong bảy nữ nhân này, nếu nói đấu võ mồm, sợ rằng tất cả đều không phải là đối thủ của Di Tĩnh. Danh tiếng tiểu bá vương, tuyệt đối không phải là hư danh.

- Đúng vậy a, Nhiếp Vân ở chung với ta mấy tháng, cũng không có nhắc tới các ngươi nha. Ngay cả tên các ngươi ta cũng chưa từng nghe nói qua, không phải là mạo danh, cố ý nói như vậy đó chứ?

Thấy câu nói đầu tiên của Di Tĩnh đã làm cho Mộ Thanh nói không nên lời, Dịch Thanh cảm thấy sảng khoái vô cùng, vừa cười vừa nói.

Mới vừa rồi song phương còn đối địch, trong nháy mắt chuyển thành liên minh, cùng nhau đối phó với bốn đối thủ cạnh tranh, vôluận dung mạo thực lực đều không kém gì các nàng.

- Là ai nói hưu nói vượn, ăn nói bừa bãi, trong lòng mọi người đều hiểu rõ. Lạc Khuynh Thành nhà chúng ta là thanh mai trúc mã từ nhỏ của Nhiếp Vân, cùng nhau lớn lên, đã sớm tư định chung thân. Cho dù cùng các ngươi ở chung thì cũng chỉ là hoa dại ven đường, hái một chút mà thôi. Các ngươi còn tưởng rằng chân tình hay sao? Không nên tự kỷ a!

Thấy các nàng liên thủ, hai mắt Mộ Thanh xoay chuyển, miệng cười lạnh nói.

- Thanh mai trúc mã, ta... nào có!

Nghe thấy Mộ Thanh nói vậy, sắc mặt Lạc Khuynh Thành đỏ lên.

Tuy rằng so với mọi người thì nàng quen biết Nhiếp Vân sớm nhất,

thế nhưng trên thực tế còn kém rất xa thanh mai trúc mã. Mặt mũi của nàng cũng mỏng, da mặt cũng không dày giống như Mộ Thanh, dám nói như vậy.

- Thanh mai trúc mã?

Dịch Thanh, Hoắc Dĩnh, Di Tĩnh nghe thấy Mộ Thanh nói vậy, trong mắt ba người đều đồng loạt hiện lên địch ý.

Trong thời gian ở chung với Nhiếp Vân, các nàng cũng biết trong lòng của hắn có một nữ nhân không thể thay thế, chẳng lẽ là vị Lạc Khuynh Thành này?

Nhìn bộ dáng ôn nhu điềm tĩnh của nàng, quả thực cũng có khả năng...

Tuy rằng nàng ta phủ nhận, nhưng mà nữ nhân trời sinh ưa thích ghen tuông, các nàng lập tức tràn ngập địch ý với Lạc Khuynh Thành này.

- Các ngươi thực nhàm chán, tranh giành miệng lưỡi thì được gì chứ? Ta hỏi các ngươi, các ngươi biết rõ Nhiếp Vân bây giờ đang ở đâu hay không?

Nhìn thấy mọi người đối chọi gay gắt, Bách Hoa Tu bất đắc dĩ lắc đầu, cắt đứt tranh cãi của mọi người, nàng hỏi.

Các nàng vốn nghe được có người đàm luận tới Nhiếp Vân cho nên mới định tới hỏi thăm. Ai ngờ còn chưa hỏi được thì đã dẫn tới mấy địch nhân, quả thật là buồn cười.

- Không biết!

- Ta nghe nói hắn đuổi giết Vân Huyên rồi, tới bây giờ còn chưa có trở lại!

- Cái gì? Vân Huyên là nữ nhân nào? Nhiếp Vân sao phải đuổi theo nàng? Chẳng lẽ nàng ta còn đẹp hơn Khuynh Thành muội muội nhà chúng ta sao?

- Chẳng lẽ có khí chất hơn Hoắc Dĩnh Thánh nữ hay sao?

- ...

Nghe thấy lại đột nhiên xuất hiện một nữ tử gọi là Vân Huyên, đám người Mộ Thanh lại cảm thấy nhức đầu. Bất quá mọi người cũng biết là đuổi giết, cho nên sau khi nghe xong mới xấu hổ một hồi.

Cho dù chỉ nhiều hơn một chữ, nhưng mà tính chất lại hoàn toàn khác biệt.

- Có thể nhìn ra được các ngươi đều có hảo cảm với Nhiếp Vân. Bất quá, cãi lộn ở đây cũng vô dụng. Mấu chốt là Nhiếp Vân ưa thích ai, chờ hắn tới thì hỏi là được. Ở đây cãi lộn sẽ chỉ làm cho người ta chê cười mà thôi!

Cuối cùng, Bách Hoa Tu ngắt lời mọi người lời, lại nói.

Trong bảy nữ nhân, nếu như dựa theo tuổi tác tính toán, nàng là lớn nhất, cho nên, cũng có quyền lên tiếng nhất.

- Được!

Nghe nàng nói như thế, mọi người lập tức ngừng lại.

Cũng đúng, mấu chốt là Nhiếp Vân a. Trong lòng ưa thích ai mới là vương đạo, hắn không thích ngươi, cho dù miệng lưỡi lợi hại tới đâu cũng vô dụng.

So với việc cãi lộn ở đây còn không bằng chờ hắn xuất hiện. Khi đó lại hỏi một chút, nếu như không thích mình, như vậy cũng chỉ có thể cam chịu. Dưa hái xanh không ngọt. Ách, đương nhiên, nếu như có thể mạnh mẽ dùng vũ lực thì các nàng cũng muốn ra tay một chút…

- Di Tĩnh, còn không đi, còn ở chỗ này làm gì?

Mấy người vừa mới đạt thành hiệp nghị thì chợt nghe tiếng gầm lên vang vọng.

- Ồ, ca ca!

Nghe thấy tiếng quát, Di Tĩnh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai mắt ca ca đỏ tươi như máu. Nàng lập tức lè lưỡi, vẻ mặt xấu hổ, vội vàng đi theo.

Nàng đã từng nói với ca ca không gặp Nhiếp Vân a, mà bây giờ, khục khục... Khoảng cách xa như vậy, có lẽ ca ca không nghe thấy a...

Di Tĩnh an ủi bản thân.

Di Tĩnh rời đi, chúng nữ còn lại cũng biết có tranh cãi nữa cũng không có ý nghĩa gì. Mọi người liếc mắt nhìn nhau, nhớ kỹ dung mạo và thân thể đối phương, sau đó quay người trở lại đội ngũ của mình.

- Ai, hai si nhi!

Tông chủ Nguyên Ngưng của Linh Lung tiên tông nhìn thấy hai đại Thánh nữ thánh khiết không gì sánh được của tông môn lại vì tranh đoạt một người nam nhân mà làm như vậy. Hắn không khỏi cười khổ, lắc đầu.

Chữ tình là thứ khó hiểu nhất trên thế gian. Cho dù tu vi nàng mạnh như vậy, cũng không có cách nào hiểu rõ.

- Sư phụ!

Nghe thấy tiếng cảm khái của sư phụ, vành mắt nhị nữ hơi đỏ lên, nhất là Dịch Thanh, càng mang theo vẻ cô đơn nồng đậm.

Thời gian nàng ở chung với Nhiếp Vân rất dài, cảm tình đối với hắn so với Hoắc Dĩnh còn sâu đậm hơn. Sau khi tiến vào tông môn, cố gắng như vậy, tuy rằng cũng vì chuyện kia. Nhưng mà còn có nguyên nhân là vì muốn thu hút sự chú ý của hắn, không làm vật cản của hắn, chính thức được hắn tán thành.

Hiện tại xem ra, muốn làm cho hắn triệt để thừa nhận mình, quá khó.

Hồng nhan tri kỷ của hắn thật sự quá nhiều, có thể tạo thành một tiểu đội a!

- Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, truwsco tiên vẫn nên nghĩ xem làm thế nào cứu mẫu thân ra a!

Lắc đầu dứt bỏ sự cô đơn trong, Dịch Thanh quay đầu nhìn về phía Di Tĩnh đang rời đi theo Di Hoa, trong mắt hiện lên sát ý nồng đậm.

Di Hoa này chẳng những là cừu nhân của Nhiếp Vân, mà cũng là cừu nhân của nàng!

So với tâm tư của Dịch Thanh, Hoắc Dĩnh, Lạc Khuynh Thành trở lại Tĩnh Thiên tông, ánh mắt cũng có chút rời rạc.

Nhiếp Vân phát triển thế nào nàng nhìn rõ từng chút một, tâm hồn thiếu nữ bắt đầu từ Lạc Thủy thành đã luôn đặt lên trên người hắn. Nhưng mà nàng cũng biết, người ưu tú như thế, nhất định sẽ có rất nhiều nữ nhân ưa thích rất, muốn trổ hết tài năng, chiếm cứ một vị trí quan trọng trong lòng hắn, chuyện này nhất định không có khả năng a.

------oOo------

Chương 1080: Vân Huyên ăn phân (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đừng có suy nghĩ nữa, thứ là của ngươi thì chạy không thoát, không là của ngươi, cho dù có cưỡng cầu cũng không được. Nhiếp Vân không phải vật trong ao, sớm muộn gì cũng sẽ bay lên trời. Không phải là người mà hồ nước nho nhỏ như chúng ta có thể vây khốn!

Ngay khi Lạc Khuynh Thành đang có chút cô đơn thì có một tiếng thở dài vang lên bên tai nàng. Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sư phụ Bách Hoa Tu đang lẳng lặng đứng trước mặt, trên khuôn mặt trắng nõn, lạnh lùng cũng mang theo vẻ u sầu nhàn nhạt.

- Sư phụ...

Tuy rằng đã lần nữa bái người khác làm sư phụ. Nhưng mà Lạc Khuynh Thành vẫn gọi Bách Hoa Tu là sư phụ như trước. Lúc này nghe thấy sư phụ nói như vậy, nàng cũng biết thiếu niên kia tuy nhiên thoạt nhìn rất gần. Thế nhưng trên thực tế lại càng ngày càng cách xa các nàng.

Dù là dốc sức liều mạng đuổi theo bước chân của hắn, thế nhưng vẫn không thể đuổi kịp được.

Nàng từng trải qua cá gì, trong lòng nàng hiểu rõ. Vừa bái sư đã được Tĩnh Phàm Vô Thượng trưởng lão dẫn tới chỗ sâu trong thời không. Tuy rằng thoạt nhìn thời gian tu luyện không dài, thế nhưng trên thực tế ở đó đã được mấy chục năm, mấy chục năm khổ tu cũng không theo nổi bước chân của hắn.

Có lẽ… Nàng thực sự không phải một đôi với hắn, không thể ở cùng hắn một chỗ, kiếp này rốt cuộc cũng chỉ là…

Hữu duyên vô phận!

Ở chỗ sâu trong thời không loạn lưu yên tĩnh có một không gian không biết tên.

Không gian này không lớn, chỉ có vài chục trượng vuông, tựa như bọt khí vậy, chậm rãi phiêu đãng trong thời không loạn lưu đang kích động.

Thời không lung khu!

Đây chính là thời không lung khu, một nơi an toàn vô cùng. Tất cả các cường giả trên Phù Thiên đại lục đều hi vọng tìm được thánh địa tu luyện này.

Thời không lung khu này tuy rằng không lớn, nhưng lại mang theo một cỗ khí tức hùng hậu, ở chính giữa có một bệ đá, bên trong có một thân thể gia nua đang ngồi ngay ngắn.

Lúc này, đạo thân ảnh này đã không còn hít thở, nhưng mà cơ bắp toàn thân co dãn no đủ, sức sống bắn ra bốn phía, vừa nhìn đã biết rõ khi còn sống nhất định là một nhân vật vô thượng thực lực siêu cường.

Bất quá, vô luận khi còn sống là đại nhân vật kinh thiên động địa thế nào. Một khi chết đi vẫn là một cỗ thi thể lạnh như băng.

Trước mặt thi thể là một quyển tư tịch thật dày, bên trên có vô số những kiểu chữ đặc thù, tỏa ra khí tức chính đạo của Nho môn.

Nho môn được xưng là chính thống trong thiên hạ, cơ hồ tất cả lễ nghi của Nhân tộc đều truyền thừa từ chủng tộc này. Chỉ có điều, chủng tộc này cũng giống như Phật môn, đã sớm thoát khỏi ánh mắt của Nhân tộc, không biết đã đi nơi nào.

Không nghĩ tới trong thời không lung khu không lớn này lại có một cỗ thi thể Đại Nho, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm trước.

Răng rắc!

Bên cạnh thi thể đột nhiên vang lên tiếng giòn dã, lập tức có một người y phục tả tơi khẽ nhúc nhích.

Bóng người này xương cốt toàn thân cơ hồ vỡ vụn toàn bộ, da dẻ trên người cũng không có chỗ nào nguyên vẹn, khí tức trên người càng uể oải vô cùng, giống như tùy thời có thể tử vong.

Bất quá, trong hai mắt đang chậm rãi mở ra lại mang theo cừu hận nồng đậm, giống như hận không thể xé rách thiên địa vậy.

- Nhiếp Vân, ta không giết ngươi, Vân Huyên ta thề không làm người!

Người này chậm rãi bò lên, ngẩng đầu nhìn về phía thi thể trước mắt.

Người này chính là Vân Huyên đã rơi vào hôn mê trong thời không triều tịch, không ngờ tới nàng còn không chết, hơn nữa dưới cơ duyên xảo hợp lại tiến vào trong thời không lung khu, đi đến nơi

này.

- Ồ? Đây là thi thể Đại Nho? Ha ha, Vân Huyên ta được cứu rồi!

Mắt nhìn thi thể trước mắt. Vân Huyên sững sờ, hai mắt lập tức sang ngời, miệng hưng phấn kêu lên một tiếng..

Hiện xương cốt toàn thân nàng vỡ vụn, cơ bắp bịnghiền nát, thực lực chẳng khác nào bị phế toàn bộ. Huyết mạch U Minh hoàng tộc cũng bị thiêu đốt hầu như không còn, dưới tình huống bình thường. Cho dù có sống sót thì cũng chỉ là kéo dài hơi tàn, không còn cơ hội xoay người. Thế nhưng khi thấy thi thể trước mắt, nàng biết rõ kỳ ngộ đã tới.

Lúc trước khi vẫn còn là tông chủ Kiếm Thần tông tông chủ, nàng đã từng xem qua một loại bí pháp hoán cốt, có thể đem khung xương Đại Nho hoán đổi lên trên người. Khiến cho thực lực của bản thân bạo tăng.

Thực lực mỗi người khác biệt, xương cốt cũng không giống nhau, dưới tình huống bình thường sẽ không thể thay thế. Bởi vì một khi thay thế, công pháp tu luyện trước kia bởi vì khác biệt cho nên sẽ xuất hiện lực bài xích cực kỳ mãnh liệt, đau đớn không thể tả.

Nhưng mà cao thủ Nho môn chủ trương nhân ái. Vì vậy sau khi bọn hắn tử vong về sau, vô luận là khung xương hay là thân thể, đối với tu luyện giả khác mà nói đều không có tính bài xích, hoàn toàn có thể thay thế được.

- Chỉ là... Thời không triều tịch và đầu Ngũ Trảo Kim long kia đã khiến cho ta bị thương quá nặng, căn bản không có khả năng xé rách thi thể Đại Nho, lấy ra khung xương. Hơn nữa bản thân ta suy yếu như vậy, cho dù có đổi khung xương, cũng không thể phát huy lực lượng một cách hoàn mỹ.

Da mặt run rẩy, Vân Huyên nhíu mày thầm nói.

Nàng bị Ngũ Trảo Kim long đối kháng một kích. Thương thế rất nặng.

Không nói tới việc huyết mạch U Minh hoàng tộc trong cơ thể hoàn toàn bị thiêu đốt, tu vi cũng đã tiêu hao hết. Nhất là dưới lực lượng xé rách của thời không triều tịch, cơ năng toàn thân hư hao. Nếu như không nghĩ biện pháp bổ sung, cho dù có biết bí pháp, cũng có thi thể Đại Nho. Nhưng mà bởi vì bản thân quá hư nhược cho nên cũng không có khả năng hoàn thành. Đại Nho cho dù tử vong, trình độ cứng rắn của thân thể cũng không phải người thường có thể khinh nhờn.

- Phải tìm đồ có đủ linh khí bổ sung thể lực, Đáng tiếc, bảo bối trên người ta lần trước ở trong tế tự chi địa đã bị tiêu hao sạch sẽ rồi..

Muốn khôi phục phải tìm kiếm bảo bối có đủ linh khí bổ sung, tuy rằng làm tông chủ Kiếm Thần tông nhiều năm, tích góp từng tí một, có không ít thứ tốt. Thế

nhưng lần trước đột phá tới Phá Không cảnh đỉnh phong, nàng đã cơ hồ dùng toàn bộ để tế tự, trên người cũng không có bảo bối gì nữa.

- Nhìn xem trên người kẻ này có thứ gì tốt, có thể làm cho ta khôi phục thể lực hay không.

Cắn chặt răng, cố nén đau đớn, Vân Huyên bò về phía trước.

- Ồ? Đây là cái gì, linh khí thật nồng đậm...

Đột nhiên hai mắt nhìn vào thùng gỗ hình tròn, bên trong có một cỗ linh khí nồng đậm tràn ngập ra toàn bộ thời không lung khu.

------oOo------

Chương 1081: Vân Huyên ăn phân (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là... Đây là phân và nước tiểu của Đại Nho kia sao?

Gian nan bò qua, Vân Huyên nhìn thoáng qua, thiếu chút nữa ói ra.

Tuy rằng đạt tới Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh không bài tiết thì cũng sẽ không có vấn đề gì. Thế nhưng người ăn ngũ cốc hoa màu, nếu như không bài tiết thường xuyên, trong cơ thể sẽ có một lượng lớn tạp chất, không có cách nào loại trừ. Loại tình huống này về lâu về dài sẽ ảnh hưởng tới tuổi thọ mỗi người, ảnh hưởng tới tu luyện.

Cho nên, quan điểm của Nho môn và Đạo gia giống nhau, thuận theo tự nhiên, cũng bài tiết, phóng thích tạp chất trong thân thể.

Những thứ này nói là tạp chất, nhưng cũng chỉ là tương đối mà thôi. Giống như gia đinh trong phủ Tể tướng vậy, cho dù địa vị có thấp thì cũng không phải là người mà Huyện lệnh dám đắc tội. Cùng một đạo lý, đám phân và nước tiểu bị Đại Nho cho là tạp chất thải ra ngoài cơ thể. Nhưng mà vì tu vi bản thân hắn quá cao cho nên tạp chất của hắn tràn ngập linh khí, không thấp hơn linh thạch tuyệt phẩm chút nào.

- Chủ nhân cỗ thi thể này khi còn sống ít nhất cũng là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong. Chất thải cũng chứa linh khí nồng đậm như vậy. Vì sống sót, vì có thể đánh chết Nhiếp Vân báo thù, chỉ có một biện pháp, đó chính là ăn đám chất thải này!

Vẻ mặt dữ tợn, trên mặt Vân Huyên tràn ngập vẻ khuất nhục.

Hiện tại cơ năng thân thể nàng cơ hồ suy kiệt, tùy thời cũng có thể tử vong. Muốn sống sót, hơn nữa vì báo thù, nhất định phải mau chóng khôi phục. Mà bây giờ biện pháp tốt nhất chính là ăn những chất thải tràn ngập linh khí này!

Nhưng, bất kể nói như thế nào thì Vân Huyên cũng là một nữ nhân, hơn nữa lại là nữ nhân xinh đẹp. Là nữ nhân được giáo dục chính thống. Bảo nàng ăn những chất thải này, hoặc ít hoặc nhiều nàng cũng không chấp nhận được.

- Mặc kệ, chỉ cần có thể giết chết Nhiếp Vân, chỉ cần có thể báo thù, ăn chất thải thì có gì chứ? Cho dù bảo ta đi làm kỹ nữ ta cũng sẽ không cự tuyệt!

Không biết qua bao lâu, hít sâu một hơi, Vân Huyên bò về phía trước hai bước, bàn tay trắng ngọc trắng chộp một cái. Lập tức nhấc thùng gỗ lên, đầu cúi xuống đám chất thải ở trong thùng gỗ..

Tuy rằng những chất thải này không biết đã để bao nhiêu năm, triệt để khô, nhưng mà mùi thối bên trong không giảm chút nào. Vừa mới ăn một cái thì thiếu chút nữa Vân Huyên đã nhổ ra. Nhưng mà nghĩ đến cừu hận, nàng vẫn cố gắng nhịn xuống, ăn từng ngụm lớn.

Trước kia nàng cực kỳ để ý tới tôn nghiêm, mỹ mạo và thân thể mình. Giống như Thiên Huyễn lúc trước vậy. Đối tối với nàng nhiều năm như vậy cũng không có chiếm được chút tiện nghi nào. Tới đến bây giờ nàng vẫn là xử nữ.

Mà bây giờ, chỉ cần có thể báo thù, tất cả tôn nghiêm, xử nữ cũng không tính là gì. Đạo đức cũng không tính là gì với nàng. Cho dù biến thành tù nhân, biến thành kỹ nữ, chỉ cần có thể giết chết Nhiếp Vân nàng cũng cam tâm tình nguyện!

Rất nhanh, một thùng chất thải đã bị nàng nuốt xuống.

Có những linh khí này bổ sung, thể lực của nàng nhanh chóng khôi phục không ít. Cả người cũng có tinh thần hơn rất nhiều. Nàng đứng dậy, ngẩng đầu nhìn về phía thi thể trước mắt, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng hung ác ý.

Thể lực khôi phục không ít mới có thể xé rách huyết nhục thi thể, chỉ cần ăn hết huyết nhục thì nhất định sẽ khôi phục đến thời kỳ toàn thịnh!

Đã có kinh nghiệm ăn chất thải vừa rồi, thịt người đối với nàng cũng không tính là gì, Vân Huyên giống như một con chó dữ nhào về phía thi thể. Xé nát y phục đã rách rưới, lại mở miệng cắn về phía những nơi huyết nhục vồng lên.

Sau đó nuốt từng ngụm.

- Ô ô! Tất cả vũ nhục ngày hôm nay, ta sẽ trả lại ngươi gấp trăm lần!

Cắn nuốt huyết nhục trên thi thể, nuốt vào trong bụng, Vân Huyên cảm giác mình chẳng khác nào người nguyên thủy chưa khai hóa, cũng giống như một con chó, vừa ăn chất thải lại ăn thịt người. Cảm giác bị vũ nhục mãnh liệt tràn ngập trong đầu, trên mặt nàng không ngừng run rẩy.

Nhưng cho dù điên, cho dù khuất nhục đi nữa, thì nàng cũng phải ăn.

Không ăn sẽ chết, sẽ vĩnh viễn không có cơ hội báo thù, vì báo thù, nàng cố nén buồn nôn, nuốt vào miếng thị người không biết đã chết bao nhiêu năm.

Lão giả này khi còn sống tuy rằng lợi hại, thi thể cũng cứng rắn dị thường, nhưng mà đối với Vân Huyên ăn hết đám chất thải, đã khôi phục một phần lực lượng mà nói, muốn xé rách ra cũng không khó.

Roẹt roẹt.

Thịt tiến vào trong miệng, linh lực nồng đậm ẩn chứa trong đó, tẩm bổ thân thể, khiến cho Vân Huyên cảm thấy có chút thoải mái hơn không ít. Nàng biết rõ quyết định của mình đúng đắn. Tuy rằng ăn chất thải, ăn thịt người là khuất nhục rất lớn, nhưng mà cũng là phương pháp nhanh chóng khôi phục thực lực nhất.

Rất nhanh, Đại Nho không biết đã chết bao nhiêu năm, toàn thân cao thấp đã bị Vân Huyên ăn sạch sẽ, chỉ còn lại có một khung xương.

- Đã khôi phục không sai biệt lắm, bất quá muốn giết Nhiếp Vân, còn phải đổi toàn bộ những xương cốt này!

Ăn xong thi thể, Vân Huyên thở ra một hơi, tựa như một yêu nhân Yêu tộc, toàn thân hiện lên khí tức dữ tợn quỷ dị.

Linh khí nồng đậm ẩn chứa trong thi thể khiến cho thương thế của nàng triệt để khôi phục, nhưng mà muốn báo thù thì phải đột phá Phá Không cảnh, mà phương thức duy nhất chính là phải đổi khung xương với Đại Nho này.

Tuy rằng khung xươngv đều không giống nhau, nhưng mà Vân Huyên biết một thủ pháp thần bí. Một khi đổi khung xương đi cũng không ảnh hưởng tới dáng người và hình thể vốn có của nàng, không sẽ bởi vì thay đổi khung xương mà lập tức biến thành một người khác.

Nàng đứng dậy, thân thể mềm mại chấn động, y phục rách rưới trên người biến thành tro bụi, da thịt trắng nõn, bóng loáng trần truồng hiện ra trong không gian nhỏ hẹp của thời không lung khu.

Hai ngọn núi no đủ, tròn vo, cái bụng dưới bằng phẳng, bắp đùi thẳng tắp thon dài, đường cong ưu mỹ làm cho người ta hít thở không thông.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mỗi một tấc da thịt trên người, nhìn thân thể hoàn mỹ khiến cho người khác hít thở không thông này, Vân Huyên chậm rãi nhắm mắt lại.

Nàng là người rất chú ý về sự hoàn mỹ, từ trước cho tới nay đều tự nhận thứ thuộc về nàng mới là tốt nhất. Hiện tại tróc xương của nàng ra lại đổi thành của người khác, trong lòng khổ sở thế nào không cần phải nói.

Nhưng mà nàng cũng biết, nếu như không làm như vậy, dựa vào tốc độ phát triển của Nhiếp Vân, nếu như còn muốn giết hắn, tuyệt đối không khả năng. Vì cừu hận, cho dù có không muốn tới đâu thì nàng cũng nguyện ý!

------oOo------

Chương 1082: Ba điều kiện (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù có khuất nhục hơn nữa, buồn nôn hơn nữa, đổi khung xương so với việc ăn chất thải cũng đỡ khó chịu hơn!

Cho nên, việc đổi khung xương là phải làm!

- Bắt đầu!

Hừ nhẹ một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ hung ác. Cánh tay Vân Huyên chấn động, xương cốt lập tức từ trong thịt chui ra...

- A...

Đau đớn kịch liệt làm cho nàng cảm thấy mê muội, miệng kêu lên một tiếng đau đớn, giống như là tiếng kêu thảm, hàm răng của Vân Huyên cắn chặt, đem xương cốt trên người đổi thành xương cốt của cỗ thi thể kia.

Máu tươi bắn tung toé, mồ hôi chảy đầm đìa, không biết qua bao lâu, Vân Huyên triệt để khôi phục, khung xương cũng trước mắt triệt để biến mất, đổi thành của nàng.

- Cuối cùng cũng thành công!

Nhớ tới đau đớn trước đó, cảm giác buồn nôn trong dạ dày, da mặt Vân Huyên run rẩy, nàng thề, cho dù chết cũng tuyệt đối không thể làm lần thứ hai.

- Đột phá!

Tuy rằng thống khổ, nhưng mà chỗ tốt cũng cực lớn, khí tức Vân Huyên toàn thân bành trướng, giống như tùy thời cũng có thể bạo tạc nổ tung. Miệng gầm nhẹ một tiếng, mị âm vang vọng, khí tức cả người trong nháy mắt tích súc tới cực điểm.

Ầm ầm!

Chỉ trong chốc lát, trong thời không lung khu nhỏ hẹp đã xuất hiện lôi kiếp.

Tuy rằng Lôi Binh kiếp lợi hại, thế nhưng đối với Vân Huyên hiện tại mà nói cũng không coi vào đâu. Nàng rất nhẹ nhàng đã triệt để vượt qua.

- Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ đỉnh phong? Ha ha, Nhiếp Vân,

để ta xem lần này ngươi còn thoát chết được hay không!

Cảm nhận khí tức và lực lượng bành trướng trên người sau khi đột phá Lôi Binh kiếp, sắc mặt Vân Huyên dữ tợn, hưng phấn mà thét dài một tiếng.

Ăn hết chất thải, thịt người, lại đổi khung xương. Sauk hi làm xong tất cả, chẳng những Vân Huyên triệt để khôi phục mà lực lượng càng tăng mạnh, trực tiếp đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ đỉnh phong. Loại thực lực này đã không kém gì Tứ đại Vô Thượng trưởng lão Đông, Tây, Nam, Bắc của Hóa Vân tông. Thậm chí còn mạnh hơn một tia. Ngoài trừ những người cao cấp nhất trên đại lục ra, không có ai là đối thủ của nàng nữa!

- Cho dù ngươi có lợi hại hơn đi chăng nữa, lại có thể vượt cấp chiến đấu thì cũng chỉ là Nạp Hư cảnh đỉnh phong mà thôi. Ta là đan điền huyệt khiếu cảnh sơ kỳ đỉnh phong, bóp chết ngươi chẳng khác nào bóp chết một con kiến, vô cùng nhẹ nhõm! Nhiếp Vân, ngươi khiến cho ta bị khuất nhục như vậy. Ta sẽ hoàn lại ngươi gấp trăm lần, khiến cho ngươi muốn sống không được muốn chết không xong!

Nhớ tới tình cảnh mình đại phát thần uy đánh bại Nhiếp Vân. Hai mắt Vân Huyên càng ngày càng sáng, tay vẽ một cái đã xé rách không gian thời không lung khu. Lại mặc xong y phục, nhanh chóng bay về phía Phù Thiên đại lục.

...

Hóa Vân tông, Lăng Tiêu đỉnh.

Trong đại điện, Đông Tây Nam Bắc Tứ đại Vô Thượng trưởng lão của Hóa Vân tông ngồi ở phía trước. Đằng sau theo thứ tự là Vũ Huân trưởng lão và các Thái thượng trưởng lão như Cảnh Hồng, Lưu Tế. Sau nữa là các Nội các trưởng lão, đệ tử hạch tâm, chấp sự trưởng lão, đệ tử tinh anh, đệ tử bình thường...

Đối diện với bọn hắn chính là tông chủ tám đại tông môn, sau đó là các Vô Thượng trưởng lão, Thái thượng trưởng lão...

Người Tám đại tông môn sau khi tiến vào nơi này, song phương đối mặt, một cỗ năng lượng chấn động kịch liệt trong điện kích động, lan tràn ra chung quanh.

Giết chóc trước đó đã khiến cho song phương sinh ra mâu thuẫn không thể hòa giải. Tất cả lời nói trước mặt cừu hận đã mất đi tác dụng. Tuy rằng trải qua lần giết chóc này, đệ tử Hóa Vân tông tổn thất hơn phân nửa, thế nhưng ánh mắt cả đám ánh mắt hiện vẻ hung ác, không có chút lùi bước nào.

- Tám đại tông môn Phù Thiên đại lục gần đây đồng khí liên chi, cùng ở chung hòa. Hiện tại bảy đại tông môn các ngươi tính cả Linh Lung tiên tông cùng vây công Hóa Vân tông chúng ta, rốt cuộc các ngươi có mục đích gì? Nói đi!

Đứng đầu mọi người là Đông lão đầu, Đông trưởng lão, hắn nhìn một mảnh người đen nhánh trước mắt, lạnh lùng nói.

Người trước đó trở lại Hóa Vân tông không ngờ lại là Tứ đại Vô Thượng trưởng lão Đông Tây Nam Bắc.

Tuy rằng cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh bị quản chế bởi hiệp ước, không thể dễ dàng ra tay. Nhưng mà bọn hắn là Vô Thượng trưởng lão của tông môn, hơn nữa Giao Long Hạ Tuyền triệt để khôi phục, cho nên cho dù có bị liên lụy ở chuyện khác thì bọn hắn cũng không để ý. Biết được tông môn gặp nguy hiểm, bọn hắn lập tức lao đến.

Dù đã rời khỏi tông môn từ lâu, nhưng mà Hóa Vân tông vẫn là căn cơ của bọn hắn.

- Ha ha, vị này chắc hẳn là Đông trưởng lão a, chúng ta người sáng mắt không nói tiếng lóng. Lần này chúng ta tới đây chỉ có ba chuyện. hi vọng các ngươi có thể cho chúng ta câu trả lời thuyết phục!

Di Hoa tiến về phía trước một bước, khóe miệng nhếch lên.

- Nói!

Biết rõ đối phương tới đây nhất định là có mục đích. Bằng không thì cũng không chịu nguy hiểm, khiến cho thiên hạ đại loạn như vậy. Đông trưởng lão cũng không nói nhảm mà trực tiếp nói thẳng.

- Ba chuyện này đối với Hóa Vân tông mà nói vô cùng đơn giản, chỉ cần các ngươi đáp ứng, chúng ta lập tức rút đi, chuyện ngày hôm nay, coi như không có xảy ra. Đương nhiên, nếu như các ngươi không đáp ứng, chúng ta cũng sẽ nghĩ biện pháp khiến cho các ngươi đáp ứng!

Nói đến đây, Di Hoa dừng lại một chút, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lẽo:

- Thứ nhất, giao ra Thiên Khu, Thiên Cơ, Thiên Quyền kiếm, mọi người cùng nhau mở ra Bắc Đẩu tinh phủ. Thứ hai, phân cáchThiên Ngoại thiên ra, Di Thần Tông, Thanh Vân tông, Tiên Võ tông, Tử Đàn Tông, Tĩnh Thiên tông, Vân Tiêu Tông, Linh Lung tiên tông, Kiếm Thần tông cùng hưởng nó với Hóa Vân tông các ngươi. Thứ ba, mở Hóa Vân cung ra để cho đệ tử chín đại tông môn tự do tiến vào tu luyện!

- Cái gì? Phân cách Thiên Ngoại thiên ra?

- Mở Hóa Vân cung cho các ngươi tu luyện?

- Đáng giận, như vậy khác gì phá hủy đạo thống của Hóa Vân tông cơ chứ?

- Không thể đồng ý, liều mạng với bọn chúng, cùng lắm thì máu nhuộm Lăng Tiêu đỉnh!

Rất nhiều đệ tử đối với Bắc Đẩu tinh phủ cũng không biết nhiều lắm. Nhưng mà phân cách Thiên Ngoại thiên, mở ra Hóa Vân cung bọn hắn vẫn hiểu rõ. Như vậy chẳng khác nào kẻ xâm lược tới quốc gia các ngươi, cùng hưởng quốc thổ, cùng hưởng vinh quang. Hơn nữa cũng cướp đoạt lương thực mà ngươi vất va tích cóp. Bảo sao có thể đáp ứng được cơ chứ?

Thiên Ngoại thiên là căn bản của Hóa Vân tông, một khi cùng hưởng với các tông môn khác. Như vậy chẳng khác nào là tông

môn bị chiếm, tuyệt đối không thể đồng ý.

Bởi vậy, Di Hoa vừa mới dứt lời thì đã nhìn thấy trên mặt các đệ tử Hóa Vân tông tràn ngập vẻ kiên nghị, dường như định dùng thân tuẫn giáo, cho chết cũng không hối.

------oOo------

Chương 1083: Ba điều kiện (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Giao ra Thiên Khu, Thiên Cơ, Thiên Quyền kiếm? Thiên Khu kiếm quả thực ở trong tay Hóa Vân tông chúng ta. Nhưng mà Thiên Cơ kiếm đã sớm mất tích, không có tin tức. Chuyện này không phải các ngươi không biết! Về phần Thiên Quyền kiếm, không phải Kiếm Thần tông chưởng quản sao? Ngươi tới Hóa Vân tông lấy, có phải quá mức nực cười hay không?

Đông trưởng lão nhướng mày.

Hắn thân là người có thực lực mạnh nhất trong Tứ đại Vô Thượng trưởng lão, Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ đỉnh phong, tuy rằng không có tức giận, nhưng mà trong khi nói chuyện vẫn có một cỗ uy thế, làm cho người ta khó thở.

- Ha ha, xem ra Đông trưởng lão bế quan trường kỳ cho nên không biết rất nhiều chuyện a. Thiên Cơ kiếm đã xuất thế, ở trong tay Nhiếp Vân, hiện tại Nhiếp Vân là tông chủ Kiếm Thần tông, Thiên Quyền kiếm cũng ở trong tay hắn. Không phải ngươi định nói ngươi không biết hắn đó chứ?

Nói tới Nhiếp Vân, sắc mặt Di Hoa dữ tợn vô cùng.

Nhiếp Vân này tuổi không lớn lắm, thế nhưng lại cắm sừng cho hắn. Không nói tới chuyện này, mà ngay cả muội muội hắn yêu mến nhất cũng bị đối phương cởi sạch ý phục. Chuyện này khiến cho Di Hoa hận không thể ăn sống nuốt tươi hắn.

- Nhiếp Vân? Chẳng lẽ là đệ đệ kia của Nhiếp Tiểu Phượng đệ? Trước đó dường như ta đã nghe nói qua một ít, bất quá... Thiên Cơ kiếm, Thiên Quyền kiếm ở trong tay hắn thì có liên quan gì tới Hóa Vân tông chúng ta chứ?

Đông trưởng lão sững sờ, lập tức nhìn về phía bắc trưởng lão, Chư Cát Thanh Vân.

Bắc trưởng lão Chư Cát Thanh Vân gần đây thu một nữ nhân gọi là Nhiếp Tiểu Phượng làm đệ tử, Đông trưởng lão biết rõ chuyện này. Dường như đã nghe nàng nói qua Nhiếp Vân này, về phần tông chủ Kiếm Thần tông gì đó cùng với chuyện có được Thiên Cơ kiếm hắn cũng không rõ ràng lắm.

- Ta cũng không biết!

Chư Cát Thanh Vân cũng là sửng sờ.

- Đừng có giả bộ đi, Nhiếp Vân này chính là đệ tử của một trong bốn người các ngươi, Nam trưởng lão, ngàn vạn lần ngươi đừng nói, ngươi không biết hắn a! Nói Nhiếp Vân này không phải là đồ đệ của ngươi a!

Thấy hai vị trưởng lão Đông, Bắc đều có vẻ mặt này, Di Hoa có chút chán nản, lại ngẩng đầu nhìn về phía Nam trưởng lão lưng có hồ lô rượu, hắn tức giận hừ lạnh một tiếng.

Lần trước ở trong Thiên Diệp thành từng nhìn thấy Nam trưởng lão, tuy rằng bộ dáng lúc đó không phải thế này. Nhưng mà hắn biết rõ Nam trưởng lão gần đây dạo chơi nhân gian, ngụy trang thành bộ dáng khác cũng không có gì là kỳ lạ.

- Đồ đệ của ta? Hừ, Nhiếp Vân đó ta không nhận ra, sao có thể là đệ tử ta được chứ?

Nam trưởng lão nhíu mày, hừ lạnh.

- Ngươi... Ngươi đừng đánh trống lảng! Hơn ba tháng trước ở trong Thiên Diệp thành, ngươi đã từng cứu hắn, chẳng lẽ ngươi không dám thừa nhận?

Di Hoa không nghĩ tới Nam trưởng lão lại trực tiếp bác bỏ, hắn tức giận tới mức khuôn mặt đỏ lên, khẽ nói.

- Thiên Diệp thành? Di Hoa, ngươi cũng là tông chủ một đời, sao nói chuyện lại không có chút căn cứ nào vậy? Mấy năm gần đây Nam trưởng lão đều ở với chúng ta, không có rời khỏi nửa bước, ba tháng trước càng cùng tu luyện một chỗ. Chưa bao giờ đi tới Thiên Diệp thành kia. Ngươi thích nói hưu nói vượn như vậy thì cũng nên hạn chế một chút a!

Nam trưởng lão còn chưa nói lời nào thì Đông trưởng lão đã hừ lạnh một tiếng.

- Cái gì? Nam trưởng lão chưa rời khỏi nửa bước? Không có đi qua Thiên Diệp thành? Điều này không có khả năng!

Di Hoa dùng sức lắc đầu, chết sống cũng không tin.

Nếu như người ngày đó ở trong Thiên Diệp thành không phải là Nam trưởng lão, thì là ai?

Không phải Nhiếp Vân nói sư phụ hắn là Vô Thượng trưởng lão Hóa Vân tông sao?

Thế nhưng trong Hóa Vân tông tổng cộng cũng chỉ bốn Vô Thượng trưởng lão này mà thôi. Nhìn bộ dáng của bọn hắn, dường như không ai nhận ra Nhiếp Vân, rốt cuộc là ai nói dối?

Di Hoa cảm thấy đầu óc nổ tung, sắp có chút choáng váng.

- Được rồi, mặc kệ ngươi vu hãm Vam trưởng lão là có ý gì. Nhưng mà ta nói cho ngươi biết, Nhiếp Vân mà ngươi nói chúng ta không nhận ra. Thiên Cơ kiếm, Thiên Quyền kiếm cũng không có ở chỗ chúng ta, tin hay không là tùy ngươi. Thế nhưng nếu như bởi vì chuyện này mà đối đầu với Hóa Vân tông chúng ta. Như vậy mời các ngươi suy nghĩ kỹ càng một chút! Tuy rằng Hóa Vân tông không còn huy hoàng như trước. Nhưng mà cũng không phải là tồn tại mà ai muốn bắt nạt là có thể bắt nạt!

Thấy bộ dáng mơ hồ của Di Hoa, Đông trưởng lão tiếng hừ lạnh một tiếng, trong thanh âm mang theo một cỗ uy nghiêm cao cao tại thượng.

Nghe nói như thế, tông chủ tông môn, Vô Thượng trưởng lão các tông môn khác liếc mắt nhìn nhau, trong mắt mọi người hiện lên một tia kiêng kị.

Quả thực, cho dù Hóa Vân tông không còn huy hoàng, thực lực tổng thể cũng tiêu hao. Thế nhưng một khi chính thức chém giết mà nói... Những tông môn vây công, chỉ sợ ít nhất cũng tổn thất một nửa. Mà loại tổn thất này, cho dù về sau đạt được lợi ích thì cũng không phải là thứ mà bọn hắn muốn.

- Rất tốt, Đông trưởng lão đã không muốn thừa nhận, như vậy ta cũng không xoắn xuýt chuyện này nữa!

Thu vẻ mặt của đám đông vào trong lòng Di Hoa cười lạnh một tiếng, nói.

- Mục đích của tám đại tông môn chúng ta rất đơn giản, đồng ý ba chuyện thì tất cả đều vui vẻ, không đồng ý. Như vậy thì dùng vũ lực để giải quyết a!

Nói xong Di Hoa một thả người đáp xuống chính giữa đại điện.

- Hóa Vân tông gần đây dùng ý niệm quyền pháp, võ đạo mà nổi tiếng. Tự xưng là hậu đại Chiến Thần, Di Hoa ta hiện tại mở lôi đài.Nếu như ai trong các ngươi có thể đánh bại ta, tám đại tông môn chúng ta sẽ lập tức xoay người rời đi. Nếu như các ngươi thua, kính xin giao ra Nhiếp Vân, đồng thời còn có Thiên Cơ kiếm, Thiên Quyền kiếm. Đồng ý ba điều kiện kia. Bằng không, đừng trách chúng ta

tâm ngoan thủ lạt! Khiến cho Hóa Vân tông các ngươi từ nay về sau xóa tên trên Phù Thiên đại lục!

- Cái gì? Khiêu chiến Hóa Vân tông?

- Quả thực có phách lực. Chỉ là, hắn chỉ có tu vi Phá Không cảnh

đỉnh phong lại dám nói ra lời này, khẩu khí quá lớn a!

- Đúng vậy a, Tứ đại Vô Thượng trưởng lãocủa Hóa Vân tông đều là Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh. Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh so với Phá Không cảnh tuy rằng chỉ kém một cấp bậc, nhưng mà sức chiến đấu lại cách biệt như trời và đất. Dám nói như vậy, chẳng lẽ hắn có chỗ dựa gì sao?

- Nghe nói hắn có được thiên phú Thiên Thủ sư, sức chiến đấu vượt qua cường giả đồng cấp.

Tất cả mọi người đều sững sờ, lập tức có vô số ý niệm lập loè.

------oOo------

Chương 1084: Vân Huyên trở về

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh và Phá Không cảnh, cho dù chỉ kém một cấp bậc, thế nhưng bởi vì hình thái lực lượng bất đồng cho nên sức chiến đấu khác nhau về bản chất. Dưới tình huống bình thường, mười, hai mươi Phá Không cảnh đỉnh phong cũng chưa hẳn đã là đối thủ của cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ. Mà Di Hoa dám nói ra lời này, lập tức khiến cho vô số người kinh ngạc.

- Tốt, Thái thượng trưởng lão Cảnh Hồng mới tấn chức sẽ tới lĩnh giáo ngươi một chút!

Di Hoa vừa mới dứt lời thì đã nghe thấy bên trong chúng Thái thượng trưởng lão có một tiếng cười cởi mở vang lên, lập tức Cảnh Hồng mặc y phục màu trắng bay ra.

Ở trong Tàng Bảo Các Nhiếp Vân cũng không tìm được đặc thù chi khí, thế nhưng nhưng đối với Cảnh Hồng mà nói lại có tác dụng rất lớn. Bản thân hắn đã là siêu cấp thiên tài, kỳ ngộ nhiều. Vừa mới đột phá thực lực lập tức đại tăng, hiện tại tuy rằng vẫn chỉ là Phá Không cảnh hậu kỳ, thế nhưng sức chiến đấu chính thức so với Vũ

Huân trưởng lão cũng không kém bao nhiêu.

Thấy hắn xuất hiện, mấy Đại Vô Thượng trưởng lão cùng với các Thái thượng trưởng lão cũng không có ý ngăn cản mà chỉ đồng thời gật đầu.

Để cho Cảnh Hồng rat ay thử thực lực chân chính của Di Hoa này trước, bất kể nói thế nào, trực tiếp đẻ cho tứ đại Vô thượng trưởng lão Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh ra đối chiến. Cho dù có thắng thì cũng mang danh lấy lớn hiếp nhỏ. Có thắng cũng không vinh.

Nếu như Cảnh Hồng thất bại, hắn cũng chỉ mới từ đệ tử hạch tâm tấn cấp lên Thái thượng trưởng lão, cũng không làm hỏng uy danh của Hóa Vân tông.

Trong lòng nghĩ như vậy, cũng không phải là suy nghĩ cổ hủ của người Hóa Vân tông. Mà là Di Hoa yêu cầu tỷ thí với Vô Thượng trưởng lão, nếu như thất bại, đối với sĩ khí của bản thân Hóa Vân tông cũng là đả kích.

Cảnh Hồng xuất hiện trước tiên cũng vừa vặn thử thực lực đối phương một chút, cho dù có thất bại thì cũng không tổn hại khí thế bao nhiêu.

- Ngươi? Ha ha, được. Vậy để cho ta xem xem Cảnh Hồng chiếm lấy vị trí quán quân rất nhiều năm trên Phá Không Tiềm lực bảng mạnh mẽ như thế nào sức a!

Di Hoa ngấp nghé Hóa Vân tông không phải là ngày một hay ngày hai, Cảnh Hồng thân là người đứng thứ nhất Phá Không Tiềm lực bảng, hơn nữa lại chiếm vị trí này nhiều năm như vậy, chuyện này cũng không phải là bí mật gì, đương nhiên hắn biết rõ.

- Đến đây đi!

Cảnh Hồng biết rõ đối phương dám khiêu chiến như vậy, nhất định thực lực rất mạnh. Hai mắt hắn nheo lại, tinh thần tập trung, hai tay vẽ một cái, không có chút lưu tình nào, lập tức đánh ra một quyền.

Pháp lực lan tràn, trên không trung lập tức xuất hiện sáu Đại Nho,

miệng rít gào vọt về phía Di Hoa vọt tới.

Đây là Lục Nghệ Thần quyền trước đó chiến đấu với Nhiếp Vân hắn cũng từng đánh ra!

- Công kích không tệ!

Nhìn thấy một chưởng này, Di Hoa cũng không lui về phía sau, trong mắt hiện lên quang mang lập loè, tay phải lập tức biến thành màu vàng, sua đó đưa tay về phía trước.

Ầm ầm!

Không gian trước mặt sụp đổ, sáu Đại Nho ở trong không gian sụp đổ ngay cả giãy dụa cũng không kịp, cả sáu Đại Nho lập tức tiêu tán.

- Đây là thiên phú Thiên Thủ sư hay sao? Thật là lợi hại!

- Không hổ là siêu cấp thiên phú bài danh thứ mười một, lần này ra tay, sức chiến đấu đã không thua cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh!

- Đáng sợ, Thiên Thủ sư, có thể làm cho phòng ngự, chiến đấu và tính linh hoạt của bản thân đều lập tức gia tăng. Sợ rằng Cảnh Hồng không phải đối thủ của hắn.

Người trong nghề vừa ra tay đã biết rõ một hai. Di Hoa vừa mới động thủ thì Tứ đại Vô Thượng trưởng lão đã liếc mắt nhìn nhau, bọn hắn không khỏi lắc đầu.

Chỉ một chiêu, bọn hắn đã biết rõ sức chiến đấu của Di Hoa trước mắt này. Ngay cả bản thân bọn hắn muốn chiến thắng cũng có chút khó khăn, chứ đừng nói là Cảnh Hồng này.

- Ai, nếu như Vân Phong có mặt, có lẽ có thể chiến đấu với đối phương.

Bốn người trao đổi ý niệm, đột nhiên lại nghe Vũ Huân trưởng lão sau lưng cảm thán một tiếng.

- Vân Phong? Đó là ai?

Tứ đại Vô Thượng trưởng lão đồng thời sững sờ.

Nhiếp Vân tiến vào tông môn đã muộn, bốn người bọn họ lại bế quan trường kỳ cho nên cũng không biết tới hắn.

- Hồi bẩm Vô Thượng trưởng lão, Vân Phong là đệ tử hạch tâm mới nhập môn năm nay, từng cùng chiến đấu với Cảnh Hồng, mà lại có thể đánh bại được hắn. Lão tổ Hạ Tuyền có thể khôi phục thực lực thời kỳ toàn thịnh dường như cũng có liên quan tới hắn. Hắn có được thiên phú đặc thù bài danh top mười!

Vũ Huân trưởng lão vội vàng nói.

Tuy rằng hắn biết rõ Hạ Tuyền có thể kéo dài tuổi thọ là có liên quan tới Vân Phong, nhưng mà mọi chuyện cụ thể hắn lại không rõ cho lắm. Cho nên, hắn cũng không bẩm báo cho Vô Thượng trưởng lão, Hạ Tuyền cũng không nói, vì vậy Tứ đại trưởng lão cũng không biết.

Đạt tới cấp bậc Vô Thượng trưởng lão, tinh lực chủ yếu đều dùng trên việc tu luyện. Rất nhiều chuyện trong tông mông đều mặc kệ không hỏi tới. Nếu không phải lần này tám đại tông môn vây công tạo thành động tĩnh quá lớn, Hóa Vân tông sắp bị diệt tới nơi. Như vậy bốn người bọn họ cũng sẽ không hạ sơn.

- Đánh bại Cảnh Hồng, có được thiên phú đặc thù bài danh top mười? Chẳng lẽ là Võ Đạo sư?

Đông Tây Nam Bắc Tứ đại trưởng lão đồng thời sững sờ, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

Thiên phú đặc thù bài danh top mười, mỗi một loại đều là kinh thiên động địa, Phù Thiên đại lục vài vạn năm không xuất hiện một người. Nếu như lời Vũ Huân trưởng lão nói là sự thật, như vậy đệ tử gọi là Vân Phong, thực lực mạnh mẽ, tiềm lực to lớn, hoàn toàn không thể đo lường.

- Có phải là Võ Đạo sư hay không cũng không không rõ lắm. Bất quá sức chiến đấu rất mạnh!

Vũ Huân trưởng lão nói.

- Hiện giờ hắn đang ở đâu?

Đông trưởng lão hỏi.

- Bảy ngày trước hắn đã đi ra ngoài rồi, đến bây giờ còn chưa có trở lại. Chắc bị chuyện gì làm chậm trễ!

Vũ Huân trưởng lão cười khổ.

Mấy ngày hôm trước Vân Phong đã rời đi, khi đó tám đại tông môn cũng không tập kích. Nếu sớm biết đối phương nhanh như vậy đã công tới. Như vậy có đánh chết hắn cũng không để cho đối phương rời đi!

- Đi ra ngoài rồi sao?

Đông trưởng lão nhướng mày, định nói điều gì đó. Bất quá cảnh tượng trước mắt đã không cho hắn thời gian nói nhiều..

Chỉ thấy Cảnh Hồng đang chiến đấu cùng với Di Hoa, lúc này sắc mặt vàng như nến, máu tươi điên cuồng phun ra, thân thể bay ngược về phía sau. Một cánh tay bị xé xuống, máu tươi chảy ròng, không ngờ đã bị trọng thương.

------oOo------

Chương 1085: Tâm ý của Đạm Đài Lăng Nguyệt (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cảnh Hồng, ngươi không phải là đối thủ của hắn. Để ta lên đi.

Nhìn thấy Cảnh Hồng nhanh như vậy đã thất bại, hơn nữa còn bị thương nặng như vậy. Tứ đại trưởng lão đã biết rõ Di Hoa trước

mắt này có thực lực không thể khinh thường. Lúc này cũng không thể quan tâm tới thân phận nữa, Đông trưởng lão mạnh mẽ đứng lên.

- Đông trưởng lão chiến đấu với ta, tự nhiên cầu còn không được a!

Thấy hắn muốn động thủ, Di Hoa cười ha hả. Lại lần nữa tiến về phía trước một bước, đang định động thủ thì đột nhiên cảm thấy người như bị xiết chặt. Một đạo thanh âm lạnh lẽo thấu xương vang lên trên đại điện.

Nghe thấy thanh âm này, ánh mắt hắn lập tức trợn tròn lên, lập tức ngẩng đầu nhìn lại.

- Nếu là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh thì để ta tới đi. Bất quá một Đông trưởng lão không đủ, bốn người các ngươi cùng lên đi!

Ầm ầm!

Thanh âm chấm dứt, trên không gian Lăng Tiêu đỉnh xuất hiện một khe nứt dữ tợn, một cái bóng người thon dài từ trong đó đi ra.

Bóng người này thân thể mềm mại thon dài, bộ ngực sữa no đủ, từ trong khe hở đi ra đã tản mát ra khí thế cường đại làm cho người ta thần phục.

- Vân Huyên?

- Cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ đỉnh phong?

- Nàng không chết? Nàng không chết, như vậy Nhiếp Vân tông chủ ra sao rồi?

Nhìn thấy bóng người đột nhiên xuất hiện, Di Hoa cùng với Tứ đại Vô Thượng trưởng lão và người của Kiếm Thần tông đồng thời chấn động. Cơ bắp trên người xiết chặt, tỏng mắt hiện lên vẻ khiếp sợ nồng đậm.

- Phù! Thành công rồi!

Đột nhiên, Nhiếp Vân đang ngồi ở trước tấm bia đá mạnh mẽ đứng dậy, miệng thét dài một tiếng. Từng đạo quyền ý hùng hậu xông lên mây xanh, dường như muốn chấn vỡ hư không.

Võ Đạo Phá Hư quyền không hổ là quyền pháp cao thâm nhất mà Võ Đạo sư lão tổ lưu lại, cho dù hắn có được thiên phú Võ Đạo sư thế nhưng cũng phải mất thời gian nửa ngày, mới có thể hiểu rõ quyền ý. Chiêu số thông thuận, lúc này mới đột phá, triệt để luyện thành quyền pháp.

- Uy lực của chiêu này so với Vô Thượng Đại kiếm thuật Phá Không Diệt Tịch, Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương quyền còn cường đại hơn. Cho dù là Ma Ha thần chưởng cũng kém hơn nó. Có bộ quyền pháp này, cho dù là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ thì ta cũng có thể chiến một trận!

Hai tay xiết chặt, cảm nhận lực lượng vô thượng mà bộ quyền pháp này mang đến, Nhiếp Vân hưng phấn tới mức sắc mặt đỏ lên.

Bộ quyền pháp này thật sự quá mạnh mẽ, đã vượt qua Vô Thượng Đại kiếm thuật cùng với bất luận tuyệt chiêu nào hắn từng tu luyện. Có thể nói là tuyệt chiêu mạnh nhất hiện tại của hắn!

Chuyện này cũng khó trách thiên phú Võ Đạo sư, lại được xưng là thiên phú Chiến Thần, là thiên phú am hiểu chiến đấu nhất. Thiên phú như thế nghiên cứu ra tuyệt chiêu, làm sao có thể đơn giản được chứ?

- Lần này tiến vào bi lâm, cho dù cảnh giới không có đột phá, nhưng mà sức chiến đấu lại gia tăng lên mấy chục lần!

Sau khi tiến vào bi lâm, thiên phú của Nhiếp Vân tấn cấp, lại diễn sinh ra bốn loại thiên phú Võ Đạo sư, Thiên Thủ sư, Thiên Hành sư và Đầu Độc sư, sức chiến đấu trọn vẹn gia tăng lên mấy chục lần. Bằng vào loại thực lực này, cho dù chỉ có tu vi Nạp Hư cảnh đỉnh phong, thế nhưng cho dù gặp phải cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ thì hắn cũng không cần phải sợ. Thậm chí hoàn toàn có lực đánh một trận.

Bất quá, cho dù có được loại thực lực này, hắn cũng không dám đơn giản đột phá. Lần trước đột phá Nạp Hư cảnh đã xuất hiện Lôi Binh kiếp. Kiếp này thật sự khiến cho hắn sợ hãi, một Nguyên Khí đan điền đã có lôi kiếp lợi hại như vậy. Một khi đột phá Phá Không cảnh chẳng phải sẽ có lôi kiếp càng lợi hại hơn sao?

Trước khi không có nắm chắc tuyệt đối, Nhiếp Vân còn chưa muốn đi tìm cái chết.

- Trước tiên cứu tỉnh mấy tên Vô Thượng trưởng lão này, sau đó lại thu phục bọn chúng!

Không thể đột phá, Nhiếp Vân không suy nghĩ thêm nữa. Đột nhiên hắn nhớ tới mấy Vô thượng trưởng lão bị hắn chấn cho ngất đang ở trong Linh Binh phi hành, cổ tay khẽ đảo. Lập tức thả bọn hắn ra.

Mấy trưởng lão này cùng với hai người của Loạn Thiên ngân tích vẫn đang ở trong trạng thái hôn mê như trước. Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, thiên phú Tiên Âm sư bắt đầu vang vọng.

- Tất cả tỉnh lại cho ta!

Thiên phú Tiên Âm sư chấn cho bọn hắn bất tỉnh. Lúc này tiên nhạc vang lên, bảy người mới chậm rãi tỉnh lại, khi thấy trước mắt là Nhiếp Vân, sắc mặt cả đám dữ tợn, muốn xông lên liều mạng một phen.

- Hai người các ngươi khuất phục trước cho ta!

Trước tiên mặc kệ Vô Thượng trưởng lão của đám tông mônVân Tiêu Tông, Tiên Võ tông. Tay phải Nhiếp Vân tạo thành trảo, lập tức trấn áp hai vị cường giả Phá Không cảnh đỉnh phong của Loạn Thiên ngân tích, thiên phú Đầu Độc sư khẽ động, lập tức khiến cho linh hồn của bọn hắn rơi vào vòng xoáy đặc thù nào đó, thân bất do kỷ.

Trước khi tiến vào bi lâm hai người này đã không phải là đối thủ của hắn. Hiện tại sao có thể là đối thủ được nữa? Chỉ trong chốc lát, vẻ kiệt ngạo bất tuân trên mặt hai người biến mất, biến thành tín đồ trung thực của Nhiếp Vân.

- Ngươi làm cái gì với bọn họ?

- Sao thực lực của ngươi lại mạnh hơn rồi?

- Điều này không có khả năng, không có khả năng có người tiến bộ nhanh như vậy a...

Nhìn thấy hai đại cường giả Phá Không cảnh đỉnh phong ngay cả mấy tức cũng không có kiên trì được, đã bị thiếu niên ở trước mắt chế ngự. Ngũ đại Vô thượng tưởng lão Vân Tiêu Tông, Tiên Võ tông cùng với các môn phái khác đồng thời biến sắc, sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau.

Cường giả Phá Không cảnh đỉnh phong cũng không thể kiên trì nổi, bọn hắn không tin mình có thể ngăn cản được tiểu tử này.

- Văm người các ngươi thiện ác không biết phân biệt, bị người ta đầu độc cũng không biết. Quả thực là phế vật, mau nghe cái này một chút!

Thấy năm người bọn hắn hoảng sợ, Nhiếp Vân lắc đầu. Ngón tay điểm về phía trước một điểm, một ngọc bài xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Quang mang lập loè, một đạo thanh âm mê hoặc vang lên.

- Lần này làm việc phải cẩn thận, một khi chuẩn bị tốt, chẳng những có thể khiến cho tám đại tông môn Phù Thiên đại lục nội chiến, tự giết lẫn nhau mà chúng ta cũng có thể có được chỗ tốt, đạt được Cửu Thiên hư không quả, thực lực tăng lên nhiều!

- Đây là chuyện mà Yêu Hoàng tự mình nhắn nhủ, phải cẩn thận từng chút một. Ngàn vạn lần không thể xảy ra sai lầm, nếu không phiền toái sẽ còn lớn hơn!

------oOo------

Chương 1086: Tâm ý của Đạm Đài Lăng Nguyệt (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tin tức đầu Giao Long lão tổ kia của Hóa Vân tông xuất hiện ở chỗ này có phải là thật hay không? Vạn nhất là giả, như vậy kế hoạch của chúng ta sẽ không có biện pháp thực hiện a!

Đối thoại trên ngọc bài là âm mưu mà hắn nghe được ở Cửu Thiên hư không, lần trước Nhiếp Vân đã từng mang ra qua một lần ở đại điện Hóa Vân tông.

- Cái gì? Đều là âm mưu?

- Thậm chí có yêu nhân tham gia?

Người có thể tu luyện tới Phá Không cảnh, không có mấy người là kẻ ngu ngốc. Nghe mấy lời đối thoại này, kết hợp với hành động của đám người Vân Huyên, sắc mặt năm người lập tức trắng bệch, có ngốc thì bọn hắn cũng biết bản thân đã bị người ta sử dụng làm vũ khí a.

- Tám đại tông môn đồng khí liên chi, cùng nhau đối phó yêu nhân. Nhưng mà bây giờ lại có kẻ có ý mưu đồ không tốt châm ngòi, một khi xảy ra nội chiến là trúng mưu của yêu nhân. Được rồi, sau khi rời khỏi đây hi vọng các ngươi trở lại tông môn của mình, khuyên can tông chủ, chuyện liên hợp đối phó với Hóa Vân tông nên dừng lại!

Thấy vẻ mặt của mọi người thay đổi, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng.

Kỳ thật không phải những người này dễ bị lừa như vậy, thoáng cái đã bị cho vào tròng Vân Huyên. Mà là tám đại tông môn có vô số oán hận chất chứa đã lâu, tuy rằng Hóa Vân tông không muốn tranh đấu. Thế nhưng bên trong tông lại có không ít đệ tử kiêu ngạo và ương ngạnh như đám người Tiêu Lăng, Cát Hoan, khiến cho tông môn khác bị bắt nạt.

Hiện tại Hóa Vân tông suy yếu, những tông môn khác hâm mộ bảo địa phong thủy như Thiên Ngoại thiên, hơn nữa lại có bảo tàng Bắc Đẩu tinh phủ. Thời gian lâu như vậy tự nhiên khiến cho tâm tư của bọn hắn dao động, làm ra chuyện không có lý trí.

Bất quá, cho dù không có lý trí thì đối với yêu nhân, bọn hắn hay

căm thù đến tận xương tuỷ. Vừa nghe chuyện này có yêu nhân tham dự, bọn hắn mới cảm giác toàn thân mình run rẩy, tự trách không thôi.

Yêu nhân tham dự đã hoàn toàn khác với các tông môn tranh đoạt bảo tang, khí phách, cho dù bọn hắn có hỗn đản tới đâu, muốn mở tưởng chỗ tốt tới đâu cũng không thể cùng yêu nhân thông đồng làm bậy. Đây là tôn nghiêm của nhân loại, là khí tiết của tám đại tông môn khí tiết.

Cho nên, sau khi nghe nội dung trong đó, cả đám chảy hôi lạnh ròng ròng.

- Như vậy, chỉ sợ... Đã không còn kịp nữa rồi!

Nghe thấy Nhiếp Vân nói vậy. Một người trong đám Vô Thượng trưởng lão đột nhiên ngồi ngây ra, sắc mặt trắng bệch.

- Đúng vậy, chúng ta đã hôn mê nhiều ngày như vậy, nếu như ta đoán không sai, tông môn chúng ta hiện tại đã đánh tới Hóa Vân tông rồi!

Sắc mặt các trưởng lão khác cũng trắng bệch.

- Có ý gì?

Nhìn thấy bộ dáng của bọn hắn, Nhiếp Vân cảm thấy da đầu thoáng cái run lên.

- Chúng ta đã với tông môn khác hẹn ước. Mặc kệ chuyện bên Kiếm Thần tông xử lý thế nào. Trong vòng bảy ngày đều phải tập hợp đệ tử tông môn vây công Hóa Vân tông. Hiện tại thời gian đã không sai biệt lắm rồi.

Vị Vô Thượng trưởng lão ngây người kia chậm rãi nói.

Tuy rằng bọn hắn hôn mê, thế nhưng đối với thời gian trôi qua bao lâu vẫn có thể cảm ứng được. Vừa mới cảm ứng đã biết rõ thời gian hôn mê đã được tám chín ngày, đã vượt quá thời gian ước định lúc trước.

Chỉ sợ, nếu như đoán không sai, hiện tại tông môn bọn hắn đã cùng đối chiến với Hóa Vân tông, thậm chí còn xuất hiện cục diện không thể vãn hồi.

- Cái gì? Nhanh vậy sao?

Nghe hắn nói như thế, hai tay Nhiếp Vân xiết chặt. Hắn không nghĩ tới đối phương lại có ước định này, sắc mặt hắn thoáng cái đỏ lên, bàn tay chộp một cái.

- Ở lại trong Tử Hoa động phủ cho ta!

Sưu!

Thu mấy người này vào trong động phủ, bản thân Nhiếp Vân thì nhoáng cái đi tới trước mặt Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Dường như Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không tìm được bảo bối phù hợp với nàng. Lúc này nàng đang ngồi yên trong một chỗ ở động phủ, nhìn thấy hắn đến mới chậm rãi đứng lên.

- Hóa Vân tông gặp phải nguy hiểm, phải lập tức trở lại tông môn. Nàng cứ yên tâm ở trong Tử Hoa động tu luyện đi! Đợi giải quyết xong mọi chuyện ta sẽ đi tìm nàng!

Nhiếp Vân nói.

Những tông môn khác vây công Hóa Vân tông, nhất định đã có chuẩn bị kỹ càng. Nhất là Di Hoa kia, nhất định đối phương có lòng tin tất thắng, nhưng vậy cho dù thực lực bây giờ của hắn đã mạnh thì cũng không thể ngồi yên. Phải đứng ra ngăn chặn nguy hiểm. Cho nên, Nhiếp Vân cũng không hy vọng Đạm Đài Lăng Nguyệt mạo hiểm.

- Ta đi cùng với ngươi!

Lắc đầu, Đạm Đài Lăng Nguyệt lạnh nhạt nói.

- Ta biết rõ thực lực của nàng không kém, thế nhưng lần này nhất

định rất là nguy hiểm, nàng vẫn nên chờ đợi ở chỗ này thì hơn!

Nhiếp Vân cắn răng nói một câu.

- Không, ta muốn ở cùng với ngươi một chỗ!

Trong mắt Đạm Đài Lăng Nguyệt hiện lên vẻ kiên định.

- Nếu để cho ngươi ở đây, một mình ta trở về Hóa Vân tông, ngươi có đồng ý không?

- Cái này...

Nghe nàng nói như thế, Nhiếp Vân sững sờ.

Đúng vậy, hắn một lòng muốn để cho Đạm Đài Lăng Nguyệt an toàn. Thế nhưng lại không để ý tới cảm nhận của nàng, nếu như nàng bảo mình đợi ở đây, mà nàng lại đi xông pha nguy hiểm. Như vậy nhất định hắn sẽ không cho phép.

- Cảm ơn nàng!

Hiểu rõ điểm này, trong mắt Nhiếp Vân tràn ngập cảm kích.

Tuy rằng giữa hai người không có một câu thân mật, thế nhưng hành động như vậy đã chứng minh cho tất cả.

- Thanh U Minh Kiếm này thứ do vị tiền bối lấy ra từ trong U Minh giới, một khi xảy ra chuyện gì nó cũng có thể giúp đỡ nàng!

Biết rõ tâm ý của Đạm Đài Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân cũng không khuyên can nữa mà cổ tay khẽ đảo, lấy U Minh Kiếm ra.

Tình cảnh của Hóa Vân tông lúc này mỗi người đều biết. Dưới loại tình huống này, tám đại tông môn nếu như vẫn dám đến xâm phạm đã nói rõ bọn hắn đã chuẩn bị đầy đủ. Mặc kệ thực lực của hắn và Đạm Đài Lăng Nguyệt như thế nào, trong đại loạn như vậy có thêm một kiện bảo vật cũng coi như có thêm một thủ đoạn bảo vệ tính mạng.

U Minh Kiếm đến từ U Minh, Tạ Trương Huệ Tử tốn mấy năm mới có thể lấy được. Lại dung hợp linh hồn của nàng, phẩm chất không thua Kiếm Thần chi kiếm, uy lực vô cùng. Loại binh khí này vạn năm khó gặp, để cho nàng hộ thân là quyết định mà Nhiếp Vân đã sớm nghi tới, không có một chút không nỡ nào.

- Được!

Bàn tay trắng nõn tiếp nhận U Minh Kiếm, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không có ý từ chối.

Hai người đã biết âm của nhau, như vậy tất cả lời nói cũng đã mất đi ý nghĩa.

------oOo------

Chương 1087: Quay trở lại Lăng Tiêu đỉnh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thu!

Thấy nàng tiếp nhận U Minh Kiếm, Nhiếp Vân quay người nhìn về phía Tử Hoa động phủ bản hoàn mỹ, ngón tay điểm về phía trước.

Ầm ầm!

Linh khí ngập trời hội tụ, trong nháy mắt động phủ cao lớn đã bị hắn chộp vào trong lòng bàn tay, nhoáng một cái đã dung nhập vào trong thân thể.

Tử Hoa động phủ dung hợp đại điện, khi vận dụng càng thêm thuận buồm xuôi gió, uy lực cũng càng mạnh. Bất quá, hiện tại Nhiếp Vân không có thời gian đi cảm ứng động phủ và những năng lực mới, hai tay hắn xiết chặt, hít sâu một hơi, sau đó mạnh mẽ đánh ra một quyền.

Võ Đạo Phá Hư quyền!

Ầm ầm!

Dưới một quyền, hư không bị đánh nát, một khe nứt đen kịt xuất hiện ở trước mắt hắn.

- Đi!

Nhiếp Vân biết rõ một quyền này đã đánh xuyên qua không gian bi lâm cho nên hắn lập tức kéo tay nàng, chân bước về phía trước một bước. Lăng không đi vào bên trong.

Thông qua khe nứt đi tới Phù Thiên đại lục.

Tuy rằng từ trong bi lâm đi ra so với đi vào còn đơn giản hơn một ít. Thế nhưng muốn một quyền đánh ra khe nứt rồi tiến hành bước nhảy, cường giả Phá Không cảnh đỉnh phong bình thường cũng không làm được. Một quyền của Nhiếp Vân có thể thành công đánh nát đã nói rõ thực lực của hắn đã vượt qua Phá Không cảnh đỉnh phong.

Mà ngay cả Đạm Đài Lăng Nguyệt, trong đôi mắt xinh đẹp của nàng cũng hiện lên vẻ tán dương, âm thầm gật đầu.

Thời gian tiếp xúc của nàng và thiếu niên này không dài, thế nhưng lại tận mắt nhìn thấy biến hóa của hắn. Trong thời gian hơn một tháng thực lực của hắn tăng lên không chỉ gấp trăm lần.

Có lẽ loại tốc độ tấn cấp và tiềm lực như vậy quả thực có thể mang đến kinh hỉ ngoài ý muốn.

Bất quá, những chuyện này dường như cũng không có liên quan tới nàng nữa rồi..

Nghĩ đến sứ mạng của mình, vẻ mặt Đạm Đài Lăng Nguyệt trở nên ảm đạm.

- Nhảy lên!

Tinh thần Nhiếp Vân quét qua, đã tìm được chỗ tông môn Hóa Vân tông. Hắn lại lần nữa xé rách không gian, không tới hô hấp đã đi

đến bên ngoài Thiên Ngoại thiên.

Trước kia Thiên Ngoại thiên giống như một quả khí cầu cực lớn treo trên thời không loạn lưu của Hóa Vân trên thành, mà bây giờ, khí cầu này xuất hiện biến cố không ngờ, bốn phía đều có linh khí lan tràn ra.

- Đáng giận, quả nhiên bọn hắn đã tới tông môn rồi.

Nhìn thấy tình huống của Thiên Ngoại thiên. Nhiếp Vân sao không rõ đã có chuyện gì xảy ra cơ chứ? Sắc mặt hắn lập tức trở nên ngưng trọng.

Bất luận kiếp trước hay kiếp này, đối với Hóa Vân tông mà nói, hắn đều có được cảm tình thâm hậu. Giống như là nhà của mình, nhà bị cừu nhân làm thành như vậy, nếu như còn có thể chịu nhục. Như vậy cũng không xứng danh xưng Huyết Ngục Ma Tôn của hắn.

- Là ai?

Mới vừa tiến vào Thiên Ngoại thiên đã thì bị đệ tử tám đại tông môn vây quanh. Nhiếp Vân cũng không trả lời mà trừng mắt. Phanh một tiếng, thoáng cái, toàn bộ những đệ tử trước mắt đã biến thành thịt nát.

Giết chết mấy người này xong, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy toàn bộ chung quanh đều là thi thể ngổn ngang lộn xộn, có người tám đại tông môn cũng có người Hóa Vân tông. Máu tươi nhuộm đỏ mặt đất. Kiến trúc xa hoa, liên mien trước đó lúc này đã trở thành một đống ngổn ngang lộn xộn, tất cả đều sụp đổ, không còn mấy chỗ nguyên vẹn. Mà ngay cả sơn phong của đệ tử hạch tâm cũng bị sụp đổ, thể hiện trình độ thảm thiết chiến đấu trước đó.

- Đi Lăng Tiêu đỉnh!

Nhìn thấy tình huống chiến đấu thảm thiết, Nhiếp Vân đã biết rõ song phương chiến đấu đã lan tràn đã tới nơi quan trọng nhất của Hóa Vân tông. Lúc này hắn và Đạm Đài Lăng Nguyệt tăng thêm tốc độ, nhanh chóng chạy tới Lăng Tiêu đỉnh.

Lần này tình thế cấp bách, Phượng Hoàng chi dực phối hợp với thiên phú Thiên Hành sư đồng thời thi triển. Trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Lăng Tiêu đỉnh, hắn cũng không tạo thành bất cứ ba động gì, không có một chút chấn động nào có thể khiến cho người ta tìm ra tung tích.

Thiên phú Thiên Hành sư không riêng gì có tốc độ chạy trốn nhanh khiến cho người ta thổ huyết mà còn có thể giảm năng lượng chấn động lúc phi hành, ẩn nấp khí tức, ngay cả Truy tung sư cũng không thể tìm ra được.

- Viện quân Hóa Vân tông sao? Dừng lại cho ta!

Vừa mới tới quảngt rường Lăng Tiêu đỉnh thì chợt nghe thấy một tiếng quát vang lên. Lập tức có một chưởng ấn cực lớn rít gào bổ xuống phía dưới.

Vừa nhìn chưởng ấn Nhiếp Vân đã nhận ra được đây là Đại Quy Minh chưởng của Di Thần Tông.

Di Hoa vì phòng ngừa có người từ phía sau đánh lén cho nên cố ý để cho mấy Thái thượng trưởng lão Nạp Hư cảnh dừng lại ở bên ngoài, một khi có người tới thì lập tức tiến hành công kích.

- Chết!

Nhìn chưởng ấn ngập trời đánh tới, Nhiếp Vân cũng không thèm nhìn mà chỉ thuận miệng hừ một tiếng.

Phanh! Phanh! Phanh!

Ba tiếng giòn vang liên tục vang vọng, ba tên Thái thượng trưởng lão canh giữ trên quảng trường cùng lúc nổ tung, biến thành máu thịt đầy trời.

Thiên phú Tiên Âm sư đạt tới hình thái thứ ba, ngay cả cường giả Phá Không cảnh đỉnh phong trúng chiêu cũng sẽ rời vào hôn mê, chứ đừng nói là mấy gia hỏa Nạp Hư cảnh này.

- Trở lại Hóa Vân tông, vẫn nên khôi phục bộ dáng Vân Phong a!

Giết chết mấy người kia, Nhiếp Vân nghĩ đến một chuyện, Ngụy trang chi khí vận chuyển, biến hóa bộ dáng lúc này.

Trên đường đi tới, hắn thấy trên mặt đất cũng có thi thể đệ tử Kiếm Thần tông, hắn biết rõ Kiếm Thần tông nhất định không lay chuyển được tông môn khác cho nên mới đến nơi này.

Thân phận của Nhiếp Vân là tông chủ Kiếm Thần tông, cứng rắn xông đi vào chẳng những không thể giải cứu người Hóa Vân tông mà ngược lại sẽ khiến cho mâu thuẫn ngày càng lớn hơn. Như vậy chỉ có thể dùng bộ dáng Vân Phong, cứu vớt tông môn mà thôi.

Tuy rằng Nhiếp Vân và Vân Phong đều là một người, thế nhưng rất nhiều người cũng không biết chuyện này. Mà Vân Phong càng có thể khiến cho người Hóa Vân tông tín nhiệm hơn.

Về phần dung mạo vốn có của Nhiếp Vân, ban đầu ở Quỷ Vụ Minh Hải, Đạm Đài Lăng Nguyệt đã biết rõ, cho nên nhìn biến hóa của hắn nàng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

- Ầm ầm ầm!

Vừa ngụy trang xong thì đã chợt nghe bên trong Lăng Tiêu đỉnh vang lên thanh âm bạo liệt. Một cỗ năng lượng cực lớn phóng lên trời, dường như có người thực lực siêu cường đang chiến đấu trong điện.

- Đi vào trong!

Thiên nhãn nhìn qua, chỉ thấy khắp nơi ở phía trước đều là đệ tử tám đại tông môn. Nhiếp Vân cũng không nói chuyện mà lập tức vận chuyển ẩn nấp chi khí, kéo tay Đạm Đài Lăng Nguyệt rồi tựa như một cơn gió tiến vào trong đại điện.

------oOo------

Chương 1088: Quay trở lại Lăng Tiêu đỉnh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đại điện, đệ tử tám đại tông môn và đệ tử Hóa Vân tông giằng co, không khí dường như cứng lại. Cũng may mà Lăng Tiêu đỉnh có trận pháp gia trì, nếu không, ngay cả những người này cũng sẽ không nhịn được mà phun ra máu tươi.

Giữa song phương có năm người đứng đó, có một đạo thân ảnh gầy yếu, thon thả đưa lưng về phía Nhiếp Vân, mà trước mặt đạo thân ảnh này là bốn lão giả râu tóc bạc trắng.

- Vân Huyên? Chẳng những nàng không chết mà còn đột phá?

Nhìn thấy bóng lưng này, Nhiếp Vân thoáng cái nhíu mày.

Nữ nhân trước mắt này cho dù có hóa thành tro mình thì hắn cũng nhạn ra, tuyệt đối là Vân Huyên không thể nghi ngờ.

Nàng chịu một kích như vậy của Tiểu Long, không ngờ cũng không chết mà còn đột phá, vận khí của nữ nhân này cũng quá nghịch thiên a!

Nữ nhân này giống như thực sự bất tử vậy, mỗi lần đánh đều khiến cho nàng vô cùng thê thảm, thế nhưng không được bao lâu nàng lại một lần nữa vui vẻ, sinh mệnh lực so với con gián còn đáng sợ hơn.

Đương nhiên nếu như để cho hắn biết rõ thực lực của Vân Huyên là do ăn chất thải mà có được. Đoán chừng đánh chết hắn cũng sẽ không hâm mộ như vậy nữa.

Tuy rằng trong lòng rung động, thế nhưng hắn cũng không có quá khiếp sợ, hai mắt Nhiếp Vân nhìn về phía bốn lão giả râu tóc bạc trắng phía trước.

- Sư phụ?

Nhìn thấy bốn người, hai mắt Nhiếp Vân lập tức thì về phía một lão giả trong đó, hai mắt hơi đỏ lên.

Người này không phải là ai khác, chính là Bắc trưởng lão Chư Cát Thanh Vân, sư phụ kiếp trước của hắn!

Chư Cát Thanh Vân lúc này so với kiếp trước còn trẻ tuổi hơn, lực lượng cũng cường đại hơn. Hai tay như muốn xé rách thiên địa, không ngừng công tới nữ nhân trước mắt.

- Bọn hắn là Đông, Nam, Tây ba vị trưởng lão hay sao? Xem ra nương theo ta trọng sinh rất nhiều chuyện đã thay đổi a!

Kiếp trước cho dù địa vị tôn sùng, cũng trở thành Vô Thượng trưởng lão của Hóa Vân tông. Thế nhưng hắn cũng không được gặp chân thân của ba vị trưởng lão Đông, Nam, Tây, lúc này tận mắt nhìn thấy, quả thực cũng không không kém nhiều trong truyền thuyết.

Kiếp trước tám đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh, Tứ đại trưởng lão vì kiềm chế thế lực khắp nơi cho nên cũng không xuất hiện. Mà kiếp này nương theo Giao Long Hạ Tuyền khôi phục, loại kiềm chế này đã không cần bọn hắn nữa. Cho nên, tám đại tông môn vây công đã hoàn toàn khác với kiếp trước.

Nếu như không trọng sinh, Di Hoa cũng không có khả năng đi tới Kiếm Thần tông tìm mình. Khi đó cũng không có khả năng đạt được thiên phú Mị âm sư, thiên phú thân thể Đại viên mãn, sau đó lại mượn cơ hội đột phá, thực lực tăng vọt. Mà Vân Huyên này càng không kích hoạt huyết mạch U Minh hoàng tộc. Đồng thời cũng sẽ không có nhiều yêu nhân và người Loạn Thiên ngân tích tham gia như thế. Khiến cho thế cục càng thêm khó bề phân biệt.

Tóm lại, nương theo hắn trọng sinh, tám đại tông môn so với trước kia càng cường đại hơn rồi. Cũng là vây công, khiến cho Hóa Vân tông lần nữa rơi vào nguy cơ.

Trong lòng nghĩ đến những chuyện này, hai mắt Nhiếp Vân đã nhìn vào trên người Nam trưởng lão.

Nam trưởng lão này cực kỳ tương tự lão tửu quỷ mà hắn từng nhìn thấy ở Thiên Diệp thành. Nhưng chẳng biết tại sao thủy chung Nhiếp Vân vẫn cảm thấy lại không phải là cùng một người với lão

tửu quỷ kia.

Chẳng lẽ người lúc trước hắn thấy cũng không phải là Nam trưởng lão hay sao?

Nhưng nếu như không phải là hắn, thì là ai?

Nhiếp Vân có chút hoảng hốt.

- Có lẽ cũng có thể giống ta, có được thiên phú Ngụy trang sư, hoặc là có thủ pháp ngụy trang cao minh.

Nam trưởng lão dạo chơi nhân gian, nhất định biết thiên biến vạn hóa, nếu như có thể dễ dàng nhìn ra như vậy thì cũng không xứng có được danh hào này.

- Ồ? Lạc Khuynh Thành, Bách Hoa Tu, Mộ Thanh, Mộ Hà không ngờ cũng tới, Hoắc Dĩnh, Dịch Thanh cũng ở nơi này.

Thấy mấy người đang chiến đấu, tuy rằng Vân Huyên lợi hại, thế nhưng tứ đại trưởng lão Đông Tây Nam Bắc liên thủ cũng không yếu hơn chút nào. Trong lúc nhất thời không ai nhường ai. Vì vậy Nhiếp Vân mới đem lực chú ý nhìn về phía nơi khác. Vừa mới nhìn qua, hắn nhịn không được có chút sửng sốt.

Chỉ thấy trong đại sảnh, đám người Lạc Khuynh Thành cũng có mặt. Các nàng như là hoa sen trong hồ vậy, xuất trần thoát tục, lại khiến cho đám người chung quanh không tự chủ được sinh ra sự tự ti, giữ lại khoảng cách nhất định với các nàng.

- Không hổ đã có danh sư, tốc độ tu luyện quả thực kinh người. Các nàng cũng đều là Nạp Hư cảnh rồi.

Nhìn thấy đám người Lạc Khuynh Thành không ngờ cũng đều đạt tới Nạp Hư cảnh, Nhiếp Vân không khỏi lắc đầu cười khổ.

Tu vi của hắn hiện tại là do cửu tử nhất sinh, trằn trọc hơn phân nửa Phù Thiên đại lục mới có được. Mà các nàng không ngờ cũng đạt tới cảnh giới như thế, tiến bộ cực nhanh, nghe mà rợn cả người.

Bất quá, Nhiếp Vân cũng biết, bất luận một ai tu luyện cũng không phải lăng không vọt tới. Cho dù có điều kiện tốt, thiên phú có cao tới đâu, nếu như bản thân không có cố gắng mà nói… Như vậy cũng không có khả năng đạt tới loại cảnh giới này.

Xem ra, mấy người các nàng vì đuổi theo bước chân của hắn mà cũng ăn không đau khổ.

- Tỷ tỷ, phụ thân không biết đang ở đâu? Dường như cũng không có ở chỗ này a.

Nhìn thấy mấy nữ tử này, Nhiếp Vân lập tức nhớ tới đám người phụ mẫu, hai mắt đảo qua đại sảnh một vòng, cũng không có phát hiện ra bọn họ. Hắn bất đắc dĩ lắc đầu.

Kỳ thật đám người phụ mẫu không ở đây là tốt nhất. Hiện tại Hóa Vân tông đang đứng trước nguy cơ. Nếu như thực lực của bọn họ không đủ, như vậy cho dù có đi ra cũng sẽ vô cùng nguy hiểm. Dưới loại tình huống này, tự lo cho mình còn không đủ, muốn phải bảo vệ bọn họ, chỉ sợ không có dễ dàng như vậy.

Chính là bởi vì như thế cho nên hắn mới không muốn để cho Đạm Đài Lăng Nguyệt đi theo.

- Ồ? Đó là... Di Tĩnh? Quả nhiên nàng không chết!

Không tìm thấy đám người phụ mẫu trong đám người, đột nhiên lại nhìn thấy một đạo thân ảnh quen thuộc, Nhiếp Vân sững sờ, nhịn không được mà khẽ thở ra một hơi.

Từ trong không gina Cửu Long kéo liễn trốn ra ngoài, ở sâu trong lòng Nhiếp Vân luôn cảm thấy áy náy với nữ tử xả thân cứu hắn. Vốn hắn đã tưởng đôi bên đã cách biệt, thế nhưng hiện tại xem ra, nàng cũng không chết.

Nhìn thấy người còn sống, sự áy náy trong lòng cũng đã giảm bớt không ít. Chỉ là lại có chút kỳ quái, trong loại hoàn cảnh như vậy, sao nàng có thể sống sót mà còn sống chứ?

------oOo------

Chương 1089: Họa Địa Thiên Lý (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc đó không gian vỡ vụn, lực lượng cường đại vô cùng, cho dù là hắn bây giờ, một khi rơi vào trong đó cũng khó mà có thể may mắn thoát khỏi. Thực lực của nàng so với hắn còn yếu không ít, hơn nữa hắn lại tận mắt thấy nàng bị lỗ đen nghiền ép thành bụi phấn, rốt cuộc nàng trốn ra khỏi đó như thế nào a?

Trong lòng đang suy nghĩ thì đã nhìn thấy hai mắt Di Tĩnh trong nháy mắt đã nhìn qua. Cũng nhìn về phía hắn.

- Ồ?

Bị Di Tĩnh nhìn vào, trong lòng Nhiếp Vân thoáng cái giật thót.

Nữ tử này thoạt nhìn khác với trước kia, dường như thân thể và linh hồn đều hoàn toàn không giống. Nhưng mà rốt cuộc khác ở chỗ nào thì hắn cũng không nói nên lời.

- Có thể là do ta suy nghĩ nhiều...

Di Tĩnh nhìn qua, tìm một vòng trong đám người cũng không phát hiện ra chuyện gì khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái, lúc này nàng mới nhịn không được mà lắc đầu một cái.

Sauk hi Nhiếp Vân tiến vào đại điện đã thi triển thiên phú ẩn nấp sư, Di Tĩnh cũng không sử dụng thiên phú Thiên nhãn, đương nhiên sẽ không phát hiện ra hắn được. Chỉ là nàng cảm thấy có một ánh mắt nhìn về phía nàng. Khiến cho trong lòng nàng có cảm ứng, cho nên mới nhịn không được xoay đầu lại tìm kiếm.

- Được rồi, không nghĩ nữa, đợi có cơ hội tự mình hỏi một chút a.

Biết rõ bằng vào suy đoán nhất định sẽ không đoán được đã có chuyện gì xảy ra, hắn không có nghĩ nhiều nữa mà khẽ kéo tay

Đạm Đài Lăng Nguyệt, chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Tám đại tông môn đều tạo thành mấy đội, liên hợp lại, bao phủ kín đại điện. Nhiếp Vân không dám đi về phía giữa mà chỉ có thể tới bên cạnh đại điện. Đi như vậy chẳng khác nào đi ngang qua tám đại tông môn.

Nhiếp Vân đi rất nhẹ, phối hợp với thực lực của hắn hiện tại cùng với rất nhiều thiên phú đặc thù cho nên cũng không bị phát hiện.

- Quả nhiên bọn hắn ở đây.

Đi một hồi thì đã nhìn thấy người của Kiếm Thần tông cũng đều ở đây, cả đội ngũ tựa như một thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, sắc bén mà chói mắt.

Tuy rằng tổn thất hơn phân nửa đệ tử, thế nhưng Kiếm Thần tông so với trước kia càng thêm đoàn kết, càng thêm ngưng tụ. Nhiếp Vân biết rõ đám ngườiHồng Y trưởng lão đã triệt để chỉnh hợp xong tông môn. Chính bởi vì như thế cho nên thực lực tông môn cũng không giảm sút, ngược lại còn lần nữa gia tăng lên không ít.

- Vân Huyên không chết mà còn xuất hiện. Sao tông chủ còn chưa có trở lại a? Không có việc gì đó chứ?

Mới vừa đi tới trước mặt đám người này thì chợt nghe thấy thanh âm tràn ngập lo lắng của Hoàng Y trưởng lão.

- Yên tâm đi, tông chủ người hiền sẽ có trời giúp, hơn nữa thực lực lại mạnh như vậy, chắc có lẽ sẽ không có vấn đề gì a!

Hồng Y trưởng lão nói.

- Tông chủ là ai chứ? Siêu cấp thiên tài, tông chủ chưa từng khiến cho chúng ta thất vọng. Yên tâm đi, chắc chắn người sẽ không có việc gì đâu.

Hắc y trưởng lão cười nói.

- Đúng vậy, tông chủ trước đó đã từng tới Hóa Vân tông, có thể đã

sớm biết loại cục diện này, có lẽ người đang lặng lẽ bố trí a!

Lam Y trưởng lão cũng tự tin nói.

- Lam Y trưởng lão nói rất đúng, tông chủ là người dùng mưu sau đó mới hành động. Nhất định tất cả đều nằm trong sự khống chế của người. Hiện tại còn chưa có xuất hiện, cũng không phải là người đã xảy ra chuyện, mà có lẽ đã xuất hiện, còn bố trí a.

Diệp Kiếm Tinh bên cạnh cười nói.

Dựa theo đạo lý mà nói, loại đệ tử hạch tâm như Diệp Kiếm Tinh không có tư cách đứng chung một chỗ với Vô Thượng trưởng lão, nhưng mà tứ đại trưởng lão Hồng, Hoàng, Lam, Hắc lại biết rõ. Người này là bằng hữu với tông chủ, cũng đã đề cao địa vị của hắn. Cho nên lời nói và hành động của hắn như vậy cũng không sai.

- Diệp Kiếm Tinh sư huynh nói rất đúng, chúng ta có lòng tin đối với tông chủ!

- Tông chủ là người lợi hại nhất Phù Thiên đại lục, có dù có chuyện khó khăn tới đâu cũng có biện pháp!

- Tông chủ chưa từng khiến cho chúng ta thất vọng, nhất định người có thể dùng lực lượng một người ngăn cơn sóng dữ a!

Đệ tử Kiếm Thần tông từ khi nhìn thấy Nhiếp Vân ở trong Kiếm Thần điện đại triển thần uy đã triệt để thần phục đối với hắn, trong thanh âm mang vẻ sùng bái mù quáng và tín nhiệm.

- Dùng mưu xong mới hành động, ngăn cơn sóng dữ, có lòng tin...

Nghe thấy Diệp Kiếm Tinh và rất nhiều đệ tử đánh giá về mình như vậy, Nhiếp Vân cười khổ một tiếng.

Bọn hắn đã đánh giá hắn đủ cao a. Sở dĩ hắn không có xuất hiện, không phải đang bố cục mà là bị nhốt trong bi lâm. Đồng thời cũng không biết động tác của tám đại tông môn lại nhanh như vậy.

- Sức ảnh hưởng của ngươi rất lớn a!

Đang cười khổ thì chợt nghe Đạm Đài Lăng Nguyệt bên cạnh vừa cười vừa nói.

Biết rõ hắn là Nhiếp Vân cho nên nàng cũng biết thân phận cụ thể của hắn.

- Được rồi, nàng đừng cười nhạo ta nữa! Chúng ta nhanh đi về phía Hóa Vân tông a!

Lắc đầu, Nhiếp Vân lôi kéo Đạm Đài Lăng Nguyệt, đi qua đám người Kiếm Thần tông, dọc theo vách tường của Lăng Tiêu đỉnh, rất nhanh đã đi tới sau lưng đám người Hóa Vân tông.

Tìm một nơi không có người nào chú ý, lúc này hắn mới lặng lẽ triệt bỏ Ẩn nấp chi khí, chậm rãi hiện lên. May mà người trong đại điện cơ hồ đều bị chiến đấu trong điện hấp dẫn. Cũng không có người nào nhìn thấy hai người bọn họ đột nhiên xuất hiện.

- Ài, minh chủ đi đâu chứ? Sao vẫn còn chưa trở lại!

- Nếu như minh chủ trở về, nhất định sẽ có thể giải quyết cục diện trước mắt!

- Minh chủ chỉ là Nạp Hư cảnh đỉnh phong, chẳng lẽ có thể hóa giải nguy cơ mà Vô Thượng trưởng lão Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đều cũng không thể hóa giải hay sao?

- Chuyện này khó mà nói được, đối với minh chủ ta chỉ có thể sử dụng bốn chữ để hình dung!

- Đó là bốn chữ gì?

- Thâm bất khả trắc!

- Thâm bất khả trắc? Không sai, minh chủ quả thực là thâm bất khả trắc, nếu như người xuất hiện, nhất định sẽ có biện pháp a.

Vừa cùng với Đạm Đài Lăng Nguyệt đi tới sau lưng đám người Hóa

Vân tông thì chợt nge một đám người nhỏ giọng nói thầm. Chỉ thấy ở phía trước hai người chính là đám người Phong Vân minh.

Quả thực là xảo hợp, vừa rồi đi ngang qua chỗ Kiếm Thần tông, hiện tại đi ngang qua chỗ Phong Vân minh, hơn nữa hai nhóm người này đều có tín nhiệm khó hiểu với hắn.

Thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt khẽ cười, Nhiếp Vân biết rõ có giải thích cũng vô dụng cho nên cũng không nói thêm gì mà quay đầu nhìn về phía đám người Phong Vân minh.

------oOo------

Chương 1090: Họa Địa Thiên Lý (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này Phong Vân minh so với trước kia càng thêm cường đại, thậm chí đã có phục sức liên minh thuộc về mình, tuy rằng khi giao chiến với đệ tử tám đại tông môn khiến cho bọn hắn chật vật tới cực điểm, nhưng mà cũng không làm bị thương tới căn bản. Đám người Trúc Âm, Âu Dương Thế Hùng, bị thương cũng không nặng.

Chỗ tốt của liên minh là ở đó, khi chiến đấu với người khác có thể giúp đỡ lẫn nhau, không phải sợ hãi đánh lén sau lưng. Hơn nữa còn có thể tổ hợp thành trận pháp, vô luận sức chiến đấu hay là năng lực bảo vệ tánh mạng đều tăng lên không ít.

- Mau nhìn, tứ đại trưởng lão sắp thi triển toàn lực!

Mọi người nhỏ giọng nói thầm, đột nhiên Âu Dương Thế Hùng cắt đứt lời của bọn hắn, ánh mắt mang theo vẻ ngưng trọng chỉ về phía trước.

Theo phương hướng ngón tay hắn nhìn lại, ánh mắt Nhiếp Vân híp lại.

Lúc này Vân Huyên và tứ đại trưởng lão đã chiến đấu tới trạng thái gay cấn. Vân Huyên không chút lưu tình, mỗi một chiêu đều mang ý

đại khai đại hợp, pháp lực điên cuồng mang theo lực lượng đặc thù của đan điền huyệt khiếu cảnh, tạo thành một đầu cự long màu vàng. Đánh cho Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão không ngừng lui về phía sau.

Đương nhiên, tứ đại trưởng lão cũng không phải kẻ yếu, lại thành danh nhiều năm như vậy. Lý giải với võ đạo rất cao. Tám đạo chưởng ấn giống như một bức tường không thể đột phá. Cho dù có bị động nhưng vẫn không tạo thành tổn thương quá lớn.

Trước đó tứ đại trưởng lão còn cố kỵ thân phận, đối với công kích của nàng đều lưu thủ. Thế nhưng hiện tại thấy nàng mỗi một chiêu đều tàn nhẫn, rốt cục cũng nổi giận, lực lượng và chiêu số không còn chút lưu tình nào nữa.

- Không ngờ Vân Huyên cũng dung hợp một bộ khung xương Đại Nho?

Thần thâu chi khí nhìn về phía Vân Huyên, Nhiếp Vân cũng nhìn thấy trong người nàng có được một bộ khung xương không thuộc về nàng.

Khó trách trong thời gian ngắn như vậy lại có thể đột phá, tìm được khung xương Đại Nho, sau đó lại luyện hóa. Kỳ ngộ của Vân Huyên quả thực là đủ nghịch thiên a.

- Có nên đi qua hay không? Không được, tứ đại trưởng lão đồng thời chiến đấu với một người. Như vậy đã là mất mặt lắm rồi. Nếu như hiện tại lại xông lên, đối với sĩ khí của Hóa Vân tông sẽ có đả kích rất lớn! Khiến cho tứ đại trưởng lão mất mặt…

Trở thành Võ Đạo sư, ánh mắt của Nhiếp Vân độc đáo đến cực điểm. Tuy rằng nhìn thấy song phương có chút giằng co, nhưng mà hắn lại biết rõ nếu như tiếp tục kiên trì, nhất định tứ đại trưởng lão sẽ phải thua không thể nghi ngờ. Hắn nhíu mày, cân nhắc xem có nên đi qua hỗ trợ hay không.

Bốn người liên thủ đã là lấy nhiều đánh ít rồi, nếu như hắn lại xông lên, cho dù có thắng, đệ tử Hóa Vân tông cũng sẽ cảm thấy hổ thẹn.

Thiên phú Võ Đạo sư còn gọi là thiên phú Chiến Thần, hậu nhân Chiến Thần không ngờ lại dựa vào nhiều người mới có thể thủ thắng, vô luận từ phương diện nào mà nói, đều là chuyện cực kỳ mất mặt a.

Đây không chỉ là tôn nghiêm, mà là kiêu ngạo, là kiêu ngạo của đệ tử Hóa Vân tông.

- Thiên Minh quyền!

Trong lòng nghĩ vậy thì đột nhiên Đông trưởng lão lui về phía sau một bước, quyền phong rít gào.

Trên quyền của hắn giống như sinh ra từng đoàn quang mang sáng chói, lại giống như một mặt trời màu đỏ bay lên, đánh về phía Vân Huyên đối diện.

- Không tệ!

Đại chiến thời gian dài như vậy, Đông trưởng lão còn có dư lực đánh ra công kích cuồng mãnh như thế, Vân Huyên nhịn không được lui về phía sau rồi tán dương một tiếng.

- Lăng Tiêu thủ!

Thấy nàng lui về phía sau, Tây trưởng lão sao có thể buông tha cho cơ hội như vậy chứ? Hai tay khẽ lật, hai tay đánh ra hai chưởng ấn, giống như lăng tiêu bổ thẳng vào đầu.

- Tiết Thốn lực!

- Hùng Bạt bối!

Thấy hai vị trưởng lão công kích làm cho Vân Huyên có chút bối rối, nhị vị trưởng lão Nam, Bắc hai vị cũng đồng thời xuất kích.

Bốn người phối hợp không chê vào đâu được, không có chút sơ hở nào, quyền phong rít gào, lực lượng như thủy triều tuôn ra.

- Họa Địa Thiên Lý!

Biết rõ bốn người liên thủ lực lượng quá mức cường đại, không thể đón đỡ. Đôi mi thanh tú của Vân Huyên nhíu lại, tay phải vẽ một cái trước mặt, thân thể tạo thành một tuyến đường quỷ dị. Trong thời gian không đến một hô hấp đã từ trong vòng vây chui ra. Lông tóc không bị tổn hao chút nào.

Họa Địa Thiên Lý, tuyệt kỹ Vô Thượng của Nho môn, có thể bao quát một mảnh thổ địa hơn ngàn dặm vào bên trong, hiệu quả giống như thuấn di, thậm chí lúc chiến đấu, so với thuấn di còn lợi hại hơn nhiều. Bởi vì cho dù ở trong không ổn định thì cũng có thể thi triển!

Không nghĩ tới Vân Huyên chẳng những dung hợp khung xương Đại Nho mà ngay cả võ kỹ lợi hại như vậy của Nho môn cũng đã luyện thành!

Không hổ là thiên tài trong thiên tài, là người trời sinh Đại Khí Vận, quả thực đủ đáng sợ.

- Động tác củaHọa Địa Thiên Lý cho dù nhanh, thế nhưng vẫn có một tia sơ hở. Vừa rồi tứ đại trưởng lão Đông Tây Nam Bắc, vì sao không thừa cơ công kích. Nếu như lúc đó đánh trúng chỗ hiểm của nàng, cho dù thực lực của Vân Huyên có cao hơn gấp mười lần thì cũng phải bị trọng thương a!

Đột nhiên Nhiếp Vân nghĩ đến một chuyện, vẻ mặt tràn ngập nghi hoặc.

Họa Địa Thiên Lý cho dù là biện pháp tốt để di chuyển trong khoảng cách ngăn, nhưng mà còn không bằng các loại thân pháp như Tam Thiên Thanh Vân Đạo, thu nhỏ mặt đất lại, trong phạm vi ngàn dặm đều ở dưới chân. Thoạt nhìn huyền diệu, thế nhưng thực tế cũng là chỗ sơ hở.

Nếu như đối thủ có thể nắm được thời cơ vi diệu, nhắm trúng lúc bước chân của nàng vừa mới bước r, dùng quyền đánh nát phạm vi bị thu nhỏ kia lại. Chẳng những có thể khiến cho người thi triển không có cách nào đào thoát mà còn trực tiếp đả thương người thi

triển. Cho dù thực lực có cao cũng khó có thể may mắn thoát khỏi.

Chiêu số dễ hiểu như vậy ngay cả hắn cũng có thể nhìn ra, sao tứ đại trưởng lão tinh thông võ học lại không nhìn ra chứ?

Thế nhưng... Vừa rồi sao tứ đại trưởng lão không có thi triển ra?

- Ồ? Không đúng, vừa rồi quyền của Đông trưởng lão đánh như vậy, chỉ cần thu hồi một tia, công kích của Tây trưởng lão gấp gáp như vậy, chậm hơn một nửa hô hấp nữa là Vân Huyên cho dù có phản ứng nhanh hơn thì cũng sẽ không may a.

Trong lòng nghi hoặc, trong nháy mắt năm người đã lại đánh ra vài chiêu, càng nhìn Nhiếp Vân lại càng nhíu mày chặt hơn.

Lúc chiến đấu, cũng không phải chiêu số càng nhanh thì càng tốt, lực lượng càng lớn thì càng mạnh.

------oOo------

Chương 1091: Nhiếp Vân xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù tốc độ có mau hơn nữa, đánh không trúng địch nhân thì làm được gì chứ? Lực lượng có lớn nhưng mà không có đánh trúng chỗ hiểm thì cũng không có cách nào phát huy ra hiệu quả a.

Cho nên, thời cơ là quan trọng nhất, không nắm bắt được thời cơ, cùng là một quyền, cùng là một lực lượng, thế nhưng uy lực lại giảm đi.

Công kích của Tứ đại trưởng lão hiện tại căn bản không có nắm chắc thời cơ. Giống như bốn người già si ngốc, từng chiêu đều là sơ hở!

- Ta biết rồi, không phải là Tứ đại trưởng lão phản ứng trì độn, mà là sau khi ta trở thành Võ Đạo sư, vô luận là kiến thức hay là ánh mắt đều tăng lên gấp bội, cho dù thực lực củaĐông Tây Nam Bắc

tứ đại trưởng lão không kém. Ý thứ võ đạo cũng rất mạnh, thế nhưng vẫn không có biện pháp so với ta!

Trong đầu lóe lên linh quang, Nhiếp Vân nghĩ tới điểm quan trọng trong chuyện này.

Sau khi trở thành Võ Đạo sư, điểm lợi hại nhất cũng không phải là lực lượng tăng lên bao nhiêu, mà là ánh mắt chiến đấu tăng lên bao nhiêu a.

Chiến đấu với người khác, tùy tiện liếc mắt là có thể nhìn ra sơ hở của người khác, loại năng lực này so với tăng lên lực lượng đơn thuần, còn cường đại hơn nhiều!

Khó trách Võ Đạo sư lại được xưng là thiên phú Chiến Thần, vừa nhìn vào mắt là có thể nhìn ra sơ hở của chiêu số. Sau đó tiến hành lợi dụng, như vậy chẳng khác nào còn chưa chiến đấu, đã đứng ở thế bất bại, đó không phải là chiến thần thì là cái gì?

- Chiêu này của sư phụ Chư Cát Thanh Vân nên tiến về phía trước thêm nửa bước, uy lực rất tốt... Nếu như hồ lô rượu của Nam trưởng lão cao hơn nửa phần, như vậy nhất định Vân Huyên sẽ luống cuống tay chân...

Người khác kiến thức nửa vời với chiến đấu trong sân, nhưng mà Nhiếp Vân lại càng nhìn càng hiểu rõ. Đối với vận dụng thiên phú Võ Đạo sư cũng càng ngày càng thuần thục.

Võ Đạo sư là siêu cấp thiên phú bài danh top mười, cho dù có được thì cũng phải học sử dụng. Muốn đem nó phát huy tới mức vừa ý nhất với mình thì cũng cần thời gian tôi luyện rất lâu.

Thật giống như Nhiếp Vân hiện tại vậy, cho dù đạt được thiên phú Kiếm Đạo sư. Thế nhưng vẫn như trước không có cách nào sáng chế ra tuyệt chiêu đồng cấp với Vô Thượng Đại kiếm thuật.

Cũng không phải là hắn ngốc, mà là đối với thiên phú Kiếm Đạo sư hắn vẫn chưa hoàn toàn khống chế được thuần thục như cánh tay của mình.

Võ Đạo sư cũng giống vậy, có thể nhìn ra sơ hở của người khác, nếu như không lợi dụng thì cũng không thể phát huy năng lực của thiên phú một cách hoàn mỹ!

Nhìn một hồi. Nhiếp Vân cảm thấy lý giải đối với thiên phú Võ Đạo sư càng ngày càng thâm sâu hơn, sức chiến đấu của bản thân lại lần nữa gia tăng lên ít nhất là gấp đôi.

- Được rồi. Được rồi. Dừng tay a!

Ngay khi Nhiếp Vân đang đắm chìm trong lý giải, vận dụng thiên phú Võ Đạo sư, đột nhiên trong đại sảnh vang lên một đạo thanh âm cô đơn.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy tứ đại trưởng lão và Vân Huyên đã ngừng chiến đấu.

Vẻ mặt Tứ đại trưởng lão tiều tụy, thần sắc uể oải. Trên người cũng bị thương, máu tươi tuôn ra, khí tức uể oải.

Người nói chính là Đông trưởng lão, hắn lắc đầu, vẻ mặt tràn ngập vẻ thất bại.

- Không nghĩ tới bốn lão giả chúng ta bế quan nhiều năm, không ngờ lại là ếch ngồi đáy giếng. Liên thủ chiến đấu cùng ngươi, đã là hành động mất mặt đến cực điểm, đánh thành như vậy lại không nhận thua, quả thực là vô lại a.

- Sóng sau đè sóng trước, chúng ta nhận thua!

- Thực lực của ngươi quả thực còn hơn chúng ta, chúng ta không phải là đối thủ!

Sắc mặt Ba vị trưởng lão còn lại cũng khó coi vô cùng, mỗi người đều thở dài một hơi.

Bốn người liên thủ, chẳng những không có đánh thắng Vân Huyên trước mắt này mà còn bị động khắp nơi, khiến cho bọn hắn cảm thấy mất hết mặt mũi.

- Tứ đại trưởng lão liên thủ cũng thất bại sao?

- Chẳng lẽ Hóa Vân tông thật sự sẽ rơi xuống từ bảo tọa đệ nhất thiên hạ hay sao?

- Tứ đại trưởng lão cũng không phả là đối thủ, ai còn có thể thắng được bọn hắn chứ? Lần này thật sự xong rồi!

Nghe được tứ đại trưởng lão cũng đã thừa nhận, Hóa Vân tông lập tức bị không khí bi ai bao phủ, sắc mặt cả đám đệ tử, Thái thượng trưởng lão đều tối tăm phiền muộn, khó coi tới cực điểm.

- Nếu như lão tổ Võ Đạo sư còn sống, nhất định Hóa Vân tông sẽ không xảy ra chuyện như vậy!

- lão tổ Võ Đạo sư đánh khắp thiên hạ không địch thủ, cho dù là yêu nhân nhất tộc cũng chỉ có thể lui lại, không có người nào có thể được như lão tổ. Hiện tại bốn hậu nhân liên thủ cũng không đánh lại một nữ nhân...

- Lão tổ Võ Đạo sư vừa chết, Hóa Vân tông nhất định sẽ rớt xuống ngàn trượng.

Trong đám đệ tử Hóa Vân tông vô luận tranh đấu thế nào, thế nhưng đối với bên ngoài, đối với tông môn khác đều có kiêu ngạo thuộc về mình.

Tông môn Đệ nhất thiên hạ, Võ Đạo sư truyền thừa, nhất mạch Chiến Thần. Hiện tại bốn người liên thủ cũng không thể đánh lại được một nữ nhân. Loại đả kích này so với giết bọn hắn đi còn khó chịu hơn.

- Nhận thua là tốt rồi, còn không mau đồng ý ba điều kiện trước đó?

- Ngoan nghe lời giao ra Thiên Khu, Thiên Cơ, Thiên Quyền kiếm! Cút ra khỏi Thiên Ngoại thiên, chẳng lẽ còn định để cho tám đại tông môn chúng ta cùng nhau động thủ hay sao?

- Mau cút đi, danh hiệu đệ nhất Phù Thiên đại lục của Hóa Vân tông đã là dĩ vãng rồi.

Nhìn thấy hào khí bi ai bao phủ trong đám người Hóa Vân tông, trong đám người tám đại tông môn có ba người đi ra. Bọn hắn nhìn về phía tứ đại trưởng lão cùng với tất cả đệ tử Hóa Vân tông đệ tử rồi hét lớn, trên mặt hiện lên vẻ tiểu nhân đắc chí.

- Ba điều kiện? Ba điều kiện gì?

Nghe thấy mấy người này gầm rú, Nhiếp Vân nhướng mày, đi về phía trước vài bước. Đi tới trước mặt đám người Trúc Âm, hắn nhịn không được mà hỏi.

- Ồ? Minh chủ tới rồi sao?

- Minh chủ trở về rồi...

- Minh chủ trở về là tốt rồi, tông môn được cứu rồi...

Nhìn thấy Nhiếp Vân xuất hiện, bầu không khí vốn có chút uể oải, lập tức bắt đầu được nhen nhóm, chúng đệ tử hạch tâm chấn động, bắt đầu huyên náo.

- Có chuyện gì xảy ra?

Thấy trong đám đệ tử hạch tâm xuất hiện biến cố, Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão cùng với đám người Võ Huân quay đầu nhìn sang.

- Là Vân Phong? Hồi bẩm tứ đại trưởng lão, người này chính là thiên tài Vân Phong!

Nhìn thấy Nhiếp Vân không ngờ đã trở về, Võ Huân cũng sững sờ, vội vàng giải thích cho tứ đại trưởng lão.

------oOo------

Chương 1092: Kích Thiên Thất Kiếp chỉ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Người mà các ngươi nói có siêu cấp thiên phú top mười thiên phú chính là người này hay sao?

- Nạp Hư cảnh đỉnh phong? Ài, cho dù có trở về cũng vô dụng a!

- Nếu như hắn có được thực lực Phá Không cảnh đỉnh phong, lại phối hợp với thiên phú bài danh top mười thiên phú, có lẽ còn có thể xuất hiện chuyển biến. Mà bây giờ... nhất định không được!

Tứ đại trưởng lão nhớ tới lời nói trước đó. Bọn hắn biết rõ thiếu niên này có được thiên phú siêu cường, bất quá, cuối cùng bọn hắn vẫn đồng thời lắc đầu.

Cho dù có được thiên phú đặc thù bài danh top mười thì cũng vô dụng, chênh lệch thật sự quá lớn.

Trong lịch sử nhân loại Phù Thiên đại lục đã trải qua vạn năm, còn chưa từng nghe nói một Nạp Hư cảnh đỉnh phong có thể đánh bại được cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh.

- Minh chủ, ba điều kiện là tám đại tông môn nói ra a. Thứ nhất, muốn chúng ta giao ra Thiên Khu, Thiên Cơ, Thiên Quyền kiếm, thứ hai, phân cách Thiên Ngoại thiên ra...

Không để ý tới tứ đại trưởng lão thở dài, Trúc Âm tranh thủ nói ra điều kiện mà tám đại tông môn nói ra.

- Thiên Ngoại thiên, Hóa Vân cung tùy ý để cho bọn hắn tu luyện? Bọn hắn quả thực biết mơ mộng a.

Nghe thấy giới thiệu, sắc mặt Nhiếp Vân trở nên trầm thấp.

Điều kiện của tám đại tông môn quả thực quá ngoan độc, ba điều kiện này nếu như Hóa Vân tông thực sự đồng ý thì chẳng khác nào mất đi đạo thống, so với bị diệt cũng không khác là mấy.

- Ta nhổ vào, tông môn Võ Đạo sư cái rắm! Tứ đại Vô Thượng trưởng lão ngay cả một người cũng đánh không lại. Ta thấy về sau cũng đừng gọi là tông môn Võ Đạo sư a, gọi là tông môn rác rưởi là được rồi!

Thấy tứ đại trưởng lão cũng không để ý tới mình, một người mặc áo bào xanh đứng đầu lại lần nữa tiến về phía trước, vẻ mặt tràn ngập trào phúng.

- Đúng vậy a, ta thấy cũng không có gì đặc biệt nha? Cái gì mà Võ Đạo Phá Hư quyền,Thiên Hạ Vô Song, ta thấy đúng là có tiếng mà không có miếng, căn bản vẫn kém Tam Nguyên Kim Cương ba của tông môn chúng ta nha.

- Chiếm cứ Thiên Ngoại thiên nhiều năm như vậy mới có chút bổn sự ấy. Nhanh giao phiến Phong Thủy bảo địa này ra đi, tránh cho mất mặt xấu hổ!

Hai người còn lại cũng nói tiếp.

Vân Huyên đánh bại Tứ đại Vô Thượng trưởng lão khiến cho lòng sợ hãi của những tông môn khác đối với Hóa Vân tông tiêu tan. Cho nên lúc này nói chuyện cũng không lưu tình chút nào, tràn ngập vẻ mỉa mai, cay nghiệt.

Trước đó, có lẽ bọn hắn còn kiêng kị nội tình của Hóa Vân tông, sợ bị phản công. Nhưng mà hiện tại ngay cả Vô Thượng trưởng lão liên thủ cũng đánh không lại một nữ nhân. Như vậy còn gì đáng sợ nữa chứ?

- Tông môn rác rươi? Võ Đạo Phá Hư quyền có tiếng không có miếng? Ba con cẩu từ đâu tới sủa oang oang khiến cho người ta khó chịu vậy?

Ba người vừa mới dứt lời, thì chợt nghe bên Hóa Vân tông có một đạo thanh âm lười biếng chậm rãi vang lên lên, Nhiếp Vân lập tức đi ra.

- Ba người này là tông chủ Tiên Võ tông và hai vị Vô Thượng trưởng lão, được người ta xưng là Tiên Võ tam kiệt. Là sư huynh đệ cùng một thời, gần đây lại có danh tiếng tàn nhẫn. Không ngờ tiểu tử này lại trực tiếp gọi bọn họ là cẩu. Hắn không biết thân phận bọn hắn, hay là ngốc nghếch vậy?

- Lần này phiền lớn rồi, bản thân Hóa Vân tông đã ở vào hoàn cảnh xấu, lại đắc tội với người ta. Tiểu tử này chết chắc rồi, ai cũng không cứu được hắn.

Thanh âm của Nhiếp Vân rất lớn, tất cả mọi người trong đại điện đều nghe được rõ ràng. Tựa như ném một viên đá vào mặt hồ yên tĩnh, lập tức tạo thành tiếng động lớn, xôn xao.

Hóa Vân tông nương theo Tứ đại Vô Thượng trưởng lão thất bại đã ở trong hoàn cảnh xấu. Lúc này dựa theo tiết tấu bình thường, có lẽ nên ngoan ngoãn giao ra Thiên Khu, Thiên Cơ, Thiên Quyền kiếm, lạ cúi thấp người mới được a. Sao lại đột nhiên toát ra một tiểu tử không biết tên. Dám nói như vậy với tông chủ Tiên Võ tông, thật sự là đại nghịch bất đạo, coi trời bằng vung a.

- Dám nói chúng ta là cẩu?

- Súc sinh, ngươi có biết chúng ta là ai không? Coi như tông chủ các ngươi còn sống cũng không dám nói như vậy với chúng ta!

- Ngươi muốn chết!

Những người khác còn giận không kềm được chứ đừng nói là ba người này, sắc mặt ba người biến thành màu đen, sắp bạo phát.

- Đông trưởng lão, đây chính là đệ tử Hóa Vân tông các ngươi sao? Xem ra hôm nay Hóa Vân tông các ngươi không biết tình cảnh của mình hiện tại rồi!

Tông chủ Tiên Võ tông hét lớn.

- Chúng ta mang theo thành ý mà đến, chỉ cần các ngươi đáp ứng ba điều kiện kia. Tất cả đều dễ nói chuyện, chúng ta cũng không đuổi tận giết tuyệt. Xem ra chúng ta đã quá nhân từ nương tay với các ngươi rồi.

Một trưởng lão khác của Tiên Võ tông cũng lớn tiếng quát lớn.

Bọn hắn cũng không giống như các đệ tử, trực tiếp đánh về phía Nhiếp Vân mà là quát tháo bốn vị đako trưởng lão Đông Tây Nam

Bắc.

- Vân Phong làm vậy là có chút lỗ mãng a!

Nghe thấy hai người quát lớn, Đông trưởng lão cảm thấy bị vũ nhục. Bất quá hắn cũng biết, việc ngày hôm nay phải nhịn xuống. Một khi mâu thuẫn tăng lên, song phương đại chiến. Bọn hắn chết thì không có gì đáng tiếc, thừa cơ để cho yêu nhân chiếm được tiện nghi, như vậy thực sự có lỗi với cơ nghiệp mà tổ tiên đã truyền thừa vạn năm a.

- Đúng là có chút lỗ mãng, bất quá cũng không có gì là không đúng! Đây mới là đệ tử Hóa Vân tông chúng ta! Dù không địch lại thì cũng sẽ không chịu nhục!

Tây trưởng lão hừ lạnh một tiếng, cũng không đồng ý với lời nói của Đông trưởng lão.

Đông Tây đại trưởng lão bất đồng quan điểm. Các đệ tử chín đại tông môn thì tập trung về phía người tên đệ tử đột nhiên đi tới này.

Nhất là Vân Huyên, hai hàng lông mi càng nhíu lại.

Mặc dù người này gọi là Vân Phong, cũng chưa từng thấy qua (khi vây quét Giao Long Hạ Tuyền, cho dù đã thấy mặt, nhưng mà lúc ấy nàng bị thanh âm của Tiểu Long làm cho thiếu chút nữa hôn mê cho nên cũng không thấy rõ bộ dáng sau khi ngụy trang của Nhiếp Vân). Thế nhưng thủy chung lại khiến cho nàng có một loại cảm giác nguy hiểm.

Nạp Hư cảnh đỉnh phong lại khiến cho cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh như nàng có cảm giác nguy hiểm? Nói ra, ngay cả chính nàng ta cũng không tin.

- Một đám chuột nhắt không có quy củ, ta quan tâm các ngươi có thân phận gì chứ? Nơi này là Lăng Tiêu đỉnh của Hóa Vân tông, là nơi thần thánh nhất trên Phù Thiên đại lục, lập tức mang theo người của các ngươi cút ra ngoài, tránh cho phải nhận họa diệt môn!

Đối mặt với vẻ hung hăng càn quấy của đối phương, Nhiếp Vân phất ống tay áo rồi nói.

------oOo------

Chương 1093: Kích Thiên Thất Kiếp chỉ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đông trưởng lão sẽ cân nhắc yêu nhân xâm lấn cùng với rất nhiều thứ cho nên sẽ có lo lắng sợ hãi. Mà Nhiếp Vân thì không sao cả. Kiếp trước hắn đã thấy qua nhiều lần Yêu nhân xâm lấn, chẳng lẽ còn sợ có thêm một lần nữa hay sao?

Chỉ cần thân nhân bằng hữu của ta không có việc gì, cho dù tất cả mọi người trên Phù Thiên đại lục này chết đi thì có quan hệ gì với ta chứ?

- Họa diệt môn? Tiểu súc sinh. Ngươi đã muốn chết thì ta sẽ nói cho ngươi biết, cơm có thể ăn bậy, không chết được người, thế nhưng nếu như nói lung tung, nhất định sẽ có người chết!

Da mặt tông chủ Tiên Võ tông tông chủ run rẩy, đi về phía trước, ngón tay chỉ về phía trước. Một cái ngọc ấn xoay tròn ở trước mặt hắn.

Tuy rằng hắn chỉ là Nạp Hư cảnh đỉnh phong, nhưng mà ngọc ấn trong lòng bàn tay lại mang tới uy áp rất lớn. Dường như phụ trợ thực lực của hắn, khiến cho hắn không chút kém cạnh cường giả Phá Không cảnh đỉnh phong.

Tông chủ Tiên Võ tông, Hạ Đạo!

- Hạ Đạo cũng quá vô sỉ a, còn chưa có động thủ đã lấy ra Chưởng giáo ấn..

- Đệ tử của Hóa Vân tông này gọi là Vân Phong. Ta từng nghe nói qua về hắn, đừng nhìn hắn chỉ có tu vi Nạp Hư cảnh đỉnh phong. Thế nhưng sức chiến đấu không kém gì Phá Không cảnh hậu kỳ,

Hạ Đạo thoạt nhìn lỗ mãng, thế nhưng trên thực tế đã sớm điều tra ra người này, Nếu không cũng không có khả năng làm như vậy a!

- Đúng vậy, cái tên Vân Phong này ta cũng đã được nghe nói qua, đứng thứ nhất trên Phá Không Tiềm lực bảng lần này! Thậm chí còn đánh bại Cảnh Hồng sau khi đột phá!

- Nghe nói lúc hắn chiến đấu, còn xuất hiện một mảng lớn Lôi Vân, bất quá chẳng biết tại sao lại tán đi một cách khó hiểu…

Nhìn thấy động tác của Hạ Đạo, mọi người khiếp sợ, sau đó mới lập tức nhớ tới thân phận của thiếu niên này. Sắc mặt cả đám ngưng trọng vô cùng.

Nhiếp Vân ngụy trang thành Vân Phong, tuy rằng thời gian tiến vào tông môn không dài, thế nhưng cũng không phải là nhân vật vô danh tiểu tốt gì. Trái lại, danh khí của hắn trong tám đại tông môn còn tương đối lớn, thuộc về hàng ngũ siêu cấp thiên tài.

Những tông môn khác cũng không phải là người ngu, sẽ bị một hai câu của Vân Huyên độc vây mà đi vây công Lăng Tiêu đỉnh. Băng dày ba thước không phải chỉ do một ngày lạnh, bọn hắn dám làm như thế, nhất định đã sớm có chuẩn bị, Vân Huyên và Di Hoa đầu độc chỉ là một điểm đột phá mà thôi.

Lúc Hóa Vân tông cường thịnh, không ai dám nghĩ như vậy. Nhưng mà từ khi chưởng giáo cùng rất nhiều Thái thượng trưởng lão mất tích, người ôm loại suy nghĩ này cũng nhiều hơn.

Chiếm vị trí tốt nhất trên Phù Thiên đại lục trường kỳ, lại có thánh địa tu luyện như Thiên Ngoại thiên, ai mà không hâm mộ cơ chứ?

Cho nên, tám đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh, cho dù không có Di Hoa, Vân Huyên cổ động thì cũng sẽ tiến hành. Chỉ có điều phương diện thời gian có thể sẽ muộn hơn hiện tại một ít.

Kỳ thật, chuyện này Nhiếp Vân cũng biết, hắn cũng biết mình không ngăn cản được. Cho nên chỉ có thể mau chóng tăng thực lực lên, giảm bớt tổn thất mà thôi.

- Đừng có trách ta lấy lớn hiếp nhỏ, trước tiên nếm thử Kích Thiên Thất Kiếp chỉ của Tiên Võ tông ta đi!

Dường như biết rõ Vân Phong trước mắt không đơn giản như vậy, trong tiếng cười lạnh, ngón tay Hạ Đạo khẽ điểm, một cỗ thốn kình khiến cho không gian kích động từ trên đầu ngón tay hắn bắn ra, vọt về phía Nhiếp Vân.

Kích Thiên Thất Kiếp chỉ là tuyệt chiêu Vô thượng do tiền bối cao nhân Tiên Võ tông sáng chế ra. Điểm ra một chỉ, bảy đạo khí kình hoàn toàn khác nhau xuất hiện, sau khi bị đánh trúng tựa như thừa nhận thiên kiếp, thống khổ không chịu nổi. Hơn nữa tốc độ của chiêu này cực nhanh, giống như kiếp số, không có cách nào tránh né, cho dù tốc độ mau hơn nữa cũng không được.

Chiêu này được xưng là một trong những tất sát kỹ của Tiên Võ tông. Tất cả mọi người đều không ngờ, Hạ Đạo đường đường tông chủ Tiên Võ tông, đối chiến với một người đệ tử, vừa ra tay tựu đã đánh ra công kích sắc bén như vậy.

- Tâm cơ của Hạ Đạo này thật nặng a.

- Tâm cơ? Có ý gì?

- Trước đó tứ đại trưởng lão và Vân Huyên còn không có phân ra thắng bại, hắn yên tĩnh vô cùng, cũng không nhảy choi choi như vậy. Hiện tại đã phân ra thắng bại, Hóa Vân tông ở trong hoàn cảnh xấu thì lập tức nhảy ra. Chẳng lẽ ngươi còn không nhìn ra được sao?

- Hắn muốn kiếm thêm một chén canh? Để lúc đàm phán lấy thêm một ít chỗ tốt hay sao?

- Đúng vậy, Tứ đại Vô Thượng trưởng lão của Hóa Vân tông cũng không phải là đối thủ của Vân Huyên. Chỉ cần không phải là kẻ mù lòa thì cũng biết lần này Hóa Vân tông nhất định sẽ phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Đương nhiên, nếu như vừa rồi Vân Huyên thất bại. Chỉ sợ kết cục sẽ khác, người đầu tiên phản bác Di Hoa cũng sẽ là hắn!

- Thật hèn hạ!

- Cũng không thể nói là hắn hèn hạ, vây công Hóa Vân tông, mỗi một tông môn đều có tính toán riêng của mình, từ hành động ra tay của Hạ Đạo là có thể nhìn ra. Hắn muốn nhanh chóng lập uy, xác định địa vị Tiên Võ tông của hắn a…

Có thể lên làm chưởng giáo tám đại tông môn, không có người nào là kẻ ngu, lúc này Hạ Đạo nhảy nhót như vậy, chỉ cần không phải là kẻ mù lòa thì đều có thể hiểu rõ mục đích của hắn là gì.Trên mặt cả đám đều hiện lên vẻ chán ghét.

- Muốn lấy minh chủ chúng ta lập uy sao? Ha ha, chỉ sợ tên này đụng phải đinh rồi a!

Loại chuyện này những người khác có thể nhìn ra, đám người Trúc Âm cũng không ngốc, lập tức hiểu ra được. Âu Dương Thế Hùng cười nhạt một tiếng, khóe miệng nhếch lên.

Thực lực của minh chủ, bọn hắn có tự tin tuyệt đối. Đừng nhìn tông chủ Tiên Võ tông này có được Chưởng giáo ấn, lại vênh váo hò hét. Trong mắt bọn hắn mà nói, tuyệt đối không phải là đối thủ của minh chủ Vân Phong!

- Kích Thiên Thất Kiếp chỉ. Ha ha, ta thấy nên gọi là Kích Thiên Cửu kiếp chỉ a. Bởi vì bát kiếp, cửu kiếp ngay cả người sáng chế ra cũng chưa luyện thành, cho nên chỉ có thể tuyên bố với bên ngoài là thất kiếp!

Vừa nói chuyện, một mặt Nhiếp Vân vươn tay chộp tới. Một tiếng giòn vang xuất hiện, lập tức ngăn cản khí kình thất kiếp mà mỗi người nghe tên đều mất mật ở bên ngoài thân thể.

- Sao ngươi lại…

Thấy thiếu niên chỉ bằng vào tay không ngăn cản khí kình thất kiếp, sắc mặt Hạ Đạo biến hóa. Hắn không nhịn được lên tiếng hỏi. Bất quá còn chưa nói hết lời thì đã hối hận, dù sao lời này cũng giống như của kẻ yếu.

------oOo------

Chương 1094: Luyện hóa Chưởng giáo ấn Tiên Võ tông (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn lập tức đổi giọng hét lớn, lòng bàn tay liên tục ra chiêu:

- Tiểu tử vô tri, ngươi thì biết cái gì, ăn nói bừa bãi!

- Vạn vật thế gian này, linh là nhỏ nhất, cửu là lớn nhất, là cực hạ đếm được. Phù hợp với đại đạo tự nhiên, thất kiếp khí kình tuy rằng là vi diệu, thế nhưng lại không cách nào thông hiểu đạo lí lực lượng trong cơ thể, càng không có cách nào kích hoạt đan điền chi lực. Cho nên, tối đa chỉ là cường giả Phá Không cảnh thi triển, một khi Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh thi triển thì chẳng khác nào gân gà.

Không để ý tới vẻ kinh hoảng, của hắn, Nhiếp Vân tiện tay ngăn cản ba chiêu công kích của đối thủ, lại lên tiếng nói.

- Ngươi...

Nghe hắn nói như thế, toàn thân Hạ Đạo chấn động, mà ngay cả hai vị Vô Thượng trưởng lão vừa rồi hung hăng càn quấy tới cực điểm, hai mắt cũng lập tức trợn tròn.

Kích Thiên Thất Kiếp chỉ tuy rằng được xưng là tuyệt chiêu mạnh nhất dưới võ kỹ chưởng giáo Tam Nguyên Kim Cương ba. Thế nhưng nhưng quả thực có chỗ thiếu hụt như lời thiếu niên tước mắt này nói.

Thất kiếp khí kình không có cách nào triệt để thông hiểu đạo lí với lực lượng trong cơ thể. Mà cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh càng không thể tu luyện. Chuyện này tiền bối sang tạo tuyệt chiêu này từng ghi tại trên bí tịch. Hắn hi vọng về sau có người có thể bổ sung nguyên vẹn chiêu số. Đáng tiếc, vài vạn năm ra, trong hậu đại, người có thể luyện thành kình lực thất kiếp cũng đã rất ít, chứ đừng nói là bổ sung được nó hoàn chỉnh!

Chuyện này vẫn luôn là bí mật lớn của tông môn bọn hắn. Cho dù là Thái thượng trưởng lão cũng có rất nhiều người không biết được. Sao tiểu tử này vừa lên tiếng đã nói chuẩn như vậy chứ?

- Đừng có nói bậy, thất kiếp chỉ kình đã đạt tới cực hạn mà thân thể con người có thể thừa nhận, tuyệt đối không thể đánh ra Cửu Kiếp, cũng không có người nào có thể đánh ra Cửu Kiếp!

Lần nữa đánh ra hai chiêu, Hạ Đạo điên cuồng hét lớn.

- Không có người nào có thể đánh ra Cửu Kiếp? Ngu xuẩn! Thực lực của ngươi không được lại nói người khác không thể làm được. Nực cười tới cực điểm a!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Lời này của ngươi có ý tứ gì?

Bị một vãn bối gọi là thực lực không đủ, vẻ mặt Hạ Đạo trầm thấp vô cùng.

- Không có ý gì, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Tuy rằng Kích Thiên Thất Kiếp khó có thể luyện thành, thế nhưng ngại quá, vừa vặn ta cũng tu luyện qua, hơn nữa cũng trùng hợp luyện thành Cửu Kiếp!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Ngươi... Nói bậy!

Hạ Đạo rống to một tiếng, thanh âm còn chưa có chấm dứt thì đồng tử đã co rút lại. Hai mắt nhìn thấy một ngón tay đang chậm rãi bành trướng trước mặt. Một cỗ khí kình làm cho kinh mạch vỡ vụn đột nhiên lao đến.

Phanh!

Tốc độ của hắn căn bản không trốn tránh được. Bị chỉ kình đánh trúng, thân thể lập tức có cảm giác như độ kiếp, cửu trọng chín

đạo, cửu tuần hoàn, kéo dài không thôi.

Trong chốc lát, sắc mặt hắn trở nên trắng bệch!

Phốc.

Hạ Đạo phun ra máu tươi, lùi về phía sau bảy tám bước, toàn thân run rẩy.

- Kích Thiên Thất Kiếp chỉ là bí mật bất truyền của tông môn chúng ta, sao ngươi lại có thể học được? Hơn nữa làm sao có thể luyện đến Cửu Kiếp cơ chứ?

Tuy rằng thương thế nghiêm trọng, thế nhưng đối với Hạ Đạo hiện tại mà nói, sự khiếp sợ trong lòng còn lớn hơn. Toàn thân hắn run rẩy không thôi, ngay cả lúc nói chuyện cũng có chút run rẩy.

Có thể làm cho một vị tông chủ thành như vậy, đủ để thấy được chuyện này kinh người đến mức nào.

- Kích Thiên Thất Kiếp chỉ cũng không phải là tuyệt chiêu lợi hại gì. Muốn học cũng không khó nha.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Thiên phú Võ Đạo sư đạt tới hình thái thứ ba, người khác đánh ra công kích, chỉ cần nhìn vào một cái là có thể vẽ ra hoàn mỹ, đồng thời còn có thể tự động tu bổ cực hạn của chiêu số.

Tuy rằng Kích Thiên Thất Kiếp chỉ lợi hại, thế nhưng còn không có đạt tới cấp bậc như Võ Đạo Phá Hư quyền, chỉ cần nhìn hắn thi triển qua một lần là Nhiếp Vân cũng đã học xong. Lần nữa đánh ra, không ngờ đã diễn hóa thành Cửu Kiếp.

- Hạ Đạo, tiểu tử này trộm bí mật bất truyền của tông môn chúng ta, phải đánh chết!

- Bí tịch tông môn không thể để rơi vào trong tay người khác.

Hai vị Vô Thượng trưởng lão còn lại trong Tiên Võ tam kiệt, thấy

thiếu niên trước mắt không ngờ lại đánh ra tuyệt chiêu của bổn môn, sắc mặt cả hai dữ tợn vô cùng

Mỗi một tông môn đối với đạo thống của mình đều coi trọng vô cùng, tuy rằng Kích Thiên Thất Kiếp chỉ không phải là tuyệt chiêu cao sâu nhất. Nhưng mà cũng được coi là trấn sơn chi bảo của tông môn rồi. Một khi truyền đi, đối với thực lực tổng thể của Tiên Võ tông mà nói. Tuyệt đối có ảnh hưởng cực lớn.

- Tiểu tử, muốn trách thì trách ngươi biết quá nhiều a. Hôm nay bất luận kẻ nào ngăn cản cũng vô dụng. Chúng ta nhất định phải đánh chết ngươi!

Nghe thấy tiếng quát, Hạ Đạo cắn răng, miệng thét dài một tiếng.

- Không cần hô nữa. Ba người các ngươi cùng lên đi!

Đối mặt với uy hiếp của bọn hắn, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, hai tay hất về phía sau, thanh âm nhàn nhạt vang vọng, chẳng khác nào tiếng sấm ầm ầm vang vọng trong toàn bộ đại điện.

- Bảo Tiên Võ tam kiệt cùng tiến lên?

- Từ lúc nào Vân Phong sư huynh đã luyện thành tuyệt kỹ của Tiên Võ tông vậy?

- Tốt, thật là lợi hại...

Khí thế của Hóa Võ tông vốn đã uể oải, dưới một câu nhẹ nhàng của Nhiếp Vân đã giống như dầu đổ vào lửa, cả đại điện lập tức sôi trào.

Mặc kệ Hóa Vân tông hay là tám đại tông môn, nhìn thấy thiếu niên này lại bảo Tiên Võ tam kiệt đồng thời ra tay. Tất cả đều cảm thấy khiếp sợ, đồng thời còn có chút không thể tưởng tượng nổi.

Đã được gọi là Tiên Võ tam kiệt cũng đã nói rõ một khi bọn hắn liên hợp lại, sức chiến đấu rất mạnh, cao thủ như thế ở trên Phù Thiên đại lục cũng là tiếng tăm lừng lẫy. Mà Vân Phong này một mình khiêu chiến ba người. Có người cảm thấy hắn khẩu khí rất lớn,

cũng có người cảm thấy hắn không biết sống chết.

Tóm lại, cảnh tượng vốn đã tĩnh mịch, nhất là sau khi tứ đại trưởng lão Hóa Vân tông thất bại, bên Hóa Vân tông đã chuẩn bị chịu nhục. Mà bây giờ bởi vì chuyện này cho nên bầu không khí lập tức sôi trào lên.

- Đây là ngươi tự mình muốn chết, đừng có trách ta!

Hạ Đạo biết rõ một mình chưa hẳn đã có thể chiến thắng thiếu niên này, hai mắt của hai người còn lại sáng ngời, nhanh chóng cùng tiến lên.

- Người Tiên Võ tông không biết xấu hổ a, bảo ba người các ngươi lên thì các ngươi lập tức có ba người lên a?

------oOo------

Chương 1095: Luyện hóa Chưởng giáo ấn Tiên Võ tông (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ba lão đầu liên thủ đối phó với một thiêu niên mười bảy mười tám tuổi, tuổi của các ngươi có lẽ không biết đã vượt quá người ta bao nhiêu a!

Người Phong Vân minh đồng thời cười to.

- Động thủ!

Nghe thấy mấy câu châm chọc này, da mặt ba người Hạ Đạo run rẩy, giống như ăn phải con ruồi vậy, cực kỳ khó chịu. Vẻ mặt dữ tợn một hồi, đồng thời ra tay.

Ầm ầm!

Ba người không hổ là cao thủ danh dương thiên hạ, liên thủ xuất kích, lại phối hợp với lực lượng của Chưởng giáo ấn Tiên Võ tông.

Không gian trước mặt Nhiếp Vân lập tức xuất hiện từng khe nứt đen kịt.

Những khe nứt này ngưng tụ mà không tiêu tan, vờn quanh Nhiếp Vân vào bên trong, chỉ cần tiến về phía trước một bước, hoặc là đi nhầm một bước, đều bị khe nứt đánh trúng, bản thân sẽ bị trọng thương.

- Hừ!

Nhiếp Vân không sợ hãi chút nào, miệng hừ lạnh một tiếng. Mặc kệ khe nứt chung quanh, bàn tay vẽ về phía trước một cái, cả người như thuấn di, xuất hiện sau lưng ba người.

- Là Họa Địa Thiên Lý. Là Họa Địa Thiên Lý vừa rồi Vân Huyên mới thi triển!

- Sao hắn lại hiểu chiêu này?

- Dường như sới lúc Vân Huyên thi triển còn cường đại hơn, uy lực còn mạnh hơn a!

Thấy động tác giống như thuấn di của thiếu niên, cả đại điện lần nữa sôi trào.

Chiêu này tất cả mọi người cũng không xa lạ gì, vừa rồi Vân Huyên sử dụng chiêu này tránh né công kích của Tứ đại Vô Thượng trưởng lão a, sao thiếu niên này cũng biết?

- Chiêu Họa Địa Thiên Lý này hắn thi triển dường như so với ta còn tinh thuần hơn, vận dụng còn tự nhiên hơn.

Vân Huyên ở cạnh đó cũng kinh ngạc, đồng tử co rút lại.

Chiêu Họa Địa Thiên Lý này là tuyệt kỹ nho môn chính tông. Là tuyệt chiêu sau khi nàng luyện hóa khung xương Đại Nho, dung hợp võ kỹ chi tủy mới học được. Tuy rằng không có đứng đắn tu luyện, thế nhưng nàng nhưng cũng biết, đây tuyệt đối là tuyệt chiêu không kém gì Vô Thượng kiếm pháp. Loại chiêu số này, cho dù là người thiên tư trác tuyệt, không có thời gian mấy năm cũng đừng

mơ luyện thành. Sao người này chẳng những luyện thành, mà khi thi triển so với nàng còn cường đại hơn chứ?

Nếu chỉ có riêng điểm này thì cũng thôi đi, chiêu Họa Địa Thiên Lý này cũng có chỗ thiếu hụt, nhưng mà trong tay thiếu niên này nó lại trở nên hoàn mỹ vô cùng, căn bản không tìm ra được một chút sơ hở nào!

Cổ quái!

Thật sự rất cổ quái rồi!

- Nằm xuống cho ta!

Sử dụng Họa Địa Thiên Lý tránh né công kích của ba người. Nhiếp Vân nhướng mày, đánh ra một quyền mang theo lực lượng bài sơn hải đảo, như hồng thủy bộc phát, lập tức cuốn tới.

- Chưởng giáo ấn ngăn cản!

Dường như biết rõ uy lực chiêu này cực lớn, hai mắt Hạ Đạo nhắm chặt, mạnh mẽ chộp một trảo, ném Chưởng giáo ấn ra.

Ầm ầm!

Chưởng giáo ấn đón gió bành trướng, lập tức bành trướng tới hai, ba trượng. Chắn tất cả công kích của Nhiếp Vân ở bên ngoài.

Chưởng giáo ấn của tám đại tông môn đã vượt ra khỏi phạm trù Linh Binh tuyệt phẩm. Cho dù công kích của Nhiếp Vân cường hãn thì cũng không có khả năng đánh nát nó. Thậm chí ngay cả làm cho nó lui một bước cũng không được.

- Tiểu tử, thực lực của ngươi không kém. Nhưng mà có được Chưởng giáo ấn, chúng ta đã ở thế bất bại. Để ta xem rốt cuộc ngươi có bao nhiêu pháp lực chiến đấu với chúng ta a!

Thấy Chưởng giáo ấn giống như núi cao ngăn cản công kích của thiếu niên, không chút sứt mẻ, Hạ Đạo cười ha hả.

Tổ sư khai phái của Tiên Võ tông là một vị Phòng Ngự sư, bản thân đã am hiểu phòng ngự. Khi luyện chế chưởng giáo, ở bên trong đã cho thêm vào lực lượng phòng ngự. Một khi thi triển ra lập tức có được phòng ngự như mai rùa, không có cách nào đánh vỡ.

- Tông chủ, sử dụng Tam Nguyên Kim Cương ba đánh chết tiểu tử này a!

Hạ Đạo cười xong, một lão giả trong Tiên Võ tam kiệt lớn tiếng nói.

- Đúng vậy, tiểu tử. Có thể chết trong tuyệt kỹ cao minh nhất của Tiên Võ tông chúng ta. Dưới Tam Nguyên Kim Cương ba, ngươi có chết cũng coi như chết có ý nghĩa a!

Trốn ở dưới phòng ngự của Chưởng giáo ấn phòng ngự, tấn công là chuyện không có khả năng rồi. Tiên Võ tông lại vừa vặn am hiểu đánh xa nhất. Thi triển Tam Nguyên Kim Cương ba lúc này quả thực là lựa chọn tốt nhất. nghe thấy đề nghị này, Hạ Đạo hưng phấn thở phào một tiếng.

- Chưởng giáo ấn, Tam Nguyên Kim Cương ba... Ta thấy các ngươi đừng dùng Chưởng giáo ấn này nữa, đi cho ta!

Vừa rồi Hạ Đạo đám người đắc ý, Nhiếp Vân cũng không phản bác, mà là cẩn thận quan sát Chưởng giáo ấn trước mắt. Nhìn một hồi, đột nhiên hắn cười ha hả, mạnh mẽ chộp về phía trước trảo tới.

Dưới một trảo, trên không trung đột nhiên xuất hiện một đồ án quỷ dị, đồ án này hoàn toàn giống như mai rùa phòng ngự, đại biểu cho cực hạn phòng ngự.

Đồ án và Chưởng giáo ấn va chạm một cái. Chưởng giáo ấn như hài tử trở về bên cạnh mẫu thân vậy, quay tròn trên không trung một vòng, sau đó sưu một tiếng, lập tức thoát khỏi khống chế của Hạ Đạo.

Chưởng giáo ấn của Tiên Võ tông, sở dĩ có thể có được lực phòng ngự rất mạnh, chính là vì bên trên có khắc mật vân mai rùa phòng ngự. Nhiếp Vân nhìn một hồi đã hiểu được nguyên lý. Phòng ngự chi khí dọc theo mật vân mà vận chuyển, thoáng cái đã khiến cho

Chưởng giáo ấn thoát khỏi tay chủ nhân vốn có. Bay về phía hắn.

- Phòng ngự chi khí vận chuyển, Tam đại Chưởng giáo ấn liên hợp, luyện hóa cho ta!

Cầm Chưởng giáo ấn vào trong lòng bàn tay, trong lòng Nhiếp Vân thấp giọng hô một tiếng. Đan điền chấn động, ba cỗ lực lượng cường đại dọc theo ngón tay lan tràn ra ngoài. Đồng thời đánh vào Chưởng giáo ấn trong lòng bàn tay hắn.

Sau khi luyện hóa ba cái Chưởng giáo ấn của Hóa Vân tông, Di Thần Tông, Kiếm Thần tông, Nhiếp Vân phát hiện ra chất liệu của những Chưởng giáo ấn này vô cùng tương tự, dường như được luyện chế từ cùng một thứ. Hơn nữa, thủ pháp luyện chế cũng có chút giống nhau, giống như trong đó có một loại liên hệ nào đó

Thứ hiện tại Nhiếp Vân cần làm chính là đem nó liên hợp với ba cái Chưởng giáo ấn trước đó, lợi dụng lực lượng sinh ra trong đó, nhìn xem có thể luyện hóa Chưởng giáo ấn của Tiên Võ tông hay không.

Ầm ầm!

Lực lượng ba đại Chưởng giáo ấn liên hợp hội tụ lại cùng một chỗ, mang theo một cỗ uy áp và lực lượng khó có thể ngăn cản, tựa như bão táp mưa sa đánh vào Chưởng giáo ấn Tiên Võ tông.

- Ngươi muốn làm gì? Mau trả Chưởng giáo ấn lại cho ta!

Nhìn thấy Chưởng giáo ấn vốn đang ở trong tay bỗng chốc bị thiếu niên này lấy đi, sắc mặt Hạ Đạo đột nhiên thay đổi, điên cuồng gào rú, thân thể lao về phía trước.

------oOo------

Chương 1096: Còn ai nữa? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Còn chưa tới trước mặt thì linh hồn đã chấn động mạnh một cái,

sắc mặt hắn lập tức trở nên trắng bệch, phun ra máu tươi.

Dấu vết linh hồn của hắn trong Chưởng giáo ấn Tiên Võ tông đã bị người ta tàn phá!

Phốc!

- Chuyện này... Không có khả năng!

Trong tiếng kinh hô, đồng tử Hạ Đạo thu nhỏ lại, trùng kích mãnh liệt khiến cho hắn khó mà tin được chuyện đang xảy ra.

Bởi vì, dưới sự cảm ứng của hắn, Chưởng giáo ấn Tiên Võ tông trong nháy mắt đã bị Vân Phong này triệt để luyện hóa!

Chưởng giáo ấn của Tiên Võ tông giống như của Kiếm Thần tông vậy, muốn luyện hóa thì phải đạt được đệ tử trong tông môn tán thành. Bằng không, cho dù có Thiên phú Phòng Ngự sư cũng không làm được.

Thiếu niên trước mắt này sao có thể luyện hóa? Hơn nữa tốc độ luyện hóa lại còn nhanh như vậy chứ?

Chưởng giáo ấn bị người ta luyện hóa cũng đồng nghĩa với việc hắn đã mất đi chức vị chưởng giáo. Không còn lực uy hiếp trong tông môn, hiểu rõ những chuyện này, Hạ Đạo sắp phát điên lên.

- Tam Nguyên Kim Cương ba, chết cho ta!

Trong lòng khiếp sợ gần chết, Hạ Đạo cũng biết phương pháp duy nhất hiện tại chính là giết chết tiểu tử trước mắt. Hai tay mạnh mẽ đẩy, đánh ra một đạo Tam Nguyên Kim Cương ba to hơn người hắn.

Vừa rồi trốn ở đằng sau Chưởng giáo ấn hắn đã bắt đầu thi triển tuyệt chiêu này. Một Tam Nguyên Kim Cương ba cao hơn người triệt để bạo tạc nổ tung. Uy lực của nó đã không kém gì Vô Thượng Đại kiếm thuật, chỉ sợ ngay cả phong ấn trên Lăng Tiêu đỉnh cũng có thể chấn vỡ một mảng lớn a.

Tuy rằng Hạ Đạo không phải là Phòng Ngự sư, nhưng mà thân là tông chủ Tiên Võ tông, giống như Kiếm Thần tông vậy, mấy đạo phòng ngự chi khí vẫn phải có. Vừa thi triển ra, mật vân Tam Nguyên Kim Cương ba lập loè, còn không có triệt để phóng thích thì đã phóng ra uy áp và lực lượng hủy diệt thiên địa.

- Một đạo Tam Nguyên Kim Cương ba cao hơn người? Thật là lợi hại!

- Xong rồi, thể tích của Tam Nguyên Kim Cương ba càng lớn thì uy lực càng mạnh. Nhìn thể tích nó lớn như vậy, chỉ sợ bất kỳ một ai trong Đông Tây Nam Bắc trong tứ đại trường lão, muốn tiếp được cũng rất khó khăn, tiểu tử này phiền toái rồi a!

- Hắn lấy đi Chưởng giáo ấn, triệt để khiến cho Hạ Đạo nổi giận. Đây quả thực không phải là hành động sáng suốt!

Nhiếp Vân mượn nhờ lực lượng liên hợp của ba đại Chưởng giáo ấn, lập tức luyện hóa Chưởng giáo ấn của Tiên Võ tông. Chuyện này mọi người cũng không biết, chỉ có Hạ Đạo huyết mạch tương liên mới hiểu rõ. Mọi người không biết biến cố này, cho nên nhìn thấy cục diện trước mắt, tất cả đều cảm giác thiếu niên thực lực không kém trước mắt này đã có chút lỗ mãng khi làm như vậy.

Bất kể nói thế nào, Hạ Đạo đều là nhân vật thành danh nhiều năm, thủ đoạn rất nhiều, làm cho hắn tức giận, khi đó sẽ có phiền toái không nhỏ.

- Chiêu này quả thực rất lợi hại, bất quá ngươi không phải là Phòng Ngự sư. Một khi đánh ra, uy lực sẽ giảm đi. Để ta cho ngươi xem một chút, nhìn xem Tam Nguyên Kim Cương ba chính tông là như thế nào.

Đối mặt với sự lo lắng của mọi người, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, ngón tay vẽ thành nửa vòng tròn, nhẹ nhàng điểm về phía trước.

Sau khi trở thành Võ Đạo sư, ý thức võ đạo của hắn tinh thông. Thi triển Tam Nguyên Kim Cương ba đã không cần quá nhiều thời gian nữa. Trong lúc nói chuyện đã bắt đầu súc thế, thanh âm vừa dứt thì

một đạo Kim Cương ba to bằng một căn phòng đã hình thành ở trước mặt hắn, quét ngang tất cả.

- Tam Nguyên Kim Cương ba lớn bằng một căn phòng?

- Không phải Tam Nguyên Kim Cương ba chỉ có tông chủ Tiên Võ tông mới có thể tu luyện, thi triển được sao? Sao hắn cũng có thể làm vậy?

- Con bà nó, không phải ta nhìn nhầm chứ? Nghe nói Hạ Đạo này vì tu luyện Tam Nguyên Kim Cương ba cho nên đã tốn hơn bảy mươi năm. Thế nhưng lại còn ở trong từ đường tông tộc của Tiên Võ tông, mượn nhờ ý chí của tổ tiên mới có thể thành công nha. Vân Phong này thoạt nhìn chỉ mới mười bảy, tám tuổi. Sao lại có thể luyện thành được chứ?

- Nhất định là nhìn lầm. Chuyện này không có khả năng, không có khả năng...

Thấy Vân Phong này đánh ra cùng một chiêu số, tất cả mọi người đều khiếp sợ tới mức sắp bất tỉnh.

Đánh ra Kích Thiên Thất Kiếp chỉ thì cũng thôi đi. Nhưng mà Tam Nguyên Kim Cương ba là tuyệt chiêu mà chỉ có chưởng giáo Tiên Võ tông mới có thể tu luyện. Tại sao tiểu tử này lại có thể thi triển, hơn nữa còn thuần thục như thế cơ chứ?

- Không, không, ta không tin!

Hạ Đạo càng cảm thấy thiên địa như sụp đổ. Trơ mắt nhìn Tam Nguyên Kim Cương ba mình đánh ra lại bị nghiền ép nhẹ nhõm. Ngay sau đó bản thân bị một cỗ lực lượng khổng lồ đánh trúng. Rốt cuộc hắn cũng không kiên trì nổi mà phanh một tiếng, ngã xuống đất.

- Thả tông chủ ra..

Hai vị Vô Thượng trưởng lão trong Tiên Võ tam kiệt còn lại đồng thời hét lớn, một trái một phải công kích về phía Nhiếp Vân. Muốn cứu Hạ Đạo về. Bất quá còn chưa tới trước mặt Nhiếp Vân thì đã

nhìn thấy một cái ngọc ấn nhanh chóng xoay tròn trước mặt. Ngọc ấn khổng lồ tản ra uy áp khiến cho người ta hít thở không thông đang ầm ầm đánh xuống.

Chưởng giáo ấn Tiên Võ tông!

- Chưởng giáo ấn ở đây, các ngươi ai dám càn rỡ!

Hừ lạnh một tiếng, bàn tay Nhiếp Vân lật một phen. Hai vị Vô Thượng trưởng lão còn không có kịp phản ứng thì đã có kết cục giống như Hạ Đạo, đồng loạt nằm rạp trên mặt đất, không còn lực tiếp tục phản kháng.

- Hắn đã luyện hóa được Chưởng giáo ấn?

- Lần này lớn chuyện rồi, luyện hóa Chưởng giáo ấn, tương đương đã được tổ tiên Tiên Võ tông tán thành, cho dù Hạ Đạo muốn phản bác, cũng không còn kịp rồi!

Nhìn thấy Nhiếp Vân đánh ra Chưởng giáo ấn, hơn nữa còn làm cho hai đại Vô Thượng trưởng lão khuất phục. Tất cả mọi người đã biết rõ, chưởng giáo Tiên Võ tông đã thay chủ, chính là thiếu niên trước mắt này.

Cho dù không biết vì sao hắn có thể luyện hóa được Chưởng giáo ấn. Nhưng mà bên trong Chưởng giáo ấn ẩn chứa ý chí của tổ tiên, có thể luyện hóa được đã nói rõ bản thân đã được tổ tiên tán thành, có thể lên làm tông chủ.

Đây là quy định cứng nhắc, không ai có thể phản bác.

- Người đâu, lên kéo ba tên có ý định tập kích tông chủ này kéo xuống, chờ xử lý!

Ra tay đánh bại Tiên Võ tam kiệt, xác định địa vị, Nhiếp Vân lại quay đầu nhìn về phía người của Tiên Võ tông rồi hét lớn một tiếng.

- Chuyện này...

Mọi chuyện biến hóa quá nhanh, người của Tiên Võ tông cũng

không biết nên nghe theo ai, tất cả đều sững sờ tại chỗ.

- Các ngươi đã không động thủ, như vậy ta tự mình động thủ xử quyết a.

------oOo------

Chương 1097: Còn ai nữa? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dường như đã sớm biết sẽ có kết quả như vậy, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, bàn tay mạnh mẽ đánh xuống phía dưới.

Phanh! Phanh! Phanh!

Ba tiếng bạo tạc liên tục vang lên, Tiên Võ tam kiệt uy danh hiển hách ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra. Cả ba đồng thời biến thành bánh thịt, dán vào mặt đất.

Ba người này đều là nhân tố không xác định, muốn giải quyết nguy cơ trước mắt của Hóa Vân tông, nhất định phải giải quyết dứt khoát, không thể lòng dạ đàn bà được.

- Ta là tông chủ Tiên Võ tông, hiện tại ta tuyên bố, Tiên Võ tông và Hóa Vân tông từ nay về sau liên minh, đời đời giao hảo, rời khỏi liên minh tám đại tông môn!

Đánh chết ba người, Nhiếp Vân lơ lửng trên không trung, cao giọng nói, âm thanh chấn mây xanh.

- Tiên Võ tông liên minh với Hóa Vân tông? Rời khỏi liên minh tám đại tông môn?

Rất nhiều trưởng lão và đệ tử của Tiên Võ tông ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cũng không có ai biết nên làm cái gì bây giờ.

Báo thù cho đám người Hạ Đạo?

Thôi đi, đối phương đã luyện hóa Chưởng giáo ấn, đích thực là chưởng giáo tông môn, đấu với hắn thì coi như kẻ dưới phạm thượng. Lại nói, ngay cả Hạ Đạo cũng không phải là đối thủ, bọn hắn tiến lên không phải là chịu chết hay sao?

Phản đối liên hợp với Hóa Vân tông?

Cũng thôi đi, thế cục hiện tại không rõ, nếu như cuối cùng liên minh tám đại tông môn liên minh đạt được thắng lợi. Như vậy có thể nói vị tông chủ này danh bất chinh, ngôn bất thuận, có thể bác bỏ. Chỉ là.. Nếu như Hóa Vân tông thắng lợi, làm như vậy sẽ là công thần. Cũng là một chuyện tốt.

Trong nháy mắt, rất nhiều trưởng lão và đệ tử hạch tâm Tiên Võ tông đã có quyết định. Cả đám đứng tại chỗ, cũng không phản bác, cũng không thừa nhận.

- Ha ha, rất tốt!

Nhiếp Vân đã sớm biết đối phương sẽ có thái độ này cho nên hắn cũng không truy cứu. Lúc lúc này hắn nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn về phía bảy cái tông môn còn lại.

- Trong các ngươi còn có ai muốn khiêu chiến Hóa Vân tông? Ta sẽ tiếp hết là được!

Thanh âm không lớn, thế nhưng lại mang theo khí thế và uy nghiêm không gì sánh kịp, khiến cho bầu không khí vốn náo loạn lập tức yên tĩnh trở lại.

Vừa rồi tạm thời động thủ với Tiên Võ tam kiệt, thời gian cũng không dài. Thế nhưng tất cả mọi người đều nhìn ra được. Người trước mắt này, tuổi không lớn, thủ đoạn lại rất hung ác, thực lực còn rất mạnh mẽ. Cho nên lúc này thấy cục diện như vậy, những người vốn rục rịch, lúc này tâm tư đều tiêu tán, không dám nói tiếp.

Về phần có muốn cùng xông lên đánh chết hắn hay không. Vừa rồi có lẽ có thể là vậy. Thế nhưng hiện tại hắn thân là tông chủ Tiên Võ tông, cầm trong tay Chưởng giáo ấn. Lại là đệ tử hạch tâm nổi danh nhất trong Hóa Vân tông. Nếu như thật sự làm như vậy, nhất

định sẽ dẫn tới mâu thuẫn càng lớn hơn, chuyện đàm phán cũng sẽ trở thành trò cười.

Cân nhắc đến những chuyện này, người của bảy đại tông môn còn lại, ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, không có ai dám xuất đầu.

Hồng Y trưởng lão của Kiếm Thần tông thì càng nhíu mày không nói.

Vân Phong trước mắt này đối với hắn mà nói có cảm giác quen thuộc đặc thù. Có chút tương tự với tông chủ Nhiếp Vân, nhưng mà dường như tông chủ không có thực lực mạnh mẽ như vậy a?

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đại điện tĩnh lặng. Tới tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy được.

Tám đại tông môn khí thế hung hãn, ngay cả Đông Tây Nam Bắc Tứ đại Vô Thượng trưởng lão cũng không ngăn cản nổi. Bây giờ tất cả lại bị một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi quát lớn, tất cả lặng ngắt như tờ. Ngay cả chư vị trưởng lão Hóa Vân tông cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, luôn lắc đầu.

- Ta đến!

Yên tĩnh và trầm mặc không biết kéo dài bao lâu, giống như một thế kỷ, cũng giống như chỉ có có một hô hấp. Đột nhiên trong đám người vang lên một đạothanh âm lạnh lùng, Di Hoa đi tới.

Lúc này Di Hoa hai mắt lạnh lẽo như băng, nhìn về phía Nhiếp Vân hiện ra sát ý nồng đậm.

Xuất hiện loại biến hóa này, bất kể nói thế nào, Tổng minh chủ như hắn đều phải ra mặt giải quyết. Nếu không nhất định mọi chuyện sẽ nghiên về một bên. Khi đó chuyện vây công Hóa Vân tông cũng biến thành trò cười..

- Tổng minh chủ, không cần người tự mình động thủ, để cho ta chiếu cố tiểu tử này trước, để xem rốt cuộc hắn có bản lãnh gì!

Di Hoa vừa đi về phía trước vài bước thì đã cảm thấy cánh tay bị

xiết chặt. Lập tức có một người trung niên nhảy ra ngoài, tốc độ tựa như tật gió. Trong nháy mắt không ngờ đã đi tới giữa đại điện Lăng Tiêu đỉnh.

Chưởng giáo Thanh Vân tông hiện tại, Thiên Hành!

Thanh Vân tông, tông sư khai phái là một vị Thiên Hành sư, tông môn thanh vân trực thượng, tu luyện Tam Thiên Thanh Vân Đạo, tốc độ nhanh tuyệt, có thể nói đệ nhất Phù Thiên đại lục.

Cho dù Thiên Hành này không có thiên phú Thiên Hành sư, nhưng mà trong đám tông chủ thập giới gần đây lại là cường giả lĩnh ngộ sâu nhất về Tam Thiên Thanh Vân Đạo. Tốc độ cực nhanh, khó có ai địch nổi. Chính là bởi vì như vậy, cho dù thực lực bản thân đã đạt tới Phá không trung kỳ nhưng mà vẫn nắm chắc chức vị tông chủ, không ai dám nói câu gì.

Di thần, Thanh Vân, Tiên Võ, Tử Đàn, Tĩnh Thiên, Vân Tiêu, Kiếm Thần tông chủ bảy đại tông môn này đều là cường giả Nạp Hư cảnh, một khi đột phá sẽ tự động trở thành Vô Thượng trưởng lão. Đương nhiên cũng có ngoại lệ, giống như Di Hoa này vậy.

Những người ngoại lệ này, hoặc là thực lực kiệt xuất, hoặc là còn chưa tìm được được đệ tử tiếp nhận thích hợp, cho nên mới khống chế vị trí chưởng giáo.

Thiên Hành chính là loại tình huống này, tông môn không có đệ tử có được thiên phú Thiên Hành sư, cũng không có đệ tử đặc biệt nổi bật. Chỉ có thực lực của hắn mạnh mẽ, khống chế Chưởng giáo ấn, chấp chưởng mọi chuyện trong tông phái.

"Tiểu tử này có cổ quái, ngươi phải cẩn thận!

Thấy Thiên Hành xuất hiện, Di Hoa khẽ gật đầu nói.

Thiên Hành có thực lực Phá Không cảnh trung kỳ, phối hợp với uy lực Chưởng giáo ấn của Thanh Vân tông, cho dù không chiến thắng nổi Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão. Thế nhưng bằng vào thân pháp Tam Thiên Thanh Vân Đạo, muốn đào tẩu tự bảo vệ mình cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa, bởi vì hắn là Thiên Hành sư, Thiên Hành có nhu cầu về Thiên Hành chi khí, cho nên đối với hắn cung kính dị thường. Toàn bộ tông môn đều coi Di Thần Tông như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, tuyệt đối không xuất hiện chuyện phản bội.

Căn cứ vào hai điểm này, Di Hoa mới vô cùng yên tâm về Thiên Hành như vậy.

------oOo------

Chương 1098: Xuân Quy Yến Tường đồ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Một gia hỏa vận khí tốt, không biết gặp được kỳ ngộ gì mà thôi, không đáng để lo!

Khóe miệng Thiên Hành nhếch lên cam đoan với Di Hoa một câu. Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, nói:

- Tiểu tử, Tam Nguyên Kim Cương ba của ngươi rất mạnh. Sức chiến đấu cũng không tệ. Bất quá, nếu như tỷ thí đơn thuần khó tránh khỏi tổn thương hòa khí. Không bằng ta và ngươi văn đấu một trận, thế nào?

- Văn đấu sao?

- Không sai, quy củ rất đơn giản, ở đây có chín trăm chín mươi chín trận kỳ. Ta sẽ bố trí Xuân Quy Yến Tường đồ ở chỗ này, trận đồ này là thứ để tu luyện thân pháp, là đại trận tốc độ bình thường, sẽ không chết người. Chúng ta trước sau đi vào trận đồ, ai cầm được Vương kỳ ở chính giữa trận đồ thì kẻ đó là người chiến thắng. Thua thì tự động rời khỏi Lăng Tiêu đỉnh, thế nào?

Thiên Hành vuốt chòm râu, cười nói.

- Xuân Quy Yến Tường đồ?

Nhiếp Vân nhướng mày nói.

Trận đồ này kiếp trước hắn đã từng nghe nói qua, là chí bảo tu luyện thân pháp của Thanh Vân tông. Nó tương tự như mê cung vậy, bên trong chỉ có một thông đạo chính xác nhất, lại có chín chín vạn lối rẽ. Chỉ cần đi nhầm một đạo, nhất định sẽ bị truyền tống ra bên ngoài trận đồ, kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Mà con đường chính xác chuyển hướng rất nhiều, bên trong có chứa một ít sát trận, một khi tốc độ quá nhanh sẽ kích phát trận pháp. Cho dù sẽ không chết người nhưng mà cũng khiến cho người ta nhận hết tra tấn, khổ không thể tả.

Chính là bởi vì như thế cho nên trận đồ này là thứ tốt nhất để tu luyện thân pháp và sức phán đoán, chiến đấu khác với chạy như điên theo đường thẳng. Phi hành cự ly ngắn, chuyển hướng tương đối nhiều, thường thường chỉ chênh lệch một tấc là đại biểu cho sống và chết. Đây cũng là đặc điểm của trận đồ này. Cho dù đi trên đường chính xác, chỉ cần nhiều thêm một phân, hoặc là thiếu một phân, nhất định sẽ rơi vào nguy hiểm.

Nghe nói mỗi một đệ tử Thanh Vân tông đều tu luyện qua trong trận đồ này. Chính bởi vì loại tu luyện hà khắc này mới khiến cho đệ tử Thanh Vân tông, cả đám thân pháp linh mẫn, thuật chạy trối chết thiên hạ vô song.

- Minh chủ, không thể đồng ý với bọn hắn a. Xuân Quy Yến Tường đồ bọn hắn tu luyện nhiều năm, quen thuộc vô cùng. Tỷ thí với hắn chẳng khác nào dùng sở đoản của mình đối đầu với sở trường của chúng!

- Vô sỉ, phải ngươi cảm thấy mình chiến đấu không phải là đối thủ của minh chủ chúng ta cho nên mới nghĩ ra loại thi đấu không biết xấu hổ này đúng không? Minh chủ, không thể đồng ý với hắn.

- Văn đấu, nói thật dễ nghe, trên thực tế là không dám chiến đấu với minh chủ, thật sự là hèn hạ!

Xuân Quy Yến Tường đồ ở trên Phù Thiên đại lục vô cùng nổi danh, Phong Vân minh cũng có rất nhiều người biết rõ. Sau khi

nghe thấy Thiên Hành đường đường là tông chủ, là nhân vật thành danh lâu năm, không ngờ lại đưa ra loại quyết đấu này, cả đám lập tức nhao nhao hô lên.

- Sao nào? Không dám so hay sao? Nếu như không dám thì cứ nói. Ta cũng coi như xong. Chỉ là ta sớm nghe nói Hóa Vân tông là truyền thừa Võ Đạo sư, hậu nhân Chiến Thần, đã dám xưng là Chiến Thần, như vậy vô luận thân pháp, sức chiến đấu đều rất mạnh mới đúng a. Hiện tại xem ra, chỉ là hư danh mà thôi.

Vẻ mặt Thiên Hành vui vẻ, thanh âm bất ân bất dương.

Vân Phong này chỉ trong mấy chiêu tầm đã đánh bại Tiên Võ tam kiệt. Cho dù Thiên Hành rất là tự tin với thực lực của bản thân, thế nhưng hắn cũng không cho rằng mình có thể đánh bại đối phương. Vì vậy hắn mới đưa ra loại thi đấu này. Bề ngoài nói thật dễ nghe, trên thực tế bằng vào Thiên Hành chi khí và Tam Thiên Thanh Vân Đạo, hắn có thể đảm bảo chiến thắng.

- ...

Nghe thấy ngữ khí châm chọc của Thiên Hành, rất nhiều đệ tử Hóa Vân tông nghe vậy, vẻ mặt vì tức giận mà đỏ bừng lên.

Thứ Hóa Vân tông kiêu ngạo nhất chính là truyền thừa Võ Đạo sư. Mà người này nói cũng đúng, đã được xưng là hậu nhân Chiến Thần thì nhất định phải có nhiều mặt ưu tú. Vô luận là thân pháp, lực lượng hay là ý thức chiến đấu đều phải cực kỳ am hiểu mới đúng. Không dám tỷ thí chẳng khác nào thừa nhận mình không bằng người khác, phương diện khí thế đã e sợ rồi.

- Không dám so sao? Ta đang sợ ngươi không dám a!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, nói:

- Như vậy đi, nếu như là tỷ thí, không bằng đặt tiền đặt cược thêm một chút. Nếu như ta lấy được Vương kỳ trước thì cũng đã nói rõ thân pháp của ta còn nhanh hơn ngươi. Ngươi không xứng làm tông chủ Thanh Vân tông. Không bằng đem Chưởng giáo ấn đưa cho ta a. Nếu như ngươi lấy được vương kỳ trước, ta lập tức rời

khỏi Hóa Vân tông, hơn nữa còn tặng chưởng giáo ấn Tiên Võ tông cho ngươi, thế nào?

- Dùng Chưởng giáo ấn làm tiền đặt cược?

Thiên Hành không nghĩ tới thiếu niên này chẳng những đồng ý mà còn trực tiếp hạ tiền đặt cược lớn như vậy. Hai hàng lông mày của hắn nhảy dựng lên.

Tuy rằng hắn là chưởng giáo, nhưng mà Chưởng giáo ấn là tín vật tông môn, là bảo bối truyền thừa mấy vạn năm, không thể tự tiện lấy ra làm tiền tiền đặt cược a.

- Sao nào? Không dám? Nếu như sợ hãi mất Chưởng giáo ấn, không có cách nào ăn nói. Như vậy coi như xong, ta cũng không ép buộc ngươi a!

Nhiếp Vân nở nụ cười nói.

- Cái này…

Thiên Hành không ngờ tới đối phương lại dùng loại thủ đoạn áp bách. Trong lúc nhất thời hắn không biết nên làm như thế nào cho phải.

- Tông chủ, thi với hắn!

- Chúng ta tin tưởng người!

- Hắn chỉ phô trương thanh thế mà thôi, ta không tin, tông chủ có thân pháp đệ nhất mấy ngàn năm nay lại có thể thất bại.

Thiên Hành còn chưa nói lời nào thì đã nghe thanh âm như biển gầm sau lưng. Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tất cả Vô Thượng trưởng lão cùng với Thái Thượng trưởng lão, đệ tử hạch tâm Thanh Vân tông đều cùng kêu to, trợ uy cho hắn.

Bọn hắn cực kỳ tự tin với thực lực của tông chủ mình, thậm chí còn đạt tới tình trạng sùng bái mù quáng, căn bản không tin trên Phù Thiên đại lục này lại có người tỷ thí thân pháp thắng được Thiên

Hành.

- Tốt, ta đồng ý!

Nghe thấy tiếng la như thủy triều sau lưng Thiên Hành nghiêm túc, nói.

- Đã như vậy thì hi vọng chư vị tông chủ, chư vị trưởng lão làm chứng cho chúng ta!

Nhiếp Vân thấy đối phương trúng kế, hắn nhìn quanh một vòng, cao giọng nói.

- Được, chúng ta làm chứng!

- Ta đồng ý!

Thấy song phương cũng không có ý kiến, mấy vị tông chủ, rất nhiều trưởng lão ở đây đều gật đầu.

Song phương đã yêu cầu văn đấu, bọn hắn cũng không cần phải làm người xấu cho nên rất vui vẻ đồng ý. Hơn nữa, theo bọn hắn thấy thiếu niên gọi là Vân Phong này nhất định sẽ thua không thể nghi ngờ, không có bất kỳ bất ngờ nào cả.

------oOo------

Chương 1099: Chiết Dực Chi Tiễn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thứ không biết tự lượng sức mình!

Lúc này Vân Huyên, ngồi ở trên đài cao trong trận doanh tám đại tông môn cười lạnh một tiếng.

Di Hoa cũng vui vẻ không thôi.

Tiến vào Lăng Tiêu đỉnh không thấy được chuyện tốt gì, lần này rốt

cục cũng hung hăng vũ nhục một phen a.

- Cùng tông chủ Thanh Vân tông tỷ thí thân pháp, rốt cuộc Vân Phong này nghĩ thế nào vậy?

Tây trưởng lão tính tình ngay thẳng, thấy một màn như vậy, nhịn không được trầm giọng nói.

- Không sao, hắn dám làm như vậy, nhất định là có suy nghĩ của mình. Chúng ta gấp cái gì chứ? Có gấp cũng không giúp được, chỉ có thể hi vọng hắn có thể chiến thắng mà thôi!

Đông trưởng lão lên tiếng, khoát tay áo một cái.

Đối với thái độ của trận doanh đối địch, Nhiếp Vân cũng không để ý tới, hắn đi tới chính giữa đại điện.

- Bố trí Xuân Quy Yến Tường đồ đi.

- Được, ngươi đừng có hối hận đó.

Thấy vẻ mặt thiếu niên không thèm để ý, chẳng biết tại sao ở sâu trong lòng Thiên Hành có chút chột dạ. Bất quá, trong nháy mắt, trên mặt đã hiện lên một tia hung ác, bàn tay tạo thành trảo. Trong lòng bàn tay có vô số trận kỳ bay ra, dựa theo vị trí đặc thù mà rơi xuống.

Ầm ầm!

Tất cả trận kỳ đều rơi xuống, không gian đại điện giống như thoáng cái biến hóa. Mọi người lập tức nhìn thấy phía trước xuất hiện một thế giới do trận pháp bố trí mà thành. Vừa nhìn vào, khắp nơi thông suốt, nhưng mà ai cũng biết, bên trong rất nhiều đường chết. Nguy hiểm vô cùng, nếu như không cẩn thận. Cho dù đi tới mười năm, cũng tuyệt không tìm được cái gọi là Vương kỳ kia.

- Hắc hắc, ngươi đợi mà khóc đi, ta đi trước!

Sau khi bố trí trận pháp xong, Thiên Hành cười một tiếng lạnh, thân thể khẽ chuyển, hóa thành vô số ảo ảnh trọng điệp, tiến vào trong

trận đồ.

Vận chuyển Thiên Hành sư chi khí, Tam Thiên Thanh Vân Đạo!

Không ngờ ngay từ đầu hắn đã thi triển toàn bộ hai át chủ bài, không hề có chút giữ lại nào.

Thiên Hành sư là thiên phú đặc thù xếp hạng thứ một trăm sáu mươi sáu, vị trí cũng không gần phía trước, đưa cho người khác sử dụng cũng có thể phát huy ra năng lực đặc thù của Thiên Hành sư, hơn nữa võ kỹ Tam Thiên Thanh Vân Đạo đặc thù, tốc độ cực nhanh, bằng mắt thường cơ hồ không cách nào nắm bắt được.

Tam Thiên Thanh Vân Đạo, thi triển đến cảnh giới cao nhất, nghe nói có thể xuất hiện ba ngàn đạo ảo ảnh. Một khi chiến đấu với người ta có thể làm cho đối thủ hoa mắt, ngay cả địch nhân ở đâu cũng không tìm thấy thì sao có thể chiến đấu được chứ?

Chính bởi vì như thế, Tam Thiên Thanh Vân Đạo giống như Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng Đại kiếm thuật vậy, đều thuộc về tuyệt chiêu trấn tông của tông môn. Bên ngoài cũng có truyền lưu, bất quá cũng chỉ là phiên bản đơn giản hóa, tối đa chỉ có thể hóa thân ra ba trăm mà thôi. Tam Thiên Thanh Vân Đạo chính thức chỉ có tông chủ mới có thể tu luyện, hơn nữa tu luyện tới cực hạn lại có thể hóa thân ba ngàn, khó bề phân biệt, khiến cho người ta không phân biệt được rõ ràng.

Kỳ thực Thiên Hành cũng không phải là tên thực sự của hắn, mà chỉ là ngoại hiệu, nói rõ hắn đã thi triển Tam Thiên Thanh Vân Đạo cao minh tới cực điểm, có thể thân hóa một ngàn! Chính là bởi vì loại năng lực này quá mạnh mẽ thế cho nên vốn hắn có tên là gì đã không có người nào biết được.

Điểm lợi hại nhất của Thiên Hành chính là có thể hóa thân hai ngàn chín trăm chín mươi chín đạo, chỉ kém một cái đạo là có thể đạt tới cực hạn ba ngàn đạo, đã không kém bao nhiêu. Bởi vì có chỗ dựa này cho nên hắn mới dám khiêu chiến Nhiếp Vân mà cũng không sợ thất bại.

- Tam Thiên Thanh Vân Đạo, hai ngàn chín trăm chín mươi chín

đạo hóa thân, thật kinh khủng.

- Ngay từ đầu Thiên Hành đã thi triển ra tuyệt chiêu mạnh nhất, có lẽ Vân Phong này sẽ thất bại a!

- Ta chưa từng nghe nói qua có thân pháp nào có thể nhanh hơn so với thiên phú Thiên Hành sư phối hợp với Tam Thiên Thanh Vân Đạo a…

- Các ngươi nhìn xem, Vân Phong này dường như đã bỏ cuộc rồi, đến bây giờ còn không có nhúc nhích nha!

- Đổi lại là ai thì cũng sẽ bỏ cuộc, thiên phú Thiên Hành sư phối hợp với Tam Thiên Thanh Vân Đạo, cho dù là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, muốn đuổi kịp cũng khó khăn, chứ đừng nói là một tiểu tử Nạp Hư cảnh đỉnh phong, căn bản không thể so sánh a!

Trên không trung có rất nhiều ý niệm va chạm, tạo ra tia lửa kích động chung quanh.

Nhiếp Vân ở trung tâm ý niệm, đúng như mọi người nói vậy, hắn cũng không có nhúc nhích, mà hai mắt chậm rãi nhắm lại, như đang cảm ứng cái gì đó.

- Ha ha, Tam Thiên Thanh Vân Đạo, thì ra là thế!

Ước chừng qua hai ba hô hấp, hai mắt Nhiếp Vân mở ra, khóe miệng nhếch lên.

Vừa rồi đương nhiên không phải hắn ngây ngốc đứng đó, mà là dùng Thiên nhãn phối hợp với thiên phú Võ Đạo sư, nhìn phương pháp thi triển Tam Thiên Thanh Vân Đạo a.

Tam Thiên Thanh Vân Đạo, bí kỹ cao nhất của Thanh Vân tông, cùng cấp với Vô Thượng Đại kiếm thuật, muốn quang minh chính đại học tập, nhất định là chuyện không có khả năng. Cho nên biện pháp duy nhất chính là học trộm!

Có được thiên phú Võ Đạo sư, rất nhiều võ kỹ hắn chỉ cần nhìn một

lần là có thể học được. Mặc kệ tốc độ của đối phương nhanh thế nào, khắp nơi đều là ảo ảnh ra sao. Thế nhưng muốn giấu diếm thiên phú Thiên nhãn vẫn còn kém một chút.

Thiên nhãn sư, thiên phú đặc thù xếp hạng thứ mười tám, chỉ so chênh lệch so với Kiếm Đạo sư một bậc, thiên phú mạnh mẽ, hung hãn như thế, nếu như không nhìn rõ được thật giả, như vậy quả thực là nực cười.

Nghiên cứu hai ba hô hấp, Nhiếp Vân đã tìm hiểu ra được phương pháp vận chuyển của Tam Thiên Thanh Vân Đạo, hắn hừ nhẹ một tiếng, vận chuyển Võ Đạo chi khí. Tiếng ầm ầm vang lên, toàn thân cao thấp thông hiểu đạo lí, ánh mắt cũng theo đó mà bừng sáng.

- Đi!

Không quản mọi người chung quanh đang nghị luận thế nào. Sau lưng hắn đột nhiên xuất hiện một cái cánh, Thất Thải chói mắt, đồng thời Thiên Hành sư chi khí đạt tới hình thái thứ ba cũng nhanh chóng vận chuyển.

Ầm ầm!

Đột nhiên bộc phát, mọi người lập tức cảm thấy hoa mắt, lập tức có vô số ảo ảnh hóa thành một đầu Chân long dài, bắn thẳng về phía Xuân Quy Yến Tường đồ mà đi!

Tốc độ cực nhanh, nghe rợn cả người.

- Cái gì? Cái này... Không có khả năng a!

- Ba ngàn đạo ảo ảnh, không ngờ lại là ba ngàn đạo ảo ảnh!

- Tu luyện Tam Thiên Thanh Vân Đạo, không riêng gì phải có thiên phú mà còn phải có ngộ tính cực cao. Tam Thiên Thanh Vân Đạo, cho dù có Thiên Hành chi khí thì cũng không có khả năng phát huy ra hoàn mỹ, tối đa chỉ giống như Thiên Hành tông chủ vậy. Chỉ có thể thi triển ra hai ngàn chín trăm chín mươi chín đạo ảo ảnh, Vân Phong này sao có thể thi triển ra ba ngàn đạo cơ chứ?

------oOo------

Chương 1100: Chiết Dực Chi Tiễn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhìn quang mang trên người hắn, phù hợp với cực hạn đại đạo, đây mới là biểu hiện của Thiên Hành sư vận chuyển tới cực hạn a. Dường như hắn còn có thiên phú Thiên Hành sư a.

- Tam Nguyên Kim Cương ba hắn hiểu, Tam Thiên Thanh Vân Đạo cũng biết, chuyện này... Người này cũng quá biến thái à nha...

- Đôi cánh phía sau hắn là cái gì vậy? Thật là lợi hại, tốc độ không chênh lệch hơn so với Thiên Hành sư là bao. Cả hai phối hợp lại, lại thêm Tam Thiên Thanh Vân Đạo phát huy đến cực hạn, tốc độ còn nhanh hơn Thiên Hành khá nhiều.

Nhiếp Vân đột nhiên bộc phát, đại điện lần nữa vang lên tiếng xôn xao.

Tất cả mọi người đều mở to hai mắt ra nhìn, cảm thấy thế giới quan trước mắt bị đảo lộn.

Biểu hiện của thiếu niên trước mắt này đã triệt để phá vỡ nhận thức của mọi người, khiến cho mọi người có cảm giác sụp đổ.

Nếu chỉ hiểu Tam Nguyên Kim Cương ba, có thể luyện hóa Tiên Võ tông Chưởng giáo ấn cũng thôi đi. Thế nhưng tiểu tử này lại có thể thi triển ra Tam Thiên Thanh Vân Đạo, có được thiên phú Thiên Hành sư. Điều quỷ dị hơn nữa chính là, đôi cánh sau lưng kia, khẽ vỗ một cái thì lập tức có hiệu quả như là thuấn di về phía trước, hiệu quả quyết không dưới thiên phú Thiên Hành sư a!

Trên thế giới tại sao lại có quái thai biết nhiều thứ như vậy chứ?

Thật là đáng sợ!

- Là hắn?Đáng giận. Đáng giận!

Nhìn thấy sau lưng Nhiếp Vân sinh ra đôi cánh, thân thể Vân Huyên ở bên cạnh nhẹ nhàng run rẩy, hai mắt đỏ thẫm.

Khó trách một tiểu tử Nạp Hư cảnh đỉnh phong lại có thể mang tới cho nàng cảm giác kiêng kị, hóa ra là tiểu tử này đang giả heo ăn thịt hổ!

Không sai, cũng chỉ có quái thai này mới có được loại năng lực này, nếu như thiên hạ này lại có thêm một nhân vật như vậy nữa. Khi đó nàng cũng không cần sống nữa a!

Trong lòng nghĩ vậy, ánh mắt nàng lạnh lùng như băng, âm hàn như nước, hận không thể bổ nhào tới, ăn tươi nuốt sống đối.

Bất quá, hiện tại nàng cũng biết, nếu như xông lên sẽ không tốt!

Tám đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh chỉ là tranh đấu bên ngoài, chiến đấu chân chính là tỷ thí giữa các lão tổ Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong của các đại tông môn. Một khi lão tổ tám đại tông môn đánh bại Hạ Tuyền, cho dù bên này có nhảy nhót thế nào thì Hóa Vân tông cũng sẽ gặp tai hoạ ngập đầu!

Cho nên, tình huống hiện tại chỉ là cho có mà thôi!

Bọn hắn đang chờ đợi kết quả cuối cùng.

Nếu như hiện tại đã không nhịn được mà tùy tiện rat ay. Như vậy nhất định sẽ lọt vào rất nhiều đệ tử Hóa Vân tông cắn trả, tổn thất tăng lên, được không bù mất.

- Cánh? Chẳng lẽ là hắn? Không đúng... Cánh của hắn màu đen nha.

Di Hoa ở sau lưng Di Tĩnh nhìn về hai người đang tỷ thí trong trường, trong mắt hiện lên vẻ rung động, chỉ là nàng lại không dám xác nhận.

Trong bảy nữ nhân, chỉ có nàng từng thấy qua Nhiếp Vân sử dụng qua cánh. Bất quá lúc ấy chỉ là ma dực, cũng không phải là

Phượng Hoàng chi dực. Cho nên mặc dù lần này có nhìn thấy thì nàng cũng không tin tưởng.

Dù sao, Nhiếp Vân ở với nàng hơn hai tháng, mà Vân Phong trước mắt này thực lực cường hãn tới cực điểm, ngay cả cường giả Phá Không cảnh đỉnh phong cũng không phải là đối thủ, nếu như quả thật là Nhiếp Vân mà nói, như vậy tiến bộ của hắn cũng quá lớn đi a!

Về phần sử dụng thiên phú Thiên nhãn, muốn nhìn thấu ngụy trang của đối phương. Kết quả nàng lại phát hiện ra, lực lượng linh hồn của đối phương rất mạnh, lại phối hợp với phương pháp đặc thù nào đó, cho dù thiên phú Thiên nhãn bài danh top trên cũng không thể nhìn ra được khác thường gì.

- Là tông chủ!

Khác với Di Tĩnh đang mê hoặc, hai mắt đám người Hồng Y trưởng lão sáng ngời, tứ đại trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, mỗi người đều hưng phấn tới mức hai tay nắm chặt lại.

Trước đó bọn hắn đã luôn nghi hoặc, người trí tuệ, mưu lược như tông chủ, đuổi giết Vân Huyên, Vân Huyên không có việc gì thì nhất định tông chủ cũng không có vấn đề gì a. Tại sao tới hiện tại còn không có xuất hiện cơ chứ?

Hơn nữa, tông chủ của bọn hắn đã sớm đi qua Hóa Vân tông, tới lúc này còn chưa có hiện thân, náo loạn cả buổi, lấy thân phận đệ tử hạch tâm Hóa Vân tông, như vậy cho dù có xuất chiến giúp Hóa Vân tông thì cũng không ai có thể nói được nửa câu a!

Lợi hại!

Không hổ là người có được thiên phú Kiếm Đạo sư, có được trí tuệ và năng lực như vậy, căn bản không phải là thứ mà bọn hắn có thể tưởng tượng ra được.

- Đây là Phượng Hoàng chi dực của U Minh hoàng tộc!

So với đám người Kiếm Thần tông hưng phấn, trong một môn phái

nữ tử chiếm đa số có một phụ nhân trung niên phu nhân nhìn hai cánh sau lưng Nhiếp Vân, sắc mặt có chút âm trầm.

- Khuynh Thành, ngươi tới đây!

Phụ nhân trung niên kia vẫy tay với đám người phía sau một cái.

- Sư phụ!

Lạc Khuynh Thành chậm rãi đã đi tới.

Phụ nhân trung niên này chính là Vô Thượng trưởng lão của Tĩnh Thiên tông, tên là Tĩnh Phàm!

- Ta truyền cho con Chiết Dực Chi Tiễn, con đã hoàn toàn khống chế hay chưa?

Tĩnh Phàm truyền âm.

- Vâng, đồ nhi không phụ kỳ vọng, đã hoàn toàn khống chế Chiết Dực Chi Tiễn, thu phát tự nhiên!

Lạc Khuynh Thành gật gật đầu, nói.

- Vậy là tốt rồi, Chiết Dực Chi Tiễn là pháp bảo chuyên môn đối phó với U Minh hoàng tộc, lúc trước tông sư khai phái của Tĩnh Thiên tông chúng ta trên tay U Minh hoàng tộc. Chủng tộc này chính là cừu nhân không đội trời chung với Tĩnh Thiên tông chúng ta!

Tĩnh Phàm cắn chặt răng rồi nói tiếp:

- Một lát nữa ta sẽ khiêu chiến thiếu niên này, đến lúc đó con thừa dịp hắn bất ngờ, bắn ra Chiết Dực Chi Tiễn!

- Thừa dịp bất ngờ, bắn ra Chiết Dực Chi Tiễn? Chuyện này... Sư phụ, Tĩnh Thiên tông chúng ta là danh môn chính phái, đánh lén như vậy có chút...

Lạc Khuynh Thành sững sờ nói.

- Hừ, con có biết U Minh hoàng tộc là chủng tộc như thế nào không? Vương giả quan trọng nhất trong Yêu nhân nhất tộc, gọi là U Minh tộc, mà vương giả đứng đầu trong U Minh nhất tộc chính là U Minh hoàng tộc. Có thể nói, U Minh hoàng tộc chính là vương trong vương của yêu nhân a! Đối với loại người này còn phải nói quy củ hay sao?

Tĩnh Phàm phất tay áo rồi nói.

- Vương trong ương của Yêu nhân? Nhưng mà.. Đã trở thành hoàng tộc thì có lẽ phải là nữ tử mới đúng a. Sao đây lại là một nam nhân?

Lạc Khuynh Thành nghi hoặc nói.

Phượng Hoàng, được phong là hoàng, hoàng là giống mái, U Minh hoàng tộc. Vừa nghe tên đã biết hắn là chủng tộc do giống cái làm chủ, đột nhiên xuất hiện một nam nhân, chuyện này làm cho nàng có chút kỳ quái.

------oOo------

Chương 1101: Luyện hóa Chưởng giáo ấn Thanh Vân tông (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hừ, mặc kệ nam hay nữ, chỉ cần là người của U Minh hoàng tộc đều đáng chết, rốt cuộc con có bắn hay không bắn?

Nghe thấy đồ đệ ra sức chối từ, sắc mặt Tĩnh Phàm trầm xuống.

- Con... Bắn!

Lạc Khuynh Thành vội vàng gật đầu.

- Được, rất tốt!

Lúc này Tĩnh Phàm mới thoả mãn gật đầu.

U Minh hoàng tộc quả thực chỉ có nữ tử mới có thể tạo ra Phượng Hoàng chi dực. Bất quá, chuyện này số người biết cũng không nhiều lắm. Dù sao chủng tộc này đã rời khỏi Phù Thiên đại lục, không biết đã đi tới nơi nào.

Tĩnh Phàm biết rõ tông sư khai phái mình chết trong tay U Minh hoàng tộc, cho nên nàng từng dò xét kỹ càng qua. Chỉ là nàng cũng chỉ biết tới Phượng Hoàng chi dực, đối với loại tình huống này cũng không rõ ràng cho lắm. Vì vậy, vừa nhìn thấy Nhiếp Vân thi triển ra Phượng Hoàng chi dực, nàng đã nhận định hắn là người U Minh hoàng tộc, thề không đánh chết hắn không thôi.

- Hừ, so thân pháp với ta? Ngươi đang muốn chết a1

Ở bên ngoài tràn ngập thanh âm khiếp sợ, náo loạn thành một đoàn, thế nhưng Thiên Hành đang nhanh phóng phi hành ở bên trong Xuân Quy Yến Tường đồ cũng không biết được chuyện này. Ngược lại hắn cười lạnh liên tục, cảm thấy đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

- Sắp tới rồi, lấy được Vương kỳ, nếu như tiểu tử này không đem Chưởng giáo ấn Tiên Võ tông giao ra, để xem ta thu thập hắn thế nào!

Trong lòng hưng phấn gầm lên một tiếng điên cuồng, thân thể lần nữa lung lay mấy lần, ngay lập tức hắn đã nhìn thấy một cái Vương kỳ cực lớn xuất hiện ở trước mắt mình.

- Ha ha, ta lấy được rồi.

Nhìn thấy Vương kỳ, Thiên Hành thở phào một tiếng, đưa tay về phía trước, ai ngờ lại nắm hụt.

Vừa mới nhìn lại, chỉ thấy Vương kỳ lung lay hai cái, chậm rãi rơi vào trong tay của một thiếu niên.

- Chuyện này…

Đợi sau khi nhìn rõ bộ dáng của thiếu niên, Thiên Hành cảm thấy

đầu mình thoáng cái như nổ tung, như phát điên.

Đây chính là thiếu niên thi đấu thân pháp với hắn, Vân Phong!

Sao đối phương có thể tới nơi trước hắn cơ chứ?

Không có khả năng a, sau khi tiến vào Xuân Quy Yến Tường đồ hắn luôn vận chuyển Thiên Hành chi khí, đồng thời còn thi triển Tam Thiên Thanh Vân Đạo. Tốc độ bản thân cực nhanh, hắn tự tin cho dù là một cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong tới cũng không thể đuổi kịp mình. Sao tiểu tử này lại ở phía trước được chứ?

Nhất định là phạm sai lầm a!

Nghĩ vậy, bàn tay tạo thành trảo, nhanh chóng thu lại trận đồ. Lần nữa trở lại đại điện Lăng Tiêu đỉnh, nhìn mọi người chung quanh, hắn nói:

- Tình cảnh vừa rồi hẳn chư vị đều tận mắt nhìn thấy a. Tiểu tử này có thể bắt được Vương kỳ đầu tiên, nhất định đã không thông qua trận pháp mà là xé rách không gian, loại thủ đoạn không tuân theo quy củ này, coi như là thua a!

Thanh âm vang vọng đại điện, sắc mặt Thiên Hành có chút dữ tợn.

Xuân Quy Yến Tường đồ chỉ là trận pháp bình thường, đối với Nạp Hư cảnh và tu luyện giả phía dưới còn có hiệu quả, muốn vây khốn Cường giả Phá Không cảnh thì có chút phiền toái. Dù sao cường giả Phá Không cảnh có thể xé rách không gian, cho dù trong đó có vô số mê hoặc, thế nhưng chỉ cần cường giả Phá Không cảnh nhận rõ một phương hướng chuẩn, xé rách không gian mà đi thì cũng có thể nhanh chóng đi ra được.

Vừa rồi tinh thần của Thiên Hành quá mức tập trung, cũng không có chú ý tới tình huống chung quanh. Nhưng mà hắn tự tin, tốc độ của mình không ai bằng, ngoại trừ xé rách không gian ra, tuyệt đối không có ai có thể so sánh tốc độ với hắn. Cho nên, sau khi nhìn thấy Nhiếp Vân xuất hiện, suy nghĩ đầu tiên của hắn chính là loại khả năng này, vì vậy hắn mới thu hồi trận đồ, lại trực tiếp rống lên.

- Thiên Hành này cũng quá không phong độ nha.

- Tốc độ người ta nhanh hơn hắn, thua chính là thua, còn không thừa nhận!

- Ta từng gặp không biết bao nhiêu người không biết xấu hổ a, thế nhưng còn chưa thấy qua người nào không biết xấu hổ như vậy!

- Quả thực là mất mặt, ngươi cho rằng chúng ta nhiều người như vậy đều là kẻ mù hay sao?

-

Hắn vừa mới dứt lời thì lập tức ý thức được có chỗ không đúng, bởi vì ánh mắt của tất cả mọi người nhìn hắn, đều giống như đang nhìn kẻ đần vậy, Tiếng mắng chửi như thủy triều vang vọng.

Thắng chính là thắng, thất bại là thất bại, ngay cả bản thân mình thắng hay thua cũng không biết, quả thực là đủ hồ đồ!

Trong nháy mắt. Thiên Hành trở thành đối tượng cho mọi người cười nhạo.

- Được rồi, quả thực tốc độ của ngươi không bằng Vân Phong! Hắn thi triển ra ba ngàn đạo ảo ảnh Tam Thiên Thanh Vân Đạo, tốc độ so với ngươi còn nhanh hơn nhiều!

Một vị Vô Thượng trưởng lão của Thanh Vân tông thở dài một tiếng.

- Ba ngàn đạo ảo ảnh Tam Thiên Thanh Vân Đạo sao? Chuyện này không có khả năng, ta không tin!

Đồng tử co rút lại, Thiên Hành rống to một tiếng.

- Không tin cũng không được, thua là thua, dựa theo đổ ước. Mau giao Chưởng giáo ấn ra đây cho ta!

Nhiếp Vân không muốn nói nhảm với hắn, hắn nhàn nhạt nói.

Vừa rồi đổ ước, tiền đánh cược chính là Chưởng giáo ấn. Hiện tại đối phương thua, cũng nên ngoan ngoãn đem Chưởng giáo ấn a.

- Giao Chưởng giáo ấn? Mơ đi, chết đi cho ta!

Nghe thấy Nhiếp Vân nói vậy, sắc mặt Thiên Hành có chút dữ tợn... Đột nhiên lại thét to một tiếng, lần nữa tạo ra từng đạo ảo ảnh, ngón tay điểm nhẹ về phía trước, Chưởng giáo ấn tựa như mũi tên sắc bén bắn ra, bắn thẳng về phía Nhiếp Vân.

Chưởng giáo ấn, chẳng những có thể khống chế đại trận trong tông môn mà còn là một loại binh khí siêu việt Linh Binh tuyệt phẩm. Cũng chính bởi vì như thế cho nên mới khiến cho thực lực chưởng giáo cao tới mức không thể chạm, uy nghiêm không người nào dám ngăn cản!

Thiên Hành không giao ra Chưởng giáo ấn, mà trong nháy mắt dùng nó làm vũ khí đánh ra. Chuyện này đã vượt quá dự kiến của tất cả mọi người.

Chưởng giáo ấn xoay tròn trên không trung, lưu lại một cái dây nhỏ đen kịt, đâm thẳng về phía Nhiếp Vân, tốc độ cực nhanh, nhìn vào quả thực rợn cả người.

- Cẩn thận!

Không nghĩ tới Thiên Hành đường đường là chưởng giáo vô thượng của một trong tám đại tông môn lại có thể vô sỉ như thế. Tất cả mọi người đều giật mình.

- Đa tạ!

Đối với Chưởng giáo ấn đang nhanh chóng đâm tới, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, ngược lại hắn còn cười nhạt một tiếng, đưa tay về phía trước rồi nắm chặt nó vào trong lòng bàn tay.

Tuy rằng chỉ có tu vi Nạp Hư cảnh cảnh đỉnh phong, như mà sau khi trở thành Võ Đạo sư, ý thức chiến đấu của Nhiếp Vân đã đạt tới tình trạng nghe rợn cả người.

------oOo------

Chương 1102: Luyện hóa Chưởng giáo ấn Thanh Vân tông (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Uy lực đột nhiên bộc phát của Thiên Hành cho dù cực lớn, thậm chí ngay cả cườn giả Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ cũng khó mà ngăn cản. Đối với hắn mà nói, lại chẳng khác gì tiểu hài tử bên cạnh. Hắn tiện tay nắm Chưởng giáo ấn của Thanh Vân tông vào trong lòng bàn tay.

- Tứ đại Chưởng giáo ấn trùng kích, luyện hóa!

Nắm Chưởng giáo ấn, trong lòng Nhiếp Vân khẽ động, lần nữa điều động uy lực của những Chưởng giáo ấn khác trong cơ thể oanh kích tới, đồng thời chậm rãi vận chuyển thiên phú Thiên Hành sư trong cơ thể.

- Ầm ầm!

Phốc!

Quang mang trên Chưởng giáo ấn lóe lên, Thiên Hành phun ra một ngụm máu tươi, đương nhiên hắn cũng biết Chưởng giáo ấn vốn thuộc về mình đã đổi chủ!

- Sao ngươi có thể luyện hóa Chưởng giáo ấn?

Một tiếng gào thét thê lương vang vọng. Thân thể Thiên Hành lập tức hóa thành từng đạo ảo ảnh, chừng hai ngàn chín trăm chín mươi chín đạo, vừa nhìn vào đã khiến cho người ta mê muội.

Đám người ở chung quanh, cho dù là tứ đại trưởng lão Hóa Vân tông có thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh cũng cảm thấy hoa mắt, nhìn không ra chân thân của hắn ở đâu.

- Ha ha, tới đây!

Đối diện với mấy đạo ảo ảnh này, mí mắt Nhiếp Vân nhấc lên, cánh tay lập tức tăng vọt. Hai tiếng ầm ầm vang vọng, tất cả ảo ảnh biến mất. Đồng thời tất cả mọi người cũng nhìn thấy trước mắt xuất hiện một màn làm cho bọn hắn giật mình kinh hãi không thôi.

Chỉ thấy lúc này Thiên Hành đang bị nắm cổ, hai chân liên tục múa, thế nhưng thủy chung vẫn không có cách nào giãy giụa được.

Đường đường là chưởng giáo Thanh Vân tông, một trong tám đại tông môn, ở trong tay đối phương lại chẳng khác gì một con gà, một con vịt.

- Thả tông chủ chúng ta ra!

Một tiếng hét to vang vọng, ba đại Vô Thượng trưởng lão của Thanh Vân tông đồng thời ra tay.

- Hừ, bây giờ ta là tông chủ Thanh Vân tông, các ngươi dám ra tay với ta sao?

Bàn tay nắm cổ Thiên Hành, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống. Sau đó bàn tay run lên, Chưởng giáo ấn của Thanh Vân tông đã bay ra khỏi cơ thể. Uy áp khổng lồ phát tán ra, tạo thành từng đạo khí tức làm cho người ta thần phục.

- Hắn đã luyện hóa được Chưởng giáo rồi sao?

- Hắn lại biến thành chưởng giáo của Thanh Vân tông rồi sao?

-

- Nhất định là hắn dùng phương pháp nào đó tạm thời khống chế Chưởng giáo ấn, ngàn vạn lần đừng tin tiểu tử này.

Nhìn thấy một màn trước mắt, ba đại trưởng lão đồng thời sững sờ. Lập tức, trên mặt lần nữa bị vẻ dữ tợn thay thế.

Ầm ầm!

Ba đại Vô Thượng trưởng lão của Thanh Vân tông, mỗi một người đều có thực lực ngoài Phá Không cảnh trung kỳ, ba người liên hợp tạo thành trận pháp. Lực lượng cuồng bạo tuôn ra, cho dù là cường giả bán bộ Đan Điền Huyệt Khiếu cảnh cũng phải tạm lánh phong mang.

(Tám đại tông môn đều có Tứ đại Vô Thượng trưởng lão, Thanh Vân tông cũng vậy. Bất quá có một người đã bị Nhiếp Vân thu phục, lại ở bên trong Tử Hoa động phủ, cho nên chỉ còn lại ba người)

- Không biết sống chết. Các ngươi đã không biết sống chết như vậy ta sẽ thay Thanh Vân tông thanh lý môn hộ!

Thấy Chưởng giáo ấn đã phát huy uy lực mà ba người này còn dám xông tới. Hai hàng lông mày của Nhiếp Vân nhíu lại, trong mắt hiện lên một đạo sát ý.

Người khác cố kỵ tám đại tông môn nội loạn, thế nhưng hắn lại không quan tâm.

Khống chế Chưởng giáo ấn thì là chưởng giáo, dám động thủ đối với chưởng giáo là đã vi phạm môn quy. Cho dù có giết bọn chúng thì cũng không ai dám nói cái gì.

Nhiếp Vân xiết chặt hai tay, đối mặt với công kích, thoáng cái đánh ra một quyền.

Ầm ầm!

Một tiếng vang rất lớn vang vọng, ba đại Vô thượng trưởng lão Thanh Vân tông giống như bị một ngọn núi cực lớn đập vào ngực, máu tươi điên cuồng phun ra. Thân thể từ trên không trung ngã xuống, hít thì vào nhiều mà thở ra thì ít, có lẽ khó mà không sống nổi nữa.

Ba đại Vô Thượng trưởng lão này ở trước mặt người khác, có lẽ cường đại tới cực điểm. Là tồn tại mà mỗi người đều sợ hãi. Thế nhưng ở trước mặt Nhiếp Vân, bọn hắn lại giống như trẻ con vừa mới biết nhận biết đồ vật, một quyền là có thể đánh chết không có

chỗ trống thương lượng.

- Cái gì?

- Chuyện này...

- Ba đại Vô Thượng trưởng lão không ngờ chỉ quyền đã bị đánh chết?

Nhìn thấy chưởng giáo bị đối phương bắt lấy, Chưởng giáo ấn còn bị luyện hóa, ba đại Vô Thượng trưởng lão thì bị một quyền đánh chết. Toàn bộ Thanh Vân tông trở nên lặng ngắt như tờ.

- Hừ, ta đã luyện hóa Chưởng giáo ấn. Cho nên bây giờ ta là chưởng giáo Thanh Vân tông, bốn người này ngỗ nghịch ta, xử phạt theo môn quy, trực tiếp xử tử!

Bàn tay giơ lên, Chưởng giáo ấn của Thanh Vân tông quay tròn xoay tròn, thể hiện ra chủ nhân mới chính là Nhiếp Vân.

- A... Ngươi không thể giết ta, hiện tại ta thừa nhận ngươi là chưởng giáo Thanh Vân tông, ta triệt để tâm phục khẩu phục!

Nghe thấy lời nói của thiếu niên cùng với sát ý mà hắn cảm nhận được từ trên người đối phương, hai chân Thiên Hành run rẩy, thiếu chút sợ tới mức sặc mà chết.

Tu vi càng cao thì càng sợ chết, giống như là càng có tiền thì càng sợ chết vậy. Người có thành tựu càng cao thì càng không hy vọng thứ mình vất vả có được đồ vật lại bị mất đi. Trái lại, nếu như không có gì thì càng cảm thấy mạng không đáng một đồng.

Thiên Hành tu luyện nhiều năm mới có được tu vi ngày hôm nay. Trước mặt tử vong, hắn liên tục cầu xin tha thứ.

- Không muốn chết sao? Ta có thể tha cho ngươi một mạng, bất quá...

Nhìn thấy bộ dáng của Thiên Hành, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, đang định nói ra yêu cầu của mình thì đột nhiên đã cảm thấy một cỗ

sát ý lạnh lẽo thấu xương từ phía sau phá không mà đến.

- Bại hoại U Minh hoàng tộc, chết đi cho ta!

Hắn lập tức nhìn thấy một người phụ nhân trung niên phá không mà tới, trong lòng bàn tay có một đạo quang mang âm hàn, giống như xé rách hư không.

Tĩnh Thiên tông, Vô Thượng trưởng lão Tĩnh Phàm!

- Chết đi!

Nhìn thấy trong mắt thiếu niên hiện lên vẻ khiếp sợ, Thiên Hành đột nhiên gầm lên một tiếng điên cuồng. Cái miệng phồng lên, một đạo hàn mang quỷ dị đột nhiên bay ra,bắn thẳng vào cổ họng của Nhiếp Vân!

Vừa rồi hắn đầu hàng là giả dối, bởi vì hắn đang chờ cơ hội này, sát chiêu chính thức cũng dành cho lúc này!

Đằng sau là Tĩnh Thiên Tông Tĩnh Phàm đánh lén, phía trước là hàn mang quỷ dị của Thiên Hành, trong nháy mắt Nhiếp Vân liền lâm vào tình huống hai mặt giáp công.

- Vốn không muốn giết ngươi, đây là ngươi tự mình muốn chết!

------oOo------

Chương 1103: Cút ngay!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối mặt hai mặt giáp công, Nhiếp Vân cũng không bối rối, ngược lại cười nhạt một tiếng, Phòng Ngự chi khí xoay chuyển, thân thể lập tức được một mai rùa phòng ngự hình tròn bao phủ, bàn tay dùng lực.

Răng rắc!

Đầu lâu của Thiên Hành liền từ trên bờ vai rớt xuống, hai mắt trừng trừng, đoạn tuyệt hô hấp.

Leng keng!

Cùng thời khắc đó, hai tiếng giòn vang đánh vào mai rùa phòng ngự, tựa như hai con muỗi đính lên, không có tổn thương Nhiếp Vân chút nào.

Thiên phú Phòng Ngự đạt tới hình thái thứ ba, trừ khi sức chiến đấu của đối phương vượt qua hắn, nếu không, muốn tạo thành tổn thương cho Nhiếp Vân, căn bản không có khả năng!

Chính bởi vì dựa vào này, Nhiếp Vân căn bản không quan tâm Thiên Hành hội phản bội.

- Phòng Ngự sư thiên phú, Khuynh Thành, còn chưa động thủ?

Tĩnh Phàm thoáng một phát đánh lén không thành, ngay cả phòng ngự của Nhiếp Vân cũng không có đâm rách, sắc mặt thoáng một phát dữ tợn, hí dài một tiếng, song chưởng cuốn động, cả người phả ra khói xanh, lực lượng trở mình gia tăng gấp bội, lần nữa đánh tới.

- Thiêu đốt Khí Hải? Nàng này điên rồi?

Nghe được đối phương la lên Khuynh Thành, Nhiếp Vân biết rõ nàng có thể là sư phụ của Lạc Khuynh Thành, không muốn hạ sát thủ, không nghĩ tới nàng vậy mà toàn thân toát ra khói xanh, hai mắt đỏ thẫm, giống như điên rồi, trong nội tâm không khỏi phiền muộn.

Thiêu đốt Khí Hải, là một loại hành vi tự mình hại mình, tương đương hao hết tất cả tiền đồ, tiềm lực, thậm chí tu vi của mình, trừ khi có thâm cừu đại hận, bằng không thì, ai cũng sẽ không làm như vậy.

Mình cùng Tĩnh Phàm này lần thứ nhất nhìn thấy, như thế nào làm cho nàng hung ác như vậy?

Chẳng lẽ cưỡng gian đồ đệ của nàng rồi hả?

Khục khục, bề ngoài giống như thật như vậy a, dựa theo tâm ý của Lạc Khuynh Thành đối với mình, chỉ có thể coi là “gian”, căn bản không cần “cường” a!

Lại nói, cưỡng gian đồ đệ của nàng liên quan gì tới nàng, cũng không phải cưỡng gian nàng a...

Khục khục, chẳng lẽ là tình nhân cũ của Thiên Hành, giết Thiên Hành, làm cho nàng nổi điên?

Tĩnh Thiên Tông, tông sư khai phái là vị Vô Tướng sư, hết thảy pháp không có biểu tượng bên ngoài, hết thảy pháp không bị chấp nhất.

Vô Tướng sư nghiên cứu linh hồn đại đạo, chú ý bất động như núi, xem thế gian sinh, trụ, dị, diệt. Hết thảy sống hay chết, tồn tại cùng hủy diệt, cũng chỉ là quy luật sự vật phát triển biến hóa bình thường, cùng mình không quan hệ!

Ngồi nhìn thủy triều nước chảy, bất động như núi, đây là pháp môn Tĩnh Thiên Tông truyền xuống, chuyện này kiếp trước mình đã biết rõ, như thế nào sau khi trọng sinh, nhìn thấy đệ tử Tĩnh Thiên Tông, lần đầu tiên là ở Huyền Kim Thành giám bảo đại hội, người nọ hung hăng càn quấy đến cực điểm, vốn tưởng rằng trưởng lão bình thường tâm tư bất ổn mà thôi, như thế nào Vô Thượng trưởng lão, nhân vật chí cao của Tĩnh Thiên Tông, rõ ràng cũng là bộ dạng này?

Nhiếp Vân phiền muộn.

Bất quá, loại ý nghĩ này còn không có chấm dứt, Nhiếp Vân còn không hiểu rõ ràng xử trí lão bà này như thế nào, liền cảm thấy một cổ sát ý điên cuồng hội tụ, thẳng tắp nhắm mình tuôn đến.

Trong nội tâm nhảy dựng.

Đạt tới loại tu vi này như hắn, đã có thể phán đoán minh xác lực công kích. Nhiếp Vân cảm giác được rõ ràng cổ sát ý kia nếu thật

đánh lên người mình, tuyệt đối ngăn cản không nổi!

Mặc dù Phòng Ngự sư hình thái thứ ba cũng không được!

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lạc Khuynh Thành cầm trong tay một thanh trường cung, giương cung như trăng rằm, phía trên nằm một mũi tên tràn đầy Long Lân, nhắm ngay mình mắt thấy muốn bắn ra.

- Vẫn Lạc Cung, Chiết Dực Chi Tiễn?

Chứng kiến cung cùng mũi tên, một cái tên đột nhiên nhảy vào trong óc.

Truyền thuyết bảo bối cường hãn nhất của Tĩnh Thiên Tông, ngoại trừ Chưởng Giáo ấn ra, liền là Vẫn Lạc Cung, Chiết Dực Chi Tiễn này.

Cung tiễn kia, giống như Kiếm Thần chi kiếm, thuộc về Linh Bảo do thiên địa sinh, một mũi tên bắn ra, coi như là Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, cũng không thể ngăn cản!

Hơn nữa truyền thuyết Vẫn Lạc Cung, không phải bất luận kẻ nào cũng có thể kéo, phải xử nữ tâm linh thuần khiết mới có thể hoàn thành.

Chứng kiến Lạc Khuynh Thành giương cung như trăng rằm, Nhiếp Vân biết rõ sở dĩ Tĩnh Phàm thu nàng làm đệ tử, khẳng định cùng Vẫn Lạc Cung này có quan hệ.

Nếu không, mặc dù Lạc Khuynh Thành thiên phú thật tốt, cũng không đến nỗi Vô Thượng trưởng lão như nàng thu làm đệ tử.

Tuy Vẫn Lạc Cung uy lực vô cùng, nhưng cũng có hạn chế, cái kia chính là số lượng mũi tên cực ít, chỉ có ba mũi, hơn nữa bắn một mũi thiếu một mũi.

Chính bởi vì như thế, Vẫn Lạc Cung đối với Tĩnh Thiên Tông mà nói, là một loại uy hiếp, cơ hồ không có lấy ra qua, như thế nào... mình ngay cả giải thích cũng không có giải thích, liền không hề cố kỵ muốn bắn tới?

Nhiếp Vân cảm giác buồn bực.

Nếu người khác đối với mình như vậy, hắn tuyệt đối một quyền đánh trước lại nói, sau đó bằng vào rất nhiều thiên phú, đánh chết người kéo cung, không có vấn đề gì.

Nhưng kéo cung là Lạc Khuynh Thành, nổi điên chính là sư phụ của nàng, để cho hắn có chút khó làm rồi.

Giết Lạc Khuynh Thành?

Cho dù hắn lại tàn nhẫn cũng làm không được, nếu giết Tĩnh Phàm, chỉ sợ sẽ để cho Lạc Khuynh Thành khổ sở...

- Được rồi...

Những ý nghĩ này ở trong óc xoay chuyển, trong nội tâm Nhiếp Vân liền có biện pháp xử lý, con mắt thoáng một phát trợn tròn, đột nhiên truyền âm với Lạc Khuynh Thành.

- Ta là Nhiếp Vân!

Hiện tại biện pháp duy nhất là để cho Lạc Khuynh Thành đừng động thủ, mà làm cho nàng đình chỉ, biện pháp duy nhất đúng là nói ra thân phận chân chính.

- Nhiếp Vân?

Mũi tên trong tay tùy thời bắn ra, Lạc Khuynh Thành nghe thế, nhịn không được sững sờ, tay kéo cung buông lỏng xuống.

Tuy Vân Phong trước mắt này lớn lên hoàn toàn không giống Nhiếp Vân, linh hồn khí chất cũng không có bất kỳ chỗ so sánh, nhưng Lạc Khuynh Thành biết hắn có Ngụy Trang chi khí, bộ dạng này nhất định là ngụy trang a.

Minh bạch những cái này, vành mắt hơi đỏ lên, đang muốn khuyên giải sư phụ dừng tay, đột nhiên cảm thấy cánh tay xiết chặt.

- Còn chưa động thủ, do dự cái gì!

Quay đầu nhìn lại chỉ thấy Tĩnh Thiên Tông chưởng giáo Tĩnh An chẳng biết lúc nào đã đi tới sau lưng, lực lượng cường đại khống chế cánh tay của mình, kéo mũi tên giống như trăng rằm.

Ông! Một tiếng liền bắn đi ra.

- Không...

Không nghĩ tới động tác của Tĩnh An nhanh như vậy, đồng tử của Lạc Khuynh Thành co rụt lại, sợ tới mức ngây người tại chỗ.

Uy lực của Vẫn Lạc Cung, Chiết Dực Chi Tiễn, nàng thân là Chưởng Khống Giả, biết rất rõ ràng, cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong cũng ngăn cản không nổi, Nhiếp Vân làm sao có thể ngăn trở?

------oOo------

Chương 1104: Vô Tướng chi khí (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm!

Chiết Dực Chi Tiễn hóa thành một đạo hắc tuyến, thẳng tắp phóng tới, tốc độ thậm chí vượt qua tốc độ ánh sáng, ở dưới Thiên Nhãn xem ra, cũng chỉ là một đạo ảo ảnh.

Nhiếp Vân đang ngăn cản Tĩnh Phàm điên cuồng, lập tức chứng kiến mũi tên bắn tới, đồng tử thoáng một phát nhíu lại, toàn thân run rẩy.

Ở trong mũi tên phóng tới, hắn cảm nhận được sát ý nồng đậm, biết rõ cho dù hắn hiện tại, muốn ngăn trở cũng không có khả năng!

- Đi!

Tình huống nguy cấp, Nhiếp Vân chẳng quan tâm cùng Tĩnh Phàm chiến đấu, Phượng Hoàng chi dực mạnh mẽ lóe lên, vạch phá tầng tầng không gian, tránh thoát đi qua, đồng thời, bàn tay run lên, ném Tiên Võ Tông Chưởng Giáo ấn ra ngoài.

Tiên Võ Tông Chưởng Giáo ấn, am hiểu phòng ngự, ngăn trở không khó!

Ầm ầm!

Hắn trốn tránh tốc độ nhanh, tốc độ của mũi tên nhanh hơn, thoáng một phát đánh vào Tiên Võ Tông Chưởng Giáo ấn.

Chưởng Giáo ấn còn chưa kịp biến lớn, Chiết Dực Chi Tiễn điên cuồng bắn phá, như máy khoan điện, xuyên thấu qua phòng ngự bay thẳng đến.

Cho dù Chiết Dực Chi Tiễn không thể đánh nát Chưởng Giáo ấn, nhưng lực lượng xuyên suốt ra, vẫn là Nhiếp Vân khó có thể ngăn cản.

Bành!

Ngực của Nhiếp Vân tạc ra một lỗ thủng, cuồng phun máu tươi.

- Trị Liệu chi khí!

Trị Liệu chi khí tuôn ra.

Xì xì!

- Cái gì?

Trị Liệu chi khí vừa tới lỗ thủng trước ngực, Nhiếp Vân liền cảm thấy một cổ lực lượng ăn mòn mãnh liệt, ngăn cản hắn, căn bản không cách nào Trị Liệu!

Trị Liệu sư không thể Trị Liệu, loại sự tình này còn là lần đầu tiên gặp được, khó trách danh khí của Vẫn Lạc Cung, Chiết Dực Chi Tiễn lớn như vậy, quả nhiên cường đại đáng sợ!

Chỉ ám kình thấu qua Chưởng Giáo ấn phóng tới, cũng có uy lực như thế, thật bị đâm trúng, chỉ sợ liền chết ngay.

- Lại vẫn không chết? Lại đến!

Nhiếp Vân bị thương chỉ là chuyện trong nháy mắt, lập tức chứng kiến chưởng giáo Tĩnh An lần nữa kéo cánh tay của Lạc Khuynh Thành, mũi Chiết Dực Chi Tiễn thứ hai nhắm ngay tới.

Thực lực bản thân Lạc Khuynh Thành không bằng Tĩnh An, hơn nữa nàng vừa gặp phải sự tình sốt ruột có chút bối rối, đứng tại nguyên chỗ, không biết như thế nào cho phải.

Thời điểm Nhiếp Vân lần thứ nhất gặp được nàng, bị Yêu nhân đuổi giết, trong lúc bối rối ném kiếm đi, không để ý nguy hiểm đi tìm kiếm, để cho hắn nở nụ cười rất lâu, hiện tại tuy thực lực gia tăng lên, tâm trí lại đồng dạng lúc trước, đơn thuần đến cực điểm.

Rầm ào ào!

Kéo cung như trăng rằm, một cổ khí tức tất sát bao phủ Nhiếp Vân, nhìn bộ dạng hiện tại, biết rõ lại bị đánh thoáng một phát, không chết cũng không xê xích gì nhiều, lúc này mạnh mẽ hét to một tiếng.

- Cút ngay!

Ầm ầm!

Thanh âm vang dội giống như âm thanh thiên nhiên, ở trên không trung nổ tung.

Lạch cạch!

Đường đường Tĩnh Thiên Tông tông chủ Tĩnh An liền té ngã trên đất, quay tròn lăn đi ra ngoài.

Chứng kiến một màn quỷ dị này, chung quanh lặng ngắt như tờ.

- Là thiên phú Tiên Âm sư!

Một lát sau, Linh Lung Tiên Tông bộc phát ra một hồi lửa nóng, con mắt của tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Hoắc Dĩnh.

- Ta... Không biết người này a!

Phù Thiên đại lục nổi danh nhất Tiên Âm sư chỉ có một, là Hoắc Dĩnh, Vân Phong này đột nhiên bộc phát Tiên Âm, nhất định là nàng lưu truyền ra Tiên Âm chi khí, bằng không thì, tổng không có khả năng hắn còn có thiên phú Tiên Âm a!

Thiên phú Tiên Âm của Nhiếp Vân, là chưa bao giờ thi triển qua ở trước mặt Hoắc Dĩnh, bởi vậy coi như là nàng, cũng chỉ biết người phía trước có được thiên phú Diễm Hỏa, Địa Hành, Thiên Nhãn, Ngụy Trang, không biết nam nhân mình âu yếm còn có năng lực thiên phú như nàng.

Cho nên, biết rõ Vân Phong có được thiên phú Tiên Âm, chỉ là sững sờ, không có liên tưởng đến trên người Nhiếp Vân.

Nàng mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, người tông môn khác lại nhìn có chút hả hê.

Ở trong mắt người khác, Tiên Âm sư chỉ có một cái, là Hoắc Dĩnh, hiện tại Vân Phong đột nhiên sử dụng, khẳng định cùng nàng có quan hệ, một nam một nữ, một cái anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, một cái mỹ mạo như hoa, khuynh quốc khuynh thành... Hắc hắc, chuyện gì xảy ra dùng đầu ngón chân cũng có thể hiểu rõ ràng.

Trước kết thân với Di Hoa, sau đó song tu với Nhiếp Vân, sau đó lại cùng tiểu tử này nhiễm lên quan hệ, ha ha, cái gì Thánh nữ, thuần khiết đến cực điểm, tựa hồ cũng chả có gì đặc biệt...

- Các ngươi...

Chứng kiến ánh mắt trần trụi của mọi người, Hoắc Dĩnh ở đâu không biết, tức giận đến khuôn mặt trắng bệch, quay đầu nhìn về phía Vân Phong trong tiểu viện, hận ý cuồn cuộn.

- Hôm nay ta sẽ giết ngươi, để chứng minh trong sạch!

Hoắc Dĩnh cắn răng.

Cái nhìn của người khác nàng không để ý, nếu để Nhiếp Vân biết, mình cùng nam nhân khác có quan hệ, còn có mặt mũi sống sao?

Cho nên vì trong sạch, vì ngăn miệng của tất cả mọi người, nàng muốn chiến đấu với Vân Phong một hồi, dù bị giết, cũng sẽ không tiếc!

Hoắc Dĩnh chỉ xấu hổ, còn Tĩnh Thiên Tông tông chủ Tĩnh An, tâm muốn chết cũng đã có.

Đường đường tông chủ của tám đại tông môn, bị người quát một câu lăn ra đất, toàn thân run rẩy, thiếu chút nữa nhổ ra một búng máu.

- Ta và ngươi bất cộng đái thiên, chết!

Từ trên mặt đất đứng lên, chẳng quan tâm bùn đất trên người. Tĩnh Phàm quát một tiếng, đánh tới Nhiếp Vân.

Bất quá còn chưa tới, đã bị Lạc Khuynh Thành ngăn trở.

- Chưởng môn không thể, Vân Phong này không phải người xấu!

Tuy Lạc Khuynh Thành không biết Nhiếp Vân vì sao ngụy trang thân phận, nhưng thấy hắn không nói, cũng bất tiện vạch trần, đành phải xưng hô Vân Phong.

- Ngươi dám giữ gìn một Yêu nhân, cút ngay cho ta!

Bị Lạc Khuynh Thành ngăn cản, Tĩnh An càng thêm tức giận, bàn tay đẩy một cái, Tĩnh Thiên Tông Chưởng Giáo ấn liền xuất hiện ở trước mặt, đột nhiên chấn động, Lạc Khuynh Thành không có sức phản kháng, đã bị đánh bay ra ngoài.

Đánh bay Lạc Khuynh Thành, Chưởng Giáo ấn của Tĩnh An gào

thét đâm qua Nhiếp Vân.

Lúc này Nhiếp Vân bị Chiết Dực Chi Tiễn bắn trúng, trên người máu tươi chảy ròng, vô lực trốn tránh, thấy Chưởng Giáo ấn phóng tới, song chưởng đưa về phía trước, lòng bàn tay lập tức xuất hiện một vòng xoáy cự đại.

Thiên phú Nguyên Khí sư!

Dưới tình thế cấp bách, đành phải vận dụng thiên phú Nguyên Khí sư.

Rầm ào ào!

Bị vòng xoáy quấy, lực lượng đi về phía trước của Chưởng Giáo ấn bị cắn nuốt sạch sẽ.

Hô thoáng một phát, đã bị chộp vào lòng bàn tay.

- Trùng kích!

Đã có mấy lần kinh nghiệm luyện hóa Chưởng Giáo ấn, Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, năm Chưởng Giáo ấn trong Nạp Vật Đan Điền mạnh mẽ xoay tròn.

Oanh! thoáng một phát, liền quét sạch sẽ linh hồn lạc ấn ở trong Tĩnh Thiên Tông Chưởng Giáo ấn, để cho nó biến thành vật vô chủ.

------oOo------

Chương 1105: Vô Tướng chi khí (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiện tại không có thiên phú Vô Tướng sư, vẫn không thể luyện hóa Chưởng Giáo ấn, nhưng cũng không thể để nó rơi vào trong tay đối phương, trở thành công cụ tiến công mình.

- Cái gì?

Chứng kiến Chưởng Giáo ấn xảy ra chuyện như trước kia, rơi vào trong tay thiếu niên bị xóa đi linh hồn lạc ấn, ý nghĩ của Tĩnh An nổ tung, phun ra máu tươi.

- Khuynh Thành, ngươi không sao chớ!

Tĩnh Phàm quật ngã Lạc Khuynh Thành, Bách Hoa Tu vội vàng lao đến.

- Sư phụ, ta không sao!

Lạc Khuynh Thành đứng dậy.

- Tại sao ngươi ngăn cản sư phụ đánh chết Vân Phong? Hắn có Phượng Hoàng chi dực, hẳn là người của U Minh Hoàng tộc, chính là Yêu nhân a!

Vẻ mặt Bách Hoa Tu kỳ quái.

Đệ tử này của nàng, tính cách có chút nhát gan, gần đây không muốn cùng người tranh chấp, sao lần này dám ngăn trở tông chủ?

Ngăn trở tông chủ, ở tông môn là tội lớn, vi phạm môn quy a.

- Cái này...

Lạc Khuynh Thành do dự thoáng một phát, truyền âm nói:

- Vân Phong này là Nhiếp Vân!

- Nhiếp Vân?

Bách Hoa Tu lại càng hoảng sợ, con mắt thoáng một phát trợn tròn.

- Ngươi xác định?

- Đúng, đúng hắn truyền âm nói với ta, thanh âm của hắn ta tuyệt sẽ không nhớ lầm!

Lạc Khuynh Thành khẳng định nói.

- Là Nhiếp Vân? Vậy nguy rồi, vừa rồi mũi tên của ngươi để cho hắn tổn thương, hiện tại người của tám đại tông môn muốn giết hắn...

Vẻ mặt của Bách Hoa Tu lo lắng.

Hiện tại Vân Phong này tình cảnh cực kỳ huyền diệu, cho dù thoạt nhìn uy mãnh không ai bằng, nhưng trên thực tế người của tám đại tông môn muốn giết hắn nhiều lắm.

Không nói cái khác, chỉ nói người của Tiên Võ Tông, Thanh Vân tông muốn giết hắn liền không dưới mấy trăm.

Vô luận Hạ Đạo hay Thiên Hành, thân là nhất môn chi chủ, đều có rất nhiều thủ hạ bằng hữu, hiện tại chẳng những bị thiếu niên giết chết, ngay cả Chưởng Giáo ấn cũng bị tước đoạt, người trước kia đắc thế, sao nuốt được cơn tức này?

Sở dĩ không nhúc nhích, là vì Vân Phong cường thế, một khi bị thương, không cần nghĩ, cái thứ nhất xông lên nhất định là hai tông môn này.

- Ta liều mạng với ngươi!

Hai người đang lo lắng không biết nên làm cái gì bây giờ, chợt nghe Tĩnh An hí dài một tiếng, thanh âm bén nhọn xuyên thấu tầng tầng phong ấn.

Lúc này Tĩnh An giống như Vô Thượng trưởng lão Tĩnh Phàm, đã lâm vào điên cuồng.

Áp lực càng hung ác, bắn ngược càng kịch liệt, Tĩnh Thiên Tông chủ dùng tu thân, vững như Thái Sơn, đệ tử, trưởng lão bình thường đều yên tĩnh tựa như sơn cốc, không có quá nhiều cảm xúc gợn sóng, nhưng một khi bắn ngược, so với hồng thủy còn muốn hung mãnh, căn bản ngăn không được.

Hiện tại tình huống của Tĩnh Phàm, Tĩnh An là như thế.

Bình thường ở trong mắt rất nhiều đệ tử, hai người này nho nhã như cao tăng, chuyện lại đại sự cũng sẽ không tức giận, mà bây giờ lại như Chó Điên, gặp người liền cắn.

Cái này gọi chó kêu là chó không cắn, chó biết cắn sẽ không kêu.

Bình thường thoạt nhìn tĩnh tu, không tranh với ai, chính thức bạo phát, so với người bình thường tùy tiện càng thêm đáng sợ!

- Phòng Ngự chi khí ngăn cản!

Loại tính người này, Nhiếp Vân không hiểu, chứng kiến hai người kia nổi điên, thật sự có chút im lặng, với hắn mà nói hiện tại quan trọng nhất là nghĩ biện pháp chữa tốt tổn thương, không có thời gian dây dưa với bọn họ, lúc này cũng không nhiều lời, tay vẽ một cái, Phòng Ngự chi khí hình thành một mai rùa phòng ngự vờn quanh, đồng thời Trị Liệu chi khí tiếp tục vận chuyển, điên cuồng chữa trị thương thế trước ngực.

Miệng vết thương này thật sự quá lớn, hơn nữa Chiết Dực Chi Tiễn ẩn chứa lực lượng ăn mòn quá mức cường đại, tốc độ trị liệu của Trị Liệu chi khí, thậm chí cản không nổi tốc độ ăn mòn, nếu không nghĩ biện pháp, tiếp tục nữa, cho dù không chết, cũng khẳng định mất hết sức chiến đấu.

Ở chỗ này đánh mất sức chiến đấu, không cần nghĩ, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Sư phụ, ta tới giúp ngươi!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ, chợt nghe cách đó không xa Lạc Khuynh Thành cùng Bách Hoa Tu đồng loạt bay tới, đứng ở bên ngoài mai rùa phòng ngự của mình, cùng Tĩnh Phàm, Tĩnh An đồng thời điên cuồng tấn công.

- Cái này...

Chứng kiến hai người kia cũng công kích mai rùa phòng ngự, Nhiếp Vân một hồi phiền muộn.

Chẳng lẽ hai cái này không phải Lạc Khuynh Thành cùng Bách Hoa Tu, mà là người khác giả mạo?

Bằng không thì, như thế nào biết rõ là mình, còn đánh vui vẻ như vậy?

Đương nhiên, bốn người các nàng công kích, căn bản không cách nào phá phòng ngự của mình, nhưng Nhiếp Vân biết rõ kéo càng lâu, sẽ càng phiền toái.

- Nhiếp Vân, vừa rồi Chiết Dực Chi Tiễn có kịch độc ăn mòn, là một loại độc khí linh hồn, càng sốt ruột, ăn mòn càng lợi hại, ta nơi này có một đạo Vô Tướng chi khí của Vô Tướng sư, ngươi hấp thu, tĩnh hạ tâm lai, vững như Thái Sơn, độc có thể tự giải...

Đang phiền muộn, chợt nghe trong tai có người lặng lẽ truyền âm.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong mắt Lạc Khuynh Thành tràn đầy lo lắng, nhìn về phía mình.

Nguyên lai nàng xông lại không phải vì trợ giúp sư phụ tiến công mình, mà là lặng lẽ đưa Vô Tướng chi khí tới.

Khai phái tổ sư của Tĩnh Thiên Tông là Vô Tướng sư, trong tông môn khẳng định có lưu lại Vô Tướng chi khí, Lạc Khuynh Thành thân là Thái Thượng trưởng lão, đệ tử được Tĩnh Phàm coi trọng nhất, người duy nhất có thể kéo Vẫn Lạc Cung, khẳng định đã nhận được bồi dưỡng tốt nhất.

Tuy tiến năng lực công của Vô Tướng sư cực yếu, nhưng ở trên con đường tu luyện, có thể tinh lọc bản tâm, đề cao tốc độ tu luyện, Lạc Khuynh Thành có thể ở trong thời gian ngắn như vậy có được thực lực như thế, chỉ sợ đúng là công lao của thứ này!

Chính bởi vì như thế, trên người nàng có Vô Tướng chi khí cũng không kỳ quái.

- Tốt!

Thật sự là mèo mù vớ cá rán, nghe nói như thế, Nhiếp Vân hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, rất muốn ôm Lạc Khuynh Thành hôn một trận.

Thật sự quá cho lực rồi, đang lo lấy Tĩnh Thiên Tông Chưởng Giáo ấn không cách nào luyện hóa, thương thế không có biện pháp chữa tốt, nàng liền đưa lên thứ mình muốn, thật đúng là đủ thông minh.

Rầm rầm!

Nhiếp Vân đáp ứng, lập tức cảm thấy trên mai rùa phòng ngự có chấn động, một cổ khí tức đặc thù chậm chạp từ tú quyền của Lạc Khuynh Thành thẩm thấu tiến vào.

- Cái này là Vô Tướng chi khí?

Thiên phú đặc thù của Vô Tướng sư xếp hạng thứ 544, so với Ẩn Nặc sư thứ 351 còn cách xa lắc, chỉ dùng ở tu luyện, đối với tiến công cơ hồ không có tác dụng gì.

Cảm nhận được Vô Tướng chi khí thẩm thấu, tinh thần của Nhiếp Vân quét qua, một tiếng ầm vang, đan điền thứ 25 quay tít một vòng, liền biến thành Vô Tướng đan điền.

------oOo------

Chương 1106: Luyện hóa Tĩnh Thiên Tông Chưởng Giáo ấn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vô lượng nghĩa nhân, theo nhất pháp sinh. Đệ nhất pháp nhân, ta tức Vô Tướng...

Vô Tướng đan điền xoay chuyển thành, thì đến được hình thái thứ ba, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy trong óc có một đạo Phật xướng vang lên, tạp chất trong linh hồn phảng phất trong nháy mắt bị bài tiết sạch sẽ, càng thêm tinh khiết, an tường.

Linh hồn cũng có tạp chất, tỷ như: Sắc dục, sát tâm, thế lực, ghen ghét...

Vô Tướng sư, vô sinh Vô Tướng, thiên phú vừa thành, tạp chất bị bài xuất ra ngoài cơ thể, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy linh hồn lực liên tiếp kéo lên, lập tức đột phá đạt đến Linh cấp đỉnh phong hình thái thứ sáu, tùy thời có thể đạt đến đại viên mãn!

- Thật là lợi hại...

Cảm nhận được linh hồn tấn cấp, con mắt Nhiếp Vân sáng ngời, hưng phấn đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, bất quá, còn chưa kịp hưng phấn đột nhiên trong tai răng rắc một tiếng giòn vang.

Nghe được thanh âm, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng tụ, bởi vì hắn biết rõ... Tựa hồ lần nữa có đan điền tấn cấp rồi.

Cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy Trị Liệu đan điền trong cơ thể triệt để xảy ra lột xác, trở thành màu xanh nhạt.

- Trị Liệu đan điền? Đây là hình thái thứ ba?

Chứng kiến Trị Liệu đan điền tấn cấp, Nhiếp Vân mừng rỡ, đồng thời trong nội tâm cảm thấy có chút không đúng.

Bình thường đan điền màu xanh nhạt, toàn bộ đan điền đều là màu sắc đồng nhất, chẳng biết tại sao Trị Liệu đan điền lại màu xanh nhạt, mang theo một chút kim quang nhẹ nhàng.

Đạo kim quang này lòe lòe sáng lên, chiếu sáng cả Khí Hải, bị hào quang chiếu, Nhiếp Vân cảm thấy địa phương bị thương thoải mái dễ chịu, thậm chí linh hồn cũng cảm thấy an tường yên lặng.

- Vận dụng Trị Liệu chi khí thoáng một phát thử xem!

Đan điền xuất hiện loại tình huống này, còn là lần đầu tiên gặp được, Nhiếp Vân có chút sờ không rõ ý nghĩ, tinh thần khẽ động, câu thông Trị Liệu đan điền, dẫn động Trị Liệu chi khí.

Ầm ầm!

- Phát đại chí nguyện to lớn, phổ độ hết thảy chúng sinh, là Đại Thừa...

Trị Liệu chi khí khẽ động, trong đầu phát ra một hồi nổ vang, lập tức từng đạo Phật môn châm ngôn vang vọng nội tâm.

- Đại Thừa Phật pháp? Chẳng lẽ đan điền của ta...

Nghe được hai chữ Đại Thừa, trong nội tâm Nhiếp Vân nhảy dựng, mạnh mẽ nhớ tới trước kia lúc tu luyện Kim Cương Lưu Ly thể, chứng kiến điều kiện tiên quyết.

Lần thứ nhất tu luyện Kim Cương Lưu Ly thể, từng chứng kiến trên đó viết, tu luyện cực kỳ khó khăn, Phật tông bảy mươi vạn ba ngàn bốn trăm bốn mươi bốn năm, chỉ có Tuệ Thông thiền sư thế thứ mười ba, trong ngoài hiểu rõ, thành tựu Kim Thân! Muốn luyện thành phương pháp này, phải có được hai điều kiện, thứ nhất, Mộc Sinh sư, thứ hai, một loại thiên phú đặc thù chủ công linh hồn! Một khi thành công, Kim Cương thân thể, Lưu Ly chi hồn, phá kén trọng sinh, không chết không ngớt, có thể nói Bất Tử Chi Thân!

Mộc Sinh sư, một trong Ngũ Hành thiên phú đặc thù, bài danh thứ 26, có thể làm cho người khởi tử hồi sinh, không chết bất hủ! Cái thiên phú đặc thù này, có thể cứu người trong nước lửa, phổ độ chúng sinh. Thuộc về bí pháp Phật tông Đại Thừa, rất nhiều người không biết, nhân loại biết chỉ có Tiểu Thừa, cũng chính là Trị Liệu sư!

Trước kia tuy thiên phú Vô Tướng sư bài vị không cao, nhưng lại là thiên phú Phật môn chính tông, không nghĩ tới loại thiên phú này vừa hình thành, lập tức để cho thiên phú Trị Liệu sư của mình biến thành Đại Thừa, cũng chính là Mộc Sinh sư!

Mộc Sinh sư, xếp hạng thứ 26, vẻn vẹn ở sau Diễm Hỏa sư, uy lực vô cùng, không nghĩ tới rõ ràng ở dưới cơ duyên xảo như vậy nhận được!

- Xem ra Trị Liệu sư tấn cấp Mộc Sinh sư còn có chút bất đồng Mộc Sinh sư bình thường. Hiện tại ta cũng không rõ rốt cuộc là hình thái

thứ mấy, bất quá, trước mặc kệ, thử xem có thể Trị Liệu thương thế trước ngực hay không!

Này do Trị Liệu sư tiến hóa thành đan điền Mộc Sinh sư, không giống hết thảy đan điền, cũng không tuân thủ quy luật màu sắc của đan điền khác, cho nên Nhiếp Vân không rõ rốt cuộc là hình thái thứ mấy rồi.

Được rồi, mặc kệ nó hình thái thứ mấy rồi, xem trước có thể Trị Liệu thương thế trước ngực bị Chiết Dực Chi Tiễn bắn ra hay không lại nói!

Nghĩ đến điểm này, bả vai của Nhiếp Vân chấn động, một đạo Mộc Sinh chi khí dọc theo kinh mạch chậm rãi bừng lên.

Ầm ầm!

Vẻ ăn mòn ở trước ngực, giống như băng tuyết gặp nắng gắt, nhanh chóng hòa tan, thời gian nháy con mắt, liền co rúc thành một đống, không có lực phản kháng.

- Lợi hại!

Chứng kiến lực lượng ăn mòn để cho Trị Liệu chi khí không có hiệu quả, ở trước mặt Mộc Sinh chi khí, nhu thuận như Bảo Bảo, hai mắt Nhiếp Vân tỏa ánh sáng.

Thiên phú Mộc Sinh sư cường đại hơn thiên phú Trị Liệu sư nhiều lắm, chẳng những có thể chữa trị thân hình bị thương, ngay cả linh hồn cũng có thể chữa trị. Hơn nữa nếu như phối hợp Kim Cương Lưu Ly thể tu luyện tới đại thành mà nói, hoàn toàn có thể phá kén trọng sinh, Bất Tử Bất Diệt, có được Bất Tử Chi Thân chính thức!

Thậm chí có thể thử xem có thể chữa tốt Nhiếp Đồng hay không!

Đương nhiên những điều này là nói sau, bây giờ vẫn là mau chóng giải quyết nguy cơ trước mắt của Hóa Vân tông lại nói.

- Khôi phục!

Thân hình chấn động, Mộc Sinh chi khí trong cơ thể tuôn ra, không đến một cái hô hấp, miệng vết thương trước ngực liền hoàn hảo như lúc ban đầu, toàn thân Nhiếp Vân lần nữa bắn ra lực lượng cường đại.

- Hai người các ngươi đánh đủ chưa, gục xuống cho ta!

Cười lạnh một tiếng, Nhiếp Vân đưa tay về phía trước, khí lãng quay cuồng, pháp lực nồng hậu dày đặc, hình thành khí tường như cơn lốc, hung hăng áp bách tới Tĩnh Phàm, Tĩnh An.

- Ngươi...

Hai người không nghĩ tới Nhiếp Vân bị Chiết Dực Chi Tiễn bắn trúng lại có thể khôi phục, tất cả đều chấn động, sắc mặt lập tức dữ tợn, từng người đánh ra công kích mạnh nhất, tuyệt chiêu của hai đại cao thủ ở trên không trung va chạm với khí tường của Nhiếp Vân, giằng co không dứt, xoáy lên một mảnh gào thét.

- Bảo các ngươi gục xuống!

Hừ nhẹ một tiếng, ngón tay của Nhiếp Vân điểm một cái.

Ông!

Tĩnh Thiên Tông Chưởng Giáo ấn, quay tròn bay đi.

Rầm ào ào! Thoáng một phát, như dãy núi áp đỉnh.

Răng rắc! Răng rắc!

Hai người rốt cuộc không kiên trì nổi, biến thành hai chữ đại, dính sát trên mặt đất.

- Chưởng Giáo ấn, ngươi đã luyện hóa được Chưởng Giáo ấn của Tĩnh Thiên Tông chúng ta?

Thấy một màn như vậy, hai người có ngốc cũng hiểu được, nhất là tông chủ Tĩnh An, cảm thấy tóc bị tạc lên, triệt để hỏng mất.

------oOo------

Chương 1107: Luyện hóa Tĩnh Thiên Tông Chưởng Giáo ấn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Muốn luyện hóa Chưởng Giáo ấn, đầu tiên phải có thiên phú đặc thù của tổ tiên môn phái này, vừa rồi Vân Phong luyện hóa Tiên Võ Tông Chưởng Giáo ấn, bởi vì hắn có được thiên phú Phòng Ngự sư, luyện hóa Thanh Vân tông Chưởng Giáo ấn bởi vì hắn có thiên phú Thiên Hành sư, nhưng Luyện hóa Tĩnh Thiên Tông Chưởng Giáo ấn, chẳng lẽ hắn còn có thiên phú Vô Tướng sư?

Điều đó không có khả năng, tuyệt đối không thể!

Tĩnh An cuồng hô.

Người khác không biết Tĩnh Thiên Tông truyền thừa, nàng thân là tông chủ, lại biết nhất thanh nhị sở, kỳ thật Tĩnh Thiên Tông có được Phật môn truyền thừa.

Nói trắng ra, là tổ tiên Vô Tướng sư năm đó, đúng là đệ tử Phật môn, mà thiên phú Vô Tướng sư, cũng là Phật môn chỉ mỗi hắn có thiên phú! Vô luận Nhân tộc hay Yêu tộc, đều khó có khả năng có!

Chẳng lẽ Vân Phong này không phải Yêu nhân, cũng không phải U Minh Hoàng tộc, mà là người trong Phật môn?

Nhưng người trong Phật môn, tại sao lại có thiên phú Tiên Âm sư? Tiên Âm sư chỉ Nhân tộc mới có a!

Tĩnh An có chút mất trật tự rồi.

- Hiện tại Vân Phong ta triệt để luyện hóa được Tĩnh Thiên Tông Chưởng Giáo ấn, trở thành Tĩnh Thiên Tông chưởng giáo, mọi người Tĩnh Thiên Tông nghe lệnh, từ hôm nay trở đi, Tĩnh Thiên Tông cùng Hóa Vân tông kết thành hữu hảo chi bang, chung sống hoà bình!

Không để ý tới Tĩnh An mất trật tự, bàn tay Nhiếp Vân chiêu lên, Chưởng Giáo ấn bay lên đỉnh đầu, cao giọng nói.

Thời gian Nhiếp Vân hình thành đan điền Mộc Sinh sư triệt để luyện hóa Chưởng Giáo ấn, đánh ngã Tĩnh Phàm, Tĩnh An cũng không dài, chỉ có mấy tức, người vốn định thừa dịp lộn xộn đánh chết Vân Phong, còn không có chuẩn bị tốt, liền phát hiện thế cục nghịch chuyển, cả đám đều từ trong mắt nhìn ra kinh hãi nồng đậm.

Một người luyện hóa tam đại Chưởng Giáo ấn... Cũng quá nghịch thiên rồi!

Nhất là Di Hoa cùng Vân Huyên, hai người liếc mắt nhìn nhau, từng người từ trong mắt thấy được sát ý nồng đậm, tựa hồ hôm nay vô luận như thế nào cũng phải đánh chết hắn, tuyệt không nương tay.

Đối với Vân Huyên mà nói, mặc kệ Vân Phong này có phải Nhiếp Vân hay không, phá hủy chuyện ngày hôm nay, đều đáng chết.

Đối với Di Hoa mà nói, Vân Phong này đã luyện hóa Tam đại Chưởng Giáo ấn, mặc kệ người Tiên Võ Tông, Thanh Vân tông, Tĩnh Thiên Tông có thần phục hắn hay không, đều là tai họa, tuyệt không thể lưu.

Nghĩ đến điểm này, hai người lặng lẽ di động bước chân, khí cơ bao phủ Nhiếp Vân.

Bất quá bọn hắn còn không có động thủ, một tiếng quát bén nhọn đột nhiên vang vọng.

- Ngươi gọi Vân Phong a, hôm nay Hoắc Dĩnh ta đại biểu Linh Lung Tiên Tông cùng ngươi chiến một trận...

Thanh âm chấm dứt, một thân ảnh thon dài ẩn chứa một đạo kiếm quang, như dải lụa bắn qua.

Trong kiếm quang, một trái tim thuần khiết trong suốt không ngừng nhảy lên, Phiêu Miểu nhảy múa, tiên khí lượn lờ.

Linh Lung Tiên Tâm!

Hoắc Dĩnh vậy mà trong khoảng thời gian rời Nhiếp Vân này, triệt để thành tựu Linh Lung Tiên Tâm, khó trách có thể ở trong thời gian ngắn như vậy, tấn cấp đến Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, thì ra là thế!

Linh Lung Tiên Tâm quyết, chia làm Bản Tâm, Tĩnh Tâm, Kiên Tâm, Địa Tâm, Thiên Tâm cùng cấp bậc cao nhất Tiên Tâm.

Lúc trước Hoắc Dĩnh cùng với Nhiếp Vân “song tu”, mượn nhờ Cửu Tâm Liên đột phá Thiên Tâm, đạt tới nửa bước Tiên Tâm, không nghĩ tới thời gian không dài, liền triệt để đột phá, trở thành toàn bộ tông môn, không biết bao nhiêu năm rồi, ngoại trừ khai phái tông sư ra, cái thứ nhất đạt tới Tiên Tâm cường giả.

- Nha đầu kia, phạm vào thần kinh gì a...

Chứng kiến thật vất vả xử lý xong người Tĩnh Thiên Tông, Hoắc Dĩnh liền xông lại, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Hoắc Dĩnh không phải Thánh nữ lạnh lùng, cái gì cũng không quan tâm sao? Như thế nào đột nhiên chiến đấu với mình?

Trong nội tâm bất đắc dĩ, bàn tay Nhiếp Vân đẩy về phía trước, một cổ lực lượng sền sệt gào thét vọt tới, ngăn trở công kích của đối phương, đồng thời miệng há ra, Tiên Âm ngưng tụ thành một dây nhỏ, truyền đưa tới.

- Ta là Nhiếp Vân!

Không có biện pháp, lại không thể đả thương nàng, chỉ có thể cho thấy thân phận.

- Nhiếp Vân?

Hoắc Dĩnh chấn động, thiếu chút nữa từ không trung rơi xuống, đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt trở nên càng thêm trầm thấp.

- Hừ, đăng đồ tử vô sỉ, chẳng lẽ thực cho rằng Hoắc Dĩnh ta dễ bắt nạt sao? Nhận lấy cái chết!

Nương theo hừ nhẹ, uy lực của kiếm quang đại thịnh.

- Nàng này!

Thấy Hoắc Dĩnh nghe được danh tự của mình, ngược lại càng thêm kịch liệt, Nhiếp Vân phiền muộn, lần nữa truyền âm, lần này chỉ dùng thanh âm của mình nói ba câu.

- Lạc Thiên Ma Tôn, U Minh Tam Xoa Kích, chữa thương!

- Ngươi... Thật sự là Nhiếp Vân?

Nghe được ba câu này, Hoắc Dĩnh diệt hết sát tâm, thân thể mềm mại chấn động, ngừng lại.

Sự tình của nàng cùng Nhiếp Vân, thiên hạ biết rõ, mới vừa rồi còn cho rằng thiếu niên trước mắt này cố ý nói ta là Nhiếp Vân đùa giỡn nàng, hiện tại xem ra, có lẽ là sự thật.

Dù sao, mặc dù đối với bên ngoài tuyên bố Nhiếp Vân là nam nhân của mình, nhưng quá trình hai người quen biết, lại chưa bao giờ nói qua, cũng không có người biết rõ, có thể thoáng một phát nói ra những chuyện này, trừ mình ra chính là Nhiếp Vân.

- Không thể giả được!

Nhiếp Vân nói.

- Cái này...

Nghe được thoại ngữ khẳng định như thế, Hoắc Dĩnh ngừng lại.

Cũng khó trách nàng nghi hoặc, mấy tháng trước thời điểm mới quen Nhiếp Vân, thực lực của hắn cực thấp, mà bây giờ, đối mặt cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong cũng có thể thong dong đánh bại, hơn nữa lăng không nhiều ra nhiều thiên phú đặc thù như vậy, đổi lại là ai, cũng không thể tin được.

- Làm sao vậy? Chẳng lẽ Hoắc Dĩnh thực cùng Vân Phong này có

gian tình?

- Khí thế hung hung chỉ là bộ dáng mà thôi, ngươi xem, còn không có động thủ, liền ngừng lại!

- Cái gì Thánh nữ, cũng chả có gì đặc biệt...

Hoắc Dĩnh thét chói tai bay ra đám người, công kích còn chưa tới trước mặt đối phương liền bỏ dở nửa chừng, để cho tất cả mọi người sững sờ tại nguyên chỗ, lập tức xì xào bàn tán.

Trước kia thất nữ hội tụ, sáng rọi kinh nhân, mỗi người đều thèm thuồng, mà khi biết những nữ nhân này đều ưa thích một nam nhân, trong nội tâm lại bay lên ý ghen ghét.

Ghen ghét là đáng sợ nhất, tuy Hoắc Dĩnh cái gì cũng không làm, nhưng ở trong mắt mọi người, đứng núi này trông núi nọ, có hôn ước với Di Hoa lại dây dưa với Nhiếp Vân. Dây dưa với Nhiếp Vân, lại cấu kết với Vân Phong này...

Như vậy trải qua, hình tượng Thánh nữ ở trong suy nghĩ bọn hắn liền giảm bớt đi nhiều, là dâm phụ chẳng biết xấu hổ, ngươi lại xinh đẹp thì như thế nào?

------oOo------

Chương 1108: Liên thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ăn không được bồ đào liền nói bồ đào chua, mỹ nữ trước mắt thấy được sờ không được, trong nội tâm ghen nghét, sẽ nói người ta là hắc mộc nhĩ, cái này là nhân tính.

- Những người này...

Những lời này không hề che lấp, Hoắc Dĩnh toàn bộ nghe vào tai, tức giận đến mặt đỏ lên, hô hấp dồn dập, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy.

Thật sự quá giận rồi!

- Ha ha… Linh Lung Thánh nữ, chúng ta đã đạt thành hiệp nghị, hiện tại ta liền chữa bệnh cho Linh Lung tông chủ, nếu như ta chữa tốt sư phụ ngươi, Linh Lung Tiên Tông có cùng Hóa Vân tông chúng ta hòa hảo, như vậy ngưng chiến hay không?

Ngay thời điểm Hoắc Dĩnh tức giận đến hận không thể xé rách miệng những người kia, đột nhiên một thanh âm sáng sủa vang lên.

- Hiệp nghị?

- Nguyên lai không phải hai người cấu kết, mà là lặng lẽ hoàn thành hiệp nghị nào đó!

- Sự tình Linh Lung Tiên Tông tông chủ bị thương, ta biết rõ, nghe nói tổn thương chính là linh hồn, chỉ có đan dược Đế phẩm Hồi Sinh đan mới có thể trị tốt, muốn luyện chế đan dược Đế phẩm, chỉ sợ chỉ có Hóa Vân tông Đan Đế Chư Cát Thanh Vân!

- Khó trách...

Lời nói của Nhiếp Vân vang lên, lập tức để cho một ít người lý trí hiểu được.

- Nếu như các hạ có thể chữa tốt thương thế trên người ta, Linh Lung Tiên Tông ta nguyện ý giao hảo với Hóa Vân tông!

Nhiếp Vân vừa dứt lời, một trung niên phu nhân của Linh Lung Tiên Tông đi ra, đúng là tông chủ Nguyên Thanh.

- Sớm nghe nói Tiên Tông tông chủ bị trọng thương, cho nên, Bắc trưởng lão chuyên môn luyện chế ra một viên Hồi Sinh đan đặt ở chỗ ta, hôm nay liền đưa cho tông chủ!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười, ngón tay bắn ra, một bình ngọc thẳng tắp bay tới Linh Lung tông chủ.

Lúc trước hắn đáp ứng Linh Lung tông chủ trong ba năm luyện

thành đan dược, sau khi tấn cấp Nạp Hư Cảnh, đã có được năng lực luyện chế, lại có đầy đủ dược liệu. Cho nên tìm chút thời gian luyện thành.

Cho dù Hồi Sinh đan là đan dược Đế phẩm, nhưng đối với Nhiếp Vân kiếp trước có được trình độ luyện đan đỉnh phong nhất Phù Thiên đại lục mà nói, cũng không khó khăn.

- Quả nhiên là Hồi Sinh đan? Đa tạ Bắc trưởng lão! Linh Lung Tiên Tông từ nay về sau cùng Hóa Vân tông trọn đời giao hảo!

Tiếp nhận bình ngọc, tinh thần của Linh Lung tông chủ quét qua, con mắt lập tức sáng.

Tuy chưa thấy qua Hồi Sinh đan, nhưng chỉ nhìn thoáng qua, đã biết rõ tất nhiên là loại đan dược này không thể nghi ngờ, bởi vì còn không có dùng, chỉ nhìn quét thoáng một phát, liền cảm thấy linh hồn như đạt được đại bổ, thoải mái hơn rất nhiều.

- Cái này...

Thấy một màn như vậy, Bắc trưởng lão nháy con mắt, không biết làm sao.

- Bắc lão đầu, ngươi chừng nào thì luyện chế ra Hồi Sinh đan? Cũng không có nói với chúng ta một tiếng...

Nam trưởng lão lưng vác hồ lô rượu vuốt vuốt chòm râu cười ha ha nói.

- Ta... Ta không có luyện chế qua a!

Bắc trưởng lão có chút choáng luôn.

- Ngươi không luyện chế? Chẳng lẽ trên đời này còn có người thứ hai có thể luyện chế ra đan dược Đế phẩm?

- Bất kể có phải ngươi luyện chế hay không, Vân Phong này lấy ra, mượn nhờ danh tiếng của ngươi, đối với sĩ khí của Hóa Vân tông có tác dụng tăng lên thật lớn!

Không chỉ Nam trưởng lão sửng sốt, ngay cả hai vị trưởng lão còn lại cũng đồng loạt nhìn qua, một hồi nghi hoặc.

Phù Thiên đại lục có thể luyện chế đan dược Đế phẩm, chỉ có Chư Cát Thanh Vân, ngay cả Di Thần Tông Đan Vương Quản Hưu cũng không được, nếu không phải vì vậy, lúc trước dùng thân phận của Linh Lung Tiên Tông tông chủ, cũng không cần đi cầu Nhiếp Vân rồi.

- Đúng vậy, Vân Phong này không đơn giản, xem ra chuyện này qua đi, chúng ta phải cùng với hắn hảo hảo tâm sự...

Chư Cát Thanh Vân lắc đầu nói.

Ba vị trưởng lão khác cũng đồng thời gật đầu.

Trước kia mấy người cũng nhìn không tốt tiểu tử chỉ có tu vi Nạp Hư kia, hiện tại xem ra, thật đúng là tầm nhìn hạn hẹp, thiếu niên này hôm nay ở Lăng Tiêu đỉnh bộc phát ra hào quang, so với bốn người bọn họ, còn cường đại hơn nhiều lắm!

Mặc dù Võ Đạo sư trọng sinh, chỉ sợ cũng không có xử lý tốt hơn thiếu niên trước mắt này!

Đồng thời luyện hóa Tam đại Chưởng Giáo ấn, tăng thêm thân phận Kiếm Thần tông chưởng giáo, tương đương một người thống lĩnh bốn đại tông môn, cái này lúc trước nghĩ cũng không dám nghĩ!

- Chư vị tiền bối Tử Đàn Tông, Vân Tiêu Tông, hiện tại Tiên Võ Tông, Thanh Vân tông, Tĩnh Thiên Tông, Linh Lung Tiên Tông đều quyết định liên hợp với Hóa Vân tông, các ngươi định như thế nào?

Nghe được Linh Lung tông chủ nói, Nhiếp Vân biết rõ lại phá hư một minh hữu của liên minh, cười nhạt quay đầu nhìn về phía hai tông môn cuối cùng trừ Di Thần Tông.

Hiện tại hắn cầm trong tay Chưởng Giáo ấn của Hóa Vân tông, Di Thần Tông, Kiếm Thần tông, Tiên Võ Tông, Thanh Vân tông, Tĩnh Thiên Tông sáu đại tông môn, xem ra có nên tiện tay luyện hóa

luôn của bọn hắn hay không.

Tuy không biết Chưởng Giáo ấn liên hợp lại sẽ có thay đổi gì, nhưng Nhiếp Vân cảm thấy Chưởng Giáo ấn không đơn giản như vậy, mỗi luyện hóa một cái, sẽ tăng thêm một phần khí thế cùng lực lượng.

- Cái này...

Rầm ào ào!

Thấy thiếu niên nhìn qua, người Tử Đàn Tông, Vân Tiêu Tông đồng loạt lui về phía sau một bước, từng người từ trong mắt nhìn ra sợ hãi.

Nếu như hắn giết đến mà nói, đệ tử, trưởng lão của hai tông bọn hắn, có lẽ cũng không sợ hãi, nhưng đối phương vô thanh vô tức liền luyện hóa được ba Chưởng Giáo ấn, thức sự quá không thể tưởng tượng.

Dựa theo đạo lý, Chưởng Giáo ấn không có thiên phú đặc thù tương ứng của tám đại tông môn, không đạt được tông môn tán thành, là không thể nào luyện hóa, mà tên trước mắt này, hoàn toàn phá vỡ thường thức bình thường.

Không biết mới là đáng sợ nhất!

- Thật mạnh!

- Lực lượng một người ngăn cơn sóng dữ, liên tục luyện hóa Tam đại Chưởng Giáo ấn, thu phục chiếm được một đại tông môn, để cho tám đại tông môn liên minh tự sụp đổ, lợi hại!

- Ta đã từng nói qua, minh chủ là mạnh nhất, chỉ cần hắn ra, khẳng định không có vấn đề!

Thấy một màn như vậy, không riêng tám đại tông môn khiếp sợ không thôi, ngay cả đệ tử Hóa Vân tông, mỗi người cũng hưng phấn đến nắm đấm xiết chặt.

- Ha ha, hai vị này hẳn là tông chủ Tử Đàn Tông tông chủ Tử Hinh cùng Vân Tiêu Tông tông chủ Vân Dương a? Hai vị có hứng thú rời khỏi liên minh tám đại tông môn, liên hợp với Hóa Vân tông hay không?

Không để ý tới mọi người nghị luận, Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, nhìn về phía đám người Tử Đàn Tông, Vân Tiêu Tông trước nhất.

------oOo------

Chương 1109: Sư phụ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Liên hợp với Hóa Vân tông, sẽ giảm bớt không ít phiền toái, không liên hợp, liền thứ cho ta đường đột, cùng các ngươi tỷ thí một trận rồi!

Uy hiếp, uy hiếp trắng trợn!

- Ta thừa nhận thực lực của các hạ cao cường, nhưng muốn Tử Đàn Tông ta khuất phục như vậy, còn kém xa lắm, hôm nay Tử Hinh ta cho dù liều tính mạng, cũng sẽ cho ngươi biết Tử Đàn Tông là không để cho khuất nhục!

Tử Đàn Tông tông chủ, trung niên phu nhân Tử Hinh đi tới.

- Đúng vậy, có tâm huyết, ngươi thì sao?

Không nghĩ đến Tử Hinh này chứng kiến mình liên tục đánh bại ba đại tông môn, còn dám đi lên, không khỏi gật đầu, quay đầu nhìn về phía Vân Tiêu Tông tông chủ Vân Dương.

- Ta? Hừ, muốn đánh chủ ý Vân Tiêu Tông ta, bước qua thi thể ta đi!

Vân Tiêu Tông tông chủ Vân Dương tiến vào đại điện, cao giọng nói, vừa đi vừa quay đầu nhìn về phía Kiếm Thần tông Hồng Y

trưởng lão.

- Hồng Y, tông chủ các ngươi không còn, hết thảy do ngươi làm chủ, còn thừa nhận là một phần tử của tám Đại Liên Minh, thì tới đây cùng chúng ta chung một chỗ chiến đấu, không thừa nhận, chúng ta phát qua thệ ngôn, hậu quả ngươi nên minh bạch!

Vân Dương cũng biết Vân Phong này thực lực mạnh mẽ, muốn chiến thắng chỉ có thể liên lạc nhiều người hơn, chỉ bằng vào hắn và Tử Hinh, chỉ sợ rất khó hoàn thành.

Về phần có thể bị người nói lấy nhiều khi ít hay không, hiện tại đã quản không được nhiều như vậy rồi.

- Kiếm Thần tông chúng ta đương nhiên thừa nhận liên minh, bất quá để cho ta và ngươi liên thủ đối phó một người, không có khả năng!

Hồng Y trưởng lão thản nhiên nói.

Hắn đoán ra Vân Phong này có thể là tông chủ rồi, thì làm sao có thể cùng người khác liên thủ chiến đấu với tông chủ.

- Ngươi...

Vân Dương hiển nhiên không nghĩ tới Hồng Y sẽ nói như vậy, tức đến sắc mặt đỏ lên, cũng biết bây giờ không phải là thời điểm cùng hắn chiến đấu, quay đầu nhìn về phía Di Thần Tông tông chủ Di Hoa.

- Di Hoa minh chủ, ngươi quyết định như thế nào?

Vân Phong luân phiên thu Chưởng Giáo ấn của Tiên Võ Tông, Thanh Vân tông, Tĩnh Thiên Tông, trở thành chưởng giáo, hiện tại lại lôi kéo Linh Lung Tiên Tông, Kiếm Thần tông ai cũng không giúp, tám đại tông môn liên minh chỉ còn lại ba cái, Vân Tiêu Tông, Tử Đàn Tông cùng Di Thần Tông.

- Ha ha, một người thân mang Tam đại Chưởng Giáo ấn, tuy thực lực mạnh mẽ, nhưng Di Hoa ta làm minh chủ, có thể nào lui về phía

sau, đương nhiên sẽ lãnh giáo một chút!

Liếc mắt nhìn Vân Dương, Di Hoa cười ha ha đi tới.

Hắn lại không ngốc, đương nhiên biết mục đích của Vân Dương, hiện tại thiếu niên này biểu hiện ra thực lực quá mạnh mẽ, đơn đả độc đấu không có khả năng chiến thắng, không bằng liên hợp lại, đồng loạt ra tay.

Lập tức, Nhiếp Vân bị ba đại cao thủ, liên thủ vây vào giữa, tình thế cực kỳ nguy hiểm.

- Nhiếp Vân này cùng ta có thù không đợi trời chung, hận không thể ăn sống thịt hắn, hôm nay Vân Huyên ta tuyệt sẽ không bỏ qua! Các ngươi đều ra tay, vậy tính ta một cái!

Thời điểm mọi người ở đây cảm thấy Nhiếp Vân vô cùng nguy hiểm, lại một tiếng thét dài, Vân Huyên đi tới.

Đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương!

- Cái gì? Vân Huyên cũng muốn gia nhập?

- Bốn người này...

Bốn người này đều là nhân vật dậm chân một cái vang vọng cả Phù Thiên đại lục, vậy mà không để ý liêm sỉ liên thủ, xem ra lần này Nhiếp Vân thật sự gặp được phiền toái.

- Vân Huyên, ngươi có xấu hổ hay không? Bất kể nói thế nào, trước kia ngươi cũng là Kiếm Thần tông tông chủ, Kiếm Thần tông chú ý kiếm ý bất khuất, lấy nhiều khi ít, cho dù chiến thắng, lại có cái thể diện gì?

Kiếm Thần tông Diệp Kiếm Tinh chứng kiến một màn trước mắt, tiến về phía trước một bước hét lớn.

- Như thế nào, ngươi muốn cùng ta đơn đả độc đấu, ta cam tâm tình nguyện phụng bồi!

Liếc nhìn Diệp Kiếm Tinh, Vân Huyên hừ nhẹ một tiếng.

- Ngươi...

Nghe nói như thế, Diệp Kiếm Tinh tức giận đến toàn thân run rẩy, nhưng không dám tiến lên.

Tuy hắn có được kiếm ý bất khuất, nhưng không phải người ngu, hiện tại Vân Huyên một hơi có thể thổi chết hắn, hắn còn không có tự đại cho rằng có thể chiến một trận.

- Ha ha, vị tiểu huynh đệ này, không cần phải gấp, một đám tôm tép nhãi nhép mà thôi, bốn người các ngươi cùng lên đi!

Chứng kiến Diệp Kiếm Tinh lao tới không để ý nguy hiểm tánh mạng quát Vân Huyên, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, hai tay chắp sau lưng, chậm rãi nhìn quanh một vòng, thanh âm nhàn nhạt không thèm quan tâm vang tận mây xanh.

- Để cho bốn người này cùng tiến lên?

- Hắn không phải điên rồi chứ?

- Tuy thực lực của hắn không kém, nhưng chỉ có Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, đồng thời khiêu chiến bốn người này? Thật sự quá lỗ mãng rồi...

Đại điện đột nhiên nổ vang, tất cả mọi người xoa xoa lỗ tai, cảm thấy tựa hồ nghe sai rồi.

Vân Huyên khiêu chiến Hóa Vân tông Tứ đại Vô Thượng trưởng lão, bởi vì bản thân nàng có được thực lực Huyệt Khiếu cảnh, trước mắt Vân Phong chỉ có Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, loại thực lực này, muốn khiêu chiến bốn Tông Chủ (*Vân Huyên đã từng là Kiếm Thần tông tông chủ), có chút quá không biết lượng sức đi à nha!

Không nói Vân Huyên, chỉ nói Di Hoa, hắn là người nào? Tuyệt thế thiên tài vạn năm có một của Di Thần Tông, một người kiêm Thiên Nhãn, Thiên Nhĩ, Thiên Hành, Thiên Thủ tứ đại thiên phú, trong đó

Thiên Thủ Sư càng là bài danh thứ mười một, gần với Võ Đạo sư. Cho dù tu vi hiện tại chỉ có Phá Không Cảnh đỉnh phong, nhưng sức chiến đấu chính thức không dưới bất kỳ một cái nào trong tứ đại trưởng lão của Hóa Vân tông.

Người mạnh như thế, chiến thắng một cái cũng rất khó khăn, lại để cho bốn người cùng tiến lên, đầu óc không có vấn đề a?

Nổ vang qua đi, là một hồi yên tĩnh. Tất cả mọi người trừng tròng mắt, muốn xem xem bốn người bị khiêu chiến, sẽ có phản ứng gì.

- Vân Phong, ha ha, Nhiếp Vân, ngươi cũng không cần ngụy trang, đường đường Kiếm Thần tông tông chủ, vậy mà cam tâm chạy đến Hóa Vân tông làm một đệ tử hạch tâm, cũng không sợ người cười nhạo!

Nghe được Nhiếp Vân nói, Vân Huyên cũng không tức giận, ngược lại cười nhạt một tiếng, mở rộng vòng eo thon dài uyển chuyển, hừ lạnh.

- Nhiếp Vân?

- Vân Phong này là Nhiếp Vân?

- Hung danh chấn Phù Thiên, cho Di Hoa đội nón xanh Kiếm Thần tông tông chủ Nhiếp Vân?

- Cũng đúng, trừ hắn ra còn ai có loại đảm lượng này. Dám nhảy ra tuyên chiến bốn cường giả siêu cấp...

Thanh âm của Vân Huyên thanh tịnh vang dội, toàn bộ đại điện lập tức xôn xao, tất cả mọi người trừng lớn hai mắt.

------oOo------

Chương 1110: Sư phụ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Danh tiếng của Nhiếp Vân từ mấy tháng trước truyền ra, liền vang vọng toàn bộ đại lục, thành đối tượng mà tất cả người trà dư tửu hậu thảo luận hâm mộ, không nghĩ tới dĩ nhiên cũng là Vân Phong này. Quả thật dưới nổi danh không có hư sĩ, phần sức chiến đấu này cùng Ngụy Trang chi thuật, có thể nói đáng sợ!

- Nhiếp Vân?

Di Tĩnh ở sau lưng Di Hoa vốn là muốn nhìn ca ca đại triển thần uy, sắc mặt biến hóa, ánh mắt lộ ra một tia lo lắng.

Ca ca chống lại hắn, ngày hôm nay rốt cuộc đã tới...

Dịch Thanh thì xiết chặt nắm đấm, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy.

Hiện tại nàng rốt cuộc biết, vì sao Hoắc Dĩnh giết đến một nửa đột nhiên dừng tay, nguyên lai không phải là Trị Liệu tông chủ tổn thương gì, mà bởi vì hắn là Nhiếp Vân.

Đối với mọi người khiếp sợ, đệ tử Hóa Vân tông thì nguyên một đám hai mặt nhìn nhau, vốn là kiêu ngạo, đều hóa thành hư ảo.

Nguyên lai ngăn cơn sóng dữ cũng không phải đệ tử của Hóa Vân tông, mà là Kiếm Thần tông tông chủ, đường đường truyền nhân của Võ Đạo sư, lại để cho một ngoại nhân cứu, tất cả đều cảm thấy mất mặt đến cực điểm.

Chiến Thần truyền nhân, đã là một phần kiêu ngạo vinh dự, cũng là trách nhiệm nặng trịch, để cho lịch đại đệ tử của Hóa Vân tông phấn đấu, sở dĩ Nhiếp Vân dùng tên giả Vân Phong xuất chiến, đúng là cân nhắc vấn đề này, bây giờ nhìn thấy mọi người sau lưng thoáng một phát ảm đạm xuống, lập tức hiểu được, đột nhiên quay người ôm quyền, thanh âm sáng sủa.

- Ta là Kiếm Thần tông tông chủ không sai, nhưng trước khi ta thành thân phận này thì sao? Không sai, ta đúng là đệ tử Hóa Vân tông, sư phụ ta là Bắc trưởng lão Chư Cát Thanh Vân, vô luận tu vi hay thuật luyện đan, đều là lão nhân gia dạy, thử hỏi thoáng một phát, trở lại tông môn của mình báo ân, có cái gì phải sợ người

cười nhạo?

Nhiếp Vân đi về phía trước hai bước, đột nhiên quỳ rạp xuống trước mặt Bắc trưởng lão Chư Cát Thanh Vân, trùng trùng điệp điệp dập đầu.

- Đồ nhi Nhiếp Vân bái kiến sư phụ, sư phụ không cho đệ tử tùy tiện hiển lộ thân phận, hôm nay là vạn bất đắc dĩ biểu lộ thân phận, kính xin sư phụ thứ lỗi!

- Cái này...

Bắc trưởng lão có chút ngớ người rồi, cảm giác mình có phải bị chứng mất trí nhớ hay không, còn không biết nói cái gì, chợt nghe bên tai truyền đến một thanh âm.

- Tỷ tỷ của ta Nhiếp Tiểu Phượng là đệ tử của Bắc trưởng lão, ta liền mạo muội thừa nhận là đệ tử ngài, xin hãy tha lỗi!

- Cảm ơn!

Nghe nói như thế, Bắc trưởng lão bừng tỉnh đại ngộ, trong mắt tràn đầy cảm kích.

Nhiếp Vân này làm như vậy, là vì ủng hộ sĩ khí của đệ tử Hóa Vân tông, duy trì nghiêm cùng kiêu ngạo của Võ Đạo tôn sư, mình còn có cái gì có thể trách tội? Lại nói có một hảo đồ đệ như vậy, trên mặt sư phụ cũng rạng rỡ không ít, bất luận từ nơi nào nói, đều là mình chiếm tiện nghi!

Quay đầu nhìn lại phía sau, quả nhiên thấy đệ tử Hóa Vân tông nguyên bản có chút uể oải, trong mắt lần nữa bốc cháy lên kích tình.

Bọn hắn bảo vệ tông môn, bọn hắn nguyện ý vì mục tiêu này phấn đấu, cố gắng vì vinh dự, cũng không sự hao tổn, ngược lại càng thêm huy hoàng, càng thêm sáng lạn!

Không sai, tu vi của Nhiếp Vân không phải lăng không mà đến, trước khi hắn trở thành tông chủ thì sao? Khẳng định có cao nhân

bồi dưỡng, mà cao nhân này, là Hóa Vân tông!

Vốn là bởi vì tám đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh, tứ đại trưởng lão thua trận mà bị ảnh hưởng mặt trái, lập tức tan thành mây khói, ngược lại càng thêm kích động cùng lửa nóng.

Sư phụ đánh không lại, đệ tử chiến đấu, trò giỏi hơn thầy mà thắng vu lam, đại biểu cho Hóa Vân tông sẽ càng ngày càng hưng thịnh, mà không phải rách nát!

Khó trách Nhiếp Vân mở miệng liền muốn khiêu chiến Di Hoa, Vân Huyên, Tử Hinh, Vân Dương, nguyên lai là báo nhất tiễn chi thù cho sư phụ, chính danh cho Hóa Vân tông!

Minh bạch những cái này, toàn bộ Hóa Vân tông lửa nóng như triều dâng.

- Bắc trưởng lão ngươi giấu diếm thật sâu...

- Thu một đệ tử tốt như vậy, lại đi giấu diếm...

- Ngay cả ta cũng không thể không bội phục ngươi rồi...

Tam đại trưởng lão còn lại thấy Nhiếp Vân không chút do dự quỳ xuống, trong ánh mắt lóe ra tôn kính không giống giả bộ, đồng thời cười nói, tuy nụ cười của bọn hắn hiền lành, lại làm cho Bắc trưởng lão vô cùng xấu hổ, đồng thời đáy lòng bay lên khát vọng cùng yêu cầu xa vời...

Nếu như... Nhiếp Vân này thực là đệ tử của mình thì tốt rồi...

- Sư phụ!

Kiếp trước, Nhiếp Vân bằng vào ba đan điền có thể ở trong vòng ba trăm năm ngắn ngủn đạt tới Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, có hai người trợ giúp hắn rất lớn, một là Thiên Huyễn, một cái khác là Bắc trưởng lão Chư Cát Thanh Vân!

Đối với ân sư kiếp trước tận tâm dạy bảo mình, thậm chí không tiếc hao tổn tu vi giúp mình tăng lên, Nhiếp Vân luôn mang theo tôn

kính.

Người có thể hung ác, có thể phạm sai lầm, có thể làm việc tàn nhẫn, nhưng tuyệt không thể quên bản tâm!

Ân tình như núi, luôn để trong tim.

Tích thủy chi ân, suối tuôn tương báo, nếu như không biết cảm ơn, không biết báo ân, cùng súc sinh có cái gì khác nhau?

Cho dù Chư Cát Thanh Vân là sư phụ kiếp trước, nhưng nếu không có ân dạy bảo của hắn, mặc dù kiếp này có được vô danh pháp quyết, cũng không có khả năng nhanh như vậy đạt đến loại cảnh giới trước mắt này!

Chính bởi vì như thế, Nhiếp Vân quỳ xuống, không chút do dự cùng chần chờ, lần nữa nhìn thấy ân sư, có thể gọi hắn một tiếng sư phụ, trong nội tâm đầy cõi lòng hạnh phúc.

Hóa Vân tông Vô Thượng trưởng lão thu đệ tử, gần đây có quy định, trước khi không có đạt tới cảnh giới nhất định, cơ bản không thừa nhận, đợi thực lực đạt tới phù hợp lại công bố, nguyên nhân chính là quy định này, nên cao tầng tông môn thấy vậy cũng không có bất kỳ hoài nghi.

- Ngươi...

Thấy Nhiếp Vân trực tiếp quỳ gối ở trước mặt Bắc trưởng lão, thừa nhận là đồ đệ của hắn, Vân Huyên tức giận đến toàn thân run lên, thẳng đến lúc này nàng mới xác nhận, thiếu niên này là đệ tử của Hóa Vân tông Vô Thượng trưởng lão!

Lúc trước vẫn cho rằng hắn là đệ tử của Nam trưởng lão, về sau Nam trưởng lão xuất hiện cùng Thiên Diệp thành nhìn thấy hoàn toàn bất đồng, loại ý nghĩ này liền phai nhạt, cảm thấy đối phương đang khoác lác, không nghĩ tới lại là đệ tử của Bắc trưởng lão!

Bắc trưởng lão ở trong Hóa Vân tông tứ đại Vô Thượng trưởng lão, thực lực không tính mạnh nhất, nhưng thân là đại lục đệ nhất Luyện Đan Sư, có được lực hiệu triệu rất mạnh, ngay cả Kiếm

Thần tông Tư Duẫn lão tổ, cùng hắn cũng là hảo hữu chí giao.

------oOo------

Chương 1111: Đại Nghĩa Vương Pháp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên, cùng Tư Duẫn lão tổ quan hệ tốt nhất là tông chủ trước đây của Hóa Vân tông, bất quá tông chủ này đã sớm ở mấy chục năm trước biến mất, Chưởng Giáo ấn cũng không biết đến địa phương nào, cũng bởi vì như thế, Hóa Vân tông mới bắt đầu suy sụp.

- Không nghĩ tới ngươi là Nhiếp Vân ngụy trang, đã như vậy cũng giảm bớt phiền toái, thù mới hận cũ liền cùng nhau giải quyết a!

Nghe được Vân Huyên nói ra thân phận của Vân Phong rõ ràng là cừu nhân của mình Nhiếp Vân, hai mắt Di Hoa đỏ thẫm.

Vị hôn thê bị đoạt, muội muội bị cua, là tiểu tử này, thật vất vả có cơ hội giết hắn, Chưởng Giáo ấn còn bị trộm... đối với Nhiếp Vân trước mắt này, trong lòng hắn tràn ngập cừu hận, tội lỗi chồng chất.

- Nhiếp Vân? Vân Phong, ta mặc kệ ngươi rốt cuộc là ai, đã vì Hóa Vân tông xuất đầu, phải cân nhắc đến hậu quả!

Tử Hinh cười lạnh.

- Đúng vậy, nếu ngươi là người của Hóa Vân tông, không phải là minh hữu của chúng ta, thì đừng hi vọng ta có thể tha thứ!

Vân Dương nói.

- Ta thừa nhận thực lực của ngươi không kém, nhưng khiêu chiến bốn người chúng ta liên thủ, ta cam đoan đây là quyết định sai lầm nhất của ngươi kiếp này!

Thấy ba người cũng không có bởi vì vạch trần thân phận chân thật

của Nhiếp Vân mà lùi bước, Vân Huyên cười lạnh một tiếng, sát ý như nước thủy triều.

Bốn đại cao thủ đang khi nói chuyện liền vây quanh Nhiếp Vân ở trung tâm, tràng diện trong nháy mắt cứng lại.

- Ca ca, các ngươi bốn người vây công hắn, có phải có chút không công bình hay không...

Thời điểm đại điện yên tĩnh đến cực điểm, đại chiến hết sức căng thẳng, một thanh âm thanh thúy đột nhiên vang lên.

Nói chuyện đúng là Di Tĩnh, nàng đi ra đám người, kéo Di Hoa thoáng một phát, nói.

- Trở về!

Không nghe nói thì thôi, vừa nghe trong lòng Di Hoa đột nhiên sinh ra một ngọn lửa vô danh, phổi thiếu chút nữa tức điên, hét to.

- Ca ca, trong lòng ta ngươi vẫn là vĩ đại nhất, thực lực mạnh nhất, nhưng bây giờ cùng người khác liên thủ vây công một Nạp Hư Cảnh, thật sự có nhục thân phận...

Di Tĩnh lầm bầm.

- Câm miệng!

Di Hoa nhướng mày, vung tay đẩy Di Tĩnh ra.

Từ vừa rồi cùng những nữ nhân khác tranh giành tình nhân, Di Hoa đã biết cô muội muội này bị Nhiếp Vân bắt lấy hồn, lúc này đứng ra nói lời này, y tứ như thế nào mọi người đều biết, mình làm sao có thể mắc lừa!

Cơ hội có thể giết Nhiếp Vân tốt như vậy, đương nhiên sẽ không bỏ qua!

Mấu chốt nhất chính là... Ngươi là thân muội muội của ta a, ta cùng Nhiếp Vân chiến đấu, ngươi không quan tâm ta, ngược lại lo lắng

hắn...

Di Hoa cảm thấy có loại xúc động muốn phun huyết.

- Di Tĩnh, ngươi tới!

Nghe được ca ca quát lớn, trong mắt Di Tĩnh sinh ra vẻ lo lắng, đang muốn tiếp tục nói chuyện, chợt nghe chính giữa đại điện có một thanh âm vang lên.

Ngẩng đầu nhìn, sắc mặt thoáng một phát đỏ lên.

Gọi nàng đúng là Nhiếp Vân.

Do dự một chút, vẫn nhấc chân đi tới, đi tới trước mặt thiếu niên.

- Cảm ơn!

Thấy nữ hài đi tới trước mặt, Nhiếp Vân mở ra hai tay, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực.

Mặc kệ cùng ca ca của nàng có ân oán gì, mặc kệ nàng đã từng đối phó qua mình như thế nào, nhưng cái kia như không gian nghiền nát, tan thành mây khói rồi, hôm nay nàng có thể vi phạm ý tứ của ca ca, chỉ vì mình, nói không cảm động là giả dối.

- Nhiếp Vân, ta và ngươi chung một chỗ chiến đấu!

Vừa ôm nữ hài vào trong ngực, chợt nghe Tiên Âm vang lên, lập tức một thân ảnh uyển chuyển xuất hiện ở trong đại điện, đi tới trước mặt Nhiếp Vân.

Linh Lung Tiên Tông Thánh nữ, Hoắc Dĩnh!

- Các ngươi...

Chứng kiến còn không có chiến đấu, Nhiếp Vân liền ôm muội muội, từng đã là vị hôn thê của mình xông lại muốn đối phó mình. Di Hoa thiên lôi trận trận, sắp tức đến bất tỉnh.

Vẽ mặt quá độc ác, quả thực quá vang dội a.

- Nhiếp Vân, chúng ta cũng cùng ngươi chung một chỗ! Lúc trước ở Khí Hải đại lục chung một chỗ chiến đấu, ai cũng không sợ qua, hôm nay cũng muốn đồng sinh cộng tử!

Lại có hai thanh âm chỉnh tề vang lên, một đôi bích nhân giống như đúc bay tới.

Hai tỷ muội Mộ Thanh, Mộ Hà.

- Mộ Thanh, Mộ Hà, các ngươi muốn làm gì? Nhớ kỹ thân phận của mình!

Tử Đàn Tông tông chủ Tử Hinh biến sắc.

Sau khi Mộ Thanh, Mộ Hà đến Phù Thiên đại lục, bái Tử Đàn Tông Vô Thượng trưởng lão Tử Lăng làm sư, thuộc về đệ tử Tử Đàn Tông, nhưng bây giờ cùng với tông chủ địch nhân kết minh, lập tức làm cho nàng thể diện tổn hao nhiều.

- Có lỗi với Tử Hinh tông chủ, Nhiếp Vân là chủ nhân của ta, ta là nô bộc của hắn, chủ nhân gặp nạn, thứ cho ta không thể khoanh tay đứng nhìn!

Mộ Hà khẽ khom người.

Mặc dù nàng có chút thế lực, nhưng sự tình đáp ứng, tuyệt sẽ không đổi ý, lúc trước đáp ứng làm nô bộc của Nhiếp Vân, thì quyết sẽ không thay đổi. Hôm nay dù lại nguy hiểm, cũng sẽ không lui về phía sau.

- Cái gì? Nô bộc?

- Nữ tử xinh đẹp như vậy dĩ nhiên là nô bộc của hắn?

Nghe được Mộ Hà nói, trong đầu mọi người rút gân.

- Nô bộc?

Tử Hinh tông chủ cũng sửng sờ, vốn chỉ cho rằng nàng cùng Nhiếp Vân chỉ là quan hệ nam nữ đơn thuần, lại không nghĩ rằng còn có tầng thân phận này.

- Đúng vậy, kính xin tông chủ thứ lỗi, từ hôm nay trở đi. Ta cùng tỷ tỷ Mộ Thanh, chính thức thoát ly Tử Đàn Tông, một lần nữa đi theo chủ nhân, hắn chết ta chết, hắn sống, ta sống!

Mộ Hà cao giọng nói ra, thanh âm chém đinh chặt sắt, không chút do dự.

- Thoát ly Tử Đàn Tông? Rất tốt, rất tốt, đã muốn làm phản đồ của tông môn, ta thành toàn các ngươi!

Nghe nói như thế, sắc mặt của Tử Hinh tông chủ dữ tợn, da mặt không ngừng run rẩy.

Thoát ly tông môn là tội lỗi thật lớn, là phản đồ của tông môn, mỗi người đều có thể chém chết, Mộ Thanh, Mộ Hà quyết định như vậy, tương đương với phong kín đường lui của mình, một tia cũng không có lưu.

- Đồng sinh cộng tử sao có thể thiểu thầy trò chúng ta!

Bách Hoa Tu cùng Lạc Khuynh Thành bay tới.

- Di Hoa, ta và ngươi bất cộng đái thiên, hôm nay phải giết ngươi!

Lại một tiếng la lên, Dịch Thanh cũng bay tới.

Thất nữ tề tụ, mặc kệ lý do gì, đều cam tâm tình nguyện vì Nhiếp Vân mà chết, thấy một màn như vậy, đại điện đồng thời an tĩnh lại, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

- Như vậy cũng được? Minh chủ quá có mặt mũi a...

Trúc Âm nói thầm một tiếng, cùng Âu Dương Thế Hùng liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nhìn lại Đạm Đài Lăng Nguyệt cách đó không xa.

------oOo------

Chương 1112: Đại Nghĩa Vương Pháp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người khác không biết Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng minh chủ quan hệ như thế nào, bọn hắn lại biết, minh chủ đột nhiên toát ra nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, khó bảo toàn nàng sẽ sinh khí...

Trong nội tâm sợ hãi, chứng kiến Đạm Đài Lăng Nguyệt, mới phát hiện nữ hài này giống như trước đây, trên mặt không có chút cảm xúc chấn động nào, tựa hồ phát sinh chuyện này không phải Nhiếp Vân, mà là một gia hỏa không quen biết.

- Đạm Đài sư tỷ, ngươi không ghen sao?

Do dự một hồi, Trúc Âm hỏi.

- Ghen? Tại sao phải ghen? Có người tốt với hắn, cam tâm vì hắn chết, ta cao hứng còn không kịp!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhàn nhạt nói, mây trôi nước chảy.

- Cái này...

Nghe nói như thế, Trúc Âm cùng Âu Dương Thế Hùng đều cảm giác hai mắt choáng váng, cái này... con mẹ nó cũng có thể? Cái gì gọi là nam nhân, đây mới gọi là nam nhân...

- Ha ha, hảo ý của các ngươi ta tâm lĩnh, yên tâm đi, bốn tôm tép nhãi nhép này, muốn giết ta còn không dễ dàng như vậy, các ngươi ở chỗ này, sẽ chỉ làm ta khó có thể thi triển, không cách nào toàn lực phát huy!

Chứng kiến thất nữ biểu lộ, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, cười lớn một tiếng.

- Tôm tép nhãi nhép?

Nghe được hắn đánh giá, bọn người Vân Huyên mặt đều xanh rồi.

Bốn người bọn hắn, có Nạp Hư Cảnh, Phá Không Cảnh, Huyệt Khiếu cảnh, vô luận thân phận địa vị hay sức chiến đấu, đều ở đỉnh phong của Phù Thiên đại lục, dậm chân một cái vang vọng bốn phương, ở trong miệng hắn rõ ràng chỉ là vỡ hài kịch, tức giận đến bốn người nghiến răng nghiến lợi.

- Ngươi phải cẩn thận, bốn người này, Vân Huyên và Di Hoa cùng ngươi tranh đấu nhiều lần, đối với thủ đoạn của bọn hắn hoặc nhiều hoặc ít có chút hiểu rõ, nhưng Tử Đàn Tông tông chủ Tử Hinh cùng Vân Tiêu Tông tông chủ Vân Dương, cho dù thoạt nhìn bất hiện sơn bất lộ thủy, trên thực tế hai người này mới là đáng sợ nhất!

Tiếng cười của Nhiếp Vân chấm dứt, chợt nghe bên tai vang lên một truyền âm nhẹ nhàng. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hoắc Dĩnh vẻ mặt ngưng trọng dùng thiên phú Tiên Âm sư lặng lẽ truyền âm.

- Ân?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Đừng không tin, sở dĩ ta nói như vậy, là vì hai người này đều có thiên phú đặc thù! Tử Hinh tông chủ có thiên phú Trận Pháp Sư, Vân Dương tông chủ có được thiên phú Ám Sát sư, hai thiên phú này, một cái xếp hạng 39, một cái xếp hạng 51, cực kỳ đáng sợ!

Hoắc Dĩnh tiếp tục truyền âm.

- Trận Pháp Sư, Ám Sát sư?

Sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng lên.

Trận Pháp Sư, thiên phú đặc thù xếp hạng 39, có được lý giải đặc thù đối với trận pháp, có thể tự nhiên điều khiển trận pháp cùng cấm chế, tông sư khai phái của Tử Đàn Tông liền là loại thiên phú này.

Ám Sát sư, trước kia Nhiếp Vân ở Phù Thiên đại lục liền gặp được qua một lần, bất quá cũng không đạt được loại thiên phú này, am hiểu ám sát ẩn hình, thiên phú xếp hạng gần với Tiên Âm sư, xếp hạng thứ 51, Tử Đàn Tông, Vân Tiêu Tông lại có loại thiên phú này.

Khó trách sắc mặt Hoắc Dĩnh ngưng trọng như thế, hai thiên phú đặc thù này hoàn toàn chính xác đáng sợ!

Cho tới nay, Tử Đàn Tông, Vân Tiêu Tông cho người ấn tượng không chết không sống, ở trong tám đại tông môn không hiển sơn lộ thủy, thậm chí kiếp trước, mình cũng không có ấn tượng gì, không nghĩ tới bọn hắn mới là đáng sợ nhất!

Tám đại tông môn, ngoại trừ Di Thần Tông, năm cái khác là Hóa Vân, Kiếm Thần, Tĩnh Thiên, Tiên Võ cùng Thanh Vân, đều không tìm được người thừa kế có thiên phú đặc thù, mà hai tông này tìm được lại vẫn ít xuất hiện như thế, đủ thấy dã tâm to lớn, tuyệt không thua Di Thần Tông.

- Thiên phú đặc thù, phối hợp Chưởng Giáo ấn, uy lực cực lớn. Điểm ấy ngươi nên biết, không nên khinh địch!

Hoắc Dĩnh nói tin tức mình biết một lần, lúc này mới gật gật đầu, thả người bay ra vòng chiến.

Lục nữ còn lại cũng biết chiến đấu đến cấp bậc như Nhiếp Vân, các nàng không xen tay vào được, cưỡng ép hỗ trợ, ngược lại tăng thêm không ít phiền toái, lúc này từng người dặn dò vài câu, nhao nhao bay ra ngoài.

- Thân mật đã xong? Vậy thì chết đi cho ta!

Vân Huyên đối với Nhiếp Vân hận ý sâu nhất, thấy chúng nữ bỏ đi, cũng không nói nhảm, xuất thủ trước.

Ngón tay thon dài của nàng đưa về phía trước, một cổ khí tức Nho môn chính đạo đập vào mặt, mang theo phong độ của người trí thức đậm đặc.

Khí tức này không có giáo hóa, chỉ có sát khí lăng liệt, như gió thu

quét lá rụng, không lưu tình chút nào.

Nho môn tuyệt chiêu, Đại Nghĩa Vương Pháp!

Chính đạo, đạo lý lớn là đại nghĩa, vương đạo lập pháp, là vương pháp, nội dung quan trọng của chiêu này là chỉ lực lượng thiên hạ chính thống không thể trái, vi phạm, tất sát!

Chiêu này vừa ra, liền mang theo uy nghiêm chính thống không thể ngăn cản.

- Hôm nay là ngày cuối cùng ngươi chứng kiến mặt trời, chết đi cho ta!

Vừa rồi cử động của Nhiếp Vân, để cho Di Hoa xuống đài không được, thấy Vân Huyên ra tay, không chút do dự, rít gào một tiếng, bàn tay biến thành màu vàng, chúi về phía trước, chưởng ấn cực lớn oanh kích mà đến.

Những nơi chưởng ấn đi qua, không gian xé rách, trận pháp sụp đổ.

Di Thần Tông tuyệt kỹ, Đại Quy Minh Chưởng!

Hai người vừa ra tay, cùng lúc đánh ra công kích lợi hại nhất.

- Tới tốt lắm!

Hai mắt Nhiếp Vân ngưng trọng, rút lui về phía sau nửa bước, tay trái nhắm Vân Huyên, tay phải nhắm Di Hoa, ngửa mặt lên trời hét một tiếng, lòng bàn tay mạnh mẽ sinh ra một vòng xoáy cự đại.

Thiên phú Nguyên Khí sư!

Hắn cũng nghiêm túc, biết rõ hai chiêu này lợi hại, trực tiếp dùng ra năng lực thiên phú mạnh nhất!

Ầm ầm!

Nguyên Khí cực lớn hội tụ thành lỗ đen, trực tiếp thôn phệ công

kích của Vân Huyên cùng Đại Quy Minh Chưởng của Di Hoa vào.

- Các ngươi nếm thử công kích của mình a!

Hai tay giao nhau, hai đại công kích bị tả hữu phân ra, đồng thời nhắm ngay Di Hoa cùng Vân Huyên.

Nguyên Khí đan điền một nuốt một nhổ, liền chuyển hướng công kích của hai người, Vân Huyên vốn là đánh Nhiếp Vân, biến thành đánh Di Hoa, Di Hoa vốn là đánh tới, tương đương với đánh Vân Huyên.

- Hừ!

Không nghĩ tới Nhiếp Vân giơ tay nhấc chân tầm đó, liền chuyển đổi tuyệt chiêu của hai người, Vân Huyên, Di Hoa đồng thời hừ lạnh, ánh mắt nheo lại.

Tuy bọn hắn sớm biết thiếu niên ở trước mắt không đơn giản, nhưng ra tay mới phát hiện, trình độ không đơn giản vượt ra khỏi tưởng tượng, đạt đến một loại cấp

độ không thể đo lường.

- PHÁ...!

Di Hoa hừ nhẹ một tiếng, ngăn cản tuyệt chiêu Đấu Chuyển Tinh Di của Nhiếp Vân, đang muốn tiếp tục đánh ra tuyệt chiêu liền thấy hoa mắt, một bóng người đã xuất hiện ở trước mặt.

------oOo------

Chương 1113: Dùng 1 địch 4 (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đúng là Nhiếp Vân.

- Muốn đấu với ta? Muốn chết!

Thấy hắn xông lại, Di Hoa cười lạnh, song chưởng trọng điệp, bàn tay màu vàng như Quỷ Thủ xuyên thấu không gian, không gian trước mặt bị đè ép chung một chỗ, giống như cự chùy.

- Đấu? Ngươi còn không xứng dùng từ này, ta là tới hành hạ ngươi a!

Cười nhạt một tiếng, trên cánh tay của Nhiếp Vân đột nhiên hiển hiện một tầng Long Lân, lực lượng cuồng bạo dọc theo bắp chân nhanh chóng lan tràn lên phía trên, trải qua phần eo thay đổi, đi tới cánh tay.

Động tác liên tiếp dính liền, giống như một thiết cung tụ lực hồi lâu, mạnh mẽ bắn ra, lực lượng phù hợp quy luật đại đạo, hoàn mỹ bày ra.

Đùng!

Những nơi nắm đấm đi qua, bàn tay màu vàng áp bách không gian giống như thủy tinh vỡ vụn, nắm đấm cùng bàn tay mạnh mẽ đụng vào nhau.

- Tiên Thiên Long thân? Rất không tồi, bất quá, ta sẽ cho ngươi biết, loại thiên phú đặc thù Thiên Thủ Sư bài danh thứ mười một này, là không thể nào bị loại lực lượng từ ngoại giới lấy được kia đánh bại!

Chứng kiến trên người Nhiếp Vân toát ra Long Lân, Di Hoa cũng không biết là nhận ra được, hay nghe Vân Huyên nói qua, ý niệm lập loè, bàn tay màu vàng càng hơn, đột nhiên phóng ra hào quang hoa mỹ.

Thiên phú Thiên Thủ sư bị hắn vận chuyển tới cực hạn!

Tiên Thiên Long thân là nhân loại bình thường mượn nhờ Long huyết hình thành, không phải là tự nhiên hình thành, bởi vậy, ở trong mắt Di Hoa cùng Thượng Thiên ban cho hắn thiên phú Thiên Thủ sư, căn bản không có tư cách so sánh.

- Thiên phú Thiên Thủ sư hoàn toàn chính xác rất cường đại, nhưng không có ý tứ, ta vừa vặn cũng có!

Quyền chưởng giao kích, bàn tay màu vàng của Di Hoa càng đậm, Nhiếp Vân cũng nghiêm túc, cười khẽ một tiếng, nắm đấm lập tức biến thành màu vàng, hơn nữa còn là màu xích kim!

Ầm ầm!

Bàn tay màu vàng của Di Hoa ở dưới nắm đấm màu xích kim trùng kích, bắt đầu vặn vẹo, như quả hồng bị đánh nát, ngay sau đó là tiếng vang xào đậu liên tục, một cổ ám kình theo bàn tay của hắn lan tràn, chấn vỡ xương cốt cả cánh tay.

- Thiên phú Thiên Thủ sư, hình thái thứ ba? Điều đó không có khả năng... PHỐC!

Đồng tử của Di Hoa co rụt lại, lập tức cuồng phun máu tươi, bay rớt ra ngoài, lưng vạch mặt đất ra một khe rãnh thật sâu.

- Xong một người!

Hai người giao thủ nói thì rườm rà, trên thực tế chỉ là trong nháy mắt, một phần ngàn hô hấp cũng không tới, bàn chân đạp một cái, thân thể biến ra 3000 ảo ảnh. Nhiếp Vân ở trong ánh mắt giật mình của mọi người, đi tới trước mặt Tử Đàn Tông tông chủ Tử Hinh.

Vừa rồi Thiên Nhãn nhìn một chút, trong bốn người thực lực của nàng yếu nhất, một chiêu đánh bay Di Hoa đã để lại trong lòng nàng lạc ấn không thể ngăn cản, lúc này lấy nàng khai đao phù hợp nhất!

- Tử Đàn Vạn Tượng Trận!

Thấy thiếu niên đi vào, đồng tử của Tử Hinh co rụt lại, hai tay múa giống như đánh đàn. Trong chốc lát giữa hai người có thêm vô số trận kỳ, những trận kỳ này đều do pháp lực hình thành, dựa theo hình thái đặc thù xếp đặt, vừa rơi trên mặt đất, liền phát ra một tiếng nổ vang, ánh sáng rực rỡ.

Không hổ là Trận Pháp Sư, dưới tình thế cấp bách như thế bố trí ra đại trận, rõ ràng không kém gì lúc trước Vân Huyên ở Kiếm Thần tông bố trí ra Khung Thiên Tử Tiêu đại trận chút nào!

Rầm ào ào!

Trận pháp hình thành, bầu trời lập tức bắn ra vạn mũi tên như hoa vũ, mỗi một đạo đều mang theo công kích toàn lực của cường giả Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, mấy vạn đạo lực lượng hội tụ, cho dù cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong đụng phải, cũng khó có thể ngăn cản.

Tử Đàn Vạn Tượng Trận, phối hợp Tử Đàn Tông Chưởng Giáo ấn, uy lực tựa như vạn con voi lớn trấn áp. Lực lượng vi tôn, đơn thuần lực lượng, ngay cả cường giả Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ bình thường cũng phải tạm lánh mũi nhọn.

Vèo!

Nhiếp Vân bỗng chốc bị vây ở trong trận pháp, như lâm vào đầm lầy.

- Tử Đàn Vạn Tượng Trận, lực lượng trấn áp, cường giả Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ muốn đi ra cũng khó có khả năng, ngươi liền khốn ở bên trong chờ chết a!

Thấy thiếu niên bị trận pháp bao phủ, Tử Hinh cười lạnh.

Tuy hình dạng của nàng là trung niên nhân, nhưng bản thân cực đẹp, trong tiếng cười thân thể mềm mại run rẩy, âm hàn nói không nên lời.

- Ha ha, trận pháp này huyền diệu, ta trong thời gian ngắn hoàn toàn chính xác phá không ra, bất quá, ngươi cho rằng như vậy có thể vây khốn ta? Chê cười!

Ý niệm chấn động, con mắt Nhiếp Vân mạnh mẽ trợn mắt, bàn tay màu xích kim mạnh mẽ đưa về phía trước.

Rống!

Một tiếng Long ngâm kinh thiên động địa vang vọng, một Cự Long hoàng kim hoàn toàn do pháp lực hình thành dữ tợn vọt tới.

- Cái gì? Đây là cái gì...

Chứng kiến hoàng kim Cự Long mang theo khí tức cường đại đến cực điểm, nó đi đến đâu, trận pháp nhao nhao vỡ vụn, thời gian một phần ngàn cái hô hấp liền đi tới trước mặt, Tử Hinh cười lạnh lập tức vặn vẹo, ánh mắt lộ ra khủng hoảng.

- Cầm Long Thủ? Hóa Vân tông thất truyền mấy vạn năm Cầm Long Thủ?

- Vân Phong, ah, Nhiếp Vân này làm sao lại học được?

- Nghe nói năm đó Võ Đạo sư lão tổ, vì bắt lấy Giao Long mà chuyên môn nghiên cứu ra, có thể chính thức cầm Long, từ khi lão tổ chết, liền thất truyền rồi, sao hắn lại học được?

Tử Hinh không biết Cự Long này rốt cuộc là cái gì, nhưng Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão cùng bọn người Võ Huân trưởng lão lại biết rõ, đồng thời kinh ngạc đến con mắt trợn tròn.

Chiêu Cầm Long Thủ này, tuy không đạt tới cấp bậc Võ đạo, thực sự không kém nhiều, là tuyệt kỹ của Võ Đạo sư lão tổ, sớm đã thất truyền vài vạn năm, như thế nào lại đột nhiên xuất hiện ở trên tay Nhiếp Vân?

Hắn đến cùng còn có bao nhiêu bí mật là nhóm người mình không biết?

Rống!

Nhiếp Vân hình thành pháp lực Cự Long không quản Tử Hinh khiếp sợ, lần nữa gầm rú, nhẹ nhàng cuốn lấy nàng, mạnh mẽ kéo một cái, Tử Hinh còn không có kịp phản ứng, liền bay tới chỗ Nhiếp Vân.

Cầm Long Thủ ngay cả Long cũng có thể bắt giữ, chớ nói chi là

một Tử Hinh nho nhỏ rồi.

- Chết cho ta!

Tử Hinh người còn ở trên không trung, Nhiếp Vân liền một chưởng nghênh đón, nhìn uy thế của chưởng phong, chỉ cần đụng phải, nữ nhân này hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

- A... Chưởng Giáo ấn ngăn cản, Tử Đàn Hoa Vũ Chưởng!

Tử Hinh biết rõ tình cảnh nguy cấp, tật âm la lên, song chưởng trắng noãn giao thoa, lực lượng toàn thân không hề giữ lại đánh ra.

- Ha ha!

Nhiếp Vân tựa hồ sớm biết nàng sẽ thi triển ra loại tuyệt chiêu này, cũng không ngăn cản, tay đột nhiên biến chưởng thành trảo, mạnh mẽ xé rách ra.

------oOo------

Chương 1114: Dùng 1 địch 4 (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rầm ào ào!

Không gian trước mắt ở dưới bàn tay màu xích kim, lập tức xuất hiện một khe hở.

Cầm Long Thủ hình thành hoàng kim Cự Long xoay chuyển trên không trung, lôi kéo lấy Tử Hinh chui vào khe hở.

Hô!

Khe hở thuấn di khoảng cách rất ngắn, vừa mới tiến vào liền xuất hiện lần nữa, Tử Hinh đánh ra lực lượng còn chưa kịp thu hồi, liền chứng kiến trước mắt nhiều ra một bóng người.

Đúng là Vân Tiêu Tông tông chủ Vân Dương, hóa thành một đạo hàn mang, chuẩn bị xong lực lượng ám sát ý định đánh lén!

Vân Dương có thiên phú Ám Sát sư, am hiểu ám sát, vừa rồi chiến đấu hỗn loạn, đúng là thời cơ tốt nhất của hắn, tàng ở trên hư không làm một lần đánh lén sắc bén nhất.

Bất quá, vừa tích súc tốt lực lượng, đánh lén còn không có đánh ra, liền chứng kiến trước mắt xuất hiện một khe hở, lập tức Mạn Thiên Hoa Vũ, đổ ập xuống mà qua.

- Tuyệt Âm Ám Sát thuật!

Biết rõ một khi bị hoa vũ đánh trúng, cho dù không chết cũng lột da, dưới tình thế cấp bách Vân Dương đành phải mạnh mẽ đâm ra lực lượng tích súc tốt.

Ầm ầm!

Hai Tông Chủ đối công cùng một chỗ, pháp lực lăn đãng, khí kình cường đại đến cực điểm tịch cuốn tới, như ở trên không trung nổ vang một quả đạn hạt nhân, kích động khí lưu, chậm rãi hình thành một cây nấm cự đại bay lên.

PHỐC! PHỐC!

Thực lực của Tử Hinh và Vân Dương đều không kém nhiều, lúc này toàn lực đối oanh, không hề giữ lại, đồng thời bị trọng thương, cuồng phun máu tươi, từng người bay rớt ra ngoài, giống như Di Hoa vừa rồi, lưng ngã trên mặt đất, hoạch xuất ra một khe rãnh thật sâu.

Hai đại cao thủ từng người có Chưởng Giáo ấn còn có thiên phú đặc thù, chính thức chiến đấu, cho dù thực lực của Nhiếp Vân mạnh mẽ, muốn một chiêu đánh bại là không có khả năng, hiện tại lợi dụng xảo diệu để cho bọn hắn đối bính, chỉ thoáng một phát, liền đồng thời đả thương hai người.

Để cho hai cao thủ bất đắc dĩ đối oanh, nắm chắc thời cơ phải chính xác tới cực điểm, nếu như không có thiên phú Võ Đạo sư lý

giải chiến đấu cùng Thiên Thủ Sư khống chế tất cả chi tiết, muốn hoàn thành, căn bản không có khả năng!

- Nguyên lai cái này là Trận Pháp chi khí cùng Ám Sát chi khí? Ha ha, Trận Pháp đan điền, Ám Sát đan điền hình thành!

Chẳng những đánh bại hai người, thời điểm chiến đấu với hai người, Nhiếp Vân còn trộm Trận Pháp chi khí cùng Ám Sát chi khí qua, tinh thần khẽ động, đan điền liền vang vọng, hai loại thiên phú lập tức hình thành.

- Đi ra!

Trận Pháp Sư hình thành, hơn nữa thời gian nháy con mắt thì đến được hình thái thứ ba, Nhiếp Vân đối với trận pháp lý giải đã viễn siêu Tử Hinh, lúc này dừng bước, liền từ trong Tử Đàn Vạn Tượng Trận đi ra, đôi cánh trên lưng run run.

Hô… liền đi tới trước mặt Vân Huyên.

Giải quyết ba người trước, xảo diệu xếp đặt thiết kế, chỉ dùng một cái hô hấp, lúc này Vân Huyên đang muốn tới vây công, liền chứng kiến Nhiếp Vân đã đi tới trước mặt.

- Tới tốt lắm, chết cho ta! Hoàng uy không thể xâm phạm!

Quyền pháp ầm ầm mà ra, mang theo uy nghiêm của Hoàng tộc nồng đậm không thể xâm phạm.

Bản thân Vân Huyên là người của U Minh Hoàng tộc, Vương trung Vương của Yêu nhân, thi triển chiêu này rất mạnh, càng tăng thêm uy thế, Nhiếp Vân cảm thấy Thiên Địa giống như bao phủ xuống, lâm vào một loại thế giới pháp trị, hoàng uy không thể ngăn cản.

Cái thế giới này, mọi cử động đều bị hoàng uy áp bách, chính thức cảm nhận được hoàng uy đã thành Thiên Ý, không thể xâm phạm.

- Thất phu diệt xã tắc, võ đạo có thể xâm thiên, dân tâm hi vọng, Võ Đạo Phá Hư quyền!

Biết rõ chiêu này của đối phương cường đại đã vượt ra khỏi tưởng tượng, Nhiếp Vân không thèm che lấp, năm ngón tay xiết chặt, nắm đấm đột nhiên đánh về phía trước.

Tuyệt kỹ Thần Võ cấp cao nhất của Hóa Vân tông, Võ Đạo Phá Hư quyền!

Ầm ầm!

Hoàng uy đầy trời như đụng phải Tinh Tinh Chi Hỏa, nhanh chóng sinh ra xu thế lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Hoàng quyền cường thịnh trở lại, chỉ cần bất nhân, xúc phạm dân tâm, vi phạm dân ý, đồng dạng cũng bị diệt, Võ Đạo Phá Hư quyền giống như dẫn đốt chiến hỏa khắp nơi, một khi gây ra, không ai có thể ngăn cản.

PHỐC!

Sắc mặt Vân Huyên đỏ lên, bị Võ Đạo Phá Hư quyền đánh trúng ngực, quần áo nghiền nát, lộ ra da thịt tuyết trắng, đồng thời cuồng phun máu tươi, giống như ba người trước, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

- Ha ha, bốn người liên thủ cũng không gì hơn cái này!

Không đến hai cái hô hấp, liền đồng thời đả thương bốn người liên thủ, Nhiếp Vân hào khí đã thành, toàn thân cao thấp tản mát ra khí thế vô địch, hai tay chắp sau lưng, cao giọng thét dài, âm thanh chấn khắp nơi.

- Lấy một địch bốn? Hơn nữa đều đả thương?

- Quá mạnh mẽ, khó trách trẻ tuổi như vậy có thể danh chấn Phù Thiên, nguyên lai thực lực của hắn mạnh như vậy!

- Võ Đạo Phá Hư quyền? Vừa rồi hắn thi triển dĩ nhiên là tuyệt chiêu chỉ Võ Đạo sư mới có thể thi triển, chẳng lẽ... Hắn thật sự là Võ Đạo sư?

- Tông môn được cứu rồi...

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người chấn kinh rồi.

Từ khi thiếu niên xuất hiện, liên tiếp ngoài ý muốn, không thể tưởng được đã liên tiếp phát sinh, cho dù rất nhiều người cho rằng Nhiếp Vân chiến đấu với bốn người sẽ thắng lợi, nhưng như thế nào cũng không thể tưởng được, nhanh như vậy liền phân ra thắng bại.

Thiên hạ nổi tiếng, long trời lở đất!

Chỉ cần lần giao thủ này, thực lực của Nhiếp Vân có thể xếp hạng hàng ngũ đỉnh phong nhất của Phù Thiên đại lục.

Nhất là đệ tử Hóa Vân tông, khi thấy Nhiếp Vân thi triển ra Võ Đạo Phá Hư quyền, tất cả đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, từ trong tới ngoài, để lộ ra hưng phấn đậm đặc, sắp bạo tạc nổ tung.

Võ Đạo Phá Hư quyền, tuyệt chiêu chỉ Võ Đạo sư mới có thể tu luyện, Nhiếp Vân thi triển ra, chỉ có thể nói rõ một điểm, hắn chính Võ Đạo sư!

Hóa Vân tông vì Võ Đạo sư lão tổ mà huy hoàng, cũng bởi vì lão tổ tử vong mà nước sông ngày một rút xuống, hiện tại loại siêu cấp thiên phú này lại hiện ra, xem ra tông môn quật khởi chỉ là vấn đề thời gian!

Ngay cả Đông Tây Nam Bắc tứ đại Vô Thượng trưởng lão, cũng từng người từ trong ánh mắt nhìn ra hưng phấn nồng đậm.

- Đáng giận, hôm nay không giết ngươi, ta thề không làm người!

Lúc mọi người khiếp sợ, trong đại điện vang lên gào rú bén nhọn, bốn người vừa rồi ngã xuống đồng thời đứng lên, cả đám sắc mặt dữ tợn, hận ý trong mắt cuồn

cuộn.

Vừa rồi cho dù Nhiếp Vân chiếm được thượng phong, nhưng thực lực của bốn người thật sự quá mạnh mẽ, thủ đoạn khôi phục cũng

vô cùng lợi hại, tuy bị thương, nhưng không tính đặc biệt nặng, mấy cái hô hấp liền khôi phục không sai biệt lắm.

------oOo------

Chương 1115: Vô địch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù thương thế có thể khôi phục, nhưng thể diện lại không cách nào khôi phục. Nếu bốn người không chú ý cái gì, liền hận không thể hiện tại liền xông lên đánh chết Nhiếp Vân.

- Chết đi!

Hận ý của Vân Huyên đậm đặc nhất, xuất thủ trước.

Nàng bây giờ không còn cảm giác uyển chuyển gì, trái lại toàn thân đẫm máu, tựa như yêu ma dữ tợn.

- Thiên Thủ cầm nã!

Bàn tay màu vàng của Di Hoa ầm ầm mà đến.

- Tử Đàn Kim Tượng Trận!

Tử Đàn Tông chủ cũng bố trí ra trận pháp mạnh nhất.

- Tuyệt Sát Kích!

Vân Dương tông chủ vận chuyển thiên phú Ám Sát sư, cả người giống như một dây nhỏ nhìn không thấy, ầm ầm đâm tới.

Bốn đại cao thủ không hề giữ lại, đồng thời đánh ra công kích, mang tất cả Thiên Địa, giống như cự sơn lật úp, còn chưa tới trước mặt, đã cảm thấy kình phong tàn sát, tầng tầng không gian nghiền nát.

- Tới tốt lắm!

Hhét dài một tiếng, dưới chân Nhiếp Vân cắm rễ không chút sứt mẻ, tay trái duỗi ra, lòng bàn tay xuất hiện lỗ đen, tay phải ngưng tụ thành quyền, đánh về phía trước.

Thiên phú Nguyên Khí sư, thiên phú Võ Đạo sư, thiên phú Thiên Thủ sư!

Thiên phú đặc thù xếp hạng thứ chín, thứ mười, thứ mười một đồng thời thi triển ra, công kích bốn người đánh tới, cho dù vô cùng cường đại, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, như trước không đủ xem, như là khí cầu bị kim đâm.

Ba! thoáng một phát, liền mất đi uy lực.

- Ma Ha thần chưởng, Càn Khôn vô lượng, Ma Ha Vô Lượng!

- Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương quyền!

- Tịnh Chỉ Tố Kiếm, Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng đại kiếm thuật!

- Tam Nguyên Kim Cương Lãng!

- Tam Thiên Thanh Vân Đạo!

Nhiếp Vân khi thì biến quyền thành chưởng, khi thì biến chưởng thành chỉ, vận chuyển kình lực toàn thân, cả người giống như Chiến Thần bất bại, rất nhiều thiên phú luân phiên vận chuyển, một chưởng đón lấy một chưởng, một quyền đón lấy một quyền, mỗi một cái đều kinh thiên động địa, uy năng vô cùng.

Bị tuyệt chiêu đại khai đại hợp của hắn công kích, cho dù bốn người Vân Huyên liên thủ, như trước cảm thấy có chút cố hết sức, cả đám sắc mặt đỏ lên.

Ở trước mặt bọn họ, thiếu niên kia là một núi cao không thể vượt qua. Không quản bọn hắn làm khỉ gió gì, thi triển ra dạng công kích như thế nào, đều không thể siêu việt được, trơ mắt bị đánh trở về, không thể ngăn cản.

Hắn... Chẳng lẽ thật sự là Nạp Hư Cảnh đỉnh phong?

Cho dù cường giả Huyệt Khiếu cảnh trung kỳ, cũng không có loại sức chiến đấu này a!

Bốn người chỉ cảm thấy càng đánh càng phiền muộn, nhất là Vân Huyên, vốn tưởng rằng bị vũ nhục lớn như vậy đổi lấy thực lực, có thể nhẹ nhõm đánh chết Nhiếp Vân, lại bi ai phát hiện, thực lực của mình gia tăng lên, thực lực của đối phương gia tăng càng lợi hại hơn!

Loại tốc độ tiến bộ cùng năng lực vượt cấp đối chiến này, quả thực đã không thể dùng biến thái để hình dung.

Rầm rầm!

Năm người đối chiến sinh ra dư âm công kích, để cho người của cửu đại tông môn sắc mặt trắng bệch, đồng loạt lui về phía sau.

Thẳng đến lúc này bọn hắn mới biết cao thủ chân chính là như thế này, thiếu niên này đáng sợ, đã xa xa vượt ra khỏi tưởng tượng.

- Rất tốt, tuy chiến đấu với bọn họ rất nguy hiểm, nhưng đối với ý thức võ đạo của ta tăng lên, lại trợ giúp rất lớn!

Đối với mọi người khiếp sợ, con mắt của Nhiếp Vân cũng càng ngày càng sáng, càng đánh càng hăng.

Hình thành thiên phú Võ Đạo sư thời gian không dài, hắn lý giải võ đạo còn có cực hạn nhất định, nương theo chiến đấu tiếp tục, mỗi qua một phần, hắn liền cảm giác mình lý giải võ đạo tăng thêm một phần, thực lực tăng cường một phần.

Võ Đạo sư không hổ là thiên phú Chiến Thần, năng lực tuyệt thế bài danh Top 10, lý giải lên xác thực không phải dễ dàng như vậy, cho dù hình thành thiên phú, sức chiến đấu gia tăng lên mấy chục lần, chính thức vận dụng, vẫn còn có chút lạnh nhạt, đáng giá dùng càng nhiều thời gian đi cân nhắc.

- Lý giải võ đạo càng ngày càng sâu, vận dụng thiên phú Võ Đạo sư càng ngày càng thuần thục, hai chiêu cuối cùng của Ma Ha thần chưởng đều có thể thi triển ra rồi, uy lực quả nhiên cường đại!

Ma Ha thần chưởng tổng cộng sáu thức, theo thứ tự là: Thiên Địa vô lượng, Hồng Hoang vô lượng, Nhật Nguyệt vô lượng, Tinh Thần vô lượng, Càn Khôn vô lượng, Ma Ha Vô Lượng!

Thực lực Nạp Hư Cảnh dựa theo lẽ thường chỉ có thể thi triển ra Tinh Thần vô lượng, nhưng nương theo Nhiếp Vân lý giải thiên phú càng ngày càng sâu, năng lực vượt cấp chiến đấu càng ngày càng mạnh, đằng sau Càn Khôn vô lượng, Ma Ha Vô Lượng cũng có thể thi triển ra.

Hai chiêu này phối hợp thiên phú Thiên Thủ sư, hoàn toàn chính xác đáng sợ, nếu không phải không gian của Lăng Tiêu đỉnh chắc chắn, chỉ sợ chỉ bằng vào hai bộ chưởng pháp này, có thể để cho nơi đây lập tức biến thành một mảnh phế tích.

Trong chiến đấu, chẳng những khống chế thiên phú Võ Đạo càng thêm thuần thục, lý giải thiên phú Thiên Thủ sư cũng sâu sắc hơn không ít.

Thiên Thủ Sư xếp hạng 11, vô luận chưởng, quyền, chỉ, đạn... Đều mang theo uy lực vô cùng vô tận, đều có thể hoàn mỹ phát huy ra lực lượng trong cơ thể.

Đương nhiên, cường hãn nhất vẫn là thiên phú Nguyên Khí sư.

Cái thiên phú này chẳng những có thể lập tức khôi phục lực lượng, còn có thể rút ra pháp lực cùng công kích của người khác hóa cho mình dùng!

Rất nhiều lần giao thủ, Nhiếp Vân là mượn chiêu này hóa giải nguy cơ.

Bất quá, đối phương đã có thể đánh ra tuyệt chiêu, mặc dù phản kích tới, cũng có thể ngăn cản được, tạo thành tổn thương không lớn, dù như thế, cũng có thể để cho hắn luống cuống tay chân, đánh mất tiên cơ.

Lúc chiến đấu, tiên cơ rất trọng yếu, một khi mất đi, dù thực lực không kém bao nhiêu, cũng sẽ khắp nơi bị động, bị kiềm chế.

Trong chiến đấu Nhiếp Vân lĩnh ngộ ngày càng nhiều, thi triển chiêu số cùng quyền pháp cũng ngày càng nhiều biến.

- Đây là võ kỹ đã sớm thất truyền của Hóa Vân tông, Bối Chưởng Vân Hải?

- Đây là Tiên Võ Tông chưởng giáo cũng tu luyện không thành Thiên Địa Huyền Cơ!

- Thật lợi hại, đây là thân pháp có thể so với Tam Thiên Thanh Vân Đạo của Thanh Vân tông, Thanh Vân Áo Nghĩa!

- Công kích thật mạnh, không phải là Xuyên Tâm Âm Dương kiếm đã mất đi tinh yếu của Kiếm Thần tông sao?

Bộ bộ võ học kỳ diệu từ trong tay Nhiếp Vân thi triển ra, làm tất cả mọi người trong đại điện kêu sợ hãi liên tục.

Ở trong những tuyệt chiêu này, bao gồm võ kỹ biến mất hồi lâu của tông môn khác, cũng có một ít là tuyệt thế quyền pháp ghi lại ở trong lịch sử, lúc này tất cả ở trong tay Nhiếp Vân hiện thế, một lớp sóng đón lấy một lớp sóng, liên tục đánh

ra mấy ngàn chiêu công kích, rõ ràng không có một chiêu giống nhau!

------oOo------

Chương 1116: Luyện hóa hai Chưởng Giáo ấn cuối cùng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đáng sợ!

- Xem ra Nhiếp Vân chẳng những là Võ Đạo sư, chỉ là kiến thức võ học, cũng không kém gì Võ Đạo sư tổ lúc trước!

- Thật lợi hại, nếu như hiện tại hắn có thời gian mà nói, chỉ sợ trong vòng một năm, Hóa Vân tông ít nhất sẽ nhiều ra mười bộ vũ kỹ Vô Thượng...

Tứ đại trưởng lão chứng kiến tràng cảnh trước mắt, đều khiếp sợ đến líu lưỡi.

Dùng kiến thức cùng lý giải của bọn hắn đối với võ học, chứng kiến thiếu niên đánh ra quyền thuật, dù là một động tác đơn giản, cũng phải lý giải cả buổi, mới bừng tỉnh đại ngộ, huống chi người khác!

Lý giải võ học lợi hại như thế, chỉ cần có thời gian, sáng chế võ kỹ Vô Thượng, quả thực như ăn cơm uống nước!

- Không được, chiến đấu như vậy xuống dưới, mặc dù chúng ta liên thủ, cũng nhất định sẽ thua!

- Đúng vậy, Nhiếp Vân này pháp lực vô cùng vô tận, chiêu số càng là bác đại tinh thâm, giống như không hề có chừng mực, tiếp tục nữa, chúng ta sẽ bị tươi sống hao tổn chết...

Hóa Vân tông tứ đại trưởng lão kinh ngạc không thôi, những người khác của tám đại tông môn chứng kiến tuyệt học thất truyền đã lâu xuất hiện lần nữa, dị thường hưng phấn, chỉ có bọn người Vân Huyên trong chiến đấu càng ngày càng cảm thấy biệt khuất, các loại ý niệm bắn ra, tiến hành trao đổi.

- Ta có một tuyệt chiêu lợi hại, cường giả Huyệt Khiếu cảnh trung kỳ đụng phải, đều hẳn phải chết không thể nghi ngờ, bất quá, thi triển chiêu này cần phải có thời gian, các ngươi giúp ta ngăn chặn hắn!

Sắc mặt Vân Huyên dữ tợn, thấp giọng truyền âm.

- Tốt!

Nghe được nàng có tuyệt chiêu có thể đánh gục cường giả Huyệt

Khiếu cảnh trung kỳ, bọn người Di Hoa liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

Hôm nay việc này đã không phải là nghĩa khí chi tranh, mà là sinh tử đọ sức, chỉ cần thiếu niên chiến thắng, có thể tưởng tượng, bọn hắn chắc chắn gặp phải tai hoạ ngập đầu.

- Nhiếp Vân, ngươi có thể bức chúng ta thành như vậy, cũng đủ để tự ngạo rồi, hôm nay liền nếm thử tuyệt chiêu của ta, Tử Đàn Diệt Sát Trận!

Tử Đàn Tông tông chủ Tử Hinh đi đầu xông lên, quát một tiếng bén nhọn, bàn tay mang theo Tử Đàn Tông Chưởng Giáo ấn, huy sái nhấn xuống.

Bốn người liên thủ, lực uy hiếp thật sự quá lớn, mặc dù Nhiếp Vân thủ đoạn vô số, vừa rồi thời điểm chiến đấu, cũng không có cơ hội cướp đoạt Chưởng Giáo ấn của nàng, càng không có cơ hội trộm đi Thiên Nhĩ chi khí trong cơ thể Di Hoa, cho nên, đối với bọn hắn truyền âm, cũng không nghe được.

Bất quá, mặc dù không nghe thấy, xem cử động của mấy người, cũng đoán được tám chín phần mười, lúc này ánh mắt nheo lại, sắc mặt trầm thấp.

- Phải tăng thêm tốc độ...

Trong nội tâm âm thầm quyết định, nhìn về phía Tử Hinh vọt tới.

Lúc này Tử Hinh vì tranh thủ thời gian cho Vân Huyên, giống như điên rồi, vốn có chút tiết chế pháp lực, tất cả đều điên cuồng tuôn ra, một đại trận tràn ngập sát khí chậm rãi hội tụ ra, làm cho không khí cả đại điện đều cứng lại.

- Nguy rồi, đây là Tử Đàn Tông Tử Đàn Diệt Sát Trận, cho dù ta lâm vào trong đó, cũng phải lột một lớp da, ta xem chúng ta nên ra tay đi!

Thấy một màn như vậy, ánh mắt của Đông trưởng lão ngưng trọng.

Hắn ở trong tứ đại trường lão thực lực mạnh nhất, gặp được trận pháp này cũng khó thoát khỏi, đủ thấy đáng sợ.

- Trận pháp này không phải Tử Hinh bố trí ra, mà là xúc động Chưởng Giáo ấn kích phát ra, là lúc trước Tử Đàn Tông khai phái tổ sư lưu lại tuyệt chiêu cuối cùng, không nghĩ tới bị nàng dùng ở đây!

- Chiêu này dùng một mình mà nói, có lẽ không thể tạo thành tổn thương cho Nhiếp Vân, nhưng ở dưới bốn người liên thủ, nguy hiểm sẽ tăng rất nhiều, động thủ đi, đừng do dự nữa!

Hai vị Tây Nam trưởng lão cũng đồng thời gật đầu, đồng loạt đứng lên.

- Không muốn lỗ mãng, nếu Nhiếp Vân cần chúng ta động thủ, khẳng định đã sớm nói, đã không nói, khẳng định có mục đích cùng biện pháp của hắn, tùy tiện tiến lên, chỉ biết trở ngại chứ không giúp gì, còn không bằng yên lặng theo dõi kỳ biến!

Bắc trưởng lão ngăn cản ba người khác, sắc mặt ngưng trọng nói.

Tuy cùng “đồ đệ” này lần thứ nhất gặp mặt, nhưng Bắc trưởng lão tựa hồ cảm thấy trong nội tâm đối với ý nghĩ của hắn hiểu rất rõ ràng, biết rõ đồ đệ này nghĩ cái gì.

Hắn dám đồng thời tỷ thí với bốn đại cao thủ, khẳng định có ý nghĩ cùng mục đích của mình, nếu như mọi người tùy tiện xông lên, ngược lại sẽ quấy rầy hắn bố trí.

- Chỉ hy vọng như thế...

Nghe Bắc trưởng lão nói, ba người khác liếc mắt nhìn nhau, tựa hồ cũng nghĩ tới điểm ấy, đồng thời gật đầu.

Thiếu niên này đã cho mình nhiều kinh hỉ như vậy, có lẽ thật đúng là có thể đưa ra kinh hỉ càng lớn, để cho thế nhân cộng đồng chứng kiến... Nhiếp Vân hắn mới là vô địch chính thức!

Hóa Vân tông Tứ đại Vô Thượng trưởng lão khẩn trương, còn có

người so với bọn hắn càng khẩn trương.

Trong đám người bàn tay của Lạc Khuynh Thành kéo căng, khi thì kéo Vẫn Lạc Cung trong tay, khi thì buông ra.

Uy lực của Vẫn Lạc Cung, Chiết Dực Chi Tiễn đáng sợ đến cực điểm, chỉ cần đánh trúng, mặc dù là Vân Huyên thực lực tinh tiến nhiều như vậy, cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng Lạc Khuynh Thành không dám ra tay.

Năm người giao chiến thân hình di động thật sự quá nhanh, nàng sợ hơi không cẩn thận không có đánh trúng những người khác, lại bắn trúng Nhiếp Vân liền nguy rồi.

- Đừng động thủ, yên tâm đi, một đường đi tới, ngươi chẳng lẽ còn chưa tin Nhiếp Vân? Hắn nhất định sẽ thắng lợi!

Thời điểm nội tâm xoắn xuýt do dự, bên tai vang lên một thanh âm nhàn nhạt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sư phụ Bách Hoa Tu đã đi tới.

- Đúng vậy, hắn nhất định sẽ thắng lợi!

Nghe được sư phụ nói, Lạc Khuynh Thành gật gật đầu, để cung tên xuống, đối với thiếu niên tràn đầy tín nhiệm.

Không sai, từ Lạc Thủy thành cùng nhau đi tới, thiếu niên trước mắt này chưa bao giờ làm sự tình không có nắm chắc, mỗi một lần mắt thấy không có khả năng thành công, hắn lại không phụ sự mong đợi của mọi người, đều dùng ưu thế tuyệt đối hoàn thành.

Chắc hẳn lần này cũng không ngoại lệ!

Thất nữ từng người mang theo vẻ lo lắng, nhìn về phía chiến tràng, đương nhiên, muốn nói trong đó xoắn xuýt nhất là ai, vậy tuyệt đối là Di Tĩnh.

Chứng kiến ca ca cùng hắn có được không thể hóa giải mâu thuẫn, nàng tim như bị đao cắt.

- Chỉ mong hai người bọn họ đều không có việc gì, chỉ cần bọn hắn đều không có việc gì, ta tình nguyện chết...

Thì thào tự nói, sắc mặt Di Tĩnh trắng bệch.

Nàng không biết lúc nào, sinh ra cảm tình với thiếu niên này, có lẽ là thời điểm đuổi giết, có lẽ là thời điểm hắn ôm lấy mình đánh bờ mông... Tóm lại, tuy biết thiếu niên này là cừu nhân của ca ca, nàng vẫn hãm đi vào.

------oOo------

Chương 1117: Luyện hóa hai Chưởng Giáo ấn cuối cùng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngốc? Hay là cảm tình thật sự không cách nào khống chế?

Người khác đều nói mình là mỹ nữ, kỳ thật, mình cũng hy vọng có thể đạt được một phần quan tâm và tình yêu!

- Tử Đàn Diệt Sát Trận, ha ha, rốt cuộc đã tới!

Không biết mọi người bên ngoài lo lắng mình, hai mắt Nhiếp Vân nhìn chằm chằm Tử Hinh. Thấy nàng thi triển ra Tử Đàn Diệt Sát Trận mà ngay cả Đông trưởng lão cũng biến sắc, cũng không bối rối, mà hưng phấn đến mắt sáng rực lên.

Vừa rồi cùng bốn người thời gian chiến đấu dài như vậy, hắn cũng biết, muốn triệt để đánh chết đối phương, bằng vào thực lực trước mắt, còn có chút khiếm khuyết, chỉ có thể tìm cơ hội, mà hiện tại ba người bọn hắn ngăn trở mình, để cho Vân Huyên thi triển ra công kích mạnh nhất, mặc dù là thời điểm nguy hiểm, nhưng cũng là thời điểm có khả năng thành công nhất!

Phải thừa dịp khoảng thời gian này, triệt để đánh chết hai hoặc ba người bên trong, sau đó lại đối phó Vân Huyên, như vậy nắm chắc chiến thắng sẽ rất lớn.

Chính bởi vì nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân vừa nhìn thấy Tử Hinh thi triển ra Tử Đàn Diệt Sát Trận, liền không phải bối rối, mà là hưng phấn!

Ầm ầm!

Thời điểm mọi người lo lắng, nhìn có chút hả hê, sợ hãi... Tử Đàn Diệt Sát Trận rốt cục triệt để thành hình, nổ vang kịch liệt bao phủ tới.

- Chết cho ta! Một kích tất sát!

Ngay lúc đó, Vân Dương cũng tựa như ếch xanh ngủ đông, ở ẩn trong bùn, đột nhiên nhảy lên, thẳng tắp phóng tới.

Động tác của hắn nắm bắt thời cơ cùng trận pháp của Tử Hinh không sai chút nào, Nhiếp Vân muốn tránh né hắn đánh lén, liền né không được trận pháp của Tử Hinh, tránh né trận pháp liền tránh né không được đánh lén.

Bất kể như thế nào, Nhiếp Vân ở dưới hai người bọn họ liên thủ đều chịu lấy tổn thương.

- Còn có ta!

Lại một tiếng la lên, bàn tay màu vàng xoay quanh nhấn xuống.

Chiêu số của Di Hoa càng thêm ngoan độc, tám mặt bao phủ, chỉ nhìn uy thế liền biết rõ vô luận Nhiếp Vân làm như thế nào, cũng trốn tránh không được, lần này là trọng thương không thể nghi ngờ.

- Hừ!

Chứng kiến ba người đồng thời công kích, Nhiếp Vân tựa hồ sớm có đoán trước, sắc mặt trầm xuống, con mắt ngưng trọng trước nay chưa có, thân thể đột nhiên động.

Chỉ về phía trước.

Một chỉ này không phải pháp lực, cũng không phải khí kình, mà là một đồ vật tối tăm lu mờ tán dật ra, còn chưa tới trước mặt, liền để cho mọi người biến sắc.

Vậy mà mang theo kịch độc vô cùng vô tận!

Đồ vật ăn mòn đặc thù trên Chiết Dực Chi Tiễn, bị thiên phú Mộc Sinh sư hóa giải, Nhiếp Vân lợi dụng thiên phú Độc Sư vận chuyển, lặng lẽ giữ lại, chờ chính là cơ hội này!

Loại kịch độc ăn mòn này, ngay cả cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong cũng khó khu trục, đủ thấy đáng sợ, lúc này tràn ra, thoáng một phát liền ô nhiễm Chưởng Giáo ấn của Tử Hinh cùng Vân Dương.

Xì xì!

Hai người đồng thời kêu thảm, Chưởng Giáo ấn rời tay.

- Đến a!

Bàn tay đưa về phía trước, lòng bàn tay xuất hiện vòng xoáy trảo hai ngọc ấn qua, bước chân của Nhiếp Vân đạp mạnh, 3000 đạo ảo ảnh xuất hiện, thả người chui vào Tử Đàn Diệt Sát Trận!

Cái đại trận này chẳng những có tác dụng diệt sát, còn có tác dụng bảo vệ.

Trận pháp này do Tử Đàn Tông Chưởng Giáo ấn khống chế, hiện tại Chưởng Giáo ấn rơi xuống trong tay mình, liền không cách nào sinh ra công kích!

Động tác liên tiếp, đều ở dưới Nhiếp Vân xếp đặt thiết kế, xảo diệu liên hệ, không sai chút nào, không chê vào đâu được!

Rầm rầm rầm!

Ngay khi Nhiếp Vân tiến vào trận pháp, thiên phú Thiên Thủ của Di Hoa đánh vào trận pháp, kích động lên nguyên khí hỗn loạn, nhưng không cách nào phá vỡ trận pháp.

- Lục Đại Chưởng Giáo ấn liên hợp, giúp ta luyện hóa!

Ở trong trận, không quản bên ngoài công kích, Nhiếp Vân thấp giọng hô, lập tức điều động sáu Chưởng Giáo ấn đã luyện hóa trong cơ thể, ầm ầm vọt tới hai Chưởng Giáo ấn kia.

Ầm ầm!

Sáu Chưởng Giáo ấn liên hợp bộc phát uy lực cực lớn, thoáng một phát lau đi linh hồn lạc ấn của Vân Dương cùng Tử Hinh, đồng thời thiên phú Trận Pháp Sư, Ám Sát sư vận chuyển, để hai đại Chưởng Giáo ấn triệt để nhận chủ.

Tử Hình cùng Vân Dương là thiên phú Trận Pháp Sư, Ám Sát sư, chỉ có đệ nhất hình thái, ngay cả hình thái thứ hai cũng không có đạt tới, hơn nữa bát đại Chưởng Giáo ấn ở giữa có liên hệ nào đó, bài trừ tinh thần lực của bọn hắn nhận chủ, vô cùng đơn giản.

- Ân? Tám Chưởng Giáo ấn liên hợp, cũng không có xuất hiện biến cố? Chẳng lẽ ta suy nghĩ nhiều?

Trước kia cho rằng tám Chưởng Giáo ấn liên hợp chung một chỗ sẽ xuất hiện biến hóa nào đó, hiện tại xem ra, cũng không phải như thế, loại biến cố này không có xuất hiện.

Bất quá, bát đại Chưởng Giáo ấn tầm đó rõ ràng có lực lượng hấp dẫn, tựa hồ cất dấu bí mật cực lớn, chỉ cần có thời gian cẩn thận nghiên cứu, tuyệt đối có thể nghiên cứu ra, chỉ là bây giờ không phải là thời điểm nghiên cứu.

Luyện hóa hai Chưởng Giáo ấn chỉ là thời gian nháy con mắt, Nhiếp Vân đang ở trong trận lập tức chứng kiến Tử Hinh cùng Vân Dương bởi vì linh hồn lạc ấn bị lau đi, đồng thời cuồng phun máu tươi.

- Là lúc này!

Điểm ấy đã được hắn tính toán đến, ánh mắt ngưng tụ, hai bàn tay đồng thời xuất hiện đường vân màu xích kim, một trái một phải, bắt

đi ra ngoài.

- Nằm xuống cho ta!

Bàn tay duỗi ra, âm thanh tự nhiên mạnh mẽ vang vọng, hóa thành hai âm tiễn đâm thẳng trong óc hai người.

Tuy thực lực của Vân Dương cùng Tử Hinh không kém, nhưng linh hồn lực so với Linh cấp đỉnh phong như Nhiếp Vân, còn kém một ít, hơn nữa thiên phú Tiên Âm sư cùng thiên phú Vô Tướng sư đều đạt tới hình thái thứ ba, chỉ thoáng một phát, hai người liền buồn ngủ, có chút hôn mê.

- Tỉnh lại cho ta!

Nhiếp Vân động tác nhanh, mắt thấy sắp bắt được hai người, Di Hoa nhanh hơn, đột nhiên quát một tiếng, mang theo mị hoặc chi âm, bị thanh âm này chấn động, hai người Vân Dương có chút hôn mê lập tức tỉnh táo lại.

Vèo!

Hai người tỉnh táo lại, lập tức thấy được bàn tay xuất hiện ở trước mắt, đồng tử co rụt lại, cấp tốc lui về phía sau.

- Như vậy liền muốn chạy trốn, cũng quá coi thường ta đi!

Nhiếp Vân biết rõ mình một phen xếp đặt thiết kế bị Di Hoa đánh gãy, cũng không nóng nảy, hai tay đột nhiên bắn ra một đạo hỏa diễm cực nóng.

Bị hỏa diễm này dính vào, hai người đồng thời kêu thảm, pháp lực toàn thân thiêu cháy.

Thiên phú Diễm Hỏa sư!

Nhiếp Vân ở thời khắc mấu chốt thi triển ra thiên phú Diễm Hỏa sư bài danh thứ 25.

------oOo------

Chương 1118: Đại Lực đan điền tấn cấp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù hiện tại Diễm Hỏa sư còn không có tấn cấp đến hình thái thứ ba, nhưng dù sao cũng là siêu cấp thiên phú xếp hạng thứ 25, lại phối hợp Thiên Thủ Sư thi triển, uy lực càng hơn.

Thoáng một phát liền để cho hai cao thủ đào tẩu dừng lại lần nữa.

- Tới a!

Lần này dừng lại, lập tức để cho hai người bọn họ lâm vào nguy cơ chính thức, Nhiếp Vân cười lạnh một tiếng, cánh tay mạnh mẽ dài ra.

Rầm ào ào! nắm lấy cổ của hai người.

Hô… liền kéo vào trong trận pháp.

- Đáng giận...

Di Hoa không nghĩ tới thiếu niên trong khoảng thời gian ngắn thi triển ra Độc Sư, Thiên Thủ Sư, Tiên Âm sư, Diễm Hỏa sư... Rất nhiều thiên phú, tức giận đến oa oa gọi bậy, còn muốn cứu hai người đã chậm.

- Hừ!

Thoáng một phát kéo hai người vào trận pháp, Nhiếp Vân biết không phải là thời điểm do dự lòng dạ đàn bà, hừ lạnh một tiếng, bàn tay dùng sức.

Rầm ào ào!

Đầu lâu của Vân Dương, Tử Hinh rớt xuống, thân thể đồng thời bốc cháy lên, biến thành một đống tro tàn.

Yên tĩnh!

Các đệ tử, cao thủ của cửu đại tông môn chứng kiến một màn trong tiểu viện, đều sinh ra hàn ý lạnh lùng.

Nhiếp Vân liên tiếp sát phạt quả quyết, động tác tấn mãnh, làm cho người cảm thấy rung động, chính thức để cho người giật mình chính là đột nhiên bộc phát thiên phú đặc thù thật sự nhiều lắm!

Những thiên phú này từng cái đều có thể làm cho cả đại lục sôi trào, hắn rõ ràng một người thân kiêm hơn mười cái, đáng sợ!

Người không có khả năng đồng thời có nhiều thiên phú như vậy, giải thích duy nhất chính là hắn có được nhiều loại thiên phú chi khí, thật không biết tiểu tử này từ nơi nào lấy được!

Bất quá mọi người vừa nghĩ tới Hóa Vân tông nhiều năm như vậy ra rất nhiều nhân vật kinh tài tuyệt diễm, liền cảm thấy giật mình.

Hóa Vân tông chiếm cứ thánh địa tu luyện tốt nhất của Phù Thiên đại lục, vài vạn năm qua, các loại thiên phú đệ tử tầng tầng lớp lớp, sưu tập hơn mười loại, thậm chí mấy trăm loại thiên phú đặc thù cũng không tính đặc biệt khó khăn.

- Tông chủ...

Môn phái của Vân Dương cùng Tử Hinh chứng kiến chưởng giáo bị đốt thành tro bụi, cặn bã cũng không thừa, cả đám sắc mặt trắng bệch, muốn muốn trả thù rồi lại không dám.

Tông chủ lợi hại như vậy cũng không phải đối thủ, chớ nói chi là bọn hắn!

- Hừ, muốn tích súc công kích, nằm mơ, Tam Nguyên Kim Cương Lãng!

Một chiêu bóp chết Vân Dương cùng Tử Hinh, bàn tay của Nhiếp Vân hướng lên, thu Tử Đàn Diệt Sát Trận vào Chưởng Giáo ấn, bấm tay bắn ra, một Tam Nguyên Kim Cương Lãng thẳng tắp công tới Vân Huyên.

Bọn người Di Hoa dốc sức liều mạng ngăn lại, mục đích chính là vì để Vân Huyên bộc phát đại chiêu, nếu để cho nàng sử dụng, liền phiền toái lớn hơn, loại sự tình này như thế nào cho phép phát sinh.

Tam Nguyên Kim Cương Lãng bí mật mang theo uy thế hủy diệt thiên địa, thẳng tắp xông về trước đi, đánh thẳng tới Vân Huyên.

Oanh!

Vân Huyên đang toàn lực thi triển tuyệt chiêu, không kịp ngăn cản, bỗng chốc bị Tam Nguyên Kim Cương Lãng nghiền áp tới, bạo tạc nổ tung kịch liệt đánh trúng ngực, phun ra máu tươi, cả người không tự chủ được lui về phía sau vài trăm mét, sắc mặt tái nhợt.

Tam Nguyên Kim Cương Lãng có thể so với tuyệt chiêu của Vô Thượng đại kiếm thuật, cho dù nàng có Phòng Ngự sư chi khí tạo ra mai rùa ngăn cản, cũng không chịu nổi (*Ứng Long là Phòng Ngự sư, từng là thuộc hạ của nàng, nàng sưu tập không ít Phòng Ngự chi khí).

- Chết đi cho ta!

Không có đánh chết nàng, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, năm ngón tay gảy nhẹ, Tam Nguyên Kim Cương Lãng lần nữa bắn tới.

- Dừng lại!

Vừa rồi động tác của Nhiếp Vân quá nhanh, Di Hoa còn không có kịp phản ứng, lúc này lưu ý, một Già Thiên Thủ màu vàng, mạnh mẽ hoành ở phía trước, xuyên thấu vài tầng không gian, nắm lấy Tam Nguyên Kim Cương Lãng.

- Cút!

Bàn tay nắm lấy Tam Nguyên Kim Cương Lãng, bắn ra đại điện của Lăng Tiêu đỉnh, ở trên không trung nổ tung, tựa như pháo hoa vang vọng phía chân trời.

Thiên phú Thiên Thủ sư phối hợp thực lực Phá Không Cảnh đỉnh phong, Di Hoa cũng không úy kỵ Tam Nguyên Kim Cương Lãng.

Tam Nguyên Kim Cương Lãng va chạm vào gì sẽ bạo tạc nổ tung, nhưng chỉ cần năng lực khống chế mạnh, nhẹ nhàng đụng vào vẫn không có chuyện gì, có thể nói Thiên Thủ Sư đúng là khắc tinh của Tam Nguyên Kim Cương Lãng.

- Có thể ngăn Tam Nguyên Kim Cương Lãng, nhưng có thể ngăn cái này sao?

Nhiếp Vân biết rõ chiêu thứ nhất đánh lén có thể gây tổn thương cho Vân Huyên, chiêu thứ hai có Di Hoa ngăn cản, còn muốn tổn thương nàng liền khó khăn, lúc này cười lạnh, một Thanh Long kích cao lớn xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Gào thét một tiếng, vạch phá tầng tầng không gian bổ xuống.

Phong Ma đạo nhân Phong Ma Thanh Long Kích!

Chiến đấu thời gian dài như vậy, Nhiếp Vân lần thứ nhất lấy ra binh khí.

- Phong Ma Thanh Long Kích!

Chứng kiến Nhiếp Vân rõ ràng có loại binh khí lực lượng đơn thuần này, đồng tử của Di Hoa co rụt lại. Cổ tay khẽ đảo, một bao tay kỳ quái xuất hiện.

Đối với hắn mà nói, thiên phú mạnh nhất là Thiên Thủ Sư, muốn đối phó Nhiếp Vân, chỉ có thể sử dụng đồ vật để cho hai tay phát huy uy lực tốt nhất.

Bao tay của hắn toàn thân óng ánh, mang theo khí tức âm lãnh băng hàn, xem xét đã biết rõ không đơn giản, vượt xa Linh Binh tuyệt phẩm bình thường.

Rầm ào ào!

Mang bao tay lên, Di Hoa trảo về phía trước, thoáng một phát liền

ngăn cản Phong Ma Thanh Long Kích bổ tới ở bên ngoài vết nứt không gian.

Bất quá, Phong Ma Thanh Long Kích thật sự quá nặng, cộng thêm lực lượng cuồng bạo của Nhiếp Vân, cho dù ngăn trở, thân thể cũng không tự chủ được trầm xuống, như đạn pháo trụy lạc.

Ông!

Vừa trụy lạc một tia, hào quang trên người lập loè, thi triển ra thiên phú Thiên Hành sư, lần nữa vọt lên.

- Ha ha, ta nhìn ngươi có thể ngăn mấy lần, Đại Lực đan điền, ám kình!

Sớm biết sẽ như vậy, Nhiếp Vân cười lạnh một tiếng, Phong Ma Thanh Long Kích hoành qua, quay một vòng, lần nữa chém thẳng vào.

Lần này hắn chẳng những dùng toàn bộ lực lượng, còn điều động Đại Lực đan điền cùng ám kình.

Đệ lục trọng Linh Tê Luyện Thể Quyết, Kim Cương Lưu Ly thể phối hợp Đại Lực đan điền lực lượng gấp 10 lần, đột nhiên bộc phát, giống như núi lửa phun trào, Di Hoa cảm thấy một cổ lực lượng theo cánh tay lan tràn, sắc mặt lập tức đỏ lên, gắt gao kiên trì.

- Chỉ có thể dùng cái này rồi, Phòng Ngự chi khí!

Ông!

Tựa hồ biết rõ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ bị đánh chết, sắc mặt Di Hoa dữ tợn, bên ngoài thân cũng hiện ra một cái mai rùa phòng ngự.

------oOo------

Chương 1119: Đại Lực đan điền tấn cấp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc kệ thân phận của hắn là tám đại tông môn Tổng minh chủ, hay quan hệ với Vân Huyên, muốn có một đạo Phòng Ngự chi khí cũng không khó, xem ra hắn cũng biết không kiên trì nổi, nhịn không được dùng tới rồi.

- Mai rùa phòng ngự, hừ!

Nhiếp Vân hừ lạnh, Phong Ma Thanh Long Kích tiếp tục vung vẩy, Đại Lực đan điền vận chuyển tới cực hạn, hung hăng bổ xuống!

Rầm rầm rầm!

Mỗi một cái, đều mang theo lực lượng khổng lồ như tinh cầu trụy lạc, liên tục mấy chục lần, Di Hoa đã cảm thấy mai rùa phòng ngự trước mặt tựa hồ đã đến cực hạn, bắt đầu xuất hiện vết rạn rậm rạp chằng chịt.

Phòng Ngự sư hình thành mai rùa phòng ngự, muốn duy trì càng lâu, chỉ có liên tục không ngừng cung cấp Phòng Ngự chi khí, bản thân Di Hoa không phải Phòng Ngự sư, trong cơ thể khẳng định không có nhiều Phòng Ngự chi khí như vậy, mục đích của Nhiếp Vân rất đơn giản, là dùng lực lượng mạnh nhất nghiền áp, nhìn ngươi còn có thủ đoạn gì!

- Phòng Ngự chi khí tiếp tục ngăn cản!

Chứng kiến mai rùa phòng ngự không chịu nổi, Di Hoa lần nữa thiêu đốt một đạo Phòng Ngự chi khí, quay đầu nhìn về phía Vân Huyên.

Lúc này Vân Huyên đã bị linh khí đầy trời chất đầy, một cổ lực lượng hủy thiên diệt địa đang dần dần hình thành, xem ra chuẩn bị đại chiêu rất nhanh sẽ hoàn thành.

- Không được, Di Hoa rõ ràng có vài đạo Phòng Ngự chi khí, vỗ xuống như vậy, tuy có thể chém nát, nhưng thời gian quá dài rồi, Vân Huyên nhất định sẽ hoàn thành chuẩn bị đại chiêu!

Tình huống của Vân Huyên, Nhiếp Vân cũng nhìn thấy, trong nội tâm sinh ra cảnh giác.

Kỳ thật đối với đại chiêu của Vân Huyên, Nhiếp Vân cũng không sợ hãi, người khác đều cho là Võ Đạo Phá Hư quyền của hắn là lợi hại nhất, trên thực tế chỉ có hắn tự mình biết, át chủ bài lớn nhất là Hóa Vân tông Chưởng Giáo ấn!

Hóa Vân tông Chưởng Giáo ấn, có thể khống chế Hóa Vân tông hộ tông đại trận, chuyện này Nhiếp Vân vừa tiến vào tông môn đã biết.

Lăng Tiêu đỉnh là địa phương trọng yếu nhất của Hóa Vân tông, lực phòng hộ của trận pháp càng mạnh hơn nữa, khởi động toàn bộ trận pháp mà nói, có thể so với cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong.

Nhưng hiện tại còn không phải thời điểm thi triển.

Tuy trận pháp tông môn lợi hại, nhưng cũng cần tiêu hao năng lượng, tám đại tông môn vô số cao thủ, đệ tử vô số. Nếu như vừa đến liền thi triển trận pháp, chỉ biết làm cho bọn hắn bắn ngược, đến lúc đó, cho dù tông môn đại trận càng lợi hại, cũng không có khả năng ngăn trở trên trăm vạn đệ tử liên thủ công kích.

Thật giống như xe tăng, tuy lực lượng rất lớn, có thể nhẹ nhõm nghiền áp bất kỳ một võ lâm cao thủ nào. Nhưng mấy vạn người đồng thời dùng sức, xe tăng cường thịnh trở lại cũng sẽ bị đả đảo, thậm chí nâng lên ném đi.

Một Lĩnh Vực cảnh không coi vào đâu, một vạn cái, mười vạn cái thì sao?

Tông môn đại trận là dựa vào cuối cùng, không đến bất đắc dĩ, không thể tiêu hao, dù Hóa Vân tông giàu có, nhưng vận chuyển tông môn đại trận một lần, cũng sẽ nguyên khí đại thương.

Lại nói, tám đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh, sự tình huyên náo lớn như vậy, vạn nhất có Yêu nhân ở chung quanh ngấp nghé, một khi dùng hết sạch năng lượng của Hóa Vân tông, cả Nhân tộc sẽ lâm vào nguy cơ chính thức.

Cho nên, mặc dù Nhiếp Vân lại nguy hiểm cũng không thi triển ra át chủ bài này.

Bất quá, một khi đại chiêu của Vân Huyên bộc phát, liền không thể không sử dụng.

- PHÁ...! Phá cho ta!

Những suy nghĩ này lóe lên rồi biến mất, Phong Ma Thanh Long Kích trong tay Nhiếp Vân nương theo Đại Lực đan điền vận chuyển, tiếp tục bổ xuống.

Rầm rầm rầm!

Mỗi một cái đều đất rung núi chuyển, khí kình cường đại nổ tung lên, để cho không ai dám tới gần vài trăm mét chung quanh.

- Ân? Đại Lực đan điền tựa hồ muốn tấn cấp...

Điên cuồng vận chuyển Đại Lực chi khí, Nhiếp Vân cảm thấy toàn bộ Đại Lực đan điền quay tròn, phảng phất đưa tới biến hóa nào đó, tùy thời có thể phá kén hóa bướm.

- Tăng thêm tốc độ!

Chứng kiến loại tình huống này, con mắt Nhiếp Vân sáng ngời, lực lượng trên người phát huy đến cực hạn, tốc độ của Đại Lực đan điền vận chuyển nhanh hơn lần nữa.

Răng rắc!

Rốt cục, sau hai cái hô hấp, thanh âm quen thuộc vang lên, Đại Lực đan điền rốt cục đột phá gông cùm xiềng xích, trong nháy mắt, lực lượng hùng hậu tràn ngập toàn thân.

- Màu xanh nhạt, Đại Lực đan điền hình thái thứ ba?

Mắt Nhiếp Vân sáng rực lên.

Tuy Đại Lực đan điền chỉ bài danh thứ 71, nhưng là một thiên phú cực kỳ cường đại, hình thái thứ nhất có thể làm cho lực lượng bạo tăng gấp 10 lần, hình thái thứ hai có thể bạo tăng 50 lần, hình thái thứ ba 100 lần!

Bạo tăng 100 lần lực lượng, cho dù mai rùa phòng ngự của Di Hoa lại cứng rắn, chỉ sợ thoáng một phát cũng có thể xuyên thấu qua phòng ngự, chấn hắn thành thịt nát.

- Thử một chút!

Ánh mắt nheo lại, Đại Lực đan điền hình thái thứ ba vận chuyển lực lượng tới toàn thân, Nhiếp Vân đang muốn thi triển, lại cảm thấy toàn thân như xé rách.

Oa! phun ra máu tươi!

Đại Lực đan điền hình thái thứ ba đối với thân thể yêu cầu thật sự quá lớn, mặc dù Linh Tê Luyện Thể Quyết đạt tới đệ lục trọng, như trước không chịu nổi cắn trả.

Cái này cũng đúng, người bình thường có thể lưng vác 100 cân nặng, ngươi lại để cho hắn thoáng một phát vác một vạn cân, không có tại chỗ đè chết liền rất tốt rồi.

- Thử xem lớn nhất có thể kiên trì gấp bao nhiêu lần...

Mộc Sinh chi khí vận chuyển, chữa trị thương thế, ánh mắt Nhiếp Vân ngưng trọng, chậm rãi gia tăng lực lượng.

Đại Lực đan điền đạt tới hình thái thứ ba, cũng không phải đơn thuần thoáng một phát gia tăng gấp trăm lần lực lượng, hoàn toàn có thể căn cứ khống chế, muốn gia tăng bao nhiêu lần liền tăng bấy nhiêu lần!

Gấp 10 lần!

Mười một lần!

Mười lăm lần!

Mười bảy lần...

Mới gia tăng đến mười bảy lần lực lượng, Nhiếp Vân cảm giác toàn thân hư sưng, lực khống chế bắt đầu có chút hạ thấp.

- Gấp mười bảy lần liền gấp mười bảy lần!

Nhiếp Vân biết rõ đã đến cực hạn, lúc này hừ lạnh, không gia tăng nữa, Phong Ma Thanh Long Kích trong tay hung hăng bổ xuống.

Rầm ào ào! PHỐC!

Lực lượng đột nhiên bạo tăng để cho mai rùa phòng ngự của Di Hoa lập tức vỡ vụn, cuồng phun máu tươi, trước mắt tối sầm, từ không trung rớt xuống, hình dáng như chó chết.

Răng rắc!

Cùng thời khắc đó, Vân Huyên một mực nhắm chặc hai mắt, đột nhiên mở ra.

- Ca ca!

Lần này Di Hoa không thể từ không trung ổn định thân hình, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, ném ra một cái hố to.

Thấy một màn như vậy, Di Tĩnh vội vàng vọt tới, trong mắt tràn đầy lo lắng cùng khẩn trương.

------oOo------

Chương 1120: Văn hóa xâm nhập (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù đối với ca ca có chút không quá tán thành, nhưng huyết mạch tương liên, đối với thân nhân duy nhất trên đời này, nàng vẫn mang theo cảm tình thâm hậu, Di Hoa bị thương, không có khả

năng khoanh tay đứng nhìn.

Đi tới trước mặt Di Hoa, vội vàng nhét vào trong miệng hắn một viên đan dược.

Chứng kiến Di Tĩnh xuất hiện, Nhiếp Vân vốn muốn nhân cơ hội đánh chết Di Hoa liền ngừng lại.

Bất kể nói thế nào, lúc trước nữ hài này vì cứu mình, ngay cả mệnh cũng không cần, nếu như lúc này đánh chết Di Hoa, nhất định sẽ phiền toái không nhỏ, không bằng tìm cơ hội nàng không có mặt lại động thủ.

Đương nhiên, đây chỉ là một lý do, trọng yếu nhất là... đại chiêu của Vân Huyên tựa hồ đã tích súc xong, tùy thời có thể bộc phát!

Nếu như hiện tại đuổi theo giết Di Hoa, chẳng khác nào giao phía sau lưng cho Vân Huyên, khi đó mới thực gọi phiền toái.

- Di Hoa, hôm nay liền là tử kỳ của ngươi!

Nhiếp Vân không có động thủ, không có nghĩa là người khác không động thủ, ngay thời điểm hắn cảnh giác Vân Huyên, một tiếng gào thét bén nhọn vang lên, mạnh mẽ đốt qua Di Tĩnh cùng Di Hoa.

Dịch Thanh!

- Ngươi muốn làm gì! Nhiếp Vân còn không có động thủ, ngươi phạm cái thần kinh gì?

Nhìn thấy nữ hài của Linh Lung Tiên Tông cùng mình giằng co, Di Tĩnh biến sắc, ném ra một Linh Binh tuyệt phẩm ngăn trở diễm hỏa, lên tiếng rống to.

Ở nàng xem ra, Dịch Thanh này nổi điên, là vì ca ca là địch nhân của Nhiếp Vân, nhưng Nhiếp Vân chứng kiến mình cũng không đuổi giết, nàng lao lên làm cái gì?

- Ta giết Di Hoa cùng Nhiếp Vân không có quan hệ gì, hắn bắt mẹ ta, lúc trước không có năng lực báo thù thì thôi, hôm nay chính là

tử kỳ của hắn!

Hai mắt Dịch Thanh đỏ thẫm quát, Diễm Hỏa trong tay không ngừng bùng cháy.

Nương theo thực lực gia tăng, nàng thi triển Diễm Hỏa cũng có thể kiên trì một thời gian ngắn rồi. Toàn lực thiêu đốt, không giống như trước ngay cả một cái hô hấp cũng kiên trì không được.

Răng rắc!

Diễm Hỏa điên cuồng, Linh Binh tuyệt phẩm trong tay Di Tĩnh ngay cả một cái hô hấp cũng không thể kiên trì, liền triệt để vỡ tan.

- Di Hoa bắt mẹ của Dịch Thanh?

Nhiếp Vân sững sờ.

Mẫu thân của Dịch Thanh không có xuất hiện qua, trước kia hắn còn tưởng rằng chết rồi, nguyên lai không phải như vậy.

Lúc trước thời điểm ở chung với Dịch Thanh, nàng từng nói qua mẹ nàng mất tích có quan hệ tới Di Thần Tông. Lúc ấy không quá để ý, xem ra cùng Di Hoa này có liên quan không nhỏ.

Đương nhiên, những cái này không phải Nhiếp Vân hiện tại nên cân nhắc, bởi vì toàn thân Vân Huyên nhộn nhạo ra lực lượng chấn động đậm đặc, đã chuẩn bị xong, tùy thời có thể bộc phát.

Lúc này hai tay Vân Huyên cử động, thân thể mềm mại như đang lật sách, tựa như giấu ở trong hư không yên tĩnh, nhộn nhạo ra khí tức Nho môn cường đại, tựa hồ tùy thời có thể lao xuống, bộc phát ra lực lượng kinh thiên động địa.

- Minh chủ, đây là Đại Nho Từ Hải, mang theo tư tưởng cùng văn hóa hạch tâm của Nho môn, có lực trùng kích linh hồn rất mạnh, một khi bị đánh trúng, linh hồn sẽ bị tẩy trừ, cẩn thận!

Đang nghi hoặc, Nhiếp Vân chợt nghe bên tai vang lên thanh âm lo lắng.

Thanh âm của Cảnh Hồng.

Nếu như nói Hóa Vân tông ai hiểu rõ Nho môn nhất, tuyệt đối là hắn không thể nghi ngờ, hắn giống như Vân Huyên, trong cơ thể có khung xương Đại Nho, chỉ bất quá hắn dung hợp khung xương không có lợi hại như người kia, hơn nữa không thể hoàn mỹ phát huy lực lượng, lúc này mới khiến cho tu vi thấp hơn.

Tu vi thấp, không có nghĩa là kiến thức thấp, hắn tiếp xúc Đại Nho khung xương đã rất nhiều năm, chiêu này của Vân Huyên, còn không có triệt để bộc phát, liền nhận ra được.

- Đại Nho Từ Hải?

Nhiếp Vân vốn sững sờ, đồng tử lập tức co rút lại.

Tuy chiêu này chưa nghe nói qua, nhưng đã có thể được xưng là Từ Hải, nhất định là một văn hóa tích lũy không biết bao nhiêu năm qua!

Từ Hải, kiểu chữ, từ ngữ tổng hợp của một chủng tộc, ghi chép lấy văn minh của một tộc đàn.

Muốn nói trên thế giới công kích gì đáng sợ nhất, không phải đao thương, vũ lực chân chính, mà là văn hóa!

Một khi tộc đàn nào đó hoàn toàn mê luyến văn hóa chủng tộc khác, hơn nữa vẫn lấy làm quang vinh, điên cuồng học tập, nhất định sẽ làm cho văn hóa chủng tộc mình xuống dốc, cuối cùng nhất, chủng tộc này sẽ theo thời gian trôi qua, mà biến mất trong trường hà lịch sử.

Chủng tộc không có văn hóa thuộc về mình, còn gọi chủng tộc sao?

Phật môn không có lý niệm chúng sinh ngang hàng, thoát ly khổ hải, Nho gia không có lễ nghi đạo đức, quân quân thần thần, liền không gọi Phật môn, Nho gia rồi.

Trong lịch sử bởi vì văn hóa xâm lấn, quên mất văn minh chủng

tộc, từ đó diệt tộc, chỗ nào cũng có.

Lúc trước Yêu nhân thống trị Nhân tộc, liền truyền bá văn hóa giết chóc, mặc dù đến bây giờ, nhân loại còn có rất nhiều nơi không có triệt để tiêu trừ.

Đại Nho Từ Hải, đại biểu cho văn tự, văn hóa căn bản nhất của Nho môn, trình bày lấy một loại đại đạo tu luyện Khí Hải khác lạ, một khi bị đánh trúng, linh hồn nhất định sẽ lọt vào tẩy trừ, mất đi bản thân, nghiêm trọng hơn, linh hồn sẽ bị gạt bỏ, lập tức tử vong.

- Đại Nho Từ Hải, văn tự cùng tinh thần trọng yếu nhất của Nho môn, hừ, người khác sợ ngươi, nhưng ta chưa hẳn sợ... Cho ta xem xem mạnh như thế nào!

Tuy trong nội tâm khiếp sợ, nhưng nhiệt huyết của Nhiếp Vân ngược lại sôi trào lên.

Trở thành Võ Đạo sư, đạt được Chiến Thần thiên phú này, trong cơ thể nhiều ra một loại cảm giác hiếu chiến khát máu, vốn còn muốn mượn nhờ tông môn đại trận ngăn trở công kích, chẳng biết tại sao, nghe được Cảnh Hồng nói, liền đè ép loại ý nghĩ này xuống.

Càng khó có thể ngăn cản, hắn ngược lại càng muốn ngăn trở!

Hoàn toàn bằng vào thực lực bản thân!

Ở người khác xem ra là ngớ ngẩn, nhưng ở đáy lòng Nhiếp Vân, đây là kiêu ngạo của thiên phú đặc thù xếp hạng Top 10, là tôn nghiêm của Võ Đạo sư!

Đường đường Võ Đạo sư, Chiến Thần trong truyền thuyết, nếu như gặp được nguy hiểm phải dựa vào ngoại lực, làm sao có thể phát triển rất nhanh, chiến đấu Chư Thiên?

- Nhiếp Vân, hôm nay liền là tử kỳ của ngươi, Đại Nho Từ Hải, giết!

Những ý nghĩ này ở trong óc lóe lên rồi biến mất, Vân Huyên cũng hoàn thành tích lũy cuối cùng, sắc mặt dữ tợn mang theo hưng phấn, trong tiếng gào thét, bàn tay như ngọc trắng run lên, Đại Nho

Từ Hải ở phía trên, thời gian nháy con mắt hóa thành lưu quang lao đến.

Tốc độ này, nhanh đến mắt người có chút nhìn không tới, còn chưa đến trước mặt, liền cảm thấy một cổ lý niệm Nho môn, linh hồn trùng kích cường đại đến cực điểm ầm ầm mà xuống.

------oOo------

Chương 1121: Văn hóa xâm nhập (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thiên phú Diễm Hỏa sư, Diễm Hỏa Phần Thiên!

Đối mặt uy áp linh hồn mãnh liệt, Nhiếp Vân cũng không khẩn trương, ngược lại tỉnh táo như núi, bàn tay đưa về phía trước, một vòng Diễm Hỏa tạo thành vách tường chắn trước mặt.

Diễm Hỏa ngay cả linh hồn cũng có thể đốt, tự nhiên cũng có thể ngăn trở linh hồn công kích.

Oanh!

Bất quá uy lực của Đại Nho Từ Hải thật sự quá mạnh mẽ. Tuy uy lực của Diễm Hỏa mạnh, như trước một phần ngàn hô hấp cũng không có ngăn trở, đã bị nghiền áp qua, tiếp tục vọt tới.

- Vô Sinh Vô Tướng, tâm ta như một...

Biết rõ linh hồn công kích này không có khả năng đơn giản như vậy, thiên phú Vô Tướng sư vận chuyển.

Vô Tướng sư, cho dù bài danh không cao, nhưng là công pháp Phật môn, mang theo chân ngã chi ý của Phật môn, vận chuyển lên, bên ngoài thân thể Nhiếp Vân phảng phất nhiều hơn một tầng khôi giáp linh hồn phòng ngự.

Khôi giáp như núi đá, đại biểu cho ý “bất động như núi”.

- PHÁ...!

Tựa hồ biết rõ Nhiếp Vân có được loại năng lực này, Vân Huyên cười lạnh liên tục, cặp môi đỏ mọng thở khẽ, vang lên một thanh âm rung động.

Oanh!

Nương theo thanh âm của nàng, Đại Nho Từ Hải như núi cao lật úp, không cách nào ngăn cản, Vô Tướng thiên phú bất động như núi vỡ tan.

- Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương quyền!

Nhiếp Vân giơ nắm đấm lên, khi khôi giáp vỡ vụn liền đánh ra ngoài.

Bí pháp Phật môn công kích linh hồn.

Ầm ầm!

Một người muốn thay đổi thế giới, không có khả năng, dù lý niệm lại kiên định cũng vậy!

Cho dù uy lực của Bất Động Minh vương quyền rất mạnh, nhưng ở trước mặt văn hóa Nho môn, đồng dạng bị dìm ngập, rất nhanh nước chảy bèo trôi, biến mất không thấy gì nữa.

Đổi lại linh hồn công kích bình thường, đã bị diễm hỏa, Vô Tướng thiên phú, Bất Động Minh vương quyền ngăn trở, sớm tan thành mây khói, nhưng tốc độ tiến lên của Đại Nho Từ Hải tựa hồ không có ảnh hưởng chút nào!

Khó trách tuyệt chiêu này có thể làm cho Vân Huyên chuẩn bị thời gian dài như vậy, thật đúng là đủ đáng sợ!

- Thiên phú Huyết Đồng sư! Huyết Đồng chi quang!

Càng nguy hiểm, ánh mắt Nhiếp Vân càng tỉnh táo, con mắt nheo

lại, từng đạo hào quang màu đỏ như máu kích xạ ra.

- Hiện tại ta lệnh ngươi, dừng lại!

Đồng thời, vận chuyển thiên phú Tiên Âm sư, âm thanh để cho linh hồn rung động lắc lư, vang vọng Thiên Địa.

Lại là hai loại thiên phú.

- Phòng Ngự chi khí, Lưu Ly chi hồn!

- Tiên Thiên Long thân, Phượng Hoàng chi dực!

- Linh Tê Luyện Thể Quyết!

Trong nội tâm thấp giọng hô, Nhiếp Vân ra hết thủ đoạn.

Vô Tướng thiên phú, Bất Động Minh vương quyền, Lưu Ly chi hồn, Phật môn thiên phú, công pháp…

Huyết Đồng thiên phú, thiên phú Yêu nhân.

Thiên phú Tiên Âm, thiên phú Nhân tộc.

Thiên phú Diễm Hỏa, Ngũ Hành thiên phú,… rất nhiều chủng tộc đều áp dụng!

Tiên Thiên Long thân, thiên phú Long tộc.

Phượng Hoàng chi dực, thiên phú U Minh Hoàng tộc!

Linh Tê Luyện Thể Quyết, thủ đoạn của Ma Nhân!

Nhiếp Vân trong nháy con mắt liền thi triển ra năm loại công pháp chủng tộc bất đồng, trong nháy mắt trên người hắn, khi thì ma khí, khi thì Phật quang, khi thì Long Lân, khi thì Phượng dực...

Thủ đoạn nhiều, làm toàn bộ đại điện yên tĩnh, cả đám con mắt trợn tròn, cảm thấy trời đất quay cuồng, toàn bộ điên rồi.

- Cái này không phải là thật a?

- Sao hắn có thể dung hợp những công pháp tương khắc này?

- Vẫn là người sao...

Một người có được rất nhiều thiên phú, có thể nói là hiệu quả của thiên phú chi khí, nhưng rất nhiều công pháp tập trung vào một thân, làm sao có thể áp chế được?

Không nói mặt khác, chỉ Phật, Ma, Long, Hoàng, bốn chủng tộc này, hai hai đối lập, thủy hỏa bất dung, đã đạt đến xu thế không thể cùng tồn tại ở một không gian, sao có thể đồng thời tập trung ở một người, lại không hề có cảm giác không khỏe?

Rất cổ quái đi à nha!

- Ngăn không được, ngăn không được? Rõ ràng còn ngăn không được!

Không biết mọi người phía dưới giật mình, tinh thần của Nhiếp Vân tập trung cao độ, sắc mặt ngưng trọng.

Những công kích này nói đến rườm rà, trên thực tế theo Vân Huyên đánh ra Đại Nho Từ Hải công kích đến hắn thi triển ra rất nhiều thiên phú, cộng lại cũng chưa tới nửa cái hô hấp, mà khoảnh khắc ngắn ngủi này, Nhiếp Vân thi triển ra tất cả thủ đoạn một lần, lại không ngăn trở được Đại Nho Từ Hải!

- Nhanh nghĩ biện pháp...

Trong óc cấp tốc xoay tròn, trong mắt Nhiếp Vân có từng đạo hào quang lập loè, muốn nghĩ ra biện pháp chống cự tốt nhất, bất quá, thời gian đã không còn kịp rồi.

Ầm ầm!

Đại Nho Từ Hải công kích lập tức phá tan tất cả ngăn cản, ầm ầm mà xuống, vô số văn tự trong nháy mắt xâm nhập trong đầu của hắn.

Đã bị công kích, toàn thân Nhiếp Vân cứng ngắc.

- Ha ha, trúng Đại Nho Từ Hải ta toàn lực thi triển, nhìn ngươi lần này còn chết không!

Thấy Đại Nho Từ Hải tích súc hồi lâu thẳng tắp tiến vào trong óc Nhiếp Vân, Vân Huyên cất tiếng cười to, miệng lớn thở hổn hển.

Chiêu Đại Nho Từ Hải này tích súc thời gian dài như vậy, cơ hồ tiêu hao tất cả lực lượng của nàng, uy lực thật không phụ hi vọng, ẩn chứa lực lượng Nho môn thuần chính nhất, nếu như không phải người Nho môn, bị đánh trúng, nhẹ thì linh hồn mất đi biến thành ngu ngốc, nặng thì tử vong, không có bất kỳ chỗ trống.

Ngay cả cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, cũng ngăn cản không nổi!

Chính bởi vì như thế, Vân Huyên bị Tam Nguyên Kim Cương Lãng thiếu chút nữa đánh chết, cũng không có buông tha cho chiêu này, cố nén thống khổ ngưng tụ thành hình.

Rốt cục, chẳng những hình thành chiêu này, còn đánh trúng Nhiếp Vân.

Chứng kiến thiếu niên nàng thống hận nhất, làm cho nàng nhận hết sỉ nhục, toàn thân cứng ngắc ở trên không trung, tùy thời có thể rơi xuống, trong lòng sảng khoái có thể nghĩ.

Ác khí tích súc hồi lâu rốt cục có thể báo!

- Nhiếp Vân, vô luận ngươi có kỳ ngộ thật tốt, thiên phú thật tốt, Vân Huyên ta cũng là khắc tinh của ngươi, cho ngươi sống thì sống, cho ngươi chết thì chết!

Không ngừng cười lạnh, cho rằng Nhiếp Vân hẳn phải chết không thể nghi ngờ, Vân Huyên hưng phấn đến hai mắt đỏ thẫm.

- Nguy rồi... Nhiếp Vân!

Vân Huyên hưng phấn gầm rú, đánh thức Di Tĩnh và Dịch Thanh giằng co không dứt, hai người đồng thời ngừng tay ra, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Tuy các nàng không biết uy lực của Đại Nho Từ Hải, nhưng chứng kiến Nhiếp Vân ở trên không trung như cọc gỗ, không nhúc nhích, liền biết chắc nhận lấy trọng thương trước nay chưa có!

- Lần này hắn chết chắc rồi!

Di Hoa ở trong ngực Di Tĩnh lúc này nhờ đan dược đã có hiệu quả, từ từ tỉnh dậy, chứng kiến tràng cảnh trước mắt, trên mặt cười lạnh.

------oOo------

Chương 1122: Linh cấp Đại viên mãn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn phí hết tâm huyết ngăn chặn Nhiếp Vân, thậm chí bị đánh trọng thương, thiếu chút nữa tử vong, xem ra cũng không phải là không có hiệu quả, chỉ cần có thể giết thiếu niên này, lại tổn thương lần nữa cũng đáng!

- Nhiếp Vân, nhiều sóng to gió lớn như vậy cũng đã qua, ngàn vạn lần không thể có việc!

Bọn người Di Hoa, Vân Huyên hưng phấn, bọn người Lạc Khuynh Thành lại xiết chặt nắm đấm, trên mặt cả đám lộ ra lo lắng nồng đậm.

- Đã xong, cái này đã xong!

Cảnh Hồng minh bạch uy lực của Đại Nho Từ Hải, ánh mắt ngốc trệ, toàn thân không ngừng run rẩy, cả người choáng váng.

- Làm sao vậy? Đại Nho Từ Hải này đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Chứng kiến hắn như vậy, Võ Huân trưởng lão nhịn không được hỏi.

- Đại Nho Từ Hải là văn hóa của Nho môn hội tụ thành, mang theo văn minh của một chủng tộc, căn bản không phải nhân lực có thể ngăn cản, Nhiếp Vân bị xâm nhập trong óc, khẳng định cứu không được rồi...

Cảnh Hồng lộ ra vẻ thống khổ.

- Văn minh một chủng tộc?

Nghe nói như thế, chẳng những sắc mặt Võ Huân thay đổi, ngay cả tứ đại trưởng lão cũng run rẩy.

Cho dù Nhiếp Vân này thiên phú cường thịnh trở lại, dù sao chỉ có mười bảy, tám tuổi tuổi, thời gian tu luyện quá ngắn, làm sao có thể chống đở được văn hóa của một chủng tộc?

- Không nghĩ tới một đời thiên tài vậy mà chết như vậy rồi...

- Chẳng lẽ trời muốn diệt Hóa Vân tông ta...

Trong nháy mắt toàn bộ Hóa Vân tông lần nữa sinh ra cảm xúc bi thương, chứng kiến tứ đại trưởng lão cũng không có biện pháp, Nhiếp Vân ở trên không trung cứng ngắc. Tất cả mọi người biết rõ, thiếu niên này không còn hi vọng, lần này khẳng định chạy trời không khỏi nắng.

- Minh chủ sẽ không chết, Đông trưởng lão, linh hồn lực của ngươi cường, cảm ứng thoáng một phát, đến cùng tình huống như thế nào?

Đột nhiên, Âu Dương Thế Hùng đi tới hỏi.

Làm đệ tử hắn là không có tư cách nói chuyện với Đông trưởng lão như vậy. Nhưng hiện tại loại tình huống này, đã không có người nói nhảm.

- Ân!

Đông trưởng lão gật đầu, linh hồn khổng lồ lập tức lan tràn qua chỗ

Nhiếp Vân, một lát sau, lắc đầu.

- Linh hồn khí tức của hắn dần dần giảm xuống, tùy thời có thể dập tắt... Hoàn toàn chính xác cứu không được rồi!

Không cảm ứng còn may, vừa cảm ứng, sắc mặt của Đông trưởng lão trở nên càng thêm khó coi.

- Cái gì? Linh hồn tùy thời có thể dập tắt? Nói như vậy minh chủ sẽ chết?

- Nhiếp Vân chết? Không có khả năng...

- Hắn sẽ không chết...

Linh hồn là căn bản của nhân sinh, linh hồn mất đi, chẳng khác nào tử vong, biến thành hoạt tử nhân. Loại tình huống này như Nhiếp Đồng, nghe được Đông trưởng lão phán đoán, sắc mặt bọn người Lạc Khuynh Thành, Trúc Âm trở nên trắng bệch, liên tiếp lui về phía sau, thì thào tự nói, không thể tin được.

Tuy trong nội tâm không thừa nhận, nhưng biết Đông trưởng lão thân là cường giả Huyệt Khiếu cảnh, linh hồn Linh cấp Đại viên mãn, tuyệt sẽ không phán đoán sai lầm!

- Ha ha, linh hồn của hắn sắp mất đi, hết thảy đều đã xong, dám đối nghịch Vân Huyên ta, đều phải chết! Vân Huyên ta là thiên chi kiêu tử, người cản sát người, Phật ngăn giết Phật! Ai dám ngăn trở ta, đều phải vẫn lạc...

Nhìn sắc mặt của mọi người, Vân Huyên càng điên cuồng, hưng phấn thét dài, từ không trung chậm rãi đi xuống, nhe răng cười.

Dưới hưng phấn kịch liệt, khí tức của nàng vậy mà liên tiếp kéo lên, thực lực ngừng ở Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ, lần nữa đã có đột phá, đạt tới Huyệt Khiếu cảnh hậu kỳ!

Nhiếp Vân là Tâm Ma lớn nhất của nàng, Tâm Ma biến mất, thực lực liền tinh tiến!

- Cái gì?

- Huyệt Khiếu cảnh hậu kỳ?

Thấy một màn như vậy, sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

Trước kia, nàng là Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ, có thể đánh bại tứ đại trưởng lão, mà bây giờ đột phá, ai còn có thể là đối thủ?

Rầm rầm!

Thực lực tinh tiến, vừa rồi thi triển Đại Nho Từ Hải tiêu hao lực lượng cũng lập tức khôi phục lại, cả người Vân Huyên dung quang toả sáng, nhất cử nhất động mang theo uy thế xé rách Thiên Địa.

Bàn tay đẩy về phía trước.

Ầm ầm!

Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão tính cả rất nhiều đệ tử của Hóa Vân tông đồng thời cảm thấy như núi lớn đè xuống, khó có thể ngăn cản, đồng loạt lui về phía sau, tựa hồ tùy thời có thể mất mạng.

Huyệt Khiếu cảnh từng tiểu cấp bậc đều khác biệt rất lớn, nhất là loại thiên tài như Vân Huyên, đạt tới hậu kỳ, sức chiến đấu mạnh, căn bản không phải tứ đại trưởng lão cùng mọi người Hóa Vân tông có thể ngăn cản.

- Hiện tại các ngươi chẳng những phải hoàn thành ba điều kiện của kia, còn phải đời đời kiếp kiếp làm nô lệ của Vân Huyên ta...

Một chưởng đánh lui Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão, tính cả rất nhiều đệ tử của Hóa Vân tông, Vân Huyên điên cuồng thét dài.

- Đáp ứng điều kiện làm nô lệ? Đã như vậy, Hóa Vân tông chúng ta dùng thân tuẫn giáo, trăm chết dứt khoát!

- Đến đây đi, có bản lĩnh liền giết toàn bộ chúng ta, để cho chúng ta khuất phục, nằm mơ!

Nghe được Vân Huyên hung hăng càn quấy tới cực điểm, trong mắt các đệ tử Hóa Vân tông đều lộ ra bi ai nồng đậm.

Hóa Vân tông truyền thừa vài vạn năm, truyền nhân Võ Đạo sư, Chiến Thần hậu đại, chẳng lẽ thực mất đi như vậy?

Võ Đạo sư vừa mới xuất hiện, cho Hóa Vân tông hi vọng chấn hưng, chẳng lẽ cứ như vậy đoạn tuyệt?

Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, từng người từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia bi ai.

- Có cái gì đáng buồn sao? Các ngươi xem!

Ngay thời điểm tất cả mọi người của Hóa Vân tông lâm vào bi thương, Vân Huyên hưng phấn, Đạm Đài Lăng Nguyệt một mực không nói chuyện cảm ứng được cái gì, đột nhiên chỉ về phía trước, lạnh lùng nói.

- Ân?

Nghe được nàng nói, ánh mắt mọi người lập tức nhìn sang.

Chỉ thấy Nhiếp Vân vốn là linh hồn yếu ớt tùy thời có thể mất đi, trên thân thể đột nhiên nhộn nhạo ra một cổ khí tức linh hồn, cổ khí tức này như lửa cháy lan ra đồng cỏ, vừa xuất hiện liền kịch liệt bốc lên, trong chốc lát tán phát ra.

Oanh! lan tràn đi ra ngoài, mang theo uy áp làm cho người thần phục, sợ hãi tới cực điểm.

- Đây là Linh cấp Đại viên mãn!

- Nhiếp Vân chẳng những không chết, còn mượn cơ hội đột phá, linh hồn đã đột phá...

Cảm nhận được cổ uy áp này, Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão sầu bi diệt hết, đồng thời con mắt sáng ngời, thanh âm hưng phấn, mạnh mẽ tạc lên.

- Cái gì? Cái này... Điều đó không có khả năng!

Vân Huyên ý cười đầy mặt cũng thoáng một phát thay đổi, vội vàng lắc đầu, không thể tin được.

------oOo------

Chương 1123: Giết Vân Huyên (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đại Nho Từ Hải cường đại như thế, mặc dù cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong cũng khó có khả năng chống đở, hắn làm sao có thể thành công, còn thừa cơ đột phá?

Nàng không tin, đánh chết cũng không tin!

- Ha ha, không cần không tin, Vân Huyên, tử kỳ của ngươi đã đến!

Ngay thời điểm nàng hoảng sợ không thôi, thiếu niên ở trên không trung đột nhiên mở mắt, trên người bộc phát ra hào quang sáng chói.

Linh hồn, chia làm Khí Hải cấp cùng Linh cấp.

Ở trong hai đại cấp bậc, đều có sơ cấp, trung cấp, cao cấp, đỉnh phong, Đại viên mãn.

Linh hồn đột phá Khí Hải cấp Đại viên mãn, tương đối đơn giản một ít, đạt tới Linh cấp Đại viên mãn khó như lên trời, điểm ấy nhìn cường giả Huyệt Khiếu cảnh của Phù Thiên đại lục thưa thớt liền có thể nhìn ra.

Muốn đột phá Huyệt Khiếu cảnh, linh hồn đạt tới Linh cấp Đại viên mãn là điều kiện tiên quyết, sở dĩ Hồng Y trưởng lão đến bây giờ cũng không có đột phá, chính là vì linh hồn.

Trước kia linh hồn của Nhiếp Vân mới từ Linh cấp đỉnh phong cấp

thứ tư, tăng đến cấp thứ sáu, muốn đột phá tiếp, không có mấy trăm năm hơn một ngàn năm tích lũy, là rất khó thành công.

Thời gian trở lại lúc Đại Nho Từ Hải đánh trúng Nhiếp Vân.

Đại Nho Từ Hải công kích, tuy vô cùng nguy hiểm, nhưng cũng là một kỳ ngộ thật lớn, vừa xâm nhập trong óc, Nhiếp Vân lập tức chứng kiến vô số văn tự Nho môn hiển hiện ở trước mắt, rậm rạp chằng chịt tạo thành tiếng đọc sách, tựa hồ muốn tẩy rửa cả người hắn.

Loại tình huống này cực kỳ nguy hiểm, nhưng hắn không bối rối, tinh thần mạnh mẽ nhảy dựng.

- Vô danh pháp quyết vận chuyển linh hồn!

Ầm ầm!

Tinh thần lập tức dọc theo vô danh pháp quyết vận chuyển.

Vô danh pháp quyết mới là dựa vào lớn nhất của hắn!

Nguy hiểm như vậy cũng không sử dụng hộ tông đại trận, chính là vì nó!

Linh hồn công kích bất đồng vật chất công kích, nếu vật chất công kích, không sử dụng hộ tông đại trận, cái này không có biện pháp ngăn cản, linh hồn công kích, vô danh pháp quyết vận chuyển linh hồn, lại là khắc tinh!

Linh hồn dọc theo vô danh pháp quyết vận chuyển, một tiếng vang thật lớn, trong óc chấn động, Đại Nho Từ Hải vốn là hung thần ác sát đụng phải pháp quyết quỷ dị này, phảng phất như đụng phải chuyện đáng sợ nhất trên thế giới, thoáng một phát liền nhu thuận xuống.

Linh hồn dọc theo vô danh pháp quyết vận chuyển, khí tức linh hồn của Nhiếp Vân phảng phất như bị cái gì đó che lấp, cũng vào lúc này, Đông trưởng lão phát hiện linh hồn của hắn tùy thời có thể mất đi.

Lại không biết, thời điểm bọn hắn cho rằng Nhiếp Vân tùy thời có thể sẽ chết, lại nhận được kỳ ngộ lớn nhất.

Chứng kiến Đại Nho Từ Hải dịu dàng ngoan ngoãn, tinh thần của Nhiếp Vân kích động.

Vô danh pháp quyết quả nhiên lợi hại, cũng đúng, ngay cả loại tuyệt thế công pháp như Linh Tê Luyện Thể Quyết, Kim Cương Lưu Ly thể cũng có thể trấn áp, một Đại Nho Từ Hải nho nhỏ tự nhiên lật không ra sóng gió, sao có thể để cho hắn thất vọng!

- Thôn phệ!

Đại Nho Từ Hải đại biểu cho văn hóa của một chủng tộc truyền thừa, lúc này dịu dàng ngoan ngoãn, sao có thể buông tha cơ hội, tinh thần uy áp ẩn chứa trong vô danh pháp quyết, mạnh mẽ thôn phệ qua.

Xì xào!

Đại Nho Từ Hải có thể sinh ra linh hồn công kích cường đại, cũng đại biểu cho đối với linh hồn có được tẩm bổ cực lớn, vừa mới thôn phệ, Nhiếp Vân đã cảm thấy linh hồn phảng phất như đốt lên dây dẫn nổ, linh hồn lực vốn đạt tới cực điểm, thoáng một phát bốc cháy lên, có đột phá cực lớn.

Không đến một cái hô hấp, linh hồn lực liền lan tràn ra, lập tức bao phủ cả Phù Thiên đại lục.

Linh hồn Linh cấp đỉnh phong chia làm sáu tiểu cấp bậc, cấp thứ sáu cao nhất, linh hồn có thể lan tràn 1000 ức dặm, bất quá mặc dù một trăm tỷ dặm, đối với Phù Thiên đại lục mà nói, như cũ là chín trâu mất một sợi lông, hiện tại Nhiếp Vân thoáng một phát để linh hồn lan tràn toàn bộ Phù Thiên đại lục, đủ thấy đáng sợ.

Linh hồn bạo tăng, Nhiếp Vân không có tâm tình tinh tế quan sát, mà lạnh lùng nhìn về phía Vân Huyên.

Nữ nhân này qua lại nhảy đáp, sớm đáng chết rồi, lần trước tiểu

Long không có giết chết, ngược lại để nàng nhận được kỳ ngộ, lần này, vô luận như thế nào cũng không thể để cho nàng chạy.

- Tử kỳ? Linh cấp Đại viên mãn ta sớm đã đến, hiện tại tu vi của ta tấn chức, ai chết còn không nhất định!

Nghe được thoại ngữ của Nhiếp Vân, Vân Huyên vốn sững sờ, lập tức điên cuồng nở nụ cười, trong mắt tràn đầy khinh miệt cùng khinh thường.

Nếu như nói mới vừa rồi còn có chỗ kiêng kị với thiếu niên này, nhưng thực lực bây giờ đột phá, ngay cả tứ đại trưởng lão cũng không phải đối thủ, như thế nào lại sợ một Nạp Hư Cảnh đỉnh phong.

Lại nói, hắn chỉ là linh hồn tấn cấp, Linh cấp Đại viên mãn, lúc nàng đột phá Huyệt Khiếu cảnh thì đến được rồi, không đáng để lo.

- Vậy sao? Quỳ xuống cho ta!

Hừ nhẹ một tiếng, tay phải của Nhiếp Vân đưa tới.

Bàn tay giống như mở Hồng Hoang rơi xuống, ở dưới linh hồn lực gia trì, không gian tầng tầng nghiền nát.

- Đại Nghĩa Vương Pháp!

Chứng kiến chưởng pháp này, Vân Huyên biết rõ khó có thể ngăn cản, hai con ngươi mang theo hào quang lạnh như băng, thân thể mềm mại thẳng tắp, cánh tay chấn động, vung song chưởng ra ngăn đón.

Thực lực đột phá, lực lượng của nàng so với vừa rồi cường đại hơn nhiều lắm, cho dù chiêu số giống nhau, uy lực so với vừa rồi tăng ít nhất gấp hai.

Đồng dạng Đại Nghĩa Vương Pháp, vừa xuất hiện liền lộ ra lễ nghi đạo đức, Vương khí uy nghiêm.

Nho môn chú ý tôn ti, quân quân thần thần, quân để thần chết thần

không thể không chết, Đại Nghĩa Vương Pháp, vương đạo kỷ cương không thể vượt qua, Thiên Địa cũng bị vương pháp thay thế, Vương giả là thiên.

- Ha ha!

Đối mặt lực lượng của Vân Huyên bạo tăng, Nhiếp Vân không có vẻ sợ hãi, ngược lại nhẹ nhàng cười cười, bàn tay ở không trung cùng Đại Nghĩa Vương Pháp đối bính.

Răng rắc! Răng rắc!

Cả hai đụng nhau, dị thường hung hãn, Đại Nghĩa Vương Pháp giống như thủy tinh gặp phải thiết chùy, liên tiếp bại lui, không ngừng vỡ vụn.

- Không có khả năng... Chuyện ngày hôm nay, ngày sau gấp bội hoàn lại, đi!

Chứng kiến tuyệt chiêu của mình dễ dàng như thế liền nghiền nát, Vân Huyên rốt cục cảm nhận được sợ hãi, đồng tử co rụt lại, quay người bỏ chạy.

Bản thân nàng có được huyết mạch U Minh Hoàng tộc, liền am hiểu tốc độ, hơn nữa trên người còn có Thiên Hành chi khí. Tay trắng nõn nà vung lên, không gian trước mặt giống như tạo thành một cầu thang đi lên.

Chỉ Xích Thiên Nhai, văn minh bậc thang!

------oOo------

Chương 1124: Giết Vân Huyên (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không trong nghề không biết tình hình nghề đó, văn minh cũng như thế, chiêu văn minh bậc thang này, đại biểu cho cấp độ văn minh, mỗi lên một bước, chẳng khác nào chạy ra mấy trăm vạn dặm,

mười mấy bậc thang, liền sẽ nhảy ra phạm vi của Phù Thiên đại lục, triệt để bỏ trốn mất dạng, Thần Tiên cũng bắt không được.

- Không cần chờ đến ngày sau, hôm nay cùng nhau giải quyết a!

Thấy nàng muốn chạy trốn, Nhiếp Vân hừ nhẹ một tiếng, lòng bàn tay chấn động, không gian trước mặt lập tức đình chỉ, văn minh bậc thang lan tràn ra, tựa như kết lên một tầng băng dày đặc.

Lạch cạch!

Vân Huyên cuồng phun máu tươi, rớt xuống, đầu gối uốn lượn, trùng trùng điệp điệp quỳ trên mặt đất.

- Không, Vân Huyên ta là thiên chi kiêu tử, là không thể thua, sẽ không bị bắt...

Quỳ rạp xuống đất, trên mặt Vân Huyên dữ tợn đáng sợ, mang theo ý khuất nhục đậm đặc.

Nàng như thế nào cũng không thể tưởng được sẽ là loại kết cục này.

Ở Kiếm Thần tông, hao tốn vài thập niên, thật vất vả tạo thế lực, tự nhận là vô địch thiên hạ, kết quả... Nhiếp Vân này mượn nhờ lực lượng tế tự, có được sức chiến đấu của Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, phá hư hết thảy kế hoạch.

Có được bảo vật hiến tế, thật vất vả đổi lấy sức chiến đấu Phá Không Cảnh đỉnh phong, cảm thấy không còn đối thủ, chạy về Kiếm Thần tông hy vọng có thể đoạt lại tông chủ vị, kết quả... Bị đánh nửa chết nửa sống, bị ép ăn tử thi mới có thể may mắn còn sống sót!

Bị nhiều khuất nhục như vậy, đột phá Huyệt Khiếu cảnh, cảm thấy lần này đối phương khẳng định không bằng, không nghĩ tới vừa xuất hiện đã bị người đánh mặt!

Cái này còn không nói, chỉ nói hiện tại, khúc mắc diệt hết, đột phá Huyệt Khiếu cảnh hậu kỳ, không nghĩ tới đối phương như niết gà

con đả bại mình, loại sự thật trần trụi này làm cho nàng nổi điên.

Cho tới nay, đều là Vân Huyên nàng xếp đặt thiết kế người khác, tính toán người khác, đạt được lợi ích, làm sao cũng không thể tưởng được, từ khi gặp được thằng này, khắp nơi bị quản chế, cả người có chút tố chất thần kinh rồi.

- Ta sẽ không bại, Vân Huyên là không bị thua...

Điên cuồng gào rú, Vân Huyên thiêu đốt pháp lực, điên cuồng khởi động.

- Phá vỡ!

Ầm ầm!

Toàn lực trùng kích, lực lượng áp chế lập tức xuất hiện một khe hở, hai mắt Vân Huyên thấu hồng, mạnh mẽ nhảy lên.

- Để cho ta chịu nhục, Nhiếp Vân, ngươi chết đi cho ta...

Phẫn nộ gầm rú, Vân Huyên ra tay lần nữa, bất quá bàn tay còn không có triệt để vươn ra, đã cảm thấy trên mặt vặn vẹo.

BA~!

Một hồi đau nhức kịch liệt, một bàn tay dần dần biến lớn ở trước mắt.

Bành!

Đau nhức kịch liệt đánh úp, bàn tay co lại, Vân Huyên lần nữa bày ra tư thế vặn vẹo, quỳ xuống.

- Không có khả năng, không có khả năng...

BA~!

- Nhiếp Vân ngươi dám đánh ta, ta cho ngươi chết...

BA~!

- Ta và ngươi bất cộng đái thiên...

BA~!

Mặc kệ Vân Huyên gầm rú như thế nào, Nhiếp Vân cũng bảo trì đều đặn, một cái tát một cái tát rút lấy, thời gian nháy con mắt, dung mạo của Vân Huyên vốn hoa nhường nguyệt thẹn đã bị rút trở thành bánh nướng, không còn một chút xinh đẹp đáng nói.

- Vân Huyên...

Di Hoa vừa mới thanh tỉnh thấy một màn như vậy, lông mi không ngừng nhảy lên, toàn thân nhịn không được run rẩy.

Thực lực của hắn còn so ra kém Vân Huyên, Vân Huyên bị rút thành như vậy, không còn nhân dạng, đoán chừng hắn cũng sẽ không sống khá giả.

- Chỉ cần ta không chết, ta nhất định giết ngươi...

Bị rút hai mắt mơ hồ, Vân Huyên gào rú, nhưng cái này ngay cả nàng cũng có chút không dám tin tưởng.

Lần này... Thật có thể chạy thoát sao?

- Ngươi tuy sớm đáng chết, nhưng hiện tại vẫn không thể chết!

Hừ nhẹ một tiếng, bàn tay của Nhiếp Vân trảo một cái, liền nắm cổ Vân Huyên nhấc lên.

- Chư vị Di Thần Tông, Thanh Vân tông, Tiên Võ Tông, Tử Đàn Tông, Tĩnh Thiên Tông, Vân Tiêu Tông, Kiếm Thần tông cùng Linh Lung Tiên Tông, Vân Huyên này đã từng là chưởng giáo Kiếm Thần tông, nhưng các ngươi có khả năng không biết, nàng là người Yêu tộc, U Minh Hoàng tộc! Lần này tám đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh, chính là nàng từ đó sắp xếp, hết thảy đều là âm mưu của nàng!

Nhiếp Vân bay đến giữa không trung, thanh âm to rõ vang vọng toàn bộ đại điện.

- Mấy vị này là Vô Thượng trưởng lão của tông môn các ngươi, để cho bọn hắn giải thích cho các ngươi đi!

Năm nhân ảnh đột ngột xuất hiện trên không trung, đúng là năm đại tông môn trưởng lão lúc trước vây công Kiếm Thần tông.

- Vô Thượng trưởng lão không chết?

- Chẳng lẽ chúng ta thực sai rồi?

- Nghe một chút nói như thế nào...

Chứng kiến không trung đột nhiên nhiều ra mấy vị trưởng lão, mọi người của tám đại tông môn đều sững sờ.

Trong tin tức bọn hắn lấy được, mấy trưởng lão này đều đã chết, không nghĩ tới còn có thể xuất hiện lần nữa.

- Nhiếp Vân tông chủ nói rất đúng, hết thảy đều là âm mưu của Vân Huyên...

Một trưởng lão chứng kiến trước mắt rậm rạp chằng chịt người, đã được Nhiếp Vân truyền âm cùng chỉ thị, minh bạch tình huống như thế nào, liền tranh thủ lấy ra ngọc bài lúc trước Nhiếp Vân lưu lại, đối thoại liên tiếp vang vọng đại điện.

- Lần này phải cẩn thận làm việc, một khi chuẩn bị tốt, chẳng những có thể khiến cho Phù Thiên đại lục tám đại tông môn nội chiến, tự giết lẫn nhau, chúng ta còn có thể được đến chỗ tốt, đạt được Cửu Thiên Hư Không quả, thực lực tăng nhiều!

- Đây là sự tình Yêu Hoàng tự mình nhắn nhủ, phải cẩn thận từng li từng tí, ngàn vạn lần không thể xuất hiện chỗ sơ suất cùng sai lầm, nếu không phiền toái liền lớn hơn!

- Giao Long lão tổ xuất hiện ở Hóa Vân tông tin tức có phải thật hay không? Vạn nhất là giả dối, kế hoạch của chúng ta liền không có

biện pháp thực hành!

Thanh âm khàn khàn, nghe xong liền biết là Yêu nhân, trong lời nói lộ ra rất nhiều hàm nghĩa, lập tức chỉ toàn bộ đầu mâu vào Vân Huyên.

- Đáng giận, chúng ta vậy mà bị đầu độc?

- Trúng kế của Yêu nhân, phiền toái càng lớn hơn...

- May mắn Nhiếp Vân tông chủ phát hiện, bằng không thì tổ tiên lưu lại vạn năm cơ nghiệp ở Phù Thiên đại lục, chỉ sợ sẽ hủy ở trên tay chúng ta...

Nghe được ngọc bài vang lên thoại ngữ, mọi người biến sắc, ý niệm lập loè.

Nếu như Nhiếp Vân vừa đến liền lấy ra cái này, tất cả mọi người sẽ không tin tưởng, trái lại còn sẽ cảm thấy là Hóa Vân tông cố ý thi triển thủ đoạn, mục đích là phá hư tám đại tông môn liên minh, mà bây giờ lấy ra, mọi người biết chắc là thật sự.

Sở dĩ như vậy, là vì Hóa Vân tông cùng tám đại tông môn chém giết, song phương mâu thuẫn rất lớn, đã có cừu hận rất lớn, lúc này lấy ra, ai sẽ nghe lời ngươi?

------oOo------

Chương 1125: Giết Vân Huyên (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ sợ còn có thể hoàn toàn ngược lại, gây ra mâu thuẫn càng lớn, mà bây giờ, hắn ngăn trở tám đại tông môn, lại nói ra, đã chính danh cho Hóa Vân tông, càng có thể làm cho người tin phục!

Hơn nữa Vô Thượng trưởng lão của tông môn tự mình nói, lộ ra càng có sức thuyết phục.

- Lần này là chúng ta sai rồi, kính xin Nhiếp Vân tông chủ trả Chưởng Giáo ấn cho chúng ta, để chúng ta ly khai!

- Đúng vậy, là chúng ta lỗ mãng rồi, lầm tin sàm ngôn, mới gây ra mâu thuẫn lớn như vậy, hiện tại chúng ta trở về, rời khỏi tám Đại Liên Minh!

Trong đại điện tiếng động lớn huyên náo, đột nhiên mấy Thái Thượng trưởng lão của Tĩnh Thiên Tông, Vân Tiêu Tông cao giọng nói.

- Đúng vậy, lần này tin sàm ngôn, gây thành sai lầm lớn, lần sau nhất định suy nghĩ kỹ càng!

- Cái này trên thực tế là tông chủ quyết định, chúng ta cũng không rõ ràng lắm, hiện tại tông chủ đã tử vong, tính toán đã nhận được báo ứng, kính xin Nhiếp Vân tông chủ trả lại Chưởng Giáo ấn, để cho chúng ta ly khai!

Rất nhiều trưởng lão của Tiên Võ Tông, Thanh Vân tông cũng vội nói.

Nghe được mấy lời nói này, lông mày của mọi người Hóa Vân tông toàn bộ nhíu lại.

Những người này cũng thật vô sỉ, tội danh đẩy lên người tông chủ, Vân Huyên, như không có việc gì, xoay người rời đi! Đường đường trưởng lão đại tông môn, nói như thế cũng không thấy ngại!

Trước kia thời điểm các ngươi giết đệ tử Hóa Vân tông, bốn phía đánh cướp, sao không thấy được nhân từ nương tay? Bề ngoài giống như cũng không có nghe theo mệnh lệnh của Vân Huyên, tông chủ a!

- Trả lại Chưởng Giáo ấn? Ta bây giờ là chưởng giáo của các ngươi, tại sao phải trả lại Chưởng Giáo ấn?

Nhiếp Vân cũng lông mi nhíu một cái, sắc mặt trầm xuống.

- Chưởng giáo? Ha ha, Nhiếp Vân tông chủ đừng nói giỡn, ngươi

một người đã luyện hóa được năm Chưởng Giáo ấn của Tiên Võ, Thanh Vân, Tĩnh Thiên, Vân Tiêu, Tử Đàn, hơn nữa bản thân là Kiếm Thần tông tông chủ, chẳng lẽ ngươi còn muốn cùng lúc làm chưởng giáo của sáu đại tông môn?

- Mời Nhiếp Vân tông chủ trả Chưởng Giáo ấn cho chúng ta, chúng ta bây giờ liền ly khai, bằng không thì, chung một chỗ làm ầm ĩ, chắc hẳn ngươi cũng không có biện pháp a!

Trong đám người mới vừa nói có mấy lão giả cười lạnh.

- Xem ra các ngươi là không muốn thừa nhận tông chủ này rồi?

Nhiếp Vân hừ lạnh.

- Không phải không thừa nhận, nếu như Nhiếp Vân tông chủ chỉ làm tông chủ của chúng ta, chúng ta không hai lời, thân kiêm sáu đại tông môn tông chủ? Ha ha, ta sợ ngươi tư lịch còn nông cạn chút ít!

Một Vô Thượng trưởng lão của Tĩnh Thiên Tông nói.

- Ngươi vẫn là trả Chưởng Giáo ấn lại cho chúng ta, để cho chúng ta đi, lần này vây công Hóa Vân tông là sai lầm của chúng ta, chúng ta xin lỗi, nhưng muốn chúng ta thừa nhận ngươi làm tông chủ, cho dù thực lực của ngươi không kém, cũng không có khả năng giết tất cả chúng ta a!

- Đúng vậy, nếu ngươi có Chưởng Giáo ấn của Hóa Vân tông, có thể khống chế hộ tông đại trận, có lẽ chúng ta còn có thể kiêng kị vài phần, nhưng bây giờ, không có ý tứ, muốn khuất phục chúng ta nhiều người như vậy, không có cửa đâu!

Lại có hai trưởng lão âm dương quái khí nói.

Cho dù Nhiếp Vân đại chiến chư vị tông chủ, để cho bọn hắn biết rõ thiếu niên này thâm bất khả trắc. Nhưng muốn bọn hắn thừa nhận Nhiếp Vân là tông chủ của bọn hắn, còn có chút làm không được.

- Ta một người hoàn toàn chính xác không cách nào làm tông chủ

của sáu đại tông môn, đã như vậy, từ hôm nay trở đi, tám đại tông môn liên hợp thành một Hóa Vân tông, tông môn các ngươi liền là một chi nhánh của Hóa Vân tông, Vân Tiêu Tông là Vân Tiêu chi nhánh, Thanh Vân tông là Thanh Vân chi nhánh!

Nhiếp Vân hất tay lên.

- Muốn xác nhập tám đại tông môn chúng ta, dựa vào cái gì? Chỉ bằng thực lực của ngươi? Thực lực của ngươi mạnh không giả, ta không tin ngươi có thể diệt sát tất cả tông môn chúng ta!

- Diệt sát mọi người chúng ta, Yêu nhân đến, cho dù ngươi thực lực có mạnh hơn nữa, cũng không có khả năng một người ngăn trở a!

- Cuồng vọng tự đại! Cho dù Võ Đạo sư năm đó, cũng không có xác nhập tám đại tông môn, ngươi một tiểu gia hỏa cũng muốn? Nằm mơ!

Lời nói của Nhiếp Vân vang lên, liền có liên tiếp nghị luận cùng khinh thường.

Lúc trước Võ Đạo sư đã từng ý định xác nhập tám đại tông môn, bất quá bị phản đối mãnh liệt, lúc ấy vì cộng đồng đối kháng Yêu nhân, chỉ có thể như vậy.

Những người này đúng là dựa vào có Yêu nhân uy hiếp, mặc dù Nhiếp Vân này thực lực có mạnh hơn nữa, cũng không dám giết chết toàn bộ bọn họ.

Dù sao so sánh với chủng tộc sinh tồn, tông môn ở giữa mâu thuẫn là không đáng kể, bọn hắn cũng chính là dựa vào điểm ấy, biết rõ Nhiếp Vân thực lực vô cùng mạnh mẽ, còn dám nói điều kiện.

- Dựa vào cái gì? Bằng đúng là cái này! Hóa Vân tông Chưởng Giáo ấn, khống chế toàn bộ hộ tông đại trận của Hóa Vân tông!

Thấy loại thái độ này của bọn họ, Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, tay phải nắm bắt Vân Huyên, tay trái trảo một cái.

Ầm ầm!

Một Chưởng Giáo ấn dần dần biến lớn, mang theo khí tức trấn áp Chư Thiên, vừa xuất hiện, tất cả đại trận của Hóa Vân tông phảng phất như nhìn thấy chủ nhân, lập tức sôi trào.

- Chưởng Giáo ấn?

- Thật là Chưởng Giáo ấn của Hóa Vân tông chúng ta!

Mọi người Hóa Vân tông thấy ngọc bài cự đại bay lượn trên bầu trời, vành mắt đồng thời đỏ lên, kích động đến toàn bộ quỳ rạp xuống đất.

- Bái kiến Nhiếp Vân chưởng giáo!

Tiếng hô vang vọng, ngay cả Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão cũng quỳ rạp xuống đất, cung kính.

Sau khi Hóa Vân tông Chưởng Giáo ấn mất tích, tông môn đại trận xem như đã mất đi hiệu quả, gặp phải vô số nghi vấn, tám đại tông môn liên minh, đúng là vì thế cứng rắn xông tới đấy, nếu như Chưởng Giáo ấn vẫn còn, chỉ bằng bọn hắn, như thế nào dám đến?

- Cái này...

Tuy sớm biết lấy ra Hóa Vân tông Chưởng Giáo ấn, nhất định sẽ có chuyện như vậy, nhưng tất cả mọi người trực tiếp quỳ rạp xuống đất, vẫn để cho Nhiếp Vân hoảng sợ.

- Chư vị xin đứng lên, ta trước giải quyết xong tám đại tông môn lại nói!

Nói xong không tại để ý tới mọi người Hóa Vân tông, nhìn về phía mấy trưởng lão vừa rồi ồn ào hừ lạnh một tiếng.

- Các ngươi đã cảm thấy ta không xứng làm tông chủ của tám đại tông môn, ta sẽ nói cho các ngươi biết, cái gì gọi là xứng! Hóa Vân tông hộ tông đại trận, khởi động!

Ầm ầm!

Nương theo tiếng la của Nhiếp Vân, toàn bộ Hóa Vân tông nổ vang, vô số quyền ý gào thét công qua lão giả vừa rồi nói ngoan độc nhất.

------oOo------

Chương 1126: Giết Vân Huyên (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi muốn giết chúng ta?

Chứng kiến loại tình cảnh này, mấy người ở đâu không biết, sắc mặt trầm xuống muốn chạy trốn.

Bất quá hộ tông đại trận mở ra, bọn hắn sao có thể chạy thoát, chỉ nghe liên tiếp kêu thảm, mấy vị Vô Thượng trưởng lão, Thái Thượng trưởng lão tiếng tăm lừng lẫy, đã bị Hóa Vân tông hộ tông đại trận quấy trở thành thịt nát.

- A...

Xem một màn máu chảy đầm đìa như thế, mọi người tám đại tông môn, toàn bộ sợ tới mức có chút choáng váng.

- Ta hỏi lần nữa, tám đại tông môn các ngươi hôm nay dung hợp thành một, đồng ý hay không đồng ý?

Một lần hành động giết chết những người này, thanh âm của Nhiếp Vân âm lãnh.

- Chúng ta...

- Một khi xác nhập, chúng ta sẽ mất đi đạo thống, mọi người không nên nghe uy hiếp của hắn, ta không tin dưới tình huống Yêu nhân nhìn chằm chằm, hắn còn có thể giết toàn bộ tám đại tông môn chúng ta...

- Hiện tại chúng ta đi, cho dù hắn có Hóa Vân tông Chưởng Giáo ấn thì như thế nào? Thực giết toàn bộ chúng ta, ta không tin một mình hắn có thể cứu vớt đại lục...

Mọi người vốn sợ hãi, lập tức có người nói, người của tám đại tông môn đồng loạt rời khỏi Lăng Tiêu đỉnh.

- Các ngươi cũng biết xác nhập sẽ mất đi đạo thống? Vậy trước kia các ngươi lời thề son sắt đi vào Hóa Vân tông, như thế nào không nghĩ sẽ để đạo thống của Hóa Vân tông bị diệt? Hừ, rượu mời không uống uống rượu phạt, chết đi!

Nhiếp Vân lần nữa hừ lạnh, hộ tông đại trận gào thét, vô số quyền ý lập loè, liên tiếp kêu thảm, rất nhiều đệ tử đi đầu thối lui ra Lăng Tiêu đỉnh, lập tức bị đánh thành thịt nát, một hồi huyết nhục quay cuồng.

- Tông chủ, làm như vậy... Chỉ biết giảm xuống lực lượng của Nhân tộc chúng ta, để cho Yêu nhân lại càng dễ thực hiện được...

Chứng kiến loại tình huống này Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, từng người lại càng hoảng sợ, nói gấp.

- Nếu để cho bọn hắn làm theo ý mình mà nói, thực lực chỉnh thể của Nhân tộc chỉ biết càng nhược! Lại nói, Yêu tộc xâm lấn cũng không có gì. Chỉ cần bảo trì đạo thống của Hóa Vân tông, không tin Yêu nhân còn có thể đánh tới Ngoại Thế Giới!

Không để ý tới Đông trưởng lão nói, Nhiếp Vân cười lạnh, bàn tay lần nữa trảo một cái, lại mấy vạn đệ tử của tám đại tông môn bị trận pháp thắt cổ.

Cho dù kiếp này ma tính giảm bớt rất nhiều, không tương xứng với danh tự Huyết Ngục Ma Tôn kiếp trước, nhưng không có nghĩa là Nhiếp Vân không có tâm huyết.

Xông lại đốt giết đánh cướp xong, ăn xong lau sạch đã nghĩ chạy, chẳng lẽ thực cho rằng Hóa Vân tông là dễ khi dễ sao?

Lại nói, thông qua chỉnh hợp Kiếm Thần tông hắn biết rõ, nếu như tám đại tông môn tiếp tục làm theo ý mình như vậy mà nói, các loại mâu thuẫn không ít, thực lực chỉnh thể cũng không phải gia tăng, mà là giảm xuống!

Còn không bằng thuận thế chỉnh hợp thoáng một phát, hình thành một tông môn, như vậy sức chiến đấu của toàn bộ đại lục sẽ tăng thêm!

- Hiện tại cho các người hai con đường, thứ nhất, hiện tại ly khai Lăng Tiêu đỉnh bị hộ tông đại trận đánh chết, thứ hai, cam tâm trở thành đệ tử Hóa Vân tông. Ta sẽ mở ra Hóa Vân cung cho các ngươi tu luyện võ đạo Vô Thượng!

Giết chết mấy vạn người, rốt cục chấn nhiếp mọi người muốn rời khỏi, Nhiếp Vân thu quyền đứng thẳng, cười lạnh nói.

- Ly khai chết, trở thành đệ tử Hóa Vân tông, có thể đi vào Hóa Vân cung tu hành?

Nghe được Nhiếp Vân nói, không ít người ý động.

Chỉ cần là tu luyện giả, không có không hy vọng thực lực tinh tiến. Đối với chút ít đệ tử này mà nói, vô luận Ngoại Thế Giới hay Hóa Vân cung, đều là thánh địa tu luyện vô thượng, nếu có thể ở đây tu luyện, vô luận ý chí võ đạo hay năng lực chiến đấu đều tiến nhanh, loại chuyện tốt này, đối với bọn họ mà nói lực hấp dẫn thật sự quá lớn.

Về phần phản bội đạo thống của mình... Ngay cả tông chủ như Nhiếp Vân đều phản bội, đệ tử chúng ta nên không có gì a!

- Khặc khặ-x-xxxxx. Đại bổng thêm mứt táo, đích thật là biện pháp tốt lôi kéo nhân tâm, bất quá, coi như hiện tại các ngươi muốn gia nhập Hóa Vân tông cũng đã chậm. Bởi vì... Tất cả mọi người phải chết!

Ầm ầm!

Ngay thời điểm tám đại tông môn đang suy nghĩ tiến thối như thế

nào, đột nhiên không trung vang lên một tiếng cười âm lãnh băng hàn, chợt nghe đến nổ vang kịch liệt, một Giao Long cự đại từ không trung lao xuống, lân phiến toàn thân tróc ra, xem ra tùy thời có thể sẽ chết.

Nương theo Giao Long trụy lạc còn có mấy lão giả, lúc này cũng hấp hối, cả đám bị trọng thương.

- Hạ Tuyền lão tổ!

- Tư Duẫn lão tổ!

- Tiên Lâm lão tổ...

Chứng kiến Giao Long cùng lão giả nằm trên mặt đất, Vô Thượng trưởng lão Thái Thượng trưởng lão trong đại điện lập tức nhận ra được, đồng tử từng người co rụt lại.

Những người này, đúng là tồn tại đỉnh phong nhất của tám đại tông môn, dựa vào cuối cùng, lão tổ Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong!

Không nghĩ tới bọn hắn vậy mà tất cả đều trọng thương, hấp hối!

Là ai làm?

Trong nội tâm tất cả mọi người đồng thời bay lên ý nghĩ này, đồng loạt ngẩng đầu nhìn lại.

Rầm ào ào!

Chỉ thấy trên đại điện Hóa Vân tông, không gian thoáng một phát xé rách, cả đám Yêu nhân thực lực mạnh mẽ gào thét bay đến.

Tổng cộng mười tám cái, từng cái đều mang theo khí tức nồng đậm tới cực điểm, vừa xuất hiện liền quấy phong vân, rõ ràng đều là cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong.

- Là Yêu tộc mười tám Yêu Hoàng!

- Bọn hắn như thế nào đều tới?

Đông Tây Nam Bắc Tứ đại Vô Thượng trưởng lão chứng kiến những Yêu nhân này, sắc mặt đều trở nên trắng bệch.

- Tiểu tử, buông Vân Huyên công chúa ra, có thể tha cho ngươi khỏi chết! Nếu không, hôm nay ở đây sẽ biến thành Tu La Địa Ngục, không có người chạy thoát!

Một Yêu nhân đi đầu cười lạnh một tiếng, bàn tay lớn mạnh mẽ trảo một cái, Nhiếp Vân đột nhiên cảm thấy trên người buông lỏng, năng lực Chưởng Giáo ấn khống chế tông môn đại trận lập tức biến mất.

- Buông Vân Huyên? Ha ha, cho ngươi!

Ở Kiếm Thần tông trải qua một lần, Nhiếp Vân cũng không bối rối, cười nhạt một tiếng, cánh tay mạnh mẽ dùng sức.

Răng rắc!

Cái cổ của Vân Huyên đứt rời, đã mất đi hô hấp.

Phù phù!

Thi thể bị ném đi ra ngoài, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

Thời điểm ở Kiếm Thần tông, Vân Huyên đã từng lợi dụng thủ đoạn nào đó để cho Nhiếp Vân không thể khống chế hộ tông đại trận, hiện tại xuất hiện loại tình huống này lần nữa, Nhiếp Vân cũng chẳng suy nghĩ làm gì.

Vân Huyên có thể làm được, những Yêu nhân hoàng giả này, khẳng định cũng sẽ làm được.

------oOo------

Chương 1127: Đan điền dung hợp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lại nói, đối phương có thể đánh bại Giao Long lão tổ cùng rất nhiều người mạnh nhất của Phù Thiên đại lục, thực lực mạnh khó có thể tưởng tượng, cho dù lực khống chế của hộ tông đại trận còn như trước, cũng không cách nào chiến thắng, chỉ có thể dựa vào thực lực!

Hộ tông đại trận chỉ là một loại bảo đảm, cũng không phải vô địch, mượn hộ tông đại trận của Hóa Vân tông mà nói, ngăn cản một hai cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong không có vấn đề gì, thoáng một phát đến mười tám cái... Chỉ sợ mặc dù có thể ngăn, nhưng chỉ mấy tức liền bị đối phương xé rách.

Địa vị huyết thống của Yêu nhân càng hơn nhân loại, đã xưng là Yêu Hoàng, khẳng định tay cầm quyền hành, vô luận tu luyện pháp quyết hay công pháp, đều là tốt nhất, loại nhân vật này, mặc dù đến một cái, cũng có thể để cho người tuyệt vọng, đến nhiều như vậy, lần này chỉ sợ là kiếp số lớn nhất của Nhiếp Vân, cũng là của Phù Thiên đại lục.

Hơn nữa ở trên không, một đạo khí tuyến dẫn dắt, Thiên Nhãn nhìn đi, tựa hồ có vô số Yêu nhân giấu ở trong thời không loạn lưu, ra lệnh một tiếng, sẽ toàn bộ vọt tới, hủy diệt nơi này.

Yêu nhân nhất tộc, địa vị sâm nghiêm, cao nhất gọi là Thiên Yêu Thánh hoàng, tiếp theo là mười tám Yêu Hoàng.

Mười tám Yêu Hoàng thống lĩnh toàn bộ mười tám khu vực bất đồng của Yêu tộc, từng cái đều là cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, kiếp trước Nhiếp Vân cùng Yêu nhân chiến đấu mấy chục tràng, đều không có đụng phải một cái, không nghĩ tới bây giờ đột nhiên xuất hiện mười tám cái.

Thật sự là ngoan độc!

Mặt mũi của Vân Huyên thật ghê gớm!

Mặt mũi lớn quy lớn, nhưng người này phải giết chết, nếu như đưa cho những người này, mình cũng khẳng định không có quả ngon để ăn, chờ như vậy, còn không bằng trước giết đi.

Chính bởi vì cân nhắc điểm ấy, Nhiếp Vân mới không lưu tình chút nào, thoáng một phát giết Vân Huyên, đồng thời linh hồn cường đại tuôn ra, diệt sát linh hồn của nàng.

Diệt sát linh hồn là Nhiếp Vân hấp thu giáo huấn mấy lần trước, mỗi một lần nàng đều có thể trọng sinh, lúc này thân thể chết rồi, linh hồn diệt đi, cho dù ngươi là người của U Minh Hoàng tộc, chỉ sợ cũng không có thể lần nữa Niết Bàn trọng sinh đi à nha!

- Ngươi vậy mà giết Vân Huyên công chúa... Muốn chết!

Yêu Hoàng nói chuyện, một thân Thanh Lân, đúng là Thanh Lân Yêu Hoàng trong truyền thuyết.

Thanh Lân Yêu Hoàng không nghĩ tới Nhiếp Vân chứng kiến nhóm người mình, lại vẫn dám giết Vân Huyên, tức giận đến hai mắt đỏ lên, Quỷ Trảo giống như u minh mạnh mẽ trảo qua.

Ầm ầm!

Quỷ phong gào thét, bàn tay còn chưa tới trước mặt, Nhiếp Vân đã cảm thấy hô hấp dồn dập, ngăn cản không nổi.

Thanh Lân Yêu Hoàng, tập hợp vài vạn năm trí tuệ, tu luyện công pháp cùng võ kỹ cao nhất Yêu tộc, chỉ nói sức chiến đấu đơn thuần, viễn siêu Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong bình thường, mặc dù so với mình kiếp trước, cũng lợi hại hơn gấp bội!

Cũng chỉ có cường giả loại này mới có thể đánh bại Hóa Vân tông Giao Long lão tổ, đả thương toàn bộ bọn người Tư Duẫn.

- Võ Đạo Phá Hư quyền!

Biết rõ uy lực của đối phương vô cùng, Nhiếp Vân không dám lãnh đạm, nếu không chắc chắn sẽ mất mạng, tuyệt chiêu mạnh nhất theo sát ở phía sau đánh ra.

Ầm ầm!

Võ Đạo Phá Hư quyền không hổ là tuyệt chiêu Võ Đạo sư lưu lại,

uy lực cường đại đến cực điểm, vừa xuất hiện, không gian trước nắm đấm liền tầng tầng vỡ vụn, nhưng công kích còn chưa tới trước mặt Quỷ Trảo của Thanh Lân Yêu Hoàng. Đã cảm thấy hoa mắt, Quỷ Trảo xuyên thấu Võ Đạo Phá Hư quyền công kích, đi vào trước mặt.

- Đây là... Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong khống chế thời không, nguy rồi!

Thấy như vậy một màn, đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại.

Đạt tới Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, chẳng những có năng lực khống chế không gian nhất định, đối với thời gian cũng có lực khống chế nhất định. Một chiêu đánh ra, thời không nghiền nát, Võ Đạo Phá Hư quyền của Nhiếp Vân cùng tuyệt chiêu của đối phương đối bính, trên thực tế toàn bộ đều là biểu hiện giả dối. Chiêu số chính thức của hắn, đã xuyên thấu thời gian hạn chế, đi vào trước mặt.

Bành!

Bị móng vuốt đụng phải, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy ngực chấn động, từ đó nổ tung, xuất hiện một lỗ thủng lớn như bàn tay, máu tươi tuôn ra.

Lạch cạch!

Nhiếp Vân trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, ném ra một cái hố to, xương cốt toàn thân bể vô số đoạn.

Một chiêu trọng thương!

Mặc dù trong khoảng thời gian này tu vi tấn cấp rất nhanh, nhưng bản thân hắn vẫn chỉ là Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, so với Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, kém thật sự nhiều lắm.

- Nhiếp Vân...

- Tông chủ!

Thấy một màn như vậy, tất cả hồng nhan tri kỷ của Nhiếp Vân cùng người Hóa Vân tông đều lao đến.

- Ta không sao!

Từ trong hố đứng dậy, Nhiếp Vân an ủi mọi người một tiếng, Mộc Sinh chi khí xoay chuyển, lần nữa bay lên.

Mộc Sinh sư, thiên phú Trị Liệu sư đại thành, cho dù linh hồn bị hao tổn cũng có thể khôi phục, tuy thương thế của hắn thoạt nhìn nặng, trên thực tế thiên phú Trị Liệu sư có thể Trị Liệu, chớ nói chi là Mộc Sinh thiên phú càng mạnh hơn nữa, một cái hô hấp cũng không đến, liền hoàn mỹ như lúc ban đầu.

- Thực lực của Thanh Lân Yêu Hoàng này mạnh mẽ, ngươi một người không phải đối thủ, ta và ngươi chung một chỗ a!

Đúng lúc này, nghe được một thanh âm nhàn nhạt, Nhiếp Vân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt lơ lửng giữa không trung, bạch y thắng tuyết.

- Ngươi...

Thấy nàng xuất hiện cùng với mình chung một chỗ chiến đấu, Nhiếp Vân nhịn không được sững sờ, muốn cự tuyệt, lại từ trong ánh mắt nữ hài thấy được kiên định không thể từ chối.

Tựa hồ là đang nói, có ngươi có ta, đồng sinh cộng tử!

- Được rồi!

Chứng kiến loại ánh mắt kiên định này, Nhiếp Vân còn có thể nói cái gì, chỉ có thể gật đầu dặn dò một câu.

- Cẩn thận một ít!

- Ân, sử dụng kiếm!

Đạm Đài Lăng Nguyệt mỉm cười, tay ngọc phất lên, U Minh Kiếm xuất hiện.

- Tốt!

Nhiếp Vân lên tiếng, Kiếm Thần chi kiếm xuất hiện.

- Người kia là ai?

- Thật xinh đẹp a!

- Nếu như nói thất nữ trước kia là giai nhân tuyệt sắc, người quả này thực là trích tiên giáng trần a!

Trước kia Đạm Đài Lăng Nguyệt vẫn đứng ở sau lưng bọn người Trúc Âm, không khiến cho ai chú ý, lúc này đột nhiên bay lên, xuất hiện ở dưới vạn chúng chú mục, lập tức khiến cho một mảnh xôn xao.

Trước kia thất nữ đồng thời xuất hiện, kinh diễm toàn trường, mà bây giờ nữ tử này, so với thất nữ càng mạnh hơn nữa, vô luận dung mạo hay khí chất trên người, đều vượt xa tất cả, như Tiên Tử từ trên trời giáng xuống.

- Thật xinh đẹp...

------oOo------

Chương 1128: Đan điền dung hợp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái này chẳng lẽ là người trong nội tâm Nhiếp Vân kia?

Ngay cả bọn người Dịch Thanh, Lạc Khuynh Thành cũng mặc cảm.

- Tìm giúp đỡ? Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, khặc khặ-x-xxxxx, đã tự tìm đường chết, ta sẽ thanh toàn các ngươi, cho các ngươi làm một uyên ương đồng mệnh!

Thanh Lân Yêu Hoàng chứng kiến một chiêu không có đánh chết

Nhiếp Vân, tuy có chút ngoài ý muốn, nhưng không kỳ quái, người có thể trấn phục tám đại tông môn, đánh chết Vân Huyên, nếu như chỉ có chút thủ đoạn ấy, thì thật sự quá buồn cười!

Ở trong tiếng hừ lạnh, tay phải của Yêu Hoàng tìm tòi, thời không lần nữa hỗn loạn.

Thời không hỗn loạn, chiêu số căn bản thấy không rõ lắm, cho dù Nhiếp Vân thân là Võ Đạo sư, như trước cảm thấy hoa mắt, nhìn không ra chiêu này tiến hay lùi, là công hay thủ.

Không gian nghiền nát chỉ là lỗ đen, thời gian phát sinh hỗn loạn sẽ để cho chiêu số mê ly.

Bởi vì không có thời gian hạn chế, có khả năng rõ ràng nhìn thấy nắm đấm đánh ra sau, nhưng lại là đánh kích về trước,… quỷ dị không hiểu, làm cho không người nào có thể ngăn cản.

- Thiên Nhãn bài trừ hư ảo, chứng kiến quyền pháp chân thật!

Biết rõ nhìn không ra quyền pháp của đối phương, là không cách nào chiến đấu, tinh thần Nhiếp Vân tập trung cao độ, Thiên Nhãn vận chuyển tới cực hạn.

Răng rắc!

Trong nội tâm la hét, Thiên Nhãn vận chuyển tới cực hạn, chỉ nghe được Khí Hải giòn vang một tiếng, đan điền tấn cấp.

Trước kia Thiên Nhãn đan điền chỉ có hình thái thứ hai, vẫn là ban đầu ở Phật môn mật tàng tấn cấp, hiện tại đột nhiên đột phá, đồng dạng đan điền khác, đồng thời đạt đến hình thái thứ ba.

- Ân?

Chứng kiến Thiên Nhãn đan điền từ hình thái thứ hai đột phá đến hình thái thứ ba, trong óc Nhiếp Vân có một ý nghĩ đột nhiên bốc lên.

Đan điền của mình là từ lần kia đạt được Tiên Thiên Long thân,

Phượng Hoàng chi dực bắt đầu tương đối dễ dàng đột phá, hơn nữa vừa đột phá liền là liên tục hai hình thái, chẳng lẽ có liên quan gì?

Phải biết rằng lúc trước mặc dù đan điền đột phá, cũng chỉ là một hình thái nho nhỏ, thoáng một phát đột phá hai hình thái, dễ dàng như thế là lúc trước không cảm tưởng được a.

Nghĩ vậy, đột nhiên nhớ tới ngày đó bị huyết dịch của Long tộc cùng U Minh Hoàng tộc xâm nhập, vô danh pháp quyết đột nhiên vận chuyển, lần nữa nói ra tám chữ “Thiên Địa Tạo Hóa, vô hạn huyết thống”. Bất quá, lập tức liền hôn mê, về sau tỉnh lại liền phát hiện chủ đan điền biến thành màu xanh nhạt.

Chẳng lẽ những đan điền này tấn cấp, thực cùng chủ đan điền tấn cấp có quan hệ?

Những ý nghĩ này ở trong óc lóe lên rồi biến mất, Nhiếp Vân biết không phải là thời điểm nghĩ những thứ này, thiên phú Thiên Nhãn vận chuyển đạt tới hình thái thứ ba lập tức nhìn sang công kích do Yêu Hoàng đánh ra.

Xì xì!

Thời gian hỗn loạn ở dưới Thiên Nhãn tầng thứ ba chiếu rọi, quả nhiên xuất hiện đầu mối, bất quá, Yêu Hoàng dù sao cũng là cường giả chí cao của toàn bộ Yêu tộc, cho dù Thiên Nhãn thấy được bộ dáng, như trước không cách nào nhìn ra chiêu này mục đích ở đâu.

- Không có khả năng, ta là Võ Đạo sư, đối với hết thảy công kích quyền pháp rõ như lòng bàn tay, không có khả năng cái gì cũng nhìn không tới...

Thiên phú Võ Đạo sư vận chuyển, Nhiếp Vân trừng to mắt tiếp tục nhìn lại công kích của Yêu Hoàng.

- Không có khả năng nhìn không tới...

- Không có khả năng!

- Ta muốn nhìn thấy!

- Nhìn không tới chiêu số, không thể chiến đấu, chỉ sợ còn có thể chết ở chỗ này, ta chết không có gì đáng tiếc, Lăng Nguyệt không thể chết được...

Võ Đạo chi khí vận chuyển, như trước nhìn không ra cái gì, trong nội tâm Nhiếp Vân bay lên không cam lòng nồng đậm.

Xem ra Yêu nhân tựa hồ biết rõ thiên phú Võ Đạo sư, không biết dùng thủ đoạn gì, ngay cả năng lực khám phá Võ Đạo của Võ Đạo sư cũng có thể che lấp.

Loại che lấp này để cho Thiên Nhãn cũng nhìn không ra đối phương đến cùng thi triển công kích gì, đánh ra tuyệt chiêu dạng gì.

Răng rắc!

Đáy lòng Nhiếp Vân cuồng hô, tinh thần tập trung chưa bao giờ có, lần nữa nghe được Khí Hải vang lên một thanh âm, tinh thần quét qua, nhịn không được sửng sốt.

Chỉ thấy Võ Đạo đan điền trong Khí Hải cùng Thiên Nhãn đan điền chẳng biết lúc nào dựa vào chung một chỗ, lẫn nhau vờn quanh, tựa như cộng sinh, Võ Đạo chi khí cùng Thiên Nhãn chi khí giao hòa.

- Dung hợp? Đây là có chuyện gì?

Không nghĩ tới lại có thể xuất hiện loại tình huống này, Nhiếp Vân hơi sững sờ, cũng biết bây giờ không phải là thời điểm sững sờ, Võ Đạo Thiên Nhãn chi khí hỗn hợp chung một chỗ xoay chuyển ở trong người, ngẩng đầu nhìn lại.

- Cái này... Cái này...

Vừa xem xét, con mắt lập tức trợn tròn, hô hấp của Nhiếp Vân thiếu chút nữa khiếp sợ dừng lại.

Đập vào mắt cũng không phải chiêu số cùng phương hướng lực

lượng vận chuyển như tưởng tượng, mà là vô số điểm đỏ không lớn.

Những điểm đỏ này hợp thành một sợi tuyến, ở trong mắt không ngừng lập loè.

Vừa chứng kiến Nhiếp Vân còn không biết những điểm đỏ này là cái gì, thời gian nháy con mắt liền hiểu được, dù linh hồn của hắn đạt tới Linh cấp Đại viên mãn, cũng kinh ngạc sắp điên rồi.

Dung hợp thiên phú, lại để cho hắn chứng kiến điểm đỏ, không phải là cảm giác sai, mà là lộ tuyến Yêu Hoàng sắp tiến hành công kích!

Thiên Nhãn cùng Võ Đạo sư dung hợp, vậy mà có thể biết trước chiêu số của đối phương, công kích của đối phương, sớm "chứng kiến"!

Cái này đã không thể dùng tu luyện cùng lẽ thường đến đo lường rồi.

- Nguyệt Nhi, Hư Lãng Độ Giang!

Chứng kiến phương hướng của điểm đỏ, Nhiếp Vân biết rõ bất quá một phần ngàn cái hô hấp, quyền pháp của đối phương có thể đánh tới trên mình, cũng không làm ra đối sách, khẳng định bị thương, lúc này thở phào một tiếng.

Từ Thiên Nhãn tấn cấp đến cùng thiên phú Võ Đạo dung hợp, toàn bộ tiến hành ở trong người, lại nói tiếp phức tạp, trên thực tế thời gian không dài, không đến một cái hô hấp, lúc này Đạm Đài Lăng Nguyệt tay thuận cầm U Minh Kiếm, hóa thành một đạo kiếm quang đánh tới Yêu Hoàng, nghe được thanh âm của Nhiếp Vân, không cần suy nghĩ, mũi kiếm run lên, lập tức biến chiêu.

Nàng đối với Nhiếp Vân quá tín nhiệm rồi, không chút do dự.

Hư Lãng Độ Giang là một võ kỹ cực kỳ nổi danh của Hóa Vân tông, tuy là dùng ngón tay, nhưng lực lượng của Đạm Đài Lăng Nguyệt xoay chuyển liền tập trung toàn bộ lực công kích ở trên mũi kiếm.

- Linh Tê Phá Thiên!

Thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt thi triển ra chiêu số, Nhiếp Vân cũng rít gào một

tiếng, một kiếm đâm ra.

------oOo------

Chương 1129: Phối hợp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chiêu này của hắn không phải tuyệt chiêu của Hóa Vân tông, mà là Vô Thượng kiếm thuật của Kiếm Thần tông, Linh Tê Phá Thiên Kiếm, hai chiêu thoạt nhìn không thể ở chung, nhưng chẳng biết tại sao, đồng thời sử xuất, kiếm khí bay thẳng mà ra, uy lực lập tức tăng gấp bội.

Ầm!

Dung hợp kiếm khí, cùng chiêu số của Yêu Hoàng va chạm, thoáng một phát đánh trúng chỗ hiểm, đâm vào chỗ lực mới vừa sinh, lực cũ đã qua, thời không hỗn loạn tùy theo khôi phục bình thường, Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt đồng thời lui về phía sau một bước, bàn tay của Thanh Lân Yêu Hoàng thì máu tươi đầm đìa, bị thương không nhẹ.

- Các ngươi vậy mà có thể tổn thương ta? Hai Nạp Hư Cảnh vậy mà có thể tổn thương ta?

Thanh Lân Yêu Hoàng nhìn chằm chằm bàn tay bị thương, hai mắt trở nên đỏ thẫm, hắn như thế nào cũng không nghĩ ra, hai người này thực lực yếu như thế, sao có thể xem thấu công kích của hắn, một lần hành động tìm được nhược điểm, đả thương hắn.

Đây quả thực là sự tình không có khả năng!

Lực lượng của Huyệt Khiếu cảnh, kích động thời không, để cho

thời không sinh ra hỗn loạn, loại công kích này, không có đạt tới cảnh giới giống nhau, là không có khả năng xem thấu, mà bây giờ đối phương chẳng những xem thấu, còn đả thương mình, loại tình huống này để cho hắn khó mà tin được.

- Cái này... Hai người thi triển chiêu số bất đồng rõ ràng cũng có thể dung hợp?

Đừng nói Thanh Lân Yêu Hoàng khiếp sợ, ngay cả Nhiếp Vân cũng cảm giác được không thể tưởng tượng nổi.

Vừa rồi để cho Đạm Đài Lăng Nguyệt thi triển Hư Lãng Độ Giang chỉ là cảm thấy chiêu này lực công kích lớn, cũng không nghĩ những thứ khác, không nghĩ tới chiêu này cùng Linh Tê Phá Thiên hoàn mỹ dung hợp, để cho lực lượng đơn thuần tăng lên gấp bội.

Trước kia từng thử qua dung hợp hai bộ Vô Thượng đại kiếm thuật, Nhiếp Vân không nghĩ qua võ kỹ của Hóa Vân tông cùng kiếm chiêu của Kiếm Thần tông rõ ràng cũng có thể dung hợp chung một chỗ.

- Cũng đúng, lúc trước Mộ Thanh, Mộ Hà mới là Chí Tôn, cũng có thể dung hợp kiếm chiêu, uy lực đại tăng...

Đột nhiên Nhiếp Vân nghĩ đến một sự kiện, liền giật mình.

Lúc trước Mộ Thanh Mộ Hà chỉ có Chí Tôn cảnh, bởi vì là tỷ muội song sinh, ý niệm thông suốt, thi triển kiếm pháp có thể dung hợp. Từ đó sức chiến đấu tăng nhiều, hiện tại xem ra mình cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng là loại tình huống này.

- Nguyệt Nhi, Lăng Tiêu Tường Thiên!

Nghĩ tới những thứ này, Nhiếp Vân lần nữa truyền âm. Đồng thời trường kiếm của mình quét ngang, lại một chiêu kiếm pháp của Kiếm Thần tông… Thiên Địa Huyền Dương.

Lăng Tiêu Tường Thiên như cũ là võ kỹ của Hóa Vân tông, hai tay nhấp nhô phát lực, giống như hai cánh, Đạm Đài Lăng Nguyệt nghe được truyền âm liền thi triển ra, cánh tay mềm mại tựa như roi, kéo

U Minh Kiếm, phá sóng mà ra.

Thiên Địa Huyền Dương là Vô Thượng kiếm thuật của Kiếm Thần tông, Thiên Địa Huyền Dương kiếm, một chiêu đâm ra, pháp lực tập trung ở một điểm, giống như Huyền Dương Liệt Nhật.

- Dám công kích ta? Muốn chết!

Thanh Lân Yêu Hoàng không nghĩ tới hai tiểu bối sau khi một chiêu đắc thủ, rõ ràng còn dám đoạt xuất thủ trước, tức giận đến oa oa gọi bậy, biến trảo thành quyền, ầm ầm quất xuống.

Như cũ là thời không loạn lưu, quyền phong chấn vỡ không gian trước mặt.

Phía dưới rất nhiều đệ tử chứng kiến quyền này, kể cả Tứ đại Vô Thượng trưởng lão ở bên trong, đều cảm giác được trước mắt mê muội, muốn nôn mửa.

Thời không loạn lưu không thể quan sát thời gian dài, tu vi không đủ, linh hồn sẽ bị thời gian quấy toái, để cho người chết cũng không biết.

Ầm ầm!

Thanh Lân Yêu Hoàng công kích cùng kiếm chiêu của Nhiếp Vân và Đạm Đài Lăng Nguyệt đụng chung một chỗ, hào quang sắc bén đâm rách huyết nhục.

PHỐC!

Thanh Lân Yêu Hoàng kêu thảm một tiếng, tay phải đã bị kiếm quang gọt xuống.

- Thật mạnh!

Chứng kiến chiêu này quả nhiên như trong tưởng tượng, bắn ra uy lực mạnh hơn, mắt Nhiếp Vân sáng rực lên.

Xem ra hắn và Đạm Đài Lăng Nguyệt phối hợp tốt, không phải một

thêm một bằng hai, mà là ba, bốn, thậm chí là mười!

Một mình giao thủ mà nói, cho dù mười Nhiếp Vân cộng thêm mười Đạm Đài Lăng Nguyệt, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Thanh Lân Yêu Hoàng, nhưng bây giờ phối hợp, rõ ràng có thể gọt bàn tay của hắn, đủ thấy lực lượng như thế nào.

- Cổ quái, Thanh Lân, nếu như không được liền đến lượt ta lên!

- Hai tiểu tử Nạp Hư Cảnh biến ngươi thành như vậy, ngươi cũng thật là mất mặt!

- Không thể nói như vậy, hai người kia phối hợp lại, chiêu số cổ quái, tựa hồ ẩn chứa đại đạo chí lý nào đó, so với một mình một người cường đại hơn nhiều lắm!

Mười bảy Yêu Hoàng còn lại chứng kiến Thanh Lân Yêu Hoàng chật vật như thế, có cười nhạo cũng có hỗ trợ, ngôn ngữ không đồng nhất.

Mười tám đại Yêu Hoàng đồng thời vâng mệnh Thiên Yêu Thánh Hoàng, bọn hắn tầm đó cũng là có mâu thuẫn, không phải quan hệ hòa thuận, chân thành hợp tác.

Chính bởi vì như thế, chứng kiến Thanh Lân Yêu Hoàng bị thương, bọn hắn cũng không xông lại hỗ trợ, mà đứng xa nhìn xem, nói chút ít lời châm chọc.

- Đáng giận, hôm nay không giết các ngươi, ta không gọi Thanh Lân!

Thanh Lân Yêu Hoàng tức giận đến oa oa gọi bậy, trên người có một đạo hắc quang thiểm thước, trên tay đứt rời lần nữa dài ra một cái.

Yêu nhân nắm giữ đại đạo bảy ngàn, so với Nhân tộc 3000 thì cường đại hơn nhiều lắm, cho nên rất nhiều tuyệt chiêu, nhân loại không có, như phương pháp diễn sinh tứ chi này, nhân loại không phải Trị Liệu sư mà nói, căn bản không có khả năng hoàn thành, còn đối phương lại nhẹ nhàng như thường, tự hồ chỉ hao tổn một ít

máu huyết pháp lực. Điểm ấy nhân loại là không cách nào làm được.

- Chết!

Nương theo tiếng hô, lòng bàn tay của Thanh Lân Yêu Hoàng bay ra một cái cối xay cự đại, dần dần tăng lớn, áp xuống dưới.

Cối xay vừa xuất hiện, chung quanh liền nhộn nhạo ra một hồi tật phong đậm đặc, bốn phía gào khóc thảm thiết, thời không mất đi pháp tắc cùng quy củ vốn có, càng thêm bạo loạn, tràng diện tựa như không khống chế được.

- Thái Dương Tây Hạ!

Chứng kiến đối phương lấy ra binh khí, ánh mắt Nhiếp Vân cũng ngưng trọng lên, thấp giọng hô, bản thân lui về phía sau một bước, bàn tay vung vẩy, không gian trước mặt hình thành xuân hạ thu đông bốn mùa bất đồng. Kiếm Thần hình thành kiếm quang cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt đánh ra tuyệt chiêu lần nữa dung hợp.

Thái Dương Tây Hạ, Tứ Quý Kiếm Pháp!

Hai đại tuyệt chiêu dung hợp mang theo hương vị thời không thác loạn, ngang thiên chém ra, giống như ở chỗ sâu trong thời không mà đến, vượt qua vài vạn năm thời gian cùng lịch sử, cùng cối xay đối bính.

Híz-khà-zzz á!

Cối xay uy lực cường đại đến cực điểm bị kiếm pháp chấn động, liền lui mấy chục thước, hung uy đại giảm.

------oOo------

Chương 1130: Phối hợp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng đồng thời lui về phía sau, pháp lực quay cuồng, lồng ngực sôi trào.

Ai cũng không có thắng ai, ngang tay!

- Đại Ma Thiên!

Sắc mặt Thanh Lân Yêu Hoàng run rẩy, cối xay lần nữa gào thét mà xuống.

- Nguyệt Nhi, Phá Thiên Kinh Tiên Quyền!

Nhiếp Vân tay trái đẩy Đạm Đài Lăng Nguyệt một cái, đồng thời kiếm của mình huy sái, thi triển ra Đại Bi Thất Tiên Kiếm.

Hai người càng phối hợp càng ăn ý, chiến đấu một hồi, Nhiếp Vân thường thường chỉ hô lên chiêu số, Đạm Đài Lăng Nguyệt liền thi triển ra, quyền pháp của Hóa Vân tông phối hợp kiếm thuật của Kiếm Thần tông, cương nhu cũng tế, uy lực vô cùng.

Cho dù thực lực của Thanh Lân Yêu Hoàng mạnh mẽ tới cực điểm, tới đối chiến cũng chỉ ngang tay, muốn chiến thắng, ít khả năng!

- Phối hợp thật ăn ý!

- Chỉ có người tâm linh tương thông mới có thể làm được như vậy, xem ra Nhiếp Vân chính thức ưa thích… là nàng!

- Chỉ sợ cũng chỉ có người như vậy mới có thể xứng với Nhiếp Vân... chúng ta thật sự là kém một tia...

- Xem ánh mắt, cử chỉ, động tác của bọn hắn, ta rốt cuộc biết vì cái gì Nhiếp Vân không thích ta, bởi vì trong mắt của bọn hắn, chỉ có đối phương, đối với mới là toàn bộ thế giới, cũng chỉ có như vậy, mới có thể phối hợp tốt như thế, không nghĩ bảo vệ mình như thế nào, chỉ một lòng nghĩ bảo hộ đối phương...

Chứng kiến hai người ở không trung phối hợp không chê vào đâu được chiến đấu với Thanh Lân Yêu Hoàng, thất nữ rốt cục minh bạch, vì sao Nhiếp Vân cùng các nàng như gần như xa rồi, nguyên

lai người yêu chính thức của hắn ở chỗ này!

Yêu là cái gì? Yêu là không hề giữ lại trả giá vì đối phương, không oán không hối.

Nhiếp Vân thi triển ra chiêu số, đối với mình không có bảo hộ chút nào, thậm chí dùng thân thể ngăn cản nguy hiểm cho Đạm Đài Lăng Nguyệt, mà chiêu số của Đạm Đài Lăng Nguyệt đồng dạng không để ý tánh mạng, chỉ vì có thể thay Nhiếp Vân ngăn trở công kích của đối phương.

Nguy hiểm tánh mạng lửa sém lông mày tầm đó, chỉ cần đối phương cân nhắc mình, chỉ sợ cũng chỉ có phối hợp như vậy mới có thể để cho chiêu số bình thản không có gì lạ phát huy ra uy lực siêu cường, cũng chỉ có tâm tâm tương ánh, không hề giữ lại trao đổi như vậy, mới có thể để cho bọn hắn bằng vào thực lực Nạp Hư Cảnh, liền ngăn trở Yêu Hoàng Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong.

Xì xì xì xì...!

Hai người phối hợp càng ngày càng thành thạo, Thanh Lân Yêu Hoàng càng ngày càng chật vật, rất nhanh trên người liền xuất hiện mấy chục lỗ hổng, máu tươi đầm đìa, xem ra thất bại chỉ ở sớm tối.

- Đáng giận, chẳng lẽ các ngươi một mực nhìn chế giễu sao? Đừng quên Thiên Yêu Thánh Hoàng bàn giao!

Cảm nhận được thương thế trên người ngày càng nhiều, Thanh Lân Yêu Hoàng đột nhiên rống to.

- Tốt rồi, đừng xem nữa, mọi người cùng nhau động thủ đi, trước giết tiểu tử này, lấy ra bát đại Chưởng Giáo ấn lại nói!

Nghe được tiếng hô, một Yêu Hoàng nhàn nhạt nói.

Tựa hồ hắn là người thực lực mạnh nhất trong mười tám Yêu Hoàng, một câu nói ra, mọi người vốn xem náo nhiệt, đồng thời thu liễm dáng tươi cười, Quỷ Trảo giơ lên, mười bảy người đồng thời ra tay.

Ầm ầm!

Mười bảy người liên thủ uy lực có bao nhiêu, chỉ từ Thanh Lân Yêu Hoàng là có thể nhìn ra, đồng thời ra tay, Thiên Băng Địa Liệt.

- Hừ?

Không gian giống như lỗ đen mang tất cả, lông mi của Đạm Đài Lăng Nguyệt đột nhiên nhíu lại.

- Nguy rồi!

Không nghĩ tới các Yêu Hoàng liều mạng, đồng thời ra tay, Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm, đồng tử co lại.

Hắn và Đạm Đài Lăng Nguyệt phối hợp hoàn mỹ, mới có thể chiến đấu cùng một Yêu Hoàng, hơn nữa Thanh Lân Yêu Hoàng ở trong mọi người thực lực còn không phải mạnh nhất, lúc này mười bảy người đồng thời xuất kích, rốt cuộc ngăn cản không nổi.

Loại lực công kích này, không chỉ mình bây giờ ngăn không nổi, dù mình kiếp trước tới cũng ngăn cản không nổi.

Chẳng lẽ phải chết ở chỗ này?

Không, tuyệt không thể chết được!

- Nguyệt Nhi, chúng ta đi!

Lo lắng truyền âm, trên người Nhiếp Vân lập tức che kín Long Lân, Phượng Hoàng chi dực chấn động, Thiên Hành chi khí vận chuyển, lôi kéo Đạm Đài Lăng Nguyệt muốn chạy trốn, bất quá kéo một phát, lại phát hiện nàng vẫn không nhúc nhích, lạnh lùng nhìn mười bảy đại Yêu Hoàng đồng thời ra tay, trong ánh mắt lộ ra sát ý nồng đậm.

- Chúng ta gánh không nổi! Đi mau!

Thấy bộ dạng này của nàng, Nhiếp Vân vội vàng hô.

Cho dù thực lực của hai người không kém, nhưng muốn ngăn trở mười bảy người công kích, quả thực nằm mơ.

- Đã đi không được nữa...

Tiếng la còn không có chấm dứt, chợt nghe giọng nữ hài vang lên, theo ngón tay của nàng nhìn lại, sắc mặt Nhiếp Vân thoáng một phát cứng đờ.

Chỉ thấy mười bảy người liên thủ hình thành công kích, đã bao phủ cả Ngoại Thế Giới lại, Ngoại Thế Giới như trong nháy mắt bị tróc bong ra, triệt để thoát ly Phù Thiên đại lục, tiến nhập ở chỗ sâu trong thời không loạn lưu hung mãnh.

Loại tình huống này mặc dù muốn chạy trốn cũng khẳng định không cách nào, mười bảy Huyệt Khiếu cảnh công kích, thật sự quá mạnh mẽ, đã vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người.

- Chúng ta sẽ chết sao?

- Sao Yêu nhân sẽ thoáng một phát phái ra mười tám Yêu Hoàng?

- Trước kia chúng ta tranh đấu, lại để cho lực lượng Nhân tộc tổn hao nhiều, lần này chỉ sợ thực chạy trời không khỏi nắng rồi...

Không chỉ Nhiếp Vân chứng kiến loại tình huống này, cửu đại tông môn phía dưới cũng thấy được tràng cảnh trước mắt, sắc mặt mỗi người đều thay đổi.

Nếu như tám đại tông môn không vây công Lăng Tiêu đỉnh, đệ tử không chết tổn thương nhiều như vậy, đối mặt loại tình cảnh này có lẽ còn có thể chiến đấu thoáng một phát, mà bây giờ, triệt để không có hi vọng rồi.

- Thực đã xong...

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân biết rõ thực không cách nào đào tẩu, trong nội tâm lập tức giật mình.

- Được rồi, kiếp này có thể cùng Lăng Nguyệt chết chung một chỗ,

đáng giá...

Ngay thời điểm Nhiếp Vân cảm thấy không có bất kỳ hi vọng, lần này hẳn phải chết không thể nghi ngờ, đột nhiên một thanh âm quen thuộc vang lên, giống như Ma Âm, vang vọng linh hồn của tất cả mọi người.

Cạch cạch cạch!

- Thiên hạ rộn ràng, đều vì tư lợi! Chữ lợi tăng phúc lộc, chữ lợi tang nhân tâm, chữ lợi tăng số mệnh, chữ lợi hại mệnh người! Cát hung không lường được, vận mệnh không thể biết! Nếu muốn sớm hiểu, mời đến chỗ ta, hỏi quẻ thầy tướng số, suy diễn cát hung! Tính toán tài tình diễn Thiên Cơ, đẩy diễn trắc họa phúc...

Nương theo thanh âm ván gỗ va chạm, thanh âm quen thuộc của lão tửu quỷ ở Thiên Diệp thành đột nhiên vang vọng toàn bộ đại điện, lập tức mười bảy đại Yêu Hoàng ngưng tụ thành công kích đầy trời, như bị người xé ra, dần dần thu nhỏ lại, hóa thành một dược hoàn, bay ra ngoài điện.

------oOo------

Chương 1131: Hạ Hành

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thứ này tốt, chính là đại bổ...

Một ngón tay khô quắt vươn vào đại điện, nương theo tiếng cười, hai bóng người đung đưa đi đến.

Một lão giả cùng một đồng tử.

- Tiền bối… Thiên Huyễn?

Chứng kiến hai người này, đúng là ban đầu ở Thiên Diệp thành nhìn thấy lão tửu quỷ cùng đồng tử, Nhiếp Vân hưng phấn thiếu chút nữa nhảy lên, thả người lôi kéo Đạm Đài Lăng Nguyệt bay đi.

Không sai, đúng là lão tửu quỷ cùng đồng tử kia.

Trước kia Nhiếp Vân vẫn cho rằng lão tửu quỷ là Nam trưởng lão, nhưng thời điểm chứng kiến dung mạo cùng linh hồn khí tức của Nam trưởng lão, liền biết không phải là hắn.

Bởi vì tuy Nam trưởng lão cũng rất lợi hại, lại không có loại hương vị thần bí khó lường này, mà lão tửu quỷ thủy chung để cho người nhìn không thấu, không biết mạnh như thế nào.

- Tiểu tử, chúng ta lại gặp mặt. Không nghĩ tới... Ngươi lại là Võ Đạo sư, xem ra lúc trước vẫn là nhìn lầm rồi... Sớm biết ngươi có loại thiên phú này, đã sớm đưa ngươi đến Hóa Vân tông rồi!

Lão tửu quỷ vuốt vuốt chòm râu, vừa cười vừa nói, đối với mười tám đại Yêu Hoàng ở không trung sắc mặt dữ tợn, không thèm để ý chút nào.

- Ha ha!

Nghe được hắn nói, Nhiếp Vân cười khan một tiếng, không biết giải thích như thế nào.

Lúc trước nhìn thấy lão tửu quỷ này, cũng không phải Võ Đạo sư, hắn nhìn không ra rất bình thường, đương nhiên, cái này không thể nói, tuy không cho rằng lão tửu quỷ sẽ hại mình, nhưng diễn sinh đan điền là cơ mật lớn nhất, tình nguyện để cho người nghi ngờ mình sử dụng thiên phú chi khí, cũng tuyệt không thể để cho người biết rõ, thân kiêm mấy chục loại thiên phú đặc thù.

Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ!

- Nhiếp Vân, vừa rồi cử động của ngươi ta đều thấy được, ngắn ngủn hơn một tháng không gặp, không nghĩ tới đã lợi hại như vậy, cái tiến bộ này, còn lớn hơn ta!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân xấu hổ không biết trả lời như thế nào, Thiên Huyễn ngụy trang đồng tử cười cười đi tới, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

- Ha ha, may mắn mà thôi, thực lực của ngươi cũng tiến bộ rất nhanh a!

Nhiếp Vân cười cười, nhìn về phía Thiên Huyễn.

Tuy thực lực của Thiên Huyễn như trước nhìn không ra, nhưng Nhiếp Vân có thể theo cử động của hắn cảm thụ ra hương vị nguy hiểm nhàn nhạt.

Tu vi đạt tới loại cấp bậc như Nhiếp Vân, đối với nguy hiểm đã có cảm ứng, có thể cho hắn nguy hiểm, nói rõ thực lực của Thiên Huyễn cũng có tiến bộ rất lớn.

Cái này cũng khó trách, trước kia hắn bị Thiên Tâm Hàn Độc tra tấn, cũng có thể tu luyện tới Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, hiện tại hàn độc tận trừ, lại theo sau lưng cao thủ như vậy, thực lực không tăng cũng khó khăn.

Chỉ là Nhiếp Vân cực kỳ kỳ quái.

Tuy ở Thiên Diệp thành cảm thấy lão tửu quỷ thực lực không giống bình thường, nhưng thoáng một phát ngăn trở mười bảy Yêu Hoàng liên thủ công kích, loại năng lực này cũng không tránh khỏi quá lợi hại a!

Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong tuyệt đối không có khả năng có được thực lực như thế, chẳng lẽ là... Bí Cảnh đệ cửu trọng?

Không đúng, Bí Cảnh đệ cửu trọng không phải Phù Thiên đại lục không có người thành công đột phá sao?

- Vừa rồi ngươi cũng thấy được, cái kia...

Đột nhiên Nhiếp Vân nhớ tới một sự kiện, quay đầu nhìn về phía Thiên Huyễn, vẻ mặt cổ quái.

Hắn đã chứng kiến hết, thời điểm giết Vân Huyên cũng nên nhìn ở trong mắt a, sao...

- Ha ha, yên tâm đi, lần trước giúp ta cởi bỏ khúc mắc, cũng đã nghĩ thông, nàng có loại kết quả này, cũng là gieo gió gặt bão, chẳng trách người bên ngoài!

Thiên Huyễn biết rõ ý của hắn, nhìn thoáng qua Vân Huyên nằm trên mặt đất đã biến thành thi thể, vừa cười vừa nói.

- Có thể nghĩ thông là tốt rồi...

Thấy bộ dạng hiện tại của Thiên Huyễn không giống giả bộ, một bức rộng mở trong sáng đại triệt đại ngộ, Nhiếp Vân cười gật gật đầu.

Thiên Huyễn đối với Vân Huyên cảm tình sâu đậm, trước kia còn suy nghĩ giết chết nàng, có thể để cho Thiên Huyễn khổ sở hay không, hiện tại xem ra, loại đau xót này đã qua.

Đương nhiên là ở trước mặt mình giả vờ, hay là thật không thèm quan tâm, thì không biết rồi.

- Mấy lão gia hỏa các ngươi càng sống càng đi lùi a, nhiều năm như vậy lại vẫn không có đột phá Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ, thật đúng là đủ mất mặt!

Không để ý tới Thiên Huyễn cùng Nhiếp Vân hàn huyên, lão tửu quỷ lắc đầu, đi tới trước mặt Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão, không ngừng lắc đầu.

- Tiền bối là…

Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão nghe nói như thế, chứng kiến bộ dạng của lão tửu quỷ, liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, tựa hồ không nhận ra.

- Ách?

Chứng kiến nét mặt của bọn hắn, con mắt của Nhiếp Vân trợn tròn.

Cái này có chút cổ quái đi à nha!

Vẫn cho rằng lão tửu quỷ là một vị cường giả của Hóa Vân tông ngụy trang, nhưng từ tình huống hiện tại đến xem, cũng là như thế, bằng không thì sẽ không quen thuộc Hóa Vân tông như vậy, nhưng sao Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão toàn bộ không nhận ra?

Tứ đại trưởng lão lớn tuổi nhất sống không dưới 5000 năm, loại người này có thể nói lão ngoan đồng, loại người này sao sẽ ngay cả cao thủ của tông môn cũng nhận không ra?

- Ta là ai? Ah, cũng đúng, hiện tại ta thay đổi thân thể, các ngươi không biết cũng bình thường, ta là Hạ Hành!

Lão tửu quỷ sững sờ, lập tức giơ hồ lô rượu lên, cười cười nói.

- Hạ Hành?

Nghe được cái tên này, tứ đại trưởng lão đồng thời hoảng sợ, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vội cung kính xoay người hành lễ.

- Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão, bái kiến tông chủ!

- Tông chủ?

Đối với tứ đại trưởng lão khiếp sợ cùng hưng phấn, Nhiếp Vân đầu óc chuyển không kịp.

- Hạ Hành tiền bối là Hóa Vân tông tông chủ, ah, ngươi là tông chủ bây giờ, hắn là tông chủ giới trước!

Chứng kiến nghi ngờ của hắn, Thiên Huyễn truyền âm giải thích.

- Tông chủ giới trước? Không đúng, tông chủ giới trước không phải...

Mặt mũi Nhiếp Vân tràn đầy nghi hoặc.

Hóa Vân tông tông chủ giới trước, là người chết ở điện thứ tám của Tử Hoa Động Phủ kia, gọi là Hành Thiên Đạo Nhân, chuyện này kiếp trước là hắn biết, như thế nào biến thành Hạ Hành rồi hả?

Bất quá hắn lời còn chưa nói hết, lập tức hiểu được, trên mặt cười khổ.

Cường giả mỗi người đều có đạo hiệu, thật giống như đông, tây, nam, bắc Tứ đại Vô Thượng trưởng lão, đạo hiệu của bọn hắn là đông, tây, nam, bắc, người biết tính danh chính thức lại cực kỳ ít, chỉ có Bắc trưởng lão Chư Cát Thanh Vân vẫn còn ở Phù Thiên đại lục truyền lưu.

Kiếp trước Nhiếp Vân là Huyết Ngục Ma Tôn, Võ Đạo sư Tử Hoa đạo nhân... Những cái này đều là đạo hiệu.

Kiếp trước biết rõ tông chủ trước đây tử vong gọi Hành Thiên Đạo Nhân, hiện tại mới biết tên hắn là Hạ Hành!

------oOo------

Chương 1132: Ai dám không phục? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ân... Cũng không đúng, rõ ràng chứng kiến thi thể của hắn ở trong Tử Hoa Động Phủ, hơn nữa không có khí tức chút nào, sao...

Nghĩ nửa ngày không nghĩ ra, Nhiếp Vân biết rõ đối phương có thể cho ra câu trả lời thuyết phục, lúc này không nghĩ nhiều, ngẩng đầu nhìn lại.

- Tông chủ, ngươi không phải...

Lúc này, tứ đại trưởng lão biết rõ lão tửu quỷ trước mắt là vị tông chủ mất tích kia của Hóa Vân tông, toàn bộ mọi người sắc mặt đỏ lên, hô hấp dồn dập.

- Không nên gọi ta là tông chủ, hiện tại Nhiếp Vân mới là tông chủ chính thức của Hóa Vân tông!

Lão tửu quỷ Hạ Hành vừa cười vừa nói.

- Vâng!

Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão đồng thời gật đầu.

- Không nghĩ tới ngươi rõ ràng không chết, đã như vầy, chúng ta liền cáo từ!

Mười tám Yêu Hoàng tựa hồ cũng biết lão giả trước mắt này thực lực cao cường, không phải bọn hắn có thể chống lại, đánh gãy mấy người đối thoại, thân thể đồng loạt bay đi.

- Cáo từ? Đến Hóa Vân tông chúng ta, muốn giết tông chủ của chúng ta, nói một câu liền muốn rời đi? Cũng quá không để Nhân tộc chúng ta ở trong mắt đi!

Chứng kiến bọn hắn bay đi, lão tửu quỷ Hạ Hành cười nhạt một tiếng.

- Toàn bộ lưu lại cho ta!

Bàn tay khô quắt trảo một cái, tốc độ đi về phía trước của mười tám đại Yêu Hoàng liền ngừng lại, không thể nhúc nhích, cứng ngắc tại nguyên chỗ tựa như Khôi Lỗi.

- Cái gì?

Cái này không riêng mọi người vây công Hóa Vân tông khiếp sợ muốn chết, ngay cả Nhiếp Vân cũng run rẩy.

Sớm biết lão gia hỏa này thực lực cường đại, nhưng như thế nào cũng không thể tưởng được, sẽ đáng sợ như thế a!

Quá mạnh!

Mười tám đại Yêu Hoàng liên thủ thực lực mạnh bao nhiêu, tuy không biết, nhưng không nói mình bây giờ, cho dù hắn đời trước, ở trước mặt những người này, không khác một con kiến hôi.

Người mạnh như thế ở trong tay lão giả như món đồ chơi, muốn bắt thì bắt, cái này nên là thực lực gì?

- Cái này... Không có khả năng? Chẳng lẽ ngươi cũng đạt tới loại cảnh giới kia? Không có khả năng...

Cảm nhận được trên người bị lực lượng áp chế không cách nào giãy giụa, mười tám đại Yêu Hoàng sắc mặt nhăn nhó, từ trong ánh mắt thấy được khủng hoảng.

Nếu như lão tửu quỷ này như cũ là Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, bọn hắn cũng không sợ hãi, mà bây giờ loại thực lực này, lại để cho bọn hắn sinh ra cảm giác vô lực nồng đậm.

- Ha ha, không có gì không có khả năng, vào đi!

Đối với bọn hắn khủng hoảng, lão tửu quỷ cười nhạt một tiếng, bàn tay trảo một cái, mười tám đại Yêu Hoàng phảng phất như rút nhỏ, bị hắn bắt lấy, nhét vào một chỗ đặc thù, biến mất không thấy gì nữa.

Mười tám đại Yêu Hoàng bị bắt, vô số Yêu nhân cùng bọn họ liên hệ tựa hồ cũng đã đoạn khí tức, rốt cuộc cảm ứng không đến.

Yên tĩnh!

Chính thức yên tĩnh.

Nếu như nói trước kia Nhiếp Vân biểu hiện để cho mọi người rung động, bây giờ lão tửu quỷ cử động trực tiếp làm đám đông sợ tới mức hồn lài khỏi xác.

Vừa rồi mười tám Yêu Hoàng ra tay, rõ mồn một ở trước mắt, như thế nào cũng không thể tưởng được, mười tám Yêu Hoàng cường đại như thế, ở trước mặt lão tửu quỷ như như hài tử, không có chút sức phản kháng nào.

- Nhìn ta làm gì? Tốt rồi, Nhiếp Vân, ngươi tiếp tục xử lý chuyện của ngươi a, đợi xử lý xong rồi, ta có việc trò chuyện với ngươi!

Chứng kiến mọi người đồng loạt tập trung ở trên người mình, Lão tửu quỷ bất đắc dĩ khoát khoát tay, quay đầu nhìn về phía Nhiếp

Vân.

- Chuyện của ta?

Nhiếp Vân sững sờ, không biết hắn chỉ cái gì.

- Là sự tình ngươi muốn thống nhất cửu đại tông môn a, trước kia chúng ta đều thấy được!

Thiên Huyễn vừa cười vừa nói.

- Ah!

Nhiếp Vân gật gật đầu, có chút bất đắc dĩ.

- Các ngươi thấy được? Vậy vừa rồi còn không đi ra, làm hại ta thiếu chút nữa bị giết...

- Ha ha, qua một hồi sư phụ sẽ đích thân giải thích với ngươi!

Thiên Huyễn cũng không nhiều lời.

- Được rồi!

Nhiếp Vân đành phải thôi, ngẩng đầu nhìn lão tửu quỷ, chỉ thấy thằng này đã cùng Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão mang bọn người Hạ Tuyền, Tư Duẫn trọng thương đi ra đại điện, không biết đi nơi nào.

Mười tám Yêu Hoàng bị lão tửu quỷ bắt, chỉ chốc lát, Nhiếp Vân lần nữa thông qua Chưởng Giáo ấn cảm ứng được tông môn đại trận, có thể khống chế.

- Yêu tộc xâm lấn vừa rồi đã thấy được, nếu như không phải Hành Thiên Đạo Nhân Hạ Hành tiền bối ra tay, Phù Thiên đại lục chúng ta chỉ sợ sẽ lần nữa rơi vào tay Yêu nhân, cho nên, cửu đại tông môn chúng ta liên hợp thành một, thế tại phải làm!

Có thể khống chế tông môn đại trận, Nhiếp Vân biết rõ chỉ sợ vẫn là lão tửu quỷ ra tay, lúc này lơ lửng trên không trung, nhìn quanh một

vòng nói.

Tuy hắn không thèm để ý quyền lợi, nhưng hiện tại cầm trong tay Chưởng Giáo ấn của tám đại tông môn, nhất định phải có một thuyết pháp, nếu không, như trước hỗn loạn không chịu nổi, phiền toái không nhỏ.

- Không biết Nhiếp Vân tông chủ đối với xác nhập có ý kiến gì không, nói cụ thể nghe một chút!

Thấy thiếu niên trước mắt đạt được thừa nhận, trở thành Hóa Vân tông chưởng giáo, thái độ của mọi người rõ ràng bất đồng, một Vô Thượng trưởng lão của Tĩnh Thiên Tông cao giọng nói.

- Ta biết các ngươi lo lắng cái gì, sợ sau khi tông môn xác nhập, mất đi đạo thống, sau khi chết không mặt mũi nào gặp liệt tổ liệt tông, yên tâm đi, điểm ấy không

cần lo lắng, cửu đại tông môn xác nhập, các ngươi như trước có thể trở về từng tông môn tuyển nhận đệ tử, truyền thụ công pháp võ kỹ, bất quá danh hào tông môn phải trừ đi. Tỷ như Kiếm Thần tông, về sau gọi Hóa Vân tông Kiếm Thần điện! Thanh Vân tông, gọi Hóa Vân tông Thanh Vân Điện, tám đại tông môn biến thành bát đại cung điện của Hóa Vân tông!

Nhiếp Vân nói.

Tám đại tông môn thâm căn cố đế, muốn xác nhập cũng không có đơn giản như vậy, chỉ có thể tiến hành theo chất lượng, thực muốn mạnh mẽ xác nhập, ngược lại sẽ đánh mất tính tu luyện đa dạng, mang đến nguy nan thật lớn cho Nhân tộc.

Thật giống như rất nhiều người không có thiên phú tu luyện Võ Đạo, tu luyện kiếm đạo lại rất có năng lực, ngươi cũng không thể để cho hắn cưỡng ép tu luyện Võ Đạo, buông tha cho kiếm đạo a!

Chỉ có không bóp chết tính đa dạng của võ học, mới có thể để cho võ học bồng bột phát triển, Nhân tộc càng ngày càng mạnh.

- Đương nhiên, Hóa Vân Tông sẽ mỗi mười năm tổ chức một lần

luận võ, các đệ tử đều có thể tham gia, đạt được xuất sắc, có cơ hội tiến vào Hóa Vân cung tu luyện! Được ta tự mình truyền thụ Vô Thượng võ kỹ!

Nhiếp Vân nói tiếp.

------oOo------

Chương 1133: Ai dám không phục? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ xác nhập tám đại tông môn thành cung điện của Hóa Vân tông không cũng không được, chỉ có nắm giữ thiên tài cùng tiềm lực chính thức ở trong tay, mới có thể để cho Hóa Vân tông chính thức bao trùm Phù Thiên đại lục, để cho tám đại tông môn không dám phản kháng.

- Cái này...

Ở Lăng Tiêu đỉnh đều là người thông minh, Nhiếp Vân vừa nói ra khỏi miệng, toàn bộ liền hiểu được.

Tuy ở dưới loại yêu cầu này về sau Hóa Vân tông khẳng định tiền đồ vô lượng, càng ngày càng cường thịnh, nhưng đối với bọn họ mà nói, đã là biện pháp tốt nhất rồi.

Không hủy diệt đạo thống, chỉ quy thuận, nhân từ đến cực điểm, dù sao thời điểm bọn hắn vây công Hóa Vân tông, không có lưu tình chút nào a.

- Kiếm Thần tông ta đồng ý!

Kiếm Thần tông gật đầu.

Nhiếp Vân là Kiếm Đạo sư, lại là Kiếm Thần tông tông chủ, đáp ứng đối với bọn họ không có chỗ hỏng gì, đồng ý không có vấn đề.

- Linh Lung Tiên Tông cũng đồng ý!

Linh Lung Tiên Tông đồng ý.

Linh Lung Tiên Tông chủ trương không tranh phách, thực lực cao nhất Nguyên Hinh trưởng lão cũng chỉ là Phá Không Cảnh sơ kỳ, chính bởi vì như thế, không ở trong tám đại tông môn, đã không có tâm tranh phách, quy thuận Hóa Vân tông chỉ biết càng có lợi, đối với bản thân các nàng không có ảnh hưởng gì.

Đã có hai tông môn này làm tiền lệ, tông môn khác đáp ứng chỉ là vấn đề thời gian.

Tiên Võ Tông, Thanh Vân tông, Tĩnh Thiên Tông, Tử Đàn Tông, Vân Tiêu Tông trước sau đáp ứng, cuối cùng chỉ còn lại có Di Thần Tông.

- Các ngươi thì sao?

Nhiếp Vân tiến về trước một bước, nhìn về phía Di Thần Tông, lạnh lùng hỏi.

Lúc này thương thế trên người Di Hoa đã khôi phục không sai biệt lắm, bất quá trải qua sự tình vừa rồi, đã không có ngạo khí của tám đại tông môn Tổng minh chủ trước kia, nắm đấm xiết chặt, không biết nghĩ cái gì.

Rầm rầm!

Nghe được câu hỏi của hắn, mọi người Di Thần Tông đồng loạt nhìn về phía Di Hoa.

Lần này tám đại tông môn liên hợp vây công Hóa Vân tông dùng hắn làm chủ, mà bây giờ Tiên Võ Tông, Thanh Vân Tông, Tĩnh Thiên Tông, Tử Đàn Tông, Vân Tiêu Tông tông môn tông chủ toàn bộ tử vong, Chưởng Giáo ấn rơi xuống trong tay Nhiếp Vân, chỉ còn lại có hắn là lan can tư lệnh.

- Nhiếp Vân coi như ngươi lợi hại, bất quá, muốn Di Thần Tông chúng ta thành một bộ phận của Hóa Vân tông các ngươi, nằm mơ! Chúng ta đi!

Di Hoa hừ lạnh một tiếng, quay người mang theo mọi người muốn ly khai.

- Đi, ngươi cảm giác còn có thể đi được sao?

Không nghĩ tới tên này cuối cùng vẫn còn thái độ như thế, con mắt Nhiếp Vân nheo lại, một cổ sát ý hình thành.

Nể mặt mũi Di Tĩnh, tạm thời không động thủ với hắn, cũng không phải là không muốn giết hắn, bất kể nói thế nào, thằng này làm hại Nhiếp Đồng đến bây giờ còn hôn mê bất tỉnh, mặc dù chết một trăm lần, cũng không thể giảm bớt cừu hận trong lòng.

- Ngươi hoặc là giết chết toàn bộ người Di Thần Tông chúng ta, hoặc là để cho chúng ta đi!

Di Hoa cười lạnh.

- Ngươi cho rằng ta không dám?

Không nghĩ tới đối phương dùng loại phương pháp này uy hiếp, Nhiếp Vân giận quá thành cười.

Nhiều người như vậy cũng giết, diệt sát toàn bộ một tông môn với hắn mà nói, cũng không có gì lớn.

- Ngươi đương nhiên dám, nhưng ta thân là Di Thần Tông tông chủ, cũng có quyền quyết định Di Thần Tông đi hay lưu, muốn giết cứ giết, Di Thần Tông chúng ta tuyệt không có thế hệ sợ chết!

Di Hoa cất cao giọng nói.

- Thân là Di Thần Tông tông chủ có thể quyết định Di Thần Tông đi hay lưu? Đây là ngươi nói?

Nhiếp Vân nở nụ cười.

- Đương nhiên!

Di Hoa không biết hắn hỏi cái này có ý tứ gì, hừ lạnh.

- Đã như vầy, mọi người Di Thần Tông nghe lệnh, hiện tại Nhiếp Vân ta là tông chủ của các ngươi, từ hôm nay trở đi Di Thần Tông gia nhập Hóa Vân tông!

Nhiếp Vân nói.

- Ngươi? Di Thần Tông tông chủ? Ha ha, ngươi muốn làm tông chủ muốn điên rồi a? Ta còn chưa có chết!

Di Hoa cười lạnh.

Không chỉ hắn cười, những người khác cũng sững sờ, không biết Nhiếp Vân huyên náo cái gì.

- Ngươi hoàn toàn chính xác không chết, nhưng thân là tông chủ, phải có được Chưởng Giáo ấn, ta hỏi ngươi, Chưởng Giáo ấn của ngươi đâu?

Nhiếp Vân nói.

- Chưởng Giáo ấn?

Sắc mặt Di Hoa thoáng một phát thay đổi, nhớ tới lúc thiếu niên chiến đấu thi triển ra bàn tay màu xích kim, đột nhiên hiểu được.

- Chẳng lẽ là ngươi?

- Đúng vậy, ta đã luyện hóa được Di Thần Tông Chưởng Giáo ấn, bây giờ là chưởng giáo của Di Thần Tông!

Bàn tay Nhiếp Vân run lên, một Chưởng Giáo ấn lơ lửng ở trên không trung tản mát ra uy áp cường đại, nhìn quanh một vòng, thanh âm lạnh lùng vang lên.

- Nhiếp Vân ta phụng thiên làm việc, cầm trong tay Chưởng Giáo ấn của tám đại tông môn, các ngươi... Ai dám không phục?

Thanh âm của Nhiếp Vân không lớn, lại mang theo khí chất cùng

uy nghiêm làm cho người không dám nhìn thẳng, phảng phất như Đế Vương cao cao tại thượng, nương theo thanh âm chấm dứt, bảy Chưởng Giáo ấn khác cũng đồng thời bay ra.

Tám Chưởng Giáo ấn song song bay lên không trung, từng cái như Thái sơn, đại biểu cho lực lượng cùng ý niệm của một tông môn, để cho người từ sâu trong nội tâm sinh ra một cổ cảm giác gầy yếu, không cách nào ngăn cản.

- Phụng thiên làm việc, cầm trong tay Chưởng Giáo ấn của tám đại tông môn...

- Hắn làm sao có thể một người luyện hóa Chưởng Giáo ấn của tám đại tông môn? Chẳng lẽ có được tám loại thiên phú bất đồng?

- Cái này là Thiên Ý, Thiên Ý không thể trái... Thật đáng sợ...

- Đồng thời luyện hóa tám Chưởng Giáo ấn, năm đó Võ Đạo sư cũng không hoàn thành chuyện này, không nghĩ tới hắn vậy mà hoàn thành...

Chứng kiến không trung bát đại Chưởng Giáo ấn không ngừng tản mát ra uy nghiêm, toàn bộ Lăng Tiêu đỉnh yên tĩnh giống như chết, sau đó bộc phát ra thanh âm như thủy triều.

Một người đồng thời luyện hóa bát đại Chưởng Giáo ấn thật sự quá nghịch thiên, nghịch thiên đến khó có thể tưởng tượng!

Tất cả mọi người cho là hắn chỉ luyện hóa được bảy Chưởng Giáo ấn, không nghĩ tới sớm đã luyện hóa được Chưởng Giáo ấn của Di Thần Tông.

Bát đại Chưởng Giáo ấn, đại biểu cho quyền lực của tám đại tông môn, một người cầm trong tay tám cái, là sự tình chưa từng có qua trong lịch sử của Phù Thiên đại lục.

Tu luyện tới cảnh giới nhất định, sẽ đối với thiên địa tự nhiên sinh ra một loại sợ hãi, đây cũng là nguyên nhân vì sao Thiên Đạo thệ ngôn có lực uy hiếp với tu luyện giả.

Hắn một người luyện hóa bát đại Chưởng Giáo ấn, nếu như không phải Thượng Thiên bày mưu đặt kế, căn bản không có khả năng hoàn thành!

------oOo------

Chương 1134: Di Hoa nghi vấn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghĩ đến điểm này, trước kia còn cảm thấy tông môn nhập vào Hóa Vân tông có chút khó chịu, lập tức rộng mở trong sáng.

Thượng Thiên cũng có ý tứ này, để cho hắn luyện hóa bát đại Chưởng Giáo ấn, rất hiển nhiên là muốn nhân tộc xác nhập, ông trời cũng làm như vậy rồi, còn có cái gì có thể xoắn xuýt?

- Ngươi... Ngươi... Điều đó không có khả năng! Ngươi có thể thi triển Võ Đạo Phá Hư quyền nói rõ có được thiên phú Võ Đạo sư, có thể luyện hóa Di Thần Tông Chưởng Giáo ấn, nói rõ có được thiên phú Thiên Thủ sư, còn có Tiên Âm, Phòng Ngự, Ám Sát, Trận Pháp, Vô Tướng, Diễm Hỏa, Thiên Hành, Kiếm Đạo, Ngụy Trang... Một người làm sao có thể có nhiều thiên phú như vậy? Hơn nữa cho dù có nhiều thiên phú như vậy, ngươi làm sao có thể có nhiều đan điền như vậy?

- Không chỉ nói là thiên phú chi khí, đây quả thực không có khả năng, tất cả Chưởng Giáo ấn của tông môn, chỉ có thiên phú đặc thù mới có thể luyện hóa, thiên phú chi khí không có khả năng hoàn thành, đây là định lý, ngươi có phải có năng lực nào đó có thể cải biến thiên phú hay không?

Chứng kiến Nhiếp Vân tế ra Di Thần Tông Chưởng Giáo ấn, Di Hoa chỉ cảm thấy chuyện đáng sợ nhất trong nội tâm rốt cục xảy ra, khiếp sợ lui về phía sau hai bước, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, đột nhiên trong đầu lóe lên linh quang, nhớ tới một sự kiện, thét dài, lộ ra dáng tươi cười dữ tợn.

- Nhiếp Vân tông chủ đã có loại năng lực này, không bằng chia xẻ

cùng mọi người thoáng một phát, ta tin tưởng chỉ cần ngươi chịu truyền thụ loại năng lực này ra, tám đại tông môn tuyệt đối trung tâm xác nhập, quyết không hai lòng!

Mặc dù huyết mạch Hoàng tộc thượng phẩm, cũng chỉ có chín đại đan điền, Di Hoa không tin thiếu niên trước mắt này lại có nhiều thiên phú như vậy.

- Đúng vậy...

- Một người tại sao có thể có nhiều thiên phú như vậy?

- Cho dù thiên phú khác dùng thiên phú chi khí, nhưng chỉ tám đại tông môn tám loại thiên phú liền chiếm cứ tám đan điền rồi, sai sẽ xảo như vậy, một người vừa vặn có được những thiên phú này?

- Ngươi xem hắn thi triển thiên phú Tiên Âm, thoáng một phát có thể làm cho đồng cấp thậm chí cao hơn một cấp lăn ra đất, nói rõ đã lô hỏa thuần thanh, cái này cũng không phải thiên phú chi khí có thể hoàn thành!

- Còn có Thiên phú Diễm Hỏa sư, có thể đốt pháp lực, thiên phú chi khí cũng có thể có được loại uy lực này?

- Vừa rồi hắn bị Chiết Dực Chi Tiễn bắn trúng, thương thế lớn như vậy cũng có thể nhanh chóng khôi phục, nên có được thiên phú Trị Liệu sư a...

Nương theo lời của Di Hoa vang lên, đại điện ý niệm chấn động, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ cổ quái, đồng loạt nhìn qua, nhìn chằm chằm thiếu niên kia.

Mỗi người ở Phù Thiên đại lục đều biết đẳng cấp huyết thống, hoàng vương hầu quý phàm, mặc dù huyết mạch cấp bậc cao nhất Hoàng tộc thượng phẩm, cũng chỉ có chín đan điền, một người không nên có nhiều đan điền như vậy a!

Chẳng lẽ hắn thực sự có bí pháp nào đó có thể cải biến thiên phú? Nếu thực như thế, cũng quá nghịch thiên đi!

- Thằng này...

Nghe được Di Hoa nói cùng mọi người nghi vấn, Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm, sắc mặt cứng đờ.

Hôm nay tình thế nguy cấp, biểu hiện ra ngoài thiên phú thật sự nhiều lắm, đích thật là vấn đề lớn, không nghĩ tới rõ ràng ở chỗ này bị Di Hoa âm.

Đáng giận!

Chưởng Giáo ấn của tám đại tông môn, hoàn toàn chính xác không phải thiên phú chi khí có thể luyện hóa, lại nói, nếu như thừa nhận không có loại thiên phú này, vốn bởi vì tông chủ chết có chút rung chuyển, nhất định sẽ càng thêm hỗn loạn.

Cho dù hiện tại bằng vào thực lực hoàn toàn có thể trấn áp tám đại tông môn hỗn loạn, nhưng chỉ bằng vào vũ lực là không được, sớm muộn gì sẽ xuất hiện phiền toái.

Nhưng thừa nhận những thiên phú này, phiền toái càng lớn, một người như thế nào cùng lúc có nhiều thiên phú như vậy, nhiều thiên phú như vậy là trời sinh hay Hậu Thiên diễn hóa?

Nếu như là Tiên Thiên vừa ra đời thì có, ngươi đến cùng có bao nhiêu đan điền, nào có trùng hợp như vậy, thiên phú hoàn toàn đồng dạng tám đại tông môn...

Vô danh pháp quyết là bí mật trọng yếu nhất của Nhiếp Vân, tuyệt không thể nói cho người khác biết, càng không thể nói ra được, bởi vì loại năng lực này thật sự quá nghịch thiên, hoàn toàn có thể làm cho bằng hữu tốt nhất trở mặt, để cho toàn bộ thế giới rung chuyển!

Nhưng xem hiện tại cái dạng này, không nói ra, phiền toái càng lớn, tám đại tông môn vừa mới trấn áp sẽ bởi vì một câu của Di Hoa mà bộc phát ra náo động càng lớn.

Trong nháy mắt, Nhiếp Vân lâm vào lưỡng nan.

- Loại tình huống này, ta có thể giải thích!

Ngay thời điểm tất cả ánh mắt đều tập trung ở trên người Nhiếp Vân, hắn không biết nên trả lời như thế nào, đột nhiên một thanh âm thanh thúy làm cho tâm thần người yên ổn vang lên.

Cái thanh âm này không phải là thiên phú Tiên Âm, cũng không phải mị âm, thiên phú đầu độc, nhưng thật giống như âm thanh thiên nhiên, nghe vào trong tai làm kẻ khác thoải mái dễ chịu, không tự chủ được tin tưởng.

- Nguyệt Nhi?

Đang nghi hoặc ai có thể phát ra loại thanh âm này, quay đầu nhìn lại, Nhiếp Vân giật mình phát hiện, nói chuyện dĩ nhiên là Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Chỉ thấy lúc này nàng đi ra, nói chuyện không kiêu ngạo không siểm nịnh, ngữ khí bằng phẳng, hơn nữa dung nhan tuyệt thế, âm thanh vừa ra liền để cho người không tự chủ được tin tưởng, không dám vi phạm.

- Mọi người có khả năng còn không biết, huyết thống ở giữa thiên địa, tổng cộng chia làm năm cấp bậc, cấp thấp nhất gọi là huyết thống bình thường, loại huyết mạch này một đan điền cũng không có, thành quả tu luyện không cao, thứ hai gọi huyết thống Phàm cấp, cũng gọi là huyết thống Khí Hải cấp, cao nhất sẽ có chín đan điền, cũng chính là huyết mạch Hoàng tộc thượng phẩm mà các ngươi nói! Đẳng cấp thứ ba, gọi Linh cấp huyết thống, đan điền đột phá hạn chế mười, đẳng cấp thứ tư gọi Chân Linh huyết thống, đẳng cấp thứ năm gọi Thiên cấp huyết thống, thiên địa sinh ra! Đương nhiên, truyền thuyết còn có cấp bậc thứ sáu, chỉ là chưa bao giờ xuất hiện qua mà thôi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhàn nhạt nói, thanh âm vang vọng trên không trung, tựa như dòng suối nhỏ, leng keng rung động, như một nhạc khúc êm tai, nghe để cho người không tự chủ được nội tâm khoan khoái dễ chịu, không sinh ra bất luận hoài nghi gì.

- Nàng... Làm sao biết?

Nghe được nàng nói, Nhiếp Vân sửng sốt.

Năm đại huyết thống, kiếp trước mình chưa từng nghe nói qua, kiếp này là nghe Giao Long lão tổ Hạ Tuyền nói qua một lần, hơn nữa ngay cả hắn cũng không biết huyết thống thứ năm tên gì, nhưng Đạm Đài Lăng Nguyệt một ngụm liền nói ra danh tự, không hề chần chờ, hơn nữa, còn nói trên lý luận có đẳng cấp thứ sáu, cái này...

------oOo------

Chương 1135: Di Hoa nghi vấn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Loại bí mật đẳng cấp huyết mạch này, chỉ sợ Phù Thiên đại lục biết đến không có mấy người, tuyệt sẽ không vượt qua năm ngón, nàng có thể biết, hơn nữa nói được kỹ càng như vậy, trong nội tâm Nhiếp Vân hỗn loạn.

Lúc này hắn mới phát hiện, cho dù kiếp trước kiếp này, nữ hài kia đều là người mình yêu nhất, trên thực tế hiểu rõ nàng, lại cực kỳ ít, còn có rất nhiều là mình không biết.

Thật giống như nàng ẩn tàng bí mật cực lớn nào đó, không muốn làm cho mình biết, sợ mình biết sẽ chọc vào phiền toái nào đó.

- Năm đại huyết thống?

- Chúng ta mới là cấp thứ hai?

- Trên đời lại có huyết thống cao quý như thế, như thế nào chưa từng nghe nói qua...

- Chưa nghe nói qua còn nhiều lắm, thế giới này vốn là có rất nhiều sự tình là chúng ta không biết...

Không chỉ Nhiếp Vân hỗn loạn, mọi người trong đại điện nghe nói như thế, cả đám cũng cảm thấy đầu óc chuyển không đến, có chút

choáng váng.

Những người bọn hắn, cơ hồ từng cái đều là người có chín đan điền, vốn tưởng rằng đã sớm đứng ở đỉnh phong của thế giới, đột nhiên nghe được tin tức này, cũng không thể tin được.

- Sở dĩ Nhiếp Vân có được nhiều thiên phú cùng năng lực như vậy, cũng không phải bởi vì hắn có thể thay đổi thiên phú, mà là hắn... Có được huyết thống cấp thứ tư, huyết mạch Chân Linh cấp!

Không để ý tới mọi người khiếp sợ, Đạm Đài Lăng Nguyệt thản nhiên nói.

- huyết mạch Chân Linh cấp?

Con mắt mọi người đồng thời sáng.

- Đúng vậy, hắn có được Tiên Thiên Long thân cùng Phượng Hoàng chi dực, chắc hẳn trước kia tất cả mọi người thấy được, mà Tiên Thiên Long Thần là huyết mạch Chân Linh cấp mới có thể có, đây là thiên phú, không có biện pháp cải biến!

Đạm Đài Lăng Nguyệt thản nhiên nói.

- Tiên Thiên Long thân? Phượng Hoàng chi dực?

- Thì ra là thế!

- Loại thiên phú này, hoàn toàn chính xác không thể cải biến...

Nghe được Đạm Đài nói, lúc này tất cả mọi người mới chợt hiểu ra, từng người lắc đầu.

Thiên phú thứ này, từ nhỏ thì có, người khác thiên phú tốt, ngươi cho dù lại hâm mộ cũng vô dụng, người ta có được Tiên Thiên Long thân, huyết mạch Chân Linh cấp, ngươi cho dù muốn học, cũng học không được!

Khó trách có nhiều thiên phú như vậy, chỉ huyết mạch cấp thứ tư Linh cấp, ngay cả bọn họ muốn đạt tới cũng vĩnh viễn không đạt

được.

- Kỳ thật, chỉ có huyết mạch Chân Linh cấp cũng không thể đồng thời luyện hóa Chưởng Giáo ấn của tám đại tông môn, sở dĩ Nhiếp Vân có thể thành công, là bởi vì hắn được thiên mệnh sở quy, Thượng Thiên ban cho năng lực cùng lực lượng, để cho hắn đến dẫn đạo các ngươi!

Thấy mọi người đã tin tưởng lời của mình, Đạm Đài Lăng Nguyệt lần nữa nói ra tin tức long trời lở đất.

- Thiên mệnh sở quy? Ha ha, ngươi lừa gạt hài tử ba tuổi a! Hoàng đế trong thế tục vì lừa gạt dân chúng, cũng nói mình là Chân Long Thiên Tử, thực tế tình huống là cái gì, trong nội tâm mọi người đều minh bạch!

Di Hoa không nghĩ tới Nhiếp Vân rõ ràng có được thiên phú như thế, bất quá, đối với huyết thống Chân Linh cấp, hắn biết cũng không rõ ràng lắm, không biết phản bác như thế nào, liền không nói nhiều, lúc này nghe Đạm Đài Lăng Nguyệt nói ra “thiên mệnh sở quy”, lập tức lên tiếng cười lạnh.

Phù Thiên đại lục ngoại trừ tám đại tông môn ra, cũng có đế quốc, vương triều, hoàng thất ở những địa phương này, đều tự phong Chân Long Thiên Tử, tu luyện giả ở đây cơ hồ đều biết, đây là gạt người, thủ đoạn củng cố nhân tâm của kẻ thống trị.

Căn bản không có cái gọi là thiên mệnh sở quy, Chân Long Thiên Tử, hết thảy đều là bịa đặt ra.

- Nếu như Nhiếp Vân không phải thiên mệnh sở quy, vì sao ngươi cùng hắn tranh đấu thời gian dài như vậy, một mực thua trận? Nghe nói vị hôn thê cũng chạy theo hắn, muội muội giống như không phải hắn không lấy chồng a!

Trong đám người một thanh âm hơi châm chọc vang lên.

Nói chuyện đúng là Mộ Thanh miệng không buông tha người.

Nghe được Mộ Thanh nói, tất cả mọi người vốn là sững sờ, lập tức

cười ha ha, trên mặt tất cả đều lộ ra vẻ cổ quái.

Di Hoa một người thân kiêm Thiên Thủ, Thiên Nhãn, Thiên Nhĩ, Thiên Hành Tứ đại thiên phú, đã là Thượng Thiên cực kỳ chiếu cố rồi, loại người này vô luận ở địa phương nào cũng phong sinh thủy khởi, nhưng ở trước mặt Nhiếp Vân, hoàn toàn chính xác như chó nhà có tang, thân bại danh liệt không nói, vị hôn thê, muội muội đều bị người câu đi, cẩn thận ngẫm lại, thật đúng là đủ thê thảm!

- Ngươi...

Nghe được Mộ Thanh vẽ mặt, Di Hoa tức điên, trên mặt trầm xuống, hất cánh tay lên.

- Có phải thiên mệnh sở quy hay không, không phải miệng nói ra được, nếu như hiện tại hắn hướng thiên cầu nguyện, có thể làm cho Thượng Thiên xuất hiện sự tình tỏ vẻ nhận đồng, ta liền thừa nhận hắn là thiên mệnh sở quy, ta nghĩ, không riêng Di Thần Tông chúng ta triệt để thần phục, tất cả mọi người của tám đại tông môn cũng sẽ cam tâm tình nguyện nghe theo mệnh lệnh, không hề phản kháng!

- Làm thượng thiên xuất hiện sự tình tỏ vẻ nhận đồng?

- Điều này sao có thể?

- Quá hồ đồ rồi, tuyệt đối không có khả năng...

- Tuy những hoàng thất đế quốc kia hàng năm đều muốn tế thiên, thực tế chỉ là diễn cho phàm nhân xem, ông trời không có khả năng xuất hiện sự tình nhận đồng, Di Hoa nói như vậy, có chút làm khó người ta rồi!

Nghe được Di Hoa nói, tất cả mọi người sững sờ, lập tức lắc đầu.

Tuy tu luyện giả sợ hãi Thượng Thiên, nhưng Thượng Thiên chưa bao giờ làm ra cử động đặc thù gì, loại yêu cầu này của Di Hoa, cẩn thận tính toán ra, là có chút quá phận.

Thượng Thiên nhận đồng người nào đó, nghe cũng chưa nghe nói

qua, thực sự phát sinh loại tình huống này, mới thực kỳ quái.

- Như thế nào? Không dám? Ha ha, nếu thật là ông trời để ngươi thống lĩnh tám đại tông môn chúng ta, nhất định sẽ có dấu hiệu, không có, không phải là thiên mệnh sở quy, có thể luyện hóa Chưởng Giáo ấn của tám đại tông môn, chỉ sợ là dùng bí pháp Yêu tộc nào đó, phương pháp hèn hạ như thế, muốn để cho chúng ta triệt để thần phục, tôn xưng ngươi làm chưởng giáo? Nằm mơ!

Di Hoa cười lạnh, cắn chặt bốn chữ Thiên mệnh sở quy, chết sống không buông.

- Phù Thiên đại lục tám đại tông môn đại biểu cho Tín Ngưỡng cùng lực lượng của cả Nhân tộc, thật muốn xuất hiện biến cố, ông trời có lẽ nên có chút biểu hiện mới được a!

- Chẳng lẽ Nhiếp Vân tông chủ thực dùng bí pháp Yêu nhân nào đó luyện hóa được bát đại Chưởng Giáo ấn?

- Cái này khó mà nói, cho dù hắn có được huyết mạch Chân Linh cấp, muốn đồng thời luyện hóa tám Chưởng Giáo ấn, cũng không dễ dàng như vậy!

------oOo------

Chương 1136: Hương tiêu ngọc vẫn (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Di Hoa nói, khiến cho ý niệm trao đổi liên tiếp, vừa mới thu phục chiếm được tám đại tông môn, vốn là nhân tâm bất ổn, nghe thế lại lần nữa di động lên.

Hoàn toàn chính xác, ngươi thật sự là thiên mệnh sở quy, Thiên Địa nên có tỏ vẻ mới phải, như thế nào hiện tại một chút động tĩnh cũng không có? Chẳng lẽ lại thật sự là dùng Yêu nhân bí pháp, mới luyện hóa được bát đại Chưởng Giáo ấn?

Nếu thực như thế này, cho dù đánh chết, cũng không thể để hắn

thực hiện được!

Tất cả mọi người liếc mắt nhìn nhau, từng người từ trong mắt nhìn ra quả cảm cùng quyết chí.

- Đáng giận!

Mắt thấy mọi người đã bắt đầu thần phục, đối với tám đại tông môn tính cả Linh Lung Tiên Tông xác nhập không có quá nhiều mâu thuẫn, lại đột nhiên xuất hiện loại biến hóa này, con mắt Nhiếp Vân nheo lại, nắm đấm siết chặt!

Tâm tư giết chết Di Hoa lần nữa tăng thêm một phần.

Câu thông Thượng Thiên? Nói đùa gì vậy!

Có thể luyện hóa tám Chưởng Giáo ấn, là vì có được vô danh pháp quyết, có thể mở đan điền, giao phó đan điền thuộc tính, căn bản không phải cái gì ông trời ban cho, như thế nào câu thông?

- Nhiếp Vân, ngươi là thiên mệnh sở quy, cầu nguyện Thượng Thiên, khẳng định không có vấn đề, thử xem a!

Thời điểm ở trong mắt Nhiếp Vân sát ý lưu chuyển, tùy thời có thể động thủ, đột nhiên thanh âm của Đạm Đài Lăng Nguyệt vang lên ở bên tai.

- Cầu nguyện Thượng Thiên? Khẳng định không có tác dụng đâu, ta nghĩ kỹ, hiện tại liền khởi động đại trận, giết sạch người của Di Thần Tông, ta xem ai không phục! Ai dám không phục!

Nghe được Đạm Đài Lăng Nguyệt truyền âm, trong nội tâm Nhiếp Vân sinh ra một cổ lãnh ý, sát cơ giống như thực chất chảy xuôi.

Đối với cái gọi là thiên mệnh sở quy, hắn cũng không tin, sự do người làm, cử động của Di Hoa đã để cho hắn có chút tức giận, một Di Thần Tông nho nhỏ mà thôi, tông môn đại trận vận chuyển, cộng thêm thực lực bản thân, diệt sát toàn bộ không thành vấn đề.

Lấy đức thu phục người không được, chẳng lẽ ta còn làm không

được dùng sát phục người? Chỉ cần diệt sạch một tông môn, tông môn khác tuyệt không dám nói nhảm!

Thực lực vi tôn, nắm đấm lớn là đạo lý cứng rắn, cùng lắm thì trước hết giết bọn hắn sợ hãi, sau đó lại dùng thiên phú chi khí an ủi, không tin còn không quy thuận!

- Cưỡng ép động thủ, chỉ biết càng phiền toái, không bằng ngươi thử xem! Có lẽ có thể thành công!

Đối với Nhiếp Vân quyết định, Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu, an ủi.

- Có lẽ có thể thành công? Không có khả năng thành công đâu!

Nhiếp Vân khoát tay.

- Ngươi thử xem, không thành công lại nói!

Đạm Đài Lăng Nguyệt kiên trì ý kiến của mình.

- Cái này... Được rồi, ta nghe ngươi một lần!

Thấy ánh mắt nàng kiên định, Nhiếp Vân biết rõ, nàng làm ra quyết định không thể sửa đổi, lúc này bất đắc dĩ lắc đầu, thả người bay đến trên đại điện.

- Ta Nhiếp Vân phụng thiên chi mệnh, thống lĩnh tám đại tông môn, Thiên Địa chính thống, Nhật Nguyệt chứng giám, mời Thượng Thiên cấp cho chỉ thị, để cho thiên mệnh sở quy!

Thanh âm của Nhiếp Vân vang vọng toàn bộ Ngoại Thế Giới, xuyên thấu mấy trăm vạn dặm, đâm về ở chỗ sâu trong thời không xa xôi.

- Hừ, chờ một lát không có phản ứng, Nhiếp Vân này liền thật xấu hổ chết người ta rồi!

- Có phản ứng? Nằm mơ a, Di Thần Tông chúng ta, được xưng hậu nhân Di Thần, am hiểu tế tự, dùng tế tự chi thuật có lẽ có thể đưa tới Thần linh tương trợ, hắn rống hai tiếng liền có phản ứng, này mới gọi kỳ quái!

- Ha ha, vậy thì chờ xem chế giễu a...

Người Di Thần Tông không nghĩ tới ở dưới Di Hoa ngôn ngữ khích tướng, Nhiếp Vân thực bay lên không trung nói ra những lời này, cả đám trên mặt lộ ra biểu lộ nhìn có chút hả hê.

Tế tự Thượng Thiên, cần đại lượng tế phẩm, thằng này ngược lại tốt, nhảy lên trời hô mấy tiếng, thật sự có chút buồn cười.

Bất quá, tiếng cười của những người này còn không có chấm dứt, liền cảm thấy toàn bộ linh khí của Ngoại Thế Giới xảy ra biến hóa kịch liệt, một cổ lực lượng khổng lồ chậm rãi hội tụ.

- Chuyện gì xảy ra?

- Mau nhìn!

- Cái gì?

Toàn bộ Lăng Tiêu đỉnh giống như bạo tạc nổ tung, ngay sau đó mọi người liền chứng kiến không trung ngôi sao đầy trời tính cả Liệt Nhật, chậm rãi di động, phát sinh biến hóa cực lớn.

Ầm ầm!

Lăng Tiêu đỉnh lắc lư, linh lực điên cuồng trùng kích đến, tựa như thời không loạn lưu bên ngoài Phù Thiên đại lục khuynh đảo, Ngân Hà trụy lạc, bầu trời bị mây đen nồng đậm che kín.

Trong mây đen, lôi đình rậm rạp, vô số tia chớp không ngừng lập loè, bao phủ cả Ngoại Thế Giới.

- Cái này...

Chứng kiến những chuyện này, Nhiếp Vân giật nảy mình, chẳng lẽ mình thật sự là thiên phú dị bẩm, nói một câu liền khiến cho Thiên Địa biến cố?

Cái này cũng thật bất khả tư nghị a, trước kia sao không phát hiện

loại năng lực này nhỉ?

Nếu thật có loại năng lực này, lúc trước thời điểm độ kiếp, cũng không biến thái như vậy a!

Ngẩng đầu hướng lên không, chỉ thấy phiến mây đen kia so với lúc trước Nguyên Khí sư đột phá còn cường đại hơn, tựa hồ đại biểu ý niệm của Thiên Đạo Vô Thượng, lộ ra uy nghiêm cao quý, quét ngang thiên cổ, kích động bát phương, mặc dù cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong ở trước mặt cũng sẽ cảm giác được thấp thỏm lo âu, không thể kháng cự.

Không chỉ trong nội tâm Nhiếp Vân sợ hãi, trong nháy mắt, tất cả mọi người của cửu đại tông môn cũng cảm thấy đây mới thực sự là Thiên Ý! Thượng Thiên uy nghiêm!

- Cái này... Cái này... Chẳng lẽ hắn thật sự là thiên mệnh sở quy?

Toàn thân Di Hoa run rẩy, hàm răng cắn chặt, sắc mặt trở nên trắng bệch, như thế nào cũng không nghĩ ra, Nhiếp Vân chỉ tùy tiện nói một câu, liền sẽ gây ra kịch biến như vậy.

Sớm biết loại tình huống này, đánh chết hắn cũng không nói nhảm a!

Cùng Lăng Tiêu điện liên tiếp chính là Trận Pháp điện, trung tâm tất cả trận pháp của Hóa Vân Tông, lúc này bên trong đứng mấy người, là bọn người lão tửu quỷ, mấy trưởng lão Đông Tây Nam Bắc.

Lão tửu quỷ vừa tiến vào đây liền thi triển thủ đoạn, để cho Nhiếp Vân khôi phục năng lực khống chế tông môn đại trận.

Ngay sau đó nhìn về phía bọn người Giao Long Hạ Tuyền cùng với Tư Duẫn trọng thương sắp chết.

- Những người này thương thế rất nặng, cho dù đan dược Thánh phẩm cũng chưa hẳn có thể chữa tốt! Trừ khi có Mộc Sinh trong truyền thuyết sư!

Nhìn một hồi, Bắc trưởng lão lắc đầu.

- Đan dược Thánh phẩm cũng trị không hết? Mấy người bọn hắn rất trọng yếu, nếu như trị không hết, chỉ sợ sẽ...

Lão tửu quỷ nhíu mày, đang muốn nói cái gì, đột nhiên mạnh mẽ ngẩng đầu.

------oOo------

Chương 1137: Hương tiêu ngọc vẫn (trung) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nương theo hắn ngẩng đầu, Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão cũng cảm ứng được cái gì, cả đám con mắt trợn tròn, vội vàng nhìn lại bầu trời.

Chỉ thấy toàn bộ trận pháp của Trận Pháp điện không ngừng phát ra động tĩnh, phảng phất như gặp lực lượng thật lớn công kích.

- Chuyện gì xảy ra?

Đông trưởng lão rùng mình.

- Không biết, giống như toàn bộ Ngoại Thế Giới xuất hiện biến cố gì đó, linh khí tuôn ra!

Tinh thần của Tây trưởng lão lan tràn ra ngoài, sắc mặt cũng thay đổi.

- Ta ra đi xem...

Nam trưởng lão đứng dậy muốn đi ra ngoài.

- Yên tâm đi, chỉ là linh khí hội tụ mà thôi, không cần phải gấp, loại linh lực hội tụ này có hạn độ nhất định, lực lượng cao nhất không hơn được Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, với ta mà nói, không có gì, ở trong khống chế!

Lão tửu quỷ ngăn cản Nam trưởng lão, tùy ý khoát tay áo.

- Ở trong tông chủ khống chế là tốt rồi!

Nghe được hắn nói, mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Đối với Đông Tây Nam Bắc Tứ đại Vô Thượng trưởng lão mà nói, lão tửu quỷ như cũ là tông chủ của bọn hắn, trong lúc nhất thời không cách nào đổi giọng.

- Ha ha, Phù Thiên đại lục sự tình có thể thoát ly ta khống chế không nhiều lắm, linh khí hội tụ mà thôi, không cần ngạc nhiên... Cái gì?

Lão tửu quỷ cười cười, bất quá lời còn chưa nói hết, đột nhiên sắc mặt trở nên tái nhợt, toàn thân nhịn không được run rẩy.

- Tông chủ, làm sao vậy?

Chứng kiến loại vẻ mặt này của hắn, trong nội tâm tứ đại trưởng lão đồng thời sinh ra một cổ dự cảm bất tường.

- Đây là... Thượng Thiên ý chí? Sao Hóa Vân tông lại đột nhiên xuất hiện cái này?

Lão tửu quỷ nhẹ nhàng nỉ non, tay cầm chặt hồ lô rượu, các đốt ngón tay trắng bệch

Thực lực của lão tửu quỷ, đã đứng ở đỉnh phong của Phù Thiên đại lục, nhưng đối mặt loại Thiên Địa uy thế này, như trước từ trong nội tâm sinh ra sợ hãi, không dám phản bác.

Tuy ở trong mắt mọi người, thực lực của hắn đã có thể so với trời, kỳ thật đạt tới loại cảnh giới như hắn, mới biết được Thiên Địa đáng sợ, đã không thể dùng ngôn ngữ hình dung, thật muốn diệt sát ngươi, cho dù thực lực có mạnh hơn gấp trăm lần, nghìn lần, đồng dạng hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Thiên Địa ý chí không thể trái, đây là đạo lý từ cổ chí kim không

thay đổi, chỉ là... Thiên Địa ý chí như thế nào lại đột nhiên xuất hiện ở Ngoại Thế Giới?

- Tông chủ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Một lát sau, Đông trưởng lão nhịn không được nhìn về phía lão tửu quỷ, hy vọng có thể từ trong miệng hắn đạt được chút ít an ủi.

- Ta cũng không biết, bất quá, Thiên Địa ý chí không có địch ý, nếu thật có địch ý... Chúng ta chết chắc rồi!

Do dự một hồi, lão tửu quỷ chậm rãi nói ra, thanh âm khô quắt khàn khàn, không còn bộ dáng bất cần đời trước kia nữa.

- Không có địch ý? Vậy... Đột nhiên hàng lâm là có ý gì?

Đông trưởng lão nghi hoặc.

Thiên Địa ý chí đột nhiên xuất hiện, ngay cả thực lực như lão tửu quỷ cũng cảm thấy sợ hãi, lại không có bất kỳ địch ý, cái này quá cổ quái đi à nha!

Không chỉ hắn nghi hoặc, ngay cả mấy vị Vô Thượng trưởng lão khác, tính cả lão tửu quỷ cũng sờ không rõ ý nghĩ.

- Vừa... vừa rồi Nhiếp Vân nói mình thuận thiên thừa vận, để cho Thiên Địa ý chí hiện hình cho mọi người xem... Cho nên, liền xuất hiện!

Thời điểm mọi người ở đây kỳ quái, Thiên Huyễn vừa mới vào gãi gãi đầu nói.

- Nhiếp Vân để cho Thiên Địa ý chí hiện hình cho mọi người xem? Cái này...

Lão tửu quỷ cùng tứ đại trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, mất trật tự tại chỗ.

.....

- Mau nhìn, Lôi Điện hợp thành chữ!

Trên Lăng Tiêu đỉnh, nhìn xem không trung tạo thành mây đen, trong đám người không biết ai hô lên, theo tiếng la nhìn lại, mọi người lần nữa chấn động.

Chỉ thấy mây đen đầy trời, giao kích bắn ra Lôi Điện, chậm rãi hội tụ thành một chữ, chữ này lan tràn mấy ngàn dặm, màu tím sậm mang theo khí tức làm cho người khủng bố.

- Là chữ Vương!

Tiếng la vang lên, mọi người nhận ra chữ này, đúng là chữ Vương!

Chữ Vương này hoàn toàn do Lôi Điện tạo thành, ở trên chín tầng trời lóe ra Thiên Đạo uy nghiêm nồng hậu dày đặc, tự hồ chỉ cần ai dám vi phạm chữ này, sẽ lọt vào Thiên Địa cắn trả, tu vi lại cao cũng vô dụng!

Đáng sợ!

Vương? Chẳng lẽ nói Nhiếp Vân là Vương được Thiên Địa ý chí thừa nhận? Chỉ có nghe hắn phân phó, mới là chính xác hay sao?

Trong lòng mọi người đồng thời sinh ra ý nghĩ này.

Hô! Hô!

Qua ước chừng thời gian uống cạn chung trà.

Chữ Vương chậm rãi tán đi, mặc dù không có một thanh âm, không có một câu, nhưng trong lòng người rung động, lại không gì sánh kịp.

- Xem ra Nhiếp Vân thật sự là thiên mệnh sở quy...

- Tám đại tông môn liên hợp chung một chỗ là đúng...

- Về sau ta không dám vi phạm lời nói của Nhiếp Vân tông chủ nữa...

- Ai dám vi phạm Nhiếp Vân tông chủ, cùng với ta bất cộng đái thiên!

Biết rõ tình cảnh hôm nay nương theo một câu của thiếu niên mà xuất hiện, tất cả mọi người ở Lăng Tiêu đỉnh sinh ra một cổ cảm giác vô lực, đồng loạt quỳ rạp xuống đất, lần nữa nhìn về phía Nhiếp Vân ở trên không trung, tôn kính cùng sợ hãi phát ra từ nội tâm.

Đây mới thực là thiên mệnh sở quy!

Vừa rồi loại Thiên Địa uy thế kia, trong nháy mắt diệt sát tất cả mọi người cũng không có vấn đề gì, có thể làm cho Thiên Ý xuất hiện như vậy, đủ thấy ở trong Thiên Địa ý chí, xác định địa vị của Nhiếp Vân.

Đối nghịch người được Thượng Thiên tán thành... Đây không phải muốn chết sao?

Trước kia tám đại tông môn, còn có một chút gia hỏa bằng mặt không bằng lòng, lúc này toàn bộ bái phục, không dám sinh ra bất luận tâm tư gì, ngay cả người của Di Thần Tông cũng quỳ rạp xuống đất, cả đám sợ hãi.

- Điều đó không có khả năng, không có khả năng, không có khả năng...

Di Hoa vốn định âm Nhiếp Vân, cuối cùng lại biến thành như vậy, để cho tất cả mọi người triệt để bái phục, cả người giống như điên rồi, trong mắt lóe ra hung ác, miệng không ngừng lặp lại một câu.

- Di Hoa, ngươi còn có lời gì để nói? Hôm nay ta sẽ giết ngươi, chấn chỉnh quyền uy!

Nhiếp Vân cũng không nghĩ tới nương theo một câu nói của mình, lại đột nhiên xuất hiện loại tình huống này, lúc này biết không phải là thời điểm cân nhắc, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Di Hoa.

Tuy tình huống trước mắt quỷ dị, nhưng đối với mình mà nói, là

chuyện tốt, chứng kiến loại tràng cảnh này, về sau có thể cam đoan cửu đại tông môn liên hợp, tuyệt đối không có người còn dám vi phạm mệnh lệnh của mình.

------oOo------

Chương 1138: Hương tiêu ngọc vẫn (trung) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là trước đánh chết Di Hoa lại nói!

Từ chuyện vừa rồi có thể nhìn ra, loại người này giữ lại là tai họa!

Lại nói, thù hận của Di Hoa và mình đã không thể dùng ngôn ngữ hình dung, cho dù kiếp này bọn người phụ thân không có việc gì, chỉ có đệ đệ Nhiếp Đồng bị giết, nhưng kiếp trước, bọn người phụ thân, mẫu thân tương đương với toàn bộ chết ở trên tay hắn!

(*Di Hoa khống chế Yêu nhân, Nhiếp Hạo Thiên bị yêu linh phụ thể xem như thủ đoạn của hắn, cho nên, bọn người cha mẹ tử vong, tỷ tỷ tự vận, đều nên tính toán đến trên đầu hắn)

Nghĩ đến điểm này, bàn tay của Nhiếp Vân vung lên, Phong Ma Thanh Long Kích xuất hiện trong lòng bàn tay, không chút do dự, bàn tay run lên, bổ xuống dưới!

Ầm ầm!

Một cổ sát ý cùng pháp lực hội tụ chung một chỗ, Phong Ma Thanh Long Kích hình thành một đạo hào quang dài mấy trăm trượng.

- Nhiếp Vân tông chủ muốn thanh trừ dị loại rồi, mọi người mau tránh ra...

- Đi mau, đừng chậm trễ Nhiếp Vân tông chủ...

- Vi phạm Nhiếp Vân tông chủ là vi phạm Thượng Thiên ý chí, Di Hoa chết chắc rồi...

Thấy Nhiếp Vân động thủ, trong đám người Di Thần Tông, đột nhiên bộc phát ra một hồi tiếng la, lập tức tất cả mọi người đồng loạt lui ra ngoài, toàn bộ tách ra Di Hoa, phảng phất như ly khai ôn thần.

- Đáng giận!

Chứng kiến loại tràng cảnh này, sắc mặt Di Hoa dữ tợn, tức giận đến thiếu chút nữa tắt thở.

Vừa rồi trước khi Thượng Thiên phát uy, nếu như Nhiếp Vân làm như vậy, người trung tâm với hắn ở Di Thần Tông nhất định sẽ ra tay giúp đỡ, mà bây giờ, mỗi người biết Nhiếp Vân thiên mệnh sở quy, ai còn dám động thủ, không trộm giết hắn cũng không tệ rồi.

Trong miệng gào thét, hai tay lần nữa biến thành màu vàng nghênh hướng hào quang ở không trung, vận chuyển thiên phú Thiên Hành sư, Di Hoa quay người bỏ chạy.

Hắn cũng không ngốc, biết rõ trải qua chuyện vừa rồi, Di Thần Tông cùng tám đại tông môn khác, đã toàn bộ thần phục Nhiếp Vân, tiếp tục đợi ở chỗ này, chỉ còn đường chết.

- Định!

Nhiếp Vân khống chế tông môn đại trận của Hóa Vân tông, vô luận thiên thời địa lợi hay nhân hòa, đều mạnh hơn hắn, lần này nếu như lại cho hắn chạy, cũng không cần sống nữa, cười lạnh một tiếng, nương theo thanh âm vang lên, Di Hoa đi về phía trước đột nhiên định tại nguyên chỗ, côn trùng trong hổ phách.

- Chết!

Định trụ đối phương, hai mắt Nhiếp Vân nheo lại, Phong Ma Thanh Long Kích mạnh mẽ chúi xuống.

Híz-khà-zzz á!

Thân thể bị gông cùm xiềng xích, Di Hoa chỉ có thể tránh đầu đi,

cuồng phun máu tươi, nửa người bị Thanh Long kích bổ trúng, bị trọng thương.

Tu vi đạt tới loại cấp bậc như hắn, chỉ cần đầu không nát, linh hồn bất diệt, sẽ không phải chết, thoáng một phát chém thành hai khúc, chỉ là tổn thương Khí Hải đan điền, trong lúc nhất thời sẽ không mất mạng.

Dù như thế, lần này tương đương trực tiếp để cho hắn mất nửa cái mạng, vô cùng thê thảm.

- Nhiếp Vân, hắn là anh ta, van cầu ngươi không nên giết hắn... Ta cầu ngươi, buông tha hắn a...

Thấy Nhiếp Vân vừa động thủ liền chém Di Hoa thành hai khúc, Thanh Long kích lần nữa giơ lên, Di Tĩnh hét lên một tiếng bay tới ngăn ở trước mặt, trong mắt mang theo ý cầu khẩn nồng đậm.

- Ngươi...

Thấy nàng như vậy, Nhiếp Vân nhớ tới thời gian lúc trước cùng nàng ở chung, vì mình cam tâm tình nguyện chết đi, trong nội tâm mềm nhũn.

- Đừng giết hắn, ta khuyên ca ca về sau không đối đầu với ngươi được không... Van cầu ngươi!

Di Tĩnh vội vàng nói, nước mắt chậm rãi chảy xuống, cả người không ngừng run rẩy.

- Ngươi... tránh ra!

Chứng kiến hình dạng của nàng, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, xiết chặt nắm đấm.

Mặc dù thiếu nợ Di Tĩnh, nhưng Di Hoa này là tai họa, hôm nay không giết, về sau phiền toái rất lớn, lại nói, hắn đánh Nhiếp Đồng thành như vậy, nhiều lần thiếu chút nữa hại chết mình, không giết hắn, thật sự khó tiêu mối hận trong lòng.

- Van ngươi, Nhiếp Vân, ban đầu ở chỗ Cửu Long kéo liễn, ta liền đoán được sẽ có loại tình huống này, chính bởi vì như vậy, mới tình nguyện chết cũng muốn cứu ngươi, là hi vọng ngươi có thể ở thời điểm đối địch ca ca ta, buông tha hắn! Nhiếp Đồng có thể vì ngươi chết, ta cũng có thể vì ca ca chết, cầu van ngươi, buông tha hắn a, ta chỉ có một ca ca này mà thôi...

Chứng kiến ánh mắt thiếu niên lạnh lùng, Di Tĩnh lần nữa cầu khẩn.

Từ đuổi theo Nhiếp Vân đến hắn nhẹ nhõm đả bại mình, Di Tĩnh đã biết rõ thiếu niên này về sau thành tựu vô hạn, tình cảnh trước mắt sớm đã nghĩ đến, chỉ là không nghĩ tới lại nhanh như vậy!

Chính bởi vì nghĩ đến điểm này, mới ở trước mắt sống chết dốc sức liều mạng cũng muốn cứu hắn, thứ nhất, trong tranh đấu chẳng biết lúc nào đã thích thiếu niên này, không muốn hắn chết! Thứ hai, có lẽ có thể dùng cái này đổi về tánh mạng của ca ca!

- Di Tĩnh, ngươi đây là tội gì...

Chứng kiến nữ hài như vậy, gắt gao ngăn ở phía trước Di Hoa, lên tiếng cầu khẩn, sát ý của Nhiếp Vân chậm rãi tiêu tán.

Đúng vậy a, cho dù Di Hoa đáng chết, cũng chỉ là hắn, cùng Di Tĩnh không có vấn đề gì.

Tuy nữ hài này bình thường thoạt nhìn điêu ngoa tùy hứng, trên thực tế lại là người thật tình, tình cảm đối với mình không phải giả dối, nếu như không có nàng, lúc Cửu Long kéo liễn không gian vỡ tan, mình phải chết không thể nghi ngờ!

- Tốt, lần này ta có thể buông tha hắn, nhưng lần sau gặp được, sẽ không lưu tình, các ngươi... đi thôi!

Thả Phong Ma Thanh Long Kích lại Nạp Vật Đan Điền, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, xoay người sang chỗ khác, khoát tay chặn lại.

- Đa tạ...

Chứng kiến cử động của hắn, Di Tĩnh mang theo một tia cảm kích,

bất quá trong nội tâm không có nửa phần cao hứng, nước mắt ngược lại chảy càng nhiều....

Tuy cứu được ca ca, nhưng tương đương với cắt đứt duyên phận với thiếu niên trước mắt rồi!

- Ca ca... Chúng ta đi thôi!

Lắc đầu, che dấu bi ai trong lòng, Di Tĩnh quay đầu lôi kéo ca ca, bất quá kéo một phát cũng không kéo động, ngẩng đầu nhìn lên, tâm thoáng một phát rơi vào đáy cốc.

Chỉ thấy vẻ mặt ca ca Di Hoa dữ tợn, hai mắt huyết hồng, trên người tản mát ra một cổ khí tức khó có thể nói rõ, từ xa nhìn lại âm trầm khủng bố, quỷ dị khó lường.

- A... Đây là ngươi bức ta, ta vốn không muốn thi triển, ta muốn ngươi chết!

Tựa như tiếng hô tới từ địa ngục vang lên, một đạo khí tức quỷ dị từ trên chín tầng trời đột nhiên hàng lâm.

Cổ khí tức quỷ dị này mang theo Cương Phong để cho linh hồn xé rách, vừa tiến vào đại điện liền tịch cuốn lại, hình thành một cổ âm hàn để cho người run rẩy.

Bị hàn gió thổi qua, giống như linh hồn ly thể, ngăn cản không nổi.

------oOo------

Chương 1139: Hương tiêu ngọc vẫn (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong hư không, một tế đàn như ẩn như hiện, phía trên có một chữ Hồn, lập loè hào quang, sáng chói chói mắt.

- Ta Di Hoa, nguyện ý dùng linh hồn thành tín nhất hiến tế, cam nguyện làm người hầu trung thực của ngươi, chỉ vì giết Nhiếp Vân

này!

Than nhẹ thật dài, giống như chú ngữ vang lên, mang theo tinh thần trùng kích làm cho người mộng ảo, ánh mắt Di Hoa dữ tợn rơi trên không trung, bộc phát ánh sáng chói mắt.

- Thiêu đốt linh hồn? Nguy rồi!

Chứng kiến tia sáng này, Nhiếp Vân biết rõ đối phương khẳng định là đang thi triển bí pháp cấm kị nào đó, đồng tử co rụt lại.

Bí pháp cấm kị, là một loại thủ đoạn đáng sợ nhất, một khi thi triển, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, mà trước khi chết bộc phát ra lực lượng, cũng là cực kỳ lớn, kiếp trước ở Vạn Giới Sơn bị bọn người Hồng Y bán đứng, là thi triển loại thủ đoạn này, mới đánh chết toàn bộ, không lưu một cái.

Tuy hiện tại nhìn không hiểu đối phương thi triển chiêu này là cái gì, nhưng từ uy thế Nhiếp Vân có thể nhìn ra, tuyệt đối không giống bình thường.

Một khi để cho hắn triệt để thành hình, mặc dù mình không chết, cũng sẽ lột một lớp da!

- Võ Đạo Phá Hư quyền!

Biết rõ hậu quả, Nhiếp Vân không dám do dự, không kịp lấy ra Phong Ma Thanh Long Kích, một quyền đánh qua tế đàn.

Mặc kệ hắn thi triển cấm kị chi thuật gì, nhìn bộ dạng hiện tại, cái tế đàn này nhất định là mấu chốt, chỉ cần có thể phá hủy, đối phương sẽ không thể làm gì mình.

Ầm ầm!

Dưới tình thế cấp bách thi triển ra Võ Đạo Phá Hư quyền, uy lực vô cùng, không gian xé rách, thời gian hỗn loạn, nhưng tế đàn mắt thường có thể thấy được, lại phảng phất như ở vào một không gian song song khác, tay đấm hung mãnh, trực tiếp từ đó xuyên qua, căn bản không có đụng phải mảy may.

Hô!

Ngược lại, Võ Đạo Phá Hư quyền đánh qua, tựa như kích hoạt lên đồ vật nào đó, một trung niên phu nhân từ trên tế đàn đứng lên.

Trung niên phụ nhân này dung mạo tuyệt mỹ, ôn hoà thanh tú, niên kỷ hơn ba mươi, vừa xuất hiện đọc ra một loạt chú ngữ khó nghe.

Ầm ầm!

Chú ngữ chấm dứt, bầu trời vặn vẹo, một mặt người cự đại đột ngột xuất hiện.

Người này hai mắt lạnh lùng, không có chút biểu lộ nào, trong con mắt mang theo trùng kích linh hồn làm cho người mê muội.

Lăng Tiêu đỉnh chỉ cần là đệ tử tinh thần không có đạt tới Linh cấp đỉnh phong, chứng kiến đồng tử này, kêu thảm một tiếng, đồng thời ngất đi, không một may mắn thoát khỏi.

- Nhan Chi?

Bóng người vừa xuất hiện, trong đám người vang lên một thanh âm kinh ngạc.

Lúc này Nhiếp Vân cũng không nghe được tiếng la kia, nhìn về phía không trung, cảm thấy linh hồn sinh ra rung động.

- Ta Di Hoa, nguyện ý dùng linh hồn thành tín nhất hiến tế, cam nguyện làm người hầu trung thực của ngươi, chỉ vì... Nhiếp Vân này tử vong!

Chứng kiến mặt người xuất hiện, sắc mặt Di Hoa dữ tợn, lần nữa gầm nhẹ.

Thanh âm giống như chú ngữ vang lên, linh hồn của hắn giống như bị hấp dẫn cực lớn, từ trong thân thể thoát ly ra, lóe ra hào quang sáng chói, rất nhanh bay về phía tế đàn.

- Người hầu của ta, ta sẽ đáp ứng yêu cầu của ngươi!

Rầm rầm!

Thấy linh hồn của hắn bay tới, mặt người kia hừ lạnh, không biết nói ngôn ngữ chủng tộc nào, làm cho linh hồn người muốn xé rách.

Ngay lúc đó, hai mắt đột nhiên trừng lên, một đạo hào quang ẩn chứa lực lượng để cho linh hồn mất đi, mạnh mẽ kích xạ đến Nhiếp Vân.

Người này xuất thủ!

- Không...

Chứng kiến tia sáng này bay thẳng tới Nhiếp Vân, Di Tĩnh ở cách đó không xa đồng tử co rụt lại, la hét một tiếng, lao về phía trước, chắn ở trước hắn.

- Nhan Chi, đây không phải địa phương ngươi tới, trở về đi!

Cùng lúc đó, trong đám người một ý niệm mạnh mẽ vang lên, kích bắn về phía mặt người trên không trung.

Hô!

Tựa hồ cảm nhận được cổ ý niệm này ẩn chứa phẫn nộ, mặt người cực lớn kia như nhận lấy va chạm lợi hại nào đó.

Hô! hóa thành tro bụi, triệt để biến mất.

Mặt người đột ngột biến mất, cưỡng ép gián đoạn tế tự, tế đàn ầm ầm sụp đổ, trung niên phu nhân trở nên càng thêm mỏng manh, hấp hối, cùng hồn phách của Di Hoa bay về phía tế đàn đụng vào nhau, đột nhiên, hai linh hồn thiêu đốt, không biết xảy ra biến cố gì, đồng thời bị thân thể của Di Hoa hấp dẫn, thẳng tắp trụy lạc.

- Tiểu Tĩnh...

Hô! Linh hồn trở lại thân thể, hai mắt Di Hoa mở ra, tựa hồ không bị

trung niên phu nhân ảnh hưởng, chứng kiến muội muội Di Tĩnh ngăn ở trước mặt Nhiếp Vân, chặn hào quang do mặt người đánh ra, sắc mặt thay đổi, thảm hô ra tiếng.

Oanh!

Sắc mặt của hắn lại biến, cũng vô dụng rồi, hào quang do mặt người phóng tới, uy lực thật sự quá lớn, cho dù bởi vì mặt người đột nhiên biến mất giảm bớt không ít, chỉ còn lại không đến 1% lực lượng, như trước mang theo uy thế để cho người không thể ngăn cản, thẳng tắp vọt tới, cùng Di Tĩnh đụng vào nhau.

Ông!

Khôi giáp bó sát người của Di Tĩnh mạnh mẽ lập loè ra.

Răng rắc, răng rắc!

Ở dưới hào quang trùng kích, khôi giáp có thể thừa nhận một kích toàn lực của cường giả Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ lập tức biến thành tro bụi, một cổ ý niệm làm cho không người nào có thể ngăn cản, mạnh mẽ xông vào trong cơ thể nữ hài.

Bị linh hồn của nữ hài ngăn cản, hào quang chậm rãi tiêu tán.

Xem ra tia sáng này chỉ công kích linh hồn, dưới tình huống không có người khống chế đánh trúng Di Tĩnh, cho rằng đánh tới mục tiêu, liền tiêu tán.

Hô!

Bị hào quang đánh trúng, ánh mắt của nữ hài lập tức ảm đạm.

- Di Tĩnh, ngươi... Ngươi...

Nhìn một màn ở trước mắt, Nhiếp Vân nằm mơ cũng không nghĩ tới Di Tĩnh lần nữa xông lại bảo vệ mình, vội vàng vọt tới ôm lấy, nước mắt chảy xuống.

- Nhiếp Vân... Ngươi lại khóc vì ta... Ta thật cao hứng... tuy cùng

ngươi chung một chỗ thời gian không dài... Lại rất khoái nhạc...

Chứng kiến thiếu niên vọt tới trước mặt, ôm mình, ánh mắt ảm đạm của Di Tĩnh lộ ra một tia sáng bóng, như hồi quang phản chiếu.

- Đừng nói nữa, ta sẽ cứu ngươi...

Tim như bị đao cắt, Mộc Sinh chi khí của Nhiếp Vân không ngừng chuyển vận vào trong cơ thể nữ hài, muốn đền bù linh hồn bị thương của nàng, nhưng chẳng biết tại sao, lực lượng của đạo quang mang kia không ngừng ăn mòn đối phương, Mộc Sinh chi khí căn bản không dùng được.

- Không có tác dụng đâu, kỳ thật gặp được câu Duyên Tại Kiếp Sau kia... Ta nên đoán ra... Chúng ta kiếp này không có kết cục... Chỉ có thể hi vọng kiếp sau... Nhưng tiếc... Ta chỉ đoán được mở đầu... Không có đoán được phần cuối...

Tựa hồ cảm thấy lực lượng hào quang ăn mòn trong linh hồn, Di Tĩnh biết rõ mình hết thuốc chữa, nhẹ nhàng nỉ non một câu, trong mắt sinh ra một tia cầu khẩn.

------oOo------

Chương 1140: Hương tiêu ngọc vẫn (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân... Ngươi có thể buông tha ca ca ta hay không... Cầu ngươi...

- Tốt... Ta đáp ứng!

Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm, dùng thanh âm khàn khàn nói.

- Cảm ơn...

Trong mắt hiện lên một tia hài lòng, đầu Di Tĩnh nghiêng một cái, hồn phi phách tán, hương tiêu ngọc vẫn.

- Di Tĩnh...

Ôm thân thể nữ hài đã không còn nhúc nhích, Nhiếp Vân gào rú một tiếng, hai mắt đỏ thẫm, hình ảnh cùng nàng ở chung từng chút hiển hiện, rõ ràng như vậy, lái đi không được.

- Ngươi mau nói cho ta biết, ngươi làm sao nhìn ra ta là nữ nhân? Nói cho ta biết, ta liền cho ngươi chơi với ta một hồi, không nói, ta liền trực tiếp giết ngươi!

- Ai, ngươi đây là cái thái độ gì? Ta cũng cho ngươi xem dung mạo rồi, ngươi vậy mà không nói? Ta hỏi lại ngươi một lần, nói hay không?

...

Vừa mới bắt đầu nhìn thấy nàng, như một nữ nhân điên, dã man không nói đạo lý.

- Linh Binh tuyệt phẩm, hì hì, ta cũng có, Địa Ngục Thiết Long Tiên!

- Hì hì, ngươi chạy rất nhanh, bất quá, Di Thiên Linh Phù ta có rất nhiều, liền nhìn ngươi có đủ hay không!

- Ngươi có cánh? Ma Nhân tộc? Lại biết Ma Nhân tộc bí pháp? Khó trách ca ca phái ra nhiều người như vậy, đều không bắt được, thú vị, bất quá, cứ như vậy muốn chạy trốn ra lòng bàn tay của ta, còn không có cửa đâu!

...

Sau khi nhận thức, phát hiện nàng chỉ là ham chơi, cũng không có ý gì xấu.

- Đừng quên, vừa rồi ngươi đã ăn độc dược của ta rồi, minh bạch nói cho ngươi biết, ngươi ăn gọi là Kim Lân Phệ Tâm độc, dùng Kim Lân Phệ Tâm thảo luyện chế thành, bình thường ăn cũng không có việc gì, chỉ là độc dược mạn tính, có thể làm cho người sống được một năm, nhưng nếu như vung chai Kim Lân phấn hoa

này lên người, độc dược mạn tính liền sẽ lập tức biến thành kịch độc kiến huyết phong hầu (*gặp máu là chết), ngay cả cường giả Nạp Hư cảnh cũng không kiên trì nổi hai giây!

- Hắc hắc, nếu không muốn chết, liền lập tức giao đồ vật cho ta, bằng không thì... Bằng vào thiên phú Thiên Thủ sư của ta, vô luận ngươi đào tẩu như thế nào, ta đều có thể truy theo ngươi!

- Đó là đương nhiên! Ngươi chết, ta còn không dễ bàn giao với ca ca ta đây này!

- Ta... Ta cũng không biết bình ngọc như thế nào hư mất, ta thực là không phải cố ý... Ta thật không muốn giết ngươi...

...

Về sau, còn phát hiện nàng chẳng những không có tâm cơ, thậm chí đơn thuần đáng yêu, đối chiến với người khác, còn mang theo đồng tình.

- Ngươi dừng lại... Oa...

- Ngươi mau quên hết những gì chứng kiến, cái gì cũng không phát hiện, không thể nói cho người khác!

- Đúng vậy, ai cũng không thể nói, ngay cả yêu sủng cũng không thể nói, càng không thể nói cho người khác, sự tình ngươi đánh bờ mông của ta!

- Nhiếp Vân, ngươi không nên làm chuyện điên rồ, hai thứ này va chạm lực lượng quá lớn, ngươi tiến lên chỉ có thể chết!

- Ngươi... Tốt, nếu như ngươi thật muốn đi mà nói, đây là Thiên Hành chi khí, còn có Thiên Thủ chi khí, gặp được nguy hiểm lập tức trốn về... Chớ suy nghĩ lung tung, ta chỉ là cảm thấy ngươi vũ nhục cùng cừu hận với ta, còn không có tự tay báo trở về, vẫn không thể chết! Cho dù phải chết, cũng phải bị ta tự mình chém giết!

- Thử xem Di Thiên Linh Phù, ngươi đi mau!

...

Nhân từ nương tay với cừu nhân, thậm chí cứu hắn... Thật không biết nên nói nữ hài này ngốc hay như thế nào, nhưng nữ hài ngây ngốc như vậy, lại cứu mình hai lần!

Vừa rồi dựa theo tốc độ hào quang kia, mặc dù tốc độ mau nữa cũng trốn không thoát, vốn phải chết chính là mình, mà bây giờ lại chuyển dời đến trên người nữ hài này...

Vì cái gì? Vì cái gì ca ca hung tàn như thế, lại có muội muội như vậy?

- Nhiếp Vân... Ngươi vì ta khóc... Ta thật cao hứng... tuy thời gian cùng ngươi chung một chỗ không dài... Lại rất khoái nhạc...

- Không có tác dụng đâu, kỳ thật... ta nên đoán ra... Chúng ta kiếp này không có kết cục... Chỉ có thể hi vọng kiếp sau... Nhưng tiếc... Ta chỉ đoán được mở đầu... Không có đoán được phần cuối...

Nữ hài cuối cùng nhẹ giọng như trước quanh quẩn bên tai, mà người thì đã triệt để đi xa!

Sinh tử cách xa nhau!

- Tiểu Tĩnh...

Chứng kiến Di Tĩnh ở trong ngực Nhiếp Vân triệt để đoạn tuyệt hô hấp, linh hồn mất đi, trái tim Di Hoa run rẩy.

Đối với cô muội muội này yêu thương, chỉ từ nuông chiều là có thể nhìn ra, nằm mộng cũng không nghĩ đến, yêu thương muội muội như thế, vậy mà chết ở trên tay mình!

Nếu không phải hắn và Nhiếp Vân làm ra mâu thuẫn, nếu không phải hắn dốc sức liều mạng tế tự, nếu không phải...

Quá nhiều nếu không phải, nhưng đáng tiếc đã chậm, thời gian không thể đảo lưu, thời điểm ly khai Di Thần Tông, đã từng nói qua quý trọng sinh mệnh... Không nghĩ tới nha đầu kia, như trước thiêu

thân lao đầu vào lửa...

- Là ngươi hại chết Di Tĩnh, ngươi không xứng làm ca ca của nàng, hôm nay ta sẽ giết ngươi!

Nghe được tiếng hô của Di Hoa, hai mắt Nhiếp Vân huyết hồng, gào thét một tiếng, Thanh Long Kích xuất hiện, thoáng một phát chém tới.

PHỐC!

Đồng tử của Di Hoa co rụt lại, còn lại nửa người, lại có một cái cánh tay bị gọt sạch, máu chảy như rót.

Bất quá lông mày của hắn không có nhăn thoáng một phát, tựa hồ như trước đắm chìm trong muội muội tử vong tự trách, không cách nào tự kiềm chế.

- Nhiếp Vân dừng tay, ngươi đã đáp ứng Di Tĩnh, không thể giết hắn!

Mặc kệ hắn tự trách hay không tự trách, Phong Ma Thanh Long Kích lần nữa giơ lên, Nhiếp Vân ý định thoáng một phát chấn vỡ đầu lâu của hắn, liền chứng kiến một nữ hài ngăn ở trước mặt, nói.

- Di Tĩnh!

Nghe được thanh âm này, huyết hồng trong mắt Nhiếp Vân giảm bớt không ít, lần nữa nhìn về phía thi thể trong ngực, nhớ tới lời hứa đối với nàng, gào một tiếng rú.

- Nhanh giải trừ linh hồn chế ước cho mẹ của ta...

Nữ hài ngăn ở trước mặt Di Hoa thấy Nhiếp Vân dừng tay lại, quay người nhìn về phía Di Hoa, hai mắt âm trầm đáng sợ.

- Mẹ của ngươi?

Hai mắt Di Hoa có chút trống rỗng.

- Đúng vậy, là nữ nhân trên tế đàn kia, Minh Lan Tâm!

Nữ hài cắn răng nói.

- Dịch Thanh? Mẹ nàng?

Giọng nữ hài rất lớn, Nhiếp Vân cũng chú ý tới, quay đầu nhìn sang, lúc này mới phát hiện, vừa rồi ngăn trở mình không phải người khác, đúng là Dịch Thanh.

Lúc này hai mắt Dịch Thanh đỏ thẫm mang theo sát ý, không còn bộ dáng lạnh lùng dịu dàng ngoan ngoãn nữa.

- Đúng rồi, lúc trước Dịch Thanh có thể nhận ra chữ Hồn, biết rõ thiên phú Triệu Hoán sư, ta đã cảm thấy kỳ quái, nguyên lai... Mẫu thân của nàng quả nhiên có quan hệ tới cường giả công kích linh hồn... Ân? Triệu Hoán sư?

Chứng kiến bộ dáng của Dịch Thanh, Nhiếp Vân đột nhiên nhớ tới tình cảnh cùng nàng kết giao.

------oOo------

Chương 1141: Linh hồn cộng sinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phụ thân của Dịch Thanh dễ thành ở Vinh Thiên thành có lẽ rất nổi danh, nhưng ở Phù Thiên đại lục cơ hồ là tầng dưới chót nhất, cẩn thận ngẫm lại, loại nhân vật này sao sẽ biết Triệu Hoán sư?

Phải biết loại thiên phú này, mặc dù mình kiếp trước cũng chưa nghe nói qua!

Mà hai cha con chẳng những biết rõ, còn biết văn tự Hồn Tộc, chỉ từ điểm này, lúc ấy liền đoán ra bọn hắn có chuyện gì che giấu mình, chỉ là khi đó cảm thấy mỗi người đều có bí mật, nên không miệt mài theo đuổi, hiện tại xem ra, nguyên lai cùng mẫu thân của Dịch Thanh có quan hệ.

Triệu Hoán sư! Người kia nhất định là Triệu Hoán sư!

Biết rõ những cái này, tâm tình có chút khổ sở của Nhiếp Vân tốt lên một tia.

Di Tĩnh giống như đệ đệ Nhiếp Đồng, đều là mất đi linh hồn, có lẽ, có thể dùng thiên phú triệu hoán linh hồn cứu sống.

Nghĩ đến điểm này, bàn tay Nhiếp Vân trảo một cái liền phong ấn Di Tĩnh, cất vào Tử Hoa Động Phủ.

Nhoáng một cái đi đến trước mặt Di Hoa.

- Đúng vậy, ngươi là nữ nhi của nàng, bất quá, linh hồn của Minh Tâm Lan vừa rồi tế tự thất bại, chúng ta đồng thời thiêu đốt linh hồn, dưới cơ duyên xảo hợp, đã cùng linh hồn của ta triệt để dung hợp chung một chỗ, hình thành xu thế cộng sinh, muốn ta thả nàng, căn bản không có khả năng! Hơn nữa giết ta, nàng cũng sẽ chết!

Di Hoa tỉnh táo lại, nhìn về phía Dịch Thanh, cũng nhận ra được.

Lúc trước hắn bắt Minh Tâm Lan, từng dùng con gái nàng uy hiếp, tự nhiên biết rõ con gái nàng là Dịch Thanh, chỉ là như thế nào cũng không nghĩ tới, nhân vật lúc ấy cảm thấy như con sâu cái kiến, hiện tại đã trở thành Linh Lung Tiên Tông Thánh nữ, cường giả Nạp Hư cảnh.

- Linh hồn cộng sinh?

Dịch Thanh sững sờ, sắc mặt thoáng một phát trở nên tái nhợt, toàn thân run rẩy.

- Linh hồn cộng sinh là cái gì?

Thấy bộ dáng nàng như vậy, Nhiếp Vân nghi ngờ hỏi.

Đối với linh hồn, hắn thật sự là thường dân, biết không rõ ràng lắm.

- Linh hồn cộng sinh rất giống nhân cách phân liệt, hai linh hồn

dung hợp chung một chỗ, cộng đồng sinh tồn, khi thì là người này, khi là người nọ, bất quá lực lượng linh hồn của Di Hoa cường đại, áp chế mẫu thân của Dịch Thanh, để cho nàng không thể tỉnh táo lại!

Dịch Thanh vẫn chưa trả lời, Đạm Đài Lăng Nguyệt đã bay lên, nhẹ nhàng nói.

- Còn có loại sự tình này?

Nhiếp Vân sững sờ.

Linh hồn lại vẫn có thể cộng sinh, loại sự tình này, còn là lần đầu tiên nghe nói.

- Ân, người linh hồn cộng sinh, tương đương với có được một linh hồn hạch tâm, cùng một người không có gì khác nhau, chỉ cần giết chết một cái, một cái khác hẳn phải chết, không có cách nào cải biến, cho dù Linh Hồn sư cũng không thể tách ra, xem ra... Mẫu thân của Dịch Thanh cứu không được rồi!

Đôi mi thanh tú của Đạm Đài Lăng Nguyệt nhăn lại, chậm rãi nói.

- Thật nói như vậy, hoàn toàn chính xác khó có thể cứu chữa...

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Người tinh thần phân liệt, có được hai loại tính cách, nếu như cảm thấy một tính cách khác của hắn không tốt, đánh chết hắn, một cái khác đồng dạng sẽ chết, linh hồn cộng sinh cũng đồng dạng, nếu quả thật ngay cả Linh Hồn sư cũng không thể tách ra, mẫu thân của Dịch Thanh, thật sự cứu không được rồi!

- Linh hồn của mẫu thân ta vốn là bị Di Hoa khống chế, vừa rồi Linh Hồn sư ở trên không trung kia đột nhiên ly khai, đã cắt đứt tế tự, từ đó hai linh hồn thiêu đốt đụng vào nhau, tạo thành linh hồn cộng sinh, loại tỷ lệ này, trăm triệu năm cũng không ra một cái, vậy mà dung hợp chung một chỗ, chẳng lẽ ông trời thực không cho ta thấy mẫu thân sao...

Tựa hồ đối với linh hồn cộng sinh biết cực kỳ rõ ràng, sắc mặt Dịch Thanh trắng bệch, thì thào tự nói.

Linh hồn cộng sinh, chỉ từ danh tự mà nói, đã biết rõ cực kỳ khó khăn, hai ý thức hoàn toàn bất đồng, linh hồn bất đồng, dung hợp chung một chỗ, dùng chung một linh hồn hạch tâm, trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ, xem ra có thể xuất hiện loại tình huống này, xác suất nhỏ đến bằng không, thật không biết mẫu thân của Dịch Thanh vì sao xui xẻo như vậy, vậy mà cùng linh hồn của cừu nhân cộng sinh.

- Cũng không phải như vậy, nếu như ngươi có thể tiếp nhận mà nói, ta cũng có biện pháp!

Nghe được Dịch Thanh đau thương nói, đột nhiên Đạm Đài Lăng Nguyệt mở miệng.

- Biện pháp gì?

Dịch Thanh vội vàng quay người.

- Người linh hồn cộng sinh, linh hồn mạnh chiếm cứ ưu thế, có quyền khống chế thân thể, hiện tại linh hồn của Di Hoa mạnh, cho nên khống chế thân thể, nếu như đánh yếu linh hồn của Di Hoa, mẹ của ngươi tự nhiên sẽ tỉnh táo lại!

Đạm Đài Lăng Nguyệt thản nhiên nói.

- Ai linh hồn cường người đó khống chế thân thể? Cái kia... Đánh linh hồn của Di Hoa, có thể ảnh hưởng mẫu thân của ta hay không?

Dịch Thanh sững sờ.

- Bởi vì linh hồn cộng sinh, đánh Di Hoa cũng tương đương đánh mẹ của ngươi, cụ thể làm như thế nào, ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ nghe nói qua loại phương pháp này!

Thấy Dịch Thanh một câu nói trúng chỗ hiểm, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng đành chịu lắc đầu.

- Cái này...

Mặt mũi tràn đầy trù trừ, Dịch Thanh đột nhiên quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Nhiếp Vân, ta cầu ngươi một sự kiện!

- Nói đi!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Ngươi có thể trước không giết Di Hoa, chữa cho tốt thân thể của hắn, nhốt lại được không...

Dịch Thanh do dự một chút nói ra.

- Được!

Nhiếp Vân gật đầu.

Di Hoa cùng mẫu thân của nàng linh hồn cộng sinh, thân thể Di Hoa bị gọt thành côn, khẳng định mẫu thân của nàng cũng chịu tội, Dịch Thanh thân là con gái, có loại yêu cầu này không gì đáng trách.

Về phần Di Hoa, tuy Nhiếp Vân đáp ứng Di Tĩnh không giết hắn, nhưng không đáp ứng thả hắn ly khai, thằng này thời kỳ toàn thịnh cũng không phải đối thủ của mình, hiện tại còn nửa cái mạng, khẳng định càng trốn không thoát.

- Vào đi!

Một đạo Mộc Sinh chi khí đưa vào thân thể hắn, Tiên Âm sư chấn động, liền thu hắn vào Tử Hoa Động Phủ, đồng thời trong nội tâm truyền âm cho đám người Tiểu Phong, xem thật kỹ, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

- Vừa rồi người kia là Linh Hồn sư?

Xử lý xong hết thảy, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Dịch Thanh,

nhịn không được hỏi.

- Vâng, không có ý tứ, ta vẫn che giấu ngươi, kỳ thật mẫu thân của ta là Hồn sư, tín đồ thành kính nhất của Triệu Hoán sư!

Nghe được Nhiếp Vân chất vấn, Dịch Thanh do dự một chút, chậm rãi nói.

- Hồn sư?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Ân, Hồn sư là một loại người am hiểu điều khiển linh hồn, thờ phụng Linh Hồn sư, có được năng lực đối với linh hồn trời sinh mẫn cảm, có thể tìm kiếm tế phẩm Linh Hồn sư cần, trước kia ta không nói cho ngươi những cái này, là vì...

Dịch Thanh nói đến đây do dự một chút, đổi thành truyền âm.

------oOo------

Chương 1142: Lý do Phù Thiên đại lục danh tự tồn tại (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Là vì mẫu thân của ta là người Yêu tộc!

- Yêu tộc?

- Ân, mẫu thân của ta là người Yêu nhân U Minh nhất tộc, tên thật cũng không gọi Minh Lan Tâm, mà gọi là U Minh Minh!

Dịch Thanh chậm rãi nói.

- U Minh nhất tộc?

Nhiếp Vân chấn kinh rồi.

- Vâng, những cái này là ta từ mẫu thân lưu lại thủ trát chứng kiến,

về phần nàng từ đâu tới, như thế nào đến Phù Thiên đại lục, như thế nào cùng cha ta quen biết, ta không biết, hỏi cha ta hắn cũng không nói...

Dịch Thanh lắc đầu.

- Thì ra là thế, xem tình cảnh vừa rồi, mẹ của ngươi có thể triệu hoán Linh Hồn sư, nếu để cho nàng tỉnh táo lại, có phải có thể triệu hoán Linh Hồn sư ra hay không?

Nhiếp Vân hỏi.

Hắn quan tâm nhất chính là cái này.

Xem tình huống vừa rồi, Linh Hồn sư kia nên không có ý thức của mình, mà là một loại lực lượng đặc thù bị triệu hoán ra hội tụ thành, nếu có thể lần nữa triệu hoán ra, nhờ nàng hỗ trợ triệu hoán linh hồn của Nhiếp Đồng quay trở lại, chẳng phải có thể cứu sống đệ đệ sao?

- Nên có thể, nhưng... hiện tại ta cũng không biết như thế nào để cho mẹ ta tỉnh táo lại, khống chế thân thể!

Trên mặt Dịch Thanh lộ ra biểu lộ khổ sở.

- Yên tâm đi, dù có một đường cơ hội cũng không muốn vứt bỏ, nhất định sẽ thành công!

Nghe được khoảng cách cứu sống đệ đệ lần nữa tiến gần một bước, Nhiếp Vân bởi vì Di Tĩnh tử vong mang đến tâm tình trầm trọng, đã tốt lên rất nhiều.

Chỉ cần có thể cứu sống đệ đệ, khẳng định cũng có thể cứu sống Di Tĩnh, xem ra sau này phải nghe ngóng một ít về linh hồn, nghĩ biện pháp áp chế ý thức của Di Hoa, để cho mẫu thân của Dịch Thanh Minh Lan Tâm tỉnh táo lại!

- Giải quyết xong sự tình Di Hoa, cửu đại tông môn liên hợp, đã trở thành kết cục đã định, Lăng Nguyệt, chúng ta đi tìm Hạ Hành tiền bối a!

Suy nghĩ cẩn thận những cái này, Nhiếp Vân cảm ứng thiên phú Thiên Nhĩ sư trên người Di Hoa, thuận miệng an bài đệ tử cửu đại tông môn thoáng một phát, tổ chức xác nhập công việc, mà hắn thì lôi kéo Đạm Đài Lăng Nguyệt, bay về phía Trận Pháp điện.

Hiện trong người có Thiên Thủ, Thiên Nhĩ, Thiên Nhãn, Thiên Hành, Tiên Âm toàn bộ tập hợp, bất quá cũng không có tình huống đặc biệt phát sinh, Nhiếp Vân biết bây giờ không phải thời điểm nghiên cứu những điều này, mình có rất nhiều nghi hoặc muốn hỏi Hạ Hành, chuyện này mới là trọng yếu nhất.

Tiến vào Trận Pháp điện, Nhiếp Vân rất nhanh đã tìm được bọn người lão tửu quỷ.

Hàn huyên vài câu, đối với sự tình vừa rồi Thiên Địa ý chí hiện hình, bản thân Nhiếp Vân cũng không có biết rõ ràng là chuyện gì xảy ra, liền không thể nào giải thích, tùy tiện tìm chủ đề chuyển di.

Mọi người thấy hắn không nói, còn tưởng rằng là có chút cơ mật, không muốn nói nhiều, liền thức thời không hỏi.

Dù như thế, thái độ đối với hắn cũng triệt để thay đổi.

Trước kia mọi người đối với Nhiếp Vân cảm giác chỉ là biết rõ hắn thiên phú siêu quần, thực lực mạnh mẽ, mà bây giờ, biến thành đại biểu của Thiên Địa ý chí, là người chính thức ngăn cơn sóng dữ cứu vớt Phù Thiên đại lục.

Ở sâu trong nội tâm đã triệt để đồng ý tông chủ như hắn, ngay cả lão tửu quỷ cũng thả thấp tư thái, không hề như trước kia, một bộ thế ngoại cao nhân.

- Hạ Hành tiền bối, ta có rất nhiều nghi hoặc muốn hỏi ngươi...

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, Nhiếp Vân nhìn về phía lão tửu quỷ, vẻ mặt nghi hoặc.

Hắn có quá nhiều nghi hoặc, đầu tiên nghi hoặc lớn nhất là Hạ Hành không phải đã chết rồi sao? Nếu như không chết, trước kia

tại Tử Hoa Động Phủ chứng kiến thi thể là ai?

Hơn nữa, nghe thoại ngữ của Thiên Huyễn, lúc chiến đấu với Vân Huyên bọn hắn đã tới, bằng vào thực lực của hắn, có thể cứu bọn người Hạ Tuyền, sao không ra tay?

Sở dĩ Hóa Vân tông suy bại, chính là vì Hạ Hành mang đi Thái Thượng trưởng lão, Vô Thượng trưởng lão, hắn đã không có việc gì, những người kia lại đi nơi nào?

Những chuyện này không chỉ Nhiếp Vân kỳ quái, ngay cả Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão, cũng từng người có chút mơ hồ, đồng loạt nhìn về phía lão tửu quỷ, hy vọng có thể nghe được giải thích kỹ càng.

- Ha ha, ta biết rõ các ngươi đều nghi hoặc cái gì, được rồi, hôm nay ta liền đem nói rỏ cho các ngươi, cho các ngươi biết Phù Thiên đại lục, cũng không đơn giản như tưởng tượng!

Chứng kiến biểu lộ của mọi người, lão tửu quỷ minh bạch bọn hắn suy nghĩ cái gì, cười vuốt vuốt chòm râu, bàn tay khô quắt vung lên, bố trí ra vô số phong ấn.

Ở Trận Pháp điện cũng cần bố trí phong ấn, đủ thấy nội dung hắn muốn nói là cực kỳ trọng yếu.

Thiên Nhãn của Nhiếp Vân nhìn một vòng, kết quả bất đắc dĩ phát hiện, không biết đối phương dùng thủ pháp gì bố trí phong ấn, ngay cả Thiên Nhãn cũng không thể triệt để xem thấu, chớ nói chi là nghe lén trong đó nói cái gì rồi.

- Trước tiên ta hỏi các ngươi một vấn đề, có biết vì sao Phù Thiên đại lục lại có tên này không?

Bố trí xong phong ấn, lão tửu quỷ nhìn về phía mọi người hỏi.

Nghe được đột nhiên hỏi như vậy, tất cả mọi người nghi hoặc, đồng thời lắc đầu.

- Ngoại trừ Phù Thiên đại lục ra, trong hư không loạn lưu còn có rất

nhiều đạo tràng, lĩnh vực, đại lục… các ngươi nên biết a!

Lão tửu quỷ nói tiếp.

- Biết rõ!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Trước kia từng nghe nói qua, một vạn đại đạo thì có một vạn đạo tràng, đạo tràng chính là đại lục, giới vực giống như Phù Thiên đại lục.

Kiếp trước, hắn đã từng đi qua thế giới Yêu nhân, mà thế giới Yêu nhân, chính là một đại lục nguyên vẹn, hoàn toàn bất đồng Yêu La U Minh vực, Yêu La U Minh vực bất quá là thông đạo của Phù Thiên đại lục cùng thế giới Yêu nhân mà thôi.

- Toàn bộ thế giới của chúng ta, ngoại trừ những đạo tràng, giới vực này còn có một thế giới bao trùm tất cả, gọi là Linh giới! Chắc hẳn các ngươi cũng tinh tường!

Lão tửu quỷ nói.

- Ân!

Mọi người đồng thời gật đầu.

Sự tình Linh giới, kiếp trước Nhiếp Vân đã nghe nói qua một ít, bên kia thời không loạn lưu, chính là Linh giới.

- Linh giới là một thế giới cao hơn Phù Thiên đại lục chúng ta một cấp, người ở trong đó, kém cỏi nhất cũng có được huyết thống Linh cấp. Trong đó có được Tiên Thiên linh khí từ lúc Hỗn Độn sơ khai sinh ra, còn gọi là Tiên khí!

Lão tửu quỷ chậm rãi nói.

- Kém cỏi nhất cũng có huyết thống Linh cấp? Tiên Thiên linh khí? Tiên khí?

Tất cả mọi người giật nảy mình, ngay cả Nhiếp Vân cũng không thể tin được.

Huyết thống Linh cấp, nói rõ số lượng đan điền ít nhất vượt qua mười cái, thậm chí có một thế giới mà người kém cỏi nhất cũng như thế, như vậy thế giới này nên mạnh bao nhiêu?

------oOo------

Chương 1143: Lý do Phù Thiên đại lục danh tự tồn tại (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân, Bí Cảnh tổng cộng có Cửu Trọng, tuổi thọ cao nhất chỉ là 9999 tuổi, sẽ không vượt qua một vạn, muốn kéo dài tuổi thọ, chỉ có một biện pháp, chính là đột phá cảnh giới! Đạt tới loại cảnh giới như các ngươi chắc hẳn cũng phát hiện, thế giới này của chúng ta, ngay cả Bí Cảnh đệ cửu trọng cũng khó đạt tới, chớ nói chi là đột phá cảnh giới cao hơn! Sở dĩ xuất hiện loại tình huống này, cũng không phải người của Phù Thiên đại lục chúng ta thiên phú không được, mà là khuyết thiếu thứ trọng yếu nhất đột phá, Tiên Thiên linh khí!

- Không có Tiên Thiên linh khí, cũng chính là Tiên khí, như không có Tạo Hóa chi khí, không cách nào tấn cấp Bí Cảnh vậy! Căn bản không có khả năng thành công! Vô số tổ tiên, đều cho rằng là không tìm được phương pháp tu luyện, trên thực tế đều sai rồi, Tiên Thiên linh khí mới là mấu chốt!

Lão tửu quỷ lắc đầu, thở dài một tiếng.

- Đáng tiếc, thế giới của Phù Thiên đại lục, cùng Linh giới là hai thế giới hoàn toàn khác nhau, căn bản không có Tiên Thiên linh khí tồn tại, lịch đại tiền bối của chúng ta, vì tìm kiếm Tiên Thiên linh khí, nghĩ biện pháp tiến vào Linh giới mà tốn vô số tâm huyết!

- Nghĩ biện pháp tiến vào Linh giới? Linh giới ở địa phương nào? Không cho phép chúng ta tiến vào sao?

Nhiếp Vân hỏi.

- Linh giới là thế giới cao cấp, cùng thế giới của chúng ta, ở vào hai không gian song song, không phải muốn đi vào liền đi vào, biện pháp duy nhất là tìm được Thông Thiên chi lộ! Theo Thông Thiên chi lộ mới có thể đi vào! Mà vị trí Linh giới, ngay ở chỗ sâu nhất của thời không loạn lưu!

- Mọi người đều biết, trên Phù Thiên đại lục thời không loạn lưu, phía dưới là hư không loạn lưu, Yêu nhân đạo tràng, giới vực khác đều ở trong hư không loạn lưu, cũng chính là phía dưới chúng ta, cẩn thận suy luận, Phù Thiên đại lục chỉ cách thời không loạn lưu, cũng chính là cách Linh giới gần nhất! Chính bởi vì trôi nổi ở trên Chư Thiên, mới được xưng là “Phù Thiên”!

- Phù Thiên đại lục lơ lửng ở trên Chư Thiên, tới gần Linh giới, mới có khả năng tiến vào trong đó nhất, nguyên nhân chính vì như thế, khối đại lục này trở thành đối tượng Yêu nhân phải tranh đoạt, bao năm qua chiến tranh không ngừng, cùng Yêu nhân ma sát một mực thăng cấp!

Lão tửu quỷ nói.

Nhiếp Vân giờ mới hiểu được.

Vô luận kiếp này hay kiếp trước, đều vẫn cảm thấy cái tên “Phù Thiên đại lục” này có chút kỳ quái, vì sao gọi Phù Thiên, hiện tại mới biết được, nguyên lai ý tứ là lơ lửng ở trên Chư Thiên, xem ra mình thật sự là cô lậu quả văn rồi!

Bất quá cũng rất bình thường, đời trước tuy tu vi của hắn đạt tới Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, đứng ở đỉnh phong của đại lục, nhưng tiếc khi đó cường giả tiền bối đều bởi vì tám đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh mà biến mất, loại bí mật này, không có thế hệ trước truyền thừa, chỉ bằng vào hắn chỉ sống 300 tuổi, là không thể nào biết được.

- Trải qua không biết bao nhiêu tiền bối cố gắng, mọi người lại để cho người phát hiện một bí mật, cái kia chính là một nơi ở Phù Thiên đại lục, có thể có được Tiên Thiên linh khí!

- Ngươi nói là... Bắc Đẩu tinh phủ?

Nghe thế, đột nhiên một cái tên lóe lên trong đầu Nhiếp Vân.

Bắc Đẩu tinh phủ, Bắc Đẩu tinh quân lưu lại, sở dĩ tám đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh, mục đích đúng là vì cái này!

- Đúng vậy, là Bắc Đẩu tinh phủ! Bất quá, Bắc Đẩu tinh phủ vô cùng nguy hiểm, nhất là bên ngoài, lần trước người đi qua đều chết hết, còn không phải dễ dàng mở ra, cần tập hợp đủ bảy thanh trường kiếm! Hơn nữa, một khi mở ra tinh phủ, không chỉ Nhân tộc ngấp nghé, vô số đại năng che dấu cũng sẽ đi qua, Yêu nhân cũng sẽ phân một chén canh, đến lúc đó, Cửu Thiên rung chuyển là không thể tránh được! Cho nên, cho dù rất nhiều năm trước, Nhân tộc đã nhận được bảy chuôi kiếm,nhưng như trước không có chủ động mở ra!

Lão tửu quỷ uống một hớp rượu, nói tiếp.

- Rất nhiều năm trước tập hợp đủ bảy chuôi kiếm? Không đúng, Thiên Cơ kiếm ở Khí Hải Đại Lục...

Nhiếp Vân nhớ tới Thiên Cơ kiếm trong tay mình, nhịn không được sững sờ.

Sự tình tám đại tông môn khống chế sáu chuôi kiếm, kiếp này cũng biết, một thanh Thiên Cơ kiếm cuối cùng ở Khí Hải Đại Lục, bị mình đạt được, mới dẫn phát nhiều chuyện như vậy, nếu như nhân loại đã sớm đạt được, nên mâu thuẫn gay gắt đi à nha!

- Sở dĩ Thiên Cơ kiếm ở Khí Hải Đại Lục, là Tĩnh Thiên Tông tông chủ Lạc Khúc lúc đó mang tới!

Lão tửu quỷ nói.

- Tĩnh Thiên Tông tông chủ? Lạc Khúc?

Nhiếp Vân đầu óc chuyển không đến.

Lạc Khúc không phải tiền bối của Lạc Khuynh Thành, chỉ có thực lực Chí Tôn sao? Lúc nào biến thành Tĩnh Thiên Tông tông chủ rồi hả?

- Ha ha, ta biết rõ ngươi nghĩ cái gì, điểm ấy không cần hoài nghi, nếu như Lạc Khúc không phải Tĩnh Thiên Tông tông chủ, ngươi cho rằng Vẫn Lạc Cung, Chiết Dực Chi Tiễn là hồng nhan Lạc Khuynh Thành của ngươi có thể kéo ra sao? Nàng lại có thể may mắn được Tĩnh Thiên Tông Vô Thượng trưởng lão vừa ý, cấp cho lực lượng lớn như vậy bồi dưỡng, để cho nàng đạt tới Nạp Hư Cảnh?

Lão tửu quỷ cười nói.

- Cái này...

Nhiếp Vân sửng sốt.

Khó trách ban đầu ở Lạc Khúc mộ không phát hiện thi cốt của Lạc Khúc, nguyên lai lúc ấy hắn không chết! Chỉ là vì che dấu tai mắt người, giấu Thiên Cơ kiếm ở Khí Hải Đại Lục mà thôi.

Về sau chuyện này trở thành lịch sử, bất quá vẫn bị người có ý chí ghi chép lại, Di Hoa có khả năng đã tìm được manh mối này, mới bố cục ở Khí Hải Đại Lục...

Thì ra là thế!

Minh bạch những chuyện này, Nhiếp Vân bừng tỉnh đại ngộ.

Khó trách trong Lạc Khúc mộ có được Nạp Vật Đan Điền, lúc ấy vẫn cảm thấy bằng vào thực lực Chí Tôn không có khả năng hoàn thành loại chuyện này, hiện tại xem ra, kết hợp Kiếm Thần tông lưu lại Kiếm Thần đan điền, tông môn khác lưu lại đan điền thiên phú đặc thù, liền có thể hiểu được.

Chỉ là...

- Ta còn có một nghi hoặc, Khí Hải Đại Lục bất quá là một trong vô số hòn đảo xung quanh Phù Thiên đại lục, vì sao để Thiên Cơ kiếm

ở chỗ này, Tử Hoa Động Phủ cũng ở nơi đây...

Đây là sự tình Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái nhất.

Nếu như một Thiên Cơ kiếm thì cũng thôi, Tử Hoa Động Phủ cũng đặt ở nơi đó, có chút không bình thường đi à nha!

- Ha ha, Khí Hải Đại Lục là một trong vô số hòn đảo không giả, lại không phải hòn đảo bình thường!

Lão tửu quỷ nở nụ cười.

- Hòn đảo chung quanh Phù Thiên đại lục không dưới hàng tỉ, gọi Thiên Tầm, Quỷ Vực, Vạn Diệp, Du Ngư,... nhưng gọi Khí Hải Đại Lục, chỉ có một cái!

------oOo------

Chương 1144: Bí Cảnh đệ cửu trọng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chúng ta những người tu luyện này, được xưng là Khí Hải tu luyện giả, hòn đảo được gọi là Khí Hải Đại Lục, đủ thấy tầm quan trọng, có thể nói, là môn hộ trọng yếu nhất của Phù Thiên đại lục, theo ta suy đoán, Thông Thiên chi lộ đi thông Linh giới, rất có thể ẩn giấu ở chỗ này!

Sắc mặt của lão tửu quỷ đột nhiên ngưng trọng nói, long trời lở đất.

- Phù Thiên đại lục là môn hộ trọng yếu nhất? Cái này...

Tất cả mọi người giật nảy mình, ngay cả Nhiếp Vân cũng nhịn không được khiếp sợ.

Hắn từ Khí Hải Đại Lục lớn lên, thậm chí được vinh dự Khí Hải Đại Lục đệ nhất nhân, chưa từng cảm thấy nơi này có đặc thù gì, chẳng lẽ thực sự kỳ quái như thế?

- Ha ha, Nhiếp Vân ngươi xuất thân từ Khí Hải Đại Lục, có cảm thấy nơi này người có được thiên phú đặc thù, nếu so với Phù Thiên đại lục, tỉ lệ còn lớn hơn rất nhiều hay không?

Lão tửu quỷ thấy mọi người có chút không tin, liền hỏi.

- Cái này...

Nghe được câu hỏi này, Nhiếp Vân sững sờ.

Cẩn thận nói tiếp, thật đúng là như thế, nếu như theo nhân khẩu tính toán, tất cả mọi người của Khí Hải Đại Lục cộng lại, cũng không bằng một tòa thành thị của Phù Thiên đại lục, nhưng người có được thiên phú đặc thù thật sự nhiều lắm.

Trị Liệu sư, Truy Tung sư, Ám Sát sư, Tường Thủy sư, Thiên Nhãn sư... Những thiên phú này đều là ở Khí Hải Đại Lục bái kiến hoặc lấy được!

Phù Thiên đại lục lớn như vậy, nhân khẩu là hàng tỉ lần Khí Hải Đại Lục, nhưng ngoại trừ tám đại tông môn ra, thật đúng là rất ít nghe được thiên phú đặc thù!

Ách... Nếu nói như vậy, khí tức đặc thù có thể làm cho vô danh pháp quyết vận chuyển, có phải cũng bởi vì Khí Hải Đại Lục đặc thù, mới nhiều hơn Phù Thiên đại lục hay không?

Trước kia, Nhiếp Vân vẫn cho là vì Phù Thiên đại lục quá lớn, hiện tại xem ra, chỉ sợ không đơn giản như vậy.

- Các ngươi nhìn xem đây là cái gì!

Thấy Nhiếp Vân sửng sốt, lão tửu quỷ còn tưởng rằng hắn không quá tin tưởng, cổ tay khẽ đảo, lòng bàn tay nhiều ra hai phiến gỗ cổ quái.

- Là cái này?

Nhiếp Vân lập tức nhận ra được.

Ở nơi tế tự của Kiếm Thần tông, Thiên Huyễn đã từng lấy ra hai phiến gỗ chặn Bạt tiến công, phiến gỗ nho nhỏ có thể ngăn cản công kích của cường giả Huyệt Khiếu cảnh ở bên ngoài, đủ thấy đáng sợ!

- Vật này là ta phát hiện ở Khí Hải Đại Lục, là một loại cây cối bình thường ở Linh giới!

Lão tửu quỷ nói:

- Linh giới bởi vì có Tiên Thiên linh khí tồn tại, vô luận thực vật hay động vật đều dị thường cường đại, đừng nhìn chỉ là cây cối bình thường chế thành phiến gỗ, nhưng cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong công kích, ngăn trở mấy lần cũng không có vấn đề!

Đối với hắn nói, Nhiếp Vân tin tưởng không nghi ngờ.

Uy lực của thứ này hắn từng thấy tận mắt qua, tự nhiên biết rõ.

Nếu như lão tửu quỷ nói không sai, thứ này thật sự phát hiện ở Khí Hải Đại Lục, xem ra nơi này, thật đúng là không bình thường.

- Tử Hoa Động Phủ là Võ Đạo sư lão tổ luyện chế ra bảo bối đắc ý nhất, năm đó tháo gỡ nó ra, phóng tới Khí Hải Đại Lục. Chính là vì trấn áp khí tức hỗn loạn trong đó, nghĩ biện pháp cảm ứng Thông Thiên chi lộ, bất quá, đến cuối cùng đều không có thành công mà thôi!

Lão tửu quỷ thở dài.

- Ah!

Nhiếp Vân gật gật đầu, đột nhiên nhớ tới một sự kiện.

- Tử Hoa Động Phủ tổng cộng có bát đại cung điện, vì sao bên trong có thì có bảo vật, có thì không có bảo vật?

- Cái này...

Nghe được câu hỏi, vẻ mặt của lão tửu quỷ xấu hổ.

- Kỳ thật... Tử Hoa Động Phủ vốn đều có bảo vật, chính là ta sốt ruột dùng đồ vật trong đó, liền... cầm đi trước!

- Ngươi?

Đối với sự kiện này, trên thực tế trong nội tâm Nhiếp Vân đã có khái niệm mơ hồ, lúc trước thời điểm mở ra đệ tứ điện, đệ ngũ điện, chứng kiến trên mặt đất lưu lại không ít lạc ấn mới. Liền biết đồ vật trong đó bị người mang đi thời gian không dài, hiện tại xem ra, đúng là lão gia hỏa này lấy đi.

Hắn là Hóa Vân tông tông chủ, lại là hậu nhân của Võ Đạo sư Hạ Dương, thực lực mạnh như vậy, dù mình đã luyện hóa được Tử Hoa Động Phủ, hắn vụng trộm lấy đi những vật này cũng không khó.

- Lão tông chủ, lần trước thời điểm ngươi đi ra, chỉ có thực lực Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, hiện tại lợi hại như thế, có phải đã đột phá Bí Cảnh bát trọng hay không?

Thấy lão tửu quỷ có chút xấu hổ, Đông trưởng lão chen vào nói.

Nhiếp Vân là chưởng giáo mới, hắn đành phải xưng Hạ Hành là lão tông chủ.

Nghe được Đông trưởng lão hỏi, Nhiếp Vân cũng vểnh lỗ tai.

Thực lực của lão tửu quỷ thật quá kinh người, vung tay lên liền bắt lấy mười tám đại Yêu Hoàng. Nếu như nói không có đột phá Bí Cảnh bát trọng, ngay cả mình cũng không tin.

- Ai, ta là đột phá, nhưng cũng có thể nói không có đột phá!

Lão tửu quỷ thở dài một tiếng, lắc đầu.

- Đột phá? Không có đột phá? Có ý tứ gì?

Tất cả mọi người sững sờ.

Đột phá liền đột phá, không đột phá liền không đột phá, tại sao có thể có loại thuyết pháp này?

- Ta hỏi các ngươi, có biết Bí Cảnh đệ cửu trọng gọi là gì không?

Biết rõ mọi người nghĩ cái gì, lão tửu quỷ hỏi.

- Cái này...

Tất cả mọi người liếc nhau một cái, đồng thời lắc đầu.

Bí Cảnh trước bát trọng mỗi người đều biết, Pháp Lực, Nguyên Thánh, Bất Hủ, Lĩnh Vực, Thiên Kiều, Nạp Hư, Phá Không, Huyệt Khiếu! Đệ cửu trọng đến cùng tên gì, còn thật không biết.

Cho dù kiếp trước Nhiếp Vân đạt tới Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, nhưng Bí Cảnh Cửu Trọng đến cùng tên gọi là gì, nghe cũng chưa nghe nói qua, bất luận sách cổ nào cũng không có ghi lại, giống như trước khi Phù Thiên đại lục có lịch sử đến nay, là không người thành công đột phá qua!

Cũng chính bởi vì như thế, hắn mới ở lúc Yêu nhân xâm lấn, vì tìm kiếm đột phá, mạo hiểm cùng bọn người Hồng Y tiến vào Vạn Giới Sơn, mà về sau trúng mưu kế của Yêu nhân, thân tử đạo tiêu, trọng sinh ba trăm năm trước.

Kiếp trước Nhiếp Vân cũng không biết, Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão tự nhiên càng không biết, cả đám vẻ mặt mờ mịt.

- Bí Cảnh đệ cửu trọng gọi Toái Thần Cảnh! Cái này là danh tự năm đó Võ Đạo sư tổ định ra!

Lão tửu quỷ thở dài một tiếng.

- Toái Thần Cảnh?

Tất cả mọi người sững sờ, cái tên này nghe có chút kỳ quái.

- Không cần nghi hoặc, hoàn toàn chính xác gọi Toái Thần cảnh, là năm đó Võ Đạo sư tổ sáng tạo ra phương pháp đột phá, muốn

trùng kích cảnh giới này, chẳng những phải toái thể, còn phải chấn vỡ linh hồn, phá rồi lại lập, Niết Bàn trọng sinh!

------oOo------

Chương 1145: Bí Cảnh đệ cửu trọng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Toái thể? Toái hồn?

Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nhớ tới thi thể toàn thân nghiền nát ở trong Tử Hoa Động Phủ.

Cái thi thể kia, lúc ấy Nhiếp Vân đã cảm thấy nghi hoặc, xem ra như là bị người dùng tay chấn vỡ, nhưng dù chấn vỡ cũng không có khả năng toàn thân cao thấp từng tế bào đều không hoàn chỉnh, hiện tại xem ra, hẳn là lão tửu quỷ vì đột phá, chấn vỡ nát thân thể của mình!

- Đó là thi thể của ta, sau khi đột phá, linh hồn của ta cũng bị chấn thành mảnh vỡ, may mắn trước kia ta chuẩn bị bảo vật, Yêu nhân Câu Hồn Lung, lúc này mới tụ linh hồn lại, lần nữa tìm thân thể dung hợp, biến thành bộ dáng hiện tại!

Lão tửu quỷ tựa hồ nhìn ra sự tình Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt nghĩ, gật đầu nói.

Linh hồn vỡ vụn lại dung hợp, hơn nữa đột phá, tự nhiên không giống trước kia, thân thể cũng thay đổi, khó trách hắn trở lại Hóa Vân tông, ngay cả Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão cũng không nhận ra được.

- Câu Hồn Lung?

Cổ tay Nhiếp Vân khẽ đảo, lòng bàn tay nhiều ra một thứ.

- Phải cái này hay không?

Đúng là Câu Hồn Lung thủy chung không cách nào nhận chủ kia.

- Ha ha, không sai, là thứ này, sau khi linh hồn của ta hội tụ, bởi vì chữ Hồn trấn áp trong đó tiêu tán, Câu Hồn Lung cũng tùy theo vỡ vụn, phân thành hai bộ kiện, một ở Khí Hải Đại Lục, một ở Phù Thiên đại lục, không nghĩ tới bị ngươi thu thập đủ rồi!

Lão tửu quỷ nhìn thoáng qua, cười nói.

- Nguyên lai là đồ đạc của ngươi!

Nhiếp Vân gật đầu.

Trước kia liền nghi hoặc, loại địa phương nhỏ như Khí Hải Đại Lục, nơi nào đến loại bảo bối thượng đẳng như Phệ Hồn kính, nguyên lai là hắn làm ra, hắn ở Tử Hoa Động Phủ đột phá, Phệ Hồn kính tự nhiên lưu ở Khí Hải Đại Lục, về phần một bộ phận khác tại sao lại đến Phù Thiên đại lục, chỉ sợ liên lụy không ít chuyện, không phải thoáng một phát có thể giải nghĩa.

Đương nhiên, trùng hợp nhất vẫn là Nhiếp Vân chẳng những đụng phải hai thứ này, còn trong lúc vô tình đ nhận được Hồn tự, một lần nữa tổ hợp chung một chỗ, cũng coi như trong u minh đều có thiên ý.

- Dựa theo lão tông chủ thuyết pháp, linh hồn ngươi đoàn tụ, hẳn là đột phá thành công rồi, vì sao lại nói "không có thành công".

Đông trưởng lão tiếp tục hỏi.

Nghe được câu hỏi, sắc mặt của lão tửu quỷ thoáng một phát ảm đạm xuống, lắc đầu.

- Ai! Các ngươi có chỗ không biết, loại phương thức đột phá này chẳng qua là Võ Đạo sư tổ dưới tình thế cấp bách sáng tạo ra, cũng không phải Bí Cảnh đệ cửu trọng chính thức, có rất lớn chỗ thiếu hụt không cách nào đền bù, cũng chính bởi vì như thế, ta mới nói không có đột phá thành công!

- Chỗ thiếu hụt thật lớn?

Vừa rồi lão tửu quỷ biểu hiện ra thực lực, cường đại đến cực điểm, nếu như đây cũng có chỗ thiếu hụt, đột phá chính thức nên mạnh bao nhiêu?

- Đúng vậy, vừa rồi ta đã nói qua, ta là thay đổi thân hình mới có bộ dáng hiện tại, nói cách khác, Võ Đạo sư tổ sáng chế phương pháp đột phá này, không thể thân thể thành thánh, muốn đột phá đến Bí Cảnh đệ cửu trọng, chỉ có thể rời khỏi gông cùm xiềng xích của thân thể!

Lão tửu quỷ thở dài.

- Không thể thân thể thành thánh? Cái này... Điều này sao có thể?

Nghe nói như thế, sắc mặt Nhiếp Vân thoáng một phát biến thành cực kỳ khó coi.

Sở dĩ Nhiếp Vân tu luyện nhanh như vậy, là vì có thể mở đan điền, có được rất nhiều thiên phú, nếu để cho thân thể hắn vỡ vụn, đổi một thân thể mới, chẳng phải tỏ vẻ cái thiên phú gì cũng không có sao?

Muốn nói đổi lại thân thể tiếp tục vận chuyển vô danh pháp quyết diễn sinh đan điền, không nói trước có thể thành công hay không, chỉ nói nhiều thiên phú đặc thù hình thái thứ ba, cũng không phải có thể đơn giản bỏ qua a.

Lại nói, chẳng biết tại sao, trong nội tâm Nhiếp Vân có một loại dự cảm, vô danh pháp quyết cùng bộ thân thể này, thậm chí trọng sinh có quan hệ, thật muốn đổi một thân thể, cho dù tìm được đầy đủ khí tức đặc thù, cũng không cách nào vận chuyển, diễn sinh đan điền.

Nếu như Bí Cảnh đệ cửu trọng thực chỉ có một con đường này có thể đi, đột phá cũng không có ý nghĩa!

Mất đi nhiều thiên phú như vậy, cùng với năng lực huyết thống vô hạn, đối với Nhiếp Vân mà nói đả kích thật sự quá lớn!

- Phương pháp đột phá Bí Cảnh đệ cửu trọng chính thức, khẳng định đồng dạng như bát trọng trước, vô luận linh hồn, thân thể đều được đột phá, phương pháp đột phá của Võ Đạo sư lão tổ, cho dù sau khi thành công cũng có được thực lực Bí Cảnh đệ cửu trọng, trong mắt của ta, khẳng định không phải pháp môn đột phá chính xác! Bất quá, đáng tiếc chính là, từ khi Phù Thiên đại lục có lịch sử đến nay, không ai thành công, mặc dù đột phá, cũng là dùng phương pháp phá rồi lại lập của lão tổ!

Lão tửu quỷ lắc đầu, đột nhiên lời nói xoay chuyển:

- Bất quá, loại phương pháp này cũng không phải không có lợi, cũng có mấy chỗ tốt là mỗi người đều khát vọng!

- Chỗ tốt?

Nhiếp Vân sững sờ.

Ngay cả thân thể cũng khôngcòn, thật nghĩ không ra còn có chỗ tốt gì.

- Ha ha, chỗ tốt thứ nhất, là nếu như không có thiên phú đặc thù, sau khi đột phá, hoàn toàn có thể tìm một thi thể có được thiên phú đặc thù, như vậy mình sẽ nhiều ra một năng lực!

Lão tửu quỷ vuốt vuốt chòm râu.

- Ách...

Nhiếp Vân xấu hổ.

Vừa rồi vẫn nghĩ thiên phú của mình nhiều như vậy, mất đi đáng tiếc, trái lại tưởng tượng cũng thế, mình có được thiên phú đặc thù, cũng có người không có. Người không có đổi một thân thể, liền tìm được rất nhiều chỗ tốt.

- Thứ hai, không cần tìm được Thông Thiên chi lộ, cũng có thể đi vào Linh giới!

Lão tửu quỷ nói.

- Tiến vào Linh giới?

- Vừa rồi ta đã nói, Linh giới ở chỗ sâu nhất của thời không loạn lưu, đối với thời không loạn lưu, thân thể lâm vào trong đó, sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn, làm cho tế bào già yếu hoặc vận chuyển gia tốc, nhưng linh hồn bất đồng, chỉ cần phòng hộ linh hồn thoả đáng, hoàn toàn có thể không bị xâm hại, chỉ cần một mực đi tới, thì có thể tiến vào Linh giới! Đương nhiên, đây chỉ là trên lý luận có thể thực hiện, có thành công hay không liền không nhất định, bởi vì người tiến vào chỗ sâu nhất của thời không loạn lưu, từ trước tới nay, còn không có một cái nào còn sống trở về, cũng không có người nào truyền tin tức lại. Có người nói toàn bộ chết rồi, cũng có người nói thành công đến Linh giới!

Lão tửu quỷ nói.

- Có lẽ toàn bộ đều chết hết, nếu như đến Linh giới, hẳn có thể truyền tin tức xuống đây?

Nhiếp Vân chen vào nói.

------oOo------

Chương 1146: Ta trù tính

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thực đã đến Linh giới, khoảng cách Võ Đạo sư gần nhất, cũng đi qua mấy vạn năm rồi, thời gian dài như thế, còn sống mà nói, hẳn có thể truyền tin tức lại!

- Không có khả năng! Linh giới cùng thế giới này cách ngăn, là không thể nào xuyên thấu, cho dù thực lực đạt tới cấp bậc của Bắc Đẩu tinh quân, cũng không cách nào thẩm thấu ý niệm xuống, trừ khi... thế giới này có người liên hệ được với hắn! Hoặc hắn có thiên phú đặc thù xếp hạng thứ ba... Thiên Đạo sư!

Nhiếp Vân vừa dứt lời, một người thuận miệng nói, nói chuyện

không phải lão tửu quỷ, mà là Đạm Đài Lăng Nguyệt ở bên người.

- Ân? Làm sao ngươi biết?

Chứng kiến nữ hài nói ra lời này, Nhiếp Vân nhịn không được sững sờ.

Linh giới là cái dạng gì, không người đi qua, cũng chưa từng có người nào nói qua. Hết thảy tin tức đều là các vị tổ tiên của Phù Thiên đại lục ước đoán, nàng làm sao biết được rõ ràng như vậy? Hơn nữa... Thuận miệng nói ra thiên phú đặc thù xếp hạng thứ ba là Thiên Đạo sư, cái này cũng quá không thể tưởng tượng đi à nha!

- Ta là ở một quyển Thượng Cổ thư tịch chứng kiến, trước kia ở Lăng Tiêu đỉnh nói huyết thống đẳng cấp cũng là từ trong đó chứng kiến!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cười nhạt một tiếng.

- Ah!

Nhiếp Vân gật gật đầu, đột nhiên hỏi:

- Ngươi xem quyển sách kia ghi lại thiên phú đặc thù xếp hạng thứ ba là Thiên Đạo sư, vậy thiên phú Top 10 khác có ghi lại hay không?

Thiên phú đặc thù xếp hạng Top 10, Nhiếp Vân tổng cộng đã biết ba cái, thứ tám Linh Hồn sư, thứ chín Nguyên Khí sư cùng thứ mười Võ Đạo sư, hiện tại lại biết một Thiên Đạo sư, sáu cái còn lại, thật sự rất muốn biết.

- Cái này thật không có!

Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu.

- Không có a...

Nhiếp Vân có chút thất vọng.

- Được rồi, trước mặc kệ linh hồn đám người Võ Đạo sư tổ tiến vào Linh giới thành công hay không, dù sao ta sẽ không đi đường xưa, cho nên, một mực giả bộ như không có tu vi gì, du đãng ở Phù Thiên đại lục, là muốn tìm kiếm được manh mối phù hợp, hoặc là ngày nào đó đột nhiên có linh cảm!

Lão tửu quỷ cũng không quan tâm vấn đề thiên phú đặc thù Top 10, nói tiếp:

- Công phu không phụ lòng người, trải qua hơn mười năm, ta rốt cuộc tìm được một phương pháp nhìn như có thể thực hiện!

- Ah? Phương pháp gì?

Nhiếp Vân lập tức từ thất vọng lần nữa bay lên hứng thú, nhìn về phía lão tửu quỷ.

- Ha ha, phương pháp này vô cùng đơn giản, là tiến vào Bắc Đẩu tinh phủ!

Lão tửu quỷ nói.

- ...

Nghe nói như thế, mọi người im lặng, vốn tưởng rằng đã tìm được phương pháp gì, nguyên lai là cái này!

- Bắc Đẩu tinh phủ không phải nguy cơ trùng trùng, đi vào hẳn phải chết sao? Nếu có thể đi vào, lúc trước đám người Võ Đạo sư lão đã sớm tiến vào, cũng sẽ không chờ tới bây giờ!

Đông trưởng lão cũng nhếch miệng.

- Ha ha, các ngươi không hiểu, ta nói là phương pháp tiến vào Bắc Đẩu tinh phủ! Bình thường tiến vào mà nói, khẳng định không được, nhưng dùng loại phương pháp này của ta, nhất định có thể trực tiếp tiến vào Bắc Đẩu tinh điện, mà không bị thương tổn! Có lẽ có thể ở bên trong tìm được phương pháp chính xác đột phá Bí Cảnh đệ cửu trọng!

Lão tửu quỷ nói.

- Trực tiếp tiến vào Bắc Đẩu tinh điện? Không cần Thất kiếm?

Tây trưởng lão chen vào nói.

- Đương nhiên cần, bất quá không thông qua ngoại điện nguy hiểm nhất! Lúc trước các tiền bối đi vào là ngoại điện, nguy cơ trùng trùng cuối cùng toàn quân bị diệt, nếu như có thể vượt qua ngoại điện trực tiếp tiến vào nội điện, chỉ sợ nguy hiểm sẽ giảm rất nhiều!

Lão tửu quỷ tự tin nói.

- Cái này...

Nghe được hắn suy luận, mọi người vốn sững sờ, con mắt lập tức sáng, hoàn toàn chính xác, vô luận bảo tàng gì, cửa thứ nhất đều là khó khăn nhất, chỉ cần có thể vượt qua cửa thứ nhất tiến vào hạch tâm, sẽ trở nên đơn giản.

Nếu thật có thể sử dụng phương pháp nào đó tiến vào Bắc Đẩu tinh điện, ở trong đó có thể tìm được phương pháp đột phá Bí Cảnh đệ bát trọng, thậm chí tìm được phương vị cụ thể của Thông Thiên chi lộ, thân thể thành thánh, thuận lợi tiến vào Linh giới, mới thật sự là công đức viên mãn!

- Ngươi có biết phương pháp này khó khăn ra sao không? Có bao nhiêu nắm chắc?

Nhiếp Vân có chút lo lắng hỏi.

Vượt qua ngoại điện trực tiếp tiến vào nội điện, nói đơn giản, trên thực tế khẳng định cực kỳ phiền toái, nếu không, bằng vào trình độ kinh tài tuyệt diễm của đám người Võ Đạo sư, phá giải không khó, vì sao không có thành công?

- Hoàn toàn chính xác không đơn giản, đầu tiên phải tập hợp bảy bảy bốn mươi chín cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, hình thành Bắc Đấu Thất Tinh đại trận! Sau đó tập hợp đủ Thất kiếm cùng tất cả Chưởng Giáo ấn!

Lão tửu quỷ nói.

- Bảy bảy bốn mươi chín cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong?

Sắc mặt mọi người đều trở nên cực kỳ khó coi.

Cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, xem như tồn tại đỉnh phong nhất của Phù Thiên đại lục, toàn bộ đại lục, cường giả loại này cộng lại, cũng không cao hơn hai tay, làm sao có thể gom góp bảy bảy bốn mươi chín người?

- Ha ha, điều kiện này khó khăn nhất, bất quá trải qua ta nhiều năm bố cục, đã chuẩn bị không sai biệt lắm! Bảy bảy bốn mươi chín cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, có thể gom góp!

Lão tửu quỷ nói.

- Nhiều năm bố cục? Chẳng lẽ những Yêu Hoàng kia cũng coi như ở bên trong?

Nhớ tới lão tửu quỷ lấy đi mười tám Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong Yêu Hoàng, Nhiếp Vân hỏi.

Nếu như mười tám người này cũng tính vào mà nói, lão tửu quỷ bố cục cũng thật độc ác!

Khó trách trước kia thời điểm mình chiến đấu với Vân Huyên, Di Hoa, hắn không hiện ra, chỉ sợ là sợ những người này chạy a?

- Đúng vậy, khó trách thiên tài như Võ Đạo sư tổ cũng không nhìn ra, bốn mươi chín cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, hoàn toàn chính xác khó tìm, tăng thêm mười tám người bọn hắn, vừa vặn đủ!

Lão tửu quỷ gật đầu thừa nhận.

- Tăng thêm bọn hắn vừa vặn đủ... Ngươi làm sao xác nhận bọn hắn sẽ rời thế giới Yêu tộc, đi tới đây?

Nhiếp Vân có chút không rõ.

Dưới tình huống bình thường, những Yêu tộc Hoàng giả này, sẽ không rời đi lĩnh vực của mình, chạy đến Phù Thiên đại lục, hơn nữa đến một lần mười tám cái, hắn sao có thể khẳng định như vậy?

Về phần chạy đến Yêu tộc bắt, càng không thực tế, thế giới Yêu nhân yêu khí tràn ngập, không thích hợp nhân loại ở lâu, hơn nữa có thể trở thành Yêu Hoàng, hang ổ như thế nào sẽ đơn giản? Khẳng định có vô số đại trận, cho dù lão tửu quỷ thực lực đạt tới Bí Cảnh đệ cửu trọng, tùy tiện tiến lên, cũng khẳng định có đi không về!

------oOo------

Chương 1147: Chư ấn liên hợp, Phù Thiên Chi Chủ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vì sao ta có thể xác định bọn hắn đồng thời đi ra, ha ha, nói thật cho các ngươi cũng không sao, kỳ thật sở dĩ tám đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh, là ta một tay trù tính!

Nghe được Nhiếp Vân chất vấn, lão tửu quỷ nở nụ cười.

- Ngươi một tay trù tính, cái kia... Vài thập niên trước ngươi cùng rất nhiều trưởng lão của tông môn đồng thời mất tích cũng là cố ý?

Đông trưởng lão lập tức suy nghĩ minh bạch.

- Phải, đó là ta tự đạo tự diễn một tuồng kịch, nếu như không làm như vậy, dựa theo thực lực của Hóa Vân tông, tám đại tông môn tuyệt không dám vây công, không có náo động lớn như thế, những Yêu Hoàng này, làm sao dám đến Phù Thiên đại lục? Hơn nữa đến một lần mười tám cái?

Con mắt của lão tửu quỷ tỏa ánh sáng.

- Cái này...

Trong nội tâm mơ hồ đoán được, nhưng nghe được lão tửu quỷ thừa nhận, Nhiếp Vân vẫn cảm thấy sắp muốn điên rồi.

Kiếp trước tám đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh, cơ hồ khiến toàn bộ Hóa Vân tông tử vong hầu như không còn, tranh đấu lớn như thế, dĩ nhiên là tiền nhiệm chưởng giáo của Hóa Vân tông một tay trù tính, chỉ vì hấp dẫn mười tám Yêu Hoàng xuất hiện... Nếu như lúc ấy biết rõ tin tức này, tuyệt đối sẽ trực tiếp điên mất!

- Ngươi chẳng lẽ không biết như vậy... Sẽ chết rất nhiều đệ tử? Rất nhiều người?

Thân thể run rẩy, Nhiếp Vân hỏi.

- Đương nhiên sẽ chết rất nhiều người, bất quá, chết bao nhiêu người cũng không sao, chỉ cần có thể mở ra Bắc Đẩu tinh phủ tìm kiếm được phương pháp đột phá Bí Cảnh Cửu Trọng chính thức, tìm được Thông Thiên chi lộ, mặc dù người của Hóa Vân tông chết hết toàn bộ, cũng không có gì!

Lão tửu quỷ khoát tay áo, ngôn ngữ lạnh lùng.

- Ngươi... Thật độc ác!

Nghe được lão tửu quỷ lạnh lùng nói, Nhiếp Vân lắc đầu.

Tuy được xưng Huyết Ngục Ma Tôn, cũng chỉ là nhằm vào Yêu tộc! Về phần Nhân tộc, vì mục đích như thế xếp đặt thiết kế, hắn quyết không hạ thủ được!

- Người mạnh sinh tồn, Nhiếp Vân, ngươi không biết, Phù Thiên đại lục vì tìm kiếm Thông Thiên chi lộ, tìm kiếm con đường đi thông Linh giới, đã chết quá nhiều người rồi, nếu như chỉ chết một bộ phận đệ tử có thể hoàn thành, cho dù Võ Đạo sư tổ năm đó, cũng sẽ không nương tay!

Tựa hồ nhìn ra vị tông chủ tuổi trẻ này có chút không đồng ý, Đông trưởng lão nói.

- Đúng vậy, muốn tiến bộ, muốn tìm kiếm chân lý, nhất định phải có hi sinh cùng tử vong, không có máu tươi liền muốn trái cây, căn bản không có khả năng! Lần này tuy Hóa Vân tông đã mất đi không ít đệ tử, cả Nhân tộc mất đi không ít tinh anh, nhưng sống sót, chịu đựng qua chiến đấu tẩy lễ, ngược lại làm cho thực lực Nhân tộc càng mạnh hơn nữa!

Bắc trưởng lão cũng nói.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Tuy trong nội tâm không đồng ý cách làm của lão tửu quỷ, nhưng lời nói của Bắc trưởng lão lại hoàn toàn chính xác.

Tám đại tông môn chém giết, tuy nhân số giảm bớt, nhưng chính thức sống sót, đều là tinh anh trong tinh anh, thiên tài trong thiên tài, chỉ cần tìm được phương pháp tu luyện tốt, Nhân tộc nhất định sẽ càng thêm huy hoàng mà không phải xuống dốc!

- Cho dù Phù Thiên đại lục náo động, tám đại tông môn vây công Ngoại Thế Giới, ngươi cũng không thể xác định mười tám Yêu Hoàng toàn bộ đều đến đây đi, dù sao cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong của Phù Thiên đại lục tổng cộng không cao hơn mười cái, chỉ cần bọn hắn đến mười một mười hai cái là đủ rồi!

Mặc kệ đồng ý hay không, sự tình cũng đã xảy ra, Nhiếp Vân liền không xoắn xuýtnữa, tiếp tục hỏi.

Nhân tộc ở Phù Thiên đại lục đạt tới Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, không cao hơn mười cái, mặc dù tám đại tông môn hỗn chiến, cũng không cần mười tám Yêu Hoàng toàn bộ xuất động a!

Lại nói, Nhiếp Vân một mực có một việc rất kỳ quái, mười tám Yêu Hoàng lợi hại như vậy, vì sao không trực tiếp mang theo Yêu nhân tấn công Phù Thiên đại lục. Mà là chưa bao giờ xuất hiện qua?

Chẳng lẽ sợ hộ tông đại trận của tám đại tông môn? Nhưng đại trận

ly khai tông môn sẽ không hiệu quả a!

- Hỏi thật hay, chuyện này nói phức tạp, nhưng giải thích rất đơn giản, sở dĩ bọn hắn tới toàn bộ, là vì kiêng kị Chưởng Giáo ấn của tám đại tông môn!

Lão tửu quỷ nói.

- Kiêng kị Chưởng Giáo ấn?

Nhiếp Vân có chút không rõ.

- Ngươi đưa Chưởng Giáo ấn cho ta!

Lão tửu quỷ thấy hắn nghi hoặc, liền đưa tay nói.

- Ân!

Nhiếp Vân cũng không lo lắng hắn cướp đi, bàn tay run lên, tám Chưởng Giáo ấn liền bay ra, rơi vào trước mặt đối phương.

- Chất liệu của Chưởng Giáo ấn là gì? Là binh khí gì các ngươi biết không?

Tiện tay cầm lấy một Chưởng Giáo ấn, lão tửu quỷ hỏi.

Mọi người lắc đầu.

Nhiếp Vân cũng một mực kỳ quái chất liệu của Chưởng Giáo ấn, nhưng vẫn không nhận ra.

- Tiên Thiên Linh Bảo chắc hẳn các ngươi đều nghe nói qua a!

Thấy mọi người lắc đầu, lão tửu quỷ nói.

- Ân!

Nhiếp Vân lên tiếng.

Kiếm Thần chi kiếm, U Minh Kiếm là Tiên Thiên Linh Bảo, thiên địa

sinh ra bảo bối, siêu việt Linh Binh tuyệt phẩm.

- Kỳ thật Chưởng Giáo ấn là một loại Tiên Thiên Linh Bảo. Bất quá không phải Tiên Thiên sinh, mà là luyện chế ra, là năm đó Võ Đạo sư tổ cùng bảy đại chưởng giáo khác rút ra bộ phận trọng yếu nhất của Phù Thiên đại lục, luyện chế mà thành!

Lão tửu quỷ nói.

- Rút ra bộ phận trọng yếu nhất của Phù Thiên đại lục?

Tất cả mọi người nghe như lọt vào trong sương mù.

Phù Thiên đại lục cũng không phải pháp bảo, nơi nào đến bộ phận trọng yếu nhất?

- Nhiếp Vân ngươi là như thế nào luyện hóa Tử Hoa Động Phủ?

Chứng kiến vẻ mặt của mọi người kỳ quái, lão tửu quỷ lắc đầu.

- Luyện hóa động phủ chi tâm...

Nói một nửa, Nhiếp Vân mắt sáng rực lên.

- Ý của ngươi nói, toàn bộ Phù Thiên đại lục giống như động phủ, cũng có hạch tâm, Võ Đạo sư tổ cùng bảy Đại Tông Chủ khác đã tìm được, luyện chế nó trở thành tám Chưởng Giáo ấn?

- Tuy không hoàn toàn chính xác, cũng tám chín phần mười rồi, sự thật chính là như vậy! Bất quá cũng không phải luyện chế thành tám Chưởng Giáo ấn... Mà là chín!

Lão tửu quỷ nói đến đây, bàn tay run lên, để tám Chưởng Giáo ấn sắp xếp thành hình cửu cung.

Không sắp xếp còn không phát hiện được cái gì, nhưng vừa sắp xếp Nhiếp Vân lập tức phát hiện tám Chưởng Giáo ấn phảng phất như từ một ngọc thạch điêu khắc ra, có thể hoàn mỹ không tỳ vết liều tiếp chung một chỗ, chỉ là bộ phận ở giữa nhất của Cửu Cung thiếu đi một khối.

- Chín là cực hạn của thiên địa, phù hợp quy luật đại đạo, lúc ấy điêu khắc chín Chưởng Giáo ấn, chỉ có điều đã mất đi một khối, cũng chính bởi vì như thế, Linh Lung Tiên Tông không cách nào đạt được Phù Thiên đại lục chiếu cố, vĩnh viễn không thành được tông môn thứ chín, sếp hạng sau tám đại tông môn!

Lão tửu quỷ nói.

------oOo------

Chương 1148: Chư ấn liên hợp, Phù Thiên Chi Chủ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cẩn thận nói tiếp, Linh Lung Tiên Tông có được công pháp Linh Lung Tiên Tâm quyết, lại có đệ tử thiên phú đặc thù, trong đó người thiên phú mạnh cũng không ít, nhưng thủy chung không cách nào đưa thân vào tám đại tông môn, thiếu khuyết đúng là một phần số mệnh, một phần lực lượng được Phù Thiên đại lục thừa nhận.

Tựa hồ tông sư khai phái của Linh Lung Tiên Tông cũng biết duyên cớ này, mới định ra hạn chế không tranh phách đại lục, làm như vậy, cũng là vì bảo hộ đạo thống của mình, không đến mức bị diệt.

- Mất đi một khối? Làm sao sẽ mất đi? Lại tới nơi nào?

Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái.

Vào niên đại của Võ Đạo sư, nhân tài xuất hiện lớp lớp, bát đại tông sư khai phái liên thủ, Phù Thiên đại lục cũng có thể bị đánh ra lỗ thủng, cường giả lợi hại như thế, sao lại mất đi một Chưởng Giáo ấn? Hơn nữa nhìn vị trí, còn là trọng yếu nhất!

- Về phần tại sao sẽ mất đi, ta cũng không biết nội dung cụ thể, nghe nói là Thiên Yêu Thánh Hoàng tự mình ra tay, Thiên Yêu Thánh Hoàng có được một bộ phận huyết thống U Minh Hoàng tộc, bởi vì chiến đấu, khai phái tông sư của Tĩnh Thiên Tông chết trận, đây cũng là vì sao Tĩnh Thiên Tông Vô Thượng trưởng lão cùng

tông chủ chứng kiến ngươi thi triển Phượng Hoàng chi dực, liền điên cuồng như thế! Cũng bởi vì cái này, năm đó Lạc Khúc tìm kiếm được bảo vật trân quý nhất, thậm chí mượn Giao Long lão tổ miếng lân phiến, chế tạo Vẫn Lạc Cung, Chiết Dực Chi Tiễn, mục đích đúng là vì đối phó U Minh Hoàng tộc!

Lão tửu quỷ nói.

- Nói như vậy Chưởng Giáo ấn cuối cùng, rơi xuống trong tay Thiên Yêu Thánh Hoàng?

- Ân, ở trong tay hắn!

Lão tửu quỷ nói:

- Bởi vì Chưởng Giáo ấn là luyện chế thành, chẳng những có thể khống chế đại trận tông môn, còn có thể khống chế toàn bộ đại lục! Bởi vậy, Yêu Hoàng biết rõ thực lực chân chính của Nhân tộc kém bọn hắn, như trước không dám tùy tiện tới, dù sao bát đại Chưởng Giáo ấn liên hợp, khống chế đại lục, là cực kỳ đáng sợ!

- Khống chế đại lục? Cái này... khống chế như thế nào?

Nhiếp Vân đã luyện hóa được tám Chưởng Giáo ấn, nhưng không cảm thấy có thể khống chế đại lục nha.

- Ha ha, bây giờ ngươi thử xem!

Biết rõ trong lòng của hắn suy nghĩ, bàn tay của lão tửu quỷ nhẹ nhàng kết hợp chung một chỗ, nhìn bát đại Chưởng Giáo ấn nhẹ nhàng phất một cái.

Ông!

Một cổ lực lượng đặc thù lập tức dán Chưởng Giáo ấn lại chung một chỗ, giống như dung hợp, kết thành một chỉnh thể không thể phân cách.

Ầm ầm!

Tám Chưởng Giáo ấn dung hợp, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy một cổ ý niệm khổng lồ tràn ngập trong óc, lập tức có một đại lục hiển hiện ở trong ánh mắt, không ngừng xoay tròn, mà thân thể của hắn tựa như trong nháy mắt được đại lục thừa nhận, tràn ngập lực lượng vô cùng vô tận.

- Quả nhiên có thể khống chế đại lục?

Tinh thần cảm ứng, chỉ cần mình nguyện ý, hoàn toàn có thể làm cho bất kỳ địa phương nào của Phù Thiên đại lục xuất hiện núi cao, xuất hiện dòng sông, nham thạch nóng chảy bộc phát, xuất hiện hư không loạn lưu...

Tóm lại, bát đại Chưởng Giáo ấn liên hợp chung một chỗ, Nhiếp Vân cảm giác chỉ cần ở Phù Thiên đại lục, hắn là vô địch!

Cho dù lão tửu quỷ, cũng không phải đối thủ!

- Thật đáng sợ...

Cảm nhận được loại năng lực khống chế đặc thù này, Nhiếp Vân nắm đấm không tự chủ được xiết chặt.

Đây mới thực sự là lực lượng!

Khó trách Yêu nhân kiêng kị sợ hãi, tám ấn liên hợp lại mang đến lực lượng, đừng nói mười tám Yêu Hoàng, lại đến mười tám cái cũng không phải là đối thủ!

Loại tình huống này giống như lúc ấy ở trong nơi tế tự, phảng phất như toàn bộ đại lục quán thâu lực lượng cho mình, để cho mình có được sức chiến đấu vô cùng vô tận.

- Đây vẫn chỉ là tám Chưởng Giáo ấn, nếu như có thể lấy Chưởng Giáo ấn trong tay Thiên Yêu Thánh Hoàng liên hợp, ngươi sẽ trực tiếp trở thành chủ nhân chân chính của Phù Thiên đại lục, cũng chính là Phù Thiên Chi Chủ!

Tựa hồ biết Nhiếp Vân rung động cùng kinh ngạc, lão tửu quỷ vừa cười vừa nói.

- Chư ấn liên hợp, Phù Thiên Chi Chủ?

Nhiếp Vân một hồi lửa nóng.

Tám Chưởng Giáo ấn liền lợi hại như thế, thật muốn chín cái liên hợp, ở Phù Thiên đại lục tuyệt đối lại vô địch, có dựa vào này, thiên kiếp của Phá Không Cảnh lại có gì sợ hãi?

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân đã quyết định, qua một hồi liền dẫn động phá không kiếp, nhìn xem kiếp số này đến cùng có bao nhiêu lợi hại!

Không độ kiếp, bằng vào thực lực bây giờ có thể tùy tiện đánh chết cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong. Thật muốn thành công vượt qua, lực chiến đấu của mình chỉ sợ trực tiếp siêu việt Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, mặc dù không sử dụng Chưởng Giáo ấn, cũng sẽ đứng ở đỉnh phong của Phù Thiên đại lục!

Ngẫm lại cũng làm người chờ mong a!

- Đúng rồi, ngươi mới vừa nói trực tiếp mở ra Bắc Đẩu tinh điện, chẳng những cần tập hợp bảy bảy bốn mươi chín cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, hình thành Bắc Đẩu Thất Tinh đại trận, còn cần tập hợp đủ Thất kiếm cùng tất cả Chưởng Giáo ấn, cái tất cả Chưởng Giáo ấn này chẳng lẽ kể cả cái trong tay Thiên Yêu Thánh Hoàng?

Đột nhiên Nhiếp Vân nhớ tới một sự kiện, liền vội vàng hỏi.

Nếu như cướp Chưởng Giáo ấn về là điều kiện phải làm, thật đúng là có chút phiền phức.

Dù sao lúc trước Võ Đạo sư tổ cũng không thể cầm trở về, bởi vậy có thể thấy được trình độ khó khăn.

- Chưởng Giáo ấn trong tay Thiên Yêu Thánh Hoàng, là cái trọng yếu nhất, nhất định phải lấy được mới có thể triệt để khống chế Phù Thiên đại lục, đây cũng là một bước khó khăn nhất!

Nói đến Thiên Yêu Thánh Hoàng, mặt của lão tửu quỷ lộ vẻ khó

khăn.

- Thiên Yêu Thánh Hoàng bất đồng nhân loại chúng ta, huyết mạch U Minh Hoàng tộc, từ lúc Võ Đạo sư tổ còn sống, đến bây giờ mấy vạn tuổi, lúc trước Võ Đạo sư tổ sáng lập phương pháp Toái Thần cảnh, hắn cũng học qua, chỉ sợ hiện tại tu vi còn cao hơn ta, hơn nữa thân cư Yêu nhân nội địa, muốn lén lấy ra, khó!

- Ân!

Nhiếp Vân nghĩ nghĩ, cũng lắc đầu.

Hoàn toàn chính xác quá khó khăn, không nói thực lực bản thân Thiên Yêu Thánh Hoàng, chỉ nói hang ổ của Yêu nhân bố cục, là quyết không thua Ngoại Thế Giới, cấm chế, phong ấn bên trong, tùy tiện tiến vào, nhất định sẽ thành bia ngắm! Lại nói, trong hang ổ Yêu nhân, cao thủ nhiều có thể nói khủng bố, nếu như những người này đồng thời ra tay, đừng nói thực lực của lão tửu quỷ, cho dù sức chiến đấu gấp 10 lần lão tửu quỷ, cũng sẽ bị đánh chết.

Kiến nhiều cắn chết voi, một con kiến không có ý nghĩa, nhưng số lượng nhiều rồi, liền đáng sợ!

------oOo------

Chương 1149: Đại viên mãn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta còn có một vấn đề, tuy bát đại Chưởng Giáo ấn liên hợp rất lợi hại, nhưng không cách nào luyện hóa, cũng không thể nào làm được vô địch thiên hạ a! Vì sao đám người Thiên Yêu Thánh Hoàng không tiến công tới?

Nhiếp Vân hỏi tiếp.

Mình luyện hóa toàn bộ bát đại Chưởng Giáo ấn, mới cảm giác đã nhận được lực lượng của đại lục gia trì, vô địch thiên hạ, mà trước kia, cho dù tông chủ của tám đại tông môn khống chế bát đại

Chưởng Giáo ấn, một mình một cái không thành khí hậu, không đến mức để cho Yêu nhân kiêng kị không dám đến đây a!

Vì cái gì nhân tộc một mực khống chế Phù Thiên đại lục, Yêu tộc không dám tới?

- Ha ha, rất đơn giản, năm đó Võ Đạo sư tổ để lại chuẩn bị ở sau, bát đại Chưởng Giáo ấn hội tụ chung một chỗ, một khi đụng vào yêu khí, sẽ triệt để kích hoạt, đạt được Phù Thiên đại lục gia trì, tuy không có khả năng như ngươi khống chế, nhưng tám người liên hợp chung một chỗ, thực lực cũng cực kỳ cường hãn, ta cũng không phải đối thủ! Năm đó sau khi Võ Đạo sư biến mất, Thiên Yêu Thánh Hoàng từng mang theo vô số Yêu nhân tới một lần, chính lần đó bị đánh trọng thương, thiếu chút nữa tử vong, về sau hắn nhớ kỹ giáo huấn, không dám lại đến nữa rồi!

Lão tửu quỷ cười cười, những cái này là sự tình thời thượng cổ, có thể xem như bí mật, lập tức khoát tay nói:

- Đừng nghĩ trước nhiều như vậy, mười tám Yêu Hoàng ta cần dùng trận pháp đặc thù thôi miên bọn hắn, sau đó mới có thể để cho ta sử dụng, quá trình này chỉ sợ cần ba tháng, sự tình đi tìm Chưởng Giáo ấn cuối cùng, phải chờ những sự tình này chấm dứt lại tiến hành!

Mười tám vị Yêu Hoàng Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong bị bắt, muốn để cho bọn hắn triệt để làm việc cho nhân loại, cần vô số thủ đoạn, những cái này hắn đã chuẩn bị tốt.

- Đương nhiên, quan trọng nhất là nghĩ biện pháp cứu sống những người này!

Lão tửu quỷ chỉ về phía trước, đúng là bọn người Hạ Tuyền, Tư Duẫn.

Tổng cộng tám vị, đúng là lão tổ thủ hộ tám đại tông môn, gặp mười tám Yêu Hoàng, bị đánh trọng thương, tùy thời có thể chết.

- Mục đích của ngươi là vì bắt mười tám Yêu Hoàng, nếu như bọn hắn đã xuất hiện, còn động thủ với đám người Hạ Tuyền, vì sao

ngươi không ra tay?

Nhiếp Vân hỏi.

Lão tửu quỷ dẫn động tám đại tông môn chiến đấu, mục đích là vì hấp dẫn mười tám đại Yêu Hoàng ra, đã như vầy, bọn hắn đi ra, còn đả thương bọn người Hạ Tuyền, vì sao ngươi còn không ra tay?

- Ngươi quá coi thường những Yêu nhân này rồi! Thời điểm bọn họ chiến đấu với bọn người Hạ Tuyền, chuẩn bị xong đường lui, vô số Yêu nhân giấu ở chỗ sâu trong thời không làm hậu thuẫn, khi đó ta ra tay, nhất định sẽ để những người kia tích súc tốt lực lượng đánh trúng, mười tám Yêu Hoàng cũng sẽ thừa cơ đào tẩu, đến lúc đó còn muốn dẫn xuất bọn hắn liền khó khăn! Mà chờ bọn hắn chiến thắng bọn người Hạ Tuyền, liền sẽ cảm thấy tồn tại ở Phù Thiên đại lục có thể uy hiếp bọn hắn không còn, dù sao tám đại chưởng giáo bị ngươi giết không sai biệt lắm, sự tình bát đại Chưởng Giáo ấn liên hợp, đã không có người biết rõ, lúc này tham công liều lĩnh, nhất định sẽ xông lại, chỉ cần vào Phù Thiên đại lục, ta lại lặng lẻ chặt đứt liên hệ của bọn hắn cùng Yêu nhân, bắt lấy bọn hắn liền dễ như trở bàn tay!

Lão tửu quỷ giải thích.

- Thật đúng là thành đại sự phải tâm ngoan thủ lạt!

Nhiếp Vân cảm thán.

Vì bắt mười tám cái Yêu Hoàng, trơ mắt nhìn Giao Long lão tổ Hạ Tuyền bị đánh nửa chết nửa sống, bất tỉnh nhân sự, lão tửu quỷ thật đúng là ngoan độc.

Đương nhiên, nếu như tâm tính không tốt, cũng không có khả năng tu luyện tới loại cảnh giới này, ngay cả Toái Thần cảnh cũng dám nếm thử.

- Chữa thương cho nhiều người như vậy, cần đại lượng đan dược thánh phẩm, hiện tại ta luyện đan, chỉ là... Dược liệu chỉ sợ có chút chưa đủ!

Lúc này Bắc trưởng lão lần nữa nhìn mọi người bị thương, chậm rãi nói ra.

- Ngươi cần dược liệu gì? Hiện tại ta tìm kiếm cho ngươi!

Lão tửu quỷ nói.

- Nghĩa Ô Hoa vạn năm, Hoàng Hoa Thảo vạn năm...

Bắc trưởng lão lưu loát nói một hơi mấy chục loại dược liệu, mỗi một loại đều cần vạn năm, hơn nữa những dược liệu này đều vô cùng quý trọng, cực kỳ khó tìm.

- Những dược liệu này... Có rất nhiều giấu ở ở chỗ sâu trong thời không, thật muốn lấy ra mà nói, chỉ sợ không có mấy trăm năm, là không cách nào hoàn thành, trừ khi dùng Linh Hồn sưu tác, nhưng tìm tòi thời không loạn lưu, nếu không cẩn thận ngược lại sẽ bị thời không quấy thành mảnh vỡ, gặp được rất nhiều nguy hiểm...

Lão tửu quỷ mặt lộ vẻ khó khăn.

Dược liệu trên vạn năm, Phù Thiên đại lục trên cơ bản đã diệt tuyệt, có thể tìm được, cơ hồ đều ở chỗ sâu trong thời không loạn lưu, những địa phương này nguy cơ trùng trùng, thời gian nghịch chuyển, ở đây hành tẩu cũng khó khăn, huống chi tìm kiếm dược liệu!

Cho nên, muốn hoàn thành nhiệm vụ, linh hồn phải cực kỳ cường đại, linh hồn không đủ, cưỡng ép tìm tòi, sẽ bị hỗn loạn thời không quấy toái, bị trọng thương.

Nói đến đây, đột nhiên lão tửu quỷ sững sờ, xem đi qua:

- Nhiếp Vân, vừa rồi ngươi tấn cấp Linh cấp Đại viên mãn, ta cảm thấy linh hồn lực của ngươi rất mạnh, ngươi thử một chút ước chừng có thể đạt tới thê độ nào!

- Thê độ?

Nhiếp Vân lần đầu tiên nghe được danh từ này.

- Ah, đúng, ngươi vừa mới tấn chức Đại viên mãn, không biết phân cấp linh hồn của Đại viên mãn!

Lão tửu quỷ nở nụ cười.

- Đại viên mãn còn có phân cấp? Cái này...

Nhiếp Vân có chút mê hoặc.

Đã xưng là viên mãn, nói rõ linh hồn đạt đến cực hạn, tất cả người đạt tới cấp bậc này, nên hoàn toàn giống nhau mới phải, như thế nào còn sẽ có phân cấp?

Loại sự tình này, kiếp trước là chưa từng nghe nói qua.

- Đương nhiên là có phân cấp, Đại viên mãn chỉ là đại biểu linh hồn Linh cấp vận chuyển tới cực hạn, thật giống như sông chảy đến cuối cùng, nhưng cuối cùng của dòng sông là cực hạn sao? Cuối cùng của dòng sông sẽ có hồ nước hoặc hải dương, không có khả năng đều lớn đồng dạng a! Thật giống như có ít người ở thời điểm Linh cấp sơ kỳ, là có thể thôi miên cường giả đồng cấp, đạt đến đại viên mãn khẳng định cũng không giống với những người khác!

Lão tửu quỷ nói.

- Cái này...

Nhiếp Vân nghĩ nghĩ, đích thật là có chuyện như vậy.

Không nói ai khác, liền nói chính hắn, bằng vào rất nhiều thiên phú, chẳng những có thể thôi miên người đồng cấp, Linh cấp đỉnh phong tiểu cấp thứ tư, vượt cấp thôi miên tiểu cấp thứ năm, thứ sáu cũng không có vấn đề quá lớn.

------oOo------

Chương 1150: Đại viên mãn (2)

Thậm chí bởi vì thiên phú, Linh cấp Đại viên mãn đối thôi miên mình cũng không có hiệu quả gì (*nếu có hiệu quả, ở Lăng Tiêu đỉnh sớm đã bị bọn người Vân Huyên thôi miên!).

- Bởi vì linh hồn mỗi người tích lũy bất đồng, thiên phú bất đồng, thành Đại viên mãn tự nhiên cũng sẽ bất đồng, cụ thể chia làm ba cấp bậc, thiên, địa, nhân, cái phân cấp này, bốn người bọn họ cũng không biết, là năm đó Võ Đạo sư tổ chế định lưu lại! Ta trước kia chỉ là linh hồn Nhân cấp, đạt tới Toái Thần Cảnh, linh hồn đã có tăng trưởng, tiến hóa đến Địa cấp!

Lão tửu quỷ nói.

- Ngươi mới chỉ là Địa cấp?

Mọi người líu lưỡi.

Hắn là Bí Cảnh đệ cửu trọng, khẽ vươn tay liền bắt đi mười tám Yêu Hoàng, rõ ràng cũng chỉ là Địa cấp, Võ Đạo sư tổ định ra thê độ, thật đúng là đủ đáng sợ!

- Ân, căn cứ lịch sử của Phù Thiên đại lục ghi lại, đạt tới Thiên cấp chỉ có một cái, là Võ Đạo sư tổ năm đó, những người khác mạnh nhất chỉ là Địa cấp! Địa cấp liền cực kỳ khó có thể đạt đến, chớ nói chi là Thiên cấp! Lúc trước Võ Đạo sư tổ còn từng tiên đoán, có tồn tại có khả năng vượt qua Thiên cấp, điểm ấy trong mắt của ta, quả thực không có khả năng!

Lão tửu quỷ cười nói.

- Linh hồn như thế nào kiểm tra đo lường đến cùng cái gì thê độ?

Nhiếp Vân hỏi.

- Cái này đơn giản, chỉ cần đạt tới Linh cấp Đại viên mãn, linh hồn đều có thể triệt để bao phủ toàn bộ Phù Thiên đại lục, cho nên, dùng để bao phủ đại lục không có hiệu quả gì, phương pháp kiểm

nghiệm duy nhất là lan tràn lên phía trên, thăm dò thời không loạn lưu! Ở trong thời không loạn lưu, kéo dài khoảng cách bằng một Phù Thiên đại lục làm một thê độ, trong vòng mười thê độ, là Nhân cấp Đại viên mãn, siêu việt mười cái, Địa cấp Đại viên mãn, siêu việt 100 cái, Thiên cấp Đại viên mãn, siêu việt một ngàn cái, siêu việt Thiên cấp Đại viên mãn!

Lão tửu quỷ nói ra quy tắc kiểm tra đo lường thê độ của Linh cấp Đại viên mãn.

- Ở thời không loạn lưu kéo dài khoảng cách một Phù Thiên đại lục mới là một thê độ?

Nghe được quy tắc, mọi người đều nhịn không được kinh ngạc.

Điều kiện quá hà khắc rồi!

Thời không loạn lưu bởi vì thời không hỗn loạn, bản thân có năng lực thôn phệ linh hồn, kéo dài ở trong đó, khắp nơi cẩn thận, hơn nữa càng vào trong càng khó, lan tràn hàng tỉ dặm vô cùng đơn giản, nhưng lan tràn khoảng cách bằng một Phù Thiên đại lục... Chỉ sợ có rất nhiều người không cách nào hoàn thành!

Quả nhiên, rất nhanh Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão thí nghiệm hoàn tất, cả đám sắc mặt uể oải.

- Linh hồn của ta mới lan tràn nửa cái Phù Thiên đại lục!

- Ta bảy phần mười!

- Ta dùng hết toàn lực cũng mới chín phần!

- Ta vừa vặn bằng khoảng cách một Phù Thiên đại lục!

Bốn người nói ra, trên mặt đều cười khổ.

Khó trách lão tửu quỷ nói đạt tới Địa cấp cực kỳ khó, bọn hắn thân là Hóa Vân tông Vô Thượng trưởng lão, cả đám tích lũy cực kỳ hùng hậu, nhưng mạnh nhất cũng chỉ lan tràn khoảng cách bằng một cái Phù Thiên đại lục, cách đạt tới Địa cấp mười cái, chênh

lệch rất xa.

- Ta nói cho các ngươi biết đạt tới Địa cấp rất khó, ta cũng chỉ có thể lan tràn khoảng cách mười bảy cái Phù Thiên đại lục, ha ha, Nhiếp Vân, ngươi thử xem có thể hoàn thành mấy thê độ, kéo dài mấy đại lục!

Lão tửu quỷ cười nhìn về phía Nhiếp Vân.

Nghe được hắn nói, mọi người đều nhìn qua.

Bọn hắn cũng rất tò mò, bằng vào Nạp Hư Cảnh liền có được linh hồn Linh cấp Đại viên mãn, sẽ có được bao nhiêu tiềm lực, làm cho người kinh ngạc.

- Cái kia tốt, ta cũng thử xem!

Thấy mọi người nhìn mình, Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng.

Kỳ thật hắn đối với linh hồn thê độ của mình cũng rất kinh ngạc, tuy không biết đến cùng cao bao nhiêu, nhưng hắn tự tin, khẳng định vượt qua Đông Tây Nam Bắc Tứ đại trưởng lão, vượt qua Vân Huyên!

Vân Huyên đã có thể đạt tới Huyệt Khiếu cảnh, linh hồn khẳng định cũng là Linh cấp Đại viên mãn, nhưng ở trước mặt mình, tùy tiện một câu liền để cho nàng quỳ rạp xuống đất, đủ thấy hai người tầm đó có chênh lệch rất lớn.

- Thử một chút!

Trong nội tâm nghĩ vậy, linh hồn của Nhiếp Vân lập tức lan tràn lên.

Vù vù!

Tinh hồn khổng lồ như thủy triều hướng lên, trong nháy mắt liền lan tràn khoảng cách bằng một cái Phù Thiên đại lục.

- Khoảng cách bằng một cái Phù Thiên đại lục rất đơn giản a...

Trong nội tâm nghĩ vậy, Nhiếp Vân thúc dục linh hồn khổng lồ không ngừng lao lên.

Hai cái Phù Thiên đại lục...

Ba cái Phù Thiên đại lục...

Năm cái Phù Thiên đại lục...

Tám cái Phù Thiên đại lục...

Mười cái Phù Thiên đại lục!

...

Đã vượt qua mười cái Phù Thiên đại lục, linh hồn của Nhiếp Vân như trước lan tràn lên trên, tựa hồ trở ngại như trước không lớn, có thể kéo càng dài.

- Đến cùng bao nhiêu?

Thấy thiếu niên không nói, đã qua cả buổi cũng không có ý tứ ngừng lại, lão tửu quỷ nhịn không được hỏi.

Nghe được câu hỏi, Nhiếp Vân ngừng lại, vẻ mặt cổ quái.

- Đến cùng bao nhiêu cái? Ngươi sẽ không nói với ta lan tràn ba cái Phù Thiên đại lục chứ, thực nếu như vậy, vừa mới tấn cấp Linh cấp Đại viên mãn liền cường đại hơn những lão gia hỏa chúng ta nhiều lắm rồi!

Đông trưởng lão cười khổ nói.

- Không phải ba cái Phù Thiên đại lục...

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Cái này còn không sai biệt lắm, bằng không thì chúng ta thực sẽ bị đả kích a...

Đông trưởng lão vừa cười vừa nói, lời còn chưa nói hết, chợt nghe nửa câu sau của thiếu niên, nước miếng thoáng một phát nghẹn ở trong cổ họng, thiếu chút nữa kìm nén mà chết.

- ... Là khoảng cách hai mươi mốt cái Phù Thiên đại lục!

Nhiếp Vân nói.

- Cái gì? Hai mươi mốt cái?

Không chỉ Đông trưởng lão lảo đảo, ngay cả lão tửu quỷ cũng phun ra ngụm rượu vừa mới uống vào.

- Ân!

Chứng kiến biểu lộ của mọi người, Nhiếp Vân có chút không có ý tứ.

Bản thân hắn liền có được rất nhiều thiên phú có quan tới linh hồn hệ, Huyết Đồng sư, Tiên Âm sư, Đầu Độc Sư, Vô Tướng sư... Những thiên phú này, cộng thêm Phật môn, Ma tộc, Long tộc, Hoàng tộc cùng với vô danh pháp quyết rèn luyện linh hồn, cuối cùng lại phối hợp Đại Nho Từ Hải chuyên môn công kích linh hồn, hậu tích bạc phát, đột nhiên đột phá, trực tiếp tiến quân Địa cấp cũng không khó khăn.

Chỉ là không nghĩ tới linh hồn của mình có còn muốn lợi hại hơn lão tửu quỷ!

- Hai mươi mốt cái? Đã đạt đến Địa cấp? So với ta còn muốn lợi hại hơn, nếu như ngươi lại đột phá đến Phá Không Cảnh, thê độ khẳng định còn có thể gia tăng, ha ha, linh hồn như thế nếu như có thể hảo hảo vận dụng, lực chiến đấu của ngươi tuyệt đối sẽ vượt qua ta!

Con mắt của lão tửu quỷ thả ra hào quang hưng phấn.

------oOo------

Chương 1151: Cùng lão tửu quỷ đối chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Sức chiến đấu vượt qua ngươi? Điều này sao có thể?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Nếu như nói mượn nhờ lực lượng của bát đại Chưởng Giáo ấn, vượt qua lão tửu quỷ không khó, không mượn loại lực lượng này, chỉ bằng vào thực lực của mình, muốn vượt qua Bí Cảnh đệ cửu trọng, quả thực nằm mơ!

- Ha ha, lực lượng linh hồn vô cùng ảo diệu, ta hỏi ngươi, ngươi bây giờ là vận dụng lực lượng linh hồn như thế nào?

Lão tửu quỷ hỏi.

- Thôi miên, trực tiếp dùng linh hồn nghiền áp, hoặc là vận dụng linh hồn thôi động, gia tăng lực lượng công kích!

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân nói ra ba loại phương pháp sử dụng.

Thôi miên, là thiên phú Tiên Âm sư, một câu để cho người hôn mê, mất đi bản thân.

Linh hồn nghiền áp là trước kia đối phó Vân Huyên, dùng linh hồn cường đại hình thành đại lực, để cho nàng quỳ rạp xuống đất.

Dùng linh hồn thôi động gia tăng lực công kích, là cuối cùng dùng Phong Ma Thanh Long Kích bổ về phía Di Hoa, lợi dụng linh hồn cường đại, gia tăng trọng lực bổ xuống.

Nhiếp Vân khống chế linh hồn, cũng chỉ như vậy, còn chưa từng nghe nói qua những phương pháp khác.

- Ha ha, ba dạng này của ngươi chỉ là đơn giản nhất, cao thủ linh hồn chính thức, sẽ vận chuyển linh hồn lực cường đại vào trong chiến đấu, giống như ngươi bây giờ thi triển Võ Đạo Phá Hư quyền, một chiêu có thể đánh xuyên qua thời không loạn lưu một vạn dặm,

nếu có thể vận dụng tốt linh hồn 21 thê độ, uy lực tuyệt đối có thể bạo tăng gấp 10 lần, gấp trăm lần, đánh ra khoảng cách ít nhất mười vạn, thậm chí trăm vạn dặm!

Hai mắt lão tửu quỷ tỏa ánh sáng.

- Vận dụng tốt? Vận dụng như thế nào?

Nhiếp Vân vội hỏi.

- Đây là Võ Đạo sư tổ sáng chế pháp môn vận dụng linh hồn, ngươi học thoáng một phát!

Lão tửu quỷ khẽ đảo cổ tay, lấy ra một ngọc bài đưa tới.

- Ân!

Linh hồn quét qua ngọc bài, Nhiếp Vân lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Không hổ là Võ Đạo sư tổ, vận dụng đối với linh hồn, đã đạt đến cực hạn, nếu như dựa theo pháp môn này vận dụng linh hồn lực, sức chiến đấu của mình đâu chỉ bạo tăng gấp 10 lần!

- Hiện tại ta liền tu luyện!

Trong nội tâm hưng phấn, Nhiếp Vân cũng không ngừng nghỉ, dựa theo pháp môn phía trên vận chuyển linh hồn kết hợp thân thể, pháp lực.

Thiên phú Võ Đạo sư đạt tới hình thái thứ ba, lực lĩnh ngộ của Nhiếp Vân cực nhanh, mấy chục cái hô hấp sau, liền dung hội quán thông pháp môn.

- Thử một chút!

Đứng dậy, thét dài một tiếng, gió nổi mây phun, nắm tay phải của Nhiếp Vân mạnh mẽ nâng lên, đánh ra một quyền!

Cùng thời khắc đó, linh hồn khổng lồ hội tụ ở trên nắm tay, tựa như

lập tức phá toái hư không, một quyền ảnh thẳng tắp, rất nhanh trùng kích lên thời không loạn lưu.

Ầm ầm!

Trọn vẹn lan tràn hơn sáu mươi vạn dặm mới ngưng lại.

Trước kia tối đa lan tràn một hai vạn dặm, nhưng bây giờ lan tràn hơn sáu mươi vạn... Không nghĩ tới chỉ học một pháp môn, liền gia tăng lên nhiều như vậy.

- Thật lợi hại, Nhiếp Vân, nếu như không ngại, ta và ngươi so một chút!

Chứng kiến Nhiếp Vân một chiêu Võ Đạo Phá Hư quyền rõ ràng có uy lực như vậy, con mắt của lão tửu quỷ tỏa sáng, nhịn không được thét dài.

- Tốt! Chúng ta đi thời không loạn lưu a!

Nhiếp Vân cũng hiểu được sức chiến đấu tăng nhiều, vẻ mặt hưng phấn.

Ở Phù Thiên đại lục, hắn hoàn toàn có thể mượn nhờ uy lực của tám Chưởng Giáo ấn, như vậy cho dù không sử dụng lực lượng linh hồn, lão tửu quỷ cũng không phải đối thủ, đi thời không loạn lưu, chiến đấu có thể công bình một ít.

- Đi!

Lão tửu quỷ cười ha ha, thả người bay đi, không đến một cái hô hấp, liền đi tới thời không loạn lưu.

Bản thân Ngoại Thế Giới liền tu kiến ở trong thời không loạn lưu, tiến đến vô cùng đơn giản.

- Đến đây đi!

Chứng kiến lão tửu quỷ chuẩn bị tốt, hai mắt Nhiếp Vân tỏa ánh sáng, đánh ra một quyền.

Sau khi trở thành Võ Đạo sư, trong cơ thể khắp nơi tràn ngập huyết dịch chiến đấu, có thể chiến đấu với cường giả Bí Cảnh đệ cửu trọng, hắn cầu còn không được!

Oanh!

Chiêu này của hắn cũng không phải Võ Đạo Phá Hư quyền, nhưng phối hợp lực lượng linh hồn, như trước mang theo uy thế cùng lực lượng làm cho người khó có thể ngăn cản, mang tất cả mà ra, lập tức để cho thời không loạn lưu xuất hiện một lỗ đen.

- Tới tốt! Cũng nếm thử chiêu này của ta!

Lão tửu quỷ cũng là phần tử hiếu chiến, cho tới nay đều cao xử bất thắng hàn, muốn tìm một bại mà không thể được, hiện tại có đối thủ như thế, hưng phấn còn không kịp, căn bản không có lưu chuẩn bị ở sau, một quyền nghênh đón.

Ầm ầm!

Hai nắm đấm va chạm, lực lượng nhộn nhạo ra trùng kích tất cả, để cho thời không loạn lưu vốn hỗn loạn càng thêm hỗn loạn, vô số vòng xoáy hình thành, lỗ đen kích bắn.

Trong thời không loạn lưu có không ít hiểm địa, những hiểm địa này đối với người khác, dù là cường giả Huyệt Khiếu cảnh cũng vô cùng nguy hiểm, nhưng đối với hai người mà nói, lại không có gì, đối chiến bạo tạc nổ tung năng lượng tùy ý mang tất cả, rất nhanh liền đánh nát vô số hiểm địa.

- Thật mạnh... Cái này là sức chiến đấu của Bí Cảnh đệ cửu trọng?

- Dù 100 người như ta liên thủ, chỉ sợ cũng không phải đối thủ!

- Đây mới thực sự là cường giả...

Chứng kiến chiến đấu trong thời không loạn lưu, Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão sắc mặt trắng bệch, hưng phấn đến toàn thân run rẩy.

Bọn hắn thân là Hóa Vân tông Vô Thượng trưởng lão, các loại chiến đấu thấy nhiều rồi, nhưng chiến đấu kịch liệt như thế, hung mãnh như thế, còn là lần đầu tiên!

Thực lực của bọn hắn tự nhận là không tệ rồi, nhưng lâm vào trong đó, tuyệt đối sẽ bị quấy thành bụi phấn, cặn bã cũng không thừa!

Không chỉ bọn hắn khiếp sợ, ở chỗ sâu trong thời không loạn lưu có một ít tu luyện giả ẩn tàng, lúc này tựa hồ cảm nhận được lực lượng kích động bành trướng, cả đám chui ra, đồng loạt nhìn qua.

- Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ thời không triều tịch lại tới nữa?

- Không đúng! Là hai cường giả chiến đấu!

- Cái gì? Dạng cường giả gì dám chiến đấu ở thời không loạn lưu, lại có thể bộc phát ra uy lực như thế?

- Chỉ sợ là đã đột phá Khiếu Huyệt cảnh, đạt tới Bí Cảnh đệ cửu trọng rồi!

- Bí Cảnh đệ cửu trọng? Bọn hắn không nghĩ lấy làm sao tiến vào Linh giới, chiến đấu ở chỗ này, thật sự là nhàn rỗi không có chuyện gì a...

Hơn mười đạo ý niệm chấn động, chủ nhân của cácý niệm con mắt trợn tròn, sắp muốn điên rồi.

------oOo------

Chương 1152: Ta là Mộc Sinh sư (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bí Cảnh đệ cửu trọng Toái Thần Cảnh, linh hồn, thân thể đều vỡ vụn, cửu tử nhất sinh, không đến tuổi thọ cực hạn, cơ hồ không có người lựa chọn loại phương pháp này, có thể đạt tới loại cấp bậc này, cơ hồ đều đã đến tuổi thọ cực hạn, loại người này không

nhanh nghĩ biện pháp đi Linh giới, lại chạy đến thời không loạn lưu đánh nhau... Thật đúng là đủ rảnh rỗi!

Bất quá, loại sức chiến đấu này rất đáng sợ, bọn hắn tự nhận thực lực rất mạnh, nhưng ở dưới loại lực lượng này, đừng nói tới quần nhau, một giây cũng không gánh nổi!

Này chẳng lẽ là thực lực chân chính của Bí Cảnh đệ cửu trọng? Thật lợi hại a!

- Ha ha, lại ngang tay!

Không biết qua bao lâu, thời không loạn lưu rung chuyển lần nữa khôi phục lại bình tĩnh, hai bóng người từ không trung phi xuống, nhìn nhau cười ha ha.

Đúng là Nhiếp Vân cùng lão tửu quỷ.

Hai người đối chiến cơ hồ mấy canh giờ, đánh cho thiên hôn địa ám, lúc này mới phát hiện, thực lực không kém bao nhiêu, dù ai cũng không cách nào chiến thắng đối phương!

- Hắn... Vẫn chỉ là Nạp Hư Cảnh...

Chứng kiến hai người đánh ngang tay, Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão nhớ tới tu vi chân thật của Nhiếp Vân, tất cả đều khiếp sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

- Tuy nói là ngang tay, nhưng kỳ thật thực lực của ngươi còn mạnh hơn ta!

Trở lại Trận Pháp điện, lão tửu quỷ nói.

- Tiền bối nói quá lời, vừa rồi ta ngay cả Võ Đạo Phá Hư quyền cũng thi triển, cũng không có hơn ngươi, nói rõ ngươi lưu lại một tay, ta còn không phải đối thủ!

Nhiếp Vân cúi đầu.

Hắn nói cũng không phải khiêm tốn, chiến đấu với lão tửu quỷ, hắn

mới ý thức tới cái gì gọi là cao thủ, mặc dù đối phương không có ý chí của Võ Đạo sư, nhưng kinh nghiệm chiến đấu thật sự quá phong phú, thường thường có thể ở lúc nghìn cân treo sợi tóc tránh thoát công kích mình súc thế đã lâu, ngay cả Võ Đạo Phá Hư quyền cũng không thể đánh trúng hắn.

- Ta nói là lời nói thật, ngươi ở Nạp Hư Cảnh đỉnh phong đã tích súc không sai biệt lắm, một khi đột phá, vô luận linh hồn hay sức chiến đấu, khẳng định còn có thể tăng vọt, ta tuyệt đối không phải đối thủ của ngươi, Phù Thiên đại lục đệ nhất nhân, không phải ngươi không ai có thể hơn!

Lão tửu quỷ cười nói.

- Ha ha!

Nhiếp Vân cười khan một tiếng.

Trước kia đối với có thể vượt qua Phá Không kiếp hay không, không có quá lớn nắm chắc, hiện tại hắn cảm thấy, chỉ cần dẫn động, chí ít có chín thành chín thành công!

Bằng vào tích lũy hiện tại của hắn, một khi đột phá, chỉ sợ sẽ trực tiếp đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong, nếu mau nữa mà nói, thậm chí có thể trực tiếp dẫn động Niết Bàn!

Đương nhiên, dẫn động Niết Bàn còn cần càng nhiều tích lũy nữa, dẫn động quá sớm, đối với hắn không có bất kỳ chỗ tốt.

- Linh hồn của ngươi còn mạnh hơn ta, chúng ta chia nhau tìm kiếm Linh Dược, chỉ sợ dùng không được bao lâu, có thể làm cho bọn hắn khôi phục!

Lão tửu quỷ cũng không nhiều nói, nói ra ý nghĩ của mình.

Trước kia nói đến thê độ linh hồn Đại viên mãn, mục đích đúng là vì tìm kiếm dược liệu, cứu tỉnh bọn người Hạ Tuyền, hiện tại biết rõ linh hồn của Nhiếp Vân còn mạnh hơn hắn, đối với tìm kiếm dược liệu, tự tin lần nữa gia tăng lên vài phần.

- Tìm dược liệu? Không cần, ta có biện pháp cứu tỉnh bọn hắn!

Nhiếp Vân cười nói.

- Ngươi có biện pháp? Trên người bọn hắn chẳng những có thương tích, ngay cả thương thế trên linh hồn cũng rất nặng, trên đời chỉ sợ chỉ có Phật môn Mộc Sinh sư mới có năng lực cứu sống...

Vẻ mặt Bắc trưởng lão nghi hoặc, hắn lời còn chưa nói hết chợt nghe một thoại ngữ để cho hắn thiếu chút nữa điên cuồng.

- Thiên phú Mộc Sinh sư... Ha ha, ta vừa vặn có!

- Cái gì? Thiên phú Mộc Sinh sư ngươi cũng có?

- Cái này... Làm sao có thể? Đây chính là Phật môn đại thành Trị Liệu chi pháp a!

- Ngươi xác định không phải thiên phú Trị Liệu sư?

Thanh âm nghi vấn của mọi người vừa mới vang lên, lập tức liền chứng kiến trong tay thiếu niên xuất hiện một khí tức đặc thù ẩn chứa sinh mệnh lực đậm đặc, ở trước mặt cổ khí tức này, mọi người chỉ cảm thấy linh hồn từ trong tới ngoài sảng khoái.

Không cần đoán, cũng biết rõ tuyệt đối là Mộc Sinh chi khí! So với Trị Liệu chi khí thì cường đại hơn nhiều lắm!

- Hạ Tuyền, tỉnh dậy đi!

Ngón tay điểm một cái, Mộc Sinh chi khí liền chui vào trong cơ thể Giao Long Hạ Tuyền, trên người thương thế vốn cực kỳ thê thảm, lập tức sinh trưởng mà mắt thường có thể thấy được.

Trị Liệu sư không thể vượt cấp Trị Liệu, nhưng Mộc Sinh sư bất đồng, chỉ cần không vượt qua sức chiến đấu bản thân, hoàn toàn có thể Trị Liệu.

Không đến mười cái hô hấp, Hạ Tuyền vốn hôn mê bất tỉnh mở

choàng mắt, chẳng những thương thế trên người toàn bộ khôi phục, ngay cả linh hồn cũng khôi phục đến trạng thái tốt nhất.

- Ta đây là... Đây là thiên phú Mộc Sinh sư? Là ngươi đã cứu ta? Ngươi là ai?

Hạ Tuyền mở to mắt chứng kiến thiếu niên ở trước mắt, nhịn không được sững sờ.

Hắn chỉ nhận thức Vân Phong ngụy trang, mà không nhận ra Nhiếp Vân.

- Ha ha!

Nhiếp Vân cũng không giải thích, hai bước đi tới trước mặt Kiếm Thần tông Tư Duẫn lão tổ, lại một đạo Mộc Sinh chi khí quán thâu vào.

Vù vù!

Chỉ chốc lát, Tư Duẫn lão tổ cũng tỉnh lại, chứng kiến Nhiếp Vân, con mắt phát sáng.

- Nhiếp Vân tông chủ, truyền nhân Kiếm Đạo sư, rốt cục gặp mặt!

Lần trước Tư Duẫn cùng Vân Huyên đánh một trận, từ thời không loạn lưu đi ra, liền muốn xem xem vị Kiếm Đạo truyền nhân này, chỉ có điều lúc ấy Nhiếp Vân đi Hóa Vân tông, nên không có nhìn thấy!

Không nghĩ tới lần thứ nhất gặp mặt, sẽ ở Hóa Vân tông, còn là loại tình huống này.

- Ha ha, Nhiếp Vân này chẳng những là truyền nhân Kiếm Đạo sư, còn là truyền nhân Võ Đạo sư, hiện tại là tổng chưởng giáo của tám đại tông môn liên hợp!

Nghe được Tư Duẫn nói, lão tửu quỷ đi tới, cười nói.

Nhìn trình độ quen thuộc của bọn hắn, liền biết chắc là bằng hữu cũ.

- Truyền nhân Võ Đạo sư? Tổng chưởng giáo của tám đại tông môn liên hợp? Thực lực của hắn giống như chỉ có Nạp Hư Cảnh đỉnh phong a...

Tư Duẫn sững sờ.

Vô luận Võ Đạo sư, chưởng giáo của tám đại tông môn, tin tức nào cũng làm người rung động, nhưng Tư Duẫn dù sao cũng là lão quái vật sống mấy ngàn năm, lại là bằng hữu của lão tửu quỷ, biết rõ mục đích cùng mưu đồ bí mật của hắn, lập tức hiểu được, chỉ để cho hắn ngạc nhiên chính là, một tiểu tử chỉ có Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, làm sao trở thành chưởng giáo của tám đại tông môn.

------oOo------

Chương 1153: Ta là Mộc Sinh sư (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chớ xem thường Nạp Hư Cảnh đỉnh phong như hắn, lực chiến đấu của hắn, ngay cả ta cũng không thể chiến thắng, về phần ngươi... Ha ha, không phải xem nhẹ, một ngón tay của hắn cũng thắng không được!

Chứng kiến nét mặt của hắn, lão tửu quỷ như thế nào không biết trong lòng đối phương nghĩ cái gì, cười khổ nói.

- Cái gì? Ngươi cũng không thể chiến thắng?

Thực lực của lão tửu quỷ, hắn biết rất rõ ràng, nghe nói như thế, con mắt của Tư Duẫn trợn tròn, vốn là không thể tin được, lập tức chăm chú nhìn Nhiếp Vân, từ trên người hắn tán dật ra khí tức nguy hiểm, như nhận ra cái gì, không khỏi cười khổ.

- Thật sự là trò giỏi hơn thầy thắng vu lam! Lúc trước thời điểm Hạ Hành cùng ta đàm luận ngươi, ta còn không quá tin tưởng, chỉ biết ngươi làm người không xấu, thiên phú không kém! Cho nên Vân Huyên tới tìm ta cáo trạng, bị ta đánh cho văng ra ngoài! Cũng là

bởi vì trước đó lão hữu nhắc tới qua ngươi! Không nghĩ tới lúc này mới mấy tháng không thấy, ngươi đã đạt đến loại tình trạng này...

Tư Duẫn cảm khái.

- Ha ha!

Nhiếp Vân gượng cười.

Đối với sự tình Vân Huyên bị đánh, hắn biết cũng không rõ ràng lắm, cho nên không có quyền lên tiếng.

Nếu như Vân Huyên còn sống nghe được câu này, nhất định sẽ hiểu được, vì sao đường đường Tư Duẫn lão tổ lại một câu cũng không nghe nàng giải thích, liền đánh nàng một trận.

Nguyên nhân lại rất đơn giản, Tư Duẫn đã sớm nghe lão tửu quỷ nói về Nhiếp Vân, biết rõ cách làm người của hắn, tự nhiên sẽ không tin lời của nàng rồi.

Nhiếp Vân bằng vào thiên phú Mộc Sinh sư rất nhanh cứu tỉnh sáu lão tổ còn lại, sau khi sáu người biết rõ chuyện đã xảy ra, cũng từng người cảm thán, đồng thời tỏ vẻ khiếp sợ với Nhiếp Vân.

Trong mắt bọn hắn một Nạp Hư Cảnh nho nhỏ, rõ ràng đã có được thực lực như thế, là trước kia bọn hắn nằm mộng cũng không dám nghĩ.

- Hạ Hành tiền bối, sự tình nhất thống tám đại tông môn, kính xin phiền toái ngài hao tâm tổn trí, ta muốn trước tìm một chỗ độ kiếp, đạt tới Phá Không Cảnh lại nói!

Cứu tỉnh mọi người, hết thảy dựa theo Hạ Hành xếp đặt tiến hành, Nhiếp Vân thấy không có bao nhiêu sự tình sốt ruột nữa, trong nội tâm lo lắng, vội vàng nói.

Trước kia một mực áp chế, không dám đột phá, bây giờ thực lực đạt đến, phải nhanh một chút đột phá a.

Về phần vì sao không đột phá ở Ngoại Thế Giới, Nhiếp Vân sợ

thiên kiếp của hắn thật sự quá lớn, tông môn vạn năm này sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát.

- Ha ha, đột phá không nóng nảy, chẳng lẽ ngươi không muốn gặp người nhà của ngươi?

Lão tửu quỷ vuốt chòm râu.

- Người nhà? Dĩ nhiên muốn!

Con mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Từ khi đi vào Phù Thiên đại lục cùng bọn người cha mẹ tách ra, đến bây giờ còn không có gặp, lần trước Thiên Huyễn chuyên môn tới nói, bọn người phụ thân đã đến Hóa Vân tông, bất quá sau khi đến tông môn, lại không có phát hiện, nguyên lai hắn biết rõ!

- Ha ha, ta mang ngươi đi gặp bọn hắn, sau khi gặp, ngươi lại tìm địa phương đột phá, tâm hồn không có ràng buộc, chẳng phải rất tốt sao!

Lão tửu quỷ nói.

Ở lão tửu quỷ xem ra, trong Phá Không kiếp ẩn chứa linh hồn trùng kích, nếu như trong lòng có sự tình không bỏ xuống được, nhất định sẽ bị ràng buộc, hắn rất hiểu rõ Nhiếp Vân, cha mẹ đúng là một trong các loại ràng buộc này.

Nên trước dẫn hắn đi xem, tiêu trừ tưởng niệm trong lòng, như vậy lại càng dễ đột phá một ít.

Thực lực càng mạnh, kiếp số càng lớn, đây là Thiên Đạo khống chế cường giả, lão tửu quỷ thân là người mạnh nhất Phù Thiên đại lục, tự nhiên biết rõ thiên kiếp của Nhiếp Vân đáng sợ, cho nên mới nói như vậy.

- Tốt!

Nhiếp Vân minh bạch lão ý tứ của tửu quỷ, cảm kích gật đầu, lập tức xoay người nhìn về phía nữ hài kia, cầm chặt cánh tay của

nàng.

- Nguyệt Nhi, ngươi theo ta đi gặp phụ mẫu của ta a!

- Ta...

Nghe được Nhiếp Vân nói, Đạm Đài Lăng Nguyệt vốn là bình tĩnh liền lộ ra vẻ bối rối, bàn tay vội vàng co rúm, muốn rút về.

Thấy bộ dạng tiểu nữ hài của nàng, tất cả mọi người cười ha ha.

- Đi thôi!

Nhiếp Vân cũng cười, bàn tay cầm càng chặt.

- Ta muốn cho cha mẹ nhìn xem con dâu tương lai!

- Ân!

Sắc mặt đỏ như ánh nắng chiều, Đạm Đài Lăng Nguyệt do dự một hồi, rốt cục nhẹ gật đầu đáp ứng.

- Ha ha!

Thấy bộ dáng của nàng, nhớ tới sắp nhìn thấy cha mẹ, Nhiếp Vân đột nhiên cảm thấy kiếp trước kiếp này, thời điểm hạnh phúc nhất chính là lúc này rồi!

Kiếp trước, trước khi nhận thức Đạm Đài Lăng Nguyệt, cha mẹ đã chết, bọn hắn căn bản không biết về sau mình thích một nữ hài ưu tú như vậy.

Kiếp này, cha mẹ đều còn, chẳng những có thể tận hiếu, còn có thể cho bọn hắn nhìn thấy nữ nhân mình yêu nhất, loại hạnh phúc này để cho Nhiếp Vân cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Chuyện hạnh phúc nhất là cái gì? Không phải có được thực lực vô địch thiên hạ, mà là có thể cùng người yêu nhất tay trong tay đi tới trước mặt cha mẹ, đạt được lời chúc phúc của bọn họ.

- Tốt rồi, các ngươi cũng cùng đi với ta a!

Chứng kiến một đôi tiểu tình lữ điềm mật, ngọt ngào, lão tửu quỷ cười ha ha, quay đầu nhìn về phía Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão cùng với bọn người Hạ Tuyền, Tư Duẫn.

- Chúng ta đi gặp cha mẹ của hắn? Cái này...

Hạ Tuyền nháy con mắt.

- Cha mẹ của bọn hắn ngươi có thể không gặp, nhưng các ngươi không phải nghi hoặc ta mang rất nhiều trưởng lão của Hóa Vân tông đi nơi nào sao? Ha ha, đi theo ta!

Lão tửu quỷ nói.

- Thì ra là thế, đi thôi!

Nghe được lão tửu quỷ nói muốn dẫn bọn hắn đi gặp các cường giả Hóa Vân tông, tất cả mọi người đều nở nụ cười.

- Đi!

Thấy mọi người đồng ý, lão tửu quỷ Hạ Hành thả người nhảy lên, đơn chưởng vạch phá không gian, liền bay về phía thời không loạn lưu.

Nhiếp Vân cầm chặt bàn tay như ngọc trắng của Đạm Đài Lăng Nguyệt, vận chuyển Thiên Hành chi khí theo ở phía sau, những người khác cũng không cam chịu lạc hậu, nhao nhao đi về phía trước.

Tuy thực lực của mọi người kém Nhiếp Vân, nhưng thủ đoạn cũng không ít, quả thực như Bát Tiên quá hải, tất cả lộ ra thần thông, tốc độ rõ ràng đều không chậm.

Thời không loạn lưu cực kỳ khó đi, bất quá Hạ Hành quen thuộc lộ tuyến, một đường quẹo trái rẻ phải, thỉnh thoảng còn dùng phương pháp định vị đặc thù, may mắn không có gặp gỡ nguy hiểm, tiếp cận nửa ngày, một Thời Không lung khu cự đại xuất hiện ở trước

mặt mọi người.

Thời Không lung khu này đứng sửng ở trong thời không loạn lưu, tựa như một khí cầu cự đại, xuyên thấu qua quang màng xem xét, mọi người không khỏi hít một ngụm hơi lạnh.

------oOo------

Chương 1154: Gặp người nhà (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thời Không lung khu khác, chỉ có thể cho phép một hai người tu luyện, người nhiều liền sẽ sụp đổ, mà Thời Không lung khu này, liếc nhìn không tới cuối cùng, vậy mà giống như một đại lục! Mặc dù không có rộng lớn như Phù Thiên đại lục, nhưng không xê xích Khí Hải Đại Lục bao nhiêu rồi!

Thời Không lung khu tương đương Khí Hải Đại Lục, ngẫm lại cũng cảm giác được đáng sợ!

- Cái này hẳn không phải Thời Không lung khu tự nhiên hình thành a?

Nhìn một hồi, Nhiếp Vân hỏi.

- Ha ha, đương nhiên không phải, Thời Không lung khu tự nhiên hình thành, căn bản không có khả năng lớn như vậy, là ta ngẫu nhiên phát hiện, Hóa Vân tông có nhiều trưởng lão, đệ tử như vậy, liền bị ta mang đến nơi này, trải qua nhiều năm khai mở, lúc này mới tạo thành quy mô hiện tại!

Lão tửu quỷ cười nói.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân gật đầu.

Dựa theo lực lượng của Hóa Vân Tông, chỉ Phá Không Cảnh Thái

Thượng trưởng lão thì có mười mấy, Nạp Hư Cảnh Nội Các trưởng lão càng nhiều vô số kể, nhiều người như vậy phối hợp tu vi Bí Cảnh đệ cửu trọng của hắn, mở ra một chỗ như vậy, có lẽ không khó.

- Thời Không lung khu này thời gian tốc độ chảy bất đồng ngoại giới, các ngươi phải cẩn thận!

Lão tửu quỷ dặn dò một tiếng, đi đầu xé rách không gian bay vào.

Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt nhìn nhau, cũng nhảy đi vào.

Vừa tiến vào trong đó, hai người lập tức cảm thấy lão tửu quỷ ở phía trước động tác nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, ngay sau đó thấy hoa mắt, thích ứng tốc độ chảy của thời gian.

- Thời gian tốc độ chảy gấp trăm lần? Bên ngoài một năm trong này một trăm năm? Lại là một Thời Không lung khu?

Nhiếp Vân cảm ứng thoáng một phát, lập tức hiểu được.

Nguyên lai cái này là Thời Không lung khu.

Có thể đi vào Thời Không lung khu tu luyện, cơ bản đều là lão ngoan đồng tuổi thọ sắp đến cực hạn, những người này mục đích là vì kéo dài tuổi thọ, bọn hắn lựa chọn Thời Không lung khu, đều là bên trong thời gian tốc độ chảy chậm, bên ngoài tốc độ chảy nhanh, như vậy ở bên trong tu hành đồng dạng như ngủ đông, tuổi thọ được kéo dài.

Mà bây giờ, bên trong dĩ nhiên là gấp trăm lần bên ngoài, cường giả loại này đi vào, còn không có đợi một hồi liền ngoẻo, khẳng định không muốn a.

Đương nhiên bất cứ chuyện gì cũng có lợi có tệ, lão quái vật không thèm, nhưng nơi này lại là thánh địa bồi dưỡng đệ tử trẻ.

Người khác ở bên ngoài tu luyện một ngày, ngươi ở trong này tu luyện một trăm ngày... Này làm sao so?

Hơn nữa ở đây chẳng những thời gian tốc độ chảy nhanh, linh khí cũng cực kỳ đầy đủ, thậm chí so với Ngoại Thế Giới còn muốn hùng hậu, không nói trước thời gian tốc độ chảy, chỉ loại hoàn cảnh này tu luyện một ngày, chỉ sợ có thể theo kịp ở Phù Thiên đại lục tu luyện mười ngày!

- Hạ Hành tiền bối, ta xem về sau biến nơi đây thành chỗ tu luyện cho đệ tử kiệt xuất của Hóa Vân tông a! Như vậy mới có thể bảo chứng thực lực Nhân tộc càng ngày càng cường thịnh!

Nhiếp Vân nói.

- Ha ha, đương nhiên có thể! Ngươi bây giờ là tông chủ, hết thảy nghe ngươi an bài!

Lão tửu quỷ cười nói:

- Cha mẹ ngươi ngay ở chỗ này, ngươi cảm ứng thoáng một phát đi tìm bọn họ a! Ta cũng nên dẫn bọn hắn đi gặp những bằng hữu cũ kia rồi!

- Tốt!

Nhiếp Vân nghe được cha mẹ ở chỗ này, con mắt sáng ngời, Truy Tung đan điền xoay chuyển, lập tức cảm ứng được vị trí bọn người cha mẹ.

- Ta đi gặp đám người cha mẹ! Tạm thời từ biệt!

Nở nụ cười một tiếng, lôi kéo Đạm Đài Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân theo Truy Tung chi khí cảm ứng bay đi.

Hiện tại thực lực của hắn, dù rời Phù Thiên đại lục, cũng đứng ở đỉnh phong của thế giới, bàn tay mở ra không gian.

- Hô!

Di động trăm vạn dặm, nhắm một phương hướng cấp tốc bay đi.

.....

Trên Thời Không lung khu, trong một trang viên, một trung niên nhân thở ra một hơi thật dài, mạnh mẽ đứng lên.

Hắn vừa đứng lên, linh khí chung quanh không ngừng kích động, trước mặt xuất hiện không khí vòng tròn, vòng tròn va chạm giao kích, ở trên không trung xé rách, phát ra thanh âm ô ô.

- Cuối cùng thành công! Khổ tu hơn ba mươi năm, rốt cục đột phá gông cùm xiềng xích, đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong!

Cảm nhận được lực lượng trong cơ thể bành trướng, trung niên nhân nở nụ cười.

- Khiếu Thiên, ngươi thành công rồi hả?

Vừa dứt lời, một phu nhân liền đi đến, nhìn về phía trượng phu, vẻ mặt cao hứng.

Phụ nhân này chỉ nhìn một cách đơn thuần thực lực cũng không yếu, rõ ràng đã đạt đến Nạp Hư Cảnh đỉnh phong.

- Ân, thành công rồi, Phá Không Cảnh đỉnh phong, cho dù ở Phù Thiên đại lục, cũng coi như cao thủ!

Trung niên nhân gật gật đầu.

- Ngươi đã đột phá thành công, đợi lần sau Hạ Hành tiền bối tới, xem có thể nhờ hắn, để cho chúng ta đi tìm Vân nhi không, thật không biết hiện tại hắn như thế nào rồi!

Vẻ mặt phu nhân lo lắng.

Hai người kia đúng là cha mẹ của Nhiếp Vân, Nhiếp Khiếu Thiên cùng Nhiếp Linh.

Tuy ở Phù Thiên đại lục qua thời gian không dài, khoảng cách Nhiếp Vân ly khai bất quá hơn nửa năm, nhưng hai người ở chỗ này đã qua vài thập niên, vài thập niên, cộng thêm vô số tài nguyên

của lão tửu quỷ chồng chất, cùng kinh nghiệm tu luyện tốt nhất, tốc độ tiến bộ của hai người so với bọn người Lạc Khuynh Thành còn nhanh, phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên thậm chí đã đạt đến Phá Không Cảnh đỉnh phong!

Thiên phú của Nhiếp Khiếu Thiên vốn không kém, bằng không thì cũng không có khả năng xưng là Lạc Thủy thành đệ nhất thiên tài, tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết lại là Ma môn Vô Thượng công pháp, tốc độ tiến bộ nhanh cũng không kỳ quái.

- Yên tâm đi, thiên phú của Vân nhi còn tốt hơn ta, lại có cao nhân tương trợ, chắc có lẽ không có vấn đề quá lớn, có lẽ, hiện tại tu vi đã vượt qua chúng ta cũng không nhất định!

Nói đến nhi tử, vẻ mặt của Nhiếp Khiếu Thiên liền kiêu ngạo.

Nhiếp Khiếu Thiên hắn đời này sự tình nhất tự hào, là có môt đứa con trai như vậy.

- Tu vi vượt qua chúng ta? Ha ha, ngươi thật đúng là dám nghĩ, không phải Hạ Hành tiền bối đã nói sao? Ở đây tốc độ chảy của thời gian là gấp trăm lần bên ngoài, chúng ta đều tu luyện vài thập niên, Vân nhi mới tu luyện mấy tháng, sao có thể đuổi theo kịp?

Nhiếp Linh liếc nhìn trượng phu.

Trượng phu kỳ vọng nhi tử thật sự quá cao, tu luyện mấy tháng liền muốn đuổi theo vài chục năm, hơn nữa bọn hắn ở chỗ linh khí đầy đủ, vô số tài nguyên cung cấp, vô luận thiên thời địa lợi nhân hoà đều cường đại hơn nhi tử nhiều lắm, nếu nhi tử còn có thể đuổi theo, thì thành quái vật rồi!

------oOo------

Chương 1155: Gặp người nhà (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha, bà thông gia nói rất đúng, tuy ta rất coi trọng thiên phú của

con rể này, nhưng là muốn vượt qua chúng ta hiện tại, còn không được!

Một tiếng cười cởi mở vang lên, một trung niên nhân đi nhanh tới, đúng là Lạc Thủy thành Thành chủ, phụ thân của Khuynh Thành, Lạc Chiêm Hào.

Lúc này khí tức trên người Lạc Chiêm Hào nhấp nhô, mang theo hương vị không gian nghiền nát, vậy mà cũng đạt tới Phá Không Cảnh, bất quá không có mạnh như phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên, chỉ có Phá Không Cảnh sơ kỳ!

Dù như thế, cũng rất lợi hại rồi.

Cái này cũng không kỳ quái, tổ tiên Lạc Khúc của bọn hắn có thể lên làm Tĩnh Thiên Tông tông chủ, hậu bối có được huyết mạch làm sao có thể chênh lệch.

- Mặc kệ Nhiếp Vân lão đại có thể vượt qua chúng ta hay không, đều là lão đại của chúng ta, nếu như không có hắn, cho dù chúng ta khốn chết ở Khí Hải Đại Lục, cũng không có khả năng đến nơi đây!

- Đúng vậy, ta đồng ý Dương Ngạn nói, ta đã làm tốt quyết định, chờ lần này Hạ Hành tiền bối tới, ta sẽ xin hắn, đi ra ngoài theo Nhiếp Vân lưu lạc Phù Thiên đại lục, nếu thật có người dám khi dễ chúng ta, không tin chúng ta còn có thể sợ người khác! Trước kia là Nhiếp Vân bảo hộ chúng ta, hiện tại nên đổi thành chúng ta bảo hộ hắn rồi!

Lại có hai người theo sát ở phía sau bay tới, đúng là hai người Dương Ngạn, Phùng Tiêu.

Lúc này thực lực của hai người cũng đạt tới Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, khí tức ẩn ẩn tùy thời có thể đột phá.

Nếu như Nhiếp Vân chứng kiến thực lực của bọn hắn bây giờ, nhất định sẽ cảm khái Thời Không lung khu thần kỳ cùng cường đại.

Hắn ở Phù Thiên đại lục cửu tử nhất sinh, hao hết vô số tâm huyết

mới có được thực lực Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, mà những người này, rõ ràng cũng đạt tới.

- Hai người các ngươi nói không sai, ở chỗ này khổ tu vài thập niên, vì có thể có một ngày lưu lạc thiên nhai, thực lực của chúng ta thành công, cũng nên đi ra rồi!

Chứng kiến mọi người hào khí vượt mây, Nhiếp Khiếu Thiên cũng cất tiếng cười to.

- Muốn đi ra ngoài phải mang theo ta, sẽ không quên ta chứ!

Lại một tiếng cười như chuông bạc vang lên, một người nữ hài mặc áo da thú, mang theo đường cong ưu mỹ bay tới, đúng là Thiết Lan.

Lúc này Thiết Lan đang ngồi ở trên người một con Yêu thú cực lớn, con Yêu thú này sinh hai cánh, lại là Phá Không Cảnh sơ kỳ Lôi Sí thú!

Nhìn trình độ thân mật của Lôi Sí thú và nàng, dĩ nhiên là triệt để thu phục.

Lúc trước Thiết Lan cũng theo mọi người đi tới Phù Thiên đại lục, chỉ là nàng không có vận khí tốt như bọn người Lạc Khuynh Thành, được đại năng vừa ý, cùng mọi người đến nơi này, bất quá cũng có kỳ ngộ, dưới cơ duyên xảo hợp thu phục được một con Lôi Sí thú Phá Không Cảnh sơ kỳ, thực lực bản thân cũng có đột phá cực lớn, thậm chí còn lợi hại hơn Phùng Tiêu, Dương Ngạn, đã đạt đến Phá Không Cảnh trung kỳ.

- Đương nhiên mang ngươi, yên tâm đi, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu rất bình thường, đến lúc đó ta sẽ để Nhiếp Vân cưới ngươi cùng con gái ta Lạc Khuynh Thành!

Chứng kiến nữ hài này, Lạc Chiêm Hào cười nói.

Tâm tư của nữ hài này, các trưởng bối đều thấy rõ ràng, tuy Lạc Chiêm Hào không muốn con gái Khuynh Thành ủy khuất, cũng không muốn để cho nữ hài xuất sắc như thế bị thương tổn.

- Đa tạ Lạc thúc thúc!

Nghe được Lạc Chiêm Hào trực tiếp như thế, sắc mặt Thiết Lan đỏ lên.

- Ha ha, thực chờ mong bộ dáng kinh ngạc của Nhiếp Vân lão đại khi nhìn thấy chúng ta!

- Đúng vậy a, nếu như cho hắn biết rõ mới mấy tháng không thấy, thực lực của chúng ta đến được loại cảnh giới này, có thể kinh ngạc đến quai hàm rơi xuống, hối hận vì cùng chúng ta tách ra hay không?

Dương Ngạn cùng Phùng Tiêu nở nụ cười.

- Ta đoán cho dù không kinh ngạc đến rơi cằm, cũng không xê xích gì nhiều! Đúng rồi, các ngươi đoán thoáng một phát, Vân nhi có thể đạt tới cảnh giới gì?

Nghe được mọi người thảo luận, mẫu thân Nhiếp Linh khẽ cười nói.

- Chúng ta ở đây thời gian so với bên ngoài nhanh gấp trăm lần, ở chỗ này tu luyện vài thập niên... Bên ngoài chỉ mấy tháng, mấy tháng, tối đa là Bí Cảnh đệ nhị trọng Nguyên Thánh Cảnh đỉnh phong!

Phùng Tiêu tính toán.

- Dựa theo lẽ thường, có thể đột phá Pháp Lực cảnh hay không còn khó nói, bất quá, Nhiếp Vân luôn ngoài dự đoán của mọi người, ta cảm thấy dựa theo thiên phú của hắn, ít nhất đạt tới Bí Cảnh đệ tam trọng Bất Hủ cảnh rồi!

Thanh âm của Dương Ngạn hùng hồn nói.

- Ta cũng thấy con của ta thực lực ít nhất đạt tới Bất Hủ cảnh!

Nhiếp Khiếu Thiên đối với Dương Ngạn nói hơi đồng ý.

- Ai, chẳng lẽ các ngươi không tin tưởng ta như vậy sao?

Thời điểm mọi người ở đây suy đoán thực lực cụ thể của Nhiếp Vân, đột nhiên một tiếng thở dài vang lên, không gian lập tức kích động, hai bóng người tay nắm tay từ trong không gian nghiền nát đi ra.

- Vân nhi!

- Nhiếp Vân?

- Sao ngươi lại tới đây?

Chứng kiến bóng người đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người lập tức nhận ra được, con mắt tỏa sáng.

- Ha ha, đương nhiên là Hạ Hành tiền bối dẫn ta tới, phụ thân, mẫu thân, Lạc thành chủ, Thiết Lan, Phùng Tiêu, Dương Ngạn... Không nghĩ tới thời gian ngắn như vậy không thấy, các ngươi rõ ràng đã có được loại thực lực này!

Nhìn một vòng, khi phát hiện thực lực của mọi người, rõ ràng kém cỏi nhất cũng đạt tới Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, Nhiếp Vân lắc đầu cười khổ.

Mình mệt mỏi như vậy, mới có được loại tu vi này, bọn hắn rõ ràng còn lợi hại hơn mình, xem ra lão tửu quỷ thật không có bạc đãi người nhà của mình, khẳng định cho tài nguyên cùng công pháp tu luyện tốt nhất.

- Ha ha, thế nào, hâm mộ a, hiện tại thực lực của ngươi đạt tới cảnh giới gì? Nguyên Thánh Cảnh, Bất Hủ cảnh? Không nên nói cho ta, ngươi đã đạt đến Lĩnh Vực cảnh a!

Chứng kiến hảo huynh đệ xuất hiện, tính cách của Dương Ngạn ngay thẳng, trực tiếp cười nói.

Linh hồn của Nhiếp Vân thật sự quá mạnh mẽ, khống chế khí tức đã đạt đến tình trạng xuất thần nhập hóa, tuy mọi người nhìn thấy

hắn, nhưng lại không nhìn ra thực lực cụ thể.

- Nguyên Thánh, Bất Hủ, Lĩnh Vực?

Nhiếp Vân mở trừng hai mắt, cười khổ không thôi.

- Như thế nào còn không muốn nói, ha ha, ta liền tự mình thăm dò a!

Dương Ngạn là cái chiến đấu cuồng, giơ nắm đấm lên, đánh ra một quyền.

Một quyền này của hắn lập tức hình thành xu thế Phong Lôi, pháp lực nồng hậu dày đặc như cơn lốc mang tất cả, gấp xông mà đến.

- Dương Ngạn cẩn thận!

- Đừng lỗ mãng!

- Đè thấp tu vi chút ít, như vậy sẽ đả thương hắn đấy...

------oOo------

Chương 1156: Gặp người nhà (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mọi người không nghĩ tới tên này lỗ mãng như vậy, còn chưa nói xong liền động thủ, tất cả đều không biết nên khóc hay cười, nhao nhao mở miệng, bất quá thanh âm của bọn hắn mới từ trong miệng phát ra, cả đám liền mở to hai mắt nhìn, há to miệng ra, rốt cuộc khép không được.

- Đừng làm rộn!

Chỉ nghe một tiếng cười bất đắc dĩ vang lên, liền chứng kiến Nhiếp Vân nhẹ nhàng duỗi hai ngón tay ra, kẹp lấy công kích của Dương Ngạn.

- Ách...

Tất cả mọi người không chớp mắt, có chút không tin.

- Xem ra thực lực của Nhiếp Vân hiền chất, so với chúng ta tưởng tượng còn mạnh hơn không ít!

Một lát sau, Lạc Chiêm Hào lắc đầu.

Thời điểm Nhiếp Vân không có mặt, hắn có thể nói con rể, ở trước mặt, còn không có ý tứ a.

- Vậy sao? Ta ngược lại muốn nhìn có thể lợi hại bao nhiêu! Nhiếp Vân, ngươi cẩn thận một ít, ta sẽ dùng toàn lực!

Phùng Tiêu đột nhiên nói, song chưởng giơ lên bổ xuống.

Một chiêu này là võ kỹ của Hóa Vân tông, gọi Song Điệp chưởng, bàn tay trở mình, giống như Hồ Điệp, từ ảo ảnh liên tiếp có thể nhìn ra hắn vì tu luyện chiêu này hạ không ít công phu.

- Các ngươi...

Thấy mọi người chứng kiến mình liền động thủ thăm dò, cho dù Nhiếp Vân bất đắc dĩ cũng không có biện pháp, nhẹ nhàng thổi một hơi.

Rầm ào ào!

Hai người Phùng Tiêu, Dương Ngạn ngay cả phản ứng cũng không có, liền lui ra ngoài, ngã lăn mấy vòng.

- Tốt rồi, đừng làm rộn. Hài nhi bái kiến cha mẹ, để phụ mẫu lo lắng rồi!

Một hơi thổi bay hai người, thổi tan tất cả công kích, Nhiếp Vân buông tay Đạm Đài Lăng Nguyệt ra, về phía trước hai bước, quỳ rạp xuống trước mặt Nhiếp Khiếu Thiên cùng Nhiếp Linh.

Lạy trời là sợ, lạy phụ mẫu là hiếu.

Cho dù thực lực của Nhiếp Vân có mạnh hơn nữa, cũng hiểu được lạy phụ mẫu thiên kinh địa nghĩa.

Cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng, tử dục dưỡng mà thân không đợi, kiếp trước cho dù muốn quỳ cũng không thể quỳ, kiếp này có cơ hội quý trọng, Nhiếp Vân sẽ không cự tuyệt.

Quỳ rạp xuống đất, nói dứt lời, Nhiếp Vân mới cảm giác được chung quanh yên tĩnh, một câu cũng không có. Nhịn không được ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bọn người cha mẹ con mắt đồng loạt nhìn về phía Phùng Tiêu, Dương Ngạn ngã xuống đất, cả đám sắp điên rồi.

Một hơi thổi bay Nạp Hư Cảnh đỉnh phong Dương Ngạn, Phùng Tiêu... ngay cả Nhiếp Khiếu Thiên thực lực mạnh nhất trong mọi người cũng làm không được.

Cái này... Cũng quá nghịch thiên a!

Không biết qua bao lâu, mọi người mới biết thực lực của thiếu niên trước mắt, chỉ sợ đã đạt đến tình trạng bọn hắn không cách nào tưởng tượng, giờ mới hiểu được cái gì gọi là thiên tài chính thức!

Xem ra so tốc độ tu luyện với thiên tài chính thức... Cho dù tiến vào địa phương thời gian gia tốc như thế này cũng không được!

Thiên tài là thiên tài, vĩnh viễn còn lâu mới có thể dùng lẽ thường phỏng đoán.

- Nhiếp Vân, vị này là...

Yên tĩnh một hồi, Thiết Lan đột nhiên chỉ Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Không thể không nói, nữ nhân vẫn tương đối mẫn cảm.

- Vị này gọi Đạm Đài Lăng Nguyệt, là nữ nhân ta ưa thích!

Nhiếp Vân khẽ kéo bàn tay như ngọc trắng của nữ hài, vừa cười vừa nói.

Kỳ thật Nhiếp Vân cũng biết tâm ý của đám người Thiết Lan, nhưng với hắn mà nói lòng đã có tương ứng, đời này không có khả năng lại yêu mến nữ hài khác rồi.

Giới thiệu Đạm Đài Lăng Nguyệt như vậy, tương đương với trực tiếp cự tuyệt Thiết Lan rồi.

- Nữ nhân ngươi ưa thích?

Nghe nói như thế, như thế nào không rõ ý của hắn, Thiết Lan miệng đầy đắng chát.

Cũng đúng, nữ hài này điềm tĩnh xinh đẹp, ngay cả nàng đứng ở trước mặt cũng có chủng xấu hổ, phối hợp thật sự là thích hợp hắn nhất rồi!

- Tốt rồi, đừng nói cái này nữa, Vân nhi, lần này ngươi tới, là trường kỳ ở lại, hay chỉ đợi một thời gian ngắn liền đi?

Mẫu thân Nhiếp Linh không ngốc, chứng kiến loại tình huống này liền hiểu được, lập tức đánh gãy xấu hổ hỏi.

- Ta đoán chừng qua không được bao lâu liền đi!

Nhiếp Vân biết rõ ý tứ của mẫu thân, ứng một câu.

Thật sự là hắn không thể ở lâu chỗ này, thân là chưởng giáo của tám đại tông môn, cho dù muốn rảnh rỗi, cũng không dễ dàng như vậy.

- Qua không được bao lâu liền đi? Ngươi có thể cùng Hạ Hành tiền bối thương nghị thoáng một phát, chúng ta theo ngươi đi ra ngoài không?

Nhiếp Khiếu Thiên cười nói.

Với hắn mà nói, con cháu có phúc của con cháu, nhi tử ưa thích ai, có tuyển chọn của mình, làm trưởng bối vẫn là không nên lẫn vào quá nhiều cho thỏa đáng.

- Chuyện gì cần thương nghị với ta?

Nhiếp Khiếu Thiên vừa mới dứt lời, chợt nghe xa xa vang lên một thanh âm sáng sủa, đúng là lão tửu quỷ.

Xem ra thằng này an xong mọi người, liền đi qua tìm mình.

- A, là Hạ Hành tiền bối, Vân nhi, nhanh lên nghênh đón!

- Nếu như không phải Hạ Hành tiền bối, chúng ta không thể có được thực lực bây giờ, hắn là đại ân nhân của chúng ta, còn không mau đi!

Nghe được thanh âm của lão tửu quỷ, sắc mặt bọn người Nhiếp Khiếu Thiên thoáng một phát trở nên khẩn trương, thả người bay lên, nghênh đón chỗ thanh âm vang lên, chắp tay trước ngực, trên mặt mang thành kính.

Đây là quy cách tiếp khách cao nhất của Khí Hải Đại Lục, chỉ có khách nhân tôn quý nhất đi vào mới cử hành.

Lúc trước Nhiếp Thiên chi nhánh nghênh đón tộc trưởng cùng chư vị trưởng lão, mới có loại động tác này.

- Vân nhi, nhanh tới a, sao còn đứng ở chỗ đấy? Như vậy không có lễ phép? Hạ Hành tiền bối là Bí Cảnh đệ cửu trọng a...

Bọn người Nhiếp Khiếu Thiên đã làm xong tư thế nghênh đón, lại phát hiện Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt đứng tại nguyên chỗ không nhúc nhích, không khỏi nhíu mày, vội vàng thấp giọng nói.

- Ha ha, nói đùa gì vậy, muốn để tông chủ của tám đại tông môn tự mình bày ra loại tư thế này nghênh đón ta, ta thực chịu không nổi!

Tiếng quát của Nhiếp Khiếu Thiên còn chưa hô xong, chỉ thấy hoa mắt, lão tửu quỷ liền xuất hiện ở trước mặt, vẻ mặt cười khổ.

Cho dù Nhiếp Vân muốn bày tư thế tôn quý nhất nghênh đón hắn,

hắn cũng không dám tiếp a!

Không nói thân phận chưởng giáo tám đại tông môn của Nhiếp Vân, chỉ nói Võ Đạo sư truyền thừa, linh hồn lực đạt tới 21 thê độ, lão tửu quỷ cũng không dám để cho hắn làm như vậy.

- Hạ Hành tiền bối ngươi... nói cái gì? Ngươi xưng hô hắn là tông chủ?

- Chưởng giáo tám đại tông môn chưởng giáo? Có ý tứ gì?

Chứng kiến thái độ của lão tửu quỷ, bọn người Nhiếp Khiếu Thiên đều chuyển không qua, cứng ngắc tại chỗ.

- Ah? Tông chủ không có nói với các ngươi?

------oOo------

Chương 1157: Phá Không Cảnh đỉnh phong (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chứng kiến biểu lộ của mọi người, vẻ mặt của lão tửu quỷ kỳ quái nói:

- Tông chủ hắn bây giờ là chưởng giáo của Hóa Vân tông chúng ta, cầm trong tay bát đại Chưởng Giáo ấn, kể cả Linh Lung Tiên Tông ở trong tám đại tông môn, cùng Hóa Vân tông xác nhập chung một chỗ! Là đệ nhất nhân chân chính của Phù Thiên đại lục, các ngươi còn không biết?

- Chưởng giáo Hóa Vân tông?

- Cầm trong tay bát đại Chưởng Giáo ấn?

- Xác nhập cửu đại tông môn?

- Phù Thiên đại lục đệ nhất nhân...

Nghe được tin tức này, bọn người Nhiếp Khiếu Thiên cảm thấy đầu nổ tung, dùng sức xoa xoa lỗ tai cùng con mắt, cảm thấy có nghe lầm hay không.

Dương Ngạn cùng Phùng Tiêu thì đồng thời cảm thấy trời đất quay cuồng.

Con em ngươi a, thời điểm chúng ta còn vì tốn hao vài thập niên thời gian đạt tới Nạp Hư Cảnh đỉnh phong mà đắc chí, người ta mấy tháng liền trở thành Phù Thiên đại lục đệ nhất nhân rồi!

Thời điểm chúng ta còn cảm thấy hắn hỗn loạn không như ý, người ta đã cầm trong tay bát đại Chưởng Giáo ấn, trở thành chưởng giáo của Hóa Vân tông rồi!

Thời điểm chúng ta lời thề son sắt cùng với hắn luận võ, người ta một hơi liền thổi bay...

Có cần biến thái như vậy hay không?

Nhiếp Vân, ngươi... là con riêng của ông trời a...

Bằng không thì sao sẽ có tốc độ tu luyện nhanh như vậy, thực lực kinh người như vậy?

Trong nháy mắt, tất cả mọi người nói không ra lời.

Thời gian nhoáng một cái hơn ba tháng đi qua.

Trong ba tháng này, Nhiếp Vân mỗi ngày ngoại trừ tu luyện cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt, thì chỉ điểm bọn người cha mẹ.

Tuy hiện tại tu vi của hắn còn kém phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên, thậm chí kém Thiết Lan, nhưng kiến thức võ học của hắn, lại là những người này không thể bằng được, thường thường thuận miệng chỉ điểm một câu, có thể để cho bọn hắn hiểu ra, bừng tỉnh đại ngộ.

Nghe được chỉ điểm của hắn, mọi người rốt cục minh bạch cho dù có gấp trăm lần thời gian tu luyện, có đầy đủ tài nguyên tu luyện

cùng công pháp Vô Thượng, so với hắn, vẫn chênh lệch quá xa!

Kỳ thật nói trắng ra là, thực lực của bọn người Nhiếp Khiếu Thiên cơ bản đều là vật tư hùng hậu chồng chất lên, sức chiến đấu cùng kinh nghiệm chiến đấu chính thức, còn không bằng bọn người Cảnh Hồng, Lưu Tế, chớ nói chi là Nhiếp Vân.

Lúc này bọn người Nhiếp Khiếu Thiên cũng biết rất nhiều sự tình kinh nghiệm của Nhiếp Vân ở Phù Thiên đại lục, cả đám nghe trợn mắt há hốc mồm, khiếp sợ không thôi.

Nằm mơ cũng không nghĩ ra, thiếu niên cùng bọn họ chung một chỗ ly khai Khí Hải Đại Lục kia, ngắn ngủn không đến một năm, rõ ràng đã trải qua nhiều như vậy, bộc phát hào quang, sáng chói chói mắt, để cho thế nhân khiếp sợ.

Thống nhất tám đại tông môn, cầm trong tay bát đại Chưởng Giáo ấn, cùng lão tửu quỷ chiến ngang tay... Mỗi một kiện đều kinh thiên động địa, bọn hắn nằm mộng cũng nghĩ không ra.

Vốn bọn hắn cho là có thời gian gia tốc, lại có đại lượng tài nguyên cung cấp, bọn hắn tu luyện là nhanh nhất, hiện tại mới biết được, tu luyện giống như cây giống, chỉ có kinh nghiệm mưa gió, mới có thể khỏe mạnh phát triển!

Bảo kiếm là ma luyện mà ra, nói thật, nếu như không trải qua nhiều như vậy, Nhiếp Vân muốn có được thực lực bây giờ, căn bản không có khả năng!

Nghe được Nhiếp Vân nhiều lần thiếu chút nữa chết, trong mắt Nhiếp Linh, Thiết Lan đều lộ ra lo lắng nồng đậm, thấy bộ dáng này của các nàng, Nhiếp Vân cố ý giảm bớt nguy cơ, dù như thế, vẫn làm bọn hắn sắc mặt trắng bệch, lòng tràn đầy kinh hãi.

Cho đến lúc này, bọn hắn mới biết được, thành công không thể phục chế, nếu như đổi vị trí, bọn hắn gặp được những chuyện này, chỉ sợ không phải bị áp chế thì bùng nổ càng mạnh, mà đã sớm tử vong rồi!

Mặc dù hai người có được thiên phú giống nhau, kỳ ngộ giống

nhau, nhưng tâm tính bất đồng, cũng không có khả năng có được kết quả giống nhau.

Ở trong hơn ba tháng sinh hoạt cùng bọn người cha mẹ, Nhiếp Vân rốt cục rảnh rỗi, mặc dù không có tận lực tu luyện, tu vi lại càng ngày càng vững chắc, tùy thời có thể đột phá.

Hắn đạt tới Nạp Hư Cảnh đỉnh phong thời gian cũng dài rồi, trong đó lại nhận được nhiều lần kỳ ngộ, thành công có được thiên phú Võ Đạo sư, Ám Sát sư,… tích lũy đã đủ, chỉ cần nguyện ý, lập tức có thể trùng kích Phá Không Cảnh, đạt tới cảnh giới rất cao.

Bất quá, với hắn mà nói còn không vội, chờ đến Phù Thiên đại lục lại độ kiếp, Lôi kiếp lần trước đã để cho hắn hơi sợ.

Trong đoạn thời gian này, Nhiếp Vân cũng từng hỏi qua lão tửu quỷ sự tình dung hợp đan điền, nhưng cực kỳ đáng tiếc, tuy lão tửu quỷ bác học đa thức, biết rất nhiều, nhưng đối với thiên phú đặc thù, so với mình còn không bằng!

Cũng đúng, lão tửu quỷ vốn không có thiên phú đặc thù gì, hơn nữa sau khi thay đổi thân thể càng không có, không quan tâm phương diện này cũng bình thường.

Không trong nghề không biết tình hình nghề đó, không có thiên phú đặc thù, liền không muốn quan tâm, điểm ấy giống như mình kiếp trước.

Lại hỏi bọn người Tư Duẫn, phát hiện bọn hắn cũng không biết.

Suy nghĩ thời gian rất lâu, Nhiếp Vân mới hiểu được, chỉ có thể cười khổ.

Nếu đan điền dung hợp, khẳng định liên lụy vài loại thiên phú, tu luyện giả ở Khí Hải Đại Lục, một tu luyện giả có được một loại thiên phú đặc thù cũng không tệ rồi, làm sao biết dung hợp?

Nghĩ vậy, trở lại Tử Hoa Động Phủ ép hỏi Di Hoa cả buổi, ai ngờ thằng này rất quật cường, chết sống không nói, bởi vì mẫu thân của Dịch Thanh, lại không thể giết hắn, thôi miên cũng vô dụng,

chuyện này cũng chỉ phải tạm thời thôi.

Về phần đệ đệ Nhiếp Đồng, thí nghiệm mấy lần phát hiện thiên phú Mộc Sinh sư đối với hắn không có hiệu quả, cũng đúng, linh hồn của Nhiếp Đồng đã mất, trừ khi Triệu Hoán sư ra tay, Mộc Sinh sư là không thể nào trị tốt.

Mộc Sinh sư có thể chữa trị linh hồn, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có linh hồn nha, hiện tại hắn ngay cả linh hồn cũng không có, lấy cái gì chữa trị?

- Làm sao vậy? Rầu rĩ không vui, giống như có tâm sự gì?

Hôm nay, Nhiếp Vân tu luyện xong đi ra cửa phòng, liền chứng kiến Đạm Đài Lăng Nguyệt đứng đó chờ sẵn.

Đạm Đài Lăng Nguyệt xuất hiện loại tình huống này, đã vài ngày rồi, một mực im lặng, hỏi nàng cái gì cũng không nói, không biết nghĩ cái gì.

- Ta phát hiện hiện tại tu luyện không có chút tiến triển nào... Muốn đi hiểm địa kia!

Do dự một chút, Đạm Đài Lăng Nguyệt chậm rãi nói.

- Hiện tại liền đi? Ngươi không phải nói hai tháng sau đi sao... Hiện tại vẫn chưa tới một tháng a!

Nhiếp Vân sững sờ.

------oOo------

Chương 1158: Phá Không Cảnh đỉnh phong (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy ở chỗ này đã qua hơn ba tháng, nhưng bởi vì gấp trăm lần thời gian chênh lệch, ngoại giới mới qua hơn một ngày, lần trước nàng nói muốn đi hiểm địa là ở hai tháng sau, tính toán đâu ra đấy cũng

chỉ hơn mười ngày, khoảng cách một tháng còn rất xa, chớ nói chi là hai tháng, như thế nào... đột nhiên muốn đi?

Đối với cái hiểm địa này, trong nội tâm Nhiếp Vân vẫn có mâu thuẫn rất lớn, dù sao kiếp trước Đạm Đài Lăng Nguyệt là ở chỗ đó tử vong, kiếp này hắn không muốn lại giẫm lên vết xe đổ.

- Hiện tại muốn đi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt mặc kệ hắn nói, sắc mặt ngưng trọng gật đầu.

- Muốn đi cũng được, ngươi để cho ta trước vượt qua Phá Không kiếp, như vậy có thể an toàn một ít!

Nhiếp Vân nói.

Tuy chẳng biết tại sao Đạm Đài Lăng Nguyệt muốn đi hiểm địa ấy, nhưng đã kiên trì như vầy, khẳng định có nguyên nhân của nàng.

- Ân!

Đạm Đài Lăng Nguyệt gật đầu.

Hai người thương nghị, cùng ngày Nhiếp Vân liền tìm bọn người cha mẹ qua, cũng không nói sự tình muốn đi hiểm địa, chỉ nói phải về Phù Thiên đại lục.

Bọn người cha mẹ nghe được phải đi về, tất cả đều yêu cầu cùng chung một chỗ, Nhiếp Vân suy nghĩ một chút, cũng không có cự tuyệt.

Không nói trước thực lực bây giờ của bọn hắn, chỉ nói Phù Thiên đại lục đã bị mình chỉnh hợp, chỉ cần bọn hắn ở trong tông môn, chắc có lẽ không có nguy hiểm gì.

Lúc này bọn người lão tửu quỷ đã sớm trở lại tông môn, Nhiếp Vân cũng không có gì cần thông tri, mang theo mọi người xé rách không gian, rất nhanh liền thoát ra thời không loạn lưu, trở lại Hóa Vân tông.

Hiệu suất làm việc của bọn người Võ Huân trưởng lão rất nhanh, hơn nữa Nhiếp Vân được nhận định là “chân mệnh thiên tử”, không đến hai ngày, toàn bộ Hóa Vân tông đã được chỉnh hợp không sai biệt lắm, tám đại tông môn tính cả Linh Lung Tiên Tông, triệt để dung hợp thành một, trở thành Hóa Vân tông mới.

Tông môn liên hợp, lại để cho thế lực của Nhân tộc lần nữa gia tăng, tựa hồ lại nhận được Phù Thiên đại lục chiếu cố, rất nhiều đệ tử bị bình cảnh vây khốn nhiều năm, nhao nhao đột phá.

Đương nhiên, cũng cùng đại chiến trước kia có quan hệ, chiến đấu có thể làm cho tâm linh người thăng hoa, những người này trải qua sinh tử, lại đột phá mà nói, liền dễ dàng nhiều hơn.

Bọn người cha mẹ đến Hóa Vân tông tự nhiên gặp được bọn người Lạc Khuynh Thành, tuy mọi người cách xa nhau không dài, lại bởi vì cảm tình sâu đậm, cả đám dị thường mừng rỡ.

Đạm Đài Lăng Nguyệt muốn đi hiểm địa, kiếp trước Nhiếp Vân đi qua, cực kỳ nguy hiểm, vì để tránh cho mọi người lo lắng, bất luận ai cũng không thông tri, chỉ truyền âm nói cho lão tửu quỷ một tiếng, cùng với Đạm Đài Lăng Nguyệt lặng lẽ đi ra Ngoại Thế Giới.

Ly khai Ngoại Thế Giới, tìm chỗ yên lặng, lực lượng trong cơ thể Nhiếp Vân quay cuồng, dẫn động thiên kiếp.

Phá Không kiếp của hắn quả nhiên cường đại giống như phỏng đoán, Lôi kiếp đã vượt qua Bí Cảnh đệ bát trọng Huyệt Khiếu cảnh mới có, trước khi chỉ có một Lôi Binh, bây giờ quân đội giống như vây công tới, công kích cường đại, huy sái giống như điện vũ, may mắn Nhiếp Vân đã được Phù Thiên đại lục tán thành, linh hồn lại đạt tới 21 thê độ, lúc này mới có thể chống đỡ được.

Bí Cảnh đệ cửu trọng mới có Toái Thần kiếp!

Hắn đột phá Phá Không Cảnh giống như người khác đột phá Toái Thần Cảnh, loại kiếp số cực lớn này, để cho Nhiếp Vân cũng cảm thấy bất đắc dĩ, lần này có được hai đại bảo đảm có thể thành công vượt qua, lần sau thật không biết làm như thế nào ứng đối rồi!

Đã trải qua thời gian chiến đấu rất lâu, rốt cục vượt qua Toái Thần kiếp.

Kiếp số càng lớn chỗ tốt cũng càng nhiều, lần này Thất Thải tường vân biến thành chín loại màu sắc bất đồng, không có Tiểu Long quấy rối, thành công nuốt vào tường vân, thực lực của Nhiếp Vân rốt cục vững chắc ở Phá Không Cảnh đỉnh phong, tùy thời có thể dẫn động Niết Bàn.

Lần trước đột phá, đã biết rõ lần thứ năm Niết Bàn sẽ phát sinh ở Phá Không Cảnh đỉnh phong, cảm ứng thoáng một phát, cũng không cải biến, xem ra phải hảo hảo tích lũy, chuẩn bị đột phá lần nữa.

Tích lũy càng nhiều, xác xuất Niết Bàn thành công càng cao, thực lực tăng lên cũng càng nhanh.

Trước không thèm nghĩ sự tình Niết Bàn nữa, Nhiếp Vân cảm ứng thoáng một phát, lần này đột phá mang đến thực lực biến hóa, dưới sự cảm ứng, lập tức mừng rỡ như điên.

Trước tiên là nói về pháp lực, từ Nạp Hư Cảnh đỉnh phong đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong suốt một đại cấp bậc, trình độ pháp lực hùng hậu gia tăng lên tiếp cận thập bội, Khí Hải càng thêm rộng lớn, lực lượng càng thêm hùng hậu.

Hiện tại hắn, mặc dù không sử dụng lực lượng linh hồn, chỉ bằng vào sức chiến đấu, cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong chỉ sợ cũng không phải đối thủ!

Bản thân cảm ứng thoáng một phát, Nhiếp Vân biết rõ chỉ bằng vào pháp lực, liền vượt qua kiếp trước, đạt đến Phù Thiên đỉnh phong chính thức.

Pháp lực tiến bộ cực lớn, nương theo tấn cấp, thân thể cũng có tiến bộ nhất định, tuy Linh Tê Luyện Thể Quyết, Kim Cương Lưu Ly thể không có bởi vậy đạt tới đệ lục trọng đại thành, lại có không ít tiến bộ, trước kia thi triển Đại Lực đan điền, chỉ có thể mượn nhờ 17 lần lực lượng, hiện đang gia tăng đến 30 lần!

30 lần lực lượng, phối hợp pháp lực cùng Phong Ma Thanh Long Kích, dưới một chiêu, cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong cũng có thể bị nện thành bánh thịt.

Hai thứ này đều có tiến bộ, muốn nói tiến bộ lớn nhất vẫn là linh hồn!

Trước kia linh hồn có thể ở thời không loạn lưu kéo dài khoảng cách của 21 Phù Thiên đại lục, bây giờ tiếp cận 40 cái!

Tuy cách Thiên cấp 100 cái còn kém rất nhiều, nhưng đã có tiến bộ cực lớn.

Hiện tại mượn nhờ linh hồn lại cùng lão tửu quỷ chiến đấu, cái sau chỉ sợ không phải đối thủ, một chiêu có thể để cho hắn bị thương.

- Thực lực bây giờ là mấy chục lần thời kì đỉnh phong nhất của kiếp trước, Nguyệt Nhi, lần này ta sẽ không để ngươi có bất kỳ nguy hiểm nào, nhất định phải hảo hảo bảo hộ ngươi!

Biết rõ lần này đột phá mang đến thực lực biến hóa, Nhiếp Vân thở ra một hơi, nắm đấm xiết chặt, trong nội tâm âm thầm thề.

Kiếp trước, để ngươi ở trước mặt ta hương tiêu ngọc vẫn, muốn cứu lại cứu không được.

Kiếp này, ta sẽ để ngươi hảo hảo sống, dù ai cũng không cách nào tổn thương ngươi!

Ta sẽ vĩnh viễn đứng ở trước mặt ngươi, thay ngươi che gió che mưa…

Vĩnh viễn! Vĩnh viễn!

Ở chỗ sâu trong thời không loạn lưu, Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt phi hành rất nhanh.

------oOo------

Chương 1159: Thiên Địa Lục Đạo (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khắp nơi trong thời không loạn lưu đều là ám lưu, bẫy rập, thời không hỗn loạn, dám ở chỗ này bay vút như thế, đủ thấy thực lực của bọn hắn đã đạt đến trình độ làm cho người khủng bố.

Trong quá trình phi hành, Đạm Đài Lăng Nguyệt thỉnh thoảng dừng lại giơ tay lên cảm ứng định vị, loại cảm ứng này cực kỳ phức tạp, thường thường cần mấy chục phút mới có thể tìm được phương vị xác thực.

Thời Không lung khu trong thời không loạn lưu cũng không phải cố định ở một chỗ, mà là tùy cơ hội phiêu lưu, cũng chính bởi vì như thế, mới khó có thể tìm kiếm, loại cảm ứng định vị này, cần huyết mạch hoặc năng lực đặc thù, Nhiếp Vân chỉ nhìn thoáng qua, liền biết rõ bắt chước không ra, liền không hề nghiên cứu, ngoan ngoãn đi theo sau lưng nữ hài.

Đạm Đài Lăng Nguyệt hoàn toàn chính xác có không ít bí mật, nhưng Nhiếp Vân biết rõ, nàng không nói không phải không thích mình, mà là có khó xử nào đó, giống như mình có vô danh pháp quyết, không cách nào nói cho nàng biết vậy.

Nhiếp Vân tin tưởng, một ngày nào đó, nàng sẽ nói tất cả bí mật với mình, mình cũng sẽ nói cho nàng biết vô danh pháp quyết, chính thức không còn ngăn cách.

Hai người một trước một sau, trong quá trình phi hành, Nhiếp Vân một mực dùng tinh thần cường đại mở thông đạo, đồng thời vận chuyển Thiên Nhãn quan sát bốn phía, phòng ngừa ám lưu, bẫy rập.

Cho dù thời không loạn lưu nguy cơ trùng trùng, hai người một đường thuận lợi, không có phát sinh nguy hiểm quá lớn.

- Kia là hiểm địa ta muốn đi!

Ba ngày sau, bóng người xinh đẹp bay ở phía trước ngừng lại, nhìn vật phẩm đặc thù trong lòng bàn tay, quay đầu lộ ra dung mạo hoàn mỹ không tỳ vết, không dính chút khí tức nhân gian.

- Ân!

Nhiếp Vân nhướng mày, nhẹ gật đầu.

Tuy thời không loạn lưu khắp nơi đều đồng dạng, nhưng loại cảm giác quen thuộc này, hắn vẫn tồn ở trong nội tâm, cả đời cũng không thể quên.

Nơi này, kiếp trước đã tới, hết thảy giống kiếp trước như đúc, đồng dạng tới đây, đồng dạng ngừng ở chỗ này nói ra lời nói giống nhau, chỉ có điều kiếp này tu vi cùng thủ đoạn so với kiếp trước cường đại hơn thật sự nhiều lắm.

Kiếp trước tới nơi này, mới Phá Không Cảnh sơ kỳ, cũng không có thiên phú Thiên Nhãn, ở trong thời không loạn lưu không dám như trước không kiêng nể gì cả phi hành, chỉ từ Phù Thiên đại lục đến nơi đây, liền hao tốn suốt một tháng thời gian, mà bây giờ chỉ dùng ba ngày.

- Nơi này là ở chỗ sâu trong thời không loạn lưu, cách Phù Thiên đại lục rất xa, không cách nào mượn nhờ lực lượng của Phù Thiên đại lục...

Dứt bỏ nghĩ ngợi lung tung trong đầu, Nhiếp Vân cảm ứng thoáng một phát.

Ở đây đã tiến nhập chỗ sâu trong thời không loạn lưu, cách Phù Thiên đại lục rất xa, mặc dù có được bát đại Chưởng Giáo ấn, cũng không thể mượn nhờ lực lượng của đại lục.

Bất quá, mặc dù không có lực lượng của đại lục, hiện tại hắn cũng chính thức đứng ở đỉnh phong của thế giới, thực lực Phá Không Cảnh đỉnh phong, linh hồn 40 thê độ Đại viên mãn, hơn nữa có được hai loại thiên phú bài danh Top 10 Nguyên Khí sư, Võ Đạo sư, gặp nguy hiểm cũng có thể tự do ứng đối, sẽ không giống kiếp trước, luống cuống tay chân như vậy.

- Nhiếp Vân, tuy ta chưa từng tới đây, nhưng khẳng định vô cùng nguy hiểm, nếu không... Ngươi chớ đi vào a!

Đứng tại nguyên chỗ lẳng lặng ngừng một hồi, Đạm Đài Lăng Nguyệt đột nhiên nói.

- Chớ vào? Đến bây giờ ngươi vẫn không rõ tâm ý của ta sao?

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Ai!

Nghe được hắn nói, Đạm Đài Lăng Nguyệt thở dài một tiếng, biết rõ đối phương tâm ý giống như nàng, mặc dù chết cũng không hối hận, cổ tay khẽ đảo lấy ra một khuyên tai ngọc.

- Nếu như ngươi quyết đi vào, thì Mang thứ này ở trên người, cái khuyên tai ngọc này là ta ở trong một Thượng Cổ di tích phát hiện, có tác dụng hộ chủ, gặp được nguy hiểm, cũng có thể bảo hộ ngươi thoáng một phát...

- Ta không cần, vẫn là ngươi dùng đi!

Nhiếp Vân khoát tay.

- Cầm, chúng ta đi vào, không cầm, chớ đi theo ta!

Ngữ khí của Đạm Đài Lăng Nguyệt kiên quyết.

- Được rồi!

Biết là một phen tâm ý của nàng, Nhiếp Vân không hề cự tuyệt, thò tay tiếp nhận, Mang khuyên tai ngọc ở trên cổ.

Cái khuyên tai ngọc này thoạt nhìn giống như trái tim, dán lên làn da lạnh như băng, cảm thấy ôn nhuận, không biết làm bằng chất liệu gì, nhìn không ra trong đó có ẩn chứa năng lượng, lại làm cho người cực kỳ thoải mái.

- Đi!

Thấy Nhiếp Vân Mang lên, lúc này Đạm Đài Lăng Nguyệt mới nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt ngưng trọng, quăng ngọc bài trong tay về phía trước, trước mặt xuất hiện một thông đạo đen kịt, thả người nhảy vào.

Nhiếp Vân theo sát ở phía sau.

Thời không vặn vẹo, một không gian rộng lớn xuất hiện ở trước mắt.

Nơi này đồng dạng như Thời Không lung khu mà đám người cha mẹ sống, vô cùng rộng lớn, sơn mạch liên tiếp, phía trên mọc đủ loại cây cối, tầng tầng lớp lớp, chỉ từ điểm đó xem, cùng Phù Thiên đại lục không có gì khác nhau.

Nhưng Nhiếp Vân lại biết, ở đây vô cùng nguy hiểm, hơi không cẩn thận chỉ sợ sẽ vẫn lạc, ai cũng cứu không được.

Không nói trong này sinh tồn Yêu thú cường đại, chỉ nói thỉnh thoảng thổi ra U Minh Hàn Phong làm cho không gian vỡ vụn, cũng không phải là người bình thường có thể thừa nhận được.

U Minh Hàn Phong là một loại cuồng phong còn mạnh hơn Địa Ngục cương phong, mặc dù cường giả Huyệt Khiếu cảnh đụng vào cũng khó chống cự, bất quá với hắn mà nói tuy vẫn rất nguy hiểm, nhưng không đủ gây sợ, Thiên Nhãn tấn cấp đến hình thái thứ ba, hoàn toàn có thể sớm chứng kiến, sớm tránh né.

Để cho hắn cảm thấy tim đập nhanh chính là ở đây có rất nhiều trùng loại, những côn trùng này, cả đám quái dị, khó lòng phòng bị, một hai cái không có việc gì, một khi nhiều hơn, cả đàn cả lũ vây quanh, mặc dù lấy thực lực của mình bây giờ, cũng sẽ không sống khá giả.

- Ở đây đến cùng có cái gì? Mà ngươi không đến không được?

Nhớ tới nữ hài kiếp trước chết ở chỗ này, Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

Vô luận kiếp trước kiếp này, Đạm Đài Lăng Nguyệt chỉ nói phải tới hiểm địa này, tìm kiếm một bảo tàng, cụ thể là cái gì lại không có nói qua với hắn, mà ngay cả hiện tại, hắn cũng không biết muốn đi tìm cái gì (*kiếp trước không phải là không muốn nói, là còn chưa kịp nói, Lăng Nguyệt liền chết rồi).

- Nơi này có Điệp Sinh đạo nhân lưu lại Đạo tộc đạo tràng!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không giấu diếm, nói.

- Điệp Sinh đạo nhân? Đạo tộc? Đạo tộc là cái gì?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Hắn nghe nói qua Phật tộc, Ma tộc, Yêu nhân tộc, Nho tộc… còn là lần đầu tiên nghe nói cái tên này.

- Đạo tộc ngươi không biết, nhưng Thiên Địa Lục Đạo nên nghe nói qua a!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

------oOo------

Chương 1160: Thiên Địa Lục Đạo (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thiên Địa Lục Đạo?

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Thiên Địa Lục Đạo đại biểu cho Lục Đại chủng tộc cường đại nhất ở giữa thiên địa, bọn hắn khống chế Lục giới, cũng chính là Lục Đạo luân hồi. Theo thứ tự là Linh, Yêu, Phật, Nho, Ma, Đạo sáu tộc, Điệp Sinh đạo nhân đúng là cường giả của Đạo tộc vẫn lạc!

Đạm Đài Lăng Nguyệt giải thích.

- Linh, Yêu, Phật, Nho, Ma, Đạo!

Nhiếp Vân thì thầm một lần.

Chưa nghe nói qua Thiên Địa Lục Đạo, bất quá đối với sáu chủng tộc này lại không lạ lẫm, Linh tộc, thời điểm ở Trận Pháp điện nghe lão tửu quỷ nói qua, nghe nói người có được huyết mạch Linh cấp, liền là Linh tộc, mình bây giờ chỉ bằng vào số lượng đan điền, liền có thể nói là người Linh tộc.

Phật, Ma, Yêu, Nho bốn tộc càng không xa lạ gì, tu luyện Phật môn Kim Cương Lưu Ly thể, Ma Nhân tộc Linh Tê Luyện Thể Quyết, tuy không có tu luyện công pháp của Yêu nhân nhất tộc, nhưng hai đời gút mắc, đối với bọn họ hiểu rõ lại nhiều nhất!

Nho tộc, linh hồn dung hợp Đại Nho Từ Hải, dĩ nhiên tinh thông văn minh Nho tộc, muốn ngụy trang nói, tuyệt đối có thể ngụy trang thành một vị Nho môn đại sư, mà không bị phát hiện.

Về phần Đạo tộc cuối cùng, thật đúng là chưa từng nghe nói qua, bất quá từ Đại Đạo một vạn,Thiên Địa đại đạo, Thiên Đạo thệ ngôn, Đạo tâm, thân tử đạo tiêu,… những từ này đến xem, đã biết rõ Đạo tộc không đơn giản.

Nếu không vì sao không gọi “Đại Linh một vạn” “Thiên Địa đại yêu” “Thiên Phật thệ ngôn” Nho tâm” “ thân tử Ma vẫn”…?

- Đạo tộc... tại sao Phù Thiên đại lục không có ghi lại liên quan tới bọn hắn?

Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

Phù Thiên đại lục có không ít ghi lại về Yêu, Phật, Nho, Ma, nhưng về Linh tộc cùng Đạo tộc, cơ hồ chưa từng nghe qua.

- Đạo tộc... ở Phù Thiên đại lục, mấy tỷ năm trước liền diệt sạch sẽ rồi, Yêu nhân, Nhân loại tranh đoạt quyền khống chế đại lục, không có ghi chép là rất bình thường!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Mấy tỷ trước liền diệt sạch?

Nhiếp Vân líu lưỡi.

Mấy tỷ năm là thời gian cực kỳ dài, Nhân loại trước mắt có lịch sử ghi lại, là sau khi cướp đoạt quyền thống trị Phù Thiên đại lục, chỉ mấy vạn năm mà thôi!

Đương nhiên, trước khi Yêu tộc khống chế Phù Thiên đại lục, vẫn là Nhân tộc, lại trước kia là Yêu tộc,… cẩn thận cân nhắc, mấy tỷ năm thời gian, Nhân, Yêu hai tộc luân chuyển khống chế đại lục, đã rất nhiều lần thay đổi rồi.

Chính bởi vì luân chuyển khống chế, một khi một phương chiếm cứ, sẽ hủy hoại văn minh của đối phương, cho nên đối với hai đại chủng tộc mà nói, văn minh mấy tỷ năm trước đã sớm biến mất, văn tự, ngôn ngữ toàn bộ mất đi sạch sẽ, không còn tồn tại.

Văn minh hủy diệt, miêu tả về Đạo tộc tự nhiên cũng không có, cho dù có, chỉ sợ văn tự ghi chép cũng không có người nhận ra được.

- Mấy tỷ năm trước, Đạo tộc là đứng đầu Thiên Địa, mỗi người tu đạo luyện pháp, cường thịnh nhất thời! Mà ta muốn tìm vị Điệp Sinh đạo nhân này là một vị siêu cấp đại năng!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Căn cứ ta được đến tư liệu, Điệp Sinh đạo nhân là Trang Chu hóa thân, một trong mấy người sáng lập Đạo tộc! Trang Chu đã từng một giấc chiêm bao hóa bướm, ngao du lục giới, để lại phân thân này, diễn hóa Điệp Sinh đạo nhân! Nếu là đạo tràng của hắn, ta đoán sẽ có công pháp Tiêu Dao Du của Đạo tộc, lần này ta chính là vì tìm kiếm thứ này!

Nói đến đây, lấy tính tình lạnh lùng của Đạm Đài Lăng Nguyệt, trong mắt cũng nhịn không được phóng xuất ra hào quang hưng phấn.

- Tiêu Dao Du?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Ngay cả Đạo tộc cũng chưa nghe nói qua, cái gọi là công pháp tu luyện Vô Thượng của Đạo tộc Tiêu Dao Du, tự nhiên càng chưa từng nghe qua.

Ngẩng đầu nhìn nữ hài vẻ mặt hưng phấn, Nhiếp Vân cười khổ, so kiến thức với nàng, cảm giác mình thật cô lậu quả văn.

Có đôi khi thực hoài nghi nàng là người của đại gia tộc nào đó, bằng không thì làm sao có thể biết rõ nhiều như vậy, tựa hồ ngay cả lão tửu quỷ cũng không có biết kỹ càng bằng nàng.

- Đạo tộc đã sớm bị diệt, sao ngươi biết được những tin tức này?

Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

- Ta... Ta là ở một mật tàng chứng kiến, cụ thể chuyện gì xảy ra ta cũng không biết!

Sắc mặt Đạm Đài Lăng Nguyệt đỏ lên.

- Ah!

Thấy bộ dáng của nàng tựa hồ không muốn nhiều lời, Nhiếp Vân cũng không truy vấn.

Quản ngươi có bí mật gì, quản ngươi gặp phải bao nhiêu nguy hiểm, Lăng Nguyệt, chỉ cần có Nhiếp Vân ta một ngày, tuyệt đối sẽ ngăn ở trước người ngươi, vì ngươi ngăn cản!

Bởi vì... Ta là nam nhân của ngươi

- Đi thôi!

Không biết trong nội tâm Nhiếp Vân phát thệ, Đạm Đài Lăng Nguyệt giải thích xong, đi đầu về phía trước bay đi.

Kiếp trước đã tới đây, Nhiếp Vân đối với trong này nguy hiểm ký ức hãy còn mới mẻ, hơn nữa thiên phú Thiên Nhãn đặc thù, phi hành hơn nửa canh giờ, cũng không gặp được bất kỳ nguy hiểm nào.

Rất nhanh, phía trước có một hải dương cự đại xuất hiện.

Hải dương này khắp nơi tràn ngập Lôi Điện, kích động lên bọt nước, mang theo hồ quang điện màu xanh đậm, tự hồ chỉ cần xông vào sẽ như tiến vào Lôi Vân, lọt vào sét đánh.

Dĩ nhiên là hải dương hoàn toàn do Lôi Điện hình thành!

- Vạn Triều Lôi Hải!

Chứng kiến hải dương này, trí nhớ của Nhiếp Vân cùng kiếp trước dung hợp, thở nhẹ một tiếng.

- Đúng vậy, đây là Vạn Triều Lôi Hải, tất cả nước biển đều là do Lôi Điện hình thành, thời thời khắc khắc phát sinh triều tịch cực lớn, cực kỳ nguy hiểm, mật tàng của Điệp Sinh đạo nhân nên ở dưới lôi hải này, làm sao ngươi biết danh tự?

Vẻ mặt của Đạm Đài Lăng Nguyệt nghi hoặc.

- Ha ha, Vạn Triều Lôi Hải cực kỳ nguy hiểm, trong đó một ít Lôi Điện cường đại, ngay cả ta cũng không có nắm chắc ngăn trở, trước kia chúng ta liên tục phi hành ba ngày, cũng có chút mệt mỏi, ta xem vẫn là ở chỗ này điều chỉnh thoáng một phát lại vào!

Đối với trí nhớ ở đây, Nhiếp Vân không muốn nói nhiều, khoát khoát tay nói.

- Ân!

Đạm Đài Lăng Nguyệt gật gật đầu, ngồi trên mặt đất.

Không nói không biết, vừa nói thật đúng là cảm thấy có chút mệt mỏi, phi hành ở trong thời không loạn lưu, vốn là nguy hiểm, hơn nữa một mực sử dụng bí pháp định vị, ba ngày ba đêm kịch liệt tiêu hao, làm cho nàng cũng có chút không thể chịu được.

- Thử xem cái này, có thể giúp ngươi giải trừ mệt mỏi nhanh chút!

Thấy bộ dáng của nàng, Nhiếp Vân cười cười, nhẹ nhẹ một chút, một đạo thiên phú chi khí liền theo bàn tay bóng loáng của nữ hài truyền tới.

- Mộc Sinh chi khí?

Cảm thụ thoáng một phát, trong mắt Đạm Đài Lăng Nguyệt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

------oOo------

Chương 1161: Lôi Triều Kim Trùng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mộc Sinh sư, bài danh 26, ngay cả linh hồn cũng có thể chữa trị, dùng để khôi phục mệt mỏi tinh thần là bảo bối tốt nhất, viễn siêu bất luận đan dược gì.

- Ân!

Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, gật gật đầu, Mộc Sinh đan điền trong cơ thể vận chuyển, toàn thân có một đạo bạch quang hiện lên, thời gian nháy con mắt, chỉ cảm thấy tất cả mệt mỏi được bổ sung viên mãn.

Mạnh mẽ đứng dậy, hai mắt chợt trợn, bắn ra một đạo kim quang, nhìn lôi hải quay cuồng trước mắt, một tia ngạo khí chậm rãi dâng lên.

- Vạn Triều Lôi Hải, kiếp trước ngươi tước đoạt người yêu của ta. Kiếp này mơ tưởng lại từ trước mặt ta cướp nàng đi!

- Đi thôi!

Lúc này Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng triệt để khôi phục thể lực, kêu

nhẹ một tiếng, thả người nhảy vào lôi hải.

Nàng không biết sử dụng bảo bối gì, chung quanh thân thể như nước chảy chậm rãi lưu động, mà tầng quang màng này đụng vào lôi hải, Lôi Điện cuồng bạo không thể xâm nhập chút nào.

Thấy thủ đoạn của nàng cao minh, không có bất kỳ nguy hiểm nào, Nhiếp Vân cũng an lòng, vận chuyển Phòng Ngự chi khí, bên ngoài thân hình thành mai rùa phòng ngự, đồng dạng ngăn cản Lôi Điện ở bên ngoài.

Mặc dù Lôi hải có thương hại với tu luyện giả bình thường, thậm chí ngay cả Phá Không Cảnh cũng khó may mắn thoát khỏi, nhưng thực lực của hai người vượt xa Phá Không Cảnh bình thường, lại có thủ đoạn đặc thù, tự nhiên không có khó khăn quá lớn.

Đạm Đài Lăng Nguyệt từ tu vi xem, như cũ là Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, nhưng Nhiếp Vân biết rõ, thực lực của nàng tuyệt không chỉ như thế.

Từ lần trước liên thủ đối chiến Thanh Lân Yêu Hoàng có thể nhìn ra, nếu như không có thực lực tương tự mình, thì sao có thể phối hợp không chê vào đâu được?

Tiến vào hải dương, liền chứng kiến trước mắt tràn đầy quang điện màu xanh đậm.

Dưới nước khắp nơi đều là hồ quang điện, chiếu rọi nước biển sáng chói, không kể nguy hiểm mà nói, chỉ nhìn trình độ xinh đẹp, là vượt xa những hải dương của Phù Thiên đại lục có thể so sánh.

Hai người theo nước biển một đường đi về phía trước, đi chỉ chốc lát, liền chứng kiến một côn trùng cỡ ngón tay ở trong nước bơi qua.

Côn trùng này có bát trảo, hai đôi răng nanh, một thân giáp xác, trên người có đường vân lam sắc, vừa nhìn thấy hai người lập tức lộ ra vẻ dữ tợn.

- Cẩn thận, đây là Lôi Triều Kim Trùng! Chỉ cần bị cắn một cái, phát

ra khí tức có thể đưa tới một mảng lớn, cường giả Bí Cảnh Cửu Trọng cũng phải né tránh!

Chứng kiến côn trùng này, Đạm Đài Lăng Nguyệt vươn tay ra, một đạo quang mang kích xạ, bao khỏa nó, dặn dò Nhiếp Vân một tiếng, tăng thêm tốc độ bay vút đi.

Loại Lôi Triều Kim Trùng này, dùng thôn phệ Lôi Điện mà sống, số lượng nhiều kinh người, ngàn vạn lần không thể đắc tội, một khi bị cắn trúng một ngụm, sẽ đưa tới càng nhiều kim trùng nữa, thẳng đến bị cắn nuốt mới thôi.

- Ân!

Nhiếp Vân biết rõ thứ này lợi hại, cũng không nhiều lời, theo sát ở sau lưng, tăng thêm tốc độ.

Sở dĩ Thời Không lung khu được xưng là thánh địa tu luyện, Tiểu Linh Giới, chính là vì trong đó ẩn chứa linh khí cùng thời không pháp tắc, là Phù Thiên đại lục không cách nào bằng được, ở chỗ này trường kỳ tu luyện, coi như là một con heo, cũng có thể tiến hóa thành siêu cấp Yêu thú!

Chính bởi vì như thế, Yêu thú có thể sinh tồn ở chỗ này, so với Phù Thiên đại lục cường đại hơn rất nhiều, loại Lôi Triều Kim Trùng này, ngay cả Vạn Triều Lôi Hải cũng có thể sinh tồn, tự nhiên càng thêm lợi hại!

Vù vù vù!

Hai người đi tới một hồi, liền phát hiện Lôi Triều Kim Trùng ngày càng nhiều, vốn còn có thể tránh né, bây giờ trước mặt vừa xuất hiện là mấy vạn mấy chục vạn, mặc dù muốn trốn tránh cũng khó khăn rồi.

Bất quá để cho Nhiếp Vân kỳ quái chính là, những Lôi Triều Kim Trùng này, phảng phất như không thấy được hai người, tuy số lượng cực lớn, cũng không có tính công kích, tất cả đều hừng hực bay vút về phía trước, không có ý dừng lại chút nào.

- Đây là Ẩn Nấp chi khí, phía trước chỉ sợ có mãnh thú gì cực lớn, bằng không sẽ không để cho kim trùng có loại phản ứng này, chúng ta không thể ngạnh kháng!

Khẽ kéo lấy bàn tay nữ hài, Nhiếp Vân truyền qua một đạo Ẩn Nấp chi khí.

- Ân!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không cự tuyệt, gật gật đầu, thần sắc ngưng trọng.

Thời không loạn lưu sở dĩ nguy hiểm, chính là vì trong đó sẽ có một ít chỗ ngay cả Bí Cảnh Cửu Trọng cũng không thể kháng cự, hai người tới là tìm kiếm bảo tàng, thật muốn gặp được loại đông tây cường đại này, tránh né là lựa chọn tốt nhất.

Ẩn Nấp chi khí vận chuyển, khí tức trên thân hai người lập tức che dấu, tiếp tục đi về phía trước, càng chạy Lôi Triều Kim Trùng càng nhiều, hình như là tập thể chạy nạn.

- Không đúng, cho dù có Yêu thú hung mãnh nào đó, cũng không để cho nhiều Lôi Triều Kim Trùng như vậy đào tẩu a!

Chứng kiến kim trùng trước mắt càng ngày cũng nhiều, có mấy trăm vạn, Nhiếp Vân sửng sốt.

Đến cùng sinh vật cường đại gì, có thể làm cho mấy trăm vạn Lôi Triều Kim Trùng không có đảm lượng chiến đấu, nhao nhao chạy tứ tán?

Nếu quả thật có loại vật này, thực lực nên mạnh bao nhiêu? Cho dù mình bây giờ, cũng khẳng định không phải đối thủ!

Nhiếp Vân đánh giá thoáng một phát, chiến đấu cùng mười vạn Lôi Triều Kim Trùng, còn có thể chiến thắng, hai mươi vạn có chút nguy hiểm, bị trăm vạn kim trùng vây khốn, tuyệt đối hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Như thế thực lực có thể làm kim trùng sợ thành như vậy, đủ thấy

Yêu thú kia hung mãnh, đã thoát ly tưởng tượng.

- Ta cũng không biết, bất quá, nhất định là tồn tại cực kỳ đáng sợ, chúng ta thả chậm tốc độ, một khi gặp được nguy hiểm, liền bỏ chạy!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng ý thức được loại tình huống này, sắc mặt ngưng trọng gật đầu.

- Ân!

Nhiếp Vân thấy nàng không có ý tứ lùi bước, cũng không lui về phía sau, liền chậm rãi đi về phía trước.

Bởi vì trọng sinh, quỹ tích lịch sử đã phát sinh cải biến, tám đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh cùng thời gian nhận thức Lăng Nguyệt tới sớm, cho nên thời gian tới đây cũng cải biến, tuy không biết sẽ phát sinh sự tình bất đồng gì, ít nhất tình huống loại Lôi Triều Kim Trùng đại quy mô chạy tứ tán này, kiếp trước là không gặp được qua.

Hai người chú ý cẩn thận, đi về phía trước một hồi, phát hiện Lôi Triều Kim Trùng chạy tứ tán dần dần giảm bớt, cuối cùng triệt để biến mất.

- Không có Yêu thú hung mãnh gì đuổi theo?

Vốn tưởng rằng là Yêu thú lợi hại nào đó đuổi theo, mới đưa đến Lôi Triều Kim Trùng toàn lực chạy tứ tán, kết quả lại phát hiện không có, để cho hai người có chút sờ không rõ đầu óc.

------oOo------

Chương 1162: Bí mật của Đạm Đài (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Có thể là Lôi Triều Kim Trùng di chuyển, Yêu thú đều có thói quen di chuyển a!

Nghĩ một lát, Nhiếp Vân cho ra kết luận.

Làm hại hai người sợ hãi lo lắng một hồi, cẩn thận từng li từng tí, náo loạn cả buổi đây là di chuyển bình thường.

- Đi, đã không có việc gì, tăng thêm tốc độ a!

Suy nghĩ cẩn thận chuyện gì xảy ra, hai người cũng không xoắn xuýt, tăng thêm tốc độ thẳng tắp bay về phía chỗ sâu trong Vạn Triều Lôi Hải.

Căn cứ bảo bối của Đạm Đài Lăng Nguyệt cảm ứng ra phương hướng, Điệp Sinh đạo nhân lưu lại bảo tàng, nên ở chỗ sâu nhất của lôi hải.

Tiếp tục phi hành một canh giờ, trên đường đi tuy gặp được mấy lần nguy hiểm, nhưng may mà thủ đoạn của Nhiếp Vân rất nhiều, cũng không có phát sinh ngoài ý muốn.

- Ân? Mau nhìn, đã đến, cái này là đạo tràng mà Điệp Sinh đạo nhân lưu lại!

Đột nhiên, Đạm Đài Lăng Nguyệt chỉ về phía trước.

Theo ngón tay của nàng, Nhiếp Vân nhìn về phía trước, chỉ thấy một thông đạo màu vàng xuất hiện ở trước mặt, lập loè nước biển lam sắc, quang minh sáng chói.

- Đi!

Chứng kiến thông đạo màu vàng, Đạm Đài Lăng Nguyệt hưng phấn đến mắt sáng rực lên, thẳng tắp bay đi.

- Không vội!

Còn không có bay xa đã bị Nhiếp Vân ngăn trở.

Sưu sưu sưu!

Vừa dừng lại, liền chứng kiến mấy đạo kim quang xẹt qua trước mặt, kích xạ nước biển, hoạch ra từng khe hở đen kịt.

- Cái gì?

Thấy một màn như vậy, đồng tử của Đạm Đài Lăng Nguyệt co rụt lại.

- Cẩn thận một ít, nơi này quá nguy hiểm!

Kiếp trước cũng đến nơi này, ngay lúc đó tình huống là mình lỗ mãng xông về trước, kết quả đi không bao xa liền gặp nguy cơ, mà Đạm Đài Lăng Nguyệt đúng là vì cứu mình, mới hương tiêu ngọc vẫn!

Kiếp này loại tình huống kia chuyển đổi nhân vật, lỗ mãng ngược lại là nàng!

Lắc đầu, nắm chặt lòng bàn tay nữ hài, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới phát giác một thân mồ hôi lạnh.

Vừa rồi chậm thoáng một phát mà nói, Đạm Đài Lăng Nguyệt bị kim quang đánh trúng, cho dù không chết, cũng sẽ trọng thương, ở trong Vạn Triều Lôi Hải trọng thương, này là cực kỳ đáng sợ...

Ân? Không đúng!

Đột nhiên trong đầu Nhiếp Vân lóe lên linh quang, nghĩ tới một tia bất đồng cùng dị thường.

Kiếp trước nhận thức Đạm Đài Lăng Nguyệt, là sau lúc này rất lâu, kiếp này Lăng Nguyệt cũng có loại thực lực này, kiếp trước nên càng mạnh hơn nữa mới phải, sao bị kim quang kích một phát, rất nhanh liền đoạn tuyệt hô hấp? Thi thể hóa thành mảnh vỡ, giống như bụi mù tiêu tán?

Kiếp trước cảnh giới linh hồn thấp, nhìn không ra uy lực của kim quang vừa rồi, tuy rất cường đại, nhưng muốn đánh chết mình, tuyệt đối không thể, Lăng Nguyệt ở Lăng Tiêu đỉnh biểu hiện ra thực lực, không kém mình quá nhiều, thủ đoạn bảo vệ tánh mạng

càng nhiều vô số kể, không nên bị đánh trúng liền chết mới phải...

Nghĩ đến điểm này, trong óc Nhiếp Vân hỗn loạn, có chút không rõ ràng lắm.

Chẳng lẽ bởi vì mình trọng sinh, kiếp này nàng hoàn toàn bất đồng kiếp trước, thực lực cũng bất đồng?

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân do dự một chút, ngẩng đầu nhìn nữ nhân hoàn mỹ không tỳ ở trước mắt, hữu ý vô ý nói:

- Vừa rồi mấy đạo kim quang này uy lực không nhỏ, nếu như bị đánh trúng, hậu quả không thể lường được, vẫn là tốc độ chậm một chút!

- Mấy đạo kim quang này uy lực hoàn toàn chính xác không kém, bất quá cũng không có gì, ta có biện pháp ngăn cản!

Chứng kiến vẻ mặt cẩn thận của thiếu niên, trong mắt tràn đầy lo lắng, Đạm Đài Lăng Nguyệt cười khẽ một tiếng, tùy ý hắn nắm tay, an ủi một câu.

- Ngươi có biện pháp ngăn cản?

Nhiếp Vân hỏi.

- Ân!

Đạm Đài Lăng Nguyệt không biết Nhiếp Vân nghĩ tới kiếp trước, khẽ cười một tiếng, một bàn tay như ngọc trắng khác nhẹ nhàng sờ, quang màng trên người đột nhiên uy lực đại thịnh.

Xem ra, trình độ quang màng cường hãn, không thua phòng ngự của mình, thậm chí còn mạnh hơn vài phần.

- Tiên Thiên linh tráo này, là ta trong lúc vô tình lấy được, cấp bậc không kém U Minh Kiếm, là một chí bảo phòng ngự, yên tâm đi, ta sẽ chiếu cố tốt mình, sẽ không gặp nguy hiểm đâu!

Nhẹ nhàng rút tay ra, Đạm Đài Lăng Nguyệt cười khẽ, thẳng tắp

bay đi.

- Tiên Thiên linh tráo, năng lực phòng ngự mạnh hơn Phòng Ngự sư?

(*Năng lực phòng ngự của Phòng Ngự sư nương theo tu vi tăng trưởng mà tăng trưởng, uy lực của Tiên Thiên linh tráo lại không thể tăng trưởng, chỉ là hiện tại mạnh hơn mai rùa phòng ngự, chờ thực lực cao, liền không cách nào so sánh!)

Nghe được nữ hài nói, chứng kiến uy lực của Tiên Thiên linh tráo, Nhiếp Vân choáng váng, chỉ cảm thấy một ý nghĩ bốc lên, càng ngày càng rõ ràng, trên mặt kinh ngạc cũng càng ngày càng đậm, lại thủy chung không thể tin được.

Từ trọng sinh đến bây giờ, đã hơn một năm rồi, đối với sự tình sau khi sống lại khác biệt kiếp trước, cũng đã minh bạch vài phần.

Chỉ cần sau khi sống lại hắn không tham dự, không có gây ra hiệu ứng hồ điệp, cơ bản đồng dạng kiếp trước, không có khác nhau chút nào.

Sau khi sống lại, nếu như không phải hắn tham dự, phụ thân không có khả năng khôi phục thực lực, liền không có khả năng nhận thức Lạc Khuynh Thành, càng không có khả năng thành công mở ra Lạc Khúc mộ, lấy Thiên Cơ kiếm, phá hư mưu kế của Yêu nhân... Thậm chí về sau đạt được Tử Hoa Động Phủ!

Nếu không có những hiệu ứng hồ điệp này, Yêu nhân vì Lạc Khúc mộ, vì tìm được huyết dịch thuần khiết mở ra cửa mộ, như trước sẽ tiến công Lạc Thủy thành, sau khi thành công, Di Hoa sẽ thành công nhận được Thiên Cơ kiếm, thế cho nên về sau Tử Hoa Động Phủ (*Tử Hoa Động Phủ là lão tửu quỷ bố trí xuống quân cờ, vì tám đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh, cho dù Di Hoa không luyện hóa được, cũng có thể trợ giúp một tay), đã có dựa vào này, nhất định sẽ liên hợp Vân Huyên vây công Lăng Tiêu đỉnh.

Mà Vân Huyên cũng như thế, nếu không phải mình trọng sinh, có được thiên phú Kiếm Đạo sư, Hạng Bạt nhất định có thể dưỡng thành, chỉ có điều, không có mình bức bách, sẽ không cách nào

kích hoạt huyết mạch U Minh Hoàng tộc, phát triển nhanh hơn không biết bao nhiêu lần...

Kiếp trước hết thảy không thay đổi, tám đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh, lão tửu quỷ đồng dạng sẽ xuất hiện, nhưng bởi vì không có mình, trình độ tổn thất thảm trọng vượt xa hiện tại có thể so sánh, chỉ sợ cũng chính bởi vì như thế, lão tửu quỷ mới bắt hết tất cả chưởng giáo cùng đệ tử của tám đại tông môn, để hắn tiến hành kế hoạch tìm kiếm Thông Thiên chi lộ...

Đây chính là thời khắc hắn vừa tới Phù Thiên đại lục, tám đại tông môn bắt đầu suy bại.

------oOo------

Chương 1163: Bí mật của Đạm Đài (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi đó mười tám Yêu Hoàng cũng bị lão tửu quỷ bắt, Yêu tộc cũng nguyên khí đại thương, cho nên Nhân tộc dưới tình huống tiêu điều, Yêu nhân cũng không có lập tức tiến công Phù Thiên đại lục, cho nhiều hơn hai trăm năm thở dốc, đúng là khoảng thời gian này, kiếp trước mình bước vào Phù Thiên đại lục, thực lực đã có bay vọt về chất, cuối cùng đạt tới Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong...

Cẩn thận cân nhắc một lần, hiện tại toàn bộ cách cục của Phù Thiên đại lục bất đồng kiếp trước, tất cả căn nguyên đều là mình trọng sinh!

Cho dù mình chỉ là một người, thực lực cũng không tính cường, nhưng sau khi tiến vào Phù Thiên đại lục, thật giống như đã dẫn phát quân bài Domino, nhẹ nhàng đụng một cái, liền đưa tới phản ứng dây chuyền cực lớn, làm cho cách cục của cả Phù Thiên đại lục cải biến.

Tuy đến cuối cùng vẫn không ngăn cản được tám đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh, lại làm cho tiết tấu này nhanh hơn, lịch sử hoàn toàn bất đồng kiếp trước, bất quá, chỉ cần là sự tình Nhiếp

Vân không có tham gia, hoàn toàn không có liên quan, lại không cải biến, như trước dựa theo trình tự kiếp trước chậm rãi phát triển!

Chính bởi vì như thế, người hoặc vật kiếp trước, đều không có cải biến, thậm chí vị trí một ít bảo tàng cũng không thay đổi.

Cái gọi là Tiên Thiên linh tráo của Đạm Đài Lăng Nguyệt, cũng không phải sau trọng sinh cùng nàng lấy được, mà là trước kia thì có, cùng mình một chút quan hệ cũng không có, dựa theo vừa rồi suy luận, kiện bảo bối này, kiếp trước đồng dạng sẽ có!

Kiếp trước có, lại không sử dụng, trực tiếp chết... Chuyện này bất kể nói thế nào cũng lộ ra quỷ dị, chẳng lẽ...

Một ý nghĩ đáng sợ xông ra, con mắt Nhiếp Vân đỏ bừng, khó mà tin được, nếu quả thật như tưởng tượng, mình thiếu nợ nữ hài này thật sự nhiều lắm.

- Đi mau? Sai dừng lại?

Đang suy nghĩ những sự tình này, chợt nghe giọng nữ hài gọi, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy nàng dừng lại, không ngừng thúc giục mình.

- Ân, đi!

Áp chế ý nghĩ trong lòng, Nhiếp Vân cưỡng ép để cho mình khôi phục lại bình tĩnh, nhanh đi theo.

Không thấy ra thiếu niên có gì dị thường, Đạm Đài Lăng Nguyệt gật gật đầu, thả người bay đi.

Lần này không có bất kỳ nguy hiểm, thời gian qua một lát, hai người liền rơi vào trước thông đạo màu vàng.

Trước thông đạo là cách ngăn đen kịt, Thiên Nhãn cũng nhìn không ra bên trong đến cùng có cái gì.

- Ta đến phá vỡ!

Sắc mặt Đạm Đài Lăng Nguyệt ngưng trọng, bàn tay như ngọc trắng vừa nhấc, muốn vỗ vào vách ngăn, bất quá còn không có động, bàn tay lại bị Nhiếp Vân bắt lấy.

- Để ta đánh đi! Ngươi mở ra Tiên Thiên linh tráo, tránh xa một chút!

Nhiếp Vân nhẹ giọng phân phó nói.

- Ngươi...

Thấy động tác của hắn, trong mắt Đạm Đài Lăng Nguyệt hiện lên vẻ kỳ quái, cuối cùng lắc đầu, dựa theo hắn phân phó, trốn qua một bên, triệt để mở ra Tiên Thiên linh tráo.

- Ha ha!

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân nhìn về phía màn sáng, ánh mắt ngưng trọng, lấy ra Phong Ma Thanh Long Kích, 30 lần lực lượng phối hợp linh hồn lực vô cùng cường đại, mạnh mẽ đánh tới.

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn, vách ngăn màu đen bỗng chốc bị đánh ra lỗ thủng.

Ô ô!

Cùng thời khắc đó, hơn mười đạo kim quang kích xạ đến.

Những kim quang này so với vừa rồi cường đại hơn nhiều lắm, vừa ra Thời Không lung khu liền xuất hiện thời không hỗn loạn.

- Quả thế... Võ Đạo Phá Hư quyền!

Tựa hồ Nhiếp Vân sớm đã biết rõ loại tình huống này, thu Phong Ma Thanh Long Kích vào Nạp Vật Đan Điền, Võ Đạo Phá Hư quyền lập tức nghênh đón, cùng thời khắc đó, toàn thân xuất hiện Long Lân, sau lưng xuất hiện Phượng Hoàng chi dực, vận chuyển Thiên Hành chi khí, quay người tránh đi.

Rầm rầm!

Tốc độ của hắn nhanh, tốc độ của kim quang nhanh hơn, lập tức phá toái Võ Đạo Phá Hư quyền, ở hắn còn không có trốn xa, liền đánh đi qua.

- Thật nhanh... mai rùa phòng ngự, ngăn cản!

Con mắt Nhiếp Vân nheo lại, vận chuyển Phòng Ngự chi khí, bên ngoài thân lập tức hình thành mai rùa phòng ngự.

Răng rắc!

Kim quang đánh tới, mai rùa liền vỡ vụn ra.

Thực lực của hắn đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong, sức chiến đấu càng có thể so với Bí Cảnh đệ cửu trọng, loại năng lực này vận chuyển mai rùa phòng ngự, cho dù lão tửu quỷ cũng phá không ra, không nghĩ tới kim quang ngay cả nửa cái hô hấp cũng chưa tới trực tiếp phá vỡ, đủ thấy uy lực!

- Bát đại Chưởng Giáo ấn, ngăn cản!

Nhiếp Vân biết mai rùa phòng ngự không ngăn được, lại dùng thủ đoạn khác cũng phí công, ngón tay duỗi ra, tám Chưởng Giáo ấn ngăn ở trước mặt.

Tuy ở đây cách Phù Thiên đại lục rất xa, không thể mượn nhờ lực lượng của đại lục, nhưng Chưởng Giáo ấn là bảo vật siêu việt Linh Binh tuyệt phẩm, đơn thuần sử dụng như tấm chắn, uy lực vẫn là rất lớn.

Đinh đinh đinh đinh!

Quả nhiên, liên tiếp giòn vang tính cả từng đạo lực lượng trùng kích cường hãn đến cực điểm đánh vào Chưởng Giáo ấn, chậm rãi tiêu tán, cũng không đánh nát được.

- Quả nhiên như dự đoán...

Triệt tiêu sạch công kích sẽ, Nhiếp Vân nhổ ra một ngụm trọc khí, vận chuyển Mộc Sinh chi khí, chữa tốt dư âm của lực trùng kích chấn ra thương thế.

Tuy vừa rồi với hắn mà nói có chút nguy hiểm, nhưng hết thảy đều ở trong kế hoạch, không có ra quá nhiều ngoài ý muốn, chỉ là trong nội tâm xác định nghĩ cách vừa rồi, trên mặt lộ ra một tia đắng chát.

- Nguyệt Nhi, ngươi làm như vậy, đến cùng vì cái gì?

Nếu vừa rồi không phải mình ngăn Đạm Đài Lăng Nguyệt, một khi nàng ra tay, kim quang lực cắn trả mạnh như vậy, cho dù Tiên Thiên Linh Bảo có thể ngăn trở, nhưng lực chấn động cường hãn kia, khẳng định ngăn cản không nổi, đồng dạng sẽ tử vong như kiếp trước.

Trước kia, nàng so với mình cẩn thận nhiều hơn, nếu không phải nàng, mình rất có thể chưa đi đến Tử Hoa Động Phủ đã bị Võ Đạo quyền ý xoắn giết.

Mà đến nơi này, biết rõ càng nguy hiểm, lại còn lỗ mãng hơn mình, một người cho dù tính cách sẽ biến hóa, hiện tại mới qua thời gian ngắn như vậy, chắc có lẽ không biến hóa nhanh như thế a!

Cho nên, chỉ nói sáng tỏ một vấn đề... Nàng cầu “chết”!

Lần này mục đích tới nơi này, có thể bảo tàng của Điệp Sinh đạo nhân là giả, cầu “chết”là thật! Mà cầu “chết”mục đích rất đơn giản, là vì để cho mình triệt để quên nàng, mất đi tâm hồn ràng buộc!

Mà cái “chết” này chỉ là một loại biểu hiện giả dối, cũng không phải thật sự hồn phi phách tán!

Nếu phỏng đoán đúng, như vậy kiếp trước nàng căn bản không chết, hết thảy đều là thi triển Chướng Nhãn pháp cho mình!

Nàng tránh né cái gì?

Chẳng lẽ là sợ nàng yêu mình, cầu giải thoát, hay sợ mình đã yêu

nàng, để cho mình lâm vào phiền toái?

------oOo------

Chương 1164: Độc khí (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu vừa rồi hai lần không ngăn cản nàng, chỉ sợ nàng đã đồng dạng kiếp trước, nằm ở trong lòng ngực của mình “chết” rồi.

Xem ra nàng thực có khả năng là người thế lực lớn nào đó, sợ thế lực này trả thù mình, từ đó cố ý giả chết, để cho mình hết hy vọng, từ đó giải trừ quan hệ.

Chẳng lẽ cái thế lực này lợi hại như vậy, căn bản không cách nào kháng cự, nếu không vì sao đạo diễn loại đùa giỡn này?

Nàng chỉ muốn để cho mình bình thường còn sống, chỉ là nằm mơ cũng không nghĩ tới kiếp trước mình sẽ đi Vạn Giới Sơn tìm kiếm cơ hội đột phá, cuối cùng thân tử đạo tiêu, đồng dạng cô phụ nàng kỳ vọng...

- Nguyệt Nhi, ngươi đến cùng là ai? Nếu như vừa rồi ta không ngăn cản ngươi, ngươi đã có thể hoàn mỹ ở trước mặt ta bị đánh trúng, sau đó thuận thế chết đi a!

Trên mặt đắng chát càng ngày càng nghiêm trọng, Nhiếp Vân đột nhiên ngẩng đầu nhìn Đạm Đài Lăng Nguyệt, mở miệng nói.

- Ngươi... nói cái gì?

Sắc mặt Đạm Đài Lăng Nguyệt cứng đờ.

- Chúng ta đã yêu nhau, có chuyện gì, ta hy vọng có thể thay ngươi đi gánh, mà không phải trốn tránh!

Nhìn chằm chằm con mắt nữ hài, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng nói.

- Ai, ngươi sao phải khổ vậy chứ?

Nghe được thiếu niên nói, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không phủ nhận, mà thở dài một tiếng, ánh mắt ảm đạm xuống, lắc đầu nói.

- Có một số việc không phải ngươi muốn kháng là có thể kháng, đây là vận mệnh!

- Vận mệnh? Không có vận mệnh trời sinh, nhân định thắng thiên, chỉ cần chịu cố gắng, chịu phấn đấu, chịu chống lại, cho dù là người bình thường nhất, cũng có thể đứng ở thế giới đỉnh phong, thực vật bình thường nhất, cũng có thể trưởng thành đại thụ che trời!

Nhiếp Vân đứng thẳng sống lưng, lơ lửng ở trong hải dương, hai mắt bắn ra hào quang không lùi bước.

- Ta từ một tiểu nhân vật bình thường nhất ở Khí Hải Đại Lục, thiên phú cực kém bắt đầu, từng bước một đi tới, để cho rất nhiều nhân vật tuyệt thế lúc trước khó có thể nhìn qua bóng lưng, đều cúi đầu xuống! Nếu quả thật nói vận mệnh, có thể hiện tại ta vẫn còn bị gia tộc áp bách, thực lực thấp kém, thê thảm vô cùng!

Khoảng cách hắn trọng sinh chỉ qua khoảng một năm, dựa theo kiếp trước, hiện tại Lạc Thủy thành còn không có lọt vào Yêu nhân vây quét.

Vận mệnh không thể nhìn, tương lai không thể biết.

Kiếp trước Nhiếp Vân từ lúc cha mẹ bị Yêu nhân diệt sát, liền không tin tưởng vận mệnh, muốn làm một người đánh vỡ vận mệnh, muốn tìm Yêu nhân báo thù, nếu như không phải dựa vào phần tín niệm, kiên trì không ngừng cố gắng, hung hãn không sợ chết này, chỉ bằng vào thiên phú ba đan điền của hắn, thực lực đến đỉnh phong cũng chính là Khí Tông Cấp, muốn đạt tới Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong nhất của Phù Thiên đại lục, không thể nghi ngờ là nói chuyện hoang đường viển vông!

Mặc dù có được Linh Tê Luyện Thể Quyết, Cửu Chuyển Niết Bàn

công cũng không được, đột phá dựa vào tâm linh, dựa vào ý niệm, dựa vào kiên trì, vật tư tích lũy cùng công pháp tốt nhất chỉ là một loại cam đoan!

Thời điểm ở Vạn Giới Sơn bị Yêu nhân xếp đặt thiết kế phục kích, trong lòng không cam lòng, oán khí kinh thiên động địa, có lẽ chính vì hắn không tin vận mệnh như thế, vận mệnh lần nữa cho hắn một cơ hội làm lại.

Cũng bởi vậy, Nhiếp Vân tin tưởng vững chắc, bất cứ chuyện gì cũng có thể cải biến, vận mệnh sẽ vĩnh viễn khống chế ở trong tay mình!

Dù ngươi là một tiểu tử bình thường, dù ngươi là mỗi tên ăn mày, dù thân thế ngươi hèn mọn, chỉ cần chịu cố gắng, luôn có cơ hội cải biến vận mệnh. Mà ngay cả một đường hi vọng cũng không tranh thủ, cam chịu, chỉ biết càng ngày càng trầm luân, thẳng đến sinh mệnh chung kết.

- Người, chỉ cần không ngừng kiên trì, nhất định có thể hơn vận mệnh. Dù khó khăn lại lớn, cũng có thể giãy giụa! Không ai khó ba đời, không ai giàu ba họ! Có thể ở trong mắt ngươi, thực lực của ta bây giờ còn chưa đủ để cải biến vận mệnh cho ngươi, nhưng yên tâm, ta nhất định có thể trưởng thành một đại thụ để cho ngươi dựa vào, vì ngươi che gió che mưa, để ngươi không vì ta, vì bảo hộ ta, mà hao tâm tổn trí!

Ánh mắt Nhiếp Vân kiên định, mang theo tự tin cùng kiêu ngạo không thể kháng cự.

Từ nữ hài kiến thức quảng đại, thực lực siêu quần có thể nhìn ra, gia thế của nàng khẳng định rất lớn, mà nàng nhất định là lo lắng mình không cách nào kháng cự, mới ép toàn bộ thống khổ ở dưới đáy lòng, tình nguyện giả chết ly khai, cũng không muốn mình bị bất cứ thương tổn gì!

Cái này giống như tình lữ ở trong thế tục yêu nhau tới cực điểm, một phương bị bệnh nan y, dùng chia tay để che dấu vậy.

Biết rõ nàng chết rồi, thương tâm một thời gian ngắn sẽ đi qua, mà

thực cùng gia thế của nàng chống lại, nhất định sẽ gặp thống khổ vô cùng vô tận, không thể kháng cự, đây mới là Đạm Đài Lăng Nguyệt không muốn chứng kiến!

- Ta biết rõ thiên phú của ngươi rất tốt, nhưng trên thế giới này yêu nghiệt rất nhiều, thiên phú còn cao hơn ngươi cũng có rất nhiều! Ta có được trách nhiệm cùng nghĩa vụ bản thân không thể trốn tránh, có sứ mạng cùng tương lai của ta! Mà trong tương lai này... hoàn toàn không có ngươi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt quay đầu sang chỗ khác, ở chỗ sâu trong con mắt bắt đầu ngấn lệ.

Thiên phú của Nhiếp Vân ngay cả nàng cũng không thể không thừa nhận, đáng sợ đến cực điểm, nhưng đây chỉ là thiên phú Nhân tộc bình thường, loại thiên phú này ở trước mặt huyết thống chí cao vô thượng, không có bất kỳ tác dụng, không nói cái khác, chỉ nói Tiểu Long, vừa ra đời liền có được sức chiến đấu mạnh hơn hắn tu luyện thời gian dài như vậy, sao có thể so?

Mà gia tộc của nàng, bên người nàng, tuy người thiên phú tốt hơn Tiểu Long không nhiều lắm, nhưng vẫn có một ít, cho dù hắn cố gắng, người khác đồng dạng cũng tiến bộ, Đạm Đài Lăng Nguyệt không tin, có thể siêu việt những người này.

- Sứ mạng cùng tương lai? Mặc kệ ngươi có sứ mạng gì, ta đã lựa chọn ngươi, sẽ thay ngươi gánh toàn bộ...

Tựa hồ biết rõ suy nghĩ trong lòng nữ hài, trong nội tâm Nhiếp Vân đau xót, tiến lên, hai tay khép lại, ôm nữ hài vào trong ngực.

- Yên tâm đi, tin tưởng ta! Có lẽ bây giờ ta không có thực lực cùng tư cách này, không thể cho ngươi cam đoan cùng tương lai, nhưng sau này sẽ có, về sau sẽ đứng ở trước mặt gia tộc các ngươi, đánh nát tất cả ngăn cản!

Thoại ngữ của Nhiếp Vân kiên định nói không nên lời, không có ý uyển chuyển chút nào, đại biểu quyết tâm của hắn như Bàn Thạch, không thể phá vỡ.

- Ngươi...

Ngẩng đầu nhìn ánh mắt không thể dao động kia, Đạm Đài Lăng Nguyệt mạnh mẽ tiến vào trong ngực của Nhiếp Vân, ngọc quyền nhẹ nhàng đánh lồng ngực của hắn.

------oOo------

Chương 1165: Độc khí

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tại sao ngươi lại phá đạo tâm của ta! Vì cái gì! Tại sao phải phá đạo tâm của ta...

Thanh âm thống khổ vang lên, nước mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt rốt cuộc không thể ngăn được.

Vô luận ở gia tộc hay ở địa phương nào, nàng ở trong mắt mọi người, là vì sứ mạng mà sinh, mà sống, chưa từng có người nào vì nàng cố gắng như vậy, nguyện ý vì nàng che mưa che gió...

- Mặc kệ ngươi vì nguyên nhân gì, thời điểm ra đi, nói cho ta biết có được hay không?

Hung hăng ôm nữ hài, phảng phất như dung nhập thân thể, Nhiếp Vân nhẹ nhàng nỉ non, thẳng đến lúc này mới cảm giác được nàng bây giờ là chân thật như thế.

Một nam một nữ, một đôi tình lữ thiệt tình yêu nhau, ở trong hải dương tràn ngập Lôi Điện, lẳng lặng dựa sát vào nhau, tựa như một bức hoạ tuyệt mỹ.

- Tìm được bảo tàng của Điệp Sinh đạo nhân, ta liền đi, gia gia đã thúc dục nhiều lần, không thể tiếp tục dừng lại!

Không biết qua bao lâu, nữ hài đình chỉ thít thít nỉ non, thân thể khẽ run lên, nhìn thiếu niên nói khẽ.

- Vậy tốt... để ta cùng ngươi đi hết đoạn đường này!

Biết rõ nàng ly khai không thể tránh né, Nhiếp Vân gật gật đầu.

Tuy không muốn nàng ly khai mình, nhưng Nhiếp Vân biết rõ thực lực bây giờ khẳng định còn không có đạt tới yêu cầu, cưỡng ép lưu lại hoặc theo nàng đi, chỉ biết để cho nàng tăng thêm thống khổ, làm cho nàng khó xử.

Mà bây giờ muốn làm chính là cố gắng tu luyện, cuối cùng có một ngày, dùng vũ lực mạnh nhất, chứng minh cho tất cả mọi người, nàng vĩnh viễn là của mình, vô luận vận mệnh hay tương lai, kiếp trước hay kiếp này, ai cũng đoạt không được!

Thực lực bây giờ của Nhiếp Vân, đã có thể xưng Phù Thiên đại lục đệ nhất nhân, nhưng hắn biết, toàn bộ thế giới, vẫn có rất nhiều chủng tộc thần bí khó lường, cường đại hơn xa mình, thiên phú hơn xa mình, không nói cái khác, chỉ nói Linh giới kia, đã có thể ở trên Phù Thiên đại lục, người ở bên trong khẳng định càng thêm lợi hại!

Còn có Tiểu Long cùng cái gọi là “Hoàng” kia.

Sau khi Tu La Vương chết cũng lợi hại như thế, thực sống mà nói, chỉ sợ một ánh mắt liền có thể làm cho mình vĩnh viễn lâm vào trầm luân, không cách nào đào thoát.

Có lẽ, gia tộc của Đạm Đài Lăng Nguyệt chính là như vậy, nàng không muốn nói, là sợ mình lỗ mãng, gặp gỡ phiền toái, mà mình cũng sẽ không để nàng khó xử, tương lai nhất định sẽ dùng tư thái cao ngạo nhất cùng thực lực cường đại nhất tìm được nàng!

- Đi thôi!

Biết rõ tâm ý của thiếu niên, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không nhiều lời, đi về phía trước, chui vào thông đạo màu vàng.

Trước kia Nhiếp Vân sợ nàng mượn trận pháp “giả chết”, hiện tại đã nói sáng tỏ, liền không có cố kỵ gì, theo sát ở phía sau.

Kiếp trước không có tiến vào thông đạo màu vàng này, cho nên không biết trong thông đạo đến cùng có cái gì, lúc này vừa đến, lập tức nhìn thấy đây lại không có chút nước biển, phảng phất như đến một thế giới khác, ngôi sao đầy trời, Thiên Hà đảo lưu, lan tràn tới chỗ sâu trong hư không, thời không hiện ra trạng thái hỗn loạn kịch liệt, tựa hồ chỉ cần đi sai một bước, liền sẽ lâm vào Hắc Ám vô cùng vô tận, triệt để tử vong.

- Cái này giống như không gian Cửu Long kéo liễn a!

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân sững sờ.

Lúc trước lâm vào không gian Cửu Long kéo liễn, cùng có chút tương tự nơi này, chỉ có điều chỗ đó tràn ngập Ma khí, mà ở trong này, khắp nơi đều là linh khí nồng đậm, so với Ngoại Thế Giới còn nồng hậu dày đặc hơn nhiều.

- Ở đây rất nguy hiểm, đi theo đằng sau ta, cẩn thận một ít!

Đạm Đài Lăng Nguyệt dặn dò một câu, dưới chân dựa theo một loại bộ pháp kỳ lạ tiến lên.

- Ân!

Không cần nàng nói, Nhiếp Vân cũng biết nguy hiểm, hai mắt nhìn chằm chằm bước chân của nàng, từng bước một đi theo, sợ xuất hiện sai lầm.

Hai người một đường đi về phía trước, đi một hồi, gần nửa ngày trước mắt xuất hiện một kiến trúc giống như nhà tranh.

Nhà tranh này không hùng vĩ huy hoàng, ngược lại mang theo khí tức tan hoang, còn chưa đi qua, liền cảm thấy một loại khí tức phiêu dật, tiêu dao phát ra.

- Đây là Điệp Sinh đạo nhân lưu lại, chúng ta vào xem một chút đi!

Chứng kiến nhà tranh này, cảm nhận được cổ khí tức kia, con mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt sáng ngời, trực tiếp bay vào.

Nhiếp Vân cũng không ngừng nghỉ, thân thể nhoáng một cái theo sát nàng.

Xì xì xì xì...!

Mới vừa vào, Nhiếp Vân liền cảm thấy một cổ khí lãng đập vào mặt, cảm giác áp bách cường đại, để cho sắc mặt hắn đỏ lên, thân thể vỡ ra vô số vết rạn màu đỏ như máu.

- Nguy rồi, đây là độc khí gì? Như thế nào sẽ lợi hại như vậy?

Khí lãng trước mắt, không có bất kỳ nhan sắc, nhưng lại mang theo áp lực làm cơ bắp làn da không chịu nổi, giống như kịch độc, tế bào cũng đã xảy ra vết rách.

- Kịch Độc đan điền vận chuyển!

Ánh mắt ngưng trọng, Kịch Độc đan điền vận chuyển.

Xoẹt zoẹt~! Xoẹt zoẹt~!

Kịch Độc đan điền vậy mà không có bất kỳ hiệu quả, ngược lại cùng đồng dạng tế bào khác, có dấu hiệu sắp vỡ vụn.

- Cái này... Là chuyện gì xảy ra? Sao đời này có kịch độc như vậy? Nguyệt Nhi...

Cảm nhận được trong khí thể ẩn chứa kịch độc đáng sợ, đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại, nghĩ tới Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Mình cũng không chịu nổi, đối phương chui vào trước, chỉ sợ đã gặp phải nguy hiểm.

Hô!

Ngay thời điểm hắn lo lắng, đột nhiên cảm thấy trên người buông lỏng, trước mắt xuất hiện một vách ngăn cự đại, nữ hài đi tới trước mặt.

Lúc này Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không bị thương tổn, ngược lại

vẻ mặt áy náy.

- Ta quên Phòng Ngự chi khí của ngươi ngăn cản không nổi những vật này...

Độc khí chung quanh đánh vào Tiên Thiên linh tráo của nàng, phát ra tiếng đinh đinh đang đang!

- Đây là độc khí gì? Lại để cho thiên phú Kịch Độc cũng vô dụng?

Không có độc khí xâm nhập, Mộc Sinh chi khí của Nhiếp Vân xoay chuyển, thương thế tận phục, nghi ngờ hỏi.

Kịch Độc đan điền, bài danh 21, chỉ cần là độc, liền chẳng những không có hại, còn có bổ dưỡng thật lớn, nhưng vì sao độc khí trước mắt này, có thể làm cho loại thiên phú do thiên địa sinh ra kia cũng thiếu chút nữa sụp đổ?

Cái này thật lợi hại a!

- Độc khí?

Đạm Đài Lăng Nguyệt sững sờ, tựa hồ không biết nên nói như thế nào, do dự một chút mới nói:

- Chất khí này, tu vi không đạt tới Bí Cảnh đệ cửu trọng đụng tới sẽ chết, chỉ Tiên Thiên linh tráo mới có thể ngăn cản, vẫn là cẩn thận một ít cho thỏa đáng!

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu, trong nội tâm hoảng sợ.

------oOo------

Chương 1166: Tiêu Dao Du (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Độc vật lợi hại nhất Phù Thiên đại lục, Yêu Minh Tiên Dịch cùng Thiên Tâm Hàn Độc, tối đa chỉ hữu hiệu với Bí Cảnh đệ thất trọng Phá Không Cảnh, đối với đệ bát trọng tuy cũng có hiệu quả, nhưng không lớn, không nghĩ tới loại độc khí nhìn không thấy sờ không được này, cư nhiên đáng sợ như thế, chỉ cần không đạt tới Bí Cảnh Cửu Trọng đụng sẽ chết!

- Loại độc khí này tuy lợi hại, nhưng về sau đối với tu luyện sẽ có lợi, ta nhìn không bằng ngươi thu thập một ít, có lẽ có thể sử dụng!

Đạm Đài Lăng Nguyệt đột nhiên nói.

- Ân!

Được nàng nhắc nhở, mắt Nhiếp Vân sáng rực lên.

Mặc dù độc khí đối với rất nhiều người có hại không lợi, nhưng đối với một ít pháp môn tu luyện đặc thù lại là vật đại bổ, pháp môn tu luyện loại này, hắn vừa vặn có, Linh Tê Luyện Thể Quyết!

Lúc trước đệ đệ Nhiếp Đồng có thể tu luyện nhanh như vậy, đúng là kịch độc, độc vật cùng thân thể kết hợp tu vi mới tiến nhanh, thực lực của mình bây giờ còn kháng không nổi loại độc khí này, có lẽ đạt tới Bí Cảnh đệ cửu trọng, hoàn toàn có thể mượn nhờ nó tu luyện thân thể!

Như ban đầu ở không gian Cửu Long kéo liễn sưu tập Ma khí, chỉ cần giữ lại, sớm muộn gì cũng sẽ có chỗ trọng dụng.

- Ta thử xem!

Trong nội tâm khẽ động, bàn tay Nhiếp Vân biến thành màu xích kim, xuyên thấu qua Tiên Thiên linh tráo mạnh mẽ trảo tới.

Xì xì xì xì...!

Bàn tay đụng đến độc khí, Nhiếp Vân cảm thấy ăn mòn mãnh liệt thấu triệt nội tâm, bàn tay chấn động, vỡ vụn ra.

- Thật là lợi hại...

Biết rõ thiên phú Thiên Thủ sư cũng không thể chống lại loại độc khí này, đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại, vội vàng thu hồi cánh tay.

Lần nữa dùng thiên phú Mộc Sinh sư khôi phục thương thế, lúc này Nhiếp Vân mới nhìn về phía nữ hài, bất đắc dĩ lắc đầu.

- Thứ này thật lợi hại, hiện tại thủ đoạn của ta còn không thu thập được!

- Ta có biện pháp!

Chứng kiến bộ dáng của hắn, Đạm Đài Lăng Nguyệt cười cười, bàn tay như ngọc trắng đột nhiên đưa về phía trước, lòng bàn tay nhiều ra một khí nang tương tự Tiên Thiên linh tráo, ầm ầm nắm tới.

Vù vù vù hô!

Khí nang phảng phất như có thể thôn phệ độc khí vô hạn, ở trước mặt tạo thành một vòng xoáy khí lưu. Không đến hai cái hô hấp, toàn bộ độc khí trong lều liền bị thôn phệ sạch sẽ.

- Để ở Tử Hoa Động Phủ đệ ngũ điện của ngươi a, vừa lúc không có gì!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nở nụ cười.

Thời điểm ở Bia Lâm, nàng từng đi dạo qua Tử Hoa Động Phủ, biết rõ đệ tứ điện, đệ ngũ điện không có gì, bảo bối sớm đã bị lão tửu quỷ cầm đi.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu, cổ tay khẽ đảo liền bắt lấy khí nang, đưa vào Tử Hoa Động Phủ đệ ngũ điện.

Vừa tiến vào trong đó, khí nang tựa hồ không chịu nổi độc khí ăn mòn triệt để vỡ vụn, kịch độc chi khí lập tức tràn ngập toàn bộ đệ ngũ điện.

- Phong ấn!

Đồng tử co rụt lại, Nhiếp Vân vội vàng phong ấn đệ ngũ điện.

Toàn thân Tử Hoa Động Phủ dùng một loại linh thạch đặc thù điêu khắc thành, lúc trước yêu khí nồng đậm cũng không thể phá hư. Cho dù độc khí này lợi hại, như trước không cách nào ăn mòn vách tường. Chỉ cần không phóng xuất ra, liền không có nguy hiểm quá lớn.

- Độc khí bị ngươi thu thập sạch sẽ rồi, ở đây đã không có bất kỳ nguy hiểm nào!

Thấy Nhiếp Vân cất kỹ độc khí, bàn tay Đạm Đài Lăng Nguyệt khẽ động, liền lấy xuống Tiên Thiên linh tráo.

Quả nhiên, lấy mất Tiên Thiên linh tráo, Nhiếp Vân không có loại cảm giác kịch độc ăn mòn kia, không khỏi khoan khoái dễ chịu.

Linh khí ở trong Thời Không lung khu này so với cái của lão tửu quỷ còn muốn nồng hậu dày đặc, mỗi hô hấp một ngụm, cơ bắp người đều nhảy lên, giống như hoạt tính gia tăng lên.

Nếu có thể ở đây trường kỳ tu luyện, đoán chừng dùng không được bao lâu, có thể tích lũy lực lượng đủ mức, trùng kích Niết Bàn lần thứ năm.

Đương nhiên, trình độ lần Niết Bàn thứ năm khẳng định đáng sợ hơn lần thứ tư, nếu như không có đại kỳ ngộ mà nói, chỉ bằng vào hấp thu linh khí đột phá, mấy chục năm, mấy trăm năm, thậm chí ngàn năm chỉ sợ cũng tích góp không đủ.

- Ân? Cái kia chính là di thuế của Điệp Sinh đạo nhân?

Không có độc khí ăn mòn, lúc này Nhiếp Vân mới chú ý tới hoàn cảnh trong túp lều.

Nhà tranh không lớn, chỉ có vài chục mét, một ít ghế đá, phía trước địa phương dựa vào tường là cái giường đá, trên giường đá

khoanh chân ngồi một thi thể.

Cái thi thể này không biết đã trải qua bao nhiêu năm, đã khô quắt xuống, không có chút linh khí nào.

Phía trước thi thể là bệ đá không lớn, phía trên chỉ có một bầu rượu, thoạt nhìn lão giả này cũng giống như mình, là cái mê rượu, bưng bầu rượu lên quơ quơ, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, bên trong đã không có gì.

- Giống như không có Tiêu Dao Du ngươi muốn tìm a...

Dạo qua một vòng, Nhiếp Vân nói.

Nhà tranh chỉ lớn như vậy, liếc có thể nhìn rõ, nếu có bí tịch gì, nên sớm liền phát hiện, mà gian phòng ngay cả nửa quyển sách cũng không có, nào có bí tịch gì?

- Không phải như vậy a...

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng nhìn một vòng, có chút không tin, còn dùng Tinh Thần nhìn một lần, đồng dạng cái gì cũng không phát hiện, lông mi nhăn lại, vẻ mặt nghi hoặc.

- Khả năng ở trên người thi thể, qua đi xem!

Nhiếp Vân nhìn thi thể, nói một câu, đi tới trước mặt thi thể.

Tuy thi thể đã khô quắt, nhưng y phục trên người tựa hồ là một loại pháp bảo, cũng không vì thời gian xói mòn mà vỡ vụn, trái lại hấp thu đầy đủ linh khí, thoạt nhìn càng thêm linh động, uy lực càng mạnh hơn nữa.

- Ta nhìn xem!

Đi vào trước mặt thi thể, Thiên Nhãn của Nhiếp Vân nhìn một vòng, một lát sau lắc đầu.

Trong quần áo thi thể cũng không có che dấu bí tịch gì.

- Ân? Đây là cái gì?

Đột nhiên, trên người thi thể có một chỗ bất đồng hấp dẫn ánh mắt của hắn, lấy ra một kiện binh khí nhẹ nhàng nhảy lên, lộ ra da thịt trên cổ thi thể.

Trên cổ khắc một mật vân cổ quái, loại đường vân này, Nhiếp Vân không biết, phảng phất như trình bày lấy đại đạo nào đó, lại như một loại phong ấn đặc thù, bí mật phong ấn trong đó.

- Đây là một loại đại đạo linh phù, phong ấn cảm ngộ tu luyện cả đời của Điệp Sinh đạo nhân, nếu như có Tiêu Dao Du mà nói, nên phong ấn ở trong này, ta thử một chút!

Đạm Đài Lăng Nguyệt tựa hồ nhận ra đường vân này là cái gì, ánh mắt ngưng trọng, lẳng lặng đứng ở trước mặt thi thể, chậm rãi nhắm mắt lại, tựa hồ câu thông, lý giải đường vân.

------oOo------

Chương 1167: Tiêu Dao Du (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Qua không biết bao lâu, đột nhiên mở to mắt, bàn tay như ngọc trắng điểm ra, đầu ngón tay múa ra một đường vân đặc thù, đường vân này cùng đường vân trên thi thể đụng một cái, liền hoàn mỹ không tỳ vết giao hòa.

Ông...

Sau khi đường vân dung hợp, lóe ra một đạo hào quang sáng chói, theo cổ thi thể nhảy ra, bắn thẳng về phía nóc nhà, kích động ra quang minh sáng chói, nóc nhà bị loại quang minh này bao phủ, một lát sau, một sợi cỏ tranh búng ra, hội tụ thành vô số chữ viết.

Những chữ này đại phóng hào quang, tựa như treo ở trên Thiên Hà, mang theo khí tức tiêu dao linh động, nhìn ở trong mắt, liền để cho người vui vẻ thoải mái, không tự chủ được hưng phấn lên.

- Những chữ này thật huyền ảo... Chẳng lẽ là chữ của Đạo tộc?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Những chữ kia vô cùng huyền ảo, hoàn toàn bất đồng chữ của Nho tộc, Phật môn, Yêu tộc, Ma tộc, xem xét liền đại biểu cho một loại văn hóa đặc biệt.

- Nguy rồi, đây là văn tự xưa nhất của Đạo tộc, ta cũng không biết!

Ngay lúc này, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng thở nhẹ một tiếng, lông mi nhăn lại.

Nếu như nàng nói không sai, thi thể này chỉ sợ là mấy trăm ức năm trước lưu lại, chữ của mấy trăm ức năm trước, kinh nghiệm vô số chủng tộc, văn hóa biến cách, chỉ sợ người cường thịnh trở lại cũng không nhận ra được.

Mặc dù hiện tại có hậu duệ Đạo tộc lưu lại, chỉ sợ chữ cũng có cải biến, cùng trước mắt nhìn thấy hoàn toàn bất đồng, không cách nào phân biệt.

Chữ Giáp Cốt chỉ cách mấy ngàn năm, văn hóa cũng không đứt gãy, lại để cho người khó có thể công nhận, chớ nói chi là loại chẳng những đứt gãy, còn cách xa nhau mấy chục tỷ năm trước này!

Hơn nữa tu luyện công pháp bất đồng, không thể lăng không ước đoán, lúc tu luyện dù một chữ lý giải sai lầm, cũng gây thành hậu quả cực lớn.

Nhất là loại công pháp cao thâm này, dù lý giải sai nửa chữ, cũng sẽ làm cho tẩu hỏa nhập Ma, hậu quả có thể lo.

Rõ ràng chứng kiến tuyệt thế bí tịch, nhưng không cách nào tu luyện, tương đương với đi vào Bảo Sơn mà tay không quay trở lại, cái này là cực kỳ phiền muộn.

- Xem ra chỉ có thể nhớ kỹ hình thái của những chữ này, trở lại tìm

người giải mã...

Đạm Đài Lăng Nguyệt biết rõ loại tình huống này, bất đắc dĩ lắc đầu, đang định cưỡng ép ghi nhớ những chữ này, chợt nghe đến một thanh âm sáng sủa ở cách đó không xa vang lên.

- Bắc Minh có cá, kỳ danh là Côn. Côn to lớn, không biết bao nhiêu ngàn dặm. Hóa mà làm điểu, kỳ danh là Bằng. Bằng sải cánh không biết bao nhiêu ngàn dặm. Phẫn nộ mà bay, cánh như rủ xuống thiên vân. Hải vận thì tỷ ở Nam Minh… Thiên Trì....

Thanh âm sáng sủa, mang theo hương vị tiêu sái linh động, từng câu đọc diễn cảm xuống, không có chút nào ngừng.

Toàn bộ gần 2000 chữ, từng chữ nghe vào tai đại phóng sáng rọi, chỉ nghe đọc diễn cảm, liền để cho thần hồn của người không tự chủ được sinh ra thoải mái dễ chịu, tựa như thể hồ quán đỉnh, tùy thời có thể lĩnh ngộ đại đạo, bạch nhật phi thăng.

- Cái này là Tiêu Dao Du? Không hổ là một trong các Vô Thượng công pháp của Đạo tộc, lợi hại!

Nghe thanh âm nói xong, Đạm Đài Lăng Nguyệt mới hồi phục tinh thần lại, cảm thấy dư âm chưa dứt, ý tứ hàm xúc vô cùng, thì thào tự nói một tiếng, ngẩng đầu xem xét, lập tức sửng sốt.

Làm cho nàng không thể tưởng được chính là vừa rồi đọc thuộc lòng Tiêu Dao Du cũng không phải thi thể của Điệp Sinh đạo nhân, cũng không phải thủ đoạn phong ấn đặc thù, mà là... Nhiếp Vân!

Lúc này Nhiếp Vân cũng đắm chìm trong Đạo tộc thánh điển, lẳng lặng đứng tại nguyên chỗ, vẫn không nhúc nhích.

- Ân? Không đúng, linh hồn của hắn, sao tăng trưởng nhanh như vậy...

Mới đầu Đạm Đài Lăng Nguyệt chỉ cho rằng hắn dưới cơ duyên xảo hợp đọc được Tiêu Dao Du thánh điển, bản thân không có nhận thức, không cách nào lý giải, một lát sau liền biết rõ ý nghĩ của nàng sai rồi.

Bởi vì ở dưới cảm giác của nàng, linh hồn của thiếu niên đang lấy một loại tốc độ làm cho người sợ hãi tới cực điểm nhanh chóng tăng vọt!

Loại tốc độ tiến bộ này, là đốn ngộ đối với đại đạo mới có, tuyệt không chỉ là đọc nông cạn.

Văn tự Đạo tộc cổ xưa như thế, mình cũng không nhận ra, hắn như thế nào nhận thức, hơn nữa lý giải thấu triệt như thế?

Trong nội tâm Đạm Đài Lăng Nguyệt nhịn không được bay lên một ý nghĩ kỳ quái.

.....

- Bắc Minh có cá, kỳ danh là Côn. Côn to lớn, không biết bao nhiêu ngàn dặm. Hóa mà làm điểu, kỳ danh là Bằng. Bằng sải cánh không biết bao nhiêu ngàn dặm. Phẫn nộ mà bay, cánh như rủ xuống thiên vân. Hải vận thì tỷ ở Nam Minh… Thiên Trì....

Đối với Đạm Đài Lăng Nguyệt khiếp sợ, thì thào tự nói, Nhiếp Vân phảng phất như tiến nhập một thế giới kỳ quái, thế giới này có Côn không biết dài bao nhiêu ngàn dặm, đại bàng giương cánh bay lượn, không biết dài bao nhiêu ngàn dặm...

Linh hồn nương theo Côn Bằng ngao du, Nhiếp Vân cảm thấy cả người vô luận ánh mắt hay tầm mắt, đều khoáng đạt, du lịch hư không, không có cực hạn.

Chính thức thấy được rộng lớn, tâm cũng tùy theo bay lượn.

Răng rắc!

Linh hồn Linh cấp Đại viên mãn đạt tới 40 thê độ ở dưới Côn Bằng dẫn dắt, lần nữa bạo tăng.

40!

45!

50!

100!

200!

...

999!

Linh hồn một đường phi thăng, rõ ràng một hơi đột phá, chẳng những phá tan Địa cấp hạn chế, còn trực tiếp đạt tới Thiên cấp đỉnh phong, 999 thê độ!

Linh cấp Đại viên mãn phân chia thê độ, 1-10 là Nhân cấp, 10-100 là Địa cấp, 100-1000 là Thiên cấp! (*10, 100 theo thứ tự là Nhân cấp, Địa cấp, 1000 là tồn tại Đại viên mãn siêu việt Thiên cấp)

Phù Thiên đại lục lịch sử nhiều năm như vậy, chỉ có Võ Đạo sư đạt tới Thiên cấp, không nghĩ tới Nhiếp Vân chẳng những đột phá Thiên cấp, còn trực tiếp đạt tới cảnh giới như thế, chỉ sợ còn cường đại hơn Võ Đạo sư năm đó!

- Chuyện gì xảy ra...

Linh hồn Đại viên mãn đình chỉ tăng trưởng, Nhiếp Vân mở to mắt, khi thấy linh hồn của mình biến dị, nhịn không được lại càng hoảng sợ, ngay cả hắn cũng không biết vì sao ở dưới sự dẫn dắt của Tiêu Dao Du, linh hồn sẽ tăng trường nhanh như vậy.

Ầm ầm!

Linh hồn nhẹ nhàng khẽ động, không gian từng mảnh vỡ vụn, thời gian cũng hỗn loạn.

- Thật lợi hại...

Cảm nhận được loại linh hồn này, Nhiếp Vân hưng phấn xiết chặt nắm đấm, cả người sắp nhảy lên.

Trước kia tuy linh hồn cũng rất mạnh, nhưng so sánh với lúc này, quả thực không thể so sánh nổi.

Có được loại linh hồn này, cùng lão tửu quỷ chiến đấu, mười lão tửu quỷ xông lại, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của mình!

------oOo------

Chương 1168: Đạm Đài ly khai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Linh hồn 999 thê độ, Thiên cấp đỉnh phong nhất!

Đáng sợ!

- Ngươi sao có thể nhận ra những văn tự cổ đại của Đạo tộc này?

Từ trạng thái linh hồn tăng vọt khôi phục lại, Đạm Đài Lăng Nguyệt nhìn về phía thiếu niên, vẻ mặt nghi hoặc.

Loại văn tự cổ đại Đạo tộc này, ngay cả nàng cũng không thể lý giải, thực không nghĩ ra hắn là như thế nào đọc được.

Hơn nữa nhìn linh hồn hắn bạo tăng, không cần hoài nghi, đây tuyệt đối là Tiêu Dao Du chính thống, không có bất kỳ sai lầm.

- Ha ha, ta vừa lúc là Thiên Nhĩ sư, hơn nữa đạt đến hình thái thứ ba, cho nên vừa vặn “nghe” hiểu những văn tự này!

Nghe được câu hỏi, Nhiếp Vân không giấu diếm nói.

Trước khi thu Di Hoa vào Tử Hoa Động Phủ, hắn liền cảm ứng tới Thiên Nhĩ chi khí, thuận tiện tạo thành loại thiên phú đặc thù này.

Thiên Nhĩ thiên phú, bài danh 16, một trong năm loại thiên phú đặc thù nhân thể, có thể nghe Thiên Địa chi mạch, đại đạo hàm nghĩa, có thể nghe tiếng lòng, truyền âm, có thể nghe hiểu ngôn ngữ các

loại chủng tộc, Yêu nhân, Ma nhân, linh phù lục của Nguyền Rủa sư.

Tuy văn tự cổ đại của Đạo tộc huyền ảo, nhưng ở dưới loại thiên phú này, như trước bị nghe ra.

- Thiên Nhĩ sư?

Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu.

Nguyên khí hắn dồi dào, có thể thôn phệ võ kỹ của người khác, nên có được Nguyên Khí sư bài danh thứ chín, có thể luyện thành Võ Đạo Phá Hư quyền, lại có Võ Đạo sư bài danh thứ mười, bàn tay màu xích kim, có được Thiên Thủ Sư bài danh thứ mười một...

Còn có Thiên Nhĩ sư, Kiếm Đạo sư, Thiên Nhãn sư, Độc Sư, Diễm Hỏa sư, Mộc Sinh sư, Trận Pháp Sư... Nhiều thiên phú như vậy tập trung vào một thân, mặc dù Đạm Đài Lăng Nguyệt bái kiến vô số thiên tài, cũng chưa thấy qua biến thái như vậy.

- Có lẽ... Hắn thật có thể cải biến vận mệnh của ta...

Đột nhiên trong đầu toát ra ý nghĩ này, trong nội tâm rốt cuộc không chế trụ nổi, như lửa cháy lan ra đồng cỏ, càng ngày càng lửa nóng.

- Mặc kệ có thể cải biến hay không, hiện tại thực lực của hắn còn xa xa không đủ, chờ hắn đến cảnh giới đó rồi nói sau!

Quay đầu liếc nhìn thiếu niên, Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu, bàn tay đưa về phía trước.

- Hô!

Thu thi thể của Điệp Sinh đạo nhân vào đan điền, nhìn về phía Nhiếp Vân vẻ mặt áy náy.

- Cái thi thể này ta muốn lấy đi...

Đối với tu luyện giả mà nói, Điệp Sinh đạo nhân này không biết là cao thủ cảnh giới gì, nếu như có thể lấy thi thể, khẳng định đạt

được chỗ tốt lớn hơn Tiêu Dao Du rất nhiều, thật giống như lúc trước Vân Huyên ăn thịt Hoán Cốt, trọng thương như thế, chẳng những được chữa trị, còn có thể đột phá Huyệt Khiếu cảnh, đủ thấy tác dụng của thi thể cường giả.

- Học được công pháp Tiêu Dao Du, ta thấy đã đủ rồi!

Nhiếp Vân nói.

Tiêu Dao Du không hổ là tuyệt thế công pháp do cường giả Đạo tộc lưu lại, mới tu luyện một hồi liền có được linh hồn 999 thê độ, nếu quả thật tu luyện hoàn thành, chỉ sợ thật có thể như Trang Chu đại năng, một giấc chiêm bao hóa bướm, ngao du lục giới, nhảy ra quy tắc của thế giới.

- Đa tạ!

Đạm Đài Lăng Nguyệt gật đầu.

- Ha ha, chúng ta không cần nói cám ơn...

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, lời còn chưa nói hết đột nhiên cảm thấy Thiên Địa chấn động, kịch liệt lắc lư, cả người không khỏi lảo đảo.

- Đây là có chuyện gì?

Có thể làm cho loại thực lực như hắn lảo đảo, đủ nói rõ toàn bộ không gian đã xảy ra biến cố cực lớn, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt lập tức thay đổi.

Chỉ thấy không trung tinh đấu đầy trời, tựa như bị đả kích hủy diệt nhao nhao trụy lạc, vật đổi sao dời, Ngân Hà giống như từ trên trời giáng xuống.

- Không phải Ngân Hà, là Vạn Triều Lôi Hải...

Ngân Hà còn không rơi xuống, liền lóe ra hồ quang điện đầy trời, lúc này Nhiếp Vân mới nhìn rõ ràng, lao xuống không phải tinh đấu, mà là Vạn Triều Lôi Hải.

- Là Vạn Triều Lôi Hải trăm vạn năm một lần đại triều tịch, trước kia nơi này có thi thể của Điệp Sinh đạo nhân trấn áp, thông đạo có thể bình yên vô sự, hiện tại thi thể của Điệp Sinh đạo nhân bị ta thu lại, thông đạo lập tức bị đè sụp...

Đạm Đài Lăng Nguyệt sững sờ, lập tức hiểu được.

Triều tịch của Vạn Triều Lôi Hải mạnh như thế nào, Nhiếp Vân không biết, nhưng chỉ từ đầy trời tản ra Lôi Điện, đã biết rõ mặc dù thực lực bây giờ lần nữa bạo tăng, cũng không cách nào ngăn cản!

Loại Thiên Địa sinh ra lực lượng vô cùng vô tận này, không phải nhân loại có thể chống lại.

Khó trách trước kia lúc tiến vào Vạn Triều Lôi Hải, những Lôi Triều Kim Trùng chứng kiến mình cũng không thèm để ý, nguyên lai chúng sớm đã biết rõ sẽ phát sinh triều tịch cường đại như thế, nên trốn chạy để khỏi chết.

- Nhiếp Vân, cái thông đạo này là lộ tuyến ta về gia tộc, một khi triệt để sụp xuống, lại muốn trở về liền phiền toái, ta... phải đi rồi!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân có chút khẩn trương, đột nhiên trong óc vang lên một truyền âm chua xót.

- Ngươi muốn đi?

Trước kia thời điểm đoán được nàng có khả năng gánh trách nhiệm, cũng đã đoán được sẽ có loại kết quả này, vốn tưởng rằng hai người có thể ở chung một ít thời gian, hiện tại xem ra, đã đến cuối cùng.

- Ta đi đây, gia tộc của ta giống như ngươi tưởng tượng, cực kỳ to lớn, mà ta, lại gánh vác sứ mạng vĩ đại nhất của gia tộc, cho nên... thực không muốn mang đến tai nạn cho ngươi! Vốn ta muốn như ở trong mộng của ngươi, “chết” ở trong ngực ngươi, để ngươi biết rõ, để ngươi nói...

Đạm Đài Lăng Nguyệt chậm rãi nói ra, vành mắt lần nữa đỏ lên.

Thời điểm Nhiếp Vân mới quen nàng, đã từng nói với nàng ở trong mộng gặp nàng, cũng bởi vì chuyện này, nàng còn hiểu lầm qua, tưởng rằng hắn dùng thủ đoạn tán gái.

Trong mộng làm người yêu của hắn, chết ở trong ngực của hắn, hạnh phúc đến cực điểm, nghe câu chuyện này, Đạm Đài Lăng Nguyệt ở lúc muốn rời đi, cũng tới một lần "giả chết", để cho hắn không suy nghĩ thêm nữa...

Hiện tại bị nhìn ra, liền không cần phải che đậy, còn không bằng nói thẳng.

Ầm ầm!

Ý niệm của bọn hắn trao đổi tốc độ rất nhanh, nhưng lôi hải ở trên không trung đáp xuống cũng không chậm, một cổ lực lượng cuồng bạo cực lớn từ phía trên tàn sát bừa bãi xuống, giống như tùy thời có thể bao phủ nơi đây.

- ... Trước khi không có đủ thực lực, nhất định không nên tìm ta, như vậy chỉ biết mang đến tai họa thật lớn cho ngươi, van ngươi...

Thanh âm nhẹ nhàng mang theo quan tâm nồng đậm, tiếng lòng của Đạm Đài Lăng Nguyệt tiến vào tai Nhiếp Vân.

- Ta biết rõ, Nguyệt Nhi, yên tâm đi, chờ ta, ta nhất định sẽ dùng tư thái cao ngạo nhất đi gia tộc của các ngươi, tiếp ngươi đi ra!

Nhiếp Vân nói.

------oOo------

Chương 1169: Tông môn đại điển (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiếp ta đi ra? Ha ha, ta có thể có ngày đó sao?

Đạm Đài Lăng Nguyệt khẽ cười một tiếng, trên mặt nổi lên một tia khổ sở, ngẩng đầu nhìn thiếu niên, nhẹ nhàng nói:

- Nhiếp Vân, ta yêu ngươi!

Ầm ầm!

Nương theo thanh âm chấm dứt, Đạm Đài Lăng Nguyệt giống như kiếp trước, toàn thân lóe ra một cổ hào quang trắng noãn đậm đặc.

- Hô!

Vỡ vụn tản ra, cả người biến thành quang điểm lập loè, nhắm chỗ sâu trong thông đạo bay vút đi.

Rầm ào ào!

Ngay lúc đó, Nhiếp Vân liền cảm thấy một cổ lực lượng cường đại tới cực điểm tịch cuốn tới, bao trùm lấy hắn, mạnh mẽ đẩy ra phía ngoài.

Hô!

Thời gian nháy con mắt, hắn rời Vạn Triều Lôi Hải, đã đi ra Thời Không lung khu, không cần nghĩ nhất định là thủ đoạn của Nguyệt Nhi.

Oanh!

Lập tức, trước mắt bạch quang thiểm thước, Thời Không lung khu lập tức thu nhỏ lại thành một điểm, triệt để tiêu tán.

- Nguyệt Nhi, ta nhất định sẽ thực hiện lời hứa, vĩnh viễn không chia lìa!

Nhìn quang điểm biến mất, toàn thân Nhiếp Vân kéo căng, đứng sửng ở trong thời không loạn lưu, hít sâu một hơi, nhớ tới nữ hài trước khi đi, mặt chảy xuôi nhu tình mật ý, ánh mắt kiên định dần dần hóa thành một đạo nhu tình nồng đậm không thể cởi bỏ.

- Nguyệt Nhi, ta cũng yêu nàng, kiếp trước kiếp này, trong nội tâm đều chỉ có một mình nàng, chưa bao giờ cải biến qua!

Nhìn xem Thời Không lung khu chôn vùi, Nhiếp Vân biết rõ lần nữa cùng nữ hài âu yếm cách xa nhau, bất quá bất đồng kiếp trước chính là, đã biết sự tình của Đạm Đài Lăng Nguyệt, biết rõ nàng không phải tử vong, mà là về gia tộc.

Chỉ cần không phải tử vong, thì có hy vọng, dù là thực lực gia tộc của nàng mạnh hơn nữa cũng không sao!

Lẳng lặng đứng tại nguyên chỗ, nhớ lại từng ly từng tý cùng nữ hài ở chung, cẩn thận nhớ tới chỉ sợ ban đầu ở Quỷ Vụ Minh Hải thu Thiên Ngoại chí bảo kia, có khả năng chính là bảo vật của gia tộc bọn họ, dùng để triệu hoán nàng a.

Bằng không bảo bối cường đại như thế, không có khả năng mấy khí tức liền triệt để luyện hóa.

Linh hồn nàng nội thương,sau khi đạt được thiên phú Mộc Sinh sư, từng Trị Liệu qua cho nàng, phát hiện căn bản không phải thương thế, mà là trong khi tu luyện đạo tâm bất ổn.

Đạo tâm bất ổn, chỉ có thể dựa vào ý chí của mình nắm giữ, đan dược càng lợi hại, Mộc Sinh sư càng lợi hại cũng không cách nào Trị Liệu, nếu như cầm giữ không được, nhẹ thì tu vi rút lui, linh hồn bị hao tổn, nặng thì trực tiếp tử vong.

Nguyên do xuất hiện đạo tâm bất ổn có vài loại, ba loại thường thấy nhất là: Một, lý niệm trong lòng cùng công pháp tu luyện xung đột, tỷ như tu luyện công pháp Phật môn đại từ đại bi, nhưng bản thân lại là người khát máu, tự nhiên dễ sát, sẽ xuất hiện loại tình huống này; hai, hoài nghi lý niệm mà mình kiên trì tiến hành, nghi vấn thành quả mình tu hành; ba, ghen ghét, hận, hâm mộ mãnh liệt,… các loại cảm xúc mặt trái ảnh hưởng, Tâm Ma quấy nhiễu.

Nhìn tình huống của Đạm Đài Lăng Nguyệt, hẳn là loại thứ nhất.

Bởi vì nàng từng cùng mình ở chung một chỗ, hai lần nói qua vì sao ngươi phá đạo tâm của ta, bởi vậy có thể thấy được công pháp

nàng tu luyện có khả năng giống như Bách Hoa Tu, là vô tình chi đạo hoặc là vong tình chi đạo, chính bởi vì như thế, tính cách mới lạnh lùng như vậy, đối với bất cứ chuyện gì cũng không quan tâm, mà cùng mình ở chung một chỗ. Động tình yêu chi niệm, vi phạm công pháp tu luyện, chính bởi vì như vậy, mới xuất hiện tình huống đạo tâm bất ổn.

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

Kỳ thật dựa theo tình cảm của Lăng Nguyệt đối với hắn, thực muốn mạnh mẽ yêu cầu nàng lưu lại, chắc chắn sẽ không cự tuyệt, sở dĩ không làm như vậy, chính là vì biết rõ đạo tâm của nàng đã bất ổn, cưỡng ép lưu lại, chỉ biết hoàn toàn trái ngược, để nàng nhận hết cực khổ, gây chuyện không tốt còn có thể thật sự hương tiêu ngọc vẫn!

Muốn giải quyết loại tình huống này, biện pháp duy nhất là tạm thời từ biệt. Ai cũng không thấy được ai, tưởng niệm sẽ giảm xuống, mà Nhiếp Vân cần phải làm là, trong đoạn thời gian này, tận lực nghĩ biện pháp tăng thực lực lên, chỉ có thực lực mạnh, mới khả năng giúp đỡ nàng giải quyết vấn đề này.

Lẳng lặng đứng tại nguyên chỗ, kiếp trước kiếp này cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt ở chung một chỗ hiện lên, mang theo ôn nhu cùng điềm mật nồng đậm, bất tri bất giác ở tại nguyên chỗ chờ đợi ba ngày ba đêm.

Ba ngày sau, Nhiếp Vân bay về Hóa Vân tông.

Bởi vì có Chưởng Giáo ấn định vị, trở lại Phù Thiên đại lục cũng không mất bao nhiêu thời gian, chỉ dùng hơn hai ngày liền trở về Ngoại Thế Giới.

Trở lại Hóa Vân tông liền chứng kiến toàn bộ tông môn một mảnh bận rộn, Đông trưởng lão đứng ở trên quảng trường chủ trì mọi người, thấy hắn trở về liền vui vẻ.

- Tông chủ, ngươi trở về rồi. Kế hoạch của chúng ta là một tuần sau cử hành tông môn đại điển, ngàn vạn lần không thể đi nữa!

- Tông môn đại điển?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Đúng vậy, tông môn đại điển là đại sự của tông môn, mỗi lần chưởng giáo kế vị đều phải cử hành, lần này cửu đại tông môn liên hợp càng phải cử hành, thông cáo Phù Thiên đại lục, để cho tất cả mọi người biết rõ đại sự này, xác lập chính thống!

Đông trưởng lão cười nói.

- Tốt!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Kế vị đại điển, mặc dù chỉ là một loại nghi thức, lại có thể thông cáo thiên hạ, xác lập chính thống, để cho dân tâm sở hướng.

- Đúng rồi, Đông trưởng lão, hỏi ngươi mộtsự kiện, Đạm Đài Lăng Nguyệt là đệ tử của ngươi, gia tộc nàng rốt cuộc là thế lực gì?

Nhiếp Vân hỏi.

Đạm Đài Lăng Nguyệt là đệ tử của Đông trưởng lão, dựa theo đạo lý hắn nên biết rất rõ ràng mới phải.

- Cái này...

Đông trưởng lão lộ ra vẻ xấu hổ, gãi gãi đầu.

- Kỳ thật ta cũng không biết, Đạm Đài Lăng Nguyệt trên danh nghĩa là đệ tử của ta, kỳ thật... Ngươi cũng thấy được, ta cùng nàng ngay cả nói cũng chưa nói qua...

- Ân?

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức nghĩ tới, mình nhìn thấy Bắc trưởng lão còn quỳ xuống bái sư, nhưng lại chưa bao giờ thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng Đông trưởng lão nói chuyện nhiều.

Vốn không quá để ý, hiện tại ngẫm lại, thật có chút cổ quái, thật giống như hai người không phải thầy trò vậy.

- Sự thật là như thế này, nàng hẳn là người của đại gia tộc nào đó đi ra thí luyện, không chỗ có thể đi, muốn đến Hóa Vân tông, nên mới tìm ta tạm thời giả mạo sư phụ nàng, mượn cái tên tuổi mà thôi, rốt cuộc là gia tộc nào, ta cũng không biết!

Đông trưởng lão nói.

- Ah!

Nhiếp Vân hiểu được.

------oOo------

Chương 1170: Tông môn đại điển (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy Đông trưởng lão nói đơn giản, nhưng Nhiếp Vân biết rõ, khẳng định không thể thiếu một phen chiến đấu, về phần lúc ấy Đạm Đài Lăng Nguyệt đến cùng dùng thủ đoạn gì, buộc hắn thừa nhận người đệ tử này, Đông trưởng lão không nói, cũng không nên hỏi nhiều.

Khẳng định lại để cho hắn mất thể diện, nếu không lúc này nói ra cũng sẽ không xấu hổ như thế.

- Nha đầu kia...

Biết rõ thân thế của nữ hài, Nhiếp Vân đoán ra thực lực của nàng chỉ sợ không kém gì mình bây giờ, đả bại Đông trưởng lão buộc hắn giả mạo sư phụ, khẳng định không phải việc khó gì.

Chuyện này thoạt nhìn đơn giản, lại lừa gạt mình thật khổ, khiến cho mình thật sự cho rằng thực lực của nàng chỉ có Nạp Hư Cảnh, sư phụ là Đông trưởng lão...

Nhất là kiếp trước, thực cho rằng nàng chết rồi, thương tâm thiếu chút nữa tự sát.

- Hạ Hành tiền bối bây giờ đang ở đâu?

Thấy hắn không muốn nói, Nhiếp Vân liền không hỏi nhiều.

- Bây giờ Hạ Hành lão tông chủ đang ở Lăng Tiêu điện giảng thuật đạo lý tu luyện, Vô Thượng trưởng lão, Thái Thượng trưởng lão của cửu đại tông môn trước kia đều có mặt!

Đông trưởng lão nói.

- Ta đi qua xem!

Nhiếp Vân thả người bay về phía Lăng Tiêu đỉnh.

..

- Võ Đạo, vì võ mà tu hành, là vì truy cầu đại đạo, Võ Đạo tinh thần, này đây căn bản, dẹp loạn can qua, từ trong tranh đấu mâu thuẫn tìm được mục tiêu hỗ trợ thống nhất cuối cùng, vũ lực không phải bạo lực, không phải là vì giết chóc mà giết chóc, vì chiến đấu mà chiến đấu, mà là vì nhanh chóng ngăn lại giết chóc cùng chiến đấu, vì bảo hộ cùng thủ vệ chúng sinh, bất đắc dĩ, không phát không được, đây là nhân tâm suy bụng ta ra bụng người, biến chiến tranh thành tơ lụa, hợp Thiên Địa thành nhất mạch!

- Bởi vậy có thể thấy được, sở dĩ xưng là võ, là sau khi trao đổi không có kết quả, dùng lực thi hành! Như thế nào là lực? Lực là thành quả tu luyện của tu luyện giả, ở trong thời gian ngắn bộc phát ra! Muốn thực lực càng ngày càng mạnh, đầu tiên phải học được dùng sức như thế nào, tập trung pháp lực toàn thân như thế nào, chỉ có như vậy, mới có thể dùng lực phá lực... Hiện tại ta liền truyền thụ mọi người tuyệt chiêu làm sao vận lực...

Mới vừa gia nhập Ngoại Thế Giới, chợt nghe đến lão tửu quỷ giảng giải áo nghĩa võ học.

Trên Lăng Tiêu đỉnh, Vô Thượng trưởng lão, Thái Thượng trưởng

lão của tám đại tông môn khác ngồi ngay ngắn một đường, cẩn thận lắng nghe, một bên nghe, một bên âm thầm gật đầu.

Lão tửu quỷ là cường giả Bí Cảnh đệ cửu trọng, diễn giải cho bọn hắn, lập tức để cho bọn hắn hiểu ra.

- Ân? Không đúng, sao hắn giảng toàn bộ đều là như thế nào dùng sức, như thế nào vận chuyển pháp lực, mà không có dính dấp đến linh hồn chút nào?

Nghe xong một hồi, mọi người cảm thấy say mê, đối với tu luyện có đại ích lợi, nhưng Nhiếp Vân thì nhíu mày.

Lão tửu quỷ giảng thuật phương pháp dùng sức, giống như trước kia chiến đấu với mình, là đơn thuần chồng chất lực lượng của cơ bắp, pháp lực,… chung một chỗ, nhưng Linh hồn mới là căn bản, không mượn dùng lực lượng linh hồn, đơn thuần chồng chất pháp lực, sức chiến đấu cũng không thể đạt đến cực hạn!

Tựa như mình bây giờ, linh hồn đột nhiên bạo tăng, bởi vì không biết sử dụng, tối đa chỉ có sức chiến đấu của Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, mà vận dụng linh hồn, hoàn toàn có thể chiến ngang tay với lão tửu quỷ!

Linh hồn mới là căn bản, nếu như có thể dùng tốt linh hồn lực, hoàn toàn có thể làm cho sức chiến đấu bạo tăng, sao thời điểm lão tửu quỷ truyền thụ mình, giảng thuật rõ ràng, mà thời điểm giảng giải cho những người này, lại đi ngược lại, chủ trương dùng lực phá lực?

- Ah? Tông chủ trở về rồi, mời tông chủ giảng giải cho mọi người, hắn thân là Võ Đạo sư, lý giải đối với Võ Đạo vượt xa ta có thể so sánh!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân nghi hoặc, đột nhiên nghe được lão tửu quỷ cười lên, ánh mắt mọi người toàn bộ tập trung tới.

- Mọi người trước nhận thức Hạ Hành tông chủ giảng thuật Võ Đạo chí lý, ta có việc trước cùng hắn thương nghị thoáng một phát!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, cùng lão tửu quỷ đi vào Trận Pháp điện.

- Vừa rồi ngươi giảng thuật giống như không có dính dấp đến linh hồn huyền bí, linh hồn phối hợp pháp lực, không phải mới có thể phát huy sức chiến đấu mạnh nhất sao?

Vừa tiến vào Trận Pháp điện, Nhiếp Vân liền nói ra nghi hoặc.

- Ta biết tông chủ sẽ có loại nghi vấn này, vậy ta hỏi ngươi, từ khi ngươi tu luyện đến nay, ở Phù Thiên đại lục có phát hiện người lợi dụng linh hồn chiến đấu, thực lực bạo tăng hay không?

Lão tửu quỷ cười khổ nói.

- Cái này...

Nhiếp Vân sững sờ.

Hoàn toàn chính xác, trước khi nhận thức lão tửu quỷ, kể cả kiếp trước, thật đúng là chưa từng gặp qua tu luyện giả có thể mượn linh hồn lực gia trì, cùng người chiến đấu.

Kể cả tuyệt thế thiên tài như Di Hoa, Vân Huyên, Cảnh Hồng, Diệp Kiếm Tinh... Những người này, phương thức sử dụng linh hồn cũng cũng đơn giản giống như mình, thô bạo, trực tiếp.

- Không phải ta bảo thủ, không muốn truyền thụ phương pháp sử dụng linh hồn này ra ngoài, mà là loại phương pháp này, linh hồn phải đạt tới Địa cấp Đại viên mãn mới có thể thi triển, nếu không, cho dù linh hồn cường đại, cũng không thể ngưng tụ thành thực chất, làm sao gia tăng sức chiến đấu? Lại nói, cho dù đạt tới Địa cấp Đại viên mãn, cũng không phải bất luận kẻ nào cũng có thể tu luyện thành công, năm đó Võ Đạo sư tổ lưu lại bí tịch, trừ khi đạt tới Toái Thần Cảnh, lý giải áo nghĩa chính thức của linh hồn mới có thể tu luyện, cho dù Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, cũng không có khả năng luyện thành... Đương nhiên ngoại trừ tông chủ, bản thân ngươi là Võ Đạo sư, lĩnh ngộ vô cùng đơn giản, tự nhiên nước chảy thành sông!

Lão tửu quỷ nói.

- Năm đó Võ Đạo sư tổ, là biết rõ loại tình huống này, mới định ra kỹ xảo tu luyện cho cả Nhân tộc, chủ trương dùng lực phá lực, cũng chính bởi vì như thế, chiêu số linh hồn công kích ở Phù Thiên đại lục cũng không nhiều, mà Nho môn, Phật môn, Ma tộc, Yêu tộc, … đều am hiểu linh hồn công kích!

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân giờ mới hiểu được.

Khó trách mình tu luyện Phật môn, Nho môn bao gồm nhiều công pháp, đều đối với linh hồn có hiệu quả tăng phúc rất mạnh, chỉ có Nhân tộc là không có phương pháp tu luyện, nguyên lai năm đó Võ Đạo sư tổ biết rõ linh hồn không đạt đến cảnh giới nhất định, tu luyện không có tác dụng quá lớn, ngược lại tốn thời gian.

Linh hồn cân nhắc khó định, không thể lý giải, so sánh với tu luyện thân thể, pháp lực, là khó luyện thành nhất, Võ Đạo sư đơn giản hoá như vậy, tương đương vứt bỏ khó khăn nhất, để cho Nhân tộc chuyên tâm tu luyện công pháp đơn giản nhất, trong thời gian ngắn tăng thực lực lên.

------oOo------

Chương 1171: Bế quan một tháng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Làm như vậy có lợi có hại, lợi là có thể rất nhanh tăng tu vi lên, sức chiến đấu tăng nhiều, hại là mặc dù linh hồn cưỡng ép đột phá, cũng có chút phù phiếm, người tu luyện linh hồn trở thành khuyết điểm, không cách nào mượn nhờ linh hồn lực tăng cường sức chiến đấu.

Chỉ sợ cũng chính bởi vì như vậy, từ khi Nhân tộc có lịch sử đến nay, chỉ có Võ Đạo sư từng đột phá Thiên cấp Đại viên mãn, những người khác cao nhất cũng chỉ là Địa cấp.

Cái này rất giống xây nhà cao tầng, ngay từ đầu trụ cột không kiên cố, còn muốn xây nhà chọc trời, không thể nghi ngờ là nằm mơ!

Đương nhiên, cũng không thể trách Võ Đạo sư định ra loại phương pháp tu luyện này, trở ngại thành tựu linh hồn lực của Nhân tộc, trên thực tế hắn làm như vậy, cũng là nguyên nhân lịch sử tạo thành.

Thời đại Võ Đạo sư kia, mới giành quyền khống chế Phù Thiên đại lục từ trong tay Yêu nhân, so với Yêu nhân kinh doanh nhiều năm mà nói, Nhân tộc chỉ có vài cao thủ như Võ Đạo sư tọa trấn, tổng thể thực lực kém Yêu nhân nhiều lắm.

Mà muốn Nhân tộc khống chế Phù Thiên đại lục lâu dài, không bởi vì bọn hắn tử vong mà sụp đổ, nhất định phải bồi dưỡng Nhân tộc, để cho Nhân tộc hiện lên nhiều cao thủ.

Ở dưới bối cảnh lịch sử, Võ Đạo sư mới làm ra quyết định như thế, chỉ sợ cũng là sự tình không có biện pháp.

- Hiện tại Nhân tộc càng ngày càng mạnh, cao thủ cũng tầng tầng lớp lớp, chẳng lẽ không có phương pháp gì đơn giản hoá, có thể làm cho linh hồn cùng pháp lực phối hợp, gia tăng sức chiến đấu?

Suy nghĩ cẩn thận những chuyện này, Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

- Không có, năm đó Võ Đạo sư tổ không có lưu lại cái gì, cùng với bọn người Kiếm Đạo sư tiến nhập thời không loạn lưu, về sau rốt cuộc không có đi ra!

Lão tửu quỷ lắc đầu.

- Bọn người Võ Đạo sư tổ cùng Kiếm Đạo sư đi vào thời không loạn lưu?

Nhiếp Vân suy nghĩ một chút liền giật mình.

Bọn người Kiếm Đạo sư khẳng định cũng sử dụng phương pháp

vỡ vụn linh hồn của Võ Đạo sư tấn cấp. Chính bởi vì như thế, bọn hắn mới có thể móc ra Kiếm Đạo đan điền, Thiên Hành đan điền,… dùng phương pháp bảo tồn đặc thù lưu cho hậu nhân.

Bằng không thì, cho dù người lại đại công vô tư, cũng sẽ không móc ra thiên phú đan điền của mình a!

- Tông chủ, ta có chuyện không biết có nên nói hay không!

Lão tửu quỷ đột nhiên do dự nói.

- Nói đi!

Nhiếp Vân nói.

- Vậy ta liền nói. Tông chủ có rất nhiều thiên phú, thực lực cũng rất mạnh, nhưng trong mắt ta, thiên phú nhiều ngược lại cũng không phải chuyện tốt, người tinh lực có hạn, thiên phú quá nhiều, sẽ phân tán lực chú ý, từ đó làm cho mọi thứ đều sơ sài, mỗi dạng đều không tinh! Năm đó Võ Đạo sư tổ, sưu tập không ít thiên phú chi khí, nhưng chưa bao giờ dùng qua, chỉ chuyên tâm diễn tập thiên phú Võ Đạo, mới sáng lập Hóa Vân tông, sáng chế Võ Đạo Phá Hư quyền, Kiếm Đạo sư tiền bối, cũng chính là bởi vì tinh nghiên Kiếm Đạo, mới sáng chế Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng đại kiếm thuật! Năm đó môn chủ của tám đại tông môn, đều đối với thiên phú đặc thù của mình nghiên cứu sâu đậm. Mới từng người sáng chế ra tuyệt chiêu của tông môn... Tông chủ một thân kiêm thiên phú của tám đại tông môn, tựa hồ... một tuyệt chiêu cũng không có sáng chế ra a!

Lão tửu quỷ nói.

- Cái này!

Nghe được hắn nói, sắc mặt của Nhiếp Vân biến hóa, trong lòng hơi loạn.

Đúng vậy a, thiên phú của mình hoàn toàn chính xác rất nhiều, mỗi lần chiến đấu, bất luận chiêu số gì cũng muốn sử dụng thoáng một phát, kết quả làm cho mỗi lần chiến đấu, đều có chút chật vật, chiêu

số quá nhiều, lộ ra loạn thất bát tao.

Chính bởi vì như thế, đồng dạng có thiên phú giống như Võ Đạo sư tổ, lại không sáng tạo được tuyệt chiêu như Võ Đạo Phá Hư quyền, cũng có được thiên phú đồng dạng Kiếm Đạo sư, đan điền đồng dạng tới hình thái thứ ba, lại sáng tạo không được Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng đại kiếm thuật...

Có được Thần Thâu thiên phú như Thiên Huyễn, nhưng ở trên trộm cắp, lại xa xa không bằng đối phương...

Bác mà tạp, không bằng chuyên mà tinh!

Kiếp trước, bởi vì không có thiên phú đặc thù gì, chỉ có một cái luyện đan, ngược lại thuật luyện đan nghiên cứu sâu đậm, cho dù kiếp này không nghiên cứu qua, luyện chế đan dược Thánh phẩm cũng không có vấn đề gì.

- Chẳng lẽ để cho ta bỏ qua thiên phú khác?

Minh bạch điểm ấy, thân thể Nhiếp Vân không tự chủ được run rẩy.

Hiện tại hắn có 26 thiên phú đặc thù, theo thứ tự là nạp vật, Đan Hỏa, Thuần Thú, Truy Tung, Đại Lực, Tường Thủy, Huyết Đồng, Ngụy Trang, Thiên Nhãn, Diễm Hỏa, Nguyên Khí, Thần Thâu, Địa Hành, Ẩn Nặc, Độc Sư, Tiên Âm, Kiếm Đạo, Phòng Ngự, Thiên Thủ, Thiên Hành, Đầu Độc, Võ Đạo, Vô Tướng, Ám Sát, Mộc Sinh (*Trị Liệu sư tấn cấp, cho nên, không có thiên phú Trị Liệu sư), Thiên Nhĩ!

Chính bởi vì thiên phú quá nhiều, làm cho hắn mỗi một dạng chỉ có thể thi triển vận dụng nông cạn nhất, nói đến cao thâm, so với người chỉ có một loại thiên phú thì kém xa lắm.

Nhưng để cho hắn bỏ qua nhiều thiên phú, chỉ chừa Nguyên Khí sư, Võ Đạo sư... mạnh nhất cũng không nỡ.

Vô danh pháp quyết để cho hắn có được ưu thế vô hạn huyết thống, nếu như không hảo hảo lợi dụng, không phải phụ lòng mình sao?

- Tông chủ, tông chủ?

Thấy mình nói một câu, Nhiếp Vân lâm vào run rẩy nhẹ nhàng, lão tửu quỷ biết rõ hắn khẳng định nghĩ tới điều gì, nếu như có thể vượt qua chướng ngại tâm lý, tiền đồ vô lượng, còn không qua, trở thành tâm bệnh, ảnh hưởng tu luyện về sau.

Tuy biết rõ nói lời này, sẽ có loại kết quả đó, nhưng lão tửu quỷ vẫn phải nói ra, dù sao giải quyết sớm một chút, so với giải quyết muộn càng thỏa đáng, nếu ở thời điểm độ kiếp, minh bạch những cái này, bị Tâm Ma quấy nhiễu, mới thực là chuyện phiền toái.

- Tông chủ, vậy ngươi ở nơi này hảo hảo nghĩ thoáng một phát, ta đi ra ngoài trước!

Lão tửu quỷ đi ra ngoài, Trận Pháp điện chỉ còn lại có Nhiếp Vân.

- Không bằng bỏ qua thiên phú Ám Sát sư, chiến đấu quang minh chính đại... Không được, Ám Sát sư là lợi khí đối phó cường giả siêu cấp, nếu như vận dụng tốt, có thể làm cho thực lực của ta bạo tăng...

- Không bằng bỏ qua thiên phú Thần Thâu, trộm cắp thủy chung không tốt lắm... Không được, nếu như không có thiên phú Thần Thâu, nào đến nhiều tài nguyên tu luyện như vậy, muốn nhanh tấn cấp, tuyệt đối không thể...

- Nếu không bỏ qua thiên phú Vô Tướng sư, loại thiên phú này cũng không trọng yếu... Nhưng nếu gặp được cường giả tu luyện linh hồn dùng linh hồn đối phó ta thì làm sao bây giờ...

------oOo------

Chương 1172: Bế quan một tháng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lẳng lặng đứng ở trong Trận Pháp điện, Nhiếp Vân tự vấn rất nhiều

thiên phú, muốn bỏ qua một ít, lại phát hiện, mỗi loại thiên phú như sáp nhập vào thực chất, không cách nào dứt bỏ.

Nhưng không cắt bỏ, sẽ như lão tửu quỷ nói, người tinh lực có hạn, nghiên cứu quá nhiều, sẽ chỉ làm người bác mà không tinh!

- Làm sao bây giờ? Ta nên làm cái gì bây giờ?

Ngửa mặt lên trời gào rú, Nhiếp Vân lâm vào khốn cảnh chưa từng có qua.

- Tông chủ còn chưa đi ra sao?

Trước Trận Pháp điện, một thân ảnh xinh đẹp đi tới, hai đầu lông mày mang theo lo lắng nhàn nhạt.

Ngoài Trận Pháp điện, Võ Huân trưởng lão cùng Cảnh Hồng đứng tại nguyên chỗ, lắc đầu.

Từ khi tông chủ Nhiếp Vân tiến vào Trận Pháp điện bế quan tu luyện liền không có đi ra, hiện tại đã một tháng trôi qua, Hạ Hành lão tông chủ tự mình nhắn nhủ, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy, hai người tự mình thủ ở chỗ này, phòng ngừa người bất ngờ tiến vào.

- Tông chủ bế quan thời gian dài như vậy, nhất định là nghĩ tới điều gì, yên tâm đi, không có việc gì đâu!

Thấy mặt mũi nữ hài tràn đầy ưu sầu, Cảnh Hồng cười nói.

- Vậy là tốt rồi, đợi tông chủ xuất quan, làm phiền hai vị trưởng lão nói cho hắn biết một tiếng, nói Dịch Thanh có việc tìm hắn!

Thân ảnh xinh đẹp nói.

- Vâng!

Cảnh Hồng gật gật đầu.

Không riêng Dịch Thanh sốt ruột, trong Lăng Tiêu đỉnh, lão tửu quỷ,

Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão, tính cả bọn người cha mẹ Nhiếp Khiếu Thiên, cả đám cũng nhíu mày.

- Tông chủ bế quan một tháng, một chút động tĩnh cũng không có, sẽ không xuất hiện biến cố gì chứ?

Tây trưởng lão nghi hoặc nói.

- Ai, Đạm Đài Lăng Nguyệt đột nhiên rời đi, đối với hắn đả kích quá lớn, chẳng lẽ bởi vì chuyện này mà tinh thần sa sút?

Đông trưởng lão gãi gãi đầu.

Sự tình Đạm Đài Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân không nói cho mọi người, chỉ nói ly khai nơi này rồi, rất nhanh tin tức truyền khắp, rất nhiều người đều cho rằng tông chủ đột nhiên bế quan, hơn nữa thoáng một phát thời gian dài như vậy, đúng là chịu không được đả kích người yêu ly khai.

- Yên tâm đi, tông chủ là người kiên cường, chút đả kích ấy ảnh hưởng không đến hắn, nhất định là nghĩ tới võ học mới nào đó, chuyên tâm nghiên cứu, lúc này mới quên thời gian, loại tu vi như hắn, thật muốn tu luyện mà nói, đừng nói một tháng, cho dù trăm năm cũng chỉ là trong nháy mắt!

Bắc trưởng lão vừa cười vừa nói.

Nếu như Nhiếp Vân ở đây liền sẽ phát hiện, Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão ở trong một tháng này thực lực tiến bộ thật lớn, chẳng những đột phá Huyệt Khiếu cảnh sơ kỳ, khí tức toàn thân ẩn ẩn, dĩ nhiên đạt tới Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong!

Có thể có tốc độ tiến bộ nhanh như vậy, chỉ sợ cùng lão tửu quỷ và Thời Không lung khu kia có quan hệ.

Ngoại Thế Giới một tháng, Thời Không lung khu 100 tháng, là khoảng 8 năm, mặc dù đối với tu luyện giả rất ngắn, nhưng có một Bí Cảnh Cửu Trọng trợ giúp, có được loại tiến bộ này cũng không kỳ quái.

- Tốt rồi, chớ suy nghĩ lung tung, tông chủ bế quan đích thật là chợt có cảm ngộ, bất quá, có thể thành công hay không, liền xem ý niệm của hắn, nếu như thành công, có khả năng sẽ trở thành nhân vật như Võ Đạo sư tổ, lưu danh thiên cổ, nếu như không thành công, chỉ sợ sẽ trầm luân...

Nghe được mọi người nghị luận, lão tửu quỷ cười nói.

Bất quá tiếng cười của hắn còn không có chấm dứt, đột nhiên cảm thấy linh khí của toàn bộ Hóa Vân tông lần nữa hỗn loạn lên, đại địa không tự chủ được tùy theo chấn động.

- Chuyện gì xảy ra?

Cảm nhận được loại tình huống này, mọi người ở Lăng Tiêu đỉnh đều đứng lên, cả đám sắc mặt ngưng trọng.

Lần này trình độ linh khí hỗn loạn cùng đại địa chấn động, tựa hồ so sánh với lần Thiên Ý hàng lâm kia còn muốn đáng sợ!

- Mau nhìn, ngọn nguồn khí tức chấn động là ở Trận Pháp điện!

Đột nhiên trong đám người không biết ai hô một câu, lúc này mọi người mới phát hiện, ngọn nguồn của linh khí cùng chấn động, tựa hồ từ trong Trận Pháp điện phát ra.

Lúc này Trận Pháp điện, có một cổ lực lượng cường đại tựa như ngủ đông, như Cự Long ở ẩn, đột nhiên mở to mắt, uy áp khổng lồ tràn ra, ngay cả lão tửu quỷ cũng không tự chủ được nhẹ nhàng run rẩy.

- Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ tông chủ thành công rồi hả?

Cảm nhận được cổ khí tức này, con mắt của lão tửu quỷ thoáng một phát sáng lên, bởi vì hưng phấn, nắm đấm không tự chủ được siết chặt.

- Ha ha, tu luyện lâu như vậy, không thể tham gia tông môn đại điển, mọi người sẽ không trách móc a!

Thời điểm mọi người ở đây sắc mặt biến hóa, đột nhiên nghe được tiếng cười nhàn nhạt vang lên, thiếu niên từ trong Trận Pháp điện bay ra, đơn chưởng vung lên, linh khí đầy trời tùy theo tiêu tán, chấn động cũng dừng lại.

Sau khi nói chuyện với lão tửu quỷ, Nhiếp Vân liền bế quan tu luyện, một tuần sau tông môn đại điển tự nhiên sẽ không tham gia.

Trong tông môn đại điển chưởng giáo rõ ràng không tham gia, chỉ sợ cũng mở tiền lệ rồi, bất quá, cho dù không tham gia, hắn đại chiến Lăng Tiêu đỉnh tư thế oai hùng còn ở trong lòng mọi người, Hóa Vân tông có cửu đại tông môn liên hợp, cũng không có người không phục, cũng không có người dám hoài nghi.

- Tông chủ, ngươi thành công rồi hả?

Chứng kiến thiếu niên ở trên không trung hai mắt mang theo tinh quang làm cho người không dám nhìn thẳng, khí tức toàn thân tuy áp chế xuống, nhưng như trước cảm thấy dị thường nguy hiểm, lão tửu quỷ nhịn không được hỏi.

- Ha ha, may mắn có chỗ cảm ngộ!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Ngày đó nói chuyện với lão tửu quỷ, hắn liền lâm vào mê mang, nhiều thiên phú rốt cuộc là bác mà không tinh tốt, hay là chuyên tấn công đồng dạng tốt, trải qua một thời gian ngắn mê mang, rốt cục bừng tỉnh đại ngộ.

Bác, chưa hẳn không tinh!

Chuyên, chưa hẳn cao thâm!

Ông trời để cho ta tu luyện nhiều thiên phú như vậy, vì sao phải bỏ qua?

Vì sao không thể để cho rất nhiều thiên phú dung hợp chung một chỗ, sáng chế thiên phú đặc biệt thuộc về Nhiếp Vân ta?

Chính bởi vì nghĩ thông suốt những cái này, hai mắt Nhiếp Vân tỏa sáng, tựa hồ phát hiện một Thiên Địa mới.

Từ Thiên Nhãn sư, Võ Đạo sư dung hợp, hình thành Võ Đạo Thiên Nhãn chi khí, Nhiếp Vân đã biết rõ đan điền dung hợp không phải là mộng tưởng, chỉ cần tìm đúng phương hướng, thậm chí tất cả đan điền đều có thể dung hợp chung một

chỗ!

Đương nhiên, dung hợp đan điền khẳng định không dễ dàng như vậy, hiện tại hắn cần phải làm là dung hợp hai hai hoặc ba ba đan điền bài danh tới gần, sau đó lại dung hợp toàn bộ, có lẽ sẽ phát sinh thu hoạch không tưởng được!

------oOo------

Chương 1173: Mỗi người như rồng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trải qua nghiên cứu, hắn phát hiện đan điền bài danh càng gần càng dễ dàng dung hợp, hiện tại đan điền bài danh gần có mấy cái.

Nguyên Khí sư thứ 9, Võ Đạo sư thứ 10, Thiên Thủ Sư thứ 11, ba đan điền mạnh nhất này, khoảng cách liên tiếp.

Tiếp theo Thiên Nhĩ sư 16, Kiếm Đạo sư 17, Thiên Nhãn sư 18.

Lần nữa là Độc Sư 21, Diễm Hỏa sư 25 cùng Trận Pháp Sư 29.

Xa hơn là Thần Thâu sư 49, Tiên Âm sư 50, Ám Sát sư 51, Ngụy Trang sư 55.

Đương nhiên, còn có tam đại thiên phú chạy trốn, Thiên Hành sư 166, Địa Hành sư 167 cùng Tường Thủy sư 168.

Đan điền bài danh càng gần trước, càng khó dung hợp, Nhiếp Vân tập trung ánh mắt vào Tam đại thiên phú trốn chạy để khỏi chết.

Bất quá, dù ba thiên phú này dễ dàng dung hợp nhất, nhưng muốn dung hợp được vẫn là rất phiền toái.

Trải qua một tháng tu luyện, tuy không có để cho Tam đại đan điền triệt để dung hợp thành công, cũng có hiệu quả sơ bộ, Thiên Hành, Địa Hành, Tường Thủy Tam đại đan điền vận chuyển, không có gông cùm xiềng xích gì, phảng phất sắp tạo thành một chỉnh thể.

Hơn một tháng tu luyện, chẳng những để cho hắn lý giải mục tiêu tu luyện sau này, cũng làm cho linh hồn của hắn càng thêm tinh thuần, cho dù như trước không có đột phá 999 thê độ, đạt tới tồn tại siêu việt Thiên cấp, nhưng lực lượng linh hồn so với trước càng cường đại hơn không ít.

Bất quá thu hoạch lớn nhất cũng không phải những thứ này, mà trải qua một tháng bế quan, chủ đan điền đã có biến hóa, vốn là toàn thân màu xanh nhạt, bây giờ xuất hiện màu thiên thanh nhàn nhạt.

Màu thiên thanh, là nhan sắc hình thái thứ tư, nếu như hoàn toàn lột xác, liền sẽ biến thành hình thái thứ tư.

Tuy không biết cái này có tác dụng gì, mỗi người đều có chủ đan điền, vì sao sẽ tấn cấp, lại bởi vì sao tấn cấp, nhưng Nhiếp Vân biết rõ, một khi thành công lột xác thành màu thiên thanh, đối với mình có lợi, không có chỗ xấu!

Chính vì màu sắc biến hóa, đưa tới Thiên Địa dị động để cho bọn người lão tửu quỷ rung động, xem ra, một khi thành công lột xác, tạo thành uy thế chỉ sợ tuyệt đối viễn siêu lần trước Thiên Ý hàng lâm.

- Lợi hại!

Nghe được thiếu niên thừa nhận, lão tửu quỷ vui lòng phục tùng.

Không hổ là siêu cấp thiên tài, một tháng thời gian liền nghĩ thông suốt sự tình làm người phức tạp nhất, thật là đáng sợ.

- Hạ Hành tiền bối, ngươi tìm tất cả Thái Thượng trưởng lão đến, ta

muốn diễn giải cho bọn hắn!

Không để ý tới hắn tán thưởng, Nhiếp Vân cười nói.

- Tốt!

Hạ Hành đi ra ngoài.

Trước kia Vô Thượng trưởng lão của Di Thần Tông, Kiếm Thần tông chỉ có thực lực Phá Không Cảnh, sau khi tông môn xác nhập, đều biến thành Thái Thượng trưởng lão, đám người Tư Duẫn lão tổ thì biến thành Vô Thượng trưởng lão như Đông Tây Nam Bắc trưởng lão.

Tốc độ của Hạ Hành rất nhanh, không đến 10 phút, tất cả Thái Thượng trưởng lão cùng Vô Thượng trưởng lão liền nhao nhao đến đông đủ.

Nhiếp Vân ngồi ở trên Vương Tọa, nhìn quanh một vòng.

- Ta có một pháp môn vận dụng lực lượng linh hồn, các vị học tập thoáng một phát, chỉ cần vận dụng tốt, ít nhất có thể để cho sức chiến đấu trước mắt của các ngươi gia tăng gấp hai!

- Cái này...

- Sức chiến đấu bạo tăng gấp hai?

- Có loại pháp quyết nghịch thiên này?

- Thật đáng sợ...

Nghe được Nhiếp Vân nói, đại điện lập tức vang lên nghị luận.

Tu vi có thể đạt tới Phá Không Cảnh, Huyệt Khiếu cảnh, nói rõ đối với tu luyện đã có lý giải rất sâu, lực khống chế đạt đến cảnh giới nhập vi, loại người này, muốn tăng lên 1% sức chiến đấu cũng rất khó, tông chủ đột nhiên nói có thể tăng lên gấp hai, để cho tất cả mọi người sợ tới mức có chút choáng váng.

- Ha ha, không có gì đáng sợ, mọi người có thể thử xem!

Tựa hồ biết sẽ có loại tình huống này, bàn tay Nhiếp Vân điểm một cái, một bộ bí quyết treo trên không trung, vô số văn tự khí tức rộng rãi, đại phóng quang minh.

- Chiến Hồn quyết?

- Muốn chiến đấu, đầu tiên cô đọng chiến hồn, chiến hồn, trong chiến đấu thức tỉnh linh hồn ý thức...

Khúc dạo đầu là bản tóm tắt danh xưng cùng phương pháp tu luyện của pháp quyết, chỉ nhìn một hồi, hô hấp của tất cả mọi người dồn dập, cả đám con mắt đều đỏ.

Có thể đạt tới loại cảnh giới như bọn hắn, nói rõ kiến thức của mỗi người đều cực kỳ bất phàm, tự nhiên có thể nhìn ra quyển pháp quyết này cường đại.

Thật muốn tu luyện thành công, chỉ sợ sức chiến đấu không chỉ tăng gấp hai, gấp ba, gấp năm lần, thậm chí gấp 10 lần cũng có thể!

Đáng sợ!

Như thế nào sẽ sáng chế tuyệt chiêu lợi hại như thế.

- Cái này... Cái này, cái này tựa hồ còn lợi hại hơn linh hồn pháp quyết của Võ Đạo sư tổ a...

Ngay cả lão tửu quỷ cũng toàn thân run rẩy.

Hắn bái kiến Võ Đạo sư lưu lại linh hồn pháp quyết, cũng mượn lực lượng linh hồn chiến đấu, nhưng so sánh với Chiến Hồn quyết của Nhiếp Vân, lại kém không ít.

Hơn nữa quan trọng nhất là, bộ linh hồn pháp quyết này, linh hồn Linh cấp đỉnh phong có thể tu luyện, có thể tưởng tượng, chỉ cần toàn bộ mọi người trong đại điện luyện thành, sức chiến đấu của cả Nhân tộc, tuyệt đối sẽ gia tăng gấp bội.

- Tông chủ... Bộ công pháp này, giá trị vô lượng, ta xem không bằng lưu thành pháp quyết chuyên môn dành cho chưởng giáo tu luyện, để uy hiếp...

Đột nhiên, lão tửu quỷ nhắm không trung trảo một cái, chặn lấy văn tự pháp lực, lo lắng nói.

Vô luận tông môn nào, thực lực của tông chủ phải có thể chấn nhiếp mọi người, mà công pháp tông chủ tu luyện, phải là tốt nhất, mới có hiệu quả như thế.

Nhiếp Vân không nên lấy ra công pháp này cho tất cả mọi người tu luyện, mà chuyên môn lưu cho tông chủ, như vậy tông chủ sẽ có đầy đủ lực uy hiếp, thật giống như Kiếm Thần tông Kiếm Chi Đại Điện, chỉ có tông chủ mới có thể tiến vào cảm ngộ.

- Đúng vậy, nếu bộ công pháp này mọi người đều học mà nói, vạn nhất truyền lưu đến Yêu nhân nhất tộc...

Mặc dù Thái Thượng trưởng lão, Vô Thượng trưởng lão khác đối với bộ công pháp này khiếp sợ không thôi, nhưng cũng minh bạch lão tửu quỷ lo lắng, đồng thời nói ra.

- Ha ha, không sao, bộ công pháp này là ta kết hợp thể chất của Nhân tộc chuyên môn sáng tạo ra, cho dù Yêu tộc muốn tu luyện, cũng luyện không thành!

Vung tay lên ngăn cản động tác của lão tửu quỷ, Nhiếp Vân nghiêm sắc mặt.

- Tất cả tông môn của Nhân tộc nhất thống, võ học cũng phải thống nhất, không nên có môn phái chi tranh, mặc kệ công pháp cao thâm hay không, ta hi vọng mọi người có thể trao đổi lẫn nhau, không nên quá coi trọng tư lợi, chỉ có như vậy, mới có thể phát triển võ học, để cho Nhân tộc càng ngày càng lớn mạnh, mỗi người như rồng!

------oOo------

Chương 1174: Dịch Thanh suy đoán (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhân tộc cường đại, mỗi người như rồng?

Tất cả mọi người nghe nói như thế, đều sững sờ.

- Đúng vậy, hiện tại ta sẽ khắc bộ công pháp này vào tấm bia đá ở luận võ trường, Võ Đạo Phá Hư quyền cũng sẽ khắc lên, võ học của tất cả đại tông môn cũng sẽ khắc lên, ta muốn tất cả võ học không che dấu, quang minh chính đại tu luyện, mỗi người đều có thể từ đó thu hoạch cảm ngộ, mỗi người đều trở nên cường đại, chỉ có như vậy, mới có thể bảo chứng Yêu tộc không dám xâm phạm!

Nhiếp Vân cao giọng nói.

- Khắc tuyệt thế công pháp như vậy vào trên bia đá?

- Không che dấu võ học, quang minh chính đại tu luyện?

- Loại lòng dạ này loại thái độ này...

Nghe được Nhiếp Vân nói, tất cả mọi người run rẩy, con mắt nhịn không được phát sáng.

Võ học, võ kỹ, luôn luôn được tu luyện giả coi trọng, như bảo bối của mình, không muốn truyền ra bên ngoài, cũng chính bởi vì như thế, mới xuất hiện rất nhiều lưu phái, võ kỹ từng tông môn, phương pháp tu luyện đều không giống nhau, hiện tại tông chủ đánh nát những quy củ này, cống hiến ra võ học cao thâm nhất, mỗi người đều có thể học tập, mọi người nhịn không được vì lòng dạ của Nhiếp Vân mà cảm thấy khiếp sợ.

Ngay cả lão tửu quỷ cũng nhịn không được tán thưởng.

Loại tầm nhìn cùng ý chí này, ngay cả Võ Đạo sư lão tổ lúc trước cũng không có!

- Hồng Y trưởng lão, đây là phương pháp tu luyện Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng đại kiếm thuật, tại đây còn có ba bộ kiếm pháp, uy lực giống như Vô Thượng đại kiếm thuật, là ta sáng tạo ra, bất quá bất đồng đại kiếm thuật là, không cần Kiếm Đạo chi khí cũng có thể tu luyện!

- Võ Huân trưởng lão, bộ quyền pháp này là ta tốn hao vài ngày, tập hợp Võ Đạo Phá Hư quyền sáng tạo ra, không phải Võ Đạo sư cũng có thể tu luyện, uy lực không kém Võ Đạo Phá Hư quyền, gọi Vũ Thần quyền, tổng cộng mười thức, ngươi nhìn xem có thể tu luyện hay không!

- Nguyên Hinh trưởng lão, bộ Tố Nữ chưởng này, là ta kết hợp Linh Lung Tiên Tông Linh Lung Tiên Tâm quyết của các ngươi sáng tạo ra, mặc dù không có uy lực như Võ Đạo Phá Hư quyền, lại không kém Vô Thượng đại kiếm thuật, ngươi cầm tu luyện a!

...

Mọi người vì ý chí rộng lớn của Nhiếp Vân khiếp sợ còn không có chấm dứt, liền chứng kiến thiếu niên lấy ra cả đám ngọc bài, đưa đến trong tay cửu đại tông môn trước kia.

Những ngọc bài này từng cái đều ẩn chứa võ kỹ không thua tuyệt chiêu cao nhất của tông môn bọn hắn, hơn nữa tu luyện còn không cần thiên phú đặc thù, loại tình huống này, làm cho cả đại điện kích động không thôi, đồng thời trong tâm có một ý nghĩ không tự chủ được xông ra.

Giống như... Cửu đại tông môn dung hợp chung một chỗ, mới là lựa chọn tốt nhất, lúc trước quyết đoán không có bất kỳ sai lầm...

Oán khí trước kia tan thành mây khói, mỗi người đều dùng có thể trở thành một phần tử của Hóa Vân tông mới, mà cảm thấy kiêu ngạo cùng tự hào!

Nhiếp Vân bế quan một tháng, đối với thiên phú đặc thù lý giải sâu sắc, mượn nhờ thiên phú Võ Đạo sư, ngộ ra không ít võ học quan trọng, sáng chế rất nhiều tuyệt chiêu.

Lĩnh ngộ những cái này, giờ mới hiểu được, Phù Thiên đại lục không cần chủ nghĩa cá nhân, mỗi người đều lợi hại, mới có thể để cho Nhân tộc càng thêm hưng thịnh.

Kiếp trước mình, tuy được Yêu nhân khủng bố xưng là Huyết Ngục Ma Tôn, kích sát Yêu nhân vô số, nhưng lại có làm được gì? Yêu nhân là giết không hết, cử động của mình chỉ sợ ngay cả da lông của Yêu nhân cũng không có làm bị thương, nếu không, thật chọc giận đối phương, tùy tiện phái một cường giả siêu cấp tới, bằng vào thực lực kiếp trước, bất luận âm mưu gì cũng không cần, sẽ bị trực tiếp đánh chết.

Cho nên, chủ nghĩa anh hùng cá nhân ở trước mặt chủng tộc đấu tranh to lớn, là không cách nào phát ra nổi tác dụng, mà chỉnh thể Nhân tộc cường đại, mỗi người như rồng, mới có thể triệt để tiêu diệt Yêu tộc, không lưu lại hậu hoạn.

Chính bởi vì nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân mới quyết định không hề giữ lại phân phối tuyệt chiêu sáng chế xuống.

Phân phối tuyệt chiêu xuống dưới, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy lĩnh ngộ đối với Kim Cương Lưu Ly thể lần nữa có đột phá, linh hồn an tường yên lặng, tựa hồ tùy thời có thể đột phá đến Bất Động cảnh.

Linh hồn của Kim Cương Lưu Ly thể tổng cộng có chín cảnh giới, đệ tứ trọng Lưu Ly chi hồn, ngũ trọng Lôi Đình chi hồn, lục trọng Pháp tướng chi hồn, thất trọng Bất Động chi hồn...

Trước kia giống như Linh Tê Luyện Thể Quyết, chỉ tu luyện tới đệ lục trọng Pháp tướng Kim Thân cảnh, thậm chí còn không có đạt đến đại viên mãn, mà bây giờ linh hồn đã có đột phá, tựa hồ chẳng những vượt qua Pháp Tướng Đại viên mãn, còn chạm vào chân lý Bất Động.

Phật môn chủ trương “chúng sinh ngang hàng”, Nhiếp Vân mỗi người như rồng, vừa vặn phù hợp nội dung quan trọng, linh hồn hiểu rõ, tấn cấp là đương nhiên, bất quá, tuy linh hồn chạm vào chân lý Bất Động, nhưng Nhiếp Vân không dám để cho Kim Cương Lưu Ly thể tấn cấp, thứ nhất, không có lực lượng của Phật môn cung cấp, thứ hai, Phật môn quá mạnh mẽ, áp chế Linh Tê Luyện

Thể Quyết, hai đại công pháp lần nữa tranh đấu, chỉ sợ vô danh pháp quyết cũng không cách nào áp chế.

Về sau vài ngày, Nhiếp Vân triệu tập toàn bộ đệ tử của Hóa Vân tông lại, mỗi ngày truyền thụ võ học tinh yếu, diễn hóa Võ Đạo, giải thích nghi hoặc cho mọi người.

Tuy chỉ ngắn ngủn vài ngày, nhưng thực lực chỉnh thể của Hóa Vân tông tăng lên không ít, nhân tâm tan rả triệt để ngưng tụ, mỗi người đều cố gắng tu luyện.

- Nhiếp Vân, ta tìm ngươi có việc gấp!

Một tuần sau, Nhiếp Vân đang ở Lăng Tiêu đỉnh truyền thụ pháp quyết tu luyện cho những người khác, liền chứng kiến một thân ảnh lo lắng bay đến.

Là Dịch Thanh.

- Làm sao vậy?

Nhiếp Vân hỏi.

- Ta đọc qua thủ trát mà mẫu thân lưu lại, phát hiện một ít tin tức có quan hệ tới Triệu Hoán Sư!

Dịch Thanh nói.

- Có quan hệ tới Triệu Hoán sư?

Nhiếp Vân mạnh mẽ đứng dậy, mắt sáng rực lên.

Hiện tại linh hồn của đệ đệ Nhiếp Đồng, Di Tĩnh đều nghiền nát, muốn bọn hắn khôi phục, chỉ có thể tìm kiếm thiên phú Triệu Hoán sư, trước kia một mực không có tin tức gì, không nghĩ tới Dịch Thanh rõ ràng đã tìm được.

- Ngươi xem!

Bàn tay Dịch Thanh mở ra, một bản ghi chép cũ kỹ, mang theo khí

tức quỷ dị xuất hiện ở trước mặt.

Tuy không có mở ra bản chép tay, nhưng cảm nhận được khí tức quỷ dị kia, Nhiếp Vân liền xác định khẳng định có quan hệ tới Triệu Hoán sư, trước kia thời điểm mặt người xuất hiện, là loại khí tức này, tuyệt đối không sai.

Tiếp nhận bản chép tay nhẹ nhàng mở ra.

------oOo------

Chương 1175: Dịch Thanh suy đoán (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đại bộ phận kiểu chữ của bản chép tay đều dùng ngôn ngữ Hồn Tộc viết, chỉ có một số nhỏ đánh dấu kiểu chữ của Phù Thiên đại lục, Dịch Thanh là căn cứ những kiểu chữ đánh dấu này, suy đoán ra thân phận cùng lai lịch của mẫu thân.

Nhiếp Vân không có học qua ngôn ngữ Hồn Tộc, nếu là trước kia khẳng định xem không hiểu, hiện tại bất đồng, ánh mắt ngưng tụ, Thiên Nhĩ chi khí hình thái thứ ba liền tập trung lại.

Bên tai như vang lên một loại ngôn ngữ đặc thù, đúng là văn tự của Hồn Tộc.

Hồn Tộc, không thuộc về Thiên Địa Lục Đạo, chỉ là một chi nhánh của Yêu tộc, tuy văn tự trong đó đặc thù, nhưng vẫn có vài phần tương tự văn tự của Yêu tộc, rất nhanh lật xem bản chép tay, sắc mặt Nhiếp Vân càng ngày càng ngưng trọng.

Căn cứ phía trên ghi lại, Triệu Hoán sư tên là Nhan Chi, là một trong các lão ngoan đồng sống từ thời kỳ thượng cổ tới, mà chữ “Chi (之)” đúng là viết tắt của “Đạo” trong Đạo tộc, phù hợp Thượng Cổ Thiên Đạo chi ý.

Thiên phú đặc thù bài danh Top 10, ngoại trừ thiên phú đặc thù xếp hàng thứ nhất, thứ hai chưa bao giờ xuất hiện qua, tám cái khác, ở

thời kỳ thượng cổ đều là thiên địa sinh ra, trong tính danh đều có một chữ Chi, ví dụ như Nhan Chi, Vọng Chi, Nguyên Chi... Chỉ là về sau, không biết gặp kiếp nạn gì, ngoại trừ Nhan Chi, những người khác đều chết không sai biệt lắm.

Linh Hồn sư Nhan Chi, khống chế linh hồn, có một người chuyên môn vì nàng làm việc, mà những người này được xưng là Hồn sư.

Mẫu thân của Dịch Thanh Minh Tâm Lan đúng là một trong rất nhiều Hồn sư.

Hồn sư có thể bằng vào Tín Ngưỡng đối với chủ nhân, triệu hoán Linh Hồn sư xuất hiện, bất quá triệu hoán ra, cũng không phải bản thân, mà là một loại ý niệm mơ hồ, nhưng đồng dạng có thể thi triển linh hồn chi khí, đối với linh hồn tiến hành công kích hoặc hội tụ nghiền nát linh hồn.

Chỉ là loại triệu hoán này cần tốn hao một cái giá lớn, hoặc là cần bảo vật đắt đỏ, hoặc tìm một người thiên phú cực cao, cống hiến linh hồn, biến thành Hồn sư.

Lúc trước sở dĩ Di Hoa có thể ở Lăng Tiêu đỉnh triệu hoán, bởi vì hắn là loại người thiên phú cực cao, hơn nữa cam nguyện cống hiến linh hồn làm người hầu cho Linh Hồn sư.

Chẳng qua là khi tế tự bị người cưỡng ép cắt đứt, nếu như tiếp tục nữa, Di Hoa nhất định sẽ hồn phi phách tán, triệt để trở thành người hầu của Nhan Chi, không còn khả năng xoay người.

Mẫu thân của Dịch Thanh Minh Tâm Lan năm đó đạt được mệnh lệnh của chủ nhân Nhan Chi, không biết dùng thủ đoạn gì đi vào Phù Thiên đại lục, về sau cũng không biết đã trải qua cái gì, cam tâm gả cho phụ thân của Dịch Thanh là Dịch Thành.

Về những chuyện này ghi lại cũng không tỉ mỉ, cho nên Nhiếp Vân phỏng đoán không ra, chỉ biết là Minh Tâm Lan có khả năng bị công kích, trọng thương được Dịch Thành cứu, mới kết hôn cùng hắn.

Bản chép tay này là trước khi Minh Tâm Lan sinh Dịch Thanh viết xuống, nên không có ghi lại nàng là làm sao bị Di Hoa bắt đi, chứng

kiến hết thảy, Nhiếp Vân lắc đầu.

- Cái này xác thực có quan hệ tới Triệu Hoán sư, nhưng quá giản lược, không có tác dụng a!

Dịch Thanh không biết ngôn ngữ Hồn Tộc, xem đánh dấu có chữ Triệu Hoán sư, liền cho rằng có liên quan rất lớn, kỳ thật chỉ nói danh tự cùng lai lịch của Linh Hồn sư, nhưng nhiều chuyện trọng yếu lại không ghi lại.

- Ta biết nó có khả năng rất giản lược, nhưng ta nói không phải cái này, mà là Di Hoa cùng Di Thần Tông!

Dịch Thanh mở miệng nói:

- Nếu mẹ ta là Hồn sư, khẳng định che dấu vô cùng tốt, làm sao sẽ bị Di Hoa phát hiện? Hắn lại bằng vào thủ đoạn gì bắt được mẹ ta?

- Cái này...

Nhiếp Vân sững sờ.

Hoàn toàn chính xác, căn cứ bản chép tay ghi lại, Nhan Chi ở trong kiếp nạn cổ đại cũng có thể đào thoát, thủ đoạn khẳng định nhiều vô số kể, không nói cái này, chỉ nói mình cùng hắn tiếp xúc, đã cảm thấy quỷ dị khó lường, khủng bố đến cực điểm.

Hồn sư làm người hầu của hắn, khẳng định cũng có được rất nhiều thủ đoạn, người lợi hại như thế, lại bị Di Hoa bắt, hơn nữa bức bách linh hồn ký kết khế ước, không thể không nói Di Hoa có chút quái dị.

- Tám đại tông môn, Kiếm Thần tông, chữ Thần chỉ chính là khai tông lão tổ có được Kiếm Đạo chi khí, có thể xưng là Kiếm Thần, nhưng vì sao Di Thần Tông gọi là Thần? Di Thần này là ai?

Dịch Thanh nói.

- Khả năng cùng người họ Di có quan hệ a...

Nhiếp Vân do dự một chút nói.

Người thừa kế chính thức của Di Thần Tông, cơ hồ đều họ Di, nghe nói là hậu đại của khai tông lão tổ lúc trước.

- Di Thần Tông am hiểu tế tự, thông qua tế tự có thể đạt được lực lượng quán đỉnh, đây là tông môn khác đều không có, nghe nói lúc trước Vân Huyên là dựa vào tế tự tăng thực lực lên! Mà tế tự có thể đạt được lực lượng, nói rõ Di Thần này khẳng định không chết, còn sống trên đời, đồng dạng như Linh Hồn sư, thông qua đại thủ đoạn, gia trì lực lượng cho hậu nhân!

Dịch Thanh nói ra suy đoán của mình.

- Hơn nữa, ta còn hoài nghi, Di Thần này có quan hệ với Yêu nhân, lúc trước thời điểm ngươi ở Khí Hải Đại Lục, Di Hoa không phải đã khống chế không ít Yêu nhân đối nghịch ngươi sao? Nếu như không có vấn đề gì với Yêu nhân, ai sẽ đi khống chế Yêu nhân, đổi lại ngươi bây giờ, thực lực mạnh như vậy, nhưng vì Nhân tộc căm hận Yêu nhân, nên quyết không có khả năng khống chế Yêu nhân, để cho chúng cam tâm tình nguyện làm việc a!

- Yêu nhân?

Nghe được Dịch Thanh giải thích, Nhiếp Vân nhíu mày.

Trước kia liền kỳ quái, vì sao Di Hoa có thể khống chế nhiều Yêu nhân như Tử Quỳnh hoàng, cam tâm tình nguyện vì hắn làm việc, cho dù dùng Tạo Hóa chi khí câu dẫn, cũng làm không được a, dù sao Nhân tộc căm thù Yêu nhân, Yêu nhân cũng cừu hận Nhân loại, để cho chúng cam tâm làm việc cho Nhân loại, cực kỳ khó khăn.

Chẳng lẽ tổ tiên của Di Thần Tông thực có quan hệ với Yêu nhân?

Ân? Đúng rồi, Võ Đạo sư lão tổ luyện chế ra chín viên Chưởng Giáo ấn, lại đột nhiên bị mất một khối trọng yếu nhất, có thể có quan hệ tới Di Thần Tông tông chủ ngay lúc đó hay không?

Đương nhiên, những cái này chỉ là phỏng đoán, thời gian đã qua

mấy vạn năm, rốt cuộc không thể nào khảo cứu.

Bất quá, bất kể nói thế nào, Di Thần Tông cùng Yêu nhân, Linh Hồn sư quan hệ khẳng định rất sâu, có vô số thủ đoạn, nếu không, Di Hoa tuyệt đối không thể khống chế Minh Tâm Lan, để cho nàng làm việc cho hắn.

------oOo------

Chương 1176: Hắc Bạch Song Sát

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân, nếu như ta đoán không sai, ở Di Thần Tông, khẳng định có đồ vật quan hệ tới Linh Hồn sư, nếu không, Di Hoa không có khả năng tìm được mẫu thân của ta, mà nếu có thứ này, khẳng định không ở trong tông môn, mà ở tế tự chi địa! Cho nên, ta muốn tông chủ có thể cùng đi với ta tới tế tự chi địa của Di Thần Tông nhìn một chút, tìm kiếm đáp án!

Dịch Thanh thấy Nhiếp Vân tựa hồ hiểu được, nói ra.

- Đi tế tự chi địa của Di Thần Tông? Tốt, dù sao hiện tại không có việc gì, cũng nên đi một chút!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Hiện tại lão tửu quỷ còn không có triệt để phục tùng mười tám Yêu Hoàng, liền không cách nào tiến vào Bắc Đẩu tinh phủ, muốn triệt để thành công ước chừng cần ba tháng, hiện tại mới qua một nửa thời gian, có thể thừa dịp trong khoảng thời gian này, dò xét tin tức cụ thể của Linh Hồn sư thoáng một phát, một khi tìm được, thì có thể để Nhiếp Đồng, Di Tĩnh phục sinh.

- Có thể mang ta hay không?

Thương nghị xong, hai người vừa định đi, chợt nghe một thanh âm có chút khẩn trương, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lạc Khuynh Thành vẻ mặt khẩn trương đứng ở cách đó không xa, nhìn Nhiếp Vân,

trong mắt mang theo khát vọng.

Nương theo tu luyện tấn cấp, vô luận dung mạo hay khí chất của Lạc Khuynh Thành đều đã có biến hóa lần nữa, mỹ lệ hơn, nhiều hấp dẫn hơn, lúc này nàng bận y phục bó sát người, dáng người uyển chuyển, đôi mắt sáng chói.

- Tốt, cùng đi a!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Vẫn Lạc Cung, Chiết Dực Chi Tiễn của Lạc Khuynh Thành cực kỳ lợi hại, cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong cũng khó ngăn cản, mang nàng theo là một trợ lực, chỉ tiếc mũi tên của nàng quá ít, tổng cộng chỉ có ba mũi, còn dùng một cái rồi.

Làm ra quyết định liền không dừng lại chút nào, Nhiếp Vân tìm Vô Thượng trưởng lão còn sống của Di Thần Tông hỏi thăm tình huống của tế tự chi địa, lại ngạc nhiên phát hiện, bọn hắn rõ ràng không biết gì cả đối với tình huống của tế tự chi địa.

Tế tự chi địa, là chỗ một tông môn tế tự, mai táng thi hài tổ tiên, ngay cả Vô Thượng trưởng lão của tông môn cũng không biết, kỳ quái nói không nên lời a.

- Tế tự chi địa của chúng ta, chỉ có lịch đại tông chủ biết rõ, cụ thể ở địa phương nào, chúng ta cũng không biết!

Một Vô Thượng trưởng lão nói.

Tông chủ đời trước của Di Thần Tông Di Huyết bị Nhiếp Vân giết, xem ra chỉ có thể tiếp tục hỏi thăm Di Hoa.

Mang Di Hoa ra, cẩn thận thẩm vấn, ai ngờ thằng này chết sống không nói, bởi vì linh hồn cộng sinh cùng đáp ứng Di Tĩnh, lại không thể biến hắn thành khôi lỗi, đành phải như vậy thôi.

- Vẫn là đi Di Thần Tông a, đến địa phương, có lẽ có thể tìm được dấu vết để lại!

Lạc Khuynh Thành nói.

- Cũng chỉ có thể như vậy!

Nhiếp Vân gật đầu.

Ba người ly khai Ngoại Thế Giới, một đường xé rách không gian, rất nhanh đã đến đại bản doanh của Di Thần Tông.

- Người nào?

- Dừng lại, đây là sơn môn của Di Thần Điện, không cho phép xông loạn!

Mới vừa gia nhập sơn môn của Di Thần Tông, liền tuôn ra mấy đệ tử ngăn ở trước mặt.

Di Thần Tông xác nhập vào Hóa Vân tông, tuy trong đại bản doanh không có quá nhiều đệ tử, nhưng bách túc chi trùng tử nhi bất cương, vẫn có không ít đệ tử lưu thủ.

Những đệ tử này thực lực rõ ràng đều không kém, đã đạt tới Bí Cảnh đệ ngũ trọng Thiên Kiều Cảnh.

- Đây là trọng địa của Hóa Vân tông Di Thần Điện, các vị không biết từ đâu mà đến, muốn gặp ai, có thể trước đưa danh thiếp ra, để chúng ta thông báo cho thượng cấp hay không?

Xuất hiện mấy đệ tử, chứng kiến ba người, đang muốn quát lớn, nhưng nhìn ra thực lực của Dịch Thanh, Lạc Khuynh Thành mạnh mẽ, thái độ lập tức thay đổi, một người thực lực cao nhất trong đó kính cẩn đi tới.

Trong ba người Nhiếp Vân thực lực mạnh nhất, nhưng linh hồn quá mạnh mẽ, phong bế khí tức bản thân ai cũng nhìn không ra, ánh mắt mấy người này thiển cận, cũng không nhìn ra hắn mới là thực lực mạnh nhất trong mọi người, còn tưởng rằng chỉ là tùy tùng bình thường, trực tiếp bỏ qua.

- Danh thiếp? Chúng ta không có!

Thấy đường đường tông chủ đến tông môn mình, đối phương rõ ràng không nhận ra, còn bị coi thành tùy tùng, không rãnh để ý tới, làm Lạc Khuynh Thành hé miệng bật cười.

- Hiện tại Di Thần Điện chúng ta thuộc Hóa Vân tông, đệ nhất thiên hạ đại phái, không có danh thiếp, vậy thì ngượng ngùng, xin nhị vị dừng bước, không nên vào, nếu không là khiêu chiến uy nghiêm của Hóa Vân tông, tuy thực lực của chúng ta không đủ, cũng sẽ cùng các ngươi chiến đấu tới cùng!

Sư huynh đại nghĩa lăng nhiên nói.

- Nhanh ly khai, bằng không thì đừng trách chúng ta không khách khí!

- Nhanh chóng rời đi, đắc tội Hóa Vân tông, đừng nói Nạp Hư Cảnh, cho dù cường giả Huyệt Khiếu cảnh cũng phải chết!

Mấy đệ tử đồng thời quát, bất quá tiếng quát của bọn hắn còn không có chấm dứt, chợt nghe một thanh âm bao hàm tức giận từ đằng xa cấp tốc truyền đến, một lão giả râu bạc trắng nhanh chóng vọt tới trước sơn môn.

- Mấy người các ngươi thật to gan, còn không im miệng!

- Đổng Kha trưởng lão!

Thấy lão giả đến, bọn người sư huynh biến sắc, vội vàng hành lễ.

Đổng Kha trưởng lão, trưởng lão lợi hại nhất lưu thủ Di Thần Điện, trước kia là Di Thần Tông Thái Thượng trưởng lão, thực lực Nạp Hư Cảnh đỉnh phong, rất được đệ tử tôn kính, đột nhiên xuất hiện, dọa đến mọi người nhảy dựng, không biết vì sao hắn nổi giận như vậy.

- Thuộc hạ Đổng Kha bái kiến tông chủ!

Không để ý tới mấy đệ tử này, Đổng Kha vội vàng đi tới trước mặt Nhiếp Vân, vội vàng hành lễ.

- Không cần trách cứ bọn họ, cũng là theo quy củ làm việc, dẫn ta vào đi thôi!

Nhiếp Vân cười cười.

- Vâng!

Đổng Kha biết rõ thiếu niên trước mắt này, thoạt nhìn cả người lẫn vật vô hại, trên thực tế thực muốn động thủ, toàn bộ Phù Thiên đại lục cũng có thể bị xốc lên, lúc này sắc mặt ngưng tụ, hung hăng trừng mấy đệ tử, đi ở phía trước dẫn đường.

Bọn người Nhiếp Vân theo sát ở phía sau bay đi.

- Đổng Kha trưởng lão xưng hô thiếu niên kia là tông chủ, chẳng lẽ là… Nhiếp Vân tông chủ?

- Trừ hắn ra còn có ai? Hóa Vân tông còn có tông chủ khác sao?

- Hắn là cường giả siêu cấp chỉ bằng vào lực lượng một người, ngăn cơn sóng dữ, đánh bại tám đại tông môn vây công?

- Nguy rồi, chúng ta vậy mà có mắt như mù...

Bốn người vừa đi, mấy đệ tử vừa rồi thủ hộ sơn môn, tất cả đều minh bạch cái gì, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

- Nhiếp Vân tông chủ thật trẻ tuổi a, thật không nghĩ tới tuổi của hắn còn nhỏ hơn chúng ta, lại có thực lực như thế!

------oOo------

Chương 1177: Anh Linh Huyết Hải (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Động tác nhanh lên, đồ vật Thánh Hoàng muốn, chúng ta phải mau chóng cầm qua, bằng không thì Thánh Hoàng tức giận, phiền

toái sẽ không nhỏ!

Hắc Bạch Song Sát, một người bạch y, một người hắc y, bởi vì chấp hành mệnh lệnh của Thánh Hoàng, làm việc cực kỳ quả đoán, nên được xưng là Hắc Bạch Song Sát, nói chuyện đúng là Bạch Sát.

- Đúng vậy, hiện tại Nhân tộc nhất thống, thế lực tăng lớn, mười tám Yêu Hoàng lại bị bắt, nếu Thiên Yêu Thánh Hoàng không làm ra chút ít cử động, chỉ sợ Yêu tộc chúng ta liền gặp phải nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay!

Hắc Sát vừa nói chuyện, hai tay ngưng kết thủ ấn, tựa hồ nghĩ biện pháp mở ra thông đạo nào đó.

- Nhân tộc nhất thống cũng không có gì, mười tám Yêu Hoàng bị bắt đối với Thiên Yêu Thánh Hoàng mà nói cũng không coi vào đâu, quan trọng nhất là tám Chưởng Giáo ấn, chư ấn liên hợp, Phù Thiên Chi Chủ, đây mới là phiền toái! Hiện tại vừa vặn không có người chú ý Di Thần Tông, phải mau chóng lấy ra vật kia, một khi thành công, Thánh Hoàng đột phá, Nhiếp Vân hay Hạ Hành hết thảy đều phải chết!

Hai mắt Bạch Sát lập loè sát cơ, hừ lạnh.

- Ân, tốt rồi, lui ra phía sau một bước, lập tức tốt rồi!

Hắc Sát lên tiếng, nương theo thủ ấn không ngừng, âm hiểm cười một tiếng, trước mặt hai người đột ngột xuất hiện một lỗ thủng không lớn.

Trong lỗ thủng để lộ ra một cổ khí tức đặc thù, Nhiếp Vân chỉ cảm ứng thoáng một phát, liền xác định là tế tự chi địa của Di Thần Tông không thể nghi ngờ.

Thiên Yêu Thánh Hoàng Hắc Bạch Song Sát vậy mà đến tế tự chi địa của Di Thần Tông, cái này rất cổ quái đi à nha!

- Đi vào!

Vèo!

Mở ra thông đạo, Hắc Bạch Song Sát liếc mắt nhìn nhau, đồng thời chui vào, thời gian nháy con mắt biến mất không thấy gì nữa.

- Chúng ta cũng đi vào!

Nhiếp Vân biết rõ đây là cơ hội tốt nhất tiến vào tế tự chi địa, lúc này tay trái giữ chặt Lạc Khuynh Thành, tay phải giữ chặt Dịch Thanh, vận chuyển Thiên Hành chi khí.

Hô! thoáng một phát, thừa dịp lỗ thủng còn không có khép kín chui vào.

- Ân? Hai người kia đâu?

Vừa tiến vào trong đó, lỗ thủng sau lưng liền triệt để đóng lại, Nhiếp Vân lập tức nhíu mày.

Bởi vì Hắc Bạch Song Sát vừa mới vào rõ ràng đã biến mất, tựa hồ như chưa từng tới.

Loại hiện tượng này chỉ có thể nói rõ hai loại tình huống, thứ nhất, vừa mới nhìn thấy chỉ là giả dối, bị người thi triển ảo cảnh; thứ hai, bọn hắn khẳng định dùng thủ đoạn khác ly khai nơi này rồi, hoặc là xác định vị trí Truyền Tống Trận nào đó, hoặc là ngọc bài truyền tống phương hướng đặc biệt nào đó!

Hiện tại linh hồn của Nhiếp Vân đạt tới 999 thê độ, thứ nhất Phù Thiên đại lục, cho dù Thiên Yêu Thánh Hoàng kia muốn vượt qua, cũng cơ hồ không có khả năng, hơn nữa Thiên Nhãn sư, Thiên Nhĩ sư bài trừ hư ảo, tuyệt đối không người có thể giấu kín hắn, cho nên loại thứ nhất không có khả năng, nhất định là loại thứ hai.

Đoán chừng Hắc Bạch Song Sát tiến vào đây, lợi dụng thủ pháp nào đó đã đi ra, đến chỗ xa hơn, xem ra bọn hắn chẳng những sớm có chuẩn bị, tựa hồ đối với tế tự chi địa này của Di Thần Tông, biết còn cực kỳ rõ ràng!

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân liền không quản bọn hắn làm khỉ gió gì, nhìn

chung quanh một vòng, vừa xem xét, lập tức phát hiện bất đồng.

Nơi này không như tế tự chi địa của Kiếm Thần tông, cũng không giống Bia Lâm của Hóa Vân tông, không có mộ bia của lịch đại lão tổ, ngược lại mang theo khí tức u ám âm trầm, vừa mới tiến đi liền để cho người hô hấp cứng lại.

- Này làm sao tương tự Yêu La U Minh vực thế nhỉ?

Vung tay lên bao khỏa ba người ở trong một viên cầu, Nhiếp Vân nhíu mày.

Không gian xuất hiện ở trước mắt không có trang trọng như tế tự chi địa nên có chút nào, ngược lại mang theo một tia khí tức yêu tà, tựa như Yêu La U Minh vực thông hướng quốc gia Yêu nhân.

- Ta nghe nói Di Thần Tông tế bái tổ tiên là một vị Yêu Thần, chúng ta vẫn là cẩn thận một ít!

Lạc Khuynh Thành lấy Vẫn Lạc Cung cùng Chiết Dực Chi Tiễn ra, đôi mi thanh tú mang theo vẻ ngưng trọng.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu, lên tiếng.

Tuy thần thái ngưng trọng, nhưng với hắn mà nói, cũng không có quá nhiều kiêng kị, hiện tại bằng vào thực lực của hắn, Bí Cảnh đệ cửu trọng cũng không phải đối thủ, Phù Thiên đại lục, thậm chí toàn bộ thế giới, có thể làm cho hắn sợ hãi đã không nhiều lắm rồi.

Vù vù vù hô!

Ba người đi về phía trước, đi không xa, liền chứng kiến trước mắt vô số yêu khí biến ảo thành yêu linh đập vào mặt, những yêu linh này cả đám mang theo oán khí dày đặc, nhìn thấy người sống liền cắn xé, cực kỳ điên cuồng.

- Khặc khặ-x-xxxxx, rốt cục có người đến, các huynh đệ, giết!

- Còn có nữ nhân, sắp có thể vui vẻ rồi...

Những yêu linh này chứng kiến ba người Nhiếp Vân, trong mắt tất cả đều lộ ra hào quang màu hồng, cả đám gào thét lao lên.

- Ta đến!

Chứng kiến những yêu linh này, Dịch Thanh thả người nghênh đón, lơ lửng ở trên không trung, hai tay giống như hỏa diễm thiêu đốt, liền tạo thành một biển lửa ở trước mặt.

Biển lửa đến đâu, yêu linh đụng một cái liền biến thành yêu khí, biến mất vô tung vô ảnh.

Những yêu linh này so với yêu linh bình thường còn muốn lợi hại hơn nhiều, hơn nữa mỗi người hung hãn không sợ chết, biết rõ Diễm Hỏa của Dịch Thanh cường đại, như trước dốc sức liều mạng vọt tới, độ ấm của Diễm Hỏa cực cao, đụng phải sẽ chết, nhưng chung quanh ba người tụ tập yêu linh ngược lại ngày càng nhiều, rất có xu thế không giảm bớt.

- Ta cũng thử xem!

Lạc Khuynh Thành cũng bay lên, giương cung cài tên.

Cung là Vẫn Lạc Cung, mũi tên lại không phải Chiết Dực Chi Tiễn, mà là một loại mũi tên mang theo sát ý, linh khí hội tụ, một mũi tên phá không, hóa thành minh hưởng bén nhọn, lập tức bắn ra một thông đạo đường kính hơn 10m.

Rầm ào ào!

Yêu linh thật sự nhiều lắm, thông đạo chỉ mở ra trong nháy mắt, lại lần nữa bị rậm rạp chằng chịt che kín.

- Thật lợi hại!

Thấy những vật này giết không chết, đánh bất diệt, số lượng nhiều kinh người, Dịch Thanh cùng Lạc Khuynh Thành đồng thời thay đổi sắc mặt.

- Để ta đánh đi!

Thấy các nàng không có cách nào, lúc này Nhiếp Vân mới cười cười đi tới.

- PHÁ...!

Đi đến trước mặt, Nhiếp Vân không có bất kỳ động tác, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Bành bành bành bành!

Nương theo thanh âm, yêu linh tuôn ra lập tức như thủy triều nổ tung, một lần nữa biến thành yêu khí, không một cái may mắn thoát khỏi.

------oOo------

Chương 1178: Anh Linh Huyết Hải (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trải qua một tháng tu luyện, Nhiếp Vân đối với thiên phú đặc thù lý giải thêm nữa, vận dụng lên uy lực cũng càng lớn, thiên phú Tiên Âm sư phối hợp linh hồn cường đại, vừa quát tầm đó, tất cả yêu linh liền hôi phi yên diệt.

- Cùng ngươi thực không thể so...

Chứng kiến loại tràng cảnh này, Dịch Thanh cùng Lạc Khuynh Thành cười khổ một tiếng, từng người lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Hai người vất vất vả vả động thủ, cũng giết không chết mấy cái, mà hắn quát một tiếng, tất cả yêu linh liền tử vong toàn bộ, chênh lệch thật sự quá lớn.

- Đi thôi!

Chứng kiến biểu lộ của hai người, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, đi đầu bay về phía trước.

Nơi này có chút tương tự Yêu La U Minh vực, lại có chút bất đồng, cũng có không ít Yêu nhân, chỉ có điều đều là trạng thái linh hồn, cho dù thực lực không kém, lại không thể mang đến phức tạp gì cho ba người.

- Đó là cái gì?

Đi về phía trước một hồi, đột nhiên phía trước xuất hiện một hải dương hoàn toàn do máu tươi hình thành, toàn bộ hải dương để lộ ra sát khí nồng đậm, không gian phía trước đều bị phong tỏa.

- Biển máu này có chút nguy hiểm, nếu không các ngươi trước vào Tử Hoa động phủ, ta đi xem sao!

Biển máu này dị thường cổ quái, tuy uy lực không bằng Vạn Triều Lôi Hải, lại lộ ra tà dị làm cho người khủng hoảng.

Đồ vật tà dị như thế, Nhiếp Vân cũng không muốn để cho hai nữ hài mạo hiểm.

- Yên tâm đi, chúng ta không có việc gì, thật sự không được lại nói!

Dịch Thanh cùng Lạc Khuynh Thành đồng thời lắc đầu.

- Vậy đi thôi!

Thấy hai người kiên trì, Nhiếp Vân đành phải gật đầu, ba người chung một chỗ tiến vào biển máu.

Cái biển máu này ngoại trừ sát khí nặng một chút, địa phương khác không khác hải dương bên ngoài, đi về phía trước một hồi, thấy không có nguy hiểm quá lớn, Nhiếp Vân liền yên lòng.

Lại đi về phía trước một hồi, đột nhiên một cây cầu nổi xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Cuối cùng cầu nổi là một đại đình, bên trong rỗng tuếch, không có

cái gì.

- Qua đi xem!

Trong hải dương đột nhiên xuất hiện một cái đình, bản thân liền có chút kỳ quái, Nhiếp Vân vốn sững sờ, nhưng rất nhanh lại bay đi.

Ba người vừa đến trong đình, tràng cảnh trước mắt liền hoa lên, phảng phất như trong nháy mắt bị chuyển di, đi vào một võ đài trống trải.

Hô!

Một bóng người mặc kim giáp đột ngột xuất hiện.

- Có thể đi vào Anh Linh Huyết Hải, nói rõ thực lực không kém, bất quá chỉ có thực lực còn không được, chỉ có qua Phù Kiều Thất Quan, mới có thể thông qua tế tự, tiếp nhận truyền thừa! Ta là cửa thứ nhất!

Bóng người kim giáp vừa xuất hiện, liền cao giọng nói, trong tay nắm một thanh trường đao, tản mát ra khí tức dữ tợn, hung ác.

- Anh Linh Huyết Hải? Phù Kiều Thất Quan?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Nhiếp Vân, giống như đây không phải hồn phách, mà là anh linh, cái biển máu này giống như có thể bảo trì anh linh, để anh linh có năng lực như khi còn sống!

Lạc Khuynh Thành lặng lẽ truyền âm.

- Ân!

Điểm ấy Nhiếp Vân vừa thấy được kim giáp liền biết.

Kim giáp nhân này không giống linh hồn, không có ý thức bản thân, có chỉ là một cổ ý chí bất khuất cùng lĩnh ngộ võ học khi còn sống, sức chiến đấu rất mạnh, chỉ nhìn bề ngoài, thực lực ít nhất ở Nạp

Hư Cảnh đỉnh phong, nhưng lực chiến đấu chân chính, hẳn là nửa bước Phá Không Cảnh.

Anh linh chỉ có thể nương theo thi thể còn sống, hơn nữa chỉ là một cổ ý niệm, không thể ngưng tụ thành hình, cũng không thể chiến đấu, mà cái trước mắt chẳng những có thể chiến đấu, còn có thể nói chuyện, đủ thấy biển máu này thần kỳ.

- Thằng này để cho ta đối phó a!

Đang suy nghĩ, Dịch Thanh tiến về phía trước một bước, nở nụ cười.

- Tốt!

Nhiếp Vân biết rõ tuy tu vi của Dịch Thanh chỉ có Nạp Hư Cảnh hậu kỳ, nhưng bằng vào thiên phú Diễm Hỏa sư, sức chiến đấu không thể khinh thường, lúc này mới gật gật đầu.

Loại chiến đấu này, đối với Dịch Thanh cùng Lạc Khuynh Thành là tôi luyện tốt, loại tình huống này chỉ cần các nàng muốn chiến đấu, Nhiếp Vân có thể không ra tay liền không xuất thủ.

- Đến đây đi!

Dịch Thanh cười khẽ, trong ánh mắt có một đoàn hỏa diễm thiêu đốt, dưới chân vẽ một cái, vọt tới kim giáp nhân, tốc độ mau kinh người.

Sưu sưu sưu sưu! Bành bành bành bành!

Một người một anh linh giao kích, pháp lực cường đại hùng hậu, ở trên đài tỷ thí kích động, huyết thủy chung quanh căng ra.

Cho dù sức chiến đấu của Kim giáp nhân rất cường đại, nhưng dù sao cũng chỉ là anh linh không có ý thức chủ quan, cùng Dịch Thanh đánh hơn mười chiêu, đã bị nàng cố ý bán cái sơ hở, một quyền đánh trúng chỗ hiểm, hóa thành toái điểm bầu trời.

Ầm ầm!

Kim giáp nhân tiêu tán, tràng cảnh trước mắt lập tức tiêu tán, ba người lần nữa trở lại đình viện, bất quá lúc này phía trước lại có cầu nổi, mà cách đó không xa lần nữa nhiều ra một cái đình.

- Phù Kiều Thất Quan, là nói chúng ta phải chiến đấu bảy tràng mới có thể tới địa phương trung tâm nhất, đi thôi!

Chứng kiến cầu nổi đột ngột xuất hiện, Nhiếp Vân nhớ tới kim giáp nhân vừa rồi nói, quay đầu nói một tiếng liền đi tới.

Tiến vào đình, đồng dạng trước kia, bất quá lần này không phải tỷ thí đài, mà là một quảng trường cự đại.

Cuối quảng trường là một lão giả lăng không mà đứng, lòng bàn tay nắm một thanh trường mâu vẽ một cái, liền xuất hiện một vết rách.

Trường mâu này dài hơn một trượng, toàn thân âm hàn, xem xét đã biết rõ không phải vật chế tạo, mà là do đồ vật đặc thù ngưng tụ thành, quỷ dị khó lường.

- Tiếp ta một mâu, tiếp được, thông qua, tiếp không được, chết!

Lão giả mặt không biểu tình, trường mâu run lên xoay tròn, quấy huyết thủy, thành một hắc tuyến thẳng tắp.

- Ta đến đi!

Chứng kiến loại tràng cảnh này, Lạc Khuynh Thành đi về phía trước một bước, thân thể mềm mại khẽ động, rơi vào trong trường.

Tuy Dịch Thanh có chút tự ngạo, lại không thừa nhận cũng không được, Lạc Khuynh Thành trước mắt này vô luận tư thái, dung mạo đều không kém nàng, trên người còn có đơn thuần cùng linh động, càng làm cho người hâm mộ.

- Tốt, bắt đầu!

Thấy có người tới, linh hồn mạnh mẽ của lão giả tập trung lại, cánh tay mạnh mẽ vươn về trước, lập tức, trường mâu xoay tròn ra hắc

tuyến đâm qua, hình thành một đạo âm bạo, tựa như chấn vỡ không gian.

Thực lực của lão giả này so với kim giáp nhân vừa rồi mạnh hơn một tia, cho dù như trước không có đạt tới Phá Không Cảnh, nhưng một chiêu này phát ra lực lượng, so với Phá Không Cảnh sơ kỳ đã không kém rồi.

- Tới tốt lắm!

Lạc Khuynh Thành không hoảng loạn giống như trước, nghe được âm bạo, đáp tên giương cung, sau đó buông lỏng tay.

------oOo------

Chương 1179: Luyện chế Chiết Dực Chi Tiễn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hô!

Mũi tên phá không mà đi, va chạm với trường mâu.

Răng rắc! Răng rắc!

Tuy uy lực của Vẫn Lạc Cung rất mạnh, nhưng mũi tên không phải là Chiết Dực Chi Tiễn, mũi tên tương giao với trường mâu, mũi tên lập tức vỡ vụn.

Lạc Khuynh Thành tựa hồ sớm biết tình huống sẽ như vậy, nên lui về phía sau một bước, chân trái đạp, chân phải cung, liền kéo ba lượt dây cung.

Đăng đăng đăng!

Ba tiếng dây cung chấn minh.

Ba mũi tên đầu đuôi tương liên, hình thành một đầu thẳng tắp.

- Lợi hại!

Chứng kiến cử động của Lạc Khuynh Thành, Nhiếp Vân nhịn không được tán dương một tiếng.

Xem ra không chỉ mình phát triển, tiểu nha đầu lúc trước rơi kiếm, không quay lại lấy là không chịu chạy kia, lúc này cũng thành một cao thủ chân chính.

Xì xì xì xì...

Mũi tên đầu đuôi tương liên lần nữa va chạm với trường mâu, chẳng những xé toang lực lượng của trường mâu, còn lập tức đâm xuyên qua thân hình của lão giả.

Lão giả tử vong, tràng cảnh lần nữa biến mất, ba người trở lại cầu nổi, giống như vừa rồi, cách đó không xa xuất hiện cái đình thứ ba.

- Khuynh Thành, cho ta xem Chiết Dực Chi Tiễn của ngươi một chút!

Chứng kiến cự đình, Nhiếp Vân cũng không sốt ruột đi về phía trước, mà nhìn về phía Lạc Khuynh Thành.

Trước kia Chiết Dực Chi Tiễn bắn mình thiếu chút nữa tử vong, lúc ấy linh hồn yếu, nhìn không ra đến tột cùng, không biết đến cùng độc vật gì ngay cả Trị Liệu sư cũng không có tác dụng, hiện tại linh hồn cường đại nhiều như vậy, có lẽ có thể nhìn ra chút ít vấn đề.

- Ân!

Lạc Khuynh Thành đối với Nhiếp Vân là vô điều kiện tin tưởng, tiện tay lấy ra một mũi tên đưa tới.

Trên mũi tên này mang theo lân phiến màu vàng kim óng ánh, Nhiếp Vân cầm trong tay, liền cảm thấy một cổ khí tức quen thuộc, cùng Tiên Thiên Long thân trong cơ thể hình thành một loại hô ứng.

- Ân? Chẳng lẽ mũi tên này là do Long huyết luyện chế sao?

Nhiếp Vân sững sờ, tinh thần lực cường đại lập tức quét xuyên qua, nhìn một hồi, nhịn không được cười lên.

Khó trách gọi là Chiết Dực Chi Tiễn chuyên môn đối phó U Minh Hoàng tộc, loại mũi tên này đích thật là dùng Long huyết luyện chế thành, mang theo khí tức Long tộc dày đặc, nguyên nhân chính là như thế, mới có thể để cho U Minh Hoàng tộc sợ hãi.

- Nguyên lai lực lượng lúc trước ngăn cản ta Trị Liệu chính là linh hồn, mà không phải kịch độc nào đó!

Trong Chiết Dực Chi Tiễn có một đoàn lực lượng linh hồn cường hãn, tuy so ra kém mình, nhưng chí ít có bảy tám thê độ, lúc trước chính là thứ này ngăn cản Trị Liệu sư trị liệu, ăn mòn thân thể, còn để cho Nhiếp Vân tưởng nhầm là kịch độc nào đó.

Là linh hồn lực cường đại công kích, khó trách Kịch Độc đan điền vô dụng.

Đoàn linh hồn lực này dùng trận pháp đặc biệt phong ấn, trận pháp này phức tạp đến cực điểm, lại bố trí ở trong mũi tên nhỏ, đổi lại người khác khẳng định xem không hiểu, nhưng Nhiếp Vân là người nào? Có được thiên phú Trận Pháp Sư bài danh 39, là Trận Pháp chính cống Sư, chỉ nhìn thoáng qua liền hiểu được.

- Tụ Hồn Tỏa Linh Trận? Rất tốt, cái này ta cũng có thể bố trí ra...

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, thuận miệng nói một câu, lời còn chưa nói hết, con mắt đột nhiên sáng ngời.

- Ân, đúng rồi, ta có Tiên Thiên Long thân, tuy huyết mạch không tinh thuần như Tiểu Long, nhưng có khí tức của Long tộc, linh hồn 999 thê độ, lại là Trận Pháp Sư... Hoàn toàn có thể luyện chế nhiều loại mũi tên này!

Tuy hắn không có thiên phú chế tạo, nhưng luyện chế loại Chiết Dực Chi Tiễn này không cần thủ tục quá phiền toái, chỉ cần hoàn thành hai khâu trọng yếu nhất kia là được.

Hắn có Tiên Thiên Long thân, trong cơ thể có được Long tức thuần

khiết, linh hồn lại cường đại như thế, lại là Trận Pháp Sư, luyện chế ra mũi tên, chỉ sợ còn cường đại hơn so với Lạc Khúc lưu lại Chiết Dực Chi Tiễn.

- Thử một chút!

Nghĩ liền làm, cổ tay của Nhiếp Vân khẽ đảo, lấy ra một ít tài liệu.

Hắn thân là Phù Thiên đại lục đệ nhất nhân, bảo vật trên người nhiều vô số kể, các loại tài liệu cũng có không ít, tiện tay trảo một cái liền là khoáng thạch cùng kim loại thượng hạng.

Lòng bàn tay tuôn ra Diễm Hỏa, linh hồn khổng lồ khống chế hỏa diễm nấu những tài liệu này, ngưng tụ thành bộ dáng một mũi tên.

- Long huyết!

Vạch phá đầu ngón tay điểm lên, đồng thời linh hồn ngưng kết, hình thành trận pháp đặc thù, khắc sâu vào trong đó.

Ầm ầm!

Trận pháp vừa tiến vào mũi tên, Vẫn Lạc Cung trong tay Lạc Khuynh Thành liền phát ra một hồi thanh âm giống như Lôi Minh, phảng phất như vật trước mắt này mới là chí bảo để nó chính thức phát huy ra uy lực.

- Cái này...

Tiện tay cầm lấy mũi tên, Lạc Khuynh Thành cảm thụ thoáng một phát, con mắt càng ngày càng sáng.

- Ngươi lại có thể luyện chế Chiết Dực Chi Tiễn? Thật tốt quá, về sau liền không lo rồi...

Hưng phấn nhảy lên, Lạc Khuynh Thành ôm Nhiếp Vân hôn một cái, sau khi hôn xong, mới ý thức tới không đúng, sắc mặt thoáng một phát đỏ bừng.

Tuy Vẫn Lạc Cung uy lực vô cùng, nhưng chỉ có phối hợp Chiết

Dực Chi Tiễn mới có thể phát huy uy lực mạnh nhất, Chiết Dực Chi Tiễn chỉ có ba mũi, vẫn là tâm bệnh của Lạc Khuynh Thành, bây giờ nhìn thấy Nhiếp Vân có thể luyện chế, hơn nữa luyện chế ra mũi tên tựa hồ còn cường đại hơn tổ tiên lưu lại, khó trách hưng phấn thất thố rồi.

- Khục khục, hai người các ngươi chú ý một chút, ở đây còn có người a! Nhiếp Vân, ngươi không thể để cho nàng một người chiếm tiện nghi, ta cũng muốn hôn một cái...

Dịch Thanh có chút ghen tuông nói.

- Ách...

Nghe được nàng nói, Nhiếp Vân thiếu chút nữa hôn mê.

Chiếm tiện nghi? Mình bị chiếm tiện nghi?

Bất quá, Dịch Thanh cũng chỉ là nói thôi, thật không có xông lại hôn Nhiếp Vân.

Kỳ thật hai nữ biết thiếu niên ở trước mắt trong nội tâm chỉ có Đạm Đài Lăng Nguyệt, bọn hắn tầm đó đã không có khả năng, nhưng càng như vậy, càng cảm thấy ưa thích hắn, không có thuốc chữa.

Ở trước mặt loại mỹ nữ như các nàng cũng có thể cầm giữ, đây mới thực sự là chính nhân quân tử, hảo nam nhi chính thức.

- Đi thôi!

Chứng kiến hào khí có chút mập mờ, Nhiếp Vân biết rõ lại đợi xuống khẳng định xuất hiện phiền toái, liền đi tới trước.

Đình thứ ba cũng là lão giả, am hiểu công phu trên tay, đôi tay khô gầy nhẹ nhàng động, sông núi liền lật úp.

- Để ta đánh đi, ta vừa vặn thử xem Chiết Dực Chi Tiễn ngươi luyện chế!

Sắc mặt Lạc Khuynh Thành ửng đỏ như trước, tiến lên, lấy ra mũi

tên mà Nhiếp Vân vừa mới luyện chế bắn ra ngoài.

Ầm ầm!

Mũi tên này, so với ngày đó ở Lăng Tiêu đỉnh bắn về phía Nhiếp Vân còn cường đại hơn, vừa xuất hiện liền làm biển máu quay cuồng, lão giả kia ngay cả phản ứng cũng không kịp, đã bị bắn thành mảnh vụn.

------oOo------

Chương 1180: Tụ Hồn linh châu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lạc Khúc luyện chế Chiết Dực Chi Tiễn có thể bắn chết cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, Nhiếp Vân luyện chế uy lực càng hơn, lão giả anh linh này bất quá nửa bước Phá Không Cảnh, ở đâu chống đở được!

Đã có mũi tên lợi hại như thế, chiến đấu không có bất luận lo lắng gì, ba người một đường về phía trước, rất nhanh đã vượt qua bảy cầu nổi, bảy đình.

Anh linh trông coi đình, đồng dạng như trong tưởng tượng, dựa theo phương hướng tiến lên thực lực tăng lên, bất quá đến cuối cùng cũng chỉ Phá Không Cảnh trung kỳ, cách Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong còn kém rất xa, một mũi tên của Lạc Khuynh Thành liền tươi sống bắn chết hắn, không có ngừng chút nào.

Thông qua bảy cầu nổi, Nhiếp Vân cũng đoán được dụng ý.

Tế tự chi địa là vì bồi dưỡng thực lực của chưởng giáo, bảy anh linh trông coi, chỉ vì kiểm nghiệm, chỉ cần có thể thông qua, nói rõ đã có tư cách cùng lực lượng đạt được truyền thừa, có thể tiến hành nghi thức nào đó rồi.

Chính bởi vì như thế, cho nên thực lực người khán thủ, tối đa chỉ có Phá Không Cảnh trung kỳ, cũng đúng, nếu trực tiếp cho cường

giả Huyệt Khiếu cảnh qua, khẳng định là gây khó dễ, cũng không có tất yếu kiểm nghiệm rồi.

Dù sao, Di Thần Tông khác bảy đại tông môn còn lại, chưởng giáo chỉ là Nạp Hư cảnh, cho dù Nạp Hư Cảnh đỉnh phong tích lũy rất sâu, tối đa cũng chỉ như Cảnh Hồng, có được sức chiến đấu Phá Không Cảnh trung kỳ, giống như Nhiếp Vân, Nạp Hư Cảnh đỉnh phong có thể chiến đấu với Bí Cảnh đệ cửu trọng, nhìn chung lịch sử Nhân tộc là cơ hồ không có!

Ầm ầm!

Thông qua bảy cầu nổi, trước mắt ba người lắc lư, như bị chuyển di, đi vào trong một quang màng.

Cái quang màng này như trước ở trong biển máu, bất quá hoàn toàn bất đồng trước kia, có chứa khí tức linh hồn rất mạnh, ba người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một tế đàn cự đại lơ lửng ở trên không trung, tựa như lâu các.

- Ân? Bọn hắn ở trên tế đàn làm gì?

Chứng kiến tế đàn, Nhiếp Vân lần nữa thấy Hắc Bạch Song Sát, lúc này bọn hắn đang lơ lửng ở trên tế đàn, một người đứng ở một bên hai tay múa, không ngừng bố trí xuống các loại thủ ấn.

Cũng không biết là bởi vì đánh thủ ấn quá mức chuyên tâm, hay là nguyên nhân gì khác, hai đại cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong lại không phát hiện ba người đến.

- Nơi này áp bách linh hồn thật mạnh!

Linh hồn Nhiếp Vân khẽ động, đã biết rõ bọn hắn cũng không phải quá mức chuyên tâm, mà là nơi này có lực áp bách linh hồn rất mạnh, linh hồn của mình 999 thê độ, vậy mà cũng chỉ có thể lan tràn mấy ngàn thước, không cách nào bao phủ trọn cả quang màng.

Hắn cũng không thể bao phủ, chớ nói chi là hai người kia, bằng tinh thần lực của bọn hắn, chỉ sợ ngay cả 10m cũng lan tràn không ra,

muốn biết rõ tình cảnh phía trước, chỉ có thể dựa vào con mắt xem.

- Ân?

Minh bạch điểm ấy, Nhiếp Vân vận chuyển Thiên Nhãn nhìn lại, đột nhiên chứng kiến một viên cầu màu vàng lơ lửng ở trên tế đàn, những linh hồn uy áp mãnh liệt kia, đúng là do nó phát ra.

Viên cầu màu vàng này, không phải thủy tinh, cũng không phải kim loại, bên trong giống như có vô số linh hồn lạc ấn quay cuồng, tràn đầy oán khí, chỉ là mắt thường nhìn, đã cảm thấy linh hồn bị áp bách, linh hồn không có đạt tới Linh cấp Đại viên mãn căn bản không chịu nổi.

Thiên Nhãn nhìn lên, viên cầu màu vàng chậm rãi xoay tròn, trên quang màng có một cổ khí tức kỳ quái đang cung cấp năng lượng đặc thù nào đó, giống như quán thâu vô số linh hồn vào trong.

Viên cầu này lại có thể chậm rãi hội tụ linh hồn, quỷ dị nói không nên lời.

- Trong Tụ Hồn linh châu này hội tụ linh hồn quả nhiên như Thánh Hoàng suy đoán, kém quá xa, phải thêm chút nguyên liệu, động tác nhanh lên!

Hắc Sát cũng không biết có người đến, nhìn về viên cầu màu vàng trước mắt, sắc mặt dữ tợn, thét dài một tiếng, bàn tay nhiều ra một ngọc bài, bóp nát, không trung lập tức bay ra gió lạnh đậm đặc, vô số hồn phách giãy dụa gào thét, vang lên thanh âm gào khóc thảm thiết, vậy mà đều là oan hồn bị tàn sát.

Những oan hồn này khi còn sống ít nhất đều là Linh cấp hậu kỳ, hình thành linh hồn thể, trôi nổi ở trên không trung, không ngừng kêu gào, để cho người không rét mà run.

Oan hồn, bình thường là bị tra tấn đến chết hình thành, một thân oán khí không cách nào phát tiết, người bình thường không dám nhiễm, một khi dính vào chẳng khác nào liên lụy đến vô số Nhân Quả, về sau thời điểm độ kiếp Tâm Ma đại thịnh.

Lấy ra nhiều oan hồn như vậy, hai thằng này đến cùng muốn làm gì?

- Nhiếp Vân, chúng ta lạnh quá...

Chứng kiến không trung có vô số đầu người lơ lửng, gió lạnh thổi bay, sắc mặt hai người Dịch Thanh trắng bệch, toàn thân không ngừng run rẩy.

Tuy thực lực hai người không kém, nhưng dù sao đều là nữ hài, hơn nữa oán khí ở không trung thật sự quá nặng đi, toàn bộ đều có chút không chịu nổi.

- Các ngươi tiến vào Tử Hoa động phủ a trước đi!

Biết rõ bị loại oán khí này xâm nhập thời gian dài, mặc dù trị liệu tốt, trong nội tâm cũng sẽ lưu lại lạc ấn, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động liền thu hai người vào động phủ, tiếp tục ngẩng đầu nhìn lại.

Tuy những oán khí này lợi hại, nhưng đối với linh hồn thê độ đạt tới 999 như hắn mà nói, không có gì ảnh hưởng cả.

- Tất cả đều đi vào cho ta!

Vù vù vù!

Tế ra oan hồn, Hắc Sát hí dài một tiếng, rất nhanh ngưng kết thủ ấn, vô số oan hồn bị thủ ấn của hắn áp chế, nhao nhao hội tụ về phía viên cầu màu vàng, chưa tới một canh giờ, đã bị viên cầu thôn phệ sạch sẽ.

Cắn nuốt sạch những linh hồn này, viên cầu màu vàng càng sáng lên, tốc độ xoay tròn cũng nhanh thêm vài phần, giống như tùy thời có thể phát sinh biến cố kỳ nào đó lạ.

- Đã chuẩn bị xong, nhanh tế tự a!

Làm xong hết thảy, Hắc Sát thở ra một hơi, hai mắt lộ ra mỏi mệt, xem ra cử động vừa rồi để cho hắn tiêu hao rất lớn.

- Tốt, ngươi lui ra phía sau vài bước, hiện tại ta bắt đầu tế tự!

Bạch Sát một mực không nói chuyện gật gật đầu, mắt sáng rực lên, thanh âm vang vọng, mang theo hương vị Ma chú.

- Di Thần đại nhân vạn năng, chúng ta vì ngươi cống hiến tế phẩm cao cấp nhất, khẩn cầu chủ nhân vĩ đại ban cho chúng ta lực lượng linh hồn thông hành!

Tiếng hô vang lên, thủ chưởng của Bạch Sát bay múa, từng kiện từng kiện bảo vật trân quý rớt xuống, nằm ở trên tế đàn.

- Tài phú thật kinh người...

Chứng kiến những bảo vật này, ngay cả Nhiếp Vân cũng nhịn không được biến sắc.

------oOo------

Chương 1181: Tụ Hồn linh châu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân gia của Nhiếp Vân không nói là Phù Thiên đại lục đệ nhất nhân, cũng không kém nhiều rồi, thân gia như thế, chứng kiến những bảo vật này cũng cảm giác khiếp sợ, đủ thấy trình độ bảo vật trân quý.

Những vật này, cấp bậc thấp nhất vậy mà cũng là Linh Binh tuyệt phẩm, càng có không ít Thiên Ngoại khoáng thạch, vô số Linh Dược quý trọng, thậm chí ngay cả thi thể Bí Cảnh đệ bát trọng Yêu nhân, Yêu đan đều có.

Dùng nhiều thứ tốt như vậy tế tự, cái thủ bút này thật là lớn.

Rầm ào ào!

Bảo vật chồng chất như núi rơi vào tế đàn, một hồi giòn vang, toàn bộ hóa thành tro tàn, phảng phất như tiến nhập không gian nào đó.

- Hậu nhân của ta, các ngươi dâng lên rất nhiều tế phẩm, ta sẽ cho các ngươi đầy đủ chỗ tốt...

Ầm ầm!

Cùng lúc đó, một cổ ý niệm cực lớn từ nơi không biết tên truyền lại, bao phủ toàn bộ viên cầu.

Bị cổ ý niệm này bao phủ, Nhiếp Vân cảm thấy toàn thân xiết chặt, phảng phất trần như nhộng triển lộ ở trước mặt người khác, không còn bí mật đáng nói.

Ông!

Bị ý niệm áp bách, tinh thần lực dọc theo vô danh pháp quyết nhẹ nhàng xoay chuyển, tất cả áp bách liền biến mất, phảng phất như không có xuất hiện qua.

Tinh thần dọc theo vô danh pháp quyết xoay tròn, chẳng những có thể sinh ra uy áp cường đại, còn có thể chống cự lực lượng linh hồn áp bách, điểm ấy Nhiếp Vân ở lúc chủ đan điền tấn cấp hình thái thứ ba đã phát hiện.

Ầm ầm!

Tựa hồ ý niệm cường đại không cảm thấy Nhiếp Vân dị thường, vừa hàng lâm xuống, liền không hề ngừng, trực tiếp tuôn vào viên cầu màu vàng.

- Ân?

Chứng kiến loại tình cảnh này, Nhiếp Vân sững sờ.

Cổ ý niệm cường đại kia, tựa hồ sớm đã biết rõ viên cầu màu vàng tồn tại, trực tiếp xông lại, quỷ dị nói không nên lời.

Vừa rồi Bạch Sát ném ra nhiều bảo bối như vậy tế tự, dựa theo đạo lý, thu được vật phẩm tế tự, nên gia trì toàn bộ lực lượng ở trên người bọn hắn, trợ giúp thăng cấp, nhưng bây giờ là loại tình

huống này, xem ra chủ nhân của ý niệm, cũng biết mục đích tế tự, không phải là tăng thực lực lên.

- Cái này có thể là Thiên Yêu Thánh Hoàng muốn bọn hắn làm, bất quá, Yêu nhân thiên tính lương bạc, nếu như tế tự hoàn thành, Hắc Bạch Song Sát lấy đi chỗ tốt, chẳng phải còn lợi hại hơn Thiên Yêu Thánh Hoàng, vì sao còn phải nghe mệnh lệnh của hắn?

Trong nội tâm khẽ động, đột nhiên nhớ tới một sự kiện.

Tuy không biết lực lượng quán thâu đến viên cầu màu vàng có bao nhiêu, nhưng chỉ từ vật phẩm vừa rồi tế tự đến xem, đã biết rõ đạt được chỗ tốt không giống bình thường.

Hắc Bạch Song Sát làm người tế tự, nếu hấp thu những lực lượng này vào thân thể, nhất định có thể thực lực bạo tăng, hơn Thiên Yêu Thánh Hoàng cũng có thể, vì sao còn muốn nghe theo mệnh lệnh của hắn?

Tuy Yêu nhân nhất tộc đẳng cấp huyết mạch rất lợi hại, nhưng Yêu nhân thiên tính lương bạc, ở trong giết chóc sinh tồn, làm ra loại sự tình này cũng không kỳ quái.

- Ah, không đúng, Bạch Sát không biết phương pháp đột phá Bí Cảnh Cửu Trọng, cưỡng ép quán thâu lực lượng, chỉ có thể bạo thể mà vong, sẽ không tấn cấp...

Ý nghĩ này xoay chuyển ở trong óc, Nhiếp Vân nhịn không được cười lên.

Toàn bộ Phù Thiên đại lục, thế giới Yêu nhân, đều không có phương pháp đột phá Bí Cảnh Cửu Trọng chính xác, cái gọi là Toái Thần Cảnh, bất quá là Võ Đạo sư nghiên cứu ra con đường sai lầm, nếu như vừa rồi Bạch Sát cưỡng ép thôn phệ cổ lực lượng này, kết quả chỉ là bạo thể mà vong, mà không phải đột phá.

Chỉ sợ điểm ấy, Thiên Yêu Thánh Hoàng đã sớm suy tính đến, lúc này mới yên tâm để cho hai người tới làm chuyện này.

Ầm ầm!

Đầu óc Nhiếp Vân nhanh chóng xoay tròn, không trung đã phát sinh biến cố, viên cầu màu vàng ở dưới lực lượng bàng đại quán thâu, rốt cục xảy ra lột xác, trong nháy mắt biến thành màu xích kim, mãnh liệt lơ lửng, tản mát ra lực lượng làm cho người khủng hoảng cùng uy nghiêm.

Trong viên cầu vốn hội tụ vô số oán niệm hỗn loạn, những oán niệm này pha tạp, hỗn tạp không đồng nhất, không cách nào hấp thu, lợi dụng nó, cho dù Nhiếp Vân bị loại oán niệm này xâm nhập thời gian dài, cũng sẽ bị tổn thương, chớ nói chi là người khác.

Mà bây giờ những oán niệm này bị ý niệm cường đại trấn áp, toàn bộ biến thành tinh khiết, không còn chút oán khí nào nữa.

- Đây là lực lượng linh hồn tinh khiết, chẳng lẽ...

Chứng kiến viên cầu màu vàng biến hóa, Nhiếp Vân lại suy nghĩ một chút tình cảnh mình chứng kiến, đột nhiên linh quang lóe lên trong đầu, một ý nghĩ xông ra.

Viên cầu màu vàng này có khả năng không phải Hắc Bạch Song Sát mang đến, mà là bảo vật ở tế tự chi địa của Di Thần Tông có.

Sở dĩ Tế tự chi địa của Di Thần Tông quỷ dị, chính là vì thứ này tồn tại.

Thứ này có thể hấp thu lực lượng linh hồn, chuyển hóa, chỉ cần Di Thần Tông tông chủ thông qua cầu nổi tới đây, cống hiến vật phẩm tế tự, liền được Di Thần quán thâu lực lượng.

Linh hồn là căn bản của hết thảy tu luyện, linh hồn tiến bộ, thực lực mới có thể đại tiến...

Trước kia trong viên cầu màu vàng tích lũy linh hồn không nhiều, cho dù tế tự thành công, uy lực cũng không lớn, cho nên Hắc Sát mới lấy ra càng nhiều oan hồn nữa để cho hắn hấp thu, như vậy sau khi chuyển hóa thành công, uy lực sẽ càng mạnh.

Mượn lực lượng tế tự, tẩy trừ oan hồn, để cho kỳ độc biến thành

vật đại bổ, thật sự là ngoan độc!

Chỉ là Nhiếp Vân có chút không hiểu, ngay cả Di Thần Tông trưởng lão cũng không biết tình huống của tế tự chi địa, Thiên Yêu Thánh Hoàng làm thế nào biết, làm sao có thể tìm được vị trí chính xác, biết chú ngữ tế tự?

Hơn nữa Di Thần này đến cùng là người nào? Ngay cả linh hồn cũng có thể tinh lọc, thực lực nên rất mạnh a?

- Ha ha, thành công rồi, Thiên Yêu Thánh Hoàng bằng vào cái này, nhất định có thể đột phá Thiên cấp Đại viên mãn, thành tựu rất cao!

Thấy oan hồn ở trong viên cầu màu vàng đều bị rửa sạch, sắc mặt Bạch Sát ửng hồng, hưng phấn cất tiếng cười to.

- Đúng vậy, thật tốt quá, chúng ta nhanh trở về, Thiên Yêu Thánh Hoàng khẳng định đã đợi không kịp...

Hắc Sát cũng hưng phấn rống lên, duỗi ra Quỷ Trảo ngăm đen muốn thu viên cầu, bất quá còn chưa tới trước mặt, liền phát hiện viên cầu quay tít một vòng.

Hô… bay về phía cách đó không xa, chậm rãi rơi vào trong lòng bàn tay một thiếu niên.

- A? Ngươi là người nào?

Chứng kiến tràng cảnh này, Hắc Bạch Song Sát lập tức hoảng sợ, lúc này mới phát hiện cách đó không xa chẳng biết lúc nào xuất hiện một thiếu niên, lúc này hắn đang vuốt vuốt viên cầu trong tay, lòng bàn tay khẽ động, liền thu vào Nạp Vật Đan Điền.

------oOo------

Chương 1182: Đi thế giới Yêu nhân (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi muốn chết, lấy ra cho chúng ta!

Chứng kiến vất vất vả vả có được đồ vật rõ ràng bị lấy đi, Hắc Bạch Song Sát đồng thời tức giận đến Tam Thi thần nhảy, hai Quỷ Trảo phá không mà đến.

Hai cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong đồng thời ra tay, không gian trong quang màng lập tức vặn vẹo, tế đàn ở dưới lực lượng cuồng bạo ầm ầm vỡ vụn, biển máu bên ngoài quang màng cũng lập tức sôi trào lên, phảng phất như nấu sôi.

Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, đã là sức chiến đấu đỉnh phong nhất của Phù Thiên đại lục, hai người càng là loại thực lực mạnh nhất, so với mười tám Yêu Hoàng còn muốn đáng sợ, đồng thời ra tay, uy lực nghiêng trời lệch đất, thời không cũng có thể đánh xuyên qua.

- Dừng lại!

Tuy công kích của bọn hắn lợi hại, nhưng thiếu niên lợi hại hơn, đối mặt không gian vặn vẹo, cười nhạt, lạnh quát một tiếng.

Răng rắc!

Nương theo thanh âm, không gian lập tức cứng lại, hai cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, thời gian nháy con mắt biến thành châu chấu bị đóng băng, rốt cuộc không thể động đậy, công kích đầy trời tiêu tán, một lần nữa dung nhập biển máu.

- Thiên phú Tiên Âm sư, ngươi là Nhiếp Vân?

Cảm nhận được thân thể không cách nào nhúc nhích, toàn thân giam cầm, Hắc Bạch Song Sát nhớ tới một cái tên, con mắt trợn tròn, sắc mặt sợ hãi.

Nhiếp Vân thống nhất cửu đại tông môn, dẹp loạn nội loạn của Nhân tộc ở Phù Thiên đại lục, có được rất nhiều thiên phú, đẳng cấp huyết thống thứ tư, chuyện này sớm đã không phải bí mật gì, cho dù ở quốc gia Yêu nhân cũng truyền khắp.

Đột nhiên chứng kiến cường giả trẻ tuổi như vậy, hơn nữa lại có thiên phú Tiên Âm sư, Hắc Bạch Song Sát có ngốc cũng biết người trước mắt là Nhiếp Vân không thể nghi ngờ.

- Rất thông minh, bất quá không có ban thưởng!

Thiếu niên chắp hai tay sau lưng, đi tới.

Như bọn họ phỏng đoán, thiếu niên đúng là Nhiếp Vân vừa rồi đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt, lúc này thấy bọn hắn chuẩn bị xong rồi, lập tức ra tay.

Mặc dù Hắc Bạch Song Sát là nhân vật siêu cấp danh chấn Yêu nhân, Nhân loại, nhưng ở trước mặt hắn như một con ruồi, một con muỗi, tiện tay có thể bóp chết.

- Mau trả Tụ Hồn châu cho chúng ta, bằng không Thiên Yêu Thánh Hoàng tuyệt sẽ không bỏ qua ngươi...

Thấy hắn thừa nhận, sắc mặt của Hắc Bạch Song Sát lúc đỏ lúc trắng, đột nhiên thét dài, con mắt huyết hồng.

Bọn hắn tốn sức vất vả mới rửa sạch oan hồn trong Tụ Hồn châu, bị người cướp đi, oán hận trong lòng có thể nghĩ.

- Hắn không buông tha ta tốt nhất, ta cũng không có ý định buông tha hắn!

Đối với uy hiếp của bọn hắn, Nhiếp Vân không để ý tới, hừ nhẹ một tiếng.

- Các ngươi nói một chút, Tụ Hồn châu này là chuyện gì xảy ra!

Trong thanh âm Nhiếp Vân mang theo ý đầu độc đậm đặc, linh hồn cường đại phối hợp thiên phú Đầu Độc Sư hình thái thứ ba, Hắc Bạch Song Sát chỉ cảm thấy ý thức mơ hồ, giống như Thiên Yêu Thánh Hoàng hỏi bọn hắn vậy.

- Tụ Hồn châu là vật chỉ ở tế tự chi địa của Di Thần Tông mới có, có thể thôn phệ linh hồn cùng oan hồn! Chỉ cần cho đầy đủ vật

phẩm tế tự, có thể để ý niệm của Di Thần hàng lâm, rửa sạch sẽ những linh hồn pha tạp này, hình thành linh hồn tinh khiết nhất, mà những linh hồn tinh khiết này, có thể làm cho linh hồn người tấn cấp, vô cùng ảo diệu!

Hai mắt Bạch Sát mơ hồ, trả lời.

Cho dù Hắc Bạch Song Sát cũng là Linh cấp Đại viên mãn, nhưng tối đa chỉ có bảy tám thê độ, cùng Nhiếp Vân Thiên cấp Đại viên mãn kém thật sự quá lớn, đầu độc bọn hắn dễ dàng.

- Quả thế!

Thấy đối phương trả lời cùng mình phỏng đoán không kém nhiều, Nhiếp Vân nhẹ gật đầu.

Loại bí thuật thôn phệ linh hồn, tinh lọc linh hồn này, thuộc về Yêu tộc mới có, Nhân loại không hiểu, cũng không có ghi lại.

- Những oán linh là từ đâu đến?

Nhiếp Vân hỏi tiếp.

Trước kia Hắc Sát lấy ra oán linh, thực lực kém cỏi nhất cũng là Linh cấp hậu kỳ, khi còn sống thực lực ít nhất là Bí Cảnh đệ tứ trọng Lĩnh Vực cảnh. Thật không biết bọn hắn từ nơi nào giết nhiều người như vậy.

- Là người của Yêu nhân nhất tộc chúng ta, Thiên Yêu Thánh Hoàng vì sưu tập những oán linh này, tru diệt suốt một lĩnh vực!

Hắc Sát nói.

- Tru diệt một lĩnh vực?

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Mười tám Yêu Hoàng phân biệt chưởng quản Yêu nhân mười tám địa vực, phạm vi từng địa vực đều rộng lớn hơn Phù Thiên đại lục, Yêu nhân nhiều, nhiều vô số kể. Thiên Yêu Thánh Hoàng vậy mà

tru diệt một vực, chỉ vì có thể làm cho thực lực mình tăng lên, thật sự là ngoan độc!

Lão tửu quỷ vì tìm được cơ hội đột phá, không tiếc dẫn động Nhân tộc đại chiến, Thiên Yêu Thánh Hoàng vì mình có thể tấn cấp, đồ sát một vực, ở trong mắt cường giả, sinh mệnh của dân chúng bình thường, căn bản là không đáng tiền, có thể tùy ý thu hoạch.

- Di Thần là người nào? Làm sao các ngươi có thể tìm được chỗ này?

Nhiếp Vân hỏi.

- Di Thần là một đại nhân vật ở Linh giới, tựa hồ là Linh Hồn sư nhất mạch, cùng Yêu Hoàng U Minh Hoàng tộc chúng ta là hai chi nhánh, cụ thể thân phận gì chúng ta cũng không biết, chúng ta có thể tìm tới nơi này, là Thiên Yêu Thánh Hoàng nói, mặt khác chúng ta không biết gì cả!

Ánh mắt Bạch Sát mê ly nói.

- Linh giới? Linh Hồn sư nhất mạch? U Minh Hoàng tộc nhất mạch?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Tuy trước kia trong nội tâm cảm thấy Di Thần này không đơn giản, nhưng nghe nói là đại nhân vật của Linh giới, trong nội tâm vẫn cả kinh.

Người Linh giới thấp nhất cũng có mười đan điền, cả đám thực lực cường hãn đến cực điểm, có thể ở chỗ kia xưng là đại nhân vật, thực lực làm sao có thể đơn giản, khó trách có thể tinh lọc oan hồn, thực lực như thế, làm ra loại sự tình này hẳn không khó.

Về phần Linh Hồn sư cùng U Minh Hoàng tộc hai chi nhánh là có ý gì, Nhiếp Vân có chút không rõ ràng.

U Minh Hoàng tộc là hoàng giả của Yêu nhân nhất tộc không thể nghi ngờ, Linh Hồn sư là Đại Tế Tự của Yêu nhân nhất tộc, cùng thuộc Yêu nhân, như thế nào còn có thể phân thành hai chi nhánh?

Nghĩ mãi mà không rõ liền không nghĩ, ít nhất hiện tại biết rõ Di Thần là Linh Hồn sư nhất mạch, vì như thế, Di Hoa mới có thể tìm được mẫu thân của Dịch Thanh, sau đó bắt lấy nàng.

Chỉ là nơi này chỉ có một tế đàn, hơn nữa mới vừa rồi còn bị Hắc Bạch Song Sát làm vỡ nát, làm thế nào khống chế linh hồn, để cho mẫu thân của nàng khôi phục ý thức, đồng dạng đều không có.

Cho nên, tổng thể mà nói, mục đích chủ yếu lần này tới tế tự chi địa, đã không đạt tới, xem như không công rồi.

- Sử dụng Tụ Hồn châu này như thế nào, như thế nào hấp thu năng lượng trong đó?

Nhiếp Vân hỏi tiếp.

------oOo------

Chương 1183: Đi thế giới Yêu nhân (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chúng ta chỉ dựa theo phân phó làm, mặt khác không biết gì cả!

Hắc Bạch Song Sát đồng thời lắc đầu.

Ngay sau đó Nhiếp Vân lại hỏi vài câu, phát hiện thật sự là bọn hắn không biết, cũng không hỏi nhiều, dùng linh hồn cường đại chấn bọn hắn bất tỉnh, thu vào Linh Binh phi hành.

Tuy rất muốn giết, lấy ra yêu hạch, nhưng bây giờ không phải là thời điểm giết bọn hắn, lão tửu quỷ phá vỡ Bắc Đẩu tinh phủ cần bảy bảy bốn mươi chín cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, hai cái này phù hợp điều kiện, có lẽ có tác dụng.

Cổ tay khẽ đảo, Tụ Hồn châu liền xuất hiện ở lòng bàn tay, Nhiếp Vân nhìn kỹ một hồi, linh hồn chậm rãi kéo dài vào bên trong.

- Đây thật là thứ tốt, giữ lại chờ ta Niết Bàn lại dùng, hiệu quả sẽ càng lớn hơn một chút!

Bên trong Tụ Hồn châu này ẩn chứa lực lượng linh hồn rất tinh khiết, tuy Nhiếp Vân không biết phương pháp hấp thu, nhưng bằng vào thiên phú Võ Đạo sư của hắn, nghiên cứu ra không khó, bất quá hiện tại hấp thu, hiệu quả khẳng định không tốt.

Linh hồn của hắn đã đạt đến 999 thê độ, nếu như không đột phá, hấp thu nhiều lực lượng linh hồn hơn nữa cũng vô dụng, còn không bằng đợi đến lúc Niết Bàn, dùng để tiếp tế linh hồn, có lẽ có thể nhất phi trùng thiên, phát huy ra hiệu quả càng lớn.

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân lần nữa thu Tụ Hồn châu vào Nạp Vật Đan Điền.

Tuy lần này tới không hoàn thành chuyện của mình, lại ngoài ý muốn bắt hai Yêu nhân Huyệt Khiếu cảnh, đạt được Tụ Hồn châu, xem như buôn bán lời.

Không có Tụ Hồn châu áp chế, linh hồn khẽ động lập tức xuyên thấu qua vách ngăn lan tràn tới Anh Linh Huyết Hải, Nhiếp Vân cẩn thận tìm một vòng, cũng không phát hiện vật hữu dụng khác, lúc này mới bất đắc dĩ lắc đầu, bay đi ra ngoài.

Một lần nữa trở lại Di Thần đại điện, Nhiếp Vân thả Lạc Khuynh Thành và Dịch Thanh ra.

Khi Dịch Thanh biết không tìm được phương pháp cứu mẫu thân, sắc mặt nhịn không được ảm đạm.

Thấy bộ dạng của nàng như vậy, ba người lại ở Di Thần Tông tàng thư khố tìm vài ngày, kết quả giống như trong tưởng tượng, không có bất kỳ ghi lại về Linh Hồn sư.

- Quay trở lại Ngoại Thế Giới thôi!

Thiếu chút nữa lật úp Di Thần Tông cũng không tìm được tin tức về Linh Hồn sư, Nhiếp Vân liền không tìm nữa, cùng hai người nói một tiếng, lần nữa trở lại Hóa Vân tông.

- Tông chủ, ngươi trở về rồi, ta vừa vặn có việc thương nghị với ngươi!

Vừa trở lại tông môn, lão tửu quỷ Hạ Hành liền đi tới, chứng kiến hắn liền mắt sáng rực lên.

- Chuyện gì?

- Đầu Độc chi khí của ngươi cực kỳ có tác dụng, hiện tại mười tám Yêu Hoàng đã không sai biệt lắm toàn bộ bị ta thuần hóa, hiện tại cần phải làm là đi quốc gia Yêu nhân, tìm Chưởng Giáo ấn thứ chín, hơn nữa thu hồi lại!

Lão tửu quỷ nói.

Nhiếp Vân bế quan đi ra, biết rõ lão tửu quỷ còn không có phục tùng mười tám Yêu Hoàng, liền cho hắn vài đạo Đầu Độc chi khí.

Lực lượng linh hồn của Lão tửu quỷ cường đại hơn mười tám Yêu Hoàng không ít, lại phối hợp thiên phú Đầu Độc Sư, để cho bọn hắn hàng phục không khó, cho nên Nhiếp Vân sẽ không nhúng tay.

- Tìm về Chưởng Giáo ấn thứ chín, ngươi nói là đi tìm Thiên Yêu Thánh Hoàng?

Nhiếp Vân nhíu mày.

- Ân, muốn dùng phương pháp của ta trực tiếp tiến vào Bắc Đẩu tinh điện, phải tìm được Chưởng Giáo ấn thứ chín, quốc gia Yêu nhân cực kỳ nguy hiểm, ta ý định lần này ngươi, ta còn có Thiên Huyễn đi qua!

Lão tửu quỷ nói.

Nhân tộc ở Phù Thiên đại lục thực lực mạnh nhất là Nhiếp Vân cùng lão tửu quỷ, về phần Thiên Huyễn, tuy gần đây tiến bộ rất lớn, tựa hồ còn không có đạt tới Huyệt Khiếu cảnh, sở dĩ để cho hắn đi, là vì trước kia từng cùng Vân Huyên đi qua thế giới Yêu nhân, đối với thế giới này biết cực kỳ tinh tường, hơn nữa thủ đoạn nhiều,

nếu bàn về trốn chạy để khỏi chết mà nói, mặc dù lão tửu quỷ hiện tại, chỉ sợ cũng không bằng hắn.

- Tốt, bất quá chúng ta đều ly khai, vạn nhất Yêu nhân thừa cơ đánh lén thì làm sao bây giờ?

Nhiếp Vân nói.

Yêu nhân mười tám Yêu Hoàng đồng thời hao tổn nhưng không dám lên tiếng, chủ yếu là bởi vì hai người chấn nhiếp, vạn nhất cho người khác biết rõ bọn hắn đã đi ra đại lục, đi quốc gia Yêu nhân, chúng thừa cơ quy mô tiến công, phiền toái sẽ không nhỏ.

Hơn nữa, toàn bộ Phù Thiên đại lục, cũng không chỉ có Yêu nhân, còn có rất nhiều chủng tộc kỳ lạ, chỉ bất quá tổng thể thực lực của bọn hắn không được, không thể gây sóng gió mà thôi, nếu bọn hắn rời đi, những chủng tộc này cũng tới quấy rối, bằng vào thực lực bây giờ của Nhân tộc, không dễ chống lại a.

- Cho nên lần này cần bí mật làm việc, ngoại trừ chúng ta, bất luận kẻ nào cũng không thể biết, nếu không, nhiều người nhiều miệng, truyền đi là đại phiền toái!

Lão tửu quỷ tựa hồ cũng cân nhắc đến loại tình huống này, gật đầu nói.

- Tốt, ba ngày sau xuất phát, ba ngày này ta tiếp tục truyền thụ nội dung quan trọng của võ học, về sau tuyên bố bế quan, đến lúc đó chúng ta lặng lẽ ly khai!

Nhiếp Vân suy nghĩ một chút nói.

- Ân, ta cũng chuẩn bị một ít đồ vật đi quốc gia Yêu nhân, đến lúc đó sẽ tới tìm ngươi!

Lão tửu quỷ nói xong quay người ly khai.

Hắn đi rồi, Nhiếp Vân như thường ngày, mỗi ngày ở Lăng Tiêu đỉnh triệu tập các đệ tử truyền thụ võ học, trợ giúp bọn hắn giải đáp nan đề tu luyện.

Đã có Võ Đạo sư như hắn giải thích nan đề, tốc độ tiến bộ của mọi người Hóa Vân tông cực nhanh, tăng thêm hắn truyền thụ cho tuyệt kỹ, tuy thời gian không dài, nhưng thực lực chỉnh thể của Nhân tộc, so với trước kia gia tăng lên không chỉ một lần.

Chứng kiến điểm ấy, Nhiếp Vân cũng âm thầm cao hứng, vì quyết đoán lúc trước của mình mà thấy cao hứng.

Ba ngày rất nhanh liền qua, Nhiếp Vân truyền thụ hết nội dung võ học liền tiến vào Trận Pháp điện tuyên bố bế quan.

- Quốc gia Yêu nhân, kiếp này Nhiếp Vân ta lại tới nữa...

Hừ một tiếng, Nhiếp Vân lặng yên không một tiếng động đến hư không loạn lưu, cùng lão tửu quỷ, Thiên Huyễn hội tụ chung một chỗ.

Quốc gia Yêu nhân, chia làm mười tám địa vực, tương đương với mười tám thế giới bất đồng, từng cái đều rộng lớn hơn Phù Thiên đại lục, vắt ngang ở trên hư không loạn lưu.

Kiếp trước Nhiếp Vân từng tiến vào thế giới Yêu nhân, lúc ấy cùng Yêu nhân thù sâu như biển, từng ở trong một lần đại vây quét, tiến vào địa vực thứ tư, ở trong đó đánh giết bảy trăm vạn dặm, những nơi đi qua, không có một ngọn cỏ, chó gà không tha!

Chính bởi vì lần chiến dịch kia, xác định danh xưng Huyết Ngục Ma Tôn của hắn.

------oOo------

Chương 1184: Chư Thiên vạn giới (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiện tại ngẫm lại, lúc trước có thể ở quốc gia Yêu nhân giết vào giết ra, không có bị Yêu Hoàng bắt lấy, chỉ sợ cùng biến cố lúc trước tám đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh có quan hệ.

Kiếp trước Nhân loại tự giết lẫn nhau tổn thất thảm trọng, mười tám Yêu Hoàng chỉ sợ đồng dạng như kiếp này, lao đến kiếm tiện nghi, bị lão tửu quỷ ra tay bắt lấy, liên hợp tông môn còn lại tiến nhập Bắc Đẩu tinh phủ.

Về sau không biết xảy ra chuyện gì, tất cả mọi người bị vây ở trong tinh phủ, hoặc là toàn bộ chết hết, mới đưa đến qua nhiều năm cũng không có người đi ra, cũng không có người biết lúc ấy ở Lăng Tiêu đỉnh xảy ra chuyện gì.

Chính bởi vì tổn thất này, mười tám Yêu Hoàng mất tích, mới có thể ở quốc gia Yêu nhân giết chóc như vậy mà không có đụng phải bọn hắn.

Cũng đúng, mười tám Yêu Hoàng chỉ cần tồn tại một cái, khẳng định không cho phép mình càn rỡ như vậy, cũng không cần ở cuối cùng sử dụng phương pháp yêu linh phụ thể, xếp đặt thiết kế mình.

Về phần tám đại tông môn vây công Lăng Tiêu đỉnh, vì sao Đạm Đài không ra tay, tính cách của nàng vốn lạnh lùng, nếu như không phải nhận biết mình, kiếp này chỉ sợ cũng sẽ không ra tay, như trước sẽ lạnh lùng quan sát.

Lại nói, dùng thực lực của nàng chỉ sợ sớm đã biết rõ hết thảy đều là lão tửu quỷ xếp đặt thiết kế, liền càng không xuất thủ lẫn vào.

Tóm lại, kiếp trước tiến vào thế giới Yêu nhân thuần túy là giết chóc, không giống cùng Thiên Huyễn đi trộm Kiếm Thần chi kiếm, để cho Thiên Huyễn đi theo, có thể so với mình quen thuộc không ít.

Ba người gặp mặt, từng người khai báo vài câu, vạch phá không gian bay đi.

Muốn đi vào thế giới Yêu nhân có hai loại phương pháp, thứ nhất, thông qua Yêu La U Minh vực, thứ hai, xuyên thẳng qua hư không loạn lưu, tìm kiếm quốc gia Yêu nhân.

Ở trong hai loại phương pháp, tuy loại thứ nhất rất an toàn, nhưng

từng Yêu La U Minh vực ở Phù Thiên đại lục đều bị Yêu nhân giám sát và điều khiển, như vậy đi qua, dễ dàng gây ra phiền toái không cần thiết, nghĩ tới nghĩ lui, còn không bằng trực tiếp thông qua hư không loạn lưu xuyên.

Dù sao thực lực của ba người rất mạnh, hành tẩu ở trong thời không loạn lưu cũng không có việc gì, chớ nói chi là hư không loạn lưu.

Gần đây thực lực của Thiên Huyễn tăng trưởng cực nhanh, đã đụng chạm đến Huyệt Khiếu cảnh, tùy thời có thể đột phá, hơn nữa Nhiếp Vân cho rất nhiều thiên phú chi khí, hắn vốn là thực lực yếu nhất, ở trong thời không loạn lưu tiến lên, ngược lại nhẹ nhõm phiêu dật, còn hơn lão tửu quỷ một bậc.

- Trên Phù Thiên đại lục là thời không loạn lưu, phía dưới là hư không loạn lưu, thời không loạn lưu không biết dày bao nhiêu, hư không loạn lưu đồng dạng không biết dày bao nhiêu, quốc gia Yêu nhân chiếm cứ mười tám thế giới bất đồng, chỉ là một bộ phận không có ý nghĩa trong đó, bị Võ Đạo sư tổ năm đó xưng là mười tám tầng Địa Ngục, kỳ thật ở dưới nó còn có vô số thế giới, không biết bao nhiêu tầng, ở thời kỳ thượng cổ được xưng là Chư Thiên vạn giới!

Lão tửu quỷ vuốt vuốt chòm râu vừa cười nói ra.

- Ah, còn có vô số thế giới? Những thế giới này ở những ai? Chẳng lẽ không phải Nhân loại cùng Yêu nhân?

Nhiếp Vân còn là lần đầu tiên nghe nói, có chút nghi hoặc.

- Có Nhân loại cùng Yêu nhân hay không ta không biết! Theo Võ Đạo sư tổ lưu lại thủ trát đến xem, hắn từng ở một Thượng Cổ di tích gặp qua phân chia kỹ càng, thời kỳ thượng cổ, một vạn đại đạo đối ứng một vạn đạo tràng, chính là một vạn thế giới, một vạn chủng tộc bất đồng, lúc ấy những chủng tộc này đều không thua Nhân loại cùng Yêu nhân, thực lực cũng cường đại đến cực điểm, các loại pháp quyết tu luyện tầng tầng lớp lớp, bách hoa tề minh, là thời đại tu luyện chân chính! Ai, chỉ có điều bởi vì đại tai nạn nào đó, những chủng tộc này đều diệt tuyệt, chỉ để lại rải rác vài loại,

mà Nhân tộc, cùng Yêu tộc bất quá là hai loại may mắn còn sống sót mà thôi!

Lão tửu quỷ nói.

Nhiếp Vân cùng Thiên Huyễn nghe được thời kỳ thượng cổ thậm chí có một vạn chủng tộc có thể so với Nhân loại, Yêu nhân, kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau.

- Các ngươi đừng không tin, truyền thuyết Thượng Cổ còn có một loại tộc, không dựa vào tu luyện, chỉ nghiên cứu khí giới, đồng dạng có thể có được lực lượng của tu luyện giả, bọn hắn nghiên cứu khí giới đạt đến cực hạn, robot Chiến Thần trong truyền thuyết, cho dù Võ Đạo sư tổ cũng xa xa không phải đối thủ!

Thấy biểu lộ của hai người có chút kinh ngạc cùng nghi vấn, lão tửu quỷ nói tiếp.

- Khí giới? Không tu luyện chỉ bằng vào khí giới, ngay cả Võ Đạo sư tổ cũng không phải đối thủ? Cái này có chút quá khoa trương đi!

Thiên Huyễn lắc đầu.

Khí giới, binh khí đối với tu luyện giả mà nói chỉ là phụ trợ, cao thủ chân chính thân thể tu luyện thành binh khí, quá phận ỷ lại những vật ngoài thân này, đối với tu luyện không có lợi, chỉ bằng vào khí giới liền muốn vượt qua Võ Đạo sư, đừng nói Thiên Huyễn không tin, ngay cả Nhiếp Vân cũng nhịn không được lắc đầu.

Võ Đạo sư tổ cụ thể có thực lực gì, Nhiếp Vân không biết, nhưng bằng vào lực lượng một người, đuổi Yêu nhân ra Phù Thiên đại lục, áp chế đối phương không dám phản kháng, càng sáng chế Toái Thần Cảnh, khẳng định so với mình bây giờ cường đại hơn mấy lần, thực lực như thế còn cản không nổi một khí giới, đánh chết hắn cũng không tin.

- Các ngươi không hiểu, khí giới giống như tu luyện, cũng là một loại đại đạo, nghiên cứu đến mức tận cùng, đồng dạng có thể có lực lượng hủy thiên diệt địa, chỉ có điều tu khí không tu thân, đến già công dã tràng, thời điểm Chư Thiên vạn tộc xuất hiện biến cố,

trước nhất diệt sạch đúng là chủng tộc này, bọn hắn nghiên cứu vô số khí giới tiên tiến, tất cả đều theo tan vỡ biến mất! Tất cả văn minh háo thành bụi phấn, không có bất kỳ vật gì truyền thừa xuống, cho nên, hậu nhân liền quên nó đi, không có bất kỳ lạc ấn!

Lão tửu quỷ vừagiải thích, vừa thở dài.

Tu luyện, thân thể, hồn phách, tâm mới là căn bản, một mặt truy cầu không làm mà hưởng, dựa vào khí giới, ngoại lực tăng lên lực lượng, tương đương lẫn lộn đầu đuôi, hoang phế bản năng thân thể con người, Thiên Địa tôn sùng lực lượng cao nhất, tan vỡ đã thành tất nhiên.

- Hạ Hành tiền bối, Thiên Địa Lục Đạo ngươi nghe qua chưa?

Thấy lão tửu quỷ cảm khái, Nhiếp Vân đột nhiên nhớ tới Đạm Đài nói Thiên Địa Lục Đạo, nhịn không được hỏi.

- Thiên Địa Lục Đạo? Ngươi nói là Linh tộc, Yêu tộc, Ma tộc, Phật tộc, Nho tộc, Đạo tộc Lục Đại chủng tộc này a?

Lão tửu quỷ sững sờ nói.

- Đúng vậy, ngươi biết?

Nhiếp Vân mắt sáng rực lên.

------oOo------

Chương 1185: Chư Thiên vạn giới (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân, Võ Đạo sư tổ bởi vì thiên phú rất mạnh, không đến một ngàn năm liền thống nhất Phù Thiên đại lục, đuổi Yêu nhân đi, về sau ở trong hơn tám nghìn năm tuổi thọ, một mực nghiên cứu như thế nào tiến vào Linh giới, tìm đọc các loại di tích cổ, tìm kiếm các loại truyền thuyết, sự tình Thiên Địa Lục Đạo, ở trong thư tịch của hắn có ghi lại!

Lão tửu quỷ nói:

- Sáu chủng tộc này nghe nói là chủng tộc mạnh nhất còn sống sót ở giữa thiên địa, Linh tộc cơ hồ toàn bộ đều ở Linh giới, những người này, từng cái đều có mười đan điền trở lên, vừa ra đời liền có được thực lực Bí Cảnh, còn có một chút vừa ra đời liền có được Bí Cảnh đệ cửu trọng, thậm chí siêu việt Bí Cảnh, cực kỳ lợi hại!

- Yêu tộc, cũng không phải Yêu tộc cùng chúng ta đối chiến này, mà là U Minh Yêu tộc, đối ứng Linh tộc, đồng dạng huyết mạch cường đại, Ma tộc, Đạo tộc, Nho tộc cùng Phật tộc ta biết không rõ lắm, bất quá, khẳng định cũng không yếu, nếu không không có khả năng thành lập sáu Đại Thế Giới, xưng là Luân Hồi!

- Vừa ra đời có thực lực Bí Cảnh?

Lần đầu tiên nghe được sự tình Linh tộc, Nhiếp Vân nhịn không được líu lưỡi.

Bọn người Lão tửu quỷ vì đột phá, không tiếc chấn vỡ linh hồn cùng thân thể, bỏ qua toàn bộ được ăn cả ngã về không, mà người Linh tộc vừa ra đời liền vượt qua Bí Cảnh, người so với người tức chết người a!

- Đúng vậy! Võ Đạo sư tổ lưu lại tối đa là cái này, nói Linh giới mới là địa phương cường giả chính thức nên đi, chúng ta ở Phù Thiên đại lục thực lực mạnh mẽ, trên thực tế ở Linh giới, tùy tiện một người, thậm chí hài đồng cũng có thể giết chết!

Nói đến đây, lão tửu quỷ lắc đầu.

- Tốt rồi, đừng nói những thứ này, tại ta mục tiêu của chúng hiện là nghĩ biện pháp tiến vào Bắc Đẩu tinh phủ, tìm được manh mối của Thông Thiên chi lộ, nghĩ biện pháp tiến vào Linh giới, chỉ có như vậy mới có thể đột phá cảnh giới hiện hữu, trở thành cường giả chính thức!

- Đúng vậy, thân là Võ Đạo sư, truyền nhân Chiến Thần, nên truy tìm chiến trường càng lớn, ngao du biển cả, mà không phải co rúc

ở trong hồ nước, như vậy chỉ sẽ hạn chế phát triển, như Nhiếp Vân ngươi, thiên phú như thế, thực lực như thế, trời sinh liền thích hợp đi Linh giới, tin tưởng ngươi tới, cũng nhất định có thể hào quang sáng rọi!

Tựa hồ Thiên Huyễn bị thoại ngữ của lão tửu quỷ kích thích, vừa cười vừa nói.

- Linh giới mới là địa phương chúng ta nên đi, là mục tiêu phấn đấu chính thức!

Nhiếp Vân cũng gật đầu, một cổ kích tình chảy xuôi trong người.

Có thể ở trong thời gian ngắn ngủi tu luyện tới loại cảnh giới này, Nhiếp Vân đối với tu luyện có cố chấp rất mạnh, có thế giới càng lớn có thể phát triển, như thế nào sẽ lùi bước.

- Tông chủ, sự tình bạn gái nhỏ Đạm Đài Lăng Nguyệt của ngươi, ta đã nghe nói, nếu như ta đoán không sai, nàng khả năng là người Linh giới!

Chứng kiến hai người kích tình thiêu đốt, lão tửu quỷ cười cười, đột nhiên mở miệng.

- Nàng là người Linh giới?

Nhiếp Vân sững sờ.

Tuy trước kia trong lòng có chút suy đoán, nhưng vẫn cho rằng không có Thông Thiên chi lộ không cách nào tiến vào Linh giới, nên không dám nghĩ phương diện này, bây giờ nghe lão tửu quỷ nói, có lẽ thật đúng là như vậy.

Bằng vào thực lực của hắn hiện tại, đã ở cao nhất của Phù Thiên đại lục, nhưng ở trong mắt Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng gia tộc của nàng như trước không thể so sánh, đủ thấy gia tộc của nàng cường đại!

- Nhưng... Nàng là như thế nào tới đây?

Nhiếp Vân kỳ quái nói.

- Cái này ta cũng không biết, bất quá Linh giới đại năng vô số, không cần Thông Thiên chi lộ có thể thông qua thời không loạn lưu tới cũng chưa biết chừng, thật giống như Di Hoa tế tự xuất hiện mặt người ở Lăng Tiêu đỉnh, ta đoán chừng, tuyệt đối là người Linh giới, Phù Thiên đại lục không có khả năng có được nhân vật cường hãn như vậy!

Lão tửu quỷ khẳng định nói.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Nhớ tới lúc Đạm Đài Lăng Nguyệt gần đi nói, trong nội tâm âm thầm thề.

Nguyệt Nhi, vô luận ngươi ở đâu, gia tộc mạnh bao nhiêu, ta cũng sẽ không lùi bước! Ta đáp ứng ngươi, nhất định sẽ làm được, tuyệt không nuốt lời!

- Đừng hàn huyên nữa, đã đến chỗ Yêu vực của Thiên Yêu Thánh Hoàng!

Thời điểm Nhiếp Vân trầm tư, đột nhiên nghe được thanh âm của Thiên Huyễn vang lên, ngẩng đầu nhìn về phía trước, quả nhiên thấy một lục địa lơ lửng ở trong hư không loạn lưu, chậm rãi xuất hiện ở trước mắt.

Mười tám địa vực, Thánh Hoàng thành của Thiên Yêu Thánh Hoàng tọa lạc ở địa vực thứ mười, bởi vậy địa vực này cũng náo nhiệt phồn hoa nhất, ít giết chóc nhất.

Thế giới Yêu nhân không giống Phù Thiên đại lục, ở vào điểm tới hạn của thời không, hư không, mưa thuận gió hoà, linh khí sung túc, ở chỗ này, rất nhiều địa phương đều bạo lộ ở dưới hư không loạn lưu, có nhiều chỗ thậm chí ngay cả linh khí cũng không có.

Vì tranh đoạt tài nguyên cùng tu luyện tràng, Yêu nhân bao giờ

cũng phát sinh chiến tranh, chính bởi vì điều kiện tàn khốc như thế, mới khiến cho Yêu nhân ra tay tàn nhẫn, thủ đoạn cường đại.

Nhiếp Vân đứng ở trong hư không loạn lưu, nhìn đi chỉ thấy toàn bộ địa vực thứ mười linh khí đầy đủ, tựa hồ bị người dùng đại thủ đoạn cải tạo, địa vực khác thời không nghiền nát, ở chỗ này đều bị tu bổ lên, vô số chủng tộc Yêu nhân phồn diễn sinh sống, chung sống hoà bình, lộ ra một mảnh hòa thuận, hoàn toàn bất đồng thế giới Yêu nhân hỗn loạn trong truyền thuyết.

- Những cái này đều là thủ đoạn của Thiên Yêu Thánh Hoàng, lúc trước địa vực thứ mười tàn phá nhất, Thiên Yêu Thánh Hoàng ở chỗ này thành lập Thánh thành, tu bổ địa vực, thành lập đại trận, từ trong hư không rút ra linh khí, mới khiến nó một mảnh phồn vinh, chính bởi vì như thế, ở trong suy nghĩ của Yêu nhân, địa vị của Thiên Yêu Thánh Hoàng độc nhất vô nhị, không người có thể thay thế!

Tựa hồ nhìn ra Nhiếp Vân khiếp sợ, lão tửu quỷ vuốt vuốt chòm râu nói.

- Thiên Yêu Thánh Hoàng thật đúng là một nhân tài!

Nhiếp Vân gật đầu.

Kiếp trước hắn tiếp xúc rất nhiều Yêu nhân, biết rõ Thánh Hoàng ở trong suy nghĩ của Yêu nhân giống như thần linh, chí cao vô thượng, chỉ cho là đẳng cấp huyết mạch áp bách tạo nên, không nghĩ đến Yêu Hoàng này hoàn toàn chính xác vì Yêu nhân đã làm rất nhiều chuyện tốt.

Không nói cái khác, chỉ nói tu bổ lỗ thủng địa vực, thành lập đại trận là đại thủ bút có một không hai, không thua Võ Đạo sư cô đọng Phù Thiên chi tâm.

------oOo------

Chương 1186: Thánh Hoàng thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng vậy, đích thật là một nhân tài, nếu không lợi hại như vậy, chỉ sợ Yêu nhân nhất tộc từ thời kì của Võ Đạo sư tổ đã bị trảm giết sạch rồi, mà không phải như hiện tại càng phát triển càng lớn, chỉ từ số lượng đã viễn siêu Nhân loại!

Lão tửu quỷ tỏ vẻ đồng ý lời nói của Nhiếp Vân.

- Cũng không nên nâng uy phong người khác, diệt sĩ khí nhà mình, Nhân tộc chúng ta càng ngày càng hưng thịnh, số lượng bọn hắn nhiều, cũng không có nghĩa là thực lực chân chính mạnh! Tốt rồi, nói những cái này cũng vô dụng, chúng ta làm sao bây giờ? Trực tiếp xông đi đánh chết Yêu Hoàng lấy Chưởng Giáo ấn ra, hay nghĩ biện pháp khác?

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng nói.

Mặc dù hắn rất hiểu Yêu nhân, nhưng đối với Thiên Yêu Thánh Hoàng, Chưởng Giáo ấn biết không tỉ mỉ, lần này tới, chủ yếu là xem kế hoạch của lão tửu quỷ cùng Thiên Huyễn.

- Trực tiếp giết vào? Như vậy không ổn!

Lão tửu quỷ lắc đầu, trực tiếp không chấp nhận đề nghị của hắn.

- Thiên Yêu Thánh Hoàng là tồn tại như Võ Đạo sư tổ, thực lực thâm bất khả trắc, cho dù so với ngươi, cũng chỉ mạnh không yếu! Hơn nữa Thánh Hoàng thành bị hắn củng cố nhiều năm, sớm đã bền chắc như thép, không chê vào đâu được, cứng rắn tiến lên, cho dù ba người chúng ta vẫn lạc toàn bộ, chỉ sợ cũng không cách nào lấy Chưởng Giáo ấn ra! Lại nói, vạn nhất cậy mạnh, hắn hủy diệt Chưởng Giáo ấn hoặc ném vào ám lưu thì làm sao bây giờ?

Trong hư không loạn lưu, một ít ám lưu tuôn ra, thông hướng chỗ không biết tên. Mặc dù thực lực như Nhiếp Vân bây giờ đi vào cũng cửu tử nhất sinh.

Nếu Thiên Yêu Thánh Hoàng ném Chưởng Giáo ấn vào trong đó, cho dù thực lực của Nhiếp Vân lại đề thăng gấp 10 lần, chỉ sợ cũng

tìm không ra.

- Ngươi có kế hoạch gì?

Nhiếp Vân hỏi.

- Năm đó Võ Đạo sư tổ vì Chưởng Giáo ấn này, từng bảy lần tiến Thánh Hoàng thành, cùng Thiên Yêu Thánh Hoàng đại chiến bảy tràng, cuối cùng đều dùng thất bại chấm dứt, đủ thấy độ khó, ta xem chúng ta vẫn là trước trà trộn vào Thánh Hoàng thành lại nghĩ biện pháp a!

Lão tửu quỷ nói ra kế hoạch của mình.

- Võ Đạo sư tổ bảy lần tiến Thánh Hoàng thành cũng không thành công?

Nhiếp Vân líu lưỡi.

Mấy vạn năm trước Võ Đạo sư cũng không thành công, hiện tại Thiên Yêu Thánh Hoàng chỉ biết càng cường đại hơn, khó trách lão tửu quỷ không cho mang nhiều người, không cho bất luận kẻ nào biết rõ, xem ra chuyện lần này, cũng không có dễ dàng như trong tưởng tượng.

Nhiếp Vân vốn cho rằng bằng vào linh hồn 999 thê độ của hắn, cùng sức chiến đấu siêu cường, phối hợp lão tửu quỷ hoàn toàn có thể xông vào trắng trợn giết chóc, làm cho Thiên Yêu Thánh Hoàng giao Chưởng Giáo ấn, hiện tại xem ra, vẫn là nghĩ sự tình quá đơn giản.

Cũng đúng, nếu đơn giản như vậy, Võ Đạo sư tổ sớm đã tìm Chưởng Giáo ấn này về rồi, mà không phải mặc kệ lưu lạc ở Yêu tộc.

- Thiên Huyễn, ngươi thì sao? Ngươi đã từng tới đây, hiểu rõ Thánh Hoàng thành, có biện pháp gì không?

Chứng kiến biểu lộ của Nhiếp Vân, lão tửu quỷ đã biết rõ hắn nghĩ đơn giản, quay đầu nhìn về phía Thiên Huyễn.

- Ta tạm thời không có biện pháp, Thánh Hoàng thành không cho phép phi hành, muốn đi vào, phải ở ngoài thành lấy được linh phù vào thành, không có thứ này cho dù đi vào cũng sẽ bị thành vệ đội quét sạch ra, ta xem chúng ta trước tiên ở cách Thánh Hoàng thành không xa hạ xuống, trà trộn vào thành lại nghĩ biện pháp, dù sao hiện tại Thánh Hoàng thành bất đồng vài thập niên trước, không tận mắt thấy, nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô dụng!

Thiên Huyễn nói.

- Vậy tốt, đi xuống đi!

Thấy Thiên Huyễn nói có lý, lão tửu quỷ gật đầu đồng ý, ba người ngụy trang thành bộ dáng Yêu nhân, lặng yên không một tiếng động từ hư không loạn lưu bay về phía Thánh Hoàng thành.

Thiên Huyễn cùng Nhiếp Vân đều có thiên phú Ngụy Trang, ngụy trang không cần phải nói rồi, lão tửu quỷ không biết nguyên nhân nào ngụy trang thành Yêu nhân, Nhiếp Vân lại nhìn không ra.

Vừa mới đầu kỳ quái, về sau nghĩ nghĩ lại thấy bình thường, nếu như không có loại thủ đoạn này, lão tửu quỷ không có khả năng ở Phù Thiên đại lục du lịch mấy chục năm mà không bị người phát hiện, trước kia mình gặp được hai lần, cũng không biết hắn mạnh như thế nào!

Bởi vì không dám dùng tốc độ quá nhanh gây ra phiền toái không tất yếu, dùng suốt một ngày thời gian, mới ở ngoài thành tìm địa phương không có người chú ý hạ xuống.

Thánh Hoàng thành, không hổ là thành thị phồn hoa nhất của thế giới Yêu nhân, Yêu nhân xếp hàng vào thành tấp nập, nhiều vô số kể.

Ba người lẫn trong đám người, xếp hàng về phía trước.

Chủng tộc Yêu nhân vô số, cái gì Cương Thi Yêu tộc, Yêu Hồ tộc, U Yêu tộc, Hủ Thi Yêu tộc... Ba người ngụy trang thành Thanh Diện Yêu nhân bình thường nhất, vẻ mặt ngăm xanh, khí tức áp chế ở

Lĩnh Vực cảnh, ngược lại không có khiến cho người khác hoài nghi.

- Đây là linh phù vào thành, bằng vào cái này chỉ có thể ở một ngày, trừ khi ở nội thành mua sắm phòng ốc, hoặc là ở khách sạn, nếu không, một khi bị phát hiện có người vượt ra khỏi thời gian vẫn còn ở nội thành, sẽ bị giết chết, không lưu tình chút nào!

Đi vào cửa thành, một binh sĩ Yêu nhân phụ trách thủ vệ kiểm tra một lần, phát hiện không có dị thường, thu ba khối thượng phẩm linh thạch phí vào thành, đưa ba cái ngọc phù không lớn, dặn dò.

- Vâng!

Bọn người Nhiếp Vân lên tiếng, theo dòng người đi vào nội thành.

Tiến vào Thánh Hoàng thành lập tức cảm thấy bất đồng thế giới Yêu nhân ở địa phương khác, ở đây không có giết chóc huyết tinh, khắp nơi đều là tiểu thương, mang theo sắc mặt hữu hảo, thoạt nhìn hoà hợp êm thấm, vậy mà không khác thế giới loài người.

Trong một vạn chủng tộc của Yêu nhân, rất nhiều đều có cừu hận thật lớn, nhưng ở chỗ này, bất luận kẻ nào cũng ở chung vô cùng vui sướng, không có chút tranh chấp nào, chỉ từ điểm đó có thể nhìn ra vị Thiên Yêu Thánh Hoàng kia, vô luận khí độ hay tầm nhìn đều không đơn giản.

Không có loại khí độ này, cũng không có khả năng ở trong vài vạn năm một mực chiếm cứ vị trí Thiên Yêu Thánh Hoàng, để cho vô số Yêu nhân ủng hộ.

- Tốt rồi, tiến vào Thánh Hoàng thành xem như thành công bước đầu tiên, chỉ có điều ba khối thượng phẩm linh thạch mới có thể ở nội thành một ngày, giá cả thật đúng là đủ mắc!

Thấy vào thành thuận lợi vượt ra khỏi tưởng tượng, Nhiếp Vân cười truyền âm.

Một ít thành phố lớn của Phù Thiên đại lục cũng có thu phí vào thành, nhưng cơ hồ đều là một lần duy nhất, đi vào một ngày liền cần ba viên thượng phẩm linh thạch, loại giá cả này, một ít thương

nhân, thổ hào của tiểu thành ở Phù Thiên đại lục chỉ sợ là không chịu nổi.

------oOo------

Chương 1187: Cửu U các (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ba viên thượng phẩm linh thạch, tương đương ba vạn viên linh thạch hạ phẩm, tương đương với Dịch Thành một năm lợi nhuận.

- Đừng xoắn xuýt nữa, lúc trước thời điểm ta lần đầu tiên tới, cũng thấy loại giá này quý không hợp thói thường, nhưng thế giới Yêu nhân là như vậy, hoặc không vào, muốn vào liền giao tiền, không có người bắt buộc ngươi!

Thiên Huyễn cười nói.

- Như thế!

Nhiếp Vân gật đầu.

Thánh Hoàng thành không cho phép chiến đấu, lại là địa phương của Thánh Hoàng ở, chỉ hai cái này, liền có khả năng hấp dẫn vô số Yêu nhân táng gia bại sản cũng nguyện ý tới, nhiều người như vậy đều muốn tới, nếu không có yêu cầu đặc thù, nhiều năm kéo dài, chỉ sợ Thánh Hoàng thành này sớm đã bị lách nổ.

- Dù sao muốn hoàn thành sự kiện kia không phải ngày một ngày hai, ta xem chúng ta không bằng trước đi tìm chỗ nghỉ ngơi, uống chút rượu, nghe ngóng chút tin tức, nghĩ biện pháp lại nói!

Hai người đang nói chuyện, trong óc vang lên thanh âm của lão tửu quỷ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai mắt hắn nhìn một quán rượu cách đó không xa, tựa hồ nước miếng sắp chảy ra rồi.

Chứng kiến bộ dáng của hắn, cùng tiền bối cao nhân một chút cũng không tương xứng, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Lão tửu quỷ này từ khi lần thứ nhất gặp được, liền thích rượu như mạng, không giống cường giả Bí Cảnh đệ cửu trọng chút nào, thật không biết hắn là làm sao tu luyện đến loại tình trạng này.

Cũng có khả năng chính vì thái độ không thèm quan tâm, vô dục vô cầu của hắn, mới có thể Toái Thần mà không chết, phá rồi lại lập!

- Ba vị khách quan, tiến đến ngồi đi, Cửu U các chúng ta là quán rượu tốt nhất Thánh Hoàng thành, có được rượu ngon tốt nhất, mỹ thực tốt nhất, tin tức linh thông nhất, muốn trường kỳ ở lại nội thành chúng ta cũng có thể làm được, nhanh tiến đến!

Mới đi vài bước, liền có một mỹ nữ đi qua nghênh đón, vẻ mặt tươi cười.

Yên nhân này khuôn mặt ngọt ngào, thanh âm êm tai, sau lưng có cái đuôi thật dài, xem xét liền biết là Yêu Hồ tộc.

Bản thân Yêu Hồ tộc không có thực lực quá mạnh mẽ, bình thường phụ thuộc Yêu nhân khác sinh tồn, Yêu Hồ tộc lang thang đều bị Yêu nhân khác bắt đi làm sủng cơ, đồ chơi, ở Thánh Hoàng thành không có người dám làm như thế, mới có thể quang minh chính đại làm tiểu nhị, bằng vào cố gắng kiếm lấy tài nguyên tu luyện.

- Cửu U các?

Nghe được nàng nói, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy trên tửu lâu có hoành phi, dùng văn tự Yêu tộc viết ba chữ Cửu U các.

Dám ở Thánh Hoàng thành dùng danh tự khí thế như vậy mở quán rượu, chỉ từ điểm đó có thể nhìn ra chủ nhân khách sạn này không đơn giản.

- Là nó, vào đi thôi!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân gật đầu đồng ý, đi vào.

Ba người đi vào trong, tuy lão tửu quỷ kiến thức rộng rãi, Thiên

Huyễn đã tới thế giới Yêu nhân, hiểu được quy củ, nhưng chính thức quyết đoán lại là Nhiếp Vân, dù sao hắn mới là Hóa Vân tông tông chủ, cầm trong tay tám Chưởng Giáo ấn, lần này có thể thành công hay không, chủ yếu còn phải xem hắn.

Cửu U các không hổ là quán rượu tốt nhất thành Thánh Hoàng, vừa tiến vào trong đó, ba người hít nhẹ một hơi sau đó ánh mắt tỏa sáng.

Nơi này chẳng những có trận pháp cưỡng ép tụ tập hợp kích nồng đậm hơn bên ngoài gấp ba lần, còn có một cảm giác sảng khoái tinh thần, tĩnh tâm an thần bình ổn khí tức nhộn nhạo, dường như chỉ cần đi vào trong đây là có thể làm người ta quên mất phiền não, tu luyện làm chơi ăn thật.

- Đây chính là Cửu U các Cửu U Tĩnh Tâm Thạch, chỉ cần khách nhân đi vào có thể hưởng thụ cảm giác bình tĩnh, gia tốc tu luyện, cũng là quán rượu tôn trọng khách nhân!

Tửu bảo Yêu Hồ tộc nhìn thấy vẻ mặt của ba người liền tươi cười sau đó giải thích.

- Cửu U Tĩnh Tâm Thạch? Đây là đồ tốt!

Nhiếp Vân cảm khái.

Cửu U Tĩnh Tâm Thạch, kiếp trước nghiên cứu yêu nhân hắn từng nhìn thấy trên sách cổ, đây là bảo bối của Cửu U nhất tộc, có thể làm cho người ta an thần tĩnh tâm, trấn áp tâm ma, tu luyện làm chơi ăn thật.

Cửu U nhất tộc cũng giống như U Minh hoàng tộc, là một tộc loại của yêu nhân nhưng sớm bị diệt sạch.

- Khách quan thật sự kiến thức rộng rãi, xin hỏi ba vị phải đi phòng hay ở đại sảnh?

Tửu bảo lễ phép tính tán dương một câu, hỏi.

- Ở ngay nơi này đi, ngươi cứ mang rượu ngon và thức ăn ngon

nhất lên đây.

Nhiếp Vân tiện tay ném ra hai viên linh thạch tuyệt phẩm cho tửu bảo, tiện tay chỉ vào cái bàn ở đại sảnh và nói.

- Ah... Đa tạ khách quan!

Nhìn thấy yêu nhân mặt xanh vừa ra tay chính là hai viên linh thạch tuyệt phẩm, tửu bảo Yêu Hồ tộc hưng phấn thiếu chút nữa nhảy lên, thần sắc qua loa vừa rồi toàn bộ biến thành tôn kính và hoảng sợ, vội vàng chạy ra sau chuẩn bị rượu và thức ăn.

Thấy bộ dạng của nàng như vậy, Nhiếp Vân biết rõ mục đích tiêu tiền của mình đạt tới, cũng không nói chuyện, hắn và lão tửu quỷ, Thiên Huyễn cùng ngồi xuống cái bàn trước mặt.

Ở loại địa phương này tiền có thể thông thần, cho thêm một ít tiền có thể đạt được mục đích không tưởng.

- Vì cái gì không vào phòng, ở chỗ này... Quá rêu rao a!

Thấy Nhiếp Vân không đi vào phòng, lại chọn một cái bàn ở đại sảnh, Thiên Huyễn nhịn không được nói.

- Trong phòng đều có trận pháp che giấu linh hồn, nếu đi vào còn muốn tìm hiểu chuyện gì cũng không dễ dàng, còn không bằng ngồi ở bên ngoài, có lẽ có thể nghe được một ít tin tức hữu dụng!

Nhiếp Vân truyền âm với hắn.

Trước khi tiến vào thành Thánh Hoàng, ba người thương nghị tốt, lão tửu quỷ và Thiên Huyễn nói chuyện với Nhiếp Vân không cần truyền âm, chỉ cần trong nội tâm suy nghĩ là được rồi, thứ hai thông qua thiên phú thiên nhĩ sư có thể nghe được, Nhiếp Vân muốn nói chuyện với bọn họ thông qua thiên phú tiên âm sư trao đổi, cho dù Thiên Yêu Thánh Hoàng ở trước mặt cũng không phát hiện ra.

Tuy thực lực ba người rất mạnh nhưng dù sao nơi này là đại bản doanh của yêu nhân, đại đạo một vạn, yêu nhân có thể lĩnh ngộ bảy ngàn, nói rõ thủ đoạn của bọn chúng không phải nhân loại có thể so

sánh, tại đại lục Phù Thiên, ba Thiên Yêu Thánh Hoàng đi ra Nhiếp Vân cũng không sợ hãi, ở nơi này tốt nhất nên ít xuất hiện tốt hơn.

- Trong phòng có trận pháp ngăn cách linh hồn dò xét?

Thiên Huyễn và lão tửu quỷ không nghĩ tới thiếu niên này vừa tiến vào trong quán rượu đã có thể nhìn ra, đồng thời bội phục vạn phần.

Một ít đại tửu lâu vì bảo vệ tư ẩn của khách nhân cho nên chuyên môn làm ra loại trận pháp này, phòng ngừa người khác nhìn trộm, đương nhiên, người khác nhìn trộm được hay không thì người bên trong cũng không biết.

------oOo------

Chương 1188: Cửu U các (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Loại trận pháp này với người có được thiên phú thiên nhãn, thiên nhĩ như Nhiếp Vân mà nói không có tác dụng gì, hắn nói phiền toái, còn không bằng trực tiếp ngồi bên cạnh, khi cần thiết có thể dò xét chung quanh.

Cửu U các mang thức ăn lên tốc độ cực nhanh, chỉ chốc lát đã dọn đầy cả bàn.

- Ba vị khách quan, đây là rượu và thức ăn ngon nhất của quán chúng ta, ngươi xem đĩa này chính là Yêu Thần Linh Quả sinh trưởng sâu trong hư không, trăm năm kết quả một lần, vô cùng quý trọng, Băng Hàn Tri Ngư này sinh trưởng băng hàn chi địa tầng thứ tám, cường giả Nạp Hư Cảnh tiến vào trong đó sẽ bị đông cứng, là người quen cũ của Cửu U Các bắt tới, phần gan Thiên Tâm Long lấy được trên người Thiên Tâm Yêu Long, Thiên Tâm Yêu Long không thuộc Long tộc chính tông nhưng có huyết mạch Long tộc mỏng manh, gan của nó là vật đại bổ...

Mỗi khi đặt một món xuống, tửu bảo Yêu Hồ tộc lại giới thiệu kỹ

càng, tuy chỉ có hơn mười món nhưng vô cùng trân quý, những người khác nhìn tâấy và nghe thấy đều động tâm.

Từ đồ ăn đã biết rõ yêu nhân còn ăn uống xa xỉ hơn nhân loại.

- Đây là rượu ngon nhất của quán rượu chúng ta, Vân Xà tửu, thỉnh chậm rãi nhấm nháp, rượu và thức ăn tổng cộng một trăm hai mươi viên linh thạch tuyệt phẩm!

Sau khi giới thiệu thức ăn xong, tửu bảo buông một bình rượu ngon xuống, vừa cười vừa nói.

- Một trăm hai mươi viên linh thạch tuyệt phẩm? Không đắt!

Nhiếp Vân cố ý giả ra bộ dạng tài đại khí thô, tiện tay ném ra một trăm hai mươi viên linh thạch tuyệt phẩm.

- Mời khách quan chậm rãi hưởng dụng!

Thấy ba người cũng không chê rượu và thức ăn đắt, tửu bảo biết rõ gặp được hào khách, lúc này cười cười.

- Vân Xà tửu, một trăm hai mươi viên linh thạch tuyệt phẩm, đúng là không đắt, ta thấy vò rượu này đáng giá này.

Không để ý tới tửu bảo, lão tửu quỷ đổ rượu trong vò ra, hắn ngửi một hơi sau đó si mê nói ra.

Nhìn thấy bộ dạng của hán, Nhiếp Vân và Thiên Huyễn đều mỉm cười.

Không hổ là tửu quỷ, loại hảo tửu này không phải người bình thường có thể thưởng thức, bọn họ không nói ra nhưng Vân Xà tửu thật sự là mỹ vị hiếm thấy.

Nhân tộc am hiểu nhất cất rượu là Kỵ Tửu Nhân gia, Yêu Thú Tộc am hiểu cất rượu là là Hầu Nhi tộc, mà yêu nhân am hiểu cất rượu nhất chính là Vân Xà nhất tộc.

Vân Xà nhất tộc cũng không phải loài rắn, mà là yêu nhân am hiểu

bắt thuần dưỡng một loại tên là Thôn Vân Thổ Vụ Vân Xà, dùng máu của loại rắn này cất rượu, uống vào làm người ta có cảm giác nhiệt huyết sôi trào, so với Kỵ Tửu Nhân gia cất Tuyết Quả tửu cũng không kém mảy may.

Nhiếp Vân, Thiên Huyễn đều là người thích rượu như mạng, lúc này nghe thấy mùi thơm liền tán thưởng, cũng đổ chén lớn ra uống.

Tuy uống rượu nhưng ba người biết mục đích tới đây, sẽ không làm lỡ việc.

- Hiện tại chúng ta tiến vào thành Thánh Hoàng, Thiên Huyễn, ngươi có kế hoạch gì chưa?

Rượu qua ba tuần, Nhiếp Vân thấy mọi người đều giải nghiện rượu, lặng lẽ truyền âm.

Thực lực của hắn cao cường, lại có thiên phú tiên âm sư, cho dù tửu bảo Yêu Hồ tộc đứng cách đó không xa cũng không phát hiện ra.

- Kế hoạch? Tạm thời không có, kỳ thật dễ tiến vào thành Thánh Hoàng, muốn vào Thánh Hoàng Cung khó, mục đích của chúng ta là tiến vào Thánh Hoàng Cung!

Thiên Huyễn bưng bát rượu, hắn nói trong lòng.

- Thánh Hoàng Cung? Đó là cái gì?

Nhiếp Vân sững sờ.

Thánh Hoàng Cung, chẳng lẽ là nơi Thiên Yêu Thánh Hoàng ở lại, cũng không ở thành Thánh Hoàng?

- Thánh Hoàng Cung là nơi Thiên Yêu Thánh Hoàng ở lại, nó nằm ở trung tâm thành Thánh Hoàng, nếu như chưởng giáo ấn thật trong tay hắn thì nó phải nằm ở nơi này.

Thiên Huyễn giải thích.

- Thánh Hoàng Cung, nghe là biết cung điện, chúng ta có được thiên phú địa hành sư, ẩn nấp sư, thiên phú ngụy trang sư, trà trộn vào trong đó cũng không khó a!

Thấy sắc mặt hắn trầm thấp, Nhiếp Vân hỏi.

Có được thiên phú địa hành sư, ẩn nấp sư, ngụy trang sư, muốn nói địa phương nào vào không được thì hắn không tin.

Lại nói Thiên Huyễn là tổ tông trộm cắp, cho dù Thánh Hoàng Cung có rất nhiều đại trận cũng không thể làm khó bọn họ.

- ngươi có chỗ không biết, Thánh Hoàng Cung cũng giống như Thiên Ngoại Thiên, là không gian độc lập mà không phải một cung điện, không gian này do Thiên Yêu Thánh Hoàng khống chế, một khi có người ngoài tiến vào có thể bị phát giác, không phải đơn giản như tưởng tượng đâu.

Thiên Huyễn lắc đầu nói

- Lần trước lúc đánh cắp Kiếm Thần Chi Kiếm, ta đã từng thử qua, vừa xông vào đã bị phát hiện, nếu không phải ta sớm cảnh giác chỉ sợ đã chết rồi.

- Ngươi cũng bị phát hiện, như vậy...

Nghe được Thánh Hoàng Cung lại là không gian độc lập, ngay cả Thiên Huyễn cũng không thể lặng lẽ têến vào, Nhiếp Vân nhíu mày.

Thực lực Thiên Huyễn tiềm hành còn mạnh hơn cả mình, hắn còn không thể nào vào được, muốn trà trộn vào trong đó không dễ dàng.

- Ngươi không thể lẻn vào, làm sao mang Kiếm Thần Chi Kiếm ra khỏi nơi đó?

Qua một hồi, Nhiếp Vân hỏi.

- Muốn đi vào Thánh Hoàng Cung mà không bị phát hiện, phải có được Thánh Hoàng Phuc Lục do Thánh Hoàng tự mình ban cho,

chỉ có điều... Vật này là vật dùng một lần, lần trước ta dưới cơ duyên xảo hợp đạt được một tấm mới trà trộn vào và mang Kiếm Thần Chi Kiếm ra ngoài, chúng ta đi nơi nào tìm?

Thiên Huyễn xoa xoa lông mày, dường như hắn không nghĩ ra biện pháp tốt.

- Như vậy dò xét một chút, xem có người nào đó có thể thường xuyên ra ào Thánh Hoàng Cung, sau đó luyện chế hắn thành khôi lỗi lại mang chúng ta đi vào!

Suy nghĩ một hồi Nhiếp Vân truyền âm.

Nếu như Thánh Hoàng Cung thật sự giống như Thiên Huyễn nói, phòng ngự sâm nghiêm như vậy, phải có được Thánh Hoàng Phù Lục mới có thể đi vào, hiện tại cũng chỉ có biện pháp này mà thôi.

- Ngàn vạn không nên lộn xộn, mười tám Yêu Hoàng của hắn bị bắt, chỉ sợ Thiên Yêu Thánh Hoàng đã sớm phòng ngự chúng ta, lúc này mới có động tĩnh, nhất định sẽ làm người ta lâm vào phiền toái...

Lão tửu quỷ vẫn không nói chuyện đã ngưng trọng lên tiếng.

Tuy hắn bất cần đời, ưa thích uống rượu nhưng cũng biết hiện tại không phải là thời điểm uống say.

- Ân, đừng nói chuyện, các ngươi nghe...

Ba người đang lo làm sao đạt được Thánh Hoàng Phù Lục, đột nhiên Nhiếp Vân bảo lão tửu quỷ im lặng, hắn lắng tai nghe.

Hai người Thiên Huyễn nhìn thấy bộ dạng của hắn như vậy cũng tập trung lực chú ý lắng nghe chung quanh, quả nhiên bọn họ nghe được có người nói chuyện.

Nói chuyện là hai yêu nhân cách đó không xa, vừa ăn uống vừa nói chuyện với nhau.

------oOo------

Chương 1189: Lực Thần đại tái (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nghe nói chưa? Thiên Yêu Thánh Hoàng vừa mới tuyên bố thông cáo, tuyển bạt người có thân thể mạnh mẽ thi đấu, chỉ cần có thể đạt được trước top ba là có được thiên đại chỗ tốt và khen thưởng, nghe nói tiến vào trong Thánh Hoàng Cung, do Thánh Hoàng tự mình quán đỉnh.

- Bố cáo đã dán khắp nơi cả thành Thánh Hoàng không biết sợ rằng cũng không nhiều!

- ngươi muốn hay không tham gia? Các ngươi lưng sắt yêu nhân trời sinh thân thể cường đại, mà ngươi lại là trẻ tuổi trong người nổi bật, đi qua lời nói, có lẽ có thể nhổ được thứ nhất!

- Ta cũng muốn tham gia, tuy muốn lấy được bài danh top ba không dễ dàng, yêu nhân nhất tộc chúng ta ngọa hổ tàng long, cao nhân thật sự quá nhiều...

- Đúng thế, yêu nhân nhất tộc mười tám địa vực, cường giả lánh đời quá nhiều, rất nhiều người không có danh tiếng gì, một khi xuất hiện sẽ phi thường đáng sợ, chúng ta không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, khẳng định phải tham gia!

- Được rồi, chúng ta kết bạn, lại có cơ hội tìm mấy người thực lực mạnh sẽ an toàn không ít...

...

- Trước top ba có thể tiến vào Thánh Hoàng Cung?

Hai người này nói chuyện cũng truyền rõ vào trong tai của mọi người, ba người nhìn nhau, đồng thời vui vẻ.

Thật sự là ùuồn ngủ gặp chiếu manh, đang lo không có cách nào trà trộn vào Thánh Hoàng Cung, sau khi nghe tin tức này quá kịp

thời.

Chỉ có điều mười tám Yêu Hoàng hao tổn, Thiên Yêu Thánh Hoàng không muốn báo thù, tổ chức thi đấu tỷ thí làm gì? Thân thể mạnh cũng không có nghĩa thực lực mạnh, cũng không ảnh hưởng tới chiến đấu quá lớn.

Đương nhiên, Nhiếp Vân cũng không cho rằng Thiên Yêu Thánh Hoàng rãnh rỗi nhàm chán làm chuyện như vậy.

Có thể sống từ thời tổ tiên võ đạo sư tới bây giờ, hơn nữa còn giao chiến với võ đạo sư mấy lần bất bại, Thiên Yêu Thánh Hoàng cũng không phải nhân vật đơn giản, làm như vậy khẳng định có mục đích và lý do.

- Hai vị huynh đệ, các ngươi nói thi đấu thân thể là thế nào?

Nghĩ vậy Nhiếp Vân hỏi.

Hai người nói chuyện tuy không lớn nhưng cũng không nhỏ, trong đại sảnh đều là tu luyện giả, toàn bộ nghe rõ ràng, hỏi như vậy cũng không quá đột ngột.

- Ngươi không biết? Xem ra các ngươi vừa tới hoàng thành nên không biết, hôm qua Thiên Yêu Thánh Hoàng ban bố mệnh lệnh, nói ba ngày sau sẽ triệu tập am hiểu yêu nhân am hiểu thân thể tới thi đấu, tuyển ra người có thân thể cường đại, tự mình triệu tập đến Thánh Hoàng Cung tiến hành quán đỉnh.

Yêu nhân thấy có người hỏi cũng không keo kiệt, thuận miệng trả lời.

- Cuộc so tài này tên là Lực Thần đại tái, thời điểm chiến đấu không dùng pháp lực, chỉ dùng thân thể đọ sức, một khi chiến thắng có thể đạt được Thánh Hoàng ưu ái, đây là cơ hội ngàn năm khó gặp.

- Huynh đệ chúng ta ý định đi tham gia, các ngươi có muốn tham gia hay không?

Yêu nhân thứ hai nói.

Hai yêu nhân không phải người ngu, từ giá trị bàn thức ăn của ba người Nhiếp Vân là có thể đoán được thân phận của bọn họ không đơn giản, cho nên cũng không có giữ lại làm gì, thậm chí mang theo ý tận lực nịnh nọt.

Yêu nhân nhất tộc có quan hệ trần trụi hơn nhân loại nhiều, thực lực mạnh, tài phú nhiều chính là đại gia, cho dù đi tới nơi nào cũng như thế.

- Lực Thần đại tái?

Nhiếp Vân sững sờ sau đó khoát khoát tay

- Không, chúng ta vừa nghe nói tin tức này, sẽ suy nghĩ một chút, đa tạ hảo ý.

- Tửu bảo mang Vân Xà tửu cho hai vị huynh đệ này, sổ sách tính toán cho ta.

- Cảm tạ!

Hai yêu nhân không nghĩ tới tùy tiện trả lời cũng đạt được một bình Vân Xà tửu, hưng phấn cảm kích yêu nhân mặt xanh trước mặt.

Vân Xà tửu mấy chục linh thạch tuyệt phẩm một vò, không có tài lực nhất định không dám dùng.

- Lực Thần đại tái, tuyển người có thân thể mạnh mẽ tiến hành quán đỉnh, chẳng lẽ Thiên Yêu Thánh Hoàng bởi vì mười tám Yêu Hoàng tổn thương cho nên nhu cầu cấp bách cần lực lượng của mình, tăng cường thực lực yêu nhân?

Không để ý tới hai yêu nhân kia, Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Đối với tu luyện giả mà nói, thân thể là vật chứa, pháp lực là lực lượng, thân thể cường đại tối đa gia tăng thêm vài phần khí lực, Nhiếp Vân cũng có thể muộn trận chiến, chém giết Di Hoa tu vi Phá Không Cảnh đỉnh phong là rất khó đạt tới, lợi ích duy nhất chính là gia tăng khả năng thừa nhận lực lượng cuồng bạo, thuận lợi hoàn

thành quán đỉnh.

Xem ra Thiên Yêu Thánh Hoàng biết rõ thế lực yêu nhân thiệt hại lớn, lúc này lại bồi dưỡng cao thủ đã tới không kịp mới ra hạ sách này tìm yêu nhân thân thể cường đại tiến hành quán đỉnh, dùng phương pháp này gia tăng thêm cao thủ.

- Xem ra Thiên Yêu Thánh Hoàng cũng không có biện pháp...

Nghĩ vậy Thiên Huyễn, lão tửu quỷ nhìn nhau, phát hiện bọn họ cũng có suy nghĩ này và gật đầu.

- Nếu khách quan muốn biết rõ tin tức Lực Thần đại tái thì Cửu U các có thể cung cấp cho các ngươi, tuy cần lấy tiền mua sắm nhưng tuyệt đối kỹ càng hơn bọn họ nhiều.

Ba người đang trao đổi với nhau, cũng muốn làm thế nào lợi dụng Lực Thần đại tái, chợt nghe tửu bảo lên tiếng.

- Cửu U các các ngươi có tin tức kỹ càng sao?

- Ân, chúng ta chẳng những có tin tức kỹ càng, chúng ta còn có thể báo danh thay các ngươi, như vậy làm phiền các ngươi ở lại nơi này mới có thể báo tin tức kỹ càng cho các ngươi biết.

Tửu bảo nói.

- Ở lại đây? Tốt, phí dừng chân của các ngươi thế nào?

Nhiếp Vân hỏi.

Hiện tại bọn họ cũng không có nơi đi, nếu như không có nơi dừng chân thì một ngày sau sẽ bị đuổi ra ngoài, muốn tham gia Lực Thần đại tái cũng không có biện pháp.

Tuy bằng vào thủ đoạn của ba người có thể lưu lại không có ai phát hiện nhưng nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, có thể thuận lợi tham gia Lực Thần đại tái, hơn nữa thành công tiến vào Thánh Hoàng Cung mới là vương đạo.

- Phòng nhất đẳng một ngày một trăm viên linh thạch tuyệt phẩm, nhị đẳng, một ngày mười viên linh thạch tuyệt phẩm, tam đẳng, một ngày một viên linh thạch tuyệt phẩm!

Tửu bảo nói.

- Cho ta gian phòng nhất đẳng, thuận tiện tìm tìm tư liệu kỹ càng về Lực Thần đại tái cho ta!

Nhiếp Vân nói.

- Tin tức kỹ càng của Lực Thần đại tái mỗi ngày một phần, thẳng đến trước khi trận đấu bắt đầu cần một vạn viên linh thạch tuyệt phẩm, xin hỏi khách quan còn cần không?

Nghe được người trước mặt không do dự chọn phòng nhất đẳng, tửu bảo vui vẻ, hắn vội vàng nói giá cả tư liệu.

- Một vạn linh thạch tuyệt phẩm? Còn không đắt lắm!

Nhiếp Vân khoát khoát tay

- Đi chuẩn bị đi!

------oOo------

Chương 1190: Lực Thần đại tái (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy ngoài miệng nói không đắt nhưng nội tâm Nhiếp Vân cũng phải cảm khái, Cửu U các đúng là đủ đen, một vạn viên linh thạch tuyệt phẩm, giá cả này có thể mua được cả linh binh tuyệt phẩm, hiện tại chỉ dùng mua một phần tin tức.

Tuy hắn không quan tâm số tiền này vào đâu, chỉ cần có thể đạt được tin tức hữu dụng, lại tốn gấp mười lần cũng được.

So với chưởng giáo ấn và Bắc Đẩu tinh phủ, Linh giới, một vạn linh

thạch tuyệt phẩm chỉ là sợi lông.

- Đa tạ đại nhân!

Thấy yêu nhân mặt xanh tiêu dùng một vạn linh thạch tuyệt phẩm mà không cau mày, tửu bảo biết rõ gặp được khách hàng lớn, hưng phấn thiếu chút nữa nhảy lên, hai mắt đỏ thẫm, xưng hô biến hóa và lui ra ngoài.

Gặp được loại khách hàng lớn như vậy, chỉ cần chiêu đãi tốt, các nàng cũng có trích phần trăm.

Rất nhanh tửu bảo an bài phòng tốt nhất và dẫn ba người đi qua, hơn nữa đã bài rượu và thức ăn ngon.

- Lần này Lực Thần đại tái là cơ hội tốt, nếu như có thể thừa cơ tiến vào top ba, chẳng những có thể thành công lẫn vào Thánh Hoàng Cung, khả năng còn có thể mượn cơ hội xác minh vị trí chưởng giáo ấn và lẻn vào trong đó.

Đi vào phòng, ba người ngồi xuống, Nhiếp Vân bố trí cấm chế và nói ra.

- Ân, ta cũng biết đây là cơ hội!

Thiên Huyễn gật đầu.

- Nếu có thể trà trộn vào Thánh Hoàng Cung và trộm chưởng giáo ấn lén ra ngoài, cũng không cần sợ Thiên Yêu Thánh Hoàng, đến lúc đó đánh giết một trận trong thành Thánh Hoàng là được, tông chủ, chuyện này chỉ có thể dựa vào ngươi, chỉ sợ hai chúng ta không giúp được gì.

Lão tửu quỷ vuốt vuốt chòm râu và nói.

Mọi người hiện tại không dám quá phận chính là sợ hãi Thiên Yêu Thánh Hoàng cảnh giác sau đó ném chưởng giáo ấn vào trong không gian loạn lưu, chỉ cần chưởng giáo ấn đến tay, muốn như thế nào thì thế nào.

- Dựa vào ta?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Thiên Huyễn là ăn trộm, không am hiểu chiến đấu, thân thể này sau khi ta tới Toái Thần Cảnh đoạt xá mà có, nếu sử dụng linh hồn chiến đấu thì ta có thể đạt được thứ tự tốt, chỉ bằng vào thân thể, chỉ sợ còn không bằng Thiên Huyễn, chỉ có ngươi hồn, thể song tu, không dựa vào ngươi thì dựa vào ai!

Lão tửu quỷ nói.

- Ách, như thế...

Nghe được hắn nói thế Nhiếp vân gật đầu.

Bằng vào Linh Tê Luyện Thể Quyết, Kim Cương Lưu Ly Thể đệ lục trọng và đại lực đan điền tăng phúc ba mươi lần, giải thi đấu thân thể đơn thuần, kẻ có thể so sánh với hắn không có bao nhiêu.

Đến lúc đó chỉ cần ngụy trang tốt thân phận và tham gia giải thi đấu, hơn nữa lấy được thành tích là có thể đạt được Thánh Hoàng Phù Lục, thành công lẫn vào Thánh Hoàng Cung!

Lẫn vào Thánh Hoàng Cung thì mọi chuyện đơn giản, bằng vào ẩn nấp sư, địa hành sư... Rất nhiều thiên phú, cuối cùng trộm chưởng giáo ấn ra ngoài hẳn không phải là việc khó gì, gây chuyện không tốt còn có thể tìm được bảo vật có thể vận chuyển pháp quyết vô danh tăng thực lực lên, gia tăng thiên phú.

Thương nghị xong việc này, ba người lại thương nghị một ít chi tiết, nếu như bị phát hiện, bố cục đơn giản của Thánh Hoàng Cung... Nhiếp Vân cũng ghi nhớ tất cả.

- Ba vị đại nhân, đây là tư liệu kỹ càng của Lực Thần đại tái, kính xin xem qua!

Bên trong có vị trí cụ thể của nơi thi đấu, hạng mục trận đấu và tư liệu kỹ càng của cường giả báo danh!

Hiệu suất làm việc của Cửu U các rất nhanh, tửu bảo đi ra ngoài một giờ liền mang tư liệu mới nhất của Lực Thần đại tái đưa qua.

Nhiếp Vân cho chút tiền thưởng và đuổi tửu bảo đi, hắn mở tư liệu cho Thiên Huyễn, lão tửu quỷ xem.

Tư liệu ghi lại không khác gì hai yêu nhân kia nói, Lực Thần đại tái sử dụng lực lượng thân thể, cường độ, sức thừa nhận làm hạng mục thi đấu, chỉ cần tham gia và đạt được trước top ba thì có tư cách vào Thánh Hoàng Cung, đạt được Thánh Hoàng tự mình triệu kiến.

Có thể được Thánh Hoàng tiếp kiến, đây là thiên đại vinh quang trong yêu nhân, là đại sự làm rạng rỡ tổ tông.

Tư liệu nhất kỹ càng cũng không phải trận đấu, mà là danh sách người đã tham gia, trong danh sách có không ít yêu nhân đáng chú ú, không dùng pháp lực tá trợ cho nên chỉ bằng vào thân thể lợi hại.

Yêu Vô Thương, cường giả Kim Cương Yêu tộc, sức chiến đấu Phá Không Cảnh đỉnh phong, chỉ bằng vào thân thể có thể đi vào hư không loạn lưu không bị tổn thương, lực lượng cương mãnh, là người có thể đạt quán quân của thi đấu.

Thanh Nham, cường giả Thiết Quyền Yêu tộc, am hiểu quyền đường, sức chiến đấu Phá Không Cảnh hậu kỳ, một đôi thiết quyền phá núi sông, cánh tay vừa thô vừa to, khó có thể ngăn cản, là người có thể đoạt giải quán quân.

Thanh Đồng, cường giả Thiết Tâm Yêu tộc, sức chiến đấu Phá Không Cảnh hậu kỳ, toàn thân mình đồng da sắt, am hiểu phòng thủ...

...

Tên của từng người xuất hiện trong danh sách, giới thiệu phi thường kỹ càng, thậm chí cũng có ghi một ít nhược điểm của bọn họ trong đó, xem một hồi Nhiếp Vân cũng ném đi không nhìn nữa.

Những kẻ này cho dù cường đại nhưng đối với hắn mà nói căn bản

không phải đối thủ, không cần xem thành địch nhân, hiện tại muốn làm chính là phải ngụy trang thế nào mới khôngđoột ngột, không bị Thiên Yêu Thánh Hoàng phát hiện.

- Đúng rồi, bộ dạng Thiên Yêu Thánh Hoàng dài ngắn thế nào, là nam hay là nữ?

Xoa xoa mi tâm, đột nhiên Nhiếp Vân nhớ tới chuyện này và hỏi.

Thiên Yêu Thánh Hoàng lợi hại như thế, rốt cuộc là nam hay là nữ, là cái hình dạng gì? Đừng tới khi đó lại không nhận ra, đó mới là phiền toái lớn.

- Bộ dạng dài ngắn thế nào? Ta cũng không biết, căn cứ phân tích của ta từ nhiều năm, Yêu Hoàng là nhân vật vô cùng đáng sợ, một khi trà trộn vào Thánh Hoàng Cung, nhất định phải cẩn thận, tránh gặp phiền toái không nhỏ.

Sắc mặt lão tửu quỷ ngưng trọng.

- Thực lực Thiên Yêu Thánh Hoàng rất mạnh, thực sự phi thường thần bí, mặc dù ở trong Thánh Hoàng Cung cũng rất ít đi ra, chỉ cần không xuất hiện sơ suất quá lớn, hắn bình thường sẽ không xuất hiện!

- Yên tâm đi!

Thấy sắc mặt hai người khẩn trương, Thiên Huyễn vừa cười vừa nói.

- Thần bí? Ở trong Thánh Hoàng Cung cũng rất ít đi ra?

Nghe được Thiên Huyễn nói thế, Nhiếp Vân sững sờ.

- Ân, còn nữa, ta cảm thấy được Lực Thần đại tái này có chút không đúng, người có thân thể cường đại đúng là có thể thừa nhận truyền thừa rất tốt, nhưng lực lượng truyền thừa phù phiếm đến cực điểm, căn bản không thể phát huy toàn bộ lực lượng, nếu dùng cường giả như vậy đối phó với Nhân tộc chúng ta cũng không có tác dụng gì.

- Đương nhiên nếu nhân số nhiều còn có thể, nếu chỉ có trước top ba thì kỳ quái.

Thiên Huyễn nói tiếp.

------oOo------

Chương 1191: Cửu U các chủ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng thế!

Nhiếp Vân gật đầu.

Điểm ấy hắn cũng sớm nghĩ đến, từ đầu đến cuối đều cảm thấy Lực Thần đại tái này có chút không đúng, hiện tại không phải thời điểm suy nghĩ vấn đề này.

Bọn hoi tới đây phi thường bí mật, hơn nữa Lực Thần đại tái ban bố vào một ngày trước, lúc ấy mọi người mới vừa xuất phát, khẳng định không phải nhắm vào bọn họ, không phải nhắm vào ba người mình thì xảy ra chuyện gì, bọn họ không thể nghĩ ra nổi.

Hiện tại nghĩ không ra thì không cần nghĩ tiếp, bằng vào thực lực bây giờ cugnx không có gì phải sợ, không binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn!

Ba người lại trò chuyện một hồi nhưng không có bất kỳ đầu mối gì cho nên dừng lại, lúc này bọn họ về phòng tu luyện gia tăng thực lực.

Đối với Nhiếp Vân mà nói, hiện tại hắn có thực lực Phá Không Cảnh đỉnh phong, đã là thời điểm niết bàn, tuy linh hồn cường đại có trợ giúp lớn khi niết bàn thành công nhưng vẫn phải chuẩn bị nhiều hơn nữa, dù sao hắn tích lũy thật sự quá hùng hậu, nếu như lực lượng không đủ sẽ dẫn tới niết bàn thất bại, trực tiếp tử vong.

Đề phòng phiền toái không cần thiết, ba người cũng không có đi dạo trong thành Thánh Hoàng, bọn họ yên lặng tu luyện trong tĩnh thất và chờ Cửu U các hỗ trợ báo danh Lực Thần đại tái.

Thời gian ba ngày yên tĩnh như nước, cũng không phát sinh biến cố gì, thời gian trôi qua nhanh chóng.

- Bắt đầu Lực Thần đại tái, hai người các ngươi nên tiến vào trong Tử Hoa động phủ đi!

Nhiếp Vân đứng dậy, phân phó nói.

- Ân!

Lão tửu quỷ và Thiên Huyễn cũng không cự tuyệt,

Hô!

Sau đó bọn họ biến mất và tiến vào trong động phủ.

Nếu hai người không tham gia Lực Thần đại tái, ở lại nơi này còn không bằng theo bên người hắn, như vậy có thể chiếu cố lẫn nhau và giảm bớt phiền toái.

Sau khi hai người đi vào động phủ, Nhiếp Vân đi ra khỏi phòng.

Thánh Hoàng Cung phòng bị nghiêm ngặt, khẳng định cũng có năng lực kiểm tra động phủ, Nhiếp Vân có tinh thần lực cường đại, Tử Hoa động phủ là bảo bối do võ đạo sư luyện chế, có tự tin không bị phát hiện, cho nên khi thu hai người vào động phủ chắc có lẽ không xuất hiện vấn đề quá lớn.

- Đại nhân, ngươi là khách quý của Cửu U các chúng ta, trước khi tham gia Lực Thần đại tái, Cửu U các Các chủ và mấy vị trưởng lão của chúng ta muốn đích thân gặp ngươi!

Vừa ra ngoài đã có một mỹ nữ Yêu Hồ tộc đi tới, bộ ngực sữa no đủ, bờ mông tròn trịa, vòng eo mềm mại như rắn, mị hoặc tới cực điểm.

Tu luyện giả có rất nhiều thủ đoạn, tuy mở cở thấy thiếu hai người nhưng mỹ nữ Yêu Hồ tộc cũng không hỏi thăm.

- Tốt!

Nghe được nàng nói thế, Nhiếp Vân biết rõ đây là thủ đoạn lôi kéo của Cửu U các, cũng không cự tuyệt.

Lần Lực Thần đại tái này, chỉ cần bài danh trước ba, về sau nhất định sẽ trở thành đại nhân vật của Yêu tộc, lần này Các chủ và mấy vị trưởng lão gặp mình, chỉ sợ là muốn kiểm nghiệm thực lực của mình và quyết định có sớm đầu tư hay không.

- Tại hạ Mị Hồ, đa tạ đại nhân!

Mỹ nữ Yêu Hồ tộc Mị Hồ cười ngọt ngào, dung mạo điên đảo chúng sinh, sau khi chapf Nhiếp Vân liền dẫn đường phía trước.

Tư thái của nàng đổi thành người khác đã sớm tâm viên ý mã khống chế không nổi, ý chí của Nhiếp Vân kiên định, linh hồn cường đại cho nên không động, cho dù Mị Hồ có dung mạo trứ danh cũng phải phiền muộn một phen.

Đi qua hành lang nhỏ, Mị Hồ mang Nhiếp Vân đi vào tiểu viện rộng rãi.

- Các chủ, các vị trưởng lão, đã đưa người tới.

Nhiếp Vân đến thế giới yêu nhân có tên là Thanh Phong, không hiển sơn lộ thủy, yêu tộc mặt xanh chẳng khác gì Trương Tam, Lý Tứ, cũng không làm người khác chú ý.

- Cho hắn vào đi!

Trong sân có tiếng nói vang lên.

- Vâng!

Mị Hồ mang theo Nhiếp Vân vào tiểu viện.

Vừa tiến vào tiểu viện, Nhiếp Vân lập tức nhìn thấy một trung niên nhân đang ngồi giữa sân, hai bên có bốn lão nhân, khí tức mỗi người hùng hậu, thực lực phi phàm.

Hắn mở thiên nhãn quan sát, Nhiếp Vân phát hiện trung niên nhân chính giữa là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh sơ kỳ, bốn lão nhân khác có thực lực Phá Không Cảnh đỉnh phong.

Trước kai đã cảm thấy Cửu U các không đơn giản, không nghĩ tới Các chủ lại có thực lực như thế.

Người như vậy trong Hóa Vân Tông cũng có thể trở thành vô thượng trưởng lão.

Trừ năm người trong nội viện còn có hơn mười yêu nhân nằm trên mặt đất, tay chân vỡ vụn, bị thương nặng, Nhiếp Vân nhìn một vòng và phát hiện người quen, chính là gia hỏa yêu nhân trả lời hắn trong quán rượu.

Hắn là kẻ thám nhất, toàn thân xụi lơ như bùn nhão, xương cốt đều tan vỡ chính nằm trên mặt đất rên rỉ, nhìn thấy Nhiếp Vân vội vàng nói:

- Vị huynh đệ kia, ngươi đi mau...

Hắn vừa mới hô lên đã bị lão giả bên cạnh dùng pháp lực ngăn cản không thể nói.

- Không biết các vị tìm ta có việc gì?

Vừa vào cửa nhìn thấy cảnh này, Nhiếp Vân cau mày.

Vốn cho rằng Cửu U các muốn sớm lôi kéo, hiện tại xem ra cũng không có chuyện như vậy.

- Không có gì, những người này muốn tham gia Lực Thần đại tái, chúng ta chẳng qua thay Thánh Hoàng sớm tuyển bạt một lần mà thôi!

Lão giả áp chế yêu nhân vừa nói lên tiếng.

- Tuyển bạt?

- Tham gia Lực Thần đại tái cần thân thể rất mạnh mới được, bọn họ đều thông qua Cửu U các báo danh, chúng ta chỉ sớm thử thực lực của bọn họ, đáng tiếc... Đều không hợp cách, cho dù qua đi tham gia đại tái cũng không có thứ tự tốt, nếu như vậy còn không đi đỡ mất mặt.

Lão giả vuốt chòm râu của mình và lên tiếng.

- Nói như vậy, các ngươi tới tìm ta cũng chỉ muốn thử thực lực của ta sao?

Nhiếp Vân hỏi.

Thật sự Cửu U các quá nhàm chán, Thiên Yêu Thánh Hoàng cử hành Lực Thần đại tái, tự nhiên có địa phương tỷ thí, ngươi sớm tuyển bạt, tính toán là chuyện gì?

Đường đường cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh chắc có lẽ không nhàm chán như thế.

- Không tệ, thực lực đúng quy cách mới có thể đi, không đủ tư cách, cho dù đi cũng không chiếm được thứ tự, so với lúc đó bị người ta dùng làm bàn đạp tiến lên, còn không bằng để chúng ta khảo nghiệm một chút.

Lão giả nói.

- Khảo nghiệm thế nào?

- Rất đơn giản, ta sẽ không vận dụng pháp lực, chỉ sử dụng lực lượng thân thể, tiếp được một quyền thông qua, không tiếp được sẽ như bọn chúng.

Lão giả tiện tay chỉ vào đám người nằm trên mặt đất.

- Tốt!

Nhiếp Vân gật đầu.

Tuy kỳ quái hành động của người Cửu U các nhưng khảo nghiệm như vậy với hắn cũng không có gì, cũng không trực tiếp cự tuyệt.

------oOo------

Chương 1192: Cửu U các chủ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiếp được!

Thấy yêu nhân mặt xanh nhìn thấy đám người thê thảm như thế còn dám đáp ứng khảo hạch, ánh mắt lão giả lộ ra một tia kỳ quái, hắn ngưng tụ lực lượng toàn thân và đánh ra một kích.

Ầm ầm ầm...

Một quyền này của hắn không mang theo chút lực lượng gì nhưng lực lượng cơ bắp cường đại không ngừng bộc phát có thể phá tan ngọn núi lớn.

Không nghĩ tới lão gia hỏa này chẳng những thực lực bản thân cao, hắn còn là cao thủ luyện thể.

- Trở về!

Quyền pháp của lão giả cương mãnh, Nhiếp Vân vừa nhìn đã biết rõ không đơn giản, tuy với hắn mà nói không có gì đáng sợ, nhìn cũng không nhìn, tiện tay một quyền.

Oanh!

Hai quyền va chạm với nhau, ngay sau đó là âm thanh đùng đùng của xương cốt vỡ vụn, lão giả chưa kịp kêu thảm thiết đã bay ra ngoài nện vào vách đá gần đó, hắn như đóng bùn nhão, nhìn tình huống xương cốt toàn thân đã vỡ, không trị kịp thời sẽ tàn phế.

Một chiêu phân ra thắng bại, hoàn toàn nghiền áp.

- Cái gì?

- Lực lượng thật cường đại.

- Không sử dụng pháp lực, chỉ lực lượng thân thể đơn thuần đã mạnh như thế?

Nhìn lão giả bị một quyền của Nhiếp Vân đánh thành trọng thương, mấy người còn lại chẳng những không có tức giận, ngược lại đồng thời đứng dậy, đôi mắt lóe sáng.

Lần đối chiến này bọn họ đã nhìn rõ thực lực của yêu nhân mặt xanh Thanh Phong, lực lượng thân thể cường đại vượt qua bọn họ tưởng tượng.

- Ta như vậy tính là thông qua chưa?

Không để ý tới mấy người khiếp sợ, Nhiếp Vân nói.

Mấy người kia cho dù không cần lực lượng linh hồn cũng có thể cảm ứng lực lượng của một quyền vừa rồi, nó không mang theo pháp lực, cũng chỉ làm ột quyền bình thản.

- Đương nhiên thông qua, ngươi tên Thanh Phong đúng không, đi theo ta, ta có chuyện cần thương lượng.

Trung niên nhân thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đứng lên, hắ vẫy tay với Nhiếp Vân và sau đó đi vào gian phòng.

- Ân?

Nhiếp Vân không biết hắn muốn làm cái gì, bản thân là kẻ tài cao gan cũng lớn cho nên không sợ gì, lúc này đi theo vào.

Vừa đi vào phòng, trung niên nhân bố trí cấm chế cách âm trùng trùng điệp điệp, lúc này quay người nhìn sang Nhiếp Vân

- Ta là Cửu U các Các chủ, chắc hẳn ngươi đã biết rõ!

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Bốn lão nhân hẳn là trưởng lão, mà hắn là Các chủ, từ khi vào trong tiểu viện Nhiếp Vân đã đoán được.

- Tìm ngươi tới trên thực tế là mời ngươi ôỗ trợ.

Cửu U Các chủ đi thẳng vào vấn đề

- Chuyện này rất đơn giản, bằng vào thực lực ngươi, đoạt được trước top ba hẳn không thành vấn đề, đến lúc đó nhất định có thể tiến vào Thánh Hoàng Cung, nhìn thấy Thánh Hoàng bệ hạ, ta hi vọng ngươi có thể dẫn ta đi gặp Thánh Hoàng bệ hạ!

- Mang ngươi gặp Thánh Hoàng? Bằng vào thực lực ngươi muốn gặp Thánh Hoàng, có lẽ không khó a!

Nhiếp Vân mày nhăn lại.

Cửu U Các chủ là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh sơ kỳ, loại thực lực này trong quốc gia yêu nhân cũng được xem là thực lực đỉnh phong, người có thực lực này muốn gặp Thánh Hoàng không khó.

- Bởi vì nguyên nhân nào đó, Thánh Hoàng sẽ không gặp ta, cụ thể là cái gì ngươi không cần phải xen vào, ta có không gian linh binh, ngươi chỉ cần dẫn ta tiến vào Thánh Hoàng Cung, đến lúc đó ta sẽ tự mình đi tìm Thánh Hoàng, cũng không quan hệ gì tới ngươi, chỉ cần đáp ứng thì ta cho ngươi đủ chỗ tốt.

Cửu U các Các chủ chậm rãi nói ra:

- Không đáp ứng, tuy ta thực lực không đủ nhưng năng lực làm ngươi không thể tham gia Đại Lực đại tái không khó.

- Ngươi đang uy hiếp ta?

Nhiếp Vân hừ lạnh.

- Không phải uy hiếp mà là hợp tác, điều kiện của ta đối với ngươi mà nói không có chỗ hỏng nào cả, chỉ có lợi, ta gặp Thánh Hoàng cũng không ảnh hưởng gì tới ngươi, ngược lại có thể có bảo vật, thế nào?

Cửu U Các chủ nói.

- Bảo vật gì? Trước nói nghe một chút!

Nhiếp Vân biết rõ mục đích của Cửu U Các chủ không phải muốn gặp Thánh Hoàng đơn giản như vậy, cũng không vạch trần, lúc này hỏi.

- Kim Tủy Linh Dịch!

Cửu U Các chủ nói.

- Kim Tủy Linh Dịch?

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Kim Tủy Linh Dịch là bảo vật cực kỳ trân quý trọng của yêu nhân, chỉ sinh ra tại nơi âm hàn tại thế giới yêu nhân, là chất lỏng màu vàng, nó có tác dụng rèn luyện thân thể, sau khi sử dụng có thể làm cơ bắp toàn thân biến thành màu vàng, cho dù thân thể hay lực lượng đều tăng lên rất nhiều.

Thân thể Nhiếp Vân đạt tới Linh Tê Luyện Thể Quyết lục trọng, muốn tinh tiến rất khó, nếu dùng thứ này có thể giúp Linh Tê Luyện Thể Quyết đạt tới đệ lục trọng đại thành, khẳng định sẽ là bước tiến không nhỏ.

- Không tệ, chỉ cần ngươi đáp ứng, ta sẽ cho ngươi một trăm cân Kim Tủy Linh Dịch, Kim Tủy Linh Dịch sẽ tác dụng lên thân thể, chắc hẳn ngươi biết rất rõ ràng, nếu dùng một trăm cân này thật tốt, tuyệt đối có thể giúp thân thể của ngươi tiến thêm một bước.

Như thế nào đây? Đối với ngươi trăm lợi mà không có một hại,

không có vấn đề gì chứ!

Thấy biểu lộ của Nhiếp Vân, Cửu U Các chủ biết rõ hắn đã động tâm, lúc này rèn sắt khi còn nóng.

Kim Tủy Linh Dịch với người tu luyện thân thể mà nói còn hơn cả linh thạch tuyệt phẩm, không có người nào cự tuyệt hấp dẫn như thế.

- Tốt, ngươi trước giao Kim Tủy Linh Dịch cho ta, ta sẽ mang ngươi đi.

Nhiếp Vân gật đầu

- Yên tâm đi, nếu như ta muốn tiếp tục tham gia Lực Thần đại tái, ta sẽ không đổi lý.

- Ân, việc này đơn giản!

Cửu U Các chủ lật tay một cái, không trung lúc này xuất hiện một đám chất lỏng màu vàng, đám chất lỏng này giống như thủy ngân, ngưng tụ thành một viên cầu hơn nữa còn tỏa ra khí tức nặng nề.

- Rất tốt!

Nhìn thấy bộ dạng chất lỏng, Nhiếp Vân biết rõ nó là Kim Tủy Linh Dịch không thể nghi ngờ, hắn bắt lấy nó và dung tinh thần dò xét, phát hiện bên trong có một dấu vết linh hồn che dấu phi thường sâu, phân tán giữa linh dịch, chỉ có hoàn toàn luyện hóa mới có tác dụng, lúc này cũng không nói phá, hắn cười nhạt và thu vào đan điền.

Tuy Cửu U Các chủ che dấu linh hồn kia rất sâu, đối với hắn có 999 thê độ linh hồn mà nói muốn gạt bỏ hay ngăn cản quá dễ dàng.

- Ta thấy ngươi không bằng dùng ngay đi, tuy thân thể của ngươi rất lợi hại nhưng Lực Thần đại tái, có được rất nhiều cao thủ, nhiều thêm một pâần nội tình sẽ có thêm một phần thẻ đánh bạc.

Nhìn thấy yêu nhân mặt xanh không chịu nổi hấp dẫn thu Kim Tủy

Linh Dịch vào đan điền, Cửu U Các chủ cau mày một cái.

- Hiện tại ngươi sử dụng ta còn có thể trợ giúp ngươi, giúp ngươi luyện hóa rất nhanh, có ta dùng thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh trợ giúp sẽ luyện hóa dễ dàng hơn nhiều.

------oOo------

Chương 1193: Kim Tủy Linh Dịch

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được rồi!

Nhiếp Vân biết rõ đối phương muốn mình luyện hóa sau đó dùng dấu vết linh hồn ẩn giấu kia khống chế mình, lúc này trong nội tâm hừ lạnh, mặt ngoài gật đầu đồng ý.

Bàn tay cầm lấy Kim Tủy Linh Dịch, Nhiếp Vân điểm ngón tay vào bên trong, lúc này cảm nhận tế bào trong người chấn động bắt đầu khởi động toàn thân.

Kim Tủy Linh Dịch, kiếp trước từng nghe nói qua, là bảo vật tuyệt mật cực kỳ trân quý của yêu nhân, có tiền mà không mua được, có thể cải biến kết cấu cơ bắp, giúp cơ bắp chặt chẻ hơn, nếu như vận dụng tốt, thực lực có thể gia tăng trên phạm vi lớn, đương nhiên cũng chỉ nghe nói qua mà thôi.

Linh hồn cảm thụ lực lượng cơ bắp hưng phấn khi chạm vào Kim Tủy Linh Dịch, hắn lập tức vận chuyển thiên phú võ đạo sư, lúc này hình thành phương pháp luyện hóa trong đầu.

Kim Tủy Linh Dịch là bảo bối đặc thù, phải có phương thức luyện hóa đặc thù mới có thể phát huy đủ uy lực của nó mười thành, Nhiếp Vân cũng không có phương pháp luyện hóa nó, hắn lại có được thiên phú võ đạo sư, chỉ cần hắn cẩn thận cảm thụ thuộc tính của linh dịch hoàn toàn có thể sáng chế ra một phương pháp mới.

Cho dù là chiêu số võ đạo gì cũng có thể sáng tạo ả, thiên phú võ

đạo sư tập hợp thiên địa đại đạo, có mẫn cảm với võ đạo vượt xa người thường, đối với người khác mà nói nghiên cứu mười năm chưa hẳn có thể sáng chế, mà thiên phú võ đạo sư chỉ qua một lúc là có thể sáng tao ra biện pháp luyện hóa hoàn mỹ.

- Luyện hóa!

Sau khi hòa quang luyện hóa nhanh chóng xoay tròn trong người, hai mắt mở to, một có tiếng hô trầm thấp vang lên, linh hồn cường đại nhanh chóng dung nhập vào người Kim Tủy Linh Dịch, cũng ẩn tàng dấu vết linh hồn, nó đồng thời theo linh dịch lan tỏa khắp toàn thân.

Xì xào!

Kim Tủy Linh Dịch chạy dọc khắp toàn thân Nhiếp Vân, làn da trên người bị kích thích, không ngừng nhảy lên, thời gian trôi qua đã rèn luyện thân thể cả trăm ngàn lần.

- Phương pháp luyện hóa thật lợi hại, ta tới giúp ngươi!

Cửu U Các chủ vốn tưởng rằng đối phương sẽ yêu cầu phương pháp luyện hóa, sau đó chính mình lại dùng nó áp chế, không nghĩ tới phương pháp luyện hóa còn lợi hại hơn mình rất nhiều, hắn cũng kêu lên ngạc nhiên, lúc này nội tâm cười lạnh, hắn thét dài một tiếng, pháp lực toàn thân bao phủ Nhiếp Vân, trợ giúp hắn luyện hóa Kim Tủy Linh Dịch.

Hắn xem ra gia hỏa này luyện hóa càng nhanh, tương đương càng bị hắn khống chế, chính là muốn chết.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Rất nhanh, một trăm cân Kim Tủy Linh Dịch đều dung nhập vào trong cơ thể Nhiếp Vân, bị luyện hóa triệt để, khí tức linh hồn kia cũng tiến vào, thần không biết quỷ không hay giống như tùy thời sẽ cắn trả.

Tất cả đều năm trong khống chế của Nhiếp Vân, nếu như linh hồn này dám cắn trả, hắn sẽ dẫn phát diễm hỏa trong cơ thể thiêu hủy toàn bộ, chẳng những không sinh ra tổn thương với bản thân, còn có thể gài bẫy Cửu U Các chủ một lần.

Luyện hóa hết Kim Tủy Linh Dịch, Nhiếp Vân cũng biết hiệu quả, nội tâm thở dài bất đắc dĩ.

Tuy Kim Tủy Linh Dịch phi thường lợi hại, là bảo vật hiếm có nhưng thân thể hắn quá cường đại, luyện hóa toàn bộ một trăm cân chỉ có hiệu quả phi thường yếu ớt, xem ra lực lượng toàn thân tăng nhiều cần ít nhất cần mấy trăm cả ngàn cân, thậm chí nhiều hơn nữa...

Mấy trăm cả ngàn cân Kim Tủy Linh Dịch, chỉ sợ Cửu U các lật tung cả thành Thánh Hoàng cũng không tìm được.

- Ha ha, Thanh Phong tiểu huynh đệ không hổ là luyện thể kỳ tài, nhanh chóng luyện hóa Kim Tủy Linh Dịch như thế, tại hạ bội phục, thế nào, ta thực hiện lời hứa, ngươi cũng nên dẫn ta đi qua.

Tâấy Nhiếp Vân thành công luyện hóa Kim Tủy Linh Dịch, da mặt Cửu U Các chủ co rúm sau đó cười khan.

- Kim Tủy Linh Dịch đúng là đồ tốt, tuy một trăm cân có chút ít, như vậy đi, ngươi còn hay không, ta có thể dùng linh thạch mua sắm!

Nhiếp Vân nói ra.

- Ít? Không nên được một tấc muốn tiến một tươớc, nếu như không phải vì thuận lợi giúp ngươi tiến vào top ba, từ đó dẫn ta đi gặp Thiên Yêu Thánh Hoàng, một trăm cân linh dịch sẽ không có.

Cửu U Các chủ hất lên tay, sắc mặt trầm xuống.

- Không có thì thôi, không gian linh binh của ngươi đâu? Sau đại tái ta sẽ dẫn ngươi đi gặp Thánh Hoàng.

Thấy thái độ của hắn như vậy, Nhiếp Vân cũng lơ đễnh, cười nói.

- Hừ, như vậy còn không sai biệt lắm!

Cửu U Các chủ thấy yêu nhân mặt xanh trước mặt đáp ứng điều kiện, hắn cười lạnh một tiếng, lấy không gian linh binh đưa qua, đồng thời thân thể tiến vào bên trong.

- Tốt, hiện tại ta đi ra ngoài!

sau khi nắm không gian linh binh vào trong tay, Nhiếp Vân biết rõ đối phương đã giải trừ khống chế linh hồn, tinh thần quét qua sau đó luyện hóa nó, dung nhập thân thể và đi ra ngoài.

Lại đi vào tiểu viện, nhìn thấy mấy lão giả vẻ mặt ân cần đi qua, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, hắn lập tức đi ra ngoài.

Mấy người kia khẳng định biết rõ cái gì, cũng bất tiện nói ở nơi này cho nên tiến lên.

Quả nhiên, mấy lão giả thấy hắn rời đi cũng không ngăn cản, trái lại sắc mặt đỏ lên và chờ mong.

- Khẳng định gia hỏa này có âm mưu, hỏi trước hỏi nói sau...

Rời khỏi Cửu U các, Nhiếp Vân biết rõ thành Thánh Hoàng không được phi hành, lúc này ngồi xe ngựa đi tới nơi cử hành Lực Thần đại tái cử, hắn vào trong xe, lặng lẽ phong ấn chung quanh sau đó tiến vào trong không gian linh binh của Cửu U Các chủ.

Mặc kệ đối phương có âm mưu và mục đích gì, trước mặt thực lực tuyệt đối thì tất cả âm mưu biến thành vô dụng.

- Ngươi tới đây làm gì?

Cửu U Các chủ trốn trong không gian linh binh, nhìn thấy Nhiếp Vân đột nhiên vào thì sững sờ, hắn cau mày sau đó nội tâm sinh ra sát ý.

- Không có làm gì, chính muốn hỏi ngươi mấy câu!

Không để ý tới sát ý của hắn, Nhiếp Vân lên tiếng.

- Hỏi ta sao? Chúng ta chỉ có quan hệ hợp tác, đừng ép ta động thủ giết ngươi!

Sắc mặt Cửu U Các chủ âm trầm.

- Chớ khẩn trương, ta chỉ muốn hỏi mục đích chân chính ngươi đi Thánh Hoàng Cung là cái gì, ngươi tốt nhất nghiêm túc trả lời ta, bằng không thì ta buộc ngươi trả lời có chút không tốt lắm!

Nhiếp Vân nói.

- Buộc ta trả lời? Ha ha, đồ không biết trời cao đất rộng, không ngờ dám bức ta? Khẩu khí thật là lớn, ai cho ngươi lá gan này, nếu ngươi không biết phân biệt, ta hiện tại sẽ cho ngươi biết luyện hóa Kim Tủy Linh Dịch là hành động ngu xuẩn cỡ nào.

Dường như Cửu U Các chủ nghe được chuyện cười lớn nhất thế gian, hắn cười lớn một tiếng, hắn không che lấp âm hiểm của mình, hắn đưa tay về phía trước và kết xuất thủ ấn, lúc này sóng tinh thần ba động đặc thù bao phủ thân thể Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 1194: Yêu Vô Thương (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xì xào!

Phong ấn trong cơ thể Nhiếp Vân bị tinh thần lực này dẫn phát, lập tức bộc phát như quả bom, nó đột nhiên tiến hành đông kích hắn, sóng tinh tâần ba động cường đại đến cực điểm, mặc dù cường giả linh hồn Đại viên mãn nếu không kịp phòng bị chỉ sợ sẽ bị đánh tan và biến thành khôi lỗi.

- Không biết tự lượng sức mình!

Cảm thụ tinh thần lực trong đạo thể bộc phát, Nhiếp Vân không hành động, hắn hừ nhẹ một tiếng, một đạo diễm hỏa bao phủ thân

thể, nụ cười của Cửu U Các chủ còn chưa cười xong dã cảm thấy linh hồn chấn động và phun máu tươi.

- Đây là cái gì? Tại sao ngươi có thể phá vỡ dấu vết linh hồn của ta...

Ông trời có chỗ thiếu hụt, trăng cũng có khi tròn khuyết, Cửu U Các chủ xem ra, yêu nhân mặt xanh Thanh Phong có lực lượng thân thể cường đại, linh hồn khẳng định không được, hắn không ngờ âấu vết linh hồn bị che dấu sâu như vậy lại bị đối phương thanh trừ không lưu chút dấu vết nào cả.

- Được rồi, không nói nhảm nhiều như vậy, ngoan ngoãn nghe lời ta nói, trở thành người hầu của ta, ta có thể tha thứ khuyết điểm của ngươi.

Nhiếp Vân hừ một tiếng, hắn nói chuyện mang theo đầu độc rất mạnh.

Ầm ầm ầm...

Không qua bao lâu đôi mắt Cửu U Các chủ mơ hồ, hắn đã bị đầu độc.

Linh hồn lực của Nhiếp Vân hiện tại đầu độc cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong Hắc Bạch Song Sát cũng không thành vấn đề, đầu độc một tiểu tiểu Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh sơ kỳ dễ dàng tới cực điểm, không phí bao nhiêu thời gian.

- Ngươi đi Thánh Hoàng Cung có mục đích gì?

Thấy đầu độc thành công, Nhiếp Vân hỏi.

- Đi tìm Cửu U Quyền Trượng của Cửu U nhất tộc chúng ta.

Sau khi bị đầu độc, Cửu U Các chủ không có năng lực phản kháng và chậm rãi nói ra.

- Cửu U Quyền Trượng?

- Vài vạn năm trước trong yêu nhân nhất tộc Cửu U tộc chúng ta là hoàng giả, về sau Thiên Yêu Thánh Hoàng tháo chạy cướp đi chí bảo vô thượng Cửu U Quyền Trượng của chúng ta, làm hậu nhân Cửu U nhất tộc phải tìm nó trở về, nhưng Thiên Yêu Thánh Hoàng sớm có phòng bị không cho chúng ta đi vào Thánh Hoàng Cung, cho nên mới nghĩ biện pháp tiến vào trong đó, sau đó thừa cơ tìm kiếm tàng bảo khố của Thiên Yêu Thánh Hoàng, từ đó tìm được Cửu U Quyền Trượng!

Trong mắt Cửu U Các chủ mang theo hận ý, hắn chậm rãi nói ra.

Sau khi bị đầu độc còn có vẻ mặt như thế, nói rõ hận ý đã dung nhập cốt tủy không cách nào sửa đổi.

- Cửu U tộc là người Yêu Nhân Hoàng? Không đúng, hẳn là U Minh hoàng tộc mới là Yêu Nhân Hoàng a.

Nhiếp Vân sững sờ.

- Tại U Minh tộc, U Minh hoàng tộclà hoàng tộc chân chính, trong mắt của chúng ta Cửu U tộc mới được là hoàng giả, thống trị yêu nhân không biết bao nhiêu ức năm, đáng hận bị Thiên Yêu Thánh Hoàng đoạt đi tôn sủng cho nên luân lạc thành người bình thường.

Cửu U Các chủ gào thét, hận ý như nước thủy triều.

- Còn có cách nói như vậy sao? Thiên Yêu Thánh Hoàng đoạt vị như thế nào?

Nhiếp Vân không nghĩ tới còn có việc như vậy cho nên sững sờ.

U Minh tộc là chủng tộc cường đại nhất yêu nhân nhất tộc, đã sớm rời đi không biết đi nơi nào, nếu như đoán không sai có lẽ đến Linh giới, Linh giới hoàng tộc, đến nơi đây hơn nữa lên làm Thiên Yêu Thánh Hoàng, thật sự có chút quái dị.

- Ta cũng không biết, Thiên Yêu Thánh Hoàng đột nhiên xuất hiện từ vài vạn năm trước, cũng không biết xuất hiện ở nơi nào, chúng ta cũng không biết hắn tới từ nơi nào, sau khi cướp đoạt địa vị hoàng tộc của Cửu U tộc, cũng làm chúng ta có nhà không thể về.

Cửu U Các chủ quát.

- Đột nhiên xuất hiện? U Minh hoàng tộc... Thiên Yêu Thánh Hoàng có quan hệ gì với Vân Huyên không?

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân nhớ tới một sự kiện, hắn cau mày suy nghĩ.

U Minh hoàng tộc, hắn chỉ gặp qua một mình Vân Huyên mà thôi, mà mười tám Yêu Hoàng lúc trước xưng hô Vân Huyên là công chúa, chẳng lẽ nàng là con gái của Thiên Yêu Thánh Hoàng?

Nếu thật là nữ nhi của hắn, Thiên Yêu Thánh Hoàng thật sự ngoan độc.

Biết rõ cường công đại lục Phù Thiên không có khả năng, đổi dùng chiến thuật quanh co vòng vèo, chơi vô gian đạo, tâm cơ thật ác độc.

Chỉ sợ lúc trước Thiên Huyễn có thể lẻn vào và mang Kiếm Thần Chi Kiếm trở về cho Vân Huyên cũng có hắn thao tác trong đó, nếu không lúc ấy Thiên Huyễn mặc dù thủ đoạn rất nhiều, muốn hành tẩu trong Thánh Hoàng Cung phòng ngự nghiêm mật và chạy đi là không thể nào.

Di Thần Tông tế tự Di Thần thuộc về đại nhân vật Linh, là linh hồn sư nhất mạch, Thiên Yêu Thánh Hoàng là U Minh hoàng tộc nhất mạch... Chuyện này càng ngày càng khó bề phân biệt.

Hơn nữa nếu như Cửu U Các chủ nói không sai, Thiên Yêu Thánh Hoàng đột nhiên xuất hiện, như vậy huyết mạch U Minh hoàng tộc tới từ nơi nào?

U Minh hoàng tộc cũng giống như Long tộc, chủng tộc huyết mạch cũng phân chia mỏng manh, tiểu Long có huyết mạch Ngũ Trảo Kim Long là cao quý nhất trong Long tộc, mà huyết mạch Vân Huyên có thể hình thành đối lập với tiểu Long, thậm chí còn làm hắn bất tỉnh đủ thấy độ tinh khiết của huyết mạch cực cao, vượt qua xa hoàng tộc có thể so sánh.

Xem ra cho dù Vân Huyên hay là Thiên Yêu Thánh Hoàng, lai lịch đều không đơn giản, thậm chí có thể có quan hệ với Linh giới.

Linh giới yêu nhân nhất tộc và yêu nhân nhất tộc nơi này có khác nhau, Linh giới là U Minh tộc, U Minh tộc lợi hại như vậy, đều thừa nhận hoàng tộc là vương giả độc nhất vô nhị, đủ thấy loại huyết mạch này cường đại.

- Nếu như ngươi nói thật, bằng vào thủ đoạn của Thiên Yêu Thánh Hoàng, Cửu U tộc các ngươi có lẽ sẽ bị đuổi tận giết tuyệt a, như tại sao còn có thể để các ngươi mở quán rượu ở thành Thánh Hoàng?

Nhiếp Vân hỏi.

Nhổ cỏ không trừ gốc, gió xuân thổi lại mọc lên, Thiên Yêu Thánh Hoàng là kẻ dám giết một vực, giết sạch Cửu U nhất tộc sẽ không nương tay, vì sao còn lưu phiền toái cho mình, lại để đám người Cửu U Các chủ còn sống sót ở đây chứ?

- Cửu U nhất tộc chúng ta đã bị giết không sai biệt lắm, hiện tại toàn bộ chủng tộc còn chưa tới một ngày, có khả năng Thiên Yêu Thánh Hoàng cho rằng chúng ta không có khả năng xoay người mới buông tha chúng ta!

Cửu U Các chủ nói.

- Toàn bộ chưa đủ một ngàn?

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Cửu U nhất tộc có thể trở thành yêu nhân hoàng tộc khẳng định chủng tộc rất lớn, bị giết còn chưa tới một ngày, Thiên Yêu Thánh Hoàng cũng thật hung ác.

Không đến một ngàn, đối với đường đường Thánh Hoàng mà nói đúng là không đủ gây sóng gió, còn không bằng giữ lại để cho bọn chúng nhìn thấy huy hoàng của mình, cũng có lẽ Cửu U nhất tộc có được huyết mạch đặc thù, đối với Thánh Hoàng còn hữu dụng, lưu

lại ít người dùng cho thuận tay.

------oOo------

Chương 1195: Yêu Vô Thương (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi muốn đi Thánh Hoàng Cung tìm Cửu U Quyền Trượng ra ngoài, Thánh Hoàng Cung lớn như vậy, chẳng lẽ ngươi biết vị trí tàng bảo khố ở đâu?

Nhiếp Vân hỏi tiếp.

- Tàng bảo khố Thánh Hoàng Cung, trải qua nhiều năm tìm hiểu ta đã biết rõ phương hướng đại khái, đây là địa đồ và phương pháp lẻn vào!

Hai mắt Cửu U Các chủ bị mê hoặc, hắn cầm ngọc bài đưa qua.

Bị Nhiếp Vân đầu độc, hiện tại Cửu U Các chủ không khác gì khôi lỗi, cho dù hiện tại có bảo hắn chết thì hắn cũng không do dự.

- Ân!

Vươn tay tiếp nhận ngọc bài, Nhiếp Vân dùng tinh thần dò xét.

May mắn lần này gặp được Cửu U Các chủ, nếu không hắn có rất nhiều thiên phú, muốn tìm được tàng bảo khố của Thánh Hoàng Cung là chuyện không có khả năng.

Bản thân Thánh Hoàng Cung chính là trận pháp không gian trong hư không, mà tàng bảo khố được thành lập tại giao lộ hư không, trong đó còn bố trí vô số đại trận, nếu không có địa đồ mà lẻn vào trong đó, cưỡng ép tiến vào chỉ sợ còn chưa vào được đã bị trận pháp xoắn giết.

Cửu U Các chủ, cường giả còn lại của Cửu U tộc, vì báo thù tuy chưa đi vào Thánh Hoàng Cung, thông qua các phương diện tìm

hiểu không biết bao nhiêu năm tháng đã triệt để mò ra bố cục nguyên vẹn, thậm chí phương pháp tiến vào tàng bảo khố cũng phi thường kỹ càng, xem ra Cửu U Các chủ thật sự muốn vào tàng bảo khố tìm kiếm Cửu U Quyền Trượng, chỉ có điều cuối cùng tiện nghi chính mình.

Cũng do Nhiếp Vân đánh giá thấp thực lực của Cửu U Các chủ nên mới như thế, nếu cho hắn biết rõ yêu nhân mặt xanh trước mặt mình chính là Nhiếp Vân danh chấn đại lục Phù Thiên, đánh chết hắn cũng không hợp tác.

Đương nhiên, nếu như không phải Nhiếp Vân, đổi lại bất cứ kẻ nào bị hắn thiết kế như vậy, đồng dạng biến đối phương thành khôi lỗi, hắn cũng biết rõ mọi việc cho nên mới có phương án lẻn vào tốt nhất.

- Ngươi nghỉ ngơi trước đi.

Sau khi nhớ rõ nội dung trong ngọc bài, cũng không có sơ suất, Nhiếp Vân lúc này vung tay chấn Cửu U Các chủ bất tỉnh, lúc này hắn quan sát không gian linh binh.

Cửu U Các chủ cũng có một ít phương pháp giấu diếm, có thể dùng không gian linh binh giấu diếm người Thánh Hoàng Cung phát hiện, Nhiếp Vân nhìn một chút, phát hiện nó còn an toàn hơn cả phương pháp dùng linh hồn che giấu của mình, cũng thuận tiện che giấu Tử Hoa động phủ không bị người ta phát hiện lão tửu quỷ và Thiên Huyễn.

- Đại nhân, đến nơi rồi, mười lăm viên linh thạch hạ phẩm!

Vừa trở lại thùng xe, chợt nghe âm thanh xa phu vang lên, lúc này xe ngựa đã tới quảng trường trung tâm thành Thánh Hoàng, cũng là nơi cử hành Lực Thần đại tái.

Đi ra khỏi xe ngựa, Nhiếp Vân nhìn chung quanh, chỉ thấy trên quảng trường chất đầy yêu nhân, đầu người di động như thủy triều, tiếng huyên náo to lớn.

Yêu nhân ở nơi này bộ dáng cao lớn thô kệch, cơ bắp no đủ, từ

hình thể đã phát hiện bọn họ rất mạnh, so với những kẻ này Nhiếp Vân rất nhỏ bé.

Sau khi nhìn chung quanh một hồi, Nhiếp Vân cũng không nói chuyện với người nào, trực tiếp đi đến quảng trường trung tâm, hắn cầm ngọc bài đại biểu thân pâận mà Cửu U các giao cho hắn, lúc này tiến lên phía trước.

Loại ngọc bài báo danh cũng có trình tự, cũng thuận tiện phân tổ.

Yêu nhân phụ trách cầm ngọc bài đặt lên một bàn thủy tinh, lúc này có tin tức kỹ càng và hạng mục tham gia của hắn.

Đương nhiên những tin tức này là giả, thế giới yêu nhân có vô số người, còn sống hay chết không thể tra ra, cho dù có thể tìm ra dấu vết để lại cũng phí không biết bao nhiêu thời gian, lúc này Nhiếp Vân đã sớm tìm được chưởng giáo ấn và rời khỏi nơi đây.

- Thanh Diện yêu nhân, Thanh Phong, 542 tuổi, khu nghiệm lực chữ Binh!

Yêu nhân phục trách lãnh đạm đọc tin tức.

Người này bình thường có thực lực như vậy đều ít nhất mấy trăm tuổi, Nhiếp Vân không muốn hiện thị số tuổi tạật, dù sao mười mấy tuổi đã có cảnh giới này đủ làm người ta sợ hãi.

- Ân!

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân đưa mắt nhìn sang, quả nhiên hắn tìm được khu chữ Binh trên quảng trường.

Bởi vì nhân số báo danh quá nhiều, cho dù sàng trọn liên tục cũng rất đông, tất cả người phụ trách kiểm tra yêu nhân phân thành Giáp, Ất, Bính, Đinh, Ngọc, Kỷ, Canh, Tân tám khu vực, tám khu vực này tiến hành kiểm tra lực lượng trước, tuyển ra người có lực lượng mạnh nhất tiến hành kiểm tra các hạng mục sau, như vậy sẽ đơn giản hơn không ít.

Nhiếp Vân cũng không thèm để ý nhiều, hắn nơi cần tới sau đó đi

lên phía trước.

Khu vực kiểm tra lực lượng có trận pháp kiểm tra, do cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh liên thủ bố trí mà thành, yêu cầu yêu nhân tham gia không được dùng pháp lực, chỉ bằng vào lực lượng đánh vào, sau khi phong ấn nhận lực sẽ xuất hiện một đống con số, những con số này là thành tích của mỗi người, con số càng cao, thành tích cũng càng cao.

- Thấy không, phía trước nhất chính là Yêu Vô Thương, là cường giả Kim Cương Yêu tộc, nghe nói chỉ bằng thân thể đã có sức chiến đấu Phá Không Cảnh đỉnh phong, là một trong những nhân tuyển có thể đạt chức quán quân nhất.

- Hắn chính là Yêu Vô Thương? Xem khổ người thật đáng sợ.

- Nghe nói hắn bằng vào thân thể tiến vào hư không loạn lưu mà không có tổn thương gì, một ngón tay có thể nâng núi lớn, lực lớn vô cùng, xem hắn đánh ra bao nhiêu thành tích.

Đám người xếp hàng đằng sau chậm rãi tiến lên phía trước, chợt nghe phía trước có tiếng nghị luận nho nhỏ, Nhiếp Vân lắc đầu sau đó đi tới.

Yêu Vô Thương, trong tin tức của Cửu U các là nhân vật xếp hạng trước nhất, thuộc về đám yêu nhân luyện thể rất mạnh, vốn tưởng rằng sau khi tỷ thí mới gặp được, không nghĩ tới hắn cũng ở khu chữ Bính.

Nhìn kỹ đối phương, Yêu Vô Thương cao gần ba mét, cơ bắp toàn thân no đủ giống như muốn nổ tung, thân thể có mạch máu thô to nổi lên, mọi cử động mang

theo lực lượng và uy thế xé rách không gian, làm cho người ta cảm thấy không rét mà run.

- Nhìn hình thái cơ bắp cảu hắn, có lẽ có được lực lượng đẳng cấp Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ lục trọng đại thành, thậm chí còn lợi hại hơn.

Vừa liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân suy đoán ra thực lực của hắn, trong nội tâm cũng phải kinh ngạc.

Chư thiên vạn giới, nếu bàn về hình thái cơ bắp, lực lượng, mạnh nhất tuyệt đối là Ma tộc!

Ma tộc có cơ bắp, tế bào, kinh mạch cùng với xương cốt đều đạt tới hoàn mỹ, không chê vào đâu được, tuy yêu nhân nhất tộc cũng có thiên phú rất mạnh, rất nhiều chủng loại nhưng tổng thể mà nói vẫn thua kém ma nhân, Nhiếp Vân dù thế nào cũng không ngờ Yêu Vô Thương trước mặt lại có thực lực như vậy, hơn nữa hình thái cơ bắp có phần tương tự với ma nhân.

------oOo------

Chương 1196: Có tư cách hay không (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhất là hình thái kinh mạch dài hẹp nhưng lại lớn hơn người thường cả chục lần, pháp lực vận hành thông suốt trong đó, một khi thân thể này được tiến thành quán đỉnh, Yêu Vô Thương tuyệt đối sẽ biến thành cao thủ tuyệt thế Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong.

Khó trách yêu nhân bị Cửu U các xem trọng như thế, là nhân tuyển quán quân lần này, chỉ sợ trước kia nhận được kỳ ngộ, nếu không sẽ không có lực lượng cơ bắp cường đại như thế.

Thân thể Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ lục trọng đại thành, ngay cả mình cũng không đạt tới, đủ thấy cường đại và đáng sợ.

Hừ!

Dường như nghe mọi người bàn luận về hắn, Yêu Vô Thương quay người nhìn sang và hừ lạnh, trong mũi phun ra khí lưu nóng hổi, âm thanh như sấm rền, lúc này mọi người sợ tới mức lui về phía sau vài bước.

Loại lôi âm mà không dùng pháp lực này rất kinh người, nói rõ hắn khống chế mỗi khối cơ bắp của mình tới mức tận cùng, hoàn mỹ không tỳ vết.

- Yêu Vô Thương, tới ngươi!

Yêu nhân phụ trách khu chữ Bính không quan tâm tới, hắn nói.

- Ân!

Yêu Vô Thương đi hai bước tiến lên phía trước, hắn xuất hiện trước máy đo lực lượng, quyền như mũi tên, eo như cung, bàn chân đạp mạnh vào mặt đất, lực lượng xoay tròn từ lòng bàn chân truyền lên eo sau đó quán thông vào tay và đánh ra.

Ầm ầm ầm...

Nắm đấm còn năm trên không trung nhưng đã xé rách không gian.

- Khống chế thân thể rất tốt.

Nhìn thấy động tác của hắn, Nhiếp Vân âm thầm tán thưởng.

Có được thiên phú võ đạo sư cho nên hắn có thể phân tích quỹ tích của đối phương hóa thành nội dung võ học quan trọng, vừa rồi Yêu Vô Thương xuất quyền đã điệp gia lực lượng cơ thể lên nhau và bạo phát ra ngoài, hắn khống chế lực lượng thân thể đạt tới mức kinh người.

Nhân thể có sáu trăm ba mươi chín khối cơ bắp, có sáu mươi ức thớt thịt, tất cả những sợi cơ đều ẩn chứa lực lượng, sức bật, nếu có thể tổ hợp các sợi cơ này với nhau sẽ tạo thành lực lượng kinh người.

Nếu như có thể tập trung tất cả lực lượng cơ thể vào một điểm, cho dù người bình thường cũng có thể bộc phát lực lượng bài sơn đảo hải.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao người bình thường trong tình huống cấp bách phóng xuất ra lực lượng cường đại vượt qua bản

thân.

Nói đơn giản, làm khó, sợi cơ trên người có chút duy trì hình thái, có chút muốn duy trì nội tạng vận chuyển, có chút phải phối hợp lực lượng để chống đở thân thể... Nếu như có thể điệp gia của chúng với nhau độ khó có thể nghĩ, ngay cả Nhiếp Vân hiện tại cũng khó hoàn thành, không nghĩ tới Yêu Vô Thương lại có thể hoàn thành nhẹ nhàng như vậy.

Đáng sợ!

Gia hỏa này có lực lượng cường đại hơn tưởng tượng, chỉ sợ chỉ bằng vào lực lượng thân thể đã có sức chiến đấu Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh sơ kỳ.

- Thì ra có thể khống chế lực lượng thân thể tới mức này, không sai...

Tuy khiếp sợ nhưng Nhiếp Vân có thiên phú võ đạo sư đã nhìn rõ tình huống phát lực của Yêu Vô Thương, hắn cũng học được phương thức như thế.

Học được loại phương pháp này, tuy hình thái cơ bắp không có biến hóa nhưng lực lượng bộc phát gia tăng tới mức đáng sợ.

Oanh!

Những cử động này với Nhiếp Vân mà nói chỉ diễn ra trong nháy mắt, hiện tại nắm đấm của Yêu Vô Thương đã đấm vào phong ấn đo lực lượng.

Tiếng nổ lớn vang lên, năng lượng khổng lồ sinh ra gợn sóng nhộn nhạo giống như đấm vào thủy tinh, cũng đánh không gian chung quanh vỡ vụn thành lỗ thủng lớn.

Tích tích tích tích!

Phong ấn đo lực lượng kêu vang liên tục, một con số khổng lồ xuất hiện trước mắt mọi người.

28469!

- Hơn hai vạn?

- Thật đáng sợ, những người trước kia kiểm tra còn chưa tới năm ngàn, Yêu Vô Thương vậy mà hơn hai vạn?

- Cường hãn, hơn hai vạn, cho dù cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh sơ kỳ dùng lực cũng không có lực công kích như vậy.

- Chỉ sợ quán quân lần này không phải hắn thì không còn ai, loại lực lượng này có thể nói là kỳ tích.

Người ở khu chữ Bính không ngừng xôn xao, ngay cả yêu nhân phụ trách khảo thí vẻ mặt bình thản cũng phải biến sắc, đôi mắt mở to ra nhìn.

Trước đó bọn họ kiểm tra không dưới ngàn người, thành tích tốt nhất còn chưa đạt tới năm ngàn, Yêu Vô Thương tùy tiện đánh một quyền đạt hơn hai vạn tám tiếp cận ba vạn, loại lực lượng này không thể dùng lời lẽ diễn tả bình thường.

- Yêu Vô Thương đại nhân, thỉnh đến bên này nghỉ ngơi, chờ người khu chữ Bính kiểm tra xong lại tiến hành kiểm tra tiếp theo.

Yêu nhân phụ trách nhìn thấy thành tích này cũng cải biến thái độ, cung kính dị thường, thành khẩn tương mời.

Lực Thần đại tái lần này, kẻ đạt được top ba sẽ nhận Thánh Hoàng quán đỉnh, một khi thành công sẽ biến thành đại nhân vật vô thượng, địa vị còn hơn cả Yêu Hoàng, những người này cho dù cao ngạo nhưng không ngu xuẩn đi chọc đại nhân vật tương lai.

- Không cần, ta cứ đợi ở chỗ này, nhìn xem có kẻ nào có thể chiến đấu với ta hay không.

Yêu Vô Thương khoát tay không cần, hắn đứng tại chỗ.

- Vâng, tiếp theo, Yêu Tâm Đồng...

Yêu nhân phụ trách không dám không nghe, tiếp tục khảo hạch.

Bành!

Yêu Tâm Đồng chính là người của Hủ Thi tộc, tuy cũng rất mạnh đại, nhung so với Yêu Vô Thương còn kém hơn rất nhiều, chỉ có thành tích hơn ba ngàn trên phong ấn đo lực.

Ngay sau đó là yêu nhân khác kiểm tra, thành tích cũng như vừa rồi, cũng không có ai cao hơn năm ngàn.

Phong ấn đo lực cũng không phải dùng đơn vị là ký để đo mà là dùng phương pháp của yêu nhân đo, có thể đạt tới năm ngàn, nói rõ chỉ bằng vào thân thể có sức chiến đấu Phá Không Cảnh đỉnh phong, cho dù vô số yêu nhân được trời ưu ái cũng không có lực lớn như vậy.

- Phế vật!

Phế vật!

Mỗi người đi lên khảo hahcj, Yêu Vô Thương hừ một tiếng, trong mắt khinh thường càng đậm.

Đối mặt với hắn nghi vấn và cười nhạo, các yêu nhân khác cũng không nói gì, lý niệm cường giả vi tôn được truyền bá triệt để trong yêu nhân, bọn họ cũng bị tẩy não như thế, kẻ có thực lực mạnh đi tới nơi nào cũng được tôn trọng.

- Cả đám đều là phế vật!

Lại hừ một tiếng, Yêu Vô Thương nhìn tâấy Nhiếp Vân đi tới trước phong ấn đo

lực.

- Thanh diện yêu nhân cũng khảo thí, đúng là khảo hạch này hạng người gì cũng có.

- Các ngươi xem thân thể hắn gầy như củi, loại người này cũng tới

Lực Thần đại tái, đầu óc có bệnh a!

- Tổ khảo hạch nên sớm tuyển bạt đi, loại người này có khí lực gì chớ, ta thổi một hơi cũng làm hắn bay đi rồi.

- Chỉ sọ loại người này đi lên cũng không dùng được gì, tổ khảo hạch tổ không cần khảo hạch hắn, chẳng lẽ cứ để thật giả lẫn lộn?

Nhìn thấy Nhiếp Vân đi tới, đám người bị Yêu Vô Thương mắng có biểu hiện hả hê và đùa cợt.

------oOo------

Chương 1197: Có tư cách hay không (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh diện yêu nhân là chủng tộc yêu nhân nhất tộc bình thường nhất, huyết mạch thấp và không có cường giả gì, hơn nữa Nhiếp Vân ngụy trang thân thể không có cơ bắp nô đủ như Yêu Vô Thương, ngược lại nhìn hắn có chút nhỏ yếu, hắn trong mắt kẻ khác biến thành kẻ thật giả lẫn lộn, tiếng cười nhạo không dứt bên tai.

Cho dù nhân loại hay yêu nhân đều có tính cách xem náo nhiệt và nói hùa, cũng là thói hư tật xấu, bị cường giả cười nhạo thì không dám phản bác, từ đó cười nhạo kẻ yếu hơn để tìm mặt mũi và thỏa mãn.

Tình huống hiện tại chính là như vậy, bọn chúng bị Yêu Vô Thương cười nhạo không dám phản bác, đành phải tìm lại mặt mũi từ thanh diện yêu nhân yếu ớt trước mặt.

- Gia hỏa ở nơi nào tới qâấy rối, còn không lập tức cút ra ngoài!

Yêu nhân phụ trách nghe mọi người cười nhạo cũng cau mày, lúc này hắn khoát tay xua đuổi Nhiếp Vân.

- Chẳng lẽ các ngươi xem dáng người khảo hạch sao?

Nhiếp Vân không nghĩ tới chính mình đi tới liền bị xem thường, hắn cau mày.

- Đương nhiên không phải, loại người có thân thể như ngươi có thể đánh ra một trăm sao? Nếu như có thể đánh ra một trăm thì xem như ta nhìn lầm!

Yêu nhân phụ trách cười lạnh.

- Đánh ra một trăm?

Không nghĩ tới yêu nhân phụ trách lại có nhãn lực kém như vậy, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Trên thực tế cũng không trách bọn chúng như vậy, Nhiếp Vân là phật ma song tu, tất cả lực lượng đều ẩn tàng, nhìn từ ngoài không thấy gì, hơn nữa bị linh hồn cường đại trói buộc làm cho tinh thần lực của kẻ khác không thể xuyên thấu thân thể quan sát tế bào, tự nhiên cảm thấy lực lượng thân thể của hắn không được.

Dù sao thân thể cường đại hay không cũng có quan hệ với cơ bắp no đủ, thân thể càng no đủ thì lực lượng càng cường đại, đây là thường thức.

- Phế vật, hừ, không ngơ để phế vật như vậy tới tham gia khảo hạch, thật không biết các ngươi làm ăn cái gì.

Yêu Vô Thương nhìn Nhiếp Vân và cười lạnh.

- Đại nhân không nên tức giận, hiện tại ta sẽ cho người đuổi hắn ra.

Yêu nhân áo đen biến sắc, vội vàng nịnh nọt nói một câu, quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, gương mặt tức giận.

- Còn không lập tức ra ngoài, chẳng lẽ để ta tự mình ra tay đuổi ngươi?

- Ngươi không kiểm tra lực lượng của ta hay sao?

Nhiếp Vân nhìn sang tên yêu nhân phụ trách khảo hach.

- Chỉ là kẻ thật giả lẫn lộn, nếu như đều khảo hạch, ngày mai cũng khảo hạch không hết, lập tức xéo đi, miễn lão tử nổi giận giết ngươi.

Hắc y nhân còn chưa nói xong, Yêu Vô Thương hừ một tiếng, tuy hắn không nói gì nhưng nhìn thấy phế vật kia bước về phía mình và xuất quyền.

- Đồ không biết sống chết, hôm nay ta muốn ngươi biết chữ chết viết như thế nào.

Không nghĩ tới thanh diện yêu nhân phế vật lại dám ra tay với mình, Yêu Vô Thương cảm thấy tức điên lên, hắn thét dài một tiếng, nắm tay vừa thô vừa to đánh tới.

Một quyền của hắn dùng toàn lực, một khi bị đánh trúng, cho dù là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh sơ kỳ cũng khó ngăn cản.

Nhiếp Vân cũng không phải cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh sơ kỳ, cũng không phải Phá Không Cảnh đỉnh phong.

Hai quyền va chạm vào nhau, trong nháy mắt không khí cứng lại và không có âm thanh gì cả.

Oanh!

Một lát sau Yêu Vô Thương kêu thảm thiết, hắn phun ra một ngụm máu tươi, xương cánh tay vỡ vụn và bay ngược về phía sau, hắn đâm vào vách tường và nằm đó như bùn nhão.

- Ta như vậy... Có không có tư cách tham gia khảo hạch?

Một quyền đánh bay Yêu Vô Thương, Nhiếp Vân chắp hai tay sau lưng và cười nói.

- Yêu Vô Thương đại nhân...

- Có thể đánh bay Yêu Vô Thương đại nhân lực lượng gần ba vạn

bằng một quyền?

- Không... Không nhìn lầm chứ?

Cảnh tượng trước mặt tạo ra oanh động vô cùng to lớn, tròng mắt của đám yêu nhân đang cười nhạo rơi xuống đất, bọn họ cảm giác như bị ngũ lôi oanh đỉnh.

Mọi người phỏng đoán hai quyền va chạm nhau thì thanh diện yêu nhân sẽ không phải đối thủ, hơn nữa trọng thương mà chết, hoặc xương cốt toàn thân vỡ vụn, bọn họ hoàn toàn không ngờ mọi thứ đều trái ngược với suy nghĩ của mình, Yêu Vô Thương cường đại trong mắt bọn họ biến thành đống bùn nhão, trọng thương sắp chết.

Một thanh diện yêu nhân nhìn vô cùng gầy yếu lại có lực lượng như thế, thật đáng sợ a!

- Có, đương nhiên là có, nếu đại nhân không có tư cách này thì không ai có tư cách cả.

Ngay cả yêu nhân áo đen nhục mạ Nhiếp Vân lúc trước cũng biến sắc, hắn lập tức cười nói.

Ở phương diện nịnh nọt, yêu nhân còn vô sỉ và thuần thục hơn nhân loại rất nhiều.

- Đúng vậy a, là chúng ta mắt vụng về, đại nhân mới là người mạnh nhất khu chữ Bính chúng ta, cái gì Yêu Vô Thương chỉ là gia hỏa thật giả lẫn lộn, phế vật mà thôi.

- Ta đã sớm nhìn ra đại nhân thực lực bất phàm, không lên tiếng thì thôi, lên tiếng sẽ bỗng nhiên nổi tiếng, quả nhiên không ngoài sở liệu, lợi hại ah!

Còn lại mấy yêu nhân khảo hạch khác đều cười nói, ánh mắt nhìn Nhiếp Vân tôn kính như gặp gia gia.

Nghe được những lời này, hơn nữa còn lấy lòng trắng trợn vô sỉ như thế, Yêu Vô Thương vừa mới khôi phục một ít khí lực cũng tức

giận xì khói, hắn bất tỉnh lần nữa.

Quá vô sỉ, đây mới thực sự là nịnh nọt...

- Tránh ra, ta tới đây đo lực lượng.

Không để ý tới bọn họ lấy lòng, Nhiếp Vân tiến lên phía trước, hắn đi tới phong ấn đo lực lượng.

Tuy lực lượng thân thể của hắn là Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ lục trọng, còn xa mới đạt tới đại thành, có lẽ còn có một ít chênh lệch với Yêu Vô Thương nhưng hắn có được đại lực đan điền, hơn nữa là hình thái thứ ba, vừa rồi chỉ dùng gấp năm lần lực lượng đã đánh bay Yêu Vô Thương là việc đơn giản tới cực điểm.

- Gấp năm lần lực lượng quá mức chói mắt, nên ít xuất hiện, gấp ba lần lực lượng đi.

Suy tính một chút, lại ước lực lượng giao thủ với Yêu Vô Thương, Nhiếp Vân quyết định chỉ sử dụng gấp ba lực lượng.

Hiện tại thân thể của hắn đủ sức chèo chống gấp ba mươi lần lực lượng, nếu như hắn sử dụng nhiều như thế chỉ sợ sẽ đánh vỡ phong ấn đo lực lượng, từ đó gây ra động tĩnh quá lớn, hắn không muốn như vậy.

Gấp ba lực lượng đã cẩn thận suy tính rồi, vừa vặn mạnh hơn Yêu Vô Thương một tia, cũng không gây ra quá nhiều gợn sóng.

Ầm!

Nắm đấm của hắn va chạm với phong ấn đo lực, hắn không giống như Yêu Vô Thương chấn vỡ không gian, hắn cũng không có gắng sức quá nhiều, phong ấn lắc lư một chút liền hiển thị con số.

37712!

Hơn ba vạn, hắn mạnh hơn Yêu Vô Thương gần một vạn.

------oOo------

Chương 1198: Độ thừa nhận kinh mạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đại nhân, mời qua bên kia nghỉ ngơi, khu số tám chúng ta sẽ kiểm tra xong nhanh thôi, đến lúc đó mời đại nhân khảo hạch khác.

Thấy lực lượng thân thể thanh diện yêu nhân quả nhiên cường đại hơn Yêu Vô Thương, mọi người không còn nghi ngờ gì nữa, tên yêu nhân áo đen lúc này mời Nhiếp Vân đi nghỉ ngơi.

Nhiếp Vân xác nhận mình có thể vượt qua, có tư cách tham gia khảo hạch tiếp theo cho nên cũng không quản người khác, lúc này hắn đi sang nơi khác chờ đợi.

Nghỉ ngơi một hồi, Yêu Vô Thương cũng đi tới, lúc này thương thế trên người của hắn khôi phục như ban đầu, xem ra không phải phục dụng đan dược thì đi tìm trị liệu sư, hắn đi vào phòng nhìn thấy Nhiếp Vân liền sùng bái.

- Đại ca, ngươi nhận lấy ta làm tiểu đệ đi, về sau ta cùng tu luyện với ngươi...

...

Nhiếp Vân.

Trò chuyện một hồi, Nhiếp Vân mới biết được Yêu Vô Thương là tu luyện cuồng, đối phương là người truy cầu lực lượng mù quáng, hắn cực kỳ khinh bỉ với kẻ yếu, chính bởi vì như thế cho nên hắn không quan tâm đối nhân xử thế, nói chuyện mới khó nghe như vậy.

Cũng chính bởi vì thái độ này cho nên hắn mới có thực lực như vậy.

Nhiếp Vân lần này tới Yêu tộc làm đại sự, đương nhiên sẽ không thu yêu nhân tiểu đệ, trực tiếp cự tuyệt hảo ý của hắn.

Hai người trò chuyện một hồi mới biết vì sao lực lượng thân thể của hắn mạnh như thế.

Kim Cương Yêu tộc vốn có thân thể rất cường đại, mà Yêu Vô Thương từng một lần cơ duyên xảo hợp ngộ nhập di tích của ma nhân, dùng huyết dịch ma nhân ngâm thân thể, lúc này mới cải biến kết cấu tế bào, đạt được lực lượng cường đại như thế.

Di tích ma nhân nổi danh quỷ dị, thật giống như Nhiếp Vân rơi vào trong không gian Cửu Long kéo liễn, thực lực cường lại muốn đi tìm nhưng không biết tìm kiếm như thế nào, Yêu Vô Thương rơi vào trong di tích ma nhân cũng như thế, chờ hắn muốn đi tìm lần nữa lại phát hiện rốt cuộc không cách nào liên hệ, căn bản không tìm thấy ở nơi nào.

Ma nhân cũng giống như yêu nhân, chú ý huyết mạch, huyết mạch càng cao thân thể càng hoàn mỹ, có thể chỉ bằng vào ngâm huyết dịch đã làm thân thể hắn đạt tới trình độ Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ lục trọng đại thành, đủ thấy huyết mạch ma nhân này không tầm thường.

Nghe ngóng một hồi, Nhiếp Vân phát hiện hắn thành công không thể phục chế, không tự chủ thở dài một hơi.

Nếu như địa điểm này bị mình tìm được, chỉ sợ Linh Tê Luyện Thể Quyết có thể trực tiếp thúc đến thất trọng!

Đáng tiếc, tìm không thấy.

Xem ra không chỉ mình có kỳ ngộ, bất luận kẻ nào đều có, ông trời vốn công bình, kỳ ngộ ngang hàng, không thành công không nên phàn nàn, là ngươi cố gắng không đủ, chỉ cần cố gắng đầy đủ, kỳ ngộ thứ nhất có thể nhất phi trùng thiên, bỗng nhiên nổi tiếng.

- Thỉnh tu luyện giả có thành tích khảo hạch vượt qua một vạn tập hợp trong sân.

Nương theo âm thanh vừa rồi, khảo hạch của tám khu đã kết thúc.

Nghe được tiếng la, Nhiếp Vân và Yêu Vô Thương nhìn nhau, lúc này đi nhanh về phía sân rộng.

Trong khu chữ Bính trừ hai người bọn họ còn có năm người vượt qua một vạn, một thực lực đều không kém, những người này cũng biết kẻ mạnh nhất chính là thanh diện yêu nhân, lúc nhìn Nhiếp Vân đều tỏ ra sùng bái.

Mọi người đi vào trong sân rộng, phát hiện tu luyện giả vượt qua một vạn của khu khác cũng tới, bọn họ đứng đó, cộng lại vượt qua năm mươi người.

Lú báo danh có tới vài chục vạn, vòng thứ nhất sàng chọn hoàn tất chỉ còn lại năm mươi, tỷ lệ sàng chọn làm người ta tặc lưỡi tới cực điểm.

- Nghe nói chưa, khu Giáp có cường giả vượt qua năm vạn.

- Năm vạn? Khu của ta chỉ có bốn vạn là cao nhất, lại có năm vạn?

- Đúng thế, nghe nói là kẻ tên là Yêu Vô Ngân, một quyền đánh phong ấn đo lực của khu Giáp thành mảnh vỡ!

- Đánh vỡ cả phong ấn sao? Quá... Quá lợi hại a!

- Ngươi cho rằng thế nào, xem ra quán quân không phải hắn không ai hơn, loại thân thể cường đại như vậy đã vượt qua phạm vi yêu nhân thừa nhận.

- Yêu Vô Ngân... Tại sao trước kia chưa từng nghe nói qua kẻ này?

- Ta cũng chưa từng nghe nói qua, dường như xuất hiện một hắc mã, dường như là thanh diện yêu nhân Thanh Phong của khu chữ Bính, trước kia chưa từng nghe qua tên hắn, không ngờ xuất hiện kẻ lợi hại như thế.

- Những người này đều là người khổ tu, bình thường đều không hiện ra, cho nên mọi người không biết, hiện tại xuất hiện sẽ bộc phát hào quang áp chế mọi người.

Đi trong đám người, chợt nghe mọi người nói thế liền thì thầm.

- Yêu Vô Ngân? Năm vạn?

Nhiếp Vân sững sờ, hắn nhìn qua đám người, quả nhiên hắn nhìn thấy một thân thể không giống người thường.

Yêu nhân này không cao nhưng không khác hắn bao nhiêu, trên người cũng không có cơ bắp khoa trương nhưng lại mang theo sức mạnh nội liễm, linh hồn cũng phi thường cường đại, Nhiếp Vân lặng lẽ quan sát một chút, không ngờ lại đạt tới bốn năm thê độ.

Đám Đông trưởng lão có linh hồn Linh cấp Đại viên mãn nhưng cao nhất chỉ đạt tới một thê độ, mà người này lại có linh hồn đạt tới bốn năm thê độ, xem ra trong yêu nhân cũng có ngọa hổ tàng long.

- Thực lực của gia hỏa này cũng đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh!

Liếc mắt nhìn, phát hiện Yêu Vô Ngân tập trung pháp lực vào một điểm cho nên không nhìn ra tu vi cụ thể nhưng Nhiếp Vân biết rõ, hắn khẳng định đã đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, nếu không tuyệt đối không thể có được linh hồn cường đại như thế.

Ngay thời điểm Nhiếp Vân quan sát Yêu Vô Ngân, dường như yêu nhân có lực lượng vượt qua năm vạn có cảm giác, hắn xoay đầu nhìn sang và mỉm cười.

Trong nụ cười này mang theo ngạo ý ta mặc kệ hắn là ai, dường như căn bản không đặt Nhiếp Vân vào mắt.

Chẳng muốn đối mặt với hắn, Nhiếp Vân nhìn chung quanh một lượt.

Trong đám người còn có mấy người cường đại khác, dường như kẻ có được lực lượng đạt tới bốn vạn, có thể đánh ra loại lực lượng này, nói rõ cơ bắp cường hãn đã đạt tới tình trạng Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ lục trọng đại thành.

Bản thân mình có được Linh Tê Luyện Thể Quyết tu luyện thân thể,

người khác khẳng định cũng có bí pháp, cho dù không có cao như hắn nhưng tu luyện tới cảnh giới này cũng rất khó lường.

Cho nên Nhiếp Vân cũng không giật mình hay đố kỵ với người khác, ngược lại hắn phải thắng những kẻ này để đạt được tư cách tiến vào Thánh Hoàng Cung.

Tuy chỉ cần đạt được bài danh trước top ba là có thể tiến vào Thánh Hoàng Cung nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói, đãi ngộ quán quân sẽ có lợi hơn nhiều.

Sẽ có tự do lớn hơn, hoàn toàn có thể thừa cơ lẻn vào tàng bảo khố của Thánh Hoàng Cung và trộm chưởng giáo ấn ra ngoài.

------oOo------

Chương 1199: Huyết lôi linh khí (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Có thể bằng vào lực lượng thân thể đánh ra một vạn nói rõ các vị đều là người nổi bật trong tu luyện thân thể, hiện tại chúng ta tiến hành tỷ thí trực tiếp, khảo hạch độ thừa nhận của kinh mạch.

Tất cả tu luyện giả có lực lượng vượt qua một vạn nhìn chằm chằm, một lão giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh sơ kỳ bay tới xuất hiện trước mặt mọi người và lên tiếng.

- Độ thừa nhận của kinh mạch

- Đây là khảo hạch gì?

Mọi người tất cả đều sững sờ.

- Chắc hẳn mọi người cũng biết, chỉ cần có thể đạt được trước top ba là có thể đạt được Thiên Yêu Thánh Hoàng đại nhân tự mình quán đỉnh, mà quán đỉnh cần kinh mạch đủ cường đại, nếu như độ thừa nhận quá kém, vừa quán đỉnh đã làm kinh mạch đứt gãy, đối với Yêu tộc chúng ta mà nói khảo hạch cũng sẽ không có ý nghĩa!

Cho nên độ thừa nhận kinh mạch thừa nâận mới là mấu chốt, lần khảo hạch này chỉ âần đạt được trước top ba, cơ bản đã có thể định ra thứ tự.

Lão giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh ném ra quả bom đầy đủ sức nặng.

- Chỉ cần lần khảo hạch này đạt trước top ba tương đương định ra thứ tự.

- Ta nhất định sẽ đạt được trước top ba.

Hơn năm mươi người vượt qua vòng thứ nhất nghe được tin tức đều hưng phấn, trong đám người có vô số kẻ sôi trào.

- Khảo hạch độ thừa nhận kinh mạch vô cùng đơn giản, qua một hồi ta sẽ dẫn mọi người vào trong hư không loạn lưu, nơi đó có linh khí cuồng bạo rất mạnh, các ngươi phải hấp thu linh khí tu luyện, hấp thu nhiều nhất, kiên trì thời gian dài nhất chính là quán quân!

Lão giả giơ tay lên cắt ngang mọi người nghị luận, lão giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh tươi cười giải thích.

- Linh khí cuồng bạo nhất?

- Tốt, bây giờ chúng ta đi đi!

- Ta tin tưởng ta chắc chắn sẽ có thứ tự tốt...

Mọi người vốn kinh ngạc, ngay sau đó ánh mắt biến thành kiên định.

Tu luyện thân thể phải thừa nhận đại thống khổ, trong tình huống này người có thể gia tăng lực lượng thân thể lên một vạn đều là những người tâm trí vô cùng kiên định, cũng có tự tin rất mạnh vào bản thân mình.

- Được rồi, sớm nhắc nhở các ngươi vài câu, thứ nhất, linh lực cuồng bạo sẽ có hại với thân thể, không chịu nổi tốt nhất không nên

kiên trì; thứ hai, ta biết rõ trong những người các ngươi khẳng định có trị liệu sư tồn tại, lần khảo hạch này là độ thừa nhận kinh mạch, nói cách khác không cho phép các ngươi sử dụng trị liệu chi khí khôi phục, một khi phát hiện có người vi phạm trực tiếp hủy bỏ tư cách dự thi!

Lão giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh nói.

- Vâng!

Sắc mặt mọi người rùng minh.

Khảo hạch độ thừa nhận kinh mạch, nhất định sẽ phá hư kinh mạch, nếu như không chịu nổi và được chữa trị tương đương mất đi công bằng.

- Rất tốt, mọi người rời đi cùng ta.

Sau khi bàn giao xong, lão giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh cười một tiếng, hắn vẽ trước mặt một cái, lúc này có một cánh cửa lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

Không biết cánh cửa đi tới nơi nào, xem ra khẳng định sẽ rời khỏi khu vực này đi không gian loạn lưu.

- Đi!

Lão giả đi đầu nhảy vào trong, gia hỏa tên Yêu Vô Ngân khinh miệt nhìn mọi người sau đó tiến vào bên trong.

Lúc này đám người Nhiếp Vân nối đuôi đi vào.

Ánh sáng tỏa sáng phía trước, lúc mở mắt ra đã xuất hiện bên cạnh biển cả màu xanh da trời.

Biển nước này có phần tương tự Đạm Đài Lăng Nguyệt đi Vạn Triều Lôi Hải, khắp nơi đều là khí tức lôi đình, tuy uy lực kém hơn Vạn Triều Lôi Hải quá lớn, không thể so sánh nổi.

Nếu như nói vạn triều lôi hải là hỏa diễm thiêu đốt, đây chính là ánh

nến trong bóng tối.

- Mọi người hiện tại cũng tiến vào trong biển, linh khí trong biển có chứa lôi đình cuồng bạo chi khí, hấp thu vào trong cơ thể sẽ sinh ra lực công kích kinh mạch rất mạnh, nếu như có thể hấp thu nhanh, hơn nữa kiên trì thời gian dài, nói rõ độ thừa nâận kinh mạch càng cường đại!

- Tốt, vào đi thôi!

- Tỷ thí bắt đầu!

Thấy mọi người đã tới đông đủ, lão giả chỉ vào biển cả và lên tiếng.

- Tốt!

- Quán quân là ta!

- Quán quân là của ta, ta đã từng rèn luyện thân thể trong Băng Hàn Tuyết Phong suốt bảy mươi năm, kinh mạch thừa nhận vượt xa thường nhân!

- Muốn tranh với ta, không có cửa đâu...

Mọi người vô cùng hưng phấn nhảy vào trong biển cả.

Vì có thể nhận cơ hội được Thiên Yêu Thánh Hoàng quán đỉnh, những người này vô cùng điên cuồng.

Nhiếp Vân không có tiến tới gần trước, hắn đứng giữa đám người.

Tiến vào biển cả, lúc này linh lực cuồng bạo tiến vào trong cơ thể, những linh khí này chẳng khác gì quả bom xâm nhập thân thể, mặc dù không hấp thu cũng không ngừng xông vào trong kinh mạch làm toàn thân mọi người đau đớn.

- Huyết lôi linh khí?

Cảm nhận được linh khí đặc thù phía trước, đột nhiên trong đầu Nhiếp Vân xuất hiện cái tên.

Linh khí chia làm rất nhiều loiaj, như Linh giới có được Tiên Thiên linh khí, đại lục Phù Thiên sẽ không có, đại lục Phù Thiên có được Đoạt Thiên Tạo Hóa chi khí, đại lục Khí Hải sẽ không có...

Mà huyết lôi linh khí, nghe nói là ma nhân nhất tộc luyện thể thành linh khí đặc thù nếu như hảo hảo hấp thu, hoàn toàn có thể trợ giúp thân thể tiến bộ, lực lượng gia tăng.

Huyết lôi linh khí dung nhập huyết dịch biến thành lôi đình, không ngừng bạo tạc nổ tung, người bình thường căn bản không thể hấp thu, hấp thu càng nhiều càng nguy hiểm, tùy sẽ có thể bị bạo tạc bỏ mạng, cho nên trừ ma tộc, đối với bất kỳ người nào mà nói loại linh khí này không khác gì thuốc độ, không nghĩ tới Thiên Yêu Thánh Hoàng vì khảo hạch đã tìm ra loại linh khí này, đúng là lợi hại.

- Nếu như có thể lợi dụng thật tốt, có lẽ có thể tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết tới đệ lục trọng đại thành!

Đối với người khác mà nói những huyết lôi linh khí cuồng bạo này là độc dược trí mạng, đối với Nhiếp Vân mà nói nó là thuốc bổ.

Hắn tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết tuyệt đối là công pháp cao minh nhất của Ma tộc, hảo hảo mượn loại linh khí này hoàn toàn có thể giúp Linh Tê Luyện Thể Quyết phát sinh lột xác, đạt tới cảnh giới rất cao.

Hơn nữa hấp thu loại linh khí này tấn cấp Linh Tê Luyện Thể Quyết khác với hấp thu ma khí, ma tính phi thường ít, sẽ không xuất hiện nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma.

Đương nhiên, linh hồn của hắn được Kim Cương Lưu Ly Thể trợ giúp tấn cấp, chỉ kém chí bảo phật môn bổ sung lực lượng, cho dù Linh Tê Luyện Thể Quyết tu luyện tới đệ lục trọng đại thành cũng không xuất hiện tình trạng hai công pháp cắn trả.

- Vận chuyển Linh Tê Luyện Thể Quyết, hấp thu!

Nhiếp Vân nhắm mắt lại, linh hồn khổng lồ tỏa ra bao phủ biển cả.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

------oOo------

Chương 1200: Huyết lôi linh khí (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Huyết lôi linh khí chậm rãi xâm nhập thân thể, bị Linh Tê Luyện Thể Quyết luyện hóa cho nên nhu thâận rất nhiều, chúng không ngừng xông vào trợ giúp thân thể mạnh hơn.

Vù vù!

Vù vù!

Rất nhanh, huyết lôi linh khí trong biển cả không ngừng tiến vào trong người Nhiếp Vân.

Bên cạnh biển cả yên tĩnh, không gian vặn vẹo và một lão giả đi tới.

- Yêu Thương, thế nào, những người này có thể kiên trì một giờ hay không?

Lão giả thứ hai tiến lên nhìn lão giả đầu tiên, trên gương mặt mang theo lo lắng.

- Kiên trì một giờ? Chỉ sợ rất khó!

Lão giả Yêu Thương lắc đầu

- Huyết lôi linh khí quá mức cuồng bạo, những người này có thân thể cường đại nhưng độ thừa nhận kinh mạch có hạn, ta sợ kiên trì không bao lâu sẽ sụp đổ.

- Thánh Hoàng nói, kiên trì một giờ là yêu cầu thấp nhất, bằng không khẳng định không cách nào tiếp nhận... Lực lượng cuồng

bạo kia.

Lão giả thứ hai nghe xong liền lắc đầu.

- Ai, chỉ mong những người này có thể chịu đựng, hiện tại mười hám Yêu Hoàng và Hắc Bạch song sử của yêu nhân chúng ta bị Nhân tộc bắt đi, cũng lâm vào thời kỳ giáp hạt, cũng khó trách Thánh Hoàng nghĩ ra loại biện pháp này...

- Đúng vậy, một khi biện pháp này của Thánh Hoàng thành công, hoàn toàn có thể quét ngang nhân loại, một lần nữa đoạt lại đại lục Phù Thiên vào trong tay chúng ta!

Hai lão giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh truyền âm nói chuyện với nhau, trong lời nói mang theo cảm khái, đột nhiên, hai người dừng nói chuyện, đồng thời ngẩng đầu nhìn vào biển cả.

- Ah... Ta không chịu nổi!

Chỉ thấy trong biển cả có yêu nhân không chịu nổi, máu tươi bắn tung tóe.

- Hỏng bét, ra tay!

Nhìn thấy bộ dạng của người này, hai người đã biết hắn không chịu nổi, sắc mặt Yêu Thương ngưng trọng, hắn vươn tay kéo người này lên bờ.

Có thể tu luyện thân thể tới cảnh giới này, mỗi người đều là nhân tài trân quý trong yêu nhân, cho dù không chiếm được trước top ba, kết thúc không thành thì tìm kiếm tiếp, bọn họ không muốn yêu nhân tổn hao thực lực.

- Ah...

Có người không chịu nổi đầu tiên, ngay sau đó xuất hiện thứ hai, tiếng kêu thảm lại vang lên làm lòng người khủng hoảng.

Ào ào xoạt!

Rất nhanh đã có người không chịu nổi, kinh mạch vỡ vụn, toàn thân chảy máu tươi.

Sau đó mang những người này ra ngoài, hai người này phát hiện những kẻ này thừa nhận không tới mười phút chứ đừng nói gì một canh giờ.

- Ai, xem ra kiên trì một giờ là không có khả năng.

- Đúng vậy, đám người này quá yếu rồi.

Nhìn thấy hơn năm mươi người bị kiểm tra có kết quả không khác nhau bao nhiêu, sắc mặt của hai người ảm đạm nhiều, cảm thấy tìm ra ba người có thể thừa nhận một giờ là quá khó khăn.

- Trên thực tế không trách bọn họ, bọn họ tu luyện thân thể chủ yếu là cơ bắp, tế bào cường đại, không quan hệ tới độ thừa nhận kinh mạch, nếu như làm độ thừa nhận kinh mạch lợi hại, phải thường xuyên vận chuyển linh lực cuồng bạo mới được.

- Nếu như lần này không hợp cách, ta thấy không bằng Yêu Hoàng tìm kiếm lần nữa, ai, lại tốn không ít thời gian...

Hai người vừa nói vừa lắc đầu, ánh mắt mang theo mất mát.

- Không đúng, còn có bốn người, các ngươi xem, dường như bọn họ không bị ảnh hưởng quá lớn.

Đột nhiên Yêu Thương thấy cái gì đó, hắn chỉ vào biển nước và hưng phấn kêu to lên.

- Ân?

Thứ hai lão giả nhìn vào trong biển nước, quả nhiên nhìn thấy còn có bốn người đang ngồi trong biển nước cuồng bạo, linh khí trong nước bạo tạc nổ tung không ngừng quay chung quanh bọn họ, bị bọn họ hấp thu thật nhanh.

- Bên trái chính là Yêu Vô Ngân có lực lượng vượt qua năm vạn, không nghĩ tới hắn chẳng những lực lượng thân thể mạnh mẽ, độ

thừa nhận của kinh mạch cũng mạnh như thế.

- Chính giữa là Yêu Vô Thương, tuy lực lượng thân thể chưa tới ba vạn nhưng kinh mạch rất mạnh, có thể thừa nhận nhiều lực lượng cuồng bạo như vậy.

- Vẻ mặt ngăm đen là thanh diện yêu nhân tên Thanh Phong, lực lượng hơn ba vạn!

- Người cuối cùng là Thanh Nham, lực lượng không bằng ba người kia, kinh mạch lại rất cường đại...

Nhìn thấy bốn người trong biển nước, Yêu Thương muốn thoáng một phát, đem danh tự và người chống lại số, hưng phấn nói ra.

Tu vi đến thực lực của bọn họ, trí nhớ phi thường cường đại, tuy lực lượng qua một vạn có hơn năm mươi người, bọn họ chỉ nhìn một lần là có thể nhớ kỹ tên của bọn họ.

- Mau nhìn, tốc độ Yêu Vô Ngân hấp thu huyết lôi linh khí thật nhanh, đã hình thành vòng xoáy linh khí.

Liếc mắt nhìn, đột nhiên Yêu Thương ngạc nhiên kêu lên.

- Vòng xoáy linh khí? Ngay cả huyết lôi linh khí cũng có thể hấp thu như vậy, Yêu Vô Ngân nhất định là quán quân...

Lão giả thứ hai cảm khái.

Ầm ầm!

Cảm khái còn không có chấm dứt, đột nhiên cảm thấy mặt đất chấn động mạnh, lúc này nhìn thấy biển cả xuất hiện vòi rồng thật lớn.

Vòi rồng lớn đến mức cắn nuốt sạch sẽ linh khí, linh khí cuồng bạo làm mặt nước sôi trào.

Lạch cạch!

Lạch cạch!

Lạch cạch!

Đám người Yêu Vô Ngân đang tu luyện trong biển nước còn chưa kịp phản ứng đã bị sóng lớn ném ra bên ngoài.

- Là.. Là thanh diện yêu nhân Thanh Phong đang hấp thu huyết lôi linh khí?

Đám người được cứu lên bờ lúc này đều khôi phục lại, bị cảnh tượng trước mắt làm bừng tỉnh, đột nhiên đám người kinh hô thành tiếng.

Lúc này mọi người nhìn thấy Nhiếp Vân đang nhắm mắt khoanh chân ngồi trong biển cả, huyết lôi linh khí cuồng bạo đang quay chung quanh hắn giống như con cừu non ngoan ngoãn.

- Không có khả năng!

- Không có khả năng có người hấp thu huyết lôi linh khí còn lợi hại hơn ta!

- Ta từng đạt được qua ma nhân truyền thừa, tu luyện qua ma thể, có thể không kiêng nể gì hấp thu huyết lôi linh khí nhưng không thể quá nhiều, nếu không kinh mạch sẽ chấn vỡ, tại sao hắn có thể điên cuồng như thế, ta không tin...

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đôi mắt Yêu Vô Ngân đỏ thẫm.

Khảo thí lực lượng của hắn là năm vạn, hắn đứng thứ nhất trong mọi người, hơn nữa bản thân đạt được ma nhân truyền thừa, tự nhận hắn sẽ là người đứng đầu khi hấp thu huyết lôi linh khí, trừ hắn ra không còn ai khác, hắn không thể nghĩ tới mình sẽ bị linh khí hình thành vòng xoáy trực tiếp bài xích ra ngoài!

Loại uy thế thôn phệ có thể quấy nhiễu thiên địa, cho dù Đoạt Thiên Tạo Hóa chi khí bình thường thôn phệ nhiều cũng không cách nào tiêu hóa, gia hỏa này làm sao có thể luyện hóa? Chẳng lẽ không sợ bạo thể mà chết?

- Thật... Thật là lợi hại!

Không riêng Yêu Vô Ngân có sắc mặt khó coi, hai người Yêu Thương phụ trách khảo hạch và những người tham gia khảo hạch khác cũng trố mắt ra nhìn, qua cả buổi mới nói được một câu.

------oOo------

Chương 1201: Khảo thí đảo nhỏ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cảnh tượng trước mắt đã vượt qua bọn họ tưởng tượng, cho dù là trước kia cũng không thể dự liệu được.

Bọn họ nghĩ tới có thể sẽ có người có thể hấp thu huyết lôi linh khí hóa thành chất dinh dưỡng của bản thân, cũng có nghĩ qua xuất hiện tình huống như Yêu Vô Ngân nhưng cảnh tượng trước mắt tạo thành uy thế quấy nhiễu thiên địa, nằm mộng cũng không nghĩ ra.

Dám điên cuồng thôn phệ huyết lôi linh khí như vậy mà không bạo thể mà chết, hắn... Độ thừa nhận kinh mạch của hắn sẽ bao nhiêu?

Không biết mọi người bên ngoài đang điên cuồng, hiện tại Nhiếp Vân đang đắm chìm trong khoái cảm thân thể tấn cấp.

Linh Tê Luyện Thể Quyết không hổ danh là công pháp tu luyện cường đại của Ma tộc, toàn lực vận chuyển, huyết lôi linh khí cuồng bạo cũng bị thôn phệ nhanh như vậy, bình cảnh giam cầm thân thể tấn cấp cũng thả lỏng.

Nương theo cường độ thân thể gia tăng, bội số Đại Lực đan điền có thể vận chuyển cũng càng ngày càng nhiều, sức chiến đấu của hắn cũng càng ngày càng mạnh.

Ba mươi lần!

Ba mươi mốt lần!

Ba mươi lần!

...

Năm mươi lần!

Không đến nửa giờ, Đại Lực đan điền có thể vận chuyển lực lượng đạt tới năm mươi lần.

Hô!

Tu luyện dừng lại.

- Đáng tiếc, Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ lục trọng còn chưa đạt tới tình trạng đại thành.

Cảm nhận được huyết lôi linh khí trong biển cả bị hấp thu sạch sẽ, lực lượng không tiếp tục gia tăng cho nên Nhiếp Vân lắc đầu.

Linh Tê Luyện Thể Quyết đạt tới đệ lục trọng thì càng ngày càng khó tấn cấp, năng lượng cần thiết càng ngày càng nhiều.

Huyết lôi linh khí trong biển cả không ít nhưng còn chưa đủ giúp hắn tấn cấp tới lục trọng đại thành.

Tuy chưa hoàn toàn đạt tới Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ lục trọng đại thành nhưng lực lượng thân thể của Nhiếp Vân cũng gia tăng bội số rất lớn, hiện tại mặc dù không sử dụng Đại Lực đan điền, nếu hắn đánh vào trong phong ấn chỉ sợ cũng có thể dễ dàng có được thành tích vượt qua ba vạn.

Nếu loại lực lượng này có thể kết hợp thêm lực lượng gấp năm mươi lần, cho dù không sử dụng lực lượng linh hồn, chỉ bằng vào thân thể cũng có thể đánh bại cả lão tửu quỷ.

Vèo!

Cảm thụ biến hóa trong cơ thể, Nhiếp Vân bay ra khỏi mặt biển, vừa mở mắt nhìn đã phát hiện mọi người đang nhìn hắn, sắc mặt đỏ lên.

Vốn muốn ít xuất hiện nhưng hấp dẫn của huyết lôi linh khí thật sự quá lớn...

- Thật xấu hổ, ta trùng hợp biết một bộ phương pháp luyện hóa huyết lôi linh khí của Ma tộc mới gây ra động tĩnh lớn như thế, ách, huyết lôi linh khí nơi này còn không đủ dùng, còn có biển lớn như vậy hay không?

Rơi vào đường cùng Nhiếp Vân đành phải giả bộ thành người vô tội.

- Còn muốn nhiều hơn nữa...

- Huyết lôi linh khí không đủ nhiều...

- Chúng ta hấp thu một ít đã sắp chết rồi, hắn hấp thu cả một biển còn ngại ít.

Tất cả mọi người hóa đá.

...

- Bởi vì lần này xuất hiện biến cố, thứ tự không quá chuẩn xác, chỉ có thể tiếp tục tiến hành.

- Tu luyện giả chỉ có lực lượng và sức thừa nhận còn không được, phải có độ nhạy,trận đấu này sẽ là khảo thí độ nhạy!

Mọi người quay trở lại quảng trường trong hoàng thành, Yêu Thương nói.

Khảo thí vừa rồi, tuy Thanh Phong phi thường xuất chúng nhưng cũng không phải nói hắn có độ thừa nhận kinh mạch cao, mà là hắn có được phương pháp luyện hóa huyết lôi linh khí của Ma tộc, không coi làm chuẩn, cho nên chỉ có thể tiếp tục.

- Độ nhạy? Khảo thí thế nào?

- Chẳng lẽ chúng ta phải tập luyện tránh né?

Người dự thi liên tục bàn tán với nhau.

Luyện tập tránh né là phương pháp tu luyện độ nhạy và thân pháp của yêu nhân tộc, vô cùng đơn giản, cũng như Thanh Vân Tông bố trí Xuân Quy Yến Tường, mọi người phải biết xu cát tị hung, như vậy sẽ kiểm tra tốc độ và né tránh.

- Không phải luyện tập né tránh, mà là phương thức đơn giản và trực tiếp nhất, chiến đấu.

Cắt ngang mọi người bàn tán, Yêu Thương nói:

- Qua một lát ta sẽ mang năm mươi người các ngươi tới đảo nhỏ, mỗi người được phát một ngọc bài truyền tống, phải đánh bại những người khác, cướp đoạt ngọc bài mới có thể kiên trì thời gian càng dài, người mất đi ngọc bài sẽ bị truyền tống đến nơi đây, thứ tự cứ dựa vào ngọc bài mà phân chia, đạt được ngọc bài càng nhiều, thứ tự càng cao!

- Sau đó ta sẽ nói yêu cầu, thứ nhất, trong quá trình tranh đoạt không cho phép sử dụng linh binh và pháp lực, chỉ có thể lực lượng thân thể đơn thuần, thứ hai, thời gian của trận đấu là một ngày, trong một ngày, mặc kệ có kết quả cuối cùng hay không, chúng ta sẽ truyền tống các ngươi trở về.

- Thứ ba, mỗi người các ngươi đều là trụ cột của yêu nhân tộc chúng ta, thực lực mạnh chỉ cướp đoạt ngọc bài, không cho phép giết người!

- Nếu không, mất đi tư cách dự thi, cũng sẽ bị truyền tống trở lại!

- Yêu Thương nói ra yêu cầu của quá trình khảo thí với mọi người một lần.

- Tỷ thí? Rất tốt!

- Nắm đấm lớn, lực lượng đủ mới là đạo lý lớn nhất, như vậy cho dù có nhiều tài mọn hơn nữa cũng vô dụng.

Mọi người nghe được phương pháp tỷ thí, ánh mắt của mọi người sáng ngời.

Yêu nhân trời sinh hiếu chiến, những người ở đây đều nổi bật trong yêu nhân, nghe được dùng phương pháp bạo lực giải quyết, tất cả đều hưng phấn cười vang.

Nhất là Yêu Vô Ngân nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt mang theo lãnh ý.

Hắn xem ra vừa rồi Thanh Phong có thể đoạt dược danh tiếng chủ yếu là vì hắn có công pháp Ma tộc mà thôi, thực lực bản thân còn kém xa hắn.

Dù sao lúc kiểm tra lực lượng hắn đạt tới năm vạn mà đối phương chỉ hơn ba vạn.

Thân thể không giống pháp lực, một khi đột phá cảnh giới thì sức mạnh sẽ gia tăng gấp nhiều lần, tu luyện thân thể cần kiên trì không ngừng và kiên trì bền bỉ, khoảng cách khảo thí lực lượng mới qua nửa canh giờ, hắn cũng không tin lực lượng thân thể của Thanh Phong có thể bạo tăng điên cuồng và vượt qua hắn..

Lãnh ý của hắn cũng bị Nhiếp Vân nhìn vào trong mắt, tuy, việc không đáng lo.

Trong mắt kẻ khác Yêu Vô Ngân cường đại không thể tưởng tượng nổi, chỉ bằng vào lực lượng thân thể đã có sức chiến đấu của cường giả Bí Cảnh bát trọng, trong mắt hắn chỉ là kẻ bị hắn nghiền nát mà thôi.

Cho nên hắn bỏ qua ánh mắt lạnh lùng của đối phương.

Vù vù vù!

Mọi người đều có suy nghĩ của mòi, sau khi chờ đợi qua đi, Yêu Thương cũng giao ngọc bài truyền tống vào trong tay mọi người.

Tất cả ngọc bài truyền tống đều như nhau, một người một viên, không có gì khác nhau.

- Được rồi, hiện tại đi thôi.

Yêu Thương phát ngọc bài xong liền giơ tay điểm một cái, lại xé rách không gian hình thành một cổng truyền tống cho mọi người đi vào.

------oOo------

Chương 1202: Khảo thí đảo nhỏ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi qua cổng truyền tống, Nhiếp Vân cảm thấy tràng cảnh thay đổi rơi xuống một đảo nhỏ, đảo không lớn, đường kính chỉ có mấy trăm dặm, vừa xuất hiện đã cảm thấy chí ít có bốn năm đạo tinh thần lực bay tới nhìn chằm chằm, dường như muốn cướp đoạt ngọc bài của mình.

Lúc hắn nhìn sang những người phát ra tinh thần lực này lại thu hồi như nước thủy triều, biến mất vô tung vô ảnh.

Lực lượng của Nhiếp Vân khi khảo thí hơn ba vạn, thôn phệ huyết lôi linh khí hung mãnh như thế, trong mắt rất nhiều người dự thi chính là một trong những nhân tuyển có thể đoạt quán quân, không nên trêu chọc loại người này mới tốt.

Cướp đoạt ngọc bài, tốt nhất nên kiếm quả hồng mềm bóp trước.

- Xem ra những yêu nhân này không ngốc.

Trong nội tâm hừ nhẹ một tiếng, Nhiếp Vân cũng không tận lực tìm kiếm, chậm rãi đi lên phía trước, chỉ cần không có yêu nhân không có mắt đụng hắn, hắn sẽ động thủ không lưu tình chút nào, cơ bản chỉ cần một quyền là có thể giải quyết, nếu không thể đánh chết cũng sẽ không để bọn chúng sống khá giả, cứ như vậy không đến nửa ngày hắn cũng tìm được mười khối ngọc bài.

Hơn năm mươi người đi vào đảo nhỏ, hắn tìm được mười khối, nói

rõ người còn lại trên đảo không nhiều lắm.

- Nhìn xem còn bao nhiêu.

Đứng nguyên tại chỗ, Nhiếp Vân bộc phát tinh thần lực khổng lồ tìm kiếm.

- Còn có bốn, Yêu Vô Thương lại ở trong đó.

Hiện tại trên đảo tính cả hắn là năm người, Yêu Vô Ngân, Yêu Vô Thương và một gia hỏa tên Thanh Nham, còn có một nữ yêu nhân.

Nữ yêu nhân này có hình thể như nam nhân, cao lớn thô kệch, tuy lực lượng chính thức của nàng không hơn hai vạn nhưng làm người giảo hoạt, cực kỳ linh mẫn, đạt được không ít ngọc bài, kiên trì tới bây giờ vẫn chưa bị đuổi đi.

- Ân? Bọn họ tụ tập cùng một chỗ ý định thương nghị đối phó ta? Vậy thì tốt, ta ở nơi này chờ các ngươi.

Tinh thần dò xét, phát hiện bốn người này tụ tập với nhau, lại thương nghị chuyện gì, nhẹ nhàng cười cười, Nhiếp Vân không quan tâm, hắn tìm một tiểu thụ và ngồi lên đó, lẳng lặng chờ bọn họ chạy tới.

So với Nhiếp Vân yên tĩnh, ở một hướng khác của hòn đảo không yên tĩnh.

- Ý kiến của ta rất đơn giản, bốn người chúng ta đồng thời liên thủ đả thương Thanh Phong, lại đoạt ngọc bài của hắn chia nhau, bốn người chúng ta ai đi ai lưu toàn bằng thực lực và thủ đoạn, như thế nào?

Yêu Vô Ngân hừ lạnh một tiếng, sắc mặt dữ tợn.

- Không được, Thanh Phong cùng đi ra từ khu vực khảo hạch với ta, ta sẽ không đối với hắn ra tay, các ngươi muốn động thủ thì tự đi đi.

- Đạo bất đồng bất tương vi mưu, cáo từ!

Yêu Vô Thương là người bác bỏ âầu tiên, quay người lại rời đi.

Hắn đã giao thủ với Thanh Phong, Yêu Vô Thương biết rõ thực lực người này, cũng bội phục thực lực của hắn, hắn không muốn lấy nhiều thủ thắng.

Tuy tên của Yêu Vô Thương, Yêu Vô Ngân có chút tiếp cận nhau nhưng không đại biểu bọn họ sẽ thân mật nhau, trong yêu nhân có họ Yêu quá nhiều, ngay cả tên cũng như thế.

- Muốn đi, ngươi cho rằng bây giờ còn có thể đi sao?

Yêu Vô Thương còn chưa đi được hai bước đã nhìn thấy ba người Yêu Vô Ngân vây quanh mình, cũng tạo thành hình tam giác bao phủ hắn vào giữa.

- Các ngươi muốn đối phó ta?

Sắc mặt Yêu Vô Thương âm trầm xuống.

- Không phải muốn đối phó ngươi, rất đơn giản, đáp ứng điều kiện của chúng ta, đồng loạt ra tay đối phó Thanh Phong, bằng không chúng ta sẽ đối phó ngươi, cũng cướp đoạt sạch sẽ ngọc bài của ngươi sau đó lại liên thủ đối phó Thanh Phong!

Yêu Vô Ngân khẽ nói:

- Sống hay chết, tự mình lựa chọn!

- Yêu Vô Thương không nên ngu ngốc, chúng ta tham gia thí luyện đều là vì Thánh Hoàng quản đỉnh, không có bất kỳ đạo nghĩa gì đáng nói, Thanh Phong là kình địch lớn nhất của chúng ta, chỉ cần đuổi hắn đi và chia cắt ngọc bài, chúng ta lại bằng bản lĩnh của mình quyết ra top ba, đều có thể đạt được quán đỉnh.

Nữ yêu nhân trong đám người cười khặc khặc lên tiếng.

Trong bốn người, Yêu Vô Ngân là chân tiểu nhân, hỉ nộ ái ố đều lộ ra trên mặt, nữ yêu nhân này âm mưu chồng chất mới là đáng sợ

nhất.

- Nhanh quyết định đi, ngươi bây giờ muốn cút ra ngoài, ba người chúng ta tối đa phí một phen tay chân mà thôi, thương nghị với ngươi là vì ngươi quen thuộc Thanh Phong, hoàn toàn có thể làm bộ liên hợp với hắn sau đó ra tay đánh lén, xác xuất thành công lớn chút, giảm bớt không ít phiền toái, không biết đều thì chúng ta có thể đuổi ngươi ra, đồng thời có thể đuổi Thanh Phong i ra!

Yêu nhân tên Thanh Nham cũng hừ một tiếng.

- Tốt, ta liên hợp với các ngươi!

- Thực lực Thanh Phong rất mạnh, lúc trước ta giao thủ với hắn, chỉ một quyền là hắn đánh bại ta, chỉ luận sức chiến đấu thì các ngươi không phải đối thủ của hắn.

Bị ba người vây quanh, Yêu Vô Thương do dự một hồi vẫn lên tiếng.

Hắn không có quan hệ gì với Nhiếp Vân, chỉ có thể xem như quen một hồi, hơn nữa yêu nhân lãnh huyết hám lợi, thấy ba người nói ra lợi và hại lập tức quy thuận bọn họ.

- Khặc khặc, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, Yêu Vô Thương, rất không tồi!

- Hiện tại chúng ta chế định kế hoạch một chút, vừa rồi ta dùng bí pháp dò xét, Thanh Phong đang ở hướng khác của hòn đảo, qua một hồi ba người chúng ta làm bộ vây công, ngươi di tìm hắn xin giúp đỡ.

Một khi thành công, ngọc bài trên người của Thanh Phong sẽ bị bọn họ phân một nửa.

Yêu Vô Ngân cười lạnh khặc khặc nói ra kế hoạch.

- Tốt!

Yêu Vô Thương gật đầu.

Hắn là người quyết đoán, nếu đã có quyết định cũng không lề mề.

- Động thủ!

Bốn người thương nghị trước, lúc này hóa thành bốn đạo hào quang, lúc này bay thẳng về hướng Nhiếp Vân.

- Yêu nhân vô tình, không có nhân tính, quả là thế!

Nhìn bọn họ thương nghị với nhau, Nhiếp Vân lắc đầu.

Yêu nhân khác với nhân loại là không có nhân tính, nếu như vừa rồi Yêu Vô Thương cưỡng ép cự tuyệt đối phương, nếu hắn bị ba người kia vây công thì hắn sẽ ra tay đánh bại đám người kia, đáng tiếc đối phương lựa chọn tấn công mình thì cũng không cần hạ thủ lưu tình.

Đối với yêu nhân, Nhiếp Vân không có hảo cảm gì, chủng tộc này trong mắt hắn còn hung tàn hơn dã thú, thời điểm nên động thủ cũng không cần lui về phía sau.

- Thanh Phong đại ca, cứu ta!

Vào lúc hắn đang suy nghĩ đã nhìn thấy Yêu Vô Thương bay tới, hắn vừa phi hành vừa thổ hổn hển.

- Tiểu tử, cho dù hôm nay ngươi tìm được giúp đỡ cũng phải giao ngọc bài ra

đây.

Yêu Vô Ngân cười khặc khặc, tâần thái hung tàn, nếu không phải Nhiếp Vân sớm nhìn thấy tình cảnh vừa rồi, chỉ sợ còn hắn còn cho rằng là thật, sẽ bị bọn chúng giấu diếm.

------oOo------

Chương 1203: Thánh Hoàng Phù Lục

- Thanh Phong đại ca, chúng ta đồng thời đi ra từ khu chữ Bính, nhất định phải liên hợp với nhau!

Trong tiếng thét lớn, Yêu Vô Thương đã đi tới trước mặt Nhiếp Vân, ánh mắt âm hàn và lập tức nâng tay phải lên.

Khoảng cách hai người rất gần, một quyền này không có dấu hiệu báo trước, cũng mang theo lực lượng toàn thân của hắn, dựa theo đạo lý cho dù thực lực Thanh Phong mạnh hơn mấy lần cũng sẽ bị đánh trúng, bản thân bị trọng thương.

Lúc nắm đấm của hắn tới trước mặt Nhiếp Vân thì hắn cảm thấy hoa mắt, một ngón tay xuất hiện trước mặt ngăn cản nắm đấm mang theo lực lượng cuồng bạo.

- Cái gì?

Trái tim Yêu Vô Thương biến thành lạnh lẽo, cơ bắp toàn thân căng lên và dùng toàn lực muốn tiến lên, lại phát hiện ngón tay này như núi cao, bằng vào thực lực của hắn căn bản không có khả năng ngăn cản.

- Ai, ngươi lựa chọn theo bọn chúng là sai lầm lớn nhất.

Lúc Yêu Vô Thương nghe được tiếng thở dài này, ngay sau đó nhìn thấy một chưởng đánh tới, cũng đánh thẳng vào mặt của mình.

Bốp!

Gương mặt vặn vẹo, hắn bị lực lượng to lớn đánh trúng, đầu của hắn vẹo một nửa, thân thể vặn vẹo, ngay sau đó xương cốt toàn thân vỡ vụn và không khác gì nắm bùn nhão nằm trên mặt đất, tất cả ngọc bài của hắn đều bị Nhiếp Vân thu vào trong lòng bàn tay, cũng thu vào nạp vật đan điền.

Hô!

Mất đi ngọc bài, Yêu Vô Thương bị lực lượng to lớn truyền tống ra ngoài.

- Ah...

Nhìn thấy Yêu Vô Thương đánh lén bị một chiêu đánh cho tàn phế trong thời gian không tới nửa giây, đám người Yêu Vô Ngân ở phía sau tùy thời ra tay bị dọa ngây ngốc.

Bọn họ đã sớm biết lực lượng của Thanh Phong rát mạnh mạnh nhưng không ngờ lại mạnh như vậy.

Mạnh tới mức bọn họ phát hoảng.

- Trốn!

Ngây ngốc trong nháy mắt, ba người lập tức hiểu chỉ bằng chiến đấu khẳng định không phải đối thủ của Thanh Phong, đồng thời tháo chạy thoát thân.

- Chủ ý vừa rồi là ngươi nghĩ ra, ngươi lưu lại đi!

Ba người đồng thời cất bước bay đi xa xa, còn chưa đi xa đã nghe không trung có tiếng nói vang lên, ngay sau đó Yêu Vô Ngân đã ra tay.

Yêu Vô Ngân không phải nói với Nhiếp Vân, mà là nói với nữ yêu nhân duy nhất kia.

- Ngươi đáng giận!

Nhìn thấy kình lực xé rách không gian đánh tới hình thành một đạo khí lãng cực nóng đánh thẳng về phía mình, nữ yêu nhân lập tức hiểu suy nghĩ của Yêu Vô Ngân, sắc mặt của nàng biến thành khó coi.

Hiện tại ba người bọn họ không phải nghĩ cách trốn đi xa, mà là nghĩ biện pháp tránh hai người khác.

Lực Thần đại tái chỉ quán đỉnh top ba, hiện tại Yêu Vô Thương bị đánh rời đi, cả hòn đảo còn lại bốn người, chỉ cần một người thất bại thì ba người sẽ thắng.

Cho nên Yêu Vô Ngân không hề do dự đánh một quyền công kích nữ yêu nhân duy nhất kia, chỉ cần nàng lui về phía sau bị Thanh Phong đuổi theo, ngọc bài trên người sẽ bị cướp đi, như vậy sẽ mất đi một người, top ba xuất hiện và bọn họ được cứu.

Không thể không nói Yêu Vô Ngân tâm cơ rất sâu, tốc độ phản ứng cũng rất nhanh, hắn lập tức nhìn ra mấu chốt trong đó cho nên ra tay tàn nhẫn với đồng lõa.

- Muốn i, các ngươi không ai có thể đi được, tất cả đều xuống đây cho ta.

Nhìn động tác của Yêu Vô Ngân vào trong mắt, Nhiếp Vân cười nhạt lên tiếng.

Nương theo tiếng cười, lực lượng cuồng bạo làm không gian vặn vẹo, ngay sau đó sóng gió xuất hiện, sóng gió bao phủ phạm vi mấy chục dặm cho nên bao phủ ba người đang đào tẩu vào trong.

Bành!

Bành!

Bành!

Ba tiếng trầm đục vang lên, ba người bị sóng gió bao phủ cho nên như bao tải rách rơi xuống mặt đất, máu tươi bắn tung tóe.

Nhiếp Vân đánh ra một quyền dùng Đại Lực đan điền tăng phúc gấp mười lần, ba người làm sao là đối thủ của hắn, chỉ trong nháy mắt ba người bị trọng thương.

Lúc xuất quyền, Nhiếp Vân còn dung nhập một tia linh hồn vào trong người bọn họ, lặng lẽ ẩn tàng, tuy nhiên không biết lần này Lực Thần đại tái có mục đích là gì nhưng sớm chuẩn bị sẽ tốt hơn.

Nếu như ba người được quán đỉnh thành công, một tia dấu vết linh hồn này sẽ phát huy tác dụng, sẽ biến thành khôi lỗi của hắn.

Đối phó yêu nhân không cần nhân nghĩa gì đó, chiêu này cũng học được từ Cửu U Các chủ, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

- Tới đây!

Sau khi làm xong tất cả, Nhiếp Vân hừ nhẹ một tiếng, hắn giơ tay nắm lấy ngọc bài của ba người bọn họ.

- Không có khả năng, tại sao ngươi mạnh như thế, một chiêu đả bại ba người chúng ta.

- Tại sao thân thể có thể mạnh tới mức này cơ chứ?

Linh hồn của đám người Yêu Vô Ngân mạnh nhất chỉ có vài thê độ mà thôi, căn bản không phát hiện được mờ ám của Nhiếp Vân, nằm trên mặt đất nhưng có cảm giác thế giới sụp đổ, bọn họ không dám tin tưởng.

Tu luyện thân thể bị tu luyện giới xem là gân gà, tu luyện tới cực hạn cũng không cách nào so sánh với pháp lực, nếu không tu luyện, thân thể suy yếu, sức chiến đấu cũng chịu ảnh hưởng, ăn vào vô vị, bỏ thì lại tiếc!

Tại sao lại có người tu luyện tới mức đáng sợ như vậy?

Vù vù vù!

Vào lúc ba người còn đang nghi hoăc, không gian đã vặn vẹo, tràng cảnh thay đổi, bốn người đồng thời trở lại quảng trường trong hoàng thành.

Đảo nhỏ thí luyện chấm dứt!

- Rất tốt, rất tốt, lại có thể dùng một quyền đánh bại ba cao thủ, cường độ thân thể của ngươi chỉ sợ đã đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, Thánh Hoàng nhìn thấy nhất định sẽ thập phần vui mừng!

Từ khi bị truyền tống từ đảo nhỏ trở lại, Nhiếp Vân đã bị hai người Yêu Thương vây quanh, trong mắt hai người bắn ra hào quang vui mừng, lộ ra kích động khó có thể ngăn cản được.

- Hiện tại ta tuyên bố, Lực Thần đại tái chấm dứt, quán quân là Thanh Phong, top năm theo thứ tự là Yêu Vô Ngân, Yêu Vô Thương, Thanh Nham, Yêu Yên Yên!

Lúc Nhiếp Vân muốn nói chuyện, Yêu Thương cao giọng tuyên bố

- Hiện tại năm người các ngươi đi cùng ta, ta sẽ mang các ngươi đi vào Thánh Hoàng Cung!

Yêu Yên Yên là tên của nữ yêu nhân duy nhất.

Lại nói Yêu Thương cho đám người Yêu Vô Ngân ăn một viên đan dược, ăn an dược vào, chỉ qua mười giây thương thế của bốn người đã khôi phục.

Có thể khôi phục nhanh như thế là vì Nhiếp Vân không có ra tay độc ác, không có sử dụng linh hồn chi lực, bằng không đừng nói những đan dược này, cho dù đế phẩm đan dược cũng chỉ trang trí.

- Thánh Hoàng Cung là nơi Thiên Yêu Thánh Hoàng ở lại, vô cùng cao thượng, trước khi tiến vào ta sẽ nói yêu cầu với các ngươi, thứ nhất, không cho phép chạy trong hoàng cung, bảo các ngươi ở nơi nào thì các ngươi ở nơi nào.

------oOo------

Chương 1204: Thanh Trần Linh Dịch (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thứ hai, tôn sùng mệnh lệnh của Thánh Hoàng, cho dù phát sinh chuyện gì cũng tuân theo vô điều kiện!

Thấy mấy người khôi phục, Yêu Thương triệu tập năm người lại,

sắc mặt ngưng trọng bàn giao.

- Vốn lần này tổ chức Lực Thần đại tái chỉ lấy top ba, vừa rồi Yêu Hoàng truyện mệnh lệnh, năm người các ngươi có thể tiến vào Thánh Hoàng Cung, đương nhiên chỉ có thể quán đỉnh cho ba người, nhưng quán đỉnh vô cùng nguy hiểm, một khi thất bại sẽ bổ sung!

- Quán đỉnh truyền thừa gặp nguy hiểm?

Nhiếp Vân cũng không nói chuyện, nội tâm hắn sững sờ.

Xem ra Lực Thần đại tái càng ngày càng cổ quái.

Quán đỉnh truyền thừa tuy cũng gặp nguy hiểm nhưng lực lượng thân thể của mấy người bọn họ đạt tới cực hạn, loại tình huống này tiến vào quán đỉnh sẽ có nắm chắc, tại sao Thánh Hoàng nói phải có dự bị.

Xem ra chuyện này không đơn giản như thế, cũng không phải đơn giản là quán đỉnh trên ý nghĩa.

- Đây là Thánh Hoàng Phù Lục, sau khi đến Thánh Hoàng Cung ngàn vạn không được để mất, một khi mất đi sẽ bị đại tâận Thánh Hoàng Cung đánh chết, khi đó không ai có thể cứu các ngươi.

Yêu Thương nói xong yêu cầu liền cầm năm cái Thánh Hoàng Phù Lục giao cho mọi người.

- Vâng!

Mọi người vẻ mặt hưng phấn tiếp nhận phù lục, đồng thời gật đầu.

- Ân?

Tiếp nhận Thánh Hoàng Phù Lục, Nhiếp Vân cũng không quá cung kính, mà là linh hồn lặng lẽ lan vào trong, lúc nhìn kỹ thì hắn nhíu mày sau đó biến sắc.

Thiên Yêu Thánh Hoàng, huyết mạch U Minh hoàng tộc, lão quái

vật sống sót từ thời kỳ võ đạo sư tới bây giờ, hơn nữa yêu nhân lĩnh ngộ đạt tới bảy ngàn đại đạo, tự nhiên nhiều hơn so với nhân loại, luyện chế ra Thánh Hoàng Phù Lục quả nhiên đáng sợ!

Bên trong có đại trận rậm rạp làm Nhiếp Vân ngạc nhiên, cũng làm hắn khiếp sợ không thôi, trong đó vậy mà ẩn chứa một đạo dấu vết linh hồn cường đại.

Dấu vết linh hồn này không kém gì so với mình, cũng là 999 thê độ!

Khó trách Thiên Huyễn nói Thánh Hoàng Cung không dễ dàng tiến vào, lão tửu quỷ ngưng trọng như thế, Thiên Yêu Thánh Hoàng là Bí Cảnh cửu trọng, lại có linh hồn đạt tới 999 thê độ, sức chiến đấu thật sự không phải mình có thể chống lại.

Trừ phi là ở đại lục Phù Thiên, mượn nhờ tám cái chưởng giáo ấn.

- Xem ra phải cẩn thận kẻo lật thuyền trong mương!

Linh hồn vừa chạm vào đã thu trở lại, cũng không làm dấu vết linh hồn trong phù lục chú ý, thần thái Nhiếp Vân vô cùng ngưng trọng.

Nơi này không phải đại lục Phù Thiên, là quốc gia yêu nhân, hơn nữa còn là hang ổ của Yêu Hoàng, nếu như bị đối phương phát giác dấu vết lưu lại sẽ có phiền toái rất lớn.

- Nếu đã biết quy củ thì di theo sau ta vào trong Thánh Hoàng Cung.

Thấy chuyện nên bàn giao đã bàn giao xong, Yêu Thương gật gật đầu, bàn tay hắn vẽ một cái, một cánh cửa xuất hiện trước mặt mọi người, khí thế nguy nga tỏa ra uy nghiêm của hoàng tộc.

Hô!

Yêu Thương đi đầu bay vào trong cánh cửa, đám người Nhiếp Vân theo sát phía sau.

Vừa tiến vào cánh cửa lập tức cảm thấy linh khí hùng hậu ập tới, tuy so ra còn kém Thiên Ngoại Thiên nhưng so với nơi khác của

Yêu tộc thì nơi này có linh khí dồi dào hơn rất nhiều.

Đi theo thông đạo trong cánh cửa tiến lên phía trước đã nhìn thấy vô số cung điện xuất hiện trước mặt, nó treo trong hư không loạn lưu, phía trên có vô số đại trận tỏa sáng và không ngừng rút linh khí trong hư không loạn lưu.

- Đúng là đại thủ bút...

Nhìn thấy tình cảnh này, thân là địch nhân Nhiếp Vân cũng phải tán thưởng vài câu.

Không hổ là Thiên Yêu Thánh Hoàng, thủ bút lớn tới mức đáng sợ, chỉ riêng kiến trúc cung điện, bố trí trận pháp và các thiết kế khác, cho dù thực lực của mình hiện tại có nhiều thiên phú khác, không có thời gian mấy ngàn năm cũng không xây dựng ra được, chớ nói chi là những người khác!

Mặc dù nơi này không bao la như Thiên Ngoại Thiên nhưng thuận tiện cảm ngộ đại đạo, thực sự có ẩn chứa đại đạo huyền bí trong đó, nếu như tu luyện ở nơi này sẽ làm chơi ăn thật, thực lực tăng gấp đôi.

Rất nhanh mọi người đi vào một cung điện trước mặt.

- Các ngươi chờ ở nơi này, ta đi bẩm báo Thánh Hoàng!

Yêu Thương nói xong liền đi vào cung điện, qua một lúc sau hắn lại quay về.

- Thánh Hoàng muốn gặp các ngươi!

Nói xong hắn đi ở phía trước, mang theo mọi người tiến vào trong cung điện.

Nhiếp Vân tập trung tinh thần, vừa tiến vào trong cung điện thì Thánh Hoàng Phù Lục lặng lẽ chấn động một chút, vô số trận pháp bao phủ lập tức biến mất.

Xem ra nếu không có Thánh Hoàng Phù Lục, muốn tới nơi này thật

sự không dễ dàng.

Đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy cả đại điện đều khắc văn tự đặc thù của Yêu, chúng giống như phù lục mang theo khí tức thần bí nồng đậm.

Trong đại điện gian có vương tọa cao cao, phía trên có một người mặc cẩm y áo xanh.

Người mặc cẩm y áo xanh mang mặt nạ đồng xanh thấy không rõ dung mạo, cũng không nhìn ra tuổi, chỉ để lộ đôi mắt lạnh lùng mà thôi, đôi mắt này làm người ta cảm thấy không có chút tình cảm nào.

- Yêu Thương, đây là top năm của Lực Thần đại tái hay sao?

Trên mặt nạ đồng xanh có âm thanh vang lên, không phân rõ nam nữ nhưng chỉ làm người ta cảm thấy rét lạnh.

- Bẩm Thánh Hoàng, là bọn họ, đệ nhất thanh diện Yêu tộc Thanh Phong, thứ hai Yêu Vô Ngân, thứ ba Yêu Yên Yên, thứ tư Thanh Nham, thứ năm Yêu Vô Thương!

Yêu Thương nói.

Hắn định ra những bài danh này là căn cứ vào thành tích ba lần khảo hạch, cho dù khảo thí lực lượng của Nhiếp Vân lần đầu có hơn ba vạn, ba lượt thêm vào hoàn toàn xứng đáng đệ nhất.

- Thanh diện Yêu tộc?

Thiên Yêu Thánh Hoàng dùng ánh mắt không mang tình cảm nhìn sang Nhiếp Vân, dường như muốn từ trên mặt hắn nhìn ra cái gì đó, nhìn một hồi nhưng không nhìn ra cái gì, lúc này mới quay đầu nhìn sang những người khác.

Sao khi hắn nhìn năm người một vòng, Thiên Yêu Thánh Hoàng không nói chuyện, ngón tay của hắn gõ lên lan can vương tọa.

- Đát đát!

Âm thanh vang vọng trong đại điện yên tĩnh và đánh thẳng vào tâm can của mọi người, không biết hắn muốn làm gì.

- Rất tốt, thân thể năm người các ngươi phi thường cường đại, thích hợp quán đỉnh, trước khi quán đỉnh cần phải chuẩn bị một chút, Yêu Thương, ngươi dẫn bọn họ đi thiên điện tắm rửa, dùng thánh quang tẩy lễ ba ngày!

Âm thanh đát đát dừng lại, Thiên Yêu Thánh Hoàng mang mặt nạ đồng xanh đột nhiên lên tiếng.

- Tắm rửa? Thánh quang tẩy lễ ba ngày?

Nghe phân phó như thế làm mọi người sững sờ.

Quán đỉnh còn cần tắm rửa... Đây chính là chuyện chưa từng nghe nói qua.

- Đi làm đi, ta đã sớm chuẩn bị tốt tài liệu chuẩn bị quán đỉnh, hiện tại nên đi chuẩn bị!

Nương theo âm thanh vang lên, lúc này mọi người cảm thấy hoa mắt.

------oOo------

Chương 1205: Thanh Trần Linh Dịch (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay sau đó Thiên Yêu Thánh Hoàng trên vương tọa đã biến mất không thấy gì nữa.

- Các vị đi theo ta!

Yêu Thương tuân theo Yêu Hoàng phân phó, hắn ngoắc mọi người và dẫn đường phía trước.

- Đây là Thanh Trần Linh Dịch, tắm rửa trong này có thể bài trừ tạp chất trong thân thể, thân thể càng hoàn mỹ, Thánh Hoàng làm như vậy chính là muốn các ngươi tiếp nhận truyền thừa hoàn mỹ nhất!

Tiến vào đại điện cách Thánh Hoàng Cung không xa, Yêu Thương chỉ thẳng về phía trước.

Nhìn theo ngón tay của hắn, chỉ thấy trong đại điện có một ao nước nhỏ hình tròn, phía trên có nhiệt khí bốc lên, loáng thoáng có thể cảm nhận được bên trong ẩn chứa linh lực nồng đậm.

- Thanh Trần Linh Dịch?

Nhiếp Vân suy nghĩ cả buổi cũng không biết thứ này là cái gì, nếu Yêu Thương nói như vậy, khẳng định không có chỗ xấu, lúc này không nghĩ nhiều.

- Đa tạ Thánh Hoàng tài bồi, đại nhân, bây giờ chúng ta đi tắm đi.

Yêu Vô Ngân biết được Thanh Trần Linh Dịch, trên mặt hưng phấn khó có thể ngăn chặn, khẽ khom người nói.

- Ân, vào đi thôi!

Yêu Thương gật gật đầu.

Được hắn đồng ý, trong ánh mắt hưng phấn của Yêu Vô Ngân sinh ra hào quang tỏa sáng, thân thể chấn động, hắn cởi quần áo nhảy vào bên trong.

- Chúng ta cũng vào đi thôi!

Nhiếp Vân thấy Yêu Vô Ngân đi vào, lúc này không do dự tiến vào trong nước.

Vừa tiến vào hắn cảm giác có khí tức ấm áp bao phủ toàn thân, cả người cảm thấy thoải mái không nói nên lời, những tạp chất trong khi tu luyện bị nhiệt khí bao phủ chậm rãi thẩm thấu ra ngoài, cũng bị thanh trừ ngay sau đó.

- Đúng là linh dịch thần kỳ!

Cảm nhận được linh dịch lại có thể giúp đỡ loại bỏ tạp chất trong người, đôi mắt Nhiếp Vân tỏa sáng.

Thân thể hắn trải qua thiên chuy bách luyện, hơn nữa có linh hồn cường đại quan sát nên có rất ít tạp chất, không ngờ còn có thể thẩm thấu ra ngoài, đủ thấy linh dịch thần kỳ vượt qua tưởng tượng của hắn.

- Ta cũng tới!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân đang cảm thụ khác thường do Thanh Trần Linh Dịch mang đến, đột nhiên nghe bên cạnh có tiếng nói vang lên, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy nữ tử yêu nhân Yêu Yên Yên đã cởi sạch quần áo đi vào trong hồ.

Tuy Yêu Yên Yên là yêu nhân nhưng không biết là chủng tộc gì, không có thân thể buồn nôn như yêu nhân khác, trái lại thân thể trắng noãn bóng loáng như tơ, bộ ngực sữa mượt mà no đủ, bụng dưới bằng phẳng, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, dáng người kiều mị nói không nên lời.

Yêu nhân dù có xinh đẹp nhưng trong mắt Nhiếp Vân mà nói không có gì khác nhau, chỉ nhìn một cái cũng không thèm quan tâm.

So với hắn bình tĩnh, ba người khác cũng bất vi sở động, nơi này là Thánh Hoàng Cung, là nơi thần thánh nhất trong yêu nhân nhất tộc cho nên phải khăc chế tà dục của mình.

Năm người ngâm trong Thanh Trần Linh Dịch suốt ưửa ngày, cảm thấy tạp chất trng người tiêu trừ sạch sẽ nên bước ra ngoài

Vừa ra ngoài đã phát hiện quần áo bị người ta lấy đi, lúc này đổi thành bộ quần áo mới.

Những bộ quần áo này sử dụng tài liệu đặc thù tạo thành, luận chất liệu không thua gì linh binh thượng phẩm.

- Sau khi tắm rửa sẽ tiếp nhận thánh quang tẩy lễ, thánh quang là

là tia sáng thần bí do Thánh Hoàng thu thập được sâu trong hư không, có thể thanh trừ tạp chất linh hồn, đi theo ta.

Thấy mọi người mặc quần áo tử tế, Yêu Thương xuất hiện lần nữa, nói.

- Vâng!

Đám người Nhiếp Vân theo sát sau lưng Yêu Thương tiến vào đại điện khác, đại điện này bị hào quang trắng nõn bao phủ, mỗi lần bị hào quang chiếu vào thì mọi người có cảm giác linh hồn thỏa mãn, cảm giác ấm áp muốn buồn ngủ.

- Không đúng, thánh quang cũng không phải thanh trừ tạp chất linh hồn, mà là một vật trong thiên phú đầu độc sư, có thể thôi miên linh hồn, cũng làm người ta bị tẩy não, làm người ta sinh ra tín ngưỡng nào đó.

Bị thánh quang chiếu vào, Nhiếp Vân đánh giật mình, ánh mắt ngưng trọng.

Người khác có năng lực chống lại thánh quang rất kém, có lẽ cũng không cảm giác được cái gì nhưng hắn bằng vào linh hồn dường cại 999 thê độ và thiên phú linh hồn, hắn phát hiện ra thánh quang này có năng lực giống như đầu độc sư, nếu như bị chiếu lâu dài làm người đó sinh ra tín ngưỡng nào đó và biến thành tín đồ trung thực.

Đương nhiên, biến thành tín đồ trung thực thì trogn đầu sẽ bài trừ tất cả tư tưởng khác, tự nhiên cũng bài trừ tất cả tạp chất.

- Các ngươi ở nơi này thừa nhận thánh quang tẩy lễ, bài trừ tạp chất linh hồn, mấy ngày sau gặp lại!

Yêu Thương dẫn năm người vào đại điện, dường như hắn cũng biết thánh quang lợi hại cho nên không dám dừng lại, lúc này quay người đi ra ngoài.

Một tiếng nổ vang lên, cánh cửa đại điện đóng lại chỉ còn năm người bên trong.

- Có thể thanh trừ tạp chất linh hồn, ta cũng muốn thử một chút.

Bốn người không có linh hồn cường đại như Nhiếp Vân, cũng không nhìn ra thánh quang lợi hại, còn tưởng rằng thực sự có chỗ tốt thật lớn, tất cả đều mỉm cười ngồi xuống nhắm mắt hấp thu thỏa thích.

Thấy động tác của bọn họ Nhiếp Vân do dự một chút, hắn cũng ngồi xuống đất, trong nội tâm khẽ động, phòng ngự chi khí xuất hiện và bao phủ linh hồn, hắn ngăn cản thánh quang bên ngoài, bởi vì trong cơ thể đám người Yêu Vô Ngân có dấu vết linh hồn của hắn, bởi vì quá mức che giấu cho nên không bị tinh lọc.

- Tắm rửa bài xuất tạp chất, thánh quang tinh lọc linh hồn, dường như quán đỉnh là chuyện phi thường cổ quái.

Nhìn thấy sau khi hấp thu thánh quang, vẻ mặt bốn người còn lại hưng phấn và hưởng thụ, sắc mặt Nhiếp Vân càng ngày càng ngưng trọng.

Chuyện này càng ngày càng khó bề phân biệt, ngay cả hắn cũng không rõ mục đích của Thiên Yêu Thánh Hoàng là cái gì.

- Đúng rồi, quản hắn khỉ gió có mục đích là cái gì, nghe Thiên Yêu Thánh Hoàng nói muốn ra ngoài chuẩn bị cái gì đó, Yêu Thương biết rõ thánh quang đáng sợ, trong thời gian ngắn sẽ không trở lại, mình có thể nhân thời gian này tìm một tàng bảo khố của Thiên Yêu Thánh Hoàng sau đó lén mang chưởng giáo ấn ra ngoài.

Linh quang lóe lên, Nhiếp Vân nghĩ tới chuyện gì đó sau đó quyết định.

Mục đích chủ yếu của lần này là ăn cắp chưởng giáo ấn, đương nhiên nếu như có thể thuận tiện đánh chết Yêu Hoàng là tốt nhất, hiện tại biết rõ linh hồn của Yêu Hoàng đạt tới 999 thê độ, thực lực đạt tới Bí Cảnh cửu trọng, thâm bất khả trắc, đánh chết là chuyện không có khả năng, như vậy cũng chỉ có thể hoàn thành mục tiêu đầu tiên đã đề ra, cửu ấn hợp nhất.

Nghĩ đến điểm này, linh hồn cường đại lan ra chung quanh, sau đó bao phủ một vòng và hắn vụng trộm thả Cửu U Các chủ ra ngoài.

------oOo------

Chương 1206: Thần thâu thiên nhãn chi khí (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là ngụy trang chi khí, phong ấn trong cơ thể của ngươi, mỗi cách một giờ vận chuyển một đạo, ngụy trang thành bộ dạng của ta hiện tại.

Hắn đánh ra mười đạo ngụy trang chi khí vào trong người của Cửu U Các chủ, linh hồn rung động sau đó phân phó đối phương.

Lúc này Cửu U Các chủ đã hoàn toàn bị hắn đầu độc, hoàn toàn dựa theo hắn phân phó làm việc, nghe nói như thế không chút do dự gật đầu ngồi tại chỗ, ngụy trang chi khí bao phủ liền bêến thành bộ dạng thanh diện yêu nhân của Nhiếp Vân hiện tại.

- Đi!

Thấy tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, thân thể biến mất, hắn vận chuyển địa hình chi khí, thân thể Nhiếp Vân chậm rãi chui vào mặt đất, vận chuyển thiên nhãn nhìn phía trước.

Trước kia Nhiếp Vân cẩn thận nghiên cứu qua địa đồ của Cửu U Các chủ chuẩn bị, hắn cũng dò xét xong vị trí địa lý của Thánh Hoàng Cung, hắn lập tức nhắm tới hướng mình âần tới.

Không thể không nói địa đồ Cửu U Các chủ chuẩn bị xác thực phi thường tinh tế, tuy có vài chi tiết có sai lệch với Thánh Hoàng Cung nhưng bố cục tổng thể và đại trận thì không sai lệch chút nào.

- Ân, không đúng, dựa theo địa đồ của Cửu U Các chủ có lẽ phải có tàng bảo khố của Thiên Yêu Thánh Hoàng, tại sao không có gì?

Đi một hồi, vượt qua không biết bao nhiêu đại trận rậm rạp chằng

chịt, đột nhiên Nhiếp Vân dừng lại.

Dựa theo địa đồ Cửu U Các chủ vẽ, nơi này hẳn là tàng bảo khố của Thiên Yêu Thánh Hoàng, hêện tại thiên nhẫn đã mở hình thái thứ ba, có thể nhìn thấu không gian thời gian, cũng không phát hiện dấu vết nào lưu lại, hắn cũng có chút hoài nghi.

Dù sao địa đồ Cửu U Các chủ chỉ thông qua thu mua tìm hiểu đạt được, cũng không phải bản vẽ chân chính, người biết phương vị tàng bỏa khố không nhiều, mỗi một người đều là tâm phúc chân chính của Thánh Hoàng, không biết vị trí chính xác cũng rất bình thường.

- Thiên Huyễn, hiện tại ta đã ở trong Thánh Hoàng Cung của Thiên Yêu Thánh Hoàng, không cách nào tìm được vị trí cụ thể của tàng bảo khố, ngươi có cách nào hay không!

Sau khi đi dưới đất một hồi, Nhiếp Vân không tìm được vị trí tàng bảo khố, hắn âm thầm truyền âm với Thiên Huyễn.

Thiên Huyễn và lão tửu quỷ đang ở trong Tử Hoa trong động phủ, truyền âm với bọn họ vô cùng đơn giản.

- Đã đến Thánh Hoàng Cung? Chờ một chút, cho ta một đạo thiên nhãn chi khí!

Đôi mắt Thiên Huyễn sáng ngời.

Tinh thần Nhiếp Vân hơi động, một đạo thiên nhãn chi khí chui vào trong Tử Hoa động phủ, tiến vào trong cơ thể hắn.

- Ta tìm một chút... Ân, tìm được, phía bên trái đi một trăm hai mươi bước, đi về phía trước bảy mươi bước.

Qua một hồi Thiên Huyễn phát hiện cái gì đó và truyền âm.

- Tìm được? Ngươi làm sao tìm được?

Nhiếp Vân có chút khó hiểu.

Vừa rồi vận chuyển thiên phú thiên nhãn tìm cả buổi nhưng không tìm thấy, tại sao Thiên Huyễn chỉ lấy được một đạo thiên nhãn chi khí lại ở cách Tử Hoa động phủ lại tìm ra? Tại sao đơn giản như vậy?

- Ta cũng không biết, khả năng có quan hệ với thiên phú thần thâu, thiên nhãn phối hợp thiên phú thần thâu, chỉ cần là nơi có bảo tàng sẽ không thể đào thoát.

Thiên Huyễn cười nói.

- Thần thâu phối hợp thiên nhãn?

Nhiếp Vân hiểu được.

Trước kia hắn vẫn nghiên cứu đan điền, có thể âận dụng chính thức là Thiên Huyễn.

Thiên phú thần thâu có thể thông qua bảo quan “Nhìn thấy” bảo tàng chỗ, thiên nhãn có thể nhìn thấu tât cả âấm chế, phong ấn, đồ vật ẩn hình, nếu cả hai phối hợp với nhau có lẽ sẽ có hiệu quả không tưởng tượng nổi.

- Ta cũng thử xem!

Thiên phú thần thâu và thiên phú thiên nhãn đồng thời vận chuyển, tinh thần tập trung cao độ nhìn về hướng Thiên Huyễn vừa nói, lúc này vẫn rỗng tếch không nhìn thấy cái gì cả.

- Nhất định có thể nhìn thấy cái gì đó, dung hợp, nhất định là dung hợp, thiên nhãn, thần thâu dung hợp!

Trong nội tâm nhớ tới thiên phú võ đạo dung hợp với thiên phú thiên nhãn, hắn nhớ lại cảnh tượng lúc đó cho nên trong nội tâm sinh ra cảm giác kỳ diệu.

Vù vù!

Nương theo ý cảnh vận chuyển, thế giới trống rỗng trước mắt Nhiếp Vân đã bắt đầu phát sinh biến hóa, một điểm bảo quang xuất

hiện, ngay sau đó càng lúc càng lớn, vô số hào quang hội tụ dần âần hình thành cánh cửa thật lớn.

Cánh cửa này giấu trong tiếp điểm thời không, phi thường thần bí, nếu như không biết địa điểm, cho dù dùng dùng tinh thần quan sát cũng không phát hiện ra.

- Thành công?

Nội tâm Nhiếp Vân chấn động, hắn khôi phục ý cảnh đặc thù, vội vàng quan sát trong cơ thể.

Chỉ thấy thần thâu chi khí và thiên nhãn chi khí lúc này chậm rãi dung hợp với nhau hình thành thần thâu thiên nhãn chi khí đặc thù và chạy trong người.

Mà thần thâu đan điền cũng chẳng biết lúc nào lại tới gần thiên nhãn đan điền và không ngừng xoay tròn.

Trước kia thiên nhãn đan điền và võ đạo đan điền xoay tròn với nhau giống như tinh, lúc này thần thâu đan điền cũng không quấy nhiễu, dường như no biến thành vệ tinh của thiên nhãn đan điền, giao hòa cùng một chỗ và sinh ra thần thâu thiên nhãn chi khí.

- Xem bộ dạng này chính là võ đạo thiên nhãn thần thâu chi khí...

Xem một hồi phát hiện thần thâu đan điền chỉ dung hợp với thiên nhãn đan điền, cũng không phải dung hợp với võ đạo đan điền, Nhiếp Vân biết rõ không cách nào hình thành ba đan điền dung hợp lẫn nhau cho nên lắc đầu không nghĩ nữa.

Có loại bắt đầu này, võ đạo đan điền lại dung hợp với thần thâu sẽ đơn giản không ít, chỉ cần cân nhắt liên tục, nhất định có thể tìm được bí quyết dung hợp ba loại đan điền với nhau, từ đó dung hợp cùng một chỗ.

- Đi!

Thần thâu, thiên nhãn dung hợp, Nhiếp Vân càng nhìn rõ tàng bảo khố, cũng không có ý định nghiên cứu tiếp, hắn dọc theo hướng

tàng bảo khố và tiến lên thật nhanh.

Qua vài giây sau đã vượt qua mấy trăm đạo trận pháp phong ấn, cũng đi tới trước cánh cửa.

Cánh cửa cao mấy trượng, mặt ngoài khắc rất nhiều mật vân đặc thù giống như tới từ u minh, lại là văn tự của U Minh nhất tộc, dùng thiên nhĩ sư nghe một hồi, Nhiếp Vân biết rõ đây là phù văn đặc thù, có thể giấu tàng bảo khố không bị linh hồn phát hiện, hắn không hề nghiên cứu, hắn đang nghĩ biện pháp tiến vào bên trong nhưng không bị phát hiện.

- Đúng rồi, Cửu U Các chủ có được phương pháp tiến vào trong đó, đây không có sai lầm gì!

Trong nội tâm khẽ động, nhớ tới Cửu U Các chủ lưu lại địa đồ, hắn lấy ra xem, lúc này ngón tay liên tục kết xuất mấy trăm thủ ấn.

Cửu U Các chủ là người Cửu U Yêu tộc, hắn hiểu rõ về U Minh hoàng tộc, có

khả năng hắn không biết tàng bảo khố giấu ở đâu nhưng chắc chắn có nghiên cứu thấu triệt phương pháp tiến vào bảo khố, dùng phương pháp của hắn hoàn toàn có thể thần không biết quỷ không hay tiến vào trong cánh cửa.

------oOo------

Chương 1207: Thần thâu thiên nhãn chi khí (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hô!

Quả nhiên, sau khi hắn kết thủ ấn xong, cánh cửa khắc đầy văn tự U Minh tộc sinh ra cảm ứng đặc thù nào đó, chúng hội tụ cùng một chỗ sau đó tỏa ra hào quang chói mắt và mở ra.

Vèo!

Nhiếp Vân chui vào.

- Này... Này... Thiên Huyễn, tiền bối, mau ra đây!

Vừa tiến vào tàng bảo khố, Nhiếp Vân đã bị bảo tàng đầy trời làm giật mình, lúc này hô trầm thấp, hắn triệu hoán Thiên Huyễn và lão tửu quỷ ra ngoài.

Tàng bảo khố là không gian độc lập, trong Thánh Hoàng Cung không có Thánh Hoàng Phù Lục sẽ bi phát hiện nhưng không dùng được tại nơi này.

- Bảo bối thật nhiều, không hổ là Thiên Yêu Thánh Hoàng, tàng bảo khố này còn cường đại hơn Hóa Vân Tông chúng ta rất nhiều.

Lão tửu quỷ vừa xuất hiện nhìn bảo bối đầy trời, hắn cũng đã giật mình, đôi mắt mở to.

Đầu tiên tiến vào trong mắt chính là mấy vạn linh binh tuyệt phẩm, từng kiện từng kiện lơ lửng giữa không trung, dường như chúng có linh trí của mình cho nên bay múa bốn phía, cũng phát ra âm thanh ô ô.

- Tông chủ, thu những linh binh tuyệt phẩm này, như vậy thực lực Nhân tộc chúng ta sẽ tăng lên rất nhiều.

Lão tửu quỷ cười nói.

- Tốt!

Đã đi vào tàng bảo khố của Thiên Yêu Thánh Hoàng, Nhiếp Vân làm sao có thể nương tay, gật gật đầu, hắn vận chuyển thiên phú thiên thủ sư sau đó bàn tay hóa thành mấy ngàn trượng và nắm lấy linh binh đầy trời.

Rầm rầm!

Linh hồ 999 thê độ và thân thể cường đại tới cực điểm, lại phối hợp thiên phú thiên thủ sư, chỉ trong nháy mắt Nhiếp Vân đã thu mấy

vạn linh binh tuyệt phẩm vào trong nạp vật đan điền.

- Tuy ta là thần thâu, nhiều linh binh tuyệt phẩm như thế muốn trộm cũng mất cả buổi, ngươi thu sạch trong nháy mắt, lợi hại.

Thiên Huyễn tán thưởng.

- Nhìn phía trước đi.

Nghe hắn tán dương Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, lúc này bay về phía trước.

Tàng bảo khố có chút tương tự với Hóa Vân Tông, nó giống như một thế giới to lớn, bảo bối rậm rạp nhiều như sao trời.

- Tử Thanh Kim Chi, Ly Nguyên Sinh Quả, Cửu Tma Hoa Hành, Nghĩa Ô Hoa, Quy Căn Thảo... Những thứ này chỉ sinh trưởng trong thời không loạn lưu, nguyên liệu Chư Cát Thanh Vân muốn luyện chế đan dược thánh phẩm lần trước đều có ở nơi này.

Đi một hồi lão tửu quỷ ngạc nhiên lên tiếng.

Chỉ thấy trước mặt ba người là dược viên thật lớn, trong đó có dược liệu mấy vạn năm, thậm chí còn có mười vạn năm, trăm vạn năm, chúng tỏa ra ánh huỳnh quang lóng lánh trong tàng bảo khố.

- Nhiều dược liệu như thế, luyện chế đạo phẩm đan dược cũng không thành vấn đề.

Nhìn thấy dược liệu đầy tơời, Nhiếp Vân cũng hưng phấn.

Đan dược chia làm Khí Hải cấp và Linh cấp.

Trong đó đan dược Linh cấp chia làm, hạ, trung, thượng, tuyệt, thánh, đế, thiên, đạo tám cấp bậc.

Nhiếp Vân kiếp trước có thực lực vượt qua đế phẩm, đạt tới thiên phẩm, hắn muốn trùng kích đạo pâẩm nhưng không có dược liệu, nếu như có thể luyện chế đan dược đạo phẩm chân chính, niết bàn lần thứ năm sẽ thành công mười phần, không có khả năng có sơ

suất gì.

- Thu!

Nội tâm rất khiếp sợ, Nhiếp Vân cũng không nương tay, pháp lực hùng hậu phối hợp linh hồn lực cường đại biến thành vô số bàn tay lớn bắt lấy dược liệu trước mặt.

Chỉ trong nháy mắt tất cả linh dược biến mất không còn.

- Phía trước là cái gì?

Vừa thu linh dược sạch sẽ, Nhiếp Vân chợt nghe Thiên Huyễn lên tiếng, ngẩng đầu nhìn phía trước, lông mi của hắn cũng phải giật giật vài lần.

Hắn nhìn thấy một biển cả rộng lớn trước mặt, nước biển có màu vàng óng mang theo hào quang chói mắt.

- Tất cả những biển nước bên trong biển đều là Kim Tủy Linh Dịch?

Qua một hồi Nhiếp Vân cảm thấy cổ họng khô khốc, toàn thân ngây ngốc không nói thành lời.

Xuất hiện ngay trước mắt chính là Kim Tủy Linh Dịch.

Lúc trước Cửu U Các chủ cho mình một trăm cân đã cảm thấy xuất huyết lớn, hiện tại trước mặt hắn chính là một cái biển.

Có nhiều Kim Tủy Linh Dịch như vậy, hoàn toàn có thể tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết tới đệ lục trọng đại thành, thậm chí còn có thể luyện tới cảnh giới mới!

Trong nội tâm hưng phấn, Nhiếp Vân lơ lửng giữa không trung, hai tay hắn biến lớn mấy vạn trượng nắm lấy biển cả trước mặt.

- Thu!

Ân?

Bàn tay bắt lấy, Nhiếp Vân muốn thu cả biển nước, đột nhiên linh hồn chấn động sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

- Tông chủ, ngươi như thế nào?

Nhìn thấy tràng cảnh này lão tửu quỷ giật mình.

- Ham hố không cần thiết, hắn bị cắn trả, có một lần ta cũng gặp cảnh như vậy...

Thiên Huyễn lắc đầu, vẻ mặt cười khổ.

- Cắn trả?

Lão tửu quỷ sững sờ.

- Đúng vậy a, Nhiếp Vân cũng giống như ta có được nạp vật đan điền, không cần không gian linh binh, nạp vật đan điền vô cùng thần kỳ nhưng dung lượng cũng có hạn chế, bình thường chứa một ít thứ rải rác cũng không nhìn ra cực hạn, hiện tại hắn muốn thu cả biến nước như vậy mới có vấn đề.

- Cưỡng ép thu đô vật vượt qua dung lượng của nạp vật đan điền là không thể nào, giống như ngươi nhét một ngọn núi vào trong túi vải, không bị thương mới là lạ!

Thiên Huyễn giải thích.

Bọn họ cũng biết Nhiếp Vân có được thiên phú mộc sinh sư, bất cứ thương thế gì cũng có thể khôi phục, cho nên không thèm quan tâm hắn bị thương, trong lời nói cũng không có khẩn trương, trái lại mang theo ý trêu chọc.

- Ách... Thì ra là thế!

Nghe được Thiên Huyễn giải thích, Nhiếp Vân vô cùng xấu hổ.

Hắn thật sự có lòng tham.

Nạp vật đan điền nương theo thực lực của hắn gia tăng cho nên

dung lượng cũng gia tăng nhưng vẫn có hạn độ, cẩn thận tính toán tương đương một trăm dặm, đan điền như thế muốn thu biển cả lớn mấy vạn dặm thì đó là bản thân mình không tự lượng sức.

Khó trách lọt vào cắn trả, không có bị cắn trả chết là hắn may mắn.

- Bỏ đi, không thể thu cả biển cả, lấy đi một bộ phận cũng tốt!

Sau khi hiểu xảy ra chuyện gì, mặc dù Nhiếp Vân không cam lòng cũng không có biện pháp, bàn tay của hắn như Giao Long lấy nước, lúc này rút một thủy cầu lớn vài chục dặm thu vào nạp vật đan điền.

Đường kính vài chục dặm, số lượng Kim Tủy Linh Dịch này có thể đủ cho toàn bộ đệ tử Hóa Vân Tông sử dụng đấy.

Hô!

Thu linh dịch đường kính mấy chục dặm vào nạp vật đan điền, linh khí khổng lồ làm cả đan điền chấn động.

Trước đó trong đan điền có không ít bảo bối, hơn nữa những linh dịch này đã đủ nhiều, lại không bỏ được thứ khác vào trong nữa.

Ông... Răng rắc!

Thời điểm Nhiếp Vân cảm thấy nạp vật đan điền đạt tới cực hạn thì trong đầu có tiến nổ giòn tan vang lên, đôi mắt lập tức sáng ngời.

- Đan điền tấn cấp?

Âm thanh vừa vang lên chính là âm thanh đan điền tấn cấp, đan điền tấn cấp vào thời điểm này chỉ có một, chính là nạp vật đan điền.

------oOo------

Chương 1208: Nạp vật đan điền tấn cấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy nạp vật đan điền bài danh không nằm trong một ngàn nhưng là đan điền thần kỳ nhất, nghe nói có thể tấn âấp mười lần, hiện tại có không ít đan điền mở ra hình thái thứ ba, chỉ có nó không chút sứt mẻ.

Tinh thần dò xét đan điền, quả nhiên đúng như trong tưởng tượng của hắn, nạp vật đan điền quay tròn sau đó lột xác thành hình thái thứ ba.

- Xem dung lượng....

Thấy đan điền tấn cấp hình thái, Nhiếp Vân vội vàng quan sát dung lượng.

Đan điền tấn cấp hình thái thứ ba, dung lượng cũng sẽ gia tăng không ít.

- Đường kính một ức dặm? Tại sao gia tăng nhiều như thế?

Tinh thần quét qua, Nhiếp Vân suýt nữa không khép miệng được.

Nạp vật đan điền có phát sinh biến hóa về dung lượng, hơn nữa biến hóa to lớn làm cho người ta líu lưỡi!

Đường kính từ một trăm dặm mở rộng tới một trăm vạn lần, biến thành một ức dặm!

Đan điền lớn như thế, cho dù đặt đại lục Khí Hải vào trong cũng vừa.

- Ha ha, lần này thu cho ta!

Nạp vật đan điền lột xác trong nháy mắt, Nhiếp Vân cất tiếng cười to, ban tay của hắn không thu lại, lại tiến vào trong biển cả và nắm chặc.

Hô!

Lão tửu quỷ và Thiên Huyễn còn chưa kịp phản ứng đã nhìn thấy biển cả màu vàng trước mặt bị Nhiếp Vân lấy đi.

- Ah...

Thiên Huyễn sững sờ.

- Nạp vật đan điền vừa vặn tấn cấp hình thái, dung lượng biến lớn cho nên thu toàn bộ biển cả!

Nhiếp Vân thuận miệng giải thích.

- Vừa vặn tấn cấp? Nạp vật đan điền cũng có thể tấn cấp? Ngươi thật sự là biến thái...

Thiên Huyễn và lão tửu quỷ nhìn nhau, bộ dạng giật mình.

- Như thế nào, nạp vật đan điền không thể tấn cấp? Không phải nói có mười hình thái sao?

Nhìn thấy biểu lộ của hai người, Nhiếp Vân cảm thấy khó hiểu.

- Nạp vật đan điền là đan điền trừ chủ đan điền ra có được số lần biến hóa nhiều nhất, cả đại lục Phù Thiên, người có thiên phú này không dưới hàng tỉ nhưng nói đến tấn cấp hình thái, một cũng không có!

Đừng nói hiện tại trên đại lục Phù Thiên, cho dù trong lịch sử ghi lại tới nay dường như chưa từng có ai tấn cấp thành công.

Thiên Huyễn cười khổ.

- Không có người tấn cấp thành công? Không... Không thể nào!

Nhiếp Vân sững sờ.

Đúng là người có được nạp vật đan điền thật sự rất nhiều, số lượng cực kỳ khổng lồ nhưng chưa từng có ai tấn cấp hình thái, việc này quá nhảm nhí.

- Thiên Huyễn nói là thực, năm đó võ đạo sư tổ tiên cũng có nạp vật đan điền, hắn từng lưu bản ghi chép nói nạp vật đan điền là thiên phú đặc thù trong xếp vào trước một ngàn nhưng nó là một trong những đan điền thần kỳ nhất, và cũng giống như đan điền chết, không cách nào tấn cấp, lúc trước hắn dùng rất nhiều biện pháp nhưng kết quả đều dùng thất bại mà chấm dứt!

Lão tửu quỷ nói.

- Võ đạo sư tổ tiên cũng không thể làm nạp vật đan điền tấn cấp? Ách... Xem ra đan điền này không để tấn cấp như thế...

Nhiếp Vân líu lưỡi.

Võ đạo sư tổ tiên hùng tài đại lược, thiên tư hơn người, là nhân vật thiên tài nhất mà Nhiếp Vân nghe nói qua, loại người này ngay cả thiên phú võ đạo sư xếp hạng thứ mười cũng có thể tấn cấp tới hình thái thứ ba nhưng không cách nào làm cho nạp vật đan điền tấn cấp, đủ thấy khó khăn cỡ nào.

- Ân? Không đúng... Trong nạp vật đan điền của ta có thể chứa đựng linh khí và không khí, có thể cho người tiến vào bên trong.

Nội tâm nghĩ tới cái gì đó, đôi mắt của hắn nhìn vào không gian nạp vật đan điền, đột nhiên hắn sững sờ lên tiếng.

- Ngươi nói cái gì? Nạp vật đan điền của ngươi có thể cho người đi vào? Việc này không có khả năng.

Lão tửu quỷ, Thiên Huyễn lại sững sờ.

Nạp vật đan điền khác với động phủ, trận pháp không gian, nó là không gian phong bế tĩnh mịch, trong đó không có không gian pháp tắc và thời gian pháp tắc, thả đồ vật vào đều là tử vật, không thể chứa sinh mệnh thể, đây là định lý, tại sao có thể cho người đi vào?

- Đừng phản kháng, ta thu các ngươi vào.

Nhiếp Vân hừ nhẹ một tiếng, lão tửu quỷ, Thiên Huyễn cảm thấy tàng cảnh thay đổi, bọn họ đã tiến vào không gian khác.

Không gian này không có không gian pháp tắc và thời gian pháp tắc, nó có đủ linh khí và không khí làm người ta nhẹ nhõm.

Hô!

Hai người bị chuyển ra ngoài.

- Không ngờ là thật, xem ra nạp vật đan điền thật sự thần kỳ.

Đã tận mắt nhìn thấy, hai người lúc này mới tin tưởng, ngay sau đó bọn họ cũng nhìn ra ngạc nhiên trong mắt đối phương.

Nương theo nạp vật đan điền tấn cấp, một nơi không thể chứa người sống lại có thể chứa người sống, không thể không nói nó là kỳ tích.

- Được rồi, bây giờ không phải là thời gian nghiên cứu những thứ này, chúng ta tiếp tục thôi.

Thấy hai người ngây ngốc, dường như đang suy nghĩ chuyện nạp vật đan điền tấn cấp, Nhiếp Vân cười cười, lúc này hắn tiến lên phía trước.

Bây giờ không phải là thời điểm suy nghĩ những chuyện này, nghĩ nhiều cũng vô dụng, phải đi nhanh về phía trước xem có chưởng giáo ấn hay không.

Tốc độ ba người rất nhanh, cũng bay qua phạm vi biển Kim Tủy Linh Dịch.

- Nơi này đều là đan dược? Có những thứ này sẽ không sợ niết bàn lần thứ năm...

Xuất hiện trước mặt là một đống lớn đan dược, đan dược như biển cả, nó rậm rạp chằng chịt nhìn không thấy cuối cùng.

Tuy số đan dược này đa số là tuyệt phẩm nhưng số lượng thật sự quá nhiều, nếu như có thể thôn phệ luyện hóa tất cả, vượt qua niết bàn lần thứ năm quá dễ dàng.

- Đây là linh thạch tuyệt phẩm? Thiệt nhiều...

Sau khi thu sạch đan dược và tiến lên phía trước, mọi người lại nhìn thấy từng núi linh thạch chồng chất thành đống, nó trùng điệp kéo dài không ngớt.

Nếu như phân cách thành từng khối chắc chắn đạt tới mấy tỷ.

Mấy tỷ linh thạch tuyệt phẩm...

Vừa nghĩ tới con số này Nhiếp Vân cảm thấy da đầu ngứa ngáy như sắp tróc ra.

- Nhân tộc và Yêu tộc tranh nhau tranh đoạt đại lục Phù Thiên suốt mấy tỷ năm qua, Yêu tộc vẫn chiếm cứu ưu thế, nhân loại bị diệt quá nhiều lần, rất nhiều

truyền thừa đều mất đi, mà Yêu tộc vẫn truyền thừa tiếp, Thiên Yêu Thánh Hoàng nhất thống Yêu Nhân tộc nhiều năm như vậy, có được bảo bối nhiều tới mức không kém gì toàn bộ đại lục Phù Thiên.

Nhìn thấy nhiều linh thạch và bảo bối như thế, lão tửu quỷ cũng phải cảm khía.

Thiên Yêu Thánh Hoàng thật sự quá giàu có, đừng nói Hóa Vân Tông, cho dù cộng toàn bộ gia sản bảo bối của tất cả tông môn trên đại lục Phù Thiên vào cũng không thể so sánh với một góc của bảo khố này..

- Đúng vậy, có những bảo bối trong bảo tàng cung cấp, nhân loại nhất định sẽ phát triển nhanh hơn, cũng càng ngày càng lợi hại.

Nhiếp Vân thu sạch linh thạch tuyệt phẩm sau đó gật đầu.

------oOo------

Chương 1209: Bị phát hiện (1)

Ba người tiếp tục tiến lên, lại thu không ít bảo vật.

Hiện tại Nhiếp Vân còn cường đại hơn lúc ở Hóa Vân Tông quá nhiều, tinh thần quét qua, thiên thủ sư vươn tay bắt lấy, vô số tài bảo liên tục tiến vào trong nạp vật đan điền vừa tấn cấp hình thái thứ ba.

Cũng chỉ có đan điền hình thái thứ ba mới có thể chứa nhiều như thế, nếu không đổi lại những người khác chỉ sợ sẽ nhìn bảo sơn mà than thở.

- Ân? Cả tàng bảo khố sắp bị chúng ta cạo sạch, tại sao không tìm được chưởng giáo ấn đâu cả?

Ba người một đường vơ vét đã qua gần hai ngày, mắt thấy đến cuối tàng bảo khố nhưng không phát hiện tung tích của chưởng giáo ấn.

Về phần Cửu U Các chủ nói Cửu U Quyền Trượng cũng không tìm được, điểm này làm cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Chẳng lẽ hai thứ đó không ở đây sao?

- Ân, mau nhìn phía trước kìa, trên đó có cái gì?

Đột nhiên Thiên Huyễn nhìn thấy cái gì đó.

nhìn theo ngón tay của hắn đang chỉ, hai người Nhiếp Vân nhìn thấy cuối bảo khố có bình đài, trên bình đài có một bóng người đang ngồi, dung mạo lờ mờ có thể phân biệt.

- Này... Này... Điều đó không có khả năng, là Vân Huyên?

Nhiếp Vân và Thiên Huyễn nhìn thấy bóng người liền chấn động ngây người.

Thân ảnh xuất hiện trước mặt hai người có thân thể uyển chuyển,

vòng eo thon gầy bị đai lưng bao phủ, mềm mại như rắn nước và đầy vũ mị, dung nhan tuyệt mỹ, đôi mắt nhắm chặt ngồi trên bình đài không nhúc nhích, dường như đã ngủ.

Vân Huyên, Nhiếp Vân tới tràng cảnh chiến đấu lúc trước, người yêu Thiên Huyễn, tuyệt đối sẽ không nhận lầm, tuyệt đối là nàng không thể nghi ngờ!

Nhưng mà Vân Huyên không có hô hấp, cũng không có hấp thu linh khí, có lẽ đã chết, là một cổ thi thể!

Có thể...

- Không phải thi thể Vân Huyên đã bị đốt thành tro bụi rồi sao? Tại sao lại ở chỗ này?

Ban đầu Lăng Tiêu đỉnh đánh chết Vân Huyên, thời điểm xử trí thi thể thì hắn đã đốt thành tro bụi, tại sao lại xuất hiện ở nơi này, hơn nữa còn bảo tồn nguyên vẹn như thế?

- Đây không phải Vân Huyên, là thi thuế của cường giả Toái Thần Cảnh lưu lại, các ngươi nhìn kỹ, trên người có rất nhiều đường vân, cả thân thể đã vỡ vụn.

Sắc mặt lão tửu quỷ mặt ngưng trọng lên tiếng.

- Di thuế của cường giả Toái Thần Cảnh sao?

Nhiếp Vân và Thiên Huyễn lúc này mới chú ý tới, trên người Vân Huyên quả nhiên có vết rách rậm rạp chằng chịt, nó giống hệt di thuế của lão tửu quỷ lúc trước, rách từ trong ra ngoài, không thể chữa trị được nữa.

- Chẳng lẽ đây chính là thi thể của... Thiên Yêu Thánh Hoàng?

Nội tâm Nhiếp Vân khẽ động.

Quốc gia yêu nhân chỉ có một cường giả Toái Thần Cảnh là Thiên Yêu Thánh Hoàng, nếu như không phải nàng, khẳng định không có người khác.

- Thiên Yêu Thánh Hoàng là nam hay nữ không có người biết rõ, cũng có khả năng là nữ nhân, có lẽ Vân Huyên là con gái của nàng.

Lão tửu quỷ trầm tư nói.

- Con gái... Cho dù là con gái cũng không có tương tự lớn như thế, dường như là tỷ muội song sinh.

Thiên Huyễn nhịn không được lên tiếng.

Nói thật, thi thể này có bộ dạng rất giống Vân Huyên, giống tới mức hoàn mỹ không tỳ vết, đồng dạng còn có vũ mị lạnh nhạt kia... Quả thực giống như đúc, nếu như trao đổi thân phận hai người với nhau, như vậy...

Sau khi trao đổi thân phận và nói lời yêu thương với Thiên Yêu Thánh Hoàng, nội tâm Thiên Huyễn lúc này sinh ra cảm giác ác hàn.

- Ta cũng không biết, đối với Thiên Yêu Thánh Hoàng, Hóa Vân Tông chúng ta chỉ có tổ tiên võ đạo sư lưu lại bản chép tay, bên trong chỉ có ghi lại vài lời, là nam hay nữ cũng không biết, hiện tại xem ra hẳn là nữ nhân không thể nghi ngờ, đây là di thuế của nàng.

Lão tửu quỷ lắc đầu.

- Không nghĩ tới Thiên Yêu Thánh Hoàng lại là nữ nhân? Hơn nữa giống Vân Huyên như đúc, võ đạo sư không có lưu lại vài lời về nàng...

Biết rõ Thiên Yêu Thánh Hoàng là nữ tử, có bộ dạng giống Vân Huyên, nội tâm Nhiếp Vân lại sinh ra nghi hoặc, tổ tiên võ đạo sư tiến vào quốc gia yêu nhân đánh giết Thiên Yêu Thánh Hoàng mà không thành công, có lẽ... Một người một yêu có qua lại không muốn ai biết.

Nếu như không có loại chuyện này, võ đạo sư luyện chế phù thiên chi tâm khẳng định phi thường che giấu, làm sao bị Thiên Yêu Thánh Hoàng đạt được? Cho dù có người Di Thần Tông trợ giúp

cũng không dễ dàng như thế...

Nếu không phải như vậy, vì sao trong bản ghi chép không có ghi Thiên Yêu Thánh Hoàng là nữ tử?

Đương nhiên những chuyện này dã qua, tổ tiên võ đạo sư cũng biến mất trong dòng sông lịch sử, không thể khảo cứu, cũng không thể khảo cứu.

- Kỳ thật t đã sớm nghĩ Thiên Yêu Thánh Hoàng có thể là nữ tử...

- U Minh hoàng tộc chỉ có nữ tử mới có thể hoàn toàn phát huy ra uy lực huyết mạch, Thiên Yêu Thánh Hoàng lợi hại như thế, khẳng định có quan hệ với huyết mạch, tự nhiên không thể nào là nam nhân!

- Được rồi, đừng nghiên cứu di thuế này, Toái Thần Cảnh đột phá như thế nào, ta chẳng những có công pháp kỹ càng mà còn có kinh nghiệm, không cần phải xem thư snayf, tông chủ, lần này chúng ta đi tìm chưởng giáo ấn đã lãng phí không ít thời gian, ngươi nhìn xem có thể mượn nhờ tám chưởng giáo ấn tìm kiếm một cái còn lại hay không? Một khi tìm được, trực tiếp rời đi!

Lão tửu quỷ cắt ngang lời hai người và lên tiếng.

Tiến vào Thánh Hoàng Cung, lão tửu quỷ cũng ý thức được nơi này phòng ngự sâm nghiêm, bằng vào thực lực của hắn và Nhiếp Vân căn bản không thể lật nổi sóng gió gì, còn không bằng tìm được chưởng giáo ấn sau đó rời đi, nếu như Thiên Yêu Thánh Hoàng dám đi đại lục Phù Thiên thì tốt nhất, không đi có chín cái chưởng giáo ấn cũng có được năng lực mở Bắc Đẩu tinh phủ, chuyến đi này không tệ.

- Tta thử xem!

Nhiếp Vân phất một cái, liên hợp tám cái chưởng giáo ấn, chúng xuất hiện trước mặt và xoay tròn, bên trong mang theo khí tức đặc thù sau đó truyền ra ngoài.

Ông!

Nó rung động lắc lư, tám cái chưởng giáo ấn liên hợp hình thành hào quang, truy tung chi khí lan ra chung quanh sau đó cảm ứng với nhau.

- Ân? Dường như không nằm trong tàng bảo khố....

Tinh thần câu thông chưởng giáo ấn, Nhiếp Vân cau mày càng sâu.

Trong cảm ứng của nàng, chưởng giáo ấn cuối cùng không có nằm trong tàng bảo khố này, mà là đang ở trong thời không phi thường xa xôi.

- Lực lượng gia trì, truy tung cảm ứng!

Hừ nhẹ một tiếng, hắn điểm vào chưởng giáo ấn vài cái, từng đạo hào quang bay ra ngoài và tứ tán các nơi, trong đó có một đạo bay lên trời, không biết đi nơi nào.

Hô!

------oOo------

Chương 1210: Bị phát hiện (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không biết trải qua thời gian bao lâu, ở hướng xa xa có hào quang bay tới, vươn tay tiếp lấy hào quang trước mặt, Nhiếp Vân cảm ứng một chút và biến sắc, sợ hãi.

Lúc này hắn cảm nhận có linh hồn lực cực kỳ cường đại đang ập tới, tinh thần hắn vừa chạm vào liền biến sắc, hắn lui về phía sau vài bước và phun ra vài ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

- Hỏng bét, chưởng giáo ấn nằm trên người Thiên Yêu Thánh Hoàng, vừa rồi đã bị đối phương cảm ứng, đi mau!

Không nghĩ tới chưởng giáo ấn vẫn nằm trong người Thiên Yêu

Thánh Hoàng, khí tức truy tung vừa rồi thành công cảm ứng được chưởng giáo ấn, thực sự bị dẫn động và đối phương phát hiện ra.

Trong cảm giác của Nhiếp Vân, Thiên Yêu Thánh Hoàng đã phá vỡ thời không loạn lưu nhanh chóng bay thẳng tới nơi này.

Biết rõ một khi bị vây trong Thánh Hoàng Cung, cho dù hắn liên thủ với lão tửu quỷ cũng không thể đào thoát, tinh thần khẽ động, hắn lập tức thu hai người vào Tử Hoa động phủ, hắn vung tay xé rách không gian xuất hiện ở trước cánh cửa tàng bảo khố.

- Mở ra!

Đã bị phát hiện thì không cần phải cố kỵ gì nữa, nắm tay phải Nhiếp Vân giơ lên sau đó nện mạnh vào cánh cửa ngăn cản.

Oanh!

Lực lượng bàng bạc bộc phát, mật vân U Minh hoàng tộc trên cánh cửa không ngừng tan rã, ngay sau đó một người xuyên qua cánh cửa.

- Đi!

Không dám dừng lại chút nào, thoát ra khỏi lỗ thủng sau đó nhìn lên bầu trời và đánh ra hai quyền.

Hai quyền này dùng toàn lực không giữ lại, đều thi triển Vũ Đạo Phá Hư Quyền tăng thêm lực lượng linh hồn cường đại, quyền phong cường hãn làm không gian vặn vẹo, trực tiếp đánh ra một thông đạo cực lớn trên Thánh Hoàng Cung.

Vận chuyển thiên phú Thiên Hành sư, Nhiếp Vân không chút do dự bay dọc theo thông đạo tiến ra bên ngoài.

- Dám trà trộn vào Thánh Hoàng Cung của ta, muốn chết!

Dọc theo thông đạo còn chưa rời đi triệt để, chợt có giọng nói lạnh lùng như băng vang lên, ngay sau đó cửa thông đạo có bàn tay cực lớn mượn nhờ thiên địa uy thế bộc phát thiên uy cái thế.

Bàn tay mang theo lực lượng linh hồn 999 thê độ và pháp lực Bí Cảnh cửu trọng áp thẳng về Nhiếp Vân, vừa xuất hiện đã phong cấm thông đạo và sụp đổ.

- Vũ Đạo Phá Hư Quyền!

Nhiếp Vân không dám do dự, thời khắc đào tẩu mấu chốt đã bộc phát Tam Thiên Thanh Vân Đạo, hắn như con cá bơi trong nước, hắn đánh một quyền sau đó xuất hiện ở hướng thông đạo.

Vèo!

Thiên Hành chi khí, Tam Thiên Thanh Vân Đạo, Phượng Hoàng chi dực, đồng thời thi triển ba đại tuyệt chiêu, còn chưa tới một phần ngàn giây đã xông ra ngoài thông đạo.

Ầm ầm!

Ngay lúc này phía sau có lực lượng cực kỳ đáng sợ đánh thẳng tới, thông đạo phía sau cũng sụp đổ, không gian sau lưng xuất hiện lỗ đen khổng lồ.

Cho dù bằng vào thực lực bây giờ, cấp bậc của lỗ đen không thể giết Nhiếp Vân nhưng hắn khó tránh khỏi sẽ bị trọng thương.

Lỗ đen còn chưa đánh tới Nhiếp Vân nhưng làm cả thành Thánh Hoàng lâm vào tai nạn, lực lượng bàng bạc dùng Thánh Hoàng Cung làm trung tâm khuếch tán ra ngoài, tất cả kiến trúc chắc chắn bị quét sạch, vô số yêu nhân còn chưa kịp kêu thảm đã bốc hơi thành khói, triệt để tử vong.

Chỉ trong nháy mắt mấy trăm dặm trong thành Thánh Hoàng biến thành phế tích.

Trong phế tích này không có một bóng người, dường như đã bốc hơi toàn bộ dưới một chưởng vừa rồi.

- Ah... Phát sinh chuyện gì?

- Dường như Thánh Hoàng đang chiến đấu với người nào đó...

Lần này động tĩnh huyên náo quá lớn, cả thành Thánh Hoàng đều bị bừng tỉnh, bọn họ gào rú, tiếng nói vang vọng cả tòa thành.

- Đi mau!

Nhìn thấy tràng cảnh hỗn loạn như thế, Nhiếp Vân biết không phải thời điểm dừng lại, hắn lập tức gia tốc nhưng chưa đi bao lâu thân thể như lâm vào vùng bùn, ngay sau đó một bóng người với đôi cánh bảy màu xuất hiện.

Bóng người mang theo mặt nạ bằng đồng xanh, trên người mang theo đôi cánh còn lớn hơn Vân Huyên rất nhiều, nhẹ nhàng vỗ một cái là phong lôi chấn động, không gian cũng bị phong tỏa ngay sau đó.

Tốc độ xuất hiện đột ngột còn nhanh hơn Tam Thiên Thanh Vân Đạo của hắn, Phượng Hoàng chi dực, Thiên Hành chi khí cùng thi triển rất nhiều.

- Cầm tám cái chưởng giáo ấn của đại lục Phù Thiên, thi triển Vũ Đạo Phá Hư Quyền, ngươi là Nhiếp Vân a, rất tốt, rất tốt, dám trà trộn vào tàng bảo khố của ta ăn trộm, may mắn ta sớm phát hiện, lá gan thật sự quá lớn!

Dưới mặt nạ đồng xanh có tiếng hừ nhẹ, lời nói hoàn toàn khác so với lúc trong đại điện, mang theo mị hoặc chi âm, hoàn toàn giống Vân Huyên như đúc.

- Còn có thể, lá gan ta không nhỏ đâu.

Nhiếp Vân thuận miệng qua loa một câu, thiên nhãn nhìn chung quanh, phát hiện không gian đã bị đối phương dùng thủ đoạn đặc thù giam cầm, muốn đào thoát rất khó.

Lại nói từ tốc độ vừa rồi có thể nhìn ra được, cho dù có thể đào tẩu cũng bị nàng đuổi theo.

Hiện tại Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái, không phải thân thể Thiên

Yêu Thánh Hoàng đã “Nghiền nát” rồi sao, nhất định là mượn thân thể của kẻ khác, vì sao còn có huyết mạch U Minh hoàng tộc, có thể sinh ra Phượng Hoàng chi dực?

- Lá gan của ngươi đúng là không nhỏ, nếu không cũng không dám đánh chết phân thân mà ta tân tân khổ khổ đào tạo ra!

Thấy Nhiếp Vân không cách nào đào tẩu, hàn ý từ dưới mặt nạ của Thiên Yêu Thánh Hoàng bộc phát, dường như mang theo hận ý vô cùng to lớn.

- Phân thân? Ta giết phân thân của ngươi khi nào?

Nhiếp Vân sững sờ.

Đầu óc Thiên Yêu Thánh Hoàng có bệnh hay sao, kiếp trước kiếp này hắn mới lần đầu tiên đi thập địa vực, lúc nào giết qua phân thân của nàng?

Hiện tại hắn còn không biết phân thân của nàng là ai đấy.

- Hừ, nếu ngươi nhìn dung mạo dưới mặt nạ của ta thì ngươi sẽ hiểu.

Trong mắt Thiên Yêu Thánh Hoàng bắn ra lãnh ý, bàn tay hơi động, mặt nạ bằng đồng xanh rơi xuống để lộ dung nhan diễm lệ.

Dung mạo giống hệt thân thể vỡ vụn kia, thậm chí cho dù linh hồn hay khí tức, khí chất đều giống nhau hoàn toàn.

- Vân Huyên? Vân Huyên không phải con gái của ngươi, mà là phân thân của ngươi?

Đột nhiên Nhiếp Vân sững sờ, ý nghĩ sắp nổ tung.

Nghe được Thiên Yêu Thánh Hoàng nói chuyện, lại thấy dung mạo và linh hồn của nàng, Nhiếp Vân có ngốc cũng hiểu ra Vân Huyên căn bản không phải con gái của Thiên Yêu Thánh Hoàng, mà là phân thân của nàng!

Nhưng mà... Đây là phân thân chi thuật gì? Tại sao lại có thể lợi hại như thế.

- Con gái của ta? Hừ!

- Ngươi thật sự can đảm, Nhiếp Vân, đệ nhất nhân đại lục Phù Thiên lại dám tới thành Thánh Hoàng của ta, chớ đi, lưu lại đây đi!

Nghe Nhiếp Vân xem Vân Huyên thành con gái nàng, trên mặt Thiên Yêu Thánh Hoàng mang theo hàn ý, bàn tay mở ra đánh một trảo, không gian sụp đổ.

------oOo------

Chương 1211: Mục đích của Lực Thần đại tái (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thật xấu hổ, ta không thích làm khách, Vũ Đạo Phá Hư Quyền, Vũ Thần Quyền!

Quát lớn một tiếng, Nhiếp Vân sử dụng Vũ Đạo Phá Hư Quyền và tự nghĩ ra Vũ Thần Quyền tấn công đối phương.

Hai quyền đại biểu cho phương pháp tu luyện võ đạo cao cấp nhất trên đại lục Phù Thiên, những nơi nó đi qua hình thành một đám lực lượng cường đại đánh phá vết nứt không gian.

Oanh!

Chưởng quyền va chạm, khí lãng khổng lồ bộc phát, trong nháy mắt thành Thánh Hoàng bình an vài vạn năm qua giống như gặp tận thế, mặt đất xé rách, phòng ốc sụp đổ triệt để, bị khí lãng của cường giả bao phủ, cho dù cường giả đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh bị cuốn vào trong cũng tử vong ngay lập tức.

Tu vi đạt tới Thiên Yêu Thánh Hoàng và Nhiếp Vân đã là đỉnh phong của thế giới này, trong mắt cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh cũng phi thường lợi hại, trong mắt bọn họ càng là thần linh

diệt thế.

- Nhiếp Vân, là kẻ mạnh nhất của nhân loại.

- Tại sao hắn ở nơi này?

- Thánh Hoàng giết hắn, ngàn vạn không thể để hắn bỏ chạy...

- Dám đối chiến với Thánh Hoàng, thật mạnh...

Yêu nhân trong thành Thánh Hoàng trải qua bối rối lúc ban đầu rốt cục hiểu xảy ra chuyện gì, bọn chúng ngẩng đầu nhìn lên song phương đang giao chiến giữa không gian, ánh mắt mang theo hoảng sợ.

Nhiếp Vân bằng vào sức một mình lực áp tám đại tông môn, chỉnh hợp tất cả tông môn thành một Hóa Vân Tông, thực lực tăng lên rất nhiều, thế giới yêu nhân sớm có nghe thấy, cũng sớm biết rõ nhân vật thiên tài như vậy, cho dù có nằm mơ cũng không nghĩ tới người này dám xuất hiện trong thành Thánh Hoàng, còn chiến đấu với Thiên Yêu Thánh Hoàng.

Mặc dù chỉ một chiêu ngắn ngủi nhưng cũng làm bọn họ biế rõ cái gì gọi là cường đại, cái gì gọi là thực lực quét ngang thiên hạ.

- Ngươi mượn uy thế thiên địa? PHỐC!

Vũ Đạo Phá Hư Quyền, Vũ Thần Quyền giao hòa hình thành đại chiêu đối chiến với lực lượng của Thiên Yêu Thánh Hoàng, nếu không đánh nát chiêu thức của đối phương, Nhiếp Vân còn cảm thấy ngũ tạng lục phủ lập tức bị chấn thành mãnh vụn, ngay cả linh hồn cũng bị tổn thương.

Từ điểm này có thể nhìn ra, đối phương chẳng những có tu vi cao thâm còn có thể mượn nhờ uy thế thiên địa, cũng giống như mình ở Kiếm Thần Tông mượn nhờ lực lượng tế tự chi địa mượn.

- Chữa trị!

Mộc sinh chi khí xoay tròn chữa trị thương thế hoàn toàn, sắc mặt

Nhiếp Vân thả lỏng nhưng vẫn vô cùng khó coi.

Thực lực bản thân Thiên Yêu Thánh Hoàng đã mạnh như thế, tại tăng thêm có thể mượn nhờ lực lượng, cường đại vượt qua sức tưởng tượng của hắn, căn bản không phải hắn hiện tại có thể ngăn cản.

- Ta không phải đốit hủ của ngươi, lão tửu quỷ đi ra khẳng định cũng sẽ bị đánh chết...

Ý định gọi lão tửu quỷ ra khỏi Tử Hoa động phủ liên thủ với mình, suy nghĩ một lúc Nhiếp Vân lập tức buông tha suy nghĩ này.

Thực lực của hắn hiện tại còn mạnh hơn lão tửu quỷ nhiều, cũng không thể địch nổi một chiêu của nàng, nếu lão tửu quỷ xuất hiện chẳng những không có tác dụng, ngược lại sẽ bị đánh chết.

Lão tửu quỷ biết rõ tiến vào Bắc Đẩu tinh phủ như thế nào, cũng không thể xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, nếu không sẽ mất đi phương pháp đột phá Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh đệ cửu trọng, mình cũng vĩnh viễn không có khả năng tiến vào Linh giới tìm được Đạm Đài Lăng Nguyệt.

- Không thể ngạnh kháng, trốn!

Sau khi hiểu rõ điểm này, nội tâm Nhiếp Vân suy nghĩ biện pháp, chỉ có trốn đi mà thôi.

Vèo!

Thân thể hắn hạ xuống và bay vào thành Thánh Hoàmg.

Chỉ cần tiếp xúc mặt đất, thi triển thiên phú địa hành sư là có thể thừa cơ tiến hành bước nhảy không gian, nếu như vẫn phi hành trên không trung, đối phương có thể phong tỏa không gian, tốc độ lại nhanh hơn mình, căn bản không có khả năng đào thoát.

- Muốn chạy trốn, chạy thoát sao? Dám đến thành Thánh Hoàng, đây là quyết định sai lầm nhất của ngươi.

Nhìn thấy động tác của hắn, Thiên Yêu Thánh Hoàng đã đoán ra mục đích của hắn nên cười lạnh, trong nụ cười của nàng còn mang theo châm chọc.

Nhìn dung mao đơn thuần như thế, hoàn toàn chính là Vân Huyên lúc tràn đầy tự tin.

Bàn tay ngọc của Thiên Yêu Thánh Hoàng mở ra, một tấm phù lục xuất hiện trên không trung.

Vèo!

Phù lục mang theo lực lượng gì đó, lại mang theo uy thế thiên địa lật úp cũng không ai có thể chống cự, lúc này nó bay thẳng về phía Nhiếp Vân, bị phù lục quấn quanh, Nhiếp Vân có cảm giác như bị hơn mười sợi xiềng xích quấn lấy bản thân mình, hắn không thể nhúc nhích, thậm chí ngay cả pháp lực trong cơ thể cũng bị lực lượng đặc thù giam cầm không cách nào sử dụng được.

- Đây là cái gì?

Cảm nhận loại tình huống nguy cấp như hiện tại, ngay cả linh hồn 999 thê độ cũng không thể giãy dụa, Nhiếp Vân không thể tin được.

Thứ này cũng quá mức lợi hại rồi, nếu như lúc trước có loại vật này đã có thể đuổi nhân loại ra khỏi đại lục Phù Thiên, cho dù bát đại chưởng giáo ấn liên hợp uy lực rất mạnh cũng không thể chống lại.

Nhiếp Vân khống chế tám đại chưởng giáo ấn cho nên mượn nhờ lực lượng của đại lục Phù Thiên ngăn cản kẻ địch, mặc dù vừa rồi mình không thể chống cự Thiên Yêu Thánh Hoàng, nhưng nếu như ở đại lục Phù Thiên, mượn nhờ đại lục chi lực, hoàn toàn có thể chiến thắng, phù lục này là cái gì? Tại sao lại mạnh như vậy?

- Muốn biết vì sao lợi hại như vậy? Rất đơn giản, ta sẽ cho ngươi có được lực lượng như thế, thậm chí còn lợi hại hơn cả ta.

Thiên Yêu Thánh Hoàng cười lạnh, nàng từ trên không trung bay xuống, bàn tay như ngọc trắng bắt lấy Nhiếp Vân sau đó nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của hắn.

- Rất tốt, quả nhiên giống như trong truyền thuyết, thân thể của ngươi cường đại đến cực điểm, Nhân tộc đệ nhất nhân, hừ, ngươi sẽ nhanh chóng biến thành lịch sử, biến thành cường giả chính thức của yêu nhân tộc.

Nhiếp Vân bị phát hiện cho nên triệt tiêu ngụy trang, từ đó biến thành bộ dạng vốn có, cũng không phải thanh diện yêu nhân lúc trước nữa.

Vèo!

Nói xong lời này, Thiên Yêu Thánh Hoàng lập tức bắt lấy Nhiếp Vân bay về phía Thánh Hoàng Cung.

Công kích vừa rồi tuy hung mãnh nhưng đã bị trận pháp bên ngoài cung ngăn cản, cũng không có tổn thương kết cấu nào đó, cho nên Thánh Hoàng Cung không có bị tổn thương gì cả.

Hô!

Thời gian qua giây lát, Nhiếp Vân bị giam cầm đặt ở sân thượng một đại điện trong Thánh Hoàng Cung.

- Đây là Thánh Quang đại điện?

Giãy dụa nhìn chung quanh, Nhiếp Vân hiểu được nơi này không phải nơi khác, là Thánh Quang đại điện.

- Không sai!

Thiên Yêu Thánh Hoàng cười lạnh

- Xem ra ngươi vì trà trộn vào Thánh Hoàng Cung đã tìm hiểu không ít tin tức a.

- Thánh Quang điện, thân thể? Ngươi không giết ta, chẳng lẽ có quan hệ tới Lực Thần đại tái hay sao?

------oOo------

Chương 1212: Mục đích của Lực Thần đại tái (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đầu Nhiếp Vân xuất hiện một linh quang, hắn từ một ít manh mối nghĩ tới Lực Thần đại tái, chỉ là hắn không cách nào nối liền với nhau mà thôi.

- Ha ha, không hổ là đệ nhất thiên tài của Nhân tộc, thông minh, ngươi cũng không cần phỏng đoán, ta sẽ nói rõ cho ngươi biết là không sai, nó có quan hệ với Lực Thần đại tái.

Nhìn thấy biểu lộ của Nhiếp Vân, Thiên Yêu Thánh Hoàng biết rõ hắn nghĩ tới cái gì và cười nói.

- Ân!

Thấy nàng thừa nhận, Nhiếp Vân quay đầu nhìn sang, chỉ thấy năm người Yêu Vô Ngân, Yêu Vô Thương lúc trước cũng giống như mình bị trói đưa tới đây, chỉ là sắc mặt của bọn họ an tường, dường như đã bị tinh lọc thành công biến thành tín đồ thành trung thực.

Xem bộ dạng của bọn họ, thời gian bị tinh lọc triệt để cũng không dài, bởi vì Cửu U Các chủ vẫn duy trì bộ dạng thanh diện yêu nhân như cũ, cũng không có biến trở về bộ dạng như cũ, nói cách khác, bọn họ bị trói tới nơi này chắc có lẽ không vượt qua một giờ.

Cũng cho rằng như thế, Thiên Yêu Thánh Hoàng cũng không biết thanh diện yêu nhân lúc trước chính là mình.

- Lực Thần đại tái cần người có thân thể cường đại, ta tìm loại người này thật sự là quán đỉnh nhưng không phải ta quán đỉnh, mà là tế tự thượng tiên, từ đó sẽ có đại nhân vật U Minh tộc của ta phụ thể đoạt xá.

Thiên Yêu Thánh Hoàng nói.

- Phụ thể đoạt xá?

- Không sai, ta đã chuẩn bị tốt vật phẩm tế tự câu thông thượng thiên, muốn ba đại nhân vật của U Minh nhất tộc hàng lâm, những đại nhân vật này thực lực cường đại, linh hồn đã vượt qua Thiên cấp đại viên mãn, nếu muốn thừa nhận lực lượng cường đại của bọn họ phải có thân thể và độ thừa nhận kinh mạch cường đại mới được, cho nên ta mới tổ chức Lực Thần đại tái chuyên môn tìm kiếm người như vậy, ta hiện tại phát hiện thân thể và cường độ của bọn chúng căn bản còn kém ngươi, hiện tại muốn dùng thân thể của ngươi trợ giúp đại nhân vật giáng sinh, ha ha!

Sắc mặt dữ tợn, trong mắt Thiên Yêu Thánh Hoàng mang theo điên cuồng.

- Tế tự thượng tiên để cường giả U Minh tộc nhập vào thân thể giáng sinh?

Nghe thế Nhiếp Vân rốt cục cũng xâu chuỗi tất cả manh mới với nhau, hắn hiểu ra.

Chính mình thống nhất đại lục Phù Thiên làm lực lượng Nhân tộc tăng nhiều, hơn nữa mười tám Yêu Hoàng và Hắc Bạch Song Sát bị bắt, Thiên Yêu Thánh Hoàng biết rõ không hành động thì yêu nhân khẳng định suy sụp, cho nên bí quá hoá liều dùng ra chiêu số này.

Phương pháp câu thông thượng tiên để cho cường giả U Minh nhất tộc hàng lâm, tuy cần tế tự rất nhiều, cũng có nguy hiểm nhất định, một khi thành công sẽ xuất hiện một linh hồn cường giả vượt qua Thiên cấp đại viên mãn quét ngang nhân loại.

Chỉ sợ Thiên Yêu Thánh Hoàng cũng thi triển phương pháp cùng loại mới làm ra phù lục này, nếu không cũng không dễ dàng bắt mình như thế.

Về phần vì sao bản thân nàng có thực lực rất mạnh, khả năng nàng cũng luyện Yêu tộc thập địa vực và dùng phương pháp của võ đạo sư luyện thành địa vực chi tâm, cũng đó mượn thế giới Yêu tộc gia tăng thực lực của mình.

Sở dĩ nghĩ như vậy, bởi vì Nhiếp Vân cảm giác được thời điểm hai bên giao chiến đối phương mượn nhờ lực lượng uy thế thiên địa, hơn nữa cuối cùng cũng làm không gian sền sệt, chính mình hành động bất tiện, như vậy mới có thể chế trụ chính mình.

Mà cái gọi là tế tự thượng tiên chính là muốn cường giả U Minh tộc nhập thân cần có thân thể cường đại, không có loại thân thể này chỉ sợ không thể ngăn cản lực lượng cuồng bạo của cường giả U Minh tộc.

Thứ hai, không thể có được linh hồn thuộc về mình, thời điểm linh hồn nhập vào thân mới có xác xuất thành công cao hơn.

Khó trách Thiên Yêu Thánh Hoàng muốn top năm của Lực Thần đại tái tắm rửa và tiếp nhận thánh quang tẩy lễ, thì ra mục đích là như thế.

Không hổ là Yêu tộc Thánh Hoàng, bản thể Vân Huyên, đủ ngoan độc!

- Phù lục này là đồ của Linh giới, ngươi không có khả năng giãy dụa, đừng tốn hao tâm tư, hiện tại ngươi biết mục đích của ta, biến thành đối tượng bị cường giả U Minh nhất tộc của ta phụ thể là kiêu ngạo của ngươi.

Sau khi giải thích một lần, đột nhiên Thiên Yêu Thánh Hoàng cất tiếng cười to, trong mắt bắn ra hào quang hưng phấn tới cực điểm.

- Muốn biến ta thành đối tượng đoạt xá, nằm mơ!

Nhiếp Vân cau mày, vẻ mặt lo lắng.

Trong loại tình huống hiện tại hắn phải mau chóng thoát thân, nếu như mình thật bị yêu nhân phụ thể, linh hồn trí nhớ sẽ bị xóa bỏ, khi đó quá phiền toái.

Tuy hắn hiện tại có lực lượng linh hồn 999 thê độ, Nhiếp Vân còn cho rằng có thể chống lại cường giả Linh giới.

- Có nằm mơ hay không ngươi thử sẽ biết rõ.

Thấy Nhiếp Vân giãy dụa muốn thoát ra khỏi tế đàn, Thiên Yêu Thánh Hoàng tươi cười, đột nhiên giơ hai tay lên sau đó ngâm nga tế tự.

- Huyết mạch U Minh hoàng tộc lưu lạc nhân gian, thỉnh cầu cường giả U Minh nhất tộc trên trời, vì trợ giúp yêu nhân tộc cường đại hàng lâm nguyên thần vô thượng, thuộc hạ đã chuẩn bị thân thể tốt nhất cho các ngươi, là linh hồn tinh khiết, là người hầu của các ngài...

Tế tự dùng ngôn ngữ U Minh nhất tộc ngâm nga, khi nàng cất tiếng thì thánh quang trong đại điện càng nồng nặc, uy áp cường đại đến cực điểm giống như uy thế thiên địa đồng thời áp xuống nơi này.

Uy áp hình thành, sau đó ừng kiện bảo vật trân quý không ngừng thiêu đốt, dựa vào lực lượng thiêu đốt câu thông trời xanh, câu thông năng lượng giáng lâm.

- Lại có thể dẫn động cường giả U Minh nhất tộc, không thể để cho yêu nhân phụ thể...

Cảm nâận được uy áp từ trên cao, sắc mặt Nhiếp Vân biến hóa, trong nội tâm sốt ruột la lên, thiên phú diễm hỏa sư không ngừng bao phủ thân thể, muốn phá tan phù lục giam cầm trên thân thể, lại phát hiện kiến càng lay cây, không có bất kỳ hiệu quả gì.

Nguyên khí, võ đạo, diễm hỏa, kịch độc... Rất nhiều thiên phú toàn bộ thí nghiệm một lần, phát hiện phù lục vây khốn và uy thế thiên địa căn bản không thể phản kháng, cũng không phản kháng được.

Loại phù lục do cường giả Linh giới luyện chế căn bản không phải hắn có thể bài trừ.

Ầm ầm!

Nhiếp Vân không ngừng thí nghiệm làm thế nào tránh thoát, uy thế thiên địa dừng lại, ba đạo khí tức cường đại tới cực điểm từ phía trên đâm thẳng vào thân thể của năm người, dường như đang tiến

hành đoạt xá.

- Con dân hậu bối của ta, để ta tiếp nhận thân thể của ngươi.

Lực lượng vừa xuất hiện đang ngâm nga ngữ điệu của U Minh nhất tộc, âm thanh tiến vào trong đầu làm Nhiếp Vân buồn ngủ khó có thể kháng cự.

- Vận chuyển pháp quyết vô danh, chống cự...

------oOo------

Chương 1213: Đoạt xá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân biết rõ bằng vào linh hồn công kích mạnh nhất chính là pháp quyết vô danh, linh hồn vận chuyển dựa theo quỹ tích đặcc thù.

Ầm ầm!

Tuy pháp quyết vô danh vừa mới vận chuyển đã cảm thấy có lực lượng cường đại áp chế và ngăn cản hắn.

Linh hồn 999 thê độ đối với đại lục Phù Thiên mà nói là đệ nhất thiên hạ, đối với đại nhân vật Linh giới hàng hàng lâm mà nói không đủ dùng, cho dù pháp quyết vô danh cường đại tới cực điểm nhưng chưa bao giờ làm cho hắn thất vọng qua, hiện tại bị lực lượng cường đại tuyệt đối đè ép làm hắn không thể giãy dụa.

- Cút ngay cho ta!

Pháp quyết vô danh vô dụng, linh hồn của Nhiếp Vân hội tụ thành châm đâm mạnh vào trong lực lượng cường đại, đồng thời mang theo thiên phú tiên âm sư.

- Con dâu hậu bối của ta, không nên phản kháng, ngủ say đi, ta sẽ cho ngươi lực lượng cường đại nhất, cho ngươi công pháp tu luyện

cao minh nhất, cho ngươi trợ giúp lớn nhất...

Linh hồn hóa thành châm đâm tới vô dụng, Nhiếp Vân không ngừng bị âm thanh của đối phương đâm vào trong đầu, mắt thấy sắp lâm vào mê man.

- Không thể ngủ, không thể ngủ, một khi ngủ sẽ thật sự chết...

Thấy nhiều thủ đoạn cũng không dùng được, còn bị đối phương áp chế làm buồn ngủ, nội tâm Nhiếp Vân nóng như lửa đốt nhưng có sốt ruột cũng vô dụng, chỉ cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, ý thức dần dần đắm chìm trong ngủ say.

- Ngủ đi, ta đến!

Khí tức cường đại nhìn thấy Nhiếp Vân đình chỉ chống cự, nó mang theo hưng phấn, sau đó cột sáng khổng lồ lập tức bay thẳng vào trong đầu Nhiếp Vân.

Ông!

Năng lượng này sắp xâm nhập vào trong linh hồn của Nhiếp Vânthời điểm sắp xâm chiếm đoạt xá, đột nhiên khuyên tai ngọc hình trái tim phóng ra một đạo hào quang ôn nhuận.

Tia sáng này phi thường yếu ớt, mắt thường căn bản nhìn không rõ nhưng chiếu vào trong khí tức cường đại liền tan rã như băng tuyết gặp nắng xuân.

- Ah... Đây là cái gì? Là.. Thiên Đạo lung linh tâm... Không có khả năng!

Khí tức cường đại bị khuyên tai ngọc bắn hào quang ôn nhuận chiếu vào người và kêu thảm một tiếng, nó bị khuyên tai thu vào trong.

Ầm ầm!

Khí tức cường đại biến mất nhưng năng lượng quán thâu không dừng lại, nó vẫn không ngừng oanh kích như trước.

Lạch cạch!

Ngay vừa rồi trong cơ thể Nhiếp Vân có Tụ Hồn Linh Châu đạt được trong tế tự chi địa của Di Thần Tông đột nhiên nổ tung, vô số lực lượng linh hồn tinh thuần xông tới bổ dưỡng thân thể của hắn, vừa rồi bị áp chế nên linh hồn suy yếu, hiện tại đang tăng trương với tốc độ cực nhanh.

- Rốt cục thành công!

Lúc này Thiên Yêu Thánh Hoàng nhìn sang tế đàn trước mặt, phía trên không ngừng có lực lượng cường đại hàng lâm, đôi mắt lóe sáng.

Từ khi khí tức cường đại nhập vào thân thể tới lúc diệt sát, xuất hiện biến cố đều diễn ra trong đầu của Nhiếp Vân mà thôi, người bên ngoài cũng không biết xảy ra chuyện gì, Thiên Yêu Thánh Hoàng chỉ biết phụ thể thành công là năng lượng sẽ giáng xuống, cũng không biết thông qua tế tự, nhân vật cường hãn hàng lâm đã tử vong!

Trừ Nhiếp Vân ra, Yêu Vô Ngân và nữ tử yêu nhân Yêu Yên Yên xuất hiện lực lượng cường đại quán chú vào trong thân thể.

Yêu Vô Thương, Thanh Nham, Cửu U Các chủ đã đoạn tuyệt hô hấp.

Xem ra bọn họ vừa rồi tiếp nhận truyền thừa không thành công, cho nên trực tiếp bị lực lượng cường đại gạt bỏ, chỉ có Yêu Vô Ngân và Yêu Yên Yên thành công.

Đương nhiên trong mắt Thiên Yêu Thánh Hoàng, Nhiếp Vân cũng bị phụ thể thành công.

Không biết qua bao nhiêu thời gian, trên người Yêu Vô Ngân, Yêu Yên Yên không còn hào quang, rốt cục dừng lại.

Hô!

Hai người đồng thời mở to mắt.

- Nhân giới Thiên Yêu Thánh Hoàng bái kiến hai vị sứ giả!

Thấy bọn họ tỉnh lại, Thiên Yêu Thánh Hoàng vội vàng quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt cung kính.

- Rất tốt!

Thấy Thiên Yêu Thánh Hoàng quỳ xuống, hai sứ giả gật đầu nâng nàng dậy.

- Ta là sứ giả Minh Hoành, nàng là sứ giả Minh Hinh, hai người chúng ta theo Minh Giang đại nhân hàng lâm giúp ngươi thống nhất nhân yêu hai tộc, thuận tiện mang Bắc Đẩu tinh phủ trở về!

- Vâng!

Thiên Yêu Thánh Hoàng cảm nhận được khí tức lực lượng bành trướng trên người hai người cho nên không dám phản bác.

- Tộc nhân U Minh tộc chúng ta bởi vì linh hồn xuyên qua Linh giới cách ngăn hàng lâm nơi này cho nên thực lực bản thân cũng không được, chỉ có thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, lih hồn đạt tới Tiên cấp... Cũng chính là siêu việt Thiên cấp đại viên mãn trong lời các ngươi, bởi vậy quét ngang Nhân tộc là chuyện không thành vấn đề.

Sứ giả gọi là Minh Hoành yêu nhân hừ lạnh một tiếng.

- Vâng!

Kỳ thật không cần Minh Hoành nói, Thiên Yêu Thánh Hoàng cảm nhậ khí tức trên người của hắn cũng biết căn bản không có khả năng ngăn cản.

Nhân loại Thiên cấp đại viên mãn đã là cực hạn, mà siêu việt Thiên cấp đại viên mãn là năng lực cường giả Linh giới mới có, có được loại linh hồn này, mặc dù không cần pháp lực cũng hoàn toàn có thể đánh chết bất cứ người nào dưới Bí Cảnh đệ cửu trọng Toái

Thần Cảnh.

Càng tu luyện tới cuối cùng, linh hồn càng trọng yếu, Linh giới rất nhiều lão ngoan đồng có thân thể vẫn lạc nhưng linh hồn còn bảo trì bất tử kéo dài hơi tàn.

- Hai vị sứ giả đại nhân, vì sao các ngươi tỉnh... Minh Giang đại nhân còn chưa tỉnh?

Qua một hồi Thiên Yêu Thánh chỉ về phía Nhiếp Vân.

- Yên tâm đi, Minh Giang đại nhân có linh hồn cường đại hơn chúng ta, xuyên việt Linh giới gông cùm xiềng xích sẽ bị ngăn cách mạnh hơn nhiều, khả năng thức tỉnh chậm hơn chúng ta một ít.

Minh Hoành tùy ý khoát khoát tay.

- Linh hồn cường đại, xuyên việt Linh sẽ bị xuyên ngăn cách và gông cùm xiềng xích?

Thiên Yêu Thánh Hoàng có chút không rõ.

- Ân, Linh giới cách ngăn cách đoạn tuyệt thông đạo nhân giới, thực lực càng mạnh càng khó xuống, các ngươi xem ra, thực lực của chúng ta ở nơi này là thông thiên nhưng ở Linh giới chỉ là binh sĩ bình thường mà thôi, chính bởi vì như thế mới có thể xuyên qua bình chướng, Minh Giang đại nhân khác với chúng ta, thực lực của hắn phi thường cường đại cho nên lực lượng ngăn cách càng lớn, khả năng thời gian thức tỉnh chậm hơn một chút.

Minh Hoành thản nhiên nói.

- Thì ra là thế!

NỘi tâm Thiên Yêu Thánh Hoàng kinh ngạc.

Minh Hoành cường đại như thế, linh hồn siêu việt Thiên cấp đại viên mãn, vậy mà ở trong Linh giới chỉ là binh sĩ bình thường, Linh giới cũng quá đáng sợ rồi.

- Thân thể các ngươi không có trải qua Tiên Thiên linh khí cải tạo, trời sinh đê tiện, thật sự rất khó chịu nổi, bảo ngươi chuẩn bị Tiên Thiên Linh Bảo đâu rồi?

Minh Hoành nhún nhún vai, dường như phi thường khó chịu, nói:

- Đại nhân yên tâm, các ngươi muốn cái gì ta cũng sớm chuẩn bị xong rồi, hiện tại sẽ đi lấy cho các ngươi.

------oOo------

Chương 1214: Niết bàn lần thứ năm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiên Yêu Thánh Hoàng quay người hừ nhẹ một tiếng.

- Yêu Thương, đi tàng bảo khố chuẩn bị vài món Tiên Thiên Linh Bảo mang tới cho đại nhân!

Nói xong tiện tay vung một tấm phù lục ra, bằng vào phù lục này có thể trực tiếp tiến vào tàng bảo khố.

Thiên Yêu Thánh Hoàng đang tìm đồ vật sâu trong thời không xa xôi bị chưởng giáo ấn của Nhiếp Vân cảm ứng nên vừa vặn trên đường trở về, sau đó giao chiến nên không biết tàng bảo khố bị chuyển sạch.

- Vâng!

Nàng cũng không biết Yêu Thương tự nhiên càng không biết, quay người rời đi.

- Đại nhân, ta có một việc không biết rõ còn muốn hỏi!

Thiên Yêu Thánh Hoàng hỏi.

- Nói đi!

Minh Hoành thuận miệng nói.

- Là như thế này, Nhân giới Linh Tư Huyền Điếu câu ra đồ vật có phải tới từ Linh giới hay không?

Thiên Yêu Thánh Hoàng hỏi.

Căn cứ nàng biết rõ tin tức, U Minh nhất tộc đã biến mất khỏi thế giới này đi Linh giới, mà Linh Tư Huyền Điếu có thể câu đồ vật từ trong U Minh ra ngoài, có phải nó là cái rãnh đi thông Linh giới hay không?

- Không phải!

Minh Hoành lắc đầu, chậm rãi nói ra:

- Linh Tư Huyền Điếu ở nơi này câu thông tới nơi U Minh nhất tộc ơ trước khi đi Linh giới, nó nằm sâu trong thời không loạn lưu, cũng chính là thời không lung khu theo lời của các ngươi, nơi này đã hoang vu, không có người ở lại.

- Thì ra là như vậy.

Thiên Yêu Thánh Hoàng lắc đầu.

Vốn nàng còn tưởng rằng Linh Tư Huyền Điếu câu thông Linh giới, nếu quả thật không tìm được thê độ lên trời, hoàn toàn có thể tiến vào nơi đó, hiện tại xem ra nàng suy nghĩ quá đơn giản.

Đăng đăng đăng đăng!

Hai người đang nói chuyện với nhau, lúc này nhìn thấy Yêu Thương vẻ mặt khó coi chạy tới.

- Bẩm Thánh Hoàng, bẩm sứ giả đại nhân, tàng bảo khố... Không còn, vài món Tiên Thiên linh binh đã mất tích từ lâu...

- Cái gì? Tàng bảo khố không còn? Nhiếp Vân...

Nghe tin tức như thế, Thiên Yêu Thánh Hoàng chấn động, lập tức

hiểu được, sắc mặt âm trầm như nước.

- Xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy biểu lộ của hai người thì Minh Hoành cau mày.

Tuy hiện tại thân thể của Minh Hoành là Yêu Vô Ngân nhưng mỗi cử động mang theo uy nghiêm bá đạo, Thiên Yêu Thánh Hoàng và Yêu Thương không dám phản bác.

- Bẩm sứ giả đại nhân, ta đã chuẩn bị xong Tiên Thiên linh binh, đều bị chủ nhân thân thể của Minh Giang đại nhân trộm đi, có lẽ đang ở trong nạp vật đan điền của hắn.

Thiên Yêu Thánh Hoàng hung hăng nói ra.

- Bị chủ nhân thân thể Minh Giang đại nhân phụ thể trộm đi?

Minh Hoành sững sờ.

- Không sao, chờ thêm một hồi Minh Giang đại nhân phụ thể thành công sẽ mang đồ vật ra, yên tâm đi, chúng ta tại Linh giới bảo bối gì cũng có, sẽ không hiếm là độ của nhân giới, lại nói chúng ta quay về chỉ có thể dùng linh hồn xuyên không, thân thể không thể quay về, cũng sẽ không mang đồ vật đi.

- Vậy thì đa tạ sứ giả đại nhân!

Nghe được câu này, Thiên Yêu Thánh Hoàng thở ra một hơi..

Nếu trước kia sớm biết tàng bảo khố bị Nhiếp Vân trộm sạch sẽ, khẳng định lúc vây khốn mang đồ vật trở về, không đến mức bị động như hiện tại.

- Được rồi, đừng nói chuyện, linh khí hội tụ càng ngày càng mạnh, nói rõ Minh Giang đại nhân sẽ thức tỉnh nhanh thôi, yên tĩnh đi.

Đột nhiên Minh Hoành nhìn về phía trước, lúc này cắt lời Thiên Yêu Thánh Hoàng.

Thiên Yêu Thánh Hoàng ngẩng đầu nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy Nhiếp Vân cách đó không xa hội tụ linh khí càng ngày càng nhiều, lực lượng cực lớn và nồng đậm tới cực điểm, dường như muốn lật tung của Thánh Hoàng Cung.

Nhìn thấy loại tình huống này, tất cả mọi người cho rằng “Minh Giang đại nhân” sắp thanh tỉnh, ai ngờ sự thật cũng không phải như vậy, bọn họ chờ suốt mấy ngày sau.

Đề phòng Minh Giang đại nhân phụ thể thất bại, Minh Hoành, Minh Hinh cùng với Thiên Yêu Thánh Hoàng dùng rất nhiều thủ đoạn duy trì năng lượng quán thông kiên trì mười ngày!

Qua mười ngày sau “Minh Giang đại nhân” cũng không dừng hấp thu linh khí, dường như đang tiến hành lột xác thật lớn nhưng không có dấu hiệu tỉnh táo.

- Minh Giang đại nhân thật lợi hại, phụ thể lên thân thể đê tiện còn có uy thế lớn như vậy, quá cường đại.

Nhìn thấy tình huống này, Minh Hoành, Minh Hinh đều tán thưởng, cảm khái.

Tràng cảnh trước mặt hoàn toàn vượt qua bọn họ đoán trước nhưng linh hồn xuyên việt Linh giới ngăn cách hàng lâm hạ giới, trước kia chưa bao giờ qua cho nên không có tiền lệ, hiện tại gặp tình huống hiện tại bọn họ cũng không biết nên nói cái gì.

- Yên tâm đi, Minh Giang đại nhân có linh hồn Tiên cấp trung kỳ, còn mạnh hơn chúng ta một bậc, xuất hiện loại tình huống này cũng rất bình thường, nếu như ngươi nói không sai, thân thể này cũng không tệ, chính bởi vì như thế mới kiên trì lâu như thế, chờ đi.

Cuối cùng Minh Hoành đưa ra kết luận.

...

Hô!

Không biết trôi qua bao lâu, ý thức của Nhiếp Vân tỉnh táo lại.

- Ta không chết? Cũng không có bị phụ thể?

Tỉnh táo lại, Nhiếp Vân đệ suy nghĩ đầu tiên là mình bị phụ thể, tinh thần đảo quanh thân thể một vòng, phát hiện cũng không có dị thường, lúc này mới thở ra một hơi.

- Ân? Thực lực của ta... Không ngờ là Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong?

Nhiếp Vân sững sờ.

Vừa rồi linh hồn đảo quanh thân thể một vòng, phát hiện thực lực của mình đã có gia tăng trên phạm vi lớn, chẳng những đột phá Phá Không Cảnh, còn đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong.

Nhưng không phải bộ dáng mới vào Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, là tích lũy vô cùng hùng hậu, hắn không khác gì Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong tích lũy vô số năm, dường như nếu biết rõ phương pháp đột phá Bí Cảnh đệ cửu trọng thì hắn tùy thời đều có thể đột phá thành công.

- Phá Không Cảnh đỉnh phong không phải tiến hành niết bàn lần thứ năm sao? Chẳng lẽ vượt qua niết bàn rồi?

Nhiếp Vân nhớ tới một sự kiện.

Căn cứ tin tức biết rõ khi đạt tới Nạp Hư Cảnh, Phá Không Cảnh đỉnh phong sẽ tiến hành niết bàn lần thứ năm, hiện tại chẳng lẽ đã niết bàn thành công?

Nhiếp Vân không tự chủ tĩnh tâm cảm ứng thân thể một phen, lập tức nửa mừng nửa lo.

Quả nhiên mình đã thành công vượt qua niết bàn lần thứ năm, thực lực bây giờ trực tiếp đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong.

Tuy lần này niết bàn không giống như lúc trước trực tiếp vượt qua

hai đại cấp bậc nhưng tích lũy vô cùng hùng hậu, chỉ cần biết phương pháp đột phá Bí Cảnh đệ

cửu trọng thì hắn hoàn toàn có thể đột phá, trùng kích Bí cảnh đệ cửu trọng đỉnh phong cũng có thể!

Tuy Nhiếp Vân không muốn sử dụng phương pháp phá rồi lại lập như lão tửu quỷ, dù sao làm như vậy tương đương đánh mất thân thể, đánh mất pháp quyết vô danh, được không bù mất.

------oOo------

Chương 1215: Niết bàn lần thứ năm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cửu Chuyển Niết Bàn công, mỗi một lần niết bàn cũng giống như đại chiến, phải tích lũy vô cùng hùng hậu mới dám khởi động, hiện tại trong bất tri bất giác đã thành công, việc này làm hắn không dám tin tưởng.

- Gia hỏa muốn phụ thể đoạt xá ta lúc trước đi đâu rồi?

Đột nhiên Nhiếp Vân nhớ tới gia hỏa phụ thể bản thân mình, tinh thần vận chuyển một vòng, lúc này hắn nhìn sang khuyên tai ngọc Đạm Đài Lăng Nguyệt lúc gần đi giao cho hắn.

Chỉ thấy thân ảnh một trung niên đang bị vây khốn trong đó, trên mặt mang theo hoảng sợ.

Từ biểu lộ của trung niên nhân và lực lượng nhộn nhạo của hắn, Nhiếp Vân đã biết rõ chính là gia hỏa tới từ Linh giới muốn đoạt xá bản thân mình.

- Cám ơn ngươi, Nguyệt Nhi!

Tuy Nhiếp Vân không biết lúc trước xảy ra chuyện gì nhưng cũng biế, nhất định là khuyên tai ngọc này cứu mạng mình một lần.

Có thể giam cầm linh hồn đại nhân vật Linh giới hàng lâm, nói rõ uy lực của khuyên tai ngọc này lợi hại, chỉ sợ Đạm Đài Lăng Nguyệt thật sự là Linh giới.

- Ân? Linh hồn của ta?

Biết rõ bây giờ không phải thời điểm nghiên cứu cái này, cũng không phải thời điểm cảm kích, linh hồn của Nhiếp Vân lại vận chuyển một vòng, lúc này mới phát hiện lực lượng linh hồn của mình có cải biến.

- Linh hồn của ta vượt qua Thiên cấp Đại viên mãn?

Nhiếp Vân ngây ngốc.

Nếu như nói linh hồn 999 thê độ là dòng suối, linh hồn bây giờ tuyệt đối là biển cả, cả hai căn bản không thể so sánh.

Linh hồn chấn động nhẹ, dường như muốn đâm thủng cả không gian, cũng chấn vỡ thời không loạn lưu.

Loại cảm giác này thật sự quá cường đại, cho dù không cần đo đạc thời không loạn lưu, Nhiếp Vân cũng biết lực lượng linh hồn của mình hiện tại khẳng định vượt qua Thiên cấp đại viên mãn.

Kỳ thật Nhiếp Vân không biết linh hồn có thể đột phá là nhờ vào vận khí bản thân.

Minh Giang phụ thể bị khuyên tai ngọc thôn phệ, bởi vì linh hồn cũng không bị diệt cho nên năng lượng phụ thể không ngừng lại, năng lượng bổ sung quá nhiều tự nhiên dẫn động Linh Tê Luyện Thể Quyết niết bàn lần thứ năm.

Sau khi niết bàn cấp bậc thân thể biến hóa, linh hồn bình thường sẽ không tấn cấp, lại nói linh hồn của Nhiếp Vân đã đạt tới Thiên cấp Đại viên mãn đỉnh phong, cũng không thể đột phá lần nữa.

Nhưng trùng hợp là trên người Nhiếp Vân vừa vặn có được Tụ Hồn Linh Châu đạt được từ Di Thần Tông, trong đó ẩn chứa lực lượng linh hồn tinh khiết nhất, hắn khi đó vận chuyển pháp quyết vô danh

đối kháng làm linh hồn Minh Giang phi thường suy yếu, linh hồn trong Tụ Hồn Linh Châu được bổ sung ngay lập tức.

Tụ Hồn Linh Châu là Thiên Yêu Thánh Hoàng đồ sát người của một vực sưu tập linh hồn, đủ thấy trong đó chứa bao nhiêu hồn lực, lúc này bị hắn hấp thu sạch sẽ, đột phá Thiên cấp Đại viên mãn cũng là tất nhiên.

Nếu như không có Tụ Hồn Linh Châu, niết bàn lần thứ năm cũng thành công nhưng muốn linh hồn đột phá là chuyện không có khả năng.

Cho nên Nhiếp Vân trong bất tri bất giác là người đầu tiên của đại lục Phù Thiên vừa đột phá Thiên cấp Đại viên mãn, ngay cả võ đạo sư tổ tiên lúc trước cũng không đạt được.

- Thử một chút có thể có bao nhiêu thê độ.

Linh hồn ngưng tụ thành một đạo tuyến, nó chậm rãi bắn ra từ địa vực thứ mười, lại kéo dài tới đại lục Phù Thiên trong thời không loạn lưu.

Một ngàn!

Một ngàn một trăm!

Một ngàn hai trăm!

...

Ba ngàn!

Không ngờ có thể kéo dài trong thời không loạn lưu đạt tới đại lục Phù Thiên!

Linh hồn đạt tới ba ngàn thê độ.

Linh hồn ba ngàn thê độ, Nhiếp Vân cảm giác tâm niệm vừa động, có thể làm tan rã tất cả trận pháp của Thánh Hoàng Cung, một quyền có thể đánh chết Thiên Yêu Thánh Hoàng!

Khó trách nói tu luyện tới cảnh giới nhất định, linh hồn mới là mấu chốt, có loại linh hồn này, Nhiếp Vân mới chính thức cảm nhận được cái gì gọi là đệ nhất nhân dưới Linh giới!

Đây mới là đỉnh phong nhất dưới Linh giới.

- Ân, Yêu Vô Ngân, Yêu Yên Yên? Không đúng, cường độ linh hồn của bọn họ vượt qua Thiên cấp Đại viên mãn, hẳn là phụ thể thành công!

Thí nghiệm linh hồn của mình xong, Nhiếp Vân thở ra một hơi, lúc này hắn lập tức chú ý tới tình huống trong Thánh Quang Điện.

Lúc này trong Thánh Quang Điện trừ mình ra còn có ba người ngồi ở cách đó không xa, dường như đang chờ mình thức tỉnh.

Ba người này đều là người quen, Thiên Yêu Thánh Hoàng, Yêu Vô Ngân, Yêu Yên Yên.

Đã biết mục đích của Lực Thần đại tái là vì giúp cường giả Linh giới phụ thể đoạt xá, hơn nữa nhìn ra linh hồn của Yêu Vô Ngân, Yêu Yên Yên đã siêu việt Thiên cấp Đại viên mãn, cho dù Nhiếp Vân có đần cũng đoán ra tám chín phần mười.

- Minh Hoành, hiện tại Minh Giang đại nhân không có thanh tỉnh, chẳng lẽ thất bại hay sao?

Thời điểm Nhiếp Vân âm thầm suy đoán, lúc này nghe Yêu Yên Yên nói chuyện.

- Dựa theo tình huống linh khí không ngừng hội tụ, chắc có lẽ không ah... Loại chuyện này cũng khó nói, trước khi chúng ta tới, Hoàng Vương đại nhân từng tự mình bàn giao, linh hồn cực hạn của Nhân giới là Tiên cấp hạ phẩm đỉnh phong, cũng chính là ba ngàn thê độ của bọn chúng, nếu như mạnh hơn nữa sẽ bị ý chí thiên địa cắn trả, sống không bằng chết!

- Ta và ngươi có thực lực này cho nên không có việc gì, phụ thể đoạt xá thành công nhanh chóng, mà Minh Giang đại nhân bản

thân có được linh hồn Tiên cấp trung phẩm, đã vượt qua ba ngàn thê độ, rốt cuộc có đoạt xá thành công hay không điểm này ngay cả ta cũng nói không rõ ràng!

Minh Hoành lắc đầu.

- Minh Hoành... Linh hồn của Minh Giang... ba ngàn thê độ là đỉnh phong nhất, không thể vượt qua? Xem ra bọn họ cũng là ba ngàn thê độ.

Thông qua đoạn đối thoại này, đầu óc Nhiếp Vân đã hiểu ra không ít chuyện.

- Như vậy đi, đợi thêm hai ngày nữa, nế Minh Giang đại nhân còn không thức tỉnh, tựu không đều, bắt đầu tiêu diệt Nhân tộc, thống nhất chư thiên vạn giới!

Qua một hồi Minh Hoành nói.

- Được rồi, toàn bộ nghe hai vị sứ giả an bài!

Nghe được Minh Hoành quyết định, đôi mắt Thiên Yêu Thánh Hoàng sáng ngời và gật đầu.

Hiện tại người mạnh nhất Nhân tộc là Nhiếp Vân đã bị bắt, đoạt xá nửa chết nửa sống, nếu không phải bởi vì Minh Giang đại nhân còn không có thức tỉnh, chỉ sợ nàng sớm tiến công Nhân tộc.

- Mau nhìn, Minh Giang đại nhân tỉnh!

Thiên Yêu Thánh Hoàng vừa dứt lời, đột nhiên nghe Minh Hinh lên tiếng với thần thái hưng phấn.

- Ân?

Minh Hoành, Thiên Yêu Thánh Hoàng vội vàng nhìn sang tế đàn cách đó không xa, chỉ thấy Nhiếp Vân chậm rãi mở mắt ra.

------oOo------

Chương 1216: Mượn Thánh Hoàng dùng một lát (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vốn tưởng rằng sắp thất bại, cuối cùng vẫn thành công!

Nhiếp Vân vặn lưng một chút, hắn đứng lên và dùng giọng khàn khàn lên tiếng.

Bọn họ cho rằng mình bị đoạt xá thành công, như vậy cứ tạm thời giả mạo, có lẽ có thể thu hoạch lớn hơn.

- Chúc mừng Minh Giang đại nhân đoạt xá thành công!

Minh Hoành, Minh Hinh hưng phấn ôm quyền nói.

- Ân, ngươi chính là Thiên Yêu Thánh Hoàng của Nhân giới sao!

Hất lên tay đi về phía trước hai bước, hắn ngồi xuống chủ vị trên đại điện, nói với Thánh Hoàng.

- Nhân giới Thiên Yêu Thánh Hoàng bái kiến Minh Giang đại nhân!

Thiên Yêu Thánh Hoàng biết rõ người trước mặt có thân phận cao hơn Minh Hoành, Minh Hinh, không dám khinh thường, nàng quỳ một gối cung kính lên tiếng.

- Thiên Yêu Thánh Hoàng, hừ, trước mặt chúng ta còn dám dùng xưng hô này? Ngươi thật lớn mật!

Hừ lạnh một tiếng, Nhiếp Vân không chút khách khí tát một acis.

Ầm!

Thiên Yêu Thánh Hoàng còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy tối sầm, nàng bay ra ngoài sau đó phun một ngụm máu tươi, hàm răng tan vỡ.

- Thuộc hạ không dám...

Thiên Yêu Thánh Hoàng không nghĩ tới đặc sức mạnh nhất tân tân khổ khổ chờ thức tỉnh vừa gặp mặt đã tát mình, đau đớn kịch liệt càng làm lửa giận bộc phát nhưng không dám phản bác, nàng cúi đầu nhận sau và thừ nhận khuất nhục.

- Minh Giang đại nhân, ngươi quên Hoàng Vương bàn giao rồi sao, tuy Thiên Yêu Thánh Hoàng là thân thể ti tiện hạ giới nhưng huyết mạch là hắn cố ý lưu quân cờ ở lại, nếu đánh nàng như vậy...

Thấy Thiên Yêu Thánh Hoàng không còn cao ngạo như trước, vẻ mặt nhẫn nhục chịu đựng, nội tâm Nhiếp Vân cười to, đang muốn ra tay lần nữa chợt nghe bên tai có truyền âm vang lên.

Người truyền âm là Minh Hoành cũng mang theo nghi vấn và kỳ quái.

- Ah, đầu tiên cứ ra oai phủ đầu, bằng không thật sự cho rằng mình lợi hại cỡ nào...

Nội tâm Nhiếp Vân rùng mình, thuận miệng giải thích.

Sớm đã biết rõ huyết mạch của Thiên Yêu Thánh Hoàng không đơn giản, hiện tại xem ra còn đáng sợ hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Hoàng Vương, tuy không biết địa vị cụ thể như thế nào nhưng từ thần thái tôn kính và xưng hô của Minh Hoành, tự nhiên hắn biết rõ là nhân vật tuyệt đỉnh số một số hai của U Minh nhất tộc, loại người này lưu lại huyết mạch, bố trí đánh cờ thì làm sao có thể đơn giản.

- Minh Giang đại nhân, trước kia Thiên Yêu Thánh Hoàng nói chuẩn bị Tiên Thiên linh binh cho chúng ta bị thân thể này trước khi đoạt xá lấy đi, ta xem cứ lấy ra đi, lại thông qua khe nứt Linh giới truyền tin cho Hoàng Vương, từ đó để nàng yên tâm.

Minh Hoành nói.

- Tiên Thiên linh binh...

Nhiếp Vân mày nhăn lại.

Trước kia đi tàng bảo khố trộm đồ đúng là đạt được vài món Tiên Thiên linh binh, những linh binh này có đẳng cấp tương đương U Minh Kiếm, cho đám người lão tửu quỷ sử dụng sẽ gia tăng thực lực rất lớn, làm sao có thể giao ra chứ!

Lúc này làm ra bộ dáng trầm tư, nhìn về phía Thiên Yêu Thánh Hoàng.

- Ta nghe nói năm đó võ đạo sư luyện chế phù thiên chi tâm thành chín chưởng giáo ấn, trong đó một cái nằm trên người của ngươi, thứ này có thể câu thông Linh giới và đại lục Phù Thiên, còn cường đại hơn cả Tiên Thiên linh binh, lấy ra cho ta xem một chút.

- Ah...

Thiên Yêu Thánh Hoàng sững sờ, trên mặt mang theo nghi hoặc nhưng không dám phản bác.

- Vâng!

Nói xong bàn tay của nàng cầm chưởng giáo ấn đưa tới, nó tỏa ra khí tức chấn động nồng đậm, chỉ bằng vào khí thế đã cường đại hơn so với tám chưởng giáo ấn còn lại.

Không hổ là cái trọng yếu nhất, chỉ từ điểm này đã có thể xác nhận.

- Không sai!

Nhiếp Vân cầm chưởng giáo ấn trong tay, nhẹ nhàng khẽ động ném vào đan điền dung hợp với tám cái khác, từ đó cấu thành phù thiên chi tâm.

- Minh Giang đại nhân, trước khi hạ giới Hoàng Vương từng một mình gọi ngươi qua, nói nhiệm vụ hạ giới lần này ngươi sẽ an bài chúng ta một chút, mọi người chia nhau hợp tác, cũng mau chóng hoàn thành và quay về Linh giới.

Đột nhiên Minh Hinh vẫn không nói chuyện lên tiếng.

- Ân, tốt!

Nhiếp Vân gật gật đầu, đang muốn cân nhắc làm thế nào hồ lộng vượt qua đã nhìn thấy Minh Hoành, Minh Hinh nhìn nhau, lúc này lập tức vây quanh hắn.

Nhìn thấy loại tình huống này Nhiếp Vân biết rõ khả năng đã lòi đuôi, lúc này đột nhiên đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc.

- Các ngươi muốn làm gì?

- Hoàng Vương căn bản không có gọi ngươi đi gặp một mình, ngươi không phải Minh Giang đại nhân, rốt cuộc là ai?

Sắc mặt Minh Hinh trầm xuống.

- Ta là ai? Ta là gia gia của ngươi!

Nhiếp Vân cười ha ha, linh hồn khổng lồ gia trì đánh tới một quyền.

Đối với người có linh hồn cường đại như Minh Hoành, Minh Hinh, Nhiếp Vân sớm biết ngụy trang thành Minh Giang không bao lâu sẽ bị phát hiện, hắn không thèm quan tâm, dù sao một chưởng giáo ấn cuối cùng đã tới tay, có trở mặt cũng không có gì.

Linh hồn ba ngàn thê độ phối hợp với Vũ Thần Quyền thức thứ mười tự nghĩ ra, lực lượng trùng kích bàng đại làm cho cả Thánh Hoàng Cung xuất hiện vết rách, vô số đại trận phòng ngự nổ tung, vết nứt không gian đen kịt giao thoa lẫn nhau, quyền kình đánh thẳng vào Minh Hinh.

- Đáng giận!

Minh Hinh không nghĩ tới người trước mặt không phải Minh Giang, sắc mặt trầm xuống, linh hồn chi lực bộc phát nghênh tiếp quyền kình.

Bành!

Hai đại siêu cấp cường giả ra tay đối kháng lẫn nhau, lúc này vách tường Thánh Hoàng Cung bị chấn động sụp đổ, hai người đồng thời lui về phía sau hai bước, cũng không ai làm gì được ai.

Tất cả mọi người đều là cường giả linh hồn ba ngàn thê độ, là mạnh nhất dưới Linh giới, Nhiếp Vân muốn giết Minh Hoành khó, nàng muốn giết mình cũng không có khả năng.

- Còn không động thủ!

Minh Hinh một chiêu thất bại, nàng thét lên và kêu gọi Minh Hoành cùng tiến lên.

- Dám gạt chúng ta, muốn chết!

Thực lực của Minh Hoành và Minh Hinh không kém nhau nhiều, người phía trước đánh ra một quyền, phía trước có lỗ đen quay cuồng, lực lượng cuồng bạo phối hợp với Minh Hinh tấn công Nhiếp Vân.

- Ha ha, ỷ vào nhiều người muốn giết ta? Các ngươi nằm mơ đi!

Vận chuyển thiên phú thiên thủ sư, Nhiếp Vân vung hai tay ngưng tụ thành quyền, tay trái Vũ Đạo Phá Hư Quyền, tay phải Vũ Thần quyền nghênh đón.

Đối mặt với kẻ có thực lực mạnh ngang nhau, người khác có lẽ còn có thể luống cuống tay chân, làm võ đạo sư, thiên phú thiên thủ sư có thể không đáng lo.

Ầm ầm!

Bốn quyền tấn công, Minh Hoành, Minh Hinh lại lùi bước, Nhiếp Vân lập tức vẽ về phía trước một cái.

- Muốn chạy, chạy đi đâu!

Hai người thân là đại nhân vật của Linh giới, bị trêu đùa như vậy làm sao có thể nuốt giận cơ chứ, đồng thời la hét, song chưởng xé rách bầu tơời, Thánh Hoàng Cung đã giật ra sau đó lao lên trên

cao.

------oOo------

Chương 1217: Mượn Thánh Hoàng dùng một lát (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rời khỏi Thánh Hoàng Cung, hai người lơ lửng trên thành Thánh Hoàng, linh hồn lực khổng lồ bao phủ cả thập địa ưực nhưng không tìm thấy thân ảnh người nào.

Nhiếp Vân đã biến mất không thấy đâu nữa, giống như hắn chưa từng tồn tại trên thế giới này.

- Hai vị sứ giả cẩn thận, hắn ở phía sau các ngươi.

Thời điểm hai người nghi hoặc, đột nhiên nghe được Thiên Yêu Thánh Hoàng kêu to nhắc nhở, vội vàng quay người, còn chưa quay lại đã cảm thấy có hai lực lượng cuồng bạo đánh thẳng vào lưng của hắn.

Bành!

Bành!

Hai tiếng nổ mạnh, hai người đồng thời lảo đảo bay về phía trước, y phục trên người bị lực lượng cuồng bạo trùng kích bay tán loạn, da thịt cũng rách nát.

Linh hồn của Nhiếp Vân cường đại và cùng cấp bậc với Minh Hoành, Minh Hinh, thi triển thiên phú ẩn nấp sư cho nên hai người không phát hiện ra, Thiên Yêu Thánh Hoàng thì khác, nàng khống chế cả dịa vực cho nên có được năng lực giống Nhiếp Vân khống chế đại lục Phù Thiên, cho nên dễ dàng phát hiện che gâấu.

- Đáng giận ah, hôm nay ngươi phải chết, Thúc Linh Phù!

Hai cường giả Linh giới bị người ta đánh tan quần áo cho nên tức

giận, Minh Hoành giận dữ gào thét, linh hồn khổng lồ ngưng tụ vào một chỗ hình thành phù lục đặc thù.

- Ân? Đây là Thiên Yêu Thánh Hoàng sử dụng phù lục trói ta sao?

Nhìn thấy bộ dạng phù lục, đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại.

Người Linh giới cho dù có linh hồn lực không kém, sức chiến đấu cũng thắng không nổi nhưng kiến thức không tầm thường vượt qua xa mình có thể bằng được.

Không nói cái khác, chỉ riêng Thúc Linh Phù là thứ hắn chưa từng biết.

- Thiên nhĩ sư, vẽ linh phù!

Nhiếp Vân tập trung tinh thần vận chuyển thiên phú thiên nhĩ sư, cũng phục chế vẽ phù.

Thiên phú thiên nhĩ bài danh thứ mười năm, nó là một trong năm loại thiên phú thuộc về người, có thể nghe thiên địa chi mạch đập, đại đạo hàm nghĩa, có thể nghe tiếng lòng, truyền âm, có thể nghe hiểu các loại ngôn ngữ chủng tộc, yêu nhân, ma nhân, nguyền rủa sư, phù lục.

Tuy Thúc Linh Phù lợi hại nhưng cũng thể hiện tình tự rõ ràng trong mắt của hắn.

Nhân thể có thiên phú ngũ hành, sở dĩ thiên nhĩ có thể xếp trước thiên nhãn, chính là bởi vì đặc thù này, trong nhân tộc thời kỳ thượng cổ, thiên nhĩ sư có tên gọi khác là Thánh.

Thiện nghe mới có thể là thánh, đủ thấy thiên nhĩ quan trọng.

- Ân? Ta có thể nghe được nhưng không thể luyện chế.

Hắn cũng “Nghe”Thúc Linh Phù rõ ràng, tinh thần Nhiếp Vân hơi động, hắn lập tức phát hiện không thể nghe được, bởi vì thiếu thứ gì đó.

- Thúc Linh Phù là thứ chỉ thuộc về Linh giới mới có, chỉ có người Linh giới mới có thể khắc ra, cho dù linh hồn của ta giống bọn họ cũng không thể vẽ ra được.

Khắc không ra, Nhiếp Vân cũng hiểu ra gì đó, lúc này Minh Hoàng thúc dục linh phù sau đó ném tới.

Biết rõ một khi bị phù lục bao phủ khó mà chạy thoát, Nhiếp Vân cũng không khẩn trương, hắn lập tức cười to.

- Nếu các ngươi muốn bắt ta, như vậy ăn chút gì đó mới tốt.

Lực lượng áp chế bị giải trừ, hắn dẫn động thiên kiếp!

Hắn thét dài một tiếng, nếu linh hồn Nhiếp không bị niết bàn áp chế tấn cấp, thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh vừa xuất hiện thì bầu trời xuất hiện mây đen bao phủ.

- Đây là... Đây là phá linh kiếp? Tại sao lại có đại kiếp nạn này?

Nhìn thấy mây đen xuất hiện, vô số lôi điện lập lòe đánh tan phù lục, Minh Hoành, Minh Hinh sắp phát điên.

Đại kiếp nạn trước mặt không phải là lôi binh kiếp của Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, mà là đột phá Bí Cảnh cửu trọng mới có, là phá linh cướp!

Một cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh lại có thể dẫn động đại kiếp nạn này đã vượt quá bọn họ đoán trước.

- Linh hồn dẫn động, thay mận đổi đào!

Nhìn thấy đại kiếp nạn tiến đến, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, dấu vết linh hồn lưu lại trong người Yêu Vô Ngân, Yêu Yên Yên lúc trước bộc phát, linh hồn của hắn ngụy trang và cải biến.

Linh hồn ngụy trang, thay mận đổi đào!

Ầm ầm!

Dấu vết linh hồn trong người Minh Hoành, Minh Hinh bị dẫn động, thiên kiếp lập tức nhận định hai người chính là Nhiếp Vân, lực lượng cuồng bạo đánh xuống không chút lưu tình.

- Chậm rãi hưởng thụ đi, ta không chơi với các ngươi, thuận tiện mượn Thiên Yêu Thánh Hoàng dùng một lát, sau này không trả!

Ngay sau đó có tiếng cười vang truyền vào trong thiên kiếp, hai người Minh Hoành và Minh Hinh tức giận muốn thổ huyết.

Thay mận đổi đào chi thuật, cũng gọi là chiết cây chi thuật, là một bí pháp kiếp trước Nhiếp Vân học được từ yêu nhân.

Có chút yêu nhân không thể vượt qua thiên kiếp cho nên dùng loại phương pháp này, mang dấu vết linh hồn lưu lại trong người kẻ khác, thời điểm thiên kiếp tiến đến đột nhiên dẫn phát nó, bản thân mình sử dụng thủ pháp đặc thù che giấu khí tức bản thân.

Như vậy thiên kiếp cho rằng người có dấu vết linh hồn là bản thân mình, là đối tượng sẽ thừa nhận công phạt, từ đó tiến hành oanh kích, mà người thi triển có thể thừa cơ đào thoát thiên kiếp công kích, thay mận đổi đào.

Loại phương pháp này nói đơn giản nhưng làm phi thường khó, đầu tiên người khác phải có dấu vết linh hồn trong người, tu vi phải hoàn toàn giống như mình, như vậy mới có thể giấu diếm được thiên kiếp, không bị phát hiện!

Tiếp theo, thời điểm thiên kiếp tới phải lập tức thi triển, hơn nữa người bị chiết cây phải có mặt, hơn nữa còn phải dẫn động lôi kiếp.

Chính bởi vì hai yêu cầu cho nên muốn thi triển bí pháp như vậy quá khó khăn.

Người có tu vi giống ngươi, ngươi phải lưu dấu vết linh hồn lên người kẻ khác, chỉ sợ còn chưa thành công đã bị người ta phát hiện, lại nói thời điểm ngươi độ kiếp, người này làm sao có thể ngốc núc ních chạy đến đứng dưới thiên kiếp chờ sét đánh?

Đương nhiên đã có loại bí thuật này thì đã có người thành công,

trên thực tế loại phương pháp này là đại gia tộc chuẩn bị cho người trọng yếu, thiên kiếp không có mắt, mặc kệ ngươi có phải đại gia tộc hay không, cũng không cần biết ngươi là ai, chỉ cần đột phá cảnh giới sẽ toàn lực diệt sát, có thể vượt qua là tốt nhất, gánh không được cứ tử vong.

Vì cam đoan huyết mạch thuần khiết, giảm bớt tử vong không cần thiết, những đại gia tộc sẽ nuôi dưỡng tử sĩ, dùng loại phương pháp thay mận đổi đào này dẫn thiên kiếp lên người tử sĩ, thay đệ tử gia tộc chống cự thiên kiếp, làm cho đệ tử bình thường đột phá.

Loại phương pháp này tuy rất tốt nhưng có lợi thì có tệ, có thể tránh thoát thiên kiếp một lần chẳng lẽ còn có thể tránh lần thứ hai, lần thứ ba? Chỉ cần muốn tiến bộ, thiên kiếp sẽ không thể tránh né, những đệ tử gia tộc thông qua phương pháp thay mận đổi đào này thường thường thông qua lần đầu nhưng không thông qua lần thứ hai, cho nên qua một thời gian mọi người cũng xem nhạt loại phương pháp này.

------oOo------

Chương 1218: Tiểu Long thức tỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dù thế phương pháp vẫn lưu truyền tới bây giờ, kiếp trước Nhiếp Vân xâm nhập yêu tộc trùng hợp đã từng gặp, cũng ghi nhớ lại, tình cảnh nguy cơ vừa rồi đã nhớ tới loại biện pháp này, lúc này mới dẫn động thiên kiếp cho nên mới thành công!

Thực lực hai người Minh Hoành, Minh Hinh hiện tại giống như hắn, đều là Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, linh hồn cũng là ba ngàn thê độ, không sử dụng bọn họ làm kẻ thế mạng thì quá xin lỗi bản thân mình rồi.

Rầm rầm rầm!

Lôi đình cuồng bạo trút xuống như mưa, tia chớp, lôi quang, các loại tâm ma ảo cảnh không ngừng oanh kích lên người Minh

Hoành, Minh Hinh.

Thành cổ thành Thánh Hoàng tồn tại vài vạn năm qua thừa nhận tai nạn chưa từng có, dường như bị ông trời xử phạt nên thừa nhận tàn phá chưa từng có..

- Mượn Thiên Yêu Thánh Hoàng dùng một lát... Thánh Hoàng bị bắt?

- Rốt cuộc là ai? Xong, thành Thánh Hoàng xong...

- Còn ai vào đây, nhất định là người mạnh nhất nhân loại là Nhiếp Vân, không phải hắn còn ai có thể có loại uy thế này...

Người thành Thánh Hoàng liên tục bỏ chạy tứ tán ra ngoài, người thực lực còn có thể chạy đi, thực lực yếu khong kịp phản ứng bị lôi điện tán dật đánh hài cốt không còn.

Thiên kiếp, ý chí ông trời hội tụ, sẽ không bởi vì ngộ sát mà lưu tình, thành Thánh Hoàng biến thành biển tử vong, vô số yêu nhân bị chôn sống oanh chết, cả thế giới yêu nhân thừa nhận tai nạn chưa từng có.

- Đáng giận, đáng giận!

- Ngươi tên là Nhiếp Vân đúng không, ta sẽ làm cho ngươi chết không có chỗ chôn.

Sắc mặt hai đại sứ giả Minh Hoành, Minh Hinh biến thành màu xanh, bị thiên kiếp bao phủ không cách nào di động, chỉ có thể gào thét mà không thể làm gì, tiếng quát vang vọng cả địa vực thứ mười.

Hai người bọn họ là cường giả Linh giới, vốn tưởng rằng đến địa phương hèn mọn như Nhân giới là có thể gây sóng gió, hoành hành không sợ, cho dù thế nào cũng không nghĩ tới vừa phụ thể đoạt xá thành công đã bị người ta âm một cái, hơn nữa còn thảm như thế này, hiện tại tức giận không nói nên lời.

- Minh Hinh, lôi kiếp lợi hại đừng ngạnh kháng, dùng thực lực mạnh

nhất tiêu diệt nó đi.

Minh Hoành thở dài một hơi.

Nhìn thấy lôi kiếp trên không trung càng ngày càng mạnh và có xu thế không bị khống chế, một khi bị oanh kích nhiều như thế sẽ làm thân thể suy yếu, vạn nhất Nhiếp Vân xông tới, hai người khẳng định hẳn phải chết không thể nghi ngờ, thật sự mất mặt lớn.

Chỉ sợ bọn họ có tuổi thọ ngắn nhất, cũng mất mặt đặc sứ Linh giới.

Hoàng Vương tốn sức thiên tân vạn khổ mới có thể đưa bọn họ từ Linh giới xuống hạ giới, kết quả chưa giải quyết được chuyện gì nhưng bị người ta âm chết, chuyện này thật sự mất mặt.

- Tốt, thiêu đốt linh hồn, Hóa Linh chi quyền!

Minh Hinh cũng không ngốc, biết rõ chuyện này cho nên thiêu đốt linh hồn ba ngàn thê độ, ngửa mặt lên trời đánh ra một quyền.

- Thiêu đốt linh hồn, Cửu Thiên Thần Chưởng!

Minh Hoành đánh một chưởng.

Thiêu đốt linh hồn gia tăng lực lượng, cam nguyện tiêu hao linh hồn tấn công một kích thật mạnh, chưởng pháp mang theo lực lượng không thể ngăn cản nổi.

Oanh!

Lúc này đánh thẳng vào kiếp lôi.

Hô!

Trong thiên kiếp ẩn chứa lực lượng cường đại bị hai đại tuyệt chiêu đánh trúng chậm rãi biến mất hóa thành vô hình.

- Thành công!

Nhìn thấy lôi vân đầy trời bị đánh tan, Minh Hoành và Minh Hinh đồng thời thở ra một hơi, cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi.

Tuy vừa rồi thiêu đốt linh hồn rất ngắn, cũng không ảnh hưởng thực lực tổng thể nhưng đã tổn thương căn bản linh hồn của bọn họ, nếu như không thể đạt được bổ sung kịp thời, mặc dù một lần nữa trở lại Linh giới, kiếp nầy đừng nghĩ gia tăng thực lực.

- Đáng giận, đáng giận, Nhiếp Vân làm hại chúng ta thiêu đốt linh hồn, thật sự tội không thể thứ!

Minh Hoành vô cùng tức giận.

- Không sai, Minh Hoành, chúng ta có nên giết tới đại lục Phù Thiên giết hắn hay không?

Minh Hinh nói.

- Hắn hành động lúc trước không phải ngươi không nhìn thấy, Nhiếp Vân đã gom góp đủ phù thiên chi tâm, triệt để khống chế đại lục Phù Thiên, chúng ta đuổi theo sẽ không phải đối thủ chưa nói, còn có thể bị đánh chết dễ dàng, chúng ta phải nắm bắt thời cơ thật tốt.

Suy nghĩ một lúc Minh Hoành lên tiếng.

Tuy trong nội tâm phi thường muốn giết Nhiếp Vân nhưng hắn cũng biết đi đại lục Phù Thiên tương đương chịu chết.

Đừng nói bọn họ, cho dù siêu cấp cường giả linh hồn lực đạt tới năm ngàn cũng không có khả năng chống lại cả một đại lục.

- Chúng ta nén cơn giận này hay sao?

Trong mắt Minh Hinh mang theo không cam lòng.

- Đương nhiên không thể nhẫn nhịn, hiện tại không nhịn không được, chờ chúng ta đạt được Bắc Đẩu tinh phủ, lợi dụng Tiên Thiên linh khí bên trong khôi phục thể lực, sau đó giết hắn dễ như trở bàn tay.

Minh Hoành hung ác nói.

- Cũng chỉ có thể như vậy... Ân, ngươi xem, là linh thú tường vân!

Minh Hinh nghiến răng nghiến lợi, trong nội tâm không cam lòng, đột nhiên đôi mắt nhìn thấy cái gì đó, lúc này bị hưng phấn thay thế.

- Linh thú tường vân? Quả nhiên là thế, ha ha, vận khí tốt, có thứ này những tổn thương do thiên kiếp vừa rồi có thể khôi phục trong nháy mắt.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, đôi mắt Minh Hoành tỏa sáng.

Xuất hiện trước mặt hai người chính là tường vân sáng ngời, hình thành bộ dạng linh thú thật lớn.

Tu luyện giả đột phá Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, vận khí tốt sẽ xuất hiện thất thải tường vân, đột phá Bí Cảnh cửu trọng vận khí tốt sẽ xuất hiện cửu thải tường vân, nếu đột phá cảnh giới siêu cao sẽ xuất hiện loại linh thú tường vân.

Linh thú tường vân này ẩn chứa rất nhiều linh khí, có thể hoàn mỹ bổ sung suy yếu sau khi độ kiếp, là ông trời lưu một đường sinh cơ cho tu luyện giả.

Loại tình huống này tại Linh giới cũng không thường phát sinh, hai người không nghĩ tới nhân họa đắc phúc sẽ xuất hiện thứ này.

- Hai chúng ta chia đều tường vân, chẳng những có thể triệt để khôi phục linh hồn, còn có thể thúc đẩy lực lượng tiến thêm một bước!

Nhìn thấy tường vân hình thành, Minh Hoành cười ha ha.

- Không sai, có thể làm thực lực chúng ta khôi phục và còn tinh tiến, ha ha, nói như vậy chúng ta còn phải cảm tạ Nhiếp Vân này.

Minh Hinh cũng cười lớn.

Loại vật như linh thú tường vân nếu hấp thu tốt, chẳng những có

thể bổ sung hao tổn vừa rồi, còn có thể làm cho linh hồn nhận được bổ sung, là vật đại bổ.

- Không cần cám ơn, tường vân sẽ bị ta lấy đi.

Hai người còn chưa dứt tiếng cười, đột nhiên cảm thấy khí tức Nhiếp Vân đã biến mất xuất hiện lần nữa, đồng thời hắn còn quát lớn, ngay sau đó linh thú tường vân lập tức biến mất, rốt cuộc tìm kiếm không thấy!

------oOo------

Chương 1219: Lại quay về Hóa Vân Tông (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù lôi kiếp hay vẫn là tường vân đều cực kỳ mẫn cảm với người độ kiếp, vừa rồi khí tức linh hồn Nhiếp Vân cải biến, tường vân giống như vật vô chủ, hiện tại đột nhiên xuất hiện tương đương tìm được chủ nhân, bị hắn hấp thu không còn lại gì.

- Đáng giận, phốc!

Nhìn thấy tình cảnh trước mặt và nghe nói như thế, hai người không chịu nổi đồng thời phun máu tươi.

Quá mẹ con nó đả thương người... Đáng giận, đáng giận ah!

Hai người lúc này hận Nhiếp Vân tới mức dốc hết nước trong thiên địa cũng không thể rửa sạch.

...

Không để ý tới sắc mặt hai người Minh Hoành, Minh Hinh cực kỳ khó coi, lúc này Nhiếp Vân đang ở trong không gian loạn lưu, một tay bóp cổ Thiên Yêu Thánh Hoàng, một tay cầm lấy linh thú tường vân, hắn suy nghĩ làm sao thôn phệ cả hai thứ này.

Nghĩ tới vừa rồi tình huống cấp bách cho nên thay mận đổi đào chi

thuật, không nghĩ tới lại thành công, bởi như vậy chẳng những tương đương thành công vượt qua lôi kiếp, hắn còn bắt lấy Thiên Yêu Thánh Hoàng, lại có được linh thú tường vân, chỉ cần thôn phệ thì lực lượng của hắn càng tinh tiến hơn nữa.

- Ba ba, đem tường vân cho ta ăn đi!

Thời điểm Nhiếp Vân cân nhắc nên thôn phệ linh thú tường vân lại nghe có âm thanh nói nhỏ bên tai, đôi mắt sáng ngời.

- Tiểu Long ngươi tỉnh?

Hô!

Không gian trước mắt chấn động, Ngũ Trảo Kim Long xuất hiện ngay trước mặt.

Lúc này tiểu Long đã lớn hơn trước một vòng, long lân toàn thân màu vàng chói mắt, vừa nhìn đã cảm thấy bất phàm.

Tiểu Long lần trước bị huyết mạch U Minh hoàng tộc của Vân Huyên oanh kích hôn mê, đến bây giờ mới tỉnh lại.

- Ân, tiểu Long ngủ một giấc thật thoải mái, đã sớm muốn tỉnh lại, lại nghĩ tới không có gì nên ngủ tiếp, vừa rồi nghe thấy hương vị linh thú tường vân cho nên thức tỉnh, hắc hắc, tiểu Long nghe lời a!

Tiểu Long duỗi người, nói.

- Ách... Nghe lời!

Nghe được nó nói thế Nhiếp Vân cũng im lặng.

Không hổ là ăn hàng mười phần, còn tưởng rằng ngươi lâm vào hôn mê, thì ra chỉ là ngủ làm hại ta lo lắng nhiều như thế.

Đối với tiểu Long, Nhiếp Vân cũng không keo kiệt, hắn vung tay ném linh thú tường vân tới, tiểu Long há mồm nuốt vào, đầu lưỡi liếm liếm hàm răng bộ dáng chưa thỏa mãn.

- Ăn ngon! Còn nữa... hay không?

Chép miệng chậc lưỡi ba cái, đôi mắt tiểu long mở to với vẻ khát vọng.

- Khục khục, không còn! Đúng rồi, ta có không ít Kim Tủy Linh Dịch, có thể cho ngươi ăn!

Nhiếp Vân nhớ tới có được biển Kim Tủy Linh Dịch cho nên lên tiếng.

- Kim Tủy Linh Dịch, đó là của ta...

Thiên Yêu Thánh Hoàng bị hắn bóp cổ da mặt co rúm, toàn thân co rút từng hồi

Bảo bối trong tàng bảo khố là tâm huyết của nàng bao nhiêu năm qua, hiện tại không công tiện nghi gia hỏa này, ngay cả mình...

- Tốt! Ta muốn ăn!

Tiểu Long cũng không biết Kim Tủy Linh Dịch là cái gì, nghe có ăn cho nên hưng phấn gật đầu như gà mổ thóc.

- Tiến vào Tử Hoa động phủ đi!

Nhiếp Vân cười cười, hắn mang Thiên Yêu Thánh Hoàng và tiểu Long tiến vào động phủ.

Trong động phủ.

Thiên Huyễn và lão tửu quỷ đồng thời ngồi trên quảng trường to lớn, bọn họ cau mày lo lắng.

- Đã qua hơn mười ngày, tông chủ cũng không biết như thế nào, không có gì mới tốt.

Mười ngày trước linh hồn của Nhiếp Vân đột nhiên biến mất, lão tửu quỷ không liên lạc được, lúc này hai người lâm vào khủng hoảng.

- Yên tâm đi, có lẽ không có việc gì, Nhiếp Vân là chủ nhân Tử Hoa động phủ, nếu như có chuyện thì động phủ sẽ khôi phục như cũ, mà không phải bộ dạng thu nhỏ như bây giờ.

Thiên Huyễn nói.

Pháp bảo như động phủ thời điểm không còn ý chí của chủ nhân sẽ khôi phục nguyên trạng, lúc này Tử Hoa động phủ vẫn co đầu rụt cổ trong cơ thể Nhiếp Vân, nói rõ hắn không xuất hiện vấn đề quá lớn.

- Chỉ hy vọng như thế a, Thiên Yêu Thánh Hoàng quá mạnh mẽ, chúng ta trộm tàng bảo khố của nàng bị phát hiện, làm sao có thể có việc gì, có lẽ tông chủ bị bắt...

Ngày đó tại tàng bảo khố, hai người bị Nhiếp Vân thu vào động phủ, sau đó không còn phát hiện tình huống bên ngoài, muốn linh hồn câu thông Nhiếp Vân nhưng không có đáp lại, trôi qua vài ngày như thế, đổi lại là ai cũng lâm vào khủng hoảng.

- Thực lực Thiên Yêu Thánh Hoàng mạnh như thế nào? Chẳng lẽ còn mạnh hơn Nhiếp Vân sao?

Thiên Huyễn nghi hoặc.

- Ta cũng không biết lợi hại như thế nào nhưng Thiên Yêu Thánh Hoàng là lão quái vật sống sót từ thời kỳ võ đạo sư, thủ đoạn nhiều vô số kể, võ đạo sư cũng không thể làm gì nàng đủ thấy đáng sợ, hơn nữa trước kia ta nhìn thấy bản ghi chép của tổ sư, Thiên Yêu Thánh Hoàng còn có thể thông qua tế tự câu thông U Minh giới, vạn nhất đạt được chút ít Tiên Thiên Linh Bảo, Linh giới phù lục, muốn vây khốn tông chủ cũng không phải khó.

Lão tửu quỷ xoa xoa lông mày, càng nói sắc mặt càng nặng nề.

- Nói như vậy chẳng phải Nhiếp Vân dữ nhiều lành ít?

Thiên Huyễn rung động không nhỏ.

- Ân, hiện tại ta chỉ hi vọng tông chủ có thể thuận lợi đào thoát, đừng có ngoài ý muốn xuất hiện là được rồi.

Lão tửu quỷ lo lắng nói ra.

- Các ngươi thật sự không tin tưởng ta mà.

Còn chưa dứt lời đã có tiếng cười ha ha vang lên, ngay sau đó không gian vặn vẹo, thân ảnh hai người và tiểu Long đồng thời xuất hiện.

Dường như thân thể nghe được hai người nói chuyện nên vẻ mặt cười khổ.

- Tông chủ?

- Nhiếp Vân!

Nhìn rõ ràng người nói chuyện, ánh mắt hai người mang theo hào quang hưng phấn.

- Không có việc gì là tốt rồi, Ân, nàng là.. Ah, Thiên Yêu Thánh Hoàng?

Thiên Huyễn đang muốn nói gì đó, đột nhiên nhìn trong tay Nhiếp Vân có tù binh bị bóp cổ như con gà nên giật mình.

- Không sai, là Thiên Yêu Thánh Hoàng, ta "mượn" trong tay hai sứ giả Linh giới.

Nhiếp Vân cười nói.

- Thiên Yêu Thánh Hoàng? Mượn?

Lão tửu quỷ, Thiên Huyễn như hai hòa thượng gãi đầu trọc không rõ ra làm sao.

- Chuyện là như thế này...

Thấy bọn họ nghe không hiểu, Nhiếp Vân cũng nói rõ một ít tình

hình chi tiết sau khi rơi khỏi tàng bảo khố, hắn cũng không nói khuyên tai mà Đạm Đài Lăng Nguyệt đưa cho, vật này là Lăng Nguyệt lưu lại cho hắn, hắn không muốn có người khác biết.

Hai người Thiên Huyễn nghe nói Thiên Yêu Thánh Hoàng tế tự dẫn động cường giả Linh giới đoạt xá Nhiếp Vân, bỗng nhiên sắc mặt biến hóa.

Nghe được phong hồi lộ chuyển, chẳng những vượt qua cường giả Linh giới đoạt xá, thậm chí còn đào hố đối phương, thuận tiện bắt Thiên Yêu Thánh Hoàng, tất cả đều làm hai người bọn họ trợn mắt há hốc mồm.

Lúc này người Linh giới cảm thấy thiệt thòi lớn, chỉ sợ cũng chỉ có hắn làm được, đổi lại những người khác, chỉ sợ đã sớm bị đoạt xá.

------oOo------

Chương 1220: Lại quay về Hóa Vân Tông (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi thật ghê gớm, chỉ sợ lần này không chết không thôi với hai tên sứ giả kia.

Thiên Huyễn cảm khái.

- Chúng ta đã không chết không ngớt với yêu tộc, tông chủ làm tốt lắm, giết uy phong của bọn chúng, bằng không còn không biết bọn chúng còn muốn làm gì.

Lão tửu quỷ hưng phấn nói.

- Ha ha!

Đối vơi hai người mà nói, Nhiếp Vân cười cười, cổ tay run lên ném Thiên Yêu Thánh Hoàng xuống đất, hừ lạnh nói:

- Ta có vài chuyện muốn hỏi ngươi, hảo hảo trả lời ta có thể tha

cho ngươi một mạng, bằng không ta sẽ diệt toàn bộ yêu tộc, ta nói được thì làm được, tuyệt không nuốt lời!

Lúc này Thiên Yêu Thánh Hoàng bị hắn dùng linh hồn phong bế khí hải, ngay cả linh hồn cũng bị áp chế không khác gì người bình thường, đã không có lực chống cự, nghe được hắn nói thế liền cau mày cười lạnh.

- Ta đường đường là Thánh Hoàng, không ngờ rơi vào cảnh tù đày trong tay ngươi, muốn giết cứ giết, đừng nói nhảm!

- Có thể bị ta bắt được, nói rõ ta là khắc tinh của ngươi, nói đi, huyết mạch U Minh hoàng tộc của ngươi tới từ nơi nào.

Thấy thái độ của nàng cứng rắn, Nhiếp Vân cười một tiếng, trong giọng nói mang theo đầu độc đậm đặc, linh hồn ba ngàn thê độ phối hợp thiên phú đầu độc sư, tiên âm sư áp chế nàng.

Thiên phú tiên âm sư và thiên phú đầu độc sư tương thông với nhau, cho dù Nhiếp Vân chưa dung hợp cả hai ngưng đồng thời thi triển ra vẫn kích thích linh hồn rất lớn.

- Tiên âm sư, đầu độc sư, đừng lãng phí tâm cơ, vô dụng với ta, bản thân ta có thiên phú mị âm sư, ta có năng lực chống cự công kích linh hồn rất mạnh, linh hồn của ngươi cũng chỉ gấp ba lần ta, muốn triệt để đầu độc ta là không có cửa đâu.

Thiên Yêu Thánh Hoàng cũng không bị đầu độc, trái lại cau mày và cười lạnh.

Nếu Vân Huyên là phân thân của Thiên Yêu Thánh Hoàng, như vậy nàng có thiên phú mị âm sư, có lẽ bản thể cũng có, có được thiên phú tương ứng, muốn đầu độc là ít có khả năng.

Giống như Nhiếp Vân hiện tại, cho dù có cường giả có linh hồn cao hơn một vạn muốn đầu độc hắn cũng không xong, muốn triệt để đầu độc linh hồn ít nhất phải mạnh hơn hắn gấp năm lầ mới có thể.

- Đầu độc không được, giết ngươi là được!

Thấy thái độ của nàng cứng rắn, Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, hắn đánh Thiên Yêu Thánh Hoàng một chưởng, nàng như đống bùn ngã xuống đất và phun máu tươi.

Linh hồn của hắn đạt tới ba ngàn, hơn nữa đã niết bàn thành công, sức chiến đấu của Nhiếp Vân vượt xa Thiên Yêu Thánh Hoàng.

- Tông chủ, hiện tại không thể giết nàng...

Thời điểm Nhiếp Vân ý định đánh thêm một chưởng giết Thiên Yêu Thánh Hoàng, đột nhiên bên tai có lão tửu quỷ truyền âm.

- Thứ nhất, Thiên Yêu Thánh Hoàng có uy tín tuyệt đối trong yêu nhân, nếu như hiện tại giết nàng đi, thế tất sẽ làm yêu nhân bắn ngược, hiện tại chúng ta đang định tiến vào Bắc Đẩu tinh phủ, thời điểm này dẫn phát yêu nhân đại chiến sẽ có phiền toái không nhỏ, còn không bằng giữ lại làm át chủ bài, làm cho đối phương sợ ném chuột vỡ bình!

- Thứ hai, Thánh Hoàng có không ít bí mật, tỷ như nàng là cường giả Toái Thần Cảnh, nói rõ thân thể đã nghiền nát, vì sao thân thể giống trước kia như đúc? Còn có thiên phú như nhau? Vân Huyên là thế nào?

Lão tửu quỷ nói ra.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Kỳ thật hắn muốn hỏi Thiên Yêu Thánh Hoàng chính là chuyện này, Toái Thần Cảnh, thân thể đều nghiền nát, vì sao nàng còn có thiên phú mị âm sư? Vì sao thân thể vỡ nát trong tàng bảo khố giống hiện tại như vậy? Vân Huyên là thế nào, vì sao phân thân của nàng yếu hơn nàng như thế, còn có thể chủ động tu luyện...

Những việc này đều là vấn đề.

Nếu như có thể làm rõ những việc này, có lẽ có thể hiểu sâu hơn về phương pháp đột phá Bí Cảnh đệ cửu trọng, có lẽ có thể tìm được

phương pháp đột phá chính xác mà không phải phá rồi lại lập.

Nữ nhân này ý chí kiên định, muốn bức nàng nói ra những tin tức này không dễ dàng.

Hơn nữa linh hồn nàng là Linh cấp Đại viên mãn, nói rõ linh hồn đã đạt tới Linh cấp cực hạn, mặc kệ là thê độ gì còn muốn đối phó giống như Vân Huyên lúc trước áp chế linh hồn rớt cấp là không có khả năng.

- Được rồi, đi về chuẩn bị trước một chút, nghĩ biện pháp tiến vào Bắc Đẩu tinh phủ, đây mới là đại sự!

Suy nghĩ một hồi cũng không có biện pháp tốt, Nhiếp Vân quay đầu nói.

- Vâng!

Lão tửu quỷ gật gật đầu.

Nghe nói trong Bắc Đẩu tinh phủ có được Tiên Thiên linh khí và phương pháp đột pháp Bí Cảnh cửu trọng, đây là mấu chốt, hiện tại thiên phú đầu độc sư của mình không thể đầu độc Thiên Yêu Thánh Hoàng, chỉ cần thành công đột phá Bí Cảnh đệ cửu trọng, cho dù linh hồn hay sức chiến đấu sẽ bạo tăng, đến lúc đó lại làm đối phương khuất phục là dễ dàng.

- Giam cầm!

Ngón tay Nhiếp Vân điểm tới giam cầm Thiên Yêu Thánh Hoàng tại chỗ, nàng không thể nhúc nhích, hắn mang theo Thiên Huyễn, lão tửu quỷ, tiểu Long bay tới đại lục Phù Thiên bay đi.

Đại lục Phù Thiên giống như trước kia, làn gió tu luyện lên cao, cũng không có bởi vì đám người Nhiếp Vân rời đi mà hạ thấp, ngược lại càng ngày càng có xu thế nóng bỏng.

Vừa tiến vào Thiên Ngoại Thiên đã nhìn thấy tất cả mọi người tu luyện hưng phấn bừng bừng, tùy ý có thể thấy đệ tử đốn ngộ.

- Tông chủ, ngươi xuất quan!

Mấy người vừa trở lại Lăng Tiêu đỉnh, nhìn thấy Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão hưng phấn đi tới.

Lúc này tứ đại trưởng lão được lão tửu quỷ chỉ đạo, tài nguyên cung cấp vô hạn, toàn bộ đã đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, mạch lạc như núi, từ trong ra ngoài có uy nghiêm cường giả bạo phát ra ngoài.

- Nhìn các ngươi cao hứng như thế, đã xảy ra chuyện gì?

Nhiếp Vân cười nói.

- Đệ tử cũ của Bắc trưởng lão Nhiếp Tiểu Phượng chính là tỷ tỷ của tông chủ đại chiến luyện đan với Đan Vương Di Thần Quản Hưu ba ngày ba đêm, thành công luyện chế ra đan dược đế phẩm đại hoạch toàn thắng!

- Bắt đầu từ hôm nay, Hóa Vân Tông chúng ta có hai cao thủ luyện đan đế phẩm.

Đông trưởng lão vuốt vuốt chòm râu cười nói.

- Tỷ tỷ đại chiến Đan Vương Quản Hưu ba ngày ba đêm?

Nghe tin tức như thế, Nhiếp Vân cũng không phải ngạc nhiên, sắc mặt của hắn cổ quái.

Kiếp trước tỷ tỷ với Đan Vương Quản Hưu ba ngày ba đêm không phải tỷ tỷ, mà là mình, đối phương thất bại thảm hại phẫn hận muốn chết!

Vốn tưởng rằng có được loại thành tựu này sẽ không làm khó Quản Hưu, không nghĩ tới tên này không may như vậy, không ngờ kiếp này lại bại trong tay tỷ tỷ.

------oOo------

Chương 1221: Luyện đan (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân? Đan dược? Nếu như luyện chế ra đan dược phù hợp, ép hỏi Thiên Yêu Thánh Hoàng nói ra bí mật cũng không khó.

Đột nhiên trong đầu Nhiếp Vân có linh quang xuất hiện, ánh mắt tỏa sáng.

Đan dược có tính hai mặt, có thể làm cho người ta gia tăng tu vi, gia tăng linh hồn, cũng có thể làm cho ý chí người ta hôn mê, đầu độc linh hồn.

Hiện tại không cách nào đầu độc Thiên Yêu Thánh Hoàng, đó là bởi vì ý chí của nàng kiên định không bị quấy nhiễu, nếu có thể luyện chế đan dược làm tan rã linh hồn của nàng sau đó lại đầu độc sẽ trở nên vô cùng đơn giản.

Đến lúc đó không tin nàng không nói ra rất nhiều bí mật.

Trọng sinh đến nay, nương theo thiên phú càng ngày càng nhiều, gặp được bất cứ chuyện gì Nhiếp Vân đều hi vọng dùng thiên phú đặc thù để giải quyết, hắn ngược lại quên đi công hiệu của đan dược, lúc này nhớ lại liền cảm thấy vô cùng hưng phấn

- Bắc trưởng lão, ta muốn mượn luyện đan đại điện và lò luyện đan của ngươi dùng một lát, có lẽ không có vấn đề gì chứ?

- Tông chủ muốn dùng luyện đan đại điện? Lò luyện đan? Đương nhiên không có vấn đề, nhưng mà... Tông chủ cần đan dược sao? Ngươi nói một tiếng, ta sẽ luyện chế giúp ngươi là được.

Bắc trưởng lão sững sờ.

Nhiếp Vân đi vào đại lục Phù Thiên cũng không có thể hiện thiên phú luyện đan, gần như tất cả mọi người không biết hắn biết luyện đan, hơn nữa hắn còn là cao thủ luyện cao cao cấp hơn cả Bắc trưởng lão.

- Không cần, mượn lò luyện đan của ngươi là tốt rồi!

Nhiếp Vân cũng không giải thích, khoát tay cười nói.

- Thỉnh tông chủ đi theo ta!

Nhìn thấy hắn kiên trì, Bắc trưởng lão không rõ xảy ra chuyện gì đành phải gật đầu đáp ứng, lúc này bay qua luyện đan đại điện.

Cái gọi là luyện đan đại điện kỳ thật chính là địa phương đặc thù trong Lăng Tiêu đỉnh, là nơi thích hợp luyện đan.

Đám người Lão tửu quỷ, Thiên Huyễn cũng không biết Nhiếp Vân làm cái gì, toàn bộ bay theo sau và nội tâm vô cùng nghi hoặc.

Vừa tiến vào luyện đan đại điện đã nhìn thấy một lão giả ủ rũ ngồi trong đó, bộ dạng thất hồn lạc phách, trong miệng còn không ngừng thì thào tự nói, dường như hắn bị đả kích tâật lớn, có chút không dám tin tưởng sự thật.

- Đan Vương Quản Hưu?

Nhìn thấy người này, Nhiếp Vân lập tức nhận ra, đây là cao thủ luyện đan của Di Thần Tông thua trong tay của mình kiếp trước, Đan Vương Quản Hưu.

Trong đại điện này có một thân ảnh lỗi lạc đang đứng, áo tím thanh tú động lòng người, đang đứng trước mặt Quản Hưu an ủi:

- Quản Hưu tiền bối không nên như vậy, ta có thể luyện chế ra đế phẩm đan dược cũng không có nghĩa cao minh hơn ngươi, là ngươi thiếu vận khí này mà thôi...

Nhìn thấy thân ảnh ấy, nghe được lời nói này, Nhiếp Vân lập tức nhận ra không phải người khác, chính là tỷ tỷ đơn thuần thiện lương Nhiếp Tiểu Phượng!

- Tỷ tỷ!

Hắn hưng phấn đi tới hai bước.

- Nhiếp Vân?

Nhiếp Tiểu Phượng nhìn sang, ánh mắt đỏ hồng.

Tỷ đệ hai người hơn nửa năm không gặp nhau, tuy song phương cũng biết đối phương trôi qua không tệ, lúc này đột nhiên gặp được cho nên thân tình nổi lên.

- Tỷ tỷ, ta dùng lò đan một chút.

Luyện đan đại điện trong Lăng Tiêu đỉnh có đặt một lò đan ở chính giữa, chính là Bắc trưởng lão hao hết tâm huyết làm ra, tỷ thí lần này vì giúp đồ đệ chiến thắng hắn không tiếc lấy ra cho Nhiếp Tiểu Phượng sử dụng.

- Ngươi dùng lò đan? Cũng muốn luyện đan sao?

Nhiếp Tiểu Phượng cười nói.

Trụ cột luyện đan của nàng là Nhiếp Vân dạy, tuy không biết đệ đệ có thuật luyện đan cao minh cỡ nào, từ trụ cột luyện đan và thủ pháp luyện đan không nhìn ra cao thấp, cho nghe hắn yêu cầu cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu, hắn đi tới trước lò đan, hắn vươn tay chạm vào lò đan vô cùng quen thuộc kiếp trước, tâm tình kích động không thôi.

Kiếp trước hắn dựa vào lò dan này danh chấn thiên hạ, xác định địa vị của Hóa Vân Tông, mà kiếp này trở thành tông chủ Hóa Vân Tông nhưng mới gặp lại lần đầu tiên.

- Luyện đan? Tông chủ cũng biết luyện đan?

Nghe được hai người đối thoại, gương mặt Bắc trưởng lão mang theo nghi ngờ không nhỏ, lúc này đi tới trước mặt Nhiếp Tiểu Phượng và hỏi.

- Ân, đệ đệ của ta biết luyện đan, hơn nữa thuật luyện đan cực kỳ cao minh!

Nhiếp Tiểu Phượng gật gật đầu.

- Cao minh? Ngươi nói tông chủ có cái khác lợi hại thì ta còn tin tưởng, nhưng bàn về luyện đan thì ta vẫn có chút tự tin, cả đại lục Phù Thiên, nếu ta dám xưng thứ hai không ai dám xưng thứ nhất, nếu như tông chủ thật có ưa thích như vậy, ta có thể mang áo nghĩa luyện đan cả đời truyền thụ cho hắn...

Bắc trưởng lão vuốt vuốt chòm râu cười nói.

Lời này không phải hắn tự đại, mà là Đan Đế Chư Cát Thanh Vân chính là người được cả đại lục Phù Thiên thừa nhận, không có người nào có thuật luyện đan vượt qua hắn.

- Nếu như sư phụ chịu truyền thụ bí quyết, ta nghĩ đệ đệ cũng phi thường cao hứng.

Nhiếp Tiểu Phượng cười.

Tuy không biết thuật luyện đan của đệ đệ cụ thể như thế nào, nhưng Nhiếp Tiểu Phượng cho rằng sẽ kém Chư Cát Thanh Vân, dù sao sư phụ nghiên cứu luyện đan cả đời, mà đệ đệ vẫn tu luyện rất ít luyện đan.

Luyện đan giống như tu luyện, không thường rèn luyện, không có đại lượng dược liệu chồng chất, mặc dù thiên phú có tốt cũng không có khả năng thành tựu cao.

Quen tay hay việc là lương huấn, một phần vất vả một phần mới!

- Có thể để tông chủ học tập luyện đan của ta là chuyện làm ta cảm thấy vinh quang... Tốt, mau nhìn, tông chủ mang dược liệu ra rồi, không biết muốn luyện chế đan dược cấp bậc gì, trung phẩm, thượng phẩm? Nếu như không có giáo sư luyện đan chuyên môn, mặc dù thiên phú không kém, chỉ bằng vào tự mình lục lọi, luyện chế đan dược thượng phẩm đã tính là cực hạn.

Chư Cát Thanh Vân vừa cười vừa nói.

Luyện đan là một môn học vấn cực kỳ cao thâm, không có danh sư chỉ điểm, chỉ bằng vào bút ký tự mình lục lọi có thể luyện chế ra đan dược Linh cấp thượng phẩm đã là cực hạn, muốn đạt tới cao hơn là không có khả năng.

Chính bởi vì như thế, cao thủ tinh thông luyện đan của đại lục Phù Thiên mới ít như vậy, mỗi một người đều được các đại tông môn lôi kéo, trở thành nhất khách quý tôn quý nhất.

- Đan dược thượng phẩm? Không đúng, ngươi xem tông chủ lấy dược liệu ra kia, Bất Quả Hoa mười vạn năm, Cửu Căn Thảo mười vạn năm, Linh Lung Quả mười vạn năm... Không ngờ là dược liệu mười vạn năm, đan dược thượng phẩm căn bản không cần dược liệu quý trọng như thế.

Đột nhiên lão tửu quỷ nói chen vào.

------oOo------

Chương 1222: Luyện đan (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này Nhiếp Vân đang cầm dược liệu luyện chế đan dược ra ngoài, tuy lão tửu quỷ sẽ biết luyện đan nhưng hắn vẫn nâận ra dược liệu, biết rõ dược liệu có số năm và tên là gì.

- Dược liệu mười vạn năm? Chẳng lẽ tông chủ muốn luyện chế đan dược thiên phẩm? Điều đó không có khả năng a... Đan dược thiên phẩm rất khó luyện chế, ngay cả ta cũng không luyện thành.

Lúc này Chư Cát Thanh Vân cũng chú ý tới số năm của dược liệu, sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng, lúc này kêu lên.

- Tông chủ, ngươi muốn luyện chế đan dược gì, ngươi nên để ta động thủ, vạn nhất những dược liệu này tổn thương gì...

Dược liệu mười vạn năm cơ hồ đều sinh trưởng sâu trong thời không loạn lưu, loại dược liệu này mỗi cây đều vô cùng trân quý, giá trị liên thành, tông chủ xuất ra nhiều như vậy, nếu như vì luyện chế đan dược thượng phẩm, tuyệt phẩm sẽ là lãng phí quá lớn.

Luyện chế đan dược thượng phẩm tuyệt chỉ cần thủ pháp thỏa đáng, khống chế tốt hỏa hầu chỉ cần dược liệu ngàn năm là đủ.

- Không cần! Rèn luyện dược tính!

Nhiếp Vân biết rõ ý của Chư Cát Thanh Vân, hắn cười một tiếng, khoát khoát tay, hắn vươn tay phải ra, mấy ngàn loại dược liệu mười vạn năm bay lên không trung.

Hừng hực!

Dược liệu bay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện hỏa diễm màu vàng, hỏa diễm dịu dàng ngoan ngoãn như cừu non, nó bao phủ dược liệu đang bay trên không trung.

- Đan hỏa màu vàng óng ánh? Kim diễm đan hỏa? Đây là... Đan hỏa đan điền hình thái thứ ba?

Chư Cát Thanh Vân đã giật mình.

Đan hỏa đan điền hình thái thứ nhất có hỏa diễm đỏ sậm, hình thái thứ hai là đỏ rực, hình thái thứ ba là màu vàng.

Bắc trưởng lão luyện chế đan dược cả đời đều không có đạt tới trạng thái kim diễm đan hỏa, hắn không ngờ tông chủ còn trẻ như thế, chưa bao giờ luyện qua đan dược, vừa ra tay đã là đan hỏa như thế.

Vốn cảm thấy tông chủ nhiều nhất luyện chế đan dược thượng phẩm, hiện tại tin tưởng gia tăng vài phần, cảm thấy chỉ sợ luyện chế đan dược đế phẩm.

Về phần thiên phẩm thì hăn không nghĩ nhiều, dù sao có đan hỏa tốt cũng vô dụng, luyện chế đan dược khống chế tốt hỏa hầu và

dược tính của dược liệu mới là mấu chốt nhất.

- Cho dù có kim diễm đan hỏa cũng không thể luyện chế nhiều dược liệu như vậy cùng lúc a, mỗi dược liệu có dược tính khác nhau, thừa nhận cường độ hỏa diễm khác nhau, cứ thiêu đốt cùng lúc như thế sẽ chỉ làm dược tính của dược liệu mất đi...

Thời điểm Chư Cát Thanh Vân khiếp sợ, cách đó không xa có âm thanh nghi hoặc vang lên, nói chính là Đan Vương Quản Hưu luyện đan thua bị đả kích nên uể oải.

Nhiếp Vân bộc phát kim diễm đan hỏa uy thế thật sự quá lớn, làm cho hắn đang cảm thấy thất lạc khôi phục lại.

Luyện đan, trọng yếu nhất chính là bước rèn luyện dược tính, mỗi một chủng dược liệu có dược tính khác nhau, muốn rèn luyện dược tính hoàn mỹ nhất cần khống chế hỏa diễm, nhiêt độ, thời gian không giống nhau.

Cho nên thời điểm rèn luyện dược tính bình thường sẽ thao tác rèn luyện một loại, cũng chính vì nguyên nhân này, thời điểm luyện chế đan dược cao cấp tương đối đài, ngắn thì một hai ngày, lâu thì vài tháng.

Tông chủ trong một lần luyện chế hơn ngàn dược liệu, hơn nữa mỗi một loại đều là mười vạn năm, nếu quả thật rèn luyện thì ít nhất cần thời gian mấy tháng, nếu luyện chế như hắn bỏ chung vào một nồi và nấu như vậy, đối với bất luận cứ luyện đan sư nào cũng là tối kỵ.

Ai hiểu luyện đan đều hiểu việc này, sẽ chỉ làm dược tính mất đi và không có hiệu quả.

- Đúng vậy a, có lẽ... Tông chủ làm như vậy là có ý nghĩ của riêng mình.

Quản Hưu hiểu đạo lý này, Chư Cát Thanh Vân, Nhiếp Tiểu Phượng tự nhiên cũng hiểu, bọn họ cau mày không biết xảy ra chuyện gì.

- Tinh thần bay ra, khống chế hỏa diễm!

Không biết nội tâm bọn họ khiếp sợ và suy nghĩ rất nhiều, Nhiếp Vân tập trung cao độ vận dụng linh hồn ba ngàn thê độ của mình.

Tuy trong khoảng thời gian hắn không luyện đan nhưng đan hỏa đan điền sau khi chủ đan điền tấn cấp cũng tấn cấp theo, đạt tới hình thái thứ ba, hình thái thứ ba kim diễm đan hỏa lại càng dễ khống chế, lại càng dễ cảm thụ, phối hợp với linh hồn cường đại, Nhiếp Vân lúc này mới dám rèn luyện dược liệu như vậy, cũng không lo lắng dược tính xói mòn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã qua cả buổi, đột nhiên Nhiếp Vân trừng mắt.

- Tiến vào lò đan!

Vèo!

Dược liệu bị hắn rèn luyện cả buổi hóa thành từng đoàn từng đoàn linh khí đặc thù.

Vèo!

Linh khí chui vào trong lò đan.

Ầm ầm!

Rất nhiều linh khí cùng tiến vào lò đan, lò đan cực lớn sôi trào giống như sắp nổ tung.

- Ccái gì? Đây là... Bạo lô? Sắp bạo lô...

Đan Vương Quản Hưu thét linh kinh hãi, hắn đã biến săc.s

Bạo lô, tên như ý nghĩa, lò đan bạo tạc nổ tung, là biểu hiện của luyện chế thất bại, một khi nổ tung, tất cả dược liệu và cố gắng sẽ trôi theo dòng nước.

Đan Vương Quản Hưu dù thế nào cũng không ngờ Nhiếp Vân tông

chủ có được kim diễm đan hỏa và rèn luyện dược liệu không có sai lầm, dược liệu vừa tiến vào lò đan lại làm cho lò đan sắp bạo lô.

- Không phải bạo lô, phải.. Bạo lô luyện đan pháp... Loại phương pháp này ta chỉ mới suy nghĩ mà thôi, còn không có thành hình, tại sao tông chủ có thể làm ra?

So với Đan Vương Quản Hưu khủng hoảng, ánh mắt Đan Đế Chư Cát Thanh Vân cao hơn một bậc, hắn vẫn giữ bình tĩnh.

Tuy lô đỉnh trước mặt chấn động sôi trào, bộ dáng cực giống bạo lô nhưng hắn biết không phải.

Hắn gần đây vẫn nghiên cứu làm cách nào luyện đan nhanh hơn, cũng làm cho dược liệu dung hợp hoàn mỹ nhanh hơn, tăng phẩm chất của đan dược, mà loại

bạo lô luyện đan pháp này là một khâu trọng yếu trong đó.

Lợi dụng phương thức bạo lô làm cho nhiều dược liệu sôi trào, lại làm cho dược liệu tương dung với nhau hoàn mỹ, từ đó có thể làm luyện đan nhanh hơn, trong lòng hắn chỉ có lý luận, chỉ có suy nghĩ nhưng chưa thực hiện.

Bởi vì thời điểm luyện đan sợ nhất dược liệu sôi trào, loại tình huống này phát sinh sẽ cách bạo lô không xa, đan dược bạo tạc nổ tung có uy lực phi thường lớn, đừng nói đan dược thiên phẩm, đạo phẩm, cho dù là đan dược đế phẩm, sau khi luyện thành sẽ cùng loại với cường giả Nạp Hư Cảnh, uy lực tự bạo của cường giả Nạp Hư Cảnh bao nhiêu, nghĩ lại là hiểu được.

Bạo lô sẽ làm đan dược nổ tung mạnh hơn nhiều, một khi sinh ra không thể nào khống chế, chỉ có thể trơ mắt nhìn dược liệu và công sức trôi theo dòng nước, chính bởi vì điểm ấy cho nên hắn luyện chế cả ngàn lần, thậm chí mỗi lần đều luyện chế đan dược trung phẩm nhưng vẫn không thể thành công.

------oOo------

Chương 1223: Liệt Hồn Đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tông chủ lại sử dụng dược liệu trân quý như thế thí nghiệm...

Nhiều dược liệu trân quý như thế nổ tung, uy lực đã không dưới cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong tự bạo, cả Thiên Ngoại Thiên cũng khó có thể may mắn thoát khỏi, lá gan của tông chủ cũng quá lớn rồi.

Đương nhiên, nếu như không phải thí nghiệm thì tông chủ có nắm chắc mười phần, có thể bảo chứng sẽ không bạo lô, sẽ luyện thành đan dược.

Trong nội tâm có lý luận, tông chủ chẳng những biến thành sự thật, còn thi triển hành vân lưu thủy, không do dự chút nào, việc này...

Chư Cát Thanh Vân cảm thấy sắp sụp đổ.

Rầm rầm rầm!

Nhiếp Vân cũng không vì hai người kinh nghi bất định mà dừng lại, hai hàng lông mày của hắn nhíu lại, song chưởng đồng thời đánh ra một đạo kim diễm đan hỏa bao phủ lò đan.

Đan dược chi khí trong lò đan chấn động, chúng không ngừng kích động, dường như tùy thời sẽ nổ tung, mà loại lực lượng nổ tung không có phát sinh.

Cho dù là bạo lô hay hỏa diễm thiêu đốt đều có một điểm tới hạn, chỉ cần không cao hơn điểm tới hạn, mặc dù sôi trào cỡ nào cũng sẽ không xảy ra vấn đề, Nhiếp Vân hoàn toàn khống chế điểm tới hạn này, hắn cũng khống chế được uy lực của chúng nổ tung, hắn cẩn thận thăm dò, tất cả dược liệu đã dung hợp hoàn mỹ với nhau.

Loại bạo lô luyện đan pháp thật này là sư phụ kiếp trước chủi đưa ra lý luận, Nhiếp Vân nghiên cứu mấy chục năm cũng thí nghiệm thành công.

Kiếp này linh hồn ba ngàn thê độ, tăng thêm đan hỏa đan điền hình thái thứ ba, hắn thi triển lần nữa cho nên đơn giản tới cực điểm, cũng không có gông cùm xiềng xích.

Không biết trôi qua bao lâu, đan khí nồng đậm xuất hiện trong lò đan, nó biến ảo thành bóng người giống như có sinh mạng bay chung quanh và gào thét.

- Đan hoá khí hình, chẳng lẽ là... Đan dược đạo phẩm?

Nhìn thấy đan khí phát ra hình thái như sinh mạng, Đan Vương Quản Hưu đã giật mình.

Đan dược càng cao cấp linh tính càng lớn, truyền thuyết đạt tới đạo phẩm đan dược sẽ có được thực lực siêu cường Bí Cảnh đệ cửu trọng, phát ra đan hội dâng hương và yêu khí, ma và hội tụ thành đan linh, hấp thiên địa linh khí gởi nuôi, chậm chạp tu luyện.

Đan khí tỏa ra đã lợi hại như thế, đủ thấy đan dược rất mạnh!

Ầm ầm!

Vèo!

Hắn vừa dứt lời, nắp lò đan mở ra, nương theo hào quang mở ra có một đạo kim quang bay ra ngoài, tốcđoộ của nó cực nhanh, chỉ sợ cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong cũng khó bằng được.

- Dừng lại!

Hào quang bay về phía Bắc trưởng lão Chư Cát Thanh Vân, hắn hét lớn sau đó đánh hai chưởng về phía trước.

Oanh!

Hào quang va chạm với lực lượng của hắn, sắc mặt Chư Cát Thanh Vân đỏ lên, hắn lui về phía sau vài chục bước nhưng uy thế hào quang không giảm, mắt thấy sắp lao ra khỏi luyện đan đại điện.

- Xuống đây đi!

Khẽ cười một tiếng, Nhiếp Vân vươn tay bắt lấy, hào quang lập tức dừng lại và bay vào lòng bàn tay của hắn, đó là một viên đan dược màu vàng, nó xoay tròn nhưng không cách nào thoát ra được.

- Đây là đan dược đạo phẩm?

Bị đan dược đả thương, sắc mặt Chư Cát Thanh Vân đỏ lên, cũng không biết vì nhục nhã hay vì hưng phấn.

- Đúng, đan dược đạo phẩm, Liệt Hồn Đan!

Vuốt vuốt đan dược màu vàng trong tay, Nhiếp Vân nói.

- Tông chủ lại luyện thành đan dược đạo phẩm...

Nghe được hắn xác nhận, Chư Cát Thanh Vân cảm thấy sắp phát điên lên.

Tông chủ thật sự quá biến thái, võ đạo, kiếm đạo đã có thiên phú kinh người không nói, ngay cả luyện đan cũng luyện thành đan dược đạo phẩm, có thể nói đã đứng ở đỉnh phong nhất của đại lục Phù Thiên.

Từ khi võ đạo sư thống nhất lịch sử nhân loại đại lục Phù Thiên đến nay còn chưa từng có người luyện thành đan dược đạo phẩm, mộng tưởng của mình chính là có một ngày luyện chế đan dược đạo phẩm, vì mục tiêu này cho nên toàn tâm toàn ý tu luyện, hiện tại cho dù mình có cố gắng hơn nữa cũng kém người ta.

Thật không biết tông chủ tuổi còn nhỏ như thế đã làm ra nhiều thành tích cực kỳ kinh người.

- Các ngươi nói chuyện đi, lão tửu quỷ, Thiên Huyễn, các ngươi đi theo ta!

Nhìn thấy bộ dạng Chư Cát Thanh Vân, Nhiếp Vân đoán ra hắn suy nghĩ gì, hắn cũng biết nói ra cũng không vui vẻ gì, lúc này nói một tiếng, gọi lão tửu quỷ, Thiên Huyễn đồng thời tiến vào trong Tử Hoa

động phủ.

Nhiếp Vân luyện chế Liệt Hồn Đan, mục đích rất đơn giản, hắn muốn thu phục Thiên Yêu Thánh Hoàng, làm nàng nói ra bí mật mà mình biết.

Vèo!

Ba người đồng thời đi tới trước mặt Thiên Yêu Thánh Hoàng.

- Các ngươi muốn làm gì? Hừ, muốn ta nói ra gì đó thì nằm mơ đi.

Thiên Yêu Thánh Hoàng nhìn thấy ba người xuất hiện lần nữa, trên mặt mang theo khinh miệt, lúc này cười nói:

- Có phải nằm mơ hay không, ngươi lập tức biết rõ! Nuốt vào đi!

Không để ý tới lời nói của nàng châm chọc, Nhiếp Vân điểm một cái, Liệt Hồn Đan hóa thành hào quang bay thẳng vào trong miệng của nàng.

Đan dược đạo phẩm tiến vào trong cơ thể liền bộc phát lực lượng bành trướng tới cực điểm, Thiên Yêu Thánh Hoàng cảm thấy linh hồn của mình bị cắt ra thành nhiều mảnh.

- Ngươi cho ta ăn cái gì? Không, không...

Gương mặt Thiên Yêu Thánh Hoàng lúc này mang theo hoảng sợ khó nói thành lời.

Tu vi đạt tới Bí Cảnh đệ cửu trọng, linh hồn đạt tới 999 thê độ, nàng phi thường tự tin Nhiếp Vân có thể đánh chết nàng nhưng không thể làm nàng khuất phục, cho dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới đối phương chỉ cấp nàng ăn một viên thuốc đã có hiệu quả như vậy, quả thật sống không bằng chết.

Đạt tới nàng loại thực lực này, đan dược đế và đan dược thiên phẩm không có hiệu lực gì, chẳng lẽ là đan dược đạo phẩm trong truyền thuyết?

Rốt cuộc Thiên Yêu Thánh Hoàng đã cảm thấy sợ hãi.

- Mê man đi, ta mới là chủ nhân duy nhất của ngươi.

Thấy Thiên Yêu Thánh Hoàng không đề kháng nổi, linh hồn Đại viên mãn xuất hiện vết rách, Nhiếp Vân phối hợp thiên phú tiên âm và đầu độc sư thi triển ra, trong lời nói mang theo hương vị đầu độc khó nói thành lời.

- Ngươi là chủ nhân của ta.

Ánh mắt Thiên Yêu Thánh Hoàng mê ly, không biết qua bao lâu mới mất đi ý thức của mình.

- Hiện tại ta hỏi ngươi, ngươi tới từ nơi nào, Vân Huyên là phân thân của ngươi, xảy ra chuyện gì?

Nhiếp Vân hỏi.

- Ta là một giọt máu của Linh giới Hoàng Vương xuyên thấu qua bình chướng không gian tạo thành tính mạng...

Thiên Yêu Thánh Hoàng chậm rãi nói ra, cũng nói rõ lai lịch của mình và Vân Huyên.

Nghe một hồi, Nhiếp Vân và đám lão tửu quỷ cũng hiểu ra.

Thì ra mấy vạn năm trước thế giới yêu nhân thật sự là Cửu U tộc thống trị, hiện tại Thiên Yêu Thánh Hoàng là một giọt máu của Linh giới Hoàng Vương ngưng tụ thành, sau khi phát triển liền cướp lấy vị trí yêu nhân vương của Cửu U tộc.

------oOo------

Chương 1224: Tìm kiếm Bắc Đẩu tinh phủ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Yêu tộc bởi vì thế mà nội loạn, mới bị đám người võ đạo sư đúng

thời cơ mà sinh, thống nhất đại lục Phù Thiên.

U Minh hoàng tộc có được năng lực dục hỏa trùng sinh, một giọt tinh huyết có thể ngưng tụ một sinh mệnh, Vân Huyên là huyết dịch của nàng biến thành quân cờ bố trí tại đại lục Phù Thiên, Thiên Yêu Thánh Hoàng cố ý phong ấn trí nhớ và lực lương huyết mạch của nàng, để nàng dung nhập vào thế giới nhân loại, làm tốt việc thống nhất nhân loại.

Đương nhiên, loại sinh mệnh do huyết dịch tạo thành không dễ dàng làm ra như thế, Thiên Yêu Thánh Hoàng tích lũy mấy vạn năm mới chỉ diễn sinh ra hai cái mà thôi, đầu tiên là thân thể của nàng, sau khi thực lực của nàng đạt tới Toái Thần Cảnh, linh hồn phụ thể vào thân thể này, trải qua nhiều năm khổ tu mới trở lại đỉnh phong, thứ hai chính là Vân Huyên.

Diễn sinh ra tân sinh mệnh giống như độc lập thể, cũng không có tu vi của bản thể, chỉ có chậm rãi tu luyện mới có thể đạt tới cảnh giới rất cao, bởi vì do huyết dịch tạo thành, bất luận thể chất gì cũng như nhau, phân thân có được đặc tính của bản thể.

Chính bởi vì như thế, cho dù Vân Huyên hay là Thiên Yêu Thánh Hoàng hiện tại đều có thiên phú mị âm sư.

Nghe đến đó Nhiếp Vân và đám lão tửu quỷ có cảm giác thất vọng một hồi.

Vốn tưởng rằng Thiên Yêu Thánh Hoàng có được phương pháp đột phá Bí Cảnh cửu trọng thật tốt, hiện tại xem ra cũng giống như võ đạo sư năm đó.

- Được rồi, chờ đi vào Bắc Đẩu tinh phủ nhìn kỹ hẵn nói, xem ra nàng cũng không có phương pháp đột phá rât tốt, bằng không cũng không chờ lâu như thế.

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Bẩm chủ nhân, ta đột phá Bí Cảnh là dựa theo phương pháp võ đạo sư lưu lại, toái thần toái thể, phá rồi lại lập nhưng trong lịch sử yêu nhân chúng ta có người thành công đột phá Bí Cảnh cửu trọng

nhưng không dùng phương pháp này.

Đột nhiên Thiên Yêu Thánh Hoàng lên tiếng.

- Ah? Có người thành công qua? Nói nghe một chút, người nào thành công?

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Yêu nhân lịch sử nếu so với nhân loại lịch sử đã lâu nhiều, nhân loại trong lịch sử không có người thành công đột phá, không có nghĩa là yêu nhân cũng không có.

Thiên Yêu Thánh Hoàng thân là người có địa vị cao nhất trong yêu nhân, nàng cũng biết rõ rất nhiều tin tức và lịch sử, có lẽ có thể phát hiện dấu vết lưu lại nào đó.

- Là Yêu Nhân hoàng tộc lúc trước, cường giả Cửu U tộc!

Thiên Yêu Thánh Hoàng nói.

- Cửu U tộc?

Nhiếp Vân sững sờ, đột nhiên nghĩ đến cái gì.

- Chẳng lẽ ngươi tàn sát sạch Cửu U nhất tộc chính là vì tìm kiếm phương pháp đột phá Bí Cảnh cửu trọng chính xác hay sao?

- Vâng!

Thiên Yêu Thánh Hoàng cũng không bác bỏ.

- Cường giả Cửu U nhất tộc từng có cường giả đột phá Toái Thần cửu trọng mà không bỏ qua thân thể, đáng tiếc, Cửu U Các chủ đã chết...

Cửu U Các chủ bị Nhiếp Vân dùng ngụy trang chi khí cột vào tế đàn Thánh Hoàng Cung, đã sớm đoạt xá thất bại mà chết, chẳng lẻ muốn bản thân mình đi thế giới yêu nhân bắt mấy trưởng lão của Cửu U các hay sao?

- Đúng rồi, Cửu U nhất tộc Cửu U Quyền Trượng đặt ở địa phương nào? Giao cho ta!

Nhiếp Vân hỏi.

- Ở chỗ này của ta!

Thiên Yêu Thánh Hoàng lật tay sau đó lấy quyền trượng giao ra.

Quyền trượng này chỉ dài ba thước, toàn thân đen nhánh, không biết dùng tài liệu gì luyện chế mà thành, phía trước có một cái đầu quỷ dữ tợn, quỷ dị khó lường, không ngừng phát ra khí tức u minh.

Tiếp nhận quyền trượng, Nhiếp Vân phát hiện phía quyền trượng có có những khối gồ lên bộ dáng có phần tương tự với chìa khóa, thập phần cổ quái.

Cửu U Quyền Trượng đến tay, không biết có thể dùng thứ này mê hoặc mấy trưởng lão Cửu U tộc để bọn họ nói ra bí mật đột phá Bí Cảnh cửu trọng hay không?

Vuốt vuốt Cửu U Quyền Trượng trong lòng bàn tay, Nhiếp Vân trầm tư.

- Tông chủ, kỳ thật không cần phải đi tìm Cửu U tộc nhân, cho dù tìm được cũng vô dụng, nếu có dùng thì Thiên Yêu Thánh Hoàng chắc chắn sẽ không dùng phương pháp phá rồi lại lập tấn cấp!

Dường như đoán ra hắn suy nghĩ cái gì, lão tửu quỷ lên tiếng.

- Cũng đúng!

Nghe nhắc nhở như vậy Nhiếp Vân bừng tỉnh đại ngộ, hắn cười cười.

Trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê.

Vừa rồi bản thân hắn đang suy nghĩ bí mật làm sao đột phá Bí

Cảnh cửu trọng cho nên không nghĩ tới vấn đề này.

Thứ nhất, nếu Cửu U nhất tộc còn có loại phương pháp đột phá này cũng không bị Thiên Yêu Thánh Hoàng diệt tộc, đường đường chủng tộc đệ nhất của yêu nhân biến thành những con mèo bệnh, cộng tất cả người lại còn chưa đủ một ngàn.

Thứ hai, nếu Thiên Yêu Thánh Hoàng tìm được phương pháp chính xác thì nàng cũng không sử dụng phương pháp võ đạo sư lưu lại đột phát.

Kết hợp hai điểm này có thể nhìn ra, mặc dù hiện tại chạy đến quốc gia yêu nhân và tìm được trưởng lão Cửu U nhất tộc cũng khẳng định không chiếm được tin tức.

- Làm thế nào đột phá Bí Cảnh cửu trọng, năm đó võ đạo sư nghiên cứu qua, sở dĩ không thể đột phá là vì thế giới của chúng ta thiếu Tiên Thiên linh khí mà chỉ có ở Linh giới mới có, nếu có thứ này, tổ tiên cũng không nghiên cứu ra phương pháp toái thần đột phá!

Lão tửu quỷ lắc đầu.

- Tiên Thiên linh khí...

Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

Tiên Thiên linh khí, cho dù là võ đạo sư hay là Thiên Yêu Thánh Hoàng, chỉ sợ tìm khắp không biết bao nhiêu thời gian, bọn họ từng du lịch trong không gian loạn lưu không biết bao nhiêu năm cũng không tìm được, bản thân mình muốn tìm cũng ít có khả năng.

- Tông chủ, hiện tại chín ấn tập hợp đủ, ta nên nghĩ biện pháp mở Bắc Đẩu tinh phủ đi, truyền thuyết nơi này có Tiên Thiên linh khí và con đường nhỏ chính xác lên trời, chỉ cần có thể tiến vào nội điện thì tất cả được giải quyết dễ dàng.

Lão tửu quỷ lên tiếng.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu

- Hiện tại đồ vật mở Bắc Đẩu tinh phủ đã chuẩn bị xong chưa?

- Cũng đã sớm chuẩn bị tốt, tùy thời là có thể xuất phát.

Lão tửu quỷ cười nói.

- Rất tốt, tuy, hiện tại không vội, một tháng sau lại xuất phát, những đan dược và bảo vật này các ngươi phân một chút, lúc này làm bọn họ gia tăng thực lực nhanh chóng, ngươi cũng có thể dẫn bọn họ tới thời không lung khu, một tháng chính là một trăm tháng, đủ có thể gia tăng thực lực của Nhân tộc chúng ta lên thật lớn.

Trầm tư suy nghĩ, Nhiếp Vân nói.

Sở dĩ thời gian tiến vào Tử Hoa động phủ định vào một tháng sau là vì Nhiếp Vân kiêng kị Minh Hoành, Minh Hinh đoạt xá trọng sinh, nếu hai người này thừa dịp chính mình đi Bắc Đẩu tinh phủ lại mang yêu nhân đánh tới, đạo thống Nhân tộc tại đại lục Phù Thiên sẽ bị tiêu diệt.

------oOo------

Chương 1225: Tìm kiếm Bắc Đẩu tinh phủ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chờ thêm một tháng, khi đó thế lực Nhân tộc mạnh hơn, cho dù đối phương có quyết định gì cũng có thể ứng phó, lại lặng lẻ đi qua, mặc dù gặp được nguy hiểm cũng dễ ứng phó.

Tóm lại đi Bắc Đẩu tinh phủ cần phải phi thường cẩn thận mới được, kiếp trước lão tửu quỷ mang nhiều người đi qua vậy nhưng toàn quân bị diệt, kiếp nầy nhất định phải thành công, ngàn vạn không thể đi con đường xưa.

- Tốt!

Lão tửu quỷ nhìn núi bảo bối chồng chất trước mặt, hắn gật đầu.

- Còn nữa, ngươi lưu phương pháp phá rồi lại lập đột phá Toái Thần Cảnh của võ đạo sư lại, nói cho ta biết, ta phải nhân thời gian một tháng này nhiên cứu xem có thể tìm được phương pháp đột phá tốt hơn hay không.

Nhiếp Vân nói tiếp.

- Được!

Lão tửu quỷ lấy một quyển sách cũ đưa qua.

Tiếp nhận sách cũ, Nhiếp Vân liếc mắt nhìn, hắn cảm giác có ý niệm võ đạo chảy trong đó, tạp niệm không sinh, là bút tích thật của võ đạo sư.

- Chúng ta đi thôi, lưu Nhiếp Vân bế quan nghiên cứu đi!

Thấy hắn lâm vào trong suy nghĩ, Thiên Huyễn tươi cười kéo lão tửu quỷ rời đi.

- Ân!

Hai người lúc này rời khỏi Tử Hoa động phủ.

Hai người này một thần thâu, một đã từng là chủ nhân Tử Hoa động phủ, mặc dù không cần Nhiếp Vân trợ giúp cũng có thể thuận tiện rời đi.

Có bảo vật đạt được trong tàng bảo khố của Thiên Yêu Thánh Hoàng, hơn nữa thời gian trong thời không lung khu là một so với một trăm, chín đại tông môn tụ tập thành Hóa Vân Tông sẽ phát triển cực nhanh, thời thời khắc khắc đều có người đột phá cảnh giới.

Một tháng trôi qua rất nhanh.

Trong một tháng qua Minh Hoành, Minh Hinh cũng không tổ chức

yêu nhân tiến công, ngược lại yêu nhân vô cùng bình tĩnh, dường như Thiên Yêu Thánh Hoàng bị bắt là chuyện không có ý nghĩa.

Thời gian một tháng qua, Hóa Vân Tông thậm chí cả Nhân tộc chân chính có biến hóa nghiêng trời lệch đất, tất cả mọi người tấn chức đột phá như ăn cơm uống nước, trước kia cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh tính cả đại lục cũng chỉ có vài chục người, hiện tại có tới ba trăm bảy mươi!

Thậm chí đã gia tăng vài chục cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong!

Nếu không như thế, đám lão tửu quỷ cũng tu hành Vũ Thần quyền và tinh thần bắn ra, thực lực có tăng vọt về chất, cả Nhân tộc xuất hiện thái độ hưng phấn bừng bừng, sinh cơ mới đã bao phủ khắp đại lục Phù Thiên.

Trải qua nghiên cứu một tháng, Nhiếp Vân cũng không lấy được tiến triển có tính đột phá, võ đạo sư tổ tiên lưu lại phương pháp đột phá Toái Thần đúng là có lối suy nghĩ kỳ lạ, đoạt thiên địa chi tạo hóa, nhưng chính bởi vì khuyết thiếu Tiên Thiên linh khí cho nên mới không thành công, xem ra bất kể nói thế nào đều cần Tiên Thiên linh khí ủng hộ, nếu không muốn không đột phá Toái Thần là chuyện tuyệt đối không có khả năng!

Thời gian một tháng qua, không riêng nghiên cứu phương pháp đột phá Toái Thần Cảnh, Nhiếp Vân còn lợi dụng Kim Tủy Linh Dịch đột phá Linh Tê Luyện Thể Quyết đến đệ lục trọng đại thành, bản thân thuận lợi đạt tới lục trọng đại thành, thực lực thân thể tiến bộ, linh hồn của hắn cũng vững chắc hơn trước, thực lực tổng thể của Nhiếp Vân khi so với lúc chiến đấu cùng Minh Hoành, Minh Hinh đã mạnh hơn rất nhiều.

Trong khoảng thời gian này Tiểu Long không ngừng ăn no uống đủ, nó bơi trong Kim Tủy Linh Dịch tới mức chết no, thời gian một tháng qua, Nhiếp Vân và phụ thân luyện thể không sử dụng bao nhiêu nhưng nó uống không ít.

Thời điểm nhàm chán Nhiếp Vân đã từng thăm dò thực lực tiểu Long, hiện tại nó đã mạnh hơn, rất hiển nhiên đã vượt qua Bí Cảnh

cửu trọng, nhưng hỏi tu luyện như thế nào thì nó cũng không biết, mỗi ngày trừ ăn chính là ăn, có thể ăn để đột phá, chỉ sợ cả đại lục Phù Thiên cũng chỉ có quái thai này mới có thể thành công, không có người nào phục hế được.

Thời điểm nhàm chán Nhiếp Vân dựa vào vật tư cực lớn của Thiên Yêu Thánh Hoàng luyện ra mấy trăm tấm phù lục, những phù lục này một khi sử dụng có thể phát ra một kích toàn lực của hắn.

Nếu lưu toàn bộ phù lục đặt ở Hóa Vân Tông, tương đương với Nhân tộc có một át chủ bài, một khi sau khi hắn rời đi, yêu nhân dám tới công kích, chỉ cần vận dụng ngọc bài cũng đủ làm bọn chúng ăn đau khổ.

- Tông chủ, tất cả chuẩn bị thỏa đáng, chúng ta lên đường đi!

Một tháng sau, lão tửu quỷ cũng cho người chuẩn bị đi tìm Bắc Đẩu tinh phủ, đi tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Đi thôi!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Lần này đi Bắc Đẩu tinh phủ cực kỳ nguy hiểm, cũng không dẫn phụ mẫu, tỷ tỷ đi theo, Lạc Khuynh Thành, Bách Hoa Tu chúng nữ có tới nhưng không lay chuyển được, đành phải theo các nàng, cũng chỉ dẫn theo ba người Lạc Khuynh Thành, Bách Hoa Tu, Dịch Thanh.

Về phần những người khác, Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão cố thủ Thiên Ngoại Thiên cũng không đi theo, đám người Thiên Huyễn thì đi cùng.

Một đoàn người trải qua Nhiếp Vân lựa chọn cẩn thận cũng chỉ âẫn năm mươi cao thủ Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong (trong đó kể cả mười tám Yêu Hoàng và Nhiếp Vân), những người khác đều lưu thủ phòng bị yêu nhân đánh lén.

- Thiên Khu, Thiên Toàn, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Diêu Quang, thất kiếm xuất!

Thấy tông chủ đồng ý, lão tửu quỷ lăng không đi lên võ đài của Lăng Tiêu đỉnh, bàn tay hắn đánh pháp quyết, thất kiếm của Bắc Đẩu tinh phủ bay ra khỏi lòng bàn tay của hắn và lơ lửng giữa không trung, từ đó tỏa ra uy thế vô cùng kinh người

Vị trí của Bắc Đẩu tinh phủ nơi nào đều là bí mật, muốn phải tìm chỉ có thể mượn nhờ bảy thanh kiếm này tìm kiếm.

- Thất kiếm tìm kiếm!

Lão tửu quỷ vươn hai taymười ngón kết pháp quyết, hắn liên tục kết pháp quyết, pháp ấn rậm rạp va chạm vào bảy thanh kiếm, bảy thanh kiếm bay lên trời đối ứng vị trí thất tinh.

Ông!

Thất tinh bắn ra hào quang bao phủ bảy thanh kiếm, dường như đạt được cảm ứng nào đó và hội tụ cùng một chỗ, mũi kiếm đồng thời chỉ vào một hướng.

- Tông chủ, thất kiếm đã đã tìm được vị trí của Bắc Đẩu tinh phủ, chúng ta đi theo sau thôi.

Lão tửu quỷ tươi cười bay lên không trung.

- Đi!

Nương theo Nhiếp Vân lên tiếng, tất cả cường giả chuẩn bị xong liền bay ra khỏi Thiên Ngoại Thiên, bọn họ bay nhanh và xé rách không gian theo sát bảy thanh kiếm.

Thất kiếm càng bay càng xa, mọi người không ngừng theo sau, tổng cộng đi suốt bảy ngày mới dừng lại.

- Tông chủ, có lẽ Bắc Đẩu tinh phủ ở gần nơi này.

Lão tửu quỷ quay đầu nói với Nhiếp Vân.

- Ở chỗ này? Nơi này dã rời xa đại lục Phù Thiên, ân?

Dừng lại, Nhiếp Vân nhìn chung quanh một lúc, đột nhiên nhớ tới cái gì, sắc mặt của hắn biến sắc.

------oOo------

Chương 1226: Tiến vào Vạn Giới Sơn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nơi này thật sự rời xa đại lục Phù Thiên, nó nằm sâu trong thời không loạn lưu.

Trong thời không loạn lưu không có vật tham chiếu gì đáng nói, rất khó phân biệt phương hướng, nơi này cách đại lục quá xa, mặc dù linh hồn của Nhiếp Vân cũng không chạm tới, cho nên trong lúc nhất thời cũng không phân biệt được vị trí cụ thể.

- Nơi này là....

Tuy rất khó phân biệt nơi nào nhưng hắn vẫn nhận ra, nơi này là nơi hắn bị yêu nhân đánh lén vẫn lạc ở kiếp trước, Vạn Giới Sơn!

Bắc Đẩu tinh phủ lại nằm ở Vạn Giới Sơn... Điều này sao có thể?

Kiếp trước, yêu nhân xâm lấn đại lục, sanh linh đồ thán, vì giải cứu nguy cơ lúc ấy, tìm kiếm cơ hội đột phá cho nên hắn tìm kiếm sâu trong không gian loạn lưu, đánh bậy đánh bạ đi vào Vạn Giới Sơn, biết được trong đó lưu lại văn minh viễn cổ, có lẽ có đồ vật giúp mình đột phá.

Chính tại nơi này, Tang Hồng Y khi đó bị yêu linh phụ thể bày bẫy rập giết mình, mình cũng tàn sát chúng sạch sẽ.

Tại nơi này mình tìm được văn minh viễn cổ, pháp quyết vô danh tới từ nơi này.

Thời điểm tử vong mang theo không cam lòng rất lớn, mang theo thù hân mãnh liệt trọng sinh ba trăm năm trước, giật mình một giấc

chiêm bao.

Vốn cho rằng không nhớ lại đoạn ký ức thống khổ này, không ngờ nó lại xuất hiện lần nữa, hơn nữa kiếp trước kiếp này đều tới nơi đây.

Chỉ có điều kiếp trước mình và những huynh đệ cùng tới đây đã không còn tồn tại.

Tang Hồng Y, Hồ Khuê bị chính mình đánh chết, những người khác không đạt tới Phá Không Cảnh, vì phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, Nhiếp Vân đã ra tay giết toàn bộ..

Làm như vậy cũng không phải hắn tâm ngoan thủ lạt, mà là đối với nguy cơ ẩn tàng đều phỉa thanh trừ, nếu không một khi tùy ý phát triển sẽ có hại bản thân mình.

- Kiếp trước vừa va chạm vào viễn cổ văn minh đã bị đánh lén, cũng không cẩn thận quan sát, có lẽ kiếp này có thể quan sát kỹ càng, tìm được nội dung quan trọng chân chính của pháp quyết vô danh...

Trong đầu có suy nghĩ như têế, Nhiếp Vân cảm khái và quên chuyện lúc trước.

Tuy không biết pháp quyết vô danh tới từ nơi nào, nó có thể làm người ta cải biến huyết thống, diễn sinh thiên phú, nhưng hắn có thể xác nhận, tuyệt đối có quan hệ với trận chiến Vạn Giới Sơn năm đó.

Lúc ở Vạn Giới Sơn bị huynh đệ tin tưởng nhất đánh lén, trong nội tâm hắn sinh ra không cam lòng nồng đậm, hận thiên hận địa hận tạo hóa trêu người, chính bởi vì như vậy hắn không tiếc thi triển bí thuật đánh chết tất cả mọi người, thời điểm đó linh hồn của hắn trọng sinh xuyên việt ba trăm năm.

Thực lực kiếp này mạnh hơn kiếp trước quá nhiều, chuyện kiếp trước xuất hiện sẽ không giẫm lên vết xe đổ nữa, có lẽ có thể chính thức xem rõ văn minh viễn cổ lưu lại cái gì, trải qua cảm ngộ làm hắn cảm ngộ pháp quyết vô danh càng thấu triệt hơn nữa.

Giống như kiếp này quan sát Cửu Chuyển Niết Bàn công, Linh Tê Luyện Thể Quyết, hắn có được rất nhiều thiên phú, ánh mắt cũng cải biến lớn hơn so với lúc trước.

Nếu pháp quyết vô danh cũng vì vậy mà tấn cấp, thậm chí không cần khí tức đặc thù vận chuyển thì hắn lời lớn.

Tuy hưng phấn, nội tâm Nhiếp Vân sinh ra nghi hoặc khó hiểu.

Nếu như Bắc Đẩu tinh phủ ở chỗ này, như vậy kiếp trước đám người lão tửu quỷ cũng tiến vào trong đó, là người của hai thế giới đều phải tới đây, mục đích là tìm cơ hội đột phá, chẳng lẽ trong tối tăm có thiên ý hay sao?

- Tông chủ, tông chủ!

Thấy tông chủ lâm vào trầm tư, lão tửu quỷ hô hai tiếng.

- Ah, ta không sao, chỉ là nghĩ chuyện đã qua, đi thôi.

Phục hồi tinh thần lại, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn chung quanh, chỉ thấy hướng thất kiếm chỉ dẫn đã dừng lại, phương hướng mũi kiếm chỉ là thời gian lung khu cực lớn.

Lúc này không lung khu khác với nhữn nơi khác, nó giấu ở thời gian hỗn loạn, cũng không thấy rõ bên trong có gì.

- Thời không lung khu này khác với nơi khác, nó bao quát vạn giới, cho nên được xưng là Vạn Giới Sơn, sau khi đi vào tất cả nghe theo ta phân phó, không được một mình hành động!

Liếc mắt nhìn, phát hiện nơi này cũng giống với kiếp trước đi vào nơi đây, Nhiếp Vân quay đầu phân phó một câu.

Vạn Giới Sơn, tên như ý nghĩa, bao quát vạn giới, có chứa văn minh và lịch sử không tưởng tượng nổi, kiếp trước Nhiếp Vân tiến vào cũng không sâu cho nên không phải biết rất rõ.

- Vâng!

Mọi người ứng một tiếng.

Thấy mọi người đáp ứng, Nhiếp Vân vung tay thu thất kiếm vào trong đan điền, lúc này phá thời không ngăn cách đi vào bên trong.

Sưu sưu sưu!

Đám lão tửu quỷ theo sau hắn tiến lên phía trước.

...

Lúc này Nhiếp Vân đi vào không lâu, thời không loạn lưu yên tĩnh lại có khí tức xuất hiện.

Những người này vừa xuất hiện sinh ra yêu khí đáng sợ, cũng mang theo khí tức quỷ dị vô danh, chính là hai yêu nhân sứ giả Thiên Yêu Thánh Hoàng tân tân khổ khổ triệu hoán xuống, là Minh Hoành, Minh Hinh và rất nhiều yêu nhân.

- Minh Hoành, ngươi xác định không sai? Bọn chúng tiến vào nơi này?

Minh Hinh hỏi.

- Yên tâm đi, không có sai, Bắc Đẩu tinh phủ ở trong Vạn Giới Sơn, chúng ta không có Bắc Đẩu Thất kiếm, chỉ có thể lặng lẽ đi theo, sau đó lại ra tay vào thời cơ thích hợp, lợi dụng thủ đoạn của Hoàng Vương lưu lại sau đó luyện hóa tinh phủ.

- Chỉ có như vậy mới có thể lập công chuộc tội, bằng không Hoàng Vương trách tội, không ai có thể ôm nổi việc này.

Minh Hoành khẽ nói.

- Vậy nhanh đi thôi, đừng để bọn chúng nhanh chân tới trước.

Minh Hinh gật đầu, lúc này bay về phía trước.

- Có ta ở đây bọn chúng sẽ không thành công, hừ, dám gài bẫy

chúng ta, yên tâm đi, Nhiếp Vân lần này nhất định sẽ chết, hơn nữa chết phi thường thê thảm.

Minh Hoành cười lạnh, trong lời nói mang theo hận ý rất lớn, lúc này theo sát Minh Hinh bay qua.

Hai người tiến vào thời không lung khu, yêu nhân phía sau bọn họ cũng bay qua, nếu như Nhiếp Vân ở chỗ này sẽ phát hiện, những yêu nhân này đều có thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, rậm rạp nhiều tới mấy trăm.

Mấy trăm yêu nhân Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, thật không biết Minh Hinh, Minh Hoành sử dụng thủ đoạn gì.

Ánh mắt những yêu nhân này không có ánh sáng, chỉ ngây ngốc không có linh hồn tự chủ, chỉ sợ đột nhiên xuất hiện nhiều yêu nhân cường đại như thế này là bọn chúng lợi dụng bí pháp nào đó, hơn nữa trả giá cực lớn mới đạt được.

Nhiếp Vân cũng không biết sau lưng có vô số yêu nhân, cho dù biết hắn cũng đoán ra tám chín phần mười.

------oOo------

Chương 1227: Tiến vào Vạn Giới Sơn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thời gian một tháng qua Minh Hoành, Minh Hinh không có làm ra động tĩnh gì, chắc chắn có đại âm mưu chờ bọn họ, từ lời Thiên Yêu Thánh Hoàng hắn biết được mục đích của hai sứ giả tới nơi này là Bắc Đẩu tinh phủ, mình bây giờ lợi dụng Thất kiếm tới đây, bọn chúng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Cho dù biết rõ thì Nhiếp Vân cũng không ngại.

Vạn Giới Sơn nguy cơ trùng trùng, có đôi khi lợi dụng đám yêu nhân này đi dò đường còn tốt hơn bản thân đi mạo hiểm.

Hô!

Chấn động lắc lư, đám người Nhiếp Vân đi vào thời không lung khu Vạn Giới Sơn.

Vừa tiến vào trong đó, mọi người nhìn thấy mây mù bao phủ tầm mắt, cả thế giới như bị mây mù vờn quanh, cũng không nhìn thấy cái gì.

- Mọi người cẩn thận, nơi này là Lạc Vân Chi Hải, có thể hấp thu lực lượng linh hồn, mọi người sẽ không nhìn thấy cái gì, theo sát phía sau ta, tốt nhất tay nắm tay không nên tụt lại phía sau, bằng không sẽ rơi vào mạch nước ngầm của thời không, khi đó không ai cứu được!

Liếc mắt nhìn, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Lạc Vân Chi Hải, đây là sương mù đặc thù có thể hấp thu linh hồn, làm cho không người nào có thể nhìn xa, loại tình huống này không khác gì lúc ban đầu ở mộ Lạc Khúc, chỉ có điều sương mù này cường đại hơn ở mộ Lạc Khúc nhiều, nếu như tu vi không đủ, đừng nói hấp thu linh hồn, cho dù phi hành cũng khó khăn.

Ầm ầm ầm...

Nhiếp Vân phân phó chưa dứt, đã cảm thấy lòng bàn tay có bàn tay trắng nõn cầm tay hắn, quay đầu nhìn lại chính là Lạc Khuynh Thành.

Lần này tới tại đây Lạc Khuynh Thành là người không nên đi tới nơi này, tuy trải qua tu luyện vài tháng, tu vi của nàng có đột phá đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong nhưng sẽ gặp nguy hiểm to lớn.

Nói cái gì thì nàng cũng không nghe, tuy nàng không nói cái gì nhưng chân tình ẩn chứa trong mắt có thể làm đá cũng tan chảy.

Cuối cùng bị bất đắc dĩ, Nhiếp Vân đành phải đáp ứng yêu cầu của nàng.

- Khuynh Thành, đây là phòng ngự chi khí, một khi gặp được nguy

hiểm thì khởi động phòng ngự chi khí, như vậy có thể giảm bớt chút ít nguy hiểm!

Thấy ánh mắt yên tĩnh của nữ hài nhìn mình, đôi mắt bình tĩnh như nước nhưng Nhiếp Vân lắc đầu, hắn bóp bàn tay của nàng, lại truyền cho nàng vài đạo phòng ngự chi khí.

Tuy thực lực của hắn mạnh hơn kiếp trước gấp mấy lần nhưng Vạn Giới Sơn thật sự quá nguy hiểm, mặc dù có linh hồn ba ngàn thê độ nhưng cũng có khả năng vẫn lạc, cũng có chỗ chiếu cố không hết, cho nên tất cả phải an bài thỏa đáng.

- Cám ơn!

Lạc Khuynh Thành cảm thấy quan tâm của đối phương dành cho mình, sắc mặt đỏ lên, gật gật đầu.

- Đi, mọi người nhanh lên!

Nhiếp Vân phân phó đám lão tửu quỷ một tiếng.

Nơi này mây mù vờn quanh, người khác có khả năng không nhìn thấy cái gì nhưng Nhiếp Vân thân là thiên nhãn sư, hắn nhìn chung quanh rất rõ ràng, cũng mang theo mọi người tiến lên phía trước.

Ô ô ô ô!

Vào lúc phi hành có tiếng gào thét chói tai, một đám bóng đen lớn xuất hiện trước mặt.

- Là Vân Vụ Thú sinh tồn trong Lạc Vân Chi Hải.

Mỗi con như thế có thực lực Phá Không Cảnh đỉnh phong, mọi người cẩn thận!

Nhìn thấy bóng đen như vậy, đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại.

Vân Vụ Thú sinh ra trong mây, ăn mây mà sống, mỗi con vô cùng cường đại, không có gì không nuốt, không có gì không ăn, kiếp trước Nhiếp Vân đi suốt một ngày mới gặp thứ này, không nghĩ tới

kiếp nầy vừa vào đã nhìn thấy, đúng là không may!

- Các ngươi đừng động thủ, ân? Không đúng!

Vân Vụ thú có khứu giác rất mạnh, chỉ cần có khí tức nhân loại thì xa mấy cũng phát hiện ra, thiên nhãn của Nhiếp Vân đã sớm nhìn thấy những thứ này, dùng linh hồn lực khổng lồ ngăn cản khí tức của mọi người, mặc dù như thế không nghĩ tới tốc độ của bọn chúng nhanh như vậy, đã nghe được tiếng gió, qua một lát sẽ tập kích mọi người, khó có thể đào thoát.

Thân thể hơi chấn động, Nhiếp Vân muốn thu đám đông vào Tử Hoa động phủ nhưng phát hiện động phủ không thể sử dụng, không thể thu người vào.

Vạn Giới Sơn ẩn chứa vạn giới, nó bao hàm huyền bí không gian vô thượng, trừ nạp vật đan điền, bất cứ không gian linh binh, động phủ gì cũng mất đi hiệu quả, không cách nào sử dụng.

- Các ngươ tiến vào nạp vật đan điền của ta.

Truyền âm với mọi người, Nhiếp Vân ý định thu bọn họ vào nạp vật đan điền.

Nạp vật đan điền của hắn tấn cấp đến hình thái thứ ba, đã có thể thu người sống, tuy bên trong không có thời gian không gian pháp tắc nhưng ở lại bên trong thời gian ngắn vẫn có thể làm được.

Ầm ầm!

Tinh thần khẽ động, đan điền còn chưa sinh ra hấp lực, Nhiếp Vân đã cảm thấy đầu óc chấn động, một ý niệm cổ xưa vang lên trong đầu, lập tức há miệng đứng bất động tại chỗ, lẳng lặng lắng nghe, dường như hắn lâm vào ngây ngốc.

Một đạo ý niệm xa xưa mờ mịt mang theo khí thế đi ngang qua thiên cổ, vượt qua trăm triệu năm tang thương truyền vào trong đầu của hắn.

Tuy ngôn ngữ không phải Nhân tộc hiện tại nhưng đối với Nhiếp

Vân có thiên phú thiên nhĩ sư mà nói không thành vấn đề, lập tức triệt để nghe hiểu.

Ý niệm nói vô cùng đơn giản, chính là ở chỗ này không cho phép sử dụng nạp vật đan điền thu người vào, muốn đi đến cuối Vạn Giới Sơn thì phải dùng pháp lực và thân thể.

Nghe ý của ý niệm này, Nhiếp Vân hiểu được Vạn Giới Sơn chính là khảo hạch cực lớn, mà tiến vào nạp vật đan điền, không gian linh binh, động phủ chính là ăn gian, sẽ không cho phép.

Mặc dù Nhiếp Vân có linh hồn ba ngàn thê độ nhưng ở trước mặt ý niệm kia vẫn nhỏ bé tới cực điểm, biết rõ chỉ có tuân thủ quy định mới được, nếu cải biến sẽ không có quả tốt để ăn.

Ầm ầm!

Tử Hoa động phủ, đan điền không được chứa người vào trong, thời gian đã chậm trễ, Nhiếp Vân khôi phục thanh tỉnh từ trong ý thức bao la kia, hiện tại hắn đã nhìn thấy Vân Vụ Thú đầy trời xuất hiện ngay trước mặt.

- Là nhân loại, có người tiến vào, sát!

Vân Thụ Thú đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong cho nên có trí tuệ của mình, có thể miệng phun tiếng người, nhân loại đối với chúng mà nói là chất dinh dưỡng và là đồ ăn, lúc này ý niệm bay đầy trời, vô số tiếng gào rú, vô số đầu Vân Vụ Thú xông thẳng vào trong đám người.

- Chiến đấu a!

Sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng, Kiếm Thần Chi Kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, cổ tay chấn động sau đó một tầng kiếm quang bao phủ ngay trước mặt và nhanh chóng tấn công Vân Vụ Thú ngăn cản trước mặt.

Phá Diệt Không Tịch Vô Thượng Đại Kiếm Thuật!

------oOo------

Chương 1228: Vân Vụ vương giả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Biết rõ tình cảnh nguy cấp, không dám lưu thủ, Nhiếp Vân trực tiếp sử dụng công kích mạnh nhất.

Sưu sưu sưu sưu vèo!

Kiếm quang đi qua nơi nào, Vân Vụ Thú không thể ngăn cản, chúng bị quấy nát biến thành từng đống thịt nát, vô số yêu thú tinh hạch lơ lửng không trung, quay tròn trong không gian.

- Tinh hạch của Vân Vụ Thú không ẩn chứa tạp chất, là năng lượng thuần túy, có thể thu hấp, chúng ta tiến lên thật nhanh, không nên bị những thứ này quấn quanh.

Vân Vụ Thú là sinh vật đặc thù sinh ra trong Lạc Vân Chi Hải, thân thể hoàn toàn do mây mù tạo thành, năng lượng tinh khiết, tinh hạch có thể làm cho người ta hấp thu, nó không giống đan dược nhưng thuộc về vật đại bổ, tinh thần lực của Nhiếp Vân cường đại cho nên hắn có thể bao phủ chung quanh.

Đám người lão tửu quỷ nghe xong vội vàng dùng pháp lực bắt lấy tinh hạch, đem ngay sau đó ném tinh hạch vào trong miệng, quả nhiên cảm thấy trong cơ thể có dòng nước ấm chảy bốn phía, mồm miệng lưu hương.

- Thứ tốt, chúng ta cũng tới!

Biết rõ giá trị của Vân Vụ Thú cho nên ánh mắt mọi người sáng lên, ngay sau đó vượt qua đám Vân Vụ Thú và sử dụng thủ đoạn của bản thân mình, trong nháy mắt pháp lực như cuồng phong bạo vũ, Vân Vụ Thú đều vẫn lạc.

Có thể đi theo Nhiếp Vân tới nơi này, thực lực Lạc Khuynh Thành kém nhất cũng có tu vi Phá Không Cảnh đỉnh phong, nàng có vẫn lạc chi cung phối hợp chiết dực chi tiễn, cho dù đối mặt cường giả

Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong cũng ngăn cản được, chỉ đối phó Vân Vụ Thú tu vi Phá Không Cảnh đỉnh phong chẳng khác gì đại tài tiểu dụng.

- Rống, những người này đáng chết, sát!

Đám người Nhiếp Vân đã động thủ, giết nhiều tới mức Vân Vụ Thú cũng phải tức giận, trong bầy thú có tiếng gào rú bén nhọn vang lên, ngay sau đó có càng nhiều Vân Vụ Thú xông tới, bọn chúng hung hãn không sợ chết, thậm chí còn có một chút Vân Vụ Thú vừa tới trước mặt bọn họ đã tự bạo, điểm này làm mọi người luống cuống tay chân.

- Tông chủ, Vân Vụ Thú vô cùng vô tận, nếu cứ chậm trễ như thế, cho dù thực lực của chúng ta mạnh cũng bị khốn chết, phải nghĩ biện pháp tiến lên!

Kiên trì một hồi, lão tửu quỷ vẻ mặt lo lắng nói ra.

- Ân, các ngươi hiện tại đi theo phía sau ta, ta giết ra một con đường, chúng ta xông lên phía trước!

Nhiếp Vân cũng đã nhìn ra việc này, hắn quay đầu nói với mọi người một tiếng.

- Vâng!

Tất cả mọi người biết rõ thực lực của tông chủ thâm bất khả trắc, cũng không chối từ, lúc này xếp thành một đội và tương liên với nhau.

- Chết!

Thấy mọi người chuẩn bị thật tốt, linh hồn lực cường đại của Nhiếp Vân phối hợp với thiên phú tiên âm sư bắn phá liên tục, hội tụ thành một sợi dây nhỏ bao phủ chung quanh.

Bành bành bành bành!

Chỉ cần vân Vụ Thú bị tiên âm đụng phải đều không may mắn thoát

khỏi, toàn bộ kêu thảm một tiếng sau đó vỡ vụn thành khối thịt, chúng liên tục rơi xuống, trước mặt mọi người xuất hiện một thông đạo cực lớn.

Đám người Lạc Khuynh Thành, Dịch Thanh nhìn thấy Nhiếp Vân thi triển chiêu này cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, những người khác nhìn thấy tông chủ vừa quát đã có uy lực to lớn như thế liền ngạc nhiên.

Lúc này đã có vô số yêu thú Phá Không Cảnh đỉnh phong chết như vậy, bọn họ xông tới vô cùng đơn giản, không uổng phí chút khí lực nào.

- Đi!

Không biết suy nghĩ của mọi người, Nhiếp Vân đi đầu tiến lên phía trước, mọi người theo sát phía sau.

Một đường tiến lên thật nhanh, bọn họ hiện tại đã đi được mười vạn dặm, kết quả lại phát hiện Vân Vụ Thú trước mặt không giảm bớt, dường như Lạc Vân Chi Hải không ngừng biến hóa, người đi tới chỗ nào thì Vân Vụ Thú ở nơi nào, không thể đào thoát.

- Vạn Giới Sơn phân tầng, chúng ta đang ở tầng thứ nhất, nếu cường ngạnh xông tới như vậy, chỉ có tìm được lối ra tầng này tiến vào tầng thứ hai mới có thể giải trừ nguy cơ!

Đi một hồi, Nhiếp Vân nhớ tới trí nhớ kiếp trước và lên tiếng.

Kiếp trước tiến vào Lạc Vân Chi Hải từng gặp được Vân Vụ Thú, khi đó đi suốt một ngày, vừa vặn tới khu vực ngăn cách không gian, chỉ chém giết một hồi đã tiến vào cánh cửa, về sau Vân Vụ Thú không đuổi theo.

Hiện tại nhớ lại Vạn Giới Sơn không phải là không gian độc lập, nó có phân chia tầng, muốn tránh thoát đám Vân Vụ Thú công kích thì phải tiến vào tầng tiếp theo.

- Chủ nhân nói không sai, căn cứ lịch sử yêu nhân chúng ta ghi lại, Vạn Giới Sơn chia làm chín tầng, mỗi một tầng không giống nhau,

càng đi lên càng khó, Bắc Đẩu tinh phủ đang nằm ở tầng thứ chín.

Đột nhiên trong đám người Thiên Yêu Thánh Hoàng nói chen vào.

Thiên Yêu Thánh Hoàng hiện tại trở thành khôi lỗi của Nhiếp Vân cho nên đi cùng với mọi người.

Từ lúc bắt đầu đám người Tư Duẫn, Giao Long Hạ Dương nghe nói nàng là Thiên Yêu Thánh Hoàng, tất cả đều giật mình, khi biết Yêu tộc đệ nhất nhân lại bị tông chủ thu phục đã suýt hù chết bọn họ.

Tác chiến với yêu nhân nhiều năm như thế, bọn họ biết rõ Thiên Yêu Thánh Hoàng có địa vị và thực lực thế nào trong đám yêu nhân, cường như mạnh như thế lại bị tông chủ thu phục và biến thành khôi lỗi, từ đó càng làm bọn họ có thêm vài phần tin tưởng vào chuyến đi Bắc Đẩu tinh phủ lần này.

- Chín tầng? Bắc Đẩu tinh phủ đang ở tầng thứ chín?

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Kiếp trước hắn và đám huynh đệ kết nghĩa chỉ có tiến vào tầng thứ ba đã xuất hiện biến cố, cũng không biết tổng cộng có mấy tầng, cũng không biết chuyện Bắc Đẩu tinh phủ, không nghĩ tới Vạn Giới Sơn lại có nhiều tầng như thế.

Khó trách trước kia có vô số người muốn đi vào Bắc Đẩu tinh phủ nhưng không thành công, mặc dù may mắn tiến vào bên ngoài cũng đã chết, chỉ riêng chín tầng này cũng không phải bọn họ có thể thành công.

- Ngươi biết tin tức của Vạn Giới Sơn hay sao?

Nhiếp Vân hỏi tiếp.

- Những tin tức này là bí mật của Cửu U tộc, những chuyện khác không biết.

Thiên Yêu Thánh Hoàng lắc đầu.

- Ân, ngươi và tiểu Long, Hạ Hành tiền bối ở chỗ này thủ hộ mọi người chống cự Vân Vụ Thú tiến công, ta đi tìm cửa vào tầng thứ hia ở nơi nào, sau khi tìm được ta sẽ quay lại đón các ngươi.

Biết rõ Thiên Yêu Thánh Hoàng đã biến thành khôi lỗi, biết gì sẽ nói hết, nói không biết thì nhất định không biết, Nhiếp Vân lúc này cũng không nhiều hỏi, phân phó một tiếng.

- Vâng!

Thiên Yêu Thánh Hoàng đáp ứng.

Tuy kiếp trước Nhiếp Vân đã tiến qua tầng thứ hai nhưng kiếp trước không có thiên phú thiên nhãn, thực lực kém hơn hiện tại, có thể tìm được toàn bộ bằng lục lọi và vận khí, cũng không khác gì người mù đi đêm, không có vật tham chiếu, mặc dù trí nhớ có tốt cũng không thể biết được mình đang đi nơi nào.

------oOo------

Chương 1229: Trùy Tâm Xà (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cân nhắc đến điểm ấy, Nhiếp Vân quyết định tự mình tìm thông đạo.

Hắn có được thiên phú thiên nhãn hình thái thứ ba, lại có linh hồn ba ngàn thê độ, tìm kiếm sẽ đơn giản hơn nhiều, về phần đám người Minh Hoành có đuổi theo hay không, chỉ sợ bọn chúng bây giờ ốc còn không mang nổi mình ốc, muốn đuổi kịp bọn họ là chuyện không có khả năng.

Hơn nữa mặc dù đuổi theo cũng không có gì, có tiểu Long tọa trấn ở nơi này, đừng nói Minh Hoành, Minh Hinh, cho dù là Minh Giang đoạt xá thành công cũng chưa hẳn là đối thủ của nó.

Chỉ có điều tiểu Long thằng này có chút lười biếng, không dễ dàng ra tay mà thôi.

Vèo!

Sau khi bàn giao xong, Nhiếp Vân thi triển Phượng Hoàng chi dực và vận chuyển thiên hành chi khí, hắn chỉ lóe sáng là vượt qua rất xa.

Chung quanh có rất nhiều Vân Vụ Thú nhưng tốc độ của Nhiếp Vân thật sự quá nhanh, thời điểm bọn chúng phát ra công kích thì hắn đã bay xa, căn bản đuổi không kịp.

Qua mười giây hắn đã vượt qua mấy trăm vạn dặm

- Ân? Đó là cái gì?

Đột nhiên, thiên nhãn nhìn sang, một đồ vật như ngọn núi lớn xuất hiện trước mặt.

Ngọn núi này có màu sắc giống như Lạc Vân Chi Hải, nó như sương trắng và dung nhập vào cảnh tượng chung quanh, hoàn toàn cùng màu với thiên địa, nếu như không phải thiên nhãn cường đại thì căn bản không phát hiện ra nó.

- Là một con Vân Vụ Thú cực lớn? Những con Vân Vụ Thú nhỏ là nó sinh ra?

Nhìn kỹ hai mắt, rốt cuộc Nhiếp Vân cũng biết rõ ngọn núi là cái gì.

Nơi này làm gì có ngọn núi, mà là một con Vân Vụ Thú cực lớn, chiêu ngan mấy vạn dặm, cao cũng mấy ngàn dặm, nó há miệng phun mấy vạn con Vân Vụ Thú ra khỏi cơ thể.

Có thể phun ra Vân Vụ Thú, vượt qua Nhiếp Vân tưởng tượng.

- Đây là Vân Vụ Thú vương giả, nếu như có thể đánh chết nó, Vân Vụ Thú sẽ tự tán loạn.

Nghĩ đến điểm này đôi mắt Nhiếp Vân lóe sáng.

- Con... Vân Vụ Thú này có linh hồn hạch tâm ở đâu? Trái tim ở

đâu? Tìm không thấy chỗ hiểm, cho dù muốn giết cũng giết không chết ah!

Vừa muốn động thủ, Nhiếp Vân nhớ tới một sự kiện cho nên lâm vào phiền muộn.

Đầu Vân Vụ Thú vương giả này có thân thể quá lớn, nó như một sơn mạch, nếu như tìm không thấy chỗ hiểm, cho dù dùng kiếm chém cả ngày chỉ sợ cũng không cách nào đánh chết nó.

Còn không tìm thấy linh hồn hay trái tim của nó ở đâu, làm sao có thể đánh chết? Mà đâm về địa phương khác, nhìn bộ dạng cực lớn của nó chắc có lẽ không tạo thành bất cứ thương tổn gì ah!

- Có biện pháp!

Trong nội tâm đang lo nghĩ, đôi mắt Nhiếp Vân lóe sáng.

Đứng dậy đi về phía trước, hóa thành một cơn gió, lòng bàn hắn cầm thanh long kích, hắn quán thâu pháp lực và linh hồn vào trong, ngay sau đó khí lãng hình thành gió lốc bổ mạnh vào ngọn núi trước mặt.

Ầm ầm!

Khí lãng chưa tới nhưng thế đã thành.

Thân thể Vân Vụ Thú Vương cực lớn cảm nhận có nguy hiểm, nó phát ra tiếng gào như sấm sét, lúc này có vô số xúc tu chấn vỡ không gian đánh tới.

- Chính là lúc này, thiên nhãn võ đạo chi khí vận chuyển!

Nhìn thấy đối phương phản kích, nội tâm Nhiếp Vân la hét, võ đạo, thiên nhãn đan điền dung hợp sinh ra thiên nhãn võ đạo chi khí vận chuyển và sinh ra ý cảnh kỳ diệu trong đầu của hắn.

Ông ông ông!

Trong mắt xuất hiện xuất hiện vô số hào quang đỏ thẫm kết nối với

nhau và nhìn thấy lộ tuyến Vân Vụ Thú Vương sắp công kích, đồng thời một hồng tâm cực lớn xuất hiện trong mắt hắn.

Trải qua cẩn thận nghiên cứu, Nhiếp Vân biết rõ thiên nhãn võ đạo chi khí chẳng những có thể sẽ ra lộ tuyến địch nhân sắp tiến công mà còn nhìn ra lỗ thủng trong đó, sau khi hắn hiểu hồng tâm chính là nhược điểm của Vân Vụ Thú Vương cho nên hắn vô cùng vui mừng.

- Vũ Đạo Phá Hư Quyền, Vũ Thần quyền, dung hợp thiên phú thiên thủ sư!

Trong nội tâm thở phào, Nhiếp Vân vứt bỏ kích không cần, tay trái Vũ Đạo Phá Hư Quyền, tay phải Vũ Thần quyền, đồng thời vận chuyển thiên phú thiên thủ sư, hắn khống chế tỉ mỉ và thôi phát nhẹ nhàng, lúc này lập tức dung hợp hai tuyệt chiêu với nhau hình thành lực lượng nghịch thiên đánh thăng vào hồng tâm trước mặt.

- Tiểu bối, ngươi đáng giận!

Dường như Vân Vụ Thú Vương không ngờ Nhiếp Vân có thể nhanh chúng tìm được chỗ hiểm của nó như vậy, trong lời nói của nó mang theo sợ hãi không nhỏ, cái miệng rộng mấy ngàn dặm mở ra.

Ngay sau đó tụ khí sau đó phun ra khí lưu màu đỏ, khí lưu đậm đặc bao phủ Nhiếp Vân vào trong.

- Đây là chiêu số tất sát do Vân Vụ Thú dùng tinh huyết biến thành, cũng không có gì, thiên phú nguyên khí sư, thôn phệ!

Đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại, hắn cũng không trốn đi, hai tay của hắn giơ lên cao cao, nguyên khí đan điền trong cơ thể xoay tròn cực nhanh.

Ầm ầm!

Tất cả khí lưu màu đỏ bị nguyên khí đan điền hình thành vòng xoáy linh khí đánh trúng và quấy thành mảnh vỡ, dường như chúng là đại bổ vật và bị Nhiếp Vân thu vào trong.

Vào lúc này Vũ Đạo Phá Hư Quyền và Vũ Thần quyền hình thành hỗn hợp quyền pháp đánh vào chỗ yếu hại của Vân Vụ Thú Vương, tiếng kêu thảm thiết thứ hai vang lên, nó nằm xụi lơ trên mặt đất và không còn khí tức sinh mệnh.

Sưu sưu sưu sưu!

Vân Vụ Thú Vương vừa chết, tất cả Vân Vụ Thú chung quanh chấn kinh, chúng phát ra tiếng kêu gào thảm thiết, cũng không đi vây công nhân loại mà là bỏ chạy tứ tán.

- Quả là thế!

Nhìn thấy Vân Vụ Thú bỏ chạy, đôi mắt Nhiếp Vân tỏa sáng.

Yêu thú quần cư đều cóp tập tính như vậy, chỉ cần đánh chết thú vương thì bọn chúng sẽ chia rẽ ra nhanh chóng.

- Tới!

Bàn tay của hắn nắm lấy tinh hạch của Vân Vụ Thú Vương vào trong tay.

Không biết Vân Vụ Thú Vương có cấp bậc gì nhưng tuyệt đối không thua kém Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, tinh hạch như thế tự nhiên vô cùng trân quý, cầm trong tay, Nhiếp Vân đã cảm thấy lực lượng hùng hậu bao trùm tất cả, dường như nếu thực lực không đủ đừng nói luyện hoa, ngay cả cầm cũng không cầm được.

- Nuốt!

Nhiếp Vân há miệng nuốt tinh hạch vào bụng.

Xì xào!

Tinh hạch tiến vào bụng, trong người sinh ra dòng nước ấm chảy khắp toàn thân, ngay sau đó Nhiếp Vân cảm giác thân thể như có cái gì đó vỡ vụn.

- Ân? Lại có đan điền tấn cấp?

Vội vàng quan sát khí hải, chỉ thấy ngụy trang đan điền xếp hạng năm mươi lăm biến thành màu xanh nhạt, đạt tới hình thái thứ ba.

Thiên phú ngụy trang sư từ khi âấn cấp hình thái thứ hai tại Kiếm Thần Tông, sau đó bởi vì ít sử dụng cho nên nó không có tấn cấp, không nghĩ tới lúc này lại có thể tấn cấp.

------oOo------

Chương 1230: Trùy Tâm Xà (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chẳng lẽ bởi vì Vân Vụ Thú do mây mù mà sinh, có thể tùy ý cải biến hình thái, cho nên tinh hạch của nó có công hiệu ngụy trang giống ngụy trang sư?

Nội tâm Nhiếp Vân sinh ra suy nghĩ như thế.

Trải qua nghiên cứu trong thời gian này, dường như đan điền tấn cấp hình thái không có quy luật gì đáng nói.

Chỉ cần một loại thiên phú dùng nhiều, vận chuyển lợi hại là có thể đột phá hình thái, nhiều nhất chỉ đạt tới hình thái thứ ba, muốn tấn cấp hình thái thứ thứ tư là ít có khả năng.

Ít nhất trước mắt không có đan điền nào có thể đạt tới hình thái này.

Hiện tại xem ra không riêng sử dụng đan điền, một khi đạt được những thuốc bổ tương ứng cũng có thể làm nó tấn cấp.

Ngụy trang đan điền chính là ví dụ.

- Ngụy trang sư hình thái thứ hai có thể ngụy trang thành yêu thú, không làm người khác phát hiện, nhìn xem hình thái thứ ba là thế

nào?

Hắn vận chuyển đan điền, trong khoảng khắc vận chuyển thiên phú ngụy trang đạt tới hình thái thứ ba, Nhiếp Vân cảm thấy khí tức xương cốt toàn thân thay đổi.

- Không ngờ có thể ngụy trang hình thái công kích của đối phương?

Nhiếp Vân đã giật mình.

Trước kia ngụy trang sư hình thái thứ hai chỉ có thể ngụy trang bộ dáng, khí tức linh hồn tương tự, không nghĩ tới hình thái thứ ba liền có thể bắt chước hình thái công kích của đối phương!

Mặc dù chỉ bắt chước đồng cấp, lực lượng cũng không cao hơn chính mình, cho dù như vậy cũng phi thường đáng sợ.

Giống như nhìn thấy người khác thi triển vô thượng đại kiếm thuật, bắt chước thành hắn cũng có thể đánh ra tuyệt chiêu vô thượng đại kiếm thuật giống hắn, cho dù như vậy không phải tuyệt chiêu, một khi giao thủ sẽ lộ ra nhưng nhìn từ vẻ ngoài hoàn toàn có thể vàng thau lẫn lộn, không ai có thể nhìn ra.

Không hổ là thiên phú xếp hạng năm mươi lăm, đáng sợ!

Tấn cấp lần này với Nhiếp Vân mà nói tác dụng không lớn.

Bản thân hắn có thiên phú võ đạo sư, chỉ cần nhìn tuyệt chiêu của người khác một lần là có thể bắt chước, thậm chí còn có thể sáng tạo ra tuyệt chiêu mạnh hơn, cho nên bắt chước ngược lại có chút gân gà.

Sưu sưu sưu sưu!

Vào lúc Nhiếp Vân đang nghiên cứu thiên phú ngụy trang sư, đột nhiên nghe tiếng gió, quay đầu nhìn đã thấy đám người lão tửu quỷ tránh thoát Vân Vụ Thú dây dưa và đi tới trước mặt bọn họ.

- Tông chủ, đây là...

Vân Vụ Thú Vương tử vong không thể duy trì năng lực che giấu của Lạc Vân Chi Hải, nó hiển lộ hình thể, mọi người nhìn thấy Vân Vụ Thú chạy tán loạn nên giật mình.

- Đây là Vân Vụ Thú Vương, ta vừa đánh chết nó, từ đó đám Vân Vụ Thú xuất hiện bối rối!

Thấy mọi người đi vào, Nhiếp Vân không suy nghĩ về vấn đề ngụy trang sư tấn cấp, hắn cười nói.

- Thì ra là thế, lợi hại!

Nghe hắn giải thích, mọi người giờ mới vì sao đám Vân Vụ Thú vây công như nổi điên lại bỏ chạy, thì ra tông chủ đã giải quyết thú vương của chúng.

- Đi thôi!

Thấy mọi người đến đông đủ, cũng không tổn thương quá lớn, Nhiếp Vân thở ra một hơi và tiến lên phía trước.

Không có Vân Vụ Thú dây dưa, cho dù Lạc Vân Chi Hải làm mọi người không nhìn tâấy cái gì nhưng đi lại không phức tạp, bọn họ nhanh chóng nhìn thấy màn phân cách xuất hiện trước mắt.

Không gian ngăn cách lơ lửng trước mặt mọi người, nó rộng bảy, tám mét và sinh ra năng lượng chấn động đặc thù ngăn cách hai không gian với nhau.

- Đây là cổng không gian tiến vào tầng thứ hai, mọi người đi theo phía sau ta, không được tụt lại phía sau.

Nhiếp Vân dặn dò lần nữa, lúc này hắn giơ tay đấm một cái.

Oanh!

Vào lúc này cổng không gian đặc thù bị xé rách, khe hở đủ một người thông qua xuất hiện, mọi người nhanh chóng đi vào trong.

Mọi người theo vào bên trong.

Vừa tiến vào cổng không gian, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy có khí tức đìu hiu ập vào mặt, cảnh tượng hoang tàn xuất hiện trong mắt mọi người.

- Đây là sa mạc? Một cổng không gian nho nhỏ có thể ngăn cách hai thế giới?

Đám người lão tửu quỷ cũng tiến vào đây, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt liền cảm khía.

Xuất hiện trong mắt mọi người khác với mây mù vờn quanh lúc trước, nơi này là sa mạc to lớn.

Sa mạc mênh mông và cực nóng, trên đường đi tới, cho dù mọi người cường đại nhưng vẫn cảm thấy khát khô, cảm giác này khó chịu không nói thành lời.

- Đây là linh hồn khát khô, chúng ta phải nhanh lên, bằng không còn chưa tìm được cổng không gian thứ hai chúng ta sẽ bị khát chết ở nơi này.

Nhiếp Vân mày nhăn lại.

Tu vi đạt tới cảnh giới của bọn họ, cho dù mười năm không ăn không uống cũng không sinh ra đói khát, cảm xúc khát khô khi mới tiến vào nơi này đã làm mọi người khó chịu, ngay cả Nhiếp Vân cũng cảm giác nội tâm lạnh giá.

Đây là cảm giác khát khô từ linh hồn, mà không phải thân thể!

Cái gọi là giải khát trong mơ chính là ý này, không ăn đến mai lại có thể giải khát, tình cảnh hiện tại chính là dục vọng uống nước của linh hồn, nơi này làm mọi người thèm nước, câu dẫn dục vọng uống nước nhưng không có cách nào.

Mặc dù cho cả một biển nước nhưng bọn họ có uống cạn cũng chết khát như thường, đây là điểm đáng sợ của linh hồn khát khô.

- Tông chủ, dường như nơi này bị áp chế đáng sợ, không cách nào

nhìn xa.

Đột nhiên lão tửu quỷ lên tiếng.

Nghe được hắn nói như thế, Nhiếp Vân ngưng tụ tinh thần, quả nhiên phát hiện linh hồn thật bị áp chế, ngay cả hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy mấy vạn mét, còn muốn xa là ít có khả năng.

May mắn nơi này không giống Lạc Vân chi hải, tầm mắt khoáng đạt, mặc dù mọi người không có thiên phú thiên nhãn nhưng nhìn thấy mười dặm không thành vấn đề.

- Cổng không gian ở hướng kia, chúng ta đi nhanh đi.

Kiếp trước Nhiếp Vân đã đi tới nơi này, biết rõ vị trí của cánh cửa không gian, hắn lập tức dẫn mọi người tiến lên.

Mọi người theo sát phía sau hắn.

Sưu sưu!

Mọi người vừa phi hành, đột nhiên có một đạo hào quang màu xanh trong sa mạc bay lên, nó bay thẳng về phía Nhiếp Vân với tốc độ cực nhanh, nghe rợn cả người.

- Chết!

Đôi mắt Nhiếp Vân nheo lại, Kiếm Thần Chi Kiếm hóa thành bóng kiếm chém hào quang màu xanh thành vài đoạn, nó rơi xuống mặt đất nhưng không nhừng nhúc nhích.

- Đây là Trùy Tâm Xà, có thể cảm thấy trái tim đập và chuyên môn xé tim người.

Nhìn thấy đồ vật bị cắt vài đoạn trên mặt đất, sắc mặt lão tửu quỷ biến hóa.

- Thực lực Trùy Tâm Xà cũng không được, mỗi con chỉ có thực lực Nạp Hư Cảnh nhưng xuất quỷ nhập thần, nó như tắc kè hoa giấu trong đống cát, không ai nhìn ra, một khi xuất hiện sẽ có tốc độ cực

nhanh làm người ta khó lòng phòng bị, hơn nữa trong cơ thể có kịch độc, bị cắn trúng một cái, cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong cũng khó đào thoát…

------oOo------

Chương 1231: Ta lại đây (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn còn chưa nói xong phía sau có tiếng la vang lên.

- Ah...

Ngay sau đó mọi người nhìn thấy một trong mười tám Yêu Hoàng té xuống đất, hắn không ngừng run rẩy, khóe miệng sùi bọt mép.

- Độc thật lợi hại!

Nhiếp Vân cong ngón búng một cái, ngay sau đó Trùy Tâm Xà trên cánh ta Yêu Hoàng kia nổ thành mảnh vỡ, hắn đi hai bước tới gần, ngay sau đó đưa tay truyền kịch độc chi khí vào trong người hắn và rút chất độc ra ngoài.

Cho dù Yêu Minh Tiên Dịch và Thiên Tâm Hàn Độc được xưng chất độc lợi hại nhất trên đại lục, cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong đụng phải cũng không chết ngay, chiện tại Yêu Hoàng trúng một chút đã run rẩy như vậy cũng thật đáng sợ a!

Chất độc này không đáng sợ, đó là đối với thiên phú độc sư mà thôi, cho nên Nhiếp Vân cảm thấy không có gì khó.

Kịch độc chi khí vừa tiến vào trong cơ thể đã thôn phệ chất độc, sau khi thôn phệ chất độc, Nhiếp Vân cảm thấy thực lực của mình gia tăng lần nữa cho nên gật đầu thỏa mãn.

Sưu sưu sưu sưu!

Đột nhiên mặt đất lại xuất hiện vài chục con rắn như thế, chúng

nhanh chóng tấn công mọi người.

- Hừ!

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Nhiếp Vân cũng không ra tay, hắn hừ lạnh một tiếng.

Linh hồn khổng lồ phối hợp với thiên phú tiên âm sư phat ra âm thanh như thiên địa đại đạo nổ vang, từ đó sinh ra uy nghiêm không được phép xâm phạm.

Bành bành bành bành!

Sau khi đánh nát độc xà lao tới tấn công, một dòng nọc độc bay lên và bị Nhiếp vân hấp thu vào trong cơ thể của mình.

- Không ngờ có thể hấp thu nọc độc.

Những người này trừ Thiên Huyễn biết rõ Nhiếp Vân có thiên phú độc sư ra, người khác cũng không biết tông chủ còn có năng lực làm người ta nghe thấy phải biến sắc, nhìn thấy hắn dễ hấp thu chất độc như thế nhưng mặt không đổi sắc, bọn họ sợ hãi biến sắc.

- Đi nhanh đi!

Nhìn thấy biểu lộ của bọn họ, Nhiếp Vân biết rõ bọn họ suy nghĩ cái gì, biết rõ lúc này không phải thời điểm giải thích, bàn tay hắn mở ra, hấp lực to lớn bao phủ mặt đất.

Âm thanh bành bành bành bành vang lên liên tiếp, đám Trùy Tâm Xà che giấu trong sa mạc bị hắn đánh chết, nọc độc bị hấp thu vào trong cơ thể của hắn.

Tuy sức chiến đấu của Trùy Tâm Xà không được nhưng độc tính tạật sự không được, thậm chí có thể dọc theo pháp lực công kích người khác, chính bởi vì như thế cho nên mọi người có thể dễ dàng đánh chết nó nhưng không dám động thủ, Nhiếp Vân lại dám không kiêng nể như thế mới là điểm bọn họ kinh hãi không thôi.

- Đi!

Một đường đi về phía trước, đề phòng dừng lại sẽ có ngoài ý muốn, Nhiếp Vân vẫn tiến lên phía trước, tất cả đám Trùy Tâm Xà che giấu dưới sa mạc đều bị đánh chết, sau đó mọi người bay qua nơi này thật nhanh.

- Nhiếp Vân không được, ta khát!

Tốc độ như vậy cũng không nhanh, đi một chút sẽ phỉa ngừng, ước chừng đi nửa giờ có tiếng hô vang lên, một thân ảnh té trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, bờ môi phát khô.

Nhiếp Vân quay đầu nhìn lại, đó chính là Bách Hoa Tu một đường tiến lên phía trước.

Nàng cũng giống như Lạc Khuynh Thành, thực lực chỉ có Phá Không Cảnh đỉnh phong, linh hồn còn chưa đạt tới Linh cấp Đại viên mãn, loại linh hồn khát khô này có dục vọng quá mạnh làm cho nàng không kiên trì nổi.

Nhìn chung quanh một hồi, phát hiện không chỉ có nàng như vậy, bờ môi của bọn họ phát khô và khí tức uể oải không chịu nổi.

Nơi này khao khát linh hồn cực kỳ đáng sợ, linh hồn cao nhất trong mọi người là lão tửu quỷ cũng chỉ là Địa cấp đại viên mãn mà thôi, không cách nào thừa nhận.

- Mộc sinh chi khí trị liệu!

Biết rõ tiếp tục như vậy mọi người nhất định sẽ bị chôn sống chết khát, ánh mắt Nhiếp Vân biến thành ngưng trọng, thân thể run lên và mộc sinh đan điền xoay tròn phóng thích ra hơn mười đạo mộc sinh chi khí bay vào trong người bọn họ.

Xì xì xì xì...

Mộc sinh chi khí có thể trị liệu linh hồn bị tổn thương, loại trị liệu này trị khao khát linh hồn không khó, mọi người cảm thấy thân thể chấn động, ngay sau đó cảm giác khao khát linh hồn kia cũng giảm đi rất nhiều, hào quang thỏa mãn xuất hiện trong mắt bọn họ.

Kiếp trước Nhiếp Vân tiến tới nơi này cũng thiếu chút nữa đã tử vong, nếu như không phải nghị lực kinh người, chỉ sợ hắn căn bản không thể kiên trì đi vào tầng thứ ba.

Có mộc sinh chi khí duy trì, mọi người thoải mái rất nhiều, lúc này lại tiếp tục lên đường, đi gần một giờ, rốt cục nhìn thấy cổng không gian tầng thứ hai lơ lửng trên không trung, nó đang tỏa ra hào quang sáng ngời.

- Đến rồi, tiến vào tầng thứ ba sẽ sống khá giả hơn một ít!

Nhìn thấy cánh cửa này Nhiếp Vân vui vẻ, hắn tươi cười giải thích một câu, đang muốn bay qua đã nhìn thấy có một đạo cát vàng cuốn tới, hình thành một đạo vòi rồng bằng bão cát.

- Lui về phía sau!

Biết rõ không thể tùy ý công kích cát vàng, bằng không nhất định sẽ gặp phải cái gì đó, đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại, hai tay chấn động và bảo đám người lui về phía sau, hắn lập tức đánh một quyền về phía trước.

Ầm ầm!

Bị một quyền tập trung, càt vàng đầy trời tan thành mây khói, ngay sau đó có hai thân ảnh dữ tợn xuất hiện.

Một người thân đầu rắn mọc cái đuôi bò cạp.

- Khặc khặc, những năm qua miệng của ta nhạt không biết mùi vị, rốt cục đã có người tới, có thể ăn một bữa ngon rồi đây.

Gia hỏa thân người đầu rắn nhìn thấy đám người Nhiếp Vân thì cười nói, âm thanh bén nhọn chói tai khó nghe, từ đó làm linh hồn của mọi người run rẩy không chịu nổi.

- Hắc hắc, các ngươi chủ động quỳ xuống để chúng ta ăn hay muốn chúng ta phí một phen tay chân?

Tên đầu người đuôi bò cạp cười nói, hắn nhìn mọi người nơi đây chẳng khác gì nhìn đồ ăn.

- Tông chủ, đây là Thủ Xà Nhân và Hạt Vĩ Nhân, thuộc về một loại yêu nhân, xem thực lực của chúng chỉ là Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong!

Sắc mặt lão tửu quỷ ngưng trọng.

Nếu chỉ có thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong với hắn mà nói không đủ gây sợ, mấu chốt là từ hình thái của hai gia hỏa này đã biết rõ trong cơ thể ẩn chứa kịch độc đáng sợ đến cực điểm.

- Ân, các ngươi lui ra phía sau, ta đến xử lý...

Biết rõ lão tửu quỷ lo lắng cái gì, Nhiếp Vân tiến lên phía trước một bước, hắn muốn ra tay giải quyết hai gia hỏa này, chợt nghe có một giọng nói thanh thúy

vang lên.

- Nhiếp Vân, để ta đánh đi, trên đường đi ngươi tiêu hao đủ lớn rồi.

Lúc này có một thiếu nữ đi tới, là Lạc Khuynh Thành.

- Ngươi?

Nhiếp Vân sững sờ.

------oOo------

Chương 1232: Ta lại đây (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân!

Lạc Khuynh Thành cũng không đáp lời, nàng đưa tay vào trong bao

đựng tên trên lưng, ngay sau đó nàng cầm một mũi tên trong tay, giương cung đáp bắn và kéo cung như trăng rằm.

Vèo!

Chiết dực chi tiễn mang theo toàn chuyển chi lực bắn xuyên qua hai con quái nhân trước mặt.

- Khặc khặc, cô bé này có làn da thật mềm, thật sự làm người ta chảy nước miếng, ta muốn hưởng thụ trước sau đó lại giết.

Thủ Xà Nhân tiến lên phía trước, cái đuôi rắn cực lớn của nó nghênh đón mũi tên, nó gạt mũi tên sang nơi khác.

Sưu sưu sưu sưu!

Một mũi tên không có hiệu quả, Lạc Khuynh Thành cũng không nhụt chí, ánh mắt ngưng trọng, ngay sau đó nàng bắn ra một loạt mưa tên về phía trước.

Mỗi mũi tên mang theo uy thế vô cùng cường đại bắn tới, đầu đuôi tương liên giống như một đường thẳng tắp.

- Muội tử thật cay, xem ra ta sẽ giết ngươi trước...

Nhìn thấy tốc độ mũi tên của Lạc Khuynh Thành bắn ra quá nhanh, mọi người cảm thấy kinh hãi, sắc mặt biến hóa, ngay sau đó Thủ Xà Nhân bị bắn xuyên qua người như tổ ong.

PHỐC!

Ngay sau đó một mũi tên bắn xuyên thủng cổ họng của Thủ Xà Nhân, một kích trí mạng.

Phù phù!

Thủ Xà Nhân đã chết.

- Lợi hại!

Người khác có khả năng không nhìn ra động tác của Lạc Khuynh Thành, cũng không nhìn ra mũi tên tới từ đâu mà nhiều như thế, linh hồn Nhiếp Vân cường đại cho nên nhìn ra bí quyết trong đó.

Vừa rồi Lạc Khuynh Thành bắn ra ngoài bãy mũi tên, trên thực tế dấu diếm mũi tên thứ tám, chỉ có điều tốc độ của mũi tên này quá nhanh, vượt qua phạm vi mắt thường có thể nắm bắt, vừa vặn thừa dịp Thủ Xà Nhân đang luống cuống tay chân khi bị những mũi tên khác bắn trúng, mũi tên thứ tám xuyên qua cổ họng của nó.

Đã vài tháng không gặp, không riêng chính mình cường đại hơn, Lạc Khuynh Thành tiến bộ phi thường lớn, dường như nàng đã hoàn toàn khống chế vẫn lạc chi cung, ngay cả Thủ Xà Nhân làm lão tửu quỷ phải kiêng kị đã bị nàng dùng mũi tên bắn chết.

- Trốn!

Hạt Vĩ Nhân nhìn thấy Thủ Xà Nhân chỉ có thể kiên trì vài giây đã bị bắn chết, biết rõ lần này đã phải tấm sắt, đôi mắt nó co rút lại sau đó tiến vào trong đống cát.

- Ngươi cũng đừng chạy!

Nếu như đã ra tay, Nhiếp Vân sao có thể thả hổ về rừng, lúc này hừ lạnh một tiếng sau đó cong ngón tay búng một cái.

Bành!

Một đạo điện quang hóa thành khí lãng bay ra khỏi ngón tay của hắn, nó đâm thẳng vào sọ của Hạt Vĩ Thú, đầu lâu của nó biến thành thịt nát.

- Thu!

Hai gia hỏa này đã tử vong, Nhiếp Vân biết rõ kịch độc trên người của chúng cực kỳ hiếm có, hắn vung tay vận chuyển kịch độc chi khí hấp thu nọc độc của chúng vào trong cơ thể của mình.

Răng rắc!

Răng rắc!

Vào lúc nọc độc của chúng tiến vào trong cơ thể của mình, chợt nghe bên tai có âm thanh quen thuộc vang lên, cúi đầu xem xét, quả nhiên kịch độc đan điền đúng như suy nghĩ của hắn đã đột phá tấn cấp.

- Ân? Cũng không phải hình thái thứ ba, chỉ là hình thái thứ hai?

Liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân sững sờ.

Từ khi chủ đan điền tấn thăng đến hình thái thứ ba thì các đan điền khác của mình trên cơ bản đều có tấn cấp hai hình thái, từ hình thái thứ nhất tiến tới hình thái thứ ba, bây giờ này kịch độc đan điền cũng không có như tưởng tượng của hắn biến thành hình thái thứ ba, rõ ràng làm từng bước biến thành hình thái thứ hai, điều này làm Nhiếp Vân cảm thấy ngoài ý muốn.

- Khả năng tấn cấp có quan hệ với độc tính mạnh và yếu, con Thủ Xà Nhân, Hạt Vĩ Nhân không có kịch độc đủ mạnh làm kịch độc đan điền tấn cấp đến hình thái thứ ba!

Suy nghĩ một chút Nhiếp Vân đã hiểu ra.

Tuy kịch độc của hai gia hỏa này nhìn như lợi hại nhưng cũng chỉ có thể hạ độc chết cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong mà thôi, muốn độc chết cường giả Bí Cảnh cửu trọng thì còn lực còn không đủ, đó là bởi vì độc tính không đủ, cũng không có trợ giúp nhiều với kịch độc đan điền.

Sở dĩ có thể tấn cấp, có khả năng bởi vì từ khi có kịch độc đan điền đến nay vẫn tích lũy tới bây giờ, nhất là đoạn đường này đánh chết Trùy Tâm Xà hấp thu độc khí, từ đó kịch độc đan điền đạt tới một điểm tới hạn mới khiến làm nó đột phá hình thái thứu hai, muốn đạt tới hình thái thứ ba căn bản không xong.

- Tầng thứ ba là văn minh viễn cổ, phi thường nguy hiểm, hai tầng trước chúng ta không có thương vong nhưng tầng thứ ba ta khó mà nói trước được.

Không quản chuyện kịch độc đan điền thế nào, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên cổng không gian phía trước và lên tiếng.

Kiếp trước hắn chỉ có thể tiến và tầng thứ ba mà thôi, ở chỗ này nhìn thấy văn minh viễn cổ chân chính, cũng chính ở chỗ này hắn bịđaám người Tang Hồng Y đánh lén, phẫn hận thi triển bí thuật tiến vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Nơi có văn minh viễn cổ nguy cơ trùng trùng, rất nhiều địa phương có ẩn chứa đồ vật không thể tưởng tượng nổi, nhất là những đồ vật của văn minh chi ma không thể dùng lẽ thường phỏng đoán, hai cửa ải đầu bởi vì có mình chiếu cố nên không xuất hiện thương vong, cửa thứ ba sẽ khác.

- Chúng ta sẽ cẩn thận, tông chủ yên tâm đi!

- Đã tới nơi này, chúng ta đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng tử vong, có giác ngộ tử vong, tông chủ không nên lo lắng thay chúng ta.

Biết rõ Nhiếp Vân lo lắng, mọi người đều kiên định bản tâm của mình.

- Vậy là tốt rồi!

Nhìn thấy biểu lộ của mọi người, Nhiếp Vân biết rõ bọn họ cũng không sợ chết, đã dám đến cũng sớm không quan tâm sinh tử, lúc này gật gật đầu, hắn ngẩng đầu nhìn về phía cánh cổng không gian, dùng âm thanh chỉ hắn mới có thể nghe thấy thì thào tự nói.

- Vạn Giới Sơn, nơi kiếp trước đã từng vẫn lạc, Nhiếp Vân ta... Lại trở lại!

- Đi!

Thấp giọng hô một tiếng, Nhiếp Vân xuất quyền lần nữa, hắn vượt qua ngăn cách tầng hai, chỉ trong nháy mắt đã đi vào tầng ba.

Vừa tiến vào trong đó, hương vị ẩn chứa khí tức văn minh viễn cổ đặc thù ập vào mặt làm ánh mắt mọi người như cứng lại.

Văn minh có thể làm cho người ta đạt được giáo hóa, cũng có thể cải biến tư duy, cải biến tư tưởng của ngươi, làm cho ngươi có cảm giác được rửa tội.

Muốn phá hủy ý chí của một người, hủy diệt một chủng tộc, đầu tiên phải phá hủy văn minh của họ, đây là định lý.

Tuy chưa biết và chưa nhìn thấy cái nhìn, bọn họ vừa gia nhập tầng thứ ba đã bị hương vị tràn ngập văn minh ảnh hưởng lên tâm thần, lúc này bọn họ có cảm giác những gì mình tu luyện lúc trước đều là sai lầm.

------oOo------

Chương 1233: Văn minh chi ma (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cũng không biết là văn minh của chủng tộc nào trong thời kỳ viễn cổ, nên thủ vững ý niệm, không nên bị loại khí tức văn minh này xâm nhập vào trong đầu.

Nhiếp Vân bàn giao với bọn họ một câu, lúc này đưa mắt nhìn về phương xa.

Chỉ thấy trước mắt của bọn họ khắp nơi đều là những tấm bia đá với đầy chữ viết, những chữ viết trên các tấm bia đá này biến ảo thành vô số người, trình bày đại đạo thuộc về bọn họ.

- Đây là văn minh Mặc tộc!

Đột nhiên lão tửu quỷ nhìn một tấm bia đá và thốt lên.

- Mặc tộc?

- Đúng vậy a, nghe nói Mặc tộc là một chi của Nhi gia, xuất thân Nho tộc lại phê phán Nho tộc, chủ trương mỗi người ngang hàng kiêm yêu, phi công, coi trọng truyền thừa văn hóa, tôn sùng quy luật tự nhiên!

Dường như lão tửu quỷ rất hiểu về văn minh Mặc tộc.

- Đây là văn minh của Nghiệt Long nhất tộc! Nghiệt Long nhất tộc trước kia cũng thuộc về Long tộc, chẳng biết tại sao bị diệt sạch, nơi này còn lưu lại văn tự của chúng...

Giao Long Hạ Tuyền chỉ về một tấm bia đá và lên tiếng.

Lúc này mọi người nhìn sang các tấm bia đá ở nơi đây, nhìn văn tự rậm rạp trên những tấm bia đá này, bọn họ như đang rong chơi trong biển văn minh của nhiều chủng tộc, cảm ngộ văn minh rầm rộ của các chủng tộc trong chư thiên vạn giới.

- Khặc khặc, tín ngưỡng văn minh chủng tộc chúng ta, chúng ta có được đại đạo trực tiếp nhất, có thể giúp các ngươi cảm ngộ Thiên Đạo.

Vào lúc mọi người đang nhìn về phía trước, đột nhiên trước mặt xuất hiện một đám quái vật.

Những quái vật này không có tay chân, chỉ có một đầu sọ lơ lửng giữa không trung, chúng giống như khí lưu và phát ra khí tức làm linh hồn run rẩy.

- Đây là văn minh chi ma, văn minh viễn cổ hình thành ma thai, một khi bị xâm nhập trong đầu sẽ làm người ta lâm vào mê man, tu vi tổn hao nhiều, ngàn vạn phải cẩn thận.

Nhìn thấy những đầu lâu này, đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại, hắn lập tức lên tiếng giải thích.

- Văn minh chi ma?

Sắc mặt mọi người biến hóa.

Cho dù là cái gì, chỉ cần thời gian trôi qua đủ lâu sẽ sinh ra linh trí, những tấm bia đá ghi lại văn kminh chư thiên vạn giới, đơn vị tính bằng hàng ngàn, có chút văn minh cường đại dĩ nhiên hình thành văn minh chi ma, những thứ này có chứa chiết lý đặc biệt, một khi

bị xâm nhập vào trong đầu, cho dù ý chí kiên định cỡ nào cũng sẽ biết tan rã, tu vi tổn hao nhiều.

- Phá!

Sau khi hiểu rõ những việc này, Nhiếp Vân đưa tay đánh về phía trước một quyền.

Ầm ầm!

Lực lượng mang theo uy áp bàng bạc, ngay cả cường giả Bí Cảnh cửu trọng cũng không thể ngăn cản một quyền này, đáng tiếc đám văn minh chi ma chỉ hơi chấn động một chút chứ không có bị đánh nát.

- Khặc khặc, chúng ta cùng loại với tâm ma, vô hình vô tướng, tồn tại trong ý thức, chỉ cần văn minh có ý thức thì có chúng ta tồn tại, muốn dùng man lực giết chúng ta, nằm mơ!

Văn minh chi ma đã sớm biết rõ mục đích của Nhiếp Vân cho nên cất tiếng cười to, nụ cười mang theo âm hàn.

Văn minh chi ma thuộc về tồn tại vô hình vô tướng, chúng thuộc về tâm ma, muốn tiêu trừ chỉ có thể dựa vào ý chí vô cùng kiên định, vũ lực căn bản không thể thành công.

- Ah...

Văn minh chi ma vừa mới dứt câu, Nhiếp Vân đã nghe tiếng kêu thảm thiết vang lên, lão tổ Tư Duẫn của Kiếm Thần Tông lúc này đỏ mắt, hắn lập tức đánh một quyền vào Yêu Hoàng đứng trước mặt.

Ầm!

Yêu Hoàng chỉ là khôi lỗi, căn vốn không nghĩ tới có người nhà ra tay với hắn, hắn không hề phòng bị cho nên nổ tung biến thành thịt nát.

Tiến vào Vạn Giới Sơn, rốt cục... Có người bắt đầu tử vong!

- Tư Duẫn...

Nhìn thấy Tư Duẫn đột nhiên nổi điên, Giao Long Hạ Dương vội vàng kéo cánh tay của hắn, lập tức nhìn thấy một đạo kiếm quang lập loè, năm ngón tay của hắn bị cắt đứt, máu tươi bắn tung tóe.

- Ha ha, ta vẫn cho rằng Nhân tộc mới là vạn giới chí tôn, yêu nhân là kẻ tội ác tày trời đáng chết, sai, sai, sai không hợp thói thường!

- Giết, giết, sát!

Thét dài một tiếng, Tư Duẫn lão tổ lâm vào điên loạn, hắn không ngừng vung vẩy trường kiếm trong tay, từng bóng kêếm rậm rạp đan thành lưới bắn xuyên qua đám người Lạc Khuynh Thành, Bách Hoa Tu.

- Dừng lại!

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Nhiếp Vân biết rõ Tư Duẫn không thể kháng cự tâm ma xâm nhập cho nên lâm vào điên loạn, hắn cau mày sau đó đưa tay áp xuống.

Ầm ầm!

Tư Duẫn trực tiếp quỳ rạp xuống đất, trên gương mặt hắn mang theo dữ tợn và vặn vẹo, suy nghĩ điên loạn.

- Thả ta ra, ta muốn giết các ngươi...

Trong tiếng gầm gừ vang vọng, pháp lực trên người Tư Duẫn bành trướng, hình như muốn tránh thoát trói buộc nhưng cho dù giãy dụa thế nào cũng không thể thoát thân.

- Ah...

Vào lúc mọi người khó hiểu nhìn về phía Tư Duẫn, không ngờ nhân vật cấp lão tổ của đại lục Phù Thiên lại điên rồi.

- Văn minh chi ma, tâm tư càng cường đại, biết rõ càng nhiều thì nó càng cường đại, người càng đơn thuần, càng vô tri, nó sẽ càng

nhỏ, cũng không có tác dụng gì cả.

Lão tửu quỷ liếc mắt nhìn sang, nhìn tu vi thấp như Lạc Khuynh Thành và đám Yêu Hoàng không có ý thức không nguy hiểm gì, ngược lại mấy lão tổ điên, ánh mắt của hắn ngưng trọng và hiểu ra

Văn minh chi ma là tâm ma do văn minh sinh ra, nếu như dốt đặt cán mai về văn minh này, cho dù nó muốn dẫn động suy nghĩ của ngươi cũng bất lực, ngược lại người kiến thức rộng rãi bác học đa tài lại càng dễ lâm vào ảo cảnh, không cách nào tự kềm chế được.

Đám người Lạc Khuynh Thành, Bách Hoa Tu có thành tựu hiện tại tương đối ngắn, bọn họ biết về mấy chuyện như văn minh cực ít, mặc dù văn minh chi ma muốn xâm nhập trong đầu các nàng cũng không cách nào dẫn động suy nghĩ tương quan làm bọn họ lâm vào ảo cảnh.

Về phần đám người Thiên Yêu Thánh Hoàng, cho dù lúc trước bọn họ biết rõ rất nhiều, sau khi bị độ hóa chỉ trung tâm với chủ nhân, cũng không có linh đài thanh minh cho nên không bị xâm nhập.

- Ân, nếu văn minh chi ma là một loại tâm ma, công pháp Phật môn có lẽ hữu dụng.

Bản thân Nhiếp Vân có thực lực mạnh mẽ, hơn nữa tu luyện qua công pháp Phật môn cho nên tiến vào cảnh giới “Bất Động”, cũng không bị ảnh hưởng, lúc này nghe lão tửu quỷ nói thế ánh mắt tỏa sáng.

- Tâm viên tủng động, tịch tĩnh huyễn diệt, thần tán bất tụ, phiền não, uẩn, tử, thiên tử xâm tập, nhược năng quan pháp như huyễn tương giả, thị nhân tắc năng phá phôi âm ma, nhược kiến chư pháp tất thị không tương, thị nhân tắc năng phôi phiền não ma, nhược kiến chư pháp bất sinh bất diệt...

------oOo------

Chương 1234: Văn minh chi ma (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn hừ một tiếng, Nhiếp Vân không ngừng độc nội dung quan trọng của Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền và phối hợp với thiên phú tiên âm sư.

Mới bắt đầu âm thanh cực thấp, ít có thể nghe rõ, về sau càng ngày càng mạnh, mỗi một chữ như lôi đình nổ tung, như chuông lớn ngân vang.

Sau khi đọc càng ngày càng nhiều, trên không trung chậm rãi hình thành những phù văn của Phật môn, mà những phu văn này hình thành chữ “Vạn” và xoay tròn cực nhanh.

- Đây là cái gì?

- Công pháp Phật môn? Ngươi lại có công pháp Phật môn, ah... Tại sao có thể như vậy...

- Đáng giận a...

Đã xưng là ma, như vậy sẽ đối lập với Phật, dù là tâm ma cũng tốt, quỷ quái cũng được, gặp được công pháp Phật môn đều không thể thừa nhận, vô số ma ảnh đang bay trên không trung phát ra tiếng gào thét thê lương như quỷ khóc thần gào, chúng liên tục tiêu tán, một lần nữa biến thành vô hình.

- Ta đang làm gì... Như thế nào?

Văn minh chi ma bị công pháp Phật môn của Nhiếp Vân đẩy lui, đám người Tư Duẫn thanh tỉnh lại, vẻ mặt của bọn họ mờ mịt.

- Nơi này cổ quái, tiếp tục tiến lên phía trước, đừng có xoắn xuýt.

Sợ đám người Tư Duẫn biết rõ hành động của mình vừa rồi và tự trách, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, hắn lập tức mang mọi người tiến lên phía trước.

Ầm ầm!

Vừa đi không bao xa đã nhìn thấy một con sông lớn ngăn cản đường đi.

Nhánh sông này do vô số văn tự tạo thành, có tới mấy vạn loại, mỗi một văn tự chủng tộc đều là kết tinh văn minh của chủng tộc đó, mấy vạn loại giao hòa cùng một chỗ, chúng tán loạn không chịu nổi, yêu khí bốc lên làm cho bọn họ có cảm giác như đang đi tới tâm ma chi hải, đừng nói vượt qua, nhìn nhiều vài lần cũng có cảm giác đầu óc như nứt ra và buồn nôn.

- Khặc khặc, có thể đột phá cửa ải đám hài nhi của ta, nói rõ thực lực các ngươi không kém, muốn đột phá cửa ải của ta không đơn giản như vậy đâu.

Nương theo ý thức chấn động rất mạnh, đột nhiên dòng sông quay cuồng rất mạnh, người áo xanh xuất hiện trên bờ sông, giơ tay nhấc chân mang theo lực lượng không thể kháng cự, dường như toàn thân của hắn được văn minh chồng chất, trong mắt mang theo hỏa diễm, một khô cạn một quang vinh tượng trưng cho văn minh hưng suy luân chuyển, không thể kháng cự.

- Đây là văn minh ma vương, là thống soái của văn minh chi ma, cũng tập hợp rất nhiều văn minh, Hạ Hành tiền bối, ta hiện tại hấp dẫn chú ý của nó, các người thừa cơ đi qua, tìm được tầng ngăn cách thứ ba thì trực tiếp tiến vào tầng thứ tư, không cần chờ ta!

Ánh mắt Nhiếp Vân ngưng trọng, hắn truyền âm với lão tửu quỷ.

- Không chờ ngươi? Như vậy không được... Ngươi là tông chủ của chúng ta, chúng ta không thể để ngươi chiến đấu một mình.

Từ khí thế của văn minh ma vương phát ra mà nhìn, lão tửu quỷ đã biết rõ thực lực cảu nó không tầm thường, bảo hắn bỏ tông chủ một mình mà rời đi thì hắn không làm được.

- Yên tâm đi, ta không có việc gì! Ngươi mang mọi người rời đi, bảo vệ tốt lực lượng của chúng ta, bằng không cho dù tìm được Bắc Đẩu tinh phủ cũng không đủ cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, cũng không cách nào mở động phủ!

Nhiếp Vân khoát khoát tay cự tuyệt lão tửu quỷ muốn trợ giúp.

Tuy văn minh ma vương vô cùng cường đại, mặc dù kiếp này mình đánh thắng cũng vạn phần hung hiểm, nếu như bọn họ vẫn lưu lại ở nơi này sẽ chỉ làm chính mình bó tay bó chân, không thể chiến đấu thỏa thích.

- Tốt, tông chủ cẩn thận!

Biết rõ tông chủ quyết định chuyện gì sẽ không thể sửa đổi, lão tửu quỷ cắn răng một cái, lúc này hắn nói với mọi người và rời đi.

Vèo!!

Vào lúc này bọn họ đều bay qua bờ sông bên kia.

- Muốn đi? Các ngươi thật không đặt ta vào mắt mà.

Nhìn thấy đám người lão tửu quỷ làm như vậy, sắc mặt văn minh ma vương biến thành âm trầm xuống, nó hét lớn sau đó cười lạnh thấu xương, hắn đánh một u minh quỷ trảo thẳng về phía đám người.

- Không phải không đặt ngươi vào mắt, mà là căn bản chướng mắt ngươi, đối thủ của ngươi là ta, đến đây đi!

Nhiếp Vân sẽ không để nó được như nguyện, hắn khẽ cười một tiếng sau đó bước tới trước mặt văn minh ma vương, hắn giơ tay phải đánh ra một chiêu Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền.

Ầm ầm!

Dòng sông chấn động, khí kình khủng bố, vô số bọt nước bắn tung tóe va chạm với đá bên bờ sông, đá vụn bắn bay tán loạn khắp nơi.

- Ta sẽ giải quyết ngươi trước sau đó đi đối phó bọn chúng!

Văn minh ma vương thấy trong quyền của Nhiếp Vân ẩn chứa linh hồn chi lực, mang theo nghiền áp chi ý không cách nào trốn tránh,

hắn cười lạnh sau đó giơ quyền ngăn cản.

Nho, đạo, ma, yêu... Rất nhiều văn minh hỗn hợp trong quyền kình của hắn hình thành một hư ảnh ma vương đen như nước va chạm với Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền thật mạnh.

Đăng đăng đăng đăng!

Nhiếp Vân và ma vương sau khi giao thủ lui bảy tám bước, vẻ mặt đỏ lên.

- Không ngờ ngươi có thực lực này, có lẽ ngươi có quan hệ với Linh giới a!

Không nghĩ tới chính mình có linh hồn ba ngàn thê độ, sức chiến đấu Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong nhưng không thể đánh hắn một kích tất sát, đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại.

Kiếp trước lúc đến nơi này dường như hắn không có gặp qua ma vương, tại sao kiếp này hắn gặp ma quỷ còn lớn hơn cả kiếp trước?

Chẳng lẽ bởi vì Thất kiếm?

Kiếp trước lúc đến không có cầm thất kiếm cho nên những cửa khẩu này có nguy hiểm nhưng lại tương đối dễ dàng, kiếp nầy liên tục gặp phải đối thủ cường đại, nếu kiếp trước gặp gỡ chỉ sợ hắn không qua được tầng một đã bị chém giết.

- Linh giới? Khặc khặc, đám ngu xuẩn Linh giới kia là cái gì chứ, chỉ vì tư dục bản thân bài trừ vạn giới, cũng hủy rất nhiều văn minh trong chốc lát, chúng đáng chết.

Trong lời nói của văn minh ma vương mang theo oán độc thấu xương, hắn quát lớn sau đó đánh thêm một quyền.

Một quyền này không mang theo bất cứ hình thái văn minh nào, lờ mờ giống như thật mà không phải thật, lúc này làm cho người ta không biết trong đó có bao nhiêu lực lượng.

- Tâm ta bất động, thiên phú Vô Tướng, thiên phú phòng ngự sư, Kim Cương Hàng Ma!

Biết rõ chiêu này nhìn không ra uy lực mới là cường đại nhất, Nhiếp Vân không dám lưu thủ, hắn đánh ra chiêu thứ hai của Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương QUyền, Kim Cương Hàng Ma!

Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền tổng cộng chia làm ba chiêu, chiêu thứ nhất Nộ Mục, chiêu thứ hai là Kim Cương Hàng Ma, chiêu thứ ba Kim Cương Phá Thiên.

------oOo------

Chương 1235: Kiếm đạo võ đạo chi khí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tu vi đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong đã có thể tu luyện chiêu thứ hai, phối hợp võ đạo chi khí, tâm niệm hơi động đã có thể tu hành tới cảnh giới đại thành.

Kim Cương Bất Động Chi Tâm hàng phục vạn ma, một quyền đánh xé nát kim liên, đánh tan hư giả, vô số phạm âm vang lên, vô số trọc khí trên dòng sông trâm xuống, thanh khí bay lên, ý niệm tà ác tránh lui.

Phật lâm hàng ma, xé trời toái địa phương.

Ầm!

Hai quyền tấn công, thiên thu thời gian xuất hiện trong nháy mắt, thiên địa linh khí không ngừng bốc hơi, sắc mặt văn minh ma vương đỏ lên, trong cánh tay sinh ra một tầng văn minh rơi vào cuồn cuộn dòng sông.

- Đáng giận, đáng giận, tại sao ngươi có công pháp Phật môn cao thâp như thế, ta không tin!

Bị thua một quyền, văn minh ma vương càng gào thét dữ tợn, âm

thanh bén nhọn gào rú thảm thiết, không biết phát ra ngôn ngữ của chủng tộc nào tạo thành phù chú kích thích linh hồn.

Văn minh ma vương do mấy vạn văn minh chủng tộc giao hội mà thành, bản thân mang theo oán niệm mãnh liệt, nó gào thét sau đó cả tầng ba sinh ra vòi rồng, hình thành vô số đầu văn minh chi ma mạn thiên phi vũ.

Ông!

Nhiếp Vân vận chuyển thiên phú Vô Tướng, bên ngoài thân thể sinh ra một tầng vàng nhạtcương phong không dính thân, bộ dạng phục tùng phật chưởng, khí tức tỏa ra cường đại tới cực điểm.

- Ngươi rất cường đại, ngưng tụ hình thái đánh không lại ngươi, như vậy ta xem ngươi có thể ngăn cản trạng thái tâm ma của ta hay không!

Nương theo tiếng gào thét, đột nhiên văn minh ma vương nổ tung biến thành một đầu quỷ cực lớn mang theo khí tức mênh mông cổ xưa.

Vèo!

Phá tan hào quang bên ngoài Nhiếp Vân, nó lập tức chui vào trong thức hải của hắn.

Giao phong với ý chí ma vương, không phải ngươi chết chính là ta vong!

- Tâm ta bất động!

Cảm nhận được khí tức văn minh lộn xộn trong đầu của mình, Nhiếp Vân tĩnh tọa tại chỗ, hắn vững vàng bất động.

Lúc này còn cường đại hơn Đại Nho Từ Hải của Vân Huyên rất nhiều, văn minh ma vương ẩn chứa rất nhiều văn minh, một khi ý niệm cầm giữ không được sẽ lâm vào văn minh luân hồi vô cùng vô tận, không có khả năng trọng sinh.

Bất Động Kim Thân chính là nội dung quan trọng của Kim Cương Lưu Ly Thể, Nhiếp Vân lúc trước đã lĩnh ngộ da lông, nương theo rất nhiều văn minh trùng kích, lĩnh ngộ càng ngày càng sâu, cảm ngộ cũng càng ngày càng nhiều.

- Thiên Sứ tộc, trời sinh có đôi cánh, chia làm bốn cánh, sáu cánh, tám cánh, mười hai cánh, trong đó mười hai cánh mạnh nhất, vừa ra đời đã có thực lực vượt qua Bí Cảnh cửu trọng thiên, chỉ có điều huyết mạch mỏng manh, sinh dục cực thấp, văn minh bị hủy diệt vào trăm triệu năm trước...

- Tinh Linh tộc, trời sinh có cảm ngộ với mình rất mạnh, khống chế tự nhiên chi lực, là một trong những thiên địa sủng nhi, có được văn minh ma pháp, ngôn ngữ mang theo chú ngữ hàm ý, huyết mạch rất thưa thớt, sinh dục cực thấp, hủy diệt trăm triệu năm trước...

- Thiên Sư tộc, biến dị thể của yêu thú, có thể nói là yêu thú chiến thần, vừa ra đời đã có được sức chiên đấu Bí Cảnh cửu trọng, huyết mạch thuần khiết, trần thế bất nhiễm, hủy diệt trăm triệu năm trước...

Tâm ổn bất động, ý thức của Nhiếp Vân không ngừng dạo quang bản thể văn minh của văn minh ma vương, hắn cũng nhìn thấy rất nhiều văn minh trong đó.

Rất nhiều văn minh, thấy những thứ chưa từng nghe qua, ngay cả hắn xem cũng có cảm giác hão huyền giống như chuyện đầm rồng hang hổ, những hoàn mỹ và nhược điểm của chủng tộc bày ra, chúng giống như cánh bướm đủ màu sắc vờn quanh trước mặt hắn.

- Chư thiên vạn giới nhiều văn minh như vậy, tại sao bị hủy diệt?

Càng nhìn Nhiếp Vân càng cảm thấy kỳ quái, hiện tại tu luyện khí hải trực chỉ đại đạo nhưng văn minh khác cũng không có sai lầm, nếu như dựa theo tu luyện có lẽ cũng có thể tu luyện tới cảnh giới cực cao, tại sao lại bị hủy diệt như vậy, không còn lưu lại chút truyền thừa nào?

Hơn nữa thông qua trí nhớ của văn minh ma vương thây được, vào thời kỳ viễn cổ trăm triệu năm trước, dường như chư thiên vạn giới tương dung cùng một chỗ, có xu thế vạn giới cùng lên, trăm nhà đua tiếng, hoàn cảnh tường hòa mà quan vinh, cũng không có cái gọi là Linh giới, tình huống này bị hủy trong ngày nào đó vào trăm triệu năm trước, trừ yêu, nhân hai tộc, Linh giới, những chủng tộc khác hôi phi yên diệt.

- Có lẽ thời kỳ viễn cổ phát sinh chuyện đáng sợ không muốn ai biết, cụ thể là cái gì thì không thể khảo cứu...

- Khặc khặc, nhìn rõ ràng rất nhiều văn minh, biết rõ văn minh nhân loại các ngươi không được tốt lắm? Trong chư thiên vạn giới chỉ được xem là muối bỏ biển, trong rất nhiều văn minh của ta, ngươi có thể tùy ý tín ngưỡng một cái, ta sẽ truyền thụ cho ngươi công pháp tu luyện cao thâm nhất, cũng giúp ngươi đột phá Bí Cảnh cửu trọng.

Văn minh ma vương bày rất nhiều văn minh ra cho hắn xem, đột nhiên nó cười dữ tợn, ý chí điên cuồng trùng kích Nhiếp Vân.

Nó công kích rất đơn giản, trước hết cho Nhiếp Vân xem rất nhiều văn minh, ý thức lâm vào bối rối, thậm chí còn hoài nghi bản thân mình, sau đó lại thừa cơ bức bách tín ngưỡng làm hắn không còn năng lực chiến đấu và biến thành khôi lỗi.

- Tín ngưỡng văn minh?

- Không sai, ta có nhiều văn minh như vậy, có được rất nhiều loại phương pháp tấn cấp Bí Cảnh cửu trọng, chỉ cần ngươi tín ngưỡng bất cứ cái nào đều có thể đạt tới cảnh giới rất cao, có được thực lực chí cường, tại sao...

Văn minh ma vương không ngừng hấp dẫn.

Trong hấp dẫn amng theo ý đầu độc rất mạnh, lọt vào trong tai của hắn giống như mang theo thôi miên đáng sợ, làm cho người ta mê muội say mê, hướng tới tương lai mỹ hảo.

Ý chí của Nhiếp Vân vốn bất động như núi nhưng nương theo hấp

dẫn này bất đầu lơ lửng, bắt đầu sụp đổ.

- Đã có được văn minh như thế, nói rõ khẳng định đạt được lịch sử tán thành, chỉ cần có thể bỏ công sẽ có đạt được, ta hoàn toàn có thể tham khảo văn minh của chủng tộc hoàn thiện công pháp của mình...

Nhiếp Vân thì thào tự nói, dường như hắn bị văn minh ma vương hấp dẫn.

- Không sai, tín ngưỡng văn minh ta đi, văn minh ta mới là tốt nhất, văn minh nhân loại chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, đến cuối cùng cũng sẽ tiêu vong, tín ngưỡng ta, ta có thể cho ngươi hệ thống tu luyện tiên tiến nhất, có được ngôn ngữ muôn vàn muôn vẻ...

Trên mặt văn minh ma vương không ngừng tươi cười âm hiểm, nhìn thấy Nhiếp Vân như vậy, hắn biết rõ mình sắp thành công.

Ông!

Ngay thời điểm ý chí bất động của Nhiếp Vân yếu bớt, đột nhiên khuyên tai ngọc trên người của hắn tỏa ra hào quang nhu hòa.

------oOo------

Chương 1236: Diễn sinh đan điền lần thứ bảy (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bị hào quang này chêếu vào người, một dòng nước ấm chảy thẳng vào trong tâm, ý chí của Nhiếp Vân vốn buông lỏng lại tỏa ra sức sống lần nữa, hắn mở mắt ra, trong mắt mang theo hào quang kiên định.

- Nếu như văn minh các ngươi nói đã biến mất trong dòng sông lịch sử, nói rõ đã bị thời đại loại bỏ, văn minh của các ngươi không thích hợp phát triển nhất, bảo ta đi tín ngưỡng văn minh như vậy, còn không bằng tự ta sáng tạo văn minh, sáng tạo văn minh thuộc về mình.

Ầm ầm!

Loại ý chí này vừa xuất hiện trong đầu của mình, trong đầu sinh ra phong bạo, trong miệng mũi phun ra hương khí thuần khiết hình thành đại đạo chi âm.

- Cái gì? Sáng tạo văn minh của mình? Không có khả năng, ngươi không có khả năng lĩnh ngộ loại cảnh giới này, ah...

Nghe được lôi âm giống như tín niệm kiên định, sắc mặt văn minh ma vương đỏ lên, dường như hắn nhìn thấy quái vật đáng sợ nhất trên đời, hắn kêu thảm thiết và lạnh run.

- Luyện hóa!

Biết rõ bản thân mình đã hình thành ý chí kiên định muốn sáng tạo ra văn minh thuộc về mình, đối phương đã bại, lúc này linh hồn đánh một quyền nhẹ nhàng lên người văn minh ma vương, nương theo một tiếng kêu thảm, rất nhiều văn minh hội tụ thành dòng nước khắc sâu vào trong đầu của hắn.

Văn minh ma vương tử vong, bị luyện hóa triệt để!

Đại đạo thiên thu, một giấc mộng Hoàng Lương.

Nhiếp Vân mở to mắt.

Văn minh ma vương giao phong với ý chí của hắn, văn minh ma vương thất bại kết thúc, linh hồn hắn càng thêm kiên định, cũng ngộ ra “Đạo” của bản thân, đồng thời hắn lĩnh ngộ Bất Động Kim Thân sâu hơn một tầng, tâm hắn kiên định như sắt thép, mượn nhờ lý giải về văn minh khác, hắn càng hiểu sâu về văn minh của nhân loại.

Trước kia hắn có khí chất giống như chiến thần giết chóc đã nội liễm rất nhiều, dường như hắn biến thành đệ tử Nho môn.

- Trải qua đối chiến với văn minh ma vương, tuy cảnh giới linh hồn cảnh giới của ta vẫn là ba ngàn thê độ như cũ nhưng sức chiến đấu

đã gia tăng hơn so với trước kia, cho dù đối chiến với Minh Hoành, Minh Hinh, chỉ sợ hai người này không thể là đối thủ của ta.

Lĩnh ngộ "Đạo" của mình, ý chí kiên định, khí chất cải biến, thực lực biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hắn gạt bỏ và luyện hóa văn minh ma vương, linh hồn của Nhiếp Vân càng tinh thuần, từng niệm rèn luyện giống như thủy tinh, thanh tịnh trong suốt, lòe lòe sáng lên chiếu rọi tứ phương.

Linh hồn tấn cấp, trước kia cần pháp quyết vô danh mới có thể áp chế Linh Tê Luyện Thể Quyết Kim Cương Lưu Ly Thể xung đột cũng đã bình thường, không tiếp tục tranh đấu như trước, dường như xuất hiện xu thế dung hợp.

dung hợp hai công pháp tương khắc với nhau như phật ma, nói ra tuyệt đối sẽ hù chết người khác, đây tuyệt đối là chuyện khó mà tin nổi.

- Ân? Kiếm đạo, võ đạo đan điền lại bắt đầu dung hợp với nhau.

Tinh thần trở về, đột nhiên Nhiếp Vân phát hiện, chẳng biết lúc nào kiếm đạo đan điền và võ đạo đan điền hình thành thái độ song tinh, chậm rãi quấn cùng một chỗ, thỉnh thoảng đản sinh ra kiếm đạo, võ đạo chi khí.

Võ học cũng là một loại văn minh, cho dù kiếm đạo hay là võ đạo, đều là một loại văn minh, nhìn một lượt ấấy vạn văn minh chư thiên vạn giới, Nhiếp Vân có lý giải về văn minh sâu sắc, kiếm đạo và võ đạo trong lúc vô tình dung hợp cùng nhau.

Võ để ý niệm, kiếm vi sắc bén, võ đạo và kiếm đạo dung hợp với nhau, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy trong người có kiếm khí vờn quanh, hắn đánh một kích Vũ Đạo Phá Hư Quyền lần nữa mang theo phong mang cường đại xé rách thiên địa, sức chiến đấu gia tăng lên gấp đôi.

Tuy không có thi triển kiếm pháp, hắn giơ tay nhắc chân mang theo kiếm ý vô thượng, trước kia thi triển vô thượng đại kiếm thuật còn cần dung hợp mười bộ đồ vô thượng kiếm thuật cùng một chỗ, mà

bây giờ hắn vung tay, cho dù nắm đấm, đầu ngón tay đều có thể kích phát uy lực không thua gì vô thượng đại kiếm thuật.

Trên tay không có kiếm, trong nội tâm không có kiếm, một chiêu đánh tới đã mang theo kiếm ý ác liệt..

Nhiếp Vân trong bất tri bất giác đã đạt tới cảnh giới mệnh kiếm.

Căn cứ kiếm đạo sư tổ tiên lưu lại kiến giải về kiếm đạo, kiếm đạo phân chia: bình thường, tinh anh, hạch tâm, tông sư, kiếm đạo chi tủy (vũ kỹ chi tủy), tâm kiếm, mệnh kiếm!

Nhiếp Vân trước kia chỉ đạt tới cảnh giới tâm kiếm, căn bản không có biện pháp lĩnh ngộ mệnh kiếm, hàm nghĩa chân chính dùng vận mệnh làm kiếm, không nghĩ tới bị văn minh ma vương tuyệt sát bức bách, đọc qua rất nhiều văn minh, trong lúc vô tình võ đạo và kiếm đạo dung hợp với nhau.

Mệnh kiếm, tu vận mệnh làm kiếm, chỉ có đệ đệ Niếp Đồng đạt tới, ngay cả tổ tiên kiếm đạo sư cũng chưa đạt tới cảnh giới này.

- Người tức là kiếm, kiếm tức là người, vận mệnh làm kiếm, loại này ý cảnh này quả nhiên đáng sợ, thật không biết lúc trước Niếp Đồng làm thế nào luyện ra được.

Có lý giải với kiếm như vậy, tiện tay sáng chế vô thượng đại kiếm thuật thì có gì khó!

Lĩnh ngộ mệnh kiếm, rốt cuộc Nhiếp Vũ cũng biết được cảnh giới này đáng sợ thế nào, vốn với hắn mà nói, vô thượng đại kiếm thuật không chê vào đâu được, có thể phát huy ra chiến lực siêu cường, hiện tại xem ra có trăm ngàn chỗ hở, muốn sáng chế một bộ kiếm thuật cùng loại, thậm chí uy lực còn mạnh hơn nữa còn dễ dàng hơn ăn cơm uống nước.

- Cám ơn ngươi, Nguyệt Nhi!

Biết rõ ý chí của mình giao chiến với văn minh ma vương nhưng khuyên tai ngọc mà Đạm Đài Lăng Nguyệt lưu lại sinh ra tác dụng lớn, nội tâm Nhiếp Vân sinh ra cảm kích khó có thể ức chế, hắn

càng xác định Đạm Đài Lăng Nguyệt là người Linh giới.

Chỉ sợ cũng chỉ có người Linh giới mới có năng lực cường đại như vậy, luân phiên ra tay cứu mình.

Nàng rời đi nhưng nhiều lần cứu chính mình, phần nhân tình này còn cao hơn trời, dày hơn đất, chỉ sợ cả đời khó có thể báo đáp!

- Lĩnh ngộ không sai biệt lắm, cũng nên đi tìm phiến di tích văn minh lúc trước!

Hắn cũng lắng đọng cảm kích và nhân tình cao bằng trời này xuống, Nhiếp Vân thở ra một hơi, hắn nhìn về một hướng.

Kiếp trước hắn chết ở tầng ba, kiếp trước hắn tìm được văn minh viễn cổ ở nơi này, thời điểm chạm vào vật kia liền bị đám người Tang Hồng Y tập sát, chính bởi vì như vậy hắn đạt được cơ hội trọng sinh, kiếp nầy trở lại chốn cũ, bất kể nói thế nào cũng phải đi tới di tích kia xem một chút, lần nữa tìm kiếm kiện đồ vật làm hắn thèm thuồng kiếp trước.

Chính bởi vì cân nhắc đến điểm ấy, Nhiếp Vân mới bảo đám lão tửu quỷ rời đi trước.

------oOo------

Chương 1237: Diễn sinh đan điền lần thứ bảy (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chuyện này liên lụy đến pháp quyết vô danh, mà pháp quyết vô danh là cơ mật lớn nhất của hắn, mặc dù hắn có tín nhiệm đám lão tửu quỷ hơn nữa cũng không nói ra, càng sẽ không dẫn bọn họ đi tìm di tích có pháp quyết vô danh.

Đây không phải ích kỷ, thất phu vô tội hoài bích kỳ tội, không có thực lực tuyệt đối đừng nên tiết lộ tin tức gì cả.

- Đi!

Nhìn phiến di tích văn minh kia xem, có thể sẽ cho ta cơ hội trọng sinh một lần, có thể cho ta pháp quyết vô danh cường đại như thế!

Đã có quyết định, Nhiếp Vân hít sâu một hơi sau đó hắn biến mất.

Lúc này hắn lập tức đi thẳng tới nơi trong trí nhớ của mình.

- Ha ha, nghe nói vật này là bảo bối viễn cổ lưu truyền tới nay, chỉ cần có thể luyện hóa là có thể đột phá Bí Cảnh cửu trọng.

- Chỉ cần đột phá cảnh giới hiện tại, chúng ta có thể đuổi yêu nhân ra khỏi đại lục Phù Thiên...

- Yêu nhân đáng chết...

Vô số trí nhớ xuất hiện trong đầu, kiếp trước có rất nhiều huynh đệ cộng đồng xông vào nơi đây, từng tràng cảnh giao thoa giống như thời không trọng điệp vào nhau, làm cho người ta không phân rõ sự thật hay nhớ lại.

- Chính là phía trước!

Một đường phi hành, Nhiếp Vân nhanh chóng đi tới nơi khác của tầng thứ ba, nơi này có tấm bia đá với văn tự văn minh cổ xưa, nó là phế tích cực lớn giống như cung diendj sụp đổ trải qua trăm triệu năm mưa gió.

Kiếp trước những bằng hữu bị yêu linh phụ thể đã đại chiến với hắn tại nơi này, cuối cùng bị hắn đánh chết toàn bộ.

Cũng ở chỗ này, bị bọn họ phản bội, ngực đâm thủng, huyết dịch chảy khắp mặt đất.

- Ân? Không đúng, tại sao có khí tức làm pháp quyết vô danh vận chuyển?

Thời điểm này nội tâm Nhiếp Vân đang suy nghĩ rất nhiều, đột nhiên thân thể khẽ động, sắc mặt của hắn biến hóa nhanh chóng.

Trong nơi này có bảo vật trợ giúp pháp quyết vô danh tấn cấp.

- Trước kia chưa đi qua nơi này, hiện tại không nên đi xem thứ hấp dẫn mình là cái gì.

Lắc đầu, hắn không quan khí tức này, đôi mắt Nhiếp Vân nhìn chằm chằm một hướng sau đó đi qua.

Kiếp trước hắn và một đám bằng hữu đi tới nơi này tìm kiếm đồ vật có thể trợ giúp đột phá, ở chỗ này tìm được kiện bảo bối kia nhưng chưa kịp xem đã bị đâm thủng lồng ngực, cho nên mặc dù là người của hai thế giớ nhưng tới bây giờ hắn vẫn chưa biết nó là cái gì!

Khí tức trợ giúp pháp quyết vô danh vận chuyển diễn sinh đan điền cho dù tương đối trọng yếu nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói, cởi bỏ nghi hoặc trong nội tâm còn quan trọng hơn nhiều.

Hô!

Nhiếp Vân đứng trước một phế tích.

- Ở ngay chỗ này!

Vận chuyển thiên phú thiên thủ sư, bàn tay của hắn biến lớn đẩy đá vụn lớn nhỏ sang nơi khác, đột nhiên bàn tay của hắn cầm lấy một tảng đá không lớn.

- Là tảng đá? Tại sao lại thế

Kiếp trước mình vừa bắt được thứ này đã bị tại đám người Tang Hồng Y đánh lén, vốn cho rằng là bí bảo do thần linh lưu lại, không nghĩ tới là hòn đá không lớn.

Hòn đá này không tầm thường, toàn thân ngăm đen, mặt ngoài không có sáng bóng gì đó, xem không biết là thuộc tính gì.

- Ân? Không đúng, Trong... Trong đó lại ẩn chứa khí tức làm pháp quyết vô danh vận chuyển?

Đột nhiên nội tâm Nhiếp Vân khẽ động, hắn phát hiện bất đồng.

Trong viên đá này ẩn chứa khí tức đặc thù, vừa rồi pháp quyết vô danh đột nhiên nhảy lên chính là thứ này gây ra.

Không phải pháp quyết vô danh, cũng không phải bảo vật tuyệt thế gì đó, mà là khí tức đặc thù làm pháp quyết vô danh vận chuyển, tại sao nó có thể trợ giúp linh hồn chính mình xuyên việt ba trăm năm trước, bất tử bất hủ?

Điểm này quá kỳ quái!

Nếu như ở chỗ này tìm được một kiện bảo bối mà mình nhìn không biết, hoặc là thứ gì đó mang theo khí tức thần bí, hoặc là bảo vật làm bản thân mình không thể lấy được sẽ cảm thấy thập phần bình thường, nhưng hắn chỉ lấy được một tảng đá có khí tức đặc thù, điểm này làm hắn không dám tin tưởng.

Tuy kiếp trước hắn chưa từng gặp qua loại đá này, nhưng kiếp này vì tìm biện pháp giúp pháp quyết vô danh tấn cấp cho nên hắn tiêu hao qua không ít, cũng vô cùng quen thuộc, trừ có thể trợ giúp pháp quyết vô danh vận chuyển ra, cái gì cũng sai, kiếp trước tìm một vòng, tìm được cái gì?

Loại kết quả này có chút ra ngoài ý muốn, thậm chí có chút khó tin.

- Tính toán, trước không thèm nghĩ nữa, đầu tiên hấp thu khí tức đặc thù trong nó đã, nhìn xem nó có gì đặc thù.

Suy nghĩ cả buổi nhưng không tìm ra cái gì, tâm niệm Nhiếp Vân vừa động, trong đầu hắn nghĩ ra biện pháp.

Nếu như tảng đá kia đặc thù thì có lẽ nó sẽ không như những vật khác, hấp thu hết khí tức đặc thù sẽ biến thành bột phấn.

Nghĩ đến liền làm, hai tay của hắn đặt lên tảng đá, hắn vận chuyển pháp quyết vô danh sa đó chậm rãi hấp thu khí tức đặc thù bên trong.

- Quả nhiên có khác biệt, khí tức đặc thù thật nồng đậm...

Khẽ hấp thu, Nhiếp Vân lập tức phát hiện khác biệt.

Tảng đá này ẩn chứa khí tức đặc thù còn nồng đậm hơn những thứ khác ít nhất gấp trăm lần, trước khi hắn chưa từng đạt được thứ gì có khí tức đặc thù cao như thế, cộng tất cả những thứ khác còn chưa bằng một góc của tảng đá này.

Vù vù!

Không ngừng hấp thu khí tức đặc thù, hắn bắt đầu vận chuyển pháp quyết vô danh.

Cũng như suy đoán, lần này cũng không có diễn sinh đan điền, nó mở rộng khí hải, khí hải lại gia tăng gấp đôi mới dừng lại.

- Vẫn còn khí tức đặc thù, nhìn xem có thể diễn sinh bao nhiêu đan điền!

Vốn tưởng rằng mở rộng hết khí hải thì khí tức đặc thù của tảng đá sẽ biến mất, không nghĩ tới còn thừa đại khái một phần mười, Nhiếp Vân vui vẻ và tiếp tục vận chuyển pháp quyết vô danh.

Ầm ầm!

Pháp quyết vô danh mở rộng khí hải xong lại vận chuyển quả nhiên diễn sinh đan điền mới, lần này mặc dù không có diễn sinh nhiều như lần trước nhưng có chừng mười một cái, thực sự không ít, Nhiếp Vân hấp thu lại gia tăng năm cái, trong đan điền có ba mươi sáu cái.

Từ khi trọng sinh tới bây giờ, tính cả lần này tổng cộng diễn sinh đan điền bảy lần, lần thứ nhất là hai, lần thứ hai là bốn, lần thứ ba là ba, lần thứ tư là năm, lần thứ năm là năm, lần thứ sáu nhiều nhất đạt tới mười một, mà này lần thứ bảy cũng là năm.

Bảy lần diễn sinh đan điền, hắn có ba mươi sáu cái.

Hiện tại Nhiếp Vân đã có hai mươi bảy thiên phú đặc thù, trừ chủ đan điền ra, hắn còn có tám cái không có thuộc tính.

Ba mươi sáu đan điền, nó không ngừng xoay tròn trong khí hải, không ngừng rút

linh khí trong không trung và trợ giúp gia tăng tốc độ tu luyện.

------oOo------

Chương 1238: Lôi Đình Cửu Châu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Răng rắc!

Đan điền vừa mới hình thành, Nhiếp Vân tâấy tảng đá trong lòng bàn tay ỏổ vang sau đó hóa thành bụi phấn, cũng không lưu lại dấu vết nào khác.

Xem ra thứ này không khác gì các khoáng thạch ẩn chứa khí tức đặc thù khác, chỉ ẩn chứa nồng độ linh khí cao hơn những thứ khác mà thôi, cũng không có gì đặc thù.

- Mà thôi mặc kệ tại sao kiếp trước lại trọng sinh, lại bởi vì sao đạt được pháp quyết vô danh, tồn tại chính là đạo lý, nếu như ông trời cho phép ta tồn tại, khẳng định sẽ không có vấn đề!

Liếc mắt nhìn bột phấn trong tay, Nhiếp Vân trầm tư một hồi, hắn cười sảng khoái.

Xoắn xuýt tại sao trọng sinh, tại sao lại trở lại ba trăm năm trước, tại sao lại đạt được thứ nghịch thiên như pháp quyết vô danh này, còn không bằng hảo hảo tu luyện và tiếp tục tiến bước lên phía trước thì tốt hơn.

- Đám người Hạ Hành tiền bối có tiểu Long bảo vệ có lẽ không có nguy hiểm quá lớn, hiện tại có lẽ đã tiến vào tầng thứ tư, ta cũng đi nhanh thôi!

Nghĩ thông suốt điểm này, Nhiếp Vân cảm thấy linh hồn càng tinh khiết, hắn tươi cười một tiếng, lúc này thả người bay thẳng về phía

trước.

Giao chiến với văn minh ma vương hồi lâu, diễn sinh đan điền lại tốn hao một ít thời gian, chỉ sợ đám người lão tửu quỷ hiện tại đã tiến vào tâng thứ tư, thậm chí đã chạy tới tầng thứ năm rồi, mình cũng nên tăng thêm tốc độ mới được.

Văn minh ma vương bị đánh chết, luyện hóa, tương đương bản thân Nhiếp Vân mang theo vô số văn minh, trên đường đi văn minh chi ma không còn quấy nhiễu hắn nữa, hắn nhanh chóng đi tới cổng không gian đi vào tầng thứ tư.

Vèo!

Trên đường đi cũng không nhìn thấy đám lão tửu quỷ, Nhiếp Vân cũng không do dự nữa, hắn đánh vỡ tầng không gian và chui vào bên trong.

Xuất hiện trong khu vực núi rừng xanh mơn mởn.

- Ân, tầng thứ tư đây sao, nhìn nó có chút giống không gian đại lục Phù Thiên!

Kiếp trước chỉ đi tới tầng thứ ba đã vẫn lạc, hắn chưa bao giờ đi tới tầng thứ tư, lúc này vừa thấy khí hậu ôn hòa, thỉnh thoảng còn có gió nhẹ thổi qua, khắp nơi xuân ý dạt dào, hoàn cảnh có phần tương tự đại lục Phù Thiên.

Trước khi tầng thứ hai là sa mạc, hơn nữa còn làm linh hồn của người ta sinh ra cảm giác khát khô, ở nơi này chẳng những không có gì, nó còn làm tâm tình người ta sung sướng, chẳng lẽ ba tầng trước nguy hiểm, những tầng sau đơn giản?

- Càng như vậy càng phải cẩn thận!

Hiện tại ý chí Nhiếp Vân kiên định, linh hồn cường đại, biết rõ tình huống nơi này càng an nhàn nhưng trên thực tế càng nguy hiểm, lúc này ánh mắt ngưng trọng nhìn thẳng phương hướng của tầng thứ tư, hắn nhanh chóng bay tới phía trước.

Sưu sưu sưu!

Thời điểm Nhiếp Vân tiến lên phía trước, đột nhiên có tiếng nổ mạnh vang lên, ngay sau đó có rất nhiều mũi tên bay tới, mỗi mũi tên có phần kém chiết dực chi tiễn của Lạc Khuynh Thành nhưng đều mang theo sức chiến đấu của cường giả Phá Không Cảnh đỉnh phong, mấy vạn đạo mũi tên đồng thời bắn ra giống như một đám mây đen xuất hiện.

- Ân? Đây không phải mũi tên, là một loại thực vật đặc thù bắn phi châm.

Mặc dù tốc độ của những mũi tên rất nhanh nhưng Nhiếp Vân vẫn nhìn rõ tình huống, hắn nhận ra những thứ này không phải là mũi tên, mà là một thực vật đặc thù hình châm.

Những cây châm này dài chừng nửa thước, vô cùng cứng rắn, có thể so với linh binh thượng phẩm, phía trước bén nhọn, chỉ cần bị đâm trúng là có thể đoán trước, lợi mã biến thành gai nhím, không chết cũng không kém bao nhiêu.

Phá!

Biết rõ thứ này lợi hại, Nhiếp Vân đánh một quyền.

Trên nắm tay hình thành vô số đạo kiếm quang, kiếm khí bắn ra bốn phía giống như thủy triều xé rách vô số kim châm bay tới.

Đạt tới cảnh giới mệnh kiếm, người chính là kiếm, kiếm chính là người, tùy tiện một quyền, một chiêu đều mang theo vô thượng kiếm ý, uy lực không kém gì vô thượng đại kiếm thuật.

Vèo!

Xé rách các phi châm, Nhiếp Vân nhìn thấy một gốc cây cực lớn, nó là cây xương rồng mặt ngoài y gai nhọn hoắt, vô số kim châm lúc nãy là nó bắn ra.

Ầm ầm!

Dường như thứ này cảm nhận được khí tức tới gần, biết rõ Nhiếp Vân thông qua kim châm của nó cho nên một cánh tay đánh thẳng vào trong không gian, lực lượng và uy lực này chỉ có cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh mới có.

- Thực vật tánh mạng?

Nhiếp Vân hiểu ra.

Loại thực vật tánh mạng này trên đại lục Phù Thiên không có, trong thế giới yêu nhân cũng không nhiều, hắn vừa rồi luyện hóa văn minh ma vương cho nên cảm thấy không kỳ lạ quý hiếm.

Loại thực vật này cũng như nhân loại, có thể hấp thu thiên địa linh khí và tự mình tu luyện, còn có thể thôn phệ nhân loại gia tăng tu vi, có lực uy hiếp lớn với nhân loại và yêu thú.

Đại lục Phù Thiên có Cửu Thiên Hư Không Đằng giống như thứ này nhưng cũng không chủ động công kích nhân loại, xem ra có khác nhau rõ ràng.

Gia hỏa này muốn nuốt mình đây mà.

- Muốn nuốt ta, có lẽ ngươi còn không có loại thực lực này.

Khẽ cười một tiếng, Nhiếp Vân không tránh né, cánh tay hắn duỗi về phía trước sau đó cách không bắt lấy nó, cũng không đấm một quyền, hắn sử dụng lực lượng thân thể đơn thuần và phối hợp Đại Lực đan điền.

- Phá!

Tiếng gào thét vang lên, lực lượng cơ bắp bộc phát như núi cao đổ vỡ.

- Tê!

Lúc này cây xương rồng bị đánh gãy một đằng mạch, chất lỏng màu xanh tanh hôi bắn tung tóe.

Xì xì xì xì...

Một đằng mạch bị xé rách, thực vật màu xanh kia tức giận, nó phát ra âm thanh vù vù vù hô, bốn đầu đằng mạch phá không đâm tới muốn đánh chết Nhiếp Vân.

- Viêm Hỏa Diễm!

Nhiếp Vân không muốn lãng phí sức lực với nó, hắn tươi cười điểm về phía trước một cái.

Thực vật có hai khuyết điểm, thứ nhất, không thể di động, thứ hai, sợ hỏa diễm.

Diễm hỏa là hỏa diễm đáng sợ nhất thế giới, những đằng mạch trúng một ít đã bốc cháy thàn bốn hỏa xà bay trong không trung.

- Đi!

Nhìn thấy đằng mạch bị đốt, biết rõ đối phương không dám khó xử mình, hắn tiếp tục bay về phía trước.

Loại thực lực này tuy lợi hại nhưng đối với đám lão tửu quỷ mà nói không có nguy hiểm gì, Nhiếp Vân nhìn chung quanh không phát hiện bọn họ cho nên không ngừng lại.

Một đường phi hành lại gặp gỡ bốn năm cây như thế, tuy phương thức chiến đấu không giống nhau nhưng đều sợ hãi thiên phú diễm hỏa.

Rất nhanh hắn bay tới cổng không gian thứ tư.

Thực vật của tầng này cho dù hung mãnh nhưng lại đơn giản nhất từ khi tiến vào Vạn Giới Sơn đến nơi.

Hô!

Nhiếp Vân tiến vào tầng thứ năm.

Ầm ầm!

Mới vừa tiến vào trong đó đã nhìn thấy một đạo lôi điện đổ ập đánh thẳng vào người của hắn.

------oOo------

Chương 1239: Lôi Đình Cửu Châu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vận chuyển phòng ngự chi khí ngăn cách lôi điện ra ngoài, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên, hắn nhìn thấy bầu trời u ám, vô số lôi đình lơ lửng giữa không trung giống như biển lôi đình.

Tình cảnh này giống như lúc Đạm Đài Lăng Nguyệt tiến vào Vạn Triều Lôi Hải, thậm chí nó càng cuồng bạo và uy lực lớn hơn nhiều.

- Những lôi điện này, mặc dù là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh trung kỳ cũng khó có thể thừa nhận, không biết Lạc Khuynh Thành các nàng có thể vượt qua không...

Nhìn thấy uy lực của lôi điện, Nhiếp Vân phán đoán một ít.

Uy lực của lôi điện cực mạnh, cho dù là cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh trung kỳ gặp phải cũng bị đánh chết, đám người Lạc Khuynh Thành chỉ có thực lực Phá Không Cảnh đỉnh phong, muốn qua nơi này chỉ sợ khó khăn.

Có lão tửu quỷ, tiểu Long chiếu ứng, chắc có lẽ không có nguy hiểm quá lớn.

- Ân? Đúng rồi, lực lượng lôi đình tuy có tính hủy diệt nhưng cũng có công hiệu rèn luyện thân thể, thân thể của ta mới đạt tới Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ lục trọng đại thành, có lẽ nên để lôi điện nện lên thân thể củng cố lực lượng và tu vi!

Biết rõ đám người Lạc Khuynh Thành không có nguy hiểm gì, Nhiếp Vân cũng không quá để ý, nhìn thấy lôi điện đầy trời, đột nhiên trong đầu xuất hiện suy nghĩ khác.

Linh Tê Luyện Thể Quyết của hắn thong qua hấp thu Kim Tủy Linh Dịch tấn cấp đến đệ lục trọng đại thành, tuy lực lượng thực lực bạo tăng nhưng không có vững chắc, không bằng mượn nhờ lôi điện đánh vào người sẽ có hiệu quả rèn luyện không tệ.

Thân là võ đạo sư, hắn có lý giải luyện thể sâu hơn so với người khác, mặc dù lôi điện với kẻ khác mà nói là tồn tại đáng sợ nhưng đối với võ đạo sư cường đại như hắn mà nói ít nhất có vài chục loại phương pháp dẫn vào trong cơ thể mà không gặp nguy hiểm.

Nội tâm hơi động, Nhiếp Vân thu hồi phòng ngự chi khí xuất hiện.

Ầm ầm!

Phòng ngự chi khí biến mất, lôi điện trực tiếp bổ vào thân thể và đánh tan áo đen trên người của hắn.

Nhiếp Vân cảm thấy thân thể của mình tê dại, cơ bắp ngứa và thoải mái nói không nên lời.

- Quả nhiên hữu hiệu!

Vừa có loại cảm giác này, cơ bắp bắn ra lôi đình chi ý càng chặt chẽ, đôi mắt Nhiếp Vân tỏa sáng.

- Lôi đình nơi này quá ít, uy lực cũng quá yếu, nếu muốn sinh ra hiệu quả rèn luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ lục trọng đại thành, uy lực ít phải mạnh hơn hiện tại gấp mười lần mới được.

Tiến lên phía trước xem sao.

Lại thừa nhận lôi đình oanh kích một hồi, Nhiếp Vân nhịn không được lắc đầu, hắn ngẩng đầu nhìn lên không trung, chỉ thấy trên trời có mây đen to lớn, thiểm điện lam tử sắc hình thành đồ án sáng ngời, từ đó chiếu sáng khu vực trung tâm rực rỡ.

- Đi qua!

Biết rõ lôi điện nơi đó cường đại hơn các nơi khác, Nhiếp Vân cười

cười, hắn thả người bay qua.

Còn chưa tới đến trước mặt đã nhìn thấy khói đen vờn quanh mang theo khí tức tanh hôi.

- Lôi điện thật lợi hại...

Nhìn thấy những thứ này, Nhiếp Vân biết uy lực lôi điện quá mạnh mẽ, hắn thử đưa một kiện linh khí về phía trước, linh khí bị đánh tan thành mây khói, đôi mắt hắn lóe sáng.

Ngay cả linh khí cũng bị đánh vỡ, loại này lôi điện uy thế to lớn có thể nghĩ.

Hô!

Không hề dừng lại, Nhiếp Vân bay vào sâu trong lôi điện.

Rầm rầm rầm oanh!

Vừa mới gia nhập, lôi điện giống như tìm được nơi phát tiết, mà hắn giống như kim loại hấp thu lôi điện, từ đó hấp dẫn lôi điện chung quanh kéo tới.

- Thật thoải mái!

Toàn thân trần trụi lơ lửng dưới lôi điện, Nhiếp Vân bị lôi điện bao phủ toàn thân tê dại, thân thể vừa đạt tới Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ lục trọng đại thành càng chắc chắn hơn trước, càng cường đại hơn, tế bào dung hợp mang theo từng tia lôi điện sáng ngời, hắn hiện tại chẳng khác gì lôi đình chi tử, có thể khống chế lôi điện chung quanh.

- Ân? Cảm giác thật mạnh, đúng rồi, ta hoàn toàn có thể mượn nhờ lôi điện chi lực sáng tạo ra một bộ quyền pháp mới.

Đột nhiên trong đầu Nhiếp Vân xuất hiện suy nghĩ như thế, hắn đã có ý định của mình.

Chỉ cần là tu luyện giả đều sợ hãi thiên kiếp, sẽ có cảm giác sợ hãi

tự nhiên với thiên kiếp. Nếu như có thể tu luyện ra quyền pháp có thể kích phát lôi điện nhất định sẽ có uy lực cực kỳ to lớn.

Về sau đối phó lôi kiếp cũng có thể vượt qua dễ dàng.

Nghĩ đến liền làm, hắn vận chuyển thiên phú võ đạo sư, tâm tình của Nhiếp Vân đã yên lặng hoàn toàn, hắn cảm ngộ lôi điện như mưa to lớn đánh thẳng vào người, cẩn thận suy tư.

- Như vậy không đúng, thế này cũng không đúng...

- Hẳn là như vậy... Ân, không đúng...

- Cũng không phải như vậy...

Lôi điện là thứ chỉ có Thiên Đạo khống chế, nó là thủ đoạn dùng khảo nghiệm tu luyện giả, gần như không có ai có thể khống chế, mặc dù Nhiếp Vân là võ đạo sư, muốn nghiên cứu ra một bộ bí kỹ lôi điện cũng khó có thể hoàn thành.

Lơ lửng trong lôi điện, không ngừng hấp thu lôi điện chi lực cải tạo thân thể, tinh thần đang tập trung cao độ, cẩn thận nghiên cứu huyền bí lôi điện và sáng chế quyền pháp của bản thân.

Đảo mắt đã trôi qua thời gian bảy ngày.

Trong bảy ngày qua Nhiếp Vân vẫn đắm chìm trong lĩnh ngộ lôi điện, võ đạo sư đan điền không ngừng vận chuyển và cân nhắc cẩn thận.

- Thành công! Ha ha, chiêu này của ta hoàn toàn chứa đựng lôi điện trong đó, nếu đột nhiên sử dụng và bộc phát uy lực sẽ mạnh hơn Vũ Đạo Phá Hư Quyền gấp mười lần.

Đột nhiên trong mắt Nhiếp Vân bắn ra hư ảnh lôi điện, hắn cười to như điên, trong tiếng cười mang theo vui vẻ khó nói thành lời.

Trải qua nghiên cứu một phen, tuy hao phí thời gian tương đối nhiều nhưng hắn đã có lĩnh ngộ về lôi điện, nghiên cứu ra tuyệt chiêu chân chính.

- Chiêu này nghiên cứu lôi đình sáng tạo ra, một khi sử dụng có thể chấn động cửu châu, quét ngang vạn dặm, chiêu này không bằng đặt tên là Lôi Đình Cửu Châu đi.

Nhiếp Vân đặt tên cho chiêu thứ mình sáng tạo ra.

Lôi Đình Cửu Châu, nói lên nguyên lý vô cùng đơn giản, chính là lợi dụng đặc thù thủ đoạn đem đầy trời lôi đình áp súc, chứa đựng trong người, đem làm muốn thi triển thời điểm, lại vận dụng siêu cường thủ đoạn oanh kích đi ra.

Chiêu này vận dụng rất tốt, nó mạnh hơn Vũ Đạo Phá Hư Quyền cũng phải gấp mười lần, một quyền mang theo lôi đình hủy diệt, uy năng cực kỳ đáng sợ.

Nếu như dùng chiêu này đối phó Minh Hinh, Minh Hoành, có thể đoán trước chỉ cần một quyền là có thể oanh kích bọn chúng thành cặn bã, cái gì đặc sứ Linh giới, ở trước mặt chiêu này cũng chỉ là cặn bã mà thôi.

------oOo------

Chương 1240: Phỉ Thúy Kiếm Cung (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên, chiêu này cũng không thể tùy ý thi triển, trong cơ thể hắn không có lôi điện, muốn đánh ra chiêu này giống như cần bình ắc quy, phải tích lũy điện tích, cùng là đạo lý này, một khi không tích lũy điện tích mà muốn phóng thích ra, chiêu này sẽ không hiệu quả, không cách nào đánh ra.

- Đầu tiên phải tích lũy điện tích trong người trước, chiêu này chính là át chủ bài lớn nhất của ta, một khi đánh ra, một chiêu phải đánh đối thủ thành cặn bã.

Nếu không thể thi triển, Nhiếp Vân quyết định xem chiêu này thành át chủ bài lớn nhất của mình.

Xưng là át chủ bài, không thể dễ dàng thi triển, phải đánh nó ra vào thời điểm mấu chốt, một kích định thắng bại.

- Hấp thu lôi điện!

Nghĩ thông suốt những việc này, Nhiếp Vân cười ha ha, hắn mở hai tay ra và không ngừng thôn phệ lôi điện vào trong cơ thể, lôi điện đánh úp tới giống như gió táp mưa sa.

Lúc này hắn đã tích lũy đủ lôi điện trong người.

- Tốt!

Đôi mắt lóe sáng, từng đạo lôi điện bắn ra ra hào quang, ngay sau đó điện quang bị thu liễm hoàn toàn, toàn thân hắn nhìn chẳng khác gì lúc trước cả.

- Nên đi!

Hoàn thành quá trình tích lũy lôi điện, thân thể Nhiếp Vân lúc này xuất hiện một bộ y phục.

Vèo!

Hắn lập tức bay tới cổng không gian tầng thứ năm.

Lần này ở lại tầng thứ năm tương đối dài nhưng hắn thu hoạch được chỗ tốt phi thường to lớn.

Không nói nghiên cứu ra tuyệt chiêu như Lôi Đình Cửu Châu, thân thể trải qua lôi điện không ngừng rèn luyện đã cứng lại rất nhiều, nhất cử nhất động đều có lôi điện vờn quanh, lực lượng thân thể của hắn không ngừng gia tăng thật lớn.

Cho dù thân thể có thể thừa nhận bội số của Đại Lực đan điền không gia tăng, vẫn chỉ gấp năm mươi lần lực lượng nhưng thên thể của hắn phi thường cường đại, sau khi bộc phát năm mươi lần lực lượng, thực lực sẽ tăng thêm không ít.

Giống như một vạn cân bộc phát năm mươi lần và hai vạn cân bộc phát năm mươi lần có khác nhau rõ ràng, bội số bộc phát không có biến hóa, sức chiến đấu lại tăng lên không chỉ gấp đôi!

Nhưng có lợi sẽ có tệ, bảy ngày thừa nhận lôi đình oanh kích đã làm thân thể Nhiếp Vân mạnh hơn trước rất nhiều, cũng làm độc khí hắn tích lũy được tiêu hao không ít.

Lôi đình trừ vạn tà, độc khí thuộc về một loại tà khí, ở tầng thứ hai hắn hấp thu chất độc của rắn độc, bò cạp độc chính là muốn vận dụng kịch độc công kích khi quần công, không nghĩ tới lại bị lôi điện đánh tan toàn bộ.

Hiện tại thân thể hắn tinh khiết tới cực điểm, không chứa chút tạp chất nào, thậm chí lôi điện rèn luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết và Kim Cương Lưu Ly Thể cũng có hiện tượng dung hợp với nhau.

Đương nhiên, chỉ có không hề bài xích với nhau mà thôi, muốn triệt để dung hợp còn cần trả cái giá phi thường to lớn.

Vèo!

Nhiếp Vân nhanh chóng tìm được không gian tầng thứ năm, tùy ý đánh một quyền và tiến vào trong đó.

- Ân? Tại đây... Thật kỳ quái!

Tiến vào tầng thứ sáu, Nhiếp Vân có phát hiện khác biệt.

Nơi này có phần tương tự tầng thứ tư, khắp nơi đều là thực vật, không khí thoải mái, linh khí đầy đủ, cũng không cảm nhận có uy hiếp gì cả.

- Nơi này có gieo trồng thực vật? Chẳng lẽ là nhân loại gieo trồng sao?

Ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy phía trước là đồng ruộng rộng lớn, trong đồng ruộng trồng rất nhiều thực vật, có lúa của người bình thường, cũng có rau quả không tạp chất của tu luyện giả sử dụng, dường như là nhân loại gieo trồng.

Tu luyện giả sợ nhất tạp chất, cũng không như người bình thường, người bình thường ăn cái gì có tạp chất cũng được, cho dù dinh dưỡng quá ít cũng không sao, nếu như cho tu luyện giả ăn, cho dù ăn hai ba ngày cũng không có tác dụng gì.

Loại lương thực rau quả không có tạp chất giống như những loại đang trồng trên đồng riệng có thể tự chủ hấp thu linh khí, ẩn chứa linh lực nồng đậm, ăn loại thực vật này có thể bổ sung thực lực bản thân.

Loại vật này chỉ có đại gia tộc, đại tông môn trong đại lục Phù Thiên mới có thể tài bối, không nghĩ nơi này nhiều như vậy, đây mới là điểm làm Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái.

Chẳng lẽ nơi này trừ đám người như mình ra còn có người sống khác?

- Cẩn thận một ít, thiên phú ẩn nấp sư!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân biết rõ nơi này khẳng định không đơn giản, lúc này thân thể của hắn vận chuyển thiên phú ẩn nấp sư, thân thể biến mất trên không trung, dường như có thể vượt qua thời không.

Vù vù vù hô!

Hắn vừa biến mất không lâu, đột nhiên phía trước xuất hiện vài chục đồng tử mặc kiếm trang, bộ dạng tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn, từ đó để lộ kiếm ý hừng hực.

- Nhanh chuẩn bị những rau quả này, hôm nay là đại hôn của thiếu tông chủ, chậm trễ chuyện hôm nay sẽ không ai có thể cứu được chúng ta đâu.

- Yên tâm đi, chúng ta không phải lần đầu tiên đi hái rau dưa, làm sao có thể chậm trễ công việc cơ chứ?

- Hì hì, nói thật ta thật hâm mộ thiếu tông chủ, thiếu tông chủ kết hôn đối tượng thật sự xinh đẹp, toàn bộ Phỉ Thúy Kiếm Cung chúng

ta không có ai xinh đẹp như thế.

- đúng vậy, thật xinh đẹp, lần đầu tiên ta nhìn thấy người xinh đẹp như vậy, thiếu phu nhân đột nhiên xuất hiện tại nơi này, tại sao trước kia chưa từng thấy qua?

- Ta nghe nói nàng là thiên ngoại tà ma, tới từ nơi không biết, bị ba vị Thái Thượng trưởng lão bắt lấy ý định tế thiên, đột nhiên bị thiếu tông chủ vừa ý mới có chuyện tốt như vậy...

Mấy đồng tử mặc kiếm trang vừa cười vừa nói, vừa nói chuyện vừa ngắt rau quả.

Bọn họ đều sử dụng dụng cụ đặc thù, cũng có nạp vật đan điền, tốc độ ngắt lấy rất nhanh, nhẹ nhàng vỗ một cái là đồ ăn sạch đất, chỉ chốc lát đã thu sạch mấy trăm mẫu.

- Được rồi, nhanh trở về đi, thiếu tông chủ kết hôn, chỉ sợ người của Linh Lung Kiếm Cung, Đoạt Tâm Kiếm Cung sẽ phái người tới tham gia.

Sau khi hái xong rau quả, mấy đồng tử mặc kiếm trang tươi cười bay về phía trước.

- Thiên ngoại tà ma? Kết hôn? Phỉ Thúy Kiếm Cung, Linh Lung kiếm Cung, Đoạt Tâm Kiếm Cung? Chẳng lẽ bọn họ bắt lấy đám người Lạc Khuynh Thành?

Bọn họ vừa mới rời đi, trong hư không tĩnh mịch có một bóng người xuất hiện, Nhiếp Vân cau mày, sắc mặt hắn âm trầm sau khi nghe những lời vừa rồi.

Xem ra những kẻ này là thổ dân sinh hoạt trong nơi đây, đối với thổ dân mà nói, chính mình là kẻ từ bên ngoài tới cho nên gọi là thiên ngoại tà ma.

Bọn họ bắt lấy thiên ngoại tà ma, bức bách kết hôn, chẳng lẽ là đám người Lạc Khuynh Thành?

Dung mạo đám người Lạc Khuynh Thành, Nhiếp Vân tự tin cho dù

đi nơi nào cũng có thể xem là hàng đầu, nếu quả thật bị bức bách kết hôn không phải chuyện gì khó hiểu.

------oOo------

Chương 1241: Phỉ Thúy Kiếm Cung (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lặng lẽ đi qua, tìm cơ hội ép hỏi tin tức mới được!

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân lại ẩn nấp trong không trung, hắn lặng lẽ đi qua.

Mấy đồng tử mặc kiếm trang chỉ có thực lực Nạp Hư Cảnh, Nhiếp Vân có linh hồn ba ngàn thê độ, cho dù đám người Minh Hoành, Minh Hinh cũng không phát hiện được chứ đừng nói đám người này.

Trên đường đi về phía trước, trước mặt xuất hiện sơn môn thật lớn.

Trên sơn môn có cung điện nguy nga đứng sừng sững mang theo khí tức kiếm thuật nồng đậm.

- Nơi này chính là Phỉ Thúy Kiếm Cung? Quả nhiên mang theo kiếm khí nồng đậm, thậm chí còn mạnh hơn Kiếm Thần Tông nhiều.

Thiên nhãn đảo qua, lặng lẽ quan sát, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Tuy còn không biết thực lực của người trong tông môn này như thế nào, chỉ từ khí tức kiếm thuật phát ra ngoài đã mạnh hơn Kiếm Thần Tông.

Lại nói đồng tử mặc kiếm trang có thực lực Nạp Hư Cảnh, từ đó có thể thấy thực lực tổng thể của Phỉ Thúy Kiếm Cung còn vượt qua Kiếm Thần Tông không ít.

Chư thiên vạn giới, vị trí đại lục Phù Thiên đặc thù, cũng không phải dùng nó làm trung tâm, có thể mở đạo tràng sâu trong thời không loạn lưu, hơn nữa có chủng tộc còn sống sót, mỗi một thế lực như vậy đều không đơn giản.

Giống như U Minh tộc lúc trước, trước kia cũng có được đạo tràng sâu trong thời không loạn lưu, ngươi có thể nói thực lực U Minh tộc kém hơn Hóa Vân Tông?

Hóa Vân Tông mạnh hơn nữa cũng chỉ là đỉnh phong của Nhân giới, sâu trong thời không có vài nơi còn mạnh hơn nó không ít.

Không nói cái khác, chỉ nói Phỉ Thúy Kiếm Cung đang ở sâu trong tời không loạn lưu, còn là tầng thứ sáu của Vạn Giới Sơn, tất cả đều nói rõ nó không đơn giản.

- Tốt, đưa rau quả xong, ta đi bên này, đi xem Vong Nhai Phong, ngày mai gặp!

Mấy đồng tử kiếm trang giao đồ xong, đột nhiên một đồng tử vừa cười vừa nói sau đó đi sang nơi khác.

- Tốt, ngày mai gặp!

Mấy đồng tử kiếm trang khác cười nói.

- Cơ hội tốt!

Nhiếp Vân biết rõ muốn dò xét tin tức phải bắt đầu từ những tiểu nhân vật như thế này, hiện tại có một đồng tử tách ra khỏi những người khác, thấy hắn bay sang một khu vực không người, linh hồn dò xét và khống chế hắn.

- Ta hỏi ngươi cái gì, ngươi cẩn thận trả lời là được!

Vận chuyển thiên phú đầu độc sư, Nhiếp Vân dễ dàng biến hắn thành khôi lỗi.

- Vâng!

Đồng tử gật đầu, cũng không dám phản kháng chút nào.

- Ngươi tên là gì, nơi này là nơi nào, Phỉ Thúy Kiếm Cung đang xảy ra chuyên gì?

Linh hồn chấn động của Nhiếp Vân truyền tới, hắn hỏi ra ba vấn đề.

- Ta tên là Kiếm Hiểu, là kiếm đồng của Phỉ Thúy Kiếm Cung, nơi này là kiếm tâm thế giới, Phỉ Thúy Kiếm chính là một trong ba đại tông môn nơi đây!

Đồng tử Kiếm Hiểu trả lời.

Hắn nói cũng không phải ngôn ngữ đại lục Khí Hải nhưng Nhiếp Vân có được thiên phú thiên nhĩ sư cho nên hoàn toàn nghe hiểu.

- Kiếm tâm thế giới?

- Đúng, mỗi người trong thế giới chúng ta đều là tu luyện giả, đều tế tự thượng thiên mở kiếm tâm, một khi mở ra, có thể tu luyện kiếm khí, trở thành kiếm giả!

Kiếm Hiểu nói.

- Mở kiếm tâm?

Nhiếp Vân không hiểu ra sao.

Đại lục Phù Thiên luyện kiếm chưa bao giờ nghe nói qua chuyện mở kêếm tâm, xem ra nơi này là văn minh khác, nó cũng không giống đại lục Khí Hải, phương pháp tu luyện cũng có khác nhau.

- Lúc trước các ngươi nói thiên ngoại tà ma là thế nào? Thiếu tông chủ đại hôn là xảy ra chuyện gì?

Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Thiên ngoại tà ma cũng không phải là người của kiếm tâm thế giới chúng ta, loại người này không biết tới từ nơi nào, phương pháp tu luyện cũng không giống chúng ta.

Kiếm Hiểu dừng một chút và nói tiếp:

- Thiếu tông chủ vừa ý một thiên ngoại tà ma cho nên muốn lập gia đình, đại hôn vào hôm nay!

- Bộ dạng của thiên ngoại tà ma kia như thế nào?

Nhiếp Vân lại hỏi.

- Bộ dạng rất đẹp, quần áo màu trắng, nha... Trên lưng nàng còn cõng đại cung, cũng có không ít mũi tên, hẳn là cung tiễn thủ!

Kiếm Hiểu nhớ một lúc và nói.

- Mang trường cung? Quả nhiên là Khuynh Thành!

Nghe được hắn nói thế, sắc mặt Nhiếp Vân biến thành âm trầm.

Dám người mình tiến vào nơi này, Lạc Khuynh Thành lưng cõng đại cung, cầm chiết dực chi tiễn, hiện tại nàng bị bắt làm thiếu phu nhân, nhất định là nàng không thể nghi ngờ.

Cũng dám bức bách Lạc Khuynh Thành gả cho hắn, lão tửu quỷ, tiểu Long đi làm cái gì?

Nhiếp Vân thật không tin tên thiếu tông chủ gì đó có thể đánh bại tiểu Long!

- Ngươi vẽ địa đồ Phỉ Thúy Kiếm Cung cho ta.

Sắc mặt trầm thấp, Nhiếp Vân nói.

- Vâng!

Kiếm Hiểu xé một đoạn áo trên người sau đó vẽ một hồi, địa đồ đại khái của Phỉ Thúy Kiếm Cung cũng xuất hiện trước mắt của Nhiếp Vân.

- Trận pháp và bố cục thật lợi hại!

Thân là trận pháp sư, Nhiếp Vân liếc thấy ra bố cục đặc thù của Phỉ Thúy Kiếm Cung, tuy vân minh nơi này khác với đại lục Phù Thiên nhưng các loại trận pháp tương thông với nhau.

- Có thể bố cục ra trận pháp lợi hại như thế, thực lực khẳng định không đơn giản, mặc dù kém ta nhưng không chênh lệch quá lớn, cẩn thận một ít mới thỏa đáng.

Nhìn thấy trận pháp này, nội tâm Nhiếp Vân sinh ra cảnh giác rất nặng, không hổ là thế giới sâu trong hư không loạn lưu, cường đại đáng sợ.

- Tốt, ngươi quên chuyện gặp ta vừa rồi là tốt rồi, sẽ không nhớ gì cả.

Nhiếp Vân sợ đánh rắn động cỏ, hắn cũng không ra tay đánh chết Kiếm Hiểu, hắn chỉ thanh trừ trí nhớ vừa rồi và thả đồng tử rời đi.

- Nếu như Kiếm Hiểu nói không sai, có lẽ Lạc Khuynh Thành đang ở nơi này, ta phải đi tìm nàng trước, hỏi rõ chuyện này rồi nói sau.

Cầm địa đồ trong tay và quan sát một hồi, vừa rồi hắn nhận được tin tức của Kiếm Hiểu và so sánh với địa đồ, Nhiếp Vân suy đoán ra Lạc Khuynh Thành đang ở

nơi đó, thân ảnh hắn lập tức bay thẳng về phía trước.

Mặc dù biết nơi này có cường giả không kém nhưng Nhiếp Vân vô cùng có lòng tin vào thực lực bản thân, hắn cũng không sợ hãi, hắn chỉ cẩn thận mà thôi, cũng không muốn gặp phiền toái không cần thiết.

Dù sao tiểu Long có thực lực còn mạnh hơn cả hắn đều không có ra tay, khẳng định có chút bất thường trong đó, tùy tiện động thủ có thể phá hư kế hoạch của lão tửu quỷ, khi đó sẽ gặp phiền toái không nhỏ.

Một đường tiềm hành, nhìn thấy không ít đệ tử tu luyện, kiếm ý như sóng lớn, khí quán cầu vồng, kém cỏi nhất cũng đạt tới Phá Không

Cảnh, thậm chí còn có một chút đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh.

Đệ tử đã có thực lực như vậy, nếu đặt trong Hóa Vân Tông là chuyện không dám tưởng tượng nổi.

------oOo------

Chương 1242: Trắc kiếm thạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vèo!

Một đạo kiếm quang xuất hiện, một thanh niên bay tới trước mặt cách Nhiếp Vân không xa, hắn đứng nơi đó với kiếm ý tỏa sáng, quanh người có kiếm khí vờn quanh toàn thân.

Tuy còn chưa xuất kiếm nhưng Nhiếp Vân từ hành động của thanh niên cũng biết cảnh giới kiếm thuật của thanh niên đạt tới kiếm đạo chi tủy.

Kiếm đạo chi tủy, luyện kiếm nhập tủy, kích phát chiêu số kiếm thuật không cần phải suy nghĩ, có thể hành động theo bản năng.

Trong Kiếm Thần Tông, rất nhiều trưởng lão không đạt tới cảnh giới kiếm đạo chi tủy như thế này, rất nhiều người cũng chỉ có Trần Văn Húc đạt tới và được Tư Duẫn lão tổ coi trọng, không nghĩ tới tại nơi này tùy tiện một đệ tử đã có thể đạt tới, có thể nói rất đáng sợ.

- La Ẩn sư huynh, rốt cục ngươi cũng trở lại, ngươi ra ngoài lịch lãm rèn luyện hơn ba mươi năm, rốt cuộc kiếm lực cũng đột phá mười rồi.

Một đệ tử Phỉ Thúy Kiếm Cung nhìn thấy thanh niên này bay tới, hắn hưng phấn nghênh đón, vẻ mặt cao hứng.

- Kiếm lực có thể vượt qua mười, trong hàng đệ tử có thể xếp trước

top ba, loại thực lực này này có thể tranh đoạt chức vị thiếu tông chủ.

Lại một đệ tử nói.

- Ít nói bậy, thiếu tông chủ đã bị Giang Thiệp đạt được, nói những lời như vậy tương đương đại nghịch bất đạo, truyền đi La Ẩn sư huynh sẽ bị tội thay ngươi.

Đệ tử khác biết sắc và quát bảo ngừng lại.

- Hừ, sợ cái gì, ta nói là sự thật, cũng không phải nói dối! La Ẩn sư huynh ba mươi năm trước nổi danh trong hàng đệ tử chúng ta, nếu không phải đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện, bằng không hắn có thể đạt được vị trí thiếu tông chủ sao? Hắn hiện tại có thể kết hôn với thiên ngoại tà ma, thực không biết nghĩ như thế nào!

Đệ tử thứ hai dường như lơ đễnh với thiếu tông chủ tên Giang Thiệp.

- Nói chuyện nên chú ý một chút, cho dù La Ẩn sư huynh không quan tâm Giang Thiệp, ngươi cũng nên quan tâm phụ thân Giang Lan của hắn một chút, Giang Lan chính là một trong hai đại trưởng lão của Phỉ Thúy Kiếm Cung chúng ta, đã lĩnh ngộ ý cảnh tâm kiếm, cũng là nhân vật đứng đầu trong thế giới kiếm tâm của chúng ta, nếu như bị hắn nghe được chúng ta nghị luận sau lưng sẽ phiền toái không nhỏ!

Đệ tử đầu tiên cảnh giác nói.

- Cũng chỉ ỷ vào phụ thân của hắn mà thôi, thực lực chân thật khẳng định không bằng La Ẩn sư huynh...

Đệ tử thứ hai còn không phục, hắn còn chưa nói xong đã bị La Ẩn sư huynh cắt ngang:

- Được rồi, đừng có huyên thuyên tại nơi này, mang trắc kiếm thạch ra đây, ta muốn kiểm tra kiếm lực một chút.

- Vâng!

Đôi mắt hai đệ tử này sáng ngời, vội vàng chạy trở về phòng.

- Kiếm lực? Cảnh giới tâm kiếm?

Nghe những lời này, Nhiếp Vân vốn muốn tiếp tục tiến lên đột nhiên dừng bước lại.

Hắn cũng không biết kiếm lực là cái gì, có lẽ nó là đơn vị đo lường của văn minh nơi đây, hắn lại biết rõ cảnh giới tâm kiếm.

Kiếm Thần Tông từng chia lý giải kiếm đạo thành bảy cảnh giới, theo thứ tự là: bình thường, tinh anh, hạch tâm, tông sư, kiếm đạo chi tủy (vũ kỹ chi tủy), tâm kiếm, mệnh kiếm!

Nhìn thấy nơi này cũng phân chia cảnh giới kiếm đạo giống Kiếm Thần Tâm, hơn nữa cách nói cũng như nhau.

Tâm kiếm, kiếm nấp trong tâm, trong lòng có kiếm, luyện thanh kiếm thành một bộ phận linh hồn của mình, niệm tùy tâm sinh, nhất niệm làm kiếm, nhất niệm làm vũ khí.

Trong Kiếm Thần Tông, người đạt tới cảnh giới này cũng chỉ có Nhiếp Vân mà thôi, ngay cả Tư Duẫn lão tổ cũng chỉ đạt tới kiếm đạo chi tủy mà thôi.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Trong nội tâm nghĩ như vậy đã nhìn thấy hai đệ tử vừa rồi mang một tảng đá tới và đặt ở giữa sân.

- Ân? Tảng đá kia nhìn thật quen mắt? Là Kiếm Ngấn Thạch!

Nhìn thấy tảng đá kia, nội tâm Nhiếp Vân cũng sững sờ.

Xuất hiện trước mặt hắn là tảng đá hắn gặp được trong Kiếm Chi Đại Điện, nó giống Kiếm Ngấn Thạch như đúc, điểm khác nhau chính là chất liệu.

Kiếm Ngấn Thạch của Kiếm Thần Tông trong truyền thuyết vô tình đạt được trong không gian loạn lưu, chẳng lẽ nó có quan hệ với trắc kiếm thạch này?

- Kinh Hồng Nhất Kiếm!

Thấy hai vị sư đệ đặt Kiếm Ngấn Thạch trước mặt của mình, La Ẩn bước lên hai bước, tâm thần bình tĩnh, trong đôi mắt ẩn ẩn kiếm quang lập loè, đột nhiên hắn thét lớn sau đó đâm một kiếm.

Ầm ầm ầm...

Không gian trước mặt bị thanh kiếm của hắn đâm thủng một khe hở, sau khi kiếm thế hình thành liền đâm thẳng về phía trước, cũng đâm thẳng vào KIếm Ngấn Thạch.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh!

Âm thanh giòn tan vang lên liên tục, trên tảng đá có khí tức lưu chuyển, xuất hiện một cái hố cạn trên đó.

Kiếm Ngấn Thạch, trong tình huống chỉ có lĩnh ngộ tâm kiếm mới có thể khắc lên, mà cảnh giới kiếm đạo chi tủy trong tình huống bình thường không thể khắc lên đó, có thể đánh ra một cái hố cạn đã là không tệ.

Lúc trước Nhiếp Vân lưu lại dấu vết trên Kiếm Ngấn Thạch cũng đã lĩnh ngộ ý cảnh tâm kiếm mới có thể hoàn thành.

- một, hai, ba, bốn... Mười bảy điểm!

- La Ẩn sư huynh, ngươi chẳng những đã đột phá mười, càng đạt tới mười bảy, cho dù là thiếu tông chủ cũng chỉ có mười lăm mà thôi.

- Không chế kiếm lực đạt tới hai mươi sẽ đột phá kiếm đạo chi tủy, đạt tới cảnh giới tâm kiếm, La Ẩn sư huynh, ngươi sắp đạt tới rồi.

Hai đệ tử vừa rồi quan sát vết kiếm trên tảng đá, tất cả đều giật

mình kêu lên.

- Mười bảy điểm? Hai mươi điểm?

Nghe được bọn họ nói chuyện, Nhiếp Vân cũng có lý giải nhất định về kiếm lực của bọn chúng nói với nhau, dường như bọn chúng có phân chia kỹ càng trong cảnh giới kiếm đạo chi tủy, hơn nữa thông qua vết kiếm bày ra.

Mặc kệ bất kể nói thế nào, có thể ở đâm ra mười bảy điểm trên tảng đá, như vậy có thể lý giải cảnh giới kiếm đạo không kém, vượt qua Trần Văn Húc ngày đó.

- Xem lực lượng đâm ra vừa rồi, có lẽ La Ẩn đạt tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, nếu như thế thực lực của thiếu tông chủ và tông chủ cũng không kém, không ngờ đạt được thực lực như thế này.

Nhiếp Vân suy nghĩ trong lòng.

Cho dù ở nơi nào cũng phải giỏi quan sát, nghe ba người này nói chuyện với nhau, Nhiếp Vân cũng có nhận biết về thực lực của tên thiếu tông chủ kia.

Thiếu tông chủ đã có thực lực như vậy, chỉ sợ tông chủ đã đạt tới cảnh giới Bí Cảnh cửu trọng thiên, cũng không biết bọn chúng có sử dụng phương pháp phá rồi lại lập đạt tới Toái Thần Cảnh hay đột phá trên ý nghĩa chân chính?

- Đứng nghĩ nhiều như vậy, nhanh chóng đi tìm Lạc Khuynh Thành các nàng mới là vương đạo!

Xem một hồi, phát hiện không chiếm được tin tức gì hữu dụng, Nhiếp Vân lắc đầu, hắn giấu mình trong một nơi gần đó và nhanh chóng bay đi.

------oOo------

Chương 1243: Ngươi không có việc gì? (1)

Phỉ Thúy Kiếm Cung là nơi rất lớn, luận phạm vi không nhỏ hơn Hóa Vân Tông Thiên Ngoại Thiên, Nhiếp Vân một đường cẩn thận quan sát chung quanh, vượt qua đủ loại đại trận, rốt cục đi vào một tiểu viện.

- Lạc Khuynh Thành đang ở bên trong!

Giấu ở bên ngoài viện, Nhiếp Vân vận chuyển thiên nhãn, hắn vừa nhìn quả nhiên phát hiện Lạc Khuynh Thành đang ở bên trong, lúc này trước mặt nàng còn có đám người lão tửu quỷ.

- Khuynh Thành muội muội, yên tâm đi, một khi tên tông chủ kia nói ra vị trí cánh cửa tầng thứ sáu, chúng ta sẽ lập tức ra tay cứu ngươi đi.

Dịch Thanh vừa cười vừa nói.

- Ta biết rõ, đáp ứng gả cho tên thiếu tông chủ kia chỉ là kế tạm thích ứng mà thôi, trước kia cũng gặp qua chuyện như thế, là Nhiếp Vân đến cứu ta...

Lạc Khuynh Thành lắc đầu.

Nàng nói tới chuyện ban đầu ở Thần Phong đế quốc bị ép gả cho công tử Triệu Hưng Phổ của Triệu gia trong tứ đại gia tộc.

Nhiếp Vân đại náo hôn lễ và giết người Triệu gia chó gà không tha, xác định thân phận Vân Vương, đạt được danh xưng đệ nhất thiên tài của Thần Phong đế quốc.

- Ai, cũng không biết Nhiếp Vân có bị sao hay không, con văn minh ma vương kia thật sự đáng sợ...

Nghe được Lạc Khuynh Thành nhắc tới Nhiếp Vân, sắc mặt Dịch Thanh cũng trầm xuống, ánh mắt ảm đạm không ít.

Lúc trước Nhiếp Vân vì cứu bọn họ cho nên bảo bọn họ rời đi

trước, chính mình một mình chiến đấu văn minh ma vương, kết quả cuối cùng không biết như thế nào, cũng không có người biết rõ, nhưng nhiều ngày như vậy vẫn không nhìn thấy Nhiếp Vân đuổi theo làm nội tâm mọi người nặng nề, sinh ra dự cảm điềm xấu.

Một đầu văn minh chi ma đã có thể làm Tư Duẫn lão tổ không ngăn cản nổi, văn minh ma vương lợi hại hơn, Nhiếp Vân có thể ngăn cản hay không thì bọn họ cũng không nắm chắc.

- Yên tâm đi, tông chủ cát nhân thiên tướng, không có việc gì!

Nhìn thấy vẻ mặt của hai nữ, lão tửu quỷ an ủi một câu, tuy hắn nói chuyện kiên định nhưng trong đôi mắt mang theo lo lắng không nói nên lời.

- Yên tâm đi, không phải ta trở lại hoàn hảo rồi sao? Làm sao có thể có việc gì!

Nhiếp Vân không nghĩ tới mình ở tầng thứ năm nghiên cứu tuyệt chiêu Lôi Đình Cửu Châu lại làm mọi người lo lắng như thế, cũng không ẩn tàng thân thể, hắn cười một tiếng sau đó xuất hiện từ trên không trung.

- Nhiếp Vân? Ngươi không có việc gì?

- Ngươi tới!

Nghe được lời nói quen thuộc vang lên, lại nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, đôi mắt đám người Lạc Khuynh Thành lóe sáng.

- Đương nhiên ta không có việc gì, yên tâm đi, đầu văn minh ma vương kia bị ta luyện hóa!

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

- Không có việc gì là tốt rồi! Ta biết ngay ngươi không có việc gì!

Lạc Khuynh Thành cười nói, trong mắt mang theo kiên định.

- Hạ Hành tiền bối, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vì sao Khuynh Thành

phải gả cho tên thiếu tông chủ kia?

Dừng hàn huyên, Nhiếp Vân quay đầu nhìn sang lão tửu quỷ, hắn hỏi thăm nghi hoặc trong lòng mình.

- Là như thế này, chúng ta bảy ngày trước đi tới tầng thứ sáu này, muốn tiếp tục đi tới, lại phát hiện không thể tìm được cánh cổng không gian tiến vào tầng thứ bảy, về sau gặp được thổ dân nơi đây, chính là người của Phỉ Thúy Kiếm Cung, sau khi chiến đấu một hồi, không nghĩ tới trong tông môn của bọn chúng có ba cao thủ Bí Cảnh cửu trọng!

Lão tửu quỷ nói.

- Ba? Cường giả Bí Cảnh cửu trọng?

Nhiếp Vân đã giật mình

- Là giống như ngươi dùng biện pháp phá rồi lại lập hay là thực lực thân thể đột phá chân chính thành tựu cửu trọng?

- Là thân thể thực lực chính thức đột phá đạt tới Bí Cảnh cửu trọng, hơn nữa linh hồn của bọn chúng vượt qua Thiên cấp Đại viên mãn, trong đó có kẻ giống như tông chủ có được linh hồn ba ngàn thê độ, nếu không phải lúc ấy tiểu Long tiền bối ra tay, chỉ sợ chúng ta đã sớm chết rồi.

Lão tửu quỷ nói đến đây lòng còn sợ hãi.

Hắn biết rõ thực lực chân chính của tiểu Long cho nên tôn xưng nó thành tiền bối.

- Đột phá chân chính? Còn có một có linh hồn ba ngàn thê độ? Làm... Làm sao có thể?

Nhiếp Vân đã giật mình.

Không phải không có Tiên Thiên linh khí thì không cách nào đột phá Bí Cảnh cửu trọng hay sao? Tại sao có thể có cường giả Toái Thần Cảnh chân chính được?

Lại nói linh hồn Thiên cấp Đại viên mãn không phải dễ đạt tới như vậy, ngay cả tổ tiên võ đạo sư lúc trước cũng không thể thành công, thậm chí tại nơi này có ba người siêu việt Thiên cấp Đại viên mãn, một đạt tới ba ngàn thê độ, thật sự đáng sợ.

Nếu như không phải lão tửu quỷ tự mình nói ra, Nhiếp Vân còn cảm thấy đây là việc đầm rồng hang hổ, nói chuyện giật gân.

- Ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, mấy ngày qua ta lặng lẽ nghe ngóng một chút, rốt cục hiểu được, dường như người ở nơi này thông qua tế tự đạt được Tiên Thiên linh khí!

Nhìn thấy Nhiếp Vân khiếp sợ, lão tửu quỷ cũng chẳng suy nghĩ nhiều, vội vàng giải thích.

- Thông qua tế tự đạt được Tiên Thiên linh khí?

Nhiếp Vân chính thức khiếp sợ.

Tiên Thiên linh khí, đây là thứ chỉ ở Linh giới mới có, ngay cả Di Thần, Thiên Yêu Thánh Hoàng tế tự cũng không chiếm được, không ngờ ở nơi này lại có, thật sự cổ quái.

(Nếu Thiên Yêu Thánh Hoàng có thể thông qua tế tự đạt được Tiên Thiên linh khí cũng sẽ không sử dụng phương pháp võ đạo sư đột phá Toái Thần Cảnh, Di Thần Tông cũng như thế)

- Đúng vậy a, ta mới đầu cũng không tin, về sau mới biết được là thực, nếu không như thế, bọn họ chẳng những có thể thông qua tế tự đạt được Tiên Thiên linh khí, còn có thể thông qua ý niệm nào đó, lực lượng linh hồn bạo tăng, ta nghe nói kẻ có linh hồn ba ngàn thê độ là thông qua phương pháp này đạt được, dường như là mượn nhờ lực lượng nào đó, thật đáng sợ.

Lão tửu quỷ nói.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Mặc kệ dùng phương pháp gì thi triển ra linh hồn ba ngàn thê độ, chỉ cần có thể chiến đấu thì nó là thực lực của mình, không thể khinh thường.

Linh hồn ba ngàn thê độ phối hợp với thực lực Bí Cảnh cửu trọng, mặc dù mình muốn chiến cũng phải phí không ít tay chân.

Dù sao thực lực của mình cũng chỉ là Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong.

- Ta cảm thấy bọn họ tế tự cũng không phải câu thông Linh giới, mà là câu thông Bắc Đẩu tinh phủ, nếu Vạn Giới Sơn là nơi có Bắc Đẩu tinh phủ, bọn họ làm thổ dân nơi đây chỉ chính là tồn tại thủ hộ tinh phủ, câu thông tinh phủ và đạt được

tiên thiên chi khí, thậm chí đạt được linh hồn gia trì không phải chuyện khó.

Đột nhiên Thiên Huyễn lên tiếng nói ra suy nghĩ của mình.

- Tồn tại thủ hộ tinh phủ?

Nhiếp Vân gật gật đầu.

------oOo------

Chương 1244: Ngươi không có việc gì? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn phân tích rất có đạo lý, Bắc Đẩu tinh phủ là thứ đại nhân vật ở Linh giới cũng phải động tâm, phái Minh Hoành, Minh Hinh xuống nơi này, khẳng định không đơn giản!

Trải qua năm tầng nguy hiểm phía trước, Nhiếp Vân cũng thừa nhận nơi này rất lợi hại.

Nếu như không lợi hại, tại sao có thể có ẩn chứa mấy vạn văn minh

chủng tộc? Nếu như không lợi hại, làm sao có thể xuất hiện lôi điện vượt qua Vạn Triều Lôi Hải?

Chuyện quỷ dị như thế liên tục xảy ra trong Vạn Giới Sơn, còn không bằng nói thẳng là do Bắc Đẩu tinh phủ cường đại.

Nếu người kiếm tâm thế giới thật sự là tồn tại thủ hộ Bắc Đẩu tinh phủ, bọn họ câu thông tinh phủ đạt được tiên thiên chi khí, đạt được linh hồn gia trì, hắn không phải việc khó.

- Nếu như suy đoán này là thật, bọn chúng thật có biện pháp câu thông Bắc Đẩu tinh phủ, thậm chí chúng ta không cần thông qua tầng thứ bảy, thứ tám, thứ chín cũng có thể tiến vào tinh phủ!

Qua một hồi, đột nhiên Nhiếp Vân nghĩ thông suốt điểm nào đó và lên tiếng.

- Đúng thế, chúng ta cũng cân nhắc như thế, cũng không tìm thấy cánh cửa không gian ở đây, chỉ có thể hỏi những thổ dân này, vừa mới bắt đầu bọn chúng không nói, hơn nữa xem thường chúng ta, tiểu Long tiền bối tới chiến đấu đánh bọn chúng rất thảm, lúc này mới không tình nguyện đáp ứng nói cho chúng ta biết cánh cửa không gian ở đâu, nhưng mà...

Lão tửu quỷ nói đến đây liền cảm thấy xấu hổ.

- Phải gả Lạc Khuynh Thành cho thiếu tông chủ của bọn chúng? Đúng không!

Rốt cuộc Nhiếp Vân hiểu ra.

- Vâng!

Lão tửu quỷ đỏ mặt.

Hắn đường đường cường giả Bí Cảnh cửu trọng nhưng cần một nữ hài làm thẻ đánh bạc, cũng khó trách hắn cảm thấy xấu hổ.

- Chẳng lẽ không thể đầu độc đám người này?

Nhiếp Vân hỏi.

Dùng một nữ hài làm thẻ đánh bạc, đối với hắn mà nói đây là chuyện khó chịu.

- Biết tin tức cánh cửa không gian cũng chỉ có rải rác mấy người, mà mấy người kia đều là kẻ mạnh nhất kiếm tâm thế giới, chẳng những có linh hồn vượt qua Thiên cấp Đại viên mãn, còn có thể dẫn động ý niệm gia trì căn bản không cách nào đầu độc, cho dù tiểu Long tiền bối có thể chém giết bọn chúng cũng không thể buộc chúng nói ra cái gì, cho nên... Chúng ta đành phải đáp ứng!

- Nghĩ đến chỉ cần bọn chúng nói ra bí mật, chúng ta đại náo một hồi và cứu Khuynh Thành tiểu thư ra ngoài...

Lão tửu quỷ lên tiếng.

- Không cách nào đầu độc, thật là nan đề!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Nếu thật là như vậy, việc này thật phiền toái, không cách nào đầu độc, đối phương cũng không nói, chẳng lẽ thật phải gả Lạc Khuynh Thành cho tên thiếu tông chủ?

Tuyệt đối không thể!

Tuy trong lòng của hắn chỉ có một Đạm Đài Lăng Nguyệ nhưng hắn biết rõ tâm tư của Lạc Khuynh Thành, trong mắt của nàng chỉ có mình hắn, nếu gả cho một phu quân khác cũng là bỏ đi, gả cho loại tiểu nhân thừa cơ như vậy là tuyệt đối không thể.

Việc này khẳng định không phải nàng muốn.

- Nếu sau khi gả cho hắn, không có cứu ta ra, ta tình nguyện tự bạo cũng không để hắn chạm vào thân thể ta!

Ngẩng đầu nhìn sang nữ hài, nhìn thấy trong mắt nữ hài mang theo hào quang kiên định, nàng lên tiếng.

- Ngươi...

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân lắc đầu thở dài.

Khó khăn nhất là nâận mỹ nhân ân, mặc dù nội tâm của mình chỉ có một mình Đạm Đài Lăng Nguyệt nhưng tâm tư của những nữ hài này đã giao cả cho mình, chẳng lẽ thật muốn cô phụ các nàng?

- Đúng rồi, tiểu Long đâu? Tại sao nó không ở nơi này?

Lắc đầu dứt bỏ những suy nghĩ loạn thất bát tao này, Nhiếp Vân mới phát hiện tiểu Long cũng không có trong đám người.

- Tiểu Long tiền bối bị cường giả Phỉ Thúy Kiếm Cung gọi đi, ngươi cũng biết nó... Có chút tham ăn!

Lão tửu quỷ xấu hổ nói một câu.

- Ah!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Tiểu Long là kẻ tham ăn, khả năng người Phỉ Thúy Kiếm Cung phát hiện bí mật này, mang nó đi ăn uống ngon, cũng đúng, cũng chỉ có việc mày mới có thể lừa gạt nó.

Tuy bọn chúng có thể gạt tiểu Long đi ra ngoài nhưng không dám làm gì đám lão tửu quỷ, dù sao thực lực tiểu Long mạnh cỡ nào, bọn chúng đã lãnh giáo qua, vạn nhất chọc giận u ngũ trảo Kim Long kia, cho dù là linh hồn ba ngàn thê độ cũng vô dụng, Bí Cảnh cửu trọng cũng không dùng được.

Biết rõ tiểu Long đi nơi nào, Nhiếp Vân cũng không lo lắng đối phương sẽ thừa cơ gia hại.

Huyết mạch tiểu Long cường đại, cho dù cho nó ăn chất độc mạnh nhất thế gian, chỉ sợ nó cũng không có việc gì, muốn hại nó, đám người này không có lá gan như vậy.

- Lạc Khuynh Thành tiểu thư, hôn lễ sắp bắt đầu, tông chủ và thiếu

tông chủ mời ngươi qua.

Thời điểm Nhiếp Vân đang đau xầu vì thói xấu tham ăn của tiểu Long, đột nhiên nghe được bên ngoài viện có giọng nói vang lên.

- Đã đến giờ...

Nghe được câu này, sắc mặt Lạc Khuynh Thành biến thành tái nhợt.

Tuy trong nội tâm sớm có chuẩn bị, thời điểm chuyện chính thức diễn ra vẫn có chút không chịu nổi.

- Nhiếp Vân, ta có thể nói vài câu với ngươi hay không?

Qua một hồi, Lạc Khuynh Thành quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

- Chúng ta ra ngoài trước, các ngươi cứ từ từ!

Đám người lão tửu quỷ là người hiểu chuyện, biết rõ hai người này khẳng định có chuyện cần nói với nhau, lúc này cười một tiếng sau đó ra khỏi phòng.

Trong nháy mắt trong phòng chỉ còn lại hai người Lạc Khuynh Thành và Nhiếp Vân mà thôi.

- Nhiếp Vân, ngươi có tâm tư gì với Đạm Đài Lăng Nguyệt, có tâm tư gì với ta?

Nhìn thấy mọi người rời đi, Lạc Khuynh Thành lấy hết dũng khí, nàng đỏ mặt lên tiếng.

- Ta biết rõ, là ta thực xin lỗi ngươi!

Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

Đối đãi nữ hài đơn thuần và nhu nhược này, hắn vẫn cảm thấy áy náy.

Hai người bắt đầu quen nhau từ thành Lạc Thủy, vì cứu mình không tiếc tự hủy danh dự, cho dù đi tới tận bây giờ tâm tư vẫn như một...

Nói không cảm động đó là giả.

Nhưng cảm động thì cảm động, nội tâm Nhiếp Vân chỉ có Đạm Đài Lăng Nguyệt, kiếp trước như vậy, kiếp này cũng như vậy. (Tình tiết máu chó thật)

- Ngươi không có ta, ngươi u tú như vậy, tình thâm nghĩa trọng như thế, là ta không xứng với ngươi, chỉ có nữ hài ưu tú như Lăng Nguyệt mới là người bầu bạn tốt nhất bên cạnh ngươi.

Lạc Khuynh Thành nói khẽ.

- Ách?

Nghe được nàng đột nhiên tán dương chính mình, còn nói Đạm Đài Lăng Nguyệt mới là người bầu bạn tốt nhất bên cạnh mình, Nhiếp Vân không biết vì sao nàng nói như vậy, hắn ngạc nhiên.

- Ta không yêu cầu xa vời làm thê tử của ngươi, sẽ vĩnh viễn ở cạnh ngươi, chỉ hi vọng... Có thể mang lần thứ nhất trân quý nhất giao cho ngươi!

------oOo------

Chương 1245: Ngụy trang Lạc Khuynh Thành (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đột nhiên Lạc Khuynh Thành cắn bờ môi đỏ mọng, sắc mặt đỏ như quả đào mật, dường như nói ra những lời này đã cố lấy hết dũng khí của mình.

Xoạt xoạt xoạt...

Nói xong lời này thân thể nữ hài run rẩy, quần áo trắng tuyết trên người nàng biến thành tro bụi, lộ ra thân thể trần trụi của mình.

Dung nhan hoàn mỹ vô khuyết, da thịt tuyết trắng, bộ ngực no đủ mượt, bụng dưới bằng phẳng, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, đùi ngọc thon dài... Tuy hắn không rành thân thể của nữ hài nhưng Nhiếp Vân cũng biết dáng người này vô cùng hoàn mỹ, thêm một ít sẽ béo, giảm một ít sẽ gầy.

Đây là lần thứ hai Nhiếp Vân nhìn thấy Lạc Khuynh Thành trần truồng, cho dù như vậy vẫn cảm thấy hô hấp dồn dập, dường như hắn nhìn thấy tác phẩm nghệ thuật xinh đẹp nhất thế gian.

Nếu như tùy tiện một người con gái khác, với lực ý chí kiên định của Nhiếp Vân sẽ không cảm thấy cái gì, nhưng Lạc Khuynh Thành đi theo hắn từ thành Lạc Thủy tới bây giờ, quan hệ nói không rõ ràng, đột nhiên nhìn thấy tình cảnh này hắn cũng cảm thấy toàn thân nóng lên, dường như hắn có phần không kiềm chế được nữa.

- Ta biết rõ thiên phú của ngươi cao, tiến bộ nhanh, mặc dù cố gắng hơn nữa cũng chỉ có thể nhìn bước tiếp, nếu như lần này thật tiến vào trong Bắc Đẩu tinh phủ, tìm được đường lên trời, có lẽ ngươi sẽ đi Linh giới, hơn nữa sẽ đạt tới cảnh giới rất cao, ta không biết năm nào tháng nào, thậm chí có lẽ cả quãng đời còn lại không có đột phá, vì không muốn lưu tiếc nuối trong nội tâm, ta chỉ muốn giao thứ trân quý nhất cho ngươi.

Trong mắt Lạc Khuynh Thành chậm rãi ướt át, tuy nàng nói nghe không rõ nhưng Nhiếp Vân có thiên phú thiên nhĩ sư cho nên nghe rõ tiếng lòng của nàng.

Thì ra là sợ mình rời đi!

Cho dù nàng hiện tại tấn chức tốc độ rất nhanh, đã đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong nhưng muốn đạt tới bát trọng Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh và cửu trọng Toái Thần Cảnh là chuyện khó khăn, từ trong lịch sử Nhân tộc là biết rõ, hai cửa ải này đã giam

cầm vô số người.

Thực lực như Nhiếp Vân nhất định sẽ đi Linh giới, mà nàng không có khả năng lại đuổi kịp bước chân của hắn, sẽ không thể đi Linh giới, không cách nào đột phá tiếp, tuổi thọ tối đa chỉ có một vạn năm, nếu lưu lại tiếc nuối sống quãng đời còn lại, còn không bằng hiện tại dũng cảm bước qua một bước này, kính dân thứ quý giá nhất của mình cho hắn, trong nội tâm không lưu tiếc nuối.

Đây là tiếng lòng của nàng!

Đương nhiên, còn có thể cảm thấy lần này bọn họ không thể cứu mình ra ngoài, nàng tình nguyện tự bạo cũng không muốn bị vũ nhục, trước khi chết hy vọng có thể lưu lại ký ức tốt đẹp tronglongf Nhiếp Vân.

- Ai, ngươi tội gì chứ!

Nghe được tiếng lòng của nữ hài, biết rõ suy nghĩ kiên định sâu trong lòng của nàng, Nhiếp Vân đứng dậy, hắn ôm thân thể trần trụi của nàng vào trong ngực.

- Nhiếp Vân, cám ơn...

Nhìn thấy động tác của hắn, Lạc Khuynh Thành cho rằng đối phương đã đáp ứng yêu cầu của mình, gương mặt cứng ngắc và đỏ hồng.

Bất kể nói thế nào, mặc kệ trong nội tâm kiên định ra sao, nàng vẫn là nữ hài chưa hiểu nhân sự, chủ động làm chuyện như vậy vẫn cảm thấy thẹn thùng.

- Ân?

Tâm tư của nàng còn chưa dứt đã cảm thấy trên thân thể trần trụi phủ thêm một bộ y phục, cũng che lấp toàn bộ xuân quang vừa rồi.

- Nha đầu ngốc, không nên suy nghĩ bậy bạ, chúng ta sẽ không chết già, cũng không phải không gặp gỡ, hiện tại ta đáp ứng ngươi, mặc dù ta đi Linh giới, trong năm ngàn năm nếu ngươi không tới

Linh giới, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp quay về tìm ngươi, cũng cưới ngươi thành tân nương xinh đẹp của ta.

Ôm thân thể mềm mại của nữ hài, Nhiếp Vân nói nhỏ bên tai nàng.

- Nhiếp Vân!

Nghe được thiếu niên nói thế, thân thể mềm mại của Lạc Khuynh Thành chấn động, nước mắt rơi lã chã, đồng thời nội tâm không ngừng kêu gào.

- Năm ngàn năm, ta sẽ chờ ngươi năm ngàn năm! Đến chết cũng không đổi!

- Cho dù ngươi nói dối, dù ngươi đang gạt ta, chỉ cần có những lời này... Cũng đáng...

Linh giới đến Nhân giới có ngăn cách đáng sợ, không phải ai cũng có thể vượt qua, Lạc Khuynh Thành biết rõ thiếu niên nói những lời này là an ủi nàng nhưng nàng cam nguyện tin tưởng!

- Mặc y phục lên đi!

“Nghe” được tiếng lòng của nữ hài, cũng ôm nàng vào trong ngực, nàng yên tĩnh nằm trong ngực của hắn không buông ra, Nhiếp Vân nói.

- Ân!

Đạt được hứa hẹn, cảm xúc Lạc Khuynh Thành tốt hơn rất nhiều, cũng đổi bộ y phục mới.

Nạp vật đan điền, không gian linh binh các loại, không thể cho người ta ăn gian, nếu lấy những thứ như quần áo thì không có gì.

- Quần áo của ngươi cũng cho ta một kiện.

Nhiếp Vân cười nói.

- Ân? Cho ngươi, ngươi muốn y phục của ta làm cái gì?

Lạc Khuynh Thành sửng sốt.

- Ngươi xem!

Thân thể Nhiếp Vân chấn động, hắn vận chuyển ngụy trang chi khí sau đó cải biến bộ dạng của mình, hắn biến thành bộ dạng giống như đúc Lạc Khuynh Thành.

- Ngươi...

Nhìn thấy thiếu niên mà mình yêu say đắm biến thành bộ dạng của nàng, gương mặt Lạc Khuynh Thành đỏ lên, đang muốn mắng hắn không đứng đắn, đột nhiên hiểu ra, đôi mắt mở to.

- Ngươi muốn ngụy trang thành ta tham gia hôn lễ?

- Ân, ngươi bây giờ đáp ứng làm tân nương của ta sau năm ngàn năm nữa, đương nhiên không thể gả cho người khác, yên tâm đi, ta sẽ tham gia hôn lễ, ta vừa lúc có thể làm việc, nhìn xem có thể từ trong miệng tên thiếu tông chủ kia lấy được tin tức chúng ta cần hay không!

Nhiếp Vân gật đầu.

Lạc Khuynh Thành xinh đẹp đơn thuần, khuynh quốc khuynh thành không giả, tên thiếu tông chủ gì đó của kiếm tâm thế giới vừa ý, hơn nữa xem thành điều kiện gả cho hắn, Nhiếp Vân vẫn cảm thấy có chút không đúng.

Hiện tại lao ra đại triển quyền cước và bức bách cũng có thể làm được, nhưng khẳng định không chiếm được tin tức mà mình muốn biết, cho nên ngụy trang thành Lạc Khuynh Thành, hành sự tùy theo hoàn cảnh là lựa chọn tốt nhất.

- Được rồi... Được rồi, ngươi phải cẩn thận!

Lạc Khuynh Thành không biết suy nghĩ của hắn, chỉ biết hắn đang bảo vệ mình, nội tâm ngòn ngọt, nàng lấy một bộ y phục mặc lên cho thiếu niên, dịu dàng ngoan ngoãn như thê tử, gương mặt đỏ

hồng.

- Ngươi còn không yên tâm thực lực của ta hay sao?

Thấy vẻ mặt của nàng như vậy, Nhiếp Vân cười nói.

- Ta chỉ sợ tên thiếu tông chủ kia tân tân khổ khổ muốn cưới nữ tử thành thê tử lại là nam nhân biến hóa, hắn có bị tức chết hay không mà thôi...

Đạt được thiếu niên hứa hẹn, tâm tình của Lạc Khuynh Thành tốt hơn rất nhiều, trong đầu nhớ tới lúc động phòng, tên thiếu tông chủ đột nhiên phát hiện tân nương là nam nhân biến hóa thì nàng bật cười.

------oOo------

Chương 1246: Ngụy trang Lạc Khuynh Thành (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tức chết hắn, đây là ngụy trang chi khí che đậy linh hồn, có tới vài chục đạo, đủ cho ngươi duy trì trong vài ngày, ngươi ngụy trang thành bộ dạng Yêu Hoàng, cho dù là cường giả linh hồn ba ngàn thê độ cũng không nhận ra, qua một hồi đi theo chúng ta ra ngoài.

Nhiếp Vân tươi cười điểm một cái, ngụy trang chi khí liên tục tiến vào trong cơ thể của nàng.

Xì xào!

Dung nhan tuyệt mỹ của Lạc Khuynh Thành biến hóa, sắc mặt dữ tợn, khí tức ngưng mà không tiêu tan, cơ bắp no đủ mà mạnh mẽ, biến thành Yêu Hoàng bị Tư Duẫn lão tổ nổi điên đánh chết lúc trước.

- Đi ra ngoài đi!

Nhiếp Vân biến thành bộ dạng Lạc Khuynh Thành, hắn lắc eo một

cái, thân thể mỹ lệ hiển lộ ra ngoài, toàn thân lung linh hấp dẫn, phối hợp quần áo trắng xinh đẹp không gì sánh được, sau đó Lạc Khuynh Thành nhìn hắn và bật cười.

Nàng cũng không nhận ra nữ hài trước mặt là Nhiếp Vân biến hóa, càng đừng nói tên thiếu tông chủ gì đó, nàng đã có thể tưởng tượng, thiếu tông chủ hiểu ra mọi chuyện sẽ có phản ứng như thế nào.

Kiều thê như hoa như ngọc đột nhiên biến thành nam tử cao lớn thô kệch, bất cứ kẻ nào cũng có khả năng phát điên.

Hai người bước nhanh ra khỏi tiểu viện

- Khuynh Thành tiểu thư, đại hôn sắp bắt đầu, thiếu tông chủ của ta đang chờ trong nghênh khách điện.

Vừa đi ra ngoài, đệ tử đưa tin nhìn thấy “Lạc Khuynh Thành” khôi phục thái độ lãnh diễm, trong nội tâm lập tức sinh ra ra cảm giác kinh diễm, lập tức cúi đầu xuống không dám nhìn.

- Dẫn đường!

“Lạc Khuynh Thành” không lộ vẻ gì, tùy ý khoát khoát tay.

- Vâng!

Đệ tử đưa tin dẫn đường phía trước, những người khác đột nhiên nhìn thấy bên người Lạc Khuynh Thành xuất hiện một Yêu Hoàng, biết rõ có thể là tông chủ biến hóa, cũng không nhiều hỏi, lúc này theo sát phía sau tiến lên.

Phạm vi Phỉ Thúy Kiếm Cung thật lớn, mọi người một đường phi hành đi hơn mười phút liền xuất hiện trước một cung điện vô cùng to lớn.

Cung điện mang theo kiếm khí lăng lệ ác liệt, dường như cả cung điện là một bộ kiếm pháp tuyệt thế, Nhiếp Vân liếc mắt nhìn, biết rõ toàn bộ diễn luyện ra một tuyệt chiêu không thua gì vô thượng kiếm thuật.

- Khuynh Thành muội muội, ngươi tới!

Vừa mới đi vào trong cung điện, lúc này nhìn thấy một thiếu niên dung mạo tuấn mỹ bay tới, trong lông mày còn mang theo khí chất âm lệ, giơ tay nhấc chân có ưu việt ta mặc kệ hắn là ai, chỉ từ tướng mạo đã biết rõ đây là kẻ tiểu nhân nịnh nọt.

Nhiếp Vân cũng mặc kệ loại người như thế, hắn ngụy trang thành Lạc Khuynh Thành vẫn không nhúc nhích, vẫn xinh đẹp và tĩnh lặng.

- Chúng... Chúng ta vào đi thôi, hôn lễ đại điển sắp bắt đầu...

Thấy “Lạc Khuynh Thành” không quan tâm tới hắn, ánh mắt tên thiếu tông chủ mang theo không vui, trong mắt mang theo hào quang hung ác, lúc này hắn áp chế và vội vàng nó.

Biết rõ hắn suy nghĩ cái gì, nội tâm Nhiếp Vân cười lạnh nhưng không nói chuyện, cùng này cùng tiến vào trong đại điện.

Trong đại điện đã có đủ khách mời, những người đang ngồi nơi đây mỉm cười vui vẻ, đại hôn của thiếu tông chủ Phỉ Thúy Kiếm Cung là thịnh hội cực kỳ long trọng.

Những khách mới này đa số là cao tầng của Phỉ Thúy Kiếm Cung cao tầng, cũng có một ít cường giả là đại gia tộc tới tham dự, bọn họ tề tụ một đường và tươi cười vui vẻ.

Ngẩng đầu nhìn lên, một trung niên nhân ngồi ở chủ vị, hai bên trái phải là một lão giả.

Trung niên nhân này mặt như than chì, trên đầu mang theo vương miện, toàn thân tỏa ra uy áp tự nhiên hình thành, hắn chính là tông chủ.

- Quả nhiên là Bí Cảnh cửu trọng.

Liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân phát hiện khí tức của hắn phi thường tiếp cận lão tửu quỷ nhưng lại có khác, lão tửu quỷ là linh hồn biến dị,

có được uy lực Toái Thần, mà hắn giơ tay nhấc chân mang theo khí tràng của Bí Cảnh cửu trọng, hoàn toàn khác nhau.

- Tại sao khí tức trên người hắn lại quen thuộc như thế?

Đột nhiên đôi mắt Nhiếp Vân bắn ra khí tràng cường đại, dường như cảm ứng được khí tức quen thuộc, cụ thể là cái gì thì hắn không rõ.

- Linh hồn hai ngàn thê độ...

Căn cứ linh hồn chấn động của đối phương, Nhiếp Vân lặng lẽ suy tính một chút, có lẽ chỉ có hai ngàn thê độ, nếu lão tửu quỷ nói không sai, hắn có thể mượn lực lượng đặc thù tăng lên ba ngàn, thực lực không thể khinh thường.

Ba ngàn thê độ và là Bí Cảnh cửu trọng chính thức, mặc dù mình cũng không úy kỵ nhưng dù sao cũng tới gần Bắc Đẩu tinh phủ, sâu trong thời không loạn lưu thế này, chuẩn bị thỏa đáng một chút cũng không tệ.

Hai tên trưởng lão hai bên trái phải của tên tông chủ có linh hồn chỉ đạt một ngàn năm trăm thê độ nhưng đột phá Bí Cảnh cửu trọng chân chính, cũng không phải phương pháp phá rồi lại lập đạt tới Toái Thần.

Xem ra bọn họ thông qua tế tự đạt được Tiên Thiên linh khí đã là sự thật, vừa vặn mình có thể xem thừa cơ đạt được một ít hay không, từ đó trực tiếp đạt được đột phá chân chính!

- Thật xinh đẹp!

- Thiếu cung chủ muốn cưới nữ tử tên là Lạc Khuynh Thành? Quả nhiên thanh thuần động lòng người...

- Thật đẹp, kiếm tâm thế giới chúng ta chưa từng xuất hiện nữ tử xinh đẹp như thế, khó trách Giang Thiệp động tâm, đổi lại là ta cũng động tâm a.

- Đúng thế, có thể lấy được nữ tử đẹp như vậy, có chết cũng

đáng...

Nhìn thấy “Lạc Khuynh Thành” đi tới, ánh mắt người trong đại điện tập trung nhìn sang.

- Yên tĩnh! Hôm nay là ngày thiếu tông chủ Phỉ Thúy Tiên Cung chúng ta đại hôn, mở tiệc chiêu đãi chư vị, cộng đồng làm nhân vật chứng kiến cho đôi tân nhân.

Thấy đám người “Lạc Khuynh Thành” tiến vào đại điện, tông chủ đứng lên tươi cười, lúc này hắn đứng lên cắt ngang lời của mọi người.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

- Ăn ngon thật!

Vào lúc trong đại điện yên tĩnh không ai lên tiếng, đột nhiên sâu bên trong có tiếng hàm răng va chạm với nhau vang lên, hơn nữa còn có lời nói hưởng thụ mỹ thực ngon lành vang lên.

Sắc mặt Nhiếp Vân vui vẻ, hắn vội vàng quay đầu nhìn sang, chỉ thấy tiểu Long đang lắc lắc cái đuôi, trước mặt là một bàn đầy ấp thức ăn, đôi mắt đang nheo lại hưởng thụ đồ ăn.

Thấy hắn nhìn qua, cái đầu của nó nhìn sang sau đó nheo mắt, dường như cũng nhìn ra hắn đang ngụy trang nên cười trộm không thôi.

Thấy nó cười trộm, Nhiếp Vân xấu hổ vội vàng xoay đầu lại.

Ngụy trang thành nữ nhân thật sự không mái, đợi xử lý xong chuyện này sẽ...

- Khục khục!

Thấy ánh mắt mọi người bị tiểu Long hấp dẫn, tông chủ cũng có chút khó coi, hắn biết rõ “Kim Giáp Long” nhìn không lớn kia rất

mạnh, cho dù ba người bọn họ có liên thủ cũng không phải đối thủ của nó.

------oOo------

Chương 1247: Kiếm cung tế tự (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này giả vờ như không nghe thấy, không nên đắc tội là tốt nhất.

- Giang Thiệp bằng vào thực lực chân chánh đạt được vị trí thiếu tông chủ, hôm nay đại hôn chẳng khác gì hoàn thành lễ thành nhân, có thể kế thừa đại nhậm của Phỉ Thúy Kiếm Cung.

- Cho nên hôm nay, chẳng những là đại hôn của Giang Thiệp, còn là thời gian hắn kế thừa đại vị, Phỉ Thúy Kiếm Cung sẽ cầu nguyện thượng thiên, khẩn cầu gia trì linh hồn, cũng giúp hắn một lần hành động đột phá, có được thực lực khống chế kiếm cung.

Ho khan hai tiếng, ánh mắt đám đông tập trung nhìn sang, tông chủ lại lên tiếng.

- Kế vị đại điển?

- Tại sao tông chủ tuyên bố thoái vị nhanh như thế?

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Tông chủ Phỉ Thúy Kiếm Cung tuổi cũng không lớn, chỉ mới hơn năm ngàn tuổi, đang độ tuổi xuân, dựa theo lẽ thường, ít nhất còn có mấy ngàn năm làm tông chủ, tại sao đột nhiên tuyên bố thoái vị, trước đó không có dấu hiệu nào báo trước, thật sự không thể dựa theo lẽ thường.

Lại nói đại hôn... Trưởng thành... Thoái vị cũng không cần phải nhanh như thế.

- Ngươi muốn thoái vị? Trước kia chúng ta đã từng nói qua điều

kiện, ngươi muốn không giữ lời sao?

Mọi người nghi hoặc không dám hỏi, lão tửu quỷ tiến lên phía trước và lạnh lùng lên tiếng.

Tuy thực lực của hắn không bằng tông chủ Phỉ Thúy Kiếm Cung nhưng có tiểu Long và Nhiếp Vân làm chỗ dựa cũng không sợ hãi.

Hắn đưa ra điều kiện trước, đó là muốn Lạc Khuynh Thành gả cho thiếu tông chủ, khi đó hắn sẽ nói ra vị trí cửa không gian tiến vào tàng thứ bảy.

- Đương nhiên sẽ không, sở dĩ ta thoái vị cũng là bởi vì việc này, đến lúc đó sẽ đích thân mang các ngươi đi qua, bởi vì cổng không gian tầng thứ sáu phi thường nguy hiểm, khả năng có đi không về cho nên ta mới đưa ra quyết định như vậy, không thể để cho Phỉ Thúy Kiếm Cung hủy trong tay ta!

Tông chủ nói.

- Vậy là tốt rồi! Chúng ta sẽ chờ tin lành của ngươi!

Lão tửu quỷ và Nhiếp Vân nhìn nhau một chút, cũng không để ý tới, mang theo những người khác ngồi trong đại điện.

- Phỉ Thúy Kiếm Cung chúng ta lấy kiếm đạo vi tôn, thực lực vi cường, Giang Thiệp đã thành thiếu tông chủ của chúng ta, lập tức biến thành tông chủ, tự nhiên sẽ dùng sức chiến đấu thủ thắng, các vị đệ tử có ai khiêu chiến hay không?

Tâấy lão tửu quỷ không có ý kiến, tông chủ nhìn mọi người chung quanh và lên tiếng.

- Ta đến!

Vừa dứt lời, Nhiếp Vân nhìn thấy La Ân sư huynh lúc trước nhảy ra.

- Giang Thiệp, ta đi ra ngoài du lịch, cũng không biết ngươi đạt được vị trí thiếu tông chủ, hôm nay ta khiêu chiến ngươi, nếu như

thất bại, muốn chém giết tùy ngươi, nếu thành công, ngươi chẳng những phải dâng vị trí thiếu tông chủ cho ta, tân nương mỹ mạo như hoa này cũng là của ta.

La Ẩn thét dài, ánh mắt của hắn sinh ra hào quang.

- Tốt!

Thiếu tông chủ Giang Thiệp gật đầu, trong lòng bàn tay của hắn xuất hiện trường kiếm.

- Bằng vào thực lực cướp đoạt vị trí tông chủ và tân nương?

Nhìn thấy hành động của hai người, đầu óc Nhiếp Vân có chút không rõ, hắn nhìn sang chung quanh, lại phát hiện mọi người đều cho rằng việc như vậy là đương nhiên, cũng không thèm để ý.

Xem ra kiếm tâm thế giới này tôn thờ chuẩn tắc mạnh được yếu thua rất mạnh, tất cả vinh dự, tất cả chỗ tốt đều là của cường giả, kẻ yếu không có tư cách hưởng dụng.

Cũng có thể chính vì quán thâu văn hóa như vậy mới làm cho kiếm tâm thế giới có được thực lực mạnh hơn cả đại lục Phù Thiên và yêu nhân, cương giả còn đông đảo hơn rất nhiều.

Đinh đinh đinh đinh!

Trong lúc suy tư La Ẩn đã giao chiến với Giang Thiệp.

Giang Thiệp không có không chịu nổi như đám đệ tử nói chuyện lúc trước, hắn lý giải đối với kiếm pháp đạt tới cảnh giới cực kỳ cao thâm, thực lực giống như La Ẩn, đều là Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong.

Hai đại cao thủ giao chiến trong đại điện, một kiếm nhanh hơn một kiếm, đối chọi gay gắt, trong lúc nhất thời kiếm khí kích động khó phân thắng bại.

- Hảo kiếm pháp, không nghĩ tới thực lực của La Ẩn lại tiến bộ nhiều như thế.

- Xem tình huống này sắp lãnh ngộ cảnh giới tâm kiếm.

- Cảnh giới âm kiếm thâm bất khả trắc, cho dù Phỉ Thúy Kiếm Cung chúng ta cũng chỉ có hai vị trưởng lão và tông chủ lĩnh ngộ, nếu như xuất hiện vị thứ tư, thực lực tổng thể khẳng định vượt qua hai đại tông môn khác.

- Lợi hại...

Nhìn thấy song phương giao chiến thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, khống chế kiếm pháp đạt tới cảnh giới cao thâm, trong điện không ngừng tán dương, ngay cả Kiếm Thần Tông Tư Duẫn tổ sư cũng phái tán thưởng.

Nếu Kiếm Thần Tông có được loại đệ tử như vậy, vượt qua Hóa Vân Tông trở thành tông môn đệ nhất thiên hạ cũng không khó khăn.

- La Ẩn, thực lực của ngươi tiến bộ rất lớn, ta tâm phục khẩu phục, ta có thể lên làm thiếu tông chủ khẳng định có chỗ dựa, đệ tử khác đều không thể bức ta sử dụng tới át chủ bài, hôm nay ta sẽ cho ngươi nhìn thấy ta dựa vào cái gì.

Đột nhiên hét lên một tiếng, lực lượng kiếm pháp của Giang Thiệp chuyển đổi, một đạo kiếm quang lập loè, tầng tầng kiếm khí kích động và hội tụ thành đồ án Bắc Đấu Thất Tinh.

Đồ án vừa xuất hiện giống như câu thông lực lượng nào đó trong không gian tối tăm, mang theo lực lượng cao ngạo và khổng lồ, lực công kích tăng nhiều.

- Thất Tinh kiếm? Ngươi luyện thành Thất Tinh kiếm thức thứ nhất?

Đồng tử co rụt, trường kiếm của La Ẩn rời tay va chạm với đồ án Thất Tinh, tuy biết không có tác dụng gì nhưng hắn phải thử, cuối cùng hắn bị phản chấn cực mạnh nên phun máu tươi bay ngược về phía sau.

- Ta thua!

Cúi đầu nhận thua.

- Thất Tinh kiếm? Chiêu này có lẽ câu thông với lực lượng của Bắc Đẩu tinh phủ...

Sắc mặt Nhiếp Vân biến thành ngưng trọng.

Xem ra đúng như Thiên Huyễn suy đoán, người của kiếm tâm thế giới rất có thể là tồn tại thủ hộ giả của Bắc Đẩu tinh phủ, có thể dẫn động Bắc Đẩu tinh phủ gia trì, từ đó thực lực gia tăng rất nhiều.

- Muốn tu luyện chiêu Thất Tinh kiếm này cũng không khó...

Trong nội tâm nghĩ như vậy, sau khi cảnh giới kiếm thuật đạt tới mệnh kiếm, hơn nữa hắn vận chuyển võ đạo chi khí trong người, chỉ trong nháy mắt hắn đã học được toàn bộ Thất Tinh kiếm,.

Tuy không có thí nghiệm, Nhiếp Vân cũng không biết có thể câu thông với Bắc Đẩu tinh phủ hay không.

La Ẩn nhận thua sau đó tất cả mọi người thừa nhận địa vị của Giang Thiệp, cũng không ai dám chiến đấu với, Giang Thiệp hiển lộ rõ ràng rộng lượng của bản thân, cũng không có đuổi tận giết tuyệt La Ẩn, lúc này hắn hòa hòa khí khí với rất nhiều

đệ tử Phỉ Thúy Kiếm Cung, không có bởi vì thi đấu mà sinh ra không vui.

------oOo------

Chương 1248: Kiếm cung tế tự (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hiện tại tiến hành tế tự truyền thừa vị trí tông chủ cho Giang Thiệp!

Tông chủ đã sớm biết loại tình huống này, hắn cười ha ha sau đó

bước ra khỏi đại điện.

Lúc này các khách mời bước theo phía sau tiến tới một tế đàn to lớn.

Tế đàn này khác với những tế đàn mà Nhiếp Vân nhìn thấy lúc trước, nó bố cục đồ án Thất Tinh.

- Ha ha, Phỉ Thúy Kiếm Cung có tông chủ mới, Linh Lung Kiếm Cung chúng ta không tới đây chúc mừng một chút thật sự không thể nào nói nổi!

- Đoạt Tâm Kiếm Cung chúng ta cũng đến đây chúc mừng!

Vào lúc mọi người đang đi vào sân nhỏ, chợt nghe trên không trung có tiếng nói vang lên, ngay sau đó thân ảnh vài người bay tới.

- Đệ tử Phỉ Thúy Kiếm Cung bày trận!

Nhìn thấy mấy người kia, La Ẩn và nhiều đệ tử biến sắc, vội vàng la lên và bố thành kiếm trận.

- Không được vô lý, tông chủ Linh Lung Kiếm Cung tông chủ và Đoạt Tâm Kiếm Cung tới đây chúc mừng, cũng không phải là địch nhân!

Tông chủ Phỉ Thúy Kiếm Cung cười một tiếng, hắn khoát khoát tay với đám người La Ẩn.

- Vâng!

Mọi người ứng một tiếng, cho dù trong nội tâm nghi hoặc nhưng tâấy bộ dạng chắc chắn của tông chủ đành phải giải tán bày trận, lui qua một bên.

- Ba chúng chúng ta quanh năm chinh chiến, cũng khó trách bọn họ nghĩ ngợi lung tung, lần này tông chủ Linh Lung Kiếm Cung và Giang Thiệp thành ý mời, có những vật này tiến hành tế tự, có lẽ trời xanh sẽ ban thưởng nhiều hơn nữa...

Dường như sớm biết phản ứng của mọi người, tông chủ Linh Lung Kiếm Cung tươi cười đi đầu, hắn tiến về phía trước một bước, cũng ném ra một đống đồ vật.

Tông chủ Linh Lung Kiếm Cung cũng là trung niên nhân, bộ dạng chừng bốn mươi tuổi, một thân áo xanh phiêu miểu bồng bềnh mang theo tiên khí, nhìn thực lực là bí Cảnh cửu trọng, là nhân vật tuyệt cường linh hồn đạt tới hai ngàn thê độ.

- Chúng ta cùng chuẩn bị đồ vật chúc mừng!

Tông chủ Đoạt Tâm Kiếm Cung cũng tiến lên, hắn cười một tiếng sau đó lật cổ tay và ném ra một đống đồ.

Hai người ném đồ vật chồng chất với nhau, phục trang đẹp đẽ, uy thế kinh người, mặc dù Nhiếp Vân không biết rất nhiều thứ nhưng cũng biết giá trị của hai đống đồ này không thể đo lường.

- Kỳ quái...

Nhiếp Vân nhíu mày càng sâu.

Ba tông môn Phỉ Thúy Kiếm Cung, Linh Lung Kiếm Cung, Đoạt Tâm Kiếm Cung chính là đại tông môn trong kiếm tâm thế giới, xem phản ứng của đám đệ tử vừa rồi đã biết rõ quan hệ không tốt, tại sao đột nhiên tặng nhiều đồ vật trợ giúp Giang Thiệp tế tự?

Bất kể nói thế nào, chuyện hôm nay biến thành quỷ dị không nói thành lời.

- Vậy thì đa tạ hai vị tông chủ ủng hộ! Tốt, hiện tại ta tế tự thượng thiên.

Tông chủ Phỉ Thúy Kiếm Cung cười ha ha, hắn đi tới vị trí sao Bắc Cực, vạch phá bàn tay nhỏ máu tươi vào, nhỏ vào thất tinh và quỳ rạp xuống đất, gương mặt thành kính, âm thanh mang theo lực lượng quỷ dị vô danh.

- Trời xanh vĩ đại, thần dân của ngươi thành khẩn tế tự, dùng tâm tín kiên định nhất thỉnh cầu ngươi ban thưởng chúc phúc hoàn mỹ

nhất...

Nương theo tiếng ngâm xướng, những đồ vật hắn ném ra và đồ vật của hai tông chủ khác đều bốc cháy trên tế đàn biến thành khói bay lên trời, cũng tiến sâu vào trong không gian.

- Nhiên Linh Long Yên? Khá lắm, thế giới này không lớn, mỗi lần tế tự đều hao phí lớn như thế!

Nhiếp Vân nghe được Thiên Yêu Thánh Hoàng cách đó không xa kinh hô khiếp sợ.

Khôi lỗi bị đầu độc khác với khôi lỗi luyện hóa, có được ý thức và sức phán đoán của mình, chỉ toàn tâm tín ngưỡng chủ nhân, vô điều kiện nghe theo chủ nhân nói mà thôi.

Thiên Yêu Thánh Hoàng có thể tế tự sứ giả Linh giới, nói rõ cũng am hiểu sâu về đạo này, hiện tại nhìn thấy tông chủ tế tự cho nên nhận ra ngay sau đó.

- Nhiên Linh Long Yên? Đó là cái gì?

Nhiếp Vân truyền âm.

- Tế tự là cầu xin thượng thiên, cũng lấy được chỗ tốt trong đó, tế tự càng thành kính, cống hiến vật phẩm càng phong phú, hồi báo cũng càng lớn, tế tự bình thường là thiêu đốt bảo vật tạo thành linh khí, tối đa chỉ ngưng tụ không tiêu tan, chỉ có báo vật giá trị vượt qua tưởng tượng mới có thể ngưng tụ hình thành khói báo động, đó chính là long yên.

- Loại tình huống này gọi là Nhiên Linh Long Yên!

- Theo ta phán đoán chừng, chỉ từ thiêu đốt báo vật tế tự, giá trị ít nhất bằng mấy chục kiện Tiên Thiên linh binh!

Thiên Yêu Thánh Hoàng nói.

- Mấy chục kiện Tiên Thiên linh binh?

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Tiên Thiên linh binh chính là bảo bối cấp bậc như U Minh Kiếm, Kiếm Thần Chi Kiếm, mỗi kiện đều là bảo bối kinh thiên động địa trong đại lục Phù Thiên, giá trị vô cùng, chỉ tế tự đã cần vài mấy chục kiện như thế đủ thấy đáng sợ.

Long yên nhanh chóng bay thẳng lên trời và sau đó biến mất khỏi tầm mắt, khi thiêu đốt bảo vật càng ngày càng nhiều, hợp tụ thành linh lực càng ngày càng mạnh, đột nhiên bầu trời quay cuồng, một đạo lực lượng to lớn và cao ngạo tới cực điểm giáng lâm nơi này, bầu trời vốn nắng ráo nhanh chóng tối tăm như mực, trên bầu trời xuất hiện bảy ngôi sao lấp lánh.

Những ngôi sao này bày ra đồ án bắc đẩu thất tinh, mang theo uy thế thiên địa sắp đổ và uy áp cường đại, vạn thú quỳ báy, bách thảo phục thấp, mặt đất đối ứng với thất tinh, lực lượng bàng bạc tới cực điểm.

Ầm ầm!

Một đạo thẳng hào quang xuất hiện, Thiên Quyền tinh nằm ở giữa thất tinh hàng lâm, ánh sáng trắng nõn tinh khiết không nhiễm bụi trần.

- Thành công!

Nhìn thấy loại tình huống này, đôi mắt tông chủ Phỉ Thúy Kiếm Cung sáng ngời và vội vàng quay lại.

- Giang Thiệp, thượng thiên tán thành ngươi, mau tới đây tiếp nhận lực lượng truyền thừa.

Từ ngữ khí và biểu lộ của hắn, dường như mỗi lần tế tự không phải lúc nào cũng thành công.

- Vâng!

Giang Thiệp hưng phấn đỏ mặt, hắn liền vội vàng gật đầu, đang muốn đi tới, đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay ấm áp, một bàn tay

niết lấy tay hắn.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy “Lạc Khuynh Thành” cho tới nay vẫn lạnh lùng với hắn, lúc này dùng vẻ mặt ân cần nhìn sang, dường như lo lắng cho hắn.

- Yên tâm đi, đây là tiếp nhận truyền thừa, sẽ không xuất hiện vấn đề!

Còn tưởng rằng nữ hài trước mắt tán thành chính mình, Giang Thiệp hưng phấn thiếu chút nữa nhảy lên, sắc mặt đỏ rực và đặt tay lên mu bàn tay “Lạc Khuynh Thành“.

Với hắn mà nói, hôm nay thực lực và mỹ nữ đều là thứ tốt.

Ầm ầm!

Thời điểm hắn đang cảm thấy hài lòng, đột nhiên lực lượng linh hồn khổng lồ từ bàn tay “Nữ hài” truyền tới, lực lượng quét ngang tất cả, dễ dàng nghiền áp linh hồn của hắn không có lực phản kháng.

------oOo------

Chương 1249: Linh hồn quán đỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tại sao ngươi có được lực lượng linh hồn mạnh như thế...

Hắn còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, linh hồn của Giang Thiệp đã bị áp chế, hắn vận chuyển mất linh.

- Ngươi phải cẩn thận...

Thê tử “Lạc Khuynh Thành” cẩn thận dặn dò một câu, vừa nói nhưng nội tâm lại hừ lạnh.

- Ký gửi linh hồn!

Lúc này Giang Thiệp cảm thấy có linh hồn cao ngạo lập tức khống chế thân thể của hắn, mà linh hồn của hắn bị áp chế vào một góc, ngay cả tư duy chấn động cũng không thể phóng thích ra ngoài.

Nếu chỉ bị "Vị hôn thê" dùng linh hồn cường đại áp chế cũng bỏ đi, đối phương chẳng những cưu chiếm thước sào, phát ra linh hồn chấn động giống hắn như đúc, ngay cả bản thân hắn cũng không nhìn ra điểm khác biệt, đây mới là điểm làm hắn sợ hãi nhất.

- Ngươi không phải Khuynh Thành muội muội, rốt cuộc ngươi là ai...

Cảm nhận được loại tình huống này, Giang Thiệp có ngốc cũng biết "Mỹ nhân" trước mặt đã bị người ta đánh tráo.

- Ta là ai không trọng yếu, ngươi cứ ngủ trước đi.

Linh hồn lập loè đánh một kích thật mạnh, linh hồn của Giang Thiệp mê man.

Những chuyện này nói mà phức tạp, kỳ thật tất cả chỉ phát sinh trong nháy mắt, toàn bộ phát sinh trong thức hải, Nhiếp Vân dùng sức mạnh linh hồn cường đại phong tỏa chung quanh, thần không biết quỷ không hay, ngay cả tông chủ có linh hồn hai ngàn thê độ cũng không phát hiện có dị thường.

Mặc dù Giang Thiệp có thực lực Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong nhưng linh hồn của hắn chỉ bốn năm thê độ mà thôi, nếu muốn áp chế hắn cũng không phí quá nhiều tay chân, hơn nữa lại trải qua cánh tay truyền linh hồn cũng giảm bớt nguy hiểm bịa lộ, chỉ cần tinh thần lực không tiến hành quan sát thân thể Giang Thiệp thì căn bản không thể nhìn ra cái gì.

- Yên tâm đi, ta không sao, ta sẽ hảo hảo tiếp nhận truyền thừa!

Người ở bên ngoài nhìn hắn bị "Lạc Khuynh Thành" cầm bàn tay, Giang Thiệp hưng phấn đỏ mặt và "Hạnh phúc" gật đầu, lúc này đi hắn đi tới vị trí tông chủ chỉ vào.

- Ân! Trời xanh vĩ đại, tân nhiệm tông chủ Phỉ Thúy Kiếm Cung đã

hoàn thành lễ trưởng thường, hy vọng có thể đạt được ngài chúc phúc...

Thấy “Lạc Khuynh Thành” đột nhiên tốt với Giang Thiệp, tông chủ cũng có chút kỳ quái, thời gian không chờ người, thấy hắn đi vào vị trí chỉ định, hắn lập tức ngâm hát lần nữa, nương theo chú ngữ như chuông đồng ngân vang, hào quang Bắc Đấu Thất Tinh trên bầu trời tỏa ra hào quang càng ngày càng huy hoàng rực rỡ.

Oanh!

Lúc này tế đàn tỏa ra hào quang sáng ngời đối ứng.

Mọi người lúc này đồng thời lui về phía sau vài chục bước.

Ầm ầm!

Giang Thiệp vừa tiến vào vị trí Thiên Quyền tinh, hào quang chiếu xạ vị trí đó, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy trên bầu trời có ý chí vĩ đại hàng lâm, ý niệm này giống lúc hắn tiến vào Vạn Giới Sơn, bao la mờ mịt phong cách cổ xưa, từ không gian không biết tên giáng lâm.

Lúc này lực lượng linh hồn cường đại bộc phát.

Tế tự thượng thiên quán đỉnh linh hồn!

Lúc này Giang Thiệp bị linh hồn của Nhiếp Vân khống chế, lúc lực lượng quán đỉnh linh hồn truyền vào đều bị hắn tiếp nhận tất cả.

Ba tông chủ Phỉ Thúy Kiếm Cung, Linh Lung Kiếm Cung, Đoạt Tâm Kiếm Cung hao phí cái giá lớn tế tự thượng thiên đạt được lực lượng bị hắn đoạt được.

Ầm ầm!

Nương theo lực lượng trên bầu trời quán thâu, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy linh hồn sảng khoái không nhỏ, lúc này lực lượng không ngừng gia tăng.

Ba ngàn!

Ba ngàn lẻ một...

Linh hồn thê độ vừa đột phá giới hạn ba ngàn tiến vào ba ngàn lẻ một thì hắn đã cảm thấy trong thiên địa có uy thế vô hình bao phủ linh hồn của mình, dường như hắn chạm vào quy tắc ba ngàn thê độ, dường như quy tắc muốn cường thế diệt sát mình.

- Không được, tạm thời vẫn không thể đột phá ba ngàn thê độ, nếu như đám người Minh Hoành nói không sai, ba ngàn thê độ là lực lượng cực hạn của Nhân giới, một khi đột phá sẽ bị thiên địa cắn trả và gạt bỏ.

Nội tâm Nhiếp Vân khẽ động.

Ba ngàn thê độ là cực hạn của Nhân giới, vượt qua sẽ lọt vào ý chí thiên địa cắn trả, cắn trả, Nhiếp Vân cũng không quá sợ hãi, mấu chốt là thời điểm này không được xảy ra vấn đề, một khi xuất hiện, nhất định sẽ làm ba tên tông chủ cảnh giác, như vậy tính toán lúc trước sẽ uổng phí.

- Nếu ta đã ngụy trang thành Lạc Khuynh Thành, vừa vặn cho nàng chỗ tốt!

Biết rõ linh hồn của mình không thể gia tăng, Nhiếp Vân cũng không hi vọng lãng phí cái gọi là quán đỉnh linh hồn, trong nội tâm khẽ động, hắn vận chuyển thiên phú thần thâu sau đó lực lượng liên kết thành sợi dây nhỏ kết nối với Lạc Khuynh Thành ngụy trang thành Yêu Hoàng.

- Khuynh Thành, đừng nói chuyện, tĩnh tâm tiếp nhận lực lượng này.

Linh hồn khẽ động, Nhiếp Vân vận chuyển thiên phú vô tướng sư liên hệ với linh hồn Lạc Khuynh Thành, ngay sau đó nàng được lực lượng tế tự truyền vào người.

Động tác của hắn cực nhỏ, lại lợi dụng linh hồn truyền đi, tất cả mọi người đang khiếp sợ uy thế của thiên địa cho nên không có phát hiện, ngay cả ba tên tông chủ cũng cho rằng lực lượng trời xanh

đang truyền vào cơ thể Giang Thiệp, lại không biết lực lượng quán đỉnh linh hồn cường đại đều bị Nhiếp Vân sử dụng thủ đoạn đưa vào trong cơ thể của Lạc Khuynh Thành.

Răng rắc!

Răng rắc!

Răng rắc!

Linh hồn khổng lồ quán đỉnh vào người, vốn Lạc Khuynh Thành chỉ có linh hồn Linh cấp đỉnh phong cỡ sáu thê độ đã liên tục tăng lên, lập tức đột phá Linh cấp đại viên mãn, hơn nữa xu thế tăng lên không ngừng.

Ầm ầm!

Rốt cục lực lượng này dừng lại ở hai ngàn thê độ.

- Thật... Thật mạnh!

Cảm nhận được biến hóa trên người Lạc Khuynh Thành, ngay cả Nhiếp Vân là chủ sự cũng phải giật mình

Lực lượng quán đỉnh này quá mức biến thái, chẳng những có thể trợ giúp người ta đột phá Linh cấp đại viên mãn, còn có thể đạt tới hai ngàn thê độ, loại tình huống này mặc dù là hắn cũng có cảm giác khó có thể tưởng tượng nổi.

Xem ra ba tông chủ và các trưởng lão kia đều được quán đỉnh như thế, nếu không cũng không có thực lực cường đại như vậy.

Ý niệm cường đại trên không trung dường như không biết lực lượng quán đỉnh đã bị Nhiếp Vân thay thế, đương nhiên,chỉ sợ cho dù biết rõ cũng không quan tâm, với thượng thiên mà nói vạn vật vi sô cẩu, cũng không có gì, quán đỉnh cho ai cũng giống nhau cả.

Hô!

Quán thâu hoàn tất, khí tức cao ngạo trên bầu trời lập tức rời đi.

- Thiên phú truy tung sư, truy tung!

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân vận dụng truy tung đan điền hóa thành sợi dây nhỏ dọc theo thân thể Giang Thiệp đuổi theo khí tức cao ngạo kia.

Sưu sưu sưu sưu!

Còn chưa tới trước mặt ý niệm kia, cảm thấy tinh thần chấn động, truy tung chi khí bị quấn thành bột phấn, sắc mặt Nhiếp Vân đỏ lên, hắn suýt nữa đã bị thương.

------oOo------

Chương 1250: Kiếm Tâm tộc (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thật mạnh, tuyệt đối vượt qua ba ngàn thê độ... Tại sao Nhân giới lại có ý niệm cường đại như thế...

Ý niệm vĩ đại trên bầu trời kia tuyệt đối vượt qua ba ngàn thê độ, nếu không tuyệt đối không thể mạnh như thế, thông qua truy tung chi khí làm bản thân tổn thương, xem ra mặc kệ ý niệm này là của Bắc Đẩu tinh phủ hay là của trời xanh thật sự cũng không phải hắn hiện tại có thể đối phó.

- Thành công, lực lượng linh hồn của ta đạt tới hai ngàn thê độ...

Trong nội tâm khiếp sợ, Nhiếp Vân cũng không có biểu hiện ra mặt, lực lượng linh hồn xuyên qua thân thể Giang Thiệp phóng ra ngoài, hắn giả thành bộ dạng cao hứng bừng bừng.

- Thành công, chỉ tế tự một lần đã có hai ngàn thê độ, tốt, tốt!

Nhìn thấy Giang Thiệp thành công, ba vị tông chủ và đám trưởng lão cũng nhìn sang, bọn họ tươi cười hưng phấn.

- Tốt, hiện tại thiếu tông chủ Giang Thiệp của các ngươi đã truyền thừa xong, hôn lễ cũng không sai biệt lắm, tông chủ, cũng nên mang chúng ta đi cổng không gian đi.

Lão tửu quỷ cũng không biết Giang Thiệp trước mặt đã bị đoạt xá, còn tưởng rằng đối phương tăng thêm trợ lực cường đại khác, sắc mặt trầm xuống, vội vàng tiến lên phía trước, hắn đi tới trước mặt tông chủ Phỉ Thúy Kiếm Cung sau đó cao giọng lên tiếng.

- Mang các ngươi đi, tốt, hôm nay đại yến chiêu đãi khách mới, các ngươi cũng nghỉ ngơi một chút, ngày mai chúng ta xuất phát!

Tông chủ gật đầu.

Thấy đối phương đã định ngày, đám lão tửu quỷ cũng không có ý kiến và nói gì nữa.

Phỉ Thúy Kiếm Cung thay thế tông chủ, đại hôn, hai kiện đại sự cũng thuận lợi tiến hành xong, một mình Nhiếp Vân đóng cả hai vai trong đó thật cũng không có cái gì không được tự nhiên, lúc này cũng đã tới tối.

Yến hội cử hành gần một ngày mới chấm dứt, thấy mấy người của Phỉ Thúy Kiếm Cung và Linh Lung Kiếm Cung, Đoạt Tâm Kiếm Cung đang ở cùng nhau cũng không có chuyện gì khác, Nhiếp Vân liền khống chế Giang Thiệp và bản thân mình ngụy trang “Lạc Khuynh Thành” nói vài tiếng với đám lão tửu quỷ, lúc này trở về tiểu viện của thiếu tông chủ.

Tiểu viện của thiếu tông chủ cách đại điện không xa, cũng rất đẹp và tĩnh mịch, người không có phận sự không thể vào, vừa về tới tiểu viện, Nhiếp Vân lập tức bố trí cấm chế, linh hồn cường đại co rút vào trong cơ thể và thả linh hồn Giang Thiệp ra.

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Tỉnh táo lại, Giang Thiệp nhìn “Lạc Khuynh Thành” trước mặt sau đó nhớ tới cái gì đó, hắn nhớ tới thực lực của “Nàng” phi thường đáng sợ nên hoảng hốt.

- Ta là ai?

Thân thể Nhiếp Vân rung động một lúc và khôi phục bộ dạng vốn có, linh hồn khẽ động, pháp lực ngưng tụ thành quần áo và quay lại.

- Chuyện này không trọng yếu, ngươi muốn kết hôn Lạc Khuynh Thành cũng nên nghĩ tới việc như thế.

- Ngươi là thủ lĩnh thiên ngoại tà ma vẫn không xuất hiện, Nhiếp Vân?

Dường như Giang Thiệp nhớ tới cái gì đó, nhìn thấy cô gái xinh đẹp trước mặt biến thành nam nhân tuấn tú, sắc mặt khó coi.

- Đoán đúng nhưng không có thưởng!

Lời nói của Nhiếp Vân bình thản, linh hồn mang theo năng lực tiên âm sư, đầu độc sư.

- Hiện tại ngươi là khôi lỗi trung thành nhất của ta, ngươi nói cho ta biết tất cả những gì ngươi biết.

- Các ngươi là chủng tộc gì? Cổng không gian ở nơi này tại nơi nào? Tại sao phải cưới Lạc Khuynh Thành?

- Ta...

Ở bên ngoài Nhiếp Vân không dám thi triển thiên phú đầu độc sư để đầu độc hắn, ở chỗ này không có cố kỵ cái gì, lúc này ánh mắt Giang Thiệp mê ly, thần sắc khủng hoảng nhanh chóng biến thành cung kính.

- Bẩm chủ nhân, chúng ta là người của Kiếm Tâm tộc, Kiếm Tâm nhất tộc đời đời sinh hoạt trong kiếm tâm thế giới, chưa từng đi ra ngoài, cũng không biết cổng không gian ngươi nói là cái gì.

- Về phần tại sao ta phải cưới Lạc Khuynh Thành, đó là vì tông chủ yeu cầu!

- Tông chủ yêu cầu?

Giang Thiệp cũng không biết cổng không gian đang ở nơi nào, Nhiếp Vân cũng không kỳ quái, loại sự tình này có khả năng chỉ có tông chủ và hai trưởng lão biết, thiếu tông chủ cũng không có quyền hạn biết tới, nghe tới việc cưới Lạc Khuynh Thành chính là tông chủ yêu cầu thì sững sờ.

Vốn tưởng rằng là thiếu tông chủ vừa ý Lạc Khuynh Thành cho nên chủ động đưa ra, hiện tại xem ra cũng không phải như vậy.

- Vâng!

Giang Thiệp biết gì sẽ nói tất cả.

- Năm ngày trước, tông chủ tìm ta tới, nói với ta linh hồn Lạc Khuynh Thành tinh khiết, là thể chất tiên thiên đặc thù nào đó, có giá trị rất lớn nên bảo ta cưới nàng.

- Thể chất tiên thiên đặc thù?

Nhiếp Vân chỉ nghe nói qua thiên phú tiên thiên đặc thù, chưa từng nghe nói qua thể chất gì đó, tuy chưa nghe nói qua nhưng không có nghĩa không có, có lẽ ánh mắt tông cao hơn bản thân mình, có thể nhìn ra đặc thù của Lạc Khuynh Thành.

Thấy Giang Thiệp cũng không hiểu rõ cho nên không hỏi nhiều, tiếp tục hỏi ra những nghi vấn khác trong nội tâm.

- Tế tự của kiếm tâm thế giới là chuyện gì, vì cái gì có thể trợ giúp linh hồn của người ta gia tăng trong thời gian ngắn?

Trên đại lục Phù Thiên, linh hồn sư nhất mạch Linh giới chỉ có thể phân loạn ý niệm và tinh lọc thành Tụ Hồn Linh Châu, U Minh hoàng tộc nhất mạch chỉ có thể kêu gọi đặc sứ, chuyện thông qua tế tự có thể gia tăng lực lượng linh hồn như thế này quả thực chưa từng nghe qua bao giờ.

- Căn cứ vào lịch sử chúng ta ghi chép lại, Kiếm Tâm tộc là tồ tại thủ hộ Bắc Đẩu tinh cung, có được huyết mạch đặc thù, sinh ra đã

lấy mục tiêu này làm lẽ sống, linh hồn chỉ một cho nên dễ dàng tiếp nâận truyền thừa.

Giang Thiệp suy nghĩ một hồi và nói:

- Chúng ta tế tự trời xanh cũng không phải cái gọi là ý chí thiên địa, cũng không phải Linh giới, mà là Tinh Cung chi tinh, Tinh Cung chi tinh trong kiếm tâm thế giới là ý chí vĩ đại nhất, không gì làm không được, gia tăng linh hồn không khó khăn.

- Bắc Đẩu tinh cung? Tinh Cung chi linh? Không phải Bắc Đẩu tinh phủ sao?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

Trước vẫn nghe nói là Bắc Đẩu tinh phủ, tại sao hiện tại biến thành Bắc Đẩu tinh cung?

- Bắc Đẩu tinh cung cũng gọi là Bắc Đẩu tinh phủ, cũng không phải một phủ đệ, mà là một tòa cung điện rộng rãi.

Giang Thiệp nói.

- Cung điện rộng rãi?

Đầu óc Nhiếp Vân lúc này nhớ tới kiện chí bảo nhìn thấy tại Quỷ Vụ Minh Hải, dường như đó là một tòa cung điện rộng lớn, cung điện này bị Lăng Nguyệt lấy đi, suy nghĩ tới đây liền biến mất, ngay sau đó nói:

- Tinh Cung chi linh là cái gì?

- Ta cũng chỉ nhìn thấy trong một ít sách ghi chép, phía trên nói Tiên Thiên Linh Bảo đều có khí linh, bản thể càng cường đại thì linh tính lại càng đủ, có thể diễn biến ra đủ loại trí tuệ, thậm chí còn có thể huyễn hóa ra thân hình, tánh mạng tiến hành tu luyện không khác gì nhân loại.

------oOo------

Chương 1251: Kiếm Tâm tộc (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bắc Đẩu tinh cung là pháp bảo cực kỳ cường đại, khí linh đã có trí tuệ không kém gì nhân loại, chúng ta tế tự chính là hắn!

Giang Thiệp suy nghĩ và lên tiếng.

- Bắc Đẩu tinh phủ Tinh Cung chi linh, thì ra là thế!

Nhiếp Vân hiểu ra.

Trước kia có nghe nói qua chuyện khí linh, bảo bối cao cấp nhất mà hắn thấy qua chính là Kiếm Thần Chi Kiếm, U Minh Kiếm nhưng linh tính rất thấp, cũng không xem đó là chuyện quan trọng, nghe được khí linh cũng có thể diễn hóa thành sinh mạng không khác gì nhân loại thì hắn líu lưỡi.

- Ân? Khí linh có thể xuất hiện tánh mạng không khác gì nhân loại, nếu như tăng phẩm chất của Kiếm Thần Chi Kiếm lên cao hơn, có thể trợ giúp Trần Văn Húc khôi phục lần nữa hay không?

Trong đầu xuất hiện suy nghĩ như thế, Nhiếp Vân sững sờ.

Khí linh Kiếm Thần Chi Kiếm là Trần Văn Húc, khí linh U Minh Kiếm là Tạ Trương Huệ Tử, đây là đôi uyên ươn số khổ, đến vẫn không thể ở cùng nhau, từ đó hóa thành khí linh của hai thanh Tiên Thiên Linh Bảo, nếu như có thể gia tăng phẩm chất của hai thanh kiếm này lên, có phải cũng sẽ gia tăng linh tính của chúng, một lần nữa sống lại?

Ân, nếu sau này đi Linh giới có thể chậm rãi nghiên cứu.

Nhiếp Vân vẫn có cảm giác cảm ơn với Trần Văn Húc, nếu như không phải vũ kỹ chi tủy của hắn, hắn không có khả năng nhanh chóng lĩnh ngộ kiếm tâm ý cảnh, cũng không có khả năng thành công đạt được tế tự chi địa Kiếm Thần Tông tán thành, từ đó thất bại Vân Huyên.

Nếu như có cơ hội phục sinh hắn sống lại, trả giá nhiều hơn nữa cũng nguyện ý.

Ngay sau đó Nhiếp Vân lại hỏi vài câu về chuyện Bắc Đẩu tinh phủ, cho dù Giang Thiệp là thiếu tông chủ nhưng chuyện biết rõ lại không nhiều, dường như hắn không biết được rất nhiều cơ mật hạch tâm.

- Bỏ đi, ngươi ở nơi này giả vờ giả vịt tu luyện, nếu như có người dò xét dùng đạo linh hồn lực này chấn nhiếp hắn.

Hỏi tiếp cũng không phát hiện có tin tức gì hữu dụng, Nhiếp Vân đứng dậy và điểm một chỉ, từ đó lưu lại dấu vết linh hồn trên người Giang Thiệp, lúc này hắn vận dụng thiên phú ẩn nấp sư và biến mất tại chỗ.

Tuy Giang Thiệp không có được tin tức hữu dụng nào khác nhưng xác định kiếm tâm thế giới chính là thủ hộ giả của Bắc Đẩu tinh phủ, bởi như vậy không biết chừng có thể thông qua bọn chúng tiến vào trong tinh phủ, thậm chí có thể khống chế.

Một đường ẩn hình, Nhiếp Vân lại quay về tiểu viện của đám lão tửu quỷ.

- Như thế nào?

Vừa đi vào trong phòng, Lạc Khuynh Thành chào đón.

Trong sân có phong ấn gia trì, cũng không sợ có người khác nhìn thấy, nàng sớm đã thay đổi bộ dạng ban đầu, mọi người nghe thấy Khuynh Thành trong yến hội chính là tông chủ thì im lặng không nói nên lời.

Không nghĩ tới tông chủ hào khí bừng bừng ngụy trang thành nữ nhân cũng sắc sảo như thế, ngay cả bọn họ cũng không nhận ra!

- Thiếu tông chủ biết rõ cũng không nhiều, hơn nữa đúng như Thiên Huyễn suy đoán, người của kiếm tâm thế giới thật sự là thủ hộ giả của Bắc Đẩu tinh phủ!

Nhiếp Vân cũng nói rõ tin tức từ miệng Giang Thiệp với mọi người, mọi người nghe xong đều im lặng đứng tại chỗ.

- Nhiếp Vân, ngươi có phát hiện tông chủ Phỉ Thúy Kiếm Cung và hai tông chủ của tông môn khác có chuyện ẩn trong đó hay không!

Đột nhiên Thiên Huyễn nhớ tới cái gì đó và nói ra.

Thiên Huyễn là thần thâu, hắn có được sức quan sát vượt qua người khác rất nhiều, tuy thực lực không phải mạnh nhất trong mọi người nhưng sức quan sát của hắn tuyệt đối là thứ nhất.

- Dựa theo đạo lý bình thường, ba tông này hẳn đối lập với nhau, hiện tại quan hệ lại thân mật như thế đúng là không đúng, chờ một chút, ta sẽ nhìn xem xảy ra chuyện gì.

Điểm ấy không cần Thiên Huyễn nhắc nhở, Nhiếp Vân đã sớm biết rõ, lập tức ngồi xuống sau đó vận dụng thiên nhãn chi khí và thiên nhĩ chi khí xuyên thấu qua tầng tầng cấm chế không gian, gay sau đó lan tới khu vực tông chủ Phỉ Thúy Kiếm Cung ở lại.

Linh hồn ba ngàn thê độ phối hợp với thiên phú thiên nhãn, thiên nhĩ đạt tới hình thái thứ ba, người khác căn bản không phát hiện ra được.

- Ân? Quả nhiên có âm mưu...

Ánh mắt vừa mới quan sát tiểu viện, Nhiếp Vân nhìn thấy ba tông chủ đang ở trong phòng thương nghị cái gì đó.

Thiên nhĩ chi khí nhanh vận chuyển nhanh hơn, lúc này cũng nghe rõ đối thoại.

- Ổ Thao, Ngươi nói là thật sao? Nếu như dám gạt chúng ta, kết quả ngươi nên biết!

Tông chủ Linh Lung Kiếm Cung hừ lạnh.

- Kiếm tâm nhất tộc chúng ta đời đời kiếp kiếp bị vây ở nơi này, nếu

quả thật có phương pháp đột phá sứ mạng thủ hộ nơi đây, ngươi sẽ nói chuyện tốt này với chúng ta hay sao?

Tông chủ Đoạt Tâm Kiếm Cung cũng có phần không tin tưởng.

- Phổ Chân, Khuông Lâm hai vị tông chủ nhạy cảm, chuyện này này có thật hay không qua một lúc các ngươi sẽ biết rõ, về phần tại sao nói cho các ngươi biết, là vì chuyện này phải có ba người chúng ta liên thủ mới hoàn thành, thiếu một thứ cũng không được!

Tông chủ Phỉ Thúy Kiếm Cung Ổ Thao nói.

Tông chủ Linh Lung Kiếm Cung tên là Phổ Chấn, tông chủ Đoạt Tâm Kiếm Cung tên là Khuông Lâm.

- Qua một hồi? Có chuyện gì, ngươi nói thẳng đi, không nên nói mơ hồ như vậy.

Phổ Chấn cau mày.

- Kỳ thật chuyện này là thiên ngoại tà ma nói cho ta biết!

Ổ Thao nói.

- Thiên ngoại tà ma? Mục đích của bọn chúng là Bắc Đẩu tinh cung, trừ đầu Kim Giáp Long kia ra, thực lực chân chánh còn không bằng chúng ta, bọn chúng nói có thể tin tưởng hay sao?

Khuông Lâm lắc đầu.

- Bọn chúng nói thì không thể tin tưởng, nếu như đặc sắc Linh giới nói thì sao?

Ổ Thao cười nói.

- Đặc sứ Linh giới?

Phổ Chấn, Khuông Lâm đồng thời sững sờ kinh ngạc.

- Không sai, đại nhân vật của Linh giới đến, có được linh hồn ba

ngàn thê độ, bọn họ hứa hẹn sẽ cứu Kiếm Tâm nhất tộc chúng ta thoát khỏi vận mệnh thủ hộ.

Ổ Thao nói.

- Việc này...

Phổ Chấn, Khuông Lâm hai người nhìn nhau, lúc đang muốn lên tiếng nói cái gì đó, đột nhiên không gian trước mặt chấn động, hai thân ảnh đồng thời xuất hiện trước mặt bọn họ.

- Khặc khặc, không sai, ta có thể giúp các ngươi thoát khỏi vận mệnh thủ hộ giả, truy cầu Thiên Đạo, thậm chí tiến vào Linh giới!

Minh Hoành, Minh Hinh bước ra khỏi không gian vặn vẹo.

- Quả nhiên có quan hệ với bọn chúng...

Nhìn thấy hai người, đôi mắt Nhiếp Vân nheo lại.

Trước kia nhìn thấy ba đại tông chủ có chút không đúng, trong nội tâm Nhiếp Vân đã ẩn ẩn hoài nghi việc này có quan hệ với đám người Minh Hoành nhưng không dám xác định mà thôi, hiện tại xem ra quả là thế.

------oOo------

Chương 1252: Vô cấu chi thể (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thực lực hai người Minh Hoành, Minh Hinh cho dù chưa hẳn bằng hắn nhưng dù sao cũng là người Linh giới đến, bọn chúng quá hiểu Bắc Đẩu tinh phủ, cũng biết không ít bí mật, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu hắn biết rõ hai người lặng lẽ theo sau nhưng vẫn không ra tay đối phó.

- Các ngươi là đặc sứ Linh giới?

Phổ Chấn đi lên phía trước một bước.

- Hừ!

Minh Hoành hừ lạnh một tiếng, linh hồn ba ngàn thê độ lập tức nghiền áp tới, trong đó mang theo ưu việt và cao cao tại thượng như sóng to gió lớn, thao thao bất tuyệt.

Đăng đăng đăng đăng!

- Linh hồn trải qua tiên thiên chi khí tẩy lễ... Quả nhiên là đặc sứ Linh giới!

Linh hồn bị chấn động mạnh, Phổ Chấn, Khuông Lâm đồng thời lui về phía sau vài bước, lập tức xác định thân phận đối phương.

Người Linh giới có linh hồn trải qua tiên thiên chi khí tẩy lễ, từ phẩm chất đã mạnh hơn Nhân giới một bậc, tuy không tăng phúc lực chiến đấu nhưng trong linh hồn ẩn chứa khí chất cao quý tự nhiên là không thể bắt chước được.

- Dường như thực lực của Minh Hoành tăng cường không ít...

Sau khi nhìn linh hồn chấn động của Minh Hoành vào trong mắt, Nhiếp Vân âm thầm phán đoán.

Từ uy thế linh hồn phát ra vừa rồi, Minh Hoành quả nhiên mạnh hơn so với lúc gặp mình nhiều, xem ra không riêng gì mình tiến bộ, đối phương tiến bộ cũng rất lớn.

Đương nhiên, rất có thể là thời điểm hắn gài bẫy bọn chúng, bọn chúng còn chưa quen thuộc thân thể Nhân giới, trải qua thời gian dài như vậy đã triệt để khống chế, hơn nữa hoàn thành tẩy lễ mài hợp đặc thù nào đó.

Lúc trước bọn chúng tìm kiếm Tiên Thiên linh binh, chỉ sợ một phần là vì truyền tin tức, một bộ phận chính là giúp linh hồn thích ứng với thân thể.

- Phổ Chấn (Khuông Lâm) cung nghênh hai vị sứ giả Linh giới!

Xác nhận thân phận đối phương, hai tông chủ không dám nhiều lời, ôm quyền khom người, thái độ cung kính.

- Kiếm Tâm nhất tộc các ngươi năm đó bị Bắc Đấu Tinh Quân cưỡng ép bắt lấy, cũng bắt các ngươi thề đời đời thủ hộ tinh phủ, lưng đeo lời thề này chẳng khác gì nguyền rủa, tuy có thể thông qua tế tự trong thời gian ngắn đạt được lực lượng cường đại nhưng cũng phải thừa nhận trói buộc, đời đời kiếp kiếp không cách nào rời khỏi nơi đây, thậm chí còn không thể đột phá.

- Cho dù kiếm tâm thế giới còn có mấy tầng khác, diện tích không kém gì đại lục Khí Hải bao nhiêu, đối với các ngươi mà nói nó chẳng khác gì lồng giam, chắc hẳn các ngươi sớm chịu đủ rồi.

Thấy bọn họ thừa nhận thân phận của mình, Minh Hoành vung tay lên sau đó một vương tọa xuất hiện, hắn ngồi xuống và chậm rãi lên tiếng.

- Vâng, cầu sứ giả Linh giới chỉ điểm đường sáng cho chúng ta.

Sứ giả mới mở miệng trực chỉ chỗ hiểm, không quanh co, Khuông Lâm và Phổ Chấn nhìn nhau và đồng thời gật đầu.

Đối với người cấp bậc Chí Tôn mà nói, đại lục Khí Hải đã vô cùng to lớn, có thể du lịch và tu luyện nhưng đối với cường giả Bí Cảnh cửu trọng lại không được, nơi lớn như thế chỉ cần đi vài giây là hết, tu luyện cũng bị khống chế nghiêm khắc, vẫn bị giam cầm không khác gì nhà lao.

Tu luyện giả muốn đột phá, đầu tiên phải có giác ngộ trên linh hồn, nếu như sinh ra trong lồng giam, ngẩng đầu cứ nhìn thấy bầu trời như thế này, tư duy và kiến thức đều bị trói buộc thì làm sao có giác ngộ?

Ếch ngồi đáy giếng nói chính là ý tứ này.

Nếu Nhiếp Vân không luyện hóa văn minh ma vương, hắn dò xét lịch sử mấy vạn văn minh các chủng tộc, kiến thức tăng nhiều, bằng không hắn cũng không đột phá cảnh giới mệnh kiếm.

- Ta có thể giúp các ngươi thoát khỏi nhà giam này, còn có thể dẫn các ngươi đi vào Linh giới, biển rộng mặt cá bơi, trời cao mặc chim bay.

Minh Hoành vẽ cái bánh thật lớn.

- Chỉ cần có thể đạt tới cảnh giới mệnh kiếm sẽ đạt được tinh phủ chi linh tán thành, đột phá gông cùm xiềng xích nhảy ra khỏi phạm vi kiếm tâm thế giới chỉ là vấn đề thời gian, chẳng lẽ sứ giả có thể giúp chúng ta đạt tới cảnh giới này?

Vẻ mặt Phổ Chấn vui vẻ.

- Mệnh kiếm là cảnh giới cao sâu của kiếm thuật, mặc dù có được thiên phú kiếm đạo sư cũng không thể đạt tới, cả Linh giới, người có thể đạt tới cảnh giới này chỉ có thể đếm hết trong hai bàn tay, chúng ta cũng không có biện pháp, chúng ta có thể giúp các ngươi giải trừ nguyền rủa, triệt để thoát ly Bắc Đẩu tinh cung khống chế!

Nghe được mệnh kiếm, Minh Hoành lắc đầu và nói khẽ.

- Không cách nào đạt tới cảnh giới mệnh kiếm?

Nghe được đối phương không có biện pháp trợ giúp mình đạt tới cảnh giới kiếm thuật chí cao, ánh mắt Phổ Chấn, Khuông Lâm cảm thấy thất lạc, hắn nói:

- Thoát ly khống chế của Bắc Đẩu tinh cung cũng được... Không biết cụ thể làm như thế nào?

- U Minh tộc Hoàng Vương đại nhân của chúng ta bắt buộc phải có Bắc Đẩu tinh cung, phái chúng ta xuống chính là vì mang bảo vật này về Linh giới, đến Linh giới, bằng vào thủ đoạn thông thiên triệt địa của Hoàng Vương đại nhân, giải trừ ngươi nguyền rủa trên người các ngươi là chuyện dễ dàng.

Giải thích một câu, nói tới Hoàng Vương, trong mắt Minh Hoành mang theo một tia cuồng nhiệt, từ đó có thể thấy rõ hắn là tín đồ cuồng nhiệt của Hoàng Vương.

- Lluyện hóa tinh cung?

Phổ Chấn, Khuông Lâm sững sờ

- Sứ mạng của chúng ta là thủ hộ tinh cung, thẳng đến khi chủ nhân chính thức xuất hiện, nếu như Hoàng Vương đại nhân muốn luyện hóa tinh cung cũng phải tuân thủ điều kiện Tinh Quân đại nhân lưu lại, nếu không cũng không có khả năng trợ giúp chúng ta.

- Hừ, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt! Hoàng Vương đại nhân muốn cái gì chưa bao giờ không chiếm được.

- Hoàng Vương đại nhân bảo chúng ta hạ giới tự nhiên có biện pháp luyện hóa tinh cung, đã không biết điều thì nằm xuống cho ta.

Minh Hoành cười lạnh, đột nhiên ra tay.

Ầm ầm!

Quỷ trảo mang theo lực lượng sinh diệt tuần hoàn trong bàn tay xuất hiện, lập tức xé rách không gian và nghiền áp mọi người.

- Thất Tinh kiếm!

Phổ Chấn vội vàng lui về phía sau một bước, trong tay cầm trường kiếm đâm thẳng về phía trước, lập tức ngưng tụ thất tinh.

Chiêu này lúc trước Giang Thiệp chiến đấu La Ẩn đã sử dụng nhưng có khác nhau, vừa nhìn đã biết là cùng một bộ kiếm pháp nhưng càng cao sâu hơn.

- Hừ!

Dường như Minh Hoành sớm biết hắn sẽ thi triển chiêu này, quỷ trảo run lên, lòng bàn tay xuất hiện linh phù bay qua không gian, lập tức bao phủ cả tiểu viện vào trong.

- Cái gì? Đây là cái gì? Tại sao lại làm ta không thể câu thông với ý niệm tinh cung?

Phổ Chấn vận dụng Thất Tinh kiếm cũng không như Giang Thiệp thi triển, lực lượng rút ra trong tối tăm bị một trảo của Minh Hoành triệt tiêu.

------oOo------

Chương 1253: Vô cấu chi thể (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm!

Phổ Chấn bị đánh bay ra ngoài, hắn không ngừng phun máu tươi, xương sườn gãy vài cây.

Thất Tinh kiếm vốn có thể câu thông ý niệm tinh cung trong tối tăm, gia trì sức chiến đấu, bây giờ lại bị Minh Hoành dùng đại thủ đoạn chặt đứt, tuyệt chiêu mạnh nhất vô dụng chỗ, nếu không là đối thủ, trực tiếp trọng thương.

- Ngươi cũng nằm xuống đi!

Khuông Lâm nhìn thấy Phổ Chấn bị thương còn muốn xuất chiêu, chưa kịp xuất thủ đã bị linh hồn cường đại áp chế, đầu gối mềm nhũn và quỳ rạp xuống đất.

Người ra tay chính là Minh Hinh.

Thực lực của Minh Hinh cũng cao hơn lúc trước không ít, cũng tương đương Minh Hoành.

Linh hồn của hai người là ba ngàn thê độ, lại là sứ giả Linh giới, đánh bại hai thổ dân cũng không phải chuyện tốn sức.

- Hiện tại cho các ngươi lựa chọn, giúp chúng ta luyện hóa Bắc Đẩu tinh cung, nếu không sẽ giết các ngươi, chúng ta có thể giúp Kiếm Tâm nhất tộc các ngươi hóa giải nguyền rủa và thuận lợi tiến vào Linh giới!

- Tiếp tục ngoan cố không thay đổi, chết!

Minh Hoành hất tay lên, trong lời nói mang theo uy hiếp cực mạnh.

Lấy thế bức bách, dùng lực bức bách!

Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

- Hai vị, các ngươi nên suy nghĩ đi, Kiếm Tâm nhất tộc chúng ta thủ hộ tinh cung là vì tìm kiếm truyền nhân xuất hiện, hiện tại Hoàng Vương đại nhân tự mình phái người hạ giới cũng là vì luyện hóa, hắn luyện hóa còn có thể giúp chúng ta khôi phục tự do, những người khác thì khó mà nói.

- Ai luyện hóa không phải luyện hóa, vì cái gì câu nệ tiểu tiết, ngoan cố không thay đổi?

Đột nhiên tông chủ Phỉ Thúy Kiếm Cung Ổ Thao đứng im lặng nãy giờ lên tiếng, hắn vừa cười vừa nói.

Xem ra Ổ Thao đã sớm bị hai người Minh Hoành thu phục biến thành tay sai.

- Bỏ đi, tình thế bức người, ta không có lời gì để nói, Khuông Lâm ta đồng ý.

Hai người trầm tư một hồi, Khuông Lâm đi đầu tỏ thái độ.

- Ta cũng đồng ý!

Phổ Chấn cũng gật gật đầu.

Đối mặt loại tình huống này, hai người biết rõ không đáp ứng cũng không được, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

- Rất tốt, hiện tại chúng ta là đồng minh, về sau theo sát sau lưng hai vị sứ giả, đột phá gông cùm xiềng xích, trùng kích cảnh giới cao hơn.

Ổ Thao cười nói.

- Được rồi, Ổ Thao, chuyện ta bảo ngươi làm xử lý như thế nào rồi?

Thu phục tông chủ Linh Lung Kiếm Cung, Đoạt Tâm Kiếm Cung xong, Minh Hoành nhìn về phía tông chủ Phỉ Thúy Kiếm Cung Ổ Thao và hỏi một câu.

- Bẩm sứ giả đại nhân, ta đã dựa theo ngươi yêu cầu đi làm, hiện tại Lạc Khuynh Thành đã bị Giang Thiệp khống chế!

Ổ Thao nói.

- Ân, rất tốt, Lạc Khuynh Thành là người trời sinh có vô cấu chi thể, có tác dụng rất lớn khi luyện hóa Bắc Đẩu tinh phủ, phải khống chế!

- Mặt khác, ta bảo ngươi tra tin tức Nhiếp Vân, có động tĩnh hay không?

Minh Hoành hỏi tiếp.

- Bẩm sứ giả, ngươi nói Nhiếp Vân này tạm thời còn không có tin tức, có lẽ không đi cùng với đám người Hạ Hành, cũng có khả năng căn bản không có đi tới kiếm tâm thế giới!

Ổ Thao nói.

- Không có tới? Không có khả năng!

- Năm tầng trước còn không thể vây khốn đám người Hạ Hành, không có khả năng vây khốn Nhiếp Vân, ta cẩn thận điều tra qua tiểu tử này, hắn am hiểu ngụy trang che dấu, chỉ sợ đã sớm tới đây nhưng giấu mình tại nơi nào đó muốn cho chúng ta một kích trí mạng!

Sắc mặt Minh Hinh m trầm nói ra.

- Minh Hinh sứ giả nói không sai, chúng ta phải cẩn thận một ít!

Nhớ tới thiếu niên cho bọn họ ăn thiệt thòi lớn, sắc mặt Minh Hoành cũng phi thường khó coi.

- Chúng ta... Chúng ta làm sao bây giờ?

Ba người Ổ Thao, Phổ Chấn, Khuông Lâm nhìn nhau, sâu trong nội tâm sinh ra thần thái kinh ngạc khó nói thành lời.

Có thể làm cho sứ giả Linh giới kiêng kỵ như vậy, Nhiếp Vân này là dạng nhân vật gì?

- Dựa theo kế hoạch làm việc, ngày mai ngươi dẫn đầu đám người Hạ Hành đi tìm cổng không gian, đến lúc đó chúng ta sẽ bố cục ở tầng chín, một lần hành động đánh chết bọn chúng, hừ, nếu như Nhiếp Vân không hiện thân cũng bỏ đi, xuất hiện, hẳn phải chết!

Minh Hoành khẽ nói.

- Vâng!

Đám người Ổ Thao gật đầu.

- May mắn bị ta phát hiện, bằng không thật sự trúng kế.

Sau khi nghe kế hoạch của chúng chúng, Nhiếp Vân cười lạnh, trong nội tâm tính toán làm thế nào tương kế tựu kế.

- Tốt, chuyện này cứ định như vậy, các ngươi hiện tại dẫn ta đi gặp Lạc Khuynh Thành, ta có chuyện quan trọng phải xử lý!

Mọi người lại thương nghị một ít, đột nhiên Minh Hoành cắt lời mọi người.

- Vâng! Nàng ở trong nội viện Giang Thiệp, đã bị Giang Thiệp khống chế! Ta mang hai vị sứ giả đi qua!

Ổ Thao gật gật đầu.

- Gặp Lạc Khuynh Thành? Hắc hắc, trời cũng giúp ta!

Nghe Minh Hoành muốn đi gặp Lạc Khuynh Thành, trong lòng Nhiếp Vân xuất hiện suy nghĩ, nghĩ ra một biện pháp, vội vàng đứng dậy sau đó bay về tiểu viện của Giang Thiệp.

Nhiếp Vân đang lo làm sao tương kế tựu kế, thuận tiện âm đám người Minh Hoành một chiêu, sau khi nghe tin tức này liền mở cờ trong bụng.

Bay nhanh một hồi, hắn lặng yên không một tiếng động trở lại tiểu viện của Giang Thiệp, lúc này ngụy trang thành bộ dáng Lạc Khuynh Thành, tinh thần lực phân ra một nửa tiến vào trong người Giang Thiệp, cũng chuẩn bị tốt tất cả, nhìn thấy không gian trước mặt vặn vẹo, đám người Minh Hoành đột nhiên xuất hiện bất ngờ trong tiểu viện.

- Tông chủ!

Nhiếp Vân khống chế Giang Thiệp nhìn thấy mấy người vội vàng hoảng sợ đứng dậy, luc này ôm quyền với Ổ Thao.

- Hai vị này chính là đặc sứ Linh giới, Minh Hoành, Minh Hinh đại nhân!

Ổ Thao nói.

- Giang Thiệp bái kiến đặc sứ Minh Hoành, Minh Hinh đại nhân!

Nhiếp Vân vẻ mặt kinh sợ lên tiếng.

Linh hồn hắn giống như đám người Minh Hoành, giấu trong cơ thể Giang Thiệp cho nên không ai nhìn ra.

- Ân, không tệ, Lạc Khuynh Thành đâu rồi? Mang nàng tới đây!

Nhìn Giang Thiệp, tâấy linh hồn của hắn đạt tới hai ngàn thê độ (Nhiếp Vân ngụy trang), Minh Hoành thoả mãn gật gật đầu.

- Vâng!

Nhiếp Vân quay người đi vào gian phòng không xa sau đó dẫn “Lạc

Khuynh Thành” vào trong nội viện.

Lúc này ánh mắt “Lạc Khuynh Thành” ngây ngốc không ánh sáng, dường như bị thôi miên mất đi ý thức.

Hừ!

Minh Hoành vung quỷ trảo lên, một đạo lực lượng cuốn lấy “Lạc Khuynh Thành” qua, ngay sau đó khôi phục thần trí nhìn thấy mọi người nơi đây, thần thái hoảng sợ.

- Các ngươi là ai?

- Khặc khặc, ta là ai, ngươi là người thân mật Nhiếp Vân nên biết rất rõ mới đúng.

Minh Hoành cười u ám.

- Nhiếp Vân? Hừ, các ngươi bắt ta, hắn sẽ không bỏ qua cho các ngươi!

“Lạc Khuynh Thành” nói.

------oOo------

Chương 1254: Tương kế tựu kế

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chúng ta không cần hắn buông tha, chúng ta cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, linh hồn thân thiết rất thuần khiết, là vô cấu chi thể chân chính, rất tốt, linh hồn thuật thôi miên, thôi miên!

Minh Hoành vừa cười vừa nói, đột nhiên âm thanh của hắn biến thành bén nhọn mang theo linh hồn chấn động, ngay sau đó linh hồn chấn động đặc thù tập kích “Lạc Khuynh Thành” như mưa.

- Ngươi muốn thôi miên ta? Không có khả năng, ta sẽ không để cho ngươi thôi miên... Ta không thể để ngươi thôi miên...

Dường như “Lạc Khuynh Thành” cảm nhận được mục đích của đối phương, vẻ mặt hoảng sợ đau khổ chèo chống.

- Quả nhiên linh hồn tinh khiết khó thôi miên, đáng tiếc cảnh giới linh hồn của ngươi quá thấp, có giãy dụa cũng không thoát khỏi vận mệnh bị thôi miên, thuận theo ta đi!

Nhìn thấy “Nữ hài” không dễ dàng thôi miên như vậy, Minh Hoành tươi cười, hán hét lớn lần nữa sau đó sóng âm lại bao phủ “Lạc Khuynh Thành“.

- Ta không thể bị thôi miên...

“Lạc Khuynh Thành” thì thào tự nói một hồi, rốt cuộc không kiên trì nổi, ánh mắt trong nháy mắt phát sinh biến hóa, từ hoảng sợ biến thành dịu dàng ngoan ngoãn.

- Chủ nhân!

- Không sai!

Minh Hoành thở ra một hơi.

- Hiện tại ta hỏi ngươi, Nhiếp Vân có ở trong đám các ngươi hay không?

- Bẩm chủ nhân, Nhiếp Vân thời điểm ở tầng ba chiến đấu với văn minh ma vương, đến bây giờ còn không có xuất hiện!

“Lạc Khuynh Thành” bị thôi miên một năm một mười đáp.

- Còn chưa xuất hiện? Không sao cả, cho dù hắn che dấu, ngày mai cũng nhất định sẽ đi ra, ta và Minh Hinh hiện tại liên thủ rót một đạo lực lượng lên người của ngươi, ngươi lặng lẽ ẩn tàng, chờ hắn xuất hiện thì lập tức ra tay đánh lén hắn cho ta.

Sắc mặt Minh Hoành âm trầm cười khăc khặc lên tiếng.

- Vâng, chủ nhân!

“Lạc Khuynh Thành” không chút cự tuyệt.

- Ân!

- Cửu Thiên chi lực gia trì thân thể của ta, Phá Linh Nhất Kích.

Thấy nữ hài đồng ý, Minh Hoành thét dài một tiếng, vận dụng lực lượng càng lâu thì càng mệt mỏi, đạt tới cực điểm, chỉ trong nháy mắt một đạo lực lượng rót vào trong người “Lạc Khuynh Thành” và phong ấn ngay sau đó.

Ngay lúc này Minh Hinh cũng gia trì một kích mạnh nhất của mình vào trong người Lạc Khuynh Thành.

- Ha ha, không hổ là vô cấu chi thể, trời sinh có tính bao dung năng lượng rất mạnh, hai chúng ta giấu đại tuyệt chiêu trong người của nàng cũng không làm nàng nứt vỡ.

Thấy “Lạc Khuynh Thành” thành công ẩn tàng tuyệt chiêu của hai người, Minh Hoành cười ha ha.

- Hừ hừ, này Nhiếp Vân không xuất hiện thì tốt nhất, một khi xuất hiện, phát hiện người yêu nhất của hắn lại phản bội vào thời điểm mấu chốt, không biết hắn có biểu lộ thế nào?

Dường như Minh Hinh có thể nghĩ tới cảnh âm mưu thực hiện được và lạnh cười.

- Ổ Thao, ngày mai ngươi và hai người Phổ Chấn, Khuông Lâm làm việc theo kế hoạch, chúng ta đi trước, ngàn vạn không được tiết lộ tin tức của chúng ta ra ngoài.

Sau khi an bài tất cả, Minh Hoành khẽ nói.

- Thuộc hạ hiểu!

Ổ Thao liền vội vàng gật đầu.

- Ân!

Minh Hoành và Minh Hinh nhìn nhau, đồng thời gật gật đầu, lúc này không gian vặn vẹo và thân ảnh biến mất.

- Tốt, chúng ta cũng đi nhanh chuẩn bị thôi, có thể thoát ly gông cùm xiềng xích kiếm tâm thế giới hay không, thành bại vào lúc này cả.

Thấy hai đại sứ giả rời đi, Ổ Thao quay đầu nói với hai người Phổ Chấn, Khuông Lâm.

- Ân, hảo hảo chuẩn bị một chút a!

- Lần này chúng ta phải mang theo tất cả át chủ bài, hai sứ giả Linh giới sứ tuy đáp ứng rất sảng khoái nhưng chúng ta cũng phải cẩn thận, vạn nhất bọn chúng đổi ý cũng có thể phòng bị.

Phổ Chấn, Khuông Lâm đều nhìn ra ý cẩn thận trong mắt đối phương.

Hiện tại bọn họ bị buộc lên thuyền hải tặc, không có cách nào, muốn sống càng lâu thì phải sớm chuẩn bị sẵn sàng.

- Giang Thiệp, sau khi chúng ta ờời đi, không biết còn có thể quay về hay không, Phỉ Thúy Kiếm Cung cũng giao cho ngươi...

Nghe được hai người nói thế, dường như Ổ Thao cũng sớm có suy nghĩ này, hắn thở dài một tiếng và nhìn Giang Thiệp dặn dò một tiếng.

- Tông chủ, hai vị tiền bối, các ngươi vì kiếm tâm thế giới cam nguyện bị ủy khuất, xin nhận Giang Thiệp cúi đầu!

Thấy ba người nói mang theo sinh ly tử biệt, vành mắt Giang Thiệp đỏ lên, hắn đi tới hai bước sau đó khom người quỳ trước mặt ba nưgời.

- Hiện tại ngươi đã là tân nhiệm tông chủ Phỉ Thúy Kiếm Cung, không cần thi lễ lớn như vậy, ngươi... Ân?

Thấy Giang Thiệp hiểu chuyện như thế, Ổ Thao cảm thấy vui mừng, đang muốn ngăn cản hắn quỳ xuống, đột nhiên cảm thấy có lực lượng linh hồn cường đại tới cực điểm bao phủ tiểu viện, lập tức đấm thẳng vào ngực hắn.

Nắm đấm này phối hợp với lực lượng linh hồn cường đại, vừa xuất hiện đã bộc phát không gian hủy diệt, lực lượng thời gian, trước mắt sinh tử tiêu tan xoay quanh cái động tối tăm.

Ầm!

Còn chưa kịp phản ứng, Ổ Thao đã bị đánh trúng, nội tạng lập tức biến thành bùn nhão bay ra ngoài, linh hồn và ý chí cũng nhận phải trọng kích, tinh thần mơ hồ.

- Ah... Giang Thiệp ngươi làm gì...

Cảnh tượng trước mặt làm Phổ Chấn, Khuông Lâm đồng thời khiếp sợ, sắc mặt biến hóa,

Cho dù thế nào bọn họ không ngờ Giang Thiệp lại đột nhiên ra tay đối phó Ổ Thao.

Tuy khiếp sợ nhưng bọn họ còn chưa kịp ra tay, chợt cảm thấy hậu tâm có hai đạo kiếm ý phá không đánh tới với tốc độ cực nhanh vượt qua tưởng tượng, bọn họ còn không kịp phản ứng, linh hồn thân hình đồng thời chấn động, bọn họ giống như Ổ Thao, lúc này ngã xuống đất và toàn thân bị thương.

- Ngươi...

Giãy dụa xoay đầu lại, lúc này mới phát hiện “Lạc Khuynh Thành” bị hai sứ giả thôi miên lúc này đã cải biến bộ dạng Lạc Khuynh Thành và biến thành bộ dạng một thiếu niên.

- Ngươi là... Nhiếp Vân?

Thẳng đến lúc này hai người có ngốc cũng hiểu thanh niên trước mặt là ai, khó trách có thể làm cho hai đại sứ giả kiêng kỵ như vậy, thủ đoạn ngụy trang và thực lực như thế cũng thật sự quá mạnh

mẽ.

- Hiện tại biết rõ đã trễ rồi, ba người các ngươi ngoan ngoãn làm khôi lỗi của ta đi.

Nhiếp Vân vừa xuất hiện liền tươi cười, hai mắt của hắn mở to và bắn ra hào quang đáng sợ.

Biết rõ ba đại tông chủ này có biện pháp câu thông tinh phủ chi linh, hơn nữa linh hồn đều đạt tới hai ngàn thê độ, cho nên Nhiếp Vân không dám do dự, vừa ra tay đã sử dụng thủ đoạn mạnh nhất, hắn sử dụng năng lực tiên âm sư phối hợp đầu

độc sư bí mật mang theo lực lượng đặc thù của phật môn hình thành vòng xoáy làm ý chí người ta mơ hồ, chậm rãi bao phủ ba người.

- Muốn thôi miên chúng ta, không có cửa đâu, hao tổn bảo vật, khẩn cầu trời xanh ban cho lực lượng diệt trừ kẻ ngỗ nghịch này...

------oOo------

Chương 1255: Diễm hỏa đan điền tấn cấp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy lời nói của đối phương mang theo ý đầu độc đậm đặc, bản thân mình tùy thời sẽ lạc vào trong đó, đột nhiên Ổ Thao cắn đầu lưỡi, ngay sau đó ánh mắt của hắn thanh tỉnh, hắn thét dài một tiếng và ý định câu thông trời xanh.

- Thiêu đốt bảo vật? Bảo vật của ngươi ở đâu?

Không để ý tới hắn la lên, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, đột nhiên hắn vươn tay và sau đó có một đống bảo quang bộc phát hào quang sáng ngời xuất hiện ngay trước mặt.

- Cái gì? Đây là Linh Hồn Chung, Tử Ngọc kiếm, Khiếu Thiên Ấn của ta... Tại sao chúng nằm trong tay của ngươi?

Nhìn thấy đống đồ vật trước mặt, Ổ Thao sững sờ, trong đầu mê muội.

Không có bảo vật, không thể tế tự, không có khả năng câu thông tinh phủ chi linh, đạt được lực lượng gia trì.

Nhưng những bảo vật này nằm trong nạp vật đan điền của mình, tại sao nó lại xuất hiện trong tay đối phương?

- Bảo vật của chúng ta cũng không còn...

Không riêng hắn, Phổ Chấn, Khuông Lâm cũng gào thét cùng lúc, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

Toàn bộ bảo vật trong nạp vật đan điền của bọn họ biến mất không thấy đâu nữa, không có những bảo vật này, đừng nói tế tự, sức chiến đấu sẽ giảm đi một đám lớn, lúc trước đã không phải đối thủ, hiện tại càng bị động.

- Đương nhiên bảo vật nằm trong tay của ta, thần phục ta đi!

Nhiếp Vân biết rõ đối phương vừa tế tự nhất định sẽ tạo ra chấn động lớn, cho dù không thể làm gì hắn nhưng lại bị đám người Minh Hoành chú ý, kế hoạch của mình khó mà hoàn thành, lúc này vận chuyển thiên phú thần thâu cách không trộm sạch bảo vật của đám người này, lúc này linh hồn chấn động phát ra từng tiếng tiên âm.

- Thần phục, chúng ta không thể thần phục... Chủ nhân!

- Chủ nhân!

Dám người Ổ Thao chỉ có thể kiên trì một hồi đã triệt để suy tàn, lúc này ngẩng đầu nhìn Nhiếp Vân sau đó thần phục.

- Hô, không hổ là linh hồn hai ngàn thê độ, quả nhiên đầu độc gặp phiền toái không nhỏ.

Đồng thời đầu độc có linh hồn cực cao, cho dù Nhiếp Vân cũng

cảm thấy cố hế sức.

Cũng không phải năng lực đầu độc của Nhiếp Vân yếu bớt, bởi vì nơi này là kiếm tâm thế giới, bản thân ba người là đại năng nơi đây, cho dù không có thi triển thủ đoạn tế tự, thế giới này vẫn có một ít tác dụng bảo hộ bọn họ, nếu không phải sớm đánh lén đả thương bọn họ, sau đó lại trộm đi bảo bối của bọn họ, từ đó làm tâm linh ba người xuất hiện sơ hở, muốn đầu độc bọn họ là chuyện không có khả năng.

- Đều đứng lên đi!

Đầu độc thành công, Nhiếp Vân bắn một cái, mộc sinh chi khí dung nhập vào cơ thể ba người.

Trong khoảnh khắc thương thế thân thể và linh hồn ba người hoàn hảo không tỏn thương gì, bọn họđuứng lên và dùng vẻ mặt thành kính nhìn Nhiếp Vân.

- Ngươi nói cho ta nghe một chút, ngươi làm sao có thể liên hệ với Minh Hoành, cánh cổng không gian tầng thứ sáu xảy ra chuyện gì?

Tâấy ba người hoàn toàn bị đầu độc, không còn vấn đề gì khác, Nhiếp Vân nhìn về phía Ổ Thao và hỏi.

- Bảy ngày trước đám người Hạ Hành xâm nhập kiếm tâm thế giới, Phỉ Thúy Kiếm Cung chúng ta có hai vị trưởng lão cùng ta liên thủ đối chiến, cuối cùng không phải đối thủ của Kim Giáp Long, may mắn nó cũng không đuổi tận giết tuyệt, đêm đó chúng ta thương nghị chuyện này thì đột nhiên Minh Hoành, Minh Hinh xuất hiện, dùng đại thủ đoạn thuyết phục chúng ta hiệu lực cho bọn họ.

Ổ Thao chậm rãi nói lại chuyện của bản thân mình.

Nghe một hồi, rất tốt Nhiếp Vân đã hiểu ra mọi chuyện, đám người Minh Hoành thật sự đi theo đằng sau đám người lão tửu quỷ vào kiếm tâm thế giới, dường như bọn chúng sớm biết sự tồn tại của thế giới nàysau khi xuất hiện đã nắm lấy nhược điểm của đám người Ổ Thao sau đó thu phục bọn họ cho mình dùng.

Chuyện sau đó Nhiếp Vân cũng biết, đám người lão tửu quỷ thương nghị với nhau, chỉ cần Lạc Khuynh Thành gả cho Giang Thiệp thì dẫn bọn họ đi tìm cổng không gian.

Bảo Lạc Khuynh Thành gả cho Giang Thiệp chỉ là cái cớ mà thôi, mục đích chính thức là thể chất đặc thù của nàng có tác dụng to lớn khi luyện hóa Bắc Đẩu tinh phủ.

Về phần Minh Hoành thương nghị với đối phương lại vô cùng đơn giản, chính là bảo bọn họ thiết kế vòng vây vây khốn đám lão tửu quỷ, đến lúc đó một lần hành động tiêu diệt bọn họ, cũng cướp đoạt thất kiếm đến tay.

- Chúng ta vẫn sinh hoạt tại kiếm tâm thế giới, chỉ biết thủ hộ Bắc Đẩu tinh cung, cũng không biết nơi này là tầng thứ sáu của Vạn Giới Sơn trong lời các ngươi, các ngươi nói cổng không gian, có lẽ nó là hỏa diễm chi hải nằm ở cuối phía nam kiếm tâm thế giới, chủ nhân muốn đi thi hiện tại ta có thể dẫn đi!

Ổ Thao lên tiếng

- Hỏa diễm chi hải? Ân, hiện tại không nên đi qua, ngày mai các ngươi dựa theo kế hoạch thương nghị với Minh Hoành làm việc, không nên đánh rắn động cỏ!

Nhiếp Vân suy nghĩ một lúc sau đó lại phân phó.

Chính mình còn không biết cách làm thế nào luyện hóa Bắc Đẩu tinh phủ, vừa vặn có thể mượn nhờ lực lượng của đám người Minh Hoành.

- Vâng!

Ba người đồng thời gật đầu.

- Được rồi, hiện tại các ngươi triệu tập tất cả trưởng lão tông môn tới đại điện Phỉ Thúy Kiếm Cung để ta đầu độc biến thành khôi lỗi, phòng ngừa ngoài ý muốn!

Suy nghĩ một lúc Nhiếp Vân lên tiếng.

- Vâng,chủ nhân!

Ba người đáp ứng, lúc này trở về tông môn của mình và gọi các trưởng lão qua.

Phỉ Thúy Kiếm Cung, Linh Lung Kiếm Cung, Đoạt Tâm Kiếm Cung, mỗi một kiếm cung đều có hai trưởng lão, hai trưởng lão này đều có linh hồn một ngàn năm trăm thê độ và thực lực Bí Cảnh đệ cửu trọng, nếu đầu độc bọn họ sẽ có đại trợ lực.

Có ba người phối hợp, việc đầu độc những trưởng lão này vô cùng đơn giản, trời còn chưa sáng, chẳng những đầu độc toàn bộ, Nhiếp Vân còn cướp sạch tàng bảo khố của ba đại tông môn này không còn bảo bối gì.

Kiếm tâm thế giới không lớn nhưng bảo vật thật sự không ít, lần vơ vét này tuy chủng loại bảo vật và số lượng không bằng tàng bảo khố của Thiên Yêu Thánh Hoàng nhưng giá trị không kém.

Có hơn trăm kiện Tiên Thiên Linh Bảo, các bảo bối khác nhiều vô số kể.

Về phần Tiên Thiên linh khí lại làm Nhiếp Vân rất bất đắc dĩ, vốn tưởng rằng ba đại tông chủ và sáu trưởng lão đột phá Bí Cảnh đệ cửu trọng thì kiếm tâm thế giới lại chứa đựng không ít Tiên Thiên linh khí, cuối cùng mới biết được sở dĩ bọn họ có thể đột phá là vì tinh phủ chi linh quán đỉnh cho bọn họ.

Loại quán đỉnh này xen lẫn Tiên Thiên linh khí, chính bởi vì như thế kiếm tâm thế giới cũng không có đồ vật đặc thù như Tiên Thiên linh khí.

Không có Tiên Thiên linh khí không thể đột phá, Nhiếp Vân đành phải thôi.

------oOo------

Chương 1256: Diễm hỏa đan điền tấn cấp (2)

Đạt được nhiều Tiên Thiên linh binh, Nhiếp Vân phân phối cho Lạc Khuynh Thành và đám lão tửu quỷ, cũng trợ giúp bọn họ luyện hóa thì trời đã sáng.

Đáng nhắc tới là, bởi vì linh hồn của Lạc Khuynh Thành đạt tới hai ngàn thê độ, tu vi cũng thuận lợi đột phá Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, hơn nữa có bảo vật trợ giúp, nàng cũng như Nhiếp Vân đều đat tới Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong.

Cũng không phải tốc độ tấn cấp của nàng nhanh, linh hồn mới là căn bản trong tu luyện, linh hồn đạt tới hai ngàn thê độ, tu vi lại tấn cấp là chuyện đơn giản hơn nhiều.

Có lực lượng linh hồn cường đại như thế, lại phối hợp vẫn lạc chi cung, chiết dực chi tiễn, sức chiến đấu của Lạc Khuynh Thành lại bạo tăng lần nữa, ngay cả lão tửu quỷ cũng không phải đối thủ, trở thành cao thủ đứng thứ ba trong đội ngũ sau Nhiếp Vân và tiểu Long.

Đương nhiên, hiện tại nàng đã ngụy trang thành bộ dạng Yêu Hoàng bình thường che giấu tai mắt mọi người.

- Chủ nhân, đã đến giờ, chúng ta đi thôi!

Đám người Ổ Thao đã chuẩn bị đầy đủ, lúc này mới đi đến trước mặt Nhiếp Vân.

- Ân, từ giờ trở đi không nên gọi ta là chủ nhân, hiện tại ta vẫn là Lạc Khuynh Thành!

Thân thể Nhiếp Vân chấn động sau đó biến thành bộ dạng Lạc Khuynh Thành, sau đó lại bàn giao một câu.

Chuẩn bị thỏa đáng, ba đại tông chủ và sáu đại trưởng lão đi đầu mang theo đám người lão tửu quỷ bay về phía chân trời.

Một đoàn người cũng không sư dụng tốc độ nhanh nhất, phi hành

ước chừng nửa giờ đã nhìn thấy khí tức nóng bỏng.

- Đây là cánh cửa tiến vào hỏa diễm chi hải, có lẽ chính là cổng không gian mà các ngươi nói, tiến vào trong đó có lẽ sẽ tới cái gọi là tầng thứ bảy.

Ổ Thao chỉ về phía trước.

Nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ, chỉ thấy một miệng núi lửa xuất hiện.

- Đây là cổng không gian?

Không riêng mọi người ngạc nhiên, ngay cả Nhiếp Vân cũng phải sững sờ.

Trước kia cổng không gian đều nằm phía trên không gian, miệng núi lửa này nằm trên mặt đất, nếu như đây là công không gian, chẳng phải tầng bảy nằm dưới tầng sáu hay sao?

- Nhiệt độ của hỏa diễm rất cao, không gian cungx bị vặn vẹo, sau khi đi vào sẽ biết.

Ổ Thao nói.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Sâu trong thời không loạn lưu, rất nhiều địa phương không thể dùng lẽ thường phỏng đoán, trong không gian vặn vẹo thịt mắt nhìn xuống phía dưới nhưng thật ra là phía trên, loại tình huống này cũng không kỳ quái.

Bởi vì đôi mắt chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng, nếu không gian vặn vẹo thì ánh sáng cũng vặn vẹo.

- Khó trách chúng ta dù tìm thế nào cũng không tìm thấy cánh cửa không gian, thì ra là chuyện như vậy.

Lão tửu quỷ cũng hiểu được, hắn cười khổ một tiếng.

Sau khi bọn họ đi vào kiếm tâm thế giới, tìm hồi lâu nhưng không tìm được cái gì là cổng không gian, dù thế nào cũng không nghĩ tới lại giấu trong miệng núi lửa.

- Vào đi thôi!

Nhìn bộ dạng của hắn, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, hắn đi đầu thả người vào trong biển lửa.

Hừng hực!

Đi vào bên trong, lúc này phát hiện hỏa diễm nóng tới cực điểm, không gian bên trong bị vặn vẹo liên tục, rõ ràng nhìn thấy hỏa diễm phía trước nhưng đưa ngón tay về phía trước lại không thấy cái gì, mà ở địa phương không có gì hơi không chú ý sẽ bị hỏa diễm thiêu đốt.

- Đây là diễm hỏa chi khí, mọi người mỗi người một đạo, dung nhập vào trong thân thể có thể ngăn cản hỏa diễm thiêu đốt.

Vào lúc mọi người tiến vào bên trong, lúc vừa tiến vào, Dịch Thanh tươi cười phát cho mọi người một đạo diễm hỏa chi khí.

Những hỏa diễm này nóng tới mức đám người lão tửu quỷ là Bí Cảnh cửu trọng cũng khó có thể ngăn cản nhưng đối với diễm hỏa sư mà nói không xem vào đâu.

Diễm hỏa sư khống chế hỏa diễm trong thiên hạ, cho dù nhiệt độ nóng gấp vạn lần cũng không thể sinh ra tổn thương với hắn.

Tất cả mọi người là thế hệ thực lực cường đại, diễm hỏa chi khí tiến vào trong cơ thể vô cùng thuận lợi, lúc này bình an xuyên qua hỏa diễm.

- Phía trước chính là cổng không gian!

Ổ Thao bay nhanh về phía trước, quả nhiên bay một hồi có một cánh cổng không gian xuất hiện trước mặt bọn họ.

Có kinh nghiệm của năm tầng khác, lúc này cả đoàn người nhanh chóng tiến vào bên trong..

Sau cánh cổng không gian là biển hỏa diễm càng nóng hơn nữa, ánh sáng trên không trung bị hỏa diễm nóng bỏng làm vặn vẹo, không có chút sinh cơ nào, dường như tiến vào thế giới không người.

- Mọi người cẩn thận, có lẽ nơi này có Hỏa Diễm Cự Nhân hoặc là Liệt Diễm Cự Nhân.

Nhìn thấy hỏa diễm hội tụ và hình thành uy thế, Nhiếp Vân nhớ tới gặp chuyện lúc tìm bảo tàng nguyên khí sư, sắc mặt của hắn ngưng trọng.

Hỏa diễm nhiệt độ càng cao, thiêu đốt thời gian lâu cũng sẽ sinh ra linh tính đặc thù, loại vật này chính là Hỏa Diễm Cự Nhân hoặc là Liệt Diễm Cư Nhân, những thứ này do hảo diễm tạo thành, đánh tan một sẽ gây dựng thành hai, căn bản giết không hết.

- Chắc chắn đám người Minh Hoành không ngốc tới mức phục kích ở nơi này chứ

Nhìn quanh một hồi, Nhiếp Vân hỏi Ổ Thao.

Nếu như đám người Minh Hoành thật sự phục kích ở nơi này chính là muốn chết.

Mình và Dịch Thanh là hai đại diễm hỏa sư, cho dù bọn chúng có chuẩn bị từ sớm cũng không làm được gì.

Lại nói phục kích mình ở nơi này còn phải thừa nhận Hỏa Diễm Cự Nhân quấy nhiễu, chỉ cần không ngốc sẽ không lựa chọn phục kích ở đây, bởi vì đó là hành vi tự tìm tai vạ cho bản thân mình.

- Không phải tại đây, là ở tầng chín theo lời các ngươi nói.

- Nơi đó ở bên ngoài Bắc Đẩu tinh cung, có thể lợi dụng lực lượng đặc thù tại nơi đó tiến hành săn giết các ngươi.

Ổ Thao nói.

- Ân, xem ra Minh Hoành, Minh Hinh không ngốc, chúng ta đi nhanh thôi.

Nhiếp Vân cười cười, hắn mang theo mọi người đồng thời tiến lên phía trước.

Rống!

Phi hành hơn mười phút đồng hồ gặp được không ít Hỏa Diễm Cự Nhân, những thứ này không phải đối thủ của bọn họ, lúc đang tiếp tục tiến lên, đột nhiên nghe được phía trước có tiếng nổ vang thật lớn, nơi đây có một cự nhân cao vài chục trượng do hỏa diễm tạo thành tiến lên.

- Đó là hỏa diễm chi vương, có được thực lực Bí Cảnh đệ cửu trọng, toàn thân cực kỳ nóng, ngay cả ta cũng không phải đối thủ.

Nhìn thấy cự nhân to lớn trước mặt, đột nhiên Ổ Thao lên tiếng.

- Hỏa diễm chi vương? Ngươi mang theo mọi người trốn qua một bên, ta đánh bại gia hỏa này rồi nói sau.

Nhiếp Vân cười cười.

Không cần hắn nhắc nhở cũng nhìn ra Hỏa Diễm Cự Nhân trước mặt bất phàm, tuyệt đối có được thực lực Bí Cảnh đệ cửu trọng, đối với hắn mà nói không đáng kiêng kị.

------oOo------

Chương 1257: Suy Bại bình nguyên (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đám tiểu bối, lập tức rời đi, ta có thể không giết ngươi!

Cự nhân do hỏa diễm hừng hực ngưng tụ tạo thành lên tiếng, tiếng nói của nó vang vọng hư không.

- Thật xấu hổ, ta đang muốn đánh chết ngươi, không có ý định rời đi.

Nhiếp Vân cười nói.

- Muốn chết!

Hỏa diễm chi vương không nghĩ tới một tiểu tử Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong lại dám hung hăng càn quấy như thế, tức giận gào to, hắn vung vẫy nắm đấm cực lớn tấn công, hỏa diễm nóng bỏng thiêu đốt hư không.

- Hỏa diễm chi vương, thiên phú diễm hỏa sư, thôn phệ!

Nhiếp Vân cũng không ngăn cản một quyền của hắn, đột nhiên nguyên khí đan điền phối hợp diễm hỏa đan điền xoay tròn thật nhanh, lòng bàn tay xuất hiện vòng xoáy khổng lồ sau đó thôn phệ hỏa diễm chi vương.

Ừng ực!

Hỏa diễm chi vương còn chưa đấm tới trước mặt hắn đã bị vòng xoáy cuốn vào bên trong sau đó cắn nuốt thân thể.

- Ah.... Việc này không có khả năng...

Hỏa diễm chi vương gào rú thảm thiết, âm thanh mang theo sợ hãi rất lớn, hắn có thể dùng một quyền đánh chết cường giả Bí Cảnh đệ cửu trọng, cho dù hư thế nào cũng không ngờ vừa đối mặt tiểu tử Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh lại bị thôn phệ như thế.

- Không có gì là không có khả năng!

Hừ nhẹ một tiếng, Nhiếp Vân dẫn động lực lượng sau đó cắn nuốt hỏa diêm chi vương vào trong diễm hỏa đan điền, chỉ nghe tiếng nổ giòn tan vang lên.

Răng rắc!

Diễm hỏa đan điền thuận lợi tấn cấp.

Từ khi có được thiên phú diễm hỏa sư, tần suất sử dụng cũng không ít, tuy không bởi vậy mà tấn cấp, cho tới giờ phút này thôn phệ hỏa diễm chi vương mới đạt tới cơ hội đột phá, trực tiếp tấn cấp hình thái thứ ba.

- Thật mạnh!

Cảm thụ diễm hỏa đan điền hình thái thứ ba trong cơ thể của mình, đôi mắt Nhiếp Vân tỏa sáng.

Diễm hỏa hình thái thứ ba chẳng những có nhiệt độ cực cao, gần như đạt tới cảnh giới không gì không đốt, linh khí, linh hồn dính vào cũng sẽ bị thiêu đốt không còn lại gì, không lưu tình chút nào.

Trước kia trong Thánh Hoàng Cung bị Thiên Yêu Thánh Hoàng vây khốn, hắn bị tấm phù lục kia vây khốn, diễm hỏa không có tác dụng, hiện tại nếu để diễm hỏa hình thái thứ ba thiêu đốt hoàn toàn có thể đốt nó thành tro tàn trong nháy mắt, cũng không lưu lại dấu vết gì.

- Diễm hỏa sư tấn cấp, ta lại có thêm thủ đoạn công kích cực kỳ cường đại, nếu lại có thể dung hợp võ đạo, kiếm đạo sư với nhau, khi đó mới đạt tới hoàn mỹ...

Cảm thán một tiếng, Nhiếp Vân không suy nghĩ nhiều.

Diễm hỏa sư là thủ đoạn công kích cường đại nhất sau võ đạo, kiếm đạo sư, độc sư, hỏa diễm vừa ra thiêu đốt tất cả, gần như không có ai có thể ngăn cản được.

Tuy lực công kích của diễm hỏa lực quá phân tán, không bằng kiếm quang sắc bén, cũng không bằng võ đạo cường đại, nếu có thể dung hợp với kiếm đạo hoặc là võ đạo, ngưng tụ thành châm, khi đó lực chiến đấu sẽ gia tăng lên thật lớn

Biết rõ hiện tại không phải thời gian suy nghĩ những chuyện như thế, Nhiếp Vân diệt sát hỏa diễm chi vương xong liền dẫn mọi

người tiếp tục tiến lên.

Phạm vi hỏa diễm chi hải không nhỏ, mọi người đi gần nửa ngày mới tìm được cổng không gian ở tầng này và bay ra ngoài.

Tầng thứ tám tương ứng với tầng thứ bảy nó là không gian nhược thủy.

Không gian nhược thủy bị nhược thủy bao phủ, loại nước này bản thân không độc nhưng trường kỳ ngâm trong đó sẽ phá hư dưỡng khí cân đối cơ thể, thậm chí phá đi kết cấu cơ thể và pháp lực của bản thân.

Trong chốc lát tiến vào không gian này, mọi người có không ít người xuất hiện cục diện bất lực, toàn thân xụi lơ.

Thời khắc mấu chốt Nhiếp Vân vận dụng thiên phú tưởng thủy sư đột phá hình thái thứ ba mới có thể giải quyết nguy cơ của mọi người gặp phải.

Tưởng thủy sư hình thái thứ ba chẳng những có thể khống chế vạn thủy, còn có thể lợi dụng sức nước tiến hành tu luyện, có thể làm thân thể mềm mại và dẻo dai hơn nữa.

Tưởng thủy sư, diễm hỏa sư đồng thời tiến bộ, thủy hỏa giao hòa, lại làm Nhiếp Vân có nghĩ ngộ sâu hơn về ngũ hành, thiên hành sư, địa hành sư, tưởng thủy sư tạo thành ba đại thiên phú chạy trốn, hắn càng có cảm ngộ sâu sắc.

Không cần nghĩ, đợi một thời gian nhất định có thể triệt để dung hợp ba thiên phú này với nhau.

Sau khi rời khỏi không gian nhược thủy tầng thứ tám, mọi người đi tới tầng thứ chín của Vạn Giới Sơn, cũng là tầng cuối cùng của nơi này.

Vừa tiến vào trong đó, Nhiếp Vân cảm thấy có khí tức suy bại ập vào mặt, làm cho mọi người có cảm giác mình suy yếu và già đi, khí tức u ám nặng nề.

- Đây là một loại suy bại chi khí, mọi người không nên hô hấp, hấp thu khí tức này càng nhiều thì thân thể già yếu càng nhanh!

Sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng lên tiếng.

Trong không gian này có suy bại chi khí, loại khí tức này xâm nhập sẽ làm té bào nhân thể và bản thân không tự chủ suy yếu, suy sụp, sức chiến đấu sẽ giảm đi thật nhiều.

Người có thể ngăn cản hỏa diễm, ngăn cản nước chảy, ngăn cản các loại hấp dẫn nhưng không cách nào ngăn cản già yếu.

Chỉ cần vẫn còn là Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh sẽ không thể ngăn cản sinh lão bệnh tử, dù là cường giả Bí Cảnh đệ cửu trọng cũng không được, phương pháp duy nhất chính là ngừng thở, ít tiếp xúc với suy bại chi khí chung quanh còn có thể kiên trì thời gian ngắn, nếu không chỉ sợ hô hấp ở nơi này một ngày, ngay cả Nhiếp Vân cũng có thể bởi vì tế bạo suy yếu và già nua mà tử vong tại chỗ.

- Đám người Minh Hoành mai phục ở nơi nào? Tại sao không thấy chúng xuất hiện?

Đến tầng thứ chín, chẳng những phải chống cự suy bại khí tức chung quanh, còn phải tìm đám người Minh Hoành, Nhiếp Vân quay đầu hỏi Thao.

- Ta cũng không biết, Minh Hoành chỉ nói dẫn các ngươi đi vào tầng thứ chín, khi đó bọn chúng tự nhiên sẽ xuất hiện!

Ổ Thao lắc đầu, dường như hắn cũng không biết kế hoạch cụ thể của đám người Minh Hoành.

Nghe được hắn nói thế, Nhiếp Vân cũng không hoài nghi hắn đang nói láo, đầu tiên người bị đầu độc sẽ không nói dối chủ nhân của mình, tiếp theo, căn cứ cách làm của Minh Hoành, không nói với Ổ Thao là phi thường bình thường.

Ổ Thao trong mắt hắn chỉ là nhân loại hèn mọn, hắn sẽ không nói nhiều với loại người này.

- Nơi này giống như tầng thứ bảy, lực lượng linh hồn đã bị áp chế, thiên nhãn cũng không thể nhìn trọn thế giới này...

Cảm thụ một chút, Nhiếp Vân lắc đầu.

Thế giới này giống với nhiều tầng trước,, linh hồn bị áp chế thật lớn, không thể tùy ý lan ra chung quanh, ngay cả thiên nhãn cũng không thể nhìn thấu thế giới này tìm kiếm đám người Minh Hoành đang ẩn thân nơi đâu.

------oOo------

Chương 1258: Suy Bại bình nguyên (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tông chủ, không biết bọn chúng giấu ở nơi nào, ta ở ngoài sáng, bọn chúng trong tối, làm sao bây giờ?

Lão tửu quỷ hỏi.

- Kỳ thật cũng đơn giản, chúng ta không biết bọn chúng ở đâu, cũng có thể làm bọn chúng không biết chúng ta ở đâu, chỉ cần chúng ta thành công biến trong tối, bọn chúng biến thành ngoài sáng là được rồi.

Nhiếp Vân nói.

- Chúng ta ở trong tối?

Lão tửu quỷ và những người khác đồng thời sững sờ.

- Đúng vậy, nơi này có một đạo địa hành chi khí và một đạo ẩn nấp chi khí, tất cả mọi người đặt lên người, qua một hồi chúng ta chui vào mặt đất, từ sáng chuyển vào tối, Ổ Thao, ngươi đưa tin với đám người Minh Hoành đi, nói chúng ta đã tới tầng chín, ta không tin bọn chúng không ra.

Nhiếp Vân tươi cười.

- Biện... Biện pháp tốt!

Nghe chủ ý như thế, lão tửu quỷ và mọi người đều tươi cười.

Có biện pháp, mọi người nhanh chóng vận dụng một đạo địa hành chi khí và một đạo ẩn nấp chi khí, chỉ trong nháy am,ứt mọi người đã chìm vào trong mặt đất.

Mặt đất tầng thứ chín phi thường tương tự đại lục Phù Thiên, do nham thạch cấu tạo và hỗn hợp với đất tạo thành, ở bên trong lại phối hợp với thiên phú ẩn nấp sư thì khó tìm thấy hơn nữa.

Cho dù hai người Minh Hoành, Minh Hinh có linh hồn ba ngàn thê độ muốn phát hiện cũng ít có khả năng.

- Dường như suy bại chi khí trong mặt đất còn nồng đậm hơn, mọi người tăng tốc đi.

Xuống đất, Nhiếp Vân lập tức cảm giác suy bại khí tức trong đó càng đậm vượt xa ngoại giới.

Mặt đất nơi này xâm nhiếm suy bại chi khí không biết bao nhiêu năm tháng, mỗi một tấc thổ nhưỡng, ngay cả tảng đá và linh thạch cũng ẩn chứa đại lượng suy bại khí tức, đi dưới mặt đất tuy an toàn nhưng suy bại khí tức lại càng thêm nồng đậm, từ đó làm mọi người khó lòng phòng bị.

Vì không chậm trễ thời gian, mọi người tăng thêm tốc độ tiến lên.

Tại tầng thứ chín suy bại không gian không một gốc cây, khắp nơi hoang vu, dã gió thổi phật, bụi đất tung bay, ngay cả tầm nhìn cũng không rõ ràng.

- Mọi người trước ẩn giấu ở chỗ này không nên hành động, ta nhìn thấy đám người Minh Hoành, qua một lát sẽ quay trở lại.

Đi một hồi, đột nhiên mọi người nghe được Nhiếp Vân nói trong đầu của mình, lập tức mất đi thân ảnh của hắn.

Sau khi rời khỏi mọi người, Nhiếp Vân tiếp tục đi về phía trước, chỉ chốc lát thân ảnh đám người Minh Hoành xuất hiện rõ ràng trong tầm mắt của Nhiếp Vân.

- Ân? Đây là trận pháp gì? Không ngờ có thể hội tụ suy bại chi khí chung quanh, nếu sử dụng chúng công kích sẽ là một đòn đáng sợ.

Đi tới một lúc một trận pháp xuất hiện trong tầm mắt thiên nhãn.

Trận pháp này do hơn bốn mươi tên yêu nhân Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong bố trí mà thành, hai mắt những yêu nhân này ngây ngốc, dường như bị cưỡng bức quán đỉnh nên mất đi tâm trí, bọn chúng xếp đặt dựa theo phương thức dặc thù, bọn chúng đứng phía sau mô đất, vị trí của bọn chúng âất khác nhau, từ đó biến thành tổ hợp quỷ dị.

Đổi lại người bình thường mặc dù nhìn thấy khẳng định cũng không đoán ra đám người này làm cái gì nhưng Nhiếp Vân thân là Trận Pháp Sư, hắn vừa nhìn đã biết đám người này bố trí trận pháp, hơn nữa là trận pháp phi thường cường đại.

Trận pháp này chưa bao giờ thấy qua, căn cứ khống chế khi giao đấu, nó có thể hấp thu suy bại chi khí sau đó tiến công kẻ khác, có thể tưởng tượng, nếu mình không vụng trộm tiến lên xem xét, một khi bị trận pháp vây khốn, chỉ sợ qua mười giây sau cơ năng thân thể già yếu, không có khả năng chiến đấu tiếp.

- Hừ, muốn tính kế ta, ta sẽ cho các ngươi ăn chút thú vị.

Trong nội tâm suy tính một phen, phát hiện thực bị khốn trụ, mặc dù mình hiện tại cũng không có biện pháp gì tốt, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, thân thể lặng lẽ tiến tới phía dưới một yêu nhân, bàn tay xuyên thấu qua mặt đất sau đó kéo bàn chân yêu nhân xuống đất.

Ầm ầm!

Ám kình bộc phát phối hợp linh hồn lực cường đại, chỉ trong nháy mắt xuyên thấu bàn chân của đối phương, trong khoảng khắc nội tạng, linh hồn và đầu của đối phương biến thành bùn nhão.

Tuy yêu nhân đã bị giết nhưng thân thể bị lực lượng khổng lồ của Nhiếp Vân khống chế vẫn đứng đó không nhúc nhích, cũng không ai nhìn ra cái gì.

- Một! Tiếp tục!

Một kích thành công và không có phản ứng gì, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, hắn đi tới trước mặt yêu nhân thứ hai làm như ban đầu, hắn đánh chết yêu nhân thứ hai nhanh chóng.

Có hai lần thành công, phía sau đơn giản hơn nhiều, Nhiếp Vân một đường chém giết tất cả yêu nhân bày trận, một cũng không lưu.

Những yêu nhân này hẳn đã bị hai người Minh Hoành, Minh Hinh dùng biện pháp nào đó cưỡng bức quán thâu lực lượng, bản thân không có thần trí, cũng không thể đầu độc thành thủ hạ của mình, cho nên hắn không muốn phiền toái, còn không bằng hiện tại đánh lén tiêu diệt đi.

Không biết Nhiếp Vân đã lặng lẽ đi vào, cũng đánh chết tất cả thuộc hạ, lúc này hai người Minh Hoành, Minh Hinh đứng sau mô đất, sắc mặt âm trầm, đường như đang chờ tin tức gì đó.

- Minh Hoành, tại sao bọn chúng chưa tới? Không phải là Ổ Thao làm phản chứ!

Minh Hinh cau mày, lời nói băng hàn.

- Làm hparn? Hắn nên biết kế cục đắc tội đặc sứ Linh giới là thế nào, sẽ không làm ra chuyện như xuẩn như thế, yên tâm đi, có thể từ tầng thứ bảy, tầng thứ tám chậm trễ một ít thời gian, sẽ nhanh thôi.

Minh Hoành nói khẽ:

- Qua một hồi, bọn chúng thứ nhất, ngươi phụ trách chủ trì trận pháp đối phó Nhiếp Vân và đầu Kim Giáp Long, ta dẫn động các ngươi chiến đấu kích phát lực lượng rót vào Hướng Vinh Chi Thụ, dùng máu tươi nuôi nấng trực tiếp xuyên phá tường vây bên ngoài

Bắc Đẩu tinh phủ, sau đó tiến vào bên trong.

- Ah, đúng rồi, Lạc Khuynh Thành là quân cờ ta bố trí lúc trước, trước không vội đánh chết, hơn nữa nàng có vô cấu chi thể và tinh khiết linh hồn, rất có tác dụng trong luyện hóa tinh phủ!

- Ta biết rõ, ta cũng không có hứng thú đánh chết một con nhóc, hiện tại ta chỉ muốn giết một mình Nhiếp Vân nhất!

Minh Hinh hừ lạnh.

- Ân...

Minh Hoành đang muốn tiếp tục nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy ngọc bài trong lòng bàn tay chấn động, một đạo hào quang xuất hiện.

Là Ổ Thao đưa tin tới.

- Tốt, chuẩn bị cho tốt, bọn chúng tới rồi.

Sau khi nhìn rõ chữ trên đó, đôi mắt Minh Hoành sáng ngời đứng lên.

Vù vù vù!

Bọn chúng vừa đứng lên đã nhìn thấy xa xa có mười đạo khí lãng bay tới, đi đầu là một thiếu niên, dung quang tỏa sáng, gương mặt bừng bừng phấn chấn, chính là Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 1259: Trúng kế

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên cạnh hắn là đám người Ổ Thao vẻ mặt cung kính chỉ dẫn con đường bay thẳng tới vòng vây mai phục.

- Quả nhiên Nhiếp Vân xuất hiện, Ổ Thao làm rất tốt!

Thấy đám người Ổ Thao bay vào trong trận pháp, sắc ăặt Minh Hoành vui vẻ cười ha ha.

Nhìn thấy bộ dạng đám người Nhiếp Vân không có phòng bị, một khi tiến vào trong bẫy rập sẽ bị trúng chiêu, tuyệt đối hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Ân? Tại sao dừng lại.

Thời điểm hắn đang cao hứng, đột nhiên đám người Nhiếp Vân dừng lại, mặc kệ Ổ Thao dẫn dắt thế nào cũng không tiến lên.

- Nhiếp Vân là kẻ giảo hoạt, hẳn phát hiện ra cái gì đó, Minh Hinh, người chờ ở đây đừng đi đâu, chủ trì trận pháp, hiện tại ta đi ra ngoài dẫn bọn chúng tới.

Minh Hoành nói xong cũng không chờ Minh Hinh trả lời, lúc này hóa thành một đạo hào quang bay thẳng về phía đám người Nhiếp Vân.

- Nhiếp Vân, ngày hôm nay ngươi phải chết.

Bay trên không trung, Minh Hoành lên tiếng rống to, u minh quỷ trảo lăng không đánh xuống, một kích này không phải đánh thẳng vào Nhiếp Vân mà là Lạc Khuynh Thành sau lưng hắn!

Ầm ầm!

Linh hồn ba ngàn thê độ phối hợp pháp lực cường đại giáng xuống như mưa to, cũng không có chút lưu tình nào, từ đó mang theo tàn nhẫn nhất kích tất sát.

- Đáng giận, muốn chết!

Nhiếp Vân không nghĩ tới đối phương hung ác như vậy, trên người xuất hiện một đạo hào quang tỏa sáng, vận chuyển thiên phú thiên hành sư ôm Lạc Khuynh Thành vào trong ngực,

Vèo!

Chạy ra ngoài mấy chục dặm, tránh thoát một kích trí mạng.

- Minh Hoành, có bản lĩnh đấu với ta đi.

Cứu Lạc Khuynh Thành, Nhiếp Vân gào to sau đó ra tay với Minh Hoàng.

- Khặc khặc, đấu với ta sao? Tốt, hiện tại ta muốn ngươi hưởng thụ tư vị bị thân nhân phản bội là thế nào.

Cười lạnh một tiếng, Minh Hoành gào to, trong miệng phát ra âm tiết cổ quái.

- Còn không động thủ!

Ông!

Âm tiết vang lên không dứt, Lạc Khuynh Thành trong ngực Nhiếp Vân mất đi khống chế, đôi mắt đỏ rực đầy điên cuồng.

Cánh tay duỗi ra, đột nhiên nàng đánh một quyền vào ngực Nhiếp Vân không phòng bị.

Oanh!

Lực lượng bộc phát cường đại tới cực điểm, công kích đột nhiên bộc phát, Nhiếp Vân không kịp kêu thảm thiết, hắn phun máu tươi như suối sau đó rơi xuống mặt đất, xương cốt tan nát, nội tạng vỡ vụn, mắt thấy không sống được.

- Ha ha, Nhiếp Vân, ngươi có nằm mộng cũng không ngờ lại bị thân nhất của ngươi phản bội a! Lạc Khuynh Thành, còn không qua đây!

Sắc mặt Minh Hoành hưng phấn dữ tợn.

Vèo!

Nghe được phân phó, Lạc Khuynh Thành đi tới trước mặt hắn và

quỳ xuống.

- Chủ nhân!

- Ngươi... Ngươi khôi lỗi Lạc Khuynh Thành?

Nhìn thấy động tác trước mắt, Nhiếp Vân nằm trên mặt đất trọng thương gần chết, sắc mặt cực kỳ khó coi.

- Không sai, ta sớm luyện chế nàng thành khôi lỗi, cũng lưu công kích cường đại nhất trong cơ thể của nàng chính là vì chờ đợi thời điểm này, thế nào, phá hư chi lực của ta xâm nhập thân thể có cảm thú tốt chứ?

Minh Hoành cười ha ha.

- Là không dễ chịu, ngươi cũng đừng cao hứng quá sớm, nàng có thể đối phó ta, cũng có thể đối phó ngươi...

Nhiếp Vân giãy dụa quát lớn sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

- Đối phó ta? Ngươi bảo khôi lỗi đối phó ta? Ngươi thật sự biết nghĩ... Ha ha ha ha ha...

Dường như nghe được chê cười lớn nhất trên đời, Minh Hoành ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười còn chưa chấm dứt, đột nhiên hắn nhíu mày, cảm giác ngy hiểm tới cực điểm bao phủ toàn thân của hắn, muốn trốn tránh nhưng không kịp, hắn cảm thấy ngực tê rần, xương cốt toàn thân và nội tạng bị một quyền đánh vỡ, máu tươi tuôn ra như suối giống như không cần tiền.

- Ngươi...

Bay ngược về phía sau, lúc này hắn mới phát hiện đánh lén hắn chính là Lạc Khuynh Thành đang quỳ, lúc này xương cốt toàn thân Lạc Khuynh Thành rung động, chỉ trong nháy mắt đã biến thành bộ dáng khác.

- Ngươi là Nhiếp Vân?

Nhìn thấy bộ dạng này, hắn mới biết được thì ra Lạc Khuynh Thành chính là Nhiếp Vân biến thành.

Nhiếp Vân lúc trước hiện tại bay tới và khôi phục dung mạo vốn có, trên người không mang theo chút tổn thương nào, chính là Lạc Khuynh Thành!

- Ngươi...

Cho tới giờ khắc này, Minh Hoành đã hiểu hắn bố trí bẫy rập hại người nhưng lại bị người khác hại ngược lại.

Đối phương dùng lực lượng mà hắn và Minh Hinh quán thâu trong người đánh lên người mình, mộtgiọt nước không dư thừa.

Cả đời đánh nhạn bị nhạn mổ mắt.

- Thừa dịp ngươi bệnh muốn mạng của ngươi, chết đi cho ta.

Hắn hiểu đã xong rồi, Nhiếp Vân làm sao có thể buông tha cơ hội tốt như thế, hắn khẽ cười một tiếng, hai đấm giao thoa sau đó đánh tới.

Minh Hoành là địch nhân lớn nhất của hắn, tuyệt đối không thể lưu, vừa ra tay đã không lưu thủ chút nào, một quyền mang theo kiếm ý mệnh kiếm và Vũ Đạo Phá Hư Quyền, Vũ Thần Quyền đan xen vào nhau, hội tụ thành một lực lượng đáng sợ như dòng lũ quét tới phía trước.

- Đáng giận ah! Tuy ta bị ngươi gài bẫy nhưng ngươi muốn giết ta cũng không dễ dàng như vậy.

Tự bạo!

Biết rõ cổ thi thể này bị phế không còn sử dụng được, Minh Hoành quyết định thật nhanh, hắn hít dài sau đó lực lượng trong người nổ tung.

Ầm!

Chỉ trong nháy mắt đã nổ tung.

Tráng sĩ chặt tay, hắn cũng ngoan độc, trực tiếp bỏ qua thân hình.

Hắn đoạt xá thân thể của Yêu Vô Ngân, thân thể Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong đột nhiên tự bạo, lực lượng cường đại quét qua các nơi, một đám mây hình nấm xuất hiện.

Vèo!

Thân thể Yêu Vô Ngân nổ tung nhưng linh hồn Minh Hoành biến thành một đạo hào quang bỏ chạy về nơi xa.

- Hừ, thôn phệ!

Nhiếp Vân vui mừng không quan tâm, hắn vươn tay phải về phía trước, lại vận chuyển nguyên khí đan điền thật nhanh, đám mây hình nấm còn chưa bộc phát hoàn toàn đã bị hắn hấp thu vào trong cơ thể.

- Chạy đi đâu!

Đám mây hình nấm không tạo thành ảnh hưởng gì khác, Nhiếp Vân cười lạnh, hắn tiến lên phía trước một bước sau đó vươn tay ra.

Không gian áp súc, thời gian đảo lưu, linh hồn Minh Hoành đang bỏ chạy bị hắn bóp vào trong tay.

Hừng hực!

Trong lòng bàn tay xuất hiện hỏa diễm cực nóng thiêu đốt, linh hồn Minh Hoành bị đốt cháy không còn lại gì.

- Minh Hinh nhanh dẫn động trận pháp...

Vừa rồi truy kích, Nhiếp Vân đã tiến vào trong vòng vây trận pháp, Minh Hoành cố nén hỏa diễm thiêu đốt gào to.

- Mọi người nghe lệnh, dẫn động trận pháp!

Thấy Minh Hoành thảm như thế, ngay cả linh cũng không thể chạy thoát, Minh Hinh sinh ra tâm trạng một ngon ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, nàng rống lớn sau đó kết xuất vài chục đạo thủ ấn, dường như muốn dẫn động trận pháp do rất nhiều yêu nhân bố trí lúc trước.

- Trận pháp? Chẳng lẽ ngươi cảm thấy nó còn hữu dụng sao? Bạo!

Hừ nhẹ một tiếng, Nhiếp Vân búng tay một cái.

------oOo------

Chương 1260: Hướng Vinh Chi Thụ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bành bành bành bành bành bành bành bành!

Đám yêu nhân nấp sau mô đất chờ lệnh, nghe được hắn búng tay sau đó nổ tung như pháo hoa bắn tung tóe sang các hướng, lúc này từng cái hố xuất hiện.

- Cái gì? Bọn chúng đã sớm chết? Không có khả năng...

Nhìn thấy loại tình huống này, Minh Hinh và Minh Hoành có ngốc cũng biết những thuộc hạ này sớm bị chém giét, vừa rồi nổ tung là vì lực lượng lưu lại trong người chúng bị dẫn động.

Tân tân khổ khổ gài bẫy kẻ khác lại bị người khác gài bẫy ngược lại, cho dù đám khôi lỗi tốn cái giá lớn quán đỉnh bị người ta giết lúc nào mà không biết, hai người có cảm giác phát điên.

Rốt cuộc Nhiếp Vân là đặc sứ Linh giới hay là mình đây?

Tại sao người tới đường đường là đặc sứ Linh giới lại bị tiểu thổ dân của Nhân giới làm chật vật như vậy, thậm chí còn không có lực phản kháng.

- Minh Hoành, ta luyện hóa Bắc Đẩu tinh phủ báo thù cho ngươi!

Biết rõ đại thế đã mất, tiếp tục lưu lại chỗ này nhất định sẽ giống như Minh Hoành, khó thoát khỏi vận mệnh bị giết, Minh Hinh thở dài sau đó bỏ chạy.

- Đáng giận, ngươi là tiện nữ nhân!

Minh Hoành dù thế nào cũng không nghĩ tới chiến hữu của mình bỏ qua mình mặc kệ liền xoay người rời đi, hắn tức giận linh hồn run rẩy và kêu thảm thiết.

- Trốn chỗ nào!

Nhiếp Vân cũng không ngờ nữ nhân này quả quyết mặc kẹ Minh Hoành và trực tiếp đào tẩu, hừ một tiếng, hắn vơn nắm đấm đánh tới.

Một đấm này quét ngang mang theo lực lượng vặn vẹo không gian, hắn đánh ra một lỗ đen đường kính mấy trăm mét.

Bành!

PHỐC!

Bị lỗ đen đánh trúng, Minh Hinh không có cơ hội phản kháng, hào quang trên người tỏa sáng, máu tươi bắn tung tóe, mượn nhờ lực lượng của nắm đấm bay nhanh hơn, chỉ trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

- Trốn thật nhanh!

Nhìn thấy tốc độ của Minh Hinh, mặc dù Nhiếp Vân có được Phượng Hoàng chi dực, thiên phú thiên hành sư cũn cảm thấy đáng sợ tới cực điểm.

Cũng không phải tốc độ không nhanh bằng nàng, mà là Suy Bại bình nguyên cũng không an toàn như mặt ngoài, khắp nơi đều có địa phương nguy hiểm, hơi không cẩn thận lâm vào trong đó sẽ phiền toái không nhỏ, nếu giống nàng dám phi hành không kiêng nể gì, Nhiếp Vân thật làm không được.

- Đồng bọn của ngươi đã đi, nhiệm vụ cũng không hoàn thành, hiện tại ta cho ngươi con đường sống, ngoan ngoãn nói ra phương pháp luyện hóa Bắc Đẩu tinh phủ của các ngươi, bằng không ta giết ngươi ngay lập tức!

Biết rõ không cách nào đuổi theo, Nhiếp Vân cũng không tiến lên, hắn quay đầu nhìn linh hồn Minh Hoành đang bị hỏa diễm thiêu đốt dở sống dở chết.

- Muốn ta nói phương pháp luyện hóa Bắc Đẩu tinh phủ? Nằm mơ!

- Ngươi nên giết ta đi!

- Ta chết vẫn tận trung với Hoàng Vương đại nhân, mặc dù chết vẫn còn quang vinh!

Linh hồn Minh Hoành bên trong lòng bàn tay của Nhiếp Văn vặn vẹo.

Đạt tới ba ngàn thê độ, linh hồn hoàn toàn có thể thoát ly thân thể mà còn sống, cho dù bị diễm hỏa thiêu đốt cả buổi, tinh khí thần của hắn còn phi thường sung túc, cũng không trực tiếp tiêu tan.

- Tận trung với Hoàng Vương đại nhân? Ngươi thực dám nghĩ, Hoàng Vương đại nhân bảo ngươi tới luyện hóa Bắc Đẩu tinh phủ, hiện tại ngươi biến thành bộ dạng này cũng gọi là tận trung? Chỉ sợ nếu biết rõ ngươi làm chuyện này hỏng bét như vậy sẽ giết sạch cả nhà của ngươi đấy.

Nhiếp Vân còn chưa dứt lời, Thiên Yêu Thánh Hoàng ở gần đó cười lạnh.

- Ngươi...

Toàn thân Minh Hoành run lên.

Hoàng Vương là người tâm ngoan thủ lạt, xử phạt với thuộc hạ không hoàn thành nhiệm vụ phi thường thê thảm, nếu cho nàng biết rõ chính mình làm chuyện này thành như thế, nhất định sẽ tru diệt toàn bộ gia tộc của mình.

- Thuận theo ta, ta không thể cứu gia tộc của ngươi, ít nhất có thể làm cho ngươi còn sống, về sau đông sơn tái khởi cũng chưa biết chừng, thật muốn chết thì không có gì.

Nhiếp Vân khẽ nói, trong lời nói mang theo đầu độc và tiên âm.

- Ta...

Sắc mặt Minh Hoành nhăn nhó lúc đỏ lúc trắng.

- Cho ngươi mười giây cân nhắc, bằng không ta bằng vào thất kiếm và thực lực bây giờ, luyện hóa Bắc Đẩu tinh phủ chỉ là vấn đề thời gian, cần ngươi hay không cũng không sao cả.

Thấy hắn thả lỏng ý chí, Nhiếp Vân lại đầu độc.

Lực lượng linh hồn của Minh Hoành cũng là ba ngàn thê độ, hơn nữa trải qua Tiên Thiên linh khí tẩy lễ thuộc về cao cấp, mặc dù Nhiếp Vân có được thiên phú tiên âm sư, đầu độc sư, nếu muốn cưỡng ép bức bách đầu đầu là không thể làm được, chỉ có thể tiến hành theo chất lượng, từ từ tan rã ý nghĩ của đối phương.

- Ta... Tốt, ta khuất phục ngươi nhưng ta không làm khôi lỗi.

Khẽ cắn môi, Minh Hoành đã có quyết định.

Tâm tính của yêu nhân lương bạc, cho dù Minh Hoành trung thành và tận tâm với Hoàng Vương nhưng tổng hợp lợi và hại vẫn quyết định sống sót.

- Ngươi không có lựa chọn, hoặc là giao linh hồn hiến tế cho ta, làm nô bộc trung thành của ta hoặc là chết.

Nhiếp Vân căn bản không cho hắn cơ hội cò kè mặc cả.

Yêu nhân thay đổi thất thường, không khống chế triệt để trong tay, ai biết nói thật hay nói dối?

Nếu như nói thật cũng bỏ đi, nếu nói dối, dù sai một chúng cũng có

thể làm bản thân mình lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

- Ngươi...

Không nghĩ tới thiếu niên này kiên định như vậy, sắc mặt Minh Hoành khó coi, trong nội tâm giãy dụa.

Mặc dù chỉ là trạng thái linh hồn nhưng linh hồn và bản thể có chung dung mạo, vẻ mặt và biểu lộ giống nhau như đúc.

- Tốt, ta sẽ hiến tế linh hồn cho ngươi.

Qua một hồi, Minh Hoành đa có quyết định.

Linh hồn hiến tế nhận chủ không khác gì thuần thú đan điền nhận chủ bao nhiêu, tư duy không thể vi phạm ý nguyện chủ nhân, chỉ cần chủ nhân động một ý niệm là có thể làm mình sống không bằng chết.

Tuy Minh Hoành không muốn làm như vậy nhưng cũng biết mình rơi vào trong tay đối phương căn bản không có biện pháp phản kháng.

Thiếu niên này có thể luân phiên đào hố chờ mình nhảy vào, nói rõ có được đại khí vận và trí tuệ siêu cương, Minh Hinh đối kháng với hắn cũng không có kết cục hay ho gì, chờ tới lúc hắn luyện hóa tinh phủ thì mình cũng vô dụng, còn không bằng hiện tại khuất phục.

Ông!

Đã có quyết định, Minh Hoành cắn răng một cái và dùng một tia linh hồn tiến thẳng vào mi tâm của Nhiếp Vân.

Thông quá dấu vết linh hồn này, Nhiếp Vân lập tức biết rõ đối phương nói là thật hay giả, cũng có thể nhất niệm đánh chết đối phương không lưu tình chút nào.

- Không sai, nói cho ta biết biện pháp tiến vào Bắc Đẩu tinh phủ đi!

Cảm nhận được linh hồn tiến vào trong đầu đối phương, Nhiếp Vân

khẽ cười một tiếng, trong nội tâm hiểu ra cái gì đó và nói.

------oOo------

Chương 1261: Hướng Vinh Chi Thụ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bắc Đẩu tinh phủ cũng không phải ở tầng chín, mà là phía trên tầng chín.

Minh Hoành mở miệng nói.

- Phía trên tầng thứ chín?

Nhiếp Vân sững sờ.

Trước kia tới nơi này, căn cứ vào tin tức Thiên Yêu Thánh Hoàng nhận được, có lẽ Bắc Đẩu tinh phủ nằm ở tầng này, xem ra suy nghĩ của hắn còn đơn giản quá.

- Tầng chín không có cánh cửa không gian, chỉ có khí tức suy bại và không gian vô tận, nếu như không biết làm thế nào tiến vào tinh phủ, cho dù tìm ở nơi này cả vạn năm cũng không tìm ra!

Minh Hoành nói tiếp.

Nghe được hắn nói, Nhiếp Vân gật gật đầu.

Tuy hắn cũng không có đi dạo khắp Suy Bại bình nguyên một lần nhưng hắn cũng hiểu đại khái, tầng thứ chín này bao la hơn các tầng trước, hơn nữa cho dù bầu trời hay mặt đất đều đã hình thành thì không thay đổi, không có dấu vết cổng không gian.

- Nơi này là Suy Bại bình nguyên, khắp nơi đều là suy bại chi khí, muốn rời khỏi nơi này phải tìm kiếm sinh cơ, từ đó bồi dưỡng Hướng Vinh Chi Thụ, chỉ có ý cảnh quang minh tươi sáng bừng bừng mới có thể đánh vỡ suy bại chi khí, phá trần trừ cựu, thuận lợi tiến vào tinh cung!

Minh Hoành nói.

- Hướng Vinh Chi Thụ? Tìm kiếm sinh cơ?

Nhiếp Vân sững sờ.

Tìm sinh cơ trong suy bại, không hổ là thượng cổ đại năng lưu lại thủ đoạn, khắp nơi ẩn chứa đại đạo chí lý.

- Đúng, chúng ta sớm tới nơi này, đã đã tìm được Hướng Vinh Chi Thụ, chẳng qua cây giống còn cách mức đánh vỡ tinh cung còn kém quá xa, cây giống cần phải có sinh cơ mạnh mẽ tiếp tế mới có thể phát triển, trước kia ta và nàng có ý định đánh chết các ngươi, dùng sinh cơ trong người các ngươi tiếp tế cây giống, từ đó cây giống phát triển thành đại thụ che trời sau đó xuyên qua gông cùm tầng chín, lại không nghĩ tới bị ngươi gài bẫy ngược lại...

Minh Hoành nói.

- Trừ bổ sung sinh cơ, gốc Hướng Vinh Chi Thụ này làm sao tăng trưởng?

Nhiếp Vân liền vội vàng hỏi.

- Dùng máu tươi tế tự cũng có thể làm nó sinh trưởng, về phần những biện pháp khác ta không biết.

Minh Hoành lắc đầu.

- Máu tươi tế tự? Vừa rồi Minh Hinh đã nổi điên, khó bảo toàn sẽ không làm ra chuyện này!

Nhiếp Vân biến sắc.

Đổi lại trước kia, Minh Hinh khẳng định ý định giết chết nhóm người mình để Hướng Vinh Chi Thụ phát triển, hiện tại nhìn thấy Minh Hoành thảm như vậy, nhất định sẽ ôm tâm tính được ăn cả ngã về không, dùng biện pháp cực đoan nhất, nếu thật để nàng tiến vào Bắc Đẩu tinh phủ thì quá phiền toái!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân cũng không dám do dự, hắn mang theo mọi người tiến nhanh về phía trước.

Một đường phi hành, bay gần một giờ mọi người nhìn thấy trên bình nguyên to lớn có một gốc cây không cao đứng đó, nó đứng ngạo nghễ nhưng đầy sinh cơ.

- Khá tốt, cũng không phát triển thành đại thụ, có lẽ Minh Hinh không tới nơi đây.

Nhìn thấy cây giống trước mát mà không phải đại thụ che trời, Nhiếp Vân thở ra một hơi

Nếu như là đại thụ thì nói rõ Minh Hinh đã tiếp tế thành công, thuận lợi theo thân cây tiến vào trong Bắc Đẩu tinh phủ, hiện tại chỉ là cây giống, có thể thấy được cũng không thành công.

- Chẳng những nàng tới đây, dường như đã thành công...

Linh hồn thể Minh Hoành bị thả ra ngoài, sau khi nhìn chung quanh liền biến sắc.

- Thành công? Làm sao có thể, nơi này chỉ là cây giống mà thôi.

Nhiếp Vân không quá tin tưởng.

- Máu tươi tế luyện và dùng sinh cơ bổ sung có khác nhau, cho dù cũng có thể làm cho cây giống phát triển nhưng cây giống phát triển thành đại thụ che trời sẽ bị suy bại khí tức xâm nhập và khôi phục nguyên trạng, nhìn gốc tiểu thụ chắc chắn là như vậy.

Minh Hoành nói.

- Cái gì? Ngươi nói gốc tiểu thụ kia trước kia là đại thụ che trời, bây giờ đã bị suy bại khí tức xâm nhập mới khôi phục bộ dạng như vậy?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Vâng!

Minh Hoành gật đầu.

- Vậy thì hỏng bét... Dùng máu tươi hiến tế có tác dụng phụ gì không?

Thấy bộ dạng của hắn xác định, Nhiếp Vân biết rõ Minh Hinh khẳng định đã tiến vào bên trong Bắc Đẩu tinh phủ và hỏi.

- Dùng máu tươi hiến tế cần phải dùng bản thân làm dẫn, toàn tâm kính dâng ra, một khi thi triển xong sẽ giống như ta hiện tại, thân thể tử vong còn một đám linh hồn.

- Hơn nữa mỗi lần thi triển, còn chỉ có thể cho một người đi vào, nhiều người vào không được.

Minh Hoành nói.

- Dùng máu tươi toàn thân làm chất dẫn? Thân thể tử vong! Chỉ có thể nhập vào một người?

Nhiếp Vân dừng lại.

Làm như vậy tương đương dùng tính mạng một người đổi danh ngạch đi vào Bắc Đẩu tinh phủ, tổn thất thật sự quá lớn.

- Tông chủ, ta tới, ta cũng kiên trì không bao lâu nữa, còn không bằng hiến tế cho ngươi tiến vào tinh phủ, chỉ cần ngươi có thể thành công luyện hóa tinh phủ, tâm nguyện của ta cũng được cởi bỏ...

Thời điểm Nhiếp Vân trầm tư, đột nhiên cách đó không xa có một giọng nói vang lên, quay đầu nhìn qua đã thấy lão tửu quỷ lên tiếng.

- Ngươi là cường giả Bí Cảnh cửu trọng, cũng hiểu nhiều về động phủ, không thể xảy ra chuyện gì, để ta đi, tác dụng của ta không lớn, còn chịu đầu độc giết qua người mình, nếu như có thể vì mọi người làm chút chuyện cũng coi như huề nhau!

Có một giọng nói cắt lời lão tửu quỷ, chính là Kiếm Thần Tông Tư Duẫn lão tổ.

Lúc này Tư Duẫn lão tổ đã biết rõ chuyện mình bị văn minh chi ma xâm nhập trong đầu và nổi điên giết người, trong nội tâm mang theo áy náy nói với mọi người...

- Để ta đi...

Lại có mấy người luôn miệng nói, trong ánh mắt mang theo cứng cỏi.

- Các ngươi không được!

Nhiếp Vân còn chưa nói gì, đột nhiên Minh Hoành lên tiếng:

- Đám người các ngươi bản thân đã tám chín ngàn tuổi, tiến vào nơi này bị suy bại khí tức xâm nhập không ít thời gia, sinh cơ càng suy sụp, cho dù giết sạch bọn họ cũng không đủ sinh cơ để Hướng Vinh Chi thụ bổ sung, không thể biến thành đại thụ che trời đột phá không gian gông cùm của tầng thứ chín.

Minh Hoành giải thích nói.

- Sinh cơ suy sụp...

Nhiếp Vân hiểu ra.

Đúng thế, tuổi của đám người lão tửu quỷ đã đạt tới Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh đỉnh phong, sương chiều nặng nề, sinh cơ đã sớm xuất hiện suy sụp chi ý, nếu không phải tu vi bọn họ thâm hậu, chỉ sợ đã sớm thân tử đạo tiêu.

Hướng Vinh Chi Thụ cần sức sống sinh cơ mới có thể phát triển, sinh cơ trong người bọn họ đã tiêu hao không sai biệt lắm, làm sao có thể làm cho hạt giống phát triển?

- Trong nhóm người các ngươi, mười tám Yêu Hoàng và Thiên Yêu Thánh Hoàng đều là khôi lỗi, không có ý thức tự chủ, cho dù còn sinh cơ cũng vô dụng, sinh cơ có thể làm cho Hướng Vinh Chi Thụ

phát triển chỉ có bốn.

Do dự một lúc, đột nhiên Minh Hoành nói ra.

------oOo------

Chương 1262: Ta sớm đạt tới mệnh kiếm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bốn? Ngươi nói bốn người là ta, Lạc Khuynh Thành, Bách Hoa Tu và Dịch Thanh?

Sắc mặt Nhiếp Vân phi thường khó coi.

Trong nhóm người này chỉ có bốn người trẻ tuổi nhất, nếu như nói tràn ngập sinh cơ cũng chỉ bốn người bọn họ.

- Đúng!

Minh Hoành gật đầu.

Trong nháy mắt tất cả mọi người tập trung ánh mắt nhìn lên người Bách Hoa Tu, Lạc Khuynh Thành và Dịch Thanh.

Hướng Vinh Chi Thụ bị suy bại khí tức vờn quanh biến thành cây cối đặc thù, mang theo ý cảnh vui sướng hướng quang minh, phải có sinh cơ cường đại bổ sung mới có thể làm nó phát triển.

Hiện tại trong một đám người, đại bộ phận đều đạt tới tuổi già, trong cơ thể không còn sinh cơ, mặc dù dùng máu tươi hiến tế cũng không có tác dụng gì.

Nhiếp Vân là hạch tâm của mọi người, khẳng định không thể dùng máu tươi hiến tế, có thể làm chuyện này chỉ còn ba người.

- Nhiếp Vân, để ta tới, trên đường đi ta cũng không có giúp đỡ cái gì, có thể sử dụng máu tươi hiến tế giúp ngươi tiến vào Bắc Đẩu tinh phủ, cho dù ta chết cũng cảm thấy có giá trị!

Đột nhiên Dịch Thanh nhẹ nhàng cười cười, đi tới.

- Nên để ta tới đi, ta cũng không có giúp đỡ cái gì, bây giờ có thể hỗ trợ thì không gì tốt hơn.

Bách Hoa Tu cũng đi tới.

- Ta nên đi...

Lạc Khuynh Thành nói.

- Được rồi, đều đừng nói, ba người các ngươi không cần ai hiến máu tươi cả, khẳng định có những biện pháp khác...

Khoát tay cắt lời ba người, Nhiếp Vân cau mày lại.

Nếu như phải giết một người tiến vào Bắc Đẩu tinh phủ, hắn tình nguyện không đi vào!

Cho dù là Bách Hoa Tu, Lạc Khuynh Thành hay là Dịch Thanh, mỗi đều là đồng bạn đồng sinh cộng tử với mình, mặc hắn không có yêu các nàng như với Đạm Đài Lăng Nguyệt nhưng cũng là bằng hữu tốt nhất, là bằng hữu trải qua hoạn nạn, quyết không cho phép các nàng xảy ra chuyện gì.

Bằng không thì lương tâm bên của hắn khó có ngày bình an.

- Nếu không dùng máu của ta tế tự, ta thật sự không có những biện pháp khác, trừ phi... Bây giờ trở về kiếm tâm thế giới mang một ít người trẻ tuổi tới, dùng máu của bọn họ tiến hành tế tự, chỉ có điều... Làm như vậy nhất định sẽ tốn hao thời gian rất lâu, ngắn nhất cũng một hai ngày, hiện tại Minh Hinh đã tiến vào Bắc Đẩu tinh phủ, thời gian một hai ngày đủ cho nàng làm rất nhiều chuyện!

Minh Hoành lắc đầu nói tiếp:

- Một khi nàng dùng thủ đoạn Hoàng Vương lưu lại luyện hóa tinh phủ, bất cứ kẻ nào trong chúng ta cũng không thể là đối thủ, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Đừng nghĩ nữa, ta sẽ tới! Trong những người ở đây trừ ngươi thì ta tuổi nhỏ nhất, sinh cơ cũng nồng nặc nhất, thích hợp tế tự nhất!

Minh Hoành nói xong làm mọi người im lặng một lúc, một lát sau ánh mắt Dịch Thanh kiên định nói ra.

- Chúng ta tuổi không kém nhiều, hơn nữa huyết mạch của ta thuần khiết, có lẽ càng hữu hiệu...

Lạc Khuynh Thành cắt lời của nàng...

- Các ngươi...

Nhìn thấy hai người kiên quyết như thế, Nhiếp Vân cau mày khó chịu, trên đầu hắn sinh ra mây đen, chẳng lẽ thật sự để các nàng mất đi thân thể và tử vong mới có thể tiến vào Bắc Đẩu tinh phủ, không có những biện pháp khác sao?

- Căn cứ sách cổ của chúng ta lưu lại có ghi còn có một loại phương pháp có hi vọng, có thể được tinh phủ chi linh tán thành, chính là đạt tới cảnh giới mệnh kiếm, đáng tiếc loại cảnh giới này thật sự rất khó khăn, ngàn vạn năm qua không có một.

Thời điểm Nhiếp Vân do dự, đột nhiên Ổ Thao thở dài lên tiếng.

- Đạt tới cảnh giới mệnh kiếm? Đây chỉ alf cảnh giới trong truyền thuyết, căn bản không có người nào có khả năng đạt tới, ngay cả Kiếm Thần lão tổ của chúng ta đều kém xa, muốn tìm được người như thế là không thể nào...

Tư Duẫn lại xen vào.

- Đạt tới mệnh kiếm là có thể đạt được tinh phủ chi linh tán thành? Làm như thế nào?

Nhiếp Vân liền vội vàng hỏi.

Ổ Thao nói như vậy, hắn nhớ lại, trước khi trộm nghe bọn chúng nói chuyện với MInh Hoành, dường như có nghe nói qua người

kiếm tâm thế giới chỉ cần đạt tới cảnh giới mệnh kiếm sẽ đạt được tinh phủ chi linh tán thành, do đó có hi vọng đột phá gông cùm xiềng xích của thế giới và đạt tới nơi cao cấp hơn, hiện tại hắn cũng đạt tới cảnh giới mệnh kiếm, có lẽ có thể đột phá từ điểm này.

- Người kiếm tâm thế giới từ khi bắt đầu thức tỉnh kiếm tâm, mỗi một bước tu luyện đều phải cảm ngộ dung nhập vào kiếm tâm, tinh phủ chi linh thông qua kiếm tâm có thể cảm ứng được chúng ta tu luyện tới cảnh giới gì, đạt tới cảnh giới mệnh kiếm, chỉ cần đứng trên tế đàn tế tự, thông cáo thượng thiên, tinh phủ chi linh sẽ tiếp hắn đi.

Ổ Thao nói.

- Tiếp đi? Ngươi biết tiếp đi đâu?

Nhiếp Vân hỏi.

- Trong sách vở không có tin tức, hơn nữa hổ thẹn là trong ghi chép của kiếm tâm thế giới đến nay chưa từng xuất hiện cường giả mệnh kiếm nào cả.

- Mặc dù là chúng ta cũng không biết tin tức này có phải là thật hay không, tinh phủ chi linh sẽ tiếp ở đâu!

Ổ Thao nói:

- Kỳ thật cho dù biết rõ cũng vô dụng, hiện tại không tìm được người có cảnh giới mệnh kiếm.

- Đúng vậy a, tông chủ, mệnh kiếm rất khó đạt tới, thời điểm này muốn đột phá, còn không bằng nghĩ biện pháp khác.

Thấy tông chủ cảm thấy hứng thú với mệnh kiếm, Tư Duẫn nhịn không được khuyên can.

Mệnh kiếm là cảnh giới cao nhất của kiếm đạo, gần như không có người đạt tới, lúc trước kiếm đạo sư lão tổ khổ tu mấy ngàn năm đều không có thành công, tông chủ còn trẻ như vậy làm sao có khả năng đột phá cơ chứ?

Xì xì xì xì...

Tư Duẫn còn chưa nói hết, lúc này nhìn thấy ngón tay của Nhiếp Vân giơ lên, đầu ngón tay có đoản kiếm tỏa sáng, nó du đãng và không ngừng xé rách không gian.

Đám kiếm quang này đã dung hợp với huyết dịch, linh hồn, vận mệnh của hắn, không thể phân cách, hắn lúc này không khác gì một thanh kiếm rút ra khỏi vỏ, sắc bén không thể ngăn cản.

- Mệnh kiếm... Chủ nhân đã đạt tới cảnh giới mệnh kiếm?

- Điều... Điều này sao có thể!

- Tông chủ ngươi...

Đám người Ổ Thao đều là cao thủ sử dụng kiếm, nhìn thấy khí tức của Nhiếp Vân biến hóa, tất cả đều đều run rẩy, ánh mắt đỏ ngầu.

Tuy chưa bao giờ thấy qua cường giả mệnh kiếm nhưng bọn họ biết rõ trạng thái của Nhiếp Vân hiện tại chính là cảnh giới tồn tại trong truyền thuyết.

- Mệnh kiếm, ta sớm đạt tới rồi!

Thân thể chấn động, Nhiếp Vân thu kiếm khí trở lại, hắn khôi phục trạng thái lúc trước.

- Quả nhiên là...

Tư Duẫn cảm thấy toàn thân căng cứng, trong nội tâm tràn ngập suy nghĩ không tin tưởng.

------oOo------

Chương 1263: Ta sớm đạt tới mệnh kiếm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù thế nào cũng không tin nổi, tông chủ mới bao nhiêu tuổi đã đạt tới cảnh giới này, hắn tu luyện như thế nào, rốt cuộc còn mang cho bọn họ bao nhiêu khiếp sợ nữa đây?

- Chủ nhân đạt tới cảnh giới mệnh kiếm, chỉ cần tế đàn bẩm báo thượng thiên sẽ được tinh phủ chi linh tán thành, hiện tại cách tế đàn kiếm tâm thế giới cả ngày lộ trình, hơn nữa... Có đạt được tinh phủ chi linh tán thành bị tiếp đi đâ còn không biết, nhận vào trong Bắc Đẩu tinh phủ cũng bỏ đi, nếu đi vào Vạn Giới Sơn, thật sự phiền toái!

Bài trừ khiếp sợ trong lòng, trên mặt Ổ Thao mang theo vẻ mặt ngượng ngịu.

- Thời gian nửa ngày, tiếp dẫn ra khỏi Vạn Giới Sơn...

Nhiếp Vân lo lắng nhất chính là việc này.

Nơi này cách kiếm tâm thế giới nửa ngày lộ trình, chỉ cần dùng hết tốc độ tiến lên là có thể đi tới, nhưng vạn nhất đạt được tán thành nhưng tinh phủ chi linh tiếp dẫn hắn ra khỏi kiếm tâm thế giới, chẳng phải hỏng bét?

Muốn nên thử hay không

Nhiếp Vân lâm vào trầm tư.

- Ah...

Thời điểm hào khí đang căng cứng, đột nhiên có người hét lên thảm thiết.

Phục hồi tinh thần lại, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn sang, sắc mặt trở nên phi thường khó coi, hắn nhìn thấy lão tửu quỷ nằm đó.

Lúc này lão tửu quỷ lúc này râu tóc trắng xóa, làn da nhăn nheo, cả người như người sắp chết, toàn thân bị khí tức suy bại bao phủ, tùy thời sẽ chết.

Trong đoàn người tuổi cao nhất chính là Giao Long Hạ Tuyền

nhưng nó luyện hóa máu của tiểu Long cho nên tuổi thọ gia tăng không ít, trong lúc nhất thời không có vấn đề quá lớn, mà lão tửu quỷ tuổi đã đạt tám chín ngàn, đã tới cuối tuổi thọ, những này suy bại chi khí này anhr hưởng ăn mòn sinh cơ.

Tuổi thọ cuối cùng, tử vong ngay trước mặt, dù cho thực lực mạnh hơn nữa, có được tài phú lớn hơn nữa, thủ đoạn cao siêu hơn nữa cũng không làm được gì.

- Nhiếp Vân, nhanh đưa ra quyế định đi, tại tiếp tục như vậy sẽ làm mọi người không chịu nổi.

Nhìn thấy lão tửu quỷ trong nháy mắt biến thành như vậy, Lạc Khuynh Thành lộ ra vẻ lo lắng, vội vàng nói.

- Đúng vậy, đừng do dự nữa, chúng ta vất vả đến nơi đây, khẳng định không có người nào nguyện ý thất bại, nếu như bây giờ trở về kiếm tâm thế giới và chậm trễ thời gian, thực bị Minh Hinh luyện hóa tinh phủ thì hỏng bét, mau hiến tế máu tươi đi.

Dịch Thanh cũng lo lắng một hồi.

- Nhân thể già yếu tế bào hoạt động kém, không cách nào duy trì hoạt động sinh lý, ân, đúng rồi, ta có linh tê tuyền thủy, có thể làm cho tế bào gia tăng hoạt tính, Hạ Hành tiền bối, ngươi thử xem có hiệu quả hay không.

Không có trả lời hai nữ, đột nhiên Nhiếp nhớ tới linh tê tuyền thủy, hắn lật tay lấy ra.

Ngón tay điểm tới, hắn khống chế nước suối hóa thành sương mù bay vào trong người lão tửu quỷ, cũng dọc theo làn da thấm vào cơ thể.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Linh tê tuyền thủy vừa tiến vào cơ thể, khí tức già yếu của lão tửu quỷ dần dần khôi phục, dường như tính mạng phấn chấn bừng

bừng như thời thanh niên, hắn có được tinh thần lần nữa.

- Quả nhiên hữu dụng, linh tê tuyền thủy có thể chống cự già yếu, như vậy nó có tác dụng với Hướng Vinh Chi Thụ hay không?

Nhiếp Vân điểm tới môt lần, lúc này linh tê tuyền thủy chảy vào trong Hướng Vinh Chi Thụ.

Linh tê tuyền thủy là bảo bối đạt được tại thành cổ chi thành, có thể làm cho tế bào gia tăng hoạt tính, giúp khí huyết vận chuyển nhanh hơn, cẩn thận suy nghĩ cũng có thể xem như một loại sinh cơ.

Trong nội tâm có suy đoán, động tác của Nhiếp Vân không ngừng, hắn nhìn chằm chằm vào Hướng Vinh Chi Thụ.

Cô cô cô xì xào!

Linh tê tuyền thủy chảy vào trong rễ cây Hướng Vinh Chi Thụ, trong nháy mắt đã bị rễ cây hấp thu, ngay sau đó thân cây phát ra tiếng vang, gốc cây nhỏ yếu lập tức bành trướng, hêện tại thân cây lớn tới mức Nhêếp Vân không ôm hết, độ cao cũng gia tăng mấy chục thước.

- Có thể làm!

Vốn chỉ ôm tâm tính thử một lần, không nghĩ tới linh tê tuyền thủy quả nhiên ẩn chứa sinh cơ lớn lao có thể bổ dưỡng Hướng Vinh Chi Thụ.

Vào lúc cùng đường mạt lộ lại nhìn thấy một đường hi vọng.

Phương pháp bình thường không dùng được, đánh bậy đánh bạ lại phát sinh hiệu quả.

- Linh tê tuyền thủy ra!

Sau khi vơ vét sạch tại thành cổ chi thành, Nhiếp Vân có không ít linh tê tuyền thủy, lúc này hắn điểm năm ngón tay về phía trước.

Vù vù!

Lúc này nước suối rơi xuống như mưa và bị Hướng Vinh Chi Thụ hấp thu.

Vốn gốc cây không lớn nhưng sau khi hấp thu nước suối dường như đạt được bổ dưỡng to lớn, nó tỏa sáng và sinh ra ý cảnh quang minh tươi sáng, nó liên tục cao lên, trong mấy giây đã đâm thủng bầu trời, cũng têến vào khu vực không biết tên.

- Tành công, vậy mà thành công? Hiện tại chúng ta phi hành theo thân cây là có thể trực tiếp tiến vào Bắc Đẩu tinh cung!

Da mặt Minh Hoành run rẩy, hắn cười nói.

- Đi!

Tâấy thân cây sinh trưởng đến mức tận cùng, Nhiếp Vân thở phào một tiếng, lúc này hắn mang theo mọi người bay lên thân cây.

Tốc độ mọi người thật nhanh, chỉ qua vài giây là đi tới ngọn cây, quả nhiên nhìn thấy bầu trời bị đại thụ xé rách một lỗ tiến vào không gian đặc thù.

Không gian này vô cùng chắc chắn, chỉ bằng vào thực lực không có khả năng xé rách, chỉ có thiên địa kỳ mộc như Hướng Vinh Chi Thụ mới có thể phá vỡ nó mà thôi.

Rầm rầm!

Mọi người tiến vào không gian.

Trong không gian không có khí tức suy bại, nó cũng như thời không loạn lưu có tinh đấu đầy trời, ngay sau đó nhìn thấy cung điện cực lớn xuất hiện ngay trước mắt.

Những cung điện này xếp theo hình thất tinh, khí tức cao quý, cường đại đậm đặc, mặc dù linh hồn ba ngàn thê độ đứng trước nó cũng phải run rẩy không tự nhiên.

Cấp độ tính mạng hai bên khác nhau, hoàn toàn không cùng đẳng

cấp.

- Đây chính là Bắc Đẩu tinh cung?

Vào lúc này Nhiếp Vân mới biết được vì sao nươời kiếm tâm thế giới xưng hô là Bắc Đẩu tinh cung mà không phải tinh phủ, bởi vì nơi này không phải phủ đệ, mà là cung điện cực lớn.

Cung điện giống như đứng trên chín tầng trời, không cho khinh nhờn, đại biểu uy nghiêm chí cao vô thượng.

- Nhanh đi qua!

Sau khi thức tỉnh từ trong khiếp sợ, Nhiếp Vân thở ra một hơi, hắn quay đầu nói với mọi người và têến lên.

Ầm ầm!

Phi hành một hồi, mọi người nhìn thấy không gian không ngừng xoay quanh cung điện, cũng bao phủ nó vào trong.

Đó là không gian toái lưu và hư không loạn lưu, khác với thời không loạn lưu, nó như những điểm kết nối với nhau, tiện tay ném qua một kiện Tiên Thiên linh binh sẽ phát hiện những điểm đen này xoắn nát.

------oOo------

Chương 1264: Vũ tâm ma địch

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Những điểm đen này là lỗ đen nghiền nát không gian, thời gian sao?

Đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại.

Thực lực của hắn hiện tại cũng ít có khả năng đánh nát Tiên Thiên linh binh, những điểm đen này làm quá mức dễ dàng, chỉ có thể nói

rõ vấn đề, đây không phải là điểm đen, mà là lỗ đen phiên bản thu nhỏ.

- Chung quanh tinh cung là hư không ám kim lưu, đừng nói linh hồn đạt tới ba ngàn, cho dù cường giả đạt tới một vạn, mười vạn lâm vào vào trong đó cũng phải chết không thể nghi ngờ!

Nhìn ra Nhiếp Vân khiếp sợ, Minh Hoành nói.

- Hư không ám kim lưu?

Nhiếp Vân chưa nghequa cái tên này.

- Đúng, đây là thủ đoạn đại năng Linh bảo hộ bảo vật, bị ám kim lưu vây quanh, nếu như không có phương pháp đặc thù, cho dù thực lực mạnh hơn nữa cugnx không thể tiến vào.

Minh Hoành giải thích.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Loại tình huống này hắn đã từng gặp qua, thời điểm tiến vào Tử Hoa động phủ, bên ngoài còn có một tầng địa ngục phá cốt sa phong tỏa, hư không ám kim lưu có công hiệu giống như phá cốt sá, chỉ có điều thứ trước sử dụng thiên nhãn còn có thể nhìn thấy lỗ thủng, ám kim lưu lại không có sơ hở gì.

- Minh Hinh tiến vào bằng cach nào?

Nhiếp Vân hỏi.

- Minh Hinh bây giờ là trạng thái linh hồn, không có thân thể gông cùm xiềng xích, tiến vào trong đó cũng không có nguy hiểm, nếu dựa vào thân thể đi vào sẽ bị xoắn nát.

Minh Hoành cười khổ.

- Thân thể không thể tiến vào...

Nhiếp Vân nhíu mày, hắn cảm thấy khó chịu.

Lần này tiến vào Bắc Đẩu tinh cung gặp quá nhiều chuyện, cho dù thực lực mạnh hơn nữa cũng không dùng được.

- Tổng chủ, nếu không thử biện pháp của ta xem, có lẽ nơi này chính là tầng ngoài của tinh cung, nếu như biện pháp của ta hữu hiệu, ngược lại có thể tiến vào trong đó.

Lão tửu quỷ lên tiếng.

- Tốt!

Nhiếp Vân cười nói đồng ý.

Đúng thế, lúc trước lão tửu quỷ có nói hắn có phương pháp vượt qua tầng ngoài tinh cung tiến vào nội viện, hiện tại tinh công xuất hiện trong nháy mắt, rất hiển nhiên đã đi tới bên ngoài, một khi biện pháp của hắn hữu hiệu có thể trực tiếp tiến vào trong cung điện tìm cơ hội luyên hóa.

- Hiện tại ta cần bảy bảy bốn mươi chín cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, tông chủ, ngươi mang thất kiếm và chín cái chưởng giáo ấn ra đây.

Lão tửu quỷ nói.

Một đoàn người trước khi tìm kiếm Bắc Đẩu tinh phủ, trải qua lựa chọn, tăng thêm Nhiếp Vân đã có năm mươi lăm tên Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, thời điểm ở tầng thứ ba đã có bị một bị Tư Duẫn lão tổ đánh chết, trùng hợp Lạc Khuynh Thành lại có đột phá cho nên không thêm Nhiếp Vân vẫn có bốn mươi chín cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong.

- Bốn mươi chín người các ngươi phân thành bảy tổ dựa theo phương dị này mà đứng.

Kiểm kê người xong, lão tửu quỷ điểm một cái, lúc này hắn ấn xuống hình thành bắc đẩu.

Ầm ầm ầm...

Mọi người biết rõ quan hệ tới việc có thể vào tinh cung hay không, cũng không nói nhảm, lúc này phân tán thành bảy tổ và đứng vào phương vị.

- Thất kiếm phối hợp!

Lão tửu quỷ lại điểm xuống, Thiên Khu, Thiên Toàn, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Diêu Quang bảy thanh trường kiếm phân biệt lơ lửng trên bảy phương vị, dường như sinh ra hô ứng đặc thù với đại điệ.

Loại hô ứng này phi thường yếu ớt, nếu như linh hồn không cường đại sẽ không cảm ứng được.

- Phù thiên chi tâm, ra!

Sắc mặt ngưng trọng không ít, lão tửu quỷ ngưng tụ chín cái chưởng giáo ấn thành phù thiên chi tâm, vị trí này nằm giữa thất kiếm và tinh cung.

- Hiện tại các vị cùng kích phát pháp lực vào trong thất kiếm và oanh kích phù thiên chi tâm!

Bố trí xong những chuyện này, lão tửu quỷ ngưng kết chưởng ấn một lần nữa.

- Tốt! Mọi người lật bàn tay lên, đồng thời đánh vào chính giữa phù thiên chi tâm.

Bảy bảy bốn mươi chín cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong liên thủ có sức chiến đấu cỡ nào? Mặc dù cường giả Bí Cảnh cửu trọng gặp phải, trúng một kích cũng có thể vẫn lạc.

Lực lượng khổng lồ như thế xuyên thấu qua thất kiếm đánh tới, trên không trung xuất hiện bảy đao kiếm quang chói mắt.

Kiếm quang mang theo uy lực không thể ngăn cản, nó liên hợp với

thủ ấn của và đâm vào thiên chi tâm.

Ầm ầm!

Sau khi vừa va chạm, phù thiên chi tâm lại câu thông với cả đại lục, lập tức kích phát lực lượng cường đại tới cực điểm đối thời cuốn lấy thất kiếm.

Nếu như bị lực lượng này đánh trúng, mặc dù phẩm chất của thất kiếm không thấp, chỉ sợ cũng phải hao tổn linh tính, hao tổn phẩm chất.

Ông!

Nhưng vào lúc này bố cục thất tinh trên cung điện dường như bị tổn thương nghiêm trọng, một tiếng nổ mạnh vang lên sau đó hào quang tỏa sáng.

Hào quang này ngăn cản hư không ám kim lưu, dường như gặp được chủ nhân nên liên tục tránh né, trong nháy mắt một thông đạo xuất hiện trước mặt mọi người, nó nổi thẳng vào trong tinh cung.

- Thành công, thu kiếm, đi!

Nhìn thấy biện pháp của lão tửu quỷ hữu hiệu, Nhiếp Vân tươi cười, hắn lập tức thu thất kiếm và phù thiên chi tâm vào trng tay, ngay sau đó đi vào theo thông đạo.

Rầm rầm!

Mọi người cũng biết tận dụng thời cơ, không dám do dự cho nên qua trong giây lát đã đi tới cuối thông đạo.

- Nội cung Bắc Đẩu tinh cung?

Cuối thông đạo là một hành lang thật dài, cũng không nhìn thấy điểm cuối nằm ở nơi nào, nhìn kiến trúc đã biết bọn họ vượt qua ngoại cung và tiến vào bên trong.

Trước kia từ tin tức lưu lại, bên ngoài tinh cung vô cùng nguy hiểm,

cũng không nói bên trong có nguy hiểm hay không, bởi vì không có ai tiến vào nên không biết.

- Tất cả mọi người đi theo phía sau ta, không được lỗ mãng!

Mặc kệ có nguy hiểm hay không, cẩn thận tất cả mới thỏa đáng, Nhiếp Vân đi đến trước mặt mọi người và dặn dò một câu.

Tút tút tút đô!

Mọi người đi về phía trước vài bước đã nghe trong thông đạo có tiếng sáo vang lên, tiếng sáo này mang theo ý thôi miên làm cho người ta không phấn chấn và buồn ngủ.

- Là vũ tâm ma địch, trong cây sáo có chứa ma âm kích thích linh hồn người ta sinh ra mệt mỏi, không cách nào tiếp tục tiến lên phía trước, là một trong rất nhiều khảo nghiệm của Bắc Đẩu tinh cung.

Minh Hoành nói.

- Trong Bắc Đẩu tinh cung có bao nhiêu khảo nghiệm?

Nghe hắn nói như vậy dường như biết rõ một ít tình hình trong tinh cung, Nhiếp Vân liền vội vàng hỏi.

- Ta cũng không biết, Hoàng Vương đại nhân chỉ nói qua trong tinh cung khẳng định có rất nhiều khảo nghiệm, bảo chúng ta làm việc cẩn thận, chỉ có vượt qua những khảo nghiệm này mới có thể nhìn thấy tinh cung chi linh, có cơ hội bắt được nó.

Minh Hoành nói.

------oOo------

Chương 1265: Cổ Hưu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ah!

Thấy Minh Hoành biết rõ về ting cung ít như vậy cho nên lộ ra một tia thất vọng.

Từ uy thế của tinh cung vừa rồi mà nhìn, cung điện này còn cường đại hơn Tử Hoa động phủ không biết bao nhiêu vạn lần, có thể luyện chế ra bảo vật cường đại như thế, Bắc Đấu Tinh Quân lưu lại khảo nghiệm khẳng định không phải người nào cũng có thể vượt qua dễ dàng.

Ô ô ô ô!

Hai người đang nói chuyện, âm thanh của vũ tâm ma địch lại biến hóa, nó mang theo ý nức nở nghẹn ngào như khóc như tố, giống như tình nhân đang nỉ non, giống như quả phụ gào thét đêm khuya làm cho lòng người khó chịu nổi.

- Phòng ngự chi khí, ngăn cản! Vô Tướng chi khí trấn áp nội tâm!

Nương theo tiếng sáo, sắc mặt của mọi người trở nên khó coi, trong ánh mắt mang theo thống khổ, Nhiếp Vân biết rõ bọn họ dang bị tiếng sáo âầu độc, hắn hô một tiếng mang theo thiên phú tiên âm sư vang vọng, đồng thời hắn vừa gia trì một đạo phòng ngự chi khí và một đạo Vô Tướng chi khí.

Đồng thời thi triển ba loại thiên phú, hiệu quả đầu độc của tiếng sáo yếu đi, mọi người khôi phục sắc mặt.

Chiêm chiếp chiêm chiếp!

Thời điểm Nhiếp Vân thở ra một hơi, đột nhiên âm thanh trong thông đạo biến thành bén nhọn như đao, âm thanh xuyên thấu phòng ngự chi khí và đâm thẳng linh hồn.

Âm tiết này rất bén nhọn, nó mang theo tần suất chấn động linh hồn, từ đó làm linh hồn không ngừng rung chuyển, dường như chỉ cần tần suất cao hơn nữa sẽ đánh chết người.

Linh hồn cũng đập như trái tim, cũng có chứa tần suất, một ít nhịp trống sinh ra cộng minh với trái tim, có thể làm cho trái tim nhảy lên

nhanh hơn làm người ta khủng hoảng, linh hồn cũng như vậy.

Sóng âm cũng có thể đánh chết người, trên thực tế cũng bởi vì loại sóng ngắn này có thể cộng hưởng với linh hồn người ta, từ đó chấn vỡ linh hồn của người trúng chiêu, cũng chính vì như thế cho nên người bị sóng âm đánh chết vẫn bảo toàn thân thể hoàn khảo, chỉ có khí tức sinh mệnh tiêu tán hoàn toàn mà thôi.

Tiếng sáo hiệu tại chính là như thế, mọi người cảm thấy có âm tiết vang vọng làm linh hồn vặn vẹo, một sắc mặt tái nhợt, cũng cảm thấy khó thở.

- Ah... Ta không chịu nổi!

Đột nhiên trong đám người có một tiếng kêu thảm, một lão giả ôm đầu của mình phát tiết, hắn không ngừng xé đầu, da thịt và tóc văng tung tóe, ngay sau đó hắn té xuống đất, Nhiếp Vân muốn cứu trợ nhưng phát hiện hắn khí tuyệt bỏ mình, sinh cơ không còn.

- Là lão tổ Vân Tiêu Tông lúc trước, chúng ta tương giao hơn sáu nghìn năm, không ngờ lại chết ở đây...

Nhìn thấy người này nổi điên tử vong, lão tửu quỷ và đám người Tư Duẫn có cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, cảm thấy cô đơn không dứt.

- Mọi người chớ suy nghĩ lung tung, giữ vững bản tâm của mình, linh đài không minh, bằng không chẳng ai có thể cứu được.

Thấy mọi người cảm khái, Nhiếp Vân vận dụng tiên âm quát lớn.

Hiện tại linh hồn bị vũ tâm ma địch quấy nhiễu, bản thân đang ở trong nguy hiểm, nếu như lại thất thần nghĩ ngợi lung tung rất có thể gặp được nguy hiểm, vạn kiếp bất phục.

- Vâng!

Trong lòng mọi người rùng mình, lúc ổn thủ tâm tình, cũng vứt nghĩ ngợi lung tung và cảm khái ra khỏi đầu.

- Ah...

Lúc này đang lâm vào trầm tư, trong đám người lại một lão giả giống như lão tổ Vân Tiêu Tông, hắn nổi điên và kêu gào thảm thiết, cũng không cho Nhiếp Vân cơ hội cửu chữa cho hắn, hắn té trên mặt đất và không còn khí tức.

Vạn Giới Sơn từ tầng một tới tầng chín, bên ngoài Bắc Đẩu tinh cung chỉ có một người chết, mà bây giờ không tới một phút đã chết hai người, lúc này đám người bị cảm giác khủng hoảng và bi thương thay thế.

- Ngươi đã biết rõ đây là vũ tâm ma địch, có biện pháp nào ngăn cản hay không?

Nhiếp Vân không bị tiếng sáo ảnh hưởng lớn, nhìn thấy mọi người như thế, Nhiếp Vân vẫn cảm thấy lo lắng, vội vàng hỏi Minh Hoành trong trạng thái linh hồn.

- Ta chỉ nhìn thấy miêu tả về vũ tâm ma địch trong thư tịch mà thôi, là bảo vật của Ma tộc, nó có thể thổi theo tâm tình, không thể khống chế!

- Nghe nói tổng cộng có chín khúc, một thê thảm hơn một, nó sẽ làm người nghe bị câu dẫn thần trí khó có thể tự kềm chế, theo thứ tự là: người yêu đi xa, lưu luyến không rời, cúi đầu nói nhỏ, đi ngoài ngàn dặm, tin dữ ngoài ngàn dặm, ruột gan đứt từng khúc, thống khổ, đồng sanh cộng tử, bỉ dực hóa tiên!

Minh Hoành chậm rãi nói ra.

- Chín thủ khúc? Vừa rồi đã đổi ba lần âm tiết, chẳng lẽ mới chỉ là khúc thứ ba cúi đầu nói nhỏ?

Sắc mặt Nhiếp Vân khó coi, cẩn thận nghe một chút và phát hiện trong tiếng sáo có ẩn chứa ý bi thương giống như tình nhân cúi đầu nức nở, tiếng nức nở nghẹn ngào tắc nghẹn mang theo thống khổ ly biệt.

Chín thủ khúc, một thủ uy lực lớn hơn một thủ, hiện tại mới thủ

khúc thứ ba đã làm ánh mắt mọi người thống khổ mê ly khó có thể tự kềm chế, nếu thật nghe xong chín khúc, chẳng phải người ở nơi này sẽ chết sạch hay sao?

- Pháp bảo như Bắc Đẩu tinh cung đang khảo nghiệm, còn có rất nhiều trấn thủ, vũ tâm ma địch là bị người trấn thủ kích phát ra, biện pháp duy nhất là tìm ra vị trí của ma địch, cũng đánh bại người trấn thủ mới có thể ngừng, nếu không nhất định sẽ kéo dài như thế mãi.

Dường như Minh Hoành biết rõ vũ tâm ma địch cường đại, nói ra.

- Tìm người trấn thủ? Tốt, ta sẽ đi ngay bây giờ, Khuynh Thành, linh hồn của ngươi cường đại, tiếng sáo không ảnh hưởng lớn tới ngươi, đây là phòng ngự chi khí và mộc sinh chi khí, ngươi xem ai không kiên trì nổi thì cứu chữa nhanh chóng, hiện tại ta đi tìm nơi phát ra tiếng sao và đánh bại người trấn thủ!

Nhiếp Vân gật đầu phân phó Lạc Khuynh Thành một tiếng, thả người tiến lên phía trước.

Linh hồn của Lạc Khuynh Thành đạt tới hai ngàn thê độ, cho dù tiếng sáo lợi hại nhưng tới bây giờ vẫn không ảnh hưởng tới nàng quá ớn, do nàng lưu thủ chăm sóc mọi người, ít nhất có thể làm cho mọi người an toàn hơn một ít.

Bước nhanh đi về phía trước, càng đi về phía trước tiếng sáo càng vang dội.

Trước kia Nhiếp Vân cũng không cảm thấy không khỏe, nương theo tiếng sáo càng lúc càng lớn, linh hồn của hắn có một tia không thích ứng.

- Địa phương nào đó làm ta khó chịu khẳng định ma địch đang ở hướng nào.

Nhiếp Vân tâm vững như thạch, âm thầm phán đoán.

Tiếng sáo không ngừng vang dội bốn phương, làm cho người ta không biết được vị trí cụ thể ở nơi nào, Nhiếp Vân biết rõ sáo phát ra từ nơi có âm thanh nồng đậm nhất, lực uy hiếp lớn nhất, chỉ cần

bản thân mình cảm thấy hướng nào khó chịu thì chắc chắn là hướng đó.

------oOo------

Chương 1266: Cổ Hưu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi một hồi và Nhiếp Vân dừng lại.

Trải qua cảm ứng, hắn phát hiện tiếng sáo phát ra từ chính vách tường này.

- Hừ, phá!

Hắn phán đoán một lần nhưng phát hiện có lẽ không có sai lầm, Nhiếp Vân đánh một quyền vào vách tường.

Ầm ầm!

Đá vụn bắn tung toé, vách tường cũng không có cứng rắn như hắn nghĩ, hắn lúc này tiến vào một gian phòng thật lớn.

- Có thể tìm tới nơi này nhanh như vậy xem như không tệ!

Vừa đứng vững liền nghe được trước mặt có giọng nói vang lên, hắn lập tức phát hiện có người trẻ tuổi đứng trước mặt.

Bóng người này có hai cánh ngăm đen sau lưng, dung mạo dữ tợn đáng sợ, thân thể có hình giọt nước, cơ bắp no đủ, cảm giác hoàn mỹ nói không ra lời.

- Ma dực? Ngươi là ma nhân?

Vừa nhìn thấy bộ dạng của người nọ, sắc mặt Nhiếp Vân biến thành ngưng trọng.

- Không sai, ta là ma nhân Cổ Hưu, là thủ hộ giả cửa đầu tiên trong

Bắc Đẩu tinh cung, ngươi vừa mới nghe vũ tâm ma địch là ta phats ra, chiến thắng ta, vũ tâm ma địch cho ngươi, tiếng sáo chấm dứt, nếu không tiếng sáo tiếp tục vang vọng tới khi các ngươi vượt qua bỉ dực hóa tiên!

Ma nhân Cổ Hưu cười nói.

- Tốt, ta chiến đấu với ngươi.

Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Ma nhân am hiểu luyện thể, vẻ ngoài không nhìn ra tu vi của hắn cao thấp nhưng từ khí tức hắn phát ra và cơ bắp hoàn mỹ đẹp mắt như vây, thực lực tuyệt đối không thấp, có khả năng còn mạnh hơn cả mình.

- Dám chiến đấu với ta nói rõ đảm lượng của ngươi rất lớn, rất không tệ, ta cũng không lấy lớn hiếp nhỏ, ngươi chỉ có thực lực Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh đệ bát trọng, ta sẽ áp chế thực lực giống ngươi.

Cổ Hưu cười một tiếng, đột nhiên thân thể chấn động và khí tức trên người yếu đi, cơ bắp cũng lỏng ra.

- Áp chế thực lực giống ta?

Vẻ mặt Nhiếp Vân vui vẻ.

Vừa rồi thực lực đối phương thâm bất khả trắc, muốn đánh bại quá khó khăn, nếu như áp chế cùng đẳng cấp với hắn, hắn vẫn có hi vọng chiến thắng rất lớn.

Nhiếp Vân không dám nói đồng cấp vô địch nhưng trong đồng cấp có nhiều người hơn hắn là không có khả năng.

- Được rồi, bắt đầu đi!

Cổ Hưu cười một tiếng, đầu gối uốn cong và tất cả lực lượng cơ bắp hội tụ, hắn tiến lên phía trước và xuất hiện trước mặt Nhiếp Vân.

- Lực lượng cơ bắp thật đáng sợ.

Nhìn thấy đổi phương sử dụng cơ bắp, cũng không có vận dụng pháp lực chấn động, Nhiếp Vân thét dài một tiếng sau đó lưng của hắn cong như dây cung, hắn bộc phát khí thế cường đại sau đó đấm một quyền.

Oanh!

Hai quyền va chạm, Nhiếp Vân cảm thấy nắm đấm của mình đau đớn, lực lượng khổng lồ quét tới, hắn không tự chủ lui về phía sau tám bước.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Cổ Hưu cũng lui ba bốn bước, trong mắt mang theo hưng phấn.

- Không nghĩ tới lực lượng thân thể của ngươi cường đại như thế, rất tốt!

Cười một tiếng, trên gương mặt xấu xí của hắn mang theo thần thái dữ tợn, Cổ Hưu lập tức lao thẳng về phía trước, âm thanh xé rách không khí vang lên, không khí bị áp súc sau đó nổ vang.

- Ngươi cũng không yếu!

Nhiếp Vân vận chuyển thiên nhãn võ đạo chi khí, hắn thấy rõ phương hướng sắp công kích của đối phương sau đó bước chân hơi đổi, hắn lật tay đánh ra một khe hở.

Một chiêu này đánh vào thời điểm chiêu số công kích của Cổ Hưu còn chưa phóng thích hoàn toàn, công kích vượt lên trước cho nên sinh ra chạm như sắt thép chạm vào nhau.

Ầm!

Nắm đấm nện thẳng vào ngực của đối phương, sắc mặt Cổ Hưu đỏ lên và lui về phía sau bảy tám bước.

- Có thể biết trước, sớm đoán ra phương hướng công kích của ta,

ta càng ngày càng có hứng thú với ngươi, nhìn xem ngươi có thể đuổi kịp tốc độ của ma dực ta hay không?

Dường như nắm đấm của Nhiếp Vân không thể tạo thành bất cứ tổn thương nào cho hắn, Cổ Hưu cười ha ha, ma dực trên lưng của hắn tỏa sáng, đất ngay sau đó đất bằng nổ mạnh và hắn lập tức lao đi, dường như hắn biến mất ngay tại chỗ, mắt thường căn bản không nhìn ra chút dấu vết nào cả.

- Thật nhanh! Tốc độ của ta cũng không chậm đâu!

Nhiếp Vân biết rõ ma nhân đối địch tự nhiên với U Minh hoàng tộc cho nên không thi triển Phượng Hoàng chi dực, bả vai run lên, ma dực xuất hiện, cánh trái là phong, cánh phải là lôi, phong lôi cùng sinh ra, đột nhiên trên không trung xuất hiện khí lưu đáng sợ.

Bành!

Chỉ trong nháy mắt Nhiếp Vân đã xuất hiện trên không trung, hắn không chút do dự tấn công.

Hắn ra quyền địa phương rỗng tuếch, không có cái gì, mặc dù nhãn lực dù cho người, thậm chí tinh thần quan sát đi qua, đều là một mảnh trống không, nhưng Nhiếp Vân ra quyền không có chút nào ngừng, hình như chắc chắc trước mặt sẽ xuất hiện bóng người.

Oanh!

Quả nhiên nắm đấm giáng xuống, một bóng người xuất hiệ trên hư không sau đó rơi thẳng xuống đất.

Nhiếp Vân dùng lực chân, cũng không sử dụng pháp lực và lực lượng linh hồn, cơ bắ toàn thân phối hợp với Đại Lực đan điền gia tăng ba mươi lần lực lượng, còn chưa tới trước mặt nhưng đã có lực lượng xé rách không trung.

Ông!

Thời điểm nắm đấm sắp đánh vào đầu của bóng người, đột nhiên cảm thấy không gian trước mặt chấn động, bóng người trước mặt

trượt qua một bên và quyền này đánh hụt.

Hô!

Cổ Hưu xuất hiện ơ cách đó vài chục mét, hắn tươi cười hưng phấn.

- Ha ha, lợi hại, chẳng những có thể đoán ra phương hướng công kích của ta, còn có thể trong thời gian ngắn bộc phát ra lực lượng mạnh như thế, ta thua!

- Thua? Chúng ta còn chưa phân thắng bại mà...

Nhiếp Vân sững sờ.

Vừa rồi chính mình cũng không đánh trúng đối phương, song phương cũng không có người bị thương, tại sao lại nhận thua?

- Thua thì thua, vừa rồi nếu như ta không vận dụng lực lượng vượt qua Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong căn bản không tránh được một quyền của ngươi cho nên ta bại!

Cổ Hưu vừa cười vừa nói:

- Nhìn ma dực sau lưng của ngươi, có lẽ tu luyện phương pháp luyện thể của ma nhân chúng ta, có thể luyện thành ma dực trên thân thể, hơn nữa cơ bắp hoàn mỹ như vậy, chỉ sợ phương pháp tu luyện của ngươi trong chủng tộc của ta cũng không thấp!

- Ân?

Nghe được hắn nhắc tới công pháp tu luyện của mình, vẻ mặt Nhiếp Vân sinh ra cảnh giác.

Tuy không biết đối phương là người nào nhưng Linh Tê Luyện Thể Quyết tuyệt đối là một trong những công pháp ma nhân đỉnh ấấp nhất, điểm ấy Nhiếp Vân là người hiểu rõ nhất điểm này.

Loại pháp quyết cấp bậc này cho dù đặt ở đâu cũng gây ra gió tanh mưa máu, lúc này nghe Cổ Hưu hỏi cho nên phải cảnh giác.

- Công pháp tuyệt thế đều là đại năng lưu lại, Tiên Thiên có chứa linh tính, cũng không phải kẻ nào cũng có thể học, ta sẽ không cần ngươi dạy ta, cũng sẽ không bảo ngươi truyền đi, ta chỉ cảm khái mà thôi.

------oOo------

Chương 1267: Bản tâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dường như đoán ra nội tâm Nhiếp Vân biến hóa, Cổ Hưu tươi cười khoát tay, nói:

- Ta là thủ hộ giả cửa thứ nhất, ngươi đã vượt qua thì tốt rồi, vũ tâm ma địch này là bảo vật theo ta nhiều năm, nó là bảo vật nổi danh trong Ma tộc, tặng ngươi.

Cổ Hưu điểm một cái, một đạo hào quang đen nhánh bắn tới, Nhiếp Vân vươn tay tiếp được, nó là cây sáo nhỏ dài chừng một xích.

Cây sáo có màu đen nhánh khắc đầy ma vân đặc thù, hơi lắc nhẹ cũng sinh ra ma âm làm người ta trầm mê vào trong đó.

- Đa tạ tiền bối!

Liếc mắt nhìn ma địch trong tay, Nhiếp Vân biết đây là bảo vật hiếm thấy, mặc dù Kiếm Thần Chi Kiếm còn kém nó một mảng lớn, trên mặt vui vẻ.

- Ân, tốt, ngươi thuận lợi thông qua cửa thứ nhất, đi ra ngoài đi!

Cổ Hưu khoát khoát tay, hắn đứng bất động tại chỗ.

- Có thể mạo muội hỏi tiền bối một câu, Bắc Đẩu tinh cung có mấy quan khảo hạch?

Nhiếp Vân hỏi.

- Bắc Đẩu có mấy ngôi sao?

Cổ Hưu cũng không trả lời, hắn hỏi ngược lại.

- Ah, đa tạ tiền bối chỉ điểm!

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời, hắn hiểu rõ sau đó quay người rời đi, còn chưa đi xa chợt nghe Cổ Hưu ở sau lưng lên tiếng.

- Ma nhân tu luyện chủ yếu dựa vào bản thân, không ký thác ngoại vật, ta nhìn công pháp của ngươi vừa rồi có lực lượng cương mãnh, vô cùng mạnh mẽ, muốn càng tiến một bước phải cân dung nhập ma địch vào thân thể... Được rồi, nói thế thôi, tự giải quyết cho tốt đi!

Cổ Hưu nói xong xoay người sang chỗ khác.

Nhiếp Vân lúc này đi ra, phát hiện chẳng biết lúc nào đã đi vào hành lang lần nữa, gian phòng vừa rồi cũng biến mất không thấy đâu nữa.

- Dung nhập ma địch vào trong người, ta cũng muốn, đáng tiếc... Thật muốn dung hợp khẳng định sẽ bị cắn trả...

Nhiếp Vân biết rõ đối phương hảo tâm nhắc nhở, hắn cười khổ lắc đầu.

Không phải hắn không muốn dung nhập ma địch vào trong thân thể thúc dục Linh Tê Luyện Thể Quyết trùng kích tầng thứ bảy, mà là hiện tại không có bảo vật phật môn duy trì cân đối, một khi mất đi cân đối lần nữa, pháp quyết vô danh chưa chắc có thể chấn nhiếp được.

Với kiến thức của hắn có thể nhìn ra Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng sáu và tầng bảy là một ranh giới, nó giống như Nhân tộc, Linh tộc, một khi trùng kích đột phá sẽ là cá chép nhảy long môn!

Lột xác biên độ lớn như thế, ma tính ẩn chứa khẳng định càng lớn,

trước khi tìm được chí bảo phật môn phụ trợ, tốt nhất không nên xung kích, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Mặc dù không dung hợp bảo vật nhưng ma địch là một kiện chí bảo, toàn lực tế ra sẽ có uy lự mạnh hơn Kiếm Thần Chi Kiếm rất nhiều, nhất ma âm đầu độc linh hồn, gặp được đồng cấp và thúc dục nó phá ra ma âm tuyệt đối có thể làm cho đối phương lâm vào trong ảo cảnh, không cách nào tự kềm chế.

Hắn lật tay thu ma địch vào trong nạp vật đan điền, Nhiếp Vân đi vài bước tới trước mặt lão tửu quỷ.

Lúc này tiếng sáo biến mất, mọi người khôi phục lại, sắc mặt vô cùng khó coi, Nhiếp Vân nhìn thấy sau khi mình rời đi lại ít đi mấy người, có lẽ cũng giống như lão tổ Vân Tiêu Tông lúc trước, đã bị sáo ảnh hưởng và không tự kiềm chết được liền tử vong.

- Đi thôi!

Biết rõ loại thương vong này là không thể tránh né, Nhiếp Vân lắc đầu, hắn dọc theo thông đạo tiến lên phía trước.

Trên con đường tiến lên lại không gặp được vấn đề gì, mọi người nhanh chóng đi tới cuối thông đạo.

Nơi này là cung điện cực lớn, còn chưa có tiến vào đã nghe tiếng đọc sách vang lên bên tai.

- Khổng Tử nói: ‘ học nhi thì tập chi, bất diệc thuyết hồ? Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ? Nhân bất tri nhi bất uấn, bất diệc quân tử hồ? ’

- Khổng Tử nói: ‘ kỳ vi nhân dã hiếu đễ nhi hảo phạm thượng giả, tiên hĩ. Bất hảo phạm thượng nhi hảo tác loạn giả, vị chi hữu dã. Quân tử vụ bản, bản lập nhi đạo sinh. Hiếu đễ dã giả, kỳ vi nhân chi bản dữ?? ’

- Khổng Tử nói: ‘ xảo ngôn lệnh sắc, tiên hĩ nhân.... ’

Tiếng đọc sách không ngừng vang lên, nó ngưng đọng trong hư

không mà không biến mất, tiếng đọc làm cho người ta chú tâm, đứng trước cửa đã có thể ngửi được mùi sách lọt vào trong mũi.

Trong truyền thuyết, tiên thánh triết đạo có thể sinh ra hương khí, phát triệt nhân tâm, làm người ta lưu luyến không bỏ, sau khi đọc mồm miệng lưu hương, tình huống hiện tại chính là như thế.

Đi vài bước vào trong đại điện, mọi người lập tức nhìn thấy một thư sinh áo xanh đang ngồi đó, trong tay cầm một quyển sách và rung đùi đắc ý ngâm tụng không dứt.

Âm thanh đọc sách vừa rồi là hắn phát ra.

- Tông chủ, là cao thủ Nho môn.

Sắc mặt lão tửu quỷ cảnh giác.

- Ân!

Nhiếp Vân không cần hắn nhắc nhở cũng đã nhận ra, lúc này tiến lên hai bước.

- Tiền bối, tại hạ Nhiếp Vân kính xin chỉ giáo!

Biết rõ muốn xông Bắc Đẩu tinh cung phải vượt qua khảo nghiệm, mà nho sinh chính là một cửa trong đó, Nhiếp Vân cũng không nói nhảm.

- Tiểu tử vô tri, ngươi có biết cắt ngang người khác đang đọc sách là chuyện thất lễ lắm không?

Nho sinh đang đọc sách không quay đầu lại, bàn tay run lên, ngay sau đó thư tịch bay ngang qua với tốc độ cực nhanh, nhanh như tia chớp.

- Đa tạ tiền bối ban tặng!

Nhiếp Vân cười ha ha, hắn vận dụng thiên phú thiên thủ sư, bàn tay biến thành màu xích kim, hắn đưa tay bắt lấy quyển sách và cầm trong tay.

- Ân? Thú vị, Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong lại có thực lực này, còn có được thiên phú thiên thủ sư, không tệ, không sai!

Nho sinh tươi cười đứng lên, mọi người mới phát hiện thân thể của hắn thon dài còn cao hơn Nhiếp Vân một cái đầu, chòm râu dài rủ xuống, gương mặt hiền lành mang theo khí tức nho sinh đậm đặc, khí chất ôn hòa.

- Tiền bối khen nhầm!

Nhiếp Vân biết rõ nho sinh này như nho nhã nhưng trên thực tế thực lực khẳng định còn đáng sợ hơn Cổ Hưu không ít, cũng không dám làm càn, cử chỉ cung kính.

- Có thể tới đây nói rõ Cổ Hưu không phải đối thủ của ngươi, ta chỉ muốn hỏi ngươi, vì sao phải đến Bắc Đẩu tinh cung, tới đây vì cái gì?

Nho sinh cười nói.

- Cũng nhờ Cổ Hưu tiền bối nương tay mới có thể may mắn vượt qua kiểm tra, tại hạ đến Bắc Đẩu tinh cung với mục đích tìm con đường đi Linh giới!

Nhiếp Vân nói.

- Tìm kiếm con đường đột phá? Rất tốt, đủ trực tiếp sảng khoái, ta ở nơi này nói cho ngươi biết, con đường này rất khó đi, tiếp tục đi về phía trước chính là cửu tử nhất sinh, thậm chí thập tử vô sinh, nếu hiện tại lui về phía sau, ta có thể tặng cho ngươi chỗ tốt, cam đoan có thể giúp ngươi đột phá cảnh giới hiện tại, như thế nào?

Nho sinh nói.

------oOo------

Chương 1268: Linh Hoàng Túy Cốt Dịch (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cho dù cửu tử nhất sinh hay thập tử vô sinh, ta đã lựa chọn con đường này thì ta sẽ kiên trì nó, ta sẽ đi tiếp!

Nhiếp Vân nói.

- Ah? Kiên trì bản tâm? Ha ha, ngươi biết bản tâm là cái gì không?

Nho sinh cười nói.

- Bản tâm là chân ngã!

- Ta tôn sùng đạo, kiên trì đạo, mặc dù biết rõ phía trước nguy hiểm, có nhiều nhấp nhô trắc trở cũng không cách nào dao động!

Nhiếp Vân nói.

- Kiên trì bản tâm tuy rất tốt nhưng nếu như ngươi ngay từ đầu lựa chọn sai lầm thì sao? Giống như ngươi muốn qua đi, đi thuyền có thể, bơi lội có thể, bắc cầu cũng có thể làm được, đạo cũng như thế, nhưng ngươi không nên tháo nước dòng sông, chẳng phải đã đi nhầm đường hay sao?

Nho sinh nói.

- Ah... Đạo của ta là cái gì? Chẳng lẽ ta ngay từ đầu đã đi nhầm?

- Xong, tu luyện nhiều năm như vậy lại đi nhầm đường, ta nên làm cái gì bây giờ?

- Đi nhầm đạo ngay từ đầu, nhất định tốn nhiều tâm huyết, chẳng lẽ ta cũng sai...

...

Nho sinh vừa dứt lời, trong đám người đã có tiếng nỏ non vang lên, trên mặt mọi người mang theo mờ mịt.

- Lợi hại!

Nhìn thấy bộ dạng mọi người như vậy, Nhiếp Vân biết rõ một câu của nho sinh nhìn như hời hợt nhưng đã đánh tan đạot âm mọi người, lúc này ánh mắt ngưng tụ.

Tuy hai người đối thoại bình thản không có gì lạ, cũng không có pháp lực chấn động, cũng không có tinh thần xông tới, Nhiếp Vân biết rõ giao phong như vậy mới là đáng sợ nhất.

Mỗi một câu đại biểu lý giải với đạo, nội tâm kiên định, một khi tin tưởng lời của đối phương sẽ làm đạo tâm của mình bị hao tổn, tất cả kiên trì, tất cả tu vi sẽ bị hủy hoại trong chốc lát!

Linh hồn những người khác cũng không cường đại như Nhiếp Vân, cũng không có nhiều thiên phú như hắn, lý giải về đạo nông cạn tới cực điểm, tuy nho sinh không nhắm vào bọn họ nhưng vẫn làm đạo tâm bọn họ sụp đổ và lâm vào hỗn loạn.

- Đạo không có đúng sai, mỗi người đều cho rằng đạo của mình là chính xác, chẳng lẽ thật sự là chính xác? Đường ở dưới chân, cứ đi mới biết, kiên trì bản tâm không lay được mới có thể chính thức không bị mê hoặc, dũng cảm tiến tới, đi đến đỉnh phong chân chính!

- Đại đạo một vạn, lý giải tùy ý một đạo đều có thể dũng mãnh tinh tiến, ai có thể bảo chứng lý giải nhất định không có uốn cong, thuận buồm xuôi gió?

Bảo thủ bản tâm, đây là câu trả lời của Nhiếp Vân.

Ầm ầm!

Nhiếp Vân vận dụng thiên phú tiên âm sư chấn động truyền lý giải đạo và cảm ngộ võ đạo của mình trình bày rất kỹ càng, nó không ngừng truyền vào trong tai mọi người như thể hồ quán đính, tuyên truyền giác ngộ.

- Đúng, thiên hạ không có cái gọi là con đường chính xác nhất!

- Trên con đường tiến lên không thể nào không có ngăn cản, chỉ cần có được đạo tâm kiên trì tiến tới là có thể một đường tiến lên,

vượt mọi chông gai!

- Chỉ một chút ngăn cản đã hoài nghi chính mình, không có khả năng thành tựu đại đạo!

- Kiên trì bản tâm, cho dù là sai lầm cũng phải xông ra một bầu trời.

Mọi người không ngừng nghị luận với nhau, đôi mắt của hắn càng ngày càng sáng.

- Có thể kiên trì bản tâm, nhận rõ con đường, tiền đồ không thể hạn lượng, các ngươi đi qua đi!

Nhìn thấy thiếu niên trước mắt chẳng những phản bác ngôn luận của mình, còn có thể làm mòi người đang mê man tỉnh táo lại, nho sinh vuốt vuốt chòm râu sau đó tươi cười gật gật đầu, hắn hơi nghiêng người.

- Cho chúng ta đi qua? Không cần chiến đấu?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Chiến đấu đã chấm dứt, ta bại!

Nho sinh cười nói, hắn không có bởi vì chính mình thất bại mà cảm thấy khó chịu, bộ dạng mây trôi nước chảy.

- Đa tạ tiền bối!

Không nghĩ tới lần giao phong này chỉ là đối thoại, Nhiếp Vân âm thầm may mắn, hắn mang mọi người tiến lên phía trước.

Nói là may mắn, trên thực tế là do đạo tâm của hắn vững chắc, đổi lại trước khi tiến vào Vạn Giới Sơn, hắn nghe lời đầu độc như vậy nhất định sẽ dao động, sẽ hoài nghi kiên trì của mình la đúng hay sai.

Sau khi hắn luyện hóa văn minh ma vương, đạo tâm của Nhiếp Vân triệt để vững chắc, sẽ không bởi vì những câu nói đầu tiên như thế làm bối rối không chịu nổi.

- Quyển sách vừa rồi là bảo điển trân quý nhất Nho môn, ngươi có thể xem được chính là tạo hóa, trước khi đi tặng cho ngươi lời khuyên, mặc dù tuân theo bản tâm của mình sẽ gặp được rất nhiều khó khăn trắc trở nhưng sẽ không đi nhầm đường, cố gắng lên, thiếu niên!

Nho sinh cười một tiếng, hắn lặng lẽ ngồi tại chỗ và không nói gì nữa.

- Đa tạ!

Nhiếp Vân cúi đầu lần nữa, hắn mang theo mọi người ra ngoài cửa điện.

Vừa ra khỏi phòng, nho sinh đang ngồi đó xoay đầu sang nhìn về phương hướng mọi người biến mất, hắn vuốt vuốt chòm râu, trên mặt mang theo chờ mong nhàn nhạt.

- Chỉ mong hắn có thể thành công, chúng ta chờ ở nơi này thật sự quá dài...

...

Không biết những lời nho sinh vừa nói, tinh thần của Nhiếp Vân tập trung cao độ và tiến lên phía trước.

Đại điện này đi qua một cánh đồng bát ngát, mọi người mới vừa đi vào đã nghe âm thanh nổ vang, lúc này một con Hắc Hùng xuất hiện trước mặt mọi người.

Con Hắc Hùng này cao hai trượng, nhìn thể trọng cũng phải nặng tới mấy ngàn cân, nó đi mỗi một bước đều làm mặt đất rung động lắc lư, tiếng gào rú vang vọng như lôi đình.

- Thủ hộ quan này là ta, các ngươi ai xông vào?

Hắc Hùng vừa xuất hiện đã phát ra tiếng nói thật lớn, đôi mắt to của nó chằm chằm vào mọi người, trong mắt mang theo khinh thường.

- Ta!

Nhiếp Vân thả người nhảy lên phía trước.

- Bắt đầu đi!

Hắc Hùng còn trực tiếp hơn hai quan trước rất nhiều, nó rống to một tiếng, nắm đấm thật lớn phách không đánh tới.

Nắm đấm của nó còn lớn hơn cả đầu của Nhiếp Vân, dưới một kích của nó không khí bị áp nổ tung, dường như dẫn xuất một đạo quyền mang đáng sợ.

Kiếm có thể phát ra kiếm quang, đao có thể phát ra đao mang, nắm đấm cũng có thể phát ra hào quang, đủ thấy trình độ cứng cắn của nắm đấm mạnh hơn cả linh binh.

- Thiên thủ đón đỡ!

Nhiếp Vân biết rõ thực lực của gia hỏa này còn cường đại hơn Cổ Hưu cho nên không dám xem thường, lúc này vận chuyển thiên phú thiên thủ sư nghênh đón

Oanh!

Quyền chưởng va chạm, Nhiếp Vân bị man lực cực lớn trùng kích, hắn bay ngược ra ngoài và sắc mặt đỏ lên, cả đầu cánh tay của hắn chấn động suýt nữa bị đánh nát.

- Thật mạnh!

Từ khi tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyền tới cảnh giới lục trọng đại thành, Nhiếp Vân lần đầu tiên gặp được đối thủ có lực lượng mạnh như thế, hào quang trong mắt lập loè, hắn lớn tiếng hô to sau đó bàn chân đạp mạnh vào mặt đất, thân thể dán chặt vào mặt đất và xông thẳng về phía trước.

------oOo------

Chương 1269: Linh Hoàng Túy Cốt Dịch (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vũ Thần quyền, thức thứ mười!

Đấm thẳng về phía trước, vận dụng tuyệt chiêu cao nhất của Vũ Thần quyền do hắn tự nghĩ ra ngưng tụ pháp lực, lực lượng thân thể không ngừng điệp gia vào nhau, bộc phát ttrong nháy mắt và hình thành khí tượng kinh người.

Rống!

Biết rõ uy lực của chiêu này cực mạnh, Hắc Hùng cũng không lui về phía sau, nó tiến lên phía trước một bước, cơ bắp toàn thân bành trướng giống như muốn gia tăng hình thể lên gấp đôi lúc trước.

Oanh!

Va chạm lực lượng với thân thể Hắc Hùng, khí tức bộc phát làm mặt đất chung quanh vỡ nát, nham thạch bị khí kình ảnh hướng nên tan vỡ biến thành bụi phấn.

PHỐC!

Nhiếp Vân lui về phía sau mấy chục thước, yết hầu ngòn ngọt, máu tươi chảy ra ngoài.

Hắn bị một kích đánh thành trọng thương, Hắc Hùng cũng không tốt đến nơi nào, da lông trên vai bong tróc ra, nguyên khí tổn hao nhiều.

- Ngươi lợi hại, ta không phải đối thủ của ngươi, đi qua đi...

Hắc Hùng nhìn da lông trên người của mình, nó nhe răng nhếch miệng rống một câu, nó còn chưa dứt lời, đột nhiên mọi người cảm thấy hoa mắt, một đạo kiếm quang như dãy lụa từ xa đánh tới.

Đạo kiếm khí này như vượt qua thiên cổ, nó mang theo ngạo khí

đâm rách bầu trời, còn chưa tới trước mặt đã làm bụi đất chung quanh tránh lui không dám tới gần.

- Hảo kiếm pháp!

Mộc sinh chi khí lưu chuyển trong người, thương thế hoàn hảo, Nhiếp Vân thấy kiếm khí đánh thẳng về phía mình, hào khí đầy ngực, hắn thét lớn một tiếng và Kiếm Thần Chi Kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, kiếm quang giao thoa với kiếm khí đánh tới.

Bành bành bành bành!

Mấy đạo khí kình bắn ra, hai kiếm va chạm sinh ra lực lượng đồng thời biến mất, nó ẩn chứa khí kình khủng bố làm mọi người lui bước về phía sau.

Tuy đối kháng kiếm khí nhưng một đã súc thế thôi phát, khí thế như cầu vồng, một khác ứng chiến vội vàng, từ lẽ đó có thể phán định cao thấp.

- Yeu Vô Cương, ngươi cố ý!

- Đây là quan của ta thủ, còn chưa tới phiên ngươi xông vào.

Kiếm khí tiêu tán, cái mũi Hắc Hùng phun ra hai đạo khí lưu màu trắng, nó rống to một tiếng.

- Thấy trong quyền pháp của thiếu niên mang theo kiếm ý cho nên nhất thời ngứa nghề trực tiếp động thủ, không phải hắn đã thông qua cửa ải của ngươi sao? Như thế nào, còn muốn đổi ý?

Một lời nói không mang theo tình cảm vang lên, sau khi kiếm quang ngừng lại và một bóng người chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người.

Bóng người này có gương mặt khô héo, cơ bắp trên mặt co rút và vô cùng cứng ngắc, cũng không có biểu lộ gì, trên đầu có yêu khí hội tụ hình thành các loại yêu linh, dường như tùy thời sẽ tấn công người khác.

Lại là yêu nhân!

Hơn nữa còn là yêu nhân cường đại hơn Thiên Yêu Thánh Hoàng rất nhiều.

- Đổi ý? Nói bậy!

- Lời ta nói ra sao có thể không giữ lời, tiểu tử, ngươi thông qua quan của ta, đây là Linh Hoàng Túy Cốt Dịch ta ban thưởng cho ngươi, nó có tác dụng lớn với cốt tủy và xương cốt, cả đời ta chỉ tích lũy được một bình, bản thân ta không bỏ được mang ra sử dụng, đều cho ngươi!

Nghe được yêu nhân nói nó muốn đổi ý, Hắc Hùng tức giận gào to, hất tay ném một bình ngọc cho Nhiếp Vân và nói ra.

- Linh Hoàng Túy Cốt Dịch?

Nhiếp Vân cũng không biết nó là vật gì, nếu Hắc Hùng nói quý giá như thế khẳng định hiệu quả không kém, cũng không từ chối mà nhận lấy.

- Cho ta xem một chút!

Vừa nhận lấy, đột nhiên phía sau có âm thanh vui vẻ vang lên, chỉ thấy hai mắt Minh Hoành đỏ thẫm mang theo thần thái không dám tưởng tượng nổi.

Nhiếp Vân biết rõ Minh Hoành thân là sứ giả Linh giới cho nên kiến thức rộng rãi, lúc này gật gật đầu đưa tới.

Mở bình ngọc ra xem, Minh Hoành nhìn vào sau đó mừng rỡ như điên.

- Không ngờ thật sự là Linh Hoàng Túy Cốt Dịch, phát tài...

- Xảy ra chuyện gì?

Thấy bộ dáng của hắn, Nhiếp Vân vội vàng hỏi.

- Linh Hoàng Túy Cốt Dịch là bảo bối do cường giả Linh giới luyện chế, có thể cứng cỏi cốt tủy, rèn luyện xương cốt thành Tiên Thiên linh binh, mặc dù tại Linh giới cũng là thánh dược luyện cốt vô giá, không biết bao nhiêu người cầu một giọt mà không thể, không nghĩ tới vị tiền bối này cho ngươi một bình, giá trị thật sự quá lớn, một trăm kiện Tiên Thiên linh binh như Kiếm Thần Chi Kiếm có dùng một trăm kiện cũng không đổi được.

Hai mắt Minh Hoành đỏ thẫm và hưng phấn nói ra.

- Trân quý như thế?

Nhiếp Vân đã giật mình, vội vàng đi lên hai bước tới trước mặt Hắc Hùng và đưa bình ngọc qua.

- Tiền bối, này Linh Hoàng Túy Cốt Dịch thật sự quá trân quý, vô công bất thụ lộc, thật sự chịu không nổi...

- Nói bậy! Lão tử cho ngươi chính là của ngươi, đừng có nói nhảm nhiều thế!

- Nhanh phục dụng đi, sau đó hảo hảo giáo huấn ranh con yêu nhân này, chỉ cần đánh thắng hắn, có tặng Túy Cốt Dịch cho ngươi cũng không lãng phí!

- Hừ, lão tử đã sớm có ý kiến với tên yêu nhân này rồi, nếu không phải đánh không lại con rùa kia thì ta không nhịn tới bây giờ.

Hắc Hùng không tiếp bình ngọc, hắn tức giận rống to.

- Ah...

Nghe được nó nói chuyện, Nhiếp Vân cười cũng không phải, khóc cũng không được, xem ra hắc Hùng tiền bối thật sự đủ ngây thẳng, do dự một lúc đành cúi đầu cảm tạ.

- Vậy thì đa tạ tiền bối!

Hắn mở nắp bình sau đó có hương khí làm cho xương cốt của hắn mềm nhũn bay vào trong mũi.

- Túy cốt!

Ngửi thấy mùi hương này, ngón tay điểm vào đáy bình, trong bình ngọc ẩn chứa vài chục giọt Linh Hoàng Túy Cốt Dịch bay ra ngoài, nó thẩm thấu vào làn da và chui vào trong cốt tủy.

- Không thể...

Thấy động tác của Nhiếp Vân, sắc mặt của Hắc Hùng thay đổi và hô vang nhưng đã muộn, linh dịch hơi dính vào làn da đã triệt để tan rã sau đó chui vào trong xương cốt.

- Tại sao ngươi lỗ mảng như thế, Linh Hoàng Túy Cốt Dịch là chí bảo vô thượng, ẩn chứa linh lực cường dại, mặc dù một giọt, muốn luyện hóa triệt để cũng cần thời gian vài chục năm, ngươi dung nhập cả bình vào người là không thể nào tiếp nhận được...

Hắc Hùng sốt ruột nói ra.

- Đa tạ tiền bối đề điểm, không có việc gì!

Thấy nó sốt ruột, ánh mắt Nhiếp Vân mang theo sắc bén, hắn cười nói.

Đối với người khác mà nói không thể sử dụng linh dịch cường đại như thế, đối với hắn mà nói không thành vấn đề.

Vừa rồi ngửi thấy hương vị của linh dịch, võ đạo chi khí trong cơ thể vận chuyển và kết hợp với bản thân, hắn cũng suy tính ra phương pháp sử dụng tốt nhất, làm như vậy tuy linh lực cường đại, người bình thường khó có thể thừa nhận nhưng hắn song tu Linh Tê Luyện Thể Quyết và Kim Cương Lưu Ly Thể, thân thể đã lột xác thành Tiên Thiên long thân, mặc dù linh lực cuồng bạo cũng không tạo thành ảnh hưởng, ngược lại hiệu quả túy cốt rất tốt, có thể làm xương cốt mạnh hơn nữa.

------oOo------

Chương 1270: Truy Linh Kiếm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ông!

Hắn vừa dứt lời, toàn thân của hắn bị linh khí nồng đậm bao phủ, ngay sau đó xương cốt toàn thân phát ra âm thanh như rang đậu, khí tức của hắ biến hóa triệt để.

- Này... Này... Này...

Nhìn thấy bộ dạng Nhiếp Vân hiện tại, Hắc Hùng mở to mắt sau đó nói ra ba chữ “Này” nhưng không nói được thành câu.

Tu luyện thân thể, luyện da, luyện cốt, luyện da thịt, luyện huyết, luyện tạng phủ... Cho dù tu luyện cái gì thì luyện cốt là trọng yếu nhất.

Cốt là bộ phận cứng nhất của thân thể, cho dù tu luyện cơ bắp cứng rắn cỡ nào, mạnh mẽ cỡ nào, nội tạng luyện chiệu đựng bao nhiêu đều kém so với cường độ xương cốt.

Cốt là dàn giáo của nhân thể, nếu như không có xương cốt chèo chống, thân thể sẽ biến thành đống bùn nhão

Cốt nằm khắp thân thể người, nó trọng yếu nhất, tu luyện như thế nào cũng có hiệu quả không rõ ràng, chính bởi vì như thế thánh dược như Linh Hoàng Túy Cốt Dịch mới trân quý như vậy.

Linh Hoàng Túy Cốt Dịch rèn luyện xương cốt, bắt đầu từ cốt tủy cải biến kết cấu tế bào xương cốt toàn thân, làm nó càng liên kết, càng cứng rắn, độ mềm và dai tốt hơn nhiều, nhân thể có hai trăm lẻ sáu khối xương cốt, mỗi khi rèn luyện một cái đều cần tập trung tinh thần, sợ xảy ra vấn đề, thiếu niên này chẳng những rèn luyện toàn thân, xem ra không có chút vấn đề nào, dù Hắc Hùng nhìn thấy không ít các mặt xã hội cũng có cảm giác không tưởng tượng nổi và ngây ngốc.

Đây quả thực không phải là người, là quái thai trong quái thai!

Nếu không, lần đầu tiên nhìn thấy Linh Hoàng Túy Cốt Dịch còn có biện pháp sử dụng tốt hơn mình?

Ông!

Linh lực cuồng bạo duy trì hơn một giờ mới chậm rãi yếu bớt và rút khỏi người Nhiếp Vân.

Hô!

Nhiếp Vân thở ra một hơi, cúi đầu nội thị, đôi mắt của hắn càng ngày càng sáng.

Tuy thời gian một giờ nhìn như không dài nhưng thân thể của hắn biến hóa to lớn vượt qua tưởng tượng, xương cốt toàn thân hắn biến thành màu vàng, sáng ngời chói mắt và vô cùng cứng rắn, xem xương cốt cứng cỏi, chỉ sợ có dùng Tiên Thiên linh binh công kích chém vào cũng không thể lưu lại dấu ngấn màu trắng chớ nói chi làm hắn bị thương.

Tuy lực lượng thân thể không gia tăng nhưng xương cốt mạnh mẽ thì năng lực kháng đòn mạnh hơn nhiều, da thịt mạnh mẽ toàn thân được khung xương cứng rắn chống đỡ nên phát sinh lột xác, thân thể càng hoàn mỹ, đường cong bao phủ toàn thân còn đẹp hơn cả Cổ Hưu, tỉ lệ cũng phù hợp, chỉ cần nhìn thân thể của hắn thì không tự giác trầm mê vào trong đó, dường như hắn là kiệt tác hoàn mỹ nhất thế gian.

Cho dù là động vật gì, thân thể giống đực mới là xinh đẹp nhất, nhân loại cũng giống như vậy, vòng eo nam tính có hình tam giác phối hợp cơ bắp bành trướng và tràn ngập vẻ đẹp dương cương, loại khí chất này và tiêu sái như vậy không phải nữ nhân có thể có.

- Ân? Xếp đặt xương cốt toàn thân giống như một thanh kiếm.

Xương cốt biến thành màu vàng, Nhiếp Vân phát hiện sau khi lĩnh ngộ mệnh kiếm thì toàn thân của mình có kiếm ý bộc phát rèn luyện xương cốt, trong vô tri vô giác đã rèn luyện xương cốt của hắn giống kiếm, dường như kiếm khí tùy thời xé rách cả bầu trời, nó

làm cho cả thế giới phải run rẩy.

- Được rồi, nói nhiều không bằng động thủ, ta là thủ hộ giả quan thứ tư, đánh bại ta sẽ tiến vào quan thứ năm, thất bại rời khỏi Bắc Đẩu tinh cung!

Thấy Nhiếp Vân tỉnh táo trong tu luyện, yêu nhân sau lưng Hắc Hùng hừ lạnh một tiếng.

Yêu nhân này mặt không biểu tình, làn da toàn thân khô quắt không có sinh cơ, ngay cả Thiên Yêu Thánh Hoàng cũng không nhận ra hắn thuộc về tộc yêu nhân nào, chỉ từ khí thế có thể nhìn ra thực lực của hắn phi thường cường đại, còn cường đại hơn cả Hắc Hùng.

Xem ra khảo nghiệm trong Bắc Đẩu tinh cung một lợi hại hơn một, thủ hộ giả cũng mạnh hơn.

- Tốt, tiền bối chỉ giáo!

Nhiếp Vân biết rõ yêu nhân này khó đối phó, hắn cũng không có chắc chắn cho nên cầm Kiếm Thần Chi Kiếm, hắn duỗi cánh tay sau đó thi triển một bộ kiếm pháp như mưa rào nặng hạt.

Thiên Hoa Lạc Vũ Kiếm!

Bộ kiếm pháp này lúc trước Lạc Khuynh Thành thi triển kiếm chiêu tại phủ thành chủ, uy lực cũng không được tốt lắm, lúc này Nhiếp Vân có được thiên phú võ đạo sư, kiếm đạo sư trong tay cho nên mỗi giọt nước như có được sinh mạng, lộ tuyến quỷ dị kéo dài tấn công yêu nhân.

Trải qua tay hắn, bộ Thiên Hoa Lạc Vũ Kiếm này đã có uy lực khôn yếu hơn Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng Đại Kiếm Thuật!

- Tiện tay thi triển kiếm pháp còn có được lực công kích như thế... Quả nhiên tông chủ đạt tới cảnh giới mệnh kiếm.

- Mệnh kiếm, dùng mệnh làm kiếm, tiện tay một kiếm đều mang theo triêt lý của kiếm đạo vô thượng, xem chủ nhân dùng kiếm còn

tốt hơn khổ tu ngàn năm, thật sự hưởng thụ vô cùng.

- Quá mạnh mẽ, đây mới thực sự là cường giả, đây là kiếm chiêu chính thức.

- So sánh với chủ nhân, chúng ta quả thực chính là ếch ngồi đáy giếng...

Đám người Tư Duẫn và Ổ Thao đều là người dùng kiếm, nhìn thấy Nhiếp Vân sử dụng kiếm chiêu như mê như say.

Đây mới thực sự là kiếm thuật, so sánh với nhau thì bọn họ chẳng khác gì rác rưởi.

- Cảnh giới mệnh kiếm? Ngươi đạt tới cảnh giới mệnh kiếm? Tốt, tốt!

Yêu nhân nhìn thấy kiếm pháp của Nhiếp Vân thì hưng phấn hét dài một tiếng, trường kiếm trong tay cũng chấn động, kiếm khí tung hoành va chạm với Thiên Hoa Lạc Vũ Kiếm.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh!

Mũi kiếm đối mũi kiếm, bởi vì tốc độ quá nhanh cho nên vô số bóng kiếm dừng lại trên không trung, nó chẳng khác gì họa sư kéo lê một đường tạo thành tác phẩm nghệ thuật, làm mọi người phải im lặng, sợ hô hấp quá nặng sẽ phá hư ràng cảnh mỹ hảo này.

- Tứ Quý Kiếm Pháp!

Nhìn thấy Thiên Hoa Lạc Vũ Kiếm không thể chiến thắng, Nhiếp Vân lại thay đổi kiếm chiêu, xuan hạ thu đông, để lộ ra nhân tình ấm lạnh của thế gian.

Cùng là Tứ Quý Kiếm Pháp, Nhiếp Vân hiện tại sử dụng kiếm còn mạnh hơn trước vài lần, trước kia chỉ có kiếm chiêu, không có kiếm ý, hiện tại kiếm ý tỏ khắp, đừng nói đối công, mặc dù người đứng ngoài sẽ lập tức bị bốn mùa tẩy lễ và cảm nhận bản thân đang lạc vào trong đó.

Vô thượng kiếm pháp bình thường bị hắn thi triển ra có uy lực còn mạnh hơn cả vô thượng đại kiếm thuật.

Đây là cảnh giới mệnh kiếm, hóa mục nát thành thần kỳ!

- Cửu Thiên Thát Tiên Kiếm!

Biết rõ chiêu này cường đại, ánh mắt yêu nhân mang theo thần thái ngưng trọng, bàn tay của hắn biến hóa thành vài đạo bóng kiếm, lão tửu quỷ nhìn thấy không chịu nổi nên phun máu tươi.&

------oOo------

Chương 1271: Truy Linh Kiếm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn có thực lực Bí Cảnh cửu trọng còn không chịu được, đủ thấy bóng kiếm cực nhanh, đã vượt qua phạm vi linh hồn quan sát.

- Thiên nhãn võ đạo chi khí, kiếm đạo võ đạo chi khí!

Biết rõ kiếm pháp của đối phương mang theo linh hồn công kích, một khi nhìn thẳng thời gian lâu sẽ làm kiếm tâm bản thân bị ảnh hưởng, Nhiếp Vân cũng không hoảng hốt, ánh mắt nhìn thẳng, thiên nhãn võ đạo chi khí cùng kiếm đạo võ đạo chi khí đồng thời vận chuyển, một kiếm đón lấy một kiếm và tấn công đối phương.

Đăng đăng đăng đăng đạp!

Mỗi khi đâm một kiếm, yêu nhân liền biến sắc, hắn liên tục lui về phía sau, liên tục chín chín tám mươi mốt kiếm, yêu nhân lui về phía sau và giơ tay lên.

- Ngừng, ta nhận thua!

Yêu nhân quát.

Bành!

Hắn vừa la lớn, y phục trên người hắn đột nhiên nổ tung, mọi người nhìn thấy lần nữa mới phát hiện y phục trên người hắn xuất hiện vô số lỗ thủng, mỗi một kiếm không sâu, chỉ chạm vào da là dừng nhưng rậm rạp chằng chịt số lượng nhiều làm cho người xem líu lưỡi.

Xem ra vừa rồi chỉ cần lực lượng của Nhiếp Vân hơi tăng lực lượng thêm một chút thì kiếm sẽ đâm vào da thịt của hắn, làm cho hắn bị thương.

- Ha ha, Yêu Vô Cương, không nghĩ tới ngươi cũng có hôm nay, đường đường một đời Kiếm Vương, chỉ bằng vào kiếm thuật lại thua một tiểu tử Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh, thật sự mất mặt...

Hắc Hùng vốn không hợp với Yêu Vô Cương, lúc này nhìn thấy hắn thê thảm như vậy liền hưng phấn cười to giống như mình vừa xuất lực rất lớn, hắn đắc ý nói không nên lời.

- Vị tiểu huynh đệ này đã lĩnh ngộ cảnh giới mệnh kiếm, ta thua hắn rất bình thường!

Yêu nhân Yêu Vô Cương cũng không cảm thấy có gì nhục nhã, ngược lại ánh mắt nhìn Nhiếp Vân mang theo tán dương.

- Ngươi tên Nhiếp Vân đúng không!

- Đúng!

- Không tệ, tuổi còn trẻ đã lĩnh ngộ cảnh giới mệnh kiếm, phù hợp với yêu cầu của Tinh Quân đại nhân, tốt, ta thấy ngươi không cần tiếp tục ba cửa sau nữa, trực tiếp tiến vào Thiên Quyền Cung trung tâm đi, tìm kiếm kỳ ngộ của mình, nếu như thành công sẽ khống chế Bắc Đẩu tinh cung, thất bại cũng có thể có được Tiên Thiên linh khí, thuận lợi đột phá cảnh giới hiện tại.

Yêu Vô Cương nói.

- Đa tạ tiền bối!

Nghe nói không cần xông ba cửa phía sau, đôi mắt Nhiếp Vân lóe sáng.

- Không cần cám ơn ta, tất cả đều là chính ngươi cố gắng phấn đấu có được, Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đã lĩnh ngộ mệnh kiếm, cho dù ba cửa sau có xông lên, ta cũng có thể cam đoan bọn họ không phải đối thủ của ngươi, nếu đã như thế còn không bằng trực tiếp một chút.

Yêu Vô Cương hừ một tiếng, hắn lật tay sau đó một thanh kiếm bay tới.

Nhiếp Vân vươn tay cầm trường kiếm.

- Thanh Truy Linh Kiếm này là bảo vật quý giá nhất của ta, nó có phẩm chất còn cao hơn kiếm trong tay ngươi, hiện tại tặng cho ngươi, xem như phần thưởng ngươi vượt qua quan thứ tư.

Nói một câu, bàn tay khô gầy của Yêu Vô Cương điểm vào hư không, một cánh cửa thật lớn xuất hiện trước mặt mọi người, cũng không biết đi tới nơi nào.

- Đa tạ hai vị!

Biết rõ cánh cửa này đi tới Thiên Quyền Cung trọng yếu nhất trong Bắc Đẩu tinh phủ, Nhiếp Vân cố nén hưng phấn và ôm quyền cảm tạ, lúc này mang theo mọi người đi vào, chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

- Tinh Quân đại nhân, người mà ngươi đợi đã tới rồi.

Nhìn thấy đoàn người biến mất trong cánh cửa, Yêu Vô Cương nhìn trời, khóe mắt có một giọt nước mắt chảy xuống.

Hô!

Bọn người Nhiếp Vân đi ra môn hộ, liền xuất hiện ở trong một đại điện rộng lớn, trống trải bao la bát ngát, liếc nhìn không tới cuối cùng, cũng không có cái gì.

- Cái này là hạch tâm của Bắc Đẩu tinh cung? Sao đơn sơ như vậy?

Chứng kiến tràng cảnh trước mắt, Nhiếp Vân không khỏi sững sờ.

Bắc Đẩu tinh cung, dựa theo khí tức chứng kiến ở bên ngoài, trong đại điện nên cực kỳ huy hoàng mới phải, sao trống trải như vùng quê, hoàn toàn không giống như tưởng tượng.

- Đã đến, đã đến, Nhiếp Vân, nhanh tế luyện ra Thất kiếm, câu thông Kiếm Cung chi linh!

Đối với Nhiếp Vân kỳ quái, Minh Hồng ở trạng thái linh hồn lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

- Tế ra Thất kiếm? Được!

Nhiếp Vân gật đầu, bàn tay điểm một cái, Bắc Đẩu Thất kiếm liền bay đến không trung.

- Khặc khặxxxxxx, thu!

Thất kiếm vừa mới xuất hiện, cách đó không xa vang lên một tiếng cười khặc khặxxxxxx, không trung xuất hiện một thủ ấn cự đại, triệt để bao phủ Thất kiếm ở bên trong, hô... biến mất khỏi tại chỗ.

- Minh Hinh?

Chứng kiến tình cảnh này, cảm nhận được khí tức đặc thù vừa rồi, Nhiếp Vân lập tức minh bạch chuyện gì xảy ra, quay đầu nhìn về phía Minh Hồng, ánh mắt lộ ra sát ý nồng đậm.

- Minh Hồng, không nghĩ tới ngươi hiến tế linh hồn lại vẫn phản bội ta!

Hiện ở loại tình huống này, người ngu đi nữa cũng đã nhìn ra, Minh Hồng này hiến tế linh hồn, quy thuận Nhiếp Vân chỉ là nói dối, mục đích thực sự là vì giờ khắc này, để cho Minh Hinh cướp Thất kiếm đi!

Muốn triệt để luyện hóa Bắc Đẩu tinh cung, Thất kiếm khẳng định có tác dụng rất trọng yếu, nếu không cũng sẽ không yêu cầu nhất định phải tập hợp đủ rồi.

Trước kia Minh Hinh tiến vào Tinh Cung, nhưng không có Thất kiếm, cũng chính bởi vì vậy không cách nào luyện hóa Tinh Cung, Minh Hồng giả ý quy hàng, mục đích đúng là vì thời khắc này, để cho Nhiếp Vân xuất kỳ bất ý, lấy đi Thất kiếm!

Tâm tư thật độc ác!

Bất quá, để cho người kỳ quái chính là, vì sao Minh Hồng rõ ràng hiến tế linh hồn rồi, Nhiếp Vân nhìn rõ linh hồn của đối phương, vì sao còn có thể che dấu tâm tư ngoan độc như thế, giấu diếm được hắn?

- Ha ha, Hoàng Vương đại nhân thủ đoạn thông thiên, đã sớm đoán ra có thể sẽ có loại tình huống này, chuẩn bị cho ta hai linh hồn cộng sinh cùng một chỗ, hiến tế cho ngươi bất quá là một người trong đó mà thôi, cho dù giết ta cũng vô dụng, hiện tại Minh Hinh đạt được Thất kiếm, nhất định sẽ rất nhanh luyện hóa Tinh Cung, đến lúc đó, các ngươi đều phải chết!

Minh Hồng cất tiếng cười to, thanh âm bén nhọn khó nghe, chói tai đến cực điểm.

- Có thể vì Hoàng Vương đại nhân mà chết, là vinh dự của ta, muốn ta quy thuận con sâu cái kiến như ngươi, ngươi xuân thu đại mộng đi thôi... Ha ha!

Minh Hồng vừa cười vừa nói, trong mắt nhìn về phía Nhiếp Vân mang theo đùa cợt đậm đặc, tựa hồ từ trong thực chất không để Nhiếp Vân ở trong lòng.

Người Linh giới trời sinh cảm thấy cao quý, sao cam tâm khuất phục Nhân tộc?

- Có thể vì Hoàng Vương đại nhân mà chết, đích thật là tận trung, bất quá, chẳng lẽ ngươi thực cho rằng ta triệt để tin tưởng ngươi? Ha ha, không nghĩ tới sứ giả Linh giới như ngươi, ánh mắt cũng

quá kém đi!

------oOo------

Chương 1272: Hoàng Vương Thần Vân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối mặt Minh Hồng trào phúng cùng cười nhạo, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, ngược lại khẽ cười một tiếng, ngón tay điểm một cái, lòng bàn tay lần nữa hiện ra bảy thanh trường kiếm.

Bảy chuôi kiếm này vừa xuất hiện liền hô ứng với Bắc Đẩu tinh cung, tựa hồ mang theo liên hệ đặc thù nào đó.

- Cái này... Đây là Bắc Đẩu Thất kiếm? Điều này sao có thể? Ngươi vừa rồi lấy...

Chứng kiến bảy chuôi kiếm này, Minh Hồng chỉ cảm thấy trong đầu mê muội, linh hồn thiếu chút nữa sụp đổ.

- Thất kiếm vừa rồi chỉ là phỏng chế phẩm ta làm ra mà thôi, chẳng lẽ ngươi tưởng là thật? Nói cho ngươi biết, từ lúc ngươi nhanh như vậy hiến tế linh hồn cho ta, ta biết ngay ngươi là muốn lợi dụng ta, bất quá... ta làm sao không muốn lợi dụng ngươi! Làm sao luyện hóa Bắc Đẩu tinh cung, ta khẳng định không biết tinh tường bằng ngươi, giết ngươi ngươi cũng sẽ không nói, không bằng tương kế tựu kế, xem xem các ngươi muốn làm như thế nào!

Khẽ cười một tiếng, bàn tay Nhiếp Vân run lên, lần nữa thu hồi Thất kiếm về đan điền.

Minh Hồng từ vừa mới bắt đầu liền nói dối hết bài này đến bài khác, cái gì Hướng Vinh chi thụ ngoại trừ huyết tế không cách nào làm cho nó sinh trưởng, cái gì Minh Hinh bằng vào linh hồn có thể thông qua hư không không bị thương tổn, không biết Bắc Đẩu tinh cung tổng cộng có bao nhiêu cửa...

Hoàng Vương phí công phu lớn như vậy để cho hắn hạ giới, nếu

như ngay cả những sự tình cơ bản nhất này cũng không biết rõ ràng, liền không xứng gọi Hoàng Vương rồi!

Nói những cái này mục đích của hắn rất đơn giản, chính là vì để cho mình giảm bớt tốc độ tiến vào Kiếm Cung, cho Minh Hinh có nhiều thời gian hơn chuẩn bị.

Nhìn những sơ hở này ở trong mắt, nhưng Nhiếp Vân không nói ra, mục đích rất đơn giản, là cố nén, muốn xem bọn hắn dùng phương pháp gì luyện hóa Tinh Cung.

Về phần Thất kiếm giả, vô cùng đơn giản, ban đầu ở Lạc Khúc mộ, Nhiếp Vân từng thấy qua Thiên Cơ kiếm giả, chuôi kiếm này vô luận ngoại hình chất liệu đều không khác, nhìn không ra thật giả, lúc trước Lạc Khúc cũng có chuẩn bị ở sau như thế, Nhiếp Vân sao có thể không chuẩn bị gì?

Trên thực tế dừng lại ở Phù Thiên đại lục một tháng, một là phòng ngừa Yêu nhân xâm lấn, để thực lực nhân loại tăng cường, nhưng trọng yếu nhất là chế tạo Thất kiếm giả, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

Một tháng thời gian, chế tạo ra Thất kiếm giả, cho dù linh hồn ba ngàn thê độ cũng nhìn không ra!

- Ngươi...

Nghe được Nhiếp Vân nói, trong mắt Minh Hồng mới lộ ra vẻ hoảng sợ, toàn thân run lên muốn bay đi.

- Còn muốn đi? Lưu ngươi cũng vô dụng, vậy thì chết đi!

Hừ một câu, Nhiếp Vân giơ quyền trái lên, dùng Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền, nắm tay phải giơ lên, là Võ Đạo Phá Hư Quyền, hai quyền giao hòa, phối hợp năng lực đặc thù thiêu đốt linh hồn của Diễm Hỏa, ầm ầm xé rách không gian, quấy nhập đối phương ở trong đó.

- A...

Kêu thảm một tiếng, Minh Hồng còn không có bay xa, đã bị lực lượng cuồng bạo cuốn vào, phát ra kêu thảm thê lương, hồn phi phách tán, không còn có khả năng khôi phục.

- Đi thôi, vừa rồi trên bảy thân kiếm giả, ta đã để lại Truy Tung chi khí, nhanh qua xem!

Đánh chết Minh Hồng, Nhiếp Vân cười một tiếng, đầu ngón tay vờn quanh Truy Tung chi khí, cảm ứng phương hướng, thả người bay về phía trước.

Vù vù!

Rất nhanh, mọi người đi tới Thiên Quyền cung ở trung ương nhất, mọi người vừa mới dừng lại liền chứng kiến Minh Hinh ở phía trước giơ Thất kiếm lên, nhìn chằm chằm vào thiên không, miệng nói lẩm bẩm.

Lúc này Minh Hinh ở đâu là trạng thái linh hồn gì, thân thể hoàn hảo không tổn hao, hơn nữa tựa hồ không biết sử dụng bí thuật gì, lộ ra càng thêm yêu dị, càng thêm dữ tợn đáng sợ, trên người không ngừng phát ra yêu khí nồng hậu dày đặc, kích động không gian chung quanh phát ra thanh âm phần phật, giống như bị vòi rồng va chạm.

Từ điểm đó có thể nhìn ra cái gọi là hiến tế huyết mạch của Minh Hồng, mới có thể để cho Hướng Vinh chi thụ tăng trưởng, toàn bộ đều là lời nói dối.

Mục đích rất đơn giản, là để cho đám người Nhiếp Vân tự giết lẫn nhau.

Lúc ấy Nhiếp Vân đã nghĩ thông suốt, cho nên mới lần nữa ngăn cản bọn người Lạc Khuynh Thành yêu cầu, nhưng Linh Tê Tuyền Thủy có thể làm cho Hướng Vinh chi thụ sinh trưởng, lại là ngoài ý liệu của hắn.

- Tông chủ, ngươi xem!

Đột nhiên, lão tửu quỷ chỉ tới trước.

Nhiếp Vân nhìn lại, chỉ thấy đỉnh Thiên Quyền cung ở trên đầu Minh Hinh, bảy ngôi sao khảm nạm ở bảy phương vị, tựa như nắng gắt cực nóng, không ngừng tản mát ra hào quang cường đại đến cực điểm.

- Bắc Đẩu tinh quân vĩ đại, hậu nhân thông qua khảo nghiệm tới đây, nhất định sẽ hoàn thành nguyện vọng của ngươi...

Minh Hồng dùng một loại ngôn ngữ đặc thù chậm rãi nói, đột nhiên bàn tay run lên, Thất kiếm thẳng tắp kích xạ vị trí Thất Tinh.

Ầm ầm!

Tựa hồ nghe được ngôn ngữ nàng tế tự cùng với Thất kiếm, Thất Tinh đột nhiên nổ vang, phảng phất như muốn tiếp nhận truyền thừa nào đó, bất quá, khi Thất kiếm đi vào trước mặt Thất Tinh, người sau phảng phất như tôn nghiêm bị khiêu chiến thật lớn, nổ vang kịch liệt, quấy bảy chuôi kiếm giả thành bụi phấn.

Đồng thời một cột sáng kích xạ xuống, hung hăng đánh vào trên lưng Minh Hinh, làm cho nàng cuồng phun máu tươi, cả người giống như bao cát rớt xuống.

May mắn Thất Tinh ở trên không trung không đuổi tận giết tuyệt, nếu không chỉ lần này, là có thể để cho nàng hồn phi phách tán, trực tiếp tử vong.

- Đây là có chuyện gì, trình tự của ta không sai, chuyện gì xảy ra...

Không rõ đến cùng xảy ra chuyện gì, Minh Hinh giãy dụa từ trên mặt đất bò lên, không thể tin được.

Trình tự của nàng hoàn toàn dựa theo Hoàng Vương đại nhân nhắn nhủ hoàn thành, không có chút sai lầm nào, vì sao không được?

- Trình tự của ngươi không sai, nhưng Thất kiếm trong tay ngươi là giải!

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân đã biết toàn bộ quá trình, cười đi ra.

- Thất kiếm là giải?

Nghe Nhiếp Vân nói, Minh Hinh lập tức hiểu được, sắc mặt đột nhiên dữ tợn.

- Dám cho ta giải, vậy ngươi chết đi!

Ầm ầm!

Quỷ Trảo cầm ra, không gian tầng tầng xé rách, tịch cuốn tới Nhiếp Vân.

- Ai chết còn không nhất định, phá...

Chứng kiến cử động của nàng, Nhiếp Vân cười khẽ, giơ lên Truy Linh Kiếm, một đạo kiếm quang bắn ra.

Truy Linh Kiếm là vừa rồi Yêu Vô Cương tiễn đưa, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động liền thành công nhận chủ, lúc này vận chuyển, hoàn toàn chính xác mạnh hơn Kiếm Thần chi kiếm rất nhiều, kiếm quang mang theo hàn ý lạnh như băng, đâm thủng không gian, đi tới trước bàn tay của nàng.

------oOo------

Chương 1273: Cái này là Tiên Thiên linh khí? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rầm ào ào!

Một tiếng giòn vang, năm ngón tay của Minh Hinh bị chặt đứt, rơi trên mặt đất, huyết dịch tanh hôi khó ngửi bắn ra, làm cho người buồn nôn.

- Sao thực lực của ngươi tăng cường nhiều như vậy, không có khả

năng, U Minh Bách Binh Quyền!

Không nghĩ tới thiếu niên ở trước mắt vừa ra tay liền gọt đoạn ngón tay của mình, Minh Hinh oa oa gọi bậy, đánh ra một nắm đấm khác.

Ầm ầm!

Yêu khí tràn ngập, tựa như dưới một quyền xuất hiện vô số U Minh Yêu Binh, tất cả mang theo mùi vị máu tanh nồng đậm, lộ ra dung mạo dữ tợn cùng hàm răng vừa thô vừa to, lao đến chỗ Nhiếp Vân.

- Diễm Hỏa thiêu đốt!

Thiên phú Diễm Hỏa sư của Nhiếp Vân đạt tới hình thái thứ ba, đối với vũ khí do yêu khí hình thành, căn bản không quan tâm, ngón tay chỉ tới.

Hừng hực!

Diễm Hỏa cực nóng thời gian nháy con mắt liền thiêu cháy U Minh đầy trời.

Vù vù!

Diễm Hỏa thiêu đốt, chẳng những đốt rụi U Minh Bách Binh Quyền của Minh Hinh, còn theo yêu khí lần nữa đốt tới bàn tay của nàng.

- Đáng giận, đây là ngươi bức ta... Ngươi phải chết!

Minh Hinh chặt đứt cánh tay thiêu đốt, toàn thân nhúc nhích lần nữa sinh ra một bàn tay, song chưởng giao nhau, đường vân thần bí ở trên đầu đột nhiên xuất hiện, tản mát ra khí tức để cho người khó có thể chống cự.

- Dẫn động Thần Vân mà Hoàng Vương lưu lại, ta chỉ còn lại có một giờ tuổi thọ, bất quá, đầy đủ đánh chết ngươi, đưa Tinh Cung đến Linh giới, Nhiếp Vân chết đi cho ta!

Gào thét một tiếng, Minh Hinh trở nên vô cùng yêu tà, khí chất cả người thay đổi

- A, nguy rồi!

Khí tức của Minh Hinh lột xác, Thiên Yêu Thánh Hoàng thét lên một tiếng, mạnh mẽ bành trướng, như là khí cầu, không tự chủ được bay về phía Thần Vân trên đầu Minh Hinh.

- Dừng lại!

Chứng kiến loại tình huống này, mặc dù Nhiếp Vân không biết cái gì, nhưng biết chắc không phải chuyện tốt, sắc mặt trầm xuống, bàn tay đưa về phía trước, hình thành khí tường, ngăn trở Thiên Yêu Thánh Hoàng.

- Ngăn trở? Hắc hắc, nằm mơ, chẳng lẽ ngươi có thể đỡ nổi thủ đoạn của Hoàng Vương sao?

Thanh âm của Minh Hinh tựa như từ Địa Ngục vang vọng, mang theo khí tức U Minh, nương theo thanh âm vang lên, toàn bộ lực lượng của Nhiếp Vân ngưng tụ khí tường trong nháy mắt liền bạo tạc nổ tung, nổ thành từng mảnh pháp lực toái lưu.

- Hoàng Vương lưu lại thủ đoạn?

Trong nội tâm Nhiếp Vân chấn động.

Thiên Yêu Thánh Hoàng là một tia huyết mạch của Hoàng Vương rơi vào hạ giới ngưng tụ thành hình, chẳng lẽ Hoàng Vương kia ở mấy vạn năm trước liền dự liệu được loại chuyện này, bày ra quân cờ?

Nếu thật như vậy, Hoàng Vương này cũng quá lợi hại đi!

Trong nội tâm khiếp sợ, sử dụng toàn lực, nhưng không ngăn cản được Thiên Yêu Thánh Hoàng tiến lên, ở dưới Thần Vân hấp dẫn, huyết mạch toàn thân Thiên Yêu Thánh Hoàng nứt vỡ, tùy thời có thể bạo tạc nổ tung!

- Tiểu Long, ra tay, ngàn vạn lần không thể để cho Thiên Yêu Thánh Hoàng dung hợp Thần Vân!

Lúc này Nhiếp Vân không thể chú ý quá nhiều, hét lên, để cho Tiểu Long ra tay.

- Vâng! Tiểu Long giống như cũng minh bạch sự tình gì, không dám do dự, thân thể thoáng giãy dụa, hóa thành bản thể, Ngũ Trảo Kim Long mang theo kim quang sáng chói, đột nhiên vọt tới chỗ Minh Hinh cùng Thiên Yêu Thánh Hoàng giao hòa.

Rống!

Long ngâm kinh thiên động địa, móng vuốt phá không trảo xuống.

Híz- khà- zzz á!

Không gian trong Tinh Cung, giống như giấy vụn vỡ tan, triệt để ngăn cách mối liên hệ giữa Minh Hinh cùng Thiên Yêu Thánh Hoàng.

- Ngũ Trảo Kim Long, đối thủ trời sinh của U Minh hoàng tộc, hừ, ở đây còn chưa tới phiên ngươi giương oai! Huyết mạch Hoàng tộc dẫn đốt Thần Vân phong ấn!

Chứng kiến Kim Long kia lại là Ngũ Trảo Kim Long trong truyền thuyết, Minh Hinh sửng sốt một chút, bất quá lập tức lộ ra vẻ dữ tợn âm tàn, thét dài một tiếng, Thần Vân ở trên đầu xoay tròn, va chạm với móng vuốt của Tiểu Long.

Lúc này, Thiên Yêu Thánh Hoàng rốt cục không chịu nổi Thần Vân xé rách, bành… nổ tung, tất cả tinh khí thần đều hợp thành một giọt huyết dịch màu vàng, mạnh mẽ phóng về phía Thần Vân.

Nhiếp Vân biết rõ một khi huyết dịch màu vàng dung hợp với Thần Vân, nhất định sẽ xuất hiện biến cố không thể ngăn cản, Truy Linh Kiếm bắn ra ngoài, mang theo 30 lần lực lượng, linh hồn ba ngàn thê độ cùng với pháp lực toàn thân.

Ông!

Một kích hội tụ lực lượng toàn thân, va chạm với Thần Vân, không

gian thời gian đồng thời tạo thành một nguyên điểm.

Cái nguyên điểm này phảng phất như hạch tâm của vũ trụ, lực lượng áp súc đã đến tình trạng làm cho người khủng bố.

Hô!

Huyết dịch màu vàng dung nhập nguyên điểm, cùng móng vuốt của Tiểu Long va chạm.

Bành!

Móng vuốt của Tiểu Long vỡ vụn, toàn bộ thân hình phảng phất như bị oanh kích cực lớn, Long Lân tróc ra, huyết dịch màu vàng phun trào!

Răng rắc!

Truy Linh Kiếm ở dưới hai cổ lực lượng quấy phá, biến thành bụi phấn.

Chuôi Tiên Thiên linh binh này còn mạnh hơn Kiếm Thần chi kiếm, vừa mới luyện hóa không đến 10 phút liền triệt để vỡ vụn, chỉ sợ trở thành binh khí tuổi thọ ngắn nhất trong tay Nhiếp Vân rồi.

- Tiểu Long!

Chẳng quan tâm Truy Linh Kiếm nghiền nát mang đến cắn trả tổn thương, chứng kiến Tiểu Long bị thương, Nhiếp Vân vội vàng vọt tới, từng đạo Mộc Sinh chi khí điên cuồng quán thâu vào trong cơ thể nó.

Cho dù huyết mạch của Ngũ Trảo Kim Long cường đại, nhưng dù sao tuổi của nó còn quá nhỏ, tính toán đâu ra đấy từ trứng lột xác sinh ra đến bây giờ, cũng không quá đáng nửa năm, đối với Long tộc có được sinh mệnh lâu dài mà nói, thì không khác hài nhi bú sữa mẹ, đối với Hoàng Vương đã đứng ở đỉnh phong của Linh giới, căn bản ngăn cản không nổi.

Mộc Sinh chi khí điên cuồng lưu chuyển, để cho thương thế của

Tiểu Long hòa hoãn một ít, bất quá như cũ vô cùng nghiêm trọng.

Huyết mạch cùng thực lực của Tiểu Long viễn siêu Nhiếp Vân, tuy Mộc Sinh chi khí cường đại hơn Trị Liệu chi khí không ít, cũng không thể trị liệu đẳng cp61 cao hơn quá nhiều.

- Khặc khặxxxxxx, Thần Vân dung hợp huyết mạch, các ngươi chết đi cho ta!

Trải qua Tiểu Long cùng Nhiếp Vân công kích, cho dù khí tức của Thần Vân ảm đạm hơn rất nhiều, nhưng đối với mọi người mà nói như cũ là không thể chống cự, Minh Hinh thét dài, một cổ lực lượng tàn bạo tuôn ra, bắn tới bọn người Nhiếp Vân.

Cổ lực lượng này không thua gì ngày đó ở không gian Cửu Long kéo liễn, viên cầu cùng thi thể va chạm sinh ra uy lực, vừa xuất hiện, trước mắt mọi người liền hiện ra một cái hắc động, tất cả pháp tắc thực lực ở trước mặt hắc động này đều không còn tác dụng, không chịu nổi một kích.

------oOo------

Chương 1274: Cái này là Tiên Thiên linh khí? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hoàng Vương lưu lại thủ đoạn dung hợp máu huyết của Thiên Yêu Thánh Hoàng, bộc phát ra năng lực viễn siêu thế giới này thừa nhận, Tiểu Long cũng ngăn cản không nổi, thật muốn bị đánh trúng, Có thể đoán được, bọn người Nhiếp Vân tuyệt đối không có người có thể may mắn tránh thoát.

- Bắc Đẩu tinh quân vĩ đại, hậu nhân thông qua khảo nghiệm tới đây, nhất định sẽ hoàn thành nguyện vọng của ngươi... Thất kiếm, luyện hóa Tinh Cung!

Chứng kiến cái hắc động này, Nhiếp Vân phảng phất như lần nữa về tới không gian Cửu Long kéo liễn, dưới tình thế cấp bách, linh quang lóe lên, bàn tay mạnh mẽ đẩy ra, Bắc Đẩu tinh quân lưu lại

Thất kiếm bay về phía Thất Tinh.

Đồng thời, Thiên Nhĩ sư nghe được ngôn ngữ đặc thù, ngâm ra mỗi chữ mỗi câu, giống như niệm động lên chú ngữ đặc thù nào đó.

Ầm ầm!

Nương theo Thất kiếm bắn vào Thất Tinh, một tiếng vang thật lớn, Thiên Địa run rẩy, Tinh Cung phảng phất như lập tức cảm ứng, hàng lâm lực lượng càng thêm cường đại, cổ lực lượng này mang theo linh tính tán thành, vọt tới bọn người Nhiếp Vân.

- Ân? Không tốt! Bất quá ngươi muốn luyện hóa Tinh Cung, không có cửa đâu!

Chứng kiến cử động của Nhiếp Vân, ánh mắt Minh Hinh lộ ra vẻ âm lãnh.

Vây Nguỵ cứu Triệu, chỉ cần thành công luyện hóa Tinh Cung, bằng vào thân phận chủ nhân, nhất định có thể giải trừ tình thế nguy hiểm hiện tại, nhưng Minh Hinh làm sao có thể cho hắn cơ hội này.

Bàn tay hoạch xuất một cái.

Thần Vân dung hợp huyết mạch hình thành lực lượng khổng lồ đột nhiên tăng lên.

Vèo… chuyển di phương hướng, đụng tới linh tính tán thành kia.

Oanh!

Hai hai va chạm, cổ linh tính kia giống như Tiểu Long, nhận lấy trọng thương, bất quá Thần Vân trải qua luân phiên va chạm tựa hồ cũng tiêu hao sạch sẽ lực lượng, chậm rãi tiêu tán.

- Cơ hội tốt!

Thấy lực lượng của Thần Vân bắt đầu tiêu tán, Nhiếp Vân biết rõ đây là cơ hội tốt nhất, chỉ cần nghĩ biện pháp luyện hóa linh tính, nhất định sẽ khống chế tinh phủ, lúc này không dám do dự, vèo...

thoát ra, thẳng tắp vọt tới linh tính bị thương.

- Muốn nhân cơ hội kiếm tiện nghi? Nào có sự tình tốt như vậy!

Nhìn ra ý nghĩ của hắn, con mắt của Minh Hinh huyết hồng, bàn tay điểm một cái, một phù lục bắn ra, Thần Vân sắp tiêu tán tịch cuốn, kích động ra uy lực không thể tưởng tượng.

Cái phù lục này chính là linh phù trước kia vây khốn hắn, chỉ có điều hấp thu lực lượng của Thần Vân, uy lực càng cường đại hơn, điên cuồng khuếch trương, lập tức bao phủ bọn người Nhiếp Vân ở bên trong.

Nhiếp Vân từng bị nhốt qua một lần, biết rõ một khi bị phù lục không lớn kia cuốn vào, cho dù thực lực bây giờ, cũng không cách nào đào thoát, nắm tay phải ngưng tụ thành lôi, trong cơ thể tích súc tuyệt chiêu Lôi Đình Cửu Châu, ầm ầm ném ra!

Lôi Đình đầy trời, Lôi Điện vừa thô vừa to, thời gian nháy con mắt liền xé rách Thiên Địa, va chạm với linh phù.

Đùng đùng!

Cả hai đụng một cái, linh phù lập tức ảm đạm, tựa hồ bị một kích này đánh trúng, năng lượng hao tổn không ít.

- Đáng giận, ngươi rõ ràng còn có loại thủ đoạn này, nếu tùy ý lớn lên, chẳng phải nguy rồi sao? Thiêu đốt linh hồn, trói buộc!

Chứng kiến thủ đoạn của Nhiếp Vân tầng tầng lớp lớp, lực lượng còn đột nhiên bạo tăng mấy chục lần, đánh ra Lôi Đình công kích cường đại như thế, con mắt của Minh Hinh huyết hồng, lên tiếng rống to, thân hình vốn bị thương cuồng phun máu tươi, linh hồn lập tức hạ thấp xuống, từ ba ngàn thê độ xuống đến hai ngàn.

Ầm ầm!

Trong thời gian ngắn thiêu đốt linh hồn biên độ lớn như vậy, lập tức sinh ra một cổ lực lượng to lớn, linh phù bị Lôi Đình Cửu Châu đánh có chút suy yếu ở dưới lực lượng này quán thâu, lần nữa

bành trướng, bao phủ khắp nơi.

- Đã xong!

Chứng kiến Linh phù còn cường đại hơn vừa rồi, sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống.

Lôi Đình Cửu Châu tích súc hồi lâu chỉ đủ hắn đánh một lần, lại nói, vừa rồi oanh ra, tuy uy lực cực lớn, nhưng lực phá hoại cường đại của Lôi Đình cũng làm cho toàn thân hắn tê liệt, trong thời gian ngắn nhúc nhích không được.

- Ngăn cản!

Bọn người lão tửu quỷ chứng kiến Nhiếp Vân kiêng kỵ Linh phù kia như vậy, biết chắc không kém, lúc này thấy thân thể Nhiếp Vân run rẩy, tựa hồ không cách nào nhúc nhích, cả đám tập trung tinh thần, pháp lực toàn thân nghênh đón, va chạm với Linh phù.

Hơn năm mươi người mạnh nhất của Phù Thiên đại lục (*kể cả bọn người Ô Thao), cộng thêm Lạc Khuynh Thành thực lực đại tiến, toàn bộ lực lượng cộng lại, tuy không cách nào chống lại Lôi Đình Cửu Châu của Nhiếp Vân, lại chặn xu thế hạ xuống của Linh phù, để cho tốc độ của nó chậm lại.

Bất quá, xem ra dùng không được bao lâu thời gian, như trước sẽ rớt lên đầu mọi người, triệt để bao phủ đám đông.

- Hừ, trước buông tha các ngươi, luyện hóa Tinh Cung mới là mấu chốt!

Bởi vì thiêu đốt linh hồn thực lực đại giảm, Minh Hinh thấy Linh phù uy áp tạm thời khống chế được mọi người, Nhiếp Vân lại tự hồ bị tổn thương, không cách nào hành động, đã không người có thể ngăn trở mình, lúc này hừ một tiếng, thẳng tắp phóng tới linh tính mà Tinh Cung đánh xuống.

Ai luyện hóa cổ linh tính này trước, chẳng khác nào khống chế tinh phủ trước, người phía sau, chỉ có một con đường chết.

Bàn tay lớn trảo một cái, lực lượng có chứa ăn mòn bắt lấy linh tính bị Thần Vân đả thương, linh tính kêu thảm một tiếng, cực kỳ lo lắng, Bắc Đẩu tinh cung kịch liệt lắc lư, đánh xuống từng đoàn từng đoàn khí tức đặc thù, quán thâu vào nó.

- Muốn dùng Tiên Thiên linh khí khôi phục? Không có cửa đâu, hấp thu!

Chứng kiến cổ khí tức này, Minh Hinh cười ha ha, lần nữa đưa tay về phía trước, khí tức đặc thù đầy trời đã bị nàng nuốt vào trong miệng, thương thế cả người bắt đầu có chuyển biến tốt, khí tức càng ngày càng mạnh.

- Chủ nhân, cái này là Tiên Thiên linh khí, chúng ta là mượn nhờ cổ lực lượng này đột phá!

Chứng kiến khí tức ở trên không trung, Ô Thao vội vàng nhìn Nhiếp Vân hô.

- Cái này là Tiên Thiên linh khí? Cái này... Cái này... Làm sao có thể?

Không cần Ô Thao giải thích, Nhiếp Vân cũng biết, sắc mặt cứng ngắc, cả người thoáng một phát sững sờ, bàn tay lật một cái, lòng bàn tay đột nhiên nhiều ra từng đoàn từng đoàn khí thể giống như vậy.

Nếu như cái này thật sự là Tiên Thiên linh khí, Tử Hoa động phủ của mình còn có một cung điện tràn đầy đây này.

Tiên Thiên linh khí, mấu chốt để đột phá Bí Cảnh đệ cửu trọng, chỉ có cái này mới có thể cảm ngộ khí tức Linh giới, thân thể thành thánh.

Lần này Nhiếp Vân tới Bắc Đẩu tinh cung, mục đích chủ yếu chính là vì loại khí thể đặc thù này.

------oOo------

Chương 1275: Tinh Cung chi linh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Loại vật này, toàn bộ Phù Thiên đại lục, Yêu nhân giới, thậm chí Chư Thiên vạn giới, ngoại trừ Linh giới ra là không có, năm đó Võ Đạo sư tổ tìm kiếm không biết bao nhiêu năm cũng không tìm được mảy may, cũng chính bởi vì như thế, không có người biết rõ Tiên Thiên chi khí lớn lên là cái dạng gì, đặc tính như thế nào.

Nhiếp Vân từng dự đoán qua Tiên Thiên linh khí là một loại linh khí đặc thù ẩn chứa Hỗn Độn chi lực, hấp một ngụm sảng khoái tinh thần, lực lượng siêu nhiên, cũng nghĩ qua là một loại hấp một ngụm có thể để cho người lột xác từ trong tới ngoài, thành tiên thành thánh... Nhưng như thế nào cũng không thể tưởng được, cái này là Tiên Thiên linh khí!

Cũng không phải thứ này kỳ quái cỡ nào, mà là mình rõ ràng đã sớm có!

Những vật này, là lúc trước cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt tiến vào hiểm địa, trong túp lều của Điệp Sinh đạo nhân lấy được, vốn cho là độc khí, tràn đầy cả một cung điện, sao rõ ràng là Tiên Thiên linh khí àm mình đau khổ tìm kiếm?

Cái này thật là quỷ dị a!

Nhiếp Vân cảm giác có chút điên rồi.

- Là Lăng Nguyệt để lại cho ta...

Đã khống chế Bảo Sơn mà không biết, Nhiếp Vân đột nhiên nhớ tới biểu lộ cùng lời nói của Đạm Đài Lăng Nguyệt lúc ấy, giờ mới hiểu được.

Lúc trước thời điểm mình nói đây là độc khí, Đạm Đài Lăng Nguyệt từng nói loại độc chất này tuy lợi hại, nhưng sau này đối với tu luyện rất có lợi, để cho hắn thu thập, hiện tại xem ra, khi đó nàng đã nhắc nhở rồi, chỉ là hắn có chút ngu si, không biết hảo tâm mà thôi.

- Tiên Thiên linh khí, không đến Bí Cảnh đệ cửu trọng khó có thể hấp thu... nực cười ta còn tưởng rằng là độc khí...

Minh bạch điểm ấy, Nhiếp Vân lắc đầu cười khổ.

Khó trách loại “độc khí” này ngay cả thiên phú Kịch Độc cũng vô dụng, bởi vì căn bản là không có độc, đối với đồ vật không có độc, thiên phú Kịch Độc sẽ có hiệu quả gì?

- Chủ nhân...

- Tông chủ? Ngươi...

Chứng kiến lòng bàn tay của tông chủ khẽ đảo liền xuất hiện Tiên Thiên linh khí, bọn người Ô Thao, lão tửu quỷ đều sửng sốt.

- Ha ha, đã có Tiên Thiên linh khí, ta có gì phải sợ? Bí Cảnh đệ cửu trọng, đột phá!

Không để ý tới bọn hắn giật mình, Nhiếp Vân thấp giọng hô, Khí Xông Tinh Hà.

Ở Phù Thiên đại lục điều chỉnh một tháng, hắn cẩn thận nghiên cứu phương pháp phá rồi lại lập của Võ Đạo sư lưu lại, phát hiện loại phương pháp này không có sai lầm gì, chỉ là khuyết thiếu Tiên Thiên linh khí mới đưa đến không cách nào để thân thể thành thánh, hiện tại loại linh khí này sung túc, hoàn toàn có thể trực tiếp đột phá!

Khí tức toàn thân ngưng tụ thành cổ, liên tiếp kéo lên, Nhiếp Vân tựa như hóa thân thành Long, trên đầu có một luồng khí xoáy cực lớn, như Lôi Đình vạn quân, khí lãng cuồng bạo trùng kích xuống, Linh phù căn bản không chống nổi, cho dù phong tỏa không gian chung quanh, cũng không cách nào trói buộc được người.

- Bí Cảnh Cửu Trọng, Linh Thần hợp nhất, gông cùm xiềng xích của Thiên Địa biến hóa, ta xem không phải gọi Toái Thần Cảnh, mà là Linh Thần cảnh a!

Thét dài một tiếng, cung điện trong Tử Hoa động phủ mở rộng ra, một cổ Tiên Thiên linh khí tinh thuần nhảy vào thân thể Nhiếp Vân, giống như độc khí tùy ý phá hư sinh cơ, nhưng Nhiếp Vân bất vi sở động, ngược lại càng ngày càng hưng phấn, lực lượng cũng càng ngày càng mạnh.

Bí Cảnh đệ cửu trọng Toái Thần Cảnh, là danh xưng lúc trước Võ Đạo sư tổ lưu lại, bởi vì không có Tiên Thiên linh khí cung cấp, chỉ có thể toái thần, toái thể, phá rồi lại lập!

Nhưng hiện tại Nhiếp Vân có được đầy đủ Tiên Thiên linh khí, lại gọi là toái thần liền không thích hợp, nên định ra danh tự mới cho Bí Cảnh đệ cửu trọng...

Linh cùng thần hòa, thần dữ khí hòa, khí cùng lực hòa... Linh Thần cảnh!

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Tâm linh đột phá, định ra danh xưng của Bí Cảnh đệ cửu trọng, toàn thân Nhiếp Vân giòn vang, trong khoảnh khắc đã đột phá Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, tiến nhập Linh Thần cảnh.

Nương theo Tiên Thiên linh khí quán thâu, thực lực cũng không có xu thế ngừng, linh hồn bởi vì đã bị Thiên Đạo chế ước như trước ở ba ngàn thê độ, nhưng lực lượng lại gia tăng gấp bội.

Linh Thần cảnh sơ kỳ!

Linh Thần cảnh trung kỳ!

Linh Thần cảnh hậu kỳ!

Linh Thần cảnh đỉnh phong!

Mấy cái thời gian hô hấp, Nhiếp Vân liền trùng kích đến Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh đệ cửu trọng Linh Thần cảnh đỉnh phong!

Đột phá một tầng cuối cùng của Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, thực lực của Nhiếp Vân đã có lột xác phiên giang đảo hải (*dời sông lấp

biển), thân thể thành thánh, lực lượng vô cùng, khí tức cả người giống như hải dương thâm thúy cùng bao la, nhận thức đối với Thiên Đạo càng sâu sắc, trong nội tâm cảm thấy Nhân giới cực hạn ở địa phương nào, giống như chỉ cần dùng lực, hắt xì một cái cũng có thể để cho không gian chung quanh hóa thành tro bụi.

- Thiên, rốt cuộc trói không được ta, địa, rốt cuộc buộc không được ta, Linh phù nho nhỏ liền muốn vây khốn ta, nực cười!

Thực lực bạo tăng, chỉ là hơn mười cái hô hấp ngắn ngủn, Nhiếp Vân mở hai mắt, trong ánh mắt kích xạ ra một đạo điện mang, phảng phất như đi ngang qua thiên cổ, chiếu rọi Thương Khung, ngón tay điểm về phía trước.

Bành!

Linh phù mà trước kia Lôi Đình Cửu Châu cũng không thể bài trừ không còn có bất cứ tác dụng gì, một tiếng vang thật lớn tạc thành bụi phấn, một lần nữa hội tụ thành từng đoàn từng đoàn linh khí đặc thù, tiêu tán ở trên không trung.

- Cái gì? Ngươi làm sao có thể có Tiên Thiên linh khí? Đáng giận!

Minh Hinh cắn nuốt sạch Tiên Thiên linh khí, khôi phục không ít thực lực, không nghĩ tới Nhiếp Vân ở thời khắc mấu chốt lấy ra càng nhiều Tiên Thiên linh khí, hơn nữa đột phá gông cùm xiềng xích, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, sắp muốn điên rồi.

- Không có gì không có khả năng, chết đi!

Thực lực đại tiến, Nhiếp Vân làm sao có thể lưu lại tai họa này, cười rộ lên, bàn tay chỉ về phía trước.

Oanh!

Minh Hinh ngay cả năng lực chống cự cũng không có, nổ thành thịt nát đầy trời, linh hồn mất đi.

- Chẳng lẽ ngươi là Tinh Cung chi linh của Bắc Đẩu tinh cung? Một quyền đánh chết Minh Hinh, Nhiếp Vân đi tới trước mặt linh tính mà

Thất Tinh bắn ra, hỏi.

- Đúng vậy, ta là Tinh Cung chi linh!

Một cổ ý niệm chấn động truyền vào trong óc Nhiếp Vân.

Cổ linh tính này giống như khí lưu năng lượng, không có hình thể, thoạt nhìn cực kỳ cổ quái.

- Luyện hóa ngươi, có phải chẳng khác nào đã luyện hóa được toàn bộ Bắc Đẩu tinh cung hay không?

Nhiếp Vân hỏi.

- Vâng!

Tinh Cung chi linh lần nữa truyền tới ý thức.

------oOo------

Chương 1276: Trở lại Khí Hải Đại Lục (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nó truyền lại ý thức cực kỳ cổ quái, không phải ngôn ngữ của bất kỳ chủng tộc nào mình biết, đổi lại người bình thường, không biết đang nói cái gì, bất quá đối với Nhiếp Vân có được thiên phú Thiên Nhĩ sư mà nói, căn bản không phải vấn đề, hoàn toàn có thể nghe hiểu.

- Làm sao luyện hóa ngươi?

Nhiếp Vân cau mày.

Tinh Cung chi linh này giống như khí lưu năng lượng, cho dù linh trí không kém gì người, lại không biết phương pháp luyện hóa a.

- Tìm thân thể có được linh hồn tinh khiết, để cho ta dung nhập vào đó, ta có thân thể, ngưng tụ thành hình thái, chẳng khác nào đã

luyện hóa được!

Ý thức của Tinh Cung chi linh lần nữa truyền lại, linh tính chấn động, tựa hồ một cổ ý niệm nhìn về phía đám người Lạc Khuynh Thành, tràn đầy khát vọng.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân giờ mới hiểu được, khó trách nói có được linh hồn tinh khiết đối với luyện hóa Tinh Cung có giúp lớn cực trợ, nguyên lai trợ giúp ở chỗ này.

Vừa rồi Thất kiếm dung nhập Thất Tinh, cổ ý niệm này liền hàng lâm xuống, Nhiếp Vân còn tưởng rằng là phóng tới mình, hiện tại xem ra, hẳn là phóng tới Lạc Khuynh Thành.

Ngay lúc đó thực lực của cổ ý niệm này mạnh mẽ, đối oanh với Hoàng Vương lưu lại Thần Vân cũng không chết, đủ thấy cường đại, Lạc Khuynh Thành thật muốn đụng phải, nhất định sẽ bị đoạt xá, một chút năng lực phản kháng cũng không có, mà bây giờ bị trọng kích, thực lực yếu bớt, kiêng kị mình, mặc dù đối với Lạc Khuynh Thành khát vọng như trước, lại không dám động tay.

Bất quá, hắn quyết sẽ không đồng ý Tinh Cung chi linh đoạt xá Lạc Khuynh Thành.

- Lạc Khuynh Thành là người của ta, nếu như ngươi dám đánh chủ ý với nàng mà nói, ta sẽ gạt bỏ ngươi!

Thấy cổ ý thức chấn động này không đứng nhìn Lạc Khuynh Thành, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, lực lượng cường đại xoáy lên.

- Vâng!

Cảm nhận được sát cơ trắng trợn trong nội tâm Nhiếp Vân, cổ ý thức kia ngừng một chút, không dám nhúc nhích.

- Ngoại trừ đoạt xá người có linh hồn tinh khiết, còn có biện pháp nào luyện hóa ngươi?

Thấy nó nghe lời, lúc này Nhiếp Vân mới nhẹ nhàng thở ra, hỏi.

- Có, giúp ta luyện chế một thân thể!

Tinh Cung chi linh nói.

- Luyện chế thân thể?

- Vâng, giống như luyện đan, luyện khí, luyện chế một thân thể hoàn mỹ, loại thân thể này có được linh tính nguyên thủy nhất, có thể tiếp tục tu luyện, có thể ân cần săn sóc linh tính, để cho linh tính của ta triệt để lột xác thành linh hồn!

Tinh Cung chi linh nói.

- Luyện chế loại thân thể này có yêu cầu đặc thù gì không?

Nhiếp Vân hỏi.

- Thân thể càng lợi hại, phẩm cấp càng cao, thực lực của ta đương nhiên càng mạnh, đây là phương pháp luyện chế, ngươi nhìn xem!

Tinh Cung chi linh ý niệm lập loè, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy tinh thần khẽ động, một phương pháp luyện chế thân thể liền xuất hiện ở trong óc.

- Cái này... tinh luyện hạch tâm của một đại lục?

Chứng kiến phương pháp này, Nhiếp Vân sững sờ.

Tinh Cung chi linh truyền đến phương pháp, rõ ràng là tinh luyện đại lục chi tâm trọng yếu nhất.

Một đại lục chi tâm cực kỳ khó có thể tinh luyện, nghe nói lúc trước Võ Đạo sư vì tinh luyện Phù Thiên chi tâm, luyện chế chín Chưởng Giáo ấn hao tốn một cái giá cực lớn, hao phí trọn vẹn gần ngàn năm.

Phương pháp luyện chế thân thể này rõ ràng yêu cầu cái này, để cho mình đi nơi nào tìm một đại lục chi tâm đây?

Chẳng lẽ cống hiến chín Chưởng Giáo ấn do Phù Thiên chi tâm ngưng tụ ra?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Phù Thiên chi tâm là cam đoan để Nhân tộc khống chế Phù Thiên đại lục, cho dù bây giờ đang ở trong tay mình, bị mình luyện hóa, nhưng là hi vọng để cả Nhân tộc đối kháng Yêu tộc, một khi luyện chế thành vật khác, chẳng khác nào triệt để hủy diệt, không còn lực lượng cùng năng lực khống chế Phù Thiên đại lục.

Mà Phù Thiên đại lục mất đi Phù Thiên chi tâm, cũng sẽ trở nên hoang vu, không thích hợp Nhân tộc sinh tồn, từ từ suy bại.

Vì luyện hóa Bắc Đẩu tinh cung, liền làm cho cả Phù Thiên đại lục hủy diệt, Nhân tộc ở vào trong nguy hiểm, cho dù Nhiếp Vân tâm ngoan thủ lạt, cũng làm không được.

- Tông chủ, làm sao vậy?

Lão tửu quỷ thấy Nhiếp Vân cùng Tinh Cung chi linh nói chuyện một hồi, đứng tại nguyên chỗ trầm tư, hỏi.

- Là như thế này…

Nhiếp Vân biết rõ hắn kiến thức rộng rãi, có lẽ sẽ có biện pháp, nên không che giấu, vừa rồi cùng Tinh Cung chi linh đối thoại một năm một mười nói ra.

Lạc Khuynh Thành nghe Nhiếp Vân thừa nhận mình là người của hắn, khuôn mặt đỏ lên, trong mắt hiện lên hạnh phúc nồng đậm.

- Tông chủ, ngươi hỏi thoáng một phát, nó cần đại lục chi tâm, bất luận lục địa lớn nhỏ đều được sao?

Lão tửu quỷ nghe hắn nói, đột nhiên hỏi.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu hỏi một tiếng.

- Đại lục chi tâm là mấu chốt để cho linh tính của ta ngưng tụ ra linh hồn, mặc kệ lớn nhỏ đều được, chỉ cần cấp bậc thân thể đủ cao là được rồi!

Tinh Cung chi linh nói.

Nghe xong lời của nó, Nhiếp Vân nói cho bọn người lão tửu quỷ lần nữa.

Tinh Cung chi linh sử dụng ngôn ngữ đặc thù, chỉ có hắn có thể nghe hiểu, bọn người lão tửu quỷ căn bản không biết nói cái gì.

- Tông chủ, luyện chế thân thể không quan tâm lục địa lớn nhỏ, chúng ta hoàn toàn có thể ngưng luyện Khí Hải chi tâm ra, luyện chế thân thể cho nàng!

Lão tửu quỷ nói.

- Khí Hải Đại lục chi tâm?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút, lập tức nói:

- Coi như là Khí Hải chi tâm, ngưng luyện ra cũng cần không ít thời gian a!

Cô đọng Phù Thiên chi tâm, Võ Đạo sư tổ hao phí gần ngàn năm, cho dù Khí Hải Đại Lục nhỏ, cũng là một phiến đại lục, muốn ngưng luyện ra Khí Hải chi tâm, chỉ sợ không có vài chục năm mấy trăm năm, là căn bản không có khả năng hoàn thành.

- Điểm ấy Tông chủ yên tâm, ngươi còn nhớ tại sao Tử Hoa động phủ lại đặt ở Khí Hải Đại Lục không? Một là trấn áp số mệnh của Khí Hải Đại Lục, hai là trấn áp Khí Hải chi tâm, hạch tâm chính thức của Khí Hải Đại Lục bị trấn áp ở địa phương trước kia đặt Tử Hoa động phủ, trải qua nhiều năm trấn áp như vậy, đã không sai biệt lắm, chỉ cần đi qua, dùng không được bao lâu thời gian là có thể ngưng luyện ra!

Lão tửu quỷ nở nụ cười.

- Ah? Còn có loại thuyết pháp này? Vậy thì tốt!

Nghe được lão tửu quỷ nói, Nhiếp Vân nở nụ cười.

Chỉ cần chậm trễ thời gian không nhiều, ngược lại là có thể đi làm.

- Thăng Thiên chi lộ ở địa phương nào?

Đã có phương pháp, Nhiếp Vân không nghĩ nhiều nữa, hỏi tiếp.

------oOo------

Chương 1277: Trở lại Khí Hải Đại Lục (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thăng Thiên chi lộ là phương pháp duy nhất tiến vào Linh giới, ngay ở Khí Hải Đại Lục mà các ngươi mới vừa nói, bất quá địa phương cực kỳ che giấu, lại liên lụy tới rất nhiều đại năng ở Linh giới, sau khi ngươi ngưng tụ thân thể cho ta, ta mang ngươi đi qua, bằng không thì, chỉ bằng ngươi mà nói, là quyết tìm không thấy!

Tinh Cung chi linh ý thức lập loè, chậm rãi nói.

- Ân, đúng rồi, ngươi nói không cách nào ngưng tụ thân hình cho ngươi, là không thể luyện hóa, vừa rồi Minh Hinh định dùng thủ đoạn gì luyện hóa ngươi?

Đột nhiên trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân nhớ tới một sự kiện.

- Vừa rồi nữ nhân kia có hai loại phương pháp luyện hóa ta, thứ nhất, để cho ta cưỡng ép đoạt xá nữ nhân của ngươi; bất quá, nàng hẳn không phải là dùng phương pháp này, mà là loại thứ hai! Loại thứ hai rất đơn giản, là dùng thủ đoạn đặc thù thôn phệ linh tính của ta, sau đó dùng linh hồn của nàng chuyển biến thành, trở lại Linh giới, có thể tìm Hoàng Vương đại nhân, để cho nàng dùng đại thủ đoạn tách ra lần nữa...

Tinh Cung chi linh nói.

- Thật độc ác!

Nghe đến đó Nhiếp Vân rốt cục hiểu được vì sao Minh Hinh không sợ trời không sợ đất, vì Hoàng Vương đại nhân không tiếc tử vong rồi, nguyên lai ôm loại ý định này.

- Ngươi đưa chúng ta ra Tinh Cung, hiện tại ta đi ra ngoài cô đọng thân hình cho ngươi!

Nghe được giải thích, Nhiếp Vân trầm tư một chút nói.

Hiện tại đã không cách nào luyện hóa Bắc Đẩu tinh cung, tiếp tục xoắn xuýt ở chỗ này, cũng không có ý nghĩa gì, còn không bằng mau chóng nghĩ biện pháp luyện chế thân thể cho nó.

Dù sao Minh Hinh, Minh Hồng, Thiên Yêu Thánh Hoàng đều chết hết, Thất kiếm lại bị tinh phủ thu hồi, trừ mình ra, không có khả năng có người tới được đây, luyện hóa đối phương.

- Đây là một đạo linh hồn ý thức của ta, một khi ngươi luyện chế ra thân thể, chỉ cần cảm ứng đạo ý thức này, sẽ được truyền tống trở về!

Tinh Cung chi linh truyền vào trong óc Nhiếp Vân một cổ ý niệm.

- Ân!

Phong ấn cổ ý niệm này, Nhiếp Vân đi tới trước mặt bọn người lão tửu quỷ.

- Chúng ta về trước đi, hết thảy trở về rồi hãy nói!

Hô một tiếng, mọi người chỉ cảm thấy hào quang lóe lên, từ trong không gian bay ra ngoài, lần nữa mở to mắt, đã về tới thời không loạn lưu.

- Quay trở lại Hóa Vân tông!

Thực lực tăng nhiều, lại nhận thức đúng phương hướng, Nhiếp Vân vẽ một cái, xé rách thời không loạn lưu, mang theo mọi người nhảy lên, chỉ chốc lát lần nữa trở lại Hóa Vân tông.

Lần này đi tìm Bắc Đẩu tinh phủ, đã lấy được thành công cực lớn, nhất là Nhiếp Vân, chẳng những rất nhiều thiên phú dung hợp tấn cấp, thực lực càng đột phá Bí Cảnh đệ cửu trọng, lý giải kiếm thuật cũng đạt tới cảnh giới Mệnh Kiếm, thực lực bạo tăng không chỉ gấp mười lần.

- Hạ Hành tiền bối, đây là Tiên Thiên linh khí, cho dù linh hồn của ngươi đạt tới Bí Cảnh đệ cửu trọng, nhưng thân hình vẫn không có đạt tới, dùng những Tiên Thiên linh khí này đột phá a!

- Lạc Khuynh Thành, linh hồn của ngươi đầy đủ, chênh lệch đúng là khống chế lực lượng, hảo hảo củng cố thoáng một phát, cũng có thể đi vào Bí Cảnh đệ cửu trọng, đây là Tiên Thiên linh khí!

- Giao Long lão tổ, thực lực của ngươi đã sớm nên đột phá, thiếu chỉ là linh khí...

...

Vừa về tới tông môn, Nhiếp Vân triệu tập tất cả mọi người lại, lấy ra Tiên Thiên linh khí, chứa ở trong bình ngọc, phân phát xuống dưới.

Trên người hắn có không ít Tiên Thiên linh khí, giữ lại cũng vô dụng, vẫn là nghĩ biện pháp chuyển hóa thành sức chiến đấu cho thỏa đáng.

Phân phát xong Tiên Thiên linh khí, trở lại Tử Hoa động phủ.

- Ngươi không sao chứ?

Đi tới Tiểu Long trước mặt, Nhiếp Vân cẩn thận hỏi.

- Ta không sao, cho ta chút Tiên Thiên đó linh khí a...

Chứng kiến hắn, Tiểu Long lộ ra biểu lộ trông mà thèm.

Nhiếp Vân mở đại điện, Tiên Thiên linh khí liền tán dật ra, đã cho nó nghe thấy được mùi.

- Không có vấn đề, ngươi ăn đi!

Đối với Tiểu Long vì mình ngay cả tính mệnh cũng không để ý, Nhiếp Vân không có chút keo kiệt nào.

- Được!

Nghe được đồng ý, Tiểu Long hưng phấn đến nhảy lên, căn bản nhìn không ra bộ dáng bị thương chút nào, lập tức nhảy vào đại điện chứa đầy Tiên Thiên linh khí, miệng lớn nhấm nuốt, qua không biết bao lâu, cửa đại điện mở ra, Tiểu Long vỗ bụng ợ một cái đi ra.

Thấy nó xuất hiện, Nhiếp Vân nhìn lại đại điện, vừa xem xét, liền thiếu chút nữa ngất đi.

Chỉ thấy Tiên Thiên linh khí trong cả điện bị thằng này ăn sạch sẽ, vừa đi vừa ợ một cái, nào còn có bộ dáng bị thương.

- Thật sự là biến thái...

Chứng kiến tràng cảnh này, Nhiếp Vân đành phải bất đắc dĩ lắc đầu, thầm mắng một tiếng.

Không hổ là Ngũ Trảo Kim Long, huyết mạch đứng ở thế giới đỉnh phong nhất, trước kia thoạt nhìn mơ màng muốn chết, sau khi ăn no nê, lập tức dung quang toả sáng, quả thực quá biến thái rồi!

Thấy nó không có việc gì, Nhiếp Vân không quản nữa, lần nữa trở lại Lăng Tiêu đỉnh.

Lúc này đám người hội tụ còn không có tán đi, đều ở trong điện, lẳng lặng ngồi, từng người tu luyện.

Hiện tại Hóa Vân tông tu luyện đã trở thành bầu không khí, mỗi đệ tử trưởng lão đều không lãng phí thời gian.

- Ta ý định quay trở lại Khí Hải Đại Lục, các ngươi ai nguyện ý cùng ta trở về?

Tiến vào đại điện, Nhiếp Vân cười hỏi.

- Quay trở lại Khí Hải Đại Lục? Ta muốn về!

Nghe nói như thế, Thiết Lan là cái thứ nhất tỏ vẻ đồng ý.

Lúc trước nàng cùng Nhiếp Vân đến Phù Thiên đại lục, lẻ loi một mình, người nhà đều không tới, hiện tại có thể trở về, tự nhiên vui mừng.

- Chúng ta ly khai Lạc Thủy thành thời gian lâu rồi, cũng muốn trở về nhìn xem!

- Đúng vậy, cùng một chỗ quay trở lại a!

Nhiếp Khiếu Thiên, Nhiếp Linh, Nhiếp Tiểu Phượng… nghe được muốn về Khí Hải Đại Lục, con mắt sáng ngời, đồng thời nở nụ cười.

- Ta cũng đi! Lạc Khuynh Thành, Lạc Chiêm Hào cũng gật đầu tỏ vẻ.

Có người mở miệng, Phùng Tiêu, Dương Ngạn, Bách Hoa Tu, Mộ Thanh, Mộ Hà... Lúc trước cùng theo Nhiếp Vân đến Phù Thiên đại lục lưu lạc, đều ý định trở về một chuyến.

Nhiếp Vân biết rõ mặc kệ đi địa phương nào, quê quán ở trong lòng vĩnh viễn

trọng yếu nhất, lúc này gật đầu, cũng không cự tuyệt tuyệt.

Trước kia đến Phù Thiên đại lục bởi vì khoảng cách quá xa, không có cách nào, bây giờ có thực lực, một tay xé không gian vỡ vụn, vô luận mang bao nhiêu người cũng không có việc gì.

- Tông chủ, ta cũng qua, bằng không chỉ sợ ngươi căn bản không biết làm sao luyện hóa Khí Hải chi tâm!

Lão tửu quỷ cũng nói.

- Vậy được rồi, hiện tại chúng ta xuất phát!

Xác định nhân viên ly khai, Nhiếp Vân đứng dậy, nhẹ nhàng điểm một cái.

------oOo------

Chương 1278: Nhiếp thị đế quốc (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm!

Thiên Địa xuất hiện một thông đạo cự đại, mọi người đàm tiếu tà tà đi vào thông đạo, lần nữa mở mắt, phát hiện đã về tới Khí Hải Đại Lục.

- Khí Hải Đại Lục, chúng ta trở về rồi...

Cảm nhận được khí tức quen thuộc, không có Tạo Hóa chi khí đặc thù chấn động, Nhiếp Vân nói.

Kiếp trước, đã từng từ Phù Thiên đại lục trở lại Khí Hải Đại Lục, bất quá khi đó là đến báo thù, lúc ấy Thần Phong đế quốc tứ đại gia tộc bị diệt sát toàn bộ, là vì báo thù cho Thiết Lan.

Kiếp này, thực lực chẳng những cường đại hơn kiếp trước rất nhiều, tất cả cừu hận đã báo qua, trở về chỉ là vì Khí Hải chi tâm.

- Về Lạc Thủy thành trước!

Nở nụ cười một tiếng, Nhiếp Vân mang theo mọi người nhẹ nhàng khẽ động, kéo dài qua mấy ngàn vạn dặm, lần nữa trở lại địa phương quen thuộc.

- Ân? Cái này... Cái này thật sự là Lạc Thủy thành sao?

Trở lại địa phương, chứng kiến tràng cảnh trước mắt, bọn người Lạc Khuynh Thành, Nhiếp Vân, toàn bộ nhịn không được sững sờ, có chút ngây người.

Lạc Thủy thành xuất hiện ở trước mặt mọi người cùng trong trí nhớ là hoàn toàn bất đồng.

Trong trí nhớ, Lạc Thủy thành chỉ là tiểu thành bình thường, tường thành thấp bé, nhân viên thưa thớt, kém xa Thần Phong thành cùng Quang Minh thành,… chớ nói chi là so sánh với Hóa Vân thành ở Phù Thiên đại lục.

Nhưng thành thị xuất hiện ở trước mắt mênh mông bát ngát, rộng lớn vô biên, chẳng những tường thành cao lớn, khí phái rộng rãi, dòng người khởi động, tình cảnh vui sướng hướng quang vinh, cho dù so ra kém Hóa Vân thành, thậm chí không bằng Vinh Thiên thành của Dịch Thanh, lại thật khuếch trương lớn hơn rất nhiều, thậm chí rộng lớn hơn cả Quang Minh thành!

So sánh với Lạc Thủy thành ở trong trí nhớ, là không cùng một cấp bật!

Vèo... bọn người Nhiếp Vân rơi xuống.

- A... Nhiều người có thể phi hành như vậy, chẳng lẽ đều là cường giả Chí Tôn?

- Nhiều cường giả Chí Tôn như vậy, quá cường đại!

- Không đúng, các ngươi nhìn cường giả Chí Tôn trước nhất kia, tại sao giống Nhiếp Vân bệ hạ như vậy?

- Ân? Thật đúng là có chút giống...

Vừa rơi trên mặt đất, liền gây ra xôn xao, vô số người bái phục ở trên mặt đất, nhìn về phía mọi người tràn đầy hâm mộ cùng sùng bái.

Trong ý thức của mọi người ở Khí Hải Đại Lục, có thể phi hành chỉ

là cường giả Chí Tôn, đột nhiên chứng kiến nhiều như vậy, để cho bọn hắn mất đi đúng mực, một cái hưng phấn khó có thể ngăn chặn.

- Nhận thức ta?

Đối với mọi người sùng bái, Nhiếp Vân càng kỳ quái, nếu như nói Lạc Thủy thành lúc trước, nhận biết mình có lẽ cũng không ít, hiện tại Lạc Thủy thành khuyếch trương lớn như vậy, nhân số tăng mấy trăm lần, làm sao còn có người nhận ra?

- Nhiếp Vân ngươi xem!

Ngay thời điểm hắn nghi hoặc, đột nhiên nghe được Lạc Khuynh Thành ở cách đó không xa cười khẽ một tiếng, chỉ về phía trước.

- Ân?

Theo ngón tay của nàng nhìn lại, Nhiếp Vân lập tức cười khổ.

Chỉ thấy trước cửa thành, một tượng đá cự đại đứng sừng sững, cao vài chục mét, cơ hồ tương đương tường thành, khuôn mặt thanh tú anh tuấn, hai mắt để lộ ra hào quang kiên nghị, oai hùng bất phàm, không phải mình thì là ai!

Khó trách những người này vừa nhìn thấy mình liền có thể nhận ra, có tượng đá lớn như vậy đối lập, nhận không ra mới thực kỳ lạ...

- Có chuyện gì, ở ngoài hoàng thành của Nhiếp thị đế quốc cũng dám xôn xao ồn ào, chẳng lẽ không muốn sống nữa sao?

Thời điểm mọi người ở đây nghị luận nhao nhao, đột nhiên một tiếng hét lớn vang lên, nội thành đi ra mấy chục binh sĩ mặc áo giáp, người cầm đầu hai hàng lông mày dựng thẳng, khí tức rộng rãi, lại là Khí Hải đệ lục trọng Thành Cương cảnh!

Thành Cương cảnh, đối với Khí Hải tu luyện giả mà nói, tương đương tiến dần từng bước, được cho là người trên người rồi.

- Hồi bẩm Lộ Trương đại nhân, không phải chúng ta huyên náo, mà

bọn hắn... là cường giả Chí Tôn...

Trong đám người có một dân chúng vội vàng chỉ bọn người Nhiếp Vân.

- Cường giả Chí Tôn? Cường giả Chí Tôn đang ở hoàng cung tổ chức hội nghị, nào còn có Chí Tôn khác? Nhất định là thế hệ mua danh chuộc tiếng...

Binh sĩ Thành Cương cảnh Lộ Trương kia tức giận hừ một tiếng, quay đầu nhìn bọn người Nhiếp Vân, mới nhìn thoáng qua, đột nhiên quỳ rạp xuống đất, sắc mặt hưng phấn đến đỏ lên, nói chuyện cũng có chút run rẩy.

- Binh sĩ Lộ Trương... Bái kiến... Bái kiến... Nhiếp Vân bệ hạ!

- Ah?

Thấy người này không hề do dự trực tiếp quỳ xuống, hơn nữa hô lên danh tự, Nhiếp Vân sửng sốt.

- Ngươi nhận thức ta?

- Thuộc hạ... Từng ở lúc bệ hạ vây công Quang Minh thành, may mắn gặp qua một lần, cho nên... có thể nhận ra dung mạo của bệ hạ!

Lộ Trương hưng phấn đến đầu đầy mồ hôi.

- Ah!

Nhiếp Vân gật đầu.

Ban đầu ở Khí Hải Đại Lục, sát phạt quả quyết, khí thế như cầu vồng, nhận biết mình rất nhiều, mà mình chỉ nhớ một ít nhân vật nổi danh, một Thành Cương cảnh nho nhỏ đối với Chí Tôn lúc trước mà nói, không coi vào đâu.

- Hắn là Nhiếp Vân bệ hạ?

- Dĩ nhiên là thật?

- Thật vinh hạnh a, hôm nay có thể tới nơi này, là sự tình sáng suốt nhất đời này của ta, ta vậy mà tận mắt nhìn thấy Nhiếp Vân bệ hạ...

- Nếu Trương Dao biết ta đã gặp bệ hạ, nhất định sẽ truy trước hỏi sau...

Chứng kiến cường giả Thành Cương cảnh trực tiếp quỳ rạp xuống đất, mở miệng gọi bệ hạ, những người khác rốt cục xác nhận thân phận của thiếu niên trước mắt, đồng loạt quỳ xuống, cả đám lộ ra thành kính.

Nhiếp Vân đối với bọn họ mà nói chính là một Thần Thoại, một truyền kỳ, từ Lạc Thủy thành lập nghiệp, từng bước một tiến về phía trước, giống như sao băng trở thành nhân vật danh chấn đại lục, sặc sỡ loá mắt, ai cũng không thể phai mờ.

Sự tích của hắn được truyền tụng thành các loại phiên bản, rất nhiều hài tử sáu bảy tuổi đều có thể nói ra vô số sự tích anh hùng của hắn.

Đại chiến Thần Phong thành, diệt Lưỡng Giới Sơn, vây công Thánh Quang thành... Từng kiện từng kiện tính gộp lại, để cho hắn trở thành thần thoại.

- Ta hỏi ngươi một chút!

Chứng kiến bộ dạng của mọi người, như là Tín Ngưỡng thần linh, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu:

- Sao Lạc Thủy thành biến thành bộ dạng như vậy? Hoàng thành, cái gì Hoàng thành đế quốc?

- Hồi bẩm bệ hạ, sau khi ngươi ly khai đại lục, Lạc Tiểu Phong bệ hạ thuận lợi thống nhất bảy quốc, Khí Hải Đại Lục ở trong ba tháng liền hoàn thành nhất thống, thành lập nên Nhiếp thị đế quốc, bệ hạ là khai quốc đại đế, lập thủ đô ở Lạc Thủy thành, ở đây đúng là Hoàng thành của Nhiếp thị đế quốc!

Lộ Trương nghe Nhiếp Vân hỏi, vẻ mặt kích động cùng hưng phấn nói.

Với hắn mà nói, có thể giới thiệu cho thần tượng, là một loại vinh hạnh.

------oOo------

Chương 1279: Nhiếp thị đế quốc (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Động tác của Lạc Tiểu Phong thật đúng là rất nhanh!

Nghe được giải thích, Nhiếp Vân hiểu được, bừng tỉnh đại ngộ.

Lúc trước rời đi, Lạc Tiểu Phong đã đạt đến Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, ngoại trừ cường giả ở Cổ Thành thì cơ hồ không có địch thủ, hơn nữa có được mười tấm phù lục mình toàn lực luyện chế, nhất thống Nhân tộc ở Khí Hải Đại Lục nên không thành vấn đề, chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy, mới ly khai không đến một năm, tại đây liền xuất hiện biến hóa cực lớn, long trời lỡ đất.

Hơn nữa làm sao cũng không nghĩ tới Lạc Thủy thành lại thành Hoàng thành, xem ra chủ yếu là vì kỷ niệm mình.

- Bây giờ Lạc Tiểu Phong đang ở hoàng cung?

Nhiếp Vân hỏi.

- Lạc Tiểu Phong bệ hạ đang ở hoàng cung cùng rất nhiều cường giả Chí Tôn tổ chức hội nghị...

Lộ Trương nói.

- Ân, chúng ta đi hoàng cung a!

Đã biết tin tức muốn biết, Nhiếp Vân không muốn dây dưa ở đây, lập tức quay đầu nói với bọn người Lạc Khuynh Thành một tiếng,

thân hình mọi người khẽ động, biến mất tại chỗ.

- Đi rồi hả?

- Tốc độ thật nhanh, không thể nào nhìn thấy, đây mới là cao thủ!

- Không hổ là Nhiếp Vân bệ hạ, quá mạnh mẽ!

- Quả thực lợi hại, trước kia Phúc Tường Chí Tôn còn tự xưng tốc độ nhanh nhất Khí Hải Đại Lục, nhưng so với Nhiếp Vân bệ hạ, còn không bằng ốc sên...

Nghe được thanh âm ly khai vang lên, mọi người liền chứng kiến bọn người Nhiếp Vân hư không tiêu thất, tốc độ cực nhanh, trợn tròn tròng mắt cũng nhìn không thấy, ở trước mặt loại tốc độ này, trước kia tất cả cường giả được xưng tốc độ đệ nhất, cái gì cũng không tính.

.....

Trong hoàng cung Lạc Thủy Hoàng thành.

Lạc Tiểu Phong bận một bộ trường bào màu vàng kim óng ánh ngồi ở trên Vương Tọa.

Hắn lúc này cùng lúc trước Nhiếp Vân nhìn thấy ở trong phòng giam là hoàn toàn bất đồng, lúc ấy khí tức uể oải, tinh khí thần trăm không còn một, mà bây giờ khí như cầu vồng, trong mắt có sinh tử sáng tắt, khống chế lấy lực lượng xã tắc, không tự chủ được để lộ ra uy thế vô tận.

- Hôm nay triệu tập chư vị cường giả Chí Tôn tới, là vì người Cổ Thành gần đây một mực tới quấy rối, nói Nhiếp Vân bệ hạ của chúng ta hủy hoại Linh Tê Thiên Cung của bọn hắn, hướng chúng ta đòi lại công đạo, chư vị có ý kiến gì không?

Phất tay một cái, Lạc Tiểu Phong không giận tự uy.

- Hừ, đám người kia là biết rõ Nhiếp Vân bệ đi Phù Thiên đại lục, tạm thời về không được mới dám hung hăng càn quấy như thế,

nếu bệ hạ vẫn còn, nào đến phiên bọn hắn càn rỡ!

- Lời nói mặc dù như thế, nhưng đám người kia thực lực hoàn toàn chính xác không kém, rõ ràng có năm Bí Cảnh nhị trọng Nguyên Thánh cảnh, còn có một đạt đến Bí Cảnh đệ tam trọng Bất Hủ cảnh, loại thực lực này, thật có chút khó có thể đối phó!

- Chúng ta liều mạng là được, Nhiếp thị đế quốc chúng ta nhất thống đại lục, còn chưa sợ qua ai...

- Không thể tranh đấu với bọn họ, chủ yếu là chúng ta không có cường giả có thể đối kháng, nếu như cưỡng ép sử dụng phù lục mà bệ hạ lưu lại, ngược lại có thể đánh chết những người này, nhưng sẽ liên lụy không ít dân chúng ở Hoàng thành, phiền toái không nhỏ!

- Ai, mấu chốt là chúng ta quá phế vật, Nhiếp Vân bệ hạ để lại nhiều bảo bối như vậy, chúng ta cũng không thể lần nữa đột phá, vậy mà để cho một Cổ Thành nho nhỏ bức bách...

Nghe được Lạc Tiểu Phong nói, trong điện vang lên nghị luận liên tiếp.

Đại lục nhất thống, tất cả cường giả Chí Tôn tụ tập một đường, có tới mấy trăm, đủ thấy trong một năm Nhiếp Vân ly khai, lại có không ít người đột phá.

- Bức bách? Hừ, chúng ta bức bách chính là các ngươi! Nhiếp Vân kia làm hại căn cơ của chúng ta đoạn tuyệt, ta muốn cho các ngươi nợ máu trả bằng máu!

Tiếng nghị luận của mọi người còn không có chấm dứt, đột nhiên nghe một người ở trong điện nói, sáu nhân ảnh đột ngột xuất hiện.

Đúng là Cổ Thành năm Đại trang chủ cùng thành chủ.

Lúc này năm người đằng đằng sát khí, nhìn về phía mọi người trong điện mang theo vẻ mặt hung ác, tựa hồ trải qua gần một năm, bọn hắn rốt cục biết rõ Mộ Vân lúc trước là thần thánh phương nào.

Linh Tê Thiên Cung hủy diệt, căn cơ đoạn tuyệt, dừng lại ở Cổ Thành cũng không có tác dụng, bọn hắn một đường đi đến nơi này.

- Nợ máu trả bằng máu? Lúc trước Nhiếp Vân bệ hạ chỉ là Chí Tôn cảnh có thể cho các ngươi chật vật không chịu nổi, hiện tại đến Phù Thiên đại lục, chỉ sợ sớm đã đột phá Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, các ngươi dám động thủ với chúng ta, chẳng lẻ không sợ hắn quay trở lại báo thù?

Thấy sáu người này không kiêng nể gì cả, Lạc Tiểu Phong đứng lên, trong lời nói để lộ ra một cổ uy thế.

- Trả thù? Ha ha, Phù Thiên đại lục cường giả như mây, hiện tại chỉ sợ hắn sớm đã chết rồi, cho dù không chết, ngươi cho rằng hắn đi đến đó còn có thể trở về sao? Ngươi cho rằng Phù Thiên đại lục là chợ bán thức ăn, còn có thể đi dạo trở về? Hừ, xem ra lần trước cho các ngươi giáo huấn còn chưa đủ, thứ không biết trời cao đất rộng, còn không quỳ xuống cho ta!

Sắc mặt của Cổ Thành thành chủ trầm xuống, bàn tay lớn trảo một cái, khí lưu liền sền sệt, Lạc Tiểu Phong còn không có kịp phản ứng, bị hắn lăng không chộp vào lòng bàn tay, quỳ rạp xuống đất.

Tuy Lạc Tiểu Phong khống chế quyền thế, thực lực cũng không yếu, nhưng chỉ có Bí Cảnh đệ nhất trọng Pháp Lực cảnh, so với thành chủ là Bí Cảnh tam trọng Bất Hủ cảnh, còn có chênh lệch rất lớn

- Buông bệ hạ ra!

Chứng kiến bệ hạ bị người ép quỳ rạp xuống đất, Chí Tôn trong điện đều dâng lên nhiệt huyết.

Loại vũ nhục này thật sự quá lớn.

Ở trong tiếng gầm gừ, mấy chục cường giả Chí Tôn đồng thời ra tay, cả gian phòng bị kiếm quang, đao mang, khí kình tràn ngập, lực lượng trùng kích, phiến đá trong điện xuất hiện rạn nứt.

- Không biết sống chết, toàn bộ gục xuống cho ta!

Thành chủ thấy một đám Chí Tôn cũng dám động thủ với hắn, liên tục cười lạnh, tay phải đưa về phía trước, ầm vang một tiếng.

Rầm!

Mấy chục Chí Tôn liên hợp lại cũng không thừa nhận được một chiêu công kích của hắn, đồng thời nằm rạp trên mặt đất, cuồng phun máu tươi, bị trọng thương.

Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh cửu trọng, mỗi một tầng đều có chênh lệch như Thiên Địa, thành chủ Thành Cổ có thực lực Bí Cảnh tam trọng, Lạc Tiểu Phong là Pháp Lực cảnh cũng không phải đối thủ, chớ nói chi là một ít Chí Tôn bình thường.

Thoáng một phát không có đánh chết toàn bộ, đã tính toán lưu tình rồi.

------oOo------

Chương 1280: Kia chính là Linh giới

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân bệ hạ của các ngươi, làm hại Thành Cổ chúng ta diệt đạo thống, Linh Tê Thiên Cung sụp đổ, cơ nghiệp tổ tông lưu lại vài vạn năm hủy hoại chỉ trong chốc lát, hôm nay, ta cũng làm cho hắn thừa nhận loại thống khổ này, cho hắn biết, người Thành Cổ chúng ta cho dù chết trận, cũng không phải có thể đơn giản vũ nhục!

Đánh té đám đông xuống đất, Thành Cổ thành chủ cười lạnh một tiếng, trong thanh âm mang theo âm độc lạnh lùng.

- Ha ha, một đám đáng thương mà thôi, thời điểm Nhiếp Vân bệ hạ ở đây, cho dù cho các ngươi mười lá gan cũng không dám đến, biết rõ bệ hạ không có mặt, mới dám nhảy ra làm lão sói vẫy đuôi, thật sự là buồn cười, có bản lĩnh thì giết ta! Ta có thể minh bạch nói cho ngươi biết, nhân vật thiên tài như bệ hạ, mặc dù Phù Thiên đại lục cũng trói không được hắn, tối đa mười năm, mười năm sau, chỉ

cần hắn trở về, biết rõ chuyện của chúng ta, tuyệt đối sẽ diệt sát Thành Cổ bọn ngươi chó gà không tha!

Đột nhiên Lạc Tiểu Phong cất tiếng cười to, trong mắt chẳng những không có sợ hãi, còn mang theo thương cảm nồng đậm, tựa hồ hắn quỳ rạp xuống đất mang theo tôn nghiêm, mà sáu người trước mắt mới là kẻ đáng thương lớn nhất.

- Đúng vậy, ngươi muốn giết cứ giết! Tuy chúng ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng Nhiếp Vân bệ hạ nhất định sẽ báo thù cho chúng ta, chỉ cần ngươi dám động thủ, phải nghĩ đến về sau toàn bộ chủng tộc bị diệt!

- Nhiếp Vân bệ hạ thiên phú kỳ tài, cho dù ở Phù Thiên đại lục cũng sẽ nổi bật, xông ra một bầu trời, một khi biết rõ các ngươi sở tác sở vi, nhất định sẽ đánh chết bọn ngươi! Một tên cũng không để lại!

Các Chí Tôn khác, tất cả đều rống lên, cả đám không có khủng hoảng khi gặp nguy hiểm, ngược lại mang theo Tín Ngưỡng nào đó.

Trải qua Lạc Tiểu Phong hun đúc, bọn hắn đối với Nhiếp Vân bệ hạ là cực kỳ sùng bái.

- Trông cậy vào Nhiếp Vân? Các ngươi nằm mơ a, hiện tại ta liền để các ngươi gặp Diêm Vương!

Nghe được mọi người kêu to, chứng kiến ánh mắt thương hại của bọn hắn, Thành Cổ thành chủ tức giận đến oa oa gọi bậy, pháp lực hùng hậu kích động, một thủ ấn vỗ xuống.

- Chết rồi sao...

Chứng kiến một chưởng uy lực như thế, Lạc Tiểu Phong cùng với rất nhiều Chí Tôn đồng thời nhắm mắt lại, bất quá con mắt đóng một hồi, nhưng không phát hiện bất luận khác thường gì, vội ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hơn mười nhân ảnh chẳng biết lúc nào đột ngột xuất hiện ở trong đại điện.

Công kích uy lực cực lớn của Thành chủ, là bị một người trong đó

đánh tan.

- Ai nói trông cậy vào ta là nằm mơ?

Thiếu niên kia hừ nhẹ một tiếng, mọi người liền chứng kiến năm trang chủ cùng Thành Cổ thành chủ Bẹp! Bẹp! Bẹp! Bẹp! Bẹp! Bẹp… đồng thời nằm sấp trên mặt đất, tứ chi giang ra, cả đám như con cóc bị thương.

- Nhiếp Vân bệ hạ!

Một màn khiếp sợ, để cho mọi người sững sờ chỉ chốc lát, chợt Lạc Tiểu Phong nhận ra thiếu niên trước mắt, vội vàng đứng lên.

- Hắn là Nhiếp Vân bệ hạ?

- Bệ hạ từ Phù Thiên đại lục trở về?

- Phù Thiên đại lục không phải cực kỳ xa xôi, cơ hồ không cách nào trở về sao?

- Bệ hạ là người nào? Là tuyệt thế thiên tài triệu năm có một, người khác về không được, không có nghĩa là bệ hạ về không được...

Từng tiếng nghị luận vang lên, trước kia rất nhiều người không nhận ra Nhiếp Vân, lúc này mỗi người mắt lộ lửa nóng.

Có thể tận mắt nhìn đến loại nhân vật truyền kỳ này, là mộng tưởng của từng tu luyện giả.

- Tất cả mọi người đứng lên đi!

Chứng kiến biểu lộ của mọi người, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng bắn ra, mấy đạo Mộc Sinh chi khí phân biệt chui vào trong cơ thể từng Chí Tôn bị thương, những Chí Tôn này chỉ cảm thấy linh hồn thân thể đạt được tiếp tế.

Ầm ầm!

Thời gian nháy con mắt, mấy Chí Tôn vốn đạt tới cực hạn, linh hồn

sắp đột phá Khí Hải Đại viên mãn, liền lột xác đến Linh cấp.

Uy lực của Mộc Sinh chi khí thật sự quá lớn, cộng thêm năng lực khống chế linh hồn của Nhiếp Vân, để những người này phá tan cửa khẩu, linh hồn đột phá vô cùng đơn giản.

- Đa tạ bệ hạ tài bồi!

Thoáng một phát đột phá, tinh thần của mấy Chí Tôn này xảy ra lột xác, biết rõ hết thảy đều là Nhiếp Vân ban tặng, đồng thời quỳ xuống.

- Lúc đầu ta đi Thành Cổ cướp đoạt Linh Tê Tuyền Thủy, hoàn toàn chính xác là không có cách nào, đạo thống của các ngươi bị hủy, Linh Tê Thiên Cung sụp đổ, có loại suy nghĩ này, làm việc cực đoan ta có thể hiểu được, ta không phải người hiếu sát, đã không có xuất hiện vấn đề lớn, chuyện ngày hôm nay, sẽ không đi so đo!

Vung tay nâng mấy vị Chí Tôn dậy, Nhiếp Vân nhìn về phía đám người Thành Cổ thành chủ cười nói.

Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, cho dù ở Thành Cổ tao ngộ rất nhiều sự tình, nói không nên lời ai đúng ai sai, nhưng thành thị này từ xưa tới nay tự cấp tự túc, không tranh đấu với ngoại nhân, chưa bao giờ tiến công qua Khí Hải Đại Lục, cũng không đắc tội ai, không nên bị diệt như vậy, nếu như chỉ bởi vì mình muốn cướp đoạt Linh Tê Tuyền Thủy của người ta, liền diệt đạo thống của bọn hắn, như vậy khác nào cường đạo.

- Ngươi không so đo?

Bọn người Thành chủ vốn tưởng rằng lần này hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nghe nói như thế, tất cả đều sững sờ.

Nhiếp Vân đột nhiên xuất hiện, tiện tay đánh gục bọn họ, loại thực lực này viễn siêu tưởng tượng, nhóm người mình bức bách thủ hạ của hắn, làm sao có thể buông tha?

- Ta chẳng những không so đo, còn có thể trả Linh Tê Tuyền lại cho các ngươi, hơn nữa đưa tặng các ngươi Tạo Hóa chi khí cùng vật

tư tu luyện, xem như ta đền bù đối với sự tình trước kia!

Nhiếp Vân thở dài một tiếng nói.

Lĩnh ngộ đạo của mình, ý định muốn sáng chế một văn minh, tâm tính của Nhiếp Vân liền thay đổi, trước kia vì mục đích không từ thủ đoạn, hiện tại cảm thấy rất nhiều chuyện không cần cực đoan như thế!

Thành Cổ thuộc về thế lực của Nhân tộc, lưu bọn họ lại, sẽ chỉ làm thực lực của Nhân tộc càng mạnh, mà không phải bị diệt.

Cho người hoa hồng, tay có lưu hương, đưa người cừu hận, mình cũng sống không khá giả.

- Đền bù?

Bọn người Thành Cổ thành chủ sửng sốt.

- Ha ha!

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, không nói thêm lời, đột nhiên bàn tay vung lên, không gian trước mặt vỡ vụn, xuất hiện địa hình Thành Cổ.

Ngón tay nhẹ nhàng tìm tòi, Linh Tê Tuyền bị hắn thu vào động phủ lần nữa về tới Linh Tê Thiên Cung, Thiên Cung cũng bị một cổ đại pháp lực kiến thiết, bành trướng lấy sức sống.

- Cũng ban cho các ngươi chỗ tốt a!

Làm xong những chuyện này, tay của Nhiếp Vân phất một cái, lực lượng ôn nhuận từ lòng bàn tay chảy ra, phân thành sáu cổ, chui vào mi tâm đám người thành chủ.

------oOo------

Chương 1281: Khí Hải chi tâm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cô cô cô!

Ngay sau đó toàn thân mọi người vang lên thanh âm như ếch kêu, khí tức mỗi người phóng đại, nhao nhao đột phá.

Thành chủ vốn chỉ có Bí Cảnh tam trọng, bây giờ đạt đến đệ tứ trọng Lĩnh Vực cảnh, năm vị trang chủ đệ nhị trọng, cũng đều đạt đến Bất Hủ cảnh.

- Cái này...

- Hắn không giết chúng ta, còn trả lại Linh Tê Tuyền, giúp chúng ta đột phá?

- Là chúng ta sai rồi...

Chứng kiến một màn vừa rồi, cảm nhận được trên người mang đến lột xác, vành mắt của đám người thành chủ đỏ lên, sáu người đồng loạt quỳ rạp xuống trước mặt Nhiếp Vân.

- Nhiếp Vân bệ hạ, chúng ta sai rồi, đối với ngươi, là chân tâm thật ý bội phục, về sau Thành Cổ chúng ta cùng Nhiếp thị đế quốc trọn đời ban giao, nếu có người dám đánh chủ ý đế quốc, là đối đầu Thành Cổ chúng ta...

Thành chủ nước mắt tung hoành, quỳ trên mặt đất phát thệ.

- Đứng lên đi!

Nhẹ nhàng phất tay, một cổ lực lượng nhu hòa nâng thành chủ dậy.

- Ân?

Vừa nâng hắn dậy, đột nhiên Nhiếp Vân cảm thấy trong nội tâm chấn động, khí tức cả người lần nữa xảy ra lột xác.

Khoan dung đám người Thành Cổ, lại để cho tâm cảnh của hắn tựa hồ lần nữa tăng lên, ý niệm cảm thấy bất đồng.

Trước kia vô luận ở Phù Thiên đại lục hay Khí Hải Đại Lục, cũng không phát giác được cái gì, nhưng bây giờ chỉ cảm thấy trong nội tâm có một thế giới lơ lửng, bao trùm ở trên pháp tắc, huy hoàng sáng lạn, tựa như một ngôi sao cự đại, ở sâu trong nội tâm tràn đầy hướng tới.

Nhiếp Vân lập tức hiểu được, cái kia... là Linh giới.

Cảm ứng được Linh giới, mang theo màu lưu ly, giắt ở chỗ sâu trong thời không loạn lưu, giấu ở trong thời gian, không gian không biết tên, pháp tắc ở thế giới này cùng thế giới kia hoàn toàn bất đồng, trong đó Tiên Thiên linh khí tràn ngập, người sinh hoạt ở trong đó cả đám khí tức như rồng, cường hãn như hổ.

Tuy cảm ứng được Linh giới, lại không biết thế giới này đến cùng có bao nhiêu, tựa hồ vô biên vô hạn, so sánh với Phù Thiên đại lục, quả thực như con sâu cái kiến ở trước mặt con voi, không đáng giá nhắc tới.

- Nguyên lai cái này là Linh giới... Tiên hiền đại năng có thể ở trong một giấc chiêm bao cảm ứng Chư Thiên vạn giới, ta nguyên lai tưởng rằng là linh hồn cường đại, hiện tại xem ra chỉ là ý thức có lột xác!

Lẳng lặng đợi tại nguyên chỗ, Nhiếp Vân cảm ứng đến Linh Giới lơ lửng trên đầu, lâm vào trầm tư.

Cao tăng Phật môn đã từng lưu lại kệ ngữ, bất hữu hình khí, bất hữu phiên động, nhân giả tâm động…. Nói đúng là ý thức!

Nhiếp Vân khoan dung đám người Cổ Thành áp bách bọn người Lạc Tiểu Phong, ban cho bọn hắn chỗ tốt, tương đương với lý niệm khoan dung ở sâu trong nội tâm mình, rộng mở trong sáng, ý thức tăng trưởng, tuy không thể giống như tiên hiền đại năng, một giấc chiêm bao du lịch vạn giới, lại rõ ràng cảm ứng được Linh giới tồn tại.

- Thường nói, Thiên Địa chi chính, ngự lục khí chi biện, dùng du vô đồng nhân, kia khác nào ác đồ hành xử? Đồn rằng: Chí Nhân vô

ngã, Thần Nhân vô công, Thánh Nhân vô danh...

Bí điển Tiêu Dao Du chảy xuôi ở trong lòng Nhiếp Vân, để cho hắn cảm thấy linh hồn lâm vào một loại cảm giác tiêu diêu tự tại, đối với Đạo gia chí bảo này lý giải càng thêm thấu triệt.

Trước kia trọng sinh đến nay, hắn vì gia tộc, vì Nhiếp đồng, vì Hóa Vân tông... Bị quá nhiều chuyện ràng buộc, cho nên cho dù lĩnh ngộ Tiêu Dao Du, như trước không có tiến triển, lần này khoan dung người khác, để cho nội tâm của hắn thăng hoa, lập tức lý giải Đại Đạo mật tàng kia càng sâu.

Lĩnh ngộ Tiêu Dao Du, thời điểm tâm hắn động, có thể du lịch tứ hải, thời điểm tĩnh an ổn như núi, động tĩnh kết hợp, lĩnh ngộ công pháp Phật môn cũng càng tốt hơn.

Ông!

Thời điểm trong nội tâm nghĩ tới những thứ này, Đạm Đài Lăng Nguyệt lưu lại khuyên tai ngọc ở trước ngực, phảng phất như đã xảy ra lột xác nào đó, tản mát ra sắc thái tựa như ảo mộng, một cổ khí lưu đặc thù ôn hòa dũng mãnh vào nội tâm, để cho linh hồn của hắn giống như tiến vào suối nước nóng, thoải mái nói không nên lời.

- A... Không có khả năng, làm sao ngươi có thể luyện hóa Thiên Đạo Linh Lung tâm...

Đồng thời, trong khuyên tai ngọc có một tiếng kêu thê thảm vang lên, sứ giả Linh giới Minh Giang vốn bị nhốt vào trong đó, rống lên một tiếng liền không còn động tĩnh, phảng phất như tan thành mây khói.

Vù vù!

Loại biến cố này, Nhiếp Vân lâm vào ý cảnh đặc thù cũng không rõ ràng lắm, đợi hắn mở to mắt phát hiện loại tình huống này, ngay cả mình cũng có chút không quá tin tưởng.

- Ân? Linh hồn của ta... Như thế nào... Như thế nào đột phá ba

ngàn thê độ?

Đột nhiên, Nhiếp Vân phát hiện một sự kiện, miệng mở thật to, trên mặt lộ ra vẻ giật mình.

Linh hồn của hắn không biết ở khi nào rõ ràng đột phá ba ngàn thê độ, đạt đến hơn bốn ngàn!

Ở Nhân giới, linh hồn không phải không thể vượt qua ba ngàn sao? Sao mình đột phá bốn ngàn, cũng không lọt vào Thiên Đạo cắn trả?

- Bất quá, tuy đột phá bốn ngàn thê độ, nhưng hoàn toàn chính xác đã bị Thiên Đạo áp chế, ở Nhân giới không cách nào hoàn mỹ phát huy ra thực lực bốn ngàn thê độ của linh hồn!

Cho dù chẳng biết tại sao linh hồn đột phá gông cùm xiềng xích ba ngàn, nhưng Nhiếp Vân rất nhanh phát hiện, như trước vẫn bị Thiên Đạo áp chế, không cách nào sử dụng lực lượng linh hồn vượt qua ba ngàn thê độ.

Đương nhiên, không dùng cũng không có việc gì, đối với cả Nhân giới mà nói, hiện tại đã không có thực lực có thể vượt qua sự hiện hữu của hắn rồi.

Vèo...

Bàn tay lật lên, một cổ linh khí đặc thù xuất hiện ở trong lòng bàn tay, Nhiếp Vân lần nữa sửng sốt.

- Hiện tại linh hồn của ta rõ ràng có thể từ Linh giới rút ra Tiên Thiên linh khí?

Linh hồn tăng trưởng, Nhiếp Vân trong lúc vô tình lần nữa cảm ứng Linh giới, tinh thần khẽ động, vậy mà lợi dụng Nguyên Khí đan điền rút ra Tiên Thiên linh khí.

- Ha ha, về sau không cần buồn Tiên Thiên linh khí thiếu thốn nữa rồi!

Cảm nhận được Nguyên Khí đan điền phối hợp linh hồn tăng

trưởng có được loại năng lực này, Nhiếp Vân nhịn không được cười to.

Trước kia còn đang lo lắng Tiên Thiên linh khí bị Tiểu Long thôn phệ sạch sẽ, về sau người khác còn muốn đột phá liền khó khăn, hiện tại đã có loại bổn sự này, nếu không cần buồn rồi.

Tại Linh giới, Tiên Thiên linh khí phổ biến giống như Tạo Hóa chi khí ở Phù Thiên đại lục, chỉ cần Nguyên Khí đan điền có thể rút ra, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!

Từ ý thức lột xác, cảm ứng Linh giới đến rút ra Tiên Thiên linh khí, chỉ là sự tình mấy tức, mọi người trong đại điện chỉ thấy Nhiếp Vân bệ hạ lâm vào trong hoảng hốt, tựa hồ tiến vào trạng thái tu luyện đốn ngộ, không khỏi âm thầm tán thưởng.

------oOo------

Chương 1282: Khí Hải chi tâm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Loại tình huống này cũng có thể đi vào trạng thái tu luyện, khó trách hắn trẻ tuổi như vậy thì có loại thực lực này.

Sau lưng thực lực, là kiên trì không ngừng tu luyện, dốc sức liều mạng cố gắng.

- Lạc Tiểu Phong, Phù Thiên đại lục mới là chiến trường chính thức của các ngươi, so sánh với Khí Hải Đại Lục, bất quá chỉ là địa phương nhỏ bé trong góc mà thôi, ta sẽ ở trong hoàng cung thành lập một Truyền Tống Trận cự đại, về sau, một khi các ngươi đạt tới Chí Tôn đỉnh phong không cách nào đột phá, liền đi Phù Thiên đại lục a!

An bài xong đám người Cổ Thành, Nhiếp Vân cười nói với bọn người Lạc Tiểu Phong.

Cho dù Khí Hải Đại Lục to lớn, nhưng đối với Phù Thiên đại lục mà

nói, cũng chỉ là một địa phương nhỏ bé không có Tạo Hóa linh khí, muốn thực lực gia tăng, lực lượng trở nên cường đại, phải có sân khấu càng lớn.

- Đa tạ bệ hạ!

Chứng kiến Nhiếp Vân bố trí ra trận pháp khổng lồ, đám người Lạc Tiểu Phong đều hưng phấn nở nụ cười, lòng cảm kích dật vu ngôn biểu (*tình cảm bộc lộ trong lời nói).

Tuy bọn hắn không biết hiện tại Nhiếp Vân bệ hạ đến cùng thực lực như thế nào, nhưng chỉ từ khí độ cùng năng lực tiện tay xé rách không gian đã biết rõ, khẳng định đứng ở đỉnh phong của thế giới.

Ngắn ngủn không đến một năm, từ Chí Tôn trở thành người mạnh nhất trong Bí Cảnh, ngay cả bọn hắn cực kỳ tín nhiệm bệ hạ, vẫn cảm thấy mặt đỏ tới mang tai, khó mà tin được.

So với hắn, mặc dù nhân vật lại thiên tài, cũng lập tức biến thành cặn bã, không đáng giá nhắc tới.

Không hổ là thiên tài nổi danh nhất Khí Hải Đại Lục, đáng sợ!

Một lần nữa trở lại Lạc Thủy thành, Nhiếp Vân cũng không sốt ruột ly khai, mà cải biến bộ dáng cùng cha mẹ, bọn người Lạc Khuynh Thành, Lạc Chiêm Hào du lãm bốn phía, về phần bọn người Mộ Thanh, Mộ Hà, Bách Hoa Tu, thì trở về gia tộc tông môn một chuyến.

Thời gian nháy con mắt, đã qua hơn mười ngày.

Hơn mười ngày, Nhiếp Vân không có tu luyện, thỏa thích buông lỏng tâm tình cùng bọn người cha mẹ ở cùng một chỗ, qua cực kỳ nhàn nhã, hưởng thụ lấy một tia an nhàn.

Nửa tháng sau, Nhiếp Vân cùng lão tửu quỷ, cũng không thông tri những người khác, lặng lẽ ly khai, đi tới địa phương đặt Tử Hoa động phủ trước kia.

Địa phương sương mù đầm lầy trước kia cũng không có bất kỳ

biến hóa nào, bất đồng chính là lần này Nhiếp Vân tới, thực lực so với lần trước cường đại hơn nhiều lắm, không thể so sánh nổi.

- Nơi này là địa phương lúc trước Tử Hoa động phủ trấn áp!

Đã đến địa phương, lão tửu quỷ chỉ tay nói.

- Bát Cực Thiên Cung trận? Xem ra năm đó Võ Đạo tổ sư chẳng những tinh thông Võ Đạo, đối với trận pháp cũng có nghiên cứu rất sâu!

Bay trên không trung, Nhiếp Vân nhìn hoàn cảnh chung quanh một vòng, lại nhìn toàn bộ Khí Hải Đại Lục một lần, không khỏi cảm khái một câu.

Địa phương Tử Hoa động phủ trấn áp, tuy không ở hạch tâm của Khí Hải Đại Lục, nhưng dùng mấy hòn đảo chung quanh cùng sơn mạch bốn phía cấu thành hạch tâm của đại trận.

Cái đại trận này gọi là Bát Cực Thiên Cung trận, có thể trấn áp số mệnh của đại lục, hoàn mỹ hội tụ linh khí của đại lục.

Khó trách Khí Hải Đại Lục cùng Phù Thiên đại lục cùng thuộc một đường thẳng không gian, vì sao người trước có Tạo Hóa chi khí, cái sau một chút cũng không có, nguyên lai là bị đại trận này triệt để ngăn cách!

- Tông chủ, đây là phương pháp cô đọng đại lục chi tâm!

Cổ tay của lão tửu quỷ khẽ đảo, lấy ra một ngọc bài đưa tới.

Tinh thần của Nhiếp Vân quét qua liền nhớ phương pháp ở trong lòng, hai mắt ngưng trọng, bàn tay trảo một cái.

Ầm ầm!

Lực lượng cường đại kéo dài đưa vào mặt đất, truyền đi không biết bao nhiêu tỉ dặm, pháp lực nồng hậu dày đặc phối hợp linh hồn lan tới số mệnh mà Tử Hoa động phủ trấn áp thủ hộ trăm ngàn năm, chậm rãi ngưng luyện.

Ông!

Không biết đã qua bao lâu, một ngọc bài lớn cỡ lòng bài tay xuất hiện, đúng là Đại lục chi tâm.

- Bát Cực Thiên Cung trận hủy diệt!

Lấy ra Khí Hải chi tâm, Nhiếp Vân nhẹ nhàng phá đi Bát Cực Thiên Cung trận, hai người lập tức cảm thấy Tạo Hóa linh khí để cho người hô hấp khoan khoái dễ chịu chậm rãi bao phủ tới.

Đã có Tạo Hóa linh khí, mặc dù Khí Hải chi tâm bị lấy đi, Khí Hải Đại Lục cũng sẽ không khô héo, rất có thể ở dưới khí tức này ân cần săn sóc, rất nhanh sẽ diễn sinh ra Khí Hải chi tâm mới.

Trước kia không biết Bát Cực Thiên Cung trận, Nhiếp Vân còn ý định cưỡng ép mở không gian thông đạo khắc Tạo Hóa linh khí vào, hiện tại xem ra, căn bản không cần, giảm đi không ít phiền toái.

- Ngươi về Hóa Vân tông trước, ta tìm địa phương yên tĩnh luyện chế thân thể cho Tinh Cung chi linh xong lại trở về!

Cầm Khí Hải chi tâm, phân phó lão tửu quỷ một tiếng, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái, ly khai tại chỗ.

Ly khai lão tửu quỷ, một người tiến nhập thời không loạn lưu, tùy tiện tìm được một thời không lung khu, tiến vào trong đó, lẳng lặng ngồi xuống.

Luyện chế thân thể cho Tinh Cung chi linh, so với luyện chế đan dược còn muốn phức tạp, trước khi bắt đầu luyện chế, tâm tình phải triệt để an tĩnh lại.

Một mực điều chỉnh năm ngày, lúc này Nhiếp Vân mới cảm giác tâm tình bằng phẳng, tinh khí thần đạt đến đỉnh phong.

Vù vù vù!

Mở to mắt, đan hỏa phối hợp Diễm Hỏa đồng thời thiêu cháy, vô số dược liệu bảo vật khoáng thạch trân quý bị ngọn lửa cô đọng.

Ở dưới tinh thần hắn tập trung cao độ, rất nhanh một thân thể hoàn mỹ xuất hiện ở trước mặt.

Cái thân thể này không có giới tính, nhìn không ra là nam hay nữ, chỉ là dàn giáo, cũng không phải hắn không có luyện chế tốt, mà Tinh Cung chi linh nhắn nhủ chính là như vậy, bây giờ nhìn không ra nam nữ, một khi dung hợp linh tính, sẽ lột xác, sặc sỡ loá mắt.

- Tốt rồi, cuối cùng thành công!

Nhiếp Vân ngừng lại, thở ra một hơi, từ trong trạng thái luyện chế khôi phục lại.

Trải qua điều chỉnh, tập trung tinh thần luyện chế, quả nhiên không phụ hi vọng, luyện chế ra thân thể so với trong tưởng tượng còn xịn hơn, cơ hồ có thể dùng hoàn mỹ để hình dung.

- Đi!

Thu thân thể vào nạp vật đan điền, linh hồn khẽ động, cảm ứng ý chí của Tinh Cung chi linh.

Hô!

Nhiếp Vân từ tại chỗ biến mất, xuất hiện lần nữa, đã về tới Bắc Đẩu tinh cung.

- Nhanh như vậy liền luyện chế tốt rồi?

Thấy Nhiếp Vân xuất hiện, Tinh Cung chi linh đột ngột đi tới trước mặt, trong

thanh âm hưng phấn mang theo một tia run rẩy.

- Cho!

Nhiếp Vân phất tay, một thân hình không có linh hồn xuất hiện, lẳng

lặng lơ lửng, tản mát ra uy thế siêu việt đan dược Đạo phẩm.

------oOo------

Chương 1283: Khu Tu sư (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phối hợp Khí Hải chi tâm cùng với rất nhiều dược liệu trân quý luyện chế khôi lỗi, nếu như từ cấp bậc suy luận mà nói, sớm đã vượt qua Đạo phẩm, đạt đến một loại cảnh giới càng thêm cao thâm.

- Cảm ơn, linh tính dung hợp!

Trong lời nói mang theo một tia kích động, Tinh Cung chi linh nhảy vào thân thể.

Hiện tại Tinh Cung chi linh chỉ là một cổ ý niệm có chứa linh hồn chấn động, ngay cả hồn phách cũng không tính, chỉ có thể nói là một linh tính có ý chí tự chủ mà thôi.

Ông!

Thân thể này đúng là vì chế tạo cho Tinh Cung chi linh, vừa chui vào lập tức phóng ra hào quang sáng chói.

Rất nhanh hào quang tiêu tán, một bóng người xuất hiện ở trước mặt Nhiếp Vân.

Bắp đùi thon dài mang theo một đôi chân ngọc nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt Nhiếp Vân lập tức đỏ bừng.

Không nghĩ đến Tinh Cung chi linh này lại là nữ nhân, ý niệm dung hợp thân hình, triệt để lột xác, hoàn mỹ không tỳ vết, tản mát ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, trần như nhộng, nhẹ nhàng khẽ động bay ra hương khí nhẹ nhàng, để cho người nhịn không được miên man bất định.

Bất quá Nhiếp Vân bái kiến không ít mỹ nữ, sức đề kháng cũng mạnh, một tia không khỏe trong nháy mắt tức qua, ánh mắt khôi phục thanh minh.

- Đa tạ chủ nhân luyện chế thân hình cho ta, hiện tại ta liền là người của ngươi rồi!

Nhẹ nhàng một tiếng, chủ nhân của thân thể hoàn mỹ âm thanh như chim hoàng oanh, thẩm thấu nhân tâm, so với Hoắc Dĩnh có được thiên phú Tiên Âm sư cũng không yếu chút nào.

- Mặc y phục lên a!

Bàn tay Nhiếp Vân khẽ động, quần áo của Lạc Khuynh Thành bay ra, choàng ở trên người nàng, che lấp thân hình mỹ diệu.

- Vâng, chủ nhân!

Thấy cử động của hắn, Tinh Cung chi linh khẽ cười một tiếng, ngón tay lăng không điểm tới.

Nhiếp Vân vừa định trốn tránh, liền cảm thấy một cổ ý niệm xông vào trong óc, con mắt lập tức trợn tròn.

- Ta đã là chủ nhân của Bắc Đẩu tinh cung?

Vừa rồi cổ ý niệm kia đúng là chìa khóa khống chế Tinh Cung, vừa tiến vào trong óc, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy mình cùng Tinh Cung tầm đó đã có một tia liên hệ vi diệu, tâm niệm vừa động, có thể về tới đây, không cần Tinh Cung chi linh tiếp dẫn nữa.

- Ân? Không đúng, nếu như ta là chủ nhân của Bắc Đẩu tinh cung, sao ngoại trừ cung điện này, cung điện khác ta lại không thể đi vào?

Rất nhanh Nhiếp Vân từ trong kinh hỉ tỉnh táo lại, cảm nhận được một tia bất đồng.

Hiện tại hắn có thể nói khống chế Tinh Cung, hoàn toàn có thể thu nhỏ lại dung nhập thân hình, nhưng có một điểm không đúng, cái

kia chính là Bắc Đẩu tinh cung có bảy cung điện, hiện tại hắn chỉ có thể vào Thiên Quyền điện, sáu cung điện khác, tựa hồ có một loại phong ấn ngăn cản, không có quyền hạn đi vào.

- Không có gì kỳ quái, chủ nhân ngươi bây giờ đã là chủ nhân của Tinh Cung, chỉ là không được lão chủ nhân truyền thừa, không cách nào kế thừa cung điện nguyên vẹn mà thôi!

Nhìn ra kinh ngạc cùng nghi hoặc của hắn, Tinh Cung chi linh nói.

- Lão chủ nhân truyền thừa, ngươi nói là Bắc Đẩu Tinh Quân?

Nhiếp Vân mắt sáng rực lên.

- Tòa cung điện này, đúng là Bắc Đẩu Tinh Quân luyện chế thành, ngươi chỉ có đạt được hắn tán thành cùng truyền thừa, mới có thể triệt để khống chế Tinh Cung, nếu như không chiếm được, Bắc Đẩu tinh cung này, cũng chỉ có thể xem như một Không Gian Dung Khí mà thôi, không thể biểu hiện ra uy lực của Tạo Hóa Tiên khí!

Tinh Cung chi linh nói.

- Tạo Hóa Tiên khí?

Nhiếp Vân nháy mắt hai cái.

- Ah, chủ nhân sinh hoạt ở Nhân giới, không biết Tiên Thiên Linh Khí phân cấp cũng rất bình thường! Hiện tại ta nói cho chủ nhân rõ chi tiết thoáng một phát!

Tinh Cung chi linh mỉm cười, nhất tiếu bách mị sinh.

- Chủ nhân nên biết Tiên Thiên linh khí hay còn gọi là Tiên khí, Tiên Thiên linh binh, ở Linh giới được gọi chung là Tiên khí. Tiên khí chia làm sơ cấp, trung cấp, cao cấp cùng đỉnh phong. Binh khí Tiên phẩm sơ cấp ở Linh giới cực kỳ phổ biến, Tiên phẩm trung cấp bình thường chỉ có cường giả mới có thể có được, về phần có được Tiên khí Tiên phẩm cao cấp, ở Linh giới đã được cho là đại nhân vật! Đương nhiên cái gọi là Tiên khí Tiên phẩm đỉnh phong, chỉ sợ chỉ có Thánh Tiên, Vương Tiên mới có tư cách khống chế!

- Mà Tạo Hóa Tiên khí, càng là bảo bối áp đảo trên Tiên phẩm đỉnh phong, mặc dù ở Linh giới, xuất hiện một cái cũng sẽ bị tất cả Tinh Quân, Tiên Quân tranh đoạt!

- Mạnh như vậy?

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Bắc Đẩu tinh cung này dĩ nhiên là Tạo Hóa Tiên khí siêu việt Tiên phẩm đỉnh phong, vượt xa tưởng tượng của hắn.

- Đúng rồi, ngươi nhìn chuôi kiếm này của ta nên thuộc về đẳng cấp gì?

Nhiếp Vân vội vàng lấy ra Kiếm Thần chi kiếm.

Trước kia lúc xông cửa, Yêu Vô Cương cho Truy Linh Kiếm đã nghiền nát, cho nên Kiếm Thần chi kiếm như cũ là bảo bối tốt nhất trước mắt của hắn.

- Chuôi kiếm này chỉ là Tiên phẩm sơ cấp bình thường nhất, thậm chí ở trong sơ cấp cũng kế cuối!

Tinh Cung chi linh tùy tiện nhìn thoáng qua nói.

- Ách...

Nhiếp Vân gãi gãi đầu.

Hắn vốn tưởng rằng chuôi kiếm này làm sao cũng có thể là Tiên phẩm trung cấp, hiện tại xem ra, vẫn là nghĩ quá nhiều, hy vọng xa vời quá lớn...

- Ân, vừa rồi nghe ngươi nói cái gì Thánh Tiên, Vương Tiên, Tinh Quân, Tiên Quân, đều là cấp bậc gì?

Vì giảm bớt xấu hổ, Nhiếp Vân hỏi.

- Ah, cái này nha, tu luyện giả của Nhân giới các ngươi, chia làm

Khí Hải cửu trọng, Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh cửu trọng, tiến vào Linh giới, cũng có Tiên cấp cửu trọng! Thánh Tiên, Vương Tiên là đại nhân vật đỉnh phong nhất trong Tiên cấp cửu trọng, về phần Tiên Quân, còn gọi là Tinh Quân, là cùng một đẳng cấp, là đại năng áp đảo trên Tiên cấp cửu trọng!

Tinh Cung chi linh nói.

- Tinh Quân là đại năng áp đảo Tiên cấp cửu trọng?

Yết hầu của Nhiếp Vân phát khô.

Trước kia vẫn cho là Bắc Đẩu Tinh Quân ở Linh giới cũng không được tốt lắm, hỗn loạn không quá như ý, mới chẳng biết tại sao đi tới Nhân giới, hiện tại xem ra, căn bản không phải chuyện như vậy!

Tinh Quân, còn gọi là Tiên Quân, đại năng bao trùm trên Tiên cấp cửu trọng... chỉ là loại xưng hô này, liền để cho Nhiếp Vân có chút hô hấp không được!

- Tiên cấp cửu trọng có những cảnh giới nào?

Một lát sau, Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

- Tiên cấp cửu trọng theo thứ tự là Tiên Lực cảnh, Tiên Thể cảnh, Chân Tiên cảnh, Thiên Tiên cảnh, La Tiên cảnh, Huyền Tiên cảnh, Kim Tiên cảnh, Thánh Tiên cảnh cùng đệ cửu trọng Vương Tiên cảnh!

Tinh Cung chi linh giải thích nói:

- Bình thường có thể đạt tới đệ tam trọng Chân Tiên cảnh, ở Linh giới thì có địa vị nhất định, Minh Hinh kia linh hồn không cao hơn ba ngàn, chỉ là tiểu nhân vật Tiên Lực cảnh vừa cảm ngộ bổn mạng đại tinh không lâu mà thôi!

------oOo------

Chương 1284: Khu Tu sư (2)

- Tiểu nhân vật Tiên Lực cảnh...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Tiểu nhân vật này thiếu chút nữa giết chết mình, nếu không phải thời khắc cuối cùng đột phá, còn không biết có thể sống sót hay không.

Hơn nữa một tiểu nhân vật như vậy, đánh Tinh Cung chi linh thiếu chút nữa tán loạn.

- Sở dĩ ta bị nàng đả thương, cũng không phải thủ đoạn của nàng, mà là bị Thần Vân mà Hoàng Vương lưu lại đánh trúng! U Minh Hoàng Vương là nhân vật thời kỳ thượng cổ, thực lực bản thân đã đạt đến Tinh Quân đỉnh phong nhất, nàng lưu lại thủ đoạn, đừng nói ta, cho dù lão chủ nhân phục sinh, cũng không nhất định là đối thủ! Nếu như không phải Hoàng Vương, cho dù thực lực của ta không được tốt lắm, chỉ bằng vào Minh Hinh, hừ, một vạn cái cũng không phải đối thủ của ta!

Tinh Cung chi linh đoán được cách nghĩ của Nhiếp Vân, vội vàng giải thích một câu.

- Tinh Quân đỉnh phong nhất?

Không để ý tới nàng tự kỷ, Nhiếp Vân không nghĩ đến U Minh Hoàng Vương kia cư nhiên cường đại như thế, không khỏi sững sờ, trong mắt lập tức lộ ra một tia nghi hoặc.

- Không đúng, nếu như U Minh Hoàng Vương lợi hại như vậy, địa vị cao như thế, bảo vật khẳng định nhiều vô số kể, không đến mức tốn hao lực lượng như vậy tới cướp đoạt Bắc Đẩu tinh cung a!

U Minh Hoàng Vương, đã được xưng Vương, nhất định là lãnh đạo tối cao của U Minh nhất tộc, cường giả loại này, bảo bối gì không có, mặc dù Bắc Đẩu tinh cung là Tạo Hóa Tiên khí, cũng không đến mức để cho nàng động tâm như thế a!

Dù sao vượt giới luyện hóa bảo vật, cái giá thực quá lớn.

- Ta biết rõ ý nghĩ của ngươi, tuy Tạo Hóa Tiên khí ở trong mắt Hoàng Vương không tính đặc biệt trân quý, nhưng Bắc Đẩu tinh cung không phải Tạo Hóa Tiên khí bình thường!

Trên mặt Tinh Cung chi linh lộ ra vẻ kiêu ngạo.

- Ngươi biết lão chủ nhân có được thân phận gì sao?

- Thân phận gì? Chẳng lẽ cũng là vương giả của một chủng tộc?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Vương giả? Cái kia ngược lại không phải, mà là một vị Khu Tu sư, Khu Tu sư cường đại nhất ở giữa thiên địa!

Ánh mắt của Tinh Cung chi linh lộ ra lửa nóng.

- Khu Tu sư?

Hai mắt Nhiếp Vân mê mang.

Thiên phú đặc thù từ thứ tám Linh Hồn sư bắt đầu, mãi cho đến một ngàn hắn đều biết, sao chưa từng nghe nói qua Khu Tu sư? Chẳng lẽ cũng là thiên phú đặc thù, hơn nữa bài danh trước tám sao?

- Thực xin lỗi chủ nhân, ta quên ngươi chưa đi qua Linh giới, Khu Tu sư không thuộc về thiên phú đặc thù, mà là một loại cường giả siêu cấp có được năng lực bản lĩnh và đặc thù đặc thù, minh bạch mà nói, Khu Tu sư là tài sản trân quý nhất của Linh giới, cũng là chức nghiệp cao quý nhất, trong trăm triệu người cũng không nhất định xuất hiện một cái, mà Bắc Đẩu Tinh Quân, là người nổi bật nhất trong đó, trăm triệu năm mới xuất hiện một vị Khu Tu sư Kim Vân cửu phẩm!

Tinh Cung chi linh duỗi lưng mỏi lười biếng, triển lộ ra ra đường vòng cung khoa trương, hưng phấn nói.

- Khu Tu sư Kim Vân cửu phẩm?

Nhiếp Vân càng thêm mê hoặc.

- Những cái này bây giờ ngươi không cần phải hiểu, qua một hồi ta sẽ dẫn ngươi đi Truyền Thừa điện mà chủ nhân lưu lại, nếu như ngươi có thể tiếp nhận truyền thừa, sẽ minh bạch toàn bộ!

Tinh Cung chi linh nở nụ cười.

- Truyền Thừa điện? Vậy được rồi, hiện tại liền dẫn đi qua đi!

Trải qua nàng giới thiệu, hiện tại trong nội tâm Nhiếp Vân đối với Bắc Đẩu Tinh Quân truyền thừa, ở sâu trong nội tâm sinh ra một loại cảm giác không thể chờ đợi được, đại nhân vật uy chấn Linh giới lưu lại bảo tàng, nếu quả thật có thể thu hoạch truyền thừa, khẳng định tiền đồ không thể hạn lượng!

Cho dù không có khả năng một bước lên trời, nhưng ít ra sau khi tiến vào Linh giới, không đến mức chẳng có đầu mối, tìm không rõ phương hướng.

- Tốt, đi thôi!

Thân thể mềm mại của Tinh Cung chi linh nhoáng một cái, uốn éo vòng eo cao gầy, nhảy về phía trước.

Nhiếp Vân theo sát ở phía sau, rất nhanh đi tới một cung điện cự đại, còn không có tiến vào trong đó, liền thấy tấm biển ghi ba chữ Truyền Thừa điện.

Nhìn thoáng qua, liền cảm thấy một cổ khí tức áp đảo Thượng Thiên truyền xuống, toàn thân không khỏi chấn động, hô hấp ngưng trọng.

Thật không hổ là vật Bắc Đẩu Tinh Quân lưu lại, cường đại đến cực điểm!

- Đây là kiểu chữ của Đạo tộc?

Ba chữ kia giống kiểu chữ viết Tiêu Dao Du như đúc, mang theo khí tức lưu truyền từ Thượng Cổ tới nay, phiêu dật tiêu sái, hận đời vô đối, phảng phất như có sinh mệnh, tùy thời giãy giụa ra cung điện khống chế, phá tan mây xanh.

- Lão chủ nhân tu luyện chính là công pháp Đạo tộc, đúng rồi, chủ nhân, ngươi đưa bàn tay cảm ứng Khảo Sát Thạch trên cửa, nếu như có thiên phú trở thành Khu Tu sư, đại môn sẽ mở ra, có thể tiếp nhận lão chủ nhân truyền thừa, mà mở không ra, liền không có biện pháp, đây là lão chủ nhân lưu lại thủ đoạn, tuy ta là khí linh, lại không có cách nào làm trái!

Tinh Cung chi linh nói.

- Ân! Nhiếp Vân nhìn thoáng qua kết cấu của cửa đá, cũng không biết khoáng thạch gì, dị thường chắc chắn, vũ lực mà nói khẳng định không thể phá nổi, không khỏi nhẹ gật đầu, con mắt nhìn Khảo Sát Thạch ở trước cửa.

Khảo Sát Thạch này dựng ở trước cửa, cao ba bốn thước, toàn thân trong suốt có chút tương tự thủy tinh.

- Đưa bàn tay lên tảng đá? Có cần vận chuyển pháp lực hay không?

Nhiếp Vân nghi ngờ hỏi.

- Chỉ cần đưa bàn tay lên là được, cái gì cũng không cần làm, Khảo Sát Thạch này có thể tự chủ khảo thí ra năng lực ẩn chứa trong cơ thể ngươi, cấp bậc Khu Tu sư tổng cộng chia làm ba loại, Kim Vân, Ngân Vân cùng Huyết Vân! Nếu như có được thiên phú tương ứng, Khảo Sát Thạch sẽ lóe ra sắc thái đối ứng, chứng minh ra thiên phú của ngươi, một khi phù hợp, cửa đá sẽ mở ra, chủ nhân, cố gắng lên, hi vọng ngươi có thể kế thừa y bát của lão chủ nhân, một lần nữa uy chấn Linh giới!

Tinh Cung chi linh tràn đầy chờ mong, bàn tay như ngọc trắng nắm lại, vừa cười vừa nói.

- Kim Vân, Ngân Vân, Huyết Vân?

Nhiếp Vân đối với Khu Tu sư căn bản không hiểu, càng không biết phân cấp, mình rốt cuộc có thiên phú như vậy hay không, bất quá việc đã đến nước này, đành phải kiên trì đi tới.

Khảo Sát Thạch trong suốt như một vũng nước trong, đi qua, chiếu ra bóng dáng của hắn, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên.

Ông!

Bàn tay vừa tiếp xúc Khảo Sát Thạch, một cổ lực lượng kỳ lạ dọc theo kinh mạch chui vào Khí Hải.

- Ân?

Biến sắc, Nhiếp Vân vung tay muốn thu hồi, lại phát hiện Khảo Sát Thạch phảng phất như mang theo hấp lực cực lớn, tránh thoát không được.

------oOo------

Chương 1285: Bắc Đẩu Tinh Quân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khí Hải là căn bản tu luyện, không thể xuất hiện bất kỳ sai lầm, tuy bây giờ có được Mộc Sinh đan điền, Khí Hải nghiền nát cũng có thể chữa trị, nhưng hắn có được rất nhiều thiên phú cùng bí mật, liên lụy thật sự quá lớn, không muốn bị người phát hiện.

- Chủ nhân không nên cử động, đây là trình tự của Khảo Sát Thạch, một khi giãy giụa liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ!

Chứng kiến nét mặt của hắn, Tinh Cung chi linh vội vàng nói, đồng thời trong nội tâm chờ đợi, hi vọng tân chủ nhân có thể giống như lão chủ nhân, có được thiên phú Khu Tu sư, tung hoành Linh giới, rong ruổi thiên hạ.

- Tốt!

Nghe đây là trình tự của Khảo Sát Thạch, lòng cảnh giác của Nhiếp Vân diệt hết, buông lỏng tinh thần, tùy ý cổ lực lượng đặc thù kia du đãng, rất nhanh lực lượng rút khỏi Khí Hải, về tới Khảo Sát Thạch, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy bàn tay buông lỏng, lui về phía sau mấy bước.

- Tốt rồi... Chỉ mong chủ nhân ít nhất là Khu Tu sư Huyết Vân... Nếu như ngay cả Huyết Vân cũng không phải, vậy thì không có biện pháp đạt được truyền thừa của lão chủ nhân rồi...

Thấy động tác của hắn, Tinh Cung chi linh biết rõ kiểm tra đã xong, một đôi tú mục trợn tròn gắt gao nhìn chằm chằm tảng đá.

Cô cô cô cô!

Cổ lực lượng đặc thù tiến vào Khí Hải của Nhiếp Vân trở lại tảng đá, làm nó bắt đầu đung đưa, phảng phất như nấu nước sôi, phát ra thanh âm rung động đậm đặc.

- Ah, chủ nhân quả nhiên có được thiên phú Khu Tu sư...

Chứng kiến tảng đá lắc lư, con ngươi của Tinh Cung chi linh sáng ngời, hưng phấn hô lên, thanh âm còn không có chấm dứt, tảng đá trong suốt đột nhiên lóe lên, phóng ra một đạo hào quang màu đỏ tươi.

- A... Khu Tu sư Huyết Vân cấp thấp nhất?

Chứng kiến quang mang hồng sắc, thần sắc hưng phấn của Tinh Cung chi linh lập tức rớt xuống.

Khu Tu sư Huyết Vân là cấp thấp nhất trong Khu Tu sư, thành tựu có hạn, muốn đạt tới cảnh giới cực cao, giống như lão chủ nhân trước kia, căn bản là không có khả năng.

Ông!

Nét mặt như đưa đám của nàng còn không có triệt để thành hình, tảng đá trước mặt lần nữa run lên, từ quang mang huyết sắc thuế biến thành màu bạc, sáng chói quang minh.

- Cái này... Lại là Khu Tu sư Ngân Vân? Tuy Ngân Vân kém lão chủ nhân, lại cũng không tệ, trở thành đại nhân vật của Linh giới ở trong tầm tay...

Huyết quang đột nhiên biến dị, để cho Tinh Cung chi linh hơi sững sờ, Khảo Sát Thạch gần đây tinh chuẩn, kiểm tra xong cải biến tình huống thuộc tính, còn lần đầu tiên gặp phải.

Bản thân Khu Tu sư liền không nhiều lắm, Khu Tu sư Ngân Vân đã được cho cao cấp, mặc dù ở Linh giới, chỉ bằng vào loại thân phận này, sẽ được đại tông môn, đại gia tộc tôn sùng.

- Ân?

Thời điểm Tinh Cung chi linh cho rằng Nhiếp Vân chỉ là Khu Tu sư Ngân Vân, đột nhiên Khảo Sát Thạch đung đưa lần nữa, âm thanh run rẩy không dứt bên tai.

Bành!

Hào quang màu bạc đột nhiên quỷ dị lột xác thành kim quang, chiếu sáng cả cửa đá, rung động lòng người.

- Cái này... Cái này... Điều này sao có thể? Chủ nhân cũng có cơ hội đạt tới... Khu Tu sư Kim Vân?

Chứng kiến kim quang đột nhiên lóe ra, Tinh Cung chi linh cảm giác có chút điên rồi, che đôi môi, con mắt trợn tròn, không thể tin được sự thật mình chứng kiến.

Khu Tu sư Kim Vân dù là cấp thấp nhất, ở Linh giới cũng là nhân vật chạm tay có thể bỏng, thành phố lớn mấy trăm triệu người, cũng không nhất định có thể xuất hiện một cái, như thế nào... chẳng lẽ tân chủ nhân có được loại thiên phú này?

Khu Tu sư Kim Vân, chỉ cần mi tâm xuất hiện Kim Vân, vô luận đến

địa phương nào, cũng sẽ được hoan nghênh long trọng nhất, các loại bảo vật chỉ là sự tình một câu, như vậy không cần phải nói, tuyệt đối phát tài!

Bành!

Tinh Cung chi linh hưng phấn còn không có chấm dứt, kim quang của Khảo Sát Thạch đột nhiên nồng đậm đến cực hạn.

Bành… tạc thành bụi phấn.

- Cái này... là chuyện gì xảy ra?

Chứng kiến một màn trước mắt, Tinh Cung chi linh từ trong lúc khiếp sợ tỉnh táo lại, có chút sờ không rõ đầu óc.

Khảo Sát Thạch sao sẽ hư mất? Chẳng lẽ thời gian rất lâu không có khảo nghiệm, xuất hiện trục trặc? Bằng không, như thế nào sẽ màu đỏ, màu bạc, màu vàng thay nhau xuất hiện, còn nổ tung?

- Ta có thể tiến vào không?

Ngay thời điểm Tinh Cung chi linh không rõ chuyện gì xảy ra, nghe được thanh âm cách đó không xa vang lên, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy cửa đá chẳng biết lúc nào đã mở ra.

- Vào đi thôi...

Tinh Cung chi linh vội vàng gật đầu.

Cửa đá mở ra, nói rõ Khảo Sát Thạch đã khảo thí ra kết quả chuẩn xác, tân chủ nhân đã nhận được lão chủ nhân tán thành, nhưng tân chủ nhân rốt cuộc là Khu Tu sư cấp bậc gì?

Ngay cả nàng cũng có chút sờ không rõ đầu óc.

Không để ý tới vẻ mặt mê hoặc của Tinh Cung chi linh, Nhiếp Vân nhấc chân đi vào cửa đá, vừa tiến vào trong đó, lập tức bị một tràng cảnh kỳ quái dọa sợ.

Xuất hiện ở trước mắt không phải đại điện, cũng không phải bảo tàng gì, mà là một mảnh đen kịt lạnh như băng, loại đen kịt này không có chút ánh sáng nào, ngay cả thiên phú Thiên Nhãn cũng không có chút nào hiệu quả.

Oanh!

Một quang điểm lóe lên, trong chớp mắt tràn ngập toàn bộ ánh mắt, một bóng người cự đại xuất hiện ở trước mặt.

Bóng người này đỉnh thiên lập địa, thân cao mấy vạn dặm, bàn tay vừa thô vừa to, nhất cử nhất động phảng phất như từ chỗ sâu trong thời không đi đến, vượt qua Thời Gian trường hà, thần bí khó lường.

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại, là một trung niên, tóc rối tung, có chút lôi thôi lếch thếch, đi chân trần, ống quần rất cao, mỗi bước một bước, tinh không đầy trời sẽ phát sinh cuộn sóng, lực lượng giàn giụa.

Tuy biết rõ trước mắt chỉ là hư ảnh, lại hoảng sợ phát hiện, tiện tay bóp chết mình cũng không thành vấn đề.

- Ngươi có thể luyện hóa Tinh Cung ta lưu lại, nói rõ chúng ta tầm đó có duyên phận rất lớn!

Bóng người mỉm cười, nhìn về phía Nhiếp Vân, như một trưởng lão hiền lành.

- Hậu bối bái kiến Bắc Đẩu Tinh Quân!

Biết rõ thực lực của bóng người hư ảo này khi còn sống, Nhiếp Vân không dám thất lễ, vội vàng ôm quyền nói.

- Không cần đa lễ, năm đó ta tới đây, đã biết rõ sẽ có loại kết cục này, cho nên sớm chuẩn bị kỹ càng! Bắc Đẩu tinh cung là tâm huyết suốt đời của ta, bên trong có tất cả truyền thừa ta lưu lại, ngươi có thể được đến, nói rõ trong u minh có Thiên Ý dẫn dắt, chúng ta tầm đó có được loại duyên phận này!

Cực lớn Bắc Đẩu Tinh Quân hòa ái cười nói.

Nghe hắn nói cái gì Thiên Ý, Nhiếp Vân đối với mấy cái này biết không nhiều lắm, cũng không dám tùy tiện xen vào, lẳng lặng đợi tại nguyên chỗ, thái độ cung kính.

------oOo------

Chương 1286: Khu Tu sư đẳng cấp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chắc hẳn ngươi rất kỳ quái ta cường đại như thế, tại sao lại vẫn lạc a!

Bắc Đẩu Tinh Quân nói.

Nhiếp Vân nhẹ gật đầu.

Hoàn toàn chính xác, Bắc Đẩu Tinh Quân đã có được thực lực có thể so với Hoàng Vương, vì sao Hoàng Vương không có việc gì, ngược lại hắn triệt để vẫn lạc?

- Cái này liên lụy đến bí mật Linh giới cùng với toàn bộ thế giới sinh ra đời, thực lực của ngươi xa xa không đủ, nói cho ngươi biết chỉ làm ngươi tăng thêm phiền não!

Bắc Đẩu Tinh Quân lắc đầu.

- Ta vẫn là nói cho ngươi sự tình Linh giới a!

- Linh giới, giới vực cường đại nhất Chư Thiên vạn giới, người trong đó, bản chất sinh mệnh vượt xa sinh linh hạ giới, trong đó ẩn chứa Tiên Thiên linh khí để cho người càng dễ tu luyện, tu luyện làm chơi ăn thật! Đủ loại bảo vật vô cùng vô tận... Nghe đến mấy cái này, ngươi nên cực kỳ hướng tới Linh giới a! Bất quá, Linh giới cũng không phải thánh địa như trong tưởng tượng, Nhân giới các ngươi, đối địch với Nhân loại hẳn là Yêu nhân a!

- Vâng!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Ở Linh giới, tuy Yêu nhân với Nhân loại quan hệ không được tốt lắm, lại có thể hòa bình ở chung, mà địch nhân lớn nhất của sinh linh Linh giới, gọi là Tu La! Mỗi hơn trăm năm, sẽ có Tu La sát khí từ hư không tràn xuống, để cho vô số cường giả tử vong! Tu La trời sinh huyết mạch cường đại, sức chiến đấu kinh người, mang theo sát khí vô biên, mặc dù cường giả Linh giới cũng không thể ngăn cản, mà ở trong Linh giới, có thể khắc chế Tu La sát khí chỉ có một loại người...

Ánh mắt Bắc Đẩu Tinh Quân mê ly, như lâm vào trầm tư.

- Khu Tu sư?

Nhiếp Vân linh quang lóe lên, rốt cuộc hiểu rõ Khu Tu sư rốt cuộc là chức nghiệp gì.

- Đúng vậy, đúng là Khu Tu sư!

Bắc Đẩu Tinh Quân nhẹ gật đầu.

- Khu Tu sư là Thiên Đạo lưu cho sinh linh một đường sinh cơ, mỗi một vị Khu Tu sư, ở Linh giới đều có địa vị đặc biệt, nếu như có thể đạt tới Kim Vân, sẽ tìm được tôn sùng, đãi ngộ cao quý nhất! Mà ngươi...

Nói đến đây, Bắc Đẩu Tinh Quân đột nhiên nhìn về phía Nhiếp Vân, trong ánh mắt mang theo tán dương nồng đậm.

- ... Sẽ trở thành Khu Tu sư cường hãn nhất cổ kim!

- Khu Tu sư cường hãn nhất cổ kim?

Nhiếp Vân làm sao cũng không thể tưởng được Bắc Đẩu Tinh Quân sẽ đánh giá hắn cao như vậy.

Hắn đối với Khu Tu sư này một chút cũng không rõ ràng, Bắc Đẩu

Tinh Quân liền khẳng định như vậy, để cho hắn cảm thấy có chút khó tin.

- Có phải cảm thấy ta có chút võ đoán hay không?

Tựa hồ Bắc Đẩu Tinh Quân nhìn ra hắn kinh ngạc, nở nụ cười.

- Ngươi nghe xong giải thích của ta, sẽ biết rõ tại sao lại nói như vậy!

- Tu La sát khí, là thủ đoạn công kích chủ yếu nhất của Tu La, có thể trực tiếp tan rã nội tâm, thân người dính vào, cho dù Mộc Sinh chi khí cũng không thể trị liệu, mà Khu Tu sư, lại có thể đối kháng loại sát khí này, có thể chống lại Tu La! Khu Tu sư, tổng cộng chín cấp, chia làm Kim Vân, Ngân Vân, Huyết Vân, cấp bậc, đẳng cấp càng cao, có thể hóa giải Tu La sát khí càng cường đại, địa vị lại càng tôn sùng!

- Ân!

Nghe đến mấy cái này, tựa hồ một thế giới to lớn xuất hiện ở trước mặt Nhiếp Vân.

Xem ra tuy Linh giới dồi dào cường đại, nhưng cũng không an toàn nha.

Không nói cái khác, có thể làm cho một Tinh Quân nói như vậy, Tu La khẳng định cực kỳ đáng sợ!

Nói đến Tu La, trong óc Nhiếp Vân nhớ tới ban đầu ở không gian Cửu Long kéo liễn, nhìn thấy viên cầu cùng thi thể cực lớn kia, tựa hồ một người trong đó gọi là Tu La Vương, có thể ở trong Tu La lấy được loại danh xưng này, chỉ sợ thực lực mạnh, ngay cả Bắc Đẩu Tinh Quân này cũng khó chống lại.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán, dù sao loại cấp bậc này cách hắn hiện tại quá xa rồi, không thể so sánh nổi.

- Khu Tu sư nói rất lợi hại, kỳ thật vô cùng đơn giản, là người có thiên phú đặc thù, có thể khống chế, dung hợp thiên phú đặc thù!

Bắc Đẩu Tinh Quân nở nụ cười.

- Khống chế dung hợp thiên phú đặc thù?

Mặt mũi Nhiếp Vân tràn đầy nghi hoặc.

- Đúng vậy, chắc hẳn ngươi nên biết thiên phú đặc thù đại biểu cho Thiên Địa Đại Đạo, có được thiên phú càng nhiều, về sau thành tựu lại càng lớn! Muốn trở thành Khu Tu sư, đầu tiên phải có được thiên phú đặc thù, hơn nữa ít nhất phải có được hai loại thiên phú trở lên! Thiên phú càng nhiều, về sau thành tựu càng cao!

Bắc Đẩu Tinh Quân nói.

- Ách...

Nhiếp Vân sửng sốt.

Khu Tu sư có quan hệ với thiên phú đặc thù? Chẳng lẽ vừa rồi ở chỗ Khảo Sát Thạch, khí lưu tiến vào Khí Hải, là vì khảo thí thiên phú đặc thù của mình hay sao?

- Khu Tu sư phân chia chín cấp, lại nói tiếp vô cùng đơn giản, dung hợp hai loại thiên phú đặc thù, Khu Tu sư nhất phẩm, dung hợp ba loại, Khu Tu sư nhị phẩm... Dùng loại này tính lên, thời điểm dung hợp mười loại thiên phú đặc thù, là cửu phẩm Khu Tu sư vĩ đại nhất!

Bắc Đẩu Tinh Quân giới thiệu kỹ càng đẳng cấp của Khu Tu sư.

- Dung hợp hai loại thiên phú đặc thù là Khu Tu sư nhất phẩm, dung hợp ba loại...

Trong nội tâm Nhiếp Vân chấn động, trên mặt sinh ra vẻ cổ quái.

Trước kia vẫn cho rằng dung hợp đan điền là mình sáng tạo ra thủ đoạn đặc thù, hiện tại xem ra, cường giả Linh giới chẳng những có loại thuyết pháp này, còn phân ra đẳng cấp kỹ càng.

- Dung hợp thiên phú đặc thù bao nhiêu, có thể phán định đẳng cấp cccKhu Tu sư, nhưng thiên phú đặc thù có mạnh có yếu, ba đan điền xếp hạng Top 10 dung hợp, chẳng lẽ có hiệu quả giống ba đan điền bài danh sau một ngàn dung hợp sao? Đương nhiên không có khả năng!

Bắc Đẩu Tinh Quân tiếp tục nói:

- Cho nên mới có phân chia Kim Vân, Ngân Vân, Huyết Vân, có được thiên phú đặc thù bài danh trước 100, hơn nữa dung hợp, là Khu Tu sư Kim Vân, dung hợp thiên phú đặc thù từ một trăm lẽ một đến năm trăm, là Khu Tu sư Ngân Vân, thiên phú đặc thù sau năm trăm lẽ một dung hợp, được xưng là Khu Tu sư Huyết Vân, dung hợp thiên phú đặc thù bất đồng, năng lực cũng bất đồng, Khu Tu sư cấp bậc tương đương, thực lực cũng sẽ có chênh lệch rất lớn!

- Mà ngươi, vừa rồi thông qua Khảo Sát Thạch kiểm tra đo lường, thiên phú đặc thù bài danh Top 50, ngươi có được mười cái, loại thiên phú nghịch thiên này, thật muốn hoàn thành dung hợp, tuyệt đối là Khu Tu sư cường đại nhất từ trước tới nay, so với ta còn cường đại hơn!

Bắc Đẩu Tinh Quân nói đến đây, trong mắt nhìn về phía Nhiếp Vân tràn đầy tán dương.

------oOo------

Chương 1287: Khu Tu sư đẳng cấp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thì ra là thế!

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân rốt cục minh bạch vì sao đối phương khẳng định mình sẽ trở thành Khu Tu sư cường hãn nhất rồi, nguyên lai là vì thiên phú đặc thù.

Thiên phú đặc thù xếp hạng Top 50 của mình tổng cộng có 12 cái, theo thứ tự là Nguyên Khí sư, Võ Đạo sư, Thiên Thủ Sư, Thiên Nhĩ

sư, Kiếm Đạo sư, Thiên Nhãn sư, Độc sư, Diễm Hỏa sư, Mộc Sinh sư, Trận Pháp sư, Thần Thâu sư, Tiên Âm sư!

Có nhiều thiên phú xếp hạng Top 50 như vậy, chỉ sợ Bắc Đẩu Tinh Quân kiểm tra đo lường ra sẽ giật nảy mình.

Bất quá mặc dù kinh ngạc, cũng sẽ không hoài nghi quá nhiều, dù sao chính bản thân Bắc Đẩu Tinh Quân cũng là Khu Tu sư Kim Vân cửu phẩm, nói rõ ít nhất có được chín phú đặc thù bài danh trước 100, mình có được hơn mười, cũng không quá kỳ quái nha.

Hơn nữa, biết rõ sự tình Khu Tu sư, hắn cũng minh bạch vừa rồi tại sao Khảo Sát Thạch lại không ngừng chuyển đổi màu sắc.

Khảo Sát Thạch là khảo thí thiên phú đặc thù, mà thiên phú đặc thù của mình thật sự nhiều lắm, trong Top 100 không ít, ngoài 100 cũng có mấy cái, kiểm tra ra thiên phú đặc thù trên 100, tự nhiên sẽ lập loè quang mang huyết sắc, nương theo kiểm tra đẳng cấp đan điền càng ngày càng cao, hào quang tự nhiên cũng tùy theo biến hóa.

- Đúng rồi, tiền bối, nếu ngươi là Khu Tu sư Kim Vân cửu phẩm, có phải có được công pháp dung hợp thiên phú đặc thù hay không?

Đột nhiên, Nhiếp Vân nhớ tới một sự kiện, trong mắt cuồng hỉ.

Hắn vẫn nghĩ làm sao dung hợp thiên phú đặc thù, nhưng thiên phú đặc thù không nghe theo mệnh lệnh của hắn, dung hợp cực kỳ phiền toái, không phải là dễ dàng như vậy, nếu như có được phương pháp tu luyện, dung hợp, nhất định sẽ làm chơi ăn thật, đừng nói trở thành Khu Tu sư Kim Vân cửu phẩm, cho dù thập phẩm, thập nhất phẩm,… mình cũng có thể hoàn thành!

Bởi vì thiên phú đặc thù của người khác là trời sinh chú định, mà thiên phú đặc thù của mình có thể giao phó thuộc tính, hơn nữa tự do diễn sinh, chỉ cái này liền cường đại hơn bất luận thiên tài gì!

- Tuy ta là Khu Tu sư Kim Vân cửu phẩm, nhưng thật có lỗi, cũng không có công pháp dung hợp thiên phú đặc thù, muốn để cho chúng dung hợp, phải lý giải một loại thiên phú sâu đậm, cơ duyên xảo hợp mới có thể dung hợp, bất quá ta tổng kết ra mấy quy luật,

có thể cho ngươi một ít trợ giúp!

- Thứ nhất, linh hồn càng cường đại, dung hợp càng có trợ giúp!

- Thứ hai, lý giải Đại Đạo, thiên phú đặc thù càng sâu khắc, dung hợp càng có trợ giúp!

- Thứ ba, hoàn cảnh hoặc bảo vật đặc thù, cũng có trợ giúp thiên phú đặc thù dung hợp!

- Thứ tư, đối kháng cường giả Tu La, đánh chết Tu La càng nhiều, càng mạnh, thiên phú càng dễ dàng dung hợp!

- Bốn quy luật này ngươi nhớ kỹ, về sau nhất định sẽ có trợ giúp!

Bắc Đẩu Tinh Quân nói đến đây dừng lại một chút, ánh mắt lộ ra vẻ hiền lành.

- Năm đó ta là vì truy giết một người mới tới đây, sau khi đi tới nơi này, biết chắc sẽ chết, cho nên sớm để lại Tinh Cung, thời điểm ngươi chứng kiến những điều này, nói rõ ta đã chết thời gian rất lâu rồi!

- Truy giết một người?

Trong nội tâm Nhiếp Vân rùng mình.

Có thể làm cho Bắc Đẩu Tinh Quân khẳng định mình sẽ chết, đủ thấy thực lực của người kia vượt ra khỏi tưởng tượng.

Hơn nữa biết rõ hẳn phải chết, còn như trước không hề cố kỵ đuổi giết tới, nhân phẩm của Bắc Đẩu Tinh Quân để cho người tán dương.

- Muốn trở thành một Khu Tu sư lợi hại, đầu tiên phải nhịn được tịch mịch, qua được khảo nghiệm, có được đạo tâm kiên trì không dời! Chính vì những cái này, ta mới sắp đặt nhiều khảo nghiệm như vậy, tuyển bạt hậu nhân, kế thừa y bát của ta!

Bắc Đẩu Tinh Quân nói:

- Hiện tại ngươi thông qua khảo nghiệm của ta, ta sẽ truyền thụ cho ngươi công pháp tu luyện cùng kiếm thuật ta suốt đời nghiên cứu!

- Công pháp của ta gọi Bắc Đẩu Huyền Minh công, có thể làm cho người càng dễ cảm ngộ tinh lực, chỉ cần địa phương có ngôi sao, thì có lực lượng vô tận!

- Ta sáng chế kiếm pháp gọi Thất Tinh kiếm, tổng cộng bảy thức, mỗi một chiêu đều có uy lực rất mạnh, muốn luyện thành, phải đạt tới cảnh giới Mệnh Kiếm, không có loại cảnh giới này, thì dù có lĩnh ngộ, cũng chỉ là da lông, mượn nhờ lực lượng của Tinh Cung, mà không phải phát huy ra bản lĩnh của bản thân!

- Bắc Đẩu Huyền Minh công? Thất Tinh kiếm?

Loại công pháp kia Nhiếp Vân chưa bái kiến, nhưng Thất Tinh kiếm lại thấy Giang Thiệp thi triển qua.

Lúc đó Giang Thiệp đúng là một kiếm đâm ra Thất Tinh, mượn nhờ lực lượng Tinh Cung, xem ra nên thuộc về phiên bản da lông a.

Hô!

Thời điểm trong nội tâm Nhiếp Vân tưởng tượng, đột nhiên cảm thấy trong óc xiết chặt, chứng kiến ngón tay của Bắc Đẩu Tinh Quân điểm qua.

Đầu ngón tay của hắn hào quang lập loè, từng đạo ý niệm huyền ảo phá không tiến vào trong óc.

- Mặc dù ta truyền thụ cho ngươi Bắc Đẩu Huyền Minh công cùng Thất Tinh kiếm, lại phong ấn chúng, chỉ có đạt tới cảnh giới nhất định mới có thể tự động mở ra, thất phu vô tội hoài bích có tội, ta làm như vậy, là vì bảo hộ ngươi! Công pháp, kiếm pháp của ta, mặc dù ở Linh giới, cũng là có một không hai, không ít người thèm muốn, về sau thời điểm sử dụng, cần phải cẩn thận!

Một lát sau, Bắc Đẩu Tinh Quân thở dài một tiếng.

- Vâng!

Không kịp cẩn thận nhìn Bắc Đẩu Tinh Quân lưu lại công pháp cùng kiếm pháp, Nhiếp Vân nghiêm sắc mặt, vội vàng nói.

Thực lực của hắn bây giờ ở Nhân giới có thể nói là đỉnh phong trong đỉnh phong, nhưng tiến vào Linh giới lại không được, thân mang công pháp tuyệt thế, một khi để cho người biết rõ, tuyệt đối là sự tình phiền toái, Bắc Đẩu Tinh Quân phong ấn bộ phận cao thâm, chỉ có tu luyện tới cảnh giới nhất định mới có thể chứng kiến, cũng là vì tốt cho mình.

- Còn một điều ta muốn cảnh cáo ngươi, ngươi có rất nhiều thiên phú đặc thù, trở thành Khu Tu sư vĩ đại nhất chỉ là vấn đề thời gian, mà trước đó, ngàn vạn lần đừng cho người khác biết rõ ngươi có được nhiều thiên phú đặc thù như vậy, bằng không thì, không chỉ Nhân loại muốn giết ngươi, ngay cả Tu La cũng sẽ không bỏ qua ngươi!

Bắc Đẩu Tinh Quân nói.

Nhiếp Vân giật mình.

Có nhiều thiên phú như vậy, không có thực lực mà nói, nhất định sẽ bị người coi là đối tượng nghiên cứu, Tu La càng sẽ không bỏ qua mình.

- Tốt rồi, nên nói ta cũng nói xong, hiện tại ta bất quá là lạc ấn linh hồn, rất nhanh liền sẽ tiêu tán, làm hậu nhân của ta, cuối cùng ta còn muốn tiễn đưa ngươi một kiện bảo vật…

------oOo------

Chương 1288: Thăng Thiên chi lộ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- …là Bắc Đẩu kiếm ta tỉ mỉ luyện chế, Bắc Đẩu kiếm do Tinh Cung Thất kiếm tổ hợp thành, phía trên có phong ấn, về sau thực lực của

ngươi càng cường đại, luyện hóa càng nhiều, uy lực của kiếm cũng sẽ càng lớn! Đi thôi, cố gắng tu luyện thành một Khu Tu sư chính thức, khu trừ Tu La, danh chấn Linh giới!

Bắc Đẩu Tinh Quân cuối cùng nói.

- Đa tạ tiền bối!

Nhiếp Vân quỳ xuống hành lễ.

Cho dù vị Bắc Đẩu Tinh Quân này không phải sư phụ, lại có ân truyền nghệ, lại cho phủ đệ, phương pháp tu luyện cao minh nhất, bảo kiếm,… hắn quỳ hành lễ là việc nên làm.

- Bắc Đẩu tinh cung ta để lại rất nhiều bảo vật truyền thừa, thậm chí pháp môn đối kháng Tu La, bất quá cũng cài đặt phong ấn, thực lực không đạt tới không cách nào mở ra, tuy Linh giới là thánh địa tu luyện, lại không quá thái bình, không nên đơn giản lộ ra át chủ bài, nhớ lấy, nhớ lấy!

Thấy Nhiếp Vân quỳ xuống đất, ánh mắt của Bắc Đẩu Tinh Quân lộ ra nụ cười hài lòng, nói xong linh hồn lạc ấn tiêu tán, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Trùng trùng điệp điệp dập đầu mấy cái, lúc này Nhiếp Vân mới đứng dậy, đi ra đại điện.

Vừa ra khỏi cửa, Tinh Cung chi linh liền nghênh đón.

- Chủ nhân, đây là Thất kiếm hội tụ thành Bắc Đẩu kiếm, lão chủ nhân tốn hao gần một trăm triệu năm mới luyện chế ra được, ngươi luyện hóa đi!

Tinh Cung chi linh khẽ đảo cổ tay, một thanh trường kiếm xuất hiện ở trước mặt.

Kích cỡ của chuôi kiếm này giống như Thiên Cơ kiếm, Thiên Quyền kiếm, vừa xuất hiện liền mang theo uy thế xé rách không gian, tựa hồ không gian này căn bản không chịu nổi uy năng của nó, tùy thời có thể phá không mà ra.

Tuy còn không có luyện hóa, nhưng chỉ từ uy thế đến xem, Nhiếp Vân đã biết rõ cấp bậc của chuôi kiếm này tuyệt đối mạnh hơn Kiếm Thần chi kiếm, Truy Linh Kiếm nhiều lắm, thậm chí đã có thể so sánh vớiBắc Đẩu tinh cung.

Tiếp nhận trường kiếm, tinh thần khẽ động rãi lan qua, bắt đầu luyện hóa, đã qua không biết bao lâu, Nhiếp Vân ngừng lại, ngẩng đầu lên.

- Phía trên có rất nhiều phong ấn ta giải không được, hiện tại chỉ luyện hóa được một phần vạn, bất quá dù vậy, uy lực của chuôi kiếm này cũng viễn siêu Truy Linh Kiếm rồi!

Trên thân Bắc Đẩu kiếm, có lưu rất nhiều phong ấn, thực lực của Nhiếp Vân bây giờ, chỉ có thể luyện hóa một bộ phận, ước chừng một phần vạn, mặc dù chỉ luyện hóa một chút như vậy, nhưng lực lượng liền vượt qua Kiếm Thần chi kiếm, Truy Linh Kiếm rồi.

Bởi vậy đủ thấy chuôi kiếm này cường đại.

- Tuy chỉ luyện hóa được một phần vạn, lại có thể triệt để che dấu khí tức, thu nhập trong cơ thể, đa tạ Bắc Đẩu tiền bối!

Binh khí bình thường, không hoàn toàn luyện hóa là không có khả năng thu vào trong cơ thể, chớ nói chi là che đậy khí tức, mà Bắc Đẩu kiếm chỉ luyện hóa một phần vạn liền có thể thuận lợi làm ra những chuyện này, chỉ sợ cũng là thủ đoạn mà Bắc Đẩu Tinh Quân lưu lại.

Cổ tay khẽ đảo, Bắc Đẩu kiếm dung nhập thân thể, Nhiếp Vân đứng dậy.

- Đi!

Nhẹ nhàng nhoáng một cái, Nhiếp Vân từ trong Tinh Cung bay ra, lơ lửng ở trên hư không loạn lưu, bàn tay trảo một cái, Tinh Cung dần dần thu nhỏ lại, chậm rãi chui vào lòng bàn tay.

Sau khi luyện hóa Tinh Cung, trừ một ít nơi phong ấn, đã có thể

nguyên vẹn khống chế cung điện.

- Trở về an bài thoáng một phát, nên đi Linh giới rồi!

Thu Tinh Cung vào trong cơ thể, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái, bay ra thời không loạn lưu, thẳng tắp trở về Hóa Vân tông.

Tinh Cung chi linh biết rõ chỗ của Thăng Thiên chi lộ, một khi tìm được liền phải rời đi, nên sớm an bài thoáng một phát rồi.

Rất nhanh trở lại Hóa Vân tông, Nhiếp Vân lần nữa triệu tập tất cả mọi người lại.

- Loại cơ hội này, ta đương nhiên phải đi rồi!

Lão tửu quỷ đi đầu tỏ thái độ.

- Ta cũng đi...

Bọn người Lạc Khuynh Thành nghe nói Nhiếp Vân phải ly khai, tất cả đều sốt ruột nói.

- Các ngươi vẫn là ở lại chỗ này a, Linh giới không phải dễ dàng dừng chân như vậy, trước khi các ngươi không đạt tới Bí Cảnh đệ cửu trọng, tốt nhất không nên vào!

Nhiếp Vân cắt đứt mọi người, thái độ kiên định.

Không đạt tới Bí Cảnh đệ cửu trọng, Tiên Thiên linh khí như độc dược, dính vào tức chết, để cho bọn hắn tiến vào Linh giới bó tay bó chân, sống không bằng chết, còn không bằng ở lại chỗ này.

Dù sao một khi tìm được Thăng Thiên chi lộ, nhất định sẽ lưu lại thủ đoạn, để cho bọn hắn về sau có thể thuận lợi tiến vào, hiện tại mình lại có thể rút ra Tiên Thiên linh khí, chỉ cần thứ này sung túc, bọn hắn chậm rãi tu luyện, đạt tới Bí Cảnh đệ cửu trọng chỉ là vấn đề thời gian.

- Cái này... Được rồi!

Bọn người Nhiếp Khiếu Thiên biết rõ thực lực bản thân còn chưa đủ tiến vào Linh giới, chờ đến lúc đó phiền toái, còn không bằng hiện tại lưu lại cố gắng tu luyện, đồng thời nhẹ gật đầu.

- Đây là chín Chưởng Giáo ấn hội tụ thành Phù Thiên chi tâm, ta đã luyện chế lại một lần, không cần thiên phú đặc thù cũng có thể sử dụng, Tử Hoa động phủ này ta bố trí phong ấn lần nữa, trừ khi thực lực có thể vượt qua ta hiện tại, nếu không không có khả năng phá vỡ, phụ thân, hai đồ vật này ngài mau luyện hóa đi!

Thấy mọi người nghe được khuyên can, không cố ý muốn đi theo, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, cổ tay khẽ đảo, lấy ra Phù Thiên chi tâm cùng Tử Hoa động phủ.

Lấy thực lực cùng thủ đoạn của hắn bây giờ, viễn siêu Võ Đạo sư tổ năm đó, luyện chế lại Phù Thiên chi tâm cũng không khó khăn.

Phù Thiên chi tâm là chìa khóa để Nhân loại khống chế Phù Thiên đại lục, chỉ có khống chế cái này, mới có thể trở thành chủ nhân của Phù Thiên đại lục.

Về phần Tử Hoa động phủ, đã có Bắc Đẩu tinh cung, đối với Nhiếp Vân đã không có ý nghĩa, cho nên lợi dụng thiên phú Trận Pháp sư, một lần nữa gia trì phong ấn cùng trận pháp, chỉ cần thực lực không cao hơn hắn, liền không có khả năng cưỡng ép phá vỡ.

Này cũng là Nhiếp Vân lưu cho bọn người cha mẹ phòng hộ cuối cùng rồi.

An bài hết thảy, Nhiếp Vân hao tốn một tháng, rút lấy không ít Tiên Thiên linh khí, phong ấn lại, còn luyện chế mấy chục tấm phù lục toàn lực thi triển, lưu tại Hóa Vân tông, truyền tông chủ vị cho phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên, lúc này mới yên tâm.

Bản thân Nhiếp Khiếu Thiên là thiên tài, hơn nữa cung cấp tài nguyên vô hạn, thực lực bây giờ đã đạt tới Huyệt Khiếu cảnh, thân thể đạt tới Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ lục trọng đại thành, ngoại trừ Nhiếp Vân, lão tửu quỷ cùng Lạc Khuynh Thành, chính là mạnh nhất Hóa Vân tông, thực lực như thế cộng thêm là phụ thân của Nhiếp Vân, làm Hóa Vân tông tông chủ, không người có ý kiến.

------oOo------

Chương 1289: Thăng Thiên chi lộ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối với Yêu nhân nhất tộc, Nhiếp Vân vốn định diệt sạch, nhưng bị lão tửu quỷ khuyên can, nguyên nhân có hai.

Một, hắn diệt sát toàn bộ, sát nghiệt quá nặng, về sau thời điểm độ thiên kiếp, Tâm Ma kiếp càng thêm nguy hiểm.

Hai, nếu Yêu nhân chết sạch, Nhân tộc không có cảm giác nguy cơ, ngược lại đối với phát triển lâu dài không có lợi.

Nghe được mấy cái này, Nhiếp Vân suy tư một hồi, vui vẻ đồng ý, dù sao hiện tại Yêu nhân nhất tộc đã mất đi Thiên Yêu Thánh Hoàng, lâm vào hoàn cảnh phân chia cát cứ, so với Nhân loại càng ngày càng cường thịnh đã không có uy hiếp, giết hay không giết đã không có ý nghĩa quá lớn.

Đương nhiên, nếu là Nhiếp Vân lúc trước, chắc chắn sẽ không bị loại lời này thuyết phục, tuyệt đối sẽ giết sạch Yêu nhân mới có thể an tâm, nhưng trải qua sự kiện Tạ Trương Huệ chết, tâm tính đã có biến hóa.

Tuy Yêu nhân đa số là tội ác tày trời, lại cũng có không ít người không muốn đối địch với Nhân loại, bất cứ chuyện gì cũng không thể vơ đũa cả nắm, nếu không, sẽ chỉ làm mình lâm vào trong mâu thuẫn càng lớn.

Trải qua hơn một tháng xử lý, sự tình ở Phù Thiên đại lục rốt cục an bài xong, lúc này Nhiếp Vân mới cùng lão tửu quỷ, Tiểu Long cáo biệt mọi người.

Huyết mạch của Tiểu Long cao cấp, bản thân liền không thuộc về thế giới này, lão tửu quỷ đạt đến Bí Cảnh đệ cửu trọng, tuổi thọ cũng đã đến cực hạn, nếu như không tiến vào Linh giới, chỉ sợ sống không bao lâu nữa, bọn hắn một người một Long đi theo, tất

cả mọi người đều không có ý kiến.

Ly khai Hóa Vân tông, Tinh Cung chi linh dẫn đường, một đường đi về phía trước, chỗ đặt Thăng Thiên chi lộ, rõ ràng giống như lão tửu quỷ suy đoán, ở Khí Hải Đại Lục.

- Chủ nhân, Thăng Thiên chi lộ ở phía trước!

Hai người một Long ở dưới sự dẫn dắt của Tinh Cung chi linh, đi tới một chỗ vắng vẻ của Khí Hải Đại Lục, nàng cười chỉ về phía trước.

- Ở đây?

Chứng kiến địa phương trước mắt, toàn thân Nhiếp Vân không khỏi chấn động, cả người sửng sốt.

Rất nhiều địa phương ở Khí Hải Đại Lục hắn không biết, nhưng nơi này, vô luận kiếp này hay kiếp trước đều đã tới, đúng là sơn cốc lúc trước đạt được Linh Tê Luyện Thể Quyết cùng Cửu Chuyển Niết Bàn công.

Kiếp trước ở chỗ này nhận được hai công pháp tuyệt thế, mới có thể một đường tấn cấp, trong 300 năm đạt tới Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong, cho dù kiếp này có rất nhiều thiên phú, nhanh chóng tu luyện tới cảnh giới hôm nay, dựa vào cũng chính là bọn chúng, làm sao cũng không nghĩ đến sơn cốc vô danh cải biến vận mệnh của mình, rõ ràng là chỗ có Thăng Thiên chi lộ.

Nhiếp Vân tựa hồ cảm thấy trong nội tâm có một sợi dây nhỏ nối vận mệnh của hắn cùng Linh giới vào một chỗ, nhưng đến cùng là chuyện gì xảy ra thì lại không rõ.

- Làm sao vậy?

Lão tửu quỷ nhìn ra dị thường của hắn, nghi ngờ hỏi.

- Không có gì!

Nhiếp Vân thở ra một hơi, áp chế khiếp sợ trong lòng xuống, không

nói thêm gì nữa.

Sự tình Linh Tê Luyện Thể Quyết, Cửu Chuyển Niết Bàn công, hắn không có ý định nói cho quá nhiều người, cho dù cực kỳ tin tưởng lão tửu quỷ, cũng không nói cho thỏa đáng.

- Thăng Thiên chi lộ là thông đạo duy nhất đi thông Linh giới, bị đại năng phong ấn ở trong không gian song song, phải sử dụng Tiên Thiên linh khí mới có thể để cho nó hiển lộ dấu vết, cho nên dưới tình huống bình thường là tìm không thấy!

Tinh Cung chi linh nở nụ cười một tiếng, bay vào sơn cốc.

Nghe được giải thích của nàng, lão tửu quỷ cùng Nhiếp Vân mới chợt hiểu ra, khó trách ngay cả Võ Đạo sư năm đó cũng tìm không thấy, nguyên lai phải sử dụng Tiên Thiên linh khí làm dẫn, toàn bộ Phù Thiên đại lục khắp nơi đều tìm không thấy loại vật này, tự nhiên sẽ không cách nào phát hiện.

Trong miệng nói xong, Tinh Cung chi linh vươn tay, đầu ngón tay có một đạo Tiên Thiên linh khí lan tràn ra, lập tức tràn ngập cả sơn cốc.

Hô!

Nương theo Tiên Thiên linh khí xuất hiện, trong sơn cốc phảng phất như bị kích hoạt lên đồ vật nào đó, hai người một Long cảm thấy trước mắt trời đất quay cuồng, như lọt vào một vực sâu vạn trượng.

Khống chế pháp lực trong cơ thể, ổn định thân hình, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt lần nữa hơi đổi.

Tràng cảnh xuất hiện ở trước mắt, hắn đã từng thấy qua hai lần, lần đầu tiên là ở không gian Cửu Long kéo liễn, lần thứ hai là tiễn đưa Đạm Đài Lăng Nguyệt ly khai.

Ở đây rõ ràng giống hai địa phương kia như đúc, tinh đấu đầy trời, Thiên Hà đảo lưu, phân không rõ phương hướng.

- Tông chủ, ngươi xem!

Đang khiếp sợ, đột nhiên lão tửu quỷ chỉ về phía trước.

Theo ngón tay của hắn nhìn lại, Nhiếp Vân lập tức chứng kiến trong hư không đen kịt, một sợi dây thừng từ nơi không biết tên kéo dài xuống, lóe ra bảo quang.

- Chủ nhân, cái kia chính là Thăng Thiên chi lộ, chỉ cần dọc theo dây thừng phi hành, sẽ không mất phương hướng, liền có thể thuận lợi tiến vào Linh giới! Tốt rồi, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, đi về trước!

Tinh Cung chi linh cười một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ dí dỏm.

Vèo... liền tiến vào Bắc Đẩu tinh cung.

- Cái này là Thăng Thiên chi lộ? Chúng ta nên cẩn thận một chút, lên đi!

Thấy Tinh Cung chi linh xác nhận, Nhiếp Vân không nghi ngờ gì, lúc này bay về phía dây thừng, bàn tay trảo một cái, dọc theo nó bay lên.

Lão tửu quỷ, Tiểu Long không cam lòng lạc hậu, theo sát sau hắn.

Cái không gian này cũng không phải quá vững chắc, bốn phía đều là không gian, thời gian loạn lưu, bất quá đối với Nhiếp Vân có được thiên phú Thiên Nhãn mà nói, cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

- Dựa vào tình cảnh nơi đây, chúng ta nên tiến vào chỗ sâu trong thời không loạn lưu rồi...

Thể lực của hai người một Long đều rất cường đại, một đường phi hành, không ngừng nghỉ chút nào, bay hơn một tháng, không biết đã bay ra bao nhiêu khoảng cách.

Tại đây đã hoàn toàn bất đồng lúc mới đến, bốn phía đều là không gian, lỗ đen sụp đổ, chỉ có không gian nhỏ hẹp chung quanh Thăng Thiên chi lộ là an toàn, địa phương khác chỉ cần lâm vào trong đó,

mặc dù thực lực của Nhiếp Vân bây giờ cũng bị quấy thành bụi phấn, chết không có chỗ chôn.

Thậm chí ý niệm xâm nhập trong đó cũng bị quấy toái.

Chứng kiến loại tình huống này, hai người biết bọn người Võ Đạo sư từ trong thời không loạn lưu tìm kiếm Linh giới, khẳng định không có thành công.

Bởi vì loại địa phương này, cho dù linh hồn cũng không có khả năng tiến vào.

Địa phương khủng bố như thế, thật không biết vì sao hình thành, bọn người Minh Hồng lại là làm sao xuống được.

- Mau nhìn, đã đến Linh giới...

------oOo------

Chương 1290: Nguyên Khí đan điền hình thái thứ tư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai người lại tiếp tục đi về phía trước hai tháng, không biết đi bao xa, rốt cục chứng kiến một vách ngăn cự đại xuất hiện ở trước mắt.

Cái vách ngăn này cực kỳ dày đặc, giống Linh giới mà Nhiếp Vân cảm ứng như đúc.

- Lên đi!

Biết rõ nơi này chính là Linh giới, Nhiếp Vân cũng không do dự, mang theo Tiểu Long, lão tửu quỷ thả người chui vào.

- Nguy rồi!

Vách ngăn liếc nhìn không tới cuối cùng, tựa như tầng băng dày đặc, vừa chui vào, hai người một Long cảm thấy phảng phất như bị chất lỏng sền sệt vây quanh, tiến hay lùi đều không được.

- Mở!

Lão tửu quỷ hét lớn một tiếng, pháp lực toàn thân bành trướng, mạnh mẽ đánh tới vách ngăn, chất lỏng vây quanh hắn chỉ phát ra lắc lư nhẹ nhàng, liền không động đậy nữa.

- Cái này...

Lão tửu quỷ biến sắc.

Ba tháng này cùng Nhiếp Vân chạy đi, lẫn nhau trao đổi kinh nghiệm tu luyện, tăng thêm Tiên Thiên linh khí vô hạn cung cấp, thực lực của hắn bây giờ so với trước khi đến cường đại hơn gấp bội, linh hồn cũng có tiến bộ, đạt đến chín trăm chín mươi chín thê độ.

Thực lực bây giờ, nếu như Thiên Yêu Thánh Hoàng còn sống mà nói, khẳng định cũng không phải đối thủ!

Tiến bộ nhiều như vậy, một kích toàn lực rõ ràng không có đánh bại vách ngăn, đủ thấy vách ngăn cường đại đã viễn siêu tưởng tượng.

- Ta thử xem!

Thấy lão tửu quỷ công kích không có hiệu quả, trên mặt Nhiếp Vân lộ ra vẻ ngưng trọng, hít sâu một hơi, vận chuyển thiên phú Thiên Thủ sư, lấy chỉ làm kiếm, mạnh mẽ đánh về phía trước.

Một chỉ điểm ra, đầu ngón tay bắn ra bảy đạo điện quang, giống như ngôi sao vạch phá không trung, sáng chói chói mắt.

Thất Tinh kiếm thức thứ nhất, Lưu Quang!

Thất Tinh kiếm tổng cộng bảy thức, là tuyệt chiêu do Bắc Đẩu Tinh Quân lưu lại, trải qua ba tháng này nhiều lần tu luyện, rốt cục luyện thành thức thứ nhất.

Đồng dạng là thức thứ nhất của Thất Tinh kiếm, nhưng Nhiếp Vân thi triển chiêu này hoàn toàn bất đồng Giang Thiệp, đánh ra một

chỉ, bảy đạo kiếm quang hiện lên, uy lực mỗi một đạo đều viễn siêu Phá Không Diệt Tịch vô thượng đại kiếm thuật, bảy đạo liên hợp lại giống như bảy lưu tinh từ bầu trời rớt xuống, uy lực vô cùng.

Nếu như ở hơn bốn tháng trước sử dụng chiêu này chống lại Minh Hồng, chỉ sợ đối phương ngay cả một cái hô hấp cũng không kiên trì nổi, liền hồn phi phách tán, chết oan chết uổng.

Xì xì xì xì...

Bảy đạo lưu tinh vô cùng cường đại lập tức va chạm với dịch nhờn chung quanh thân thể, phát ra thanh âm khó nghe, im bặt mà dừng, chỉ ở trước mặt hai người tạc ra một cái hố nửa mét liền liền ngừng lại.

- Cái này...

Sắc mặt của Nhiếp Vân cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Uy lực một chủ này, cơ hồ dùng hết tất cả pháp lực, công kích cường đại như thế, vậy mà mới chỉ có thể đánh ra khe hở khoảng nửa mét, nếu muốn đánh ra một lối đi tiến vào Linh giới, chỉ sợ mệt chết cũng làm không được a!

- Tông chủ, vách ngăn này thật quá lợi hại, không bằng chúng ta trở về đi, bằng không thì một khi lâm vào trong đó, không có linh khí cung cấp, sớm muộn gì cũng sẽ bị tươi sống vây chết ở chỗ này, biến thành hổ phách!

Chứng kiến động tác của Nhiếp Vân, lão tửu quỷ vội vàng nói.

Trong những vách ngăn sền sệt này không có linh khí, một khi pháp lực tiêu hao sạch sẽ, chỉ có thể dựa vào đan dược, bảo vật bổ sung, hiện tại con đường phía trước không biết dài bao nhiêu, vạn nhất đan điền chứa đựng bảo vật tiêu hao sạch sẽ, nhất định sẽ bị khốn chết ở bên trong, biến thành hổ phách.

- Trở về?

Nhiếp Vân cau mày.

Hao hết thiên tân vạn khổ mới tìm được Thăng Thiên chi lộ, tốn hao ba tháng đi đến nơi đây, nếu lúc này không công mà lui, xoay người trở lại, bất kể nói thế nào trong nội tâm cũng bay lên không cam lòng nồng đậm.

Nhưng không quay về, nếu pháp lực tiêu hao sạch sẽ, sẽ giống như lão tửu quỷ nói, tươi sống vây chết ở chỗ này.

- Nguyên Khí đan điền hấp thu thử xem!

Do dự một hồi, Nhiếp Vân vận chuyển Nguyên Khí đan điền.

Vách ngăn này có thể ngăn cách linh khí, làm cho người không thể bổ sung thể lực, nhìn xem Nguyên Khí đan điền có hữu hiệu hay không.

Vù vù!

Nguyên Khí đan điền xoay chuyển, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy xuyên thấu qua không gian tối tăm chậm rãi rút ra linh khí.

Cho dù tốc độ so với ở bên ngoài chậm hơn rất nhiều, nhưng như trước có thể bổ sung thể lực, để cho hắn không đến mức khốn chết ở đây.

- Đã đến, sao có thể lui về phía sau, tiếp tục đi!

Cảm ứng được loại tình huống này, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nhìn về phía lão tửu quỷ nói:

- Ngươi cùng Tiểu Long theo sát ở đằng sau ta, chúng ta chậm rãi đi về phía trước, cho dù vách ngăn lại dày, cũng sẽ có một ngày hoàn toàn phá vỡ!

- Cái này... Được rồi!

Lão tửu quỷ gật đầu.

Tuổi thọ của hắn đã đến đại nạn, nếu không tiến vào Linh giới, nghĩ

biện pháp đột phá cảnh giới, trở về rất nhanh sẽ chết, đã như vậy, còn không bằng liều một lần.

- Đi!

Biết rõ Nguyên Khí đan điền có thể rút ra linh khí, trong lòng Nhiếp Vân có không ít lực lượng, lập tức sử dụng Thất Tinh kiếm phối hợp Bắc Đẩu kiếm, oanh kích về phía trước.

Uy lực của Thất Tinh kiếm so với hắn đơn thuần dùng tay thì cường đại hơn không ít, dưới một kích có thể xé mở thông đạo dài hai ba thước, người mạnh nhất Phù Thiên đại lục, Bí Cảnh đệ cửu trọng, lúc này như là thợ mỏ đào lấy thông đạo, chậm rãi đi về phía trước.

Mỗi lần Nhiếp Vân tiêu hao hết pháp lực trong cơ thể, sẽ ở tại chỗ khôi phục, càng hành tẩu vào trong, Nguyên Khí đan điền hấp thu lại càng yếu, thời gian khôi phục pháp lực lòng Khí Hải lại càng dài, lúc mới đầu một hai chục cái hô hấp có thể hoàn toàn khôi phục, một tháng sau, hoàn toàn khôi phục ít nhất cần một canh giờ.

Một tháng này điên cuồng lợi dụng Nguyên Khí đan điền rút ra linh lực, để cho hắn đối với đan điền bài danh thứ chín này, khống chế càng ngày càng thuần thục, lực khống chế cũng càng ngày càng mạnh.

Lại qua một tháng, không biết hai người một Long ở trong vách đi bao xa, chỉ sợ khoảng cách nửa cái Phù Thiên đại lục là dư xài, như trước nhìn không tới cuối cùng.

Lúc này nương theo độ dày của vách ngăn gia tăng, Nguyên Khí đan điền khôi phục thể lực càng thêm phiền toái, trước kia cần một giờ mới có thể khôi phục,

hiện tại ít nhất một ngày mới có thể triệt để khôi phục, không có biện pháp, Nhiếp Vân đành phải một bên lợi dụng Nguyên Khí đan điền rút ra linh khí, một bên sử dụng bảo bối trong nạp vật đan điền.&

------oOo------

Chương 1291: Trùng kích Tiên Lực cảnh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lại qua một tháng, tất cả bảo bối trong nạp vật đan điền toàn bộ tiêu hao sạch sẽ, năng lực rút ra linh khí của Nguyên Khí đan điền càng thêm yếu ớt, phảng phất như bị vách ngăn cực lớn triệt để cách trở, nếu không phải ba tháng này dốc sức liều mạng sử dụng, năng lực khống chế Nguyên Khí đan điền gia tăng không ít, chỉ sợ căn bản không thể bổ sung một chút linh khí.

- Tông chủ, hiện tại trên người chúng ta không còn bảo vật bổ sung thể lực, Nguyên Khí đan điền của ngươi khôi phục cũng có chút theo không kịp, xem ra thật không có hi vọng tiến vào Linh giới rồi...

Kiên trì ba tháng, lão tửu quỷ đã không chịu nổi rồi.

- Lại đi vài ngày, thật sự không có biện pháp, chúng ta liền trở về!

Nhiếp Vân khẽ cắn môi.

Đã đi ba tháng, càng không muốn trở về, nếu như lại đi về phía trước vài ngày, Nguyên Khí đan điền ngay cả một chút linh khí cũng hấp thu không tới, chỉ có thể trở về mà thôi!

Tuy Nhiếp Vân cực kỳ tự tin, nhưng cũng không muốn bị tươi sống vây chết ở chỗ này.

- Được rồi...

Lão tửu quỷ gật đầu, trên mặt mang ưu sầu.

Hai người tiếp tục tới trước, lại đi tới hơn mười ngày, liền ngừng lại.

- Tông chủ, Nguyên Khí đan điền của ngươi ở chỗ này không cách nào rút ra linh khí nữa sao...

Thấy hắn dừng lại, lão tửu quỷ nghĩ tới kết quả xấu nhất.

- Đúng vậy, không có biện pháp, chúng ta chỉ có thể trở về...

Trong nội tâm mang theo không cam lòng nồng đậm, Nhiếp Vân thở dài một tiếng, đang muốn quay người, đột nhiên trong nội tâm khẽ động, một thanh âm quen thuộc vang lên.

Răng rắc!

Nguyên Khí đan điền tấn chức hình thái thứ tư

Nguyên Khí đan điền là siêu cấp thiên phú bài danh thứ chín, lần trước tấn cấp là thời điểm đối chiến với Cảnh Hồng, về sau một mực trì trệ không tiến, không có biến hóa quá lớn.

Ở trong vách ngăn hơn ba tháng, mỗi ngày đều dùng Nguyên Khí đan điền gian nan rút ra linh khí, không ngừng sử dụng, dần dà, đan điền này thậm chí có đột phá, trực tiếp đạt tới hình thái thứ tư!

Nguyên Khí đan điền tổng cộng có năm hình thái, đạt tới hình thái thứ tư, nói rõ đã sắp đến cuối cùng rồi.

- Nhìn xem hình thái thứ tư có hiệu quả gì...

Cố nén kích động trong lòng, tinh thần của Nhiếp Vân chậm rãi kéo dài đưa tới.

Ba hình thái trước của Nguyên Khí đan điền, hình thái thứ nhất hấp thu Nguyên Khí trong nội tâm; hình thái thứ hai hấp thu pháp lực tiết lộ khi giao chiến với đối thủ; hình thái thứ ba hấp thu công kích của đối thủ vào trong cơ thể.

Hình thái thứ ba đã có thể nói nghịch thiên, thật không biết cao cấp hơn sẽ đáng sợ cỡ nào.

- Có thể hấp thu pháp lực trong Khí Hải của đối thủ? Liên tục không ngừng hấp thu lực lượng, thậm chí có thể mượn nó đột phá?

Cảm ứng thoáng một phát, con mắt của Nhiếp Vân lập tức trợn tròn.

Quá nghịch thiên!

Đã nghịch thiên đến trình độ đáng sợ!

Trải qua quan sát, Nguyên Khí đan điền hình thái thứ tư có được hai loại năng lực, thứ nhất, chỉ cần thực lực đối phương không cao hơn quá nhiều, hoàn toàn có thể hấp thu pháp lực trong Khí Hải bổ sung mình! Thứ hai, có thể hấp thu pháp lực vượt qua bản thân Khí Hải thừa nhận, thậm chí mượn cơ hội đột phá!

Trước kia Nguyên Khí đan điền hấp thu Nguyên Khí, chỉ cần tràn ngập Khí Hải sẽ dừng lại, nhưng bây giờ có thể tiếp tục hấp thu, thậm chí áp súc pháp lực trong cơ thể, trợ giúp đột phá tấn cấp!

Nói như vậy, chỉ cần linh hồn của hắn đạt tới cùng lý giải được cảnh giới, hoàn toàn có thể không mượn ngoại vật, chỉ bằng vào Nguyên Khí đan điền tăng lên cấp bậc!

Hơn nữa Nguyên Khí đan điền đạt tới hình thái thứ tư, năng lực hấp thu Nguyên Khí lần nữa bạo tăng gấp 10 lần, mặc dù ở trong vách ngăn, cũng có thể bổ sung thể lực rất nhanh, điên cuồng hấp thu Nguyên Khí.

- Đã như vậy, ta còn do dự cái gì, trực tiếp đột phá a!

Nhiếp Vân cười ha ha.

Ly khai Hóa Vân tông nửa năm, hắn một mực nghiên cứu Bắc Đẩu Tinh Quân lưu lại Bắc Đẩu Huyền Minh công, ngẫu nhiên cũng trao đổi với Tinh Cung chi linh, đối với Tiên cấp cửu trọng đã có hiểu rõ nhất định, nhất là đệ nhất trọng Tiên Lực cảnh, đã nghiên cứu cực kỳ khắc sâu rồi.

Linh hồn đột phá chín trăm chín mươi chín thê độ, thì có tư cách trùng kích Tiên Lực cảnh, hiện tại linh hồn của Nhiếp Vân đạt tới bốn ngàn thê độ, lực lượng cũng viễn siêu Bí Cảnh đệ cửu trọng bình thường, đã có nắm chắc trùng kích.

- Trước kia một mực không dám trùng kích là có hai nguyên nhân,

đầu tiên là bởi vì tích lũy không đủ, sợ lực lượng cung cấp không kịp, hiện tại Nguyên Khí đan điền tấn cấp, đây liền không thành vấn đề, thứ hai là cảm ngộ Tinh Thần gì đó?

Nhiếp Vân trầm tư.

Tiên cấp đệ nhất trọng Tiên Lực cảnh, cần cảm ngộ bổn mạng đại tinh, hội tụ Tiên Lực.

Cảm ngộ đại tinh càng cường đại, về sau thành tựu càng lớn, nhưng cảm ngộ đại tinh cần tích lũy, lực lượng càng lớn càng khó đột phá.

Nghe Tinh Cung chi linh giới thiệu, ham nhiều mang không đi, rất nhiều người của Linh giới bởi vì thật cao theo đuổi xa, cảm ngộ Tinh Thần quá mức to lớn, nhưng lòng dạ, tích lũy không đủ, cuối cùng bạo thể mà vong.

Lúc trước Bắc Đẩu Tinh Quân, cảm ngộ chính là Bắc Đấu Thất Tinh.

Bắc Đấu Thất Tinh ở trong chúng tinh, xem như xếp hạng gần phía trước, chính bởi vì như thế, Bắc Đẩu Tinh Quân cuối cùng thành tựu không thể hạn lượng, có thể đạt tới Tinh Quân, trở thành Khu Tu sư Kim Vân cửu phẩm.

Nhiếp Vân không dám trùng kích Tiên Lực cảnh, bởi vì một mực đang suy nghĩ cảm ngộ Tinh Thần gì, nếu như dựa theo thuyết pháp của Tinh Cung chi linh, cảm ngộ Bắc Đấu Thất Tinh, chỉ sợ hiện tại sớm đã là cao thủ Tiên cấp.

- Tông chủ, làm sao vậy, chúng ta không quay về sao?

Lão tửu quỷ không biết trong cơ thể Nhiếp Vân đã phát sinh biến hóa, thấy hắn ngốc tại nguyên chỗ, vội vàng hỏi.

- Trước không quay về, ta ý định đột phá, một khi đột phá đến Tiên Lực cảnh, tốc độ có thể nhanh hơn một chút...

Nhiếp Vân thuận miệng đáp.

- Đột phá cảnh giới? Tông chủ không thể! Bây giờ chúng ta đang ở trong vách ngăn Linh giới, không có Tinh Thần có thể cảm ngộ, ngươi cũng không thể coi Linh giới là Tinh Thần a...

Lão tửu quỷ hoảng sợ.

- Ân?

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, lão tửu quỷ chỉ thuận miệng nói, Nhiếp Vân lại đột nhiên sững sờ.

- Đúng vậy, Linh giới ở trong cảm ngộ của ta, cũng là một Tinh Thần cự đại, có thể lấy Linh giới làm Bản Mệnh Tinh Thần của ta hay không?

Thời điểm ở Khí Hải Đại Lục khoan dung đám người Cổ Thành, tư duy, tầm mắt của Nhiếp Vân khoáng đạt, rõ ràng cảm ứng được Linh giới tựa như một tinh cầu lơ lửng ở trên không, loại cảm ngộ này cẩn thận nói tiếp có chút như cảm ngộ

Tinh Thần vậy.

------oOo------

Chương 1292: Trùng kích Tiên Lực cảnh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tinh Thần lại lớn so với Linh giới, đều giống như hạt cát, không đáng giá nhắc tới, nếu như có thể cảm ngộ Linh giới thành Bản Mệnh Tinh Thần của mình, tiền đồ nên cường đại cỡ nào?

Ý nghĩ này thoáng phát sinh ở trong óc Nhiếp Vân, lập tức trở nên lửa nóng.

Linh giới đứng đầu Chư Thiên vạn giới, bao hàm Tiên Thiên linh khí, thai nghén vạn tộc, có thể cảm ngộ nó thành Bản Mệnh Tinh Thần, về sau chỉ cần thực lực đạt tới, hoàn toàn có thể trở thành

chủ nhân Linh giới!

Đương nhiên, khẳng định không dễ dàng như vậy, cảm ngộ một Tinh Thần bình thường, gây chuyện không tốt cũng bạo thể mà vong, cảm ngộ Linh giới, còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì.

- Lòng có bao nhiêu, về sau thực lực có bấy nhiêu, tuy không biết Lăng Nguyệt gia tộc ra sao, nhưng nhìn bộ dáng của nàng, khẳng định không nhỏ! Ta còn ý định sáng chế văn minh thuộc về mình, nếu như ngay cả thí nghiệm cũng không dám, thì làm sao hoàn thành những chuyện này!

Trong nội tâm nghĩ thông suốt, Ánh mắt của Nhiếp Vân kiên định lên.

Nhiếp Vân đã từng hỏi qua Tinh Cung chi linh, mặc dù nàng hiểu rõ Linh giới, nhưng bởi vì cùng Bắc Đẩu Tinh Quân hạ giới thời gian tương đối sớm, nên không biết gia tộc của Đạm Đài Lăng Nguyệt, nhưng khi thấy khuyên tai ngọc mà nữ hài lưu lại, sắc mặt nàng thay đổi, thông qua ngôn ngữ, Nhiếp Vân có thể đoán được, chỉ sợ gia tộc của Lăng Nguyệt, mặc dù Bắc Đẩu Tinh Quân ở thời kỳ toàn thịnh cũng trêu chọc không nổi.

Muốn từ loại gia tộc này mang Lăng Nguyệt đi, con đường của Nhiếp Vân sẽ rất dài, nếu như ngay cả đảm lượng nếm thử cũng không có, thì làm sao có thể thành công!

- Hạ Hành tiền bối, ngươi cùng Tiểu Long vào Tinh Cung trước đi!

Nói xong, bàn tay Nhiếp Vân phất lên, thu lão tửu quỷ cùng Tiểu Long vào Bắc Đẩu tinh cung.

Xử lý xong những chuyện này, Nhiếp Vân khoanh chân ngồi ở trong vách ngăn, tâm tình chậm rãi trầm tĩnh lại.

- Cái này là Linh giới...

Nhớ lại lúc trước khoan dung đám người Cổ Thành tâm tình rộng rãi, Nhiếp Vân phảng phất như cảm ngộ mạch đập của toàn bộ Linh giới.

Viên cầu cực lớn xuất hiện lần nữa.

Nó tràn đầy sinh cơ, giống như một quả trứng khổng lồ, treo ở trên Chư Thiên vạn giới, vắt ngang ở chỗ sâu trong thời không loạn lưu.

Ở trước mặt Linh giới, thân thể của hắn cùng các Tinh Thần ở trước mặt giống như hạt mè, nhỏ bé đến nhìn không tới.

- Cảm ngộ Linh giới, Bản Mệnh Tinh Thần!

Trong nội tâm thấp giọng hô, pháp lực trong cơ thể dựa theo phương thức cảm ngộ Tinh Thần vận chuyển tinh thần, tâm tình, mạch đập, … cả người dần dần dung hợp với toàn bộ Linh giới.

Vù vù!

Nhẹ nhàng cảm ngộ, Nhiếp Vân cảm thấy một cổ lực lượng khổng lồ từ phía trên không hạ xuống, bay thẳng nội tâm, để cho cả người hắn tựa như sắp nổ tung.

- PHỐC!

Phun ra một ngụm máu tươi.

Linh giới thật sự quá lớn, căn bản không phải là hắn có thể cảm ngộ hết.

- Không có khả năng, nhất định sẽ thành công!

- Nhiếp Vân ta lập chí, sáng chế văn minh thuộc về mình, để cho Chư Thiên vạn tộc chung sống hoà bình!

- Nhiếp Vân ta lập chí, mỗi người đều có được phương pháp tu luyện tốt nhất, mỗi người như rồng!

- Nhiếp Vân ta lập chí, mỗi người ngang hàng, không còn kì thị chủng tộc…

Lần nữa cảm ngộ Linh giới, Nhiếp Vân cố gắng chịu đựng, trong

nội tâm phát đại nguyện hùng vĩ.

Kiên trì đạo của mình, cho dù phải kinh nghiệm rất nhiều nhấp nhô, nhưng hắn không để ý, nhất định có thể thành công!

Sau khi phát ra thệ ngôn hùng vĩ, cả người Nhiếp Vân lâm vào trạng thái yên tĩnh, nếu có người ở chỗ này nhìn thấy, sẽ kinh ngạc phát hiện, toàn thân hắn một chút hô hấp cũng không có, ngay cả cơ bắp cũng đình chỉ nhảy lên, giống như biến thành một người chết.

- Chủ nhân không có việc gì a...

Ngay cả Tinh Cung chi linh ở trong Tinh Cung, trên mặt ngọc cũng lộ ra lo lắng.

Ở trong nàng cảm ứng, Nhiếp Vân ngay cả linh hồn chấn động cũng biến mất, phảng phất như trên thế giới căn bản không có người này.

Thời gian trôi qua, không biết qua bao lâu, có lẽ một tháng, có lẽ một năm.

Đột nhiên, Nhiếp Vân lẳng lặng đợi tại nguyên chỗ mạnh mẽ mở mắt.

- Tâm bất phàm, mệnh bất phàm, tâm bình thường, người cũng bình thường! Mặc dù ta là phàm nhân, nhưng cũng có ý chí bao dung thiên hạ!

Hừ nhẹ một tiếng, Nhiếp Vân mạnh mẽ đứng dậy, khí tức cả người đột nhiên phát sinh biến hóa, toàn thân có từng đạo hào quang lập loè, phụ trợ như thần linh, vách ngăn chung quanh lập tức sôi trào lên.

Linh giới, Thương Khung chi đỉnh.

Khí tức từ cổ chí kim chảy xuôi, tinh đấu đầy trời xoay tròn, chẳng phân biệt được xuân hạ thu đông, không có thời gian không gian.

Một lão giả chòm râu tuyết trắng lẳng lặng ngồi ở trên bồ đoàn, đứng sừng sững trong tinh không, nhìn nữ hài vẻ mặt quật cường ở trước mắt.

- Gia gia, ngươi không cần phải nói, ta biết rõ trách nhiệm của ta, hơn nữa sẽ làm tốt, yên tâm đi!

Nữ hài tú mục mang theo một tia óng ánh, thở dài một tiếng.

- Ta biết rõ ngươi làm vô cùng tốt, nhưng…

Lão giả lần nữa thở dài một tiếng, ở chỗ sâu trong bàn tay có từng đạo khí tức sinh diệt vờn quanh.

- Ta đẩy diễn Thiên Cơ, đã sớm tính ra ngươi tiến vào hạ giới sẽ kinh nghiệm kiếp nạn, lại làm sao cũng không thể tưởng được lại là tình kiếp đáng sợ nhất! Hơn nữa để cho ta nghi hoặc chính là, ta có thể đẩy diễn Chư Thiên, tính toán rõ ràng bất luận sự tình gì, thậm chí ngay cả ngươi xuất thế, phát triển... Hết thảy đều có thể tính ra, nhưng không cách nào tính ra nam nhân để cho tâm linh ngươi thất thủ kia! Trước kia còn có thể suy tính ra một ít dấu vết để lại, ai ngờ một năm trước, loại tình cảnh này đột nhiên biến mất, thật giống như người này không nên tồn ở trên thế giới!

Hắn nói một năm trước, đúng là lúc Nhiếp Vân truy tra Cửu Thiên Hư Không Đằng, chủ đan điền tấn cấp hình thái thứ ba.

Nghe lão giả trước mắt nói, nữ hài miệng mân mê, một câu không nói, trong lòng nhớ tới nam hài kia, nhất cử nhất động, từng hứa hẹn cùng động tác của hắn, tựa hồ như ở trước mắt.

- Hắn... Nên đạt tới Huyệt Khiếu cảnh đi à nha!

Nhớ tới tốc độ tu luyện đáng sợ của thiếu niên, trong nội tâm ôn nhu nói một tiếng.

Lúc rời đi, hắn vừa mới đạt tới Phá Không Cảnh đỉnh phong, hiện tại thời gian dài như vậy, nên tiến nhập Huyệt Khiếu cảnh rồi.

- Được rồi, hài tử ngốc, đừng suy nghĩ nhiều, tâm ý của ngươi ta

minh bạch, trăm triệu năm một lần hạo kiếp sắp xảy ra, ai cũng không cách nào tránh khỏi, ngươi thân là một phần tử của Linh giới, sẽ vì Linh giới mà hi sinh, hắn... phải quên, nếu không, chẳng những ngươi thống khổ, hắn cũng sẽ thống khổ!

Chứng kiến bộ dạng của cháu gái, lão giả thở dài một tiếng.

------oOo------

Chương 1293: Linh giới

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta biết rõ! Thực xin lỗi gia gia, ta sẽ khắc chế...

Nữ hài chảy nước mắt nói.

Ầm ầm!

Nàng lời còn chưa nói hết, đột nhiên chỗ không gian của hai người không ngừng run rẩy, chu thiên Tinh Thần mất đi quỹ tích vốn có, tựa như đã xảy ra rung chuyển kịch liệt.

- Chẳng lẽ hạo kiếp đã bắt đầu?

Chứng kiến loại tràng cảnh này, lão giả mạnh mẽ đứng dậy, ngón tay điểm một cái, tinh đấu trước mắt xoay tròn, hội tụ thành vô số đồ án kỳ lạ.

Oanh!

Đồ án vừa hình thành, một cổ lực lượng quỷ dị mà cường đại xông đến, hung hăng va chạm, để cho nó tán loạn, biến thành pháo hoa đầy trời.

Đăng đăng đăng đăng!

Lão giả liên tục lui về phía sau mấy bước, sắc mặt thay đổi.

- Cái này... Cái này... Làm sao có thể?

- Gia gia, chuyện gì xảy ra?

Thấy bộ dạng của lão giả, nữ hài lo lắng.

Thực lực của gia gia nàng, đã đứng ở thế giới đỉnh phong, có thể làm cho hắn thay đổi sắc mặt, đến cùng xảy ra chuyện gì?

- Vậy mà... có người dùng Linh giới làm Bản Mệnh Tinh Thần... Hơn nữa, vậy mà... thành công rồi...

Sắc mặt lão giả lộ ra khủng hoảng, căn bản không thể tin được kết quả đẩy tính ra.

.....

U Minh giới bao la to lớn.

Trong vương cung, một nữ tử sắc mặt tối tăm phiền muộn ngồi ở trên vương tọa.

- Đáng giận, vậy mà thất bại, ba phế vật Minh Giang, Minh Hồng, Minh Hinh này, thật sự là phế vật!

Trong tiếng gầm gừ, nữ tử đứng dậy, lửa giận mãnh liệt tựa hồ muốn đốt cháy toàn bộ cung điện.

Ầm ầm!

Lời còn chưa dứt, đột nhiên cung điện của nàng đung đưa, thời gian không gian đều ở trong nháy mắt phảng phất như bất động.

- Đây là... Chuyện gì xảy ra?

Nữ tử biến sắc.

- Khí tức rung chuyển, tinh lực chảy xuôi, chẳng lẽ... có người cảm ngộ Tinh Thần, hơn nữa cảm ngộ là Linh giới? Cái này... Điều này sao có thể?

Nữ tử hoảng sợ biến sắc, minh bạch đến cùng xảy ra chuyện gì, cả người sắp điên rồi.

.....

Một màn giống như vậy, phát sinh ở trong rất nhiều đại thế lực của Linh giới, không có người biết rõ thiếu niên coi Linh giới là Bản Mệnh Tinh Thần, lúc này đang lẳng lặng đứng ở trong vách ngăn, cảm ngộ biến hóa trong cơ thể.

- Không có cái gọi là thiên tài, thiên tài cũng là không ngừng cố gắng mà thành! Ta là người bình thường không sai, nhưng người bình thường nhất, cũng có thể ngạo tiếu thiên địa, rong ruổi thế giới!

Nhẹ nhàng lẩm bẩm, pháp lực toàn thân Nhiếp Vân xuất hiện phi tốc lột xác, thực lực cùng bản chất sinh mệnh liên tiếp kéo lên.

Răng rắc!

Chủ đan điền ở dưới loại tâm tình này, rốt cục phát sinh biến hóa, từ một đường vân, triệt để lột xác thành màu thiên thanh, đạt tới hình thái thứ tư!

Lần trước ở Hóa Vân tông, bởi vì lão tửu quỷ giảng giải, lòng có cảm ngộ, chủ đan điền nhiều ra một tia màu thiên thanh, để cho hắn đã có cách nghĩ mỗi người như rồng, lúc này nương theo loại ý nghĩ kia sâu sắc, thành công coi Linh giới là Bản Mệnh Tinh Thần, chủ đan điền rốt cục lột xác.

Tuy đến hiện tại, như trước không biết chủ đan điền đến cùng có chỗ lợi gì, nhưng với hắn mà nói, khẳng định hữu ích vô hại.

- Cái này là Tiên cấp đệ nhất trọng, Tiên Lực cảnh?

Không biết đã qua bao lâu, lực lượng trong cơ thể Nhiếp Vân tấn thăng dừng lại, nhẹ nhàng nói một tiếng.

Lúc này hắn đã thành công cảm ngộ Bản Mệnh Tinh Thần, mượn

nhờ tinh lực chuyển hóa tất cả pháp lực thành Tiên lực.

Tiên lực, cường giả Tiên cấp mới có, so với pháp lực cao hơn một bậc, một khi lột xác, Nhiếp Vân lập tức biết rõ thực lực của hắn so với trước kia tăng lên mấy lần, nếu Minh Hinh, Minh Hồng còn sống, chỉ sợ một hơi có thể thổi chết.

Chẳng những thực lực gia tăng, tuổi thọ cũng đột phá một vạn, đạt tới ba vạn.

Nói cách khác, mặc dù hiện tại Nhiếp Vân không tu luyện, chỉ cần không bị người đánh chết, hoàn toàn có thể sống trên ba vạn năm, mà không phải Bí Cảnh cửu trọng chín ngàn chín trăm chín mươi chín tuổi.

Đã đột phá, bản chất sinh mệnh phát sinh biến hóa, tiên nhân vĩnh cách.

- Nguyên lai Tiểu Long cũng chỉ là Chân Tiên cảnh...

Đột phá cảnh giới, tinh thần của Nhiếp Vân có lột xác, nhìn ra thực lực chân chính của Tiểu Long.

Tiểu Long cũng không cường đại hơn mình bây giờ quá nhiều, chỉ có Tiên cấp đệ tam trọng Chân Tiên cảnh, bất quá, nó vừa ra đời thì có loại thực lực này, đủ thấy huyết mạch cao quý.

- Chủ nhân, ngươi thành công rồi hả?

- Tông chủ, ngươi...

Mới vừa vào Bắc Đẩu tinh cung đã bị Tinh Cung chi linh vẻ mặt lo lắng cùng lão tửu quỷ xông tới, nhìn về phía Nhiếp Vân hiện tại, trên mặt cả đám lộ ra vẻ giật mình.

Lấy Linh giới làm Bản Mệnh Tinh Thần cưỡng ép đột phá, loại tình huống này cho dù hai người kiến thức rộng rãi, cũng cảm giác cái cằm sắp rơi xuống đất, khó mà tin được.

- May mắn hoàn thành, đã đạt đến Tiên Lực cảnh rồi!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

- Thành công rồi...

Tuy trong nội tâm đã có định án, nhưng nghe được hắn chính miệng nói, như trước kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, từng người lắc đầu.

Tinh Cung chi linh đã sớm nghe lão tửu quỷ nói chủ nhân yêu nghiệt, hiện tại xem ra, thật đúng là yêu nghiệt đáng sợ.

- Chủ nhân, ngươi bây giờ đột phá đến Tiên Lực cảnh, có thể nếm thử dung hợp thiên phú, một khi thành công, sẽ trở thành Khu Tu sư, giá trị con người bạo tăng!

Dứt bỏ trong lòng nghĩ ngợi lung tung, Tinh Cung chi linh nói.

- Ta đã có đan điền dung hợp rồi, có phải đã trở thành Khu Tu sư rồi hay không?

Nhiếp Vân suy nghĩ một chút nói.

Hiện tại Nhiếp Vân có sáu đan điền hai hai dung hợp.

Võ Đạo, Kiếm Đạo dung hợp, Thiên Nhãn, Võ Đạo dung hợp, Thần Thâu, Thiên Nhãn dung hợp, hai cái bài danh gần phía trước nhất, tự nhiên là Võ Đạo Kiếm Đạo, nếu như cẩn thận suy luận mà nói, cấp bậc của mình bây giờ, thậm chí đã vượt qua Khu Tu sư Kim Vân nhất phẩm.

- Đã có đan điền dung hợp? Cho ta xem một chút!

Tinh Cung chi linh kinh ngạc mở to hai mắt, vội vàng hỏi.

- Là thiên phú Thần Thâu, Thiên Nhãn!

Do dự một chút, Nhiếp Vân nói.

- Thần Thâu bài danh 49, Thiên Nhãn bài danh 18, a... Loại tình

huống này đã là ngụy Khu Tu sư Thiên Vân nhất phẩm rồi!

Tinh Cung chi linh nói.

- Ngụy Khu Tu sư Thiên Vân nhất phẩm?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Vâng, tất cả mọi người biết rõ Khu Tu sư chia làm ba loại đẳng cấp kim, ngân, huyết, trên thực tế còn có một loại càng cao cấp hơn, cái kia chính là Thiên Vân! Khu Tu sư Thiên Vân, phải có được thiên phú đặc thù bài danh Top 30 dung hợp, người có được thiên phú bài danh trước ba mươi vốn rất ít, hơn nữa bình thường chỉ có một hai dạng thiên phú, khả năng dung hợp không lớn, cho nên loại Khu Tu sư Thiên Vân này cấp bậc không cao, không nghĩ tới chủ nhân lại có!

------oOo------

Chương 1294: Tu La sát khí (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hơn nữa dung hợp Thiên Nhãn, tuy không phải Thiên Vân chân chính, cũng đã đạt tới ngụy Thiên Vân, chỉ cần có thể dung hợp hai thiên phú bài danh Top 30, liền sẽ trực tiếp trở thành Khu Tu sư Thiên Vân nhất phẩm!

Tinh Cung chi linh cười giải thích.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân gật đầu.

Tuy không biết Khu Tu sư Thiên Vân mạnh ra sao, nhưng từ phân cấp đến xem, liền biết chắc hơn xa Kim Vân.

- Chủ nhân, đây là năng lực cùng giới thiệu về Khu Tu sư mà lão chủ nhân lưu lại!

Tinh Cung chi linh biết rõ Nhiếp Vân đã trở thành một Khu Tu sư, lúc này truyền đạt một ngọc bài.

Tinh thần quét qua ngọc bài một lần, cả người Nhiếp Vân phảng phất như thấy được một Thiên Địa mới, không khỏi chấn động.

Ở trong Tinh Cung ba ngày ba đêm, triệt để khống chế một ít năng lực của Khu Tu sư, lúc này Nhiếp Vân mới lần nữa trở lại vách ngăn.

Thực lực đạt tới Tiên Lực cảnh, lại bài trừ một ít phong ấn của Bắc Đẩu kiếm, thi triển tuyệt chiêu Thất Tinh kiếm uy lực càng lớn, trước kia một kiếm chỉ có thể phá vỡ hai ba thước, bây giờ phất tay đánh ra, có thể hoạch xuất tầm hơn mười trượng.

Thực lực đại tiến, tốc độ tiến lên nhanh hơn không ít.

Lại liên bay nửa năm, tổng cộng ở trong vách ngăn chờ đợi hơn chín tháng, không biết đã bay bao xa, rốt cục chứng kiến bên ngoài vách ngăn lộ ra ánh sáng, linh khí nồng đậm gào thét mà đến.

Híz- khà- zzz á!

Nhiếp Vân mạnh mẽ chui ra, tiến nhập một thế giới mới.

Cái thế giới này linh khí đầy đủ, chỉ cần tĩnh hạ tâm lai, có thể cảm ứng được Tiên Thiên linh khí sung túc nhộn nhạo ở bốn phía, để cho người hô hấp một ngụm liền không tự chủ được cơ bắp nhảy lên, lực lượng no đủ.

- Ha ha, Linh giới, Nhiếp Vân ta rốt cuộc tới!

Bởi vì dùng Linh giới làm Tinh Thần tu luyện ra Tiên lực, Nhiếp Vân trời sinh đối với Linh giới có chứa một loại thân cận đặc thù, biết rõ nơi này là địa phương tha thiết ước mơ, không khỏi cất tiếng cười to, thanh âm vang vọng.

Nơi này là núi rừng, bốn phía yên tĩnh, cũng không vì Nhiếp Vân xuất hiện mà gây ra biến cố đặc thù gì.

Cười xong, Nhiếp Vân nhìn chung quanh, kinh ngạc phát hiện vách ngăn vừa rồi đã biến mất không thấy gì nữa, thật giống như từ vách ngăn đi ra, đã bị chuyển di thời không, tìm không thấy bất cứ dấu vết gì.

- Khó trách người nơi này không cách nào xuống dưới, ngay cả vách ngăn cũng tìm không thấy, làm sao xuống dưới? Cho dù có thể tìm được, không có thiên phú Nguyên Khí sư tấn cấp đến hình thái thứ tư, chỉ sợ không cách nào ở trong vách ngăn kiên hơn chín tháng!

Nhìn chung quanh một vòng, lúc này Nhiếp Vân mới bất đắc dĩ lắc đầu, minh bạch vì sao người Linh giới không cách nào tiến vào Nhân giới rồi.

Không nói trước có thể tìm được vách ngăn hay không, cho dù có thể tìm được, muốn chui qua, chỉ sợ không có thiên phú Nguyên Khí sư không ngừng cung cấp lực lượng, là không cách nào làm được!

Hơn nữa, không chỉ pháp lực không đủ, chỉ là linh hồn đơn thuần cũng không cách nào xuyên qua, linh hồn không ngừng công kích mà nói, cũng sẽ xuất hiện tiêu hao, không có bổ sung, đồng dạng sẽ triệt để tiêu tán.

- Không gian thật chắc chắn!

Dứt bỏ những ý nghĩ này, thân thể Nhiếp Vân bỗng nhúc nhích, lúc này mới phát hiện, không gian chỗ này chắc chắn hơn Nhân giới nhiều lắm, mặc dù hắn hiện tại, tối đa chỉ có thể nhảy lên hơn hai thước, muốn phi hành, cơ bản không có khả năng, thậm chí linh hồn đạt tới bốn ngàn thê độ, tối đa cũng chỉ có thể nhìn quét hơn mười mét, lại xa liền không có khả năng rồi!

Linh hồn bốn ngàn thê độ ở thời không loạn lưu có thể nhìn quét khoảng cách bốn ngàn Phù Thiên đại lục, ở chỗ này lại nhìn quét không tới 10m, đủ thấy không gian chắc chắn đã vượt qua tưởng tượng.

- Tình huống hiện tại, giống như Chân Khí cảnh ở Nhân giới a!

Ở đây không gian cực kỳ vững chắc, trước kia tiện tay một quyền có thể xé rách không gian, ở chỗ này tối đa chỉ có thể xuất hiện quyền phong.

Loại tình huống này, giống như ở Nhân giới Khí Hải đệ tứ trọng Chân Khí cảnh, không thể phi hành, lực lượng cũng không thể tán dật quá xa.

- Không suy nghĩ nữa, vẫn là đưa Tiểu Long cùng lão tửu quỷ ra rồi nói sau!

Đạt tới Tiên Lực cảnh, Nhiếp Vân lưu Tiểu Long cùng lão tửu quỷ ở lại Tinh Cung, lúc này đã đến Linh giới, cũng nên để cho bọn hắn đi ra.

Trong nội tâm khẽ động, trước mắt nhoáng một cái, lão tửu quỷ, Tiểu Long liền xuất hiện.

- Đã đến?

Lão tửu quỷ cùng Tiểu Long vừa xuất hiện đã bị linh khí đầy trời bao khỏa, hưng phấn đến con mắt sáng ngời.

- Linh khí nơi này còn muốn nồng hậu hơn Hóa Vân tông mấy chục lần, ở đây tu luyện, chỉ sợ ta không dùng được một trăm năm là có thể đạt tới Bí Cảnh đệ cửu trọng!

Lẳng lặng cảm ứng một hồi, lão tửu quỷ vừa cười vừa nói.

Linh khí ở đây nồng đậm, không gian vững chắc, ở chỗ này tu luyện, so với Nhân giới thì nhanh hơn nhiều, Bí Cảnh đệ cửu trọng ở Nhân giới xem như đỉnh phong nhất, tiện tay xé rách không gian, mà ở chỗ này, lại có thể không hề cố kỵ thi triển, sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

- Ở đây chẳng những có Tiên Thiên linh khí còn có Tạo Hóa linh khí, linh khí bình thường, chỉ cần lúc tu luyện không hấp thu Tiên Thiên linh khí, liền không bị thương tổn!

Nhiếp Vân cười nói.

Cảm ứng một hồi, hắn liền hiểu được.

Mặc dù Tiên Thiên linh khí đối với dưới Bí Cảnh đệ cửu trọng xem như kịch độc, nhưng chỉ cần lúc tu luyện không hấp thu, liền không có vấn đề, sẽ không bởi vì sinh hoạt ở Linh giới mà bị độc chết.

- A...

Ngay thời điểm hai người một Long cảm thụ Linh giới cường đại, một tiếng kêu thảm vang lên, lão tửu quỷ đột nhiên nằm trên mặt đất, hai mắt đỏ thẫm, toàn thân không ngừng run rẩy, tựa như có tật bệnh nào đó.

- Hạ Hành tiền bối, ngươi làm sao vậy?

Chứng kiến lão tửu quỷ mới vừa rồi còn hảo hảo, thời gian nháy con mắt liền xuất hiện loại tình huống này, Nhiếp Vân biến sắc, vội vàng đi tới, thiên phú Mộc Sinh sư nhẹ nhàng xoay chuyển trong cơ thể đối phương, sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Thân thể của hắn không có bất kỳ tật bệnh, cũng không có bị đánh lén hay công kích, nhưng chẳng biết lúc nào có một cổ khí tức hung thần chui vào trong đầu, tựa hồ tùy thời có thể biến thành Ác Ma khát máu.

- Tinh Cung chi linh, đây là có chuyện gì?

Nhướng mày, thân thể khẽ động, Nhiếp Vân thả Tinh Cung chi linh ra.

Nàng rất hiểu rõ Linh giới, nên biết loại tình huống này a.

- Hắn bị Tu La sát khí xâm nhập, ngươi nhanh dùng thiên phú Khu Tu sư cứu hắn, bằng không thì rất nhanh sẽ biến thành Tu La, sát nhân bốn phía!

Tinh Cung chi linh nhìn thoáng qua, vội nói.

------oOo------

Chương 1295: Tu La sát khí (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bị Tu La sát khí xâm nhập? Sao ta không có cảm giác đến?

Mặt mũi Nhiếp Vân tràn đầy kỳ quái, một bên hỏi, một bên dẫn động thiên phú dung hợp trong cơ thể, dựa theo phương pháp Khu Tu sư loại trừ Tu La sát khí, dò xét ở trong cơ thể lão tửu quỷ.

Trong thời gian một năm đến Linh giới, thời điểm nhàn hạ, Nhiếp Vân cũng chuyên môn nghiên cứu Khu Tu sư một chút, biết rõ Tu La sát khí đáng sợ, sao mình cái gì cũng không cảm ứng được, ngược lại lão tửu quỷ trúng chiêu rồi.

- Tu La sát khí giấu ở trong Thiên Địa linh khí, người không có trải qua tẩy lễ, sẽ bị Tu La sát khí xâm nhập, sống không bằng chết!

Tinh Cung chi linh giải thích.

- Giấu ở trong Thiên Địa linh khí?

Nhiếp Vân rùng mình.

Khó trách Tinh Cung chi linh một mực nói Linh giới không phải phúc địa gì, hiện tại xem ra quả thế, không thông qua tẩy lễ, sẽ bị Tu La sát khí xâm nhập, chỉ là cái này, liền không khác Địa Ngục rồi.

- Người Linh giới vừa ra đời liền thuê Khu Tu sư tẩy lễ, Khu Tu sư cấp bậc càng cao, năng lực chống cự Tu La sát khí lại càng mạnh, hơn nữa người Linh giới vô luận thực lực mạnh cỡ nào, chỉ cần không phải Khu Tu sư, đối mặt Tu La sát khí liền bất lực, chính bởi vì như thế, Khu Tu sư mới cao quý như vậy, ở bất kỳ địa phương nào cũng được nhiều người hoan nghênh!

Tinh Cung chi linh nói tiếp.

- Tu La sát khí... Đáng sợ!

Đang khi nói chuyện Nhiếp Vân đã giúp lão tửu quỷ thanh trừ Tu La sát khí trong cơ thể, hơn nữa tẩy lễ giúp hắn.

Khu Tu sư tẩy lễ vô cùng đơn giản, là lợi dụng thiên phú đặc thù hỗn hợp, củng cố kinh mạch đối phương một phen, trải qua loại tẩy lễ này, ít nhất ở trong thời gian ngắn đối phương sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

- Đa tạ tông chủ!

Thấy Nhiếp Vân cứu hắn, lão tửu quỷ cảm kích nhẹ gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ nghĩ mà sợ.

- Không có việc gì là tốt rồi...

Nhiếp Vân an ủi một câu, lại hỏi thăm Tinh Cung chi linh một ít sự tình về Tu La sát khí.

Trải qua hỏi thăm, hắn hiểu rõ Tu La sát khí nhiều thêm vài phần.

Tu La sát khí ở dã ngoại khá đậm, một ít thành phố lớn bởi vì có trận pháp ngăn cách nên mỏng manh không ít, sẽ tương đối an toàn.

Tu La sát khí cũng chia đẳng cấp, vừa rồi lão tửu quỷ hấp thu bất quá là bình thường nhất, sát khí cao thâm chính thức, cho dù cường giả gặp gỡ cũng cực kỳ nguy hiểm.

Đương nhiên, cường đại nhất vẫn là Tu La, trong cơ thể của bọn họ có thể không ngừng tản mát ra sát khí, người bình thường đụng tới, ngay cả sức phản kháng cũng không có, sẽ bị đánh chết hoặc ăn tươi.

Ở trong mắt Tu La, Nhân loại chỉ là đồ ăn mà thôi.

Nghe mấy cái này, Nhiếp Vân biết rõ Tu La có thể làm cho đại năng Linh giới cũng đau đầu, đáng sợ vượt xa Yêu nhân.

- Đói bụng...

Vừa để Tinh Cung chi linh về Tinh Cung, Nhiếp Vân chợt nghe Tiểu Long phiền muộn kêu lên.

Tu La sát khí đối với lão tửu quỷ có hại, đối với nó lại không ảnh hưởng.

Ở trong vách ngăn chạy hơn chín tháng, tất cả bảo bối trong đan điền đều tiêu hao không sai biệt lắm, đối với gia hỏa tham ăn như nó, thật sự chính là tra tấn, đã đến Linh giới, tự nhiên muốn có một bữa cơm no đủ.

- Hôm nay chúng ta kiếm con mồi, nấu cơm dã ngoại, đi, nhìn xem có thú rừng hay không!

Nở nụ cười một tiếng, Nhiếp Vân nhìn trái nhìn phải, nhận thức đúng một phương hướng, đi nhanh về phía trước.

Ở chỗ này linh hồn không thể nhìn quét quá xa, nhưng thiên phú Thiên Nhãn lại không có bất kỳ ảnh hưởng, nhẹ nhàng xuyên thấu qua cây cối thấy được hơn mấy trăm dặm.

- Ân, chỗ đó có một con thỏ rừng, động tác nhanh lên!

Tuy áp lực không gian lớn hơn hạ giới, nhưng Nhiếp Vân đã đạt đến Tiên Lực cảnh, phát lực chạy trốn không tính quá chậm, bàn chân đạp mạnh mặt đất, lật lên một bãi bùn đất, thân hình cấp tốc lao đi.

Đăng đăng đăng đăng!

Đi về phía trước một hồi, quả nhiên thấy một con thỏ rừng tháo chạy ở trong bụi cỏ.

Thỏ rừng ở Linh giới cao lớn hơn ở Nhân giới không ít, không kém một con nai con bao nhiêu, thả người nhảy dựng thì cao hơn hai mét, cho thấy lực lượng phi phàm.

- Thật mạnh, thỏ rừng vậy mà cũng là Tiên Lực cảnh.

Nhìn thoáng qua, trong lòng Nhiếp Vân chấn động.

Thực lực con thỏ rừng này rõ ràng không kém hắn bao nhiêu, cũng là Tiên Lực cảnh, nhất cử nhất động phóng ra lực lượng Tiên gia, khí tức phi phàm.

Con thỏ cường đại như thế, nếu ở Nhân giới, tuyệt đối có thể đại sát tứ phương, không người chống đở được!

- Chạy đi đâu!

Tuy nó rất mạnh, nhưng Nhiếp Vân không úy kỵ, nở nụ cười một tiếng, lưng eo uốn lượn thành cung, đầu gối mạnh mẽ bắn ra, như lưu tinh, nhắm con thỏ đánh một quyền.

Một quyền này tập hợp toàn bộ lực lượng của hắn, mang theo tuyệt chiêu Võ Đạo Phá Hư Quyền.

Nếu như cho Võ Đạo sư tổ biết hắn dùng Võ Đạo Phá Hư Quyền giết thỏ, nhất định sẽ tức giận đến từ trong mộ leo ra.

Vèo!

Động tác của Nhiếp Vân nhanh, động tác của con thỏ cũng không chậm, tựa hồ nhìn ra con đường công kích của hắn, lui về phía sau, phát lực nhảy ra ngoài, khó khăn lắm tránh thoát một quyền này.

- Cái gì?

Nhiếp Vân làm sao cũng không thể tưởng được toàn lực thi triển Võ Đạo Phá Hư Quyền, rõ ràng ngay cả con thỏ cũng đánh không trúng, sắc mặt trầm xuống, vận chuyển thiên phú Thiên Hành sư, dưới chân xoay tròn một vòng, điểm ra một chỉ.

Một chỉ này tập hợp thiên phú Thiên Hành sư, Thiên Thủ sư, vô cùng sắc bén, giống như lợi kiếm, thẳng tắp đâm về mi tâm của con thỏ.

Bành!

Con thỏ bị đánh bay ra ngoài, trùng trùng điệp điệp nằm trên mặt đất, đoạn tuyệt hô hấp.

- Con mẹ nó, một con thỏ cũng khó giết như vậy, Linh giới cũng quá tà môn đi!

Lắc đầu, Nhiếp Vân đi tới trước mặt con thỏ, thò tay muốn nắm nó lên, không tự chủ được lảo đảo.

- Cái này... con thỏ rõ ràng nặng mấy ngàn cân?

Con mắt của Nhiếp Vân trợn tròn.

Tuy con thỏ này không nhỏ, tương đương như nai con, ở Nhân giới tối đa bảy tám mươi cân, mà nó rõ ràng hơn một ngàn cân, cơ bắp toàn thân cứng rắn như tuyệt phẩm linh binh, cái này thật là đáng sợ!

Không hổ là Linh giới, tùy tiện một động vật, một thực vật cũng không phải chuyện đùa.

Lấy Bắc Đẩu kiếm mổ thịt con thỏ, từ trong nạp vật đan điền lấy ra chút nước rửa sạch, ghim vào que gỗ nướng lên.

Cây cối, cỏ dại ở đây cứng rắn giống như con thỏ, Nhiếp Vân hao tốn toàn lực mới chặt đứt một cây, thực lực của lão tửu quỷ ở Nhân giới được cho đỉnh phong, ở chỗ này cả cây cỏ cũng nhổ không được, làm hại hắn phiền muộn cả buổi.

------oOo------

Chương 1296: Ngụy Đào (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khó trách lúc trước hắn nhặt được một mảnh gỗ vụn, cường giả Huyệt Khiếu cảnh đỉnh phong cũng chấn không toái, Linh giới cùng nhân giới chênh lệch thật sự quá lớn, không thể dùng ngôn ngữ

hình dung.

Giày vò hết con thỏ, gác ở trên lửa, trời đã tối rồi.

Đêm tối ở Linh giới so với đêm tối ở Nhân giới càng thêm tịch mịch, bầu trời đầy sao lập loè, không biết cách xa bao nhiêu, tản mát ra ánh sáng yếu ớt, chung quanh yên tĩnh lạnh nhạt, ở trong cảm ứng, một cổ Tu La sát khí hỗn tạp trong linh khí tùy thời có thể xâm nhập trong óc người.

- Linh khí, Tạo Hóa linh khí, Tiên Thiên linh khí ở Linh giới không có tinh khiết 100%, đều ẩn chứa lượng Tu La sát khí nhất định, lúc tu luyện, ẩn chứa một tia Tu La sát khí thì không có gì, nhưng thời điểm xung kích bình cảnh liền không giống, lúc này bất luận một tia sát khí nào cũng có thể làm cho Tâm Ma của ngươi biến dị, để cho người lâm vào hỗn loạn! Rất nhiều người vì tấn chức, ra sức nịnh bợ Khu Tu sư, vì mình chiết xuất linh khí, mua sắm Khiết Linh Đan, để thời điểm độ kiếp đột phá dùng!

Hai người một Long ngồi ở bên cạnh hỏa diễm, nghe Tinh Cung chi linh giới thiệu kỹ càng.

Hiện tại bọn hắn vì phòng ngừa mãnh thú trong rừng cây tập kích, nên dấu ở trong một sơn động, cái sơn động này cũng không phải bọn hắn đào ra, mà là Thợ Săn hoặc mãnh thú lưu lại, phong cách cổ xưa, tảng đá phong hóa, cực kỳ ấm áp.

- Khiết Linh Đan là Khu Tu sư thông qua loại bỏ chiết xuất Tiên Thiên linh khí luyện chế thành, cấp bậc Khu Tu sư càng cao, tương ứng Khiết Linh Đan cũng càng tinh khiết, đương nhiên, Tu La sát khí đã hoàn toàn sáp nhập vào giữa thiên địa, mặc dù Khu Tu sư cao minh nhất cũng không có khả năng luyện chế ra Khiết Linh Đan hoàn mỹ không có chút sát khí nào! Ngay cả lão chủ nhân lúc trước, cũng chỉ luyện chế ra Khiết Linh Đan ngụy hoàn mỹ!

- Cấp bậc của Khiết Linh Đan chia làm: bình thường, tinh khiết, tinh hoa, chí tôn, ngụy hoàn mỹ, hoàn mỹ.

- Ở Linh giới, không người nào dám đối nghịch Khu Tu sư, bởi vì không người có thể cự tuyệt hấp dẫn của Khiết Linh Đan, mỗi một

vị Khu Tu sư, chỉ cần nguyện ý, đều có vô số cường giả tùy tùng, muốn giết hắn, chẳng khác nào chiến đấu với những tùy tùng kia, hoàn toàn chính là muốn chết! Chính vì như thế, địa vị của Khu Tu sư ở Linh giới không phải cao bình thường, dù là cấp thấp nhất cũng được lễ đãi long trọng!

- Hơn nữa, bởi vì Khu Tu sư có được thiên phú đặc thù, là người được Đại Đạo chiếu cố, thực lực vượt xa đồng cấp, cơ hồ không ai dám trêu chọc!

...

Tinh Cung chi linh giải thích cặn kẽ.

- Tu La sát khí...

Nghe được nàng giới thiệu kỹ càng, Nhiếp Vân cùng lão tửu quỷ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời lộ ra vẻ khiếp sợ.

Cũng không phải khiếp sợ Khu Tu sư cường đại, mà là vì cảm thấy Tu La sát khí đáng sợ, loại Tu La này rốt cuộc là sinh mệnh gì, chỉ bằng vào sát khí liền để cho người kiêng kỵ như vậy?

- Tu La là một loại sinh mệnh ở Thiên Ngoại, đến từ Hỗn Độn hư không, nghe nói Tu La bình thường nhất, đẳng cấp huyết thống cũng sẽ đạt tới cấp bậc thứ tư Chân Linh huyết thống!

- Chân Linh huyết thống?

Hai người một Long đồng thời hoảng sợ.

Huyết thống ở giữa Thiên địa chia làm năm cấp bậc, bình thường, Phàm cấp, Linh cấp, Chân Linh cấp cùng Thiên cấp, Tiểu Long là Ngũ Trảo Kim Long, linh chủng do thiên địa sinh ra mới là đẳng cấp thứ tư, không nghĩ tới Tu La bình thường nhất thì đến được loại tình trạng này, thật là đáng sợ a!

Huyết thống cao quý như thế, khó trách mặc dù người Linh giới cũng ngăn không nổi.

- Thơm quá, thịt thỏ chín rồi...

Thời điểm mấy người nói chuyện, thỏ rừng đã triệt để nướng chín, xì xì xì xì... bắn tung toé ra, từng đợt hương khí xông vào mũi.

- Không hổ là dã thú Linh giới, thịt này đại bổ a!

Ở trong ánh mắt khó chịu của Tinh Cung chi linh, Nhiếp Vân cầm lấy Bắc Đẩu kiếm cắt xuống một khối thịt để vào trong miệng, không khỏi tán thưởng.

Thỏ rừng này chỉ là mặt hàng bình thường, nhưng vị thịt hương nồng, ẩn chứa linh khí nồng đậm, ăn vào một ngụm tứ chi đại động, đơn thuần bổ dưỡng mà nói, còn muốn đáng hơn đan dược Đạo phẩm sợ.

Không hổ là sinh mệnh Linh giới, mỗi ngày được Tiên Thiên linh khí hun đúc, quá cường đại.

Cắt thịt ra, Nhiếp Vân cùng lão tửu quỷ một người một cái chân trước, còn lại đều cho Tiểu Long, về phần Tinh Cung chi linh, nàng vốn không phải sinh mệnh, không cần ăn cái gì.

Rất nhanh một con thỏ vào trong bụng, mọi người thỏa mãn ợ một cái.

Sinh mệnh Linh giới quả nhiên cường đại, sau khi ăn hết, hai người một Long đều cảm giác được đại bổ, nhất là Tiểu Long, thân thể tản mát ra kim quang nhàn nhạt, tựa hồ tùy thời có thể đột phá, tiến quân cao cấp hơn.

Lĩnh ngộ nhiều như vậy, thậm chí dùng Linh giới làm Bản Mệnh Tinh Thần, mới tu luyện đến Tiên Lực cảnh sơ kỳ, Tiểu Long ăn bữa cơm liền muốn đột phá, để cho Nhiếp Vân không khỏi phiền muộn.

Người so với Long, tức chết người!

Hắn nhìn Tiểu Long vẻ mặt phiền muộn, lão tửu quỷ nhìn hắn càng phiền muộn, sống tám chín ngàn năm, vất vất vả vả tu luyện tới Bí

Cảnh đệ cửu trọng, mà người trước mắt này, không đến hai mươi tuổi đã là Tiên Lực cảnh, càng dùng Linh giới làm Bản Mệnh Tinh Thần hoàn thành đột phá... Người so với người cũng tức chết người!

Cơm nước xong xuôi, vì an toàn, hai người một Long tiến nhập Bắc Đẩu tinh cung nghỉ ngơi, một đêm không có chuyện gì xảy ra, rất nhanh hừng đông đã tới.

Đêm ở Linh giới cực kỳ tiêu chuẩn, vừa vặn sáu canh giờ, bọn người Nhiếp Vân ở Nhân giới một năm không nghỉ không ngủ cũng không có việc gì, nhưng ở chỗ này, không nghỉ ngơi không được, không ngủ mà nói, sẽ cảm thấy tinh thần thiếu thốn, cả người không có tinh thần.

Cũng không phải thực lực của bọn hắn giảm bớt, mà là pháp tắc ở Linh giới quá mạnh mẽ, hiện tại năng lực của bọn hắn, còn không cách nào chống lại.

Ra khỏi sơn động, hai người một Long đi ra ngoài.

Thông qua Thiên Nhãn quan sát, phiến núi rừng này không lớn, ngang mấy ngàn dặm, bất quá muốn xuyên qua, bằng thực lực của bọn họ bây giờ, ít nhất cần bảy tám ngày, hơn nữa còn là tình huống không gặp đến bất kỳ nguy hiểm nào.

Lúc này thiên phú Thiên Nhãn liền phát huy tác dụng cực lớn, địa phương nào có hung thú, liếc có thể nhìn ra, sớm đường vòng tránh né, liên tục đi ba ngày cũng không có gặp được phiền toái gì.

Mặc dù không nhận ra quá nhiều sinh vật ở Linh giới, nhưng hung thú phát ra khí tức mãnh liệt, Nhiếp Vân vẫn có thể nhận ra.

------oOo------

Chương 1297: Ngụy Đào (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân? Phía trước có một đám người, chúng ta vừa vặn tìm không thấy thành thị, cũng không biết đi đâu, hỏi bọn hắn hẳn có thể hiểu rõ một ít!

Đột nhiên, con mắt của Nhiếp Vân khẽ động, ở trong rừng cây thấy được một đám người, nữ có nam có, tuổi cũng không lớn, thực lực kém cỏi nhất cũng là Bí Cảnh đệ cửu trọng, mạnh nhất càng đạt đến Tiên cấp đệ nhị trọng Tiên Thể cảnh sơ kỳ.

Tiên cấp đệ nhị trọng Tiên Thể cảnh, tinh lực hội tụ ở huyệt đạo quanh thân, ngưng tụ Tinh Thể, du lịch vũ trụ mà không chết, cho dù Nhiếp Vân có năng lực vượt cấp chiến đấu, chống lại loại người này, như trước không phải đối thủ.

Bất quá có át chủ bài Bắc Đẩu kiếm, chính thức chiến đấu mà nói, còn chẳng biết hươu chết về tay ai.

Trong nội tâm không sợ hãi, hai người một Long đi về phía đám người kia.

Đám người kia không biết vào rừng làm gì, lúc này đang săn giết một yêu thú, thực lực con yêu thú này mạnh hơn con thỏ mà Nhiếp Vân đánh chết chút ít, không sai biệt lắm khoảng Pháp Lực cảnh trung kỳ, bị đám người vây vào giữa, từng người sử dụng tuyệt chiêu.

Thời điểm đám người Nhiếp Vân đi tới phía sau bọn họ, con yêu thú này đã bị đánh hấp hối, mắt thấy muốn bị mất mạng.

Hô!

Ai ngờ thằng này hồi quang phản chiếu, trước khi chết đột nhiên bộc phát ra một cổ lực lượng mạnh mẽ, đụng tới trong đám người, một nữ hài không ngờ tới nó còn sẽ hung ác như thế, hoa dung thất sắc, thét lên một tiếng, ngã lăn ra đất, chật vật nói không nên lời.

Thấy nàng như vậy, Nhiếp Vân vừa đi tới nhịn không được cười một tiếng, lấy ra Kiếm Thần chi kiếm đâm chết yêu thú.

- Các ngươi là người nào?

Thấy đột nhiên nhiều ra hai người một Long, mọi người liền cảnh giác.

Bọn hắn nói không phải ngôn ngữ Nhân giới, cũng không phải ngôn ngữ Yêu nhân, mà là tiếng thông dụng ở Linh giới, ở trên đường đến Linh giới, Nhiếp Vân, lão tửu quỷ đã học xong loại ngôn ngữ này, không tính đặc biệt phức tạp.

- Chúng ta là thợ săn đi ra săn bắn, nhưng lạc đường ở chỗ này, chúng ta không tranh đoạt yêu thú săn bắn với các ngươi, chỉ hy vọng chư vị có thể mang bọn ta ly khai nơi này!

Nhìn ra bọn hắn cảnh giác, Nhiếp Vân vội vàng mỉm cười nói.

- Thợ săn?

Mấy người sửng sốt một chút.

- Đội trưởng, hai người kia một cái Tiên Lực cảnh, một cái Bí Cảnh đệ cửu trọng, vừa rồi lại giúp chúng ta giết yêu thú, nếu không mang bọn hắn a!

Một tráng hán nhìn cường giả Tiên Thể cảnh nói.

- Dẫn bọn hắn làm gì, Tiên Lực cảnh sơ kỳ, Bí Cảnh đệ cửu trọng... rác rưởi mà thôi, mang theo chỉ là vướng víu, nếu chúng ta bị kéo chân sau thì làm sao bây giờ?

Tráng hán mới nói xong, trong đám người vang lên một tiếng quát.

Nói chuyện đúng là nữ hài vừa rồi hoa dung thất sắc, ngã xuống đất không dậy nổi kia, tuy lá gan nhỏ nhưng thực lực lại không yếu, so với Nhiếp Vân còn cường đại hơn, đã đạt đến Tiên Lực cảnh trung kỳ.

Chừng hai mươi tuổi, lớn lên cũng không xinh đẹp, bất quá làn da trắng nõn, bộ dáng ngược lại cũng có chút lung linh, nàng nói chuyện không lưu tình chút nào, tựa hồ bởi vì vừa rồi mất mặt, muốn từ hai người thực lực không cao kia tìm trở về.

- Ngụy Kiều, cũng không thể nói như vậy, hành tẩu ở bên ngoài, nhiều bằng hữu nhiều một phần an toàn, hai người bọn họ lạc đường, trợ giúp thoáng một phát, đối với chúng ta cũng không có ảnh hưởng gì!

Nghe được nữ hài quát, tráng hán nhướng mày.

- Hừ, dù sao ta cảm thấy rất liên lụy, đương nhiên, chuyện này còn phải do đội trưởng quyết định...

Nữ hài gọi Ngụy Kiều ngẩng đầu nhìn cường giả Tiên Thể cảnh ở trước nhất, trong mắt đen nhánh hiện lên vẻ sùng bái.

Tựa hồ đối với đội trưởng trước mắt này, nàng mang theo cảm tình đặc thù, sùng bái cùng một loại cảm xúc không hiểu.

- Tốt rồi, đừng cãi nữa, các ngươi đi theo a, hừ, loại thực lực này cũng dám du lịch ở trong Loạn Kim Sơn, lá gan thật là lớn!

Đội trưởng liếc nhìn hai người Nhiếp Vân, cảm thấy không có nguy hiểm gì, tiến về thu thi thể yêu thú vào nạp vật đan điền, gật đầu đáp ứng, còn hừ lạnh một câu.

Loại rừng rậm này, tùy tiện một hung thú cũng có thực lực Tiên Lực cảnh, Tiên Thể cảnh, thực lực như thế liền dám đi dạo ở loại địa phương này, lá gan hoàn toàn chính xác khá lớn.

- Đa tạ mấy vị đại nhân!

Nhiếp Vân vội vàng lấy lòng nói, cùng lão tửu quỷ Tiểu Long đi theo.

Lúc này Tiểu Long lần nữa biến hóa bộ dáng, thoạt nhìn chỉ là Long tộc bình thường, không làm cho người chú mục.

- Hừ! Đội trưởng hảo tâm lưu các ngươi, ngoan ngoãn thành thật một chút cho ta, bằng không thì ta sẽ không khách khí với các ngươi!

Nghe được đội trưởng quyết định không thiên hướng mình, sắc mặt Ngụy Kiều trầm xuống, nhìn hai người Nhiếp Vân quát lớn.

Nghe được nàng quát lớn, Nhiếp Vân không thèm để ý, sóng to gió lớn thấy nhiều rồi, nữ nhân này chỉ là tiểu nha đầu không có giáo dưỡng mà thôi, không cần phải dây dưa với nàng.

Nghĩ vậy khẽ cười một tiếng, cùng lão tửu quỷ đi tới trước mặt tráng hán mới vừa rồi giúp bọn hắn nói chuyện.

- Chư vị đại nhân có thể mang bọn ta, chúng ta vô cùng cảm kích!

- Không có gì, không nên khách khí như vậy, ta gọi Ngụy Đào, là hộ vệ đội của Ngụy gia ở Thiết Long Thành, hai vị xưng hô ra sao?

Thấy Nhiếp Vân lễ phép, tráng hán sinh ra hảo cảm, cười hỏi.

Tuy hình dạng của hắn hung ác, hình thể cực lớn, nhưng cười rộ lên lại cực kỳ hòa ái, không có chút dữ tợn nào.

- Ta gọi Nhiếp Vân, hắn gọi Hạ Hành, chúng ta trong lúc vô tình tới đây, lạc đường vài ngày rồi, nếu không phải gặp được các ngươi, chỉ sợ sớm muộn gì cũng bị hung thú ăn tươi!

Nhiếp Vân vội nói.

Linh giới cũng không có ai biết hắn, không cần phải giấu diếm tên thật.

- Nguyên lai là Nhiếp Vân huynh đệ, nói thật, các ngươi có thể gặp được chúng ta, xem như là vận khí, Ngụy gia chúng ta là gia tộc có được Khu Tu sư nhất phẩm tọa trấn, ở Thiết Long Thành được cho nhất lưu, ta xem huynh đệ ngươi thực lực không tệ, không bằng gia nhập hộ vệ đội chúng ta, một tháng không ít tiền thuê, so với làm Thợ Săn thì tốt hơn nhiều lắm!

Ngụy Đào nói.

- Gia nhập hộ vệ đội của chúng ta? Một tiểu nhân vật mà thôi, hắn cũng xứng? Ngụy gia chúng ta là đại gia tộc, cho dù muốn mời

người cũng tầng tầng tuyển bạt, Ngụy Đào, ngươi sẽ không cho là người nào cũng có thể vào chứ!

Nghe được Ngụy Đào nói, Ngụy Kiều chen miệng.

- Ách... tính Ngụy Kiều vốn như vậy, nhưng không có ý xấu gì!

Nghe được nữ hài nói, Ngụy Đào cũng biết vừa rồi mời có chút lỗ mãng, xấu hổ nở nụ cười một tiếng.

------oOo------

Chương 1298: Thương Khung Thạch Viên

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngụy huynh nói chuyện này...

Nhiếp Vân là lão quái vật sống nhiều năm, nhìn mặt mà nói chuyện, biết rõ hắn nghĩ cái gì, nên không hỏi nhiều chuyện này nữa, cũng không để ý tới Ngụy Kiều, lập tức chuyển chủ đề, thuận miệng nói bậy.

Có được thiên phú Đầu Độc sư, Tiên Âm sư, Nhiếp Vân miệng lưỡi lưu loát, câu hỏi không lưu dấu vết, để cho người hoài nghi không ra cái gì, còn tăng thêm hảo cảm, một đường đi về phía trước, thông qua nói chuyện phiếm, phát hiện Ngụy Đào này cũng có thiên phú bát quái, nói không ít sự tình.

Thành thị cách đây gần nhất gọi Thiết Long Thành, Ngụy gia là một trong những gia tộc lớn nhất nội thành, có được một vị Khu Tu sư Huyết Vân nhất phẩm, lần này hộ vệ đội bọn hắn đi ra, đúng là phụng lệnh vị Khu Tu sư kia, tìm kiếm dược liệu, các loại linh vật.

Lúc này bọn hắn đã tìm được đồ vật muốn tìm, ý định trở về.

Lặng lẽ quan sát, Nhiếp Vân biết rõ tuy Ngụy Đào này nói nhiều, nhưng thực lực lại không yếu, thậm chí còn mạnh hơn Ngụy Kiều một tia, đã đạt đến Tiên cấp đệ nhất trọng Tiên Lực cảnh đỉnh

phong, gần với đội trưởng Tiên Thể cảnh.

- Người chỗ chúng ta vừa ra đời liền có được thực lực Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh, bình thường trước mười bảy mười tám tuổi không đạt được Bí Cảnh đệ cửu trọng sẽ phán định là phế vật, không có tiền đồ tu luyện!

Hàn huyên một hồi, đối với Nhiếp Vân hỏi về thực lực, Ngụy Đào cười giải thích.

Nghe được hắn nói, Nhiếp Vân cùng lão tửu quỷ liếc mắt nhìn nhau, nhịn không được líu lưỡi.

Trước mười bảy mười tám tuổi không đạt được Bí Cảnh đệ cửu trọng là phế vật... Bề ngoài giống như Nhiếp Vân ở Nhân giới có thể nói biến thái, cũng biến thành trình độ bình thường nhất.

Trong quá trình nói chuyện phiếm, Ngụy Kiều kia cũng từng đâm thọc mấy câu, muốn đuổi Nhiếp Vân đi, bất quá hắn đối với những lời này không để ý chút nào, làm cho nàng có loại cảm giác chó cắn gai nhím, không thể nào hạ khẩu, hậm hực mà lui, tức giận không nói thêm gì nữa.

Thực lực của nàng ở trong mọi người sắp xếp thứ ba, đối mặt yêu thú liền thất kinh, sợ tới mức hoa dung thất sắc, mà thợ săn trước mắt thực lực còn thấp hơn nàng, vậy mà không lui về phía sau chút nào, ngược lại giết chết, theo nàng thấy là Nhiếp Vân này hao tổn mặt mũi của nàng, cho nên nói lời mới không lưu tình, khắp nơi nhằm vào.

- Tốt rồi, đều im miệng cho ta, phía trước là lãnh địa của Thương Khung Thạch Viên, phải cẩn thận một ít, ngàn vạn lần không nên quấy nhiễu nó, có thể lặng lẽ đi qua tốt nhất, bằng không thì bị nó giết cũng không biết chết như thế nào!

Ngay lúc Nhiếp Vân cùng Ngụy Đào trò chuyện cao hứng, đột nhiên đội trưởng Tiên Thể cảnh đi tuốt ở đàng trước quay đầu lại, sắc mặt ngưng trọng đánh gãy mọi người nghị luận.

Vị đội trưởng này gọi Ngụy Tuấn, căn cứ Ngụy Đào giới thiệu, sức

chiến đấu của hắn cực kỳ kinh người.

- Vâng!

Nghe nói Thương Khung Thạch Viên, tất cả mọi người đều chấn động, từng người sắc mặt trầm xuống, trong nháy mắt toàn bộ đội ngũ trở nên lặng ngắt như tờ.

Nhất là Ngụy Kiều mới vừa rồi còn ngang ngược kiêu ngạo, nghe được cái tên này, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, đi tới sau lưng Ngụy Tuấn, toàn thân run rẩy.

- Thương Khung Thạch Viên là cái gì... Rất lợi hại sao?

Thấy Thương Khung Thạch Viên có thể làm cho Ngụy Kiều sợ thành như vậy, Nhiếp Vân nhịn không được có chút nghi hoặc, lặng lẽ hỏi.

- Thương Khung Thạch Viên là yêu thú Tiên Thể cảnh trung kỳ, trời sinh tính dâm loạn, ưa thích giao phối với nữ tử Nhân loại, tốc độ cực nhanh, là hung thú đáng sợ nhất trong Loạn Kim Sơn!

Ngụy Đào hạ giọng giải thích một câu.

- Ưa thích giao phối với nữ tử Nhân loại? Tiên Thể cảnh trung kỳ?

Yêu thú cùng Nhân loại là chủng tộc bất đồng, Nhiếp Vân là lần đầu tiên nghe nói Yêu thú ưa thích giao phối với nữ tử Nhân loại.

Bất quá, yêu thú dựa vào thân thể, bản thân liền cường đại hơn Nhân loại, yêu thú Tiên Thể cảnh trung kỳ, đơn thuần sức chiến đấu mà nói, chỉ sợ đã vượt qua cường giả Tiên Thể cảnh hậu kỳ, khó trách những người này cẩn thận như vậy.

Tiên Lực cảnh, mượn nhờ tinh lực, cải biến hình thái bổn mạng, hội tụ Tiên lực, linh hồn một ngàn đến ba ngàn thê độ.

Tuy hiện tại thê độ của Nhiếp Vân đã vượt qua ba ngàn, đạt tới trình độ Tiên Thể cảnh sơ kỳ đỉnh phong, nhưng không gian Linh giới quá mạnh mẽ, mặc dù linh hồn bốn ngàn thê độ cũng bị trói

buộc ở trong người, lực công kích có hạn.

Linh hồn lực không thể ra công dụng, chỉ bằng vào Tiên lực sức chiến đấu có hạn, cho nên đối với loại yêu thú sinh mệnh bản chất cường đại này, mặc dù là hắn cũng không có nắm chắc tất thắng, phải cẩn thận.

Biết rõ Thương Khung Thạch Viên rất có thể ở phía trước, tất cả mọi người cẩn thận từng li từng tí, dựa theo lộ tuyến trước kia hành tẩu chậm rãi đi về phía trước, sợ quấy nhiễu quái vật kia.

Bất quá, sợ cái gì sẽ gặp cái đó, càng sợ quấy rầy Thương Khung Thạch Viên, Thương Khung Thạch Viên lại càng bị quấy nhiễu, thời điểm mọi người ở đây cảm thấy sắp đi qua lãnh địa của nó, đột nhiên nghe được tiếng gào rú, trên ngọn núi phía trước, một Thạch Viên tuyết trắng đột ngột xuất hiện, chứng kiến mọi người, ánh mắt lộ ra sát ý lăng lệ ác liệt.

- Khặc khặxxxxxx, các ngươi thật to gan, muốn lặng yên không một tiếng động chạy qua địa bàn của ta, coi ta là người chết phải không...

Thương Khung Thạch Viên cười ra tiếng.

Bình thường yêu thú đạt tới Chí Tôn liền có thể mở miệng nói chuyện, Linh giới cũng như vậy, chỉ là ở đây không gian áp bách lớn, không thể hoá hình mà thôi.

- Thương Khung Thạch Viên đại nhân, chúng ta là người Ngụy gia, đi ngang qua đây không có sớm thông tri thật sự là có lỗi, đây là mười viên Khiết Linh Đan Huyết Vân nhất phẩm, xin vui lòng nhận cho, chỉ cần hôm nay thả chúng ta đi qua, ân tình sau này sẽ báo đáp!

Khuôn mặt Ngụy Tuấn ngưng tụ, vội vàng cung kính nói.

- Cái này là Khiết Linh Đan?

Nhiếp Vân lặng lẽ mở ra Thiên Nhãn, liền chứng kiến lòng bàn tay của Ngụy Tuấn có mười viên đan dược tròn vo, để lộ ra Tiên Thiên

linh khí tinh khiết.

Hắn bây giờ là Khu Tu sư, cũng có thể luyện chế loại Khiết Linh Đan này, chỉ là chưa thấy qua, nên không có động thủ luyện chế mà thôi.

- Mười viên Khiết Linh Đan Huyết Vân nhất phẩm? Thủ bút không nhỏ! Ta có thể tha các ngươi đi qua, bất quá... ta muốn nữ nhân này lưu lại!

Thương Khung Thạch Viên đột nhiên chỉ Ngụy Kiều trong đám người.

Thương Khung Thạch Viên trời sinh tính dâm, đối với nữ tử Nhân loại cũng không buông tha, tuy Ngụy Kiều ngang ngược kiêu ngạo, trên mặt có tàn nhang, nhưng làn da trắng nõn, dáng người mỹ lệ, bị nó liếc nhìn trúng.

------oOo------

Chương 1299: Một quyền đánh nát (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- A... Đội trưởng, ta không muốn...

Không nghĩ tới trốn trong đám người như trước bị chứng kiến, Ngụy Kiều bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, vội vàng hô.

- Thạch Viên đại nhân, Ngụy Kiều này là một phần tử của đội chúng ta, có thể cho Ngụy gia một cái mặt mũi hay không, chúng ta nguyện ý lại kính dâng mười viên Khiết Linh Đan Huyết Vân nhất phẩm!

Ngụy Tuấn nhíu mày nói.

- Một lần nữa cho mười viên Khiết Linh Đan? Khặc khặxxxxxx, xem ra trên người ngươi mang không ít thứ tốt, hôm nay ta là tài cũng

muốn, người cũng muốn!

Thương Khung Thạch Viên nhe răng cười, hiện lên vẻ tham lam.

- Ngươi muốn lưu lại chúng ta, chẳng lẽ không sợ Ngụy gia phái người đánh chết ngươi?

Sắc mặt Ngụy Tuấn biến hóa, lui về phía sau mấy bước, nhìn mọi người làm thủ thế chuẩn bị chiến đấu, cao giọng nói.

- Ngụy gia lão tổ là Chân Tiên cảnh sơ kỳ, ta xác thực rất sợ, nhưng điều kiện tiên quyết là lần này có thể sống sót mới nói, đừng tưởng rằng ta không biết, lần này các ngươi mạo hiểm tới, là vì tìm kiếm Quyệt Hành Hoa, luyện chế đan dược chữa thương cho hắn! Khặc khặxxxxxx, nếu như ta giết bọn ngươi, đã không có Quyệt Hành Hoa, không biết hắn còn có khả năng tới giết ta hay không?

Thương Khung Thạch Viên cất tiếng cười to, phảng phất như đối với hành tung của mọi người nhất thanh nhị sở.

- Ngươi... Bày trận!

Nghe được Thương Khung Thạch Viên nói, da đầu của Ngụy Tuấn tạc lên, biết rõ đối phương khẳng định đã biết chuyện gì, lần nữa lui về phía sau, lên tiếng rống to.

Rầm ào ào!

Đám người Ngụy gia kinh nghiệm chiến sự, nghe được mệnh lệnh, động tác rất nhanh, không đến nửa cái hô hấp liền bố trí thành trận pháp, khí tức cả đám bốc lên, tiến vào trạng thái chiến đấu.

- Muốn chiến đấu với ta? Ta thật lâu không ăn qua thịt người rồi, nhất là cường giả đạt tới Tiên Thể cảnh, thân thể rèn luyện rất tốt, thuần túy đại bổ! Khặc khặxxxxxx, các ngươi đã muốn chết, ta liền không khách khí!

Thương Khung Thạch Viên gào thét, thân thể khổng lồ đạp mạnh ở trên mặt đá.

B- A- N- G...GG! đá vụn vẩy ra, thân thể khổng lồ của Thạch Viên kích xạ đến mọi người.

Nó thoạt nhìn cực lớn, có chút ngốc, nhưng tốc độ nhanh đáng sợ, không đến hai cái hô hấp, liền từ bên ngoài vài trăm mét nhảy đến trước mặt mọi người, nắm đấm như nham thạch nện xuống đầu Ngụy Tuấn.

- Đáng giận! Lưu Kích Chùy!

Thấy hắn vừa ra tay liền đối phó mình, khuôn mặt Ngụy Tuấn khó coi, không kịp lui vào trong trận, bàn tay lật qua lật lại, một thiết chùy cự đại nghênh đón tiếp lấy.

Thấy hắn ra tay, Nhiếp Vân biết rõ Ngụy Tuấn này đi theo hướng cự lực, binh khí là thiết chùy bạo lực nhất.

Chất lượng của thiết chùy này trầm trọng, mang theo hào quang của Tiên Thiên linh khí, xem xét liền biết là Tiên Thiên linh binh, cấp bậc tương tự Kiếm Thần chi kiếm.

Loại binh khí này phối hợp lực lượng Tiên Thể cảnh của Ngụy Tuấn, thoáng một phát ném ra không khí xuất hiện nức nở nghẹn ngào thanh âm, khí tức ngang, lực bổ thiên quân.

- Khặc khặxxxxxx, cầm cái phá chùy liền muốn ngăn trở ta, nằm mơ!

Đối mặt thiết chùy của Ngụy Tuấn công kích, Thương Khung Thạch Viên cũng không tránh né, ngược lại trong mắt hiện lên âm tàn, da lông toàn thân xoay tròn, tựa như tạo thành một cổ lực lượng vặn chuyển, xuyên thấu qua nắm đấm kích xạ ra.

Bành!

Ngụy Tuấn chấn động, lòng bàn tay chảy ra máu tươi, sắc mặt trở nên trắng bệch, bay ngược ra ngoài, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

Hắn ngã xuống đất, thiết chùy cũng hoạch xuất một đường vòng

cung rơi vào cách đó không xa, thấy một màn như vậy, mọi người không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy trên thiết chùy bóng loáng đen nhánh, bị ném ra một dấu quyền, Thương Khung Thạch Viên dùng một quyền đánh thủng thiết chùy tương đương Kiếm Thần chi kiếm.

Lực lượng thật đáng sợ, thân thể thật đáng sợ!

Không hổ được xưng Thạch Viên, thân thể còn cứng rắn hơn tảng đá.

- Ah? Phương thức phát lực thật cổ quái!

Người khác khiếp sợ muốn chết, Nhiếp Vân lại mắt sáng rực lên.

Có được thiên phú Võ Đạo sư, hắn có thể đơn giản nhìn ra phương thức phát lực của Thương Khung Thạch Viên, loại phát lực này hoàn toàn bất đồng trước kia Nhiếp Vân tu luyện qua, có chứa một loại huyền diệu khác.

Xem ra nếu như Thạch Viên này không phải trời sinh dị chủng, là tu luyện võ kỹ đặc thù nào đó.

- Loại phương thức phát lực này, có thể làm cho thân thể ta phát huy rất tốt, đánh ra lực lượng càng mạnh hơn nữa...

Võ Đạo chi khí vận chuyển trong người, liền học hội phương thức phát lực của Thạch Viên, Nhiếp Vân cảm thấy cốt cách toàn thân loạn hưởng, phảng phất như cơ bắp xương cốt cả người xếp đặt lại lần nữa.

- Bảo hộ đội trưởng!

Nhiếp Vân có thể lĩnh ngộ, những người khác chỉ có khiếp sợ, khiếp sợ qua đi, Ngụy Đào kịp phản ứng, lấy ra binh khí của mình, ngăn Ngụy Tuấn bị thương ở phía sau.

Binh khí của hắn là Quỷ Đầu Đao, giống như thiết chùy của Ngụy Tuấn, dùng sức nặng, sắc bén xưng danh.

Một đao đánh xuống cắt phá không khí phát ra tiếng vang ô ô, Tiên lực tuôn ra hội tụ thành một khí tuyến màu tím nhạt.

Một đao bổ ra, đao sinh khí mang.

- Cô nàng, đội trưởng ngươi tin cậy nhất bị ta một quyền đả thương, ta xem hôm nay ngươi vẫn là hảo hảo chơi đùa với ta a, lão vượn ta sẽ sủng hạnh ngươi, cho ngươi dục sinh dục tử lưu luyến quên về... Khặc khặxxxxxx!

Đối với Quỷ Đầu Đao của Ngụy Đào, Thương Khung Thạch Viên không để ý chút nào, chân sau vừa thô vừa to phát lực, mạnh mẽ xông về trước, bả vai va chạm Quỷ Đầu Đao thoáng một phát.

Đinh đinh đinh đinh!

Quỷ Đầu Đao chém hơn mười đao, đao đao đánh trúng lưng nó, nhưng Thương Khung Thạch Viên ngay cả da cũng không có tổn thương, đối với loại công kích này không thèm để ý.

- Cái gì?

Đồng tử của Ngụy Đào co rụt lại.

- Mọi người cùng nhau động thủ!

Rầm rầm!

Hô một tiếng, binh khí của mười mấy người đồng thời đánh tới Thạch Viên, trong nháy mắt ánh đao, kiếm quang, thương ảnh rậm rạp chằng chịt, gào thét liên tục, toàn bộ đánh vào trên người Thương Khung Thạch Viên, phát ra giòn vang liên tiếp, bắn tung toé ra từng đống hỏa hoa.

Hỏa hoa qua đi, lông tóc trên người Thạch Viên không bị tổn thương, giống như những công kích này đối với nó mà nói chỉ là gãi ngứa.

- Khặc khặxxxxxx, loại công kích này cũng muốn làm tổn thương

ta? Tất cả đều gục xuống cho ta!

Chỉ bằng vào thân thể ngăn trở rất nhiều công kích, Thương Khung Thạch Viên gào thét một tiếng, như Phong Lôi bắt đầu khởi động, thân thể xoay tròn một vòng, bàn tay vừa thô vừa to chộp tới.

Rầm rầm!

Tốc độ của nó rất nhanh, mọi người còn không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy lòng bàn tay đau đớn như tê liệt, lập tức phát hiện binh khí đã đến trong tay nó.

------oOo------

Chương 1300: Một quyền đánh nát (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hơn mười kiện binh khí chồng chất chung một chỗ, cầm ở trong tay Thạch Viên mất trật tự không chịu nổi.

- Những cái này đều là Tiên Thiên linh binh, vật đại bổ, khặc khặxxxxxx, ta trước ăn khai vị...

Nắm binh khí ở trong lòng bàn tay, bàn tay của Thạch Viên đột nhiên dùng sức, mọi người chỉ nghe răng rắc, răng rắc, cái gì Quỷ Đầu Đao, cái gì Thanh Phong kiếm… đã bị hắn quấy thành một cục, tạo thành một cục sắt lớn cỡ quả bóng.

C- K- Í- T..T...T á! C- K- Í- T..T...T á!

Thạch Viên há miệng, lộ ra hàm răng trắng noãn, mấy ngụm liền nuốt cục sắt vào trong bụng, cứ thế mà ăn hết.

- A...

- Má ơi... Nó ăn binh khí...

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người điên rồi.

Đã sớm nghe nói Thương Khung Thạch Viên phòng ngự kinh người, thực lực mạnh mẽ, không nghĩ tới nó ngay cả Tiên Thiên linh binh cũng có thể nuốt.

Dùng binh khí cũng chém không tổn thương đối phương, tay không tấc sắt muốn đả bại nó, dĩ nhiên trở thành mộng tưởng.

- Tới a, thân thể của ta cứng rắn như sắt, có chút địa phương càng cứng rắn, tuyệt đối sẽ làm cho ngươi dục sinh dục tử...

Nuốt binh khí vào trong bụng, Thương Khung Thạch Viên lần nữa nhe răng cười, cánh tay vừa thô vừa to đưa về phía trước, nắm vòng eo xinh đẹp của Ngụy Kiều nhấc lên.

- A... Cứu mạng! Đội trưởng cứu ta, Ngụy Đào cứu ta...

Bị nắm bắt, Ngụy Kiều tựa hồ quên mình Tiên Lực cảnh thực lực sự thật, kêu thảm liên tục, trong thanh âm mang theo khóc nức nở, nước mắt đều chảy xuống.

- Ngươi đáng giận, cho ta chết!

Vừa rồi Ngụy Tuấn bị thương nghe được tiếng hô, giãy dụa đứng lên, không kịp tìm binh khí liền đá tới đầu của Thạch Viên.

Bành!

Bàn chân va chạm với đầu, đầu của Thạch Viên không có việc gì, cốt cách trên chân Ngụy Tuấn phát ra thanh âm bẻ gãy, từng tấc vỡ vụn.

Lực phòng ngự của Thương Khung Thạch Viên quá mạnh mẽ, ngay cả thiết chùy cũng có thể nện thành bánh thịt, chân của Ngụy Tuấn căn bản không chịu nổi.

- Ta tới cứu ngươi!

Cốt cách của Ngụy Tuấn vỡ vụn, mấy người Ngụy Đào cũng đồng thời lao đến.

Bọn hắn còn chưa tới trước mặt, Thương Khung Thạch Viên hừ một tiếng, cánh tay vừa thô vừa to xoay tròn một vòng.

Đùng đùng!

Một hồi thanh âm cốt cách giòn vang đứt gãy, bọn người Ngụy Đào nằm đầy đất.

Đối mặt Thương Khung Thạch Viên phòng ngự kinh người lại lực lớn vô cùng, mọi người căn bản không phải đối thủ.

- Hiện tại không có người tới cứu ngươi đi à nha, ta xem vẫn là ngoan ngoãn để cho ta hưởng dụng a...

Đả thương đám đông, Thương Khung Thạch Viên nhìn nữ hài trước mắt, hưng phấn thở phì phì, bàn tay trảo một cái.

Híz- khà- zzz á!

Quần áo trên thân đã bị xé rách, lộ ra cái yếm đỏ tươi bên trong.

- Ha ha, tuy lớn lên không được tốt lắm, nhưng dáng người xác thực cực phẩm, hôm nay xem như ta gặp may mắn...

Xé mở áo nữ hài, ánh mắt của Thương Khung Thạch Viên lộ ra dâm quang, nước viên chảy ròng, bàn tay muốn cởi áo lót ở trước ngực nữ hài, ban ngày tuyên dâm, liền cảm thấy sau lưng có một ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái.

Ngón tay chỉ nhẹ vô cùng, cũng không phải công kích hắn, mà như là nhắc nhở, lập tức một thanh âm để cho hắn nổi trận Lôi Đình truyền tới.

- Khục khục, ta khuyên ngươi vẫn là để nữ nhân này xuống đi, bằng không thì chết ở chỗ này liền khó coi...

- Để cho ta chết ở chỗ này? Ha ha, chỉ bằng ngươi sao? Tiên Lực cảnh sơ kỳ, cũng muốn giết ta?

Đột nhiên quay người, nhìn thoáng qua chủ nhân của ngón tay, Thương Khung Thạch Viên nhịn không được cất tiếng cười to.

Xuất hiện ở trước mắt chính là một thiếu niên dáng người hơi gầy, thoạt nhìn mười tám mười chín tuổi, thực lực cũng chỉ có Tiên Lực cảnh sơ kỳ.

Vừa rồi ngay cả Tiên Thể cảnh Ngụy Tuấn cũng bị đánh bay, một tiểu tử Tiên Lực cảnh cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn, Thương Khung Thạch Viên cảm thấy sắp cười rụng răng.

- Nhiếp Vân...

- Là thợ săn kia, loại thực lực như hắn không có tác dụng đâu...

- Lần này chúng ta khẳng định toàn bộ đều phải chết...

Trong sân đối thoại, để cho mọi người ngã xuống đất bị thương thoáng thanh tỉnh một ít, khi nhìn rõ ràng bóng người xuất hiện ở trước mặt là Nhiếp Vân, tất cả đều bất đắc dĩ lắc đầu.

Thương Khung Thạch Viên kia thật sự quá mạnh mẽ, nhất là phòng ngự vô địch, thân thể cường đại, đừng nói một Tiên Lực cảnh, cho dù Tiên Thể cảnh đỉnh phong muốn chiến thắng cũng không dễ dàng!

- Đúng vậy, ta muốn giết ngươi!

Nhiếp Vân rất chân thành trả lời.

- Ngươi muốn chết!

Thấy thằng này không biết sống chết, Thương Khung Thạch Viên tức giận đến oa oa gọi bậy, một tay tiếp tục bắt lấy Ngụy Kiều, cái tay còn lại nắm chặt, nện qua Nhiếp Vân.

Một quyền này mang theo lửa giận của nó, lực lượng cường đại đến cực điểm, còn chưa tới trước mặt liền đè ép không khí.

- Ngươi đã muốn chết, ta đây liền không khách khí!

Nhiếp Vân cũng không tránh né, cánh tay giương lên, nghênh đón Thạch Viên.

Nắm đấm của một người một vượn, một cái bình thản không có sóng, một cái mang theo tiếng gió phần phật, thoạt nhìn cực kỳ không đối xứng.

- Cùng nó đối cứng?

- Đây không phải muốn chết sao?

Chứng kiến một màn trước mắt, bọn người Ngụy Đào cảm thấy điên rồi.

Xem ra Nhiếp Vân này chẳng những thực lực thấp, người cũng có chút ngốc, vừa rồi Thạch Viên công kích chẳng lẽ ngươi không thấy sao? Ngay cả Tiên Thiên linh binh cũng có thể thôn phệ, cùng nó cứng rắn đối cứng, đây không phải muốn chết là cái gì?

- Phá...

Mọi người tiếc hận còn không có chấm dứt, thiếu niên thở nhẹ một tiếng, bọn hắn liền chứng kiến nắm đấm thoạt nhìn nhỏ yếu không chịu nổi kia va chạm với nắm đấm của Thạch Viên, thế như chẻ tre kéo dài về phía trước, một mực lan tràn lên phía trên, thẳng tắp nện ở trên đầu Thạch Viên.

Bành!

Thương Khung Thạch Viên vô kiên bất tồi, phòng ngự vô địch phảng phất như khí cầu bị kim đâm, giòn vang liên tiếp, cánh tay cùng đầu nổ thành bột phấn, chết không thể chết lại.

- Ô ô...

Kinh ngạc mãnh liệt để cho người nói không ra lời, chung quanh lặng ngắt như tờ.

- Một quyền đánh chết Thương Khung Thạch Viên?

- Ta sẽ không nhìn lầm chứ...

- Thương Khung Thạch Viên phòng ngự mạnh như vậy, ngay cả Tiên Thiên linh binh cũng có thể nuốt, làm sao có thể dễ dàng bị đánh chết như vậy...

...

Một lúc lâu sau, mọi người từ trong kinh ngạc tỉnh táo lại, cả đám con mắt trợn tròn, nhìn thiếu niên trước mắt kia, toàn thân phát run.

Tràng cảnh trước mắt đã vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn hắn.

Phòng ngự cùng lực lượng của Thương Khung Thạch Viên, mọi người là thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, Tiên Thiên linh binh cũng bị một quyền đánh thủng, làm sao có thể bị một tiểu tử Tiên Lực cảnh đánh chết?

------oOo------

Chương 1301: Khu Tu tháp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhưng sự thật ngay ở trước mắt, thiếu niên này đánh chết nó, phảng phất như bóp chết một con kiến.

Phù phù!

Thương Khung Thạch Viên tử vong, thi thể té trên mặt đất, Ngụy Kiều từ trong tay nó rơi trên mặt đất.

Nữ hài ngang ngược kia nằm mộng cũng không nghĩ đến cuối cùng cứu nàng chính là tiểu tử mình một đường trào phúng, thực lực vậy mà mạnh như vậy!

Một quyền đánh chết Thạch Viên có thể đả thương đội trưởng Ngụy Tuấn, loại thực lực này, đối với mình một đường cười nhạo

không phản bác chút nào...

Xấu hổ mãnh liệt nhảy vào trong óc, để cho sắc mặt Ngụy Kiều tái nhợt, toàn thân run rẩy, ngay cả y phục cũng quên mặc.

Nếu sớm biết hắn mạnh như thế, cho dù cho mười cái lá gan cũng không dám nói như vậy a...

Mọi người nhìn chằm chằm, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, từ từ trầm tĩnh lại.

Vừa rồi mọi người thấy hắn đánh chết Thạch Viên nhẹ nhõm, trên thực tế với hắn mà nói, cũng không có đơn giản như vậy.

Nếu như không phải lĩnh ngộ kỹ xảo phát lực của Thạch Viên, phối hợp Đại Lực Đan điền tăng gấp 30 lần, cộng thêm đối phương khinh địch, muốn đánh chết nó dễ dàng như vậy, là tuyệt đối không thể!

Bất quá cho dù thành công, cũng làm cho cốt cách nội tạng toàn thân hắn bị tổn thương nhất định, toàn thân không có một tia khí lực.

Đương nhiên, chút vết thương nhỏ này ở trước mặt Mộc Sinh đan điền, cái gì cũng không tính, Mộc Sinh chi khí vận chuyển một vòng, đã tiêu trừ toàn bộ, lần nữa tinh lực dồi dào.

- Xem ra ở Linh giới, linh hồn không có đạt tới cảnh giới nhất định, thì còn không bằng lực lượng thân thể...

Đứng tại nguyên chỗ cảm ngộ được mất, cuối cùng có được kết luận.

Lực trói buộc ở Linh giới thật lớn, linh hồn bị trói buộc trong người, lực công kích đối với người khác có hạn, như vậy thời điểm cảnh giới thấp, lực lượng thân thể liền lộ ra cực kỳ trọng yếu.

Tựa như chiến đấu với Thương Khung Thạch Viên, bằng vào linh hồn bốn ngàn thê độ, có lẽ có thể cùng đối phương chiến một trận, nhưng nếu như muốn đánh chết, là tuyệt không khả năng, mà vận

dụng lực lượng thân thể tăng 30 lần sức chiến đấu, chỉ thoáng một phát liền đánh vỡ vụn, ngay cả linh hồn cũng phá diệt.

- Ân, đúng rồi, nhìn xem yêu thú này có tinh hạch hay không!

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân nở nụ cười, thò tay trảo một cái, tìm được vị trí tinh hạch của Thương Khung Thạch Viên, bàn tay lớn kéo ra ngoài.

Tinh hạch của Thương Khung Thạch Viên chắc chắn giống như thân thể của nó, tựa như một tảng đá cứng rắn, trong đó Tiên Thiên linh khí giống như thực chất, hùng hậu khổng lồ.

Bàn tay khẽ đảo, thu tinh hạch vào đan điền, lúc này Nhiếp Vân mới nhìn về chung quanh, khi thấy mọi người giật mình, bất đắc dĩ lắc đầu, nở nụ cười.

Xem ra cử động vừa rồi có chút dọa người.

Không chỉ những người này, ngay cả lão tửu quỷ cũng đứng tại nguyên chỗ, giống như choáng váng.

Hắn tựa hồ không nghĩ tới tông chủ Nhiếp Vân mới vừa tới Linh giới, liền có được sức chiến đấu như thế, có thể một quyền đuổi giết yêu thú Tiên Lực cảnh hậu kỳ.

- Ta nơi này có một ít đan dược khôi phục thương thế, có thể để cho các ngươi khôi phục nhanh hơn!

Mộc Sinh chi khí hội tụ, ngưng thành đan dược, Nhiếp Vân cho mỗi người một viên.

Thiên phú Mộc Sinh sư cấp bậc quá cao, Nhiếp Vân tạm thời còn không muốn để lộ ra, hắn hội tụ thành dược hoàn, cũng có thể phát huy công hiệu giống nhau, để cho người nhìn không ra.

- Đa tạ tiền bối!

Bọn người Ngụy Tuấn, Ngụy Đào thấy Nhiếp Vân một quyền liền đánh chết Thạch Viên, thái độ liền thay đổi, cung kính tiếp nhận đan

dược.

Mộc Sinh chi khí vô cùng cường đại, tuy bị Nhiếp Vân cưỡng ép áp chế công hiệu, nhưng một lát sau, mọi người vẫn toàn bộ khôi phục, cả đám lần nữa long tinh hổ mãnh, tinh khí tiết ra ngoài.

- Đại ân của tiền bối, không dám nói tạ, chỉ cầu tiền bối có thể theo chúng ta quay trở lại Ngụy phủ, để cho chúng ta hảo hảo chiêu đãi, tận tình địa chủ hữu nghị!

Khôi phục thương thế, vẻ mặt Ngụy Tuấn cung kính đi tới trước mặt Nhiếp Vân, thành khẩn nói.

Ở Linh giới thực lực vi tôn, biết rõ Nhiếp Vân thực lực viễn siêu bọn hắn, không tiếp tục bộ dáng kiêu căng trước kia.

- Được rồi!

Nhiếp Vân vừa vặn cũng không có địa phương đi, lúc này gật đầu đáp ứng.

Đã có “cao thủ” Nhiếp Vân tọa trấn, tâm tình của mọi người buông lỏng rất nhiều, một đường đi về phía trước Ngụy Kiều cũng không dám tìm hắn phiền toái, ngày thứ ba rốt cục đi ra núi rừng.

Núi rừng trước kia chỉ lớn như vậy, không đến một phần ngàn hô hấp là có thể bay vút qua, nhưng bây giờ phải đi thời gian dài như vậy, ngay cả Nhiếp Vân cũng nhịn không được cảm khái.

Linh giới chính là Linh giới, áp chế thật sự quá lớn, ai cũng không thể chống lại.

Ly khai sơn lâm, mọi người đến một trấn nhỏ lấy ngựa mà bọn họ gởi lại, rất nhanh đi về Thiết Long Thành.

Ngựa ở Linh giới cường đại hơn ngựa ở Nhân giới không ít, mỗi một thớt tinh khí dồi dào, rồng cuốn hổ chồm, đều có thực lực Bí Cảnh đệ cửu trọng, tốc độ bay nhanh, cực kỳ thần tuấn.

Cỡi tuấn mã, mọi người một đường đi về phía trước, không đến

nửa ngày liền chứng kiến một thành thị xuất hiện ở trước mặt.

Thành thị này thoạt nhìn có chút cũ kỹ, nhưng cả thành thị được bao phủ ở bên trong, trong đó trận pháp rậm rạp, có chứa công năng ngăn cản Tu La sát khí, để cho Tiên Thiên linh khí ở trong đó tinh thuần hơn ngoại giới không ít.

Khó trách mỗi người đều muốn vào thành, nếu như không có Khu Tu sư mà nói, muốn tu luyện thành công, sống lâu một ít thời gian, vào thành đích thật là lựa chọn tốt nhất.

Sau khi vào thành, chứng kiến người ở trong Thiết Long Thành, Nhiếp Vân cùng lão tửu quỷ nhịn không được cảm khái.

Người bán hàng rong trong nội thành, thực lực kém cỏi nhất cũng đạt đến Huyệt Khiếu cảnh, hơi chút mạnh là Bí Cảnh đệ cửu trọng.

Cường giả loại này ở Phù Thiên đại lục, tuyệt đối là cấp bậc lão tổ, nhưng ở chỗ này, chỉ là người bình thường tới cực điểm, Linh giới, Nhân giới quả nhiên chênh lệch rất lớn.

- Nhiếp Vân tiền bối, đây chính là Ngụy phủ của chúng ta...

Mọi người cưỡi ngựa cao to, vượt qua đường phố dài rộng, Ngụy Tuấn cười chỉ về phía trước, lời còn chưa nói hết, đột nhiên biến sắc.

- Đây là có chuyện gì?

Theo ngón tay của hắn nhìn lại, chỉ thấy một phủ đệ cự đại xuất hiện ở trước mặt, tường viên vốn khí thế rộng rãi, lúc này sụp xuống nửa cái, tấm biển Ngụy phủ cũng rớt xuống, đập vào mắt là một mảnh suy bại.

- Chuyện gì xảy ra?

- Ai dám động thủ với Ngụy phủ chúng ta!

- Mau qua nhìn xem...

Tràng cảnh trước mắt để cho bọn người Ngụy Đào hoảng loạn.

------oOo------

Chương 1302: Khu Tu tháp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngụy phủ ở Thiết Long Thành xem như gia tộc số một, bởi vì có được một vị Khu Tu sư Huyết Vân nhất phẩm, địa vị tôn sùng, làm sao sẽ xuất hiện loại tình huống này?

Chứng kiến cái dạng này, Nhiếp Vân biết rõ Ngụy phủ khẳng định xảy ra chuyện, lúc này theo sát sau lưng mọi người, rất nhanh đi đến phủ đệ.

Trong nội viện cũng một mảnh bừa bộn, nhìn tình huống, hẳn là vừa mới trải qua một hồi chiến sự, số lượng người kịch chiến cũng không ít, nếu không không có khả năng xuất hiện cảnh tượng trước mắt.

Bọn người Ngụy Tuấn lòng nóng như lửa đốt, vội vàng đi vào trong, chỉ chốc lát liền tới một đại điện rộng lớn.

Cung điện cũng sụp đổ không ít, khắp nơi vỡ vụn, trên mặt đất cũng có không ít thi thể, xem quần áo và trang sức đều giống như bọn người Ngụy Đào, hẳn đều là người Ngụy phủ.

- Lão tổ, chuyện gì xảy ra, làm sao sẽ biến thành như vậy?

Chứng kiến thi thể đầy đất, trong đó có vô số bóng người quen thuộc, vành mắt Ngụy Tuấn đỏ lên, vội vàng đi về trước, quỳ xuống.

Ở cuối cùng đại điện, có mấy người sắc mặt cô đơn, trong đó trung tâm nhất là một lão giả, thần thái uể oải, sắc mặt vàng như nến, tựa hồ tùy thời có thể đoạn tuyệt hô hấp, Ngụy Tuấn quỳ gọi lão tổ, đúng là người này.

- Ngụy Tuấn, ngươi trở về rồi, khục khục...

Chứng kiến là Ngụy Tuấn, con mắt lão giả sáng ngời, bất quá lập tức lại ảm đạm xuống, lắc đầu.

- Ai!

- Thiếu gia, đến cùng xảy ra chuyện gì?

Thấy bộ dáng của lão tổ như vậy, Ngụy Tuấn vội vàng hỏi một thanh niên ở cách đó không xa.

Người thanh niên này thoạt nhìn hai mươi tuổi, thực lực Tiên Thể cảnh trung kỳ, thiên phú không kém, lúc này sắc mặt cũng cực kỳ khó coi, đầy bụi đất không nói, khóe miệng còn mang theo một tia đỏ tươi, tựa hồ bị thương không nhẹ.

- Còn không phải bọn tạp chủng Trương gia kia, không biết vì sao bọn hắn biết gia gia bị thương, rõ ràng dẫn người đến đây bức bách, Lâm Cường thúc thúc vì bảo toàn Ngụy gia, đành phải đáp ứng làm trưởng lão của gia tộc bọn họ, thật đáng giận!

Thanh niên kia vẻ mặt dữ tợn, tức giận đến chửi ầm lên.

- Bức bách? Lâm Cường trưởng lão là Khu Tu sư, Trương gia bọn hắn có mấy lá gan, lại dám bức bách hắn?

Ngụy Tuấn sững sờ.

- Khu Tu sư địa vị tôn sùng, bọn hắn đương nhiên không có lá gan này, nhưng gia tộc bọn họ không biết từ nơi nào làm ra một Khu Tu sư nhất phẩm Ngân Vân, lúc này Lâm Cường thúc thúc mới không có biện pháp...

Thanh niên nói.

Nghe xong một hồi, Nhiếp Vân xem như nghe rõ.

Sở dĩ Ngụy gia ở Thiết Long Thành cường đại cũng không phải bởi vì thực lực lão tổ mạnh nhất, mà là bọn hắn có một vị Khu Tu sư Huyết Vân nhất phẩm, cũng chính là Lâm Cường gì kia.

Trương gia cùng bọn họ cạnh tranh nhiều năm, cũng bởi vì không có Khu Tu sư, thủy chung không thể chiến thắng, bất quá gia tộc này không biết từ chỗ nào được vận khí cứt chó, vậy mà có một Khu Tu sư nhất phẩm Ngân Vân.

Đã có loại dựa vào này, Ngụy gia lão tổ lại bị tổn thương, bọn hắn mới dám quang minh chính đại xông lại, bức bách Lâm Cường trở thành Khu Tu sư của gia tộc bọn họ.

Khu Tu sư địa vị tôn sùng, người bình thường là không dám tranh đấu, bức bách bọn hắn, nếu như để Khu Tu tháp biết rõ, tuyệt đối sẽ long trời lở đất, toàn bộ Trương gia cũng có thể diệt sạch, nhưng Khu Tu sư bức bách Khu Tu sư lại bất đồng, cho dù Khu Tu tháp cũng không thể nói cái gì.

Hơn nữa ở trong đồng cấp, đường vân càng cao, quyền lợi càng lớn, Lâm Cường bất quá là Khu Tu sư Huyết Vân thấp nhất, đối với Khu Tu sư Ngân Vân bức bách, là căn bản không có biện pháp.

Khu Tu tháp là tổ chức lớn do Khu Tu sư tạo thành ở Linh giới, xưng hô tổ chức lớn nhất của Linh giới cũng không đủ, bao gồm cơ hồ tất cả Khu Tu sư của Linh giới, cực kỳ khổng lồ, không ai dám đắc tội.

Xác định đẳng cấp, xác định thân phận của Khu Tu sư, đều là tổ chức này hoàn thành.

Chỉ cần là Khu Tu sư đăng ký qua ở chỗ này, đều có địa vị đặc biệt, giống như đế quốc phong vương, một khi có người dám vô lễ với Khu Tu sư, tuyệt đối sẽ lọt vào Khu Tu tháp trừng phạt.

- Tốt rồi, Minh nhi, lần này là đại tai nạn của Ngụy gia chúng ta, diệt môn sắp tới, Ngụy gia chỉ có ngươi thiên phú tốt nhất, là hy vọng duy nhất của chúng ta, Ngụy Tuấn, ta biết ngươi đối với Ngụy gia trung tâm như một, hiện tại phó thác Minh nhi cho ngươi, nghĩ biện pháp mang hắn ra ngoài, bảo tồn hương khói cuối cùng cho Ngụy gia...

Thấy thanh niên nói xong, lão tổ thở dài lắc đầu, lộ ra vẻ cô đơn

nồng đậm.

- Gia gia, ta không đi, ta và gia tộc cùng tồn vong!

Thanh niên Ngụy Minh vội vàng hô, trên mặt hơi có vẻ non nớt mang kiên nghị.

Người thanh niên này xem xét liền biết rõ là chưa thấy qua tràng diện gì, bằng không thì tâm tính sẽ không bất ổn như vậy, nhìn thấy Ngụy Tuấn liền nói hết.

- Hồ đồ, chẳng lẽ ngươi ngay cả lời của gia gia cũng không nghe?

Lão giả tức giận đến vỗ lan can, tựa hồ dẫn động thương thế, sắc mặt đỏ lên.

- Ngươi là hy vọng duy nhất của chúng ta gia tộc, chỉ cần ngươi còn sống, gia tộc bọn ta liền có hy vọng lật bàn, Ngụy Tuấn, ngươi không phải có thân thích ở tông môn kia sao? Nhất định phải nghĩ biện pháp để cho hắn tiến vào tông môn, dù thành một ngoại môn đệ tử bình thường nhất, cũng không phải Trương gia dám động vào!

- Cái này... vâng!

Ngụy Tuấn xiết chặt nắm đấm, gật đầu đồng ý.

Trước mắt loại tình huống này, giữ lại hương khói, vì gia tộc lưu lại một đường lui mới trọng yếu nhất, về phần phản kháng, đã lực bất tòng tâm.

- Thiếu gia, chúng ta đi cửa sau!

Ngụy Tuấn ngẩng đầu nhìn Ngụy Minh, nói xong quay người.

- Nhiếp Vân tiền bối, lần này thật sự là liên lụy ngươi rồi, mời theo ta chung một chỗ lặng lẽ ly khai, bằng không thì một khi bị Trương gia phát hiện, lại muốn chạy trốn liền khó khăn!

Vừa rồi mọi người lâm vào trong bi thống, nên không chú ý Nhiếp

Vân cùng lão tửu quỷ, lúc này nghe Ngụy Tuấn xưng hô tiền bối, ánh mắt đều chuyển di tới.

Có thể được xưng hô tiền bối, chứng minh thực lực còn cao hơn hắn, mà hai người trước mắt kia, một cái Bí Cảnh cửu trọng, một cái Tiên Lực cảnh sơ kỳ, thấy thế nào cũng không mạnh hơn Ngụy Tuấn là Tiên Thể cảnh sơ kỳ a.

- Ngụy Tuấn, vị này là...

Ngụy gia lão tổ nghi ngờ hỏi.

- Bẩm báo lão tổ, trên đường chúng ta gặp Thương Khung Thạch Viên, đúng là Nhiếp Vân tiền bối cứu chúng ta, miễn bị họa sát thân!

Ngụy Tuấn vội nói.

------oOo------

Chương 1303: Ai chết trước?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đánh chết Thương Khung Thạch Viên có thực lực Tiên Thể cảnh trung kỳ? Quả thật anh hùng xuất thiếu niên!

Ngụy gia lão tổ sững sờ một chút, cảm khái một câu, lực chú ý lần nữa tập trung ở trên người cháu trai Ngụy Minh.

- Minh nhi, trên đường phải nghe Ngụy Tuấn thúc thúc nói, ngàn vạn lần không nên hành động theo cảm tình!

Tuy hắn cảm thấy Nhiếp Vân chỉ là Tiên Lực cảnh sơ kỳ đánh chết yêu thú Tiên Thể cảnh trung kỳ có chút kỳ quái, nhưng cũng không thèm để ý, người Linh giới thủ đoạn rất nhiều, đánh lén mà nói cũng không phải chuyện khó, những cái này ở trước mặt thực lực tuyệt đối đều là thủ đoạn nhỏ, Tiên cấp đệ nhị trọng Tiên Thể cảnh cùng đệ tam trọng Chân Tiên cảnh cách hào rộng rất lớn, không

phải những thủ đoạn này có thể vượt qua.

Trương gia có được một vị lão tổ Chân Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, so với hắn Chân Tiên sơ kỳ còn cao hơn một đẳng cấp nhỏ, tăng thêm bản thân bị thương, đã không có lực chống cự, diệt môn sắp tới.

- Gia gia...

Vành mắt Ngụy Minh đỏ lên.

Chứng kiến xa nhau, diệt môn sắp tới, sắc mặt tất cả mọi người ảm đạm xuống.

- Ngụy Tuấn, ngươi không phải tìm dược liệu sao? Đã trở về, chữa thương cho vị tiền bối này không được sao?

Ngay thời điểm toàn bộ cung điện bị hào khí bi ai bao phủ, đột nhiên trong đám người vang lên một thanh âm nghi hoặc, đúng là Nhiếp Vân.

Bọn người Ngụy Tuấn tốn sức thiên tân vạn khổ đi Loạn Kim Sơn thu thập dược liệu, mục đích đúng là vì trị thương cho vị lão tổ này, hiện tại đã có dược liệu, vì cái gì không trị liệu, ngược lại phải chạy trốn?

- Trị liệu?

Mọi người nhìn Nhiếp Vân, trên mặt đều lộ ra vẻ cổ quái, thấy hắn thật sự không phải cố tình nói như vậy, Ngụy Tuấn mới lúng túng nói:

- Lão tổ bị Tu La sát khí xâm nhập trong cơ thể, không cách nào loại trừ... Phải mượn nhờ dược liệu cùng Khu Tu sư mới có thể chữa tốt, bây giờ Lâm Cường tiền bối bị buộc ly khai, thật sự không có cách nào...

- Ah!

Nhiếp Vân mới tới Linh giới vài ngày, đối với mấy chuyện này hiểu

không nhiều lắm, nghe vị lão tổ này lại là bị Tu La sát khí xâm lấn, nhịn không được mở ra Thiên Nhãn nhìn sang.

Quả nhiên, ở dưới Thiên Nhãn chiếu rọi, trong cơ thể hắn có một cổ khí lưu quỷ dị đi loạn bốn phía, mang theo sát cơ hung hãn, phá hư tế bào nội tạng.

Cổ sát khí này có thể giấu ở trong Tiên lực, trừ khi Khu Tu sư, người bình thường không cách nào thanh trừ.

- Ai, Ngụy Tuấn, các ngươi nhanh đi mau! Hiện tại Trương gia tạm thời thối lui, là vì Lâm Cường thề sống chết bảo hộ, một khi vị Khu Tu sư Ngân Vân kia khống chế được Lâm Cường, nhất định sẽ quay đầu nhỏ cỏ tận gốc, đến lúc đó cho dù muốn đi cũng khó khăn!

Ngụy gia lão tổ thở dài một tiếng nói.

- Ha ha, muốn đi? Ngụy lão thất phu, ngươi nghĩ rằng chúng ta động thủ không đuổi tận giết tuyệt, còn sẽ lưu lại hậu hoạn?

Đột nhiên, ngoài điện vang lên một tiếng cười lạnh bén nhọn, lập tức có một đám người đi nhanh tới.

Đi đầu là một lão giả khuôn mặt gầy cao, hai mắt giống như kên kên nhìn về phía mọi người, tựa như nhìn một đám người chết.

Bên cạnh hắn chính là một trung niên nhân râu dài, bận trường bào màu xám, trên trán có một đường vân màu bạc lòe lòe sáng lên, vô luận đi đến chỗ nào cũng cho thấy hương vị tài trí hơn người.

- Vị này chính là Khu Tu sư nhất phẩm Ngân Vân...

Chứng kiến trong đường vân mang theo một ti khí tức thiên phú đặc thù, Nhiếp Vân biết rõ người trung niên này chính là Khu Tu sư nhất phẩm Ngân Vân.

- Lâm Cường đâu? Các ngươi đã làm gì hắn?

Ngụy gia lão tổ nghĩ đến bọn hắn sẽ trở về, nhưng không nghĩ tới

sẽ đến nhanh như vậy, nhìn quanh một vòng, đột nhiên hỏi.

- Lâm Cường, ha ha, hắn đã bị ta đưa đi, còn muốn trông cậy vào hắn? Nằm mơ!

Khu Tu sư Ngân Vân cười rộ lên.

- Đưa đi? Ngươi...

Nghe nói như thế, sắc mặt Ngụy gia lão tổ đỏ lên.

Người khác nghe không hiểu ý tứ cất bước, nhưng hắn kinh nghiệm sa trường lại biết rất rõ ràng, chỉ sợ Lâm Cường đã bị độc thủ rồi.

Người bình thường không dám động thủ với Khu Tu sư, bởi vì liên lụy điều lệ bảo hộ của Khu Tu tháp, nhưng Khu Tu sư đánh chết Khu Tu sư lại bất đồng, cấp bậc càng cao quyền hạn càng lớn, mặc dù giết cấp bậc thấp, chỉ cho là ân oán cá nhân, không có người nói cái gì.

- Không có Khu Tu sư, Ngụy gia các ngươi cái gì cũng không phải, lập tức quỳ xuống cho ta, ta tâm tình tốt mà nói, có thể tha các ngươi không chết, nếu không, các ngươi nên biết đắc tội Khu Tu sư sẽ như thế nào, cho dù diệt môn bọn ngươi, cũng không có người dám thay các ngươi nói chuyện!

Không để ý tới Ngụy gia lão tổ Ngụy Dã nổi giận, trung niên nhân cười lạnh một tiếng, đi về phía trước một bước, Ngân Vân trên trán không ngừng lập loè.

Khu Tu sư địa vị tôn sùng, đắc tội loại người này, tương đương đối nghịch Khu Tu tháp, mặc dù bị diệt môn cũng không ai dám nói chuyện.

- Đáng giận...

Nghe được để cho mọi người quỳ xuống, thanh niên Ngụy Minh tức giận đến toàn thân phát run.

Thực lực của Khu Tu sư này chỉ là Tiên Lực cảnh, không cao bao nhiêu, nhưng sức chiến đấu chính thức, khẳng định ngay cả hắn cũng không bằng, thực lực cấp thấp như thế, liền muốn một câu để cho bọn hắn quỳ xuống, vũ nhục thật sự quá lớn.

- Minh nhi đừng xúc động, đây là hắn cố ý, Ngụy gia chúng ta bất kể nói thế nào cũng là đại gia tộc, quang minh chính đại diệt tộc chúng ta, tuy lá gan Trương gia lớn cũng sợ nghị luận, nhưng một khi đắc tội Khu Tu sư lại bất đồng! Nhịn không được ra tay, gia tộc chúng ta nhất định sẽ lập tức lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục...

Thấy bộ dạng của Ngụy Minh, Ngụy gia lão tổ vội vàng quát.

Sở dĩ Trương gia dám động thủ với Ngụy gia, cũng là bởi vì có được Khu Tu sư Ngân Vân, cái này rất giống khởi nghĩa có được một vị hoàng tử, chiếm cứ đại nghĩa, một khi Ngụy gia dám động thủ với Khu Tu sư này, tuyệt đối sẽ bị phán tử hình, không ai dám vi phạm.

- Làm sao, còn muốn ta động thủ? Có bản lĩnh đến a? Nếu như không muốn Ngụy gia tử vong toàn bộ, chó gà không tha, liền động thủ với ta!

Chứng kiến bộ dáng của Ngụy Minh, trung niên nhân cười ha ha, đi tới trước mặt Ngụy Minh.

- Ngươi...

Ngụy Minh mặt tím tím xanh xanh, nắm đấm niết chặt, nhưng không dám nhúc nhích.

BA~!

Trung niên nhân quất vào trên mặt Ngụy Minh một tát.

- Không biết sống chết, nếu như không có Khu Tu sư chúng ta bảo hộ Linh giới, các ngươi có tư cách gì sống sót? Còn không quỳ xuống cho ta?

- Ngươi...

------oOo------

Chương 1304: Tu La di tích (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngụy Minh người trẻ tuổi nóng tính, nhưng cũng không phải người ngu, biết hậu quả đắc tội người này, gào rú một tiếng, cuối cùng đầu gối mềm nhũn quỳ xuống.

- Cái này còn không sai biệt lắm, các ngươi cũng chung một chỗ a!

Thấy thiếu gia của Ngụy gia quỳ xuống, trung niên nhân cười ha ha, ánh mắt lộ ra hưng phấn đậm đặc, nhìn về phía bọn người Ngụy Tuấn, từng bước một đi tới, Khu Tu sư không cần thực lực mạnh, chỉ là thân phận, liền để cho người không dám phản kháng, thật giống như thiên tử tuần tra, thực lực của thiên tử chưa hẳn cao bao nhiêu, nhưng để cho người quỳ xuống, không ai dám không theo.

Cái này là uy, cái này là thế! Cái này là địa vị của Khu Tu sư ở Linh giới.

Rầm rầm!

Người Ngụy gia quỳ xuống một mảng lớn.

Cho dù cả đám lòng tràn đầy vũ nhục, lại không ai dám phản kháng.

Ngay cả thiếu gia cũng quỳ rồi, bọn hắn còn có tư cách gì đứng?

- Rất thức thời a? Đã... Ân? Hai người các ngươi, làm sao còn không quỳ xuống, xem ra là thật muốn chết!

Trung niên nhân đang đắc ý, đột nhiên phát hiện trong đám người lại vẫn có hai bóng người đứng thẳng tắp, không quỳ xuống, sắc

mặt thoáng một phát xanh rồi.

Hai cái này một người tuổi còn trẻ, thoạt nhìn mười tám mười chín tuổi, một cái già nua, nhìn không ra tuổi cụ thể, thực lực chỉ có Tiên Lực cảnh cùng Bí Cảnh đệ cửu trọng.

Loại thực lực này cũng dám vi phạm mệnh lệnh, lập tức để cho hắn giận dữ.

- Câu nói đầu tiên liền bảo người quỳ xuống, uy phong thật to, nếu như ta không quỳ thì sao?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Không có quỳ xuống dĩ nhiên là Nhiếp Vân cùng lão tửu quỷ.

Tuy Ngụy Tuấn hỗ trợ mang bọn họ ra Loạn Kim Sơn, nhưng đánh chết Thương Khung Thạch Viên đã hồi báo ân tình, sự tình Ngụy gia vốn không muốn liên lụy, lúc này thấy đối phương vừa đến liền muốn người quỳ xuống, còn bức bách mình, nhịn không được lông mi giương lên.

- Không quỳ, vậy ngươi là muốn chết!

Trung niên nhân thét dài, bàn tay mạnh mẽ chộp về phía trước.

Ầm ầm!

Liệt Phong gào thét, Tiên lực của Tiên Lực cảnh trung kỳ nổ vang, mang theo lực lượng cuồng bạo.

Khu Tu sư đều có thiên phú đặc thù, sức chiến đấu bản thân viễn siêu người bình thường, mặc dù trung niên này chỉ có Tiên Lực cảnh trung kỳ, nhưng sức chiến đấu lại không dưới Tiên Lực cảnh hậu kỳ.

- Ta muốn chết? Ta xem vẫn là ngươi chết trước a!

Bàn tay của trung niên nhân còn chưa tới trước mặt Nhiếp Vân, mọi người chợt nghe một tiếng hừ lạnh, người sau đá tới một

cước.

Lạch cạch!

Xương sườn đứt gãy, trung niên nhân bay ngược hơn mười thước, đâm vào trên một cây cột.

- Ngươi cũng dám tập kích Khu Tu sư?

Động tác của Nhiếp Vân để cho tất cả mọi người hoảng sợ, Trương gia lão tổ đến đây tìm phiền toái vẻ mặt hoảng sợ.

- Đã xong... Cái này thật sự đã xong...

- Động thủ với Khu Tu sư, đây là tội lớn diệt môn, ai cũng cứu không được...

Người Ngụy gia chứng kiến loại tình huống này, cả đám mặt như màu đất.

Bọn hắn nằm mộng cũng không nghĩ đến thiếu niên trước mắt này sẽ lỗ mãng như vậy, thoáng một phát liền đẩy Ngụy gia lên mũi đao, vạn kiếp bất phục.

- Dám động thủ với ta, toàn bộ các ngươi đều phải chết, chẳng những Ngụy gia phải chết sạch, tất cả thân thích, bằng hữu, liên luỵ cửu tộc, toàn bộ đều phải chết…

Trên mặt đất quẩy người một cái, trung niên Khu Tu sư lên tiếng rống to, bất quá tiếng hô của hắn còn không có chấm dứt, trên mặt nhịn không được tê rần, một bàn chân hung hăng giẫm xuống.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Hàm răng rơi đầy đất, mặt xưng phù giống như màn thầu.

- Ngươi...

Hắn làm sao cũng không thể tưởng được thiếu niên còn dám ra tay, đang muốn nói chuyện, một bàn chân rơi vào trên mặt, hung

hăng đạp xuống.

Bành!

Trung niên Khu Tu sư óc văng tung tóe, máu tươi chảy đầy đất.

Yên tĩnh.

Nhìn xem trung niên nhân đoạn tuyệt kêu thảm, đại sảnh thoáng một phát lâm vào yên tĩnh giống như chết.

- Ngươi dám đánh chết Khu Tu sư, đã phạm vào tử tội, mọi người động thủ, đánh chết người này cùng người Ngụy gia,...

Một lát sau, Trương gia lão tổ gào thét lên tiếng, thanh âm bén nhọn như một con vịt, hắn mới nói một nửa, lại như bị người nắm cổ, im bặt mà ngừng.

Bởi vì trong mắt hắn, trên trán thiếu niên cách đó không xa kia có một đạo Kim Vân lóe ra, mang theo ánh sáng chói lọi làm lòng người vì sợ mà tâm rung động.

- Kim Vân nhất phẩm... Khu Tu sư?

Chứng kiến đạo Kim Vân này, hắn rốt cục hiểu được.

Khó trách đối phương dám trực tiếp động thủ, thiếu niên thoạt nhìn tuổi không lớn kia, lại là Khu Tu sư Kim Vân!

Khu Tu sư chia làm Kim Vân, Ngân Vân, Huyết Vân, đồng cấp đường vân càng cao, địa vị càng tôn sùng, nhất là Khu Tu sư Kim Vân, đại biểu tồn tại cao nhất ở đồng cấp, địa vị cực kỳ tôn sùng.

Loại nhân vật này giết chết một Khu Tu sư Ngân Vân, chẳng những sẽ không bị chỉ trích, ngược lại còn được bảo hộ càng lớn.

- Nhiếp Vân tiền bối dĩ nhiên là Khu Tu sư Kim Vân?

- Cái này... Gia tộc bọn ta được cứu rồi...

Mọi người Ngụy gia cũng sửng sốt.

Cho dù chỉ là nhất phẩm, nhưng chỉ cần có thể đạt tới Kim Vân, liền là nhân viên trọng yếu nhất của Khu Tu tháp rồi, nói rõ có được chí ít hai thiên phú trước 30, Ngân Vân, Huyết Vân là không thể so sánh nổi.

Vốn bọn hắn cho rằng thiếu niên đánh chết Khu Tu sư, Ngụy gia tất nhiên lọt vào trả thù, bị diệt môn đã trở thành tất nhiên, hiện tại xem ra, vẫn là xem thường người này, dĩ nhiên là Khu Tu sư Kim Vân cực kỳ hiếm thấy!

- Ta bây giờ có thể giết hắn không?

Chứng kiến biểu lộ của mọi người, Nhiếp Vân đã đoán được kết quả này, cười nhạt nói.

Ở trên đường đến Linh giới, từ trong miệng Tinh Cung chi linh lấy được không ít sự tình về Khu Tu sư, biết rõ loại người này ở Linh giới hưởng thụ địa vị tôn sùng, lúc này mới dám trực tiếp ra tay với trung niên nhân.

Về phần Kim Vân trên trán, biểu tượng của Khu Tu sư, là vận chuyển thiên phú dung hợp hóa giải Tu La sát khí tự động hình thành, không cần chuyên môn khảo hạch mới có.

- Có thể...

Trên mặt Trương gia lão tổ ứa ra mồ hôi lạnh.

Nếu như hắn sớm biết Ngụy gia còn có một vị Khu Tu sư Kim Vân, đánh chết hắn cũng không dám tới.

- Trương Hào ta có mắt không tròng, không biết tiền bối là Khu Tu sư Kim Vân, kính xin tiền bối giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho tiểu nhân...

Trương gia lão tổ đột nhiên quỳ rạp xuống đất, không ngừng tát mình, vừa tát vừa nói.

Thực lực của hắn mạnh mẽ hơn Nhiếp Vân nhiều lắm, nhưng hắn biết rõ Khu Tu sư Kim Vân không thể đắc tội, đừng nói Trương gia, cho dù gia tộc lớn hơn gia tộc bọn họ gấp 10 lần, đắc tội một vị Khu Tu sư Kim Vân, dù chỉ có nhất phẩm, cũng phải lo nghĩa thoáng một phát.

------oOo------

Chương 1305: Tu La di tích (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cái này là địa vị chênh lệch.

Địa vị của Khu Tu sư ở Linh giới, chính là hoàng thất, chính là quý tộc, trời sinh tài trí hơn người.

- Bỏ qua? Hừ, rất đơn giản, liền xem các ngươi có vật gì để cho ta thoả mãn hay không rồi!

Nhiếp Vân hất tay.

Vừa tới Linh giới, hắn còn không muốn huyên náo quá lớn, để người chú ý, lại nói, tuy hắn thật sự là Khu Tu sư Kim Vân, nhưng không có đăng ký qua ở Khu Tu tháp, không được Khu Tu tháp bảo hộ, là người cô đơn, chỉ có thể dựa vào dọa đối phương.

Nếu thật bức bách nóng nảy, chó cùng rứt giậu, có hại chịu thiệt chỉ là mình.

Cho nên, nhãn châu của Nhiếp Vân xoay động liền nghĩ đến phương pháp xử lý, cái kia chính là để cho Trương gia trả giá thật nhiều.

Tiền thông dụng của Linh giới là Tiên thạch, hiện tại ở trên người hắn ngay cả một viên Tiên thạch cũng không có, vừa vặn vơ vét tài sản một ít, bằng không thì ở Linh giới căn bản không cách nào dừng chân.

- Vâng vâng!

Trương gia lão tổ Trương Hào thấy đối phương không muốn diệt sát Trương gia, lúc này mới thở dài một hơi, cổ tay khẽ đảo, trước mặt nhiều ra một đống Tiên thạch lòe lòe sáng lên.

Những Tiên thạch này vô cùng tinh khiết, tuy trong đó cũng ẩn chứa một tia Tu La sát khí, lại không nặng, có thể cho người điên cuồng hấp thu mà không có vấn đề quá lớn.

- Một ngàn Tiên thạch hạ phẩm này là tích súc lớn nhất của Trương gia chúng ta, kính xin tiền bối vui lòng nhận cho!

Trương Hào vội nói.

Tiên thạch giá cả cực cao, một thanh Tiên Thiên linh binh như Kiếm Thần chi kiếm, giá trị tối đa chỉ mấy viên Tiên thạch, hắn có thể thoáng một phát lấy ra ngàn viên, cho dù không phải toàn bộ tài sản, cũng không kém nhiều rồi.

- Một ngàn Tiên thạch hạ phẩm liền muốn lừa ta? Ta xem Trương gia các ngươi thật sự là không cần phải tồn tại, đã như vậy, hiện tại ta liền truyền tin tức quay lại Khu Tu tháp, tin tưởng bọn họ nhận được tin tức của ta, rất thích ý tiêu diệt một Trương gia nho nhỏ bọn như ngươi a!

Thò tay thu hồi Tiên thạch trên mặt đất, Nhiếp Vân cười lạnh.

Sự tình Khu Tu tháp, Nhiếp Vân từng hỏi Tinh Cung chi linh rõ ràng, chẳng những có vô số Khu Tu sư, còn có được võ trang thuộc về mình, một khi Khu Tu sư gặp được nguy hiểm, sẽ được trợ giúp cùng ủng hộ vô điều kiện.

- A... Không dám...

Sắc mặt của Trương Hào như mướp đắng.

- Ý của ngươi, là ta không dám tiêu diệt Trương gia các ngươi?

Nhiếp Vân hừ lạnh.

- Không phải!

Trương Hào không nghĩ thuận miệng nói một câu sẽ khiến mâu thuẫn càng lớn, sợ tới mức toàn thân run rẩy, bàn tay lật một cái, nhiều ra một hộp ngọc.

- Tiền bối, đây là ba năm trước ta ở Cửu Dương Sơn trong lúc vô tình lấy được một quả trái cây, không biết tên gọi là gì, chỉ từ linh khí phát ra đã biết rõ đối với tu vi trợ giúp rất lớn, chỉ là trong đó ẩn chứa đại lượng Tu La sát khí, không cách nào dùng, ta biết rõ tiền bối là Khu Tu sư nhất định có biện pháp, nên đưa cho tiền bối...

- Trái cây?

Nhiếp Vân thò tay lấy hộp ngọc, mở ra.

Ông!

Vừa mở hộp, lập tức có một cổ Tiên Thiên linh khí nồng hậu dày đặc đập vào mặt, để cho người toàn thân thoải mái, mang theo cảm giác ấm áp.

- Tiên Thiên linh khí thật hùng hậu, nếu như dùng, tuyệt đối có thể làm cho tu vi của ta tăng nhiều...

Nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân đã biết rõ trái cây này không đơn giản.

Tuy trái cây này không lớn, nhưng trong đó ẩn chứa Tiên Thiên linh khí, cực kỳ tinh thuần, một khi nuốt, tuyệt đối có thể làm cho hắn có tiến bộ rất lớn, bất quá, tring linh khí có một đạo Tu La sát khí kim sắc mạnh mẽ đâm tới, khó trách hắn không dám nuốt, sát khí tinh khiết như thế, coi như là Chân Tiên cảnh cũng không chịu nổi.

- Trái cây này ta nhận, còn không mang theo người của ngươi cút đi!

Thu trái cây vào nạp vật đan điền, sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống, hừ lạnh.

- Vâng...

Trương Hào nào dám tiếp tục nói nhảm, giống như được đại xá, mang theo mọi người rời đi, thời gian nháy con mắt liền biến mất.

- Cái này...

Người Ngụy gia vốn tưởng rằng lần này khó may mắn thoát khỏi, làm sao cũng không nghĩ tới Ngụy Tuấn lại tùy tiện mang về một Khu Tu sư Kim Vân, cả đám trợn mắt há hốc mồm, nhìn về phía Nhiếp Vân tràn đầy sùng bái.

Có thể một câu để cho Trương Hào ngoan ngoãn giao ra bảo bối hơn nữa quỳ xuống, chỉ sợ cũng chỉ có Khu Tu sư Kim Vân, đổi lại những người khác, dù là Chân Tiên cảnh trung kỳ, muốn đơn giản xử lý việc này như vậy, cũng có chút không có khả năng.

- Thân phận của Khu Tu sư thật đáng sợ...

Không chỉ đám người Ngụy gia kinh ngạc, ngay cả Nhiếp Vân cũng nhịn không được lắc đầu.

Tuy trên đường đi Tinh Cung chi linh một mực cường điệu Khu Tu sư địa vị tôn sùng, nhưng hiện tại xem ra, mình vẫn quá coi thường.

Nếu như loại sự tình này phát sinh ở Phù Thiên đại lục, ngoại trừ chiến đấu là không còn phương pháp, mà ở chỗ này triển lộ Kim Vân, liền để cho một lão tổ gia tộc bị dọa thành như vậy, đủ thấy Khu Tu tháp ở Linh giới lưu lại uy nghiêm to lớn, vượt ra tưởng tượng.

- Tiền bối...

Ngụy gia lão tổ thấy Nhiếp Vân trầm tư, cẩn thận từng li từng tí hô.

- Không cần gọi ta tiền bối, gọi Nhiếp Vân là được rồi!

Thấy một Chân Tiên xưng hô mình tiền bối, Nhiếp Vân khoát tay áo cười nói.

- Đa tạ Nhiếp Vân tiền bối cứu gia tộc bọn ta...

Ngụy Dã biết rõ lần này nếu như không có Nhiếp Vân, cả gia tộc nhất định sẽ bị diệt, không dám thất lễ, vội vàng quỳ xuống đất.

Những người khác của Ngụy gia cũng quỳ theo.

- Tiện tay mà thôi, đứng lên đi!

Nhiếp Vân biết rõ đối phương là sợ hãi thân phận Khu Tu sư Kim Vân của mình, mà không phải là thực đang sợ mình, vội vàng nâng hắn dậy.

- Ngụy Dã tiền bối, ngươi là cường giả Chân Tiên cảnh, làm sao sẽ bị thương, còn để cho Tu La sát khí xâm nhập trong cơ thể nghiêm trọng như thế?

Nâng Ngụy Dã dậy, Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

Tuy Chân Tiên cảnh ở Linh giới không tính là thực lực rất mạnh, nhưng tuyệt đối được xưng tụng không yếu, loại thực lực này vậy mà tổn thương nghiêm trọng như vậy, hắn không khỏi có chút nghi hoặc.

- Ai, không dối gạt tiền bối, thương thế của ta là vì lòng tham tạo thành!

Ngụy Dã lắc đầu.

- Lòng tham?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Đúng vậy, hơn một tháng trước, ta tu luyện ở Cửu Dương Sơn, trong lúc vô tình phát hiện một Tu La di tích, trong đó ẩn chứa không ít bảo vật, nhất thời nổi lòng tham, lúc này mới rơi vào kết quả như thế!

Ngụy Dã thở dài.

------oOo------

Chương 1306: Biến cố (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tu La di tích?

Tất cả mọi người trong đại điện sững sờ.

Chứng kiến nét mặt của bọn hắn, Nhiếp Vân đã biết rõ xem ra chuyện này Ngụy Dã làm cực kỳ cơ mật, ngay cả người nhà cũng không biết tại sao hắn lại bị trọng thương.

- Tu La?

Huyết thống Tu La thấp nhất cũng có thể đạt tới cấp bậc thứ tư, không kém Tiểu Long nhiều, chúng lưu lại di tích, khẳng định kinh thiên động địa.

- Tu La này khi còn sống là cấp bậc gì?

Nhiếp Vân hỏi.

Mặc dù bảo vật ở di tích tốt, nhưng có mệnh cầm mới được, nếu như Tu La này cấp bậc quá cao, tùy tiện lưu lại thủ đoạn, cũng không phải bọn hắn bây giờ có thể đi vào.

- Là một Tu La Thiên Tiên cảnh!

Ngụy Dã nói.

Tiên cấp cửu trọng nhất trọng Tiên lực, nhị trọng Tiên Thể, tam trọng Chân Tiên, tứ trọng Thiên Tiên.

Tiên cấp cửu trọng tam tam quy nhất, mỗi tam trọng phân làm một cấp độ, Thiên Tiên cùng Chân Tiên đúng là điểm phân giới, một ngàn cường giả Chân Tiên cũng không phải đối thủ của Thiên Tiên, chớ nói chi là Tu La Thiên Tiên có huyết thống đỉnh phong, khi còn

sống tuyệt đối là cường giả siêu cấp.

Cường giả loại này lưu lại di tích, không có vốn liếng nhất định đi vào, có thể còn sống đi ra đã xem như vạn hạnh.

Tu La chi khí xâm nhập thân thể, đối với kẻ yếu mà nói sẽ trực tiếp khống chế không nổi lâm vào điên cuồng, giống như lão tửu quỷ lúc trước, cường giả có thể áp chế ở trong thân thể, bất quá thời gian cũng không thể quá lâu, bởi vì Tu La chi khí sẽ như ký sinh trùng, thôn phệ huyết mạch, lực lượng thậm chí linh hồn, đồng dạng làm cho đối phương biến thành Tu La thị sát khát máu.

Chính bởi vì Tu La sát khí có năng lực này, mới khiến cho người biến sắc, đại năng Linh giới cũng không có biện pháp.

- Ta nhìn tổn thương của ngươi một chút!

Mặc dù không biết quá nhiều chuyện ở Linh giới, nhưng chưa từng thấy qua cường giả Thiên Tiên cảnh, nhưng Nhiếp Vân là người của hai thế giới, lại có kinh nghiệm ở Phù Thiên đại lục, không phải chim non cái gì cũng không hiểu, nghe được Tu La Thiên Tiên cấp, mày nhíu lại một hồi, mở miệng nói.

- Đa tạ tiền bối!

Ngụy Dã vội nói.

Hắn bị Tu La sát khí xâm nhập, phương pháp duy nhất là Khu Tu sư, thiếu niên trước mắt này đúng là một vị Khu Tu sư Kim Vân cấp.

Ngón tay khoác lên cổ tay Ngụy Dã, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động, dọc theo cánh tay tràn lan, một lát sau, sắc mặt âm trầm như máu.

- Tu La sát khí trên người ngươi cực kỳ tinh thuần, bằng vào thực lực của ta bây giờ, căn bản không hóa giải được... Lâm Cường kia ý định dùng phương pháp gì giúp ngươi hóa giải?

Nhiếp Vân hỏi.

Trên người Ngụy Dã ẩn chứa Tu La sát khí, độ tinh thuần có thể so với Chân Tiên trung kỳ, căn bản không phải Khu Tu sư nhất phẩm có thể hóa giải.

- Hắn cũng hóa giải không được, định dùng Khu Trục Bí Pháp câu ra, chuyển dời đến trên thân người khác, thay mận đổi đào!

Ngụy Dã nói.

- Khu Trục Bí Pháp, hừ!

Nhiếp Vân hừ một tiếng.

Khu Trục Bí Pháp là một loại phương pháp hóa giải Tu La sát khí, vô cùng đơn giản, là luyện chế ra đồ vật Tu La sát khí ưa thích, để cho hắn nếm ngon ngọt, từng chút một câu ra.

Loại phương pháp này nguy hiểm không nói, còn phải có một vật dẫn, nói cách khác, loại tiếp tế này phải có người thừa nhận, để cho Tu La sát khí từ trong cơ thể Ngụy Dã tiến vào thân thể của đối phương.

Tương đương cứu một người, giết một người, cũng không phải phương pháp hóa giải Tu La sát khí chính xác.

- Tiền bối, chỉ cần có thể cứu được lão tổ, ta nguyện ý làm vật dẫn!

Chứng kiến sắc mặt của Nhiếp Vân, Ngụy Tuấn tiến về phía trước một bước, quỳ xuống.

- Ta cũng nguyện ý!

Tráng hán Ngụy Đào cũng đi tới.

Trong mắt hai người mang theo vẻ kiên nghị, quyết không lùi bước.

- Ta đến đi, nếu như lão tổ xảy ra vấn đề, Ngụy gia sụp đổ, chúng ta cũng sẽ chết, chờ để cho toàn gia tộc lâm vào nguy cơ, còn không bằng hi sinh cá nhân!

Ngụy Tuấn lần nữa nói.

- Ân!

Nghe được hắn nói, Nhiếp Vân gật đầu.

Hắn nói có đạo lý, nếu như Ngụy Dã không bị thương, cho dù Trương gia có được Khu Tu sư Ngân Vân, muốn áp bách như thế, sợ rằng cũng phải sớm cân nhắc thoáng một phát.

Gia tộc lão tổ mới là nhân vật căn bản nhất, hắn gặp chuyện không may, toàn cả gia tộc cũng sẽ xuất hiện biến cố.

- Lấy dược liệu tới, ta thử xem!

Suy nghĩ cẩn thận những cái này, Nhiếp Vân nhìn về phía Ngụy Tuấn.

Ngụy Tuấn sớm liền chuẩn bị xong, thả dược liệu lên mặt đất.

- Du Xà Kim Lăng Hoa, Lộc Nhung Thảo... Nguyên lai Lâm Cường ý định luyện chế Phục Tiêu đan hấp dẫn Tu La sát khí!

Bắc Đẩu Tinh Quân truyền thừa bảo tàng lớn nhất cũng không phải Thất Tinh kiếm cùng Bắc Đẩu Huyền Minh công, mà là đồ vật về Khu Tu sư.

Dung hợp đan điền càng nhiều, chỉ có thể nói khởi điểm càng cao, trên thực tế khu trừ Tu La sát khí, cũng không phải đan điền càng nhiều, càng dễ khu trừ, luyện chế đan dược, Khu Trục Bí Pháp… những cái này đều là tiền nhân lưu lại thủ đoạn khu trừ, Nhiếp Vân đều từ trong truyền thừa biết đến, xem như thủ pháp đơn giản.

Phục Tiêu đan là một loại đan dược có lực hấp dẫn đặc thù đối với Tu La sát khí dưới Thiên Tiên cấp, đối với Tu La sát khí có tính hấp dẫn rất mạnh, có thể thuận lợi chuyển di khu trừ nó.

Đương nhiên, lực hấp dẫn lớn nhất đối với Tu La sát khí cũng không phải dược liệu, mà là thiên phú chi khí dung hợp, Khu Tu sư

là khắc tinh của Tu La, Tu La cũng muốn thôn phệ Khu Tu sư, chính bởi vì như thế, Bắc Đẩu Tinh Quân mới lần nữa cảnh cáo Nhiếp Vân, ngàn vạn lần không nên tiết lộ chuyện hắn có rất nhiều thiên phú.

- Luyện chế!

Bàn tay trảo một cái, tập trung toàn bộ dược liệu ở chung một chỗ, Tiên lực trong cơ thể Nhiếp Vân chấn động phân giải ra, ngưng tụ thành một dược hoàn không lớn.

Khu Tu sư luyện đan hoàn toàn bất đồng Luyện Đan Sư luyện đan, người sau cần khống chế dược tính, mà người trước chỉ cần chồng chất dược liệu chung một chỗ, lấy thiên phú chi khí dung hợp làm vật dẫn là được, vô cùng đơn giản.

Hấp dẫn Tu La sát khí không phải dược liệu, mà là thiên phú chi khí dung hợp.

- Ăn vào đi!

Do dự một chút, Nhiếp Vân dung nhập Thiên Nhãn Võ Đạo chi khí vào đan dược, đưa tới cho Ngụy Tuấn.

Hắn là vật dẫn, chỉ có hắn ăn đan dược, mới có thể câu Tu La sát khí trong cơ thể Ngụy Dã ra.

Nuốt đan dược vào, bàn tay của Ngụy Tuấn áp vào bàn tay của Ngụy Dã lão tổ, một lát sau liền biến sắc, trên đầu chảy ra mồ hôi.

------oOo------

Chương 1307: Biến cố (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân không dám ly khai, vận chuyển Thiên Nhãn, thấy rõ ràng Tu La sát khí trong cơ thể Ngụy Dã phảng phất như thấy được vật đại bổ, chậm rãi chui vào trong cơ thể Ngụy Tuấn.

Bất quá cổ Tu La sát khí này giống như có được linh trí, cũng không tiến vào hết, mà xâm nhập một tia, chậm rãi thôn phệ dược tính trong cơ thể Ngụy Dã.

Tiến vào một tia đối với Ngụy Dã lão tổ mà nói vô dụng, Ngụy Tuấn cũng biết loại tình huống này, cố nén thân thể không khỏe, bàn tay không dám buông ra.

- Ân? Nguy rồi, cổ Tu La sát khí này thật thông minh, lại muốn lui về...

Giằng co một hồi, Tu La sát khí đột nhiên nhẹ nhàng khẽ động, không hề tới trước nữa, ngược lại lui ra ngoài.

Một khi cho cổ sát khí này lui về, trước kia làm hết thảy sẽ uổng phí, Nhiếp Vân lắc thân đi tới bên cạnh, bàn tay điểm tới.

Ầm ầm!

Thiên Nhãn Võ Đạo chi khí theo bàn tay hai người xâm nhập trong cơ thể Ngụy Tuấn, Nhiếp Vân định dùng đạo dung hợp chi khí này hấp dẫn Tu La sát khí lần nữa.

Xì xì xì!

Ai ngờ Tu La sát khí tựa hồ sớm biết rõ cổ dung hợp chi khí này sẽ đi qua, cũng không để ý tới Thiên Nhãn Võ Đạo chi khí tiến vào trong cơ thể Ngụy Tuấn, ngược lại tốc độ đột nhiên nhanh hơn, mạnh mẽ lao đến Nhiếp Vân.

- Nguy rồi!

Sắc mặt của Nhiếp Vân thoáng một phát thay đổi.

Mặc dù hắn là Khu Tu sư nhất phẩm, nhưng đối mặt sát khí của Tu La Chân Tiên cấp vẫn không có biện pháp, một khi bị quấn lên, khẳng định không có kết cục tốt, lúc này giẫm mạnh mặt đất, cấp tốc lui về phía sau.

Vèo!

Tốc độ của hắn nhanh, tốc độ của Tu La sát khí nhanh hơn, phảng phất như Nhiếp Vân là vật đại bổ nó thích ăn nhất, giống như tia chớp từ trong cơ thể Ngụy Dã lão tổ lao ra, không tới một phần ngàn hô hấp, chui vào thân thể của hắn.

- A!

Tu La sát khí Chân Tiên cấp như một lưỡi dao sắc bén phá hư sinh cơ, vừa tiến vào thân thể, liền để cho kinh mạch trong cơ thể Nhiếp Vân vỡ vụn từng khúc, sắc mặt đỏ lên, phun ra một ngụm máu tươi.

- Nhiếp Vân tiền bối!

- Nhiếp Vân!

Thấy một màn như vậy, bọn người Ngụy Dã, Ngụy Tuấn giật nảy mình.

Tu La sát khí chủ động nhảy vào trong cơ thể Khu Tu sư, loại tình huống này ngay cả bọn hắn cũng chưa từng nghe nói qua.

- Mộc Sinh chi khí khôi phục thân thể, Diễm Hỏa thiên phú, thiêu đốt!

Vội vàng ngồi dưới đất, tinh thần của Nhiếp Vân nội thị, rất nhiều thiên phú vận chuyển, đánh tới Tu La sát khí.

Cũng không thể để cho thứ này ký sinh vào mình, một khi thành công, phiền toái sẽ lớn hơn.

Vù vù!

Mộc Sinh chi khí khôi phục địa phương sắp bị Tu La sát khí phá hư, Diễm Hỏa hình thành vách tường hỏa diễm, tiến hành thiêu đốt Tu La sát khí.

Bất quá tựa hồ Diễm Hỏa không có bất kỳ tác dụng, bức tường lửa

cực nóng cũng không ngăn trở được mảy may, Tu La sát khí như trước mang theo lực phá hoại cường đại, điên cuồng phóng vào thức hải.

- Dừng lại cho ta!

Trong nội tâm điên cuồng hét lên, trên trán Nhiếp Vân toát ra mồ hôi lạnh.

Tình cảnh Tu La sát khí xâm nhập lão tửu quỷ rõ mồn một trước mắt, một khi để cho nó xâm nhập thức hải, chỉ sợ mình sẽ lập tức biến thành sát nhân cuồng ma, không có biện pháp cứu được.

- Thiên Nhãn Võ Đạo chi khí, Kiếm Đạo Võ Đạo chi khí, Thần Thâu Thiên Nhãn chi khí hấp dẫn!

Thấy ngăn không được, Nhiếp Vân điên cuồng vận chuyển đan điền đã dung hợp, hình thành một cổ khí tức dung hợp, hấp dẫn Tu La sát khí.

Xì xào!

Quả nhiên, dung hợp chi khí vận chuyển, lập tức để cho Tu La sát khí tiến lên dừng lại, quay người vọt tới Khí Hải.

- Khu trừ!

Hai mắt đỏ thẫm, dung hợp chi khí điên cuồng xông về phía Tu La sát khí, như muốn phai mờ.

Khu Tu sư khu trừ Tu La sát khí vô cùng đơn giản, là lợi dụng dung hợp chi khí trong cơ thể trung hoà Tu La sát khí, để cho nó dần dần biến mất.

Vù vù!

Bất quá, tuy cách nghĩ rất tốt, nhưng hai đại thiên phú của Nhiếp Vân dung hợp hình thành uy lực thật sự quá yếu, chẳng những không thể trung hoà Tu La sát khí, ngược lại để cho hắn tăng lên một vòng, biến thành tiếp tế.

- Đáng giận, tiếp tục như vậy, ta nhất định sẽ bị cắn nuốt...

Càng nguy hiểm, trong nội tâm Nhiếp Vân càng rõ ràng, cả người như gương sáng.

- Đã ngăn không được, ta liền không ngăn, ta ngược lại muốn nhìn, Tu La sát khí này có thể thôn phệ bao nhiêu dung hợp chi khí!

Không ngăn cản đối phương thôn phệ, Nhiếp Vân đột nhiên vận chuyển Nguyên Khí đan điền lại, Tiên lực khổng lồ phối hợp đan điền trong nháy mắt hình thành vô số dung hợp khí thể, tất cả đều đồng loạt phóng về phía Tu La sát khí.

Tuy hiện tại hắn chỉ là Khu Tu sư nhất phẩm, dung hợp chi khí đẳng cấp không cao, Tu La sát khí có thể thôn phệ, bất quá Nhiếp Vân không sợ, ngươi đã có thể thôn phệ, ta liền cho ngươi, nhìn ngươi đến cùng tham ăn ra sao, có được Nguyên Khí đan điền, hắn không tin một đạo Tu La sát khí không có người khống chế còn có thể trấn áp thiên phú đặc thù xếp hạng thứ chín.

Ầm ầm!

Nương theo Tu La sát khí thôn phệ ngày càng nhiều, Nguyên Khí đan điền hấp thu linh khí ngày càng nhiều, thân thể Nhiếp Vân giống như muốn bạo tạc, Khí Hải càng chống càng lớn, tùy thời có thể nổ tung.

- Không được, tiếp tục như vậy, Tu La chi khí không chết, ta trước hết bị Nguyên Khí tuôn ra chống chết rồi...

Cảm thấy trên người xuất hiện biến hóa, Nhiếp Vân biến sắc, rốt cục ý thức được không bình thường.

Nguyên Khí đan điền tấn cấp đến hình thái thứ tư, có thể không hạn chế rút ra Nguyên Khí, tiếp tục như vậy, chỉ sợ Tu La chi khí còn không có bị thanh trừ, mình sẽ bởi vì Nguyên Khí quá nhiều, mà bị bể bụng chết.

Nguyên Khí chống đầy Khí Hải, nhưng hiện tại Nhiếp Vân muốn

phóng thích Nguyên Khí, Tu La sát khí liền sẽ thừa cơ tiến công đến, để cho hắn sống không bằng chết, tình huống hiện tại là trước có hổ, sau có sói, Tu La sát khí cùng Nguyên Khí đan điền bắt đầu đối kháng, biến Khí Hải của hắn thành chiến trường.

- Đã không thể phóng thích, ta liền áp súc!

Nhiếp Vân nhớ tới một biện pháp tốt, lực lượng tinh thần phối hợp rất nhiều đan điền, điên cuồng áp súc Nguyên Khí cuồng bạo trong cơ thể.

Nguyên Khí càng áp súc càng tinh thuần, chiếm diện tích càng nhỏ, hiện tại đã không cách nào phóng thích, lại không thể đình chỉ hấp thu, cũng chỉ có thể áp

súc rồi.

Bốn mươi đan điền điên cuồng vận chuyển, thiên phú cường đại phối hợp linh hồn bốn ngàn thê độ, dần dần hội tụ Nguyên Khí cuồng bạo trong Khí Hải.

------oOo------

Chương 1308: Nguyên Khí Đạn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cứ dựa theo phương pháp Tam Nguyên Kim Cương Lãng...

Thấy Nguyên Khí hội tụ cuồng bạo không chịu nổi như trước, Nhiếp Vân nhớ tới phương pháp ngưng tụ Tam Nguyên Kim Cương Lãng của Tiên Võ Tông.

Tam Nguyên Kim Cương Lãng là pháp lực hội tụ, hình thành viên cầu có thể bạo tạc nổ tung, làm như vậy tuy nguy hiểm, lại vừa vặn có thể giải quyết cục diện trước mắt.

- Áp súc, tiếp tục áp súc!

Trong nội tâm la hét, Ánh mắt của Nhiếp Vân lộ ra điên cuồng, không ngừng áp súc khí thể trong Khí Hải.

- Tu La sát khí tiến đến cho ta!

Cảm thấy áp súc đến cực hạn, mình cũng có chút khống chế không nổi, tinh thần khẽ động, để cho Nguyên Khí áp súc hình thành viên cầu xuất hiện một khe hở, nuốt Tu La sát khí càng ngày càng lớn mạnh vào.

- Cút ra ngoài!

Nguyên Khí cầu thuận lợi nuốt Tu La sát khí vào, Nhiếp Vân biết rõ không thể khống chế, bàn tay hất lên, Nguyên Khí cầu bắn ra ngoài.

Vèo!

Nguyên Khí cầu bị áp súc hồi lâu giống như tia chớp, thời gian nháy con mắt liền bay ra mấy trăm dặm, rơi vào một ngọn núi cao bên ngoài Thiết Long Thành.

Ầm ầm!

Thiên Địa run rẩy, tất cả mọi người của Thiết Long Thành cảm thấy mặt đất chất động, ngọn núi ở dưới bạo tạc nổ tung sụp đổ, bụi đất tung bay, đá vụn quay cuồng.

- Cái này...

Biến cố này chẳng những để tất cả người Ngụy gia bị dọa sợ, ngay cả Nhiếp Vân cũng trợn tròn, da đầu run lên.

Trước kia áp súc Nguyên Khí chỉ muốn ngăn trở Tu La sát khí, mà không nghĩ quá nhiều, làm sao cũng không nghĩ tới sau khi áp súc Nguyên Khí cầu sẽ có loại uy lực này, ngay cả một ngọn núi cũng có thể nổ tung.

Nham thạch, cây cối ở Linh giới đều cũng chắc chắn, viễn siêu Linh binh tuyệt phẩm, một Nguyên Khí cầu nổ tung ngọn núi, chỉ sợ uy

lực này đã không thua một kích toàn lực của cường giả Thiên Tiên!

Cường giả Thiên Tiên, Tiên cấp đệ tứ trọng, vô luận ở địa phương nào cũng được cho là đại nhân vật, Nhiếp Vân chỉ là Tiên Lực cảnh sơ kỳ lại có thể đánh ra công kích mạnh mẽ như vậy, nói ra tuyệt đối không ai dám tin tưởng.

Quá nghịch thiên!

- Tuy chiêu này lợi hại, nhưng cực kỳ nguy hiểm...

Nguyên Khí cầu bộc phát ra, Nhiếp Vân ngồi dưới đất, trong đầu mê muội, suy yếu không chịu nổi.

Mới vừa rồi bị Tu La sát khí công kích, dưới tình thế cấp bách mới áp súc Nguyên Khí, cũng không biết hậu quả, hiện tại nghĩ lại cũng cảm giác được nghĩ mà sợ.

Một khi thời điểm áp súc xuất hiện vấn đề, còn không có kích phát liền bạo tạc nổ tung trong người, không cần nghĩ, cho dù thực lực của hắn lại tăng gấp 10 lần, cũng sẽ bị tạc thành bụi phấn, chết không thể chết lại.

Hơn nữa, hội tụ Nguyên Khí Đạn này, chẳng những tiêu hao sạch sẽ toàn bộ lực lượng, đối với kinh mạch, thậm chí đan điền, Khí Hải cũng có tổn thương nhất định, ít nhất hiện tại hắn chịu không nổi, phảng phất như tùy thời có thể hôn mê.

- Không thể hôn mê...

Cố nén mê muội trong đầu, Nhiếp Vân giãy dụa vận chuyển Mộc Sinh đan điền.

Lúc này Mộc Sinh đan điền ở dưới Nguyên Khí áp súc trùng kích nhận lấy tổn thương nhất định, thoạt nhìn có chút ảm đạm không ánh sáng, biết rõ Nguyên Khí đan điền bị thương quá nặng, bàn tay khẽ đảo liền lấy ra Tiên thạch mà Trương gia lão tổ vừa đưa, điên cuồng hấp thu.

Tiên thạch không hổ là bảo bối đặc thù cao hơn Linh thạch, trong

đó ẩn chứa Tiên Thiên linh khí nồng hậu dày đặc, hấp thu linh khí rất dễ dàng, Nhiếp Vân đầu tiên chuyển hóa thành Mộc Sinh chi khí, chậm rãi thoải mái thân thể.

Vù vù!

Mộc Sinh chi khí mang theo tác dụng bổ dưỡng mãnh liệt, chỗ trải qua, đan điền bị thương dần dần khôi phục, kinh mạch bị Tu La chi khí xé rách cũng đã nhận được tu bổ.

- Chữa trị Nguyên Khí đan điền!

Biết rõ lần này Nguyên Khí đan điền bị hao tổn thật lớn, Mộc Sinh chi khí nhanh chóng vọt qua, Nguyên Khí đan điền phảng phất như cá khô quắt, ở dưới Mộc Sinh chi khí thoải mái, cũng khôi phục sáng bóng trước kia.

- Rút ra Nguyên Khí, khôi phục Khí Hải!

Vừa rồi phóng ra Nguyên Khí cầu, toàn bộ Khí Hải trống không, vừa chữa trị Nguyên Khí đan điền, Nhiếp Vân liền rút ra lực lượng, bổ đầy Khí Hải.

Hiện tại Khí Hải của Nhiếp Vân, trải qua tầng thứ ba của Vạn Giới Sơn tiếp tế, lần nữa tăng lớn thêm không ít, bất quá đối với Nguyên Khí đan điền tấn cấp hình thái thứ tư mà nói, lại không tính khó khăn, chỉ mấy tức liền tràn đầy.

- Ân? Thiên Nhãn, Võ Đạo, Kiếm Đạo vậy mà dung hợp ở chung một chỗ?

Vừa bổ sung xong Khí Hải, khôi phục thương thế, Nhiếp Vân liền kinh ngạc phát hiện, Võ Đạo, Kiếm Đạo cùng Thiên Nhãn Tam đại đan điền chẳng biết lúc nào vậy mà vờn quanh chung một chỗ, hình thành cục diện Tam Tinh, một cổ Thiên Nhãn Kiếm Đạo Võ Đạo chi khí chậm rãi sinh sôi, diễn dịch ra một bộ quyền pháp, kiếm pháp cao thâm.

Ba loại khí tức dung hợp xoay chuyển trong người, Nhiếp Vân cảm thấy bất luận kiếm pháp, võ công gì, chỉ cần bị chứng kiến, có thể

lập tức minh bạch nội dung quan trọng, không tự chủ được tu luyện, biến thành thứ thuộc về mình.

- Tam đại đan điền dung hợp, hiện tại ta hẳn là một Khu Tu sư Thiên Vân nhị phẩm đi à nha!

Tam đại đan điền dung hợp để cho thực lực tăng nhiều ngược lại là phụ, quan trọng nhất là để cho đẳng cấp Khu Tu sư của hắn đạt đến đẳng cấp thứ hai.

Thiên phú đặc thù, Võ Đạo xếp hạng thứ mười, Kiếm Đạo thứ mười bảy, Thiên Nhãn thứ mười tám, Tam đại đan điền đều trước 30, đẳng cấp Khu Tu sư của Nhiếp Vân tuyệt đối vượt qua Kim Vân, đạt tới Thiên Vân.

Trước kia Tu La chi khí từ trong cơ thể Ngụy Dã vọt tới căn bản không cách nào hóa giải, hiện tại Tam đại đan điền dung hợp, lại hóa giải mà nói, đã không có khó khăn gì.

- Nhiếp Vân tiền bối, ngươi không sao chứ...

Đang khiếp sợ biến cố trong cơ thể, Nhiếp Vân nghe được một thanh âm cẩn thận từng li từng tí vang lên, mở mắt nhìn, chỉ thấy bọn người Ngụy Dã, lão tửu quỷ vây ở chung quanh, trong mắt mang theo sợ hãi.

- Ta không sao!

Biết rõ bị người vây xem, không thể tiếp tục tu luyện nữa, Nhiếp Vân cười đứng lên.

- Đa tạ đại ân cứu mạng của tiền bối!

Thấy Nhiếp Vân đứng dậy, bọn người Ngụy Dã lần nữa quỳ rạp xuống đất, cả đám từ sâu trong nội tâm lộ ra vẻ bội phục.

Trước kia bọn hắn tôn trọng Nhiếp Vân là vì thân phận Khu Tu sư, mà bây giờ là bội phục phát ra từ nội tâm.

Phất lên liền chấn vỡ ngọn núi, loại thực lực này chỉ sợ đã đạt đến

Thiên Tiên đi à nha!

Về phần vì sao thoạt nhìn chỉ có Tiên Lực cảnh, đối với bọn họ mà nói tự động xem nhẹ, cao nhân che dấu tu vi, để cho bọn hắn nhìn không ra, cũng không phải việc khó.

- Khách khí!

Nhiếp Vân nâng Ngụy Dã dậy.

------oOo------

Chương 1309: Nguyên Khí Đạn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy lần này hóa giải Tu La chi khí rất nguy hiểm, nhưng với hắn mà nói cũng đã mang đến chỗ tốt rất lớn, tuy tu vi không có gia tăng, nhưng dung hợp đan điền nhiều hơn một cái, đẳng cấp Khu Tu sư tăng cao, đối với về sau hành tẩu ở Linh giới, có được bản lĩnh sinh tồn càng lớn.

- Nhiếp Vân tiền bối, đại ân đại đức Ngụy gia chúng ta chỉ sợ không thể hồi báo...

Ngụy Dã tràn đầy cảm kích.

Nếu như không phải thiếu niên trước mắt này, chỉ sợ Ngụy gia đã sớm diệt vong rồi.

- Tìm gian phòng để cho ta nghỉ ngơi một chút, ta có chút mệt mỏi!

Biết rõ càng nói càng nhiều, Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm.

- Tiền bối mời, tiểu viện độc lập này là ta ở, ngươi trước ở chỗ này nghỉ ngơi a!

Ngụy Dã gật đầu, tự mình dẫn đường.

Tiền viện của Ngụy gia bị phá hư lớn, nhưng hậu viện không bị tổn thương bao nhiêu, theo ở phía sau, rất nhanh đi vào một tiểu viện yên tĩnh.

Người Ngụy gia ly khai, Nhiếp Vân cùng lão tửu quỷ, Tiểu Long tiến vào Bắc Đẩu tinh phủ.

Với hắn mà nói, tinh phủ mới là nơi an toàn nhất, địa phương khác đều không được.

- Đạt tới cấp bậc Khu Tu sư Thiên Vân nhị phẩm, có thể luyện hóa trái cây kia a...

Ở trong tinh phủ tìm một địa phương, Nhiếp Vân khoanh chân ngồi xuống.

Cổ tay khẽ đảo, lấy ra trái cây mà Trương gia lão tổ đưa.

Trái cây này toàn thân đỏ tươi, mang theo Tu La sát khí nồng đậm, tự hồ chỉ cần đụng vào sẽ bị sát ý xâm nhập, để cho người biến thành Tu La.

- Thiên phú chi khí dung hợp vận chuyển, hóa giải sát khí!

Tuy những sát khí này lợi hại, lại kém xa trong cơ thể Ngụy Dã, Nhiếp Vân nhướng mày, thiên phú chi khí dung hợp dựa theo phương pháp Khu Tu sư nhanh chóng tuôn vào trái cây, chỉ chốc lát liền khu trừ sát khí sạch sẽ.

- Nuốt!

Không có Tu La sát khí, trái cây này có chứa linh khí hùng hậu để cho người tấn cấp, Nhiếp Vân không hề do dự, há miệng nuốt vào.

Mặc kệ ở địa phương nào, thực lực bản thân mới là trọng yếu nhất, nếu như bây giờ có được thực lực Chân Tiên cảnh, căn bản không cần triển lộ thiên phú Khu Tu sư Kim Vân nhất phẩm, có thể trực tiếp đánh chết Trương gia lão tổ, không cần phải phiền toái như vậy.

Ọt ọt!

Trái cây vừa vào tức hóa, một cổ khí tức ấm áp dọc theo ổ bụng dung nhập thân hình, linh khí cuồng bạo tràn ngập thân thể, để cho cả người hắn có chút ấm áp.

Cửu Chuyển Niết Bàn công còn chưa tu luyện tới cực hạn, nói rõ công pháp như trước có thể dùng, dẫn động cổ nhiệt lưu này, Nhiếp Vân dựa theo phương pháp tu luyện chậm rãi vận chuyển.

- Tích lũy tới cực điểm, đột phá!

Nhiệt lưu rất nhanh đẩy lực lượng của hắn đến Tiên Lực cảnh sơ kỳ đỉnh phong, tinh thần khẽ động, tu vi của Nhiếp Vân liên tiếp kéo lên.

Tìm kiếm Thăng Thiên chi lộ, đi qua vách ngăn bỏ ra suốt một năm, trong khoảng thời gian này, tuy tu vi của hắn không có gia tăng bao nhiêu, nhưng Tiên lực trong cơ thể trải qua ma luyện càng ngày càng tinh thuần, lúc này có được trái cây không biết tên tiếp tế, phảng phất như đập lớn vỡ đê, lực lượng đã nhận được phóng thích.

Ầm ầm!

Không đến mười cái hô hấp, đột phá Tiên Lực cảnh sơ kỳ, tấn cấp trung kỳ.

Tu vi đạt tới Tiên cấp, tấn cấp càng thêm khó khăn, một quả trái cây có thể tăng một tiểu cấp, đã để cho hắn cực kỳ cao hứng rồi.

- Ân? Lần thứ sáu Niết Bàn vậy mà ở Tiên Thể cảnh đỉnh phong! Xem ra cũng sắp rồi...

Đạt tới Tiên Lực cảnh trung kỳ, một cổ ý niệm nhảy vào trong óc, Nhiếp Vân lập tức biết rõ thời gian lần thứ sáu Niết Bàn.

Lần thứ sáu Niết Bàn ở Tiên cấp đệ nhị trọng Tiên Lực cảnh đỉnh phong, tuy hiện tại chỉ là Tiên Lực cảnh trung kỳ, y theo tốc độ tu luyện của hắn, thời gian sẽ không quá dài.

Lần thứ năm Niết Bàn, để cho hắn từ Phá Không Cảnh tấn cấp đến Huyệt Khiếu cảnh, suốt một đại cấp bậc, không biết lần này Niết Bàn có thể đạt tới cảnh giới gì, ngẫm lại cũng để người chờ mong a!

- Tiểu Long, ngươi giúp ta thí nghiệm Nguyên Khí Đạn thoáng một phát!

Xác định cấp bậc khi Niết Bàn, Nhiếp Vân đứng dậy gọi Tiểu Long một tiếng.

Trước kia áp súc Nguyên Khí hình thành Nguyên Khí cầu uy lực cực lớn, Nhiếp Vân mệnh danh là Nguyên Khí Đạn.

Thông tục dễ hiểu, phù hợp quy luật.

Từ uy lực của Nguyên Khí Đạn vừa rồi đến xem, biết rõ cái này chỉ sợ là lực công kích lớn nhất của hắn rồi, nếu như thời điểm chiến đấu với người bạo phát ra, cho dù Tiên cấp đệ tứ trọng Thiên Tiên cảnh cũng chịu không nổi.

Tuy uy lực chiêu này rất lớn, nhưng có hai vấn đề phải vượt qua, thứ nhất, thời gian áp súc, thứ hai, nguy hiểm.

Cùng người chiến đấu tranh thủ thời gian, thường thường một phần ngàn cái hô hấp cũng sẽ xuất hiện biến cố, cho dù áp súc Nguyên Khí Đạn uy lực cực lớn, nhưng Nhiếp Vân đánh giá thoáng một phát, không có mấy phút, mấy chục phút là căn bản không được.

Hơn nữa ở thời điểm áp súc, tận lực không thể phân tâm, một khi xuất hiện sai lầm, có khả năng Nguyên Khí Đạn còn chưa kịp thi triển, đã nổ tung ở trong người.

Ngay cả ngọn núi cũng có thể tạc toái, nếu như bạo tạc nổ tung ở trong người, không cần nghĩ hắn nhất định sẽ bị tạc thành bụi phấn, chết không thể chết lại.

Cho nên muốn vận dụng Nguyên Khí Đạn vào chiến đấu, phải triệt

để khống chế nó, không thể có bất kỳ một chút sơ sẩy.

- Nguyên Khí Đạn, là ba ba vừa rồi dùng sao, thật là lợi hại...

Con ngươi của Tiểu Long sáng ngời, bay tới, một cái móng vuốt đang cầm khối thịt không biết từ đâu tìm đến ăn liên tục.

- Trong ba người chúng ta thực lực của ngươi mạnh nhất, hiện tại ta áp súc Nguyên Khí Đạn đơn giản, ngươi giúp ta kiểm nghiệm uy lực!

Nhiếp Vân cười nói.

Cân nhắc đến hai nguy hiểm kia, hắn quyết định phải thí nghiệm một chút, chỉ cần thí nghiệm đầy đủ, bằng vào thiên phú Võ Đạo sư khống chế lực lượng, triệt để khống chế Nguyên Khí Đạn thuần thục hẳn cũng không khó.

Muốn thí nghiệm, nhất định phải có vật dẫn, Tiểu Long trời sinh huyết mạch cường đại, chiến lực kinh người, đúng là nhân tuyển có một không hai, đương nhiên hắn cũng sẽ không dốc sức liều mạng áp súc, nếu không mặc dù là Tiểu Long, cũng có thể sẽ bị nổ chết.

- Tốt!

Tiểu Long gật đầu.

Lúc này Nhiếp Vân không nói thêm lời, tập trung tinh thần, nhớ lại cảm giác trước kia, lợi dụng Nguyên Khí đan điền điên cuồng rút ra Nguyên Khí tiến hành áp súc.

Chỉ chốc lát, một Nguyên Khí Đạn đã được chế thành.

Nguyên Khí Đạn, rút ra Nguyên Khí càng nhiều, thời gian áp súc càng dài, uy lực lại càng lớn, giai đoạn thí nghiệm, Nhiếp Vân không dám áp súc quá ác.

------oOo------

Chương 1310: Thành chủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn, Tiểu Long bị tạc bay ra ngoài, trùng trùng điệp điệp đâm vào vách tường của Tinh Cung.

- Công kích thật lợi hại...

Long tộc là chủng tộc hiếu chiến, lúc này thấy Nguyên Khí Đạn của Nhiếp Vân tổn thương được nó, chẳng những không có lui về phía sau, ngược lại hưng phấn bay lên.

Bị Nguyên Khí Đạn tạc đến cao hứng, nhìn mà lão tửu quỷ cùng Tinh Cung chi linh da mặt co giật.

Tại sao có thể có một đôi quái thai như vậy...

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt một người một Long thí nghiệm mười ngày.

Mười ngày này, thông qua thí nghiệm cùng thiên phú Võ Đạo sư, Nhiếp Vân không sai biệt lắm hoàn toàn khống chế được Nguyên Khí đạn rồi, tuy thời gian áp súc không thể nhanh hơn, nhưng nắm chắc uy lực cùng khống chế Nguyên Khí Đạn lại gia tăng lên không ít, có thể nói đã đến tình trạng đại thành.

- Nếu như áp súc Nguyên Khí Đạn chia làm mười cấp bậc, hiện tại ta áp súc lực lượng lớn nhất đại khái có thể nổ chết Thiên Tiên sơ kỳ...

Trải qua không ngừng thí nghiệm, Nhiếp Vân phân chia uy lực của Nguyên Khí Đạn thành mười cấp bậc.

Một khi áp súc vượt qua đẳng cấp, chính hắn cũng không khống chế được, hơi không cẩn thận sẽ bị Nguyên Khí Đạn mình áp súc nổ chết.

Nguyên Khí Đạn cấp mười áp súc cũng không có để cho hắn thất vọng, chỉ cần xuất kỳ bất ý, cho dù Thiên Tiên cảnh sơ kỳ trúng chiêu, cũng sẽ bị nổ hồn phi phách tán, trực tiếp giết chết.

Bằng vào Tiên Lực đệ nhất trọng có thể nổ chết đệ tứ trọng Thiên Tiên cảnh, loại năng lực vượt cấp này truyền đi, tuyệt đối không có người tin tưởng.

- Ha ha! Cái này liền xem như sát khí lớn nhất của ta a! Ân, đã có loại năng lực này, lại đạt tới Khu Tu sư Thiên Vân nhị phẩm, hoàn toàn có thể để Ngụy Dã mang ta đi Tu La di tích nhìn xem, có lẽ có thể được kỳ ngộ gì...

Hoàn toàn khống chế Nguyên Khí Đạn, tâm tình của Nhiếp Vân thật tốt, nhớ tới Ngụy Dã nói Tu La di tích gì kia, ánh mắt lộ ra lửa nóng.

Tu La đã lợi hại như vậy, lưu lại di tích, chắc chắn sẽ không bình thường, nếu có thể ở trong đó được bảo bối gì, tuyệt đối có thể làm cho thực lực của mình tăng nhiều.

Nhiếp Vân một đường tấn cấp nhanh như vậy, đại bộ phận đều dựa vào đủ loại bảo vật từ ngoại giới đạt được, đã có sự tình Tu La di tích, với hắn mà nói liền không thể bỏ qua.

Vèo!

Tiểu Long cùng lão tửu quỷ ở lại Tinh Cung, Nhiếp Vân một mình một người trở lại Ngụy gia.

Thí nghiệm Nguyên Khí Đạn mười ngày, Ngụy gia chẳng những hoàn toàn sửa chữa tốt đại trạch, các đệ tử cả đám tinh khí dồi dào, không còn bộ dạng chán chường như trước kia nữa.

- Nhiếp Vân tiền bối!

Vừa ra cửa, mấy đệ tử Ngụy gia liền chạy tới đón chào, trong ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân lộ ra kính sợ sùng bái.

Thân là đệ tử Ngụy gia, biết rõ thiếu niên trước mắt này thoạt nhìn tuổi không lớn lắm, nhưng vô luận thực lực hay thiên phú đều

không phải bọn hắn có thể so sánh.

- Ân, lão tổ của các ngươi đâu?

Biết rõ trong nội tâm bọn hắn suy nghĩ, Nhiếp Vân hỏi.

- Lão tổ đang ở đại điện hội kiến thành chủ đại nhân, lão tổ nhắn nhủ nếu như Nhiếp Vân tiền bối đi ra, mời trực tiếp đến đại điện!

Một đệ tử nói.

- Tốt, dẫn đường đi!

Nhiếp Vân gật đầu.

Tuy Thiết Long Thành không tính thành thị lớn gì, nhưng có thể trở thành thành chủ, thực lực chỉ sợ ít nhất cũng tương đương Ngụy Dã, đạt đến Chân Tiên cảnh.

Tiên cấp đệ tam trọng Chân Tiên cảnh, nếu như không bằng vào Nguyên Khí Đạn, hiện tại hắn vẫn không có thực lực chiến thắng.

…

Đại điện tiếp khách của Ngụy gia.

- Ngụy Dã, chúng ta giao tình bao nhiêu năm, gia tộc các ngươi đến một vị Khu Tu sư Kim Vân, vậy mà không nói với ta, cái này có chút quá không có suy nghĩ đi à nha!

Trong phòng vang lên một tiếng cười cởi mở, một trung niên nhân ngồi ở cách Ngụy Dã không xa, lắc đầu nói.

Phía trước trung niên nhân để một cái rương lớn, bên trong tràn đầy Tiên thạch cùng một gốc Linh Dược quý hiếm, trong phòng tản ra linh lực nồng đậm.

- Thành chủ nói chuyện này thật không phải, Nhiếp Vân tiền bối có thể ngừng chân ở gia tộc bọn ta là Ngụy gia chúng ta vinh hạnh, nhưng có thể qua một thời gian ngắn liền phải ly khai, không có gì

đáng phải khoe khoang cả...

Ngụy Dã vuốt vuốt chòm râu nói.

- Bất kể nói thế nào, đều là ngươi không đúng, những vật này hi vọng ngươi có thể thay ta đưa cho Nhiếp Vân tiền bối, nếu có cơ hội mà nói, mời hắn đến phủ thành chủ giúp ta nhìn xem tiểu nữ... Ai, tình huống của tiểu nữ ngươi cũng biết, xin nhờ Ngụy huynh!

Thành chủ ôm quyền, vẻ mặt thành khẩn.

- Cái này... Không phải ta không giúp đỡ, mười ngày trước Nhiếp Vân tiền bối bắt đầu bế quan, đến bây giờ cũng không có ra, ta cũng không biết lúc nào hắn có thể xuất hiện, bất quá xin yên tâm, chỉ cần hắn xuất hiện, ta nhất định giúp ngươi chuyển cáo...

Ngụy Dã nói.

- Vậy liền cảm ơn Ngụy huynh, ta sẽ không quấy rầy, cáo từ!

Thành chủ đứng dậy, quay người ly khai.

- Trước kia thời điểm Nhiếp Vân tiền bối không có mặt, thành chủ tự cao tự đại, căn bản không để ý tới chúng ta, hiện tại tốt rồi, biết rõ Nhiếp Vân tiền bối là Khu Tu sư Kim Vân nhất phẩm, liền chạy tới nịnh bợ, hừ!

Ngụy Minh ở bên cạnh Ngụy Dã nhìn thành chủ ly khai, hừ lạnh nói.

- Lời này ở chỗ này nói là được rồi! Khu Tu sư bất kể mấy phẩm, chỉ cần đạt tới Kim Vân, đều có thủ đoạn cực kỳ cao, biết rõ điểm ấy, bọn hắn nịnh bợ thoáng một phát cũng rất bình thường...

Ngụy Dã khoát khoát tay, đang muốn tiếp tục nói chuyện, đột nhiên chứng kiến thân ảnh thiếu niên đi đến, vội vàng đứng dậy, trên mặt tươi cười.

- Nhiếp Vân tiền bối, ngươi đã đến rồi!

- Ah, vừa rồi vị thành chủ kia tới có chuyện gì không?

Đi vào phòng, Nhiếp Vân hỏi.

Bằng vào thiên phú Thiên Nhĩ, vừa rồi đối thoại hắn cũng nghe được.

- Thiết Long Thành thành chủ gọi Mẫn Ngạn, cường giả Chân Tiên trung kỳ, lần này tới là có chuyện muốn cầu tiền bối, đây là lễ vật hắn đưa tới!

Ngụy Dã đang lo làm sao mở miệng, nghe được Nhiếp Vân hỏi thăm, lập tức nở nụ cười, chỉ rương hòm trước mặt.

- Lễ vật?

Nhiếp Vân giương mắt hướng trong rương, chỉ nhìn thoáng qua, nhịn không được líu lưỡi.

Trong rương chỉ Tiên Thiên linh binh liền có vài chục kiện, cấp bậc đạt tới Truy Linh Kiếm càng là bảy tám thanh, Tiên thạch, Linh Dược nhiều vô số kể, không nói cái khác, nếu như đưa rương đồ vật này đến Nhân giới mà nói, có thể nhẹ nhõm đào tạo ra mười Bí Cảnh đệ cửu trọng.

Đương nhiên, tài nguyên ở Nhân giới không thể so sánh nổi Linh giới, vô luận đẳng cấp Linh Dược hay bảo vật, cũng không ở một cấp bậc, không thể nào so sánh được.&

------oOo------

Chương 1311: Kịch Độc đan điền tấn cấp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vận dụng tốt những bảo vật này, có lẽ đủ ta trùng kích Tiên Lực cảnh hậu kỳ...

Nội tâm khẽ động, đánh giá đồ vật trong rương, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn Ngụy Dã.

- Thành chủ các ngươi có chuyện gì cần ta hỗ trợ?

Bỏ vật không phải tùy tiện có thể cầm, vẫn là trước hỏi tinh tường cho thỏa đáng.

- Là con gái thành chủ Mẫn Tích Tích! Mẫn Tích Tích là thiên tài của Thiết Long Thành chúng ta, bất quá trong một lần lịch lãm rèn luyện bị Tu La sát khí xâm nhập thân thể, ngủ mê không tỉnh, đến bây giờ đã hai năm rồi, thành chủ Mẫn Ngạn tìm không ít Khu Tu sư muốn cứu nàng, nhưng không có thành công! Về sau một vị Khu Tu sư nói muốn giải trừ sát khí trong cơ thể nàng, chỉ có Khu Tu sư Kim Vân mới được, cho nên...

Ngụy Dã lời còn chưa nói hết, Nhiếp Vân đã hoàn toàn hiểu được.

Thiên phú đặc thù bài danh Top 10 là một cấp, bài danh Top 30 là một cấp, bài danh trước 100 là một cấp, thiên phú có thể đạt tới trước 100, từng cái đều có năng lực đặc thù, thủ đoạn không tưởng được, Tu La sát khí mà rất nhiều Khu Tu sư nhị phẩm cũng không thể hóa giải, ở trước mặt Khu Tu sư Kim Vân nhất phẩm, chỉ sợ lại không phải việc khó.

Khu Tu sư Kim Vân ít nhất thân kiêm hai thiên phú đặc thù bài danh trước 30, ở Nhân giới Nhiếp Vân chỉ biết Thiên Huyễn cùng Di Hoa, Linh giới có bao nhiêu không biết, khẳng định sẽ không thấy nhiều, thành chủ biết Tu La sát khí trong cơ thể con gái rất khó hóa giải, chỉ có thể tìm kiếm Khu Tu sư Kim Vân mới được, lúc này mới tìm qua.

- Nhiếp Vân tiền bối, tình huống của Mẫn Tích Tích ngươi xem có muốn trị liệu cho nàng hay không...

Nói xong những cái này, Ngụy Dã cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Khu Tu sư Kim Vân dù là nhất phẩm, cũng có địa vị cực cao, trị hay không là tự do của hắn, không ai dám bức bách.

- Trị liệu, đương nhiên phải trị...

Nhiếp Vân nói thẳng, không có chút cự tuyệt nào.

Hiện tại hắn thiếu chính là vật tư, Linh Dược, trị liệu một nữ hài có thể đạt được những bảo bối này, sao lại không làm.

Linh giới, đứng đầu Chư Thiên vạn giới, vô luận vì đệ đệ, Di Tĩnh hay Đạm Đài Lăng Nguyệt, đều phải nhanh một chút tăng thực lực lên, từ phủ thành chủ đưa tới rương đồ vật này có thể nhìn ra đối phương tài đại khí thô, nếu như có thể chữa tốt nữ nhi của hắn, đạt được những vật tư này, Nhiếp Vân tuyệt đối sẽ không cự tuyệt.

Hiện tại hắn cần phải làm là thi chạy với thời gian, dùng thời gian ngắn nhất mau chóng tăng thực lực lên.

- Vậy tốt, hiện tại ta liền an bài thoáng một phát!

Nghe thiếu niên đáp ứng, Ngụy Dã nhẹ nhàng thở ra.

Rất nhiều Khu Tu sư đều có tật xấu, hắn sợ thiếu niên ở trước mắt đưa ra yêu cầu làm cho người khó có thể tiếp nhận, để cho hắn lâm vào cảnh tiến thối lưỡng nan.

- Đi thôi!

Nhiếp Vân gật đầu.

Chỉ chốc lát Ngụy Dã liền an bài thỏa đáng, thành chủ nghe được đối phương nguyện ý trị liệu, hưng phấn đến ý định tự mình tới nghênh đón, bất quá bị Nhiếp Vân cự tuyệt.

Ở dưới Ngụy Dã cùng đi, tiến vào phủ thành chủ.

Phủ thành chủ ở trung tâm Thiết Long Thành, kiến trúc trong phủ đệ cổ kính, xem xét đã biết rõ tồn tại rất lâu, nội tình thâm hậu.

Ngoài phủ đệ rậm rạp không ít trận pháp, toàn bộ mở ra mà nói, ngay cả Chân Tiên cảnh sơ kỳ cũng không thể cưỡng ép tiến vào.

- Tiền bối mời đến!

Mới vừa vào phủ thành chủ, liền chứng kiến thành chủ Mẫn Ngạn nghênh đón, mang trên mặt vẻ kích động.

- Không biết tình huống của lệnh ái như thế nào, có thể mang ta đi nhìn xem không?

Nhiếp Vân không để ý tới thành chủ nhiệt tình, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

- Nàng ở chỗ này...

Thấy hắn trực tiếp như thế, Mẫn Ngạn hơi sững sờ, trong nội tâm lập tức vui vẻ, vội dẫn đường.

Khu Tu sư bình thường không phải trước xem bệnh, mà là trước đòi tiền, mặc kệ có thể trị bệnh hay không, đều phải trước tiên nói giá, mặc dù thất bại cũng sẽ thu thù lao.

Thiếu niên này lại xem bệnh trước, để cho trong lòng hắn nhiều thêm vài phần chờ mong.

- Nữ nhi của ta là lần trước ở Cửu Dương Sơn lịch lãm rèn luyện bị Tu La sát khí xâm nhập, lúc ấy nàng mới mười sáu tuổi, cổ Tu La sát khí này cực kỳ quái dị, ta mời Khu Tu sư Huyết Vân nhất phẩm, Khu Tu sư Ngân Vân thậm chí Khu Tu sư Huyết Vân nhị phẩm tới, sau khi xem cũng không có cách nào...

Mẫn Ngạn vừa đi vừa nói rõ bệnh tình của con gái.

Nghe được giải thích, Nhiếp Vân hiểu được.

Nữ nhi của hắn Mẫn Tích Tích là bị Tu La sát khí xâm nhập, lâm vào trạng thái điên cuồng, về sau bị hắn cưỡng ép dùng Tiên lực ngăn chặn, nhưng bởi vì Tu La sát khí xâm nhập trong óc, phá hủy một ít kết cấu, làm cho nàng lâm vào hôn mê, như người sống đời sống thực vật.

Hơn nữa cổ Tu La sát khí này hắn cũng không cách nào triệt để áp chế, thỉnh thoảng còn sẽ ra ngoài, để cho bệnh tình của nàng nặng thêm, càng khó trị liệu.

Nghe được Mẫn Ngạn giải thích cặn kẽ, trong nội tâm Nhiếp Vân nắm chắc tăng lên vài phần.

Cổ Tu La sát khí này Mẫn Ngạn có thể áp chế, nói rõ cũng không phải đặc biệt lợi hại, về phần xâm nhập trong óc phá hư kết cấu, có được thiên phú Mộc Sinh sư, chỉ cần có thể khu trừ Tu La sát khí ra, trị liệu cũng không khó khăn.

Đang khi nói chuyện, mấy người tới một tiểu viện yên tĩnh, vừa đẩy cửa phòng ra, chợt nghe bên trong một thanh âm có chút điên cuồng vang lên.

- Mẫn Ngạn, có phải ngươi lại tìm Khu Tu sư không đứng đắn gì tới hay không? Nhanh để cho hắn cút!

Nói chuyện chính là một trung niên phu nhân, trong mắt nhìn về phía Nhiếp Vân mang theo xem thường.

Tu luyện giả bình thường là không dám nói chuyện với Khu Tu sư như vậy, dù sao thân phận địa vị bất đồng, đại biểu quyền lợi cũng bất đồng, nhưng nữ nhân này tựa hồ bởi vì sự tình của Mẫn Tích Tích mà có chút điên rồi, nói chuyện không che miệng, cũng không dễ nghe.

Khu Tu sư khu trừ được Tu La sát khí tự nhiên tất cả đều vui vẻ, gây chuyện không tốt ngược lại tương đương đưa thuốc bổ cho sát khí, để cho uy lực của nó tăng nhiều.

Chỉ sợ mấy Khu Tu sư trước không chỉ không trị được cho Mẫn Tích Tích, ngược lại để cho bệnh tình tăng thêm, chính bởi vì như thế, mới khiến cho nữ nhân này xuất hiện loại thái độ kia.

- Câm miệng, vị Nhiếp Vân tiền bối này là Khu Tu sư Kim Vân, nhất định có thể chữa tốt cho Tích Tích...

Nghe được trung niên phu nhân nói, Mẫn Ngạn hoảng sợ, sợ vị Khu Tu sư này tức giận, vụng trộm liếc nhìn Nhiếp Vân, phát hiện sắc mặt hắn như thường, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, giải thích nói:

- Vị này là thê tử của ta, bởi vì nàng quan tâm con gái mới nói ra lời như vậy, kính xin tiền bối thứ lỗi...

------oOo------

Chương 1312: Kịch Độc đan điền tấn cấp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không sao!

Nhiếp Vân tùy ý khoát tay.

Đáng thương tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ, nữ nhân này có thể nói như vậy, hắn cũng không thèm để ý.

- Khu Tu sư Kim Vân thì thế nào? Lần trước Khu Tu sư nhị phẩm kia cũng không thành công, ngược lại làm hại nữ nhi của ta càng thêm nghiêm trọng...

Trung niên phu nhân khóc lên.

- Người đâu, mau mang phu nhân đi!

Thấy thê tử gào khóc, Mẫn Ngạn vội vàng quát, để hạ nhân dẫn nàng ra ngoài.

Không để ý tới trung niên phu nhân khóc rống, Nhiếp Vân đi vào gian phòng, giương mắt nhìn đi, chỉ thấy một thiếu nữ trẻ tuổi nằm ở trên giường, con mắt đóng chặt, bởi vì quanh năm bị Tu La sát khí xâm nhập nên lộ ra cực kỳ gầy yếu.

- Các ngươi đều lui ra ngoài, ta một mình nhìn xem!

Bởi vì đối phương là thiếu nữ, Nhiếp Vân bất tiện dùng Thiên Nhãn quan sát, quay đầu phân phó một tiếng.

- Vâng!

Bọn người Mẫn Ngạn, Ngụy Dã lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Đi tới trước mặt nữ hài, ngón tay của Nhiếp Vân nhẹ nhàng đáp lên chủ mạch, một cổ Mộc Sinh chi khí dọc theo kinh mạch đưa qua.

- Ân? Kỳ quái, cổ Tu La sát khí này rõ ràng có kịch độc?

Cảm ứng thoáng một phát, Nhiếp Vân nhịn không được sững sờ.

Tu La sát khí trong cơ thể Mẫn Tích Tích hung hãn còn mang theo độc khí tối tăm mờ mịt, loại độc chất này rất cổ quái, không thể hạ độc chết nàng, lại làm cho nàng không cách nào tỉnh lại.

- Đây là Sát Độc chỉ Tu La mới có, xem ra nữ hài hẳn là ngộ nhập địa phương có Tu La, bị sát khí xâm nhập!

Trong lòng nghi hoặc cùng tinh thần cảm ứng truyền lại cho Tinh Cung chi linh.

Tinh Cung chi linh không biết sống bao lâu, lại đi theo Khu Tu sư Kim Vân cửu phẩm Bắc Đẩu Tinh Quân, vô luận kiến thức hay kinh nghiệm đều vượt qua hắn vô số lần.

- Sát Độc? Tu La?

Nhiếp Vân sửng sốt.

- Tu La giống như Nhân loại, cũng chia rất nhiều đẳng cấp, trong đó cấp thấp nhất chính là Tu La Binh, sau đó là Tu La Tướng, Tu La Hoàng, Tu La Đế, đương nhiên cường đại nhất là Tu La Vương!

Tinh Cung chi linh giải thích.

- Tu La Vương? Nghe được cái tên này, trong óc Nhiếp Vân thoáng một phát lâm vào không gian Cửu Long kéo liễn.

Lúc ấy căn cứ trên xe ghi lại, tựa hồ Tu La Vương cùng vị Hoàng kia ở chỗ đó đại chiến.

- Ân, Tu La Vương là người mạnh nhất trong tất cả Tu La, cũng là người huyết mạch tinh khiết nhất, nghe nói có được huyết thống đẳng cấp thứ sáu, vừa ra đời liền cực kỳ cường đại, có thể Chiến Thiên Chiến Địa, ngay cả lão chủ nhân lúc trước cũng nghe nói liền biến sắc!

Tinh Cung chi linh nói.

- Ah!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Tu La Binh ở trong Tu La xem như cấp thấp nhất, mặc dù Tu La sát khí trên người có nguy hại, nhưng Khu Tu sư bình thường có thể giải trừ, nhưng Tu La Tướng lại bất đồng, trong cơ thể chúng ẩn chứa Sát Độc, rất khó loại trừ, một khi nhiễm phải, sẽ sống không bằng chết!

Tinh Cung chi linh tiếp tục nói.

- Tu La... Thật đúng là đáng sợ!

Nghe được cấp thứ hai Tu La Tướng liền lợi hại như vậy, Nhiếp Vân nhịn không được cảm khái, tuy đến Linh giới thời gian không dài, nhưng hắn đã thật sâu cảm nhận được Tu La đáng sợ.

Thật không biết tại sao Thượng Thiên lại sinh ra loại sinh mệnh này.

Chỉ bằng vào sát khí trên người liền có thể để cho người lâm vào hôn mê, sống không bằng chết, thật không biết một Tu La chính thức sẽ có bao nhiêu lợi hại.

- Loại Sát Độc này phải đạt tới Khu Tu sư tam phẩm mới có thể tiêu trừ, nếu không, một khi dẫn động, sẽ để cho người trúng độc bị thống khổ càng lớn!

Tinh Cung chi linh nói.

- Ân!

Ý niệm của Nhiếp Vân khẽ động, đình chỉ nói chuyện với nàng, tập trung tinh thần nhìn Mẫn Tích Tích đang hôn mê, đột nhiên như phát hiện cái gì, con mắt không tự chủ được sáng lên.

Tuy Mẫn Tích Tích này ngủ mê không tỉnh, không có bất kỳ trang điểm, nhưng làn da trắng nõn bóng loáng, vô cùng mịn màng, lại là mỹ nữ hiếm thấy.

Mỹ nữ thấy nhiều rồi, đối với Nhiếp Vân mà nói, cũng không bởi vậy động tâm, mà là trên cổ nàng đeo một sợi dây chuyền, hấp dẫn chú ý của hắn.

Sợi dây chuyền này không giống cái Đạm Đài Lăng Nguyệt cho hắn, mà mang theo một tia hương vị đạm đạm, tựa hồ có thể làm cho vô danh pháp quyết trong cơ thể hắn tùy theo vận chuyển.

Chỉ có điều loại cảm giác này cực kỳ nhỏ yếu, nếu như không nhìn kỹ, căn bản phát hiện không được.

- Ở trong sợi dây chuyền này ẩn chứa khí tức đặc thù có thể làm cho vô danh pháp quyết vận chuyển, chỉ có điều quá mỏng manh, mới khiến ta cảm ứng không đến!

Nhìn kỹ một hồi, Nhiếp Vân hiểu được.

- Không nói bảo bối khác, nơi phát ra sợi dây chuyền, loại khoáng thạch này tên gì, ta cũng phải cứu ngươi rồi!

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân vững vàng tâm tình.

Tuy khí tức đặc thù ở trong sợi dây chuyền rất ít, cũng không thể để cho vô danh pháp quyết vận chuyển, nhưng nơi phát ra sợi dây chuyền này, dùng khoáng thạch gì điêu khắc, chỉ từ điểm này, cũng đủ để hắn xuất thủ cứu người.

- Thiên Nhãn Kiếm Đạo Võ Đạo chi khí, tiến vào thân hình, lấy ra Tu La sát khí!

Tập trung tinh thần, ngón tay của Nhiếp Vân điểm một cái, ba loại

thiên phú chi khí chui vào kinh mạch của nữ hài.

Dưới sự khống chế chính xác, dung hợp chi khí đi tới trước mặt Tu La sát khí.

Xì xì xì xì...

Tu La lưu lại sát khí tựa hồ cảm nhận được dung hợp chi khí của Nhiếp Vân cường đại, kịch liệt nhảy lên, đột nhiên trùng kích phóng ra Sát Độc.

- Kịch Độc chi khí dung hợp Sát Độc, thôn phệ!

Nhiếp Vân không dám lui về phía sau, vận chuyển Kịch Độc đan điền, Kịch Độc chi khí chậm rãi tới gần.

Sở dĩ sau khi hắn nghe được Tinh Cung chi linh giới thiệu, như trước có lòng tin trị liệu, cũng là bởi vì có Kịch Độc đan điền.

Thiên phú Kịch Độc, xếp hạng thứ 21, tuy không thành công dung hợp đan điền khác, nhưng vạn độc bất xâm, có thể để hắn nhẹ nhõm đối phó Sát Độc.

Vù vù vù hô!

Quả nhiên, Kịch Độc chi khí tới gần Sát Độc, đột nhiên khẽ động, giống như linh xà săn bắn, bao khỏa Sát Độc ở bên trong.

- Ân, tuy Sát Độc lợi hại, như trước không phải đối thủ của Kịch Độc chi khí, bị dung hợp...

Thấy Kịch Độc chi khí thôn phệ Sát Độc cũng không xảy ra vấn đề, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, cẩn thận từng li từng tí thu Sát Độc trở về, dẫn vào đan điền.

Độc đối với những người khác mà nói đủ để trí mạng, nhưng đối với Độc sư mà nói lại là vật đại bổ.

Răng rắc!

Vừa thu Sát Độc vào đan điền, Nhiếp Vân cảm thấy bên tai vang lên tiếng gãy giòn, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy Kịch Độc đan điền đang lơ lửng trên Khí hải, mặt ngoài có một tầng quang mang màu xanh nhạt quanh quẩn.

------oOo------

Chương 1313: Mẫn Tích Tích

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kịch Độc đan điền rốt cục tấn cấp đến hình thái thứ ba!

Kịch Độc đan điền bài danh rất gần phía trước, nhưng Nhiếp Vân dùng không nhiều lắm, cũng không phải bởi vì không lợi hại, mà là đối với độc vật, bản thân không quá ưa thích, khi thực lực bản thân có thể giải quyết, liền chẳng muốn dùng độc vật.

Chính bởi vì ít dùng, nên đan điền này một mực không tấn cấp, duy nhất một lần tấn cấp là ở Vạn Giới Sơn.

Lúc ấy đánh chết vô số độc xà, độc trùng, tấn cấp hình thái thứ hai.

Vốn tưởng rằng muốn để cho nó tấn cấp, còn cần hấp thu rất nhiều kịch độc, không có nghĩ đến Sát Độc vừa tiến vào thân thể, liền thành công tấn cấp rồi.

Bởi vậy có thể thấy được Sát Độc lợi hại, đổi lại những người khác, đừng nói hấp thu, chỉ sợ sớm đã bị tươi sống độc chết!

Tu La Sát Độc liền cường đại như vậy, thật không biết khi Tu La Vương còn sống lợi hại bao nhiêu.

May mắn thời điểm ở trong không gian Cửu Long kéo liễn, Tu La Vương chỉ là thi thể, nếu không chỉ cần có một tia Sát Độc hoặc Tu La sát khí tiết lộ ra ngoài, tu vi khi đó căn bản ngăn cản không nổi.

Hấp thu Sát Độc, Tu La sát khí còn lại liền không nguy hại rồi, ba loại thiên phú dung hợp hình thành dung hợp chi khí, rất nhanh liền

khu trừ.

- Ân? Sao còn không tỉnh lại?

Hóa giải Tu La sát khí trong cơ thể Mẫn Tích Tích sạch sẽ, Nhiếp Vân phát hiện nữ hài như trước nằm ở trên giường, không có ý tứ tỉnh lại.

- Có thể là Tu La sát khí xâm nhập cơ thể nàng thời gian quá lâu, vô luận thân thể hay linh hồn đều nhận lấy tổn thương thật lớn, mặc dù Tu La sát khí bị khu trừ, nhưng trong lúc nhất thời cũng khó có thể tỉnh lại... Được rồi, người tốt làm đến cùng, giúp ngươi một chút a!

Khẽ cười một tiếng, ngón tay của Nhiếp Vân điểm một cái, một đạo Mộc Sinh chi khí dọc theo kinh mạch của nữ hài lan tràn đến.

Mộc Sinh đan điền xếp hạng thứ 26, chỉ cần không chết có thể để cho người khôi phục, một đạo Mộc Sinh chi khí tiến vào trong cơ thể Mẫn Tích Tích, chỉ chốc lát trên mặt liền lộ ra hồng nhuận phơn phớt, chậm rãi mở mắt.

- Ngươi là..

Nữ hài ngồi dậy, vẻ mặt mê mang.

Nhiếp Vân cũng không trả lời, đứng dậy đi ra ngoài.

Hắn vừa đi ra, liền chứng kiến thành chủ Mẫn Ngạn cùng trung niên phụ nhân vẻ mặt lo lắng kia.

- Nhiếp Vân tiền bối, nữ nhi của ta thế nào rồi?

Cẩn tuân mệnh lệnh của Nhiếp Vân, bọn hắn không dám vào, đã sớm có chút nóng lòng, lúc này chứng kiến Nhiếp Vân vội vàng hỏi.

- Nàng... vẫn là chính nàng nói a!

Nhiếp Vân vừa định nói một chút, đột nhiên nghĩ đến thái độ của trung niên phu nhân, lắc đầu.

- Chính nàng nói với chúng ta?

Vô luận Mẫn Ngạn hay thê tử của hắn, tựa hồ còn không có minh bạch chuyện gì xảy ra, bất quá còn không đợi bọn hắn đa tưởng, chợt nghe cửa phòng lần nữa két… một tiếng, một thiếu nữ đi ra.

- Cái này... Tích Tích? Ngươi có thể đi...

Chứng kiến con gái xuất hiện, mấy người đều sững sờ.

Tình huống của con gái làm cha mẹ tự nhiên biết rõ ràng, quanh năm bị Tu La sát khí xâm nhập, vô luận cơ năng thân thể hay linh hồn đều trở nên suy yếu không chịu nổi, cho dù chữa tốt, chỉ sợ cần ít nhất điều dưỡng nửa năm mới có thể khôi phục, mà bây giờ đột nhiên đi ra, quả thực để cho người hoảng sợ.

- Tích Tích, ngươi cảm giác như thế nào? Có không thoải mái hay không? Nhanh trở về nghỉ ngơi, mẹ làm thuốc bổ cho ngươi...

Trung niên phu nhân vội vàng tiến lên, vẻ mặt lo lắng.

- Mẹ, ta không sao, tất cả đều tốt rồi, ngươi xem!

Chứng kiến dáng vẻ lo lắng của cha mẹ, Mẫn Tích Tích khẽ cười một tiếng, như trăm hoa đua nở, tú quyền xiết chặt, mạnh mẽ chấn động không trung.

Đùng!

Không trung xuất hiện thanh âm khí bạo liên tiếp.

Bởi vì đối phương là nữ hài, không tiện dùng Thiên Nhãn quan sát, Nhiếp Vân cũng không nghĩ đến nữ hài tuổi không lớn lắm kia, vậy mà đã đạt đến Tiên Thể cảnh, so với mình còn mạnh hơn.

- Quả nhiên tốt rồi... Nhiếp Vân tiền bối, đa tạ ngươi cứu nữ nhi của ta...

Thấy con gái có thể đánh ra công kích cường đại như thế, trung

niên phu nhân rốt cuộc biết thiếu niên trước mắt thần kỳ, đầu gối mềm nhũn quỳ xuống đất, không còn thái độ cao ngạo như trước kia.

- Tiện tay mà thôi...

Nâng nàng dậy, Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

- Đối với ngươi mà nói chỉ là tiện tay, nhưng với ta, so với cứu tánh mạng của ta còn trọng yếu, Mẫn Ngạn, còn không mau chuẩn bị lễ vật tạ ơn ân nhân!

Trung niên phu nhân vội nói.

- Đúng, đúng, ngươi xem ta cũng quên...

Mẫn Ngạn nở nụ cười, thời gian nháy con mắt lấy ra một đống đồ vật.

Những vật này có dược liệu, có Tiên thạch, có các loại binh khí,… làm Nhiếp Vân hoa mắt.

- Ta liền không khách khí...

Lần này cứu người mục đích đúng là vì đạt được đồ vật, Nhiếp Vân tự nhiên sẽ không chối từ, cười nhạt một tiếng thu những vật này vào.

Đã có những vật này, chẳng những chính hắn có thể tấn cấp đến Tiên Lực cảnh hậu kỳ, ngay cả lão tửu quỷ cũng có thể đạt được đột phá.

- Ta có chuyện muốn hỏi một chút!

Nhiếp Vân nói.

- Ân nhân cứ việc nói, chỉ cần ta biết tuyệt đối sẽ không giấu diếm!

Mẫn Ngạn cùng trung niên phu nhân đồng thời cười nói.

- Ta muốn hỏi một chút, các người biết rõ dây chuyền kia do khoáng thạch gì điêu khắc thành hay không, loại khoáng thạch này lại phát hiện ở đâu?

Con mắt của Nhiếp Vân rơi vào dây chuyền của Mẫn Tích Tích.

- Đây là ta ở Cửu Dương Sơn trong lúc vô tình đạt được một viên khoáng thạch điêu khắc thành, về phần tên gì, ta cũng không biết, chỉ cảm thấy cầm ở trong tay có loại cảm giác thoải mái đặc biệt, cho nên giữ lại!

Mẫn Ngạn cùng trung niên phu nhân còn chưa nói, Mẫn Tích Tích liền giải thích.

Lúc này nàng cũng biết sau khi hôn mê chuyện gì xảy ra, đối trước thiếu niên tuổi không kém nàng nhiều kia tràn đầy cảm kích.

- Cửu Dương Sơn?

Đây là lần thứ ba nghe được địa danh này rồi.

Lần thứ nhất Ngụy Dã nói Tu La di tích ở đó, lần thứ hai thành chủ nói nữ nhi của hắn ở đó thí luyện gặp được nguy hiểm, chẳng lẽ Cửu Dương Sơn này thực quái dị như vậy?

- Ân, Cửu Dương Sơn cách nơi này hơn một vạn dặm, tới gần Cửu Dương thành!

Mẫn Tích Tích nói.

- Cửu Dương thành là thành thị lớn nhất phụ cận, lớn hơn Thiết Long Thành rất nhiều, cũng phồn hoa hơn nhiều, Khu Tu sư nhị phẩm lần trước tới cứu Tích Tích, là con gái của Cửu Dương thành thành chủ chuyên môn mang đến!

Mẫn Ngạn thấy Nhiếp Vân vẫn nghi hoặc, lần nữa giải thích.

- Ah!

Nhiếp Vân gật đầu.

------oOo------

Chương 1314: Biểu ca (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xem ra mặc kệ Cửu Dương Sơn cách nơi này bao xa, cũng phải đi qua xem rồi, bất luận Tu La di tích hay khí tức đặc thù để cho vô danh pháp quyết vận chuyển, đều đáng giá hắn tới.

- Nếu như tiền bối muốn đi Cửu Dương Sơn, Giao Long Mã của phủ thành chủ chúng ta có thể để cho tốc độ của ngươi nhanh hơn chút ít!

Tựa hồ nhìn ra ý định của Nhiếp Vân, Mẫn Ngạn nói.

- Vậy ta liền không khách khí, mượn vài con Giao Long Mã sử dụng!

Nhiếp Vân cũng không chối từ.

Linh giới không gian áp chế quá lớn, không thể phi hành, chỉ bằng vào đi đường mà nói không biết hao phí bao nhiêu thời gian.

Ngụy gia cưỡi chỉ là ngựa bình thường, tối đa ngày đi nghìn dặm, mà phủ thành chủ nói Giao Long Mã, nghe nói ẩn chứa Giao Long huyết mạch, một ngày có thể nhẹ nhõm đi năm nghìn dặm, mặc dù Cửu Dương Sơn xa, nhưng chỉ tối đa hai ngày lộ trình.

- Tiền bối muốn đi tìm loại khoáng thạch này mà nói, ta có thể dẫn đường!

Mẫn Tích Tích nói.

- Ta cũng đi theo tiền bối!

Ngụy Dã nói:

- Vừa vặn cũng có thể mang tiền bối đi xem...

Hắn nói không hết lời, nhưng Nhiếp Vân biết là chỉ Tu La di tích.

- Vậy tốt, đa tạ các vị, buổi sáng ngày mai chúng ta xuất phát!

Nhiếp Vân nói.

Sở dĩ đợi đến ngày mai, một là vì Mẫn Tích Tích vừa tỉnh lại, khẳng định phải cùng phụ mẫu nói chuyện thoáng một phát, hai là đã có những bảo vật này của phủ thành chủ, hôm nay thử một chút nhìn xem có thể lần nữa đột phá, trùng kích Tiên Lực cảnh hậu kỳ hoặc đỉnh phong hay không.

Linh giới cường giả vô số, nhiều một phần thực lực, liền nhiều một phần năng lực tự bảo vệ mình.

Sau khi thương nghị, Nhiếp Vân ở phủ thành chủ tìm địa phương ở lại, cũng không cùng Ngụy Dã trở về, dù sao với hắn mà nói, ở đâu cũng đồng dạng.

Tiến vào tiểu viện, Nhiếp Vân tiện tay an bài mấy cấm chế, lần nữa tiến vào Bắc Đẩu tinh cung.

- Hạ Hành tiền bối, ngươi thử xem những vật này có thể trợ giúp ngươi tấn chức Tiên Lực cảnh hay không!

Đi vào Tinh Cung, Nhiếp Vân tiện tay ném ra một đống bảo vật, lập tức không hề quản nữa, lấy ra những vật khác, đan hỏa đốt cháy, rèn luyện.

Từ phủ thành chủ lấy ra không ít dược liệu, nếu như trực tiếp ăn sống mà nói, dược hiệu sẽ giảm bớt đi nhiều, luyện chế thành đan dược, dù là đan dược đơn giản nhất, cũng có hiệu quả không tưởng được.

Bản thân Nhiếp Vân là luyện đan đại sư, dùng thời gian không dài liền đề luyện ra tất cả dược tính, luyện chế thành một viên đan dược màu vàng kim óng ánh.

Viên đan dược kia gọi Phục Linh đan, phẩm cấp cũng không cao,

bất quá phối hợp dược liệu quý trọng của Linh giới, dược hiệu liền không giống bình thường, chỉ sợ cho dù đan dược Đạo phẩm ở Nhân giới cũng chưa hẳn có thể so sánh.

- Có thể đột phá đến Tiên Lực cảnh hậu kỳ hay không, liền nhìn ngươi rồi...

Khẽ cười một tiếng, tiện tay nuốt đan dược vào trong miệng, Nhiếp Vân khoanh chân ngồi dưới đất.

Dược liệu Linh giới dung hợp mà thành dược lực cuồng bạo, như cơn lốc trùng kích ở trong người, lực lượng của Nhiếp Vân vừa mới đạt tới Tiên Lực cảnh trung kỳ lần nữa sôi trào lên.

Khoanh chân ngồi dưới đất, không biết đã qua bao lâu, Nhiếp Vân phun a một ngụm trọc khí, đứng lên.

- Vẫn là nghĩ quá đơn giản...

Lắc đầu, trên mặt Nhiếp Vân không vui không buồn.

Trước kia chứng kiến vô số dược liệu, cảm thấy hoàn toàn có thể mượn cái này đột phá đến Tiên Lực cảnh hậu kỳ thậm chí đỉnh phong, hiện tại xem ra vẫn là nghĩ quá đơn giản.

Đạt tới Tiên cấp, mỗi tấn thăng một cấp đều phí cái giá cực lớn, tuy những dược liệu này dược lực mạnh, nhưng tối đa để cho tu vi Tiên Lực cảnh trung kỳ của hắn củng cố không ít, muốn đột phá còn kém rất xa.

Ban đầu ở Phù Thiên đại lục, tốc độ tu luyện rất nhanh, chủ yếu bởi vì Đoạt Thiên Tạo Hóa Cảnh từng tu luyện qua một lần, đối với rất nhiều chi tiết, tỉ mĩ đều không xa lạ gì, đột phá tương đối dễ dàng, nhưng Tiên cấp vô luận kiếp trước kiếp này, đều là lần đầu tiên đạt tới, còn muốn không hề chướng ngại đột phá, dĩ nhiên không có khả năng rồi.

Bất quá, đối với hắn mà nói không có gì cả, tu luyện chỉ cần làm đến nơi đến chốn, từng bước một tiến về phía trước, một ngày nào đó đồng dạng sẽ đứng ở thế giới đỉnh phong.

Dứt bỏ cảm xúc mặt trái trong lòng, quay đầu liếc nhìn lão tửu quỷ.

Những dược liệu này đối với hắn tác dụng không lớn, nhưng đối với lão tửu quỷ tác dụng lại cực kỳ rõ ràng, hắn không có dã tâm lớn như Nhiếp Vân, dựa theo phương pháp của Tinh Cung chi linh cảm ngộ Bắc Đẩu Thất Tinh, hiện tại đã thành công đột phá, cũng đạt tới Tiên Lực cảnh.

Lúc này đang củng cố tu vi.

Tiểu Long giống như thường ngày, trừ ăn là ngủ, thấy hắn từ trong tu luyện tỉnh táo lại, vội vàng bay đến bờ vai của hắn, trong mắt tràn đầy ỷ lại, nói ra thoại ngữ từ cổ chí kim không thay đổi.

- Ba ba, ta đói...

- Khục khục, ta mang ngươi đi ra ngoài ăn, ngươi muốn ăn cái gì, ta liền cho ngươi ăn cái đó...

Nhiếp Vân cười cười, lời còn chưa nói hết, đột nhiên lông mi khẽ động, một người một Long liền từ Bắc Đẩu tinh cung thuấn di ra, một lần nữa về tới tiểu viện.

- Nhiếp Vân đại nhân có ở đây không?

Vừa trở về chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Tuy ở Linh giới linh hồn không thể viễn thị, nhưng thiên phú Thiên Nhãn không bị ảnh hưởng, Mẫn Tích Tích vừa tới ngoài cửa, hắn liền thấy được.

- Mời đến!

Không biết hiện tại tìm hắn có chuyện gì, Nhiếp Vân vung tay lên, mở ra cửa sân.

- Nhiếp Vân đại nhân, ta...

Chứng kiến thiếu niên đi tới, Mẫn Tích Tích do dự một chút, lộ ra vẻ

làm khó.

- Có chuyện gì cứ nói đừng ngại!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

- Là như thế này, ta lâm vào hôn mê thời gian quá dài, phụ thân vì cứu ta, hao tốn không ít tâm tư, ngay cả biểu ca đang ở Vân Vũ Tông cũng bị quấy nhiễu, bất quá hắn một mực bận rộn, hôm nay đến mới biết rõ ta đã khôi phục...

Mẫn Tích Tích nói một hồi, Nhiếp Vân liền hiểu được.

Mẫn Tích Tích có một biểu ca, bởi vì thiên phú cao, được Vân Vũ Tông thu làm đệ tử, trở thành tồn tại chói mắt nhất gia tộc, Mẫn Ngạn vì cứu con gái, chuyên môn viết thư gửi đến Vân Vũ Tông, hi vọng bằng vào thân phận của vị biểu ca này, tìm đến cao nhân hỗ trợ cứu chữa.

Không trùng hợp chính là vị biểu ca này vừa vặn ra ngoài thí luyện, đoạn thời gian trước mới nhận được tin tức, liền vội mời cao nhân đến, đi tới nơi này phát hiện biểu muội bệnh nặng đã hoàn hảo rồi!

------oOo------

Chương 1315: Biểu ca (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thành chủ Mẫn Ngạn không thể chậm trễ khách quý, chuyên môn tổ chức yến hội, mở tiệc chiêu đãi biểu ca, cao nhân kia cùng với một ít nhân vật nổi tiếng của Thiết Long Thành, Mẫn Tích Tích tới là muốn mời Nhiếp Vân tham gia.

- Đệ tử Vân Vũ Tông? Ta vừa vặn đi xem...

Nghe rõ chuyện gì xảy ra, Nhiếp Vân cũng không cự tuyệt.

Vân Vũ Tông là tông môn lớn nhất trong phương viên trăm vạn

dặm, trước kia liền nghe nói qua, nếu có cơ hội lời nói, hắn muốn vào tông môn tìm kiếm một ít tin tức về Đạm Đài gia tộc, lúc này có thể nhìn thấy đệ tử Vân Vũ Tông, đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Lại nói, Tiểu Long ở trên bờ vai nghe được yến hội, nước miếng liền chảy tới trên người hắn, nếu không đi thực hoài nghi thằng này sẽ ăn luôn cả mình.

- Đa tạ Nhiếp Vân tiền bối, Tích Tích còn có một chuyện thỉnh cầu, hi vọng tiền bối đáp ứng!

Thấy thiếu niên đáp ứng, Mẫn Tích Tích lộ ra vẻ hưng phấn, bất quá ngay sau đó lại lộ vẻ do dự, nói tiếp.

- Cứ nói đừng ngại!

Nhiếp Vân nói.

- Biểu ca ta từ nhỏ đến lớn đều là thiên tài, năm nay mới mười chín tuổi đã đạt đến Chân Tiên sơ kỳ, cho nên... tính cách có chút ngạo mạn, hi vọng tiền bối có thể thông cảm thoáng một phát...

Sắc mặt đỏ lên, Mẫn Tích Tích chậm rãi nói.

- Tốt!

Nhiếp Vân gật đầu.

Người ngạo mạn bái kiến nhiều rồi, chỉ cần không chọc tới trên đầu hắn, cũng không có gì.

- Đa tạ tiền bối!

Sắc mặt Mẫn Tích Tích đỏ lên.

- Bên này mời!

Thân thể mềm mại đi thẳng về phía trước.

Tuy Mẫn Tích Tích bị thương hai năm, không khác sống đời thực

vật, nhưng vô luận dáng người hay khí chất, cũng không vì thời gian bị bệnh mà giảm sút, từ trong ra ngoài để lộ ra thành thục khêu gợi.

Đối với nàng có xinh đẹp hay không, vóc người đẹp hay không, Nhiếp Vân không thèm để ý, Phù Thiên đại lục đã có rất nhiều nữ hài để cho hắn sứt đầu mẻ trán rồi, đối với cái này thật không muốn chạm phải.

Theo sát ở sau lưng nữ hài, chỉ chốc lát liền đi vào đại điện của phủ thành chủ, xa xa liền chứng kiến cả gian phòng đèn đuốc sáng trưng, cực kỳ náo nhiệt.

Thành chủ Mẫn Ngạn không ở bên trong, trong điện nâng ly cạn chén, đều là một đám người trẻ tuổi.

- Những cái này đều là thanh niên tài tuấn của Thiết Long Thành, biểu ca ta không thích cùng mấy trung niên nhân dáng vẻ già nua nặng nề ở chung một chỗ, cho nên phụ thân tìm đều là người trẻ tuổi, như vậy có thể có chủ đề chung...

Tựa hồ thấy được Nhiếp Vân trong mắt hấp dẫn, Mẫn Tích Tích giải thích.

- Tích Tích, ngươi đã đến rồi!

Hai người mới vừa vào đại điện, trong đám người có một thanh niên cao lớn trong mắt thả ra tinh quang, đi nhanh tới.

Người thanh niên này trước ngực có một huy chươ ng hình Vân Vũ, ngọc thụ lâm phong, trong mắt mang theo kiêu ngạo, xem ra hẳn là biểu ca của nàng rồi.

- Biểu ca, ta đến giới thiệu cho ngươi thoáng một phát, vị này là Nhiếp Vân tiền bối cứu ta!

Mẫn Tích Tích không để ý tới biểu ca nhiệt tình, vội vàng quay người chỉ Nhiếp Vân, giới thiệu một câu.

- Nhiếp Vân tiền bối, vị này chính là biểu ca của ta, Diệp Tần!

- Tiền bối? Nguyên lai là Nhiếp huynh đệ, mời ngồi, mời ngồi!

Nhiếp Vân cũng không che lấp khí tức, vị biểu ca Diệp Tần này liếc thấy ra hắn chỉ là Tiên Lực cảnh trung kỳ, trong mắt hiện lên một tia khinh thường, ngay cả xưng hô “tiền bối” cũng đổi thành rồi Nhiếp huynh đệ.

Đối với thái độ của hắn, Nhiếp Vân không thèm để ý, sóng to gió lớn thấy nhiều lắm, với hắn mà nói, Diệp Tần này chỉ là loại không có giáo dưỡng mà thôi, không đáng quan tâm.

Lúc này không để ý tới khinh miệt trong mắt hắn, tùy tiện tìm vị trí ngồi xuống.

- Hì hì, thật nhiều thức ăn ngon!

Vừa ngồi xuống, Tiểu Long chứng kiến trên mặt bàn tràn đầy rượu và thức ăn, mùi thơm ngát xông vào mũi, hưng phấn đến cái đuôi vểnh lên.

Vèo... lẻn đến trên bàn, thỏa thích ăn uống.

- Ha ha!

Chứng kiến thằng này lễ nghi gì cũng không giảng, không hề che lấp ăn liên tục, vẻ mặt Nhiếp Vân bất đắc dĩ.

- Hừ! Đồ vật không có quy củ!

Tiểu Long đang ăn vui vẻ, đột nhiên cách đó không xa vang lên một tiếng hừ lạnh, Nhiếp Vân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên sắc mặt xanh lét, nhìn về phía một người một Long, vẻ mặt khinh miệt.

Người thanh niên này ăn mặc tương tự Diệp Tần, trước ngực cũng có một huy chươ ng của Vân Vũ Tông, chỉ là tu vi hơi thấp hơn Diệp Tần, Tiên Thể cảnh trung kỳ.

Bên cạnh hắn ngồi một sư tử lông vàng mạnh mẽ, bộ lông sáng

bóng xinh đẹp, nhất cử nhất động mang theo khí phách vương giả, không ai bì nổi.

Xem ra thanh niên này hẳn là một vị Tuần Thú sư, sư tử mạnh mẽ kia đúng là yêu sủng của hắn.

- Nhiếp Vân tiền bối, vị này là cao nhân biểu ca mang đến, Vương Trọng, một vị Khu Tu sư Ngân Vân nhị phẩm!

Thanh niên hừ lạnh, Mẫn Tích Tích cũng nghe được, sợ xuất hiện mâu thuẫn, vội vàng tiến lên giới thiệu.

- Vương Trọng tiền bối, đây là Nhiếp Vân tiền bối cứu ta, là một vị Khu Tu sư Kim Vân nhất phẩm!

- Khu Tu sư Kim Vân? Khu Tu sư Kim Vân phải có ít nhất hai thiên phú đặc thù bài danh trước 30, ta xem thằng này không phải là mua danh chuộc tiếng chứ!

Không để ý tới Mẫn Tích Tích giới thiệu, Vương Trọng cười lạnh một tiếng, ngôn ngữ mang theo cay nghiệt.

- Vương Trọng sư huynh nói rất đúng, đầu năm nay người xấu quá nhiều, biểu muội ngươi có chút đơn thuần, ngàn vạn lần đừng để tiểu nhân lừa!

Diệp Tần phụ hoạ theo đuôi, nhìn về phía Nhiếp Vân, khóe miệng giương lên.

- Nhiếp Vân tiền bối...

Nghe được hai người nói, sắc mặt Mẫn Tích Tích đỏ lên, vẻ mặt lo lắng nhìn về phía Nhiếp Vân, sợ hắn bởi vậy tức giận.

- Không có việc gì, xem ra nơi này cũng không chào đón ta, đã như vậy, ta trước cáo từ!

Chẳng muốn so đo với hai đệ tử Vân Vũ Tông này, Nhiếp Vân ôm quyền đi ra ngoài điện.

- Cáo từ? Có phải bị chúng ta vạch trần ngụy trang, không có ý tứ ở lại hay không? Hừ, chẳng lẽ thực cho rằng Mẫn Tích Tích cô nương đơn thuần, có thể tùy ý lừa gạt?

Vương Trọng cười lạnh một tiếng.

Rống!

Nương theo tiếng cười, sư tử bên cạnh hắn tựa hồ nghe được mệnh lệnh, lập loè đi vào trước điện, mang theo khí phách vương giả, chặn đường đi của Nhiếp Vân.

- Cái này là Kim Mao Sư Vương trong truyền thuyết, thật uy vũ a!

- Quá khí thế, nghe nói là vua của rừng rậm, có được thực lực Chân Tiên cảnh, có thể thu nó làm yêu sủng, quá mạnh mẽ...

Cảm nhận được sư tử mạnh mẽ tản mát ra uy thế, “thanh niên tài tuấn” trong phòng đều sững sờ, mỗi người ánh mắt lộ ra lửa nóng.

------oOo------

Chương 1316: Trực tiếp nuốt sống (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kim Mao Sư Vương, vương giả trong yêu thú Tiên phẩm cấp thấp, yêu sủng mà vô số người tha thiết ước mơ, vô luận mang đi ra ngoài hay tác chiến, đều cực kỳ đẹp mắt, uy thế mười phần.

- Lừa gạt?

Nhiếp Vân lắc đầu, cũng không muốn giải thích thêm, nhìn về phía Kim Mao Sư Vương trước mắt.

- Cho bảo tiểu tử này cút đi, đừng ngăn cản đường đi của ta!

- Ngăn cản đường của ngươi lại có thể như thế nào?

Vương Trọng cười một tiếng.

- Không được tốt lắm, con sư tử này thoạt nhìn rất lợi hại, nhưng muốn ngăn cản ta, còn có chút chưa đủ!

Nhiếp Vân thấy hắn không tán thưởng, lông mi nhíu một cái.

- Không đủ? Ha ha, các ngươi nghe được chưa? Hắn vậy mà nói Kim Mao Sư Vương của ta ngăn không được hắn? Thật sự là buồn cười! Chỉ bằng thực lực Tiên Lực cảnh trung kỳ của ngươi? Hay là yêu sủng rác rưởi chỉ biết ăn kia của ngươi?

Vương Trọng cất tiếng cười to, phảng phất như đã nghe được chuyện cười lớn nhất trên thế giới.

Những người khác nghe nói như thế, cũng nhịn không được lắc đầu, vì Nhiếp Vân vô tri mà cảm thấy bất đắc dĩ.

Kim Mao Sư Vương là cường giả Chân Tiên cảnh, ngăn trở ngươi một Tiên Lực cảnh trung kỳ, rất đơn giản a!

Rống!

Tiếng cười của Vương Trọng còn không có chấm dứt, Tiểu Long đang ăn giống như nhận lấy vũ nhục thật lớn, đột nhiên nhìn Kim Mao Sư Vương rống lên một tiếng.

Vèo!

Kim Mao Sư Vương không ai bì nổi đột nhiên dựng lông, thời gian nháy con mắt liền chui xuống dưới mặt bàn, lạnh run.

Kim Mao Sư Vương, vương giả trong yêu thú Tiên phẩm cấp thấp, cường giả Chân Tiên cảnh, nhất cử nhất động mang theo khí vương giả, làm cho người cảm thấy tim đập nhanh.

Yêu sủng uy phong như thế, đối mặt tiểu bất điểm do Nhiếp Vân mang đến, chỉ gào rú một tiếng, liền sợ tới mức chui vào dưới mặt bàn, để cho tất cả mọi người mở rộng tầm mắt, cả đám hai mặt nhìn nhau, không biết chuyện gì xảy ra.

Ngũ Trảo Kim Long quá khiến người chú ý, đến Linh giới, Nhiếp Vân như trước để nó ngụy trang, ngoại nhân xem ra chỉ là Long tộc bình thường nhất mà thôi.

- Cái này...

- Sẽ không nhìn lầm chứ! Con tạp Long kia ngâm một tiếng, Kim Mao Sư Vương liền bị dọa gục xuống, sao lại thế này?

- Làm sao như vậy...

Không chỉ thanh niên tài tuấn của Thiết Long Thành có chút đờ đẫn, ngay cả Diệp Tần cùng Vương Trọng cũng có chút phản ứng không kịp.

- Kim Mao, ngươi làm cái gì? Còn không nhanh đứng lên cho ta, tiêu diệt tạp Long kia!

Sắc mặt Vương Trọng đỏ như máu, tức giận đến bạo rống.

Vừa rồi cử động của Kim Mao Sư Vương làm mặt của hắn mất hết rồi.

- Rống!

Ở dưới chủ nhân bắt buộc ra lệnh, Kim Mao Sư Vương do dự một chút mới từ dưới bàn bò ra, ngẩng đầu nhìn kỹ Tiểu Long, phát hiện chỉ là Long tộc bình thường, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lần nữa khôi phục khí phách hùng dũng oai vệ, đi vào trước mặt, rống to khiêu khích.

- Rống!

Tiếng hô của nó còn không có chấm dứt, Tiểu Long nhìn một chút, liền tịt ngòi ở trong mũi.

Thanh âm này không có lớn như Kim Mao Sư Vương, lại mang theo uy thế cùng tôn nghiêm không để cho khiêu khích, giống như một Đế Vương giáo huấn con dân.

Lạch cạch!

Kim Mao Sư Vương chỉ cảm thấy đầu gối mềm nhũn, thân thể khổng lồ lần nữa nằm rạp trên mặt đất, mặt không chút sắc.

- Ngươi... Phế vật!

Chứng kiến Chân Tiên cảnh, bị gầm một tiếng liền sợ tới mức như vậy, Vương Trọng cảm thấy thể diện mất hết, tức giận đến toàn thân không ngừng run rẩy.

Giống như Nhiếp Vân suy đoán, hắn có được thiên phú Tuần Thú sư, có thể để cho Kim Mao Sư Vương phục tùng thành yêu sủng của mình là sự tình hắn đắc ý nhất, vô luận đến chỗ nào cũng mang theo.

Mà Kim Mao Sư Vương cũng cực kỳ cho lực, gầm rú một tiếng bách thú cúi đầu. Làm sao hôm nay lại sợ tới mức như thế? Cái này cũng quá xấu hổ chết người ta rồi!

Mới vừa rồi còn nói người ta là tạp Long, đồ rác rưởi, trong nháy mắt yêu sủng của mình liền biến thành như vậy, Vương Trọng rất muốn tìm một cái lỗ chui vào.

- Rống!

Nghe được Vương Trọng phẫn nộ gào thét, vẻ mặt của Kim Mao Sư Vương ủy khuất.

Ngươi quát ta, ta cũng không biết tạp Long thoạt nhìn bình thường kia, sẽ có huyết mạch cùng uy áp cường đại như vậy a...

- Yêu sủng của Nhiếp huynh đệ quả nhiên lợi hại, xem ra trưởng bối vì an toàn của ngươi, phế đi không ít tâm tư a! Vương Trọng sư huynh dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, chỉ bằng vào thiên phú Khu Tu sư, tuần phục Kim Mao Sư Vương cũng không kém, hai vị đều đã là Khu Tu sư, tỷ thí yêu sủng biểu hiện không ra trình độ, sao không so thiên phú bản thân một chút?

Thấy Vương Trọng cùng Kim Mao Sư Vương đều có chút xấu hổ, Diệp Tần đột nhiên mở miệng nói.

Hắn nói liền quy kết toàn bộ sự tình vừa rồi lên người yêu sủng. Hơn nữa quy kết sự tình yêu sủng của Nhiếp Vân đến trên người trưởng bối gia tộc.

Nghe nói như thế, lúc này mọi người mới nhẹ nhàng thở ra.

Cũng đúng, yêu sủng của ngươi lợi hại, chỉ có thể nói gia tộc của ngươi cường đại, chuẩn bị cho ngươi sủng vật lợi hại, cũng không phải chính ngươi lợi hại!

Nhiếp Vân biết rõ đối phương là thiếp vàng lên mặt, không vạch trần cũng không nhiều lời, khẽ cười một tiếng, chẳng muốn nói nhảm với bọn họ, gọi Tiểu Long lại, tiếp tục đi ra ngoài.

- Làm sao? Chẳng lẽ ngươi sợ? Nếu như sợ, là chân chính mua danh chuộc tiếng! Bản thân không có thực lực gì, nhờ yêu sủng mới sống được...

Diệp Tần cười lạnh.

Hô!

Nhiếp Vân dừng bước, xoay người lại.

Tuy không muốn so đo với bọn hắn, nhưng lời nói nói đến nước này còn ly khai, hắn cũng cảm giác được có lỗi với mình.

- Tỷ thí thiên phú bản thân? Làm sao tỷ thí?

- Cái này đơn giản, các ngươi đều là Khu Tu sư, đương nhiên phải tỷ thí thiên phú Khu Tu sư!

Thấy Nhiếp Vân không ly khai, khóe miệng Diệp Tần nhếch lên, ánh mắt lộ ra hương vị đắc ý.

- Ta nơi này có hai trái Ngân Chúc Quả, sinh trưởng ở La Sát chi địa, trong đó ẩn chứa Tu La Sát khí cuồng bạo, thậm chí còn có Sát

Độc, ta là ở một lần cơ duyên xảo hợp lấy được, bất quá bởi vì bên trong sát khí quá nặng, muốn tìm một vị Khu Tu sư giúp ta hóa giải, nhưng tiếc gần đây quá bận rộn thí luyện không có thời gian! Hôm nay hai vị đều là Khu Tu sư, vừa vặn ta lấy nó ra, các ngươi một người một quả, ai có thể hóa giải sạch sẽ sát khí trong này, ta liền tặng Ngân Chúc Quả cho hắn, vừa vặn có thể phân biệt ra được ai thiên phú càng mạnh hơn nữa,

đương nhiên, thất bại phải lấy ra vật có giá trị tương đương cho ta, làm trọng tài, ta cũng không thể ăn thiệt thòi! Thế nào, có dám so hay không?

------oOo------

Chương 1317: Trực tiếp nuốt sống (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngân Chúc Quả?

Không để ý tới Diệp Tần nói tỷ thí, nghe được hắn nói Ngân Chúc Quả, con mắt của Nhiếp Vân sáng ngời.

Ngân Chúc Quả ở Linh giới coi như Linh Dược rất nổi danh, sinh trưởng ở La Sát chi địa, ẩn chứa Tu La Sát khí cuồng bạo, đồng thời cũng chứa đựng linh lực thật lớn, nếu như bị mình thôn phệ, có thể cam đoan, tuyệt đối sẽ trực tiếp tấn cấp Tiên Lực cảnh hậu kỳ!

Chỉ giá trị quả trái cây này, liền vượt xa phủ thành chủ cho nhiều đồ vật như vậy.

Không hổ là đệ tử tông môn, vừa ra tay liền là bảo bối.

- Tốt, ta đồng ý!

Vương Trọng nở nụ cười.

Vừa rồi Kim Mao Sư Vương để cho hắn mất hết thể diện, lần này bằng vào thiên phú Khu Tu sư Ngân Vân nhị phẩm của hắn, nhất

định phải quét sạch hổ thẹn.

Về phần thất bại, hắn chưa từng nghĩ tới.

Không nói đến thiếu niên này có phải Khu Tu sư Kim Vân nhất phẩm trong truyền thuyết hay không, coi như phải, cũng không có khả năng mạnh hơn Khu Tu sư Ngân Vân nhị phẩm!

- Tất cả mọi người đã đồng ý, vậy thì bắt đầu, đây là hai quả Ngân Chúc Quả, trong đó ẩn chứa Tu La Sát khí giống nhau, hai vị có thể đồng thời bắt đầu, ai hóa giải sát khí trong trái cây trước, người đó liền chiến thắng, không biết hai vị có vấn đề gì không?

Diệp Tần vừa cười vừa nói, theo tay vung lên, hai trái cây cỡ nắm tay xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Hai trái cây này vừa xuất hiện liền nhộn nhạo ra Tu La Sát khí nồng đậm, mọi người cảm thấy sát khí đập vào mặt, đồng thời cảm thấy khó thở, kìm lòng không được lui về phía sau vài bước.

Đại bộ phận địa phương của Linh giới ẩn chứa Tiên Thiên linh khí và Tu La Sát khí, nhưng có nhiều chỗ Tu La Sát khí quá nặng, người bình thường chỉ cần đi vào liền sẽ lâm vào điên cuồng, biến thành Tu La thị sát khát máu.

Mà chỗ này được kêu là La Sát chi địa.

Ngân Chúc Quả chính là sinh trưởng ở loại địa phương này, vừa ra đời bên trong liền ẩn chứa Tu La Sát khí nồng đậm, để cho người vừa yêu vừa hận.

- Thiên Nhãn quan sát!

Thấy lấy ra trái cây, Nhiếp Vân cũng không sốt ruột tiến lên, mà dùng thiên phú Thiên Nhãn, lặng lẽ quan sát thoáng một phát, chỉ nhìn thoáng qua, trong nội tâm nhịn không được hừ lạnh.

Khó trách Diệp Tần này không sợ hãi, cho rằng Vương Trọng nhất định có thể thắng được mình, nguyên lai ở trong hai quả trái cây đã động tay động chân.

Hai trái cây đều là Ngân Chúc Quả, trong đó đều ẩn chứa Tu La Sát khí nồng đậm không giả, nhưng phía trên đều có một phong ấn không lớn, cái phong ấn này, hẳn không phải là hắn làm ra, mà là người thực lực rất cao bố trí xuống.

Nhìn thủ đoạn phong ấn phức tạp, ít nhất là cường giả Thiên Tiên.

Cường giả Thiên Tiên này lưu lại phong ấn cực kỳ che giấu, nếu như không phải sớm biết, một khi đưa dung hợp chi khí vào Ngân Chúc Quả, sẽ lập tức va chạm, tản mát ra càng nhiều Tu La Sát khí nữa, không cách nào tiêu trừ.

Mà nếu sớm biết rõ, chỉ cần kích hoạt phong ấn, có thể bao khỏa Tu La Sát khí trong trái cây vào, tuy không thể triệt để thanh trừ sát khí, nhưng bề ngoài lại nhìn không ra cái gì.

Thủ đoạn che giấu thật tốt, nếu không phải hắn có thiên phú Thiên Nhãn, chỉ sợ sẽ nhìn không ra!

- Chỉ sợ hai trái Ngân Chúc Quả này không phải của Diệp Tần, mà là một vị cường giả Thiên Tiên...

Chứng kiến những cái này, trong nội tâm Nhiếp Vân hiểu được.

Tuy Diệp Tần này là cường giả Chân Tiên cảnh sơ kỳ, chỉ sợ cũng không có bản lĩnh tiến vào La Sát chi địa hái Ngân Chúc Quả, có thể thoáng một phát lấy ra hai quả, hơn nữa trong đó còn có cường giả Thiên Tiên lưu lại phong ấn, chỉ sợ thứ này là gởi ở trên người hắn, lúc này lấy ra chỉ vì trang bức mà thôi.

- Ta không có vấn đề, không biết vị Nhiếp Vân tiền bối này có hứng thú chơi với ta chơi hay không?

Vương Trọng cố ý tăng thêm ngữ khí ở bốn chữ “Nhiếp Vân tiền bối”, trên mặt cười lạnh càng ngày càng đậm.

- Ngươi đã muốn so, ta không có ý kiến, chỉ là ta có một vấn đề muốn hỏi!

Biết rõ mục đích của bọn hắn, Nhiếp Vân cũng không vạch trần, khẽ cười một tiếng nói:

- Nếu như hai người chúng ta có người hóa giải sát khí tốc độ thật nhanh, trước hóa giải hết một Ngân Chúc Quả, có thể thuận đường hóa giải cái thứ hai hay không?

- Đương nhiên có thể!

Diệp Tần căn bản không cho rằng Nhiếp Vân có thể nhanh hơn Vương Trọng, không chút do dự, trực tiếp mở miệng.

- Ngươi mới vừa nói, ai hóa giải hết Tu La Sát khí trong Ngân Chúc Quả trước, Ngân Chúc Quả này liền quy người đó, nếu như ta liên tục hóa giải hai Ngân Chúc Quả, hai trái cây này đều quy ta hay không?

Nhiếp Vân nói.

- Nếu như ngươi có thể nhanh hơn Vương Trọng sư huynh, hai trái cây tự nhiên cho ngươi, bất quá, nếu ngươi không có nhanh bằng hắn, còn muốn cầm hai quả, hắc hắc, ngươi phải bồi gấp hai giá trị của vật này!

Diệp Tần liếm liếm miệng, nở nụ cười.

- Ách... Như vậy sao được...

Trong nội tâm Nhiếp Vân cười thầm, trên mặt lại do dự lên.

- Làm sao, không dám? Ha ha, coi như không dám, ngươi chỉ cần thừa nhận là gia hỏa mua danh chuộc tiếng là được...

Diệp Tần nói.

- Tốt, ta đáp ứng, ngươi mới vừa nói, cũng không thể đổi ý a!

Trên mặt lúc đỏ lúc trắng, tựa hồ trầm tư thật lâu, Nhiếp Vân cắn răng nói.

- Ta tự nhiên không đổi ý!

Thấy thiếu niên này trúng kế, Diệp Tần hưng phấn đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

- Tốt rồi, bắt đầu!

Nương theo tiếng la của hắn, Nhiếp Vân cùng Vương Trọng đồng thời đi đến chỗ Ngân Chúc Quả.

Tựa hồ Vương Trọng sớm biết rõ trái cây có vấn đề, bàn tay đưa về phía trước, kết xuất nhiều thủ ấn, cũng không phải nghĩ biện pháp khu trừ Tu La Sát khí, mà là nghĩ biện pháp kích hoạt phong ấn.

- Ha ha!

Chứng kiến động tác của hắn, Nhiếp Vân biết rõ đối phương khẳng định thương nghị với Diệp Tần tốt rồi, khẽ cười một tiếng, cũng không kết thủ ấn, cũng không khu trừ Tu La Sát khí, đột nhiên cầm lấy Ngân Chúc Quả, há miệng nuốt xuống.

- Tốt rồi, ta đã hóa giải xong cái thứ nhất, đến cái thứ hai!

Còn không đợi Vương Trọng kịp phản ứng, Nhiếp Vân đã đi tới trước mặt quả thứ hai, há miệng nuốt xuống.

- Ah?

Chứng kiến cử động kia, trong nháy mắt cả gian phòng lặng ngắt như tờ.

Ngân Chúc Quả chứa đựng Tu La Sát khí nồng đậm, cách nhìn chung của mọi người, là chỉ cần dính vào một chút sẽ làm cho người điên, thằng này không hóa giải sát khí, há miệng liền nuốt vào, chẳng lẽ không muốn sống sao?

Phải biết rằng đây không phải Tu La Sát khí bình thường, mà ẩn chứa Sát Độc sát khí, cho dù Khu Tu sư tam phẩm bình thường cũng hóa giải không được, trực tiếp nuốt vào, là đầu óc có vấn đề,

hay là kẻ tài cao gan cũng lớn?

------oOo------

Chương 1318: Chỉ dùng ba thành lực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mọi người giật mình, Diệp Tần thiếu chút nữa hù chết.

- Ngươi mau nhổ Ngân Chúc Quả ra, đây là đồ vật của Hàn Chú sư huynh...

Lời nói mới nói một nửa, đột nhiên ý thức được không đúng, vội ngừng lại, trên mặt lo lắng dật vu ngôn biểu (*tình cảm bộc lộ trong lời nói), hận không thể trực tiếp từ trong miệng Nhiếp Vân móc ra hai quả trái cây trân quý.

Loại trái cây trân quý như Ngân Chúc Quả, mặc dù nuốt vào, cũng không có khả năng lập tức tiêu hóa, theo Diệp Tần, Nhiếp Vân khẳng định không phải nuốt vào, mà là dùng thủ đoạn nào đó dấu trái cây đi.

- Ngươi không nói là Ngân Chúc Quả của ngươi sao, tại sao lại thành của Hàn Chú sư huynh?

Nhiếp Vân giả bộ như mê hoặc hỏi.

Đổi lại Khu Tu sư tam phẩm bình thường, hoàn toàn chính xác không dám nuốt vào Ngân Chúc Quả, nhưng Nhiếp Vân có thể.

Hiện tại hắn đã đạt đến Khu Tu sư Thiên Vân nhị phẩm, cộng thêm thiên phú Độc sư, căn bản không quan tâm Sát Độc cùng Tu La Sát khí uy hiếp, đối với người khác mà nói nuốt vào hẳn phải chết, với hắn mà nói lại là vật đại bổ.

Chính bởi vì biết rõ điểm ấy, mới dám tỷ thí với đối phương, không chút do dự nuốt đồ vật vào.

- Ngươi... Không phải của Hàn Chú sư huynh... là của ta... Bất kể là của ai, ngươi nhanh nhổ ra cho ta...

Bị Nhiếp Vân nghi vấn, sắc mặt Diệp Tần khó coi, nói chuyện cũng có chút lộn xộn rồi.

- Nhổ ra? Vừa rồi ngươi nói, ai khu trừ sạch sẽ Tu La Sát khí, thứ này liền là của người đó, ta đã khu trừ sát khí, cho nên hai trái cây này đều thuộc về ta!

Nhiếp Vân cười nói.

- Ngươi... Ngươi khu trừ khi nào?

Vương Trọng nói:

- Ngươi căn bản không có khu trừ Tu La Sát khí...

- Không có khu trừ? Nếu như không có khu trừ mà nói, ngươi dám ăn tươi trái cây chứa đầy Tu La Sát khí, còn điềm nhiên như không có việc gì nói chuyện với người khác sao?

Nhiếp Vân khẽ nói.

- Cái này...

Vừa hỏi như vậy, Vương Trọng cũng sửng sốt.

Hắn là Khu Tu sư, biết rõ thủ đoạn của Khu Tu sư, không khu trừ Tu La Sát khí liền nuốt, cho dù Khu Tu sư tam phẩm cũng làm không được!

Hắn nghĩ tới những thứ này, Diệp Tần cũng nghĩ đến, tuy hai người không biết thiếu niên sử dụng phương pháp gì, nhưng lại thật nuốt lấy Ngân Chúc Quả, nghĩ đến điểm này, sắc mặt hai người đồng thời trướng đến thấu hồng, biết rõ bị thiếu niên trước mắt này tính kế, lại nói không ra lời.

- Ngươi lừa gạt, lần này không tính ngươi thắng, tỷ thí không tính! Thân là Khu Tu sư, đầu tiên phải có thân thể cường đại mới có thể

ở thời điểm Tu La Sát khí xâm nhập chống lại, ngươi có dám cùng Vương Trọng sư huynh tỷ thí lực lượng thân thể hay không?

Một lát sau, Diệp Tần cắn răng nói.

- Tỷ thí thân thể?

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức hiểu được.

Khu Tu sư bởi vì liên hệ với Tu La Sát khí, trình độ đáng sợ của nó mỗi người Linh giới đều hiểu rõ, có đôi khi Khu Tu sư cũng sẽ bởi vì không chịu nổi, bị Tu La Sát khí xâm nhập trở nên điên cuồng.

Vì giảm bớt loại tình huống này phát sinh, mỗi một vị Khu Tu sư chẳng những thực lực mạnh mẽ, ý chí kiên định, thân thể còn phải cường đại.

Chỉ có như vậy, mới có thể dự trữ càng nhiều Tiên lực chiến đấu với Tu La.

- Đúng vậy, hai người các ngươi tỷ thí thân thể, ai thắng nói rõ người đó lợi hại hơn, một cái khác phải xin lỗi, hơn nữa lấy Ngân Chúc Quả ra!

Diệp Tần oán hận nói.

- Xin lỗi, lấy Ngân Chúc Quả ra?

Nhiếp Vân một hồi im lặng.

Ai, không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo, xem ra Diệp Tần này không để Vương Trọng thân bại danh liệt, tươi sống tức chết là không cam lòng a!

Linh Tê Luyện Thể Quyết đạt tới đệ lục trọng đại thành, trừ khi một ít Ma Nhân huyết thống cao cấp, người bình thường muốn so thân thể với mình, kia chính là tìm tai vạ.

- Biểu ca, tỷ thí thân thể với Nhiếp Vân tiền bối có chút không công bình a! Hắn chỉ là Tiên Lực cảnh, mà vị Vương Trọng sư huynh này

đã là Tiên Thể cảnh, cả hai cấp bậc bất đồng, làm sao so sánh?

Nhiếp Vân im lặng, bên cạnh Mẫn Tích Tích nghe nói như thế, đôi mi thanh tú nhíu lại, vẻ mặt mất hứng.

Tiên Thể cảnh, tinh lực hội tụ quanh thân, ngưng tụ thân thể Tinh Thần, thân thể viễn siêu người bình thường, tỷ thí như vậy nói rõ là khi dễ người.

- Hừ, không so cũng phải so, lập tức giao Ngân Chúc Quả ra đây, hơn nữa thừa nhận không bằng Vương Trọng sư huynh, chuyện này như vậy thôi, bằng không thì, chẳng lẽ cho rằng Ngân Chúc Quả có thể không công ăn tươi như vậy sao?

Sắc mặt của Diệp Tần dữ tợn, ngay cả mặt mũi của biểu muội cũng không cho.

- Thân thể làm sao tỷ thí?

Khoát khoát tay đánh gãy Mẫn Tích Tích muốn tiếp tục nói chuyện, Nhiếp Vân hỏi.

- Rất đơn giản, vì để tránh cho mất hòa khí, ta sẽ ở tại nguyên chỗ vẽ một vòng tròn, các ngươi từng người đánh đối phương một quyền, không cho phép sử dụng Tiên lực, chỉ có thể dùng thân thể, ra khỏi vòng hoặc không chịu nổi trước liền thua!

Diệp Tần đã sớm nghĩ kỹ phương pháp tỷ thí, sắc mặt dữ tợn nói.

- Từng người đánh đối phương một quyền?

- Như vậy ra tay trước chẳng phải thắng sao?

Nghe được loại quy củ này, tất cả mọi người sững sờ.

Tại chỗ vẽ vòng, từng người đánh nhau, ra tay trước tự nhiên chiếm ưu thế, dễ dàng chiến thắng.

- Khó trách tự tin như vậy, trên người Vương Trọng có một kiện Tiên khí phòng ngự a...

Người khác không biết tại sao Diệp Tần lại đưa ra loại yêu cầu tỷ thí này, nhưng Thiên Nhãn của Nhiếp Vân chiếu xạ, không chỗ nào che dấu, sớm đã nhìn ra Vương Trọng mặc một bộ Tiên khí phòng ngự.

Tiên khí phòng ngự này còn muốn cao cấp hơn Kiếm Thần chi kiếm, chỉ sợ đã đạt đến Tiên phẩm sơ cấp đỉnh phong rồi, giấu ở dưới quần áo, không cách nào phát hiện, nhưng xem trình độ chắc chắn, mặc dù cường giả Tiên Thể cảnh hậu kỳ muốn đánh bại cũng khó có khả năng!

Chính bởi vì cái này, mới dám khiêu chiến với Nhiếp Vân.

- Làm sao? Không dám?

Thấy Nhiếp Vân đứng tại nguyên chỗ trầm tư, Diệp Tần cười lạnh đi tới.

- Các ngươi... làm sao không dám, vẽ vòng a!

Thấy đối phương không chết sẽ không chịu, trong nội tâm Nhiếp Vân vui cười nở hoa, trên mặt lại giả vờ như bị buộc vì thể diện không thể không khuất phục.

- Tính toán ngươi có gan, bất quá ta hi vọng ngươi qua một hồi đừng khóc!

Thấy hắn mắc câu, Diệp Tần cười ha ha, đi về phía trước hai bước, đến chính giữa đại sảnh, mũi chân vẽ vòng tròn, lớn nhỏ vừa vặn đứng hai người, chiến đấu bắt đầu không cách nào trốn tránh.

- Vào đi!

Diệp Tần lui về phía sau một bước, nhường ra vòng tròn.

Vèo!

Vương Trọng biết rõ mình nắm chắc thắng lợi trong tay, dẫn đầu đi vào vòng tròn.

------oOo------

Chương 1319: Quang Minh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chờ một chút, ta thua có thể lấy ra Ngân Chúc Quả, nhưng nếu thắng thì sao? Các ngươi sẽ không tay không đánh bạc chứ!

Nhiếp Vân nói.

- Thắng? Chuôi kiếm này của ta là Tiên phẩm trung kỳ, cho dù so giá trị kém hai trái Ngân Chúc Quả, nhưng cũng không xê xích gì nhiều, nếu như Vương Trọng sư huynh thua, liền là của ngươi!

Thấy lúc này đối phương rõ ràng còn muốn tiền đặt cược, Diệp Tần lộ ra mỉa mai, khẽ nói.

Ở trong mắt hắn xem ra, tỷ lệ chiến thắng của Nhiếp Vân là không, cho dù lấy ra bảo bối này, cuối cùng cũng là của mình.

Không để ý tới trong lòng hắn nghĩ cái gì, Nhiếp Vân nhìn về phía Diệp Tần lấy ra bảo kiếm, hàn quang lóng lánh, chỉ có Truy Linh Kiếm mới có thể so sánh, đích thật là lợi khí.

Cho dù giá trị so ra kém hai trái Ngân Chúc Quả, lại không xê xích gì nhiều.

- Vậy bắt đầu đi, chúng ta là đồng thời ra quyền hay thay phiên!

Thấy đối phương lấy ra đồ vật, Nhiếp Vân không nói nhiều nữa, tiến vào vòng tròn, nhìn về phía Vương Trọng.

- Hai người đồng thời ra quyền, khó bảo toàn có người trốn tránh, nhìn không ra ưu khuyết, vừa rồi ngươi dùng chiêu trò lừa dối chiến thắng, vốn nên là ta ra quyền trước, bất quá ta làm người hào phóng, cho ngươi động thủ trước!

Vương Trọng nhìn Nhiếp Vân, cười nói.

- Để cho ta xuất thủ trước? Cái kia... Không tốt lắm đâu!

Nhiếp Vân vò đầu.

- Nếu như ngươi cự tuyệt điều kiện này, ta liền động thủ trước...

Vương Trọng khẽ nói.

- Đương nhiên sẽ không cự tuyệt, chỉ là ta ra tay không có nặng nhẹ...

Nói đến đây Nhiếp Vân đột nhiên ngừng lại, ngón tay chỉ về phía trước, điểm ở trên ngực Vương Trọng, vẻ mặt nghi hoặc.

- Ta qua một hồi liền đánh ngươi ở đây, ngươi sẽ không trốn tránh chứ!

- Sẽ không trốn tránh, mau lại đây!

Thấy bộ dạng của Nhiếp Vân tựa hồ hoài nghi hắn, Vương Trọng nhíu mày, khẽ nói.

- Vậy là tốt rồi, ta bắt đầu, ngươi cẩn thận một ít...

Nhiếp Vân lui về phía sau một bước, đứng ở biên giới vòng tròn, nắm đấm xiết chặt, cơ bắp toàn thân nhẹ nhàng nhúc nhích.

- Nhanh lên, đánh xong ta sẽ động thủ!

Thấy hắn do do dự dự, Vương Trọng gầm lên giận dữ, tiếng hô còn không có chấm dứt, liền chứng kiến một nắm đấm chậm rãi nện ở trước ngực, ngực tê rần, hô... bay rớt ra ngoài.

- Ai, mới dùng ba thành khí lực, chưa đủ nghiền a...

Vừa ngã trên mặt đất liền nghe thanh âm cảm thán, Vương Trọng tức giận đến trước mắt tối sầm, lập tức ngất đi.

Nhiếp Vân cũng không khoa trương, vừa rồi hoàn toàn chính xác

chỉ dùng ba thành khí lực.

Tiên khí phòng ngự trên người Vương Trọng, cường giả Tiên Thể cảnh hậu kỳ muốn bài trừ cũng rất khó khăn, muốn kích thương hắn, phải vận dụng Đại Lực Đan điền cùng ám kình, một khi sử dụng, tất cả át chủ bài đều triển lộ ở trước mặt mọi người, Nhiếp Vân tự nhiên sẽ không dùng, cho nên trước đó dùng ngón tay điểm bộ ngực hắn, lặng lẽ thi triển thiên phú Thần Thâu, không chút dấu vết trộm đi Tiên khí phòng ngự.

Thiên phú Thần Thâu đạt tới hình thái thứ ba, không chỉ có thể ăn cắp đồ vật trong đan điền người khác, ngay cả mặc ở trên người cầm trong tay, cũng có thể di hoa tiếp ngọc, không hề cảm thấy trộm đi.

Không có Tiên khí phòng ngự, mặc dù Vương Trọng chỉ là Tiên Thể cảnh làm sao chống đở được nắm đấm của Nhiếp Vân, nếu như dùng hết lực lượng, chỉ sợ lần này đã tươi sống đánh chết.

- Ai, hắn quá kém a, không có ý tứ, bảo kiếm này là của ta!

Đánh bay Vương Trọng, Nhiếp Vân cảm thán một tiếng, thò tay trảo tới bảo kiếm của Diệp Tần.

Vừa rồi hắn lấy bảo kiếm ra làm tiền đặt cược, hiện tại mình chiến thắng, lập tức đi lấy chiến lợi phẩm.

- Ngươi đùa nghịch âm mưu! Muốn cầm Thúy Linh kiếm của ta, nằm mơ!

Diệp Tần nằm mơ cũng không nghĩ tới trận đấu lại nhanh như vậy chấm dứt, hoàn toàn thiên về một bên, tức giận đến toàn thân run rẩy, thấy Nhiếp Vân chộp tới, trường kiếm vẽ một cái, trên mặt lộ ra vẻ âm tàn, đâm qua.

Lần này tốc độ đâm nhanh, vị trí xảo trá, không hổ là đệ tử tông môn, vừa ra tay liền cho thấy kiếm thuật không giống bình thường.

Bất quá, hắn ở trước mặt Nhiếp Vân đùa nghịch kiếm thuật, tương đương ở trước mặt Quan Công đùa nghịch đại đao, khẽ cười một

tiếng, hai ngón tay lập tức biến thành màu vàng, nhẹ nhàng kẹp lấy, theo mũi kiếm xoẹt xuống dưới.

Ông!

Thúy Linh kiếm cấp tốc đâm tới bị hai ngón tay của Nhiếp Vân niết ở đầu ngón tay, không ngừng nhảy lên lại chết sống tránh không thoát được.

- Thua không nhận nợ, còn muốn giết người diệt khẩu, cái này không phải sở tác sở vi của đệ tử Vân Vũ Tông a!

Cánh tay kẹp lấy trường kiếm, Nhiếp Vân cười khẽ.

- Ngươi chơi xấu...

Diệp Tần chỉ nói ba chữ, liền phát hiện khí tức chung quanh không đúng, quay đầu nhìn lại chỉ thấy tất cả mọi người trong phòng nhìn qua, ánh mắt lộ ra chán ghét xem thường.

Mỗi người tôn trọng cường giả, đã thất bại còn không thừa nhận lật lọng, vô luận ở đâu cũng sẽ bị người khác cười nhạo.

Trước kia ngươi cùng đối phương nói tỷ thí thân thể, thua không chỉ không thừa nhận, còn muốn giết người diệt khẩu, địa vị của hắn ở trong lòng mọi người đã hạ xuống đến tầng băng.

Quá vô sỉ! Bái kiến vô sỉ, nhưng chưa thấy qua vô sỉ như vậy!

- Đa tạ bảo kiếm của ngươi, ta từ chối thì bất kính!

Thấy hắn thất thần, hai ngón tay của Nhiếp Vân bắn ra, một đạo Diễm Hỏa dọc theo thân kiếm lan tràn qua, Diệp Tần bị đau vội vàng buông tay, lúc giương mắt nhìn, chỉ thấy trường kiếm đã rơi vào trong tay đối phương, thời gian nháy con mắt liền thu vào nạp vật đan điền.

PHỐC!

Thấy ăn trộm gà bất thành còn mất nắm gạo, Diệp Tần vừa vội vừa

giận, nhất thời khí tức không thuận, phun ra một ngụm máu tươi.

Vốn muốn hao tổn mặt mũi của đối phương thoáng một phát, làm sao cũng không thể tưởng được chẳng những mất Ngân Chúc Quả của Hàn Chú sư huynh, ngay cả Thúy Linh kiếm quý giá nhất của mình cũng mất.

Đả kích này thật sự quá lớn.

- Thúy Linh kiếm có thể cho ngươi, nhưng Ngân Chúc Quả phải trả lại cho ta, đó là bảo vật của Hàn Chú sư huynh!

Cấp tốc thở hổn hển mấy ngụm, Diệp Tần khôi phục lại, hàm răng cắn khanh khách rung động, khẽ nói.

- Trả lại ngươi? Không có ý tứ, Ngân Chúc Quả ta đã luyện hóa, không có biện pháp trả lại ngươi rồi!

Đồ vật nuốt vào trong bụng, Nhiếp Vân chưa bao giờ có đạo lý lấy ra, cười khẽ một tiếng.

- Ngươi... Một Tiên Lực cảnh trung kỳ cũng dám khiêu khích ta, rất tốt, hôm nay có biểu muội ở đây, ta tha cho ngươi một mạng, ta nhìn ngươi còn có thể ở chỗ này bao lâu!

Sắc mặt tái nhợt, Diệp Tần hất tay, nâng Vương Trọng hôn mê dậy, cũng không chào hỏi với Mẫn Tích Tích, quay người đi ra ngoài.

------oOo------

Chương 1320: Quang Minh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy hắn không có trực tiếp động thủ, nhưng trong lời nói uy hiếp để cho mọi người ở trong đại điện xem náo nhiệt tỉnh táo lại.

Diệp Tần này chẳng những là đệ tử của Vân Vũ Tông, còn là cường giả Chân Tiên cảnh, đắc tội cường giả loại này, thực không

phải cử chỉ sáng suốt!

- Mẫn Tích Tích tiểu thư, trong nhà của ta còn có việc, liền đi trước!

- Ai nha, ta đau bụng, không có ý tứ...

...

Minh bạch những cái này, mọi người trong điện sắc mặt cổ quái, tìm rất nhiều lý do nhao nhao ly khai, chỉ chốc lát trong phòng chỉ còn lại Nhiếp Vân cùng Mẫn Tích Tích.

- Thật không có ý tứ, là ta liên lụy ngươi rồi... Yên tâm đi, ta sẽ nói với biểu ca, để cho hắn không nên làm ẩu...

Thấy mọi người rời đi giống như chạy trốn, Mẫn Tích Tích khẽ cắn bờ môi nói.

Nàng bổn ý là để cho Nhiếp Vân tham gia yến hội, làm sao cũng không nghĩ tới gây ra chuyện như vậy, làm cho nàng có chút khó xử.

- Không có việc gì, ta đi nghỉ ngơi trước, ngươi cũng sớm chuẩn bị, sáng sớm ngày mai chúng ta liền xuất phát!

Đối với nữ hài an ủi, Nhiếp Vân cười gật đầu, cũng không nói nhiều, quay người đi về.

Tuy Diệp Tần là Chân Tiên cảnh, nhưng với hắn mà nói, cũng không đáng sợ hãi, nếu như dám gây bất lợi cho mình, thủ đoạn ra hết đánh chết đối phương cũng không quá khó.

Trở lại tiểu viện, bố trí mấy cấm chế, thân thể nhoáng một cái tiến vào Bắc Đẩu tinh cung.

Vừa tiến vào Tinh Cung, lập tức khoanh chân ngồi xuống, tiến vào trạng thái tu luyện.

Vừa rồi đích thật là nuốt Ngân Chúc Quả, sở dĩ không có bất kỳ phản ứng nào là vì hắn cưỡng ép áp chế dược lực, lúc này liền

phóng thích.

Ầm ầm!

Hai quả Ngân Chúc Quả, dược lực cực lớn mang theo uy thế không thể ngăn cản quay cuồng ở trong kinh mạch, giống như nước ấm, để cho Nhiếp Vân cảm thấy có chút không chịu nổi.

- Hảo dược!

Hô một tiếng, tập trung tinh thần vội vàng vận chuyển Cửu Chuyển Niết Bàn công, hóa giải dược lực.

Không biết đã qua bao lâu, một giọt dược lực cuối cùng bị Nhiếp Vân dung nhập thân hình, đột nhiên đứng lên thét dài một tiếng.

Hô!

Trong tiếng huýt gió, một cổ khí lực xông thẳng lên trời, quấy toàn bộ Tinh Cung, tựa hồ bầu trời cũng có thể xé rách.

- Không nghĩ tới chẳng những thuận lợi đột phá Tiên Lực cảnh hậu kỳ, còn đạt đến đỉnh phong!

Tiếng kêu ngừng lại, Nhiếp Vân nhổ ra một ngụm trọc khí, khí như mũi tên kích xạ.

Ngân Chúc Quả không hổ là dược liệu tấn cấp nổi danh, chẳng những để cho hắn đột phá Tiên Lực cảnh trung kỳ, còn nhất cổ tác khí, trực tiếp đạt tới Tiên Lực cảnh đỉnh phong!

Tu vi đạt tới Tiên cấp, tiến bộ càng thêm khó khăn, nhất là Nhiếp Vân, Khí Hải khổng lồ, thiên phú vô số, tích lũy hùng hậu, loại tình huống này muốn tấn cấp, cần tốn hao cái giá là gấp mấy chục lần người khác, thoáng một phát tấn thăng hai tiểu cấp, với hắn mà nói tính toán là đại đột phá rồi.

Đương nhiên, nếu như người khác biết hai quả Ngân Chúc Quả mới để cho hắn đột phá hai tiểu cấp, tuyệt đối sẽ tức chết, hô to phung phí của trời.

Ngân Chúc Quả chính là bảo bối có tác dụng với cả cường giả Thiên Tiên, Tiên Lực cảnh bình thường dùng, hoàn toàn có thể tấn cấp đến Tiên Thể cảnh đỉnh phong, mà hắn chỉ tấn thăng hai tiểu cấp, thật sự quá lãng phí rồi...

- Đạt tới Tiên Lực cảnh đỉnh phong, có thể tu luyện thức thứ hai của Thất Tinh kiếm rồi!

Bắc Đẩu Tinh Quân để lại cho hắn tuyệt chiêu Thất Tinh kiếm, tổng cộng bảy chiêu, hiện tại hắn chỉ tu luyện thức thứ nhất Lưu Quang, vẻn vẹn một thức này, Nhiếp Vân liền cảm thấy cao minh hơn Phá Không Diệt Tịch vô thượng đại kiếm thuật rất nhiều.

Trước kia tu vi không đủ để tu luyện chiêu thứ hai, hiện tại đạt tới Tiên Lực cảnh đỉnh phong, có thể thử xem rồi.

Trong nội tâm khẽ động, lực lượng của Tiên Lực cảnh đỉnh phong trùng kích qua phong ấn trong đầu, chỉ chốc lát phong ấn liền xuất hiện lỗ hổng, tản mát ra hào quang.

- Chiêu thứ hai vậy mà gọi... Quang Minh!

Phong ấn vỡ tan, một cổ ý niệm dũng mãnh vào trong óc, Nhiếp Vân chấn động toàn thân, đã biết phương pháp tu luyện chiêu số cùng tên của chiêu thứ hai Thất Tinh kiếm.

Thất Tinh kiếm chiêu thứ nhất Lưu Quang, chiêu thứ hai Quang Minh.

- Chiêu số thật lợi hại, đã có chiêu này, mặc dù không sử dụng Bắc Đẩu kiếm, Tiên Thể cảnh đỉnh phong cũng không phải đối thủ!

Đạt tới cảnh giới Mệnh Kiếm, tăng thêm có được thiên phú Kiếm Đạo sư, tuy chiêu Quang Minh này bác đại tinh thâm, nhưng với hắn mà nói tu luyện cũng không khó khăn, rất nhanh liền tu luyện thành công, hào quang bắn ra bốn phía, sáng chói chói mắt, tựa như Tinh Thần chiếu rọi đại địa, uy không thể đỡ.

Có được tuyệt chiêu này, mặc dù không sử dụng Bắc Đẩu kiếm,

cũng có thể đánh chết cường giả Tiên Thể đỉnh phong.

- Vô thượng kiếm ý, luyện hóa Thúy Linh kiếm!

Luyện thành tuyệt chiêu Quang Minh, Nhiếp Vân lấy ra Thúy Linh kiếm, tinh thần khẽ động, kiếm ý trong đầu hình thành phong bạo, ầm ầm lao xuống.

Muốn triệt để luyện hóa Thúy Linh kiếm này, phải dùng kiếm ý thuyết phục linh tính.

Chỉ chốc lát, linh tính của Thúy Linh kiếm nhận chủ lần nữa, biến thành đồ đạc của hắn.

- Mặc dù chỉ là Tiên phẩm trung kỳ, không cách nào hoàn mỹ phát huy ra chiêu Quang Minh, lại cũng không yếu rồi, hiện tại coi như bội kiếm của ta a!

Tuy trên thân Bắc Đẩu kiếm có phong ấn, có thể ngụy trang khí tức của Tạo Hóa Tiên khí, nhưng Linh giới đại năng vô số, khó bảo toàn không bị phát hiện, vì an toàn, trừ khi đến sống chết trước mắt, nếu không Nhiếp Vân sẽ không lấy ra.

Cho dù Thúy Linh kiếm này chỉ là Tiên phẩm trung kỳ, nhưng vận dụng tốt cũng có thể phát huy uy lực không kém, đủ hiện tại sử dụng, không cần phải đao to búa lớn để cho mình lâm vào nguy hiểm.

- Thiên Nhãn, Kiếm Đạo, Võ Đạo dung hợp, thực lực của ta lần nữa tăng lên không ít!

Thiên Nhãn, Kiếm Đạo, Võ Đạo Tam đại thiên phú dung hợp, Nhiếp Vân lĩnh ngộ võ đạo càng sâu, hiện tại chiêu số bình thường chỉ cần nhìn sang, thời gian nháy mắt là có thể tìm được lỗ thủng khuyết điểm, hơn nữa ở thời điểm mình thi triển, những lỗ thủng này sẽ được bổ sung, uy lực càng hơn.

Có thể nói Tam đại thiên phú dung hợp, cho dù thực lực bây giờ, chiến đấu với Chân Tiên sơ kỳ cũng có thể dựng ở thế bất bại, thậm chí còn có thể đánh chết!

- Hiện tại mục tiêu lớn nhất là nghĩ biện pháp để thiên phú Thiên Thủ sư dung hợp, một khi thành công, thực lực nhất định sẽ tăng vọt lần nữa!

Thiên phú Thiên Thủ Sư xếp hạng thứ mười một, nếu có thể dung hợp với Võ Đạo, Kiếm Đạo, Thiên Nhãn, thực lực nhất định sẽ điên cuồng tăng vọt, bằng vào Tiên Lực cảnh đỉnh phong, đánh chết Chân Tiên cảnh trung kỳ cũng không là vấn đề.

------oOo------

Chương 1321: Tường Long Mã (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Trước không nghĩ nhiều như vậy, đi Cửu Dương Sơn tìm kiếm đồ vật để cho vô danh pháp quyết vận chuyển, lại thuận tiện đi Tu La di tích nhìn xem!

Suy nghĩ hành trình về sau một lần, thân thể nhoáng một cái, ra Bắc Đẩu tinh cung, một lần nữa trở lại tiểu viện.

Tu luyện bất tri bất giác đã qua một đêm, lúc này mặt trời lên cao, trời đã sáng rõ.

Đi vào đại sảnh nghị sự của phủ thành chủ, đám người Ngụy Dã, Mẫn Tích Tích đã sớm chờ ở chỗ này.

- Ta đã chuẩn bị xong Giao Long Mã, chúng ta lên đường đi!

Lần này đi Cửu Dương Sơn, thành chủ Mẫn Ngạn cũng ý định đi theo, có cường giả Chân Tiên cảnh như hắn đi theo, Nhiếp Vân cầu còn không được, tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Một đoàn người chuẩn bị thỏa đáng, dưới sự dẫn dắt của Mẫn Ngạn đi tới chuồng ngựa.

Mới đi đến trước mặt, Nhiếp Vân liền chứng kiến rất nhiều tuấn mã

cao lớn, giống như Giao Long, mang theo khí tức bưu hãn đậm đặc.

Loại tuấn mã này trên người không phải lông bờm, mà là từng mảnh Long Lân, ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi, không ngừng lập loè, vô cùng thần tuấn.

- Cái này là Giao Long Mã, bởi vì trong cơ thể ẩn chứa Giao Long huyết mạch, nên cực kỳ cao ngạo, muốn cưỡi, đầu tiên phải đạt được tán thành, bằng không thì chỉ sợ ngay cả thân thể của nó cũng không cho ngươi lên!

Tiện tay kéo qua một thớt Giao Long Mã, Mẫn Ngạn nói.

- Ngay cả thân thể cũng không cho cưỡi?

Giương mắt nhìn đi, Nhiếp Vân quả nhiên phát hiện bất đồng.

Những Giao Long Mã này cả đám hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, mang theo hương vị cao ngạo tự tôn, tựa hồ mặc dù cường giả Chân Tiên đối với chúng mà nói cũng không có gì.

- Giao Long Mã, trong truyền thuyết là hậu đại của Giao Long, chỉ cần phóng qua Long Môn là có thể thành tựu Chân Long, bay lượn bầu trời, chính bởi vì huyết mạch thuần khiết, mỗi một thớt đều có lòng tự trọng rất mạnh, cho dù thực lực của ngươi mạnh, có thể đánh chết nó, nhưng chỉ cần chúng không nhận ngươi, liền không cách nào cưỡi!

Ngụy gia lão tổ Ngụy Dã giải thích.

- Còn cần chúng tán thành?

Nhiếp Vân còn là lần đầu tiên nghe nói cưỡi ngựa muốn phiền toái như thế.

- Kỳ thật trình tự tán thành rất đơn giản, ta nơi này có phù lục luyện chế đặc thù, chỉ cần đứng ở trước mặt ngựa, rộng mở tâm linh tới câu thông, đồng thời thiêu đốt phù lục, có thể lấy được đối phương tán thành!

Cổ tay của Mẫn Ngạn khẽ đảo, lòng bàn tay xuất hiện mấy tấm phù lục, vừa cười vừa nói.

- Rộng mở tâm linh?

Chân mày của Nhiếp Vân cau lại.

Rộng mở tâm linh, tương đương buông lỏng tinh thần để cho người khác tùy ý quan sát, để cho một con ngựa đến nhìn trộm hắn, hắn có chút không tiếp nhận được.

Nghĩ như vậy cũng không phải hắn keo kiệt, mà là bí mật của hắn thật sự nhiều lắm, ngay cả bọn người Lạc Khuynh Thành cũng không có nói cho, bây giờ rộng mở tâm linh đối với một con ngựa, làm sao có thể!

- Đúng vậy, trình tự vô cùng đơn giản, Nhiếp Vân đại nhân, nơi này có hơn mười con tuấn mã, ngươi trước tuyển một chút đi, chỉ cần chọn trúng, rộng mở tâm linh thiêu đốt phù lục là được!

Mẫn Ngạn cười đưa qua một phù lục.

Trước kia bọn hắn gọi tiền bối, Nhiếp Vân tuổi không lớn, bị một đám lão đầu gọi như vậy, nhịn không được có chút khó chịu, dưới yêu cầu mãnh liệt, cuối cùng đổi thành “Nhiếp Vân đại nhân”.

- Chọn lựa tuấn mã, ta nhìn xem...

Tiếp nhận phù lục, Nhiếp Vân nhìn sang hơn mười con Giao Long Mã kia.

Những Giao Long Mã này mỗi một thớt đều cao lớn hơn tuấn mã bình thường rất nhiều, vòng eo thon dài giống như long thân, móng vuốt hữu lực, tuy không biết sức chiến đấu ra sao, nhưng chỉ nhìn bộ dạng hùng vũ, Tiên Lực cảnh bình thường muốn chiến thắng, chỉ sợ cực kỳ khó khăn.

- Ân? Con này rất tốt! Ta muốn con này...

Đột nhiên con mắt Nhiếp Vân rơi vào một thớt Giao Long gần nhất.

Con tuấn mã này so với tuấn mã khác cao lớn hơn một đoạn, toàn thân huyết hồng, mang theo vẻ thần tuấn, khí tức phun ra tiếng vang, giống như Lôi Minh oanh động, xem xét liền biết rõ ở trong hơn mười con Giao Long Mã, xem như là hàng đầu.

- Ngươi tuyển con này?

Chứng kiến lựa chọn của hắn, sắc mặt của Mẫn Ngạn thoáng một phát trở nên cực kỳ khó coi.

- Làm sao? Chẳng lẽ đây là ngựa ngự dụng của ngươi, những người khác không thể dùng?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

- Cái kia thì không phải, chỉ là con ngựa này... Ngươi nhìn xem nó có gì bất đồng với những con ngựa khác?

Mẫn Ngạn cười khổ.

- Ân? Chỉ là hơi lớn hơn một chút, mặt khác không có gì khác nhau a...

Nhiếp Vân nhìn kỹ, quả nhiên để cho hắn nhìn ra bất đồng.

- Tại sao con ngựa này không có yên?

Giao Long Mã khác đều có yên ngựa, dây cương, bàn đạp,… mà con này bóng loáng như ngọc, cái gì cũng không có, vừa rồi chỉ chú ý hình thái của nó, nếu như không phải Mẫn Ngạn nhắc nhở, thật đúng là không kịp phản ứng.

Không có những vật kia, làm sao cưỡi?

- Đúng vậy, con ngựa này không có yên ngựa, không phải ta không để lên, mà là con ngựa này thật quá cương liệt, căn bản không chịu mang! Con Giao Long Mã này là lúc trước ta ở chợ đêm của Cửu Dương thành dùng rất nhiều tiền mua được, nghe nói là Bảo mã

trân quý, chỉ là tính tình quá liệt, không phục tùng được, lúc ấy ta không biết trời cao đất rộng, tự cho là mình có thể phục tùng, kết quả mua về mười năm rồi, một lần cũng không cưỡi được... Đại nhân, ta nhìn ngươi vẫn là chọn con khác a!

Mẫn Ngạn cười khổ nói.

- Tính tình quá liệt? Ta muốn thử xem a!

Vừa nhìn thấy con tuấn mã này, Nhiếp Vân đã bị hấp dẫn, nghe Mẫn Ngạn nói hứng thú càng lớn, đi tới trước mặt nó.

Vù vù!

Tựa hồ biết rõ mục đích của Nhiếp Vân, con tuấn mã này phì phì trong mũi, ánh mắt mang theo ý khinh thường.

Nhìn bộ dáng của nó, đã có linh trí rất cao, biết rõ mục đích của Nhiếp Vân, ánh mắt chẳng những khinh thường, còn mang theo đùa cợt cùng khiêu khích.

- Có ý tứ!

Thấy một con ngựa vậy mà có loại thái độ này với mình, Nhiếp Vân nhịn không được cười.

Từ Khí Hải Đại Lục cùng nhau đi tới, thấy thần sát thần, gặp Phật giết Phật, nếu như ngay cả một con ngựa cũng thu phục không được, thì không cần lăn lộn nữa rồi.

- Đại nhân đã một lòng muốn cưỡi con ngựa này, đây là phù lục câu thông thuần phục ngựa, ngươi câu thông với nó thử xem, thành công lại nói, không thành công tốt nhất đừng cưỡi lên, lần trước một tên đội trưởng không phục, cưỡng ép ngồi lên lưng ngựa, đã bị đạp chết... đội trưởng này thực lực đã đạt đến Tiên Thể cảnh đỉnh phong!

Mẫn Ngạn sợ Nhiếp Vân không biết tốt xấu trực tiếp nhảy lên lưng ngựa, nói gấp.

Hắn cố ý nói ra thực lực của tên đội trưởng, là muốn đối phương biết khó mà lui.

------oOo------

Chương 1322: Tường Long Mã (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường đường Tiên Thể cảnh đỉnh phong cũng bị tươi sống đạp chết, ngươi chỉ là Tiên Lực cảnh, vẫn là đừng mạo hiểm...

- Không sao, ta trước thử xem!

Không để ý tới hắn khuyên can, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, thân thể tung một cái, nhảy lên cao 2~3m, trực tiếp nhảy đến trên lưng ngựa.

- Đại nhân đừng...

Không nghĩ tới hắn lỗ mãng như thế, bọn người Mẫn Ngạn hoảng sợ, sắc mặt đồng loạt thay đổi.

So với mọi người sợ hãi, ánh mắt Giao Long Mã lộ ra khinh thường, thấy Nhiếp Vân rơi xuống trên lưng nó, đột nhiên hí dài, bốn vó đột nhiên đạp mạnh lên mặt đất, từ tại chỗ chạy trốn ra ngoài, thoáng một phát bay lên vài trăm mét, tựa như Giao Long lên không.

- A... Đây không phải Giao Long Mã, dĩ nhiên là một thớt Tường Long Mã!

Thấy một màn như vậy, sợ Nhiếp Vân té xuống, đồng thời một tin tức càng lớn khác trùng kích mọi người, Ngụy gia lão tổ Ngụy Dã nhịn không được hô ra tiếng.

Tường Long Mã, là một loại còn cường hãn hơn Giao Long Mã, thời điểm tốc độ đạt tới nhanh nhất, có thể cưỡi gió phi hành, ngày đi mấy chục vạn dặm không nói chơi, vượt xa Giao Long Mã bình

thường.

Vốn tưởng rằng tuấn mã cao lớn này, bất quá là Giao Long Mã cường hãn một chút, hiện tại xem ra, căn bản không phải, dĩ nhiên là Tường Long Mã cực kỳ hiếm thấy ở Linh giới.

Khó trách không cho người cưỡi, loại ngựa này huyết mạch tinh thuần, đã mang theo Long huyết thuần khiết, nghe nói chỉ cần đạt được kỳ ngộ có thể hóa thân thành Long, nhất phi trùng thiên, huyết thống cao quý như thế, làm sao có thể cho người cưỡi?

- Nguy rồi, một khi Tường Long Mã này bay lên bầu trời, cho dù thực lực của Nhiếp Vân đại nhân mạnh hơn nữa, cũng sẽ bị tươi sống ngã chết!

Biết rõ con tuấn mã này là giống gì, tất cả mọi người đều biến sắc.

Tường Long Mã có thể cưỡi gió vượt mây, nếu bay đến không trung sau đó vung Nhiếp Vân xuống, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Thực lực đạt tới Chân Tiên cảnh cũng không thể phi hành, tối đa nhảy cao hơn người bình thường chút ít, theo chỗ cao té xuống, đồng dạng sẽ bị tươi sống ngã chết, Chân Tiên cũng không chịu nổi, chớ nói chi là Tiên Lực cảnh!

Một vị Khu Tu sư Kim Vân vì bọn hắn tử vong, hậu quả nghiêm trọng như thế nào, chỉ cần không ngốc đều có thể nghĩ ra được.

- Ngựa tốt!

Không biết bọn người Mẫn Ngạn bị hù mặt như màu đất, Nhiếp Vân ở trên lưng ngựa cảm nhận được kình phong đập vào mặt, nhịn không được lên tiếng thét dài.

Trước kia ở Phù Thiên đại lục, nhấc tay xé trời, dậm chân liệt địa, sau khi tiến vào Linh giới, đã bị không gian áp chế, nhỏ yếu như tu sĩ Khí Hải Cảnh, đừng nói phi hành, chỉ cần chạy nhanh một chút cũng thở hồng hộc, loại cảm giác này để cho hắn cực kỳ khó chịu.

Lúc này cưỡi tuấn mã bay lên, bay lượn bầu trời, cảm giác rong ruổi đại lục trước kia lần nữa hiện ra, để cho hắn sảng khoái nói không nên lời.

Ô ô ô!

Thời điểm cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, đột nhiên nghe được Tường Long Mã ở dưới thân gào rú, thân thể ở trên không trung xoay tròn một vòng, lực ly tâm cực lớn lao đến Nhiếp Vân, tựa hồ muốn vung hắn xuống.

- Muốn vung ta xuống dưới? Đã dám cưỡi ngươi, tự nhiên sớm có chuẩn bị!

Thiên phú Thiên Hành sư vận chuyển, Nhiếp Vân như một mảnh lá cây không có chút sức nặng nào, nương theo động tác của Tường Long Mã qua lại bay múa.

Ô ô ô!

Thấy vung không được thiếu niên trên người, Tường Long Mã thật sự nổi giận, lân phiến toàn thân dựng lên, sắc bén giống như lưỡi dao.

- Ngươi có lân phiến, ta cũng có, muốn đâm thủng ta, còn non lắm!

Cười khẽ một tiếng, Nhiếp Vân thi triển ra Tiên Thiên Long Thân, cánh tay trên người lập tức dài khắp một tầng lân mịn dày đặc, đồng thời từ trong tới ngoài, tản mát ra một cổ uy áp của Long tộc.

Tiên Thiên Long Thân của Nhiếp Vân là lợi dụng huyết mạch của Tiểu Long hình thành, mang theo huyết mạch tinh thuần nhất của Long tộc, một khi kích phát, một cổ uy áp từ sâu trong nội tâm lan tràn, Tường Long Mã lập tức run rẩy lên.

Long tộc chú ý đẳng cấp huyết mạch, cao nhất cấp đè chết người.

Tiên Thiên Long Thân của Nhiếp Vân ẩn chứa Long huyết đẳng cấp cao hơn Tường Long Mã mấy chục lần, nó giờ mới hiểu được vì sao thiếu niên này dám cưỡi nó, nguyên lai cũng là Long tộc,

hơn nữa cấp bậc cao như vậy...

- Tiền bối Long tộc, ta nguyện ý thần phục...

Nhiếp Vân vừa thi triển ra Tiên Thiên Long Thân, liền cảm thấy một cổ ý niệm yếu ớt truyền tới, cúi đầu xem xét, chỉ thấy Tường Long Mã đã trở nên vô cùng dịu dàng ngoan ngoãn.

- Rất tốt!

Thu lại Tiên Thiên Long Thân, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động, tiếp thu cổ ý niệm này, thành công nhận chủ.

- Ngựa tốt, ngựa tốt!

Tiên Thiên Long Thân của Nhiếp Vân ra nhanh thu nhanh hơn, lại thêm hắn thi triển ở trên không trung, bọn người Mẫn Ngạn không có chứng kiến, thời điểm bọn hắn tràn đầy lo lắng, liền chứng kiến thiếu niên cưỡi Tường Long Mã từng bước một từ không trung đi xuống, Liệt Mã dưới thân dịu dàng ngoan ngoãn như một con cừu non.

- Nhiếp Vân đại nhân tuần phục được Tường Long Mã?

- Cái này... Loại ngựa cao ngạo này làm sao có thể hàng phục?

Chứng kiến một màn trước mắt, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, dùng sức văn vê tròng mắt, không thể tin được đây là thật.

Bọn hắn nghĩ tới Nhiếp Vân có thể sẽ bị té xuống, sẽ bị đạp chết, sẽ bị ném ra xa, bản thân bị trọng thương... Nghĩ tới rất nhiều tình huống, nằm mơ cũng không nghĩ tới một màn trước mắt.

Thật quỷ dị.

Loại sinh mệnh cao quý như Tường Long Mã, vậy mà thần phục một tiểu tử Tiên Lực cảnh, cái này...

Bọn người Mẫn Ngạn con mắt trợn tròn, muốn từ trong biểu lộ của đối phương nhìn ra đây không phải là thật.

- Có cái gì phải ngạc nhiên, chẳng lẽ các ngươi quên thân phận của ta?

Thấy vẻ mặt của bọn họ, Nhiếp Vân làm sao không biết bọn hắn nghĩ cái gì, khóe miệng giương lên, thuận miệng nói ra.

- Khu Tu sư Kim Vân... Thì ra là thế!

Nghe được hắn nói, lúc này mọi người mới nhớ tới thân phận của thiếu niên này, là một Khu Tu sư Kim Vân nhất phẩm.

Khu Tu sư Kim Vân cực kỳ hiếm thấy, có thể làm cho Tường Long Mã khuất phục, cũng có khả năng...

Trải qua "nhắc nhở", mọi người phảng phất như "minh bạch", trên mặt tiêu hết nghi hoặc.

- Tốt rồi, Nhiếp Vân đại nhân hàng phục tuấn mã, chúng ta cũng tăng thêm tốc độ!

Từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, Mẫn Ngạn cười một tiếng, đi vào trước một thớt Giao Long Mã, rộng mở tâm linh thiêu đốt ngọc bài, chỉ chốc lát liền nhận được tán thành.

Đã có hai tiền lệ, tốc độ của mọi người rất nhanh, bọn người Mẫn Tích Tích, Ngụy Dã cũng rất nhanh đạt được tán thành, một người một thớt, nhảy lên lưng ngựa, chạy ra ngoài thành.

------oOo------

Chương 1323: Bán hoa tươi tiểu nữ hài

Nguồn: EbookTruyen.Me

Giao Long Mã không hổ là Bảo mã có được Giao Long huyết mạch, ra khỏi thành vô luận con đường gập ghềnh hay bằng phẳng, một đường chạy như điên, ngồi ở phía trên không cảm thấy xóc nảy chút nào, chỉ thấy cây cối hai bên ở dưới chân nhanh chóng biến

mất, vừa tới giữa trưa, lộ trình hơn ba ngàn dặm đã xẹt qua.

Linh giới pháp tắc chắc chắn, hơn ba ngàn dặm đường, nếu để cho bọn hắn đi bộ, không có mấy ngày căn bản không có khả năng, mới nửa ngày liền đến, đủ thấy tốc độ nhanh bao nhiêu.

- Bây giờ cách Cửu Dương Sơn còn có hơn bảy nghìn dặm, dựa theo tốc độ bình thường, xế chiều ngày mai có thể tới, ngựa của ta nhanh hơn, liền đi trước, đến lúc đó có thể đưa tin cho ta!

Mọi người xuống ngựa nghỉ ngơi, Nhiếp Vân cũng không xuống, vừa cười vừa nói.

Ngọc bày truyền tin ở Linh giới cũng có thể sử dụng, bất quá biên độ đưa tin không thể quá xa, nhưng trong vòng vạn dặm vẫn có thể bảo trì thông tin.

Đi cả buổi, Nhiếp Vân phát hiện tốc độ của Tường Long Mã nhanh hơn nhiều, thể lực càng dồi dào đến cực điểm, đi cùng bọn họ, phát huy không ra tốc độ chính thức, cùng lắm thì tới Cửu Long sơn trước, chờ bọn hắn là được.

- Nhiếp Vân đại nhân, ta đi chung với ngươi, tục ngữ nói “muốn đi Cửu Dương Sơn, trước nhập Cửu Dương thành”, ta đi theo, có thể mang ngươi dạo chơi ở trong nội thành!

Mẫn Tích Tích vừa cười vừa nói.

- Vậy tốt, hai người chúng ta đi trước!

Nghĩ đến có một dẫn đường là sự tình rất không tệ, lúc này Nhiếp Vân đáp ứng, để Mẫn Tích Tích ngồi lên Tường Long Mã.

- Chúng ta đi trước!

Cùng bọn người Ngụy Dã, Mẫn Ngạn nói một tiếng, Tường Long Mã hí dài, toàn lực chạy đi, thời gian nháy con mắt liền biến mất.

- Thật nhanh!

Tường Long Mã toàn lực chạy trốn, ngay cả Nhiếp Vân cũng khiếp sợ, so với vừa rồi gia tăng lên không chỉ gấp mười lần, thường thường ở trên mặt đất điểm một cái liền nhảy vào mây xanh, có đôi khi mượn nhờ sức gió, cả buổi cũng không rơi xuống.

- Cái này là cưỡi gió mà đi...

- ... Phu liệt tử cưỡi gió mà đi…. Tuần có năm ngày rồi sau đó phản… Đồn rằng: Chí Nhân vô ngã, Thần Nhân vô công, Thánh Nhân vô danh...

Cảm thụ bên tai vang lên tiếng gió vù vù, Nhiếp Vân nhắm mắt du lịch, Tiêu Dao Du du đãng ở trong óc, để cho lĩnh ngộ của hắn lần nữa sâu sắc hơn không ít.

Tuy thực lực không có gia tăng, lại làm cho trên người hắn mang theo tiên phong đạo cốt, tựa hồ tùy thời có thể phiêu phiêu dục tiên, bay lượn Cửu Thiên.

- Nhiếp Vân đại nhân, khí chất của ngươi...

Nhiếp Vân biến hóa, Mẫn Tích Tích phát hiện bất đồng, trong đôi mắt đẹp lộ ra kỳ quái, nghi hoặc trùng trùng điệp điệp.

Đồng dạng ngồi ở trên lưng Tường Long Mã, nàng cảm giác mình tựa như một bãi bùn nhão, thiếu niên ở trước mắt thì tán phát ra hương thơm trong mây, giống như tiên nhân chân chính.

- Chợt có cảm ngộ mà thôi!

Nở nụ cười một tiếng, Nhiếp Vân cũng không giải thích thêm.

Tuy không biết gia tộc của Đạm Đài Lăng Nguyệt có bao nhiêu, nhưng có thể làm cho nàng vượt giới tìm kiếm, quyển Tiêu Dao Du này khẳng định không đơn giản, công pháp lợi hại như thế, hắn cũng không có ý định nói cho bất luận kẻ nào.

Thất phu vô tội hoài bích có tội, trước khi không đủ lực lượng bảo vệ mình, có được công pháp cao thâm cũng không phải chuyện tốt.

- Lợi hại!

Thấy hắn không muốn nhiều lời, Mẫn Tích Tích cũng không hỏi nhiều, trong đôi mắt đẹp mang theo vẻ sùng bái.

Tuy nhận thức thiếu niên này thời gian không dài, lại bị đủ loại thần kỳ của hắn hấp dẫn, chính bởi vì như vậy, nàng mới không hề cố kỵ xấu hổ nam nữ cùng cưỡi một ngựa, muốn cùng hắn chung một chỗ.

Đương nhiên, thiếu niên này tuân thủ nghiêm ngặt quân tử chi lễ, chẳng những không có yêu cầu quá phận, còn chủ động nhượng chỗ, để cho nàng nhịn không được hảo cảm tăng nhiều.

Tường Long Mã toàn lực chạy trốn, tốc độ rất nhanh, cách mặt trời xuống núi còn một đoạn, hai người một ngựa liền đi tới Cửu Dương thành.

Cửu Dương thành lớn hơn Thiết Long Thành nhiều lắm, còn chưa tới liền chứng kiến tường thành cao cao đứng vững, cắm vào đám mây.

- Cái này là Cửu Dương thành, hôm nay chúng ta ở lại chỗ này một đêm, ngày mai phụ thân đến chúng ta lại đi Cửu Dương Sơn!

Mẫn Tích Tích chỉ về phía trước.

- Tốt!

Nhiếp Vân còn chưa đi vào thành thị lớn của Linh giới, đang muốn biết một chút, lúc này gật đầu.

Hai người nhảy xuống Tường Long Mã, giao phí tổn, thuận lợi tiến vào thành.

Vừa tiến vào trong đó, Nhiếp Vân lập tức cảm nhận được bất đồng, không hổ là thành thị lớn, linh khí du đãng tinh thuần hơn bên ngoài không nói, ẩn chứa Tu La Sát khí cũng mỏng manh hơn Thiết Long Thành, ở chỗ này tu luyện, khả năng tẩu hỏa nhập ma cực nhỏ.

Khó trách mỗi người đều muốn tiến vào thành thị lớn, vô luận đối với tu luyện hay kiến thức, đều có chỗ tốt thật lớn.

Dọc theo đường đi rộng lớn trong nội thành, hai người một đường đi về phía trước.

Bốn phía rao hàng, thanh âm gọi mua không dứt bên tai, đủ loại bảo vật bày ở trước mắt, để cho người hoa mắt.

Nhiếp Vân tự nhận bái kiến các mặt của xã hội, nhưng chứng kiến những vật này vẫn cảm thấy Linh giới không hổ là đứng đầu Chư Thiên vạn giới, trình độ dồi dào vượt xa Nhân giới có thể so sánh.

- Mua bó hoa a, hoa của ta mùi thơm ngát xông vào mũi, đối với tu luyện cực kỳ có lợi...

Dọc theo đường cái đi về phía trước, một thanh âm giòn giã vang lên, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy cách đó không xa có một tiểu cô nương đang ôm một đống hoa tươi rao hàng.

Nữ hài tuổi không lớn, chỉ mười bốn mười lăm, làn da trắng nõn giống như ngọc mài, khuôn mặt đáng yêu, để cho người liếc nhìn liền không khỏi sinh lòng thương cảm.

Nàng ôm một bó hoa còn lớn hơn mình, nhiều đóa kiều diễm đến cực điểm, hương thơm xông vào mũi.

- Cút ngay! Lại chặn đường cẩn thận lão tử giết ngươi!

Thanh âm rao hàng bị một tráng hán đánh gãy, thân hình gầy yếu bị đẩy qua một bên.

Tựa hồ thường xuyên gặp được loại sự tình này, tiểu nữ hài cũng không thèm để ý, chứng kiến Nhiếp Vân con mắt liền sáng ngời, lập tức chạy tới.

- Vị công tử này, vị tiểu thư bên cạnh ngươi xinh đẹp như thế, hẳn là đạo lữ của ngươi a, hoa sánh bằng người, hoa đẹp đưa cho mỹ nữ mới có thể để cho nó vĩnh viễn không tàn lụi!

Còn chưa tới trước mặt Nhiếp Vân, liền thấy được Mẫn Tích Tích bên cạnh hắn, vừa cười vừa nói.

- Đạo lữ? Ha ha, nàng không phải đạo lữ của ta! Bất quá, nhìn ngươi đáng yêu, hoa ngược lại có thể mua mấy đóa!

Nghe được đạo lữ, Nhiếp Vân lắc đầu.

------oOo------

Chương 1324: Trầm Giai Dung (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đạo lữ trong lòng hắn chỉ có một, chính là Đạm Đài Lăng Nguyệt! Những người khác căn bản không có khả năng, cho dù Lạc Khuynh Thành chung một chỗ từ Lạc Thủy thành đi ra cũng không thể thay thế địa vị của nàng ở trong lòng hắn.

Nghĩ đến Đạm Đài Lăng Nguyệt, sợi dây chuyền nàng đưa tặng tản mát ra khí lưu ấm áp, tựa hồ nói cho hắn biết, chủ nhân của sợi dây chuyền đang nhớ hắn.

Cảm nhận được ấm áp, Nhiếp Vân thò tay nắm nó ở trong lòng bàn tay, óng ánh sáng long lanh, tựa như Đạm Đài Lăng Nguyệt đang đứng ở trước mắt.

Tiểu nữ hài ngẩng đầu nhìn Nhiếp Vân, con mắt rơi vào sợi dây chuyền.

- Sợi dây chuyền thật xinh đẹp, là vị tiểu thư này tặng cho ngươi sao? Có thể cho ta xem thoáng một phát không?

Chứng kiến sợi dây chuyền, tú mục của tiểu nữ hài đột nhiên sáng ngời.

- Đây là người trọng yếu nhất trong sinh mệnh của ta cho ta, ngươi muốn nhìn, cũng được!

Chẳng biết tại sao Nhiếp Vân đối với tiểu cô nương trước mắt này, không tự chủ được sinh ra hảo cảm, không có phòng bị quá lớn, lấy dây chuyền xuống, đưa cho đối phương.

Đạm Đài Lăng Nguyệt lưu lại dây chuyền, mặt ngoài thoạt nhìn cực kỳ bình thường, không có khác nhau quá lớn, cũng không sợ có người chứng kiến cảm thấy là bảo vật, ra tay cướp đoạt.

- Người trọng yếu nhất trong sinh mệnh của ngươi?

Tiểu nữ hài nháy con mắt, tiếp nhận dây chuyền, nhìn thoáng qua, nhịn không được tán thưởng.

- Quả nhiên thật xinh đẹp!

Ngón tay nhẹ nhàng sờ ở phía trên thoáng một phát, lần nữa đưa dây chuyền về.

- Đã trọng yếu như vậy, trả lại cho ngươi, nhìn ngươi hẳn là người không tệ, liền thuận tiện tặng ngươi hai đóa hoa, các ngươi một người một đóa!

Đặt dây chuyền vào tay Nhiếp Vân, tiểu nữ hài nhìn lẵng hoa lật cả buổi, tìm ra hai đóa hoa màu đỏ tươi, đưa tới.

- Đa tạ hoa của ngươi, đây là mười viên Tiên thạch, xem như tiền mua hoa!

Thấy tiểu nữ hài có hảo ý, Nhiếp Vân không muốn chiếm tiện nghi của nàng, cổ tay khẽ đảo lấy ra mười viên Tiên thạch, nhét vào trong tay nàng.

Tuy không biết hai đóa hoa này tên gì, nhưng xem ra hết sức bình thường, mười viên Tiên thạch đã vật siêu giá trị rồi.

- Đa tạ công tử, tiểu thư!

Tiểu nữ hài tiếp nhận Linh thạch, con mắt sáng ngời nói:

- Hai đóa hoa này cũng không tệ lắm, là ta chuyên môn từ chỗ rất

xa ngắt lấy, nghe nói có thể đối kháng Tu La Sát khí, các ngươi ngàn vạn lần phải đảm bảo tốt, không nên vứt bỏ nha!

Nói xong tiểu nữ hài lần nữa liếc nhìn Nhiếp Vân, chạy tới xa xa, chỉ chốc lát liền dung nhập dòng người, biến mất không thấy gì nữa.

- Ha ha!

Nghe được nữ hài nghiêm túc nói, Nhiếp Vân cười lắc đầu, tiện tay ném một đóa hoa vào nạp vật đan điền, một đóa khác đưa cho Mẫn Tích Tích.

- Người tiễn đưa ngươi sợi dây chuyền... Là người yêu của ngươi sao?

Tiếp nhận đóa hoa, Mẫn Tích Tích đột nhiên ngẩng đầu hỏi, trong mắt hào quang lập loè.

- Phải, nàng là người ta yêu nhất!

Nhiếp Vân gật đầu nói xong lời này, cảm nhận được dây chuyền xuất hiện một dòng nước ấm lần nữa, tâm cảnh phảng phất như an tĩnh lại.

- Ngươi yêu nhất của người, nàng nhất định rất đẹp!

Nghe được thiếu niên nói có người yêu, trong mắt Mẫn Tích Tích hiện lên vẻ thất vọng, bất quá lập tức nở nụ cười.

- Nàng rất đẹp...

Nhớ tới dung nhan tuyệt mỹ của Đạm Đài Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân gật đầu.

Dung mạo, khí chất của Đạm Đài Lăng Nguyệt, tựa như Thiên Địa Tạo Hóa điêu khắc ra chí bảo trân quý nhất, không có bất kỳ người nào có thể thay thế.

- Nàng cùng ngươi nhất định cực kỳ xứng đôi!

Chứng kiến trong mắt Nhiếp Vân không tự chủ được toát ra cảm tình, Mẫn Tích Tích nói.

- Ân!

Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, từ trong hồi ức tỉnh lại.

- Tốt rồi, trời cũng hơi trễ, ta xem chúng ta trước tìm một chỗ ăn ít đồ, nghỉ ngơi lại nói!

Một đường đi dạo, mắt thấy mặt trời sắp xuống núi rồi.

Ở Nhân giới mười năm, trăm năm không ăn gì cũng không có việc, ở Linh giới một ngày không ăn đã cảm thấy trong dạ dày khó chịu, hai người sáng sớm từ Thiết Long Thành đi ra, đến bây giờ một giọt nước cũng không có uống, vừa nhắc tới ăn cơm, đều cảm giác được bụng đói kêu vang.

- Phía trước có quán rượu!

Mẫn Tích Tích chỉ về phía trước, Nhiếp Vân nhìn lại, quả nhiên có một quán rượu xuất hiện ở trước mắt.

- Nhất Tiếu Lâu, danh tự rất hay!

Trên tửu lâu có một tấm hoành phi rất lớn, viết ba chữ to Nhất Tiếu Lâu, chỉ từ danh tự có thể nhìn ra chủ nhân của quán rượu sống tiêu sái sảng khoái.

Tiến vào quán rượu, giao Tường Long Mã cho tiểu nhị, gọi một bàn rượu và thức ăn.

- Nhiều như vậy, chúng ta ăn không hết...

Mẫn Tích Tích hoảng sợ nói.

- Cái này mà nhiều? Ta xem có chút không đủ...

Trong khi Nhiếp Vân nói chuyện, Tiểu Long ở trong Tinh Cung kêu

lên.

Một bàn đồ ăn như vậy, hắn khẳng định ăn không hết, nhưng rơi xuống trong miệng Tiểu Long, mười bàn cũng không đủ.

Vốn còn muốn kêu lão tửu quỷ ra, phát hiện hắn đang tu luyện liền không quấy rầy.

- Nghe nói lần này Đế Dương đấu giá tràng đều là đồ tốt, có hứng thú đi xem hay không?

- Xem có làm được gì, đồ vật ở đấu giá hội mỗi vật đều là giá trên trời, hơn nữa dùng Khiết Linh Đan trả tiền, mua không nổi nhìn cũng chỉ tốn công!

- Không thể nói như vậy, ta nghe nói lần đấu giá này sẽ có bảo vật của Phật môn, là một cái chuông lớn, cho dù mua không nổi, biết một chút cũng tốt!

- Chuông lớn của Phật môn? Bảo vật Phật môn gõ một phát thần thái an tường, Tâm Ma tiêu hết?

Mới vừa lên đủ đồ ăn, Nhiếp Vân chợt nghe cách đó không xa truyền đến đối thoại.

Thanh âm của bọn hắn không lớn, mặc dù cường giả Chân Tiên muốn nghe cũng cực kỳ khó khăn, nhưng đối với Nhiếp Vân có được thiên phú Thiên Nhĩ sư mà nói, lại vô cùng đơn giản, nghe rành mạch, một chữ không lọt.

- bảo vật Phật môn?

Mắt hắn sáng rực lên.

Hiện tại tâm cảnh của Nhiếp Vân sớm đã đạt tới cảnh giới Bất Động, nếu có chí bảo Phật môn mà nói, nhất định có thể trực tiếp đột phá, đạt tới Kim Cương Lưu Ly Thể tầng thứ bảy Bất Động Kim Thân.

Kim Cương Lưu Ly Thể tấn cấp, Linh Tê Luyện Thể Quyết cũng có

thể đột phá.

Đến lúc đó hai công pháp luyện thể đồng thời đạt tới tầng bảy, cho dù Chân Tiên cảnh đỉnh phong tới, cũng có thể một quyền đánh chết!

Nếu như đấu giá hội thực có loại vật này, vô luận làm sao cũng phải qua đi xem.

Nghĩ vậy thò tay bố trí một cấm chế ở bên người, quay đầu nhìn về phía Mẫn Tích Tích.

- Đế Dương đấu giá hội... Ngươi nghe qua chưa?

- Đương nhiên nghe nói qua, đây là đấu giá hội long trọng do Đế Dương đấu giá tràng tổ chức, mỗi năm một lần, ân, ta tính toán thoáng một phát... Giống như năm nay đấu giá hội sắp tới rồi!

------oOo------

Chương 1325: Trầm Giai Dung (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong mắt Mẫn Tích Tích thả ra hào quang hưng phấn.

- Đế Dương đấu giá tràng là phòng đấu giá rất lớn, rất nhiều thành thị đều có, trung tâm ở Đế Dương Thành, bên trong cao thủ nhiều như mây, nghe nói Cửu Dương thành này có một vị Khu Tu sư tam phẩm tọa trấn!

- Khu Tu sư tam phẩm?

Nhiếp Vân sửng sốt.

- Đúng vậy, chính bởi vì có cao thủ như vậy tọa trấn, đồ vật mà Đế Dương đấu giá tràng đấu giá đều cực kỳ trân quý, lại không ai dám ra tay cướp đoạt, đây là quy củ mỗi người đều biết!

Mẫn Tích Tích nói.

Nhiếp Vân gật đầu.

Khu Tu sư tam phẩm không nói trước bản thân tu vi cao bao nhiêu, chỉ nói loại thân phận này, có thể hô ứng một mảng lớn cường giả thề chết đi theo.

Địa vị của Khu Tu sư ở Linh giới, vô luận ở bất kỳ địa phương nào cũng là tồn tại được tôn kính nhất.

- Ngươi biết đấu giá ở đâu không?

Nhiếp Vân hỏi.

- Biết rõ, hai năm trước ta qua một lần, ngươi muốn mua đồ? Ta có thể mang ngươi đi qua, bất quá... Không có thư mời, không cách nào tiến vào trong đó, lần trước ta cũng là cùng người khác đi vào!

Mẫn Tích Tích cau mày.

- Thư mời?

- Đúng vậy, mỗi lần Đế Dương đấu giá hội cử hành khí thế hùng vĩ không nói, bảo bối đều kiện kiện khiến người động tâm, không có tài lực cùng thực lực nhất định, là không thể nào có được thư mời tiến vào trong đó!

Mẫn Tích Tích nói:

- Thư mời của bọn hắn bình thường ở một tháng trước liền gửi xong, chúng ta không có thứ này, chỉ sợ ngay cả cửa cũng không thể nào vào được!

- Lần trước ngươi cùng người khác đi vào... bây giờ còn có thể tìm được người nọ không?

Nhiếp Vân nhướng mày hỏi.

Nếu đấu giá hội lần này quả thật có bảo vật Phật môn mà nói, nhất

định phải đến, ai cũng ngăn không được, có được thiên phú Ẩn Nặc sư, tiến vào đấu giá hội rất dễ dàng, nhưng muốn tham dự đấu giá liền khó khăn, đã có quy củ thư mời, Nhiếp Vân vẫn không muốn phá hư, dẫn xuất thêm nhiều phiền toái nữa.

Về phần đi trộm, thực lực bây giờ quá yếu, vạn nhất bị phát hiện, nhất định sẽ lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Nhiếp Vân tạm thời còn không muốn trở mặt với Đế Dương đấu giá tràng.

Cân nhắc đến những thứ này, biện pháp duy nhất là để cho Mẫn Tích Tích tìm được người đã từng mang nàng vào kia, người này hai năm trước có thể lấy được thư mời, nói rõ thân phận không thấp, có lẽ bây giờ cũng có thể lấy được.

- Lần trước là con gái của Cửu Dương thành thành chủ Trầm Giai Dung mang ta đi! Bởi vì phụ thân của cả hai đều là thành chủ, chúng ta từ nhỏ liền nhận thức, xem như bằng hữu, nàng nên có thư mời, nếu ngươi thật muốn đi mà nói, ta có thể để nàng mang bọn ta đi qua!

- Vậy tốt, làm phiền ngươi a!

Nhiếp Vân cười cười.

- Ngươi đã cứu tánh mạng của ta, những lời này quá khách khí, lại nói, lấy trình độ hiếu khách của Trầm Giai Dung, nàng khẳng định cũng muốn nhận thức một vị Khu Tu sư Kim Vân nhất phẩm!

Mẫn Tích Tích nói.

- Việc này không nên chậm trễ, nhanh ăn đi, đúng rồi, qua một hồi ta hi vọng ngươi không nên giới thiệu ta là Khu Tu sư Kim Vân, liền nói ta là bằng hữu của ngươi là tốt rồi!

Khu Tu sư Kim Vân của Nhiếp Vân cũng không ở Khu Tu tháp đăng ký qua, thuộc về người không có “chứng minh thư”, ở Thiết Long Thành nói một chút cũng không có gì, nhưng ở Cửu Dương thành hiển lộ ra, vạn nhất bị người có ý chí tra xét rõ ràng, phiền toái sẽ

không ít.

- Ách... Được rồi!

Mẫn Tích Tích chẳng biết tại sao thiếu niên trước mắt này có thân phận tốt như vậy lại không muốn nói ra, thấy thái độ của hắn kiên quyết, đành phải gật đầu.

Có chuyện trong lòng, hai người một Long ăn cơm rất nhanh, đi ra Nhất Tiếu Lâu.

- Nhiếp Vân đại nhân, phủ thành chủ ở phía trước, ngươi xem chính là phủ đệ cao lớn kia!

Cưỡi Tường Long Mã đi một hồi, Mẫn Tích Tích chỉ về phía trước nói.

Tay nàng chỉ là một phủ đệ cao lớn, gạch đỏ ngói xanh, giống như Thiết Long Thành phủ thành chủ, để lộ ra phong cách cổ xưa dào dạt.

- Trực tiếp xưng hô ta Nhiếp Vân là được!

Nhiếp Vân cười cười.

Đã ngụy trang thành bằng hữu, gọi đại nhân khẳng định không thích hợp.

- Tốt!

Mẫn Tích Tích gật đầu.

Đang khi nói chuyện, Tường Long Mã đi tới trước phủ đệ, nhảy xuống ngựa, nữ hài đi tới trước cửa, thi lễ với thủ vệ nói:

- Xin nhờ hai vị đi vào thông bẩm tiểu thư Trầm Giai Dung của các ngươi một chút, nói ta là Thiết Long Thành Mẫn Tích Tích đến đây tìm nàng!

- Nguyên lai là Tích Tích tiểu thư, ngươi chờ một lát, ta đi vào thông

báo ngay!

Một hộ vệ tựa hồ nhận ra Mẫn Tích Tích, cười lấy ra một ngọc bài, nhẹ nhàng vẽ một cái.

Chỉ chốc lát, ngọc bài lòe ra hào quang, nhìn thoáng qua, hộ vệ cười vui vẻ nói.

- Tích Tích tiểu thư, mời, tiểu thư nhà chúng ta đang ở phòng khách chờ ngươi!

- Đa tạ!

Mẫn Tích Tích gật đầu, mang Nhiếp Vân đi theo sau lưng hộ vệ vào trong.

Vừa tiến vào đại môn, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy hô hấp sảng khoái, Thiên Nhãn quan sát, cả thành chủ phủ được bao phủ ở trong một trận pháp cự đại, khiến Tiên Thiên linh khí ở trong nội viện càng thêm tinh thuần, Tu La Sát khí càng ít.

- Vị thành chủ phủ này chỉ sợ có một Khu Tu sư nhị phẩm!

Chứng kiến loại tình huống này, trong nội tâm Nhiếp Vân âm thầm phán đoán.

Có thể bố trí xuống đại trận lớn như vậy ngăn cách Tu La Sát khí, nói rõ phủ thành chủ có một vị Khu Tu sư, hơn nữa ít nhất đạt đến nhị phẩm.

- Tích Tích ngươi đã đến rồi, lần trước ta chuyên môn dẫn Thạch tiền bối đi thăm ngươi một lần, tuy Thạch tiền bối là Khu Tu sư nhị phẩm, nhưng đối với bệnh tình của ngươi thực không có biện pháp, ta chỉ có thể trở về, mấy ngày nay ta đang định năn nỉ Kim Ngọc tiền bối ở Đế Dương đấu giá tràng đi khám cho cho ngươi, không nghĩ tới ngươi vậy mà đã khôi phục, thật sự là quá tốt! Nhanh nói cho ta, rốt cuộc là vị cao nhân nào trị tốt ngươi!

Hai người đi theo sau lưng hộ vệ, còn chưa tới phòng khách, chợt nghe một thanh âm líu ríu hưng phấn vang lên, sau đó một thân

ảnh hỏa hồng sắc xông lại, nhìn Mẫn Tích Tích, vẻ mặt hưng phấn.

Thân ảnh là một nữ hài xinh đẹp, mười tám mười chín tuổi, dung mạo không kém Mẫn Tích Tích, quần áo hỏa hồng sắc, phụ trợ tính cách của nàng nóng bỏng nhiệt tình.

- Ta cũng chỉ vừa tỉnh, sự tình ngươi cùng Thạch tiền bối qua xem bệnh cho ta, phụ thân đã nói cho ta biết, đa tạ!

Chứng kiến Trầm Giai Dung nhiệt tình, Mẫn Tích Tích nở nụ cười một tiếng.

------oOo------

Chương 1326: Khâu thiếu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tỷ muội nhà mình đừng nói như vậy, ngươi vừa tỉnh liền tới đây thăm ta, ta thật cao hứng, hôm nay vừa lúc là sinh nhật yến hội của ta, nhanh vào!

Trầm Giai Dung đánh gãy Mẫn Tích Tích cảm kích, hưng phấn nói.

- Sinh nhật của ngươi? Đúng rồi, ta thiếu chút nữa quên mất...

Trải qua nhắc nhở, lúc này Mẫn Tích Tích mới nhớ ra, vỗ trán một cái, vẻ mặt áy náy.

- Không có việc gì, ngươi có thể tới ta liền rất cao hứng, đúng rồi, hôm nay tới không ít thanh niên tài tuấn, có muốn ta giới thiệu cho ngươi mấy cái hay không?

Trầm Giai Dung cười nói.

- Không cần, ta đi cùng bằng hữu, là muốn nhờ ngươi một chuyện...

Nghe giới thiệu thanh niên tài tuấn, Mẫn Tích Tích liền nhức đầu,

vội vàng khoát tay, vừa định nói ra ý đồ bản thân đến, đã bị Trầm Giai Dung đánh gãy.

- Ngươi đi cùng bằng hữu? Vị này chính là bằng hữu của ngươi?

Trong tiếng nghi hoặc, con mắt của Trầm Giai Dung rơi vào trên người Nhiếp Vân.

Tuy thiếu niên trước mắt này lớn lên không phải đặc biệt suất khí, nhưng góc cạnh rõ ràng, toàn thân lưu tuyến, nhiều một phần thì béo, thiếu một phân thì gầy, hai loại khí tức động tĩnh hoàn toàn bất đồng ở ẩn trong người, không chút nào lộ ra xung đột, nhìn xem dị thường thoải mái.

Nhất là cặp mắt đen nhánh kia, thâm thúy sáng ngời, có được trầm ổn cùng lão luyện không quá tương xứng tuổi, để cho người xem xét liền nhịn không được trầm mê vào trong đó.

- Trầm tiểu thư, ta gọi Nhiếp Vân, là bạn của Tích Tích!

Nhiếp Vân không biết Trầm Giai Dung nhìn thoáng qua, trong nội tâm đã có đánh giá với hắn, mỉm cười tiến về phía trước một bước, xòe bàn tay ra.

- Ách... Nhiếp Vân, Trầm Giai Dung chưa bao giờ cùng nam tử xa lạ nắm tay, không có ý tứ, ta đã quên sớm nói với ngươi...

Chứng kiến động tác của hắn, sắc mặt Mẫn Tích Tích đỏ lên, vội vàng nhỏ giọng nói, xem ra nàng sớm biết quy củ này, chỉ là còn chưa kịp nói, bất quá lời của nàng còn chưa hết, con mắt liền trừng to.

Chỉ thấy Trầm Giai Dung không bao giờ nắm tay nam sĩ, lúc này rõ ràng hào phóng vươn bàn tay như ngọc trắng, cùng Nhiếp Vân nắm chung một chỗ.

- Nhiếp Vân, tên rất dễ nghe, rất vinh hạnh nhìn thấy ngươi, ngươi đã là bạn của Tích Tích, liền là bằng hữu của ta, bảo ta Giai Dung là được!

- Ách...

Nghe được Trầm Giai Dung tự giới thiệu, Mẫn Tích Tích lần nữa kinh ngạc đến cái cằm sắp rơi trên mặt đất.

Trước kia một thanh niên tài tuấn của Cửu Dương thành, cũng bởi vì hô nàng một tiếng Giai Dung, bị nàng đóng cửa từ chối tiếp khách ba tháng, làm sao chỉ thấy thiếu niên trước mắt một lần, liền chủ động để cho người ta xưng hô Giai Dung?

- Trầm tiểu thư khách khí!

Nếu như điểm ấy liền để nàng kinh ngạc, Nhiếp Vân nói nàng mới biết được kinh ngạc vẫn còn ở phía sau.

Nhiếp Vân căn bản không lĩnh tình, như trước xưng hô Trầm tiểu thư, hơn nữa bàn tay cầm tay của Trầm Giai Dung nhẹ nhàng rụt trở về, ngay cả đối phương cũng không biết hắn lúc nào rút đi, tựa hồ cùng mỹ nữ nắm tay với hắn mà nói chỉ là sân khấu đi ngang qua, không muốn mượn cơ hội chiếm tiện nghi.

- Giai Dung, ta tới là muốn hỏi ngươi mượn thư mời của Đế Dương đấu giá tràng, muốn đi đấu giá hội nhìn xem...

Vì giảm bớt kinh ngạc trong lòng, Mẫn Tích Tích liền tranh thủ nói ra ý đồ đến.

- Thư mời của Đế Dương đấu giá tràng? Ta có một tấm, vừa vặn ta cũng muốn đi, chúng ta có thể chung một chỗ, bất quá đấu giá hội vào buổi sáng ngày mai, đêm nay không nóng nảy, đi, ta đang cử hành sinh nhật yến hội, đều là chút ít người trẻ tuổi, chung một chỗ a!

Trầm Giai Dung kéo Mẫn Tích Tích nói.

- Buổi sáng ngày mai?

Nguyên lai tưởng rằng đấu giá hội ngay ở đêm nay, nghe nói như thế, hai người Nhiếp Vân đều là sững sờ, nhịn không được cười khổ.

Trước kia nghe được tin tức đấu giá hội, cũng không nghe khi nào cử hành, sốt ruột chạy tới, nguyên lai ngày mai mới cử hành.

Hiện tại trời mới tối, khoảng cách buổi sáng ngày mai còn có một thời gian ngắn, nàng đã mời tham gia sinh nhật, qua xem cũng không sao.

Theo sau lưng Trầm Giai Dung, rất nhanh đi vào một đại sảnh rộng lớn, vừa mới vào liền có hai thanh niên chạy ra đón chào, vừa nhìn thấy Mẫn Tích Tích đứng ở bên cạnh Trầm Giai Dung, con mắt lập tức sáng.

- Giai Dung, vị tiểu thư này là...

Đi đầu là một thanh niên áo trắng vội nói.

- Mời bảo ta Trầm Giai Dung!

Sắc mặt của Trầm Giai Dung trầm xuống, không để ý tới thanh niên áo trắng, lôi kéo Mẫn Tích Tích đi vào đại sảnh.

Đi vào đại sảnh, Nhiếp Vân nhìn một vòng, phát hiện đích thật là sinh nhật yến hội, chừng bảy tám chục người, từng cái niên kỷ cũng không lớn, chỉ chừng hai mươi tuổi.

- Đây là cha ta tổ chức yến hội cho ta, nói muốn tìm cho ta người thích hợp, dù sao ta cũng không quá ưa thích!

Trầm Giai Dung hừ nhẹ một câu, cũng không biết là nói cho Mẫn Tích Tích nghe, hay là nói cho Nhiếp Vân nghe.

- Trầm tiểu thư ngươi bề bộn, ta đến bên này nghỉ ngơi là được!

Thấy đi theo sau lưng hai mỹ nữ quá gây chú ý, Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, ở đại sảnh tìm một chỗ ngồi xuống.

Trầm Giai Dung cũng nhìn ra hắn xấu hổ, lúc này không nói thêm lời, đi chào hỏi những người khác.

Ngồi vào vị trí, tiện tay cầm lấy bầu rượu uống một ngụm, cảm thấy rượu ở Linh giới hương vị chỉ bình thường, so với rượu của hắn còn kém một mảng lớn.

Không có hảo tửu, cơm thì vừa ăn xong, cũng không có tâm tình cùng những người khác nói chuyện phiếm, nên hắn lẳng lặng ngồi tại nguyên chỗ.

Thời điểm một người uống rượu cảm thấy nhàm chán, đột nhiên hai bóng người xuất hiện ở trước mặt.

Giương mắt nhìn đi, đúng là hai người vừa rồi đi ra ngoài nghênh đón Trầm Giai Dung.

- Tiểu tử, cô gái vừa rồi kia tên gọi là gì?

Thanh niên áo trắng trước kia hai tay chắp sau lưng, bao quát lấy Nhiếp Vân hỏi.

Thấy người này vô lễ như thế, Nhiếp Vân chẳng muốn so đo, tiếp tục uống rượu.

- Tiểu tử, ngươi điếc sao? Khâu thiếu hỏi ngươi, cũng dám không trả lời, chẳng lẽ muốn chết?

Thấy thái độ của Nhiếp Vân như vậy, thanh niên áo trắng còn chưa nói, thanh niên áo tím phía sau hắn sắc mặt trầm xuống, quát.

- Cút!

Nhiếp Vân chẳng muốn so đo với những người này, hừ lạnh một tiếng.

Thanh niên áo trắng thực lực Tiên Thể cảnh đỉnh phong, thanh niên áo tím Tiên Thể cảnh trung kỳ, ngay cả biểu ca của Mẫn Tích Tích cũng không bằng, loại thực lực này mặc dù không có tuyệt chiêu Quang Minh, chỉ sử dụng lực lượng thân thể cũng có thể đánh chết, chính bởi vì như thế mới không có để hai người

vào mắt.

Sóng to gió lớn thấy nhiều rồi, tuy hiện tại không muốn liều lĩnh quá mức, nhưng tất cung tất kính với hai quần là áo lượt, lại không phải phong cách của hắn.

------oOo------

Chương 1327: Khâu thiếu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi... Tiểu súc sinh, ngươi muốn chết!

Không nghĩ tới tiểu tử trước mắt chỉ có thực lực Tiên Lực cảnh đỉnh phong cũng dám nói với hắn như vậy, người mặc áo tím sắc mặt đỏ lên, đang muốn ra tay với Nhiếp Vân, cánh tay xiết chặt đã bị Khâu thiếu bắt lấy.

- Đây là sinh nhật yến hội của Giai Dung, không nên vọng động!

Khâu thiếu hừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn Nhiếp Vân.

- Tiểu tử, ngươi rất cuồng, hôm nay ở chỗ này bất tiện động thủ với ngươi, chờ ra khỏi thành chủ phủ, ta xem ai còn có thể bảo trụ ngươi...

- Vì cảm tạ mọi người tham gia sinh nhật yến hội của Giai Dung tiểu thư, vũ hội hiện tại bắt đầu, mời các vị thỏa thích vui chơi!

Khâu thiếu nói còn chưa dứt lời, đại sảnh vang lên một thanh âm sáng sủa, sinh nhật yến hội lần này rõ ràng chuẩn bị vũ hội.

Loại sự tình này chẳng những Khâu thiếu không nghĩ tới, tựa hồ ngay cả Trầm Giai Dung cũng không biết, nghe được vũ hội, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Cái sinh nhật yến hội này là phụ thân nàng một tay xử lý, là cảm thấy nàng đã đến tuổi gả chồng, nên tìm một tài tuấn phù hợp, vững chắc vị trí thành chủ của hắn.

Nghe được vũ hội bắt đầu, Khâu thiếu không hề để ý tới Nhiếp Vân, hung dữ nhìn thoáng qua, tựa hồ muốn nhớ dung mạo của hắn ở trong lòng, quay đầu lại sẽ trả thù.

- Trầm thúc thúc vậy mà thực chuẩn bị vũ hội, ha ha!

Hừ nhẹ một tiếng, khóe miệng Khâu thiếu giương lên, đi vào trước mặt Trầm Giai Dung.

- Giai Dung tiểu thư, ta có thể mời ngươi nhảy một điệu hay không?

Vừa rồi còn hỏi Mẫn Tích Tích tên gọi là gì, lúc này lập tức chạy đi tìm Trầm Giai Dung khiêu vũ, Khâu thiếu này vừa xem liền biết là dê xồm, có chủ tâm bất lương.

- Ta hôm nay không thoải mái, ngươi mời người khác đi!

Trầm Giai Dung không biết vì sao phụ thân lại thiết kế loại khiêu vũ này ở trong sinh nhật của mình, nhưng biết chắc có quan hệ tới địa vị thành chủ, trong nội tâm phiền chán, khoát tay áo.

- Thân thể của Giai Dung tiểu thư đã không thoải mái, vị tiểu thư này nên không có việc gì a, có thể cùng tại hạ nhảy một điệu hay không?

Ở trước mặt Trầm Giai Dung đụng cây đinh, sắc mặt Khâu thiếu trầm xuống, nhìn về phía Mẫn Tích Tích.

- Ta... Ta có bạn nhảy rồi, Nhiếp Vân này chính là bạn nhảy của ta, không có ý tứ!

Mẫn Tích Tích tựa hồ biết rõ Khâu thiếu này không phải người tốt, vội vàng trốn tránh, đi tới trước mặt Nhiếp Vân, ôm lấy cánh tay của hắn nói.

Thấy Mẫn Tích Tích tìm mình làm tấm mộc, Nhiếp Vân lắc đầu, cũng không phủ nhận.

- Ngươi...

Giai Dung tiểu thư cự tuyệt hắn thì thôi, thấy nữ nhân này vậy mà cũng dám cự tuyệt hắn, sắc mặt Khâu thiếu tím như quả cà, một cổ sát ý đậm đặc dâng lên ở trong lòng.

- Con mẹ nó, Trầm Giai Dung là con gái của thành chủ, ta nhịn nàng còn được, ngươi tính toán ngon vậy sao, bản thiếu gia có thể mời ngươi khiêu vũ, xem như cho ngươi mặt mũi rồi, đừng cho mặt mà không biết xấu hổ!

Gầm lên một tiếng, Khâu thiếu bước tới trước, trong mắt sát cơ bắn ra bốn phía.

- Khâu Trọng, ngươi đây là thái độ gì, Tích Tích là bằng hữu của ta, nếu như ngươi nói như vậy, mời đi ra ngoài cho ta!

Trầm Giai Dung không có tới Khâu thiếu này không có hàm dưỡng như thế, bị người cự tuyệt hai lần, trực tiếp gầm hét lên ở đại sảnh, tức đến sắc mặt đỏ lên, giận dữ hét.

- Đi ra ngoài? Hừ, ngươi cho rằng là con gái thành chủ liền lợi hại? Nói cho ngươi biết, nếu như không phải gia tộc chúng ta che chở, vị trí thành chủ của cha ngươi đã sớm xuống đài rồi, cho mặt còn không biết xấu hổ, nữ nhân này đêm nay lão tử muốn định rồi, ta nhìn ngươi có thể làm gì ta!

Khâu Trọng cười lạnh, không để ý tới Trầm Giai Dung tức giận chút nào, duỗi tay chộp tới Mẫn Tích Tích.

Tay của hắn còn không có rơi vào trên người Mẫn Tích Tích, liền chứng kiến một bàn chân xuất hiện ở trước ngực.

- Cút!

Nương theo một tiếng quát lạnh, hắn trực tiếp bay rớt ra ngoài, xương sườn gãy bảy tám cây, trùng trùng điệp điệp ngã trên bàn rượu.

Một cước này tốc độ cực nhanh, tất cả mọi người ở trong điện còn không có chú ý, Khâu Trọng đã nằm ở trên đất, đầy người dơ dáy

bẩn thỉu, tất cả tôn nghiêm ném không còn một mảnh.

- Ngươi lại dám đánh Khâu thiếu? Ngươi nhất định phải chết!

Một lát sau, thanh niên áo tím ở sau lưng Khâu thiếu chứng kiến chủ tử biến thành bộ dạng này, dọa đến sắc mặt trắng bệch, thân thể run lên.

Theo thanh âm của hắn nhìn lại, lúc này mọi người mới phát hiện, ra tay không phải người khác, đúng là Nhiếp Vân.

Nhiếp Vân này chỉ là Tiên Lực cảnh đỉnh phong, lại một cước đá bay Khâu thiếu thực lực Tiên Thể cảnh, chỉ phần thực lực cùng phách lực này, liền để cho bọn hắn cảm thấy tim đập nhanh.

- Chết chắc... Đã như vậy, ngươi cũng gục xuống a!

Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, lần nữa nhấc chân.

Bành!

Cho dù thanh niên áo tím cũng là Tiên Lực cảnh, nhưng khoảng cách gần như thế làm sao có thể tránh thoát bàn chân của Nhiếp Vân, kêu thảm một tiếng bước theo gót Khâu thiếu, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, miệng gặm đất, thương thế của hắn tựa hồ còn nặng hơn Khâu thiếu, dưới một cước khí tức ra nhiều vào ít, không sai biệt lắm sắp treo rồi.

- Ngươi dám đánh ta, ngươi biết ta là ai không...

Khâu thiếu nằm trên mặt đất cũng không hôn mê, thấy con sâu cái kiến trong mắt hắn không quan tâm đả thương mình, tức giận đến thét dài, tiếng la còn không có chấm dứt liền chứng kiến bàn chân rơi vào trên mặt, hung hăng đạp qua.

Bành! Bành! Bành!

Liên tục ba cái, hàm răng bị đá nát, trong miệng tóe ra máu tươi.

- Ngươi muốn chết...

Hàm răng rơi xuống nói chuyện hở, Khâu thiếu như trước điên cuồng hét lên.

- Lá gan còn rất lớn!

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, lần nữa một cước đá đi lên, Khâu thiếu chỉ cảm thấy ý nghĩ chấn động, trước mắt tối sầm, lập tức ngất đi.

- Xảy ra chuyện lớn, đi mau!

- Khâu thiếu bị đánh tổn thương, đã xong, ở chỗ này sẽ bị tai bay vạ gió...

- Trầm tiểu thư, nhà của chúng ta có việc gấp, phải mau đi trở về, không có ý tứ...

Một màn này rơi vào trong mắt người khác, mọi người biết rõ một hồi bão tố sắp bộc phát, tất cả đều sợ tới mức nhao nhao cáo từ, chỉ chốc lát toàn bộ đại sảnh chỉ còn lại Khâu thiếu cùng tùy tùng bị thương, còn có Trầm Giai Dung, Mẫn Tích Tích.

- Cái này phiền toái...

Ba người liếc mắt nhìn nhau, sau một lúc lâu Trầm Giai Dung mới lo lắng nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Làm sao vậy? Chẳng lẽ Khâu thiếu này thân phận rất cao?

Nhiếp Vân không thèm để ý mà hỏi.

------oOo------

Chương 1328: Xem bệnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Khâu thiếu này là con trai độc nhất của Khu Tu sư tam phẩm ở Đế

Dương bán đấu giá tràng, Khâu Lân tính bao che khuyết điểm, ngang ngược càn rỡ, nếu cho hắn biết rõ ngươi đả thương con của hắn, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ... Như vậy đi, ngươi cưỡi Giao Long Mã của ta, nhanh ly khai đi!

Trầm Giai Dung nhíu mày vội vàng nói, trong giọng nói mang theo vô cùng lo lắng.

- Cưỡi Giao Long Mã của ngươi? Vậy ngươi làm sao bây giờ?

Nhiếp Vân cau mày nói.

- Ta... Ta... Ngươi không cần phải xen vào, cha ta là thành chủ, cho dù muốn tìm ta phiền toái, cũng không có khả năng quá phận...

Trầm Giai Dung nói.

- Được rồi, ta không liên lụy ngươi, ta không đi!

Thấy bộ dạng của nữ hài, Nhiếp Vân đối với nàng hảo cảm tăng nhiều, bèo nước gặp nhau lại muốn cứu mình, nói rõ nữ nhân này tuy tuổi không lớn, lại cực kỳ giảng nghĩa khí.

Đối với người giảng nghĩa khí, Nhiếp Vân từ sâu trong nội tâm sinh ra tán dương.

Về phần phụ thân Khâu thiếu, một Khu Tu sư tam phẩm nho nhỏ, hắn thật đúng là không có để vào mắt.

Đi vào Linh giới tuy không muốn gây chuyện, nhưng không có nghĩa là sợ phiền phức, Khu Tu sư tam phẩm, Chân Tiên cảnh mà thôi, thực làm mình nóng nảy, ném qua một quả Nguyên Khí Đạn, cho dù Thiên Tiên cũng bị nổ chết, chứ đừng nói một Chân Tiên nho nhỏ.

- Nhiếp Vân, nếu không chúng ta nhanh đi thôi, dù sao Trầm Giai Dung cũng là con gái thành chủ, chắc có lẽ không ra vấn đề lớn, nếu chúng ta ở loại chỗ này, chỉ biết càng ngày càng phiền toái...

Chứng kiến Trầm Giai Dung đưa tới ánh mắt, Mẫn Tích Tích cũng

an ủi một câu.

- Con gái thành chủ... Ha ha, vị trí thành chủ của phụ thân nàng rất kiên cố sao?

Nhiếp Vân không có trả lời nàng, mà hừ một tiếng.

Từ vừa rồi Khâu thiếu nói đến xem, vị trí thành chủ của phụ thân Trầm Giai Dung cũng không chặt chẽ, nếu không, cũng sẽ không ở trên yến hội sinh nhật của con gái, dẫn sói vào nhà.

Vì địa vị của mình, không để ý cảm thụ của con gái, phụ thân như vậy cũng thật là tâm ngoan thủ lạt.

Mẫn Tích Tích cũng không phải người ngu, nghe nói như thế cũng ý thức được bất đồng, ngẩng đầu nhìn Trầm Giai Dung, phát hiện khuôn mặt nàng tái nhợt, cả người không tự chủ được run rẩy.

Thấy một màn như vậy, Mẫn Tích Tích rốt cục hiểu được, đồng dạng là con gái thành chủ, cho dù Cửu Dương thành rộng lớn hơn Thiết Long Thành, nhưng Trầm Giai Dung qua chưa hẳn thư thái như mình.

Ít nhất phụ thân nàng đối với nàng yêu thương sủng ái, mà phụ thân của Trầm Giai Dung tựa hồ không phải như vậy.

- Không phải như các ngươi tưởng tượng... Kỳ thật cha ta rất thương ta, chỉ là... Ba năm trước đây bị một loại bệnh kỳ quái, vừa sử dụng lực lượng liền bị cắn trả, toàn thân dài ra chấm đỏ sống không bằng chết!

Vành mắt của Trầm Giai Dung đỏ lên.

- Lúc trước cha ta tranh đoạt thành chủ vị, kết xuống không ít cừu địch, thực lực của hắn mạnh mẽ, không ai dám tìm phiền toái, nhưng nếu như những người kia biết rõ hắn bị loại quái bệnh này, chỉ sợ dùng không được bao lâu, toàn cả gia tộc chúng ta sẽ bị người san bằng!

- Hơn nữa từ đầu năm đến nay, thân thể của phụ thân một ngày

không bằng một ngày, bệnh tình càng thêm nghiêm trọng, chuyên môn nhờ phụ thân của Khâu Trọng, cũng chính là vị Khu Tu sư tam phẩm Khâu Lân kia nhìn một chút, cũng không chuyển biến tốt đẹp! Phụ thân vì về sau ta không bị cừu gia khi nhục, có thể vượt qua ngày tốt lành, hi vọng ta có thể gả cho Khâu Trọng...

Trầm Giai Dung nói đến đây liền khóc không thành tiếng.

- Ai!

Trong nội tâm Nhiếp Vân thở dài, đột nhiên nói:

- Phụ thân ngươi ở đâu, có thể dẫn ta nhìn xem không?

- Mang ngươi nhìn xem?

Trầm Giai Dung không biết hắn có ý gì, dừng lại thút thít nỉ non, không rõ ràng cho lắm.

- Kỳ thật Nhiếp Vân là Khu Tu sư cường đại, bệnh của ta chính là hắn chữa!

Nhìn ra nghi ngờ của nàng, Mẫn Tích Tích giải thích.

- Bệnh của ngươi... là hắn trị tốt?

Trầm Giai Dung chấn động.

Bệnh tình của Mẫn Tích Tích, làm hảo tỷ muội, nàng biết rất rõ ràng, Khu Tu sư nhị phẩm cũng không thể làm gì, thiếu niên trước mắt lại có thể nhẹ nhõm trị hết, chẳng lẽ... cũng là Khu Tu sư tam phẩm?

- Nhanh mang ta đi xem một chút đi, một hồi Khâu Lân kia đến, nhất định sẽ có không ít phiền toái, còn muốn trị liệu liền không kịp rồi!

Nhiếp Vân cười nói.

Vừa rồi đám tài tuấn kia tứ tán đào tẩu, khó bảo toàn không có gian

tế của Khâu Lân, chỉ sợ tin tức mình đả thương Khâu Trọng hiện tại đã truyền vào trong tai đối phương, chỉ là bởi vì từ đấu giá tràng đến nơi đây lộ trình không gần, không có biện pháp lập tức tới mà thôi.

Về phần biết rõ bọn hắn ly khai tin tức sẽ rò rỉ, vì sao Nhiếp Vân không lưu đám đông lại, điểm ấy vô cùng đơn giản, thứ nhất những người này không đắc tội hắn, Nhiếp Vân không thể đuổi tận giết tuyệt, thứ hai cho dù tạm thời có thể che lấp, về sau cũng là sự tình phiền toái, gây chuyện không tốt còn có thể mang đến phiền toái cho Trầm Giai Dung, Mẫn Tích Tích, còn không bằng một hơi giải quyết lại nói.

- Tốt...

Thấy thiếu niên trầm ổn, chẳng biết tại sao Trầm Giai Dung sinh ra một loại tín nhiệm, vội vàng gật đầu, dẫn đường đi về phía trước.

- Hai người các ngươi cũng đi theo a!

Theo ở phía sau hai bước, Nhiếp Vân nhìn thoáng qua Khâu thiếu cùng tùy tùng hôn mê nằm trên mặt đất, khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng chộp hai người vào lòng bàn tay.

Hai cái này xem như tù binh, đến lúc đó hoàn toàn có thể dùng để trả giá.

Đi theo sau lưng nữ hài, rất nhanh vượt qua mấy hành lang thật dài, đi vào một tiểu viện yên tĩnh.

- Cha!

Đẩy cửa tiến vào tiểu viện, Trầm Giai Dung thở nhẹ một tiếng.

- Giai Dung con đã đến rồi, yến hội như thế nào? Tuy Khâu Trọng này quần là áo lượt, không phải lương xứng, nhưng ngươi bây giờ chỉ có gả cho hắn mới có thể miễn bị tai hoạ, bệnh tình của ta, đoán chừng thời gian không nhiều lắm rồi, chỉ hy vọng ngươi có thể qua ngày tốt...

Trong phòng nằm một trung niên nhân có vẻ bệnh tật, chứng kiến con gái tới liền thở dài một tiếng.

- Yến hội... Phụ thân, ta tìm được Khu Tu sư cao minh, hắn muốn sang đây xem bệnh cho ngươi, bệnh của Mẫn Tích Tích muội muội là hắn chữa tốt!

Không dám nói chuyện phát sinh ở yến hội, Trầm Giai Dung vội vàng giới thiệu Nhiếp Vân thoáng một phát.

- Mẫn Tích Tích trị hết bệnh rồi hả? Nhanh để cho vị tiền bối này tới!

Trung niên nhân con mắt sáng ngời, vội nói.

Tuy những năm này bị bệnh dây dưa, hắn đã bỏ đi tin tưởng, nhưng nghe đến ngay cả bệnh của Mẫn Tích Tích cũng có thể chữa tốt, trong nội tâm vẫn bay lên vẻ chờ mong.

------oOo------

Chương 1329: Khâu Lân (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phù phù!

Hắn vừa dứt lời, liền chứng kiến hai bóng người đi đến, đi đầu là một thiếu niên, bàn tay buông lỏng, ném ra một đống đồ vật, tóe lên bụi đất.

- Đây là... Khâu Trọng?

Con mắt rơi vào đồ vật thiếu niên kia ném, chỉ nhìn thoáng qua, sắc mặt của trung niên nhân liền biến đổi, nhịn không được run rẩy.

- Phụ thân, Khâu Trọng vũ nhục con, bị Nhiếp Vân tiền bối đánh bất tỉnh...

Thấy phụ thân chứng kiến, Trầm Giai Dung biết rõ không cách nào che lấp, vội vàng giải thích.

- Đánh bất tỉnh? Thiếu niên, ngươi không cần giúp ta trị liệu, nhanh đi thôi, Khâu Lân là Khu Tu sư tam phẩm, thực lực bản thân càng đạt đến Chân Tiên cảnh hậu kỳ, ngươi đánh con trai độc nhất của hắn thành như vậy, hắn chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, đi mau còn kịp, một khi chậm, liền không còn kịp rồi!

Trung niên nhân không hổ là thành chủ, kiến thức rộng rãi, câu nói đầu tiên đã minh bạch sự tình từ đầu đến cuối cùng quan hệ lợi hại, vội vàng nói.

- Đa tạ quan tâm, ta vẫn là trước xem bệnh tình của ngươi một chút a!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Ném Khâu Trọng còn hôn mê ở trước mặt trung niên nhân, là hắn cố ý gây ra.

Hắn cũng không phải Hoa Đà, cũng không phải chúa cứu thế, không thể bất luận kẻ nào cũng cứu, cố ý ném Khâu Trọng ở chỗ này ý tứ rất đơn giản, là muốn nhìn thái độ của vị thành chủ này, nếu như sợ hãi muốn giao mình ra, không có ý tứ, cho dù có thể cứu cũng sẽ không cứu.

Bây giờ nhìn lại, phụ thân của Trầm Giai Dung hoàn toàn chính xác không phải người xấu, sở dĩ đẩy con gái vào hố lửa, cũng là có nguyên nhân.

- Ai!

Thấy thiếu niên trước mắt này tuổi không lớn lắm, lại cử chỉ có độ, ánh mắt lợi hại, trung niên nhân biết rõ hắn quyết định sự tình rất khó sửa đổi, lúc này thở dài một tiếng, đưa tay tới.

Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, ngón tay nhẹ nhàng đáp lên, một đạo Mộc Sinh chi khí dọc theo kinh mạch chui vào, một lát sau liền cau mày.

- Không đúng, bệnh này của ngươi không phải tự nhiên, hẳn là con người làm ra...

Mộc Sinh chi khí xoay chuyển ở trong cơ thể đối phương, Nhiếp Vân lập tức hiểu được.

Bệnh của phụ thân Trầm Giai Dung, cũng không phải tự nhiên bị, mà là có người cố ý hãm hại tạo thành!

- Cố ý hãm hại?

Trung niên nhân vốn sững sờ, lập tức như đã minh bạch cái gì, sắc mặt thoáng một phát trở nên trắng bệch.

- Trong cơ thể ngươi bị người ẩn tàng Sát Độc, cổ Sát Độc này che dấu cực kỳ sâu, để cho người nhìn không ra... Có thể cho ta xem thuốc ngươi mỗi ngày dùng không?

Nhiếp Vân hỏi.

- Đây là thuốc của ta, Khâu Lân giúp ta mở, mỗi ngày một thang!

Trung niên nhân đưa qua một bao thuốc.

Cũng không tiếp bao thuốc, Thiên Nhãn xem xét liền khẽ cười một tiếng.

- Loại dược này không thể trị liệu Sát Độc, ngược lại có thể che dấu Sát Độc càng ngày càng mãnh liệt, phá hư sinh cơ, thuộc về dược vật thúc đẩy, thường xuyên dùng mà nói, chỉ biết chết nhanh hơn!

- Cái này... Cái này...

Trung niên nhân như minh bạch cái gì, toàn thân run rẩy.

- Tốt rồi, đưa tay qua đây, ta trị liệu cho ngươi!

Không để ý tới ân oán giữa bọn hắn, Nhiếp Vân nói.

- Ngươi... Có thể giúp ta chữa tốt?

Trên mặt trung niên nhân sinh ra vẻ kích động.

Bị ốm đau tra tấn nhiều năm, đột nhiên nghe được có thể trị liệu, kích động trong lòng có thể nghĩ.

Không riêng gì hắn, ngay cả Trầm Giai Dung ở bên cạnh sắc mặt cũng trở nên ửng hồng, tú quyền xiết chặt.

Vừa rồi Nhiếp Vân cùng phụ thân đối thoại nàng nghe vào tai, cũng biết một ít sự tình, chỉ là sợ quấy rầy Nhiếp Vân, nên không dám chen vào mà thôi.

Lúc này nghe được thiếu niên nguyện ý trị liệu cho phụ thân, hơn nữa tựa hồ có thể chữa tốt, trong đôi mắt đẹp mang theo sùng bái, không biết nghĩ tới điều gì, sắc mặt lập tức đỏ lên.

- Sát Độc mà thôi!

Khẽ cười một tiếng, ngón tay của Nhiếp Vân điểm lên lòng bàn tay của trung niên nhân một cái, Kịch Độc chi khí ở dưới khống chế của hắn đi tới trước mặt Sát Độc, dẫn dắt tất cả đi ra.

Kịch Độc đan điền đạt tới hình thái thứ ba, đối phó độc vật càng thêm thành thạo, tuy cổ Sát Độc này lợi hại hơn của Mẫn Tích Tích, nhưng đối với hắn hiện tại mà nói, lại không khó khăn.

- Ta thuận tiện chữa tốt thân thể suy nhược của ngươi a!

Lấy Sát Độc ra, khẽ cười một tiếng, vận chuyển Mộc Sinh chi khí, lao tới cơ thể của đối phương.

Tu vi của Thành chủ cao hơn Mẫn Tích Tích cùng Nhiếp Vân, hiệu quả của Mộc Sinh chi khí sẽ không quá rõ ràng, bất quá Mộc Sinh sư dù sao cũng là thiên phú xếp hạng thứ 25, truyền tới liên tục hơn mười đạo, trên người trung niên nhân lưu lại nội thương, toàn bộ chuyển biến tốt đẹp, thét dài một tiếng, khí tức cuồn cuộn, không nghĩ tới chẳng những hoàn toàn khôi phục, càng ở dưới Mộc Sinh chi khí trợ giúp, đột phá bình cảnh, đạt đến Chân Tiên cảnh hậu kỳ.

- Tiền bối đại ân, Trầm Hùng suốt đời không quên!

Cảm thụ ốm đau quấy nhiễu hắn nhiều năm bị tiêu trừ, trung niên nhân trực tiếp quỳ xuống đất, nước mắt giàn giụa.

Thấy phụ thân quỳ xuống, Trầm Giai Dung cũng vội quỳ xuống, nhìn về phía thiếu niên tuổi tương tự mình ở trước mắt, trong đôi mắt mang theo sùng bái khó có thể che dấu.

- Xin đứng lên, tiện tay mà thôi!

Nhiếp Vân nở nụ cười, nâng hai người dậy.

- Ta có thể cứu ngươi một lần, nhưng không thể mỗi lần đều cứu ngươi, người hạ Sát Độc cho ngươi, thủ đoạn rất che giấu, hẳn là người ngươi tín nhiệm, về sau cẩn thận một ít!

- Đa tạ tiền bối nhắc nhở, ta đã biết là người nào, từ hôm nay trở đi, Trầm Hùng ta cùng hắn bất cộng đái thiên!

Hai mắt Trầm Hùng bắn ra lưỡng đạo kim quang, thanh âm lạnh như băng.

- Bất cộng đái thiên? Trầm Hùng thành chủ, ngươi cùng ai bất cộng đái thiên?

Hắn vừa dứt lời, một âm thanh cười lạnh vang lên, lập tức cửa sân bị người đá văng, liên tiếp bóng người đi nhanh đến.

Đi đầu là một trung niên nhân sắc mặt tối tăm phiền muộn, hai mắt lập lòe để lộ ra vẻ âm độc, ở trong nội viện nhìn một vòng, cuối cùng dừng lại ở trên người Khâu Trọng, toàn thân không tự chủ được cứng ngắc, sát cơ liên tục.

- Là ngươi đả thương con của ta?

Ngẩng đầu nhìn Nhiếp Vân, trong thanh âm để lộ ra âm hàn rét thấu xương.

Nghe những lời này, Nhiếp Vân liền biết không phải người khác, đúng là Đế Dương đấu giá thành Khu Tu sư tam phẩm Khâu Lân.

- Ngươi nói chuyện với ta?

Không để ý tới sát cơ trong lời nói, Nhiếp Vân khẽ vươn tay nắm lấy Khâu Trọng đang hôn mê, ba ba ba… liên tục rút mấy tát, để đối phương từ trong trạng thái hôn mê tỉnh lại.

- Phụ thân, cứu ta...

Khâu Trọng tỉnh táo lại, chứng kiến chỗ dựa xuất hiện, dùng thoại ngữ mơ hồ không rõ nói.

------oOo------

Chương 1330: Khâu Lân (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi... Còn dám động hắn thoáng một phát, ta cho ngươi hối hận vì sinh ra trên đời này!

Thấy thiếu niên trước mắt không nói hai lời, trực tiếp tát nhi tử, sắc mặt Khâu Lân âm trầm như là than đá, lên tiếng gào thét.

- Xem ra ngươi còn có chút không hiểu quy củ, bất quá ngươi càng như vậy ta càng thích!

Không để ý tới uy hiếp của hắn, bàn tay của Nhiếp Vân trảo một cái, một hồi đùng đùng, hai cánh tay của Khâu Trọng đã bị hắn bóp nát.

- Ngươi...

Khâu Lân tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết, vành mắt lập tức đỏ lên.

Hắn làm việc gần đây tâm ngoan thủ lạt, làm sao cũng không thể

tưởng được thiếu niên tuổi không lớn kia còn hung ác hơn hắn, nhất là trong mắt lạnh lùng, phảng phất như nhân mạng ở trong tay hắn cái gì cũng không tính.

Tại sao có thể có quái thai như vậy?

- Yêu cầu của ta rất đơn giản, giao ra đồ vật nhất định để xin lỗi, có thể thả con trai của ngươi!

Không để ý tới hai mắt của Khâu Lân đỏ thẫm, Nhiếp Vân cười khẽ.

- Đả thương con của ta, còn muốn ta bồi thường? Ngươi chưa tỉnh ngủ sao!

Lúc này Khâu Lân rốt cuộc hiểu rõ ý của hắn, giận quá thành cười.

Răng rắc! Răng rắc!

Bất quá, tiếng cười của hắn còn không có chấm dứt, nghe được nhi tử liên tiếp kêu thảm như giết heo, xương đùi cũng bị thiếu niên chấn thành mảnh vỡ.

- Muốn chết!

Khâu Lân tức giận đến toàn thân run rẩy, mạnh mẽ chộp tới Nhiếp Vân, Tiên lực gào thét, khí tức um tùm, tiểu viện bị bao phủ ở dưới áp khí khổng lồ.

- Được!

Nhiếp Vân căn bản không động thủ với hắn, thân thể nhoáng một cái lấy Khâu Trọng nghênh đón.

- Ngươi...

Sắc mặt trướng đến thấu hồng, Khâu Lân liền tranh thủ thu công kích trở về, tuy tức giận đến sắp bạo tạc nổ tung, lại không có bất kỳ biện pháp nào.

- Khâu Lân đại nhân, không bằng trước đáp ứng tiểu tử này, chờ

hắn thả thiếu gia, chúng ta lại ra tay đối phó, một Tiên Lực cảnh mà thôi, còn không phải muốn giết cứ giết, muốn niết liền niết?

Ngay thời điểm Khâu Lân tức giận đến run rẩy, bên tai vang lên một cái truyền âm.

- Tốt! Ta đáp ứng ngươi, đây là ba ngàn Tiên thạch coi như bồi thường, ngươi có phải nên thả Khâu Trọng hay không!

Do dự một lát, Khâu Lân cắn chặt hàm răng, vung tay ném ra một đống Tiên thạch, lên tiếng quát.

- Ba ngàn Tiên thạch liền muốn ta thả người? Là con của ngươi mệnh không đáng tiễn, hay lời nói của ta không dùng được?

Nhiếp Vân cười khẽ, bàn tay vuốt ve Khâu Trọng vài cái, tiếng giòn vang liên tiếp, trên người hắn lại gãy một mảng lớn xương.

- Đừng động thủ, đây là một ngàn viên Tam phẩm Khiết Linh Đan, là ta vất vất vả vả luyện chế, toàn bộ cho ngươi!

Chứng kiến nhi tử hít vào nhiều thở ra ít, tùy thời có thể ra đi, Khâu Lân không dám nói nhảm, bàn tay lật một cái, mặt đất xuất hiện một đống bình ngọc.

- Cái này còn không sai biệt lắm, cái phế vật này ta giữ lại cũng vô dụng, cho ngươi!

Thấy đồ vật mình muốn không sai biệt lắm, Nhiếp Vân biết rõ có chừng có mực, tay run lên ném Khâu Trọng tới, đồng thời tay còn lại thu Tiên thạch, Khiết Linh Đan vào đan điền.

- Dám uy hiếp ta, chết cho ta!

Thò tay nhi tử tiếp được, Khâu Lân tiện tay đưa cho một thị vệ, quát to một tiếng, gào thét lao đến Nhiếp Vân.

Tích súc không ít lửa giận, vừa ra tay Lôi Đình vạn quân, thực lực Chân Tiên cảnh hậu kỳ, Tiên lực quay cuồng kích xạ, giống như một đạo cầu vồng dọc theo bàn tay bành trướng mà ra.

- Chẳng lẽ ngươi cảm thấy nhi tử được cứu rồi hả? Đã không biết tốt xấu như vậy, bạo!

Tựa hồ sớm biết rõ động tác của hắn, Nhiếp Vân vận chuyển thiên phú Thiên Hành sư lui về phía sau mấy bước, giống như ảo ảnh tránh thoát công kích của đối phương, hừ nhẹ một tiếng.

Oanh!

Tiếng hừ lạnh chấm dứt, Khâu Lân còn không kịp phản ứng, liền cảm thấy một cổ khí lãng nóng rực bạo tạc nổ tung, nhi tử ở trong lòng tùy tùng lập tức biến thành hỏa nhân, liên tục kêu thảm.

- A... Nhi tử...

Thấy một màn như vậy, hắn lập tức hiểu được, khó trách đối phương không sợ hãi, dám trả nhi tử về, nguyên lai đã lưu lại một tay, chẳng quan tâm tiếp tục công kích, vội vàng quay người, Tiên lực bành trướng bao phủ Khâu Trọng lại, dập tắt hỏa diễm.

Tuy diệt đi hỏa diễm, nhưng thân thể nhi tử tàn phế, lại bị cháy thất thất bát bát, cho dù cứu sống cũng không sai biệt lắm phế đi.

- Hôm nay ta không giết ngươi, Khâu Lân ta thề không làm người!

Chứng kiến thảm trạng của nhi tử, Khâu Lân không ngừng run rẩy, bàn chân mạnh mẽ đạp mạnh.

Oanh!

Nham thạch vẩy ra, thân thể cấp tốc chạy tới Nhiếp Vân.

Bởi vì nhi tử mà triệt để nổi giận, thực lực Chân Tiên cảnh hậu kỳ toàn lực vận chuyển, cả người giống như sư tử cuồng bạo.

- Chết cho ta!

Một quyền đánh ra, long trời lở đất.

- Khâu Lân, muốn giết ân nhân của ta, ngươi trước qua xác của ta đã!

Còn chưa tới trước mặt Nhiếp Vân, trong nội viện vang lên một tiếng hét, đồng dạng một nắm đấm cường đại đến cực điểm nghênh qua, hung hăng va chạm với công kích của Khâu Lân.

Oanh!

Khí tức quay cuồng, lực lượng tịch cuốn.

Khâu Lân cùng Trầm Hùng đồng thời lui về phía sau mấy bước, sắc mặt đều cực kỳ khó coi, thế lực ngang nhau.

- Trầm Hùng, ngươi rõ ràng tốt rồi? Thực lực còn tới Chân Tiên cảnh hậu kỳ?

Lúc này Khâu Lân mới chú ý tới Trầm Hùng một mực đứng ở phía sau, mục quang thiểm thước không biết nghĩ cái gì.

Trầm Hùng khôi phục lại, thực lực giống như hắn, hơn nữa giữ gìn thiếu niên này như thế, xem ra hôm nay muốn đánh chết đối phương chỉ là mộng tưởng.

- Khâu Lân, thiệt thòi ta coi ngươi là huynh đệ, ân nhân, không nghĩ tới ngươi hèn hạ như thế, lặng lẽ gieo xuống Sát Độc ở trong cơ thể ta, ông trời có mắt, nếu không phải ân nhân cứu giúp, chỉ sợ sớm đã chết ở trên tay ngươi! Tuy ta vừa mới đột phá Chân Tiên cảnh hậu kỳ, thực lực còn không tính quá ổn, chưa hẳn là đối thủ của ngươi, nhưng chỉ cần hôm nay ngươi dám động ân nhân, cho dù ta chết, cũng sẽ kéo ngươi đệm lưng!

Trầm Hùng thét dài.

- Tốt, tốt! Xú tiểu tử, hôm nay có Trầm Hùng cho ngươi dựa vào, ta tha cho ngươi một mạng! Trầm Hùng, ngươi nên biết đắc tội một vị Khu Tu sư tam phẩm sẽ như thế nào, núi không chuyển nước chuyển, ta sẽ để cho ngươi hối hận, chúng ta đi!

Nhìn thoáng qua thái độ cùng thực lực của Trầm Hùng, Khâu Lân

biết rõ hôm nay khó có thể chiếm được chỗ tốt, hừ một tiếng, hất tay mang theo mọi người đi ra ngoài.

Bọn hắn ly khai, Nhiếp Vân cũng không ngăn trở, đứng tại nguyên chỗ không biết nghĩ cái gì.

- Nhiếp Vân tiền bối, hiện tại Khâu Lân đi rồi, ngươi nắm chắc thời gian ly khai a, dựa theo tính cách của hắn, là sẽ không bỏ qua ngươi!

------oOo------

Chương 1331: Quái dị thanh niên (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khâu Lân ly khai, Trầm Hùng lui về phía sau hai bước, sắc mặt đột nhiên đỏ lên, nhổ ra một ngụm máu tươi.

Vừa rồi đối bính, thoạt nhìn thế lực ngang nhau, trên thực tế hắn đã bị trọng thương.

- Hắn không buông tha ta, ta cũng không có ý định buông tha hắn!

Thò tay đưa qua vài đạo Mộc Sinh chi khí giúp Trầm Hùng chữa thương, khóe miệng của Nhiếp Vân giương lên, cười khẽ một tiếng

Khâu Lân này xem xét liền biết không phải đèn đã cạn dầu, lưu lại tai họa, còn không bằng trực tiếp đánh chết.

Đối với nguy cơ tiềm ẩn, Nhiếp Vân luôn không nhân từ nương tay.

- Các ngươi ở chỗ này đợi, ta đi ra ngoài một chuyến!

Giúp Trầm Hùng chữa tốt thương thế, Nhiếp Vân quay đầu nói một câu, thân thể nhoáng một cái đã đi ra tiểu viện.

- Nhiếp Vân, Nhiếp Vân...

Mẫn Tích Tích không nghĩ tới thiếu niên lỗ mãng như thế, lúc này không trốn còn dám đi ra ngoài, sốt ruột vội vàng truy tới cửa, hô vài câu.

Lúc này ngoài cửa ở đâu có người, giống như hắn từ đại môn đi ra ngoài, liền hư không tiêu thất.

- Nhiếp Vân... Hắn muốn làm gì?

Tuy không biết thiếu niên muốn làm gì, nhưng từ lời nói mới rồi, Mẫn Tích Tích có dự cảm bất tường.

Khâu Lân là cường giả Chân Tiên cảnh, mà Nhiếp Vân chỉ là Tiên Lực cảnh đỉnh phong, hai người thực lực kém cách xa vạn dặm, đi tìm hắn báo thù, đây không phải muốn chết sao?

Lại nói Đế Dương đấu giá tràng phong tỏa trùng trùng điệp điệp, đủ loại trận pháp so với phủ thành chủ chỉ mạnh không yếu, tùy tiện đi qua, sẽ chỉ làm mình lâm vào khốn cảnh.

- Đừng lo lắng, Nhiếp Vân tiền bối không phải người lỗ mãng, hiện tại hắn ly khai, khẳng định có tính toán của mình!

Thấy Mẫn Tích Tích sốt ruột, Trầm Giai Dung an ủi một câu.

- Đúng vậy, ta thân là Cửu Dương thành thành chủ, tự nhủ bái kiến không ít người, nhưng vị Nhiếp Vân tiền bối này ta làm sao cũng nhìn không thấu, mặt ngoài thoạt nhìn chỉ là Tiên Lực cảnh đỉnh phong, trên thực tế thâm bất khả trắc, ta nhìn ngươi vẫn là đừng lo lắng, tuyệt đối sẽ không có việc gì đâu!

Trầm Hùng ngực trọc khí nhổ ra, cũng an ủi một câu.

- Thâm bất khả trắc?

Nhớ tới khoảng thời gian cùng Nhiếp Vân ở chung này, Mẫn Tích Tích có chút sửng sốt.

.....

Ly khai tiểu viện của Trầm Hùng, Nhiếp Vân vận chuyển thiên phú Ẩn Nặc sư, phối hợp thiên phú Địa Hành sư, theo sát Truy Tung chi khí tiến lên.

Vừa rồi để lại Truy Tung chi khí ở trên người Khâu Trọng, thiên phú Truy Tung sư ở Linh giới đồng dạng có thể sử dụng, chỉ cần khoảng cách không phải quá xa, theo dõi không cần tốn nhiều sức.

Trước kia đối phó Khâu Trọng, hắn không hạ sát thủ, cũng không phải bởi vì sợ Khâu Lân, mà là sợ đối phương chó cùng rứt giậu, bất quá, cho dù không có giết chết Khâu Trọng, cũng không xê xích gì nhiều.

Diễm Hỏa giấu ở sâu trong linh hồn của hắn, không quá ba ngày, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

- Phật môn chú ý từ bi hỉ xả, cứu vớt chúng sinh trong nước lửa, bảo vật Phật môn đối với linh hồn thân thể đều có trợ giúp, ta cố ý lưu ngươi một mạng, là muốn để ngươi lấy ra bảo vật Phật môn...

Đi ở dưới mặt đất, Nhiếp Vân cười rộ lên.

Không có trực tiếp giết Khâu Trọng, còn có ý nghĩ này ở bên trong.

Khâu Lân thân là chủ nhân của phòng đấu giá, khẳng định biết rõ bảo vật Phật môn kia ở địa phương nào, nhi tử bị trọng thương như thế, vì cứu hắn nhất định sẽ vận dụng, đến lúc đó hoàn toàn có thể thuận gió bẻ măng, trộm đồ vật tới.

Lão quái vật sống mấy trăm năm, làm mỗi một sự kiện đều có mục đích, nếu không, Nhiếp Vân tuyệt sẽ không lỗ mãng như vậy.

Trong lòng suy nghĩ các phương án một lần, Truy Tung đan điền không ngừng xoay tròn, theo phương hướng cảm ứng tiến lên.

Đế Dương đấu giá thành cách phủ thành chủ rất xa, ở dưới mặt đất toàn lực tiến lên, đi ước chừng hơn mười phút, lúc này mới xuyên thấu qua Thiên Nhãn chứng kiến một phòng đấu giá cự đại xuất hiện ở trước mắt.

Cái phòng đấu giá này xa hoa xa xỉ, vô luận kiến trúc tài liệu hay phong cách, đều xa hoa hơn phủ thành chủ.

Thiên Nhãn nhìn đi, trong đó có vô số trận pháp rậm rạp chằng chịt, bàn về trình độ phức tạp, so với hộ tông đại trận của Hóa Vân tông lúc trước còn cường đại hơn không ít.

- Thật đúng là đủ đáng sợ, hơi không cẩn thận cuốn vào trong đó, Chân Tiên cũng bị quấy thành bụi phấn!

Nhìn một hồi, Nhiếp Vân phát hiện trận pháp của đấu giá thành bố cục phức tạp, muốn từ dưới đất không hề hay biết tiến vào trong đó, là khó có khả năng, do dự một chút chui ra, lặng lẽ đi đến cửa của đấu giá thành.

Cạch cạch cạch cạch!

Vừa tới cửa liền có tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, trên lưng ngựa có hơn mười người, mỗi người sắc mặt trầm thấp, sắc mặt nhăn nhó tựa hồ có thể vặn ra nước.

Đúng là bọn người Khâu Lân mới từ phủ thành chủ trở về.

Tuy bọn hắn cưỡi ngựa, nhưng Nhiếp Vân chứng kiến đấu giá thành, thẳng tắp đi tới, ngược lại nhanh hơn bọn hắn vài phần.

- Đáng giận! Hôm nay không giết tiểu tử này, Khâu Lân ta thề không làm người! Khâu Siêu, tra cho ta, tra ra tiểu tử này đến cùng có địa vị gì!

Đi vào phòng đấu giá, Khâu Lân nhảy xuống ngựa, lên tiếng rống to.

- Vâng!

Mấy tùy tùng phía sau hắn nghe được phân phó liền quay đầu ly khai.

- Đưa Thiếu gia đến Vọng Hương sảnh!

Khâu Lân nhìn thoáng qua nhi tử đã ngất đi nói.

Mấy người còn lại ba chân bốn cẳng ôm Khâu Trọng toàn thân mềm yếu như bùn đi vào.

Đằng sau phòng đấu giá là một phủ đệ chiếm diện tích bao la, đúng là chỗ ở của nhân viên cao tầng, Vọng Hương sảnh nhất ở trung tâm nhất, chính là chỗ ở của hắn.

Thiên phú Ẩn Nặc sư ẩn tàng thân hình, Nhiếp Vân như ảnh tùy hình lặng lẽ đi theo sau lưng mọi người.

Địa phương những người này đi đều cực kỳ an toàn, một đường không có gặp được vấn đề gì, rất nhanh đi tới Vọng Hương sảnh.

Tiến vào viện, Nhiếp Vân lặng yên không một tiếng động ẩn vào vách tường, bất luận kẻ nào cũng nhìn không ra dấu vết để lại.

- Thật ác độc, Trọng nhi...

Đứng ở bên cạnh Khâu Trọng, vuốt mạch đập của hắn, một lát sau, sắc mặt của Khâu Lân trở nên càng thêm âm trầm.

Nếu đối phương chỉ đánh nát xương tay, xương đùi, với hắn mà nói vô cùng đơn

giản, rất dễ dàng có thể chữa tốt, tối đa tốn hao chút ít đan dược, nhưng bây giờ bị hỏa diễm đốt cháy, linh hồn bị tổn thương, thân thể càng gần như muốn chết, đan dược bình thường đã không có bất kỳ hiệu quả.

- Nhanh đi mời Hắc Ngư tiên sinh đến!

Lần nữa kiểm tra một lần, Khâu Lân không dám vọng động, lần nữa phân phó một tiếng.

------oOo------

Chương 1332: Quái dị thanh niên (2)

- Vâng!

Thuộc hạ nghe lệnh liền quay người đi ra ngoài.

- Hắc Ngư tiên sinh? Chẳng lẽ Đế Dương đấu giá tràng còn có Khu Tu sư cao cấp hơn Khâu Lân?

Nhiếp Vân có chút nghi hoặc.

Bởi vì Khu Tu sư chuyên môn khu trừ Tu La Sát khí, liên lụy thân thể, linh hồn, hơi không cẩn thận liền sẽ khiến người biến thành ngu ngốc hoặc tử vong, cho nên từng Khu Tu sư đều là y sĩ tốt nhất.

Khâu Lân chứng kiến nhi tử như vậy không nghĩ biện pháp cứu chữa, lại tìm một người tên Hắc Ngư, chẳng lẽ hắn là Khu Tu sư càng cường đại hơn?

Nếu là như thế, thì phải cực kỳ cẩn thận.

Khu Tu sư đều có được thiên phú đặc thù, bản lĩnh đặc thù, tuy Nhiếp Vân rất tự tin năng lực bản thân, nhưng dù sao tu vi quá thấp, Tiên Lực cảnh giấu diếm được Chân Tiên cảnh đã cực kỳ không dễ dàng, nếu tại đến thực lực càng mạnh hơn, chỉ sợ thật sự rất khó lừa dối.

Trong nội tâm đang suy nghĩ, chỉ chốc lát hạ nhân vừa rồi đi ra ngoài đã trở về, đi theo phía sau hắn là một Hắc y nhân, toàn thân bao phủ ở dưới áo choàng rộng thùng thình, nhìn không ra dung mạo cùng tuổi tác.

- Ân? Thực lực của người này tự hồ chỉ có Tiên Lực cảnh...

Thiên Nhãn nhìn thanh niên sắc mặt xanh lét kia, thực lực chỉ có Tiên Lực cảnh, kém xa Khâu Lân.

- Tìm ta làm gì?

Thanh niên đi vào phòng, thanh âm khô quắt khó nghe, không có chút ý cung kính nào.

Tiên Lực cảnh đối mặt cường giả Chân Tiên cảnh, lại dám nói như vậy, quái dị nói không nên lời a.

- Con của ta bị ác nhân đả thương, xin giúp ta nhìn xem, nếu như có thể chữa tốt thương thế của hắn, đồ vật ngươi muốn, hiện tại ta có thể cho ngươi!

Khâu Lân nói.

- Tốt!

Thanh âm của thanh niên lạnh như băng, đi tới trước mặt Khâu Trọng, ngón tay phất một cái.

Hắn không sử dụng lực lượng trong cơ thể thì thôi, khẽ động Nhiếp Vân lập tức cảm thấy một cổ âm hàn lạnh như băng truyền tới, đâm thẳng cốt tủy.

- Hàn khí thật cường liệt, chẳng lẽ thằng này không phải Nhân loại?

Tinh thần của Nhiếp Vân tập trung, lòng cảnh giác nổi lên.

Nhân loại bình thường thân thể không có khả năng thừa nhận lực lượng băng hàn như thế, hơn nữa trong cổ băng hàn chi khí này ẩn ẩn mang theo một cổ sát ý đâm vào linh hồn, để cho hắn nhịn không được hoài nghi người thanh niên này đến cùng có địa vị gì.

Xì xì xì xì...

Đang nghi hoặc, ngay sau đó chứng kiến đầu ngón tay của thanh niên có một cổ khí tức đặc thù tiến vào trong cơ thể Khâu Trọng, thời gian nháy con mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

- Đây là... Tu La Sát khí? Người thanh niên này vậy mà khống chế Tu La Sát khí?

Trong nội tâm Nhiếp Vân chấn động.

Dùng Tu La Sát khí xem bệnh chữa thương cho người, loại thủ đoạn này, cho dù hắn truyền thừa y bát của Bắc Đẩu Tinh Quân, cũng chưa từng nghe qua.

Hô!

Tu La Sát khí vòng vo một vòng liền trở lại bàn tay của hắn, thanh niên nhìn thoáng qua nói:

- Con của ngươi bị người dùng lực lượng Ma tộc chấn vỡ nát cốt cách nội tạng, còn dùng thiên phú Diễm Hỏa sư thiêu đốt linh hồn, muốn cứu hắn, Thạch đồ, Tỉnh Hồn Chung, cộng thêm Cửu La Đan trong tay ngươi, ba dạng thiếu một thứ cũng không được!

Nói xong thanh niên đứng dậy, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ, tựa hồ căn bản không cho phép cò kè mặc cả.

- Ba loại? Không được! Khâu Trọng chỉ là bị thương nghiêm trọng, thật sự không được ta tìm một vị Trị Liệu sư, nhất định có thể chữa tốt hắn, ngươi mới mở miệng muốn ba kiện bảo bối, sư tử mở rộng miệng a!

Khâu Lân thật muốn nhảy lên.

- Ngươi có thể tìm Trị Liệu sư, bất quá ta có thể cam đoan, trước khi ngươi tìm được Trị Liệu sư, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Thanh niên không nói thêm gì nữa, quay người đi ra ngoài.

- Chờ một chút! Trước khi tìm được Trị Liệu sư hẳn phải chết không thể nghi ngờ, ngươi đây là ý gì? Kính xin nói rõ ràng!

Khâu Lân chặn đường đi của thanh niên hỏi.

- Rất đơn giản, sâu trong linh hồn của con ngươi bị người hạ lạc ấn, cho dù chữa tốt tổn thương, không khu trừ nội thương mà nói, trong vòng ba ngày hẳn phải chết!

Thanh niên khẽ nói.

- Cái gì?

Thanh niên nói Khâu Lân tựa hồ có chút không tin, nhưng Nhiếp Vân giấu ở bên cạnh sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Hắn hạ lạc ấn cực kỳ che giấu, tự tin cho dù cường giả Thiên Tiên tới muốn nhìn ra cũng cực kỳ khó khăn, mà thanh niên này chỉ mò thoáng một phát, nhìn thoáng qua liền đoán được, hơn nữa nói rõ ràng tình huống tai hoạ ngầm như thế, dù tâm trí của hắn kiên định, cũng cảm giác được khó có thể tin.

Chẳng lẽ thanh niên Tiên Thể cảnh kia trên thực tế là Khu Tu sư tứ phẩm, hoặc Khu Tu sư cao cấp hơn?

Không có khả năng a!

Trên người hắn không có khí tức của Khu Tu sư chút nào, ngược lại mang theo khí tức âm lãnh quỷ dị, để cho mình từ sâu trong nội tâm cảm thấy chán ghét, nếu như là Khu Tu sư cao cấp, không phải là loại cảm giác này!

Không phải Khu Tu sư có thể liếc đoán được mình lưu lại lạc ấn, phần nhãn lực này không khỏi quá lợi hại đi!

- Hạ xuống lạc ấn? Đáng giận!

Nghe được phán đoán, Khâu Lân thét dài một tiếng, toàn thân run rẩy, vốn cho rằng đối phương chỉ bóp nát cốt cách của nhi tử coi như xong, không nghĩ tới lại ác như vậy.

- Tốt, đây là ba dạng đồ vật ngươi muốn, xin ngươi nhanh trị liệu cho con của ta!

Sắc mặt âm trầm khẽ đảo bàn tay, ba dạng đồ vật xuất hiện ở trên mặt bàn phòng khách.

Một tấm bia đá không lớn, một cái chuông lớn cao hơn người cùng

một bình ngọc tinh sảo.

Ba dạng này hẳn chính là Thạch đồ, Tỉnh Hồn Chung cùng Cửu La Đan mà hắn nói!

Nhiếp Vân lặng lẽ nhìn sang, Thạch đồ là tảng đá bình thường điêu khắc thành, phong cách cổ xưa, vẽ một bức đồ văn không biết tên, xem ra có lịch sử rất lâu rồi.

Tỉnh Hồn Chung vừa xuất hiện liền nhộn nhạo ra khí tức Phật môn, phía trên rậm rạp chằng chịt điêu khắc lấy kinh văn Phật môn, nếu đoán không sai hẳn chính là Phật môn bí bảo mà hắn một lòng muốn lấy được kia.

Về phần dạng thứ ba Cửu La Đan bị bình ngọc phong tỏa, dược lực cùng dược hiệu không để lộ ra, chỉ bằng vào mắt thường là nhìn không ra cấp bậc, bất quá nhìn Khâu Lân đau đớn giống như cắt thịt đến xem, cấp bậc nên không thấp.

- Tốt!

Thanh niên nhìn thoáng qua ba kiện đồ vật trên mặt bàn, cũng không sợ Khâu Lân đổi ý, đi về phía trước hai bước, bàn tay khô gầy đặt lên người Khâu Trọng.

Sưu sưu sưu sưu!

Một cổ khí tức đặc thù quỷ dị, dọc theo kinh mạch toàn thân của Khâu Trọng chui vào.

------oOo------

Chương 1333: Kịch chiến (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân?

Những khí tức này vừa tiến vào trong cơ thể Khâu Trọng, Nhiếp

Vân lập tức cảm thấy linh hồn rung động, rốt cuộc cảm ứng không đến Diễm Hỏa giấu ở sâu trong linh hồn đối phương.

- Thật lợi hại!

Thấy đối phương vừa ra tay liền tiêu trừ chuẩn bị lưu lại ở sau của mình, Nhiếp Vân nhịn không được đối với thanh niên này lau mắt mà nhìn.

Xem ra cho dù không phải Khu Tu sư tứ phẩm, người thanh niên kia cũng không phải thế hệ đơn giản.

- Đã giải trừ lạc ấn, cho hắn dùng đan dược này!

Tiêu trừ Diễm Hỏa xong, thanh niên thở ra một hơi, cổ tay khẽ đảo ném ra một cái bình ngọc.

Khâu Lân biết rõ quan hệ tới tánh mạng của nhi tử nên không dám lãnh đạm, vội vàng mở chai, lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng Khâu Trọng, dùng Tiên lực trợ giúp tiêu hóa dược lực.

Hô!

Dược lực khuếch tán, chỉ chốc lát toàn thân Khâu Trọng cốt cách loạn hưởng, xương cốt vỡ vụn lần nữa tốt lên, khí tức uể oải muốn chết cũng dần dần khôi phục lại.

Thời gian uống cạn chung trà, Khâu Trọng mở mắt.

- Đan dược thật là lợi hại, đã sắp bằng thiên phú Trị Liệu sư rồi!

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân khiếp sợ.

Hiệu quả của viên thuốc này, đã sắp theo kịp thiên phú Trị Liệu sư.

- Cha? Ngươi cứu ta ra rồi...

Mở to mắt, Khâu Trọng nhìn một vòng, vội vàng đi tới trước mặt phụ thân.

- Ân!

Khâu Lân gật đầu, nhìn về phía thanh niên.

- Đây là đồ vật của ngươi, cầm đi đi!

Nói xong đẩy đồ vật về phía trước.

Thanh niên cũng không chối từ, đưa tay lấy đi.

- Khâu Lân đại nhân, Khâu Siêu cầu kiến!

Lúc này, ngoài cửa vang lên một tiếng hô, Khâu Siêu đúng là hạ nhân phụ trách đi thăm dò địa vị của Nhiếp Vân.

- Vào đi!

Khâu Lân hất tay.

- Hồi bẩm Khâu Lân đại nhân, tiểu tử đả thương công tử gọi Nhiếp Vân, cùng con gái của Thiết Long Thành thành chủ Mẫn Tích Tích đi tới Cửu Dương thành, từng ở ăn cơm Nhất Tiếu Lâu, có một con Giao Long Mã cùng một yêu sủng Long tộc bình thường! Tự mình chữa tốt thương thế trên người Trầm Hùng, theo lý thuyết hẳn là một vị Khu Tu sư vượt qua tam phẩm!

Đi vào gian phòng, Khâu Siêu nói.

Thời gian vẫn chưa tới nửa giờ, có thể tra ra nhiều tin tức như vậy, đủ thấy thế lực của Đế Dương bán đấu giá to lớn, đã không thua phủ thành chủ.

- Vượt qua Khu Tu sư tam phẩm?

Sắc mặt Khâu Lân trở nên trầm thấp đáng sợ.

Khu Tu sư chia làm thượng Tam phẩm, trung Tam phẩm cùng hạ Tam phẩm, chỉ cần vượt qua Tam phẩm, liền thuộc về Khu Tu sư trung cấp, quyền lợi hoàn toàn bất đồng hạ Tam phẩm, mặc dù ở Khu Tu tháp cũng là đại nhân vật, cường giả như vậy đều có thuộc

hạ cùng thủ đoạn của mình, nếu như Nhiếp Vân này thật sự là Khu Tu sư tứ phẩm, lại muốn báo thù sẽ rất phiền toái.

- Làm sao, sợ hãi?

Thấy Khâu Lân không nói, thanh niên cười lạnh.

- Chỉ cần là Khu Tu sư, ở Khu Tu tháp đều có lạc ấn, nếu Nhiếp Vân này thật sự là Khu Tu sư tứ phẩm, chỉ cần ta động thủ, nhất định sẽ bị Khu Tu tháp đuổi giết!

Khâu Lân do dự một chút, tuy trong mắt hận ý cuồn cuộn, lại không dám trái quy củ của Khu Tu tháp.

Khu Tu tháp có thể ban cho hắn quyền lợi, tự nhiên cũng có thể cướp đoạt tánh mạng của hắn.

Ở Linh giới, không ai dám vi phạm mệnh lệnh của Khu Tu tháp.

- Hắc hắc, người nọ có phải Khu Tu sư tứ phẩm hay không còn khó nói, còn không có xác định, ngươi liền rút lui?

Thanh niên cười rộ lên, liếm liếm bờ môi.

- Tốt rồi, thu chỗ tốt của ngươi, liền giúp ngươi một việc, dò xét thoáng một phát người nọ có phải Khu Tu sư tứ phẩm hay không, nếu như phải, không cần ngươi động thủ, ta sẽ đích thân ăn hắn...

- Đa tạ Hắc Ngư tiên sinh!

Khâu Lân mắt sáng rực lên.

- Không biết tiên sinh làm sao dò xét?

- Rất đơn giản, vừa rồi người nọ để lại Diễm Hỏa lạc ấn ở trên người con của ngươi, có thể khống chế Diễm Hỏa như vậy, nhất định là Diễm Hỏa sư, ta có thể từ cổ Diễm Hỏa này ra tay, dò xét khí tức của hắn!

Hắc Ngư cười rộ lên, tựa hồ mang theo vẻ đã tính trước, ngón tay

điểm một cái, vừa rồi Nhiếp Vân để lại lạc ấn trong cơ thể Khâu Trọng đã bị bắt ra, hừng hực thiêu đốt ở trên không trung.

- Dò xét!

Hừ lạnh một tiếng, song chưởng của Hắc Ngư mạnh mẽ vỗ, Diễm Hỏa bị một cổ khí lưu màu đen bao phủ, lập tức bạo tạc nổ tung.

- Ân?

Ngay lúc đó, Nhiếp Vân cảm thấy toàn thân xiết chặt, một cổ lực lượng cổ quái xông tới, cả người như bị một ý niệm sền sệt tập trung, có chút cứng ngắc.

- Nguy rồi!

Cảm nhận được loại tình hình này, hắn biến sắc.

Không cần nghĩ, thân hình của hắn khẳng định đã bị phát hiện.

Quả nhiên, loại ý thức này vừa mới vang lên, bàn tay của Hắc Ngư liền mạnh mẽ bổ xuống.

Hắc Ngư chỉ có Tiên Lực cảnh đỉnh phong, nhưng vừa ra tay lập tức hiện ra sức chiến đấu phi phàm.

Khí lưu tuôn tới, mang theo lực lượng công kích quỷ dị, còn chưa tới trước mắt, liền để cho linh hồn người hỗn loạn, hai mắt xuất hiện ảo giác.

Khó trách Khâu Lân kiêng kỵ như vậy, loại sức chiến đấu này đã vượt xa Chân Tiên cảnh hậu kỳ, chỉ sợ đã có thực lực Chân Tiên cảnh đỉnh phong.

- Phòng Ngự đan điền phòng ngự, Thiên Hành chi khí, Phượng Hoàng chi dực, trốn tránh!

Biết rõ một khi linh hồn xuất hiện hỗn loạn hẳn phải chết không thể nghi ngờ, Nhiếp Vân không dám do dự, tinh thần khẽ động, mặt ngoài xuất hiện một tầng phòng ngự, phù văn đặc thù khẽ động, lập

tức ngăn công kích của đối phương ở bên ngoài, đồng thời thi triển thiên phú Thiên Hành sư phối hợp Phượng Hoàng chi dực.

Vèo... tránh thoát đến bên cạnh.

Tuy Phượng Hoàng chi dực cường đại, nhưng Linh giới áp chế thật sự quá lớn, mặc dù thi triển ra, như trước không thể phi hành, tối đa chỉ có thể lướt đi, để cho nhảy lên cao hơn một đoạn, tốc độ nhanh hơn một tia.

Rầm rầm rầm!

Hai hai phối hợp tốc độ kinh người, Nhiếp Vân vừa trốn tránh ra sáu bảy thước, địa phương vừa rồi đã bị một cổ chưởng phong mạnh mẽ xé rách, lộ ra lỗ thủng cực lớn.

Nham thạch ở Linh giới vô cùng cứng rắn, một chưởng đánh nát mặt tường, nói rõ lực công kích đáng sợ, viễn siêu tưởng tượng.

- Đã đến thì chớ đi, có được thiên phú Diễm Hỏa sư, để cho ta ăn ngươi a!

Gào thét một tiếng, Hắc Ngư vung song chưởng, đánh tới Nhiếp Vân.

- Ăn ta? Phải xem ngươi có bổn sự này hay không đã!

Cổ tay khẽ đảo, Bắc Đẩu kiếm xuất hiện, nhẹ nhàng run lên, kiếm hoa mạn thiên, một đạo kiếm quang thuận thế nghênh hướng bàn tay của Hắc Ngư.

------oOo------

Chương 1334: Kịch chiến (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hảo kiếm thuật, hắc hắc, ta thích, phá...

Gào rú một câu, ngón tay của Hắc Ngư giống như Quỷ Trảo đột nhiên bạo tăng, thoáng một phát dài ra tầm hơn mười trượng, phát ra hào quang quỷ dị, tật bắn đến Nhiếp Vân.

Đinh đinh đinh đinh!

Giòn vang liên tiếp, kiếm quang liên tiếp tới gần, nương theo một tiếng “Lưu Quang”, Bắc Đẩu kiếm cùng Nhiếp Vân hình thành một đạo khí tức như lưu tinh, bay thẳng về phía trước, thế như chẻ tre.

Cầm trong tay Bắc Đẩu kiếm, tuy chỉ có Tiên Lực cảnh đỉnh phong, nhưng cường giả Chân Tiên cảnh cũng có thể chiến một trận.

- Thiên Đường có lối ngươi không đi, dám đến chỗ của ta, chết đi!

Lưu Quang của Nhiếp Vân vừa mới đâm tới Hắc Ngư, lập tức nghe được Khâu Lân ở bên cạnh cười lạnh, lập tức chứng kiến một đạo quyền trượng từ bên cạnh oanh kích đến.

Chiêu này vừa vặn đánh lên điểm bạc nhược yếu kém của mình, không trốn tránh tiếp tục công kích mà nói, nhất định sẽ bị đánh trúng, mặc dù không chết cũng sẽ trọng thương.

- Thiên Nhãn, Kiếm Đạo, Võ Đạo chi khí dung hợp!

Tinh thần tập trung, dung hợp chi khí vận chuyển trong người, cả người tinh thần tươi sáng, trước mắt xuất hiện vô số điểm đỏ.

- Phá...

Nhìn rõ ràng phương hướng điểm đỏ lập loè, Nhiếp Vân biết rõ không có khả năng tiếp tục đánh chết Hắc Ngư, lúc này Lưu Quang thuận thế xoay chuyển, nghênh hướng quyền trượng của Khâu Lân.

Híz- khà- zzz á!

Không có bất kỳ ngoài ý muốn, quyền trượng của Khâu Lân ngay cả một cái hô hấp cũng không có chịu đựng, đã bị Bắc Đẩu kiếm từ mở ra.

- Sát Độc công kích!

Biết rõ mặc dù lúc này sử dụng tuyệt chiêu Quang Minh, muốn chấn thương Chân Tiên cảnh hậu kỳ Khâu Lân là không có khả năng, lực lượng toàn thân Nhiếp Vân chấn động, Kịch Độc đan điền mang theo Sát Độc của Mẫn Tích Tích, Trầm Hùng xuyên thấu qua mũi kiếm kích xạ tới.

Xì xì xì!

Tu La lưu lại Sát Độc, độc tính mãnh liệt, ở dưới Kiếm Lực trùng kích, giống như Cương Phong đâm ra, thời gian nháy con mắt liền đâm vào trong cơ thể Khâu Lân.

- A...

Khâu Lân không nghĩ tới bảo kiếm của thiếu niên sắc bén như thế, càng không nghĩ tới hắn còn có thể sử dụng Sát Độc chỉ Tu La mới có thể thi triển, độc khí nhập thể, cả người lập tức run rẩy lên.

Tuy hắn là Khu Tu sư tam phẩm, thời gian dài có thể hóa giải Sát Độc, nhưng trong thời gian ngắn bị thống khổ, sức chiến đấu giảm xuống là không thể tránh khỏi.

- Chết đi!

Tập kích thành công, trong mắt Nhiếp Vân hiện lên một đạo hung quang.

Thừa dịp ngươi bệnh muốn ngươi mệnh, lúc này không đánh chết Khâu Lân, một khi hắn hóa giải Sát Độc, lần sau đã có phòng bị, lại muốn giết chết liền khó khăn.

Sát cơ sinh, kiếm quang huy hoàng, Quang Minh giống như cầu vồng quán thông toàn bộ tiểu viện, hào quang của ngôi sao cũng có vẻ ảm đạm, sát ý vô cùng vô tận, giống như mưa to gió lớn kích xạ tới Khâu Lân.

Tuy kiếp này sát tâm của Huyết Ngục Ma Tôn yếu bớt, nhưng một

khi thi triển, như trước có thể so với Địa Ngục Ác Ma.

- Muốn giết hắn, trước qua cửa ải của ta đã ta, xuống cho ta!

Công kích của Nhiếp Vân còn chưa tới trước mặt Khâu Lân, không trung có mấy chục Quỷ Thủ trọng điệp, Nhiếp Vân còn không kịp phản ứng, liền thẳng tắp khắc ở trên người của hắn.

Bành!

Nhiếp Vân bay ra ngoài, cuồng phun máu tươi, bản thân bị trọng thương

Ba người giao thủ nói thì phức tạp, trên thực tế chỉ trong nháy mắt, Nhiếp Vân dùng Bắc Đẩu kiếm đánh ra Lưu Quang, Quang Minh, rõ ràng một cái không có đả thương ngược lại bị đánh trúng chỗ hiểm, cuồng phun máu tươi, đủ thấy thực lực của Hắc Ngư cùng Khâu Lân vượt xa lực lượng của hắn.

Hô!

Một kích đánh Nhiếp Vân trọng thương, Hắc Ngư đang muốn xông qua truy kích, đột nhiên thân thể đối phương khẽ động, lập tức từ mặt đất biến mất, giống như chui vào dưới đất vậy.

- Thiên phú Địa Hành sư? Thậm chí có hai thiên phú đặc thù bài danh trước 50, bất kể nói thế nào, ngươi cũng phải chết!

Chứng kiến loại tình cảnh này, Hắc Ngư đã hiểu được, trường rống một tiếng, hai tay kéo dài xuống, ngón tay bén nhọn mang theo hàn mang giống như lưỡi dao sắc bén, thời gian nháy con mắt đã bắt phá mặt đất.

- Mở!

Trong tiếng gầm gừ, hai tay giơ lên, đá vụn vẩy ra, mặt đất lập tức bị nhấc lên một cái hố to, phòng ốc vốn xa hoa bị lực lượng tứ tán trùng kích, phát ra thanh âm két… giống như tùy thời sẽ sụp đổ.

Sức chiến đấu có thể so với Chân Tiên cảnh đỉnh phong, tuy không

thể xé rách không gian, vắt ngang Giang Hà, nhưng nhất cử nhất động như trước mang theo uy thế lớn lao, khí kình quán thông, uy lực vô cùng.

- Vậy mà không bắt được? Ta nhìn ngươi có thể trốn đi đâu!

Một kích đánh ra hố sâu, không phát hiện tung tích của thiếu niên, sắc mặt Hắc Ngư trầm thấp, lần nữa chộp tới.

Bất quá, bàn tay vừa mới đụng phải mặt đất, đột nhiên một ngón tay nghênh qua, bắn ở giữa lòng bàn tay của hắn.

- Ân?

Lực lượng chấn động, trong nội tâm Hắc Ngư bay lên nghi ngờ.

Hắn không có thiên phú Thiên Nhãn, linh hồn lại không có biện pháp xuyên thấu mặt đất, theo lý thuyết đối phương từ dưới đất đánh lén, dùng trường kiếm uy lực sẽ tăng thêm không ít, làm sao đột nhiên đổi thành ngón tay?

Mặc dù ngón tay có thể đánh ra kiếm quang, nhưng uy lực cũng sẽ yếu bớt a!

Loại nghi hoặc này chợt lóe lên ở trong lòng, xác định được phương vị của thiếu niên, Hắc Ngư nhướng mày, song chưởng trở nên ngăm đen, nương theo một tiếng bén nhọn, không trung có vô số Tu La Sát khí hội tụ, tạo thành một cổ sát khí quỷ dị không hiểu, thẳng tắp công xuống đất.

- Khống chế Tu La Sát khí, thằng này là Tu La ngụy trang sao?

Nhiếp Vân thấy một màn như vậy, rốt cục minh bạch Hắc Ngư này là vật gì rồi, nguyên lai là một Tu La ngụy trang!

Khó trách có được nhiều thủ đoạn như vậy, có thể hóa giải lạc ấn mình lưu lại!

- Thực lực Tiên Thể cảnh, hẳn chỉ là Tu La Binh, Tu La Binh liền lợi hại như thế...

Nhìn ra bản thể của đối phương, trong nội tâm Nhiếp Vân chấn động mãnh liệt, không dám dừng lại, dưới chân nhanh chóng thoát ra mặt đất, phóng ra ngoài Đế Dương đấu giá thành.

Khâu Lân vậy mà giao dịch với một Tu La, chuyện này thật sự quá oanh động.

- Dừng lại cho ta, trận pháp của Đế Dương đấu giá thành khởi động!

Lúc này Khâu Lân đã hóa giải Sát Độc trong cơ thể, thấy Nhiếp Vân muốn đi, hí dài một tiếng, tế ra ngọc bài, toàn bộ tiểu viện ầm ầm thoáng một phát, vô số trận pháp khởi động, tựa như Thiên La Địa Võng, phong tỏa Nhiếp Vân ở bên trong.

- Nguy rồi, lần này ra không được rồi...

Xuyên thấu qua Thiên Nhãn, chứng kiến chung quanh trận pháp rậm rạp chằng chịt, một khi va chạm vạn kiếp bất phục, Nhiếp Vân biết rõ còn muốn chạy đã cực kỳ khó khăn, lúc này sắc mặt ngưng trọng ngừng lại, không chạy thục mạng nữa.

------oOo------

Chương 1335: Kịch chiến (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tu La, Tu La cũng dám ở trong thành thị Nhân loại, còn công nhiên cấu kết với Khu Tu sư, ta thật là không nghĩ tới!

Dừng lại, Nhiếp Vân thở ra một hơi, Mộc Sinh chi khí vận chuyển, toàn chữa cho tốt thương thế trong cơ thể hoàn, sau đó nói.

- Hắc hắc, ngươi không cần nghĩ nhiều như vậy, hiện tại Tu La chúng ta xen lẫn trong Nhân loại nhiều lắm, không chỉ có ta, muốn giết hết là không có khả năng! Ngươi có được thiên phú Diễm Hỏa sư, vừa rồi chui xuống dưới đất, nên có thiên phú Địa Hành sư, ở

dưới mặt đất có thể nhìn rõ ràng phương hướng của ta, nói rõ còn có thiên phú Thiên Nhãn, hắc hắc, một khi để ngươi sống, về sau nhất định sẽ thành một Khu Tu sư vĩ đại, thành địch nhân của chúng ta, ngươi cảm giác hôm nay ta còn có thể cho ngươi đi sao?

Đã có trận pháp ngăn cản, Hắc Ngư, Khâu Lân không hề sợ Nhiếp Vân đào tẩu, một trái một phải vây quanh hắn, Hắc Ngư cười lạnh.

Khu Tu sư cùng Tu La tương sinh tương khắc, Tu La một lòng muốn giết Khu Tu sư, nhất là loại Khu Tu sư có được nhiều loại thiên phú đặc thù bài danh trước 100 như Nhiếp Vân.

- Hôm nay hẳn phải chết, ta liền kéo cái đệm lưng a!

Lặng lẽ nhìn một vòng, biết rõ không cách nào chạy ra, Nhiếp Vân thét dài một tiếng, toàn thân mạnh mẽ bắn ra hỏa diễm, thân thể không xông ra ngoài, ngược lại đạp mạnh vọt vào trong sân.

- Bị chúng ta vây quanh, ngươi còn muốn giết người? Nằm mơ...

Nghe được tiếng hô của hắn, Hắc Ngư cùng Khâu Lân đồng thời cười lạnh, từng người ra tay.

Hai cường giả đồng thời công kích, lực lượng cuồng bạo, một trái một phải giáp công đến.

- Phòng Ngự chi khí!

Đối với hai người công kích, Nhiếp Vân cũng không tránh né, Phòng Ngự chi khí tuôn ra, tạo thành mai rùa phòng ngự, đồng thời thi triển ra Tam Thiên Thanh Vân Đạo, như du ngư tháo chạy về phía trước, thời gian nháy con mắt liền thoát ra mấy chục thước, giơ lên Bắc Đẩu kiếm trong tay, một đạo kiếm quang kích xạ.

Rầm ào ào!

Kiếm quang đâm rách vách tường phòng ốc.

- Nguy rồi!

Chứng kiến phương hướng của kiếm quang, Khâu Lân giờ mới hiểu được ý tứ của Nhiếp Vân, đồng tử co rụt lại, muốn tiến lên, bất quá đã chậm.

PHỐC!

Kêu thảm một tiếng, Khâu Trọng đứng ở trong phòng vừa mới khôi phục lại còn chưa kịp hưởng thụ sinh hoạt, đã bị một đạo kiếm quang đâm xuyên qua cổ họng, thi thể trùng trùng điệp điệp té trên mặt đất.

Giết một cái tính toán một cái, thực lực của Khâu Trọng, Hắc Ngư mạnh mẽ, đánh chết bất kỳ một cái nào cũng cực kỳ khó khăn, cùng hắn dây dưa còn không bằng trước giết một người yếu nhất, nhiễu loạn tâm thần của đối phương.

Quả nhiên, Khâu Trọng vừa chết, hai mắt của Khâu Lân lập tức đỏ lên.

Hắn cực kỳ nuông chiều con trai độc nhất này, nếu không cũng sẽ không lấy ra ba vật phẩm quý giá, để cho Hắc Ngư ra tay trị liệu.

Nhi tử bị giết ở ngay trước mặt hắn, trong lòng phẫn hận có thể nghĩ, Khâu Lân tựa như điên rồi, nhanh chóng lao về phía Nhiếp Vân.

- Hôm nay ngươi nhất định phải chết!

Trong tiếng huýt gió, lòng bàn tay Khâu Lân nhiều ra một thanh trường thương, tấn mãnh đâm một cái, không khí liên tục âm bạo.

- Muốn ta chết? Chỉ bằng vào ngươi còn chưa đủ, Thất Tinh kiếm thức thứ hai, Quang Minh!

Lui về phía sau một bước, Nhiếp Vân cũng đâm chết Khâu Siêu, trở tay một kiếm, thi triển ra tuyệt chiêu mạnh nhất Quang Minh.

Chiêu Quang Minh đúng như danh tự, hào quang bắn ra bốn phía, sáng chói chói mắt, kiếm phong còn chưa tới trước mặt, hào quang liền để cho người hoa mắt, có chút thấy không rõ.

Híz- khà- zzz á!

Kiếm quang va chạm với trường thương của Khâu Lân, sự tình không hề ngoài ý muốn lần nữa phát sinh, trường thương tựa như củi bị chém ra, bị một kiếm xé rách.

- Hắc hắc, được cái này mất cái khác, chết đi cho ta!

Ngay tại Nhiếp Vân cùng Khâu Lân đối bính lập tức, một cái quỷ minh giống như cười lạnh tại Nhiếp Vân vang lên bên tai, lập tức chứng kiến một cái nắm đấm đã xuất hiện tại đầu lâu trước mặt.

Đúng là Hắc Ngư ở bên cạnh.

Hắn chẳng biết lúc nào đã đi tới trước mặt Nhiếp Vân, ra tay đánh lén!

Nhìn tốc độ cùng uy thế của một quyền này, một khi bị đánh trúng, cho dù Phòng Ngự chi khí của Nhiếp Vân cường thịnh trở lại, cũng sẽ bị chấn nát, trực tiếp mất mạng!

Mà căn cứ tốc độ của hắn còn muốn trốn tránh đã không kịp rồi, thời gian nháy con mắt, Nhiếp Vân lâm vào nguy cơ chưa bao giờ có.

- Chết!

Biết rõ thiếu niên ở trước mắt trốn tránh không được, trong đôi mắt màu đỏ tươi của Hắc Ngư để lộ ra hưng phấn khó có thể ngăn chặn, nắm đấm hung hăng nện ở trên đầu Nhiếp Vân.

Ông!

Nắm đấm đập trúng đầu, nhưng không như tưởng tượng, trực tiếp chấn vỡ óc, Hắc Ngư ngược lại cảm thấy nắm đấm đâm vào một địa phương cứng rắn, đau đớn thấu xương, tựa hồ toàn bộ xương tay đều muốn nát.

- Ha ha, cảm tạ Hắc Ngư tiên sinh giúp ta luyện hóa Tỉnh Hồn

Chung, đa tạ!

Đang nghi hoặc, giương mắt nhìn đi, chỉ thấy thiếu niên trước mắt chẳng biết lúc nào bị một cái chuông lớn cự đại bao phủ, vừa rồi một quyền chính là đánh vào trên chuông lớn.

- Tỉnh Hồn Chung làm sao sẽ ở trong tay ngươi? A, ngươi còn có thiên phú Thần Thâu? Vừa rồi từ trong cơ thể ta trộm đi Tỉnh Hồn Chung?

Chứng kiến chuông lớn, Hắc Ngư hiểu được, biến sắc, rốt cục minh bạch vừa rồi vì sao đối phương từ dưới đất đánh lén mình không cần kiếm, ngược lại dùng ngón tay.

Nguyên lai thằng này còn có thiên phú Thần Thâu, dùng ngón tay tiếp xúc lòng bàn tay của hắn, lập tức liền trộm đi Tỉnh Hồn Chung!

- Ha ha, hiện tại biết rõ đã chậm, Kim Quang Lưu Ly Thể vận chuyển luyện hóa Tỉnh Hồn Chung, Linh Tê Luyện Thể Quyết tấn cấp! Đột phá!

Thở phào một tiếng, Nhiếp Vân nửa người Phật Quang, nửa người Ma khí, Phật Ma lưỡng đại công pháp đồng thời vận chuyển, lực lượng lập tức đột phá, nhất phi trùng thiên.

Tuy chiến đấu với Chân Tiên cảnh hậu kỳ, đỉnh phong nguy cơ trùng trùng, nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói cũng là quá trình lịch lãm rèn luyện đột phá.

Có được thiên phú Võ Đạo sư, muốn đột phá, phải cho đầy đủ áp lực chiến đấu, chính bởi vì cân nhắc đến điểm ấy, mới không có để cho Tiểu Long ra tay, cũng không có ẩn núp vào Bắc Đẩu tinh cung, mà mạo hiểm chọi cứng.

Thực lực bản thân mạnh mẽ, cộng thêm rất nhiều thiên phú, Nhiếp Vân cùng hai người giao thủ đã nghĩ thông suốt phương pháp chiến đấu, thuận lợi từ trong đan điền của Hắc Ngư trộm đến ba kiện bảo vật, mượn nhờ lực lượng công kích của đối phương luyện hóa.

Tỉnh Hồn Chung là Phật môn chí bảo, mỗi lần bị luyện hóa lập tức vận chuyển

Kim Cương Lưu Ly Thể thôn phệ, đồng thời lấy ra Vũ Tâm Ma Địch, dung nhập thân hình tấn cấp Linh Tê Luyện Thể Quyết.

------oOo------

Chương 1336: Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ thất trọng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phật môn, Ma Môn đồng thời vận chuyển, lực lượng cuồng bạo vận chuyển lại, thanh âm rung động lượn lờ, ma ý cuồn cuộn, phụ trợ hắn như Phật như Ma, quỷ dị không hiểu.

Oanh! Oanh! Oanh!

Tế bào toàn thân giống như muốn bạo tạc nổ tung, liên tục chấn động, linh hồn cũng không ngừng kích động, khí thế của Nhiếp Vân liên tiếp kéo lên.

Trước kia hắn phân biệt đạt tới Kim Cương Lưu Ly Thể, Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ lục trọng đại thành, lúc này mượn nhờ Phật môn, Ma Môn chí bảo, lực lượng lập tức đột phá, thời gian nháy con mắt tiến vào đệ thất trọng.

Đương đương đương!

Nửa thân hình bên trái Dung nhập Tỉnh Hồn Chung nhẹ nhàng khẽ động, phát ra tiếng chuông tuyên truyền giác ngộ, để cho người từ trong mất phương hướng thanh tỉnh lại.

Ô ô ô!

Nửa thân hình bên phải dung nhập Vũ Tâm Ma Địch chấn động, Ma Âm nổ vang, như người yêu cách xa, lưu luyến không rời, cúi đầu lời nói nhỏ nhẹ, ngàn dặm đi xa, tái ngoại tin dữ, ruột gan đứt từng khúc, thống khổ, đồng sinh cộng tử, bỉ dực hóa tiên... cửu âm phổ

đồng thời tấu minh, để cho người buồn ngủ, lâm vào trầm luân.

Một Phật một Ma, một thánh một yêu!

- Phật Ma song tu? Điều đó không có khả năng, không thể để cho hắn đột phá, một khi thành công, chúng ta hẳn phải chết...

Chứng kiến tràng cảnh quỷ dị trước mắt, Hắc Ngư vốn sững sờ, lập tức điên cuồng hét lên.

Mặc kệ thiếu niên trước mắt dùng thủ đoạn gì Phật Ma song tu mà không xung đột, ít nhất có thể khẳng định, một khi hắn thành công đột phá, liền là thời điểm hai người mệnh tang.

Sưu sưu sưu sưu!

Khâu Lân có thể tu luyện tới Chân Tiên hậu kỳ, cũng không phải ngu ngốc, biết rõ chuyện nghiêm trọng, tiếng nói vang lên đồng thời ra tay.

Hai cao thủ đồng thời tiến công, Tiên lực cuồng bạo xông đến, lực lượng cường đại giống như mưa to, toàn bộ đánh lên người Nhiếp Vân.

Đinh đinh! Đương đương đương!

Công kích ngay cả Chân Tiên đỉnh phong cũng có thể tiện tay đánh bại rơi vào trên người Nhiếp Vân, không những không có để cho hắn xuất hiện bất kỳ vấn đề, ngược lại kích động văng ra, không tạo thành bất luận thương thế gì.

- Cái gì?

- Điều đó không có khả năng...

Thấy một màn như vậy, hai người không khỏi lạnh mình.

Lực lượng cuồng bạo như thế ngay cả da cũng không đánh phá, phòng ngự của thằng này đã đến trình độ gì? Đây là người sao?

- Đến phiên các ngươi!

Thản nhiên tiếp nhận hai người công kích, hai loại hào quang Phật Ma trên người Nhiếp Vân rốt cục ngừng lại, chậm rãi dung hợp chung một chỗ.

Thân thể khẽ động, không có chút Tiên lực nào chấn động, tốc độ lại nhanh đến để cho nhân tâm rung động, Khâu Lân chỉ cảm thấy hoa mắt, thiếu niên đã xuất hiện ở trước mắt, một ngón tay chậm chạp điểm qua.

- Tiên khí trung phẩm Trì Nham Thuẫn ngăn cản!

Biết rõ công kích của đối phương khẳng định vô cùng mạnh mẽ, Khâu Lân không dám dùng tay ngăn cản, song chưởng duỗi về phía trước, trước mặt xuất hiện một tấm chắn cự đại.

Một kiện Tiên khí trung phẩm.

Thân là Khu Tu sư tam phẩm, tại tăng thêm là chủ nhân của Cửu Dương thành Đế Dương đấu giá tràng, vốn liếng của hắn hùng hậu, bảo vật không ít.

Răng rắc! Răng rắc!

Ngón tay của Nhiếp Vân va chạm với Tiên khí trung phẩm Trì Nham Thuẫn, một tiếng vang giòn chậm rãi vang lên, sau đó ngón tay ở trong ánh mắt kinh ngạc của Khâu Lân chậm rãi nghiền áp tới, bàn tay của hắn ở trước mặt ngón tay kia giống như bã đậu vậy.

Đùng đùng!

Mi tâm xuất hiện một lỗ thủng, trước mắt Khâu Lân tối sầm, cảm thấy linh hồn ly khai thân thể, thi thể ngã trên mặt đất.

- Đi!

Thấy một màn như vậy, đồng tử của Hắc Ngư co rụt lại, biết thiếu niên trước mắt này sau khi luyện hóa Tỉnh Hồn Chung cùng Vũ

Tâm Ma Địch, thực lực đạt đến một tình trạng làm cho người sợ hãi, hắn khẳng định không còn là đối thủ, không dám ham chiến, quay người bỏ chạy.

- Muốn chạy trốn? Cũng lưu lại a!

Còn chưa đi xa, liền nghe được sau lưng có một thanh âm nhàn nhạt, nương theo mà đến chính là quyền phong gào thét.

Bành!

Thân thể Hắc Ngư cứng đờ, ở dưới xung lực cực lớn biến thành bánh thịt, linh hồn tán loạn, chết không thể chết lại.

- Cái này là thi thể Tu La? Thật kỳ quái, trước thu lại nói sau!

Hắc Ngư vừa chết, lập tức hiển lộ ra bản thể, tuy giống như Nhân loại, nhưng làn da màu nâu xanh, thỉnh thoảng để lộ ra sát ý làm lòng người vì sợ mà tâm rung động, quỷ dị không hiểu.

Thu thi thể Tu La vào nạp vật đan điền, lúc này Nhiếp Vân mới nhìn về phía Khâu Lân bị một chỉ điểm chết.

Một lát sau, ngón tay của Nhiếp Vân bắn ra, thi thể của Khâu Lân, Khâu Trọng, Khâu Siêu bị thiêu đốt hầu như không còn, biến mất khỏi tại chỗ.

Khâu Lân là Khu Tu sư tam phẩm, địa vị không thấp, nếu như không xử lý tốt, phiền toái sẽ không nhỏ.

.....

Chỗ tiểu viện của thành chủ Trầm Hùng.

- Nhiếp Vân đã đi hơn nửa canh giờ rồi, làm sao còn chưa trở lại, không có việc gì a!

Vẻ mặt của Mẫn Tích Tích lo lắng nói.

- Chắc có lẽ không có việc...

Tuy lời nói kiên định, nhưng biểu lộ trên mặt Trầm Hùng để cho người xem xét liền biết rõ, ngay cả hắn cũng không đủ tự tin.

- Người hiền có trời giúp, chắc có lẽ Nhiếp Vân tiền bối không có việc gì, nhìn dáng vẻ của hắn không giống như là người lỗ mãng!

Trong ba người, Trầm Giai Dung ngược lại tin tưởng Nhiếp Vân lớn nhất.

- Làm phiền mọi người lo lắng, ta không sao!

Ba người vừa dứt lời, cửa sân mở ra, Nhiếp Vân cười đi vào.

- Ngươi không có việc gì? Không cùng đám người Khâu Lân phát sinh xung đột chứ...

- Trở về là tốt rồi, thực lực của ta bây giờ khôi phục thậm chí càng tiến một bước, cho dù Khâu Lân biết rõ ngươi ở nơi này, muốn tìm phiền toái cũng sẽ băn khoăn một chút, ngươi liền an tâm ở chỗ này a!

Thấy Nhiếp Vân đi tới, Mẫn Tích Tích cùng thành chủ Trầm Hùng đồng thời cười nói.

- Ta không sao, đừng cho người quấy rầy ta, ta chợt có cảm ngộ, muốn trước tu luyện một phen!

Biết rõ càng giải thích càng phiền toái, Nhiếp Vân không có nhiều lời, thả người tiến nhập một gian phòng cách đó không xa, tiện tay bố trí mấy cái phong ấn, hô... biến mất.

- Cái này... Hắn không có sao chứ!

Thấy hắn ngay cả lời cũng không nói, xoay người rời đi, ba người Trầm Hùng ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, cả đám có chút sững sờ.

- Hẳn không có việc gì, có thể thật sự là muốn đột phá...

Mẫn Tích Tích lắc đầu.

- Cha, ta cảm thấy Nhiếp Vân tiền bối không giống người lỗ mãng, đi ra ngoài khẳng định có chuyện gì xảy ra, ngươi nhanh phái người điều tra Đế Dương đấu giá tràng có biến cố gì phát sinh hay không!

Một lát sau Trầm Giai Dung nói.

------oOo------

Chương 1337: Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ thất trọng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tốt, ta liền phái người đi thăm dò!

Trầm Hùng chính có ý đó, gật đầu đi ra ngoài, qua một hồi lại đi về.

Qua ước chừng nửa canh giờ, cửa viện mở ra, một thanh niên mặc khôi giáp chạy đến, trên mặt mang rung động cùng giật mình mãnh liệt.

- Thế nào rồi?

Trầm Hùng biết chắc có việc phát sinh, vội vàng hỏi.

- Hồi bẩm thành chủ, Đế Dương đấu giá thành...

Thanh niên sốt ruột, tăng thêm một đường chạy như điên, nói chuyện có chút cà lăm.

- Đế Dương đấu giá thành như thế nào?

Trầm Hùng vội nói.

- Đế Dương đấu giá thành ở hơn nửa canh giờ trước, phát sinh qua chiến đấu, tất cả trận pháp đồng thời mở ra, sau để chiến đấu chấm dứt, người của bán đấu thành qua xem, trên mặt đất trừ đi một tí vết máu, thì không có cái gì, người phụ trách Khâu Lân cùng

với con của hắn Khâu Trọng đều biến mất, tìm không thấy dấu vết, bất quá theo tin tức ta lấy được, ngọc bài linh hồn của hai người bọn họ đã vỡ vụn, tựa hồ... đã bị người giết!

Thanh niên chải vuốt suy nghĩ thoáng một phát, vội vàng nói.

- Cái gì? Khâu Lân, Khâu Trọng đều chết hết?

- Chẳng lẽ...

Nói đến đây, ba người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nhìn lại gian phòng mà Nhiếp Vân vừa mới chui vào, cả đám con mắt trợn tròn, khó có thể tin.

Khâu Lân, Chân Tiên cảnh hậu kỳ, loại thực lực này vậy mà bị hắn đánh chết ở trong chỗ ở, chẳng lẽ hắn thực chỉ là Tiên Lực cảnh?

Trong lúc nhất thời toàn bộ tiểu viện nặng nề, chỉ nghe được tiếng hít thở khiếp sợ của ba người dồn dập vang lên.

.....

Bọn người Trầm Hùng điều tra, Nhiếp Vân không biết, lúc này hắn đang ngồi ở trong Bắc Đẩu tinh cung, nhìn bảo bối chồng chất như núi trước mắt, mang trên mặt vui vẻ nồng đậm.

Khâu Lân là Khu Tu sư tam phẩm, lại là người phụ trách của Đế Dương đấu giá thành, trên người bảo vật nhiều vô số kể, trước khi đi hắn vơ vét một phen, quả nhiên đã nhận được không ít bảo vật.

Tuy những bảo bối này không bằng Tỉnh Hồn Chung, nhưng đối với Nhiếp Vân hiện tại là cực kỳ quý giá.

Phen này vơ vét, chỉ Tiên khí trung phẩm thì có tám kiện, bất quá để cho hắn tiếc nuối chính là, tám kiện đều là đao, thương, không có trường kiếm.

Ngoại trừ binh khí đan dược, dược liệu cũng nhiều vô số kể, giống như núi nhỏ, giá trị viễn siêu hai trái Ngân Chúc Quả lừa gạt từ trong tay Diệp Tần.

- Thừa dịp hiện tại luyện chế những Linh Dược này dùng, xem có thể đột phá Tiên Lực cảnh, đạt tới Tiên Thể cảnh hay không!

Nhìn dược liệu trước mắt, trong nội tâm Nhiếp Vân tính toán.

Hết thảy đều dùng thực lực nói chuyện, hôm nay luyện hóa Tỉnh Hồn Chung cùng Vũ Tâm Ma Địch, thực lực thân thể đột phá đến đệ thất trọng, nhưng tu vi bản thân không có tăng trưởng bao nhiêu, như cũ là Tiên Lực cảnh đỉnh phong.

Tuy chỉ bằng vào lực lượng thân thể, Chân Tiên cảnh đỉnh phong cũng không phải đối thủ, nhưng thân thể chỉ là thủ đoạn phụ trợ, thực muốn ở Linh giới đi lại không thiệt thòi, Tiên lực mới là trọng yếu nhất.

Tiên lực trong cơ thể chỉ có đệ nhất trọng Tiên Lực cảnh đỉnh phong, thật sự quá thấp, phải tu luyện nhanh hơn mới được.

Nghĩ đến liền làm, lòng bàn tay Nhiếp Vân bùng lên đan hỏa thiêu đốt, hòa tan dược liệu.

Nuốt toàn bộ những dược liệu này vào, cho dù khẩu vị không quá khó ăn, cũng sẽ ăn đến ngán, luyện chế thành dược hoàn dễ dàng tiêu hóa, càng trợ giúp tu luyện.

Rất nhanh, tất cả dược liệu dung hợp chung một chỗ tạo thành một dược hoàn không lớn.

Dược hoàn không lớn lại ẩn chứa dược lực của tất cả dược liệu trước kia, xem ra hiệu quả cường đại hơn Ngân Chúc Quả không ít.

Há miệng nuốt dược hoàn vào, Nhiếp Vân khoanh chân ngồi xuống, trong nháy mắt tiến nhập trạng thái tu luyện.

- Tuy dược hiệu của dược hoàn này rất lớn, nhưng gần đây tấn cấp tốc độ thật sự quá nhanh, lại tăng thêm thân thể tấn cấp đệ thất trọng, cũng cần bổ sung rất lớn, hoàn toàn tiêu hóa dược lực, vậy mà như trước không có đột phá Tiên Lực cảnh đỉnh phong!

Không biết đã qua bao lâu, Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

Một phen tu luyện, Nhiếp Vân cũng không được như nguyện đột phá cảnh giới, như trước dừng lại ở Tiên Lực cảnh đỉnh phong.

Cũng không phải dược hoàn này dược tính thấp, mà là hắn đến Linh giới thời gian không dài, đã có liên tiếp đột phá, đến bây giờ cảnh giới còn không có triệt để vững chắc, còn muốn đột phá liền trở nên cực kỳ khó khăn.

Hơn nữa thân thể tấn cấp, cũng cần năng lượng bổ sung, duy trì, cho nên dược liệu vốn tưởng rằng có thể nhẹ nhõm đột phá đến Tiên Thể cảnh trung kỳ, chỉ để cho thực lực Tiên Lực cảnh đỉnh phong củng cố, cách đột phá thậm chí còn có một khoảng cách rất lớn.

- Thử xem Cửu La Đan này xem!

Cổ tay khẽ đảo, một cái bình ngọc xuất hiện.

Đúng là Cửu La Đan trộm từ trong tay Hắc Ngư, Hắc Ngư cùng Khâu Lân đều coi nó như bảo bối, nên có tác dụng rất lớn a.

Tiện tay vẹt nắp bình ngọc, một mùi thơm nồng nặc chui vào lỗ mũi.

- Ân, quả nhiên là đan dược có thể làm cho người tấn cấp!

Bằng vào năng lực Luyện Đan Tông sư của hắn, liếc liền nhìn ra viên thuốc này giống như dược hoàn trước kia luyện chế, cũng là bảo bối để cho người tấn cấp.

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân không chút do dự, há miệng nuốt xuống.

Dù cho bảo bối, ăn vào mới tính hữu dụng. Bởi vì nó là bảo bối mà không nỡ dùng, đồ lại tốt cũng là phế vật, không có bất kỳ tác dụng.

Cô cô cô cô!

Cửu La Đan vừa tiến vào yết hầu, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy nhiệt lưu nồng đậm dâng lên, để cho thực lực vốn ngừng ở Tiên Lực cảnh đỉnh phong không tự chủ được nhảy lên.

- Hảo bảo bối!

Thở nhẹ một tiếng, Nhiếp Vân vội vàng tập trung tinh thần, vận chuyển khí tức, trong nội tâm cảm ngộ một tia cơ hội đột phá kia dần dần mở rộng.

Ầm ầm!

Ở dưới dược lực trùng kích, rốt cục phá tan bình cảnh, một đạo tinh lực nồng đậm cải biến thân thể của hắn, cấp độ sinh mệnh lần nữa bay vọt về chất.

Tiên Lực cảnh, cảm ngộ Bản Mệnh Tinh Thần, hội tụ Tiên lực, tuy cấp độ sinh mệnh đạt tới Tiên cấp, nhưng lột xác chỉ là linh hồn, bản chất thân thể không có cải biến.

Tiên cấp đệ nhị trọng Tiên Thể cảnh, còn gọi là Tinh Thể cảnh, tinh lực hội tụ huyệt đạo quanh thân, ngưng tụ thân thể Tinh Thần, du lịch vũ trụ mà không chết, cả người từ trong tới ngoài, đều có bay vọt về chất.

- Tuổi thọ của ta tăng trưởng...

Ngưng tụ thân thể Tinh Thần, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy tuổi thọ của mình đã có bay vọt về chất, vốn tối đa có thể sống ba vạn năm, hiện tại nhảy lên, trực tiếp đạt tới mười vạn năm.

------oOo------

Chương 1338: Tiên Thể cảnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chẳng những tuổi thọ tăng trưởng, linh hồn cũng có bay vọt về chất, ở một sát na đột phá kia, lực lượng linh hồn không ngừng lan

tràn, từ bốn ngàn thê độ trực tiếp đạt tới tám ngàn thê độ!

Linh hồn tám ngàn thê độ ở Nhân giới là vô cùng cường đại, nhưng ở Linh giới tối đa chỉ có thể lan tràn tầm hơn mười trượng mà thôi, như trước không khác người bình thường quá nhiều.

Ở Linh giới muốn linh hồn cũng phát huy ra sức chiến đấu nhất định, ít nhất phải đạt tới Tiên cấp trung kỳ, là linh hồn thê độ vượt qua ba vạn!

- Bổn Mệnh Tinh Thần của ta là Linh giới, chỉ có tiến vào Linh giới mới có thể hội tụ tinh lực rất tốt, ngưng tụ Tinh Thể càng thêm mạnh mẽ!

Linh hồn tấn cấp chỉ là chuyện trong nháy mắt, Nhiếp Vân minh bạch muốn Tinh Thể trở nên càng tăng cường, chỉ có cảm ngộ Bản Mệnh Tinh Thần, lúc này thân thể nhoáng một cái, từ trong Bắc Đẩu tinh phủ chui ra, một lần nữa trở lại Linh giới.

Vừa tiến vào Linh giới, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy một cổ lực lượng mênh mông từ Linh giới truyền thâu cho hắn, tựa như hắn và đại địa hòa tan vào nhất thể, chỉ cần đứng ở trên vùng đất này, thì có lực lượng vô cùng vô tận.

Xì xì xì xì... Xì xì!

Từng đạo lực lượng đặc thù dọc theo huyệt đạo quanh thân chui vào thân hình, trong người nổ tung, để cho thân thể linh hồn sảng khoái, tiến nhập một loại ý cảnh đặc thù.

Vù vù vù!

Nương theo cổ lực lượng này dũng mãnh lao vào, thân thể đạt tới đệ thất trọng lần nữa phát sinh biến hóa, từng sợi cơ nhục phảng phất như biến thành Tinh Thần, mang theo hào quang chói mắt, tựa hồ mặc dù xé nát, không cần Mộc Sinh chi khí cũng có thể khôi phục lần nữa, bất diệt bất hủ.

- Cái này là thân thể Tinh Thần? Thật cường đại...

Cảm nhận được thân thể biến hóa, con mắt của Nhiếp Vân càng ngày càng sáng.

Trước kia Phật Ma đồng tu, Kim Cương Lưu Ly Thể, Linh Tê Luyện Thể Quyết đồng thời tấn cấp, để cho hắn chỉ bằng vào thân thể có được sức chiến đấu của Chân Tiên cảnh đỉnh phong, mà bây giờ, Tinh Thần chi lực gia trì hình thành thân thể Tinh Thần, sức chiến đấu lần nữa lật ra gấp bội, phối hợp thêm Đại Lực Đan điền tăng phúc, mặc dù Thiên Tiên sơ kỳ gặp gỡ, cũng có thể chiến một trận!

Đương nhiên cường giả Thiên Tiên Tiên lực hùng hậu, chiến đấu phiêu hốt, một kích không trúng viễn độn ngàn dặm, vượt xa lực lượng thân thể có thể so sánh, người sau chỉ có thể cận chiến, xuất kỳ bất ý, nếu Thiên Tiên có đề phòng, còn muốn đánh chết liền khó khăn.

- Ân? Đại Lực Đan điền phát lực hạn mức cao nhất gia tăng lên, đạt đến 50 lần...

Nương theo cường độ thân thể gia tăng, Đại Lực Đan điền từ trước kia chỉ có thể phát huy ra 30 lần chiến lực, lần nữa gia tăng, đạt đến 50 lần.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Thân thể tiếp nhận lực lượng Linh giới quán thâu, trong Khí Hải của Nhiếp Vân cũng phát sinh biến hóa, giòn vang liên tiếp, ba đan điền dung hợp chung một chỗ, tựa như ba Hằng Tinh cộng sinh.

Cúi đầu nhìn, đúng là Tam đại thiên phú chạy trốn, Thiên Hành sư xếp hạng 166, Địa Hành sư xếp thứ 167 cùng Tường Thủy sư xếp thứ 168!

Tam đại đan điền này đầu đuôi tương liên, dung hợp liền đơn giản, chỉ là Nhiếp Vân không nghĩ tới lần này đột phá sẽ để ba đan điền trực tiếp dung hợp chung một chỗ.

Ba đan điền này xếp hạng sau100, dung hợp được cũng chỉ là Khu Tu sư Ngân Vân, kém xa Thiên Nhãn, Võ Đạo, Kiếm Đạo.

Hô!

Rốt cục, Linh giới dừng lại quán thâu năng lượng, Nhiếp Vân thở ra một hơi, đứng lên.

Tiên Thể cảnh sơ kỳ!

Mặc dù chỉ là Tiên Thể cảnh sơ kỳ, nhưng lực chiến đấu của hắn đã có thể so với Thiên Tiên sơ kỳ, thực lực kinh người.

Ầm ầm!

Hắn vừa ngừng tu luyện, liền chứng kiến không trung mây đen quay cuồng, từng đạo lực lượng cuồng bạo hội tụ.

Không cần nhìn, lôi kiếp đến rồi!

Trước kia thời điểm đột phá Tiên Lực cảnh, bởi vì ở trong vách ngăn, sinh ra lôi kiếp cũng bị vách ngăn hấp thu, không biết kiếp số đến cùng ra sao, hiện tại đột phá Tiên Thể cảnh, mới biết được kiếp số đáng sợ.

Tuy mây đen chỉ có phương viên tầm hơn mười trượng, nhưng trong đó ẩn chứa Lôi Đình chi lực giống như người khổng lồ, tựa hồ cường giả Chân Tiên cảnh tiến vào trong đó cũng bị chôn sống đánh chết.

- Cái này... Hẳn là Thiên Tiên kiếp khi Chân Tiên đột phá Thiên Tiên mới có a!

Nhìn một hồi, Nhiếp Vân đoán được, khiếp sợ đến tột đỉnh.

Đột phá Tiên cấp đệ nhị trọng Tiên Thể cảnh, đến Thiên Tiên kiếp mà đệ tứ trọng mới sẽ xuất hiện, ông trời... Ngươi có phải chơi ta hay không?

Đối với hắn giật mình, bọn người Mẫn Tích Tích, Trầm Hùng ở bên ngoài chứng kiến một màn trước mắt, sắp bị hù chết rồi.

- Hả... Thiên Tiên kiếp đột phá Thiên Tiên mới có? Chẳng lẽ Nhiếp

Vân đại nhân đột phá Thiên Tiên cảnh?

- Không thể nào, hắn mới chỉ là Tiên Lực cảnh, tại sao có thể có kiếp số lớn như vậy...

Nhìn xem mây đen bao phủ tiểu viện, ba người nói không ra lời, khó có thể tin.

Ở Linh giới, đột phá Thiên Tiên đều cửu tử nhất sinh, Nhiếp Vân đại nhân chỉ có Tiên Lực cảnh, làm sao đỡ nổi?

Khiếp sợ của bọn hắn còn không có chấm dứt, khiếp sợ càng cường đại hơn xuất hiện, chỉ thấy cửa phòng mở ra, Nhiếp Vân đại nhân đang bế quan đột nhiên gào thét một tiếng, vọt tới Lôi Vân.

Chỉ cần là tu luyện giả, cũng biết cách trung tâm lôi kiếp càng gần càng nguy hiểm, cách càng xa càng an toàn, hắn thả người nhảy vào trong Lôi Đình, chẳng lẽ muốn chết?

Loại ý nghĩ này mới bay lên đã bị vô tình đánh gãy, bởi vì bọn hắn chứng kiến trong Lôi Đình đầy trời, vị đại nhân tuổi không lớn kia đang đắm chìm trong Lôi Điện, chẳng những không có bị thương, ngược lại vẻ mặt còn hưởng thụ.

Tắm rửa ở trong Lôi Điện... Đây là người sao?

Rầm rầm rầm oanh!

Lôi Điện cuồng bạo hơn nửa canh giờ cuối cùng kết thúc, Nhiếp Vân từ không trung rơi xuống, không những không có bị thương, tựa hồ càng thêm no đủ hùng tráng, lực lượng càng thêm hùng hậu, khí thế kinh người.

- Quả nhiên giống như ta đoán, tuy Thiên Tiên kiếp cường đại, nhưng như trước không cách nào đột phá thân thể hiện tại, ngược lại giúp ta tích súc Lôi Đình Cửu Châu!

Rơi trên mặt đất, Nhiếp Vân nở nụ cười.

Chứng kiến Thiên Tiên kiếp, chỉ là vừa bắt đầu cảm thấy khiếp sợ,

về sau cảm thấy cũng không quá cao, thân thể đạt tới đệ thất trọng, sinh mệnh lực bay vọt về chất, tăng thêm cảm ngộ Linh giới, ở trong nội tâm Linh giới có ý niệm bảo hộ hắn, để cho đại kiếp nạn thoạt nhìn vô cùng hung hiểm, ngược lại cực kỳ thoải mái vượt qua.

- Nhiếp Vân, ngươi đột phá Thiên Tiên rồi...

Một lát sau, Mẫn Tích Tích thật sự nhịn không được đi tới, nhỏ giọng hỏi.

------oOo------

Chương 1339: Luyện hóa thi thể Tu La (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thiên Tiên? Còn sớm lắm, chỉ là vừa đột phá Tiên Thể cảnh mà thôi, bất quá... Thiên Tiên sơ kỳ gặp gỡ ta, cũng có thể một quyền đánh chết!

Nhiếp Vân nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng noãn.

- Thiên Tiên sơ kỳ cũng có thể một quyền đánh chết?

Không chỉ Mẫn Tích Tích cảm thấy quáng mắt, ngay cả Trầm Hùng, Trầm Giai Dung cũng miệng mở thật to, thiếu chút nữa huyết nhổ ra.

Thiên Tiên cùng Chân Tiên là hào rộng khó có thể vượt qua, trước cái hào rộng này, người lại thiên tài cũng không thể vượt qua, thiếu niên trước mắt này chẳng những vượt qua, mới ở Tiên Thể cảnh liền có thể đánh chết Thiên Tiên, cũng quá biến thái đi à nha!

Đương nhiên, bọn hắn đối với Nhiếp Vân nói, là không có hoài nghi, bởi vì thiếu niên trước mắt không phải người ưa thích nói mạnh miệng.

- Ta bế quan bao lâu rồi?

Thấy mấy người biểu lộ, Nhiếp Vân biết bọn hắn nghĩ cái gì, cũng không giải thích, theo miệng hỏi.

- Bảy canh giờ rồi, hiện tại đã đến xế chiều ngày hôm sau!

Trầm Hùng nói.

Nghe được hắn nói, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy mặt trời ngã về tây, đã đến buổi chiều ngày hôm sau.

- Tích Tích, đám người Mẫn Ngạn thành chủ nên sắp tới rồi, ngươi bảo bọn hắn tới đi!

Nhiếp Vân phân phó một tiếng.

Hắn cưỡi Tường Long Mã tốc độ bay nhanh, vượt xa Giao Long Mã bình thường, đã sớm đến, dựa theo thời gian suy tính, bọn người Mẫn Ngạn cũng không sai biệt lắm nên đến rồi.

- Ta đã nhờ Trầm Hùng thúc thúc phái người đi đón rồi, chỉ cần bọn hắn vừa đến, nhất định sẽ được mang đến nơi đây!

Mẫn Tích Tích vừa cười vừa nói.

- Vậy tốt! Ta lại củng cố tu vi thoáng một phát, chờ bọn hắn đến, trực tiếp ở cửa ra vào gọi ta là được!

Nhiếp Vân gật đầu, lần nữa lắc mình trở về gian phòng.

Lần này đột phá, không có tường vân xuất hiện gì, để cho hắn có chút thất vọng, bất quá, tường vân có tính tùy cơ hội rất lớn, liên tục đi ra nhiều lần, cũng không thể mỗi lần đều xuất hiện a!

Sở dĩ sốt ruột trở lại Bắc Đẩu tinh cung, là vì cảm ứng lão tửu quỷ rốt cục đột phá cực hạn, đạt đến Tiên Lực cảnh.

Lúc này hai mắt của lão tửu quỷ ẩn ẩn, tuy sinh mệnh lực không có đột phá quá lớn, nhưng cả người thoạt nhìn trẻ lại không ít, linh hồn cũng rốt cục đột phá chín trăm chín mươi chín áp chế, đạt đến một ngàn năm trăm thê độ.

- Ngươi vừa mới đột phá, tu vi còn không có triệt để củng cố, không vội đi ra ngoài!

Bắc Đẩu tinh cung độc lập thành một không gian, ở chỗ này có thể ngăn cách lôi kiếp, lão tửu quỷ không giống Nhiếp Vân, chỉ bằng vào thân thể có thể khiêng qua kiếp số. Vạn nhất hắn ngăn cản không nổi, rất có thể sẽ bị chôn sống đánh chết, còn không bằng ở lại chỗ này, đợi tu vi triệt để củng cố lại đi ra.

- Ân!

Lão tửu quỷ cũng minh bạch đạo lý này, gật đầu tiếp tục tu luyện.

Thấy hắn tu luyện, Nhiếp Vân ngồi dưới đất củng cố thực lực thoáng một phát, cổ tay khẽ đảo, lấy ra Thạch đồ từ trong tay Hắc Ngư trộm được.

Trước kia ở Đế Dương đấu giá thành còn không nhìn rõ ràng, hiện tại cầm ở trong lòng bàn tay, lập tức cảm thấy một cổ khí tức cổ xưa lan tràn, để cho người có loại cảm giác quan sát lịch sử, thế sự xoay vần.

- Đồ văn phía trên này, không phải trận pháp, cũng không phải ngôn ngữ đặc thù, rốt cuộc là cái gì?

Trên phiến đá rậm rạp chằng chịt đều là đồ văn, càng xem Nhiếp Vân càng nghi hoặc.

Nếu như đây là trận pháp mà nói, bằng vào thiên phú Trận Pháp sư của hắn, đơn giản có thể nhìn ra, là ngôn ngữ đặc thù mà nói, bằng vào thiên phú Thiên Nhĩ sư cũng nhất định có thể nghe được, nhưng đồ vật trước mắt này rất hiển nhiên không phải.

- Nhìn đường vân rậm rạp chằng chịt giống như địa đồ, chẳng lẽ là địa đồ ở địa phương nào đó?

Nhìn một hồi, Nhiếp Vân cảm thấy Thạch đồ này có chút giống địa đồ, bất quá đến cùng có phải hay không, thì trước khi không có gặp địa hình cùng loại, còn không dám khẳng định.

- Được rồi, nhìn xem thi thể Tu La đối với ta có trợ giúp hay không!

Nghiên cứu không ra, Nhiếp Vân liền buông tha, lấy thi thể của Hắc Ngư ra.

Tu La, chủng tộc đáng sợ nhất của Chư Thiên vạn giới, Tu La Binh bình thường huyết mạch có thể so với Tiểu Long, nếu như có thể cẩn thận nghiên cứu một chút, về sau cho dù chống lại, cũng không cần sợ hãi như vậy.

Thi thể Hắc Ngư chắc chắn như tấm chắn, toàn thân cơ bắp tỉ mỉ rắn chắc, tựa hồ so với Ma Nhân còn cường đại hơn, Thiên Nhãn nhìn đi, cốt cách toàn thân giống như kim cương, tùy tiện lấy ra một cây, cũng có thể chế ra một kiện Tiên khí trung phẩm.

Có thể nói thân hình Tu La khắp nơi là bảo, nhưng mỗi dạng đều ẩn chứa Tu La Sát khí đậm đặc, làm cho không người nào có thể chống cự.

Không trung tùy tiện tán dật ra sát khí cũng có thể để cho Khu Tu sư luống cuống tay chân, huống chi là một con Tu La chính thức.

- Nhìn bộ dạng của thằng này, tối đa chỉ là Tu La Binh...

Cẩn thận nghiên cứu một hồi, Nhiếp Vân phán đoán.

Nếu như là Tu La Tướng, bản chất sinh mệnh rất cao, chỉ sợ vừa ra đời thì có thực lực Chân Tiên, cũng không phải đến bây giờ chỉ có Tiên Thể cảnh.

Bất quá, một Tiên Thể cảnh có thể bộc phát ra sức chiến đấu Chân Tiên đỉnh phong, năng lực vượt cấp chiến đấu này, cho dù kém mình, cũng không kém nhiều rồi.

- Nhìn xem có thể luyện hóa thi thể này thành khôi lỗi hay không...

Trong nội tâm Nhiếp Vân đột nhiên khẽ động, một cách nghĩ can đảm xông ra.

Nếu như có thể luyện hóa thi thể Tu La thành khôi lỗi, thời điểm cùng người chiến đấu, đột nhiên đánh lén ra tay, tuyệt đối có thể làm cho lực chiến đấu của mình bạo tăng gấp bội.

Không nói cái khác, chỉ Tu La Sát khí công kích, cũng không phải là người bình thường có thể chống cự, mặc dù Tiên cấp đệ tứ trọng Thiên Tiên cảnh, gặp được sát khí nồng đậm đập vào mặt, đồng dạng cũng sẽ ở trong thời gian ngắn lâm vào hỗn loạn.

- Thử xem!

Nghĩ đến liền làm, Nhiếp Vân bình tâm tĩnh khí, tinh thần khẽ động tràn vào thi thể Hắc Ngư.

Xì xì xì xì...

Tiên lực vừa xâm nhập, Nhiếp Vân lập tức phát hiện thi thể Hắc Ngư giống như thâm uyên, có thể không hạn chế dung nạp Tiên lực, căn bản không có cực hạn.

- Như vậy không được, cho dù Tiên lực hao hết, cũng không có khả năng luyện thi thể thành thứ thuộc về mình, linh hồn vào ở thử xem!

Không cách nào luyện hóa như bảo vật, Nhiếp Vân nghĩ tới linh hồn khống chế.

Tuy không luyện hóa, linh hồn khống chế sẽ xuất hiện rất nhiều phiền toái, cũng không linh hoạt bằng luyện hóa trước, nhưng hắn vẫn muốn thử một chút.

------oOo------

Chương 1340: Luyện hóa thi thể Tu La (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngón tay điểm một cái, linh hồn tám ngàn thê độ lập tức dọc theo cánh tay chui vào thi thể.

Ầm ầm!

Vừa tiến vào thi thể, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy một cổ ý niệm trời đất quay cuồng tuôn đến, giống như tiến nhập một thứ nguyên khác, một thời không khác.

- Tu La chúng ta là Bất Tử Bất Diệt, chỉ cần địa phương có Tu La Sát khí, chúng ta có thể trọng sinh, để cho ta đoạt xá linh hồn của ngươi a...

Đang rung động, đột nhiên một âm thanh chói tai vang lên, lập tức liền chứng kiến linh hồn của Hắc Ngư xuất hiện ở trước mặt.

- Linh hồn của Hắc Ngư bị ta giết, làm sao còn có thể xuất hiện? Không đúng, đây chỉ là một tia ý niệm của hắn, không phải linh hồn...

Nhiếp Vân vốn chấn động, lập tức hiểu được, trong nội tâm kinh hãi.

Tu La không hổ là chủng tộc cường đại nhất Chư Thiên vạn giới, quả thực quá đáng sợ!

Người bình thường linh hồn chôn vùi, khẳng định hẳn phải chết không thể nghi ngờ, không nghĩ tới Tu La còn có thể bảo tồn một tia ý niệm, tia ý niệm này thời gian dài, bằng vào Tu La Sát khí tẩm bổ, đồng dạng có thể một lần nữa phục sinh!

Nói cách khác, Tu La giống như bách túc chi trùng tử nhi bất cương, quả thực là tồn tại Bất Tử Bất Diệt, mặc dù giết còn có thể ở thời gian dài sau phục sinh lần nữa!

Mà Hắc Ngư bây giờ, chứng kiến linh hồn của mình xâm lấn, định dùng ý niệm của hắn đoạt xá linh hồn mình, để hắn phục sinh!

Chủng tộc thật đáng sợ!

- Muốn đoạt xá ta? Ta có thể giết ngươi một lần, tự nhiên có thể giết lần thứ hai! Linh hồn hóa kiếm, xoắn giết!

Nhiếp Vân bình tâm tĩnh khí, tập trung tinh thần, linh hồn trong nháy mắt biến thành trường kiếm sắc bén, xoắn giết qua ý niệm của Hắc Ngư.

Đạt tới cảnh giới Mệnh Kiếm, vô luận linh hồn hay sinh mệnh đều có thể tùy thời chuyển biến thành trường kiếm sắc bén nhất, vô cùng mạnh mẽ.

- Ở trong thân thể của ta ngươi còn muốn giết ta, Tu La Sát khí công kích!

Hắc Ngư giống như đoán được động tác của Nhiếp Vân, âm hiểm cười liên tục, Tu La Sát khí nồng hậu dày đặc thời gian nháy con mắt tạo thành một vách ngăn hình viên cầu, bao khỏa linh hồn hình thành trường kiếm của Nhiếp Vân.

Sưu sưu sưu sưu!

Trường kiếm liên tục ám sát mấy lần, phát hiện vách ngăn cứng rắn như sắt thép, căn bản không cách nào đâm thủng.

- Nguy rồi, chỉ linh hồn tiến vào, không có dung hợp chi khí của thiên phú đặc thù, linh hồn của ta căn bản không cách nào chống lại nhiều Tu La Sát khí như vậy ăn mòn...

Không cách nào đâm rách Tu La Sát khí, Nhiếp Vân tương đương bị nhốt ở trong cơ thể Hắc Ngư, bắt đầu lo lắng.

Tu La Sát khí chẳng những có thể sinh ra hiệu quả ăn mòn đối với thân thể con người, còn có thể ăn mòn linh hồn, để cho người lâm vào hôn mê, linh hồn của mình xâm nhập, không có mang theo dung hợp chi khí, không cách nào chống lại Tu La Sát khí, như vậy tương đương lâm vào trong cơ thể đối phương, khó có thể đi ra nữa, sớm muộn gì cũng bị Tu La Sát khí xâm nhập, cuối cùng biến thành Ma Vương sát nhân.

Xem ra hắn vẫn quá xem thường Tu La rồi, vốn cho rằng có thể nhẹ nhõm luyện hóa thành khôi lỗi, làm sao cũng không thể tưởng được Hắc Ngư còn có ý niệm lưu lại, hơn nữa có thể khống chế Tu La Sát khí.

- Chết đi, chờ ta luyện hóa được linh hồn của ngươi, triệt để khôi phục, sẽ luyện chế thân thể của ngươi thành khôi lỗi, hắc hắc!

Tựa hồ thấy được Nhiếp Vân chật vật, Hắc Ngư lần nữa dữ tợn cười rộ lên.

Xì xì xì xì...

Trong tiếng cười, Hắc Ngư tăng lớn Tu La Sát khí xâm nhập, Nhiếp Vân khốn ở trong đó cảm thấy cả người bị công kích cuồng bạo, buồn ngủ, tùy thời sẽ bị lạc bản thân.

- Linh hồn bất động như núi, chống cự xâm nhập!

Cảm thụ phòng thủ sắp sụp đổ, vạn kiếp bất phục, khóe mắt Nhiếp Vân nhảy lên, công pháp Phật môn lưu chuyển, tinh thần bất động như núi.

- Công pháp Phật môn? Ngăn không được đâu, Tu La uy áp!

Hắc Ngư cười lạnh, không biết sử dụng pháp môn gì, ý chí yếu ớt đột nhiên bạo tăng, cả người trở nên đỉnh thiên lập địa, mang theo uy nghiêm dày đặc.

Bị cổ uy áp này chấn nhiếp, linh hồn của Nhiếp Vân tùy thời có thể sụp đổ, pháp môn Bất Động như núi mất đi hiệu quả.

- Ngươi có uy áp, ta cũng có, linh hồn vận chuyển vô danh pháp quyết!

Đột nhiên trong nội tâm Nhiếp Vân khẽ động.

Thân thể phải có khí tức đặc thù mới có thể vận chuyển vô danh pháp quyết, nhưng linh hồn không cần, một khi vận chuyển có thể sinh ra uy áp vượt qua thực lực bản thân, chỉ là cực kỳ tiêu hao linh hồn lực, rất dễ dàng mệt mỏi.

Trước kia ở Phù Thiên đại lục, Khí Hải Đại Lục, sử dụng qua loại phương pháp này dùng để hù dọa người, về sau thực lực mạnh

không thường dùng nữa, liền quên nó đi, lúc này cảm nhận uy áp của đối phương càng ngày càng nặng, rốt cuộc để kháng không nổi, nghĩ tới phương pháp này.

Ầm ầm!

Linh hồn dọc theo lộ tuyến của vô danh pháp quyết vận chuyển, linh hồn của Nhiếp Vân tựa như có bay vọt về chất, trở nên chói mắt, giống như kim chất.

- A... Đây là cái gì?

Bị kim quang chiếu rọi, Hắc Ngư lưu lại ý niệm phát ra kêu thảm, giống như băng tuyết gặp phải nắng gắt, tan rã, thời gian nháy con mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

Xì xì xì xì... Xì xì!

Ý niệm của Hắc Ngư vừa biến mất, Tu La Sát khí hình thành vách ngăn cũng biến mất không thấy gì nữa, sát khí đầy trời tuôn đến Nhiếp Vân.

- Ân?

Biết rõ những Tu La Sát khí này linh hồn không cách nào ngăn cản, linh hồn khẽ động, vội vàng rời khỏi thân hình Hắc Ngư, trở lại thân thể của mình.

Vừa trở lại thân hình, Tu La Sát khí dọc theo ngón tay chui vào, đang muốn chặt đứt liên hệ, sắc mặt của Nhiếp Vân đột nhiên chấn động, không tự chủ được đứng tại nguyên chỗ.

- Cái này... Điều đó không có khả năng!

Ở trong cảm ứng, Tu La Sát khí nhảy vào thân thể không mang theo một tia sát ý, ngược lại như quán đỉnh, mang theo lực lượng tinh thuần hùng hậu.

Tu La Sát khí tập kích mình còn mang đến lực lượng, giống như đại bổ, để cho hắn khó mà tin được.

- Hấp thu một chút thử xem!

Sợ là quỷ kế nào đó của Tu La bí pháp, Nhiếp Vân hơi chút hấp thu thoáng một phát, những lực lượng này vừa dung nhập Khí Hải, đã cảm thấy toàn thân thoải mái, hiệu quả so với vừa rồi ăn Cửu La Đan còn tốt hơn.

Hơn nữa cổ lực lượng này cùng bản thân hắn dung hợp cực kỳ tốt, tựa hồ không có bất cứ vấn đề gì.

- Hấp thu!

Nghiên cứu một hồi, phát hiện những Tu La Sát khí này đối với mình chỉ là thuốc

bổ, không có hại, Nhiếp Vân mới nhẹ nhàng thở ra, hưng phấn thét dài một tiếng, miệng lớn thôn phệ.

------oOo------

Chương 1341: Tiến vào Cửu Dương Sơn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cô cô cô xì xào!

Lực lượng tuôn ra mà đến phối hợp hắn điên cuồng hấp thu, để cho thực lực rất nhanh đạt đến Tiên Thể cảnh sơ kỳ cực hạn.

Ầm ầm!

Không chút do dự, thậm chí hắn không hề nghĩ đến, trực tiếp nhảy qua cấp bậc này, tiến nhập Tiên Thể cảnh trung kỳ.

Không đến một phút đồng hồ, Tiên Thể cảnh trung kỳ cũng đạt tới cực hạn, tiến vào Tiên Thể cảnh hậu kỳ, năng lượng cung cấp chậm rãi yếu bớt, thực lực cuồng bạo dần dần đình chỉ.

- Tiên Thể cảnh hậu kỳ... Ta thậm chí liên tục đột phá hai cấp bậc?

Từ trạng thái tấn cấp khôi phục, Nhiếp Vân hưng phấn đến vành mắt ửng đỏ.

Loại Linh Dược tấn cấp cường đại như Cửu La Đan, mới giúp hắn tăng một cấp bậc, một thi thể Tu La vậy mà để cho hắn tấn thăng hai tiểu cấp, cái này cũng quá nghịch thiên a!

Cố nén tâm tình hưng phấn, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy lúc này thi thể Hắc Ngư trở nên khô quắt, nhẹ nhàng động liền hóa thành tro bụi, biến mất không thấy gì nữa.

- Ta rõ ràng có thể thôn phệ Tu La...

Nhìn một màn này, Nhiếp Vân hiểu được, hai mắt trợn tròn xoe.

Tu La người người sợ hãi, mà mình rõ ràng có thể thôn phệ Tu La tấn cấp, loại năng lực này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Mặc dù Bắc Đẩu Tinh Quân là Khu Tu sư Kim Vân cửu phẩm, cũng không có ghi lại loại năng lực này a.

- Nhất định là vô danh pháp quyết, linh hồn vận chuyển vô danh pháp quyết, Tu La Sát khí hóa thành lực lượng có thể giúp ta tấn chức, hơn nữa cổ lực lượng này tinh khiết đến cực điểm, không có chút tác dụng phụ nào...

Có được thiên phú Võ Đạo sư, đối với võ học có mẫn cảm đặc thù, rất nhanh Nhiếp Vân liền phân tích ra nguyên nhân.

Mình đặc thù chủ yếu ở vô danh pháp quyết, không có nghĩ đến pháp quyết này quỷ dị như thế, vậy mà có thể luyện hóa Tu La Sát khí, chuyển hóa thành năng lượng không hề có tác dụng phụ, cung cấp mình thôn phệ.

- Ha ha, về sau chỉ cần tìm Tu La thôn phệ có thể hoàn mỹ tấn cấp, hiệu quả mạnh hơn bất luận đan dược gì!

Trong mắt Nhiếp Vân bắn ra tinh quang.

Người khác e ngại Tu La như rắn rết, mà hắn rõ ràng có thể thôn phệ Tu La gia tăng thực lực, truyền đi để cho người khó mà tin được, tươi sống hù chết a.

Đương nhiên, Tu La cũng không phải dễ tìm như vậy, từ khi Thượng Cổ đại chiến Tu La Vương chết trận, Tu La còn sống liền triệt để che dấu, hơn nữa thực lực, sức chiến đấu của Tu La đều rất mạnh, Tu La Tiên Thể cảnh xem nhược tiểu nhất rồi, có thể bắt cũng đánh chết một con tính toán cực kỳ vận khí, còn muốn tìm được con thứ hai, không biết năm nào tháng nào.

- Không nghĩ tới thôn phệ Tu La chẳng những lực lượng bạo tăng, linh hồn cũng có tăng trưởng, hiện tại đã đạt đến một vạn năm nghìn thê độ!

Thôn phệ Tu La, thực lực từ Tiên Thể cảnh sơ kỳ tấn cấp đến hậu kỳ, linh hồn cũng có đột phá, từ tám ngàn thê độ lột xác thành một vạn năm nghìn thê độ, bạo tăng gần gấp hai.

Linh hồn một vạn năm nghìn thê độ, đã có thể bao phủ phương viên trăm trượng, có thể sơ bộ dùng thiên phú Tiên Âm sư cùng Đầu Độc sư, bất quá muốn xé rách không gian như ở Nhân giới, là tuyệt không khả năng.

Thấy đủ thì thôi, tu luyện một chút có được loại tiến này bộ, Nhiếp Vân đã cực kỳ hài lòng rồi.

Đứng dậy, vừa muốn rời đi Tinh Cung, phát hiện lão tửu quỷ rốt cục củng cố xong tu vi tỉnh táo lại.

- Tông chủ, thực lực của ta rốt cục đạt tới Tiên Lực cảnh sơ kỳ rồi, ha ha, ách...

Tiếng cười còn không có chấm dứt, thấy rõ tu vi của Nhiếp Vân, sắc mặt thoáng một phát cứng đờ.

Tuy hắn không có thiên phú Thiên Nhãn, có thể trực tiếp nhìn ra tu vi của người khác, nhưng cường giả Tiên Thể cảnh vẫn bái kiến qua, nằm mộng cũng không nghĩ đến tông chủ trước mắt đã đạt

đến Tiên Thể cảnh hậu kỳ.

Hắn tốn hao một cái giá lớn mới từ Bí Cảnh đệ cửu trọng tấn cấp Tiên Lực cảnh sơ kỳ, vốn tưởng rằng tiến bộ rất lớn, nhưng so với tông chủ trước mắt, quả thực là tiểu hài tử thấy gia gia.

Lúc này mới đến Linh giới mấy ngày? Khoảng bảy tám ngày, liền từ Tiên Lực cảnh sơ kỳ đạt tới Tiên Thể cảnh hậu kỳ... Không hổ là tông chủ, tốc độ tấn cấp cực nhanh, có thể nói khủng bố.

- Củng cố tu vi xong liền đi ra ngoài độ kiếp a!

Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng.

- Được rồi!

Lắc đầu bỏ qua cách nghĩ loạn thất bát tao trong đầu, lão tửu quỷ gật đầu, hai người từ trong Tinh Cung trở lại Linh giới.

Lôi kiếp của lão tửu quỷ không biến thái giống như Nhiếp Vân, sau một phen khổ chiến, rốt cục thành công vượt qua.

Vừa vượt qua lôi kiếp, bọn người Trầm Hùng liền đi tới, nguyên lai bọn người Ngụy Dã, Mẫn Ngạn đã sớm đến, đang đứng ở bên ngoài chờ.

- Nhiếp Vân đại nhân!

Đi ra tiểu viện chứng kiến tất cả mọi người đã chuẩn bị xong, chờ xuất phát.

Bọn hắn biết rõ mục đích của Nhiếp Vân đến Cửu Dương thành, chỉ là vì tiến vào Cửu Dương Sơn, hiện tại chuyện nơi đây chấm dứt, cũng không có tất yếu ở lại rồi.

- Đi thôi!

Nhiếp Vân gật đầu, cáo từ Trầm Hùng, Trầm Giai Dung, cưỡi Tường Long Mã, cùng bọn người Mẫn Ngạn xuất phát Cửu Dương Sơn.

Thấy hắn muốn đi Cửu Dương Sơn, Trầm Hùng, Trầm Giai Dung đều muốn một đường đồng hành, nhưng bị Nhiếp Vân cự tuyệt.

Hai người này với hắn mà nói chỉ là khách qua đường, tuy cứu tính mạng của đối phương, nhưng cũng đã nhận được chỗ tốt tương ứng, duyên phận đã hết, không cần phải tiếp tục dây dưa.

Tốc độ của Giao Long Mã cực nhanh, rất nhanh ra Cửu Dương thành, thời điểm tiến vào núi rừng Cửu Dương Sơn, trời đã tối rồi.

- Nhiếp Vân đại nhân, Cửu Dương Sơn có rất nhiều yêu thú lợi hại, ban đêm hành động cực kỳ nguy hiểm, ta xem nếu không chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút, hừng đông lại lên đường!

Thấy trời đã tối, ánh trăng hiện lên, Ngụy Dã đã từng tới Cửu Dương Sơn, vội vàng nói.

- Ân, phía trước có sơn cốc tránh gió, đến lúc đó chúng ta đào cái sơn động, vào ở là được!

Nhiếp Vân vừa đến Linh giới liền tiến vào núi rừng, biết rõ núi rừng nguy hiểm, giương mắt nhìn đi, đã tìm được một sơn cốc tránh gió, vừa cười vừa nói.

Mọi người biết rõ thân phận của hắn là Khu Tu sư, đều dùng hắn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, cưỡi Giao Long Mã tăng tốc đi tới, đi một hồi, quả nhiên thấy một sơn cốc xuất hiện ở trước mắt.

Sơn cốc không lớn, mọc đủ loại thực vật, chủng loại phồn đa, trái cây đỏ tươi áp đầy cành, từng đợt hương khí lan tràn, nhịn không được muốn ăn.

Để Giao Long Mã tùy ý nghỉ ngơi một chút, Nhiếp Vân mang theo mọi người đi tới trước một nham bích bóng loáng.

------oOo------

Chương 1342: Tiến vào Cửu Dương Sơn (2)

Lấy ra Bắc Đẩu kiếm, vận dụng lực lượng thân thể, đào ra một cái sơn động thật lớn, mọi người chui vào.

Thấy hắn đào động đơn giản như thế, bọn người Mẫn Ngạn lần nữa khiếp sợ, bất quá mặc dù thời gian tiếp xúc với thiếu niên ở trước mắt không dài, lại cho khiếp sợ nhiều lắm, liền không quá để ý.

- Ta đi săn vài còn thú rừng!

Tìm chút ít cỏ khô bố trí tốt sơn động, Mẫn Ngạn cười nói.

- Ta cùng đi với ngươi!

Nhớ tới mỹ vị của thú rừng Linh giới, Nhiếp Vân cũng thèm thuồng, con mắt sáng ngời, quay đầu phân phó một tiếng.

- Qua một hồi ta sẽ dùng Nham Thạch phong bế cửa động, các ngươi từng người cẩn thận một chút, chúng ta không trở lại không nên tùy tiện đẩy tảng đá!

Yêu thú Linh giới thực lực mạnh mẽ, bọn người lão tửu quỷ, Mẫn Tích Tích gặp gỡ yêu thú lợi hại căn bản không phải đối thủ, hết thảy cẩn thận thì tốt hơn.

An bài xong, cùng Mẫn Ngạn đi nhanh ra ngoài, ở trong cốc tìm một cự thạch, Nhiếp Vân dời qua ngăn chặn cửa động.

Chứng kiến cự thạch này cao khoảng hai ba người, rộng cả mấy thước, ở trong tay Nhiếp Vân như là món đồ chơi, Mẫn Ngạn không khỏi tắc luỡi, đối với lực lượng thân thể của thiếu niên trước mắt này, cảm thấy bội phục không thôi.

Tảng đá khổng lồ như vậy, dù đã đạt tới Chân Tiên cảnh như hắn, muốn mang đi cũng cần tốn hao khí lực thật lớn, một thiếu niên mười tám mười chín tuổi tùy tiện một tay liền giơ lên, chỉ phần khí lực này, liền khiến người cảm thấy sợ hãi.

- Phía trước có một con dã lộc!

Không biết trong lòng Mẫn Ngạn khiếp sợ, Nhiếp Vân giương mắt nhìn đi, Thiên Nhãn chiếu xuống, rất nhanh tập trung mục tiêu.

Thiên phú Thiên Nhãn vô luận đêm tối như thế nào, cũng không có chút ảnh hưởng.

- Đi!

Truyền âm một tiếng, bàn chân Nhiếp Vân đạp mạnh mặt đất.

Vèo... chui lên một cây đại thụ, nhẹ nhàng bắn ra, như lưu tinh bay vút đi xa xa.

- Thật nhanh!

Chứng kiến tốc độ của hắn, Mẫn Ngạn lần nữa kinh ngạc, hắn là Chân Tiên cảnh, muốn đạt tới loại tốc độ này, cũng cơ hồ không có khả năng.

Cắn răng một cái, trong cơ thể Tiên lực nhấp nhô, theo sát ở phía sau.

Vừa đuổi theo Nhiếp Vân, liền phát hiện dã lộc đã bị mất mạng, xem bộ dáng là bị hắn một quyền đánh chết.

- Nhanh như vậy liền giết!

Tốc độ của động vật ở Linh giới đều rất nhanh, nhất là loại dã lộc này, toàn lực chạy trốn, mặc dù cường giả Chân Tiên cảnh cũng chưa hẳn đuổi theo kịp, nhanh chóng đánh chết như thế, cái này cũng quá lôi lệ phong hành đi à nha!

- Một dã lộc mà thôi, ngươi trước xử lý sạch một chút sau đó mang về, ta lại săn giết vài con lớn hơn một chút!

Nhiếp Vân tiện tay ném dã lộc cho Mẫn Ngạn, cười nói.

- Chúng ta người không nhiều lắm, một con dã lộc đã đủ rồi...

Nghe hắn còn muốn đi săn giết, Mẫn Ngạn sững sờ.

Bọn hắn tổng cộng năm người, một con dã lộc cũng không nhỏ, nên đủ ăn rồi nha.

- Đủ? Lại đến hai con như vậy cũng không đủ...

Nhiếp Vân cười khổ.

Năm người ăn không nhiều lắm, nhưng chỉ Tiểu Long, ba con dã lộc chỉ sợ cũng không đủ...

- Vậy được rồi, ngươi phải cẩn thận!

Mẫn Ngạn dặn dò một câu.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu, nhìn bốn phía một vòng, đang định tiếp tục tìm kiếm món ăn dân dã, đột nhiên nghe được xa xa vang lên một tiếng vượn híz- khà- zzz thê lương.

Ô ô ô!

Vượn âm thê lương, ở trong đêm tối yên tĩnh, xuyên thấu tầng tầng cây cối, kích động núi rừng.

- Ngươi về trước đi, ta đi qua xem!

Nghe được tiếng vượn hú mang theo hoảng sợ, Nhiếp Vân nhướng mày, thân thể nhoáng một cái liền từ tại chỗ biến mất, thẳng tắp bay vút đến chỗ thanh âm.

Đêm tối sao lốm đốm đầy trời, bầu trời Linh giới càng thêm bao la hơn Nhân giới, Thiên Nhãn nhìn đi chỉ là một mảnh bao la mờ mịt, nhìn không tới đến cùng cao bao nhiêu.

Nhiếp Vân triển khai Phượng Hoàng chi dực, mượn nhờ lực lượng

của gió rất nhanh bay vút về phía trước.

Không gian pháp tắc ở Linh giới chắc chắn, chỉ có đạt tới Tiên cấp đệ thất trọng Kim Tiên cảnh mới có thể không mượn ngoại vật trực tiếp phi hành, có thể phi hành, từng cái đều là đại nhân vật, mặc dù Nhiếp Vân có được Phượng Hoàng chi dực, tối đa cũng chỉ lướt đi, cách phi hành còn kém xa vạn dặm.

- Rống!

Đang tới trước, tiếng vượn kêu xen lẫn một tiếng la lên sắc bén, tựa như hổ minh.

- Hình như là một đám Viên Hầu cùng yêu thú loại hổ chiến đấu...

Nghe được thanh âm hỗn loạn, Nhiếp Vân đoán được đại khái, vận chuyển Thiên Hành chi khí, cả người càng thêm nhẹ nhàng, tựa như một hồi gió mát lao đi.

Rất nhanh liền đi vào một sơn cốc rộng lớn, giương mắt nhìn đi, quả nhiên thấy một đám Viên Hầu đang cùng một con Ban Lan Cự Hổ giằng co.

Những Viên Hầu này từng cái cao lớn như Nhân loại, chừng hơn hai mét, tứ chi hùng tráng, lực lớn vô cùng, chúng thoạt nhìn rất lợi hại, nhưng Ban Lan Cự Hổ còn lợi hại hơn, dài hơn bảy mét, cao hơn ba mét, nhất cử nhất động mang theo uy nghiêm vương giả, dĩ nhiên là yêu thú Chân Tiên đỉnh phong!

- Ô ô ô!

Ở trong bầy Viên Hầu, một Viên Hầu trên đầu có một dúm lông trắng kêu lên, phảng phất như đang hạ lệnh.

Nghe được tiếng kêu, mấy chục Viên Hầu hành động, phân bố ở chung quanh lão hổ, nhe răng nhếch miệng, vung vẩy nắm đấm, cực kỳ phẫn nộ.

- Những Viên Hầu này lại có thể bày trận? Thật lợi hại a...

Tùy tiện nhìn thoáng qua, con mắt của Nhiếp Vân đột nhiên trợn tròn.

Mười Viên Hầu vây quanh lão hổ ẩn ẩn tạo thành một trận pháp đặc biệt, có thể phát huy lực lượng đến mức tận cùng.

Tuy rất nhiều yêu thú đều có chỉ số thông minh không kém gì Nhân loại, nhưng sự tình yêu thú bày trận nghênh đón cường địch, còn là lần đầu tiên phát hiện. Thậm chí kiếp trước kiếp này cũng là lần đầu tiên nghe nói.

- Rống!

Cự hổ chứng kiến đối phương bày trận, cũng không thèm để ý, con mắt nhìn thoáng qua, đột nhiên rống to một tiếng, tứ chi dùng sức áp súc giống như lò xo, đột nhiên tháo chạy về phía trước, phương vị công kích đúng là khâu yếu kém

nhất của trận pháp.

Hai loại động vật chiến đấu, một cái bày trận, một cái phá trận, để cho Nhiếp Vân cảm thấy có chút không thể tưởng tượng, vô cùng quái dị.

Bành bành bành!

Lực lượng cùng thực lực của lão hổ không phải những Viên Hầu này có thể so sánh, thoáng một phát đi vào chỗ bạc nhược yếu kém của trận pháp, móng vuốt cực lớn chụp tới. Không khí ở dưới lực lượng khổng lồ áp súc, phát ra tạc minh, một con vượn ở trước mặt nó không chịu nổi áp lực, hô... bay rớt ra ngoài, trùng trùng điệp điệp đâm vào trên cành cây, đụng gẫy cả cây đại thụ.

------oOo------

Chương 1343: Siêu cấp cao thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một Viên Hầu bị thương, Viên Hầu khác lập tức rối loạn trận tuyến, động tác của lão hổ rất nhanh, hỉ chốc lát liền đánh mười Viên Hầu té xuống đất.

- Ô ô!

Viên Hầu Vương chứng kiến con dân nhanh như vậy liền thất bại, tức giận đến nắm đấm nện ngực, lao về phía trước.

Bành bành bành!

Thực lực của Viên Hầu Vương cũng là Chân Tiên cảnh, nhưng chỉ sơ kỳ, cách lão hổ là đỉnh phong còn kém không ít, liên tục va chạm mấy lần, liền bị thương không nhẹ, trên người có hơn mười lỗ máu không ngừng chảy ra máu tươi, tinh thần uể oải.

- Rống!

Lão hổ đắc thế ánh mắt lộ ra vẻ châm chọc, tiếp tục đánh mấy trảo, đánh té Viên Hầu Vương xuống đất.

- Thịt lão hổ đại bổ, đáng đời ngươi không may, hôm nay liền làm thịt ngươi rồi...

Thấy lão hổ còn muốn đuổi tận giết tuyệt, đánh chết Viên Hầu Vương, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, thả người bay thấp xuống dưới, ngăn ở trước mặt Viên Hầu Vương.

Lần này đi ra mục đích là săn bắn, lão hổ này là Chân Tiên cảnh đỉnh phong, thân thể mạnh mẽ, nếu như có thể ăn thịt mà nói, tuyệt đối là vật đại bổ, còn hơn không ít đan dược.

Cho nên, trong nội tâm Nhiếp Vân khẽ động liền lao đến, không chút do dự.

- Nhân loại, cút ngay!

Chứng kiến trước mắt đột nhiên nhiều ra một bóng người, ánh mắt lão hổ lộ ra khinh miệt, lên tiếng rống to.

Lần này nói đúng là ngôn ngữ Nhân loại.

- Cút ngay? Ta đương nhiên có thể ly khai, bất quá, muốn mang thi thể của ngươi ly khai!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

- Ngươi muốn chết!

Lão hổ không nghĩ tới thanh niên trước mắt này dám nói như vậy, tức giận đến rống to, móng vuốt sắc bén đột nhiên đập qua.

Một trảo này lực lượng cực lớn, cho dù nham thạch sắt thép bị đập trúng cũng sẽ xé thành mảnh nhỏ, nhưng còn không rơi xuống, đã cảm thấy móng vuốt xiết chặt, bị thiếu niên ở trước mắt bắt lấy.

- Rống?

Gia hỏa kia ở trong mắt nó giống như con sâu cái kiến, vậy mà có thể bắt móng vuốt của nó, khiến nó nhịn không được giật mình.

Vèo!

Giật mình chỉ trong nháy mắt, lão hổ có thể được xưng vương giả núi rừng, này không phải hư danh nói chơi, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, móng sau đạp một cái, thân thể khổng lồ xung kích, một cổ gió tanh lập tức đập vào mặt, miệng lớn cắn tới Nhiếp Vân.

- Không biết phân biệt!

Hừ nhẹ một câu, Nhiếp Vân đánh ra ngoài một quyền.

Bành!

Quả đấm của hắn mang theo toàn bộ lực lượng của thân thể, phối hợp 50 lần lực lượng.

Rầm rầm!

Giòn vang liên tiếp, hàm răng đã bị một quyền đánh rơi đầy đất.

Hàm răng tróc ra, lão hổ thế mới biết gia hỏa trước mắt thực lực mạnh như thế nào, kẹp đuôi muốn chạy trốn.

Nhiếp Vân đã động thủ, sao có thể để nó ly khai, nở nụ cười một tiếng, cánh tay bắt lấy chân trước đột nhiên phát lực, cánh tay xoay tròn, hung hăng đập xuống dưới.

Bành! Bành! Bành!

Mỗi nện một cái mặt đất liền xuất hiện một cái hố thật sâu, nham thạch biến thành bột mịn, chỉ đập vài cái, lão hổ vốn hung hăng càn quấy liền đoạn tuyệt hô hấp, bị nện chết rồi.

- Ân, Long ăn Hổ... Thứ này nướng cho Tiểu Long ăn, nó khẳng định cực kỳ cao hứng!

Tiện tay thu thi thể lão hổ vào nạp vật đan điền, Nhiếp Vân nở nụ cười.

Đánh chết lão hổ này, còn có một nguyên nhân, đó chính là hắn từ sâu trong nội tâm cảm thấy Tiểu Long khẳng định ưa thích, Nhân loại thường nói Long Hổ đấu, Long Hổ đấu, hiện tại Long ăn Hổ, nhất định sẽ cảm thấy cực kỳ thỏa mãn a.

- Tốt rồi, đi thôi!

Lấy đi thi thể lão hổ, Nhiếp Vân hoàn thành công việc, nở nụ cười một tiếng, muốn ly khai, còn chưa đi xa, trước mắt có bóng đen lập loè, Viên Hầu Vương mới vừa rồi bị lão hổ đả thương chẳng biết lúc nào chắn ở trước mặt.

- Chi chi chi chi!

Viên Hầu Vương lo lắng la lên, trong mắt mang theo hữu hảo thiện ý.

- Ân? Ngươi không biến ngôn ngữ Nhân loại?

Thấy bộ dạng nó như vậy, Nhiếp Vân không khỏi sững sờ.

Đạt tới Chân Tiên cảnh, ngay cả Tiểu Long cũng có thể miệng phun tiếng người. Chẳng lẽ tiềm lực của Viên Hầu Vương này còn mạnh hơn Tiểu Long?

Nếu quả thật có tiềm lực mạnh như vậy, cũng không có khả năng không phải đối thủ của một lão hổ nha.

Chi chi chi chi!

Viên Hầu Vương lần nữa kêu lên, trong khi nói chuyện đi tới trước mặt Nhiếp Vân, lôi kéo lấy y phục của hắn.

- Ngươi nói ta là ân nhân cứu mạng của ngươi, muốn báo đáp ta?

Thiên phú Thiên Nhĩ sư có thể nghe hiểu rất nhiều ngôn ngữ, phù văn, Đại Đạo của các chủng tộc, nhưng đối với thú ngữ lại không có biện pháp gì, bất quá không cần nghe hiểu, nhìn cử động của Hầu Vương, Nhiếp Vân đoán cũng có thể đoán được.

- Không cần, tiện tay mà thôi!

Đoán ra mục đích của nó, Nhiếp Vân nở nụ cười.

Mình ra tay đánh chết lão hổ là vì bữa tối, cứu Hầu Vương chỉ là tiện tay mà thôi, không phải cố ý đi làm, nên không cần báo đáp.

- Chi chi chi chi!

Tựa hồ Viên Hầu Vương có thể nghe hiểu Nhiếp Vân nói, trong ánh mắt để lộ ra vẻ kiên trì.

- Được rồi, bất quá bây giờ ngươi trọng thương, hành động bất tiện, ta giúp ngươi chữa tốt tổn thương lại nói!

Thấy Viên Hầu Vương này là gia hỏa tri ân đồ báo (*có ơn tất báo), Nhiếp Vân nở nụ cười, bàn tay đưa tới, một đạo Mộc Sinh chi khí tràn vào kinh mạch đối phương.

Mộc Sinh chi khí là thiên phú trị liệu cao minh nhất Chư Thiên vạn

tộc, mặc dù Viên Hầu cùng Nhân loại thể chất bất đồng, nhưng trị liệu cũng không quá tốn sức, rất nhanh Viên Hầu Vương liền dung quang toả sáng, cực kỳ hưng phấn.

- Xèo...xèo C- K- Í- T..T...T!

Thân thể khôi phục, Viên Hầu Vương đột nhiên đi vài bước, chỉ hơn mười hầu tử trọng thương ở cách đó không xa.

- Ngươi muốn ta trị liệu cho chúng nó? Mà thôi, trị liệu cũng không có gì!

Không nghĩ tới Hầu Vương còn nghĩa khí như vậy, so với một ít Nhân loại còn mạnh hơn không ít, Nhiếp Vân gật đầu, trong mắt mang theo tán dương, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, hơn mười đạo Mộc Sinh chi khí hóa thành khí tuyến phân biệt chui vào trong cơ thể hầu tử trọng thương.

Vù vù!

Những hầu tử này được Mộc Sinh chi khí bao phủ, giống như Hầu Vương, chỉ chốc lát toàn bộ đứng lên, cả đám tinh khí no đủ, khí như cầu vồng.

- Những hầu tử này thể chất thực quái dị, còn không biết nói chuyện...

Chứng kiến những hầu tử này vừa khôi phục thì có loại tinh thần này, hân hoan tung tăng như chim sẻ, long tinh hổ mãnh, Nhiếp Vân nhịn không được kỳ quái.

Xèo...xèo!

Những hầu tử này nhảy dựng lên, cả đám đứng ở sau lưng Hầu Vương, đột nhiên đồng loạt nhìn Nhiếp Vân quỳ xuống, thái độ thành kính.

- Mau dậy đi, không đứng dậy ta sẽ đi a!

Nhiếp Vân nở nụ cười, hắn vừa mới nói xong, chúng hầu tử giống

như nghe hiểu, nhao nhao đứng lên, Hầu Vương làm một cái thủ thế mời, đi thẳng về phía trước, tựa hồ muốn dẫn hắn đi một chỗ.

------oOo------

Chương 1344: Tiêu Nhiên (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đi xem!

Thấy hầu tử tuy không biết nói chuyện, tâm địa lại chất phác, tư duy đơn thuần, Nhiếp Vân biết rõ sẽ không hại hắn, lúc này gật đầu đi theo.

Sơn cốc này so với chỗ đám người Mẫn Tích Tích ở thì lớn hơn rất nhiều, đủ loại cây ăn quả trùng điệp rậm rạp, kết đầy trái cây đỏ tươi, hết sức chói mắt.

Theo sát sau lưng bầy khỉ, bảy chuyển tám chuyển, đi hơn mười phút đồng hồ, đi tới trước mặt một vách núi cự đại.

Trên vách núi đá có một sơn động, cửa động mọc đầy bụi gai, trong động khắp nơi đều là bó đuốc, chiếu sáng trưng.

- Những hầu tử này lại hiểu được dùng lửa, thật thông minh!

Chứng kiến bó đuốc là do dầu thông và nhánh cây làm thành, một cây thiêu đốt một ngày cũng không thành vấn đề, Nhiếp Vân tấc tắc kêu kỳ lạ.

Hôm nay chứng kiến những hầu tử này tuy không biết nói chuyện, nhưng trí tuệ tuyệt không thua Nhân loại.

Tựa hồ Hầu Vương nhìn ra Nhiếp Vân nghi hoặc, lần nữa làm ra một thủ thế mời, đi đầu vào trong.

Ầm ầm!

Còn không có vào sơn động, đột nhiên một tiếng xé gió cường đại tới cực điểm vang tận mây xanh, thời gian nháy con mắt đi vào trước mắt, xem phương hướng đúng là nhắm bên này mà đến.

- Tốc độ thật nhanh, cao thủ, siêu cấp cao thủ...

Nghe được thanh âm, Nhiếp Vân vội vàng nhìn lại, chỉ thấy một đạo bạch quang lóng lánh trong đêm tối, thẳng tắp vọt tới bên này.

Có thể phi hành ở Linh giới, hơn nữa tốc độ nhanh như vậy, tuyệt đối là siêu cấp cao thủ!

Loại cao thủ này nhắm thẳng mình mà đến, chẳng lẽ Hoàng Vương biết rõ tin tức mình đến Linh giới, muốn cướp đi Bắc Đẩu tinh cung?

Trong lòng Nhiếp Vân căng thẳng.

Hoàng Vương thiên tân vạn khổ phái ba sứ giả hạ giới, chính là vì Bắc Đẩu tinh cung, mà hiện tại Tạo Hóa Tiên khí kia đã đến trên tay Nhiếp Vân, nếu nàng biết mình vào Linh giới, nhất định sẽ phái ra cao thủ đoạt lại.

Đường đường Hoàng Vương đối phó một tiểu nhân vật, hẳn không ai dám nói gì a.

Thực như vậy thì phiền toái liền lớn hơn, thiên phú Địa Hành sư muốn chui xuống dưới đất, đột nhiên một tiếng cười sáng sủa vang lên.

- Tĩnh Hầu Vương, bằng hữu cũ lại đây làm phiền, đừng cự tuyệt ta a, như vậy ta sẽ rất thương tâm...

Lời nói mang theo tiêu sái phóng khoáng, không giống Yêu nhân, ngược lại có chút quang minh lỗi lạc.

Nghe được thanh âm này, Nhiếp Vân vốn muốn chui xuống dưới đất ngừng lại.

Xem ra người nọ là đến tìm Hầu Vương, mà không phải tìm hắn.

Vèo!

Vừa dứt lời, một thanh niên áo bào trắng rơi vào trước mặt Nhiếp Vân.

Thanh niên thoạt nhìn chỉ hai mươi tuổi, toàn thân có từng đạo kiếm khí phóng lên trời, giống như minh tinh, chiếu rọi tứ phương, một thân công lực nhìn không ra sâu cạn, chỉ cảm thấy như uyên như biển, không biết mạnh như thế nào.

- Dùng mệnh làm kiếm, dĩ nhiên là cảnh giới Mệnh Kiếm?

Chứng kiến cổ kiếm khí này, trong nội tâm Nhiếp Vân rung động.

Người thanh niên trước mắt này vậy mà giống như hắn, là cường giả đạt tới Mệnh Kiếm!

Lúc trước Minh Hồng nói cường giả Mệnh Kiếm mặc dù ở Linh giới cũng không nhiều, sẽ không vượt qua năm ngón tay, nếu như nói là thật, không nghĩ tới ở trong rừng sâu núi thẳm, tùy tiện liền gặp được một cái!

- Ồ? Vậy mà đến người mới, Tĩnh Hầu Vương, ngươi cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia, cho ta ít đi nha!

Thanh niên rơi xuống đất thấy được Nhiếp Vân trong bầy vượn, nở nụ cười.

Nhiếp Vân có được thiên phú Ẩn Nặc sư, ẩn dấu đi toàn bộ kiếm ý của mình, thanh niên nhất thời không có chú ý, tựa hồ cũng không nhìn ra.

Chi chi chi chi!

Chứng kiến thanh niên này, vẻ mặt của Hầu Vương bất đắc dĩ, quay đầu liếc nhìn Nhiếp Vân, lộ ra biểu lộ áy náy.

Chứng kiến biểu lộ này, Nhiếp Vân có chút hòa thượng cao hai trượng sờ không rõ ý nghĩ.

- Tiểu huynh đệ, không nghĩ tới ngươi cũng là người trong đồng đạo, thế nào, cũng bị Hầu Tâm Tửu ở đây chinh phục!

Thanh niên mở trừng hai mắt, vẻ mặt vui vẻ nhìn qua.

- Hầu Tâm Tửu?

Tuy mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, nhưng trong nội tâm Nhiếp Vân đối với người thanh niên này hảo cảm tăng nhiều, có thể ngự không phi hành, nói rõ thực lực ít nhất đạt tới Kim Tiên rồi, loại người này từng cái đều là đại nhân vật của Linh giới, hiện tại cùng mình chuyện trò vui vẻ, không có một chút kiêu ngạo, loại thái độ tiêu sái này, để cho trong lòng người không khỏi tán thưởng.

- Ân, chẳng lẽ ngươi đến không phải là vì rượu ngon? Hắc hắc, đừng giả bộ, ta sẽ không đoạt của ngươi, cho nhiều cho ít liền nhìn thái độ của Tĩnh Hầu Vương, ai, Hầu Vương này ở đâu cũng tốt, chỉ là quá thông minh, làm rượu càng không chê vào đâu được, chỉ là quá keo kiệt rồi, hàng năm tối đa chỉ cho một hồ lô, không thể uống đã ghiền a!

Thanh niên rung đùi đắc ý, tựa hồ nước miếng sắp chảy ra.

Chi chi chi chi!

Hắn lời còn chưa nói hết, đã bị đánh gãy, Hầu Vương giận dữ mắng mỏ một tiếng, hai mắt trừng trừng.

- Ách, không có ý tứ, ta sai rồi, ngươi đại nhân không chấp tiểu nhân, ta không nói thêm lời nào nữa...

Thanh niên vội vàng tươi cười nịnh nọt.

- Thằng này...

Nhìn dáng vẻ của hắn, Nhiếp Vân thiếu chút nữa nở nụ cười.

Tĩnh Hầu Vương chỉ là Chân Tiên cảnh, thiếu chút nữa bị một lão hổ đánh chết, thực lực bình thường, mà thanh niên này thân là

tuyệt thế cường giả, cư nhiên sợ nó như thế, để cho người nhịn không được mỉm cười.

Xèo...xèo!

Nghe được hắn xin lỗi, lúc này Hầu Vương mới đình chỉ tức giận, mang theo chúng hầu cùng bọn người Nhiếp Vân đi vào trong sơn động.

Sơn động cực kỳ khoáng đạt, đi vào trong một hồi, một mùi rượu nồng đậm xông vào mũi, tinh thần của Nhiếp Vân chấn động.

- Thơm quá, hương vị thật tốt...

Thanh niên nghe được mùi rượu, vẻ mặt say mê, nếu như không có người mà nói, chỉ sợ nước miếng đã chảy trên đất.

Hai người theo mùi rượu đi vào trong, rất nhanh chứng kiến một nham thạch màu xanh đứng sửng ở chính giữa sơn động, trong viên đá bị moi ra hết, ánh lửa chiếu rọi lóe ra từng đạo nước gợn, mùi rượu đúng là từ trong đó nhộn nhạo ra.

- Cái này là Hầu Tâm Tửu?

Nhiếp Vân có ngốc cũng biết chuyện gì xảy ra rồi, hít sâu một cái, miệng chảy nước miếng.

Hắn cũng là con sâu rượu, chỉ từ mùi liền biết rõ rượu này chất lượng tuyệt đối vượt qua rượu ngon tốt nhất ở Phù Thiên đại lục.

Dùng một câu quỳnh tương ngọc nhưỡng xưng hô cũng không đủ.

- Đúng vậy, rượu này chỉ ở trên trời mới có, nhân gian có thể nếm mấy lần... Có thể uống được rượu này, nhân sinh mới không uổng phí...

Thanh niên nói, lắc đầu vẫy đuôi, say mê ở trong đó.

- Tĩnh Hầu Vương, chúng ta giao tình nhiều năm như vậy, ngươi xem... năm nay có thể cho ta hai hồ lô hay không? Cùng lắm thì ta

tìm chút ít bảo bối cho ngươi, giúp ngươi kéo dài tuổi thọ!

------oOo------

Chương 1345: Tiêu Nhiên (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Say mê xong, cổ tay thanh niên khẽ đảo, lấy ra một cái hồ lô rượu nhìn Hầu Vương.

Chi chi chi chi!

Hầu Vương kêu một tiếng.

Nghe được thanh âm này, sắc mặt khát vọng của thanh niên thoáng một phát tiêu hết, hơi ảm đạm, lập tức cắn răng.

- Tốt, một hồ lô liền một hồ lô!

Xèo...xèo!

Đàm xong giá tiền, Hầu Vương tiếp nhận hồ lô rượu, đi nhanh vào trước mặt đá xanh, chỉ chốc lát liền rót đầy.

Trong hồ lô này tự thành không gian, dù vậy cũng chỉ có thể chứa khoảng mười cân, đối với Hầu Tâm Tửu trong lò mà nói, không có ý nghĩa.

Đưa hồ lô rượu cho thanh niên, Tĩnh Hầu Vương nhìn về phía Nhiếp Vân, xèo...xèo kêu vài tiếng.

Nhiếp Vân nghe không hiểu ý tứ, bất quá xem ra nó là muốn cho mình một ít Hầu Tâm Tửu, báo đáp ân cứu mạng.

- Cái gì? Không phải đâu, ngươi vậy mà để cho hắn lấy mười hồ lô, hắn cho ngươi cái gì, để ngươi cho ra loại đãi ngộ này?

Thanh niên tựa hồ có thể nghe hiểu ngôn ngữ của Hầu Vương, vẻ

mặt kinh ngạc nhìn về phía Nhiếp Vân.

Xèo...xèo!

Không để ý tới hắn nghi vấn, Hầu Vương lôi kéo Nhiếp Vân đi vào trước mặt đá xanh, từ một bên mang tới một cái hồ lô rượu, ừng ực ừng ực rót đầy đưa tới.

Cái hồ lô này so với của thanh niên còn muốn lớn hơn một vòng, chứa chừng hơn ba mươi cân.

Ừng ực ừng ực!

Liên tục rót mười cái hồ lô, hơn ba trăm cân rượu ngon, Hầu Vương mới ngừng lại.

Tuy diện tích đào rỗng của đá xanh rất lớn, nhưng rót hơn ba trăm cân rượu ngon cũng trống một nửa, nói cách khác, những Hầu Tâm Tửu này cơ hồ có một nửa đều bị Nhiếp Vân rót đi.

Biết rõ đối phương có hảo ý, muốn báo đáp mình, Nhiếp Vân không hề cự tuyệt, lấy đi mười cái hồ lô rượu, lập tức chứng kiến thanh niên vẻ mặt khóc tang, đôi mắt trông mong nhìn Hầu Vương, vẻ mặt khao khát.

Bất quá Hầu Vương căn bản không để ý tới hắn, mang theo chúng hầu xoay người rời đi.

- Ai, sang năm lại đến a...

Nhìn xem rượu ngon trong đá xanh, thanh niên chẹp chẹp miệng, thở dài một tiếng, lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ.

- Người này thật có ý tứ...

Nhìn cử động của thanh niên ở trong mắt, Nhiếp Vân nhịn không được khóe miệng giương lên.

Có thể ngự không phi hành, tuyệt đối là đại nhân vật, thực lực mạnh như thế, hoàn toàn có thể cứng rắn đoạt, mặc dù vơ vét

những rượu ngon này đi, những hầu tử kia cũng không có biện pháp, nhưng hắn hết lần này tới lần khác không làm, loại thái độ cùng cử chỉ này, để cho hắn có chút không dám tin tưởng.

Lại nói, cho dù hắn kiêng kị hầu tử, không dám cướp đoạt, nhưng phải có ý đoạt a, nhìn ánh mắt của hắn ngay cả loại ý nghĩ này cũng không có, để cho Nhiếp Vân nhịn không được đối với hắn lau mắt mà nhìn.

Thế cường mà không lăng yếu, ở đối trước thực lực tuyệt còn có thể bảo trì phần tâm này, loại người như vậy không nhiều lắm rồi!

- Đi thôi!

Biết rõ cho mình rượu ngon, ân tình đã báo, Nhiếp Vân cũng không ngừng lại, bước nhanh ra ngoài, chỉ chốc lát liền đi ra sơn động.

Ly khai nơi này, Nhiếp Vân đang muốn trở lại chỗ ở, liền chứng kiến thanh niên vừa rồi kia, vẻ mặt khát vọng đi nhanh tới.

- Tiểu huynh đệ chớ vội...

- Tiền bối!

Tĩnh Hầu Vương không biết thực lực của người này, không quan tâm thủ đoạn của hắn, nhưng Nhiếp Vân không thể làm như không biết, vội vàng khom người.

- Cái gì tiền bối hay không tiến bối, ngươi có thể ở chỗ này, nói rõ cũng là người thích tửu, chúng ta có thể ngang hàng luân giao, ta gọi Tiêu Nhiên, gọi thẳng tên của ta là được!

Tiêu Nhiên thuận miệng nói.

- Nguyên lai là Tiêu huynh, tại hạ Nhiếp Vân!

Thấy thái độ của hắn không giống giả bộ, Nhiếp Vân biết rõ loại người này không chú ý quy củ, cũng không úy kị, nở nụ cười một tiếng.

- Ân, không tệ, đã là hảo tửu chi nhân, chúng ta... không bằng tìm một chỗ uống chút rượu a!

Tiêu Nhiên nói.

Nhiếp Vân biết rõ hắn là nhớ thương rượu của mình, cũng không cự tuyệt, cười cười.

- Tốt!

Loại người này thực lực mạnh như thế, thực muốn ra tay cướp đoạt mà nói, cho dù cho mình trốn cũng trốn không thoát, đã như vậy còn không bằng lưu manh một chút, trực tiếp lấy rượu ngon ra.

Hơn nữa nhìn ánh mắt Tiêu Nhiên quang minh lỗi lạc, hẳn không phải là người như vậy, đáng giá tín nhiệm.

- Nơi này là địa phương của Hầu Vương, qua bên kia a!

Sắc mặt Tiêu Nhiên vui vẻ, đột nhiên đưa tay về phía trước, một cổ khí kình cường đại lập tức vây quanh Nhiếp Vân.

- Nguy rồi!

Cảm thụ khí kình trước mắt không cách nào đột phá, giống như vách tường, Nhiếp Vân biến sắc.

Trí giả ngàn lo, tất có một mất, chẳng lẽ suy tính sai rồi?

Trong nội tâm Nhiếp Vân vốn lạnh lẽo, lập tức hiểu được, nhịn không được cười lên.

- Tốc độ của ngươi quá chậm, ta mang ngươi đi nơi tốt, bằng không thì uống rượu cũng uống không nỡ!

Tiêu Nhiên cười ha ha, mang theo Nhiếp Vân bay thẳng Cửu Thiên.

Nguyên lai hắn là sợ cương phong kịch liệt, Nhiếp Vân không chịu nổi, dùng khí tường giúp hắn che chắn, ngược lại là Nhiếp Vân có chút lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi!

Sưu sưu sưu sưu!

Bầu trời ở Linh giới hoàn toàn bất đồng Phù Thiên đại lục, Phù Thiên đại lục càng lên không gian càng hỗn loạn, là thời không loạn lưu trứ danh, mà Linh giới càng lên cao không khí càng sền sệt, tựa như bột nhão mang theo uy áp dày đặc, phảng phất như có thể ép nát linh hồn.

Tuy ở trong vách ngăn của Tiêu Nhiên, nhưng Nhiếp Vân như trước cảm thấy không chịu nổi, sắc mặt xám ngắt, cả người lạnh run.

Phi hành độ cao vẫn chưa tới một vạn trượng, hắn có chút không thể chịu được rồi.

- Ah, đã quên thực lực ngươi có hạn, không có ý tứ!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân khó chịu đến cực điểm, có chút không chịu nổi, thanh âm của Tiêu Nhiên vang lên, tốc độ bay lên giảm xuống, thời gian nháy con mắt liền xẹt qua mấy vạn dặm, đi vào một địa phương trống trải.

Nơi này xinh đẹp đến cực điểm, tựa như tiên cảnh, một tiểu viện giắt nửa núi, cực kỳ có uy thế.

- Đã đến!

Cười ha ha, ánh mắt Nhiếp Vân hoa lên liền xuất hiện ở trong phòng.

- Công tử!

Rầm ào ào!

Từ trong phòng đi ra mấy mỹ nữ, nhìn về phía Tiêu Nhiên vẻ mặt cung kính.

- Ân, chuẩn bị chút ít thức ăn nhắm rượu, ta cùng với Nhiếp Vân huynh đệ uống rượu!

Tiêu Nhiên phân phó một tiếng.

- Vâng!

Mỹ nữ lui xuống.

Nhìn về phía những mỹ nữ này, Nhiếp Vân nở nụ cười.

- Những người này hẳn không phải Nhân loại a, Tiêu huynh từ nơi này lấy được?

- Ah, các nàng đều là yêu thú mà ta trong lúc vô tình cứu, về sau cố gắng tu luyện biến hóa thành người, vì báo ân nên muốn ở lại chỗ này, đuổi như thế nào cũng không đi, ngươi nói ta một đại nam nhân mỗi ngày mang mấy mỹ nữ, cũng không phải chuyện hay ho gì a...

------oOo------

Chương 1346: Tĩnh Hầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiêu Nhiên lắc đầu, vừa nói vừa đi ở phía trước dẫn đường, rất nhanh hai người tới một đại sảnh rộng lớn, phía trên có các loại dụng cụ pha rượu.

- Nhiếp huynh, rượu ngon kia...

Vừa ngồi xuống, con mắt Tiêu Nhiên bốc lên hào quang, ngay cả xưng hô Nhiếp Vân huynh đệ cũng biến thành Nhiếp huynh.

- Tiêu huynh không chê, chút rượu ấy tính toán là gì chứ!

Tới chỗ của hắn, cũng không có ra tay cướp đoạt, Nhiếp Vân đối với nhân phẩm của đối phương là rất tán thành, cổ tay khẽ đảo lấy ra một hồ lô Hầu Tâm Tửu, đặt lên bàn.

Bàn tay vẽ một cái, mở nút lọ.

Vèo!

Hồ lô chấn động, thẳng tắp bay về phía Tiêu Nhiên, đi tới trước mặt ly tự động rót đầy, không lãng phí một giọt.

- Hảo tửu!

Không để ý tới lực khống chế kinh người của Nhiếp Vân, Tiêu Nhiên chứng kiến rượu phảng phất như quên hết thảy, hít sâu một hơi, say mê chỉ chốc lát, lúc này mới bưng chén rượu lên uống vào, hưởng thụ nói không nên lời.

- Đừng chỉ ta uống, ngươi cũng nếm thử, Hầu Tâm Tửu này là rượu ngon nhất Linh giới, rất nhiều người muốn nếm cũng nếm không được!

Say mê một lát, thấy Nhiếp Vân không nhúc nhích, Tiêu Nhiên điểm một cái, rót đầy ly cho Nhiếp Vân.

- Tốt, ta thử xem!

Thấy đường đường tuyệt thế cường giả Kim Tiên trở lên vì uống rượu mà thái độ như thế, bản thân Nhiếp Vân cũng có chút kỳ quái, lúc này không chối từ, giơ chén rượu lên, ngửa đầu uống cạn.

- Ai, ngươi...

Chứng kiến động tác của Nhiếp Vân, Tiêu Nhiên lại càng hoảng sợ, biến sắc.

Vừa rồi một đường đến nay, mặc dù Hầu Vương cho rượu ít cũng không thay đổi sắc mặt, lúc này bộ dạng như thế, để cho Nhiếp Vân có chút mê hoặc.

- Làm sao vậy Tiêu huynh?

- Hầu Tâm Tửu này là do Ngân Chúc Quả ở La Sát chi địa chế thành, mùi rượu thuần khiết hỗn tạp Tu La Sát khí ở trong đó, uống

vào cổ họng, giống như đao cắt, để cho linh hồn run rẩy, người bình thường uống một ngụm nhỏ sẽ không chịu nổi, ngươi một ly uống xong... Chẳng lẽ không có việc gì?

Vẻ mặt Tiêu Nhiên kỳ quái.

- Không có việc gì a!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Vừa rồi uống xong một ngụm, hoàn toàn chính xác danh bất hư truyền, hương vị rượu này tốt hơn rượu ở Phù Thiên đại lục rất nhiều, tiến vào yết hầu mang theo lửa nóng, để cho người từ trong tới ngoài, ngay cả linh hồn cũng thoải mái.

Trong đó ẩn chứa một tia Tu La Sát ý, nhưng từ khi lĩnh ngộ linh hồn vận chuyển vô danh pháp quyết có thể thôn phệ Tu La, chút sát khí ấy đối với hắn đã không tạo thành bất luận ảnh hưởng gì.

Ngay cả Tu La cũng có thể thôn phệ, Tu La Sát khí được coi là cái gì!

- Tốt, tốt! Lợi hại, loại rượu này ngay cả ta, một ngày cũng chỉ tối đa uống nửa cân, ngươi uống một chén rõ ràng không có việc gì, thật đúng là thiên phú dị bẩm, tới, cạn!

Giơ chén rượu lên, Tiêu Nhiên nở nụ cười.

Lần nữa rót đầy một ly, Nhiếp Vân uống cạn.

Hai người uống đến chén thứ ba, những mỹ nữ của Tiêu Nhiên kia đã bưng đồ ăn lên, cả đám sắc hương vị đều đủ, nghe liền để cho người nhịn không được nước miếng chảy ròng.

- Đây là Tây Thiền Trai Ngọc, mỗi một con đều là La Tiên cấp, thịt xem như đại bổ, đối với ngươi bây giờ có trợ giúp không nhỏ!

Tiện tay chỉ một cái đĩa, Tiêu Nhiên đưa tới cho Nhiếp Vân.

- Tây Thiền Trai Ngọc?

Tuy Nhiếp Vân chưa từng nghe qua danh tự, nhưng nghe đến La Tiên cấp, lập tức liền hoảng sợ.

La Tiên, còn gọi là Đại La Chân Tiên, tuyệt thế cường giả Tiên cấp đệ lục trọng, từng cái đều có thể nói bá chủ một phương, yêu thú mạnh như thế vậy mà ở chỗ này biến thành một bàn đồ ăn, thật đúng là để cho người sụt sịt.

Tiện tay kẹp một miếng ăn vào trong miệng, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy một cổ nhiệt lưu từ phần bụng truyền đến, để cho thực lực của hắn vừa mới đạt tới Tiên Thể cảnh hậu kỳ lần nữa rục rịch, tùy thời có thể đột phá.

- Thức ăn ngon!

Dùng bữa cũng có thể để cho người đột phá, không khỏi kêu to một tiếng, Nhiếp Vân lần nữa kẹp hai miếng, ăn vào trong bụng.

Ầm ầm!

Chấn động nổ vang, lực lượng tích súc tới cực điểm, rốt cục phá tan Tiên Thể cảnh hậu kỳ, trực tiếp đạt tới đỉnh phong.

Bất quá vừa tới đỉnh phong đã bị Nhiếp Vân áp chế xuống, đạt tới đỉnh phong nói rõ sắp bắt đầu lần thứ sáu Niết Bàn rồi, hiện tại tích lũy còn chưa đủ, mạo muội Niết Bàn chỉ biết lành ít dữ nhiều, mặc dù may mắn thành công đột phá cảnh giới cũng không cao, phải cố nén.

- Hảo tửu đương nhiên phải xứng thức ăn ngon rồi, bằng không thì chẳng phải chà đạp rượu ngon?

Chứng kiến Nhiếp Vân có thể khắc chế dục vọng tấn cấp, cưỡng ép áp chế lực lượng, ánh mắt Tiêu Nhiên lộ ra tán dương, cười ha ha.

Đối với tu luyện giả mà nói, có thể tấn cấp nói rõ là chuyện tốt, nhưng loại chuyện tốt này có đôi khi cũng sẽ biến thành chuyện xấu, một khi tùy tiện tấn cấp, lực lượng phù phiếm, ngược lại đối

với về sau tu luyện mang đến tác dụng nghịch phản.

Cái này rất giống đất bằng dựng nhà, móng không vững lại muốn xây cao tầng, cuối cùng khẳng định hoàn toàn ngược lại.

- Đúng rồi Tiêu huynh, lời nói mạo muội mong ngươi đừng giận, ngươi có được loại thực lực này, nếu như yêu thích Hầu Tâm Tửu, cho dù cưỡng ép cướp đoạt, Hầu Vương cũng không có biện pháp, vì sao...

Rượu qua ba tuần, hai người đều có chút váng đầu, Nhiếp Vân nhịn không được hỏi lên nghi hoặc trong lòng.

Tuy trực tiếp hỏi như vậy có chút mạo muội, nhưng giấu ở trong lòng thật sự rất khó chịu.

- Cưỡng ép cướp đoạt? Ha ha, uống rượu chú ý tâm tình, vì uống rượu cưỡng ép cướp đoạt, há không phải là trực tiếp phá hủy loại tâm tình này? Uống vào còn có ý nghĩa gì nữa? Ít nhất Tiêu Nhiên ta làm không được!

Tiêu Nhiên khoát khoát tay nói:

- Ta tới hỏi ngươi, ngươi biết Hầu Vương kia là chủng tộc gì không?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Loại hầu tử này lần thứ nhất nhìn thấy, làm sao biết nó là chủng tộc gì.

- Vậy ngươi nói một chút những hầu tử này có địa phương kỳ quái gì!

Tiêu Nhiên cười hỏi.

- Những hầu tử này có thể lợi dùng trận pháp của Nhân loại, còn có thể mượn nhờ công cụ, nhưng vì sao không thể nói ngôn ngữ Nhân loại?

Nhiếp Vân có chút nghi hoặc nói.

- Đúng vậy, ngươi nói đúng, những hầu tử này không thể nói chuyện, bởi vậy cũng gọi là Tĩnh Hầu, hay Vô Ngữ Hầu! Loại hầu tử này trời sinh biết chế Hầu Tâm Tửu, nghe nói thời kỳ thượng cổ, chúng không có loại năng lực này, chính là một chủng tộc bình thường, là hạ nhân của Thượng Cổ Thiên Đế. Có một lần, Thượng Cổ Thiên Đế muốn mở tiệc chiêu đãi một vị khách nhân trọng yếu, lệnh nó đi lấy rượu, kết quả trên đường lấy rượu, hầu tử này nhịn không được trộm uống một ngụm, kết quả say mèm, làm trễ nãi sự tình của Thiên Đế…

------oOo------

Chương 1347: Đạm Đài Lăng Nguyệt tin tức (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- …Thiên Đế rất tức giận, còn hầu tử này biết rõ nghiệp chướng nặng nề, nên nói xạo đẩy hết mọi trách nhiệm, làm cho Thiên Đế càng thêm tức giận, dưới sự giận dữ trách phạt nó cùng với chủng tộc của nó vĩnh viễn chỉ có thể cất rượu, hơn nữa không thể nói chuyện...

Tiêu Nhiên nói đến đây, lần nữa uống một ngụm rượu ngon.

- Tuy đây chỉ là truyền thuyết, chưa hẳn là thật, nhưng chỉ có Tĩnh Hầu mới có thể chế loại rượu ngon này là sự thật! Năm đó ta ở trong thư tịch Thượng Cổ chứng kiến những ghi lại này, thăm viếng lục giới cửu thiên thập địa, bốn phía thẩm tra, hao tốn 130.748 năm, rốt cục ở chỗ này tìm được Tĩnh Hầu chân thật tồn tại, hơn nữa chính miệng nếm đến Hầu Tâm Tửu!

- Loại hầu tử này đã không nhiều lắm rồi, có thể tìm được đã xem như vận khí, ngươi nói ta làm sao có thể bắt buộc chúng? Hơn nữa loại rượu này, một năm mới có thể luyện thành một lần, một lần tối đa chỉ có ba bốn hồ lô, trước kia ngươi chứng kiến rượu ngon trong hồ, không biết là chúng tích góp bao nhiêu năm, có thể duy nhất một lần cho ngươi mười hồ lô, thật không biết là ngươi vận khí hay

thật đối với mấy hầu tử này có trợ giúp rất lớn!

Tiêu Nhiên nói đơn giản, bất quá giảng lai lịch của Tĩnh Hầu cực kỳ rõ ràng.

- Trợ giúp lớn thì không dám nói, là vừa rồi ta đi ngang qua, vừa vặn thấy một lão hổ đánh lén Hầu Vương, vì vậy ra tay đánh gục lão hổ, cứu Hầu Vương một mạng, vì báo đáp ta, chúng mới cho ta nhiều rượu ngon như vậy...

Nhiếp Vân đã minh bạch từ đầu đến cuối, nói ra nguyên nhân Hầu Vương ưu đãi.

- Lão hổ? Cứu nó một mạng? Không đúng! Sau khi phát hiện Tĩnh Hầu, vì phòng ngừa thần thú này biến mất, ta cố ý bố trí phong ấn ở chỗ của chúng, tuy cấp bậc phong ấn không cao lắm, nhưng ngăn cản yêu thú Chân Tiên cảnh đỉnh phong lại không thành vấn đề, tại sao có thể có yêu thú tập kích?

Tiêu Nhiên khó hiểu.

- Ta liền không biết... nếu như Tiêu huynh không chê mà nói...

Nhiếp Vân lắc đầu, đang muốn nói chuyện, đột nhiên trong đầu linh quang lóe lên, nghĩ đến một sự kiện, cảm giác say thoáng một phát tiêu tán sạch sẽ, con mắt trợn tròn, toàn thân không tự chủ được nhẹ nhàng run rẩy.

- Bằng vào thực lực của Tiêu huynh, nhất định là đại nhân vật của Linh giới, ta hỏi thoáng một phát, ngươi có nghe nói qua Đạm Đài gia tộc hay không?

Thực lực của Tiêu Nhiên siêu việt Kim Tiên, ở Linh giới nhất định là một nhân vật dậm chân một cái đại địa run rẩy, nếu như gia tộc của Đạm Đài Lăng Nguyệt không nhỏ mà nói, nên nghe nói qua.

Chính bởi vì nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân mới hỏi, lời vừa ra khỏi miệng, trong mắt tràn đầy chờ mong cùng tâm thần bất định, sợ hắn nói không biết hoặc chưa nghe nói qua.

- Đạm Đài gia tộc? Sao ngươi lại hỏi bọn hắn?

Tiêu Nhiên hơi sững sờ, cũng không do dự lập tức nói ra.

- Đạm Đài gia tộc là Thượng Cổ thế gia của Đạo tộc duy nhất còn sót lại, ở Cửu Tiên Thiên, là một trong thập đại gia tộc của Linh giới!

- Thượng Cổ thế gia? Cửu Tiên Thiên? Một trong Thập đại gia tộc?

Những xưng hô này đối với Nhiếp Vân mà nói đều lạ lẫm đến cực điểm, bất quá, tuy chưa nghe nói qua, nhưng những từ ngữ ngắn gọn này liền để cho hắn sinh ra một loại cảm giác áp bách nồng đậm.

Khó trách kiếp trước Đạm Đài Lăng Nguyệt tình nguyện giả chết, cũng muốn hắn hết hy vọng, loại gia tộc cùng thực lực này, hoàn toàn chính xác đáng sợ.

- Đúng vậy! Bọn họ là đại gia tộc, khống chế vận mệnh của tất cả Nhân loại, nếu như không phải bọn hắn ở Cửu Tiên Thiên ngăn cản Tu La Sát khí dũng mãnh tràn vào, chỉ sợ Linh giới đã sớm biến thành chiến trường giết chóc!

Tiêu Nhiên thở dài.

- Cái kia... Ta muốn hỏi một chút, ngươi có nghe nói qua một người tên là Đạm Đài Lăng Nguyệt hay không?

Không để ý tới nhiệm vụ cùng công lao của đại gia tộc này, trái tim của Nhiếp Vân nhảy lên cổ họng, mắt không nháy một cái nhìn chằm chằm Tiêu Nhiên.

- Ngươi nói là Lăng Nguyệt muội muội? Đương nhiên biết rõ, nàng là người đáng thương, vừa ra đời liền là Thiên Đạo Thủ Hộ Giả, gánh vác trách nhiệm Bổ Thiên Đạo, cứu thương sinh!

Nói tới Đạm Đài Lăng Nguyệt, Tiêu Nhiên lắc đầu, lộ ra một tia ảm đạm.

- Thiên Đạo Thủ Hộ Giả? Bổ Thiên Đạo, cứu thương sinh?

Toàn thân Nhiếp Vân cứng ngắc.

- Đúng vậy, ai bảo nàng có được thiên phú Thiên Đạo sư xếp hạng thứ ba chứ? Ân, đúng rồi, vì sao ngươi biết nàng?

Nói đến đây, Tiêu Nhiên từ trong say rượu tỉnh táo lại, nhịn không được sững sờ.

Thiếu niên ở trước mắt thoạt nhìn chỉ mười tám mười chín tuổi, cấp bậc cũng chỉ là Tiên Thể cảnh, dựa theo đạo lý không nên biết Thượng Cổ gia tộc như Đạm Đài gia tộc a, hơn nữa nhận thức Đạm Đài Lăng Nguyệt!

- Ah, ta chỉ là nghe người khác nói, tùy tiện hỏi!

Cố nén nội tâm sóng to gió lớn, sắc mặt của Nhiếp Vân như thường cười nói.

Mặc dù biết bằng vào nhân phẩm của Tiêu Nhiên, không có khả năng tiết lộ, nhưng vẫn cẩn thận một ít cho thỏa đáng, quan hệ cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt, tốt nhất không nên nói đi ra.

Sắc mặt như thường, nhưng trong lòng ẩn ẩn đau đớn, không ngừng nhỏ máu.

Thiên Đạo sư, nguyên lai ngươi là Thiên Đạo sư, khó trách ban đầu ở Hóa Vân Tông Thiên Đạo nghe lời của mình như vậy, nguyên lai đều là ngươi làm!

Khó trách Linh Hồn sư Nhan Chi kia ở dưới Di Hoa tế tự, vốn còn muốn mình đánh chết, lại đột nhiên ly khai, chỉ sợ cũng là công lao của ngươi!

Thiên phú đặc thù xếp hạng thứ ba, Thiên Đạo sư, Bổ Thiên Đạo, cứu vớt thương sinh...

Tuy không biết những lời này là có ý gì, nhưng Nhiếp Vân biết rõ trên người Đạm Đài Lăng Nguyệt nhất định gánh vác trách nhiệm

cực kỳ trọng đại, nếu không, cũng sẽ không dứt khoát kiên quyết ly khai mình, không tiếc giả chết, để cho mình hết hy vọng...

Nguyệt Nhi, người yêu của ta, mặc kệ ngươi có trách nhiệm gì, ta... cũng sẽ thay ngươi gánh, hiện tại không được, nhưng ta sẽ cố gắng!

Một ngày nào đó, ta sẽ vì ngươi... che mưa che gió!

Trong nội tâm Nhiếp Vân âm thầm thề.

- Ngươi nói lục giới cửu thiên thập địa, Cửu Tiên Thiên là cái gì?

Cố nén trong lòng đau thương, Nhiếp Vân lần nữa hỏi.

Đi vào Linh giới một mực bận rộn, thậm chí đi ngủ cũng không ngủ qua, hắn đối với rất nhiều sự tình của Linh giới cũng không rõ ràng lắm.

- Ngươi đây cũng không biết...

Nghe được Nhiếp Vân hỏi ra sự tình đơn giản như thế, Tiêu Nhiên sững sờ, nói tiếp:

- Thiên Địa Lục Đạo ngươi nên nghe nói qua a!

- Ân, là Đạo, Phật, Nho, Ma, Yêu, Nhân, Linh!

Lúc trước Đạm Đài Lăng Nguyệt từng nói qua những cái này.

------oOo------

Chương 1348: Đạm Đài Lăng Nguyệt tin tức (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng vậy, đúng là sáu chủng tộc này, Thiên Địa Lục Đạo, ở Linh giới phân chia thành lục giới, lục giới tương sinh tương khắc, đại biểu Luân Hồi tuần hoàn, cái này là lục đạo luân hồi! Cửu Thiên, nói

là Thiên Đình trên không lục giới, tổng cộng chia làm chín tầng, cũng gọi là Cửu Tiên Thiên! Về phần thập địa là thập đại địa vực trong phạm vi Lục Đạo quản hạt, hiện tại chúng ta ở là Xích Oanh vực, nơi cằn cỗi nhất trong thập địa, cũng là địa phương Linh Tộc ở trong Lục Đạo!

Tiêu Nhiên giải thích.

- Thì ra là thế...

Tuy Tiêu Nhiên nói rất ngắn gọn, nhưng trong nội tâm Nhiếp Vân đã hiểu đại khái Linh giới, không khỏi khiếp sợ đến hít một ngụm khí lạnh.

Lớn, thật sự quá lớn!

Lục đạo luân hồi, cửu thiên thập địa... Những cái này đã vượt ra khỏi phạm trù tưởng tượng.

Địa phương lớn như vậy có thể đạt tới đỉnh phong nhất, đủ thấy gia tộc của Đạm Đài Lăng Nguyệt lợi hại bao nhiêu!

- Tuy Linh giới rất lớn, rất mênh mông, nhưng như trước bị Tu La xâm nhập, khổ không thể tả... Ai, không nói nữa, trời sập xuống có người cao đẩy, những vương giả của Thiên Địa Lục Đạo kia, cả đám đã sớm tính toán tốt rồi, tuy để cho một nữ hài gánh vác lấy trách nhiệm hưng suy của Linh giới có chút quá không đạo đức, nhưng không cần chúng ta đa tưởng, tới, uống rượu uống rượu, nói những cái này làm gì...

Tiêu Nhiên lắc đầu giơ chén rượu lên, cắt đứt Nhiếp Vân nghĩ ngợi lung tung, vừa cười vừa nói.

- Đúng, trời sập xuống có người cao gánh, không cần lo lắng...

Nhiếp Vân giơ chén rượu lên.

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong nội tâm cực kỳ giận dữ.

Cho dù Tiêu Nhiên không có nói rõ ràng, nhưng ở sâu trong nội tâm

hắn đã cảm giác được, nữ hài gánh vác hưng suy của Linh giới kia, nhất định là Đạm Đài Lăng Nguyệt!

Toàn bộ Linh giới đè nặng ở trên người nàng, mặc dù không biết vì sao, nhưng trong nội tâm Nhiếp Vân như trước không tự chủ được sinh ra tức giận.

Chẳng lẽ bởi vì nàng là Thiên Đạo sư? Có được thiên phú Thiên Đạo sao?

Đáng giận!

Bất quá, trong nội tâm nghĩ như vậy, ngoài miệng sẽ không nói ra, lần nữa hỏi Tiêu Nhiên một tí vấn đề thường thức, hai người bất tri bất giác đã uống say.

Hầu Tâm Tửu không hổ là rượu ngon tốt nhất Linh giới, tuy Nhiếp Vân dùng lực lượng chống lại rồi, không muốn say ngã, nhưng đáng tiếc cuối cùng vẫn không chịu đựng, té trên mặt đất, chật vật không chịu nổi, không có chút dáng vẻ nào đáng nói.

Lúc tỉnh lại, một hồi đau đầu muốn nứt, Mộc Sinh chi khí vận chuyển trong người vài vòng, lúc này mới khôi phục lại.

- Nhiếp Vân huynh đệ, ngươi đã tỉnh!

Vừa tỉnh lại, liền chứng kiến Tiêu Nhiên vui vẻ đi tới, ngón tay gảy nhẹ, đưa tới một chén ngọc.

- Không uống nữa...

Chứng kiến cái này, Nhiếp Vân biến sắc.

- Không phải rượu, là linh dịch tỉnh rượu, uống chút đi, đối với ngươi chỉ có lợi, không có chỗ xấu!

Chứng kiến nét mặt của hắn, Tiêu Nhiên nở nụ cười.

Tiểu tử trước mắt này cùng cường giả như hắn nói chuyện mà không hề sợ hãi, phi hành trên bầu trời, tốc độ cực nhanh, nhưng

tim đập như thường, vốn tưởng rằng là nhân vật không sợ trời không sợ đất, không nghĩ tới lại bị một chén rượu dọa thành như vậy.

- Ách, tốt!

Ngửa đầu uống linh dịch, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy miệng đầy lưu hương, toàn thân sảng khoái, tâm tình vốn bởi vì khúc mắc có chút buồn bực, cũng nhịn không được trầm tĩnh lại.

- Thứ tốt!

Nhiếp Vân tán thưởng một tiếng, ngẩng đầu nhìn lại.

- Tiêu huynh đã sớm tỉnh?

- Nói ra thật xấu hổ, cũng là vừa tỉnh, uống rượu có thể trực tiếp ngủ ba ngày ba đêm, để cho cô gái nhỏ kia biết rõ, khẳng định sẽ cười đến rụng răng...

Tiêu Nhiên gãi gãi đầu.

- Ba ngày ba đêm, ngươi nói chúng ta đã ngủ ba ngày ba đêm?

Sắc mặt của Nhiếp Vân cứng đờ.

- Đúng vậy a, làm sao vậy?

Tiêu Nhiên nói.

- Ai nha, nguy rồi, đám người lão tửu quỷ tìm không thấy ta, khẳng định đã sắp điên...

Nhiếp Vân nhảy dựng lên, giống như hỏa thiêu bờ mông.

Trong đêm đó ly khai Mẫn Ngạn, nói đi săn bắn, kết quả vừa đi ba ngày ba đêm, chỉ sợ những người kia đều sắp điên.

- Ngươi còn có bằng hữu?

Tiêu Nhiên nghi hoặc.

- Đúng vậy, ta đi ra vội vàng, không có nói với bọn họ, bọn hắn tìm không thấy ta, khẳng định sẽ lo lắng, vạn nhất tán loạn ở trong Cửu Dương Sơn, gặp được yêu thú lợi hại thì phiền toái...

Trên mặt Nhiếp Vân lộ ra sốt ruột, nói đến đây liền ôm quyền.

- Không có ý tứ Tiêu huynh, chúng ta vẫn là ngày khác lại tụ họp, hôm nay thật sự không thể theo ngươi tán gẫu!

Nói xong đang muốn rời đi, đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, dừng bước, cổ tay khẽ đảo, lòng bàn tay xuất hiện ba hồ lô rượu.

- Những Hầu Tâm Tửu này, là ta đưa cho Tiêu huynh, xem như một chút tâm ý!

Nhiếp Vân nói.

Hắn có mười hồ lô, trước kia tuy cùng Tiêu Nhiên uống non nửa hồ lô, nhưng không có ý định lấy về, còn lại chín hồ lô, còn phải để lại cho lão tửu quỷ, Tiểu Long một chút nếm thử, cho hắn một phần ba tính toán là cực hạn.

- Nếu ngươi tiễn đưa ta những vật khác, ta nhất định sẽ cự tuyệt, nhưng cái này ta thật là cự tuyệt không được, đa tạ Nhiếp Vân huynh đệ!

Tiêu Nhiên cười ha ha, tiếp nhận hồ lô, mắt sáng rực lên.

- Vậy tốt, tại hạ cáo từ!

Đối với Tiêu Nhiên này ấn tượng vô cùng tốt, Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, liền muốn ly khai.

- Không vội đi, ba ngày cũng đã qua, sớm một hồi muộn một hồi cũng không có gì, ngươi cho ta ba hồ lô rượu ngon, Tiêu Nhiên ta không cho ngươi chút chỗ tốt, thì còn mặt mũi nào nữa!

Tiêu Nhiên ngăn Nhiếp Vân nói.

- Cho ta chỗ tốt?

- Đúng vậy, trong cơ thể ngươi ẩn ẩn có khí tức Long tộc, lại có chứa tí ti khí tức Phượng Minh, nếu như ta không nhìn lầm, nên rèn luyện Tiên Thiên Long Thân cùng Phượng Hoàng chi dực a! Tuy không biết hai đồ vật thiên địch này vì sao có thể bị ngươi dung hợp chung một chỗ, nhưng hai thứ này tạm thời còn chưa đủ cường đại! Không cách nào giúp ngươi phi hành! Như vậy đi, hiện tại ta giúp ngươi rèn luyện Phượng Hoàng chi dực thoáng một phát, để ngươi có thể phi hành, như vậy quay trở lại tìm bằng hữu cũng có thể nhanh chút ít!

Tiêu Nhiên nói.

- Giúp ta rèn luyện Phượng Hoàng chi dực? Phi hành?

Nhiếp Vân hưng phấn đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Tiến vào Linh giới, để cho hắn buồn bực nhất là không thể phi hành, nghe Tiêu Nhiên muốn giúp hắn rèn luyện Phượng Hoàng chi dực, để cho hắn phi hành, loại hấp dẫn này thật sự quá lớn, căn bản không có khả năng cự tuyệt.

- Ân, tốt rồi, mở ra Phượng Hoàng chi dực của ngươi a!

Tiêu Nhiên nói.

------oOo------

Chương 1349: La Sát chi địa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tốt!

Nhiếp Vân cũng không do dự, thân thể chấn động, triển khai Phượng Hoàng chi dực, Thất Thải lưu ly, lập loè không thôi.

- U Minh hoàng tộc chỉ có nữ tử mới có thể ngưng tụ Phượng Hoàng chi dực, ngươi một nam nhân rõ ràng ngưng tụ thành công, hơn nữa phẩm chất cao như vậy... Không tệ, Tiên Thiên linh lực, rèn luyện!

Chứng kiến Phượng Hoàng chi dực của Nhiếp Vân, vẻ mặt của Tiêu Nhiên kinh ngạc, tự lẩm bẩm hai câu, bàn tay đưa về phía trước, một cổ lực lượng hùng hậu điên cuồng lao qua Phượng Hoàng chi dực, tiến hành rèn luyện.

Ở trong Nhiếp Vân cảm ứng, đôi cánh sau lưng càng ngày càng chắc chắn, tựa hồ tùy thời có thể giương cánh bay lượn, nhất phi trùng thiên

Răng rắc!

Rốt cục, không biết qua bao lâu, một thanh âm tựa như trứng gà nghiền nát vang lên, Phượng Hoàng chi dực từ thất thải chi sắc, trở nên hơi trong suốt, tuy bộ dáng có chút bình thường, nhưng lực lượng lại cường đại hơn nhiều lắm, dưới sự cảm ứng của Nhiếp Vân, chỉ cần nhẹ nhàng khẽ động là có thể bay vút về phía trước, mà không phải đơn thuần lướt đi.

- Tốt rồi! Phượng Hoàng chi dực là hạch tâm cơ mật của U Minh hoàng tộc, tuy không biết vì sao ngươi có thể luyện thành, nhưng vì an toàn để đạt được mục đích, ta ẩn dấu đi Thất Thải sắc cho ngươi, bằng không thì quá mức chói mắt, ngươi nhất định sẽ lọt vào U Minh hoàng tộc đuổi giết!

Lực lượng vừa thu lại, Tiêu Nhiên nói.

- Đa tạ Tiêu huynh!

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân giờ mới hiểu được khổ tâm của đối phương, cảm kích gật đầu, đồng thời bất đắc dĩ.

Mặc dù năng lực che dấu của mình rất mạnh, nhưng ở trước mặt cao thủ tuyệt đối, cái gì cũng che không được, giống như người trong suốt, không nói cái khác, chỉ nói đối phương có thể nhìn ra bản thân tu luyện qua Tiên Thiên Long Thân cùng có được Phượng

Hoàng chi dực, liền để cho hắn ngoài ý muốn.

- Không nên khách khí, đây chỉ là ngươi tặng ta rượu ngon nên lấy được!

Tiêu Nhiên nói.

- Vậy đa tạ Tiêu huynh, cáo từ!

Rèn luyện tốt Phượng Hoàng chi dực, Nhiếp Vân quy tâm giống như tiễn, không muốn chờ lâu, ôm quyền cáo từ.

- Sau này còn gặp lại!

Tiêu Nhiên cũng ôm quyền.

Vèo!

Nhiếp Vân khẽ vỗ hai cánh, thời gian nháy con mắt kiền bay ra ngoài, biến mất ở phía chân trời.

Hắn vừa đi, gian phòng bên cạnh đại sảnh liền đi tới một thị nữ xinh đẹp.

- Công tử, Nhiếp Vân này chỉ là Tiên Thể cảnh mà thôi, ngươi hạ mình cùng hắn xưng huynh gọi đệ không nói, còn lợi dụng Vương Tiên châu quý giá nhất thay hắn cô đọng Phượng Hoàng chi dực, thậm chí không tiếc tiêu hao bổn mạng Nguyên Khí cải biến màu sắc của Phượng Hoàng chi dực... Đây rốt cuộc vì sao?

Thị nữ cùng hắn tựa hồ không có tôn ti chi phân quá lớn, mặt mũi tràn đầy nghi ngờ hỏi.

- Vì cái gì? Hắn tuổi còn trẻ, năm nay thoạt nhìn bất quá mười tám, chín tuổi, liền lĩnh ngộ Kiếm Đạo chân ý, tu luyện tới Mệnh Kiếm! Về sau nhất định là một vị kiếm tiên tiền đồ vô lượng, loại người này, ngươi cảm giác ta không nên kết giao sao?

Tiêu Nhiên cười nói.

- Mệnh Kiếm? Cái này... Điều này sao có thể? Hắn đã đạt đến Mệnh Kiếm?

Thị nữ kinh ngạc che cặp môi đỏ mọng.

Linh giới bao la bát ngát như vậy, nhưng cường giả lĩnh ngộ Mệnh Kiếm không cao hơn một tay, tiểu tử chỉ có thực lực Tiên Thể cảnh kia rõ ràng đạt đến, làm cho nàng khó có thể tin.

- Tuy hắn che dấu vô cùng sâu, nhưng ta vẫn rõ ràng cảm nhận được mọi cử động của hắn mang theo kiếm ý vô thượng, còn trẻ như vậy thì đến được Mệnh Kiếm, nói rõ hắn nhất định có được thiên phú Kiếm Đạo sư bài danh thứ mười bảy, hơn nữa ánh mắt hắn ẩn ẩn, tựa hồ còn có được thiên phú Thiên Nhãn bài danh thứ mười tám! Có được thiên phú như thế... Về sau trở thành tuyệt thế cường giả, chỉ là vấn đề thời gian!

Tiêu Nhiên chắp hai tay sau lưng, nở nụ cười.

- Đương nhiên, cái này cũng không trọng yếu, quan trọng nhất là hắn giống như ta, ưa thích uống rượu, hảo tửu chi nhân, nhất định hào sảng! Nhất là tính cách của hắn, quang minh lỗi lạc, không câu nệ lễ nghi hình thái, ta thích! Tửu Kiếm Tiên Tiêu Nhiên ta, cả đời ưa thích vô câu vô thúc, tự do tản mạn, ta thích cách làm người của hắn, mặc dù không có bất kỳ lý do, người bằng hữu này ta cũng kết giao định rồi!

- Công tử...

Nghe được công tử cởi mở nói, trong mắt thị nữ này bốc lên những vì sao, cả người có chút ngây dại.

.....

Không biết Tiêu Nhiên đánh giá hắn như thế nào, lúc này Nhiếp Vân sảng khoái chỉ muốn hét lên.

Cảm giác bay lượn lần nữa trở về, tháo chạy ở trong núi rừng, nhìn xem cây cối bay vút ở dưới chân, tựa như lần nữa về tới Nhân giới.

Sau khi đi vào Linh giới, pháp tắc áp chế quá mạnh mẽ, rất nhiều năng lực thi triển không ra, để cho hắn buồn bực một thời gian ngắn, lúc này cưỡi gió mà đi, tuy không bằng tốc độ ở Nhân giới, nhưng so với trước kia đi bộ hành tẩu, thậm chí cưỡi Tường Long Mã còn nhanh hơn rất nhiều!

Đây mới là tư vị chỉ cường giả mới có!

Động vật trong núi rừng, chứng kiến hắn phi hành về phía trước, cả đám sợ tới mức trốn tránh bốn phía, không dám tới gần.

Trong rừng phi hành, Nhiếp Vân giống như tiến vào chỗ không người, phi hành mang đến tiếng gió dồn dập, vang vọng như sấm rền nổ vang.

- Nguyệt Nhi, yên tâm đi, ta sẽ không để cho ngươi thừa nhận quá nhiều áp lực cùng cực khổ, một ngày nào đó, ta sẽ đứng ở trước mặt thế giới, đánh vỡ áp chế ở trên người của ngươi!

Nhớ tới Đạm Đài Lăng Nguyệt phải gánh áp lực cùng cực khổ, Nhiếp Vân gào thét, hung hăng phát tiết ra, cảm thấy phiền muộn trong ngực giảm bớt không ít.

Một đường phi hành, cả buổi sau, Nhiếp Vân rốt cục trở lại sơn cốc lúc trước.

Lúc này sơn cốc im ắng, nhìn lại sơn động, bên trong đã không có một bóng người.

- Ân? Có dấu vết đánh nhau, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

Đứng trong động nhìn kỹ một vòng, Nhiếp Vân biến sắc, nhíu mày.

Trong sơn động bừa bộn, nham thạch vỡ vụn, cỏ dại hỗn loạn, rất hiển nhiên đã trải qua một cuộc chiến đấu, mình say ba ngày chỉ sợ đám người lão tửu quỷ đã gặp phải nguy hiểm.

- Truy Tung đan điền vận chuyển, Truy Tung!

Trong nội tâm sốt ruột, lại không có bối rối, Nhiếp Vân biết rõ tràng

cảnh trước mắt đã qua hơn một ngày, bối rối cũng không có tác dụng gì.

Vèo!

Truy Tung chi khí cho thấy một phương hướng, Phượng Hoàng chi dực chấn động, Nhiếp Vân rất nhanh tiến lên, con đường tựa hồ là ngày đó trong đêm đi tới chỗ Tĩnh Hầu a.

- Ân? Đây là cường giả Thiên Tiên cảnh của Nhân loại chiến đấu lưu lại dấu vết!

------oOo------

Chương 1350: La Sát chi địa (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi một hồi, vừa mới xẹt qua chỗ ở của Tĩnh Hầu, Nhiếp Vân liền chứng kiến một đống bừa bộn, vài con hầu tử chết ở tại chỗ, trước mắt sụp đổ một mảng lớn cây cối, nhìn mặt đất tạo thành uy thế, ít nhất là một vị cường giả Thiên Tiên lưu lại.

Tuy Nhiếp Vân chưa thấy qua cường giả Thiên Tiên, nhưng hiện tại thân thể hắn đã có được lực lượng Thiên Tiên sơ kỳ, xem xét lực phá hoại là có thể nhận ra.

- Sao ở đây lại xuất hiện Thiên Tiên? Tĩnh Hầu cùng đám người lão tửu quỷ là làm sao đắc tội đối phương?

Con mắt của Nhiếp Vân càng ngày càng lạnh.

Theo như lời Tiêu Nhiên, Tĩnh Hầu là một loại sắp tuyệt tích, ngay cả hắn cũng không đành lòng bức bách, không biết từ nơi nào xuất hiện Thiên Tiên, rõ ràng giết vài con hầu tử, quả thực tội không thể tha thứ!

Chuyện này nếu để cho Tiêu Nhiên biết, nhất định sẽ giận tím mặt.

Thiên Nhãn nhìn sang sơn động của Tĩnh Hầu, phát hiện chỗ đó đã không có hầu tử, thậm chí ngay cả tửu trì cũng bị người lấy hết, biến thành hố đá trụi lủi.

Vèo!

Nhìn rõ ràng tình huống, lửa giận trong lòng Nhiếp Vân càng lớn, tăng thêm tốc độ đuổi theo.

Liên tục phi hành hơn mười dặm, một hạp cốc cự đại xuất hiện ở trước mặt.

Hai bên hạp cốc thẳng đứng ngàn thước, còn không có tiến vào trong đó, một cổ Tu La Sát khí nồng đậm liền đập vào mặt, để cho người sinh ra cảm giác sợ hãi.

- Vậy mà ở trong này?

Cảm ứng thoáng một phát, Nhiếp Vân cau mày.

Lúc này Truy Tung chi khí đã cảm ứng được vị trí của bọn người lão tửu quỷ, tựa hồ ở trong hạp cốc.

- Vào xem!

Biết rõ do dự thời gian càng dài, lão tửu quỷ, Tĩnh Hầu liền càng nguy hiểm, Nhiếp Vân không có ngừng chút nào, thả người xông vào trong cốc.

Tiến vào sơn cốc tựa như tiến nhập Tu La chiến trường, gió ở trong đó hình thành đao phong, phát ra minh hưởng giống như tiếng kèn, để cho người kìm lòng không được nhiệt huyết sôi trào.

Dung hợp chi khí vận chuyển một vòng, loại áp bách này tiêu tán vô hình, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái, vận chuyển thiên phú Ẩn Nặc sư, đi thẳng về phía trước.

Thiên Hành, Địa Hành, Tường Thủy dung hợp, để cho năng lực ẩn nấp đào tẩu của hắn càng tốt hơn, đạt tới tình trạng không có gì không độn, mặc dù ở trong sơn cốc có rất nhiều nham thạch, cây

cối, nhưng với hắn mà nói không cấu thành bất luận ảnh hưởng gì, hoàn toàn có thể thẳng tắp xuyên qua, đơn giản đến cực điểm.

Đi hơn mười dặm, Nhiếp Vân phát hiện Tu La Sát khí càng thêm nồng đậm, khắp nơi gió lạnh âm lãnh, tựa hồ linh hồn hơi không kiên trì nổi, liền sẽ lâm vào hỗn loạn, biến thành Tu La.

- Ta lập lại lần nữa, lập tức đi qua, có thể không giết bọn nó, bằng không thì, ta sẽ giết chết những hầu tử này ở trước mặt ngươi, hừ, đừng giả bộ nghe không hiểu, ta kiên nhẫn có hạn!

Đang lo lắng có nên tiếp tục đi về phía trước hay không, một thanh âm lạnh như băng vang lên, nghe nói như thế, sắc mặt của Nhiếp Vân lập tức chìm xuống.

Vèo!

Tiến về phía trước, giương mắt nhìn đi, chỉ thấy hạp cốc phía trước rộng mở trong sáng, tựa như một lâm viên do tự nhiên hình thành, kết đầy trái cây màu bạc.

- Ngân Chúc Quả?

Nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân không khỏi sững sờ.

Trong lâm viên này vậy mà kết đầy Ngân Chúc Quả, chừng mấy ngàn trái.

- Ngân Chúc Quả kết ở La Sát chi địa, quả là thế!

Trong lâm viên nhộn nhạo lấy một tầng sương mù màu đỏ tươi, toàn bộ do Tu La Sát khí cấu thành, thường nhân tiến vào trong đó sẽ điên, mặc dù cường giả Thiên Tiên cũng không cách nào tránh khỏi.

- Bọn người Lão tửu quỷ, Mẫn Tích Tích cũng ở nơi đây...

Lực chú ý từ trong lâm viên thu hồi lại, lập tức nhìn rõ ràng người nói chuyện vừa rồi.

Trước lâm viên đứng một đống người, nói chuyện chính là một thanh niên mặc áo xám, mắt xếch, mặt có chút dài nhỏ, nhất cử nhất động mang theo cảm giác ưu việt của đệ tử tông môn, Thiên Tiên cảnh trung kỳ.

Ở bên cạnh hắn là thanh niên áo trắng, hai hàng lông mày dựng thẳng, trên lưng mang theo một thanh trường kiếm, hai tay chắp sau lưng, thực lực so với thanh niên áo xám còn mạnh hơn, vậy mà đã đạt đến Thiên Tiên cảnh hậu kỳ!

- Là bọn hắn?

Nhìn lại sau lưng hai người, chỉ nhìn thoáng qua, ánh mắt của Nhiếp Vân liền híp lại.

Phía sau bọn họ còn đứng hai tùy tùng, không phải người khác, đúng là Diệp Tần cùng Vương Trọng ở Thiết Long Thành gặp được!

Trước mặt bốn người, Tĩnh Hầu Vương đang bị trói ở trên mặt đất, sau lưng nó là nhiều hầu tử song song quỳ chung một chỗ, trong đó đã có hai con bị đánh chết, đầu lâu rơi trên mặt đất.

Ở bên cạnh hầu tử chính là bọn người lão tửu quỷ, bọn lúc này hắn tựa hồ đã bị Tu La Sát khí xâm nhập, cũng có thể là bị thương, cả đám sắc mặt tái nhợt, ngồi tại nguyên chỗ, vẻ mặt bất lực.

- Làm sao, không nghe lời nói của ta? Vậy tốt, ta nhìn ngươi có thể kiên trì tới khi nào!

Thanh niên mắt xếch thấy hắn hét lớn, Hầu Vương không để ý tới, đưa tay về phía trước nhấc lên một hầu tử, bàn tay nhẹ nhàng nhấn một cái, một đạo lực lượng nhảy vào trong cơ thể hầu tử, để cho nó cuồng phun máu tươi.

- Đáng giận! Muốn chết!

Chứng kiến động tác của thanh niên mắt xếch, nắm đấm của Nhiếp Vân xiết chặt.

Từ một màn trước mắt, Nhiếp Vân đã nhìn ra, tựa hồ bọn người thanh niên mắt xếch có chút kiêng kị La Sát chi địa, muốn bức bách Hầu Vương đi vào hái Ngân Chúc Quả, người sau không đáp ứng, nên lợi dụng đánh chết hầu tử áp chế.

Đường đường cường giả Nhân loại, đệ tử đại tông môn, vậy mà bức bách hầu tử, quả thực làm cho người tức lộn ruột!

Chỉ sợ bọn người lão tửu quỷ cũng là bị bọn hắn bắt, về phần đến cùng là chuyện gì xảy ra, hiện tại còn không rõ ràng lắm.

Móng tay niết vào da thịt, Nhiếp Vân muốn lập tức tiến lên cứu đám hầu tử ra, cuối cùng nhất vẫn ngừng lại.

Thực lực của hắn bây giờ, thủ đoạn ra hết, tối đa chỉ có thể đánh chết Thiên Tiên cảnh sơ kỳ, đối với Thiên Tiên cảnh trung kỳ còn bất lực, tùy tiện tiến lên, chẳng những không thể cứu người, hầu ra, chỉ biết càng ngày càng phiền toái.

Về phần Nguyên Khí Đạn, tuy uy lực lớn, nhưng ở đây không thể dùng, vách đá hai bên rất dễ dàng tạo thành núi lở không nói, bọn người Mẫn Tích Tích cũng ở bên trong, một khi gây chuyện không tốt, thậm chí có khả năng nổ chết toàn bộ bọn họ.

Dù sao Nguyên Khí Đạn ngay cả hắn cũng không thể hoàn toàn khống chế.

- Hàn Chú sư huynh, bầy khỉ này không nghe lời, nếu không ta đi nghĩ biện pháp vào hái Ngân Chúc Quả, ta là Khu Tu sư nhị phẩm, còn có thể chống cự một thời gian ngắn!

Thời điểm Nhiếp Vân lo nghĩ nên làm sao người cứu ra, Vương Trọng đột nhiên nói.

------oOo------

Chương 1351: Không gian di tích

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy trong rừng có Tu La Sát khí nồng đậm, nhưng địa phương không lớn, chỉ cần tốc độ nhanh, có được sức đề kháng nhất định, đến tay hái liền ra, mỗi lần đi vào hái một hai trái nên không quá khó a.

Vương Trọng không rõ vì sao Hàn Chú sư huynh lại ép mấy hầu tử.

- Ngươi biết cái gì, La Sát chi địa này bị cao nhân bố trí phong ấn, ngoại trừ những hầu tử này, chúng ta căn bản không vào được!

Hàn Chú khẽ nói.

- Phong ấn?

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức hiểu được.

Cái phong ấn này hẳn là Tiêu Nhiên bố trí dùng để bảo hộ Tĩnh Hầu đấy, nhưng không biết vì sao phá hủy, thậm chí cũng có thể là Hàn Chú sư huynh này cùng thanh niên áo trắng làm ra!

Chính bởi vì những phong ấn này phá hư, lão hổ mới có thể chạy đến địa bàn của Tĩnh Hầu, muốn đánh chết đối phương.

- Vì Ngân Chúc Quả vậy mà ra tay với một bầy khỉ...

Nhiếp Vân rốt cục minh bạch Diệp Tần lấy ra Ngân Chúc Quả từ đâu mà đến rồi, có thể là từ trong tay Tĩnh Hầu đoạt đến!

- Ân, đúng rồi... Tĩnh Hầu!

Trong óc lóe lên linh quang, đột nhiên một ý nghĩ xông ra, con mắt của Nhiếp Vân sáng ngời.

Đã có ý nghĩ này, Nhiếp Vân vận chuyển thiên phú Ngụy Trang sư, cả người lập tức phát sinh biến hóa, biến thành bộ dáng Hầu Vương.

Làm xong những việc này, lặng lẽ đi ra ngoài, hét lớn một tiếng.

- Dừng tay!

Ở trong tiếng la, đi nhanh tới.

Từ vừa rồi Hàn Chú sư huynh uy hiếp đến xem, hẳn không biết Tĩnh Hầu không nói được ngôn ngữ Nhân loại, cho nên hắn ngụy trang có thể nói cũng không cố kỵ gì.

Xèo...xèo?

Hắn vừa đi ra, hầu tử quỳ trên mặt đất lập tức sửng sốt, tại sao lại nhiều ra một Vương? Hơn nữa còn là Vương biết nói ngôn ngữ Nhân loại?

- Ân? Lại tới một cái? Bầy vượn này không lớn, thậm chí có hai Hầu Vương, không tệ!

Hàn Chú cũng không nghĩ tới đột nhiên toát ra một Hầu Vương, sửng sốt một chút, trong mắt lập tức hiện lên âm tàn, cười lạnh đi tới.

- Hầu Vương kia là thê tử của ta, thả thần dân của ta ra, ta đi hái Ngân Chúc Quả cho ngươi!

Nhiếp Vân quát.

Một núi không thể chứa hai cọp, bình thường một chủng tộc là không thể nào có hai Vương, trừ khi một công một mái, hắn nói như vậy chỉ là vì bỏ đi đối phương nghi kị.

Về phần Hầu Vương kia đến cùng là công hay mẫu mình cũng không biết, chớ nói chi là bọn hắn.

- Ah? Rất thức thời đấy, hắc hắc, bỏ qua thần dân của ngươi có thể, bất quá ta sợ ngươi lật lọng, ngươi đi vào hái Ngân Chúc Quả trước, chỉ cần hái hết trái cây, ta tự nhiên sẽ thả chúng!

Hàn Chú sư huynh cười nói.

- Ngươi cho rằng ta sẽ tin tưởng ngươi sao?

Nhiếp Vân khẽ nói, khí tức vừa thô vừa to tựa như hai mũi tên.

- Ngươi có thể không tin ta, dù sao những hầu tử này đều ở trên tay của ta, nếu như muốn chúng nó chết mà nói, ta sẽ giết sạch!

Khuôn mặt của Hàn Chú âm lãnh.

- Tốt, ta đi qua hái!

Nhiếp Vân nhìn hoàn cảnh một vòng, hừ bên đi đến đám người.

- Ta muốn nói một câu với thần dân của ta!

Bởi vì Hàn Chú muốn giết hầu tử, liền đứng ở chính giữa bầy khỉ, muốn tới gần hắn, chỉ có thể nghĩ biện pháp này.

- Nói đi, nếu như có thể thuyết phục chúng thu thập Ngân Chúc Quả cho ta, ta không ngại thả các ngươi...

Hàn Chú không nghi ngờ gì, rời khỏi bầy vượn, khẽ nói.

- Tốt!

Nhiếp Vân gật đầu, đi tới trước bầy vượn.

- Hàn Chú cẩn thận, mau lui lại!

Vừa tới trước mặt bầy vượn, cách Hàn Chú chỉ hai thước, đột nhiên nghe được một tiếng hô to, biết rõ xuất hiện sơ hở có khả năng bị thanh niên áo trắng kia khám phá, lúc này không hề giữ lại, cười lạnh một tiếng.

- Hiện tại còn muốn lui? Đã muộn!

Ngụy trang Hầu Vương tới gần Hàn Chú, mục đích đúng là đánh chết đối phương, lúc này hai thước đã không tính khoảng cách, Nhiếp Vân đạp mạnh, một cổ khí lãng xung kích đến, cả người hóa thành một đạo tàn ảnh đi tới trước mặt Hàn Chú, một quyền đánh ra.

- Đáng giận, ngươi muốn chết!

Hàn Chú không nghĩ tới một hầu tử hèn mọn rõ ràng dám động thủ với mình, hừ một tiếng, song chưởng xoay tròn, trước ngực hình thành một khí lưu hình dáng vòng xoáy.

Cổ khí lưu này lạnh như băng, giống như khối băng, mang theo lực lượng làm cho cốt tủy người đông lạnh.

Tiên lực thuộc tính Hàn Băng!

Hàn Chú này rõ ràng tu luyện công pháp thuộc tính Hàn Băng.

- Lôi Đình Cửu Châu!

Nhiếp Vân căn bản mặc kệ đối phương là thuộc tính gì, thoáng một cái bộc phát, như Diều Hâu vồ thỏ, lực lượng thân thể cộng thêm Đại Lực Đan điền tăng gấp 50 lần, đồng thời đánh ra Lôi Đình Cửu Châu mà lần trước tích góp.

Ầm ầm!

Lực lượng cuồng bạo phối hợp Lôi Điện màu xanh đậm, toàn bộ cánh tay của hắn như Giao Long bay thẳng Cửu Thiên.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Hàn Băng Tiên lực của Hàn Chú trong nháy mắt bị Lôi Đình Cửu Châu chấn vỡ, lực lượng cuồng bạo thẩm thấu cánh tay kích xạ ra, cốt cách vỡ vụn, trong ánh mắt không thể tin được của Hàn Chú, chứng kiến lồng ngực của mình vỡ vụn từng khúc.

PHỐC!

Cuồng phun máu tươi, đường đường Thiên Tiên cảnh trung kỳ, lại bị Nhiếp Vân một quyền đánh chết.

- Hàn Chú... Đáng giận!

Động tác của Nhiếp Vân như điện quang hỏa thạch, một phần ngàn

hô hấp cũng chưa tới, tiếng la của thanh niên áo trắng vừa chấm dứt liền chứng kiến Hàn Chú đã đoạn tuyệt hô hấp, linh hồn cũng bị Lôi Đình cuồng bạo đánh hôi phi yên diệt, tức giận đến điên cuồng gào thét, âm thanh như lôi, vỏ kiếm nổ vang, kiếm quang thẳng tắp đến.

- Lão tửu quỷ, Hầu Vương, các ngươi đừng phản kháng!

Chẳng quan tâm tới thanh niên áo trắng, Nhiếp Vân khôi phục dung mạo của mình, lên tiếng quát.

Lão tửu quỷ, Hầu Vương đang kỳ quái tại sao hầu tử đột nhiên toát ra rõ ràng có thể đánh chết Thiên Tiên, liền nhìn rõ ràng dung mạo của Nhiếp Vân, tất cả đều vui vẻ.

Hô!

Bọn hắn không chút phản kháng, chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, bị người thu vào một không gian khác.

Nạp vật đan điền!

Bởi vì liên lụy tới bọn người Mẫn Tích Tích, Nhiếp Vân không muốn Bắc Đẩu tinh cung bộc lộ ra, liền thu bọn họ vào đây.

Nạp vật đan điền tấn cấp, đã có thể dung nạp Nhân loại, tuy thời gian không quá dài, nhưng đối với thời cơ nghìn cân treo sợi tóc mà nói, đã đầy đủ rồi.

Vừa thu xong đám đông, Nhiếp Vân liền chứng kiến kiếm quang của thanh niên áo trắng đi tới trước mặt.

- Cho ngươi nếm thử Nguyên Khí Đạn a!

Nhiếp Vân sớm có chuẩn bị, vừa rồi giấu ở trong nham thạch đã bắt đầu áp súc, cho dù còn không có áp súc đến mức tận cùng, nhưng hiện tại đã không kịp rồi, bàn tay điểm một cái, một viên cầu vọt ra.

Hiện tại bọn người lão tửu quỷ bị thu vào đan điền, đã không còn

cố kỵ, phóng thích Nguyên Khí Đạn cũng không có gì.

------oOo------

Chương 1352: Tu La cung điện (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguyên Khí Đạn đánh ra, đồng thời Nhiếp Vân triển khai Phượng Hoàng chi dực, nhanh chóng thối lui.

Oanh!

Nguyên Khí Đạn đột nhiên nổ tung, khí lãng cuồng bạo tịch cuốn, đất bằng bay lên một đám mây hình nấm cự đại.

Ầm ầm!

Tuy hiện tại Nhiếp Vân ngưng tụ Nguyên Khí Đạn còn không có đạt đến mức tận cùng, nhưng uy lực đã viễn siêu lúc ở Thiết Long Thành Ngụy gia phóng thích, bạo tạc nổ tung hình thành khí lãng chấn động cả sơn cốc, ngọn núi hai bên nhận lấy kích động, lập tức xảy ra núi lở cực lớn.

Vô số đá vụn từ không trung trụy lạc, giống như mưa to.

PHỐC!

Nhiếp Vân kích phát xong Nguyên Khí Đạn, lực lượng khô kiệt, cũng bị khí lãng đánh trúng, cuồng phun máu tươi, không dám dừng lại, thân thể nhoáng một cái, tiến vào Bắc Đẩu tinh cung, Tinh Cung thì biến thành một hạt bụi, thời gian nháy con mắt bị ngọn núi sụp đổ chôn ở phía dưới.

Nhiếp Vân thổ huyết, mặc dù thanh niên áo trắng là Thiên Tiên cảnh hậu kỳ cũng không tốt chút nào, kiếm quang nghiền nát, ngực bị tạc ra một cái động lớn, máu tươi đầy người, nào còn có bộ dáng tiêu sái trước kia.

- Đáng giận, đừng để ta gặp lại ngươi, nếu không, ta nhất định sẽ trực tiếp đánh chết ngươi!

Vội vàng nuốt vào một viên thuốc, thanh niên áo trắng tức giận đến toàn thân run rẩy, lên tiếng rống to.

- Đoạn Tiếu sư huynh, ngươi xem...

Ngay thời điểm hắn gầm rú, Diệp Tần đột nhiên thét kinh hãi.

Thực lực của hắn đã đạt đến Chân Tiên cảnh, tuy núi lở lợi hại, nhưng muốn vùi hắn khả năng không lớn, cho nên không có quá nhiều bối rối, mà giống như nhìn thấy cái gì, con mắt trợn tròn.

Nghe được tiếng la của hắn, thanh niên áo trắng tên Đoạn Tiếu vội vàng quay người, vừa xem xét, con mắt trong chốc lát trở nên huyết hồng.

Xuất hiện ở trước mắt chính là một trận pháp giống như môn hộ, phong cách cổ xưa, xem xét liền biết là cao nhân lưu lại di tích.

- Là cửa vào của không gian di tích, nhanh đi vào!

Đoạn Tiếu lập tức nhận ra được, thấp giọng hô, đi đầu vào trong.

Tuy Diệp Tần, Vương Trọng không sợ núi lở, nhưng bị vùi vào muốn đi ra cũng rất phiền toái, lúc này không dám do dự, theo sát ở phía sau chui vào.

Ba người ai cũng không quản Hàn Chú bị Nhiếp Vân một quyền đánh chết, tựa hồ chết thì chết, đã không có tác dụng gì rồi.

Hô!

Ba người mới vừa vào cổng không gian, một thân ảnh đột ngột xuất hiện, chính là Nhiếp Vân vừa chui vào Bắc Đẩu tinh cung.

Lúc này thương thế của hắn đã khôi phục, lực lượng lần nữa tràn đầy, không có chút suy yếu nào.

- Nguyên Khí Đạn của ta vậy mà thoáng một phát tạc ra cửa vào của một không gian di tích? Vào xem!

Đôi cánh vung vẩy, Nhiếp Vân cũng chui vào.

Vừa tiến vào di tích, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy Tu La Sát khí nồng đậm đập vào mặt, giống như thực chất.

- Chẳng lẽ cái này là Tu La di tích mà Ngụy Dã nói?

Cảm nhận được nơi này đặc thù, một ý nghĩ nhảy vào trong óc.

Lần này tới Cửu Dương Sơn, mục đích của hắn là vì tìm kiếm Tu La di tích, chẳng lẽ chính là nơi này?

Suy nghĩ một chút thật đúng là có khả năng, nếu như ở đây không phải Tu La di tích, làm sao hình thành La Sát chi địa cung cấp Ngân Chúc Quả sinh trưởng, bọn người Mẫn Tích Tích cũng sẽ không bị chộp tới.

Giương mắt nhìn một vòng, phát hiện bọn người Đoạn Tiếu sớm không biết chạy đi nơi nào, nhìn không thấy tung tích, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động, hô, bọn người lão tửu quỷ đột ngột xuất hiện ở trước mặt.

Nhiếp Vân cho mỗi người mấy viên Khiết Linh Đan, để cho bọn hắn nín hơi, khóa lỗ chân lông, đừng cho Tu La Sát khí xâm nhập.

- Ngụy Dã, nơi này là Tu La di tích ngươi nói?

Nhiếp Vân trực tiếp hỏi Ngụy Dã.

- Nơi đây... Thoạt nhìn không quá giống, bất quá hẳn là vậy, lần trước ta đi Tu La di tích cũng có nhiều Tu La Sát khí như vậy, chưa vào bao xa liền bị thương...

Ngụy Dã nhìn một vòng, mở miệng nói.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Xem ra Tu La di tích này nên có mấy cửa vào, địa phương Ngụy Dã tiến vào, có thể cũng là ở đây, chỉ là cửa vào bất đồng mà thôi.

Cửa vào này giấu ở đằng sau lâm viên Ngân Chúc Quả, nếu như không phải Nguyên Khí Đạn bạo tạc nổ tung, căn bản không có khả năng xuất hiện.

- Đáng tiếc những Ngân Chúc Quả kia...

Nghĩ đến Ngân Chúc Quả, Nhiếp Vân không khỏi thở dài một tiếng.

Vừa rồi bạo tạc nổ tung, tuy không thấy được lâm viên xảy ra biến cố gì, nhưng ngay cả Thiên Tiên hậu kỳ cũng ngăn không nổi lực lượng cuồng bạo, chỉ sợ lâm viên đã bị tạc hủy!

- Các ngươi làm sao bị bọn hắn bắt đến nơi đây?

Không thèm nghĩ Ngân Chúc Quả nữa, trong lòng Nhiếp Vân nghi hoặc hỏi.

- Đêm hôm đó ngươi ly khai không về, chúng ta sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ngày hôm sau liền bắt đầu tìm kiếm, tìm một ngày cũng không tìm được, lại sợ ngươi quay trở lại tìm chúng ta, buổi tối lần nữa trở lại sơn động, ai ngờ vào lúc ban đêm, đám người biểu ca tới, Hàn Chú nói hai quả Ngân Chúc Quả ở trên người ngươi, liền bắt chúng ta, về sau gặp được một con hầu tử, lần theo thì tìm được nơi ở của bọn nó...

Mẫn Tích Tích giải thích.

Nghe được nàng nói, Nhiếp Vân rốt cục hiểu được.

Nguyên lai sau khi Diệp Tần cùng Vương Trọng ly khai nơi ở của Mẫn Tích Tích, một lần nữa tìm được Hàn Chú sư huynh, bọn hắn tìm mình muốn đoạt lại Ngân Chúc Quả cũng không tìm được, tới nơi này lần nữa, bởi vì trước kia từng ở trong tay Tĩnh Hầu cướp qua trái cây, biết rõ chúng có thể tìm được, lúc này mới theo dõi, nên tìm được hang ổ của Tĩnh Hầu.

Chuyện sau này cùng với Nhiếp Vân đoán không sai biệt lắm, ở dưới bọn hắn bức bách, Tĩnh Hầu mang đi tới hạp cốc, đang định ép chúng nó hỗ trợ hái trái cây thì hắn đến.

- Ở đây cực kỳ nguy hiểm, các ngươi theo ở phía sau cẩn thận một ít, có cái gì không thích ứng, nói trước một tiếng!

Cho mỗi người một đạo Mộc Sinh chi khí để cho bọn hắn khôi phục thân hình bị thương, Nhiếp Vân phân phó một tiếng.

Tuy nạp vật đan điền có thể chứa sinh mệnh, nhưng bởi vì bên trong không có thời gian, không gian pháp tắc, đi vào thời gian không thể quá dài, chỉ có thể đưa bọn họ ra ngoài.

- Đây là dung hợp chi khí, mỗi người hai đạo, tạm thời chống cự sát khí!

Nhiếp Vân cũng chia dung hợp chi khí cho mỗi người một đạo, bất quá không phải Thiên Nhãn, Kiếm Đạo, Võ Đạo dung hợp chi khí, mà là Tam đại thiên phú chạy trốn.

Cũng không phải hắn không bỏ được, mà bởi vì cái trước có được Võ Đạo chi khí, thiên phú đặc thù bài danh Top 10 này, cho dù cho cũng không cách nào sử dụng.

An bài xong, lúc này Nhiếp Vân mới nhìn về phía trước.

------oOo------

Chương 1353: Tu La cung điện (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xuất hiện ở trước mắt chính là một cầu thang thẳng tắp, đâm vào ở chỗ sâu trong hư không, không biết tới nơi nào.

- Đi!

Phân phó một tiếng, Nhiếp Vân dẫn đầu đi tới.

Ô ô ô!

Mới đi vài bước, chợt nghe chung quanh có tiếng nức nở nghẹn ngào vang lên.

Thanh âm này đâm thẳng linh hồn, để cho người tâm linh thất thủ, khó có thể ngăn cản.

- Các ngươi vẫn là đợi ở chỗ này a!

Quay đầu nhìn thoáng qua mọi người, thấy bọn họ nghe được thanh âm này đã có người lâm vào hôn mê, Nhiếp Vân lắc đầu, an bài một câu, một mình bay vút về phía trước.

Tu La di tích thật sự quá lợi hại, ngay cả mình cũng phải cẩn thận, những người này theo sau chỉ là vướng víu.

Dọc theo thang lầu vượt lên càng cao, âm thanh nức nở nghẹn ngào càng lúc càng lớn, thân hình của Nhiếp Vân chấn động, tiếng chuông vang vọng va chạm với những âm thanh kia, lẫn nhau triệt tiêu, lúc này mới cảm giác được tốt hơn nhiều.

Sau khi luyện hóa Tỉnh Hồn Chung cùng Vũ Tâm Ma Địch, chỉ cần hắn vận chuyển lực lượng cơ bắp, trong cơ thể liền sẽ tự nhiên phát ra tiếng chuông cùng tiếng tiêu vang vọng linh hồn, cho dù thanh âm nức nở nghẹn ngào ở trên bậc thang có thể làm cho người linh hồn thất thủ, nhưng đối với hắn có được loại năng lực này mà nói, còn có thể đỡ nổi.

- Phía trước có một cung điện!

Đi một hồi, trước mắt sương mù dần dần yếu bớt, một cung điện cao lớn xuất hiện ở trước mắt.

Cái cung điện này mang theo khí tức lành lạnh, còn không có tiến vào liền cho người một loại cảm giác âm hàn, tựa như Tu La Địa Ngục, để cho người lâm vào trong đó liền sinh tử không do mình.

Vù vù vù hô!

Đến trước đại điện, còn không có tiến vào, một đám hắc điểu toàn thân đen kịt chui ra, đánh tới chính diện.

- Tu La Hắc Viêm?

Chứng kiến những hắc điểu này, trong đầu của Nhiếp Vân lập tức tóe ra một từ.

Tu La Hắc Viêm là Tu La Sát khí ngưng tụ thành một loại sinh mệnh đặc thù, có thể ăn thịt người, đối với Nhân loại có công kích rất mạnh.

- Viêm Hỏa thiêu đốt!

Nhiếp Vân biết không thể ngạnh kháng những vật này, toàn thân bốc cháy lên hỏa diễm, phụ trợ cả người giống như Liệt Hỏa Chiến Thần.

Diễm Hỏa thiêu đốt, hỏa diễm cực nóng lập tức đốt cháy những Tu La Hắc Viêm kia, chỉ nghe được liên tiếp kêu thảm, cả đám hắc điểu rơi trên mặt đất, đều bị chết cháy.

Đánh chết hắc điểu, Nhiếp Vân nhấc chân đi vào trong điện.

Trong đại điện không có huy hoàng như bên ngoài, mà tàn phá không chịu nổi, cột đá ngã nghiêng, khắp nơi đều là chưởng ấn, dấu quyền, chỉ từ cục diện này có thể nhìn ra đã trải qua một hồi chiến đấu cực kỳ thảm thiết.

- Yêu khí? Thậm chí có khí tức của Yêu nhân?

Tu La Sát khí trong điện rõ ràng ít đi không ít, trong đó còn kèm theo một ít khí tức làm cho Nhiếp Vân phản cảm, lại là Yêu khí.

Trong Tu La di tích thậm chí có khí tức Yêu nhân, thoạt nhìn hết sức quỷ dị.

- A...

Đang kỳ quái, đột nhiên liên tiếp kêu thảm vang lên, Nhiếp Vân chứng kiến hai bóng người từ trong đại điện nhảy ra, bốn mắt đỏ thẫm, mang theo khí tức giết chóc điên cuồng.

- Là Vương Trọng cùng Diệp Tần!

Đúng là Diệp Tần cùng Khu Tu sư nhị phẩm Vương Trọng tiến vào trước đó.

Hai người này vậy mà không chịu nổi Tu La Sát khí xâm nhập, biến thành Tu La!

Bọn hắn biến thành Tu La, Đoạn Tiếu thì sao?

Vèo!

Thời gian không để cho hắn nghĩ nhiều, hai người kia đã bị Tu La Sát khí xâm nhập trong óc, chứng kiến cung điện nhiều ra một người, đồng thời lao đến, đồng loạt ra tay.

Hai công kích thẳng tắp phóng tới, đâm thẳng thân hình của Nhiếp Vân.

- Trước kia liền không phải đối thủ của ta, biến thành Tu La cũng đồng dạng!

Nhiếp Vân khẽ đảo cổ tay, niết Thúy Linh kiếm ở trong lòng bàn tay, run lên, hóa thành hai đạo kiếm quang nghênh đón.

Bành! Bành!

Tiếng khí kình vang lên, khí tiễn cùng kiếm quang va chạm đồng thời tiêu tán ở trên không trung, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy thân thể bị một cổ lực lượng xông lên, không tự chủ được lui về phía sau mấy bước.

- Ân? Tại sao có thể có lực công kích mạnh như vậy?

Nhiếp Vân nhịn không được sững sờ.

Diệp Tần bất quá là Chân Tiên cảnh sơ kỳ, Vương Trọng cũng giống như mình, thực lực Tiên Thể cảnh, trước khi biến thành Tu La, chỉ cần hai người xông lại, một kiếm một cái, không có vấn đề quá lớn, sao hiện tại tiện tay công kích thì có được lực công kích mạnh như vậy?

Hiện tại thân thể của Nhiếp Vân, có thể đánh chết cường giả Thiên Tiên, đủ thấy cường đại, nhưng bị thoáng một phát đánh lui, nói rõ lực lượng của hai người chỉ sợ đã đạt đến Thiên Tiên cảnh sơ kỳ rồi!

- Bất kể làm sao, trước giết một cái lại nói! Thất Tinh kiếm thức thứ hai, Quang Minh!

Biết không phải là thời điểm cân nhắc những cái này, Thúy Linh kiếm đột nhiên lóe lên, ở trên không trung hoạch xuất một đạo hào quang, thẳng tắp đâm tới Vương Trọng.

Vừa ra tay liền vận dụng mạnh nhất kiếm thuật, thức thứ hai của Thất Tinh kiếm!

Lần này lực lượng cuồng bạo đến cực điểm, phương hướng cũng cực kỳ chính xác, nhắm ngay cổ họng của Vương Trọng, để cho hắn căn bản không có chỗ trống trốn tránh.

Đinh!

Thúy Linh kiếm đâm vào cổ họng Vương Trọng, cũng không có giống như tưởng tượng, trực tiếp đâm thủng, chém đầu lâu xuống, mà phát ra một tiếng giòn vang sắt thép giao kích, Thúy Linh kiếm rơi vào trên cổ của hắn, chết sống đâm không vào!

- Chết!

Lúc này hai mắt Vương Trọng lóe lên, hai tay đột nhiên giao nhau.

Răng rắc… bẻ gẫy Thúy Linh kiếm, đồng thời một quyền đánh vào ngực Nhiếp Vân.

Bành!

Trước ngực Nhiếp Vân đau xót, bay ngược ra ngoài, lưng đụng một cây cột trong điện.

Trường kiếm Tiên phẩm trung kỳ phá không mở ra thân thể phòng ngự, tiện tay bẻ gẫy trường kiếm, Vương Trọng kia như thế nào đột nhiên trở nên mạnh như vậy?

Nhiếp Vân bị thương cũng không nặng, hơn nữa có được Mộc Sinh đan điền, trong nháy mắt thương thế khôi phục, nhưng thủ đoạn ra hết lại vẫn bị tổn thất nặng, để cho hắn có chút khó mà tin được.

Trước kia chỉ là hai tiểu lâu la không được mình coi trọng, không nghĩ tới bởi vì biến thành Tu La, lại bạo tăng thực lực mạnh như vậy.

- Hừ, Tu La sợ thiên phú chi khí dung hợp, ta nhìn ngươi có thể chịu đựng được hay không!

Một chiêu có hại chịu thiệt, ánh mắt Nhiếp Vân âm lãnh xuống, lấy ra Bắc Đẩu kiếm, kiếm quang khởi động, thời gian nháy con mắt liền dùng Thiên Nhãn, Kiếm Đạo, Võ Đạo chi khí dung hợp, mượn nhờ kiếm lực đánh qua.

Xì xì!

Dung hợp chi khí cùng Vương Trọng đụng chung một chỗ, phát ra thanh âm tuyết rơi vào than, trên người đối phương lập tức xuất hiện một lỗ máu cự đại.

------oOo------

Chương 1354: Thiên Diệp Tiên Liên (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xì xào!

Miệng máu cũng không chảy ra máu tươi, mà phát ra tiếng kêu như cóc, ngay sau đó Nhiếp Vân liền chứng kiến từng đạo Tu La sát khí điên cuồng vọt tới, chui vào trong lỗ máu, thời gian nháy con mắt lỗ hổng dài nửa xích dung hợp, hoàn mỹ như lúc ban đầu, phảng phất như vừa rồi tổn thương chỉ là một giấc mộng.

- Thật là lợi hại...

Đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại.

Khó trách Tu La đáng sợ như thế, để cho người nghe thấy liền táng đảm, chỉ loại năng lực không chết này, liền để cho người cảm thấy đáng sợ!

Hai cái này nói trắng ra chỉ là Nhân loại bị Tu La hóa, không phải Tu La thuần khiết, nếu thuần khiết chẳng còn lợi hại hơn?

Minh bạch những cái này, Nhiếp Vân mới cảm giác được có thể giết chết Hắc Ngư, thật sự là cực kỳ may mắn.

Trong Đế Dương đấu giá tràng có đại trận, Tu La sát khí cực kỳ thưa thớt, hơn nữa ở Cửu Dương thành, sau khi Hắc Ngư bị thương không cách nào hấp thu sát khí bổ sung, nếu đổi ở chỗ này, muốn đánh chết hắn, chỉ sợ không biết phí bao nhiêu công sức.

- Thử xem vô danh pháp quyết vận chuyển linh hồn có thể thôn phệ hai người này hay không...

Trong nội tâm khiếp sợ, Nhiếp Vân triển khai Phượng Hoàng chi dực, tránh né hai người công kích, đồng thời linh hồn vận chuyển vô danh pháp quyết, bàn tay lớn chộp tới Diệp Tần.

Bàn tay đụng đến Diệp Tần một cái, Nhiếp Vân cảm giác đối phương có một cổ lực phản chấn vọt tới, toàn thân tê rần, buông lỏng tay ra.

- Xem ra người bị Tu La hóa không thể thôn phệ, chỉ có Tu La thuần khiết mới là tiếp tế lớn nhất của ta...

Chỉ cảm thụ thoáng một phát, Nhiếp Vân liền hiểu được, lúc này

không nghĩ nhiều, dung hợp chi khí từ Bắc Đẩu kiếm bắn ra, ở trước mặt hắn tạo thành một võng kiếm.

Híz-khà-zzz á! Híz-khà-zzz á!

Võng kiếm phóng tới Vương Trọng, hắn đã lâm vào trạng thái Tu La, chỉ biết cuồng xông không có phòng ngự, bị võng kiếm quấy, lập tức biến thành một bãi thịt nát.

Đánh chết Vương Trọng, Nhiếp Vân lần nữa đối phó Diệp Tần, Bắc Đẩu kiếm sắc bén phối hợp dung hợp chi khí, để cho đối phương không cách nào ngăn cản, chỉ chốc lát liền giống như người phía trước, biến thành thịt nát.

- Hai thằng này...

Đánh chết hai người, Nhiếp Vân không có thương cảm chút nào, đang muốn quay người đi về phía trước, đột nhiên con mắt trợn tròn, khó có thể tin.

Chỉ thấy Vương Trọng cùng Diệp Tần đã biến thành thịt nát, ở dưới Tu La sát khí điên cuồng cung cấp, lần nữa tổ hợp, càng thêm điên cuồng vọt tới.

- Cái gì? Như vậy cũng giết không chết?

Nhiếp Vân cảm thấy có chút điên rồi.

Bị băm thành thịt nát còn có thể một lần nữa tổ hợp, đứng lên, cái này còn có phải người hay không? Chẳng lẽ Tu La khó giết chết? như vậy

- Chết cho ta!

Nhiếp Vân múa kiếm quang, băm hai người thành thịt nát lần nữa, tiếp theo một đạo Diễm Hỏa phun ra.

Hừng hực!

Hỏa diễm bao khỏa thịt nát, thời gian nháy con mắt liền biến thành

tro bụi.

Lần này hai người không thể khôi phục, triệt để tử vong.

Tuy hai người này không phải Tu La, nhưng chiến đấu với bọn họ, Nhiếp Vân hơi có chút tổng kết, địa phương có Tu La sát khí, Tu La cơ hồ là giết không chết, hơn nữa nếu như không phải Khu Tu sư, không có dung hợp chi khí, phòng ngự cũng không dễ bài trừ, càng khó đánh chết.

Đánh chết hai người kia, Nhiếp Vân lòng còn sợ hãi, chậm rãi đi đến chỗ sâu trong đại điện.

Ở chỗ sâu trong đại điện tổn hại càng thêm nhiều, khắp nơi đều có chiến đấu lưu lại lạc ấn.

Đi một hồi, trong điện có thang lầu xuất hiện ở trước mặt.

Nhiếp Vân vận chuyển Phòng Ngự chi khí, ở bên ngoài hình thành mai rùa, dọc theo thang lầu đi xuống phía dưới, một chân mới đạp vào thềm đá, cảm thấy toàn thân phát lạnh, một thân ảnh đen kịt đánh tới.

Thân ảnh này lạnh như băng, xem xét liền biết không phải vật còn sống, mà là một loại linh hồn thể đặc thù, còn chưa tới trước mặt, linh hồn chấn động đau đớn, phảng phất như tùy thời bị ma hóa, biến thành quái vật như Vương Trọng, Diệp Tần.

Xem ra hai người đúng là va vào vật này, mới biến thành bộ dáng trước kia, người không người, Tu La không Tu La.

- Hẳn là Tu La chi khí hội tụ thành, thử linh hồn vận chuyển vô danh pháp quyết xem sao!

Nhiếp Vân cũng không tránh né, năm ngón tay mở ra, mạnh mẽ trảo tới bóng đen, đồng thời linh hồn vận chuyển vô danh pháp quyết, trên người để lộ ra một cổ khí tức mênh mang phong cách cổ xưa.

Xì xì xì xì...

Bóng đen gặp được bàn tay, phảng phất như băng tuyết gặp phải bàn ủi, kêu thảm liên tục, dần dần tan rã.

- Tốt!

Thấy linh hồn vận chuyển vô danh pháp quyết hữu dụng với thứ này, con mắt Nhiếp Vân sáng ngời, song chưởng đồng thời trảo tới, một hồi bén nhọn la lên, một lát sau bóng đen liền triệt để biến mất.

- Linh hồn của ta... Rõ ràng tăng trưởng?

Thôn phệ bóng đen sạch sẽ, Nhiếp Vân kinh ngạc phát hiện linh hồn của hắn vậy mà tăng trưởng một tia, từ một vạn năm nghìn thê độ, đạt đến một vạn năm nghìn năm trăm thê độ, tăng trưởng trọn vẹn 500 bậc!

Muốn gia tăng 500 thê độ, không biết phí bao nhiêu công phu, hiện tại thôn phệ một bóng đen thì đến được, để cho Nhiếp Vân mừng rỡ như điên.

Sưu sưu sưu!

Ngay thời điểm hắn kinh hỉ, lần nữa thoát ra hai bóng đen, giương nanh múa vuốt đánh úp lại.

Nhiếp Vân bắt chước làm theo, luyện hóa, cảm thấy linh hồn lần nữa gia tăng lên một tia.

Dọc theo thềm đá chậm rãi xuống dưới, trên đường tổng cộng gặp mấy chục bóng đen, đều bị hắn luyện hóa, linh hồn cũng từ một vạn năm nghìn thê độ, đạt tới ba vạn thê độ, tựa hồ tùy thời có thể đột phá Tiên cấp sơ kỳ, đạt tới trung cấp.

Bất quá, cũng không biết là bị hắn giết sợ hay nguyên nhân khác, lúc này đã không có bóng đen, đi một hồi, lại một cung điện cự đại xuất hiện ở trước mắt.

Trong cung điện này, có hai cổ thi đối diện mà ngồi, tuy đều đã chết, nhưng như trước tản mát ra khí tức cường đại, hiển lộ rõ ràng

lúc sống cực kỳ bất phàm.

Cách gần mình nhất, là đại năng Yêu tộc, toàn thân than chì, nhìn không ra chủng tộc gì, nhưng trên thi thể bắn ra lực lượng, lại để cho người biết rõ khi còn sống ít nhất đã đạt đến Thiên Tiên đỉnh phong, thậm chí có thể là Tiên cấp đệ ngũ trọng La Tiên cảnh!

La Tiên, linh lực hội tụ thành Tinh La Pháp tắc, đủ để khai tông lập phái, làm nhất phái tông chủ, có được lực lượng di sơn đảo hải, mặc dù không thể bay lượn, nhưng đã được cho là đại nhân vật của Linh giới.

Cường giả loại này, rõ ràng chết ở đây, mà không người biết được!

Đối diện Yêu nhân là một thân hình Tu La, cao lớn khôi ngô, thân thể hiện lên màu vàng xanh nhạt, toàn bộ không gian tỏ khắp Tu La sát khí tựa hồ là từ trên người hắn tản mát ra.

------oOo------

Chương 1355: Thiên Diệp Tiên Liên (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một bàn tay của Yêu nhân cùng Tu La véo ở trên cổ họng của đối phương, trường kiếm thì xỏ xuyên qua trái tim người khác.

Xem ra là đồng quy vu tận, hơn nữa nhìn bộ dạng thi thể, nên tử vong không biết bao nhiêu vạn năm, y phục trên người bị gió thổi qua, bắt đầu biến thành tro bụi, từng khúc chôn vùi.

Ở Linh giới, tuy Yêu nhân cũng có mâu thuẫn với Nhân loại, nhưng quyết không phải tử địch, Tu La mới là địch nhân của rất nhiều chủng tộc.

- Ân, linh khí chấn động thật nồng đậm?

Vừa tiến vào đại điện đã bị hai thi thể kia hấp dẫn, khi chuyển di lực chú ý, Nhiếp Vân mới phát hiện toàn bộ cung điện tràn ngập linh

khí chấn động đậm đặc, tựa hồ hít một ngụm liền để cho người tâm tình khoan khoái dễ chịu, tu vi có chút tiến bộ.

- Có thể tản mát ra linh khí nồng đậm như thế, nhất định là chí bảo nào đó!

Con mắt Nhiếp Vân sáng ngời, vận chuyển Thiên Nhãn, nhìn lại không trung.

Thiên Nhãn quan sát, linh khí tựa như sương mù có thể thấy được, tứ tán bay tới, tựa hồ ở chỗ càng sâu trong đại điện lan tới.

Nơi này có chút ít âm u, bị Tu La sát khí trở ngại, thấy không rõ lắm.

Nắm Bắc Đẩu kiếm trong tay, tinh thần Nhiếp Vân tập trung, chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Vèo!

Mới vừa đi không xa, đằng sau một cột đá đột nhiên phóng tới một đạo kiếm quang, kiếm khí huy hoàng, công chính khổng lồ, còn chưa tới trước mặt liền như nhiệt phong, để cho trong nội tâm Nhiếp Vân không khỏi xiết chặt.

- Thiên Đường có lối ngươi không đi, dám đến nơi đây, chết đi cho ta!

Sau lưng kiếm quang, một tiếng hừ lạnh vang lên, trong giọng nói mang theo oán độc cùng cừu hận.

Không cần nhìn người, Nhiếp Vân liền biết chắc là Đoạn Tiếu!

Trước kia chứng kiến Vương Trọng, Diệp Tần, lại không có gặp thằng này, nói rõ hắn khẳng định tiến vào đây rồi, cho nên kiếm quang đột nhiên xuất hiện, với hắn mà nói cũng không phải kinh ngạc, mà đã sớm ngờ tới, linh hồn gia trì Bắc Đẩu kiếm, tuyệt chiêu kích xạ ra.

Trước kia linh hồn của hắn nhỏ yếu, ở Linh giới không có tác dụng,

vừa rồi trên đường đi đến thôn phệ bóng đen, để cho linh hồn gia tăng đến tiếp cận ba vạn, tùy thời có thể đột phá Tiên cấp trung kỳ.

Loại linh hồn này đã có thể gia trì ở trên lực lượng, có linh hồn gia trì, Bắc Đẩu kiếm thức thứ nhất Lưu Quang uy lực càng hơn, xuyên thẳng qua hư không giống như sao băng, thẳng tắp nghênh hướng kiếm quang của Đoạn Tiếu.

Đinh đinh đinh!

Hai kiếm va chạm, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy lực lượng cuồng bạo dâng lên, sắc mặt đỏ bừng, lập tức bay rớt ra ngoài, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

Cho dù linh hồn tấn cấp, thực lực tăng vọt, nhưng hai người khác biệt thật sự quá lớn, một cái Thiên Tiên một cái Tiên Thể cảnh, kém trọn vẹn hai đại cấp, không thể so sánh nổi.

- Ân? Loại người thực lực thấp kém như ngươi, rõ ràng có bảo kiếm này, hôm nay đều là của ta!

Một chiêu đánh bay Nhiếp Vân, Đoạn Tiếu ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy chỗ bảo kiếm của mình va chạm, đã có thêm lỗ hổng, toàn bộ trường kiếm xuất hiện vết rách.

Chuôi kiếm này của hắn, là bảo vật Tiên phẩm trung kỳ đỉnh phong, tốn hao cực lớn mới lấy được, không nghĩ tới chỉ đụng một cái liền biến thành như vậy, đủ thấy trường kiếm trong tay đối phương cao bao nhiêu, viễn siêu Tiên phẩm trung kỳ.

Trong tiếng huýt gió, tay phải Đoạn Tiếu mãnh liệt trảo về phía trước, lực lượng Thiên Tiên cảnh cuồng bạo phún dũng ra, Tiên lực hội tụ hình thành một bàn tay cự đại, trảo tới Nhiếp Vân.

- Đi!

Nhiếp Vân biết rõ không thể liều mạng với thằng này, Phượng Hoàng chi dực triển khai, thân thể bay đến không trung, đi tới trên đại điện.

Đang ở chỗ cao, rốt cục nhìn rõ ràng tình huống, không tự chủ được run rẩy lên.

- Thiên Diệp Tiên Liên? Vậy mà thực sự có loại vật này?

Nhiếp Vân chấn động toàn thân, không tự chủ được lên tiếng kinh hô.

: 04

Thiên Diệp Tiên Liên, một trong các tuyệt thế bảo vật mà truyền thừa của Bắc Đẩu tinh quân đã từng ghi lại, nghe nói loại vật này sinh ra ở trong Hỗn Độn, hấp thu Hỗn Độn chi lực phát triển, là tài liệu tuyệt hảo luyện chế Tạo Hóa Tiên Khí, nằm mộng cũng không nghĩ đến lại gặp ở chỗ này.

Căn cứ Bắc Đẩu tinh quân truyền thừa ghi lại, vị Linh giới đại năng này lúc trước muốn tìm một cây cũng không thể được, ở chỗ này phát hiện một cây, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

- Thứ này không biết thành thục bao nhiêu năm, chỉ sợ trước kia chứng kiến Yêu tộc đại năng cùng cường giả Tu La đều là vì cướp đoạt nó mà chết!

Nhiếp Vân lập tức hiểu được.

Trước kia chứng kiến hai cổ thi thể, hẳn là bởi vì cướp đoạt bảo vật này mà chết, bằng không thì, cho dù có lại đại cừu hận, cũng không có khả năng đồng quy vu tận, sắp chết cũng muốn kéo một cái đệm lưng.

- Tuy ta không biết luyện chế Tạo Hóa Tiên Khí, nhưng loại bảo vật thiên địa sinh ra này, tuyệt đối không thể rơi vào trong tay Đoạn Tiếu!

Trong lòng lửa nóng, ánh mắt Nhiếp Vân tỉnh táo.

Tuy không biết luyện chế Tạo Hóa Tiên Khí, Thiên Diệp Tiên Liên với hắn mà nói, không có tác dụng quá lớn, nhưng loại bảo vật này, tuyệt đối không thể rơi vào trong tay người khác, nếu không nhất

định sẽ tiếc nuối cả đời.

Hiện tại nơi này Thiên Diệp Tiên Liên cách triệt để thành thục chỉ kém một bước, một khi thành thục, trong đó phát ra linh khí, liền xa xa không phải Ngân Chúc Quả có thể so sánh.

Đương nhiên, cũng vì còn không có triệt để thành thục, Đoạn Tiếu tới trước mới không có ngất, nếu không, chỉ sợ Nhiếp Vân còn không thấy được, cây Tiên Thảo này đã biến mất không thấy rồi.

- Ngươi vậy mà có thể bay? Cái này... Điều đó không có khả năng!

Những suy nghĩ này lập loè ở trong đầu, chỉ là chuyện trong nháy mắt, Nhiếp Vân lập tức nghe được một tiếng thét lên khó có thể tin, cúi đầu nhìn chỉ thấy vẻ mặt Đoạn Tiếu sợ hãi, tựa hồ có chút không dám tin tưởng.

Linh giới chỉ có đạt tới đệ thất trọng Kim Tiên cảnh mới có thể bay, mà bây giờ một tiểu tử Tiên Thể cảnh, như con sâu cái kiến, rõ ràng bay trên không trung, khó trách hắn kinh ngạc.

- Là cánh, thậm chí có bảo vật có thể phi hành, xem ra đánh chết ngươi, thu hoạch sẽ rất lớn!

Kinh ngạc qua đi, Đoạn Tiếu nhìn ra vì sao Nhiếp Vân bay được, là vì cánh sau lưng, con mắt lần nữa trở nên lửa nóng.

Hắn không có ánh mắt như Tiêu Nhiên, không biết Phượng Hoàng chi dực, còn tưởng rằng là pháp bảo phi hành nào đó, biết rõ một khi đánh chết thiếu niên trước mắt này, đồ vật chính là của hắn rồi, như thế nào không hưng phấn!

- Xuống cho ta!

Nghĩ đến điểm này, Đoạn Tiếu điên cuồng gào thét, hai chân đạp mạnh mặt đất, lao lên, đánh qua một quyền!

------oOo------

Chương 1356: Vân Vũ Đại Mật Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy cường giả Thiên Tiên không thể phi hành, nhưng nhảy lên tầm hơn mười trượng, không có khó khăn quá lớn, đại điện này độ cao chỉ vài chục mét, cho dù Nhiếp Vân có thể bay, trong một không gian nhỏ hẹp, cũng chiếm không được ưu thế quá lớn.

Đoạn Tiếu gào thét công kích, lại như Lôi Đình lập loè, vừa xuất hiện liền chiếu sáng không trung, đâm thẳng tới ngực Nhiếp Vân.

- Đi xuống cho ta!

Lực lượng của hắn tuy mạnh, nhưng Nhiếp Vân cũng không sợ hãi, trên cao nhìn xuống mang theo ưu thế địa lợi, lúc này cười khẽ một tiếng, bàn tay biến thành mà vàng ròng, một chưởng đột nhiên ép xuống.

Chưởng này mang theo toàn bộ lực lượng cùng thủ đoạn, thậm chí ngay cả cơ bắp 50 lần lực lượng cũng đánh ra, pháp lực nồng đậm trong nháy mắt hội tụ thành một đạo áp lực bắn xuống.

Trực tiếp hội tụ Tiên lực chung một chỗ nện ra, cái này là chỗ tốt khi chiến đấu từ trên cao nhìn xuống.

- Hừ! Hủ Thực, hòa tan!

Tựa hồ Đoạn Tiếu biết rõ Nhiếp Vân biết sử dụng loại phương thức chiến đấu này, cũng không thèm để ý, nắm đấm nổ tung biến thành năm ngón tay, lòng bàn tay đột nhiên phun ra một cổ khí thể đặc thù.

Những khí thể này cùng lực lượng của Nhiếp Vân Tiên đụng vào nhau, lập tức phát ra thanh âm xì xì, bánh chì giống như khối băng rơi vào nồi chảo, bị Hủ Thực, nhanh chóng giảm nhỏ.

- Cái gì? Đây là thiên phú đặc thù... Hủ Thực lực... Chẳng lẽ có được thiên phú Hủ Thực sư xếp hạng 98?

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức hưng phấn.

Khó trách Vương Trọng lâm vào điên cuồng, mà Đoạn Tiếu một chút việc cũng không có, chỉ sợ hắn cũng là Khu Tu sư, hơn nữa cấp bậc không thấp.

Hủ Thực sư, thiên phú đặc thù xếp hạng 98, có thể Hủ Thực rất nhiều đồ vật kể cả Tiên lực, binh khí, cực kỳ đáng sợ, ở trước rất nhiều thiên phú như Thiên Hành sư.

Một khi có được loại thiên phú này, cho thấy có thể cung cấp dung hợp lực lượng lần nữa nhiều hơn một cái.

Trước kia bọn người Vương Trọng, Khâu Lân có thiên phú đặc thù, nhưng Nhiếp Vân nhìn, đều là ngoài 100, thiên phú không có tác dụng quá lớn, với hắn mà nói thuộc về có cũng được mà không có cũng không sao, cho nên thời điểm đánh chết không chút do dự.

Bởi vì Khu Tu sư, tìm kiếm thiên phú đặc thù đã trở nên vô cùng đơn giản, mà muốn tìm được đồ vật để cho vô danh pháp quyết vận chuyển diễn sinh đan điền, trở nên khó khăn không ít, cho nên, hiện tại Nhiếp Vân giao phó cho đan điền thuộc tính, đã bắt đầu có chút bắt bẻ, không giống như trước, thấy cái gì giao phó cái đó.

Hiện tại chỉ cần thiên phú đặc thù không đạt đến trước 100 tên, hoặc không thể mang đến năng lực đặc thù quá mạnh, cơ bản sẽ không giao phó, bởi vì đan điền chỉ có bấy nhiêu, một khi dùng hết, còn muốn tìm được khí tức đặc thù, thì không biết năm nào tháng nào.

Hủ Thực sư này, có thể xếp trước 100, tuy đã tới gần cuối cùng, nhưng tuyệt đối không kém, nếu có thể có được loại thiên phú này, sức chiến đấu khẳng định còn có thể gia tăng lần nữa.

Nghĩ đến điểm này, linh hồn tiếp cận ba vạn thê độ của Nhiếp Vân cảm ứng qua.

Lập tức hiểu được cấu tạo của loại thiên phú này, trong nội tâm khẽ động, một cái đan điền không có thuộc tính quay tít, lập tức thuế biến thành thiên phú Hủ Thực sư.

Nhiếp Vân tổng cộng diễn sinh bảy lần đan điền, đến bây giờ trong cơ thể có 40 cái, trừ chủ đan điền thì tổng cộng có 27 loại thiên phú đặc thù, hiện tại tăng thêm Hủ Thực sư, lập tức biến thành 28 loại.

Nói cách khác, còn thừa lại mười một đan điền không có bất kỳ thuộc tính.

- Hủ Thực chi khí, triệt tiêu!

Cảm ứng Hủ Thực chi khí, thành tựu Hủ Thực sư chỉ là 1% thời gian hô hấp, bánh chì áp súc đã có loại thiên phú này, liền không úy kỵ Hủ Thực của Đoạn Tiếu, lần nữa ầm ầm đè xuống.

- Ngươi vậy mà cũng có thiên phú Hủ Thực?

Đoạn Tiếu lần nữa kinh ngạc, trong mắt âm tình bất định, một lát sau một đạo hung quang âm lãnh lần nữa tràn ngập khuôn mặt.

- Không cần biết ngươi là ai, có át chủ bài gì, Thiên Tiên cùng Tiên Thể cảnh chênh lệch không phải những vật này có thể đền bù, chết!

Mười ngón như móc câu đình chỉ thi triển thiên phú Hủ Thực, hung hăng chộp tới.

Bành!

Tiên lực bị hắn xé mở, tán dật thành vô số khí lưu, ầm ầm nổ tung.

- Lưu Quang!

Cơ bắp toàn thân Nhiếp Vân kéo căng, tránh thoát đánh chính diện, một đạo kim quang lập loè, thiên phú Thiên Thủ sư phối hợp tuyệt chiêu Lưu Quang, Bắc Đẩu kiếm tựa như lưỡi dao sắc bén cắt phá vạn vật, thiết cát trước mặt.

- Đừng tưởng rằng chỉ có ngươi có tuyệt chiêu, ta cũng có, Vân Vũ Đại Mật Tông!

Đoạn Tiếu cũng không tránh né, ngược lại cười lạnh một tiếng, bảo kiếm trong tay phải rời tay xoay tròn, thời gian nháy con mắt liền ở trên không trung họa ra một phù văn đặc thù.

Tuyệt chiêu Vân Vũ Đại Mật Tông!

Ông!

Phù văn vừa xuất hiện, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy tràng cảnh trước mắt biến hóa, đại điện biến mất, như sa vào một không gian kỳ quái.

Nơi này như đầm lầy, linh hồn càng ngày càng trầm trọng, để cho người nhìn không tới ánh sáng, tùy thời có thể mê man.

Vân Vũ Đại Mật Tông, tay trái là vân, tay phải là vũ, Vân Vũ giao hòa, để cho người mất phương hướng, là thủ đoạn công kích cường hãn nhất của Vân Vũ tông, Đoạn Tiếu thân là cường giả Thiên Tiên cảnh, đã tu luyện có chút thành tựu, vừa ra tay liền để cho Nhiếp Vân lâm vào khốn cảnh.

- Tâm ta bất động như núi, Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương quyền, Kim Cương Liệt Thiên!

Trải qua mấy lần sinh tử, biết rõ một khi linh hồn lâm vào trầm luân, vạn kiếp bất phục, hai mắt Nhiếp Vân đột nhiên bộc phát ra kim quang bén nhọn, đánh ra một quyền.

Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương quyền tổng cộng chia làm ba chiêu, Kim Cương Nộ Nhãn, Kim Cương Hàng Ma, Kim Cương Liệt Thiên.

Thực lực bây giờ sớm có thể thi triển chiêu thứ ba rồi, lúc này đột nhiên đánh ra, trên nắm tay giống như xuất hiện một Kim Cương trợn mắt, dùng lực xé trời.

Công pháp Phật môn chú ý minh tâm, đối phó loại tuyệt chiêu ảo cảnh như Vân Vũ Đại Mật Tông, vô cùng thích hợp, Nhiếp Vân đánh ra một quyền chỉ cảm thấy tràng cảnh trước mắt biến đổi, như xé mở một màn hình che lấp ở trước mặt, lần nữa trở lại trong điện.

- Cái này... Cái này...

Chứng kiến Vân Vũ Đại Mật Tông bị thiếu niên bài trừ, Đoạn Tiếu thật sự kinh ngạc, bờ môi run rẩy tựa hồ có chút nói không ra lời.

Mặc dù tuyệt chiêu này công kích Thiên Tiên cảnh hậu kỳ đồng cấp khác, cũng khó có thể ngăn cản, mà thiếu niên ở trước mắt chẳng những ngăn trở, còn phá vỡ nhanh như vậy, còn là người sao?

------oOo------

Chương 1357: Đánh chết Đoạn Tiếu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phải biết rằng lúc trước vì học tập chiêu này, tiền bối tông môn trước thi triển chiêu này vây khốn hắn, hắn trọn vẹn hao tốn ba tháng mới đi ra được!

Ba tháng đối lập không đến ba cái hô hấp...

Da mặt Đoạn Tiếu kéo ra, trong mắt sát cơ càng nặng.

Bất kể nói thế nào, yêu nghiệt như vậy phải giết chết, bằng không thì về sau lớn lên, đối với hắn là uy hiếp cự đại.

- Chết cho ta!

Trong mắt thiêu đốt hung quang, Đoạn Tiếu lần nữa đâm ra một kiếm.

Nhiếp Vân vừa phá vỡ Vân Vũ Đại Mật Tông liền chứng kiến một kiếm đi vào cổ họng, dưới tình thế cấp bách Phòng Ngự chi khí xoay chuyển, ngăn ở trước mặt, đồng thời phòng ngự Tiên Khí của Vương Trọng hiển hiện ở ngoài thân.

Tiên Khí phòng ngự từ chỗ Vương Trọng trộm đến đã bị hắn tiện tay luyện hóa mặc vào, vốn nghĩ nhiều một tầng phòng ngự nhiều

một phần an toàn, không nghĩ tới lúc này dưới tình thế cấp bách dùng ra.

Bành!

Kiếm khí tung hoành, Phòng Ngự chi khí hình thành mai rùa trực tiếp vỡ vụn.

Răng rắc!

Tiên Khí phòng ngự cũng trực tiếp biến thành phế phẩm.

Phốc!

Kiếm khí còn lại như trước xông vào, để cho kinh mạch toàn thân Nhiếp Vân xụi lơ, lực lượng gián đoạn.

Thiên Tiên cảnh hậu kỳ cùng Tiên Thể cảnh hậu kỳ khác biệt thật sự quá lớn, Nhiếp Vân ra hết thủ đoạn như trước không phải đối thủ.

- Ta nhìn lần này ngươi còn có thủ đoạn gì!

Một chiêu đắc thủ, Đoạn Tiếu cười lạnh, hai chân đạp mạnh cây cột, dồn dập vọt tới Nhiếp Vân.

Lần này uy lực bay thẳng trời cao, Nhiếp Vân vốn bị thương, lại bị đánh trúng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Ông!

Đúng lúc này, đột nhiên một cổ linh khí kịch liệt kích xạ, trên đại điện có vô số tường vân mềm rủ xuống dâng lên, cả gian phòng lập tức bị một cổ hương khí đặc thù che kín.

Loại hương khí này mang theo Tạo Hóa vạn vật thần kỳ, ngửi vào mũi, toàn thân đều tản mát ra mùi thơm nồng đậm, tinh khí thần đạt được bổ sung.

- A...

Cảm nhận được loại tình huống này, hai người lại chẳng quan tâm chiến đấu, đồng thời quay người nhìn lại, bởi vì bọn hắn biết rõ...

Thiên Diệp Tiên Liên rõ ràng ở thời điểm này thành thục!

- Trước hết giết ngươi, toàn bộ gì đó đều là của ta!

Khiếp sợ chỉ trong nháy mắt, Đoạn Tiếu lập tức kịp phản ứng, cũng không sốt ruột tiến lên cướp đi Thiên Diệp Tiên Liên, mà quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, lần nữa vọt tới.

Đã có giảm xóc trong nháy mắt, Nhiếp Vân đã dùng Mộc Sinh chi khí chữa tốt thương thế, Phượng Hoàng chi dực liên tục bay múa, rất nhanh lập loè.

- Đào tẩu? Xuống cho ta!

Thấy thiếu niên không chính diện chiến đấu với hắn, trốn tránh bốn phía, sắc mặt Đoạn Tiếu âm trầm như mực nước.

Đối phương có cánh có thể phi hành, cho dù trong đại điện không gian rất nhỏ, nhưng một khi quyết tâm trốn tránh, hắn muốn đuổi kịp, cũng cần tốn hao tay chân rất lớn, chẳng phải sẽ lãng phí vật kia?

- Ngươi có thể để cho ta sử dụng thứ này, cho dù chết cũng đáng được kiêu ngạo rồi!

Sắc mặt dữ tợn, bàn tay Đoạn Tiếu lật lên, một ngọc bài không lớn xuất hiện.

- Đây là lúc trước tông chủ ban thưởng cho ta bảo vệ tánh mạng, Băng Phong Thiên Lý, một khi thi triển mặc dù cường giả La Tiên cảnh cũng bị đóng băng, để cho ta có mấy hơi thở đào tẩu, hôm nay dùng để giết ngươi, coi như vận khí của ngươi!

Trong tiếng hừ lạnh, bàn tay Đoạn Tiếu đưa về phía trước, một cổ lực lượng âm hàn tới cực điểm lan tràn, toàn bộ đại điện phảng phất như gió lạnh tiến đến, tiến nhập băng quốc, Nhiếp Vân không

kịp đào tẩu, đã cảm thấy toàn thân cứng ngắc, huyết dịch cũng bị triệt để đông lại chung một chỗ.

Băng Phong Thiên Lý, cường giả tu luyện công pháp Băng thuộc tính luyện chế thành phù lục, một khi kích hoạt, cường giả La Tiên cảnh cũng bị vây khốn, chớ nói chi là Nhiếp Vân.

Đổi lại Tiên Thể cảnh khác thậm chí Chân Tiên cảnh đụng phải, chỉ sợ sớm đã đông chết rồi, Nhiếp Vân có được Diễm Hỏa thiên phú, bảo lưu lại một tia tâm mạch, lúc này mới không có bị mất mạng tại chỗ.

Diễm Hỏa bảo tồn tâm mạch, không ngừng nhảy lên, hỏa diễm như tinh hỏa liệu nguyên, trợ giúp hắn loại trừ hàn ý trong cơ thể.

Dù như thế, muốn triệt để loại trừ, ít nhất cần mấy chục cái hô hấp, mà trong khoảng thời gian này, đầy đủ Đoạn Tiếu đánh chết hắn mấy lần rồi.

- Làm hại ta dùng phù lục bảo vệ tánh mạng cuối cùng, chết đi!

Đoạn Tiếu tựa hồ cũng biết Băng Phong Thiên Lý không thể trực tiếp giết thiếu niên ở trước mắt, giơ lên trường kiếm đột nhiên đâm qua Nhiếp Vân, lần này thật muốn đâm trúng, mặc dù có Mộc Sinh chi khí, chỉ sợ không kịp vận chuyển đã bị tươi sống đâm chết.

- Muốn tổn thương ba ba của ta!

Trường kiếm còn chưa tới trước mặt Nhiếp Vân, đột nhiên trước mắt có một đạo kim quang lập loè, một cái đuôi cự đại phối hợp thoại ngữ vội vàng xao động, hung hăng rút qua.

Bành!

Đoạn Tiếu không nghĩ tới trước mắt lại đột nhiên nhiều ra đồ vật, dưới tình huống không hề phòng bị, bị đánh bay ra ngoài, đâm vào trên vách tường cách đó không xa.

- Ngũ Trảo Kim Long? Thậm chí có loại Thần thú này? Còn ở ấu kỳ? Ha ha, nếu trở thành yêu sủng của ta, trên trời dưới đất còn

không mặc ta bay lượn!

Tuy bị đánh bay, nhưng Đoạn Tiếu không bị tổn thương quá lớn, ngẩng đầu nhìn lại không trung, lập tức cười có chút điên cuồng.

Xuất hiện ở trước mắt chính là một Ngũ Trảo Kim Long, loại Thượng Cổ Thần thú này, nếu có thể biến thành yêu sủng của hắn, về sau tung hoành Thiên Địa, không có vấn đề gì.

Vừa mới ra tay đúng là Tiểu Long.

Tiểu Long một mực ở trong Bắc Đẩu tinh cung, thấy tình cảnh nguy cấp, Nhiếp Vân không còn cố kỵ, thích phóng hắn ra.

Tiểu Long trước khi sinh ra đến bây giờ tổng cộng không đến hai năm, thực lực bản thể chỉ có Chân Tiên cảnh đỉnh phong, cho nên mặc dù thi triển toàn lực, cũng chưa hẳn là đối thủ của Đoạn Tiếu.

Nhưng tình cảnh hiện tại không cố kỵ nhiều như vậy rồi.

- Dám thương tổn ba ba của ta, ngươi chết cho ta!

Tiểu Long vừa xuất hiện liền thấy rõ cục diện trước mắt, đôi Long nhãn trừng tròn xoe, oa oa gọi bậy.

Vèo… chạy tới phía trước, miệng há thật to, cắn tới Đoạn Tiếu.

- Cái gì?

Đoạn Tiếu làm sao cũng không nghĩ tới đường đường Ngũ Trảo Kim Long, Long tộc Vương giả lại có thể dùng loại chiêu số này, dọa đến biến sắc, muốn trốn tránh, nhưng hắn sao có thể lẫn qua tốc độ của Tiểu Long, bị cắn trúng đùi.

Răng rắc!

Long Nha toàn lực cắn xuống, một tiếng giòn vang, một cái đùi của Đoạn Tiếu liền tận gốc đứt rời.

- A... Ngươi là tên điên...

Đau đớn kịch liệt để cho hai mắt Đoạn Tiếu đỏ thẫm, bàn tay giơ lên vỗ lên lưng Tiểu Long.

------oOo------

Chương 1358: Đánh chết Đoạn Tiếu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bành!

Tiểu Long bị đánh bay ra ngoài, trên mặt đất liên tục lăn mấy vòng, cuồng phun máu tươi.

- Chết!

Trên mặt đất lăn một vòng, Tiểu Long lần nữa lao đến, đối với Đoạn Tiếu lại là một ngụm, lần này cắn một chân khác.

Bành bành bành!

Dưới đau nhức kịch liệt, Đoạn Tiếu lần nữa đập tới Tiểu Long.

Công kích của hắn khai sơn phá thạch, không có đánh bao lâu, Tiểu Long liền chảy ra một tia máu tươi màu vàng, nhưng nó chết sống không buông miệng, như điên rồi vậy.

- Tiểu Long...

Thấy một màn như vậy, nước mắt Nhiếp Vân chảy ra.

Biết rõ Tiểu Long làm như vậy toàn bộ là vì hắn, sợ đối phương trì hoãn qua, giết chết hắn vẫn không thể nhúc nhích!

- Phá cho ta!

Hai mắt đỏ thẫm, tinh thần cả người Nhiếp Vân tập trung tới cực điểm, mạnh mẽ thét dài một tiếng.

Ầm ầm!

Trong óc phảng phất như phá tan gông cùm xiềng xích nào đó, linh hồn Tiên cấp sơ kỳ ở dưới lo lắng áp bách, rốt cục nhận được đột phá, đạt tới Tiên cấp trung kỳ.

Răng rắc! Linh hồn đột phá, Diễm Hỏa thiêu đốt, rốt cục hòa tan đóng băng trong cơ thể, thân thể cứng ngắc có thể nhúc nhích.

- Chết cho ta!

Hai mắt đỏ thẫm, Nhiếp Vân như gió cấp tốc vọt tới, Bắc Đẩu kiếm giống như hàn quang ở phía chân trời bay tới, tinh mang chi lực phá diệt thiên địa.

Thất Tinh kiếm đệ tam thức, Viễn Truyền!

Linh hồn đột phá, thoáng một phát phá tan đệ tam trọng phong ấn, thi triển Thất Tinh kiếm đệ tam thức ra.

Bành!

Chiêu này giống như vượt qua xa xa, giống như gần không phải gần, mang theo huyền ảo để cho người khó có thể cân nhắc, Đoạn Tiếu muốn trốn tránh, nhưng thân thể bị Tiểu Long cắn gắt gao, còn chưa kịp đào tẩu, đã bị một kiếm đâm thủng, linh hồn ở dưới vô ảnh kiếm khí ầm ầm vỡ vụn, đi đời nhà ma.

- Tiểu Long!

Đánh chết Đoạn Tiếu, liền tranh thủ ôm Tiểu Long vào trong ngực, từng đạo Mộc Sinh chi khí tuôn vào.

Răng rắc! Răng rắc!

Đã qua không biết bao lâu, Nhiếp Vân ngừng lại, tuy vừa rồi Tiểu Long bị thương nghiêm trọng, nhưng huyết mạch của nó cường đại, hơn nữa Mộc Sinh chi khí thần kỳ, lúc này đã hoàn hảo như lúc ban đầu.

- Hì hì, ta không sao, chỉ hơi mệt một chút, cần nghỉ ngơi một hồi!

Khôi phục thân thể, đầu rồng cọ xát trong ngực Nhiếp Vân hai cái, cười nói.

- Không có việc gì là tốt rồi, vậy ngươi nhanh nghỉ ngơi đi!

Nhiếp Vân biết rõ Tiểu Long là Thượng Cổ Thần thú, một khi cần nghỉ ngơi, nhất định là đã đến điểm tới hạn, muốn đột phá, lúc này mỉm cười, thu hắn vào Bắc Đẩu tinh cung.

Lần này may mắn có Tiểu Long điên cuồng ngăn chặn Đoạn Tiếu, mình mới có cơ hội phá băng mà ra, bằng không thì lần này khẳng định hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Đương nhiên, bởi vì lần chiến đấu này, Tiểu Long cũng sắp đột phá, về phần sau khi nó tỉnh lại trực tiếp đạt tới Thiên Tiên cảnh hay La Tiên cảnh, thì không phải Nhiếp Vân có thể minh bạch.

Thượng Cổ Thần thú Ngũ Trảo Kim Long, một trong các huyết thống hiếm thấy nhất ở giữa thiên địa, giống như Tu La, đồng dạng là huyết mạch cấp bậc thứ tư, nhưng tiềm lực chính thức khẳng định lớn hơn Tu La bình thường.

Bằng không thì, cũng không có khả năng thống lĩnh Ma Nhân nhất tộc nhiều năm như vậy, cùng U Minh hoàng tộc thống trị Yêu nhân, được xưng là Vương giả của Ma Nhân nhất tộc.

- Xem trên người Đoạn Tiếu này có bảo bối gì!

Đoạn Tiếu thân là cường giả Thiên Tiên cảnh, bảo bối trên người khẳng định không ít, Nhiếp Vân thò tay phất một cái, thiên phú Thần Thâu vận chuyển, liền lấy ra đồ vật trong Nạp Vật Đan Điền.

- Ân, những cái hồ lô này... Những Hầu Tâm Tửu này hẳn là hắn từ Ngữ Hầu tộc đoạt đến!

Đầu tiên tiến vào tầm mắt chính là tám hồ lô, như Tĩnh Hầu cho mình, mở nắp bình, lộ ra mùi rượu nồng đậm.

Hầu Tâm Tửu!

Trước kia thời điểm đi ngang qua chỗ Tĩnh Hầu ở lại, Nhiếp Vân chứng kiến rượu trong đá xanh toàn bộ mất tích, nguyên lại lọt vào trong tay của hắn.

Thu tám cái hồ lô vào đan điền, Nhiếp Vân nhìn sang những vật khác.

- Sặc, không hổ là đệ tử của đại tông môn, bảo bối thật nhiều a!

Ở trong đống đồ vật này, chẳng những có linh đan Tứ phẩm, còn có các loại bí tịch, tiên thạch cùng với rất nhiều đan dược.

Thậm chí còn có mấy chuôi binh khí đạt tới trung phẩm.

Cẩn thận quan sát thoáng một phát, phát hiện trong đan dược không có đồ vật để cho người tấn cấp, lúc này lắc đầu, thu vào đan điền, về phần Tiên Khí trung phẩm, Nhiếp Vân đã có Bắc Đẩu kiếm, đối với những vật này tác dụng cũng không lớn.

Bất quá, nếu như lấy ra những vật này bán, tuyệt đối có thể bán ra không ít tài phú.

- Ân? Đây là... Đây là...

Nhìn thoáng qua một đống đồ vật, tùy tiện thu vào đan điền, đột nhiên một vật rơi vào mắt Nhiếp Vân, không khỏi cuồng hỉ, hưng phấn hô lên.

Trước mắt là một khoáng thạch lớn cỡ quả dưa hấu, trong đó ẩn ẩn để lộ ra một cổ khí tức để cho vô danh pháp quyết run rẩy vận chuyển.

Trong khoáng thạch này vậy mà chứa đựng khí tức đặc thù để cho vô danh pháp quyết vận chuyển!

Khó trách Nhiếp Vân mừng rỡ như điên.

Với hắn mà nói, thứ này vượt xa tất cả bảo vật trên đời.

- Tài liệu của khoáng thạch này hoàn toàn giống khuyên tai ngọc của Mẫn Tích Tích, hẳn là lấy được ở chỗ này...

Nhìn chất liệu khoáng thạch một chút, Nhiếp Vân phán đoán.

Tài liệu khoáng thạch này giống như tài liệu khuyên tai ngọc của Mẫn Tích Tích, hẳn đều là lấy được từ Cửu Dương Sơn, Đoạn Tiếu này có lẽ cũng không biết là cái gì, chỉ cảm thấy mới lạ, mới tiện tay để vào Nạp Vật Đan Điền.

- Xem có thể mở ra đan điền mới hay không!

Nhiếp Vân ngồi xuống, hai tay ôm lấy khoáng thạch, vận chuyển vô danh pháp quyết, hấp thu khí tức đặc thù ẩn chứa trong đó.

Ầm ầm!

Vô danh pháp quyết vận chuyển, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy Khí Hải gia tăng.

Lần này không phải diễn sinh đan điền, mà là mở Khí Hải!

Khí Hải càng lớn, đối với Nhiếp Vân mà nói áp súc Nguyên Khí Đạn uy lực càng cường đại, cũng là chuyện cầu còn không được.

Khoanh chân ngồi dưới đất vận chuyển vô danh pháp quyết mở rộng Khí Hải, đã qua không biết bao lâu.

Hô!

Nhiếp Vân lần nữa mở to mắt, Thạch Đầu ở trong lòng bàn tay bị hấp thu hết đặc tức thù khí, liền lạch cạch vỡ vụn thành bụi phấn.

Nương theo đan điền gia tăng, cần tiêu hao đặc thù chi khí cũng ngày càng nhiều, tuy khí thể trong viên đá đặc thù không ít, nhưng cũng chỉ để cho Khí Hải của hắn gia tăng lên gấp đôi, liền triệt để tiêu hao sạch sẽ, cũng không diễn sinh ra đan điền mới.

Dù vậy, hắn cũng cực kỳ cao hứng, Khí Hải bạo tăng, lần nữa áp súc Nguyên Khí Đạn mà nói, uy lực khẳng định còn có thể gia tăng.

------oOo------

Chương 1359: Tác dụng của Tiên Liên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần trước ở hạp cốc áp súc bảy tám phần Nguyên Khí Đạn, chỉ tạc tổn thương Đoạn Tiếu, nếu như đổi lại hiện tại, nhất định có thể trực tiếp nổ chết hắn, không cần lại phí nhiều trắc trở như vậy rồi.

- Hỏi thoáng một phát làm sao thu Thiên Diệp Tiên Liên này!

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân gọi Tinh Cung chi linh ra.

Thiên Diệp Tiên Liên là Hỗn Độn Linh Bảo, khẳng định là có phương pháp thu riêng biệt, không thể giống như hái thuốc ở Nhân giới, chính bởi vì cân nhắc đến cái này, hắn mới một mực không dám động, muốn hỏi tinh tường lại nói.

Dược liệu trân quý như thế, nếu thật bởi vì thu lung tung mà chà đạp, vậy thì muốn khóc cũng không kịp.

- Thiên Diệp Tiên Liên? Cái này... tại sao ở đây có thể có?

Tinh Cung chi linh vừa xuất hiện, chứng kiến Tiên Liên ở trước mắt cũng nhịn không được hoảng sợ.

- Lúc trước lão chủ nhân cũng không tìm được, vậy mà ở chỗ này...

- Ta tìm ngươi tới là muốn hỏi một chút thứ này làm sao lấy đi!

Thấy bộ dáng của nàng, Nhiếp Vân cười nói.

- Thiên Diệp Tiên Liên là Hỗn Độn Linh Bảo, loại vật này có linh tính rất mạnh, tuy hiện tại không biết bởi vì sao bị giam cầm ở chỗ này, nhưng muốn lấy đi, phải đạt được nó tán thành mới được!

Nhìn một hồi, Tinh Cung chi linh nói.

- Đạt được tán thành?

Nhiếp Vân gãi gãi đầu.

- Ân, là chủ nhân ngươi dùng máu tươi hiến tế, thử xem có thể dung hợp với Tiên Liên hay không, nếu có thể đạt được tán thành, nó liền là của ngươi, nếu như không được tán thành, cưỡng ép đào đi, chỉ có thể phá hủy nó mà thôi!

Tinh Cung chi linh giải thích.

- Hỗn Độn Linh Bảo, mỗi một kiện đều kinh thiên động địa, là bảo vật do thiên địa sinh ra, muốn nó hoàn toàn tán thành ngươi ít có khả năng, chỉ cần có thể tán thành 30%, liền có thể thuận lợi đào đi rồi, tán thành 100%, mặc dù lão chủ nhân cũng không có thành công qua! Qua một hồi, nếu ý niệm của đối phương tiến vào thức hải của ngươi, nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn lần không nên mạo phạm, bằng không thì, ngay cả 30% tán thành cũng không được, kiện bảo bối này liền thực cùng ngươi vô duyên rồi, cưỡng ép đào đi, chẳng những bảo vật hư hao, còn có thể lọt vào Thượng Thiên căm hận, thiên kiếp càng khó vượt qua, phiền toái không nhỏ!

- Còn có loại thuyết pháp này? Ta thử một chút a!

Nghe được phương pháp, Nhiếp Vân may mắn trước kia không có tùy tiện hành động, bằng không thì, thiên kiếp lần nữa gia tăng, chỉ sợ thật sự không cách nào vượt qua rồi...

Hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đi tới, cắn nát đầu ngón tay, nhỏ một giọt huyết dịch tới.

Ông!

Huyết dịch còn chưa đến trước mặt Thiên Diệp Tiên Liên, Nhiếp Vân liền cảm thấy một cổ ý niệm huyền ảo dũng mãnh tràn vào trong óc.

Cổ ý niệm này dạo qua một vòng, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy giống như du lịch Thái Cổ, khí tức to lớn để lộ ra phong cách cổ xưa chỉ Thái Cổ mới có.

Hô!

Hắn cảm giác đối phương to lớn mạnh mẽ, huyền ảo ở trong cơ thể mình xoay tròn, vật kia cảm giác tựa hồ không có khả năng tán thành, đang muốn rời khỏi, đột nhiên thấy được vô danh pháp quyết giấu ở chỗ sâu trong óc.

Ầm ầm!

Vừa nhìn thấy vật này, cổ ý niệm huyền ảo kia lập tức trở nên nhu thuận, triệt để thần phục.

Rầm ào ào!

Nhiếp Vân mở mắt, ngay sau đó liền chứng kiến ánh mắt tràn đầy lo lắng của Tinh Cung chi linh.

- Như thế nào? Có 30% hay không?

Những chuyện này đều ở chỗ sâu trong thức hải của Nhiếp Vân hoàn thành, Tinh Cung chi linh cũng không biết Thiên Diệp Tiên Liên này đến cùng có tán thành hắn hay không.

- 30%? Ta cũng không biết, xem một chút đi!

Ý niệm kia thần phục vô danh pháp quyết, Nhiếp Vân cũng không biết đến cùng xảy ra chuyện gì, cho nên đối với đã đồng ý bao nhiêu cũng không có khái niệm gì, liền không nói nhiều, thò tay vẫy Thiên Diệp Tiên Liên.

Hô!

Tiên Liên từ mặt đất bay lên, rơi vào lòng bàn tay của hắn.

- Chính nó tới, nói rõ nó đã triệt để đồng ý ngươi... Đây là tán thành

100%!

Thấy một màn như vậy, Tinh Cung chi linh lại càng hoảng sợ, sắc mặt thoáng một phát trở nên cực kỳ cổ quái.

Tán thành 30%, muốn lấy Tiên Liên phải tự mình động thủ, từng chút đào đi bùn đất, không thể có bất kỳ động tác lớn nào, tán thành 60%, có thể trực tiếp đào đi, không có cố kỵ quá lớn... Mà như bây giờ, vẫy tay một cái Tiên Liên tự mình tới, đã phá vỡ nhận thức của nàng, tuyệt đối đạt đến 100% tán thành!

Vốn chủ nhân chỉ là Tiên lực cảnh, nàng đối với có thể làm cho Tiên Liên tán thành, cũng không ôm hy vọng quá lớn, mà tình huống xuất hiện ở trước mắt, làm cho nàng càng ngày càng nhìn không thấu tân chủ nhân rồi.

Đối với Tinh Cung chi linh suy nghĩ, Nhiếp Vân cũng không biết, mặc dù biết, cũng sẽ không đắc ý, bởi vì hắn biết rõ thứ này tán thành là vô danh pháp quyết, mà không phải hắn.

- Vật này có phải chỉ dùng luyện chế Tạo Hóa Tiên Khí mới có thể sử dụng, bình thường không làm gì a?

Nhìn xem Thiên Diệp Tiên Liên trong lòng bàn tay, Nhiếp Vân hỏi.

- Cũng không phải, thứ này còn có hai tác dụng, bất quá cần tán thành 100%... Đúng rồi, chủ nhân ngươi hoàn toàn có thể dùng!

Tinh Cung chi linh thuận miệng nói, nói một nửa mắt liền sáng rực lên.

Người khác đạt được Thiên Diệp Tiên Liên, không cách nào đạt được tán thành, rất nhiều tác dụng phát huy không ra, nhưng tân chủ nhân bất đồng, đã để cho Tiên Liên 100% đồng ý, hoàn toàn có thể thực hiện hai loại tác dụng kia, chỉ xem hắn lựa chọn như thế nào.

- Còn có hai tác dụng? Nói nghe một chút!

Nhiếp Vân hỏi.

Bằng vào thực lực bây giờ của hắn, không cách nào luyện chế Tạo Hóa Tiên Khí, nếu như thứ này còn có tác dụng khác liền tốt nhất.

- Thứ nhất, dùng Thiên Diệp Tiên Liên luyện chế thành thân ngoại hóa thân!

Tinh Cung chi linh nói.

- Thân ngoại hóa thân?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Vâng, Thiên Diệp Tiên Liên là Hỗn Độn Linh Bảo, nếu như có thể luyện chế thành thân ngoại hóa thân, chủ nhân tương đương lập tức có được sinh mệnh thứ hai, hơn nữa huyết thống ít nhất là cấp bậc thứ tư, tu luyện làm chơi ăn thật, tốc độ rất nhanh!

- Sinh mệnh thứ hai?

Nhiếp Vân mắt sáng rực lên, hỏi tiếp:

- Luyện chế thân ngoại hóa thân ra sẽ có thực lực gì?

- Tương đương thực lực của chủ nhân bây giờ, bất quá bởi vì là Hỗn Độn Linh Bảo luyện chế, cấp bậc huyết thống rất cao, tu luyện khẳng định rất nhanh, hơn nữa bởi vì là Thiên Diệp Tiên Liên luyện chế, có thể nói là bất tử chi thân, căn bản giết không chết!

Tinh Cung chi linh gật đầu nói.

- Tương đương thực lực bây giờ? Bất Tử chi thân?

Nhiếp Vân gật đầu.

------oOo------

Chương 1360: Điều chỉnh trạng thái (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy huyết thống cấp bậc thứ tư lợi hại, nhưng với hắn mà nói cũng không kỳ lạ quý hiếm, chỉ cần tìm được khí tức đặc thù, diễn sinh đan điền, về sau huyết thống của hắn tuyệt đối vượt qua cấp bậc thứ tư.

Hơn nữa Hỗn Độn Linh Bảo cường thịnh trở lại, cũng không có khả năng giống như hắn diễn sinh đan điền, có được rất nhiều thiên phú a!

Về phần Bất Tử chi thân, hắn cực kỳ ưa thích, nếu như có được loại thân thể này, trước kia chiến đấu với Đoạn Tiếu, cũng không cần chật vật như vậy rồi.

- Ngươi nói một chút tác dụng thứ hai đi!

Nhiếp Vân nói.

- Tác dụng thứ hai, không bằng thứ nhất, hơn nữa tính nguy hiểm rất lớn, là nghĩ biện pháp luyện hóa Thiên Diệp Tiên Liên, dung nhập thân hình, như vậy bản tôn cũng sẽ có 30% cơ hội trở thành Bất Tử chi thân!

Tinh Cung chi linh nói.

- Chỉ 30% cơ hội?

Nhiếp Vân sửng sốt.

- Đúng vậy, cho nên nói thứ hai không bằng thứ nhất, cái thứ nhất chỉ cần luyện hóa thành thân ngoại hóa thân, thân ngoại hóa thân 100% có được Bất Tử chi thân, mà thứ hai tuy có thể cho bản tôn có được năng lực Bất Tử chi thân, nhưng cơ hội chỉ là 30%!

Tinh Cung chi linh cười nói:

- Cho nên, lựa chọn tốt nhất là thứ nhất, không có nguy hiểm, còn nhiều ra một sinh mệnh, bất quá, một điểm không tốt duy nhất, là cần phân linh hồn thành hai!

- Bất Tử chi thân có năng lực gì?

Nhiếp Vân suy nghĩ một chút hỏi.

- Bất Tử chi thân được xưng không chết, cũng không phải chân chính không chết, mà là bị người chém rụng đầu lâu, thậm chí cắt toái, cũng có thể lần nữa tổ hợp, triệt để phục sinh, điểm ấy tương tự Tu La! Nhưng nếu như bị người chém vỡ, cháy sạch sẽ, hoặc linh hồn mất đi, đồng dạng sẽ chết!

Tinh Cung chi linh ngắn gọn giới thiệu thoáng một phát.

- Thì ra là thế...

Ánh mắt Nhiếp Vân lộ ra lửa nóng.

Trước kia chứng kiến Vương Trọng, Diệp Tần biến thành Tu La như thế nào cũng giết không chết, trong nội tâm cũng có chút ngứa, vẫn nghĩ nếu hắn có loại năng lực này thì tốt rồi, không nghĩ đến cách nghĩ kia mới qua không bao lâu, liền có được loại cơ hội này.

- Nếu như luyện chế thành thân ngoại hóa thân mà nói, chủ nhân hoàn toàn có thể để bản tôn vào Tinh Cung, thân ngoại hóa thân hành tẩu Linh giới, như vậy mặc dù gặp được nguy hiểm, cũng sẽ không xảy ra vấn đề...

Thấy ánh mắt của hắn, Tinh Cung chi linh biết rõ vị tân chủ nhân này động tâm, vừa cười vừa nói.

- Thân ngoại hóa thân hoàn toàn chính xác không tệ!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Đúng vậy, thế nào, chủ nhân muốn lựa chọn loại thứ nhất hay thứ hai?

Tinh Cung chi linh nói:

- Đề nghị của ta là loại thứ nhất, dù sao an toàn, loại thứ hai 30% tỷ lệ thật sự quá dọa người, vạn nhất bởi vậy lãng phí một cây Thiên Diệp Tiên Liên, sẽ có chút cái được không bù đắp đủ cái mất!

- Ân, loại thứ hai hoàn toàn chính xác rất nguy hiểm, bất quá... Ta lựa chọn loại thứ hai, không cần thân ngoại hóa thân, chỉ cần bản tôn là được!

Nhiếp Vân đột nhiên mở miệng, nói ra quyết định của mình.

Tuy thân ngoại hóa thân rất tốt, nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói, căn bản không cần.

Vô luận làm chuyện gì, đều cần hết sức chuyên chú, toàn tâm toàn ý, hai phân thân cùng với phân tâm làm hai sự tình đồng dạng, kết quả là hoàn toàn khác nhau, được không bù mất.

Hơn nữa, thoạt nhìn có được hai sinh mệnh, tỷ lệ sống sót tăng nhiều, kì thực không phải, như vậy sẽ chỉ làm người ỷ lại, không quá để ý bảo hộ tánh mạng của mình.

Một cái bản tôn thì không sao cả, sinh mệnh hoàn toàn do mình khống chế, đây mới là vương đạo, ký thác phân thân, vốn chính là sự tình bỏ gốc lấy ngọn.

Lại nói, có được thiên phú Nguyên Khí sư, Võ Đạo sư, hai thứ này bởi vì tính đại đạo duy nhất, khẳng định không thể cho phân thân dùng, Nhiếp Vân không tin tốc độ tu luyện của phân thân có thể nhanh hơn bản tôn.

Đã như vậy, có thân ngoại hóa thân hay không đều không sao cả, bản thể cường đại mới là vương đạo.

- Chủ nhân, ngươi có cần suy nghĩ thoáng một phát hay không!

Tinh Cung chi linh không nghĩ tới hắn sẽ làm ra lựa chọn như vậy, nhịn không được sững sờ nói.

- Không cần cân nhắc, đây là quyết định của ta, ngươi nói cho ta cách làm sao luyện hóa Thiên Diệp Tiên Liên, rèn luyện bản thể

thành Bất Tử chi thân a!

Nhiếp Vân đánh gãy nàng hỏi.

- Chủ nhân đã quyết định, vậy được rồi...

Thấy thái độ của hắn kiên quyết, Tinh Cung chi linh lắc đầu nói:

- Dung nhập Thiên Diệp Tiên Liên vào thân hình, đầu tiên phải được tán thành 100%, điểm ấy chủ nhân đã hoàn thành, không cần nhiều lời, sau đó dùng tâm hỏa rèn luyện Thiên Diệp Tiên Liên, chín chín tám mươi mốt ngày...

Tinh Cung chi linh chậm rãi nói phương pháp luyện hóa Thiên Diệp Tiên Liên một lần.

- Phiền toái như vậy? Nếu thật như vậy, xác xuất thành công chỉ sợ ngay cả 30% cũng chưa tới...

Nghe xong nàng giới thiệu, Nhiếp Vân nhíu mày.

Thiên Diệp Tiên Liên là Hỗn Độn Linh Bảo, mà thân thể Nhân loại tạp chất quá nhiều, muốn dung nhập có vào thân hình, hơn nữa có được Bất Tử chi thân, tốn hao quá nhiều phiền toái không cần thiết, xác xuất thành công cũng thấp đáng sợ.

Tinh Cung chi linh nói 30%, chỉ sợ là xác suất của cường giả Kim Tiên, mà không phải mình chỉ có Tiên Thể cảnh.

- Có biện pháp gì có thể làm cho xác xuất thành công gia tăng một ít hay không?

Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

- Cũng có, cái kia chính là nghĩ biện pháp loại trừ tạp chất trong cơ thể, để cho thân thể trần thế bất nhiễm!

Tinh Cung chi linh nói.

- Ah?

- Biện pháp tốt nhất loại trừ tạp chất thân thể, là Hỗn Độn linh dịch, loại vật này cực kỳ trân quý, là đại năng chắt lọc Hỗn Độn chi khí luyện chế thành, nếu như ngươi có thể tìm được, dùng một giọt, tuyệt đối có thể tinh lọc thân hình. Chẳng những luyện hóa Thiên Diệp Tiên Liên xác xuất thành công tăng nhiều, thực lực cũng sẽ có tăng lên rất lớn!

Tinh Cung chi linh nói.

- Hỗn Độn linh dịch? Thứ này ở đâu có?

Nhiếp Vân lần đầu tiên nghe nói, vuốt vuốt lông mày.

- Hỗn Độn linh dịch là năm đó lúc Hỗn Độn đại loạn, đại năng đề luyện ra Thánh vật tẩy kinh phạt tủy, rất nhiều đại tông môn đều trân tàng một ít!

Tinh Cung chi linh nói.

- Đại tông môn có? Ngươi nói Vân Vũ tông có thể có hay không?

Nhiếp Vân nói.

Vân Vũ tông rốt cuộc là tông môn ra sao, hắn cũng không rõ ràng lắm, bất quá từ cường giả Thiên Tiên cảnh hậu kỳ cũng chỉ là đệ tử đến xem, hẳn không kém a.

- Vân Vũ tông? Cái tông môn này ta không biết, hẳn là sau khi lão chủ nhân hạ giới mới xuất hiện...

Tinh Cung chi linh nói.&

------oOo------

Chương 1361: Điều chỉnh trạng thái (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân. Chờ ta hảo hảo dò xét một phen, tìm được Hỗn Độn linh dịch rèn luyện thân hình, lại luyện hóa Thiên Diệp Tiên Liên!

Nhiếp Vân gật đầu, trong lòng đã có so đo, nói ra.

- Cái kia tốt, chủ nhân đã có quyết định, ta liền đi về trước!

Tinh Cung chi linh lần nữa trở lại Tinh Cung, Nhiếp Vân cũng không nghĩ nhiều khẽ đảo cổ tay, để Thiên Diệp Tiên Liên vào Nạp Vật Đan Điền.

Lấy đi Tiên Liên, Nhiếp Vân đang muốn rời đi, con mắt rơi vào địa phương Tiên Liên sinh trưởng.

Tiên Liên ở trên một khoáng thạch đặc thù, khoáng thạch này cùng vừa rồi từ trong tay Đoạn Tiếu lấy được kia giống như đúc, ẩn chứa khí tức đặc thù có thể làm cho vô danh pháp quyết vận chuyển, chỉ là những khí tức này đã bị Tiên Liên hấp thu sạch sẽ, nham thạch biến thành phế phẩm, bàn tay phất một cái liền hóa thành tro bụi.

- Vô danh pháp quyết có thể làm cho Tiên Liên 100% tán thành, cũng hấp thu loại khí tức đặc thù này, có lẽ cả hai có liên quan nào đó...

Ở nguyên chỗ trầm tư một chút, Nhiếp Vân nghĩ mãi mà không rõ, con mắt rơi vào thi thể Tu La kia.

Cẩn thận nói tiếp, Thiên Diệp Tiên Liên với hắn mà nói là có lực hấp dẫn nhất định, nhưng lực hấp dẫn lớn nhất vẫn là thi thể Tu La.

Từ lần trước thôn phệ thi thể Hắc Ngư thực lực bạo tăng, hiện tại đối với Tu La có loại “cảm tình” đặc thù, vừa nhìn thấy đối phương tựa như chứng kiến vật đại bổ, từ trong tới ngoài để lộ ra một loại hưng phấn.

- Thằng này chỉ sợ ít nhất là một Tu La tướng, tu vi của ta bây giờ không biết có thể thôn phệ hay không...

Mặc dù đối phương chỉ là thi thể, nhưng hôm nay đối với thủ đoạn quỷ dị của Tu La kiến thức không ít, biết rõ mặc dù thi thể cũng

không thể phớt lờ.

- Mang thi thể vào Bắc Đẩu tinh cung, điều chỉnh tốt trạng thái lại thôn phệ, như vậy có thể an toàn một ít!

Trong nội tâm Nhiếp Vân khẽ động, đi tới trước mặt thi thể Tu La.

Hiện tại linh hồn vừa mới đột phá Tiên cấp trung kỳ, còn không có triệt để củng cố, lại trải qua chiến đấu liên tiếp, cũng không phải trạng thái tốt nhất, không bằng thu thi thể vào Tinh Cung, lại nghĩ biện pháp thôn phệ.

Thứ nhất, Tinh Cung là địa bàn của mình, mặc dù xuất hiện biến cố, cũng có năng lực ứng phó.

Thứ hai, hiện tại đến thời khắc mấu chốt Niết Bàn lần thứ sáu rồi, một khi thành công thôn phệ thi thể Tu La, nhất định sẽ trực tiếp tiến vào trạng thái Niết Bàn, ở bên ngoài Niết Bàn khẳng định không an toàn bằng ở trong Tinh Cung.

- Thu!

Nghĩ vậy, tinh thần Nhiếp Vân tập trung, Tiên lực hội tụ thành bàn tay trảo tới hai thi thể.

Hô!

Hai thi thể bị hắn thu vào Tinh Cung.

- Về trước đi!

Xử lý xong những chuyện này, đôi cánh Nhiếp Vân run run, bay ra phía ngoài.

Không có thi thể Tu La duy trì, Tu La di tích này đã xuất hiện hỗn loạn, tựa hồ tùy thời có thể sụp đổ, Nhiếp Vân không dám dừng lại, dọc theo cầu thang bay trở về, chỉ chốc lát liền chứng kiến bọn người lão tửu quỷ, Mẫn Tích Tích vẫn đứng tại chỗ chờ.

- Chúng ta đi thôi!

Chứng kiến bọn hắn, Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, dẫn đầu bay đi.

Rất nhanh, mọi người trở lại hạp cốc lúc trước.

Lúc này hạp cốc đã sụp xuống nửa khối, lâm viên bị chôn vùi đại bộ phận.

- Ân? Ngân Chúc Quả ở trong lâm viên rõ ràng một chút việc cũng không có?

Nhìn về phía lâm viên, Nhiếp Vân lập tức có chút giật mình, bất quá lập tức hiểu được.

- Tiêu Nhiên bố trí phong ấn quả nhiên lợi hại!

Tiêu Nhiên ở chung quanh lâm viên bố trí phong ấn, mục đích đúng là vì bảo hộ những Ngân Chúc Quả kia, Nguyên Khí Đạn của hắn bạo tạc nổ tung có thể chấn sụp ngọn núi, nhưng không cách nào phá vỡ phong ấn, cây ăn quả bên trong cũng không bị thương tổn, ngược lại như trước kia nhìn thấy đỏ tươi ướt át.

Hô!

Bàn tay Nhiếp Vân lật một phen, Hầu Vương cùng mấy hầu tử còn lại xuất hiện.

Đường đường Tĩnh Hầu, chủng tộc luyện chế Hầu Tâm Tửu hiếm thấy, lúc này chỉ còn lại không tới mười con, đủ thấy vật cạnh thiên trạch tàn khốc.

- Chỗ ở của các ngươi phong ấn bị hủy, lại trở về sớm muộn gì cũng sẽ gặp được phiền toái, không bằng ở chỗ này, nơi này có Tiêu huynh lưu lại phong ấn cho các ngươi, hẳn vô cùng an toàn! Về phần những Ngân Chúc Quả này, các ngươi nghĩ biện pháp mau chóng hái đi, La Sát chi địa ở đây rất nhanh sẽ tiêu tán, cây ăn quả cũng sẽ chết!

Nhiếp Vân nói đến đây, trong nội tâm hơi áy náy.

La Sát chi địa này nguyên do căn bản chính là vì thi thể Tu La, hiện tại thi thể bị hắn lấy đi, ở đây còn sót lại Tu La sát khí sớm muộn gì cũng phát huy sạch sẽ, loại vật Ngân Chúc Quả này không có sát khí tẩm bổ, là không có khả năng còn sống.

- Như vậy đi, các ngươi hiện tại ở chỗ này, trong ba năm ta nhất định tìm cho các ngươi một chỗ tốt hơn, để các ngươi sinh hoạt!

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

Xèo...xèo C-K-Í-T..T...T!

Hầu Vương gật gật đầu.

Liên tục được cứu hai lần, nó đối với Nhiếp Vân cực kỳ tin phục.

- Vậy tốt, ta ở chỗ này bố trí cái Truyền Tống Trận, về sau có năng lực, sẽ tới tìm các ngươi!

Thấy chúng đồng ý, Nhiếp Vân nở nụ cười, ở trên vách núi đá đào ra một sơn động, rất nhanh bố trí một Truyền Tống Trận.

Linh giới cũng có Truyền Tống Trận, bất quá đều khống chế ở trong tay một ít thế lực lớn, loại địa phương nhỏ như Thiết Long Thành, Cửu Dương thành,… còn không có tư cách dựng.

- Chúng ta đi ra ngoài thôi!

An bài xong đám Tĩnh Hầu, Nhiếp Vân cùng bọn người lão tửu quỷ, Mẫn Tích Tích đi ra ngoài sơn cốc.

Tu La di tích sụp đổ, quả nhiên Tu La sát khí ẩn chứa trong cả sơn cốc giảm bớt không ít, chỉ sợ không dùng được vài năm ở đây sẽ giống như địa phương khác của Cửu Dương sơn mạch, lần nữa trở nên cực kỳ bình thường.

Ly khai hạp cốc, trở lại chỗ ở trước kia, tìm được Tường Long mã cùng vài thớt Giao Long mã.

Dưới sự bảo vệ của Tường Long mã, chỉ tổn thất một con Giao Long mã, những con ngựa khác đều không có vấn đề quá lớn.

Đến nơi cần đến, Nhiếp Vân cẩn thận hỏi thăm Mẫn Tích Tích địa phương lúc trước tìm được khoáng thạch chế tác dây chuyền, lại để mọi người dừng lại ở sơn cốc, hắn dựa theo phương vị nàng nói, bay lượn đi tìm ba ngày, lại không có phát hiện loại khoáng thạch này, đành phải bất đắc dĩ trở về.

Thẳng đến lúc này trong lòng hắn mới có đại khái, chỉ sợ lúc trước Mẫn Tích Tích lấy được khoáng thạch kia, là từ Tu La di tích lưu truyền ra, giống như khối dưới Thiên Diệp Tiên Liên kia, bằng không thì, không có khả năng trong đó ẩn chứa

khí tức đặc thù mỏng manh như vậy, hẳn là bị Thiên Diệp Tiên Liên hấp thu không sai biệt lắm.

------oOo------

Chương 1362: Xích Hồng Hoa nở (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đến Cửu Dương Sơn có hai mục đích, lúc này đã hoàn thành, không có tất yếu dừng lại nữa, mọi người cỡi Giao Long mã, phản hồi Cửu Dương thành.

Lúc này Cửu Dương thành phủ thành chủ so với thời điểm vừa tới đã có bất đồng, thành chủ Trầm Hùng khôi phục thực lực, còn cao hơn một tầng, tăng thêm không có đối thủ áp bách, lần nữa đoạt quyền hành lại trong tay.

Tam phẩm Khu Tu sư Khâu Lân đột nhiên mất tích, trở thành một đại nghi án, bởi vì nơi này quá mức vắng vẻ, người của Khu Tu tháp còn chưa tới, tuy tổng bộ của Đế Dương đấu giá thành đã phái người tới điều tra, nhưng lúc ấy Nhiếp Vân không có lưu bất cứ dấu vết gì, trong lúc nhất thời cũng không có bị phát hiện, hết thảy gió êm sóng lặng, không có gợn sóng gì.

Một đoàn người bởi vì Nhiếp Vân, đều ở vào phủ thành chủ, Trầm Hùng biết rõ thiếu niên này mặt ngoài tu vi không cao, trên thực tế là người đáng sợ, hơn nữa có ân với hắn, liền không dám lãnh đạm, an bài hắn ở tiểu viện tốt nhất, hơn nữa phân phó hạ nhân không có mệnh lệnh không nên quấy nhiễu.

Thời gian yên tĩnh thoáng một cái đã qua, sau khi cẩn thận điều chỉnh bảy ngày, trạng thái thân thể của Nhiếp Vân rốt cục lần nữa đạt tới đỉnh phong, vừa mới đột phá linh hồn Tiên cấp trung kỳ cũng triệt để vững chắc.

- Là lúc nên luyện hóa thi thể Tu La rồi!

Thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái, tiến nhập Bắc Đẩu tinh cung.

Vừa tiến vào Tinh Cung, Nhiếp Vân liền đi tới chỗ thi thể Tu La.

Sau khi để thi thể Tu La vào Tinh Cung, hắn liền mượn nhờ lực lượng của Tinh Cung chi linh phong ấn, nếu như không phong ấn mà nói, chỉ sợ hiện tại toàn bộ Tinh Cung đều bị Tu La sát khí che kín, biến thành một La Sát chi địa khác.

- Giải trừ phong ấn, luyện hóa!

Đi vào trước mặt thi thể, hai tay Nhiếp Vân vẽ một cái, cởi bỏ phong ấn, linh hồn vận chuyển vô danh pháp quyết, bàn tay đưa tới.

Ầm ầm!

Bàn tay vừa đụng thi thể, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy một cổ sát khí hung hãn tới cực điểm đập vào mặt, đâm thẳng linh hồn.

- Nguy rồi, đây không phải thi thể La Tiên cấp, mà là cường giả lợi hại hơn...

Cảm nhận được cổ sát khí cường đại kia, Nhiếp Vân lập tức hiểu được, sắc mặt trầm xuống.

Vốn tưởng rằng Tu La này khi còn sống tối đa chỉ là cường giả La

Tiên cảnh, hiện tại xem ra vẫn là quá xem thường.

Sở dĩ uy áp giảm nhỏ, để cho hắn sinh ra hiểu lầm như vậy, chỉ sợ là bởi vì chết quá nhiều năm, hung sát chi khí trong cơ thể đã tiêu tán không sai biệt lắm, về phần cường giả cùng hắn đồng quy vu tận, khẳng định cũng là nguyên nhân giống nhau, bị Tu La sát khí mài mòn không biết bao nhiêu vạn năm, như trước có thể bảo trì khí tức có thể so với cường giả La Tiên cảnh, khi còn sống nên cường đại ra sao?

- Chỉ sợ thằng này không phải Tu La Tướng, mà là cao cấp hơn Tu La Hoàng thậm chí Tu La Đế!

Trong nội tâm Nhiếp Vân lạnh như băng.

Tu La chia làm năm cấp bậc, theo thứ tự là Tu La Binh, Tu La Tướng, Tu La Hoàng, Tu La Đế cùng mạnh nhất Tu La Vương.

Tu La Vương chỉ có một, có tính duy nhất, thi thể hắn bái kiến ở Nhân giới, nương theo không gian Cửu Long kéo liễn vỡ vụn, chỉ sợ đã biến thành tro bụi, cho nên không thể nào là Tu La Vương mạnh nhất, rất có thể là một con Tu La Hoàng thậm chí Tu La Đế!

Vô luận cái nào, cũng không phải hắn hiện tại có thể chống cự!

- Vô danh pháp quyết vận chuyển, thôn phệ!

Minh bạch những cái này, Nhiếp Vân nhanh vận chuyển vô danh pháp quyết.

- Khặc khặ-x-xxxxx, tuy môn công pháp này của ngươi rất lợi hại, đối với Tu La chúng ta có thể sinh ra uy hiếp, nhưng bản thân ngươi quá nhỏ bé, muốn thôn phệ ta, liền nhất định bị ta thôn phệ...

Đột nhiên, một cổ ý niệm đâm thẳng trong óc, phát ra thanh âm hưng phấn.

Nghe được thanh âm này, Nhiếp Vân biết rõ suy đoán của mình không sai, thi thể này quả nhiên giống như Hắc Ngư lúc trước, cũng có loại ý niệm đoạt xá này.

Sau khi chết còn có ý niệm có thể đoạt xá, Tu La đáng sợ, khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung.

- Ngươi đã chết, muốn thôn phệ ta, nằm mơ!

Nhiếp Vân nổi giận gầm lên một tiếng, hai hàng lông mày giơ lên, tinh thần vận chuyển vô danh pháp quyết, hội tụ thành từng đạo lợi kiếm, thẳng tắp vọt tới cổ ý niệm này.

- Nếu như ngươi bây giờ là cường giả Kim Tiên, có lẽ ta không có biện pháp với ngươi, nhưng tiếc chỉ có Tiên Thể cảnh, con sâu cái kiến, loại thực lực này liền muốn thôn phệ ta, khặc khặ-x-xxxxx, thật sự là nằm mơ! Mặc dù sát khí trong cơ thể ta trải qua nhiều năm như vậy vạn không còn một, nhưng muốn giết chết ngươi, vẫn không có vấn đề gì!

Ý niệm cười lạnh, chậm rãi đi tới, xuất hiện ở trong tầm mắt của Nhiếp Vân, ngón tay nhẹ nhàng trảo một cái, liền bóp nát lợi kiếm đầy trời.

Cổ ý niệm này rõ ràng đã ngưng tụ thành hình, linh hồn của Nhiếp Vân tới giao phong, căn bản không thể chống cự.

- Bộ công pháp này của ngươi rất kỳ lạ, vậy mà có thể sinh ra uy hiếp với Tu La chúng ta, không thể tưởng tượng nổi, bất quá không có gì, chờ ta thôn phệ ngươi, lại hảo hảo nghiên cứu!

Tu La chứng kiến linh hồn của Nhiếp Vân không ngừng vận chuyển vô danh pháp quyết, cười khẽ một câu, bàn tay nhẹ nhàng đưa tới.

Răng rắc!

Nhiếp Vân cảm thấy một cổ lực lượng khổng lồ muốn xé rách hắn vọt tới, thân thể cứng đờ, trùng trùng điệp điệp té ngã trên đất.

Tuy vô danh pháp quyết vô cùng cường đại, có thể đối kháng Tu La, nhưng cũng phải nhìn thực lực sai biệt, thực lực của Nhiếp Vân cùng đối phương chênh lệch quá lớn, mặc dù vô danh pháp quyết cường thịnh trở lại, cũng không thể tạo thành ảnh hưởng.

- Ngươi cho rằng ta không có làm tốt phòng bị liền muốn luyện hóa ngươi? Hừ, quá coi thường ta rồi! Linh hồn lao lung, Diễm Hỏa thiêu đốt!

Giãy dụa đứng dậy, hai mắt Nhiếp Vân nheo lại.

Loại tình huống này tuy bất ngờ, nhưng cũng đã đoán được một ít, sớm làm chuẩn bị, nương theo một tiếng hô, linh hồn biến ảo hình thái ngón tay điểm về phía trước.

Hô!

Một đạo phù lục vọt tới ý niệm của Tu La, thời gian nháy con mắt liền biến thành một biển lửa.

Biết rõ ý niệm của Tu La cường đại, Nhiếp Vân sớm vẽ thiên phú Diễm Hỏa thành phù lục, giấu ở trong linh hồn, một khi xuất hiện biến cố cũng có đề phòng.

Nếu như không phải vì sớm chuẩn bị những cái này, hắn cũng không cần hao phí nhiều ngày điều chỉnh như vậy.

Diễm Hỏa đối với linh hồn có tác dụng rất mạnh, thoáng một phát thiêu đốt, lập tức ngăn trở ý niệm của Tu La, Nhiếp Vân biết rõ ngạnh kháng đối phương khẳng định không có khả năng chiến thắng, lúc này linh hồn co rụt lại, trở về thân hình, vừa về tới thân thể, lập tức rụt bàn tay trở về, triệt hồi liên hệ với thi thể Tu La.

------oOo------

Chương 1363: Xích Hồng Hoa nở (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù cổ ý niệm này cường thịnh trở lại, cũng là vật đã chết, không thể phá thể mà ra a!

Lại nói, cho dù phá thể mà ra, đây là Bắc Đẩu tinh cung, cho nó

mười lá gan cũng không dám.

Bắc Đẩu tinh cung, Tạo Hóa Tiên Khí, đừng nói một thi thể chết không biết bao nhiêu năm, cho dù cường giả Kim Tiên đến, cũng chỉ có bị hắn chà đạp.

- Dùng Diễm Hỏa vây khốn ta, sau đó về thân thể, chặt đứt liên hệ... cách nghĩ không tệ, bất quá, ngươi vẫn xem thường ta!

Chính đang suy tư, một tiếng cười lần nữa vang lên, thi thể Tu La lập tức đứng lên, đột nhiên mở mắt.

Thằng này rõ ràng dùng ý niệm còn sót lại thoát khỏi Diễm Hỏa lao lung, lần nữa khống chế thân hình.

- Thật mạnh...

Thi thể Tu La vừa đứng lên, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy mình như cùng một chiếc thuyền cô độc ở trong sóng biển, ở dưới Tu La sát khí cường đại trùng kích, không có chút sức phản kháng nào, toàn thân lạnh như băng, thậm chí ngay cả cơ bắp cũng có chút không nghe sai sử.

- Không tệ, rõ ràng còn có loại pháp bảo cung điện, ngươi là định dùng trận pháp trong này vây khốn ta sao? Cách nghĩ rất tốt, nhưng tiếc tu vi của ngươi quá thấp, rất nhiều trận pháp ở đây, căn bản không phải ngươi bây giờ có thể khống chế, mặc dù ngươi là chủ nhân của pháp bảo, cũng không được!

Thi thể Tu La nháy mắt, liếc nhìn chung quanh, cười lạnh liên tục.

Nó tựa hồ nắm chắc thắng lợi trong tay, căn bản không tin một Tiên Lực cảnh có thể giết chết hắn.

- Vậy sao? Vậy thì thử xem!

Nhiếp Vân biết rõ lúc này không phải thời điểm nói chuyện phiếm, bàn tay đưa về phía trước, lập tức khống chế trận pháp của Tinh Cung nghiền áp qua thi thể Tu La.

Tuy hiện tại hắn vẫn không thể hoàn toàn khống chế Tinh Cung, nhưng tin tưởng thực muốn động thủ, cho dù Tu La này khi còn sống cường thịnh trở lại, hiện tại cũng sẽ bị mài chết, không có chút chỗ trống nào.

- Ta nói rồi, ngươi không được!

Tu La hừ lạnh, cũng không tránh né, thân hình bị trận pháp nghiền áp qua, biến thành một đống thịt nát, nhưng thời gian nháy con mắt, thịt nát lần nữa dung hợp, chậm rãi hội tụ thành hình.

- Cái gì?

Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm.

- Ngươi lấy được Thiên Diệp Tiên Liên kia là ta tìm được, ngươi cho là ta chưa dùng qua?

Tu La nở nụ cười.

- Cái này...

Nhiếp Vân toát ra mồ hôi lạnh.

Vốn hắn cho rằng sở dĩ Tu La này chết, là vì Yêu nhân đại năng cướp đoạt Thiên Diệp Tiên Liên, đồng quy vu tận, hiện tại xem ra, căn bản không phải chuyện như vậy, gốc Tiên Liên hiện tại, có khả năng là về sau sinh ra.

Như vậy vừa vặn giải thích vì sao hai người này chết không biết bao nhiêu năm, nhưng Tiên Liên mới vừa vặn thành thục!

Dù sao vì một Tiên Liên không thành thục, cho dù cừu hận lại lớn, cũng không có khả năng đồng quy vu tận a!

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Nhiếp Vân rốt cục minh bạch mình không để ý đến cái gì.

Đối phương phục dụng qua Thiên Diệp Tiên Liên, đã có Bất Tử chi thân, mặc dù trận pháp của Tinh Cung cường thịnh trở lại, cũng

không cách nào đánh chết hắn.

Hiện tại duy nhất có thể làm chính là kéo!

Mặc kệ cổ ý niệm hắn của hắn vì sao có thể lần nữa khống chế thân hình, nhưng Nhiếp Vân biết rõ, không phải Tu La này sống lại, chỉ cần cổ ý niệm này không đoạt xá, thì không được bao lâu sẽ triệt để tiêu tán!

Hiện tại không cầu đả bại thứ này, chỉ cần có thể kéo dài tới lúc ý niệm của hắn tiêu tán, chẳng khác nào chiến thắng rồi!

- Muốn kéo dài, kéo dài tới ý niệm của ta tiêu tán? Ta sẽ không cho ngươi cơ hội!

Tu La lần nữa cười lạnh, giống như con giun trong bụng Nhiếp Vân, liếc thấy ra suy nghĩ trong lòng hắn, nhẹ nhàng cười cười, ngón tay lần nữa chộp tới.

Ầm ầm!

Nhiếp Vân cứng đờ, bị đối phương triệt để ngăn chặn, thậm chí ngay cả linh hồn cũng bị giam cầm, khó có thể điều động lực lượng Tinh Cung.

Tu La này quá cường đại, cường đại đến vượt ra khỏi hắn hiện tại tưởng tượng.

- Đã xong... Phải nghĩ biện pháp...

Cảm thụ thân thể xuất hiện biến cố, sắc mặt Nhiếp Vân lo lắng, lại bất đắc dĩ phát hiện, căn bản không có chút phương pháp nào.

- Ngoan nghe lời, đoạt xá cho ta!

Tu La lộ ra vui vẻ nghiền ngẫm, hé miệng lộ ra cái lưỡi đỏ mọng.

Ông!

Đúng lúc này, trong đan điền Nhiếp Vân đột nhiên bay ra một đóa

hoa không lớn, vừa xuất hiện liền phóng xuất ra một cổ lực lượng để cho Tu La run rẩy, cánh hoa màu hồng đỏ thẫm, sáng chói chói mắt, một múi hoa nở rộ.

- A... Đây là cái gì? Thiên Đạo trấn áp? Tại sao có thể như vậy?

Cánh hoa nở rộ lơ lửng ở trên không trung, mỗi một cánh đều mang theo lực lượng Thiên Đạo nghiền áp, hào quang màu đỏ tươi chiếu xạ ở trên người Tu La, để cho ý chí của hắn vốn còn thừa không bao nhiêu, lập tức hóa thành hư ảo.

Bành!

Ý niệm của Tu La triệt để mất đi, thi thể té trên mặt đất.

- Cái này... đóa hoa này?

Đột nhiên xuất hiện biến cố, để cho con mắt Nhiếp Vân trợn tròn, cả người sững sờ tại nguyên chỗ.

Đóa hoa này hắn đương nhiên nhận thức, đúng là vừa tới Cửu Dương thành được nữ hài bán hoa kia đưa cho hắn, nói có thể ngăn cản Tu La sát khí, lúc ấy không để ý, tiện tay thu vào đan điền, không nghĩ tới cư nhiên lợi hại như thế!

Chẳng lẽ tiểu nữ hài bán hoa kia giống như lão tửu quỷ lúc trước, là tuyệt thế cao thủ ngụy trang?

Tuy Tu La này chỉ còn lại có một ý niệm, nhưng khống chế thân hình mặc dù là cường giả Kim Tiên cảnh muốn đánh chết cũng không dễ dàng, hiện tại bị một đóa hoa diệt sát, không khỏi quá cường hãn đi.

Nhưng nếu như là cao thủ ngụy trang, vì sao phải giúp mình, cho đóa hoa quý trọng như vậy?

- Nàng từng xem qua sợi dây chuyền do Nguyệt Nhi lưu lại...

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân đột nhiên nghĩ đến lúc trước tiểu nữ hài bán hoa từng cầm sợi dây chuyền nhìn thoáng qua, vội

vàng lấy xuống cầm trong tay.

Sợi dây chuyền này ôn hòa giống như trước, nói rõ không bị đổi, mang theo ôn nhuận chi ý nồng đậm, để cho hắn từ trong huyết mạch có thể cảm ứng được Lăng Nguyệt mang đến quan tâm cùng che chở.

- Ân? Đây là cái gì? Giống như có một đạo khí thể đặc thù?

Đột nhiên, Nhiếp Vân thấy được trong sợi dây chuyền có một đạo khí thể kỳ quái, đang ở trong đó du đãng.

Sau khi Đạm Đài Lăng Nguyệt cho hắn sợi dây chuyền này, thỉnh thoảng cầm trong tay vuốt vuốt, trước khi gặp được nữ hài bán hoa, khẳng định tuyệt đối không có đạo khí thể này.

- Chẳng lẽ đạo khí thể này là... Cô bé kia thừa dịp vuốt ve sợi dây chuyền lặng lẽ đưa vào sao?

Nhiếp Vân hiểu được.

------oOo------

Chương 1364: Đạm Đài Lăng Nguyệt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đây là giải thích duy nhất.

Sợi dây chuyền là Đạm Đài Lăng Nguyệt lưu cho hắn, bình thường chưa bao giờ cho người khác xem qua, chỉ có cô bé kia sờ qua một lần.

- Đạo khí thể này là cái gì? Thoạt nhìn có chút giống thiên phú chi khí...

Nhìn hồi lâu, cảm thấy cổ khí tức này có chút giống thiên phú chi khí, trong nội tâm Nhiếp Vân khẽ động, tinh thần lực lặng lẽ lan tràn vào khuyên tai ngọc, muốn cảm ứng thoáng một phát.

Đối phương có thể cho một đóa hoa lợi hại như thế, lưu lại đạo khí thể này khẳng định cũng không phải bắn tên không đích.

Tinh thần đi tới trước mặt thiên phú chi khí, nhẹ nhàng đụng một cái, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy toàn bộ linh hồn như bị bóp méo, lâm vào Hồng Hoang cổ lưu, tựa hồ hơi không cẩn thận sẽ bị xé thành mảnh nhỏ.

- Đây là... Linh Hồn chi khí của Linh Hồn sư?

Vội vàng rút linh hồn ra, mồ hôi lạnh của Nhiếp Vân chảy ròng.

Tuy chưa bao giờ thấy qua loại thiên phú chi khí này, nhưng hắn chỉ đụng một cái liền minh bạch, tuyệt đối là Linh Hồn chi khí của Linh Hồn sư bài danh thứ tám!

- Là Nguyệt Nhi!

Minh bạch cổ khí tức này là cái gì, hốc mắt Nhiếp Vân hơi đỏ lên.

Ban đầu ở Nhân giới, Đạm Đài Lăng Nguyệt từng nói qua, muốn tìm cho hắn một đạo Linh Hồn chi khí. Lúc ấy không để ý, không nghĩ tới vừa mới đến Linh giới, đã có người đưa tới!

Tuy không biết khuyên tai ngọc này đến cùng là cấp bậc gì, lại có năng lực gì, nhưng nàng có thể trịnh trọng giao cho mình như thế, khẳng định không đơn giản, lại lặng yên không một tiếng động để vào một đạo thiên phú chi khí, ngoại trừ bản thân nàng hoặc là người cực kỳ quen với nàng, thì ai có thể làm được?

Hơn nữa mình đến Linh giới, lặng yên không một tiếng động, cơ hồ không có người biết rõ, chỉ sợ chỉ có Đạm Đài Lăng Nguyệt có được thiên phú Thiên Đạo sư, khống chế Thiên Đạo mới có thể phát giác, cũng rất nhanh tìm được vị trí của mình.

Nàng thực hiện lời hứa, đưa Linh Hồn chi khí tới.

Chỉ là... đã đưa Linh Hồn chi khí tới, vì sao không thể gặp mặt?

- Chỉ sợ nàng có nổi khổ tâm riêng của mình...

Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm.

- Ta sẽ hảo hảo cố gắng, tranh thủ sớm ngày gặp mặt ngươi!

Ánh mắt càng ngày càng kiên định, Nhiếp Vân cất kỹ khuyên tai ngọc, đi nhanh đến thi thể Tu La.

Vừa rồi mặc dù chỉ đụng một cái, nhưng hắn biết rõ, bằng vào cảnh giới bây giờ, không phải thời điểm sử dụng Linh Hồn chi khí, vì phòng ngừa xuất hiện vấn đề như trước kia đối phó Tu La, phải nhanh một chút tăng lên tu vi.

- Vô danh pháp quyết vận chuyển, thôn phệ Tu La, đột phá!

Biết rõ ý niệm của Tu La biến mất, đã không còn nguy hiểm, Nhiếp Vân khoanh chân ngồi ở trước mặt, bàn tay trảo tới.

Linh hồn vận chuyển vô danh pháp quyết, Tu La sát khí trong thi thể Tu La cuồng bạo lao qua, chuyển hóa thành một cổ năng lượng ôn hòa, tràn ngập thân hình.

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn, gông cùm xiềng xích của Tiên Thể cảnh hậu kỳ bị phá tan, rốt cục tiến vào Tiên Thể cảnh đỉnh phong.

Trước kia hắn ở Cửu Dương Sơn cùng Tiêu Nhiên uống rượu, đã có thể đột phá, bởi vì sợ năng lượng không đủ, không cách nào tiến hành Niết Bàn, lúc này mới cưỡng chế ngăn chận.

Lúc này có một thi thể Tu La khi còn sống không biết cấp bậc gì cung cấp năng lượng, căn bản không lo, Nhiếp Vân không áp chế, lực lượng cả người liền nhanh chóng tấn chức.

- Lần thứ sáu Niết Bàn, dẫn động!

Cắn nuốt không biết bao lâu thời gian, Nhiếp Vân cảm thấy Tiên Thể cảnh đỉnh phong đã đạt đến bão hòa, con mắt nhắm lại, dẫn

động lần thứ sáu Niết Bàn, tiến vào trạng thái tu luyện.

.....

Ở chỗ sâu trong tinh không của Linh giới.

Két..

Một thanh âm cửa gỗ đẩy ra vang lên, một nữ hài đi vào.

- Tiểu thư, ta đã dựa theo ngươi phân phó đưa Linh Hồn chi khí qua rồi!

Nữ hài đi vào phòng lập tức nói.

- Ân, hắn... có nói gì không?

Trong phòng có một thanh âm vang lên, nói chuyện chính là một thiếu nữ.

Tuy thiếu nữ này không quay lại, nhưng cho người một loại cảm giác giống như tự nhiên, băng thanh ngọc khiết.

Mái tóc đen nhánh bày ra ở trên quần áo trắng noãn, để lộ ra một cổ khí tức linh động, tuy trong đó mang theo một chút lạnh như băng, không ăn nhân gian khói lửa, nhưng trên người phát ra khí chất đặc biệt, làm người thấy thương tiếc.

- Hắn ngược lại là thật tâm, tiểu thư ngươi xem!

Nữ hài khẽ cười một tiếng, ngón tay điểm một cái, một hình ảnh xuất hiện ở trong hư không, đúng là tràng cảnh ngày đó Nhiếp Vân mua hoa.

- Đây là người trọng yếu nhất trong sinh mệnh của ta cho ta...

Trong chân dung, ánh mắt thiếu niên toát ra cảm tình chân thành tha thiết, không có chút dối trá nào, phảng phất như đoạn cảm tình kia có thể đợi đến Thiên Băng Địa Liệt, sông cạn đá mòn.

- Vân...

Thiếu nữ thấy một màn như vậy, thân thể mềm mại nhẹ nhàng run rẩy, ánh mắt dần dần mê ly.

- Tiểu thư, vị Nhiếp Vân thiếu gia này, tuy ở đâu cũng tốt, chỉ là quá đào hoa, mới đến Linh giới chưa bao lâu, đã có một nữ nhân xinh đẹp đi chung một chỗ, hừ, cũng bởi vì như vậy, ta mới không có nói rõ sự tình Linh Hồn chi khí!

Thấy bộ dạng của thiếu nữ, khóe miệng nữ hài quật lên, khẽ nói:

- Tiểu thư cùng Linh Hồn sư Nhan Chi đại chiến, khổ cực như vậy mới cướp được một đạo Linh Hồn chi khí, không thể nhẹ nhàng cho hắn như vậy...

- Chiến đấu với Nhan Chi, đối với ta cũng có trợ giúp rất lớn, không tính vất vả, tốt rồi Cưu Nghiên, ngươi cũng biết ta có nhiệm vụ cùng sứ mạng, không thể có cảm tình!

Đánh gãy nữ hài Cưu Nghiên nói, ánh mắt thiếu nữ mê ly, tựa như nhìn thấu không biết bao nhiêu tầng không gian, trong lời nói mang theo một ti đạm đạm sầu bi cùng đắng chát.

- Nhiếp Vân... có nữ hài khác chiếu cố, ta cũng thật cao hứng, ta hi vọng sau khi rời đi, hắn... có thể tiếp nhận những người khác, mà không nên vì ta, bỏ qua cảm tình của những người khác, kỳ thật Lạc Khuynh Thành, Dịch Thanh, Hoắc Dĩnh đều không tệ lắm...

Tuy hy vọng có thể cùng Nhiếp Vân sống trọn đời trọn kiếp, để cho hắn toàn tâm toàn ý với nàng, nhưng nàng biết rõ, bởi vì gánh vác sứ mạng, loại sự tình này chỉ là lấy giỏ trúc múc nước, là ảo ảnh trong mơ mà thôi.

- Tiểu thư, như vậy đối với ngươi quá không công bình!

Vành mắt Cưu Nghiên đỏ lên, khẽ nói:

- Ngươi bởi vì hắn công pháp cắn trả, đạo tâm hỗn loạn, tu vi mất nhiều như vậy, nếu không phải như vậy, ngươi khống chế Thiên

Đạo, một Nhan Chi nho nhỏ làm sao có thể để ngươi bị thương? Vì hắn chịu nhiều đau khổ như vậy, hắn ngược lại hát hoa ngắt cỏ, dựa vào cái gì phải thừa nhận nhiều như vậy?

------oOo------

Chương 1365: Lần thứ sáu Niết Bàn thành công (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cưu Nghiên, ngươi sai rồi, ta vừa ra đời thì có loại sứ mạng này, đây là định số, không có người có thể cải biến, biết rõ như vậy, ta còn nhịn không được mở rộng cửa lòng với hắn, là ta hại hắn! Hiện tại thật tình hi vọng hắn có thể quên ta, tiếp nhận nữ hài khác, trải qua sinh hoạt vô ưu vô lự, mà không phải...

Nói đến đây vành mắt nữ hài cũng đỏ lên, trong đôi mắt đen nhánh mang theo kiên định.

- Ai, kỳ thật ngươi không biết, hắn so với ta càng khổ, tuy về sau chúng ta không thể chung một chỗ, nhưng ta biết rõ lòng của hắn!

- Tiểu thư...

Nghe được nữ hài nói, trong nội tâm Cưu Nghiên quặn đau, nói không ra lời.

Mến nhau mà không thể ở chung một chỗ... Chẳng lẽ thực không có biện pháp giải quyết sao?

Nhiếp Vân tiến vào trạng thái tu luyện, đối với ngoại giới chẳng quan tâm, không biết lúc này Cửu Dương thành đã giống như chảo nóng sôi trào.

Nguyên nhân chủ yếu chỉ có một... người của Khu Tu tháp đến!

Còn phái một vị Tứ phẩm Khu Tu sư tự mình tới tọa trấn.

Khâu Lân thân là Tam phẩm Khu Tu sư, mặc dù đối với loại quái vật khổng lồ như Khu Tu tháp mà nói không tính là cái gì, nhưng cũng là một phương quan to, đột nhiên chết mất, nếu như không truy tra mà nói, Khu Tu tháp sẽ không còn tôn nghiêm có thể nói.

Cho nên lần này ra mặt, huy động nhân lực, chẳng những phái ra Khu Tu sư, còn phái ra sáu vị cường giả Thiên Tiên, thậm chí còn có một vị Thiên Tiên đỉnh phong tọa trấn, mục đích rất đơn giản, một khi tra ra nguyên nhân Khâu Lân chết, lập tức giết hung thủ, bảo hộ địa vị cùng quyền thế của Khu Tu sư.

Mấy ngày hôm trước điều tra bởi vì Trầm Hùng che dấu, nên không tra ra cái gì, thẳng đến ngày thứ bảy, một “tài tuấn” rốt cục chịu đựng không được kiểm tra, nói ra trước khi Khâu Lân chết từng bởi vì một sự tình cùng phủ thành chủ phát sinh mâu thuẫn, trong nháy mắt phủ thành chủ biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

- Cửu Dương thành có thể đánh chết Khâu Lân, hơn nữa không một tiếng động, không người nào có thể cảm thấy, chỉ sợ chỉ có thành chủ Trầm Hùng, những người khác làm không được!

Đế Dương đấu giá tràng, một lão giả vuốt vuốt chòm râu nói.

- Đã như vậy, trực tiếp phái người bắt Trầm Hùng đến thẩm vấn liền được, không có tất yếu phải ở chỗ này phân tích!

Lão giả vừa dứt lời, một thanh âm hừ lạnh vang lên.

Nói chuyện chính là một nữ tử mặc trường bào, làn da trắng nõn, dung mạo tương tự Mẫn Tích Tích, xem như mỹ nữ trong trăm có một.

Tuy dung mạo rất tốt, nhưng hai mắt băng hàn, mang theo vẻ ác lạnh, tựa hồ đối với cái gọi là thành chủ chẳng thèm ngó tới.

- Hứa Hinh Thiến đại nhân nói quá đơn giản, trên thực tế không dễ lắm xử lý, Trầm Hùng thành chủ là Vân Vũ tông bổ nhiệm, nếu như không có chứng cớ liền bắt, chỉ sợ chẳng những không cách nào bàn giao với dân chúng, còn không cách nào cho Vân Vũ tông một câu trả lời thuyết phục!

Lão giả lắc đầu.

- Vân Vũ tông? Hừ, Khu Tu tháp chúng ta làm việc, chẳng lẽ còn muốn bọn hắn đồng ý? Chỉ cần hoài nghi, giết liền được, Khu Tu sư chúng ta vì toàn bộ Linh giới làm ra cống hiến cực lớn, hiện tại có người chết, chẳng lẽ ngay cả quyền lợi ấy cũng không có?

Hứa Hinh Thiến hừ lạnh, trong ánh mắt mang theo hương vị cao cao tại thượng chỉ Khu Tu sư mới có.

- Khu Tu tháp làm việc, hoàn toàn chính xác không cần cho bất luận kẻ nào mặt mũi, nhưng Vân Vũ tông có cường giả Kim Tiên cảnh tọa trấn, xem như tông môn không nhỏ, nếu như không có chứng cớ, trực tiếp bỏ qua bọn họ, chỉ sợ sẽ sinh ra không ít phiền toái!

Lão giả lộ vẻ lo lắng.

- Không cần lo lắng, hết thảy do ta gánh, Hứa Hinh Thiến ta đường đường Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư, quyền lợi thẩm tra một tiểu thành chủ vẫn phải có!

Hứa Hinh Thiến khoát khoát tay, không thèm để ý.

Nữ tử này tuổi không lớn, không nghĩ tới rõ ràng là Tứ phẩm Khu Tu sư chủ sự lần này, còn đạt đến Ngân Vân cấp.

- Vậy tốt, ta liền phái...

Lão giả lời còn chưa nói hết, bên ngoài truyền đến một tiếng la.

- Hồi bẩm Hứa Hinh Thiến đại nhân, Hầu Tiềm tiền bối, Vân Vũ tông có người cầu kiến!

- Người Vân Vũ tông tới? Vừa vặn, để cho bọn hắn tiến đến!

Hứa Hinh Thiến khoát tay nói.

Mặc dù lão giả Hầu Tiềm là cường giả Thiên Tiên cảnh đỉnh phong,

nhưng ở trước mặt Tứ phẩm Khu Tu sư, cũng không có quyền ra mặt, hết thảy đều là Hứa Hinh Thiến định đoạt.

- Vân Vũ tông chân truyền đệ tử Thương Vĩnh bái kiến hai vị!

Một lát sau, một thanh niên áo trắng đi đến, một thân khí tức cường đại, rõ ràng cũng là cường giả Thiên Tiên cảnh đỉnh phong.

- Mời ngồi!

Hầu Tiềm vội vàng mời đến.

- Không biết Thương Vĩnh thiếu hiệp tới có gì chỉ giáo?

- Chỉ giáo thì không dám nhận, lần này ta là vì sư đệ Đoạn Tiếu, Hàn Chú vô cớ bỏ mình đến đây điều tra, nghe nói các ngươi cũng đang điều tra, cho nên muốn sang đây xem xem có manh mối hữu dụng hay không!

Thương Vĩnh ôm quyền nói.

Lúc nói chuyện, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm Hứa Hinh Thiến, trong đôi mắt lập loè không che dấu hảo cảm chút nào.

Dung mạo của Hứa Hinh Thiến rất tốt, cộng thêm thiên phú Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư, chỉ sợ đổi lại bất luận kẻ nào cũng động tâm.

- Chúng ta đã điều tra ra, là Cửu Dương thành thành chủ giết người, như thế nào, ngươi muốn xen vào sao?

Chứng kiến loại ánh mắt này của hắn, đôi mi thanh tú của Hứa Hinh Thiến nhăn lại, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét, thuận miệng nói.

Nghe nàng nói như vậy, Hầu Tiềm vốn muốn nói chỉ là phỏng đoán còn không có chứng cớ, lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống.

Hứa Hinh Thiến trước mắt này, tuổi còn trẻ thì đến được Tứ phẩm Khu Tu sư, thiên phú tất nhiên không tệ, nhưng lợi hại hơn chính là

nàng có một sư phụ cực kỳ lợi hại.

Sư phụ của nàng, đã đạt đến Lục phẩm Khu Tu sư, mặc dù ở Khu Tu tháp cũng là đại nhân vật.

Chính bởi vì có loại hậu trường này, mới khiến cho nàng có cử chỉ cùng thái độ ngang ngược càn rỡ.

- Quản? Chuyện này, tuy Cửu Dương thành thành chủ là Vân Vũ tông chúng ta bổ nhiệm, nhưng dám thương hại Khu Tu sư, liền là tử tội, mặc dù các ngươi không động thủ, ta cũng sẽ đích thân vì dân trừ hại!

Thương Vĩnh vội vàng nói, vẻ mặt nịnh nọt.

- Như vậy cũng tốt, vậy hiện tại chúng ta liền đi phủ thành chủ, nhìn xem Trầm Hùng này lớn mật ra sao, chẳng những dám giết Khâu Lân, còn giết hai sư đệ của ngươi!

Hứa Hinh Thiến đứng dậy, tuy dáng người mỹ lệ giấu ở trong trường bào, nhưng đột nhiên đứng lên, ngực tròn vo nhô lên cùng với bờ mông đẫy đà như trước triển lộ nhìn một cái không sót gì, để cho Thương Vĩnh nhịn không được nuốt nước miếng.

------oOo------

Chương 1366: Lần thứ sáu Niết Bàn thành công (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tốt, hiện tại ta giúp ngươi hảo hảo thẩm vấn!

Thương Vĩnh nịnh nọt nói.

Nghe được hai người đối thoại, Hầu Tiềm thở dài.

Loại thẩm tra này cũng quá qua loa rồi, Trầm Hùng kia hắn từng điều tra qua, chỉ có thực lực Chân Tiên cảnh hậu kỳ, loại thực lực

này muốn giết Khâu Lân là cơ hồ không có khả năng, chớ nói chi là Đoạn Tiếu, Hàn Chú có được tu vi Thiên Tiên cấp.

Bất quá, hắn chỉ là theo Hứa Hinh Thiến đi ra, phụ trách bảo hộ nàng, nàng nói cái gì chính là cái đó, dù Trầm Hùng này bị oan uổng, cũng chỉ có thể tự nhận không may!

Huống chi hiện tại còn có Thương Vĩnh, sự tình càng thêm phiền toái.

Hứa Hinh Thiến Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư đã có quyết định, những người khác lập tức tuân thủ, rất nhanh một đoàn người đi tới phủ thành chủ, Thương Vĩnh đi đầu vọt lên.

- Bảo thành chủ Trầm Hùng của các ngươi tới gặp ta!

Tiến vào phủ thành chủ, Thương Vĩnh vung tay ném ra một lệnh bài chân truyền đệ tử, hừ lạnh.

- Vâng!

Chứng kiến lệnh bài này, những người khác biết rõ lợi hại, lại càng hoảng sợ, đang định đi qua thông bẩm, chỉ thấy Trầm Hùng cùng bọn người con gái Trầm Giai Dung, Mẫn Ngạn, Mẫn Tích Tích đi tới.

Bởi vì Nhiếp Vân, Mẫn Ngạn, Mẫn Tích Tích cũng không ly khai, mà một mực ở Thiết Long Thành làm khách, chỉ có Ngụy Dã đi về trước.

- Cửu Dương thành thành chủ Trầm Hùng, bái kiến Vân Vũ tông chân truyền đệ tử!

Trầm Hùng biết rõ người này thực lực hơn xa mình, vội vàng ôm quyền.

- Ta hiện tại hỏi ngươi, Đế Dương đấu giá tràng Tam phẩm Khu Tu sư Khâu Lân có phải là ngươi giết hay không? Hai vị sư đệ Đoạn Tiếu, Hàn Chú có phải chết ở trên tay của ngươi hay không?

Thương Vĩnh vì biểu hiện ở trước mặt giai nhân, không nói hai lời, trực tiếp đánh tội danh xuống.

- Hồi bẩm đại nhân, cho dù ta muốn động thủ, cũng không có thực lực như vậy a...

Trầm Hùng đã sớm nghĩ kỹ lí do thoái thác, vội nói.

- Còn dám nói xạo, quỳ xuống cho ta!

Không đợi hắn nói xong, Thương Vĩnh hét lớn một tiếng, bàn tay đưa về phía trước, lực lượng Thiên Tiên đỉnh phong huy sái xuống, Trầm Hùng còn không kịp phản ứng, đầu gối mềm nhũn, trùng trùng điệp điệp quỳ rạp xuống đất.

- Đại nhân, Trầm Hùng bất kể nói thế nào cũng là người đứng đầu một thành, không có chứng cớ xử phạt như vậy, chỉ sợ sẽ để cho người không phục...

Thấy Thương Vĩnh không nói hai lời liền để cho Trầm Hùng quỳ rạp xuống đất, Mẫn Ngạn nhướng mày, bước lên phía trước hai bước.

- Dám nghi vấn ta làm việc, ngươi tính toán ngon vậy sao?

Vẻ mặt Thương Vĩnh khinh miệt.

- Tại hạ Thiết Long Thành thành chủ Mẫn Ngạn, vừa lúc ở đây làm khách...

Mẫn Ngạn vội nói.

- Làm khách? Hừ, trước kia ta còn nghi hoặc, Trầm Hùng một người không đủ đánh chết Khâu Lân, chỉ sợ là hai người các ngươi hợp mưu đánh chết hắn! Đã như vậy, ngươi cũng quỳ xuống cho ta, lập tức thừa nhận tội danh, nếu không, ta sẽ cho ngươi biết uy lực của Vân Vũ tông thập đại cực hình!

Thương Vĩnh cười lạnh, bàn tay lần nữa đưa về phía trước.

Ầm ầm!

Chỉ thoáng một phát, Mẫn Ngạn đồng dạng quỳ rạp xuống trên mặt đất.

Mẫn Ngạn cùng Trầm Hùng đều là Chân Tiên cảnh, thực lực không kém nhiều, ở trước mặt Thiên Tiên đỉnh phong Thương Vĩnh, cái gì cũng không tính.

- Ngươi...

Trầm Giai Dung, Mẫn Tích Tích không nghĩ tới đệ tử Vân Vũ tông trước mắt không nói hai lời liền bức bách phụ thân quỳ xuống, toàn bộ đều giận đến mặt đỏ lên.

- Ân?

Lúc này Thương Vĩnh mới nhìn đến hai nữ, bị dung mạo của hai người chấn kinh thoáng một phát, trong mắt hiện lên một đạo kinh diễm, lập tức loại hào quang này bị hắn che dấu xuống.

- Ta theo lẽ công bằng xử lý, chẳng lẽ các ngươi có nghi vấn?

- Theo lẽ công bằng xử lý?

Nghe nói như thế, hai nữ càng tức.

- Đúng vậy, có nghi vấn gì, ta có thể chuyên môn giải thích cho các ngươi, tốt rồi, hiện tại ta muốn thẩm vấn hai người này, các ngươi lui ra!

Thương Vĩnh không biết nghĩ tới điều gì, chậc chậc lưỡi, khoát tay chặn lại, nhìn chằm chằm Trầm Hùng, Mẫn Ngạn quỳ rạp xuống đất.

- Hai người các ngươi, lập tức thừa nhận như thế nào giết chết Khâu Lân cùng Đoạn Tiếu, Hàn Chú! Nếu như có một câu nói dối, cẩn thận ta lập tức đánh chết bọn ngươi!

- Hồi bẩm đại nhân, chúng ta cũng không xếp đặt thiết kế bọn người Khâu Lân, cũng không biết bọn họ là chết như thế nào, nhất

là Đoạn Tiếu cùng Hàn Chú, ta ngay cả thấy cũng chưa thấy qua, làm sao giết chết bọn họ?

Trầm Hùng vội vàng nói.

Đoạn Tiếu, Hàn Chú là ở Cửu Dương Sơn bị Nhiếp Vân giết chết, Trầm Hùng không đi Cửu Dương Sơn, hoàn toàn chính xác không biết.

Mặc dù Mẫn Ngạn, Mẫn Tích Tích đã gặp Đoạn Tiếu, Hàn Chú, nhưng biết rõ lúc này nói càng nhiều, tội danh càng lớn, dứt khoát một chữ cũng không đề cập tới.

- Ta chỉ là tới làm khách, thậm chí ngay cả Khâu Lân cũng chưa thấy qua, làm sao giết chết bọn hắn!

Mẫn Ngạn cũng nói.

- Hừ, xem ra các ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ rồi! Vậy tốt, hiện tại ta liền cho các ngươi nếm thử cái gì là hình pháp của Vân Vũ tông!

Thương Vĩnh cười lạnh, ngón tay điểm về phía trước, hai đạo khí lưu thẳng tắp bắn tới hai người, có thể đoán được, một khi chui vào trong cơ thể hai người, nhất định sẽ thừa nhận tra tấn như Địa ngục.

Hô!

Còn chưa tới trước mặt hai người, đột nhiên trong không khí có một đạo tật phong hiện lên, khí lưu trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

- Khâu Lân, Đoạn Tiếu cùng Hàn Chú, ba người này đều là vì đắc tội ta, bị ta giết, có chuyện gì thì đến đây đi!

Lập tức, thanh âm nhàn nhạt vang lên, một thiếu niên chẳng biết lúc nào đột ngột xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Đột nhiên xuất hiện một người, tuổi không lớn, mười tám mười chín

tuổi, một bộ quần áo sạch sẽ chỉnh tề, trên thân không có khí tức kinh người, cũng không có lực lượng cuồng bạo, hai con ngươi đen nhánh tựa như hồ nước bình tĩnh, không có chút gợn sóng nào, tựa hồ Thiên Tiên cảnh đỉnh phong Thương Vĩnh ở trước

mặt hắn, cũng không coi vào đâu.

Đúng là Nhiếp Vân trùng kích Niết Bàn lần thứ sáu thành công xuất quan.

Lần này Niết Bàn thời gian ngắn hơn, chỉ có bảy ngày.

Lần thứ nhất mười ngày, lần thứ hai một tháng, lần thứ ba hai tháng, lần thứ tư một tháng, lần thứ năm mười ngày, lần này bảy ngày, tựa hồ Niết Bàn cũng theo số lần ngày càng nhiều, hiện ra quy luật nào đó.

Tuy thời gian ngắn không ít, nhưng thực lực gia tăng không bởi vậy giảm bớt, trải qua bảy ngày củng cố, Nhiếp Vân trực tiếp từ Tiên cấp đệ nhị trọng Tiên Thể cảnh đỉnh phong, luân phiên đột phá, đạt đến điểm cực hạn của đệ tam trọng Chân Tiên cảnh cùng đệ tứ trọng Thiên Tiên cảnh, nửa bước Thiên Tiên cảnh!

------oOo------

Chương 1367: Lần thứ sáu Niết Bàn thành công (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tu vi đạt tới Tiên cấp, mỗi tiến bộ một tiểu cảnh giới, liền cần vô số lực lượng bổ sung, có thể thoáng một phát đột phá một đại cấp bậc, thậm chí sắp hai cấp, đã hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Nhiếp Vân.

Niết Bàn thành công, thi thể Tu La cũng bị hắn thôn phệ sạch sẽ, cuối cùng biến thành tro bụi.

Tuy Tu La kia khi còn sống rất cường đại, nhưng không biết chết bao nhiêu năm, thi thể duy trì toàn bộ di tích, đã là nỏ mạnh hết đà,

cung cấp năng lượng cho hắn cũng không nhiều, đương nhiên, nếu như không phải như vậy, hắn cũng không có khả năng thôn phệ.

Đạt tới nửa bước Thiên Tiên cảnh, thực lực của Nhiếp Vân lần nữa bạo tăng, chiến lực hiện tại, gặp gỡ nửa bước La Tiên cảnh cũng có thể Nhất Kích Tất Sát.

Chẳng những thực lực gia tăng, lần này thôn phệ Tu La lại để cho đan điền xuất hiện dung hợp lần nữa, Ẩn Nặc sư bài danh 351, cùng tam đại thiên phú đào tẩu dung hợp, tạo thành cục diện Tứ Tinh.

Nói cách khác, hiện tại hắn đã là một vị Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư!

Đan điền dung hợp, để cho hắn không khỏi cảm khái, thôn phệ Tu La quả nhiên là phương pháp dung hợp đan điền tốt nhất, nếu như không phải như vậy, muốn dung hợp ba bốn đan điền, còn không biết phí bao nhiêu thời gian cùng tâm huyết.

Vì sao đánh chết Tu La sẽ có hiệu quả như thế, hiện tại Nhiếp Vân cũng suy đoán ra đại khái.

Tu La sát khí cùng thiên phú chi khí dung hợp là quan hệ đối địch, lúc nó xâm nhập thân thể con người, cái sau sẽ tự động chống cự, đây là một loại thiên tính, giống như tiêm vacxin vậy, một khi đề kháng không nổi, đan điền sẽ tự động tới gần, dần dà, dung hợp liền đơn giản.

Linh hồn vận chuyển vô danh pháp quyết tuy có thể thôn phệ Tu La, nhưng Tu La sát khí dù sao cũng là ngoại vật, như trước có tính phá hư rất mạnh, như vậy thiên phú đan điền ở dưới sát khí kích thích, chậm rãi tiến hành dung hợp.

Ẩn Nặc sư bài danh tuy hơn ba trăm, nhưng công năng cường đại, cùng Tam đại thiên phú đào tẩu có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, dung hợp tương đối dễ dàng, trong lúc bất tri bất giác thành công, cái này để cho Nhiếp Vân vốn định dung hợp thiên phú Thiên Nhĩ vào Thiên Nhãn, Kiếm Đạo, Võ Đạo, có chút buồn bực.

Đồng dạng dung hợp bốn loại thiên phú, nếu như Thiên Nhãn, Kiếm Đạo, Thiên Nhĩ, Võ Đạo có thể dung hợp, vô luận sức chiến đấu hay chống cự Tu La sát khí của hắn, sẽ lần nữa tăng cường không ít.

Niết Bàn thành công, Nhiếp Vân cũng không sốt ruột cảm ứng đạo Linh Hồn chi khí kia.

Đã có sự tình Tu La, hắn biết rõ thực lực bây giờ tuy gia tăng lên không ít, nhưng so với đại năng Linh Hồn sư mà nói, vẫn kém không ít, cho dù muốn sử dụng Linh Hồn chi khí gọi linh hồn của đệ đệ trở về, để cho hắn phục sinh, cũng phải luyện hóa Thiên Diệp Tiên Liên xong, ngưng tụ được Bất Tử chi thân lại nói!

Đã có Bất Tử chi thân, mặc dù xuất hiện biến cố, cũng sẽ có vốn liếng bảo vệ tánh mạng càng lớn.

Không cảm ứng Linh Hồn chi khí, Nhiếp Vân biết rõ vừa mới tấn chức, tu vi không có triệt để củng cố, tu luyện cũng là phí công, vừa ra Bắc Đẩu tinh cung, chứng kiến sự tình Thương Vĩnh bức bách Trầm Hùng, Mẫn Ngạn, liền không do dự lao đến.

Đừng nói bọn người Khâu Lân, Hàn Chú là hắn giết, cho dù không phải hắn giết, đối phương làm như vậy cũng tương đương chạm đến nghịch lân của hắn, thuộc về loại phải chết!

- Ngươi? Ngươi giết Đoạn Tiếu cùng Hàn Chú? Cực kỳ tốt, đã thừa nhận, lập tức quỳ xuống tự phế tu vi, bằng không thì chờ ta động thủ, ngươi sẽ thảm hơn hiện tại nhiều!

Thương Vĩnh không nghĩ tới đột nhiên xuất hiện một thiếu niên, mở miệng liền thừa nhận giết chết Hàn Chú, Đoạn Tiếu, sắc mặt thoáng một phát âm trầm, điên cuồng hét lên.

- Để cho ta quỳ xuống tự phế tu vi?

Nhiếp Vân nhìn về phía Thương Vĩnh, khẽ cười một tiếng.

- Ngươi tính toán ngon vậy sao?

- Ngươi... muốn chết!

Mặt của Thương Vĩnh thoáng một phát biến thành xanh đậm, huyết dịch vọt tới da đầu, tóc chuẩn bị tạc lên.

Con sâu cái kiến này, rõ ràng dám nói với hắn như vậy, đã đụng điểm mấu chốt của hắn.

Đưa tay về phía trước, bàn tay lập tức biến thành màu đỏ như máu, một con Nghiệt Long hình thành, ở trên không trung lăn một vòng, gào thét mà đến Nhiếp Vân.

Tuyệt chiêu của Vân Vũ Tông, Nghiệt Long chưởng!

Nghe nói là một tiền bối của Vân Vũ Tông trong lúc vô tình nhận được hài cốt của một con Nghiệt Long, căn cứ khí tức ẩn chứa trong đó sáng tạo ra, vừa ra tay chiến thiên chiến địa, khí thế kinh người.

- Thật mạnh!

Thực lực Hầu Tiềm tương đương hắn, thấy hắn ra tay, sắc mặt ngưng trọng, nhịn không được nhẹ gật đầu.

Thực lực của hắn cũng là Thiên Tiên cảnh đỉnh phong, nhưng muốn đón đỡ chiêu này, phải vận dụng toàn lực mới được, tuyệt chiêu như thế vừa thấy mặt liền đánh ra, chứng minh vừa rồi thiếu niên này nói, đã triệt để chọc giận hắn, để cho hắn mất đi kiên nhẫn, muốn Nhất Kích Tất Sát.

- Xem hắn ngăn cản như thế nào...

Biết rõ thiếu niên có thể không kiêng nể gì như thế, nhất định có chỗ dựa vào, Hầu Tiềm vội vàng nhìn Nhiếp Vân, muốn nhìn xem công kích cường đại như thế, hắn dùng thủ đoạn gì ngăn cản, cũng tốt thừa cơ phán đoán tu vi của hắn.

- Cái đồ chơi gì!

Con mắt Hầu Tiềm vừa mới rơi vào trên người thiếu niên, liền nghe được một thanh âm không thèm quan tâm vang lên, vẽ một cái, cả người thiếu niên không có chút phòng ngự nào, vọt tới Nghiệt Long quyền.

BA~!

Ánh mắt hoa lên, trước kia Thương Vĩnh hung hăng càn quấy, bị một cước đá bay, trồng trên mặt đất, mặt mũi mất sạch.

- Đáng giận, chết!

Giãy dụa đứng dậy, Thương Vĩnh sắp muốn điên rồi.

Vừa rồi giao thủ, thực lực của thiếu niên hắn đã nhìn ra, chỉ có nửa bước Thiên Tiên cảnh!

Nửa bước Thiên Tiên cảnh rõ ràng một cước đá bay cường giả Thiên Tiên cảnh đỉnh phong như hắn, tức giận đến một ngụm lão huyết thiếu chút nữa phun ra.

Cổ tay khẽ đảo, một thanh trường kiếm xuất hiện ở trong lòng bàn tay, thân thể khẽ động, bước chân như ảo ảnh cắt tới, đâm qua cổ họng của Nhiếp Vân.

Ở trong mắt hắn xem ra, sở dĩ đối phương một cước đá bay hắn là vì khinh địch, hiện tại trường kiếm nơi tay, khí thế tăng vọt tuyệt đối có thể hòa nhau một ván, ở trước mặt mỹ nhân lưu lại ấn tượng tốt.

- Dừng tay!

Trường kiếm vạch phá khoảng cách, mắt thấy muốn đánh chết thiếu niên, đột nhiên một tiếng hừ lạnh vang lên, lập tức một đạo hồng quang lập loè, Thương Vĩnh chỉ cảm thấy cánh tay tê rần, trường kiếm rơi trên mặt đất.

- Ngươi...

Sắc mặt dữ tợn đang muốn ra tay, lúc này mới phát hiện động thủ là Hứa Hinh Thiến.

------oOo------

Chương 1368: Lần thứ sáu Niết Bàn thành công (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn chỉ biết Hứa Hinh Thiến là Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư, không biết thực lực rõ ràng lợi hại như vậy, chỉ thoáng một phát liền để cho trường kiếm của hắn rời tay, tuy vừa rồi tập kích mang theo hương vị đánh lén, nhưng lực chiến đấu chân chính chỉ sợ không kém hắn, thậm chí còn mạnh hơn vài phần!

- Thương Vĩnh công tử, trước không vội ra tay, ta có việc hỏi người này thoáng một phát!

Tựa hồ biết rõ hao tổn mặt mũi của Thương Vĩnh, Hứa Hinh Thiến quay đầu nói một tiếng.

- Hỏi sự tình? Tiểu tử này đã thừa nhận sát hại Khâu Lân, Đoạn Tiếu, Hàn Chú, tội không thể tha thứ, không có gì phải hỏi...

Thương Vĩnh sốt ruột hô.

- Như thế nào, ngươi dạy ta, dạy ta làm việc như thế nào?

Nghe được hắn nói, sắc mặt Hứa Hinh Thiến trầm xuống, đôi mi thanh tú nhàu lên.

- Không dám!

Sắc mặt Thương Vĩnh cứng đờ, trên trán gân xanh tóe ra, không dám trò chuyện.

Nếu như nói trước kia tôn kính đối phương là bởi vì mỹ mạo cùng thân phận Khu Tu sư, vừa rồi giao thủ cho hắn biết, nữ hài trước mắt này, chính thức chiến đấu mà nói, tuyệt đối là nhân vật đáng sợ.

Thực lực như thế cộng thêm thân phận Khu Tu sư, mặc dù giết

hắn, Vân Vũ Tông cũng không dám có người báo thù.

Tuy Vân Vũ Tông ở trong phạm vi nhất định rất cường đại, nhưng so với Khu Tu tháp tung hoành lục giới, cọng lông cũng không tính, người ta có việc thương nghị với ngươi, là vì ở trên địa bàn của ngươi tôn trọng ngươi, cho dù không thương nghị với ngươi dùng sức mạnh, cũng chỉ có thể chịu đựng.

Thấy Thương Vĩnh hung hăng càn quấy, bị nữ nhân này nói một câu liền không dám phản bác, sắc mặt đỏ lên, bọn người Mẫn Ngạn không khỏi kỳ quái, ngay cả Nhiếp Vân cũng nhịn không được nhìn thoáng qua, xem xét, lập tức hiểu được.

Tuy nữ nhân này ăn mặc vô cùng bình thường, nhưng huy chươ ng đại biểu đẳng cấp Khu Tu tháp treo ở trước ngực, bị bộ ngực cao cao nâng lên, phản xạ ra ánh sáng chói lọi.

- Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư, khó trách quyền lợi lớn như vậy...

Biết rõ địa vị của Khu Tu sư cùng Khu Tu tháp cường đại, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu, bàn tay nhẹ nhàng đở, Mẫn Ngạn, Trầm Hùng quỳ rạp xuống đất đã bị một cổ lực lượng nhu hòa vịn lên.

- Nếu như ta nhìn không sai, thực lực của ngươi chỉ có nửa bước Thiên Tiên cảnh, loại thực lực này lại có thể đả bại Thiên Tiên cảnh Thương Vĩnh, chẳng lẽ ngươi là Khu Tu sư?

Hứa Hinh Thiến nhìn về phía thiếu niên trước mắt.

Khu Tu sư đều là kẻ có được thiên phú đặc thù, có thể vượt cấp chiến đấu rất bình thường, cho nên nàng mới có nghi vấn này.

- Nửa bước Thiên Tiên cảnh?

- Tiến bộ nhanh như vậy...

Ngữ khí của nàng rất bình thản, nhưng bọn người Mẫn Tích Tích nghe vào tai lại hai mắt choáng váng.

Đối với Mẫn Ngạn Mẫn Tích Tích mà nói, lần thứ nhất nhìn thấy

thiếu niên này, chỉ là vừa bước vào Tiên Thể cảnh, hơn nửa tháng liền biến thành nửa bước Thiên Tiên cảnh, loại tốc độ tiến bộ này cũng thật đáng sợ!

So sánh với tốc độ tu luyện của hắn, cái gì Thiết Long Thành thiên tài, cái gì Cửu Dương thành thiên tài… không khác phế vật a.

- Phải, bất quá vừa mới đột phá, còn không có cơ hội đến Khu Tu tháp khảo hạch!

Nhiếp Vân thuận miệng nói, nói như vậy trước lưu lại cho mình đường lui, tương đương thừa nhận thân phận, cũng vì kiếm cớ cho vì sao không có huy chươ ng đẳng cấp.

- Vừa mới đột phá? Ngươi... Bây giờ là Khu Tu sư mấy phẩm?

Thấy đoán không sai, con mắt Hứa Hinh Thiến sáng ngời, vội vàng hỏi.

- Tứ phẩm!

Nhiếp Vân cũng không che dấu, nói thẳng.

- Tứ phẩm?

Gian phòng tạc mở nồi.

Bọn người Mẫn Tích Tích, Trầm Giai Dung đồng thời choáng váng, khó trách thiếu niên này có thể chữa bệnh cho nàng cùng Trầm Hùng, nguyên lai quả thật đạt tới Tứ phẩm Khu Tu sư rồi.

Nghĩ đến các nàng rõ ràng gọi thẳng tính danh của một vị Tứ phẩm Khu Tu sư, lưng không khỏi chảy mồ hôi lạnh.

Tứ phẩm Khu Tu sư, ở Linh giới địa vị vượt xa hạ tam phẩm có thể so sánh, đi đến bất kỳ địa phương nào cũng được đãi ngộ giống như quý tộc, cường giả Thiên Tiên ở trước mặt cũng phải cúi đầu, không dám vượt qua.

Loại đại nhân vật này có quan hệ với các nàng, lúc trước nghĩ cũng

không dám nghĩ.

- Tứ phẩm... Khu Tu sư?

Toàn thân Thương Vĩnh cứng đờ, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Vừa rồi hắn rõ ràng động thủ với một vị Tứ phẩm Khu Tu sư, còn muốn đánh chết hắn... Cái này phiền toái lớn rồi!

May mắn hiện tại hắn không có khảo hạch đẳng cấp, một khi khảo hạch ra đẳng cấp, thân phận đạt được Khu Tu tháp chứng minh là đúng, chỉ sợ hắn muốn chết cũng không chết được rồi!

Phải thừa dịp hắn còn không có khảo hạch xong, nghĩ biện pháp đánh chết hắn!

Trong nội tâm toát ra một ý nghĩ, trong mắt Thương Vĩnh để lộ ra một đạo âm tàn.

- Tứ phẩm? Huyết Vân hay Ngân Vân?

Hứa Hinh Thiến vội hỏi.

- Ngân Vân!

Nhiếp Vân nói.

Tam đại thiên phú chạy trốn cùng thiên phú Ẩn Nặc sư dung hợp, những thiên phú này đều trên 100, cho nên, dựa theo đạo lý, chỉ là Ngân Vân Khu Tu sư.

- Ngân Vân! Rất tốt, sự tình khảo hạch ngươi không cần lo lắng, ta sẽ dẫn ngươi đi Khu Tu tháp khảo hạch xác định thân phận cho ngươi!

Hứa Hinh Thiến vừa cười vừa nói.

- Dẫn ta? Ta giết bọn người Khâu Lân cùng Đoạn Tiếu...

Nhiếp Vân có chút mê hoặc.

Mới vừa rồi còn hùng hổ, như thế nào đột nhiên trở mặt rồi hả? Mọi người đồng dạng đều là Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư, không nên sợ hãi mình nha.

- Chết thì chết a!

Hứa Hinh Thiến khoát tay chặn lại, khôi phục thái độ trước kia.

- Khu Tu sư chúng ta muốn giết người, thiên kinh địa nghĩa, không ai dám ngăn trở!

- Ách!

Nhiếp Vân cười khổ.

Quyền lợi của Khu Tu sư thật là lớn, hôm nay nếu không phải chứng minh thân phận, ngoại trừ đánh chết những người này ra, thật đúng là khó có thể xong việc.

- Đúng rồi, ta gọi Hứa Hinh Thiến, chắc hẳn ngươi cũng đã nhìn ra, giống như ngươi, Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư, còn không có hỏi tên của ngươi!

Thấy thái độ của thiếu niên, Hứa Hinh Thiến cũng đoán được một chút, khẽ cười nói.

- Nhiếp Vân!

Nhiếp Vân báo ra tên thật.

- Nguyên lai là Nhiếp Vân các hạ, chuyện nơi đây ta sẽ chi tiết báo cáo Khu Tu tháp, không cần lo lắng, Tứ phẩm Khu Tu sư hoàn toàn có tư cách đánh chết Thiên Tiên cùng Tam phẩm Khu Tu sư, chỉ cần Khu Tu tháp xác nhận thân phận, những người này chết thì chết, không ai dám nói nhảm!

Hứa Hinh Thiến đứng dậy.

- Tốt!

Nhiếp Vân gật đầu.

Không hổ là Khu Tu tháp, xem quy tắc không có gì, quả nhiên khí phách!

- Đáng giận, phải giết chết người này...

Thương Vĩnh thấy Hứa Hinh Thiến đối với hắn lạnh lùng, nhưng đối với Nhiếp Vân lại cực kỳ hợp ý, sát ý tuôn ra.

------oOo------

Chương 1369: Ly khai (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy rất muốn giết Nhiếp Vân, nhưng hắn không phải người lỗ mãng, biết rõ một khi bị người khác biết rõ hắn giết Tứ phẩm Khu Tu sư, nhất định sẽ lọt vào đuổi giết vô cùng vô tận, cho nên, hết thảy phải hảo hảo kế hoạch, đánh lén ra tay mới được!

- Tiểu tử, trước cho ngươi đắc ý một thời gian ngắn, đến lúc đó ta sẽ để ngươi muốn khóc cũng khóc không được...

Trong nội tâm Thương Vĩnh hừ lạnh.

- Nhiếp Vân, ngươi đã không có huy chươ ng Khu Tu sư, không bằng theo ta đi Khu Tu tháp ở quận thành khảo hạch a! Còn một tháng nữa Khu Tu tháp ở đó sẽ có mười năm một lần khảo hạch, đến lúc đó sẽ đến không ít cao nhân, sư phụ ta cũng sẽ đi qua, ta có thể mang ngươi đi gặp!

Hứa Hinh Thiến nói.

Trước kia Nhiếp Vân còn kỳ quái, vì sao Hứa Hinh Thiến nhiệt tình với hắn như vậy, sau khi nghe, rốt cục hiểu được.

Khu Tu sư trong Khu Tu tháp giống như thế tục giới, chia làm rất

nhiều thế lực, thế lực có Khu Tu sư càng nhiều, lấy được tài nguyên càng nhiều, quyền lợi càng lớn, hắn là một vị Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư, đã đáng giá lôi kéo rồi.

Lại nói, trẻ tuổi như vậy liền là Tứ phẩm Khu Tu sư, khó bảo toàn trong cơ thể còn có thiên phú chưa dung hợp, về sau thậm chí còn sẽ đạt tới Ngũ phẩm, Lục phẩm, đối với người có tiềm lực, có thực lực này, mỗi thế lực đều muốn lôi kéo.

Đương nhiên, thiên phú đặc thù là át chủ bài của mỗi người, bình thường không muốn nhiều lời, tuy Hứa Hinh Thiến rất muốn biết thiếu niên này còn có tiềm lực có thể đào móc hay không, lại không dám hỏi.

Đối với thế lực của Khu Tu tháp phân chia, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, nhưng nếu có cơ hội khảo hạch đạt được huy chươ ng Khu Tu sư, hắn sẽ không bỏ qua.

Đã có thứ này, xác định thân phận, chẳng khác nào đã có một át chủ bài bảo vệ tánh mạng, không muốn mới là người ngu.

- Tốt, vừa vặn ta cũng không có việc gì, liền đi Tân Quận Khu Tu tháp nhìn xem!

Nhiếp Vân gật đầu.

Tân Quận thành là thành thị còn lớn hơn Cửu Dương thành, sở dĩ nổi tiếng, là vì có được một cứ điểm của Khu Tu tháp, nghe nói ở chỗ này tọa trấn, là Lục phẩm Khu Tu sư, hoàn toàn có thể khảo hạch, xác định thân phận cho hắn.

- Việc này không nên chậm trễ, hiện tại chúng ta liền đi thôi!

Hứa Hinh Thiến thấy thiếu niên đồng ý, mở miệng nói.

- Hiện tại đi?

Nhiếp Vân không nghĩ tới nữ nhân này gấp gáp như thế, lúc này cười cười.

- Như vậy đi, hôm nay nhìn thời gian không còn sớm, sáng sớm ngày mai chúng ta xuất phát được không?

- Ngày mai? Tốt, ta sẽ ở Đế Dương đấu giá thành chờ ngươi, sáng sớm xuất phát!

Hứa Hinh Thiến gật đầu, mang theo bọn người Hầu Tiềm đi ra ngoài, chỉ chốc lát liền biến mất.

Thương Vĩnh thấy nàng ly khai, lạnh lùng nhìn Nhiếp Vân, cũng theo sát đi ra.

Lần này hắn tới vốn định đùa nghịch uy phong, ở trước mặt mỹ nhân hảo hảo biểu hiện, kết quả mặt quét rác, lại đợi ở chỗ này, sợ thực nhịn không được sẽ ra tay với thiếu niên này.

Đương nhiên, hắn cũng biết, thực lực đối phương mạnh mẽ, nếu như không hảo hảo tính toán, chẳng những không thể giết được, chết còn có thể là hắn.

Đối với cách nghĩ của Thương Vĩnh, Thiên Nhĩ sư của Nhiếp Vân nghe nhất thanh nhị sở, bất quá không để ở trong lòng.

Thứ nhất, bởi vì vừa dẹp loạn sự tình bọn người Khâu Lân, Đoạn Tiếu, lại giết một cái, nhất định sẽ khiến cho Vân Vũ Tông bắn ngược; thứ hai, hắn còn muốn từ trong miệng Thương Vĩnh biết được Vân Vũ Tông phải chăng có Hỗn Độn linh dịch, cho dù muốn giết, cũng phải tìm địa phương ẩn nấp không người, mới có thể ép hỏi chuyện này ra.

Thấy mọi người đi sạch sẽ, lúc này Nhiếp Vân mới không áp chế tu vi trên người, khí tức phóng lên trời, dẫn động lôi kiếp.

Linh giới là bổn mạng đại tinh, có thể trong thời gian ngắn áp chế lôi kiếp, không bị Thiên Đạo phát hiện, mục đích để bọn người Hứa Hinh Thiến chờ thêm một đêm, chính là vì độ kiếp.

Ầm ầm!

Toàn bộ lực lượng bỏ niêm phong, bầu trời xuất hiện lôi kiếp.

Lôi kiếp này, là La Tiên kiếp khi cường giả Thiên Tiên đỉnh phong tấn cấp La Tiên mới có.

Lần này lôi kiếp không có Lôi Điện, chỉ có một Thần thú do Lôi Điện tạo thành.

La Tiên kiếp, còn gọi là Lôi Thú kiếp, loại Lôi Thú này có được thực lực La Tiên cảnh sơ kỳ, ra tay chiến đấu, hủy diệt thiên địa.

Nhiếp Vân biết rõ chính diện chiến đấu với loại Lôi Thú cấp bậc này, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, lập tức không dám dừng lại, Phượng Hoàng chi dực lập loè, trực tiếp bay ra Cửu Dương thành.

Lôi kiếp là trừng phạt hắn, trốn tránh không được, theo sát lấy đuổi theo, Nhiếp Vân bay đi, lợi dụng áp súc Nguyên Khí Đạn tiến hành đánh xa.

Cái này ngược lại bị hắn tính đúng rồi, tuy uy lực của Lôi Thú kiếp cực lớn, nhưng đối với Nguyên Khí Đạn vẫn ngăn cản không nổi, bị đánh nổ tung, chia năm xẻ bảy.

Phá giải kiếp số không thể mượn tay người khác, Nguyên Khí Đạn là Nhiếp Vân kích xạ ra, xem như lực lượng của hắn, có thể giết Lôi Thú kiếp, chẳng khác nào thành công vượt qua thiên kiếp.

Giống như lần trước, như trước không có xuất hiện tường vân, bất quá có thể vượt qua lôi kiếp, Nhiếp Vân đã cực kỳ cao hứng rồi.

Tại nguyên chỗ điều chỉnh một hồi, triệt để củng cố tu vi vừa mới tấn chức, lần nữa trở lại phủ thành chủ của Cửu Dương thành.

Lúc này bọn người Mẫn Ngạn như trước đợ ở trong sân, chứng kiến bọn hắn, trên mặt Nhiếp Vân lộ ra mỉm cười:

- Đa tạ những ngày qua các vị trợ giúp ta, trước khi đi, cũng cho các ngươi một ít chỗ tốt!

Hắn là người tri ân đồ báo (*có ơn tất báo), trong khoảng thời gian này, nếu như không có những người này trợ giúp, muốn nhanh

chóng tấn chức, khẳng định không có dễ dàng như vậy, lại nói, từ vừa rồi Mẫn Ngạn, Trầm Hùng bị áp bách quỳ xuống, cũng không có khai hắn ra, đã được hắn tán thành.

- Nhiếp Vân đại nhân không cần khách khí, mạng của ta là ngươi cứu, đã được đến chỗ tốt lớn lao rồi...

- Có thể nhận thức một vị Tứ phẩm Khu Tu sư, đã là tam sinh hữu hạnh...

Mẫn Ngạn, Trầm Hùng vội vàng nói.

Đối với hai vị phụ thân cẩn thận, Mẫn Tích Tích, Trầm Giai Dung biết rõ phân ly là không thể tránh được, trên mặt đều lộ ra vẻ cô đơn.

Tuy cùng thiếu niên ở chung thời gian không dài, nhưng hắn quang minh lỗi lạc, bình tĩnh tỉnh táo, đã để lại dấu ấn thật sâu trong nội tâm hai nữ, so sánh với hắn, trước kia đã từng thấy qua tài tuấn, toàn bộ đều không đáng giá nhắc tới.

Cho dù không bỏ, các nàng cũng biết thiếu niên trước mắt này cùng các nàng không phải người một thế giới, hắn là Giao Long ngẫu nhiên chán nản, nhất ngộ phong vân, sẽ nhất phi trùng thiên, bộc phát ra hào quang càng cường đại hơn, chiếu rọi tứ phương!

------oOo------

Chương 1370: Ly khai (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta nơi này có một ít Linh Dược, hiện tại liền giúp các ngươi tấn chức tu vi!

Không biết trong nội tâm hai nữ nghĩ cái gì, cho dù biết rõ Nhiếp Vân cũng chỉ cười cười, không quá để ý.

Kể từ khi biết Đạm Đài Lăng Nguyệt có khả năng gặp khốn cảnh,

hắn tâm như phi kiếm, hận không thể lập tức đến bên người nàng, thay nàng phân ưu giải nạn, căn bản sẽ không đi nghĩ sự tình khác.

Bất quá, hắn biết thực lực bây giờ mặc dù tìm được Lăng Nguyệt, chẳng những không thể trợ giúp, còn chỉ mang đến phiền toái cho nàng, cho nên với hắn mà nói, trọng yếu nhất không phải quan tâm cách nghĩ của những người khác, mà là nghĩ hết biện pháp có được thực lực!

Hô nhỏ một tiếng, Nhiếp Vân từ chỗ Đoạn Tiếu có được rất nhiều đan dược, bảo vật, nghiền nát hội tụ thành bốn cổ linh lực tinh khiết, quán thâu vào cơ thể bốn người.

Loại tình huống quán thâu linh lực này, bình thường sẽ mang đến phiền toái cho sau này tấn cấp, nhưng thủ đoạn của Nhiếp Vân kỳ diệu, tăng thêm có được thiên phú Võ Đạo sư, sớm đã bài trừ loại tai hại này.

Rất nhanh, tất cả mọi người tăng trưởng một tiểu cấp bậc.

Trầm Hùng đạt đến Chân Tiên cảnh đỉnh phong, nửa bước Thiên Tiên cảnh, một khi cơ hội phù hợp, có thể thừa cơ đột phá, thuận gió hóa rồng.

- Đây là chút ít Tiên Khí trung phẩm, các ngươi mỗi người luyện hóa một kiện, có thể làm cho thực lực lần nữa gia tăng một ít!

Giúp bọn hắn tăng lên tu vi, Nhiếp Vân lại lấy ra bốn kiện Tiên Khí trung phẩm đưa tới.

Ban đầu ở trong Nạp Vật Đan Điền của Đoạn Tiếu, đã nhận được tám kiện Tiên Khí trung phẩm, trong những binh khí này không có kiếm, đối với hắn tác dụng không lớn, không bằng đưa cho bọn người Mẫn Ngạn.

- Tiên Khí trung phẩm... Đa tạ Nhiếp Vân đại nhân!

Thấy hắn tiện tay lấy ra bốn kiện Tiên Khí trung phẩm đưa qua, bọn người Mẫn Ngạn biết rõ phân biệt sắp tới, cả đám đều không nói lời nào, hào khí nặng nề.

Tiên Khí trung phẩm giá trị xa xỉ, mặc dù bọn người Mẫn Ngạn, cũng không có một kiện, lúc này đạt được, thực lực khẳng định còn có thể gia tăng lần nữa.

An bài xong những chuyện này, Nhiếp Vân không nói thêm lời, một lần nữa trở lại Bắc Đẩu tinh cung.

Mới vừa vào Tinh Cung, lão tửu quỷ liền chạy ra đón chào.

- Tông chủ, tiền đồ của ngươi không thể hạn lượng, hành trình sẽ đi xa hơn, ta liền không giúp ngươi được nữa, lúc đầu mục tiêu của ta là đi vào Linh giới, đột phá tuổi thọ cực hạn, hiện tại mục tiêu đã đạt đến, cho nên... muốn lưu lại Cửu Dương thành!

- Ở lại chỗ này?

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức hiểu được, trong lòng có chút cảm động.

Chứng kiến tốc độ tu luyện của hắn, lão tửu quỷ biết rõ cho dù liều mạng cũng truy cản không nổi, chờ đến lúc đó cản trở, mang đến phiền toái cho hắn, không bằng hiện tại tách ra.

Tuy Cửu Dương thành không phải thành thị lớn gì, nhưng thực lực, thiên phú của lão tửu quỷ còn ở đó, đi thành thị càng lớn gây chuyện không tốt sẽ chết nhanh hơn, ở chỗ này có bọn người Trầm Hùng chiếu cố, ngược lại sẽ an toàn không ít.

- Vậy tốt, ngươi tâm ý đã quyết, vậy cùng ta uống một lần cuối cùng a!

Nhiếp Vân biết rõ đối phương có thể nói ra lời này, trong nội tâm đã sớm có quyết định, nên không khuyên ngăn, mà lấy ra Hầu Tâm Tửu.

- Cái này... hảo tửu!

Trình độ nghiện rượu của lão tửu quỷ còn hơn Nhiếp Vân, nghe thấy mùi rượu đã nhịn không được.

Hai người uống một đêm, lão tửu quỷ say mèm, Nhiếp Vân thì ở trời vừa sáng, an bài hắn cho Trầm Hùng, một mình cỡi Tường Long mã chạy vội về phía Đế Dương đấu giá thành.

Lúc này Đế Dương đấu giá thành đã có quản lý mới, cũng là một vị Tam phẩm Huyết Vân Khu Tu sư.

Khu Tu sư này biết là Nhiếp Vân đánh chết Khâu Lân, không chỉ không muốn báo thù, ngược lại cung kính rối tinh rối mù, coi hắn là đại ân nhân.

Nếu như Khâu Lân không chết, hắn không có khả năng thượng vị, ở đâu có người ở đó có giang hồ a.

Đi vào Đế Dương đấu giá thành liền chứng kiến đám người Hứa Hinh Thiến đã ở trước cửa chuẩn bị xong, cả đám cưỡi ngựa cao to, chuẩn bị ly khai.

- Muốn đi Tân Quận thành, đầu tiên phải đi Bình Minh thành! Muốn đi Bình Minh thành, đầu tiên phải bay qua Cửu Dương Sơn, lúc trước chúng ta tới, là đi suốt mười ngày, nhanh đi thôi!

Chứng kiến Nhiếp Vân tới, Hứa Hinh Thiến giải thích một câu.

- Đi!

Nhiếp Vân biết rõ bay qua Cửu Dương Sơn là lộ tuyến gần nhất, lúc này cũng không nhiều lời, đi theo sau lưng mọi người lần nữa xuất phát.

Bọn người Hứa Hinh Thiến cưỡi Giao Long mã, tất cả đều là thần tuấn, bất quá như trước so ra kém Tường Long mã của hắn.

Nhiếp Vân không muốn thể hiện, khống chế tốc độ của Tường Long mã theo sát đằng sau đội ngũ, không đoạt trước, cũng không lạc hậu.

Liên tiếp đi bốn ngày, mọi người cùng với ngựa đều không nghỉ ngơi, đã đến ở chỗ sâu trong sơn mạch.

Trước kia tiến vào Cửu Dương Sơn không tính quá sâu, Nhiếp Vân không có nhận thức quá lớn, lúc này liên tục chạy bốn ngày, lúc này mới phát hiện, Cửu Dương Sơn trên thực tế là chín sơn mạch hội tụ, hình thành xu thế Chích Dương, mặc dù bóng rừng như biển, như trước để cho người cảm thấy cực nóng.

May mắn thực lực mọi người đều không kém, bằng không thì chỉ sợ còn không có xuyên qua sơn mạch, đã bị nóng chết rồi.

- Sắp đi qua lãnh địa của Kim Giáp Liệt Thú, hôm nay chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm. Nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai lại đi!

Ngày thứ tư sắc trời vừa tối, Hứa Hinh Thiến phân phó một tiếng.

Mọi người lấy nàng như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, nghe được nghỉ ngơi, tất cả đều nhẹ nhàng thở ra, luân phiên chạy đi, không chỉ người mệt mỏi, Giao Long mã cũng thần sắc uể oải, không còn hùng dũng oai vệ như trước kia.

- Lãnh địa của Kim Giáp Liệt Thú?

Nhiếp Vân nghi hoặc tiến lên.

- Ở chỗ sâu trong Cửu Dương Sơn có không ít Yêu thú tụ tập, Kim Giáp Liệt Thú đúng là tồn tại cường hãn nhất trong đó. Có được thực lực Thiên Tiên cảnh đỉnh phong, hùng bá một phương! Bất quá ngươi yên tâm, loại Yêu thú này tuy cả đàn cả lũ, cũng cực kỳ lợi hại, nhưng còn không dám đắc tội Khu Tu tháp Khu Tu sư chúng ta, sở dĩ nghỉ ngơi, là thấy ngựa hơi mệt, lại không nghỉ ngơi, chỉ sợ ngày mai sẽ ngã ở trên đường!

Hứa Hinh Thiến giải thích một câu.

Có thể bởi vì đều là Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư, thái độ của nàng đối với Nhiếp Vân hoàn toàn bất đồng người khác, ở trong mắt người khác, nàng cực kỳ nghiêm khắc, thậm chí đã đến tình trạng hà khắc.

Mọi người hình thành một khu vực, từng người dựng lều trại.

------oOo------

Chương 1371: Tốc độ phân cao thấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chúng ta cứ như vậy nghỉ ngơi? Chẳng lẻ không cần tìm chút ít địa phương ẩn nấp, phòng ngừa buổi tối Yêu thú đánh lén?

Thấy địa phương mọi người ngừng trống trải, hoàn toàn là bia ngắm cho Yêu thú tập kích, Nhiếp Vân nhịn không được nghi hoặc.

Nếu như nói Hứa Hinh Thiến tuổi trẻ có chút không hiểu chuyện, nhưng Hầu Tiềm bằng chừng ấy tuổi, như thế nào không biết quy củ ở trong rừng, để cho mọi người lâm vào tình cảnh nguy hiểm như thế.

Hơn nữa, để cho hắn kỳ quái nhất là, tất cả mọi người đều ngủ, căn bản không có người trực đêm!

Ngủ trong rừng không có người trực đêm, quả thực là muốn chết.

- Chúng ta đã treo cờ rồi, không có việc gì đâu!

Hầu Tiềm nghe được nghi ngờ của hắn, cười đi tới, chỉ chỉ.

Theo tay nhìn lại, Nhiếp Vân quả nhiên thấy một lá cờ không lớn, mang theo màu dạ quang, lập loè ở trong rừng.

Trên lá cờ vẽ lấy một tháp cao lóng lánh, mặt khác không có gì, lại không thấy mùi của Yêu thú cao cấp, cũng không có trận pháp sắc bén, thoạt nhìn là vải vóc bình thường.

- Cái này... Có thể ngăn Yêu thú?

Nhiếp Vân gãi gãi đầu, không rõ ràng cho lắm.

- Ngươi còn không có đạt được Khu Tu tháp tán thành, tự nhiên không biết, tháp cao này là tiêu chí của Khu Tu tháp, đáp ở chỗ

này, nói rõ có người của Khu Tu tháp nghỉ ngơi, vô luận Yêu thú hay người đi ngang qua, chỉ cần nhìn thấy dấu hiệu này sẽ tự động tránh đi, mặc dù Yêu thú cường thịnh trở lại, cũng không dám đắc tội Khu Tu sư!

Hầu Tiềm nói.

- Ách, như vậy a...

Nhiếp Vân hiểu được.

Yêu thú sinh tồn ở Linh giới, đồng dạng sợ hãi Tu La sát khí, đồng dạng cần Khiết Linh Đan của Khu Tu sư, chúng nhìn thấy lá cờ này liền biết rõ nơi này có Khu Tu sư ở lại, liền không qua quấy rối.

Cái này là uy hiếp! Khu Tu tháp uy nghiêm, Linh giới không ai dám phản bác, Yêu thú cũng không được!

Minh bạch chuyện gì xảy ra, Nhiếp Vân không hề xoắn xuýt, dù sao buổi tối hắn cũng dùng nghỉ ngơi thay thế giấc ngủ, thật phát sinh vấn đề, cũng không tạo được ảnh hưởng quá lớn.

Lúc này dựng lều của mình xong, mọi người ngồi ngay ngắn một vòng, đốt lửa trại.

Hỏa diễm ở trong đêm tối lập loè, cùng tinh thần đầy trời chiếu rọi, diệu diệu sinh huy.

Ở trong rừng tràn đầy Yêu thú công nhiên đốt lửa, tận tình hát vang, loại tình huống này Nhiếp Vân còn là lần đầu tiên kinh nghiệm, bất quá thoạt nhìn Khu Tu tháp quả nhiên uy thế rất lớn, vô số Yêu thú sau khi nhìn thấy lá cờ, đều nhao nhao thối lui, không dám xông lại.

Mọi người tâm không cố kỵ, từng người lấy ra rượu ngon ăn uống, Nhiếp Vân cũng không lấy ra Hầu Tâm Tửu, mà lấy một ít rượu lúc trước từ Phù Thiên đại lục mang đến, cùng mọi người chia sẻ một phen, lập tức đạt được khen ngợi.

- Mọi người mau nhìn, Yêu thú kia thật đáng yêu!

Mọi người đang uống cao hứng, đột nhiên không biết ai hô một câu, Nhiếp Vân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một Yêu thú tuyết trắng như hồ ly, đang ở cách mọi người không xa chậm rãi đi về phía trước.

- Là Tuyết Lôi Thú, ở đây rõ ràng có thứ này, khẳng định có Tuyết Lôi Trì!

Con mắt Hứa Hinh Thiến sáng ngời, đứng lên, thân thể tung về phía trước, như Viên Hầu thoăn thoắt, đuổi tới Tuyết Lôi Thú.

Vèo!

Tựa hồ Tuyết Lôi Thú có thể sớm biết rõ nguy hiểm tiến đến, vòng eo uốn éo, hóa thành một đạo bóng trắng, biến mất ở trước mắt mọi người.

- Các ngươi chờ ta ở đây, ta đi một chút sẽ trở lại!

Thấy nó đào tẩu, Hứa Hinh Thiến dậm chân, muốn đuổi theo.

- Trên núi nguy hiểm, ta cùng ngươi!

Thương Vĩnh một đường không nói lời nào, lúc này thấy có cơ hội biểu hiện, sao có thể buông tha, vội vàng đứng lên.

Thấy hắn tới, đôi mi thanh tú của Hứa Hinh Thiến nhăn lại, nhìn Nhiếp Vân đang uống rượu nói.

- Nhiếp Vân, theo ta chung một chỗ truy Tuyết Lôi Thú đi!

- Ta?

Không nghĩ tới Hứa Hinh Thiến sẽ gọi hắn, lông mi của Nhiếp Vân nhíu lại.

Nói thật, tuy hắn không xấu, lại không phải loại ngọc thụ lâm phong, người gặp người thích, thậm chí cẩn thận so sánh, ngay cả Thương Vĩnh còn hơi không bằng, sao lại để hắn đi cùng?

- Nhanh lên, nếu không sẽ đuổi không kịp Tuyết Lôi Thú rồi!

Thấy mỹ nữ mời, hắn còn bộ dạng này, Hứa Hinh Thiến sốt ruột hô.

Thấy thái độ của nàng kiên quyết, Nhiếp Vân biết rõ bây giờ không phải thời điểm cùng nàng mâu thuẫn, lúc này đứng dậy, ở trong ánh mắt muốn ăn thịt người của Thương Vĩnh, nhảy tới.

- Đi!

Hứa Hinh Thiến nở nụ cười, dọc theo phương hướng vừa rồi Tuyết Lôi Thú biến mất, rất nhanh đuổi tới.

Nhiếp Vân cười khổ, theo sát ở phía sau.

Thấy hai người một trước một sau, Thương Vĩnh cắn răng khanh khách, một lát sau trong mắt hiện lên một đạo âm tàn, theo sát ở phía sau.

Biết rõ hắn cùng tới, Nhiếp Vân không thèm để ý, ngẩng đầu nhìn nữ hài ở phía trước.

Thân thể Hứa Hinh Thiến nhẹ nhàng, tốc độ cực nhanh, thường thường đạp mạnh trên mặt đất liền trượt mấy chục thước, thoạt nhìn cực kỳ ưu mỹ.

Tuy thực lực của Nhiếp Vân còn không có đạt tới Thiên Tiên cảnh, không bằng đối phương, nhưng có được tam đại đào tẩu thiên phú đã dung hợp, tốc độ nhanh đến đáng sợ, theo ở phía sau không nhanh không chậm, không phát lực, cũng không lạc hậu.

- Hừ!

Thương Vĩnh không biết Nhiếp Vân là không muốn đuổi theo, miễn cho phiền toái, còn tưởng rằng hắn dùng hết toàn lực cũng đuổi không kịp Hứa Hinh Thiến, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường, thân thể hoạch xuất một đạo khí lãng, vài bước đi vào trước mặt nữ hài, cùng nàng sánh vai.

- Hinh Thiến tiểu thư, ngươi muốn cần, hiện tại ta liền bắt Tuyết Lôi Thú cho ngươi!

Thương Vĩnh cười nói.

- Tốt, nó ở phía trước, ngươi đuổi theo đi!

Hứa Hinh Thiến chỉ về phía trước.

- Xem ta, ta một hồi liền bắt tới cho ngươi!

Thương Vĩnh cười hắc hắc, dưới chân gia tốc, rất nhanh liền đuổi tới.

Thấy hắn vừa đi, Hứa Hinh Thiến quay đầu nhìn thiếu niên phía sau lưng, thấy hắn như trước không chút hoang mang, nhẹ nhàng cười cười cũng đột nhiên gia tốc.

Nàng vừa gia tốc, cây cối trong rừng nhao nhao lui về phía sau, so với Thương Vĩnh toàn lực chạy trốn còn nhanh thêm vài phần.

- Hô ngươi theo giúp ta, chẳng những không chủ động còn chậm rì rì, ta nhìn ngươi có thể đuổi kịp hay không...

Đột nhiên gia tốc, trong miệng Hứa Hinh Thiến hừ một tiếng.

Đối với thiếu niên này nàng vẫn còn có chút khí, đại mỹ nữ như mình, bảo hắn cùng đuổi bắt Tuyết Lôi Thú, rõ ràng không chủ động như vậy, thật không biết

nghĩ cái gì, đổi lại người khác, khẳng định giống như Thương Vĩnh biểu hiện một phen rồi.

Ngoài miệng hừ nhẹ, cảm thấy thiếu niên đằng sau nhất định sẽ đuổi không kịp, sắc mặt khó coi, vừa vặn cười nhạo hắn một phen, con mắt nhếch lên, phát hiện khoảng cách giữa thiếu niên cùng nàng không có chút biến hóa nào, thật giống như nàng gia tốc, lãng phí một cách vô ích vậy.

------oOo------

Chương 1372: Lôi Điện sư (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thằng này...

Gia tốc không không nói, đáng giận nhất chính là thiếu niên sau lưng, như trước một bộ không tình nguyện, thậm chí còn vừa đi vừa uống rượu...

Như thế nào không uống chết luôn đi!

- Không tin vung không hết ngươi!

Lúc này Hứa Hinh Thiến đã quên Tuyết Lôi Thú, tức đến sắc mặt đỏ bừng, cắn răng, tốc độ lần nữa gia tăng, lần này tựa hồ dùng bí pháp nào đó, trên người kích xạ ra Lôi Điện phù văn, tốc độ so với vừa rồi bạo tăng trọn vẹn gấp đôi.

Hô!

Tốc độ bạo tăng, tay áo trên người phiêu lên, mang theo tiếng gió gào thét.

- Đây là tốc độ nhanh nhất của ta, không tin ngươi còn có thể đuổi theo...

Tốc độ đạt tới nhanh nhất, Hứa Hinh Thiến có chút dương dương tự đắc, đang định nhìn thiếu niên không có ánh mắt kia bị vung xa, đột nhiên lỗ tai khẽ động, lần nữa nghe được thanh âm uống rượu.

Ọt ọt! Ọt ọt!

Vội vàng quay đầu, mặt lập tức xanh rồi.

Chỉ thấy thiếu niên như trước uống rượu, giống như căn bản không có ý thức được nàng đã gia tốc, vô luận động tác hay cử chỉ đều giống như trước kia, thậm chí cùng nàng bảo trì khoảng cách cũng

đồng dạng, trên mặt không có chút vội vàng nào.

Thẳng đến lúc này, Hứa Hinh Thiến mới hiểu được, tốc độ mà nàng gần đây kiêu ngạo, ở trước mặt đối phương, cái gì cũng không tính, người ta căn bản không để vào mắt...

Hứa Hinh Thiến phiền muộn khó chịu, không thể tin được đây là sự thật, Thương Vĩnh thì cảm thấy sắp tức điên.

Hắn tốn sức bú sữa mẹ đuổi theo Tuyết Lôi Thú chính là vì biểu hiện một chút, muốn ở trước mặt Hứa Hinh Thiến lưu cái ấn tượng tốt, làm cho nàng đổi mới cách nhìn.

Nhưng khi hắn toàn lực chạy trốn, xung trận lên trước dương dương tự đắc, đột nhiên phát hiện nữ hài đột nhiên gia tốc, tốc độ cực nhanh để cho hắn hoảng sợ.

Nếu chỉ như thế cũng thôi, thực lực của Nhiếp Vân kia chỉ có nửa bước Thiên Tiên cảnh, rõ ràng không chút hoang mang, vừa uống rượu vừa tiến lên, tốc độ không chậm hơn nàng!

Hai người chỉ là tốc độ nhanh còn thôi, nhưng bọn hắn một đường gia tốc đã vượt qua Tuyết Lôi Thú vẫn còn chạy như điên, chẳng lẽ các ngươi không phải tới bắt Yêu thú, mà là tới đấu tốc độ, đánh tình mắng yêu sao?

Nhìn xem Tuyết Lôi Thú cách hắn không xa chạy đến đầu lưỡi nhổ ra, lại nhìn thoáng qua hai người dần dần biến mất, Thương Vĩnh muốn ngất đi, tâm muốn chết cũng đã có.

- Tuyết Lôi Thú đúng không, ta trước bắt ngươi, xem Hứa Hinh Thiến kia nói như thế nào!

Hừ một tiếng, Thương Vĩnh thả người nhảy lên, giống như Diều Hâu vồ thỏ vọt tới Tuyết Lôi Thú.

Tuyết Lôi Thú bởi vì vừa rồi kịch liệt chạy trốn, có chút mệt mỏi, cũng không biết là không có né tránh hay cố ý không tránh né, nháy mắt liền bị bắt.

- Ha ha, bị ta bắt được...

Cười một tiếng, Thương Vĩnh đang muốn nói cho hết lời, đột nhiên toàn thân tê rần, cả người không tự chủ được run rẩy thoáng một phát, trùng trùng điệp điệp té trên mặt đất.

Tuyết Lôi Thú này chẳng những toàn thân lạnh như băng, trong cơ thể còn mang theo lực lượng Lôi Điện, Thương Vĩnh đường đường Thiên Tiên cảnh đỉnh phong nhất thời vô ý, rõ ràng bị điện giật, thân thể thẳng tắp, tựa như tượng sáp.

- May mắn Hứa Hinh Thiến đi xa, không phát hiện...

Toàn thân lông tóc tạc lên, chật vật đến cực điểm, Thương Vĩnh đành phải ký thác nữ hài không thấy được, bất quá còn chưa nghĩ xong, chợt nghe hai tiếng bước chân đi tới.

- Thương Vĩnh, ngươi bắt được Tuyết Lôi Thú rồi hả? Đã quên nói cho ngươi biết, trên người Tuyết Lôi Thú có thuộc tính Băng Hàn cùng Lôi Điện, không thể dùng tay bắt, như vậy sẽ bị điện giật đấy...

- Phốc!

Nghe nói như thế, Thương Vĩnh nhịn không được nữa, phun ra một búng máu tươi.

Muội muội ngươi, nói sớm chút ngươi sẽ chết a...

- Tiểu Tuyết Lôi Thú, tới a!

Không để ý tới Thương Vĩnh thổ huyết, Hứa Hinh Thiến đi tới trước mặt, thò tay ôm Tuyết Lôi Thú ở trong lòng ngực của mình.

Tuyết Lôi Thú làm Thương Vĩnh giật điện tê người, nhưng chẳng biết tại sao không làm cho nàng cảm thấy khó chịu, ngược lại nó nằm ở trong ngực nàng, còn cực kỳ thoải mái.

- Chẳng lẽ... Nàng có được thiên phú Lôi Điện? Đây chính là thiên phú tốt nha...

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, con mắt thả ra hào quang hưng phấn.

Hứa Hinh Thiến này hẳn là Lôi Điện sư.

Lôi Điện đan điền, thiên phú đặc thù xếp hạng 20, Tiên Thiên Lôi Thể, tu luyện giả có thể chuyển hóa pháp lực thành Lôi Điện lực, uy lực đại tăng.

Nếu thật là loại thiên phú này, cảm ứng thoáng một phát, trong cơ thể cũng sinh ra Lôi Điện đan điền, thực lực khẳng định còn có thể gia tăng lần nữa.

Càng nghĩ Nhiếp Vân càng khẳng định.

Nếu không có loại thiên phú này, Hứa Hinh Thiến rõ ràng không có thực lực cường đại như Thương Vĩnh, tốc độ làm sao có thể nhanh hơn hắn không ít!

- Tiểu gia hỏa, mang ta đi tìm Tuyết Lôi Trì!

Ôm Tuyết Lôi Thú vào trong ngực, Hứa Hinh Thiến khẽ vuốt vuốt da lông tuyết trắng trên người tiểu gia hỏa, nhẹ giọng nói.

Xèo...xèo C-K-Í-T..T...T!

Tuyết Lôi Thú giống như nghe hiểu lời nói vậy, nhảy ra ngoài.

Vèo! chạy về phía trước.

- Đi, theo sau!

Nở nụ cười một tiếng, Hứa Hinh Thiến theo sát tới.

Biết rõ nữ nhân này khả năng có được thiên phú đặc thù bài danh trước hai mươi, lần này Nhiếp Vân không hề uống rượu, dưới chân khẽ động đi tới song song, trực tiếp hỏi:

- Ngươi có thiên phú Lôi Điện?

- Không sai!

Hứa Hinh Thiến cũng không che lấp, trực tiếp thừa nhận.

- Có thể cho ta xem Lôi Điện chi khí một chút không?

Thấy nàng thừa nhận, Nhiếp Vân cố nén nội tâm lửa nóng.

- Cho ngươi xem Lôi Điện chi khí? Có thể, bất quá phải giúp ta tìm được Tuyết Lôi Trì lại nói!

Hứa Hinh Thiến khoát tay áo.

- Tuyết Lôi Trì?

Nhiếp Vân chưa từng nghe qua cái tên này.

- Địa phương có Tuyết Lôi Thú nhất định có Tuyết Lôi Trì, đây là Thiên Địa định luật, dung nham nham thạch là thế giới hỏa diễm, mà Tuyết Lôi Trì, là thế giới của Hàn Băng Lôi Điện!

Ngón tay của Hứa Hinh Thiến dựng thẳng lên, ánh mắt lộ ra hào quang hưng phấn, chậm rãi nói:

- Hàn Băng cùng Lôi Điện ở nơi này hoàn mỹ dung hợp chung một chỗ, nếu như có thể tìm được, ở trong đó tiếp nhận Lôi Điện rèn luyện, Hàn Băng xâm nhập, thiên phú Lôi Điện của ta có khả năng sẽ cùng đan điền khác triệt để dung hợp chung một chỗ, trực tiếp tấn cấp Ngũ phẩm Khu Tu sư!

- Lôi Điện đan điền là thiên phú bài danh trước hai mươi, cùng đan điền khác nên không dễ dàng dung hợp a!

Nhiếp Vân nói.

Hứa Hinh Thiến này trước mắt đã là Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư, nói rõ có bốn thiên phú bài danh sau 100 dung hợp, thiên phú Lôi Điện này bài danh thứ hai mươi, cùng sau 100 có chênh lệch quá lớn, muốn dung hợp sao mà khó khăn!

------oOo------

Chương 1373: Lôi Điện sư (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như không khó khăn, hiện tại hắn dung hợp thiên phú, khẳng định không chỉ bốn, nhất định sẽ thêm nữa...

- Khẳng định không dễ dung hợp, bất quá luôn có một tia hi vọng, tu luyện đơn thuần muốn để cho đan điền dung hợp mà nói, chỉ sợ một ngàn năm cũng làm không được!

Hứa Hinh Thiến nói.

- Ân!

Đối với cái này, Nhiếp Vân tỏ vẻ đồng ý.

Nếu như chỉ bằng vào tu luyện muốn đan điền dung hợp, không biết phí bao nhiêu thời gian, mà mượn nhờ ngoại lực, hoặc là cơ duyên xảo hợp, tốc độ sẽ tăng nhanh không ít.

Dùng chính hắn làm thí dụ, nếu như không đến Linh giới, không tiếp xúc Tu La, muốn dung hợp bốn đan điền, chỉ sợ cho một vạn năm cũng chưa hẳn có thể hoàn thành.

Lúc nói chuyện, hai người đã bay vút mấy trăm dặm, Thương Vĩnh bị điện giật còn không có khôi phục, nên không cùng tới.

Xèo...xèo C-K-Í-T..T...T!

Lại đi mấy trăm dặm, đột nhiên Tuyết Lôi Thú ngừng lại.

Dương mắt nhìn đi, lúc này hai người mới phát hiện đi vào trước mặt một ngọn núi, Cửu Dương Sơn độ ấm cực nóng, mà trên ngọn núi này lại chất đầy tuyết đọng, hàn khí bức người, không hợp hoàn cảnh chung quanh.

- Ngọn núi này sở dĩ xuất hiện tuyết đọng, khẳng định bởi vì toàn bộ sơn thể đặc biệt rét lạnh, cho nên, nếu có Tuyết Lôi Trì mà nói, nên ở trong sơn mạch hoặc là phía dưới!

Nhìn kỹ một vòng, Hứa Hinh Thiến phán đoán, nàng vừa dứt lời, Nhiếp Vân liền trực tiếp nói.

- Ở dưới sơn thể!

- Ân? Làm sao ngươi biết?

Thấy hắn chắc chắc như thế, Hứa Hinh Thiến kỳ quái hỏi.

- Ngươi xem Tuyết Lôi Thú nằm rạp trên mặt đất ngửi loạn, muốn tìm động đất chui vào, liền có thể đoán được!

Nhiếp Vân không thể nói mình có thiên phú Thiên Nhãn, liếc liền thấy, đành phải kéo nguyên do đến trên người Tuyết Lôi Thú.

Hứa Hinh Thiến quay đầu nhìn thoáng qua Tuyết Lôi Thú, chỉ thấy tiểu gia hỏa này quả nhiên nằm rạp trên mặt đất, cử động như Nhiếp Vân nói.

- Ngươi quan sát thực cẩn thận... Nếu như ở dưới mặt đất, vậy thì phiền toái, đây là sơn mạch, dưới mặt đất tất cả đều là nham thạch, mặc dù thực lực Thiên Tiên cảnh đào móc, không có vài chục năm cũng khó có khả năng đào được...

Hứa Hinh Thiến nhíu mày.

Ngọn núi này cực lớn, đường kính mấy trăm dặm, nếu ở phía dưới mà nói, chỉ cần đào thông, chỉ sợ sẽ là một công trình không nhỏ, khó có thể thực hiện.

- Ngươi cho ta một đạo Lôi Điện chi khí, ta có thể nghĩ biện pháp cho ngươi trực tiếp tiến vào Tuyết Lôi Trì!

Nhiếp Vân cười nói.

- Ngươi có thể trực tiếp dẫn ta tiến vào Tuyết Lôi Trì? Thật sự?

Hứa Hinh Thiến mắt sáng rực lên.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Vậy tốt, đây là Lôi Điện chi khí!

Hứa Hinh Thiến không biết hắn muốn Lôi Điện chi khí làm gì, nhưng một đạo Lôi Điện chi khí đối với nàng mà nói cũng không thiệt thòi, ngón tay điểm một cái, một đạo khí tức ẩn chứa dòng điện xuất hiện ở trước mặt Nhiếp Vân.

Tinh thần cảm ứng một phen, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy Khí Hải răng rắc một tiếng, một đan điền lột xác thuộc tính, biến thành Lôi Điện đan điền.

Tuy thiên phú Lôi Điện rất lợi hại, nhưng không phải thiên phú bài danh Top 10, không có tính đại đạo duy nhất, tạo ra nó vô cùng đơn giản.

- Ân? Lôi Điện đan điền không thể giúp ta tích súc Lôi Đình Cửu Châu lực?

Trước kia còn nghĩ tạo ra Lôi Điện đan điền, về sau có thể không tiết chế thi triển Lôi Đình Cửu Châu, nhưng sau khi tạo ra, Nhiếp Vân mới phát hiện cái này thuộc về si tâm vọng tưởng.

Lôi Đình Cửu Châu chỉ dùng thân thể chứa đựng dòng điện, nháy mắt phóng xuất ra điện năng cường đại trong, đạt tới hiệu quả giết địch, mà Lôi Điện giống như nước chảy, xu thế từ trên cao xuống, Lôi Điện đan điền sinh ra Lôi Điện, bản thân có thể được thân thể tiếp nhận, căn bản không cách nào tích lũy.

Cái này rất giống dùng 10 bình điện áp muốn nạp điện cho 100 cục pin, cả hai có bản chất chênh lệch, không có khả năng thực hiện.

Xem ra muốn thân thể chứa đựng Lôi Điện, nhất định phải có Lôi Điện càng cường đại hơn kích thích mới được, Lôi Điện đan điền

công suất quá nhỏ, không thể tích súc ra tuyệt chiêu uy lực cường đại như thế.

Tuy thiên phú Lôi Điện đối với Lôi Đình Cửu Châu không có trợ giúp gì, nhưng thiên phú này uy lực rất mạnh, nếu như cùng người giao thủ đột nhiên sử xuất, mặc dù người cường thịnh trở lại, chỉ sợ cũng sẽ xuất hiện hỗn loạn trong nháy mắt.

Dù sao Lôi Điện là hình thức chủ yếu của thiên kiếp, chỉ cần là tu luyện giả, đều theo ở sâu trong nội tâm cảm thấy sợ hãi.

- Tốt rồi, Lôi Điện chi khí ta đã cho ngươi rồi, ngươi dẫn ta đi Tuyết Lôi Trì a, đừng nói chỉ là nói giỡn với ta, nếu quả thật như vậy, ta sẽ không khách khí với ngươi!

Hứa Hinh Thiến thấy thiếu niên tiếp nhận Lôi Điện chi khí xong lại đứng nguyên chỗ bất động, không biết nghĩ cái gì, lông mi nhíu lại.

- Đương nhiên sẽ không, ta là một vị Địa Hành sư, thổ địa lại dày, với ta mà nói đều là bài trí!

Phục hồi tinh thần lại, Nhiếp Vân nở nụ cười, ngón tay điểm tới một đạo Địa Hành chi khí, chui vào trong cơ thể Hứa Hinh Thiến.

- Thiên phú Địa Hành sư? Rõ ràng có loại thiên phú này, lợi hại!

Thiên phú Địa Hành sư xoay chuyển trong người, Hứa Hinh Thiến lập tức cảm thấy mặt đất vốn vô cùng chắc chắn trở nên mềm mại như nước, hưng phấn đến con mắt sáng ngời, thân thể mềm mại tiến nhập dưới mặt đất.

Nhiếp Vân thấy nàng gấp gáp cũng không nhiều lời, theo sát ở phía sau chui xuống dưới.

Nham thạch ở Cửu Dương sơn mạch hoàn toàn chính xác cực kỳ chắc chắn, bất quá, đối với Nhiếp Vân hoàn mỹ dung hợp Tam đại thiên phú chạy trốn mà nói, căn bản không phải vấn đề, mang theo Hứa Hinh Thiến một đường đi về phía trước, đi hơn nửa giờ, rốt cục đi tới dưới cùng nhất.

- Lạnh quá, nên sắp đến đi à nha...

Càng hành tẩu xuống dưới, trên người càng lạnh, Hứa Hinh Thiến biết rõ đã sắp tới Tuyết Lôi Trì rồi, tinh thần càng ngày càng phấn khởi hỏi.

- Ân, đã đến!

Nhiếp Vân gật gật đầu, tiện tay kéo Hứa Hinh Thiến thoáng một phát, thân thể hai người xoay chuyển, ở dưới mặt đất vượt qua một nham thạch, hô… từ không trung rớt xuống, lập tức, một ao nước có khí tức Băng Hàn lại tràn ngập Lôi Điện xuất hiện ở trước mắt.

Cái ao nước này chỉ khoảng một mẫu, nhưng trong đó tán dật ra hàn khí, lại để cho mạch máu người đông lạnh, khí huyết vận chuyển trì trệ.

Hai người đều có sức chiến đấu Thiên Tiên cảnh đỉnh phong, gặp được loại hàn khí này, cũng cảm giác Tiên lực vận chuyển mất linh, đủ thấy đáng sợ.

Chỉ hàn khí còn thôi, trong ao thỉnh thoảng kích động Lôi Điện hỏa hoa, phảng phất như tất cả chất lỏng đều từ Lôi Điện tạo thành, so với lúc trước Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt tiến vào Vạn Triều Lôi Hải còn cường đại hơn ít nhất mấy chục lần.

------oOo------

Chương 1374: Băng Hàn vòng xoáy (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng vậy, cái này là Tuyết Lôi Trì, địa phương hàn khí cùng Lôi Điện hoàn mỹ dung hợp...

Nhìn tràng cảnh trước mắt, hai mắt Hứa Hinh Thiến mê ly, một lát sau dùng âm thanh hưng phấn khó có thể ngăn chặn nói.

- Ta phải thử một chút có thể dung nhập thiên phú Lôi Điện với

thiên phú khác hay không... Chính ngươi phải cẩn thận một ít, nơi này quá mức rét lạnh, nếu không chịu nổi, có thể đi tránh né trước, ngàn vạn lần không nên gượng chống, ta tu luyện xong sẽ tìm ngươi!

Ánh mắt lóe ra hưng phấn đậm đặc, Hứa Hinh Thiến quay đầu nói với Nhiếp Vân.

- Ách, tốt!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Hắn có được thiên phú Diễm Hỏa sư, tuy ở đây âm hàn, nhưng đối với hắn ảnh hưởng không lớn, nhưng cái thiên phú này hắn còn không muốn nói ra, vì vậy chỉ có thể gật đầu đồng ý.

- Ta đi qua!

Cổ tay của Hứa Hinh Thiến khẽ đảo, lấy ra một viên thuốc nuốt vào, dược hoàn vào miệng, thân hình vốn có chút run rẩy ngừng lại, hít sâu một hơi, trên người Lôi Điện lập loè, thả người ngồi ở bên cạnh ao.

Mặc dù có đan dược hộ thể, trong thời gian ngắn không bị hàn khí xâm nhập, nhưng nàng vẫn không dám vào trong ao.

- Cái này là tình cảnh Lôi Điện cùng hàn khí dung hợp...

Tới gần Tuyết Lôi Trì, tinh thần không ngừng nhìn quét, Hứa Hinh Thiến rất nhanh tiến vào trạng thái tu luyện.

- Không tệ...

Nhìn bộ dáng của nàng, Nhiếp Vân nhẹ gật đầu.

Muốn thực lực tăng lên, có được tài nguyên tốt chỉ là điều kiện ngoại bộ, ý chí bản thân chiếm một bộ phận rất lớn, Hứa Hinh Thiến ở loại hoàn cảnh này có thể nhanh chóng nhập định như thế, tâm không tạp niệm tu luyện, ngay cả hắn cũng không thể không thừa nhận, là thiên tài tu luyện.

- Ta cũng cảm ngộ thoáng một phát, nhìn xem có thể dung hợp thiên phú Lôi Điện với thiên phú khác hay không...

Hiện tại Nhiếp Vân cũng có thiên phú Lôi Điện, thấy Hứa Hinh Thiến tiến vào trạng thái tu luyện, cũng không nhàn rỗi, đi tới trước mặt Tuyết Lôi Trì, Thiên Nhãn mở ra thẳng tắp nhìn vào trong ao.

Trong ao Lôi Điện cùng hàn khí dung hợp cực kỳ hoàn mỹ, ở dưới Thiên Nhãn chiếu xạ, Lôi Điện phân làm một hơi bụi thật nhỏ, cùng Hàn Băng quấn quanh chung một chỗ, tuy hai mà một.

Trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, lẫn nhau dựa sát vào nhau, lẫn nhau cùng tồn tại.

- Phương thức dung hợp thật đặc biệt...

Cẩn thận quan sát, Nhiếp Vân không khỏi vì Thiên Địa thần kỳ mà tán thưởng.

Loại dung hợp hoàn mỹ này, nếu như không phải tận mắt thấy, thực khó có thể tưởng tượng đây là tự nhiên hình thành.

- Đơn thuần nhìn Lôi Điện cùng hàn khí dung hợp, đối với ta áp bách quá nhỏ, không bằng trực tiếp nhảy vào Tuyết Lôi Trì...

Nhìn một hồi, tuy Nhiếp Vân cảm thấy vô cùng thần kỳ, nhưng thiên phú Lôi Điện trong cơ thể lại không hợp thiên phú khác, căn bản không cách nào dung hợp.

Do dự cả buổi, hàm răng cắn chặt, thân thể tung lên, thẳng tắp nhảy xuống.

Vừa tiến vào Tuyết Lôi Trì, hàn khí mãnh liệt đột nhiên lao qua, toàn thân Nhiếp Vân kết lên một tầng băng mỏng.

- Diễm Hỏa thiêu đốt!

Trong nội tâm khẽ động, thiên phú Diễm Hỏa chảy xuôi, hóa giải hàn khí, thiên phú Lôi Điện vận chuyển, chống cự Lôi Điện trong

nước hồ.

- Tuyết Lôi Trì này thật sâu, đi xuống xem một chút!

Vận chuyển hai đại thiên phú, cảm thấy trên người thoải mái không ít, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu xem xét, lập tức phát hiện mặc dù Thiên Nhãn chiếu xạ, dưới nước ao cũng là sương mù mông lung, thấy không rõ lắm, căn bản không biết sâu bao nhiêu.

Bên ngoài thân có một tầng Diễm Hỏa thiêu đốt, Nhiếp Vân như du ngư lặn xuống.

Càng xuống dưới Lôi Điện lực càng cường đại, mặc dù có được thiên phú Lôi Điện, cũng nhịn không được toàn thân run lên.

- Hấp thu Lôi Điện, tích súc Lôi Đình Cửu Châu!

Hừ nhẹ một tiếng, Nhiếp Vân mở cánh ra, thân thể giống như đại địa khát khô, không ngừng hấp thu lấy Lôi Điện đầy trời, tích súc Lôi Đình Cửu Châu.

Nương theo thân thể tăng cường, tích súc Lôi Đình Cửu Châu cần điện lực đã gia tăng không ít, nhưng Lôi Điện ở Tuyết Lôi Trì này cường đại, rất nhanh liền để cho Lôi Đình Cửu Châu hoàn thành tích súc, thân thể khẽ động, Lôi Điện bắn ra, lực lượng làm cho người ta sợ hãi.

- Ân, đây là khoáng thạch gì, thật nhiều...

Lúc này trải qua không ngừng phi hành, Nhiếp Vân rốt cục đi vào đáy Tuyết Lôi Trì.

Đáy ao chất đầy một đống Thạch Đầu màu đen, cả đám vô cùng lớn, mang theo lực lượng làm lòng người vì sợ mà tâm rung động.

Bàn tay nhẹ nhàng sờ lên tảng đá, đã cảm thấy chấn động toàn thân, một dòng điện xông đến.

- Chẳng lẽ là chất lỏng Lôi Điện ngưng tụ thành Thạch Đầu?

Vội vàng rút tay về, trong nội tâm Nhiếp Vân suy đoán.

Tuyết Lôi Trì không biết hình thành như thế nào, nhưng Lôi Điện trong đó vô cùng vô tận, nhiều năm tích súc, ngưng tụ trở thành thể rắn.

Cái này cùng linh thạch là một đạo lý, linh khí quá mức nồng đậm có thể hình thành linh thạch, chỉ sợ Lôi Điện cũng đồng dạng.

- Những Lôi Điện Thạch này chứa vô số năng lượng Lôi Điện, mang theo mà nói, hoàn toàn có thể tùy thời bổ sung Lôi Đình Cửu Châu...

Nghĩ đến một sự kiện, Nhiếp Vân mắt sáng rực lên.

Lôi Đình Cửu Châu là tuyệt chiêu cường đại nhất trừ Nguyên Khí đạn của hắn, lúc chiến đấu xuất kỳ bất ý thường thường có thể phát huy ra hiệu quả cực kỳ to lớn.

Mặc dù chiêu số tốt, nhưng với hắn mà nói tích súc Lôi Điện mới là vấn đề lớn nhất, trước kia có thể dựa vào lôi kiếp tích lũy, từ khi lôi kiếp biến thành Lôi Thú kiếp, đã biết rõ còn muốn tích súc đã rất khó khăn.

Trước kia ở bên ngoài còn đang suy nghĩ có thể lợi dụng thiên phú Lôi Điện bổ sung hay không, sau khi biết được kết quả, không khỏi thất vọng một lần, bây giờ có loại Lôi Điện Thạch này, hoàn toàn có thể thỏa mãn điều kiện.

- Đào đi toàn bộ những vật này!

Nở nụ cười một tiếng, bàn tay của Nhiếp Vân biến thành xích kim sắc, mạnh mẽ chộp tới.

Những Lôi Điện Thạch này cực kỳ nặng, từng cái đều có vài chục vạn tấn, bất quá nguyên khí của Nhiếp Vân hùng hậu, lại có thiên phú Thiên Thủ sư, lực lượng không kém, rất nhanh vô số cự thạch bị hắn chuyển vào Nạp Vật Đan Điền.

Bởi vì Lôi Điện Thạch ẩn chứa điện lực quá mạnh mẽ, thường

thường chuyển một khối sẽ bị điện toàn thân tê liệt, lúc này đành phải lợi dụng thiên phú Diễm Hỏa cùng Tường Thủy sư ở chung quanh bố ra một không gian nghỉ ngơi.

Một bên nghỉ ngơi một bên khiêng đá, hao phí trọn vẹn một ngày, mới chuyển sạch sẽ Thạch Đầu dưới ao.

- Ân? Đó là cái gì?

Chuyển sạch Thạch Đầu, Nhiếp Vân chứng kiến dưới Tuyết Lôi Trì xuất hiện một phong ấn không lớn.

------oOo------

Chương 1375: Băng Hàn vòng xoáy (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới phong ấn là vòng xoáy khoảng một trượng, bị phong ấn áp chế trong đó, nhưng lại để lộ ra dòng nước lạnh cường đại, phảng phất như câu thông một thế giới Băng Hàn khác, hoặc trấn áp một con quái thú tu luyện Hàn Băng.

- Thử xem uy lực!

Nhìn thoáng qua, tiện tay lấy ra một thanh Tiên Khí trung phẩm với tới.

Răng rắc!

Tiên Khí trung phẩm đông lạnh trở thành bột phấn, vỡ vụn trên đất.

- Lạnh quá...

Chứng kiến Tiên Khí trung phẩm ngay cả nửa cái hô hấp cũng không có kiên trì, đã bị đông toái, Nhiếp Vân biết rõ quá mức âm hàn, căn bản không phải hắn bây giờ có thể chống lại, lúc này không dám đi qua, thân thể tung người bơi lên.

Rất nhiều địa phương của Linh giới cực kỳ thần bí, không đủ thực lực liền muốn đi tới, không thể nghi ngờ muốn chết!

Tuy rất muốn biết dưới vòng xoáy này rốt cuộc là cái gì, nhưng hiện tại còn không muốn tìm chết, đành phải ngăn chặn lòng hiếu kỳ.

Một lần nữa trở lại bên cạnh bờ, chỉ thấy Hứa Hinh Thiến như trước đang nhắm mắt tu luyện, tựa hồ không biết hắn đã tiến nhập đáy ao.

Nhảy ra Tuyết Lôi Trì, Tiên lực của Nhiếp Vân bắt đầu khởi động làm khô quần áo, đang định nghỉ ngơi một chút khôi phục tiêu hao, đột nhiên nghe được một thanh âm nghi hoặc, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hứa Hinh Thiến chẳng biết lúc nào đã mở mắt.

- Không đúng, đây là có chuyện gì?

Nàng nhíu mày, nhìn chằm chằm Tuyết Lôi Trì trước mắt, ánh mắt lộ ra vẻ mê hoặc.

- Làm sao vậy?

Thấy bộ dáng của nàng, Nhiếp Vân còn tưởng rằng biết rõ sự tình mình tiến vào Tuyết Lôi Trì rồi, liền vội vàng hỏi.

- Như thế nào Lôi Điện lực ở đây càng ngày càng ít, hàn khí lại càng ngày càng mạnh rồi hả?

Hứa Hinh Thiến đứng dậy, nhìn Tuyết Lôi Trì trước mắt, vẻ mặt nghi hoặc.

- Lôi Điện lực giảm bớt, hàn khí tăng cường?

Nhiếp Vân vốn là sững sờ, lập tức nhìn lại phía dưới, sắc mặt lập tức cổ quái.

Quả nhiên, trước kia Lôi Điện cùng hàn khí gần như cân đối, lúc này hàn khí càng ngày càng thịnh, mà Lôi Điện lực ngược lại càng ngày càng yếu, giống như tùy thời có thể biến mất.

- Chẳng lẽ bởi vì ta lấy đi những Lôi Điện Thạch kia?

Trong nội tâm Nhiếp Vân khẽ động.

- Cũng có khả năng là vì vòng xoáy kia làm ra... hàn khí ở trong Tuyết Lôi Trì này, chỉ sợ đều là vòng xoáy kia làm ra...

Tuy vòng xoáy kia bị phong ấn áp chế, nhưng hàn khí lại có thể không hề che lấp xuyên suốt ra, trước kia có Lôi Điện Thạch trung hoà không có gì trở ngại, bây giờ Lôi Điện Thạch bị hắn lấy đi, hàn khí càng ngày càng thịnh, chỉ sợ qua không được bao lâu, cái ao này sẽ bị Hàn Băng thay thế.

- Lôi Điện giảm bớt, lại cảm ngộ cũng không có ý nghĩa, đi thôi!

Đứng dậy, Hứa Hinh Thiến lắc đầu.

Nàng là Lôi Điện sư, không phải Hàn Băng sư, mục đích tới là cảm ngộ Hàn Băng cùng Lôi Điện dung hợp, lúc này Lôi Điện yếu bớt, tiếp tục ở lại cũng không có ý nghĩa.

- Đi? Được rồi!

Nhiếp Vân cũng thấy ở chỗ này không có ý nghĩa, thấy nàng nói muốn ly khai, liền gật đầu đáp ứng.

- Ai, đã sớm nghe nói Tuyết Lôi Trì, không nghĩ tới thật vất vả tìm được, lại không dung hợp thiên phú Lôi Điện cùng thiên phú khác...

Hứa Hinh Thiến thở dài một tiếng, tràn đầy cô đơn.

Nhìn bộ dáng của nàng, Nhiếp Vân không biết phải an ủi như thế nào, nên không nói chuyện, đang muốn mang nàng ly khai, đột nhiên trong tai răng rắc một tiếng.

- Ân?

Cúi đầu xem xét, trong nội tâm nhịn không được cuồng hỉ.

Chỉ thấy Lôi Điện đan điền vừa mới diễn sinh, chẳng biết lúc nào đã

cùng Diễm Hỏa đan điền vờn quanh chung một chỗ, giống như song tinh, triệt để dung hợp.

Trước kia một mực dùng thiên phú Diễm Hỏa cùng thiên phú Lôi Điện ngăn cản dòng nước lạnh, bất tri bất giác, hai đại đan điền vậy mà hoàn thành quá trình dung hợp.

Thiên phú Lôi Điện xếp hạng 20, thiên phú Diễm Hỏa xếp hạng 25, kém vốn không xa, lúc này dung hợp, Nhiếp Vân cảm thấy hỏa diễm cùng Lôi Điện giao hòa, thân thể lần nữa mạnh mẽ hơn không ít.

- Đáng tiếc hai thiên phú này dung hợp đối với cấp bậc Khu Tu sư của ta tăng lên không lớn...

Tuy cao hứng, nhưng Nhiếp Vân biết loại tấn chức này đối với năng lực Khu Tu sư của hắn trợ giúp không lớn, nếu như có thể dung hợp hai thiên phú này vào Thiên Nhãn, Võ Đạo, Kiếm Đạo, hình thành năm loại thiên phú dung hợp, mới thật sự là cường hãn.

Hiện tại trong cơ thể Nhiếp Vân dung hợp đan điền chia làm bốn tổ.

Tổ 1 ba cái, là tam đại thiên phú Võ Đạo, Kiếm Đạo cùng Thiên Nhãn bài danh cao nhất.

Tổ 2 hai cái, Lôi Điện cùng Diễm Hỏa.

Tổ 3 hai cái, Thiên Nhãn cùng Thần Thâu.

Tổ 4 bốn cái, Thiên Hành, Địa Hành, Tường Thủy cùng Ẩn Nặc.

- Muốn dung hợp mà nói, Võ Đạo, Kiếm Đạo, Thiên Nhãn, Thần Thâu ngược lại đơn giản một ít!

Nghĩ đến trong cơ thể đã xuất hiện bốn tổ đan điền dung hợp, Nhiếp Vân cảm thấy tổ 1 cùng tổ 3 dung hợp lẫn nhau sẽ càng thêm dễ dàng một chút, dù sao có thiên phú Thiên Nhãn làm kết nối, nên càng thêm dễ dàng.

- Làm sao vậy?

Hứa Hinh Thiến cảm thán một tiếng, thấy Nhiếp Vân lâm vào trầm tư, hỏi.

- Không có gì, đi thôi!

Đối với vấn đề thiên phú bản thân, Nhiếp Vân không muốn nhiều lời, bắn qua một đạo Địa Hành chi khí, hai người đi ra ngoài.

Đưa Hứa Hinh Thiến ra ngoài, Nhiếp Vân ngừng lại.

- Ngươi đi về trước đi, nói cho ta biết địa chỉ, đến Tân Quận thành ta sẽ đi tìm ngươi!

- Ngươi không đi cùng ta?

Hứa Hinh Thiến sững sờ.

- Không, ta đột nhiên nhớ tới còn việc tư phải làm, thật không có ý tứ!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Vậy được rồi, ta về trước, tận lực trong một tháng đuổi tới Tân Quận thành, ngàn vạn lần đừng làm trễ nãi thời gian khảo hạch! Cái này là địa chỉ của ta, đến Tân Quận thành nhất định phải đi tìm ta!

Đôi mi thanh tú của Hứa Hinh Thiến nhăn lại, cổ tay khẽ đảo truyền qua một ngọc bài, muốn nói cái gì đó, cuối cùng không nói ra, quay người ly khai.

- Hiện tại nàng không có dung hợp thiên phú Lôi Điện cùng thiên phú khác, khẳng định cũng tìm hiểu đến ảo diệu, nếu không, không có khả năng ta nói một câu liền xoay người rời đi!

Thấy nàng ly khai, Nhiếp Vân có chút kỳ quái, ngay sau đó liền hiểu được.

Dựa theo thái độ của Hứa Hinh Thiến trước kia, nói không cùng

nàng chung một chỗ, nhất định sẽ có không ít phiền toái, không thiếu được nghi vấn cùng hỏi thăm, hiện tại nói một câu đối phương liền ly khai, khẳng định có chỗ cảm ngộ, sốt ruột trở về tu luyện, không muốn chậm trễ quá nhiều thời gian.

Cũng đúng, nếu như không có cảm ngộ, không có khả năng nhẹ nhàng ly khai Tuyết Lôi Trì như vậy, mặc dù nước ao phát sinh biến cố, cũng sẽ ở lại một gian ngắn.

------oOo------

Chương 1376: Nhất Khí Quy Nguyên Đại Trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nàng đi rồi, ta cũng nên chuẩn bị một chút!

Không thèm nghĩ Hứa Hinh Thiến ly khai nữa, Nhiếp Vân thi triển thiên phú Địa Hành sư, rất nhanh lại tới bên cạnh Tuyết Lôi Trì.

- Bố trí Truyền Tống Trận...

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân từ trong Tinh Cung lấy ra tài liệu bố trí một Truyền Tống Trận.

Vòng xoáy Băng Hàn ở đây cực kỳ cổ quái, thực lực bây giờ còn chưa đủ để tiến vào trong đó, chỉ có thể về sau tìm cơ hội lại đến.

- Tinh Cung chi linh, ngươi có phương pháp phong ấn gì tốt, có thể phong ấn chỗ này, để cho hàn khí không tiết lộ ra ngoài không?

Bố trí tốt Truyền Tống Trận, triệu hoán Tinh Cung chi linh ra.

Hắn mang Lôi Điện Thạch đi, làm hàn khí lộ ra ngoài, nếu như không phong ấn, đóng băng ba nghìn dặm là chuyện nhỏ, một khi bị một vị đại năng nào đó của Linh giới phát hiện chỗ này, lại muốn dò la đồ vật trong vòng xoáy, liền không tới phiên hắn rồi.

Vì phòng ngừa xuất hiện biến cố, chỗ này phải biến thành bí mật.

- Hàn khí thật là lợi hại...

Tinh Cung chi linh vừa ra, lập tức cảm khái một câu, nói tiếp:

- Muốn phong ấn nơi này, ta nghĩ đến một trận pháp, gọi Nhất Khí Quy Nguyên Đại Trận, cam đoan có thể triệt để ngăn chặn hàn khí, không lộ ra ngoài, bất quá cái đại trận này cực kỳ phức tạp, muốn bố trí, tốn hao cái giá không nhỏ a...

- Trước cho ta xem một chút!

Nhiếp Vân biết rõ trận pháp càng phức tạp càng phiền toái, bất quá hắn thân là Trận Pháp Sư, đối với trận pháp trời sinh mẫn cảm, cũng không sợ phiền toái.

- Cho!

Tinh Cung chi linh khắc phương pháp bố trí Nhất Khí Quy Nguyên Đại Trận vào một ngọc bài, đưa tới.

Tinh thần nhìn quét, rất nhanh trận pháp tinh yếu toàn bộ tiến vào trong óc.

- Quả nhiên phức tạp, mặc dù đơn giản nhất cũng cần mấy vạn viên Tiên thạch duy trì...

Thiên phú Trận Pháp Sư vận chuyển, rất nhanh thông hiểu đạo lí trận pháp này, Nhiếp Vân nhíu mày.

Trận pháp này hoàn toàn chính xác cực kỳ lợi hại, nhưng là rất tiêu hao tài liệu cùng bảo vật, muốn bố trí thành, tất cả Tiên thạch trên người hắn cộng lại chỉ sợ cũng không đủ.

- Đúng rồi, Tiên thạch có thể dùng tinh hạch Yêu thú thay thế...

Nhiếp Vân nghĩ đến một phương pháp trung hòa.

Tiên thạch là vật dẫn của Tiên Thiên linh khí, cùng Yêu thú tinh hạch có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì

diệu, hơn nữa cái sau càng thêm tinh thuần, càng cường đại hơn, thật sự không được có thể săn giết Yêu thú bổ sung Tiên thạch chưa đủ.

- Trước bố trí ra chủ thể trận pháp, sau đó lại đi săn giết Yêu thú!

Đã có biện pháp, Nhiếp Vân duỗi ra song chưởng, Tiên lực trong cơ thể quay cuồng sôi trào như mưa to, che kín Tuyết Lôi Trì, ngưng tụ thành từng đạo lạc ấn.

Trọn vẹn bố trí một ngày, lúc này mới dừng lại.

Không hổ là siêu cấp đại trận, tiêu hao thật sự quá lớn, nếu không phải hắn có được thiên phú Nguyên Khí sư, có thể vô hạn khôi phục thể lực, chỉ sợ sớm đã tươi sống mệt chết.

Tất cả trận cơ, trận kỳ của trận pháp đều dùng Tiên lực thay thế, toàn bộ đại trận vận chuyển như một, che lấp Băng Hàn chi khí do Tuyết Lôi Trì tán phát ra.

- 3000 viên Tiên thạch này đầy đủ để ta đi tìm tinh hạch Yêu thú rồi!

Đánh 3000 viên Tiên thạch vào trong phong ấn, duy trì vận chuyển, Nhiếp Vân thở ra một hơi, thả người bay đi.

Lần thứ sáu Niết Bàn thành công sử dụng Phượng Hoàng chi dực tốc độ nhanh hơn, tuy không cách nào so sánh ở Phù Thiên đại lục, nhưng so với Tường Long mã thì nhanh hơn mấy phần.

- Chỗ đó có một con Yêu thú Thiên Tiên trung kỳ, coi như ngươi không may!

Từ trên không trung nhìn xuống, Nhiếp Vân rất nhanh tìm được một Yêu thú Thiên Tiên cảnh trung kỳ, thiên phú Ẩn Nặc sư vận chuyển, lặng yên không một tiếng động đi vào sơn động.

Đây là một con Tu Hổ thú, hình thể cực lớn, hai chòm râu chừng hơn ba mét, giống như cái đuôi, có thể nổ bắn ra công kích lợi hại.

Vì để tránh cho phiền toái, Nhiếp Vân giảm thấp tu toàn thân vi, đi

tới trước mặt Tu Hổ Thú, cuồng bạo ra tay.

Bành!

Một quyền liền làm vỡ nát kinh mạch toàn thân nó, tươi sống đánh chết.

Vèo!

Lấy tinh hạch ra, thân thể Nhiếp Vân lóe lên, lập tức ly khai.

Bắt chước làm theo, không đến ba ngày, Nhiếp Vân liền giết hơn hai vạn Thiên Tiên Yêu thú, cũng vơ vét toàn bộ tinh hạch tới.

Tuy sức chiến đấu của Yêu thú Thiên Tiên cấp vượt qua Nhân loại, nhưng đối với hắn hiện tại mà nói, không có uy hiếp quá lớn, rất nhiều cơ hồ không cần chiến đấu, mà đánh lén giết chết.

- Nhiều tinh hạch như vậy, nên đủ cho Nhất Khí Quy Nguyên Đại Trận vận chuyển!

Nhìn xem chiến tích mấy ngày nay, Nhiếp Vân phản hồi địa phương Tuyết Lôi Trì, thả toàn bộ tinh hạch vào.

Tinh hạch vừa tiến vào đại trận, toàn bộ trận pháp lập loè, triệt để ẩn nấp xuống, lập tức, ngoại bộ rốt cuộc cảm thụ không đến hàn khí âm lãnh, theo người khác, thật giống như Tuyết Lôi Trì này hư không tiêu thất.

- Thành công!

Làm xong những chuyện này, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, tinh thần mỏi mệt, trong mắt lại phóng xuất ra sáng rọi khó có thể ngăn chặn.

Nương theo Nhất Khí Quy Nguyên Đại Trận ngăn chặn hàn khí của Tuyết Lôi Trì, phía trên ngọn núi nhiều năm tuyết đọng lúc này cũng bắt đầu chậm rãi hòa tan.

Vèo!

Nhiếp Vân từ dưới ngọn núi chui ra.

- Cửu Dương Sơn lớn như vậy, thừa dịp rảnh đi dạo, có thể tìm được bảo bối gì hay không!

Làm xong chuyện này, Nhiếp Vân cũng không nóng nảy đi Tân Quận thành, hắn có Phượng Hoàng chi dực, tốc độ bay nhanh, ly khai sơn mạch tối đa một ngày có thể hoàn thành, thời gian còn lại, không bằng ở trong núi tìm xem, xem có thể tìm được bảo bối hữu dụng hay không.

Nếu như đổi lại người khác tìm bảo bối ở trong sơn mạch như vậy, mặc dù tu vi giống như Tiêu Nhiên, cũng khẳng định tìm không thấy vật gì tốt, Nhiếp Vân bất đồng, Thần Thâu Thiên Nhãn chi khí vận chuyển, chỉ cần địa phương có bảo bối, Bảo Quang hội tụ, hào quang càng thịnh, bảo bối càng trân quý, tìm kiếm bảo vật không cần tốn nhiều sức.

- Những dược liệu này đối với ta đã vô dụng, Ân... những khoáng thạch này cũng không có tác dụng quá lớn...

Thiên phú Thần Thâu Thiên Nhãn vận chuyển ở trong người, Nhiếp Vân vừa phi hành vừa quan sát, trên đường hắn chứng kiến không ít dược liệu, khoáng thạch,… đổi lại trước kia thời điểm ở Tiên Thể cảnh, được cho là trân quý, nhưng bây giờ nửa bước Thiên Tiên cảnh, những dược liệu này đã không có tác dụng.

Không có tác dụng, cho dù lấy tới tay cũng là phế vật, với hắn mà nói không cần phải phiền toái.

- Ngươi nói tiểu tử kia nên ở phụ cận, ta đã cảm ứng được rồi!

Đang ở trong núi rừng phi hành, đột nhiên nghe được một thanh âm hừ lạnh.

------oOo------

Chương 1377: Phiền Lạc (1)

Thanh âm này có chút già nua, nghe xong đã biết rõ người nói chuyện niên kỷ không nhỏ, nhưng trung khí mười phần, khí tức rộng rãi, tựa hồ thực lực rất mạnh.

- Tiểu súc sinh Nhiếp Vân kia phải chết, xin Phiền Lạc trưởng lão vừa thấy lập tức ra tay, đánh chết hắn!

Ngay sau đó một thanh âm âm hàn vang lên, trong lời nói mang theo cừu hận cùng phẫn nộ khó có thể ngăn chặn.

- Là Thương Vĩnh? Hắn không phải cùng Hứa Hinh Thiến chung một chỗ đi ra sao?

Nghe được thanh âm này, ánh mắt Nhiếp Vân híp lại.

Chủ nhân của thanh âm không phải cái khác, đúng là Vân Vũ tông chân truyền đệ tử Thương Vĩnh.

Dựa theo đạo lý hắn nên cùng Hứa Hinh Thiến chung một chỗ đi ra nơi đây, như thế nào lại đột nhiên xuất hiện, Phiền Lạc trưởng lão kia là ai?

- Điểm ấy ngươi yên tâm, dám giết đồ nhi Đoạn Tiếu của ta, tiểu tử này đã phạm vào tử tội, coi như là Tứ phẩm Khu Tu sư thì thế nào? Giết trước khi không có xác định thân phận, mặc dù Khu Tu tháp cũng không thể làm gì ta!

Phiền Lạc trưởng lão khẽ nói.

- Vậy là tốt rồi, loại người này không giết không đủ để dương uy nghiêm của Vân Vũ tông chúng ta...

Trong giọng nói của Thương Vĩnh mang theo hưng phấn cùng tàn nhẫn.

- Thiên phú Ẩn Nặc sư che dấu, Thiên Nhãn quan sát!

Nghe đến mấy đối thoại này, thấy đối phương khoảng cách càng ngày càng gần, thân thể Nhiếp Vân giấu vào sau một khối nham thạch, vận chuyển Thiên Nhãn nhìn lại.

- Nguyên lai là như vậy...

Vốn đang kỳ quái làm sao đối phương có thể tìm được mình, vừa nhìn thấy tràng cảnh trước mặt, lập tức hiểu được.

Nguyên lai bọn người Thương Vĩnh bắt được Tường Long mã của hắn, lợi dụng một tia linh hồn lạc ấn lúc trước để lại trong cơ thể Long Mã, không biết trải qua bí pháp gì tìm đến nơi này.

Trước kia hàng phục Hàng Long Mã, vì để cho tiện khống chế, từng để lại trong cơ thể nó một chút linh hồn lạc ấn, chút lạc ấn ấy chỉ có thể làm cho mình cảm ứng được phương vị của Long Mã, không có ý chí chủ quan, lúc ấy chỉ vì không để Long Mã lạc đường, không nghĩ tới lại trở thành công cụ đối phương lợi dụng.

- Ân? Không đúng, vừa rồi cảm ứng vẫn còn ở phụ cận, như thế nào đột nhiên không thấy rồi hả?

Phiền Lạc trưởng lão đột nhiên nhướng mày.

Hắn dùng bí pháp thông qua một tia lạc ấn trên người Tường Long Mã cảm ứng được vị trí của thiếu niên gọi Nhiếp Vân kia ngay ở phụ cận. Ngay thời điểm hắn muốn cẩn thận quan sát cụ thể, lại phát hiện đột nhiên biến mất, phảng phất như trước kia cảm ứng tất cả đều là sai vậy.

Thiên phú Ẩn Nặc sư đạt tới hình thái thứ ba, mặc dù một ít bí pháp cũng có thể phòng ngự, so với lúc trước bị Di Tĩnh đuổi theo thì cường đại hơn nhiều lắm.

- Không thấy rồi hả? Tiểu tử này có chút quái dị, vừa rồi cảm ứng ở phụ cận, ta xem chúng ta trực tiếp dùng linh hồn nhìn quét a, chỉ cần tìm được, trực tiếp ra tay!

Thương Vĩnh nói.

- Ân! Hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy!

Phiền Lạc trưởng lão gật đầu.

Trước kia không cần linh hồn nhìn quét, một là linh hồn nhìn quét phạm vi không xa. Thứ hai thời điểm linh hồn của ngươi nhìn quét người khác, cũng sẽ bị người khác phát hiện, sớm đào tẩu.

Hô...

Hai người vừa dứt lời, Nhiếp Vân liền cảm thấy một đạo khí tức linh hồn hùng hậu từ bên người quét tới.

- Linh hồn Tiên cấp trung kỳ đỉnh phong?

Tuy đạo linh hồn này không thể tìm được chỗ hắn ẩn nấp, lại làm cho hắn nhịn không được nhíu mày một cái.

Xem ra thực lực của Phiền Lạc trưởng lão này không thấp, ít nhất là cao thủ La Tiên cảnh!

Tuy lần thứ sáu Niết Bàn đạt đến nửa bước Thiên Tiên cảnh, nhưng đối mặt cường giả Tiên cấp đệ ngũ trọng La Tiên cảnh, như trước không có bất kỳ sức phản kháng. Nếu như muốn đánh chết, ngoại trừ sớm chuẩn bị Nguyên Khí Đạn, không có bất kỳ biện pháp nào.

- Phiền Lạc này hẳn là trưởng lão của Vân Vũ tông, thực lực La Tiên cảnh ở tông môn khẳng định địa vị không thấp, từ trong miệng hắn hỏi thăm sự tình Hỗn Độn linh dịch, khẳng định biết nhiều hơn Thương Vĩnh...

Trong nội tâm Nhiếp Vân suy tư.

Hắn đã có Thiên Diệp Tiên Liên, luyện thành Bất Tử chi thân lửa sém lông mày, tìm kiếm Hỗn Độn linh dịch thế tất phải làm. Phiền Lạc thân là trưởng lão của Vân Vũ tông, từ trong miệng hắn hỏi tin tức mà nói, khẳng định biết được nhiều hơn Thương Vĩnh.

Chỉ là...

- Một khi sử dụng Nguyên Khí Đạn, hoặc là đánh chết, hoặc là sẽ có phiền toái càng đại, không thích hợp thẩm vấn, có biện pháp gì tốt đây?

Toàn lực áp súc Nguyên Khí Đạn, uy lực rất mạnh, nếu như lặng yên ra tay, mặc dù Phiền Lạc này là cường giả La Tiên cảnh cũng có thể bị nổ chết, nhưng tạc chết hắn rồi, như thế nào ép hỏi?

Mà tạc không chết mà nói, linh hồn của đối phương mạnh hơn mình, cũng khẳng định bức hỏi không được gì.

Phải nghĩ biện pháp, làm cho linh hồn của đối phương yếu bớt, sau đó mình thừa dịp hư mà vào, mới có thể từ miệng đối phương moi ra chút ít vật hữu dụng.

- Ân, đúng rồi, ta có thể lợi dụng lực lượng của Tuyết Lôi Trì...

Đột nhiên con mắt sáng ngời, Nhiếp Vân nghĩ đến một biện pháp.

- Đi!

Nghĩ đến biện pháp, liền không dừng lại nữa, Phượng Hoàng chi dực chớp động, lặng yên không một tiếng động bay đi, rất nhanh lần nữa đi vào ngọn núi bên ngoài Tuyết Lôi Trì.

Tiện tay ở địa phương che giấu dưới chân núi bố trí một Truyền Tống Trận đối ứng, lúc này mới cởi bỏ hiệu quả ẩn nấp trên người, khí tức lan xa.

Khí tức xuất hiện lần nữa, lập tức đưa tới hai người Phiền Lạc chú ý, chỉ chốc lát ở dưới Thiên Nhãn lặng lẽ quan sát, Nhiếp Vân chứng kiến hai người mang theo Tường Long mã chạy vội đến.

- Đi vào!

Hắn liền mượn nhờ Truyền Tống Trận tiến vào Tuyết Lôi Trì, Nhiếp Vân lần nữa ẩn dấu đi.

Hô...

Hắn vừa biến mất, hai người Phiền Lạc liền đi tới trước sơn mạch.

- Tiểu tử kia khẳng định ở chỗ này, dựa theo cảm ứng nên ở dưới ngọn núi, hắn không có việc gì chạy đến trong núi làm gì?

Phiền Lạc trưởng lão tựa hồ dùng bí thuật cảm ứng ra phương vị cụ thể của Nhiếp Vân, nhìn ngọn núi cực lớn trước mắt, nhíu mày.

- Có phải trên núi có bảo tàng gì, tiểu tử này chui vào đào móc hay không?

Thương Vĩnh nói.

Dựa theo Logic bình thường, đây là giải thích duy nhất.

- Rất có thể, nếu quả thật có bảo tàng mà nói, là của chúng ta rồi, ta đến dò xét thoáng một phát, nhìn xem có thông đạo gì đó hay không!

Trong mắt Phiền Lạc hiện lên một đạo hưng phấn, linh hồn cường đại lan tràn ra.

- Ân? Lại là Truyền Tống Trận, ha ha, tuy che dấu rất sâu, lại giấu không được ánh mắt của ta!

Một lát sau, Phiền Lạc trưởng lão như phát hiện đại lục mới, hưng phấn thét dài một tiếng.

------oOo------

Chương 1378: Phiền Lạc (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rống xong, nói với Thương Vĩnh một tiếng, đạp mạnh trên mặt đất, xẹt qua mấy chục thước, thân ảnh lập loè vài cái, xuất hiện ở trước mặt một nham thạch cự đại.

- Cút ngay!

Hô nhỏ một tiếng, song chưởng đột nhiên phát lực, nham thạch bị hắn đẩy bay mấy chục thước, lộ ra một sơn động không lớn.

Trong sơn động linh khí vờn quanh, một Truyền Tống Trận chỉ cung cấp một người ghé qua xuất hiện ở trước mặt hai người.

Phía trên Truyền Tống Trận này bố trí không ít ngụy trang phong ấn, để cho người liếc nhìn không ra là cái gì, nhưng ở trước mặt linh hồn cường đại của Phiền Lạc, lại ngăn cản không nổi chút nào.

- Ngươi nói Nhiếp Vân gì kia, hẳn là lợi dụng Truyền Tống Trận này tiến vào sơn thể, chỉ cần chúng ta đi vào, khẳng định biết rõ hắn đang làm cái gì!

Chỉ Truyền Tống Trận, Phiền Lạc nói.

- Vậy chúng ta đi thôi vào!

Có Phiền Lạc là cường giả La Tiên cảnh, Thương Vĩnh cũng không sợ hãi, gật đầu nói.

- Ân, Truyền Tống Trận này một lần chỉ có thể truyền tống một người, vì an toàn, ta vào trước, qua một hồi ngươi đi vào nữa!

Mặc dù đối với một tiểu tử nửa bước Thiên Tiên cảnh không thèm để ý, nhưng Phiền Lạc cũng không phải người lỗ mãng, dặn dò một tiếng, Tiên lực bắt đầu khởi động phòng ngự thân thể, lúc này mới bước vào Truyền Tống Trận, hô... từ trước mắt biến mất.

Truyền Tống Trận hào quang lập loè, Phiền Lạc xuất hiện ở trong không gian một ngọn núi rộng lớn.

- Đây là cái gì? Cái ao nước?

Vừa tới đây, đầu tiên tiến vào tầm mắt chính là một cái ao nước lớn gần mẫu. Cái ao này có chút đục ngầu, nhưng không có linh khí chấn động chút nào, nhìn không ra có cái gì đặc thù.

- Ân? Không đúng, cái ao này là bị người dùng thủ pháp nào đó phong ấn...

Phiền Lạc lập tức hiểu được.

Thân là trưởng lão của đại tông môn, cường giả La Tiên cảnh, có được nhãn lực rất cao, cho dù cái ao này thoạt nhìn không có linh khí chấn động gì, nhưng chỉ nhìn một vòng liền biết chắc là có người dùng thủ pháp phong ấn, nếu không không có khả năng như hiện tại, không có khí tức chấn động chút nào.

- Trước tìm được tiểu tử kia lại nói...

Rất muốn dỡ bỏ phong ấn, nhìn xem đến cùng chuyện gì xảy ra, nhưng hắn biết cái phong ấn này khẳng định không đơn giản, nên không lỗ mãng, linh hồn nhìn quét, muốn trước tìm được Nhiếp Vân lại nói.

Ầm ầm!

Linh hồn của hắn vừa lan tràn ra, đột nhiên cảm thấy thân thể hơi nghiêng, một đạo Lôi Điện lực cực lớn ầm ầm nổ tung.

Cổ Lôi Điện lực này mang theo uy thế vô cùng vô tận, vừa xuất hiện liền mang theo uy thế mưa to gió lớn, mặc dù hắn là cường giả La Tiên cảnh cũng không dám tranh phong.

- Chiêu số thật là lợi hại!

Cảm nhận được công kích này cường đại, Phiền Lạc lập tức minh bạch mình là bị đánh lén, cũng không ngạnh kháng, đạp mạnh mặt đất, cả người lập tức nhảy ra xa, tránh né tuyệt chiêu Lôi Đình tràn ngập này.

Tuy ngạnh kháng hắn cũng có thể ngăn trở chiêu này, bất quá nhất định sẽ bị thương, cho nên nhảy ra mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Bất quá, cái không gian này vốn cực kỳ nhỏ hẹp, hắn nhảy dựng lập tức bay đến trên không ao.

Hô...

Phong ấn kia ở hắn bay đến trên không đột nhiên biến mất, Phiền Lạc trưởng lão lập tức cảm thấy một cổ khí lưu âm hàn tới cực điểm điên cuồng vọt tới, thẩm thấu thân thể của hắn, phảng phất như trong nháy mắt đóng băng huyết mạch của hắn vậy.

- Cái gì?

Không nghĩ tới cổ khí lưu này rét lạnh như thế, Phiền Lạc trưởng lão không hề phòng bị, toàn thân cứng đờ, ngay sau đó chứng kiến một bàn tay xích kim sắc, phô thiên cái địa áp xuống đầu lâu của hắn.

Bàn tay mang theo lực lượng cuồng bạo, vừa xuất hiện liền quấy phong vân, toàn bộ không gian tất cả dòng nước lạnh đều bị tập trung ở chung một chỗ.

Ma Ha thần chưởng thức thứ sáu, Ma Ha Vô Lượng!

Đánh lén ra tay tự nhiên là Nhiếp Vân, một chiêu Lôi Đình Cửu Châu làm cho Phiền Lạc nhảy ra, sau đó đột nhiên huỷ bỏ phong ấn, để cho dòng nước lạnh nhập vào cơ thể, lại thi triển ra Ma Ha Vô Lượng, động tác liên tiếp, đều ở trong kế hoạch của hắn.

Tuy Ma Ha Vô Lượng là tuyệt chiêu học được lúc ở Bí Cảnh, nhưng lúc này phối hợp thiên phú Thiên Thủ sư cùng Đại Lực Đan điền tăng phúc 50 lần, uy lực đồng dạng vô cùng cường đại.

Còn chưa tới trước mặt, Phiền Lạc trưởng lão đã cảm thấy liệt phong ập tới, cả người tóc gáy dựng lên.

- Phá cho ta!

Phiền Lạc trưởng lão dù sao cũng là cường giả La Tiên cảnh, mặc dù biết tình cảnh nguy cấp, cũng không bối rối, thân ở trên không trung một quyền đánh ra.

Ầm ầm!

Quyền chưởng va chạm, Ma Ha Vô Lượng bị đánh tan, Nhiếp Vân liên tục lui về phía sau hai bước, sắc mặt hiện hồng, không còn biện pháp ẩn nấp thân hình, từ trạng thái ẩn hình hiển lộ ra.

- Tiểu tử đáng giận...

Sau khi đánh nát Ma Ha Vô Lượng, Phiền Lạc trưởng lão nhìn rõ ràng bộ dạng của thiếu niên, khi thấy vẻ mặt hắn mỉm cười, lập tức biết rõ trúng kế, bất quá lúc này đã chậm.

Cho dù thực lực của hắn không kém, nhưng dù sao còn không có đạt tới Kim Tiên cảnh, không thể phi hành, bị Ma Ha Vô Lượng chấn động, rốt cuộc không cách nào ở trên không.

Phù phù rơi vào Tuyết Lôi Trì.

Mục đích của đối phương không phải đả thương hắn, mà là đẩy hắn vào trong ao, rất hiển nhiên, đối phương đã thành công!

Xì xì xì xì...!

Vừa tiến vào ao, Phiền Lạc lập tức biết rõ đã xong.

Nước ao rét lạnh đã vượt ra khỏi tưởng tượng, Băng Hàn chi ý lan tràn cốt tủy, ngay cả huyết mạch cũng có thể đông lại, mặc dù hắn là cường giả La Tiên cảnh, như trước cảm thấy cả người như bị băng phong, lực lượng rốt cuộc đề không nổi.

- Đây là cái gì? Tại sao có thể rét lạnh như vậy?

Ý niệm khủng hoảng xông lên đầu, ý nghĩ này còn không có chấm dứt, liền chứng kiến thiếu niên vừa mới đánh lén hắn, sau lưng có một đôi cánh lập loè, cả người lơ lửng ở trên không trung, vẻ mặt mỉm cười nhìn qua.

- Ngươi... là... Nhiếp Vân?

Bờ môi run rẩy, muốn nhảy ra mặt nước lại phát hiện không có địa phương nào mượn lực, Tiên lực toàn thân bị đông có chút cứng lại, đừng nói nhảy ra, có thể bảo trì không chìm xuống đã cực kỳ không

tệ.

- Không sai!

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, biết rõ những cao thủ này thủ đoạn không ít, cũng không nói nhảm, cầm Bắc Đẩu kiếm, mấy đạo kiếm quang thẳng tắp đâm tới.

Sưu sưu sưu sưu!

Tuy không có thi triển tuyệt chiêu Thất Tinh kiếm, nhưng thân là cường giả Mệnh Kiếm, có được thiên phú Kiếm Đạo sư, mỗi một kiếm rơi xuống đều mang theo huyền bí không cách nào tránh né, mỗi một lần công kích đều vượt qua Vô Thượng đại kiếm thuật.

------oOo------

Chương 1379: Lục Đại thể chất(1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phiền Lạc trưởng lão vốn bị đông cứng giày vò, lúc này lại bị công kích, căn bản vô lực phản kháng, thời gian qua một lát, trên người liền xuất hiện không ít vết máu, máu tươi tuôn ra.

Nhiệt huyết đụng với hàn thủy, càng thêm lạnh lẽo, Phiền Lạc chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng cương, cả người sắp biến thành con rối.

- Hảo tiểu tử, xem như ngươi lợi hại, bất quá muốn như vậy liền giết chết ta, nằm mơ! Phong Liệt Đan thiêu đốt tuổi thọ, giết!

Biết rõ tiếp tục như vậy hẳn phải chết không thể nghi ngờ, Phiền Lạc trưởng lão đột nhiên nuốt vào một viên thuốc, điên cuồng gào thét một tiếng, khí tức cả người đột nhiên tăng trưởng.

Phong Liệt Đan, một loại đan dược có thể thiêu đốt sinh mệnh để cho người trong thời gian ngắn thực lực cùng linh hồn điên cuồng bạo tăng.

Tuy trong thời gian ngắn sức chiến đấu gia tăng, cắn trả cũng cực kỳ to lớn, chẳng những tuổi thọ giảm bớt, một khi dược hiệu qua đi, linh hồn cùng tu vi thậm chí đều ngã xuống.

- Thiêu đốt tuổi thọ? Ngươi đừng suy nghĩ!

Nhiếp Vân ở đâu có thể làm cho hắn thiêu đốt thành công, khẽ cười một tiếng, Phượng Hoàng chi dực lập loè, lập tức từ không trung phi xuống dưới, thẳng tắp chui vào nước ao.

Vèo!

Sau đó Phiền Lạc trưởng lão cảm thấy cổ chân xiết chặt, đã bị hai bàn tay gắt gao nắm lấy, nhanh chóng kéo xuống dưới.

Nước ao vốn rét lạnh, càng xuống dưới càng lạnh, dược hiệu trong cơ thể Phiền Lạc trưởng lão còn không có triệt để phát ra, đã cảm thấy miệng mũi rót vào hàn thủy, để cho hắn hô hấp có chút khó khăn.

Loại tình huống này đừng nói chiến đấu, có thể giữ được tánh mạng hay không còn khó nói.

Bị đối phương lôi kéo xuống dưới, trên người càng ngày càng lạnh, ý chí đã bị trùng kích, càng ngày càng mơ hồ.

Phiền Lạc trưởng lão cảm thấy cả người sắp muốn điên rồi, như thế nào cũng không thể tưởng được vì sao nước ao rét lạnh như vậy, đối với thiếu niên lại không thể tạo thành ảnh hưởng...

- Ngoan nghe lời làm khôi lỗi của ta, ta là chủ nhân của ngươi, Tín Ngưỡng chủ nhân, sẽ giảm bớt thống khổ...

Ngay thời điểm ý chí của hắn bắt đầu mơ hồ, một thanh âm có chứa đầu độc đậm đặc vang lên bên tai.

Thanh âm này vừa tiến vào trong óc, lập tức kích thích hắn càng thêm mơ hồ.

- Không đúng, muốn đầu độc ta, đầu độc một La Tiên cảnh, mơ tưởng!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân cảm nhận được Phiền Lạc trưởng lão không kiên trì nổi, đột nhiên linh hồn của lão gia hỏa này bắn ra thần thái kiên định, phảng phất như một lý niệm, không cách nào dao động.

- Cảnh giới Linh hồn quá thấp, muốn đầu độc cường giả La Tiên cảnh, quá khó khăn...

Lắc đầu, Nhiếp Vân cũng không nhụt chí, bắt lấy bàn tay của Phiền Lạc trưởng lão, đột nhiên buông ra, lập tức một Thạch Đầu nhích lại gần, ngay sau đó một dòng điện vừa thô vừa to ầm ầm đột phá phòng ngự trùng kích tới.

Biết rõ đối phương ý chí kiên định, còn không có triệt để tan rã, Nhiếp Vân lấy ra một khối Lôi Điện Thạch.

Những Lôi Điện Thạch này ẩn chứa dòng điện, ngay cả hắn là Lôi Điện sư cũng ngăn không nổi, tuy Phiền Lạc trưởng lão là cường giả La Tiên cảnh, nhưng khẳng định so ra kém thiên phú Lôi Điện sư, chỉ thoáng một phát, toàn thân cứng ngắc như cương thi, ý chí mơ hồ.

Liên tục giật bảy tám chục lần, hai mắt Phiền Lạc trưởng lão đã trở nên trắng, trong miệng thốt ra bọt mép.

- Trở thành khôi lỗi của ta, ta là chủ nhân của ngươi!

Biết rõ thời cơ chín muồi, Nhiếp Vân dùng thiên phú Tiên Âm sư gia trì thiên phú Đầu Độc sư, hai đại thiên phú vận chuyển, chỉ chốc lát Phiền Lạc trưởng lão liền triệt để sụp đổ, ánh mắt lộ ra thành kính.

- Chủ nhân!

- Thành công!

Nghe được đối phương nói, Nhiếp Vân biết rõ đã triệt để đầu độc hắn, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, toàn thân cảm thấy có chút

mềm yếu.

Động tác liên tiếp tuy thời gian không dài, hơn nữa hết thảy đều ở trong hắn xếp đặt thiết kế, nhưng cường giả La Tiên cảnh là cường giả La Tiên cảnh, căn bản không thể dùng lẽ thường cân nhắc.

Vừa rồi sự tình liên tiếp, chỉ cần hơi chút sai số, chỉ sợ hiện tại biến thành thi thể chỉ có thể là mình!

- Xem ra La Tiên cùng Thiên Tiên chênh lệch càng lớn, 100 Thiên Tiên cũng chưa hẳn là đối thủ của La Tiên...

Tính ra thực lực của Phiền Lạc trưởng lão, Nhiếp Vân không khỏi cảm khái.

Tiên cấp cửu trọng, mỗi một tầng đều có Thiên Địa chênh lệch, đạt tới La Tiên cảnh chênh lệch càng thêm rõ ràng, lần này nếu không luân phiên dụng kế, phối hợp Tuyết Lôi Trì, đừng nói biến Phiền Lạc thành khôi lỗi, mình chết cũng không biết chết như thế nào, chỉ sợ đào tẩu cũng khó khăn!

- Ân? Ngươi tiên tiến nhập Tinh Cung, ta đi gặp Thương Vĩnh...

Thu Phiền Lạc vào Bắc Đẩu tinh cung, Mộc Sinh chi khí của Nhiếp Vân dạo qua trong người một vòng, mệt mỏi tiêu hết, lúc này mới dọc theo mặt nước tiếp tục bơi lên.

Thiên Nhãn quan sát, lúc này Thương Vĩnh đợi không thấy tin tức của Phiền Lạc trưởng lão, cũng tới đây.

- Phiền Lạc trưởng lão, Phiền Lạc trưởng lão...

Vừa tiến vào không gian này, Thương Vĩnh lập tức bị nước ao phát ra khí tức âm hàn dọa sợ, vội vàng hô vài tiếng.

- Nguy rồi, khẳng định đã xảy ra chuyện, đi!

Thấy không có người đáp lại, Thương Vĩnh lập tức cảm thấy không ổn, quay người chạy tới Truyền Tống Trận, muốn trực tiếp đào tẩu.

- Muốn đi? Đã đến thì đừng đi nữa!

Nhiếp Vân sao có thể cho hắn ly khai.

Bành!

Thoáng một phát từ trong ao nước nhảy ra, lăng không một quyền đánh tới.

Ầm ầm!

Quyền phong kích động cương khí, phối hợp nước ao âm hàn, ở trên người Thương Vĩnh đụng một cái, hắn lập tức biến thành băng nhân.

Sức chiến đấu bản thân Thương Vĩnh vốn không bằng, lúc này lại nhờ lực lượng Băng Hàn Lôi Điện của Tuyết Lôi Trì, như thế nào chống đở được, không đến hai cái hô hấp, cũng biến thành khôi lỗi.

- Nhất Khí Quy Nguyên Đại Trận phong ấn!

Lần nữa phong ấn Tuyết Lôi Trì, Nhiếp Vân mang theo Thương Vĩnh lách mình tiến vào Bắc Đẩu tinh cung.

- Tốt rồi, hiện tại ta hỏi các ngươi, Vân Vũ Tông các ngươi có Hỗn Độn linh dịch hay không?

Tiến vào Tinh Cung, Nhiếp Vân hỏi hai khôi lỗi.

- Hỗn Độn linh dịch? Không biết...

Hai người đồng thời lắc đầu, tựa hồ chưa từng nghe nói qua cái tên này.

Khôi lỗi không có khả năng nói dối chủ nhân, nghe trả lời như vậy, lông mi của Nhiếp Vân nhíu lại.

- Là một loại linh dịch có thể làm cho thân người diệt hết tạp chất, tẩy kinh phạt tủy!

Nghĩ thầm Hỗn Độn linh dịch có thể là ở thời Tinh Cung chi linh xưng hô, Nhiếp Vân suy nghĩ một chút hỏi.

- Linh dịch tẩy kinh phạt tủy? Vân Vũ Tông là có, bất quá không gọi Hỗn Độn linh dịch, gọi Vân Vũ Tôi Thể dịch, là truyền thừa chí bảo của Vân Vũ Tông, chỉ có đệ tử ưu tú nhất của tông môn mới có tư cách sử dụng!

Phiền Lạc trưởng lão suy nghĩ một chút nói.

------oOo------

Chương 1380: Lục Đại thể chất (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vân Vũ Tôi Thể dịch? Nói nghe một chút!

Nhiếp Vân không biết cái này có phải Hỗn Độn linh dịch hay không, trong nội tâm khẽ động triệu hoán Tinh Cung chi linh ra.

- Vâng, Vân Vũ Tôi Thể dịch là Vân Vũ Tông thu thập tinh hoa Thiên Địa rèn luyện thành, có chứa linh tính khí tức của Thiên Địa đại đạo, dung nhập thân hình, có thể ở trong thời gian ngắn, thanh trừ tạp chất trong cơ thể, để cho thân thể người trở nên càng thêm tinh khiết, tự nhiên, linh động, linh hồn cũng có thể đạt được lột xác...

Phiền Lạc trưởng lão tựa hồ biết rất nhiều, nói công hiệu của Vân Vũ Tôi Thể dịch một lần.

- Đây không phải Hỗn Độn linh dịch, hiệu quả so với Hỗn Độn linh dịch kém không ít! Hỗn Độn linh dịch từ trên Cửu Tiêu Thiên chắt lọc, đến từ Hỗn Độn vô tận, người bình thường dùng một giọt, có thể trực tiếp bạch nhật phi thăng, từ Khí Hải Cảnh một đường hướng lên, trực tiếp đạt tới Chân Tiên cảnh! Không phải đồ vật rác rưởi như Vân Vũ Tôi Thể dịch này có thể so sánh!

Nghe một hồi, Tinh Cung chi linh nhíu mày, chậm rãi nói ra.

- Không phải...

Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

Hỗn Độn linh dịch chỉ từ công hiệu liền biết không phải là thế lực bình thường có thể có được, từ Cửu Tiêu Thiên chắt lọc, đến từ Hỗn Độn vô tận... Chỉ hai điều kiện hạn chế này, liền khiến không ít người chùn bước.

- Tuy cái này không phải Hỗn Độn linh dịch, lại có lợi cho rèn luyện thân thể, nếu như có thể lấy được một ít, khẳng định cũng có trợ giúp...

Thấy hắn thoáng thất lạc, Tinh Cung chi linh nở nụ cười nói.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Vân Vũ Tôi Thể dịch đã ở Vân Vũ Tông nổi danh như vậy, đối với đệ tử Thiên Tiên cảnh cũng hữu dụng, khẳng định cũng là bảo bối hiếm có, một giọt hiệu quả khẳng định so ra kém Hỗn Độn linh dịch, nhưng mười giọt, trăm giọt, chỉ cần số lượng đầy đủ, khẳng định cũng có thể tạo được hiệu quả không tưởng được.

Mình bây giờ muốn Thiên Diệp Tiên Liên dung nhập thân hình, điều kiện trọng yếu nhất là thân thể tinh khiết, tạp chất giảm bớt, cũng không phải yêu cầu phải dùng Hỗn Độn linh dịch mới được, có lẽ Vân Vũ Tôi Thể dịch này cũng có thể tạo được hiệu quả nhất định.

- Linh giới chia Khiết Linh Đan thành sáu cấp bậc bình thường, tinh khiết, tinh hoa, chí tôn, ngụy hoàn mỹ, hoàn mỹ, thân thể tinh khiết cũng chia làm sáu cấp bậc, theo thứ tự là Tinh Lực Tiên Thể, Chí Tôn Tinh Thể, Tiên Thiên Linh Thể, Hoang Cổ Thánh Thể, Thiên Địa Thánh Thể cùng Hỗn Độn Thánh Thể!

Tinh Cung chi linh vừa cười vừa nói:

- Tinh Lực Tiên Thể là bình thường nhất, trải qua tinh lực rèn luyện

thành thân thể Tiên Thể cảnh, loại người này cảm ứng chính là ngôi sao bình thường nhất, về sau thành tựu có hạn! Chí Tôn Tinh Thể là cảm ứng Linh giới đại tinh hình thành, loại đại tinh này ít nhất là cấp bậc như Bắc Đẩu tinh, cho nên một khi thành công, thân thể cực kỳ cường đại! Tiên Thiên Linh Thể là Tiên Thiên Long Thân, Tiên Thiên Hoàng Thân như chủ nhân! Hoang Cổ Thánh Thể là một loại dị chủng từ Thượng Cổ lưu truyền tới nay, thể chất càng thêm cường hãn, tạp chất càng ít! Còn Thiên Địa Thánh Thể, Hỗn Độn Thánh Thể, ta chưa bao giờ thấy qua, nên không biết rõ ràng lắm!

- Lục Đại thể chất...

Nhiếp Vân không nghĩ tới thân thể ở Linh giới cũng phân đẳng cấp, còn nhiều như vậy, nhịn không được líu lưỡi, gật gật đầu, đột nhiên hỏi:

- Dùng xong Hỗn Độn linh dịch, có thể làm cho thân thể đạt tới cấp bậc gì?

- Hỗn Độn linh dịch đến từ ở chỗ sâu trong Hỗn Độn, có thể làm cho thân thể người tinh khiết, lực lượng bạo tăng, bất quá, tối đa chỉ là Hoang Cổ Thánh Thể, xa xa không đạt tới yêu cầu của Thiên Địa Thánh Thể! Nghe nói Thiên Địa Thánh Thể, là thể chất đặc thù do thiên địa sinh ra, ít nhất phải có được siêu cấp thiên phú bài danh Top 3!

Tinh Cung chi linh nói.

- Chỉ có thể đạt tới Hoang Cổ Thánh Thể? Có được siêu cấp thiên phú bài danh Top 3?

Nhiếp Vân sững sờ, hỏi tiếp:

- Đúng rồi, ngươi và Bắc Đẩu tinh quân ở chung một chỗ, nên biết thiên phú đặc thù bài danh Top 10 là cái gì a? Có thể nói cho ta nghe một chút hay không?

Thiên phú đặc thù bài danh Top 10, hắn đến bây giờ chỉ biết năm loại, thứ ba Thiên Đạo sư, thứ bảy Thiên Cơ sư, thứ tám Linh Hồn

sư, thứ chín Nguyên Khí sư cùng thứ mười Võ Đạo sư.

Về phần năm cái khác, ở phàm giới bất kỳ địa phương nào cũng tìm không thấy, chắc hẳn Tinh Cung chi linh này có thể biết được một ít.

- Cái này... Ta cũng không biết, năm đó lão chủ nhân cũng không có thiên phú bài danh Top 10, chỉ nói qua thiên phú bài danh Top 10 đều là ứng Thiên Địa mà sinh, mỗi loại đều kinh thiên động địa, về phần là cái gì, hắn chưa bao giờ nói qua!

Tinh Cung chi linh lắc đầu.

- Nha...

Thấy nàng cũng không biết, Nhiếp Vân biết rõ hỏi cũng hỏi không ra cái gì, nói sang chuyện khác:

- Dùng Thiên Diệp Tiên Liên tu luyện Bất Tử chi thân, đối với thân thể có yêu cầu thấp nhất hay không, nói cách khác phải đạt tới cấp bậc nào, mới có thể thành công?

- Bình thường yêu cầu thấp nhất là Hoang Cổ Thánh Thể, nếu như không đạt được loại cấp bậc này, rất khó thành công!

Tinh Cung chi linh nói.

- Hoang Cổ Thánh Thể...

Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Tuy không biết Vân Vũ Tôi Thể dịch của Vân Vũ tông có thể giúp hắn tăng lên tới Hoang Cổ Thánh Thể hay không, ít nhất xem như một tia hi vọng, có thể thí nghiệm thoáng một phát!

- Nói cho ta tình huống của Vân Vũ tông một chút!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân lần nữa hỏi Phiền Lạc trưởng lão.

- Vân Vũ tông là tông môn lớn nhất Ngạo Võ Châu của Xích Oanh

vực, có cường giả Kim Tiên cảnh tọa trấn...

Phiền Lạc trưởng lão không dám giấu diếm, một năm một mười giới thiệu.

Nghe một hồi, Nhiếp Vân hiểu được.

Kết cấu của Vân Vũ tông bất đồng Hóa Vân tông ở Nhân giới, người mạnh nhất tông môn là tông chủ, tông chủ khống chế xã tắc, có được quyền lợi chí cao, cũng có sức chiến đấu mạnh nhất.

Dưới Tông chủ là Thái Thượng trưởng lão, toàn bộ Vân Vũ tông có ba Thái Thượng trưởng lão Huyền Tiên cấp, xuống chút nữa là trưởng lão bình thường, những người này cơ bản đều giống như Phiền Lạc, La Tiên cấp.

Dưới nữa là chân truyền đệ tử Thiên Tiên cấp, về sau là Chân Tiên cấp nội môn đệ tử cùng Tiên Thể cảnh ngoại môn đệ tử.

Ở trên đẳng cấp phân phối, lại rất giống như Hóa Vân tông, cấp bậc chênh lệch là không thể vượt qua.

- Ngạo Võ Châu là có ý gì?

Nghe xong kết cấu của tông môn, Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

------oOo------

Chương 1381: Phất Hiểu Thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cửu thiên thập địa, Xích Oanh vực là địa phương cằn cỗi nhất trong đó, bởi vì quá lớn, lại chia làm chín chín tám mươi mốt châu, Ngạo Võ Châu là một cái trong đó! Vân Vũ tông thành lập ở trên Ngạo Võ Sơn trọng yếu nhất Ngạo Võ Châu!

Phiền Lạc trưởng lão nói.

- Ngươi có địa đồ Ngạo Võ Châu hay không, cho ta xem một chút!

Nhiếp Vân hỏi.

- Có, cho chủ nhân!

Phiền Lạc trưởng lão truyền đạt qua một ngọc giản.

Tinh thần quét qua ở phía trên, Nhiếp Vân lập tức chứng kiến một thế giới rộng lớn xuất hiện ở trước mắt.

Không hổ là Linh giới, quả nhiên lớn không có giới hạn, không nói cái khác, chỉ là Ngạo Võ Châu, chỉ sợ không kém Phù Thiên đại lục bao nhiêu rồi.

- Ngạo Võ Sơn cách Tân Quận thành mà Khu Tu sư khảo hạch không xa, nếu như tốc độ nhanh mà nói, hai ngày liền có thể đến, khó trách Thương Vĩnh cùng Hứa Hinh Thiến một đường tới đây...

Nhìn địa đồ một hồi, Nhiếp Vân hiểu được.

Vân Vũ Tông ở Ngạo Võ Sơn cách phân bộ của Khu Tu sư không xa, chỉ có hai ngày, bây giờ cách khảo hạch còn có hơn hai mươi ngày, hoàn toàn có thể trước đi xem Vân Vũ tông. Nhìn xem có thể tìm được Vân Vũ Tôi Thể dịch hay không!

- Ngươi ở Vân Vũ tông phụ trách cái gì? Có được dạng quyền lợi gì?

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Ta ở Vân Vũ tông chỉ là trưởng lão bình thường, phụ trách một ít công việc ở Tàng Thư Các, quyền lợi cũng không lớn...

Phiền Lạc trưởng lão nói rõ chi tiết thoáng một phát.

Nghe xong Nhiếp Vân lần nữa lâm vào trầm tư.

Địa vị của hắn hoàn toàn chính xác không cao, chỉ là gia hỏa giữ sách vở ở Tàng Thư Các, căn bản không có cơ hội tiếp xúc Vân Vũ

Tôi Thể dịch.

- Vân Vũ Tôi Thể dịch ở Đan Dược Điện, nơi này là chỗ tôn quý nhất của toàn bộ Vân Vũ tông. Ngay cả ta cũng không có tư cách đi vào, bất quá, chỗ này thường xuyên thiếu khuyết đồng tử luyện đan, thường cách một đoạn thời gian liền cần từ trong môn tuyển nhận. Chủ nhân hoàn toàn có thể mượn cơ hội trà trộn vào...

Phiền Lạc trưởng lão nói.

- Thường xuyên thiếu khuyết đồng tử luyện đan? Đây là có chuyện gì?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

Đan Dược Điện đã tôn quý như thế, đệ tử muốn đi vào trong đó nên rất nhiều a, làm sao có thể thiếu người?

- Vân Vũ tông không có Luyện Đan Sư cao minh, chỉ có một vị Ngũ phẩm Khu Tu sư, bởi vì không quá chuyên nghiệp, thường xuyên xuất hiện bạo lô, hơn nữa vị Khu Tu sư này tính tình cực kỳ táo bạo, hơi không hài lòng sẽ sát nhân, cho nên... Đối với nội môn đệ tử mà nói, Đan Dược Điện không khác Địa Ngục, rất nhiều người không dám đi vào, bởi vì cơ hồ không có một người có thể ở trong còn sống vượt qua ba tháng!

Phiền Lạc trưởng lão giải thích.

- Không có một người có thể còn sống vượt qua ba tháng?

Nhiếp Vân liếm liếm bờ môi.

Xem ra tính tình của Ngũ phẩm Khu Tu sư này thật đúng là đủ táo bạo.

- Luyện đan ta sở trường nhất, nếu như có thể trà trộn vào Đan Dược Điện, có lẽ liền có cơ hội...

Tuy kinh ngạc Ngũ phẩm Khu Tu sư kia táo bạo, nhưng Nhiếp Vân không thèm để ý, trong nội tâm suy tư, cẩn thận cân nhắc các loại

tình huống ở trong óc.

Mỗi người không dám đi Đan Dược Điện, mình trà trộn vào sẽ có vẻ càng thêm dễ dàng một chút.

Đương nhiên cũng phải cẩn thận vị Ngũ phẩm Khu Tu sư kia.

- Vị Khu Tu sư này có thực lực gì?

- Vị Ngũ phẩm Khu Tu sư này là Ngân Vân cấp, thực lực La Tiên cảnh đỉnh phong, quyền lợi rất lớn, mặc dù tông chủ cũng phải lễ nhượng ba phần...

Phiền Lạc trưởng lão kỹ càng giới thiệu.

Đẳng cấp Khu Tu sư cùng thực lực bản thân không có chút quan hệ nào, có ít người thiên phú Khu Tu cường đại, thực lực bản thân lại rất yếu, cũng có chút người thực lực bản thân rất mạnh, nhưng lại là Khu Tu sư cực kỳ cấp thấp.

Khu Tu sư chỉ cùng thiên phú đặc thù dung hợp có quan hệ, mà thực lực bản thân thì cùng thiên phú, trình độ tu luyện, kỳ ngộ có quan hệ, cả hai thuộc về khái niệm bất đồng.

Thật giống như Nhiếp Vân, hiện tại đã là một Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư, nhưng thực lực bản thân chỉ có nửa bước Thiên Tiên cảnh, cách Tiên cấp đệ tứ trọng Thiên Tiên cảnh, còn cách một đoạn.

Bất quá, chỉ cần là Khu Tu sư thì có địa rất cao vị, nhất là Khu Tu sư đạt tới Tứ phẩm trở lên, mặc dù một ít cường giả La Tiên, Huyền Tiên cũng không dám đắc tội.

- La Tiên đỉnh phong... Xem ra thực phải cẩn thận!

Nghe thực lực cụ thể của vị Khu Tu sư này, trong mắt Nhiếp Vân hào quang lập loè, biết rõ cực kỳ khó chơi.

Thực lực của hắn bây giờ, ngay cả Phiền Lạc chỉ là La Tiên cảnh sơ kỳ cũng đánh không lại, chớ nói chi La Tiên cảnh đỉnh phong,

huống chi trưởng lão này còn có được ít nhất sáu dạng thiên phú đặc thù, sức chiến đấu kinh người.

- Có được Bất Tử chi thân mới có vốn liếng du lịch Linh giới, liều mạng!

Cân nhắc một hồi, Nhiếp Vân hất lên quần áo, khí tức kinh người.

Bất Tử chi thân đối với hắn hấp dẫn thật sự quá lớn, viễn siêu hết thảy, nếu có thể đạt được loại năng lực này, tốn hao lại lớn cũng đáng, dù sao bây giờ cách Khu Tu sư khảo hạch còn có hơn hai mươi ngày, nhìn xem có thể tìm cơ hội lẫn vào Vân Vũ tông tìm được Vân Vũ Tôi Thể dịch hay không, mặc dù tìm không thấy, bằng vào tam đại thiên phú đào tẩu, Ẩn Nặc sư, thiên phú Ngụy Trang sư, Nhiếp Vân tự nhận đào tẩu vẫn không có vấn đề!

Làm ra quyết định, Nhiếp Vân ly khai Tuyết Lôi Trì, phá hư Truyền Tống Trận ở bên ngoài ngọn núi.

Loại Truyền Tống Trận này không phải vì lĩnh ngộ không gian Linh giới mới bày ra, mà là một loại trận pháp đơn thuần, khoảng cách truyền tống cũng không xa, hơn nữa cực kỳ không ổn định, trừ khi đạt tới thực lực nhất định, một lần nữa gia cố mới có thể đi vào, nếu không, truyền tống cự ly xa mà nói, chỉ là bài trí.

Nhiếp Vân bố trí thứ này, cũng không phải vì ly khai truyền tống tới, mà cho rằng là ký hiệu, một khi thực lực cường đại có thể xé rách không gian, trực tiếp tiến hành truyền tống.

Phá hư trận pháp, tiêu trừ hết thảy lạc ấn của hắn ở đây, lúc này Nhiếp Vân mới nhận thức đúng phương hướng, cỡi Tường Long mã, cấp tốc chạy như điên.

Tốc độ của Phượng Hoàng chi dực nhanh hơn Tường Long mã, bất quá cũng sẽ không nhanh hơn quá nhiều, Tường Long mã toàn lực chạy trốn, cưỡi gió mà đi, so với hắn một mình phi hành, nhẹ nhõm hơn không ít.

Một đường nhanh chóng, ngày hôm sau, một người một ngựa liền ra Cửu Dương Sơn.

- Phía trước lại đi một buổi là Phất Hiểu Thành rồi, Tường Long mã ngươi trước vào Tinh Cung đi!

------oOo------

Chương 1382: Nam Cung Khiếu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một đường chạy như điên, dù là Tường Long mã cũng có chút không thể chịu được, tinh thần khẽ động thu nó vào Bắc Đẩu tinh cung, Phượng Hoàng chi dực lập loè, vận chuyển thiên phú Ẩn Nặc sư, mạnh mẽ chui vào mây xanh.

Ra Cửu Dương sơn lưu lượng người liền có không ít, vì phòng ngừa ngoài ý muốn không cần thiết, ẩn nấp là biện pháp tốt nhất.

Một mình phi hành cả buổi, quả nhiên thấy một thành phố không kém Cửu Dương thành bao nhiêu.

Muốn đi Tân Quận thành, trước phải qua Phất Hiểu Thành! Từ những lời này có thể thấy địa vị đặc thù của Phất Hiểu Thành, tuy thành trấn không lớn, nhưng bởi vì là nơi mấu chốt tiến vào Tân Quận thành cùng Vân Vũ tông, nên khí thế to lớn, cực kỳ náo nhiệt.

Còn chưa tiến vào liền chứng kiến thương khách cả đàn cả lũ, Giao Long mã cao lớn chở rất nhiều hàng hóa, ra ra vào vào.

Nhẹ nhàng khẽ động, thu lại Phượng Hoàng chi dực rơi xuống, tìm địa phương không người huỷ bỏ hiệu quả ẩn nấp.

Rất thuận lợi tiến vào Phất Hiểu Thành, Nhiếp Vân hỏi thăm địa phương có Truyền Tống Trận một chút, trực tiếp đi tới.

Phất Hiểu Thành thân là tông đầu mối then chốt kết nối Tân Quận thành cùng Vân Vũ thành, Truyền Tống Trận không biết thành lập đã bao nhiêu năm, chỉ cần giao nạp Tiên thạch nhất định liền có thể dùng, là phương tiện giao thông một ít thương khách thường dùng

nhất.

Nhiếp Vân không có ngừng, rất nhanh đi vào, ngẩng đầu nhìn lên liền nhịn không được âm thầm may mắn.

Tuy nói Truyền Tống Trận này có tiền có thể sử dụng, nhưng mỗi lần chỉ có thể truyền tống mười người, mỗi ngày chỉ truyền tống mười lần, nhìn về phía trước một chút, sắp xếp ở phía trước chừng hơn chín mươi người, chỉ sợ chậm thêm một chút, mặc dù có tiền cũng không có vị trí.

Nhiếp Vân không muốn dây dưa, không nói một lời chậm rãi đi theo đằng sau đội ngũ sắp xếp, rất nhanh đi vào trước mặt Truyền Tống Trận.

- Tốt rồi, đây là một lớp cuối cùng của hôm nay, những người khác mời ly khai a!

Mới vừa gia nhập Truyền Tống Trận, chợt nghe người phụ trách nói.

- Ai, đáng tiếc, hôm nay lại tới chậm...

- Ta có chuyện quan trọng, vị huynh đệ kia, ta cho ngươi 10 viên Tiên thạch, vị trí của ngươi có thể cho ta không?

- Sáng sớm ngày mai đến sớm đi, ta cũng có sự tình quan trọng hơn, không có ý tứ...

...

Nghe được để cho người ly khai, mọi người không có vị trí đều ảm đạm.

Có thể đến đây cưỡi Truyền Tống Trận, đều không phải loại thiếu tiền, làm như vậy là vì thời gian đang gấp, đáng tiếc chính là, Phất Hiểu Thành Truyền Tống Trận cho tới nay có quy củ này, không ai dám vi phạm.

Chứng kiến mọi người thất vọng mà đi, Nhiếp Vân lắc đầu đi vào

chỗ giao phí.

Cái Truyền Tống Trận này dùng một lần cần 100 viên Tiên thạch, lớn rất cao, hoàn toàn chính xác không phải người bình thường có thể hưởng dụng.

Bất quá chút tiền ấy đối với Nhiếp Vân mà nói không coi vào đâu, lập tức đưa tiền nhận được một ngọc bài.

Cái ngọc bài này đại biểu cho vị trí của ngươi ở trong Truyền Tống Trận, phải có cái này, mới có thể đi vào truyền tống.

- Tốt rồi, các vị chuẩn bị cho tốt, hiện tại truyền tống bắt đầu...

Lần này mười người Nhiếp Vân đều lấy tốt vị trí, đang muốn chuẩn bị ly khai, đột nhiên nghe được tiếng tuấn mã hí dài.

- Chậm đã!

Lập tức ba người từ trên Giao Long nhảy xuống, thẳng tắp đi vào trong Truyền Tống Trận.

- Ba vị, hôm nay đã đủ vị trí truyền tống, kính xin ngày mai lại đến...

Một người phụ trách Truyền Tống Trận đi lên, thái độ cung kính, bất quá lời còn chưa nói hết, ngực tê rần, bị một thanh niên trong ba người đá trúng ngực!

Lạch cạch!

Trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, xương sườn đứt gãy, cuồng phun máu tươi.

- Ngươi tính toán ngon vậy sao, dám ngăn cản chúng ta dùng Truyền Tống Trận? Mắt chó đui mù, mở mắt chó của ngươi ra nhìn xem, dám để cho Kỷ Cường trưởng lão của chúng ta đợi đến ngày mai, ta nhìn ngươi là muốn chết!

Một cước đá bay người phụ trách, thanh niên hai tay hất lên, thái độ hung hăng càn quấy.

- Trưởng lão?

- Là Vân Vũ Tông trưởng lão...

Nghe được thanh niên nói, mọi người chung quanh đều cúi mặt, xem ra đều đối với Vân Vũ Tông giận mà không dám nói gì.

Cử chỉ của thanh niên để cho Nhiếp Vân nhíu mày một cái, ngẩng đầu nhìn ba người, hai thanh niên cùng một lão giả.

Lão giả thoạt nhìn 50 tuổi, mặt trắng không râu, mắt tam giác, trong ánh mắt lập loè mang theo hương vị âm tàn lạnh lùng, toàn thân khí tức ẩn ẩn, cương mà không phát, giống như Phiền Lạc, là một cường giả La Tiên cảnh.

Thực lực hai thanh niên thì bình thường, một cái Thiên Tiên cảnh hậu kỳ, một trung kỳ, nói chuyện đúng là người phía trước.

- Ngươi, cút ra ngoài cho ta, vị trí của ngươi là của chúng ta rồi!

Đá bay người phụ trách, thanh niên Thiên Tiên cảnh hậu kỳ vừa quay đầu, con mắt rơi vào một thương khách đã có ngọc bài trong Truyền Tống Trận, thò tay từ trong tay hắn đoạt ngọc bài qua.

- Vâng...

Thương khách này chỉ là Tiên Thể cảnh, tuy tức giận không chịu nổi, nhưng giận mà không dám nói gì.

- Ngươi, vị trí của ngươi chúng ta cũng muốn!

Lấy ra một ngọc bài, thanh niên cung kính đưa cho Kỷ Cường trưởng lão, lần nữa quay đầu nhìn về phía một vị thương khách.

- Làm việc phải có thứ tự đến trước và sau, chúng ta tới trước lấy được ngọc bài, cũng đã trả tiền, ngươi dựa vào cái gì để ta ly khai?

Đó là một thiếu niên nóng tính, nghe được đãi ngộ không công bình, lập tức gào thét.

BA~!

Hắn lời còn chưa nói hết, trên mặt đã bị rút một bạt tai, chỉ cảm thấy đầu vặn vẹo, đầu lâu thoáng một phát rớt xuống.

Bành!

Thi thể bị thanh niên Thiên Tiên hậu kỳ một cước đá ra Truyền Tống Trận.

- Không biết sống chết, Vân Vũ Tông chúng ta làm việc, chẳng lẽ còn cần ngươi dạy?

Hừ lạnh một tiếng, thanh niên lần nữa nhìn về phía một thương khách khác.

Đã có sát nhân uy hiếp, vị thương khách này không dám nói nhảm, không đợi đối phương nói chuyện, chủ động giao ngọc bài ra.

- Cái này còn không sai biệt lắm!

Hừ một tiếng, Nhiếp Vân vốn tưởng rằng ba người này đều đã có ngọc bài, sẽ không nói nhảm nữa, ai ngờ chỉ nghe đát đát vài tiếng, thanh niên Thiên Tiên hậu kỳ dắt ngựa của bọn hắn qua.

- Ngươi, còn không lấy ngọc bài ra, để cho ngựa của ta?

Dắt tới ba con ngựa, thanh niên tiếp tục yêu cầu ngọc bài.

Ngay cả chỗ ngồi cho người cũng không có, bọn hắn rõ ràng còn dắt ngựa lên, mọi người đều giận dữ, giận mà không dám nói gì.

- Ngươi, lấy ngọc bài tới!

Lần nữa cướp đoạt hai ngọc bài, con mắt thanh niên đột nhiên rơi vào trên người Nhiếp Vân.

- Không có ý tứ, cái ngọc bài này ta muốn dùng, ko tiện cho súc sinh ngươi mượn!

Thấy hắn nhìn mình, Nhiếp Vân nhíu mày, hừ lạnh một tiếng.

------oOo------

Chương 1383: Nam Cung Khiếu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Rất tốt, xem ra còn có người ngứa da, hôm nay lão tử liền để cho ngươi biết, lúc nào có thể ngoi đầu lên, lúc nào không thể ngoi đầu lên...

Thanh niên không nghĩ tới rõ ràng lần nữa toát ra cái cứng đầu, khóe miệng toét ra, lộ ra hàm răng trắng noãn, đột nhiên thân thể khẽ động, một cái tát rút qua Nhiếp Vân.

Bành!

Bàn tay hắn còn không có rơi xuống trên mặt Nhiếp Vân, ngực đột nhiên đau xót, cả người lập tức nằm rạp trên mặt đất, nôn mửa liên tục, rất hiển nhiên, vừa rồi Nhiếp Vân ra tay tốc độ quá nhanh, hắn ngay cả phản ứng cũng không kịp phản ứng, đã trúng chiêu.

- Ân?

Chứng kiến Thiên Tiên cảnh hậu kỳ bị một cước đá gục xuống, thiếu chút nữa tử vong, Kỷ Cường trưởng lão kia đột nhiên mở mắt tam giác, bắn ra một đạo tinh quang.

- Tiểu tử, ngươi là người nào? Dám với ra tay đệ tử Vân Vũ Tông, chẳng lẽ không sợ chết sao?

Kỷ Cường trưởng lão không giống thanh niên lỗ mãng như vậy, vừa nói liền bước ra, mỗi đi một bước, khí tức La Tiên trên người liền dày đặc một phần, liên tục vài bước, để cho Nhiếp Vân đã có chút không thở nổi.

- Kỷ Cường lão đầu, ngươi uy phong thật to, như thế nào, ngay cả

đệ tử của ta cũng muốn giết?

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một tiếng hừ lạnh vang lên, đằng sau đám người, một lão giả gào thét bay tới.

Vèo! đứng ở trước Nhiếp Vân, ngăn trở lực lượng của Kỷ Cường.

- Phiền Lạc? Đây là đệ tử của ngươi? Sao ta chưa nghe nói qua?

Con mắt Kỷ Cường nheo lại.

- Là đệ tử ta vừa thu nhận, như thế nào, chẳng lẽ muốn cùng ta đánh một chầu?

Phiền Lạc cười lạnh, ngữ khí cũng không nhường cho.

Mục đích lần này của Nhiếp Vân là nghĩ biện pháp lẫn vào Vân Vũ Tông, tạm thời không muốn cùng người của Vân Vũ Tông gây ra mâu thuẫn quá lớn, linh hồn khẽ động liền phóng xuất ra Phiền Lạc trưởng lão.

Động tác của hắn cực kỳ che giấu, lại ở đằng sau đám người, mặc dù Kỷ Cường trưởng lão, cũng không có phát giác.

Phiền Lạc là bị hắn dùng thiên phú Đầu Độc sư đầu độc, như trước có được ý chí tự chủ, không phải cái xác không hồn, biết rõ thân phận chân thật của Kỷ Cường, đối với hắn cũng không khách khí.

- Phiền Lạc, ngươi rất tốt, hãy đợi đấy!

Con mắt híp thoáng một phát, tựa hồ biết rõ Phiền Lạc trước mắt không nên gây, lúc này không nói thêm gì nữa, để cho thanh niên Thiên Tiên cảnh trung kỳ còn lại kia lần nữa đoạt hai ngọc bài.

Về phần thanh niên bị Nhiếp Vân một cước đạp thiếu chút nữa chết, ngọc bài trên người đã bị Phiền Lạc cầm ở trong tay.

Bởi vì hai phe tranh chấp, không ai dám nói nửa câu nói nhảm, chỉ chốc lát Truyền Tống Trận hào quang lập loè, vận chuyển lên.

Hô...

Bảy người ba mã đồng thời bị truyền tống đến Truyền Tống Trận trước Ngạo Võ Sơn.

Hai thương khách may mắn không có bị cướp bóc, chứng kiến hai phe thế như nước với lửa, không dám dừng lại, tất cả đều xám xịt ly khai.

- Phiền Lạc, cái này là đệ tử của ngươi, vừa mới bắt đầu cũng chỉ có thể tiến vào ngoại môn, thuộc về ta quản hạt, ta nhìn ngươi có thể một mực bảo vệ hay không!

Quay đầu liếc nhìn Nhiếp Vân, tựa hồ ghi nhớ dung mạo của hắn dưới đáy lòng, hừ lạnh một tiếng, cỡi Giao Long mã cùng hai thanh niên còn lại bước nhanh rời đi.

- Kỷ Cường này là người nào?

Bọn hắn vừa ly khai, Nhiếp Vân nhíu mày hỏi.

- Hồi bẩm chủ nhân, Kỷ Cường này giống như ta, cũng là Chấp Sự trưởng lão, ta phụ trách Tàng Thư Các, hắn phụ trách sự tình điều phối đệ tử!

Phiền Lạc nói.

- Điều phối nhân sự?

Nhiếp Vân hỏi:

- Hắn nói ta chỉ có thể vào ngoại môn là có ý gì?

- Đệ tử Vân Vũ Tông, mặc kệ có quan hệ gì, mới đầu chỉ có thể vào ngoại môn, đạt được công huân nhất định, mới có thể thuận lợi tấn cấp, trở thành đệ tử nội môn, cuối cùng mới có tư cách được trưởng lão, cường giả thu làm chân truyền!

Phiền Lạc giải thích một câu.

- Bất quá, chủ nhân ngươi không cần lo lắng, qua một hồi chúng ta tiến vào tông môn, ta sẽ nộp lên công huân cho ngươi, để ngươi trực tiếp trở thành đệ tử nội môn, đến lúc đó lại nghĩ biện pháp nhờ bằng hữu an bài ngươi đến Đan Dược Điện, thuận tiện làm việc!

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Quy củ lại nghiêm mật cũng có lỗ thủng, không ở ngoài lợi ích, nhân tình, Phiền Lạc nói như vậy là đã có chủ ý.

Minh bạch những cái này, Nhiếp Vân cũng không nghĩ nhiều, lúc này theo Phiền Lạc đi đến Ngạo Võ Sơn.

Ngạo Võ Sơn là sơn mạch cao nhất Ngạo Võ Châu, chừng hơn năm ngàn trượng, trên ngọn núi vân vũ hóa thành hàn tuyết, xây dựng ra thế giới băng tinh.

Dọc theo thềm đá một trước một sau, rất nhanh một tông môn nguy nga xuất hiện ở trước mặt hai người.

- Hội tụ phong vân, hái vân hóa vũ... trận pháp thật lợi hại!

Chứng kiến tông môn này, con mắt của Nhiếp Vân sáng ngời, không khỏi tán thưởng.

Địa phương tông môn này thành lập hội tụ chu thiên đại thế, rút ra linh khí phương viên mấy trăm vạn dặm, hình thành Âm Dương giao hòa, ở trong tông môn đại trận, ánh mặt trời sung túc, bốn mùa như xuân, căn bản cảm giác không thấy rét lạnh chút nào, cùng thế giới Băng Hàn trên sườn núi, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Có thể ở trên núi thành lập trận pháp lớn như vậy, đủ thấy tổ sư khai phái của Vân Vũ Tông chẳng những thực lực mạnh mẽ, đối với trận pháp cũng cực kỳ tinh thông.

- Loại trận pháp này sau khi tiến vào rất khó ra, nhưng sẽ có mệnh môn, chỉ cần tìm được chỗ này, nguy hiểm sẽ giảm xuống không ít...

Thiên Nhãn vận chuyển xem trọn đại trận, Nhiếp Vân âm thầm phân tích.

Vân Vũ Tôi Thể dịch là vật trân quý nhất Vân Vũ Tông, một khi trộm lấy, nhất định sẽ gây ra rối loạn thật lớn, cho nên trước khi hành động, nhất định phải tìm tốt đường lui, thuận tiện đào tẩu.

Ô ô ô ô!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân cẩn thận quan sát Vân Vũ Tông đại trận, đột nhiên sau lưng vang lên thanh âm nức nở nghẹn ngào, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy chục đệ tử Vân Vũ Tông, đi nhanh từ dưới núi bay vút lên.

Rất nhiều đệ tử giơ lên một cái giường êm thon dài, phía trên có một thanh niên đang dựa vào, nhắm mắt dưỡng thần.

- Chủ nhân, mau tránh ra, đây là... tông môn chân truyền đại đệ tử, Nam Cung Khiếu! Làm người bá đạo vô lễ, tốt nhất không nên đắc tội!

Chứng kiến thanh niên này, Phiền Lạc biến sắc, vội vàng kéo Nhiếp Vân tránh ra.

- Chân truyền đại đệ tử?

- Vị Nam Cung Khiếu này tuy thực lực chỉ có nửa bước La Tiên cảnh, nhưng sức chiến đấu ngay cả ta cũng không dám đối cứng, cực kỳ lợi hại, hơn nữa... Hắn là một vị Phong Hành sư duy nhất của tông môn!

Cùng Nhiếp Vân đứng ở bên thềm đá, Phiền Lạc lặng lẽ truyền âm.

------oOo------

Chương 1384: Tiến vào Vân Vũ Tông (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bài danh 73 Phong Hành sư?

Con mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Phong Hành sư, còn gọi là Cấp Tốc sư, cùng 71 Đại lực sư lẫn nhau đối ứng, có thể mượn nhờ sức gió, lập tức tăng lên tốc độ, uy lực vô cùng.

Nếu như hắn có được thiên phú Phong Hành sư, dung hợp vào tam đại thiên phú chạy trốn, năng lực đào tẩu sẽ tăng nhiều, tuy đại trận của Vân Vũ Tông lợi hại, nhưng muốn vây khốn hắn, cũng có chút không có khả năng rồi.

- Hắn chẳng những có thiên phú Phong Hành sư, còn có một Tinh Thần chí bảo Hỗn Loạn Chân Long kiếm, Tiên Khí thượng phẩm đỉnh phong sắp đạt tới tuyệt phẩm! Toàn lực vận chuyển La Tiên cảnh trung kỳ cũng có thể đánh chết!

Phiền Lạc nói ra một lần.

- Tiên Khí Hỗn Loạn Chân Long kiếm thượng phẩm đỉnh phong sắp đạt tới tuyệt phẩm? Vậy cũng là đồ tốt a...

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Hiện tại lợi hại nhất của hắn chính là Bắc Đẩu kiếm, tuy là Tạo Hóa Tiên Khí, nhưng bởi vì thực lực không đủ, rất nhiều phong ấn không giải được, tối đa chỉ có thể phát huy ra uy lực của Tiên Khí trung phẩm đỉnh phong, nếu có một thanh Tiên Khí nửa bước tuyệt phẩm, thực lực khẳng định sẽ tăng nhiều, mặc dù không thể chiến đấu với cường giả La Tiên sơ kỳ, nhưng nhân vật bình thường cũng sẽ không sợ hãi.

Lúc nói chuyện, Đại sư huynh cưỡi giường êm đã đi tới trước mặt hai người.

- Ta tưởng là ai, nguyên lai là Phiền Lạc trưởng lão! Đã lâu không gặp!

Giường êm dừng lại ở trước mặt hai người, Đại sư huynh Nam

Cung Khiếu khẽ đảo mí mắt, khẽ nói.

Ngữ khí gảy nhẹ, không chút nào như đối mặt trưởng lão, mà như đối mặt tiểu đệ không hiểu chuyện.

- Vâng!

Phiền Lạc vội vàng gật đầu.

- Nghe nói lần này ngươi đi Cửu Dương Sơn đã tìm được không ít chỗ tốt? Có thể để cho đệ tử mở mang tầm mắt hay không?

Nam Cung Khiếu nằm ở trên giường êm, mí mắt lật lên, trên miệng nói mở mang, trên thực tế lại mang theo một tia tham lam.

- Đây là một cây Vật Vong Hoa, hái được ở Cửu Dương Sơn, Nam Cung sư huynh không chê mà nói, kính xin vui lòng nhận cho!

Phiền Lạc khẽ đảo cổ tay, lấy ra một cái hộp ngọc, đưa đồ vật tới.

Đường đường trưởng lão rõ ràng gọi Nam Cung Khiếu là sư huynh, còn giao đồ vật, nghe rợn cả người.

- Ân, này cũng là đồ tốt, Phiền Lạc trưởng lão đã có hảo ý, làm vãn bối, ta cũng không có ý tứ cự tuyệt, nhận! Tiểu tử này bên cạnh ngươi là…

Khẽ cười một tiếng thu Vật Vong Hoa vào đan điền, con mắt Nam Cung Khiếu rơi vào trên người Nhiếp Vân.

Lúc này Nhiếp Vân vì tiến vào Vân Vũ Tông đã ngụy trang tướng mạo, bất quá dung mạo như trước thanh tú, mang theo ý dương cương.

- Đây là con của cố nhân, muốn đi vào môn hạ của ta, đành phải đưa đến tông môn, về sau đến trong môn, hi vọng Đại sư huynh chiếu cố nhiều hơn!

Phiền Lạc vội nói.

- Chiếu cố, đó là nên phải, nửa bước Thiên Tiên cảnh, Ân, thoạt nhìn cũng không tệ lắm! Là hạt giống tốt, nếu như may mắn đột phá lấy được tư cách trở thành đệ tử chân truyền, có thể bảo hắn đi tìm ta!

Nam Cung Khiếu nói xong, giường êm chậm rãi đi thẳng về phía trước, chỉ chốc lát liền biến mất.

- Ngươi vậy mà xưng hô một đệ tử là sư huynh...

Thấy hắn đi xa, Nhiếp Vân lắc đầu.

- Nam Cung Khiếu làm người hung ác, thuận hắn thì sống, nghịch hắn thì chết, lúc trước có mấy vị trưởng lão bởi vì không thích, bị hắn đánh chết, cho nên ngay cả ta cũng không dám vi phạm!

Phiền Lạc thở dài.

- Một đệ tử hung hăng càn quấy như thế, chẳng lẽ Vân Vũ Tông không có môn quy?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Đường đường đại tông môn nên có quy củ a, đệ tử cùng trưởng lão tầm đó phảng phất như học sinh lão sư, nếu như tông môn không cẩn thủ chuẩn tắc này, về sau trưởng lão còn có tôn nghiêm gì có thể nói?

- Năm đó khai phái tông sư của Vân Vũ Tông là một vị Yêu nhân, hắn ở trong môn quy minh xác yêu cầu, đệ tử trưởng lão tầm đó có thể tranh đấu, nắm tay người nào lớn, lời nói kẻ đó có trọng lượng, bị người giết chết hoặc đánh chết người, không thể có bất kỳ oán càng! Vật cạnh thiên trạch, người thích hợp sinh tồn, không thích ứng, cũng đừng tới Vân Vũ Tông!

Phiền Lạc giải thích.

- Yêu nhân!

Nhiếp Vân hiểu được.

Ở Linh giới, nhân vật trong Thiên Địa Lục Đạo xen kẽ ở trong tất cả Đại Thế Giới, Yêu nhân với Nhân loại có thể chung sống hoà bình, không có giết chóc, đối địch như ở phàm giới, nhưng Yêu nhân gần đây chủ trương lấy nắm đấm nói chuyện, tuyên dương luật rừng, nếu Vân Vũ Tông khai phái tông sư là một nhân vật như vậy, khó trách bầu không khí của toàn bộ tông môn có chút bất chính, loạn thất bát tao.

Không nói cái khác, chỉ nói trước kia nhìn thấy đệ tử Vân Vũ Tông, Vương Trọng, Diệp Tần, Đoạn Tiếu, Hàn Chú... đều không có một đồ tốt, toàn bộ vì tư lợi, không có phong phạm của đệ tử đại tông môn chút nào.

Vốn chỉ cho là ngoại lệ, hiện tại mới biết được, cái này là chuẩn tắc cùng quy phạm của cả tông môn, thực lực cường đại, ăn ngon uống sướng, thực lực yếu, làm trâu làm ngựa, nhận hết vũ nhục.

Khó trách vị Khu Tu sư ở Đan Dược Điện có thể tùy ý đánh chết đệ tử, nguyên lai tông môn này vốn như vậy.

- Đi thôi!

Vốn Nhiếp Vân còn vì ăn cắp Vân Vũ Tôi Thể dịch có chút không có ý tứ, hiện tại xem ra mặc dù trộm cũng là đáng đời.

Đối với Yêu nhân cùng với tông môn do Yêu nhân thành lập, hắn không có nửa điểm hảo cảm.

Hai người tiếp tục đi lên, rất nhanh đi vào trước mặt sơn môn.

Tiến vào Vân Vũ Tông, Nhiếp Vân phát hiện linh khí so với địa phương khác càng thêm tinh khiết, hơn nữa hộ tông đại trận còn có tác dụng thanh thần, tĩnh tức, ở chỗ này tu luyện chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, sẽ rất ít xuất hiện nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma.

Khó trách Vân Vũ Tông chủ trương luật rừng, khôn sống mống chết, như trước có không ít người mộ danh đến, chỉ sợ căn nguyên chủ yếu ở chỗ này.

Dù sao đối với Tu La mà nói, tông môn tranh đấu, không đáng kể chút nào.

Bởi vì Phiền Lạc là trưởng lão, tiến vào tông môn, an bài hết thảy thủ tục cũng không phức tạp, rất nhanh liền xong, hiện tại Nhiếp Vân dùng tên giả Diệp Thần, trở thành đệ tử ngoại môn của Vân Vũ Tông.

- Chủ nhân... có một tin tức không tốt!

Biến thành đệ tử ngoại môn, Phiền Lạc giao nạp công huân cho Nhiếp Vân, một

lát sau nhíu mày đi tới.

- Làm sao vậy?

- Ở trên đường đắc tội Kỷ Cường, thằng này lòng dạ hẹp hòi, đã sớm an bài, nhìn chằm chằm vào ngươi, nói chỉ có chính thức kinh nghiệm thí luyện, tích góp từng tí một công huân mới có thể trở thành đệ tử nội môn, giao nạp công huân... Không thể thực hiện được!

Phiền Lạc nói.

------oOo------

Chương 1385: Tiến vào Vân Vũ Tông (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Các ngươi đều là trưởng lão, như thế nào...

- Ta chỉ là trưởng lão bình thường, đệ đệ của Kỷ Cường… Kỷ Phật là Thái Thượng trưởng lão, cho nên quyền lợi cùng thủ đoạn của hắn đều lớn hơn ta rất nhiều!

Sắc mặt Phiền Lạc đỏ lên.

Bị Đầu Độc sư đầu độc thành khôi lỗi, ngoại trừ thuần phục chủ nhân không có nhị tâm ra, ý chí bản thân không bị bất luận cái gì ảnh hưởng, cùng khôi lỗi có chênh lệch thật lớn.

- Thí luyện liền thí luyện a!

Minh bạch chuyện gì xảy ra, Nhiếp Vân đối với thí luyện cũng không phản kháng.

Bằng vào thủ đoạn của hắn, nếu như ngoại môn thí luyện của Vân Vũ Tông cũng không thể thông qua, thì không cần phải ở lại rồi.

- Vậy tốt, đây là lệnh bài công huân của chủ nhân, cũng là lệnh bài thân phận, hiện tại chủ nhân cần đi Nhiệm Vụ điện nhận lấy nhiệm vụ của đệ tử nội môn, chỉ cần thành công hoàn thành, có thể trở thành đệ tử nội môn!

Phiền Lạc truyền đạt một ngọc bài, phía trên ghi chú rõ thân phận hiện tại của Nhiếp Vân.

Muốn lẫn vào Đan Dược Điện, ít nhất phải là đệ tử nội môn, đệ tử ngoại môn ở tông môn địa vị như tạp dịch, đầu bếp, phải chịu trách nhiệm tông môn vận chuyển sinh hoạt hàng ngày, căn bản không có tư cách tiếp xúc Đan Dược Điện.

Lấy ngọc bài, hỏi rõ vị trí của Nhiệm Vụ điện, nói với Phiền Lạc vài câu, để cho hắn không nên nói loạn bị người phát hiện, lúc này Nhiếp Vân mới đi nhanh về phía Nhiệm Vụ điện.

Lần này tới Vân Vũ Tông có mưu đồ, vẫn ít xuất hiện cho thỏa đáng.

Nhiệm Vụ điện của Vân Vũ Tông ở phía đông nam của Vân Vũ Tông, cung điện cao lớn vừa vào cửa liền tản mát ra uy thế cùng khí tức cao cao tại thượng, vô số đệ tử ở trong cung điện, tựa hồ đang nhận lấy đủ loại nhiệm vụ.

Đứng trong điện nhìn một hồi, Nhiếp Vân gật gật đầu.

Ở đây đại bộ phận mọi người là tới nhận lấy nhiệm vụ đệ tử nội

môn.

Nhìn một hồi, Nhiếp Vân phát hiện những nhiệm vụ này với hắn mà nói, không có chút độ khó, hoàn toàn có thể dễ dàng hoàn thành.

Đương nhiên, chủ yếu bởi vì thực lực của hắn mạnh mẽ, bình thường có thể tới tham gia khảo hạch đệ tử ngoại môn, đều chỉ có Tiên cấp đệ nhị trọng Tiên Thể cảnh hoặc Chân Tiên cảnh, cùng hắn nửa bước Thiên Tiên, còn có chênh lệch rất lớn.

- Hoa Thụy huynh, ngươi lĩnh nhiệm vụ gì?

- Nhiệm vụ tìm kiếm Đoạn Linh thảo...

- Ngươi thì sao?

- Đánh chết một con Yêu thú Chân Tiên cảnh sơ kỳ, lấy tinh hạch...

Đệ tử nhận nhiệm vụ, có sầu mi khổ kiểm có cao hứng bừng bừng, bất quá chỉ cần thông qua, có thể trở thành đệ tử nội môn của Vân Vũ Tông, địa vị thoáng một phát bay vọt.

Đi theo sau lưng mọi người, rất nhanh đến phiên Nhiếp Vân.

Chủ trì phân phối nhiệm vụ chính là một lão giả, tiếp nhận ngọc bài trong tay Nhiếp Vân, nhẹ nhàng vẽ một cái, không trung lập tức hiện lên tên của hắn.

- Diệp Thần, đệ tử nội môn khảo hạch, tìm kiếm một Liệt Diễm khoáng thạch...

Lão giả thuận miệng nói, đang muốn ghi lại nhiệm vụ này, đột nhiên bị một thanh âm đánh gãy.

- Chậm đã!

Theo thanh âm Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt lập tức chìm xuống.

Nói chuyện không phải người khác, đúng là ban đầu ở Phất Hiểu

Thành Truyền Tống Trận gặp được, thanh niên Thiên Tiên cảnh hậu kỳ kia.

Lúc này hắn không biết phục dụng đan dược gì, thương thế trên người đã hoàn hảo, nhìn về phía Nhiếp Vân như nhìn người chết.

- Nguyên lai là đệ tử chân truyền Chúc Hải!

- Hắn tới đây làm gì? Đệ tử nội môn khảo hạch, hắn không có tư cách lẫn vào a!

- Hắn là đệ tử của Kỷ Cường trưởng lão, Kỷ Cường lại là ca ca của Thái Thượng trưởng lão Kỷ Phật... Cho nên, có quyền thoại ngữ rất lớn!

Cử động của Chúc Hải để cho đệ tử ngoại môn khác chú ý tới, nghị luận nhao nhao.

- Làm sao vậy?

Lão giả phụ trách phân phối nhiệm vụ vốn bị người đánh gãy, trên mặt lộ ra một tia tức giận, khi thấy là Chúc Hải, lúc này mới lộ ra mỉm cười.

- Là như thế này, vị Diệp Thần này, thực lực rất mạnh, nếu như chỉ cho hắn nhiệm vụ bình thường, liền không có bất luận tác dụng khảo nghiệm gì, đối với hắn rất không công bình!

Chúc Hải cười nói.

- Cái kia... Cho hắn nhiệm vụ gì?

Lão giả không muốn đắc tội đối phương, theo lời hỏi.

- Ta xem là thí luyện Loạn Hải Địa Cung a!

Chúc Hải nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt cười lạnh.

- Thí luyện Loạn Hải Địa Cung?

- Đây chính là đệ tử nội môn khảo hạch đệ tử chân truyền, cái này...

- Đây không phải muốn người đi chết sao?

Nghe được hắn nói, lão giả còn chưa mở miệng, chung quanh một mảnh xôn xao.

- Loạn Hải Địa Cung?

Lão giả phụ trách phân phối nhiệm vụ nhíu mày, tựa hồ cảm thấy có chút khó tin.

- Đúng vậy, đây là Kỷ Cường trưởng lão tự mình nhắn nhủ, Giao Quân trưởng lão nên không có vấn đề a! Lại nói, nếu là nhiệm vụ, liền là người làm, cũng không phải một mình hắn, không phải có rất nhiều đệ tử tham gia sao?

Thanh niên Chúc Hải cười lạnh.

- Vâng!

Nghe được Kỷ Cường trưởng lão bàn giao, Giao Quân trưởng lão phân phối nhiệm vụ cắn răng một cái, ở trên ngọc bài của Nhiếp Vân điểm một cái, truyền vào một tin tức nhiệm vụ.

- Tốt rồi, nhiệm vụ của ngươi là Loạn Hải Địa Cung, ít nhất lấy một xương sườn của Tu La Binh về!

Giao Quân trưởng lão sắp xếp xong, liền không để ý tới.

Tiếp nhận ngọc bài, tuy Nhiếp Vân không biết Loạn Hải Địa Cung là nhiệm vụ gì, nhưng chứng kiến biểu lộ của người khác cùng Chúc Hải, biết chắc cực kỳ khó khăn.

Nhất là rất nhiều đệ tử chung quanh, trong mắt nhìn về phía hắn đều lộ ra vẻ thương hại, tựa như nhìn một người chết, tựa hồ biết rõ hắn khẳng định không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ này.

- Diệp Thần huynh là cao đồ của Phiền Lạc trưởng lão, nhiệm vụ

này đối với ngươi mà nói, nên mã đáo thành công, dễ như trở bàn tay a! Ha ha, ta liền ở chỗ này chờ đợi tin tức tốt của Diệp Thần huynh!

Nhìn biểu lộ của Nhiếp Vân, Chúc Hải cười ha ha, phảng phất như khuất nhục bị một cước đá bay toàn bộ báo trở về.

- Ngươi nhanh đi truyền tống điện, nhanh mà nói, có lẽ còn có thể tìm được người cùng ngươi chung một chỗ chấp hành nhiệm vụ, lẫn trong đám người, tỉ lệ sinh tồn sẽ lớn một chút, chậm liền không còn kịp rồi!

Giao Quân trưởng lão ai thán một tiếng, biết rõ người trước mắt hẳn phải chết, hảo tâm nhắc nhở một câu.

- Vâng!

Nhiếp Vân gật gật đầu, liếc nhìn Chúc Hải, cũng không nói chuyện, quay người ly khai.

Loại người Chúc Hải này, sớm muộn gì cũng sẽ giết chết, bây giờ đang ở Vân Vũ Tông, không thể gây ra mâu thuẫn quá lớn, vẫn nhẫn thoáng một phát a.

------oOo------

Chương 1386: Loạn Hải Địa Cung

Nguồn: EbookTruyen.Me

Truyền tống điện, tới gần Nhiệm Vụ điện, là chỗ truyền tống cho rất nhiều đệ tử chấp hành nhiệm vụ, trong đó có vô số Truyền Tống Trận, có thể đi thông từng chỗ thí luyện, có người đặc biệt canh gác, phụ trách mở ra.

Tiến vào đại điện, Nhiếp Vân tìm được người phụ trách, đưa ngọc bài trong tay tới.

- Khảo hạch đệ tử nội môn tới nơi này làm gì, ở đây đều là nhiệm

vụ khảo hạch đệ tử chân truyền mới có thể chấp hành, tới tương đương muốn chết... A, ngươi nhận nhiệm vụ Loạn Hải Địa Cung?

Người phụ trách là một tiểu nha đầu khuôn mặt xinh đẹp, tiện tay tiếp nhận ngọc bài của Nhiếp Vân, vẻ mặt không sao cả, nhưng nói đến một nửa, khuôn mặt biến đổi, tú mục trợn tròn nhìn Nhiếp Vân trước mắt, sợ nhìn lầm rồi.

- Phải!

Thấy nét mặt của nàng, Nhiếp Vân nở nụ cười thoáng một phát.

- Ngươi có biết, nhiệm vụ Loạn Hải Địa Cung cho dù ở trong đệ tử chân truyền khảo hạch, cũng được cho khó khăn nhất, mỗi lần tiến đến thí luyện mười người, có thể còn sống trở về một người cũng không tệ rồi, ngươi khảo hạch đệ tử nội môn, sao sẽ để ngươi loại nhiệm vụ này?

Tiểu nha đầu kinh hô.

- Ta đắc tội người!

Nhiếp Vân không giải thích, cười nói.

- Đắc tội với người? Cái này... Đây là minh bạch cho ngươi đi chịu chết a!

Tiểu nha đầu không xấu, tức giận đến oa oa gọi bậy.

- Loạn Hải Địa Cung này đến cùng là nhiệm vụ gì, có thể nói một chút không?

Nhiếp Vân hỏi.

- Loạn Hải Địa Cung là cường giả tông môn tìm kiếm được một Tu La huyệt, ở đây có không ít Tu La Binh, mỗi người thực lực cường đại, tiến vào trong đó hơi không cẩn thận sẽ bị đánh chết...

Tiểu nha đầu vội vàng nói.

- Tu La huyệt?

Nhiếp Vân mắt sáng rực lên.

Đối với người khác mà nói, Tu La huyệt là chỗ đáng sợ nhất, với hắn mà nói lại là kho đan dược, có thể làm cho tu vi của hắn tăng nhiều, cẩn thận hỏi thăm thoáng một phát, biết rõ bên trong không có Tu La Tướng, Nhiếp Vân lập tức yên tâm.

Thực lực của hắn bây giờ, chỉ cần không đụng phải Tu La Tướng, chỉ Tu La Binh mà nói, không có chút ảnh hưởng nào.

- Ngươi... không sợ?

Tiểu nha đầu thấy thiếu niên ở trước mắt không có vẻ lo lắng, vẻ mặt nghi ngờ hỏi.

- Sợ hãi cũng không có biện pháp, đã an bài, liền đi qua đi, Truyền Tống Trận tiến vào Loạn Hải Địa Cung ở địa phương nào?

Nhiếp Vân cười nói.

Thấy trên mặt thiếu niên tràn đầy tự tin, khuôn mặt tiểu nha đầu đỏ lên.

- Ta nói ngươi nhất định phải tin tưởng, ngàn vạn lần cẩn thận a! Truyền Tống Trận ở trong nhất, hiện tại đã có chín người chuẩn bị xong, còn kém một cái, ngươi đi qua có thể trực tiếp tiến hành truyền tống!

- Tốt!

Nhiếp Vân gật đầu.

Loại nhiệm vụ đệ tử chân truyền này cực kỳ nguy hiểm, rất nhiều người đều là kết bạn mà đi, số lượng kết bạn tốt nhất là cực hạn của Truyền Tống Trận… mười cái.

Bởi vì là quần thể, mọi người chiếu ứng lẫn nhau, tỷ lệ sinh tồn có thể lớn hơn nhiều.

Bằng không thì chỉ bằng vào thực lực cá nhân tiến vào địa phương nguy hiểm, nguy cơ trùng trùng.

Dưới sự dẫn dắt của tiểu nha đầu, Nhiếp Vân đi vào tận cùng của truyền tống điện, quả nhiên thấy mấy người đứng tại nguyên chỗ nhắm mắt dưỡng thần.

- Có người cũng tới tham gia Loạn Hải Địa Cung khảo hạch sao? Thật tốt quá, rốt cục đợi đến lúc mười người, chúng ta có thể đi rồi!

Hai người mới vừa tới, chợt nghe một thanh âm vang lên, trong đám người có một nữ tử cười nói.

Nữ tử này khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, rất có khí độ, tựa hồ ở trong mấy người còn lại có uy vọng cực cao.

- Đặng Tiêu tỷ tỷ, vị Diệp Thần sư huynh này là tới tham gia đệ tử nội môn khảo hạch, kết quả đắc tội người, bị phân phối đến đây, hi vọng ngươi chiếu cố hắn thoáng một phát, tranh thủ hoàn thành nhiệm vụ...

Tiểu nha đầu chứng kiến nữ tử, vội vàng giới thiệu.

- Tham gia đệ tử nội môn khảo hạch? Nói như vậy... Hắn là đệ tử ngoại môn?

- Một đệ tử ngoại môn nho nhỏ theo chúng ta chấp hành nhiệm vụ? Còn muốn để cho chúng ta chiếu cố?

- Ngươi cho rằng Loạn Hải Địa Cung là nhà của ngươi sao, chúng ta đều cửu tử nhất sinh, không biết có thể còn sống sót hay không, nếu lại mang một phế vật mà nói, thì thực xong rồi!

- Hừ, đợi thời gian dài như vậy vốn tưởng rằng có thể đợi đến một cao thủ, không nghĩ tới đợi đến một phế vật...

Nghe được tiểu nha đầu nói, đám người lập tức tạc mở nồi.

Mọi người đợi đến một cái cuối cùng mới truyền tống, mục đích

đúng là chờ một người thực lực mạnh, mười người tạo thành một đoàn thể, lẫn nhau chiếu ứng, lúc tiến vào Loạn Hải Địa Cung, giảm bớt nguy hiểm.

Không nghĩ tới cuối cùng đến một đệ tử ngoại môn, cho hắn gia nhập chỉ biết cản trở, để cho bọn hắn lâm vào tình cảnh càng thêm nguy hiểm.

- Toàn bộ im miệng cho ta!

Đặng Tiêu nhíu mày, khoát tay cắt đứt thoại ngữ của mọi người, thấy nàng lên tiếng, mọi người đều ngừng lại.

- Ngươi có thể đi theo chúng ta, bất quá, chín người chúng ta tổ hợp đại trận, ngươi cũng đừng lẫn vào, gặp được nguy hiểm, trốn vào trong trận pháp gian, có thể bảo vệ ngươi an toàn, bất quá... nếu như chúng ta cũng không kiên trì nổi, liền tự cầu nhiều phúc a!

- Đa tạ!

Nhiếp Vân gật gật đầu, đối với Đặng Tiêu này hảo cảm tăng nhiều.

Từ phản ứng của mọi người cùng với một loạt sự tình, hắn biết rõ Loạn Hải Địa Cung này khẳng định cực kỳ nguy hiểm, địa phương nguy hiểm như thế, phối hợp cũng không kịp, rõ ràng còn đáp ứng bảo vệ mình, nói rõ người này tâm nhãn không tệ.

Vân Vũ Tông từ khi hắn nhìn thấy Diệp Tần bắt đầu, liền không thấy được một người tốt, đột nhiên xuất hiện một người có tình vị, cũng làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

- Đặng Tiêu tỷ tỷ là đệ tử nội môn lợi hại nhất, thực lực đã đạt đến Thiên Tiên sơ kỳ đỉnh phong, có nàng bảo hộ ngươi, sẽ an toàn không ít, chỉ mong ngươi có thể thành công!

Sắc mặt tiểu nha đầu đỏ lên thoáng một phát, dặn dò Nhiếp Vân một câu, quay người ly khai.

- Đặng Tiêu sư tỷ, chúng ta còn lo không xong, lại giúp một người chỉ biết tán gái hồ đồ như vậy, có chút phiền phức a!

Chứng kiến biểu lộ của tiểu nha đầu, trong đám người có một thanh niên sinh ra vẻ chán ghét.

Nhìn bộ dáng của tiểu nha đầu kia, rất hiển nhiên đối với thiếu niên này quan tâm vượt qua bình thường, có thể ở trong thời gian ngắn, để cho nữ hài có bộ dạng này, xem xét liền biết là người hồ đồ.

- Tốt rồi, đừng nói nhảm nữa, tiến vào Truyền Tống Trận a, chúng ta là một chỉnh thể, đoàn kết mới có thể sống, nếu không, muốn hoàn thành nhiệm vụ, khó!

Đặng Tiêu đánh gãy thanh niên nói, thân thể mềm mại đi đến Truyền Tống Trận, trực tiếp tiến vào trong đại trận.

------oOo------

Chương 1387: Cổ chiến trường (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những người khác thấy nàng lên tiếng, không ai dám phản bác, nối đuôi nhau mà vào, Nhiếp Vân cũng theo ở phía sau.

Ông!

Hào quang lập loè, trận pháp khởi động, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy trước mắt u ám, lập tức đi vào một không gian đen kịt.

Ở đây khắp nơi đều là Tu La sát khí nồng đậm, vừa tiến vào liền để cho người sởn hết cả gai ốc, lưng toát ra mồ hôi lạnh.

Ô ô ô ô!

Không khí chung quanh phát ra thanh âm nức nở nghẹn ngào, một loại thanh âm như sói tru gào thét, phảng phất như tùy thời có thể để cho người lâm vào hôn mê.

- Cái này là địa phương thí luyện, đã đến Loạn Hải Địa Cung!

Đặng Tiêu đi ra Truyền Tống Trận, đôi mi thanh tú nhíu lại, quay đầu phân phó một tiếng, bàn tay lạt lên, lòng bàn tay xuất hiện một thanh trường kiếm.

Thanh trường kiếm này dài hơn ba thước, toàn thân mang theo hàn quang, lại là Tiên Khí trung phẩm.

- Mọi người tạo thành trận pháp, xuất hiện bất kỳ biến cố gì cũng không nên tách ra!

Phân phó một câu, thần sắc Đặng Tiêu ngưng trọng.

- Ân!

Tất cả mọi người biết rõ Loạn Hải Địa Cung đáng sợ, cả đám lấy ra binh khí từng người, chín người làm thành một vòng tròn, bao khỏa Nhiếp Vân ở trong đó.

Nhìn một chút, Nhiếp Vân biết rõ các nàng dùng là Hợp Viên Cửu Long Trận, là một loại trận pháp phòng ngự cực kỳ lợi hại.

Vừa đến còn không có tiến công liền phòng ngự, đủ thấy các nàng kiêng kị Loạn Hải Địa Cung này như thế nào.

- Lại cảnh cáo ngươi một lần, ở trong này ngàn vạn lần đừng có chạy lung tung, nghe theo mệnh lệnh, ở đây không phải địa phương khác, một khi ngươi vi phạm, ta sẽ không xuất thủ cứu ngươi!

Làm thành trận pháp, Đặng Tiêu nhìn về phía Nhiếp Vân, lần nữa cảnh cáo một câu.

- Biết rõ!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Biết rõ là tốt rồi, chúng ta đi thôi!

Hừ một tiếng, Đặng Tiêu mang theo mọi người ly khai Truyền Tống

Trận, đi thẳng về phía trước.

Vù vù!

Vừa đi vài bước, từng đạo Tu La sát khí nồng đậm liền đập vào mặt, để cho sắc mặt mọi người xiết chặt, có hai cái tu vi hơi thấp, tựa hồ tinh thần đã xuất hiện lắc lư.

- Nuốt những Khiết Linh Đan này vào, ngừng thở!

Đặng Tiêu tiện tay cho mỗi người một viên thuốc, Nhiếp Vân cũng nhận được một hạt, tiếp nhận xem xét, là Khiết Linh Đan Ngân Vân nhị phẩm, lúc này lắc đầu.

Nơi này Tu La sát khí nồng đậm, tuy loại Khiết Linh Đan nhị phẩm này có thể ngăn cản nhất thời, nhưng muốn triệt để ngăn trở, căn bản không có khả năng.

Khặc khặ-x-xxxxx khặc khặ-x-xxxxx!

Hắn còn không có nghĩ xong, đột nhiên vang lên một tiêng cười gian, một bóng đen đột nhiên lao đến.

Đoàn bóng đen này âm lãnh đến cực điểm, còn chưa tới trước mặt liền để cho người từ trong tới ngoài sinh ra một loại cảm giác khủng hoảng khó có thể ngăn chặn.

- Là Tu La sát khí hình thành ngụy Tu La, thực lực đại khái Tiên Thể cảnh!

Nhiếp Vân nhận ra được.

Tu La sát khí vô cùng quái dị, có được linh tính rất mạnh, có thể ngưng tụ thành rất nhiều đồ vật, loại hắc ảnh này cũng không phải Tu La chân chính, là do sát khí nhiễm tử vong chi khí hội tụ thành, thực lực cụ thể mặc dù không có biến thái như Tu La chính thức, nhưng cũng cực khó đối phó.

Muốn chính thức tới đối kháng, chỉ có Khu Tu sư mới có loại năng lực này, người bình thường trừ khi thực lực vượt qua quá nhiều,

bằng không thì, rất khó đánh chết.

- Động thủ!

Thời điểm hắn suy tư, sắc mặt Đặng Tiêu ngưng trọng, trường kiếm bắn ra một đạo hào quang hoa lệ.

Kiếm khí bắn ra bốn phía, khí tức kinh người.

Nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân biết rõ tuy Đặng Tiêu này không có đạt tới cảnh giới Kiếm Đạo chi tủy, cũng đã tiến vào cảnh giới tông sư, đối với kiếm thuật lý giải cực kỳ khắc sâu, được xưng tụng thiên tài kiếm thuật rồi.

Kiếm Đạo phân cấp là: Bình thường, tinh anh, hạch tâm, tông sư, Kiếm Đạo chi tủy (Võ Tủy), Tâm Kiếm, Mệnh Kiếm!

- Khặc khặ-x-xxxxx, muốn giết ta, ta xem là qua làm chất dinh dưỡng cho ta a!

Ngụy Tu La ngăn trở kiếm quang, rơi trên mặt đất, từ xa nhìn lại, toàn thân đen nhánh, phát ra tiếng cười dữ tợn.

- Muốn chúng ta làm chất dinh dưỡng cho ngươi, ngươi còn non lắm!

Đặng Tiêu biết rõ loại vật này sẽ càng ngày càng nhiều, không dám dừng lại, đột nhiên áp bách đầu ngón tay, bàn tay ở trên không trung hoạch xuất ra một thủ ấn kỳ quái, song chưởng đẩy về phía trước.

Ông!

Mấy chục viên Khiết Linh Đan bị nàng đánh vào chưởng ấn, phát ra quang mang chói mắt.

Bành!

Con ngụy Tu La kia bị chưởng ấn tập trung, kêu thảm một tiếng, hóa thành vô hình.

Bất quá, sắc mặt Đặng Tiêu cũng trở nên cực kỳ khó coi, tựa hồ thực lực Thiên Tiên cảnh của nàng, đối với cử động vừa rồi tiêu hao rất lớn, có chút không đủ sức.

- Nàng chỉ dùng bí pháp, dung hợp chi khí trong Khiết Linh Đan lập tức nổ tung, đạt tới mục đích diệt sát Tu La, đương nhiên, loại thủ đoạn này chỉ có thể đánh chết ngụy Tu La, gặp được Tu La chính thức, dùng loại phương pháp này, ít có khả năng!

Nhiếp Vân gật đầu.

Khiết Linh Đan chỉ có Khu Tu sư mới có thể luyện chế, trong đó có chứa dung hợp chi khí mỏng manh, đối với Tu La có uy hiếp nhất định.

Bất quá, chỉ có thể đối phó ngụy Tu La, gặp được Tu La chính thức, liền bất lực rồi.

- Nơi này là một cổ chiến trường của Tu La cùng Nhân loại chiến đấu, những ngụy Tu La này là Tu La sát khí phụ thuộc linh hồn Nhân loại sinh ra, vật chất công kích vô dụng, mọi người có tinh thần công kích gì, thì thi triển ra, ngàn vạn lần đừng lưu tình!

Nuốt vào một viên thuốc, sắc mặt Đặng Tiêu trì hoãn trở về, thấp giọng khẽ nói.

- Cổ chiến trường?

Nghe được giải thích, lúc này Nhiếp Vân mới chú ý.

Tại đây thật đúng là cổ chiến trường, hình như là Tu La cùng Nhân loại chiến đấu, trong sát khí u ám còn ẩn chứa một cổ gió lạnh để cho người buồn nôn, tựa hồ tùy thời có quỷ hồn qua lại, để cho người khó lòng phòng bị.

Ô ô ô ô!

Đột nhiên, không trung lần nữa vang lên thanh âm nức nở nghẹn ngào, lần này tới không phải ngụy Tu La, mà là đồ vật hình dáng

chim to, bóng đen lập loè, mang theo khí tức huyết tinh thị sát.

Những vật này cũng là Tu La sát khí diễn biến, có thể tiến hành vật lý công kích đối với người.

- Sát!

Hai hàng lông mày của Đặng Tiêu dựng thẳng lên, trường kiếm hóa thành mưa tên chạy ra đón chào.

Rầm rầm!

Kiếm quang bắn ra bốn phía, ở trên thân chim kích ra hỏa hoa, thanh âm nức nở nghẹn ngào, nương theo huyết vũ tanh hôi, mặt đất rất nhanh nhiều ra một đống thi thể.

Phốc! Phốc!

Hắc điểu bị đánh chết, trong đám người rốt cục có người không kiên trì nổi bị thương.

------oOo------

Chương 1388: Cổ chiến trường (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người này vừa bị thương, Tu La sát khí lập tức dọc theo miệng vết thương quán thâu vào, để cho hắn sống không bằng chết, khó có thể tự kiềm chế.

- Thân Kiêu, mau ăn viên thuốc này vào, đây là ta thật vất vả nhờ một vị Khu Tu sư nhị phẩm lấy được đấy!

Ngón tay Đặng Tiêu bắn ra, một viên thuốc rơi vào trong miệng người này.

Nuốt dược hoàn vào, sắc mặt người này tốt hơn nhiều, lúc này mới không biến thành Tu La.

- Hợp Viên Cửu Long Trận vận chuyển, mọi người làm tốt phòng ngự, muốn hoàn thành nhiệm vụ, phải giết chết một con Tu La Binh, hơn nữa lấy được xương sườn, căn cứ ta trước kia lấy được tư liệu, Tu La Binh chỉ ở trong địa cung, chúng ta phải tìm được cung điện tàn phá kia mới có thể thành công!

Hàm răng Đặng Tiêu cắn chặt, thở nhẹ.

- Địa cung cách chúng ta rất xa, có thể kiên trì đến hay không, liền xem mọi người, nhất định phải đồng tâm hiệp lực, làm tốt phòng ngự!

- Đặng Tiêu sư tỷ yên tâm!

Sắc mặt mọi người ngưng trọng, đồng thời gật đầu, thi triển ra các loại công kích sở trường nhất.

Ngoại trừ Đặng Tiêu, mấy người còn lại cơ hồ đều giống như Nhiếp Vân, thực lực nửa bước Thiên Tiên cảnh, từng người đều có kỳ ngộ thủ đoạn, chín người liên hợp chung một chỗ, thực lực cũng không kém.

Một đường đi về phía trước, Nhiếp Vân cũng không ra tay, mọi người rất nhanh đi vào một chỗ tường thấp cũ nát.

- Đây là cường giả tông môn bố trí xuống chỗ nghỉ ngơi, mọi người nghỉ ngơi một chút, khôi phục thể lực, chờ hoàn toàn khôi phục lại đi!

Chung quanh tường thấp có một trận pháp không lớn, vừa vặn có thể dung nạp mọi người, Đặng Tiêu đi đầu tiến vào, quay đầu nói.

Loạn Hải Địa Cung cũng không phải toàn bộ đều là tử địa, còn có một chút đại năng Vân Vũ Tông lưu lại nơi nghỉ ngơi, ở chỗ này có thể đạt được khôi phục, bất quá ở đây như trước có Tu La sát khí nồng đậm, mặc dù khôi phục mà nói, cũng không thể hấp thu linh khí, chỉ có thể nuốt Khiết Linh Đan.

Đặng Tiêu lấy ra mấy chục viên Khiết Linh Đan phân phối cho mỗi

người mười viên.

- Khiết Linh Đan ta cũng không nhiều, mọi người có thể khôi phục bao nhiêu liền bấy nhiêu...

Khiết Linh Đan là linh khí thuần khiết hiệp đồng một tia dung hợp chi khí hội tụ thành, cấp bậc bất đồng, công hiệu cũng bất đồng, Khu Tu sư nhị phẩm luyện chế Khiết Linh Đan, bản thân chỉ có thể bổ sung thể lực cho Tiên Thể cảnh, mà bây giờ mọi người kém cỏi nhất cũng là nửa bước Thiên Tiên cảnh, nuốt vào, nói trắng ra là ngay cả một phần mười thể lực cũng không thể khôi phục.

- Cho phế vật này cũng là lãng phí, còn không bằng cho ta đi!

Thanh niên trước kia nhìn Nhiếp Vân không vừa mắt thấy Đặng Tiêu chia đan dược, liền đưa tay đoạt tới, há miệng nuốt vào.

- Từ Siêu, ngươi làm cái gì vậy?

Đặng Tiêu không nghĩ tới hắn có thể làm như vậy, sắc mặt trầm xuống.

- Không có gì, hiện tại nguy cơ trùng trùng, chúng ta khôi phục một phần là một phần, cho loại phế vật như hắn lãng phí Khiết Linh Đan, còn không bằng phân cho mọi người, để cho mọi người khôi phục thêm một ít thể lực, đến lúc đó cũng có thể sống lâu một thời gian ngắn!

Từ Siêu khẽ nói.

- Từ Siêu nói rất đúng, ở đây nguy hiểm, muốn đạt được xương sườn Tu La, giống như mò kim đáy biển, lãng phí cho phế vật, còn không bằng lưu cho chúng ta, tỷ lệ sống có thể lớn hơn một ít!

Từ Siêu nói lập tức đưa tới mọi người đón ý nói hùa, một nữ tử cũng lớn tiếng nói.

Hai người bọn họ mới mở miệng, ánh mắt của người khác đồng loạt nhìn Nhiếp Vân, trong mắt đầy vẻ xem thường.

Vốn chín người bọn hắn có thể tính toán cao thủ, phối hợp đại trận, sức chiến đấu càng cường đại hơn, ai biết cuối cùng rõ ràng đến một tiểu tử tham gia đệ tử nội môn khảo hạch.

Tuy không nhìn ra tu vi cụ thể của hắn, nhưng chỉ từ thân phận đệ tử ngoại môn, mười tám mười chín tuổi, có thể đoán được thực lực của hắn sẽ không ra hồn.

Lại nói trên đường đến, tiểu tử này rõ ràng một chiêu cũng không có ra tay, chỉ sợ thực lực hoàn toàn chính xác không được.

- Tốt rồi, đã cùng chúng ta một đội, Diệp Thần, chờ thời điểm gặp được Tu La, tận lực ra tay, mặc dù giết không chết, cũng có thể mang đến hiệu quả, giảm bớt áp lực cho chúng ta!

Lông mày Đặng Tiêu nhăn thoáng một phát, không tốt phản bác mọi người, quay đầu nói với Nhiếp Vân.

Nói thật nàng đối với Nhiếp Vân này cũng có ý kiến nhất định, không có thực lực cần gì tới tham gia loại khảo hạch này, chẳng lẽ ngươi cho rằng đệ tử chân truyền khảo hạch dễ dàng như vậy sao?

Nếu dễ dàng thông qua như vậy, đệ tử chân truyền của toàn bộ Vân Vũ Tông không đến mức ít như vậy!

- Được rồi!

Thấy Đặng Tiêu lên tiếng, Nhiếp Vân gật đầu.

Đối với thái độ của mọi người, hắn không để ý, trước kia sở dĩ không có ra tay, là vì những vật này không có tất yếu ra tay.

Lại nói, còn chưa đến trước mặt đã bị bọn người Đặng Tiêu đánh chết, lại để cho hắn ra tay như thế nào?

- Tiếp tục a, ở đây chỉ có thể phòng ngự Tu La không tiến công, nhưng không thể ngăn cản Tu La sát khí, bị sát khí xâm nhập thời gian càng dài, sức đề kháng lại càng yếu, đợi thời gian dài mà nói, không cần bọn hắn động thủ, chúng ta đồng dạng sẽ chết ở chỗ này!

Nuốt vào Khiết Linh Đan, mọi người khôi phục một tia thể lực, Đặng Tiêu đứng dậy.

Tu La sát khí đối với linh hồn có tính hủ thực, tuy tất cả mọi người là nửa bước Thiên Tiên cảnh, nhưng thời gian lâu như trước sẽ không chịu nổi, lâm vào điên cuồng, biến thành cuồng ma sát nhân.

Cho nên mặc dù nghỉ ngơi cũng không thể ở thời gian quá dài, bằng không sẽ lâm vào trạng thái càng thêm bị động.

- Phía trước là Loạn Hải Địa Cung rồi, bên trong có vô số Tu La, nhất định sẽ có một hồi ác chiến!

Chỉ về phía trước, Đặng Tiêu tựa như nữ anh hùng, khí tức kích động, biết rõ phía trước cửu tử nhất sinh, nhưng không có ý lùi bước chút nào.

- Xông a!

Chịu ảnh hưởng, những người khác cũng kêu ra tiếng, cả đám nhiệt huyết sôi trào.

Đi ra tường thấp, mọi người tiếp tục tiến lên, lúc này Tu La sát khí ở trên không trung càng nồng đậm, giống như cây kim kích thích linh hồn mọi người, ý chí hơi không kiên định, chỉ sợ khó có thể chống cự, triệt để trầm luân.

Liên tục đánh chết vài quái vật, một Địa cung cũ kỹ xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Địa cung này phảng phất như thời kỳ thượng cổ liền tồn tại, cũ nát không chịu nổi, vách tường rêu phong, mặt đất màu nâu xanh gồ ghề, chứng minh ở đây từng phát sinh qua chiến đấu thảm thiết.

- Mọi người cẩn thận chút!

Lại tới đây, tốc độ của mọi người liền chậm lại.

------oOo------

Chương 1389: Ra tay (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khảo hạch trở thành đệ tử chân truyền là săn giết Tu La cướp lấy xương sườn Tu La, trước kia đánh chết đều là quái vật do Tu La sát khí biến ảo, vô hình vô chất, không có xương sườn, có thể thành công hay không, ngay ở lần hành động này rồi.

- Chỉ cần chúng ta không tiến vào Địa cung, bình thường sẽ không gặp được Tu La lợi hại, vạn nhất có chạy ra, đánh chết một con liền đủ chúng ta thông qua khảo hạch!

Đặng Tiêu an ủi mọi người một câu, đang muốn tiếp tục nói chuyện, đột nhiên nghe được thanh âm quái dị vang lên, tựa như thổi kèn tử vong.

- Khặc khặ-x-xxxxx khặc khặ-x-xxxxx! Tin tức truyền đến quả nhiên không sai, thức ăn ngon muốn tới, thật tốt quá...

Một thanh âm lạnh lùng vang lên, mọi người còn không kịp phản ứng liền chứng kiến mấy trăm Tu La từ bốn phương tám hướng vây qua, số lượng nhiều như cá diếc sang sông.

Những Tu La này mỗi một con đều có thực lực Tiên Thể cảnh đỉnh phong, mấy trăm con chồng chất chung một chỗ giống như Thao Thiết, phát ra sát khí để cho nhân tâm vì sợ mà tâm rung động, để cho sắc mặt bọn người Đặng Tiêu toàn bộ biến đổi.

Tu La huyết thống đẳng cấp cao, sức chiến đấu mạnh, Tu La Tiên Thể cảnh đỉnh phong, bình thường Chân Tiên cảnh đỉnh phong cũng mơ tưởng chiến thắng, hơn nữa ở đây Tu La sát khí sung túc, bọn hắn càng là Bất Tử chi thân, như thế nào đối phó?

Đến một hai còn thì thôi, thoáng một phát xuất hiện nhiều như vậy, dù là Đặng Tiêu gan lớn, cũng biết lần này hẳn phải chết không thể nghi ngờ, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy.

- Đã xong...

- Tại sao có thể như vậy?

- Tông môn nhiều đệ tử thí luyện như vậy, chỉ cần không tiến vào Địa cung, tối đa chỉ có một hai con Tu La, tại sao có thể có nhiều như vậy...

Những người khác càng thấp thỏm lo âu, mặt như màu đất.

- Khặc khặ-x-xxxxx, trước kia chúng ta nhận được tin tức có Nhân loại muốn vào, vốn còn tưởng rằng là giả, hiện tại xem ra, thật có bữa ăn ngon rồi...

Ở trong bầy Tu La, một con Tu La đi ra, khặc khặ-x-xxxxx cười nói.

Nhìn các Tu La chung quanh cung kính với nó, hẳn là đầu lĩnh.

Nhiếp Vân nhìn một chút, phát hiện Tu La này có được tu vi Chân Tiên cảnh sơ kỳ, tuy cấp bậc như cũ là Tu La Binh, nhưng Tu La sát khí trong cơ thể tinh thuần, lực lượng thuần khiết.

- Ân?

Lần thứ nhất nhìn thấy nhiều Tu La như vậy, phát hiện đều là Tu La Binh rõ ràng cũng có chút không giống nhau, nhịn không được nghi hoặc.

- Tu La có thể thông qua cắn nuốt tu luyện giả, thôn phệ Tiên lực tấn chức huyết mạch, Tu La này chỉ sợ lại nuốt mấy Thiên Tiên, liền có thể tiến hóa thành Tu La Tướng rồi!

Tựa hồ nhìn ra nghi ngờ của hắn, Đặng Tiêu giống như giải thích nói một câu.

- Thôn phệ tu luyện giả, thôn phệ Tiên lực tấn cấp huyết thống?

Nhiếp Vân hiểu được.

Khó trách Nhân loại cùng Tu La có cừu hận lớn như vậy, nguyên lai

ở trong mắt Tu La, Nhân loại là lương thực tấn cấp của bọn hắn, chỉ có không ngừng giết chóc, thôn phệ, mới có thể tấn cấp, tăng lên huyết mạch.

- Khặc khặ-x-xxxxx, không cần thôn phệ mấy Thiên Tiên, mười người các ngươi, có nửa bước Thiên Tiên, có Thiên Tiên cảnh sơ kỳ, chỉ cần ăn sạch toàn bộ bọn ngươi, ta có thể tấn cấp Tu La Tướng, thực lực tăng nhiều!

Nghe Đặng Tiêu nói, Tu La thủ lĩnh liếm liếm đầu lưỡi màu đỏ tươi, ngón tay ngăm đen chỉ về phía trước, hét to.

- Các con, trước bắt lấy nữ nhân này cho ta hưởng dụng!

- Vâng!

Xì xì xì xì...!

Lập tức ba con Tu La nghe theo mệnh lệnh, thét chói tai đánh tới Đặng Tiêu.

- Muốn ăn ta, chết!

Sống chết trước mắt, Đặng Tiêu chẳng quan tâm sợ hãi, hiện lên ý hung ác, tay hướng lên, trường kiếm thẳng tắp đâm qua một con Tu La.

Rầm ào ào!

Trường kiếm vô cùng sắc bén, đâm vào thân hình con Tu La kia.

Rầm ào ào… thoáng một phát xé mở một vết thương, bất quá miệng vết thương này ở dưới Tu La sát khí quán thâu, thời gian nháy con mắt liền khép lại.

- Ngươi đi chết a!

Hai tay của Tu La này đưa về phía trước, móng vuốt quỷ khí um tùm trảo mất trường kiếm của Đặng Tiêu, ngay sau đó tay còn lại ấn qua.

Thấy kiếm bị đối phương bắt đi, Đặng Tiêu cũng không hoảng loạn, tay trái vừa lật, chạy ra ngăn đón.

Bành!

Cả hai va chạm, khí tức của Đặng Tiêu trầm xuống, con Tu La này thì lui về phía sau mấy bước, lắc lư giống như uống say.

Đặng Tiêu là Thiên Tiên cảnh sơ kỳ, con Tu La này bất quá Tiên Thể cảnh đỉnh phong, cho dù có thể vượt cấp chiến đấu, như trước không phải đối thủ.

Xèo...xèo C-K-Í-T..T...T!

Hai con Tu La còn lại thấy đồng bạn có hại chịu thiệt, liền lao đến, Đặng Tiêu lập tức rơi vào hạ phong.

- Bảo hộ Đặng Tiêu sư tỷ!

Những người khác biết rõ một khi nàng xảy ra vấn đề, bọn hắn khẳng định cũng không sống được, khu động trận pháp, Tiên lực lập loè, xé ra hai tên Tu La này.

- Thực lực không tệ, trận pháp cũng rất tốt, bất quá, ta nhìn xem có thể đỡ nổi ta hay không!

Tu La thủ lĩnh thấy thuộc hạ thất bại, ánh mắt trầm xuống, ở trong tiếng gầm gừ, bước chân di động về phía trước, thân ảnh lập loè hai cái, đi vào trước mặt Đặng Tiêu.

- Cút ngay!

Đặng Tiêu biết rõ thực lực của đối phương khẳng định không kém gì nàng, tú mi hơi giương, song chưởng mạnh mẽ đánh ra.

- Khặc khặ-x-xxxxx, nằm xuống cho ta!

Tu La thủ lĩnh cười lạnh, một quyền nghênh tiếp.

Bành!

Quyền chưởng giao kích, sắc mặt Đặng Tiêu đỏ lên, cuồng phun máu tươi, lập tức bay ngược ra ngoài, ngã trên mặt đất.

Chỉ một chiêu liền bị thương, hoàn toàn ngăn cản không nổi.

Nàng vừa bại, trận pháp lập tức xuất hiện bối rối, trận pháp phòng ngự vốn uy lực vô cùng, thời gian qua một lát liền sụp đổ, tan đàn xẻ nghé.

- Lần này phải chết sao?

Thấy trận pháp ngăn cản không nổi, trong lòng mọi người đồng thời mát lạnh, sinh ra bi ai nồng đậm.

Bị nhiều Tu La như vậy vây quanh, còn có một gia hỏa sắp tiến hóa Tu La Tướng, cho dù muốn chạy trốn cũng bất lực.

- Đáng tiếc ta một đường nếm mật nằm gai, cố gắng tu luyện, vốn tưởng rằng có thể trở thành đệ tử chân truyền, không nghĩ tới sẽ chết ở chỗ này...

Trong mắt Đặng Tiêu tràn đầy tuyệt vọng, thời điểm nàng cảm thấy lần này hẳn phải chết không thể nghi ngờ, đột nhiên con mắt rơi vào trên người Diệp Thần một mực không có ra tay kia.

Lúc này Diệp Thần đang lẳng lặng đứng tại nguyên chỗ, không có chút nào sợ hãi, ngược lại nhìn về phía Tu La thủ lĩnh, tựa hồ tràn đầy kỳ quái mới lạ.

Thằng này... có bệnh sao?

Đã sắp chết, còn có biểu lộ này?

Cử động của Đặng Tiêu lập tức đưa tới những người khác chú ý, tám người còn lại tới tham gia thí luyện, lúc này cũng đồng loạt tập trung ánh mắt lên người Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 1390: Ra tay (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ách? Không có ý tứ, lần thứ nhất nhìn thấy nhiều Tu La như vậy, cảm thấy có chút mới lạ, thất thần rồi!

Mọi người tập trung ánh mắt, rốt cục để cho Nhiếp Vân tỉnh táo lại, gãi gãi đầu vẻ mặt xấu hổ.

Không phải mới vừa rồi hắn không muốn ra tay, mà lần đầu tiên gặp được nhiều Tu La như vậy, trong nội tâm bị cuồng hỉ chiếm hết, một mực cân nhắc như thế nào đánh chết những thứ này mà không để cho người khác phát hiện, chỉ là không nghĩ tới bọn người Đặng Tiêu kiên trì thời gian ngắn như vậy, mới mấy tức liền té trên mặt đất.

- Thất thần?

Nghe nói như thế, mọi người thiếu chút nữa thổ huyết.

- Thất thần? Thú vị, vốn ta còn muốn trước ăn nữ nhân này, ngươi đã thú vị như vậy, trước ăn ngươi a!

Tu La thủ lĩnh cũng nở nụ cười, tiến về phía trước một bước, Quỷ Thủ trảo xuống.

- Ăn ta? Thực lực ngươi quá thấp!

Không để ý tới hắn chộp tới, Nhiếp Vân nhấc chân đá tới.

Bành!

Tu La thủ lĩnh còn không kịp phản ứng, trên mặt lộ ra biểu lộ vặn vẹo, trùng trùng điệp điệp quỳ rạp xuống đất, không ngừng phun nước miếng.

Một cước này, Nhiếp Vân cũng không phải đơn thuần đá trúng hắn,

còn quán thâu một đạo dung hợp chi khí, không ngừng tiêu hao sinh cơ của hắn.

- Cái này...

- Một cước đá bay Tu La?

- Ngươi...

Một màn trước mắt, làm bọn người Đặng Tiêu điên rồi.

Cho tới nay, bọn hắn đều cho rằng tiểu tử tới tham gia nội môn khảo hạch kia, thực lực không được tốt lắm, như thế nào cũng không thể tưởng được, lần thứ nhất ra tay cho bọn hắn rung động lớn như vậy.

- Một cước đá bay Tu La mà Đặng Tiêu sư tỷ đánh không lại, muốn giết ta chẳng phải vô cùng đơn giản... Ta còn nói hắn như vậy, đoạt Khiết Linh Đan của hắn...

Từ Siêu càng là mồ hôi lạnh chảy ròng, sắp sợ cháng váng.

Từ khi nhìn thấy gia hỏa Diệp Thần này, hắn vẫn xem không vừa mắt, cảm thấy kéo chân sau của mọi người, hiện tại mới biết được, là nhóm người mình kéo chân sau của hắn!

Loại thực lực này, mặc dù một mình giết vào cũng sẽ không có vấn đề, không so đo với mình, không phải vì không dám, mà là khinh thường...

- Mọi người lên, giết thằng này cho ta!

Tu La thủ lĩnh bị đá bay, trì hoãn một hồi, rốt cục khôi phục lại, sắc mặt dữ tợn giống như gan heo, điên cuồng gào thét một tiếng, Quỷ Trảo vung vẩy.

Sưu sưu sưu sưu!

Nghe được mệnh lệnh, chung quanh rất nhiều Tu La đồng loạt lao đến.

- Hừ!

Nhiếp Vân không sợ chút nào, thân thể nhoáng một cái, dưới chân phảng phất như xẹt qua vài trăm mét, cắm vào trong bầy Tu La.

Bành bành bành bành!

Như sói đói rơi vào bầy cừu.

Từng thanh âm khí bạo liên tiếp vang lên, tất cả Tu La tựa như pháo hoa bạo tạc nổ tung, hài cốt không còn.

- Thật lợi hại...

- Như thế nào sẽ mạnh như vậy...

- Nhất định là Khu Tu sư, nếu không không có khả năng có sức chiến đấu mạnh như vậy...

Bọn người Đặng Tiêu chứng kiến một màn trước mắt, cả đám hai đầu gối run rẩy, lời nói cũng sắp không nói ra được.

Bọn hắn bái kiến giết Tu La, nhưng chưa thấy qua giết Tu La nhanh như vậy.

Tu La gần đây dùng hung tàn xưng danh, mà tiểu tử trước mắt so với Tu La còn đáng sợ hơn, nhảy vào bầy Tu La, tràng diện thiên về một bên, không có một con Tu La có thể ngăn được.

Có chút Tu La thường thường cùng hắn đối bính một quyền, liền lập tức biến thành thịt khô, linh hồn, ý chí toàn bộ mất đi, không có khả năng phục sinh.

- Đến phiên ngươi!

Rầm rầm!

Mấy chục cái hô hấp qua đi, nương theo một thanh âm hơi tiếc nuối vang lên, toàn bộ sân bãi chỉ còn lại có Tu La thủ lĩnh, Tu La Binh

khác đã toàn bộ biến thành tro bụi

- Ngươi... Ngươi lại có thể thôn phệ Tu La chúng ta, ngươi đến cùng là người nào?

Chứng kiến phế tích đầy đất, Tu La thủ lĩnh nhịn không được lui về phía sau mấy bước, tràn đầy sợ hãi.

Gần đây chỉ có Tu La bọn hắn ăn người, mà người này vậy mà cắn nuốt bọn họ!

Trong mắt người khác có khả năng chỉ thấy hắn đánh chết Tu La, nhưng Tu La thủ lĩnh sắp lột xác thành Tu La Tướng, thấy nhất thanh nhị sở, biết rõ đối phương không biết dùng thủ đoạn gì, chỉ cần bàn tay hơi dính tới Tu La, lực lượng trên người liền cuồng bạo sụp đổ, bị hắn hấp thu.

Có thể thôn phệ Tu La, cái này... vẫn là người sao?

- Làm sao ngươi biết chúng ta hôm nay sẽ đi qua thí luyện? Ai thông tri tin tức cho ngươi?

Không để ý tới hắn khủng hoảng, Nhiếp Vân hỏi.

- Giết các con ta, chết cho ta!

Không trả lời câu hỏi, trong mắt Tu La thủ lĩnh hiện lên một đạo âm tàn, đột nhiên lao đến.

- Hừ!

Nắm đấm của Nhiếp Vân lật lên, nhất chỉ điểm ra.

Vù vù!

Tu La thủ lĩnh không dám đối bính, lòng bàn tay bổ ra hai đạo sát khí, thân thể đột nhiên lăng không nhoáng một cái, mạnh mẽ thoát ra sau, thẳng tắp chui vào Địa cung.

Xem ra hắn biết rõ không phải đối thủ của Nhiếp Vân, vừa rồi tiến

công chỉ là hư chiêu, đào tẩu mới là mục đích chủ yếu.

- Xuống đây đi!

Trong cơ thể có được Thiên Nhãn Võ Đạo chi khí, ở đâu không biết ý nghĩ của hắn, còn không có bay xa, Nhiếp Vân quát một tiếng, thanh âm to rõ vang vọng tứ phương.

Bành!

Sắc mặt của Tu La thủ lĩnh lập tức trở nên ngăm đen, rớt xuống, Nhiếp Vân đi tới trước mặt, bàn tay trảo một cái, biến thành một tấm da người.

Trực tiếp đánh chết Tu La, không hề hỏi nhiều, dù sao mặc dù không hỏi, Nhiếp Vân cũng biết chắc là Chúc Hải thi triển quỷ kế, bằng không thì chuyện ngày hôm nay, tuyệt đối không thể quái dị như thế, thoáng một phát toát ra nhiều Tu La như vậy.

Đương nhiên, Chúc Hải dùng phương pháp gì có thể làm cho Tu La ở đây biết được, thì không rõ rồi.

- Ai, đáng tiếc những Tu La này cấp bậc quá thấp, mặc dù cắn nuốt trợ giúp ta cũng không quá lớn...

Sau khi đánh chết toàn bộ Tu La, Nhiếp Vân có chút thất vọng.

Mấy trăm con Tu La thêm một gia hỏa sắp lột xác thành Tu La Tướng, theo lý thuyết thôn phệ toàn bộ, nên có đột phá rất lớn, ít nhất có thể đột phá nửa bước Thiên Tiên cảnh, nhưng tiếc không như mong muốn, hiện tại ngay cả Thiên Tiên cảnh cũng không có đạt tới.

Không phải hắn áp chế thực lực, mà là những Tu La này đối với hắn hiện tại mà nói, cấp bậc quá thấp, đã không thể để cho hắn tấn cấp.

Muốn có tiến bộ, chỉ sợ ít nhất phải thôn phệ Tu La Tướng Thiên Tiên cấp mới được!

Cảm khái một tiếng, Nhiếp Vân không hề để ý, đi tới trước mặt bọn người Đặng Tiêu.

- Diệp Thần, ngươi...

Nhìn tràng cảnh bừa bộn trước mắt, toàn thân Đặng Tiêu run rẩy, không còn bộ dáng bình tĩnh vũ dũng trước kia.

- Ngươi giết những Tu La này?

Từ Siêu nuốt nước miếng, khiếp sợ tựa như phát điên.

------oOo------

Chương 1391: Giết chết toàn bộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không phải thực lực bản thân ta, là Phiền Lạc trưởng lão ở trước khi ta đến cho ta một kiện bảo bối, chỉ cần tế ra có thể thôn phệ Tu La, nếu như ta có loại thực lực này, cũng không trở thành đệ tử vừa khảo hạch nội môn rồi!

Thời điểm chiến đấu, Nhiếp Vân đã nghĩ kỹ chối từ.

Tuy những Tu La này lợi hại, nhưng đối với cường giả La Tiên cảnh mà nói không đủ xem, đổ chuyện này lên trên người trưởng lão La Tiên cảnh, cũng không để cho người hoài nghi, lại có thể bỏ qua quan hệ với mình.

Hơn nữa thời điểm nói những điều này, hắn còn cố ý ở trong thanh âm gia nhập thiên phú tiên âm, đầu độc.

Linh hồn đạt tới Tiên cấp trung kỳ, hai đại thiên phú này đã có thể hoàn mỹ thi triển.

- Ah, là như thế...

- Phiền Lạc trưởng lão lưu lại thủ đoạn, khó trách...

Nghe được giải thích của hắn, mọi người đều sửng sốt khó mà tin được, bất quá rất nhanh ở dưới dưới tác dụng của Tiên Âm, Đầu Độc sư, đầu choáng váng, tin tưởng vững chắc “sự thật” này!

Hoàn toàn chính xác, nếu như chính hắn có được loại thực lực này, đừng nói chỉ là đệ tử ngoại môn, chỉ sợ sớm đã là đệ tử chân truyền!

Ý nghĩ này vừa sinh ra, lập tức khó có thể ngăn chặn, cả đám biết rõ sau lưng Diệp Thần có trưởng lão làm chỗ dựa, trong mắt tràn đầy hâm mộ.

- Mọi người từng người lấy xương sườn Tu La a!

Thấy mọi người đã tin tưởng lời của mình, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, nói sang chuyện khác.

Những người này tổng thể mà nói, đối với hắn là tốt, lần này cứu mọi người, có cơ hội trở thành đệ tử chân truyền, cũng coi như báo đáp ân tình rồi.

Thấy khắp nơi đều là thi thể Tu La, con mắt mọi người lửa nóng, mỗi người lấy mấy cây, Nhiếp Vân cũng tùy tiện cầm một cây, cất vào đan điền.

Còn muốn dùng cái này thông qua khảo hạch a.

- Ở chỗ này ta nhờ mọi người một sự kiện, hy vọng có thể đáp ứng!

Thấy mọi người đều lấy đủ xương sườn, sắc mặt Nhiếp Vân trịnh trọng nhìn về phía mọi người.

- Diệp Thần sư huynh có chuyện gì liền nói thẳng là được, mệnh của chúng ta là ngươi cứu, có thể hỗ trợ, sẽ không chối từ!

Đặng Tiêu nói.

- Đúng vậy, có chuyện gì cứ việc phân phó, nói nhờ là gãy sát chúng ta rồi!

- Nếu không phải ngươi, chúng ta đã sớm chết, chỉ cần ngươi mở miệng, xông pha khói lửa không chối từ!

Mọi người đều nở nụ cười.

Những người này cho dù ở Vân Vũ Tông phát triển, nhưng mỗi người lại là người hào sảng, không giống đám người Đoạn Tiếu, Vương Trọng.

- Kỳ thật cũng không phải đại sự gì, lần này có thể đánh chết nhiều Tu La như vậy, tất cả đều là thủ đoạn của Phiền Lạc trưởng lão, ta hi vọng các vị đi ra ngoài, không nên nói ra chuyện này, liền nói may mắn giết được một con thông qua khảo hạch, bằng không thì, ta sợ sẽ bởi vì chuyện này, gây ra không ít phiền toái!

Nhiếp Vân vò đầu nói.

- Ta còn tưởng rằng chuyện gì, cái này đơn giản!

- Trưởng lão trợ giúp đệ tử, đã xem như không tuân theo quy định, chúng ta sẽ không nói ra...

Mọi người vội vàng gật đầu.

- Đa tạ!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Dù sao đến Vân Vũ Tông chỉ cần đạt được Vân Vũ Tôi Thể dịch liền trực tiếp ly khai, chỉ cần những người này trong thời gian ngắn không nói, liền không có vấn đề.

Thí luyện hoàn thành, mọi người ly khai, trước khi đi, Nhiếp Vân dùng Thiên Nhãn nhìn thoáng qua Địa cung, phát hiện bên trong không có đặc thù gì, chỉ là một chiến trường từ Viễn Cổ lưu lại, không có bảo khí lập loè, liền buông tha cho đi vào dò xét.

Không lợi không dậy sớm, không có bảo bối, cho dù trong này không nguy hiểm gì, hắn cũng sẽ không thèm vào.

Lúc rời đi, Nhiếp Vân dùng hỏa diễm thiêu đốt mặt đất, xóa đi tất cả dấu vết.

Động tác của hắn cực kỳ nhỏ, bọn người Đặng Tiêu cũng không phát hiện.

Một đoàn người rất nhanh đi tới Truyền Tống Trận, dùng Truyền Tống Trận ra Loạn Hải Địa Cung.

Vân Vũ Tông Trận Pháp điện, một tiểu nha đầu ngồi ở trên ghế, hai tay nâng má, mặt mũi tràn đầy lo lắng nhìn về phía Truyền Tống Trận.

- Bọn hắn tốt nhất không nên gặp chuyện không may... Cho dù không hoàn thành nhiệm vụ, cũng phải mau trở lại, chỉ cần không gặp chuyện không may là được...

Hai mắt xoay tròn, nhìn Truyền Tống Trận, lộ ra vẻ lo lắng.

Tuy mỗi ngày đều có rất nhiều người tham gia thí luyện, cũng có rất nhiều người bởi vậy tử vong, không thể trở về, nhưng chẳng biết tại sao, nàng đối với thiếu niên tiến vào trong đó kia lưu lại ấn tượng rất sâu.

Thiếu niên này tuổi không lớn lắm, lại mang theo dáng tươi cười khiến người động tâm, khí tức ấm áp, nói chuyện với hắn cực kỳ thoải mái, không có phân tranh như những đệ tử khác chút nào.

Ông!

Ngay thời điểm nàng nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên Truyền Tống Trận lóe lên hào quang, vận chuyển.

- Quay trở lại rồi!

Vội vàng nhìn lại, chỉ thấy trên Truyền Tống Trận xuất hiện mười người, chính là mười người trước kia tiến vào Loạn Hải Địa Cung.

- Các ngươi trở về rồi, thí luyện không thành công không sao cả,

lần sau có thể tiếp tục, chỉ cần có thể giữ được tánh mạng thì tốt rồi...

Thấy bọn họ xuất hiện, tựa hồ không có người tổn thương, khuôn mặt tiểu nha đầu đỏ lên, nở nụ cười, lời mới nói một nửa, đột nhiên con mắt trợn tròn.

- Các ngươi toàn bộ thí luyện thành công rồi hả? Đã nhận được xương sườn Tu La? Mười người đều nhận được?

Thân là người quản lý Truyền Tống Trận, đối với đệ tử chấp hành thí luyện trở về có hoàn thành nhiệm vụ hay không, là có phương pháp đặc thù phân biệt rõ.

Trên thân mọi người mang theo ngọc bài nhiệm vụ, óng ánh sáng chói, phóng xuất ra hào quang, xem xét liền biết rõ nhiệm vụ đã hoàn thành, mà không phải bỏ dở nửa chừng.

- May mắn mà thôi!

Đặng Tiêu cười cười, cũng không nhiều lời.

- Ta biết ngay các ngươi sẽ thành công, Đặng Tiêu sư tỷ là tồn tại hàng đầu của đệ tử nội môn a!

Khiếp sợ qua đi, tiểu nha đầu nở nụ cười, quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Thế nào, cảm tạ ta đi, nếu như không phải ta nhờ Đặng Tiêu sư tỷ chiếu cố ngươi, để ngươi đi cùng bọn họ, đừng nói lấy được xương sườn Tu La, chỉ sợ ngươi sớm đã chết rồi!

Theo nàng, sở dĩ Diệp Thần này có thể thành công hoàn thành nhiệm vụ, nhất định là bọn người Đặng Tiêu chiếu cố, bằng không thì, bằng hắn một đệ tử ngoại môn làm sao có thể hoàn thành khảo hạch của đệ tử chân truyền?

- Ách...

Nhiếp Vân còn chưa nói, mọi người sắc mặt cổ quái, nếu như trước

mặt có kẽ đất mà nói, tất cả đều hận không thể trực tiếp chui vào.

Vẽ mặt a, trần trụi làm mất mặt a!

Diệp Thần này không phải bọn hắn chiếu cố mới hoàn thành nhiệm vụ, mà là nhóm người mình được hắn chiếu cố, mới may mắn thành công.

------oOo------

Chương 1392: Đan Dược Điện (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên, chuyện này trước kia đã đáp ứng đối phương, không thể nói ra được, mọi người sắc mặt thấu hồng.

- Cảm tạ hỗ trợ của ngươi, đây là một đồ chơi nhỏ, xem như ta báo đáp ngươi trợ giúp!

Thấy biểu lộ của mọi người, Nhiếp Vân biết rõ trong nội tâm bọn hắn suy nghĩ, lúc này nở nụ cười, lấy ra một vật phẩm trang sức màu xanh da trời, đưa tới.

Thương Vĩnh trời sinh háo sắc, trên người có không ít vật phẩm trang sức lừa gạt nữ hài, sau khi đầu độc thành khôi lỗi, liền lấy hết thứ tốt, lúc này thấy tiểu nha đầu lải nhải, tiện tay lấy ra một kiện.

- Cái này còn không sai biệt lắm...

Thấy thiếu niên cho nàng đồ vật, mặt mũi tiểu nha đầu tràn đầy đắc ý, tiện tay tiếp nhận, chỉ nhìn thoáng qua, lập tức yêu thích không nỡ rời tay.

Thương Vĩnh là Thiên Tiên cảnh đỉnh phong, trong hàng đệ tử chân truyền cũng tính toán hàng đầu, loại nhân vật này tuyển ra đồ vật, tự nhiên không đơn giản, tuy những vật phẩm trang sức này đơn giản, nhưng nếu như lấy ra bán, chỉ sợ sẽ có giá tiền không thấp.

- Giao nhiệm vụ đi thôi!

Thấy lực chú ý của tiểu nữ hài bị vật phẩm trang sức hấp dẫn, không hề hỏi nhiều, Nhiếp Vân cùng mọi người ly khai.

Đệ tử chân truyền khảo hạch giao nhận nhiệm vụ, cùng đệ tử nội môn khảo hạch giao nhận nhiệm vụ, không ở chung một chỗ, ra truyền tống điện, mọi người liền tách ra.

Nhiếp Vân một mình một người đi đến Nhiệm Vụ điện.

Chỉ cần đưa nhiệm vụ, có thể trở thành đệ tử nội môn, đến lúc đó có thể nghĩ biện pháp lẫn vào Đan Dược Điện.

Trên đường không có bất kỳ ngăn trở, lần nữa đi vào Nhiệm Vụ điện.

Mới vừa vào liền chứng kiến không ít người dùng ánh mắt cổ quái nhìn qua, tựa hồ thấy hắn xuất hiện lần nữa cũng cảm giác được kỳ quái.

Trước kia hắn một đệ tử ngoại môn nhận lấy nhiệm vụ đệ tử chân truyền khảo hạch, đã tạo thành oanh động ở Nhiệm Vụ điện, trở thành danh nhân, lúc này rất nhiều đệ tử ngoại môn chứng kiến hắn còn sống xuất hiện, cả đám đều lộ ra biểu lộ ngạc nhiên.

- Nhiệm vụ tấn cấp, chỉ cần nhận lấy, trong vòng nửa năm phải hoàn thành, làm không được, về sau sẽ không còn tư cách tấn cấp, vĩnh viễn chỉ có thể là đệ tử ngoại môn!

Giao Quân trưởng lão cũng không ly khai, thấy Nhiếp Vân trở về, nhướng mày, mở miệng nhắc nhở.

- Hơn nữa một khi ban phát nhiệm vụ, sẽ không có khả năng thay đổi, thay thế, ngươi muốn tới đây đổi nhiệm vụ khác, là không có khả năng!

- Ah, ta không phải đổi nhiệm vụ!

Nhiếp Vân đi tới trước mặt.

- Không phải đổi nhiệm vụ? Chẳng lẽ ngươi hoàn thành? Tới giao nhiệm vụ?

Giao Quân trưởng lão nhíu mày.

Trước kia tiểu nha đầu ở Trận Pháp điện có thể liếc nhìn ra mọi người hoàn thành nhiệm vụ, là vì bọn người Đặng Tiêu cầm ngọc bài nhiệm vụ ở lòng bàn tay, lúc này Nhiếp Vân cất vào Nạp Vật Đan Điền, hắn không nhìn ra.

- Vâng, ta là tới giao nhiệm vụ!

Nhiếp Vân cười nói.

- Đổi nhiệm vụ tuyệt không khả năng, đây là môn quy, ngươi không nên suy nghĩ...

Không có nghe hắn nói, Giao Quân trưởng lão vung tay lên, cho thấy thái độ công chính, bất quá lời còn chưa nói hết, đột nhiên ý thức được cái gì, con mắt trợn tròn.

- Ngươi nói ngươi là đến giao nhiệm vụ? Ngươi hoàn thành nhiệm vụ?

- May mắn mà thôi!

Không để ý tới bộ dáng của hắn, cổ tay Nhiếp Vân khẽ đảo, một cây xương sườn đột ngột xuất hiện, lóe ra sát ý hung hãn.

- Tu La xương sườn... Ngươi vậy mà thành công? Ách... Cái này...

Nhìn xương sườn trước mắt, sắc mặt Giao Quân trưởng lão cứng đờ, lại càng hoảng sợ.

Không chỉ hắn, toàn bộ đại sảnh cũng lập tức xôn xao.

Trước kia thời điểm Nhiếp Vân lĩnh nhiệm vụ, rất nhiều người đều trông thấy, ôm tâm tình xem náo nhiệt, cho rằng thằng này hẳn phải chết không thể nghi ngờ, ai nghĩ đến thời gian không dài liền hoàn

thành, cái này cũng quá nhanh đi!

Một đệ tử ngoại môn có thể hoàn thành nhiệm vụ khảo hạch của đệ tử chân truyền... Đây là có chuyện gì?

- Làm sao vậy? Ta hoàn thành nhiệm vụ, hiện tại hẳn là đệ tử nội môn, kính xin giúp ta an bài thân phận!

Không để ý tới khiếp sợ của hắn, Nhiếp Vân cười nói.

- Tốt, ta lập tức an bài cho ngươi!

Giao Quân trưởng lão từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, vội vàng tiếp nhận ngọc bài cùng Tu La xương sườn, bàn tay vẽ một cái, ngọc bài lập tức phát ra hào quang màu nâu xanh, đã có biến hóa nào đó.

Xem xét, Nhiếp Vân chỉ thấy phía trên hiện lên một nhóm chữ: Đệ tử nội môn, Diệp Thần.

Đã có ngọc bài này, tương đương hắn có thân phận mới, trở thành một đệ tử nội môn.

- Ngươi bây giờ thông qua khảo hạch, đi Nhân Sự điện chờ đợi tông môn phân phối a!

Giao ngọc bài cho Nhiếp Vân, Giao Quân nói.

Đệ tử ngoại môn của Vân Vũ Tông chỉ phụ trách bưng trà rót nước, quét dọn vệ sinh, để tông môn vận chuyển hằng ngày, không có gì khác người hầu.

Đệ tử nội môn thì có tư cách vào rất nhiều cung điện, giống như tiểu nha đầu kia, trở thành kẻ quản lý, bất quá không có thực quyền quá lớn, chỉ là không cần làm việc, có thể tự do tu luyện.

Về phần đệ tử chân truyền, chỉ cần thông qua, sẽ được trưởng lão tông môn thu làm đệ tử, truyền thụ phương pháp tu luyện, trở thành hạch tâm chính thức của tông môn.

Trở thành đệ tử nội môn, Nhiếp Vân đã có tư cách được phân phối đến tất cả điện đường.

- Vâng!

Nhiếp Vân ly khai Nhiệm Vụ điện, đi Nhân Sự điện.

Nhân Sự điện là cung điện chuyên môn phụ trách phân phối nhân sự, đối với đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn đều có chế ước rất mạnh.

Người ở đại điện này rõ ràng ít hơn nhiều Nhiệm Vụ điện, vừa tiến vào, liền chứng kiến số ít mấy đệ tử ở trong cung điện chờ đợi phân phối.

- Ân?

Nhìn một vòng, con mắt rơi vào chính giữa, Nhiếp Vân liếc thấy phía trên ngồi hai người, một người trong đó đúng là người quen biết cũ, Kỷ Cường trưởng lão!

Một trưởng lão khác thì chưa bao giờ thấy qua, lúc này đang ngồi ngay ngắn ở tại chỗ, trong tay cầm ngọc bài đệ tử, phân phối cho một đệ tử trước mặt.

- Trưởng lão ta muốn hỏi một chút, Vân Vũ Tông chúng ta tổng cộng có bao nhiêu cung điện, cung điện nào càng lợi cho tu luyện...

Người đệ tử này tựa hồ cùng vị trưởng lão kia quan hệ rất tốt, nhẹ giọng hỏi.

- Vân Vũ Tông tổng cộng mười bảy đại điện, hai mươi ba đường, những địa phương này đều cần đệ tử, trong đó tốt nhất đương nhiên là Nhân Sự điện chúng ta, tiếp theo là Công Huân điện, Tàng Thư Các... Kém cỏi nhất là Đan Dược Điện, nếu như đi, tương đương với phán quyết tử hình!

Trưởng lão kia gật đầu nói.

Thanh âm của hắn không lớn, Nhiếp Vân kể cả mấy đệ tử đến đây

chờ đợi phân phối đều nghe tinh tường, trên mặt không hề lộ ra vẻ giật mình, tựa hồ bọn hắn sớm đã biết rõ những sự tình này.

------oOo------

Chương 1393: Đan Dược Điện (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tốt, căn cốt của ngươi vô cùng tốt, về sau có cơ hội trùng kích Thiên Tiên cảnh, hiện tại được phân phối đến Công Huân điện!

- Ngươi cũng không tệ, phân phối đến Nhân Sự điện...

Nói xong ngón tay của vị trưởng lão này vẽ ở trên ngọc bài một cái, đệ tử đến đây chờ đợi phân phối, liền bị phân phối đến địa phương bất đồng.

Thời điểm vị trưởng lão này phân phối, Nhiếp Vân thấy rõ ràng đệ tử đến đây chờ đợi lặng lẽ nhét đồ vật cho hắn, hắn tựa hồ căn cứ đồ vật quý trọng, tiến hành phân phối.

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân không khỏi cảm khái, Nhân Sự điện quả nhiên có luật ngầm, chỉ cần địa phương có người, liền không có ly khai những vật này.

Rất nhanh, đến phiên Nhiếp Vân.

Cạch cạch cạch cạch!

Đột nhiên ngoài điện một lão giả cấp tốc đi tới, đúng là Phiền Lạc.

Mới vừa gia nhập, Nhiếp Vân liền thông tri Phiền Lạc, để cho hắn mau tới đây an bài thoáng một phát, để cho mình tiến vào Đan Dược Điện.

- Đổng Thanh Thụ trưởng lão, Diệp Thần này là đệ tử ta coi trọng, hi vọng ngươi...

Vừa tiến vào đại điện, Phiền Lạc ôm quyền cười cười, bất quá lời còn chưa nói hết, đã bị một tiếng hừ lạnh đánh gãy.

- Nhân Sự điện chúng ta là địa phương công chính, hết thảy tôn trọng môn quy, không có khả năng vì Diệp Thần là đệ tử của ngươi liền tuẫn tư vũ tệ (*làm việc thiên tư), phân phối cho hắn chỗ tốt nhất!

Nói chuyện đúng là Kỷ Cường ngồi ở một bên.

Lúc này hai mắt hắn lạnh lùng, lộ ra mỉm cười âm hàn tận xương, để cho người chán ghét.

- Đúng vậy, Nhân Sự điện chúng ta phân phối như thế nào còn không cần ngươi tới chỉ điểm, kính xin im lặng!

Đổng Thanh Thụ trưởng lão tựa hồ đã biết Kỷ Cường cùng Phiền Lạc mâu thuẫn, cũng cười rộ lên.

- Các ngươi...

Phiền Lạc không nghĩ tới hai người mới mở miệng liền phong kín tất cả lời nói, tức đến sắc mặt khó coi, lại không có biện pháp.

- Ngươi gọi Diệp Thần đúng không, đưa ngọc bài cho ta đi!

Ngăn chặn Phiền Lạc nói, Đổng Thanh Thụ thò tay tiếp nhận ngọc bài của Nhiếp Vân, nhìn thoáng qua.

- Ngươi có thể nhanh như vậy liền hoàn thành đệ tử nội môn khảo hạch, nói rõ có thực lực nhất định, Ân, hiện tại rất nhiều cung điện đều thiếu khuyết nhân tài như ngươi, ta sẽ dùng biện pháp công bình nhất phân phối...

Đổng Thanh Thụ nhắm mắt lại thuận miệng nói một câu, ngón tay đột nhiên vẽ ở trên ngọc bài một cái.

- Tốt rồi, liền đi... Đan Dược Điện a!

- Đan Dược Điện?

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức cuồng hỉ.

Mục đích của hắn là Đan Dược Điện, muốn Phiền Lạc tới tìm quan hệ mục đích là tiến vào nơi đây, vừa mới nhìn đến Phiền Lạc bị nhục, vốn tưởng rằng không có khả năng bị phân phối qua, không nghĩ tới như vậy cũng có thể thành công...

Trong nội tâm chỉ nghi hoặc thoáng một phát, liền hiểu được.

Đan Dược Điện là cung điện tỉ lệ tử vong cao nhất, cũng là cung điện đáng sợ nhất, sợ là mục đích của bọn hắn rất đơn giản, muốn phân phối địa phương xấu nhất, buồn nôn Phiền Lạc thoáng một phát, lại không nghĩ rằng đây là mình mong muốn.

- Đan Dược Điện là địa phương kém cỏi nhất, Đổng Thanh Thụ, ngươi đây là cố ý!

Minh bạch những cái này, Nhiếp Vân cho cái ám chỉ, Phiền Lạc lập tức gào thét rống lên.

Tuy trong nội tâm vui cười nở hoa, nhưng công tác mặt mũi vẫn phải làm.

- Phiền Lạc, ngươi đây là đang nghi vấn năng lực làm việc của ta? Muốn đại náo Nhân Sự điện? Tốt, chỉ cần ngươi dám, ta có thể tùy thời phụng bồi!

Sắc mặt của Đổng Thanh Thụ trầm xuống.

- Ngươi...

Phiền Lạc cố ý làm ra sắc mặt khó coi.

- Sư phụ ngươi yên tâm đi, ta sẽ cố gắng, cho dù Đan Dược Điện cũng không có gì!

Cố ý giả ra vẻ sợ trưởng lão nháo sự, Nhiếp Vân an ủi Phiền Lạc.

- Ha ha, lúc này mới đúng a, Diệp Thần sư điệt, tiến vào Đan Dược

Điện cũng là vì tốt cho ngươi, cơ hội như vậy không nhiều lắm, phải hảo hảo quý trọng a, ha ha!

Chứng kiến bộ dáng của hai người, Kỷ Cường vừa nói vừa cất tiếng cười to.

Phiền Lạc lại giả vờ giả vịt cãi lộn vài câu, lúc này mới cùng Nhiếp Vân ly khai.

Ra Nhân Sự điện, khóe miệng Nhiếp Vân lập tức dương lên, cùng Phiền Lạc cáo biệt, đi đến Đan Dược Điện.

Đan Dược Điện ở vị trí trung tâm toàn bộ Vân Vũ Tông, Nhiếp Vân một đường đi về phía trước, rất nhanh đi vào.

Vừa tiến vào đại điện này, Nhiếp Vân lập tức phát hiện bất thường, ở đây không có sinh khí như cung điện khác, thoạt nhìn không khí trầm lặng, tựa như ao tù nước đọng.

Tiến vào cửa điện, Nhiếp Vân đi một hồi rõ ràng một bóng người cũng không thấy được, không khỏi kỳ quái.

- Tân tấn đệ tử nội môn Diệp Thần, được phân phối đến Đan Dược Điện, đặc biệt đến báo danh!

Đi vài bước thấy như trước không có người, Nhiếp Vân nhịn không được cao giọng hô.

Két..!

Vừa dứt lời, đột nhiên một cửa phòng mở ra, một bóng người đi tới.

Chứng kiến người này, Nhiếp Vân nhịn không được sững sờ, mà người này chứng kiến hắn cũng thoáng một phát ngây người.

- Ngươi như thế nào bị phân phối đến đây?

Sắc mặt người đến cổ quái hỏi.

- Nguyên lai là Đặng Tiêu sư tỷ, không nghĩ tới ngươi là người của

Đan Dược Điện...

Nhiếp Vân cười khổ.

- Ta vốn chính là người của Đan Dược Điện, chỉ là hiện tại biến thành đệ tử chân truyền của Đan Dược Điện...

Đặng Tiêu nở nụ cười, lập tức mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

- Ngươi không phải đệ tử của Phiền Lạc trưởng lão sao? Như thế nào bị phân công đến đây?

- Ta... Ta đắc tội Kỷ Cường trưởng lão, trước kia tham gia nhiệm vụ Loạn Hải Địa Cung, cũng là hắn gây ra!

Nhiếp Vân thuận miệng giải thích.

- Thì ra là thế!

Nghe được giải thích, trên mặt Đặng Tiêu lộ ra một tia chán ghét.

- Kỷ Cường trưởng lão gần đây có thù tất báo, ta sớm có nghe thấy, chỉ là không nghĩ tới đáng giận như vậy!

- Đặng Tiêu sư tỷ, ta nghe nói Đan Dược Điện là địa phương đáng sợ nhất, sao ngươi...

Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

Đan Dược Điện này mỗi người nói tới liền biến sắc, không ai dám ra, sao Đặng Tiêu ở đây lại không có việc gì, sau khi trở thành đệ tử chân truyền, như trước lưu tại?

- Ở đây hoàn toàn chính xác cực kỳ nguy hiểm, tính tình của Sử Tần trưởng lão cũng không tốt, động một chút lại sát nhân, nếu như ta không phải một vị Luyện Đan Sư, ở chỗ này khẳng định cũng sống không nổi!

Đặng Tiêu lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ cô đơn nói:

- Ngươi yên tâm đi, ngươi đến đây, bằng vào giao tình của chúng ta, ta sẽ chiếu cố ngươi!

Cùng Đặng Tiêu hàn huyên một hồi, Nhiếp Vân xem như hiểu được.

Sử Tần trưởng lão chính là vị Ngũ phẩm Khu Tu sư, tính tình cổ quái kia.

------oOo------

Chương 1394: Sử Tần trưởng lão

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người này hoàn toàn chính xác cực kỳ cổ quái, chẳng những tính tình quái, tính cách cũng có chút quái dị, chỉ cần không hài lòng sẽ giận dữ, đánh chết người.

Sở dĩ Đặng Tiêu có thể sống tới bây giờ, hơn nữa trở thành đệ tử chân truyền, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì nàng là Luyện Đan Sư.

Mặc dù Khu Tu sư biết luyện chế đan dược, nhưng không phải Luyện Đan Sư chân chính, rất nhiều đan dược còn cần Luyện Đan Sư ra tay mới có thể phát huy hiệu quả tốt nhất.

Chính vì có điều kiện này, mới khiến cho nàng có thể sống sót ở chỗ này, hơn nữa bởi vì đan dược sung túc, tốc độ tấn cấp cực nhanh.

Về phần sau khi trở thành đệ tử chân truyền vì sao không ly khai, chỉ sợ cùng Sử Tần trưởng lão có quan hệ nhất định, dù sao không có trưởng lão nào vì thu Đặng Tiêu làm đệ tử mà đắc tội hắn.

- Đan Dược Điện tổng cộng chia làm bốn khu vực, Đông Tây Nam Bắc, bốn khu vực này chúng ta có thể tiến vào ba cái Tây Nam Bắc, khu Đông là trụ sở của Sử Tần trưởng lão, tốt nhất không nên vào, bằng không thì, coi như là ta, cũng không cách nào bảo trụ tánh

mạng của ngươi...

Đặng Tiêu nói cho Nhiếp Vân một chút quy củ cùng yêu cầu.

Vừa giảng thuật xong, lại đột nhiên nghe được ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, nghe được thanh âm này, sắc mặt Đặng Tiêu ngưng tụ:

- Sử Tần trưởng lão đến rồi!

Nhiếp Vân quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy một lão giả đi nhanh tới.

Lão giả này mặt trắng không râu, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên một đạo hung quang, làn da khô quắt, xem xét đã biết rõ không dễ dàng đối phó.

- Lại là Yêu nhân?

Tuy bộ dáng đối phương không khác Nhân loại, nhưng Thiên Nhãn của Nhiếp Vân lóe lên, liền hiểu được.

Khó trách Sử Tần trưởng lão này thái độ không tốt, thường xuyên sát nhân, nguyên lai hắn không phải Nhân loại, mà là Yêu nhân, chỉ là che dấu vô cùng tốt, liếc nhìn không ra mà thôi.

Yêu nhân lĩnh ngộ đại đạo còn nhiều hơn Nhân loại, thiên phú đặc thù chủng loại phồn đa, cẩn thận nói tiếp so với Nhân loại lại càng dễ trở thành Khu Tu sư.

- Sử Tần trưởng lão, vị này là nhân vật mới vừa được phân phối đến, đệ đệ kết nghĩa của ta Diệp Thần!

Đặng Tiêu vội vàng giới thiệu.

Thời điểm nàng giới thiệu, cố ý nói đệ đệ kết nghĩa, mục đích là muốn cho thấy thân phận, hi vọng đối với Nhiếp Vân có chỗ trợ giúp.

- Rất tốt, ta ở đây đã thời gian rất lâu không có phân phối người

đến, Diệp Thần, đây là dược liệu ta vừa hái đến, lấy đi Nam điện, thuận tiện tăng hỏa diễm ở đó lên!

Không để ý tới Đặng Tiêu giới thiệu, Sử Tần trưởng lão tiện tay ném mấy cây dược liệu, phân phó một câu.

- Vâng!

Nhìn vị trí Nam điện, Nhiếp Vân đi tới.

Tuy chỉ cùng Sử Tần này gặp mặt một lần, biết rõ thằng này không phải người dễ dàng nói chuyện, đối với mệnh lệnh của hắn tốt nhất không nên phản bác hoặc giải thích, chăm chú chấp hành ngược lại càng dễ lấy được hảo cảm.

Hơn nữa ở trong mắt hắn xem ra, thằng này thực lực thâm bất khả trắc, chỉ sợ xa không chỉ La Tiên cảnh đỉnh phong đơn giản như vậy!

Bất quá, cụ thể là thực lực gì, Nhiếp Vân không xen vào, cũng chẳng muốn đi quản, hiện tại thành công trà trộn vào Đan Dược Điện rồi, chỉ cần nghĩ biện pháp tìm được Vân Vũ Tôi Thể dịch, có thể trực tiếp ly khai, không cần ở chỗ này lãng phí thời gian.

Trong nội tâm nghĩ đến, liền cầm dược liệu tiến nhập Nam điện.

Vừa tiến vào cung điện, lập tức chứng kiến bên trong có một lò đan cự đại.

Cái lò đan này toàn thân óng ánh, cấp bậc không kém, dĩ nhiên đạt tới Tiên cấp trung kỳ đỉnh phong.

Loại lò đan cấp bậc này, mặc dù Nhiếp Vân kiến thức rộng rãi, cũng là lần đầu tiên trông thấy, lộ ra vẻ hưng phấn.

Đặt đan dược ở trên kệ, đi tới trước mặt lò đan, cúi đầu xem xét, nhịn không được lắc đầu.

Sử Tần này chỉ là Khu Tu sư bình thường, không có thiên phú đan hỏa, không thể tạo ra đan hỏa, cho nên sử dụng hỏa diễm, chỉ là

lửa than bình thường nhất.

Loại hỏa diễm này nếu như không có lò đan tốt nhất chiết xuất dược tính, chỉ sợ bất luận đan dược gì cũng luyện không thành, mặc dù thủ pháp cao minh, mười lô có thể thành công một lò cũng coi như xác suất rất lớn rồi.

Đương nhiên, lúc này hắn sẽ không tiết lộ thiên phú đan hỏa ra ngoài, điềm nhiên như không có việc gì đốt bếp than, để cho hỏa diễm hừng hực thiêu đốt.

Chỉ chốc lát sau Sử Tần trưởng lão đã đi tới, chứng kiến hắn đốt hỏa diễm, lộ ra vẻ kinh ngạc, âm thầm gật đầu.

Nhiếp Vân thân là Luyện Đan Sư cấp tông sư, cho dù đốt lửa than, nắm chắc hỏa hầu cũng là người bình thường không so sánh được.

Hỏa diễm thiêu đốt, Sử Tần trưởng lão lợi dụng dược liệu luyện chế ra một lò đan dược khôi phục thể lực, bởi vì có hắn khống chế hỏa diễm, hiếm thấy không có tạc lô, cực kỳ thành công, cái này để cho Sử Tần trưởng lão cực kỳ cao hứng, còn thuận tiện ban thưởng hắn một viên đan dược.

Rất nhanh một ngày qua đi, Nhiếp Vân biểu hiện để cho Sử Tần trưởng lão có chút lau mắt mà nhìn, thái độ cũng tốt hơn rất nhiều.

Trải qua một ngày ở chung, Nhiếp Vân cũng coi như minh bạch một chút, biết rõ Sử Tần trưởng lão này cũng không phải không dễ ở chung, chỉ là tính tình nóng nảy, chỉ cần không đụng vào rủi ro, liền không cần lo lắng nguy hiểm.

- Đây là chỗ ở của ngươi, trời tối không nên đi loạn, cũng không nên đi ra! Có chuyện gì trực tiếp tìm ta là được, ta ngay ở bên cạnh!

Trời tối, Đặng Tiêu an bài chỗ ở cho Nhiếp Vân, cẩn thận bàn giao vài câu.

Hai người bọn họ ở tiểu viện sau Đan Dược điện, hoàn cảnh coi

như thanh nhã.

- Yên tâm đi!

Nhiếp Vân cười gật đầu.

Sau khi Đặng Tiêu rời đi, hắn cũng không sốt ruột tiến vào Tinh Cung, mà khoanh chân ngồi trong phòng, Thiên Nhãn vận chuyển tra xét Đan Dược Điện.

Hiện tại đã trà trộn vào Đan Dược Điện, chỉ cần nhanh một chút tìm được Vân Vũ Tôi Thể dịch, liền có thể đi ra.

- Ân? Không có bảo quang, Thiên Nhãn cũng nhìn không thấu?

Trước tiên ở Tây Nam Bắc tam đại cung điện nhìn một vòng, không chứng kiến bất luận đặc thù gì, khi con mắt rơi vào Đông điện, không khỏi sửng sốt.

Cung điện này không có chút bảo quang nào, thậm chí thiên phú Thiên Nhãn cũng nhìn không thấu, không biết bên trong ẩn tàng cái gì.

- Hẳn là một phong ấn cực kỳ cường hãn!

Ngừng quan sát, trong nội tâm Nhiếp Vân suy tư.

Có thể che khuất Thiên Nhãn của hắn, nói rõ trong đông điện có trận pháp rất mạnh, thậm chí còn có thể là kiện pháp bảo.

Vốn tưởng rằng chỉ cần Thiên Nhãn mở ra tìm được Vân Vũ Tôi Thể dịch, liền thi triển thiên phú Thần Thâu trộm đi, hiện tại xem ra, căn bản không có đơn giản như vậy.

------oOo------

Chương 1395: Theo dõi Nam Cung Khiếu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay cả bảo quang cũng nhìn không tới, làm sao ăn cắp?

Xem ra phải bàn bạc kỹ hơn, trước nghĩ biện pháp lẫn vào đông điện lại nói.

Thu hồi thiên phú Thiên Nhãn, biết rõ việc này không thể sốt ruột, lúc này điều chỉnh hô hấp, tiến hành tu luyện.

Thôn phệ mấy trăm con Tu La Binh, tuy không để cho tu vi của hắn đột phá, lại làm cho lần thứ sáu Niết Bàn có được thực lực triệt để củng cố, linh hồn cũng có tiến bộ nhất định, tuy cách Tiên cấp trung kỳ đỉnh phong còn kém rất xa, nhưng dung hợp Tu La linh hồn càng tinh thuần, càng thêm bền dẻo, mặc dù linh hồn Tiên cấp hậu kỳ muốn thôi miên đầu độc, cũng không có khả năng.

- Hô...

Không biết tu luyện bao lâu, thời điểm Nhiếp Vân cảm ngộ Thiên Tiên cảnh, đột nhiên lỗ tai khẽ động, nghe được tiếng gió.

Thanh âm này ít có thể nghe, như gió bình thường quét qua tiểu viện, không mang theo chút nguyên khí chấn động nào, nếu không phải hắn có được thiên phú Thiên Nhĩ sư, căn bản không có khả năng nghe được.

Vội vàng nhìn sang nơi phát ra thanh âm.

- Lúc này hắn tới đây làm gì?

Thời gian nháy con mắt Nhiếp Vân liền thấy rõ nơi phát ra của thanh âm, lại là Nam Cung Khiếu.

Lúc này Nam Cung Khiếu một thân hắc y, dung nhập ở trong đêm tối, nhẹ nhàng chạy tới nơi hẻo lánh của tiểu viện, tinh thần khẽ động, một cổ linh hồn hội tụ bắn tới.

- Ngươi đến cùng muốn làm gì?

Ngay sau đó thanh âm hơi có vẻ tức giận vang lên.

Vèo!

Đặng Tiêu từ gian phòng đi ra, đôi mi thanh tú nhíu lại, cực kỳ không vui.

- Ta muốn làm gì, trong lòng ngươi tinh tường!

Trong con ngươi Nam Cung Khiếu lộ ra hàn ý.

- Đừng tưởng rằng trở thành đệ tử chân truyền thì ta không dám động ngươi, chỉ cần ta muốn, ai cũng không ngăn được, bất luận là ngươi hay nàng, cho các ngươi sống thì sống, cho các ngươi chết thì chết!

- Ngươi dám!

Đặng Tiêu cắn chặt răng ngà, giận dữ mắng mỏ.

- Bằng vào thực lực cùng thủ đoạn của ta, có dám hay không ngươi nên minh bạch! Nhiều năm như vậy một mực không động, là cảm thấy ngươi có giá trị lợi dụng, không muốn rượu mời không uống muốn uống rượu phạt! Sự kiên nhẫn của ta là có hạn độ!

Nam Cung Khiếu chắp hai tay sau lưng.

- Ngươi... tốt, chỉ cần ngươi buông tha muội muội ta, ta hết thảy đều đáp ứng ngươi!

Đặng Tiêu xiết chặt nắm đấm, trong mắt tràn ngập lửa giận không cam lòng, một lát sau tựa hồ biết rõ không cách nào chống lại, cuối cùng mềm nhũn ra.

- Cái này còn không sai biệt lắm, nói đi, ta bảo ngươi tìm cho ta chút Vân Vũ Tôi Thể dịch, bây giờ thế nào rồi?

Nam Cung Khiếu tựa hồ sớm biết nàng sẽ có loại thái độ này, khẽ nói.

- Vân Vũ Tôi Thể dịch?

Nghe năm chữ này, trong lòng Nhiếp Vân căng thẳng, liền tranh thủ dựng thẳng lỗ tai lên

Đến Vân Vũ Tông mục đích chủ yếu chính là vì Vân Vũ Tôi Thể dịch, nếu như có thể mượn cơ hội biết rõ mánh khóe, cho dù về sau ăn cắp, cũng có thể nhiều mấy phần nắm chắc.

- Vân Vũ Tôi Thể dịch là chí bảo của tông môn, thời điểm Sử Tần trưởng lão luyện chế, cũng không để cho ta tới gần, mặc dù là ta cũng không có tư cách lấy được!

Đặng Tiêu lắc đầu.

- Ngươi đổi điều kiện khác đi!

- Ta hiện tại tùy thời có thể đột phá La Tiên cảnh, sở dĩ không động, là vì muốn lợi dụng Vân Vũ Tôi Thể dịch rèn luyện thân thể, nhất phi trùng thiên! Ngươi với ta mà nói chỉ có chút tác dụngnày, muốn cùng ta nói điều kiện? Cũng được, đêm nay theo ta thoải mái một đêm, có thể cân nhắc thoáng một phát!

Nam Cung Khiếu lạnh lùng cười cười, bắn ra một đạo hào quang dâm dục, đi về phía trước một bước, tựa hồ khẽ vươn tay có thể xé rách y phục của nàng xuống.

Bản thân Đặng Tiêu là mỹ nữ trong trăm có một, quanh năm tu luyện toàn thân cơ bắp kéo căng, dáng người có lồi có lõm, bất kể xem thế nào, cũng cực kỳ có lực hấp dẫn.

- Ngươi muốn làm gì! Nơi này là Đan Dược Điện, không phải phủ đệ tư nhân của ngươi, ngươi dám tiến về phía trước một bước, chỉ cần ta phát ra tiếng, Sử Tần trưởng lão liền biết!

Đặng Tiêu tựa hồ biết rõ thanh danh của người trước mắt này không tốt, vội lui về phía sau một bước.

Ngoài miệng nói lợi hại, nhưng trong mắt nàng như trước nhịn không được lộ ra sợ hãi.

Tuy nàng phát ra tiếng Sử Tần trưởng lão có khả năng biết rõ,

nhưng minh bạch, Nam Cung Khiếu này thực muốn ra tay mà nói, tuyệt sẽ không cho nàng cơ hội như vậy.

- Vậy sao? Ngươi có thể thử xem!

Nam Cung Khiếu nhe răng cười, lộ ra lãnh ý trần trụi không hề che lấp, bàn tay đưa về phía trước, toàn bộ tiểu viện bị lực lượng đặc thù phong ấn, đừng nói phát ra tiếng la, mặc dù ở đây chiến đấu, chỉ sợ ngoại giới cũng sẽ không không ai biết.

- Ngươi...

Đặng Tiêu không nghĩ tới đối phương thực dám làm như thế, biến sắc, tú quyền nện về phía trước.

Oanh!

Toàn bộ lực lượng của Thiên Tiên cảnh sơ kỳ ở trong không khí nhộn nhạo thoáng một phát, lập tức chôn vùi, căn bản không cách nào truyền lại lực lượng ra ngoài.

- Không nên vùng vẫy, nữ nhân Nam Cung Khiếu ta muốn, còn chưa từng không chiếm được! Yên tâm đi, sủng hạnh xong ngươi, ta sẽ sủng hạnh muội muội của ngươi, hoa tỷ muội ta thích nhất!

Lần nữa trảo một cái, Đặng Tiêu bị giam cầm, kéo vào trong ngực, trong mắt Nam Cung Khiếu ứa ra âm quang, muốn động thủ.

- Thằng này, cũng quá không có nhân phẩm đi!

Nhìn một màn này ở trong mắt, Nhiếp Vân lắc đầu.

Nam Cung Khiếu này thân là Vân Vũ Tông đại đệ tử, rõ ràng làm ra sự tình không có nhân phẩm như thế, thật là mất mặt.

- Đặng Tiêu sư tỷ, ngươi đã ngủ chưa? Ta có chuyện muốn hỏi ngươi!

Thở dài một tiếng, Nhiếp Vân đứng lên.

- Két..!

Thoáng đẩy cửa ra khỏi phòng, đi vào trước cửa viện của Đặng Tiêu.

- Đông đông đông!

Hắn giả bộ như không phát hiện hai người, trong thanh âm lặng lẽ bỏ thêm một tia thiên phú Tiên Âm, to rõ vang vọng, lập tức xuyên thấu cấm chế do Nam Cung Khiếu bố trí, quanh quẩn cả tiểu viện.

- Ân?

Thân thể Nam Cung Khiếu nhẹ nhàng chấn động, dục vọng biến mất, nhìn sang phương hướng của Nhiếp Vân.

Với hắn mà nói, kinh hãi nhất không phải thanh âm của đối phương xuyên thấu cấm chế của hắn, mà là thời điểm hắn đến, tinh thần đã quét một lần, rõ ràng không có phát hiện bên cạnh Đặng Tiêu rõ ràng còn có một người!

- Diệp Thần sư đệ, ta ở chỗ này!

Đặng Tiêu không nghĩ tới thiếu niên lúc này đi ra lại cứu được nàng, trong nội tâm cảm kích, thừa cơ từ trong ngực Nam Cung Khiếu chui ra, cất cao giọng nói.

- Diệp Thần sư đệ? Hắn là ai? Tại sao cùng ngươi ở trong một tiểu viện?

Nam Cung Khiếu khiếp sợ chợt lóe lên, nhìn về phía Đặng Tiêu, ánh mắt híp lại.

------oOo------

Chương 1396: Theo dõi Nam Cung Khiếu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hắn là Diệp Thần sư đệ hôm nay mới được phân phối đến Đan Dược Điện, chuyện ta đáp ứng ngươi sẽ làm, không nên tìm hắn phiền toái, hắn cái gì cũng không biết!

Chứng kiến bộ dáng của hắn, nhớ tới người này có thù tất báo, Đặng Tiêu vội vàng nói.

- Vừa được phân phối đến đây sao?

Sắc mặt Nam Cung Khiếu càng âm trầm.

- Sư tỷ, nguyên lai ngươi ở nơi này! A, Đại sư huynh!

Nghe được tiếng la của Đặng Tiêu, Nhiếp Vân biết rõ không cách nào lẩn tránh, đi tới, chứng kiến Nam Cung Khiếu liền giả ra vẻ mặt bối rối.

Ở trên đường tiến vào tông môn bái kiến Nam Cung Khiếu, nếu lúc này giả bộ không biết, thì quá rõ ràng rồi.

- Nguyên lai là ngươi, đệ tử của Phiền Lạc trưởng lão... Ngươi rất tốt!

Nam Cung Khiếu nhận ra hắn.

- Không nghĩ tới Đại sư huynh còn có thể nhớ kỹ ta, thật sự là vinh hạnh, ta mới nhập môn, hi vọng Đại sư huynh đề điểm nhiều hơn!

Nhiếp Vân giả bộ như thụ sủng nhược kinh.

- Đề điểm? Yên tâm đi, Đại sư huynh sẽ hảo hảo đề điểm ngươi!

Nam Cung Khiếu đi tới, nhẹ nhàng vỗ bờ vai của Nhiếp Vân hai cái, thoạt nhìn thái độ hòa ái, ngữ khí hữu hảo.

- Ân?

Bàn tay của đối phương vỗ nhẹ vào trên người, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy một cổ lực lượng đặc thù dũng mãnh vào thân thể, lặng lẽ che dấu ở trong người.

- Lại là sát độc? Gia hỏa thật lợi hại, thật độc ác!

Người khác không biết đây là cái gì, nhưng tinh thần Nhiếp Vân khẽ động đã hiểu được, trong nội tâm đối với Nam Cung Khiếu này sinh ra một tia sát ý khó có thể ngăn chặn.

Thằng này bởi vì mình phá hủy “chuyện tốt” của hắn, trực tiếp che dấu một đạo sát độc vào trong cơ thể mình, thật đúng là đủ tâm ngoan thủ lạt.

Đổi lại những người khác, bây giờ nhìn không ra cái gì, chỉ sợ qua một thời gian ngắn, sẽ bị độc khí tươi sống độc chết, bất luận kẻ nào cũng nhìn không ra là hắn hạ độc thủ.

Trong nội tâm khẽ động, Kịch Độc chi khí lan tràn, lập tức thôn phệ cổ sát độc này, triệt để hóa giải, cùng lúc đó, trên mặt lộ ra cảm xúc hưng phấn khó có thể ngăn chặn.

- Đa tạ Đại sư huynh, tiểu đệ nguyện vì ngươi xông pha khói lửa không chối từ!

Nói xong, thân thể vội vàng cúi đầu, bởi vì động tác quá nhanh, quá mức hưng phấn, thoáng một phát nhào vào trên người đối phương, cử chỉ như người ngốc vậy.

- Có lòng như vậy là rất tốt, có việc ta sẽ tìm ngươi!

Tiện tay đẩy Nhiếp Vân ra, Nam Cung Khiếu cười lạnh một tiếng, như là xem người chết nói.

- Vâng vâng!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Đặng Tiêu sư muội, ta liền đi trước, chuyện ta nhờ ngươi, đừng quên...

Biết rõ vừa rồi thanh âm của Diệp Thần này khẳng định kinh động đến không ít người, Nam Cung Khiếu biết rõ nơi đây không thể ở

lâu, quay đầu hừ một tiếng, thân thể nhoáng một cái, ở trong bóng đêm lập loè vài cái liền biến mất không thấy gì nữa.

Phù phù!

Nam Cung Khiếu vừa ly khai, đầu gối của Đặng Tiêu liền mềm nhũn ngồi dưới đất, tựa hồ dũng khí cùng lực lượng vừa rồi lúc này toàn bộ biến mất.

- Đặng Tiêu sư tỷ, ngươi làm sao vậy?

Nhiếp Vân liền tranh thủ nâng nàng dậy.

- Diệp Thần, Nam Cung Khiếu này... Ngươi phải cẩn thận một ít!

Thấy thần sắc hắn lo lắng không giống giả bộ, sắc mặt Đặng Tiêu khôi phục vài phần, nói ra.

- Sư tỷ mệt mỏi, vẫn là về phòng nghỉ ngơi trước đi!

Nhiếp Vân cũng không chính diện trả lời, dìu nàng vào phòng.

- Về sau ngươi không nên một mình đi ra ngoài, muốn rời Đan Dược Điện, trước nói với ta một tiếng...

Thấy thiếu niên trước mắt không để lời của nàng ở trong lòng, trên mặt Đặng Tiêu lộ ra vẻ lo lắng.

- Tốt, ta đi ra ngoài mà nói, nhất định sẽ thông tri sư tỷ!

Biết rõ nữ nhân này là chân tâm thật ý sợ mình gặp chuyện không may, trong nội tâm Nhiếp Vân cảm động, vừa cười vừa nói.

- Ân!

Đặng Tiêu gật gật đầu tiến nhập gian phòng của mình.

Cùng Nam Cung Khiếu giao phong, đấu trí đấu lực, nàng cũng có chút hư thoát.

Đưa Đặng Tiêu trở về, Nhiếp Vân đi vào phòng của mình, để Thương Vĩnh ngụy trang thành bộ dáng của hắn, lặng yên không một tiếng động rời tiểu viện.

Vừa rồi hắn giả ý hưng phấn, cố ý ở trên người Nam Cung Khiếu để lại Truy Tung chi khí, lúc này hai cánh khẽ vỗ, nhanh chóng bay về phía phương hướng cảm ứng.

Đại trận của Vân Vũ Tông phức tạp, bây giờ Nhiếp Vân có được lệnh bài của đệ tử nội môn, ở trong đó hành tẩu cũng không lọt vào bài xích, một đường tiềm hành, rất nhanh đi vào trước một phủ đệ cự đại.

Vân Vũ Tông sẽ phân phối cho rất nhiều đệ tử có thân phận phủ đệ tương ứng, nhìn khí tức cùng diện tích chỗ này, mặt mũi của Nam Cung Khiếu thật là rất lớn.

Thân thể ẩn nấp, lặng yên không một tiếng động tiến vào viện, thẳng tắp bay đi.

Ba ba ba…

- Ngươi cái tiện nhân, cho mặt không biết xấu hổ, nữ nhân lão tử muốn lấy được, còn chưa từng thất bại qua, hừ, dám giả vờ giả vịt, xem lão tử quay đầu lại thu thập ngươi như thế nào!

Mới vừa vào một tiểu viện, chợt nghe bên trong truyền đến tiếng cơ bắp va chạm, mị thanh liên tiếp cùng một thanh âm đè thấp lửa giận truyền đến, xem ra vừa rồi Nam Cung Khiếu này bởi vì cưỡng bức Đặng Tiêu không thành, lúc này trở lại phòng của mình, lấy nữ tử khác phát tiết.

- Sư huynh thật lợi hại... Ta muốn chết rồi...

Nghe được thanh âm thở liên tục của nữ tử trong phòng, Nhiếp Vân lắc đầu, trốn qua một bên, hắn còn không có háo sắc đến mức rình coi, cũng không dùng Thiên Nhãn quan sát.

- Muốn chết rồi, ta liền giết chết ngươi...

Nương theo một tiếng hô thô cuồng cùng cấp tốc chạy nước rút, Nam Cung Khiếu cũng phát ra rên rỉ thật dài, ngừng lại, một lát sau, cửa phòng mở ra.

- Đoạn Lãng!

- Sư huynh ngươi tìm ta?

Tiếng kêu chấm dứt, một đệ tử đẩy cửa đi vào.

Nhiếp Vân lặng lẽ quan sát, phát hiện đệ tử này lại là cường giả Thiên Tiên cảnh hậu kỳ.

Lại để cho đệ tử khác giống như tùy tùng ngày đêm chờ đợi, theo gọi theo đến, tư thái của Nam Cung Khiếu Đại sư huynh này thực rất lớn a.

- Ân, ngươi giúp ta điều tra một đệ tử nội môn tên là Diệp Thần, đồ đệ của Phiền Lạc trưởng lão! Mang tin tức kỹ càng nhất của hắn về đây cho ta!

Nam Cung Khiếu hừ một tiếng.

- Vâng!

Đệ tử gọi là Đoạn Lãng kia đi ra ngoài.

Từ khi Nhiếp Vân tiến vào Vân Vũ Tông liền cực kỳ cẩn thận, không sợ điều tra, lúc này cũng không di động, như trước giấu kín ở trong sân.

Ba ba ba BA~!

An bài xong, Nam Cung Khiếu quay người trở về phòng, chỉ chốc lát lần nữa truyền đến thanh âm sắc dục, nghe mà Nhiếp Vân một hồi bất đắc dĩ.

Nữ đệ tử cùng Nam Cung Khiếu chung một chỗ cũng đủ dâm đãng, tiếng kêu lớn đến để cho người tránh cũng không thể tránh.

------oOo------

Chương 1397: Tu La Đế (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không có biện pháp, Nhiếp Vân đành phải bế thiên phú Thiên Nhĩ sư cùng thiên phú Thiên Nhãn sư, giấu ở trong ngõ ngách lẳng lặng tu luyện.

Không biết đã qua bao lâu, cửa phòng lần nữa mở ra, Nam Cung Khiếu cùng nữ nhân kia đồng thời đi ra, cẩn thận nói tiếp nữ nhân này lớn lên cũng không xấu, khóe mắt mang theo mị hoặc nồng đậm, cũng coi như có vài phần tư sắc.

- Nam Cung Khiếu sư huynh, ngươi thật lịch sự tao nhã!

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa tiểu viện đột nhiên nhẹ nhàng mở ra, một bóng người đi đến, thanh âm không quá vang dội, lại mang theo hơi lạnh lùng uy nghiêm.

- Ai? Dám cùng ta nói như vậy, ta nhìn ngươi không muốn sống chăng...

Nam Cung Khiếu vừa nghe nói như thế, lông mi thoáng một phát dựng thẳng lên, trong mắt có một đạo sát ý quay cuồng, khi con mắt rơi vào nơi phát ra thanh âm, sắc mặt thoáng một phát thay đổi, toàn thân không khỏi run rẩy lên.

- Ân?

Nhìn nét mặt của hắn ở trong mắt, lông mi Nhiếp Vân giương lên.

Từ khi biết Nam Cung Khiếu đến nay, không sợ trời không sợ đất, ngang ngược càn rỡ đến cực điểm, sao lại đột nhiên xuất hiện loại vẻ mặt này?

Vội vàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy từ chỗ hắc ám đi ra một thanh niên tuổi không lớn lắm.

Người thanh niên này thoạt nhìn khoảng hai mươi tuổi, toàn thân giấu ở trong quần áo đen kịt, hai đầu lông mày mang theo vẻ lạnh lùng, tựa hồ đối với cử động trước kia của Nam Cung Khiếu có bất mãn nồng đậm.

- Thiên Tiên cảnh trung kỳ... nhìn tu vi tối đa chỉ là đệ tử hạch tâm bình thường, như thế nào...

Nhìn ra tu vi của thanh niên, Nhiếp Vân càng thêm mê hoặc.

Tu vi người này chỉ có Thiên Tiên cảnh trung kỳ, thực lực thấp như thế, rõ ràng dám nói như thế với Nam Cung Khiếu, chẳng lẽ người này có bối cảnh rất lợi hại?

- Ân? Không đúng... Là Tu La!

Đang suy đoán lung tung, đột nhiên Thiên Nhãn lập loè, vô danh pháp quyết truyền lại một cổ tin tức, để cho cơ bắp toàn thân hắn không tự chủ được nhảy lên.

Trải qua thôn phệ Tu La, vô danh pháp quyết có thể rõ ràng cảm nhận được trạng thái sinh mệnh của đối phương, rõ ràng không phải Nhân loại, mà là Tu La!

Người thanh niên này là một đệ tử bị Tu La đoạt xá qua, che dấu cực kỳ sâu, mặc dù thiên phú Thiên Nhãn cũng nhìn không ra!

Nam Cung Khiếu thân là đại đệ tử của tông môn Nhân loại, rõ ràng có quan hệ với Tu La, xem ra hôm nay không có phí công đi xem a.

- Lạch cạch!

Xem ra Nam Cung Khiếu cũng biết thân phận người này, đột nhiên quay người lại, một chưởng đập ở trên cổ của nữ tử sau lưng, con mắt nữ tử này khẽ đảo, trong ánh mắt khó có thể tin té trên mặt đất, trực tiếp mất mạng.

- Nguyên lai là Phù Diêu đại nhân phái sứ giả tới, mời!

Đánh chết nữ nhân vừa mới hầu hạ mình xong, vẻ mặt Nam Cung Khiếu cung kính.

- Ân!

Chứng kiến cử động của hắn, thanh niên thoả mãn gật đầu, ngẩng đầu tiến vào gian phòng, ngồi ở chủ vị.

- Ta thấy ngươi bây giờ trôi qua rất thoải mái, chỉ sợ sớm quên sự tình Phù Diêu đại nhân an bài ra sau đầu đi à nha!

Thanh niên vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, thanh âm mang theo dao găm.

- Thuộc hạ làm sao dám...

Trên đầu Nam Cung Khiếu toát ra mồ hôi lạnh.

- Ta một mực cố gắng, chỉ là Đặng Tiêu kia dầu muối không tiến, lại ở dưới sự bảo vệ của Sử Tần trưởng lão, ta căn bản không có biện pháp...

- Dầu muối không tiến? Ta mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, phải điều tra rõ địa phương cất đồ vật, ba ngày sau, Phù Diêu đại nhân sẽ đích thân tới lấy, đến lúc đó nếu như ngươi còn chưa tra ra, mạng nhỏ cũng đừng nghĩ nữa!

Hừ một tiếng, thanh niên vỗ lên mặt bàn.

- Phù Diêu đại nhân tự mình tới lấy? Ba ngày?

Nam Cung Khiếu lại càng hoảng sợ.

- Nên lời nhắn nhủ ta đã bàn giao xong, làm như thế nào liền nhìn ngươi rồi!

Sau khi truyền lại tin tức, thanh niên không nói thêm gì nữa, đứng dậy, đi ra ngoài.

- Cung tiễn sứ giả!

Nam Cung Khiếu đầu đầy mồ hôi, cũng không dám giải thích chối từ, đưa hắn đi ra ngoài.

- Đi theo xem một chút a!

Tuy không biết tại sao Nam Cung Khiếu lại có quan hệ với Tu La, nhưng thanh niên này hoàn toàn chính xác đưa tới hứng thú của hắn, che dấu tốt thân thể, Nhiếp Vân lặng lẽ đi theo.

Ly khai phủ đệ của Nam Cung Khiếu, tốc độ của thanh niên này rất nhanh, long hành hổ bộ, rất nhanh đã đi ra sơn môn của Vân Vũ Tông.

Ra khỏi núi, thanh niên trực tiếp xông vào núi rừng tràn đầy băng tuyết.

Nhiếp Vân tận lực ngăn chặn khí tức toàn thân, yên tĩnh đi qua.

Lúc này đã đến sau nửa đêm, bầu trời nắng ráo sáng sủa không trăng, tinh đấu đầy trời đọng ở trên cao, không ngừng chớp động, cùng băng tuyết dưới mặt đất hô ứng, chiếu rọi tứ phương.

Tốc độ của thanh niên rất nhanh, thường thường đạp mạnh ở trên nhánh cây, cả người bay vút về phía trước, thực lực Thiên Tiên cảnh trung kỳ, phối hợp Tu La đoạt xá cường đại, chỉ sợ cường giả Thiên Tiên cảnh đỉnh phong bình thường cũng chưa hẳn có thể là đối thủ.

Tốc độ của hắn nhanh, Nhiếp Vân nhanh hơn, Phượng Hoàng chi dực phi hành ở trên bầu trời, không có chút dấu vết nào đáng nói, hơn nữa Tam đại thiên phú đào tẩu cùng thiên phú Ẩn Nặc sư dung hợp, để cho hắn theo ở phía sau, một đường không bị phát hiện.

Hô...

Đi gần nửa canh giờ, thanh niên đột nhiên ngừng lại.

Nhìn chung quanh vài lần, đột nhiên khẽ động, hô... từ tại chỗ biến mất.

- Ân? Thuấn di? Không có khả năng, Thiên Tiên cảnh ngay cả phi hành cũng không thể, làm sao biết thuấn di... Ân? Nơi này có một Địa cung che giấu!

Chứng kiến thanh niên đột nhiên biến mất, mới đầu Nhiếp Vân còn hoảng sợ, nhưng cẩn thận quan sát liền để cho hắn phát hiện bất thường.

Địa phương đối phương biến mất có một thông đạo dài nhỏ, chôn dấu ở trong cỏ khô, để cho hắn trong lúc nhất thời không phát hiện được.

Thông qua thông đạo nhìn lại, có thể chứng kiến một Địa cung tĩnh mịch tọa lạc ở trên sơn thể, cụ thể sâu bao nhiêu, bên trong có cái gì, bởi vì trận pháp ngăn cản, nên thấy không rõ lắm.

Thu Phượng Hoàng chi dực lại, Nhiếp Vân chậm rãi rơi vào trước cửa động, vận chuyển thiên phú Địa Hành sư.

Vèo… chui đi vào.

Thanh niên cũng không ý thức được có người theo dõi, tiếp tục đi tới, dọc theo lộ tuyến đặc thù tiến lên, chỉ chốc lát liền tiến nhập trong nội cung.

Nhiếp Vân theo ở phía sau, còn không có tiến vào Địa cung, liền cảm thấy một cổ Tu La sát khí mênh mông, khổng lồ đập vào mặt, tựa như núi cao.

- Tu La sát khí thật là lợi hại...

Trong nội tâm sững sờ, Nhiếp Vân không dám đi vào trong, đang muốn vận chuyển Thiên Nhãn nhìn rõ ràng, đột nhiên nghe được một tiếng quát lên.

- Người nào?

------oOo------

Chương 1398: Tu La Đế (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lập tức có một cổ khí lưu cuồng bạo bắn tới, đột nhiên trùng kích, tựa như một cây lao bắn thẳng đến.

- Bị phát hiện rồi!

Loại tình huống này, Nhiếp Vân ở đâu không biết chuyện gì xảy ra, biết rõ cổ khí lưu này bằng vào hắn, căn bản ngăn không nổi, lúc này không chút do dự, thân thể nhoáng một cái, thẳng tắp chui vào Bắc Đẩu tinh cung, Tinh Cung thì biến thành một hạt bụi.

Oanh!

Khí lưu cuồng bạo cùng Tinh Cung biến thành hơi bụi đụng vào nhau, bị va chạm, hơi bụi lập tức bị đánh bay ra thông đạo.

Trong nháy mắt năng lượng va chạm, Nhiếp Vân phảng phất như chứng kiến ở chỗ sâu trong Địa cung, đánh ra công kích chính là một thi thể khô quắt, hai mắt huyết hồng, cả người bị buộc ở trong một khóa sắt cự đại, sát cơ toàn thân sôi trào.

- Tu La... Tu La Đế! Chỉ sợ là một cường giả Tu La Đế...

Chỉ nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân cũng cảm thấy toàn thân băng lãnh, cả người phảng phất như cứng ngắc, một cổ khủng hoảng nồng đậm từ trong nội tâm sinh ra.

Đây tuyệt đối là một con Tu La Đế, nếu không tuyệt đối không có khả năng cho hắn cảm giác như thế!

Chẳng lẽ này là Phù Diêu đại nhân?

Đáng sợ!

Vô danh pháp quyết chấn động, đè ép khủng hoảng trên người xuống, Nhiếp Vân không dám dừng lại, Phượng Hoàng chi dực lập

loè, đột nhiên bay ra ngoài, thời gian nháy con mắt liền nhảy vào chân trời.

Tu La Đế, là tồn tại cường hãn nhất ngoại trừ Tu La Vương, thực lực mỗi một con đều vượt qua Kim Tiên, xa xa không phải hắn có thể chống lại, trước đào tẩu lại nói!

Một đường chẳng quan tâm ẩn tàng thân hình, rất nhanh tiến lên, phi hành một hồi, lúc này mới phát hiện đối phương không đuổi theo, nhịn không được nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ sợ không phải hắn không đuổi theo, mà là bị khóa sắt buộc lại không cách nào di động!

- Ân! Đây là cái gì? Nguy rồi, trúng chiêu!

Đang âm thầm may mắn đối phương không đuổi theo, đột nhiên Nhiếp Vân biến sắc, cảm nhận được một tia dị thường.

Lúc này trên thân thể có một cổ lực lượng kỳ quái, dọc theo cánh tay chạy tới, lực lượng cường đại phảng phất như muốn xé rách cả người hắn.

- Là thủ đoạn của Tu La kia!

Cảm nhận được cổ lực lượng xé rách này, đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại, đang cảm thấy khó có thể chống cự, tùy thời có thể bị xé nát, đột nhiên có một đạo khí lưu ôn nhuận lao qua, bị cổ khí lưu này đụng một cái, Tu La lưu lại lực lượng cổ quái lập tức tan rã.

- Nguyệt Nhi lại cứu ta một mạng...

Biết là Đạm Đài Lăng Nguyệt lưu lại khuyên tai ngọc giúp hắn chặn công kích của Tu La, Nhiếp Vân thở dài một tiếng, Phượng Hoàng chi dực nhẹ chuyển, lần nữa bay về phía Vân Vũ Tông.

Tuy không biết Tu La Đến này có bao nhiêu lợi hại, đến cùng muốn làm gì, nhưng trải qua chuyện vừa rồi, hắn xác định có quan hệ tới Vân Vũ Tông, nguy hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại, có lẽ có thể thừa cơ đạt được chỗ tốt.

Lại nói, Nam Cung Khiếu bức bách Đặng Tiêu mục đích là tìm kiếm Vân Vũ Tôi Thể dịch, chỉ sợ con Tu La này cũng có mục đích như vậy.

Trở lại Vân Vũ Tông trời cũng đã sắp sáng, Nhiếp Vân không có đi phủ đệ của Nam Cung Khiếu, mà trực tiếp trở về chỗ ở của mình.

Vừa trở về chuẩn bị thỏa đáng, liền chứng kiến Đặng Tiêu đi tới.

Lúc này Đặng Tiêu hoàn toàn không có hăng hái như lúc trước tiến vào Loạn Hải Địa Cung, cả người lộ ra chút uể oải, tóc cũng không chải vuốt, tựa hồ tối hôm qua không có nghỉ ngơi tốt.

- Đặng Tiêu sư tỷ, ngươi làm sao vậy, sao tiều tụy như vậy?

Tuy đồng dạng một đêm không ngủ, nhưng Nhiếp Vân bởi vì có Mộc Sinh chi khí tẩm bổ, nhìn không ra mỏi mệt chút nào.

- Không có việc gì, tối hôm qua không có nghỉ ngơi tốt...

Đặng Tiêu lắc đầu, muốn nói cái gì cuối cùng ngừng lại, khẽ cắn môi.

- Diệp Thần sư đệ, hôm nay Sử Tần trưởng lão muốn đi ra ngoài, nên không luyện đan, ngươi ở chỗ này nghỉ ngơi đừng đi ra rồi, bên Đan Dược Điện kia ta qua chiếu cố là được!

- Sử Tần trưởng lão đi ra ngoài? Thật tốt quá, vốn ta còn có chút sợ hãi đây này...

Không biết nàng muốn làm gì, Nhiếp Vân nói.

- Cái kia... Ngươi ở nơi này nghỉ ngơi đi, ngàn vạn lần không nên đi ra ngoài chạy loạn...

Đặng Tiêu cẩn thận bàn giao.

- Yên tâm đi sư tỷ, ta không sẽ rời tiểu viện!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

- Ân!

Bàn giao xong Nhiếp Vân, Đặng Tiêu trở lại gian phòng, một lát sau quay người đi tới Đan Dược Điện.

Nhìn cử động của Đặng Tiêu ở trong mắt, Nhiếp Vân lần nữa để cho Thương Vĩnh ngụy trang thành mình ngồi ở trong phòng tu luyện, bản thân thì lặng lẽ theo đuôi đi theo.

Ly khai tiểu viện, Đặng Tiêu còn chưa tới trước Đan Dược Điện, thấy hoa mắt, một bóng người chặn đường đi của nàng.

Đúng là Nam Cung Khiếu.

- Như thế nào, muốn chạy trốn?

Sắc mặt Nam Cung Khiếu lạnh như băng.

- Ta hiện tại đi Đan Dược Điện tìm kiếm Vân Vũ Tôi Thể dịch! Ngươi muốn đi cùng ta hay không!

Đặng Tiêu hất tay lên, ánh mắt lộ ra phẫn hận, khẽ nói.

- Đi tìm Vân Vũ Tôi Thể dịch? Tốt, ta đi với ngươi... Bất quá, Diệp Thần sư đệ của ngươi đâu? Sao không thấy hắn?

Nam Cung Khiếu nói xong nhìn sang tiểu viện.

- Đừng tìm Diệp Thần sư đệ phiền toái, hắn cái gì cũng không biết, nếu như ngươi không muốn huyên náo dư luận xôn xao, tốt nhất không nên tìm hắn! Nhiều người biết rõ, nhiều một phần nguy hiểm!

Đặng Tiêu ngăn trở cử động của hắn nói.

- Tốt, ta nghe lời ngươi...

Khóe miệng Nam Cung Khiếu giơ lên nhìn thoáng qua tiểu viện, lặng lẽ che dấu sát ý trong ánh mắt, lập tức quay người đi theo sau

lưng Đặng Tiêu.

- Thằng này có khả năng đã điều tra qua, biết rõ không có bối cảnh gì, muốn giết ta!

Nhìn vẻ mặt của Nam Cung Khiếu ở trong mắt, Nhiếp Vân cười lạnh một tiếng.

Thằng này thật đúng là Chó Điên, gặp ai cũng cắn.

Chỉ cắt đứt “chuyện tốt” của hắn, không nghĩ tới liền bị loại ghi hận này.

Bất quá, tuy hắn có loại suy nghĩ này, nhưng hiện tại chắc có lẽ sẽ không ra tay, ngày hôm qua Tu La đã hạ xuống tử lệnh, trước khi hoàn thành sự tình của đối phương, hẳn tạm thời sẽ không tìm phiền toái, cũng không rảnh tìm phiền toái.

Lặng lẽ đi theo sau lưng hai người, rất nhanh đi tới Đan Dược Điện.

Sử Tần trưởng lão quả nhiên không có mặt, tiến vào đại điện, Đặng Tiêu quay đầu nhìn thoáng qua Nam Cung Khiếu ở sau lưng.

- Đồ vật ngươi muốn, nên ở đông điện của Sử Tần trưởng lão, bất quá ở đây có rất nhiều trận pháp, bằng vào thực lực của ta bây giờ, căn bản không vào được, nếu như ngươi có thực lực, kính xin dẫn ta đi vào!

- Tốt!

Nam Cung Khiếu gật đầu đáp ứng.

------oOo------

Chương 1399: Đại điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn tựa hồ bị Tu La quản chế, đối phương hạ xuống tử lệnh, mặc

dù đông điện nguy cơ trùng trùng, cũng chỉ có thể cắn răng tiến lên.

- Đây là ngọc bài thủ lệnh của đệ tử Đan Dược Điện, là trước kia ta chuẩn bị, có thứ này có thể làm cho một ít trận pháp không chủ động công kích!

Đặng Tiêu đưa tới một ngọc bài.

Nam Cung Khiếu tiếp lấy, tinh thần quét qua, phát hiện không có vấn đề gì, lúc này mới để ở trong ngực.

- Đi thôi!

Thấy hắn cẩn thận như vậy, Đặng Tiêu cười lạnh một tiếng, thân thể mềm mại nhoáng một cái, đi vào đông điện.

Đan Dược Điện cực kỳ to lớn, Đông Tây Nam Bắc Tứ đại cung điện, từng cái đều chiếm cứ phạm vi rất lớn, Nhiếp Vân biết rõ đây là cơ hội tốt theo bọn hắn lẫn vào, nên không do dự theo sát ở phía sau.

Hắn thân là đệ tử Đan Dược Điện, loại ngọc bài này vừa vặn có một cái, nên không có cố kỵ gì.

Đông điện bình thường chỉ có Sử Tần trưởng lão mới có tư cách vào, ngay cả Đặng Tiêu cũng không cho phép, hai người vừa tới trước cửa đã bị một đạo trận pháp bao phủ, tựa hồ cần phân biệt rõ thân phận.

Đặng Tiêu sớm biết loại tình huống này, lòng bàn tay nhiều ra một thứ gì, tản mát ra một khí tức khó hiểu, che lấp khí tức của hai người.

- Là khí tức linh hồn của Sử Tần trưởng lão... Xem ra Đặng Tiêu sớm đã chuẩn bị xong, chẳng biết tại sao một mực không có hành động...

Chứng kiến loại tình huống này, Nhiếp Vân biết rõ Đặng Tiêu nhất định là sớm chuẩn bị thứ này rồi, dùng để mê hoặc đại trận, chỉ là không biết bởi vì nguyên nhân gì, cho tới nay cũng không có sử

dụng.

Két..!

Quả nhiên khi cổ khí tức này tản ra phát, trận pháp phảng phất như bị mê hoặc, triệt tiêu phòng bị, Đặng Tiêu vội đi vào đại môn.

Trong đại điện đen kịt, cái gì cũng thấy không rõ, Đặng Tiêu nhoáng một cái đi vào, Nam Cung Khiếu cùng Nhiếp Vân theo sát ở phía sau.

Ầm ầm!

Tiến vào đại điện, đại môn lần nữa đóng chặt, mọi người lâm vào trong bóng tối.

Ngón tay của Đặng Tiêu điểm một cái, ánh sáng xuất hiện, đây cũng là nàng sớm chuẩn bị, tuy ánh sáng không cao, nhưng ở trong không gian đen kịt lại cực kỳ hữu hiệu, theo hào quang Nhiếp Vân nhìn về phía trước.

Toàn bộ đại điện trống trải, nếu như không chú ý mà nói, căn bản không thể tưởng được ở đây khắp nơi đều là trận pháp, trống trải chỉ là biểu tượng mà thôi.

Dưới chân dựa theo phương vị đặc thù đi về phía trước, Đặng Tiêu đi một hồi, đột nhiên có một hồi Tật Phong đập vào mặt, hẳn là không cẩn thận chạm đến cơ quan nào đó.

- Ngăn trở!

Nam Cung Khiếu biết rõ một khi nàng xảy ra vấn đề, khẳng định không cách nào tiếp tục tiến vào, lúc này chạy ra ngăn cản, một quyền đánh ra.

Đinh đinh đinh đinh!

Quyền phong và khí lưu va chạm, đồng thời tiêu tán ở trên không trung.

Đăng đăng đăng đăng!

Nam Cung Khiếu lui về phía sau mấy bước, sắc mặt đỏ lên.

- Trận pháp thật lợi hại!

Vừa rồi vừa ra tay, Nhiếp Vân đã biết rõ thực lực của Nam Cung Khiếu, hắn khẳng định ngăn không nổi, người mạnh như thế rõ ràng bị một trận pháp làm cho lui về phía sau, đủ thấy đáng sợ.

Có Nam Cung Khiếu cùng Đặng Tiêu ở phía trước mở đường, Nhiếp Vân không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, chỉ chốc lát liền đi vào ở chỗ sâu trong cung điện.

Đoạn đường này hắn cực kỳ nhẹ nhõm, nhưng Nam Cung Khiếu cùng Đặng Tiêu thì không thoải mái, nhất là người trước, cả người chật vật, không còn bộ dáng Đại sư huynh hiệu lệnh muôn phương như trước kia, y phục trên người xé toang vài khối, toàn thân có tám chín miệng vết thương, máu đã ngừng chảy, nhưng đau đớn lại là không thể tránh né.

Đặng Tiêu cũng tóc mai phân loạn, khí tức cả người uể oải.

Từ khi vào cửa đến nơi đây bất quá mấy trăm mét, nguy hiểm trong đó lại làm cho hai người trải qua mấy lần sinh tử, nếu như không phải Nam Cung Khiếu thực lực cường đại, hai người lại có thủ lệnh đại biểu thân phận, chỉ sợ căn bản không đến được nơi đây.

- Sau cửa đá này là địa phương bình thường Sử Tần trưởng lão luyện chế Vân Vũ Tôi Thể dịch, nhưng bên trong có Tôi Thể dịch hay không ta không biết, cũng không biết làm sao mở cửa đá này ra!

Đặng Tiêu chỉ lên cửa đá trước mặt nói.

- Ân!

Nam Cung Khiếu đi tới trước mặt cửa đá, nhẹ nhàng lục lọi một hồi, lắc đầu.

- Đây là Thiên Cơ Tỏa Thạch Môn, hiện tại thủ đoạn của ta còn mở không ra, chúng ta về trước đi, chờ ta tìm được phương pháp phù hợp lại đi vào!

- Vậy tốt, đi thôi!

Nghe hắn nói vào không được, Đặng Tiêu gật gật đầu, quay người đi ra ngoài.

Hai người lập tức theo đường cũ phản hồi.

- Thiên Cơ Tỏa Thạch Môn? Ta không cần mở, liền trước vào xem!

Đi theo sau lưng hai người, Nhiếp Vân không nghĩ tới bọn hắn cuối cùng không công mà lui, nhẹ nhàng cười cười, dưới chân vẽ một cái đi tới trước cửa đá.

Thời điểm thiên phú Địa Hành sư đạt tới hình thái thứ hai, có thể chui vào thạch bích, tuy cửa đá này thoạt nhìn phức tạp, nhưng ngăn không được loại thiên phú này.

Thân thể như một đoàn không khí, thời gian nháy con mắt liền dung nhập cửa đá, không có một tiếng động.

- Ân? Yêu khí thật dày đặc, cái này rõ ràng không phải gian phòng mà là thông đạo...

Xuyên qua cửa đá, Nhiếp Vân thấy rõ tình cảnh trước mắt, không giống như tưởng tượng, vốn tưởng rằng giống như cung điện phía trước, là không gian không lớn, lại phát hiện nơi này hơi giống Yêu La U Minh vực ở Nhân giới, là hình thức không gian đặc thù, vô cùng rộng lớn, bốn phía nhộn nhạo lấy yêu khí nồng đậm, tựa như tiến nhập quốc gia Yêu nhân.

Vèo!

Vừa ý định đi về phía trước, đột nhiên nghe được phía trước truyền đến hai tiếng gió mạnh mẽ, trong nội tâm khẽ động, lần nữa chui vào cửa đá.

- Vừa rồi tựa hồ có khí tức Nhân loại, chẳng lẽ có người tiến đến?

Tiếng rít chấm dứt, hai bóng người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cửa đá.

- Yêu nhân La Tiên cảnh?

Xuyên thấu qua cửa đá nhìn rõ ràng bộ dạng hai người, trong nội tâm Nhiếp Vân lộp bộp thoáng một phát.

Hai cái này không phải khôi lỗi cũng không phải Nhân loại, mà là Yêu nhân!

Ở chỗ sâu trong đại điện đột nhiên nhiều ra một không gian đặc thù vốn rất kỳ quái rồi, bên trong rõ ràng còn có Yêu nhân, dù là Nhiếp Vân kiến thức rộng rãi, như trước cảm thấy lông mi nhảy loạn, có chút khó tin.

Nếu là Yêu nhân bình thường, Nhiếp Vân nhất định sẽ đánh lén ra tay, trực tiếp giết hai người, nhưng hai cái này đều là cường giả La Tiên cảnh, vậy thì đáng sợ, bằng vào thực lực bây giờ của hắn, căn bản không phải đối thủ, tùy tiện tiến lên, cực kỳ nguy hiểm.

------oOo------

Chương 1400: Đánh Chúc Hải (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta xem là ngươi xuất hiện ảo giác đi à nha, ở đây sẽ có người?

- Ân, có thể là ảo giác, bất quá vẫn cẩn thận một ít cho thỏa đáng, còn có ba ngày, Chu Thiên Vân Vũ Đại Trận khởi động, là thời điểm Hỗn Độn linh dịch ngưng tụ thành công, vì giọt linh dịch này, chúng ta đã tốn hao hơn ba nghìn năm rồi, ngàn vạn lần không thể xảy ra sai lầm!

- Đúng vậy! Chỉ cần phục dụng linh dịch, lão tổ có thể trực tiếp lột xác thành Hoang Cổ Thánh Thể, một lần nữa phục sinh! Đến lúc đó

Vân Vũ Tông chúng ta ở dưới lão tổ dẫn dắt, nhất định có thể lao ra Ngạo Võ Châu, đại phóng quang minh!

- Cho nên lúc này là thời kì phi thường, một ít thế lực lúc trước đối địch Vân Vũ Tông chúng ta, chỉ sợ sẽ thừa cơ ra tay, hết thảy đều phải cẩn thận! Ngàn vạn lần không nên xảy ra vấn đề!

- Yên tâm đi, ta sẽ cẩn thận, ngươi cũng không cần quá lo lắng, ở đây che giấu như thế, không có chìa khóa, không biết trận pháp bố cục bên ngoài, căn bản vào không được!

Hai Yêu nhân nhìn một vòng cũng không phát hiện tung tích Nhân loại, lộ ra vẻ cảnh giác, thấp giọng nói chuyện với nhau.

- Hỗn Độn linh dịch?

Trong nội tâm Nhiếp Vân vui vẻ.

Hắn đến Vân Vũ Tông mục đích đúng là vì cái này, Vân Vũ Tôi Thể dịch chỉ là vật thay thế bất đắc dĩ mà thôi, nếu thật có thứ này, vậy thì quá tốt rồi.

- Lão tổ trong miệng bọn hắn, chẳng lẽ là tổ sư khai phái Vân Vũ Tông, Vân Vũ Tử? Hắn không phải đã sớm chết không biết bao nhiêu vạn năm sao? Chẳng lẽ còn có thể phục sinh?

Sau khi cuồng hỉ, là nghi hoặc nồng đậm.

Trước kia từng bảo Phiền Lạc cẩn thận lý giải lịch sử của Vân Vũ Tông, tông môn này thành lập ở hai mươi vạn năm trước, lão tổ Vân Vũ Tử là cường giả Kim Tiên cảnh, thực lực kinh người, bất quá ở một lần cùng Tu La chiến đấu vẫn lạc, cách hiện tại ít nhất tám, chín vạn năm, chẳng lẽ còn có thể phục sinh?

Người bình thường sau khi chết, khẳng định không cách nào phục sinh, nhưng Yêu nhân bí pháp vô số, khó bảo toàn có cơ hội này.

- Quản hắn khỉ gió phục sinh hay không, giọt Hỗn Độn linh dịch kia ta muốn định rồi!

Lắc đầu dứt bỏ nghi hoặc, con mắt Nhiếp Vân thả ra hào quang, nắm đấm lặng yên xiết chặt.

Hỗn Độn linh dịch có khả năng giúp đỡ hắn cô đọng Bất Tử chi thân, cái này so với bất cứ chuyện gì cũng trọng yếu, quản đối phương có địa vị gì, chuyện trọng yếu ra sao, đều phải ra sức đánh cược một lần.

Bất quá chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn, tỉ mỉ chuẩn bị, không nói trong không gian đặc thù này còn có những người khác hay không, chỉ hai cường giả La Tiên cảnh kia, cũng không phải là hắn có thể đối kháng.

Hiện tại hắn chỉ là nửa bước Thiên Tiên cảnh, sức chiến đấu có thể so với nửa bước La Tiên cảnh, gặp được La Tiên chính thức, vẫn ngăn cản không nổi.

- Ba ngày sau Hỗn Độn linh dịch mới có thể triệt để ngưng tụ, ở chỗ này trông coi cũng vô dụng, gây chuyện không tốt còn có thể đánh rắn động cỏ, còn không bằng về trước!

Vô số tính toán chảy xuôi trong óc, Nhiếp Vân tâm như gương sáng, không có chút bối rối nào.

Không nói thực lực chỉnh thể của Vân Vũ Tông như thế nào, trước kia nhìn thấy Tu La Đế, cũng không phải là hắn có thể chống lại, nhưng thực lực đối phương càng cường càng tốt, nếu như lợi dụng tốt, ngược lại có thể khu Sói trục hổ, mọi việc đều thuận lợi, thừa cơ đạt được chỗ tốt!

Một khi vật tới tay, có được Bắc Đẩu tinh cung cùng Phượng Hoàng chi dực, tỷ lệ đào tẩu còn là rất lớn.

- Kỳ thật những tông môn đối địch chúng ta đến cũng không có gì, lúc trước có thể diệt sát bọn họ, hiện tại quyết không dám qua quấy rối, tông chủ lo lắng nhất chính là Tu La gọi Phù Diêu kia!

Trong nội tâm Nhiếp Vân suy tư kế hoạch, hai Yêu nhân La Tiên cảnh tiếp tục nói chuyện với nhau.

- Tu La Phù Diêu? Hắn không phải ở lúc trước chiến đấu với lão tổ, đã chết rồi sao?

Một người khác tựa hồ đối với bí mật biết không nhiều lắm, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên.

- Chết? Nếu Tu La dễ dàng giết chết như vậy, cũng sẽ không gọi Tu La rồi, huống chi thằng này là nửa bước Tu La Đế! Lúc trước lão tổ căn bản không có đánh chết hắn, mà trấn áp hắn ở dưới Ngạo Vũ Sơn, mượn nhờ Chu Thiên Vân Vũ Đại Trận trấn thủ! Thằng này chỉ sợ đến bây giờ còn không chết!

Sắc mặt người khác ngưng trọng nói.

- Nửa bước Tu La Đế? Nguyên lai còn không phải Tu La Đế liền lợi hại như vậy...

Trong nội tâm Nhiếp Vân cả kinh.

Trước kia vẫn cho rằng Phù Diêu đại nhân là Tu La Đế, hiện tại xem ra vẫn đánh giá cao hắn rồi, nửa bước Tu La Đế liền khủng bố như vậy, thật không biết Tu La Vương mạnh như thế nào, có bao nhiêu lợi hại!

- Cho dù hắn không chết, bị Chu Thiên Vân Vũ Đại Trận áp chế nhiều năm như vậy, cũng không còn bao nhiêu lực lượng a! Ta không tin bằng vào tông chủ cùng cường giả như chúng ta, còn phải kiêng kị hắn!

Yêu nhân thứ nhất nghi hoặc.

- Từ khi ngươi tu luyện tới nay chưa bao giờ chiến đấu qua với Tu La, nên không biết thứ này đáng sợ, cấp độ tánh mạng của bọn hắn hoàn toàn bất đồng chúng ta, có thể nói càng cao cấp hơn, càng cường đại hơn! Tu luyện giả chúng ta bởi vì bị tuổi thọ hạn chế, cần phải không ngừng tu luyện, mới có thể sống lâu, mà bọn hắn, trời sinh tuổi thọ vô hạn, bất luận pháp thuật, tuyệt chiêu gì liếc mắt nhìn liền biết, không nói cái khác, Mệnh Kiếm ở trong kiếm thuật là cảnh giới cao nhất, nhưng đối với cường giả cấp bậc Tu La Đế, bọn hắn vừa ra đời có thể trực tiếp đạt tới loại cảnh giới này!

Yêu nhân tin tức linh thông tràn đầy khủng hoảng nói.

- Vừa ra đời có thể trực tiếp đạt tới cảnh giới Mệnh Kiếm?

Không chỉ Yêu nhân thứ nhất khiếp sợ, Nhiếp Vân cũng nhịn không được líu lưỡi.

Hắn có được thiên phú Kiếm Đạo sư, còn hao tốn một cái giá lớn mới đạt tới cảnh giới Mệnh Kiếm, đối phương vừa ra đời liền tới, có thể đạt tới Tu La Đế, không khỏi quá đáng sợ a!

- Tu La hết sức thống hận Yêu nhân chúng ta, gia hỏa gọi Phù Diêu kia, nếu như biết rõ Hỗn Độn linh dịch sắp cô đọng thành công, nhất định sẽ ra tay cướp đoạt, thậm chí còn sẽ cướp đoạt thi thể tổ tiên, thi thể tổ tiên với hắn mà nói cũng là đại bổ!

Yêu nhân tin tức linh thông nói ra lo lắng của mình.

- Đúng vậy, đối với Tu La mà nói, Thiên Địa Lục Đạo, bọn hắn thống hận nhất chính là Yêu nhân chúng ta, tiếp theo là Ma Nhân tộc, xa hơn mới là Đạo tộc, Linh Tộc, U Linh tộc, Nho tộc!

Yêu nhân thứ nhất thần sắc ảm đạm, sinh lòng nghi hoặc.

------oOo------

Chương 1401: Đánh Chúc Hải (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng rồi, chuyện này ta một mực nghi hoặc, ngươi nói vì sao Tu La thống hận Yêu nhân tộc chúng ta như vậy?

- Đây là bí mật cổ xưa, ta cũng không biết, chuyện này ta hỏi qua tông chủ, hắn cũng nói không rõ ràng! Tốt rồi, những đại sự này chúng ta quản không được, chỉ làm tốt công tác là được, mặt khác đừng quản!

Lắc đầu, Yêu nhân tin tức linh thông cắt đứt Yêu nhân thứ nhất nghi hoặc, quay người ly khai.

- Đúng vậy, thực lực của chúng ta quá thấp, loại bí mật cao cấp này không có tư cách biết đến...

Yêu nhân thứ nhất đi theo, một lát sau, hai người đã đi ra tại chỗ.

- Tu La thống hận nhất Yêu nhân? Quay đầu lại hỏi người khác thử xem...

Tu La thống hận nhất ai, chuyện này Nhiếp Vân cũng không rõ ràng lắm, cũng chưa nghe nói qua, bất quá xem hai người này nói hẳn là sự thật.

Có thể Tu La cùng Yêu nhân có chút tập tính tương tự, thậm chí hắn hoài nghi hai chủng tộc này có phải đồng căn đồng nguyên hay không, vì sao phải thống hận đối phương?

Trong nội tâm suy nghĩ lung tung một hồi, phát hiện nghĩ không ra cái gì, lập tức không hề đa tưởng, thân thể lắc lư, dọc theo đường cũ phản hồi.

Trong Đông điện có rất nhiều trận pháp, nhưng đi qua một lần đã quen thuộc, trở về không gặp nguy hiểm gì, rất nhanh đi vào trước cánh cửa thứ nhất.

- Sử Tần trưởng lão, ta phụng mệnh lệnh của Kỷ Cường trưởng lão, chuyên môn tới lấy Cửu Dương Liệt Hỏa đan!

Đi ra trước cửa, đang muốn lợi dụng thiên phú Địa Hành sư đi ra ngoài, đột nhiên nghe được một thanh âm vang lên.

- Sử Tần trưởng lão?

Nhiếp Vân biến sắc.

Sợ điều gì sẽ gặp điều đó, không muốn đụng Sử Tần trưởng lão, không nghĩ tới tên này rõ ràng trở về rồi.

- Tàng ở trong tường a!

Lúc này biết rõ đối phương rất có thể mở cửa tiến vào, Nhiếp Vân nhẹ nhàng nhoáng một cái, chui vào trong vách tường.

Động tác nhẹ nhàng, không có người phát hiện.

- Là Chúc Hải? Cửu Dương Liệt Hỏa đan là cái gì?

Tiến vào vách tường, Nhiếp Vân nhìn đi, người bên ngoài nói chuyện đúng là quen biết cũ, ban đầu ở Phất Hiểu Thành Truyền Tống Trận bị một cước đá bay, khảo hạch đệ tử nội môn an bài nhiệm vụ Loạn Hải Địa Cung cho mình… Chúc Hải.

- Ân, đan dược ta đã luyện chế ra, vì sao Kỷ Cường không đích thân đến lấy, lại sai một tiểu bối như ngươi tới?

Sử Tần trưởng lão khẽ nói.

- Kỷ Cường trưởng lão bị tông chủ tìm đi có chuyện quan trọng phải làm, tạm thời thoát thân không ra, cho nên để ta tới một chuyến, đây là thủ lệnh của hắn!

Chúc Hải cười lấy ra một ngọc bài.

- Ân!

Sử Tần trưởng lão nhìn thoáng qua, gật gật đầu, bàn tay khẽ đảo lấy ra một bình ngọc.

- Kỷ Cường mang đến Cửu Dương thảo cùng Cửu Dương tinh thạch, ta liền luyện chế ra một viên Cửu Dương Liệt Hỏa đan, có thể làm cho người Thiên Tiên cảnh thuận lợi trùng kích La Tiên cảnh, là bảo vật hiếm có, bất quá, viên thuốc này vô cùng cuồng bạo, dưới tình huống không có người thủ hộ, ngàn vạn lần không nên tùy tiện dùng, hơi không cẩn thận kiếm củi ba năm thiêu một giờ lãng phí dược tính không nói, gây chuyện không tốt còn có thể để cho người cả đời tàn tật, nội tạng đốt diệt, nhẹ thì trọng thương, nặng thì tử vong, hồn phi phách tán!

- Vâng! Đa tạ Sử Tần trưởng lão!

Chúc Hải biến sắc, tiếp nhận bình ngọc, tiện tay cất vào Nạp Vật Đan Điền.

- Cửu Dương thảo, Cửu Dương tinh thạch, Cửu Dương Liệt Hỏa đan... Chẳng lẽ là từ Cửu Dương Sơn lấy được?

Nghe đến mấy từ ngữ này, Nhiếp Vân sững sờ, lập tức nghĩ tới một loại khả năng.

Lần thứ nhất gặp được Kỷ Cường trưởng lão là ở Phất Hiểu Thành Truyền Tống Trận, chỉ sợ thằng này cũng đi Cửu Dương Sơn, Cửu Dương thảo, Cửu Dương tinh thạch kia đúng là từ trong núi lấy được, vừa về liền để cho Sử Tần trưởng lão hỗ trợ luyện chế đan dược, lúc này vừa vặn luyện thành.

- Ân!

Sử Tần trưởng lão không để ý tới cảm tạ của hắn, tùy tiện khoát khoát tay, ngay sau đó mở cửa điện đi vào.

Chúc Hải lấy được đan dược, cũng không ngừng lại, nhanh đi ra ngoài.

- Có thể làm cho cường giả Thiên Tiên cảnh trùng kích La Tiên cảnh... Tuy không biết loại Cửu Dương Liệt Hỏa đan này rốt cuộc là cái gì, nhưng chỉ bằng vào loại công hiệu này liền cực kỳ cường đại, có lẽ có thể giúp ta một lần hành động đột phá, trực tiếp trùng kích Thiên Tiên cảnh!

Thấy Chúc Hải đi ra ngoài, trong nội tâm Nhiếp Vân đột nhiên khẽ động.

Tuy chưa từng nghe nói qua Cửu Dương Liệt Hỏa đan, nhưng nghe Sử Tần trưởng lão nói, có thể làm cho cường giả Thiên Tiên đột phá đến La Tiên cảnh, dược hiệu nhất định cực kỳ đáng sợ, hắn tích lũy hùng hậu, muốn đột phá bản thân khó khăn, có lẽ viên thuốc này có thể làm cho hắn nhất cử thành công, tiến quân Thiên Tiên cảnh!

Chỉ cần đạt tới Thiên Tiên, cường giả La Tiên cảnh bình thường, chỉ sợ cũng không cần phải sợ!

Nghĩ vậy, trong mắt Nhiếp Vân liền lửa nóng lên.

Dù sao Chúc Hải, Kỷ Cường trước kia một lòng muốn hại mình, không tính là người tốt, đoạt đồ đạc của bọn hắn không có bất luận tâm lý gánh nặng gì.

Đương nhiên, hiện tại vẫn không thể bạo lộ mục tiêu, phải nghĩ biện pháp, làm cho đối phương có hại chịu thiệt còn không hề phát giác mới được.

- Ân? Đúng rồi, Sử Tần trưởng lão không phải nói Cửu Dương Liệt Hỏa đan này vô cùng cuồng bạo, dễ dàng để cho người tẩu hỏa nhập ma sao? Cái kia tốt, ta liền chuẩn bị một chút, thay mận đổi đào a!

Đột nhiên một ý nghĩ xuất hiện ở trong óc, Nhiếp Vân nở nụ cười.

Ngón tay điểm một cái, một đoàn Diễm Hỏa từ trung gian xông ra, trong đó ẩn chứa Lôi Điện chi lực chậm rãi hội tụ, thời gian nháy con mắt liền ngưng tụ thành một dược hoàn không lớn.

Toàn thân dược hoàn này tản mát ra khí tức cuồng bạo, vô cùng nóng, hoàn toàn là dùng phương pháp luyện chế Nguyên Khí Đạn, áp súc chặt chẽ, tất cả mũi nhọn

co rút lại ở trong đan dược, để cho người từ bề ngoài nhìn không ra bất cứ dị thường nào.

- Nam Cung Khiếu Đại sư huynh, ngươi đã một lòng muốn giết ta, liền đừng trách ta giả mạo ngươi...

Nhìn kỹ dược hoàn một lần, phát hiện không có gì sơ hở, lúc này Nhiếp Vân mới cất vào một bình ngọc, Ngụy Trang chi khí xoay chuyển, cả người biến hóa hình dáng khác.

Đúng là Đại sư huynh Nam Cung Khiếu.

Vèo!

Chuẩn bị sẵn sàng, Nhiếp Vân từ vách tường lặng yên không một tiếng động chui ra, Phượng Hoàng chi dực bay múa, thời gian nháy con mắt đã bay ra vài trăm mét, đi tới trước Chúc Hải.

Hô...

Ở sau một góc rẽ, Nhiếp Vân rơi xuống, nhìn chung quanh một vòng, không phát hiện những người khác, thân thể khẽ động, lộ ra hình thể.

BA~!

Ở góc tường đợi một hồi, nhìn đúng thời cơ, đột nhiên đi ra, vừa lộ diện liền va vào Chúc Hải.

------oOo------

Chương 1402: Đột phá (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mịa nó, ngươi không mở to mắt sao, không có nhìn thấy có người...

Bị đụng vào, Chúc Hải tức giận đến chửi ầm lên, tiếng mắng mới đến một nửa, thấy rõ người trước mắt, toàn thân không khỏi run rẩy, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

- Đại sư huynh, ta không phải mắng ngươi...

- Không phải mắng ta? Vậy ngươi mắng ai? Coi Nam Cung Khiếu ta dễ khi dễ sao?

Nhiếp Vân cười lạnh một tiếng, bày ra khí thế Đại sư huynh mười phần, một cái tát rút qua.

BA~

Chúc Hải còn không kịp phản ứng, quay tròn nửa vòng, té ngã trên đất, nhổ ra răng gãy.

Chúc Hải chỉ có thực lực Thiên Tiên cảnh hậu kỳ, sức chiến đấu bản thân cũng không bằng Nhiếp Vân, lúc này lại cho hắn là Đại sư huynh hung danh lan xa, nào dám hoàn thủ, bị tát không biết trời đâu đất đâu, trước mắt hoa tinh đầy trời.

- Đại sư huynh, ta sai rồi, là ta nhất thời hồ đồ...

Bị đánh thiếu chút nữa ngất đi, Chúc Hải ngay cả phản bác cũng không dám nói một câu, lập tức nhận lỗi.

Chỉ cần là người Vân Vũ Tông, người nào không biết Đại sư huynh hung tàng ương ngạnh, ngay cả trưởng lão cũng không dám đắc tội, chớ nói chi là hắn.

- Hồ đồ? Dám ở trước mặt ta xưng hô lão tử, ngươi cũng thật lớn mật!

Không để ý tới hắn cầu xin tha thứ, Nhiếp Vân lần nữa đá một cước.

Bành!

Lần này dùng toàn lực, da mặt Chúc Hải run rẩy, đầu lông mày nhảy loạn, xương cốt trước ngực giòn vang, nằm sấp trên mặt đất.

- Đồ vật không có mắt, lần này xem như cho ngươi một cái giáo huấn nho nhỏ, về sau còn dám chọc ta, cẩn thận ta trực tiếp giết ngươi!

Một tát một cước đánh Chúc Hải chỉ còn lại nửa cái mạng, tâm tình của Nhiếp Vân không khỏi sảng khoái, trước kia bị thằng này tính toán áp chế lửa giận toàn bộ phóng xuất ra, hừ một tiếng xoay người rời đi.

Ẩu đả Chúc Hải hả giận là chuyện nhỏ, chủ yếu nhất là trộm đi Cửu

Dương Liệt Hỏa đan, một tát một cước, vận chuyển thiên phú Thần Thâu, chuyện này đã hoàn thành, không cần phải làm lớn sự tình.

Ly khai, Nhiếp Vân đang định trở lại chỗ ở, dùng Cửu Dương Liệt Hỏa đan thử xem dược hiệu, đột nhiên lỗ tai khẽ động, nghe được tiếng bước chân liên tiếp.

Dương mắt nhìn đi, chỉ thấy trên một con đường khác, Đại sư huynh Nam Cung Khiếu chính thức đang vỗ ngực, vẻ mặt may mắn từ Đan Dược Điện vụng trộm chạy ra.

Hắn và Nhiếp Vân vừa vặn có một vách tường che chắn, nên không thấy người.

- Nguy hiểm thật, chỉ sợ chậm thêm mấy tức, sẽ bị Sử Tần trưởng lão phát hiện...

Lắc đầu, Nam Cung Khiếu thở ra một hơi.

Vừa rồi hắn và Đặng Tiêu vụng trộm lẻn vào đông điện, vừa đi ra đóng cửa thật kỹ, liền phát hiện Sử Tần trở lại Đan Dược Điện, may mắn bọn hắn tốc độ nhanh, vụng trộm dấu đi, bằng không thì thật đúng là khó có thể giải thích.

- Nhờ có Chúc Hải tới muốn lấy đan dược gì đó, phân tán Sử Tần trưởng lão chủ ý, bằng không thì muốn giấu diếm được hắn, vụng trộm chạy ra ngoài, căn bản không có khả năng!

Nói thầm một tiếng, Nam Cung Khiếu nở nụ cười.

Mặc dù đối với loại nịnh nọt như Chúc Hải không quen nhìn, nhưng lần này nếu như không phải hắn, sẽ bị Sử Tần trưởng lão phát hiện a.

- Nam Cung Khiếu ngươi cái tiện nhân, lão tử cùng ngươi bất cộng đái thiên...

Loại ý nghĩ này vừa chấm dứt, đột nhiên một thanh âm tràn ngập phẫn hận vang lên.

- Cùng ta bất cộng đái thiên?

Nghe được có người mắng mình, hơn nữa cùng hắn bất cộng đái thiên, Nam Cung Khiếu biến sắc, con mắt lập tức híp lại.

Thân là Vân Vũ Tông Đại sư huynh, hung danh hiển hách, đừng nói đệ tử, ngay cả trưởng lão bình thường cũng không dám nói chuyện với mình như vậy, không nghĩ tới mới vừa ra Đan Dược Điện liền đụng phải một cái không sợ chết, như thế nào không giận?

Thân thể nhoáng một cái lập tức vượt qua vách tường, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một bóng người giãy dụa từ trên mặt đất bò lên, trong ánh mắt lóe ra phẫn hận nồng đậm.

- Chúc Hải? Ngươi cùng ta bất cộng đái thiên?

Thấy rõ bộ dáng người này, Nam Cung Khiếu tức giận đến nổi trận lôi đình.

Trong nội tâm vừa khoa trương tiểu tử này thoáng một phát, không nghĩ tới hắn liền dám khiêu chiến mình, lá gan thật ghê gớm a!

- Đại sư huynh...

Chúc Hải không nghĩ tới Đại sư huynh sẽ lần nữa trở về, sợ tới mức thiếu chút nữa quỳ xuống.

Bành! Bành! Bành!

- Ta cho ngươi mắng ta tiện nhân, ta ngược lại muốn nhìn ai mới là tiện nhân!

Bành! Bành! Bành!

- Dám cùng ta bất cộng đái thiên, lá gan của ngươi thực mập, toàn bộ tông môn dám khiêu chiến ta như vậy, chỉ sợ chỉ có ngươi!

Một hồi kêu thảm cùng hừ lạnh phẫn nộ, Chúc Hải đã sớm nửa chết nửa sống lần nữa bị tra tấn.

10 phút sau, đường đường cường giả Thiên Tiên cảnh hậu kỳ lại chỉ còn một hơi.

Nếu không phải thực lực Chúc Hải rất mạnh, chỉ sợ đã bị đánh chết.

- Nể tình Kỷ Cường trưởng lão, lưu ngươi một cái mạng chó, nếu còn dám khiêu chiến ta, xem ta thu thập ngươi như thế nào!

Biết rõ ở trước cửa Đan Dược điện không thể làm quá phận, Nam Cung Khiếu lưu lại đối phương một hơi, quay người ly khai.

- Khiêu chiến? Chẳng phải đi đường đụng ngươi thoáng một phát sao...

Nghe được Nam Cung Khiếu nói, trước mắt Chúc Hải tối sầm, ngất đi.

Thẳng đến hôn mê hắn cũng không có suy nghĩ cẩn thận, đối phương đến cùng phạm vào thần kinh gì, đi đường không cẩn thận đụng một cái, cần hạ thủ ác như vậy sao? Một lần còn chưa đủ, liên tục đánh hai lần... Đây rốt cuộc là bao nhiêu thù a...

- Ha ha!

Trên vách tường có năng lượng nhẹ nhàng chấn động, Nhiếp Vân đi ra, nhìn Chúc Hải nằm trên mặt đất, khẽ cười một tiếng, biến trở về hình dạng của mình, nghênh ngang rời đi.

Vừa rồi câu nói kia, tự nhiên là hắn bắt chước Chúc Hải nói, Nam Cung Khiếu vốn tính tình nóng nảy, nghe nói như thế, làm sao sẽ cẩn thận phân biệt, quả nhiên trúng kế, xông lên lần nữa đánh Chúc Hải một trận.

Xếp đặt thiết kế như vậy, cho dù về sau đối phương phát giác Cửu Dương Liệt Hỏa đan là giả, cũng chỉ sẽ tìm Nam Cung Khiếu, cùng hắn không có quan hệ gì.

Trở lại chỗ ở, Nhiếp Vân như trước để cho Thương Vĩnh ngụy trang thành hình dạng của hắn khoanh chân ngồi ở trên giường tu

luyện, bản thân thì nhoáng một cái tiến vào Bắc Đẩu tinh cung.

- Cửu Dương Liệt Hỏa đan...

Cổ tay khẽ đảo lấy đan dược ra.

Vù vù!

Không khí chung quanh lập tức trở nên cực nóng, tựa hồ trong bình ngọc nho nhỏ ngủ đông một con Liệt Diễm thú.

- Viên thuốc này quả nhiên cuồng bạo đến cực điểm, ta cũng không cách nào phục dụng, bất quá...

Thân là Luyện Đan Tông sư, Nhiếp Vân liếc thấy ra trong viên thuốc này ẩn chứa năng lượng cuồng bạo đến cực điểm, mặc dù là hắn cũng không thể nuốt.

Nhưng hắn không thể nuốt, không có nghĩa là không thể dùng!

------oOo------

Chương 1403: Đột phá (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Khu Tu sư liền là Khu Tu sư, căn bản không hiểu được luyện đan!

Nhịn không được cười lên.

Sở dĩ viên thuốc này lực lượng cuồng bạo như thế, luyện chế dược liệu Hỏa thuộc tính chỉ là một cái trong số đó, chính yếu nhất là Sử Tần trưởng lão chỉ là Khu Tu sư, mà không phải Luyện Đan Sư, không hiểu chủ phụ chi đạo.

Thật giống như đông y, dược tính quá mãnh liệt có thể dùng một ít dược liệu trung hoà thoáng một phát, quá đắng có thể tăng thêm cam thảo! Luyện đan cũng đồng dạng, quân thần tá phụ, Âm Dương điều hòa mới là vương đạo.

Viên thuốc này thời điểm Sử Tần trưởng lão luyện chế, hoàn toàn chính xác hoàn mỹ phát huy ra dược tính của Cửu Dương thảo cùng Cửu Dương tinh thạch, nhưng căn bản không có suy nghĩ người dùng có thể thừa nhận được dược lực cuồng bạo như vậy hay không.

- Xem ra chỉ có thể luyện chế lại một lần, liền dùng hàn khí trong Tuyết Lôi Trì trung hoà a!

Nở nụ cười một tiếng, ngón tay Nhiếp Vân điểm một cái, một dòng nước lạnh từ đầu ngón tay tiến vào đan dược, đồng thời đan hỏa thiêu đốt, lần nữa nấu lại đan dược.

Ở trong Tuyết Lôi Trì chuyển ra Lôi Điện thạch, chẳng những ẩn chứa Lôi Điện cuồng bạo, cũng có chứa hàn khí nhất định, những hàn khí này đối với hắn có được thiên phú Diễm Hỏa sư mà nói không coi vào đâu, nhưng luyện chế Cửu Dương Liệt Hỏa đan lại một lần, có thể hoàn mỹ phát ra tác dụng trung hoà.

Đan hỏa đốt cháy, không biết qua bao lâu, Cửu Dương Liệt Hỏa đan lần nữa ngưng tụ thành hình, lúc này vàng óng ánh mượt mà, linh lực nội liễm, không có bộ dáng cuồng bạo như trước kia.

- Nuốt!

Biết rõ viên thuốc này đã không có trạng thái cuồng bạo như lúc trước, khẽ cười một tiếng, Nhiếp Vân há miệng nuốt đan dược xuống.

Ùng ục ục!

Đan dược tiến vào bụng, rất nhanh hóa thành dược lực hùng hậu kích động trong người.

Thực lực ở dưới dược lực trùng kích, bắt đầu xuất hiện tăng trưởng nhanh chóng.

Nhiếp Vân ở dưới Loạn Hải Địa Cung cắn nuốt mấy trăm con Tu La, tuy không có để cho tu vi của hắn bạo tăng, lại làm cho thực lực

củng cố, lúc này lực lượng của Cửu Dương Liệt Hỏa đan trùng kích, khí tức liên tiếp kéo lên, chỉ chốc lát đã đột phá Thiên Tiên gông cùm xiềng xích, lực lượng bão táp.

Răng rắc! Răng rắc!

Gông cùm xiềng xích đột phá, lực lượng sôi trào, Nhiếp Vân lập tức tiến nhập trạng thái lực lượng bạo tăng.

.....

Thực lực Nhiếp Vân đại tiến, đồng thời Chúc Hải cũng từ trong hôn mê tỉnh táo lại.

- Đến cùng chuyện gì xảy ra, chỉ đi lấy đan dược, sao bị người đánh thành như vậy? Nếu không phải ta thấy ngươi thời gian dài chưa quay về, phái người đi qua đón, chỉ sợ sớm đã chết ở trên đường rồi!

Vừa mở mắt, một thanh âm tức giận vang lên bên tai.

- Trưởng lão...

Chứng kiến Kỷ Cường trưởng lão, Chúc Hải ủy khuất, hốc mắt lập tức đỏ lên.

Hắn và Kỷ Cường trưởng lão cũng không phải quan hệ thầy trò minh xác, cho nên không dùng thầy trò tương xứng, như trước gọi hắn là trưởng lão.

- Hừ, Sử Tần này hơi quá đáng, đánh chó cũng phải nhìn chủ nhân, cho dù không để ta vào mắt, chẳng lẽ ngay cả đệ đệ của ta Kỷ Phật cũng không để ý? Cầm đan dược liền đánh ngươi như vậy, lần này ta phải tìm hắn phân xử!

Kỷ Cường tức giận đến oa oa gọi bậy.

- Trưởng lão... Ta không phải là bị Sử Tần trưởng lão đánh, mà là.. Nam Cung Khiếu!

Chúc Hải vội nói.

- Nam Cung Khiếu? Tại sao hắn đánh ngươi?

Kỷ Cường sững sờ.

Nếu như là Sử Tần trưởng lão ra tay, hắn có thể trách cứ đối phương lấy lớn hiếp nhỏ, tìm đệ đệ Kỷ Phật phân sử, nhưng đồng môn đệ tử tầm đó gây gỗ, ngươi bị đánh thành như vậy, chỉ có thể nói mình không có bổn sự.

- Ta...

Chúc Hải nói sự tình một lần.

- Nam Cung Khiếu này, cũng quá coi trời bằng vung đi, rõ ràng là hắn đụng phải ngươi, còn đánh ngươi thành như vậy...

- Trưởng lão muốn giúp ta hả giận a...

Chúc Hải vội vàng nói.

- Giúp ngươi hả giận?

Nghe nói như thế, Kỷ Cường ngừng lại.

Tuy hắn là trưởng lão, hơn nữa còn là cường giả La Tiên cảnh, nhưng sức chiến đấu chính thức, chưa hẳn có thể thắng được Nam Cung Khiếu, nếu có thể hả giận ngược lại không sao, nếu thất bại, chỉ sợ hắn đường đường trưởng lão sẽ không còn mặt mũi!

- Cửu Dương Liệt Hỏa đan Sử Tần trưởng lão luyện chế xong chưa?

Một lát sau, Kỷ Cường hỏi.

- Đã luyện chế tốt, hơn nữa giao cho đệ tử, ở đây...

Cổ tay Chúc Hải khẽ đảo, từ trong Nạp Vật Đan Điền đưa tới bình ngọc.

- Luyện chế tốt rồi? Rất tốt, yên tâm đi, hiện tại ta liền bế quan luyện hóa Cửu Dương Liệt Hỏa đan, chỉ cần thành công, có thể nhẹ nhõm đột phá tới La Tiên cảnh trung kỳ, đến lúc đó đả bại một Nam Cung Khiếu nho nhỏ không có vấn đề!

Cửu Dương Liệt Hỏa đan có thể làm cho cường giả Thiên Tiên tấn cấp La Tiên cảnh, đối với La Tiên cảnh bình thường cũng có tác dụng rất lớn, hiện tại hắn đã đạt đến La Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, chỉ thiếu một chút cơ hội là có thể đột phá, chỉ cần thành công, Nam Cung Khiếu nho nhỏ lại được cho là cái gì!

Tiếp nhận bình ngọc, ánh mắt Kỷ Cường lửa nóng

Loại lửa nóng của Kỷ Cường cũng không tiếp tục bao lâu, đã bị một hồi lửa giận thay thế.

Sau khi hắn dùng Cửu Dương Liệt Hỏa đan, viên thuốc này rõ ràng không hòa tan, mà lặng yên giấu ở chỗ sâu trong Khí Hải, ngay cả hắn tìm khắp cũng không rõ đến cùng đi nơi nào.

Mà tu vi của hắn, cũng không có bất kỳ tăng trưởng, thật giống như viên thuốc này không có tác dụng vậy.

- Vô liêm sỉ, ngươi xác định viên thuốc này là từ Sử Tần trưởng lão lấy đến sao?

Một phen vất vả không có kết quả, Kỷ Cường tức giận đến sắp nổ tung, một tay nhấc lên Chúc Hải, hung hăng tát mấy cái.

Vất vất vả vả tốn hao một cái giá lớn mới ở Cửu Dương Sơn đạt được những dược liệu cùng khoáng thạch trân quý kia, lại tốn hao một cái giá lớn mới nhờ được Sử Tần trưởng lão ra tay, làm sao có thể luyện chế ra loại phế phẩm này? Cho dù ăn sống những bảo bối kia vào bụng cũng sẽ tốt hơn hiện tại a!

- Trưởng lão, ta là từ trong tay Sử Tần trưởng lão lấy ra...

Chúc Hải như thế nào cũng không thể tưởng được, lấy cái đan dược sẽ phải chịu nhiều tai bay vạ gió như vậy, khóc rống lưu nước

mắt.

- Lấy cái rắm! Đã bị người đánh tráo rồi! Trên bình thuốc của Sử Tần trưởng lão đều có ký hiệu, cái này không có gì, chỉ là mặt hàng bình thường, khẳng định bị trộm đi rồi!

Lấy ra chai thuốc, Kỷ Cường ném lên mặt Chúc Hải.

Nuốt đan dược phát hiện không có kết quả, cẩn thận quan sát bình ngọc, lập tức hiểu được.

------oOo------

Chương 1404: Túy Phương Đình (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chai thuốc của Sử Tần trưởng lão đều có dấu hiệu đặc biệt, mà cái này không có gì, khẳng định bị người đánh tráo rồi!

- Trưởng lão, nhất định là Nam Cung Khiếu, trừ hắn ra không có người dám làm như thế...

Vì phủi sạch quan hệ, Chúc Hải vội vàng nói.

Kỷ Cường trưởng lão gần đây lòng dạ hẹp hòi, vạn nhất hoài nghi đến hắn đánh tráo, thì có khổ nói không nên lời rồi.

- Nam Cung Khiếu...

Kỷ Cường cũng không hoài nghi, thanh âm lành lạnh, đột nhiên đứng thẳng thân thể.

- Ta và ngươi bất cộng đái thiên, hôm nay tất sát ngươi...

Đang kêu to, đột nhiên ngoài cửa vang lên một thanh âm.

- Kỷ Cường trưởng lão, tông chủ triệu kiến!

- Tông chủ? Tông chủ đang tìm ta, hôm nay tạm tha ngươi một mạng!

Kỷ Cường không quan tâm đi đánh chết Nam Cung Khiếu, vội vàng đi ra ngoài.

.....

Thét dài một tiếng, Nhiếp Vân đứng dậy.

Cửu Dương Liệt Hỏa đan không hổ là đan dược trân quý, mượn nhờ dược lực thuận lợi đột phá.

Mặc dù chỉ là Thiên Tiên sơ kỳ, nhưng từ Chân Tiên đến Thiên Tiên, là đại bay vọt, tỏ vẻ từ Tiên cấp sơ kỳ (*Tiên Lực, Tiên Thể, Chân Tiên) rốt cục tấn cấp đến trung kỳ, sức chiến đấu cùng ý thức đều có bay vọt về chất.

Bằng vào thực lực bây giờ, lần nữa chiến đấu với Phiền Lạc, không cần phiền toái như vậy, một quyền có thể để cho hắn tinh thần sụp đổ, triệt để thần phục, thậm chí ngay cả loại thiên tài như Nam Cung Khiếu, cũng có lòng tin chiến một trận.

- Đa tạ Kỷ Cường trưởng lão rồi!

Cười khẽ một tiếng, Nhiếp Vân ra Tinh Cung, trở lại gian phòng của mình.

Hắn tạo đan dược giả, là dùng phương pháp áp súc Nguyên Khí Đạn áp chế thành, không thể luyện hóa, để trong người tương đương một quả bom hẹn giờ, tuy trong thời gian ngắn không có bất cứ tác dụng gì, nhưng chỉ cần một lúc sau, hoặc bị tinh thần của hắn dẫn động, thì có thể bạo tạc nổ tung, tạc toái Khí Hải.

Bất quá, đối phương có thể ăn viên thuốc này hay không, hắn cũng không thèm để ý.

Mặc dù Kỷ Cường trưởng lão này phái người đối phó qua mình, nhưng một đường gặp dữ hóa lành, hiện tại lại trộm Cửu Dương Liệt Hỏa đan của hắn, xem như triệt tiêu rồi, với hắn mà nói việc

cấp bách là nghĩ biện pháp cướp lấy Hỗn Độn linh dịch, luyện thành Bất Tử chi thân, không có tâm tình so đo với một trưởng lão nho nhỏ.

Ly khai Tinh Cung, Nhiếp Vân lặng lẽ chuồn ra Vân Vũ Tông, vượt qua thiên kiếp, vừa trở lại chỗ ở, chợt nghe một thanh âm.

- Đặng Tiêu sư tỷ, lần này chúng ta có thể thuận lợi trở thành đệ tử chân truyền, nhờ có ngươi cùng Diệp Thần sư huynh trợ giúp cùng dẫn đầu, hiện tại mọi người ở Túy Phương Đình chuẩn bị rượu và thức ăn, hi vọng nhị vị có thể đi qua, thứ nhất tỏ vẻ cảm tạ, thứ hai, hi vọng chúng ta vừa mới tấn cấp đệ tử chân truyền có thể liên hợp chung một chỗ, đừng để đệ tử uy tín lâu năm ức hiếp!

- Là Từ Siêu!

Hắn nhận ra chủ nhân của thanh âm.

Từ Siêu là ban đầu ở Loạn Hải Địa Cung cùng bọn người Đặng Tiêu chung một chỗ thí luyện, từng cực kỳ bài xích Nhiếp Vân, về sau hắn đại triển thần uy đánh chết vô số Tu La, thái độ mới đổi mới, trước ngạo mạn sau cung kính.

Sau Loạn Hải Địa Cung thí luyện, Nhiếp Vân bị phân phối đến Đan Dược Điện, liền không bái kiến những người này, lúc này vừa thấy nhịn không được bay lên cảm giác thân cận.

Cùng một chỗ cộng đồng trải qua sinh tử, khó tránh khỏi có loại cảm giác này.

- Nguyên lai là Từ Siêu sư huynh!

Nhiếp Vân đi ra.

- Mệnh của ta là Diệp Thần sư huynh cứu, vẫn xưng hô ta sư đệ a, nếu không ta sẽ không nhận nổi!

Thấy Nhiếp Vân xưng hô sư huynh, Từ Siêu vội vàng khom người.

Đại tông môn đều dùng thực lực nói chuyện, ai thực lực mạnh

người đó làm sư huynh, thật giống như Nam Cung Khiếu, mặc dù trưởng lão bình thường chứng kiến, cũng không dám nói nhảm.

- Chuyện này, mọi người là đồng môn, trợ giúp lẫn nhau là nên phải, nói như vậy có chút khách khí rồi!

Nhiếp Vân cười nói.

Đối với Từ Siêu này hắn cũng không có phản cảm gì, tuy lúc trước xa lánh hắn, cũng là vì thí luyện bảo vệ tánh mạng, bất đắc dĩ mà thôi.

- Vẫn là Nhiếp Vân sư huynh rộng lượng!

Từ Siêu vội nói.

- Diệp Thần, đám người Từ Siêu có hảo ý, nếu không chúng ta cùng đi a!

Hai người hàn huyên hai câu, Đặng Tiêu mở miệng.

- Cung kính không bằng tuân mệnh!

Nhiếp Vân gật đầu đáp ứng.

Túy Phương Đình là địa phương đệ tử Vân Vũ Tông dùng để tiêu khiển, tương tự như quán rượu, có thể tiến đến tiêu phí, bên trong mỗi một vật đều vô cùng quý trọng, giá cả xa xỉ.

Đám người Từ Siêu có thể ở chỗ này thiết yến nói rõ hao tốn không ít.

Đi theo sau lưng Từ Siêu, hai người Nhiếp Vân đi ra Đan Dược Điện, đi đến Túy Phương Đình.

- Sư tỷ ngươi làm sao vậy?

Thấy hai đầu lông mày của Đặng Tiêu mang theo ưu sầu, Nhiếp Vân biết chắc vẫn còn vì Nam Cung Khiếu uy hiếp mà phiền não, giả bộ như không biết hỏi.

- Ta không sao!

Đặng Tiêu không muốn nhiều lời, vuốt vuốt lông mày.

- Không nên buồn, có một số việc có lẽ giải quyết cũng không khó!

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, cũng không nhiều lời.

- Ngươi có phải biết cái gì hay không? Chuyện của ta ngươi ngàn vạn lần đừng dính vào, Nam Cung Khiếu này... Được rồi, ngươi tốt nhất không nên để ý tới, bằng không thì thật sự sẽ rước họa vào thân!

Sắc mặt Đặng Tiêu hơi đổi, vội vàng truyền âm.

Ngày đó Nhiếp Vân trong lúc vô tình xuất hiện, dọa Nam Cung Khiếu đi, nàng đã biết rõ, thiếu niên trước mắt này chỉ sợ hoặc nhiều hoặc ít đã biết sự tình, nhưng nàng vẫn hi vọng đối phương không muốn dính vào cho thỏa đáng.

Nam Cung Khiếu này tâm ngoan thủ lạt, có thù tất báo, loại nhân vật này, tốt nhất không nên đắc tội, bằng không thì phiền toái không ít.

Nàng cũng không muốn bởi vì chuyện của mình mà liên lụy đến thiếu niên kia.

- Đa tạ sư tỷ đề điểm!

Nhiếp Vân gật đầu.

Chứng kiến thái độ của Đặng Tiêu, trong nội tâm lần nữa bay lên một tia hảo cảm, đương nhiên, cũng không phải tình cảm giữa nam nữ, mà là một loại tán dương cùng thưởng thức.

Thấy được nguy hiểm không hoảng loạn, đối với người bình thản, không có loại tâm tính bởi vì ngươi yếu liền xem thường, tuy thực lực không được tốt lắm, nhưng loại tính cách cùng tâm tình này, lại để hắn coi trọng.

- Ngươi... Nếu không ngươi lập tức rời Vân Vũ Tông a, nơi này có ta nhiều năm tích lũy, tuy không thể để cho ngươi tu vi gia tăng bao nhiêu, lại có thể giúp ngươi tu luyện giảm bớt không ít trở ngại!

Thấy thiếu niên không để ý tới hảo ý của nàng, Đặng Tiêu sốt ruột truyền âm.

------oOo------

Chương 1405: Túy Phương Đình (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đa tạ hảo ý của sư tỷ...

Nhiếp Vân biết rõ đối phương hảo ý, lắc đầu cự tuyệt.

Trước khi không có được Hỗn Độn linh dịch, bảo hắn đi cũng sẽ không đi, lại nói Nam Cung Khiếu ở trong mắt người khác vô cùng lợi hại, nhưng sau khi đạt tới Thiên Tiên cảnh, hắn lại không sợ hãi.

Thấy hắn lơ đễnh, Đặng Tiêu còn muốn nhiều lời, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đã đến Túy Phương Đình.

Ngoại trừ Từ Siêu, mấy người lúc trước chung một chỗ tham gia Loạn Hải Địa Cung thí luyện đều đến, chứng kiến hai người tới đều nhao nhao đứng dậy, từng người lộ ra dáng tươi cười.

Bọn hắn ở Túy Phương Đình đã đặt xong phòng, hai người vừa đến liền được mời vào, Đặng Tiêu được xếp ở vị trí đầu não, Nhiếp Vân thứ hai, rất nhanh rượu và thức ăn liền đưa lên.

- Thịt Thanh Giác Vân Thú, Hà Bàng Cam Long, Kim Khê Lộc... Cái này, cái này, những cái này đều là đồ ăn quý nhất Túy Phương Đình, ăn đối với tu luyện giả có trợ giúp rất lớn, các ngươi chẳng lẽ... phát tài?

Nhìn trên mặt bàn, Đặng Tiêu lại càng hoảng sợ.

Trước mắt một bàn đồ ăn này, giá cả xa xỉ, đừng nói đệ tử chân truyền vừa mới tấn chức, cho dù đệ tử chân truyền uy tín lâu năm, thậm chí một ít trưởng lão, chỉ sợ cũng ăn không nổi.

- Cái này là một phần tâm ý của chúng ta, nếu như không có hai vị, chúng ta đừng nói đệ tử chân truyền, chỉ sợ sớm đã lâm vào điên cuồng, biến thành Tu La, tốn chút tiền là nên phải!

Từ Siêu cười nói.

- Đúng vậy, Đặng Tiêu sư tỷ, Diệp Thần sư huynh, các ngươi không nên khách khí!

Lại một đệ tử cười nói.

Đi theo hai người nói, những người khác bảy mồm tám lưỡi thảo luận lên.

- Cái này nhóm người còn rất trượng nghĩa... Ân? Không đúng!

Nhiếp Vân hơi cười một tiếng, cảm thấy mọi người rất nghĩa khí, tri ân đồ báo (*có ơn tất báo), đột nhiên trong nội tâm tự dưng hiện lên vẻ cảnh giác.

- Sư tỷ, sư huynh, mau thừa dịp ăn nóng a, những món ăn dân dã của Túy Phương Đình này đều là đệ tử chân truyền dùng điểm cống hiến hối đoái, mỗi một món đều vô cùng trân quý, thường xuyên phục dụng đối với tu vi có lợi thật lớn!

Loại ý nghĩ này chợt lóe lên, ngay sau đó đã bị Từ Siêu nhiệt tình thay thế.

- Sư tỷ, mọi người đã nhiệt tình như vậy, chúng ta cũng đừng khách khí!

Đạt tới loại thực lực như Nhiếp Vân, mặc dù không có thiên phú Thiên Đạo sư cùng Thiên Cơ sư, nhưng có thể tiên đoán Thiên Cơ khống chế Thiên Đạo, sớm biết rõ nguy hiểm, nhiều lần sinh tử tôi luyện, ở sâu trong nội tâm đối với nguy hiểm đã có cảm ứng đặc

thù, dù che đậy toàn bộ giác quan thứ sáu, một khi nguy hiểm tiến đến, như trước có thể phát hiện.

Cái này đã diễn hóa thành một loại bản năng, đừng nói Đặng Tiêu, cho dù loại người như Nam Cung Khiếu cũng không cách nào bằng được.

Dù sao, những người bọn hắn ai cũng không có như Nhiếp Vân, nhiều lần kinh nghiệm sinh tử.

Loại cảnh giác này đột nhiên tới, trong lòng của hắn đã có định án, biểu hiện trên mặt không có bất kỳ khác thường, trong tiếng cười cầm lấy chiếc đũa kẹp một miếng thịt, trực tiếp nuốt vào.

Đây là thịt Thanh Giác Vân Thú nổi danh nhất, ăn vào trong miệng tinh khiết và thơm đến cực điểm, bao hàm linh khí nồng đậm, để cho tứ chi bách hài của người lộ ra một cổ hương thơm nồng đậm.

- Trong thức ăn này không có kỳ quặc?

Nhiếp Vân có thiên phú Kịch Độc, cũng không sợ đối phương hạ độc, trực tiếp nếm thử, ăn một miếng không phát hiện vấn đề, để cho hắn ngược lại có chút nghi ngờ

Căn cứ kinh nghiệm nhiều năm sinh tử, loại cảm giác nguy cơ này tuyệt đối sẽ không sai lầm, nhưng vì sao trong thức ăn không có khí tức độc dược?

Chẳng lẽ hắn nghĩ lầm?

- Thế nào, cũng không tệ lắm phải không, Diệp Thần sư huynh, ăn nhiều chút, những cái này đều là thứ tốt...

Trong nội tâm Nhiếp Vân kỳ quái, Từ Siêu cầm lấy chiếc đũa kẹp lên bốn năm khối thịt, đặt vào trong chén của hắn.

Hắn kẹp mỗi đồng loại đều là trân quý nhất, còn không có ăn vào, đã nghe đến hương khí xông vào mũi.

- Sư tỷ, ngươi cũng đừng khách khí, dùng đi!

Một đệ tử thấy động tác của Từ Siêu, vội vàng cười kẹp vài miếng cho Đặng Tiêu, thức ăn giống như đúc gắp cho Nhiếp Vân.

- Chư vị khách khí!

Nhiếp Vân bất động thanh sắc, ăn thức ăn đối phương gắp cho vào miệng, trong mắt lập tức hiện lên hàn quang.

Quả nhiên có vấn đề!

Sở dĩ ăn một miếng cảm giác không ra, là vì bọn hắn có khả năng sử dụng một loại độc dược hỗn hợp, loại dược này phân biệt đặt ở trong vài loại, chỉ cần không ăn hết, liền không trúng độc!

Mà Từ Siêu kẹp đồ ăn cho mình cùng Đặng Tiêu đúng là một bộ đầy đủ!

- Kịch Độc chi khí hóa giải!

Bởi vì sớm có chuẩn bị, mỗi dạng đồ ăn chỉ ăn hơi chút, trúng độc không sâu, Kịch Độc chi khí xoay chuyển trong người, Nhiếp Vân đã minh bạch trong thức ăn đến cùng hạ xuống độc gì.

Đây là một loại độc dược có thể làm cho người toàn thân tê liệt, trong thời gian ngắn mất đi sức chiến đấu, không để cho người trí mạng, dĩ nhiên đối với người khác mà nói, là vô cùng nguy hiểm, nhưng đối với hắn có thiên phú Kịch Độc mà nói, nhẹ nhõm hóa giải, không có bất kỳ khó khăn.

- Tới, ăn a!

Thấy Nhiếp Vân ăn hết, Từ Siêu giả bộ điềm nhiên như không có việc gì, tiếp tục dùng.

Đặng Tiêu chịu không nổi mọi người nhiệt tình, cũng nhịn không được ăn vài miếng.

Biết rõ loại độc dược hỗn hợp này không nguy hiểm đến tính mạng, Nhiếp Vân cũng không nhắc nhở.

Leng keng!

- Ta làm sao vậy? Như thế nào toàn thân không có thể động...

Thấy Đặng Tiêu ăn hết, Nhiếp Vân giả bộ như biến sắc, thân thể không tự chủ được lắc lư vài cái.

Hắn khẽ động như vậy, Đặng Tiêu cũng lập tức phát hiện dị thường, mạnh mẽ vỗ bàn đứng lên.

- Từ Siêu, các ngươi... trong thức ăn hạ xuống cái gì?

Khí tức toàn thân lao nhanh, tựa hồ tùy thời có thể phún dũng, hai hàng lông mày của Đặng Tiêu giơ lên, khí tức cả người như cầu vồng.

- Xin lỗi sư tỷ, chúng ta cũng không có biện pháp, đây là Đại sư huynh bàn giao, nếu như không đáp ứng, mặc dù chúng ta trở thành đệ tử chân truyền, cũng không có một ngày tốt lành!

Từ Siêu lui về phía sau một bước nói.

- Đúng vậy, muốn trách thì trách hai người các ngươi đắc tội Đại sư huynh, hắn điểm danh muốn hai người các ngươi, mới có thể buông tha chúng ta, chúng ta cũng là bị ép!

- Bắt lấy hai người các ngươi, tám người chúng ta có thể sống, cũng là chuyện tốt...

Mấy người khác nói.

- Tốt, tốt!

Nghe được mọi người nói, Đặng Tiêu cảm thấy sắp tức điên rồi.

Bái kiến vô sỉ, nhưng chưa thấy qua vô sỉ như vậy!

------oOo------

Chương 1406: Thu phục chiếm được Nam Cung Khiếu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc trước nếu không phải nàng cùng Diệp Thần, những người này chỉ sợ sớm đã chết, rõ ràng không biết cảm ơn, còn nói ra lời này, quả thực không bằng cầm thú.

- Hiện tại ta sẽ giết các ngươi!

Một tiếng hí dài, ngọc chưởng của Đặng Tiêu bốc lên đập qua.

Bất quá lực lượng còn không có phát ra, liền trực tiếp tán loạn, cả người biến sắc, đầu gối mềm nhũn, tê liệt ngã xuống.

Độc dược đã triệt để phát tác.

- Không có ý tứ, nếu như chúng ta không bắt ngươi, chúng ta sẽ chết, vì bảo vệ tánh mạng, chỉ có thể cho các ngươi chết rồi!

Thấy hai người đều không còn lực khí, Từ Siêu cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía những người khác.

- Mang bọn họ đến phủ đệ của đại sư huynh!

- Vâng!

Mọi người lên tiếng, ba chân bốn cẳng nâng hai người lên, đi nhanh ra Túy Phương Đình.

Túy Phương Đình tựa hồ cũng đã sớm bàn giao tốt rồi, trên đường đi không có người ngăn trở.

- Diệp Thần sư đệ, là ta hại ngươi...

Bị loại kịch độc này tê liệt toàn thân, nhưng tinh thần lại thanh tỉnh, chứng kiến Nhiếp Vân ở bên người, Đặng Tiêu mặt mũi tràn đầy áy náy.

- Sư tỷ không cần nói như vậy!

Nhiếp Vân cắt đứt lời của nàng.

Trong ánh mắt áy náy của Đặng Tiêu, mọi người một đường thông suốt, lần nữa đi vào phủ đệ của Nam Cung Khiếu.

- Đại sư huynh, chúng ta đã mang đến Đặng Tiêu, Diệp Thần!

Rất nhanh tiến vào phủ đệ, Từ Siêu dừng lại cung kính nói.

Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, quả nhiên thấy Nam Cung Khiếu đứng ở cách đó không xa, vẻ mặt cười lạnh.

- Nam Cung Khiếu, ngươi đây là ý gì?

Nhìn thấy Nam Cung Khiếu, Đặng Tiêu vội vàng quát.

- Có ý tứ gì? Ta nói rồi, ta muốn có được đồ vật gì đó, không có người có thể ngăn trở!

Cười lạnh liên tục, ánh mắt Nam Cung Khiếu du đãng ở trên người Đặng Tiêu, không kiêng nể gì cả.

- Mấy người các ngươi ra ngoài trước đi!

Nhìn một hồi, Nam Cung Khiếu vung tay nói.

- Vâng!

Mọi người gật đầu đồng thời lui ra ngoài.

- Ngươi... Vô sỉ! Tốt, ta có thể trở thành nữ nhân của ngươi, nhưng Diệp Thần sư đệ là người vô tội, cầu ngươi thả hắn ra!

Sắc mặt âm tình bất định, Đặng Tiêu biết rõ hôm nay không thể tránh được, khẽ cắn răng nói.

- Ân?

Không nghĩ tới loại thời khắc mấu chốt này, nàng còn vì mình, Nhiếp Vân nhịn không được lắc đầu, đồng thời thở dài một tiếng.

Đối phương đã chiếm chủ động rồi, sao có thể đáp ứng?

Quả nhiên, một tiếng gào thét hưng phấn vang lên, Nam Cung Khiếu lộ ra vẻ dữ tợn.

- Thả? Ngươi không có nằm mơ chứ! Phá chuyện tốt của ta, ngươi cho rằng hắn còn có thể sống? Hôm nay ta chẳng những muốn sủng hạnh ngươi, còn muốn ở trước mặt ngươi giết hắn, để cho ngươi biết không hảo hảo hợp tác với ta sẽ trả giá thế nào!

Trong mắt Nam Cung Khiếu sát cơ nóng rực, một thanh trường kiếm xuất hiện ở lòng bàn tay.

- Oắt con, dám phá hỏng chuyện tốt của ta, chết đi cho ta!

Sắc mặt dữ tợn, một kiếm đâm tới.

- Muốn giết ta? Ngươi phải có bổn sự này mới được!

Trường kiếm sắc bén của Nam Cung Khiếu thoáng một phát đâm vào không khí, lúc nhìn chăm chú lại, chỉ thấy thiếu niên vốn thân trúng kịch độc không cách nào nhúc nhích, chẳng biết lúc nào đã lăng không bay lên, lẳng lặng lơ lửng ở trên không trung, ánh mắt lộ ra mỉa mai.

- Cái gì? Ngươi không có trúng độc? Còn có thể bay?

Nam Cung Khiếu lại càng hoảng sợ.

- Diệp Thần...

Không chỉ hắn kinh ngạc, Đặng Tiêu cũng sửng sốt.

- Gục xuống cho ta!

Nhiếp Vân triển lộ thực lực, cũng không giải thích, nắm đấm giơ lên, lực lượng phách không đánh xuống.

- Ngươi...

Không nghĩ tới hắn chẳng những không có trúng độc, còn có thực lực như thế, trường kiếm của Nam Cung Khiếu ra sức nghênh đón.

Ầm ầm!

Thực lực của hắn cường đại, so với Phiền Lạc trưởng lão còn hơn một bậc, nhưng so với Nhiếp Vân vừa mới tấn chức, lại kém không ít, một quyền xuống dưới, trường kiếm đứt đoạn, đầu gối mềm nhũn, đã bị lực lượng cuồng bạo ngăn chặn, trùng trùng điệp điệp quỳ trên mặt đất.

- Ngươi tại sao có thể có thực lực mạnh như vậy...

Sắc mặt Nam Cung Khiếu trở nên trắng bệch, toàn thân run rẩy, không thể tin được.

Tuy hắn là nửa bước La Tiên cảnh, nhưng sức chiến đấu ngay cả La Tiên cảnh sơ kỳ bình thường cũng không phải đối thủ, ở Vân Vũ Tông hung hăng càn quấy đã quen, cùng tuổi không có đối thủ, mà tiểu tử trước mắt này, so với hắn còn trẻ không ít, một quyền liền đánh bại hắn, đây là cái thực lực gì?

Vân Vũ Tông tại sao có thể có cao thủ lợi hại như vậy?

- Cái này...

Đặng Tiêu cũng kinh ngạc nói không ra lời.

Nam Cung Khiếu là tồn tại nàng kiêng kị sợ hãi nhất, thậm chí không dám phản bác, như thế nào... một quyền đã bị đối phương đánh quỳ rạp xuống đất...

Diệp Thần sư đệ không có danh tiếng gì này, thực lực không khỏi cũng quá kinh khủng a!

- Sư tỷ, ta trước giúp ngươi giải độc a!

Một chiêu đánh ngã Nam Cung Khiếu, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, bàn tay phất một cái, một đạo Kịch Độc chi khí hóa giải độc trong cơ thể Đặng Tiêu.

- Ngươi không phải đệ tử Vân Vũ Tông, ngươi rốt cuộc là ai? Nghĩ biện pháp lẫn vào tông môn mục đích là gì?

Đột nhiên, Nam Cung Khiếu ý thức được cái gì, gấp giọng quát.

- Lẫn vào tông môn? Ta còn muốn hỏi một chút ngươi lẫn vào tông môn làm gì? Phù Diêu đại nhân là ai?

Nhiếp Vân khẽ nói.

- Ngươi...

Nghe được danh tự của Phù Diêu đại nhân, Nam Cung Khiếu biến sắc.

- Thuận theo ta, ta là chủ nhân của ngươi, có thể cho ngươi thoát khỏi Phù Diêu đại nhân khống chế, thậm chí trở thành chủ nhân của Vân Vũ Tông...

Thấy linh hồn hắn chấn động kịch liệt, Nhiếp Vân thi triển ra thiên phú Đầu Độc sư, trong thanh âm mang theo ý đầu độc đậm đặc, để cho người buồn ngủ.

- Ngươi muốn đầu độc ta...

Nam Cung Khiếu không hổ là thiên tài Vân Vũ Tông, sau khi sững sờ lập tức kịp phản ứng, hai hàng lông mày giơ lên.

- Ngươi cự tuyệt sao? Thực lực của ngươi không bằng ta, ta muốn giết ngươi dễ dàng, trở thành nô bộc của ta, ngươi còn có thể sống...

Thanh âm của Nhiếp Vân như Ma Âm, run rẩy chui vào lỗ tai của hắn, để cho hai mắt hắn mê ly, cả người lâm vào ngốc trệ.

Thực lực của hắn không bằng Nhiếp Vân, hơn nữa tiên âm, đầu

độc quá cường đại, chỉ chốc lát hai mắt liền mông lung, cúi người trên mặt đất.

- Chủ nhân!

Vân Vũ Tông đại đệ tử Nam Cung Khiếu thần phục Nhiếp Vân.

- Cái này... Cái này...

Nhìn một màn này vào trong mắt, nhân sinh quan của Đặng Tiêu lập tức sụp đổ.

Theo nàng, Nam Cung Khiếu là nhân vật không thể chiến thắng, mà bị Diệp Thần một quyền đánh quỳ rạp xuống đất, còn triệt để thần phục biến thành khôi lỗi, lực trùng kích cường đại làm cho nàng khó mà tin được.

------oOo------

Chương 1407: Hà Võ điện (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không phải sợ, ngươi trợ giúp qua ta, ta sẽ tri ân đồ báo (*có ơn tất báo), sẽ không thương tổn ngươi!

Chứng kiến bộ dáng của nàng, Nhiếp Vân an ủi một câu, quay đầu nhìn về phía Nam Cung Khiếu.

- Cho ta một đạo Phong Hành chi khí!

- Vâng!

Đầu ngón tay duỗi ra, một đạo khí tức đặc thù quay cuồng mà ra, dọc theo cánh tay Nhiếp Vân tiến vào cơ thể hắn.

Răng rắc!

- Thiên phú Phong Hành sư, thành!

Phong Hành chi khí xoay chuyển trong người, một đan điền của Nhiếp Vân lập tức chuyển hóa thành công, thuế biến thành thiên phú Phong Hành sư.

Phong Hành sư, còn gọi là Cấp Tốc sư, cùng Đại lực sư thứ 71 lẫn nhau đối ứng, có thể mượn nhờ sức gió, lập tức tăng lên tốc độ, uy lực vô cùng.

- Quả nhiên lợi hại, có loại thiên phú này, tốc độ của ta so với trước kia bạo tăng gấp 10 lần, Phượng Hoàng chi dực có thể phát huy ra hiệu quả càng mạnh hơn nữa!

Cảm nhận được Phong Hành thiên phú cường đại, Nhiếp Vân nhịn không được nói.

Tuy Phong Hành thiên phú không tính là thiên phú cường đại, vẻn vẹn chỉ bài danh 71, nhưng phối hợp Phượng Hoàng chi dực mà nói, hoàn toàn có thể phát huy tốc độ đến cực hạn, trước kia Vân Vũ Tông đại trận không chê vào đâu được, nếu như khốn ở bên trong không cách nào đào tẩu, nhưng bây giờ chỉ cần thật muốn đi, cánh khẽ vỗ, hoàn toàn có thể rong ruổi ngàn dặm, tiêu dao ngoại vật.

Hiện tại trong cơ thể hắn ngoại trừ chủ đan điền tổng cộng có 30 loại thiên phú đặc thù, bài danh trước 100 có 24 dạng, tuy dung hợp không nhiều, nhưng tiềm lực vô cùng, vượt qua cửu phẩm Kim Vân Khu Tu sư, ở trong tầm tay.

- Phù Diêu đại nhân kia đến cùng là người nào? Vì sao ngươi nghe mệnh lệnh của hắn!

Cảm ngộ thiên phú lóe lên tức thì, Nhiếp Vân ổn định lại tâm tình hưng phấn, nhìn về phía Nam Cung Khiếu.

- Hắn... Là một con Tu La, lần trước ta đi ra ngoài thí luyện, bị hắn bắt được, bức bách mới đáp ứng vì hắn làm việc!

Nam Cung Khiếu nói.

- Bị hắn bắt?

Trong mắt hào quang lập loè, nhìn một hồi, quả nhiên ở trong cơ thể hắn chứng kiến một tia dị thường.

- Tu La mật vân?

Thấp giọng hô, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Tu La nhất tộc giống như Yêu tộc, Linh Tộc, đều có văn tự đặc biệt, Tu La mật vân là dùng ngôn ngữ đặc biệt của bọn hắn, khắc phù chú trong người, một khi dám vi phạm mệnh lệnh, ngoài ức vạn dặm cũng có thể để cho linh hồn người sụp đổ, sống không bằng chết.

Nhiếp Vân ở trong truyền thừa của Bắc Đẩu tinh quân đã từng gặp những vật này, chỉ nhìn thoáng qua, liền hiểu được.

Tu La mật vân, là siêu việt Tu La Tướng, ít nhất đạt tới Tu La Hoàng mới có thể khắc ra, so với sát độc thì lợi hại mấy chục lần, đừng nói một Nam Cung Khiếu nho nhỏ, cho dù một Ngũ phẩm Khu Tu sư chỉ sợ cũng không thể phá giải.

- Phù Diêu đại nhân là đại năng năm đó cùng tổ tiên của Vân Vũ Tử chiến đấu, sau khi ta bị bắt căn bản không có khả năng phản kháng, hắn muốn ta điều tra Vân Vũ Tôi Thể dịch ở địa phương nào, để cho ta trộm ra một ít, để cho hắn khôi phục thể lực...

Nam Cung Khiếu không dám giấu diếm, nói hết tất cả ra.

- Điều tra Vân Vũ Tôi Thể dịch chỉ sợ là ngụy trang, mục đích thực sự của hắn là Hỗn Độn linh dịch!

Kết hợp tin tức nghe được ở đại điện, Nhiếp Vân hiểu được.

Phù Diêu đại nhân này cùng Vân Vũ Tử chiến đấu khẳng định bị thương rất nặng, mặc dù hắn là nửa bước Tu La Đế, như trước không có triệt để khôi phục, Hỗn Độn linh dịch là bảo vật trong Hỗn Độn chắt lọc ra, chỉ sợ đối với hắn cũng có trợ giúp, lúc này mới khiến hắn quan tâm, không tiếc an bài quân cờ Nam Cung Khiếu

này.

- Chỉ là... Thân thể của hắn bị khóa sắt khóa lại, mặc dù đạt được Hỗn Độn linh dịch cũng mang không đi a!

Trước kia chứng kiến Phù Diêu đại nhân, hắn bị khóa ở chỗ sâu trong sơn động, mặc dù không biết khóa sắt kia là vật gì đúc thành, nhưng có thể làm cho loại đại năng kia không cách nào đào tẩu, liền biết không phải vật đơn giản.

Hỗn Độn linh dịch rèn luyện thân thể, thân hình bị khóa, lấy được lại có làm được gì? Thân thể khôi phục là hắn có thể giãy giụa xiềng xích sao?

Cẩn thận hỏi thoáng một phát, Nhiếp Vân phát hiện đối phương biết đến cũng không nhiều, lúc này mới thôi.

Nam Cung Khiếu ở trong mắt Phù Diêu Tu La, chỉ là quân cờ, tự nhiên không có khả năng nói với hắn quá nhiều.

- Giao hết bảo bối những năm này ngươi vơ vét ra đây!

Hỏi nửa ngày biết không có tin tức hữu dụng gì, Nhiếp Vân đưa ánh mắt vào phía trên bảo vật của hắn.

Hắn thân là Vân Vũ Tông đại đệ tử, lại ngang ngược càn rỡ nhiều năm, bảo vật trên người khẳng định không ít.

- Tất cả bảo bối của ta cơ hồ đều gia tăng tu vi, chỉ còn lại có bấy nhiêu...

Nam Cung Khiếu không dám giấu diếm, lấy ra tất cả bảo vật trên người.

Hai mắt Nhiếp Vân tỏa ánh sáng tìm một vòng, sắc mặt dần dần trầm xuống.

Nhìn xem đồ vật không ít, nhưng đối với hắn hữu dụng lại không nhiều.

Hắn tích lũy quá hùng hậu rồi, bảo vật bình thường căn bản không có hiệu quả.

- Được rồi, Đặng Tiêu sư tỷ, đoạn đường này ngươi trợ giúp ta nhiều như vậy, ta liền cho ngươi chút chỗ tốt!

Tiện tay trảo một cái, Nhiếp Vân ở trong một đống bảo vật tìm được mấy trăm dược liệu, nhẹ nhàng bắn ra một đạo hỏa diễm thiêu đốt, mấy tức liền dung hợp dược tính chung một chỗ, ngưng tụ thành đan dược, bắn tới Đặng Tiêu.

- Đan hỏa... Kim Diễm đan hỏa? Thiên phú Đan hỏa hình thái thứ ba?

Chứng kiến đan hỏa, Đặng Tiêu liền sắp bị dọa ngất rồi, nàng cũng có được thiên phú đan hỏa, bất quá cho tới bây giờ chỉ là loại hình thái thứ nhất mà thôi, cách loại hình thái thứ ba còn rất kém xa.

Há miệng nuốt vào dược hoàn bay tới, lực lượng của Đặng Tiêu liên tiếp kéo lên, rất nhanh đột phá Thiên Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, đạt tới trung kỳ, cuối cùng ngừng lại ở trung kỳ đỉnh phong.

- Đa tạ Diệp Thần sư đệ!

Cảm nhận được lực lượng trực tiếp nhảy lên một tiểu cấp bậc, Đặng Tiêu hưng phấn đến sắc mặt đỏ lên.

- Không cần khách khí!

Nhiếp Vân gật gật đầu, quay đầu nhìn về phía Nam Cung Khiếu.

- Ngươi dấu muội muội của Đặng Tiêu sư tỷ ở đâu?

Trước kia ở Đan Dược Điện nghe lén nói chuyện, biết rõ muội muội của Đặng Tiêu bị Nam Cung Khiếu bắt, lúc này mới bị áp chế.

- Tại Hà Võ điện!

- Hà Võ điện?

Sắc mặt Đặng Tiêu lập tức thay đổi.

- Làm sao vậy?

Chứng kiến bộ dáng của nàng, Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

- Hà Võ điện là nơi Vân Vũ Tông giam giữ phạm nhân, là một không gian có trận pháp đặc biệt, vô cùng nguy hiểm, một khi tiến vào rất khó đi ra, không nghĩ tới hắn rõ ràng phát rồ như vậy...

Đặng Tiêu cắn chặt răng.

------oOo------

Chương 1408: Hà Võ điện (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Rất khó đi ra?

Nhiếp Vân có chút không hiểu nổi.

- Hắn đã có thể giam giữ vào, lại để cho hắn mang đi ra không được sao! Rất khó sao?

- Chỉ mong có thể đơn giản như vậy!

Đặng Tiêu siết chặt tay, một lát sau, nhìn về phía Nhiếp Vân nói.

- Diệp Thần... Sư huynh, có thể phiền toái ngươi giúp ta đi Hà Võ điện, cứu muội muội ta ra hay không?

Nàng biết rõ không phải là đối thủ của Nhiếp Vân, nên cải xưng hô thành sư huynh.

- Được rồi, ta vừa vặn có thời gian, thừa cơ qua đi xem Hà Võ điện kia một chút, đến cùng có chỗ đặc thù gì!

Bây giờ cách Hỗn Độn linh dịch triệt để ngưng tụ thành công còn có

hơn hai ngày, tu vi vừa mới tấn chức cũng không có khả năng đột phá, còn không bằng cùng Đặng Tiêu qua đi xem, xem xem Hà Võ điện trong miệng nàng đến cùng có bao nhiêu lợi hại.

- Đa tạ!

Thấy đối phương đáp ứng, Đặng Tiêu nhẹ nhàng thở ra.

- Vậy tốt, hiện tại chúng ta liền đi, bất quá trước đây, trước tiên giải quyết mấy bại hoại lại nói!

Trước kia thu phục Nam Cung Khiếu, Nhiếp Vân sợ chiến đấu quá mức kịch liệt khiến cho một ít trưởng lão của Vân Vũ Tông chú ý, nên sớm phong tỏa gian phòng, cho nên mặc dù bọn người Từ Siêu đứng ở bên ngoài cũng không phát hiện.

- Từ Siêu, mấy người các ngươi tiến đến!

Nam Cung Khiếu hô một câu.

Rầm rầm!

Nghe được tiếng la, đám người Từ Siêu vội vàng đi đến, đi vào trước mặt Nam Cung Khiếu, đồng loạt quỳ rạp xuống đất.

- Đại sư huynh, chúng ta đã mang Đặng Tiêu đến, ngươi đáp ứng để cho chúng ta gia nhập dưới trướng ngươi...

Từ Siêu vội vàng nói, vẻ mặt lấy lòng.

- Từ Siêu, ta tự nhận là đối với ngươi không tệ, tiến vào Loạn Hải Địa Cung nếu như không có Diệp Thần, chúng ta đã sớm chết, ngươi vì gia nhập trận doanh của Nam Cung Khiếu lại hạ độc chúng ta, không thấy như vậy rất vô sỉ sao!

Thấy thái độ của hắn, Đặng Tiêu tức giận đến khuôn mặt đỏ lên.

- Đặng Tiêu sư tỷ, ta cũng không có biện pháp, thức thời mới là tuấn kiệt, ở Vân Vũ Tông có thể được đại sư huynh thưởng thức, tương đương một bước lên mây, một bước lên trời, loại cơ hội này,

chúng ta căn bản không có biện pháp cự tuyệt! Lại nói, Đại sư huynh có thể vừa ý ngươi, là phúc phận kiếp trước ngươi đã tu luyện, hầu hạ tốt Đại sư huynh, ngươi cũng tiền đồ vô lượng, vì sao phải gây khó dễ với mình...

Từ Siêu không biết Đại sư huynh trước mắt đã biến thành khôi lỗi của Nhiếp Vân, còn tưởng rằng Đặng Tiêu khống chế hai người, trên mặt lộ ra nụ cười.

- Loại bại hoại này, giữ lại cũng là tai họa, ta xem vẫn giết đi!

Để cho đám người Từ Siêu đến là cho bọn hắn cơ hội nói chuyện, Nhiếp Vân nghĩ tới giao tình lúc trước chung một chỗ ở Loạn Hải Địa Cung đồng sinh cộng tử, lúc này thấy hắn chấp mê bất ngộ, không biết phân biệt, cười nhạt một tiếng, ngón tay điểm về phía trước.

Bành!

Từ Siêu còn không có kịp phản ứng, lập tức nổ thành thịt nát.

- Cái gì?

Nhiếp Vân đột nhiên ra tay, khiến người khác giật nảy mình, lúc này mới phát hiện Đại sư huynh mà bọn hắn chờ mong đã biến thành khôi lỗi của đối phương.

Thiếu niên vốn không được bọn hắn coi trọng, một lần hành động biến thành chúa tể chính thức.

- Diệp Thần sư huynh tha mạng!

- Cầu Diệp sư huynh tha cho chúng ta a...

Hiểu được, mọi người cùng kêu lên.

Lạch cạch!

Nghênh đón bọn hắn không phải tha thứ, mà là một bàn tay cự đại, bị bàn tay này vỗ, mấy người đồng thời đoạn tuyệt hô hấp, biến

thành bánh thịt.

Đối với gia hỏa vong ân phụ nghĩa, Nhiếp Vân gần đây không có cảm tình gì.

Hô...

Tám đạo Diễm Hỏa tuôn ra, thi thể đám người Từ Siêu biến thành tro bụi, biến mất không thấy gì nữa.

Vân Vũ Tông gia đại nghiệp đại, mỗi ngày chết không ít đệ tử, đám người Từ Siêu đều là đệ tử chân truyền vừa mới tấn chức, không có địa vị gì, cho dù bị giết cũng sẽ không gây ra quá nhiều chú ý, lại nói, mặc dù có người hỏi, đổ hung thủ lên trên người Nam Cung Khiếu, hẳn không ai dám nói cái gì.

- Đi Hà Võ điện a!

Xử lý xong đám người Từ Siêu, Nhiếp Vân nói.

- Hà Võ điện ở bên cạnh Đan Dược Điện, bên trong giam giữ chẳng những là người cùng hung cực ác, truyền thuyết còn có Tu La! Diệp Thần sư huynh, ngươi thật sự muốn đi?

Thấy hắn muốn đi, Đặng Tiêu cắn môi, mặt mũi tràn đầy do dự.

- Còn có giam giữ Tu La? Đương nhiên phải đi!

Con mắt Nhiếp Vân lập tức trở nên sáng như tuyết

Tu La đối với hắn là đại bổ, nếu có loại vật này tồn tại, vậy thì tốt quá!

- Được rồi, phía trước dẫn đường!

Thấy Nhiếp Vân hào hứng bừng bừng, không có bởi vì sự tình Tu La mà lùi bước, Đặng Tiêu lắc đầu, liếc nhìn Nam Cung Khiếu.

- Vâng!

Nam Cung Khiếu đi thẳng về phía trước.

Đi ra ngoài gặp một ít đệ tử chân truyền, bởi vì sợ uy nghiêm của hắn, không ai dám hỏi cái gì, một đường đến không có phát sinh ngoài ý muốn gì, rất nhanh Hà Võ điện xuất hiện ở trước mắt.

Cái đại điện này gần sát Hình Pháp điện của Vân Vũ tông, còn chưa tới trước mặt liền chứng kiến lệ khí trong đó cuồng bạo tràn ngập ra, che khuất bầu trời, mang theo làm cho người khủng hoảng khí tức.

Hình pháp điện chủ trương hình phạt, Hà Võ điện giam giữ phạm nhân, hai cái đều là Vân Vũ tông tràn ngập giết chóc nghiêm túc nhất địa phương, nhiều năm qua tích lũy đại lượng oan hồn, lệ khí, người thực lực thấp đừng nói tiến vào cứu người, chỉ sợ mới đến trước mặt sẽ đầu gối như nhũn ra, khó đi về phía trước.

Sắc mặt của Đặng Tiêu cũng không dễ nhìn, thân thể mềm mại nhẹ nhàng run rẩy, cả người không tự chủ được run rẩy, ở sâu trong nội tâm sinh ra cảm giác khủng hoảng.

- Không có việc gì!

Ngay thời điểm nàng cảm thấy có chút bất lực, khó có thể tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên bên tai vang lên một thanh âm vang dội, thanh âm này giống như gieo xuống quang minh, xoắn giết tất cả khí tức lo lắng.

- Đa tạ!

Nàng biết là thiếu niên ở trước mắt sử dụng thủ đoạn nào đó giúp nàng khu trừ khủng hoảng cùng sợ hãi trong cơ thể, cảm kích gật đầu.

- Người nào?

Ba người bước nhanh tiến vào Hà Võ điện, vừa đi vào không xa, có mấy đệ tử từ một bên chui ra, ngăn ở trước mặt.

Mấy người này bởi vì quanh năm cùng phạm nhân ở chung một

chỗ, trên người cũng mang theo lệ khí nồng đậm, tự hồ chỉ cần một lời không hợp liền sẽ động thủ sát phạt, là một đám gia hỏa không có quy củ, coi trời bằng vung.

- Mắt chó của các ngươi mù sao, ngay cả ta đều nhận không ra!

Nam Cung Khiếu hừ một tiếng, tiến về phía trước một bước.

------oOo------

Chương 1409: Địa Ngục lao lung

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nguyên lai là Đại sư huynh...

Nam Cung Khiếu không hổ là Vân Vũ tông Đại sư huynh, mấy gia hỏa coi trời bằng vung kia chứng kiến sắc mặt đồng thời biến đổi, lui về phía sau mấy bước, mở ra một lối đi.

- Ân!

Nam Cung Khiếu gật gật đầu, vội vàng quay đầu vẻ mặt vui vẻ nhìn về phía hai người Nhiếp Vân Đặng Tiêu.

- Mời!

Nhiếp Vân cũng không chối từ, gật gật đầu kéo tay Đặng Tiêu, bước nhanh đi vào.

Ba người ly khai, mấy đệ tử trông coi Hà Võ điện không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Nam Cung Khiếu hung hăng càn quấy bọn hắn lĩnh giáo qua, sao đột nhiên biến thành như vậy, hai người kia có địa vị gì?

Dọc theo cung điện một đường đi về phía trước, ba người rất nhanh liền chứng kiến một thông đạo ngăm đen, dọc theo thông đạo đi ước chừng mười phút. Một không gian rộng lớn xuất hiện ở

trước mắt, ở đây lệ khí quá nặng, ở trên không trung giống như tạo thành phong bạo, để cho người nửa bước khó đi.

- Đáng giận, gia hỏa Vân Vũ tông, các ngươi dám giam giữ ta, một khi lão tử đi ra ngoài, tuyệt đối cho các ngươi hối hận vì ngày đó quyết định!

- Vân Vũ tông ta và các ngươi thế bất lưỡng lập, chỉ cần ta có thể còn sống, liền nguyền rủa các ngươi vĩnh viễn không cách nào vấn đỉnh nhất lưu tông môn...

Từng tiếng ai oán phẫn nộ gầm rú, vang lên ở bên tai ba người.

Trong thanh âm mang theo nguyền rủa cùng oán khí không cam lòng, ở trên không trung quanh quẩn, kéo dài không thôi.

- Những cái này đều là phạm nhân bị giam ở chỗ này phát ra độc thệ, rất nhiều phạm nhân chịu không được tra tấn, linh hồn tự cháy mà chết, nhưng thề nguyện lại lưu giữ, không ngừng hủ thực lấy căn cơ của Vân Vũ tông!

Nam Cung Khiếu giải thích.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Có thể bị giam ở chỗ này, thực lực chỉ sợ ít nhất đều đạt tới La Tiên cảnh, cường giả loại này, đã ngưng tụ Đại La pháp tắc, oán khí trong lòng tích lũy càng ngày càng dầy, mặc dù chết đi, cũng sẽ không tiêu tán, ảnh hưởng tâm trí con người.

Khó trách trước kia gặp được đệ tử trông coi phạm nhân thoạt nhìn trên người lệ khí nặng như vậy, quanh năm bị loại oán khí này xâm nhập, nếu như không thể tiêu hóa mà nói, chỉ sợ đối với tuổi thọ của bọn hắn cũng có ảnh hưởng rất lớn.

Xoẹt zoẹt~! Xoẹt zoẹt~!

Sắc mặt Đặng Tiêu khó coi, hàm răng cắn chặt.

- Tu vi của ngươi không cao, không chịu nổi loại áp lực này, ta nơi này có một đạo Vô Tướng chi khí, ngươi dung nhập thân thể, có thể tạm thời chống cự những oán khí này!

Chứng kiến bộ dáng của nàng, Nhiếp Vân biết rõ nàng lần nữa không chịu nổi, nở nụ cười một tiếng, ngón tay bắn ra một đạo Vô Tướng chi khí.

Vô Tướng sư, linh hồn vô sinh vô tướng, bất động như núi, những oán khí này như giòi trong xương, để cho linh hồn người xuất hiện sợ hãi, có loại thiên phú chi khí này khắc chế, vừa vặn có thể giảm bớt bối rối, để cho nhân tâm ổn định.

- Cảm ơn!

Đặng Tiêu lần nữa cảm kích nhìn thoáng qua, vận chuyển Vô Tướng chi khí, thân thể thoải mái hơn rất nhiều.

Nương theo cùng Diệp Thần tiếp xúc càng nhiều, Đặng Tiêu phát hiện thiên phú trên người hắn càng nhiều, thực lực cũng càng ngày càng sâu không lường được, so sánh với hắn, tất cả thiên tài của Vân Vũ tông, hoàn toàn không chịu nổi nhắc tới, không ở cùng một cấp bậc.

- Ta nhốt muội muội của Đặng Tiêu… Đặng Tâm ở chỗ sâu nhất trong Địa Ngục lao lung...

Nam Cung Khiếu nói.

- Địa Ngục lao lung?

Toàn thân Đặng Tiêu run rẩy.

Địa Ngục lao lung là địa phương đáng sợ nhất của Hà Võ điện, âm trầm khủng bố không nói, càng là nơi giam giữ Tu La, muội muội nàng làm sao sẽ bị giam ở chỗ này?

- Không cần sợ hãi, tuy Địa Ngục lao lung là chỗ nguy hiểm nhất của Hà Võ điện, nhưng cũng là chỗ an toàn nhất, năm đó Vân Vũ

tử lão tổ tu kiến ngục giam này, từng ở trong đó để lại một mật thất, ở chỗ này cho dù ngươi chỉ là người bình thường, cũng sẽ không bị thương tổn, nhưng chỉ cần ra mật thất, liền sẽ bị Tu La sát khí cùng oan hồn của phạm nhân công kích, nửa bước khó đi! Ta lúc đầu cũng là sợ ngươi tìm được, cứu nàng ra, mới nghĩ tới chỗ này...

Nam Cung Khiếu nói.

- Người bình thường cũng sẽ không bị thương tổn?

Nghe được trong Địa Ngục lao lungrõ ràng có loại địa phương này, Đặng Tiêu nhẹ nhàng thở ra.

- Ta muốn giết ngươi...

Ầm ầm!

Ba người tiếp tục đi tới, đi một hồi, đột nhiên cảm thấy Thiên Địa u ám, một cổ quyền kình nồng đậm nương theo một thanh âm hung ác xông đến, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa có một gia hỏa râu tóc trắng noãn bị buộc ở trên một cây cột lớn, sắc mặt xanh lét dữ tợn, chứng kiến ba người bọn họ có quần áo và trang sức của đệ tử Vân Vũ tông, liền hận không thể ăn sống.

- Đây là một phạm nhân so sánh hung ác, gọi Lưu Hùng, lúc trước một đệ tử của Vân Vũ tông vũ nhục cưỡng gian vợ hắn rồi giết chết, lại diệt một nhà mười hai nhân khẩu của hắn, lúc ấy hắn may mắn đào thoát, bởi vì thực lực quá thấp không có người chú ý, nhưng không biết về sau nhận được kỳ ngộ gì, ngắn ngủn mười năm không đến đã đột phá La Tiên cảnh, trở thành cao thủ La Tiên đỉnh phong! Vì báo thù, hắn mấy lần đánh lén tông môn, giết không dưới mấy trăm đệ tử chân truyền, đệ tử lúc trước cưỡng gian rồi giết chết vợ hắn kia, thì bị lột da dán ở trên tường thành tươi sống kêu rên ba ngày mới chết! Cuối cùng tông môn thật sự không có biện pháp, phái ra mấy vị trưởng lão mới chế phục hắn, giam giữ ở chỗ này!

Mặc dù Lưu Hùng này là La Tiên cảnh đỉnh phong, bị giam giữ ở đây nhiều năm chịu đủ tra tấn, thực lực toàn thân đã trăm không còn một, ngăn cản công kích ở bên ngoài, trong mắt của Nam Cung

Khiếu vẫn hiện lên kiêng kị.

- Đoạn đốt phía trước kia, cũng là cường giả La Tiên cảnh...

Ba người vượt qua chỗ Lưu Hùng, tiếp tục đi tới, Nam Cung Khiếu lần nữa giới thiệu.

Trải qua hắn nói, Nhiếp Vân rốt cục hiểu được, những gia hỏa bị giam giữ này, cơ hồ đều là người bị Vân Vũ tông bức bách qua, sau khi thực lực đại thành, liền tiến hành phản kháng, kết quả lần nữa bị trấn áp.

- Cao tầng tông môn đã có thể bắt những người này, vì cái gì không trực tiếp giết?

Trong nội tâm Nhiếp Vân sinh ra một nghi hoặc.

Nếu những cái này là địch nhân, vì sao không trực tiếp giết, còn muốn nhốt lại, lãng phí nhân viên trông coi?

Nghe hỏi, Nam Cung Khiếu lắc đầu, cũng không biết.

Hắn từng ở chỗ này trông coi qua một thời gian ngắn, cho nên đối với nơi đây cực kỳ quen thuộc, nhưng muốn nói vì sao tông môn giam giữ những đại năng này mà không giết, lại không biết gì cả.

------oOo------

Chương 1410: Hỗn Độn linh dịch (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chủ nhân, phía trước là Địa Ngục lao lung rồi!

Ba người đang khi nói chuyện, tiếp tục đi tới, chỉ chốc lát liền tới một địa phương càng thêm rộng lớn, Nam Cung Khiếu chỉ về phía trước nói.

- Ân? Yêu khí cùng Tu La chi khí hỗn tạp?

Nhìn lại nơi đối phương chỉ, ánh mắt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Địa Ngục lao lung này lại là nơi yêu khí cùng Tu La chi khí hỗn tạp, khó trách Đặng Tiêu nghe mà biến sắc, nơi này coi như là hắn, chỉ sợ cũng khó chống lại.

- Đặng Tâm đang ở trong mật thất đó!

Nam Cung Khiếu lấy ra một lệnh bài, nhẹ nhàng vẽ một cái, trước mặt mọi người lập tức xuất hiện một thông đạo an toàn, dọc theo thông đạo đi một hồi, trước mắt xuất hiện một phòng ở không lớn.

Nghe được muội muội ở trong này, Đặng Tiêu vội vàng đi vào.

Nhiếp Vân không theo ở phía sau, mà đứng ở trên thông đạo quan sát hoàn cảnh chung quanh, nhìn một hồi, con mắt dần dần phóng ra hào quang hưng phấn.

- Đại trận thật lợi hại, cái đại trận này có thể hội tụ vân vũ, từ phía chân trời xa xôi rút ra linh lực... Chẳng lẽ là Chu Thiên Vân Vũ đại trận trong truyền thuyết?

Trước kia theo đuôi Đặng Tiêu, Nam Cung Khiếu tiến vào đông điện, từng nghe hai Yêu nhân La Tiên cảnh nói tới trận pháp này, nói Vân Vũ tông đúng là lợi dụng trận pháp này ngưng tụ Hỗn Độn linh dịch, chẳng lẽ... liền là cái này?

- Nguyên lai bọn hắn không giết những phạm nhân này, mà dùng phương thức trận cơ giam giữ, mục đích là vì tiêu hao lực lượng của bọn hắn, cung cấp năng lượng cho Chu Thiên Vân Vũ đại trận, thực lực những người này cường đại, hơn nữa oán khí tràn đầy, tuy Chu Thiên Vân Vũ đại trận khổng lồ, lại có thể kéo động, liên tục không ngừng hội tụ linh lực...

Nhận ra đại trận, Nhiếp Vân rốt cục hiểu được.

Không giết phạm nhân mà nhốt lại, mục đích chủ yếu là để cho bọn hắn làm chất dinh dưỡng, duy trì đại trận vận chuyển!

Thật độc ác!

- Xem ra chỗ này cùng đông điện của Đan Dược Điện kết nối chung một chỗ, đại trận vận hành hội tụ Hỗn Độn linh dịch, nên ở trung tâm trận pháp a...

Nắm đấm Nhiếp Vân xiết chặt.

Nơi này là địa phương bố trí Chu Thiên Vân Vũ đại trận, như vậy địa phương hội tụ Hỗn Độn linh dịch khẳng định ở trong khu vực này.

Cẩn thận tìm kiếm mà nói, mặc dù tìm không thấy Hỗn Độn linh dịch, Vân Vũ Tôi Thể dịch cũng có thể tìm được a.

- Ngươi ở nơi này trông coi, ta qua đi xem!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân lắc mình đi xuống thông đạo, thả người chui vào trong Địa Ngục lao lung.

- Chủ nhân, cẩn thận...

Chứng kiến động tác của hắn, Nam Cung Khiếu lại càng hoảng sợ, mới hô một tiếng liền phát hiện chủ nhân trước mắt đã biến mất không thấy gì nữa, triệt để dung nhập trong Tu La sát khí

41

- Thật lợi hại!

Đi ở trong Địa Ngục lao lung, cảm nhận được chung quanh tiếng gió vù vù, ánh mắt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Trong cơ thể bốn loại thiên phú dung hợp hình thành dung hợp chi khí không ngừng vận chuyển, chống cự lại Tu La sát khí cùng yêu khí hỗn hợp ở chung quanh, hắn hơi cảm thấy cố hết sức.

Ở đây sát khí nồng đậm đến cực điểm, xem xét liền biết chắc giam giữ không ít Tu La Tướng.

- Tu La sinh ra ở trong Hỗn Độn, là một loại sinh mệnh không thuộc về Linh giới, Chu Thiên Vân Vũ đại trận thật đúng là lợi hại, vậy mà có thể mượn nhờ Tu La ngưng tụ Hỗn Độn linh dịch...

Đi càng sâu, đối với Chu Thiên Vân Vũ đại trận hiểu rõ càng nhiều.

Hiểu rõ càng nhiều, Nhiếp Vân càng kinh hãi.

Vân Vũ Tử khai phái Vân Vũ Tông kia thật đúng là thiên tài trên trận pháp.

Hỗn Độn linh dịch là đồ vật siêu cấp đại năng của Linh giới mới có thể hội tụ, Kim Tiên cảnh bình thường căn bản không có khả năng hoàn thành, thằng này lợi dụng trận pháp cùng lực lượng Tu La, rõ ràng thực hiện sự tình mà người bình thường khó có thể hoàn thành này, xem ra thằng này lĩnh ngộ trận pháp không thấp hơn hắn a.

Ô ô ô ô!

Đang đi tới trước, trước mắt lờ mờ, đột nhiên bầu trời có một tiếng cười quái dị, trước mắt có một thân ảnh cao lớn lao đến.

- Là Thiên Tiên trung kỳ Tu La Tướng!

Tuy đã sớm biết nơi đây nhất định sẽ có Tu La, không nghĩ tới nhanh như vậy liền xuất hiện, hơn nữa vừa xuất hiện là một con Thiên Tiên trung kỳ Tu La Tướng!

Tu La trời sinh là chủng tộc chiến đấu, sức chiến đấu kinh người, Tu La Thiên Tiên trung kỳ, La Tiên cảnh sơ kỳ bình thường cũng không phải đối thủ, mặc dù Nhiếp Vân muốn chiến thắng, chỉ sợ cũng có chút không dễ dàng.

- Đến vừa vặn, nuốt ngươi, chỉ sợ thực lực của ta có thể trực tiếp đột phá Thiên Tiên cảnh sơ kỳ!

Tuy ngoài ý muốn, nhưng Nhiếp Vân không cảm thấy sợ hãi, ngược lại mang theo hưng phấn nồng đậm.

Đây là Tu La Thiên Tiên cảnh trung kỳ, chỉ cần có thể thành công thôn phệ, thực lực của hắn tuyệt đối có thể đột nhiên tăng mạnh, phá tan Thiên Tiên sơ kỳ.

- Nuốt ta? Khặc khặ-x-xxxxx, khẩu khí thật lớn, chết!

Tu La đột nhiên toát ra không nghĩ tới gia hỏa trước mắt chẳng những không sợ hắn, còn muốn thôn phệ mình, tức giận đến Tam Thi thần nhảy, oa oa kêu to, khô lâu giống như bàn tay đưa về phía trước, sát khí sôi trào.

- Dung hợp chi khí, Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng đại kiếm thuật!

Hừ một tiếng, hai tay giơ lên, Tam đại thiên phú đào tẩu cùng Ẩn Nặc sư hình thành dung hợp chi khí hóa thành khí kiếm, huy sái mà ra.

Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng đại kiếm thuật!

Bộ kiếm pháp kia trải qua cảnh giới Mệnh Kiếm của hắn cải tiến, uy lực so với Kiếm Thần lão tổ lưu lại thì cường đại hơn nhiều lắm, vừa xuất hiện liền mang theo đại thế Phá Không Diệt Tịch Vô Thượng, tiễu sát mà đến.

- Khó trách kiêu ngạo như vậy, lại là Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư, ăn người như ngươi, ta nhất định có thể đột phá Tu La Tướng trói buộc, đạt tới nửa bước Tu La Hoàng...

Tu La Tướng chứng kiến kiếm khí của Nhiếp Vân, cũng hưng phấn không ngớt.

Vạn vật tương sinh tương khắc, trong mắt thường nhân, Khu Tu sư là khắc tinh của Tu La, nhưng đối với Tu La mà nói, Khu Tu sư cũng là đại bổ, có thể làm cho bọn hắn tăng lên huyết mạch.

Bành!

Vô Thượng đại kiếm thuật cùng Tu La Tướng công kích va chạm, một người một Tu La đồng thời lui về phía sau một bước, trong mắt từng người lộ ra kiêng kị.

- Thiên Tiên cảnh sơ kỳ thì có loại thực lực này, chỉ sợ tiềm lực của ngươi không chỉ một Tứ phẩm Khu Tu sư nho nhỏ...

Một kích không có kết quả, ngược lại bị đánh lui, con mắt của Tu La Tướng càng ngày càng hồng, hưng phấn đến liên tục la lên.

Có thể vượt cấp chiến đấu chứng minh thiên phú cực cao, so với Tu La như hắn còn muốn lợi hại hơn, càng nói rõ thiên phú cao như thế nào.

------oOo------

Chương 1411: Hỗn Độn linh dịch (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiềm lực của ta có bao nhiêu, không phải ngươi có thể quản, ngoan ngoãn cho ta thôn phệ a!

Chẳng muốn nói nhảm với đối phương, Phượng Hoàng chi dực của Nhiếp Vân đột nhiên xuất hiện, lòng bàn tay có một đạo hàn mang lập loè, Bắc Đẩu kiếm xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Ô ô ô!

Bắc Đẩu kiếm huy sái, mũi kiếm xuất hiện hào quang tinh thần, tựa như nhen nhóm đêm đen, mang theo lực lượng cùng uy thế cường đại đến cực điểm, lập tức bộc phát.

Bắc Đẩu kiếm thức thứ tư, Tinh Thần!

Tu vi tấn cấp đến Thiên Tiên cảnh, hắn đã có thể thi triển thức thứ tư.

Lưu Quang, Quang Minh, Viễn Truyền, Tinh Thần, bốn thức kiếm pháp một chiêu cường đại hơn một chiêu, chiêu thứ tư mang theo xu thế Tinh Thần va chạm, còn chưa tới trước mặt liền đâm ra tiếng gió phần phật.

Híz-khà-zzz á!

Không khí bị xé nứt, yêu khí Tu La sát khí hỗn tạp ở chung quanh tựa như bị xé mở, bài trừ ra một khe hở.

- Không có khả năng... Ngươi như thế nào sẽ lợi hại như vậy...

PHỐC!

Trong tiếng thét chói tai khó có thể tin của Tu La, Bắc Đẩu kiếm vạch phá thân thể hắn, trong nháy mắt xé rách hắn thành hai nửa.

- Vô danh pháp quyết vận chuyển, thôn phệ!

Một kiếm chém Tu La Tướng thành hai khúc, Nhiếp Vân biết rõ đối phương sẽ không dễ dàng chết như vậy, bàn tay lớn trảo một cái, linh hồn vận chuyển vô danh pháp quyết, bàn tay lập tức cắm vào trong cơ thể đối phương.

Xì xì xì xì...!

- Ngươi... Ngươi...

Tu La Tướng nghiền nát quả nhiên không chết, bất quá khi cảm nhận được người trước mắt rõ ràng có thể thôn phệ hắn, liền phát ra tiếng thét khủng hoảng, khó có thể tin.

Gần đây đều là Tu La bọn hắn thôn phệ Nhân loại, còn là lần đầu tiên gặp được tình huống bị loài người thôn phệ.

Vù vù!

Chỉ chốc lát, Tu La Tướng Thiên Tiên cảnh trung kỳ này ở trong tiếng kêu thảm bị Nhiếp Vân thôn phệ sạch sẽ, thở ra một hơi, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy tinh khí thần sảng khoái, nhịn không được thiếu chút nữa lên tiếng thét dài.

Thiên Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong!

Một con Tu La liền để cho hắn có tiến bộ lớn như vậy, xem ra thực cần săn giết nhiều hơn a.

Thực lực tăng cường, cảnh vật chung quanh sinh ra cảm giác áp bách giảm bớt một ít, Nhiếp Vân tính toán vị trí, đi đến trung tâm trong trận pháp.

Trên đường lại gặp được vài con Tu La, bất quá tu vi của bọn hắn đều thấp hơn trước, tuy có thể thôn phệ, nhưng trợ giúp hắn không lớn, như cũ là Thiên Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, bất quá lực lượng lại củng cố không ít, để cho người căn bản nhìn không ra hắn là vừa vặn tấn cấp.

- Ân? Chỗ đó có một con Tu La Thiên Tiên cảnh đỉnh phong... Bất quá không thể thôn phệ!

Đi một hồi, đột nhiên Nhiếp Vân chứng kiến một con Tu La Thiên Tiên cảnh đỉnh phong, tuy cực kỳ muốn nuốt đối phương, nhưng thấy rõ chỗ nó ở, liền ngừng lại.

Những Tu La này đồng dạng như phạm nhân trước kia nhìn thấy, bị nhốt ở trong trận cơ, hẳn là chất dinh dưỡng chủ yếu hội tụ Hỗn Độn linh dịch, nếu hiện tại tiến lên cắn nuốt nó, từ đó làm cho đại trận tan tác, Hỗn Độn linh dịch thất bại trong gang tấc, thật sự là muốn khóc cũng không kịp.

Lại nói, bằng vào thực lực bây giờ của hắn, đối kháng Tu La Thiên Tiên cảnh trung kỳ đỉnh phong không có vấn đề gì, đối chiến Tu La Thiên Tiên cảnh đỉnh phong, còn không phải đối thủ, nếu như ở bên ngoài, bằng vào tốc độ có lẽ còn có thể chiến một trận, nhưng ở chỗ này, cẩn thận một ít cho thỏa đáng, dù sao chẳng những có Tu La còn có trưởng lão Vân Vũ Tông, một khi chiến đấu động tĩnh quá lớn bị phát hiện, còn muốn đạt được Hỗn Độn linh dịch liền khó khăn.

- Thiên phú Ẩn Nặc sư ẩn nấp thân hình!

Minh bạch những cái này, Nhiếp Vân lặng lẽ che dấu thân hình, đi đến trung tâm trận pháp.

Chu Thiên Vân Vũ đại trận cực kỳ to lớn, kéo dài mấy ngàn dặm, ở chỗ này không dám đi quá nhanh, đi ước chừng một canh giờ, một quang màng cự đại xuất hiện ở trước mắt.

Quang màng móc ngược giống như nắp nồi tráo xuống dưới, đại trận ở trên không trung, lực lượng hấp thu được từ trên người Tu La đang điên cuồng lao tới, chung quanh lốm đa lốm đốm, giống như kim cương, để cho người còn chưa tới trước mặt liền cảm thấy phảng phất như thấy được ốc đảo trong sa mạc, Tịnh thổ ở trong Ma vực.

- Cái này là điểm trận pháp giao hòa, địa phương hội tụ Hỗn Độn linh dịch...

Nhiếp Vân biết rõ đã đến trung tâm của Chu Thiên Vân Vũ đại trận, biểu lộ ngưng trọng, lặng lẽ đi vào trước mặt quang màng.

Quang màng phân cách không gian trước mặt thành hai tầng cao thấp, Địa Ngục lao lung của Nhiếp Vân vừa vặn ở tầng trên, xuyên thấu qua vách ngăn nhìn xuống dưới, chỉ thấy không gian phía dưới, linh khí ở dưới đại trận hội tụ, tựa như giọt mưa, mỗi một giọt lơ lửng ở trên không trung đều mang theo lực lượng để cho cơ bắp nhảy lên.

- Những cái này chẳng lẽ là Vân Vũ Tôi Thể dịch?

Chứng kiến vách ngăn rải rác những dịch tích này, Nhiếp Vân hiểu được.

Những cái này là Vân Vũ Tôi Thể dịch, đây là Chu Thiên Vân Vũ đại trận hấp thu Thiên Địa linh khí hội tụ thành.

- Ân? Đây là cái gì?

Đột nhiên, một hiện tượng kỳ quái rơi vào trong mắt Nhiếp Vân.

Ở chính giữa Vân Vũ Tôi Thể dịch vờn quanh, một đạo khí tuyến tối tăm mờ mịt tràn đầy Tu La sát khi lao qua, dần dần hội tụ dựa sát vào, tạo thành một chất lỏng màu xám.

Cái chất lỏng này đồng dạng lơ lửng ở trên không trung, mặc dù không có sáng chói như Vân Vũ Tôi Thể dịch, lại mang theo khí tức cùng uy lực để cho người ngưỡng mộ, tựa như Thần thú đến từ Hoang Cổ, vừa xuất hiện liền mang theo uy thế bao la mờ mịt, phong cách cổ xưa.

- Cái này... Cái này... Chẳng lẽ là Hỗn Độn linh dịch?

Cảm thấy dịch tích sắp hình thành kia để lộ ra lực lượng cùng bạo động, con mắt Nhiếp Vân thoáng một phát trợn tròn

Hỗn Độn linh dịch là cường giả Tiên Quân cấp từ trong Hỗn Độn rút ra lực lượng luyện chế thành, một giọt có thể để cho người lột xác thành Hoang Cổ Thánh Thể, từ đó thực lực tăng nhiều, chiến lực vô cùng mạnh.

Vân Vũ Tông không có Tiên Quân đại năng, nhưng Vân Vũ Tử đi lối tắt, lợi dụng Tu La sinh tồn ở trong Hỗn Độn làm cầu nối, mượn nhờ uy lực của Chu Thiên Vân Vũ đại trận, rõ ràng cũng ngưng tụ ra một giọt.

Không biết khốn giết bao nhiêu vị cường giả La Tiên cảnh cùng Tu La, không biết hao tốn bao nhiêu năm mới có thể thành công, đủ thấy giọt chất lỏng này trân quý.

Chỉ sợ vì giọt Hỗn Độn linh dịch này, toàn bộ Vân Vũ Tông cơ hồ 90% tài sản đều quăng vào.

------oOo------

Chương 1412: Yêu nhân Cửu U tộc (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Giọt linh dịch này còn không có triệt để thành hình, nếu như hiện tại cướp đoạt mà nói, khẳng định công hiệu đại giảm...

Tựa hồ giọt Hỗn Độn linh dịch này còn không có hoàn toàn thành công, giống như luyện đan, tuy chỉ thiếu một ít, nhưng dược hiệu

không hoàn chỉnh mà nói, hiệu quả chỉnh thể sẽ kém hơn rất nhiều.

Thu hồi ánh mắt từ Hỗn Độn linh dịch lại, Nhiếp Vân tiếp tục nhìn về phía dưới.

Phía dưới Hỗn Độn linh dịch là một thi thể cao lớn, khoanh chân ngồi ở trên một tế đàn.

Thi thể bảo tồn cực kỳ nguyên vẹn, toàn thân bóng loáng trong như gương, cơ bắp kỹ càng chắc chắn, mặc dù chỉ là thi thể, nhưng mỗi một tế bào mở ra, không ngừng hô hấp nhảy lên, giống như tùy thời có thể phục sinh, một lần nữa đứng dậy, bộc phát ra lực lượng kinh thiên động địa.

- Chẳng lẽ này là khai phái tổ sư Vân Vũ Tông Vân Vũ Tử?

Trong nội tâm Nhiếp Vân khẽ động.

Tuy nhìn không ra thi thể khi còn sống có được thực lực gì, nhưng chỉ bằng vào bộ dạng thi thể đã biết rõ tuyệt đối là đại năng không thấp hơn Kim Tiên, cường giả loại này chỉ sợ cũng chỉ có vị khai phái tông sư Vân Vũ Tử kia rồi.

Xem ra thằng này thật sự là muốn phục sinh, nếu không sẽ không làm ra đại trận lợi hại như vậy, hội tụ Hỗn Độn linh dịch.

Phía dưới vách ngăn ngoại trừ thi thể, còn có ba bóng người, hiện lên xu thế Tam Tài, khoanh chân ngồi ở chung quanh thi thể, ánh mắt mỗi người ngưng trọng, nhìn chằm chằm linh dịch dần dần hội tụ ở trên không trung, thực lực ba người đều rất cường đại, ít nhất hiện tại Nhiếp Vân nhìn không ra cụ thể, nếu không phải hắn sớm thi triển thiên phú Ẩn Nặc, hơn nữa có vách ngăn cản trở, chỉ sợ sớm đã bị phát hiện rồi.

- Ba cái này chỉ sợ là Thái Thượng trưởng lão Huyền Tiên cảnh của Vân Vũ Tông, may mắn ngày đó không có tùy tiện tiến lên, bằng không thì, khẳng định đã sớm chết rồi...

Chứng kiến tình cảnh trước mắt, âm thầm may mắn, đồng thời lông mày cũng càng nhăn càng chặt.

Xem ra hắn vẫn xem thường trình độ coi trọng của Vân Vũ Tông đối với Hỗn Độn linh dịch, có Huyền Tiên cảnh Thái Thượng trưởng lão trấn thủ, còn có tông chủ Kim Tiên cảnh giấu ở một bên, bằng thực lực của hắn bây giờ muốn trộm linh dịch, quả thực si tâm vọng tưởng.

Cũng đúng, Hỗn Độn linh dịch trân quý như thế, nếu không có người gác, khẳng định đã sớm bị mất.

Về phần tông chủ Kim Tiên cảnh đến cùng ở địa phương nào, Nhiếp Vân không chứng kiến, bất quá chắc chắn sẽ không rời đi quá xa.

- Bất kể nói thế nào, giọt linh dịch này phải đến tay, chỉ có như vậy mới có thể thành tựu Bất Tử chi thân, về sau có được tiền vốn tìm kiếm Đạm Đài Lăng Nguyệt, cứu sống Nhiếp Đồng!

Hỗn Độn linh dịch với hắn mà nói quá mức trọng yếu, phải bắt được, nhưng nhìn tình cảnh trước mắt, căn bản không có chút cơ hội nào.

Đừng nói từ trong tay cường giả Huyền Tiên cướp đoạt đồ vật, cho dù phía dưới là La Tiên cảnh hậu kỳ, bằng vào thực lực bây giờ tùy tiện tiến lên, cũng chỉ có một con đường chết.

- Xem ra chỉ có thể chờ cơ hội, một khi Hỗn Độn linh dịch triệt để thành hình, Phù Diêu Tu La nhất định sẽ ra tay, có thể chờ cơ hội này...

Trong nội tâm suy tư, Nhiếp Vân biết rõ muốn thành công, chỉ có thể chờ đợi cơ hội, nếu không, căn bản không có bất cứ hy vọng nào.

- Nếu như có thể xé rách vách ngăn, từ phía trên nhảy vào mà nói, lại càng dễ cướp đoạt linh dịch!

Ý nghĩ này toát ra, Nhiếp Vân cúi đầu nhìn thoáng qua vách ngăn trước mắt, lập tức lắc đầu.

Không phải hắn không muốn xé rách vách ngăn, mà là vách ngăn trước mắt quá cường đại, đừng nói thực lực của hắn bây giờ, chỉ sợ mặc dù La Tiên cảnh hậu kỳ, cũng chưa chắc có thể xé mở.

- Được rồi, về trước chờ cơ hội a!

Biết rõ bây giờ không phải là thời cơ ra tay cướp đoạt, Nhiếp Vân bất đắc dĩ dựa theo đường cũ lui về.

Thời điểm trở lại thông đạo an toàn, chứng kiến Đặng Tiêu, Nam Cung Khiếu đang chờ hắn, lúc này trước mặt Đặng Tiêu đứng một mỹ nữ, niên kỷ cùng hắn không kém bao nhiêu, mười tám mười chín tuổi, dung mạo so với tỷ tỷ Đặng Tiêu càng thêm xinh đẹp, chỉ là thân thể thoáng đơn bạc, có chút yếu đuối.

Xem ra hoàn cảnh ở Địa Ngục lao lung quá ác liệt, cho dù thân ở mật thất an toàn, như trước không chịu nổi áp lực, từ từ gầy gò.

- Chúng ta đi ra ngoài trước a!

Thấy hai nữ muốn cảm kích hạ bái, Nhiếp Vân vội vàng ngăn cản, cùng Nam Cung Khiếu đi đầu bay vút ra phía ngoài.

Ly khai Hà Võ điện, một lần nữa trở lại chỗ ở của Nam Cung Khiếu, Nhiếp Vân trước hết để cho Đặng Tiêu trở về cứu chữa muội muội, sau đó lâm vào trầm tư.

Hỗn Độn linh dịch có nhiều cao thủ vờn quanh như vậy, từ đó cướp đoạt, mức độ nguy hiểm tuyệt đối vượt qua bất luận lần nào trước kia, phải hảo hảo mưu đồ mới được.

- Ngươi mang tình huống Chu Thiên Vân Vũ đại trận cùng Vân Vũ Tôi Thể dịch kỹ càng nói cho Phù Diêu đại nhân!

Đột nhiên, Nhiếp Vân ngẩng đầu phân phó Nam Cung Khiếu.

- Vâng!

Nam Cung Khiếu gật đầu, dựa theo hắn nói dùng tinh thần câu thông Tu La mật vân trong người, thời gian nháy con mắt, một cổ

lực lượng to lớn cao ngạo liền từ mật vân kích xạ ra.

- Ngươi làm rất khá, Hà Võ điện rõ ràng cùng địa phương rèn luyện Vân Vũ Tôi Thể dịch câu thông tương liên, đây là ta không nghĩ tới! Yên tâm đi, trung tâm làm việc cho ta, ta sẽ cho ngươi chỗ tốt!

Một thanh âm lớn đến cực điểm vang lên.

- Đa tạ Phù Diêu đại nhân!

Biết rõ đối phương chỉ là một đạo ý niệm bảo tồn xuống, không cách nào nhìn thấu hắn đã bị đầu độc thành khôi lỗi, Nam Cung Khiếu vội vàng gật đầu đáp ứng.

- Dám dùng máu huyết Tu La cao quý ngưng tụ Hỗn Độn linh dịch, toàn bộ Vân Vũ Tông ta đều sẽ không bỏ qua, đến lúc đó ta sẽ xuất thủ cứu những thần dân bị bắt kia, thuận tiện đoạt xá thi thể Vân Vũ Tử, để cho hắn không cách nào phục sinh, đến lúc đó, ngươi tiếp ứng cho ta là được...

Ý niệm cường đại nói ra kế hoạch của hắn.

- Vâng, cẩn tuân đại nhân phân phó!

Lắng nghe kế hoạch, Nam Cung Khiếu quỳ một chân trên đất.

Ý niệm tiêu tán, như thủy triều thối lui.

Quá trình ý niệm vang lên, Nhiếp Vân ngụy trang thành một gã sai vặt thực lực nhỏ yếu, trốn ở cách đó không xa, tuy Phù Diêu đại nhân cường đại, nhưng chỉ bằng vào một đạo mật vân kéo dài ý niệm, còn không cách nào phát hiện.

- Xuất thủ cứu Tu La bị bắt... Ân? Nếu như ta phóng xuất toàn bộ tội phạm trong Hà Võ điện, nhất định sẽ tạo thành toàn bộ tông môn bạo động, khi đó thừa dịp loạn ra tay cướp đoạt...

Đột nhiên một kế hoạch hình thành ở trong nội tâm Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 1413: Yêu nhân Cửu U tộc (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phạm nhân thực lực mạnh mẽ ở trong Hà Võ điện rất nhiều, nếu có thể thừa cơ thả ra, nhất định sẽ khiến cho đại loạn, mà hắn hoàn toàn có thể thừa cơ lẫn vào trong trận pháp, ăn cắp Hỗn Độn linh dịch.

- Bất quá, muốn ở dưới tình huống không có người phát hiện thả những phạm nhân kia, có chút không có khả năng...

Mặc dù kế hoạch tốt, nhưng bằng vào thực lực bây giờ, như trước rất khó hoàn thành.

Phạm nhân bị giam giữ ở Hà Võ điện, thực lực đều ở La Tiên cảnh đỉnh phong, cường giả loại này bởi vì chịu đủ tra tấn, ai cũng không tin, tùy tiện tiến lên, nhất định sẽ coi thành địch nhân đánh chết!

Lại nói muốn cứu bọn họ đầu tiên phải có chìa khóa, La Tiên cảnh đỉnh phong cũng không thể giãy giụa xiềng xích, hắn cũng không tự tin có thể cưỡng ép xé mở.

- Chìa khóa giam cầm phạm nhân ở Hà Võ điện ở trong tay người nào?

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân hỏi.

- Trên người Hà Võ điện điện chủ!

Nam Cung Khiếu nói.

- Hà Võ điện điện chủ?

- Vâng, Hà Võ điện điện chủ là sư phụ của ta, La Tiên cảnh đỉnh phong, thực lực thông huyền, đã đạt đến nửa bước Huyền Tiên cảnh, ở tông môn là người mạnh nhất ngoại trừ tông chủ cùng Tam đại Thái Thượng trưởng lão!

Nam Cung Khiếu giải thích.

Nhiếp Vân gật đầu.

Khó trách Nam Cung Khiếu dám kiêu ngạo như vậy, lại quen thuộc Hà Võ điện như thế, còn có chìa khóa đi thông mật thất ở Địa Ngục lao lung, nguyên lai chính thức dựa vào ở chỗ này.

- Sư phụ ngươi bây giờ đang ở đâu?

- Sư phụ ta ở chỗ sâu trong Ngao Võ sơn mạch bế quan tu luyện, muốn trùng kích Huyền Tiên cảnh đã một tháng, hẳn hai ngày nay sẽ trở về!

Nam Cung Khiếu nói.

- Trùng kích Huyền Tiên cảnh?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Huyền Tiên là siêu cấp cường giả vượt qua La Tiên cảnh, nếu trùng kích thành công, muốn từ trong tay loại nhân vật này ăn cắp đồ vật, quả thực nói chuyện hoang đường viển vông.

Bất quá Huyền Tiên cũng không phải dễ dàng trùng kích thành công như vậy, nhất định phải lĩnh ngộ Thiên Đạo huyền diệu, trong cơ thể sinh ra huyền ảo chi ý mới có thể thành công, 100 La Tiên cảnh đỉnh phong chưa hẳn có một cái có thể trùng kích thành công, bởi vậy đủ thấy đáng sợ cùng khó khăn.

- Ngươi biết hắn bế quan ở địa phương không?

Nhiếp Vân hỏi.

- Biết rõ, chủ nhân muốn qua mà nói, ta có thể dẫn đường!

Nam Cung Khiếu gật đầu.

- Tốt, phía trước dẫn đường a!

Nhiếp Vân lên tiếng.

Nửa bước Huyền Tiên cảnh, tuy không phải đối thủ, nhưng chỉ cần sớm làm ra chuẩn bị, bằng vào Phượng Hoàng chi dực cùng thiên phú Phong Hành sư, đánh không lại đào tẩu không là vấn đề.

Hai người lần nữa ly khai phủ đệ, rất nhanh đi ra ngoài, chỉ chốc lát liền rời đi phạm vi Vân Vũ Tông đại trận bao phủ, bay vút về khu vực tuyết đọng.

Ngao V Sơn bởi vì độ cao lớn, không trung gió mạnh giống như dao găm xé rách làn da, thổi đến người chóng mặt hoa mắt, Nhiếp Vân dán chặt lấy mặt đất, vận chuyển Phượng Hoàng chi dực, dựa theo phương hướng Nam Cung Khiếu chỉ thị cấp tốc tiến lên.

Ước chừng bay cả buổi, đi gần mấy vạn dặm, một hạp cốc giống như rãnh trời xuất hiện ở trước mắt.

Trong sơn cốc bị tuyết đọng chất đầy, hàn khí bức người, tình cờ có từng đạo âm phong thổi tới, để cho người sởn hết cả gai ốc.

- Sư phụ ngươi ở chỗ này bế quan?

Thấy ở đây hoàn cảnh ác liệt như thế, lông mày của Nhiếp Vân nhịn không được nhăn lại.

Nơi này hoàn cảnh ác liệt như thế, tại sao sư phụ hắn lại ở chỗ này tu luyện?

- Sư phụ ta là Yêu nhân Cửu U tộc, những gió lạnh này có thể là hàn khí hắn tu luyện sinh ra!

Nam Cung Khiếu nói.

- Yêu nhân Cửu U tộc?

Lông mi Nhiếp Vân nhíu một cái.

Cửu U nhất tộc hắn ở địa vực Yêu nhân đã từng thấy qua, là

Hoàng giả của Yêu nhân nhất tộc lúc trước, bất quá ở sau khi Thiên Yêu Thánh Hoàng U Minh hoàng tộc hàng lâm đã bị giết không sai biệt lắm.

Linh giới rõ ràng còn có Cửu U nhất tộc, để cho hắn kỳ quái nói không nên lời.

- Đúng rồi, ban đầu ở tàng bảo khố của Thiên Yêu Thánh hoàng từng cầm Cửu U quyền trượng, chí bảo của Cửu U tộc, một mực chưa bao giờ dùng qua, vật này đối với Cửu U nhất tộc hẳn có có tác dụng a?

Đột nhiên, Nhiếp Vân nhớ tới một vật, một kế hoạch chậm rãi hình thành ở trong đầu.

Cửu U quyền trượng, biểu tượng của Hoàng giả Cửu U nhất tộc ở phàm giới, truyền thừa nhiều năm, bên trong ẩn chứa trí nhớ cùng huyết mạch của tổ tiên Cửu U nhất tộc lưu lại, nếu như sư phụ của Nam Cung Khiếu thật sự là cường giả Cửu U tộc, bảo bối này khẳng định đối với hắn có trợ giúp rất lớn.

Mặc dù nhưng quyền trượng này chỉ là Tiên Thiên Linh Binh bình thường, là Tiên Khí sơ cấp nhất, nhưng tích lũy ý niệm tinh thần của vô số Cửu U tộc ở phàm giới, tác dụng đối với Cửu U nhất tộc là không thể đánh giá.

- Ngươi trước tiến nhập Bắc Đẩu tinh cung, ta đi tìm sư phụ ngươi!

Cẩn thận cân nhắc kế hoạch mấy lần, Nhiếp Vân cảm thấy không còn chỗ sơ suất, thu Nam Cung Khiếu vào Bắc Đẩu tinh cung, mà hắn thì vận chuyển Ngụy Trang chi khí, biến thành bộ dáng đối phương.

Thiên phú Ngụy Trang đạt tới hình thái thứ ba, cường giả Huyền Tiên cảnh cũng chưa hẳn nhìn ra được, chớ nói chi là nửa bước Huyền Tiên cảnh.

Chuẩn bị thỏa đáng, lúc này Nhiếp Vân mới thả người bay vút qua, chỉ chốc lát liền rơi trên mặt đất, dựa theo phương vị trước kia Nam Cung Khiếu nói, rất nhanh đi thẳng về phía trước.

Trong hạp cốc âm khí bức người, ở dưới băng tuyết phụ trợ, làm cho cả không gian lộ ra càng thêm âm hàn khủng bố.

- Chỉ sợ sư phụ của Nam Cung Khiếu tu luyện là một loại công pháp thuộc tính âm hàn!

Loại âm hàn này đối với hắn có được thiên phú Diễm Hỏa mà nói, không phải vấn đề, vừa đi về phía trước, trong nội tâm vừa phỏng đoán.

Cửu U nhất tộc đã có thể trở thành Yêu nhân hoàng giả, bình thường khí tức như núi như nhạc, uy lực kinh người, mà không phải hiện tại bộ dạng này, tôn quý chưa đủ, khủng bố có thừa.

Chỉ từ điểm đó, cũng có thể thấy được sư phụ của Nam Cung Khiếu tu luyện công pháp, không có thể triệt để kích hoạt huyết mạch Cửu U tộc, phát huy ra lực lượng huyết mạch.

Toàn bộ tu luyện giới, đẳng cấp huyết thống sâm nghiêm, lực lượng huyết mạch liền lộ ra tương đối trọng yếu, tuy Cửu U nhất tộc không bằng U Minh hoàng tộc. Nhưng đẳng cấp huyết mạch tuyệt đối đạt đến cấp bậc thứ ba, công pháp thích hợp có thể kích hoạt huyết mạch mà nói, tu luyện khẳng định làm chơi ăn thật, so với công pháp thuộc tính âm hàn gì thì cường đại hơn nhiều lắm.

Cho nên, chỉ bằng vào điểm này, Nhiếp Vân liền suy đoán ra đối phương khẳng định không có phương pháp kích hoạt huyết mạch.

------oOo------

Chương 1414: Yêu hạch Huyền Tiên cảnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ô ô ô!

Đi về phía trước một đoạn, trong cốc mây đen âm u, quỷ khóc thần gào, mây đen hội tụ, yêu khí hình thành đủ loại quái vật, không

ngừng bay múa xoay quanh.

- Sư phụ, đệ tử Nam Cung Khiếu cầu kiến!

Nhiếp Vân biết rõ sắp đến tu chỗ luyện của đối phương, lúc này dừng bước lại, cất cao giọng nói.

- Khiếu nhi, không phải nói ngươi không nên tới quấy rầy sao? Lúc này tới đây làm gì?

Lập tức một thanh âm vang dội truyền ra, ở trong sơn cốc kích động, tuyết đọng trên đỉnh núi nhao nhao rơi xuống.

- Sư phụ, ta trong lúc vô tình đạt được một bảo vật, phỏng đoán đối với ngươi đột phá khả năng có trợ giúp, cố ý lấy tới cho sư phụ nhìn xem!

Nhiếp Vân vội hỏi.

- Ah? Đối với ta có trợ giúp? Ngươi tới a!

Nương theo thanh âm, mây đen hình thành quái vật tách ra một lối đi, Nhiếp Vân nhấc chân đi vào.

Chỉ chốc lát liền đi vào một sơn động, một lão giả ngồi ngay ngắn trong đó, toàn thân âm hàn như băng, mang theo khí tức làm cho người sợ hãi.

- Quả nhiên sắp đột phá Huyền Tiên cảnh, chỉ sợ cho dù lần này không thể đột phá, mấy chục năm sau khẳng định cũng có thể tấn cấp...

Liếc nhìn lão giả, trong nội tâm Nhiếp Vân âm thầm suy đoán.

Hắn có được thiên phú Võ Đạo sư, đối với tu luyện Võ Đạo có cảm ứng đặc thù, khí tức lão giả trước mắt này hùng hậu kinh người, tuy không có đạt tới Huyền Tiên cảnh, nhưng chỉ kém một cước, chỉ cần có kỳ ngộ, nhất định sẽ nước chảy thành sông, thực lực tăng gấp đôi.

- Là bảo vật gì? Lấy ra nhìn xem!

Lão giả mở miệng, thanh âm chói tai khó nghe, bén nhọn như Kim Thạch giao kích, đâm thẳng linh hồn.

- Là cái này!

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân lấy Cửu U quyền trượng ra.

- Ân?

Tiếp nhận quyền trượng, lão giả cúi đầu nhìn lại, sắc mặt từ không thèm để ý trước kia dần dần trở nên ngưng trọng.

- Mặc dù cái này chỉ là Tiên Khí sơ kỳ, nhưng trong đó ẩn chứa huyết dịch tinh thuần nhất của Cửu U nhất tộc chúng ta, còn có công pháp thích hợp huyết mạch nhất, ngươi từ nơi nào lấy được đồ vật này?

Trong mắt hiện lên hưng phấn đậm đặc, lão giả nhịn không được hỏi.

- Đệ tử trong lúc vô tình lấy được...

Nhiếp Vân cúi đầu nói.

- Rất tốt, rất tốt, đã có thứ này, ta hoàn toàn có thể ở trong một ngày tấn cấp Huyền Tiên cảnh, trở thành cao thủ Huyền Tiên cảnh!

Lão giả hưng phấn liên tục gật đầu.

- Nam Cung Khiếu ngươi rất không tồi, sư phụ cũng sẽ không lấy không đồ đạc của ngươi, ta nơi này có một bộ công pháp tự mình nghiên cứu ra, đối với ngươi nên có trợ giúp rất lớn, hiện tại truyền thụ cho ngươi!

- Đa tạ sư phụ!

Nhiếp Vân giả ra bộ dạng hưng phấn, vội vàng quỳ rạp xuống đất.

- Ân!

Chứng kiến thái độ của hắn, ngón tay lão giả duỗi ra, trực tiếp điểm lên trán Nhiếp Vân, lập tức một cổ ý niệm huyền ảo quay cuồng truyền qua.

- Âm Hồn Huyễn Ma công...

Nhìn lại ý niệm kia, Nhiếp Vân lập tức hiểu được.

Khó trách lão gia hỏa này đầy người âm khí, nguyên lai tu luyện là Âm Hồn Huyễn Ma công.

Tuy bộ công pháp này không yếu, nhưng so với Cửu Chuyển Niết Bàn công còn kém một đoạn, hơn nữa âm hàn độc ác, có thương tích thiên hòa, hắn tự nhiên sẽ không tu luyện.

- Ân, kia hẳn là chìa khóa rồi, ăn cắp!

Trong óc tiếp nhận đối phương truyền đến công pháp, thiên phú Thần Thâu Thiên Nhãn lặng lẽ vận chuyển, nhìn sang Nạp Vật Đan Điền của đối phương, vừa xem xét, quả nhiên thấy một chuỗi chìa khóa.

Lúc này thiên phú Thần Thâu dọc theo ngón tay đối phương lan tràn, trong nội tâm khẽ động, liền thu chìa khóa vào đan điền.

Thiên phú Thần Thâu hình thái thứ ba, thần không biết quỷ không hay, chỉ cần thân thể có địa phương tiếp xúc, có thể ăn cắp, mặc dù nửa bước cường giả Huyền Tiên cảnh cũng không phát hiện được.

- Ân? Đó là cái gì? Yêu hạch Huyền Tiên cảnh? Cái này là đồ tốt, trong tay ta cho dù không thể đột phá Huyền Tiên cảnh, cũng tuyệt đối có thể làm cho thực lực bạo tăng nhiều cấp bậc!

Đột nhiên, trong mắt bảo quang thiểm thước, Nhiếp Vân chứng kiến trong cơ thể đối phương có một kiện bảo vật sáng chói chói mắt.

Là một Yêu hạch Huyền Tiên cảnh, trong đó năng lượng đầy đủ,

bắn ra linh lực chấn động cường đại.

Xem ra là lão giả vì mình đột phá, phí một cái giá lớn lấy được, một khi tìm được đột phá cơ hội, trực tiếp hấp thu, cung cấp năng lượng mượn cơ hội đột phá.

Yêu hạch, trong cơ thể Yêu nhân hình thành tinh thể năng lượng đặc thù, trong đó ẩn chứa tu vi toàn thân của Yêu nhân, cực kỳ không tầm thường.

Trước kia ở Khí Hải Đại Lục, Nhiếp Vân liền dùng qua thứ này tấn cấp, năng lượng của Yêu hạch Huyền Tiên cảnh càng vô cùng khổng lồ, viễn siêu hết thảy linh đan diệu dược.

Tuy bằng vào cái này không thể để cho người cảm ngộ cảnh giới, nhanh chóng tấn chức, nhưng trong đó có đầy đủ năng lượng tinh thuần. Một khi để cho hắn phục dụng, trực tiếp trùng kích Thiên Tiên cảnh trung kỳ, hậu kỳ thậm chí đỉnh phong cũng có thể!

- Trộm đi!

Biết rõ ngón tay đối phương chỉ vào trán mình là thời cơ tốt nhất, lúc này không dám do dự, tinh thần khẽ động, trộm đi yêu hạch, nhẹ nhàng nhoáng một cái, ném vào Bắc Đẩu tinh cung.

Trên yêu hạch này có linh hồn đặc thù cảm ứng, ở trong đan điền đối phương còn có thể phát hiện, đặt ở Tinh Cung có trận pháp áp chế, đừng nói nửa bước Huyền Tiên, cho dù Huyền Tiên chính thức cũng phát hiện không được.

Hô...

Hắn vừa trộm qua chìa khóa cùng yêu hạch, đối phương liền đình chỉ quán thâu, thu ngón tay trở về.

- Bộ Âm Hồn Huyễn Ma công này tu luyện tới đại thành có thể làm cho Tiên lực chuyển hóa thành âm hồn công kích người, vô cùng cường đại! Chỉ cần tu luyện thành công, vượt cấp chiến đấu không là vấn đề!

Sư phụ của Nam Cung Khiếu gật đầu nói.

- Đa tạ sư phụ tài bồi!

Nhiếp Vân vội vàng giả ra sắc mặt vui mừng nói.

- Ân, đây là âm sát khí tu luyện Âm Hồn Huyễn Ma công, ta năm đó trữ bị ba đạo, hiện tại tất cả đều cho ngươi, có thể đối với ngươi tu luyện có tác dụng rất lớn!

Cổ tay lão giả khẽ đảo, lấy ra ba cái ngọc hồ lô đưa tới.

- Đa tạ sư phụ!

Nhiếp Vân lần nữa nói, tiện tay tiếp nhận hồ lô, cất vào đan điền, lập tức đứng dậy.

- Đồ nhi sẽ không quấy rầy sư phụ, cáo từ trước!

- Ân, ngươi về trước đi. Sau khi ta đạt tới Huyền Tiên, địa vị gia tăng, còn sẽ tiếp tục cho ngươi chỗ tốt!

Lão giả gật gật đầu, cầm Cửu U quyền trượng ở trong lòng bàn tay, tùy ý khoát tay áo.

- Đồ nhi cáo từ!

Nhiếp Vân lấy được chỗ tốt, không dám dừng lại, lúc này lui về phía sau.

------oOo------

Chương 1415: Hỗn loạn bắt đầu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cửu U quyền trượng với hắn mà nói không có bất cứ tác dụng gì, giữ lại cũng lãng phí, dùng một cái quyền trượng không có tác dụng, trộm đến chìa khóa cùng một quả Yêu hạch Huyền Tiên

cảnh, tuyệt đối lợi nhuận đại phát.

Lui về phía sau mấy bước, Nhiếp Vân không dám dừng lại, trực tiếp đi ra ngoài hạp cốc, mới đi không xa, đột nhiên nghe được một tiếng la lên vội vàng xao động, âm thanh đâm rách mây xanh.

- Nam Cung Khiếu ngươi đứng lại đó cho ta!

Nghe được thanh âm này, Nhiếp Vân biết rõ sự tình ăn cắp Huyền Tiên yêu hạch khẳng định bị phát hiện rồi, đồng tử co rụt, không dám dừng lại, Phượng Hoàng chi dực lóe lên, phối hợp thiên phú Phong Hành sư, rất nhanh bay về phía trước.

Ầm ầm!

Vừa mới rời đi, một đạo lực lượng âm hàn đột ngột xuất hiện, ở trên không trung hội tụ thành một bàn tay, kích loạn thạch vẩy ra, đất rung núi chuyển.

- Ranh con, dám trộm đồ đạc của ta, nạp mạng cho ta đi!

Huyền Tiên yêu hạch là vật đối phương dựa vào đột phá, hiện tại bị trộm đi, tức giận đến thiếu chút nữa bạo chết, gào thét một tiếng, người đã thoát ra sơn cốc, tốc độ nhanh như điện chớp.

- Không hổ là cường giả Cửu U nhất tộc, tốc độ thật nhanh, thực lực rất mạnh...

Chứng kiến tốc độ của bóng người, đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại, tăng tốc đi tới.

Tuy sư phụ của Nam Cung Khiếu không có triệt để phát huy ra huyết mạch của Cửu U nhất tộc, nhưng huyết mạch cường đại, đột nhiên bộc phát ra lực lượng, xa xa vượt ra khỏi nửa bước Huyền Tiên cảnh, cơ hồ không kém cường giả Huyền Tiên cảnh bình thường bao nhiêu.

Ầm ầm!

Nửa phiến sơn cốc bỗng chốc bị lực lượng cuồng bạo xé rách sụp

đổ xuống, lực lượng cuồng bạo giống như vòi rồng, cấp tốc đâm tới Nhiếp Vân.

- Đây là âm sát khí của ngươi, ngươi để cho ta, bây giờ tự mình nếm thử a!

Thấy công kích của đối phương vô cùng cường đại, khó có thể trốn tránh, Nhiếp Vân cũng không bối rối, đột nhiên thét dài một tiếng, Phượng Hoàng chi dực múa tung, đâm vào ở trong không khí, tay run lên, một cái hồ lô đột nhiên lao đến lão giả, đột nhiên nổ tung.

Ông!

Hồ lô nổ tung, sơn cốc lập tức bị âm hàn chi khí nồng đậm bao phủ, gió lạnh gào thét, bốn phía đều là quỷ ảnh, giống như sương mù, để cho người phân không rõ phương hướng.

Vừa rồi lão giả cho hắn âm sát khí, hiện tại đột nhiên phóng xuất ra, không nghĩ tới sẽ có hiệu quả cường đại như thế.

- Đáng giận, ngươi muốn chết!

Lão giả không nghĩ tới Nhiếp Vân quả quyết như thế, trực tiếp ném hồ lô tới, tức giận đến oa oa gọi bậy, trong tiếng kêu miệng đột nhiên mở ra, một ngụm liền nuốt mây đen đầy trời vào trong bụng.

Những âm sát khí này là hắn thu, tự nhiên có phương pháp luyện hóa.

- Ân? Người đâu?

Thôn phệ sương mù xong, ngẩng đầu nhìn Nam Cung Khiếu trong không trung, lại phát hiện không trung mây trắng du du, nào còn có nửa cái bóng người.

Đối phương đã thành công đào tẩu rồi!

- Phốc! Nam Cung Khiếu, ta không đánh chết nghiệt đồ như ngươi! Tân Dậu Quyết ta thề không làm người!

Tinh thần cường đại ở trên không trung tìm tòi một vòng, phát hiện đối phương đã bỏ trốn mất dạng, rốt cuộc nhìn không thấy, Tân Dậu Quyết tức giận đến oa oa gọi bậy, phun ra một ngụm máu tươi.

Huyền Tiên yêu hạch kia là bảo bối để hắn tấn cấp thành công, đột nhiên mất đi, tương đương mất đi dựa vào lớn nhất, mặc dù có được Cửu U quyền trượng, muốn trong một ngày đột phá, cũng biến thành không có khả năng.

- Lão tổ sắp phục sinh, không có Huyền Tiên yêu hạch, phải lần nữa chuẩn bị vật tư cần đột phá, trước về tông môn lại nói, thuận tiện đánh chết nghiệt đồ kia!

Hàm răng cắn chặt, một lát sau trong lòng Tân Dậu Quyết có quyết định.

Hai ngày nữa Hỗn Độn linh dịch có thể ngưng tụ thành hình, lão tổ phục sinh, phải mau chóng chạy trở về, một lần nữa gom góp vật tư đột phá lại nói.

Vèo!

Cả người hóa thành một đạo thẳng tắp, Tân Dậu Quyết rất nhanh bay về Vân Vũ Tông.

.....

- Huyền Tiên yêu hạch bị trộm, dưới tình huống không đủ vật tư, khẳng định không dám trùng kích Huyền Tiên cảnh, tuyệt đối sẽ một lần nữa quay trở lại tông môn...

Trong rừng, Phượng Hoàng chi dực của Nhiếp Vân lập loè, cấp tốc phi hành về phía trước, trong nội tâm suy đoán.

Tân Dậu Quyết sẽ truy tới, hoàn toàn ở trong suy tính của hắn, thằng này bị trộm đi đồ vật quý giá nhất, nổi trận lôi đình, trở lại tông môn tương đương một quả bom hẹn giờ, nhất định sẽ gây ra phong ba cùng mâu thuẫn không nhỏ.

Hiện tại Nhiếp Vân muốn trộm đi Hỗn Độn linh dịch, Vân Vũ Tông càng loạn càng tốt, tự nhiên cam tâm tình nguyện chứng kiến loại tình huống này.

Một đường cấp tốc đi về phía trước, nửa buổi sau, lần nữa trở lại Vân Vũ Tông.

Lúc này cách Hỗn Độn linh dịch thành hình, chỉ có một ngày.

Trở lại tông môn, Nhiếp Vân thả Nam Cung Khiếu, để cho hắn về phủ đệ của mình, mà hắn thì một lần nữa trở lại Đan Dược Điện, an bài tốt hết thảy, trở lại Bắc Đẩu tinh cung.

Hiện tại việc cấp bách là luyện hóa Huyền Tiên yêu hạch tăng thực lực lên lại nói.

Khoanh chân ngồi ở trong Tinh Cung, thò tay trảo yêu hạch qua.

Bành!

Chấp tay trước ngực, tinh thần lan tràn đang muốn hấp thu lực lượng ẩn chứa trong đó, Nhiếp Vân cảm thấy một cổ đại lực lao đến, để cho hắn liên tục lui về phía sau mấy bước.

- Đây là... Nửa bước cường giả Huyền Tiên cảnh lưu lại phong ấn?

Minh bạch chuyện gì xảy ra, Nhiếp Vân lắc đầu cười khổ.

Vốn còn muốn lợi dụng yêu hạch tấn cấp, hiện tại xem ra không có khả năng hoàn thành, yêu hạch này có Tân Dậu Quyết lưu lại phong ấn, bằng vào thực lực của hắn bây giờ, trong thời gian ngắn căn bản phá giải không được, hao phí thời gian quá dài mà nói, lại chậm trễ cướp đoạt Hỗn Độn linh dịch, cho nên, tuy Huyền Tiên yêu hạch trân quý, trong thời gian ngắn không cách nào biến thành sức chiến đấu.

- Mưu kế chỉ là phụ tá, không có thực lực tuyệt đối duy trì, muốn cướp đoạt Hỗn Độn linh dịch, là không có khả năng...

Nhiếp Vân xoa xoa mi tâm.

Mưu kế tính toán lại tốt, ở trước mặt thực lực tuyệt đối cũng sẽ sụp đổ, yêu hạch không thể dùng, bằng thực lực Thiên Tiên cảnh sơ kỳ muốn ở trong Huyền Tiên, Kim Tiên vờn quanh cướp đoạt bảo bối, không thể nghi ngờ là nói chuyện hoang đường viển vông.

- Ân, đúng rồi, Tiểu Long, ta không thể luyện hóa yêu hạch này, nhưng Tiểu Long hẳn không có vấn đề a!

Phong ấn nửa bước Huyền Tiên cảnh vô cùng cường đại, trước mắt hắn không cách nào phá vỡ, nhưng đối với Tiểu Long mà nói, không tính đặc biệt khó khăn.

------oOo------

Chương 1416: Hỗn loạn bắt đầu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dù sao Ngũ Trảo Kim Long ở Thượng Cổ là Thiên Địa dị chủng, năng lực tiêu hóa kinh người, đừng nói nửa bước Huyền Tiên cảnh, cho dù phong ấn Huyền Tiên cảnh, chỉ sợ ăn vào trong bụng cũng có thể trực tiếp thôn phệ.

Lần trước chiến đấu với Đoạn Tiếu, Tiểu Long lâm vào mê man, đến bây giờ còn không tỉnh lại, nếu có Yêu hạch Huyền Tiên cảnh này tiếp tế, nhất định sẽ lập tức tỉnh lại, thực lực bạo tăng.

Trong nội tâm khẽ động, đi tới trước mặt Tiểu Long mê man.

- Tiểu Long, nhanh tỉnh lại a, ba ba cho ngươi ăn ngon!

Nhiếp Vân biết rõ đối phương cũng không phải lâm vào hôn mê, mà là ngủ, thanh âm ngưng tụ thành tơ, chui vào thức hải của nó.

- Ăn ngon?

Một lát sau, con ngươi Tiểu Long mở ra, khi thấy Huyền Tiên yêu hạch trong tay hắn, con mắt lập tức sáng, miệng rộng mở ra liền

cắn tới.

- Cái phong ấn này ngươi có thể tiêu hóa sao?

Nhiếp Vân hỏi.

- Phong ấn? Không có việc gì!

Vẻ mặt Tiểu Long chẳng hề để ý, đầu lâu cực lớn điểm động, khí tức toàn thân lập tức có đột phá cực lớn, từng đạo kim quang vờn quanh, khiến nó giống như bị kén tằm màu vàng bao khỏa.

Trước kia Tiểu Long chỉ là Chân Tiên cảnh, cùng Đoạn Tiếu chiến đấu mê man, đạt được cơ hội đột phá, hiện tại tỉnh lại đã thành công tấn cấp Thiên Tiên cảnh.

Lúc này ở dưới Huyền Tiên yêu hạch trợ giúp, thực lực liên tiếp kéo lên, phảng phất như không có cuối cùng, không ngừng bay lượn.

- Thằng này... Tấn cấp cũng quá dễ dàng a...

Chứng kiến trạng thái của Tiểu Long, Nhiếp Vân lần nữa im lặng.

Thằng này chỉ cần cho đầy đủ đồ ăn có thể đột phá, loại tốc độ tấn cấp này ngay cả hắn cũng cảm thấy hâm mộ, căn bản kém xa.

- Chỉ mong nó có thể ở trong một ngày hoàn thành tấn cấp, bằng không thì... cũng không có gì dùng!

Thấy toàn thân Tiểu Long kim quang thiểm thước, biết rõ muốn hoàn thành tấn cấp còn cần một chút thời gian, Nhiếp Vân khoanh chân ngồi dưới đất, lắc đầu.

Nếu như Tiểu Long có thể ở trong một ngày hoàn thành tấn cấp, lúc tranh đoạt Hỗn Độn linh dịch nhất định có thể phát ra tác dụng, nếu làm không được, liền không có gì dùng.

- Được rồi, trước mặc kệ nó, điều chỉnh trạng thái, dưỡng đủ tinh thần, nghênh đón chiến đấu kế tiếp a!

Nghĩ một lát biết rõ đối phương lúc nào hoàn thành đột phá, không phải do mình quyết định, lúc này không nhiều muốn nữa, tinh thần khẽ động, tiến nhập trạng thái tu luyện.

Trong khoảng thời gian này tấn cấp tốc độ quá nhanh, nếu không có thiên phú Võ Đạo sư củng cố thực lực, tiêu hóa lực lượng, chỉ sợ sớm đã xuất hiện hiện tượng lực lượng phù phiếm, sức chiến đấu yếu bớt rồi.

Bất quá, cho dù có thiên phú Võ Đạo sư, cũng cần không ngừng tu luyện mới có thể để cho thực lực càng ngày càng mạnh, mà không phải miệng ăn núi lở.

Cho nên, mặc dù có nhiều thiên phú như vậy, nhưng Nhiếp Vân chưa từng lười qua, như trước mỗi ngày tu luyện, kiên trì không ngừng.

Không biết đã qua bao lâu, Nhiếp Vân cảm thấy thực lực đạt tới Thiên Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong củng cố không ít, đột nhiên mở to mắt.

- Đã đến giờ rồi!

Hô nhỏ một tiếng, đứng dậy.

Một ngày đối với tu luyện giả mà nói, còn không có bao nhiêu cảm giác liền qua.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện Tiểu Long còn ở trong tu luyện, không có dấu hiệu thanh tỉnh, Nhiếp Vân biết rõ đã đợi không kịp, lúc này đi ra Tinh Cung, một đường đi về phía trước, rất nhanh đi vào tiểu viện của Phiền Lạc.

- Đây là chìa khóa của những phạm nhân ở Hà Võ điện, ngươi bây giờ lặng lẽ ẩn vào, giải thoát cho bọn hắn!

Đưa chìa khóa tới, Nhiếp Vân phân phó một tiếng.

- Vâng!

Phiền Lạc trưởng lão không chút do dự tiếp nhận chìa khóa đi đến Hà Võ điện.

An bài xong Phiền Lạc, Nhiếp Vân lần nữa bay về phía Nam Cung Khiếu.

Hắn từ hạp cốc dùng Phượng Hoàng chi dực chạy như bay đến, tốc độ nhanh hơn Tân Dậu Quyết rất nhiều, dựa theo thời gian suy tính, tên kia cũng sắp đến rồi.

- Nam Cung Khiếu ngươi cái nghiệt đồ này, ra đây nhận lấy cái chết cho ta!

Quả nhiên không kém nhiều, vừa tới tiểu viện của Nam Cung Khiếu, chợt nghe một tiếng gầm rú phẫn nộ, một đạo khí mang âm hàn bao phủ phủ đệ, đánh mặt tường thành bột mịn.

- Sư phụ, ngươi muốn làm gì vậy?

Nam Cung Khiếu nhảy ra ngoài, nghênh hướng sư phụ của mình, vẻ mặt sợ hãi.

- Ta muốn làm gì, trong lòng ngươi tinh tường...

La lên một tiếng, Tân Dậu Quyết phẫn nộ phóng thích âm hàn chi khí, khí tức kích động toàn bộ Vân Vũ Tông, phụ trợ hắn tựa như cự nhân.

- Đến cùng xảy ra chuyện gì, kính xin sư phụ chỉ rõ...

Nam Cung Khiếu vội vàng nói.

- Bớt ở chỗ này giả bộ hồ đồ, chết cho ta!

Tân Dậu Quyết không nói nhảm với hắn, một chỉ điểm tới.

Vèo!

Khí mang như lợi kiếm xé rách không gian, thẳng tắp đâm tới mi tâm của Nam Cung Khiếu, xem ra Tân Dậu Quyết bởi vì Huyền

Tiên yêu hạch mất tích, thật sự tức giận rồi.

- Sư phụ...

Nam Cung Khiếu sớm biết đối phương có thể làm như vậy, la hét một tiếng, thân thể nhoáng một cái, vận chuyển thiên phú Phong Hành sư, hoảng hốt chạy bừa về phía trước, phương hướng đúng là Đan Dược Điện.

- Ầm ầm!

Tân Dậu Quyết theo sát lấy đuổi theo, một quyền vọt tới, lực lượng hoành cuốn đánh nát đại môn của Đan Dược Điện.

- Tân Dậu Quyết, ngươi muốn làm gì?

Nhưng vào lúc này, trong Đan Dược Điện có một bóng người lập loè, ngăn ở trong nội viện, hét lớn.

Đúng là Ngũ phẩm Khu Tu sư Sử Tần trưởng lão.

Lúc này hai hàng lông mày của Sử Tần trưởng lão ẩn ẩn tức giận, khí tức bay thẳng trời cao, tựa hồ đối với cử động của Tân Dậu Quyết cực kỳ bất mãn.

- Sử Tần, ngươi tránh ra, ta muốn giết chết nghiệt đồ khi sư diệt tổ này, ngươi tránh ra!

Tân Dậu Quyết hất tay lên.

Hắn và Sử Tần đều là La Tiên cảnh đỉnh phong, thậm chí hắn còn cao hơn một bậc, cho nên cũng không sợ hãi.

- Nghiệt đồ? Ngươi nói Nam Cung Khiếu? Ngươi giết hắn chạy đến nơi này của ta làm gì?

Sử Tần trưởng lão sững sờ.

- Hắn chạy tới chỗ ngươi!

Tân Dậu Quyết nói.

- Ở chỗ này của ta?

Tinh thần của Sử Tần trưởng lão quét qua, quả nhiên thấy Nam Cung Khiếu đang giấu ở trong một gian phòng tây điện, toàn thân lạnh run.

- Ta mang ngươi đi qua...

Biết chuyện gì xảy ra, Sử Tần gật đầu thuận miệng nói, thân thể nhoáng một cái mang theo Tân Dậu Quyết đi tới tây điện.

Thời điểm hai người bay đi tây điện, cũng không phát hiện, một bóng người mắt thường không thể nhìn thấy, rất nhanh từ đông điện bay vút đi, trong nháy mắt dung nhập cửa đá biến mất không thấy gì nữa.

Bóng người này đúng là Nhiếp Vân.

Lúc trước hắn cũng đã xếp đặt thiết kế tốt rồi, để cho Vân Vũ Tông phát sinh náo động để thừa cơ lẻn vào, hiện tại tuy loạn không quá lợi hại, như trước cho hắn cơ hội thừa dịp.

------oOo------

Chương 1417: Cướp đoạt Hỗn Độn linh dịch (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Về phần Nam Cung Khiếu giấu ở tây điện tự nhiên là thật, không phải là hắn ngụy trang.

Dù sao thằng này chỉ là khôi lỗi, chết sống đều không sao cả, chỉ cần có thể tranh thủ cho hắn một chút thời gian, dù là mấy chục giây cũng tốt.

Tiến vào đại môn đông điện, dựa theo lộ tuyến lần trước đi qua, Nhiếp Vân rất nhanh bay vút về phía trước, mấy tức sau liền đi tới

cửa đá tầng thứ hai.

Vèo!

Vận chuyển thiên phú Địa Hành sư, chui vào, thời điểm từ cửa đá chui ra, vận chuyển thiên phú Ngụy Trang sư, đã cải biến dung mạo khí chất, hiển nhiên thành Sử Tần trưởng lão.

Mượn nhờ Tân Dậu Quyết dẫn dắt Sử Tần trưởng lão rời đi, mục đích đúng là vì thời gian ngắn ngủi này.

- Sử Tần, không phải bảo ngươi ở bên ngoài trông coi sao? Lúc này vào làm gì?

Mới vừa vào cửa đá, hai bóng người liền lao đến, ngăn ở trước mặt Nhiếp Vân

Hai cái này chính là Yêu nhân La Tiên cảnh trước kia Nhiếp Vân nhìn thấy, bọn hắn một mực canh giữ ở trước mặt cửa đá, phòng ngừa người khác tiến đến, lúc này vừa nhìn thấy Nhiếp Vân ngụy trang Sử Tần, lòng cảnh giác đại tác, vội vàng ngăn trở.

- Nam Cung Khiếu cùng Tân Dậu Quyết bị Tu La Phù Diêu luyện hóa thành khôi lỗi, đã xông lại rồi, các ngươi nhanh đi ngăn cản, ta bảo hộ Hỗn Độn linh dịch, miễn cho con Tu La này vọt tới phá hư!

Nhiếp Vân vội vàng nói.

- Cái gì? Nam Cung Khiếu cùng Tân Dậu Quyết bị Tu La luyện hóa thành khôi lỗi?

Hai Yêu nhân đồng thời cả kinh.

Nếu như nói Nam Cung Khiếu bị luyện hóa thành khôi lỗi thì thôi, Tân Dậu Quyết là nhân vật thứ tư của Vân Vũ Tông, loại người này cũng biến thành khôi lỗi, lại để cho bọn hắn có chút khó mà tin được.

- Không tin các ngươi xem...

Nhiếp Vân tiện tay trảo một cái, không trung xuất hiện một tấm gương do Tiên lực ngưng tụ, phía trên truyền ra tràng cảnh Tân Dậu Quyết nổi điên đuổi giết Nam Cung Khiếu.

- Hai người bọn họ kẻ xướng người hoạ lập tức sẽ vọt tới, các ngươi nhanh ngăn lại, ta sợ đây là thủ đoạn giương đông kích tây, bọn hắn sẽ thừa cơ ăn cắp Hỗn Độn linh dịch!

Nhiếp Vân rất nhanh rống lên một câu.

Thanh âm của hắn còn chưa dứt, chợt nghe toàn bộ không gian run rẩy kịch liệt, đại địa sôi trào.

- Ha ha! Quang Vũ ta rốt cục trốn ra, Vân Vũ Tông, ta sẽ giết chết tất cả bọn ngươi...

- Trương Tân Tuyền ta lại lần nữa thu hoạch tân sinh, ta sẽ giết sạch Vân Vũ Tông, cho các ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!

- Hỏa Hùng ta cũng trốn ra được, giết, giết, sát!

Nương theo mặt đất rung động lắc lư, toàn bộ không gian đều có xu thế sụp đổ, ngay sau đó gầm rú liên tiếp vang lên, oán khí, sát ý hỗn tạp chung một chỗ, làm cho cả Vân Vũ Tông lâm vào khủng hoảng cực lớn.

- Là Tân Dậu Quyết, hắn dùng chìa khóa chỉ Hà Võ điện điện chủ mới có thả những phạm nhân kia ra, thừa dịp loạn ăn cắp Hỗn Độn linh dịch, còn nữa, Phù Diêu còn phái người ngụy trang thành hình dạng của ta, lập tức liền sẽ đi qua, hai người các ngươi còn không mau ngăn trở!

Nghe đến mấy tiếng hô này cùng chấn động sôi trào toàn bộ không gian, Nhiếp Vân biết rõ Phiền Lạc đã hành động, lúc này thở phào một tiếng.

- Đáng giận! Tân Dậu Quyết đáng chết!

- Ngươi mau qua bảo hộ linh dịch, chúng ta ngăn hắn lại!

Hai Yêu nhân cảm nhận được phạm nhân chạy thục mạng sinh ra động tĩnh cực lớn, đã tin tưởng bảy tám phần, quay người canh giữ ở trước cửa đá, để cho Nhiếp Vân rất nhanh đi về phía trước.

- Tốt!

Nhiếp Vân biết rõ đã lừa gạt được đối phương, cho dù bọn hắn tỉnh ngộ cũng cần một khoảng thời gian, lúc này không dám dừng lại, nhanh chóng chỗ bay tới chỗ Chu Thiên Vân Vũ đại trận.

Ầm ầm!

Đang phi hành, không gian phía trên sụp đổ, một cổ trùng kích cực lớn xông tới Chu Thiên Vân Vũ đại trận.

- Vân Vũ Tử, ngươi muốn mượn Hỗn Độn linh dịch trọng sinh, khặc khặ-x-xxxxx, ta đã đoán chắc thời cơ, mượn nhờ nhục thể của ngươi thoát khỏi gông cùm xiềng xích! Ngoan ngoãn lấy thân thể tới cho ta!

Cùng lúc đó, một thanh âm vang vọng đáy lòng tất cả mọi người vang lên, Tu La sát khí khổng lồ bao phủ toàn bộ Vân Vũ Tông, để cho hộ tông đại trận phát ra thanh âm ken két, tùy thời có thể sụp đổ.

Nửa bước Tu La Đế Phù Diêu xuất thủ!

- Thời cơ tốt...

Thấy thời gian vừa vặn, trong nội tâm Nhiếp Vân vui vẻ, thân ở trên không trung lần nữa cải biến bộ dáng, cấp tốc bay vút về phía trước, mấy tức sau, liền chứng kiến trung tâm của Chu Thiên Vân Vũ đại trận xuất hiện ở trước mắt, trên vách ngăn đã xuất hiện khe hở, phía trên quần ma loạn vũ, Tu La sát khí cùng yêu khí hỗn tạp, ngưng tụ ra một mặt quỷ cự đại.

Dưới mặt quỷ có ba Thái Thượng trưởng lão Huyền Tiên cấp đang khoanh chân ngồi, hai tay cử động, liều mạng duy trì phong ấn.

- Cái mặt quỷ này hẳn là Phù Diêu đại nhân... Không nghĩ tới hắn vọt tới lại là trạng thái linh hồn!

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại, trong nội tâm hiểu được.

Mặt quỷ phía trên chính là Phù Diêu đại nhân mà lần trước theo dõi Nam Cung Khiếu chứng kiến, lúc này Phù Diêu đại nhân chỉ là trạng thái linh hồn, hoàn toàn do Tu La sát khí trong Địa Ngục lao lung hội tụ, nhất cử nhất động mang theo lực lượng cường đại, tựa hồ tùy thời có thể xé rách vách ngăn.

Mặt quỷ mỗi động thoáng một phát, tam đại Thái Thượng trưởng lão ở phía dưới liền phun ra một búng máu, tựa hồ bị áp lực thật lớn, tùy thời có thể không chịu nổi, triệt để sụp đổ.

Chính giữa tam đại Thái Thượng trưởng lão, thi thể Vân Vũ Tử lơ lửng ở trên không trung, Hỗn Độn linh dịch đã ngưng tụ thành hình, nhộn nhạo lấy sinh cơ bành trướng, chậm rãi bay đến mi tâm của thi thể.

Xem ra chỉ cần linh dịch vào mi tâm, chủ nhân của thi thể liền có thể một lần nữa phục sinh, bộc phát ra lực lượng cường đại.

- Không được, một khi Hỗn Độn linh dịch bị thi thể hấp thu, ta cũng coi như toi công...

Nhiếp Vân biết rõ một khi linh dịch này triệt để dung nhập thi thể, mình một phen tính toán vất vả liền không có tác dụng, lúc này không dám dừng lại, vài bước đi vào trước mặt ba người.

- Tân Dậu Quyết ngươi đã đến rồi, đến vừa vặn, mau giúp chúng ta ngăn cản Phù Diêu công kích, tranh thủ thời gian cho lão tổ phục sinh!

Ba vị trưởng lão chứng kiến Nhiếp Vân xuất hiện, cũng không sợ hãi, ngược lại vui vẻ.

Nhiếp Vân ở trên đường lần nữa cải biến bộ dáng, ngụy trang trở thành Tân Dậu Quyết.

Tân Dậu Quyết “phản bội” ba vị Thái Thượng trưởng lão cũng không biết, nhưng hắn là nhân vật thứ tư của Vân Vũ Tông, thực lực kinh người, lúc này xuất hiện, vừa vặn có thể bổ khuyết ghế trống, hóa giải nguy cơ cho ba vị trưởng lão.

------oOo------

Chương 1418: Cướp đoạt Hỗn Độn linh dịch (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho nên hiện tại hắn xuất hiện, so với Sử Tần xuất hiện còn tốt hơn, lại càng dễ lấy được tín nhiệm, quả nhiên, ba người phảng phất như thấy được cứu tinh, không hề hoài nghi.

Đây thật ra là tâm lý con người, gặp được nguy hiểm đều khát vọng được cứu vớt, mà người có thể cứu bọn hắn, trong lòng sẽ vô hạn mở rộng, quyết không hoài nghi.

Đương nhiên, dưới tình huống bình thường, trưởng lão Huyền Tiên cảnh cẩn thận quan sát cũng có thể nhìn ra Nhiếp Vân ngụy trang, nhưng lúc này bọn hắn đang giằng co không dứt, toàn bộ tinh thần đều dùng để đối kháng mặt quỷ, hơn nữa dưới tác dụng của tâm lý nguy hiểm, căn bản không biết Tân Dậu Quyết trước mắt không phải chân thân, mà là một cái khác.

- Tốt! Các ngươi chịu đựng, ta trước trợ giúp tổ tiên luyện hóa Hỗn Độn linh dịch!

Nhiếp Vân nơi nào sẽ giúp bọn hắn ngăn cản Phù Diêu, ăn nói lung tung, bước đi vào đài cao, thò tay trảo tới Hỗn Độn linh dịch.

Ông!

Bàn tay còn chưa tới trước đài cao, đã cảm thấy một cổ lực lượng khổng lồ vọt tới, chặn đường đi.

- Cái này... Rõ ràng lại là phong ấn!

Nhiếp Vân lập tức hiểu được, chung quanh đài cao bố trí một tầng phong ấn cực kỳ cường đại, bởi vì khoảng cách quá xa, thiên phú Thần Thâu cũng bất lực, biện pháp duy nhất là xé rách phong ấn, mới có thể lấy đi linh dịch ở trong đó.

- Nguy rồi, cái phong ấn này là ba vị Huyền Tiên trưởng lão bố trí, thực lực bây giờ của ta căn bản xé không ra...

Bị phong ấn chấn động, Nhiếp Vân hiểu được, sắc mặt càng ngày càng gấp.

Hiện tại cho hắn thời gian không nhiều, nếu như không thể phá vỡ phong ấn lấy đi Hỗn Độn linh dịch mà nói, không nói Sử Tần trưởng lão, Tân Dậu Quyết chính thức ở đằng sau sắp vọt tới, chỉ nói ba vị Huyền Tiên cảnh Thái Thượng trưởng lão này, chỉ sợ cũng có thể phát hiện dị thường, thời gian nháy con mắt đuổi giết hắn thành cặn bã.

- Lôi Đình Cửu Châu, phá cho ta!

Tình cảnh nguy cấp, Nhiếp Vân cũng không che dấu, quát một tiếng, nhắm phong ấn đánh một quyền.

Lúc trước tu luyện Lôi Đình Cửu Châu, dùng Lôi Điện Thạch bổ tràn đầy năng lượng, toàn bộ phóng thích, lực lượng va chạm như sóng biển ngập trời, đơn thuần lực lượng ngay cả La Tiên cảnh trung kỳ cũng có thể bị một quyền đánh chết.

Hô...

Tuy công kích đáng sợ, nhưng phong ấn càng cường đại hơn, chỉ thoáng một phát liền hấp thu toàn bộ lực lượng, trong đó làn da của Vân Vũ Tử càng ngày càng hồng nhuận phơn phớt, tựa hồ dưới một quyền trợ giúp, tốc độ dung hợp ngược lại nhanh hơn.

- Nguy rồi, cái phong ấn này có thể hấp thu công kích, truyền đưa lực lượng tới, trợ giúp luyện hóa linh dịch...

Đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại.

Lôi Đình Cửu Châu là thủ đoạn công kích mạnh nhất của hắn, hiện tại cũng bất lực, xem ra chỉ có thể sử dụng Nguyên Khí Đạn rồi.

Nhưng Nguyên Khí Đạn tích súc thời gian quá dài, tình huống trước mắt căn bản không cho phép, hơn nữa bạo tạc nổ tung uy lực quá lớn, đánh nát phong ấn còn thôi, nếu ngay cả Hỗn Độn linh dịch cũng nổ bay, vậy thì muốn khóc cũng không kịp.

- Tân Dậu Quyết, thất thần làm gì, tiếp tục oanh kích phong ấn, để cho tổ tiên luyện hóa linh dịch nhanh hơn! Một khi tổ tiên hoàn toàn luyện hóa linh dịch, sẽ phục sinh, phá giải khốn cục hôm nay!

Một Thái Thượng trưởng lão Huyền Tiên cảnh hô to.

Bọn hắn cho rằng vừa rồi Nhiếp Vân ra quyền là vì trợ giúp luyện hóa, đối với thân phận của hắn chưa từng nghi ngờ.

- Đại Lực Đan điền, 50 lần lực lượng, thiên phú Thiên Thủ sư Ma Ha Vô Lượng xé rách!

Nhiếp Vân biết rõ chỉ là thời gian quá ngắn, đối phương không kịp sinh nghi, một khi lại do dự nhất định sẽ bị phát hiện, lúc này sắc mặt dữ tợn, Linh Tê Luyện Thể Quyết đạt tới đệ thất trọng phối hợp Đại Lực Đan điền nhanh chóng vận chuyển.

Thời điểm Phật Ma đồng tu Linh Tê Luyện Thể Quyết, Kim Cương Lưu Ly Thể đạt tới đệ thất trọng, thân thể có khả năng thi triển hạn mức cao nhất là 50 lần, lúc này rất nhiều thiên phú đồng thời vận chuyển, hai tay vàng ròng, đột nhiên xé tới phong ấn.

Răng rắc! Răng rắc!

Cường giả Huyền Tiên bố trí phong ấn ở dưới áp lực cực lớn, rốt cục xuất hiện khe hở, khí lưu bạo tẩu, tựa hồ tùy thời có thể vỡ tan.

- Ngươi... Ngươi không phải Tân Dậu Quyết! Ngươi rốt cuộc là ai?

Thấy một màn như vậy, Tam đại Huyền Tiên cảnh trưởng lão có ngốc cũng hiểu được, lên tiếng trường rống, ba đạo sát ý hội tụ, tựa như ba đạo lợi kiếm.

Nếu không phải bọn hắn chống cự lại mặt quỷ ở trên không trung, chỉ sợ sớm đã ra tay đánh chết Nhiếp Vân.

- Ba vị trưởng lão, thằng này là Tu La ngụy trang, ta mới thật sự là Tân Dậu Quyết!

Tam đại trưởng lão vừa ý thức được người trước mắt là giả dối, chợt nghe xa xa một hồi la lên, quay đầu nhìn lại chỉ thấy Tân Dậu Quyết chính thức, Sử Tần trưởng lão đã chạy vội đến.

Răng rắc!

Ba vị trưởng lão vừa phân tâm, phong ấn phía trên lần nữa rạn nứt, khe hở cực lớn để cho nhân tâm lạnh mình, tựa hồ tùy thời có thể sụp đổ.

- Giết Tu La này! Ngàn vạn lần đừng cho hắn cướp đi linh dịch!

Cảm nhận được áp lực trên đầu, Tam đại trưởng lão không kịp đối phó Nhiếp Vân, lực lượng toàn thân tập trung ở trên vách ngăn, đồng thời bàn giao một câu.

- Vâng!

Tân Dậu Quyết, Sử Tần trưởng lão nghe được phân phó sớm liền chuẩn bị xong, đáp ứng một tiếng đồng thời ra tay.

- Đã xong, chẳng lẽ thực lấy không được Hỗn Độn linh dịch?

Chứng kiến hai đại cao thủ công kích uy lực vô cùng, trong nội tâm Nhiếp Vân lo lắng, đang muốn quay người đào tẩu, đột nhiên lỗ tai khẽ động, lộ ra sắc mặt vui mừng, hưng phấn nói.

- Ngươi tỉnh, quá tốt rồi!

Ở thời khắc nguy cấp nhất, Tiểu Long nuốt Huyền Tiên yêu hạch thức tỉnh!

Ầm ầm!

Vừa thanh tỉnh, Tiểu Long đột nhiên từ trong Tinh Cung chui ra, kim quang bắn ra bốn phía, năm kim trảo giống như lũng đoạn thời không, bắt tới công kích của Tân Dậu Quyết, Sử Tần trưởng lão.

Phốc!

Hai cao thủ La Tiên cảnh đỉnh phong, bị long trảo quét qua, đồng thời phun máu tươi, trọng thương té trên mặt đất.

- Phá...

Một chiêu phá vỡ công kích nguy hiểm nhất đối với Nhiếp Vân, đuôi rồng quét qua, lực lượng đánh vào khe hở mà Nhiếp Vân xé rách, ầm ầm thoáng một phát, ba vị Huyền Tiên trưởng lão bố trí phong ấn đã bị xé rách, liệt ra lổ hổng lớn.

- Cơ hội tốt!

Nhiếp Vân biết rõ loại cơ hội này nếu không nắm chắc, cũng quá ngu ngốc, hai mắt tỏa sáng, vận chuyển thiên phú Phong Hành sư, xoay người như du ngư chui vào.

- Thu!

Bàn tay lớn mở ra, kim chói, trảo tới Hỗn Độn linh dịch.

------oOo------

Chương 1419: Cướp đoạt Hỗn Độn linh dịch (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này thi thể của Vân Vũ Tử đã được Hỗn Độn linh dịch hun đúc, trở nên có chút hồng nhuận phơn phớt, làn da mạch máu bạo lên, tựa hồ có máu tươi chảy xuôi, tùy thời có thể tỉnh lại.

Nhiếp Vân không biết đối phương dùng phương pháp gì có thể làm cho thi thể biến thành như vậy, nhưng biết một khi cho đối phương

phục sinh, mình cùng Tiểu Long khẳng định không cách nào đào tẩu, không có lưu chút chuẩn bị nào ở sau, bàn tay bao khỏa linh dịch, cấp tốc thu về.

- Hừ!

Bàn tay còn chưa tới trước mặt, đột nhiên một tiếng hừ lạnh vang lên bên tai, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy cánh tay xiết chặt, toàn thân cứng ngắc.

Chỉ thấy Vân Vũ Tử một mực nhắm mắt lại chẳng biết lúc nào đột nhiên mở mắt, trong hai tròng mắt đen nhánh bắn ra hào quang quỷ dị, hai ngón tay khô gầy niết ở trên cánh tay của hắn, một mực nắm chặt, căn bản tránh thoát không được.

- Ngươi không phải Vân Vũ Tử, là chưởng giáo Chí Tôn của Vân Vũ Tông, cường giả Kim Tiên cảnh kia...

Thấy một màn như vậy, trong nội tâm Nhiếp Vân rung mạnh, bởi vì quá mức khủng hoảng, toàn thân cũng ẩn ẩn run lên.

Cho tới giờ khắc này hắn rốt cục minh bạch chuyện gì xảy ra rồi.

Phục sinh tổ tiên căn bản là giả dối, mục đích thực sự là chưởng giáo đương đại của Vân Vũ Tông, đã luyện hóa thi thể tổ tiên, mưu toan lợi dụng Hỗn Độn linh dịch, trùng kích cảnh giới cao hơn!

Khó trách Nhiếp Vân cảm thấy để cho thi thể tử vong bao nhiêu năm sống lại không quá tin cậy, bạo loạn như thế chưởng giáo của Vân Vũ Tông cũng không xuất hiện... Nguyên lai cái thi thể này chính là hắn, hắn là cái thi thể này!

Ngay cả tổ tiên cũng không buông tha, tâm cơ thật sâu, thủ đoạn thật ác độc!

- Ta trăm phương ngàn kế để cho Phù Diêu nhúng tay, mục đích đúng là vì lợi dụng đại trận thôn phệ linh hồn hắn, đột phá Kim Tiên, một bước lên trời thành tựu Thánh Tiên đại đạo! Ngươi một gia hỏa từ đâu xuất hiện, cũng muốn cùng ta tranh đoạt Hỗn Độn linh dịch, nằm mơ!

Hừ lạnh một tiếng, một cổ như gió bão ý niệm trực tiếp oanh kích linh hồn của Nhiếp Vân.

Cổ ý niệm này vô cùng cường đại, mang theo xu thế nghiền áp, còn chưa tới trước mặt liền để cho linh hồn của Nhiếp Vân thất thủ, trước mắt xuất hiện ảo giác.

Ông!

Ngay thời điểm hắn không kiên trì nổi, khuyên tai ngọc phát ra hào quang ôn nhuận ngăn chặn oanh kích.

- Tráng sĩ chặt tay!

Đột nhiên thanh tỉnh, biết rõ Đạm Đài Lăng Nguyệt lần nữa cứu hắn một mạng, Nhiếp Vân cắn răng, tay trái biến thành lợi kiếm.

Phốc… thoáng một phát liền chặt đứt cánh tay bị Vân Vũ Tử bắt lấy.

Có được Mộc Sinh đan điền, đứt tay còn có thể tái sinh, mệnh ném đi, liền không còn rồi.

Ầm ầm!

Bị linh hồn của đối phương công kích, chặt đứt cánh tay chỉ là một phần ngàn hô hấp, ngay lúc đó phong ấn ở trên đầu lần nữa bị mặt quỷ công kích, mặt đất nổ vang, vô số đá vụn, kiến trúc biến thành tro bụi, tựa hồ không gian trận pháp đã đạt đến cực hạn, tùy thời có thể sụp đổ.

- Ân?

“Vân Vũ Tử” ở dưới loại lực lượng này trùng kích, thân thể cũng không khỏi run lên.

- Linh dịch, thu cho ta!

Nhiếp Vân biết rõ đây là cơ hội duy nhất, cánh tay trái lần nữa trảo

một cái, đồng thời linh hồn quấy phá.

Vèo… thoáng một phát, linh dịch bị thu vào Bắc Đẩu tinh cung.

- Muốn chết!

Thấy thằng này tráng sĩ chặt tay, không lo đào tẩu, còn tiếp tục cướp đoạt Hỗn Độn linh dịch.

“Vân Vũ Tử” rốt cục nổi giận, hai mắt phóng ra hào quang âm hàn như băng, như lợi kiếm, đồng thời ngón tay khô gầy đột nhiên điểm qua.

Ông!

Lực lượng bá tuyệt thiên cổ, quét ngang bát hoang, còn chưa tới trước mặt, phong ấn chung quanh liền phần phật nghiền nát, lột xác thành khe hở đen kịt.

Nơi này là không gian trận pháp, bản thân mạnh hơn Linh giới không ít, rõ ràng ở dưới một chỉ của hắn triệt để nghiền nát.

Răng rắc! Răng rắc!

Ngón tay của hắn cũng không đánh trúng thân hình Nhiếp Vân như hắn suy nghĩ, mà đánh vào một tảng đá, Thạch Đầu bị lực lượng cuồng bạo công kích, biến thành bụi phấn, ngay thời điểm “Vân Vũ Tử” muốn thanh trừ chướng ngại, lần nữa đánh chết gia hỏa trước mắt, lại phát hiện trong đá vụn có dòng điện điên cuồng vọt tới, để cho toàn thân hắn không tự chủ được co rút.

- Đây là Lôi Điện Thạch? Tại sao có thể có Lôi Điện Thạch tinh thuần như vậy?

Cảm nhận được cổ lực lượng này.

“Vân Vũ Tử” rốt cục thay đổi sắc mặt.

Tuy Lôi Điện trong tảng đá kia không đủ để giật chết hắn, nhưng đột nhiên đụng phải toàn thân cũng run lên, ý thức gián đoạn.

Trong Lôi Điện Thạch ẩn chứa Lôi Điện lực cực lớn, ngay cả cường giả Kim Tiên cảnh đột nhiên đụng phải cũng bất lực.

- Tiểu Long, đi!

Thân thể nhức mỏi, ngay sau đó nghe được một tiếng la lên, nhìn đi chỉ thấy gia hỏa trước kia xông lại, đã trốn ra đài cao, tinh thần khẽ động thu Ngũ Trảo Kim Long, quay người bỏ chạy.

- Trốn? Ngươi cho rằng chạy thoát sao?

Đường đường chưởng giáo Vân Vũ Tông, Kim Tiên cảnh đỉnh phong, rõ ràng bị một tiểu nhân vật trêu đùa.

Con mắt của “Vân Vũ Tử” lập tức đỏ lên, mạnh mẽ đứng dậy, ngón giữa chỉ về phía trước.

Ầm ầm!

Lực lượng hội tụ thành một dòng nước lũ, giống như sóng biển quay cuồng tuôn ra mà đến, ngay cả La Tiên cảnh đỉnh phong Tân Dậu Quyết cũng không ngăn được, bị xé rách thành mảnh vỡ.

- Đi!

Chứng kiến lực công kích sau lưng mạnh kinh người, Nhiếp Vân biết rõ một khi bị đánh trúng, khẳng định hẳn phải chết không thể nghi ngờ, Phượng Hoàng chi dực phát huy đến cực hạn, phối hợp thiên phú Thiên Hành sư, thiên phú Phong Hành sư cùng với thiên phú Lôi Điện sư, giống như tiễn rời cung, thời gian nháy con mắt liền thoát ra vài trăm mét.

- Ân? Rõ ràng trốn không thoát?

Tốc độ của hắn nhanh, nhưng công kích sau lưng nhanh hơn, gào thét tầm đó đã đi tới sau lưng, như giòi trong xương, căn bản trốn không thoát.

Rầm rầm!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân ý định trốn vào Bắc Đẩu tinh cung tránh thoát một kiếp, đột nhiên không gian lắc lư, ba vị Huyền Tiên Thái Thượng trưởng lão khoanh chân mà ngồi kia đồng loạt phun ra máu tươi.

Vách ngăn rốt cuộc không kiên trì nổi, mặt quỷ vọt xuống.

Mặt quỷ chính là Tu La Phù Diêu đại nhân, thực lực của hắn không kém "Vân Vũ Tử", vừa xông lại, lực lượng cuồng bạo lập tức va chạm với công kích hắn đánh ra, đánh nát cả trận pháp.

- Trốn!

Thấy hai đại cao thủ đụng vào nhau, lại đợi ở chỗ này, khẳng định hẳn phải chết không thể nghi ngờ, Nhiếp Vân nào dám dừng lại, lực lượng toàn thân vận chuyển, thiên phú Phong Hành sư vận hành đến mức tận cùng, tháo chạy ra phía ngoài.

- Hỗn Độn linh dịch là của ta, xuống!

------oOo------

Chương 1420: Bất diệt Kim Đan (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phù Diêu cùng "Vân Vũ Tử" tựa hồ cũng biết một khi tiểu tử kia đào tẩu, tất cả vất vả đều uổng phí, nên không có kích liệt chiến đấu, mà lẫn nhau cảnh giác, đồng thời quay người ra tay với Nhiếp Vân.

Ầm ầm!

Một cường giả Kim Tiên cảnh Nhiếp Vân liền ngăn không nổi, hai đại cao thủ đồng thời xuất kích thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang.

- Âm Sát hồ lô bạo!

Ở trong công kích cực lớn, đột nhiên vang lên một thanh âm kiên định, ngay sau đó hai người cảm thấy trước mắt vẽ một cái, toàn bộ không gian bị một mảnh âm sát khí nồng đậm che kín, rốt cuộc thấy không rõ lắm.

- Hừ!

Bàn tay của “Vân Vũ Tử” trảo một cái, âm sát khí đầy trời liền triệt để biến mất, vốn tưởng rằng có thể tìm được thiếu niên, lại phát hiện trước mặt rỗng tuếch, nào có nửa cái bóng người.

Đối phương rõ ràng ở lúc hai đại cường giả Kim Tiên cảnh công kích, biến mất vô tung vô ảnh!

- Thằng này khẳng định không chết, tìm kiếm cho ta, đào ba thước đất cũng phải móc ra cho ta!

Tinh thần của “Vân Vũ Tử” quét qua, bao phủ cả tông môn, kết quả lại không phát hiện một bóng người, không khỏi rống to, thanh âm gào thét như khóc như tố, âm hàn tận xương.

- Hỗn Độn linh dịch của ta, ngươi vậy mà luyện hóa thi thể tổ tiên, đại nghịch bất đạo, chết cho ta!

Phù Diêu đại nhân thật vất vả lao xuống lúc này cũng phát hiện Nhiếp Vân triệt để biến mất không thấy gì nữa, tức giận đến oa oa gọi bậy, chuyển dời lửa giận đến trên người “Vân Vũ Tử”, Quỷ Trảo duỗi ra, bay phất phới, hai cao thủ siêu cấp đối bính.

Rầm rầm rầm!

Trong lúc nhất thời không gian nghiền nát, trận pháp vỡ tung, toàn bộ Vân Vũ Tông như lâm vào tận thế, đỉnh núi cũng bị diệt một đoạn.

Hai đại cao thủ quyết đấu, cuối cùng bởi vì thế lực ngang nhau mà hành quân lặng lẽ.

Năm đó Vân Vũ tử cùng Phù Diêu chiến đấu bao nhiêu lần, đều không thể triệt để diệt sát hắn, chớ nói chi là hậu bối tử tôn.

Phù Diêu cũng không cách nào đánh chết chưởng giáo Vân Vũ Tông đã luyện hóa thi thể Vân Vũ tử, cả hai đánh cho không biết bao lâu thời gian, phá huỷ bao nhiêu kiến trúc, cuối cùng từng người lui về.

Hai hổ tranh chấp, lại tiện nghi một gia hỏa không biết từ nơi nào xuất hiện, thậm chí hai người cũng không biết người kia là ai, đến cùng có thực lực gì, để cho tất cả mọi người phiền muộn đến cực điểm.

Nhất là chưởng giáo Vân Vũ Tông, vất vất vả vả ngưng luyện ra Hỗn Độn linh dịch, nếu như không bị trộm, hắn có thể cùng thi thể Vân Vũ tử hoàn mỹ dung hợp, thực lực bạo tăng, chính thức thành tiên thành thánh.

Đạt tới Thánh Tiên cấp, mới có thể chính thức du lịch Linh giới, lao ra Ngạo Võ Châu, đại phóng quanh minh.

Đáng tiếc, những cái này hiện tại đã biến thành mộng tưởng.

- Tra xét rõ ràng nhân khẩu trong khoảng thời gian này ra vào tông môn, ta ngược lại muốn nhìn, rốt cuộc là ai!

Dàn xếp tốt tông môn đã lâm vào hỗn loạn, chưởng giáo Vân Vũ Tông hạ đạt xuống tử lệnh.

.....

Vân Vũ Tông náo động hỗn loạn không chịu nổi, các đệ tử đều điều tra bốn phía, khắp nơi tìm kiếm vị đầu sỏ gây nên kia, nhưng lại không biết trong một gian phòng ở tông môn trưởng lão viện.

Két.. một tiếng, cửa phòng mở ra.

Kỷ Cường trưởng lão đi ra.

Kỷ Cường trưởng lão ở thời điểm náo động, được chưởng giáo an bài ở cách cửa đá không xa thủ hộ, về sau hai đại cường giả chiến đấu thừa dịp loạn trốn thoát. Bởi vì có đệ đệ của hắn Huyền Tiên

cảnh Kỷ Phật chăm sóc, nên không không bị thương tích gì.

- Trưởng lão, hiện tại chưởng giáo nghiêm lệnh tuần tra, chúng ta đi chỗ nào?

Chúc Hải thấy hắn ra khỏi phòng, vội vàng đi tới.

- Đi ra ngoài tìm xem, ở chỗ này làm sao có thể tìm được! Ngươi ở nơi này trông coi, ta một mình một người là được!

Kỷ Cường trưởng lão khoát tay chặn lại, nghênh ngang đi ra ngoài, rất nhanh cưỡi Giao Long mã đi ra Vân Vũ Tông.

Ở trên lưng ngựa chạy như điên một ngày một đêm, không biết đã cách Vân Vũ Tông mấy ngàn dặm, lúc này mới ngừng lại.

- Đại nhân, ta đã dựa theo phân phó đi ra. Ngươi... có thể giúp ta giải trừ cấm chế trên người hay không...

Ngừng lại, vẻ mặt Kỷ Cường trưởng lão sợ hãi nhỏ giọng nói, giống như lầm bầm lầu bầu, lại giống như nói chút ít sự tình với người nào đó.

Hô...

Hắn vừa dứt lời, không khí trước mắt vặn vẹo, một bóng người đột ngột xuất hiện.

Bóng người vừa xuất hiện lập tức duỗi lưng một cái, phá đi giam cầm, trên mặt lộ ra biểu lộ cực kỳ hưng phấn.

- Rốt cục trốn ra, nhờ trước kia không có đào tẩu, bằng không thì, cho dù trốn lại xa, cũng tránh không khỏi Kim Tiên đuổi giết!

Hừ nhẹ một tiếng, bóng người nở nụ cười, quay đầu nhìn Kỷ Cường.

Người này chính là Nhiếp Vân trước kia cướp đoạt Hỗn Độn linh dịch.

Ngày đó ở Vân Vũ Tông, hai đại cao thủ đồng thời ra tay. Chỉ cần đụng vào hẳn phải chết không thể nghi ngờ, Nhiếp Vân ném ra âm sát khí, tạm thời bao phủ tầm mắt mọi người, thừa cơ trốn vào Bắc Đẩu tinh cung mới tránh thoát một kiếp.

Tránh thoát một kiếp Nhiếp Vân vốn tưởng rằng nhất định sẽ bị đối phương phát hiện, hơn nữa bắt được, đột nhiên cảm nhận được linh hồn lạc ấn của mình, thấy được Kỷ Cường trưởng lão vẻ mặt đang bối rối.

Thời khắc nguy cơ, ở đâu quản được nhiều như vậy, linh hồn lập tức khống chế Kỷ Cường trưởng lão, cũng biến hóa Tinh Cung thành một lốm đốm thật nhỏ dấu ở trong cơ thể đối phương.

Linh hồn điều tra có thể điều tra ra hơi bụi thật nhỏ, từng chút một lạc ấn, còn tiến vào thân thể con người, cùng huyết mạch tương dung, hơn nữa Kỷ Cường tận lực giấu diếm, nên không bị phát hiện, cũng bởi vì như vậy, mới để Nhiếp Vân tránh được một kiếp.

Về phần vì sao có thể khống chế Kỷ Cường trưởng lão, vô cùng đơn giản, đúng là Cửu Dương Liệt Hỏa đan giả kia!

Viên thuốc này giấu ở trong Khí Hải của Kỷ Cường, tựa như một quả bom hẹn giờ, một khi đụng vào sẽ thiêu Khí Hải thành tro bụi, Kỷ Cường trưởng lão cho dù lá gan lại lớn, cũng không dám phản kháng.

Ly khai địa phương nguy hiểm, Nhiếp Vân cũng không sốt ruột ly khai Vân Vũ Tông, mà như trước để cho Bắc Đẩu tinh cung biến thành hơi bụi giấu ở trong cơ thể Kỷ Cường, chưởng giáo Vân Vũ Tông một mực cho là hắn trốn ra bên ngoài, bốn phía truy tra, lại không thể tưởng được chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất, hắn giấu ở tông môn, ngược lại để cho đối phương không thể cảm giác.

Thẳng đến danh tiếng đã qua, lúc này mới lệnh Kỷ Cường ly khai, tới đây.

- Giải trừ cấm chế trên người ngươi? Rất đơn giản!

Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, ngón tay điểm ra, trong mắt phóng

xuất hào quang đầu độc.

------oOo------

Chương 1421: Bất diệt Kim Đan (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngủ a, sau khi ngươi tỉnh lại sẽ quên chuyện của ta...

Chỉ chốc lát, Kỷ Cường trưởng lão té xỉu trên đất, thần thái an tường.

Hiện tại sức chiến đấu của Nhiếp Vân vốn mạnh hơn hắn, rất nhanh liền đầu độc được đối phương, sau khi đầu độc lại để cho hắn quên mất trí nhớ liên quan tới mình, vô cùng đơn giản.

Về phần vì sao không giết Kỷ Cường, có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, loại cường giả như Kỷ Cường ở tông môn đã có ngọc bài linh hồn, một khi tử vong, nhất định sẽ bị phát hiện, phiền toái không nhỏ.

Thứ hai, đệ đệ Kỷ Phật của Kỷ Cường là cường giả Huyền Tiên cảnh, lúc trước nguy hiểm như vậy cũng không chết, nói rõ trên người khẳng định có lưu lại chuẩn bị ở sau, tùy tiện đánh chết, một khi lộ ra lạc ấn, được không bù mất.

Cho nên, còn không bằng không giết lưu hắn một mạng, dù sao trí nhớ của hắn bị tẩy trừ, cũng không biết mấy ngày nay đến cùng xảy ra chuyện gì, cũng không biết Nhiếp Vân đào tẩu.

- Hiện tại đi Tân Quận thành khảo hạch đẳng cấp Khu Tu sư, bất quá trước đó, luyện thành Bất Tử chi thân lại nói!

Phượng Hoàng chi dực triển khai ở trên không trung, bay cả buổi, Nhiếp Vân tìm địa phương vắng vẻ ngừng lại, lần nữa để cho Bắc Đẩu tinh cung biến thành một hạt cát thật nhỏ, chui vào.

Hiện tại hắn có hai chuyện cần làm, thứ nhất, đi Tân Quận thành khảo hạch đẳng cấp Khu Tu sư, thứ hai, luyện thành Bất Tử chi thân, sử dụng Linh Hồn chi khí, triệu hoán linh hồn đệ đệ Nhiếp Đồng về, để cho hắn phục sinh.

Khoảng cách cùng Hứa Hinh Thiến ước định một tháng, còn có một thời gian ngắn, đi Tân Quận thành sớm như vậy cũng không có việc gì làm, còn không bằng trước luyện thành Bất Tử chi thân, cứu sống Nhiếp Đồng lại nói.

Tiến vào Bắc Đẩu tinh cung, Nhiếp Vân kêu Tinh Cung chi linh lên.

- Hỗn Độn linh dịch đã được rồi, làm sao tiến hóa thành Hoang Cổ Thánh Thể?

Chỉ về phía trước, một giọt chất lỏng xuất hiện ở trên không trung, tản mát ra khí tức cổ xưa, yên lặng, cường đại đến cực điểm, tựa như ở trên không trung tấu lên khúc nhạc hoa lệ.

- Thật sự là Hỗn Độn linh dịch!

Tinh Cung chi linh nhìn một hồi, mở miệng nói:

- Tuy còn không có đạt tới tinh khiết nhất, nhưng có chút ít còn hơn không, đã xem như không tệ rồi!

- Không có đạt tới tinh khiết nhất?

- Đúng vậy, Tinh Quân trực tiếp từ Hỗn Độn cô đọng mới là thuần chính nhất, cái này nhiều nhất chỉ có sáu bảy thành độ tinh khiết, hẳn là dùng thủ đoạn khác ngưng luyện ra, không tính là tốt nhất!

Tinh Cung chi linh nhếch miệng.

- Sáu bảy thành độ tinh khiết...

Nhiếp Vân có chút im lặng.

Hắn cửu tử nhất sinh, luân phiên xếp đặt thiết kế mới đạt được một giọt như vậy, bề ngoài giống như ở trong mắt nàng không coi vào

đâu, ai, làm người chênh lệch thật là lớn a!

Nếu những gia tộc căn bản không cần khó khăn như vậy, có thể lấy ra linh dịch tốt nhất, thật không biết đệ tử của những gia tộc đó, tu luyện sẽ nhanh bao nhiêu.

- Thứ này phục dụng như thế nào, làm sao có thể để cho thân thể trở nên càng thêm thích hợp tu luyện, càng thêm tinh khiết?

Không đi so đo những cái này, Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Hỗn Độn linh dịch là từ Hỗn Độn chắt lọc, không thể dùng miệng nuốt, nếu không sinh cơ sẽ bị mất đi, cường giả Kim Tiên cảnh cũng không thể may mắn thoát khỏi, chỉ có thể dung nhập mi tâm, dần dần hòa tan!

Tinh Cung chi linh nói.

- Dung nhập mi tâm, dần dần hòa tan? Điều này cần bao lâu thời gian?

Nhiếp Vân không nghĩ tới thứ này rõ ràng sử dụng như vậy, lông mày không khỏi nhăn lại.

- Cái này ta cũng không biết, bất quá tốn hao thời gian khẳng định không ngắn, như vậy đi, ngươi có thể đề luyện ra Thiên Diệp Tiên Liên tới dung hợp, xứng thành dược vật tu luyện Bất Tử chi thân, như vậy một khi luyện hóa toàn bộ hai loại đồ vật, cũng chẳng khác nào luyện thành Bất Tử chi thân rồi!

Tinh Cung chi linh nói.

- Còn có thể làm như vậy? Ân, được!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Nếu như có thể dung hợp Thiên Diệp Tiên Liên cùng Hỗn Độn linh dịch chung một chỗ, cho dù luyện hóa chậm, đối với mình trợ giúp cũng cực kỳ lớn, dù sao một khi triệt để luyện hóa chẳng khác nào tu thành Bất Tử chi thân, không cần sợ hãi nguy hiểm.

- Vậy tốt, hai dạng đồ vật này dung hợp cực kỳ phiền toái, phải là Luyện Đan Tông sư có năng lực khống chế dược tính rất mạnh mới có thể hoàn thành, chỉ cần có một tia chênh lệch, sẽ thất bại trong gang tấc! Chủ nhân phải cẩn thận!

Tinh Cung chi linh cười nói.

- Yên tâm đi, điểm ấy ta còn có tự tin!

Nhiếp Vân nói.

Là người của hai thế giới, thiên phú mạnh nhất tuyệt đối phải kể tới luyện đan, khống chế dược tính dung hợp hai dạng đồ vật chung một chỗ, đối với một ít Luyện Đan Tông sư mà nói là khó có thể hoàn thành, nhưng với hắn mà nói, không coi vào đâu.

Rất nhanh, Tinh Cung chi linh liền nói ra phương pháp, tinh thần của Nhiếp Vân tập trung, dựa theo nàng yêu cầu, khống chế đan hỏa, chậm rãi luyện hóa Thiên Diệp Tiên Liên cùng Hỗn Độn linh dịch.

Không biết qua bao lâu, có thể là ba ngày, cũng có thể là một tuần, Nhiếp Vân thu lại hỏa diễm, một dược hoàn màu vàng xuất hiện ở trước mắt, hào quang sáng chói, lập loè sinh huy.

- Đã luyện thành!

Chứng kiến dược hoàn này, Nhiếp Vân biết rõ hắn hoàn mỹ dung hợp hai tuyệt thế bảo vật chung một chỗ, chỉ cần triệt để luyện hóa, thì có thể luyện thành Bất Tử chi thân.

- Chủ nhân cẩn thận, hiện tại ta đánh viên thuốc này vào mi tâm của ngươi, ngươi mỗi ngày dùng ý chí cọ rửa nó, nhanh thì một tháng, chậm thì vài năm, nhất định có thể triệt để dung nhập dược tính vào thân hình, từ đó bất tử bất diệt.

Tinh Cung chi linh nắm dược hoàn, mặt mũi tràn đầy tươi cười.

- Đến đây đi!

Sắc mặt Tinh Cung chi linh ngưng trọng nặn ra mấy cái pháp quyết, đột nhiên điểm lên trán Nhiếp Vân, dược hoàn màu vàng lập tức tiến vào mi tâm của hắn, không đến nửa cái hô hấp liền chui vào.

Chợt, Nhiếp Vân liền chứng kiến trong thức hải của mình có một viên cầu màu vàng không ngừng xoay tròn, tản mát ra khí tức làm cho người an tường thư thái, ở dưới cổ khí tức này, linh hồn của hắn giống như đã nhận được tẩm bổ cực lớn, từng ý niệm có thể phân liệt thành một tiểu nhân, tự mình sống sót.

- Cái này là bất tử bất diệt? Quá cường đại...

Trong nội tâm sảng khoái, khí lưu chậm rãi dung hợp thân thể, Nhiếp Vân như phát hiện một đại lục mới, toàn thân không tự chủ được rung động lắc lư.

Khí lưu dung hợp thân thể, Nhiếp Vân phát hiện cơ bắp lây dính khí tức của Bất

Diệt Kim Đan, sẽ lập tức phân liệt ra, hình thành một hệ thống tuần hoàn độc lập, tựa như phân liệt ra một cái mình khác.

------oOo------

Chương 1422: Ta là Tu La Vương (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người sở dĩ không thể phân cách, là vì có huyết dịch tuần hoàn chỉnh thể, hệ thần kinh, hệ hô hấp, một khi phá hư chẳng khác nào gián đoạn loại tuần hoàn này, lục phủ ngũ tạng không được cung cấp dinh dưỡng, linh hồn không được huyết mạch duy trì, từ đó tử vong.

Bất Tử chi thân bất đồng, là phân liệt mỗi một tế bào thành một chỉnh thể đặc biệt, giống như thảm thực vật, có thể từ không trung rút ra linh khí duy trì sinh mệnh, hình thành một tuần hoàn riêng.

Nói cách khác mỗi một tế bào đều bị phân liệt thành một Nhiếp Vân, triệt để lột xác thành công, khi đối chiến với người khác, chỉ cần một tế bào chạy thoát, thì có thể lần nữa Niết Bàn trọng sinh, bất tử bất diệt.

Thật đúng là đủ đáng sợ!

Đương nhiên, trên thế giới cũng không có người bất tử bất diệt chính thức, vô luận tế bào hay linh hồn đều có tuổi thọ, tuổi thọ đạt tới, liền sẽ chết.

Hiện tại tuổi thọ của Nhiếp Vân chỉ đột phá ba vạn, không phải Vĩnh Hằng bất diệt, một khi vượt qua niên hạn này, đồng dạng sẽ chết.

Dù như thế, cũng cực kỳ đáng sợ, giống như người khác chém ngươi một kiếm, không giết chết, còn lập tức phân liệt thành hai mình, lá gan đối thủ hơi nhỏ một chút, chỉ sợ có thể trực tiếp hù chết.

- Loại tốc độ lột xác này thật đúng là đủ chậm, một tháng khẳng định không đủ...

Hiểu nguyên lý cùng chỗ cường đại của Bất Tử chi thân, Nhiếp Vân lòng tràn đầy hưng phấn, đồng thời lại cảm thấy có chút nóng lòng.

Bất Diệt Kim Đan ở trong thức hải chậm chạp xoay tròn, khí lưu tùy ý xuyên thẳng qua ở trong người, ai cũng không biết lúc nào sẽ dung hợp cùng thân thể, hơn nữa nhìn tốc độ dung hợp, một tháng khẳng định làm không được, thật không biết phải tới năm nào tháng nào.

Bất quá, mặc kệ bao lâu, chỉ cần chăm chỉ tu luyện, sớm muộn gì cũng triệt để thành công, trở thành dựa vào lớn nhất của hắn.

- Tốt rồi, chủ nhân của ta, có thể mấy tháng liền đạt được Bất Tử chi thân, loại năng lực khủng bố này, đổi lại bất luận kẻ nào ở Linh giới chỉ sợ cũng thỏa mãn...

Tựa hồ nhìn ra lòng của hắn, Tinh Cung chi linh cười nói.

- Ách... Đúng a!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Hoàn toàn chính xác, nấu cơm ngon không sợ muộn, loại năng lực Bất Tử chi thân này, đừng nói mấy tháng, cho dù chờ thêm vài năm, vài thập niên, đối với rất nhiều người ở Linh giới mà nói, cũng sẽ không sốt ruột.

Dù sao ở Linh giới, người bình thường tuổi thọ đều vượt qua vạn năm, vài năm, vài thập niên thậm chí mấy trăm năm đối với bọn họ mà nói đều là sự tình mấy tức, thường thường bế quan một lần đã trôi qua rồi.

- Hiện tại Bất Tử chi thân cùng trước kia dự đoán không quá đồng dạng, ta là trước đi Tân Quận thành khảo hạch thiên phú Khu Tu sư, hay triệu hoán linh hồn của đệ đệ?

Phóng đoan không chính xác, vấn đề lần nữa bày ở trước mặt.

Tính toán thời gian một chút, cùng Hứa Hinh Thiến ước định một tháng hiện tại chỉ có ba ngày, bất quá vị trí hiện tại, cách Tân Quận thành cũng không xa, dùng Phượng Hoàng chi dực phi hành mà nói, nửa ngày liền có thể tới, cũng không phải rất gấp.

Về phần chuyện thứ hai, như cũ là sử dụng Linh Hồn chi khí, triệu hoán linh hồn của đệ đệ Nhiếp Đồng.

Hai chuyện này, đến cùng trước tiến hành cái nào, thì cần phải định giá.

- Sử dụng Linh Hồn chi khí triệu hoán, vạn nhất Nhiếp Đồng phục sinh lại, cũng có được năng lực Khu Tu sư, có thể theo ta chung một chỗ khảo hạch!

Cẩn thận suy nghĩ một chút, quyết định vẫn trước triệu hoán linh hồn của đệ đệ.

Nhiếp Đồng vì hắn, sinh tử không bỏ, mà hắn thời gian dài như vậy, có cơ hội để cho đối phương phục sinh, lại bởi vì sợ hãi mà do dự,

thật sự quá xin lỗi rồi.

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân ly khai Bắc Đẩu tinh cung, tìm sơn cốc yên lặng, thả thi thể đệ đệ ra.

Thi thể Nhiếp Đồng, lúc trước hắn từ phàm giới dùng Bắc Đẩu tinh cung mang qua, nằm ở trên mặt đất, đồng dạng như một năm trước, trông rất sống động, không có bất kỳ hô hấp.

Dung nhan hơi góc cạnh, mang theo kiên nghị quả quyết, hiển lộ rõ ràng ra tính cách, chỉ cần nhận định sự tình, tuyệt sẽ không lùi bước.

Vững vàng xuống tâm tình kích động, nhẹ nhàng cầm khuyên tai ngọc mà Đạm Đài Lăng Nguyệt lưu lại ở lòng bàn tay.

Chỉ có một đạo Linh Hồn chi khí, Nhiếp Đồng, Di Tĩnh đều là linh hồn nghiền nát, cần triệu hoán, trước triệu hoán đệ đệ lại nói.

- Tiểu Long, ngươi ở nơi này thay ta thủ hộ!

Thiên phú đặc thù xếp hạng Top 10 có tính duy nhất, nếu như sử dụng Linh Hồn chi khí mà nói, nhất định sẽ quấy nhiễu Nhan Chi kia, vì phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, vẫn là để cho Tiểu Long trước bảo hộ thoáng một phát.

Tiểu Long thôn phệ Huyền Tiên Kim Đan, thành công tấn cấp đến La Tiên cảnh, tuy còn không có đạt tới đỉnh phong, nhưng bằng vào huyết mạch, đối mặt cường giả Huyền Tiên cảnh bình thường cũng có thể chiến một trận.

Đương nhiên, cùng Linh Hồn sư khẳng định không cách nào so sánh được, chỉ có thể ký thác đối phương không tìm mình phiền toái.

An bài Tiểu Long xong, lại bố trí một trận pháp cự đại, làm gần cả buổi, lúc này Nhiếp Vân mới chuẩn bị tốt.

Tinh thần xúc động, nhẹ nhàng rút khí tức trong khuyên tai ngọc qua, đầu ngón tay giao hòa, lập tức cảm thấy một cổ lực lượng to

lớn để cho linh hồn xé rách, tuôn ra mà đến.

Lần trước chỉ hơi đụng một cái, cùng loại tiếp xúc chân thật này hoàn toàn bất đồng, Nhiếp Vân cảm thấy cả người lâm vào trong Hồng Hoang trường hà, Thôn Phệ Chi Lực cực lớn, không ngừng hủ thực lấy linh hồn, để cho hắn tùy thời có thể mất đi ý thức.

- Vô danh pháp quyết giao phó thuộc tính!

Nhiếp Vân có được kinh nghiệm tiếp xúc Kịch Độc chi khí, tinh thần vội vàng khẽ động.

Ban đầu trước khi hình thành Kịch Độc đan điền, lần thứ nhất tiếp xúc Kịch Độc chi khí thiếu chút nữa bị độc chết, sau khi hình thành kịch độc đan điền, liền có thể sử dụng loại khí tức đặc thù này rồi.

Tuy không biết có thể hình thành Linh Hồn đan điền hay không, nhưng vẫn phải thử một chút.

Ông!

Cảm ngộ xong Linh Hồn chi khí, một đan điền trong cơ thể Nhiếp Vân xoay tròn, không ngừng chấn động, nhưng ở dưới một cổ áp lực cực lớn, không cách nào hình thành Linh Hồn đan điền.

Cổ áp lực này đến từ hư không vô tận, tựa hồ chế định đạo lý nào đó, không cho phép cùng một thời gian, cùng một thời không xuất hiện hai Linh Hồn sư.

Thiên Đạo!

Nhiếp Vân biết rõ làm ra loại chế ước này không phải Nhân loại, mà là Thiên Đạo.

- Tuy không có hình thành Linh Hồn đan điền, nhưng Linh Hồn chi khí đối với linh hồn của ta không có ảnh hưởng rồi...

------oOo------

Chương 1423: Ta là Tu La Vương (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù không giống như thiên phú khác, lập tức hình thành đan điền tương ứng, nhưng trải qua vô danh pháp quyết vận chuyển, Linh Hồn chi khí ăn mòn linh hồn hắn triệt để tiêu tán, ở trong cơ thể hắn nhẹ nhàng du đãng, không có bất kỳ nguy hại, dịu dàng ngoan ngoãn như là thiên phú đặc thù của hắn.

- Linh hồn biến mất ở chỗ sâu trong thời không, Nhiếp Vân ta dùng danh nghĩa linh hồn, triệu hoán bọn ngươi trở lại...

Vận chuyển Linh Hồn chi khí, một thanh âm cổ quái quỷ dị lập tức từ trong miệng Nhiếp Vân vang lên, tản mát ra tiết tấu sóng âm kỳ lạ, Tiểu Long nghe được cũng cảm giác không kiên trì nổi, buồn ngủ.

Thanh âm ttriệu hoán ngâm xướng ra, trước mặt Nhiếp Vân phảng phất như lập tức xuất hiện một trường hà, trường hà này treo ở chỗ sâu trong thời không vô tận, không ngừng lập loè, phảng phất như do rất nhiều linh hồn tạo thành, đều có quỹ tích thuộc về mình, đại biểu cho đủ loại phẩm chất cùng tính cách.

- Đó là Nhiếp Đồng...

Thời gian nháy con mắt, con mắt thấy được ở chỗ sâu trong Trường Hà có một thân ảnh nhỏ gầy, hai mắt như lưỡi đao bén nhọn, hành tẩu ở trong dòng sông, tựa như chúng sinh bình thường, không hề kỳ lạ.

- Tới a, Nhiếp Đồng, ta giao phó ngươi sinh mệnh mới, linh hồn nghiền nát một lần nữa tổ hợp, ngươi là người Linh Hồn sư chiếu cố...

Tiếng ngâm xướng lần nữa vang lên, không có chút tình cảm nói với Nhiếp Đồng.

Vèo!

Bị lực lượng khổng lồ hấp dẫn, lao đến bên Nhiếp Vân, chậm rãi cùng thi thể trước mắt chậm rãi dung hợp.

- Thành công rồi...

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân biết rõ hắn đã mượn nhờ Linh Hồn chi khí gọi linh hồn nghiền nát của Nhiếp Đồng trở về, lúc này nắm đấm xiết chặt, hai mắt nhìn chằm chằm thi thể.

Thi thể trước mắt gầy yếu, sắc mặt càng ngày càng hồng nhuận phơn phớt, ngực lúc lên lúc xuống, bắt đầu có hô hấp.

- Nhiếp Đồng...

Chứng kiến một màn trước mắt, Nhiếp Vân chưa bao giờ khẩn trương qua như vậy, sắc mặt cũng trướng đến đỏ thẫm, hô hấp dồn dập.

Hô...

Hai mắt Nhiếp Đồng mở ra, đứng lên.

- Nhiếp Đồng, ngươi đã tỉnh...

Chứng kiến bộ dạng này, Nhiếp Vân vội vàng đi tới, trong mắt hưng phấn.

Ông!

Nhiếp Đồng mở ra hai con ngươi, nghe được thanh âm quay đầu nhìn qua, trên mặt không bi không thích, không có bất kỳ biểu lộ.

- Ha ha, ta rốt cục một lần nữa sống lại rồi!

Đột nhiên Nhiếp Đồng cất tiếng cười to, một hồi khí tức làm cho người âm hàn điên cuồng từ trong cơ thể hắn truyền ra, để cho người cảm thấy tim đập nhanh.

- Nhiếp Đồng, ngươi làm sao vậy?

Nhiếp Vân vội vàng đi về phía trước, một phát bắt được bả vai của đệ đệ, lớn tiếng hỏi.

- Cút ngay!

Hai mắt Nhiếp Đồng đột nhiên bắn ra một đạo quang mang, bàn tay nhu nhược đột nhiên oanh kích đến ngực của Nhiếp Vân.

Bành!

Nhiếp Vân không nghĩ tới hắn sẽ ra tay, không hề phòng bị, lập tức bay ra ngoài, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, bị trọng thương.

- Ngươi... Ngươi...

Giãy dụa đứng lên, hai mắt Nhiếp Vân trừng trừng, kinh hãi muốn chết.

Vừa rồi uy lực một chưởng của đối phương, có thể đánh bay hắn, nói rõ thực lực ít nhất đạt đến La Tiên cảnh... Điều này sao có thể?

Thời điểm Nhiếp Đồng chết, chỉ là Chí Tôn bình thường, ngay cả Bí Cảnh cũng không có đạt tới, làm sao sẽ có được thực lực La Tiên cảnh?

Cái này thật là quỷ dị!

- Hắc hắc, cảm giác sống lại thực tốt!

Một chiêu đánh bay Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng cũng không thừa thắng xông lên, mà hít vài hơi, phát ra tiếng cười điên cuồng.

Rống!

Tiếng cười của hắn không có chấm dứt, Tiểu Long thấy khác thường, đột nhiên giận lên, trong tiếng rồng ngâm, thân hình đạt đến mấy trượng, nâng móng vuốt, đột nhiên xé rách xuống.

Uy lực này có thể so với Huyền Tiên, khí lưu màu vàng kích động,

bay thẳng đến Nhiếp Đồng.

- Tiểu Long, kia là đệ đệ ta...

Nhiếp Vân không nghĩ tới Tiểu Long đột ngột tiến công, hơn nữa vừa ra tay liền là tuyệt chiêu mạnh nhất, sắc mặt nhịn không được biến đổi.

- Ha ha, lần trước chết ở trên tay của ta, lần này cũng khẳng định không thắng được!

Chứng kiến Tiểu Long tiến công, Nhiếp Đồng cũng không bối rối, ngược lại cười to, một quyền đánh ra!

Bành!

Một người một rồng va chạm, tuyệt chiêu của Tiểu Long cũng không chiếm được chỗ tốt, mà toàn thân chấn động, từ không trung rớt xuống, ở trên mặt đất ném ra cái hố to.

Sức chiến đấu của Tiểu Long có thể so với Huyền Tiên cảnh sơ kỳ, rõ ràng không phải là đối thủ của hắn!

- Ngươi... Không phải Nhiếp Đồng, ngươi rốt cuộc là ai?

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân có ngốc cũng minh bạch thiếu niên ở trước mắt, đã không còn là đệ đệ Nhiếp Đồng, mà biến thành một người khác.

- Ta là ai? Hỏi rất hay!

Nhiếp Đồng ngừng một chút, cúi đầu nhìn Nhiếp Vân cách đó không xa, dùng thoại ngữ lạnh lùng không mang theo bất cứ tia cảm tình nào nói ra.

- Ta là Tu La Vương!

- Tu La Vương?

Nghe được ba chữ kia, toàn thân Nhiếp Vân không khỏi cứng đờ, ý

thức hỗn loạn, ngốc tại nguyên chỗ.

Tu La Vương, thế nào lại là Tu La Vương?

Tu La Vương là Vương giả duy nhất của Tu La nhất tộc, tồn tại cường đại nhất, huyết thống đẳng cấp nghe nói đã đạt đến cấp thứ sáu, là siêu cấp đại nhân vật rong ruổi thời kỳ thượng cổ, như thế nào... tại sao lại xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa là đệ đệ Nhiếp Đồng!

- Chẳng lẽ là ở không gian Cửu Long kéo liễn, ngươi đoạt xá Nhiếp Đồng?

Đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, hai mắt Nhiếp Vân đỏ thẫm.

Ban đầu ở không gian Cửu Long kéo liễn, Hoàng cùng Tu La Vương chiến đấu, vẫn cho rằng thi thể cự đại kia là Hoàng, hiện tại xem ra, chỉ sợ đúng là chân thân của Tu La Vương!

Bởi vì, đệ đệ chỉ cùng thi thể cự đại tiếp xúc qua.

- Đoạt xá? Ha ha, chẳng lẽ ngươi cho ta đường đường Tu La Vương, huyết mạch cao quý sẽ đoạt xá sinh mệnh đê tiện như các ngươi? Đó là bản thể trọng sinh, ta chỉ là quán thâu một bộ phận năng lượng tới mà thôi!

Tu La Vương liếc nhìn Nhiếp Vân, cười lạnh.

- Trọng sinh bản thể? Nhiếp Đồng là bản thể của ngươi?

Nhiếp Vân chỉ cảm thấy rét lạnh thấu xương.

Nhiếp Đồng là Tu La Vương, cái này... làm sao có thể?

Tuy trong nội tâm không thừa nhận, nhưng loại ý nghĩ này vừa xuất hiện, một cảm giác để cho hắn không thể không thừa nhận dần dần thành hình.

Nhiếp Đồng vừa ra đời liền thể hiện ra thiên phú bất thường, người khác dùng độc dược sẽ chết, hắn dùng rõ ràng có thể tấn cấp! Tuổi còn nhỏ thì đến được cảnh giới Mệnh Kiếm, ngay cả rất nhiều đại

năng ở Linh giới cũng không đạt được...

Có lẽ, hắn thật sự là Tu La Vương trọng sinh, bằng không thì tại sao lại có thiên phú nghịch thiên như vậy?

------oOo------

Chương 1424: Nhiếp Đồng tín niệm (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đã có loại ý nghĩ này, ý thức của Nhiếp Vân thoáng một phát trở lại lúc trước Đạm Đài Lăng Nguyệt lần thứ nhất chứng kiến thi thể đệ đệ, sắc mặt nàng biến hóa, toàn thân run rẩy, hơn nữa nói “xem ra đây là Thiên Ý”!

Đoán chừng, lúc ấy nàng đã nhìn ra Nhiếp Đồng là Tu La Vương!

Nhưng Thiên Ý không thể trái, mặc dù nàng là Thiên Đạo sư, cũng không cách nào nghịch chuyển.

Hơn nữa, cẩn thận hồi tưởng lại, ban đầu ở Kiếm Thần Tông tàng bảo khố, ngọc bài chứa chữ sát kia, chỉ sợ là của Tu La, mình ngăn cản không nổi, mà thi thể Nhiếp Đồng nhẹ nhàng sờ liền đánh nát ngọc bài.

Khi đó hắn còn không có tiến vào không gian Cửu Long kéo liễn!

Cẩn thận nhớ lại, rất nhiều sự tình biểu hiện, đệ đệ Nhiếp Đồng, hoàn toàn chính xác là Tu La Vương!

- Nạp vật, đan hỏa, thuần thú, truy tung, trị liệu... Lôi Điện, Phong Hành... Chậc chậc, không nghĩ tới ngươi rõ ràng có nhiều thiên phú như vậy, rất tốt, ngươi đã là sinh mệnh đầu tiên sau khi ta trọng sinh, hơn nữa lại có nhiều thiên phú như vậy, coi như chất dinh dưỡng của ta, làm vật hiến tế thứ nhất a!

Tu La Vương cảm thụ thân thể trọng sinh một hồi, đột nhiên ánh mắt tập trung ở trên người Nhiếp Vân, con mắt càng ngày càng

sáng.

Tuy Nhiếp Vân không có triển lộ ra rất nhiều thiên phú, nhưng Tu La Vương là nhân vật để cho cả Linh giới run rẩy, liếc liền nhìn ra.

- Muốn ăn ta, vậy trước hết giết ta rồi nói sau!

Thấy trong miệng dung nhan quen thuộc nói ra thoại ngữ lạnh lùng như thế, tâm của Nhiếp Vân sắp nát, có đè nén khó chịu, ánh mắt càng ngày càng kiên định.

Đối phương không phải đệ đệ Nhiếp Đồng, mà là Tu La Vương, đã như vậy, không cần phải giảng ân tình, có chỉ là chiến đấu cùng cừu hận.

- Ah? Chỉ bằng ngươi? Ha ha, công phu mèo quào, ngươi thật cho là mình rất lợi hại sao?

Tu La Vương như nghe được chuyện cười, cười ra tiếng.

Tiếng cười của hắn còn không có chấm dứt, một đạo lôi quang lập tức kích xạ đến, ở trước mặt hắn đột nhiên nổ tung.

Nhiếp Vân đã ra tay!

Ngươi đã không phải Nhiếp Đồng, ta liền xuất thủ!

Hắn cũng là người quyết đoán, không có ý tứ không quả quyết, tuy ân tình của Nhiếp Đồng đối với hắn rất lớn, nhưng nếu như đối phương không phải ý thức của đệ đệ, hắn đồng dạng sẽ không nương tay.

Lôi Đình Cửu Châu!

Vừa ra tay hắn liền thi triển ra công kích mạnh nhất, Lôi Điện lập loè đầy trời, hào quang văng khắp nơi.

Bành!

Toàn bộ lực lượng của Lôi Đình Cửu Châu không hề giữ lại đánh

vào trên người Tu La Vương.

- Ha ha, loại công kích này cũng muốn làm tổn thương ta? Ngươi chưa ăn cơm sao!

Tu La Vương ngay cả lui về phía sau cũng không, phảng phất như người khác gãi ngứa cho hắn, con mắt huyết hồng lộ ra trào phúng nồng đậm.

- Cái gì?

Lôi Đình Cửu Châu có thể làm cho Nhiếp Vân đột nhiên bộc phát lực lượng gấp 10 lần, toàn bộ phóng thích, rắn rắn chắc chắc đánh vào trên người đối phương, đối phương rõ ràng một chút việc cũng không có, loại thực lực này cũng thật là đáng sợ!

- Tu La Vương, chết!

Nhiếp Vân một chiêu thất bại, Tiểu Long bị đánh bay lần nữa bay tới, không còn bộ dạng ngốc nghếch như trước, một tiếng rồng ngâm vang lên, long trảo cực lớn lần nữa chộp tới.

Nhìn bộ dáng của nó, tựa hồ cũng nghĩ tới cái gì, đã biết cừu hận cùng Tu La Vương.

- Tiểu Long hẳn là Hoàng trong không gian Cửu Long kéo liễn a!

Lúc này sương mù tiêu hết, Nhiếp Vân hiểu được.

Cửu Long kéo liễn, được Long xưng là Hoàng, tự nhiên cũng là Long rồi, vấn đề đơn giản như vậy, lúc trước rõ ràng không biết rõ ràng!

Tiểu Long khẳng định chính là Hoàng, cũng chính là viên cầu kia, về sau phóng tới trứng rồng của mình.

Chiến đấu với Tu La Vương, Cửu Long chết, Tiểu Long lần nữa biến thành trứng rồng, không biết ấp trứng bao nhiêu năm mới một lần nữa phục sinh, nhưng bởi vậy mất đi rất nhiều trí nhớ, chỉ có thực lực đạt tới cảnh giới nhất định, mới có thể khôi phục.

Nhìn bộ dạng hiện tại, Tiểu Long hẳn là khôi phục một bộ phận trí nhớ.

- Chỉ sợ lúc trước Bắc Đẩu tinh quân đi vào phàm giới, cũng là vì chiến đấu với Tu La Vương... Biết rõ hẳn phải chết, còn làm việc nghĩa không chùn bước!

Linh quang lóe lên, Nhiếp Vân minh bạch Bắc Đẩu tinh quân vì sao mà chết rồi.

Có lẽ như Hoàng, vì đánh chết Tu La Vương, cuối cùng bị Tu La Vương giết chết, biến mất ở trong lịch sử.

Cửu phẩm Kim Vân Khu Tu sư, rõ ràng cũng bị đánh chết, đủ thấy Tu La Vương cường đại, vượt xa tưởng tượng.

Bất quá, hiện tại Tu La Vương vừa mới phục sinh, còn không có thực lực đáng sợ như vậy, tối đa chỉ có sức chiến đấu Huyền Tiên sơ kỳ.

Bành!

Những ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu, Tiểu Long cùng Tu La Vương đối bính xuất hiện kết quả, người phía trước không phải đối thủ, bay rớt ra ngoài, Long Lân văng tung tóe, huyết dịch chảy xuôi.

- Thất Tinh kiếm, Tinh Thần!

Thấy Tiểu Long có hại chịu thiệt, Nhiếp Vân dứt bỏ nghĩ ngợi lung tung, Bắc Đẩu kiếm lập loè, thi triển ra kiếm chiêu mạnh nhất.

Kiếm chiêu hóa thành bầu trời đầy sao, lực lượng điên cuồng phối hợp Đại Lực Đan điền tăng phúc, phóng mà ra, lốm đa lốm đốm, mỗi một kiếm đều mang theo kiếm ý vô cùng vô tận.

Đinh đinh đinh đinh!

Tu La Vương như trước không có ngăn cản, tuyệt chiêu Tinh Thần đâm vào trên người, như mưa rơi chuối tây, không có chút hiệu quả

nào.

- Chiêu kiếm pháp này có ý tứ, bất quá, không thương tổn được ta!

Cong ngón búng ra, Bắc Đẩu kiếm ông!...một tiếng, rời khỏi tay văng ra xa xa, cánh tay Nhiếp Vân chấn động, hổ khẩu vỡ ra, máu tươi bắn tung toé

- Căn cứ giao tình của ngươi cùng thân hình ta trọng sinh, đã nhường các ngươi ba chiêu, tới phiên ta!

Bắn bay Bắc Đẩu kiếm, Tu La Vương cười lạnh một tiếng, đi về phía trước, bàn tay lớn trảo một cái, sát khí vọt tới Nhiếp Vân.

- Đừng vội càn rỡ!

Tiểu Long lần nữa bay lên, đuôi rồng quét qua, đập vụn không khí, âm bạo không ngừng bên tai.

Oanh!

Đuôi rồng cùng bàn tay của Tu La Vương đụng vào nhau, Long Lân lần nữa vẩy ra, trên người Tiểu Long lại nhiều ra một mảnh thương thế.

- Hôm nay các ngươi đều phải chết!

Lần nữa đánh bay Tiểu Long, trong mắt Tu La Vương lãnh ý lành lạnh, không có chút cảm tình nào, bàn tay trảo một cái, gào thét mà đến.

- Đi!

Nhiếp Vân biết rõ lúc này tới chiến đấu chắc chắn sẽ không chiến thắng, tinh thần khẽ động liền thu Tiểu Long vào Tinh Cung, Phượng Hoàng chi dực lập loè, phi hành ra xa.

Đánh không lại bỏ chạy, lưu được núi xanh không lo không có củi đốt!

Hô...

Hai cánh của Nhiếp Vân lập lòe thoáng một phát đã bay ra mấy chục ngàn mét, vốn tưởng rằng có thể thoát khỏi Tu La Vương, ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện thằng này đã xuất hiện ở trước mặt, tốc độ nhanh giống như thuấn di.

------oOo------

Chương 1425: Nhiếp Đồng tín niệm (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta muốn giết, ngươi trốn không thoát!

Tu La Vương như nhìn con mồi không thể làm gì không ngừng giãy dụa, khóe miệng mang theo vui vẻ nghiền ngẫm, bàn tay lần nữa duỗi ra, Nhiếp Vân cảm giác không gian chung quanh bị bao phủ, cả người như châu chấu bị trói buộc ở trên sợi dây, rốt cuộc nhảy không ra, thậm chí ngay cả quay trở lại Bắc Đẩu tinh cung cũng bị cách trở.

- Chết đi!

Khống chế được Nhiếp Vân, ngón tay của Tu La Vương điểm tới mi tâm của Nhiếp Vân.

- Chẳng lẽ lần này phải chết ở chỗ này sao?

Chứng kiến ngón tay của đối phương dần dần biến lớn, cùng với thân hình không cách nào nhúc nhích, toàn thân Nhiếp Vân cứng ngắc, không tự chủ được nhắm mắt lại, trong nội tâm sinh ra ý tuyệt vọng.

Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, hết thảy giãy dụa đều phí công.

- Ân?

Không biết đã qua bao lâu, không cảm thấy sinh mệnh trôi qua,

công kích của đối phương phảng phất như không có đánh vào người, Nhiếp Vân không tự chủ được ngẩng đầu nhìn lại, vừa xem xét, lập tức sửng sốt

Chỉ thấy Tu La Vương duỗi tay về phía trước cứng lại ở trên không trung, phảng phất như đóng băng, cơ bắp trên mặt không ngừng run rẩy, một hồi xanh một hồi bạch, dữ tợn bất định.

Phảng phất như thừa nhận áp lực tâm lý cùng tâm lý chấn động cực lớn.

- Chuyện gì xảy ra?

Chứng kiến bộ dáng của hắn, Nhiếp Vân có chút hồ đồ.

Tu La Vương có đáng sợ hay không hắn không biết, nhưng chỉ từ Tu La làm cho cả Linh giới thần hồn nát thần tính có thể nhìn ra khủng bố, sinh mệnh sát phạt quả quyết như thế, lúc này rõ ràng lộ ra loại vẻ mặt này, để cho hắn có chút sờ không rõ ý nghĩ.

- Chết cho ta!

Tuy không biết tại sao đối phương lại xuất hiện loại tình huống này, nhưng Nhiếp Vân biết rõ đây là thời cơ giết hắn tốt nhất, không chút do dự, nắm đấm đánh ra, oanh kích thẳng đối với đối phương.

Bành!

Tu La Vương trúng chiêu, toàn thân giòn vang, xương cốt đứt gãy không ít, bay ngược một đoạn, như trước lơ lửng ở trên không trung, không biết đến cùng xảy ra chuyện gì.

- Ân?

Thấy đối phương không có chống cự chút nào, lẳng lặng đứng tại nguyên chỗ, để cho hắn một kích đắc thủ, Nhiếp Vân không biết hắn đến cùng có âm mưu gì, ngừng lại.

- Ca ca, động thủ, mau ra tay giết ta, bằng không thì ta sẽ áp chế không nổi...

Đột nhiên, Tu La Vương lên tiếng rống to, thanh âm lo lắng bén nhọn, mang theo hương vị cấp tốc.

- Nhiếp Đồng?

Nghe được thanh âm này, đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại.

Là thanh âm của Nhiếp Đồng!

Tu La Vương rõ ràng phát ra thanh âm của Nhiếp Đồng.

- Là ta, ta chính là Tu La Vương, Tu La Vương cũng là ta, mau ra tay, thừa dịp ta bây giờ có thể ngăn chặn hắn, bằng không thì một khi hắn giãy giụa, nhất định sẽ giết ngươi!

Nhiếp Đồng mở miệng quát, trong thanh âm để lộ ra kiên định không thể dao động.

- Nhiếp Đồng...

Nghe được hắn nói, hốc mắt Nhiếp Vân đỏ lên, lập tức hiểu được.

Đệ đệ Nhiếp Đồng rõ ràng cùng Tu La Vương linh hồn cộng sinh!

Linh hồn cộng sinh trước kia từng ở chỗ Di Hoa và mẫu thân Dịch Thanh nhìn thấy qua, không nghĩ tới trên người đệ đệ cũng xuất hiện, hơn nữa dung hợp triệt để như thế, như một người nguyên vẹn.

- Ngươi đáng giận, ta đường đường Tu La Vương, nhất định chúa tể Thiên Địa, không có khả năng bị một tiểu tử giết chết, ngươi liền buông tha xuân thu đại mộng của ngươi a!

Đột nhiên, thanh âm Nhiếp Đồng biến hóa, trên mặt lộ ra vẻ âm tàn, một cổ sát khí như phong vân cuồng bạo, sôi trào không thôi.

Linh hồn lần nữa bị Tu La Vương khống chế!

- Chết đi!

Tu La Vương điên cuồng hét lên, lần nữa động thủ với Nhiếp Vân.

- Dừng tay, cho dù ta chết, cũng sẽ không để ngươi tổn hại ca ca của ta, đây là lý niệm của ta, quyết tâm của ta!

Bàn tay còn chưa tới trước mặt Nhiếp Vân, thanh âm Nhiếp Đồng lần nữa vang lên, để lộ ra quyết tâm, bất cứ chuyện gì cũng không thể dao động.

- Đáng giận đáng giận!

Thanh âm của Tu La Vương lần nữa vang lên.

Một người phảng phất như tự đối thoại, hai loại tính cách hoàn toàn bất đồng tiến hành trao đổi, nếu như không biết linh hồn cộng sinh, thấy một màn như vậy, tuyệt đối sẽ từ sâu trong nội tâm sinh ra một cổ lãnh ý, âm hàn tận xương.

- Ca ca, đừng do dự, mau ra tay giết hắn đi! Hắn là Tu La Vương...

Nhiếp Đồng tiếp tục quát.

- Ngươi gọi Nhiếp Vân đúng không, rất tốt, hôm nay có hắn che chở, ta giết không được ngươi, cũng sẽ không để ngươi giết ta, đi!

Thanh âm của đệ đệ còn không có chấm dứt, lần nữa bị Tu La Vương áp chế, trong mắt có ánh sáng màu đỏ lóe lên, thân hình nhoáng một cái, hô... biến mất khỏi trước mắt Nhiếp Vân.

- Nhiếp Đồng...

Thiên Nhãn nhìn lại bốn phía, phát hiện lại tìm không thấy dấu vết của Tu La Vương, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, nước mắt không tự chủ được từ hốc mắt chảy xuống.

Nhiếp Đồng sống lại, nhưng Tu La Vương cũng sống lại.

Kỳ thật đệ đệ là Tu La Vương, Tu La Vương là đệ đệ, bản thân chính là một người, chỉ có điều Nhiếp Đồng từ nhỏ đến lớn chỉ có

một tín niệm, cái kia chính là bảo hộ ca ca, Tu La Vương muốn giết Nhiếp Vân, lại để cho cổ tín niệm này triệt để tỉnh táo lại.

- Nhiếp Đồng, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu ngươi ra... Cho ngươi chính thức phục sinh trên ý nghĩa!

Lẳng lặng đứng tại nguyên chỗ, không biết đã qua bao lâu, Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm, trong nội tâm âm thầm thề.

Linh hồn cộng sinh, là ngay cả Đạm Đài Lăng Nguyệt thân là Thiên Đạo sư cũng không có biện pháp phân cách, hiện tại tuy không có năng lực, về sau chỉ có thể cố gắng tu luyện, tranh thủ để cho đệ đệ chính thức sống lại, mà không phải cùng Tu La Vương cộng sinh!

.....

Một lần nữa trở lại Bắc Đẩu tinh cung.

Nhiếp Vân không có vui sướng vì từ trong tay Tu La Vương trốn chạy để khỏi chết, mà là tự trách nồng đậm.

Nếu như không phải hắn, Nhiếp Đồng sẽ không thay đổi thành bộ dạng hiện tại, nếu như không phải hắn, Nhiếp Đồng còn vô ưu vô lự...

- Ngươi không cần tự trách, Nhiếp Đồng từ khi vừa ra đời liền nhất định là Tu La Vương, ý thức của hắn chỉ là hư giả, dựa theo đạo lý, một khi Tu La Vương chính thức xuất thế, liền triệt để phai mờ, không còn có Nhiếp Đồng nào nữa, ai biết hắn chẳng những tránh được Tu La Vương gạt bỏ, còn có thể chống lại, thật đúng là đủ đáng sợ!

Tinh Cung chi linh đi tới.

Sự tình trước kia, nàng cũng biết hết rồi.

- Là Nhiếp Đồng không muốn ta bị thương tổn, loại tín niệm kiên trì cả đời này để cho hắn thức tỉnh!

Nhiếp Vân gật đầu.

------oOo------

Chương 1426: Nhiếp Đồng tín niệm (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tu La Vương trọng sinh, Nhiếp Đồng vốn là không có tư tưởng thuộc về mình, mà hắn vì bảo vệ mình, kiên trì cổ tín niệm này, chống cự đối phương gạt bỏ.

- Nhiếp Đồng có thể chịu đựng gạt bỏ, có thể cùng lúc trước Đạm Đài Lăng Nguyệt thi triển bí thuật có quan hệ...

Đột nhiên trong đầu nhảy ra một ý nghĩ.

Lần thứ nhất Đạm Đài Lăng Nguyệt nhìn thấy Nhiếp Đồng, nói ra cái này là Thiên Ý, từng thi triển thủ pháp, lúc ấy Nhiếp Vân không chịu nổi áp lực ngất đi, đến cùng xảy ra chuyện gì, hắn cũng không biết.

Hiện tại xem ra, ý thức của Nhiếp Đồng có thể nguyên vẹn bảo lưu lại, hơn nữa cùng Tu La Vương cộng sinh, chỉ sợ cùng lần kia có liên quan nhất định.

- Hiện tại vô luận đối với Nhiếp Đồng hay Tu La Vương đều là kết cục tốt nhất, linh hồn cộng sinh, Tu La Vương muốn giết Nhiếp Đồng đã không có khả năng, Nhiếp Đồng muốn giết Tu La Vương cũng không có khả năng, cả hai kiềm chế lẫn nhau, thực lực của Tu La Vương tăng cường, Nhiếp Đồng đồng dạng sẽ tăng cường, ngươi không cần lo lắng an nguy của hắn!

Tinh Cung chi linh nói tiếp.

- Ân, đúng vậy, hắn nên không có việc gì, trước mắt ta phải một lần nữa tỉnh lại, mau chóng tu luyện, tranh thủ sớm ngày đột phá, đạt tới thực lực cao hơn!

Nghe được khuyên bảo, tâm tình của Nhiếp Vân tốt hơn một chút.

Linh Hồn chi khí triệu hoán qua Nhiếp Đồng cũng đã tiêu hao sạch sẽ, giống như dự đoán, trong cơ thể không hình thành Linh Hồn đan điền, cũng không có được loại thiên phú này.

Bất quá, tuy đan điền trống kia không có tạo ra loại thiên phú này, lại không thể giao phó thuộc tính khác rồi.

Hắn hiện tại, tổng cộng có 30 loại thiên phú, tăng thêm đan điền không thể giao phó thuộc tính cùng chủ đan điền mà nói, tương đương dùng xong 32 cái, còn thừa lại bốn đan điền không có thuộc tính.

Không có thiên phú Linh Hồn sư, một đạo Linh Hồn chi khí duy nhất lại tiêu hao sạch sẽ, nói cách khác, muốn phục sinh Di Tĩnh, về sau còn cần tiếp tục tìm kiếm Linh Hồn chi khí.

Về phần lúc sử dụng Linh Hồn chi khí vì sao Nhan Chi không có xuất hiện, Nhiếp Vân lại không biết.

Đương nhiên cũng có khả năng là công lao của Đạm Đài Lăng Nguyệt, nàng đã có thể cho người đưa tới một đạo Linh Hồn chi khí, chắc chắn sẽ không để Nhan Chi ngăn trở mình.

Vài bước đi vào trước mặt Tiểu Long giúp nó khôi phục thương thế, lúc này Nhiếp Vân mới thở ra một hơi.

- Ngươi ở nơi này điều chỉnh nghỉ ngơi, ta cũng nên đi khảo hạch Khu Tu sư rồi!

Có được thân phận Khu Tu sư, ở Linh giới có thể miễn rất nhiều phiền phức, hiện tại muốn nhanh tấn cấp thực lực, nhất định phải đạt được các loại tiện lợi, mà loại thân phận này, là nhất định phải lấy.

Cẩn thận tính toán thời gian, khảo hạch mà Hứa Hinh Thiến nói không sai biệt lắm sắp bắt đầu rồi.

Ly khai Bắc Đẩu tinh cung, Phượng Hoàng chi dực của Nhiếp Vân lập loè, nhanh chóng bay về phía Tân Quận thành.

Chỗ của hắn vốn cách nơi này không xa, thời gian không dài, liền chứng kiến một thành thị cự đại xuất hiện ở trước mắt.

Cái thành phố này tường thành nguy nga cao lớn, chừng bảy tám chục mét, trên tường thành trận pháp ẩn ẩn, che đậy Tu La sát khí ở bên ngoài, để cho bên trong linh khí thanh tịnh, trời đất tươi sáng.

Còn không có tiến vào trong thành, liền chứng kiến ở giữa nhất có một tháp cao hùng vĩ đứng sừng sững, xuyên thẳng mây xanh, không biết bao nhiêu tầng, cũng không biết cao bao nhiêu, tựa như cây cột chống lấy Thiên Địa, mang theo uy nghiêm không để cho xâm phạm.

- Đây là Khu Tu tháp rồi, một phân bộ liền có khí thế như vậy, thật không biết tổng bộ Khu Tu tháp chính thức sẽ to lớn ra sao!

Chứng kiến tháp cao này, Nhiếp Vân không khỏi cảm khái.

Tân Quận thành Khu Tu tháp chỉ là một phân bộ nho nhỏ của Khu Tu tháp ở Linh giới, người mạnh nhất chỉ sợ chỉ là Lục phẩm Khu Tu sư, tiểu phân bộ thì có kiến trúc cao như thế, có thể tưởng tượng tổng bộ chính thức khí thế to lớn.

Thu Phượng Hoàng chi dực vào trong cơ thể, tìm địa phương không người lặng lẽ rơi xuống, giống như những thành thị khác, sau khi nộp kim ngạch nhất định, đi vào.

Không hổ là thành thị có phân bộ của Khu Tu tháp, trình độ phồn hoa cường đại hơn Phất Hiểu Thành nhiều lắm, khắp nơi đều là dòng người chen chúc, có thể đi đi lại lại trên đường, từng cái đều tinh thần phấn chấn, khí tức kinh người, tùy tiện nhìn thoáng qua, rõ ràng không thiếu cao thủ Chân Tiên, Thiên Tiên.

Vốn cho là loại thực lực như hắn này ở chỗ này sẽ để cho người kỳ quái, hiện tại xem ra, căn bản không có người chú ý.

Nồng độ linh khí ở Tân Quận thành cao hơn Cửu Dương thành rất nhiều, hơn nữa tạp chất ít, ở chỗ này tu luyện có thể giảm bớt khốn khó tẩu hỏa nhập ma, dũng mãnh tinh tiến, thực lực càng ngày càng mạnh.

Chỉ nhìn linh khí chắt lọc tinh khiết như thế, chỉ sợ bố trí toàn bộ đại trận, là Lục phẩm Khu Tu sư kia ra tay, cũng chỉ có cường giả loại này, mới có thể để cho một thành thị lớn như thế hưởng thụ loại đãi ngộ linh khí tinh thuần này.

- Khảo hạch mà Hứa Hinh Thiến nói, dựa theo thời gian suy tính là vào ngày mai, vẫn trước tìm nàng, nghĩ biện pháp để nàng an bài a!

Trong nội tâm khẽ động, lấy ra ngọc bài mà lúc trước Hứa Hinh Thiến để lại cho hắn.

Trên đó viết địa chỉ của nàng.

Ghi nhớ địa chỉ, thuận miệng hỏi thăm một chút, rất nhanh đi thẳng về phía trước.

Rất nhanh, một phủ đệ cao lớn xuất hiện ở trước mắt, nơi này chính là địa phương Hứa Hinh Thiến ở.

- Xin hỏi Hứa Hinh Thiến tiểu thư có ở chỗ này không?

Đi vào phủ đệ, Nhiếp Vân hỏi thủ vệ.

- Ngươi là người nào? Tìm tiểu thư có chuyện gì!

Một hộ vệ nhìn Nhiếp Vân, do dự một chút hỏi.

- Ta là bằng hữu của tiểu thư các ngươi, gọi Nhiếp Vân, kính xin thay thông báo một tiếng!

Nhiếp Vân cười nói.

- Bằng hữu? Hừ, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, cút sang một bên!

Hộ vệ đột nhiên lên tiếng hét lớn.

- Ân?

Nghe được hắn đột nhiên quát, Nhiếp Vân nhướng mày.

Một hộ vệ bình thường, chỉ là Tiên Thể cảnh, lá gan không khỏi quá lớn đi!

Bất quá, có thể nói như vậy, chỉ sợ có hiểu lầm gì, giải thích rõ ràng thì tốt rồi.

Nghĩ vậy, cũng không vì thái độ ác liệt của đối phương mà sinh khí, tâm bình khí hòa nói:

- Ta đích thật là bằng hữu của tiểu thư các ngươi, không tin có thể thông bẩm một tiếng, tiểu thư các ngươi biết rõ ta đến, nhất định sẽ tự mình tới!

- Tự mình tới? Chỉ bằng ngươi? Ngươi tính toán ngon vậy sao!

Hộ vệ như nghe được chuyện cười, trên mặt xem thường càng đậm.

------oOo------

Chương 1427: Hứa Hinh Thiến thỉnh cầu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi vẫn lập tức rời đi a, bằng không thì đừng trách chúng ta không khách khí, ở chỗ này quấy rối, tương đương đắc tội Khu Tu tháp, hậu quả ngươi cần phải hiểu rõ!

Một hộ vệ khác thấy Nhiếp Vân không ly khai, hét lớn lên tiếng.

- Nếu như các ngươi không thông bẩm, ta sẽ trực tiếp tiến vào!

Thấy nói chuyện bất thiện, lông mi của Nhiếp Vân rốt cục giơ lên, hai người ngăn trở để cho hắn có chút lửa giận.

- Như thế nào, ngươi dám xông vào? Hắc hắc, gan chó thật lớn!

Các huynh đệ, có người đến nháo sự!

Thấy Nhiếp Vân nói như vậy, hộ vệ thứ nhất không chỉ không sợ hãi, ngược lại cười rộ lên, đột nhiên la lên.

Rầm rầm!

Tiếng la chấm dứt, rất nhanh xông lại bốn năm hộ vệ, mỗi người cầm trường thương trong tay, mang theo khí tức sát phạt.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Ngay thời điểm song phương hết sức căng thẳng, một thanh âm quát lạnh vang lên, từ trong nội viện đi tới một trung niên nhân mặc hắc y.

Chứng kiến trung niên này, mấy hộ vệ liền tranh thủ thu hồi trường thương, hai hộ vệ vừa rồi cùng Nhiếp Vân tranh chấp, vẻ mặt cũng cung kính.

- Hồi bẩm Kháng Hiếu quản gia, tiểu tử này nói dối là bằng hữu của tiểu thư, muốn xông vào phủ đệ!

Hộ vệ nhất thứ nhất chỉ Nhiếp Vân nói.

- Bằng hữu của tiểu thư?

Kháng Hiếu quản gia nhìn thoáng qua.

- Vâng, từ khi tiểu thư đột phá đến Ngũ phẩm Khu Tu sư, mỗi ngày đều có rất nhiều người giả mạo bằng hữu của nàng, muốn thấy dung mạo, loại người này chúng ta thấy nhiều lắm!

Hộ vệ này nói.

- Đột phá Ngũ phẩm Khu Tu sư rồi hả?

Nghe lời nói của hộ vệ vào tai, Nhiếp Vân hiểu được.

Xem ra lần trước ở Tuyết Lôi Trì Hứa Hinh Thiến quả nhiên đã

nhận được cảm ngộ mới, chính bởi vì như thế mới sốt ruột ly khai.

Ngũ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư, hơn nữa là Khu Tu sư có được thiên phú Lôi Điện, chỉ sợ đã đạt đến nửa bước Kim Vân, thiên phú thực lực như thế, tăng thêm tuổi trẻ tướng mạo đẹp, thành đối tượng cho tất cả tài tuấn ưa thích, là cực kỳ bình thường.

- Đã như vậy, đuổi đi là được, không nên gây ra động tĩnh quá lớn, nhắm trúng tiểu thư phát giận, các ngươi ai cũng không đảm đương nổi!

Nghe được giải thích, Kháng Hiếu quản gia tùy ý khoát tay áo, quay người muốn ly khai.

- Kháng Hiếu quản gia xin dừng bước!

Biết rõ một khi người này ly khai, muốn cùng những hộ vệ này nói rõ ràng lại không biết phí bao nhiêu miệng lưỡi, lúc này Nhiếp Vân cười hô lên.

- Ta đích thật là bằng hữu của tiểu thư các ngươi, đây là ngọc bài mà Hứa Hinh Thiến tiểu thư các ngươi để lại cho ta!

Nói xong tiện tay ném ngọc bài mà Hứa Hinh Thiến lưu lại tới.

- Ân?

Quay người tiếp nhận ngọc bài, Kháng Hiếu quản gia nhìn thoáng qua, vội vàng quay đầu, lộ ra một tia do dự.

- Xin hỏi tính danh của đại nhân.

- Ta gọi...

Biết rõ đối phương nhận ra được, Nhiếp Vân đang muốn nói tính danh, để cho hắn thông truyền, chợt nghe một thanh âm hưng phấn vang lên.

- Nhiếp Vân, ngươi rốt cuộc tới! Ngày mai khảo hạch, hôm nay mới đến, thật đúng là để cho người lo lắng!

Lập tức một thân ảnh từ trong sân sải bước đi ra, dáng tươi cười như hoa nở, không phải Hứa Hinh Thiến thì là ai!

- Ha ha!

Nhiếp Vân không dám nói đoạn đường này đến nay, náo loạn Vân Vũ Tông cướp đoạt Hỗn Độn linh dịch, lại cùng Tu La Vương chiến đấu một hồi, đành phải cười khổ một tiếng.

- Tốt rồi, tới là tốt rồi, nhanh tiến đến, đứng ở cửa ra vào làm gì!

Thấy bộ dáng của hắn như vậy, Hứa Hinh Thiến kéo cánh tay của hắn, đi nhanh vào trong.

Thân ảnh hai người biến mất không thấy gì nữa, chúng hộ vệ cùng Kháng Hiếu quản gia kia, lúc này cả đám mới con mắt trợn tròn, nhịn không được nuốt từng ngụm nước miếng, hai mặt nhìn nhau, không thể tin được những gì chứng kiến.

Tiểu thư làm người gần đây lạnh lùng, đối với ai cũng xa cách, như thế nào sẽ đối với một thiếu niên có loại thái độ này?

- Tiểu thư rõ ràng kéo cánh tay của hắn tiến vào tiểu viện... Đây không phải là thật a!

- Thật sự, có thể làm cho tiểu thư có loại thái độ này, thằng này đến cùng là người nào? Chẳng lẽ cũng là Khu Tu sư?

- Khu Tu sư so với tiểu thư còn trẻ...

- Ta rõ ràng có loại thái độ này với Khu Tu sư, để cho hắn lăn... Cái này đã xong...

Khiếp sợ qua đi, mấy gia vui mừng mấy gia lo, hai hộ vệ vừa rồi quát lớn Nhiếp Vân sợ tới mức toàn thân run rẩy, sắp muốn bất tỉnh rồi.

Bọn hắn nằm mơ cũng không có nghĩ đến thiếu niên thoạt nhìn không ngờ kia, rõ ràng có thể được tiểu thư đối đãi như thế.

.....

Nhìn Hứa Hinh Thiến nhiệt tình, Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ.

Lần thứ nhất gặp nữ nhân này, phát hiện nàng lạnh như băng, đối với sinh mạng thờ ơ, về sau ở chung một thời gian ngắn, phát hiện nàng đối với người thân phận tương tự nàng cảm thấy hứng thú, bất quá thái độ cũng không thấy bao nhiêu nhiệt tình.

Như thế nào lần này gặp mặt sẽ như thế.

- Nếu như không phải ngươi dẫn ta đi Tuyết Lôi Trì cảm ngộ, ta không có khả năng nhanh như vậy dung hợp thiên phú Lôi Điện cùng thiên phú khác, thành công tấn cấp Ngũ phẩm Khu Tu sư, cho nên, cẩn thận nói tiếp ngươi là ân nhân của ta, không thể không tôn trọng!

Tựa hồ nhìn ra trong lòng hắn nghi hoặc, Hứa Hinh Thiến cười một tiếng.

- Hứa tiểu thư khách khí, có thể tấn cấp Khu Tu sư là kết quả chính ngươi cố gắng, cùng ta không có quan hệ gì!

Nhiếp Vân lắc đầu, không muốn kéo công lao lên người.

Hắn cũng đi Tuyết Lôi Trì, chẳng những tới còn đi xuống, nhưng không có cùng với thiên phú khác dung hợp, nói rõ có thể làm cho đan điền dung hợp, là kỳ ngộ cá nhân, cùng hắn không có quan hệ quá lớn.

- Không thể nói như vậy, nếu như không phải thiên phú Địa Hành của ngươi dẫn ta qua, ta khẳng định không cách nào thành công, công lao của ngươi liền là công lao của ngươi, Hứa Hinh Thiến ta ân oán rõ ràng!

Hứa Hinh Thiến chém đinh chặt sắt nói.

- Vậy được rồi!

Thấy đối phương thái độ cường ngạnh, Nhiếp Vân không tốt chối từ, đành phải cười đáp ứng.

- Ngày mai bắt đầu khảo hạch, ngươi trước tiên ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, ta qua một hồi mang ngươi đi gặp sư phụ ta cùng một ít sư huynh đệ, đến lúc đó có thể ở thời điểm khảo hạch chiếu cố thoáng một phát!

Thấy thiếu niên trước kia vẻ mặt bình tĩnh lộ ra loại vẻ mặt này, Hứa Hinh Thiến nở nụ cười.

- Mang ta đi gặp sư phụ ngươi? Phân bộ Khu Tu tháp này, có phải chia làm nhiều thế lực hay không?

Nhiếp Vân hỏi lên nghi hoặc trong lòng.

------oOo------

Chương 1428: Hứa Hinh Thiến thỉnh cầu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Muốn đi gặp sư phụ của Hứa Hinh Thiến, khẳng định phải đứng thành hàng, vẫn hỏi trước tinh tường lại nói, bằng không thì, không biết gì đắc tội người, sẽ trở nên cực kỳ phiền toái.

- Ân, ngươi rất thông minh, thoáng một phát liền nhìn ra vấn đề!

Không nghĩ tới hắn sẽ trực tiếp hỏi như vậy, Hứa Hinh Thiến lộ ra biểu lộ kinh ngạc, bất quá cái biểu lộ này lập tức bị áp chế xuống, nói tiếp:

- Tân Quận thành Khu Tu tháp cho tới nay đều là sư phụ ta Tiếu Đằng đạo nhân chưởng quản! Ai biết mười năm trước Khu Tu tháp đột nhiên ban bố mệnh lệnh, đưa một Khu Tu sư tới, cũng là Lục phẩm, cùng sư phụ ta cộng đồng chưởng quản, nếu người này dễ ở chung thì thôi, vừa đến liền muốn khống chế quyền hành của Khu Tu tháp, một mình hưởng vật tư, sư phụ ta tự nhiên sẽ không đồng ý...

- Hai phe tranh chấp, cuối cùng được ra quyết định, cái kia chính là hai năm một lần tỷ thí, môn hạ đệ tử của ai lấy được thắng lợi tỷ thí, thì có quyền khống chế hai năm, một phương khác vô điều kiện thuận theo! Đến bây giờ đã tỷ thí năm lần rồi, đối phương bởi vì sử lừa quỷ kế, liên tục thắng bốn lần, sư phụ ta chỉ thắng một lần, cho nên... ta nghe được ngươi là Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư, sợ bọn họ lôi kéo ngươi, trước để cho ngươi gia nhập chúng ta, bằng không thì, chúng ta sẽ biến thành địch nhân!

Hứa Hinh Thiến giải thích nói.

- Quyền khống chế? Khống chế Tân Quận thành Khu Tu tháp chẳng lẽ có chỗ tốt gì?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

Một ít quyền lợi mà thôi, khống chế hay không khống chế nên không có gì a, cần tranh đoạt như vậy sao?

- Ngươi là thật không biết, hay giả không biết?

Hứa Hinh Thiến như xem quái vật nhìn qua, vẻ mặt cổ quái.

- Ta là thật không biết, chẳng lẽ có thuyết pháp gì sao?

Nhiếp Vân vò đầu.

- Thực bội phục ngươi, ngay cả chỗ tốt của Khu Tu tháp cũng không biết, nếu ngươi không phải trang, ta thực hoài nghi ngươi đến cùng có sư phụ hay không...

Hứa Hinh Thiến lắc đầu.

- Khu Tu tháp là địa phương thần thánh nhất của cả Linh giới, bất kể là phân bộ hay tổng bộ, đều có siêu cấp cường giả của Linh giới bố trí xuống trận pháp cùng lực lượng! Có được bảo vật liên tục không ngừng...

Hứa Hinh Thiến kỹ càng giới thiệu Khu Tu tháp một lần, Nhiếp Vân

giờ mới hiểu được.

Khu Tu tháp cũng không phải cơ cấu chỉ phụ trách khảo hạch, mà là một thế lực cực kỳ khổng lồ, khống chế một phân bộ Khu Tu tháp, liền tương đương với khống chế tất cả tài nguyên ở chỗ này.

Tu luyện giả cái gì trọng yếu nhất? Đương nhiên là tài nguyên!

Tài nguyên càng nhiều, tu vi tấn cấp lại càng nhanh.

Làm tu luyện giả ai không muốn tài nguyên để cho tốc độ tu luyện của mình gia tốc? Cho nên, phân bộ chi chủ trở thành mục tiêu cho hai đại Lục phẩm Khu Tu sư tranh đoạt.

- Chỉ là tài nguyên mà nói, còn không thể để cho Khu Tu sư mê muội như thế, dù sao Khu Tu sư bằng vào thân phận, dạng bảo vật gì không chiếm được?

Giải thích đến cái này, Hứa Hinh Thiến nói tiếp:

- Điểm trọng yếu nhất là ai đạt được quyền khống chế, người đó có tư cách vào tầng cao nhất của Khu Tu tháp tu luyện! Linh giới mỗi một tòa Khu Tu tháp đều là tổng bộ phái ra siêu cấp cường giả thành lập, tầng cao nhất có được đại trận cực kỳ lợi hại, trong đó linh khí cực kỳ đầy đủ, không có tạp chất, thích hợp tu luyện, còn có trợ giúp cảm ngộ thiên phú, để cho thiên phú càng dễ dung hợp! Loại nơi tốt này, ngươi nói có nên cướp đoạt hay không?

- Lại để cho thiên phú dễ dung hợp?

Nhiếp Vân líu lưỡi.

Nếu như nàng nói là thật, đừng nói sư phụ nàng, ngay cả hắn cũng có chút động tâm.

Đi vào Linh giới, Nhiếp Vân khắc sâu cảm nhận được, thiên phú dung hợp càng nhiều, càng chiếm ưu thế, nếu như có thể dung hợp càng nhiều thiên phú, vô luận thực lực hay địa vị, khẳng định còn có thể bạo tăng, đạt được chỗ tốt càng lớn.

- Lần khảo hạch này qua đi liền là tỷ thí, lần này sư môn chúng ta không có mấy người có thể xuất thủ, ngươi nhất định phải giúp ta!

Giới thiệu xong, Hứa Hinh Thiến vừa cười vừa nói, đôi mắt sáng nhìn về phía Nhiếp Vân, ánh mắt lộ ra khao khát.

- Hỗ trợ ngược lại có thể, chỉ là thực lực của ta bình thường, chỉ sợ không có năng lực này!

Đổi lại những người khác, mỹ nữ nhuyễn ngọc muốn nhờ, vẻ mặt chờ mong, có lẽ sớm đã đáp ứng, Nhiếp Vân bất đồng, tâm trí kiên định như sắt, phải cẩn thận cân nhắc lợi và hại mới có thể đáp ứng.

Dù sao nếu như thế lực của đối phương quá mạnh mẽ, vô duyên vô cớ đắc tội, về sau khẳng định có rất nhiều phiền toái.

Hứa Hinh Thiến cũng là người thông minh, nhìn dáng vẻ của hắn liền hiểu được, trên mặt dáng tươi cười chồng chất.

- Tham gia tỷ thí này, chỉ cần có thể đạt được vinh dự cao nhất, ban thưởng là cực kỳ phong phú, nhất là quán quân, nói thiệt cho ngươi biết, so với những năm qua càng phong phú, là tu luyện ba ngày ở Tiểu Thánh Vực, tăng thêm một viên đan dược nửa bước La Tiên, còn có một thanh Tiên Khí thượng phẩm!

Nói đến đây, ánh mắt Hứa Hinh Thiến lộ ra vẻ hưng phấn, hào quang lập loè, tựa hồ ba dạng đồ vật này đối với nàng có lực hấp dẫn lớn lao.

Nghe được nàng nói, trong nội tâm Nhiếp Vân cũng suy tư.

Tiên Khí thượng phẩm, hắn không cần, thu phục chiếm được Nam Cung Khiếu, chuôi Hỗn Loạn Chân Long kiếm thượng phẩm đỉnh phong sắp đạt tới tuyệt phẩm kia đã rơi vào tay, Tiên Khí thượng phẩm bình thường thật đúng là không để vào mắt.

Về phần nửa bước La Tiên đan, ngược lại là đồ tốt, nếu như có thể đạt được, để cho tu vi của hắn lần nữa tấn cấp, tuy không thể đạt tới nửa bước La Tiên, nhưng đạt tới Thiên Tiên trung kỳ, thậm chí hậu kỳ, ngược lại là có khả năng.

- Tiểu Thánh Vực là cái gì? Tu luyện ba ngày có chỗ tốt gì?

Nhiếp Vân hỏi lên nghi hoặc trong lòng.

- Ngươi ngay cả Tiểu Thánh Vực cũng không biết...

Hứa Hinh Thiến tựa hồ có chút im lặng, bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Tiểu Thánh Vực là không gian tầng cao nhất của Khu Tu tháp, nếu như chưa bao giờ tới, lần thứ nhất đi vào, nhất định có thể để cho người dung hợp thiên phú thành công, là thánh địa tu luyện mà Khu Tu sư muốn đi nhất!

- Là ở đó? Chỉ có ba ngày... không khỏi có chút quá ít a!

Nhiếp Vân nói.

- Ba ngày đã không ít rồi, dung hợp thiên phú chú ý linh quang thoáng hiện, tu luyện ở chỗ này, trong ba ngày nhất định sẽ cho ngươi linh quang thiểm thước, vượt qua lúc này, ngược lại hiệu quả không lớn!

Hứa Hinh Thiến nhẫn nại giải thích.

- Ah!

Nhiếp Vân gật gật đầu, rốt cục lộ ra vẻ hưng phấn.

------oOo------

Chương 1429: Tiết Vũ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như nơi này thực có thể cho người dung hợp thiên phú, đối với hắn thực có trợ giúp rất lớn.

Bây giờ là Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư, chỉ cần tùy tiện dung

hợp một loại thiên phú, có thể đạt tới Ngũ phẩm, loại cấp bậc Khu Tu này sư, ở toàn bộ Linh giới cũng coi như cao tầng rồi.

- Thế nào, muốn cân nhắc thoáng một phát hay không?

Thấy hắn có chút động tâm, Hứa Hinh Thiến cười nói.

- Tốt, nếu như không chê ta tay chân vụng về, có thể tham gia thoáng một phát!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Như vậy cũng tốt, nếu ngươi tay chân vụng về, bên chúng ta chỉ sợ đều là người ngu ngốc rồi...

Hứa Hinh Thiến nói đến đây đột nhiên ý thức được nói sai, sắc mặt đỏ lên.

- Vẫn có một ít không ngu ngốc đấy...

Giải thích một câu, phát hiện càng giải thích càng khó chịu, đành phải dừng lại, có chút xấu hổ.

- Ha ha!

Thấy nữ hài thông minh như nàng sẽ phạm loại sai lầm cấp thấp này, Nhiếp Vân cười lắc đầu.

- Ngươi ở nơi này chờ ta, không nên đi loạn, ta đổi bộ y phục mang ngươi đi gặp sư phụ!

Hai người đang khi nói chuyện, đã đi tới một tiểu viện tú lệ, Hứa Hinh Thiến nhìn chung quanh, sắc mặt đỏ lên, vội vã đi vào tiểu viện.

Thấy nàng ly khai vội vàng, Nhiếp Vân cũng không đuổi theo, mà ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Cái tiểu viện này hoàn cảnh đẹp và tĩnh mịch, trước mắt cách đó không xa là hồ nhân tạo không lớn, liên hoa đua nở, mùi thơm ngát

xông vào mũi.

- Tiết Vũ thiếu gia, nơi này là tiểu viện tiểu thư ở lại, không để cho người tiến đến, còn xin dừng bước!

Đang ở trong nội viện xem xét hoàn cảnh, đột nhiên Nhiếp Vân nghe được sau lưng vang lên bước chân cùng thanh âm xô đẩy.

- Hừ, đã đến nhiều lần đều không cho vào, hôm nay ta quyết đi vào, Hinh Thiến là đồng bọn cùng ta chơi đùa từ nhỏ đến lớn, thanh mai trúc mã, ta không tin bởi vì tiến vào tiểu viện nàng liền đuổi ta ra!

Lập tức, một thành vang lên.

- Tiết Vũ thiếu gia, ta nói là lời nói thật, tiểu viện của tiểu thư, chưa bao giờ cho nam tử xa lạ tiến vào, xin ngươi thông cảm cho tiểu nhân...

- Thông cảm ngươi, tránh ra!

Lần nữa thanh âm bực bội vang lên, lập tức tiếng bước chân càng ngày càng gần.

- Chưa bao giờ cho nam tử xa lạ tiến vào, hắn là ai, ngươi cho rằng mắt ta mù sao, hay cho ta dễ khi dễ?

Bước chân ở cách đó không xa ngừng lại, ngay sau đó thanh âm hơi âm tàn tức giận vang lên.

Nhiếp Vân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên đứng ở cách đó không xa, hai hàng lông mày đen nhánh, đồng tử mang theo lạnh lùng, nhìn mình chằm chằm, không biết muốn làm cái gì.

Xem ra mới vừa nói “hắn”, chỉ đúng là mình rồi.

- Cái này...

Nói chuyện là một thị nữ, bộ dạng mười sáu mười bảy tuổi, hai mắt lập loè, tóc tết thành hai lọn, linh động khả nhân.

Lúc này thị nữ đứng ở trước mặt thanh niên, nhìn Nhiếp Vân không biết từ đâu xuất hiện, tựa hồ cũng có chút kỳ quái, trong mắt hiện lên mê hoặc.

Vừa rồi Nhiếp Vân cùng Hứa Hinh Thiến đi tới, cũng không đụng phải bọn hắn, hẳn đi một con đường khác.

- Tiểu tử, ngươi là ai, nơi này là tiểu viện của Hinh Thiến, nàng không thích nam nhân chạy vào, còn không lập tức cút ra ngoài cho ta!

Thấy thị nữ không trả lời được, vị Tiết Vũ thiếu gia này còn tưởng rằng Nhiếp Vân giống như hắn, là dê xồm vụng trộm chui vào tiểu viện, sắc mặt thoáng một phát âm trầm xuống, lên tiếng quát lạnh.

Thấy thằng này cư nhiên càn rỡ như thế, cái gì không hỏi liền lại để cho người cút ra ngoài, trong nội tâm Nhiếp Vân sinh ra một tia không vui, bất quá cũng không coi là chuyện quan trọng, không để ý tới, xoay người sang chỗ khác.

- Lỗ tai ngươi điếc sao? Chẳng lẽ không nghe thấy lời của ta nói?

Vị Tiết Vũ thiếu gia này vốn cho là hắn khí phách rống to một tiếng, đối phương sẽ sợ tới mức trực tiếp lui về phía sau, không nghĩ tới người ta căn bản lý cũng không để lý, trong ánh mắt khinh thường nồng đậm, thật giống như thấy được một con chó sủa bậy, tức giận đến nhiệt huyết vọt tới da mặt.

- Tiểu cô nương, các ngươi ở đây đẹp và tĩnh mịch như thế, tại sao có thể có súc sinh chạy loạn?

Không để ý tới lời nói của đối phương, Nhiếp Vân đột nhiên nhìn về phía thị nữ, cười hỏi.

Hắn có được thiên phú Tiên Âm, nghe nói như thế, sắc mặt thị nữ không khỏi đỏ lên,

- Nào có súc sinh...

Mới nói bốn chữ, lập tức minh bạch hắn lại mắng Tiết Vũ thiếu gia.

PHỐC! Thoáng một phát bật cười.

Nghe được tiếng cười của nữ hài, cùng thoại ngữ của Nhiếp Vân vừa rồi, sắc mặt Tiết Vũ thiếu gia thoáng một phát đen lên.

Nắm đấm sờ, phát ra tiếng vang Xoẹt zoẹt~! Xoẹt zoẹt~!, toàn thân hắc khí nhấp nhô, tựa hồ tích súc lực lượng toàn thân, tùy thời có thể bộc phát!

- Thiên Tiên cảnh đỉnh phong? Cũng không tệ lắm!

Chứng kiến khí tức của đối phương, Nhiếp Vân suy tính ra tu vi của hắn, Thiên Tiên cảnh đỉnh phong.

Thiên Tiên cảnh đỉnh phong đối với người khác mà nói xem như rất cao, nhưng trong mắt hắn một cái tát có thể chụp chết, nên không thèm để ý.

- Tiết Vũ, đây là chỗ của ta, ngươi muốn làm gì?

Hắc khí cuồng bạo còn chưa bộc phát, đột nhiên một thanh âm vang lên, Hứa Hinh Thiến đi ra.

Lúc này Hứa Hinh Thiến một thân váy dài màu tím, tay áo bồng bềnh đứng ở cách đó không xa, cùng mặt nước tương ứng, triển lộ ra dáng người hoàn mỹ thướt tha, xinh đẹp nói không nên lời.

Trước kia Nhiếp Vân cảm thấy nữ nhân này không tính xinh đẹp, không nghĩ tới nàng ăn mặc thoáng một phát, rõ ràng có dung mạo không kém gì bọn người Thiết Lan, Lạc Khuynh Thành.

Đương nhiên, lại xinh đẹp Nhiếp Vân cũng sẽ không liếc mắt nhìn nhiều.

Trên người hắn mang rất nhiều gánh nặng, sẽ không bởi vì xinh đẹp, mà dẫn xuất phiền toái khác.

- Ân?

Thấy thiếu niên chỉ nhìn thoáng qua, liền từ trạng thái kinh diễm khôi phục lại bình tĩnh, ánh mắt tựa như không hề bận tâm, trong đôi mắt Hứa Hinh Thiến lộ ra kỳ quái.

Nói thật từ Cửu Dương thành bắt đầu, nàng liền cảm thấy hiếu kỳ đối thiếu niên trước mắt.

Nàng đối với dung mạo, thân phận, địa vị của mình vẫn có vài phần tự tin, chỉ cần nam tử bái kiến nàng, không có một cái nào không chủ động nói chuyện, gây chú ý, nhưng gia hỏa trước mắt này, ánh mắt một mực như vậy, không có bất kỳ dục vọng, phảng phất như mình chính là hồng phấn khô lâu.

Nếu như không phải biết rõ hắn không phải đệ tử Phật môn, chỉ sợ thực cho rằng thằng này tu luyện Phật pháp, đối với nữ sắc chẳng thèm ngó tới.

- Hinh Thiến ngươi...

Tiết Vũ thiếu gia từ trong tiếng quát thanh tỉnh, chứng kiến bộ dạng của Hứa Hinh Thiến, ánh mắt lộ ra vẻ dâm loạn, phát ra hắc khí vội vàng thu hồi, vẻ mặt tươi cười.

------oOo------

Chương 1430: Tiếu Đằng đạo nhân (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không có ý tứ, ở chỗ của ta còn cho ngươi khó xử!

Không để ý tới Tiết Vũ như đang nịnh nọt, Hứa Hinh Thiến đi tới, cười nhẹ nhàng, xin lỗi Nhiếp Vân.

- Hứa Hinh Thiến, ngươi đây là ý gì?

Thấy nữ hài không để ý tới hắn, ngược lại xin lỗi Nhiếp Vân, sắc mặt của Tiết Vũ thiếu gia lần nữa âm trầm xuống.

Chỉ cần không ngốc, thì có thể nhìn ra, cái này rõ ràng là không nể tình.

- Không có ý gì, chỗ này của ta, không dung được loại đại thần như Tiết Vũ thiếu gia, còn mời trở về đi!

Hứa Hinh Thiến mặt không biểu tình nói.

- Cho mặt không biết xấu hổ, Hứa Hinh Thiến, đây chính là ngươi nói! Đến lúc đó hi vọng ngươi đừng cầu ta!

Tiết Vũ thiếu gia không nghĩ tới đối phương sẽ xé rách da mặt như thế, khóe miệng co quắp, không chút che dấu uy hiếp.

- Mời ly khai tiểu viện của ta!

Sắc mặt Hứa Hinh Thiến trầm xuống.

- Ngươi đã không biết phân biệt, năm nay ta sẽ để cho ngươi vì chuyện ngày hôm nay mà hối hận!

Tiết Vũ thiếu gia quát lạnh, hất tay áo quay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát liền biến mất trong tầm mắt mọi người.

- Không có ý tứ...

Thấy hắn ly khai, Hứa Hinh Thiến xoa xoa mi tâm, tựa hồ đối với uy hiếp kia, có không ít hoang mang.

- Làm sao vậy? Thân phận người này rất cao?

Thấy bộ dáng của nàng, Nhiếp Vân kỳ quái hỏi.

- Tiết Vũ thiếu gia này là nhi tử của Tân Quận thành thành chủ, địa vị cao thượng không cần phải nói, mấu chốt là...

Hứa Hinh Thiến ngừng một chút nói:

- Hắn giống như ta, cũng là Ngũ phẩm Khu Tu sư!

- Ngũ phẩm Khu Tu sư?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Đúng vậy, lần này hắn cũng muốn tham gia trận đấu, vốn muốn gia nhập bên sư phụ ta, hiện tại xem ra, chỉ sợ không quá dễ dàng...

Hứa Hinh Thiến nói.

- Người sáng mắt không nói tiếng lóng, hắn muốn gia nhập bên sư phụ ngươi, chỉ sợ ngươi cũng phải trả một cái giá lớn a!

Nhiếp Vân hất tay, sắc mặt trầm xuống.

Khó trách Hứa Hinh Thiến trực tiếp dẫn mình tới tiểu viện bình thường không cho nam nhân tiến vào, một đường đối với mình thái độ cũng không tệ, còn mời tham gia trận đấu, chỉ sợ chính là vì đối phương ra yêu cầu quá cao, nàng trả không nổi, hoặc là không muốn trả giá, có tâm tư cầm hắn làm tấm mộc.

Bị người lợi dụng, dù đối phương là mỹ nữ, trong nội tâm Nhiếp Vân cũng không khỏi khó chịu.

- Phải, hắn muốn ta gả cho hắn!

Chứng kiến biểu lộ của Nhiếp Vân, Hứa Hinh Thiến biết rõ trong lòng đối phương không vui, biết rõ cách làm của nàng khả năng chọc giận tới thiếu niên trước mắt này, vội vàng giải thích.

Tuy thiếu niên trước mắt này thoạt nhìn chỉ có Thiên Tiên cảnh sơ kỳ, nhưng nàng biết rõ người này không dễ dàng đối phó.

Lúc trước nửa bước Thiên Tiên cảnh liền một chiêu đánh bại Thiên Tiên cảnh đỉnh phong Thương Vĩnh, sức chiến đấu không thể khinh thường.

- Muốn ta gả cho hắn, mới gia nhập trận doanh của sư phụ ta, nếu không, hắn liền gia nhập trận doanh đối phương, mặc dù hắn chỉ là Huyết Vân Khu Tu sư, nhưng dù sao cũng là cường giả Ngũ phẩm,

nếu quả thật muốn gia nhập trận doanh đối phương, đối với sư phụ ta ảnh hưởng vẫn tương đối lớn! Cho nên, ta một mực do dự, đã không có đáp ứng, cũng không cự tuyệt... Hôm nay xem như trực tiếp cự tuyệt, không còn chỗ trống xoay chuyển rồi!

Thấy Nhiếp Vân không nói lời nào, Hứa Hinh Thiến lần nữa giải thích.

- Yên tâm đi, ta đáp ứng giúp ngươi, sẽ tuân thủ lời hứa!

Thấy nữ hài cẩn thận từng li từng tí, trong lòng Nhiếp Vân có chút không đành lòng, gật đầu đồng ý.

Cẩn thận nói tiếp, Hứa Hinh Thiến trợ giúp hắn cũng rất lớn, nếu như không phải nàng, không có khả năng tìm được Tuyết Lôi Trì, càng không có khả năng đạt được nhiều Lôi Điện thạch như vậy, cũng sẽ không có được thiên phú Lôi Điện.

Cho nhiều trợ giúp như vậy, giúp nàng thoáng một phát cũng không có gì, lại nói, nếu có thể chiến thắng, ban thưởng cũng là cực kỳ phong phú.

- Ngươi nói tỷ thí, sẽ có các khâu gì? So như thế nào?

Nghĩ vậy, sắc mặt Nhiếp Vân hòa hoãn không ít, hỏi.

- Bây giờ nói những cái này còn quá sớm, đi thôi, ta mang ngươi đi gặp sư phụ ta, đợi thấy sư phụ, thương nghị rồi lại nói! Dù sao, bên chúng ta phái ra danh ngạch, cũng không phải do ta quyết định!

Hứa Hinh Thiến nói.

- Danh ngạch?

- Đúng vậy. Sư phụ ta cùng đối phương tỷ thí, là đệ tử đọ sức, mỗi lần đấu chỉ có thể phái ra năm người. Cho nên, năm cái danh ngạch này, đồng môn rất nhiều sư huynh đệ đều tranh đoạt, cuối cùng nhất là ai, do sư phụ quyết định!

Hứa Hinh Thiến giải thích.

- Các ngươi đồng môn đệ tử rất nhiều sao?

Nhiếp Vân hỏi.

- Vì đạt được thắng lợi, sư phụ ta chiêu mộ không ít Khu Tu sư, từng cái thực lực đều không kém. Bất quá, có thể vượt qua Tứ phẩm Ngân Vân chỉ có bốn cái, loại thực lực như ngươi, hẳn có thể đạt được tư cách dự thi, chính bởi vì như thế, ban đầu ở Cửu Dương thành ta nghe được ngươi là Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư, thái độ mới lập tức cải biến!

Hứa Hinh Thiến nói.

- Vượt qua Tứ phẩm Ngân Vân thì có bốn cái? Đều là cấp bậc gì?

Nhiếp Vân không có nghĩ đến địa phương nhỏ này rõ ràng ngọa hổ tàng long, nhiều Khu Tu sư đạt tới trình độ trung cấp như vậy, nhịn không được hỏi.

- Đạt tới Tứ phẩm trở lên tăng thêm ta kỳ thật tổng cộng có năm người, hai năm trước cũng là chúng ta tham gia trận đấu, bất quá thất bại! Theo thứ tự là Đại sư huynh Từ Thao, đồng dạng ta hiện tại, là Ngũ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư, Nhị sư huynh Lưu Nguyên Ngũ phẩm Huyết Vân Khu Tu sư, Tứ sư huynh Nhung Điền, Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư! Cuối cùng là Thất sư huynh Đỗ Cận, so với ngươi hơi yếu một ít, là Tứ phẩm Huyết Vân Khu Tu sư!

Hứa Hinh Thiến nói.

- Hai Ngũ phẩm Ngân Vân, một Ngũ phẩm Huyết Vân, một Tứ phẩm Ngân Vân cùng một Huyết Vân, thực lực xem như không kém, loại tổ hợp này còn có thể bại?

Trong nội tâm Nhiếp Vân nghi hoặc.

Tuy Linh giới rộng lớn bao la, nhưng Ngũ phẩm Khu Tu sư đã được cho trung thượng du, có được địa vị không kém, sư phụ của Hứa Hinh Thiến thoáng một phát lấy ra đội hình mạnh như vậy, vậy mà đều thua, chẳng lẽ đối phương còn mạnh hơn hay sao?

- Đối phương còn mạnh hơn chúng ta, có hai Ngũ phẩm Ngân Vân, hai Ngũ phẩm Huyết Vân cùng một Tứ phẩm Ngân Vân! Năm người bọn hắn đều cao hơn chúng ta, theo đạo lý, lần này chúng ta cũng không nhất định có thể chiến thắng, trùng hợp ta may mắn tấn cấp, hơn nữa có ngươi trợ giúp, có lẽ có thể thành công một lần!

Hứa Hinh Thiến nói.

- Ta? Ta chỉ là Tứ phẩm Ngân Vân, trợ giúp không lớn...

Nhiếp Vân chẳng biết tại sao nữ hài đối với hắn có lòng tin như vậy, lắc đầu.

------oOo------

Chương 1431: Tiếu Đằng đạo nhân (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đồng dạng Tứ phẩm Ngân Vân, chênh lệch cũng rất lớn đấy, trong cơ thể Cửu Dương thành thành chủ Trầm Hùng thân trúng sát độc, lúc ấy ta cẩn thận nghe ngóng qua, loại bệnh tình này cho dù ta muốn loại trừ, cũng rất phức tạp, mà ngươi nhẹ nhõm hoàn thành, nói rõ ngươi dung hợp thiên phú tương đối gần, hơn nữa mỗi dạng đều không kém, đây cũng là nguyên nhân ta muốn ngươi tham gia!

Hứa Hinh Thiến nói đến đây, ánh mắt lộ ra tín nhiệm.

- Hơn nữa, không nói cái khác, tốc độ của ngươi còn nhanh hơn ta, chúng ta tỉ thí, thì có một khâu tốc độ, nếu như ngươi có thể hoàn mỹ phát huy ra, khẳng định có thể giúp chúng ta chiến thắng một ván!

- Còn muốn tỷ thí tốc độ?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái quy tắc tỷ thí của đối phương, bất quá vừa rồi hỏi đối phương không nói, hiện tại liền không hề hỏi nhiều.

Hai người nói chuyện, đã đi ra tiểu viện của Hứa Hinh Thiến, đi đến Khu Tu tháp.

Cách Khu Tu tháp càng gần, càng cảm thấy rung động, trong lòng thành kính càng dày đặc, tâm kính sợ tự nhiên sinh ra.

Nhiếp Vân biết rõ đây là người kiến tháp cố ý lưu lại thủ đoạn, để cho người từ sâu trong nội tâm sinh ra ý niệm không thể phản bác, để xác lập uy nghiêm của Khu Tu tháp, nhưng trong nội tâm như trước không tự chủ được nghĩ như vậy, khó có thể cự tuyệt.

- Đây chính là chỗ ở của sư phụ ta, đúng rồi... Nhị sư huynh Lưu Nguyên của ta không dễ nói chuyện lắm, đến lúc đó ngươi tha thứ một ít...

Đi một hồi, một tiểu viện càng thêm to lớn xuất hiện ở trước mắt, Hứa Hinh Thiến đi đầu tới trước, quay đầu dặn dò Nhiếp Vân một câu.

- Ân!

Vừa vào tiểu viện, Nhiếp Vân lập tức bị linh khí nồng hậu dày đặc trong đó hấp dẫn.

Bên trong tiểu viện này rõ ràng còn bố trí một đại trận, cả không trung đã trở nên linh khí tinh thuần, để cho người hô hấp một ngụm liền sảng khoái tinh thần, tâm tình sung sướng.

Bình tĩnh xem xét mà nói, linh khí ở đây rõ ràng tinh thuần hơn Vân Vũ Tông, không hổ là chỗ ở của Lục phẩm Khu Tu sư, lợi hại!

Hiện tại Nhiếp Vân dung hợp tối đa chỉ là Tam đại thiên phú đào tẩu cùng Ẩn Nặc sư, được cho Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư, nhưng có được vô danh pháp quyết, trời sinh đối với Tu La có được tác dụng khắc chế, chính thức cùng Tu La chiến đấu mà nói, Ngũ phẩm Khu Tu sư bình thường, chỉ sợ cũng kém xa, cho nên, tuy chứng kiến tiểu viện này linh khí tinh thuần, trận pháp lợi hại, nhưng không cảm thấy ngoài ý muốn, thái độ cực kỳ bình thường.

Nét mặt của hắn rơi vào trong mắt Hứa Hinh Thiến, địa vị lần nữa cao thêm vài phần, làm cho nàng cảm thấy thiếu niên trước mắt này thâm bất khả trắc.

- Sư phụ!

Hai người đi qua mấy hành lang, rất nhanh đi vào một đại sảnh, vừa tiến vào trong đó, Hứa Hinh Thiến lập tức hô lên, ánh mắt hưng phấn.

- Hinh Thiến, ngươi tới vừa vặn, ta còn vừa định phái người tìm ngươi!

Ngay sau đó thanh âm một lão giả vang lên, nhìn vào trong, chỉ thấy nói chuyện chính là một lão nhân, mặt trắng không râu, bận đạo bào, thần thái ấm áp, hai con ngươi lập loè tầm đó, một cổ lực lượng mạnh mẽ vận chuyển, hiển lộ rõ ràng ra thực lực bất phàm.

- Cường giả Huyền Tiên cảnh!

Chỉ nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân lập tức hiểu được.

Sư phụ của Hứa Hinh Thiến Tiếu Đằng đạo nhân này, hẳn là cường giả Huyền Tiên cấp, hơn nữa nhìn bộ dáng, chỉ sợ đã đạt đến đỉnh phong.

Tuy cường giả Huyền Tiên cường đại, nhưng bởi vì có kinh nghiệm giao thủ trước kia, Nhiếp Vân cũng không cảm thấy uy áp, thần thái tự nhiên theo ở phía sau đi vào.

- Ân? Vị này là...

Hắn vừa vào, lập tức đưa tới Tiếu Đằng đạo nhân chú ý, vẻ mặt nghi hoặc nhìn qua Nhiếp Vân.

- Ah, sư phụ, đây chính là ta lần trước nói với ngươi trên đường gặp được Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư Nhiếp Vân, cực kỳ lợi hại! Đã được ta mời tới, có thể giúp chúng ta tham gia trận đấu!

Hứa Hinh Thiến cười giới thiệu.

- Giúp chúng ta tham gia trận đấu? Hừ, không cần, người của chúng ta vừa vặn, không cần người khác trợ giúp!

Tiếu Đằng đạo nhân còn chưa nói, ngoài cửa vang lên một thanh âm bất âm bất dương, lập tức bảy tám người nối đuôi nhau mà vào, từ trên người bọn họ mang huy chương của Khu Tu tháp có thể nhìn ra, đều là Khu Tu sư, hơn nữa mỗi người cấp bậc không thấp.

Nhiếp Vân quay đầu nhìn lại, nói chuyện là một thanh niên, hình thể hơi gầy, ánh mắt cùng hắn va chạm, mang theo một tia hỏa hoa.

Nghe khẩu khí của hắn cùng người khác tôn trọng, Nhiếp Vân đã đoán ra, thằng này là Nhị sư huynh Lưu Nguyên gì kia.

Chỉ là trong nội tâm Nhiếp Vân nghi hoặc, mình chưa thấy qua Lưu Nguyên, cũng không cùng hắn nói chuyện, vì sao thằng này vừa nhìn thấy liền khiêu khích mình?

Loại ý nghĩ này ở trong lòng lóe lên tức thì, ngay sau đó hắn liền hiểu được.

- Tiểu sư muội, đây là Phúc Vũ quả ta chuyên môn mua cho ngươi, mau ăn đi!

Lưu Nguyên chỉ liếc nhìn Nhiếp Vân, liền vội vàng đi tới trước mặt Hứa Hinh Thiến, lấy ra một đống trái cây đỏ tươi, đưa tới.

Những trái cây này vừa lấy ra, toàn bộ đại sảnh đều tản mát ra mùi thơm nồng nặc, để cho người chép miệng.

- Xem ra thằng này cũng là người theo đuổi của Hứa Hinh Thiến, Hứa Hinh Thiến ở trước mặt sư phụ nàng khoa trương ta... để cho hắn ghen tị...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Người quá đẹp cũng không phải chuyện tốt, mỗi ngày có nhiều người truy cầu, đoán chừng Hứa Hinh Thiến cũng rất phiền.

- Ta không ăn!

Hứa Hinh Thiến có chút bất đắc dĩ đẩy trái cây đặt ở trước mặt ra, nhìn về phía Tiếu Đằng đạo nhân.

- Sư phụ, Nhiếp Vân này cực kỳ lợi hại, tốc độ còn nhanh hơn ta, hơn nữa Tu La Sát độc ngay cả ta cũng khó hóa giải, hắn có thể đơn giản hóa giải, để cho hắn gia nhập chúng ta, năm nay chiến thắng tỷ lệ có thể càng lớn hơn một chút!

- Tốc độ còn nhanh hơn thiên phú Lôi Điện sư của ngươi? Chẳng lẽ có được thiên phú Phong Hành sư am hiểu tốc độ nhất?

Nghe được đồ đệ tán dương, Tiếu Đằng đạo nhân nhìn qua Nhiếp Vân, trong ánh mắt mang theo vui vẻ ôn nhuận.

- Ngươi là Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư, hơn nữa không có khảo hạch qua?

- Vâng!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Ân, ngày mai đúng là mười năm một lần khảo hạch, ngươi thuận tiện khảo hạch cấp bậc thoáng một phát!

Tiếu Đằng đạo nhân cười nói.

- Vâng!

Thấy đối phương không hỏi thiên phú đặc thù của mình là cái gì, cũng không quan sát tu vi của mình, Nhiếp Vân đối với đạo nhân này hảo cảm tăng nhiều.

- Không biết từ nơi nào xuất hiện nhà quê, nói là Tứ phẩm Ngân Vân Khu Tu sư liền là Tứ phẩm rồi! Ta xem chỉ sợ là thế hệ mua danh chuộc tiếng, Tiểu sư muội, ngươi ngàn vạn lần không nên bị người ta lừa!

Lưu Nguyên đứng ở một bên hừ lạnh.

------oOo------

Chương 1432: Cái đồ Chơi gì (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thế hệ mua danh chuộc tiếng? Ngũ phẩm Huyết Vân Khu Tu sư, ta như thế nào cảm thấy ngươi cũng không có gì đặc biệt, sẽ không cũng là giả dối chứ!

Nghe được hắn nói, Nhiếp Vân chậm rãi xoay người, trên mặt đột nhiên lộ ra nụ cười thản nhiên, hừ nhẹ một tiếng.

- Nguy rồi...

Chứng kiến sắc mặt của Nhị sư huynh Lưu Nguyên thoáng một phát trở nên âm trầm, trong nội tâm Hứa Hinh Thiến không khỏi xiết chặt.

Nhiếp Vân này bình thường thoạt nhìn rất bình tĩnh, không muốn gây chuyện, sao một khi chơi tính tình lại lợi hại như vậy?

Khu Tu sư tầm đó bởi vì có cấp bậc tồn tại, tồn tại phân chia cao thấp, người cấp bậc cao, có được địa vị cùng quyền thoại ngữ càng lớn, Nhiếp Vân so với đối phương thấp hơn một cấp bậc, nói như vậy, tương đương dĩ hạ phạm thượng, mục không tôn trưởng, lập tức để cho mặt Lưu Nguyên biến thành màu gan heo.

- Tiểu tử, ngươi rất cuồng a!

Hàm răng cắn chặt, Lưu Nguyên khẽ nói, trong mắt có một cổ lửa giận đã áp chế không nổi.

- Huyết Vân Khu Tu sư nho nhỏ, nhân vật như rác rưởi, muốn nói càn rỡ, còn so ra kém ngươi nha!

Khoát tay chặn lại, Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Đã đáp ứng tham gia trận đấu, thì có thể cùng những người này tổ đội, đến lúc đó nội chiến phiền toái, còn không bằng hiện tại giải quyết.

Tuy Lưu Nguyên này là Ngũ phẩm Khu Tu sư, nhưng sức chiến đấu chỉ là nửa bước La Tiên cảnh, tối đa như Nam Cung Khiếu, không đáng hắn cảnh giác.

Cho nên, đối phương không nể tình, Nhiếp Vân cũng không cần phải cho hắn mặt mũi, trực tiếp chà đạp cao ngạo tôn nghiêm của đối phương, đánh rắn bảy tấc, không thể lưu tình.

- Rất tốt, tuy không biết ngươi có cái gì càn rỡ, nhưng dám nói chuyện với ta như vậy, hôm nay nếu như không giáo huấn ngươi thoáng một phát, Lưu Nguyên ta cũng không cần lăn lộn!

Lưu Nguyên hừ một tiếng, đi về phía trước, đến chính giữa đại sảnh nhìn Tiếu Đằng đạo nhân ôm quyền.

- Sư phụ, Tiểu sư muội tìm được tiểu tử này vô cùng càn rỡ, đệ tử ra tay giáo huấn thoáng một phát, cũng cho hắn biết trời cao đất rộng!

- Cái này...

Tiếu Đằng đạo nhân hiển nhiên cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện loại chuyện này, chỉ nói hai câu thì có mâu thuẫn không thể hóa giải, trên mặt có chút khó xử, nhìn về phía Hứa Hinh Thiến.

- Hắc hắc, Tiểu sư muội, ngươi khoa trương người này thành một đóa hoa, ta ngược lại muốn nhìn đến cùng có thực học gì, nếu như không có, vậy không có ý tứ, Nhị sư huynh thay ngươi giáo huấn hắn một trận, cho hắn biết muốn “trang bức”, phải có thực lực mới được...

Nắm đấm niết khanh khách rung động, không đợi sư phụ Tiếu Đằng đạo nhân trả lời, Lưu Nguyên nhìn về phía Hứa Hinh Thiến, thanh âm lạnh lùng dữ tợn.

BA~

Thoại ngữ càn rỡ còn không có chấm dứt, Lưu Nguyên đang muốn ra tay với Nhiếp Vân, đột nhiên trước mắt tối sầm, một nắm đấm đột ngột bay tới, còn không có tránh ra, ngực liền tê rần.

Bành!

Lưu Nguyên đã bay ra ngoài, nằm rạp trên mặt đất tựa như con rùa đen bị thương.

- Cái đồ chơi gì! Chỉ chút thực lực ấy cũng ở nơi đây trang lão sói vẫy đuôi?

Vừa nằm rạp trên mặt đất, đại sảnh vang lên một thanh âm khinh thường. Nghe nói như thế, Lưu Nguyên chỉ cảm thấy ngực phiền muộn, phun ra một ngụm máu tươi, trước mắt tối sầm ngất đi.

Vô luận ở địa phương nào, thực lực mới là pháp môn để cho người tôn trọng độc nhất vô nhị.

Thay vì nghĩ biện pháp ở chung, không bằng trực tiếp bộc lộ ra thực lực, dù sao có Hứa Hinh Thiến ở chỗ này, sẽ không gây ra vấn đề quá lớn.

Mặc dù gây ra vấn đề lớn, thiên phú Phong Hành sư phối hợp Phượng Hoàng chi dực, đào tẩu không thành vấn đề, đã có dựa vào liền không cần phải che lấp.

Không thể không nói, sau khi chiến đấu với Tu La Vương một hồi, tâm cảnh của Nhiếp Vân bất đồng trước kia, trước kia có lẽ còn có thể bó tay bó chân, lo trước lo sau, sau khi chiến đấu với Tu La Vương, chẳng biết lúc nào Linh giới sẽ lọt vào Tu La quy mô tiến công, liền không có câu nệ như trước kia rồi.

- Nhị sư huynh...

- Nhị sư huynh nửa bước Huyền Tiên cảnh bị một cước đá bay, đả thương?

- Cái này cũng quá mạnh đi à nha...

Một màn trước mắt, động tác của Nhiếp Vân quá nhanh, đợi bọn hắn phát hiện, Lưu Nguyên đã nằm trên mặt đất, trong lúc nhất thời cả gian phòng lặng ngắt như tờ.

- Động tác thật nhanh, quả nhiên có được thiên phú Phong Hành sư!

Tiếu Đằng đạo nhân cũng không vì đệ tử bị đánh mà thẹn quá hoá giận, ngược lại con mắt tỏa sáng, không tự chủ được nhẹ gật đầu.

- Thế nào, người ta giới thiệu cũng không tệ lắm phải không!

Hứa Hinh Thiến nói.

Từ đầu đến cuối nàng không liếc nhìn Nhị sư huynh kia, thậm chí mặt còn mỉm cười, xem ra Nhị sư huynh này nàng rất chán ghét, Nhiếp Vân động thủ đánh một trận, chính hợp ý nàng.

- Ân, không tệ! Ngươi gọi Nhiếp Vân đúng không, ta hi vọng ngươi có thể thay bên ta tham gia trận đấu, có điều kiện gì cứ việc nói, chỉ cần ta có thể làm được, tuyệt sẽ không cự tuyệt!

Tiếu Đằng đạo nhân nhìn về phía Nhiếp Vân, vừa cười vừa nói.

- Ta không có điều kiện gì, chỉ muốn thông qua khảo hạch, trở thành Khu Tu sư mà thôi!

Nhiếp Vân tùy ý khoát khoát tay.

- Người trẻ tuổi có thể không kiêu không nóng nảy, khí độ trầm ổn, rất tốt! Hinh Thiến, vừa vặn buổi tối hôm nay Khu Tu tháp lầu một có giao dịch hội cỡ nhỏ, ngươi mang Nhiếp Vân qua xem a!

Tiếu Đằng đạo nhân thưởng thức liếc nhìn Nhiếp Vân, gật đầu nói.

- Vậy ta liền không khách khí!

Hứa Hinh Thiến hì hì nở nụ cười, đi tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Sư phụ đã đáp ứng, chúng ta đi thôi!

- Lúc này liền đi?

- Đúng vậy a, giao dịch hội phải sớm chút đi qua, bằng không thì thứ tốt đều bị người khác đổi hết, ngươi còn muốn sẽ trễ!

Hứa Hinh Thiến kéo cánh tay của Nhiếp Vân một phát.

- Vậy được rồi!

Nhiếp Vân không nghĩ tới tùy tiện đánh người liền vượt qua kiểm tra, có chút dở khóc dở cười, đành phải ôm quyền với Tiếu Đằng đạo nhân, quay người ly khai.

- Sư phụ, thằng này cũng quá điên a, vừa đến liền đánh Nhị sư đệ thành như vậy...

Hai người Nhiếp Vân rời phòng, Đại sư huynh đột nhiên mở miệng nói.

- Đúng vậy a, một lời không hợp liền động thủ, hơn nữa ngay trước mặt ngươi...

Lại một đệ tử nói.

- Tốt rồi, tài nghệ không bằng người, còn có mặt mũi nhiều lời!

Tiếu Đằng đạo nhân hất tay ngăn mọi người.

- Thân là Khu Tu sư, muốn có địa vị, tôn nghiêm, tự mình cố gắng tranh thủ, mà không phải dựa vào người khác, Lưu Nguyên tài nghệ không bằng người, cho dù bị đánh chết, cũng không trách được người khác!

- Cái này... Vâng!

Mọi người không nghĩ tới sư phụ có thể nói như vậy, không dám nói nhảm, đồng thời gật đầu.

------oOo------

Chương 1433: Cái đồ Chơi gì (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tốt rồi, các ngươi muốn tham gia giao dịch hội, thì đều đi thôi, không muốn đi, hảo hảo điều chỉnh nghỉ ngơi, ngày mai khảo hạch xong, trận đấu sẽ bắt đầu!

Tiếu Đằng đạo nhân phân phó một tiếng, quay người đi về gian phòng của mình, vừa đi trong mắt bay lên một cổ nghi hoặc nồng đậm.

- Nhiếp Vân này... Trên người tại sao có thể có khí tức Đạo môn thuần khiết như thế, chẳng lẽ hắn... là Đạo môn tu luyện giả?

Phủ đệ của Tiếu Đằng đạo nhân cách Khu Tu tháp cũng không xa, hai người một đường đi về phía trước, chỉ chốc lát liền đi tới trước mặt tháp cao.

Còn không có tiến vào, một cổ khí tức công khai, phách tuyệt thiên địa từ trong tháp phóng ra, kích động ra khí tức tinh khiết làm cho người thần phục.

- Khu Tu sư khảo hạch mỗi mười năm một lần, tính toán là việc trọng đại lớn nhất cả Tân Quận thành, mỗi lần khảo hạch đều đến không ít tài tuấn cùng với thế lực quy thuộc bọn hắn, những người này có vô số bảo vật, vì rất trao đổi, lúc này mới tổ chức loại giao lưu hội này, mục đích chủ yếu là trao đổi, để cho mọi người từng người lấy được đồ vật mình ưa thích!

Vừa đi Hứa Hinh Thiến vừa giới thiệu.

- Loại giao lưu hội này bình thường đều là lấy vật đổi vật, ngươi có thể tùy ý quan sát, chỉ cần nhìn trúng, lấy ra bảo vật đối phương động tâm tới hối đoái là được! Sư phụ cảm kích ngươi trợ giúp hắn, hôm nay bảo bối ngươi vừa ý, hắn sẽ đổi về, nên nắm chắc cơ hội a!

Hứa Hinh Thiến nở nụ cười.

- Hắn đổi về?

Nhiếp Vân gật đầu.

Tiếu Đằng đạo nhân này cũng coi như không tệ, trước kia để cho hắn nói điều kiện, hắn không nói, lại dùng loại phương pháp này đáp tạ, còn không có đấu chính thức liền cho ân huệ, xem ra trận đấu lần này thực không thể lười biếng, phải nghĩ biện pháp thành công!

- Đúng vậy, sư phụ đối với đệ tử gần đây rất hào phóng, bằng không, ta cũng không có khả năng bằng chừng ấy tuổi liền dung hợp năm dạng thiên phú, trở thành Ngũ phẩm Khu Tu sư!

Nói đến sư phụ, trong mắt Hứa Hinh Thiến hiện lên ý sùng bái.

- Giao dịch này có yêu cầu gì không?

Thấy bộ dáng của nàng, khóe miệng Nhiếp Vân giơ lên, cười hỏi.

- Không có yêu cầu gì, có yêu cầu cũng là người cùng ngươi giao dịch nói, vừa ý bảo bối của hắn, phải tiếp nhận điều kiện của người ta, bất quá, sư phụ luyện chế Lục phẩm Khiết Linh Đan là ngoại tệ mạnh nhất, cơ bản có thể dùng hối đoái tất cả, sư phụ đáp ứng cho ngươi đồ vật, chúng ta trực tiếp dùng Khiết Linh Đan là được, dù sao sư phụ sẽ thanh toán nha!

Hứa Hinh Thiến mở trừng hai mắt, lộ ra có chút giảo hoạt.

Từ khi nhìn thấy nàng liền lấy trầm ổn, lạnh lùng bày ra, đột nhiên có loại vẻ mặt này, Nhiếp Vân cũng có chút không thích ứng kịp.

- Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh!

Nhiếp Vân nói.

Quyền lợi của Khu Tu tháp thật lớn, nếu như lần này có khả năng

giúp đỡ Tiếu Đằng đạo nhân đạt được quyền khống chế, về sau hắn lấy được chỗ tốt khẳng định vô cùng vô tận, sớm cầm ít đồ, còn có thể làm cho hắn an tâm, Nhiếp Vân sao lại không làm.

- Vào thôi!

Trong lúc nói chuyện, hai người đã tới chỗ giao dịch, đi nhanh vào.

Loại giao dịch này sẽ không có thư mời gì cả, bất luận kẻ nào cũng có thể đi vào trao đổi, Nhiếp Vân vừa tiến vào trong đó lập tức bị tràng cảnh trước mắt rung động.

Toàn bộ đại sảnh đường kính khoảng mấy trăm mét, rậm rạp chằng chịt bóng người, có bảo bối bày thành quầy hàng, có chỉ viết ra tên bảo vật treo ở đó ôm cây đợi thỏ... Khắp nơi đều đang tiến hành giao dịch, cực kỳ náo nhiệt.

- Chứng kiến những vệ sĩ áo giáp màu đen kia không? Đây là hộ vệ của Khu Tu tháp, giống như quân đội, sức chiến đấu kinh người, ngoan ngoãn ở đây tiến hành giao dịch thì thôi, nếu có người dám ra tay cướp đoạt, ép mua ép bán, sẽ bị bọn hắn trực tiếp xử tử!

Theo ngón tay cùng giới thiệu của Hứa Hinh Thiến, Nhiếp Vân chứng kiến một đội ngũ toàn thân áo giáp màu đen không ngừng xuyên thẳng qua trong đại sảnh.

Những vệ sĩ áo giáp đen này, từng cái đều có thực lực Thiên Tiên cảnh, mặc dù chỉ là tuần tra đơn giản nhất, nhưng mỗi một tiểu đội đầu đuôi tương liên, khí tức lưu loát, phảng phất như một con Du Long xuyên thẳng qua dòng người, một khi phát hiện dị thường, lực lượng điệp gia, có thể lập tức bộc phát ra sức chiến đấu kinh người.

- Lợi hại!

Thân là Trận Pháp Sư, nhìn một cái liền phát hiện bọn hắn tu luyện trận pháp hợp kích phức tạp, vô cùng tinh diệu, Nhiếp Vân không khỏi tán thưởng một tiếng.

Khu Tu tháp không hổ là tổ chức lớn nhất toàn bộ Linh giới, nội tình

thật đúng là đủ hùng hậu.

- Đây là ngọc bài của sư phụ, bên trong có lạc ấn do sư phụ lưu lại, chỉ cần nhìn trúng đồ vật, bảo đối phương nói ra giá cả, chỉ cần không cao hơn một vạn viên Lục phẩm Khiết Linh Đan, có thể trực tiếp mua!

Hứa Hinh Thiến truyền đạt một ngọc bài đặc chế.

- Một vạn viên Lục phẩm Khiết Linh Đan?

Nhiếp Vân sững sờ, líu lưỡi không thôi.

Khiết Linh Đan chỉ có Khu Tu sư mới có thể luyện chế, vô cùng trân quý, đạt tới Lục phẩm càng thưa thớt, Tiếu Đằng đạo nhân vừa ra tay liền cho mình một vạn Khiết Linh Đan... Cái thủ bút này thật là lớn.

Không hổ là cường giả quản lý phân bộ Khu Tu tháp, so sánh với hắn, Nhiếp Vân trước kia còn cảm thấy mình có chút giàu có, thoáng một phát biến thành ăn mày.

Tiếp nhận ngọc bài có thể tiêu hao một vạn Khiết Linh Đan, Nhiếp Vân cùng Hứa Hinh Thiến tách ra, một mình đi dạo ở trong khu giao dịch hội.

Bảo vật ở đây rậm rạp chằng chịt, hằng hà sa số, các loại dược liệu, khoáng thạch quý trọng, thậm chí binh khí,… cái gì cần có đều có.

- Đáng tiếc... Không có khoáng thạch đặc thù có thể làm cho vô danh pháp quyết diễn sinh đan điền!

Tách ra Hứa Hinh Thiến, mục đích chủ yếu của Nhiếp Vân là muốn tìm kiếm khoáng thạch để cho vô danh pháp quyết vận chuyển, nhưng tiếc vòng vo một vòng lớn, cũng không phát hiện.

Xem ra loại vật này mặc dù ở Linh giới, cũng là không thấy nhiều.

- Những dược liệu, binh khí, đan dược... này đều không kém,

nhưng đối với ta tác dụng không lớn!

Lại vòng vo một hồi, Nhiếp Vân phát hiện những thứ kia tuy rất nhiều rất tạp, nhưng đối với hắn có tác dụng có lực hấp dẫn, lại không nhiều.

Dù sao ở chỗ này giao dịch, thực lực cao nhất chỉ là Thiên Tiên cảnh đỉnh phong, bảo vật có thể làm cho bọn hắn tấn cấp, đối với hắn hiện tại cơ hồ không có bất kỳ tác dụng.

- Đến nhìn một chút, ta ở đây đều là bảo vật, vạn năm Linh Quy giáp, Yêu hạch của Thiên Tiên cảnh đỉnh phong, lân phiến của Tử Hoa Thần thú... Giảm giá xử lý, giá kinh bạo, mua không có hại chịu thiệt, mua không mắc lừa...

Đi trong đám người, một âm thanh thét to ở cách đó không xa vang lên.

------oOo------

Chương 1434: Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Loại quầy hàng quảng cáo như vậy không ít, cơ bản đều là đục nước béo cò, cầm một ít vật cổ quái kỳ lạ quý hiếm hy vọng có thể bán cái giá tốt.

Nghe gia hỏa kia hô khí lực mười phần, Nhiếp Vân tùy tiện nhìn lướt qua, đang muốn rời đi, đột nhiên lông mi nhảy lên.

Thời điểm đi dạo, hắn đã vận chuyển thiên phú Thần Thâu, chỉ cần có bảo bối, sẽ có bảo quang thiểm thước, như vậy để cho hắn không đến mức bỏ qua bảo bối, cái quầy hàng này hắn đã nhìn một lần, ai ngờ ở lúc muốn rời đi, trong mắt đột nhiên lóe lên bảo quang, sáng chói chói mắt, vượt qua bất kỳ vật phẩm nào ở trong đại điện.

Vội vàng quay người nhìn lại lần nữa, lại phát hiện bảo quang che

dấu, nhìn không thấy cái gì rồi.

- Ân?

Hừ nhẹ một tiếng, Nhiếp Vân nhịn không được nghi hoặc.

Loại tình huống này trước kia chưa từng gặp qua a.

Trước kia chỉ cần là bảo bối, thiên phú Thần Thâu sẽ lập loè hào quang, hào quang càng thịnh càng trân quý, liếc có thể nhìn ra trình độ trân quý của vật phẩm, bảo quang lúc ẩn lúc hiện, loại tình huống này từ khi có được thiên phú Thần Thâu, còn chưa bao giờ xuất hiện qua.

Nhấc chân đi tới, thiên phú Thần Thâu không ngừng vận chuyển, lại không có phát hiện hào quang lập loè.

- Cổ quái!

Nói thầm một tiếng, Nhiếp Vân lần nữa ý định ly khai, phát hiện trong mắt lần nữa lóe lên hào quang.

- Là lân phiến của Tử Hoa Thần Thú kia?

Lần này sớm có phòng bị, Nhiếp Vân liếc thấy rõ nơi hào quang lập loè, đúng là lân phiến Thần thú.

Bán đồ hi vọng đồ đạc của mình bán cái giá tốt, thường thường đều bịa đặt cho vật phẩm bình thường một lai lịch bất thường, cái gọi là lân phiến Tử Hoa Thần Thú kia, thoạt nhìn ngăm đen, cũ kỹ, bình thường đến cực điểm, không biết là của động vật gì, cái gọi là Thần thú, bất quá chỉ là mánh lới mà thôi.

Bất quá, đối với Nhiếp Vân mà nói mặc kệ là vật gì, chỉ cần có thể để cho thiên phú Thần Thâu của hắn xuất hiện bảo quang, khẳng định bất thường.

Đi tới trước mặt quầy hàng, quét nhìn những vật khác một lần, không có phát hiện bảo vật gì, khẽ vươn tay cầm lân phiến lên, giả ra bộ dạng tùy ý.

- Lân phiến Thần thú này bán thế nào? Nói cái giá đi!

Thanh âm chậm chạp, mang theo trêu chọc hỏi, tựa hồ biết rõ thứ này không phải vật phẩm trân quý gì, tùy ý nhìn xem.

- Tiểu huynh đệ ngươi thật tinh mắt, lân phiến của Tử Hoa Thần Thú này cực kỳ trân quý, toàn bộ Linh giới cửu thiên thập địa chỉ có một khối, là bảo bối hiếm có, giá trị không thể đo lường!

Chủ nhân quầy hàng là một thanh niên miệng lưỡi lưu loát, thấy có người mua vào xem, mắt sáng rực lên, lập tức không che đậy ăn nói bừa bãi.

- Nếu như không phải ta thiếu tiền dùng, thứ này ta nhất định sẽ cho là trấn tộc chi bảo, không lấy ra, bất quá hôm nay đã lấy ra, hơn nữa tiểu huynh đệ tinh mắt như vậy, lại cùng ta hữu duyên như thế, tiện nghi bán cho ngươi, một ngàn Lục phẩm Khiết Linh Đan!

- Lục phẩm Khiết Linh Đan? Còn một ngàn?

- Ngươi đi đoạt a!

- Chỉ là loại phế vật này, cho hai mươi Khiết Linh Đan cũng cảm thấy xa xỉ...

Giá tiền của hắn vừa báo ra, mọi người ở một bên xem náo nhiệt lập tức xôn xao.

Lục phẩm Khiết Linh Đan, mỗi một quả đều giá cả xa xỉ, một ngàn viên có thể mua sắm một Tiên Khí thượng phẩm rồi, một cái lân phiến không biết từ nơi nào lấy được, kêu ra giá tiền này, khó trách bị mọi người xem thường.

- Ách... Các ngươi không nhìn được hàng, đừng ở quấy rối, chậm trễ việc buôn bán của ta!

Sắc mặt thanh niên đỏ lên, vội vàng khoát tay áo với mọi người, ngẩng đầu nhìn Nhiếp Vân.

- Tiểu huynh đệ, ngươi là người biết hàng, nếu như thành tâm muốn mua, giá cả chúng ta còn có thể thương nghị!

- 100 Tứ phẩm Khiết Linh Đan!

Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, trực tiếp ra giá.

- 100 viên? Còn là Tứ phẩm? Tiểu huynh đệ, giá tiền của ngươi quá thấp a!

- 150 viên, nhiều hơn nữa thì không cần!

Nhiếp Vân lần nữa báo giá, cầm lấy lân phiến, nhìn một hồi, đột nhiên ý thức được cái gì, nói tiếp:

- Cái lân phiến này nên có một bộ, đây chỉ là một cái trong đó, nếu như ngươi có thể cho ta toàn bộ, ta có thể cho ngươi 1000 viên Lục phẩm Khiết Linh Đan!

- 1000 viên...

Thanh niên chậc chậc lưỡi, lộ ra cực kỳ ý động.

Hắn báo giá trên trời, mục đích là làm cho đối phương trả giá, trả như thế nào cũng dính a, như thế nào cũng không nghĩ tới đối phương rõ ràng đáp ứng.

Bất quá, trong nháy mắt hưng phấn đã bị đắng chát thay thế.

- Thứ này nói trắng ra là ta nhặt được, tổng cộng được một mảnh, về phần có một bộ hay không, thì thật không biết!

- Nhặt?

Nhiếp Vân nhíu mày, nói tiếp:

- Vậy ngươi nói cho ta địa phương nhặt lân phiến, ta chẳng những cho ngươi 150 viên Tứ phẩm Khiết Linh Đan, còn tiễn đưa ngươi một thanh Tiên Khí trung phẩm!

- Tốt, thành giao!

Nghe được chẳng những có tiền, có có thể được một thanh Tiên Khí trung phẩm, thanh niên sợ Nhiếp Vân đổi ý, vội vàng gật đầu đáp ứng, lấy ra một ngọc bài, ngón tay ở phía trên vẽ một hồi, đưa tới cho Nhiếp Vân.

- Ân? Cái này... nhìn thật quen mắt...

Tiếp nhận ngọc bài, tinh thần quét qua, Nhiếp Vân lập tức phát hiện địa phương phía trên tựa hồ ở nơi nào nhìn thấy qua.

Hắn đến Linh giới thời gian cũng không dài, tính toán đâu ra đấy không đến hai tháng, đi địa phương chỉ là Cửu Dương Sơn, Ngạo Vũ Sơn mà thôi.

Không có đi qua tại sao lại có cảm giác quen thuộc?

- Là nhìn thấy từ Thạch đồ của Khâu Lân!

Đột nhiên trong óc linh quang khẽ động, Nhiếp Vân nghĩ tới.

Ban đầu ở Cửu Dương thành, cùng người phụ trách của Đế Dương đấu giá thành chiến đấu, từ trong tay hắn nhận được ba dạng bảo bối, trong đó thứ nhất là Thạch đồ.

Phía trên Thạch đồ khắc rất nhiều phù văn thoạt nhìn như địa đồ, lúc ấy bởi vì không biết là địa phương nào của Linh giới, tiện tay ném vào Nạp Vật Đan Điền không xem nữa, lúc này thấy đồ hình tương tự, lập tức nhận ra được.

- Ngươi vẽ chỗ này là ở đâu?

Suy nghĩ cẩn thận rốt cuộc là cái gì, trên mặt Nhiếp Vân cũng không biểu hiện ra, mà hỏi.

- Là Hồng Nham sơn bên ngoài Tân Quận thành! Ngươi đến có thể chứng kiến... Ngươi vừa rồi nói cho ta một kiện Tiên Khí trung phẩm, tất cả mọi người có thể làm chứng, không thể nhìn xong nuốt lời a!

Thanh niên thuận miệng giải thích một câu, sợ Nhiếp Vân chống chế, vẻ mặt cảnh giác.

- Đương nhiên sẽ không! Cho!

Nhìn nét mặt của hắn, Nhiếp Vân cười khẽ một tiếng, tiện tay lấy ra 150 viên Tứ phẩm Khiết Linh Đan, cùng một kiện Tiên Khí trung phẩm.

------oOo------

Chương 1435: Liễu Mạc Yên (!)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thời điểm nhàn hạ, cũng luyện chế ra không ít Khiết Linh Đan, 150 viên với hắn mà nói chỉ là số lượng nhỏ, về phần Tiên Khí trung phẩm, ở Vân Vũ Tông vơ vét một phen, trên người đã có hơn mười chuôi, cũng không tính là thứ tốt.

- Đa tạ!

Thanh niên tiếp nhận đồ vật, vội vàng thu vào đan điền, ngay sau đó thừa cơ tuyên truyền.

- Mọi người thấy chưa, những thứ này của ta tuyệt đối đều là bảo vật, vị tiểu huynh đệ này là người biết hàng...

Thằng này không hổ là thiên tài bán hàng, Nhiếp Vân mua hàng, ngược lại để cho hắn trong nháy mắt trở thành trung tâm giao dịch, rất nhiều người đều ôm trạng thái thử xem không ít.

- Trên lân phiến này nên khắc một bộ võ kỹ... Nhưng tiếc lân phiến không được đầy đủ, không cách nào tu luyện!

Thấy thằng này hiếm thấy như thế, Nhiếp Vân không dừng lại nữa, vừa đi trong nội tâm vừa suy tư.

Cầm lân phiến trong tay, hắn liền biết đây là vật gì rồi, rõ ràng cất dấu một bộ võ kỹ hết sức lợi hại, chính bởi vì như thế mới sẽ xuất hiện bảo quang sáng chói, không trọn vẹn không được đầy đủ, hào quang mới lúc ẩn lúc hiện.

- Nếu như có thể luyện thành nhất định là võ kỹ không kém, chắc có lẽ không yếu hơn Thất Tinh kiếm...

Trong nội tâm nghĩ, con mắt Nhiếp Vân đã rơi vào một phù văn trên lân phiến.

Phía trên có năm chữ to rồng bay phượng múa...

Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ!

Năm chữ sâu sắc không biết dùng ngôn ngữ chủng tộc gì ghi thành, che giấu ở trong góc lân phiến, linh hồn cũng nhìn quét không đến, chỉ có thiên phú Thiên Nhãn phối hợp thiên phú Thiên Nhĩ, cẩn thận quan sát lắng nghe mới có thể phát giác.

Thiên Nhĩ cảm ứng năm chữ, như Cửu Thiên chi tinh, diệu diệu sinh huy, xa xôi yên lặng, để cho người nhìn lên một cái, liền sinh ra cảm giác cao xa.

- Cửu Thiên nhân, hư không kị! Cổ Vân trèo lên Đông Sơn mà nhìn thiên hạ, thân cao chí viễn, khí cao lực thịnh! Ý tồn phá thế chi quang, lòng sinh Cửu Thiên...

Dưới năm đại tự là một đám chữ nhỏ, tuy không nhiều lắm, chỉ có vài chục chữ, lại làm cho người nhiệt huyết sôi trào, khó có thể tự chế.

Nhất là thiên phú Võ Đạo sư, giống như Thao Thiết Cự Thú thấy được vị ngon, ẩn ẩn run rẩy, hận không thể bổ sung nguyên vẹn.

- Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ, xem danh tự hẳn là chỉ pháp, nhưng tiếc không trọn vẹn, không cách nào tu luyện...

Cái lân phiến này chỉ có quy tắc chung, không có phương pháp tu luyện, càng không có chiêu số, không thể tu luyện, nhìn một hồi,

tâm ngứa khó nhịn, biết rõ chỉ có tìm được lân phiến còn lại mới có thể tu luyện, lúc này lưu luyến không rời thu nhập thứ này vào Nạp Vật Đan Điền.

- Cái này tìm được ở Hồng Nham sơn, bộ phận còn lại có lẽ cũng có thể tìm được, hôm nay nhất định là không còn kịp rồi, đợi chuyện bên này xong đi qua cũng không muộn!

Ngăn chặn tâm tình kích động, Nhiếp Vân lần nữa đi dạo.

Đã có Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ, đằng sau lại xem cái gì đó cũng cảm giác được như ngói vụn, khó có thể nuốt xuống.

Lại vòng vo hơn một giờ, không có phát hiện bảo bối gì. Hắn cũng chẳng muốn ra tay trao đổi lần nữa.

- Tới trước được trước, vật này là ta chứng kiến trước, hơn nữa báo giá nhà bán cũng đồng ý. Ngươi muốn tranh đoạt, phải có thứ tự đến trước và sau a!

Ngay thời điểm hắn đi dạo có chút nhàm chán, ý định tìm Hứa Hinh Thiến trở về, đột nhiên nghe được một thanh âm tức giận vang lên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hứa Hinh Thiến đang đứng trước một quầy hàng, cùng một nữ tử cãi lộn.

- Tới trước được trước. Chê cười! Ngươi vừa ý liền là của ngươi? Toàn bộ Linh giới ngươi cũng xem qua rồi, chẳng lẽ ngươi nói toàn bộ Linh giới đều là của ngươi?

Nữ tử nói chuyện dáng người cao gầy, nùng trang diễm mạt, ngữ khí bất âm bất dương mang theo hương vị khiêu khích.

Địa phương hai người đối chọi gay gắt, chung quanh người bày quầy bán hàng, tựa hồ biết rõ thân phận của các nàng đều không đơn giản, nhao nhao né tránh, sợ chọc tới phiền toái.

- Liễu Mạc Yên, ngươi ít ở chỗ này nói hưu nói vượn cưỡng từ đoạt lý, hôm nay đồ vật này ta muốn định rồi!

Hứa Hinh Thiến nhướng mày, đột nhiên chộp tới.

- Ha, như thế nào, muốn cứng rắn đoạt, Hứa Hinh Thiến phách lực thật lớn, các vị hộ vệ đại ca, chẳng lẽ các ngươi bỏ mặc loại người phá hư quy củ ở chỗ này quấy rối?

Ngăn trở động tác của Hứa Hinh Thiến, nữ tử gọi Liễu Mạc Yên kia ngoái đầu nhìn lại nhất tiếu bách mị sinh. Nhìn về phía mấy hộ vệ cách đó không xa nói.

- Nơi này là Khu Tu tháp giao dịch hội, không cho phép cưỡng ép mua bán, Hứa Hinh Thiến đại nhân, tuy ngươi là Khu Tu sư, lần nữa phá hư quy củ mà nói, chúng ta cũng sẽ không khách khí!

Một thanh niên chứng kiến mị thái của Liễu Mạc Yên, tâm thần rung động, đi nhanh tới, nghĩa chính ngôn từ, khí thế kinh người.

Người thanh niên này có thực lực La Tiên cảnh sơ kỳ, phối hợp áo giáp màu đen toàn thân, nhất cử nhất động mang theo uy nghiêm lớn lao.

Vượt qua hai người cãi lộn, Nhiếp Vân nhìn lại đồ vật Hứa Hinh Thiến cầm, là một hộp gỗ không lớn, tản mát ra mùi thơm nhàn nhạt, tựa hồ ngửi mùi thơm này, có thể làm cho nhân tâm an bình, tâm táo bạo diệt hết.

- Lại là Ưu Vân U Phật Hương! Khó trách có thể khiến cho hai người tranh đoạt...

Xuyên thấu qua hộp gỗ nhìn một chút, Nhiếp Vân nhận ra đồ vật trong đó.

Ưu Vân U Phật Hương là một loại hương liệu trân quý của Phật môn, nhen nhóm lên chẳng những có thể để cho nhân tâm an bình, tinh thần càng thêm tập trung, quanh năm hấp thu, còn có thể làm cho thân thể con người biến chất, làn da càng thêm bóng loáng, tế bào càng sinh động.

Nói trắng ra là công năng trú nhan, để cho người xinh đẹp.

Chính bởi vì có loại công hiệu này, nên hương liệu kia được rất

nhiều tu luyện giả nữ tính tôn sùng là thánh vật, muốn tìm một lạng mà không thể được.

- Cưỡng ép mua bán? Trương Tiên, trước khi nói chuyện phải hỏi cho rõ ràng!

Hứa Hinh Thiến không nghĩ đến Liễu Mạc Yên này gọi hộ vệ qua, cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn chủ quán bán hương liệu.

- Vị Tiểu ca này, vật này có phải ta vừa ý trước, cùng ngươi thương nghị tốt giá cả, tự nguyện bán cho ta hay không?

Bán đồ chính là một thanh niên tuổi không lớn lắm, nghe được câu hỏi, vội vàng gật đầu.

- Đúng vậy, là ta tự nguyện bán cho ngươi...

Nói đến đây nhìn Liễu Mạc Yên.

- Là nàng chạy tới cướp đoạt, hơn nữa giá cả mở rất thấp...

BA~!

Thanh niên lời còn chưa nói hết, bị một cái tát rút té xuống đất, Liễu Mạc Yên nhíu mày.

------oOo------

Chương 1436: Liễu Mạc Yên (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mắt chó ngươi mù sao, ta cướp đoạt, nếu như ta muốn cướp mà nói, ngươi có thể đỡ nổi ta?

Liễu Mạc Yên vừa động thủ, lập tức hiển lộ ra tu vi bản thân, lại là nửa bước La Tiên cảnh, tuy so ra kém hộ vệ, lại cũng không yếu, cơ hồ có thể so sánh với Nam Cung Khiếu rồi!

- Ta...

Thanh niên bán đồ không nghĩ tới nói thật cũng bị độc thủ, bị một cái tát đánh ngốc, đứng tại nguyên chỗ không biết nên làm sao bây giờ.

- Trương Tiên đội trưởng, tình huống hiện tại ngươi chẳng lẽ còn không có nhìn ra sao? Hứa Hinh Thiến chẳng những cưỡng ép mua bán, còn coi rẻ uy nghiêm của ngươi, Chấp pháp như thế nào, nên không cần ta nói a!

Đánh chủ quán nói không ra lời, lông mi của Liễu Mạc Yên khom thành ánh trăng, quay người nói với Trương Tiên, trong thanh âm mang theo vũ mị.

- Tự nhiên không cần phải nói, những chuyện này ta tận mắt nhìn thấy, ở chợ giao dịch cưỡng ép mua bán, bỏ qua quy củ, khiêu khích uy nghiêm của hộ vệ đội, Hứa Hinh Thiến ngươi còn có lời gì để nói?

Trương Tiên chứng kiến mị thái của Liễu Mạc Yên, chậc chậc lưỡi, nhìn Hứa Hinh Thiến lớn tiếng quát.

- Ngươi... Hai người các ngươi kẻ xướng người hoạ, rất tốt, không nghĩ tới hộ vệ đội rõ ràng cũng biến thành đồng lõa của Liễu Mạc Yên ngươi!

Không nghĩ tới hắn có thể nói như vậy, Hứa Hinh Thiến giận quá thành cười.

- Như thế nào, ngươi đây là đang nghi vấn hộ vệ đội chúng ta? Hộ vệ đội là người chấp pháp ở Khu Tu tháp, công bình công chính, người làm không đúng, bỏ qua pháp quy kỷ luật, cũng chớ đi nữa, theo chúng ta đi tổng bộ nói tinh tường a!

Vung tay lên, mấy hộ vệ ở sau lưng Trương Tiên phần phật vây quanh Hứa Hinh Thiến vào trong, đằng đằng sát khí.

Quan hệ của Hộ vệ đội cùng phân bộ Khu Tu tháp, thật giống như một phương quan to cùng quân đội, người phía trước lệ thuộc trực

tiếp tổng bộ Khu Tu tháp quản lý, đối với Khu Tu sư bình thường tịnh không để ý.

- Hứa Hinh Thiến, ngươi như thế nào ở đây, thời điểm không còn sớm, chúng ta trở về đi!

Thấy song phương khí thế bốc lên, tùy thời có thể đánh nhau, Nhiếp Vân lắc đầu đi tới.

Mặc dù biết hộ vệ đội cùng Liễu Mạc Yên kia không dễ chọc, nhưng để cho hắn trơ mắt nhìn Hứa Hinh Thiến bị khi dễ, vẫn làm không được.

- Hừ, hai người các ngươi nhớ kỹ cho ta, chuyện ngày hôm nay, ta sẽ bẩm báo sư phụ, để cho lão nhân gia làm chủ!

Thấy Nhiếp Vân ra mặt, Hứa Hinh Thiến từ trong phẫn nộ thanh tỉnh một ít, biết rõ không thể ngạnh bính hộ vệ đội, hừ lạnh một tiếng, đi tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Chúng ta đi!

- Chậm đã! Ngươi cho rằng phá hư quy củ muốn đi thì đi, muốn ở lại thì ở lại?

Trương Tiên tiến về phía trước một bước, ngăn trở đường đi của hai người.

- Đúng vậy, ở chợ giao dịch cưỡng ép mua bán, công nhiên đối kháng Chấp pháp đội, nếu như cứ như vậy cho các ngươi đi, uy tín của Chấp pháp đội ở đâu?

Liễu Mạc Yên mị nhãn nhìn hai người, xoay người nhặt lên hộp Ưu Vân U Phật Hương, đi tới, vừa đi vừa khẽ nói.

- Liễu Mạc Yên, làm việc lưu một đường, tuy hiện tại ta còn không có lấy được huy chương Ngũ phẩm Khu Tu sư, nhưng đã là Ngũ phẩm Khu Tu sư, đồng cấp với các ngươi, cho dù hộ vệ đội muốn ta bắt đi, cũng không thể làm gì!

Thấy đối phương ối chao bức bách, Hứa Hinh Thiến đôi mi thanh tú nhăn lại.

- Ha ha, cho dù ngươi là Ngũ phẩm Khu Tu sư, không có huy chương đẳng cấp liền không có tác dụng! Lại nói, cho dù ta không thể làm gì ngươi, tiểu tử bên cạnh ngươi thì sao?

Liễu Mạc Yên nói xong đi tới trước mặt hai người, nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân, khóe miệng giơ lên, ánh mắt vũ mị như hồ ly.

- Hắn hẳn không phải là Khu Tu sư a! Nếu như bắt hắn, ngươi cảm giác sẽ bị trừng phạt gì?

- Hừ! Nhiếp Vân mới từ bên kia tới, không có phá hư quy củ, nhiều người như vậy rõ như ban ngày, cho dù muốn bắt, cũng không có lý do a!

Hứa Hinh Thiến hất lên tay.

- Không có lý do?

Liễu Mạc Yên cười dịu dàng đi về phía trước một bước, đi tới trước mặt Nhiếp Vân, vòng eo mềm mại đột nhiên tựa ở trước ngực Nhiếp Vân.

- Trương Tiên đại nhân, tiểu tử này rõ ràng đùa giỡn ta, kính xin làm chủ cho ta!

- Ngươi... Vô sỉ!

Hứa Hinh Thiến không nghĩ tới Liễu Mạc Yên vô sỉ như thế, rõ ràng trực tiếp bổ nhào vào trong ngực Nhiếp Vân, tức giận đến khuôn mặt trướng đến thấu hồng.

Liễu Mạc Yên này là một vị Ngũ phẩm Khu Tu sư, địa vị tôn sùng, thật muốn bị gán tội danh đùa giỡn, coi như là sư phụ, cũng rất khó cứu Nhiếp Vân ra.

- Tiểu tử, rõ ràng dám đùa giỡn Khu Tu sư Liễu Mạc Yên đại nhân, gan chó của ngươi thật lớn! Người đâu, bắt tiểu tử này cho ta, dám

phản kháng mà nói, tại chỗ đánh chết!

Trương Tiên quát lớn.

- Ta xem các ngươi ai dám!

Thấy hai người kẻ xướng người hoạ, vô sỉ như thế, Hứa Hinh Thiến tức giận đến lạnh run, về phía trước hai bước, ngăn những hộ vệ kia.

- Nhiếp Vân, ngươi về trước đi, chuyện nơi đây do ta xử lý!

- Chúng ta cùng đi a!

Thấy bộ dáng của nàng, là muốn bảo vệ mình, Nhiếp Vân cười cười.

- Đi? Ngươi đùa giỡn Ngũ phẩm Khu Tu sư, công nhiên làm loạn, còn muốn đi? Không cảm thấy quá dễ dàng sao!

Vốn tưởng rằng bị nàng gán tội danh, thiếu niên tuổi không lớn kia sẽ sợ tới mức lập tức chân nhuyễn cầu xin tha thứ, không nghĩ tới đối phương mặt không đổi sắc, còn nói ra loại lời này, sắc mặt Liễu Mạc Yên trầm xuống.

- Đùa giỡn ngươi? Lấy khuôn mặt lớn lên như heo của ngươi, chỉ cần không phải mù lòa, thì quyết không có người để ý a! Cho dù Nhiếp Vân ta đùa giỡn một con heo mẹ, đối với ngươi cũng sẽ không cảm thấy hứng thú!

Thấy nữ nhân này đã vô sỉ tới cực điểm, loại lời này cũng có thể nói ra, Nhiếp Vân nở nụ cười, nhàn nhạt nói.

- Ngươi cái này là muốn chết...

Liễu Mạc Yên tự phụ mỹ mạo, không nghĩ tới đối phương có thể nói như vậy, tức giận đến khuôn mặt đỏ lên, máu tươi lập tức vọt tới da mặt.

- Muốn chết sao? Ta đang sống tốt tại sao phải chết? Bằng vào mặt

hàng nát như ngươi, cho dù có ném vào kỹ viện cũng không ai thèm nhìn, ta không có hứng thú với ngươi, ngàn vạn lần đừng hiểu lầm nha.

Ngắt lời Liễu Mạc Yên đang phẫn nộ, Nhiếp Vân thành khẩn nói.

Phốc phốc.

Hứa Hinh Thiến ở bên cạnh không ngờ Nhiếp Vân nhìn như trầm ổn tới cực điểm lại nói ra loại lời này, nàng không nhịn được mà trực tiếp cười lớn.

Vừa mới cười xong thì nàng đã cảm thấy không ổn, những lời này chẳng khác nào triệt để đắc tội với Liễu Mạc Yên, nếu như thực sự khiến cho nàng ta điên lên, phiền toái nhất định sẽ rất lớn.

------oOo------

Chương 1437: Kim Vân Khu Tu sư ngũ phẩm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chết đi cho ta.

Nghe thấy lời nói mang tính vũ nhục như vậy, Liễu Mạc Yên đâu còn chịu được nữa, nàng rít gào một tiếng, năm ngón tay mở ra, chộp về phía Nhiếp Vân.

- Vị Trương Tiên đại nhân này, nữ nhân điên này ngang nhiên ra tay trước mặt Hắc Giáp hộ vệ đội các ngươi, không để ý tới quy củ của đấu giá hội, chẳng lẽ các ngươi không bắt nàng ta hay sao?

Dừng bước, tránh thoát một trảo của đối phương, Nhiếp Vân cất cao giọng nói.

- Ra tay? Sao ta không thấy? Ta chỉ thấy ngươi đùa giỡn Liễu Mạc Yên đại nhân, nàng tự vệ phản kháng, cho dù có chém giết ngươi cũng là đúng tội a.

Trương Tiên cười lạnh.

- Là như vậy sao? Vậy thì được rồi.

Thấy đối phương nói như vậy, Nhiếp Vân cũng không suy nghĩ gì nữa, chân đạp hai cái, liên tục tránh thoát hai lần công kích của đối phương, tay phải đột nhiên đưa về phía trước.

Ầm ầm.

Liễu Mạc Yên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, một đạo ảo ảnh xuất hiện trước mặt nàng, tất cả công kích của nàng bị ảo ảnh phá hỏng triệt để, biến mất không thấy gì nữa.

Sưu.

Yết hầu tê rần, bị một bàn tay nắm lấy, ngay sau đó là cái cằm bị xiết chặt, bị bàn tay này mạnh mẽ nâng lên, bàn chân rời khỏi mặt đất.

- Ngươi...

Lúc này Liễu Mạc Yên mới nhìn rõ, người nắm cổ nàng chính là thiếu niên vừa rồi nàng đùa giỡn, là tiểu tử gọi là Nhiếp Vân kia.

Một chiêu phá vỡ công kích của nàng, cũng nắm lấy cổ nàng, chẳng phải nếu như hắn muốn giết nàng thì có thể đơn giản như giết một con gà a.

Hiểu rõ những chuyện này, Liễu Mạc Yên không còn hung hăng càn quấy như trước nữa, thân thể mềm mại không tự chủ được run rẩy.

- Chuyện này...

Không riêng gì nàng cảm thấy sợ hãi, không thể tưởng tượng nổi, mà Trương Tiên vốn còn muốn chế giễu, thấy một màn như vậy cái miệng há hốc, có thể nhét vừa một quả trứng gà chín, căn bản không tin tất cả mọi chuyện trước mắt đều là thật.

- Thả nàng ra.

Tiến elne phía trước một bước, đi tới trước mặt Nhiếp Vân, bàn tay Trương Tiên run lên, lấy ra một thanh trường kiếm rồi chỉ về phía Nhiếp Vân.

- Thả nàng sao? Không cần khẩn trương, vị Liễu Mạc Yên đại nhân này đột nhiên thích ở cùng ta, không có cách nào từ chối nàng, ta cũng không có biện pháp a...

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

- Thích ở cùng một chỗ? Ta nhổ vào, ngươi tính là thứ gì? Mau buông ta ra...

Liễu Mạc Yên một chiêu đã bị đối phương nắm lấy cổ, mất mặt tới cực điểm, nghe thấy Nhiếp Vân nói vậy càng tức giận không thôi, miệng quát lớn.

- Vậy sao? Xem ra là ta hiểu lầm, đã như vậy trước tiên ta giết ngươi rồi nói sau.

Khẽ cười một tiếng, bàn tay nắm lấy cổ họng nàng của Nhiếp Vân đột nhiên tăng lực.

Răng rắc.

Bởi vì khí lực quá lớn cho nên cổ họng nàng phát ra tiếng rẳng rắc liên tiếp.

- Ngươi.... Là hiểu lầm, là ta thích ở cùng với ngươi a.

cảm nhận sát ý từ trên tay đối phương truyền lại, Liễu Mạc Yên sợ hãi, thân thể mềm nhũn, vội vàng dùng một chút khí lực cuối cùng để hô lớn.

Nàng cũng từng trải qua sinh tử, từng gặp không ít loại người hung ác, rất nhiều gia hỏa hung danh hiển hách, khi gặp nàng bởi vì kiêng kỵ thân phận và bối cảnh của nàng cho nên cũng ngoài mạnh trong yếu, người sáng suốt một chút là có thể nhìn ra.

Thế nhưng tiểu tử trước mắt này nắm lấy cổ nàng, ánh mắt không có chút chấn động nào, giống như nắm một con gà, một con chó, không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào. Hình như nàng không mở miệng thì đối phương sẽ trực tiếp bóp chết nàng vậy.

Tại sao lại có kẻ hung ác như vậy chứ? Chẳng lẽ hắn ta không biết đây là Khu Tu tháp? Tùy ý đánh chết một vị Khu Tu sư ngũ phẩm là tử tội trong tử tội hay sao?

- Nghe thấy chưa? Là vị Liễu Mạc Yên này ưa thích ở với ta nha. Nam nữ hoan ái ngươi tình ta nguyện.

Thấy Liễu Mạc Yên khuất phục, Nhiếp Vân cười cười, bàn tay còn lại vỗ vỗ bả vai Trương Tiên, vừa cười vừa nói.

- Sao vậy? Còn chưa tránh ra sao? Không phải Hắc Giáp hộ vệ đội cũng quản tới việc tình ái của người khác đó chứ?

- Ngươi..

Trường kiếm trong tay Trương Tiên run run, tùy thời muốn động thủ, nhưng mà nhìn thấy Liễu Mạc Yên trong tay Nhiếp Vân, sợ nàng ngộ thương cho nên cố nén giận.

- Trương Tiên đại nhân đã không có ý kiến gì thì chúng ta đi trước một bước, xuân tiêu một khắc trị giá thiên kim, ta cũng không ở đây tốn thời gian nữa...

Nhiếp Vân duỗi người, tay còn lại giữ chặt Hứa Hinh Thiến, nhấc chân đi ra ngoài.

Trương Tiên tức giận tới mức toàn thân run rẩy, hận không thể trực tiếp xông ra ngoài, giết chết tiểu tử này. Nhưng mà vừa mới nhìn thấy Liễu Mạc Yên trong tay đối phương, hắn lập tức bỏ đi suy nghĩ này trong đầu.

- Đi thôi.

Nắm lấy cổ Liễu Mạc Yên, Nhiếp Vân nhanh chóng đi về phía

trước. Hắn và Hứa Hinh Thiến vừa mới ra khỏi đấu giá hội thì lập tức lên xe ngựa, đi thẳng về phía trước.

Ba người vừa mới rời khỏi giao dịch hội thì bên trong một căn phòng ở giao dịch hội có mấy người đi ra.

- Huyễn Vũ đại nhân, đây chính là kẻ mà Hứa Hinh Thiến kia tìm tới.

Thanh niên đi theo đám người Tiết Vũ thiếu gia, trước đó Nhiếp Vân và Hứa Hinh Thiến từng nhìn thấy ở tiểu viện lúc này thấp giọng nói.

- Ta biết rồi.

Thanh niên gọi là Huyễn Vũ đại nhân kia mặt không biểu tình, nhìn về phía ba người rời đi, hừ một tiếng.

- Sư huynh, chúng ta cứ để cho tiểu tử này bắt Liễu Mạc Yên sư muội đi hay sao?

Một thanh niên áo xám trong mắt tràn ngập sát khí nói.

- Không cho hắn đi thì chúng ta có thể làm gì cơ chứ?

Huyễn Vũ nhướng mày, tùy ý khoát tay.

- Thế nhưng... Cứ để cho hắn bắt người từ chỗ chúng ta đi, như vậy cũng quá mất mặt a.

Thanh niên áo xám nói.

- Đây đã không còn là vấn đề mặt mũi, vốn ta cho rằng dùng thủ đoạn của Liễu Mạc Yên sư muội, bức bách như vậy, Hứa Hinh Thiến nhất định sẽ không nhịn được ra tay. Như vậy chúng ta sẽ có cớ, làm cho nàng không tham dự tỷ thí được, ai ngờ lại xuất hiện một tiểu tử như vậy. Thú vị, thú vị. Xem ra thi đấu lần này so với lần trước còn thú vị hơn nhiều.

Trên mặt Huyễn Vũ cũng không có chút tức giận nào, ngược lại

khóe miệng còn nhếch lên, vừa cười vừa nói.

- Thú vị hay sao?

Nghe thấy hắn nói vậy, thanh niên áo xám có chút nghi hoặc nói.

- Sư huynh, như vậy sao chúng ta không đi cứu sư muội?

- Cứu nàng? Tại sao phải cứu? Yên tâm đi, hắn không dám làm gì Liễu Mạc Yên sư muội đâu. Tiếu Đằng đạo nhân cạnh tranh với sư phụ ta thì cũng phải chú ý tới quy củ, sẽ không làm khó nàng. Đây là điểm mấu chốt. trở về thôi.

Huyễn Vũ quay người đi ra ngoài.

------oOo------

Chương 1438: Kim Vân Khu Tu sư ngũ phẩm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mấy người khác đều coi hắn như thiên lôi sai đâu đánh đó, thấy hắn nói như vậy cho nên lúc này cũng không nói thêm gì nữa mà theo sát sau lưng hắn đi ra ngoài, cũng nhanh chóng biến mất ở giao dịch hội.

- Nguy hiểm thật.

Trong xe ngựa, một ngón tay điểm cho Liễu Mạc Yên bất tỉnh, tiện tay ném nàng vào sàn xe, lúc này Nhiếp Vân mới thở dài một hơi, lau mồ hôi lạnh trên trán.

- Sao vậy?

Thấy trước đó ở giao dịch hội mặt hắn không đổi sắc, lúc này lại có bộ dáng này, Hứa Hinh Thiến không khỏi cảm thấy kỳ quái.

- Giao dịch hội có cao thủ, còn hơn xa Trương Tiên kia.

Nhiếp Vân xoa xoa mi tâm, nói.

- Vừa rồi ta tiến hành giao kích tinh thần một lát với hắn, linh hồn lực của hắn mạnh hơn ta. Mà lại thiện ảo cảnh, chỉ sợ đã chạm tới Tiên cấp hậu kỳ.

- Linh hồn sắp đạt tới Tiên cấp hậu kỳ? Thực lực còn hơn xa Trương Tiên, chẳng lẽ.... Chẳng lẽ là Đại sư huynh Huyễn Vũ thần bí nhất kia hay sao?

Hứa Hinh Thiến biến sắc.

- Đại sư huynh? Huyễn Vũ?

- Người đối địch với sư phụ Tử Đằng đạo nhân của ta là một Khu tu sư lục phẩm gọi là Tô Dương, là yêu nhân. Hắn tổng cộng có mười đại đệ tử, tuy nhiên nhiều năm qua chỉ thấy có chín người, truyền thuyết có một vị đại đệ tử chưa từng hiện thân, là tộc nhân Huyễn tộc trong Yêu nhân nhất tộc. Chẳng những thực lực đạ tới La Tiên cảnh đỉnh phong mà còn am hiểu mê huyễn chi thuật, linh hồn cũng cường đại không thể tưởng tượng nổi.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Hứa Hinh Thiến hiện lên vẻ ngưng trọng.

- Đương nhiên đây không phải là điểm quan trọng nhất, quan trọng nhất hắn lại là một Kim Vân Khu tu sư ngũ phẩm.

- Kim Vân Khu Tu sư ngũ phẩm?

Trong lòng Nhiếp Vân rùng minh.

Kim Vân Khu Tu sư ngũ phẩm đã nói rõ chí ít đối phương có sáu loại thiên phú đặc thù bài danh trước một trăm. Thiên phú đặc thù càng nhiều, bài danh càng top đầu thì năng lực vượt cấp chiến đấu càng mạnh. Tuy rằng tu vi bản thân là La Tiên cảnh kỳ đỉnh phong, thế nhưng chỉ sợ La Tiên cảnh hậu kỳ, thậm chí là cường giả đỉnh phong cũng không phải là đối thủ.

- Đúng vậy, trước kia ta luôn nghe nói nhưng chưa bao giờ thấy

qua, hắn cũng chưa từng xuất hiện qua, cho nên tất cả mọi người đều không coi ra gì. Nếu như quả thực có loại cao thủ như ngươi nói, vậy nhất định là hắn.

Khó trách Liễu Mạc Yên và Trương Tiên dám cả gan làm loạn dưới tình huống có nhiều người ở giao dịch hội như vậy. Ngang nhiên phá hư quy củ, chỉ sợ Huyễn Vũ kia đã lôi kéo toàn bộ người vào bên trong ảo cảnh. Cho dù sau này có truy xét ra cũng không tra được cái gì.

Hứa Hinh Thiến nói.

- Được rồi.

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Nàng nói không sai, vừa rồi những người xem náo nhiệt chung quanh quả thực rất là quái dị, dựa theo đạo lý mà nói, cho dù Liễu Mạc Yên muốn gây phiền phức thì chắc hẳn cũng sẽ không làm ra chuyện ngây thơ như vậy. Thế nhưng hết lần này tới lần khác nàng lại làm, hơn nữa lại không kiêng nể gì cả, nhất định là có chỗ dựa.

Người chung quanh đều rơi vào trong ảo cảnh, chỉ sợ những thứ nhìn thấy, nghe thấy hoàn toàn không giống sự thực. Một khi Hứa Hinh Thiến ra tay phản kháng nhất định sẽ bị luận tội phá hỏng quy củ, muốn tìm nhân chứng cũng khó có thể tìm ra được.

- Đối với tỷ thí gần đây bọn hắn rất hèn hạ. Lần này bọn hắn biết rõ ta đột phá gông cùng Tứ phẩm, đạt tới bán bộ Kim Vân Khu tu sư ngũ phẩm, trong lòng đố kỵ, sợ hãi, cho nên mới dùng thủ đoạn hèn hạ này. Một khi vừa rồi ta không nhịn được ra tay thì Hắc Giáp hộ vệ đội sẽ tiến lên bắt người thẩm tra. Cho dù có sư phụ khiến cho bọn hắn không thể làm gì ta, nhưng mà ngăn lại một hai ngày, khiến cho ta không có cách nào tham dự thi đấu có lẽ cũng không có khó khăn quá lớn. Như vậy bọn hắn không cần đấu cũng sẽ thắng.

Hứa Hinh Thiến vốn thông minh, nghĩ một thoáng đã hiểu được nguồn cơn.

- Đúng vậy, ngươi nói đúng. Mục đích của bọn chúng là làm ngươi ra tay, sau đó lại nghĩ biện pháp làm cho ngươi rơi vào phiền phức, không thể tham dự thi đấu.

Nhiếp Vân ứng tiếng.

Điểm ấy hắn đã sớm nghĩ tới, bằng không thì cũng không ra tay quyết đoán cưỡng ép Liễu Mạc Yên.

- Đáng giận, không ngờ lại dùng thủ đoạn này. Hèn hạ.

Hứa Hinh Thiến cắn răng, tức giận hừ lạnh.

- Không có cái gì là hèn hạ hay không hèn hạ. Ai có thể chiến thắng thì lời nói của người đó sẽ có trọng lượng, người đó mới là vương đạo.

Thấy bộ dáng của nàng, Nhiếp Vân cười cười, bàn tay nhẹ nhàng phất một cái lên trên người Liễu Mạc Yên.

Ưm..

Nữ nhân yêu mị này tỉnh lại.

- Ngươi mau thả ta ra. Bằng không Huyễn Vũ sư huynh ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi.

Liễu Mạc Yên tỉnh lại, nhìn thấy bản thân vẫn nằm trong sự khống chế của hai người cho nên hung dữ nói.

Phanh.

Còn chưa nói xong thì nàng đã cảm thấy mặt mình tê rần, nhìn thấy thiếu niên tát một cái, thanh âm thanh thúy, vang dội khiến cho nàng có cảm giác như nằm mơ.

- Ngươi dám đánh ta? Ngươi biết ta là ai không? Khu Tu sư ngũ phẩm, tọa hạ đệ tử của Tô Dương, là nhân vật siêu cường bán bộ La Tiên cảnh, dám đánh ta là phạm vào tội chết..

Một lát sau sắc mặt Liễu Mạc Yên dữ tợn, điên cuồng hét lớn.

Thế nhưng thanh âm còn chưa dứt thì lại một tiếng phanh vang lên, lại một cái tát đánh tới.

Mặt Liễu Mạc Yên lập tức sưng lên, không còn vẻ xinh đẹp nữa.

- Ngươi đáng giận, ngươi muốn chết...

Phanh.

- Ngươi sẽ vì hành động ngày hôm nay mà hối hận..

Phanh.

...

Hai mắt Liễu Mạc Yên như sói, mang theo vẻ hung ác, hận không thể ăn sống thiếu niên trước mắt. Tuy nhiên nàng rống càng hung ác thì thiếu niên này ra tay cũng càng hung ác, toàn bộ răng trong miệng nàng đều bị đánh cho rơi ra, mặt sưng phù khiến cho ngay cả sư huynh nàng cũng không nhận ra được.

Rốt cuộc nàng cũng sợ hãi.

Bởi vì bắt đầu từ cái tát đầu tiên, ánh mắt và biểu lộ của đối phương không thay đổi, sự uy hiếp của nàng hắn ta căn bản không quan tâm.

- Ngươi là quái vật, ác ma...

Liễu Mạc Yên chưa bao giờ gặp phải người lạnh lùng như vậy, nàng cảm thấy sắp phát điên.

Không riêng gì nàng sắp phát điên, mí mắt của Hứa Hinh Thiến cũng run rẩy một hồi, trong lòng âm thầm may mắn vì từ trước tới nay đối với thiếu niên này không tệ, không có gây phiền toái cho hắn. Bằng không... chỉ sợ cảnh ngộ của nàng hiện tại cũng không kém hơn đối phương là bao.

- Rất đơn giản, ta hỏi ngươi cái gì thì ngươi trả lời cái đó, bảo ngươi làm thế nào thì ngươi làm thế đó.

Thấy ý chí nàng sụp đổ, Nhiếp Vân ngừng tay, lạnh nhạt nói.

------oOo------

Chương 1439: Duệ Kim sư (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn cũng không thích đánh nữ nhân, nhưng nếu như nữ nhân này khiến cho hắn chán ghét, như vậy hắn cũng không ngại ra tay.

Liễu Mạc Yên này ngay từ đầu đã giả vờ giả vịt, không có chút ý tốt nào. Đối với loại người này gần đây hắn không có thói quen lưu tình.

- Ngươi muốn hỏi điều gì?

- Rất đơn giản, Huyễn Vũ có phải người tham dự trận đấu này, ở tại Quận Tân thành hay không?

Nhiếp Vân không quanh co mà trực tiếp mở miệng nói.

- Phải.

Trong lòng Liễu Mạc Yên giãy dụa một chút, muốn ăn nói lung tung, nhưng mà khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng như đao của đối phương, nàng lập tức buông tha cho suy nghĩ này, vội vàng gật đầu nói.

- Hiện tại hắn có thực lực gì, có những thủ đoạn và thiên phú gì?

Trải qua chuyện hôm nay, sớm muộn gì hắn cũng đối địch với Huyễn Vũ kia, lý giải thêm một phần thì cũng có thêm một phần nắm chắc.

- Huyễn Vũ sư huynh là cường giả La Tiên cảnh trung kỳ đỉnh

phong, là một vị Kim Vân Khu Tu sư ngũ phẩm, có được siêu cấp thiên phú nằm trong top một trăm là Duệ Kim sư, Ảo ảnh sư, Ám sát sư, Đại lực sư, Phòng ngự sư, Hàn Băng sư.

Liễu Mạc Yên nói.

- Duệ Kim sư xếp hạng thứ hai mươi tư, Ảo cảnh sư xếp hạng thứ bốn mươi lăm, Hàn Băng sư thứ tám mươi?

Nhiếp Vân chấn động.

Ám Sát sư, Đại lực sư, Phòng ngự sư, ba thiên phú này hắn đều có, vô cùng quen thuộc cho nên cũng không có gì là kỳ quái. Huyễn Vũ này không ngờ lại có ba loại này khiến cho hắn khiếp sợ, đồng thời trong lòng cũng không khỏi cuồng hỉ.

Nếu như có thể lấy được ba đạo thiên phú chi khí này cảm ngộ một chút, có thêm ba đại thiên phú, nhất định thực lực còn có thể bạo tăng.

Duệ Kim sư bài danh thứ hai mươi tư có thể làm cho chân khí toàn thân trở nên sắc bén, như là kim thạch, cắt binh khí tựa như cắt dược thảo, rau dưa. Sau khi đạt được cơ bắp toàn thân dưới sự kích thích của Kim thạch chân khí sẽ càng cường đại hơn. Chỉ sợ muốn trùng kích tầng thứ bảy đại thành của Linh Tê luyện thể quyết cũng không thành vấn đề.

Thiên phú đứng đầu ngũ hành tuyệt đối không phải là hư danh.

Ảo cảnh sư xếp hạng số bốn mươi lăm, tuy rằng hắn chưa từng nhìn thấy qua, nhưng mà am hiểm công kích linh hồn, có thể xây dựng thế giới ảo cảnh, công kích linh hồn uy lực vô cùng, chỉ bằng vào thứ này cũng mạnh hơn so với thiên phú Tiên Âm sư.

Hàn Băng sư đứng thứ tám mươi đối lập với Diễm hỏa sư, có thể hình thành hàn băng chân khí, lúc giao chiến, dưới tình huống bất ngờ còn có teher khiến cho sinh cơ đối phương bị đóng băng, uy lực cũng rất lớn.

- Lợi hại.

Từ Nhân giới tới đây, Nhiếp Vân đã gặp không ít thiên tài, mọt thân có sáu loại thiên phú đặc thù bài danh trong top một trăm, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói, cũng là lần đầu tiên gặp được.

May mà sớm rút li, bằng không không biết đối phương có được sáu loại thiên phú đặc thù bài danh top một trăm, một khi giao thủ, nhất định sẽ chịu thiệt thòi lớn.

- Sư huynh vốn không có ý định tham dự tỷ thí, chỉ là sau khi nghe nói Hứa Hinh Thiến đã đạt tới bán bộ Kim vân khu tu sư ngũ phẩm cho nên lúc này mới ra tay...

Liễu Mạc Yên nói tiếp.

- Bởi vì ta sao?

Hứa Hinh Thiến không ngờ tới mình tấn cấp lại dẫn tới loại cao thủ này trở về, trong mắt nàng hiện lên vẻ hối hận.

Nàng tốn sức, vất vả lắm mới dung hợp thiên phú Lôi điện sư với thiên phú khác, tâm tình quá mức hưng phấn cho nên không nghĩ nhiều như vậy, tùy tiện nói với người nhà, kết quả là tin tức truyền ra.

Nếu như tin tức không nói ra ngoài, ngày mai khảo hạch trực tiếp tham dự tỷ thí, đánh cho đối phương không kịp trở tay, khi đó nhất định hiệu quả so với bây giờ còn tốt hơn nhiều.

Lại hỏi thêm vài câu, hỏi càng nhiều thì hai hàng lông mày của Nhiếp Vân càng ngày càng nhíu chặt.

Cũng không phải hắn sợ người tên là Huyễn Vũ này, mà là cảm thấy tên này rất là khó chơi. Hiện tại, cho dù thủ đoạn xuất ra hết, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của đối phương.

Hỏi tình huống của Huyễn Vũ và những người khác xong, Nhiếp Vân lại hỏi thiên phú đặc thù trên người Liễu Mạc Yên.

Nàng thân là Khu Tu sư ngũ phẩm, cho dù chỉ là Huyết Vân nhưng

mà cũng vẫn có sáu thiên phú đặc thù.

nghe sáu loại thiên phú đặc thù của nàng xong, Nhiếp Vân bỏ đi suy nghĩ định giao phó thuộc tính cho đan điền.

Năm loại thiên phú của nàng trên cơ bản đều là Mị hoặc, Yêu nhiêu, thải bổ... Khiến cho hắn không có chút hứng thú nào.

Biết rõ thiên phú của nàng, rốt cuộc Nhiếp Vân cũng hiểu rõ vì sao Nhiếp Vân này lại có một thân mị cốt, vừa nhìn đã biết không phải là loại người tốt lành gì. Trên người tập trung loại thiên phú này, không thay đổi thành như vậy mới là lạ.

- Cút đi.

Sau khi hỏi xong chuyện muốn biết, Nhiếp Vân biết đánh đối phương một trận thì có thể, nhưng mà nếu như giết Liễu Mạc Yên này nhất định sẽ gây ra phiền phức. Chẳng những không động thủ mà còn tiện tay vỗ vào người nàng, lưu lại chút chuẩn bị phía sau. Sau đó thuận tiện phát lực, lòng bàn tay chấn nàng từ trong thùng xe đi ra ngoài.

Phanh.

Liễu Mạc Yên không phòng bị, thoáng cái bay ra ngoài, nặng nề ngã xuống mặt đất.

- Nhiếp Vân... Đáng giận, ta không giết ngươi ta thề không làm người.

Đường đường là Khu Tu sư ngũ phẩm, đại nhân vật bán bộ La Tiên cảnh, bất luận nam nhân nào liếc mắt một cái cũng nguyện ý quỳ gối dưới váy một đại mỹ nữ như nàng. Thế nhưng không ngờ lúc này lại bị tiểu tử này ném ra ngoài thùng xe. Liễu Mạc Yên cảm giác đối phương mang tới khuất nhục cho nàng, dùng hết nước một con sông cũng khó có thể rửa sạch, trong mắt nàng tràn ngập hận ý, sắp sửa thiêu đốt cả con đường.

Không quản mỹ nữ vừa mới bị mình ném ra ngoài thùng xe, Nhiếp Vân cau mày.

Hắn không ngờ đối phương lại có loại cao thủ như Huyễn Vũ, đối địch với người mạnh như vậy nhất định có không ít phiền phức.

Đương nhiên càng phiền toái hắn càng không lui bước, cũng không phải là vì trợ

giúp htt mà là vì ba loại thiên phú đặc thù của Huyễn Vũ quả thực có lực hấp dẫn rất lớn với hắn.

- Kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Trải qua chuyện vừa rồi Hứa Hinh Thiến đã triệt để bội phục thiếu niên thực lực thấp hơn nàng trước mắt, nàng biết rõ đối phương chẳng những thực lực mạnh mẽ mà tâm trí cũng mạnh hơn nàng. Thấy hắn trầm tư, nàng nhịn không được lên tiếng hỏi.

- Ah, không có gì. Đây là Ưu đàm phật hương mà ngươi coi trọng.

Nhiếp Vân từ trong trầm tư tỉnh táo lại, cười một tiếng rồi lấy ra một cái hộp.

Cái hộp này còn chưa mở ra thì trong cả thùng xe đã tràn ngập một mùi thơm nhàn nhạt.

------oOo------

Chương 1440: Duệ Kim sư (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi.. ngươi lấy thứ này từ trên người Liễu Mạc Yên hay sao?

Nhìn thấy cái hộp này, hai mắt Hứa Hinh Thiến sáng ngời, trong mắt bắn ra vẻ hưng phấn.

Ở giao dịch hội nàng tận mắt nhìn thấy Liễu Mạc Yên thu hộp ngọc này vào trong nạp vật đan điền, dù thế nào nàng cũng không nghĩ tới nó lại xuất hiện trong tay thiếu niên này.

- Đúng rồi, còn có thứ này cũng đưa cho ngươi. Ta cầm cũng vô dụng.

Nhiếp Vân cười một tiếng, đưa khỏa ngọc bài có thể tiêu hao tiền cho nàng.

Nàng nói có hạn độ một vạn thuần linh đan lục phẩm, một khỏa đối với hắn cũng vô dụng, để lại trong tay cũng không có tác dụng cho nên trực tiếp trả lại.

- Ngươi không dùng?

Tiếp nhận ngọc bài, liếc mắt nhìn, Hứa Hinh Thiến không nhịn được có chút nghi hoặc.

- Không thấy phù hợp cho nên không dùng.

Nhiếp Vân cười nói.

- Cho ngươi là tâm ý của sư phụ, ngươi lại không dùng...

Hứa Hinh Thiến nói tới đây dừng lại, trên mặt hiện lên vẻ kiên nghị.

- yên tâm đi, sư phụ ta đã đồng ý cho ngươi thứ kia thì không có khả năng để cho ngươi tay không mà đi. Một lát nữa ta sẽ đích thân mở miệng với ngươi, hỏi người vài đồ thích hợp với người.

- Vậy thì đa tạ.

Nhiếp Vân vốn định cự tuyệt, nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt kiên định của đối phương, hắn biết rõ cho dù có nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng cho nên lúc này gật đầu nói.

Kỳ thực đối với bảo vật tuy rằng hắn rất khao khát, nhưng mà cũng không hi vọng thiếu nhân tình của người khác.

Lại nói, không phải là bảo vật đặc biệt quý trọng thì hắn cũng không thiếu. Không nói tới tích lũy vơ vét được trên người đám người Nam Cung Khiếu, chỉ nói ở giao dịch hội vừa rồi, hắn đã từng chạm

qua người đội trưởng Trương Tiên của Hắc Giáp hộ vệ đội cùng với Liễu Mạc Yên, còn thuận tay cuỗm toàn bộ đồ trong nạp vật đan điền của bọn chúng.

Hiện tại còn chưa có thời gian cẩn thận xem xét, tuy nhiên nếu dựa theo thực lực và địa vị của hai người, có lẽ cũng có không ít thứ tốt.

- Ngươi trợ giúp ta nhiều như vậy, nếu như phải đa tạ thì chính ta mới là người phải làm vậy a.

Hứa Hinh Thiến cười nói.

Trong khi hai người nói chuyện thì đã đi tới phủ đệ của Tiếu Đằng đạo nhân.

Thông qua nói chuyện với nhau Nhiếp Vân cũng biết đại bộ phận nội dung tranh đấu phân phối quyền lợi và trận đấu giữa Tiếu Đằng đạo nhân và Tô Dương kia.

Thực lực hai người tương đương, đều là cường giả Huyền Tiên, cũng đều là Khu Tu sư ngũ phẩm, từ trước tới nay không thể làm gì được đối phương cho nên mới ước định cuộc so tài này.

Mười năm qua Tiếu Đằng đạo nhân thất bại vô số lần, chỉ chiến thắng một lần, hơn nữa còn là lần bắt đầu kia. Bốn lần còn lại, kể cả hiện tại, chủ nhân của Khu Tu tháp ở Quận tân thành kia đều là Tô Dương kia.

Chính là bởi vì Tô Dương khống chế quyền lợi trong thời gian dài như vậy cho nên một ít người của Hắc Giáp hộ vệ đội bị hắn ta thu mua. Đội trưởng trước kia cũng chính là Trương Tiên.

hai người bọn hắn tỷ thí không phân thắng bại, lại dễ làm tổn thương hòa khí, vì vậy cho nên mới để cho đệ tử thi đấu.

Nội dung thi đấu muôn hình vạn trạng, mỗi một lần đều không giống nhau, kết quả tỷ thí cũng không phải do hai người bọn họ phán quyết, mà là do những người phụ trách phân bộ ba Khu tu tháp gần đây bình phán.

Người phụ trách phân bộ ba Khu tu tháp này ngày hom qua đã tới, có hai người ở ngay trong Khu Tu tháp của quận thân thành, một người ở tiểu viện của Tiếu Đằng đạo nhân.

- Tốt nhất ngươi nên nói rõ chuyện ngày hôm nay với sư phụ ngươi, ta trở về chỗ ở trước.

Trở lại tiể viện của Tiếu Đằng đạo nhân, Nhiếp Vân cáo từ với Hứa Hinh Thiến.

Trước đó khi bọn hắn đi giao dịch hội, Tiếu Đằng đạo nhân tự mình sắp xếp chỗ ở cho Nhiếp Vân. Nhiếp Vân cũng biết rõ nơi này, cho nên khi trở về trực tiếp đi vào tỏng.

- Nhìn xem rốt cuộc đã trộm được đồ gì trên người bọn hắn, có dược liệu khiến cho thực lực ta nhanh chóng tăng lên hay không...

Tiện tay bố trí cấm chế, thân thể Nhiếp Vân nhoáng cái đã chui vào trong Bắc Đẩu tinh cung.

Hắc giáp hộ vệ đội bảo hộ Khu Tu sư, quyền lợi ngập trời. Khu tu sư ngũ phẩm địa vị tôn sùng, trộm đồ trên người Trương Tiên và Liễu Mạc Yên có lẽ cũng có không ít thứ tốt.

Đứng trong đình viện rộng lớn của tinh cung, bàn tay Nhiếp Vân khẽ lật, một đống đồ xuất hiện trước mắt hắn.

Tinh thần quét qua đám đồ vật một lần, vẻ mặt Nhiếp Vân im lặng.

- Hai gia hỏa này sao so với ta còn....

Vốn tưởng rằng mượn thân phận bọn họ có lẽ có thể có được không ít thứ tốt, kết quả Nhiếp Vân lại phát hiện ra hai gia hỏa này so với mình còn nghèo hơn. Chỉ tìm được một ít linh đan tinh khiết và hai thanh tiên khí thượng phẩm cùng với hơn mười kiện tiên khí trung phẩm. Cũng không có đan dược và dược liệu làm cho tu vi người ta tăng tiến.

- Ồ? Đây là... Lân phiến, trong đám bảo vật trộm được của Liễu Mạc Yên không ngờ lại có một khố lân phiến như vậy?

Nhìn một hồi, Nhiếp Vân đang đính ném đống đồ này trở lại nạp vật đan điền, đột nhiên tinh thần khẽ động, hai mắt rơi vào trên một đồ vật đen nhánh.

Đây là lân phiến, mặc dù không quá giống đồ mà hắn mua được ở giao dịch hội, nhưng mà chỉ liếc mắt nhìn đã lập tức nhận ra. Chính là thứ đồ để tu luyện pháp quyết Cửu Thiên lưu tinh chỉ.

Cửu Thiên lưu tinh chỉ, trước đó chỉ nhìn quy tắc cũng đã khiến cho hắn ngứa ngáy khó nhịn. Lúc này nhìn thấy lân phiến có khắc phương pháp tu luyện đã khiến cho hắn mừng rỡ như điên.

- Cửu Thiên lưu tinh chỉ, thức thứ hai, Thất sát chỉ.

- Sát khí, sát tâm, sát hồn, sát phách, sát ý, sát thần, sát đạo. Là thất sát.

Dưới sự phối hợp của thiên tai và thiên nhãn, một đạo huyền ảo chảy xuôi trong lòng Nhiếp Vân, khiến cho hắn rơi vào trầm mê.

Cho dù chỉ là giới thiệu uy lực thì Nhiếp Vân cũng biết rõ uy lực của Thất sát chỉ này chỉ sợ đã vượt qua thức thứ tư Tinh thần của Thất tinh kiếm quyết, nhất là lúc chiến đấu lại phối hợp với thiên phú Thiên Thủ sư ra tay, cho dù uy lực không bằng Lôi đình cửu châu, nhưng mà thực sự cũng không kém.

Nhất là sát ý, sát thần, sát đạo trong đó, chỉ cần tu luyện tới cấp bậc đại thành, chẳng những có thể triệt để đánh bại người ta mà còn có thể trong nháy mắt phá hủy ý niệm của đối phương, thần hồn, tâm chí đạo cũng vậy.

Thật là đáng sợ.

- Đây là thức thứ hai... Không có thức thứ nhất, không có cách nào tu luyện a.

Càng nhìn thì tâm tình càng ưa thích, thế nhưng một lát sau Nhiếp Vân lại phiền muộn vô cùng.

------oOo------

Chương 1441: Thất sát chỉ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ quy tắc có thể nhìn ra Cửu Thiên lưu tinh chỉ này là tuyệt chiêu nhất mạch tương thừa, không có chiêu thứ nhất thì không thể tu luyện chiêu thứ hai. Bởi chiêu thứ hai là gia tăng, biến hóa trên cơ sở chiêu thứ nhất, giống như là che nhà lầu, không có tầng thứ nhất sao có thể che phủ tầng thứ hai chứ?

- Không có được thức thứ nhất, ta có thiên phú Võ Đạo sư, có thể chế ra a.

Đột nhiên trên mặt Nhiếp Vân hiện lên vẻ hung ác.

Có được thiên phú Võ đạo sư, tương đương với việc có được võ học thiên hạ, bất kỳ vũ kỹ nào chỉ cần nhìn một cái là có thể lập tức luyện thành, hơn nữa còn có thể tiến hành mở rộng, kéo dài.

Bộ Cửu Thiên Lưu tinh chỉ này tuy rằng lợi hại rườm rà, nhưng mà chỉ cần cho hắn đủ thời gian, có được quy tắc chung và thức thứ hai, diễn hóa ra thức thứ nhất cũng là chuyện có lẽ không khó khăn quá nhiều.

- Thất sát chỉ, một ngón tay đánh ra, khí kình có thể xuyên qua kinh mạch phá hủy linh hồn đối phương, đối với thân thể và hồn phách đều có tổn thương...

Cẩn thận đọc phương pháp tu luyện thức thứ hai, Nhiếp Vân vận chuyển thiên phú Võ đạo sư, trong người chậm rãi hình thành một vòng tuần hoàn kỳ lạ.

Thiên phú Võ đạo sư có thể xếp hạng trong top mười thiên phú đặc thù đã nói rõ sự cường đại của nó. Cửu Thiên Lưu tinh chỉ này cho dù uy lực vô cùng, là tuyệt chiêu mà cường giả như Bắc Đẩu tinh quân lưu lại, nhưng mà đối với loại siêu cấp thiên phú này mà nói, cũng có thể nghiên cứu thấu triệt, hơn nữa còn giao phó cho sự

huyền bí mới.

- Phá.

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Vân mạnh mẽ đứng dậy, tóc không gió mà bay, cả người như là ma thần ở chiến trường, bàn tay biến thành màu vàng, một ngón tay đâm về phía trước.

Tốc độ của ngón tay này như là tia chớp, trên bầu trời xuất hiện một đạo ảo ảnh, tiên lực trong cơ thể ngưng tụ thành khí kình xoay tròn rồi đột nhiên bắn r.a

Phốc.

Một khối đá trên mặt đất tiên cung lập tức bị cắt ngang qua, xuất hiện một lỗ đen bằng ngón tya.

- Lợi hại.

Nhiếp Vân hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hai mắt ngày càng sáng.

Tảng đá kia gọi là Ma Hắc Nham, là thứ cứng rắn nổi danh Linh giới, Tiên khí trung phẩm chém vào cũng không lưu lại chút dấu vết nào, bị hắn bắn ra một ngón tay mà đã tạo thành một cái lỗ đen như vậy, chỉ bằng vào thứ này thì uy lực của Thất Kiếp chỉ cũng đã vượt qua các loại kiếm pháp trong Vô Thượng đại kiếm thuật rồi.

- Nếu không phải có thiên phú Thiên Thủ sư, cho dù bàn tay có mạnh mẽ tới đâu cũng không chịu nổi loại lực lượng cuồng bạo này a.

Nhiếp Vân cười nói.

Chiêu này uy lực rất lớn, nhưng mà gánh nặng đối với thân thể cũng lớn, nhất là bàn tay, nếu như không phải có được thiên phú Thiên thủ sư, chỉ sợ khí kình còn chưa bắn ra thì bàn tay sẽ nổ thành thịt nát.

- Tuy rằng ta sáng chế chiêu Thất Kiếp chỉ này không quá giống với

Thất Kiếp chỉ thuần khiết, nhưng mà lại phù hợp với yêu cầu thân thể của ta. Uy lực cũng không yếu, tương đương có thêm một đại sát khí.

Tuy rằng Cửu Thiên Lưu tinh chỉ này không biết có tổng cộng mấy chiêu, nhưng mà chiêu Thất Kiếp chỉ này cũng cường đại vô cùng. Cho dù tu luyện không quá chính thống, chỉ dùng thiên phú Võ đạo sư tiến hành sáng tạo, cách tân mà thành, nhưng mà bàn về sứ chiến đấu tuyệt đối cũng không kém hơn chính thống là bao.

- Sớm biết Liễu Mạc Yên có khối lân phiến này thì cũng nên hỏi nàng ta một chút xem có những ai có được thứ này... Tuy nhiên, cho dù Liễu Mạc Yên có đạt được thứ này thì nhất định cũng không biết được Cửu Thiên lưu tinh chỉ, không công lãng phí một kiện bảo vật a.

Tu luyện thành công khiến cho Nhiếp Vân hăng hái, nhớ tới khối lân phiến này lấy được từ chô Liễu Mạc Yên, hắn không khỏi lắc đầu.

Người bình thường có được khối lân phiến này, không có thiên phú Thiên nhãn, Thiên nhĩ, cho dù thực lực mạnh hơn nữa cũng không thể nhìn ra huyền bí bên trong. Tuy nhiên có lẽ là bọn hắn cảm thấy thứ này cũ kỹ, là thứ có lịch sử cho nên mới thu vào, nhưng nhất định không biết bên trong nó ẩn chứa vũ kỹ lợi hại như thế.

- Tìm cơ hội hỏi một phen xem.

Dứt bỏ sự cảm khái trong lòng, Nhiếp Vân đang định tiếp tục tu luyện thì đột nhiên thân thể nhoáng lên, đi ra khỏi tinh cung, xuất hiện ở ngoài tiểu viện.

- Nhiếp Vân, sư phụ ta tìm ngươi.

Vừa mới vào tiểu viện thì đã thấy bên ngoài của có một đạo thanh âm trong vắt vang lên, chính là của Hứa Hinh Thiến.

- Ta ra ngay bây giờ.

Nhiếp Vân thu thập một chút rồi đẩy cửa ra.

- Ta đã nói chuyện hôm nay với sư phụ, người biết ngươi không mua gì cho nên nói không thể chiếm tiện nghi của ngươi. Người muốn đưa cho ngươi chỗ tốt khác.

Hứa Hinh Thiến nhìn thấy hắn lập tức cười nói.

Hai người một đường đi về phía trước, rất nhanh đã tới đại sảnh.

- Nhiếp Vân tiểu huynh đệ, ngươi tới rồi sao?

Tiếu Đằng đạo nhân cười, tay chỉ vào một chỗ ngồi.

- Tiền bối.

Nhiếp Vân ôm quyền.

- Làm phiền ngươi tham dự thi đấu vốn đã cảm thấy có lỗi, lại bảo Hinh Thiến bồi tiếp ngươi đi mua đồ, kết quả ngươi không có mua gì. Như vậy đi, ta thấy thực lực của ngươi đã đạt tới Thiên Tiên sơ kỳ đỉnh phong, thiếu chút nữa có thể đột phá, nếu như ngươi không ngjai, ta có thể giúp ngươi một chút, có thể khiến cho ngươi trực tiếp đạt tới Thiên Tiên cảnh trung kỳ.

- Ta...

Nhiếp Vân vừa mới nói một chữ thì đã bị Tiếu Đằng đạo nhân ngắt lời.

- Được rồi, không nên cự tuyệt, đây chẳng những là tâm ý của ta mà còn liên quan tới khảo hạch Khu Tu sư ngày mai.

- Khảo hạch?

- Lần trước quyền lợi Khu Tu tháp ta không tranh đoạt được, bại trong tay Tô Dương. Cho nên lần này khảo hạch, người phụ trách chủ yếu vẫn là hắn. Ngươi đánh đệ tử hắn thành đầu heo, sau hắn có thể để cho ngươi vượt qua dễ dàng như vậy được? Cho nên ngày mai khảo hạch nhất định sẽ rất là phức tạp. Là ta mang tới phiền phức cho ngươi.

Tiếu Đằng đạo nhân nói.

- Tuy rằng sức chiến đấu của ngươi viễn siêu bản thân, nhưng mà cũng không nên từ chối a. Dù sao thực lực càng cao càng tốt.

- Đa tạ tiền bối.

Nghe thấy hắn nói như vậy, Nhiếp Vân không có từ chối, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

- Khảo hạch Khu Tu sư có mấy thứ, nếu như có quy định rõ ràng, cho dù hắn ta có dùng một chút thủ đoạn nhỏ thì cũng sẽ phiền toái a?

Khảo hạch Khu tu sư, nếu như nói kỹ càng chính là khảo hạch dung hợp thiên phú. Nhiếp Vân vốn tưởng rằng cái khảo hạch chính là thả thiên phú dung hợp ra, khiến cho người ta phân biệt một phen. Hiện tại xem ra có lẽ khảo hạch không có đơn giản như hắn tưởng tượng.

------oOo------

Chương 1442: Thất sát chỉ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Khảo hạch khu tu sư chia làm kiểm nghiệm thiên phú, dung hợp thiên phú và vận dụng thiên phú. Hai khảo hạch trước hắn không thể nhằm vào ngươi, thứ khiến cho ta lo lắng chính là cửa ải thứ ba, vận dụng thiên phú.

Sắc mặt Tiếu Đằng đạo nhân ngưng trọng, nói.

- Vận dụng thiên phú?

Nhiếp Vân mê hoặc.

- Vận dụng thiên phú chính là khảo sát xem ngươi sử dụng thiên

phú dung hợp như thế nào. Khu tu sư cuối cùng cũng chỉ có một sứ mạng chíhn là chiến đấu với Tu La, nếu như ngươi có được rất nhiều thiên phú, cũng có thể dung hợp nó lại, nhưng mà không thể chiến đấu với Tu la, như vậy cũng không tính là Khu tu sư. Cho nên cuối cùng, khảo hạch của các ngươi chính là chiến đấu với Tu La trong địa cung.

Tiếu Đằng đạo nhân giải thích.

- Ngươi nói là... Hắn có khả năng ném ta tới trước mặt Tu la cao cấp hơn, mượn tay Tu la giết ta?

Nghe thấy vậy xem như Nhiếp Vân đã hiểu được.

- Không sai, bình thường khảo hạch Khu tu sư tứ phẩm sẽ phải đối phó với Tu La nhất tinh, ta sợ hắn lặng lẽ đổi thành Tu la tam tinh. Tới lúc đó ngươi sẽ rất là nguy hiểm.

Tiếu Đằng đạo nhân nói ra lo lắng của mình.

- Nhất tinh, tam tinh? Tu la còn phân chia đẳng cấp sao?

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Vân nghe nói vậy.

- Ta quên ngươi còn chưa khảo thí Khu tu sư, người bình thường không biết phân cấp Tu La, nhưng mà Khu tu sư chúng ta bởi vì phân cấp uy lực cho dễ chiến đấu cho nên phân chia thực lực bọn chúng càng thêm rõ ràng. Tu la tổng cộng chia làm năm loại đẳng cấp, chắc hẳn ngươi cũng biết, Tu La binh, Tu la tướng, Tu la hoàng, Tu la đế và mạnh nhất là Tu La vương. Giữa các cấp bậc này đều có một cái hào rộng rất sâu, không thể so sánh nổi. Phân chia đẳng cấp tu la kỹ càng. Nhưng mà trong một cấp bậc đồng nhất, huyết mạch cũng giống nhau nhưng lại có sai biệt thực lực. Giống như là Thiên Tiên cảnh sơ kỳ nhân loại vậy. Thực lực ngươi so với người tầm thường cường đại hơn rất nhiều.

Tiếu Đằng đạo nhân nói.

- Đúng vậy.

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Điểm này hắn hiểu được, cùng là cấp bậc Tu la, thực lực nhất định không giống nhau, có mạnh có yếu, có liên quan tới huyết mạch.

- Cho nên vì phân chia thực lực rõ ràng, biết mình biết người. Khu Tu sư chúng ta lại chia Tu La mỗi một cấp bậc ra làm tam tinh, nhất tinh là kém cỏi nhất, tam tình là mạnh nhất. Tu La tướng nhất tinh bình thường nhất có sức chiến đấu ngang Thiên Tiên cảnh đỉnh phong, nếu như là Tu La tướng tam tinh, cho dù là cường giả La Tiên cảnh tầm thường chỉ sợ cũng không phải là đối thủ, thậm chí còn có thể chiến đấu với cường giả Huyền Tiên.

Sắc mặt Tiếu Đằng đạo nhân ngưng trọng nói.

- Chiến đấu với cường giả Huyền Tiên sao?

Nhiếp Vân líu lưỡi.

Huyền Tiên có thực lực thế nào hắn rất rõ, hoàn toàn có thể nhẹ nhõm bóp chết hắn. Tu la tướng tam tinh không ngờ lại có thể chiến đấu với loại cường giả như vậy, quả thực đủ đáng sợ.

- Cho nên vì mục đích an toàn ta vẫn nên giúp ngươi tăng tu vi một chsut. Nếu như cấp bậc ngươi cao hơn thì ta không dám nói trước, thế nhưng từ Thiên Tiên cảnh sơ kỳ tấn tăng lên trung kỳ có lẽ không tốn một cái giá lớn là bao.

Tiếu Đằng đạo nhân cười nói.

Tiếu Đằng đạo nhân là cường giả Huyền Thiên cảnh, lĩnh ngộ ảo diệu, muốn tăng tu vi cho người khác không quá khó khăn. Nếu như Nhiếp Vân đạt tới La Tiên cảnh, chỉ sợ còn có chút khó xử. Nếu như chỉ là Thiên Tiên cảnh thì vô cùng đơn giản.

Đương nhiên đây là do đối phương nghĩ vậy, bởi vì ngay một lát sau đố phương sẽ biết rõ đây là một suy nghĩ ngây thơ, buồn cười tới mức nào.

- Vậy thì làm phiền tiền bối rồi.

Nhiếp Vân khom người đứng đó, sau đó lại khoanh chân ngồi trong đại sảnh.

- Tiền bối chỉ việc rót lực lượng vào, ta mượn hấp thu đột phá.

Tuy rằng Tiếu Đằng đạo nhân này nhìn qua hiền lành, nhưng mà hắn cũng không thể không phòng bị.

Quán đỉnh đều là biện pháp mà tiền bối tông tộc cưỡng ép tăng thực lực cho vãn bối, song phương phải tín nhiệm lẫn nhau. Một khi một bên có ý xấu, bên còn lại sẽ vô cùng nguy hiểm.

Hắn mới chỉ gặp mặt Tiếu Đằng đạo nhân hai lần, cho dù biết đối phương có chỗ cầu mình, nhưng mà hắn cũng vẫn phải cẩn thận cho thỏa đáng.

- Ha ha...

Tiếu Đằng đạo nhân biết rõ ý của hắn cho nên cũng không ngại, ngược lại hắn còn gật đầu tán dương.

Ở Linh giới này muốn sống lâu dài thì phải cảnh giác một ít, nếu không cho dù có là thiên tài thì cũng sẽ chết non nửa đường.

- Lực lượng của ta là Đạo môn, khi quán đỉnh cho ngươi ngươi phải cẩn thận.

Tiếu Đằng đạo nhân đưa bàn tay về phía trước, đại điện lập tức tràn ngập tiên lực khổng lồ.

- Ta thử xem.

Nhiếp Vân gật đầu.

Lục đạo thiên địa mỗi một đạo không giống nhau, nếu như không có tu luyện qua pháp môn tương ứng thì thân thể tuyệt đối không thể nào thừa nhận lực lượng của chủng tộc khác.

Dùng ma khí làm ví dụ, người bình thường đừng nói là tiếp thu, cho

dù đụng vào một cái cũng sẽ rơi vào trạng thái điên cuồng, đây là sai khác chủng tộc.

Đạo tộc cũng vậy, nếu như không có tu luyện qua pháp môn Đạo tộc mà tùy tiện tiếp thu tiên lực Đạo tộc, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì lực lượng trog người xung đột dẫn tới bạo thể mà vong.

Sở dĩ Tiếu Đằng đạo nhân dám trực tiếp truyền công cho Nhiếp Vân, nhất định đã nhìn qua Nhiếp Vân từng tu luyện pháp quyết Đạo tộc.

Đương nhiên hắn không biết thiếu niên trước mắt này tu luyện công pháp vô thượng của Đạo môn, Tiêu Dao du.

Ầm ầm.

Trong khi nói chuyện lực lượng toàn thân của Tiếu Đằng đạo nhân phóng ra, hội tụ thành từng đám quang mang thô to rót thẳng vào trong cơ thể Nhiếp Vân.

Tiên lực hắn mang theo hương vị linh động, phù hợp với ý vị vũ hóa thăng tiên của đạo gia. Dưới lực lượng rót vào, dường như cả cái diện đều xuất hiện bông tuyết, mỗi một mảnh đều có lực lượng rất mạnh, chậm rãi rơi xuống phía dưới.

- Côn to lớn không biết hắn vài ngàn dặm vậy. Hóa mà làm điểu, kỳ danh là bằng...

Lực lượng bắn tới, Nhiếp Vân cũng không nóng nảy hấp thu mà tinh thần ngao du vô cùng, linh hồn bay lượn, rong chơi trong thiên địa, nhận thức trạng thái cao nhất của Tiêu Dao du.

- Sư phụ, người tu luyện công pháp vô thượng của Đạo tộc - Huyền Huyền quyết, tiên lực Đạo tộc tinh thuần tới cực điểm, có lẽ Nhiếp Vân hấp thu không được nhiều lắm a.

Thấy thiếu niên rơi vào trầm tĩnh, không có hấp thu lực lượng trên không trung, rốt cuộc Hứa Hinh Thiến không nhịn được lên tiếng hỏi.

------oOo------

Chương 1443: Thiên Tiên cảnh trung kỳ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Huyền Huyền quyết là tới từ Đạo Đức kính, thủy tổ của Đạo gia, huyền diệu khó giả thích, chúng diệu chi môn, cho dù chỉ là chi nhánh nhưng lại trực chỉ chân ý đại đạo, viễn siêu tất cả công pháp. Nếu như Nhiếp Vân này có thể hấp thu ba thành công lực của ta thì có thể thành công đột phá Thiên Tiên cảnh trung kỳ, thực lực tinh tiến, chỗ tốt vô cùng. Tuy nhiên, nhìn bộ dáng của hắn hiện tại, pháp quyết tu luyện quá thấp, chỉ sợ ngay cả một thành cũng không hấp thu được.

Tiếu Đằng đạo nhân nói.

Tâm tình của Nhiếp Vân tiêu dao thế giới, còn chưa bắt đầu hấp thu thì Tiếu Đằng đạo nhân đã tường rằng công pháp hắn tu luyện quá thấp, hấp thu không được tiên lực của hắn.

- Vậy làm sao bây giờ?

Hứa Hinh Thiến sốt ruột.

- Không có biệ npháp, ta và hắn không cùng một sư môn, có thể hấp thu bao nhiêu, có thể tấn chức hay không đành phải xem tạo hóa. Ta cũng không có biện pháo.

Tiếu Đằng đạo nhân còn chưa nói hết thì đột nhiên sững sờ.

Bởi vì thân thể thiếu niên ở giữa đại sảnh đột nhiên nhẹ nhàng lơ lửng, toàn thân tỏa ra một đoàn kim quang ấm áp, kim quang tựa như xúc tu lan tràn, một lát sau hội tụ thành màu thất thải.

- Đây là... Đại đạo thất huyền? Chuyện này.. Làm sao có thể?

Nhìn thấy màu thất thải trên người Nhiếp Vân, khuôn mặt vốn trầm tĩnh của Tiếu Đằng đạo nhân không khỏi biến đổi, toàn thân run

rẩy.

- Đại đạo thất huyền? Đó là cái gì vậy?

Hứa Hinh Thiến có chút không rõ cho nên kỳ quái hỏi.

Trong ấn tượng của nàng, sư phụ tu luyện bí pháp Đạo môn Huyền Huyền quyết, cả người trầm ổn, cho dù khi gặp chuyệng nguy hiểm, khó khăn cũng không có một chút biểu lộ đặc thù nào, sao hôm nay lại đột nhiên biến thành như vậy, quá thất thường a.

- Thiên địa đại đạo đại biểu cho vô cực, vô dục, vô hạn, vô cầu. Là không có sắc thái. Nhưng mà cường giả lợi hại nahast đạo môn lại chia nó thành thất huyền chi sắc, đó chính là Đại đạo thất huyền. Đây là chuyện khi tu luyện công pháp đạo môn đỉnh tiêm, hơn nữa lại lĩnh ngộ tới cảnh giới rất sâu mới có thể hoàn thành... Không ngờ Nhiếp Vân này lại có lý giải như vậy về công pháp Đạo mông.

Tiếu Đằng đạo nhân như đang giải thích.

- Pháp môn đạo tộc đỉnh tiêm? Chẳng lẽ so với Huyền Huyền quyết mà sư phụ tu luyện còn lợi hại hơn sao?

Hứa Hinh Thiến có chút không tin.

- Huyền Huyền quyết so với pháp quyết hắn tu luyện quả thực như đom đóm so với mặt trời, như là giọt nước so với dòng sông. Cả hai hoàn toàn không thể so sánh. Ài, công pháp cao siêu như vậy, tu luyện có thể diễn sinh ra cảnh giới đại đạo thất huyền, Nhiếp Vân này thực sự là thiên tài. So sánh với hắn, tất cả những nhân vật yêu nghiệt trước kia ta từng gặp đều là rác rưởi.

Hai mắt Tiếu Đằng đạo nhân tỏa sáng nhìn chằm chằm vòa Nhiếp Vân trong đại sảnh, một mặt cảm khái.

Hắn đánh giá như vậy Nhiếp Vân cũng không nghe được, lúc này toàn thân Nhiếp Vân có quang mang bảy màu lập lòe, không ngừng thôn phệ, trong nháy mắt lực lượng ngập trời đã bị hắn nuốt vào trong bụng.

- Quá nhanh, hỏng bét.

Nhìn thấy tốc độ thôn phệ lực lượng của Nhiếp Vân, Tiếu Đằng đạo nhân đang cảm khái co giật da mặt, không dám ngừng tay, hai tay vung vẩy về phía trước, tiên lực bành trướng, lần nữa dũng mãnh tiến ra.

Ầm ầm.

Nhiếp Vân thôn phệ, hấp thu, tiên lực trong cả đại điện xoay tròn, khí lưu cuồng bạo càn quét bốn phía, dường như muốn chấn cho cả gian phòng sụp xuống.

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Vân trong đại sảnh rốt cuộc cũng có biến hóa, lực lượng trên người giống như bay lên, ầm ầm phá tan gông cùm, dẫn động, làm cho tất cả tiên lực trong đại điện đều sôi trào lên.

- Thiên Tiên cảnh trung kỳ, thành công. Sư phụ, Nhiếp Vân thành công đột phá...

Nhìn thấy trạng thái này của Nhiếp Vân, Hứa Hinh Thiến biết rõ đối phương nhất định đã thành công tấn cấp, lúc này sắc mặt nàng vui vẻ, vội vàng nhìn về phía sư phụ. Vừa mới nhìn qua nàng không khỏi ngây ngốc.

Chỉ thấy sư phụ vẻ mặt bình tĩnh trước đó lúc này sắc mặt tái nhợt, không ngừng vặn vẹo, toàn thân không ngừng run rẩy, dường như tùy thời đều có thể ngã xuống mặt đất mà hôn mê.

- Sư phụ, người sao vậy?

Vội vàng đi tới trước mặt Tiêu Đằng đạo nhân, ôm lấy người hắn. Lúc này Hứa Hinh Thiến mới phát hiện ra sư phụ pháp lực hùng hậu trước đó lúc này đã suy yếu, dường như lực lượng toàn thân đã tiêu hao sạch sẽ.

- Tiền bối, ta thành công tấn cấp, tuy nhiên vẫn chưa ổn định. Người rót thêm cho ta chút lực lượng, để tu vi ta triệt để vững chắc a...

Vừa mới đỡ lấy Tiếu Đằng đạo nhân thì đột nhiên nghe thấy thiếu niên ở giữa sảnh hưng phấn lên tiếng. Nghe hắn nói như vậy sắc mặt Tiếu Đằng đạo nhân thoáng cái trắng bệch, lảo đảo, thiếu chút nữa ngất đi.

Hắn khóc không ra nước mắt.

Vốn hắn cho rằng mình là cường giả Huyền Tiên cảnh, đối phương bất quá chỉ là Thiên tiên, giúp đối phương tấn cấp là chuyện đơn giản. Thế nhưng cho dù nằm mơ hắn cũng không ngờ rằng số lượng chân khí đối phương cần lại nhiều như vậy, quả thực là một đầu cự thú, hấp thu toàn bộ tiên lực của hắn, mới khiến cho tiểu tử này tấn cấp một cấp bậc nhỏ. Sự thực này khiến cho hắn tức điên lên.

Đây không phải là người... Đây là quái vật hình người a.

Nếu không sao nhân loại có thể có được khí hải rộng lớn như vậy chứ? Có nhu cầu về lượng tiên lực khổng lồ như vậy?

Mỗi một lần tấn cấp đều cần nhiều lực lượng như vậy, tiểu tử này muốn tấn chức có bao nhiêu khó khăn a... Thực lực của hắn cũng khủng bố tới đâu a...

Vừa khiếp sợ về nhu cầu tiên lực của Nhiếp Vân, đồng thời Tiếu Đằng đạo nhân cũng cảm thấy sợ hãi vì thực lực chân chính của hắn.

Sau khi lên tiếng, thấy đối phương cũng không gia trì lực lượng, Nhiếp Vân phất tay lấy ra một ít đan dược gia tăng lực lượng rồi nhét vào trong miệng.

KHông biết qua bao lâu, lúc này hắn mới mở miệng gầm một tiếng rồi đứng dậy.

lúc này khí tức của hắn no đủ, lực lượng tràn đầy, tinh khí thần cả người đều đạt tới trạng thái đỉnh phong.

Thiên Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong đột phá tới trung kỳ, cho dù chỉ

là tiến một bước rất nhỏ, nhưng mà đối với Nhiếp Vân mà nói, vận chuyển Thất Kiếp chỉ càng thêm như ý. Đương nhiên đây chỉ là một bộ phận trong đó, quan trọng nhất là đột phá tấn cấp khiến cho Bất Diệt Kim Đan trong thức hải hắn bị hòa tan hơn một chút, khiến cho tế bào trong cơ thể ẩn chứa thêm một tia khí tức bất tử.

Trước đó bị người khác đánh lén chặt đầu nhất định sẽ chết, mà bây giờ cho dù chỉ dung hợp một tia khí tức bất tử, cho dù mất đầu thì cũng sẽ một lần nữa phục sinh, sẽ không xuất hiện tình trạng nguy hiểm tới tính mạng.

------oOo------

Chương 1444: Khảo hạch Khu Tu sư (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy rằng cách bất tử chi thân chính thức còn có một khoảng cách rất lớn, nhưng mà từ dó cũng có thấy năng lực bảo vệ tính mạng của hắn đã mạnh hơn.

- Ồ? Tiền bối, người làm sao vậy?

Triệt để củng cố tu vi, lúc này Nhiếp Vân mới phát hiện ra tình huống trong sảnh. Chỉ thấy Tiếu Đằng đạo nhân lúc này sắc mặt trắng bệch đang được Hứa Hinh Thiến đỡ ngồi xuống, khoanh chân ngồi xuống đất khôi phục thực ljwc.

- Ta không sao.

Khôi phục một lát, Tiếu Đằng đạo nhân cảm thấy tốt hơn rất nhiều, lúc này hắn mới ngẩng đầu lên.

- Không ngờ tiềm lực và thực lực của ngươi lại lớn mạnh như vậy. Như vậy ta cũng yên lòng, sau đó sẽ cử hành khảo hạch Khu Tu sư, đến lúc đó Hinh Thiến và ngươi cùng đi, ngươi chiếu cố cho nó một chút. Mặc dù đẳng cấp Khu Tu sư của nó cao, nhưng mà thực lực bản thân lại không quá mạnh.

- Được.

Nhiếp Vân gật đầu.

Không nói bản thân có quan hệ bằng hữu với Hứa Hinh Thiến, chỉ tính riêng Tiếu Đằng đạo nhân tốn một cái giá lớn giúp hắn tấn cấp như vậy, chuyện này hắn cũng phải làm.

- Như vậy được rồi, các ngươi đi chuẩn bị một chút đi. Đi nghênh đón khảo hạch, ta nghỉ ngơi một chút.

Thấy hắn đồng ý, Tiếu Đằng đạo nhân thỏa mãn gật đầu, lần nữa tiến vào trong trạng thái tu luyện.

Hắn không có thiên phú Nguyên khí sư như Nhiếp Vân, tiên lực trong cơ thể tiêu hao sạch sẽ, còn không biết phải phí một cái giá lớn thế nào mới có thể bổ sung hoàn thành.

- Không ngờ lại tu luyện một đêm.

Nhiếp Vân và Hứa Hinh Thiến nhìn nhau, chậm rãi đi ra khỏi đại sảnh. Lúc này bên ngoài mặt trời đã lên, cả không trung hiện lên màu ửng hồng.

Không ngờ trong lúc bất tri bất giác lại tu luyện qua một đêm.

- Khảo hạch Khu Tu sư, ta tới đây... Tô Dương, ngươi đừng có làm quá mức đơn giản, làm cho ta thất vọng a.

Ngẩng đầu nhìn Khu Tu tháp cao vút trong mây phía xa xa, trong mắt Nhiếp Vân hiện lên quang mang hưng phấn, miệng hừ nhẹ một tiếng như tự nói với bản thân mình, thanh âm lặng lẽ quanh quẩn trong tiểu viện.

Đối với Nhiếp Vân mà nói, người khác sợ Tu la như rắn rết, nhưng mà hắn lại không sợ hãi.

Chỉ cần cấp bậc của Tu la khảo hạch không quá cao, như vậy hắn hoàn toàn có thể thôn phệ, trợ giúp tăng tiến thực lực cho hắn.

Chính bởi vì có loại năng lực này cho nên hắn càng thêm chờ mong khảo hạch ngày hôm nay có thể khó hơn một chút, khiến cho hắn có cơ hội nâng cao từng bước.

Chuẩn bị thỏa đáng, hai người rời khỏi tiểu viện, đi về phía Khu tu tháp.

Khảo hạch Khu Tu sư tiến hành ở tầng hai Khu tu tháp, dọc theo thang lầu tiến vào tầng thứ hai. Vừa mới tiến vào đã nhìn thấy bên trong đầy người, rậm rạp chằng chịt, ước chừng có mấy trăm.

- Phân bộ quận tân thành chưởng quản khảo hạch của toàn bộ Khu Tu sư Ngao Vũ châu, mười năm một lần cho nên đã tích lũy không ít người. Nhìn bộ dáng năm nay, xem ra chí ít có hơn năm trăm người tham dự a.

Hứa Hinh Thiến cười nói.

- Ưm...

Nhiếp Vân gật đầu, nhịn không được cảm thấy líu lưỡi vì số lượng thưa tớt curak ts.

Cả Ngao Võ châu không nói người bình thường, chỉ cần tính Tu luyện giả vượt quá Tiên Thê cảnh cũng có vạn ức, nhiều người như vậy thời gian mười năm mới xuất hiện năm trăm Khu Tu sư, đủ để thấy được số lượng rất ít.

Tuy nhiên ngẫm lại cũng không quá giật mình, bởi vì Khu Tu sư chẳng những phải có thiên phú đặc thù mà còn phải dung hợp thiên phú lại, có hai tiêu chuẩn này, người đạt tới quả thực sẽ không nhiều.

- Đúng rồi, khảo hạch mười năm một lần của Khu Tu sư, huy chương của ngươi là khảo hạch lúc nào?

Nhiếp Vân đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Khảo hạch mười năm một lần, Hứa Hinh Thiến cũng chỉ chừng hai mươi tuổi, hắn không tin tiểu nữu này khi mười tuổi đã dung hợp

được bốn loại thiên phú đặc thù.

- Quạn tân thành mười năm khảo hạch một lần, ta khảo hạch ở nơi khác. Hai năm trước ta từng khảo hạch ở Lạc Quang châu.

Hứa Hinh Thiến cười một tiếng.

- Ách.. Thì ra là vậy.

Nhiếp Vân có chút xấu hổ.

Hắn thông minh như vậy kết quả lại quên đi điểm này. Đúng vậy, nơi này khảo thí mười năm một lần, địa phương khác thì chưa hẳn. Cho dù cũng vậy thì thời gian bắt đầu cũng khác biệt với nhau. Dù sao Tiếu Đằng đạo nhân và Tô Dương kia chắc có lẽ cũng sẽ đi tới nơi khác bình phán.

- Người khảo hạch năm nay không có quá nhiều cường giả...

Che giấu sự xấu hổ trong lòng, Thiên nhãn của Nhiếp Vân quét một vòng, một lát sau bất đắc dĩ lắc đầu.

Lần khảo hạch này có hơn năm trăm người, thực lực vượt qua Thiên Tiên cảnh chỉ có hơn ba mươi. Tuy rằng thực lực và sức chiến đấu của Khu Tu sư không có liên quan trực tiếp tới tu vi, nhưng mà cũng có liên quan nhất định. Ngay cả Thiên tiên cảnh cũng không đạt tới, chỉ sợ Khu Tu sư cấp bậc tứ phẩm cũng không có nhiều lắm.

Trong lòng vừa mới xuất hiện suy nghĩ này thì đã có người chứng minh suy nghĩ của hắn là đúng.

- Chư vị có thể tham dự khảo hạch Khu Tu sư đã nói mọi người đều là nhân tài kiệt xuất nhất trong Linh giới... Hiện tại ta sắp xếp một chút, khảo hạch Khu Tu sư nhất phẩm xếp hàng ở vị trí có ghi số một. Khảo hạch Khu Tu sư nhị phẩm thì xếp hàng ở vị trí số hai. Cứ như vậy suy ra. Khu tu tháp phân bộ Quạn tân thành cao nhất chỉ có thể khảo hạch ngũ phẩm, xin xếp đúng hàng, không nên đứng sai chỗ.

Một lão giả từ trong một căn phòng đi tới đại sảnh, cao giọng nói.

Nghe được mệnh lệnh của hắn, mọi người không dám dừng lại, rất nhanh đã dựa theo cấp bậc của mình xếp thành hàng.

Dựa theo hàng ngũ mọi người xếp, Nhiếp Vân nhìn sang. Chỉ thấy người tham dự khảo hạch Khu Tu sư nhất phẩm chừng hơn hai trăm người, nhị phẩm hơn một trăm, tam phẩm chưa đủ một trăm...

Mà khảo hạch Khu Tu sư tứ phẩm mà hắn tham dự chỉ có hai mươi mấy người, đội ngũ chỗ Hứa Hinh Thiến tham dự càng ít, tăng thêm nàng chỉ có tổng cộng ba người.

- Ồ? Không ngờ Liễu Mạc Yên này cũng ở đây...

Liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân mỉm cười.

Chỉ thấy Liễu Mạc Yên ngày hôm qua điên cuồng, táo bạo hôm nay cũng tham dự khảo hạch, đang đứng trước Hứa Hinh Thiến. Khi ánh mắt hắn nhìn qua đã thấy nàng dùng ánh mắt vô cùng oán độc nhìn hắn.

Lúc này khuôn mặt như đầu heo của Liễu Mạc Yên đã khôi phục, hàm răng bị đánh rụng cũng đã dài ra, có lẽ đã tìm người có được thiên phú Trị liệu sư chữa thương cho nàng.

Thiên phú Trị liệu sư ngay cả top một ngàn cũng không thể nào tiến vào, cũng không tính là thiên phú cao minh nào. Muốn tìm được một người như vậy ở trong Khu Tu tháp nhân tài thiên phú đặc thù đông đảo này cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

------oOo------

Chương 1445: Khảo hạch Khu Tu sư (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đứng chung một chỗ với Liễu Mạc Yên là một thanh niên đầu trọc, thi thoảng nói thầm với nàng. Xem ra hai người nhận biết nhau,

hơn nữa còn quan hệ không kém.

Đương nhiên cũng có thể là đêm qua mới nhậ biết. Nhưng mà bằng vào thiên phú kia của Liễu Mạc Yên, nàng có thể khiến cho đối phương triệt để quen thuộc, thậm chí trở nên thân mật cũng không có gì là khó khăn.

Nhìn kỹ, Nhiếp Vân phát hiện ra khí tức toàn thân thanh niên đầu trọc này nội liễm. Nhất cử nhất động đều mang theo khí kình rất mạnh, vừa nhìn đã biết là cường giả đã đi vào La Tiên cảnh.

- Xem ra Tiếu Đằng đạo nhân lo lắng không sai, nếu như hai người này cùng khảo hạch với Hứa Hinh Thiến, nhất định nàng sẽ chịu thiệt.

Trong lòng Nhiếp Vân thầm nói.

Tuy rằng sức chiến đấu của Hứa Hinh Thiến có thể so với bán bộ La Tiên cảnh, nhưng mà thực lực chân chính cũng chỉ là Thiên Tiên cảnh hậu kỳ, nếu như giao thủ, chỉ sợ còn không phải là đối thủ của Liễu Mạc Yên chứ đừng nói là thanh niên đầu trọc này.

Lúc này Hứa Hinh Thiến cũng nhìn ra hắn lo lắng cho nên khẽ cười một chút.

Rất nhanh khảo hạch đã chính thức bắt đầu.

- Hạng mục đầu tiên của khảo hạch chính là kiểm nghiệm thiên phú, vô cùng đơn giả, đem thiên phú chi khí của ngươi niêm phong một đạo rồi đưa tới, chúng ta sẽ phái chuyên gia kiểm tra. Có mấy thiên phú thì giao ra bấy nhiêu. Nếu như xác định là thật thì có thể thông qua khảo hạch.

Lão giả phụ trách tiếp tục nói.

Hạng mục khảo hạch đầu tiên bắt đầu, đám người Hứa Hinh Thiến dẫn đầu đi tới trước.

Nhiếp Vân biết rõ quy củ, lập tức đem bốn đạo thiên phú chi khí Thiên Hành, Địa Hành, Tường Thủy, Ẩn nấp rồi phong ấn, sau đó

đưa tới trước. Quả nhiên không tới một phút đồng hồ đã xác định xuống, hắn cũng thuận lợi thông qua.

Thứ hai là kiểm nghiệm dung hợp thiên phú, khảo hạch này cũng vô cùng đơn giản, đem thiên phú chi khí đã dung hợp ra, đối phương sẽ dùng Tu la sát khí kiểm nghiệm. Dung hợp chi khí càng nhiều thì đối kháng với Tu la sát khí càng lợi hại. Nhiếp Vân cũng rất nhẹ nhàng thông qua khảo hạch.

Đối với hai cửa ải đầu này Nhiếp Vân biết rõ chắc chắn đối phương sẽ không làm khó xử. Lại nói, cho dù làm khó xử cũng không có gì, hắn có nhiều thiên phú như vậy, hơn nữa lại thành công dung hợp, cũng không sợ dò xét.

- Hiện giờ là khảo hạch cuối cùng, vạn dụng thiên phú, chỉ cần thuận lợi thông qua thì các ngươi sẽ trở thành Khu Tu sư chính thức, bảo vệ Linh giới, làm rạng rỡ tổ tông.

lão giả phụ trách khảo hạch lần nữa đi tới, chỉ về phía trước.

- Khảo hạch vận dụng thiên phú vô cùng đơn giản, gian phòng kia tổng cộng có năm Truyền tống trận, phân biệt đại biểu cho năm địa vực khác biệt từ một tới năm. Số năm đại biểu cho khảo hạch ngũ phẩm. Ngươi khảo hạch nhất phẩm thì đi vào truyền tống trận số một, khảo hạch nhị phẩm thì tiến vào truyền tống trạn số hai.... Chỉ có thể ở bên trong khu vực tương ứng một giờ là có thể thông qua.

Đương nhiên nếu như chết trong đó, Khu Tu tháp không chịu trách nhiệm.

- Xin hỏi đại nhân, khu vực số năm này chẳng lẽ có nguy hiểm càng cao hơn?

Một người khảo hạch trong đó hỏi.

- Không sai, năm khu vực này là do cường giả Khu Tu tháp lợi dụng thủ đoạn cường đại tạo ra. Mỗi một khu vực đều có Tu la tương ứng, số càng cao thì đẳng cấp Tu la cũng càng cao. Các ngươi phải nghĩ biện pháp sống sót trong thế giới tràn ngập Tu la, như vậy mới có thể thông qua khảo hạch.

Lão giả này mặt không biểu tình nói.

- Thế giới tràn ngập Tu La còn sống?

- Tu la giết chóc thành cuồng, ở trong đó một giờ, một khi không đủ đảm lượng và tâm trí, như vậy không thể nghi ngờ là muốn chết.

- Muốn trở thành Khu Tu sư chính thức nào có dễ dàng như vậy, muốn không trả giá mà trực tiếp đạt được vinh dự là chuyện không thể nòa...

Lão giả nói, thanh âm vang vọng vào tất cả những người tham dự khảo hạch. Có người ngạc nhiên, có người mừng rỡ, cũng có người lo lắng.

Tóm lại mặc kệ ở đâu đều không có chuyện bánh rớt từ trên trời rơi xuống, trở thành Khu Tu sư quả thực có được thân phận rất cao, địa vị tôn quý, nhưng mà cũng phải thừa nhận nguy hiểm hơn người thường rất nhiều.

- Ở trong đó một giờ, không giết Tu La cũng được chứ?

Có người lần nữa hỏi.

- Có thể, nếu như ngươi có thiên phú Ẩn nấp sư, tàng hình làm cho Tu La không thể nhìn ra, có thể tránh né một giờ cũng được. Tuy nhiên, trong thế giới Tu La, các ngươi không giết người thì có người muốn giết ngươi. Còn nữa, còn phải đề phòng đồng bạn đánh lén, dù sao ở đó cũng không có bất kỳ quy tắc nào có thể nói, có thể còn sống, mặc kệ ngươi dùng phương pháp nào cũng được, một khi chết là chết vô ích.

Lão giả này tiếp tục nói.

- Được.

Nghe thấy không có yêu cầu phải giết chết Tu La, rất nhiều người đều vui vẻ.

Khu Tu sư đối với mỗi gia tộc mà nói đều quan trọng vô cùng, những người này trên thân đều có không ít bảo bối, đánh chết Tu La có lẽ bọn hắn không làm được, nhưng mà ẩn tàng kiên trì một giờ, có rất nhiều người làm được.

- Hừ, ngu ngốc. Khu Tu sư đối với Tu la mà nói là mỹ vị tuyệt đỉnh. Trong thế giới Tu la, ngươi không đánh chết Tu la, cho dù ẩn tàng thế nào thì cũng sẽ bị tìm ra, bị giết chết.

Nhìn thấy vẻ mặt đám người này, lão giả của Khu Tu tháp hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường, không thèm quan tâm tới sống chết của những người này.

Muốn trở thành Khu Tu sư chính thức, đầu tiên phải có dũng cảm, túc trí đa mưu. Còn chưa tiến vào đã sợ hãi lui bước, loại người này sớm muộn cũng bị Tu la đánh chết, không cần phải đồng tình.

- Được rồi, lựa chọn truyền tống trận rồi đi vào đi.

Nương theo lão giả quát một tiếng, những người tới tham dự khảo hạch ào ào đi tới truyền tống trận.

Nhiếp Vân đi theo sau lưng mọi người qua, nhanh chóng đi tới nơi có truyền tống trận.

Trong đại sảnh quả nhiên có năm truyền tống trận, phân biệt đánh năm số.

Hắn đang định đi tới truyền tống trận số bốn thì đột nhiên có hai người một trái một phải kẹp hắn vào giữa.

- Ngươi tên là Nhiếp Vân đúng không? Có bản lĩnh thì tới truyền tống trận số năm đi. Nếu như không tới, như vậy bạn gái nhỏ Hứa Hinh Thiến của ngươi, ta không chắc có thể sống quá một giờ a...

Người nói chuyện chính là tên đầu trọc kia.

- Sao nào, không dám? Ngày hôm qua không phải ngươi rất hung hăng càn quấy sao? Nếu như không dám tới...

Liễu Mạc Yên bên cạnh nhìn về phía Nhiếp Vân rồi nói, trong mắt tràn ngập hận ý.

- Sao nào? Ngươi còn muốn bị đánh sao?

Nhìn Liễu Mạc Yên, Nhiếp Vân khẽ nói.

------oOo------

Chương 1446: Khu Tu hành cung tráo (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi...

Nghe thấy hắn nói vậy, Liễu Mạc Yên sợ tới mức lùi về phía sau hai bước, sắc mặt khó coi.

Người khác uy hiếp nàng như vậy, nhất định nàng sẽ cho rằng nực cười. Mà tiểu tử trước mắt này đánh nàng thực sự, hơn nữa còn không ngừng đánh vào mặt, loại người này... khiến cho Liễu Mạc Yên nàng cảm thấy sợ hãi.

- Ha ha.

Thấy nàng lùi về phía sau, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, quay đầu nhìn về phía Hứa Hinh Thiến đang đi tới, hắn nhẹ nhàng kéo tay nàng.

- Chúng ta đi.

Nói xong hai người bước vào truyền tống trận số năm, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

- Đuổi.

Thấy quả nhiên Nhiếp Vân tiến vào truyền tống trận số năm, hai mắt Liễu Mạc Yên sáng ngời, quay đầu phân phó với tên đầu trọc một tiếng rồi chui vào.

Hai người Nhiếp Vân lần nữa mở mắt ra thì đã nhìn thấy bản thân tiến vào một thế giới tối tăm mờ mịt.

Khắp nơi đều tràn ngập Tu la sát khí, sát khí nồng đậm hình thành một mảnh cự long dài hẹp ngang trời, dữ tợn, đáng sợ, quỷ dị khó hiểu.

Chỉ liếc mắt nhìn Nhiếp Vân đã biết rõ nơi này so với Loạn Hải địa cung của Vân Vũ tông còn đáng sợ hơn nhiều.

Loạn Hải đại cung là một cái ao nhỏ, mà đây là một con sông lớn, hoàn toàn không thể so sánh.

Ô ô...

Đi về phía trước hai bước, trên không trung vang lên thanh âm nghẹn nghào, nức nở, cả Tu la sát khí trong không gian này dường như cảm ứng được nhân loại xuất hiện cho nên lập tức phát ra thanh âm hưng phấn.

- Ở đây không thể bị Tu la quấn vào, một khi hộ tụ nhiều Tu la tới, cho dù thực lực có mạnh hơn nữa thì tiên lực cũng sẽ bị tiêu hao tới cạn kiệt mà chết. Biện pháp tốt nhất chính là không ngừng di chuyển, kiên trì một giờ là chiến thắng. Đi càng nhanh thì Tu la đuổi theo càng ít, cũng càng an toàn.

Hứa Hinh Thiến co chút kinh nghiệm khảo hạch cho nên lúc này vẻ mặt ngưng trọng nói với Nhiếp Vân.

- Được, vậy chúng ta nhanh đi thôi.

Biết nàng nói thật, Nhiếp Vân gật gật đầu nói.

- Muốn đi? Các ngươi cho rằng các ngươi đi được sao?

Hai người đang định bay vút vào chỗ sâu trong không gian thì đột nhiên có một đạo thanh âm dữ tợn vang lên. Hai người quay đầu nhìn lại thì thấy Liễu Mạc Yên và tên đầu trọc kia đã xuất hiện ở cách đó không xa.

Lúc này trên người Liễu Mạc Yên toát ra một cỗ quang mang trắng nõn, dưới loại quang mang này bao phủ, Tu la sát khí nồng đậm không có cách nào dính vào người nàng.

- Khu Tu Hành cung tráo. Các ngươi ăn gian.

Thấy trên người nàng xuất hiện hiện tượng kỳ quái, Hứa Hinh Thiến tức giận hừ một tiếng.

- Khu Tu hành cung tráo.

- Nơi này không phải là chiến trường Tu la tự nhiên, mà là được đại năng Khu Tu tháp tạo ra. Bởi vậy những Tu la này cũng không phải tới từ hỗn độn mà được nuôi dưỡng, nuôi dưỡng Tu la sợ hãi Khu tu tháp. Chỉ cần người tiến vào đây mặc Khu Tu hành cung tráo, như vậy có thể hành tẩu tự nhiên trong đây, không có gì trở ngại. Cho dù không phải Khu Tu sư hành tẩu ở đây cũng không có gì là nguy hiểm.

Hứa Hinh Thiến giải thích một câu.

- Thì ra là thế.

Nhiếp Vân không ngờ tới Khu Tu tháp còn có loại thứ tốt này, hắn đột nhiên cười cười.

- Ngươi muốn sao? Để ta lấy cho ngươi một kiện tới.

Thân thể đột nhiên nhoáng lên một cái, cả người Nhiếp Vân biến thành một đạo tật phong rất nhanh, bắn thẳng về phía Liễu Mạc Yên.

- Đi tới rất đúng lúc.

Thấy hắn bay tới, trên khóe miệng Liễu Mạc Yên nở nụ cười nghiền ngẫm, trong tiếng cười dữ tợn, nàng đưa tay về phía trước.

Một cái ngọc bài nổ mạnh.

Oanh.

Lực lượng hùng hậu trong ngọc bài hội tụ, đột nhiên có một kim giáp cự nhân nhảy ra.

- Khôi lỗi Cự thú kim giáp.

Nhìn thấy cự nhân này rốt cuộc Nhiếp Vân đã biết rõ thứ đối phương dựa vào là gì. Không thể không nói Tô Dương kia quả thực rất tốt với Liễu Mạc Yên này.

Khôi lỗi Cự thú kim giáp chính là một loại khôi lỗi dùng thi thể yêu thú luyện chế mà ra, không có bất kỳ chút ý thức chủ quan nào, chỉ có chiến đấu cuồng bạo, lực lượng cuồng mãnh mà hung ác, rất khó đánh chết.

Bởi vì không có ý thức chủ quan cho nên không sợ Tu la sát khí xâm nhập, cho dù ở thế giới Tu la cũng có thể bộc phát ra toàn bộ lực lượng.

Loại khôi lỗi này luyện chế một cái đã phải trả một cái giá cực lớn, không thua gì bồi dưỡng một cường giả La Tiên cảnh. Hắn thật không ngờ sư phụt Tô Dương lại cho nữ nhân Liễu Mạc Yên này một cái.

Ầm ầm.

Trong lòng vừa nghĩ vậy thì khôi lỗi Cự thú kim giáp trên không trung đã đánh một quyền tới.

- Để ta xem đầu khôi lỗi này mạnh thế nào.

Cũng không tránh né, cơ bắp toàn thân Nhiếp Vân nhô lên, thoáng cái đi lên.

Phanh.

Nắm đấm va chạm, lực lượng của Nhiếp Vân cứng lại, nhịn không được lùi về phía sau bảy tám bước, mà khôi lỗi cũng không có lùi về phía sau, ngược lại còn mang theo lực lượng hung mãnh lần

nữa đánht ới.

- Loại hại, chỉ sợ đã có thể so với cường giả La Tiên cảnh trung kỳ.

Thấy ngạnh kháng khôi lỗi không có việc gì mà còn càng ngày càng hung mãnh, Nhiếp Vân biết rõ thực lực của khôi lỗi đã vượt qua tưởng tượng của hắn. Nếu như chiến đấu thì nhất định sẽ không lấy được chỗ tốt.

- Tiểu tử, dám làm hại Mạc yên, ngươi tự tìm chết.

Nhiếp Vân bị khôi lỗi dùng một chiêu đánh lui, thanh niên đầu trọc kia cười lạnh, lại từ đằng sau đánh một chưởng tới.

Lực lượng trên không trung hội tụ thành gió, lực lượng cuồng bạo của tên đầu trọc này như tạo thành một đám dây nhỏ, như là dải lụa tuôn qua.

- Đi.

Thấy đầu trọc này thực lực không kém gì khôi lỗi trước mắt, Nhiếp Vân biết không phải là đối thủ, cho nên chân khẽ đảo, cả người đột nhiên biến mất trong hư không.

- Nhiếp Vân này có ba đại thiên phú đào tẩu cùng với thiên phú Ẩn nấp sư, cẩn thận hắn công kích dưới đất.

Vừa rồi khi khảo hạch Nhiếp Vân công bố thiên phú của mình, Liễu Mạc Yên cũng biết rõ, cho nên thấy hắn đột nhiên biến mất, nàng rống to một tiếng.

- Dưới đất? Vậy càng tốt.

Đầu trọc này cười hắc hắc, chân phải nâng lên rồi mạnh mẽ đạp vào mặt đất, lấy thân hắn làm trung tâm, mặt đất trong phạm vi đường kính trăm trượng đều không nhịn được run rẩy, chấn động.

- Cự tượng đạp địa?

Hứa Hinh Thiến biến sắc.

Cự tượng đại địa là một loại vũ kỹ đặc thù, đem lực lượng của bản thân dung nhập toàn bộ vào trong bàn chân, dọc theo mặt đất đánh ra. nếu như Nhiếp Vân thực sự hành tẩ dưới mặt đất, như vậy sẽ bị cỗ lực lượng này va chạm, nhất định sẽ không chịu nổi.

Ầm ầm.

Mặt đất dưới dư ẩm ảnh hưởng nhộ nhạo, dưới mặt đất cũng không có động tĩnh gì, cũng không có khí tức hỗn loạn, bị thương của Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 1447: Khu Tu hành cung tráo (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sưu.

Đột nhiên một đạo kiếm quang mang theo ngôi sao ngập trời từ dưới mặt đất đột nhiên bắn lên, huy hàng mà sáng lạn, trong khoảng khắc bao phủ tên đầu trọc này.

- Ta chỉ sợ ngươi không đi ra a.

Đầu trọc này cũng không sợ hãi, ngược lại còn cười lạnh một tiếng, bàn tay lăng không tạo thành trảo. Trong lòng bàn tay xuất hiện một cự phủ, sau đó mạnh mẽ bổ xuống một phủ.

Ầm ầm.

Khí kình hội tụ nghênh đón ngôi sao ngập trời, cả hai va chạm, tinh quang giống như là thủy tinh, vang lên tiếng răng rắc rồi thoáng cái vỡ vụn, không có một chút lực lượng ngăn cản nào.

Giống như công kích mang theo ngôi sao, tinh quang ngập trời này chỉ có vẻ ngoài, không có bao nhiêu thực lực vậy.

- Hỏng bét.

Tên đầu trọc này cũng không phải là người dũng mãnh, nhìn thấy một kiếm khí thế huy hoàng như vậy mà đụng cái đã nát, đột nhiên hắn nghĩ tới một điểm, sắc mặt đại biến, không nhịn được la lên.

- Mạc Yên, cẩn thận.

Hắn vừa mới la lên xong thì một tiếng cười sang sảng đã truyền tới.

- Ha ha, đa tạ Khu Tu hành cung tráo của các ngươi, hai chúng ta cáo từ trước.

Theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy Nhiếp Vân và Hứa Hinh Thiến tạo thành một cơn lốc bay vút về phía xa, trong nháy mắt đã biến mất trong không gian tối tăm mờ mịt. Mà lúc này trên người bọn họ mặc bộ phòng hộ của Liễu Mạc Yên, tản ra quang mang trắng nõn, ngăn cản toàn bộ Tu la sát khí ở bên ngoài.

Bằng vào thực lực của Nhiếp Vân hiện tại còn chưa đủ để đánh chết khôi lỗi và đầu trọc kia. Nếu như ở lại khổ chiến là chuyện cực kỳ không sáng suốt, cho nên hắn quyết định thật nhanh, sau khi trộm được Khu tu hành cung tráo thì lập tức bỏ chạy.

- Khu tu hành cung tráo của ta bị trộm đi... Điều này sao có thể? Đúng rồi, nhất định hắn có thiên phú thần thâu. Đáng giận. Đáng giận.

Nhìn thấy trên người Hứa Hinh Thiến có Khu tu hành cung tráo, lúc này Liễu Mạc Yên mới chú ý được đồ của nàng đã bị trộm đi, nàng tức giận tới mức khuôn mặt đỏ lên, thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

Đêm qua tất cả đồ trong đan điền nàng mất đi tung tích, nàng còn tưởng rằng sau khi mình hôn mê lại bị Nhiếp Vân kia nghĩ cách lấy đi hết. Không ngờ lại là thiên phú thần thâu. Lúc này nhớ tới cảm giác không cảm nhận được bị đối phương trộm, lại phối hợp với kinh nghiệm ngày hôm qua, nàng lập tức hiểu ra.

Sưu sưu...

Mất đi Khu tu hành cung tráo, nàng như là mưa móc hiện lên dưới ánh mặt trời vậy. Tu la sát khí ngập trời điên cuồng tuôn về phía nàng.

Khặc khặc.

Ngay sau đó trên không trung có hai tiếng cười vang vọng, có hai đầu Tu la cao lớn đi tới.

Khi Nhiếp Vân trộm khu tu hành cung tráo trên người nàng đồng thời cũng lưu lại một ít thủ đoạn, có thể hấp dẫn tu la tới.

- Đáng giận, đi mau.

Nhìn thấy Tu la xuất hiện, biết rõ nếu không đi sẽ tụ tập ngày càng nhiều, Liễu Mạc Yên cắn răng một cái, vội vàng chạy về phía trước.

- Ha ha.

Trong không gian tối tăm mờ mịt có hai đạo thân ảnh một mặt bay về phía trước, một mặt phát ra tiếng cười vui vẻ không thôi.

Chính là hai người Nhiếp Vân vừa mới đào tẩu khỏi chỗ nọ.

- Nhiếp Vân, sao ngươi lại nhanh chóng trộm được khu Tu hành cung tráo của Liễu Mạc Yên như vậy?

Lúc này Hứa Hinh Thiến vẫn còn cảm thấy không thể tưởng tượng được như trước.

- Vừa rồi ta giả vờ công kích đầu trọc kia, hấp dẫn lực chú ý của mọi người, lại lặng lẽ lặn xuống dưới thân Liễu Mạc Yên, dùng thiên phú thần thâu trộm tới thứ này.

Nhiếp Vân cười nói.

- Thiên phú thần thâu?

Hứa Hinh Thiến sững sờ, hiểu ra, trong mắt hiện lên vẻ nóng bỏng.

Tuy nhiên nàng biết thiên phú đặc thù là át chủ bài của người khác cho nên cũng không có tiếp tục truy vấn.

- Ngươi này có Khu Tu hành cung tráo, không còn sợ hãi nữa, một lát ngươi giúp ta đánh lén TU la.

Nhiếp Vân nios.

- Được.

Hứa Hinh Thiến gật đầu.

- Đi, phía trước có một đầu Tu la Thiên tiên cảnh, lặng lẽ qua đó.

Nhiếp Vân nhìn một vòng, đột nhiên chỉ về một phương, lại kéo Hứa Hinh Thiến đi về phía trước.

Đây là thế giới Tu la mà đại năng Khu tu tháp dùng đại thủ đoạn xây dựng lên, dùng để bồi dưỡng Khu Tu sư. Bên trong có rất nhiều Tu la, đầu ở trước mặt hai người có thực lực Thiên tiên cảnh hậu kỳ, trong đám Tu la được coi là nhị tinh.

- Tu La tướng tam tinh, huyết mạch cường đại, có thể vượt cấp chiến đấu, chỉ sợ chúng ta không phải là đối thủ....

Đi tới trước mắt, nhìn thấy bộ dáng của Tu La tướng này, Hứa Hinh Thiến có chút lo lắng nói.

- Trước tiên chúng ta có thể giết một chút Tu la thực lực yếu đuối a...

nàng còn chưa nói hết thì đã nhìn thấy thiếu niên thả người phóng về phía đầu Tu la cao lớn trước mắt.

- Nhân loại đáng giận, muốn chết.

Đầu Tu la này thấy có người tới, nổi giận gầm lên một tiếng. Hàm răng màu đỏ tươi lộ ra quang mang sắc bén mà dữ tợn, quỷ trảo đen như mực lập tức chào đón Nhiếp Vân.

- Cẩn thận...

Hứa Hinh Thiến không ngờ thiếu niên lại lỗ mãng như vậy, như vậy hiển nhiên chiến đấu với Tu La, một khi thời gian kéo dài sẽ hấp dẫn thêm những Tu la khác tới, khi đó có muốn đi cũng không xong.

Thanat hể nàng khẽ động, đang định tiến lên hỗ trợ thì đã nhìn thấy thiếu niên này lăng không điểm ra một ngón tay.

Một ngón tay này không có chỗ nào đặc biệt, thu hút, động tác u nhã mà xinh đẹp, giống như thời gian trên không trung vào thời khắc này ngừng lại. Móng vuốt màu đen của đầu Tu La tướng nhị tinh này lập tức bị vỡ vụn.

Phanh.

Tu la bị một ngón tay của Nhiếp Vân điểm trúng, trước ngực xuất hiện một cái lỗ lớn.

- Ngươi không giết được ta đâu...

Dường như Tu la này cũng không ngờ thiếu niên trước mắt lại lợi hại như vậy, tuy nhiên hắn cũng không có úy kị mà gào rú một tiếng, Tu la sát khí ngập trời điên cuồng hội tụ ở miệng vết thương, có lẽ muốn khôi phục thân thể.

- Dùng dung hợp chi khí giết hắn....

Nhìn thấy tình huống này Hứa Hinh Thiến vội vàng hô. Tuy nhiên nàng còn chưa hô xong thì đã nhìn thấy bàn tay của thiếu niên này nhẹ nhõm đặt vào trên người Tu la tướng này.

Xì xì xì...

Không biết xảy ra chuyện gì, đầu Tu La tướng nhị tinh này cũng không kịp phát ra tiếng kêu thảm, thân thể lập tức trở nên khô quắt, biến thành một đống tro bụi.

- Cái này... Cái này...

Nhìn thấy một màn trước mắt, cả người Hứa Hinh Thiến ngây ngốc, toàn thân cứng ngắc, khó mà tin nổi.

Gần đây đều là Tu La ăn người, nàng còn chưa nghe nói qua người có thể thôn phệ Tu la, cảnh tượng trước mắt đã vượt quá tưởng tượng của nàng, khiến cho đầu óc nàng trì trệ không thông.

------oOo------

Chương 1448: Giảm giá chín thành (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha, thoải mái.

Thôn phệ một đầu Tu la, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy lực lượng toàn thân bành trướng. Thực lực vừa mới đột phá Thiên Tiên cảnh trung kỳ càng thêm vững chắc, thiên phú Phong hành sư dường như cũng có du thế dung hợp với ba đại thiên phú đào tẩu, hắn nhịn không được thét dài một tiếng.

Tiếng thét vừa dứt thì đã nhìn thấy vẻ mặt ngốc trệ của Hứa Hinh Thiến.

- Đây là một loại bí pháp mà ta có được từ một di tích thượng cổ, có thể lập tức giết chết Tu la, khiến cho bọn chúng không thể nào dùng sát khí trọng sinh.

Nhiếp Vân thuận miệng giải thích một câu, cũng không có nhiều lời.

Loại chuyện này càng nói nhiều càng phiền phức, còn không bằng nói đơn giản một chút, làm cho đối phương cảm thấy mình có thành ý, không tiện hỏi nhiều.

- Có loại bí pháp này sao? Quả thực quá nghịch thiên..

Cho dù có chút không tin lời nói của đối phương, nhưng mà Hứa Hinh Thiến cũng biết trừ giải thích như vậy ra cũng không còn lý do

nào khác. Vì vậy nàng không khỏi lên tiếng tán thưởng một câu.

- Ha ha, không đáng nhắc tới, tiếp tục đi thôi.

Thế giới Tu la dùng để khảo hạch rộng lớn khôn cùng, bao la bát ngát, không biết rộng lớn bao nhiêu. Hai người một đường đi về phía trước, chạy như điên.

Thấy Tu la, căn bản Hứa Hinh Thiến không cần ra tay thì đã bị Nhiếp Vân thôn phệ sống. Liên tục nuốt hơn mười đầu Tu la nhị tinh, thiên phú Phong hành sư trong cơ thể hắn rốt cuộc cũng đột phá gông cùm.

Răng rắc.

Thoáng cái triệt để dung hợp với ba thiên phú đào tẩu, cùng với thiên phú Ẩn nấp sư.

Ngay lúc đó tu vi vừa mới tấn cấp Thiên Tiên cảnh trung kỳ cũng triệt để vững chắc, tùy thời đều có thể đột phá trung kỳ đỉnh phong.

- Ha ha, nơi này thực sự là phúc địa của ta. Có nhiêu Tu La tiếp tế như vậy, thực lực của ta tuyệt đối có thể tăng mạnh a.

Nhiếp Vân một mặt đi về phía trước, một mặt cất tiếng cười lớn, trong lòng sảng khoái khó nói nên lời.

Tu La đối với hắn mà nói quả thực là đại bổ, mỗi khi thôn phệ một đầu thực lực lại gia tăng một tia, thôn phệ càng nhiều thì lực lượng lại càng mạnh, đan điền dung hợp cũng càng nhiều.

Từ đầu tới cuối Hứa Hinh Thiến không có ra tay, nhìn thiếu niên trước mắt chém giết Tu la dễ dàng như là chém rau dưa, nàng có chút phát ngốc.

Cho dù là sư phụ nàng, Khu Tu sư lục phẩm, chém giết Tu la chỉ sợ cũng không có nhanh chóng và đáng sợ như vậy.

- Nhiếp Vân, phía trước là nội địa Tu la, bên trong chỉ sợ sẽ có Tu la tướng tam tinh, thậm chí còn là tồn tại siêu việt tam tinh. Ta thấy

chúng ta vẫn nên dừng lại thì hơn.

Một lát sau, Hứa Hinh Thiến nhìn về phía trước, dường như nhận ra cái gì đó cho nên vội nói.

- Được rồi, ngươi ở đây chờ, ta lặng lẽ đi qua, nếu như nguy hiểm thì trực tiếp trốn về.

Nhiếp Vân hừ nhẹ một tiếng, không đợi đối phương trả lời mà thả người bay vút vào bên trong.

Vừa rồi hắn từng dùng Thiên nhãn chiếu qua, ở nơi này chỉ có một đầu Tu la tướng tam tinh Tiên cảnh sơ kỳ, cũng không có Tu La hoàng thực lực mạnh hơn cho nên hắn cũng không sợ hãi.

Lại nói, cho dù có Tu La hoàng thì cũng không có việc gì, không đấu được cùng lắm là dùng Phượng hoàng chi dực chạy trốn. Chỉ cần đối phương không có đạt tới cảnh giới Kim tiên là được, không thể phi hành, không thể nào đuổi được hắn.

Rời khỏi tầm mắt của Hứa Hinh Thiến, thiên phú ngụy trang sư của Nhiếp Vân bùng lên, đã biến thành bộ dáng của một Tu la tướng nhị tinh, nhanh chóng đi tới nội địa Tu la.

Tu la không giống như nhân loại, xây dựng thành trì. Địa phương bọn hắn ở lại đại bộ phận là sơn động, rừng đá các loại.

Đi về phía trước một hồi, một đám sơn động rậm rạp chằng chịt xuất hiện trước mắt, có mấy trăm đầu Tu la đang ở bên trong.

Nơi này Tu la sát khí càng đậm, may mà hiện tại ba đại thiên phú đào tẩu cùng với thiên phú ngụy trang, ẩn nấp, phong hành dung hợp với nhau, khiến cho thực lực bản thân hắn đạt tới cấp bậc Khu Tu sư ngũ phẩm, hơn nữa lại thêm pháp quyết vô danh, cũng không tới mức cố hết sức.

- Ồ? Đám người này đang làm gì đó?

Nhiếp Vân cũng không có sốt ruột ra tay mà nhìn một vòng. Thế nhưng sau khi nhìn một vòng hắn lại phát hiện ra có chỗ không

đúng.

Mấy trăm đầu Tu la này dường như đang muốn tiến hành nghi thức nào đó, mà Tu la tướng tam tinh kia chính là đầu lĩnh của đám Tu la này, đang đứng trên tế đàn, cử hành nghi thức.

- Ai, vị này, các ngươi đang làm gì vậy?

Trong lòng kỳ quái, Nhiếp Vân thấy một đầu Tu la đi tới cho nên kéo lại, nhịn không được mà hỏi một câu.

Hiện tại hắn ngụy trang thành Tu la, sát khí toàn thân bắn ra, hơn nữa lại thôn phệ rất nhiều Tu la cho nên thực lực tăng nhiều. Tuy rằng tên trước mắt này thực lực không kém, nhưng mà cũng không nhìn ra dị thường gì.

- Cửu Chiết đại nhân đã được Tu La vương bệ hạ cảm ứng, biết rõ bệ hạ đã xuất thế cho nên muốn thông qua tế tự mượn lực lượng đột phá cấp bậc Tu La tướng, trở thành Tu La hoàng rồi mang bọn ta rời khỏi đây.

Ánh mắt Tu la này vô cùng nóng bỏng.

- Tu La vương xuất thế? Cửu Chiết đại nhân có thể cảm ứng được Tu La vương xuất thế sao?

Trong lòng Nhiếp Vân chấn động.

Thời gian Nhiếp Đồng tỉnh táo cũng không dài, chỉ hơn một ngày, thời gian ngắn như vậy, trong không gian phong bế này không ngờ ngay cả Tu la tướng cũng cảm ứng được, đây... Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

- Đó là đương nhiên, Tu La vương bệ hạ chính là vương giả cường đại nhất Tu la nhất tộc chúng ta, người trọng sinh xuất thế đã nói rõ Tu la chúng ta sẽ lần nữa quân lâm thiên hạ. Chúng ta chịu nhục nhiều năm như vậy mục đích là vì đợi tới ngày hôm nay.

Trong mắt tên Tu La này càng ngày càng hưng phấn, quỷ trảo giống như nắm tay xiết chặt, ánh mắt đỏ tươi.

- Ta cũng muốn tham dự Cửu Chiết đại nhân tế tự, chúng ta cùng đi a.

Cố nén sự khiếp sợ trong lòng, Nhiếp Vân vội nói.

- Vậy thì đi thôi, nghi thức tế tự hiện tại đã được chuẩn bị không sai biệt lắm. Cửu Chiết đại nhân sẽ lập tức câu thông với Tu La vương bệ hạ, đạt được ý chỉ và dạy bảo của bệ hạ.

Đầu Tu la này hưng phấn đi về phía trước, Nhiếp Vân theo sát phía sau, chỉ chốc lát đã đi tới nơi tế tự.

Đây là một tế đàn hình cầu, cũng không lớn, cái gọi là Cửu Chiết đại nhân, Tu la tam tinh kia lúc này đang đứng giữa tế đàn, vẻ mặt thành kính. Những Tu la khác thì chạy tới, quỳ gối tạo thành vòng tròn chung quanh tế đàn, thành tâm lẩm bẩm, thanh âm vang vọng.

------oOo------

Chương 1449: Giảm giá chín thành (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy vẻ mặt những Tu la này thành kính, Nhiếp Vân vội vàng tìm một nơi, cũng quỳ xuống, dựng thẳng tai lên, cẩn thận nghe ngóng.

- Vương vĩ đại, con dân thành kính nhất của ngài cầu nguyện ngài, chúng ta bị vây ở dây, giống như dê bò được nuôi dưỡng. Chúng ta có huyết mạch cao quý mà phải thừa nhận chuyện này là sỉ nhục của Tu La nhất tộc chúng ta. Cho nên hôm nay thần dân thành kính nhất của ngài là Cửu Chiết hi vọng ngài có thể ban cho ta lực lượng, để ta thoát khỏi ngục tù...

Cửu Chiết ngẩng đầu nhìn lên trên trời, dùng ngôn ngữ đặc thù kêu lớn từng tiếng.

Lời hắn nói là ngôn ngữ đặc thù của Tu La nhất tộc, sắc bén khó nghe, mang theo hương vị xé rách linh hồn.

Ầm ầm.

Nương theo thanh âm hắn càng ngày càng lớn, có mọt cỗ lực lượng to lớn mà cao ngạo từ trên trời hàng lâm, mang theo một cỗ lực lượng cường đại tới cực điểm khiến cho người ta sợ hãi và thần phục.

Sưu sưu...

Nhiếp Vân lập tức nhìn thấy Tu la sát khí ngập trời dường như gặp được vương giả chính thức, vốn đang rít gào không ngớt trên không trung, lúc này toàn bộ hội tụ lại một chỗ, dịu dàng, ngoan ngoãn như cừu non vậy.

- Thật mạnh.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Nhiếp Vân không khỏi ngạc nhiên.

Trước đó khi giao thủ với Nhiếp Đồng, ở Linh giới Tu La sát khí không nhiều lắm, hắn cũng không biết Tu la vương lại có năng lực làm cho sát khí thần phục như vậy.

- Vương vĩ đại nói cho ta biết, bảo chúng ta đợi một đoạn thời gian ngắn. Hiện tại Vương vĩ đại còn có chuyện cần làm, đợi làm xong chuyện Vương sẽ dẫn chúng ta thống trị Linh giới, trở thành chủng tộc cao quý chính thức.

Khí tức vĩ đại hàng lâm, hai mắt Cửu Chiết mê ly, giống như đang tiến hành trao đổi với cỗ ý niệm cường đại kia.

- Vương.

- Vương.

- Vương.

...

Nghe mệnh lệnh Tu La vương truyền lại, rất nhiều Tu La quỳ rạp xuống đất đều hưng phấn lên tiếng rống to, mỗi một người hai mắt đều tràn ngập nóng bỏng, tràn ngập hưng phấn.

Nhìn thấy vẻ mặt đám Tu la này, trái tim Nhiếp Vân dần dần chìm xuống.

Rốt cuộc hắn cũng hiểu vì sao Tu la này lại khiến cho tất cả đại năng Linh giới cảm thấy khủng bố không thôi, đoàn thể bọn họ rắn chắc tới đáng sợ.

Những Tu la này có thể nói cơ hồ đều chưa từng nhìn qua Tu La vương, cũng không biết Tu la vương là gì, càng không nhạn được ân huệ của hắn. Thế nhưng vừa mới nghe thấy Vương giả tái sinh, tất cả đều hưng phấn tới tột đỉnh, có thể nhìn ra lửa nóng trong mắt. Tu La vương chỉ cần nói một câu tuyệt đối có thể khiến cho bọn hắn làm theo, không dám phản kháng.

Thiên phú biến thái, bất tử chi thân, năng lực vượt cấp chiến đấu, hơn nữa lại đoàn kết một lòng... Trên thế giới này sao lại có chủng tộc đáng sợ như vậy cơ chứ?

Ầm ầm.

Cửu Chiết kia truyền lại lệnh của Tu La vương, Tu la sát khí ngập trời dần dần hội tụ, điên cuồng rót vào trong cơ thể hắn.

Dưới những sát khí này rót vào, lực lượng của Cửu Chiết này càng ngày càng mạnh, khí tức càng ngày càng tăng.

- Những Tu la sát khí này hẳn là nghe theo mệnh lệnh của Tu La vương, trợ giúp Cửu Chiết gia tăng thực lực, một khi để cho hắn tấn cấp Tu La hoàng, hoặc là đột phá đạt tới La Tiên cảnh trung kỳ, khi đó ta căn bản không phải là đối thủ.

Nhìn thấy một màn trước mắt, Nhiếp Vân biết rõ tình cảnh nguy cấp.

Tu La đều có năng lực vượt cấp chiến đấu, tuy rằng Cửu Chiết này chỉ có tu vi La Tiên cảnh sơ kỳ, nhưng mà cường giả La Tiên cảnh

trung kỳ cũng không phải là đối thủ. Mặc kệ để cho hắn đột phá tiếp, khi đó Nhiếp Vân muốn tiêu diệt, đánh chết hắn sẽ càng khó khăn.

- Không được.

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân đứng dậy.

- Cửu Chiết đại nhân, không tốt, cao thủ nhân loại biết chúng ta tế tự Tu la vương cho nên đã giết tới.

Nhảy về phía trước, Nhiếp Vân đi tới trước mặt tế đàn, vội vàng hét lớn.

- Cái gì? Cao thủ nhân loại tới sao?

Đầu Tu La gọi là Cửu Chiết đang tiếp nhận Tu la sát khí tẩm bổ, nghe thấy Nhiếp Vân nói như vậy không khỏi sững sờ, hai mắt đỏ hồng.

- Bọn hắn dám tới thì ta sẽ lấy máu bọn hắn hiến tế Vương vĩ đại.

- Dùgn máu tươi bọn hắn hiến tế Vương vĩ đại.

Những Tu la quỳ rạp xuống đất cũng đồng thời rống lớn.

Tu La là chủng tộc yêu chiến đấu, đối với chiến đầu vô cùng nóng bỏng, tràn ngập nhiệt tình. Nghe thấy có người đánh tới, bọn hắn không những không có khẩn trương sợ hãi mà là hưng phấn.

- Không sai, dùng máu tươi bọn hắn để hiến tế, mau nhìn, bọn hắn ở kia...

Nhiếp Vân cũng lên tiếng rống to, đột nhiên lại hét lên một tiếng, thanh âm chói tai vô cùng.

- Ở đâu?

Nghe thấy hắn nói vậy, tất cả đám Tu la đều nhìn theo phía tay hắn, mà ngay cả Cửu Chiết kia cũng quay đầu nhìn qua.

Tuy nhiên, sau khi xem xét, không trung u ám, cũng không có nửa điểm thân ảnh nào.

- Nhân loại ở đâu?

Cửu Chiế nthướng mày, quay đầu hỏi Nhiếp Vân.

- Ở đây.

Nhiếp Vân thấy đối phương mắc lừa mới hừ lạnh một tiếng, lực lượng toàn thân hội tụ, từng đạo điện mang hùng hậu từ trong cơ thể bắn ra.

Phanh.

Một quyền đánh vào trên người Cửu Chiết.

- Ta chính là nahan loại đến dây giết các ngươi.

Cười lạnh một tiếng, Lôi Đình cửu châu lập tức bộc phát ra, đánh vào ngực Cửu Chiế.t

Phanh.

Ngực của Cửu Chiết lập tức nổ tung, nặng nề ngã, đập vào mặt đất.

Căn cứ vào cấp bậc huyết thống đã biết rõ chỉ số thông minh của Tu La rất cao, dựa theo đạo lý mà nói, bọn hắn không nên bị loại thủ đoạn cấp thấp này của Nhiếp Vân lừa gạt. Sở dĩ mắc lừa, thứ nhất là thiên phú ngụy trang của Nhiếp Vân quá mạnh mẽ, căn bản nhìn không ra dấu vết, thứ hai, bọn hắn vừa mới tiếp thu mệnh lệnh của Tu La Vương, cả đám quá mức hưng phấn, mất đi lòng cảnh giác.

Hơn nữa Nhiếp Vân cẩn thận, chỉ thoáng cái đã bộc phát toàn bộ lực lượng của Lôi Đình Cửu Châu điên cuồng đánh vào trên người Cửu Chiết, chấn vỡ tất cả kinh mạch trên cơ thể của hắn, làm cho đối phương trực tiếp bị mất mạng.

- Hắn là nhân loại!

Nhiếp Vân vừa mới động thủ thì những Tu La khác đều hiểu ra, cả đám cùng kêu lớn, gào thét nhao nhao ra tay.

Trong nháy mắt toàn bộ lực lượng trên tế đàn như cuồng phong bạo vũ đánh úp lại.

- Nếm thử cái này của ta!

Nhiều Tu La đồng thời công kích như vậy, cho dù là cường giả La Tiên cảnh đỉnh phong cũng không ngăn cản nổi, nhưng mà Nhiếp Vân đã sớm có chuẩn bị, cho nên cũng không sợ hãi, Phượng Hoàng chi dực lóe lên, đồng thời tay phải mạnh mẽ vung về phía trước.

------oOo------

Chương 1450: Thiên Tiên cảnh hậu kỳ đỉnh phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ông!

Một viên cầu lớn bằng lòng bài tay từ trong lòng bàn tay của hắn bắn ra, phát thanh âm bén nhọn, nghênh hướng công kích mà chung Tu La liên hợp đánh ra.

Nguyên Khí Đạn!

Biết rõ bản thân và đám Tu La này nhất định sẽ có một hồi ác chiến, cho nên vừa rồi trên đường đến đây hắn đã bắt đầu áp súc, đến lúc này vừa vặn hoàn thành áp súc.

- Thu!

Ném Nguyên Khí Đạn ra, đồng thời tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, nắm lấy thi thể Cửu Chiết bị hắn đánh chết, nhanh chóng bay lên

bầu trời.

Ầm ầm!

Nguyên Khí Đạn áp súc mười thành lực lượng va chạm với công kích của rất nhiều Tu La, tựa như bom nguyên tử bạo tạc, tiếng ầm ầm vang vọng, những đám mây hình nấm xuất hiện trên bầu trời, lập tức san bằng những mô đất trong phương viên hơn mười dặm trong sơn mạch thành bình địa.

- Thôn phệ!

Thấy uy lực bạo tạc nổ tung của Nguyên Khí Đạn cường đại như vậy, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra một hơi, thân thể trên không trung, trực tiếp chộp tới thi thể Cửu Chiết, pháp quyết vô danh vận chuyển bắt đầu thôn phệ.

Tuy rằng mới vừa rồi Cửu Chiết bị một quyền của hắn đánh chết, nhưng mà ở đây là thế giới Tu La, Tu La cơ hồ có được Bất Tử Chi Thân, chỉ cần cho hắn thời gian thì hoàn toàn có thể khôi phục. Cho nên, Nhiếp Vân không dám dừng lại mà trực tiếp ra tay độc ác.

Chi chi chi!

Tuy rằng Cửu Chiết không có tấn cấp thành công, nhưng mà thực lực vẫn là La Tiên cảnh sơ kỳ, vẫn là thứ đại bổ, dưới pháp quyết vô danh thôn phệ, một cỗ lực lượng điên cuồng rót vào trong cơ thể hắn, khiến cho lực lượng của Nhiếp Vân điên cuồng bạo tăng.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Trong nháy mắt hắn đã đột phá gông cùm Thiên Tiên cảnh trung kỳ, đạt đến trung kỳ đỉnh phong.

Thế nhưng vẫn như trước, không có dừng lại, lực lượng tiếp tục tăng vọt.

Thiên Tiên cảnh hậu kỳ!

Thiên Tiên cảnh hậu kỳ đỉnh phong!

Rốt cục, thực lực của Nhiếp Vân dừng lại ở Thiên Tiên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, miệng thở một hơi như mũi tên, cao thấp toàn thân đều lộ ra một cỗ khí tức ngưng tụ mà bưu hãn.

- Ồ? Võ đạo, Thiên nhãn, Kiếm đạo, ba đại thiên phú này không ngờ lại có xu thế dung hợp với Diễm hỏa, Lôi Điện...

Thực lực tăng vọt, Nhiếp Vân đột nhiên phát hiện ra sau khi thôn phệ Cửu Chiết lại khiến cho thiên phú Võ đạo, Thiên nhãn, Kiếm đạo, cùng Diễm hỏa, Lôi Điện lại có một tia xu thế dung hợp.

Vốn Võ đạo, Thiên nhãn, Kiếm đạo là tồn tại dung hợp một mình, Diễm hỏa, Lôi Điện cũng dung hợp một mình, mà bây giờ cái hai loại dung hợp một mình này lại có một tia cơ hội dung hợp, xem ra nếu như tìm được kỳ ngộ, nhất định có thể thuận lợi dung hợp.

Năm loại thiên phú này đều xếp hạng trong top ba mươi, nếu như có thể dung hợp, tương đương khiến cho hắn tấn cấp thành Tứ phẩm Thiên Vân Khu Tu sư, loại thực lực và địa vị này, cho dù là Kim Vân Khu Tu sư Ngũ phẩm cùng so sánh cũng có chút không bằng.

- La Tiên cảnh đỉnh phong mới tiến hành Niết Bàn lần thứ bảy?

Thực lực đạt tới Thiên Tiên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, Nhiếp Vân cũng thuận lợi cảm ứng được thời gian Niết Bàn kế tiếp.

La Tiên cảnh đỉnh phong!

- Được rồi, hiện tại cũng nên tính toán với tên đầu trọc, Liễu Mạc Yên kia!

Tỉnh lại từ trong vui sướng khi tấn, Nhiếp Vân đột nhiên cười hắc hắc, trong mắt bắn ra một đạo sát cơ.

Vừa rồi bất hòa, hắn không tính sổ với tên đầu trọc, Liễu Mạc Yên kia cũng không phải là sợ bọn họ, mà là tạm lánh phong mang. Bây giờ thực lực tăng nhanh, thời gian cũng không còn nhiều lắm, cũng là lúc nên xuất thủ.

Dù sao trước khi đến đây vị trưởng lão phụ trách khảo hạch kia đã nói, chết cũng vô ích, hai người kia đã động tay động chân, nhất định là cùng một giuộc, vẫn nên giải quyết sớm thì hơn.

- Vẫn không nên nói với Hứa Hinh Thiến, một mình ra tay a!

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân cũng không có ý định mang theo Hứa Hinh Thiến.

Tuy rằng không biết tên đầu trọc kia có bối cảnh gì, nhưng mà Liễu Mạc Yên là đệ tử của Tô Dương, người phụ trách phân bộ Khu Tu tháp Quận Tân thành, hơn nữa ngay cả khôi lỗi Cự Thú kim giáp cũng đưa cho nàng, điều này đã nói rõ đối phương sủng nịch nàng có thừa, một khi giết nàng, đương nhiên càng ít người biết thì càng tốt.

Làm như vậy cũng không phải là hắn không tin Hứa Hinh Thiến, mà là loại chuyện như này kín đáo mới là vương đạo, trước khi không đủ thực lực thì không cần phải ngạnh kháng với đối phương.

Phượng Hoàng chi dực khẽ vung vẩy, xẹt qua trên không trung, nhanh chóng bay vút về phía trước.

Trước đó khi ăn cắp Hhu tu hành cung tráo hắn từng để lại Truy tung chi khí trên người Liễu Mạc, bằng vào cảm ứng, rất nhanh đã phát hiện ra phương vị của hai người.

Lúc này Liễu Mạc Yên và tên đầu trọc kia cũng không tiêu sái như trong suy nghĩ của hắn mà đang bị một đám Tu La vây quanh vào bên trong, chiến đấu hừng hực khí thế.

- Đáng giận! Nếu không phải Nhiếp Vân kia có được Khu tu hành cung tráo thì chung ta ở đây thông suốt không trở ngại, sao lại bị những vật này dây dưa cơ chứ? Nhiếp Vân, ta nhất định phải giết ngươi, làm cho ngươi chết không có chỗ chôn!

Một mặt chiến đấu, Liễu Mạc Yên lại điên cuồng kêu to, hai mắt đỏ thẫm, giống như kẻ điên vậy.

Nếu như Khu tu hành cung tráo không bị trộm đi, lúc này sao nàng lại rơi vào tình huống bị động như vậy cơ chứ? Bị một đám Tu La vây giết!

Phanh Phanh Phanh Phanh!

Khôi lỗi Cự Thú kim giáp đánh lui hai gã Tu La, bảo hộ trước người Liễu Mạc Yên đang ở giữa.

- Muốn giết ta? Ngươi không có cơ hội đó đâu!

Ngay khi Liễu Mạc Yên đang điên cuồng gào rú thì đột nhiên có một tiếng cười nhàn nhạt vang lên, Nhiếp Vân từ không trung phi xuống dưới.

- Ngươi biết bay?

Hai người đầu trọc, Liễu Mạc Yên đồng thời hoảng sợ.

- Không có đạt tới cảnh giới Kim Tiên, không có khả năng phi hành, mặc kệ ngươi dùng thủ đoạn gì giả thần giả quỷ, thì hôm nay đều phải chết cho ta!

Sauk hi chấn kinh, ở sâu trong đôi mắt của tên đầu trọc hiện lên vẻ âm tàn, miệng quát lạnh một tiếng, chân đạp mạnh vào mặt đất, thân lập tức như đạn pháo lao lên.

Người còn chưa tới trước mặt, thì lực lượng cuồng bạo đã áp súc không khí tạo thành tiếng vang vọng, dường như cho cả không gian bắt đầu vặn vẹo.

Đầu trọc này là cường giả La Tiên cảnh sơ kỳ, phối hợp với rất nhiều thiên phú, có được sức chiến đấu có thể so với La Tiên cảnh trung kỳ đỉnh phong, vừa ra tay đã cho thấy sự bất phàm.

- Cút ngay!

Thấy hắn vọt tới, Nhiếp Vân cũng lười động, chỉ quát nhẹ một tiếng.

Phanh!

------oOo------

Chương 1451: Sự đáng sợ của Tu La vương (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiên phú Tiên âm sư bắt đầu vang vọng... Tên đầu trọc kia chỉ cảm thấy trước mắt mơ hồ, phanh một cái rồi té ngã xuống mặt đất, miệng gặm đất.

- Cái này... Rốt có chuyện gì xảy ra?

Thấy như vậy một màn, Liễu Mạc Yên vốn còn muốn động thủ lại càng hoảng sợ.

Mới mở miệng lại khiến cho cường giả La Tiên cảnh sơ kỳ té ngã xuống đất, đây là thủ đoạn gì chứ? Cũng thật là đáng sợ a!

- Đáng giận, ngươi dùng thủ đoạn gì!

Đầu trọc này không hổ là cường giả La Tiên cảnh, rất nhanh đã tỉnh táo lại, bị người ta hét một câu đã ngã lăn khiến cho hắn cảm thấy mình vừa bị khuất nhục cực lớn, sắc mặt dữ tợn trực tiếp lấy ra kiện binh khí Cự Phủ kia.

- Chết đi!

Một đạo thanh âm như sấm sét vang lên, phủ quang hội tụ thành một dòng suối chạy dài, chiếu rọi toàn bộ bầu trời, phía trước dòng suối một đầu Tu La trốn tránh không kịp, lập tức bị bổ thành bụi phấn.

- Ta tạm thời còn chưa muốn chết, cho nên hay là ngươi chết đi!

Khẽ cười một tiếng, Nhiếp Vân không muốn nói nhảm với hắn, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra ba cái.

Răng rắc! Răng rắc! Phốc!

Chỉ thứ nhất dòng suối đứt rời, chỉ thứ hai Phủ vỡ vụn, chỉ thứ ba trên cái trán bóng loáng của đầu trọc này xuất hiện một lỗ đen, máu tươi từ trong đó chảy ra, thi thể mang theo ánh mắt khó có thể tin đổ ập xuống mặt đất.

- Hắn là đệ tử Chương Quý, ngươi lại dám giết hắn?

Nhìn thấy đầu trọc bị giết, sắc mặt Liễu Mạc Yên cũng trở nên trắng bệch, triệt để sợ hãi.

Vốn nàng chỉ cho là thiếu niên này chỉ biết đánh người, còn không dám động thủ giết người, hiện tại xem ra nàng đã nghĩ sai, hơn nữa còn sai không hợp thói thường, đâu phải là không dám giết người, mà quả thực quá dám giết a!

- Tới lượt ngươi!

Không để ý tới vẻ mặt khiếp sợ của nàng, Nhiếp Vân xoay đầu lại.

- Khôi lỗi Cự Thú kim giáp giết hắn cho ta!

Lúc này Liễu Mạc Yên không dám nói nhảm, rống to một tiếng, phân phó khôi lỗi Cự Thú kim giáp ngăn lại Nhiếp Vân, mà chính bản thân nàng thì quay người lại hoảng hốt chạy bừa, nhanh chóng chạy như điên về phía xa xa.

Nàng không phải là người ngu, biết không phải là đối thủ của thiếu niên trước mắt này, chỉ cần thừa cơ đào tẩu, có thể kéo dài tới lúc thời gian khảo hạch chấm dứt, khi đó chẳng khác nào được cứu mạng.

Phốc!

Bất quá nàng còn không có chạy được bao xa, thì đã cảm thấy cổ tê rần, lập tức thấy được gót chân của mình...

Đầu rơi xuống mặt đất.

- Được rồi, thuận lợi giải quyết!

Cong ngón búng ra diễm hỏa, thiêu đốt thi thể hai người thành tro bụi, giống như Nhiếp Vân vừa làm một chuyện không có ý nghĩa vậy.

Nhổ cỏ tận gốc, Liễu Mạc Yên không chết, chuyện hắn đánh chết đầu trọc kia sẽ bị tiết lộ ra ngoài.

- Khôi lỗi này thoạt nhìn không tệ...

Xử lý xong tất cả dấu vết, khiến cho người ta không nhìn ra Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên, lúc này Khôi lỗi Cự Thú Kim giáp bởi vì không có chủ nhân cho nên đã mất đi khống chế, lẳng lặng đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Đầu Khôi lỗi Cự Thú Kim giáp này có được thực lực La Tiên cảnh, hơn nữa da dày thịt béo, không có cảm giác đau đớn linh hồn, nếu như có thể luyện hóa, bất ngờ thả ra, đối với cục diện chiến đấu nhất định sẽ có ảnh hưởng không nhỏ.

Tinh thần khẽ động, kéo dài vào bên trong, nhìn một hồi, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Trong hạch tâm thứ này có một trận pháp đặc thù, trong đó có linh hồn lạc ấn của Tô Dương, muốn luyện hóa, trước hết phải hủy diệt lạc ấn này, như vậy chẳng khác nào đánh rắn động cỏ.

- Tìm Hứa Hinh Thiến rồi mau trở về!

Vì một cái khôi lỗi mà trở mặt với Tô Dương trở mặt, Nhiếp Vân không ngu như vậy.

Phượng Hoàng chi dực phối hợp với thiên phú Phong Hành sư phi hành trên bầu trời, rất nhanh đã tìm được tới nơi Hứa Hinh Thiến ở. Nàng vừa nhìn thấy hắn lập tức có chút lo lắng nói:

- Nhiếp Vân, ngươi không sao chứ? Vừa rồi ta nhìn thấy bên kia xảy ra bạo tạch kịch liệt, có chuyện gì xảy ra vậy...

- Ta không sao!

Nhiếp Vân cũng không giải thích nhiều.

…

Trên đài giám khảo phụ trách khảo hạch Khu Tu tháp.

Lúc này bên trên có năm lão giả lẳng lặng ngồi ở phía trước, chờ đợi kết quả.

Sư phụ Tiếu Đằng đạo nhân của Hứa Hinh Thiến cũng ở trong đó.

Bên cạnh hắn có một lão giả, mi tâm có một nốt ruồi đỏ tươi, nương theo nụ cười của hắn, nốt ruồi không ngừng nhảy lên, giống như có thêm một con mắt vậy.

- Tô Dương đại nhân, nghe nói ngươi gọi đại đệ tử Huyễn Vũ trở về, xem ra là tình thế bắt buộc đối với lần tỷ thí này a!

Một lão giả mặt vàng vuốt chòm râu rồi cười nói.

Lão giả mi tâm có nốt ruồi màu đỏ này chính là người đối đầu với Tiếu Đằng đạo nhân, sư phụ Tô Dương của Liễu Mạc Yên!

- Ha ha, không có gì là tình thế bắt buộc cả, thi đấu chú ý công bằng, đây là ước định giữa ta và Tiếu đằng nhiều năm trước, đệ tử thi đấu không tổn thương hòa khí. Đương nhiên, nếu như đệ tử của ta có thể hơn một chút là tốt nhất!

Nốt ruồi màu đỏ của Tô Dương bỗng nhúc nhích, mặc dù nói khiêm tốn, nhưng mà trong giọng nói lại mang theo tự tin có thể chiến thắng của hắn, khí thế kinh người.

- Đệ tử của ngươi quả thực nhân tài đông đúc, Liễu Mạc Yên hẳn là Khu Tu sư ngũ phẩm vừa mới tấn chức a, nếu như nàng thông qua khảo hạch, như vậy học trò của ngươi thông qua khảo hạch Khu Tu sư ngũ phẩm đã có sáu người, quả thực là một việc trong đại trong môn!

Một lão giả mặt vàng cười nói.

- Cũng đúng, không phải môn hạ đệ tử của Chương Quý đại nhân lần này cũng tham dự khảo hạch Ngũ phẩm hay sao? Nếu như ta nhớ được không nhầm, tăng thêm hắn, trong hàng ngũ đệ tử của ngươi cũng có năm người Ngũ phẩm nha!

Tô Dương nhàn nhạt nói ra, ngón tay chỉ về phía một cái ngọc bài có ghi tính danh bên trên.

Nếu như Liễu Mạc Yên còn sống đồng thời đứng đây nhìn thì nhất định có thể nhận ra được. Đây chính là đầu trọc cùng một giuộc với nàng.

Lão giả mặt vàng này chính là sư phụ của tên đầu trọc kia, là người phụ trách của phân bộ Khu Tu tháp ở nơi khác, Chương Quý Khu Tu sư lục phẩm!

- Tô Dương đại nhân thật đúng là nhớ dai, đệ tử ta phối hợp với đệ tử Liễu Mạc Yên của ngươi, nhất định có thể diệt trừ trở ngại, thông qua khảo hạch!

Chương Quý nói tới đây lại nhìn Tiếu Đằng đạo nhân, khóe miệng nở nụ cười nghiền ngẫm.

- Đó là đương nhiên, Liễu Mạc Yên tâm chí kiên định, thiên phú tuyệt đỉnh, trở thành chính thức Khu Tu sư Ngũ phẩm là chuyện ván đã đóng thuyền, không giống như những người khác, chỉ biết mua danh chuộc tiếng, hư danh mà thôi!

------oOo------

Chương 1452: Sự đáng sợ của Tu La vương (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tô Dương khoát tay chặn, khi nói câu mua danh chuộc tiếng, hư danh thì cố ý nhìn thoáng qua phía Tiếu Đằng đạo nhân, trong mắt hiện lên một đạo quang mang.

Bất quá Tiếu Đằng đạo nhân dường như không có nghe ra hắn mũi

kim trong lời hắn, người này chỉ lẳng lặng chờ đợi, không nói một câu nào.

- Thời gian cũng sắp tới rồi, đệ tử ta và đệ tử Liễu Mạc Yên của ngươi cũng sắp đi ra, chuẩn bị trao huy chương Khu Tu sư Ngũ phẩm cho bọn chúng thôi a...

Chương Quý nở nụ cười, vươn tay chộp mấy cái huy chương trên đài, ngón tay còn chưa có đụng phải thì đột nhiên nghe thấy hai tiếng phanh phanh giòn vang.

Nghe thấy thanh âm này tất cả mọi người đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy ngọc bài đại biểu cho đầu trọc và ngọc bài đại biểu cho Liễu Mạc Yên đột nhiên vỡ nát, biến thành bột phấn.

Một khi xuất hiện loại tình huống này thì chỉ có một cái khả năng, đó chính là chủ nhân ngọc bài đã vẫn lạc.

Nhìn một màn trước mắt, tất cả mọi người trong nháy mắt lặng ngắt như tờ.

Nhất là Tô Dương, Chương Quý, giống như hai con gà trống bị nắm lấy cổ, thất kinh đứng dậy, cẩn thận quan sát ngọc bài một lần, sau khi xác định hoàn toàn vỡ nát, lúc này cả hai mới đồng thời phát ra một tiếng kêu thảm thiết...

...

Ngao Võ sơn Vân Vũ Tông, trên đỉnh núi trắng như tuyết trắng.

Trong một cung điện u ám dưới mặt đất, cách tông môn không xa, bên trong khí kình kích động bốn phía, lực lượng hủy diệt thiên địa va chạm bốn phía, kích động không thôi.

- Vân Tiêu Thiên, ngươi không giết được ta, đừng có uổng phí khí lực làm gì!

Một đạo thanh âm lạnh lẽo như băng vang lên trong cung điện dưới mặt đất, nương đó là tiếng khóa sắt vang vọng liên tiếp khóc như mưa, khiến cho người ta cảm thấy hết sức quỷ dị.

- Giết không chết được ngươi thì cũng phải chiến đấu với ngươi. Mau giao Hỗn Độn linh dịch ra đây, bằng không ngày hôm nay cho dù ta liều mạng tổn hao thực lực thì cũng phải đánh chết ngươi!

Ngay sau đó một tiếng rống phẫn nộ vang lên, một người trung niên đứng lơ lửng trên không trung, chính là Vân Tiêu Thiên, người lúc trước tranh đoạt Hỗn Độn linh dịch với Nhiếp Vân lúc trước, cũng chính người này đoạt xá thi thể Vân Vũ Tử.

- Ta đã nói với ngươi rồi, Hỗn Độn linh dịch không phải là ta lấy đi.

Ở dưới tận cùng khóa sắt có một đạo thân ảnh giống như khô lâu, lỗ mũi tản ra từng đợt Tu la sát khí, miệng phẫn nộ quát.

- Không phải ngươi thì là ai? Đừng có giả vờ giả vịt với ta, ngày hôm nay nhất định phải giết người! Kỷ Phật, ba người các ngươi bày trận, đừng để cho linh hồn tên này bỏ chạy, một khi giết được ngươi, đương nhiên thứ đó sẽ hiện!

Gào thét một tiếng, Vân Tiêu Thiên phân phó một tiếng.

Rầm rầm!

Ở lối vào cung điện dưới mặt đất lập tức có mấy người nhảy tới, chính là Tam đại cường giả Huyền Tiên cảnh trong Vân Vũ Tông, ba người liên hợp lại tạo thành xu thế Tam trận, lực lượng tăng lên nhiều, sơn động vốn đã quỷ khí um tùm rất nhanh đã bị một cỗ khí lưu ướt át thay thế.

- Đáng giận, không ngờ ngươi lại mang tới Chu Thiên Vân Vũ đại trận tới, xem ra thật sự muốn làm cho ta chết! Bất quá, cho dù ngươi có thể giết ta, ta cũng sẽ khiến cho ngươi phải trả một cái giá thê thảm, rất lớn. Ít nhất ba trưởng lão Huyền Tiên cảnh của ngươi, nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Nhìn thấy biến hóa trong cung điện dưới mặt đất, sắc mặt của Phù Diêu rốt cục cũng thay đổi, phát ra tiếng gầm rú phẫn nộ.

- Khiến ta phải trả một cái giá thê thảm, cực lớn? Nếu như ngươi là

Tu La đế hoặc là Tu La Vương thì ta còn có thể kiêng kị ngươi vài phần, chỉ bằng vào thực lực của ngươi bây giờ? Còn chưa đủ tư cách!

Vân Tiêu Thiên cười lạnh liên tục, bàn tay lần nữa vung lên, toàn bộv cung điện dưới mặt đất lập tức có thêm mấy chục trưởng lão, mỗi người đều có thực lực La Tiên cảnh, tạo thành đại trận vây quanh Phù Diêu.

Xem ra Vân Tiêu Thiên quyết tâm muốn giết Phù Diêu này, cơ hồ đem trọn cái tất cả cường giả thế lực phụ thuộc Vân Vũ Tông điều độngtới.

- Đáng giận, ngươi hung ác!

Thấy đối phương không ngờ lại bố trí nhiều nhân thủ như vậy, sắc mặt Phù Diêu biến đổi, điên cuồng gầm rú một tiếng, khóa sắt ông ông vang vọng, bàn tay khô gầy đột nhiên chộp về phía trước.

Ầm ầm!

Tu La sát khí âm trầm mà cường đại lập tức hội tụ thành một đạo bảo kiếm tràn ngập hàn quang bắn ra bốn phía, bắn thẳng tới Vân Tiêu Thiên, mạnh mẽ tới mức không khí cũng bị tách ra, lực lượng va chạm sinh ra khiến cho nham thạch trong sơn động vỡ thành bột mịn từng khối, bắn tứ tung.

Ngưng tụ sát khí thành kiếm, chỉ bằng vào khí lãng cũng đủ khiến chon ham thạch vỡ vụn, tuy rằng Phù Diêu bị nhốt nhiều năm, nhận đủ tra tấn, thế nhưng vừa ra tay đã cho thấy sức chiến đấu siêu cường của mình.

- Vân Vũ Đại Mật Tông!

Vân Tiêu Thiên hừ lạnh, tay trái là mây, tay phải là mưa, mây mưa giao hòa, lăng không chộp ra một trảo.

Toàn bộ cung điện dưới mặt đất lập tức như bị không gian đặc thù bao phủ, cũng là Vân Vũ Đại Mật Tông, Vân Tiêu Thiên thi triển so với Đoạn Tiếu thi triển trước đó hoàn toàn là hai khái niệm khác

nhau. Một người giống như biển lớn mênh mông, thâm bất khả trắc, người là lặn xuống dòng suối nông, nước trong suốt, hoàn toàn không thể so sánh.

Răng rắc! Răng rắc!

Phối hợp đại trận, thời gian hình thành Vân Vũ Đại Mật Tông trong nháy mắt đã đánh nát công kích mà Phù Diêu đánh ra, đồng thời chưởng ấn cũng hung hăng đánh vào lồng ngực của hắn.

Răng rắc!

Phù Diêu giống như khô lâu, khí tức trên người lập tức trở nên uể oải... hỏa diễm thiêu đốt trong mắt dường như có thể tùy thời bị dập tắt.

- Vương vĩ đại, Phù Diêu ta nguyện ý thiêu đốt chính mình, mượn lực lượng của Vương vĩ đại...

Lắc mình một cái, lần nữa đứng dậy, hai tay Phù Diêu đột nhiên giơ lên cao, phát ra tiếng ngâm xướng trầm thấp.

Bí thuật mà chỉ Tu La nhất tộc có, thiêu đốt linh hồn, trong thời gian ngắn gia tăng thực lực!

- Hiện tại ngươi thi triển bí thuật gì cũng đều vô dụng, Tu La Vương đã sớm chết không biết đã bao nhiêu năm, cho dù có cầu nguyện cũng vô dụng! Yên tâm chết cho ta đi thôi!

Vân Tiêu Thiên cười ha hả, khí thế toàn thân liên tiếp kéo lên, phối hợp với đại trận do rất nhiều trưởng lão Vân Vũ tông tạo thành, uy lực càng ngày càng mạnh, dường như tùy thời đều có thể đánh ra kích trí mạng, đánh chết Phù Diêu.

- Muốn giết thần dân của ta, lá gan của các ngươi quả thực không nhỏ a!

Ngay khi song phương hết sức căng thẳng thì đột nhiên trên không trung vang lên một đạo thanh âm nhàn nhạt, mọi người lập tức rùng mình, đồng thời nhanh chóng nhìn thấy một bóng người chậm rãi

từ không trung đi xuống.

------oOo------

Chương 1453: Tu La Vương đáng sợ (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bóng người đột nhiên xuất hiện, thoạt nhìn có chút gầy yếu, hành tẩu trên không trung không có chút năng lượng nào chấn động, tựa như không gian trước mắt căn bản không trói được hắn vậy.

- Ngươi là ai?

Nhìn thấy đột nhiên có một người xuất hiện như vậy, trong mắt Vân Tiêu Thiên sinh ra vẻ cảnh giác.

Cho dù hắn là cường giả Kim Tiên cảnh, nhưng mà bàn về phi hành tuyệt đối không bằng người đang ở trên không trung này, chỉ bằng vào điểm này hắn đã suy đoán ra người này không đơn giản.

- Ta là ai sao? Ha ha, không phải ngươi vừa mới nói ta đã chết không biết bao nhiêu năm rồi sao?

Khẽ cười một tiếng, bóng người này đã đi tới trước mặt Phù Diêu.

- Vương!

Nhìn thấy bóng người này, hốc mắt Phù Diêu đỏ lên, run rẩy, thoáng cái quỳ rạp xuống mặt đất.

- Vương? Ngươi là Tu La Vương?

Nhìn thấy động tác của Phù Diêu kết hợp với ngữ khí của bóng người này, toàn thân Vân Tiêu Thiên xiết chặt, đường đường là cường giả Kim Tiên đỉnh phong thế nhưng lại đang run rẩy không thôi, không còn phong độ như trước nữa.

- Tu La Vương?

Phù phù!

Vân Tiêu Thiên sợ tới mức run rẩy, trong đám trưởng lão bày trận, ba trưởng lão La Tiên cảnh bởi vì khủng hoảng quá mức mà trực tiếp ngất đi.

Báo ra tính danh đã khiến cho cường giả La Tiên cảnh bị dọa cho bất tỉnh, loại chuyện này nếu như truyền đi tuyệt đối không có một ai dám tin tưởng, Nhưng mà sự thật là như vậy, kể cả Vân Tiêu Thiên, tất cả người của Vân Vũ Tông ở đây, không ai bởi vì chuyện này mà cười nhạo mấy người bị dọa cho ngất đi này, ngược lại còn cảm thấy có chút hâm mộ với bọn họ.

Bởi vì bất tỉnh cho nên cũng không cần phải đối mặt với loại người hung ác, cường đại như vậy, xem như là một loại giải thoát.

Tu La Vương, ác mộng và truyền thuyết của Linh giới, thời kỳ thượng cổ toàn bộ cao thủ cấp bậc Tinh Quân của Linh giới có mấy trăm vị, liên hợp lại chiến đấu với hắn, kết lại bị một mình hắn đánh bại...

Cái gì mà người người mạnh nhất hiện tại là Hoàng Vương, Long Vương gì đó, ở trước mặt hắn chẳng khác nào giống tiểu hài tử nhà bên, vô cùng nực cười.

- Đứng lên đi, nhiều năm như vậy ta không cò mặt, vất vả cho các ngươi rồi!

Bóng người này nghiêng người, làm lộ ra dung mạo, nếu như Nhiếp Vân ở đây thì nhất định hắn sẽ nhận ra, đây chính là đệ đệ Nhiếp Đồng của hắn.

Vươn tay nâng Phù Diêu lên, ngón tay Nhiếp Đồng bắn vào trên khóa sắt sau lưng hắn một cái.

Răng rắc! Răng rắc!

Khóa sắt vây khốn Phù Diêu không biết bao nhiêu năm trực tiếp bị cắt thành vài đoạn, hóa thành một đống tro bụi.

- Cái này...

Nhìn thấy một màn này, đám người Vân Tiêu Thiên càng thêm run rẩy, bắp chân như nhũn ra, muốn quỳ rạp xuống đất.

Người khác không biết khóa sắt này đáng sợ tới đâu, nhưng mà hắn thân là tông chủ Vân Vũ Tông, biết rất rõ ràng, khóa sắt này chính là tổ tiên Vân Vũ Tử trước đó hội tụ vô số Linh Bảo trong Thiên Địa luyện chế mà thành, tuy rằng so ra kém Tạo Hóa Tiên Khí, thế nhưng cũng không xê xích gì nhiều.

Đồ vật cường đại như thế lại bị một ngón tay nhẹ nhàng vẽ một cái đã đứt gãy biến thành tro bụi... Đây là thủ đoạn và thực lực gì?

- Không khổ cực!

Khóa sắt đứt gãy, Phù Diêu lại có được tự do, hắn hưng phấn, lần nữa quỳ rạp xuống đất, ánh mắt nhìn về phía Vương trước mắt, vẻ mặt thành kính và hưng phấn.

Vương của bọn hắn đã trở về, đại biểu Tu La nhất tộc sẽ lần nữa toả ra quang mang chói lọi, một lần nữa khôi phục vinh quang và cường đại thời kỳ thượng cổ.

- Ta giúp ngươi khôi phục thực lực!

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, Nhiếp Đồng không có tại cự tuyệt, bàn tay phất một cái, trên không trung lập tức phát ra tiếng vang ô ô. Vô số Tu La sát khí không biết từ chỗ nào chui tới, trong nháy mắt hội tụ thành một vòng xoáy cực lớn.

Vòng xoáy bao phủ Phù Diêu, thân thể hắn vốn như khô lâu lại chậm rãi trở nên no đủ, lực lượng cũng liên tiếp kéo lên, dường như hồ nước khô quắt, trong nháy mắt được nhận thêm nước, được bổ sung, bắn ra lực lượng và khí thế cuồng bạo.

- Vương, người khôi phục thực lực rồi?

Tu La Vương trong nháy mắt khiến cho hắn khôi phục thực lực, vẻ

mặt Phù Diêu hưng phấn, vội vàng hỏi.

- Chưa, hiện tại ta chỉ có thực lực, cách thời điểm hoàn toàn khôi phục còn kém xa, bất quá bằng vào huyết mạch và lực lượng, một Kim Tiên nho nhỏ vẫn có thể tiện tay giết chết!

Nhiếp Đồng chắp hai tay sau lưng, thản nhiên nói.

- La Tiên cảnh tiện tay giết chết Kim Tiên?

Lời này vô cùng đơn giản nhưng lại khiến cho tất cả mọi người hít một ngụm khí lạnh.

Người có huyết mạch càng mạnh thì càng có thể vượt cấp chiến đấu, nhưng mà loại vượt cấp này cũng có hạn độ. Bình thường có thể vượt một cấp bậc nhỏ đã được xưng là thiên tài, có thể vợt một cấp bậc lớn mà chiến đấu, ngoại trừ những dị chủng Thượng Cổ ra, cơ hồ không có người nào làm được, mà Tu La Vương trước mắt này, bằng vào thực lực La Tiên cảnh có thể tiện tay đánh chết Kim Tiên... Vượt qua hai cấp bậc lớn, như vậy cũng quá là đáng sợ!

Đương nhiên, không có người nào hoài nghi hắn khoác lác, loại người đỉnh phong nhất thiên địa như Tu La Vương không có khả năng nói dối, cũng không cần phải nói dối.

- Tin tức ta một lần nữa phục sinh sẽ nhanh chóng truyền ra trên Linh giới, cho nên, ta phải nhanh chóng khôi phục thực lực, ngươi đi theo ta!

Nhiếp Đồng lạnh nhạt nói.

- Vâng, Vương!

Phù Diêu vội vàng gật đầu, lại quay đầu nhìn về phía đám người Vân Tiêu Thiên, nói:

- Bọn hắn thì làm sao bây giờ?

- Giết là được!

-

Nhiếp Đồng tùy ý khoát tay áo, đột nhiên đưa tay về phía trước.

Vân Tiêu Thiên cảm thấy toàn thân cứng đờ, cả người như bị một cỗ lực lượng đặc thù nào đó giam cầm, sống chết cũng không tránh thoát được.

Phanh!

Thân thể hắn trong nháy mắt nổ tung, biến thành một đoàn năng lượng, sát nhập vào trong cơ thể Nhiếp Đồng.

Nhiếp Đồng chậc chậc lưỡi, cảm thấy lực lượng dường như lần nữa tăng lên. Hắn tính toán một chút, lúc này mới thoả mãn gật đầu, một ngón tay chỉ đám trưởng lão Vân Vũ Tông chung quanh:

- Những kẻ này giao cho ngươi, động tác phải nhanh một chút! Giết hết thì tới tìm ta!

Nói xong hắn nhấc chân tiến về phía trước một bước, biến mất ở trước mặt mọi người.

- Vâng!

Phù Diêu gật đầu, đầu lưỡi màu đỏ tươi liếm liếm, miệng cười to một tiếng rồi nhảy vào trong đám người.

Không tới mười hô hấp, tất cả các cao tầng của Vân Vũ Tông, kể cả Tần trưởng lão Khu Tu sư Ngũ phẩm cũng bị biến thành đồ ăn của Phù Diêu, biến mất trong Linh giới.

Sưu!

Giết hết những người này, Phù Diêu cũng lập tức biến mất tại chỗ.

------oOo------

Chương 1454: Tu La Vương đáng sợ (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ông!

Không gian vặn vẹo, hai người Nhiếp Vân, Hứa Hinh Thiến từ trong thế giới Tu La khảo hạch bị truyền ra ngoài, xuất hiện ở trong gian phòng có Truyền Tống Trận ở tầng thứ hai Khu Tu tháp.

- Hai người các ngươi đến tầng thứ ba một chuyến, Tô Dương, Tiếu đằng đại nhân đang chờ ở đó!

Hai người vừa mới từ trong phòng đi ra thì một Hắc Giáp hộ vệ đã đi tới rồi nói.

- Đi tầng thứ ba? Khảo hạch đã xong, không phải trực tiếp nhận huy chương đẳng cấp tương ứng sao? Đi tầng thứ ba không phù hợp với quy củ!

Hứa Hinh Thiến nhíu mày.

- Hợp quy củ hay không ta cũng không biết, Tô Dương đại nhân bảo các ngươi đi qua, nếu như chậm trễ, chỉ sợ các ngươi không đảm đương nổi!

Hắc Giáp hộ vệ thản nhiên nói.

- Được, qua đó xem!

Hứa Hinh Thiến cũng không biết chuyện đầu trọc và Liễu Mạc Yên bị giết, nhưng Nhiếp Vân lại biết rõ, hắn biết đối phương nhất định muốn điều tra cái gì đó cho nên lúc này mới hừ nhẹ một tiếng.

Đi theo sau lưng Hắc Giáp hộ vệ, đi vào tầng thứ ba, vừa mới tiến vào đã nhìn thấy năm lão giả đang ngồi ở đó. Mà Tiếu Đằng đạo nhân cũng nằm trong đám người này.

Ở giữa có một lão giả, mi tâm có nốt ruồi màu đỏ vặn vẹo, hai mắt để lộ ra quang mang quang như thực chất, dường như hận không

thể ăn sạch hai người.

- Dám đánh chết Khu Tu sư Ngũ phẩm trong lúc thí luyện, các ngươi thật to gan!

- Sát hại Khu Tu sư Ngũ phẩm? Lời này của Tô Dương đại nhân là có ý gì?

Hứa Hinh Thiến sững sờ.

- Đây là Tô Dương?

Nhiếp Vân âm thầm quan sát.

Tô Dương này thực lực không kém bao nhiêu Tiếu Đằng đạo nhân, đều là cao thủ Huyền Tiên cảnh, khí tức thô bạo trên người rất nặng, vừa nhìn cũng biết là một yêu nhân Yêu tộc.

Khó trách hắn đại đệ tử Huyễn Vũ của hắn lại là yêu nhân, hóa ra hắn ta cũng như vậy.

- Có ý gì? Ngươi giả vờ rất giống a, đệ tử Đan Thành của Chương Quý đại nhân và đệ tử Liễu Mạc Yên của ta bị sát hại trong thí luyện! Chỗ thí luyện chỉ có hai người các ngươi, hơn nữa lại có mâu thuẫn với bọn họ! Mỗi một vị Khu Tu sư Ngũ phẩm đều là trụ cột đối kháng với Tu la tộc của Linh giới chúng ta, cho dù là ta cũng phải báo lên tổng bộ, xin phê chuẩn tỷ thí rồi mới dám động thủ! Hai người các ngươi thật to gan, không ngờ lại dám động thủ với Khu Tu sư Ngũ phẩm, hơn nữa giết liền hai người, Đỗ Huyết thống lĩnh, dựa theo quy định thì hai người này nên xử trí như thế nào?

Nốt ruồi màu đỏ ở mi tâm bởi vì tức giận mà trở nên đỏ tươi, sắc mặt Tô Dương dữ tợn vô cùng.

- Đánh lén đánh chết Khu Tu sư Ngũ phẩm, dựa theo quy định sẽ phải chịu cực hình, lăng Trì tới chết!

Hắc Giáp hộ vệ mang hai người tới lạnh nhạt nói.

Tên hộ vệ này không ngờ lại là thống lĩnh của Hắc Giáp hộ vệ đội!

- Lăng trì xử tử? Rất tốt, hiện tại dẫn hai người bọn họ đi, trực tiếp xử tử!

Tô Dương khoát tay nói.

- Vâng!

Thống lĩnh Hắc Giáp hộ vệ đội gật đầu đi tới, trên người phóng ra khí tức kinh người, lực lượng kích động, không ngờ lại là cường giả La Tiên cảnh đỉnh phong, dường như tùy thời đều có thể bước vào cảnh giới Huyền Tiên.

- Chậm đã!

Thấy thống lĩnh Hắc Giáp hộ vệ tới muốn bắt hai người, đột nhiên Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước.

- Sao? Chẳng lẽ ngươi không phục quy định của Khu Tu tháp?

Tô Dương quát lạnh một tiếng, ánh mắt âm lãnh.

- Đương nhiên ta sẽ phục tùng quy định của Khu Tu tháp. Nhưng mà ai nói chúng ta đánh lén đánh chết Khu Tu sư Ngũ phẩm? Định tội bừa bãi cho người khác, tùy ý vu hãm hai vị Khu Tu sư Ngũ phẩm, ngươi ngốc hay là não tàn?

-

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng.

- Ngươi nói cái gì?

Tô Dương đường đường là người đứng đầu phân bộ Quận Tân thành, nghe thấy đối phương trực tiếp mắng hắn ngốc nghếch, não tàn cho nên thoáng cái bạo tạc.

Nhiếp Vân không quan tâm, lại nói:

- Hai người bọn chúng chết thì có quan hệ gì tới chúng ta chứ? Có

chứng cớ gì chứng minh là chúng ta giết hay không?

- Ngươi... Ngươi đã từng đánh đệ tử Liễu Mạc Yên của ta, có mâu thuẫn với nàng, không phải là các ngươi động thủ thì là ai?

Hai mắt Tô Dương đỏ thẫm.

- Có mâu thuẫn với nàng ta thì vội kết luận là ta giết, vậy bây giờ chúng ta cũng có mâu thuẫn, nếu như ngươi đột nhiên chết đi, chẳng phải cũng là bị ta giết hay sao?

Nhiếp Vân nhún nhún vai, nói.

- Ta đường đường là cường giả Huyền Tiên cảnh, cho dù ngươi muốn giết ta thì cũng phải có bổn sự kia mới được!

Tô Dương vung tay nói.

- Đúng vậy, ngươi là cường giả Huyền Tiên cảnh, ta giết không được ngươi, hai người Liễu Mạc Yên bọn ta có thể giết chết được sao? Hai người chúng ta chỉ là Thiên Tiên cảnh nho nhỏ mà thôi, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta có thể đánh chết cường giả La Tiên cảnh?

Nhiếp Vân đang chờ những lời này của hắn cho nên vừa mới nghe vậy, lập tức tùy ý khoát tay nói.

- Cái này...

- Cũng đúng a, Đan Thành là cường giả La Tiên cảnh, muốn giết nó, bằng vào thực lực Thiên Tiên cảnh, quả thực có chút khó khăn...

- La Tiên cảnh cùng Thiên Tiên cảnh chênh lệch rất lớn, người vượt cấp chiến đấu cũng không phải là không có tồn tại, nhưng mà ở thế giới Tu La một mặt phải chống cự sát khí xâm nhập, một mặt muốn giết người, rất khó làm được a.

lời nói của Nhiếp Vân lập tức khiến cho trong phòng vang lên một loạt nghị luận.

Thiên Tiên vượt cấp đánh bại La Tiên cũng có, nhưng mà bản thân Đan Thành cũng là Khu Tu sư, cũng có thể vượt cấp chiến đấu, nếu nói hai tiểu tử Thiên Tiên cảnh này có thể giết chết hắn, quả thực không dễ dàng a.

- Hừ, bằng vào thực lực của các ngươi đương nhiên không giết được cường giả La Tiên cảnh, nhưng nếu là có cường giả Huyền Tiên luyện chế phù lục, xuất kỳ bất ý đánh lén thì sao?

Tô Dương hừ lạnh một tiếng, nhìn thoáng qua Tiếu Đằng đạo nhân bên cạnh rồi khẽ nói:

- Nếu như ta nhớ không nhầm, ngươi tới khảo hạch Khu Tu sư Tứ phẩm a, nếu như ngươi không có động cơ sát nhân, có chỗ dựa vào thì tại sao lại chạy tới chỗ khảo hạch Ngũ phẩm chứ?

- Khảo hạch Khu Tu sư Tứ phẩm?

- Tu La cấp bậc càng cao thìcàng đáng sợ, càng khó thông qua, Khu Tu sư Tứ phẩm như ngươi chạy đến khu vực Ngũ phẩm, nếu nói không có mục đích, ai tin tưởng chứ?

Lời nói của Tô Dương một viên đá kích thích vô số cơn sóng.

Loại khảo hạch thứ ba của Khu Tu sư là khảo nghiệm vận dụng thiên phú dung hợp, đối kháng với Tu La.

------oOo------

Chương 1455: Lựa chọn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thế giới Tu La Tứ phẩm khác với Ngũ phẩm, dựa theo tình huống bình thường mà nói, Khu Tu sư Tứ phẩm chạy đến thế giới Ngũ phẩm, ngay cả sát khí Tu La cũng không ngăn cản nổi thì sao có thể thuận lợi thông qua khảo hạch được chứ? Hơn nữa ngay cả tổn thương cũng không có?

Như vậy, Nhiếp Vân lại lần nữa trở thành cái bia cho mọi người ngắm.

- Ai nói ta là Khu Tu sư Tứ phẩm? Ta là Ngân vân Khu Tu sư Ngũ phẩm!

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, ngón tay khẽ điểm, dung hợp chi khí trong cơ thể lập tức từ đầu ngón tay bắn ra, tạo thành một đồ án trên không trung.

- Sáu loại thiên phú dung hợp... Quả nhiên là Khu Tu sư Ngũ phẩm!

- Hóa ra che giấu thực lực, thực lực thực sự là Khu Tu sư Ngũ phẩm, không ngờ còn là cấp bậc Ngân vân...

- Tiếu Đằng đạo nhân, không nghĩ ngươi lại che dấu sâu như vậy, còn có một đệ tử lợi hại như thế này…

Tất cả mọi người thân là Khu Tu sư, liếc mắt đã nhận ra Nhiếp Vân không nói sai, đã đạt tới cấp bậc Ngũ phẩm.

Nhiếp Vân có Tam đại thiên phú chạy trốn cùng với Ngụy trang, Ẩn nấp sư. Một khi dung hợp lại là có được cấp bậc Ngân vân Tứ phẩm, thôn phệ Cửu Chiết lại dung hợp Phong hành sư vào trong, quả thực đã đạt tới cấp bậc bán bộ Kim vân Ngũ phẩm, mà không phải là Ngân vân Ngũ phẩm đơn thuần.

- Ha ha, Tô Dương, nếu như ngươi thua không nổi thì cũng đừng có đánh bạc với ta, đã gọi là khảo hạch thì tất nhiên phải có thắng có thua. Đệ tử của ngươi thất vọng không thông qua được, bị giết ở thế giới Tu La chẳng lẽ lại gây phiền toái cho đệ tử ta hay sao? Trên thế gian này còn có loại đạo lý này sao?

Tiếu Đằng đạo nhân từ đầu không nói chuyện đột nhiên đứng dậy, cất tiếng cười to.

- Tiếu đằng, ngươi cho rằng có hai đệ tử Ngân vân Ngũ phẩm là có thể thắng được ta sao? Ngươi quá ngây thơ rồi. Cũng tốt, đã như vậy thì tỷ thí giữa chúng ta cũng không cần đợi tới xế chiều, hiện tại

bắt đầu đi!

Sắc mặt lúc trắng lúc xanh, Tô Dương vung tay rồi nói.

- Bắt đầu luôn? Không gấp, đệ tử ta thuận lợi thông qua khảo hạch, ngươi còn chưa đem huy chương cấp bậc của bọn hắn ban cho bọn hắn nha. Bọn hắn chưa có được quyền hạn của mình!

Tiếu Đằng đạo nhân nói.

- Hừ!

Tô Dương hấtv lên, tuy rằng trong lòng có chút không cam lòng, nhưng mà hắn cũng không dám vi phạm quy định củaKhu Tu tháp, cuối cùng vẫn phải đem huy chương thân phận đại biểu cho Khu Tu sư Ngũ phẩm lấy ra, Bên trên khắc tên Nhiếp Vân và Hứa Hinh Thiến rồi mới đưa tới.

- Từ hôm nay trở đi, các ngươi trở thành Khu Tu sư Ngũ phẩm của Khu Tu tháp, có được quyền hạn cấp Thanh Đồng. Có thể dùng tại bất kỳ một phân bộ Khu Tu tháp nào để đổi lấy bảo vật cấp bậc Thanh Đồng, pháp quyết, dược liệu!

Thấy hai người cầm huy chương vào trong tay Tiếu đằng đạo nhân nói:

- Thanh Đồng cấp là một loại yêu cầu quyền hạn của Khu Tu tháp, bên trên còn có Bạch ngân, Hoàng kim và nhiều hạn chế khác. Có được quyền hạn này đã nói rõ các ngươi đã trở thành thành viên quan trọng nhất của Khu Tu tháp, hiện tại đi tới tầng thứ sáu với ta, nhận thứ xứng đáng thuộc về các ngươi!

- Vâng!

Hai người đồng thời gật đầu, đi theo sau lưng Tiếu Đằng đạo nhân tới tầng thứ sáu phân bộ Khu Tu tháp.

- Khu Tu tháp giống như tông môn vậy, quyền hạn cấp Thanh Đồng tương đương với đệ tử chân truyền trong tông môn, đã có thể tự do lựa chọn một ít công pháp và võ kỹ lợi hại để tu luyện. Hàng năm

cũng có thể có được phụng hiến từ Khu Tu tháp. Đương nhiên, nếu như ngươi rất cần thứ gì đó thì cũng có thể đưa ra yêu cầu, sau đó đánh chết Tu La tích góp từng chút điểm công huân, sau đó lại dùng điểm công huân để đổi!

Đi trên bậc thang, Hứa Hinh Thiến thấy Nhiếp Vân dường như còn có chút không rõ cho nên lặng lẽ truyền âm giải thích.

- Được rồi!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Bất quá, chúng ta cũng cần thực hiện nghĩa vụ nên làm, đó chính là khu trừ Tu La, làm cho nhân loại chúng ta bình an!

Hứa Hinh Thiến tiếp tục nói.

Khu Tu sư ở Linh giới là quý tộc hưởng thụ đặc quyền, có được đặc quyền thì đồng thời cũng cần phải thực hiện nghĩa vụ tương ứng.

Trong khi nói chuyện ba người đã đi tầng thứ sáu vào Khu Tu tháp.

- Đây là danh sách tất cả các công pháp, đan dược, binh khí cùng với tất cả vật phẩm ở đây, các ngươi vừa trở thành Khu Tu sư Ngũ phẩm cho nên chỉ có thể chọn ba loại. Chờ sau khi các ngươi tích góp được đủ điểm công huân là có thể tùy ý đổi lấy!

Bàn tay của Tiếu Đằng đạo nhân vẽ một cái, trên vách tường tầng thứ sáu lập tức xuất hiện danh sách bảo vật rậm rạp chằng chịt.

- Vân Tây kiếm, Tiên Khí trung phẩm đỉnh phong, có được thuộc tính cắt hồn cùng với bộ kiếm pháp nguyên vẹn là Tây Hồn kiếm chiêu, là thứ cường giả yêu nhân tộc lưu lại...

- Cẩm Tú đan Tam phẩm, trợ giúp cường giả Thiên Tiên cảnh tấn cấp La Tiên cảnh, sau khi phục dụng, trước mắt sẽ có một mảnh sơn hà cẩm tú, lực lượng trong cơ thể phân bố giống như non sông tráng lệ, tự thành tuần hoàn...

- Chiêu Hồn kỳ, binh khí đặc thù của Yêu tộc, nhẹ nhàng lắc lư là có thể sinh ra công kích đối với linh hồn, khiến cho người ta rơi vào ảo giác, không thể tự mình thoát ra được...

- Đàm Hoa nhất dương kính, một loại võ kỹ lúc bộc phát có thể khiến cho lực lượng của người ta bộc phát gấp mấy lần, nhưng mà chiêu này đối với thân thể có yêu cầu phụ tải rất lớn, giống như phù dung sớm nở tối tàn...

...

Nhiếp Vân quét qua vách tường, những thứ ở bên trong đều là bảo bối làm cho người hoa mắt, nếu như tùy tiện cầm ra bên ngoài, chỉ sợ cũng có giá tiền không thấp.

Bảo bối như vậy để hắn tùy ý lựa chọn, không thể không nói đặc quyền của Khu Tu sư quả nhiên đáng sợ.

- Vân Tây kiếm, Cẩm Tú đan Tam phẩm, Chiêu Hồn kỳ, Đàm Hoa nhất dương kính... Những thứ này đối với ta đều vô dụng, nhìn xem có vật nào thích hợp hơn hay không!

Ánh mắt không ngừng lại, Nhiếp Vân tiếp tục nhìn xuống phía dưới.

Binh khí có Bắc Đẩu kiếm và Hỗn Loạn Chân Long kiếm hắn lấy được trong tay Nam Cung Khiếu, Binh khí trung phẩm đỉnh phong khác ném cho hắn cũng chỉ là lãng phí, không có tác dụng gì. Về phần Cẩm Tú đan Tam phẩm loại đan dược cấp độ này đối với cường giả Thiên Tiên khác có tác dụng, nhưng mà đối với hắn mà nói, lại không có chút hiệu quả nào.

Hiện tại tích lũy của hắn quá mức hùng hậu, muốn tấn cấp thì phải phục dụng đan dược hữu dụng với cường giả La Tiên, đan dược bình thường ăn vào thì cũng chỉ là lãng phí.

------oOo------

Chương 1456: Lựa chọn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Còn lại Chiêu Hồn kỳ, Đàm Hoa nhất dương kính các loại, càng kém thiên phú Tiên Âm, Đầu Độc sư, Đại Lực sư, có lấy thì cũng vô dụng.

Tiếp tục nhìn xuống phía dưới, Nhiếp Vân càng xem càng bất đắc dĩ.

Quyền hạn cấp Thanh Đồng đối với người khác mà nói đã vô cùng cao, mỗi một bảo vật đều có thể làm cho người ta hoa mắt, nhưng mà đối với Nhiếp Vân mà nói, cấp bậc vẫn quá thấp. Những vật này đối với hắn mà nói, không có đủ lực hấp dẫn.

Khi hắn đang quan sát thì Hứa Hinh Thiến đã chọn xong ba thứ, trong đó có một loại chính là Cẩm Tú đan Tam phẩm mà Nhiếp Vân từng nhìn qua.

- Xem ra tiểu huynh đệ Nhiếp Vân đối với những thứ này cũng không có hài lòng a!

Thấy hắn chậm chạp không có đưa ra lựa chọn, Tiếu Đằng đạo nhân cười nói.

Ở bên ngoài hắn nói Nhiếp Vân là đồ đệ của hắn, kỳ thật chỉ có hắn tự mình biết rõ, thiếu niên ở trước mắt chỉ là người mà hắn tạm thời mời đến hỗ trợ mà thôi.

Trẻ tuổi như vậy mà đã có thực lực và thiên phú như thế, nếu nói đối phương không có bối cảnh, đánh chết Tiếu Đằng đạo nhân không tin.

Cho nên, khi không có người, thái độ của hắn với Nhiếp Vẫn vẫn lễ ngộ có thừa như trước.

- Không phải là không thoả mãn. Tiếu đằng tiền bối, ở đây có một ít loại khoáng thạch kỳ lạ không có cách nào luyện hóa hay không?

Nhiếp Vân nở nụ cười, sau đó thuận miệng hỏi.

Những bảo vật này không có bất kỳ thứ gì có thể khiến cho hắn động tâm, như vậy đành phải tìm xem có đồ gì có thể khiến cho pháp quyết vô danh vận chuyển hay không mà thôi.

- Khoáng thạch không cách nào luyện hóa? Đúng là có một ít, nhưng mà những vật này tuy rằng kỳ lạ quý hiếm, nhưng mà cũng không có tác dụng thực tế gì, ngươi muốn thứ này quả thực là chịu thiệt a!

Tiếu Đằng đạo nhân sững sờ nói.

- Không có gì, ngươi có thể dẫn ta đi xem hay không? Hiện tại ta đang luyện chế bảo bối, vừa vặn thiếu một ít đồ vật kỳ quái, nếu như có thể tìm được, giá trị đối với ta mà nói còn trân quý hơn bất luận thứ gì ở đây!

Nhiếp Vân nói.

- Như vậy cũng được, khoáng thạch ở đây, ta có thể mang ngươi đi qua xem, nhìn xem có thứ phù hợp với ngươi hay!

Tiếu Đằng đạo nhân nói xong lập tức đi thẳng về phía trước.

sau khi ngoặt một lần, đi qua một bờ tường, hai người đi tới một căn phòng, nhìn vào bên trong, quả nhiên bên trong chất đủ loại khoáng thạch, những vật này thoạt nhìn đều là những tàn thứ phẩm đã dùng qua, dường như thật sự không có tác dụng gì, ném ở chỗ này, bị coi là phế phẩm.

- Thật sự có... Chẳng qua nhỏ một chút!

Đảo qua gian phòng một vòng, hai mắt Nhiếp Vân rơi vào trên khoáng thạch lớn lòng bài tay.

Bên trong khoáng thạch này có khí tức khiến cho pháp quyết vô danh vận chuyển, cho dù rất là yếu ớt, đối với hắn không có chút tác dụng gì, nhưng mà thực sự có ít còn hơn không.

- Loại này khoáng thạch tên gì? Tiếu đằng tiền bối có biết có thể tìm nó được từ đâu hay không?

Cầm khoáng thạch này trong tay, Nhiếp Vân có chút nghi hoặc hỏi.

- Những khoáng thạch này đều là trong lúc vô tình có được, trải qua rèn giũa đã hoàn toàn thay đổi, ta cũng không biết tên là gì!

Vẻ mặt Tiếu Đằng đạo nhân áy náy nói.

- Vậy được rồi, ta muốn cái khối khoáng thạch này!

Nhiếp Vân thu khối khoáng thạch này vào trong nạp vật đan điền, lần nữa tìm một vòng, phát hiện ra chỉ có một cái, hắn lập tức lắc đầu.

- Chỉ cần một khối khoáng thạch này thôi sao? Ngươi còn có thể lấy thứ khác... Bất quá nhìn dáng vẻ của ngươi, dường như cũng không có hứng thú a. Đúng rồi, thân là Khu Tu sư nên biết thiên phú đặc thù cường đại thế nào, hoàn toàn có thể lựa chọn hai đạo thiên phú chi khí đặc thù!

Tiếu Đằng đạo nhân suy nghĩ một chút rồi đột nhiên nói.

- Lựa chọn hai đạo thiên phú chi khí đặc thù?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Khu Tu tháp có vô số cường giả mang theo thiên phú đặc thù, chính bởi vì như thế cho nên mới sưu tập rất nhiều thiên phú chi khí đặc thù. Nếu như ngươi cần... hoàn toàn có thể nhận lấy, cho dù có gặp được nguy hiểm, cũng tương đương có được cơ hội giữ được mạng sống!

Tiếu Đằng đạo nhân nói.

Thiên phú chi khí đại biểu cho một loại thần thông, một loại năng lực, khi gặp nguy cơ có thể sử dụng, thường thường có thể tạo được hiệu quả không tưởng, có hiệu quả thay đổi càn khôn, nói tương đương với có thêm một tính mạng cũng không đủ.

- Thật tốt quá! Ta sẽ lấy hai đạo!

Nhiếp Vân cuồng hỉ.

Người khác lựa chọn thiên phú chi khí đặc thù, tối đa thì thời khắc mấu chốt cũng chỉ cứu một mạng, có thêm một loại năng lực, mà đối với hắn mà nói chẳng khác nào có thêm một loại thiên phú đặc thù, thực lực lại lần nữa gia tăng.

Bất quá thời gian hưng phấn còn không duy trì được bao lâu đã bị đối phương vô tình dập tắt.

- Dựa vào quyền hạn cấp bậc Thanh Đồng của ngươi hiện tại chỉ có thể lựa chọn thiên phú đặc thù xếp hạng top năm trăm!

Tiếu Đằng đạo nhân nói.

- Top năm trăm?

Nhiếp Vân im lặng.

Hiện tại thiên phú quá nhiều, tác dụng đối với hắn lớn, tương đối hữu dụng, chỉ là thiên phú bài danh sau top một trăm, top năm trăm cho dù có thêm thì cũng không có tác dụng gì lớn, so với việc lãng phí đan điền,còn không bằng không lấy thì hơn.

- Chẳng lẽ không thể lĩnh thiên phú đặc thù bài danh trước top một trăm hay sao?

- Trước top một trăm hay sao? Cũng có thể, nhưng phải sử dụng điểm cống hiến để đổi, bất quá mỗi một đạo thiên phú đặc thù bài danh trước top một trăm đều có giá cả xa xỉ!

Tiếu Đằng đạo nhân nói.

- Điểm cống hiến? Cần bao nhiêu điểm cống hiến?

- Cái này có báo giá rõ ràng, ngươi xem!

Tiếu Đằng đạo nhân lấy ra một cái trang giấy màu vàng, giơ lên bầu trời. Trước mắt hắn lập tức xuất hiện một mảnh chữ viết dài.

- Một đạo thiên phú chi khí đặc thù bài danh từ mười một tới hai mươi, săn giết một đầu Tu La Vương tiên cảnh mới thể đổi được!

- Một đạo thiên phú chi khí đặc thù bài danh từ hai mốt tới năm mươi, săn giết một đầu Tu La Thánh Tiên cảnh là có thể đổi lấy!

- Một đạo thiên phú chi khí đặc thù bài danh thứ năm mươi mốt tới một trăm. Điểm cống hiến một trăm tới một ngàn vạn đổi lấy một đạo!

- Thiên phú chi khí đặc thù bài danh thứ một trăm linh một tới năm trăm, điểm

cống hiến mười tới một trăm vạn đổi lấy một đạo!

- Thiên phú chi khí đặc thù bài danh sau năm trăm, điểm cống hiến một tới mười vạn đổi lấy một đạo!

------oOo------

Chương 1457: Giá cả kinh người

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Những cái giá này chỉ là biên độ phạm vi mà thôi. Giá cả chính thức của mỗi một đạo có khác biệt. Tỷ như: thiên phú Thiên thủ sư bài danh số mười một, đánh chết một đầu Tu La Vương tiên cấp bình thường, không đủ để đổi lấy. Ít nhất phải là cấp bậc Tu La đế mới được! Thiên phú Ám Sát sư bài danh số năm mươi mốt cần chín trăm chín mươi chín vạn điểm cống hiến mới có thể đổi lấy một đạo!

Tiếu Đằng đạo nhân giải thích.

- Tại sao không có thiên phú đặc thù bài danh top mười?

Nhiếp Vân hỏi.

- Thiên phú bài danh top mười, mỗi một người có được đều là đại nhân vật kinh thiên động địa. Hơn nữa lại có duy nhất tính. Cho dù cho người khác thì cũng không thể nào sử dụng được. Cho nên có hay không cũng không có gì khác nhau!

Tiếu Đằng đạo nhân nở nụ cười, nói.

- Ách... Đúng vậy!

Nhiếp Vân gật đầu.

Bởi vì hắn có pháp quyết vô danh cho nên chẳng những có thể tái tạo thiên phú đặc thù top mười mà còn có thể sử dụng loại thiên phú chi khí này, điểm ấy những người khác không có ý thức được.

Lời nói đối phương cũng hoàn toàn chính xác, thiên phú đặc thù bài danh top mười, ngoại trừ kẻ có được và hắn ra những người khác không thể sử dụng, cho dù có báo giá thấp tới đâu thì cũng không có người nào đi lựa chọn.

Huống chi kẻ có được những thiên phú này cơ hồ đều là tuyệt thế cường giả, cho dù Khu Tu tháp rất là cường đại, nhưng mà muốn có được một đạo, chỉ sợ cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

- Nếu như ta có được thiên phú đặc thù bài danh trước một trăm thì có thể bán ra cho Khu Tu tháp hay không?

Nhiếp Vân nhịn không được lên tiếng hỏi.

Nếu như thiên phú chi khí của hắn có thể bán ra được... dùng để điểm cống hiến, sau đó lại mua sắm thiên phú chi khí khác, như vậy sẽ đơn giản hơn không ít.

- Không thể! Thân là Khu Tu sư, có nghĩa vụ cống hiến thiên phú chi khí cho Khu Tu tháp, mà không phải là bán ra! Lại nói, nếu như thiên phú chi khí có thể bán ra cho Khu Tu tháp, như vậy không phải bảo bối nào trong Khu Tu tháp cũng có thể tặng không hay sao?

Tiếu Đằng đạo nhân lắc đầu nói.

- Như thế sao...

Nhiếp Vân có chút xấu hổ.

Một người chỉ cần có chân khí đầy đủ, thiên phú chi khí muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu. Nếu như quả thật có thể bán ra cho Khu Tu tháp mà nói... như vậy tương đương có được tài phú vô hạn, bảo vật của Khu Tu tháp chỉ sợ đã sớm bị người ta đổi lấy sạch sẽ rồi.

- Bất quá thế sự cũng không có gì tuyệt đối, có đôi khi Khu Tu tháp cũng sẽ thiếu thiên phú chi khí nào đó. Vì muốn bán ra cho nên bọn hắn sẽ dùng thiên phú khác để đổi. Ví dụ như một ngày nào đó Khu Tu tháp đột nhiên thiếu Mộc sinh chi khí, bọn hắn sẽ tuyên bố nhiệm vụ, dùng thiên phú khác để đổi. Một đạo đổi ột đạo. Nếu như ngươi có đầy đủ Mộc sinh chi khí, hơn nữa còn muốn thiên phú chi khí khác. Như vậy cho dù không có điểm cống hiến thì cũng có thể đổi được! Bất quá loại tình huống này rất ít khi xảy ra, thường thường mấy trăm năm cũng khó mà ban bố một lần, nếu như đợi cơ hội này, không có bất kỳ ý nghĩa nào a..

Tiếu Đằng đạo nhân nói.

- Vậy sao...

Nhiếp Vân thất vọng không thôi.

Vốn hắn tưởng rằng Khu Tu tháp có được cơ hồ tất cả thiên phú chi khí đặc thù, bằng vào thân phận Khu Tu sư thì hoàn toàn có thể đổi lấy, hắn không nghĩ tới chuyện này lại phiền toái như vậy.

- Tiếu đằng tiền bối, ta vừa trở thành Khu Tu sư đối với điểm cống hiến còn chưa rõ, thứ này tính toán như thế nào?

Nhiếp Vân hỏi.

- Điểm cống hiến là chỉ cống hiến với Linh giới, đương nhiên là tính toán từ Tu La mà ra, mỗi khi đánh chết một đầu Tu La La Tiên cảnh sơ kỳ sẽ có một điểm cống hiến, một vạn điểm cống hiến, ít nhất phải đánh chết một vạn đầu Tu La La Tiên cảnh sơ kỳ!

- Một đầu Tu La La Tiên cảnh sơ kỳ mới được một điểm cống hiến?

Nhiếp Vân hít sâu một ngụm khí lạnh.

Tu La huyết thống cao cấp, có được năng lực vượt cấp chiến đấu, một đầu Tu La La Tiên cảnh sơ kỳ, chỉ sợ cho dù là cường giả La Tiên cảnh đỉnh phong cũng không nhất định thắng được. Cường giả như vậy giết một đầu mới có được một điểm... Điểm cống hiến này cũng quá khó lấy nha!

- Đúng vậy, Tu La La Tiên cảnh trung kỳ là năm điểm cống hiến, hậu kỳ mười điểm, Tu La Huyền Tiên cảnh sơ kỳ một đầu có giá trị năm mươi điểm cống hiến, cống hiến lớn nhỏ nương theo huyết mạch và cấp bậc của Tu La màtăng lên!

-

Tiếu Đằng đạo nhân nói.

- Xem ra một trăm vạn điểm cống hiến này quả thực là nhiệm vụ không thể hoàn thành...

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Cũng không phải, đánh chết một đầu Tu La Kim Tiên cảnh đỉnh phong là có giá trị một trăm vạn điểm cống hiến!

Tiếu Đằng đạo nhân nói tiếp:

- Khu Tu tháp xếp đặt thiết kế như vậy cũng có nguyên do, bởi vì Tu la chính thức mang tới nạn cho Linh giới, thực lực thấp nhất cũng là Kim Tiên, yếu quá cũng không có lực phá hư quá lớn!

Nhiếp Vân cũng không phủ nhận.

Tuy rằng Tu La cường đại, thế nhưng chính thức có thể mang tới uy hiếp cho nhân loại thậm chí là Linh giới thì ít nhất đều là Tu La cấp bậc từ Kim Tiên trở lên, quá yếu, tiểu đả tiểu nháo, không có bao nhiêu tác dụng.

- Được rồi, bây giờ ngươi cũng đã biết giá cả, nếu như muốn...,nói ra loại ngươi cần, ta có thể thay ngươi đưa ra yêu cầu với tổng bộ Khu Tu tháp!

Tiếu Đằng đạo nhân nói.

- Tạm thời không cần!

Nhiếp Vân lắc đầu cự tuyệt.

Thiên phù đặc thù xếp hạng năm trăm đối với hắn mà nói cho dù có cũng không có hiệu quả quá lớn, hơn nữa nghĩ đến việc còn phải báo cáo xin, quá mức rườm rà, còn không bằng không cần!

Phiền toái như vậy, còn không bằng trực tiếp đi tìm Huyễn Vũ kia còn trực tiếp hơn.

Huyễn Vũ một thân có được sáu loại thiên phú đặc thù bài danh top mười, chỉ cần có thể đạt được thiên phú chi khí của hắn để cảm ứng, ít nhất hắn có thể có thêm ba loại đan điền mới.

- Những thứ còn lại ta không cần, loại khoáng thạch này ngươi có thể tìm giúp ta một ít được không? Có bao nhiêu ta muốn bấy nhiêu, nếu như khó khăn, ta có thể lấy điểm cống hiến mua sắm!

Trước khi đi Nhiếp Vân lấy ra khoáng thạch đặc thù, lại nói với Tiếu Đằng đạo nhân.

Bên trong khoáng thạch này ẩn chứa quá ít khí tức đặc thù, trợ giúp đối với hắn không lớn, nhưng mà đây có thể coi là hàng mẫu, để cho Khu Tu tháp tìm kiếm nhiều hơn.

- Muốn loại khoáng thạch này sao? Được rồi!

------oOo------

Chương 1458: Hồng Nham sơn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếu Đằng đạo nhân do dự một chút, mặc dù không biết vì sao Nhiếp Vân chỉ cần loại khoáng thạch thoạt nhìn không có tác dụng này, nhưng mà cuối cùng hắn vẫn gật đầu đáp ứng.

Chọn lựa bảo bối xong, Nhiếp Vân và Tiếu Đằng đạo nhân rời khỏi phòng, trở lại nơi vừa mới rời đi, hai người phát hiện ra Hứa Hinh Thiến đã triệt để tiêu hóa đan dược vừa mới đổi được, thực lực có tiến bộ rõ ràng, tuy rằng vẫn như trước, không có đột phá La Tiên cảnh, nhưng mà cũng đã đạt tới Thiên Tiên cảnh đỉnh phong, tùy thời đều có thể đột phá.

- Liễu Mạc Yên, Đan Thành tử vong, nhất định Tô Dương sẽ ghi hận các ngươi. Cho nên, lần khảo hạch này nhất định sẽ phiền toái hơn rất nhiều lần so với trước đó, hai người các ngươi phải cẩn thận!

Trước khi xuống lầu Tiếu Đằng đạo nhân ngăn lại hai người rồi nói:

- Kỳ thật đối với việc có lấy được quyền khống chế Khu Tu tháp hay không ta cũng không quá để ý. Tu đạo tu tâm, ta chủ trương tự do, không muốn bị những thứ khác trói buộc. Mấu chốt nhất là các ngươi nhất định phải an toàn trở về, nếu như không được thì nhận thua là được! Khu Tu sư chúng ta phải lấy việc đánh chết Tu La là nhiệm vụ của mình, chứ không phải là tự giết lẫn nhau!

Tiếu Đằng đạo nhân nói đến đây dừng lại một chút, trên mặt hiện lên vẻ lạnh lẽo:

- Bất quá, như nếu như đối phương bức bách quá đáng, cứ rat ay giết là được, bên Khu Tu tháp có ta lo liệu!

- Chuyện này…

Nhìn thấy khí tức của sư phụ rộng rãi, thoáng đạt. Cả người như là Chiến Thần, hoàn toàn khác với trước đó, không riêng gì Nhiếp Vân sửng sốt, mà ngay cả Hứa Hinh Thiến là đệ tử của hắn, đã sớm quen thuộc hắn cũng có chút không thích ứng được.

Tiếu Đằng đạo nhân bởi vì nguyên nhân công pháp cho nên tu đạo tu tâm. Gần đây thanh đạm vô danh, đối với tranh đoạt lợi ích hắn xem như mây bay, không chủ trương giết chóc, lúc này lại đột nhiên có loại vẻ mặt này, cho dù là ai cũng phải kinh ngạc vô cùng, khó có thể tưởng tượng ra được.

- Đi thôi!

Nhìn thấy vẻ mặt của hai người Tiếu Đằng đạo nhân không giải thích nhiều, hắn cười cười, đi xuống dưới.

Trở lại nơi khảo hạch, tất cả mọi người đã chuẩn bị xong, trên người Tô Dương không còn nhìn ra vẻ căm tức và phẫn nộ trước đó nữa. Chỉ là sắc mặt hắn có chút âm trầm, cả người hiện lên vẻ cơ trí, dường như đã khống chế được đại cục.

- Khảo hạch Khu Tu sư chấm dứt, tỷ thí của chúng ta cũng nên bắt đầu thôi! Ta thấy lần này thực lực mọi người đều không kém, không bằng chúng ta đem yêu cầu của trận đấu gia tăng lên một chút a, nếu như lại so như trước kia, chỉ sợ có so mười ngày nửa tháng cũng không có cách nào chấm dứt!

Tô Dương cười cười, nhìn về phía Tiếu Đằng đạo nhân.

- Không sao!

Tiếu Đằng đạo nhân thản nhiên nói.

- Ngươi đã đồng ý, vậy là tốt rồi. Huyễn Vũ, lần khảo hạch này có ngươi dẫn đội, nhất định phải chăm sóc tốt cho các sư đệ, sư muội của ngươi an toàn!

Trong mắt Tô Dương hiện lên hàn ý, quay đầu lại rồi phân phó.

Nói là bàn giao, ý trong ý ngoài tất cả mọi người đều có thể nghe rõ.

- Huyễn Vũ?

-

Theo phương hướng Tô Dương nói nhìn lại, con mắt Nhiếp Vân nhìn vào trong đám người.

Ở trong đám người có một thanh niên ngạo nghễ đứng đó, hai mắt kiêu ngạo giống như ưng, lạnh lùng, cao thấp toàn thân lóe lên vẻ lạnh lẽo như băng, giống như cả người do hàn băng đúc thành, không có một chút tình cảm nào.

Hai mắt đen nhánh, sắc bén giống như lưỡi đao, trong đó ẩn chứa một loại sương mù khiến cho người ta trầm mê, dường như chỉ cần nhìn vào thì sẽ rơi vào trầm luân, tiến vào ảo cảnh, không có cách nào tự kềm chế được.

Duệ Kim sư, Ảo cảnh sư, Hàn Băng sư.

- Thật mạnh, chỉ sợ ngay cả cường giả La Tiên cảnh đỉnh phong bình thường chưa hẳn cũng có thể chiến thắng được..

Trong lòng Nhiếp Vân rùng mình.

Huyễn Vũ này tuy rằng chỉ có tu vi La Tiên cảnh trung kỳ đỉnh phong, nhưng mà trên người lại có một cỗ lực lượng xuyên qua Thiên nhãn truyền tới, khiến cho toàn thân hắn phát lạnh, chỉ sợ lực chiến đấu chân chính của ngươi này không kém gì cường giả La Tiên cảnh đỉnh phong.

Tuy rằng tốc độ tấn cấp gần đây của hắn rất nhanh. Thậm chí có thể vượt cấp chiến đấu với cường giả La Tiên cảnh hậu kỳ, nhưng mà gặp phải cường giả La Tiên cảnh đỉnh phong thì thực lực vẫn còn không tới. Không có khả năng chiến thắng được.

Xem ra là một kình địch!

Sau lưng Tô Dương, ngoại trừ người thanh niên gọi là Huyễn Vũ này ra còn có mấy người khác, mỗi người đều long tinh hổ mãnh, thực lực không kém. Nhiếp Vân nhìn huy chương trên người bọn họ. Lúc này hắn mới phát hiện ra năm người này không ngờ toàn bộ đều là Khu Tu sư Ngũ phẩm, thậm chí còn có Tiết Vũ thiếu gia mà trước đó Hứa Hinh Thiến nhìn thấy trong nội viện.

- Một Kim vân, hai Ngân vân, hai Huyết vân... Đội hình thật mạnh, cái kia Tiết Vũ kia không ngờ cũng đột phá cực hạn, đạt tới La Tiên cảnh...

Trước đó khi hắn nhìn thấy Tiết Vũ thì đối phương vẫn chỉ là Thiên Tiên cảnh đỉnh phong, không nghĩ tới mới một ngày không gặp, đối phương đã đột phá, đạt đến La Tiên cảnh sơ kỳ.

Đương nhiên La Tiên cảnh sơ kỳ đối với hắn mà nói không coi vào đâu. Trong năm người, người đáng để hắn kiêng kị ngoại trừ Huyễn Vũ ra chính là hai vị Khu Tu sư Ngân vân còn lại.

Hai người này ánh mắt mơ hồ, tuy rằng đã đem khí lực toàn thân áp chế vô cùng tốt, khiến cho người ta nhìn không ra nông sâu, nhưng mà bởi vì thiên phú bản thân, còn có Thiên nhãn, Thiên nhĩ khiến cho Nhiếp Vân có thể nhìn ra tu vi cụ thể của hai người bọn hắn.

La Tiên cảnh trung kỳ!

Hai người này không ngờ đều là cường giả La Tiên cảnh trung kỳ, loại thực lực này phối hợp với thiên phú đặc thù cùng với một ít thủ đoạn khác, cho dù hắn muốn chiến thắng cũng không dễ dàng.

Đáng sợ!

Khó trách bên Hứa Hinh Thiến cơ hồ không thắng nổi, đối phương có được loại thực lực này, muốn chiến thắng đối phương quả thực rất khó.

- Quy tắc tỷ thí vô cùng đơn giản, mỗi người có một ngọc bài ghi chép thành tích, bên trên đều có một trăm điểm cống hiến. Khi thi đấu bắt đầu chúng ta sẽ thả các ngươi lên trên Hồng Nham sơn ở ngoài thành. Hồng Nham sơn, dưới mặt đất có linh mạch núi lửa, nóng bỏng vô cùng, toàn bộ ngọn núi có màu đỏ tươi, bởi vậy được gọi là Hồng Nham sơn. Mặt khác, nơi này là chiến trường chiến đấu với Tu La Thượng Cổ, cho nên bên trong sẽ có một ít động phủ kín đáo cùng với Tu La cường đại…

------oOo------

Chương 1459: Hồng Nham sơn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- …Mục tiêu của các ngươi rất đơn giản, dùng toàn bộ thực lực xuất phát, thời gian là hai ngày hai đêm, săn giết Tu La, sưu tập bảo vật là có thể tự động đạt được điểm tích lũy, cấp bậc càng cao thì điểm tích lũy càng cao. Trong khoảng thời gian này, điểm tích lũy đoàn đội cũng cộng lại tạo thành chiến thắng cuối cùng!

Tô Dương nói ra quy củ thi đấu, hơn nữa mỗi người đều được phát một cái ngọc bài.

- Trước khi bắt đầu ta tuyên bố trước, ngọc bài này chỉ phân biệt bảo vật bên trên Hồng Nham sơn, nếu như lấy bảo vật của ngươi ra, thậm chí là của Tu la hoặc là điểm tích lũy, tất cả đều vô dụng với thứ này. Nếu như có tâm lý may mắn… Một khi bị ngọc bài phong ấn, khi đó cả đội sẽ mất đi tư cách thi đấu!

Nói đến đây vẻ mặt Tô Dương âm u.

- Săn giết Tu La trên Hồng Nham sơn Tu La? Lần này có chút khó khăn a!

- Tu La trên Hồng Nham sơn ẩn nấp vô cùng sâu, mỗi một đầu đều có được thực lực không kém, tìm được chúng đừng nói là đánh chết, có thể trốn về cũng đã không tệ rồi, sao lần này lại định ra quy củ khó tới như vậy chứ?

Nghe thấy Tô Dương nói ra yêu cầu thi đấu, toàn bộ đám người chung quanh cũng không nhịn được sững sờ.

Tuy rằng đã sớm nói lần này tỷ thí độ khó sẽ tăng thêm, nhưng mà mọi người vẫn không nghĩ tới độ khó lại tăng lên như.

- Rất khó sao?

Nhiếp Vân không hiểu rõ nhiều lắm về Hồng Nham sơn, thứ duy nhất hắn biết chính là lân phiến Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ tìm được ở đó. Vì vậy vẻ mặt hắn tràn ngập nghi hoặc nhìn về phía Hứa Hinh Thiến bên cạnh.

- Rất khó!

Hứa Hinh Thiến cau mày, trên dung mạo xinh đẹp hiện lên vẻ khó có thể tin được:

- Hồng Nham sơn cũng là chiến trường Tu La thượng cổ, nguy cơ trùng trùng, nghe nói bên trong đó có Tu La mà ngay cả cường giả Huyền Tiên đi qua cũngcửu tử nhất sinh! Nghe nói Quận Tân thành sở dĩ thành lập phân bộ Khu Tu tháp ở đây, mục đích chính là vì trấn áp Tu la ẩn chứa bên trong chiến trường thượng cổ này!

- Cường giả Huyền Tiên đi qua cũng cửu tử nhất sinh?

Nhiếp Vân hít sâu một ngụm khí lạnh, mặt sắc trở nên ngưng trọng.

Cường giả Huyền Tiên, mỗi một người đều là đại nhân vật siêu cấp, là cường giả dậm chân một cái vang vọng một phương. Ngay cả nhân vật như thế cũng gặp nguy hiểm, Tu La ẩn nấp bên trên Hồng Nham sơn chỉ sợ đã đạt tới La Tiên cảnh đỉnh phong, thậm chí còn có thực lực rất cao.

Trong lòng khiếp sợ, lại quay đầu nhìn về phía Tiếu Đằng đạo nhân. Lúc này sắc mặt của đối phương cũng không có chút lo lắng nào, vẻ mặt vẫn như thường.

- Từ Thao, Lưu Nguyên, Cẩm Điền, Nhiếp Vân, Hứa Hinh Thiến. Năm ngươi các ngươi ở cùng một tổ, trong lúc tỷ thí phải chiếu cố lẫn nhau, không cần phải có tranh đấu không cần thiết!

Thấy mọi người nhìn qua, Tiếu Đằng đạo nhân sắp xếp một chút, thoáng cái đã lựa chọn người dự thi bên hắn.

Đại sư huynh Từ Thao thực lực mạnh mẽ nhất, đã đạt tới La Tiên cảnh trung kỳ, tiếp đó là Lưu Nguyên, Cẩm Điền, bán bộ La Tiên cảnh, về phần Nhiếp Vân và Hứa Hinh Thiến chỉ có thực lực Thiên

Tiên cảnh.

Loại thực lực này trận doanh tạo thành so với bên đám người Huyễn Vũ quả thực hoàn toàn kém, chênh lệch không nhỏ chút nào.

- Đây là ngọc bài truyền tống, mỗi người có một cái, một khi gặp được nguy hiểm không thể chống cự, bóp nát là có thể lập tức trở về!

Sau khi chọn lựa người tham gia thi đấu, Tiếu Đằng đạo nhân cười nói.

- Vâng!

Mọi người vươn tay tiếp nhận ngọc bài.

- Được rồi, lên đường đi.

Tất cả đã được chuẩn bị thỏa đáng, mọi người cũng không chần chờ mà bước tới truyền tống trận trong Khu Tu tháp, truyền tống trận này nối thẳng tới Hồng Nham sơn, giảm bớt thời gian di chuyển.

Ông!

Truyền Tống Trận rung chuyển. Một lát sau, cảm giác mê muội qua đi, Nhiếp Vân mở to mắt ra.

Xuất hiện trước mắt hắn chính là một mảnh sơn mạch màu đỏ, sóng nhiệt tập kích vào người, còn chưa tới trước mặt, nhiệt khí cuồn cuộn đã khiến cho da đầu người ta run lên, trên người đổ mồ hôi.

- Chúng ta đi trước một bước!

Trong khi đang quan sát địa hình chung quanh, mộttiếng hừ lạnh vang lên. Nhiếp Vân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy toàn thân đám người Huyễn Vũ được một cỗ hàn khí bao phủ, năm người trong sơn mạch màu đỏ rồi biến mất không thấy gì nữa.

- Huyễn Vũ là Hàn Băng sư, không cần cố kỵ nóng bức ở Hồng Nham sơn, chúng ta không có bản lĩnh này cho nên chỉ có thể dựa vào tu vi bản thân để chống cự. Đây là đan dược duy trì tiên lực, mỗi người một khỏa, có thể duy trì lực lượng trong cơ thể vận chuyển, bảo trì tinh lực dồi dào!

Thấy đám người Huyễn Vũ rời đi, Từ Thao lấy ra năm bình ngọc, mỗi người một bình, bên trong bình ngọc có một khỏa đan dược tròn vo, linh khí dồi dào, chỉ mới mở nắp bình ra đã khiến cho tinh thần người ta sảng khoái.

Đan dược bổ sung thể lực!

- Không cần thứ này, ta là Diễm Hỏa sư, ta cho mỗi người các ngươi một đạo Diễm hỏa chi khí là không cần sợ hãi nhiệt độ như vậy!

Cũng không tiếp loại đan dược bổ sung thể lực này, Nhiếp Vân vừa cười vừa nói. Đồng thời đầu ngón tay khẽ điểm, vài đạo Diễm hỏa chi khí bồi hồi trên đầu ngón tay hắn, linh động không thôi.

- Diễm hỏa chi khí?

- Không cố kỵ bất luận nhiệt lượng nào? Thiên phú Diễm Hỏa sư xếp hạng thứ hai mươi lăm?

- Ngươi có loại thiên phú này sao?

Nhìn Diễm hỏa chi khí trước mắt, mọi người cả kinh, hai mắt mở to ra nhìn, tràn ngập vẻ mừng rỡ.

Hành tẩu trong hoàn cảnh tràn ngập hỏa diễm như vậy, thiên phú Diễm Hỏa sư mới là sự chọn lựa tốt nhất, so với Hàn Băng sư còn cường đại hơn!

Bọn hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới Nhiếp Vân còn có được loại thiên phú này, như vậy cho dù không có khôi phục đan dược thể lực thì bọn hắn cũng không cần sợ hãi.

Vận chuyển Diễm hỏa chi khí, lần nữa tiến vào Hồng Nham sơn, tất cả đều mọi người tinh thần phấn chấn.

Có được thiên phú Diễm Hỏa sư quả nhiên không cần cố kỵ nhiệt độ, ngược lại bọn hắn còn cảm thấy song nhiệt từ chung quanh vọt tới có chút thân cận, thoải mái tới cực điểm, thậm chí còn có thể dùng để tu luyện.

Có loại năng lực này mọi người mới biết rõ Diễm Hỏa sư không hổ là siêu cấp thiên phú bài danh trong top ba mươi, một trong thiên phú Ngũ hành. Ánh mắt mỗi người khi nhìn về phía Nhiếp Vân tràn ngập kính sợ, nhất là Nhị sư huynh Lưu Nguyên kia vốn còn muốn tìm cơ hội báo thù, hiện tại hắn đã không dám có suy nghĩ này.

------oOo------

Chương 1460: Tượng đá ở đáy đầm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân huynh đệ, khí chúng ta tới sư phụ đã thông báo, bảo tất cả hành động ở đây nghe theo lời ngươi, ngươi xem rồi tự tiện phân phó đi!

Thích ứng Diễm hỏa chi khí một lát, Từ Thao đi tới rồi nói với Nhiếp Vân.

- Nghe theo ta sao?

Nhiếp Vân sững sờ.

Tất cả thực lực của hắn cũng không lộ ra, bất luận kẻ nào cũng không thể xác định được, vì sao Tiếu Đằng đạo nhân lại đưa ra quyết định như vậy chứ?

- Đúng vậy, sư phụ nói ngươi là bán bộ Kim vân Khu Tu sư Ngũ phẩm, hơn nữa tiềm lực vô cùng cao, bảo chúng ta nghe theo ngươi phân phó!

Từ Thao giải thích.

- Đã như vậy thì ta cũng không chối từ, đám người Huyễn Vũ muốn giết chúng ta. Nhất định bọn hắn sẽ không dám động tay động chân ở chỗ này, vì vậy nhất định sẽ giả vờ làm Tu La ra tay đánh lén. Thứ mà hiện tại chúng ta cần phải là tìm được tới chiến trường Tu La thượng cổ, đánh đòn phủ đầu bọn chúng!

Nhiếp Vân nói.

Tiếu Đằng đạo nhân thân là cường giả Huyền Tiên, hơn nữa lại là Khu Tu sư lục phẩm, nhất định đã biết sẽ xảy ra chuyện gì. Đối phương cảm thấy thực lực của hắn đã vượt xa bề ngoài, như vậy mới bảo hắn chủ trì đại cục. Nếu không tuyệt đối sẽ không chắc chắn như thế, biết rõ không bằng đối phương mà còn đồng ý tham dự loại thi đấu không cân sức này.

Hiểu rõ những thứ này, Nhiếp Vân nhịn không được lau mắt mà nhìn với Tiếu Đằng đạo nhân, người này thoạt nhìn không màng danh lợi, không nói một lời, trên thực tế lại mắt sáng như đuốc, là một người vô cùng lợi hại.

Bất quá, nói thật, đối phương cũng quá xem trọng hắn, Huyễn Vũ kia có được sáu loại thiên phú đặc thù bài danh trước một trăm, thực lực nổi bật, cho dù thủ đoạn của Nhiếp Vân ra hết, muốn thoát khỏi đối phương cũng không phải là một chuyện dễ dàng, chớ đừng nói tới thắng lợi trong lần thi đấu này.

- Đi!

Tất cả mọi người không có phản bác với ý kiến của Nhiếp vân, cả đám đồng thời bay vút vào trong núi.

Tất cả mọi người đều là tu luyện giả ngoài Thiên Tiên, tốc độ rất nhanh, trên thực tế Nhiếp Vân và Hứa Hinh Thiến, Lôi Điện sư tăng thêm thiên phú Phong Hành sư, tốc độ giống như mũi tên, đi đầu trước mắt mọi người.

Hồng Nham sơn chỉ là cực nóng, cũng không có nguy hiểm gì, một đường đi tới tất cả mọi người hữu kinh vô hiểm, rất nhanh đã đến

chỗ sâu trong sơn mạch.

- Ta biết rõ một chỗ có thể có Tu La tồn tại, cách nơi này không xa!

Mọi người đi tới một sườn núi, đột nhiên Từ Thao lên tiếng.

- Có phải phương hướng này hay không?

Nhiếp Vân cười cười, chỉ về một phương hướng.

- Đúng? Làm sao ngươi biết?

Thấy phương hướng ngón tay hắn chỉ, Từ Thao sững sờ.

- Đi theo ta!

Nhiếp Vân cũng không giải thích mà chỉ cười nhạt một tiếng, chân nhanh chóng dẫn đầu bay vút về phía trước.

Vừa rồi đám người Huyễn Vũ vừa xuất hiện, thì hắn đã để lại trên người đối phương truy tung chi khí, một đường truy tung đến nơi này, chính là phương hướng theo như lời Từ Thao nói, xem ra đối phương hiểu biết về Hồng Nham sơn cũng không kém hơn đám người Nhiếp Vân.

Hồng Nham sơn tuy rằng cực nóng, nhưng mà vẫn có cây cốt trải dài, những cây cối này có màu sắc giống như dung nham, đỏ tươi như máu.

- Đây là Tích Huyết Thụ, có thể chống cự nóng bức, thích hợp với khí hậu ở đây. Truyền thuyết có đồn, mỗi một mảnh Hồng Diệp đều là máu tươi của tổ tiên chiến đấu với Tu La nhuộm đỏ, mang theo ý niệm bất khuất và tư thế cao ngất, oai hùng!

Hứa Hinh Thiến nhỏ giọng truyền âm.

- Ưm!

Nhiếp Vân gật đầu.

Máu tươi tổ tiên nhuộm đỏ đương nhiên là cách nói muốn làm phấn chấn nhân tâm của kẻ thống trị truyền ra, không phải là thật. Bất quá những cây cối này có tính kháng nhiệt cực kỳ tốt lại là sự thực, Hồng Nham sơn này không có nước, nhưng lại có thể ương ngạnh sinh trưởng tới như vậy, khiến cho ngay cả hắn cũng không nhịn được mà phải tán thưởng.

- Một nhánh cây này tùy tiện ném xuống phàm giới, chỉ sợ so với Linh Binh tuyệt phẩm còn cường đại hơn a!

Tiện tay nhặt một nháy cây lên, lấy tay bẻ một cái, Nhiếp Vân không khỏi rùng mình.

Những gốc Tích Huyết Thụ này cứng rắn, tính dẻo dai, đặt ở phàm giới, tùy tiện một cái cành đều cường đại hơn Linh binh tuyệt phẩm, mà ở chỗ này lại chỉ là vì thích ứng hoàn cảnh sinh tồn. Cẩn thận mà nói, tuy rằng Linh giới có vô số bảo vật, linh khí sung túc, nhưng mà lại có nhiều nơi nguy cơ trùng trùng, căn bản không thích hợp cho nhân loại sinh tồn.

- Mọi người cẩn thận!

Lại đi một lát, Tích Huyết Thụ trước mắt càng ngày càng ít, trong không khí lan tràn ra một cỗ khí tức sát phạt, Nhiếp Vân nhíu mày, lập tức quay đầu phân phó.

Trước mặt mọi người là một ngọn núi cực lớn, cao vút trong mây, dựa theo đạo lý mà nói, có lẽ không có nguy hiểm gì, nhưng hắn mà truy tung chi khí của hắn khi cảm ứng tới đây lại đột nhiên... đứt đoạn!

Thiên phú Truy tung sư tuy rằng không nằm trong top một trăm, thế nhưng cũng không yếu, dựa theo thực lực của hắn bây giờ, cho dù là truy tung cường giả Huyền Tiên cảnh thì cũng sẽ không xảy ra hiện tượng đột nhiên đứt đoạn. Chỉ có một giải thích duy nhất chính là đám người Huyễn Vũ tiến vào một không gian khác, là nơi ở trên sơn mạch này không thể nào nhìn thấy được!

Ở chỗ này xuất hiện một không gian khác, như vậy chỉ có một khả năng, đó chính là đám người bọn hắn tiến vào thế giới Tu La.

- Thiên nhãn tìm kiếm!

Nhiếp Vân nhìn về phía truy tung chi khí đột nhiên đứt đoạn, quả nhiên đã khiến cho hắn nhìn ra một tia bất thường.

- Nơi chúng ta cần đi có lẽ là ở trong cái khe núi phía trước, mọi người đi theo ta!

Thả người, Nhiếp Vân chạy về phía trước. Một lát sau, một cái khe suối không lớn hiện lên trước mắt mọi người.

Nước suối thanh tịnh, có bọt khí cực nóng bốc lên, nước chảy giống như là nước đun sôi nước sôi, khiến cho mọi người nhìn vào không khỏi phát lạnh.

- Nhiệt độ rất cao, xung khắc như nước với lửa, cho dù chúng ta có Diễm hỏa chi khí thì cũng vào không được a!

Ngón tay của Từ Thao đặt thử vào nước, ngay lập tức vội vàng thu hồi, sắc mặt có chút khó coi.

Nước suối này không biết từ nơi nào chảy ra, lại chảy đi nơi nào, nóng bỏng vô cùng, giống như nham thạch nóng chảy. Cho dù là cường giả Thiên Tiên tiến vào thì cũng phải mất một lớp da, tuy rằng Diễm hỏa chi khí có thể kháng nhiệt, nhưng mà xung khắc như nước với lửa, nếu như một khi sử dụng... chỉ sợ sẽ làm cho nước suối càng thêm nóng bỏng, khiến cho người ta khổ không thể tả.

Huyễn Vũ là Hàn Băng sư, bản thân Hàn Băng đã là nước, cho nên tiến vào bên trong này cũng không thành vấn đề.

------oOo------

Chương 1461: Tượng đá ở đáy đầm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không sao, ta là Tường Thủy sư, ở đây có vài đạo Tường thủy chi khí, sẽ không bị thương tổn!

Nhiếp Vân đưa vào thân mỗi người một đạo Tường thủy chi khí, lại thuận miệng nói.

Hắn có được Tam đại thiên phú đào tẩu, chuyện này chỉ có người khảo hạch mới biết rõ, đám người Từ Thao cũng không biết. Cho nên lúc này nhìn thấy hắn xuất ra Tường thủy chi khí, tất cả đều cảm thấy ngoài ý muốn.

- Vào đi!

Không để ý tới mọi người đang kinh ngạc, Nhiếp Vân trực tiếp nhảy xuống nước.

Tiến vào nước suối, từng đạo khí lưu tựu nóng rực dâng lên, hai hàng lông mày dựng thẳng, hai tay Nhiếp Vân nhẹ nhàng vung một cái, thiên phú Tường Thủy sư vận chuyển, nước chảy lại lập tức giống như cừu non ngoan ngoãn, tạo thành một không gian hình dáng như quả cầu, bao phủ cả đám đông vào bên trong.

Nước suối rất sâu, một đường đi về phía dưới, bơi chừng được bảy tám phút đã nhìn thấy phía trước có một đạo ánh sáng lập lòe xuất hiện trước mắt mọi người.

Cỗ ánh sáng này rất nhỏ, lớn như hạt đậu, nếu như không cẩn thận quan sát mà nói, căn bản không nhìn ra được. Lại tiếp tụcbơi một hồi, càng lúc càng lớn, càng ngày càng sáng, một kiến trúc tựa như cung điện như xuất hiện trước mặt mọi người.

Lối vào kiến trúc súc có mấy chục cái tượng đá, Mỗi một cái đều chắp tay trước ngực, không có mặt mũi dung mạo, rất là quỷ dị.

Sua lưng tượng đá là một cái tế đàn không lớn, phía trên đã không còn vật phẩm tế tự cùng uy nghiêm như trước. Chỉ có một cái cửa động không lớn, đủ để cho một người xuyên qua, ánh sáng vừa rồi chính là từ cửa động phát ra.

- Có lẽ cửa động này đi thông thế giới Tu La, chúng ta nhanh chóng

vào thôi. Xem ra đám người Huyễn Vũ đã tiến vào, để cho bọn chúng săn giết Tu La trước thì chúng ta sẽ mất đi tiên cơ!

Từ Thao nói.

- Đi thôi! Bất quá phải cẩn thận, ta sợ đối phương sẽ mai phục ở lối vào, như vậy chúng ta sẽ rất phiền toái!

Nhiếp Vân cũng biết đạo lý này, lại dặn dò một câu.

- Ta vào trước, ta có một bộ Tiên Khí phòng ngự!

Trong mọi người thì thực lực của Từ Thao mạnh nhất, lại có Tiên Khí phòng ngự, hắn đi đầu, tế ra tiên khí rồi bơi tới cửa động.

Nhiếp Vân nhìn thoáng qua, phát hiện Tiên Khí phòng ngự của đối phương không ngờ đã đạt tới cấp bậc thượng phẩm, hắn không khỏi tán thưởng một tiếng, đang định theo đuôi đối phương đi vào thì đột nhiên hai mắt nhìn vào một tượng đá cũ kỹ, hai tay chắp ở trước ngực.

Tượng đá không có khuôn mặt, toàn thân bị dòng nước cực nóng chảy qua, ăn mòn làm nổi lên màu xanh đậm. Bàn tay chắp tay trước ngực cũng đã bị gãy hai ngón tay, mà trong ngón tay đứt gãy này lộ ra một góc lân phiến cũ kỹ.

Trong lòng Nhiếp Vân nhảy dựng, thứ này không phải là cái gì khác mà chính là lân phiến thần thú ghi chép Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ!

Tuy rằng hắn không biết Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ là tuyệt kỹ do vị đại năng nào lưu lại, nhưng mà uy lực chính thức khi sử dụng, so với Thất Tinh kiếm cũng không kém mảy may. Trên thực tế khi phối hợp với thiên phú Thiên thủ sư, uy lực còn mạnh hơn nữa. Nhiếp Vân vẫn luôn muốn có thêm lân phiến, hắn không nghĩ tới ở chỗ này lại có thể phát hiện ra nó.

- Các ngươi đi vào trước, ta bọc hậu!

Nhìn thấy khối lân phiến này, tâm tư Nhiếp Vân bắt đầu chuyển động, lại nói với mọi người một câu, thấy mọi người từ cửa động

bơi vào trong, dường như cũng không có nguy hiểm gì, hắn lập tức quay người lại, bơi về phía tượng đá.

Ục ục ục...

Chung quanh tượng đá nổi lên từng đoàn bọt khí, mỗi một cái đều nóng bỏng vô cùng, đụng phải trên người thì nhất định sẽ ăn thiệt thòi.

Vận chuyển Phòng ngự chi khí, ngăn cản bọt khí ở bên ngoài, Nhiếp Vân đi tới trước mặt tượng đá, ngón tay biến thành màu vàng, chộp tới chỗ lân phiến.

Ông!

Ngón tay tiếp xúc với lân phiến, lập tức phát ra một đạo thanh âm như dòng điện chập, toàn thân Nhiếp Vân chấn động, cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại từ đầu ngón tay lao đến.

PHỐC!

Bay ngược ra ngoài, sắc mặt Nhiếp Vân đỏ lên.

- Thật là lợi hại... Đây là cái gì?

Mộc sinh chi khí đảo qua thân thể một vòng nhanh chóng khôi phục, Nhiếp Vân thở dài một hơi, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Thực lực của hắn bây giờ cho dù gặp phải cường giả La Tiên cảnh cũng có thể chiến một trận, lại bị chấn động làm cho bị thương, hiển nhiên chỗ đáng sợ củatượng đá đã vượt quá tưởng tượng của hắn.

- Không thể mạnh mẽ lấy thì ta trộm!

Bơi quanh tượng đá một vòng, cũng không có nhìn ra được chuyện gì xảy ra, Nhiếp Vân buông tha ý định tiếp tục nghiên cứu. Hắn cười cười ngón tay nhẹ nhàng điểm về phía tượng đá.

Đoạt không được trộm, dù sao ở đây cũng không có người nào

trông thấy.

Sưu!

Ngón tay va chạm với tượng đá một cái, lân phiến trong lòng bàn tya tượng đá đột nhiên biến mất, lập tức xuất hiện ở trong nạp vật đan điền của Nhiếp Vân.

- Thành công, đi!

Thấy đồ trộm được tới tay, Nhiếp Vân quay người muốn rời khỏi. Đột nhiên trong lòng đột khẽ động, vội vàng tránh sang một bên.

Oanh!

Vừa tránh ra được mấy chục thước thì hắn đã cảm thấy sau lưng có cảm giác lạnh lẽo. Ngay sau đó có một đạo khí lưu cực nóng dán vào thân thể, tạo thành một cái hố sâu trên mặt đất.

Quay đầu nhìn lại, sắc mặt không nhịn được có chút biến đổi. Chỉ thấy trên tượng đá không có đầu kia lúc này lại quỷ dị mở ra hai con mắt.

Hai con mắt này khảm nạm trên cái đầu không có mặt, âm hàn, lạnh lẽo thấu xương, làm cho người ta nhìn vào, từ tận trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác khủng hoảng.

- Đây là vật gì vậy?

Nhiếp Vân không nghĩ tới tượng đá này lại có thể mở to mắt ra, hơn nữa còn đánh ra công kích.

Dường như tượng đá biết rõ vị trí của hắn cho nên hai ngón tay đứt rời khép lại, chậm rãi đánh ra về phía trước.

Sưu!

Đầm nước bắt đầu rung động lắc lư... tạo thành vô số bọt nước, một đạo quang mang từ đầu ngón tay tượng đá lập tức bắn ra, mang theo hào quang làm cho người chói mắt.

- Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ, đây là Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ!

Đầu óc Nhiếp Vân trong nháy mắt nổ tung.

Chiêu thức xuất hiện trước mắt, do tượng đá thi triển không ngờ lại là Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ! Hơn nữa là Thất Sát chỉ mà hắn nghiên cứu ra được!

Chỉ là Thất Sát chỉ mà tượng đá thi triển càng thêm âm tàn độc ác, mang theo sát khí tựa như Tu La sát khí, đâm thẳng vào linh hồn, khiến cho người ta khó có thể chống cự.

- Để ta nhìn xem Thất Sát chỉ của ngươi lợi hại, hay là của ta lợi hại hơn!

------oOo------

Chương 1462: Dung Nham Hỏa long (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhận ra tuyệt chiêu mà tượng đá thi triển ra, trong lòng Nhiếp Vân xuất hiện sự háo thắng, hai hàng lông mày nhướng lên, thiên phú Thiên thủ sư nhanh chóng vận chuyển, ngón trỏ, ngón giữa cũng nhanh chóng vận chuyển pháp quyết, đột nhiên đâm ra.

Roẹt!

Ngón tay đánh ra, giống như lợi kiếm xé rách bầu trời, tạo thành một cột nước đạo ở đáy đầm, mang theo xu thế Thiên Địa trụy cùng với uy áp bắn thẳng tới Thất Sát chỉ mà tượng đá đánh ra.

Một đạo là Thất Sát chỉ nguyên bản, một đạo là do lợi dụng thiên phú võ đạo sư diễn hóa mà ra, cả hai đều mang theo uy lực Thất Sát, từng lớp đối đấu từng lớn, ngang nhiên đối kháng.

Oanh!

Hai đại tuyệt chiêu va chạm, đầu ngón tay đấu với với đầu ngón tay, toàn thân Nhiếp Vân lần nữa chấn động, đầu ngón tay cảm thấy nóng rát đau đớn, tượng đá thì nhẹ nhàng nhúc nhích, con mắt âm trầm mà quỷ dị đột ngột đóng lại, giống như chưa bao giờ mở ra vậy.

- Ồ?

Tượng đá nhắm mắt lại, Nhiếp Vân lần nữa nhìn lại, phát hiện ra trên đầu tượng đá không có một chút dấu vết và khe nứt nào. Nếu như không phải hắn từng tận mắt nhìn thấy, căn bản sẽ không tin vừa rồi con mắt của tượng đá là từ trên đó mở ra a.

Tiên lực lan tràn, đi tới trước mặt tượng đá, nhẹ nhàng chạm vào đối phương một chút, lúc này tượng đá dường như đã lần nữa rơi vào ngủ say,không có nhúc nhích.

- Thật là kỳ quái!

Nhiếp Vân có chút không rõ.

Tượng đá này cũng rất cổ quái, chẳng lẽ nhảy dựng lên chỉ vì thi triển Thất Sát chỉ một lần thôi sao?

- Xem xem trên lân phiến lần thú này có khắc cái gì!

Cỗ tay khẽ đảom, lại đem lân phiến vừa mới trộm được lấy ra, hai mắt quét qua.

- Thức thứ nhất Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ, Kim Diễm chỉ! Công pháp tốt!

Hai mắt Nhiếp Vân sáng rực lên.

Thất kiếp chỉ là thức thứ hai trong Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ, tuy rằng uy lực rất mạnh, nhưng mà bởi vì không có truyền thừa chiêu đầu tiên cho nên tu luyện rất là khó khăn. Cũng chỉ có hắn có được loại thiên phú đặc thù như Võ đạo sư thì mới có thể cân nhắc ra được phương pháp thi triển.

- Kim Diễm chỉ, chỉ sinh Kim diễm, dung thiết hóa kim, uy lực vô cùng...

Trên bề mặt lân phiến có khắc vô số chữ, là phương pháp tu luyện, Nhiếp Vân đã có kinh nghiệm tu luyện Thất kiếp chỉ, cho nên ánh mắt vừa mới đảo qua thì trong lòng đã xuất hiện yếu lĩnh tu luyện.

- Hóa ra trước đó ta tu luyện sai, Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ... Người sáng chế ra chiêu này, quá mức cường đại!

Sau khi lý giải toàn bộ Kim Diễm chỉ, Nhiếp Vân lập tức hiểu rõ trước đó hắn tu luyện Thất Sát chỉ đã đi theo con đường sai lầm. Tuy rằng uy lực không hề yếu hơn nguyên bản, nhưng mà chỉ có như vậy mà thôi, không có cách nào tu luyện lên trên, khó mà kết nối với chiêu thức tiếp theo.

Dựa theo giới thiệu về quy tắc của Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ, mỗi một thức sau đều là bắt đầu từ thức trước, hơn nữa khi thi triển từ thức đầu tiên tới thức cuối cùng, uy lực còn có thể trọng điệp, uy lực càng tăng cao.

Dùng phương pháp nghiên cứu của hắn, cho dù có thể làm cho Thất Sát chỉ có được uy lực không kém, nhưng mà lại không thể dung hợp với Kim Diễm chỉ, khi dùng chiến đấu uy lực sẽ yếu bớt đi không ít.

- Người khác tu luyện Kim Diễm chỉ, rèn luyện ngón tay, dùng tiên lực kích phát hỏa diễm, cần phải có đoạn thời gian rất dài cô đọng, mà ta thì khác. Thiên phú Thiên thủ sư phối hợp với thiên phú Diễm Hỏa sư, hai loại lực lượng giao hòa, có thể trực tiếp vận chuyển chiêu này!

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân vận chuyển thiên phú chi khí trong người, ngón tay đột nhiên điểm về phía trước.

Oanh!

Kim Diễm chỉ sinh ra nhiệt độ cao khiến cho đầm nước chung quanh bị thiêu đốt thành bọt khí, tạo thành trạng thái chân không, phát ra thanh âm chói tai trong đầm nước.

Đánh ra Kim Diễm chỉ Nhiếp Vân cũng không có ngừng lại, chỉ phong khẽ đảo, lại thi triển ra Thất Sát chỉ.

Sau khi hiểu rõ chúng hỗ trợ lẫn nhau, khí kình trong cơ thể Nhiếp Vân liên mien không dứt, Thất kiếp chỉ đánh ra, uy lực so với vừa rồi còn tăng lên gần ba thành!

Tuyệt chiêu đã vận chuyển tới cực lại đột nhiên có thể đề cao một thành đã là đảm bảo chiến đấu tất thắng, đột nhiên lại tăng lên ba thành, cho dù Nhiếp Vân tâm tư trầm ổn như núi nhưng mà vẫn không nhịn được rung động không thôi.

- Thứ này ta giữ lại cũng vô dụng, vậy ta sẽ để lại ngươi ở nơi này a!

Tu luyện thành công Kim Diễm chỉ, Nhiếp Vân lần nữa bơi tới trước mặt tượng đá, bàn tay khẽ lật, đặt lân phiến lần vào bàn tay đang chắp trước ngực của pho tượng.

Khối lân phiến này quan trọng là bởi vì Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ, hiện tại hắn đã tu luyện thành công, cho dù có lấy đi cũng không có tác dụng gì. Còn không bằng vật quy nguyên chủ, trả lại nơi mà hắn đã lấy.

Thả lại lân phiền, tượng đá vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì như trước, vẫn lẳng lặng đứng đó, trên mặt không có bất kỳ dung mạo nào.

Nhiếp Vân mở ra Thiên nhãn, quét mắt một vòng trên những tượng đá khác, hắn phát hiện ra không còn khối lân phiến nào khác. Lúc này hắn mới lắc đầu, thân thể nhoáng một cái đã bơi tới cửa động trên tế đàn.

Một phen kinh nghiệm vừa rồi thời gian cũng nói thì không ngắn, trên thực tế chỉ có vài chục hô hấp mà thôi. Hiện tại đi qua có thể nhanh chóng tìm được đám người Hứa Hinh Thiến, cũng không tính là quá muộn.

Cửa động là phong ấn dạng màng, vận chuyển phòng ngự chi khí

và thiên phú Ẩn nấp sư Nhiếp Vân nhẹ nhàng chui đi vào.

- Sưu!

Vừa tiến vào cửa động thì hai hàng lông mày của Nhiếp Vân không nhịn được nhướng lên.

Đằng sau quả thực có một không gian khác, nhưng mà chỗ này cũng không phải là Tu la sát khí như trong tưởng tượng của hắn, mà là linh khí dồi dào, ấm áp khiến cho người ta cảm thấy rất là thoải mái.

- Chẳng lẽ không phải là thế giới Tu La?

Nhiếp Vân sững sờ.

Hắn đã có mấy lần kinh nghiệm tiến vào thế giới Tu La, biết rõ nếu như là nơi thực sự có chứa Tu La, như vậy sẽ tràn ngập Tu La sát khí chứ không phải như bây giờ, khí tức tươi mát, mang theo khí tức ấm áp.

- Nhiếp Vân ngươi tới rồi sao? Mau nhìn!

Đám người Hứa Hinh Thiến cũng không đi xa. Thấy Nhiếp Vân đi vào, bọn hắn vội vàng phía chỉ về phía trước.

- Dung Nham Hỏa long!

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn thoáng qua, mi tâm nhảy dựng lên.

Chỉ thấy xuất hiện ở trước mặt bọn hắn chính là một cái ao bằng dung nham cực lớn, nhiệt khí quay cuồng, tạo thành một mảnh Hỏa long dài hẹp cực lớn.

------oOo------

Chương 1463: Dung Nham Hỏa long (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những đầu Hỏa Long này mỗi một đầu đều có dài mấy trăm trượng, dữ tợn mà đáng sợ, cuồn cuộn trên không trung, cái đuôi vừa thô vừa to quét qua, lập tức khiến cho không khí áp súc thành khí lãng, phát ra tiếng nổ vang kịch liệt.

Dung Nham Hỏa long! Dung nham cực nóng dưới tình huống Tiên Thiên linh khí đầy đủ tạo thành sinh mệnh đặc thù, sức chiến đấu có thể so với cường giả La Tiên cảnh đỉnh phong!

Khó trách đầm nước bên trên lại nóng hổi, sôi trào, hóa ra phía dưới này lại ẩn chứa quái vật mạnh mẽ như vậy.

- Kia là Huyễn Vũ!

Ngay khi Nhiếp Vân đang khiếp sợ uy lực của Dung Nham Hỏa long thì đột nhiên sắc mặt Từ Thao trở nên tái nhợt, chỉ vào chỗ sâu trong Dung Nham Hỏa long.

Ở chỗ sâu trong Dung Nham Hỏa long có một bóng người đang đứng tại trên mặt đá chiến đấu cùng một đầu Hỏa Long, người này toàn thân được Hàn Băng bao phủ, nhất cử nhất động mang theo uy thế lớn lao, âm hàn chi khí nồng đậm bao phủ chung quanh, tạo thành thế giới băng tuyết.

Ở bên trong dung nham tạo thành một thế giới băng tuyết, thực lực người này đã vượt quá tưởng tượng của Nhiếp Vân.

- Nguy rồi, Huyễn Vũ này đang mượn cơ hội đột phá! Mau ngăn cản, một khi hắn thành công, ngày tận thế của chúng ta cũng sẽ tới!

Đồng tử của Nhiếp Vân co rút lại.

Hàn Băng sư tương sinh tương khắc với dung nham, quan hệ đối địch, Huyễn Vũ lợi dụng loại quan hệ này áp chế mình, mưu toan phá tan gông cùm La Tiên cảnh trung kỳ, tấn cấp lên cấp bậc cao hơn. Hiện tại thực lực của hắn đã lợi hại như vậy, một khi thành công đột phá, như vậy sẽ không có ai là đối thủ của hắn, khi đó sinh tử còn không phải nằm trong tay đối phương hay sao?

Phải ngăn cản!

- Không thể để cho hắn thành công!

Đám người Từ Thao được Nhiếp Vân nhắc nhở một câu cũng hiểu rõ điều này. Sắc mặt tất cả đều biến hóa, vội vàng chạy về phía Dung Nham Hỏa long.

- Dám ngăn cản Đại sư huynh đột phá, toàn bộ các ngươi dừng lại cho ta!

Còn chưa tới gần trước mặt dung nham thì phía trước đã có tiếng hét lớn liên tiếp vang vọng. Lập tức có vài bóng người chui ra, ngăn cản đường đi của mọi người.

Chính là bốn người cùng tới thí luyện với Huyễn Vũ.

Trong bốn người này có hai người là Ngân vân Khu Tu sư Ngũ phẩm, hai Huyết vân, thực lực đều ở La Tiên cảnh. Bốn người đồng thời ra tay, đất rung núi chuyển, khí lãng nóng rực đập vào mặt khiến cho mọi người không khỏi cứng lại.

- Ta đi ngăn cản Huyễn Vũ, các ngươi ngăn cản bọn hắn trước!

Nhiếp Vân biết rõ tình cảnh nguy cấp cho nên cũng không nhiều lời, hắn thả người nhảy lên, muốn bay về chỗ sâu trong phía dung nhan.

- Muốn đi? Ngươi đi được sao? Lần trước không có giáo huấn ngươi, hôm nay ta sẽ để cho ngươi hiểu rõ, người nào là người mà ngươi không thể đắc tội, một khi đắc tội sẽ phải trả một cái giá lớn mà cả đời ngươi khó quên!

Một tiếng hừ lạnh vang lên, một bóng người dữ tợn đánh tới.

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên, người này chính là Tiết Vũ mà lần trước Hứa Hinh Thiến nhìn thấy trong nội viện, lúc này trên mặt hắn tràn ngập vẻ hung tàn, trong mắt cũng tràn ngập cừu hận ngập trời, dường như muốn xé nát Nhiếp Vân thành bụi phấn.

- Cút ngay!

Nhiếp Vân không muốn nói nhảm với người này, thấy hắn chạy ra chặn đường, miệng hừ lạnh một tiếng, bàn tay đẩy về phía trước.

Một chiêu này không dùng bất kỳ vũ kỹ nào, lại mang theo lý giải đối với võ đạo của hắn. Tốc độ bắn ra của bàn tay không nhanh, thế nhưng lại mang theo uy thế không thể trốn tránh, Tiết Vũ thân là cường giả La Tiên cảnh, hắn biết rõ chiêu này lợi hại cho nên sắc mặt hơi đổi, vội vàng lùi về phía sau, đồng thời hai tay giơ lên.

- Tất Đào sư huynh giúp ta!

Miệng hắn rống lớn.

- Tiểu tử, chớ có càn rỡ!

Nghe thấy tiếng gọi của hắn, một Huyết vân Khu Tu sư Ngũ phẩm khác chạy tới, người này cũng có thực lực La Tiên cảnh, thậm chí so với Tiết Vũ còn mạnh hơn một tia, đã đạt đến La Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong.

Tất Đào vừa mới xuất hiện đã phối hợp với Tiết Vũ, hóa chỉ làm kiếm, đâm thẳng đến.

Tuyệt chiêu của hai người phối hợp với nhau, lại hỗ trợ lẫn nhau, uy lực càng mạnh mẽ hơn. Còn chưa tới trước mặt thì Nhiếp Vân đã cảm thấy trước mắt nóng rực, toàn thân không khỏi xiết chặt.

- Nhiếp Vân, ta tới giúp ngươi!

Từ Thao biết rõ tình cảnh nguy cấp cho nên vội vàng phóng về phía trước, muốn giúp đỡ ngăn cản, bất quá tốc độ của hắn không đủ nhanh, còn chưa tới chỗ Nhiếp Vân thì đã thấy hoa mắt, bên tai lập tức vang lên một tiếng hừ nhẹ tràn ngập khinh thường.

- Hai phế vật, cút sang một bên đi!

Phanh! Phanh!

Ngay sau đó thanh âm quyền đánh vào người vang vọng, Tiết Vũ,

Tất Đào đồng thời như đạn pháo bay ra ngoài, phịch phịch hai tiếng, rơi xuống dung nham cách đó không xa, trong nháy mắt bị đốt thành tro bụi.

Không cần nhìn cũng đã biết rõ đã chết tới mức thể chết hơn.

- Chuyện này...

Một màn trước mắt, khiến cho toàn bộ song phương ngừng lại, nguyên một đám trợn mắt há hốc mồm nhìn qua.

Tuy rằng song phương Tô Dương, Tiếu Đằng đạo nhân song phương có tranh đấu, nhưng mà chuyện ra tay độc ác làm người tử vong cũng hiếm khi thấy. Cho dù lần này trong lời Tô Dương có ý giết chóc. Nhưng mà song phương cũng không có chính thức vạch mặt.

Tất cả mọi người đều không ngờ tới Nhiếp Vân này vừa ra tay đã tàn nhẫn như vậy, trực tiếp đem đánh chết hai người Tiết Vũ, không có lưu tình chút nào.

Đương nhiên cho dù nghĩ tới thì mọi người cũng không dám tin tưởng, một cái tiểu tử Thiên Tiên hậu kỳ làm sao có thể dễ dàng đánh chết cường giả La Tiên cảnh như vậy chứ?

Không nói đâu xa, hai người Tiết Vũ, Tất Đào cũng đều là Khu Tu sư, có được ít nhất sáu loại thiên phú đặc thù, thủ đoạn bảo vệ tính mạng rất nhiều, một quyền đã giết chết hai người, như vậy thực lực của Nhiếp Vân này mạnh bao nhiêu đây?

- Chuyện này... Điều này không có khả năng!

- Đáng chết...

Hai vị Ngân vân Khu Tu sư Ngũ phẩm vốn định xem náo nhiệt lúc này sắc mặt khó coi, hận không thể xông lên xé xác Nhiếp Vân ra.

Bọn hắn khó coi, đám người Từ Thao thì càng khiếp sợ.

Trước đó bọn hắn còn nghi vấn lời của sư phụ Tiếu Đằng đạo nhân

nói, khiến cho bọn hắn phải nghe lệnh một Nhiếp Vân thực lực cũng không xuất chúng mấy, hiện tại rốt cục bọn hắn mới hiểu được.

Gừng càng già càng cay, Nhiếp Vân này quả thực là giả heo ăn thịt hổ, đâu phải thực lực không được, quả thực quá là mạnh mẽ, cường đại tới đáng sợ a!

------oOo------

Chương 1464: Huyễn Vũ đột phá (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một quyền đánh chết hai vị cường giả La Tiên cảnh sơ kỳ hơn nữa còn là Khu Tu sư Ngũ phẩm có thiên phú đặc thù, cho dù là cường giả La Tiên cảnh trung kỳ cũng khó khăn có thể làm được, chỉ sợ chỉ có cường giả La Tiên cảnh hậu kỳ mới có thể hoàn thành được chuyện này.

Thiên Tiên cảnh hậu kỳ có được sức chiến đấu của La Tiên cảnh hậu kỳ... Đây có còn là người nữa hay không?

Sự khiếp sợ của bọn hắn còn chưa có triệt để chấm dứt thì đã nhìn thấy thiếu niên trước mắt bay lên trên không.

- Phi hành... Chẳng lẽ là Kim Tiên? Không... Sau lưng của hắn có một đôi cánh...

- Cấp bậc Thiên Tiên đã có thể phi hành, hắn.. Rốt cuộc hắn có bao nhiêu thủ đoạn?

Mọi người lần nữa hóa đá.

Vốn tưởng rằng bản thân đã nhìn thấy rõ toàn bộ thực lực của đối phương, thế nhưng lại phát hiện ra đối phương còn có thứ lợi hại hơn ở phía sau. Không nói thứ khác, chỉ bằng vào chuyện phi hành này cũng chẳng khác nào làm cho đối phương chiến đấu ở thế bất bại, dường như chiến đấu khó có thể cho bị thương tổn a.

Không để ý tới mọi người đang khiếp sợ. hai cánh của Nhiếp Vân khẽ đập, thân thể nhoáng một cái huyễn hóa ra mấy chục ảo ảnh trên không trung, trong nháy mắt đi tới trước mặt một vị Ngân vân Khu Tu Ngũ phẩm.

Hai vị Khu Tu sư Ngân vân này đều có thực lực La Tiên cảnh trung kỳ. Không phải là tồn tại mà đám người Hứa Hinh Thiến có thể ngăn cản, nếu như đã ra tay thì không thể lưu lại, phải mau chóng chém giết đối phương mới được!

Tiên hạ thủ vi cường, đối mặt với đám người Huyễn Vũ này, Nhiếp Vân không muốn chờ bọn hắn ra tay rồi mới phản kích, mà là biết rõ, bản thân ngay từ đầu phải chiếm thế chủ động thì mới có thể chiếm được ưu thế càng lớn.

- Ta không phải là hai phế vật Tiết Vũ, Tất Đào, muốn giết ta? Ngươi còn non lắm...

Ngân vân Khu Tu sư Ngũ phẩm bị đánh lén nhìn thấy Nhiếp Vân đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, vẻ mặt hắn dữ tợn, lưng eo đột nhiên khom lại, phát ra thanh âm như sấm, tiên lực toàn thân đồng thời hội tụ vào cánh tay, đánh ra một quyền.

Ầm ầm!

Một quyền này ẩn chứa một kích toàn lực của cường giả La Tiên cảnh trung kỳ, mang theo sát ý ngập trời, còn chưa tới trước mặt đã cuồn cuộn, hội tụ lực lượng khổng lồ.

- Non hay không non không phải ngươi nói là được, Lôi Đình Cửu Châu!

-

Thấy một quyền của hắn bá đạo như thế. Nhiếp Vân cười lạnh một tiếng, năm ngón tay rất nhanh ngưng tụ thành quyền, lực lượng lôi đình tràn ngập toàn thân, ầm ầm đánh ra.

Huyễn Vũ đang đột phá, một khi để cho hắn thành công đột phá,

như vậy toàn bộ nhóm người Nhiếp Vân nhất định phải chết. Phải lập tức ngăn cản, bởi vậy, đối với những gia hỏa ngăn cản, Nhiếp Vân cũng không lưu tình, trực tiếp đánh ra công kích mạnh nhất.

Phanh!

Hai quyền va chạm, Lôi Đình Cửu Châu bắt đầu đem toàn bộ thực lực hội tụ lại của Nhiếp Vân tạo thành một cỗ nước lũ không thể ngăn cản, trong nháy mắt đã bao phủ vị Ngân vân Khu Tu sư Ngũ phẩm này.

PHỐC!

Vị Ngân vân Khu Tu Ngũ phẩm sư này ngay cả nửa hô hấp cũng không kiên trì được, sắc mặt trở nên trắng bệch, bay ngược ra ngoài. Thảm trạng giống như Tiết Vũ, Tất Đào, thân thể ngã vào nham thạch nóng chảy, trong nháy mắt đã biến thành tro bụi.

Lôi Đình Cửu Châu là một trong những thủ đoạn công kích mạnh nhất của Nhiếp Vân, phối hợp với tu vi hiện tại hắn, một khi đánh ra cho dù là cường giả La Tiên cảnh hậu kỳ cũng chưa hẳn đã có thể ngăn cản, vị Ngân vân Khu Tu Ngũ phẩm này bất quá chỉ là La Tiên cảnh trung kỳ, một chiêu đã bị chấn nát nội tạng, thân thể, trực tiếp bị mất mạng.

- Người còn lại giao cho các ngươi, ta đi ngăn cản Huyễn Vũ đột phá!

Một quyền đánh chết vị Ngân vân Khu Tu sư Ngũ phẩm này, Nhiếp Vân không có dừng lại, hai cánh lóe lên, bắn thẳng về phía Huyễn Vũ.

Hai vị Khu Tu sư Ngân vân ngũ phẩm La Tiên cảnh trung kỳ, đám người Từ Thao liên hợp lại cũng không phải là đối thủ. Nhưng mà một người thì không đáng để lo rồi, cho dù không thể đánh chết hắn, như vậy ít nhất cũng có thể cuốn lấy đối phương được.

- Được!

Đám người Từ Thao cũng không ngốc, biết rõ ý tứ của Nhiếp Vân

cho nên lúc này lên tiếng đánh tới một tên Khu Tu sư đang phóng tới. Tuy rằng bốn người không đạt tới La Tiên cảnh trung kỳ, nhưng mà khi liên thủ với nhau, chiến lực cũng kinh người, cả đám lập tức đánh tới mức khó phân thắng bại.

- Đáng giận, ngươi muốn ngăn cản ta? Nằm mơ đi.

Huyễn Vũ đang đứng bên trong dung nham, nhìn thấy Nhiếp Vân vừa mới xuất hiện đã liên tục đánh chết ba vị sư đệ. Hai mắt hắn lạnh lùng, miệng thét dài một tiếng, tay phải giương lên, pháp lực hùng hậu ngưng tụ lại một chỗ, tạo thành một bàn tay như băng tinh, lập tức đánh về phía một đầu Hỏa Long đang vọt tới.

Phanh!

Hỏa Long sụp đổ, diệt vong, khí lãng nóng bỏng mang theo nham thạch đỏ tươi bắn tung toé ra, hóa thành một đạo trường kiếm, bổ thẳng về phía Nhiếp Vân.

- Hừ!

Hai hàng lông mày của Nhiếp Vân nhướng lên, lơ lửng không trung, hàn mang lập loè, Bắc Đẩu kiếm mang theo kiếm quang Thôi Xán ầm ầm tới nơi.

Hắn biết rõ thực lực Huyễn Vũ mạnh mẽ cho nên cũng không có dừng lại mà trực tiếp đánh ra công kích mạnh nhất của mình.

Ầm ầm!

Kiếm quang bổ trường kiếm do nham thạch nóng chảy tạo thành ra, đi tới trước mặt Huyễn Vũ, bị Huyễn Vũ vươn tay bóp, lập tức vỡ nát trong lòng bàn tay của hắn.

Tuy rằng thức thứ hai Thôi Xán của Thất Tinh kiếm thức bị nham thạch nóng chảy ngăn cản một bộ phận, nhưng mà uy lực mạnh mẽ vô song, cường giả La Tiên cảnh hậu kỳ bình thường gặp phải cũng phải tạm lánh phong mang. Lần này lại bị Huyễn Vũ bắt lấy một cách đơn giản, đủ để thấy được chiến lực chân chính của hắn ta đã viễn siêu cấp bậc bản thân, cũng là một thiên tài có thể vượt

cấp chiến đấu.

- Chết đi cho ta!

Bóp nát kiếm quang Thôi Xán, khí tức toàn thân Huyễn Vũ càng ngày càng mạnh, từng dòng nước lạnh lẽo mang theo khí lưu như kim loại va chạm hội tụ lại một chỗ, dần dần tạo thành một bàn tay cực lớn.

Ầm ầm!

Bàn tay vỗ xuống chỗ Nhiếp Vân, giống như ngôi sao rơi xuống đất.

- Thiên phú Diễm hỏa, Hỏa Long, nghe theo mệnh lệnh của ta, công kích!

Trên mặt Nhiếp Vân không hiện lên hỉ nộ ái ố, hắn biết biết rõ đây là cơ hội tốt nhất để đánh chết Huyễn Vũ cho nên cũng không tránh né. Diễm hỏa chi khí trong người sôi trào, nương theo bàn tay của hắn bắn ra, dần dần ngưng tụ trên không trung.

------oOo------

Chương 1465: Huyễn Vũ đột phá (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dường như cảm nhận được Diễm Hỏa chi khí cường đại trong lòng bàn tay của hắn, Dung Nham Hỏa long chung quanh như bị triệu hoán, mang theo tiếng nổ ầm ầm bay tới, xoay quanh trên bàn tay hắn, miệng phát ra tiếng gầm rú sắc bén, dường như muốn đâm thủng toàn bộ bầu trời vậy.

Thiên phú Diễm Hỏa sư là Vạn Hỏa chi tổ, giống như Tường thủy chi khí khống chế nước chảy vậy, tuy rằng Dung Nham Hỏa long cường đại, nhưng mà vẫn như trước, không thể thoát khỏi khống chế, đối với mệnh lệnh của hắn chỉ có thể nói gì nghe nấy mà thôi.

Oanh!

Dung Nham Hỏa long vọt tới bàn tay của Huyễn Vũ.

Hỏa Long dữ tợn bộc phát ra lực lượng siêu tuyệt và chạm với bàn tay của Huyễn Vũ, cả hai tạo thành sóng lớn ra kinh người, Hỏa Long cực lớn trong nháy mắt đã nuốt trọn Huyễn Vũ, dung nham vô cùng vô tận triệt để bao phủ lấy hắn.

- Chết rồi?

Nhìn thấy dễ dàng đánh bại bàn tay do Huyễn Vũ biến ảo ra như vậy, hơn nữa còn bao phủ lấy đối phương, Nhiếp Vân sững sờ, sau đó đồng tử lập tức co rút lại:

- Nguy rồi, trúng kế!

Lời còn chưa dứt, ngay sau đó hắn đã nghe thấy có một tiếng cười vang lên.

- Ha ha, đa tạ sự trợ giúp của ngươi, đột phá!

Nương theo thanh âm này, vốn là nham thạch nóng bỏng vô cùng giống như lập tức sôi trào, lần lượt có bọt khí nóng hổi bốc lên. Linh khí nồng đậm trong không gian chung quanh điên cuồng kéo vào trong dung nham.

Ầm ầm!

Cùng lúc đó có một bóng người từ trong dung nham đứng lên, lực lượng cường đại trên người liên tiếp kéo lên, trong chốc lát đã phá tan gông cùm La Tiên cảnh trung kỳ đỉnh phong, trùng kích bên trên đỉnh.

Người này chính là Huyễn Vũ!

không ngờ hắn ta lại mượn tay Nhiếp Vân khống chế Dung Nham Hỏa long công kích, mượn cơ hội đột phá gông cùm, trùng kích lên cảnh giới cao hơn!

- Kim Diễm chỉ, Thất Sát chỉ!

Nhiếp Vân biết rõ một khi để cho hắn ta triệt để tấn cấp thành công, khi đó bản thân mình chỉ có đường chết mà thôi. Vì vậy hắn không dám do dự, tay phải cầm Bắc Đẩu kiếm đánh ra tuyệt chiêu công kích từ xa, ngón trỏ tay trái và ngón giữa hợp lại, Kim Diễm chỉ Thôi Xán cùng với Thất Sát chỉ, hai đại tuyệt luân phiên đánh ra.

Ông!

Hai đại tuyệt chiêu đồng thời thi triển, trong không khí vang lên một đạo thanh âm sắc bén, hai quang mang chói lọi đâm thẳng về phía cổ họng Huyễn Vũ.

- Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, hai mắt Huyễn Vũ đột nhiên mở ra, làn da bên ngoài cơ thể lập tức biến thành màu vàng, cả người ở bên trong nham thạch nóng chảy như là tượng đá màu vàng.

Phanh! Phanh!

Kiếm quang của Bắc Đẩu kiếm và Thất Sát chỉ đồng thời đánh vào trên người hắn, tạo thành tia lửa bắn tung toé. Chẳng những không có đánh chết hắn, thậm chí còn không lưu lại dấu vết nào trên cổ của hắn!

- Đây là thiên phú Duệ Kim sư?

Đồng tử Nhiếp Vân co rút lại.

Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ, Bắc Đẩu kiếm tuyệt chiêu mạnh nhất trước mắt của hắn, ngoại trừ Lôi Đình Cửu Châu ra tuyệt chiêu, thế nhưng không ngờ ngay cả da của đối cũng không đâm rách được, lực phòng ngự của đối phương quả thực quá khủng bố, làm cho người ta hít thở không thông.

- Dám giết sư đệ của ta, ngay hôm nay chính là ngày chết của tất cả các ngươi!

Ngăn cản công kích của Nhiếp Vân, khí thế trên người Huyễn Vũ

không ngừng kéo lên í, miệng đồng thời quát lạnh một tiếng. Nhìn qua giống như là cuồng ma, vẻ mặt vặn vẹo. Trong tiếng gió rít, trong lòng bàn tay hắn bắn ra một đạo quang mang màu vàng, đâm thẳng tới chỗ Nhiếp Vân.

Đạo quang mang màu vàng này mang theo khí tức sắc bén tiêu sát, căn bản không thể ngăn cản, vừa mới xuất hiện thì không gian chung quanh đã bị xé nứt ra.

Nơi này cho dù không có không gian ổn định như ở Linh giới, thế nhưng không có thực lực Kim Tiên cảnh muốn xé rách không gian cũng tuyệt đối không thể làm được! Huyễn Vũ bằng vào thực lực La Tiên cảnh lại xé rách không gian, đủ để thấy được thực lực của hắn mạnh mẽ tới mức nào.

- Đại Lực Đan điền, Phòng ngự chi khí, Diễm hỏa chi khí, ngăn cản cho ta!

Biết rõ chiêu này của đối phương cường đại, Nhiếp Vân không dám lùi bước, nguyên khí đan điền điên cuồng rút ra lực lượng. Rất nhiều đan điền nhanh chóng vận chuyển, Bắc Đẩu kiếm trong lòng bàn tay xoay tròn, nghênh đón công kích của đối phương.

Đinh đinh đinh đinh!

Cả hai va chạm, thanh âm va chạm liên tiếp vang vọng, tiếng kim loại va chạm đinh tai nhức óc vang lên. Nhiếp Vân chỉ cảm thấy toàn bộ cánh tay đau đớn như bị bị đao cắt. Oanh một cái, thoáng cái cánh tay nổ tung, máu tươi bắn tung toé.

PHỐC!

Bản thân hắn bị trọng thương.

- Ồ?

Một chiêu bị thương, thân thể Nhiếp Vân rốt cuộc không ngăn cản nổi trùng kích mà bay về phía sau. Trong quá trình bay về phía sau, đột nhiên hắn phát hiện ra Bất Diệt Kim Đan trong thức hải đột nhiên quay tròn xoay tròn vài cái, dường như có một bộ phận đã bị

hòa tan!

Bất Diệt Kim Đan trong thức hải là thứ hắn tốn sức, vất vả lợi dụng Hỗn Độn linh dịch và Thiên Diệp tiên liên luyện chế mà thành, chỉ cần hoàn toàn luyện hóa được là có thể trở thành Bất Tử chi thân, chỉ cần trong đầu có một ý niệm là hóa thân ngàn vạn lông tóc không tổn hao gì.

Bất quá, tuy rằng khỏa đan dược này trân quý đến cực điểm, nhưng mà lại rất khó luyện hóa. Dựa theo suy tính bình thường, cho dù ba tới năm năm triệt để thành công cũng đã là nhanh rồi. Bây giờ cách thời điểm luyện thành đan dược mới chỉ có hai ba ngày. Dựa theo đạo lý mà nói, không có khả năng xuất hiện hiện tượng hòa tan, nhưng mà hết lần này tới lần khác thân thể Nhiếp Vân bị thương, khi cánh tay bị chấn nát thì lại có một bộ phận đột nhiên bị hòa tan!

Đan dược hòa tan hình thành khí lưu vận chuyển dọc theo kinh mạch, lập tức tiến vào trong cánh tay bị nổ tung cánh tay hàng ức tế bào trong nháy mắt đã phát sinh biến hóa về chất, giống như biến hóa thành trăm ngàn vạn Nhiếp Vân, mỗi một Nhiếp Vân đều đang hô hấp thổ nạp, một lần nữa được giao phó sinh mạng.

Phanh!

Tế bào nổ tung hội tụ lại chung quanh thân thể Nhiếp Vân cũng không tiêu tán. Mà trong ánh mắt giật mình của mọi người, lại một lần nữa hội tụ lại một chỗ, dung hợp thành cánh tay mới.

- Đây là Bất Tử chi thân, ha ha!

Từ lúc cánh tay vỡ nát cho đến lúc ngưng tụ Bất Tử chi thân chỉ có một phần ngàn hô hấp. Tuy rằng Nhiếp Vân một chiêu bại trận, bị thương, thế nhưng tinh thần lại càng ngày càng tràn ngập, hai mắt sáng ngời mà có thần, quang mang bắn ra bốn phía.

Tuy rằng hiện tại Bất Diệt Kim đan chỉ dung nhập vào hai tay, vẫn chưa lan tràn ra toàn thân, nhưng mà đối với hắn mà nói, như vậy đã là đột phá cực lớn, đã có chỗ dựa tung hoành Linh giới!

------oOo------

Chương 1466: Hy sinh vì nghĩa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lưu quang, Thôi Xán, Viễn Dương, Tinh thần!

Cánh tay một lần nữa hội tụ lại, nắm chặt Bắc Đẩu kiếm, trong tiếng hừ nhẹ, trên thân kiếm hiện lên từng quỹ tích huyền ảo, Nhiếp Vân lập tức thi triển bốn đạo kiếm pháp mà hắn có khả năng thi triển ra được.

Lưu quang tốc độ nhanh, Thôi Xán sặc sỡ loá mắt, Viễn Dương giống như thực chất lại giống mơ hồ. Tinh thần thì rầm rộ, bốn chiêu kiếm pháp không giống nhau, không chê vào đâu được. Nhiếp Vân thi triển ra, bốn chiêu bắn thẳng tới chỗ Huyễn Vũ.

- Cánh tay vỡ nát còn có thể khôi phục? Ngươi có thiên phú Trị Liệu sư? Không có khả năng a, thiên phú Trị liệu sư cũng không có khả năng nhanh chóng chữa trị tốt như vậy... Bất quá ta cũng không cần biết ngươi có thiên phú gì, hôm nay đều phải chết cho ta!

Nhìn thấy cánh tay của Nhiếp Vân đột nhiên khôi phục, dù trầm ổn như Huyễn Vũ cũng không khỏi có chút giật mình. Bất quá hắn không hổ là nhân vật thiên tài, bối rối chỉ trong nháy mắt đã bị áp chế lại. Trong hai mắt lần nữa hiện lên vẻ âm tàn và kiên nghị, bàn tay vẽ một cái, bầu trời lập tức trở nên lờ mờ.

Trong nháy mắt toàn bộ dung nham chi địa biến thành hàn băng, vô số khí kình màu vàng xuyên thẳng qua trên không trung, toàn bộ không gian như biến thành một đầu cự thú ngập trời. Cái miệng dữ tợn mở ra, muốn nuốt trọn kiếm pháp của Nhiếp Vân vào bên trong.

Răng rắc! Răng rắc!

Kiếm khí không gì cản phá bị cắn nuốt, phát ra tiếng ken két, trực tiếp bị lực lượng cuồng bạo tiêu hóa. Lúc này Nhiếp Vân cảm thấy toàn thân chấn động, bốn đạo kiếm khí đã mất đi liên hệ tâm linh

với hắn, rốt cuộc không cảm ứng được nữa.

Rống!

Đồng thời, sau khi thôn phệ kiếm khí, trong thế giới băng tuyết xuất hiện một đầu dị thú cao lớn, lớn chừng mấy trăm trượng, còn chưa đến trước mặt thì đã tản mát ra lực lượng và uy nghiêm khiến cho trong lòng người ta run sợ.

- Đây là thứ gì?

Toàn thân Nhiếp Vân xiết chặt, da đầu run lên, đang muốn quay người đào tẩu thì lỗ tai khẽ động, thiên phú Thiên nhĩ không tự chủ được vận chuyển.

- Ảo cảnh! Lại là ảo cảnh, quá ác! Phá cho ta!

Thiên nhĩ sư bài danh siêu cấp thiên phú thứ mười sáu, có thể phá hư ảo. Dị thú cực lớn vừa rồi không ngờ lại là ảo cảnh, nếu không phải thiên phú Thiên nhĩ tự động vận chuyển thì căn bản không thể nhìn ra được!

Hiểu rõ cảnh tượng trước mắt là hư ảo, hai hàng lông mày của Nhiếp Vân nhíu chặt, Thiên nhãn chi khí chảy xuôi trong người, tinh thần bắt đầu hội tụ, giống như Cự Phủ xé rách Hỗn Độn, mạnh mẽ trùng kích về phía trước.

Ầm ầm!

Thế Giới Băng Tuyết trước mắt và dị thú đồng thời biến mất, lần nữa trở lại thế giới dung nham. Khi Nhiếp Vân đang muốn nhìn rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện thì thì, đột nhiên trong lòng sinh ra một dấu hiệu khó hiểu, lông mày nhảy lên, cánh tay phải khẽ xoay, quay người đánh ra một quyền.

Chẳng biết từ khi nào Huyễn Vũ đã đi tới phía sau lưng hắn, tay đối phương cầm một thanh lợi kiếm, đâm thẳng vào hậu tâm của hắn.

Một khi bị đâm trúng, dựa theo tình trạng chưa hoàn toàn luyện hóa xong Bất Diệt Kim Đan của hắn, linh hồn tuyệt đối sẽ vỡ tan, trực

tiếp tử vong!

Bàn tay va chạm với lợi kiếm của đối phương, rồi đột nhiên nổ tung, lực lượng cuồng bạo từ trong cánh tay tuôn ra. Dưới tình thế nguy cấp Nhiếp Vân phát huy toàn bộ lực lượng mạnh nhất của bản thân. Tiên lực cuồng bạo điên cuồng tràn ra bên ngoài.

Oanh!

Cả hai tương giao, va chạm sinh ra năng lượng trùng kích cực lớn, toàn bộ không gian cũng bắt đầu bắt đầu vặn vẹo. Thế giới dung nham nóng chảy dưới mặt đất có một cái lỗ hổng cực lớn vỡ ra, sóng nhiệt trùng tạo thành quang quang sáng chói.

Dưới qunag mang này, ở chỗ sâu trong dung nham có một phong ấn dưới lực lượng trùng kích càng lúc càng lớn, rốt cục không chịu nổi mà ầm ầm nổ tung.

- Ha ha, không nghĩ tới Trấn Huyền Tu La ta còn có xuất thế một ngày, bọn tiểu bối, các ngươi phá vỡ phong ấn làm ta đi ra, ta sẽ báo đáp các ngươi. Mà báo đáp này là để cho các ngươi chết một cách nhẹ nhàng a!

Phong ấn rạn nứt, một tiếng cười sắc truyền ra, một đạo lực lượng điên cuồng bắn thẳng ra, sát khí bành trướng mãnh liệt khiến cho hai người Nhiếp Vân ở trên không trung bỗ nhào mấy cái, bên ngoài thân thể rạn nứt, đồng thời điên cuồng phu ra máu tươi.

- Là Tu La cấp Huyền Tiên, tiểu tử. Hôm nay coi như ngươi may mắn, hôm nay ta tạm thời bỏ qua cho ngươi một lần!

Cảm nhận khí tức từ dưới mặt đất vọt lên, hai người đồng thời hiểu ra một việc. Lúc này Huyễn Vũ cũng không thiết tranh đấu với Nhiếp Vân nữa, bàn chân khẽ điểm, quay người bỏ chạy. Mà ngay cả Ngân Vân Khu tu sư Ngũ phẩm tới cùng hắn hắn cũng mặc kệ, trong nháy mắt bỏ chạy biệt tăm biệt tích.

- Khó trách nơi này không có Tu La sát khí, hóa ra đều bị đầu Tu La này cắn nuốt...

Nhìn thấy mặt đất rạn nứt, lại đột nhiên truyền ra lực lượng khổng lồ như thế, trong đầu Nhiếp Vân lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

Tu La có thể phóng thích sát khí, cũng có thể thôn phệ sát khí, lợi dụng sát khí tấn cấp. Nơi này lúc vừa mới tới phát hiện ra không có chút sát khí nào đã làm cho hắn cảm thấy kỳ quái. Vốn hắn tưởng rằng không có biểu hiện của Tu La, hóa ra chăng những có Tu La mà còn là một gia hỏa cường đại! Cường đại đến mức có thể hấp thu sạch sẽ toàn bộ sát khí trong không gian này!

- Đi mau!

Trong lúc đầu hiện lên những suy nghĩ này, Nhiếp Vân cũng biết không thể chần chờ, hai cánh khẽ vỗ, lập tức đi tới trước mặt đám người Hứa Hinh Thiến, tiên lực toàn thân biến ảo thành một bàn tay cực lớn, bắt lấy toàn bộ mọi người.

Sưu!

Đám người Hứa Hinh Thiến còn chưa kịp phản ứng thì đã bị bàn tay này bao phủ vào bên trong, bắn thẳng về phía xa xa.

- Không nên giết ta, không nên...

Đám người Nhiếp Vân còn chưa đi được bao xa thì đã nghe thấy tiếng gào thét vang vọng trong thiên địa. Ngay sau đó là một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng, Khu Tu sư Ngũ phẩm vừa rồi mới chiến đấu với đám người Hứa Hinh Thiến còn chưa kịp phản ứng thì đã nổ thành huyết vụ, bị một bóng người cao lớn từ dưới mặt đất dung nham lao lên nuốt vào trong bụng.

Bóng người này cao lớn hùng tráng, toàn thân ngăm đen, vừa mới xuất hiện thì trong không khí đã nóng bỏng vô cùng, gió nóng tập kích mọi người.

- Khặc khặc, là con mồi đầu tiên khi ta xuất thế, con muốn chạy trốn? Ngươi có thể chạy thoát được sao?

Trấn Huyền Tu La quay đầu nhìn về phía phương hướng đám người Nhiếp Vân đào tẩu, cười khặc khặc. Chi sau vừa thô vừa to

độ nhiên từ trên mặt đất nhảy lên, thân thể cao lớn tựa như ảo ảnh, đuổi theo đám người Nhiếp Vân, tốc độ cực nhanh, so với Nhiếp Vân đang phi hành còn nhanh hơn vài phần.

------oOo------

Chương 1467: Hy sinh vì nghĩa (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Quá nhanh, nếu cứ tiếp tục như vậy nhất định sẽ bị đuổi kịp...

Hai hàng lông mày của Nhiếp Vân thoáng cái dựng thẳng lên.

Nếu như không mang theo đám người Hứa Hinh Thiến đám người thì có lẽ hắn còn có thể đào thoát, nhưng mà mang theo đám người này, muốn thoát khỏi tay Trấn Huyền Tu La này, khả năng rất thấp.

Bất quá bảo hắn bỏ lại mọi người một mình chạy trốn, đây là chuyện không phù hợp với bản tính và phong cách của hắn.

Sưu!

Một đạo điện mang hiện lên, lực lượng cường đại đâm vào sau lưng Nhiếp Vân, đâm rách phòng ngự chi khí và thân thể mạnh mẽ, khiến cho toàn thân chấn động hắn, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

- Nhiếp Vân...

đám người Hứa Hinh Thiến được Nhiếp Vân chộp vào lòng bàn tay, thấy như vậy một màn, tất cả đều có chút lo lắng.

Dùng thực lực của bọn hắn, đương nhiên có thể nhìn ra, nếu như Nhiếp Vân vứt bỏ bọn hắn mà toàn lực đào tẩu, như vậy chắc chắn sẽ không bị thương, mà bây giờ lại bị đánh trúng, tất cả đều là do bọn hắn.

- Ưm?

So với việc mọi người đang khiếp sợ, lo lắng, Nhiếp Vân phun ra một ngụm máu tươi, ngược lại còn cảm thấy thân thể buông lỏng, Bất Diệt Kim Đan trong đầu lần nữa bị hòa tan một tia.

Chỉ bằng vào một tia hòa tan này cũng đã mạnh hơn Mộc sinh chi khí, khiến cho thân thể vốn đã trọng thương của hắn trong khoảnh khắc lập tức khôi phục, thậm chí ngay cả lực lượng cũng có chút.

- Tốt!

Cảm nhận được loại biến hóa này của thân thể, hai mắt Nhiếp Vân càng ngày càng sáng, cánh tay chấn động, ngừng lại trên không trung, bàn tay cực lớn đột nhiên đẩy đám người bên trong ra ngoài.

- Các ngươi đi mau, ta để ngăn cản người này!

Lực lượng của hắn vô cùng cường đại, lần này lại dùng tới thiên phú Thiên thủ sư và uy lực của Ma Ha thần chưởng. Đám người Hứa Hinh Thiến chỉ cảm thấy khí lưu trước mắt quay cuồng, xé rách bầu trời, bay vút về phía trước.

- Nhiếp Vân...

Cảm nhận cảnh tượng trước mắt, trong lòng đám người Từ Thao, Hứa Hinh Thiến rung động, trong mắt có chút chua xót.

Thực lực đầu Tu La này đã đạt tới Huyền Tiên cảnh, chiến lực của đầu này, cho dù là sư phụ của của bọn hắn cũng khó có thể chống lại. Tuy rằng Nhiếp Vân là thiên tài nhưng mà cũng không chống đỡ nổi. Nhưng mà vì cứu bọn họ, đối phương làm việc nghĩa không chùn bước mà vọt tới, đối lập rất rõ ràng với Huyễn Vũ đào tẩu trước đó, khiến cho trong lòng bọn hắn rung động quá sâu.

Đây là đại nghĩa!

Hắn dùng toàn lực đẩy bọn hắn đi như vậy nhất định đã mất đi cơ hội đào tẩu tốt nhất. Nhất định sẽ phải chiến đấu với Tu La Huyền Tiên cảnh, cho dù không phải chết thì kết quả cũng không xê xích gì nhiều.

- Nhiếp Vân, ta từng cười nhạo ngươi, thậm chí tới nay còn muốn giết ngươi, mà ngươi lại không kể hiềm khích lúc trước, đại nhân đại nghĩa, cứu chúng ta. Nếu như ngươi có thể còn sống Lưu Nguyên ta nguyện ý làm trâu làm ngựa, báo đáp ân tình của ngươi!

Đột nhiên, Lưu Nguyên bị Nhiếp Vân đánh thành đầu heo cũng quỳ xuống trên không trung, nước mắt giàn giụa.

Tuy rằng miệng lưỡi hắn có chút ti tiện, trong lòng lại không xấu, hành động vừa rồi của Nhiếp Vân đã triệt để rung động hắn, khiến cho hắn không phản bác được, cảm động không thôi.

- Nhiếp Vân là người đại nghĩa, giữa hắn và chúng ta cũng không quá quen thuộc, hoàn toàn có thể lựa chọn rời đi. Thế nhưng hắn lại lựa chọn một mình đối kháng Tu La, để cho chúng ta đào tẩu, ta biết lúc trước ta không có nhìn nhầm hắn mà...

hai mắt Hứa Hinh Thiến cũng có chút mơ hồ, nhớ tới tràng cảnh ở một chỗ với Nhiếp Vân ở Cửu Dương sơn lúc trước, tim nàng như bị đao cắt.

- Đúng vậy, hắn là người đại nghĩa, nhất định sẽ không xảy ra vấn đề gì. Chúng ta cũng nhanh chóng đào tẩu đi thôi. Bằng không sẽ cô phụ ý tốt của hắn!

Từ Thao lên tiếng cắt đứt mọi người đang cảm kích, hắn vung tay lên.

- Đúng!

Lúc này lực lượng mà Nhiếp Vân đẩy ra đã cạn, mọi người cảm thấy một cỗ lực lượng nhu hòa đẩy bọn hắn lên mặt đất, xem ra lại là thủ đoạn của Nhiếp Vân.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chỗ bọn hắn vừa mới rời đi đã bắt đầu chiến đấu, mặt đất có bụi mù bay lên, lan tràn ra khắp không trung, như là một lá chắn bao phủ toàn bộ sân khấu, không cho bất luận một ai nhìn vào vậy.

Rầm rầm rầm!

Ở giữa chiến trường, cánh tay Nhiếp Vân xoay quanh, tạo thành vòng tròn, liên tục đánh ra mấy chục quyền. Mỗi một quyền đều mang theo uy thế và lực lượng khai thiên, mấy chục quyền trọng điệp, quyền ảnh ngưng tụ, chấn vỡ từng tầng không gian.

- Thú vị, muốn hy sinh vì nghĩa, ta thích nhất giết gia hỏa là một trang hảo hán như ngươi!

Trấn Huyền Tu La cười khặc khặc, trong lúc da mặt co rúm, ngón tay khô gầy chỉ về phía trước, Tu La sát khí trước mặt quay cuồng sôi trào, trong nháy mắt hội tụ thành một đạo đao mang, quang mang lạnh lùng uy nghiêm, bổ xuống phía dưới.

Ầm ầm!

Nhiếp Vân đánh ra mấy chục đạo quyền pháp va chạm với đao quang. Mấy chục quyền pháp như là sứ, bắt đầu tan vỡ từng tầng, không có một chút năng lực chống cự nào.

Phanh!

Lực lượng còn lại của đao quang lần nữa đánh vào trên người Nhiếp Vân, khiến cho nội tức của hắn hỗn loạn, miệng, mũi, con mắt, lỗ tai đều có máu tươi phun ra.

- Muốn giết ta, bằng vào lạoi công kích này còn chưa đủ!

Toàn thân Nhiếp Vân chấn động, máu tươi ngừng phun, khí thế đang tăng lên, dường như không bị tổn thương chút nào, cả người to lớn cao ngất, giống như Chiến Thần Bất Tử Bất Diệt vậy.

Chân bước về phía trước một bước, bước qua khoảng cách mấy trăm thức, khí lãng như dời non lấp biển ngăn cản Tu La sát khí chung quanh ở bên ngoài, hai tay biến thành màu vàng, đột nhiên đánh về phía trước.

Sưu Sưu Sưu…

Kim Diễm chỉ nóng bỏng mà điên cuồng, Thất Sát chỉ thì sát khí, sát tâm, sát hồn, sát phách, sát ý, sát thần, sát đạo! sát thiên hạ!

Đẩy đám người Hứa Hinh Thiến đi, một mình Nhiếp Vân đối mặt với Tu La Huyền Tiên cảnh. Dường như tâm cảnh đã có đột phá, cả người như trở nên cao lớn, lực lượng như dời sông lấp biển, khí thế càng ngày càng mạnh.

- Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ? Ngươi là hậu nhân của Vô Địch Tiên Quân?

Nhìn thấy Nhiếp Vân đánh ra hai đại tuyệt chiêu, Trấn Huyền Tu La không còn vẻ khinh thị như vừa rồi nữa, hai mắt bắt đầu híp lại...

- Vô Địch Tiên Quân?

Nhiếp Vân chưa từng nghe qua cái tên này, bất quá từ cái tên đã biết rõ là một người danh khí kinh người, có một không ai kim cổ.

Vô Địch, thiên hạ ai có thể làm được vô địch chính thức cơ chứ? Chỉ sợ không

có người nào có thể hoàn thành được!

------oOo------

Chương 1468: Đại chiến Tu La Huyền Tiên cảnh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Răng rắc! Răng rắc!

Trong lúc suy nghĩ, hai tuyệt chiêu Kim Diễm chỉ, Thất Sát đồng thời đánh vào trên người Trấn Huyền Tu La, bị hắn mở miệng nuốt trọn.

- Tuy rằng giống, nhưng dường như không phải là công pháp của Vô Địch Tiên Quân, toàn bộ truyền nhân hậu đại của Vô Địch Tiên Quân không có thiên phú đặc thù. Bởi vì bọn hắn muốn bằng vào

lực lượng của mình ngưng tụ đan điền vô địch, vô địch thiên hạ. Trên người của ngươi chí ít có mấy chục thiên phú loại đặc thù, như vậy cũng không phải là người của bọn hắn, đã như vậy thì chết đi cho ta!

Trấn Huyền Tu La vung quỷ trảo lên, Thiên Địa sôi trào, nhật nguyệt không còn không ánh sáng, Tu La sát khí hình thành lực lượng, tạo thành một vòng xoáy, tựa như lôi đình cửu châu, hồi xuân đại địa, không thể ngăn cản, không thể tránh né.

- Tốt!

Đối mặt với công kích của đối phương, Nhiếp Vân lơ lửng không trung, đột nhiên xông lên về phía trước, hai tay khép lại, tạo thành một vòng tròn, đồng thời ngửa mặt lên trời thét dài, lực lượng ngập trời.

Ầm ầm!

Tu La sát khí đầy trời như tìm được điểm tới, điên cuồng trùng kích vào trong cơ thể hắn, bị hắn thôn phệ.

- Thôn phệ nguyên khí, ngươi là nguyên khí sư?

Trấn Huyền Tu La sững sờ, hai mắt lập tức tỏa sáng, khó có thể ngăn chặn sát ý trần trụi trong lòng.

Thứ mà Nhiếp Vân đang thi triển chính là thiên phú Nguyên khí sư.

Thiên phú Nguyên khí sư bài danh thứ chín, sau khi tới Linh giới, vì phòng ngừa bị người ta phát hiện cho nên Nhiếp Vân không dám thi triển. Lúc này tình cảnh nguy cấp cho nên hắn cũng bất chấp nhiều như vậy, trực tiếp thi triển ra, tuy rằng động tác rất mịt mờ, thoạt nhìn giống như công pháp nào đó, nhưng mà không giấu diếm được đầu Tu la trước mắt này, bị hắn nhận ra được.

Nếu như nói thiên phú đặc thù tương ứng với một vạn đại đạo, do đại đạo diễn hóa mà thành. Như vậy Tu La chính là từ hủy diệt đại đạo mà tới, sinh mệnh đặc thù, hỗn loạn càn khôn, điên đảo âm dương, thích nhất thôn phệ siêu cấp cường giả có được thiên phú

đặc thù.

Nguyên khí sư, siêu cấp thiên phú bái danh thứ chín, đối với Tu La mà nói, tuyệt đối là vật đại bổ. Cho nên ngay khi nhận ra Nhiếp Vân là tu luyện giả loại thiên phú này, sát cơ trong mắt hắn càng ngày càng mạnh.

Phù!

Nhiếp Vân thi triển thiên phú Nguyên khí sư thôn phệ sạch sẽ công kích ngập trời, áp lực toàn thân yếu bớt, hắn mở mắt, nhìn thấy sát cơ trong mắt Trấn Huyền Tu La, hai mắt nheo lại.

Trấn Huyền Tu La muốn giết hắn, hắn cũng muốn giết người này. Nếu như có thể đánh chết rồi thôn phệ, chỉ sợ hắn có thể lập tức đột phá Thiên Tiên cảnh giới, trùng kích La Tiên cảnh. Thậm chí nếu như chuẩn bị tốt còn có thể trực tiếp trùng kích Niết Bàn lần thứ bảy, đạt tới cảnh giới rất cao.

Người khác điên cuồng tấn cấp như vậy thì lực lượngsẽ phù phiếm, làm cho sau này muốn tấn cấp càng ngày càng khó khăn. Nhưng mà hắn thì khác, thân là Võ đạo sư, nếu như ngay cả loại tai họa ngầm này còn không trừ hết được, như vậy cũng không xứng là thiên phú đặc thù xếp trong top mười.

- Tên này có thực lực Huyền Tiên cảnh, cho dù chỉ là sơ kỳ, nhưng mà sức chiến đấu tuyệt đối có thể so với cường giả đỉnh phong, giao đấu sinh tử với hắn nhất định ta sẽ phải chết, phải nghĩ ra được một biện pháp...

Tuy rằng tâm trí Nhiếp Vân đặt vào đột phá, nhưng mà ở sâu trong lòng vẫn phân ra một tia cảm giác, hắn biết bằng vào thực lực bây giờ của mình thật sự không phải đối thủ của tên Tu la trước mắt này.

Thực lực hai người thực sự hơn kém quá lớn, nếu tính sức chiến đấu đơn thuần mà nói... trọn vẹn kém hai cấp bậc lớn, loại chênh lệch này không đơn thuần dùng vũ dũng là có thể giải quyết được.

Chiến đấu, không riêng gì bằng vào khí lực mà còn phải muốn động

não.

- Ồ? Tiểu tử ngươi không chạy? Hắc hắc, không phải ngươi vừa đột phá hay sao? Không bằng dẫn tai họa về chỗ khác a...

Ngay khi Nhiếp Vân đang trầm tư, đột nhiên trong lúc Thiên nhãn lập loè đã thấy một bóng người lén lên, chính là Huyễn Vũ vừa rồi mới đào tẩu.

Lúc này Huyễn Vũ đang trốn đằng sau một mô đất mất trăm thước, đang lặng lẽ nhìn hắn chiến đấu với Trấn Huyền Tu La, dường như định ngư ông đắc lợi, đục nước béo cò.

Lần này tới đây, mục đích là vì đánh chết Tu La thu hoạch điểm tích lũy, hiện tại đội ngũ của hắn trừ một mình hắn ra đã tử vong toàn bộ, muốn chiến thắng thì cũng chỉ có thể nhân cơ hội này mà thôi

Từ điểm này có thể thấy được tiểu tử này không hề giống biểu hiện không sao chịu nổi vừa rồi, lòng dạ rất thâm sâu.

Bất quá, cho dù người này nằm mơ cũng không đoán không được, tuy nhiên che dấu vô cùng tốt, nhưng mà Nhiếp Vân có được thiên phú Thiên nhãn, chỉ cần liếc mắt là có thể dò xét ra hành tung và phương vị cụ thể của hắn.

- Trong sáu loại thiên phú bài danh trong top một trăm của Huyễn Vũ còn có một Ám Sát sư. Ám Sát sư giỏi về che dấu, hắn ta dám trốn tránh ở chỗ này, không có trốn đi, chỉ sợ bản thân đang dựa vào thứ này, thậm chí còn muốn đánh lén ta...

Nhìn thấy vị trí cụ thể của đối phương, Nhiếp Vân hiểu ra.

Sáu loại thiên phú đặc thù của Huyễn Vũ là Duệ Kim sư, Ảo Cảnh sư, Hàn Băng sư, Ám Sát sư, Đại Lực sư, Phòng Ngự sư!

Ám Sát sư am hiểu ám sát, che dấu, trốn ở chỗ tối rồi cho người ta một kích tất sát. Hắn ta đã tự tin không trốn đi như vậy, nhất định là muốn dựa vào thiên phú này, hoặc là giết chết mình, hoặc là muốn giết chết đầu Tu La này.

Đương nhiên, trong mắt hắn Nhiếp Vân nhất định phải chết, cho nên suy nghĩ muốn đánh lén đầu Tu La nghĩ này nhiều hơn.

- Trấn Huyền Tu La đúng không! Ngươi đoán không sai, ta đích thật là Nguyên khí sư! Kẻ có được thiên phú đặc thù bài danh top mười, mỗi một người đều là thiên chi kiêu tử, ta cũng như vậy. Tuy rằng bây giờ thực lực bây giờ kém ngươi rất xa, nhưng mà có một bộ võ kỹ, cường đại đến cực điểm, nếu như ngươi có thể tiếp được, như vậy muốn chém muốn giết tùy ngươi định đoạt!

Chuyện nhìn thấy Huyễn Vũ ẩn nấp chỉ là chuyện trong nháy mắt, trong đầu Nhiếp Vân đã nghĩ rađối sách, hắn đứng lơ lửng trên không trung, cao giọng mở miệng nói.

- Để cho ngươi thời gian thi triển vũ kỹ mạnh nhất? Khặc khặc, Tu La chúngta không có ngu xuẩn như vậy, sẽ không cho người khác cơ hội!

Trấn Huyền Tu La như nghe thấy chuyện nực cườin hất trên thế gian, trong mắt hiện lên vẻ cười nhạo, bàn tay quỷ mở ra, phát ra tiếng vang xì xì, vươn tay chộp về phía Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 1469: Đại chiến Tu La Huyền Tiên cảnh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hừ!

Thấy động tác của Trấn Huyền Tu La, ánh mắt Nhiếp Vân trở lên lạnh lùng.

Vốn tưởng rằng tên này có kiêu ngạo của cấp bậc Huyền Tiên, như vậy mới khiến cho hắn có cơ hội tích góp Nguyên Khí Đạn từng tí một. Hiện tại xem ra, đối phương căn bản không ngốc như vậy, mà còn trực tiếp động thủ.

Bất quá, loại tình huống này hắn đã sớm liệu được, thân thể cao

lớn mạnh mẽ bành trướng, Lực lượng cường đại mới vừa rồi hắn rút ra từ Nguyên khí đan lại lần nữa bị hắn dẫn phát ra từ trong không gian không biết tên, hay tay giao hòa, đột nhiên kích phát.

Oanh!

Năng lực cường đại nhất của nguyên khí đan điền chính là cắn nuốt sạch sẽ công kích của người khác, sau đó trọng điệp lên công kích của chính mình, tiến hành phản kích.

Lấy đạo của người trả lại cho người!

- Không ngờ ngươi lại đem thiên phú nguyên khí phát huy đến hình thái thứ ba, rất tốt, ngươi càng mạnh thì ta lại càng muốn ăn ngươi!

Đối mặt với công kích xé trời xé đất, ánh mắt Trấn Huyền Tu La ngày càng sáng lên, miệng gào rú một tiếng. Quỷ trảo trong nháy mắt trở nên dài hơn, nhẹ nhàng vẽ một cái, đao mang hiện lên, ẩn chứa chân ý đại đạo, mang theo uy thế không thể ngăn cản và lực lượng khôn cùng va chạm với công kích mà Nhiếp Vân vừa mới đánh ra.

Hai đại công kích đều là thứ hắn thi triển ra, với hắn mà nói không tính là quá khó khăn. Trong nháy mắt, hai đại tuyệt chiêu va chạm, tiêu tán trong thiên băng địa liệt, hóa thành từng đoàn từng đoàn khí lưu cuồng bạo, chấn ngọn núi trên mặt đất thành bụi phấn.

- Ha ha, mời ngươi đứng đây chơi, ngại quá, ta đi trước!

Một chiêu đối kháng, kinh thiên động địa, Nhiếp Vân thừa cơ quay người bỏ chạy, Phượng Hoàng chi dực phối hợp với thiên phú Phong hành sư, thiên phú Thiên Hành sư, tốc độ như là tật phong. Thân thể như tia chớp, nhanh chóng bay về phía trước.

Mà phương hướng này chính là chỗ mà Huyễn Vũ kia lẩn trốn.

- Đi? Ngươi cho rằng mình còn đi được sao?

Trấn Huyền Tu La cũng không cho rằng Nhiếp Vân có thể đào tẩu, bàn chân hắn dậm mạnh lên mặt đất rồi đuổi theo, đồng thời bàn

tay lớn lần nữa chộp một cái.

Phanh Phanh Phanh Phanh!

Khí lãng bao quanh hắn bạo tạc, nổ tung, khí kình khí kình cường đại trọng điệp lại một chỗ, tạo thành một đạo mây đen phá không, nhanh chóng đuổi theo Nhiếp Vân.

- Nguyên khí đan điền, thôn phệ, di chuyển!

Nhiếp Vân không dừng lại chút nào, tay phải chộp về phía sau một cái, lực lượng của Nguyên khí đan điền lần nữa được thi triển ra. Trong lòng bàn tay hình thành một vòng xoáy khổng lồ, đem lực lượng vọt tới lập tức thôn phệ, khẽ quấn quanh thân thể rồi lại bắn ra dọc theo tay trái.

Phương hướng chỗ tay trái của hắn cũng không phải là Trấn Huyền Tu La mà là nơi Huyễn Vũ ẩn thân!

Mục đích hiện tại của hắn chính là muốn bức đối phương hiện thân!

Ầm ầm!

Lực lượng của Trấn Huyền Tu La quá mức cường đại, cho dù Nhiếp Vân có nguyên khí đan điền thì vẫn cảm thấy ngực khó chịu vô cùng,, cánh tay lần nữa nổ tung, cả người giống như sắp bị xé rách.

Bất quá trả giá lớn, thu hoạch cũng lớn, cưỡng ép thôn phệ lực lượng mà thân thể khó có thể thừa nhận khiến cho Bất Diệt Kim Đan lần nữa lại bị hòa tan một tia. Tuy rằng vẫn không khiến cho thân thể hắn biến thành Bất Tử chi thân, nhưng mà thân thể lại dung hợp thêm không ít dược lực, sinh cơ càng thêm tràn đầy, tốc độ khôi phục thương thế nhanh hơn.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, lần này hắn mượn lực, dùng lực lượng trùng kích cường, lập tức phóng tới nơi mà Huyễn Vũ ẩn thân. Mô đất kia dưới lực lượng cuồng bạo đánh vào tức thì nổ tung, hóa thành tro bụi.

Sưu!

Một đạo kiếm quang lạnh lùng mà âm trầm từ một nơi nhìn không thấy đột nhiên xuất hiện, bắn thẳng về phía Trấn Huyền Tu La, quỷ dị khó lường.

Huyễn Vũ ẩn nấp sau mô đất đã xuất thủ!

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới mình che dấu sâu như vậy lại bị Nhiếp Vân phát hiện ra. Hắn đành phải cố nén tức giận, đột ngột ra tay.

Lần đánh lén này, kiếm khí như mê huyễn, phiêu hốt bất định, khiến cho người ta khó có thể nắm bắt, lại giống như mây trên trời, không tim thấy căn nguyên. Đột ngột xuất hiện. Cho dù là Trấn Huyền Tu La thực lực mạnh mẽ tới cực điểm, nhưng mà vẫn cảm thấy sau lưng xuất hiện mồ hôi lạnh.

- Chết!

Quát lên một tiếng cuồng bạo, hai tay Trấn Huyền Tu La như là cái kéo, đánh vào nhau, ngăn cản công kích của đối phương.

- Ngăn cản không được đâu, diễm hỏa thiêu đốt!

Thấy hai người giao chiến, Nhiếp Vân đột nhiên quát lên một tiếng, Tiên Âm vang dội, âm thanh chấn động trời cao. Cùng lúc đó, hai tay hắn chộp một cái vào nham thạch nóng chảy bên dưới, hai đầu Dung Nham Hỏa long Ngay dưới sự khống chế của Diễm hỏa chi khí đã bị bắt tới, theo sát kiếm quang của Huyễn Vũ đánh về phía Trấn Huyền Tu La.

- Chỉ bằng hai người các ngươi cũng muốn làm tổn thương ta sao? Nằm mơ!

Trấn Huyền Tu La không nghĩ tới Nhiếp Vân lại phối hợp với người nọ ăn ý như vậy. Thiên phú Tiên Âm phối hợp với Dung Nham Hỏa long hoàn mỹ, lại thêm Huyễn Vũ đánh lén. Hai đại công kích cùng bắn tới, cho dù hắn có thể tránh thoát được một đạo thì đạo còn lại cũng khó tránh né được, hai mắt đỏ thẫm, sát khí toàn thân cuồn

cuộn, không chút sợ hãi.

Đường đường là Tu La Huyền Tiên cảnh lại bị hai cái tiểu bối ngay cả Huyền Tiên cũng không phải bức bách thành như vậy. Chuyện này khiến cho hắn cảm thấy mất mặt rất lớn, lửa giận ngút trời.

- Nằm mơ? Có phải nằm mơ hay không ngươi sẽ lập tức biết được, Lôi Điện thạch!

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, vận chuyển thiên phú thần thâu, một khối Lôi Điện thạch nhỏ bằng nắm tay bắn về phía Trấn Huyền Tu La.

Sưu sưu sưu.

Lôi Điện thạch va chạm với Trấn Huyền Tu La, một cỗ lôi điện lực đột nhiên trùng kích khiến cho toàn thân Trấn Huyền Tu La cứng đờ.

Lôi Điện thạch này cho dù là cường giả Kim Tiên cảnh đột nhiên đụng phải cũng không chịu nổi Lôi điện lực cuồng bạo trong đó. Mà Trấn Huyền Tu La này bất quá chỉ là cường giả Huyền Tiên cảnh mà thôi. Tinh thần trong nháy mắt lại thất thần.

Phốc!

Vào lúc này, kiếm quang của Huyễn Vũ đã đâm trúng bàn tay đối phương, lực lượng đặc thù của Kim vân Khu Tu sư Ngũ phẩm ẩn chứa bên trong lập tức hòa tan bàn tay hắn.

Huyễn Vũ ám sát phối hợp với Nhiếp Vân nắm bắt thời cơ, không ngờ lại khiến cho Tu la cảnh giới Huyền Tiên cảnh Tu La đều bị thương!

- A... Tất cả đều phải chết cho ta!

Một tiếng gầm rú thê lương vang vọng, mái tóc của Trấn Huyền Tu La tung bay, như sắp phát điên, lực lượng toàn thân bắn ra, như là Chiến Thần, lực lượng mãnh liệt vô cùng. Hai mắt đỏ tươi như là biển rộng, muốn bao phủ toàn bộ không gian này.

------oOo------

Chương 1470: Hợp tác (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa rồi tuy rằng thương thế không lớn, nhưng mà đối với Tu La cao ngạo như hắn mà nói, tuyệt đối là một chuyện vô cùng nhục nhã không thể tha thứ dễ dàng!

Ầm ầm!

Một đạo khí lưu nhanh chóng chạy về phía trước, không gian như không chịu nổi gánh nặng mà phát ra tiếng răng rắc. Dường như có thể tùy thời sụp đổ, lực lượng nóng bỏng bắn ra thành vô số đạo quang mang, phủ lên trên người Trấn Huyền Tu La, khiến cho hắn trở thành tồn tại như một vị thần.

- Đi!

Nhìn thấy loại này tình cảnh Nhiếp Vân đã biết rõ tên Tu la này thực sự tức giận. Vừa rồi hắn ta mang theo tâm lý chơi mèo vờn chuột với hắn, mà bây giờ đối phương đã triệt để tức giận, giống như Lôi Thần, một khi bị đánh trúng, cho dù có không chết thì cũng không sai biệt lắm là bao!

Lúc này hắn không muốn đứng lại thêm một giây nào mà nhanh chóng quay người bỏ chạy.

Lần này hắn không dám giữ lại chút nào, ngay cả thiên phú Lôi Điện sư cũng được thi triển đi ra. Bản thân hóa thành một đạo thiểm điện, bắn thẳng về phía xa xa, Lôi Âm nổ vang, thiên địa rung động lắc lư.

Tốc độ của hắn cực nhanh, nhưng mà còn ccó người tốc độ nhanh hơn hắn. vừa mới bay được mười dặm thì một bóng người đã dùng tốc độ nhanh hơn vượt qua hắn. Hắn nhìn qua, nhịn không được sửng sốt.

Bởi vì người này chính là Huyễn Vũ!

Lúc này hai mắt Huyễn Vũ nhắm nghiền, khóe miệng không ngừng có máu tươi tràn ra. Rất rõ ràng không phải là tự mình bay tới, mà là bị người ta tát bay!

Quay đầu nhìn lại thì Nhiếp Vân đã hiểu.

Vừa rồi vừa nhìn thấy nguy hiểm người này lập tức quay người bỏ chạy, tuy rằng Huyễn Vũ có không ít thiên phú, nhưng mà tốc độ lại kém xa hắn. Người này bị Trấn Huyền Tu La nổi giận đánh trúng, chỉ thoáng cái đã biến thành như vậy, không có trực tiếp mất mạng cũng coi như phúc lớn mạng lớn a.

- Tới đây!

Nhìn thấy thương thế của đối phương như vậy, con mắt Nhiếp Vân sáng ngời, bàn tay khẽ lăng không chộp tới.

Trên người Huyễn Vũ có thiên phú Duệ Kim sư, Ảo Cảnh sư, Hàn Băng sư. Ba thứ này hắn nhất định phải có được. Không thể để cho đối phương chết ở đây được.

- Ngươi muốn nhân lúc cháy nhà đi hôi của sao? Hừ, tuy rằng ta trọng thương, nhưng mà ngươi muốn giết ta cũng không có dễ dàng như vậy đâu!

Bàn tay còn chưa tới trước mặt đối phương thì Huyễn Vũ đang trọng thương đột nhiên mở to mắt ra. Hai hàng lông mày nhướng lên, bắn ra quang mang lạnh lùng chói lọi, lòng bàn tay khẽ lật. Một cái ngọc bài hiện lên trong lòng bàn tay hắn, dường như chỉ cần Nhiếp Vân dám động thủ với hắn thì hắn sẽ không chút do dự lập tức bóp nát ngọc bài.

Thiên nhãn quét qua, Nhiếp Vân đã nhận ra được vật này.

Ngọc bài này là thứ có tính bạo tạc, một khi bóp nát tương đương với cường giả La Tiên cảnh đỉnh phong tự bạo, cho dù thực lực của hắn bây giờ không kém, nhưng mà cũng khó có thể may mắn thoát khỏi.

Bất quá, nếu như thực sự bóp nát, Nhiếp Vân không sống khá giả nhưng Huyễn Vũ này nhất định sẽ phải chết. Dưới tình huống ném chuột sợ vỡ bình, nhất định đối phương còn chưa dám tùy ý bóp nát.

Về phần vì sao đối phương không ném ngọc bài này về phía Trấn Huyền Tu La, chỉ sợ hắn cũng biết, vật như vậy có thể bạo tạc ảnh hưởng tới đối phương hay không cũng khó mà nói được. Cho dù có thể bạo tạc, chỉ sợ cũng không tạo ra được tổn thương đáng kể, ngược lại còn đánh rắn động cỏ, không có một chút hiệu quả bất ngờ nào.

- Ha ha, ngươi nghĩ nhiều rồi, giữa chúng ta mặc dù có cừu hận, nhưng mà bây giờ không phải là lúc tranh đấu. Như vậy sẽ khiến cho đầu Tu La này có cơ hội làm ngư ông đắc lợi. Ta thấy không bằng chúng ta hợp tác, cùng có lợi a. Chẳng những có thể giữ được tính mạng, tránh được đuổi giết mà có lẽ còn có thể chuyển bại thành thắng, giết chết đầu Tu La này nha!

Thấy đối phương cũng không hôn mê, thậm chí còn có năng lực chiến đấu, trong lòng Nhiếp Vân thở dài một tiếng, thầm nghĩ một tiếng đáng tiếc, chỉ là ngoài mặt lại vừa cười vừa nói.

Kỳ thật tiểu tử này không chết là tốt nhất, nếu như để một mình hắn đối phó với đầu Tu La này mà nói… Như vậy thực sự không chống lại được.

- Tốt!

Huyễn Vũ cũng là người quyết đoán, biết rõ nếu như không đáp ứng, dùng sự cường đại của đối phương thì hắn cũng chỉ có thể nhận mệnh mà thôi. Lúc này hắn cắn răng một cái, khẽ gật đầu.

- Trong ngực ta có một cái bình ngọc, bên trong có một khỏa đan dược, ngươi lấy ra giúp ta, để cho ta khôi phục thể lực. Bằng không hai chúng ta ai cũng đừng mong trốn thoát!

Trước khi thương nghị, Huyễn Vũ nhìn về phía Nhiếp Vân nói.

- Đan dược? Không cần, cho ngươi!

Nhiếp Vân biết rõ lúc này hoàn toàn không phải là thời điểm tranh đấu cho nên mới cười khẽ một tiếng. Ngón tay bắn ra, một đạo Mộc sinh chi khí dọc theo kinh mạch đối phương chui vào.

- Mộc sinh chi khí? Ngươi là Mộc sinh sư...

Mộc sinh chi khí vừa tiến vào cơ thể Huyễn Vũ thì thân thể hắn đã vang lên mấy tiếng răng rắc rồi khôi phục phân nửa. Sau nửa hô hấp thì tinh khí thần đã triệt để khôi phục, nội thương ngoại thương đều được chữa tốt.

Cảm nhận được biến hóa của thân thể, rốt cuộc Huyễn Vũ cũng biết tiểu tử trước mắt này có thiên phú đáng sợ đến cỡ nào, hai mắt hắn trợn tròn.

- Trước tiên không cần phải nói nhiều, chúng ta tiến xuống dưới đất, Trấn Huyền Tu La kia sắp đuổi tới nơi rồi!

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trấn Huyền Tu La đã đi tới sau lưng, Nhiếp Vân biết rõ lúc này không phải là lúc nói tới những điều này. Lúc này hắn đánh một đạo Địa hành chi khí vào trong cơ thể đối phương, lại dẫn đầu chúi xuống, chui vào trong lòng đất.

Thế giới Tu La này cho dù không có Tu La sát khí, nhưng mà lại rộng lớn vô cùng. Nếu như cứ chạy như điên về phía trước, như vậy sẽ bị mệt chết, đồng thời cũng không chịu nổi công kích của đối phương. Như vậy còn không bằng đi lối tắt khác, lợi dụng thiên phú Địa hành sư chui xuống dưới đất.

Tuy rằng không biết phía dưới này rốt cuộc có cái gì, nhưng mà đầu Tu La này đã có thể từ dưới đất chui lên, như vậy nhất định có càn khôn khác. Nhất định không phải là mặt đất đơn giản như bề ngoài.

Nhiếp Vân suy nghĩ cẩn thận những điề unày, Huyễn Vũ cũng hiểu ra, cho nên hắn cũng thả người theo sát Nhiếp Vân. Vận chuyển Địa hành chi khí, cả hai chui xuống mặt đất rồi biến mất không thấy gì nữa.

- Đáng giận, hôm nay cho dù đuổi tới chân trời góc biển thì ta cũng phải bắt được các ngươi. Làm cho các ngươi biết đắc tội với một bán bộ Tu La hoàng sẽ phải trả một cái giá lớn như thế nào!

------oOo------

Chương 1471: Hợp tác (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trấn Huyền Tu La thấy hai người cùng nhau biến mất, tức giận tới mức liên tục mở miệng chửi bới. Bàn chân cực lớn đạp mạnh vào mặt đất, trên mặt đất lập tức xuất hiện cái lỗ cực lớn, thân thể hắn tung lên, theo sát hai người, chui vào trong.

- Dưới mặt đất tất cả đều là dung nham?

Vừa mới xuống đất, Nhiếp Vân lập tức nhìn thấy bên dưới mặt đất.

Phía dưới mặt đất, không ngờ đại bộ phận đều là thế giới dung nham, nhiệt độ cực nóng bắt đầu bốc hơi... Dường như tùy thời đều có thể bạo động, khiến cho mặt đất biến thành biển lửa.

- Ồ, những dung nham này là năng lượng duy trì trận pháp, đây là trận pháp gì? Thật là kỳ quái...

Tuần tra tới lui trong mặt đất một hồi, một trận pháp cực lớn xuất hiện trước mặt hai người, trận pháp đã tàn phá không còn đầy đủ, rất hiển nhiên vừa rồi Trấn Huyền Tu La đã phá vỡ nơi này, từ trong đó trốn ra.

- Đây là đại trận do Khu Tu sư cao cấp bố trí, có thể trấn áp Tu La, khiến cho bọn chúng không thể hấp thu năng lượng, không có cách nào tu luyện! Thế nhưng lúc trước Tu La không thể ngăn cản đại trận mà Khu Tu sư bố trí. Chỉ là, vừa rồi khi chúng ta chiến đấu đã không cẩn thận xé rách đại trận, cho nên mới khiến cho đầu Tu La này chui ra!

Huyễn Vũ kiến thức rộng rãi, khẽ nói.

- Khu tu đại trận?

Tuy rằng đã tiếp nhận truyền thừa của Bắc Đẩu Tinh Quân, nhưng mà Tinh Quân dù sao cũng là nhân vật không biết từ bao nhiêu năm trước. Thời gian đã trôi qua dài như vậy, Linh giới cũng có phát triển nhảy vọt, rất nhiều thứ hoàn toàn bất đồng so với trước kia, ít nhất khu tu đại trận này trước đó hắn chưa bao giờ thấy qua.

Bất quá, cho dù là lần thứ nhất nhìn thấy trận pháp này. Nhưng mà khi nghe được lời Huyễn Vũ nói Nhiếp Vân hay không nhịn khẽ gật đầu.

Xem ra trận pháp này hoàn toàn có được loại công hiệu này. Nếu không, cũng không có khả năng khiến cho Trấn Huyền Tu La thực lực mạnh hơn bọn họ nhiều lại không phá giải được. Ngược lại còn bị hắn xé rách, cho nên mới gây ra tai họa này.

- Khu tu đại trận này là do ai bố trí? Cường giả mạnh nhất của Quận Tân thành cũng tựu sư phụ Tô Dương của ngươi và Tiếu Đằng đạo nhân a!

Nhiếp Vân hỏi.

Người thực lực mạnh nhất trong Quận Tân thành không có ai khác ngoài Tô Dương và Tiếu Đằng đạo nhân, chẳng lẽ trận pháp này là do hai người bọn họ liên thủ bố trí hay sao?

- Phân bộ Khu Tu tháp bình thường chỉ cắt cứ một Khu Tu sư Lục phẩm là đủ, mà Quận Tân thành lại có hai, kỳ thật chính là vì phong ấn này mà ra. Phong ấn này cũng không phải do hai người bọn họ bố trí, mà là do cao nhân Khu Tu tháp lưu lại, mục đích rất đơn giản, cũng không phải phong ấn Trấn Huyền Tu La này, mà là mà là Cổ chiến trường ở đây!

Dường như Huyễn Vũ biết rõ rất nhiều chuyện cho nên, lạnh lùng nói.

- Cổ chiến trường?

Lần này tới phiên Nhiếp Vân nghi hoặc hỏi.

Nếu là chiến trường, như vậy nhất định đều là người chết, người chết thì có cái gì mà phải sợ hãi chứ? Còn cần cao nhân Khu Tu tháp bố trí phong ấn, tốn một cái giá lớn để lại hai vị vị Khu Tu sư lục phẩm trấn thủ hay sao?

- Cổ chiến trường này là nơi kết nối giữa Linh giới và Đạo giới, quan trọng vô cùng. Tuy rằng bên trong không có bao nhiêu Tu La lợi hại, nhưng lại liên quan tới hai giới, không thể có nửa điểm sơ xuất!

Huyễn Vũ khẽ nói.

- Điểm kết nối giữa Linh giới và Đạo giới?

Nhiếp Vân giống như hòa thượng không sờ nổi đầu mình, không hiểu rõ.

- Đã đến rồi!

Bất quá còn không đợi Nhiếp Vân nói ra điểm nghi hoặc của mình thì lại nghe thấy một đạo thanh âm nhàn nhạt vang lên, hắn ngẩng đầu nhìn về phía trước. Chỉ thấy một chiến trường cổ xưa xuất hiện ở trước mắt hắn.

Chiến trường này ở chỗ sâu nhất trong dung nham, giống như tồn tại độc lập, vừa giống như khảm nạm bên trong thế giới dung nham, quỷ dị không nói nên lời.

Chiến trường này khác với chiến trường lúc trước hắn từng thấy, không có Tu La sát khí nồng hậu dày đặc tới cỡ nào, đồng thời còn mang theo vẻ cổ xưa. Một ít kiến trúc nguy nga sụp đổ còn lại một nửa, thể hiện trình độ phồn hoa trước chiến loại rất rõ ràng.

- Nơi này là Cổ chiến trường? Quá lớn...

Giương mắt nhìn qua, toàn bộ chiến trường rộng rãi rộng lớn, nhìn không thấy điểm cuối cùng, Nhiếp Vân không khỏi tán thưởng một

câu.

- Cỗ chiến trường rất tĩnh lặng, cho dù đầu Tu La kia đi tìm thì cũng cần một ít thời gian mới có thể tìm được. Như vậy chúng ta hợp tác chấm dứt! Ngươi đã cứu ta, lần này ta không thể giết ngươi, bất quá lần sau khi chúng ta gặp lại… hừ!

Đột nhiên Huyễn Vũ hừ lạnh một tiếng, thân thể như cá bơi vào trong nước, chỉ trong chốc lát đã biến mất không thấy gì nữa.

- Hợp tác chấm dứt?

Thấy Huyễn Vũ nhanh chóng rời đi, Nhiếp Vân lắc đầu nói.

Vốn hắn còn muốn đi theo người này rồi lại tìm cơ hội trộm ba loại thiên phú chi khí đặc thù kia. Hiện tại xem ra Huyễn Vũ này căn bản không tin hắn, luôn mang theo thái độ hoài nghi.

- Ngươi muốn chấm dứt, ta cũng không muốn a. Hắc hắc, ba loại thiên phú này nhất định ta sẽ nghĩ biện pháp lấy được...

Khẽ cười một tiếng, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái cũng tiến vào thành cổ.

Hai người vừa mới tiến vào thành cổ không lâu thì dung nham chung quanh đột nhiên sôi trào, Trấn Huyền Tu La đã xé gió bay tới.

Thân thể cao lớn mang theo lửa giận bành trướng, lực lượng bắn ra bốn phía thể hiện tâm tình phẫn nộ hoàn mỹ của hắn.

- Hai người các ngươi không có khả năng chạy thoát. Chỉ cần bị ta bắt lấy, ta tuyệt đối sẽ xé ta hai người các ngươi thành từng mảnh nhỏ...

Gào thét một tiếng, bầu trời kích động, toàn bộ Cổ chiến trường đều tràn ngập thanh âm nhộn nhạo của hắn.

...

- Định hình nơi này sao lại có chút tương tự với địa hình trên Thạch Bi đồ kia chứ?

Trong lúc tháo chạy ở trong Cổ chiến trường, Nhiếp Vân đi một hồi, đột nhiên ý thức được cái gì đó. Cổ tay khẽ đảo, lấy ra Thạch Bi đồ lấy được từ trong tay Khâu Lân kia.

Thạch Bi này rất cũ kỹ, không biết là đồ cổ từ năm tháng nào. Phong cách cổ xưa, trước đó thoạt nhìn như một địa đồ. Lúc này Nhiếp Vân so sánh qua, dường như thực sự có một bộ phận tương tự với Cổ chiến trường này.

- Bộ phận ngoài cùng so với sơn mạch trước đó có chút tương tự, bộ phận bên trong lại gần giống như bên trong Cổ chiến trường này, đây chẳng lẽ thật sự là địa đồ nơi này hay sao?

Nhìn kỹ một hồi, hai mắt Nhiếp Vân càng ngày càng sáng.

------oOo------

Chương 1472: Linh Binh Tuyệt phẩm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước đó ở Giao dịch hội hắn có được Tử Lân phiến, người bán lân phiến từng vẽ nơi mà hắn có được lân phiến ra. Lúc ấy hắn đã cảm thấy có chút quen mắt, có chút tương tự với Thạch Bi đồ, nguyên lai chính là phiến sơn mạch trước đó, mà bộ phận hạch tâm Thạch Bi đồ lại khắc Cổ chiến trường này!

- Cổ chiến trường này có bí mật gì sao? Cũng đúng, nếu như không phải như vậy thì Huyễn Vũ kia cũng không có khả năng xoay người rời đi như vậy được.

Đột nhiên Nhiếp Vân hiểu ra.

Chỉ sợ Huyễn Vũ này đã biết rõ cái gì đó. Bằng không đối phương không có khả năng lựa chọn tu luyện bên trên dung nham. Hơn nữa nào có thể trùng hợp như vậy được chứ? Cho dù lực lượng

chiến đấu với hắn có mạnh mẽ tới đâu, muốn phá vỡ phong ấn cũng có chút khó khăn a!

Hơn nữa vừa mới giao thủ đã phá vỡ phong ấn, mở ra thông đạo đi tới đây...

Xem ra Huyễn Vũ này hoàn toàn không phải thứ gì tốt. Vì bí mật này, chẳng những vứt bỏ toàn bộ sư đệ, thậm chí ngay cả Nhiếp Vân hắn cũng bị lợi dụng, thật sự là ngoan độc!

- Hiện tại biết rõ cũng không muộn, muốn vứt bỏ ta sao? Không có cửa đâu!

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Nhiếp Vân cũng không có tức giận mà ngược lại, hai mắt càng ngày càng sáng, bàn tay phất lên một cái, bắt đầu so sánh với Thạch Bi đồ một chút. Sau khi tìm ra phương hướng, hắn lập tức đi qua.

Địa đồ khắc bên trên Thạch Bi đồ đích thật là thành Cổ này, thậm chí còn có miêu tả rất kỹ càng về một ít đường đi rất nhỏ, cho dù trải qua không biết bao nhiêu năm lắng đọng, thăng trầm, không nhìn rõ đường vân cho lắm, nhưng bằng vào thủ đoạn của Nhiếp Vân, muốn khôi phục lần nữa cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Nghiên cứu một hồi hắn đã tìm được vị trí có đánh dấu bằng những ngôi sao ở trung tâm địa đồ.

Tuy rằng không biết Thạch Bi đồ này biểu hiện thứ gì. Thế nhưng đã đánh dấu như vậy, nhất định nơi này sẽ có đồ vật khác thường nào đó, hơn nữa điểm quan trọng nhất đó chính là bên trong truy tung chi khí cảm ứng, Huyễn Vũ cũng đang đi về phía phương hướng này!

Trước đó, khi đưa cho Huyễn Vũ một đạo Mộc sinh chi khí Nhiếp Vân đã lặng lẽ đưa vào một đạo Truy tung chi khí. Mục đích chính là phòng ngừa xuất hiện tình huống này. Kết quả đúng như hắn dự, Huyễn Vũ này quả thực không đáng tin cậy.

Đường đi trong Cổ chiến trường khắp nơi đều có dấu vết chiến đấu trước kia lưu lại. Những dấu vết này khủng bố tới cực điểm, cho dù

trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, có thời gian gột rửa thì cũng không thể nào gột rửa sạch sẽ triệt để, cảnh hoàng tàn tràn ngập khắp nơi.

Dọc theo phương hướng mà Thạch Bi đồ khắc, rất nhanh Nhiếp Vân đã bay vào bên trong.

Trước mắt hắn có rất nhiều kiến trúc mang theo khí tức thượng cổ lưu lại, khác với phong cách ở thời điểm hiện tại. Thoạt nhìn rầm rộ, cả tòa thành thị đều dựa theo một loại kiến trúc trận pháp đặc thù nào đó mà kiến tạo, từ xa nhìn lại như là một bàn cờ cực lớn, vắt ngang thế giới trong lòng đất, bố trí một ván cờ tang thương, từ cổ chí kim.

- Ồ? Dường như nơi này có một điểm đỏ...

Đột nhiên Nhiếp Vân đang tiến lên đột nhiên ngừng lại.

Trên Thạch Bi đồ, ở cách đó không xa, trong một kiến trúc cùng loại với cung điện có một điểm đỏ không lớn lộ ra. Nếu không nhìn kỹ, căn bản sẽ không nhìn thấy rõ.

Bên trên Thạch Bi đồ đã có điểm đỏ, như vậy đã nói rõ nơi này chỉ sợ có thứ gì đó quan trọng vô cùng.

Chân chuyển hướng, Nhiếp Vân vận chuyển Ẩn nấp chi khí, lập tức dung hợp với vách tường chung quanh thành một thể, cùng một màu sắc, khí tức toàn thân hội tụ tới, ngưng mà không phát, lặng lẽ đi về phía điểm đỏ kia.

Đây là một kiến trúc cao lớn, nhìn qua đã bị pháp người ta dùng đại pháp lực gọt sạch một đoạn, nơi sụp xuống âm u lạnh lẽo, quỷ khí sâm lãnh.

Hai cánh khẽ động, Nhiếp Vân lặng lẽ không một tiến động tiến vào trong kiến trúc này, Thiên nhãn vận chuyển, nhìn vào bên trong.

Trong cung điện quanh năm không thấy ánh mặt trời, có chút tối tăm. Bất quá dưới Thiên nhãn, tất cả trở nên sáng như ban ngày, rất nhanh đã nhìn toàn bộ cung điện một lần. Chỉ là Nhiếp Vân cũng

không phát hiện ra chỗ đặc thù nào.

- Ồ, không đúng, Thạch Bi đồ đã đánh dấu nơi này thì nhất định sẽ có chỗ đặc thù nào đó, tại sao lại không có cái gì chứ?

Nhìn một vòng, Nhiếp Vân nhíu mày.

Thạch Bi đồ có thể khắc địa đồ nơi này kỹ càng như vậy đã nói rõ thứ này có quan hệ sâu xa với nơi này, tuyệt đối không thể xuất hiện chuyện đánh dấu sai. Nếu như không đúng sự thật, như vậy chỉ có một khả năng, đó là đã có người từng qua đây, đã lấy những thứ trong này đi!

- Thiên phú Thần thâu, Thiên nhãn, dò xét!

Tìm trong đại điện không thấy, Nhiếp Vân lập tức vận chuyển Thần thâu, Thiên nhãn chi khí trong người một phen, xem xét trong đại điện, lập tức phát hiện ra chỗ dị thường.

Dưới một cái cột trong đại điện không ngờ lại phóng ra bảo quang yếu ớt!

- Đi tới!

Nhìn thấy bảo quang nhất định có bảo bối, Nhiếp Vân hừ nhẹ một tiếng, cả người lập tức dung nhập vào trong cột đá, chui vào bên trong.

Phù!

Vừa tiến vào trong cột đá thì Nhiếp Vân lập tức nở nụ cười.

Cây cột đá này không biết dùng tài liệu đặc thù gì chế tác mà thành, có thể ngăn cách linh hồn dò xét. Cho dù dùng thiên phú Thiên nhãn cũng rất khó nhìn xuyên qua. Nếu như không phải hắn có được loại phiên phú dung hợp giữa Thần thâu và Thiên nhãn, muốn phát hiện ra cũng rất ít có khả năng.

Bảo quang dưới cột đá xuất hiện ở phía dưới thềm đá, trong đó có cơ quan, bởi vì nhiều năm chưa từng mở ra cho nên đã hỏng.

Nhiếp Vân dung hợp Tam đại thiên phú đào tẩu, cơ hồ có thể bỏ qua bất luận mọi vật ngăn cản cho nên hắn cũng không có để ý tới mà tiếp tục dọc theo thềm đá đi

xuống phía dưới.

Theo thềm đá đi xuống phía dưới, mặt đất trước mắt nhanh chóng mở rộng. Rất nhanh trước mắt Nhiếp Vẫn đã xuất hiện đạo phong ấn thứ nhất, đi một hồi, xuất hiện đạo phong ấn thứ hai. Liên tục đi qua bảy đạo phong ấn đi vào một gian phòng ở sâu dưới mặt đất.

- Đầu thương?

Gian phòng này không lớn, vừa nhìn cũng là mật thất để đựng đồ, ở trên bệ đá chính giữa có để một cái đầu thương ngăm đen.

Đầu thương này Nhiếp Vân nhìn không ra được nó được chế tác từ tài liệu gì mà thành. Tuy nhiên, còn chưa tới trước mặt, uy thế mà nó mơ hồ phát ra đã khiến cho Nhiếp Vân không nhịn được dừng bước.

- Đầu thương này chỉ sợ là một Tiên Khí tuyệt phẩm a...

Cảm thụ cỗ uy áp này, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng dị thường.

------oOo------

Chương 1473: Linh Binh Tuyệt phẩm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù chỉ là một cái đầu thương, cũng không phải là binh khí thành phẩm, nhưng mà uy thế ẩn chứa bên trong lại khiến cho người ta biết rõ, thứ này trước kia rất cường đại, hẳn là một kiện Tiên Khí tuyệt phẩm. Chỉ là không phải là Tiên Khí tuyệt phẩm bình thường!

Binh khí lợi hại nhất của Nhiếp Vân đương nhiên là Bắc Đẩu kiếm,

bất quá thanh keiems này bởi vì Bắc Đẩu Tinh Quân để lại cấm chế cho nên uy lực một vạn không còn một. Một khi thi triển ra, ngay cả Hỗn Loạn Chân Long kiếm mà hắn có được từ tay Nam Cung Khiếu cũng không bằng!

Hỗn Loạn Chân Long kiếm là Tiên Khí thượng phẩm đỉnh phong, khoảng cách tới Tiên Khí tuyệt phẩm còn cách một đoạn!

Nói cách khác, cho dù thứ này chỉ là một cái đầu thương, nhưng mà lại là một bảo vật siêu nhiên viễn siêu tất cả binh khí trên người hắn!

- Thứ lợi hại nhất trên trường thương chính là đầu thương, đã có thứ này, cho dù không có bang thương thì cũng có thể khiến cho lực chiến đấu của ta gia tăng không ít! Thu!

Nhận ra cấp bậc của đầu thương, sao Nhiếp Vân có thể buông tha cơ chứ? Hắn khẽ cười một tiếng, bàn tay đột nhiên lăng không chộp tới.

Ông!

Bàn tay còn chưa có va chạm với đầu thương thì một đạo ý niệm hung ác đã truyền tới, dường như muốn chấn vỡ linh hồn của hắn vậy.

Binh khí đạt tới cấp bậc Tiên Khí tuyệt phẩm đều có một thứ gọi là binh khí chi linh, muốn muốn mạnh mẽ thu nó đi, chuyện này hiển nhiên không có khả năng.

- Binh khí chi linh, chẳng lẽ ngươi không muốn rong ruổi chiến đấu, chẳng lẽ muốn vĩnh viễn nằm lại ở trong mật thất nho nhỏ này sao? Chịu để mất phong mang mà ngươi vốn có hay sao?

Nhiếp Vân biết rõ cỗ ý niệm này nhất định có thể nghe lời hắn nói, cho nên trong thanh âm hắn mang theo thiên phú Tiên Âm, Đầu độc, nhẹ nhàng ngâm nga trong phòng.

Ông!

Hắn vừa mới nói xong, quả nhiên đầu thương này rung động lắc lư một chút, dường như đang do dự.

- Ta có thể mang ngươi đi ra ngoài, cho ngươi một lần nữa tỏa ra quang mang vốn có, khôi phục huy hoàng ngày xưa của ngươi. Tin tưởng ta, ta còn có thể luyện chế cho ngươi một bán thương tốt nhất, khiến cho uy lực của ngươi cho ngươi tăng lên gấp đôi!

Nhiếp Vân vừa nói vừa đi thẳng về phía trước, bàn tay nhẹ nhàng rơi vào trên đầu thương.

Lần này đặt lên cũng không bị phản kháng quá lớn, ngược lại hắn còn cảm thấy cỗ ý niệm ẩn chứa trong đó trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

Chỉ cần là binh khí thì đều hi vọng rong ruổi trên sa trường, phát huy ra lực sát thương vốn có mà không phải là ở trong mật thất, ở một xó xỉnh không được ra ngoài.

Hiện tại đầu thương này cũng chính là như vậy, tuy rằng không biết tại sao bị bẻ gãy, chỉ còn lại có một bộ phận, thế nhưng vẫn không thể che giấu được phong mang của nó.

Hô!

Bàn tay của Nhiếp Vân vẫn giữ trên đầu thương, một cỗ khí lưu dịu dàng dọc theo cánh tay hắn dũng mãnh truyền vào trong người hắn, dường như đang kể ra tịch mịch nhiều năm và vẻ không cam lòng của nó.

- Luyện hóa!

Biết rõ Tiên Khí tuyệt phẩm này đã hoàn toàn bị đầu độc, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, tinh thần khẽ động rồi lan tràn qua. Chi trong chốc lát, nhiệt khí toàn thân khởi động, đầu thương triệt để bị hắn luyện hóa.

- Thật mạnh, rốt cuộc ta đã có sức đánh một trận với Huyễn Vũ kia rồi!

Luyện hóa đầu thương Tiên Khí tuyệt phẩm, toàn thân Nhiếp Vân lộ ra khí tức phong mang, chiến ý càng ngày càng mạnh.

Tuy rằng thanh Tiên khí Tuyệt phẩm này không còn trọn vẹn như trước, nhưng mà vẫn khiến cho thực lực của hắn có lột xác về chất. Cho dù là Huyền Vũ sau khi tấn chức thì hắn cũng có thể chiến một trận!

Nắm chặt đầu thương, tiên lực trong cơ thể dưới Tiên Khí tuyệt phẩm gia trì, càng tăng thêm vẻ sắc bén lạnh lùng, nhất cử nhất động mang theo lực lượng sát phạt quả quyết, uy lực vô cùng.

- Đầu thương này là át chủ bài cuối cùng của ta!

Thu đầu thương vào trong thân thể, Nhiếp Vân thở ra một ngụm trọc khí.

Binh giả, quỷ đạo dã!

Để lộ tất cả át chủ bài cho người khác xem, đó là hành vi của kẻ ngu ngốc, chỉ có ẩn giấu trong lòng thì mới có thể xuất kỳ bất ý, khắc địch mà chiến thắng.

Sưu!

Thu đầu thương vào trong cơ thể, lần nữa tìm kiếm một vòng trong căn phòng, phát hiện ra không còn bất kỳ vật gì, lúc này Nhiếp Vân mới dựa theo đường cũ trở lại.

Thông qua quan sát trên đoạn đường này, cũng coi như hắn đã biết được một ít chuyện. Cổ chiến trường ở thời kỳ thượng cổ hẳn là một nơi như cùng loại với Hoàng thành, mà đầu thương này hẳn là Tiên khí tuyệt phẩm bị bị bẻ gẫy, tổn thất một nửa, linh tính tổn hao đi nhiều, thế nhưng vẫn có uy lực như hiện tại. Có thể thấy được trường thương thời điểm toàn thịnh tuyệt đối đã đạt tới cấp bậc Tiên khí tuyệt phẩm đỉnh phong!

- Tên tiểu bối đáng chết nhà ngươi, đi ra cho ta!

Oanh!

Vừa mới từ dưới đất chui ra, còn không có rời khỏi cột đá thì đã nghe thấy một tiếng tiếng gầm gừ điên cuồng vang vọng tận mây xanh. Đồng thời có một đạo khí kình cường đại tới cực điểm quét ngang chung quanh, khiến cho cả căn phòng sụp đổ, bụi đất bao phủ toàn bộ Cổ chiến trường.

- Là Trấn Huyền Tu La…

Đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại, thân thể nhoáng một cái chui xuống phía dưới mặt đất ẩn nấp, khí tức toàn thân nội liễm, giống như một khối đá bình thường, không có chút khí tức nhân loại nào.

- Để ta xem ngươi trốn đi đâu, đừng tưởng rằng có được một ít bảo vật có thể chiến đấu cùng ta là có thể kiêu ngạo. Bảo vật đều là giả dối, chỉ có thực lực chân chính mới là vương đạo vĩnh hằng. Hừ, đám thổ dân như các ngươi thì biết cái gì chứ? Sớm muộn gì cũng bị diệt vong mà thôi!

Trấn Huyền Tu La điên cuồng gào thét một tiếng, bàn tay đập mạnh xuống dưới. Một tiếng két nổ vang, mặt đất lần nữa rung động lắc lư.

- Tên này bị thương?

Lặng lẽ nhìn lên trên, vừa nhìn qua sắc mặt Nhiếp Vân nhịn không được có chút kỳ quái.

Chỉ thấy lúc này cánh tay trái của Trấn Huyền Tu La máu tươi đầm đìa, bị thương không nhẹ. Khí tức cả người hung hãn, đông mắt như chuông đồng tìm kiếm khắp nơi, dường như chỉ cần tìm được người mà hắn cần tìm thì tuyệt đối hắn sẽ không chút do dự ra tay, dùng bạo lực nghiền áp!

Tu La chỉ cần có được đầy đủ Tu La sát khí thì chẳng khác nào Bất Tử Chi Thân, Bất Tử Bất Diệt. Mà Tu La sát khí ở đây đã sớm bị Trấn Huyền Tu La này thôn phệ sạch, không còn chút nào. Cho nên một khi bị thương thì cũng không thể nào đảo mắt khôi phục được.

------oOo------

Chương 1474: Quấy rối (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lại nói, có thể đánh hắn bị thương đã nói rõ nhất định là một vị Khu Tu sư, Khu Tu sư dung hợp thiên phú chi khí, đối với Tu La mà nói đó là độc dược, cũng không dễ dàng hóa giải như vậy.

- Là Huyễn Vũ! Xem ra tiểu tử này cũng có kỳ ngộ a...

Nghiên cứu thương thế trên người Trấn Huyền Tu La một chút, Nhiếp Vân đã biết rõ người hạ nhục hắn là ai

Chính là Huyễn Vũ trước kia rời đi.

Xem ra tiểu tử này cũng giống như hắn, đã nhận được một kiện Tiên Khí lợi hại, dựa vào thứ này ra tay đánh lén, một kích đã khiến cho Trấn Huyền Tu La bị thương.

Đương nhiên, thực lực của hắn nhất định vẫn kém hơn Tu La Huyền Tiên cảnh này không ít, bằng không cũng sẽ không một kích đắc thủ lại chạy đi ẩn nấp. Khiến cho người này giận dữ như thế.

Về phần vì sao Huyễn Vũ không có Thạch Bi đồ mà lại có thể tìm được bảo vật, điểm này không cần nghĩ Nhiếp Vân cũng có thể phán đoán ra.

Thạch Bi đồ phải là thứ duy nhất hay không cũng khó nói, Huyễn Vũ có thể tìm tới nơi này, hơn nữa còn lợi dụng được hoàn cảnh đã nói rõ hắn ta rất quen thuộc nơi này. Ở nơi quen thuộc như vậy, tìm được bảo vật hơn so với hắn cũng không có gì là khó khăn cả.

- Ở đây... Ha ha, ta tiếp tục đưa cho ngươi một phần đại lễ!

Thiên nhãn quét qua không trung, rất nhanh đã xuyên thấu Cổ chiến trường bụi mùi, nhìn vào đám đất đá dưới một phế tích.

Thủ đoạn ẩn nấp của Ám Sát sư tuy rằng cao minh, có thể giấu

diếm được tinh thần của người bình thường quét qua. Nhưng sao có thể dấu được thần thông Thiên nhãn bài danh thứ mười tám cơ chứ? Trong thời gian mấy tức đã bị Nhiếp Vân tìm được Huyễn Vũ đang bình tĩnh kia.

Một Ám Sát sư giỏi thì phải biết nắm chắc thời cơ, thời cơ chưa tới, một khi ra tay sẽ từ chủ động rơi vào bị động, săn bắn không thành mà ngược lại còn biến thành con mồi, Huyễn Vũ này cũng hiểu được đạo lý kia.

Mặc kệ Trấn Huyền Tu La trên không trung mắng có bao nhiêu khó nghe, đều không chút ảnh hưởng tới tâm tình của hắn. Thậm chí một chút cảm xúc chấn động cũng không có, riêng phần bình tĩnh và tâm cơ này cũng đã được coi là một sát thủ hợp cách rồi.

- Có lẽ Ám sát đan điền của tiểu tử này cũng giống như ta, đạt tới hình thái thứ ba rồi!

Thu hết những biểu hiện này vào trong mắt, trong lòng Nhiếp Vân đưa ra phán đoán.

Hình thái của Ám sát đan điền càng cao thì người lại càng trầm ổn. Từ biểu hiện của tiểu tử này trước mắt xem ra, hình thái của Ám sát đan điền ít nhất đã đạt tới hình thái thứ ba, không yếu hơn thực lực của hắn.

Bất quá, cho dù trầm ổn cũng không có tác dụng. Có thiên phú Thiên nhãn thiên phú làm thứ gian lận, cho dù che dấu tốt thì ở trong mắt hắn cũng giống như gương sáng. Hiện tại Nhiếp Vân muốn bức bách Huyễn Vũ, chỉ có đem bức bách hắn ta trở nên nóng nảy, như vậy đối phương mới ngoan ngoãn giao ra các loại thiên phú chi khí như Duệ Kim sư. Bằng không đợi tới lúc hắn ta chiến đấu ngươi chế ta sống với cTrấn Huyền Tu La lại động thủ, khi đó tất cả đều đã muộn.

Nhẹ nhàng di chuyển trên mặt đất, rất nhanh Nhiếp Vân đã đi tới mặt đất nơi Huyễn Vũ ẩn thân.

- Hắc hắc, ta tạo cơ hội cho ngươi a...

Ngón tay bắn ra, một đạo kiếm khí lặng lẽ không một tiếng động đâm tới chỗ Huyễn Vũ.

Sưu!

Kiếm khí vừa mới rời khỏi mặt đất thì lập tức nổ tung, bộc phát ra kiếm hoa Thất Thải.

Uy lực của đạo kiếm khí này cũng không tầm thường, nhưng mà trong nháy mắt lại làm đại loạn tiết tấu trầm ổn của Huyễn Vũ, khiến cho thân thể vốn che dấu hoàn mỹ của hắn lộ ra ở sau phế tích.

- Để ta xem ngươi còn chạy đi đâu!

Khí tức của Huyễn Vũ vừa loạn thì lập tức khiến cho Trấn Huyền Tu La chú ý. Hắn điên cuồng rống lên một tiếng, chưởng lực cuồng bạo đánh tới chỗ Huyễn Vũ.

- Đáng giận!

Huyễn Vũ biết rõ lúc này đã không ẩn giấu được nữa. Vẻ mặt âm trầm như nước, miệng chửi nhỏ một tiếng, tay phải lăng không bổ ra một trảo, một binh khí giống như bàn cờ bay đến không trung, lăng không công kích Trấn Huyền Tu La đang phóng tới.

Sưu Sưu

Binh khí bàn cờ va chạm với công kích của Trấn Huyền Tu La một chút, thời gian còn chưa được chớp mắt thì Huyễn Vũ đã thừa cơ hóa thành một đạo lưu tinh chạy trốn ra ngoài, lại lần nữa biến mất từ trong tầm mắt của hắn. Mà binh khí bàn cờ trên không trung kia cũng tiêu tán, hóa ra là đồ vật do tiên lực biến ảo mà thành, không phải là bảo vật chân chính.

- A… a…a. Thiên phú Ảo cảnh sư. Ngươi được lắm, ngày hôm nay ta không luyện hóa ngươi thì sau này ta cũng không gọi là Trấn Huyền Tu La...

Thấy công kích của đối phương rõ ràng chỉ là thứ mà ảo cảnh mô phỏng ra, để cho đối phương lần nữa đào tẩu, Trấn Huyền Tu La

tức giận tới mức liên tục chửi bởi, ngay cả phổi cũng có cảm giác sắp nổ tung.

Nếu như chiến đấu với cường giả Kim Tiên, thậm chí là cường giả Huyền Tiên đỉnh phong, cho dù thất bại cũng thôi đi. Thế nhưng đối đầu với một tiểu tử La Tiên cảnh, thậm chí còn có một tiểu tử Thiên Tiên cảnh mà hắn lại luân phiên thất bại. Chuyện này khiến cho hắn cảm thấy tôn nghiêm của mình bị đụng chạm, sắp tức chết.

- Ầm ầm!

Trong tiếng quát, Trấn Huyền Tu La nhanh chóng đuổi theo phương hướng Huyễn Vũ biến mất, lực lượng cuồng bạo trên người khiến cho kiến trúc sau lưng hóa thành phế tích, không còn nơi để tiếp tục ẩn nấp.

- Tiểu tử này phản ứng cũng khá nhanh, ngươi không dây dưa với ta, ta lại dây dưa với ngươi. Để xem ngươi có thể trốn tới khi nào!

Thấy hai người rời đi Nhiếp Vân khẽ cười.

Vừa rồi Huyễn Vũ quay người bỏ chạy, cũng không dây dưa với hắn, đây là quyết định sáng suốt nhất, nếu như dây dưa, một khi bắt đầu dây dưa thì nhất định hai người đều không trốn thoát!

Đương nhiên, kết quả cuối cùng chính là hắn trốn không thoát Nhiếp Vân thì có đường lui là Bắc Đẩu tinh cung cho nên cũng không cần sợ hãi.

Bất quá, dù đối phương có thông minh cũng vô dụng, không ngoan ngoãn giao ra Duệ kim chi khí, Ảo cảnh chi khí và Hàn Băng chi khí, như vậy Nhiếp Vân không có khả năng buông tha cho hắn ta!

Thiên nhãn vận chuyển, lần nữa tìm tòi một vòng, một lát sau lại phát hiện ra nơi mà Huyễn Vũ đang ẩn thân.

Lần này không ở trong phế tích, mà là ở trên một kiến trúc vô cùng xa hoa, thoạt nhìn rất là lộ liễu, nhưng mà nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất. Cũng không khiến cho người ta tìm thấy dễ dàng.

- Thiên nhãn phá hư ảo!

Vì phòng ngừa đây là biểu hiện giả dối mà đối phương cố bố trí xuống, Nhiếp Vân vận chuyển thiên phú Thiên nhãn nhanh chóng bài trừ hư ảo.

------oOo------

Chương 1475: Quấy rối (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiên nhãn thiên phú xếp hạng thứ mười tám, thiên phú Ảo cảnh xếp hạng thứ bốn mươi lăm. Chỉ cần đan điền đối phương không có vượt qua hình thái thứ ba, như vậy tất cả ảo cảnh đối với hắn đều không tạo thành vấn đề.

- Quả nhiên là giả dối, chỉ sợ tên này đang sợ hãi ta a...

Thiên phú Thiên nhãn cẩn thận quan sát qua, quả nhiên đã nhìn ra khác biệt, thân thể này giống như phán đoán của hắn, là ảo cảnh mà đối phương cố ý tạo ra, mà chân thân của đối phương thì ẩn giấu dưới kiến trúc này.

Một thực một giả, chuẩn bị hai tay, tiểu tử này quả thực đủ âm hiểm.

Sưu!

Sauk hi làm rõ, chẳng những Nhiếp Vân không định làm khó mà thân thể như là một chiếc lông phiêu nhiên bay vút về phía trước. Một lát sau đã đi vào đại điện nơi Huyễn Vũ ẩn thân.

- Huyễn Vũ, không bằng chúng ta làm một giao dịch, đem toàn bộ thiên phú chi khí đặc thù trên người của ngươi cho ta một đạo, ta sẽ không vạch trần ngươi mà còn liên thủ với ngươi đánh lén Trấn Huyền Tu La. Nếu như ngươi không đồng ý. Ha ha, như vậy có lẽ ta sẽ tiếp tục chơi với ngươi. Dù sao ta cũng không có việc gì, rảnh rỗi vô cùng nha...

Đi đến đại điện, Nhiếp Vân giấu kỹ thân thể, thiên phú Tiên Âm sư dùng thanh âm hội tụ thành tơ truyền về phía đối phương.

Quấy rối lần một lần hai khiến cho đối phương biết rõ năng lực của mình, chỉ cần đối phương không ngốc thì sẽ đồng ý hợp tác.

Một khi dung hợp ba thiên phú đặc thù này vào thân thể, nhất là thiên phú Duệ Kim sư, thân thể của hắn nhất định sẽ xảy ra lột xác, đến lúc đó hoàn toàn có thể đơn giản đột phá tầng thứ bảy đại thành của Linh Tê Luyện Thể Quyết, cho dù không giết được trên không trung Trấn Huyền Tu La thì cũng không cần phải sợ hãi.

- Muốn thiên phú đặc thù của ta cũng có thể, bất quá thiên phú Ảo Cảnh sư và Duệ Kim sư không thể cho ngươi, những thiên phú khác ta cho ngươi thêm vài đạo cũng không sao!

Nghe thấy ngữ khí uy hiếp của Nhiếp Vân, tuy rằng Huyễn Vũ không biết vì sao hắn lại muốn thiên phú chi khí, cho nên tuy rằng vẫn giận tới mức hai mắt đỏ tươi thì vẫn truyền âm tới.

- Thiên phú chi khí của Duệ Kim sư và Ảo Cảnh sư không thể cho ta sao? Ồ, vậy thì được!

Nhiếp Vân nhíu mày, sau đó gật đầu.

Hiện tại hắn rất muốn có ba loại thiên phú Duệ Kim sư, Ảo Cảnh sư, Hàn Băng sư. Bất kể như thế nào, trước tiên đồng ý, lấy được thiên phú Hàn Băng sư, sau đó có đổi ý cũng không sao cả.

Dù sao đối với loại người như đối phương cũng không cần phải chú ý giữ chữ tín.

- Bất quá... Trước tiên ngươi phải giúp ta đối phó với Trấn Huyền Tu La đã, sau khi giải quyết hắn xong ta sẽ lập tức cho ngươi thiên phú chi khí!

Nhiếp Vân vừa mới đáp ứng thì thanh âm của Huyễn Vũ lần nữa truyền đến.

- Đối phó thế nào?

- Rất đơn giản, ngươi đi ra ngoài hấp dẫn sự chú ý của Trấn Huyền Tu La, ta sẽ đánh lén ám sát hắn, hai bút cùng vẽ!

Huyễn Vũ nói.

- Như vậy sao?

Nhiếp Vân trầm tư một chút, đột nhiên ngón tay búng một cái.

- A... Con bà ngươi, không phải ngươi muốn hợp tác sao?

Đột nhiên Huyễn Vũ thét lên một tiếng, người nhảy dựng lên, khí tức được che dấu hoàn mỹ trên người lại lần nữa tiết lộ ra ngoài

- Hợp tác, hợp tác cái con bà ngươi! Ngươi căn bản không có chút thành ý hợp tác nào!

Lần nữa làm rối loạn hiệu quả ẩn nấp của đối phương, Nhiếp Vân cười lạnh một tiếng, sưu một cái đã chui xuống mặt đất rồi biến mất không thấy gì nữa.

Bản thân hắn thực sự muốn hợp tác với tiểu tử này, nhưng mà dường như tiểu tử này không biết phân biệt tốt xấu a.

Thành tâm hợp tác thì đối phương lại muốn mình đi chịu chết, tính toán của đối phương rất hay!

Hiện tại Trấn Huyền Tu La đang ở trong trạng thái cuồng bạo, đừng nói là đi hấp dẫn lực chú ý của hắn. Chỉ sợ vừa mới xuất hiện sẽ rơi vào công kích cuồng bạo, đến lúc đó tiểu tử này cũng chỉ hỗ trợ đánh lén mà thôi. Nếu như hắn ta lại trốn ở một bên xem náo nhiệt, khi đó người thảm chính là hắn!

Cho nên, vừa nghe thấy kế hoạch này thì Nhiếp Vân đã biết rõ tiểu tử này không yên lòng, không có chút thành ý hợp tác nào. Vì vậy hắn lại lần nữa kích phát kiếm khí ra, khiến cho chỗ ẩn thân của đối phương bộc lộ.

- Để ta xem ngươi có thể ẩn thân tới khi nào, cho dù ngươi biến thành con rùa đen rút đầu thì ta cũng sẽ lôi ngươi từ trong cái mai ra a!

Huyễn Vũ vừa mới lộ diện thì lại lần nữa bị Trấn Huyền Tu La tập trung vào. Vị Tu La đang cuồng bạo này tức giận tới mức liên tục chửi bới, ngón tay khô quắt tạo thành trảo chộp qua.

Lần không còn bị ảo cảnh mê hoặc, hắn vừa mới ra tay là long trời lở đất, hoàn toàn là công kích bạo lực nhất.

- Đáng giận, ngươi đủ ác!

Huyễn Vũ sắp phát khóc.

Vốn định hắn định thiết kết, tính toán gia hỏa gọi là Nhiếp Vân này một phen, ai ngờ tiểu tử này so với khỉ còn khôn khéo hơn, làm cho hắn liên tục bị ăn quả đắng.

Ngón tay khẽ điểm, một vật bộ dáng như bàn cờ lần nữa bắn ra, lần này không phải là ảo ảnh hư ảo mà là Tiên Khí chân chính. Vừa mới xuất hiện thì lực lượng cuồng bạo đã va chạm với trảo ấn của Trấn Huyền Tu La.

- Tiên Khí Tuyệt phẩm, bàn cờ này không ngờ cũng là Tiên Khí tuyệt phẩm...

Trong lúc ẩn nấp, Nhiếp Vân đã nhận ra đẳng cấp của bàn cờ này.

Đây cũng là một kiện Tiên Khí cấp bậc tuyệt phẩm, so với đầu thương trên người hắn cũng không kém là bao. Lúc này Huyễn Vũ dùng toàn lực, Thiên Địa như bị xới tung, lực lượng tung hoành bắn ra, thiên la địa võng, không ngờ lại đánh ra lực lượng ngang hàng với Trấn Huyền Tu La.

Bằng vào thực lực La Tiên cảnh lại đối chiến ngang hàng với Tu La Huyền Tiên cảnh, đủ để thấy được chỗ cường đại của cỗ binh khí này.

Bất quá, loại chống cực này sẽ không kéo dài được bao lâu thì

Huyễn Vũ sẽ bại trận. Bằng vào binh khí, tuy rằng trong thời gian ngắn có được thực lực có thể chống lại Huyền Tiên cảnh. Nhưng mà một khi thời gian kéo dài, vô luận là tiên lực hay là tinh thần đều không chịu nổi, chỉ cần xuất hiện chuyện sụp đổ thì sẽ trở nên thê thảm vô cùng.

- Bạo cho ta!

Bản thân Huyễn Vũ cũng biết loại tình huống này cho nên đột nhiên thu lại bàn cờ, bàn tay hắn đột nhiên nắm chặt.

Oanh!

Ngọc bài tương đương với tự bạo trước đó mà hắn đau lòng không đem ra sử dụng, lần này lại bị hắn trực tiếp bóp nát.

Nương theo một tiếng nổ vang kịch liệt, lực lượng phá tan mây xanh, lực lượng quét ngang, ngay lập tức bao phủ Trấn Huyền Tu La vào bên trong.

------oOo------

Chương 1476: Bảo tàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay lúc này, dường như Huyễn Vũ cũng biết công kích như vậy còn chưa đủ để đánh chết đầu Tu La này cho nên lại xoay người, lần nữa đào tẩu.

- Nhiếp Vân, ngươi ở đâu? Ta đồng ý hợp tác, ngươi tới đây, ta sẽ cho ngươi thứ mà ngươi muốn…

Một mặt đi về phía trước, một mặt Huyễn Vũ thét to.

Hô một hồi cũng không thấy thân ảnh của Nhiếp Vân xuất hiện, lúc này hắn mới lần nữa ẩn nấp, thân thể biến mất tại chỗ.

- Tiểu tử này, lúc này rồi mà vẫn chơi trò này với ta...

Thu tất cả động tác của Huyễn Vũ vào trong mắt, Nhiếp Vân nở nụ cười.

Hắn có được thiên phú Ẩn nấp sư, chỉ cần ẩn nấp là đối phương sẽ không phát hiện được. Đối phương muốn lợi dụng loại thủ đoạn này mà lừa gạt hắn ra, trêu vào lửa giận của Trấn Huyền Tu La, người này đã quá xem thường hắn rồi.

- Nếu như lên tiếng mà khiến ta đi ra thì coi như ta không may. Không dẫn ra được thì cũng khiến ta trở thành mục tiêu của Trấn Huyền Tu La, để ta xem ngươi định trốn ở đâu...

Thân thể Nhiếp Vân khẽ động, cũng không đuổi theo phương hướng Huyễn Vũ đào tẩu mà là bay vút về phía ngược lại.

Đối phương đang lợi dụng ảo cảnh giương đông kích tây, kêu gọi ra ngoài hợp tác chỉ là ngụy trang. Kỳ thực chân thân đã đào tẩu sang một hướng khác, nếu như vừa rồi hắn trúng kế đuổi theo, như vậy nhất định sẽ trở thành mục tiêu săn giết của Trấn Huyền Tu La, khó mà đào tẩu được nữa.

Tới lúc này không ngờ tiểu tử này còn có thể nghĩ ra được phương pháp ác độc như vậy, nếu như không phải hắn có được thiên phú Thiên nhãn phân biệt rõ thật giả thì chỉ sợ đã bị lừa gạt.

Tốc độ chạy trốn của Huyễn Vũ rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã bay ra mấy trăm dặm, rốt cục cũng dừng lại, đáp xuống một cung điện rộng lớn.

- Nhiếp Vân, ngươi đáng giận! Đợi ta giải quyết xong Trấn Huyền Tu La, xem ta giết chết ngươi thế nào!

Thở dài một hơi, hai mắt Huyễn Vũ nheo lại, hừ lạnh một tiếng.

Luân phiên bị Nhiếp Vân quấy rối, bạo lộ hành tung. Vì vậy cho dù thủ đoạn bản thân rất nhiều, thực lực không kém thì hắn cũng bị dọa cho đổ mồ mồ hôi lạnh.

Đối chiến với một Tu La vốn rất đáng sợ, huống chi lại là đối chiến

với loại Tu La thực lực siêu nhiên, hơn xa bản thân như Trấn Huyền Tu la.

- Phương pháp vừa rồi của ta chỉ có thể lừa gạt Trấn Huyền Tu La và Nhiếp Vân một lát. Phải thừa dịp bọn hắn chưa tìm tới đây lấy ra thứ kia! Chỉ cần lấy ra là ta có thể thành công đột phá La Tiên cảnh, trở thành cao thủ Huyền Tiên. Đến lúc đó đầu Trấn Huyền Tu La này nhất định không phải là đối thủ của ta!

Nói đến đây, ngón tay Huyễn Vũ điểm một cái, lần nữa lấy ra bàn cờ kia,bên trên bàn cờ có vô số chỗ bị tàn phá cuộc, mà ở giữa lại một cái lỗ không lớn.

- Chính là ở trong này!

Nghiên cứu một hồi, đột nhiên Huyễn Vũ nở nụ cười, bàn tay nhẹ nhàng nhấn một cái lên trên bàn cờ, bàn cờ bay lên, chậm rãi bay đi vào chỗ sâu trong căn phòng.

Theo sát ở phía sau, chân Huyễn Vũ như giẫm theo một loại bộ pháp kỳ lạ nào đó. Một lát sau đã đi tới trước một cánh cửa đá màu đen tở chỗ sâu trong đại điện.

Cửa đá này lạnh lẽo như băng, vô cùng âm hàn, chung quanh bị trận pháp rậm rạp chằng chịt phong ấn, chỉ có ở giữa có một cái lỗ không lớn.

- Đi vào!

Đẩy vật như bàn cờ này vào bên trên, vừa vặn khảm nạm vào bên trong lỗ hổng trên cửa.

Răng rắc!

Ngay sau đó tiếng giòn vang liên tiếp vang lên trong cung điện, dường như trận đồ cũ kỹ lần nữa có tác dụng mở ra.

Sưu!

Quang mang lập lòe, cửa đá mở ra, lộ ra một khe cửa cực lớn.

Sưu!

Huyễn Vũ chui vào.

Hắn mới vào không lâu thì đã có một bóng dáng nhàn nhạt theo sát phía sau cũng tiến vào trong cửa đá. Bất quá lại không có động tĩnh gì lớn, không có khiến cho bất luận kẻ nào chú ý, mà ngay cả Huyễn Vũ cũng không biết bản thân đã bị người ta theo dõi.

Mà người tiến vào vừa rồi đương nhiên là Nhiếp Vân.

Vừa rồi Huyễn Vũ dừng lại ở chỗ này, Nhiếp Vân đã nhận ra chính là vị trí chính giữa mà Thạch Bi Đồ kia biểu thị!

Tiểu tử này dừng lại ở đây chỉ sợ nơi này thực sự có bí mật nào đó, có lẽ là bảo tàng chính thức.

Cho nên, nghĩ đến điểm này hắn cũng không có hiện thân ra. Quả nhiên, Huyễn Vũ không biết có người theo dõi, lại dùng bàn cờ mở ra phong ấn, tiến vào cửa đá.

Tới gần bàn cờ, lúc này Nhiếp Vân mới nhìn rõ ràng thứ này. Thứ này kỳ thật cũng không phải là bàn cờ tiêu chuẩn, mà là một thứ giống như Thạch Bi đồ, là địa đồ đặc thù, trung tâm địa đồ cũng là ở đây.

- Linh khí thật đầy đủ, đây là nơi nào?

Vừa mới tiến vào cửa đá, cánh cửa tự động đóng lại... Nhiếp Vân lập tức cảm nhận được một cỗ linh khí nồng đậm, những linh khí này sung túc tới cực điểm, khiến cho cao thấp toàn thân người ta có chút hưng phấn.

- Quá nhiều tiên thạch! Chẳng lẽ đây là bảo khố của di tích Cổ này sao?

Ngẩng đầu nhìn vào trong, lập tức nhìn thấy trước mắt có chất đầy vô số tiên thạch rậm rạp chằng chịt, đại bộ phận đều là cấp bậc trung phẩm. Ức chường có mấy vạn khỏa, từng khối chồng chất

vào một chỗ khiến cho người ta có cảm giác như người phảng phất tiến vào một ngọn núi toàn là bảo vật, hoa mắt không thôi.

Sưu sưu!

Huyễn Vũ phía trước dường như đã sớm biết rõ nơi này có nhiều tiên thạch như vậy cho nên trên mặt cũng không có bao nhiêu kinh ngạc. Hắn xoay người, trong ánh mắt mang theo vẻ lạnh lùng.

- Nhiếp Vân, ta biết rõ ngươi đã tới. Nếu đã tới rồi thì chúng ta cũng nên thương nghị việc hợp tác thật kỹ lưỡng a! Chỉ cần hợp tác, chẳng những những vật này đều là của chúng ta mà giết Trấn Huyền Tu La, khi đó bảo vật trên người hắn cũng là của chúng ta!

Huyễn Vũ nhìn quanh hai bên, đột nhiên lại nói:

- Đương nhiên, ngươi cũng có thể cự tuyệt, bất quá nơi này vô cùng kín đáo. Nếu như không có La Tinh kỳ bàn thì căn bản tìm không thấy. Như vậy cho dù Trấn Huyền Tu La thực lực mạnh mẽ, nếu muốn tìm được thì cũng cần phải phí công phu rất lớn, mà trong khoảng thời gian này ta hoàn toàn có thể đánh chết ngươi. Sau đó lại lấy đi toàn bộ bảo tàng!

- Muốn lừa gạt ta ra sao? Tiểu tử này quá ngây thơ rồi!

Nghe được một nửa lời nói trước đó Nhiếp Vân càng hoảng sợ, còn tưởng rằng bản thân thực sự bị phát hiện ra, thế nhưng sau khi nghe một nửa còn lại, hắn không nhịn được muốn cười phá lên.

Đối phương căn bản là không phát hiện dược hắn, cho nên đối phương mới muốn lừa gạt hắn đi ra.

------oOo------

Chương 1477: Thiên phú Hàn Băng sư (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy rằng đối phương ngụy trang tốt vô cùng, nhưng mà Nhiếp Vân

vẫn nhận ra một tia sát ý lập lòe trong ánh mắt đối phương.

Nếu như tiểu tử này thực sự phát hiện ra hắn. Như vậy chắc chắn sẽ không nói nhảm như vậy mà trực tiếp ra tay đánh lén. Khi đó phần thắng sẽ lớn hơn chút. Nói nhảm nhiều như vậy, rõ ràng khiến cho người ta có chuẩn bị, sẽ không có khả năng một kích đắc thủ!

- Xem ra tiểu tử này không có theo kịp!

Nói một hồi, tinh thần lại quét qua căn phong một lần, cũng không phát hiện ra thân ảnh của Nhiếp Vân, lúc này Huyễn Vũ mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, lại xoay người sang chỗ khác.

Bàn tay tạo thành trảo, một đống tiên thạch lớn trước mặt bị hắn thu vào trong Nạp vật đan điền, đồng thời một cánh cửa màu đen không lớn lại lần nữa xuất hiện trước mặt của hắn.

Cánh cửa màu đen này so với cái lúc trước hơi nhỏ hơn một chút, bên trên có khắc một đạo phù văn màu vàng, để lộ ra vẻ tuyệt sát.

- Ồ? Phù văn này thật kỳ quái, dường như ta đã thấy ở đâu đó rồi...

Nhìn thấy đạo phù văn này, hai mắt Nhiếp Vân có chút mê hoặc, dường như hắn đã gặp ở nơi nào đó.

- Đúng rồi. Bên trên quy tắc chung của Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ có lưu lại dấu vết như phù văn này...

Đột nhiên, linh quang trong đầu lóe lên, Nhiếp Vân đột nhiên nghĩ tới một thứ gì đó.

Trước đó ở giao dịch hội lấy được khối lân phiến đầu tiên, bên trên có khắc quy tắc chung của Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ, bên trên đó dường như có tiêu chí đồ văn giống như thứ này.

- Vô Địch Tiên Quân, muốn bằng vào lực lượng của mình ngưng tụ đan điền vô địch, vô địch thiên hạ... Chẳng lẽ đây là dấu hiệu của bọn hắn hay sao?

Nghĩ đến quy tắc chung của Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ, Nhiếp Vân

lập tức nhớ tới lời nói trước đó Trấn Huyền Tu La.

Hắn nhìn thấy Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ thì trực tiếp hiểu lầm là Nhiếp Vân hậu nhân của Vô Địch Tiên Quân, chẳng lẽ nơi này thực sự là nơi Vô Địch Tiên Quân lưu lại hay sao?

Nếu đúng là như vậy… chỉ sợ hắn sắp có thể gom góp đủ Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ rồi!

Trong lòng Nhiếp Vân lập tức có chút lửa nóng.

Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ đối với hắn mà nói đã xếp vào một trong những võ kỹ cần phải học. Hiện tại mới có được phương pháp tu luyện của hai chiêu, nếu như có thể lấy được thêm mấy chiêu, nhất định thực lực của hắn còn có thể tăng vọt.

- Mở!

Trong lúc trong lòng hắn đang kỳ quái thì Huyễn Vũ phía trước đột nhiên hít sâu một hơi, tay phải đột nhiên đánh về phía trước!

- Thất Sát chỉ? Lại là Thất Sát chỉ!

Nhìn thấy động tác của đối phương, trong lòng Nhiếp Vân cả kinh.

Chỉ thấy Thất Sát chỉ mà Huyễn Vũ thi triển ra, tuy rằng vô luận uy lực hay là kỹ xảo đều yếu hơn so với mình, cũng chưa khống chế được toàn bộ, nhưng mà cũng coi như đã có hình dạng, uy lực không nhỏ.

- Khó trách trong đan điền Liễu Mạc Yên lại có lân phiến Thất Sát chỉ, chỉ sợ đây là thứ từ trong tay người này mà ra...

Nhiếp Vân lập tức hiểu ra.

Trước đó ở giao dịch hội, hắn từ trong đan điền của Liễu Mạc Yên trộm được thứ này, phương pháp tu luyện Thất Sát chỉ chính là ở trong đó.

Vốn tưởng rằng đây là thứ mà Liễu Mạc Yên trong lúc vô tình đạt

được, hiện tại nhìn ra, chỉ sợ thứ này có liên quan tới Huyễn Vũ!

Đương nhiên, rốt cuộc là Liễu Mạc Yên đưa cho Huyễn Vũ phương pháp tu luyện, hay là Huyễn Vũ đưa cho nàng khối lân phiến, đã không thể nào tra cứu được nữa. Ít nhất hiện tại đối với hắn mà nói, Huyễn Vũ này cũng có thể thi triển Thất Sát chỉ!

Ầm ầm!

Cửa đá màu đen bị Thất Sát chỉ đánh trúng, giống như hấp thu đầy đủ năng lượng, phát ra một đạo thanh âm ken két, lại lần nữa chậm rãi mở ra.

Sưu!

Huyễn Vũ lập tức chui vào.

Nhiếp Vân không dám do dự, cũng không để ý tới đống tiên thạch chồng chất như núi ở chung quanh mà theo sát phía sau đối phương tiến vào cửa đá.

Phía sau cánh cửa đá là một căn phòng không lớn, xuất hiện ở trước mặt hai người chính là một bức tường cao lớn, bên trên có hàng chữ như rồng bay phượng múa, khí phách hùng hồn.

- Thư pháp thật mạnh mẽ...

Nhiếp Vân nhìn thoáng qua, lập tức đã bị những chữ viết này thuyết phục.

Những dòng chữ này hẳn là văn minh từ thượng cổ lưu lại, người bình thường nhìn không hiểu, nhưng mà mỗi một chữ viết no đủ tràn đầy, khí thế xông thẳng lên mây xenh mang theo lực lượng và khí thế khiến cho người ta hít thở dồn dập.

- Thiên nhĩ, nghe...

Người khác nhìn không hiểu, không có nghĩa là Nhiếp Vân nhìn không hiểu, vận chuyển thiên phú Thiên nhĩ, một cỗ khí phách ý niệm hung hãn lập tức truyền vào trong lòng hắn.

- Thế nhân tôn trọng kẻ có được nhiều thiên phú đặc thù, cảm thấy bọn hắn có được thiên phú là tiền đồ vô lượng. Ta lại không cho là đúng, cái gì gọi là thiên phú chứ? Thiên phú trời sinh là có địa vị cao hơn người bình thường sao?

Khúc dạo đầu là một đoạn nghi vấn và nghi hoặc, giống như đang chất vấn chính mình, vừa giống như đang chất vấn thượng thiên, kêu to một tiếng bất công cho bản thân mình vậy.

Thiên phú cao thì được người ta tôn kính, nhưng mà người không có thiên phú thì sao?

Loại người này cho dù là ở Linh giới cũng chiếm đại đa số a!

- Kẻ có được thiên phú, trời sinh đã là cường giả, đây là định kiến! Ta tin chắc rằng, cho dù không có được thiên phú, chỉ cần cố gắng đầy đủ, có được cái tâm bất khuất thì cũng có thể dũng cảm tiến tới, đạt tới đỉnh phong! Thượng Thiên đã không cho ta có thiên phú đặc thù, như vậy ta sẽ tự mình cô dọng. Ta muốn dùng lực lượng của ta đánh ra một mảnh thương khung vô địch...

Văn tự phía sau khí phách vô cùng, vang vọng thiên địa.

- Lợi hại, Vô Địch Tiên Quân này cô đọng thiên phú... Quá mạnh mẽ!

Đọc văn tự trên tường đá xong, trong lòng Nhiếp Vân tràn ngập rung động.

Chỉ sợ thứ này chính là do Vô Địch Tiên Quân trong miệng Trấn Huyền Tu La lưu lại a. Nếu không sẽ không khí phách như thế, có được khí thế và lực lượng mạnh mẽ như vậy.

- Ta, Độc Cô Vô Địch, vừa ra đời bị coi như bỏ đi, bị người ta cười chê, từ một khắc đó ta đã thề, ta phải làm người đứng trên mọi người, đánh bại tất cả những người từng cười nhạo ta! Khổ tu nhiều năm, trổ hết tài năng, đánh khắp thiên hạ không địch thủ, bảo kiếm trong tay không ai có thể ngăn cản, không người nào có thể chống lại, rất nhiều siêu cấp cường giả có được thiên phú đặc thù

cũng chết ở trong tay của ta. Tuy rằng đã triệt để chứng minh bản thân mình, nhưng mà ta cũng chưa tận hứng…

------oOo------

Chương 1478: Thiên phú Hàn Băng sư (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- …Ngược lại còn cảm thấy tịch mịch, khó chịu! Đây là Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ trước kia ta sáng chế ra, khắc vào lân phiến lấy ra từ trên người thần thú, tổng cộng có năm thức, còn có một giọt máu huyết của thần thú tặng người hữu duyên!

Ở phía dưới cùng của bức tường có khắc mấy chữ này.

- Không ngờ Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ lại là do vị Vô Địch Tiên Quân này sáng chế? Quá lợi hại!

Nhiếp Vân hít một ngụm khí lạnh.

Nghe thanh âm của Độc Cô Vô Địch, chỉ sợ hắn ta cũng không quá thỏa mãn với bộ Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ này, đại tuyệt chiêu so với Thất Tinh kiếm còn mạnh không ngờ cũng bị hắn bất mãn. Chẳng lẽ Vô Địch Tiên Quân này thực sự đúng như lời của đối phương? Vô địch thiên hạ?

Thế nhưng... Nếu như thực sự vô địch thiên hạ thì đối phương sao lại chết? Là ai giết hắn ta?

Nơi này tại sao lại biến thành Cổ chiến trường, đồng thời tan vỡ nghiêm trọng như thế?

Từng tầng nghi hoặc lập lòe trong đầu khiến cho Nhiếp Vân càng ngày càng mê hoặc.

Bất quá loại nghi hoặc này không có khiến cho hắn nghi hoặc được bao lâu đã bị sự thực trước mắt đánh thức.

Huyễn Vũ không có bất kỳ hứng thú nào với nội dung trên bức tường, lúc này người này đang vượt qua tường đá, đi vào bên trong phòng.

- Ha ha, lần này phát tài rồi!

Mới đi vào trong phòng, tiếng cười lớn của Huyễn Vũ đã vang lên, dường như có chút liều lĩnh, điên rồ.

Nhiếp Vân sợ bỏ qua thứ gì đó cho nên cũng không dám dừng lại mà theo sát phía sau đối phương, đi vào phòng.

Ở chính giữa căn phòng là một cái bàn đá không lớn, bên trên có đặt năm cái lân phiến vàng óng ánh, hoàn toàn khác với những khối lân phiến mà hắn gặp trước đó. Lân phiến này lớn hơn, bên cạnh còn có một bình ngọc, tuy rằng còn chưa mở nắp bình ra, thế nhưng vẫn có thể cảm nhạ được lực lượng cường đại và bành trướng ẩn chứa bên trong.

- Đây là máu huyết của Hoa Tử thần thú?

Nhiếp Vân lập tức hiểu rõ, ánh mắt trần ngập lửa nóng.

Tuy rằng không biết thứ gọi là máu huyết này có thể làm được cái gì, nhưng mà từ thái độ của Huyễn Vũ cùng với lời nói của Độc Cô Vô Địch mà xem, đây tuyệt đối không phải là vật đơn giản.

- Thứ này là của ta, tới đây cho ta!

Huyễn Vũ cười ha hả, vươn tay chộp về phía bình ngọc.

Tốc độ bàn tay của hắn cực nhanh, vừa mới xuất hiện đã đi tới trước mặt bàn đá, bất quá còn không có chộp bình ngọc tới tay thì có một thứ còn có tốc độ nhanh hơn hắn đã lướt lên, bình ngọc và lân phiến trước mắt hắn trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

- Cái gì?

Thấy như vậy một màn, sự kinh hỉ trong lòng Huyễn Vũ lập tức bị sự phẫn nộ thay thế, hai hàng lông mày nhướng lên như rơi vào

trong điên cuồng, ngay sau đó hắn đã nghe thấy một đạo thanh âm khiến cho trong lòng hắn lạnh mình kinh hãi.

- Khặc khặc, không nghĩ tới ngươi lại có thể tìm ra thứ này, bằng vào thứ này, nhất định thực lực của ta còn có thể tiến thêm một bước. Ngươi đối tốt với ta như vậy, nhất định ta sẽ khiến cho ngươi một cỗ thi thể nguyên vẹn!

Thanh âm chấm dứt, ngay sau đó một quỷ trảo gầy gò chộp về phía trước.

- Trấn Huyền Tu La? Tại sao ngươi lại ở chỗ này... Không có khả năng! Ngươi chính là Nhiếp Vân. Ngươi muốn cướp đi bảo bối của ta sao? Nằm mơ!

Nhìn rõ bộ dáng của người lên tiếng, đầu Huyễn Vũ như trực tiếp nổ tung, căn bản không thể tin được, miệng gào rú một tiếng, nhanh chóng đánh ra một quyền nghênh đón.

Một quyền này mang theo lực lượng toàn thân của hắn, nổ vang trong không gian nhỏ hẹp, như là một đám thanh âm phúng điếu vang vọng trong linh hồn vậy.

Đây chính là tuyệt mà hắn chuẩn bị ở đằng sau, từ đầu tới giờ một mực không sử dụng, Chí Tôn vãn ca!

Ô ô ô!

Chí Tôn vãn ca thi triển ra, ngay cả thiên địa dường như cũng gặp chuyện thương tâm, bầu không khí đìu hiu tràn ngập, trong tiếng ca mang theo vẻ đau khổ, khiến cho trong lòng người ta rét run, tinh thần tùy thời đều có thể sụp đổ.

Chiêu này Chí Tôn vãn ca này mang theo công kích và lực lượng cường đại trùng kích linh hồn, nhìn uy thế của nó, cho dù là cường giả Huyền Tiên cảnh đụng phải cũng phải tránh né phong mang, khó có thể chống lại được.

Chiêu số này của Huyễn Vũ rất lợi hại, chiêu số của đối phương thì thô bạo cường đại. Cánh tay duỗi về phía trước rồi điểm một chỉ,

trên không trung xuất hiện một quả cầu xoay tròn, nhanh chóng va chạm cùng với Chí Tôn vãn ca ở một chỗ, cả hai như nổ tung.

Không có sắc thái sáng lạn, không có tiên lực, Tu La sát khí chấn động. Cả hai đạo công kích vừa mới nổ tung thì Huyễn Vũ ngay lập tức cảm thấy ngực mình như bị cự chùy oanh kích, cảnh vật trước mắt tối sầm, thân thể bay ngược về phía sau, đụng vỡ vô số mặt tường. Toàn bộ cung điện dưới lực lượng cuồng bạo vỡ ra từng tấc, tạo thành một đám mây hình nấm.

- Ngươi không phải là Nhiếp Vân... Trấn Huyền Tu La, ta và ngươi thề không đội trời chung!

Va chạm với chiêu số của đối phương, Huyễn Vũ lập tức biết rõ người này không phải là Nhiếp Vân Ngụy trang ra. Nhiếp Vân kia bất quá chỉ có thực lực Thiên Tiên cảnh, cho dù sức chiến đấu có mạnh mẽ hơn nữa cũng tuyệt đối không ngăn cản nổi Chí Tôn vãn ca của hắn. Mà bây giờ đạo công kích kia chẳng những đánh nát vãn ca mà còn một chiêu khiến cho bản thân hắn có được thiên phú Duệ Kim sư cũng bị thương, loại sức chiến đấu này, tuyệt đối là cấp bậc Huyền Tiên!

Cấp bậc Huyền Tiên ở đây cũng chỉ có Trấn Huyền Tu La mà thôi! Không phải là hắn ta thì còn có thể là ai?

Trước đó tuy rằng rất muốn Trấn Huyền Tu La là vì muốn hoàn thành nhiệm vụ. Cho dù giết không nổi thì cũng không sao. Mà trong lòng hắn hiện tại sát ý sôi trào thiêu đốt, hận không thể lập tức động thủ!

- Nhanh trốn, hiện giờ còn chưa phải là lúc báo thù...

Ngay khi đầu hắn bốc hỏa, thậm chí còn có ý định tự bạo đồng quy vu tận với đối phương thì đột nhiên cánh tay tê rần, bị một bóng người giữ chặt, thân thể trầm xuống, nhanh chóng chui vào mặt đất!

- Nhiếp Vân là ngươi...

Nhìn thấy người cứu tính mạng của mình không ngờ lại là người

nọ, Huyễn Vũ sững sờ.

Không phải là ai khác, mà chính là Nhiếp Vân một mực quấy rối hắn.

Lúc này sắc mặt Nhiếp Vân chật vật, dường như cũng bị lực lượng bạo tạc nổ tung vừa rồi trùng kích, bất quá trên người lại không có thương thế quá lớn, có lẽ đã lợi dụng Mộc Sinh chi khí chữa trị tốt.

- Không sai, chính là ta. Nếu như ta tới chậm một hô hấp, chỉ sợ ngươi sẽ bị Trấn Huyền Tu La giết chết! Thế nào? Mấy lời trước đó của ta ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?...

------oOo------

Chương 1479: Địa mạch hàn Tuyền (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- …Những thứ khác ta không muốn, chỉ cần ngươi giao ra thiên phú chi khí đặc thù. Mỗi loại chỉ cần một đạo là được, khi đó ta sẽ cùng đối kháng với Trấn Huyền Tu La cùng ngươi!

Nhiếp Vân nói.

- Được, ta đồng ý, đây là bốn loại thiên phú chi khí Hàn Băng sư, Ám Sát sư, Đại Lực sư, Phòng Ngự sư, mỗi một loại đều có một đạo. Ngươi cầm trước, còn lại, sau khi ta xác nhận ngươi thành tâm hợp tác ta sẽ cho ngươi!

Huyễn Vũ cũng không trực tiếp đưa tất cả thiên phú chi khí cho Nhiếp Vân mà chỉ có bốn loại, hắn cắn răng nói.

Tình huống hiện tại của hắn cũng không tốt, chỉ sợ bản thân cũng muốn để một ít át chủ bài. Hắn sợ mang toàn bộ ra Nhiếp Vân, khi đó sẽ bị đối phương giết chết!

Trong lòng Nhiếp Vân đâu không biết tình toàn của hắn chứ, hắn cũng không có nhiều lời, tiếp nhận bốn loại thiên phú chi khí, trong

lòng khẽ động, đan điền trong khí hải tự động xoay tròn.

Thiên phú Hàn Băng, thành!

Khi Nhiếp Vân ở trên Khí Hải Đại Lục tổng cộng diễn sinh đan điền bảy lần, lần thứ nhất hai cái, lần thứ hai bốn cái, lần thứ ba ba cái, lần thứ tư năm cái, lần thứ năm năm cái, lần thứ sáu đạt tới mười một cái, lần thứ bảy năm cái, tăng thêm chủ đan điền cộng lại có tổng cộng ba mươi sáu cái, phù hợp với con số sáu lần sáu.

Mà những đan điền được trao cho thiên phú trước đó, tăng thêm Hàn Băng sư hiện tại, tổng cộng là ba mươi mốt cái.

Theo thứ tự là: Nạp vật, Đan hỏa, Thuần thú, Truy tung, Trị liệu (mộc sinh), Đại lực, Tường thủy, Huyết Đồng, Ngụy trang, Thiên nhãn, Diễm hỏa, Nguyên khí, Thần thâu, Địa hành, Ân nấp, Độc sư, Tiên Âm, Kiếm đạo, Phòng ngự, Thiên thủ, Thiên Hành, Đầu độc, Võ đạo, Vô Tướng, Ám sát, Thiên nhĩ, Trận pháp, Ăn mòn, Lôi Điện, Phong hành, Hàn Băng!

Ba mươi mốt loại thiên phú này chiếm cứ ba mươi mốt khỏa đan điền, tăng thêm chủ đan điền không có thuộc tính, tương đương còn thừa lại bốn cái đan điền còn trống.

Mà trong bốn đan điền này có một đan điền đã từng mượn qua linh hồn chi khí, tuy rằng còn không có hình thành thiên phú Linh Hồn sư. Nhưng mà hắn lại ngoài ý muốn phát hiện ra nó không thể giao phó thiên phú khác nữa. Bởi vậy hiện tại hắn chỉ có thể dùng ba cái đan điền nữa mà thôi.

Bất quá, như vậy là đủ rồi!

Hiện tại đã lấy được tín nhiệm sơ bộ của Huyễn Vũ, chỉ cần thời gian có đủ, cảm ứng thiên phú Duệ Kim sư, Ảo Cảnh sư, sau đó diễn sinh ra đan điền, đây chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

- Đây là một đạo Mộc Sinh chi khí, trước tiên ngươi nên chữa thương thế cho tốt đi!

Diễn sinh ra Hàn Băng đan điền chỉ là chuyện trong nháy mắt,

Nhiếp Vân cũng không biểu hiện ra ngoài mặt, ngược lại còn cười nhạt một tiếng, truyền cho đối phương một đạo Mộc Sinh chi khí.

- Đa tạ!

Tiếp nhận Mộc Sinh chi khí của đối phương, Huyễn Vũ có chút nghi hoặc nhìn Nhiếp Vân, cuối cùng vẫn thu nó vào trong cơ thể.

Thương thế hiện tại của hắn thật sự quá nặng, muốn mượn đan dược trị liệu thương thế thì không biết phải mất bao nhiêu thời gian. Thời gian như vậy, trinh nữ đã trở thành phụ nữ rồi. Cho dù không biết vì sao đối phương lại đối tốt với hắn như vậy, nhưng mà vì báo thù, hắn vẫn lựa chọn sử dụng Mộc Sinh chi khí của Nhiếp Vân.

Mộc Sinh chi khí không hổ là thiên phú đặc thù khôi phục thương thế, thân thể mạnh nhất. Sau khi nhập thể, toàn thân Huyễn Vũ thư thái một hồi, thương thế lập tức được chữa trị, hoàn hảo như lúc ban đầu.

- Tốt, ngươi lại cứu ta một mạng, ta nhớ kỹ chuyện này! Trấn Huyền Tu La đoạt đồ của ta… Ta và hắn không đội trời chung, cho nên ta phải giết hắn!

Thân thể khôi phục lại, lòng tin của Huyễn Vũ tăng lên nhiều, hai mắt nheo lại, lộ ra vẻ âm hàn như nước.

- Giết hắn? Cho dù chúng ta có liên thủ thì cũng đánh không lại a! Bất quá... Nếu như ngươi có đan dược thăng cấp gì đó thì có thể phân cho ta một chút. Một khi ta đạt tới La Tiên cảnh, hai người chúng ta liên thủ, sức chiến đấu nhất định sẽ lần nữa gia tăng!

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

- Hừ! Nếu có ta đã sớm dùng, sao còn thừa mà cho ngươi nữa chứ!

Huyễn Vũ phất tay, ngữ khí không có chút khách khí nào:

- Đừng có nằm mơ như vậy!

- Vậy ngươi có biện pháp nào không?

Nhiếp Vân cũng không quan tâm, chỉ thản nhiên nói.

- Rất đơn giản, bây giờ ngươi giúp ta đi tới một chỗ. Nơi này có đồ làm cho tu vi ta có thể tăng lên, chỉ cần ta thành công, nhất định ta sẽ đột phá gông cùm La Tiên cảnh, trở thành Huyền Tiên, đến lúc đó quay lại giết đầu Tu La này cũng có nắm chắc!

Huyễn Vũ nói.

- Ồ? Thứ có thể làm cho ngươi đột phá gông cùm La Tiên cảnh? Ở nơi nào, cách nơi này có xa lắm không?

Hai mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

- Cách nơi đây hơi xa, bất quá vẫn là ở trong Cổ chiến trường này. Chúng ta cùng đi, chỉ dần ngươi đừng quấy rối ta, ngươi muốn Duệ kim chi khí, Ảo cảnh chi khí, ta tuyệt đối sẽ đưa cho ngươi toàn bộ, đừng nói là một đạo, cho dù mười đạo tám đạo cũng không có vấn đề gì!

Huyễn Vũ nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân, trong mắt sát ý đằng đằng. Dường như căn bản không có ý cảm kích đối phương vừa rồi cứu mạng hắn, mà chỉ cần đối phương không đồng ý kiến nghị này sẽ lập tức động thủ vậy.

- Được, chỉ cần có thể giết chết Trấn Huyền Tu La, hơn nữa đạt được Duệ kim chi khí, Ảo cảnh chi khí của ngươi. Cho dù có khó khăn thì ta cũng sẽ không tiếc!

Nhiếp Vân không để ý tới thái độ của hắn mà gật đầu đáp ứng.

- Như vậy là tốt nhất, chúng ta đi dưới mặt đất a. Ngươi cho ta thêm hai đạo Địa hành chi khí, chỉ sợ chúng ta phải hành tẩu thời gian rất lâu!

Huyễn Vũ gật đầu thoả mãn, khẽ nói.

- Được!

Nhiếp Vân lơ đễnh, tiện tay cho đối phương vài đạo Địa hành chi khí.

Khi nói chuyện với Huyễn Vũ tính tình của hắn rất tốt, cũng không phải vì Duệ kim chi khí mà tạm nhân nhượng đối phương, vì lợi ích toàn cục. Mà tất cả mọi chuyện vừa rồi đều là do hắn tự biên tự diễn a!

Máu huyết của Hoa Tử thần thú và năm khối lân phiến trong mật thất đều bị hắn lấy đi. Trấn Huyền Tu La trước đó Huyễn Vũ nhìn thấy kỳ thật đúng là do hắn Ngụy trang mà ra!

Thực lực của hắn dựa theo tình huống bình thường mà nói, hoàn toàn không phải là đối thủ của Huyễn Vũ, nhưng mà hắn có tuyệt chiêu cường đại nhất, đó chính là Nguyên Khí Đạn!

Sau khi trộm được đồ, hắn thay đổi hình thái của Nguyên Khí Đạn rồi lại đánh ra!

Nguyên Khí Đạn này từ lúc vừa mới thấy Trấn Huyền Tu La hắn đã áp súc, cho tới lúc này uy lực đương nhiên không nhỏ. Cho dù Huyễn Vũ có khôn khéo tới đâu cũng tuyệt không nghĩ ra hắn còn có loại tuyệt chiêu này!

------oOo------

Chương 1480: Địa mạch hàn Tuyền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi bạo tạc, đánh đối phương, Nhiếp Vân lại ra vẻ cứu tiểu tử này, thừa cơ lôi kéo quan hệ, muốn ba đạo thiên phú chi khí đặc thù. Ai ngờ tiểu tử này cũng không suy nghĩ nhiều mà đưa cho hắn toàn bộ cho. Vì vậy lúc này hắn mới đáp ứng yêu cầu của đối phương, thuận tiện nhìn xem rốt cuộc là nơi nào có thể khiến cho đối phương nhẹ nhõm tấn cấp Huyền Tiên!

Nếu như quả thật có loại địa phương này, như vậy nhất định hắn có

thể tấn cấp lên La Tiên, đến lúc đó Huyễn Vũ gì đó, Trấn Huyền Tu La gì đó, tất cả đều có thể đánh chết một cách nhẹ nhõm, không phí một chút công phu nào.

Huyễn Vũ thấy Nhiếp Vân phối hợp như thế, cho dù trong lòng nghi hoặc, nhưng mà đảo mắt đã bị cừu hận thay thế. Hắn lấy ra tiên khí hình bàn cờ, sau khi nhắm một phương vị rồi nhanh chóng bay vút về phía trước.

Nhiếp Vân theo sát ở phía sau, hai người ở dưới mặt đất cũng cần quẹo trái quẹo phải mà đi thẳng về phía trước.

- Nơi này rốt cuộc là nơi nào?

Trong lúc tiến lên phía trước, Nhiếp Vân giả bộ như vô tình ý hỏi.

- Nơi này là Cổ chiến trường chiến đấu với Tu La, cũng là Vương thành của Vô Địch gia tộc năm đó!

Dương như Huyễn Vũ biết rất rõ ràng cho nên lập tức mở miệng giải thích.

Không nghĩ tới đối phương biết, còn có thể trả lời, vẻ mặt Nhiếp Vân tràn ngập nghi hoặc, hỏi:

- Vô Địch gia tộc?

- Đúng vậy!

Huyễn Vũ gật gật đầu.

- Vô Địch gia tộc là một trong thập đại gia tộc của Linh giới, dùng việc không có thiên phú đặc thù làm vẻ vang, mỗi một đệ tử đều có thực lực siêu quần. Có thể nói là đồng cấp không có địch thủ, tu luyện Vô Địch đan điền, rất là cường đại!

Trong mắt Huyễn Vũ hiện lên vẻ kính sợ.

- Vô Địch đan điền?

Đây là lần thứ hai Nhiếp Vân nghe được từ này.

- Ngươi thân là Khu Tu sư cũng nên biết, thiên phú đặc thù của chúng ta đều là do đan điền biểu hiện ra. Người của Vô Địch gia tộc mặc dù không có thiên phú đặc thù, đan điền bình thường cũng vẫn phải có! Mục tiêu của bọn hắn đó là đem đan điền bình thường nhất tu luyện thành Vô Địch đan điền, có được cái gọi là thiên phú Vô Địch!

Huyễn Vũ nói.

- Trong số thiên phú đặc thù xếp hạng top một ngàn dường như không có thiên phú Vô Địch a!

Nhiếp Vân nhíu mày nói.

Trong top một ngàn thiên phú đặc thù, ngoại trừ top mười ra không có mấy loại mà hắn không biết tên. Mà dường như bên trong cũng không có cái gọi là thiên phú Vô Địch!

Nếu như quả thật có loại thiên phú này, chiến đấu cần gì phải sợ chứ? Khi đó không phải quá lợi hại hay sao?

- Trong thiên hạ nào có cái gọi là thiên phú Vô Địch? Bởi vì không ai dám nỏi bản thân chính thức Vô Địch! Mục đích của Vô Địch gia tộc rất đơn giản. Đó chính là ngưng tụ Vô Địch chi tâm trong người, muốn bản thân mình khống chế vận mệnh, thay đổi đại đạo, tạo thành Vô Địch đan điền! Bất quá, nhiều năm như vậy rốt cuộc có thành công hay không, ta cũng không biết rõ cho lắm!

Huyễn Vũ lắc đầu, nhìn vẻ mặt của hắn, tuy rằng cảm thấy ngưng tụ đan điền Vô Địch là lời nói vô căn cứ, thế nhưng vẫn không nhịn được thập phần tôn trọng với Vô Địch gia tộc.

- Thì ra là thế...

Nhiếp Vân gật đầu, lúc này hắn mới coi như hiểu rõ, hắn lại hỏi tiếp:

- Vô Địch bây giờ còn hay không?

- Đương nhiên còn có, không phải ta đã nói với ngươi sao, họ là một trong thập đại gia tộc của Linh giới! Năm đó lão tổ Vô Địch Tiên Quân của bọn hắn chiến đấu, bị Tu La vương xé xác ăn hết, tuy rằng lão tổ đã chết, nhưng mà đạo thống cũng không tan vỡ, ngược lại còn càng ngày càng hưng thịnh. Sau khi Tu La Vương chết đi, gia tộc của bọn họ càng lúc càng lớn. Cho dù hàng năm đệ tử hạ sơn không nhiều lắm, nhưng mà mỗi một người hoàn toàn đều là tồn tại giống như vô địch, rất là lợi hại, cho nên ở trong Linh giới đặc biệt nổi danh...

Đối với những chuyện này Huyễn Vũ cũng không keo kiệt mà giải thích từng chuyện một.

- Thập đại gia tộc... thập đại gia tộc Linh giới, có những tộc nào?

Nhớ tới khả năng Đạm Đài Lăng Nguyệt nằm trong số các đại gia tộc này, hai tay Nhiếp Vân xiết chặt.

- Thập đại gia tộc trong Linh giới, cụ thể là những gia tộc nào ta cũng không biết, bất quá Vô Địch gia tộc ở trong thập đại gia tộc tuyệt đối là ở top đầu!

Huyễn Vũ nói.

- Ồ?

Nhiếp Vân thấy hắn cũng không rõ ràng lắm về thập đại gia tộc có những gia tộc nào, trong ánh mắt hiện lên vẻ thất vọng.

- Cổ chiến trường này nghe nói là địa phương năm đó Vô Địch Tiên Quân chiến đấu với Tu La Vương, lúc ấy Tu La vô tận, phô thiên cái địa bao phủ. Tu La Vương dưới sự vây công của ba đại cao thủ Tiên Quân của Vô Địch gia tộc, không ngờ lại xé tan lão đại Độc Cô Vô Địch thành từng mảnh nhỏ... Nơi này là nơi mà cường giả Vô Địch gia tộc bị diệt, cũng là táng thân của rất nhiều Tu La! Vì phòng ngừa đám Tu La ở đây tro tàn lại cháy cho nên Khu Tu tháp mới phái ra nhiều vị cao thủ, mạnh mẽ đánh phiến đại lục này vào trong dung nham, hơn nữa còn tăng thêm phong ấn, trùng trùng điệp điệp. Không ngờ tới vẫn sinh ra gia hỏa cường đại như Trấn Huyền

Tu La a...

Huyễn Vũ lắc đầu.

Trên đoạn đường này, Huyễn Vũ nói không ít, rốt cục Nhiếp Vân cũng hiểu rõ nơi này là nơi như thế nào.

Kỳ thật nơi này vồn là một bình nguyên,bởi vì đánh Vô Địch thành xuống dưới mặt đất, những nham thạch dư thừa không có nơi nào chảy đi cho nên mới tạo thành Hồng Nham sơn hiện tại.

Di sơn đảo hải đối với thực lực bây giờ của Nhiếp Vân mà nó, còn chưa có lực làm được. Nhưng mà đối với những cường giả chân chính của Khu Tu tháp kia mà nói, cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

- Tốt rồi, đã đến nơi rồi!

Hai người một đường nhanh chóng đi lên, đi gần một ngày, đột nhiên Huyễn Vũ lăng không đứng lại.

- Ở đây?

Nhiếp Vân sững sờ.

Tuy rằng Huyễn Vũ ở dưới mặt đất nhìn không được bao xa, nhưng mà hắn có thiên phú Thiên nhãn cho nên lại có thể liếc mắt nhìn ra khoảng cách mấy vạn dặm. Trước mắt hoàn toàn vẫn còn ở bên trong Cổ chiến trường, nhưng mà khí tức chung quanh phát ra lại quỷ dị khó hiểu, mang theo hương vị làm cho người ta khủng hoảng.

- Đúng vậy, nó ở phía trước, mở ra cho ta!

Hai người chui ra khỏi mặt đất, nhìn về phía một mảnh kiến trúc phía trước, đột nhiên Huyễn Vũ ném bàn cờ trong tay ra ngoài.

Ầm ầm!

Bàn cờ nhanh chóng bành trướng lên trên không trung, dường như

khảm nạm vào trong một không gian đặc thù nào đó, mặt đất phát ra tiếng nổ vang kịch liệt toàn bộ mặt đất đều sôi trào lên.

------oOo------

Chương 1481: Đến tay (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Răng rắc! Răng rắc!

Trên mặt đất vỡ ra một cái khe cực, một cái cửa động đen kịt chậm rãi xuất hiện trước mắt hai người.

Cái động đằng sau cửa động không biết sâu bao nhiêu, cho dù là Thiên nhãn của Nhiếp Vân nhìn không tới tận cùng, từ bên trong không ngừng có khí tức lạnh lẽo, âm hàn tản mát ra, khiến cho người ta lạnh run.

- Đây là Địa mạch hàn Tuyền! Là nơi có thể làm cho ta tấn chức, đi xuống đi!

Nhìn thấy cửa động vỡ ra, hai mắt Huyễn Vũ sáng rực lên, miệng hừ lạnh một tiếng rồi dẫn đầu nhảy xuống.

- Địa mạch hàn tuyền?

Hai hàng lông mày của Nhiếp Vân nhíu chặt, trong lòng tràn ngập nghi hoặc.

Tuy rằng hắn chưa từng nghe qua Địa mạch hàn tuyền, cũng chưa từng thấy qua nó. Nhưng mà nhìn lối đi này cũng không giống như cái gọi là hàn Tuyền gì đó, mà càng giống như thông đạo đi vào nơi quỷ dị ở chỗ sâu bên trong a.

- Tiểu tử, ngươi chạy rất nhanh a, không ngờ lại chạy đến nơi này. Để ta nhìn xem lúc này ngươi còn chạy đi đâu được!

Trong lúc đang do dự thì sau lưng đột nhiên vang lên một đạo

thanh âm cuồng bạo, ngay sau đó hắn lập tức cảm nhận được một con mắt lạnh lẽo đủ để giết ngươi nhìn chằm chằm vào lưng hắn, khiến cho hắn sởn hết cả gai ốc.

- Trấn Huyền Tu La?

Nhìn thấy bộ dáng người nọ, trong lòng Nhiếp Vân chấn động.

Không ngờ Trấn Huyền Tu La lại đuổi theo, mà còn theo đuôi đến nơi này.

- Nhảy vào!

Biết rõ chỉ bằng vào bản thân nhất định không phải là đối thủ của người này, Nhiếp Vân không muốn nhiều lời, nhảy thẳng xuống cửa động. Phượng Hoàng chi dực triệt để mở ra, vừa mới bay được vài trăm trượng thì đã nhìn thấy Huyễn Vũ đang bám vào trên vách tường đá, từ phía dưới leo lên.

Huyễn Vũ không có cánh, cũng không biết phi hành, đương nhiên chỉ có thể bò sát vào phía dưới, bất quá tu vi đạt tới tình trạng như hắn, tốc độ cực nhanh, cũng không có nguy hiểm quá lớn.

- Trấn Huyền Tu La đã tới...

Hô nhỏ một tiếng, Nhiếp Vân còn chưa dứt lời thì phía trên đã vang lên tiếng gió rít, một đạo lôi điện đánh xuống.

- Sao tên này lại chạy tới đây nhanh như vậy chứ... Quá ác!

Huyễn Vũ lại càng hoảng sợ, hắn không dám nói nhảm mà bàn tay buông lỏng, mượn nhờ phản lực rơi thẳng xuống phía dưới.

Lần rơi này lập tức tránh thoát khỏi công kích của đối phương, bất quá hắn cũng lập tức rơi vào nguy hiểm vô cùng, tràn ngập nguy cơ.

- Nhanh lôi ta xuống phía dưới!

Biết rõ một khi ngã xuống nhất định sẽ chết, Huyễn Vũ quay đầu la

lên một tiếng với Nhiếp Vân.

- Được!

Hiện tại Nhiếp Vân con đang ở thời kỳ ngưng chiến, hữu hảo với hắn, cho nên tạm thời không muốn trở mặt. Nhiếp Vân vươn tay nắm lấy cánh tay của hắn, bay thẳng về phía dưới.

Tốc độ phi hành của hắn so với Trấn Huyền Tu La bắn xuống còn nhanh hơn, chỉ trong giây lát đã thoát khỏi đối phương, tiến vào chỗ sâu trong động đất.

- Ồ? Phía dưới có một cái tế đàn?

Phi hành một hồi, một tia sáng xuất hiện ở trước mắt, u ám như là ma trơi.

Mượn nhờ tia sáng này Nhiếp Vân đã nhìn rõ ràng cảnh tượng chung quanh. Chỉ là hắn không ngờ phía trước lại là một tế đàn rộng lớn bao la!

Trên mặt đất còn có một cái hố sâu, trong hố không ngờ còn có một cái tế đàn, chuyện này cũng thật là quỷ dị!

- Đúng vậy, đây chính là một tế đàn, đã đến nơi này thì ngươi ngoan ngoãn làm tế phẩm của ta đi thôi!

Mắt thấy sắp đáp xuống tế đàn, dị biến xuất hiện. Huyễn Vũ đột nhiên không còn hòa ái như vừa rồi nữa mà đột nhiên thét dài một tiếng, hai tay mạnh mẽ đập vào ngực Nhiếp Vân.

Ầm ầm!

Lần này hắn ra tay vô cùng bất ngờ, tốc độ cực nhanh khiến cho người ta líu lưỡi. Nhiếp Vân không phản ứng kịp, lập tức ngực bị trúng công kích, xương sườn toàn thân trong chốc lát vỡ vụn.

- Ngươi...

Nhiếp Vân điên cuồng hét.

- Hắc hắc, ta vất vất lấy được bảo bối lại bị Trấn Huyền Tu La cướp đi, vì tên này. Giữa hai người chúng ta chỉ có thể hi sinh một người. Ngại quá, ta còn chưa muốn chết, cho nên, người chết chỉ có thể là ngươi mà thôi!

Vẻ mặt Huyễn Vũ vô cùng dữ tợn:

- Yên tâm đi, ta nói rồi, ta sẽ báo đáp ngươi, chờ sau khi ngươi chết, ta sẽ lợi dụng tốt lực lượng thu được từ trên người ngươi, đem lực lượng này chém giết đầu Trấn Huyền Tu La này!

Rống xong một tiếng, hai tay của Huyễn Vũ không chút lưu tình liều mạng công kích Nhiếp Vân.

Hắn biết rõ thiếu niên trước mắt này thủ đoạn rất nhiều, hơn nữa lại có được thiên phú Mộc sinh. Một khi khiến cho đối phương thời gian thì nhất định đối phương sẽ khôi phục hoàn mỹ, đến lúc đó lại muốn đánh chết sẽ rất khó khăn.

- Ngươi... Thật ác độc! Quá vô sỉ a, ta hợp tác với ngươi, còn tin tưởng ngươi sẽ đưa Duệ kim chi khí, Ảo cảnh chi khí cho ta. Không nghĩ tới ngươi lại hèn hạ như thế.

Miệng Nhiếp Vân phun ra máu tươi, khí tức uể oải.

- Đồng ý đưa cho ngươi toàn bộ thiên phú chi khí? Ngươi muốn Duệ kim chi khí? Ảo cảnh chi khí? Hiện giờ ta có thể cho ngươi, bất quá, ngươi cũng không có mạng mà sử dụng a!

Vẻ mặt Huyễn Vũ dữ tợn đáng sợ, bày tay trái có hai đạo khí lưu bắt đầu khởi động, biểu hiện khí tức Duệ kim, Ảo cảnh. Tay phải lại không ngừng đánh về phía Nhiếp Vân.

Mỗi một kích đều dùng hết toàn lực, khai cương liệt thạch, di sơn hải đảo. Liên tục đánh ra mấy trăm chưởng, lực lượng cuồng bạo khiến cho Nhiếp Vân trước mắt xương cốt toàn thân triệt để vỡ vụn, nội tạng bị nghiền nát, cho dù không chết thì cũng không kém là bao.

Phanh!

Rốt cục, dưới công kích không ngừng curah ắn, Khí Hải Nhiếp Vân phát ra một tiếng nổ vang, triệt để vỡ tan!

Tu luyện giả, Khí Hải vỡ tan tương đương với một thân tu vi trôi theo nước chảy, bất kể Trước đó thực lực như thế nào, Khí Hải nghiền nát, đan điền nổ tung. Cho dù mạnh mẽ tới mấy, thiên phú cao cường tới đâu thì cũng tương đương như bài trí, Mộc Sinh chi khí cũng không có biện pháp gì!

- Ha ha, lần này để ta xem ngươi còn nhảy nhót thế nào, ngườidám đối nghịch với ta không ai có kết cục tốt cả, mà ngươi cũng không phải là ngoại lệ!

Thấy Khí Hải của Nhiếp Vân bị nghiền nát, Huyễn Vũ biết rõ đối phương không còn năng lực tiếp tục phản kích, hắn cất tiếng cười to, tay trái khẽ điểm, điểm hai đạo thiên phú chi khí chui vào trong thân thể đối phương.

- Gần đây ta là người giữ chữ tín, hiện tại Duệ kim chi khí và Ảo cảnh chi khí cũng đã cho ngươi rồi. Mà ngươi cũng nên ngoan ngoãn làm tế phẩm của ta, khiến cho ta câu thông Linh Hồn sư vĩ đại, ban cho ta lực lượng vô thượng a!

Tiện tay quăng Nhiếp Vân về phía trên tế đàn, Huyễn Vũ rống lên, trong mắt có quang mang lập loè, lộ ra vẻ hưng phấn khó có thể ngăn cản.

------oOo------

Chương 1482: Đến tay (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tế phẩm? Linh Hồn sư?

Nhiếp Vân uể oải tại chỗ, kinh ngạc nhìn qua đối phương.

- Không sai! Ngươi cho rằng ta thực sự thuần phục Tô Dương hay sao? Hắn chỉ là phế vật mà thôi. Huyễn Yêu nhất tộc chúng trời sinh đã là tín đồ cuồng nhiệt của Linh Hồn sư, thờ phụng linh hồn chi đạo. Ta là người thành kính hồn sư, chỉ thuần phục Linh Hồn sư vĩ đại nhất! Nhan Chi đại nhân thích sưu tầm người có được thiên phú đặc thù, ngươi có nhiều thiên phú đặc thù hơn ta, nếu như dùng để tế tự, tuyệt đối có thể đạt được chỗ tốt rất lớn, khiến cho thực lực của ta đột phá gông cùm La Tiên vô cùng đơn giản!

Trên mặt Huyễn Vũ lộ ra vẻ cuồng nhiệt, dường như đối với Linh Hồn sư Nhan Chi kia, có c tín ngưỡng cố định vậy.

- Yên tâm đi, ta sẽ lập tức tế tự, đến lúc đó ngươi sẽ quang vinh trở thành khôi lỗi của Nhan Chi đại nhân, vinh quang tràn ngập a!

Thân thể đứng thẳng bên tế đàn, thanh âm của Huyễn Vũ mang theo vẻ mê hoặc, vang vọng một cách quỷ dị, như muốn mê hoặc linh hồn.

- Hóa ra ngươi nói tăng thực lực lên là đi tế tự Linh Hồn sư, làm cho nàng giúp ngươi tăng thực lực lên hay sao? Đáng tiếc, ngươi không làm được chuyện này rồi!

Lời ngâm xướng của Huyễn Vũ vừa mới vang vọng thì chợt nghe được một tiếng thở dài truyền đến. Hắn lập tức nhìn thấy Nhiếp Vân trước đó xụi lơ như bún, chẳng biết từ lúc nào đã đứng lên, tư thế toàn thân oai hùng bừng bừng, kim quang lóng lánh, thân hình cao lớn chậm rãi bay lên, lơ lửng trên không trung, giống như vị thần bất diệt vậy.

- Ngươi... Sao ngươi lại không có việc gì? Khí Hải đã vỡ nát rồi, làm sao vcó thể không có việc gì được chứ?

Huyễn Vũ lại càng hoảng sợ, sắc mặt đột nhiên biến đổi, liên tục lui về phía sau mấy bước, mở to hai mắt ra nhìn.

Chuyện trước mắt đã vượt quá phạm trù tưởng tượng của hắn. Quả thực chỉ có thể dùng từ không thể tưởng tượng nổi để hình dung mà thôi.

Khí Hải nghiền nát, Mộc sinh đan điền cũng đã vỡ nát. Sao hắn ta lại có thể lần nữa đứng lên, khôi phục thực lực cơ chứ?

Chẳng lẽ là... Huyễn Vũ nhớ tới từ ngữ truyền lưu trong Linh giới, trong lòng giật thót.

Trước đó hắn chiến đấu với Nhiếp Vân này, hai tay hắn ta vỡ vụn, lại lần nữa khôi phục, vốn hắn còn tưởng rằng là Mộc sinh chi khí có hiệu quả như vậy. Hiện tại xem ra còn xa không có đơn giản như hắn nghĩ!

Thiên phú Mộc sinh sư, Mộc sinh đan điền bị chấn vỡ sẽ không còn khả năng khôi phục, mà loại năng lực này, cho dù thân thể biến thành cái bánh nhân thịt thì cũng lập tức có thể khôi phục lại...

Bất Tử chi thân!

Một Thiên Tiên nho nhỏ làm sao có thể cô đọng ra Bất Tử chi thân cơ chứ? Điều này không có khả năng!

Đầu óc Huyễn Vũ nổ tung, cảm thấy sắp phát điên, cảnh tượng trước mắt đã vượt quá tưởng tượng của hắn.

- Sao lại khôi phục sao? Ta nên cảm tạ ngươi mới đúng. Ngươi đã giúp ta triệt để đã luyện hóa Bất Diệt Kim Đan!

Khẽ cười một tiếng, Nhiếp Vân lăng không đi tới.

Bất Diệt Kim Đan trong đầu hắn, nếu như không có kỳ ngộ, muốn luyện hóa nó ít nhất cũng phải tốn mấy năm thậm chí là mấy chục năm. Trước đó bị Trấn Huyền Tu La đánh một chiêu khiến cho hắn ngạc nhiên phát hiện ra một điểm. Muốn Kim Đan hòa tan nhanh hơn thì phải không ngừng khiến cho thân thể thừa nhận thương tổn!

Hơn nữa tổn thương này không thể quá mạnh mẽ, một khi vượt qua biên độ thì cũng sẽ không sinh ra hiệu quả như vậy.

Trấn Huyền Tu La sau khi tức giận thực lực quá mạnh mẽ, chỉ cần hơi chút không cẩn thận sẽ chết, không đạt được hiệu quả luyện

hóa Kim Đan. Mà Huyễn Vũ này thì khác, lực lượng đối phương không hơn kém Nhiếp Vân bao xa, một khi toàn lực bạo phát vừa vặn khiến cho hắn luyện hóa được Kim Đan, cũng không đến mức phải chết.

Cho nên vừa rồi tuy rằng Huyễn Vũ đánh cao hứng, nhưng mà toàn bộ đều rơi vào trong tính toán của Nhiếp Vân, giúp hắn hòa tan dược lực của Bất Diệt Kim Đan từng chút một, khiến cho hoạt tính của thân thể hắn dần dần gia tăng, thành công cô đọng Bất Tử chi thân!

Hiện tại Bất Tử Kim Đan đã bị hắn luyện hóa tám chín phần mười, chỉ còn lại có một tia. Đó là đầu chưa có cô đọng thành công, chỉ cần đầu không bị đánh nát, cho dù thân thể bị phanh thây xé xác cũng đều có thể khôi phục.

- Cô đọng Bất Tử chi thân thì thế nào chứ? Ngươi không phải là đối thủ của ta, ta giết không chết ngươi nhưng mà ngươi cũng không có khả năng đánh bại ta! Cùng lắm thì mọi người hòa nhau, chân thành hợp tác, cùng nhau đối phó Trấn Huyền Tu La!

Huyễn Vũ giật mình một lát mới khôi phục lại được, lực lượng toàn thân bắt đầu khởi động, cũng không sợ hãi Nhiếp Vân ra tay với hắn.

Bây giờ hắn là La Tiên cảnh đỉnh phong, tùy thời đều có thể đột phá đạt tới Huyền Tiên cảnh. Cho dù Nhiếp Vân trước mắt này có được Bất Tử Chi Thân thì cũng không có cách nào đánh chết được hắn? Bất quá chỉ là tiểu nhân vật Thiên Tiên cảnh mà thôi, không có khả năng đánh bại được hắn.

Hắn vừa mới dứt lời thì đã nhìn thấy thiếu niên cách đó không xa nở ụn cười châm chọc, bàn tay đưa tay về phía trước, nắm tay trở nên vàng chói, một đạo lực lượng linh hồn mang theo sự sắc bén đánh tới, thế không thể đỡ.

- Đây là... thiên phú Duệ Kim sư? Ngươi lợi dụng một đạo Duệ kim chi khí ta đưa cho ngươi? Chẳng lẽ ngươi định dùng nó đối chiến với ta hay sao? Quá ngây thơ, hiện tại ta sẽ nói cho ngươi biết, cho dù sử dụng Duệ kim chi khí thuần thục, so với Duệ Kim sư chính

thức mà nói vẫn còn chênh lệch như trời và đất, còn kém xa!

Huyễn Vũ nắm chặt tay, giơ ra đón tếp, thuộc tính màu vàng sắc bén xé rách mây xanh, mạnh mẽ xông tới.

Phanh!

Hai quyền giao kích.

Phốc!

Miệng Huyễn Vũ phun ra một ngụm máu tươi, cánh tay như bị cự chùy đánh trúng, máu tươi bắn tung toé, xương cốt vỡ vụn.

- Cái gì? thiên phú Duệ Kim sư? Sao ngươi lại có thiên phú Duệ Kim sư?

Rốt cuộc Huyễn Vũ không thể tiếp tục trầm ổn được nữa, hắn hoảng sợ biến sắc, thanh âm sắc bén chói tai, vô cùng khó nghe, cho thấy sự khủng hoảng nồng đậm lúc này của hắn.

Hai quyền ngạnh kháng, hắn lập tức hiểu rõ, đối phương tuyệt đối không phải là vận dụng hiệu quả Duệ kim chi khí mang lại, mà là chân chính là một Duệ Kim sư. Chỉ có được loại thiên phú này thì mới có thể sắc bén như thế, có được lực lượng mạnh mẽ kinh người như vậy!

- Đúng vậy, đa tạ Duệ kim chi khí của ngươi! Linh Tê Luyện Thể Quyết, Kim Cương lưu ly thể tầng thứ bảy đại thành, đột phá!

------oOo------

Chương 1483: La Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một chiêu đánh lui Huyễn Vũ, toàn thân cao thấp Nhiếp Vân tỏa ra kim quang, từng đạo Duệ kim chi khí phóng ra, như là quang mang vạn trượng. Hai cánh sau lưng nhẹ nhàng vỗ khiến cho thân thể

hắn lơ lửng trên bầu trời, lực lượng khổng lồ như là sóng vỗ, sóng sau đè sóng trước, không tới một hô hấp đã tựu tích lũy tới cực điểm.

Duệ kim thiên phú đại biểu cho sắc bén, cứng rắn, đại đạo kim thuộc tính trong thiên địa.

Binh khi bình thường phối hợp với thiên phú Duệ kim thì có thể lập tức trở nên sắc bén vô cùng, tăng vọt về chất.

Linh Tê Luyện Thể Quyết và Kim Cương lưu ly thể của Nhiếp Vân đã sớm đạt tới giới hạn tầng thứ bảy, đã có khí tức Duệ kim chi khí đại biểu cho khí tức sắc bén nhất thiên hạ trợ giúp, trong nháy mắt đột phá gông cùm, đạt tới cấp bậc tầng thứ bảy đại thành.

Ầm ầm!

Thân thể có tăng vọt về chất, khí thế lập tức tăng lên, chấn động bát hoang, dường như Nhiếp Vân đã biến thành một đầu cổ thú hình người, mọi hành động đều tản mát ra khí tức làm cho lòng người ta sợ hãi rung động.

Cơ bắp trong cơ thể bắt đầu gây dựng lại, thân thể vốn được Bất Tử Kim Đan dung hợp qua lại trở nên càng cường đại hơn, lực lượng trở nên càng mạnh hơn nữa.

- Chết đi cho ta!

Nhìn thấy Nhiếp Vân trong nháy mắt lột xác, sắc mặt Huyễn Vũ thay đổi, điên cuồng hét lên một tiếng rồi đánh tới.

Lực lượng của hắn tụ tập thành Chí Tôn vãn ca, hai mắt mang theo ảo cảnh làm cho thần hồn mất phương hướng, hàn khí ngập trời đồng thời bao phủ tế đàn, tạo thành thế giới băng hàn.

Ầm ầm!

Một kiếm đâm tới, Thiên Địa tiêu sát!

Huyễn Vũ đem toàn bộ thiên phú trên người vận chuyển, Lục Đại

đan điền điên cuồng xoay tròn, Nhân Kiếm Hợp Nhất, thi triển ra sát chiêu tuyệt sát mạnh nhất.

Chiêu này cho dù là Trấn Huyền Tu La đụng phải cũng phải tạm lánh phong mang, không dám ngạnh kháng!

Đinh đinh đinh đinh!

Kiếm chiêu của hắn không chút lưu tình đâm vào trên người Nhiếp Vân, lúc mới đầu thì còn có thể xé rách làn da, sau ba kiếm qua đi, chỉ có thể lưu lại ngấn trắng. Mấy kiếm kế tiếp, chỉ có thể tạo thành tia lửa bắn tung toé, đừng nói là đâm bị thương, ngay cả một cọng lông cũng không thể làm tổn thương được.

Phanh!

Rốt cục, trường kiếm Tiên Khí thượng phẩm trong tay hắn không chịu nổi áp lực ngạnh kháng mà đứt đoạn từ giữa, vỡ nát thành mấy chục đoạn nhỏ.

- Không có khả năng... Không có khả năng có người có thân thể mạnh mẽ như vậy... Cho dù là hoàng giả Ma tộc đều không có khả năng...

Huyễn Vũ cảm thấy sợ hãi.

Tuy rằng hắn không biết thiếu niên trước mắt rốt cuộc đã trải qua thứ gì, nhưng mà đối puhowng đứng tại nguyên chỗ không nhúc nhích, đẻ mặc cho trường kiếm của hắn đâm vào mà vẫn không bị tổn thương dù chỉ là một cọng lông. Loại cảnh tượng này đã triệt để vượt qua khỏi điểm mấu chốt mà tâm lý của hắn có thể thừa nhận.

- Hai người các ngươi đều phải chết cho ta!

Cùng lúc đó, Trấn Huyền Tu La rốt cục cũng đuổi tới, hắn không có Thiên nhãn đan điền, cũng không biết ở đây có chuyện gì xảy ra. Nhưng mà nhìn thấy hai người cùng tính kế hắn ở chung một chỗ, lửa giận tuôn ra, lăng không chộp xuống phía dưới.

Tu La sát khí ngưng tụ, giốn như nước lũ giống cuốn xuống phía

dưới, mang theo lực trùng kích thế không thể đỡ, hai người,Nhiếp Vân đứng trong dòng nước lũ như là con thuyền cô độc, bạc nhược yếu kém, không chịu nổi, căn bản không cùng một cái cấp bậc.

- Ha ha! Trấn Huyền Tu La, ngươi muốn giết ta sao? Hiện tại đã đã muộn! Huyết dịch Hoa Tử thần thú, đột phá!

Nhìn thấy lực lượng như nước lũ trước mắt, Nhiếp Vân cũng không tránh né, ngược lại còn cười ha hả, hai tay bắn ra, lấy huyết dịch thần thú Hoa tử mà hắn đoạt được từ tay Huyễn Vũ ra rồi nuốt vào trong miệng.

Huyết dịch Hoa Tử thần thú này, khi vừa mới đoạt được, không biết sử dụng như thế nào. Nhưng mà hắn có được thiên phú Võ đạo sư, phương pháp sử dụng hoàn toàn có thể cân nhắc ra được. Trên đường đi tới thì Nhiếp Vân đã cân nhắc ra, cho nên lúc này tiên lực trong cơ thể dựa theo phương pháp đặc thù vận chuyển, lực lượng đạt tới Thiên Tiên cảnh hậu kỳ đỉnh phong lập tức đột phá gông cùm, cũng có đột phá.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Toàn bộ thân thể Nhiếp Vân vang vọng thanh âm như rang đậu, bạo tạc, mỗi khi bạo tạc một lần, lực lượng càng mạnh mẽ hơn một phần, đảo mắt đã đạt tới Thiên Tiên cảnh đỉnh phong, bán bộ La Tiên cảnh.

- Phá cho ta!

Lúc này, công kích của Trấn Huyền Tu La cũng đã tới đỉnh đầu.

Nhiếp Vân ngẩng đầu lên.

Thân thể đạt tới cấp bậc Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ bảy đại thành mang theo lực lượng bán bộ La Tiên cảnh toàn lực đánh ra, như là sấm sét cuồng bạo lập tức xé rách không gian trước mặt.

Oanh!

Hai đại tuyệt chiêu ngạnh kháng, đầu gối Nhiếp Vân mềm nhũn,

thân thể chấn động.

Tuy rằng vẫn có chút không chống lại được như trước, nhưng mà hắn đã có thể đứng chiến đấu mà không giống như trước, chỉ có thể bị thương đào tẩu.

- Cái gì?

Biến hóa đột ngột của Nhiếp Vân khiến cho Trấn Huyền Tu La khiếp sợ không thôi, sát ý trong hai mắt đỏ thẫm càng đậm.

Thiên Tiên cảnh có thể đối kháng với Tu La Huyền Tiên cảnh, chuyện này đã nói rõ tiềm lực to lớn, đã vượt quá tưởng tượng của hắn. Loại người này về sau tuyệt đối có thể mang tới đại nạn to lớn cho Tu La bọn hắn!

Không thể giữ lại, phải giết chết!

- Trấn Huyền tiền bối, chúng ta đều muốn giết chết người này, ta thấy không bằng chúng ta cùng liên thủ!

Trong mắt hắn hiện lên một tia sát cơ, bị Huyễn Vũ nắm bắt, ngươi này thét dài một tiếng.

- Được, chúng ta cùng nhau động thủ!

Trấn Huyền Tu La cũng biết nếu như tùy ý khiến cho Nhiếp Vân này phát triển, như vậy người chết nhất định là hắn. Vì vậy lúc này hắn cũng không có nhiều lời, trực tiếp đồng ý với đề nghị này. Hai tay đè xuống phía dưới, lực lượng sụp xuống.

- Đột phá, đột phá, đột phá!

Một chiêu ngăn cản công kích của Trấn Huyền Tu La, lực lượng của Nhiếp Vân hơi dừng lại một chút, hắn lại lần nữa quát lớn, trùng kích La Tiên cảnh.

Linh khí ẩn chứa trong máu huyết của Hoa Tử thần thú rất mạnh, khiến cho hắn đột phá Thiên Tiên cảnh hậu kỳ đỉnh phong chỉ tiêu hao không tới phần mười, số năng lượng còn lại đủ để giúp hắn

tiếp tục trùng kích La Tiên cảnh!

Chỉ cần đạt tới La Tiên cảnh, cái gì mà Huyễn Vũ, cái gì mà Trấn Huyền Tu La, tất cả đều phải chết!

Dưới áp lực cường đại, toàn thân Nhiếp Vân xuất hiện khe nứt, hai mắt tràn ngập tơ máu, ba mươi sáu khỏa đan điền điên cuồng vận chuyển khiến cho lực lượng bị áp chế của hắn lần nữa bành trướng.

------oOo------

Chương 1484: La Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chết!

Huyễn Vũ cũng đánh ra công kích!

Lúc này rốt cục hắn đã hiểu rõ, cuối cùng mình vẫn Nhiếp Vân này đùa giỡn!

Từ khi sinh ra đến nay, thiên phú của hắn quá nhiều, tiềm lực vô cùng. Vô luận là mưu trí hay là thực lực, vô luận giao thủ cùng với ai hắn đều chiếm cứ thượng phong. Cho nên hắn có nằm mơ cũng không ngờ khi tranh đấu với Nhiếp Vân này lại không ngừng sai lầm, từ đầu chưa từng chính thức thành công một lần...

Vốn hắn vẫn cho rằng máu huyết của Hoa Tử thần thú và năm cái lân phiến bị Trấn Huyền Tu La trộm đi, cho nên mới không đội trời chung với đối phương. Mà lúc này hiểu rõ là thiếu niên ở trước mắt lấy trộm, hận ý của hắn lập tức chuyển lên trên người thiếu niên này.

Chẳng những có cừu hận bị trêu đùa, mà còn có khuất nhục không nói nên lời.

Khuất nhục và cừu hận chồng chất lại cùng một chỗ khiến cho uy

lực công kích của hắn cũng không kém, gần như là cường giả Huyền Tiên cảnh.

Oanh!

Áp lực mà hai đại cao thủ đồng thời công kích mang tới, cho dù gia trì lên trên tinh cầu thì cũng có thể khiến cho nó sụp đổ, thân thể Nhiếp Vân rốt cuộc không chịu nổi, thoáng cái phát nổ, biến thành mảnh vỡ.

Không trung chỉ còn lại có một cái đầu lơ lửng, quỷ dị không thôi.

- Ha ha, đa tạ các ngươi giúp ta triệt để luyện hóa máu huyết của Hoa Tử thần thú, cảm tạ!

Đột nhiên cái đầu kia cất tiếng cười to, mảnh vỡ chung quanh lập tức một lần nữa tổ hợp lại, lại lần nữa hợp thành thân hình Nhiếp Vân.

Hoa Tử thần thú là một dị chủng Thượng Cổ, bên trong máu huyết ẩn chứa một lượng lớn linh khí, cho dù thủ đoạn của hắn cao minh tới đâu. Muốn triệt để luyện hóa, không có thời gian mấy ngày thì cũng không có khả năng hoàn thành, mà bây giờ dưới sự áp bách của hai đại cao thủ áp, hắn lại thành công luyện hóa vào trong mỗi một tấc tế bào trên thân thể hắn. Dung hợp hoàn mỹ với thân thể, mỗi một ngóc ngách đều có.

Ầm ầm!

Khí thế của Nhiếp Vân sau khi tổ hợp lần nữa càng ngày càng thịnh.

Bán bộ Thiên Tiên cảnh!

La Tiên cảnh sơ kỳ!

La Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong!

Không tới một hô hấp thì lực lượng của hắn đãtriệt để đột phá gông cùm Thiên Tiên cảnh đạt tới La Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong!

Ông!

Tấn cấp ngừng lại.

Giọt huyết dịch của Hoa Tử thần thú này, nếu như đổi lại là Huyễn Vũ, hoàn toàn có thể khiến cho hắn ta đột phá lên trên La Tiên cảnh, tiến quân vào Huyền Tiên, nhưng mà đối với Nhiếp Vân mà nói, còn chưa đủ dùng!

Tích lũy của hắn thật sự quá mức hùng hậu, vượt qua bất kỳ người nào, nhất là ba mươi sáu thiên phú, mỗi một loại đều kinh thiên động địa, khoáng tuyệt cổ kim, còn có thân thể đồng tu Phật Ma, đủ loại điều kiện kết hợp lại khiến cho lực lượng mà hắn cần để đột phá còn nhiều hơn mọi người rất nhiều.

Bởi vậy, tuy rằng máu huyết của Hoa Tử thần thú cường đại, nhưng mà vẫn chỉ làm cho phạm vi đột phá của hắn không lớn, chỉ từ Thiên Tiên hậu kỳ đỉnh phong đạt tới La Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong mà thôi.

Thiên Tiên cảnh hậu kỳ đỉnh phong đến La Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, tuy rằng thoạt nhìn tấn cấp không nhiều lắm, nhưng mà đối với Nhiếp Vân mà nói, thực lực đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Không chỉ có như thế, lực lượng thân thể theo Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ bảy đạt tới đại thành, lại khiến cho biến hóa của hắn lại càng lớn.

- Mở!

Hai tay chộp ra ngoài, trái phải tách ra.

Công kích mà Trấn Huyền Tu La vàHuyễn Vũ đồng thời đánh ra dưới hai tay của hắn bị xé, ầm ầm nổ tung, bị xé làm đôi, tựa như vải vóc vậy.

- Cái gì?

- Đáng giận. Ngươi ác!

Nhìn thấy tuyệt chiêu mà mình đánh ra lại bị Nhiếp Vân bằng vào hai tay trực tiếp xé nát, Huyễn Vũ và Trấn Huyền Tu La đều sắp phát điên.

- Đến phiên ta, Huyễn Vũ, ngươi tới trước cho ta!

Thực lực đột phá, Nhiếp Vân cắt đứt cục diện bị đánh, quyền trái nắm chặt, đánh ra một quyền.

Phanh!Phanh!Phanh!

Quyền phong của Nhiếp Vân hóa thành một bàn tay lớn vô hình, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Huyễn Vũ, nhẹ nhàng chộp, nắm Huyễn Vũ vào trong lòng bàn tay.

- A...

Huyễn Vũ không ngờ tới sau khi Nhiếp Vân tấn cấp La Tiên thực lực lại tăng lên nhiều như vậy. Đồng tử hắn co rút lại, chỉ cảm thấy cổ họng bị bóp chặt, khó thở, bằng vào lực lượng của hắn căn bản không tránh thoát được.

- Không nên giết ta, chỉ cần ngươi không giết ta, ta sẽ dọn dẹp chuyện ngươi đám chết đám người Tiết Vũ, bằng không phụ thân của Tiết Vũ nhất định sẽ không bỏ qua ngươi...

Huyễn Vũ gào thét lên liên tục, thanh âm đã có chút khàn khàn.

- Không giết ngươi? Ngươi là người hầu trung thành nhất của ta, chỉ cần biểu hiện cho tốt thì ta sẽ không giết ngươi...

Trong thanh âm của Nhiếp Vân mang theo ý đầu độc.

Huyễn Vũ này giữ lại quả thực tốt hơn so với giết chết, nếu như có thể luyện hóa thành nô bộc, tuyệt đối sẽ có trợ giúp cực lớn.

- Ta là người hầu của ngươi...

Ánh mắt Huyễn Vũ mê ly, miệng thì thào tự nói.

Tuy rằng hắn đã đạt tới La Tiên cảnh đỉnh phong, nhưng mà sau khi Nhiếp Vân thành công đột phá La Tiên cảnh, vô luận linh hồn hay là thực lực đều có bay vọt về chất, thiên phú Tiên âm phối hợp với thiên phú đầu độc sư, đầu độc đối phương cũng không quá khó khăn.

- Không, ngươi không đầu độc được ta! Ta là hồn sư, Tín Ngưỡng Linh Hồn sư vô thượng, ngươi dám đầu độc ta là khiêu chiến uy nghiêm của Linh Hồn sư, sẽ bị trừng phạt!

Ngay khi Nhiếp Vân cho rằng sắp thành công thì đột nhiên Huyễn Vũ mở mắt ra. Hai hàng lông mày hiện lên một đạo hắc khí rồi đột nhiên bắn ra, đột ngột bắn về phía không gian không biết tên.

- Ồ? Nguy rồi!

Thấy vnhư vậy, Nhiếp Vân sững sờ, sắc mặt thoáng cái trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn không có nghĩ tới tiểu tử này vẫn còn có chuẩn bị như vậy. Vừa rồi đạo hắc khí kia tuy rằng hắn không biết là thứ gì, thế nhưng chỉ cần là thứ có thể làm cho trong lòng hắn cảm thấy bất an, đủ để thấy được cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

- Nhan Chi đạo sư vĩ đại, ta là người hầu trung thực của ngươi. Xin gạt bỏ tên tiểu tử dám khinh nhờn ngươi a!

Nương theo một tiếng quát trầm thấp, cái độgn vốn đen kịt đột ngột xuất hiện một tia ánh sáng, một cái lỗ giống như vòng xoáy lập tức xuất hiện trước mặt Nhiếp Vân.

Một mặt người cưc lớn người chậm rãi hiển hiện trong lỗ thủng, đôi mắt không có cảm tình chậm rãi mở ra...

Quỷ dị, âm hàn.

Cái mặt người cực lớn vừa mới xuất hiện thì toàn bộ không gian cũng giống như cứng lại. Dương như, thời gian không gian đều

dừng lưu động, trong cái độg này yên tĩnh tới đáng sợ.

------oOo------

Chương 1485: Đối kháng Linh Hồn sư (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Là Linh Hồn sư... Trốn!

Trấn Huyền Tu La vốn nhân cơ hội này đánh chết Nhiếp Vân, nhưng nhìn thấy cái khuôn mặt này lập tức đổ mồ hôi lạnh, miệng hét lên một tiếng rồi lập tức quay người bỏ chạy, không dám dừng lại chút nào.

- Hừ!

Hắn còn chưa trốn được bao xa thì một tiếng hừ lạnh mang theo linh hồn quanh quẩn.

Phanh!

Trấn Huyền Tu La không có một chút năng lực ngăn cản nào, thân thể lập tức nổ thành thịt nát, linh hồn biến mất, triệt để tử vong.

- Cái gì?

Trái tim Nhiếp Vân lập tức giá lạnh.

Thực lực của Trấn Huyền Tu La này hắn một đường chiến đấu với đối phương cho nên, biết rất rõ ràng. Cho dù dùng thực lực tấn cấp bây giờ của hắn, muốn đánh chết đối phương cũng khó có khả năng. Thế nhưng hắn ta lại bị mặt người cực lớn trước mắt hừ lạnh một câu là nổ chết. Cho dù tố chất tâm lý của hắn vô cùng tốt thì cũng không nhịn được cảm thấy sụp đổ.

Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp!

Người này thật sự quá mạnh mẽ!

Chẳng lẽ mặt người này là bản tôn Nhan Chi kia sao? Bằng không thì tại sao lại có thể có lực lượng cường đại như thế cơ chứ?

- Dám đầu độc tín đồ của ta, lá gan của ngươi cũng không nhỏ!

Đánh chết Trấn Huyền Tu La như là giết chết một con ruồi không có ý nghĩa, cái mặt người cực lớn hừ lạnh một tiếng. Thanh âm không lớn nhưng lại vang vọng linh hồn, khiến cho người ta dù có phong bế lục giác thì cũng không thể ngăn cản.

Răng rắc!

Sắc mặt Nhiếp Vân trắng bệch, thân thể không tự chủ được quơ quơ, linh hồn cũng đang run rẩy.

Tuy rằng đối phương không có thi triển công kích, nhưng mà uy áp thật sự quá mạnh mẽ, tùy tiện nói một câu cũng khiến cho hắn không chịu nổi.

Vốn hắn cho là tiến vào Linh giới, trở thành cao thủ tiên cấp, thậm chí đạt tới La Tiên cảnh đã rất là cường đại, đã có thực lực nhất định chống lại cường giả, thế nhưng hiện tại hắn mới phát hiện ra, căn bản không có chuyện như vậy.

Trước mặt thực lực tuyệt đối, hắn vẫn là con sâu cái kiến!

Không có bất kỳ tôn nghiêm và lực lượng phản bác nào

- Chủ nhân vạn năng, hắn muốn khinh nhờn uy nghiêm của người, kính xin người đánh chết hắn!

Thanh âm của Huyễn Vũ lần nữa vang lên, thành kính vô cùng.

- Đáng giận, đã là người của người này thì chết đi cho ta!

Không biết rõ Huyễn Vũ dùng phương pháp gì triệu hoán ra, nhưng mà người trước mắt này nhất định là do đối phương triệu hoán ra, trong mắt Nhiếp Vân hiện lên vẻ điên cuồng, bàn tay nắm lấy cổ đối phương lập tức có tiên lực tràn ra, đột nhiên xiết chặt.

- Dám giết tín đồ của ta ở trước mặt ta, ngươi rốt khá, ta sẽ cho ngươi toàn thây!

Ầm ầm!

Bàn tay Nhiếp Vân khẽ động, còn chưa có đánh chết đượcHuyễn Vũ, thì đã cảm thấy cảnh vật trước mắt u ám, linh hồn như trong nháy mắt bị người ta nắm lấy, không có năng lực phản kháng, tùy thời đều có thể bạo tạc, nổ tung.

- Không, ta không thể chết được, Linh Hồn sư thì sao chứ? Ta cũng từng sử dụng qua linh hồn chi khí, tuy rằng không có diễn sinh ra thiên phú Linh Hồn sư, nhưng mà lại có năng lực của hồn sư, sẽ không bị diệt sát, tuyệt đối không thể chết được!

Linh hồn Nhiếp Vân như muốn bạo tạc, nổ tung, nhưng mà ở chỗ sâu trong lòng lại có tiếng quát vang lên. Đan điền từng được trao cho thiên phú Linh Hồn sư dưới uy áp mạnh mẽ xoay tròn.

Ông ông ông!

Đan điền phát ra thanh âm thanh thúy, chậm rãi hấp thu uy áp trên linh hồn của hắn vào bên trong. Bên trên đan điền cũng có biến hóa, tuy rằng vẫn như trước không có được giao phó thuộc tính hoàn toàn, thế nhưng lại mang theo một tia khí tức linh hồn, cổ quái không nói nên lời.

- Ồ? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Bên trên khuôn mặt lạnh lùng kia rốt cục lộ ra biểu lộ cổ quái, dường như nàng cũng không tin chuyện đang phát sinh lúc này.

Đường đường là Linh Hồn sư, đại nhân vật ít nhất cũng là cấp Tiên Quân Vô Thượng, ra tay đối phó một tiểu tử La Tiên cảnh, không ngờ còn chưa có giết chết được, loại tình huống này nằm ngoài dự đoán của nàng.

- Hóa ra là ngươi...

Trên khuôn mặt lạnh lung kia hiện lên sắc thái khác thường, dường như nhận ra Nhiếp Vân.

- Khó trách nàng muốn vì ngươi mà dốc sức liều mạng chiến đấu với ta, không tiếc tiêu hao lớn như vậy, hóa ra thiên phú không kém, nhanh như vậy đã từ phàm giới đi đến nơi này, hơn nữa còn đạt tới La Tiên cảnh... Thú vị!

Mặt người này hừ nhẹ, không vui không buồn, dường như đang nhìn một con sâu cái kiến mạnh hơn một chút, trên vẻ mặt mang theo vẻ khinh miệt.

- Bất quá, cho dù thiên phú không kém cũng vô dụng, ngươi không xứng với nàng!

Ầm ầm!

Thanh âm to lớn, nhưng mà từng chữ lại như điểm vào tâm khảm, khiến cho linh hồn và lỗ tai Nhiếp Vân đều phát ra tiếng nổ vang, khó chịu không nói nên lời.

- Xứng hay không không phải ngươi là được. Ta yêu nàng, nàng yêu ta, như vậy đã đủ rồi!

Biết rõ người đối phương nói nhất định là Đạm Đài Lăng Nguyệt, lưng Nhiếp Vân thẳng tắp, đứng tại chỗ như là một cái lao sắp ném ra. Dường như cho dù có áp bách lớn hươn cũng không thể khiến cho lưng hắn cúi xuống.

- Ngươi yêu nàng? Một con sâu cái kiến nho nhỏ mà thôi, đáng để nàng đi yêu sao?

Mặt người này cười lạnh.

Thanh âm không có chút cảm tình chấn động nào, lại làm cho người ta biết rõ nàng không có nói sai. Ở trong mắt nàng Nhiếp Vân là con sâu cái kiến, không có ý nghĩa.

- Nàng là ai? Nàng là Thiên Đạo, là Thiên Đạo sư không gì không làm được! Khống chế trời xanh, không phải là người mà ngươi có

thể leo lên, ngươi nên chết hy vọng đi thôi!

Mặt người khẽ nói, cao cao tại thượng.

- Bảo ta hết hy vọng? Trừ phi ngươi giết ta!

Trong thanh âm của Nhiếp Vân để lộ ra vẻ kiên định không có cách nào cự tuyệt, vững như bàn thạch, không thể dao động.

- Tuy rằng ta rất muốn giết ngươi, nhưng mà nể mặt mũi của nàng, ta sẽ không động thủ với ngươi...

Nói đến đây mặt người này dừng lại một chút rồi lại nói tiếp:

- Bất quá, hắn ta sẽ dẫn đi, đây là tín đồ của ta, không thể khiến cho ngươi làm bẩn!

Mặt người này hừ nhẹ một câu, cũng không thấy nàng có động tác gì, đột nhiên Nhiếp Vân cảm thấy toàn thân chấn động.

Di Hoa bị phong tỏa trong Bắc Đẩu tinh cung đột ngột bay ra.

Sauk hi Di Hoa bị trọng thương, linh hồn cùng cộng sinh với mẫu thân Minh Tâm Lan của Dịch Thanh, thân thể bị thu vào trong Tử Hoa động phủ, lúc trước khi mới tới Linh giới hắn để vào trong Bắc Đẩu tinh cung. Bởi vì không tìm được phương pháp giải trừ linh hồn hai người cộng sinh cho nên hắn luôn nhốt vào trong một cung điện ở động phủ. Không nghĩ tới lại bị mặt người này quát nhẹ một tiếng, thứ này đã ngoan ngoãn bay ra ngoài.

------oOo------

Chương 1486: Đối kháng Linh Hồn sư (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sưu!

Linh hồn cộng sinh của Di Hoa cũng bị cuốn vào lỗ thủng đằng sau

mặt người rồi biến mất không thấy gì nữa.

- Hắn ta cũng muốn mang đi!

Thoáng cái mang đi Di Hoa, con mắt trên mặt người chăm chú nhìn vào trên người Huyễn Vũ, tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân cảm thấy khí kình toàn thân tán loạn, lực lượng nắm lấy cổ đối phương lập tức tiêu tán.

- Hắn ta sao? Ngươi vẫn không nên mang đi thì hơn, chết!

Huyễn Vũ một đường bố trí bẫy rập hắn, sao hắn có thể cho phép đối phương được mang đi cơ chứ? Cho dù người trước mắt này là Linh Hồn sư cũng không được!

Nhiếp Vân nhướng mày, lòng bàn tay có lực lượng bắn ra.

Phanh!

Ngay cả tiếng kêu thảm Huyễn Vũ cũng không thể phát ra, thân thể đã nổ thành thịt nát.

- Ngươi dám vi phạm ý chí của ta? Chẳng lẽ ngươi thực sự cho rằng ta không dám giết ngươi?

Nhìn thấy Nhiếp Vân không để ý tới uy nghiêm của nàng, trực tiếp tiêu diệt Huyễn Vũ đánh chết, trên mặt người này rốt cục cũng có chút khó coi.

- Đương nhiên ngươi dám giết ta. Bất quá, ta cũng dám giết hắn! Đại trượng phu sống trên đời phải khoái ý ân cừu, dám yêu dám hận. Nếu như bởi vì người yêu thân phận cao quý mà tự ti, bởi vì thế lực sau lưng cừu nhân cường đại mà rút lui. Như vậy còn tu đạo, tu tâm cái rắm. Cho dù có tu luyện tiếp, chỉ sợ cũng đều là phế vật!

Nhiếp Vân không sợ hãi chút nào, miệng cao giọng nói ra.

- Tốt, rất tốt, phi thường tốt!

Biểu lộ của mặt người kia lần nữa trầm mặc, liên tục nói ba tiếng tốt. Thoáng cái hóa thành quang mang tản ra bốn phía, vòng xoáy trước mặt như lỗ đen cũng ầm ầm sụp đổ, không còn một chút tung tích nào nữa.

- Đi rồi sao?

Cẩn thận tìm kiếm một vòng, phát hiện mặt người kia đã hoàn toàn đi rồi, Nhiếp Vân thở dài một hơi, toàn thân mềm nhũn, ngồi ngay xuống phía dưới.

Mỗi lần đối kháng với mặt người kia cũng giống như trải qua một trận chiến đấu vậy, chênh lệch cấp bậc thật sự quá lớn!

Mà cao thủ như vậy không ngờ lại không phải là đối thủ của Đạm Đài Lăng Nguyệt... Thật không biết lúc trước nha đầu kia ở trước mặt hắn ẩn giấu bao nhiêu thực lực!

Thiên Đạo sư xếp hạng thứ ba! Cường giả vô thượng khống chế Thiên Đạo...

Nhớ tới lúc trước mình luôn nói phải bảo vệ nàng... Có lẽ ở trong mắt nàng, chỉ là vui đùa mà thôi.

- Yên tâm đi, ta nhất định sẽ hoàn thành hứa hẹn này với nàng, thực hiện hứa hẹn mà ta từng nói!

Nắm đấm xiết chặt, trong mắt Nhiếp Vân lộ ra vẻ kiên định.

Thực lực của đối phương cường đại thì thế nào chứ? Từ Khí Hải Đại Lục từng bước một đi tới đây, hắn có thiên phú, cũng có đủ tự tin!

Một đường đi tới nay hắn đã có lòng tin của cường giả, dù là không có pháp quyết vô danh, thì về sau hắn cũng có thể thành tựu vô thượng đại đạo, đứng trên đỉnh phong của nhân loại!

Hô!

Thân thể Nhiếp Vân nhoáng cái tiến vào Bắc Đẩu tinh cung.

Tuy rằng vừa mới tấn chức, vô luận thân thể hay là linh hồn đều đã có tiến bộ rõ ràng, nhưng mà sau khi giằng co với Linh Hồn sư, cả người đau đớn như bị xé rách, hư thoát vô cùng.

Khoanh chân ngồi trên Tu luyện thai của Tinh Cung, Mộc Sinh chi khí nhiều lần gột rửa, khí tức uể oải cũng dần dần khôi phục.

Xoẹt xoẹt! Xoẹt xoẹt!

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Vân lần nữa đứng dậy, nhoáng một cái rời khỏiTinh Cung, một lần nữa trở lại tế đàn ở cái động dưới mặt đất.

Trải qua một phen tu luyện, toàn bộ tác dụng phụ do hắn giằng co với Linh Hồn sư đều biến mất, hiện tại tinh khí thần no đủ, cao thấp toàn thân bắn ra lực lượng mạnh mẽ.

- Đan điền này thật là quái dị... Tuy rằng không có cách nào hình thành Linh hồn đan điền nhưng lại có một bộ phận công hiệu, có thể ngăn cản công kích linh hồn, thật là kỳ quái...

Đứng phía trên tế đàn, Nhiếp Vân cúi đầu nhìn về phía một cái đan điền bên trongKhí Hải vẻ mặt mê hoặc không thôi.

Lúc trước đan điền này hắn từng sử dụng qua Linh hồn chi khí, dưới áp bách của Linh Hồn sư đã xảy ra lột xác, tuy rằng không thể nào hóa thành Linh hồn đan điền, thế nhưng lại quy dị có công hiệu ngăn cản công kích linh hồn. Loại chuyện như vậy ngay cả Nhiếp Vân cũng không làm rõ được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Bất quá, đối với hắn mà nói đây là chuyện tốt, đã có năng lực chống cự cường giả công kích linh hồn. Như vậy cho dù đụng phải cường giả linh hồn thì cũng không cần phải sợ hãi!

- Thực lực của ta tăng lên không ít. Chỉ là vẫn không có một chút điểm cống hiến nào a.

Không tại xoắn xuýt việc của đan điền kia nữa, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn thoáng qua một chút, lại bất đắc dĩ lắc đầu.

Thật vất vả mới đột phá, vốn định đánh chết Trấn Huyền Tu La, không nghĩ tới đầu Tu La này lại bị Linh Hồn sư kia nhúng tay, thoáng cái đánh chết.

Tu La không phải bị hắn giết chết, đương nhiên không có điểm cống hiến, quả thực đáng tiếc cho cơ hội tốt như vậy!

Hơn nữa điều khiến cho hắn xoắn xuýt nhất chính là Tu la, Huyền Tiên cảnh đại bổ a. Cho dù không có điểm cống hiến, nếu như lưu lại thi thể… Như vậy có thể khiến cho hắn lần nữa đột phá, đạt tới La Tiên cảnh trung kỳ, cho dù là hậu kỳ cũng không thành vấn đề. Mà bây giờ lại bị đánh nát, cái gì cũng không tìm thấy, cho dù muốn thôn phệ thì cũng bất lực!

- Nhan Chi này thực sự là phung phí của trời a!

Thở dài một tiếng, vẻ mặt Nhiếp Vân bi phẫn, có chút tức giận vì bản thân ra tay quá chậm.

- Tuy rằng không có săn giết Tu La, không có điểm cống hiến, nhưng mà đám người Huyễn Vũ đều chết hết, có lẽ cũng tính toán là bên Tiếu Đằng đạo nhân chiến thắng a!

Nở nụ cười, Nhiếp Vân đang định bay về chỗ trước đó tìm kiếm đám người Hứa Hinh Thiến thì đột nhiên hai mắt rơi vào trên thi thể của Huyễn Vũ.

Sau khi chết Huyễn Vũ, Linh Hồn sư Nhan Chi cũng mang thi thể của hắn đi.

- Đúng rồi, ta không có điểm cống hiến, trên người tiểu tử này chắc có lẽ sẽ có a... Hơn nữa, hắn thân là Khu Tu sư Ngũ Phẩm chắc có lẽ cũng có không ít bảo bối!

Hai mắt Nhiếp Vân sáng rực lên.

Huyễn Vũ là đại đệ tử của Tô Dương, Kim Vân Khu Tu sư Ngũ phẩm, địa vị tôn sùng, bảo bối trên người nhất định không ít!

Không nói thứ khác, chỉ bằng vào kiện bảo vật như bàn cơ kia thì giá trị cũng không thể đo lường!

Đáng tiếc vì mở ra nơi này, bàn cờ kia đã dung hợp với mặt đất, không có cách nào lấy ra nữa. Bằng không, một kiện Tiên Khí tuyệt phẩm, tuyệt đối có thể khiến cho thực lực của hắn lần nữa tăng lên.

------oOo------

Chương 1487: Xuất hiện (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thiên phú Thần thâu, ăn cắp!

Nhẹ nhàng sờ trên thi thể Huyễn Vũ một phen, trước mặt hắn lập tức có thêm một đống đồ vật.

- Tiểu tử này cũng quá nghèo nàn a, không ngờ lại không có lấy kiện Tiên Khí tuyệt phẩm thứ hai...

Tìm một vòng, tâm tình hưng phấn của Nhiếp Vân hạ thấp xuống.

Vốn hắn đang cho rằng trên người tiểu tử này sẽ có binh khí cùng cấp bậc với bàn cờ, kết quả, tìm một vòng mới phát hiện ra thứ lợi hại nhất chỉ là Tiên Khí thượng phẩm. Ngay cả Hỗn Loạn Chân Long kiếm cũng không bằng, chứ đừng nói là so sánh với đầu thương kia.

Bất quá, cho dù không có Tiên khí tuyệt phẩm thì tài phú của Khu Tu sư Ngũ Phẩm hoàn toàn không tầm thường, nhất là linh đan Ngũ phẩm tinh khiết, có vài chục vạn khỏa, nhiều vô số kể.

Tiên thạch cấp bậc trung phẩm, thượng phẩm cũng có không ít, xem như là phát tài.

- Ồ, đây là lệnh bài điểm cống hiến của Huyễn Vũ?

Đang định thu toàn bộ mọi thứ vào trong đan điền, tay nhẹ nhàng,

một cái ngọc bài rớt xuống trước mặt Nhiếp Vân.

Chính là lệnh bài điểm cống hiến của Huyễn Vũ.

Trong lòng Nhiếp Vân tràn ngập hi vọng quét qua, vốn hắn tưởng rằng ít nhất có thể tìm ra mấy chục vạn điểm điểm cống hiến, kết quả sắc mặt hắn rất nhanh đã trùng xuống.

- Ồ? Cũng quá nghèo nàn a, chỉ có hơn ba trăm điểm cống hiến...

Nhiếp Vân im lặng một hồi.

Vốn tưởng rằng Huyễn Vũ làm như Kim Vân Khu Tu sư Ngũ phẩm lâu năm như vậy, bất kể thế nào điểm cống hiến cũng phải có không ít, hơn ba trăm điểm cống hiến quá làm cho người ta thất vọng a!

Bất quá nghĩ một lát cũng tựu giật mình, tuy rằng cấp bậc Huyễn Vũ không thấp, nhưng mà thứ như điểm cống hiến thật sự quá khó kiếm được, một đầu Tu La La Tiên cảnh sơ kỳ mới có được một điểm cống hiến, có thể tích góp từng tí một được hơn ba trăm điểm cống hiến, chỉ sợ đối với Huyễn Vũ mà nói cũng tốn không ít thời gian và tinh lực!

- Xem ra muốn dùng điểm cống hiến mua sắm thiên phú chi khí... quả thực là nằm mơ!

Bất đắc dĩ lắc đầu, Nhiếp Vân cười khổ một tiếng

Mua thiên phú đặc chi khí trong top một trăm, tùy tiện một đạo động cái là mười vạn điểm cống hiến, muốn được đủ số điểm cống hiến mua sắm, không thể nghi ngờ là chuyện nằm mơ!

- May mà trước khi tới đây Tô Dương cho mỗi người trăm điểm cống hiến, như vậy tính ra, Tô Dương vẫn rất phúc hậu a...

Cười một tiếng, Nhiếp Vân lấy ngọc bài trước đó Tô Dương cho lấy ra, ngón tay vẽ một cái vào bên trên. Hắn đang cảm khái thì vẻ mặt đột nhiên có chút cổ quái.

- Một trăm linh hai điểm... Lại thêm hai điểm?

Trên ngọc bài không ngờ lại có thêm hai điểm cống hiến.

Đánh chết một đầu Tu La La Tiên cảnh sơ kỳ là một điểm cống hiến, thêm hai điểm, chẳng lẽ đám người Hứa Hinh Thiến giết chết một đầu Tu La khác, sau đó năm người chia đều điểm cống hiến này sao?

Khả năng này rất lớn a, năm người cùng một đoàn thể, lấy được điểm cống hiến chia đều cũng là chuyện rất bình thường.

Đã chia đều điểm cống hiến, như vậy đã nói bọn họ đều không chết, biết được tin tức bọn hắn còn sống, cũng là một chuyện không tệ.

Thu hồi ngọc bài, hai cánh Nhiếp Vân khẽ vỗ, rất nhanh đã bay vọt lên bên trên, gần nửa canh giờ sau, lúc này hắn mới bay ra ngoài được.

Rời khỏi cái động, lần nữa dạo qua một vòng, phát hiện kiện Tiên Khí tuyệt phẩm hình bàn cờ kia hoàn toàn không có biện pháp thu lại, thậm chí còn biến mất không còn tung tích. Lúc này Nhiếp Vân mới bất đắc dĩ thở dài một tiếng, dựa theo truy tung chi khí cảm ứng phương hướng đám người Hứa Hinh Thiến rồi mới bay đi.

...

Trong một sơn cốc trên Hồng Nham sơn, đám người Hứa Hinh Thiến, Từ Thao đang thở hổn hển, sắc mặt mỗi người khó coi vô cùng.

- Sư huynh, tên này thật sự quá mạnh mẽ, nếu như không phải Tiểu sư muội tạm thời đột phá, hơn nữa thiên phú Lôi Điện sư lại lột xác thì chỉ sợ lần này chúng ta đều phải chết ở chỗ này!

Lưu Nguyên nhìn trước mắt Tu La bị tàn phá thành từng mảnh nhỏ trước mắt, trong lòng không nhịn được cảm thấy may mắn.

- Đúng vậy, may mắn đây chỉ là một đầu Tu La vừa mới La Tiên

cảnh, nếu để cho hắn củng cố tu vi vài ngày, như vậy hậu quả không thể lường được...

Sắc mặt Từ Thao khó coi vô cùng.

- Ài, chúng ta lần này gặp dữ hóa lành, không biết Nhiếp Vân thế nào rồi. Đã sắp hai ngày rồi, một chút tin tức của hắn cũng không có...

Không để ý tới hai người đang cảm khái, trong đôi mắt xinh đẹp của Hứa Hinh Thiến bên cạnh mang theo vẻ lo lắng.

- Yên tâm đi, hắn người hiền sẽ có trời giúp, chắc có lẽ sẽ không có nguy hiểm quá lớn...

Từ Thao an ủi một câu, nhưng mà nghĩ đến đầu Tu La cường đại kia, chẳng biết tại sao trong lòng hắn lại có chút chột dạ, không có cách nào nói tiếp được nữa.

- Muốn biết hắn có làm sao không kỳ thực rất đơn giản. Không phải chúng ta vừa mới giết một đầu Tu La La Tiên cảnh hay sao? Dựa theo quy củ bình thường, điểm cống hiến đạt được nhất định sẽ phải chia ra. Nếu như ban thưởng chia đều cho năm người. Như vậy chứng minh hắn còn sống, bốn người chia đều, như vậy đã nói rõ, chỉ sợ hắn đã...

Đột nhiên Tứ sư huynh Cẩm Điền từ đầu không có lên tiếng lại đột nhiên mở miệng nói.

- Đúng vậy!

Nghe hắn nói như thế, hai mắtmọi người sáng ngời, đang muốn lấy ra ngọc bài của mình thì đột nhiên mặt đất chấn động, một cỗ khí tức cuồng bạo cuốn qua.

Ầm ầm!

Ngay sau đó một bóng đen đột ngột xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Mạc Thuyên! Không ngờ các ngươi dám giết Mạc Thuyên? Đồng bọn tốt nhất của ta? Vậy thì các ngươi chôn cùng hắn đi a!

Nhìn thấy thi thể trên mặt đất, bóng đen điên cuồng hét lên, con mắt đỏ tươi mang theo vẻ phẫn nộ làm cho người ta khủng hoảng.

- Là Tu La... Tu La La Tiên cảnh trung kỳ, xong, xong thật rồi...

Nhìn rõ dung mạo của bóng đen, mọi người nắm chặt tay, khuôn mặt biến sắc.

Không nói trước đó bọn hắn vừa mới chiến đấu một hồi, thực lực suy yếu, còn chưa khôi phục cho nên không thể chiến đấu trận thứ hai. Chỉ bằng vào thực lực mà đầu Tu La này bày ra thực lực. Cho dù là thời kỳ toàn thịnh bọn hắn cũng khó mà chống lại được.

Tu La La Tiên cảnh trung kỳ, chiến lực ít nhất đã vượt quá cường giả bán bộ Huyền Tiên cảnh, cường đại tới mức khiến cho bọn hắn tuyệt vọng!

- Lôi Thần Chi Nộ!

Dường như biết rõ đối phương chắc chắn sẽ không buông tha cho nhóm người mình, Hứa Hinh Thiến là người đầu tiên đứng dậy, bàn tay trắng như ngọc lăng không chộp một trảo. Một đạo Lôi Điện vừa thô vừa to bắn thẳng tới phía bóng đen bắn.

------oOo------

Chương 1488: Xuất hiện (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nàng vừa ra tay, thực lực trên người đã thể hiện rõ rang, không ngờ đã đột phá gông cùm Thiên Tiên cảnh, đạt tới La Tiên cảnh.

Lôi Thần Chi Nộ là vũ kỹ mà chỉ có Lôi Điện sư như nàng mới có, có thể phát huy hoàn mỹ lực lượng của Lôi Điện sư.

- Chỉ có chút tài mọn mà đã muốn giết ta? Ta sẽ cho ác ngươi chôn cùng với Mạc Thuyên!

Rít lên một tiếng, trên đầu bóng đen Tu La trước mắt sinh ra vẻ dữ tợn, tiếng gầm gừ còn đang vang vọng thì quỷ trảo đã rơi xuống, mang theo uy lực lật úp trời xanh.

Phanh!

Lôi Thần Chi Nộ va chạm với quỷ trảo của hắn, lập tức bị tức nghiền nát, đầu gối Hứa Hinh Thiến mềm nhũn, tức thì quỳ xuống.

- Chớ làm tổn thương sư muội ta!

- Ta liều mạng với ngươi...

Nhìn thấy một màn trước mắt, đám người Từ Thao đồng loạt rống lên, từng người đánh ra công kích mạnh nhất, đánh úp về phía Tu La bóng đen.

Thời kỳ toàn thị bọn hắn cũng không phải là đối thủ của đầu Tu La này, thực lực bây giờ tiêu hao nhiều như vậy lại càng không phải là đối thủ của hắn. Khí kình liên tiếp sụp đổ, sắc mặt chúng nhân trắng bệch, máu tươi từ trong miệng chảy ra, lại lần nữa bị thương.

So với thương thế chiến đấu với Mạc Thuyên Tu La trước đó, hiện tại bọn hắn càng bị thương nghiêm trọng hơn, không còn năng lực tiếp tục chiến đấu nữa.

- Tới đây tham gia khảo hạch lại phải chết ở chỗ này, khó trách nơi này lại được coi là chỗ nguy hiểm nhất, hóa ra lời đồn không sai a.

- Bóp nát ngọc bài đi! Chỉ cần chúng ta bóp nát là có thể được dịch chuyển về, khi đó sẽ an toàn!

- Bóp nát ngọc bài trở về sớm thì chẳng khác nào chứng minh chúng ta chủ động đầu hàng, thể diện của sư phụ sẽ không còn!

...

Đám người Từ Thao nằm trên mặt đất, biết rõ lần này khó có thể may mắn thoát khỏi, thế nhưng cả đám lại không nghĩ tới việc trốn tránh, ngược lại còn mang vẻ theo thấy chết không sờn.

Thân là Khu Tu sư, khi săn giết Tu La bị giết là một chuyện vinh dự, mà gặp được Tu La chỉ biết chạy trốn, chẳng những khiến cho sư phụ bọn hắn bị mất mặt. Mà ngay cả trong lòng chính bọn hắn cũng sẽ gieo xuống hạt giống thất bại, về sau nếu như còn muốn đột phá sẽ trở nên khó khăn hơn rất nhiều!

Từ Thao vươn tay đánh ra Tiên Khí phòng ngự thượng phẩm, tạm thời ngăn cản Tu La trên không trung tấn công, nhớ tới kết cục lần tỷ thí này, hắn không khỏi thở dài một tiếng.

- Đáng tiếc, lần này lại để cho Tô Dương đạt được thắng lợi rồi...

Bọn hắn toàn quân bị diệt, tương đương với việc tỷ thí lần này cuối cùng vẫn là Tô Dương kia chiến thắng, sư phụ bọn hắn, lại thất bại lần nữa.

- Không đúng, Nhiếp Vân không chết... chỉ cần hắn không chết thì chúng ta còn có hi vọng chiến thắng...

Đột nhiên trong lòng bàn tay Hứa Hinh Thiến có một đạo quang mang lập loè, ngọc bài cống hiến hiện ra điểm cống hiến sau khi săn giết Tu La Mạc Thuyên của mọi người.

Không phẩy hai!

Năm người chia đều, chuyện này nói rõ Nhiếp Vân cũng không có gặp nguy hiểm tới tính mạng!

Có thể không chết dưới sự đuổi giết của Tu La Huyền Tiên cảnh, như vậy bọn hắn muốn chiến thắng cũng không phải khó khăn như trong tương tượng, cũng không phải là không có khả năng!

- Nhiếp Vân không chết thì sao chứ? Hắn bất quá chỉ là Thiên Tiên cảnh, cho dù mạnh mẽ hơn nữa, muội còn tưởng rằng hắn có thể thắng được Tu La Huyền Tiên cảnh sao? Đừng ôm hy vọng quá lớn...

Từ Thao lắc đầu.

Thực lực Thiên Tiên cảnh cho dù thiên phú khủng bố tới, có thể vượt cấp chiến đấu thì cũng không có khả năng chiến thắng được Tu La Huyền Tiên cảnh, thực lực song phương thật sự hơn kém quá lớn.

Đối với hắn mà nói, chỉ sợ hiện tại Nhiếp Vân cũng đang giống như bọn họ, bị đuổi giết, phải trốn tránh bốn phía. Tuy rằng không chết thế nhưng có lẽ bản thân đã sớm trọng thương.

Loại tình huống này sao có thể so với Huyễn Vũ là Ngũ phẩm Kim Vân Khu Tu sư chứ?

- Ha ha, các ngươi cũng không quá có lòng tin vào ta nha!

Từ Thao vừa mới dứt lời thì đột nhiên có một tiếng cười tràn ngập chế nhạo vang lên.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nhiếp Vân không biết dùng cách gì đã hiện lên sau lưng bọn hắn không xa, đang chậm rãi đã đi tới.

Mỗi đi một bước, dưới chân hắn đã bước qua khoảng cách vài trăm thước. Chỉ trong nháy mắt đã thấy hắn đi tới trước mặt mọi người.

- Đừng tới đây... Đầu Tu La này một khi đột phá Tiên Khí phòng ngự, nhất định sẽ động thủ, khi đó chúng ta nhất định sẽ phải chết không thể nghi ngờ...

Thấy hắn đi tới, đám người Hứa Hinh Thiến lại càng hoảng sợ, đồng loạt lên tiếng.

- Ngươi không được tới đây... Chỉ cần ngươi không có việc gì, cho dù chúng ta chết đi thì sư phụ vẫn còn có hi vọng chiến thắng. Nếu như thực sự toàn quân bị diệt, thi đấu lần này sẽ thực sự không có khả năng chiến thắng i... Ngươi đi mau, chúng ta ngăn cản giúp ngươi!

Lưu Nguyên lúc trước bị Nhiếp Vân đả thương sốt ruột quát lớn, trong mắt toát lên vẻ quan tâm từ tận đáy lòng.

- Khặc khặc, muốn đi? Đã đến rồi thì ở lại hết đi. Ta không quản các ngươi là do ai phái tới, dám giết Mạc Thuyên thì phải chết cho ta!

Oanh!

Lưu Nguyên vừa mới dứt lời thì Tiên Khí phòng ngự trên không trung rốt cục cũng không chịu nổi áp lực, linh tính phai mờ, nặng nề rơi xuống mặt đất.

Tu La bóng đen nhanh chóng đi tới, tiếng cười sắc bén chói tai, cực kỳ khó nghe.

- Sao ngươi lại nói nhảm nhiều như vậy chứ? Đã như vậy thì đi chết đi!

Tu La bóng đen còn chưa nói cho hết lời thì ngay sau đó đã có một đạo thanh âm bay bổng vang lên, lập tức có một nắm tay mang theo lực lượng mạnh mẽ đánh xuống.

Oanh!

Tu La bóng đen còn chưa kịp phản ứng lại thì đã biến thành bánh thịt tại chỗ, linh hồn bị đánh nát, chết tới không thể chết hơn.

- Cái này...

- Một quyền đánh chết Tu La La Tiên cảnh trung kỳ...

Đám người Từ Thao ngây ngốc tại chỗ.

Thực lực của Tu La bóng đen đám người Từ Thao rất rõ ràng, La Tiên cảnh trung kỳ phối hợp với huyết mạch Tu La, cho dù là cường giả La Tiên cảnh đỉnh phong nhân loại thậm chí bán bộ Huyền Tiên cảnh cũng không phải là đối thủ!

Người mạnh như thế, tiện tay một quyền đánh chết, muốn làm

được như vậy cần thực lực gì chứ?

Trong vòng một ngày ngắn ngủi không gặp, thực lực trước mắt của Nhiếp Vân

đã vượt qua bọn hắn rất nhiều.

- Đáng tiếc... Cảnh giới quá thấp, đối với ta vô dụng...

Đối với việc mọi người giật mình Nhiếp Vân cũng không để ở trong lòng, mà khẽ lắc đầu.

------oOo------

Chương 1489: Thực lực của Tiếu Đằng đạo nhân (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nương theo thực lực tấn cấp, loại Tu La La Tiên cảnh trung kỳ này đối với hắn cũng không có bao nhiêu trợ giúp. Cho dù thôn phệ nhiều hơn nữa thì cũng sẽ không tấn cấp, chỉ có săn giết Tu La thực lực càng mạnh hơn nữa, mới có thể có hiệu quả.

- Thực lực của ngươi...

Mọi người giật mình giằng co một hồi, cuối cùng Hứa Hinh Thiến phá vỡ cục diện nặng nề xấu hổ.

- May mắn đã có đột phá, bây giờ là La Tiên cảnh!

Nhiếp Vân cũng không giấu diếm, thuận miệng nói.

- La Tiên cảnh?

Hứa Hinh Thiến im lặng một hồi, tốc độ tấn cấp của người này cũng không khỏi cũng quá nhanh a!

Lần thứ nhất nhìn thấy hắn là hơn một tháng trước, lúc ấy người này bất quá chỉ là bán bộ Thiên Tiên cảnh, hơn nữa dường như

mới đột phá nha. Tại sao hơn một tháng, chẳng những đột phá gông cùm mà còn vượt qua một đại cấp bậc, đạt tới La Tiên cảnh, loại tốc độ này cũng quá quá mức yêu nghiệt a...

- Thời gian khảo hạch sắp đến rồi, vẫn nên nhanh chóng trở về thì hơn!

Biết rõ nàng khiếp sợ trong lòng, Nhiếp Vân không muốn dây dưa nhiều trên chuyện này cho nên mới cười nhạt một tiếng, nhanh chóng đi về phía trước.

- Được!

Mọi người lên tiếng.

- Người này...

Thấy Nhếp Vân đi xa, Hứa Hinh Thiến cắn môi, cảm thấy bị kích không nói nên lời đả.

Ở trong mắt người khác nàng là thiên tài, cho dù ở tại Quận Tân thành cũng là thiên tài top đầu. Nhưng mà vừa so sánh với hắn thì lại chẳng khác gì kẻ ngốc nghếch.

- Hinh Thiến, muội làm sao vậy?

Nhìn ra vẻ cổ quái trên mặt nàng, Từ Thao hỏi.

- Không có gì!

Biết rõ đối phương không muốn giải thích, Hứa Hinh Thiến cũng không tiện nhiều lời, nàng vội vàng đuổi theo Nhiếp Vân, đám người Từ Thao cũng nhanh chóng đi theo.

Tuy rằng tất cả mọi người không rõ vì sao Nhiếp Vân chỉ dùng thực lực La Tiên cảnh sơ kỳ lại có thể đánh chết Tu La La Tiên cảnh trung kỳ. Nhưng biết có một cao thủ như vậy, cho dù ở trong Hồng Nham sơn có nguy hiểm thì cũng sẽ không tạo thành tổn thương cho bọn hắn.

Trong lúc bọn hắn hành tẩu không sợ hãi trong Hồng Nham sơn, bên phía Khu Tu tháp lại như nổ tung

Hai mắt Tô Dương nhìn thẳng về ngọc bài phía trước mắt, khớp xương toàn thân trở mềm nhũn, sắc mặt âm trầm sắp nhỏ ra máu.

Ngọc bài đại biểu cho những đệ tử mang theo ky vọng của hắn đã vỡ nát thành bột phấn, toàn bộ, không có một cái nào nguyên lành, mà ngay cả Huyễn Vũ cường đại nhất, ấn ký linh hồn cũng đã vỡ vụn.

- Ai giết đệ tử của ta, là ai!

Tiếng gào thét sắc bén vang lên, âm ba trùng kích ra, quanh quẩn trong cả gian phòng:

- Đừng để cho ta điều tra ra là ai, dám động thủ với đệ tử ta, ta sẽ khiến cho hắn sống không bằng chết!

Tiếng kêu thảm phẫn nộ như là chim quyên khấp huyết, mang theo thanh âm làm cho lòng người rung động, lại phối hợp với đôi mắt đỏ tươi của hắn, nếu như không biết thân phận Khu Tu sư Lục phẩm của hắn, nhất định mọi người sẽ không khỏi hoài nghi liệu hắn có phải đã bị Tu La phụ thể hay không.

Ầm ầm!

Hắn vừa mới dừng kêu thì bên ngoài Khu tu tháp đột nhiên có một đạo thanh âm như sấm sét vang lên, một đạo thân ảnh màu đỏ mang theo uy thế áp bách khiến cho ngườ̀t ta không khỏi cố kỵ vọt tới.

- Tiết Vũ con ta chết như thế nào?

Thân ảnh dừng lại, cả người giống như là hỏa diễm thiêu đốt, lực lượng trên người phối hợp với lửa giận khiến cho người ta có cảm giác khủng hoảng và uy hiếp khó có thể nói rõ!

Cường giả Huyền Tiên cảnh đỉnh phong!

Phụ thân Tiết Vũ chính là thành chủ Quận Tân thành, tên là Tiết Kiêu, không ngờ lại giống như Tô Dương, Tiếu Đằng đạo nhân, cũng là cường giả Huyền Tiên cảnh đỉnh phong!

Huyền Tiên cảnh, lực lượng Thông Huyền, lĩnh ngộ huyền diệu, huyền bí khó có thể giải thích. Cách Kim Tiên tìm hiểu pháp tắc chỉ còn một bước ngắn, mỗi một người đều là đại nhân vật nổi danh, khó trách trước đó Hứa Hinh Thiến lại kiêng kỵ hắn như vậy, hóa ra là cao thủ có thực lực này.

- Tiếu Đằng đạo nhân, hôm nay đệ tử ta và nhi tử của Tiết Kiêu thành chủ bị giết, ngươi phải cho ta một cái công đạo!

Nhìn thấy Tiết Kiêu đột ngột vọt tới, trong chớp mắt Tô Dương đã đứng dậy, miệng rống lên.

- Công đạo? Tiếu Đằng đạo nhân, là ngươi ra tay sao?

Dường như Tiết Kiêu cũng biết chuyện nhi tử của hắn tham gia thi đấu, lúc nghe được Tô Dương gào thét, hắn không nhịn được nhìn về phía Tiếu Đằng đạo nhân, sát cơ ngập tràn.

Có thể trở thành người đứng đầu một thành cũng không phải là quả hồng mềm. Tiết Vũ là nhi tử độc nhất của hắn, lại bị người ta giết, thù này nhất định phải báo.

- Đệ tử ta và đệ tử của hắn quyết đấu công bình, đệ tử ta tính cả nhi tử của ngươi lại bị giết toàn bộ. Mà đệ tử của hắn lại không tổn hao một cọng lông nào, nếu như không phải dùng âm mưu quỷ kế, muốn làm được điều này sao có thể cơ chứ?

Tô Dương cười lạnh, ngay câu nói đầu tiên đã đem mũi thương chỉ về phía Tiếu Đằng đạo nhân.

- Chiến đấu cùng Tu La, trước đó đã nói rõ mặc kệ sống chết, còn sống sót đã nói rõ bản lĩnh của đệ tử ta mạnh. Chết, nói rõ thực lực không đủ, bởi vì sinh tử không rõ mà phán đoán đội danh lung tung, Tô Dương, cho dù chuyện này náo tới tổng bộ Khu Tu tháp thì ngươi cũng cũng không có lý a!

Trên mặt Tiếu Đằng đạo nhân vẫn không sợ hãi không gợn sóng như trước, hắn thản nhiên nói.

Nội dung song phương tỷ thí là chém giết Tu La, chiến đấu cùng Tu La. Ngay cả cường giả Tinh Quân cũng không dám nói mình nhất định có thể chiến thắng. Chứ đừng nói là một ít nói chi là La Tiên, Thiên Tiên cảnh. Giết người không thành bị người giết, đây là chuyện thường, một khi náo loạn tới tổng bộ Khu Tu tháp, chỉ cần không có chứng cớ, Tô Dương cũng không thể làm được gì.

- Chiến đấu với Tu La? Hừ, Huyễn Vũ và Tiết Vũ hiền chất cũng không phải cùng chiến đấu với Tu La mà vẫn lạc, mà là bị người ta dùng âm mưu hại chết!

Tô Dương quát:

- Bằng không thì, đệ tử của ngươi tuyệt đối không thể không có việc gì, mà đệ tử của ta lại toàn quân bị diệt!

- Có phải là bị Tu La giết chết hay không, không phải ngươi nói là được!

Tiếu Đằng đạo nhân khoát tay áo.

- Không phải ta định đoạt, đương cũng không phải ngươi nói là được! Chỉ cần để cho ta tra ra có người sử dụng âm mưu quỷ kế, giết chết Khu Tu sư có tiềm lực, khi đó dù là ai cũng phải chết!

Tô Dương nổi giận đùng đùng.

Nếu như đám người Huyễn Vũ bị Tu La đánh chết, nói thế nào cũng vô dụng. Khu Tu tháp tối đa chỉ cho người nhà bọn hắn một chút trợ cấp, ngoài miệng tán dương một chút, sẽ không tiếp tục truy cứu.

------oOo------

Chương 1490: Thực lực của Tiếu Đằng đạo nhân (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mà nếu như bị Tiếu Đằng đạo nhân thiết kết bẫy rập giết chết, như vậy cho dù Tiếu Đằng đạo nhân là Khu Tu sư Lục phẩm thì cũng khó thoát khỏi liên quan.

Sưu Sưu!

Nhưng vào lúc này, trận pháp cách đó không xa đột nhiên xúc động, năm đạo quang mang lập loè, đám người Nhiếp Vân được truyền tống tới.

- Hừ, đến vừa vặn, tới đây cho ta!

Nhìn thấy đám người Nhiếp Vân, bàn tay Tô Dương đang nổi giận mạnh mẽ chộp tới.

Thời gian yêu cầu tỷ thí lần này là hai ngày, thời gian vừa tới thì sẽ bị truyền tống về, mọi người vừa mới trở về thì đã nhìn thấy một chưởng ấn cực lớn phô thiên cái địa rơi xuống, bao phủ toàn bộ bọn hắn vào bên trong.

- Các ngươi giết chết đám người Huyễn Vũ và Tiết Vũ như thế nào, nếu như nói ra, ta có thể tha cho các ngươi một mạng. Nếu không, hôm nay rút gân nhổ tủy, ta sẽ khiến cho các ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!

Bao phủ đám ngườiNhiếp Vân vào bên trong, lực lượng Huyền Tiên cảnh của Tô Dương không hề dấu bộc phát, áp lực khổng lồ lập tức đè nén mọi người.

- Ồ?

Không nghĩ tới Tô Dương này lại tàn nhẫn như thế, bọn hắn vừa mới xuất hiện đã động thủ, Nhiếp Vân nhíu mày, đánh ra một quyền đón chào.

Oanh!

Hắn toàn lực đánh ra một quyền, ngay cả cường giả Huyền Tiên

cường giả bình thường cũng không chịu nổi, tuy rằng Tô Dương là cường giả Huyền Tiên cảnh đỉnh phong, nhưng mà dưới tình huống không có phòng bị, lực lượng vẫn thoáng cái bị đánh tan, làm hco hắn có chút kinh ngạc.

Bất quá, sau khi kinh ngạc, trong mắt hiện lên vẻ điên cuồng và hưng phấn.

- Có được sức chiến đấu có thể so với cường giả Huyền Tiên? Xem ra ta vẫn chủ quan a, hóa ra ngươi luôn che dấu! Đám người Huyễn Vũ, Tiết Vũ xem ra là ngươi giết, nạp mạng đi!

Bàn tay đánh xuống, tiên lực trong cơ thể Tô Dương tuôn ra, đánh về phía Nhiếp Vân, không có chút lưu tình nào.

Hắn là cường giả Huyền Tiên cảnh đỉnh phong, vừa ra tay Lực lượng cuồng bạo hội tụ giống như gió lạnh, khiến cho người ta không tự chủ được sinh ra cảm giác lạnh lẽo. Cho dù Nhiếp Vân thực lực bạo tăng, trước mặt lực lượng tuyệt đối như vậy vẫn có chút không chịu nổi, cơ bắp toàn thân phát tiếng vang răng rắc.

- Dừng tay!

Tiếu Đằng đạo nhân xuất thủ.

Bàn tay của hắn tạo thành một đạo quang mang trắng nõn, tựa như một đại đạo nguyên vẹn vậy, mang theo uy nghiêm không thể kháng cự, va chạm với công kích của Tô Dương. Cả hai cỗ lực lượng tức thì nổ tung, lực lượng cuồng bạo khiến cho sắc mặt mọi người trên tầng lầu xiết chặt.

- Tiếu Đằng, ngươi muốn làm gì?

Sắc mặt Tô Dương dữ tợn tiến về phía trước một bước, nói:

- Cái Nhiếp Vân này có được sức chiến đấu có thể so với cường giả Huyền Tiên cảnh. Nhất định đám người Huyễn Vũ là hắn giết, chẳng lẽ ngươi muốn bao che?

- Bao che?

Tiếu Đằng đạo nhân vung tay lên, trong thanh âm mang theo uy thế vô cùng:

- Có được thực lực Huyền Tiên cảnh nói rõ tiềm lực của hắn lớn, mà không phải là hung thủ giết người! Nếu như ngươi cứ chắc chắn là Nhiếp Vân giết người, như vậy ngươi có thể xuất ra chứng cớ hay không? Không có chứng cớ, như vậy ngày hôm nay nhất định ta sẽ nhúng tay vào chuyện này.

- Chứng cớ? Ta giết hắn thì tự nhiên sẽ có chứng cớ!

Tô Dương không thèm để ý tới lời nói của Tiếu Đằng đạo nhân, hai mắt tràn ngập sát cơ lăng lệ ác liệt.

Có lẽ hắn đã nhạn định là Nhiếp Vân giết chết đám người Huyễn Vũ, vì vậy mới đem toàn bộ lửa giận dời lên trên người Nhiếp Vân.

- Không có chứng cớ mà ngươi dám giết người trước mặt ta?

Tiếu Đằng đạo nhân nhướng mày nói.

- Đúng vậy, hôm nay cho dù ngươi có ngăn cản thì Nhiếp Vân này cũng phải chết, không ngăn cản càng phải chết. Ta nhất định phải giết hắn!

Lực lượng toàn thân Tô Dương như là thủy triều, sóng sau tiếp nối sóng trước, không ngừng nghỉ chút nào, hai tay giao nhau, đánh về phía trước.

Ầm ầm!

Cùng lúc đó, thành chủ Quận Tân thành Tiết Kiêu trước đó một mực không nói chuyện đã đi tới, vị trí của hắn vừa vặn ngăn cản đường đi của Tiếu Đằng đạo nhân, khiến cho hắn không thể đi cứu Nhiếp Vân.

Hai người đều là cường giả Huyền Tiên cảnh đỉnh phong, thực lực so với Tiếu Đằng đạo nhân không kém bao nhiêu, cả hai đồng thời có động tác, mọi người trong phòng lập tức cảm nhận được áp lực

nồng đậm.

- Có lẽ nhưng năm qua thái Tiếu Đằng ta thái độ quá tốt, mới khiến cho người ta tưởng ta dễ bắt nạt! Đã như vậy, hôm nay ta sẽ trọng lập uy nghiêm. Để xem ai dám động vào đệ tử của ta!

Dường như đã sớm đoán được hai người sẽ động thủ, đột nhiên Tiếu Đằng đạo nhướng mày, khí tức toàn thân mạnh mẽ phóng ra.

Khí tức hắn mạnh mẽ kéo lên, mọi người, kể cả Nhiếp Vân ở bên trong đồng thời nhận ra có chúng không đúng. Rõ ràng lực lượng của hắn vẫn là Huyền Tiên cảnh đỉnh phong, nhưng mà chẳng biết tại sao lại ẩn chứa một loại hương vị cao cao tại thượng, coi rẻ vạn vật

Dưới loại cảm giác này, giống như Tiếu Đằng đạo nhân trong nháy mắt biến thành Thiên Địa đại đạo, người dám ra tay với hắn thì chẳng khác nào đang khinh nhờn thần linh.

Phanh!

Khí tức bành trướng, thoáng cái đã đánh tan chưởng phong của Tô Dương, thế như chẻ tre, dễ như trở bàn tay, không có ngừng nghỉ chút nào.

- Tinh thần áo nghĩa, pháp tắc Kim Tiên... Ngươi là cường giả Kim Tiên? Chuyện này... sao có thể?

Sắc mặt Tô Dương và Tiết Kiêu đồng thời biến đổi, trong thanh âm mang theo vẻ run rẩy nồng đậm.

Kim Tiên, tầng thứ bảy Tiên cấpCửu Trọng, cũng là trọng quan trọng nhất.

Kim, thuần khiết vô hạ, Bất Hủ, chỉ cần thành tựu Kim Tiên thì chẳng khác nào lĩnh ngộ áo nghĩa tinh thần, pháp tắc Kim Tiên, bản chất sinh mệnh đã có bay vọt về chất và lột xác.

Mỗi một cường giả Kim Tiên ở trong Linh giới đều có địa vị rất cao, được cho là vương hầu. Thực lực càng là kinh tài tuyệt diễm, so

với Huyền Tiên căn bản không cùng một cấp bậc.

Có thể nói không chút khoa trương, một cường giả Kim Tiên bình thường, cho dù một trăm cường giả Huyền Tiên đỉnh phong cũng khó có khả năng là đối thủ!

Giống như chênh lệch giữa con kiến và nhân loại vậy, cho dù con kiến có mạnh mẽ, cường tráng tới đâu thì thủy chung vẫn là con kiến, bản chất khác biệt với nhân loại, sao có thể chiến đấu được chứ?

Chính là bởi vì cường giả Kim Tiên cường đại như vậy cho nên độ khó tấn chức độ khó không phải chỉ có một điểm hai điểm. Thường thường một ngàn cường giả Huyền Tiên đỉnh phong cũng không nhất định có một người có thể lĩnh ngộ đại đạo Kim Tiên, thành công đột phá.

------oOo------

Chương 1491: Hư Nghĩ Kim Tiên (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đám người Tô Dương, Tiết Kiêu chính là loại người không có cách nào đột phá, không biết bọn hắn đã tổn hao bao nhiêu tâm huyết mà chưa bao giờ thành công. Cuối cùng tâm tư cũng trở nên phai nhạt, trở nên có chút điên cuồng với quyền lợi.

Vốn bọn hắn cho rằng Tiếu Đằng đạo nhân cũng giống bọn hắn, cả đời không có hi vọng đột phá. Thế nhưng bọn hắn đều không thể tưởng được ra được gia hỏa trước mắt này lại có thể vô thanh vô tức có thực lực cường đại như thế, giơ tay nhấc chân mang theo khí tức và lực lượng khiến cho bọn hắn hoảng hốt.

- Không đúng, không phải Kim Tiên, hắn chỉ lĩnh ngộ cánh cửa kia chứ không có đột phá. Ha ha, Tiết Kiêu chúng ta cùng động thủ, chỉ cần thôn phệ một tia lĩnh ngộ của hắn là chúng ta cũng có thể trở thành Kim Tiên...

Đột nhiên, Tô Dương phát hiện ra chỗ không đúng, hai mắt tỏa ra sát ý trắng trợn.

- Hư Nghĩ Kim Tiên... Ha ha, khó trách những năm này ngươi một mực ít xuất hiện. Hóa ra lại có loại thực lực này, Tiếu Đằng đạo nhân, ngươi thực sự không nên thể hiện thực lực của mình ra!

Tiết Kiêu cũng nhìn ra chỗ không đúng, trong mắt cũng hiện lên lửa nóng, dường như thấy được mỹ vị.

Vốn là hai người bị dọa đến mức sắc mặt xanh lét, vàng vọt, lúc này đảo mắt đã biến thành như vậy. Tất cả mọi người chung quanh có chút không rõ.

- Hư Nghĩ Kim Tiên? Kim Tiên còn có giả thuyết hay sao?

Nhiếp Vân càng nghĩ càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

- Như vậy hôm nay ta sẽ rút ra giả thuyết đại đạo của ngươi, tới cho ta a!

Tô Dương hành động.

Bàn tay vừa tô vừa to xé gió đánh tới, cả tầng lầu dưới lực lượng trùng kích phát ra tiếng khí nổ bạo liệt. Dường như tùy thời đều có thể triệt để vỡ nát, tiên lực bành trướng mang theo ảo diệu, huyền diệu khó có thể giải thích, dường như vượt tiên hà, xé rách vạn vật.

- Ta cũng có phần!

Thanh âm sắc bén của Tiết Kiêu mang theo sát ý vang lên.

Dường như hắn tu luyện công pháp hỏa thuộc tính, cho nên lực lượng cuồng bạo, một đạo công kích giống như hỏa bao phủ xuống, đám người Nhiếp Vân bị nhiệt lượng đập vào mặt khiến cho mọi người không kìm lòng được mà lui về phía sau. Chạm vào vách tường của Khu Tu tháp.

Những Khu Tu sư tới đây làm trọng tài, thực lực đều không bằng ba người, cho dù đối với cái gọi là Hư Nghĩ Kim Tiên kia cũng có

chút lửa nóng, nhưng mà cũng không dám đi về phía trước.

- Muốn rút ra giả thuyết đại đạo của ta? Ha ha, chẳng lẽ các ngươi thực sự cho rằng ta chỉ có bấy nhiêu thực lực thôi sao?

Thấy công kích hai người không có chút lưu tình nào, rốt cuộc Tiếu Đằng đạo nhân cũng mất đi vẻ ôn hòa ngày trước. Chân tiến về phía trước một bước, không ngờ lại lăng không bay lên. Cả người tựa như Thần Ma đứng sừng sững trên thế gian, hai tay giơ lên. Khí tức không ngừng bạo tạc nổ tung.

- Giả thuyết hội tụ, pháp tắc ngưng thực! tinh thần hàng lâm, ta là Kim Tiên!

-

Đột nhiên, Tiếu Đằng đạo nhân đang lăng không ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng. Toàn bộ Quận Tân thành lập tức bị mây đen bao phủ, một ngôi sao cực lớn xuất hiện trong tầm mắt của tất cả mọi người, ngôi sao này không có lớn bằng Bắc Đấu Thất Tinh, thế nhưng cũng lớn bằng những ngôi sao khác. Nó quay tròn rồi xoay tròn, bắn ra một đạo quang mang sáng chói.

Quang mang mang theo Thiên Địa đại đạo uy nghiêm không nói nên lời, lực lượng làm cho người ta khủng hoảng vừa mới rơi xuống đã khiến cho tất cả mọi người từ chỗ sâu trong lòng sinh ra cảm giác khó có thể kháng cự.

- Mau ngăn cản hắn...

Nhìn thấy một màn trước mắt, Tô Dương biết rõ Tiếu Đằng đạo nhân ẩn giấu còn sâu hơn so với trong tưởng tượng của hắn. Sắc mặt hắn trở nên trắng bệch, cổ tay khẽ đảo, một cái gai độc dài nhỏ phá không bắn ra.

Châm độc này vừa độc lại sắc bén vô cùng, là kiện nửa Tiên Khí tuyệt phẩm, phối hợp với lực lượng của cường giả Huyền Tiên cảnh đỉnh phong hóa thành một lưu quang, trong nháy mắt đã phá vỡ gông cùm không gian đi tới trước mặt Tiếu Đằng đạo nhân.

Oanh!

Tiếu Đằng đạo nhân cũng không ra tay, thân thể dưới tinh thần chi quang bao phủ, một đạo kim quang đại biểu đại đạo ngăn cản châm độc công kích.

Dưới kim quang đại đạo, châm độc phanh một cái rồi rơi trên mặt đất, mất đi lực lượng vốn có, cả hai căn bản không cùng một cấp bậc.

- Trốn!

Thấy một màn như vậy, vô luận là Tô Dương hay là Tiết Kiêu cũng biết mình đụng phải thiế tbản, không dám động thủ lần nữa mà quay người bỏ chạy.

- Muốn đi? Đã muốn lập uy thì tốt nhất các ngươi chết đi cho ta!

Tiếu Đằng đạo nhân có ý định lập uy thì làm sao có thể khiến cho bọn hắn đào tẩu được chứ? Hai hàng lông mày dựng lên, ngón tay chỉ về phía trước.

Phanh!Phanh!

Hai người Tô Dương và Tiết Kiêu còn không kịp kêu thảm một tiếng, đồng thời nổ thành thịt nát, linh hồn nghiền nát, mất đi khí tức sinh mệnh.

- Cái này...

Nhiếp Vân hoảng sợ.

Hai vị này bất kể nói thế nào cũng là cường giả Huyền Tiên cảnh đỉnh phong, liên hợp lại thực lực siêu quần, kinh thiên động địa, lại bị tiện tay đánh chết.. Chẳng lẽ Kim Tiên thực sự đáng sợ như vậy sao?

Phù!

Đánh chết hai người Tô Dương, Tiếu Đằng đạo nhân mở miệng

thôn phệ quang mang ngập trời vào thân thể, khí tức ẩn vào trên người, thân thể từ không trung đi xuống.

Nương theo hắn tấn cấp, những ngôi sao trên bầu trời cũng chậm rãi rời đi, mây đen tán đi.

- Đây là Kim Tiên tấn chức hay sao? Thật đáng sợ...

- Sư phụ trở thành Kim Tiên rồi sao?

Hành động của Tiếu Đằng đạo nhân chẳng những khiến cho Nhiếp Vân giật mình mà ngay cả đám người Hứa Hinh Thiến cũng hưng phấn khó có thể ngăn chặn.

Những năm này sư phụ ít xuất hiện, tỷ thí luôn thất bại khiến cho bọn hắn phải nhẫn nhịn quá lâu. Lúc này bộc phát toàn bộ, mỗi người đều cảm thấy thoải mái vô cùng, từ trong ra ngoài đều cảm thấy sảng khoái không nói nên lời.

Huyền Tiên đỉnh phong và cường giả Kim Tiên, cho dù chỉ kém có một tia, thế nhưng lại khác nhau một trời một vực, trở thành Kim Tiên, vô luận địa vị hay là tài nguyên có được đều tăng lên rất lớn, đối với bọn họ tuyệt đối là chuyện tốt!

- Tiếu Đằng, ngươi che dấu thật sâu...

Mấy lão giả có quan hệ tốt với Tiếu Đằng đạo nhân đi tới, cả đám lấy lòng.

- Nhiếp Vân ngươi tới đây!

Đối với mấy người này lấy lòng, Tiếu Đằng đạo nhân cũng không thèm để ý, ngược lại chỉ cười nhạt một tiếng rồi nhìn về phía Nhiếp Vân.

Nhân phẩm tốt xấu thế nào vào thời khắc mấu chốt mới có thể thể hiện ra, vừa rồi hai người Tô Dương, Tiết Kiêu cường thế, Nhiếp Vân không kiêu ngạo không siểm nịnh, mà mấy lão giả này thân là Huyền Tiên cảnh lại trốn ở một bên, từ đó đã có thể thấy được một hai.

------oOo------

Chương 1492: Hư Nghĩ Kim Tiên (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiếu Đằng tiền bối!

Nhiếp Vân ôm quyền nói.

Trước đó hắn đã cảm thấy Tiếu Đằng đạo nhân này có chút không đơn giản, hiện tại hắn đã nhìn ra, quả thực người này ẩn giấu quá kỹ.

Tuy rằng không biết cái gì gọi là Hư Nghĩ Kim Tiên gì, thế nhưng có thể làm cho mọi người giật mình như thế đã nói rõ nhất định không đơn giản.

- Đám người Huyễn Vũ là ngươi giết sao?

Tiếu Đằng đạo nhân cười nói.

- Ách...

Nhiếp Vân không nghĩ tới hắn ta lại hỏi như vậy, hắn sửng sốt.

- Ha ha, không sao. Hiện tại ta đã thành tựu Kim Tiên, đừng nói giết mấy La Tiên, cho dù vừa rồi giết hai người Tô Dương cũng không có việc gì! Ở Linh giới, phía dưới Kim Tiên đều là con sâu cái kiến, chỉ cần không thành tựu Kim Tiên, cho dù có mạnh mẽ tới đâu cũng là vô dụng!

Tiếu Đằng đạo nhân tùy ý khoát khoát tay, trong khí tức mang theo một cỗ hào khí ngạo nghễ.

- Huyễn Vũ đúng là bị ta giết!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Được rồi, muốn trở thành cường giả thì phải dám đảm đương, một Huyễn Vũ nho nhỏ mà thôi, chết thì chết rồi. Yên tâm đi, ta đã nói không có việc gì thì không có việc gì!

Tiếu Đằng đạo nhân nở nụ cười, nói.

- Vâng, Tiếu Đằng tiền bối, Hư Nghĩ Kim Tiên là gì vậy? Vừa rồi ta nhìn thấy đám người Tô Dương kích động như vậy... Đây rốt cuộc là thứ gì?

Thấy Tiếu Đằng đạo nhân này vẫn như cũ, tâm tình Nhiếp Vân không khỏi khoan khoái dễ chịu, lại cười hỏi.

- Đột phá Tiên lực cảnh phải cảm ngộ tinh thần, chuyện này ngươi cũng biết rồi. Muốn trở thành Kim Tiên thì cũng có phương pháp giống nhau, chỉ là càng thêm phức tạp hơn mà thôi! Kim Tiên pháp tắc, lại xưng là tinh pháp tắc, là ngươi cảm ngộ pháp tắc mạnh nhất mà tinh thần ban tặng cho ngươi! Loại pháp tắc này liên quan tới Nhật Nguyệt biến hóa, Thiên Địa đại đạo, rất là huyền ảo, rất khó lý giải!

Tiếu Đằng đạo nhân cũng không keo kiệt cho nên tiếp tục giải thích:

- Chính bởi vì như thế cho nên rất nhiều người bị nhốt ở Huyền Tiên cảnh đỉnh phong khó có thể đột phá. Muốn thành công chỉ có một con đường có thể đi. Đó chính là lĩnh ngộ ý nghĩa chính thức của tinh thần, mô phỏng trong người ta tinh đồ Tinh Thần biến hóa!

- Loại tinh đồ này là giả thuyết đấy, dùng tiên lực mô phỏng mà ra, một khi chính thức đạt thành cộng minh với tinh thần, như vậy sẽ sinh ra lột xác kỳ dị, hình thành đại đạo chính thức. Đương nhiên, những đại đạo này bởi vì không có lực lượng thiên địa quán thâu cho nên cũng chỉ là giả thuyết. Tuy rằng lúc này thực lực cũng vượt qua Huyền Tiên cảnh đỉnh phong nhưng mà trên thực tế lại không đạt tới được Kim Tiên cảnh. Như vậy mới được người ta gọi là Hư Nghĩ Kim Tiên!

- Mô phỏng tinh đồ...

Nhiếp Vân có chút hiểu có chút không.

- Đúng vậy, trong cơ thể Hư Nghĩ Kim Tiên hình thành đại đạo giả thuyết. Đây là cơ sở trở thành Kim Tiên, chỉ cần có loại vật này, thành tựu Kim Tiên chỉ là vấn đề thời gian mà thôi! Bất quá, thứ này mặc dù tốt, thế nhưng lại có tai họa ngầm!

Nói đến đây, sắc mặt Tiếu Đằng đạo nhân có chút ngưng trọng:

- Loại đại đạo giả thuyết này coi như ngươi lĩnh ngộ ra nhưng lại có thể bị người khác cướp đoạt, thậm chí có thể tiếp tục sử dụng, mượn cơ hội này đột phá!

- Còn có thể bị người khác cướp đoạt sao?

Sắc mặt Nhiếp Vân biến hóa.

Từ địa vị và thực lực của Kim Tiên đã có thể nhìn ra chênh lệch với Huyền Tiên. Loại vật này có thể bị tước đoạt, một khi cô đọng thành công, nhất định sẽ ra tay tranh đoạt, mà cái gọi là Hư Nghĩ Kim Tiên không những không mang đến chỗ tốt mà còn biến thành mục tiêu của mọi người, phiền toái vô cùng.

- Đúng vậy, đại đạo giả thuyết trong cơ thể ta đã hình thành vào tám năm trước. Từ trước tới nay cũng không dám tiết lộ nửa điểm, sợ gặp phải phiền toái, vốn ta muốn đem giả thuyết chuyển hóa thành sự thật, chỉ sợ ít nhất còn cần vài chục năm ân cần chăm sóc. Kết quả lại bị công pháp ngươi tu luyện công pháp khích phát. Bớt đi vài chục năm, cho nên lúc này mới không che dấu mà trực tiếp đột phá!

Tiếu Đằng đạo nhân dùng ánh mắt cảm kích nhìn về phía Nhiếp Vân.

Nói là được Nhiếp Vân trợ giúp, Tiếu Đằng đạo nhân cũng không khoa trương chút nào.

Lúc trước làm cho thực lực Nhiếp Vân tăng lên, cảm nhận được một tia ý cảnh từ công pháp Tiêu Dao Du. Bản thân hắn tu luyện công pháp Đạo tộc, nhìn thấy ý cảnh huyền ảo như thế lập tức có cảm ngộ, rốt cục cũng đem đại đạo giả thuyết chuyển hóa trở thành

sự thật, là pháp tắc Kim Tiên chân chính.

- Được rồi, những chuyện này chờ ngươi đật tới Huyền Tiên đỉnh phong, tự nhiên sẽ biết. Đây cũng không coi là bí mật vào đâu! Mặc kệ đám người Tô Dương, Huyễn Vũ tử vong hay không, ban thưởng trước đó vẫn chắc chắn có như trước. Các ngươi thắng lợi, như vậy cũng đã tới lúc thu thành quả!

Tiếu Đằng đạo nhân nở nụ cười.

Trước khi song phương tỷ thí từng nói ban thưởng cho người thắng trận, Hứa Hinh Thiến đã từng nói qua với Nhiếp Vân. Người có biểu hiện nổi bật nhất, chẳng những có thể đạt được ba ngày tu luyện ở Tiểu Thánh Vực mà còn có thể đạt được một khỏa bán bộ La Tiên đan cùng với một kiện Tiên Khí thượng phẩm..

Tiên Khí Thượng phẩm và bán bộ La Tiên đan đối với Nhiếp Vân hiện tại đã không còn bất kỳ tác dụng nào nữa. Nhưng mà ba ngày tu luyện ởTiểu Thánh Vực vẫn tương đối khiến cho người ta động tâm a.

Bây giờ hắn là Khu Tu sư Ngũ Phẩm, nếu như có thể tiếp tục dung hợp, đạt tới cấp bậc lục phẩm. Như vậy vô luận là quyền hạn hay là thực lực đều sẽ có tăng trưởng. Đến lúc đó lại xin Khu Tu tháp tìm kiếm khoáng thạch có thể làm cho pháp quyết vô danh vận chuyển. Khi đó hẳn không thành vấn đề a.

Bất kể nói thế nào, ở trong Linh giới, Khu Tu sư là chức nghiệp cao quý nhất, chỉ cần cấp bậc cao, tài nguyên tu luyện sẽ liên tục không ngừng được cung cấp tới.

Đương nhiên, lấy được càng nhiều tài nguyên thì trách nhiệm trên vai cũng lại càng lớn, càng khiến cho Tu La kiêng kị.

Hiện tại trên vai Nhiếp Vân mang theo áp lực của đệ đệ Nhiếp đồng và Đạm Đài Lăng Nguyệt, không quan tâm những thứ này. Nếu như có Tu La cao cấp khác tới giết hắn, như vậy càng tốt. Một khi giết chết đối phương là có thể dẫn động Niết Bàn, thực lực sẽ tăng cao hơn.

Đạt tới La Tiên cảnh, rốt cuộc hắn đã biết lần thứ bảy Niết Bàn cũng sắp tới gần, là La Tiên cảnh đỉnh phong!

Một khi đạt tới Niết Bàn lần thứ bảy, đến lúc đó cá chép vượt long môn, trùng kích Huyền Tiên cảnh. Khi đó có thể chạy trốn trong tay cường giả Kim Tiên, lúc này mới chính thức được coi là có vốn liếng ngao du Linh giới.

------oOo------

Chương 1493: Khu Tu sư Lục phẩm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chính là bởi vì cân nhắc tới tình huống này cho nên Nhiếp Vân có kỳ vọng rất lớn với cái gọi là Tiểu Thánh Vực. Lúc này nghe được Tiếu Đằng đạo nhân đưa ra ban thưởng, hai mắt Nhiếp Vân lập tức sáng lên.

- Tô Dương tử vong, ta có được quyền lợi càng lớn hơn. Năm người các ngươi, ta đều cho một lần cơ hội tiến vào Tiểu Thánh Vực! Mặt khác, lần tỷ thí này, Nhiếp Vân có công lớn nhất. Tất cả mọi người đều rõ như ban ngày, ta ban cho hắn một khỏa bán bộ Huyền Tiên đan!

Tiếu Đằng đạo nhân nói ra số lượng ban thưởng.

- Vâng!

Nghe nói bản thân cũng có cơ hội tiến vào Tiểu Thánh Vực tu luyện, tất cả mọi người đều hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, bọn hắn không có bất kỳ ý kiến gì.

- Bán bộ Huyền Tiên đan?

Nhiếp Vân thì chấn động trong lòng, trên mặt tràn ngập vẻ cuồng hỉ.

Dựa theo ước định vốn có thì Nhiếp Vân chỉ có thể đạt được một khỏa bán bộ La Tiên đan mà thôi. Có lẽ Tiếu Đằng đạo nhân cũng

nhìn ra được loại đan dược này không có tác dụng gì với hắn cho nên mới cố ý tăng lên một cấp bậc lớn. Mụcc đích là vì báo đáp linh cảm mà Nhiếp Vân tạo cho hắn, ngưng thực đại đạo giả thuyết.

Bán bộ Huyền Tiên đan, nghĩa cũng như tên, đối với cường giả La Tiên cảnh đỉnh phong mà nói cũng có tác dụng. Tiềm lực và tích lũy của Nhiếp Vân mặc dù viễn siêu cường giả La Tiên cảnh đỉnh phong, thì khỏa đan dược này cũng có hiệu quả không nhỏ với hắn.

- Tuy rằng ta tấn chức Kim Tiên, nhưng mà quyền hạn còn không có ban xuống, đây đã là hạn độ lớn nhất...

Nhiếp Vân đang cao hứng thì chợt nghe tiếng truyền âm vang lên bên tai, hắn quay đầu nhìn lại chỉ thấy Tiếu Đằng đạo nhân đang cười nhìn qua.

Đáp lại cho đối phương một ánh mắt cảm kích, Nhiếp Vân biết rõ cho dù đối phương trở thành cường giả Kim Tiên, nhưng mà chuyện đánh chết Tô Dương, Tiết Kiêu không còn chưa có triệt để giải quyết, nhất định không có quyền lợi quá lớn, có thể xuất ra một khỏa Bán bộ Huyền Tiên đan đã coi như cố gắng rất lớn rồi.

- Đây là Tiên Khí thượng phẩm ban thưởng và đan dược!

Sau khi giải thích xong, Tiếu Đằng đạo nhân đưa ra một cái bình ngọc và một thanh trường kiếm.

Cầm thanh trường kiếm trong tay, lại nhìn thoáng qua, phát hiện ra ngay cả Hỗn Loạn Chân Long kiếm cũng không bằng chứ đừng nói tới đầu thương, Bắc Đẩu kiếm. Vì vậy Nhiếp Vân lập tức không có hứng thú, hắn tiện tay ném vào nạp vật đan điền, không để ý tới nữa.

Không có hứng thú đối với trường kiếm, quả thực Bán bộ Huyền Tiên đan là đồ tốt, chỉ nghe tên cũng đã khiến cho hắn cảm thấy cơ bắp toàn thân nhảy lên, thoải mái không nói nên lời.

- Hiện tại hãy tiến vào Tiểu Thánh Vực đi!

Phân phối ban thưởng xong, Tiếu Đằng đạo nhân vung tay lên, mọi

người bị một cổ lực lượng nhẹ nhàng nắm toàn bộ, nhẹ nhàng rơi vào trên một cái truyền tống trận.

Tòa tháp cao này có vài chục tầng, mỗi một tầng đều liên quan tới không ít bí mật, không có khả năng để cho bọn hắn từ dưới lầu đi lên. Cho nên chỉ có thể truyền tống mà thôi.

Hô!

Quang mang lóe lên, Nhiếp Vân có cảm giác như thoáng cái tiến vào một không gian khác.

Nơi này cũng không có trống trải, mà là một nơi sắc trời trầm thấp, phía trên có vô số ngôi sao, khắp nơi lóe lên khí tức làm cho người ta thoải mái.

- Đây là Tiểu Thánh Vực!

Nhìn thấy vẻ Nhiếp Vân trên mặt mê hoặc, Hứa Hinh Thiến vội vàng giải thích một câu, trong hai mắt hiện lên vẻ hưng phấn khó có thể ngăn chặn.

- Ở đây tinh thần ngập trời sẽ khắc ra thiên phú dung hợp đặc biệt, chỉ cần cẩn thận cảm ngộ sẽ rất dễ dàng dung hợp thiên phú. Nhanh chóng tu luyện a, thời gian ba ngày tuyệt đối có thể làm cho ngươi có đột phá nha!

Nói xong Hứa Hinh Thiến vội vàng tiến về phía trước một bước, lại tìm một chỗ sạch sẻ khoanh chân ngồi xuống. Nàng ngẩng đầu nhìn ngôi sao đầy trời, rơi vào cảm ngộ.

Cũng giống như nàng, đám người Từ Thao ngồi xuống, nguyên một đám mang theo vẻ hưng phấn và thái độ trang nghiêm, nhìn chằm chằm vào ngôi sao đầy trời.

Dung hợp thiên phú cũng không có nghĩa là chấm dứt, dung hợp thiên phú càng nhiều, càng có thể phát huy ra thực lực càng mạnh hơn nữa. Trong đám Từ Thao nhất định có người đã đào móc tiềm lực sạch sẽ đấy, nhưng mà bọn hắn vẫn có thể mượn nhờ Tiểu Thánh Vực tu luyện, khiến cho vận dụng thiên phú đã dung hợp

càng thêm hoàn mỹ, thực lực càng mạnh hơn nữa.

- Khắc họa đặc tính của thiên phú dung hợp? Ta cũng muốn nhìn kỹ xem...

Thấy mọi người đều chăm chú, Nhiếp Vân tìm một nơi rồi ngồi xuống, lại ngẩng đầu nhìn lên trên không trung.

Ngôi sao trước mắt tuy rằng cũng không phải chân thật, mà là do siêu cấp cường giả dùng đại pháp lực ngưng tụ mà thành, lại ẩn chứa lực uy hiếp khiến cho trong lòng người ta rung động, sợ hãi, khiến cho người ta nhìn vào tầm mắt rộng mở trong sáng, khí tức từ trong ra ngoài thông thuận.

Có thể nhìn ra được siêu cấp cường giả bố trí Tiểu Thánh Vực này có lý giải rất nhiều về thiên phú và thiên phú dung hợp, thậm chí đã đạt tới tình trạng không thể tưởng tượng nổi.

- Quỹ tích vận hành của tinh thần cho thấy cho sự huyền ảo, không ngờ lại có chút tương tự với thiên phú Diễm hỏa... Thứ này lại có chút tương tự với thiên phú Duệ kim sư...

Hai mắt hắn nhìn vào từng ngôi sao không lớn, rất nhanh Nhiếp Vân đã phát hiện ra chỗ bất thường.

Cẩn thận mà nói, nếu như dựa theo lý giải về thiên phú đặc thù, toàn bộ Linh giới có nhiều cường giả như vậy, người có thể vượt qua hắn chỉ sợ cũng không nhiều lắm. Không nói những thứ khác khác, bản thân hắn có hơn hai mươi thiên phú đặc thù bài danh top một trăm, còn có thiên phú bài danh top mười đã khiến cho lý giải của hắn viễn siêu bất luận một người nào khác có thiên phú đặc thù.

Tuy rằng quỹ tích ngôi sao trên không trung hay thay đổi, nhưng mà bên trong lại ẩn chứa chân lý đại đạo, nhìn một hồi hắn đã phát hiệnr a có rất nhiều chỗ trùng hợp thiên phú đặc thù.

Khó trách mọi người lại nói tu luyện ở chỗ này có trợ giúp với việc dung hợp đan điền, lý giải đối với thiên phú càng sâu thì tự nhiên dung hợp cũng càng thêm dễ dàng.

Quét mắt nhìn toàn bộ ngôi sao trên bầu trời một lần, hắn phát hiện ra ngôi sao trên bầu trời tương ứng với một vạn đại đạo, một vạn thiên phú đặc thù, bất quá cũng không có thiên phú đặc thù bài danh top mười.

Thiên phú đặc thù bài danh top mười cùng với tất cả những thiên phú khác đều có chút không giống. Đã vượt ra phạm vi khỏi tưởng tượng của hắn, Phượng Hoàng không thể làm bạn với phàm điểu, cho dù là đại năng của Khu Tu tháp cũng không có khả năng mô phỏng ra loại quỹ tích vận chuyển của đan điền.

------oOo------

Chương 1494: Ngôi sao tinh hạch (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không có quỹ tích vận chuyển của thiên phú bài danh top mười, Nhiếp Vân cũng không nghĩ nhiều mà tình tâm lại, linh hồn chậm rãi dung hợp lại một chỗ với ngôi sao ngập trời. Rất nhiều đan điền trong cơ thể đang tiến hành biến hóa chậm chạp.

Răng rắc!

Không biết qua bao lâu thời gian, trong cơ thể vang lên tiếng giòn vang, khí tức trên người đã có lột xác, đã dung hợp lại một chỗ. Sáu loại thiên phú Phong hành, Ẩn nấp, Ngụy trang, Thiên Hành, Địa hành, Tường thủy lần nữa dung hợp tạo thành một loại thiên phú mới.

Thiên phú Ám Sát sư! Ám sát chú ý tới ẩn nấp, che giấu, tìm kiếm thời cơ. Vừa vặ có rất nhiều chỗ tương tự với Ẩn nấp sư, Ngụy trang sư, cho nên dung hợp vô cùng đơn giản.

Nương theo dung hợp thiên phú, tương đương Nhiếp Vân dung hợp bảy loại thiên phú vào cùng một chỗ.

Bảy loại thiên phú này, Ám Sát sư xếp hạng thứ năm mươi mốt,

Ngụy trang thứ năm mươi lăm, Phong hành số bảy mươi ba. Ba thứ bài danh trong top một trăm đã nói rõ hắn chẳng những là một vị Khu Tu sư Lục phẩm mà còn đạt tới cấp bậc bán bộ Kim Vân.

- Phù.

Dung hợp một loại đan điền, Nhiếp Vân thở ra một hơi, cảm ứng một chút. Thời gian lúc này không ngờ đã qua hơn hai ngày.

Thời gian hơn hai ngày dung hợp một loại thiên phú, không thể không nói quả nhiên Tiểu Thánh Vực đáng sợ vô cùng.

- Chỉ còn lại thời gian không đến một ngày, nhất định không có cách nào dung hợp thiên phú mới nữa. Như vậy quan sát quỹ tích vận chuyển của thiên phú khác vậy..

Thấy thời gian chỉ còn lại không tới nửa ngày, nếu như muốn dung hợp thiên phú khác rõ ràng đã không còn kịp, Nhiếp Vân không nghĩ nhiều. Tinh thần tinh thần, nhìn sang ngôi sao hướng đầy trời.

Những ngôi sao này tương giao hô ứng với ngôi sao trên bầu trời, chỉ là tốc độ vận hành nhanh hơn, càng làm cho người ta quan sát trực quan hơn mà thôi.

- Hóa ra thiên phú lại có nhiều bí mật như vậy...

Càng nhìn nhiều thì tâm tình cả người Nhiếp Vân như chậm rãi tăng lên, giống như là quân vương ngao du thế giới của rất nhiều thiên phú vậy. Trong lúc thị sát thần dân, không biết qua bao lâu, đột nhiên toàn thân hắn chấn động.

- Diễm hỏa, Lôi Điện, Duệ kim, Mộc sinh bốn loại thiên phú này không ngờ cũng đã dung hợp vào một chỗ? Lại còn dung hợp với Võ đạo, Kiếm đạo, Thiên nhãn? Cái này... Cái này...

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức cuồng hỉ.

Thiên phú Diễm hỏa, Lôi Điện ban đầu ở Tuyết Lôi Trì cũng đã dung hợp lại một chỗ.

Thiên phú Duệ kim, Mộc sinh khác nhau có thể dung hợp khiến cho Nhiếp Vân cũng bất ngờ. Bất quá, hai thứ này cùng thuộc thiên phú Ngũ hành, Kim Mộc tương sinh tương khắc, lại dung hợp với Diễm hỏa, dung hợp với nhau cũng phù hợp với quy luật.

Bốn thiên phú này dung hợp với nhau, khiến cho thực lực hắn tăng lên nhiều. Võ đạo, Kiếm đạo, Thiên nhãn lúc trước hắn dung hợp không ngờ cũng chạy lại, lại dung hợp với ba thứ này. Chuyện này khiến cho Nhiếp Vân quả thực không thể tin được.

Nếu như bảy loại thiên phú này chính thức dung hợp vào một chỗ, như vậy cùng là Khu Tu sư Lục phẩm, nhưng mà cấp bậc so với bảy loại trước kia còn cường đại hơn nhiều!

Bảy loại thiên phú này, Mộc sinh sư kém cỏi nhất cũng bài danh thứ hai mươi sáu, tuyệt đối đạt tới cấp bậc gọi là Thiên Vân!

Khu Tu sư chia làm Kim Vân, Ngân vân, Huyết vân, còn có Thiên Vân thần bí nhất và cường đại nhất!

Thiên Vân Khu Tu sư yêu cầu dung hợp thiên phú đặc thù top ba mươi, Thiên Vân Khu Tu sư Lục phẩm, cho là Khu Tu sư bát phẩm bình thường chỉ sợ cũng phải thua kém!

- Đây là cơ hội tốt nhất, ngàn vạn lần không thể xảy ra vấn đề, dung hợp...

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân không dám để cho một tia linh quang kia biến mất, hắn vội vã khoanh chân ngồi dưới đất, tinh thần chậm rãi khống chế rất nhiều đan điền cùng tới gần một chỗ.

Ầm ầm!

Không biết qua bao lâu, toàn thân hắn chấn động, có một cỗ lực lượng, từ trong cơ thể chậm rãi lan tràn, bảy loại siêu cấp thiên phú top ba mươi triệt để dung hợp.

- Đột phá!

Lực lượng dung hợp, khí tức của Nhiếp Vân lập tức tăng vọt,

thoáng cái đã phá tan gông cùm La Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong.

Lúc trước, khí hắn vẫn còn là Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh thời điểm, dung hợp thiên phú có thể thực lực đại tăng. Nhưng mà nương theo thực lực tăng lên, dung hợp quy mô nhỏ đã không thể tăng lên tu vi quá nhiều. Nhưng mà lần này dung hợp thiên phú thực sự quá mạnh mẽ, trong cơ thể như dời sông lấp biển, dường như đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ầm ầm!

Bán bộ Huyền Tiên đan mà Tiếu Đằng đạo nhân cho hắn lập tức hóa thành hơn mười đạo khí lưu, dũng mãnh tiến vào rất nhiều huyệt vị trong cơ thể. Cung cấp đầy đủ năng lượng cho đột phá.

La Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong!

La Tiên cảnh trung kỳ!

La Tiên cảnh trung kỳ đỉnh phong!

La Tiên cảnh hậu kỳ!

Trong mấy chục hô hấp, Nhiếp Vân liên tiếp đột phá, bảy đại thiên phú siêu cấp trong top ba mươi dung hợp lại một chỗ khiến cho thực lực của hắn nhảy lên ngàn dặm, bắn thẳng tới La Tiên cảnh hậu kỳ mới ngừng lại.

Tích lũy hiện tại của hắn so với cường giả Huyền Tiên cảnh bình thường còn đáng sợ hơn nhiều. Tấn chức một cấp bậc nhỏ cũng cần tốn một cái giá rất lớn. Lĩnh ngộ một chiêu lại trực tiếp đột phá nhiều cấp bậc như vậy, coi như là hắn cũng không kịp phán đoán.

Động tĩnh Nhiếp Vân đột phá thật sự quá lớn, rất nhanh đã khiến cho những người khác chú ý.

- Có chuyện gì xảy ra?

- Hình như là Nhiếp Vân có lĩnh ngộ, chẳng những dung hợp thiên phú mà thực lực cũng có tiến bộ!

- Dung hợp thiên phú khiến cho thực lực tiến bộ...

Đám người Từ Thao dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn về phía Nhiếp Vân mở miệng nói.

- Ngươi... Ngươi có thể chậm lại một chút được không?

Hứa Hinh Thiến cảm thấy ngực mình như bị ức chế, thiếu chút nữa bị đả kích tới chết.

Trước đó người này mới vừa đạt tới La Tiên cảnh sơ kỳ, cũng đã làm cho nàng rất giật mình rồi. Hiện tại còn chưa tới ba ngày lại dung hợp thiên phú lần nữa đột phá, như vậy cũng quá yêu nghiệt a!

Rốt cuộc dung hợp thiên phú gì mà có thể làm cho hắn có thể đột phá lên cấp độ như vậy cơ chứ?

Người khác tốn sức thiên tân vạn khổ mới tấn chức được một cấp độ nhỏ. Khi đó đã cám ơn trời đất, cảm thấy là người may mắn nhất trên thế giới này rồi. Thế nhưng so với người này…. Quả thực yếu tới đáng thương, hoàn toàn không thể so sánh!

Biến thái!

Đại biến thái!

Trong đầu Hứa Hinh Thiến toát ra hai từ như vậy. Hàm răng trắng như tuyết khẽ cắn môi, ánh mắt quái dị vô cùng.

Phù!

Nhiếp Vân từ trong đột phá sảng khoái mở mắt.

------oOo------

Chương 1495: Ngôi sao tinh hạch (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bảy đại đan điền dung hợp khiến cho tiên lực trong cơ thể hắn tạo thành một loại trạng thái quái dị, càng mạnh hơn nữa, càng sắc bén hơn. Thậm chí còn mang theo sinh cơ liên tục, nếu tính sức chiến đấu đơn thuần sức mà nói... cường đại hơn trước đó không chỉ mười lần!

- Các ngươi làm sao vậy?

Còn chưa kịp cao hứng vì thực lực tăng trưởng thì Nhiếp vân đã lập tức đám người Từ Thao, Hứa Hinh Thiến dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn mình, Nhiếp Vân hoảng sợ không thôi.

- Ách...

Tất cả mọi người đều bị nghẹn thành nội thương.

Ngươi động một chút lại đột phá, thoáng một cái lại đột phá. Cho dù năng lực thừa nhậ ncủa chúng ta có mạnh cũng không chịu được tiếp a...

Sưu!

Thời gian ba ngày đã tới, mọi người bị lực lượng trận pháp di chuyển từ Tiểu Thánh Vực đi ra ngoài.

- Có lẽ ba ngày này mọi người cũng có thu hoạch không nhỏ a.

Vừa xuất hiện ở đại sảnh thì đã nhìn thấy Tiếu Đằng đạo nhân cười, đi tới.

Ba ngày này, thực lực Nhiếp Vân đã đột nhiên tăng mạnh, những người khác cũng đều có tiến bộ, nhất là Hứa Hinh Thiến, khí tức trên thân nàng no đủ mượt mà, vừa nhìn đã biết đã đạt tới La Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong.

- Nhiếp Vân, ngươi đi theo ta!

Chúc mừng vài câu, Tiếu Đằng đạo nhân bảo mọi người quay về

củng cố tu vi vững chắc, lại quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân nói một tiếng.

- Được!

Không biết đối phương có chuyện gì, nhưng mà Nhiếp Vân biết rõ có lẽ không phải là chuyện xấu gì. Hắn đi theo đối phương, hai người một trước một sau, rất nhanh đã đi vào căn phòng mà hắn được ban thưởng trước đó.

- Bây giờ ngươi đã là Khu Tu sư Lục phẩm đúng không?

Hai người ngồi xuống, Tiếu Đằng đạo nhân cười nói.

- Đúng vậy!

Đối với hắn Nhiếp Vân cũng không có ý định giấu diếm.

Bất quá, hắn sẽ không nói ra chuyện Thiên Vân Khu Tu sư lục phẩm, tối đa chi nói mình là một bán bộ Kim Vân Khu Tu sư Lục phẩm, dù sao loại thiên phú dung hợp này cũng có.

- Khu Tu sư Lục phẩm lại có sức chiến đấu của cường giả Huyền Tiên... Xem ra chuyện kia ngươi đã có tư cách tham gia!

Tiếu Đằng đạo nhân nói.

- Chuyện kia?

Nhiếp Vân ngạc nhiên.

- Đúng vậy, chuyện trở thành Kim Tiên, ngày đó nhiều người, không tiện nói tỉ mỉ với ngươi. Hiện tại ta nói với ngươi một chút! Có lẽ ngươi không biết bây giờ ta cũng không phải là cường giả Kim Tiên thực sự đúng không?

Tiếu Đằng đạo nhân hỏi.

- Không phải ngươi đã đột phá rồi sao?

Vẻ mặt Nhiếp Vân tràn ngập nghi hoặc.

Ngày đó Tiếu Đằng đạo nhân dưới áp lực của hai người Tô Dương lực phá thiên quân, đem đại đạo giả thuyết chuyển hóa trở thành đại đạo chân thực. Có lẽ đã sớm thành công đột phá, vì sao còn hỏi như vậy?

- Quả thực ta đã đem đại đạo giả thuyết chuyển hóa thành đại đạo chân thực, nhưng mà còn chưa phải là Kim Tiên chân chính!

Tiếu Đằng đạo nhân lắc đầu.

- Không phải Kim Tiên chân chính?

Nhiếp Vân có chút kinh ngạc.

Nếu như hắn không phải là Kim Tiên thì làm sao có thể có loại thực lực này chứ? Tiện tay đánh chết hai người Tô Dương?

- Kim Tiên đại đạo còn gọi là tinh thần đại đạo, muốn trở thành Kim Tiên chính thức thì đầu tiên phải có tinh thần quán đỉnh. Kế tiếp là một khỏa tinh thần tinh hạch, đồng thời còn phải luyện hóa nó. Dung hợp với thân thể, khi đó mới coi như để thành công!

-

Tiếu Đằng đạo nhân giải thích.

- Tinh thần tinh hạch?

Nhiếp Vân chưa từng nghe qua cái tên này.

- Đúng vậy, tinh thần tinh hạch là bộ phận quan trọng nhất của tinh thần, cũng gọi là tinh thần Nguyên Hạch. Trở thành Kim Tiên chính thức phải có Nguyên Hạch dung nhập vào thân thể. Bằng không gặp phải cường giả chính thức, sớm muộn gì cũng bị đánh rớt thực lực, một lần nữa rơi xuống làm Huyền Tiên!

-

Nói đến đây, Tiếu Đằng đạo nhân xoay chuyển, nói ra dụng ý của mình:

- Ta muốn để ngươi đi theo giúp ta cùng đi tìm kiếm tinh thần tinh hạch!

- Tìm kiếm tinh thần tinh hạch? Tìm ở nơi nào?

Những chuyện này Nhiếp Vân chưa từng nghe nói qua, thấy đối phương nói trịnh trọng như vậy. Hắn do dự một chút rồi hỏi.

- TInh thần tinh hạch là bảo bối mà mỗi người tu luyện tới Kim Tiên đều hi vọng có được. Mỗi một khỏa đều có thể so với Tiên Khí tuyệt phẩm! Không dễ tìm cho lắm. Bất quá, ta đã nhận được một tin tức, không lâu trước đó ở hỗn loạn tinh vực Ma giới có manh mối. Có lẽ nơi này có thể có Tinh thần Nguyên Hạch!

Trong mắt Tiếu Đằng đạo nhân hiện lên vẻ nóng brong.

- Ma giới?

Nhiếp Vân sững sờ.

Thiên Địa Lục Đạo, chia làm Linh, Ma, Phật, đạo, yêu nhân, nho.

Lục Đại chủng tộc chia Linh giới làm lục đạo luân hồi, Xích Oanh vực mà hắn đang ở chính là một nơi cằn cỗi trong Linh giới.

- Ma giới là địa phương hỗn loạn nhất bên trong Thiên Địa Lục Đạo, cũng là chỗ giàu có nhất, chỗ đó có vô số bảo vật. Ta cũng chỉ biết được tin tức từ một đại năng năm đó đi tới Ma giới, tuy rằng nguy hiểm, nhưng mà chỉ cần có thể tìm được tinh thần Nguyên Hạch và bảo tàng. Như vậy tuyệt đối có thể một bước lên trời, mà ngay cả ngươi, chỉ sợ cũng có thể lập tức đột phá gông cùm La Tiên, tiến vào Huyền Tiên, thậm chí là Kim Tiên!

Tiếu Đằng đạo nhân nói.

- Ma giới...

Gặp đối phương nói tới hưng phấn như vậy, Nhiếp Vân cau mày, có chút do dự.

Không phải là hắn nhát gan, mà là trên người hắn gánh vác sứ mạng, trách nhiệm quá lớn, không thể đơn giản vẫn lạc! Hiện tại hiểu biết của hắn về thiên địa Lục Đạo vô cùng ít. Ma giới ở nơi nào, thậm chí bên trong có cái gì hắn cũng không biết, đối với thứ không có bất kỳ nắm chắc, không có quá nhiều manh mối nào thì hắn cũng không muốn lỗ mãng quyết định.

- Đồng ý với hắn!

Ngay khi Nhiếp Vân đang trầm tư thì đột nhiên trong đầu vang lên một đạo thanh âm.

- Tiểu Long?

Nghe thấy thanh âm này, Nhiếp Vân sững sờ.

Đây là thanh âm của Tiểu Long.

- Đúng vậy, tuy rằng Ma giới nguy hiểm, nhưng mà đối với ngươi, đối với ta đều có kỳ ngộ rất lớn. Có lẽ chuyến đi này chúng ta đều có thể trở thành Kim Tiên...

Thanh âm của Tiểu Long lần nữa truyền lại, so với ngữ khí non nớt trước kia có chút bất đồng, mang vẻ trầm ổn tỉnh táo khiến cho người ta kinh ngạc.

Từ sau khi Tiểu Long đột phá La Tiên cảnh đã không còn vẻ tinh nghịch như trước kia nữa. Gần đây luôn ở trong Bắc Đẩu tinh cung không có đi ra, dường như đang tu luyện một loại bí pháp nào đó, hiện tại vừa vặn tỉnh táo lại..

- Ma giới...

Trong lòng sửng sốt một chút, Nhiếp Vân lập tức hiểu tại sao nó lại nói như vậy.

------oOo------

Chương 1496: Quỷ Hải Thành (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kẻ thống trị chính thức trong Ma giới là Long tộc, mà vương giả cường đại nhất trong Long tộc lại là Ngũ trảo Kim long. Nhưng mà nương theo thực lực tăng lên Tiểu Long, dường như nó đã nhớ lại một chút chuyện gì đó, cho nên lúc này mới làm ra quyết định như vậy.

Cho dù không tin Tiếu Đằng đạo nhân, nhưng mà đối với Tiểu Long Nhiếp Vân là tin tưởng vô điều kiện. Nó đã nói như vậy nhất định trong lòng đã có suy nghĩ, cho nên lúc này hắn gật gật đầu, nói:

- Ngươi có thể giới thiệu kỹ càng cho ta một chút hay không?

Cho dù không có tỏ vẻ sẽ đi, nhưng mà ngữ khí đã có chút buông lỏng rồi.

Tiếu Đằng đạo nhân là người thông minh, sao hắn nghe không hiểu chứ? Lúc này hắn nở nụ cười, nói:

- Tin tức này lại nói cũng không coi là bí mật vào đâu. Thiên Địa Lục Đạo người biết rất nhiều, chỉ là bảo tàng này vẫn ẩn giấu kín trong hư không, không thể nào dò xét, gần đây nó mới xuất hiện mà thôi!

- Đây là bảo tàng của một vị Thánh giả gọi là Hắc Long Thánh tôn lưu lại. Bên trong chẳng những có tinh thần tinh hạch mà còn có binh khí. Nghe nói rất nhiều cường giả cũng đã đi, chờ đợi bảo tàng mở ra rồi cùng nhau tiến vào thám hiểm. Sau khi ta nhận được tin tức, tu vi lại một mực trì trệ không tiến, không dám động thủ, bây giờ thực lực tinh tiến cho nên mới lần nữa động tâm!

Thánh Giả, còn gọi là Thánh Tiên, là cường giả Tiên cấp đệ bát trọng, viễn siêu cường giả Kim Tiên, là đại nhân vật đạt tới trình độ cao nhất của Linh giới.

Loại bảo tàng do cường giả này lưu lại tuyệt đối không phải tầm thường.

- Lúc nào chúng ta xuất phát?

Nghe xong đã biết rõ đối phương cũng không hiểu rõ nhiều, Nhiếp Vân trầm tư một chút rồi lại hỏi.

- Nếu như có thể, như vậy hiện tại có thể lập tức xuất phát!

Tiếu Đằng đạo nhân nói.

- Như vậy thì tốt, đi thôi!

Nhiếp Vân đáp ứng.

Sưu!

Hai người đều là thế hệ làm việc quyết đoán, sau khi thương nghị không có trì trệ, dây dưa dài dòng. Lúc này từng người thi triển thủ đoạn, lập tức đi ra khỏi Khu Tu tháp.

Phi hành chừng nửa tháng, đã tìm được một cái Truyền Tống Trận châu tế, hai người đi ra khỏi Xích Oanh vực tới một thành thị gọi là Quỷ Hải Thành.

Tành thị này so với Quận Tân thành còn lớn hơn rất nhiều, càng thêm phồn hoa. Các loại chủng tộc đều có, thậm chí còn có cường giả Long tộc, Ma tộc sinh hoạt, giao dịch ở trong đó.

- Quỷ Hải Thành này là trung tâm giao hội của tám đại địa vực chung quanh, ngọa hổ tàng long, cường giả Kim Tiên cũng không thể tạo thành sóng gió. Chúng ta phải cẩn thận làm việc!

Tiếu Đằng đạo nhân hạ thấp thanh âm xuống.

- Không phải chúng ta đi Ma giới sao? Có lẽ bây giờ còn chưa tới a!

Nhiếp Vân kỳ quái hỏi.

- Chúng ta đúng là phải đi Ma giới. Bất quá, Ma giới không phải dễ dàng tiến vào như vậy, Quỷ Hải Thành gọi là trạm trung chuyển. Muốn tiến vào Ma giới thì phải đi qua nơi này. Còn phải kết đội đi với người khác!

Tiếu Đằng đạo nhân biết tương đối nhiều về Quỷ Hải Thành, cho nên lập tức nói.

- Kết đội với người khác? Như vậy quá không an toàn a!

Nhiếp Vân cau mày nói.

Đi Ma giới là vì tài, tìm bảo tàng, vô cùng nguy hiểm, kết đội với người không quen biết. Không có cố kỵ các loại quy củ, đối với người mà bản thân không biết, sẽ khó tránh khỏi xuất hiện kẻ nổi máu tham khi ngửi thấy hơi phát tài, làm chuyện ám toán đồng bạn.

Loại chuyện này ở bất kỳ nơi nào nhìn mãi cũng quen mắt, cũng không tính là kỳ quái.

- Không sao, một lát nữa ta sẽ dẫn ngươi tới bái kiến quản lý Khu Tu tháp nơi này. Đến lúc đó chỉ cần chúng ta mặc phục sức của Khu Tu tháp, lại cầm lệnh bài trong tay. Cho dù người khác có thực lực mạnh hơn đi chăng nữa cũng phải kiêng kị ba phân. Không dám quá phận!

Tiếu Đằng đạo nhân nói đến đây, ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đương nhiên, muốn có được bảo bối nguy hiểm là điều tất nhiên, đây cũng là tôi luyện tâm trí trên đường tu luyện. Nếu như làm chuyện gì cũng sợ đầu sợ đuôi, như vậy bất cứ chuyện gì cũng khó có khả năng thành công!

- Đúng vậy!

Nhiếp Vân gật đầu đồng ý.

Không có bất kỳ một chuyện nào là an toàn mười phần. Cho dù trên đường thì cũng có thể bị lưu tinh rơi xuống đập chết chứ đừng nói gì tới việc tìm kiếm bảo tàng.

Tu hành vốn là nghịch thiên mà đi, nếu như mỗi một chuyện đều lo trước lo sau. Làm chuyện gì cũng đợi chuẩn bị chu toàn mới động thủ, như vậy cho dù biết rõ bảo tàng ở trên mặt đất thì nhất định cũng sẽ chậm chân hơn người khác. Khi đó gái trinh đã thành phụ nữ rồi.

Nguy hiểm cũng không có nghĩa là hẳn phải chết, dù là chỗ nguy hiểm nhất thì cũng sẽ có một đường sinh cơ. Đây là Thiên Đạo cho phép, chỉ cần cẩn thận, muốn thành công không khó.

- Đi, đi Khu Tu tháp!

Tiếu Đằng đạo nhân đi thẳng về phía trước.

Thực lực của hắn bây giờ kém tinh luyện tinh thần tinh hạch, thực lực chiến đấu chân chính trên thực tế đã đạt tới Kim Tiên sơ kỳ, có thể phi hành.

Bất quá Quỷ Hải Thành cũng không cho phép phi hành, cường giả Kim Tiên cũng không dám vi phạm quy định. Cho nên hai người không muốn làm chim đầu đàn, đành phải từng bước đi về phía Khu Tu tháp, đi trọn ba ngày thời gian thì mới nhìn thấy có một tòa tháp cao thẳng tắp xuất hiện ở trước mặt.

Tháp này so với Khu Tu tháp ở Quận Tân thành còn hùng vĩ cao lớn hơn, khiến cho người ta vừa nhìn thì lòng đã có cảm giác khủng hoảng, trong lòng lắc lư không thôi.

- Trọng địa Khu Tu tháp, người tới báo ra thân phận!

Đi tới trước cửa lớt, một loạt Kim giáp hộ vệ bước ra.

Những hộ vệ này mỗi một người đều có thực lực La Tiên cảnh, tổ hợp lại một chỗ càng thêm kinh người. Chỉ sợ ngay cả cường giả Huyền Tiên cảnh bình thường cũng không thể đột phá được hàng phòng ngự của bọn hắn.

- Tại hạ chủ sự phân bộ Khu Tu tháp Quận Tân thành, Ngân vân Khu Tu sư, lục phẩm Tiếu Đằng đạo nhân! Đây là bằng hữu của ta,

một vị Ngân vân Khu Tu sư Ngũ phẩm!

Tiếu Đằng đạo nhân lấy ra huy chương chứng nhận cấp bậc của mình.

Tuy rằng Nhiếp Vân cũng đạt tới cấp bậc lục phẩm, nhưng mà còn chưa có thông qua khảo hạch, cho nên chỉ có huy chương tư cách Ngũ phẩm.

Loại phân bộ cấp bậc như Quận Tân thành không có tư cách khảo hạch Khu Tu sư Lục phẩm.

- Hóa ra làTiếu Đằng đại nhân, mời vào!

Nhìn kỹ huy chương đẳng cấp của hai người, trên mặt đám người Kim giáp hộ vệ hiện lên vẻ sùng bái, khom người nhường đường.

Khu Tu sư Lục phẩm vô luận ở bất kỳ nơi nào, đều được coi là đại nhân vật, thân phận không phải là những Kim giáp hộ vệ này có thể so sánh.

------oOo------

Chương 1497: Quỷ Hải Thành (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thiếu niên này chỉ là Ngân vân Khu Tu sư Ngũ phẩm, sao lại trở thành bằng hữu với Khu Tu sư Lục phẩm được chứ?

- Ta cũng rất kỳ quái, Khu Tu sư đạt tới lục phẩm, mỗi một người đều có ngạo khí tuyệt đối, nhìn bộ dạng vừa rồi, hắn đối với thiếu niên này vẫn vô cùng tôn trọng, quả thực không biết có chuyện gì xảy ra!

- Chẳng lẽ người này là thiếu gia của đại gia tộc nào đó tới đây?

Hai người vừa đi, chúng Kim giáp hộ vệ đã nghị luận.

Khu Tu sư Lục phẩm và Ngũ phẩm tầm có chênh lệch địa vị rất lớn, giống như Huyễn Vũ và Tô Dương vậy. Loại chênh lệch này không phải chỉ bằng vào giao tình là có thể bù đắp được. Hiện tại trong mắt mọi người vị Tiếu Đằng đại nhân này không ngờ lại rất tôn trọng người thiếu niên kia, khiến cho bọn hắn có chút không rõ ràng cho lắm.

- Tất cả im miệng cho ta! Chuyện giữa đại nhân vật với nhau không phải là thứ mà chúng ta có thể nghị luận, làm tốt phận sự của mình đi!

Một tiếng quát lớn đã cắt đứt mọi người đang cãi cọ, trong đám Kim giáp hộ vệ c một người thanh niên khí vũ hiên ngang đi ra, người này chính là thống lĩnh của đám hộ vệ này.

- Vâng!

Mọi người run rẩy một chút, đều thức thời câm miệng lại.

Đúng vậy a, thế giới của đại nhân vật không phải là nơi mà tiểu nhân vật như bọn hắn có thể lý giải được, vẫn không nên nghị luận thì tốt hơn.

Nhiếp Vân không biết vừa rồi biểu hiện trong lúc vô tình của Tiếu Đằng đạo nhân lại khiến cho hắn có được địa vị cao như vậy trong suy nghĩ của đám Kim giáp hộ vệ. Lúc này hắn đang đi trong thông đạo của Khu Tu tháp, đi thẳng lên trên.

Có được thân phận Khu Tu sư Lục phẩm, Tiếu Đằng đạo nhân ở chỗ này tuy rằng không tính là đứng đầu. Nhưng mà cũng được coi là cao tầng, không có nhiều người dám không có mắt tiến lên ngăn cản hắn.

- Khu tu phân bộ Quỷ Hải Thành là do một vị cường giả Khu Tu sư thất phẩm Kim Tiên đỉnh phong khống chế, dưới trướng tổng cộng có sáu Khu Tu sư Lục phẩm tọa trấn. Có được tư cách khảo hạch Khu Tu sư Lục phẩm. Nếu như bây giờ ngươi đã có tư cách đạt tới lục phẩm, vậy không bằng đi khảo hạch một chút, khi đó địa vị và thân phận đều có thể tăng lên không ít!

Tiếu Đằng đạo nhân vừa đi vừa nhẹ giọng truyền âm.

- Đi nơi nào khảo hạch?

Nghe thấy có thể thể khảo hạch Khu Tu sư Lục phẩm, Nhiếp Vân suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

Khảo hạch Khu Tu sư Lục phẩm mặc dù sẽ khiến cho hắn bị Tu La kiêng kị. Thế nhưng cũng không thể nghi ngờ là phương pháp nhanh nhất tăng lên thân phận.

Chỉ có thân phận cao cấp mới có thể nhận thêm được tài nguyên, hưởng thụ thêm tin tức, có thể phát triển tốt được.

- Khu tu phân bộ Quỷ Hải Thành, có được tư cách tùy thời khảo hạch, không cần phải đợi vài năm một lần. Bên kia có một đại sảnh khảo hạch, là chỗ phụ trách khảo hạch. Ngươi hãy đi đăng ký trước, về sau sẽ có người chuyên môn tới khảo hạch, không cần một buổi là có thể hoàn thành!

Tiếu Đằng đạo nhân nói.

- Có thể tùy thời khảo hạch? Như vậy thì tốt quá, ta đi trước!

Hai mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Quận Tân thành là nơi nhỏ như vậy, Khu Tu sư vốn ít đi lại. Cho nên mới định ra quy củ hai năm khảo hạch một lần, mà nơi này đẳng cấp sâm nghiêm, chỉ cần đi vào là hoàn toàn có thể tùy thời khảo hạch.

- Đi đi, ta ở chỗ này chờ ngươi!

Tiếu Đằng đạo nhân khoát tay.

- Được!

Nhiếp Vân quay người nói với hắn một tiếng, đi một hồi, quả nhiên nhìn thấy một đại điện rộng lớn xuất hiện ở trước mặt.

Cung điện này khí thế nguy nga, có vô số người, ước chừng có mấy trăm, cả đám khí vũ hiên ngang, cho thấy thực lực không kém.

Không ngờ đều là Khu Tu sư đến khảo hạch!

Bất quá, đẳng cấp khảo hạch đều không cao, bình thường đều là nhất nhị phẩm, tam, tứ phẩm cũng rất ít, về phần Ngũ phẩm thậm chí còn cao hơn cơ hồ không có.

Mọi người tạo thành một hàng dài tới chục thước, kéo dài đến ngoài điện.

Nhiếp Vân nhìn thoáng qua, hắn phát hiện nếu như dựa theo trình tự xếp hàng mà khảo hạch, đợi tới phiên hắn chỉ sợ ít nhất cũng phải đợi twois ngày mai. Hắn lắc đầu đi vào trong, bởi vì hắn cũng muôn hỏi xem khảo hạch Khu Tu sư Lục phẩm ở nơi nào.

Mới đi hai bước thì một tiếng quát lớn đã vang lên.

- Mắt ngươi mù sao? Chẳng lẽ nhìn không thấy tất cả mọi người đều phải xếp hàng hay sao?

Người nói chuyện chính là một thanh niên xếp hàng ở dưới, hắn chỉ về phía Nhiếp Vân, nổi giận đùng đùng.

Hắn cũng là người tới xếp hàng khảo hạch. Bởi vì hắn cũng biết muốn đợi tới phiên hắn sẽ rất phiền phức cho nên mới không quen nhìn kẻ có ý định chen ngang.

- Ra đằng sau xếp! Nếu như tiếp tục đi về phía trước, cẩn thận ta hủy bỏ tư cách khảo hạch của ngươi!

Thanh niên kêu to lập tức dẫn tứoi không ít người chú ý, một nữ tử mặc y phục đi tới.

Nhìn bộ dáng của nàng, hẳn là nhân viên ở trong phân bộ Khu tu trong tháp này.

- Ngươi là người phụ trách nơi này sao? Ta muốn hỏi, nơi này chẳng lẽ không phân đẳng cấp khảo hạch Khu Tu sao?

Nhiếp Vân không để ý tới lời nói hùng hổ dọa người của nữ tử mà dùng giọng kỳ quái hỏi.

Ban đầu ở Quận Tân thành, khi khảo mỗi một cấp bậc mọi người đều xếp thành hàng ngũ, ngay ngắn trật tự, thế nhưng bây giờ tất cả mọi người lại xếp thành một hàng, chẳng lẽ đều khảo hạch cùng cấp bậc?

- Đương nhiên phải đẳng cấp! Bất quá, khảo hạch dưới Khu Tu sư Tứ phẩm không cần tách ra, chỉ cần sắp xếp cùng một đội ngũ là được.

Nữ tử nói đến đây có chút không kiên nhẫn, nàng khoát tay nói:

- Nhanh xếp hàng! Bằng không ta sẽ bảo Kim giáp hộ vệ đá ngươi văng ra!

- Khảo hạch dưới Tứ phẩm không cần tách ra? Như vậy khảo hạch Khu Tu sư ngoài tứ phẩm xếp hàng ở đâu?

Đối với thái độ của nàng, Nhiếp Vânkhẽ nhướng mày, cũng không phát tác, mà hỏi.

- Mỗi một vị đại nhân Khu Tu sư ngoài tứ phẩm đều là thiên chi kiêu tử. Là nhân vật thực lực siêu nhiên, sao phải xếp hàng ở đây chứ? Bọn họ có thể trực tiếp tới phía trước xin khảo hạch, không cần chờ!

Nữ tử này ngẩng đầu lên, trong ánh mắt hiện lên vẻ vẻ sùng bái, lại khinh thường nhìn Nhiếp Vân nói:

- Không phải người định nói cho ta nghe ngươi là tới tham gia khảo hạch Khu Tu sư Tứ phẩm đấy chứ?

- Khu Tu sư Tứ phẩm? Đương nhiên không phải!

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức lắc đầu.

------oOo------

Chương 1498: Khảo hạch Khu Tu sư Lục phẩm

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không phải thì lập tức xếp hàng cho ta, nơi này là khu tu phân bộ Quỷ Hải Thành. Có Khu Tu sư thất phẩm tọa trấn, không phải những nơi nhỏ bé kia. Ngươi dám vô lễ ở chỗ này, cho dù ngươi là đệ tử đại gia tộc thì cũng phải bỏ qua thân phận cho ta!

Nữ tử này khoát tay gầm lên.

- Xếp hàng? Thôi được, ngươi nhìn xem đẳng cấp Khu Tu sư của ta có cần xếp hàng không?

Cổ tay Nhiếp Vân khẽ đảo, lấy huy chương đẳng cấp Khu Tu sư của mình ra rồi đưa tới.

- Có huy chương đẳng cấp? Huy chương đẳng cấp nhất phẩm, nhị phẩm đẳng cấp lấy ra cũng vô dụng. Mỗi người ở đây đều có, không có gì... A...

Hai mắt nữ tử này tùy ý nhìn lên bên trên huy chương, miệng đang định nói bậy. Định làm nhục tiểu tử không biết trời cao đất rộng trước mắt một phen. Đột nhiên nàng biến sắc, toàn thân không tự chủ được run rẩy:

- Đại nhân... Người là Khu Tu sư Ngũ Phẩm?

Lúc này nàng đã nhìn rõ biểu tượng thân phận bên trên huy chương thân phậ.

Khu Tu sư Ngũ Phẩm ở trong Quỷ Hải Thành cũng là đại nhân vật, vừa rồi không ngờ nàng lại nói bậy với loại đại nhân vật này?

- Ta tới khảo hạch Lục phẩm Khu Tu sư, không biết có được chen ngang hay không?

Thấy bộ dáng của nàng, Nhiếp Vân nở nụ cười, cũng không so đo

nhiều mà thản nhiên nói.

Linh giới đẳng cấp sâm nghiêm, Khu Tu tháp rất lớn. Công tác ở loại nơi như thế này cũng khó tránh khỏi sinh ra thành kiến, nhìn thấy cường giả khúm núm, đối mặt với kẻ yếu thì lại vênh váo hung hăng.

- Khảo hạch lục phẩm...

Nữ tử này nuốt nước miếng, hai mắt trợn tròn, toàn thân không tự chủ được mà run rẩy.

- Đại nhân... Nói đùa rồi... Đương nhiên là có thể...

- Dẫn đường đi!

Nhiếp Vân khoát tay nói.

- Vâng!

Nữ tử vội vàng mang theo Nhiếp Vân đi thẳng về phía trước.

Hai người vừa rời đi, toàn bộ đại điện lập tức xôn xao.

- Thiếu niên này không ngờ lại là Khu Tu sư Ngũ Phẩm?

- Tới khảo hạch lục phẩm? Thật hay giả vậy?

- Sao lại mạnh như vậy chứ?

Trên mặt tất cả mọi người hiện lên vẻ khó mà tin được, kinh ngạc không thôi, không thể tin được chuyện này là thật. Nhất là thanh niên trước đó quát lớn Nhiếp Vân, toàn thân hắn run rẩy, sợ hãi tới mức sắp choáng váng.

Không nói trước thực lực của bản thân Khu Tu sư Ngũ Phẩm, chỉ riêng địa vị, chỉ cần một câu nói cũng đủ để khiến cho hắn chết mấy trăm lần.

- Các ngươi nói xem người này có thể thông qua khảo hạch Lục

phẩm được hay không?

- Khu Tu sư Lục phẩm nào có dễ dàng thong qua như vậy chứ? Ta thấy tiểu tử này chỉ là phô trương thanh thế mà thôi.

- Chuyện này cũng không nhất định, còn trẻ như vậy đã đạt tới cấp bậc Ngũ phẩm, nói không chừng có thể đạt tới lục phẩm nha. Ta cảm thấycó khả năng thông qua được!

- Cho dù đạt tới cấp bậc Lục phẩm thì thế nào chứ? Khảo hạch của Khu Tu sư Lục phẩm không chỉ có dung hợp thiên phú mà còn có đối kháng với Tu La sát khí của Tu la cấp bậc Kim Tiên, ta không tin hắn có thể thành công!

...

Khiếp sợ qua đi, tất cả mọi người lập tức sinh ra hứng thú nồng đậm với việc Nhiếp Vân có thể thông qua khảo hạch hay không.

Trẻ tuổi như vậy đã đi khảo hạch Khu Tu sư Lục phẩm, đừng nói là Quỷ Hải Thành, cho dù là toàn bộ Linh giới cũng không có nhiều. Trong đám người cũng có người coi trọng hắn, cho nên trong nháy mắt chia làm hai phe phái, thảo luận rất là náo nhiệt.

Rất nhiều Khu Tu sư đã khảo hạch xong cũng không có rời đi mà đứng đợi tại chỗ, dường như muốn nhìn kết quả.

...

Đi theo sau lưng nữ tử, đi vào gian phòng bên cạnh đại điện.

- Khảo hạch Khu Tu sư Lục phẩm cần Khu Tu sư thất phẩm có mặt. Đại nhân đứng đây chờ một lát, ta đi thông báo một tiếng!

-

Lúc này nữ tử này đã không còn thái độ kiêu ngạo như trước nữa, thay vào đó là vẻ mặt khẩn trương, sợ thiếu niên trước mắt mất hứng.

- Đi đi!

Đối với loại thái độ trước ngạo mạn sau cung kính này Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, hắn tùy ý khoát tay áo.

Nữ tử thấy hắn cũng không có ý tứ trách cứ, lúc này nàng mới thở ra một hơi, lại vội vã rời đi. Ước chừng qua nửa canh giờ, trong phòng có một đám người đi tới. Đều là lão giả. Vừa mới đi vào đã đồng loạt dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Khu Tu sư Lục phẩm... cường giả Bán bộ Kim Tiên, cường giả Kim Tiên...

Nhìn một đám lão giả đi vào, ánh mắt Nhiếp Vân ngưng trọng không thôi.

Thực lực đám người kia kém cỏi nhất cũng đã đạt tới cấp bậc bán bộ Kim Tiên, đại bộ phận đều là Kim Tiên, khí tức cả đám hùng hậu, hít thở lâu dài, cho người ta cảm nhận được uy áp rất mạnh.

- Ngươi tới khảo hạch Khu Tu sư Lục phẩm?

Một lão giả lên tiếng hỏi.

- Vâng!

Nhiếp Vân vội vàng đứng lên.

- Anh hùng xuất thiếu niên a!

Lão giả này cảm khái một tiếng, bắt đầu giới thiệu:

- Ta là người phụ trách Khu Tu phân bộ Quỷ Hải Thành này, tên là Điêu Tuyền, Khu Tu sư Thất phẩm, sáu vị này là chủ sự phân bộ chúng ta, đều có cấp bậc Khu Tu sư Lục phẩm, có được tư cách khảo hạch cho ngươi!

Dựa theo đạo lý mà nói, khảo hạch Khu Tu sư Lục phẩm cần ít nhất hai vị Khu Tu sư Thất phẩm mới có tư cách. Bất quá, hai vị Khu Tu sư Thất phẩm thật sự rất khó tìm, gom góp sáu vị Khu Tu sư Lục

phẩm cũng coi như tạm đủ.

- Làm phiền chư vị đại nhân rồi!

Nhiếp Vân khom người nói.

- Không có gì!

Điêu Tuyền vuốt vuốt râu, ngồi ở chính giữa căn phòng. Bàn tay hắn đưa về phía trước, một ngọc thạch trong suốt xuất hiện ở trước mặt mọi người, ngay sau đó hắn giải thích một chút:

- Đây là ngọc thạch khảo thí phẩm cấp, đem dung hợp chi khí trong cơ thể ngươi đưa vào bên trong. Khi đó ngọc thạch này sẽ phát ra quang mang tương ứng, màu sắc càng nhiều cũng nói rõ thiên phú dung hợp càng nhiều!

- Vâng!

Nhiếp Vân không nghĩ tới lại có loại vật này, hắn gật đầu rồi đi tới.

Ngọc bài này cao hơn nửa người, toàn thân trong suốt, giống như thủy tinh, không có bất kỳ khí tức uy áp nào. Khiến cho người ta không nhìn ra rốt cuộc nó được chế tác từ tài liệu gì.

Bàn tay sờ nhẹ trên ngọc thạch, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, liền tranh thủ rót khí tức do dung hợp ba đại thiên phú đào tẩu cùng với Phong và nhiều khí tức khác vào bên trong.

Võ đạo, Kiếm đạo, Thiên nhãn, Lôi Điện... Bảy loại thiên phú dung hợp mà thành cấp bậc thực sự rất cao, tạm thời Nhiếp Vân còn không muốn bạo lộ ra. Dù sao vô luận loại nào cũng là thất phẩm, cũng nên lưu lại thứ mạnh nhất làm át chủ bài. Lúc gặp phải nguy hiểm, giữ lại cũng có thể tùy cơ ứng biến.

------oOo------

Chương 1499: Dã Không Tu La (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ông!

Dung hợp chi khí va chạm với ngọc thạch, một đạo quang mang lập tức sáng lên, quang mang lập tức liên tiếp lập loè, vừa vặn là sáu đạo.

- Sáu loại màu sắc, hơn nữa quang mang thịnh như vậy chứng minh đã đạt tới cấp bậc Lục phẩm bán bộ Kim Vân Khu Tu sư, lợi hại!

Nhìn thấy ngọc thạch lập loè quang mang, tất cả mọi người giật mình, đồng thời vô cùng kinh ngạc

Bán bộ Kim Vân và Ngân vân bình thường vẫn có chênh lệch rất lớn.

- Bây giờ ngươi có tư cách khảo hạch Khu Tu Sư Lục phẩm. Bất quá, vẫn không thể giao cho ngươi huy chương được. Phải tiến hành khảo hạch Tu La sát khí, hoàn toàn thông qua thì mới có thể trao huy chương mới.

Điêu Tuyền mở miệng nói.

- Khảo hạch Tu La sát khí đánh giá ý chí tín niệm của một Khu Tu sư. Rất nhiều người rõ ràng có được thực lực Khu Tu sư, thế nhưng khi nhìn thấy Tu La lại sợ đầu sợ đuôi, không thể phát huy thực lực của bản thân ra được!

Điêu Tuyền ngẩng đầu nhìn Nhiếp Vân rồi nói:

- Bây giờ ngươi chỉ có thực lực La Tiên cảnh, chỉ sợ khó mà thông qua được! Tùy tiện đi tới đó chỉ sợ sẽ có nguy hiểm tới tính mạng!

- Nguy hiểm tính mạng? Là dạng khảo hạch gì vậy?

Nhiếp Vân hỏi.

- Khảo hạch cũng không khó, một lát ữna ta sẽ dùng đại thủ pháp

chuyển dời ngươi tới một chỗ. Ở nơi đó có một Tu La Kim Tiên cảnh, chỉ cần ngươi có thể dưới khí tức áp bách của hắn tiến lên được năm mươi trượng là coi như vượt qua kiểm tra!

Điêu Tuyền thấy vẻ mặt thiếu niên này kiên định, không bị lời nói của mình làm dao động, hắn thoả mãn gật đầu nói.

- Tu La Kim Tiên cảnh? Còn sống?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Đúng vậy, đương nhiên là còn sống, hơn nữa thực lực bản thân không có chút tổn thương nào. Nếu như không phải là có trận pháp của Khu Tu tháp áp chế, ngay cả ta, cũng không phải là đối thủ của hắn!

Trong mắt Điêu Tuyền hiện lên vẻ kiêng kị, sau đó ngữ khí của hắn có chút thận trọng:

- Tuổi của ngươi không lớn, có lẽ thời gian dung hợp đan điền không dài, không bằng tu luyện thêm một ít thời gian nữa. Đợi khi đạt tới Huyền Tiên cảnh lại tới thử xem. Bằng không, cho dù ngươi có được bảy loại thiên phú dung hợp, đối mặt với Tu La Kim Tiên cảnh, chỉ sợ vẫn như trước, không có cách nào ngăn cản được nó. Chỉ cần hơi chút không cẩn thận thì sẽ thân tử đạo tiêu!

- Đúng vậy a, ngươi nên suy nghĩ kỹ càng, Tu La Kim Tiên cảnh, ý niệm có thể hình thành phong bạo, tuy rằng bị vây khốn. Nhưng mà nhất cử nhất động vẫn như trước, có uy thế lớn lao, không có thực lực Huyền Tiên cảnh. Đừng nói là năm mươi trượng, cho dù đi được mười trượng cũng đã cũng không tệ rồi!

Điêu Tuyền nói xong, một lão giả khác cũng lên tiếng khuyên can.

- Thiên phú của ngươi mạnh mẽ như vậy, hoàn toàn có thể tu luyện ở chỗ này, chỉ cần trong vòng mười năm đạt tới Huyền Tiên cảnh, lại lần nữa khảo hạch, như vậy sẽ chắc chắn hơn. Thời gian mười năm trở thành Khu Tu sư Lục phẩm, đây cũng đã là một đoạn giai thoại rồi!

Lại một lão giả khác nói.

Ánh mắt mấy ngời này bình thản, mang theo vẻ quan tâm, dường như nhìn thấy Nhiếp Vân tuổi còn trẻ mà đã có được loại thực lực này cho nên trong lòng có chút yêu tài, sợ hắn xuất hiện nguy hiểm.

- Đa tạ chư vị nâng đỡ, ta vẫn muốn thử một lần xem sao!

Ngắt lời mọi người, thân thể Nhiếp Vân đứng thẳng.

Đợi thêm mười năm nữa? Nói đùa gì vậy!

Từ một người bình thường không có chút tu vi cho tới hiện tại hắn còn chưa tu luyện được ba năm, sau mười năm, chỉ sợ Tiên Quân hắn cũng có thể tiện tay bóp chết. Như vậy khảo hạch Khu Tu sư Lục phẩm có tác dụng cái rắm a?

- Ài, ngươi đã kiên trì như vậy. Vậy thì bây giờ ta sẽ mở ra Truyền Tống Trận, Tu La Kim Tiên cảnh đáng sợ tới cực điểm, tốt nhất ngươi nên lập tức vận chuyển dung hợp chi khí ngăn cản. Một lát nữa nếu như gặp nguy hiểm thì lập tức la lên, ta sẽ nghĩ biện pháp cứu ngươi ra!

Thấy không khuyên bảo được Nhiếp Vân, Điêu Tuyền nói.

- Được!

Nhiếp Vân gật đầu, hắn chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, không gian di chuyển, trong nháy mắt bản thân đã đi vào một không gian tràn ngập Tu La sát khí.

Sát khí nơi này giống như thực chất, sền sệt tới mức đáng sợ. Vừa mới đứng vững thì đã cảm thấy trong cơ thể có một cỗ sát ý bành trướng, dường như tùy thời có thể khiến cho người ta rơi vào cảnh sát nhân cuồng ma, không có cách nào tự kềm chế được.

- Thật là lợi hại!

Trong đầu hiện lên một đạo kiếm quang, chém giết cỗ ý niệm này, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trong không gian phía trước có vô số khóa sắt bao phủ một đầu Tu La cực lớn, phù văn ngập trời giống giọt rơi xuống, bao phủ hắn vào bên trong.

Đầu Tu La này cao chừng bảy tám trượng, hai mắt đỏ tươi tới đáng sợ. Chỉ cần nhìn một cái đã khiến cho người ta cảm thấy lập tức rơi vào trầm luân, sinh mệnh không còn nằm trong không chế của chính mình. Nếu như chỉ tính riêng thực lực mà nói, đầu Tu La này còn hơn xa Trấn Huyền Tu La trước đó hắn đã từng gặp.

- Không hổ là Khu Tu tháp... thủ bút rất lớn!

Người bình thường đột nhiên nhìn thấy loại tình cảnh này chỉ sợ đã sớm không chịu nổi, ngay lập tức rơi vào hôn mê. Thế nhưng Nhiếp Vân lại không thèm để ý, ngược lại trong lòng còn âm thầm cảm thán.

Chỉ sợ cũng chỉ có loại thế lực chuyên môn đối phó với Tu La như Khu Tu tháp mới dám nuôi dưỡng Tu La, dùng để khảo hạch hậu nhân như thế này mà thôi.

Đây chính là một đầu Tu La Kim Tiên cảnh, một khi hoàn toàn bộc phát sức chiến đấu, cho dù phạm vi Quỷ Hải Thành có lớn hơn gấp đôi, chỉ sợ cũng có thể bị một quyền đánh nát. Giữ lại loại vật này đem loại vật này, nếu như không có mười phần nắm chắc thì ai dám làm cơ chứ?

- Chỉ cần đi vào vòng tròn, đi về phía trước năm mươi bước là vượt qua kiểm tra, đừng nhìn vào ánh mắt của hắn!

Thấy Nhiếp Vân vừa tiến vào bên trong đã rơi vào trầm tư, vẫn không nhúc nhích, Điêu Tuyền vội vàng hô.

Nhiếp Vân cũng không trả lời hắn. Bất quá hắn cũng biết bây giờ không phải là lúc cảm khái, hắn ngẩng đầu nhìn về phía đầu Tu La trước mắt, lại nhấc chân đi thẳng về phía trước.

Phía trước là một vòng tròn cực lớn, đầu Tu La này ở ngay trong vòng tròn.

Vừa tiến vào vòng tròn, lập tức cảm nhận được sự khác biệt.

Sát khí trong này càng cường đại hơn, còn lẫn lộn một cỗ lực lượng khiến cho người ta không tự chủ được mà thần phục. Mỗi khi tiến về phía trước một bước, linh hồn dường như cũng bị kim đâm, thừa nhận dày vò.

------oOo------

Chương 1500: Dã Không Tu La (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Dung hợp chi khí, ngăn cản!

Hai mắt Nhiếp Vân hiện lên kim quang, cảm giác toàn thân cảm thấy không khỏe, dưới dung hợp chi khí bao phủ, rất nhanh đã tiêu tán. Hắn lại nhấc chân tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Dung hợp chi khí chính là khắc tinh của Tu La sát khí, hắn dung hợp bảy loại thiên phú, sát khí mà Tu La Kim Tiên cảnh phát ra tuy rằng đáng sợ, nhưng mà cũng không thể tạo thành ảnh hưởng đối với hắn.

- Còn nhỏ tuổi như vậy đã có thiên phú như thế, tương lai nhất định là đại địch của Tu La chúng ta, ngày hôm ngay ta sẽ giết ngươi trước!

Hành độgn của Nhiếp Vân đã khiến cho Tu La Kim Tiên cảnh trước mắt chú ý, hai mắt đỏ tươi đột nhiên nhìn qua. Không khí liên tiếp bạo liệt.

Một ánh mắt có thể khiến cho không khí bạo liệt, quá đáng sợ!

Hô!

Lập tức, Nhiếp Vân cảm thấy một cỗ lực lượng linh hồn có chứa xu thế nghiền quét qua, Già Thiên Tế Nhật, tạo thành một màn linh

hồn bao phủ.

- Đây là thức thứ nhất trong tam hồn trùng kích công của Dã Không Tu La, Già Thiên Tế Nhật... Sao ngay từ đầu hắn ta đã thi triển chiêu này chứ? Nguy rồi!

Nhìn thấy hành động của Tu La Kim Tiên, đám người Điêu Tuyền phụ trách khảo hạch đứng cách đó không xa lập tức biến sắc.

Đầu Dã Không Tu La Kim Tiên cảnh này thực lực cường đại đến cực điểm, vốn hắn ta không thèm quan tâm tới người tới khảo hạch, chỉ chỉ cần không tới quá gần, bình thường hắn sẽ không thèm để ý tới. Ai ngờ hôm nay thái độ lại khác thường, chủ động xuất kích, khiến cho tim bọn hắn như đang treo trên cổ họng..

- Tam hồn trùng kích công của Dã Không là thứ sau khi bị vây ở đây mới lĩnh ngộ ra. Dùng linh hồn cường đại làm căn cơ, cưỡng ép công kích đối với người khác. Ngay cả ta cũng khó có thể ngăn cản, nhanh cuốn Nhiếp Vân này trở về.

Sắc mặt Điêu Tuyền cũng vô cùng ngưng trọng.

- Chiêu số công kích rất lợi hại, bất quá đối với ta vô dụng!

Hắn vừa dứt lời thì đột nhiên hai mắt Nhiếp Vân trong vòng tròn đột nhiên có kim quang tuôn ra, miệng thét dài một tiếng.

Ầm ầm!

Đồng thời, Nhiếp Vân đánh ra một quyền nghênh đón.

Một quyền này mang theo lực lượng dung hợp chi khí, trong nháy mắt, ngay khi Già Thiên Tế Nhật đánh tới thì một quyền cuồng bạo đã xé rách, tạo ra một lối đi, đánh thẳng tới mặt Dã Không Tu La.

- Ra tay với Dã Không Tu La?

- Chuyện này...

Hành động của hắn,khiến cho đám người Điêu Tuyền lại càng

hoảng sợ.

Người bình thường đụng phải Tu La Kim Tiên cảnh thì sẽ sợ tới mức chân mềm nhũn. Khó có thể đi về phía trước, mà tiểu tử trước mắt này không ngờ lại dám ra tay với hắn, cái này... Rốt cuộc là gan quá lớn, hay là bản thân có thực lực?

- Dám ra tay với ta, ngươi nhất định phải chết!

Động tác của Nhiếp Vân khiến cho Dã Không Tu La càng thêm nổi giận, hai tay bị vây khốn xé rách khóa sắt, tứ chi vừa thô vừa to đột nhiên phát lực, một tiếng nổ vang ầm ầm xuất hiện, quyền phong nổi lên, phá không đánh tới.

Cho dù bị trận pháp, khóa sắt áp chế, nhưng mà công kích lần này của hắn, cho dù là cường giả Huyền Tiên cảnh trung kỳ cũng khó có thể chống lại, nhất định sẽ bị đánh chết.

- PHÁ...!

Toàn thân Nhiếp Vân sinh ra kim quang, thiên phú Duệ kim sư vận chuyển, giống như kiếm quang sắc bén vô cùng, khí thế vô song nghênh đón công kích của hắn.

Sưuu!

Mũi kiếm phá vỡ lực lượng của Dã Không Tu La, giống như xé rách gối bông vậy.

Tuy rằng hiện tại hắn chỉ có thực lực La Tiên cảnh hậu kỳ, nhưng mà sức chiến đấu chính thức, cho dù gặp phải cường giả Huyền Tiên cảnh đỉnh phong cũng có thể chiến một trận, Dã Không Tu La trước mắt bị trận pháp áp chế lực lượng, trăm không còn một, không thể tạo thành bất luận ảnh hưởng gì đối với hắn.

Phanh!

Thân ảnh của Nhiếp Vân như tia chớp, trong mấy hơi thở đã đi tới nơi chừng năm mươi trượng, hai taychấn động ngừng lại.

- Điêu Tuyền đại nhân, như vậy ta có được tính là thông qua khảo hạch không?

- Cái này...

Đám người Điêu Tuyền đều sửng sốt.

Khảo hạch Khu Tu sư Lục phẩm, chẳng những không úy kỵ Tu La Kim Tiên cảnh mà còn chủ động xuất kích. Dùng thời gian ngắn ngủi đi tới địa phương chừng năm mươi trượng, loại tình huống này, trước đây bọn hắn chưa từng gặp.

Như vậy cũng quá nhanh a!

- Thông qua!

Sửng sốt một chút, Điêu Tuyền vội vàng hô lớn, trong thanh âm tràn ngập vẻ cuồng hỉ.

Loại năng lực này nếu như không tính thông qua, sẽ không có người nào qua được a!

Trẻ tuổi như vậy đã có loại thực lực này, đủ để đoán được tương lai Khu Tu tháp nhất định sẽ có thêm một vị hãn tướng.

- Ngươi đã thông qua được khảo hạch, nhanh trở về đi thôi!

Một lão giả vội vàng hô.

- Tốt!

Nhiếp Vân thấy thông qua khảo hạch, không cần phải tiếp tục phải ở bên trong, lúc này hắn nhanh chóng bay vút ra phía ngoài.

- Muốn đi sao? Đứng lại cho ta!

Đột nhiên có một tiếng gào thét vang vọng, lực lượng cuồng bạo lắc lư trong Khu Tu tháp, khóa sắt trên người Dã Không Tu La rung động không ngừng, mạnh mẽ bay lên.

Không biết đầu Dã Không Tu La Kim Tiên cảnh này chịu kích thích gì mà đột nhiên bạo phát ra công kích cường đại nhất.

Khí lực mạnh mẽ tạo thành từng đạo lợi kiếm, đâm thẳng về phía Nhiếp Vân, có thể nhìn ra được hắn đã dùng hết toàn lực, muốn đánh chết thiếu niên trước mắt này.

- Chớ có càn rỡ!

Dường như đám người Điêu Tuyền cũng đoán được sẽ có loại tình huống này, miệng hét to một tiếng. Bảy đại cao thủ chộp về phía trước một cái.

Bảy người này, Điêu Tuyền thực lực mạnh nhất, là Kim Tiên cảnh đỉnh phong, yếu nhất cũng đạt tới Huyền Tiên cảnh đỉnh phong. Bảy người đồng loạt ra tay phối hợp với đặc thù của Khu Tu tháp, tạo thành một bàn tay cực lớn áp chế Dã Không Tu La xuống.

- A... Nhân loại các ngươi, sớm muộn gì các ngươi cũng phải chết...

Bị chưởng ấn đập một cái, công kích của Dã Không Tu La lập tức nổ tung, cái đầu cực lớn cúi thấp xuống, vẻ mặt dữ tợn mang theo vẻ không cam lòng dày đặc.

Phanh!

Hắn nặng nề ngã xuống mặt đất, lực lượng toàn thân lần nữa bị áp chế.

Sưu!

Mọi người ra tay áp chế Dã Không Tu La, Nhiếp Vân thừa cơ bay ra ngoài.

Tuy rằng hắn rất muốn thôn phệ đầu Tu La Kim Tiên cảnh trước mắt này, nhưng mà cũng biết bằng vào thực lực của mình bây giờ nhất định không được. Lại nói, đây là vật sống mà Khu Tu tháp lưu lại, nếu như bị giết, phiền toái cũng sẽ kéo tới.

- Không hổ là trọng địa Khu Tu tháp, lợi hại!

Ra khỏi vòng tròn, Nhiếp Vân nhìn thoáng qua uy thế chiến đấu tạo thành, trong lòng không khỏi cảm khái.&

------oOo------

Chương 1501: Hiên Viên công tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Uy lực bảy người này liên thủ thật sự quá cường đại, tuy rằng hung tính của đầu Dã Không Tu La đã bị phai mờ đi không ít, nhưng mà một khi chính thức rat ay. Cho dù là cường giả Thánh Tiên cảnh cường giả cũng chưa hẳn đã có thể là đối thủ của hắn. Thế nhưng lúc này lại bị sáu người này dùng một chiêu đánh bại, không còn năng lực tiếp tục phản kháng. Loại năng lực phối hợp này, chỉ sợ cho dù là cường giả Thánh Tiên chính thức tới đây cũng không chiếm được thượng phong.

Khó trách Khu Tu tháp ở đây không ai dám tới quấy rối, một phân bộ đã có thực lực như thế, thật sự không biết tổng bộ kia sẽ mạnh tới mức nào.

- Đây là huy chương đẳng cấp của ngươi, chúc mừng Nhiếp Vân đại nhân a!

Mọi người được truyền tống trở lại gian phòng, Điêu Tuyền cười đưa một khỏa huy chương chứng minh đẳng cấp cho Nhiếp Vân.

Gọi là Nhiếp Vân đại nhân, nói rõ đã thừa nhận thân phận của hắn.

- Chúc mừng! Ta biết rõ ngươi nhất định có thể thành công a!

Trong tiếng chúc mừng của mọi người, trong phòng có một người đi tới, chính là Tiếu Đằng đạo nhân.

Dường như Tiếu Đằng đạo nhân đã sớm quen thuộc với đám người Điêu Tuyền đám, song phương khẽ gật đầu, miệng nở nụ

cười vui vẻ.

- Tiếu Đằng, nhìn dáng vẻ của ngươi, rốt cục cũng đột phá tầng gông cùm kia. Lần này tới chẳng lẽ cũng muốn đi di tích Hắc Long Thánh tôn tìm kiếm thứ kia?

Hàn huyên một hồi, dường như Điêu Tuyền nhìn ra được mục đích hai người cho nên mới hỏi.

- Đúng vậy, tuy rằng hiện tại ta đã đột phá gông cùm, nhưng mà không có tinh thần tinh hạch phụ trợ, như vậy vẫn chưa được coi là Kim Tiên chính thức. Di tích Hắc Long Thánh tôn nếu như quả thật giống như trong truyền thuyết, như vậy vô luận như thế nào thì ta cũng phải qua đó nhìn một lần!

Tiếu Đằng đạo nhân không có phủ nhận mà gật đầu nói.

- Di tích Hắc Long Thánh tôn nguy cơ trùng trùng, hai người các ngươi đi cùng nhau chỉ sợ sẽ rất là nguy hiểm..

Đám người Điêu Tuyền lắc đầu nói.

- Đúng vậy, cho nên chúng ta tới đây là hi vọng Điêu Tuyền đại nhân có thể ban cho chúng ta một đội ngũ tin cậy. Để chúng ta gia nhập, như vậy song phương cũng tiện chiếu cố lẫn nhau!

Tiếu Đằng đạo nhân nói ra mục đích của mình.

- Đội ngũ đáng tin cậy?

Điêu Tuyền nhíu mày.

- Chỉ cần là đội ngũ đi vào Hắc Long Thánh tôn thì đều liên quan tới lợi ích, có liên quan tới lợi ích, muốn chính thức chiếu cố lẫn nhau, chỉ sợ rất khó...

- Tiếu Đằng đại nhân, nếu như ngươi tin được tại hạ, không biết chúng ta có thể cùng đi một đường hay không?

Điêu Tuyền còn chưa có dứt lời thì trong đám người đã có một

tiếng cười vang lên.

Người nói chuyện chính là một lão giả có bộ râu dài, khí tức trên người nặng như Thái sơn, dường như cũng giống nhưTiếu Đằng vậy, cũng là cường giả mới tấn cấp Kim Tiên, thế nhưng lại chưa co đọng tinh thần tinh hạch trong người.

- Hóa ra là Chí Liễu đại nhân!

Hai mắt Tiếu Đằng sáng ngời, nói:

- Chẳng lẽ ngươi cũng muốn đi di tích Hắc Long Thánh tôn?

- Đúng vậy, ta cũng muốn đi nhìn xem, hơn nữa cũng đã tổ chức xong đội ngũ. Hai người các ngươi có thể đi cùng ta cùng một chỗ hành động!

Trong mắt Chí Liễu đại nhân lộ ra một tia tự tin, nói:

- Đội ngũ này của ta, có mấy cái thiên tài nổi danh trong Linh giới, các ngươi gia nhập nhất định sẽ an toàn!

- Không phải Chí Liễu ngươi nói tới Độc Cô Tiếu và Hiên Viên Triêu Tinh kia chứ?

Dường như Điêu Tuyền cũng không biết Chí Liễu muốn đi tới di tích Hắc Long Thánh cho nên hắn sửng sốt một chút, dường như nhớ tới cái gì đó mà lên tiếng nói.

- Ha ha, không sai, chính là hai người bọn họ, hai vị thiên tài này ở trong thập đại gia cũng rất có danh tiếng, lần này bọn hắn đi di tích Hắc Long Thánh tôn chỉ là vì thám hiểm, đối với bảo tàng cũng không có yêu cầu quá lớn, đi cùng bọn hắn tất sẽ không có nguy hiểm quá lớn!

Chí Liễu vuốt vuốt chòm râu nói.

- Người Thập đại gia tộc? Không phải mỗi một người bọn hắn đều kiêu ngạo, kiệt ngạo bất tuân, không cùng đường với chúng ta hay sao?

Tiếu Đằng đạo nhân không quá tin tưởng, lên tiếng hỏi.

- Người Thập đại gia tộc không đáng sợ như trong truyền thuyết, vẫn tương đối thông tình đạt lý a. Hai vị đều là Khu Tu sư Lục phẩm, là trụ cột của Khu Tu tháp, cho dù bọn hắn có ý khác thì cũng không dám làm gì!

Chí Liễu nói.

- Được!

Nhiếp Vân và Tiếu Đằng đồng thời gật đầu.

Hoàn toàn chính xác, nếu như đổi lại là gia hỏa không rõ lai lịch, chuyện hạ sát thủ sau lưng, đánh lén đồng bạn là chuyện bình thường. Thế nhưng đệ tử thập đại gia tộc lại không dám làm như thế. Dù sao Khu Tu tháp ở trong Linh giới là quái vật khổng lồ, cho dù là Thập đại gia tộc cũng không dám ngang nhiên đắc tội.

- Như vậy thì tốt, nhị vị đã đồng ý, ta sẽ mang nhị vị đi gặp mấy người bọn hắn, mấy ngày nữa chúng ta sẽ xuất phát!

Chí Liễu thấy hai người đáp ứng, lập tức đứng dậy.

Mục đích tới đây hoàn thành, hai người Nhiếp Vân không có ở lại mà cáo từ đám người Điêu Tuyền rồi rời khỏi phòng.

Bên ngoài căn phòng này chính là nơi phụ trách khảo hạch của Quỷ Hải Thành, vẫn như trước có không ít người xếp hàng chờ đợi.

- Mau nhìn, vị đại nhân vừa rồi đi vào khảo hạch đã đi ra!

- Nhìn huy chương trên người hắn kia, Khu Tu sư Lục phẩm... Không ngờ lại khảo hạch thành công!

- Cái gì? Còn trẻ như vậy mà đã là Khu Tu sư Lục phẩm rồi sao? Thật là lợi hại...

Nhiếp Vân vừa mới xuất hiện, lần nữa đưa tới cả gian phòng chấn động.

Vừa rồi hắn tiến vào khảo hạch cũng tạo thành động tĩnh huyên náo không nhỏ, không ít người chờ ở chỗ này là muốn nhìn xem hắn có thành công hay không. Lúc này thấy hắn đi ra, Hai bên đều có một vị Khu Tu sư Lục phẩm làm bạn, trên người còn có huy chương đại biểu thân phận Lục phẩm. Hai mắt tất cả mọi người con mắt đỏ lên, có chút hưng phấn, đồng thời còn lộ ra vẻ sùng bái.

- Tất cả im miệng cho ta! Đây là Nhiếp Vân đại nhân mới tấn chức bán Kim Vân Khu Tu sư Lục phẩm, thấy hắn như là gặp ta! Có người nào dám mạo phạm, mặc kệ có địa vị gì ta đều đánh chết tại chỗ!

Chí Liễu nhìn quanh một vòng, bằng vào trí thông minh của hắn lập tức hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Vì vậy hắn hừ lạnh một câu, thanh âm lạnh lẽo như băng.

- Vâng!

Những người này không biết Nhiếp Vân, thế nhưng lại rất quen thuộc với Chí Liễu, thấy hắn nói như vậy, tất cả đều câm như hến, không ai nói nhảm nữa.

- Đi thôi!

Ba người rời khỏi phòng.

Bọn hắn vừa đi, gian phòng lại lần nữa như nổ tung.

------oOo------

Chương 1502: Độc Cô Tiếu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hóa ra còn là bán bộ Kim Vân Khu Tu sư Lục phẩm a.

- Nhìn tuổi của hắn dường như chưa đủ hai mươi a, còn trẻ như vậy đã có thực lực như thế, quả thực là thần tượng của chúng ta!

- Họ Nhiếp, hẳn không phải là đệ tử đại gia tộc, không có đại gia tộc ủng hộ đã có thành tựu như thế, quả thực đáng giá để sùng bái...

- Có phải là đệ tử đại gia tộc hay không khó mà nói được. Tuy rằng đại gia tộc họ Nhiếp chưa từng nghe nói qua, nhưng mà cũng không có nghĩa là không có a...

Cường giả vô luận ở nơi nào cũng đều được sùng bái, đây là định lý, không thể xóa nhòa. Nhiếp Vân tuổi còn trẻ đã đạt tới cấp bậc Khu Tu sư Lục phẩm, hơn nữa còn được Chí Liễu đại nhân tôn kính như thế, tất cả mọi người đều tâm phục khẩu phục, trong lòng suy đoán lung tung thân phận của hắn.

Chỉ trong chốc lát, Nhiếp Vân đã được phỏng đoán là đệ tử đại gia tộc, mai danh ẩn tích tới đây khảo hạch, không muốn khiến cho người ta biết rõ...

Khi bọn hắn đang suy đoán lung tung thì Nhiếp Vân và Tiếu Đằng đạo nhân dưới sự dẫn dắt của Chí Liễu đã đi tới một trang viên hoàn cảnh ưu mỹ ngoài Khu tu tháp.

- Trận pháp thật là lợi hại...

Nhiếp Vân vừa mới tiến vào tiểu viện đã lập tức cảm nhận được một cỗ áp lực.

Trận pháp trong trang viên này không ngờ lại không yếu hơn trận pháp ở chỗ Khu Tu tháp, lưng tựa vào Khu Tu tháp, bên cạnh còn có núi cao dựa vào, mượn nhờ xu thế nước chảy, quy hạch đại thế Thiên Địa vào bên trong. Vô luận là phòng ngự hay là lực lượng, đều đạt tới tình trạng làm cho người ta tán thưởng, tìm không ra được khuyết điểm.

Cho dù Nhiếp Vân có thiên phú Trận Pháp Sư cũng cảm giác không thể chê vào đâu được.

Không riêng gì trận pháp lợi hại, trong trang viên này linh khí tinh

khiết vô cùng, Tiên Thiên linh khí tinh thuần, khiến cho người ta như hít vào một cái thì toàn thân cũng thư thái, không muốn rời đi.

- Bọn họ ở trong tiểu viện phía trước, chúng ta đi qua đi!

Thấy biểu lộ của Nhiếp Vân và Tiếu Đằng, Chí Liễu cười cười, hắn dẫn đầu đẩy cửa tiểu viện ra rồi đi vào.

- Người nào?

Vèo!

Ba người vừa mới tiến vào thì chợt nghe một tiếng quát lớn vang vọng. Một đạo quang mang màu vàng phá không mà đến, diễn hóa ra vô số sinh linh, sau đó còn có một thanh niên lăng không bay tới, người mặc cẩm y, đai lưng ngọc, trên người mang theo khí tức thiên hạ duy ngã độc tôn, cao không thể chạm.

- Hiên Viên công tử, là ta!

Chí Liễu đi về phía trước một bước, cười nói.

Oanh!

Quốc độ màu vàng thu nhỏ lại, rơi vào trong tay thanh niên này.

- Hai người này là ai?

Hai tay thanh niên chắp ở sau lưng, thân thể thẳng tắp như một thanh thương, thân ở trên không trung lạnh lùng nhìn về phía Nhiếp Vân, Tiếu Đằng. Khẽ nhướng mày, vẻ mặt không vui.

- Hai vị này chính là Khu Tu sư Lục phẩm của Khu Tu Tháp, muốn cùng chúng ta đi di tích Hắc Long Thánh tôn.

Chí Liễu vội vàng nói.

- Khu Tu sư Lục phẩm? Chiêu bài rất lớn, tuy nhiên tu vi chân thật như thế nào đây? Nếu như quá kém, cản trở chúng ta, như vậy sẽ không tốt.

Hiên Viên công tử kia còn chưa dứt lời thì có một đạo thanh âm bất âm bất dương vang vọng, lập tức có một người vẻ mặt hơi xanh đi tới.

Thanh niên này thân thể gầy gò, thon dài, đầu cao hơn Nhiếp Vân một cái đầu, hai mắt một trắng một đen, hết sức quỷ dị.

- Tống Ngọc công tử nói đùa rồi. Có thể trở thành Khu Tu sư Lục phẩm tự nhiên có chỗ hơn người, hai người này đều là người thông qua khảo hạch nghiêm túc, tu vi cao thâm, tuyệt đối sẽ không cản trở.

Chí Liễu nói.

- Không là tốt rồi...

Hai mắt Tống Ngọc công tử nhìn vào Nhiếp Vân và Tiếu Đằng đạo nhân một vòng, sau đó dừng lại trước mặt Nhiếp Vân.

- Người này dường như chỉ có thực lực La Tiên cảnh a, không phải ngươi định nói cho ta biết tiểu tử La Tiên cảnh này cũng đi cùng với chúng ta đó chứ?

Đột nhiên thanh niên Tống Ngọc kia nhìn vào trên người Nhiếp Vân, khóe miệng nhếch lên.

- Sao vậy?

Sưu...

Hắn còn chưa có dứt lời thì trên không trung lại có động tĩnh, lại có một thanh niên lăng không đi tới.

Thanh niên này tuổi tác không sai biệt lắm với Hiên Viên công tử kia, cả người mang theo khí chất phong mang, khiến cho người khác nhìn vào lập tức cảm nhận được một cỗ khí tức không thể chiến thắng. Dường như chỉ cần chiến đấu, tất cả chiêu số đều bị đối phương khống chế, làm cho trong lòng người ta run sợ, rung động.

Đệ tử Độc Cô gia tộc, Độc Cô Tiếu.

Người này cũng giống như Hiên Viên công tử Hiên Viên Triêu Tinh của Hiên Viên gia tộc, đều là thiên tài tuyệt thế.

- Sắp xuất phát rồi sao? Sao lại đi ra hết thế này...

Ngay sau đó không khí lại chấn động, một đạo thanh âm vũ mị vang lên, mùi thơm tràn vào trong mũi, một đạo thân ảnh yểu điệu chậm rãi từ trong chỗ sâu tiểu viện đi ra.

Thân ảnh này cũng không có khí thế cường đại, lại mang theo dung mạo xinh đẹp khiến cho người ta hít thở dồn dập. Vừa mới xuất hiện đã khiến cho ánh mắt mọi người tập trugn lại một chỗ, vạn chúng chú mục...

- Kim Tiên cảnh, không ngờ lại là cường giả Kim Tiên cảnh..

Trong lòng Nhiếp Vân cảnh giác.

Khó trách Chí Liễu nói thực lực đám người này không kém, đây đâu phải là không kém a. Quả thực là quá mạnh mẽ.

Mấy người này không ngờ lại là cấp bậc Kim Tiên.

Nhất là Độc Cô Tiếu, thực lực cao thâm tới cực điểm, rốt cuộc tu luyện công pháp gì, tu vi cụ thể đạt tới đâu, hắn căn bản không nhìn ra được.

- Ồ. Không có gì, Chí Liễu đại nhân vừa tìm tới hai trợ thủ, muốn đi cùng chúng ta. Chỉ là ta cảm thấy thực lực một người trong đó có chút yếu a.

Đối mặt với câu hỏi của Độc Cô Tiếu, TỐng Ngọc không dám không trả lời.

- La Tiên cảnh hậu kỳ? Quả thực có chút yếu.

Độc Cô Tiếu nhìn vào trên người Nhiếp Vân, lập tức khoát tay nói.

- Tu vi thấp không coi vào đâu, chỉ cần có sức chiến đấu đầy đủ là được. Ta tin Chí Liễu đại nhân không phải là người dùng tu vi để dàn xếp, có lẽ có bản lĩnh thực sự.

- Được.

Thấy Độc Cô Tiếu nói như vậy, Tống Ngọc không dám nhiều lời, hắn nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân, trong mắt hiện lên vẻ cổ quái, khóe miệng cười nhẹ.

Nữ tử quyến rũ xuất hiện cuối cùng cũng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn qua hắn, không biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

- Có bản lĩnh hay không không thể nói miệng là được. Lần này chúng tta đi di tích Hắc Long Thánh Tông, không phải là đi chơi. Nếu như mang kẻ ăn bám theo, một khi không cẩn thận rất có thể toàn quân bị diệt.

------oOo------

Chương 1503: Độc Cô Tiếu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiên Viên Triêu Tinh lơ lửng trên không trung không dễ nói chuyện như Độc Cô Tiếu, hắn lạnh lùng nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt mang theo một tia khinh thường.

- Ngươi thử nói xem nên làm thế nào bây giờ?

Độc Cô Tiếu nhíu mày nói.

- Làm sao bây giờ? Rất đơn giản, có thực lực hay không thử một lần là biết. Tùy ý đánh ra một quyền, nếu như có thể tiếp được thì coi như ta thừa nhận thực lực của hắn.

Hai tay Hiên Viên Triêu Tinh chắp sau lưng, thản nhiên nói.

- Nếu không tiếp được thì sao?

Nữ tử quyến rũ kia cười nói.

- Chết.

Hiên Viên Triêu Tinh mở miệng nói, giống như đang nói một chuyện cực kỳ đơn giản vậy, dường như một tính mạng trong mắt hắn căn bản không tính là gì.

- Hì hì, như vậy cũng không tệ. Chỉ là không biết vị tiểu huynh đệ này có tiếp nhận hay không a.

Nữ tử quyến rũ nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân rồi chớp mắt nói.

Dường như nàng cũng có chút tò mò về Nhiếp Vân.

Tới tuổi như vậy mà có được cấp bậc Khu Tu sư Lục phẩm, chỉ bằng La Tiên cảnh cũng dám đi di tích Hắc Long Thánh tôn, quả thực làm cho nàng hiếu kỳ.

- có nguyện ý hay không hắn không có quyền, phải xem ta.

Hiên Viên Triêu Tinh không đợi Nhiếp Vân trả lời, khí tức hội tụ, lực lượng ngưng tụ trên đầu ngón tay, lực lượng như ẩn chứa đại đạo lập tức bành trướng ra.

Lực lượng mạnh mẽ như là quốc độ lan tràn, tất cả không gian có thể bỏ trốn chung quanh đều bị phong tỏa, khắp nơi đều tràn ngập một cỗ khí tức to lớn không thể ngăn cản.

Bên trong cỗ khí tức này mang theo Vương giả chi ý, giống như hoàng giả cao cao tại thượng, trừng phạt thần dân sai lầm, quân bảo thần chết thần không dám không chết.

Hiên Viên gia tộc, một trong thập đại gia tộc đã từng làm Nhân hoàng thượng cổ, thống trị thiên địa, quyền pháp đường đường chính chính, có chứa Xã tắc đại lực. CHo dù hiện tại không phải là Nhân Hoàng nhưng mà cũng vẫn có uy thế vô cùng, khiến cho người ta khó có thể chống lại được.

Xã Tắc chi thủ, ngũ cốc phong đăng.

- Muốn thử tu vi ta sao? Chiêu này cũng không có gì đặc biệt.

Nhiếp Vân cũng không lui về phía sau mà bước ra một bước, cả người lập tức sinh ra một cỗ hấp lực cường đại, dường như quanh thân sinh ra vòng xoáy.

Tay hắn đánh ra một quyền.

Nắm tay hóa thành thần thú ngập trời, cái miệng dữ tợn mở ra, nuốt công kích của Hiên Viên Triêu Tinh đang đánh tới.

Ầm ầm.

Xã tắc chi lực đường đường chính chính bị cự thú nuốt vào miệng, không có lưu lại bất kỳ dấu vết nào.

Xã tắc, ngũ cốc phong đăng, thổ cốc chi thần, cho dù có cường đại tới đâu cũng khó có thể chống lại thần thú thao thiết không gì không thôn phệ, vẫn không có biện pháp như trước.

- Kỹ xảo? Để ta xem ngươi có thể tiếp được chiêu này hay không.

Thấy công kích của bản thân đánh ra lại bị đối phương thoáng cái thôn phệ, biến mất không còn tung tích, sắc mặt Hiên Viên Triêu Tinh lập tức trở nên vo ocufng khó coi.

Tuy rằng vừa rồi hắn công kích cũng không có dùng hết toàn lực. Chỉ thi triển một chút thủ đoạn nhỏ. Nhưng mà bị đối phương thôn phệ trước mặt mọi người, hắn vẫn cảm thấy có chút mất mặt.

Trong tiếng hừ lạnh, năm ngón tay hắn mở ra, long nhan thiên tử giận dữ, biến cố cực lớn.

Cả thiên không như lập tức bị lửa giận màu vàng phủ lên, lực lượng sụp đổ. Không khí bị đổ ập xuống từng tầng từng tầng, giống như thiên cung dưới một trảo của hắn cũng bị sụp đổ.

- Thiên Tử long nhan. Tuyệt chiêu thật là lợi hại, nghe nói chiêu này thi triển ra mang theo Thiên địa đại thế, quét ngang thiên cổ, khiến cho người ta đứng ở thế bất bại.

- Chiêu này quả thực lợi hại. Tuy nhiên, dường như Hiên Viên Triêu Tinh cũng không thi triển toàn lực, còn có chút lưu thủ. Ta không biết thiếu niên này có thể ngăn cản được hay không.

- Không ngăn được thì sẽ chết, như vậy cũng không phải là chuyện lớn gì cho lắm.

Nhìn thấy Hiên Viên Triêu Tinh đánh ra công kích, những người khác mang theo thái độ bàng quan, việc không liên quan tới mình, mạng người trong mắt bọn hắn không tính là cái gì.

- Thiên Tử Long Nhan? Chân long chân chính đang ở trên người của ta, Tiên Thiên long thân, mượn nhờ Long lực, phá...

Nhiếp Vân nhướng mày, lần nữa tiến về phía trước, bàn tay vung vẩy. Tuyệt chiêu thôn phệ vừa rồi lập tức từ trong đầu ngón tay hắn bắn ra, phối hợp với lực lượng của hắn hóa thành một đạo lợi kiếm, lao thẳng về phía trước.

Tiên lực của hắn hội tụ lại một chỗ hóa thành một đạo khí lưu hùng vĩ, vừa mới xuất hiện đã vang vọng mây xanh, kinh thiên động địa.

Rống.

Khí lưu ngưng kết trên không trung, một đầu Kim long cực lớn thét lên một tiếng, ngạnh kháng với Thiên Tử Long nha của Hiên Viên Triêu Tinh.

Oanh..

Khí lãng trọng điệp, lực lượng cuồng bạo kéo tới làm cho trận pháp trong tiểu viện chấn động lắc lư.

Đạp đạp đạp đạp...

Nhiếp Vân liên tục lui về phía sau bảy tám bước, thân thể đột nhiên

bành trướng, tuy nhiên lại nhanh chóng bị áp chế xuống, sắc mặt hắn có chút khó coi.

Vẻ mặt Hiên Viên Triêu Tinh trên không trung không thay đổi, chỉ từ một chiêu đối công này cũng có thể thấy dược Nhiếp Vân căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Tuy nhiên, tuy rằng không phải là đối thủ, bằng vào thực lực La Tiên cảnh ngăn cản cường giả Kim Tiên cảnh công kích, đủ để nhìn ra tu vi hắn bất phàm. Cũng không phải là người ăn bám.

Kỳ thực thực lực chân chính của Nhiếp Vân so với Hiên Viên Hướng Tinh chênh lệch rất xa, nếu như thực sự chiến đấu, chỉ sợ ngay cả một chiêu cũng không thể chịu nổi áp lực mà lập tức bại. Sở dĩ hắn có thể liên tục ngăn cản được hai chiêu, một lần là lặng lẽ vận chuyển thiên phú Nguyên Khí sư, lần thứ hai là mượn một phần lực lượng của Tiểu Long.

Tiểu Long ở trong Bắc Đẩu Tinh cung, hiện tại cũng đã đạt tới La Tiên cảnh, lợi dụng Tiên Thiên Long thân lặng lẽ truyền lại lực lượng cho hắn, thần không biết quỷ không hay, không ai có thể phát giác ra được.

Đương nhiên, cho dù vậy vẫn bị đánh cho bị thương, xương cốt thân thể lập tức bị sụp đổ.

Đổi lại là những người khác nhất định sẽ đi đời nhà ma, nhưng mà hắn có được bất tử chi thể, tuy rằng thân thể bị chấn nát, đầu không có việc gì là có thể dùng thời gian một phần ngàn là triệt để khôi phục, người ngoài căn bản không thể nhìn ra được.

- Được rồi, vị tiểu huynh đệ này thực lực không kém, có thể gia nhập với đội ngũ chúng ta.

Một kích không có đánh chết Nhiếp Vân, sắc mặt Hiên Viên Triêu Tinh càng thêm trầm thấp, đang định động thủ lần nữa thì đột nhiên Độc Cô Tiếu ở cách đó không xa tùy ý vung tay, lên tiếng làm gián đoạn động tác của hắn.

------oOo------

Chương 1504: Thập đại gia tộc (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ cử động vừa rồi Nhiếp Vân đã nhìn ra, Độc Cô Tiếu Độc Cô thế gia này hẳn là người cầm đầu, thực lực mạnh nhất, tiếp đó là Hiên Viên Triêu Tinh vừa rồi.

Về phần nữ tử quyến rũ kia và Tống Ngọc, từ tướng mạo đã biết rõ cũng không phải nhân vật dễ đối phó, thực lực cho dù là Tiếu Đằng đạo nhân, chỉ sợ cũng chỉ cao hơn chứ không thấp hơn.

- Xem ra Nhiếp huynh giấu diếm ta thật khổ, bằng vào thực lực này của ngươi, so với ta còn mạnh hơn vài phần a!

Thấy Hiên Viên Triêu Tinh sau khi Độc Cô Tiếu mở lời lập tức dừng công, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra một hơi. Vừa mới quay đầu đã thấy Tiếu Đằng đạo nhân cười khổ đi tới.

Trước đó hắn luôn gọi là Nhiếp Vân, hiện tại lại gọi Nhiếp huynh đã nói rõ trên phương diện thực lực đã hoàn toàn thừa nhận hắn.

- Tiếu Đằng tiền bối khách khí rồi, thực lực của ta còn kém lắm!

Nhiếp Vân vội vàng lắc đầu.

- Kém? Công kích vừa rồi của Hiên Viên công tử, đổi lại là ta mà nói nhất định sẽ không ngăn được, mà ngươi chẳng những thành công ngăn cản mà còn nhẹ nhõm, chỉ sợ thực lực đã sớm vượt qua ta!

Trên mặt Tiếu Đằng đạo nhân cũng không có hâm mộ và ghen ghét, nếu có thì cũng chỉ là cao hứng và kinh ngạc.

- Tiền bối quá khiêm nhường rồi!

Nhiếp Vân là người hiểu rõ bản thân mình, hắn nở nụ cười một tiếng, không tiếp tục dây dưa trên chuyện này nữa.

- Di tích Hắc Long Thánh tôn ở trong nơi cực sâu của Ma giới, nguy cơ trùng trùng. Nếu như tất cả mọi người đã chuẩn bị tốt, như vậy hiện tại chúng ta lập tức lên đường!

Độc Cô Tiếu khoát tay nói, dẫn đầu bay lên.

- Đi luôn bây giờ? Ta nghe nói di tích ít nhất phải một tháng sau mới có thể mở ra. Hiện tại đi qua, có phải có chút hơi sớm hay không?

Nữ tử quyến rũ khẽ uốn éo eo, thanh âm ngọt ngào động lòng người.

- Ma giới nguy hiểm thế nào có khả năng các ngươi còn không biết, đừng nói là một tháng, cho dù đi sớm nửa năm qua đó cũng không sớm, nếu như các ngươi không đi, một mình ta đi trước!

Vẻ mặt Độc Cô Tiếu bình tĩnh không gợn sóng, lạnh nhạt nói.

Tuy trên miệng hắn nói Ma giới nguy cơ trùng trùng, nhưng mà trong mắt lại mang theo vẻ tự tin và kiêu ngạo đậm đặc. Dường như cho dù không đi cùng mọi người một chỗ thì hắn cũng có thể toàn thân đi vào, người khác không thể làm tổn thương được hắn.

- Đi!

Thấy hắn nói như vậy, mọi người nào dám dừng lại, nhao nhao bay lên, bắn thẳng ra bên ngoài trang viên.

Tất cả mọi người đều là cường giả Kim Tiên, có thể phi hành, tốc độ bay cực nhanh, trong mấy tức đã từ Quỷ Hải Thành bay ra ngoài, bay vút vào chỗ sâu trong dãy núi.

Vốn đám người Độc Cô Tiếu tưởng rằng Nhiếp Vân bất quá chỉ có thực lực La Tiên cảnh, nhất định không thể phi hành, cần người khác trợ giúp, kết quả bọn hắn lại phát hiện ra thiếu niên này không những có thể tự mình phi hành, tốc độ không chậm hơn so với bọn hắn, cả đám đều chấn động vô cùng.

Trước đó tuy nhiên Nhiếp Vân tiếp được hai quyền của Hiên Viên Triêu Tinh, nhưng mà vẫn chưa đạt được tất cả mọi người tán thành. Mà bây giờ, tất cả mọi người đã coi hắn là một thành viên.

- Nhiếp huynh, Tiêu huynh, Độc Cô Tiếu này là đệ tử hạch tâm của Vô Địch gia tộc, thực lực không phải tâm thường! Hiên Viên Triêu Tinh là đệ tử hạch tâm Hiên Viên thế gia, địa vị cũng cực cao. Kia là Tống Ngọc, tuy rằng không phải là đệ tử thập đại gia tộc, nhưng mà một thân thực lực thực sự không tầm thường. Nhất là kiếm thuật, nghe nói nàng đã đạt đến cấp bậc Mệnh kiếm! Nữ tử kia gọi là Mị Hân Nhi, là người yêu nhân mị tộc, trời sinh mị cốt, khi nói chuyện với nàng phải cẩn thận, một khi không cẩn thận sẽ bị nàng dùng mị thuật mê hoặc!

Một mặt phi hành, nhìn xem dãy núi biến mất dưới chân, Chí Liễu nhỏ truyền âm với hai người Nhiếp Vân và Tiếu Đằng đạo nhân.

Trong đám người, ba người bọn họ đến từ Khu Tu tháp, tuy rằng không có nói rõ thế nhưng lại tương đương cùng một phe cánh.

- Đa tạ Chí Liễu đại nhân nhắc nhở!

Hai người đồng thời gật đầu.

- Chí Liễu đại nhân, liệu đại nhân có thể nói rõ về Thập đại gia tộc Linh giới là những đại gia tộc nào hay không?

Nhiếp Vân hỏi.

- Thập đại gia tộc gần đây thần bí, chỉ có song phương mới có thể hiểu thấu, người ngoài rất khó gặp phải, cũng không biết được đầy đủ. Mà ngay cả ta cũng chỉ biết được năm gia tộc! Thứ nhất gọi Đạm Đài gia tộc, khống chế Thiên Đạo, thứ nhì là Vô Địch gia tộc, Độc Cô Tiếu vừa rồi là người Vô Địch gia tộc! Thứ ba là gia tộc Hiên Viên, là gia tộc của Hiên Viên Triêu Tinh, thứ tư, đệ năm là Tiêu tộc, Dương tộc, về phần năm gia tộc còn lại ta cũng không biết rõ!

Chí Liễu suy nghĩ một chút, xoa xoa tay rồi nhỏ giọng truyền âm.

- Đạm Đài gia tộc, Vô Địch gia tộc, gia tộc Hiên Viên, Tiêu tộc, Dương tộc... Chẳng lẽ Tiêu Nhiên kia là người Tiêu tộc? Bằng không sao có thể quen biết Lăng Nguyệt như vậy chứ?

Trong lòng Nhiếp Vân khẽ động, nhớ tới ban đầu ở Cửu Dương sơn gặp phải hảo tửu Tiêu huynh kia.

Tiêu huynh này mê hảo tửu, trên người lại có thực lực đáng sợ tới cực điểm, tuyệt đối đã vượt qua Kim Tiên! Người có thực lực như thế không có lẽ nào vô danh, mà có thể quen thuộc đối với người thập đại gia tộc như thế, chỉ sợ bản thân hắn chính là người thập đại gia tộc.

- Đạm Đài gia tộc khống chế Thiên Đạo...

Ý thức được Tiêu Nhiên có thể là người của Tiêu tộc, Nhiếp Vân cũng cảm thấy tim đập nhanh vì sự cường đại của Đạm Đài gia tộc.

Chí Liễu không cần suy nghĩ đã nói tới Đạm Đài gia tộc, như vậy đã nói rõ thực lực gia tộc này chỉ sợ ở trong mười đại gia tộc cũng sắp xếp hàng thượng đẳng. Bằng không tại sao có thể khống chế Thiên Đạo được cơ chứ?

- Chuyện thập đại gia tộc không có đạt tới thực lực nhất định, tốt nhất không nên nghe ngóng, bọn hắn khống chế rất nhiều cơ mật trong Linh giới, rất ít xuất thế. Nếu như nghe ngóng nhiều hơn ngược lại sẽ không tốt!

Chí Liễu dặn dò một câu, sắc mặt ngưng trọng.

- Đa tạ đã nhắc nhở!

Nhiếp Vân cảm kích nói.

- Chí Liễu đại nhân, Di tích Hắc Long Thánh tôn này ngươi biết được bao nhiêu, có thể nói với chúng ta được hay không?

Tiếu Đằng đạo nhân nói sang chuyện khác.

- Hắc Long Thánh tôn nghe nói là siêu cấp cường giả thời kỳ

thượng cổ, thuộc hạ trung thực của ngũ trảo Long Hoàng! Năm đó ngũ trảo Long Hoàng cùng với Tu La Vương đại chiến. Hắn bị liên lụy vào trong cho nên thân tử đạo tiêu, để lại bảo tàng này…

------oOo------

Chương 1505: Thập đại gia tộc (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- …Thế nhưng bảo tàng này vẫn dấu kín, không ai tìm được. Bất quá, cho dù che dấu kín tới mấy cuối cùng vẫn bị phát hiện. Nghe nói một tháng sau sẽ xuất thế, bên trong có vô số bảo vật, cho dù là cường giả Kim Tiên cũng có thể đạt được chỗ tốt rất lớn, đột nhiên tăng mạnh!

Thanh âm của Chí Liễu truyền tới.

- Ngũ trảo Long Hoàng? Chẳng lẽ là Tiểu Long?

Nhiếp Vân trong lòng rùng mình.

Đến bây giờ, hắn cũng đã đoán được không ít về thân thế của Tiểu Long, Tiểu Long rất có thể chính là ngũ trảo Long Hoàng lúc trước. Sau khi chiến đấu với Tu La Vương rồi tử vong đã biến thành một quả trứng, không biết trải qua bao nhiêu năm thai nghén rốt cuộc lại lần nữa phá xác mà ra.

Chỉ là thời gian quá lâu, toàn bộ trí nhớ đã mất đi sạch sẽ, thứ gì cũng không nghĩ ra được.

Ban đầu ở không gian Cửu Long kéo liễn, có Tu La Vương và thi thể cường đại Long tộc, từ đó đủ để nói rõ những vấn đề này.

- Đương nhiên đó cũng không phải mấu chốt nhất, mấu chốt nhất nghe nói là ở đây có được một kiện bán Tạo Hóa Tiên Khí mà Hắc Long Thánh tôn lưu lại, đó chính là Hắc Long Lệnh! Hắc Long Lệnh vừa xuất Hắc Long nhất tộc cúi đầu xưng thần, Thiên Địa cúi đầu, đây mới là là chỗ đáng sợ nhất!

Trong giọng nói của Chí Liễu mang theo một tia lửa nóng.

- Hắc Long Lệnh?

Tiếu Đằng đạo nhân vàNhiếp Vân liếc mắt nhìn nhau.

Tuy rằng không biết thứ này rốt cuộc là cái gì, chỉ bằng vào cái tên bán Tạo Hóa Tiên Khí cũng khiến cho người ta cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Cho dù Nhiếp Vân có hai kiện Tạo Hóa Tiên Khí, nhưng mà đều bị phong ấn, lực lượng chính thức vạn chưa còn một, ngay cả năng lực của Tiên Khí tuyệt phẩm bình thường cũng không có, khiến cho hắn cảm thấy rất là phiền muộn.

- Nghe nói Ma giới có Ma Nhân nhất tộc và Long tộc, Long tộc là thủ lĩnh của Ma Nhân nhất tộc, rốt cuộc có xảy ra chuyện gì?

Nhiếp Vân đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra.

Ma Nhân nhất tộc và Long tộc hoàn toàn là hai loại hình thái sinh mệnh, vì sao Long tộc lại là thủ lĩnh của Ma Nhân nhất tộc?

- Cụ thể có xảy ra chuyện gì ta cũng không không ngờ lắm, dường như có liên quan với chiến đấu cùng Tu La ở thời kỳ thượng cổ, điểm ấy cũng giống như U Minh hoàng tộc khống chế toàn bộ yêu nhân nhất tộc vậy. Hoàng tộc thuộc về dị chủng trời sinh, hoàn toàn khác yêu nhân!

Chí Liễu lắc đầu, dường như đối với những bí mật Thượng Cổ này cũng không biết nhiều.

- Đại chiến Thượng Cổ, Tu La diệt thế, vô số Tiên liệt đều chết hết, thậm chí rất nhiều văn minh truyền thừa cũng không còn bảo tồn được, toàn bộ Linh giới cơ hồ thiếu chút nữa bị diệt, rất nhiều đoạn lịch sử cũng không có. Những chuyện này, chỉ sợ cũng chỉ có tổng bộ Khu Tu tháp hoặc là thập đại gia tộc mới có thể thẩm tra được một hai. Tuy rằng chúng ta thân là Khu Tu sư Lục phẩm, vẫn không có quyền hạn biết được!

Tiếu Đằng đạo nhân nói.

- Thì ra là thế... Như vậy tiền bối có biết Long tộc chia thành mấy chi nhánh hay không?

Nhiếp Vân gật đầu, tiếp tục hỏi.

Thời gian hắn đến Linh giới quá ngắn, rất nhiều chuyện cũng không biết, không nói tới chuyện khác, chỉ riêng Long tộc, U Minh hoàng tộc rốt cuộc phân chia như thế nào, đến bây giờ hắn cũng không không ngờ cho lắm.

- Long tộc, có một chi Kim Long tộc trọng yếu nhất, người mạnh nhất gọi là Ngũ trảo Kim Long! Tiếp đó là Tứ đại chi nhánh, theo thứ tự là Hắc Long, Bạch Long, Hồng Long, Thanh Long! Kim Long nhất tộc sau khi ngũ trảo Long Hoàng đại chiến với Tu La Vương vẫn lạc bắt đầu rơi rớt, đã mất đi địa vị Long Hoàng, hiện tại đã bị Thanh Long nhất tộc lên thay thế! Ma giới hiện tại, Thanh Long mới được là cường đại nhất, ngàn vạn lần không thể đắc tội!

Chí Liễu nói.

- Thanh Long...

Chí Liễu vừa dứt lời, Nhiếp Vân đột nhiên cảm thấy trong Bắc Đẩu tinh cung đột nhiên run rẩy kịch liệt một hồi, ý niệm của Tiểu Long mạnh mẽ xảy ra bạo động kịch liệt, không ngừng trùng kích.

- Tiểu Long, ngươi làm sao vậy?

Cảm nhận được loại tình huống này, Nhiếp Vân không rảnh tiếp tục hỏi tiếp mà tinh thần khẽ động, truyền vào bên trong Tinh Cung.

- Phản đồ, ác phản đồ!

Một tiếng gào rú phẫn nộ vang vọng, kim vân Tiểu Long toàn thân hiển lộ không ngờ, khí tức cuồng bạo kinh thiên động địa khiến cho đá xanh trên mặt đất bị chấn vỡ, xuất hiện vô số vết nứt.

- Tiểu Long, có phải ngươi đã nhớ lại cái gì đó hay không?

Lần thứ nhất nhìn thấy Tiểu Long có loại thái độ này, Nhiếp Vân vội vàng, gấp gáp hỏi.

Sưu!

Nghe thấy Nhiếp Vân hỏi, dương như Tiểu Long đã bình tĩnh trở lại, kim lân chậm rãi tiêu tán, lần nữa biến thành bộ dáng nhỏ gầy, nằm co ro ở bên cạnh.

- Ba ba, ta không sao!

Tiểu Long không nói chuyện mà lẳng lặng nằm ở nguyên chỗ, cũng không biết đã nhớ lại chuyện gì đó, hay là có xảy ra chuyện gì.

- Không có việc gì là tốt rồi, có chuyện gì đừng giấu ở trong lòng, cứ nói với ta, tuy rằng thực lực của ta bây giờ không được cao. Nhưng mà Nhiếp Vân ta chưa từng sợ cái gì!

Biết rõ đối phương có khả năng có băn khoăn gì đó cho nên không dám nói ra, Nhiếp Vân thuận miệng nói một tiếng. Cho dù không có quá nhiều lời nói hùng hồn thế nhưng lại mang theo khí thế khó có thể địch nổi.

- Cảm ơn ba ba, chuyện này ta hi vọng có thể tự mình xử lý, nếu như xử lý không tốt như vậy sẽ cho người động thủ!

Hai mắt Tiểu Long đảo lên, miệng khẽ nói.

- Được rồi, ngươi nghỉ ngơi đi, chờ đến Di tích Hắc Long Thánh tôn thì ta sẽ nói cho ngươi biết!

Thấy nó không muốn nhiều lời, Nhiếp Vân cũng không ép hỏi, lúc này chỉ an ủi một câu rồi tinh thần lần nữa trở lại thân thể.

Nhiếp Vân và Chí Liễu, Tiếu Đằng nói chuyện với nhau, đồng thời ý niệm cũng liên tiếp chấn động cũng truyền qua lại về mấy người phía trước.

- Hiên Viên công tử, rốt cuộc tiểu tử này có lai lịch gì? Bằng vào thực lực La Tiên cảnh lại có thể tiếp được hai quyền của ngươi. Nếu như hắn ta đạt tới Huyền Tiên cảnh, như vậy Kim Tiên cảnh còn chịu nổi được sao?

Vẻ mặt Tống Ngọc có chút tăm tối, phiền muộn khẽ xoay đầu lại, lạnh lùng nhìn Nhiếp Vân rồi truyền âm nói.

- Mặc kệ hắn có lai lịch gì, chỉ cần không phải là đệ tử thập đại gia tộc, đối với ta mà nói không có bất kỳ uy hiếp gì!

Hiên Viên Triêu Tinh hừ nhẹ một tiếng, tính ưu việt của đệ tử gia tộc trên người thể hiện hoàn mỹ ra.

- Vừa rồi giao thủ với hắn, ngay cả một phần trăm thực lực ta cũng không có thi triển ra, một khi toàn lực thi triển, cho dù hắn có lợi hại hơn gấp mười lần thì cũng có thể lập tức chém giết!

------oOo------

Chương 1506: Thông đạo kết giới

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thì ra là thế. Ta còn tưởng rằng thực lực của tiểu tử này coi như không tệ a.

Tống Ngọc nhẹ nhàng thở ra, khẽ cười cười, nói.

- Điều khiến cho ta kiêng kị nhất chính là Độc Cô Tiếu! Thực lực chân chính của hắn so với ta còn thấp hơn một ít. Nhưng mà một khi chính thức chiến đấu mà nói, thanh danh của Vô Địch gia tộc không chỉ để chơi. Chỉ sợ ta còn không phải là đối thủ. Một khi phát hiện ra kiện bảo bối kia thì hắn và ta sẽ tranh đoạt, khi đó mọi chuyện cũng có chút phiền toái!

Hiên Viên Triêu Tinh nhìn về phía trước, ánh mắt có chút ngưng trọng.

Trong đám người, Nhiếp Vân vừa tới chỉ là tiểu nhân vật mà thôi, không đáng để cân nhắc, người khiến cho hắn cảm thấy hoảng hốt chính là Độc Cô Tiếu trước đó liên hợp với bọn họ.

Độc Cô thế gia còn gọi là Vô Địch gia tộc, cho dù không có thiên phú đặc thù, thế nhưng mỗi người đều vì cô đọng Vô Địch đan điền mà cố gắng, sức chiến đấu kinh người. Vượt cấp chiến đấu đối với bọn họ mà nói quả thực là trò đùa, cướp đoạt bảo bối với cường giả loại này, chỉ sợ khó mà có được chỗ tốt.

- Không sao, ta không tin hai người chúng ta không đánh lại một mình hắn! Nếu như quả thực phát hiện ra thứ kia, ta có thể trợ giúp công tử ngăn chặn hắn, khi đó ngươi có thể rảnh tay tranh đoạt!

Hai mắt Tống Ngọc lóe lên, không biết đang nghĩ cái gì.

- Có những lời này của ngươi ta an tâm rồi, chỉ cần ta có được bảo bối, chỗ tốt của ngươi cũng không thiếu!

Hiên Viên Triêu Tinh lạnh nhạt lên tiếng.

- Đa tạ Hiên Viên công tử tài bồi!

Tống Ngọc vội vàng gật đầu.

Ngay lúc đó, nữ tử quyến rũ kia dùng mị nhãn theo giết sau lưng Độc Cô Tiếu.

- Độc Cô công tử, hiện tại dường như Hiên Viên công tử và Tống Ngọc cùng một trận doanh. Chí Liễu và hai người mới tới cùng một trận doanh. Bọn họ cô lập chúng ta, không bằng hai người chúng ta cùng một hội, một khi xảy ra chuyện gì, như vậy song phương cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau!

- Không cần!

Độc Cô Tiếu tùy ý khoát tay áo, không thèm quan tâm.

- Ta tu luyện Vô Địch chi đạo, đầu tiên phải có quyết tâm Vô Địch thiên hạ, chỉ tin tưởng thực lực của mình. Cho dù toàn bộ bọn họ

liên thủ thì đối với ta cũng không có ảnh hưởng gì.

- Cũng không thể nói như vậy a. Ta biết rõ thực lực Độc Cô công tử mạnh mẽ, thế nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu ai sau lưng đâm cho ngươi một cái mà không có trợ thủ, như vậy chẳng phải rất là nguy hiểm hay sao?

Vẻ mặt Mị Hân Nhi cứng đờ, lập tức cười cười, dịu dàng nói.

- Lo trước lo sau là biểu hiện của việc không tự tin, ta không cần. Vấn đề này không cần nói nữa, nếu không, đừng trách ta không khách khí!

Độc Cô Tiếu hất tay lên, hai mắt nhìn về phía trước, thân cao thấp toàn tản mát ra một cỗ khí thế vô địch, đối với lời nói của Mị Hân Nhi không thèm để ý tới.

- Đáng giận! Quả thực là một tên đầu gỗ!

Không ngờ tới tên này lại ngoan cố như thế, lại tự tin với bản thân mình như vậy, thậm chí còn đạt tới trình độ tự kỷ. Mị Hân Nhi tức giận tới mức dậm chân, bờ môi nhếch lên, trên mặt hiện lên vẻ khó coi.

Bảy người này đều có tâm tư, rất nhanh đã bay đi về phía xa xa.

Liên tục phi hành bảy ngày không có ngừng nghỉ, thoáng cái đã bay tới trước một sơn cốc cực lớn.

Hoàn cảnh của sơn cốc này không ngờ khác với cảnh vật trên đường, mang theo khí tức âm trầm quỷ dị, Ma khí tình cờ tản mát ra nồng đậm vô cùng, khiến cho trong lòng người ta rung động không thôi.

Đoạn đường này phi hành, mọi người xem như đã có hiểu rõ nhất định về thực lực của Nhiếp Vân, nhất là Tiếu Đằng đạo nhân, quả thực hắn không thể tin được.

Giữ vững loại tốc độ này này nhanh chóng phi hành, mà ngay cả cường giả Kim Tiên như hắn cũng cảm giác cố hết sức. Mà Nhiếp

Vân trước mắt, vẻ mặt như thường, dường như tiên lực trong cơ thể vô cùng mênh mông, cách lúc khô kiệt, còn kém xa!

Không nói trước tới trình độ tinh thuần của lực lượng và cảnh giới, chỉ riêng phần bền bỉ này cũng đủ để khiến cho người ta thay đổi cách nhìn.

- Nơi này chính là điểm kết giới đi thông Ma giới. Một khi đến nơi này đã không còn an toàn như trước, mọi người cẩn thận một chút!

Đi tới trước sơn cốc, Độc Cô Tiếu quét mắt nhìn một vòng, xung trận phóng ngựa lên trước, bắn thẳng về phía trước.

Đám người Nhiếp Vân biết rõ nguy hiểm cho nên đều không nói lời nào. Mọi người theo giết phía sau hắn, bay vào trong sơn cốc.

Trong cốc hàn khí bức người, thảm thực vật cũng không thể sinh trưởng, từ xa nhìn lại là một mảnh trụi lủi, hết sức quỷ dị.

- Thiên Địa Lục Đạo, lục đạo luân hồi, nơi tất cả liên hợp lại gọi là kết giới, nơi này chính là kết giới giao hòa giữa Ma giới và Linh giới!

Dường như nhìn thấy Nhiếp Vân không biết rõ, Tiếu Đằng đạo nhân thuận miệng truyền âm giải thích.

- Kết giới! Loại kết giới này có nhiều không?

Nhiếp Vân gật đầu hỏi lại.

Trước đó chiến đấu với Huyễn Vũ ở Cổ chiến trường, nơi đó dường như là chỗ kết giới giữa Đạo giới và Linh giới, không nghĩ tới đây lại là chỗ kết giới với Ma giới.

- Giữa hai thế giới có rất nhiều kết giới, cụ thể có bao nhiêu ta cũng không không ngờ cho lắm. Bất quá nhất định không kém trên dưới một trăm cái, những kết giới này kết nối lại một chỗ, câu thông Thiên Địa Lục Đạo. Khiến cho người ta có thể di chuyển trong đó, cộng hưởng phồn hoa với Linh giới!

Tiếu Đằng đạo nhân nói.

Trong khi hai người đang khi nói chuyện đã đi theo sau lưng mọi người tiến vào chỗ sâu trong sơn cốc.

Ở trung tâm sơn cốc có một cái hố sâu cực lớn xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Hố sâu này rất giống như cái hố sâu mà ban đầu hắn nhìn thấy ở Cổ chiến trường, phía dưới đen kịt thỉnh thoảng để lộ ra một đạo hàn ý, không biết rốt cuộc có bao nhiêu hàn ý.

- Thông đạo kết giới này từ một thế giới này đi vào một thế giới khác, như vậy nhất định phải thông qua cái này!

Chí Liễu nhìn hoáng xuống phía dưới, trong mắt hiện lên vẻ kiêng kị.

- Trong thông đạo kết giới sẽ xuất hiện vô số ma binh, yêu thú, diễn sinh ra các loại quái vật. Mọi người phải theo giết nhau, ngàn vạn lần đừng tụt lại phía sau, bằng không, đừng nói là Kim Tiên, cho dù là Thánh Tiên tới cũng không có cách nào!

Độc Cô Tiếu đứng lơ lửng trên không thông đạo, thân thể thẳng đứng. Trên mặt chẳng những không có vẻ sợ hãi mà còn lộ ra vẻ hưng phấn.

- Xuất phát!

Giải thích một câu, nói qua về thông đạo kết giới một chút, thân thể thẳng đứng rồi bay xuống phía dưới, tốc độ cực nhanh giống như tia chớp.

------oOo------

Chương 1507: Nghê Hư Thái Dương Thú (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đuổi theo!

Hai người Hiên Viên Triêu Tinh, Tống Ngọc theo giết phía sau rồi đuổi tới.

Thấy bọn họ rời đi, đám người Nhiếp Vân cũng không dám ngừng lại mà đuổi giết theo hắn.

Lối đi này rất giống như lối đi xuống Cổ chiến trường trước đó hắn đã nhìn thấy, càng đi xuống phía dưới thì càng lạnh lẽo, khắp nơi là một mảnh đen kịt, không nhìn thấy không ngờ mọi thứ.

Chỉ có điều ở Cổ chiến trường có một cái tế đàn, ở nơi này cũng không có tế đàn.

- Thông đạo kết giới là chỗ giao hòa của hai thế giới, có chứa linh tính của hai thế giới, gông cùm không gian rất thấp, chính bởi vì như thế cho nên mới có một lượng lớn sinh mệnh âm u, có Ma Nhân, yêu thú, cũng có các loại yêu nhân, số lượng rất nhiều, chuyên môn tập kích tu luyện giả dọc đường, nơi này đen tối, ánh mắt không nhìn xa được, ngàn vạn lần phải cẩn thận!

Chí Liễu lặng lẽ truyền âm cho hai người Nhiếp Vân và Tiếu Đằng.

Trong đội ngũ ở đây, ba người bọn họ đều là Khu Tu sư, coi như là đồng nguyên, phải chiếu cố lẫn nhau.

- Mau nhìn!

Vừa mới dứt lời, mọi người tiếp tục phi hành xuống phía dưới, trong đám người vang lên một tiếng kinh hô.

Từ phương hướng kinh hô nhìn lại, chỉ nghe trên không trung phát ra tiếng nổ vang như thủy triều, vô số yêu thú đen kịt từ phía trước bay tới, thanh âm như sấm rền, khí thế làm cho người ta sợ hãi.

- Là hắc triều kết giới!

Ánh mắt Chí Liễu trở nên ngưng trọng.

Trong thông đạo kết giới có vô số sinh mệnh âm u ký sinh, thường xuyên xảy ra chiến đấu kịch liệt. Ma Nhân, yêu thú các loại thường thường tranh đoạt một mảnh thổ địa, một chút lương thực sinh tồn cũng có thể dẫn tới giết chóc điên cuồng!

Da thịt yêu thú, da lông, tinh hạch, yêu nhân yêu hạch đối với tu luyện giả đều có tác dụng cực lớn. Pháp bảo của tu luyện giả, tiên lực, công pháp tu hành cùng với rất nhiều đan dược cũng có trợ giúp cực lớn đối với chúng.

Bởi vậy, những chủng tộc đang tranh đấu này một khi phát hiện có tu luyện giả tiến vào, đảo mắt sẽ từ trong trong chiến đấu biến thành nhất trí đối ngoại. Thử nghĩ mà xem, vô số Yêu thú, Ma Nhân rậm rạp chằng chịt như châu chấu vọt tới, cho dù là đại năng Kim Tiên, cũng sẽ hao hết lực lượng, ngăn cản không nổi!

Cũng không phải bất luận kẻ nào cũng giống như Nhiếp Vân, có đan điền Nguyên khí sư, cung cấp tiên lự cuồn cuộn vô cùng.

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên, đập vào mắt hắn là một mảnh đen kịt, rập rạp chằng chịt. Có vô số chủng tộc yêu nhân, ma nhân, yêu thú, dường như không để ý tới tính mạng của mình, vừa giống như bị Tu La giết khí xâm chiếm linh hồn, mang theo ý giết chóc điên cuồng, miệng điên cuồng thét lên rồi vọt tới.

Thực lực những yêu thú tuy rằng không cao, phần lớn là Tiên Lực cảnh, Chân Tiên cảnh, nhưng mà số lượng thật sự quá nhiềum. Ngẫu nhiên còn kèm theo cao thủ La Tiên, Huyền Tiên cảnh, thừa dịp công kích rối loạn, lực lượng mạnh mẽ, uy lực quá lớn, bất luận kẻ nào nhìn thấy cũng cảm thấy da đầu run lên.

- Chiến đấu!

Mọi người cảm thấy sợ hãi, hai mắt Độc Cô Tiếu lại tỏa ra tinh quang hưng phấn, nương theo một tiếng gào thét, một đạo quyền mang bắn ra ra, chiếu sáng trọn thông đạo kết giới. Hắn giống như mãnh thú hình người, vắt ngang qua làn khói đen đen kịt trong không gian, yêu thú, Ma Nhân đụng vào đều phải nhao nhao tránh lui, bị đánh chết tại chỗ.

- Động thủ!

Biết rõ dưới tình huống dày đặc như vậy, bất luận kẻ nào cũng không thể may mắn thoát khỏi. Sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng, bàn tay đập về phía trước.

Hắn vận chuyển thiên phú Thiên Thủ sư phối hợp với thân thể đại thành đạt tới tầng thứ bảy. Cả bàn tay có thể so với một kiện Tiên Khí thượng phẩm, yêu thú bị chưởng phong quét đến, tất cả đều bị lập tức bạo tạc nổ tung, vỡ thành từng đoàn từng đoàn nguyên khí.

Uy lực của đám nguyên khí này thật sự không nhiều lắm, hơn nữa tuy nhiều nhưng lại không tinh khiết. Không thể hấp thu, bằng không ngược lại cũng là chất bổ dưỡng khá tốt.

- Hừ, chỉ là súc sinh che dấu trong bóng đêm không dám gặp người mà thôi, không có gì đáng sợ! Hôm nay ta sẽ làm cho các ngươi biết rõ cái gì gọi là đường đường chính chính, quang minh chính đại!

Hiên Viên Triêu Tinh gầm lên một tiếng giận dữ. Cũng đánh ra một quyền.

Cũng là một quyền, chiêu số của hắn không ngờ khác với Độc Cô Tiếu, quyền của hắn mang theo vẻ sắc bén cao ngạo, lực lượng bản thân giống như lưỡi đao, cường đại, sắc bén mà lại tràn ngập tự tin.

Mà chiêu số của Hiên Viên Triêu Tinh chỉ là học theo tiền nhân, cáo mượn oai hùm mà thôi.

Nếu như dùng một từ thỏa đáng nhất để ví von, Hiên Viên Triêu Tinh là phú nhị đại, dựa vào thân phận ỷ thế hiếp người, mà Độc Cô Tiếu thì lại dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, dùng ý niệm của mình để cố gắng, lấy được thân phận và địa vị.

Trong chiến đấu. Hai người bọn họ như là hai ngôi sao ganh đua so sánh với nhau. Chiếu sáng đêm tối, xé rách bầu trời, gây ra sự chú ý với mọi người.

Không riêng gì hai người bọn họ lợi hại, Nhiếp Vân vụng trộm nhìn lại, Tống Ngọc kia cũng cực kỳ đáng sợ.

Kiếm khí kích động tứ phương, xé rách mây mù, yêu nhân bị kiếm khí đụng phải, tất cả đều bị vỡ vụn, đi đời nhà ma.

Tuy rằng không giống như đạt tới cảnh giới mệnh kiếm trong truyền thuyết thì cũng tuyệt đối đạt tới Tâm Kiếm đỉnh phong! Nhất là thanh kiếm trong tay hắn, kiếm khí phun ra nuốt vào, trường hồng quán nhật, cấp bậc không kém hơn so với Hỗn Loạn Chân Long kiếm, thậm chí cũng có thể đạt tới cấp bậc bán tuyệt phẩm!

So với bọn họ, nữ tử gọi là Mị Hân Nhi kia chiến đấu đơn giản hơn nhiều, không biết dùng phương pháp đầu độc gì mà đi tới chỗ nào thì yêu thú chỗ ấy nhao nhao tản ra, thậm chí còn tranh đấu với nhau.

Tuy rằng cũng lợi dụng thiên phú tiên âm, đầu độc sư thì Nhiếp Vân cũng có thể làm được, nhưng mà muốn làm được mượt mà, không có chút sơ hở nào như nàng, thực sự hắn làm không được.

Bởi vậy có thể suy đoán ra, linh hồn lực của nữ nhân này nhất định rất mạnh.

Bốn người bọn họ liên tiếp ra tay, đám người Nhiếp Vân rảnh tay hơn nhiều, một đường đi theo phía sau, bất đắc dĩ lắm mới phải ra tay, thanh nhàn vô cùng.

Cho dù có những yêu thú này ngăn cản, tốc độ tiến lên phía trước của mọi người cũng không chậm, một đường đi xuống phía dưới, chỉ trong chốc lát đã phi hành ít nhất mấy vạn dặm.

Một lối đi không ngờ đi qua mấy vạn dặm còn chưa tới tận cùng, cho dù là tố chất tâm lý của Nhiếp Vân cường đại thì cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

------oOo------

Chương 1508: Nghê Hư Thái Dương Thú (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sưu sưu sưu!

Tiếp tục phi hành, phía trước đột nhiên vang lên thanh âm gào thét, đâm vào tâm linh, khiến cho thần trí người ta hỗn loạn, còn có một lượng lớn Tu La giết khí đập vào mặt, Cuồng Bạo đến cực điểm.

- Đã tới trung tâm thông đạo kết giới rồi, mọi người cẩn thận, yêu thú, Ma Nhân ở đây thực lực cực cao, rất có thể có người có tu vi Huyền Tiên đỉnh phong, thậm chí là gia hỏa Kim Tiên cảnh!

Miệng quát một tiếng, Độc Cô Tiếu trên mặt hiếm thấy lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

- Trung tâm thông đạo kết giới? Sao khắp nơi lại toàn Tu La giết khí vậy?

Cảm nhận giết khí chung quanh nồng đậm tới cực điểm, người bình thường vừa mới tiến vào sẽ rơi vào điên cuồng, Nhiếp Vân nhịn không được sững sờ.

- Thiên Địa Lục Đạo, giống như khí cầu của từng thế giới, thai nghén sinh linh, bên ngoài khí cầu đều là Tu La giết khí, thông đạo là do hậu nhân tổn hao sức lực cực lớn kết nối mà thành, đương nhiên cũng có Tu La giết khí thẩm thấu vào trong.

Sắc mặt Chí Liễu khó coi giải thích một câu.

- Nói như vậy, bên ngoài Linh giới đều là những Tu La giết khí này? Sắc mặt Nhiếp Vân có chút khó coi.

- Đúng vậy, nếu như không phải vì vậy thì Tu La không có khả năng đáng sợ như thế. Làm cho toàn bộ Linh giới đều sợ như là rắn rết a!

Sắc mặt Tiếu Đằng đạo nhân cũng ngưng trọng vô cùng.

Rống!

Trong lúc ba người nói chuyện thì phía trước đột nhiên phát ra một tiếng rống kịch liệt, một đầu yêu thú cực lớn cắn về phía mọi người.

Đầu yêu thú này có răng nanh bén nhọn, miệng vừa mới mở ra đã có một đạo khí lưu cực nóng phun ra, bắn thẳng về phía trước mặt mọi người.

- Là Nghê Hư Thái Dương Thú bán bộ Kim Tiên cảnh, miệng mở ra là có thể bộc phát ra quang mang có thể so với mặt trời, uy lực vô cùng, ta để đối phó với nó!

Độc Cô Tiếu rống lên một tiếng, nghênh đón, lại đánh ra một quyền, mục tiêu là giữa trán đầu Nghê Hư Thái Dương Thú này.

Rống!

Yêu thú bị đau, cái đuôi cực lớn mạnh mẽ quét qua, xé rách từng tầng không gian, nguyên khí bạo tạc nổ tung.

- Nó có tác dụng với ta, Độc Cô công tử để nó cho ta đi!

Độc Cô Tiếu đang định hạ giết thì đột nhiên Hiên Viên Triêu Tinh nở nụ cười, hai tay chộp về phía trước một trảo, lực lượng ngưng tụ thành bàn tay cực lớn định xé rách Nghê Hư Thái Dương thú.

Phanh!

Đuôi của Nghê Hư Thái Dương thú thoáng cái bị xé tan, đau đớn kịch liệt khiến cho nó kêu thảm một tiếng rồi quay người bỏ chạy.

Tốc độ của nó cực nhanh, trong nháy mắt đã chui vào trong bóng tối, biến mất không thấy gì nữa.

- Đuổi!

Hiên Viên Triêu Tinh không ngờ đồ vật đến tay còn có thể đào tẩu, sắc mặt hắn thoáng cái trầm thấp, thân ảnh thon dài dẫn đầu đuổi theo.

- Cùng đi xem!

Đám người Độc Cô Tiếu sợ hắn gặp phải nguy hiểm, đuổi giết theo sau lưng đối phương.

- Ồ? Ở phía kia!

Phi hành về phía trước được một đoạn, càng ngày càng xa, đột nhiên hai mắt Nhiếp Vân lóe lên quang mang, nhìn thấy Hiên Viên Triêu Tinh ở một nơi hắc ám.

Lúc này sắc mặt Hiên Viên Triêu Tinh dữ tợn vô cùng, đang tìm kiếm đầu Nghê Hư Thái Dương thú bị thương kia khắp nơi, thế nhưng thủy chung vẫn không tìm thấy.

Tuy rằng hắn là cường giả Kim Tiên cảnh, thế nhưng dưới hoàn cảnh như vậy, linh hồn phóng ra được không xa, không khác gì trợn mắt, không bằng thiên phú thiên nhãn của Nhiếp Vân.

- Đáng giận, lại để cho nó đào tẩu rồi. Trên người đầu Nghê Hư Thái Dương Thú này có giả thuyết đại đạo, nếu như để cho ta có được, hoàn toàn có thể luyện thành một môn thần công!

Trong tiếng gầm gừ, Hiên Viên Triêu Tinh không ngừng gào rú.

Giả thuyết đại đạo có thể làm cho cường giả Huyền Tiên cảnh đỉnh phong có cơ hội đột phá Kim Tiên, cũng có thể khiến cho cường giả Kim Tiên tu luyện một loại công pháp, bí quyết nào đó.

Tóm lại, loại vật này, vô luận đối với Huyền Tiên hay là Kim Tiên đều là bảo vật tuyệt đỉnh, mỗi một người đều không cam lòng vứt bỏ.

- Lúc này yêu thú này khá ít, không bằng chúng ta tách ra tìm kiếm, một lát nữa tới cuối thông đạo tập hợp!

Rống một hồi, dường như Hiên Viên Triêu Tinh có chút không cam lòng, hắn quay đầu nói với Độc Cô Tiếu.

- Được, tất cả mọi người phân tán hành động đi, trong thông đạo

kết giới tuy rằng nguy cơ tứ phía, thế nhưng cũng có không ít kỳ ngộ, nếu như các ngươi có thể có được bảo bối tương ứng, cũng coi như là Tạo Hóa!

Độc Cô Tiếu gật đầu nói.

Bao năm qua, tu sĩ tử vong trong thông đạo kết giới tử đếm không xuể, vô số pháp bảo, bí tịch của cường giả đều rơi ở trong nơi này. Nếu như kỳ ngộ tốt mà nói, như vậy cũng có thể tìm được sào huyệt yêu thú có những bảo bối này, khi đó tuyệt đối có thể đại phát.

- Tốt, ta đi rồi!

Hiên Viên Triêu Tinh hừ lạnh một tiếng, mang theo Tống Ngọc quay người rời đi.

Ngay sau đó Độc Cô Tiếu và Mị Hân Nhi đồng thời hành động, không biết đã đi nơi nào.

- Tiếu Đằng, Nhiếp Vân, ta thấy ba người chúng ta vẫn nên ở cùng một chỗ, như vậy mới an toàn hơn một ít...

Chí Liễu quay đầu nhìn về phía hai người, đưa ra đề nghị.

- Đa tạ tiền bối quan tâm, ta muốn một mình hành động, ta xin cáo từ trước!

Nhiếp Vân khoát tay cự tuyệt, thân thể nhoáng một cái đã như cá bơi về phía trước, trong mấy tức đã biến mất không thấy gì nữa.

Bằng vào thiên phú thiên nhãn, nơi này đối với hắn mà nói không khác gì ban ngày, loại cơ hội tốt có thể tìm được bảo vật này, hắn nào có thể buông tha cơ chứ?

Vận chuyển ba đại thiên phú đào tẩu, lại phối hợp với thiên phú Ẩn Nấp sư, Nhiếp Vân lặng lẽ ẩn dấutrong hư không, rất nhanh đã bay vút về phía trước.

Phanh!

Đâm ra một kiếm đâm, thân thể một đầu yêu thú Huyền Tiên cảnh trong nháy mắt đã nổ tung.

Loại hoàn cảnh hỗn loạn này, thích hợp đánh lén nhất, chỉ cần chuẩn bị thỏa đáng, đối với Nhiếp Vân mà nói, bảo bối sẽ nhiều, rất nhiều a.

- Tinh hạch Huyền Tiên cảnh, không tệ!

Bàn tay khẽ chộp, thu tinh hạch yêu thú vào trong đan điền, Nhiếp Vân tiếp tục ẩn nấp đi về phía trước.

Phanh! Phanh!

Liên tiếp lại có vài đầu yêu nhân nổ tung.

Những yêu nhân này đều là Huyền Tiên cảnh, cản bản không phải là đối thủ của Nhiếp Vân, hơn nữa hắn đánh lén cho nên lập tức toàn quân bị diệt.

- Ài, những tinh hạch, yêu hạch này tuy rằng cấp bậc không thấp. Thế nhưng bởi vì sinh trưởng ở chỗ này cho nên bên trong ẩn chứa Tu La giết khí nồng hậu dày đặc, luyện hóa phi thường khó khăn!

Thu đám tinh hạch, yêu hạch này Nhiếp Vân lại thở dài một tiếng.

------oOo------

Chương 1509: Mỗi người đều có mục đích riêng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dựa theo đạo lý mà nói, tinh hạch, yêu hạch Huyền Tiên cảnh đối với hắn mà nói đều là đại bổ, nhưng mà những yêu thú, yêu nhân này bởi vì quanh năm sinh hoạt bên trong Tu La giết khí cho nên tinh hạch ngưng kết trong cơ thể đều ẩn chứa giết khí cực kỳ hùng hậu, căn bản không có cách nào thôn phệ.

Cho dù hắn có được thiên phú Thiên Vân Khu Tu Sư Lục phẩm, hóa giải một quả tinh hạch cũng cần không ít thời gian, huống chi là người khác.

Vừa phải không ngừng hóa giải, thỉnh thoảng còn phải phòng ngừa Tu La giết khí xâm nhập...Loại tinh hạch này cho dù trân quý, có lẽ cũng không có mấy người ưa thích.

- Ồ? Đây không phải là hai người Hiên Viên Triêu Tinh hay sao?

Đang ẩn mình đánh lén yêu thú thu hoạch tinh hạch thì đột nhiên phía trước có hai đạo thân ảnh xông ra, trong lòng Nhiếp Vân khẽ động, lẳng lặng đứng tại chỗ không dám nhúc nhích.

Xuất hiện trong tầm mắt của hắn chính là là hai người Hiên Viên Triêu Tinh và Tống Ngọc.

- Đào tẩu, chẳng lẽ ngươi thực cho rằng ta sẽ để cho đầu Nghê Hư Thái Dương Thú kia chạy thoát sao? Hừ, ngươi cũng quá coi thường ta rồi! Nghê Hư Thái Dương Thú ưa thích quần cư, ở đây có một đầu Huyền Tiên cảnh đỉnh phong, nhất định sẽ còn có vài đầu, thậm chí còn có Kim Tiên cảnh a, yêu thú Kim Tiên cảnh ở chỗ này tuyệt đối không kém. Tổ ở nhiều năm nhất định sẽ sưu tập rất nhiều bảo bối, nếu như có thể tìm được sào huyệt của bọn nó, một mẻ hốt gọn tất cả. Khi đó thu hoạch mới gọi là lớn!

Hiên Viên Triêu Tinh cười lạnh liên tục.

- Hóa ra vừa rồi Hiên Viên nói không tìm được là giả vờ, cố ý để cho Nghê Hư Thái Dương thú chạy, sau đó lại đi theo chân nó, tìm sào huyệt của bọn chúng?

Hai mắt Tống Ngọc sáng ngời.

- Không sai! Người khác không biết Nghê Hư Thái Dương Thú, thế nhưng ta lại biết rất là không ngờ. Loại vật này có thể thôn phệ yêu thú khác, ngưng tụ Thái Dương tinh thạch, Thái Dương Tinh thạch toàn thân nóng bỏng, đối với một môn thần công ta tu luyện có lợi ích rất lớn, nếu như có thể tìm được thứ này, thu nó vào tay thì nhất định sẽ luyện thành thần công. Như vậy cho dù là Độc Cô Tiếu

cũng không phải là đối thủ của ta!

Hiên Viên Triêu Tinh khẽ nói.

- Ta nhất định sẽ phụ trợ công tử hoàn thành việc này!

Tống Ngọc vội nói.

- Rất tốt, đi nhanh một chút, ta cảm thấy sào huyệt của bọn chúng cách cách nơi này không xa...

Hiên Viên Triêu Tinh thoả mãn gật đầu, cẩn thận cảm ứng một chút, sau đó chỉ về phía trước, rồi bay ra ngoài.

- Tên này...

Nghe rõ đoạn đối thoại của hai người, đang định theo đuôi đi qua thì đột nhiên trong lòng xuất hiện vẻ cảnh giác, cao thấp toàn thân lần nữa ẩn vào bong tối, bất luận kẻ nào cũng không cảm giác được.

Sưu!

Vừa mới che dấu thân thể xong thì cách đó không xa có một đạo quang mang lập loè, một bóng người xuất hiện ở trước mặt hắn.

Chính là đầu lĩnh Độc Cô Tiếu của mọi người.

Lúc này Độc Cô Tiếu nghi hoặc nhìn thoáng qua về phía Nhiếp Vân ẩn thân, tinh thần lực quét qua một lúc cũng không phát hiện ra điều gì dị thường, lúc này hắn mới quay đầu đi. Phương hướng chính là phía hai người Hiên Viên Triêu Tinh rời đi.

- Hừ!

Thấp giọng hừ lạnh, Độc Cô Tiếu đuổi tới.

- Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ núp đằng sau! Tuy rằng Độc Cô Tiếu này thoạt nhìn hào khí ngất trời, bảo thủ, xem ra cũng không phải là nhân vật đơn giản!

Nhìn thấy một màn trước mắt, Nhiếp Vân có chút hiểu ra.

Khó trách vừa rồi Độc Cô Tiếu đề nghị mọi người nên phân tán, xem ra hắn đã sớm nhìn ra suy nghĩ của Hiên Viên Triêu Tinh, muốn chim sẻ núp đằng sau, ngư ông đắc lợi!

Đợi Độc Cô Tiếu đi một hồi, sau lưng cũng không có Mị Hân Nhi, xem ra nữ nhân này đã sớm bị tiểu tử này vứt bỏ, cho nên không có theo kịp.

- Khó trách không muốn đi cùng mọi người. Quả thực mỗi người đều có mục đích riêng a...

Thấy phía sau không còn bóng người, lúc này Nhiếp Vân mới lặng lẽ đi theo, trong lòng cảm khái không thôi.

Khi tìm kiếm bảo tàng, tốt nhất không nên tạo thành tổ đội với người không quen biết, bằng không khi đó có chết cũng không biết chết như thế nào, đây là ví dụ không ngờ nhất.

Đương nhiên, bọn hắn cứ tranh đoạt là được, Nhiếp Vân hoàn toàn có thể lặng lẽ đi theo sau, lại mượn cơ hội lợi dụng một phen.

Một đường ẩn thân đi về phía trước, đi được chừng nửa canh giờ, quả nhiên Nhiếp Vân nhìn thấy một sào huyệt cực lớn vắt ngang trong hư không.

Sào huyệt này tuy rằng cực lớn thế nhưng lại ẩn giấu cũng vô tốt, nếu như không phải cẩn thận tìm kiếm, cho dù đi tới trước mặt cũng không phát hiện ra được.

Tìm một chỗ ẩn nấp tốt, Nhiếp Vân lặng lẽ vận chuyển thiên nhãn.

Rất nhanh hắn đã phát hiện ra ba người Độc Cô Tiếu và Hiên Viên Triêu Tinh, Tống Ngọc ẩn nấp ở bên cạnh.

Lúc này Hiên Viên Triêu Tinh cũng không biết đằng sau còn có người ẩn nấp, vẻ mặt hắn ngưng trọng nhìn vào trong sào huyệt quan giết, dường như muốn nhìn xem bên trong có mấy đầu Nghê

Hư Thái Dương Thú, hai người bọn họ có thể đánh chết hay không.

Mà Độc Cô Tiếu ẩn nấp trong ngõ ngách, hít thở và trái tim dường như đều dừng lại, không có nhúc nhích, dường như định thừa dịp rối loạn mà ra tay.

- Ta xem trước một chút!

Thấy ba người không nhúc nhích, Nhiếp Vân lặng lẽ vận chuyển thiên nhãn, nhìn vào bên trong sào huyệt.

- Có ba đầu Nghê Hư Thái Dương Thú...

Sào huyệt căn bản không che dấu được thiên nhãn, Nhiếp Vân rất nhanh đã nhìn rõ tình huống ở bên trong.

Bên trong ngoại trừ đầu Nghê Hư Thái Dương thú bị thương kia không ngờ còn có hai đầu khác. Hơn nữa, hai đầu này lực lượng bành trướng nhộn nhạo, khí tức hùng hậu cường đại, không ngờ đều là yêu thú cấp bậc Kim Tiên!

Yêu thú bởi vì thân thể cực lớn, sức chiến đấu của bản thân tựu viễn siêu thường nhân, yêu thú Kim Tiên cảnh, chỉ sợ cho dù là thiên tài như Tống Ngọc, Hiên Viên Triêu Tinh, muốn trong thời gian ngắn chiến thắng, cũng không phải là một chuyện đơn giản.

- Nhìn xem bên trong có vật gì tốt... Ách, quả thực thứ tốt quá nhiều!

Ánh mắt vượt qua ba đầu yêu thú, Nhiếp Vân nhìn thoáng qua bên trong sào huyệt, một chút, chỉ là hắn ngay lập tức không nhịn được mà hít thở dồn dập.

Không hổ là sào huyệt của yêu thú Kim Tiên, bảo bối bên trong thật sự quá nhiều a.

Tính riêng tiên thạch tuyệt phẩm dùng để tu luyện đã có một đống, các loại tinh hạch, yêu hạch nhiều vô số kể, có mấy trăm khỏa nhiều.

Mạnh được yếu thua, xem ra ba đầu Nghê Hư Thái Dương thú ở chỗ này cũng giết không ít yêu thú khác.

------oOo------

Chương 1510: Đục nước béo cò (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ồ? Đây có lẽ là cái gọi là Thái Dương Tinh thạch a!

Đột nhiên hai mắt Nhiếp Vân rơi vào bên trên tinh thạch tỏa ra quang mang sang chói.

Mấy khỏa tinh thạch này nóng bỏng vô cùng, phát ra quang mang sáng chói, còn chưa tới trước mặt, chỉ riêng dùng mắt thường nhìn vào cũng đã cảm thấy có chút nóng bỏng, khó mà có thể tiếp cận.

- Tuy rằng không biết thứ này có thể luyện thành thần thông gì, nhưng mà nếu như để thiên phú Diễm Hỏa sư của ta thôn phệ. Một khi không cẩn thận có thể làm cho Diễm hỏa đan điền đột phá đến hình thái thứ tư...

Trong lòng Nhiếp Vân khẽ động.

Vừa nhìn thấy thứ này, diễm hỏa đan điền đã điên cuồng vận chuyển, giống như là thấy vật đại bổ vậy, khiến cho ở sâu trong lòng hắn sinh ra một loại cảm giác khác thường!

Chỉ cần thu được mấy khỏa Thái Dương Tinh thạch này thôn phệ, như vậy diễm hỏa đan điền có thể đột phá hình thái thứ ba tới hình thái thứ tư!

Loại cảm giác này đến cực kỳ đột nhiên, nhưng mà Nhiếp Vân chẳng biết tại sao lại có cảm giác đáng đẻ tin tưởng không chút nghi ngờ.

- Rống!

Ngay khi hắn đang nghĩ ngợi lung tung thì đột nhiên phía trước truyền đến một tiếng rít gào.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Hiên Viên Triêu Tinh vàTống Ngọc rốt cục không kìm nén được mà động thủ.

Bọn hắn cũng rất thông minh, cũng không phải lỗ mãng xông vào chiến đấu cùng ba đầu yêu thú, mà là không biết từ nơi nào chộp được một đầu yêu thú Huyền Tiên cảnh đỉnh phong, đặt ở cửa ra vào sào huyệt, không ngừng gầm rú khiêu khích.

Sau đó hai người ẩn nấp ở bên cạnh, định đợi hai đầu yêu thú Kim Tiên cảnh đi ra sau đó ra tay đánh lén.

Rống!

Quả nhiên, saukhi bị khiêu khích, Nghê Hư Thái Dương Thú trong sào huyệt khôn nhịn được nữa. Một đầu Kim Tiên cảnh dẫn đầu nhảy ra ngoài cửa, cắn đầu yêu thú Huyền Tiên cảnh ở trước cửa sào huyệt.

- Động thủ!

Miệng của Nghê Hư Thái Dương thú còn chưa tới trước mặt Huyền Tiên cảnh yêu thú thì Hiên Viên Triêu Tinh đã quát lên một tiếng, đồng thời cùng với Tống Ngọc ra tay.

Hai cường giả Kim Tiên cảnh ra tay đánh lén, lực lượng rít gào đánh tới, chỉ trong chốc lát đã bao phủ đầu Nghê Hư Thái Dương thú này vào bên trong, phong bế toàn bộ đường lui trước sau.

- Rống!

Đầu Nghê Hư Thái Dương Thú này không hổ là yêu thú Kim Tiên cảnh, cũng không phải là nhân vật đơn giản. Đột nhiên lọt vào phục kích, đôi mắt to như lồng đèn trợn lên, cái đuôi vừa thô vừa to mạnh mẽ hất lên.

Ầm ầm!

Thân thể hùng tráng mạnh mẽ ngạnh kháng với hai người Hiên Viên Triêu Tinh xương cốt nội tạng thoáng cái vỡ vụn, bị trọng thương.

Bất quá tuy rằng bị thương nhưng nó cũng thoát khỏi lực lượng phong tỏa của hai người, thân thể khổng lồ nhoáng một cái đã tháo chạy về phía sào huyệt.

- Cơ hội tốt!

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, khí lưu tán loạn, không gian nổ vang, Nhiếp Vân biết rõ cơ hội đã tới, Phượng Hoàng chi dực khẽ vỗ, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, thoáng cái dính bám vào trên người đầu Nghê Hư Thái Dương thú này, sưu một cái đã chui vào trong sào huyệt, thần không biết quỷ không hay.

Cường giả Kim Tiên chiến đấu, lực lượng bắn ra bốn phía, khí thế kinh người, chung quanh không gian có chút bị nghiền nát.

Dưới lọai tình huống này, Nhiếp Vân ẩn thân càng không dễ bị phát hiện, lại phối hợp với rất nhiều thiên phú của hắn như Thiên Hành sư, Ẩn Nấp sư, rất dễ dàng đi tới trước mặt Nghê Hư Thái Dương Thú.

Đương nhiên, đi tới trước mặt thì dễ dàng, nhưng muốn mượn thân thể đối phương chui vào trong sào huyệt thì lại khó. Dù sao Nghê Hư Thái Dương thú là cường giả cấp bậc Kim Tiên linh hồn cường đại, cho dù có bị thương, chỉ cần có một tia dị thường thì nó vẫn có thể cảm giác ra được.

Bất quá, điểm ấy không làm khó được Nhiếp Vân, hắn đi tới trước mặt Nghê Hư Thái Dương thú, sau đó trực tiếp chui vào trong Bắc Đẩu tinh cung, lại khiến cho Tinh Cung biến thành một hạt bụi.

Tinh Cung biến thành bụi cũng không phải rơi vào trên người Nghê Hư Thái Dương thú, mà là đụng vào, rất tự nhiên, sẽ không khiến cho người ta chú ý, rất dễ dàng tiến vào trong sào huyệt.

Tiến vào sào huyệt, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái đã dung nhập vào trong vách tường, chậm rãi đi vào trong phòng, nơi có rất

nhiều bảo vật.

- Ha ha, muốn chạy trốn, chạy thoát được sao? Chết cho ta!

Ầm ầm!

Nhiếp Vân vừa mới ẩn nấp thân thể, còn không có lấy đi bảo bối trong phòng thì chợt nghe bên ngoài sào huyệt có một tiếng cười sảng khoái vang lên. Lập tức có một cổ khí lãng trùng kích vào, hai người Hiên Viên Triêu Tinh, Tống Ngọc cường công đến.

Trong sào huyệt còn có hai đầu Nghê Hư Thái Dương thú Kim Tiên cảnh đáng để bọn hắn kiêng kị, hiện tại một đầu bị trọng thương, một đầu còn lại không đáng để lo.

Rống!

Nghê Hư Thái Dương thú thấy đối phương công kích lập tức sốt ruột rống to một tiếng. Cái đuôi vừa thô vừa to cấp tốc quật ra, trên trán có một đạo bạch quang lập loè, sặc sỡ mà loá mắt.

Ba đầu bọn chúng có hai đầu Kim Tiên, một Huyền Tiên đỉnh phong, gần đây xưng vương xưng bá ở bên trong điểm kết giới này. Thế nhưng không ngờ lúc này lại bị người giết đến tận cửa, khiến cho chúng nó tức giận không thôi.

- Súc sinh, ngươi muốn chết!

Hai mắt Hiên Viên Triêu Tinh dữ tợn vô cùng, động tác đại khai đại hợp, một quyền cuồng bạo tập trung toàn bộ lực lượng của hắn, giống như nước sông nổ vang, vạn mã lao nhanh.

Phanh!

Đầu Nghê Hư Thái Dương Thú này bị quyền pháp đụng vào, lập tức kêu thảm một tiếng, lân phiến trên người nghiền nát, huyết nhục bắn tung toé.

- Cơ hội tốt...

Thấy song phương bắt đầu chiến đấu, mà ba đầuNghê Hư Thái Dương thú sở đều đang bị Hiên Viên Triêu Tinh hấp dẫn ánh mắt, trong lòng hắn âm thầm cười cười, lại dọc theo mặt đất đi thẳng về phía trước, đi vào trong bảo tàng phía dưới sào huyệt, bàn tay tạo thành trảo, lại chộp một cái.

Hô!

Bảo bối chất đầy trên mặt đất thoáng cái bị hắn thu nhập vào trongđan điền.

- Những khỏa Thái Dương Tinh thạch này là của ta...

Lấy đi những vật này, tốc độ rất nhanh, Nhiếp Vân bước hai bước đi tới phía trước mấy khỏa Thái Dương Tinh thạch kia, miệng cười nhạt một tiếng, bàn tay đột nhiên chộp tới.

Oanh!

Ngón tay vừa mới chạm vào Thái Dương Tinh thạch thì lập tức một cỗ khí lưu nóng rực truyền tới, dường như muốn người nung khô máu tươi trong người, linh

hồn bị đốt sạch.

- Vận chuyển thiên phú Diễm hỏa...

Hừ nhẹ một tiếng, thiên phú diễm hỏa mạnh mẽ vận chuyển.

Diễm hỏa là thiên phú khống chế hỏa diễm mạnh nhất thiên hạ, Thái Dương Tinh thạch nóng bỏng gặp Diễm hỏa lập tức biến thành nhu hòa, không còn cuồng bạo như trước nữa.

------oOo------

Chương 1511: Đục nước béo cò (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sưu!

Thái Dương Tinh thạch được thu vào trong đan điền.

- Hiên Viên Triêu Tinh, thật sự là xảo hợp a, không nghĩ tới đây cũng có thể gặp phải ngươi!

Vừa mới thu nhập tinh thạch vào trong cơ thể thì chợt bên trong sào huyệt vang lên một tiếng cười sảng khoái, lập tức có một bong người lóe lên, Độc Cô Tiếu ẩn nấp ở gần đó xuất hiện trước mặt hai người kia.

Xem ra hắn sợ đối phương lấy đi toàn bộ chỗ tốt cho nên nhịn không được mới xuất thủ.

Lúc này ba đầu Nghê Hư Thái Dương Thú đều bị hai người Hiên Viên Triêu Tinh, Tống Ngọc đánh thành trọng thương, nằm trên mặt đất, hấp hối.

- Độc Cô Tiếu? Ngươi theo dõi ta?

Nhìn thấy hắn xuất hiện, Hiên Viên Triêu Tinh đâu còn không rõ mọi chuyện, sắc mặt hắn trầm xuống.

- Theo dõi, ngươi nói đùa gì vậy? Là ngẫu nhiên đi ngang qua nơi đây, nghe thấy tiếng đánh nhau cho nên mới tới đây nhìn xem. Ha ha, giao Thái Dương Tinh thạch ra đây đi, một mình ngươi nuốt nhiều tinh thạch như vậy, nên không nuốt nổi a

Sắc mặt Độc Cô Tiếu trầm xuống.

- Đưa cho ngươi? Ai lấy trước thì là của người đó... Ách? Thái Dương Tinh thạch đâu rồi?

Vừa rồi Hiên Viên Triêu Tinh một mực tập trung tinh thần chiến đấu cho nên cũng không chú ý biến hóa ở trong sào huyệt, sau khi nghe thấy Độc Cô Tiếu nói vậy, lúc này hắn mới quay đầu nhìn về phía bảo bối chồng chất vừa rồi. Vừa nhìn qua sắc mặt hắn thoáng cái trở nên vô cùng khó coi.

- Độc Cô Tiếu, ngươi đã trộm đồ đi không ngờ lại còn dám ở chỗ này giả bộ làm người tốt, ta với ngươi chưa xong đâu.

Hiên Viên Triêu Tinh tức giận không thôi, thiếu chút nữa không có thổ huyết mà chết.

Hắn vất vả xếp đặt thiết kế thời gian dài như vậy mới có thể đả thương ba đầu Nghê Hư Thái Dương thú, vốn tưởng rằng có thể thu được Thái Dương Tinh thạch làm hồi báo, ai ngờ vừa mới đi vào đã không thấy tăm hơi, không phải Độc Cô Tiếu trước mắt thì là ai làm ra chuyện này?

- Đừng có giả vờ giả vịt với ta! Mau giao Thái Dương Tinh thạch ra đây!

Nhìn dáng vẻ của hắn, Độc Cô Tiếu không có tin tưởng, hai mắt híp lại.

Hiên Viên Triêu Tinh đi tới đây trước hắn, loại thứ tốt như Thái Dương Tinh thạch, nhất định đối phương vừa mới tiến vào đã lấy đi. Hiện tại còn ra vẻ như vậy, nhất định là cố ý vừa ăn cướp vừa la làng, di chuyển lực chú ý mà thôi.

- Độc Cô thiếu gia, Hiên Viên thiếu gia hoàn toàn không có cầm Thái Dương Tinh thạch, chúng ta cũng vừa mới tới đây mà thôi! Chỉ sợ bảo bối đã bị ba đầu yêu thú này lặng lẽ giấu đi rồi!

Tống Ngọc bên cạnh đột nhiên chen lời vào, nói.

Hắn một câu nói kia lập tức rời mâu thuẫn của hai người này.

Quả thực trong sào huyệt lúc này chỉ có mấy người bọn hắn, khả năng duy nhất chính là ba đầu yêu thú đã đem bảo bối dấu đi.

- Trước tiên rút ra giả thuyết đại đạo, chuyện khác một lát nữa nói sau!

Độc Cô Tiếu cũng nghĩ đến điểm này, hắn hừ lạnh một tiếng, sau đó vọt về phía trước, đi tới mặt đầu Nghê Hư Thái Dương thú Huyền Tiên cảnh đỉnh phong, tay tạo thành trảo rồi chộp xuống.

- Ồ? Đầu Nghê Hư Thái Dương thú này tại sao lại không có giả thuyết đại đạo? Không đúng... Nó đã bị người ta rút đi rồi!

Vừa mới động thủ hắn đã phát hiện ra đầu Nghê Hư Thái Dương thú Huyền Tiên cảnh này đã đoạn tuyệt hô hấp, trong cơ thể đâu còn giả thuyết đại đạo nữa!

- Đáng giận! Hiên Viên Triêu Tinh, ngươi có giao ra hay không?

Độc Cô Tiếu đột nhiên quay người, nhìn chằm chằm vào Hiên Viên Triêu Tinh, hai mắt giống chim ưng, mang theo lửa giận sắp thiêu đốt.

Không có Thái Dương Tinh thạch, không có bảo bối. Hiện tại ngay cả giả thuyết pháp tắc trên người Nghê Hư Thái Dương thú cũng bị mất đi. Như vậy chỉ có một khả năng, hắn đã tới chậm. Thứ tốt đều bị Hiên Viên Triêu Tinh này cướp đi!

Đáng giận, tiểu tử này còn không dám thừa nhận!

- Cái gì? Giả thuyết đại đạo không có? Ngươi đừng có giả vờ giả vịt ở đây ngươi không muốn phân cho ta thì cũng không cần phải làm như vậy!

Đối với Hiên Viên Triêu Tinh mà nói, vừa rồi không ngờ hắn thấy đầu Nghê Hư Thái Dương thú này còn sống, Độc Cô Tiếu vừa mới thoáng đi qua thì nó đã chết rồi, như vậy nói rõ đối phương đã hạ độc thủ.

Ngươi rút đi giả thuyết pháp tắc, không muốn phân cho ta còn chưa nói, lại còn làm ra vẻ như vậy, quả thực thúc có thể nhẫn nhưng thẩm thẩm không thể nhịn. Lão tử cũng không thể nhẫn!

Trong nháy mắt hắn nổi trận lôi đình, phổi như muốn nổ tung.

- Hai vị công tử, chuyện này có chút cổ quái!

Thấy bộ dáng của hai người, Tống Ngọc luôn ở bên cạnh đứng ngoài quan giết dương như đã phát hiện ra cái gì đó. Hắn cảm thấy

có chút không đúng.

- Cổ quái? Hai người các ngươi muốn liên thủ đối phó với ta sao? Vậy thì tới đi, đừng nói là hai người các ngươi, cho dù lại có hai người nữa tới thì Độc Cô Tiếu ta cũng không sợ hãi!

Độc Cô Tiếu cao giọng cười nói, khí tức chấn động mây xanh.

SƯu!

Ngay khi ba người đang giương cung bạt kiếm, khí tức đạt tới cực điểm thì đột nhiên khí lãng trong sào huyệt lần nữa run run, lại có một bóng người đi tới.

- Hai vị thiếu gia có chuyện gì từ từ nói!

Thanh âm mềm yếu, mang theo thanh âm khiến cho lòng người run sợ. Người này chính là Mị Hân Nhi.

Nàng ta không biết dùng phương pháp gì mà cũng tới được nơi này.

- Chuyện này chỉ sợ có hiểu lầm gì đó. Hiện tại hai đầu Nghê Hư Thái Dương thú này còn chưa có chết, chúng ta hoàn toàn có thể sưu hồn, tin tưởng chắc chắn chúng sẽ không nói dối!

Mị Hân Nhi vừa mới tới đã nhìn ra điểm mâu thuẫn, nang cười nói.

Nghe thấy nàng nói như vậy, hai người Độc Cô Tiếu không nói thêm gì nữa.

Hai người này đều là đệ tử đại gia tộc, thiên chi kiêu tử, kiêu ngạo đã quen, vì vậy lúc này sau khi qua lại vài lời mới mất đi lý trí, tùy thời có thể rat ay với nhau. Hiện tại nghe nàng nói như thế, hai người lập tức áp chế lửa giận xuống dưới, lại gật đầu đồng ý.

Quả thực đúng như vậy, chuyện vừa rồi, rốt cuộc là ai làm đấy, hai đầu Nghê Hư Thái Dương thú còn chưa có chết này là người không ngờ nhất!

- Nữ nhân này... Không đơn giản a! Không thể ở lại chỗ này, đi mau...

Nhiếp Vân ẩn nấp dưới mặt đất sào huyệt, vốn hắn tưởng rằng Độc Cô Tiếu và Hiên Viên Triêu Tinh sắp đánh nhau, khi đó hắn sẽ thừa dịp rối loạn mà đào tẩu. Hiện tại xem ra, bọn họ đánh không được nữa rồi.

Vừa rồi, sau khi lặng lẽ trộm Thái Dương Tinh thạch đi, hắn lại lặng lẽ đi tới trước mặt Nghê Hư Thái Dương thú Huyền Tiên cảnh, xuyên thấu qua mặt đất, chỉ dùng một quyền liền đã chấn vỡ lục phủ ngũ tạng, lại đem cái gọi là giả thuyết đại đạo rút ra ngoài.

------oOo------

Chương 1512: Hình thái thứ tư của Diễm hỏa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Động tác của hắn rất âm thần, biên độ rất nhẹ, cho nên cũng không có bị người ta phát hiện ra.

Nếu như hai người này đánh nhau, đào tẩu rất là đơn giản. Hiện tại một khi đối với sưu hồn hai đầu Nghê Hư Thái Dương thú này, cho dù không biết là hắn ra tay thì nhất định cũng có thể đoán ra nơi này còn có người thứ tư. Khi đó muốn đi sẽ không còn cơ hội nữa.

Bằng vào thực lực của hắn bây giờ, vụng trộm cầm tốt cũng thôi đi, Nhiếp Vân còn không muốn chính diện đối nghịch với mấy người này.

Nghĩ đến điểm này, hắn nhẹ nhàng nhoáng một lên, trốn dưới mặt đất chậm rãi đi ra bên ngoài sào huyệt.

- Ồ? Có người!

Mới đi vài bước thì đột nhiên đôi mi thanh tú của Mị Hân Nhi khẽ nhíu. Cái mũi nàng khẽ ngửi thoáng qua, hai mắt lập tức nhìn về phía chỗ Nhiếp Vân đang ẩn náu.

- Không phải nàng ta có cái mũi linh như vậy đó chứ?.

Nhin xuyên qua mặt đất thấy một màn như vậy, trong lòng Nhiếp Vân thoáng cái lạnh lẽo một nửa.

Nếu như hiện tại bị bốn người này phát hiện ra hành tung. Sau này nhất định sẽ bị bao vây. Khi đó muốn chạy trốn cũng khó khăn.

Tinh thần tập trung, hoàn toàn khống chế khí tức trong cơ thể cùng một chỗ, ngụy trang chi khí điên cuồng vận chuyển, dung nhập làm bùn đất, nham thạch, dung nhập tự nhiên.

- Dường như không có gì a.

Lần nữa ngửi một cái, trên mặt Mị Hân Nhi hiện lên vẻ quái dị, dường như không có phát hiện ra cái gì, nàng lắc đầu nói:

- Vẫn nên nhanh chóng sưu hồn đi! Chỉ có như vậy mới biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khi đó các ngươi sẽ biết rõ đò mà các ngươi muốn đang ở trong tay ai!

-

- Không sai!

Độc Cô Tiếu, Hiên Viên Triêu Tinh đồng thời quay người nhìn về phía hai đầu Nghê Hư Thái Dương Thú còn lại.

- Đi!

Thấy đối phương cũng không phát hiện ra mình, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, vội vàng thừa cơ chạy ra phía ngoài, chỉ trong chốc lát đã đi ra khỏi sào huyệt, bay vút ra ngoài.

Ngay khi Nhiếp Vân vừa mới rời khỏi sào huyệt thì Mị Hân Nhi đột nhiên xoay đầu lại, cái mũi vểnh lên, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ không muốn để cho người khác biết được.

Bất quá tia tiếu ý này đảo mắt đã bị nàng ị áp chế xuống, cũng

không có ai nhìn ra được cái gì.

...

Rời khỏi sào huyệt của Nghê Hư Thái Dương Thú, Nhiếp Vân liên tục phi hành hơn mười phút đồng hồ, lúc này mới ngừng lại được, tìm một nơi yên tĩnh rồi sưu một cái, chui vào trong Bắc Đẩu tinh cung.

Đi Ma giới tìm kiếm bảo tàng, lại đối mặt với các cường giả Kim Tiên như đám người Hiên Viên Triêu Tinh, Độc Cô Tiếu, có thể nhiều thêm một phần thực lực cũng coi như có thêm một phần an toàn.

- Trước tiên sử dụng Thái Dương Tinh thạch, làm cho diễm hỏa đan điền tấn cấp rồi lại tính tiếp.

Cho dù không hiểu rõ cách dùng chính thức của Thái Dương Tinh thạch, nhưng mà đối với Nhiếp Vân mà nói, chỉ cần có thể khiến cho diễm hỏa đan điền tấn cấp, như vậy đã đủ rồi.

Khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển diễm hỏa đan điền, hỏa diễm cao thấp toàn thân thiêu đốt, chuẩn bị sẵn sàng. Lúc này hắn mới lật tay, lấy ra Thái Dương Tinh thạch.

Tổng cộng có bốn khỏa tinh thạch, mỗi một khỏả đều lớn bằng nắm tay, bên trên có nhiệt khí cuồng bạo bành trướng.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, quả thật hắn không nghĩ tới ở nơi âm như thế này có thể cô đọng ra đồ vật thuộc tính Quang Minh như thế.

- Võ đạo sư suy diễn…

Tuy rằng trong lòng có cảm giác thứ này có thể làm cho diễm hỏa đan điền tấn cấp, chỉ là sử dụng như thế nào, làm thế nào để không lãng phí hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Bất quá, điểm ấy cũng không làm khó được Nhiếp Vân, sau khi cẩn thận phân tích thuộc tính của Thái Dương Tinh thạch, thiên phú võ

đạo sư vận chuyển. Một lát sau, một phương pháp sử dụng hình thành ngay trong đầu hắn.

Thiên phú Võ đạo sư có thể sáng tạo ra các loại võ kỹ, lợi dụng bảo vật, tăng trưởng thực lực cũng là một loại trong võ kỹ. Sáng tạo ra, tạo ra cũng không quá khó khăn.

- Thôn phệ, tấn cấp!

Tiên lực trong cơ thể dựa theo phương pháp mà hắn sáng chế vận chuyển một lần, tinh thần Nhiếp Vân tập trung, hai tay giao thoa, thôn phệ Thái Dương Tinh thạch.

Ầm ầm!

Không biết trải qua thời gian bao lâu, trong cơ thể Nhiếp Vân vang lên tiếng nổ. Quả nhiên, thiên phú Diễm Hỏa sư dưới Thái Dương Tinh thạch bổ sung rốt cục đột phá gông cùm, đạt tới hình thái thứ tư.

- Diễm Hỏa sư đệ hình thái thứ tư... Thật là mạnh mẽ!

Vừa mới tiến vào hình thái thứ tư, Nhiếp Vân bỗng chốc cuồng hỉ không thôi.

Thiên phú Diễm Hỏa sư hình thái thứ tư so với hình thái thứ ba thật sự cường đại hơn rất nhiều. Trước kia hỏa diễm là màu vàng kim óng ánh, thiêu đốt vạn vật, mà bây giờ, hỏa diễm biến thành màu đen.

Loại hỏa diễm này khi Nhiếp Vân tiếp nhận Bắc Đẩu tinh quân truyền thừa đã từng nghe nói qua...

Tạo Hóa chi hỏa!

Lại Tạo Hóa chi hỏa màu đen!

Truyền thuyết có nói, loại hỏa diễm này uy lực vô cùng, đừng nói là Kim Tiên, cho dù là cường giả Thánh Tiên đụng phải cũng phải nhượng bộ lui binh!

Đương nhiên, có được loại hỏa diễm này không có nghĩa là Nhiếp Vân đã có được thực lực của cường giả Thánh Tiên, mặc dù đẳng cấp của hỏa diễm cao, thế nhưng không có thực lực tương đối khống chế thì cũng là vô dụng.

Giống như trẻ con nhặt cái đao lên, đại đao đối với người lớn có uy hiếp, thế nhưng trẻ con cầm lại không có uy hiếp quá lớn.

Hiện tại tình huống của Nhiếp Vân là như vậy, Tạo Hóa chi hỏa đúng là lợi hại, nhưng mà tu vi của hắn quá thấp, cho dù có thể phóng xuất ra được thì cũng chỉ là một tia, đánh lén có thể khiến cho người ta bị thương. Thế nhưng muốn thiêu sống người ta, còn xa không đủ.

Bất quá, dù là như thế cũng đã rất lợi hại rồi. Trước kia khi đối mặt với cường giả Kim Tiên thì hắn chỉ có thể đào tẩu mà thôi. Mà bây giờ hắn đã có át chủ bài này, nếu như thừa dịp đối phương không chú ý mà ra tay, như vậy đánh chết hắn cũng không phải là không được!

- Tạo Hóa chi hỏa này quá tiêu hao tiên lực a...

Vận chuyển một cái, Nhiếp Vân cười khổ.

Ngưng tụ một đạoTạo Hóa chi hỏa lớn như cây kim, chỉ sợ cũng đã phải rút ra toàn bộ tiên lực trong khí hải của hắn. Xem ra muốn bố trí hỏa diễm ra đầy khắp nơi, bằng vào tích lũy hiện tại không biết phải phí bao nhiêu công phu a.

- Nhìn xem có bảo bối có thể khiến cho tu vi tấn chức hay không...

Nghiên cứu một hồi, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía bảo bối vừa rồi trộm được từ chỗ sào huyệt Nghê Hư Thái Dương Thú.

------oOo------

Chương 1513: Hình thái thứ tư của Diễm hỏa (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không biết Nghê Hư Thái Dương Thú đã cướp đoạt bao nhiêu yêu thú, tu sĩ, bảo bối rất nhiều. Nhiếp vân đực toàn bộ bảo bối ở trước mặt, bắt đầu kiểm tra từng kiện từng kiện.

- Những đan dược này đối với ta đều không có tác dụng quá lớn.

Kiểm tra một hồi, Nhiếp Vân từ cao hứng biến thành thất vọng.

Đồ mà lần này trộm được, quả thực đan dược không ít, thế nhưng thứ hữu dụng với hắn cơ hồ không có.

Tu vi của Nhiếp Vân hiện tại, đan dược có tác dụng đối với hắn thì ít nhất cũng phải là cấp bậc bán bộ Kim Tiên đan. Nếu có loại đan dược này thì nhất định đầu Nghê Hư Thái Dương thú Huyền Tiên cảnh đã sớm nuốt, cũng không cần chờ tới lúc hắn tới trộm đi.

Về phần các loại bảo bối, binh khí, người có thể bị ba đầu yêu thú này đánh chết nhất định cũng không phải là nhân vật lợi hại gì. Một đống đồ vật loạn thất bát tao không ít, cũng không có trân quý.

Đây cũng là bởi vì nguyên nhân tầm mắt của Nhiếp Vân qua cao, đổi lại là cường giả La Tiên cảnh bình thường, chỉ sợ những vật này mỗi một kiện đều được coi là bảo vật.

- Thực lực bây giờ cách Huyền Tiên cảnh còn rất xa, không thể thôn phệ giả thuyết đại đạo, giữ lại vậy!

Lấy giả thuyết đại đạo rút ra được từ trên người Nghê Hư Thái Dương thú ra vuốt một hồi, Nhiếp Vân biết rõ bằng vào thực lực bây giờ của mình, cho dù có thôn phệ thì cũng hoàn toàn lãng phí. Vì vậy lúc này hắn lại thu vào trong đan điền.

Lần này bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng đằng sau. Tuy rằng đã nhận được không ít thứ tốt, thế nhưng đối với thực lực chỉnh thể của hắn cũng không có tăng trưởng quá lớn. Điểm này khiến cho hắn ít nhiều cũng có chút buồn bực.

- Ba ba, những tinh hạch này giao cho con đi!

Nhiếp Vân đang định rời khỏi Tinh Cung thì đột nhiên Tiểu Long bay tới.

Bên trong đám bảo bối trộm được từ sào huyệt của Nghê Hư Thái Dương nhiều nhất chính là tinh hạch yêu thú, có mấy trăm khỏa. Những vật này giống như linh thạch vậy, tuy rằng có thể trợ giúp tu luyện, nhưng mà không giống đan dược, có thể tấn cấp rất nhanh. Vì vậy cho nên, Nhiếp Vân không muốn luyện hóa, hắn ném tất cả vào một chỗ.

- Luyện hóa những vật này rất phiền toái, bên trong lại ẩn chứa Tu La giết khí rất mạnh, ngươi muốn sao?

Nhiếp Vân sững sờ nói.

- Vâng!

Tiểu Long đi trước trước mặt đám tinh hạch, cái miệng mở ra, không hề cố kỵ mà nuốt toàn bộ tinh hạch vào trong bụng.

- Trong đó có Tu La giết khí a.

Thấy động tác của nó, Nhiếp Vân lại càng hoảng sợ, lời mới nói được một nửa thì đột nhiên nhớ tới Tiểu Long có khả năng là Long Hoàng năm đó đối chiến với Tu La Vương, vì vậy hắn lập tức nuốt những lời còn lại vào trong bụng.

Ngũ trảo Long Hoàng ngay cả Tu La Vương còn không sợ, làm sao có thể sợ một chút Tu La giết khí cơ chứ?

- Con muốn đi ngủ, ba ba, người phải cẩn thận đó.

Sau khi nuốt xong đám tinh thạch, Tiểu Long ngáp một cái, ánh mắt mông lung nói.

- Tiểu tử này.

Nhìn thấy bộ dạng của Tiểu Long, Nhiếp Vân lần nữa im lặng.

Buồn ngủ đã nói rõ sắp tới sẽ tấn cấp, hắn tấn cấp phải tốn sức tâm huyết, còn đối với phương trừ ăn ra là ngủ, huyết mạch Ngũ trảo Kim Long quả nhiên cường đại vô cùng.

Sưu!

Không để ý tới Tiểu Long đi ngủ, Nhiếp Vân bay ra khỏi Bắc Đẩu tinh cung, dựa theo phương hướng ước định khi trước, rất nhanh đã bay vút về phía trước.

Tu luyện trong Tinh Cung thời gian dài như vậy, có lẽ đám người Hiên Viên Triêu Tinh, Độc Cô Tiếu đã sớm đi ra ngoài.

Một đường nhanh chóng phi hành, yêu thú gặp phải trên đường trực tiếp bị hắn ra tayđánh chết.

May mà yêu thú trên đường gặp phải thực lực cũng không mạnh, không có yêu thú Kim Tiên cảnh, không đến nửa giờ, cuối cùng Nhiếp Vân cũng bay ra khỏi thông đạo kết giới.

Vừa ra khỏi thông đạo kết giới, sắc mặt Nhiếp Vân lập tức trầm xuống.

Bên ngoài thông đạo kết giới Ma khí quanh quẩn, khắp nơi đều tản ra khí tức làm cho trong lòng người ta run sợ, chấn động.

Ma khí có chút tương đồng với Tu La giết khí, thường xuyên ở bên trong loại hoàn cảnh này rất dễ dàng khiến cho con người ta sinh ra giết tâm đậm đặc, giết thiên, giết địa, dùng giết để chứng đạo.

- Nhiếp Vân ngươi đã tới rồi sao? Không có việc gì là tốt rồi!

Hắn vừa mới đi ra thì đã chợt nghe được một tiếng thở dài lo lắng, quay đầu nhìn lại thì thấy sắc mặt Tiếu Đằng đạo nhân có chút cao hứng nhìn qua.

- Ta lạc đường ở bên trong, đến hơi muộn, ngại quá...

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đám người Độc Cô Tiếu, Hiên Viên Triêu Tinh đã sớm đã đi tới, đều đứng ở cách đó không xa, ánh mắt

lạnh lùng nhìn hắn.

Thái độ của hai người Hiên Viên Triêu Tinh và Độc Cô Tiếu so với trước đó không có gì khác biệt. Nhiếp Vân nhìn một chút cũng đã phỏng đoán ra được, sau khi hắn trôn ra cũng không có xảy ra chuyện gì, lúc này hắn giả bộ như không biết, khẽ cười khan một tiếng.

- Lạc đường? Ha ha, sao ta lại cảm thấy không giống a...

Nhiếp Vân vừa mới nói xong thì một tiếng cười mảnh khảnh rơi vào trong tai. Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt Mị Hân Nhi bên cạnh lộ ra nụ cười như có như không. Đôi mi thanh tú nhìn thẳng về phía hắn.

Nụ cười này giống như nàng đã biết chuyện gì đó, tất cả mọi thứ đang nắm trong tay nàng.

- Mị Hân Nhi tiểu thư nói vậy là có ý gì?

Tuy rằng trong lòng khiếp sợ nhưng mà trên mặt Nhiếp Vân vẫn không nhìn ra bất kỳ vấn đề gì, hắn truyền âm nói.

- Không có gì..

Mị Hân Nhi lần nữa cười khẽ, quay mặt đi, không nói thêm lời nào nữa.

- Ồ?

Nhìn thấy nữ nhân này như vậy, chẳng biết tại sao trong lòng Nhiếp Vân xuất hiện một loại dự cảm không ổn.

Nếu như nàng ta tiếp tục truy vấn, hoặc là nói ra chuyện gì đó. Cùng lắm thì hắn không thừa nhận, khi đó đối phương cũng không thể làm gì. Thế nhưng lúc này mới nói một nửa, vẻ mặt cao thâm lại làm cho người ta không rõ đầu đuôi a.

Bất quá, Nhiếp Vân cũng là nhân vật trải qua sóng to gió lớn, trên mặt không có chút dị thường nào, hăn tùy ý hàn huyên vài câu với

đám người Tiếu Đằng.

- Hiện tại đã tiến vào Ma giới rồi, chúng ta càng phải cẩn thận, đi thôi!

Dường như Độc Cô Tiếu cũng không biết chuyện gì, hắn tùy ý khoát tay áo, sau đó thả người bay về phía trước.

- Đi thôi!

Mọi người theo giết sau lưng hắn.

Ma giới thoạt nhìn so Linh giới hoang vu hơn nhiều, khắp nơi trên Linh giới là sinh cơ, mà ở nơi này khắp nơi là cảnh vật hoang vu. Muốn phát triển trong loại hoàn cảnh này chỉ có một con đường có thể đi, đó chính là chiến đấu!

------oOo------

Chương 1514: Hắc Uyên giới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù Ma khí ở đây mênh mông vô cùng, thế nhưng đối với tu vi hiện tại của Nhiếp Vân mà nói, tác dụng không lớn.

Trước kia Ma khí có thể trợ giúp thân thể hắn tấn chức, khiến cho Linh Tê Luyện Thể Quyết tiến bộ. Thế nhưng nương theo thực lực gia tăng, Ma khí bình thường đã không có một chút hiệu quả nào nữa.

Ở nơi này Ma khí tràn ngập, mọi người không ngừng phi hành, lại liên tục phi hành mười ngày, một vùng biển màu đỏ thẫm xuất hiện trước mặt mọi người.

- Phía trước là Xích Ma Hải, di tích Hắc Long Thánh tôn ở ngay chỗ sâu trong hải vực này!

Độc Cô Tiếu thản nhiên nói.

- Hải vực?

Nhiếp Vân lúc này mới biết di tích Hắc Long Thánh tôn không ngờ lại ở bên trong vùng biển. Hắncó chút kinh ngạc, lại lập tức giật mình.

Rồng là sinh mệnh cường đại nhất trong nước. Rồng mượn nhờ thủy thế mới có thể bay lượn chín tầng trời, di tích Hắc Long Thánh tôn lưu lại ở trong nước cũng là lẽ thường tình.

- Đoạn đường còn lại chúng ta phải đi ước chừng còn phải bay mười ngày, chỗ nguy hiểm nhất gọi là Hắc Uyên giới, là chỗ ở của Kim Thân Ma tộc. Ngàn vạn lần phải cẩn thận, nếu như có người mù mắt chọc phải bọn hắn, như vậy đừng trách Độc Cô Tiếu ta không lưu tình!

Sắc mặt Độc Cô Tiếu trầm xuống, ngữ khí lạnh lẽo như băng.

- Kim Thân Ma tộc là chủng tộc am hiểu luyện thể nhất bên trong Ma tộc. Nghe nói có thể đem thân thể rèn luyện thành Kim Thân, Bất Tử Bất Diệt, bất cấu bất nhiễm, có thể bảo lưu ức vạn năm mà không bị hủy hoại! Người chủng tộc này thân thể mạnh mẽ, từ bên ngoài không nhìn ra được tu vi, sức chiến đấu lại rất mạnh mẽ.

Nhìn ra được vẻ nghi hoặc trên mặt Nhiếp Vân, Chí Liễu giải thích một câu.

- Bất cấu bất nhiễm, bất hủ?

Nhiếp Vân có chút khiếp sợ.

Thân thể Ma Nhân vốn đã cường đại viễn siêu nhân loại, lại chủng tộc chuyên môn luyện thể chỉ sợ sẽ còn mạnh hơn nữa.

Đạo tu thân thể hắn có quyền lên tiếng, hắn biết rõ thân thể cường đại mang tới bao nhiêu chỗ tốt. Xem ra lúc đi qua Hắc Uyên giới này phải cẩn thận một ít.

- Ha ha, sao rồi, sợ hãi sao? Ta thì cảm thấy ngươi hẳn phải là

người không sợ trời không sợ đất mới đúng chứ?

Nhiếp Vân đang trầm tư thì một tiếng cười khẽ vang lên. Hắn ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Mị Hân Nhi mang theo vẻ mặt vui vẻ nhìn qua mình.

Trước đó vốn tưởng rằng Mị Hân Nhi biết được cái gì, về sau trên đường đi nàng ta cũng không có biểu hiện dị thường gì. Thời gian dài trôi qua, loại suy nghĩ này của hắn cũng đã phai nhạt, không nghĩ tới lúc này nàng ta lại đột nhiên nói chuyện.

- Ta tu vi thấp, nhát gan là chuyện đương nhiên!

Sắc mặt Nhiếp Vân vân như thường, vừa cười vừa nói.

- Vậy sao? Hai vị Khu Tu sư Tiếu Đằng, Chí Liễu. Ta muốn nói riêng với tiểu huynh đệ này vài lời, không có vấn đề gì chứ?

Mị Hân Nhi cười nhẹ rồi đi tới.

- Không thành vấn đề!

Tiếu Đằng, Chí Liễu liếc mắt nhìn nhau, tuy rằng không biết cái này nữ nhân vũ mị này sao lại đột nhiên tìm tới Nhiếp Vân, nhưng mà thấy hắn không có phản đối cho nên cũng không nói gì. Lúc này hai người bay về phía trước, lưu lại không gian cho hai người.

- Không biết Hân Nhi tiểu thư tìm tại hạ là có chuyện gì?

Thấy nàng đi tới, Nhiếp Vân cũng không bối rối, cũng không có tích cực quá mà chỉ tùy ý nói.

- Chuyện gì? Ngươi không biết hay là giả bộ hồ đồ?

Mị Hân Nhi nhẹ nhàng đi qua, thổ khí như lan, trên người vẻ cao quý. Cặp môi đỏ mọng dán lên bên tai Nhiếp Vân, thanh âm mềm mại đáng yêu, vang vọng trong tai lại khiến cho người ta miên man bất định.

Lực mị hoặc của nàng rất mạnh, bất quá, Nhiếp Vân cũng không

phải là mao đầu tử không có định lực tốt. Hắn cười nhạt một tiếng, nói:

- Hân Nhi tiểu thư có chuyện gì cứ nói thẳng là được. Ngươi cảm thấy loại mị hoặc sẽ có tác dụng đối với ta hay sao?

- Hừ!

Nghe hắn nói như thế, thấy ánh mắt của thiếu niên đen nhánh, bình tĩnh như nước, Mị Hân Nhi khẽ hừ lạnh một tiếng, có vẻ như thất bại.

Bằng vào dung mạo và lực mị hoặc của nàng, từ khi xuất đạo đến nay, chỉ cần là nam nhân bình thường gặp phải nàng thì không có ai không động tâm, không mất đi tự chủ. Mà tiểu tử trước mắt này, bình tĩnh tỉnh táo, nhìn qua giống như nhìn một con rối khiến cho trong lòng nàng cực kỳ khó chịu.

Đương nhiên trừ hắn ra, còn có Độc Cô Tiếu trước đó nữa. Bất quá, Độc Cô Tiếu người ta đường đường là đệ tử hạch tâm của Vô Địch gia tộc, thực lực cũng cường đại vô cùng, có thể so sánh với cường giả Thánh Tiên cảnh. Một tiểu tử La Tiên cảnh nho nhỏ như ngươi dựa vào cái gì mà tự ngạo như vậy chứ?

- Người sáng mắt không nói tiếng lóng, trong thông đạo kết giới, Thái Dương Tinh thạch, giả thuyết đại đạo trên người Nghê Hư Thái Dương thú đều là ngươi trộm đi a!

Hai mắt khẽ đảo một phen, Mị Hân Nhi hừ lạnh truyền âm.

- Thái Dương Tinh thạch? Giả thuyết đại đạo? Ta không biết ngươi đang nói cái gì!

Trong lòng chấn động, trên mặt Nhiếp Vân không có chút biểu lộ gì, chỉ khẽ nói.

- Không biết? Ha ha, tuy nhiên ta không biết ngươi dùng phương pháp gì mà có thể giấu diếm được Độc Cô Tiếu và Hiên Viên Triêu Tinh. Thế nhưng ta trời sinh có một cái mũi linh mẫn, mùi của ngươi ta vẫn thoáng cái ngửi ra được a!

Dường như Mị Hân Nhi biết rõ hắn sẽ như vậy nói, cho nên khẽ mỉm cười, trong ánh mắt mang theo vẻ mị hoặc, không biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

- Mùi của ta? Mùi của ta là gì? Ngươi đã cẩn thận ngửi qua sao? Sao ta lại không biết cơ chứ?

Nhiếp Vân khoát khoát tay nói.

Hôm nay mặc kệ nàng nói thế nào, đánh chết hắn cũng không thể thừa nhận!

Một khi thừa nhận nhất định sẽ bị Độc Cô Tiếu, Hiên Viên Triêu Tinh ghi hận. Cho dù nể mặt Khu Tu tháp trên, không có trực tiếp ra tay thì làm mấy chuyện xấu vụng trộm cũng là chuyện hiển nhiên. Khi đó sẽ rất phiền phức.

- Ngươi...

Thấy hắn dở trò vô lại, vẻ mặt Mị Hân Nhi trầm xuống. Bất quá nàng lập tức cười cười, lại nói:

- Ngươi có thể không thừa nhận, ngươi có tin ta sẽ lập tức nói với đám người Độc Cô Tiếu hay không? Khi đó bọn họ tin tưởng ngươi, hay là tin tưởng ta?

- Có nói hay không là chuyện của ngươi, chứ tùy tiện nói, không làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ gõ cửa!

Nhiếp Vân khoát tay, đối với uy hiếp của nàng không thèm để ý.

Nếu như nàng ta muốn nói, như vậy chỉ sợ đã sớm nói, sẽ không chờ tới bây giờ. Sở dĩ nàng nói nhiều với hắn như vậy, chỉ sợ nàng ta muốn nhân cơ hội kiếm chút chỗ tốt mà thôi.

------oOo------

Chương 1515: Trọng lực gấp mười lần (1)

- Ngươi...

Mị Hân Nhi không nghĩ tới gia hỏa tuổi không lớn trước mắt này lại cứng mềm không ăn, sắc mặt nàng lập tức trầm xuống.

- Ngươi không cần chối. Ta biết rõ ngày đó ngươi ở đó, cái mũi của ta tuyệt không có sai! Muốn ta không nói ra cũng được, chỉ cần cho ta một khỏa Thái Dương Tinh thạch, cam đoan ta sẽ không nói một câu!

Hai mắt xoay chuyển, Mị Hân Nhi thấp giọng nói.

- Thái Dương Tinh thạch? Quả thực ta không biết ngươi đang nói tới cái gì! Mị Hân Nhi tiểu thư, nếu như ngươi cảm thấy muốn trò chuyện, như vậy có thể tìm Hiên Viên công tử, Tống Ngọc công tử hoặc là Độc Cô công tử để đùa giỡn. Tìm ta... Ngại quá, tại hạ không phụng bồi được rồi!

Nói giỡn sao, nếu như xuất ra Thái Dương Tinh thạch thì chẳng khác nào là thừa nhận, loại chuyện này Nhiếp Vân có ngốc cũng sẽ không làm.

- Ngươi...

Thấy Nhiếp Vân quay người bay đi về phía trước, rất nhanh đã tụ hợp với hai người Tiếu Đằng, Chí Liễu, Mị Hân Nhi tức giận tới mức giậm chân.

Nàng vốn tưởng rằng tiểu tử này trẻ tuổi, thực lực yếu, bằng vào mị lực của nàng, chỉ cần dùng vài lời là có thể khiến cho đối phương mắc lừa. Thế nhưng hiện tại nàng mới phát hiện ra, tiểu tử này so với Độc Cô Tiếu còn khó đối phó hơn.

- Nhiếp Vân, ngươi không thừa nhận cũng được, xem ta thu thập ngươi như thế nào!

Hừ lạnh một tiếng, Mị Hân Nhi không nói nhiều, nàng cũng tăng

thêm tốc độ, đi theo sau lưng mọi người, bay vút về phía trước.

Phong bạo trên biển rất lớn, yêu thú rất nhiều, rất không yên ổn. May mà thực lực mọi người đều không kém, cho dù gặp phải mấy lần nguy hiểm cũng rất nhanh vượt qua được.

Liên tục phi hành ba ngày, mọi người cảm thấy hai mắt như bị nước biển phủ, trở thành màu đỏ, rất là khó chịu.

Từ ngày đó, sau khi bị cự tuyệt, Mị Hân Nhi cũng không đến tìm lần nữa, cũng không có nói ra đoạn đối thoại của bọn họ. Giống như chuyện này không có xảy ra vậy.

Tuy rằng là như vậy, nhưng mà Nhiếp Vân lại biết rõ, nhất định hắn đã bị nữ nhân này ghi hận, về sau tuyệt đối sẽ có không ít phiền toái.

Bất quá, đối với phiền toái, binh đến tướng chắn, nước đến đắp đất chặn, gần đây hắn không quan tâm.

Lại phi hành một ngày, đột nhiên trên mặt biển nổi lên phong bạo màu đen, sóng lớn ngập trời. Đột nhiên có nước biển tuôn ra, phô thiên cái địa, tạo thành trở ngại cực lớn cho phi hành.

- Nếu như ta suy tính không sai, phía trước nên chính là lãnh địa Hắc Uyên giới của Kim Thân Ma tộc. Ta thấy chúng ta không nên phi hành, sau đó nghĩ biện pháp theo đường thủy tránh đi, cố gắng không nên xảy ra xung đột với bọn hắn!

Nhìn thấy phong bạo trước mắt màu đen, Độc Cô Tiếu phán đoán vị trí cụ thể một chút rồi đột nhiên mở miệng nói.

Hắc Uyên giới, rốt cuộc đã đến!

Mấy ngày nay chạy đi, Nhiếp Vân lại cẩn thận hỏi thăm hai người Chí Liễu, Tiếu Đằng chuyện về Kim Thân Ma tộc, sau khi nghe ngóng hắn mới cảm thấy được chỗ đáng sợ của đối phương.

Nghe nói Ma Nhân cũng có rất nhiều chi nhánh, mà sức chiến đấu chỉnh thể của Kim Thân Ma tộc, tuyệt đối có thể xếp được trong top

mười!

Hơn nữa chủng tộc đáng sợ này đối với tu luyện giả nhân loại trời sinh cừu thị, chỉ cần gặp phải tu luyện giả nhân loại, tuyệt đối sẽ không có chút cố kỵ mà đánh chết. Chính bởi vì như vậy cho nên Hắc Uyên giới mới nổi danh như thế!

Nơi này được xưng là chỗ nguy hiểm nhất trong xích Ma Hải, có một không hai!

Nếu như không có phong bạo màu đen thì hoàn toàn có thể lặng lẽ bay qua phiến lãnh địa này, mà dưới tình huống hiện tại, xem ra chỉ có thể kiên trì đi qua.

- Được!

Tất cả mọi người đều biết rõ phía trước nguy hiểm, sắc mặt của từng người ngưng trọng, khí tức bản thân hạ thấp, bay về phía nước biển màu đỏ.

Nước biển lạnh như băng, hàn khí thấu xương, Ma khí ẩn chứa bên trong đó đối với thân thể con người có tổn thương rất lớn. Đám người Nhiếp Vân cực kỳ cường đại, loại này tổn thương đối với bọn họ mà nói, cũng không tạo thành trở ngại quá lớn.

Nước biển màu đỏ thẫm lan tràn ra ngoài, hấp thu tinh thần lực và ánh mắt, khiến cho người ta không thể nhìn xa, ngẫu nhiên lại có cá lớn bơi qua từ bên người, lộ ra vẻ dữ tợn, thực lực đáng sợ.

Yêu thú trong hải dương còn hơn nhiều ở lục địa, nhất là ở loại hải dương cực lớn như thế này. Trên lục địa, yêu thú Huyền Tiên cảnh rất ít, cơ hồ chỉ có ở trong những rừng rậm hơn lớn chút, còn có ở thành trấn lớn. Mà ở chỗ này, tùy tiện đều có thể gặp phải một đầu, đều có thể có lực lượng Huyền Tiên cảnh, khiến cho hành trình của mọi người tăng thêm không ít phiền toái.

- Phía trước là Hắc Uyên giới, hiện tại chúng ta đã bước vào địa bàn của Ma Nhân!

Đi về phía trước một hồi, nước biển màu đỏ thẫm đột nhiên biến

hóa, trước mắt xuất hiện một sơn mạch loáng thoáng.

Sơn mạch này chạy dài, liên miên không biết đi thông tới đâu, vắt ngang hải vực thành hai đoạn, muốn đi qua thì nhất định phải đi thẳng, không còn con đường nào khác.

Trên núi Ma khí cuồn cuộn, mang theo mùi máu tươi nồng hậu dày đặc, bàn chân đáp xuống mặt đất. Vừa định tiếp tục đi thì đột nhiên có cảm giác đầu gối mềm nhũn, đồng loạt té lên trên mặt đất. Chỉ có Độc Cô Tiếu và Nhiếp Vân là không có ngã xuống, bất quá sắc mặt hai bọn hắn khó coi vô cùng.

- Trọng lực thật mạnh mẽ... Trọng lực gấp mười lần?

-

Nhiếp Vân kinh hãi.

Trên sơn mạch này không ngờ lại có trọng lực khác với địa phương khác, ước chừng hơn gấp mười lần!

Trọng lực gấp mười lần, đổi lại là người bình thường. Đừng nói là đi lại, chỉ sợ vừa mới tới thì đã bị xé thành mảnh vỡ. Cho dù mọi người cơ hồ đều là cường giả Kim Tiên, thế nhưng đối mặt với áp lực như thế vẫn cảm thấy có chút cố hết sức như trước.

Ông!

Đám người Tống Ngọc phóng xuất tiên lực ra, tạo thành vòng phòng hộ bằng lực lượng bên ngoài thân thể.

Có loại vòng phòng hộ này. Áp lực lập tức trở nên nhẹ hơn, rốt cuộc không cảm nhận được nữa.

Cường giả Kim Tiên ở trong Linh giới đã thuộc về cấp bậc đại năng, trọng lực gấp mười lần tuy rằng lợi hại, thế nhưng chỉ cần vận chuyển lực lượng thì sẽ không tạo thành khó khăn quá lớn đối với bọn họ.

- Tất cả thu lại vòng phòng hộ cho ta!

Mọi người mới vừa mới tế ra vòng phòng hộ thì sắc mặt Độc Cô Tiếu phía trước trầm xuống, thấp giọng quát lớn.

- Thu lại vòng phòng hộ đi. Người Kim Thân Ma tộc chủ tu thân thể, không có tiên lực chấn động, chúng ta tế ra vòng phòng hộ, vận chuyển tiên lực, chẳng khác nào là đèn sáng trong đêm tối. Khiến cho người Kim Thân Ma tộc đuổi tới! Muốn bình an đi qua, tốt nhất chúng ta nên đi bộ, không dùng chút tiên lực nào là tốt nhất!

Hiên Viên Triêu Tinh giải thích.

------oOo------

Chương 1516: Trọng lực gấp mười lần (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đi bộ. Không dùng chút tiên lực nào sao?

Sắc mặt mọi người đều biến đổi, cười khổ không thôi.

Sau khi thành tựu Kim Tiên, cơ hồ bọn hắn đều phi hành, rất ít khi đi bộ, hơn nữa dưới trọng lực gấp mười lần, không dùng tiên lực... Cho dù là Kim Tiên cũng có chút không chịu nổi.

Cường giả Kim Tiên cường đại là chỉ tiên lực, ý cảnh, chứ cũng không phải thân thể.

Hô!

Tiu rằng trong lòng khó chịu. Nhưng mà mọi người biết rõ một khi bị người của Kim Thân Ma tộc phát hiện ra rồi đuổi tới, khi đó chết cũng không biết chết như thế nào. Lúc này cả đám không dám nói nhảm, toàn bộ đều huỷ bỏ vòng phòng hộ trên người.

- Nhanh đi thôi. Chúng ta phải cố tránh né người Ma tộc, không để cho bọn hắn phát hiện ra. Chỉ cần đi qua sơn mạch này sẽ an toàn!

Hai chân Độc Cô Tiếu đạp mạnh lên trên mặt đất, dẫn đầu bay vút ra.

Nhìn tốc độ của hắn đã biết rõ người này trên phương diện tu luyện thân thể, cũng có tạo nghệ rất cao. Bất quá, nhất định so ra kém Nhiếp Vân. Cẩn thận quan giết một chút, cũng không kém bao nhiêu so với Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ lục trọng.

Dù là như thế, ở chỗ này cũng đã đủ dùng, lực lượng mạnh mẽ không bị trọng lực áp bách, bùn đất quay cuồng, bắn thẳng về phía trước.

Không hổ là người của Vô Địch gia tộc, vô luận từ phương diện nào đều có thể nói là hoàn mỹ, không có chỗ thiếu hụt nào.

Người thân thể mạnh mẽ ở chỗ này sẽ không xuất hiện phiền toái, người tu tiên không tu thân thì phiền toái. Đám người Tống Ngọc, Hiên Viên Triêu Tinh, Tiếu Đằng, Chí Liễu, Mị Hân Nhi, cơ hồ đều không tu luyện qua thân thể cho nên một đường theo giết phía sauđã cảm thấy toàn thân như như bị xé rách làm đôi, khổ không thể tả.

- Trọng lực gấp mười lần tác dụng đối với ta không lớn.

Không nhanh không chậm đi dưới cuối cùng, trong lòng Nhiếp Vân như gương sáng.

Trọng lực gấp mười lần đối với Độc Cô Tiếu mà nói cũng không tạo thành ảnh hưởng quálớn, tự nhiên đối với hắn càng cực kỳ bé.

Đi ở nơi này, rốt cuộc hắn đã biết vì sao nhục thân của Kim Thân Ma tộc lại cường đại, sinh trưởng ở nơi có trọng lực gấp mười lần, thân thể làm sao có thể không cường đại được chứ?

Rống!

Trong lúc mọi người đi lên có một đầu yêu thú cực lớn nhảy ra ngoài.

Đầu yêu thú này cũng không cao lớn, toàn thân mượn mà, hoàn mỹ

vô cùng, cơ bắp no đủ, nhất cử nhất động mang theo vẻ hung hãn mạnh mẽ.

- Hừ, chết!

Ánh mắt Độc Cô Tiếu nhíu lại, trong lòng bàn tay có một đạo thương ảnh hiện lên. Lập tức có một thanh trường thương xoay tròn, đâm thẳng về phía đầu yêu thú này.

Thanh trường thương này nhìn không ra được cấp bậc, toàn thân đen nhánh, lực lượng bị cơ bắp vận chuyển tới cực hạn, mang theo tiếng xé gió nhanh chóng phá không mà đến.

Phanh!

Dường như đầu Yêu thú này có kinh nghiệm chiến đấu phong phú cho nên không chút sợ hãi, cái đuôi nhẹ nhàng hất lên, đảo một vòng trên không, tránh thoát mũi thương của đối phương, hai trảo vừa thô vừa to lăng không chộp xuống.

Phanh!

Móng vuốt và chạm với mũi thương, Độc Cô Tiếu lui về phía sau mấy bước, sắc mặt có chút khó coi.

Nếu như có thể sử dụng tiên lực, như vậy đầu yêu thú này ngay cả nửa chiêu cũng không cần ra, mà chỉ bằng vào thân thể, hắn lại bị tổn thương nặng nề.

- Để ta đến thử xem!

Thấy Độc Cô Tiếu có hại chịu thiệt, những người khác cũng không tu luyện thân thể, vi vậy Nhiếp Vân tiến lên phía trước một bước.

Bất kể nói như thế nào, tất cả mọi người là một đoàn đội chỉnh thể, vạn nhất ở chỗ này bị Kim Thân Ma tộc phát hiện ra, như vậy muốn đi sẽ khó khăn.

- Ngươi?

Toàn bộ mọi người sững sờ.

Đối với Nhiếp Vân, tuy nhiên bọn họ tán thành, thế nhưng cũng chỉ là cảm thấy thực lực có tư cách đi theo, sức chiến đấu chính thức kém bọn họ rất xa, không thành châu ngọc.

Chính là bởi vì như thế cho nên trên đường đi bọn hắn cũng không để cho Nhiếp Vân dò đường, cũng không có chủ động để cho hắn ra tay đánh chết Ma Nhân, yêu thú. Lúc này Nhiếp Vân đột nhiên đi ra khiến cho tất cả mọi người có chút kỳ quái.

- Hừ, Độc Cô công tử cũng không chiến thắng được đầu con yêu thú này, chỉ bằng vào một tiểu tử La Tiên cảnh như ngươi?

Tống Ngọc cười rộ lên, trong mắt hiện lên vẻ khinh miệt.

- Đừng có quấy rối ở đây, qua một bên chơi đi!

Hiên Viên Triêu Tinh cũng nhíu mày nói.

- Ha ha!

Không để ý tới hai người đang trào phúng, Nhiếp Vân đi về phía trước, đón móng vuốt của yêu thú, đánh qua một quyền.

Lực lượng thân thể đơn thuần, không dùng bất luận một chút tiên lực nào.

- Cẩn thận...

Thấy hắn lỗ mãng như thế, ngay cả Độc Cô Tiếu cũng không dám ngạn kháng mà hắn lại dám ngạnh kháng như vậy. Đám người Chí Liễu, Tiếu Đằng đều biến sắc. Bất quá sắc mặt vừa mới biến hóa xong thì đã bị vẻ cổ quái thay thế.

Chỉ thấy yêu thú đối kháng với một quyền cua Nhiếp Vân ngay cả tiếng kêu thảm cung không có phát ra thì xương cốt, cơ bắp đã vỡ vụn từng khúc. Từ không trung rớt xuống, biến thành một bãi bùn nhão.

- Cái này...

- Nhục thể của ngươi không ngờ lại mạnh mẽ như vậy.

Mọi người lúc này mới hiểu được, thiếu niên tuổi không lớn trước mắt này thân thể cường đại vô cùng.

- Ăn hết những thứ này, ăn sống!

Một quyền đánh chết yêu thú, bàn tay của Nhiếp Vân tạo thành tảo, lấy ra mấy khối thịt từ trên người yêu thú rồi đưa tới.

Loại yêu thú này thân thể mạnh mẽ, máu huyết đối với con người là vật đại bổ, có thể trợ giúp máu tăng tuần hoàn, gia tăng lực lượng thân thể.

- Ăn sống? Chẳng lẽ ngươi cho rằng Hiên Viên công tử ta sẽ ăn thứ này sao? Cút ngay!

Hiên Viên Triêu Tinh hừ lạnh, cũng không tiếp nhậ.

- Đừng cho ta, ta cũng không ăn, mùi máu quá tanh a.

Mị Hân Nhi cũng biến sắc, liên tục khoát tay.

- Hiên Viên công tử không ăn. Ta cũng không ăn, nhanh mang đi đi!

Sắc mặt Tống Ngọc có chút trầm thấp.

- Cho ta một khối!

Độc Cô Tiếu không giống như ba người Hiên Viên Triêu Tinh, hắn do dự một chút rồi tiếp nhận một khối.

Không để ý tới mấy người không ăn, Nhiếp Vân đưa khối huyết nhục cho Tiếu Đằng, Chí Liễu:

- Ăn hết thứ này đi!

Hai người biết rõ Nhiếp Vân sẽ không hại mình, vì vậy lúc này mới

cố nén mùi máu tươi mà nuốt xuống.

Những huyết nhục này ở trong miệng tanh hôi khó ngửi. Vừa mới tiến vào phần bụng lại lập tức cảm thấy có một cổ nhiệt lưu vọt tới, trọng lực gấp mười lần vốn khiến cho bọn hắn khổ không thể tả, nương theo nhiệt lưu bắt đầu khởi động đã không còn khó chịu như vậy nữa.

Mà ngay cả cả người cũng cảm thấy nhẹ hõm hơn rất nhiều, cơ bắp vốn bởi vì trọng lực cho nên bị xé rách vỡ vụn, lúc này cũng hoàn hảo không tổn hao gì, tràn ngập sức sống.

------oOo------

Chương 1517: Phân tán đào tẩu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chuyện này...

Không nghĩ tới khối huyết nhục tanh hôi lại có hiệu quả như thế, hai người Chí Liễu, Tiếu Đằng đều chấn động không thôi.

- Tốt, tốt! Công hiệu thật là lợi hại!

Độc Cô Tiếu ăn xong khối huyết nhục, hai hàng long mày nhướng lên, miệng nở nụ cười.

Xem ra hắn cũng cảm nhận được đặc thù của khối huyết nuhjc này.

- Đầu yêu thú này sinh trưởng ở chỗ này, máu tươi của bản thân nó đã thích ứng với trọng lực gấp mười lần, nuốt máu tươi của nó nuốt là có thể thay đổi lưu thông máu trong người. Lại khiến cho người ta thích ứng với hoàn cảnh ở nơi này!

Nhiếp Vân thuận miệng giải thích một câu.

Đối với lý giải về thân thể, tu luyện. Trong nhóm người này, tuyệt đối không có một người nào có thể vượt được hắn, hiệu quả ăn

vào khối huyết nhục kia đương nhiên hắn còn biết nhiều hơn những người khác.

- Nhiếp Vân đúng không? Đưa mấy khối còn lại cho ta!

Nhìn thấy biến hóa của mấy người, đám người Tống Ngọc rốt cuộc cũng biết khối huyết nhục tanh hôi kia là đồ tốt, Hiên Viên Triêu Tinh tiến về phía trước một bước, miệng lạnh lùng quát.

- Cho ngươi?

Thấy vừa rồi cho mà đối phương không muốn, hiện tại lại còn, khóe miệng Nhiếp Vân nhếch lên.

- Đúng vậy, Hiên Viên công tử muốn đồ của ngươ là vinh hạnh cho ngươi, ngoan ngoãn lấy ra, ba người chúng ta còn chưa có phục dụng a!

Tống Ngọc thấy hắn do dự cho nên có chút không kiên nhẫn, miệng quát lớn.

- Vừa rồi cho các ngươi các ngươi lại không muốn. Ha ha, ngại quá, khối huyết nhục này ta còn chưa có phục dụng nha!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, tay đưa lên, nuốt xuống khối huyết nhục còn lại.

Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ bảy đại thành, loại này huyết nhục cấp bậc thấp như vậy đối với hắn mà nói đã không có tác dụng gì. Bất quá, hắn ghét nhất là loại vẻ mặt vênh mặt hất hàm sai khiến. Nếu như nhẹ nhàng hỏi hắn thì cũng không đi, không lễ phép như vậy, còn muốn đồ của hắn? Không có cửa đâu.

- Ngươi... Ngươi muốn chết!

Hiên Viên Triêu Tinh không nghĩ tới Nhiếp Vân lại dám làm như vậy, hắn tức giận tới mức sắc mặt tái nhợt, bàn tay tạo thành trảo đánh tới.

Hắn thân là đệ tử thập đại gia tộc, gần đây muốn thứ gì là có thứ

đó. Chưa từng bị đãi ngộ như vậy, dưới tình huống nổi giận, tiên lực gào thét, bầu trời lập tức xuất hiện một bàn tay cực lớn.

- Nguy rồi!

Thấy một màn như vậy, Độc Cô Tiếu biến sắc.

Hiên Viên Triêu Tinh này thật sự là thành sự thì ít mà bại sự thì nhiều a!

Nơi đây là Hắc Uyên giới, lãnh địa của Kim Thân Ma tộc, không sử dụng tiên lực, che đậy khí tức linh hồn thì còn có thể tránh thoát nhất thời. Một khi làm như vậy hiển nhiên đã sử dụng lực lượng, nhất định sẽ nhanh chóng bị phát hiện.

- Đồ đần, dừng tay cho ta!

Hiểu rõ điểm ấy, ngón tay Độc Cô Tiếu bắn ra một đạo quang mang, lập tức áp chế chưởng ấn của Hiên Viên Triêu Tinh xuống, đồng thời đánh tới một quyền.

Phanh!

Hiên Viên Triêu Tinh không hề phòng bị lập tức trúng chiêu, miệng phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài, đầu đâm vào trên mặt đá.

- Các ngươi...

Hiên Viên Triêu Tinh nằm mơ cũng không ngờ tới Độc Cô Tiếu lại đột nhiên ra tay, hắn càng là nổi giận, tức giận đến mức lên tiếng rống to.

- Không muốn chết, thì câm miệng cho ta!

Sắc mặt Độc Cô Tiếu trầm xuống, một cỗ giết ý đậm đặc từ trên người hắn bắn ra.

Sưu sưu sưu!

Thanh âm của hắn vừa dứt thì trên không trung đã vang lên một đám thanh âm sắc bén, mọi người lập tức cảm thấy mặt đất run rẩy một hồi, dường như có người lao đến.

- Có người từ ngoài đến, đừng để cho bọn hắn chạy thoát!

Một tiếng gào thét vang vọng, thanh âm chấn động cửu thiên.

Những lời này dùng ngôn ngữ Ma tộc vang vọng, Nhiếp Vân có thiên phú Thiên nhĩ sư, nghe được không ngờ.

Tuy rằng mọi người không biết đối phương nói cái gì, nhưng mà cũng biết một chuyện... Bọn hắn đã bị phát hiện!

- Trốn!

Mọi người đều biết rõ lúc này không có cách nào ẩn giấu được nữa, tất cả đều biến sắc không thôi. Tiên lực trong cơ thể vận chuyển, bay thẳng về phía trước.

Đã bị phát hiện, như vậy có che dấu tiên lực thì cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

- Dám đến Hắc Uyên giới, tất cả các ngươi đều phải chết!

- Là tu sĩ nhân loại, hơn nữa còn là cường giả Kim Tiên cảnh, ngàn vạn không thể để cho bọn hắn chạy thoát...

- Đây chính là vật đại bổ, giết!

Mọi người vừa mới dùng tiên lực thì lập tức giống như đèn sang trong đêm tối vậy, không thể nào tiếp tục che dấu được nữa. Từng tiếng gào thét vang vọng, vô số bóng đen từ đằng xa bắng thẳng đến.

Những bong đen này dường như cũng không có ma lực, cả một đám chỉ bằng vào lực lượng thân thể chạy đến. Quay đầu nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân không khỏi líu lưỡi một phen.

Những người này thân thể mạnh mẽ, có thể so với Tiên Khí thượng

phẩm, mỗi một lần nhảy lên đều có vài chục dặm, tốc độ cực nhanh, không ngờ lại không kém hơn bao nhiêu so với bọn hắn phi hành.

Tu luyện thân thể, Nhiếp Vân biết rõ thân thể như vậy cường đại. Những ma nhân đuổi theo mọi người này cho dù kém hắn, thế nhưng cũng không kém nhiều.

- Đi mau!

Những người khác cũng phát hiện đám Ma nhân này cường hãn, cả đám mặt vàng như nghệ, nhanh chóng chạy về phía trước.

- Chạy đi đâu!

Ầm ầm!

Đột nhiên có một tiếng hừ lạnh vang lên, một thủ ấn cực lớn từ trên trời giáng xuống.

Thủ ấn này không có ma lực, là lực lượng thân thể đơn thuần đánh ra, khiến cho không khí bị đàn áp, vừa mới xuất hiện đã giống như bình chướng cực lớn, đất rung núi chuyển, lực lượng vô cùng.

Cường giả Kim Tiên trong Kim Thân Ma tộc xuất thủ!

- Thân thể Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ bát trọng...

Đồng tử Nhiếp Vân co rút lại.

Đây là lực lượng và hiệu quả mà khi thân thể tu luyện tới đệ bát trọng của Linh Tê Luyện Thể Quyết mới có thể tạo ra được!

- Hừ! Phá cho ta!

Độc Cô Tiếu đứng đầu nhìn thấy chưởng ấn bay tới, trong mắt hiện vẻ lạnh lẽo, bàn tay vung một cái, thương ảnh lập loè, trường thương hóa thành quang mang đi ngang qua thiên cổ, như một dải lụa vọt tới.

Đạo quang mang này ở trên không trung mang theo khí thế vô địch, hung hãn, trước nay chưa từng có, không thành công thì cũng thành nhân.

- Đây là ý cảnh của Vô Địch gia tộc? Quá cường đại!

Lúc này Nhiếp Vân mới chính thức lần thứ nhất nhìn thấy Độc Cô Tiếu ra tay trên ý nghĩa.

Không hổ là người Vô Địch gia tộc, quả nhiên lợi hại!

Cái gọi là cường đại cũng không phải chỉ nói tới chiêu số của hắn cao sâu bao nhiêu, huyền diệu thế nào. Mà là loại ý cảnh trước nay chưa từng có này, đập nồi dìm thuyền, là tinh thần cho dù đối phương có cường đại tới đâu thì cũng không có chút sợ hãi nào.

------oOo------

Chương 1518: Phân tán đào tẩu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khó trách lại trở thành Vô Địch gia tộc, chỉ bằng vào loại ý niệm này, cũng không phải là người bình thường có thể so sánh được.

Oanh!

Trường thương va chạm với chưởng ấn của đối phương, một tiếng nổ kịch liệt vang vọng, chưởng ấn biến mất, một đầu Ma Nhân xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Đầu Ma Nhân này dáng người so với tất cả mọi người thấp hơn một cái đầu, nhưng mà cơ bắp no đủ, bộc phát ra lực lượng dữ tợn. Thân thể lơ lửng trên không trung, hai mắt nhìn về phía mọi người mang theo cừu hận nồng đậm.

Mặc kệ tu luyện thân thể hay là tiên lực, đạt tới Kim Tiên cảnh là lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc, đều có thể phá không phi hành.

- Chết!

Đầu Ma Nhân này thấy một chiêu công kích không thành, lại đánh ra một chưởng.

Nhìn dáng vẻ của hắn, đã biết rõ người này có cừu hận rất lớn với nhân loại.

Cho dù không biết vì sao người Kim Thân Ma tộc lại thống hận tu sĩ nhân loại như vậy. Thế nhưng mọi người hiểu rõ, một khi bị vây công triệt để, nếu như muốn chạy trốn thật sự sẽ rất khó khăn.

- Độc Cô Tiếu, ngươi ngăn cản người này, chúng ta đi trước...

Thấy đầu Ma Nhân này khí thế hung hãn, sau lưng còn có vài chục đầu Ma Nhân đuổi theo, Hiên Viên Triêu Tinh biến sắc, cao giọng quát một tiếng, lại quay người chạy thục mạng theo một hướng bên cạnh.

Tống Ngọc cũng chạy thục mạng theo sau lưng hắn.

- Đáng giận!

Thấy hắn ta vào lúc này mà còn không nói nghĩa khí như vậy, lại quay người đào tẩu, đám người Nhiếp Vân biến sắc.

Gia tộc Hiên Viên, một trong những Nhân Hoàng Thượng Cổ, đường đường chính chính, được tôn xưng là Vô Thượng gia tộc, không ngờ lại có loại bại hoại này, thật là hiếm thấy.

- Muốn để chúng ta ở lại, chỉ bằng vào một mình ngươi còn chưa đủ, đi xuống cho ta đi!

Trong mắt Độc Cô Tiếu cũng hiện lên một đạo sát ý, bất quá lập tức bị hắn che dấu xuống, thân thể thẳng như một thanh thương, ánh mắt nhìn về phía Ma Nhân trước mắt, miệng thét dài một tiếng, lần nữa đâm ra một thương.

Hào khí anh hùng, trước nay chưa từng có!

Một kích này quán thâu toàn bộ lực lượng của hắn, không gian dưới một đâm nhanh chóng vặn vẹo, cây cối nham thạch bốn phía lập tức bị cuốn vào, hóa thành tro bụi, bay ra bốn phía.

- Lợi hại!

Nhìn thấy một thương này, sắc mặt Ma Nhân ở phía trước rốt cục cũng thay đổi.

Dường như hắn không nghĩ tới người trước mắt này, trong nháy mắt lại hội tụ ra lực lượng cường đại như thế, khiến cho hắn cũnh có chút sợ hãi.

Sưu!

Hắn không dám chính diện tranh phong mà tránh thoát sang bên cạnh.

- Đi xuống cho ta!

Dường như Độc Cô Tiếu đã sớm biết hắn sẽ vnhư vậy, công kích đang đâm về phía trước của hắn còn chưa tới nơi thì cổ tay khẽ đảo, lại rút lại.

Ầm ầm!

Tốc độ biến chiêu cực nhanh, ngay cả Nhiếp Vân cũng không có nghĩ tới, chứ đừng nói là đầu Ma Nhân này.

Phanh!

Báng thương rắn chắc quất vào trên lưng Ma Nhân, khiến cho hắn phun ra một ngụm máu tươi, đầu đâm xuống mặt đất.

- Trốn!

Một chiêu chiến thắng, Độc Cô Tiếu biết rõ lúc này không phải là lúc thừa thắng xông lên, miệng thét dài một tiếng, dẫn đầu chạy vội về phía trước.

Đám người Nhiếp Vân thì theo sát phía sau.

- A... Dám đả thương người của ta, các ngươi cho rằng mình có thể trốn sao?

Còn chưa bay được bao xa thì trên không trung vang lên tiếng rít gào kịch liệt, lại có mấy bóng đen đang vọt tới từ phía chính diện.

- Tất cả đều là cường giả Kim Tiên...

Nhìn thấy những người này, trong lòng Nhiếp Vân cảm thấy lạnh lẽo.

Mấy bóng đen đang tới không ngờ đều là Cường giả Kim Tiên!

Mấy cường giả Kim Tiên này không đủ để sợ, chỉ khi nào bị bọn hắn dính vào, rơi vào trong tay Kim Thân Ma Nhân nhất tộc, khi đó cho dù có mạnh mẽ hơn nữa cũng không có cách nào chạy thoát.

- Mọi người chia nhau rời đi, đợi qua Hắc Uyên giới rồi tụ họp, có thể đào tẩu hay không, tất cả đều xem ý trời đi!

Độc Cô Tiếu quay đầu hừ lạnh một tiếng, đột nhiên tăng tốc. Sưu một cái đã tốc, ném mọi người ở phía sau. Mà bản thân hắn thì bay đi theo một hướng khác.

- Nhiếp Vân, nếu như ngươi đem Thái Dương Tinh thạch giao cho ta, ta có thể mang ngươi rời khỏi nơi này...

Mị Hân Nhi cũng không có sốt ruột rời đi mà đột nhiên quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, cười nói.

Lúc này Độc Cô Tiếu, Hiên Viên Triêu Tinh đều không có mặt, vì vậy nàn nói chuyện cũng không cần che dấu gì.

- Cút!

Nhiếp Vân không có nghĩ tới nữ nhân này hiện tại còn muốn áp chế mình, sắc mặt hắn trầm xuống.

- Ngươi... Hừ, đồ không biết tốt xấu, vậy ngươi cứ chờ chết đi!

Sắc mặt Mị Hân Nhi trầm xuống, quay người rời đi, tốc độ cực nhanh, như là thiểm điện.

Đám người Độc Cô Tiếu, Mị Hân Nhi đều có bối cảnh rất mạnh, thủ đoạn nhiều vô số kể. Bằng vào thực lực bản thân tránh thoát Kim Thân Ma tộc đuổi giết hẳn không phải là vấn đề. Cho nên, một khi đào tẩu, bọn hắn sẽ mặc kệ những người khác.

- Chúng ta làm sao bây giờ.

- Lần này nguy rồi.

Tiếu Đằng, Chí Liễu tuy rằng là Khu Tu sư Lục phẩm, sức chiến đấu kinh người, thế nhưng song quyền nan địch tứ thủ. Ở chỗ này chỉ bằng vào sức chiến đấu mà nói, không có khả năng đào tẩu a.

Nếu nói về bảo bối, sao bọn hắn có thể so sánh với đệ tử thập đại gia tộc được chứ?

Trong lúc nhất thời sắc mặt cả hai khó coi vô cùng.

- Nếu như nhị vị ai tin được tại hạ, trước tiên mời tiến vào động phủ của ta tránh né, ta tuyệt đối có thể dẫn theo nhị vị rời khỏi nơi đây!

-

Thấy bộ dạng của hai người, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười.

Đoạn đường tới đây, hai người đối với hắn đều rất chiếu cố, hắn là người có ơn tất báo cho nên cũng không có hy vọng hai lão giả này chết ở đây.

- Tin tưởng!

Chí Liễu, Tiếu Đằng liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật đầu nói.

Tuy rằng thiếu niên trước mắt này chỉ là La Tiên cảnh, thực lực chân chính so với bọn hắn yếu hơn. Nhưng mà kỳ tích làm ra thực

sự quá nhiều, có lẽ thực sự có thể dẫn bọn hắn rời đi.

- Vậy thì, đừng phản kháng!

Tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân thu hai người vào trong Bắc Đẩu tinh cung.

Thực lực đạt tới loại cảnh giới này, cho dù Bắc Đẩu tinh cung có bộc lộ ra thì cũng không có gì. Lại nói, cũng hoàn toàn có thể bảo bọn hắn hạ đạo thề, không nói ra bí mật của Tinh Cung.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy người của Kim Thân Ma tộc cũng đã đến trước mặt.

- Đi!

Trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá bơi.

Tách ra với mọi người, Nhiếp Vân không còn cố kỵ nữa. Phượng Hoàng chi dực lóe lên, bắn thẳng về phía dưới, thân thể nhoáng một cái đã dung nhập vào trong nham bích, biến mất không còn tung tích.

------oOo------

Chương 1519: Thanh Long hoàng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có được ba đại thiên phú đào tẩu, làm sao hắn có thể liều mạng cùng những người này cơ chứ?

Vừa tiến vào vách núi, Nhiếp Vân đã nhanh chóng hành tẩu, thiên phú Ẩn Nấp sư đem khí tức toàn thân che dấu, nhanh chóng bay vút về phía trước.

- Đáng giận! Công kích cho ta!

- Đừng để cho bọn hắn chạy thoát...

Vừa mới di chuyển thì đã nghe thấy bên ngoài liên tiếp vang lên tiếng gầm sốt ruột, thanh âm như sấm rền, không ngừng nổ vang.

Trong tiếng quát, núi đá rung động lắc lư từng đợt, vừa cảm nhận đã biết rõ đối phương muốn thông qua công kích đánh chết ba người.

Loại công kích này lực lượng xuyên thấu qua cho dù vẫn rất mạnh như trước. Nhưng mà phòng ngự của Nhiếp Vân thật sự quá lợi hại, lại là Bất Tử chi thân, muốn giết chết hắn, cơ hồ không có khả năng.

Một đường tiến lên, đi được hơn nửa ngày, tiếng nổ, tiếng cãi lộn rốt cục cũng biến mất.

- Đây là nơi nào?

Một đường hoảng hốt chạy bừa, dọc theo phía dưới sơn mạch nhanh chóng chạy thục mạng cho nên Nhiếp Vân cũng không biết đã tới nơi nào. Dù sao hắn cũng đi được vô cùng xa, ít nhất cũng mấy vạn dặm rồi.

Chậm rãi chui ra khỏi mặt, khẽ động một cái đã đi lên không trung.

- Đây là... Đây là hang ổ của Kim Thân Ma tộc?

Vừa ra khỏi mặt đất đã lập tức thấy được cảnh tượng phía trước, vừa mới nhìn qua, sắc mặt Nhiếp Vân không khỏi biến đổi.

Phía trước chính là một hạp cốc cực lớn, bên trong cốc có vô số người, lúc này đang tạo thành một vòng, không biết muốn làm cái gì.

Vô số cường giả Kim Thân Ma tộc, cả đám đang rống lớn, vẻ mặt cũng không biết là hưng phấn hay là phẫn nộ.

- Mị Hân Nhi? Sao lại là nàng!

Đột nhiên, Nhiếp Vân từ trong đám người nhận ra được một đạo

thân ảnh quen thuộc, trong lòng hắn không khỏi chấn động.

Lúc này Mị Hân Nhi đang đứng ở chính giữa đám người, không hề có bộ dáng như trong tưởng tượng, bị trói gô, mà là y phục xinh đẹp, quý giá, thân thể linh lung hấp dẫn, hết sức yêu mỵ, mê người.

Bên người nàng là một cường giả Kim Thân Ma tộc thấp bé, cường tráng mà hữu lực. Ánh mắt như thiểm điện, dường như thực lực đã vượt qua cấp bậc Kim Tiên, đạt tới cảnh giới càng cao!

Đương nhiên, thực lực thân thể từ bên ngoài căn bản không nhìn ra được, cho dù Nhiếp Vân có thiên phú thiên nhãn cũng không làm được.

- Mị Hân Nhi này đang làm cái gì vậy?

Vẻ mặt Nhiếp Vân nghi hoặc.

Nhìn bộ dáng hiện tại, Mị Hân Nhi cũng không phải bị bắt đi, mà là chủ động đợi ở đây, có thể đào tẩu mà không rời đi, ngược lại còn đợi ở chỗ này, rốt cuộc nữ tử này muốn làm cái gì?

Tuy rằng tiếp xúc không nhiều lắm với Mị Hân Nhi, nhưng mà Nhiếp Vân lại biết rõ nữ nhân này tuyệt đối là người không có lợi thì không làm. Một khi xuất hiện ở chỗ này, nhất định là có mục đích riêng của mình!

- Ngụy trang!

Trong lòng khẽ động, thân thể Nhiếp Vân xuất hiện biến hóa.

Hắn tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết, bản thân công pháp này chính là công pháp của ma tộc. Lúc này ngụy trang vô cùng đơn giản, toàn thân Ma khí cuồn cuộn, cơ bắp no đủ, cho dù dùng tinh thần lực dò xét thì cũng là một cường giả Kim Thân Ma tộc mười phần.

Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ bảy đại thành khiến cho lực chiến đấu của hắn tiến vào cảnh giới Huyền Tiên. Thân thể mạnh mẽ, không kém hơn người Kim Thân Ma tộc chút nào.

Chính là bởi vì có chỗ dựa này cho nên khi nhìn thấy mọi người rời đi hắn mới không khiếp đảm như vậy.

Ngụy trang hoàn tất, Nhiếp Vân lặng lẽ đi tới hạp cốc, chỉ trong chốc lát đã đi tới trước mặt đám người.

Đám người này huyên náo, thanh âm giống như sôi trào, dường như đang tiến hành nghi thức nào đó. Nhiếp Vân lặng lẽ đi tới trước mặt một Kim Thân Ma Nhân, thi triển thiên phú đầu độc sư.

- Vị huynh đệ này, bên trong xảy ra chuyện gì vậy? Không ngờ lại náo nhiệt như vậy?

-

- Ngươi không biết sao? Hôm nay là ngày lành, Kim Nhai vương tử chúng ta nạp thiếp, loại chuyện lớn như vậy, nhất định phải náo nhiệt rồi.

Thiên phú Đầu độc sư tạo thành ngôn ngữ tiến vào trong tai, Kim Thân Ma Nhân này lập tức bị mê hoặc. Nói ra tin tức mà hắn biết được.

- Kim Nhai vương tử? Nạp thiếp?

Nhiếp Vân gãi gãi đầu.

Nếu như Kim Thân Ma Nhân thấp bé trên đài cái là Kim Nhai vương tử, chẳng lẽ tiểu thiếp kia chính là Mị Hân Nhi?

- Đúng vậy a, Kim Nhai vương tử và vị cường giả nhân loại này vừa thấy đã yêu. Hiện tại đang cử hành nghi thức nạp thiếp!

Vị Kim Thân Ma Nhân này mơ mơ màng màng, phân khôn biệt ra địch ta mà nói thẳng.

- Kim Thân Ma tộc chúng ta không phải là tử địch với nhân loại, chán ghét nhân loại hay sao? Sao vương tử lại muốn kết hôn với một cường giả nhân loại?

-

Căn cứ vào tin tức biết được, người Kim Thân Ma tộc cực kỳ chán ghét tu sĩ nhân loại. Nhưng bây giờ lại kết hôn cùng Mị Hân Nhi, rốt cuộc có chuyện gì xảy?

- Cường giả nhân loại này tự nguyện gia nhập Kim Thân Ma tộc chúng ta. Sau đại hôn vương tử sẽ tế tự Thượng Thiên. Dùng thánh vật trân quý nhất của Kim Thân Ma tộc chúng ta là Kim Thân linh dịch quán đỉnh cho nàng. Làm cho nàng triệt để trở thành người của Kim Thân Ma tộc chúng ta!

Kim Thân Ma Nhân nói.

- Kim Thân linh dịch?

Nhiếp Vân không biết đây là gì.

- Kim Thân linh dịch là bảo vật trân quý nhất của Kim Thân nhất tộc chúng ta, có thể làm cho nhục thân được gia cố, thực lực phi thăng, đạt tới cảnh giới Kim Tiên! Nhưng mà nhân loại phục dụng nó sẽ phải chịu Ma khí xâm nhập, tính tình đại biến, trở thành người tộc ta, sau này không có biện pháp thay đổi!

Dường như Kim Thân Ma Nhân không đề phòng với Nhiếp Vân, cũng biết được không ít cho nên nói ra rất nhiều chuyện.

- Có thể làm cho người ta đạt tới Kim Tiên cảnh sao?

Trong lòng Nhiếp Vân khẽ động.

Căn cứ vào tính cánh Mị Hân Nhi không lợi không rat ay của nàng, chỉ sợ đã sớm biết rõ tới Kim Thân linh dịch. Kim Nhai vương tử này nhất định đã bị nàng mị hoặc rồi.

- Có thể làm cho người ta đạt tới Kim Tiên cảnh... Không biết sau khi ta phục dụng nó có thể khiến cho Linh Tê Luyện Thể Quyết đột phá đến tầng thứ tám hay không?

Hai mắt Nhiếp Vân hiện lên lửa nóng.

Nương theo Linh Tê Luyện Thể Quyết tu luyện tới tình trạng cao thâm. Bảo vật cần cũng càng ngày càng mạnh, dược liệu, linh vật bình thường đã không có cách nào thỏa mãn yêu cầu. Muốn tấn cấp nhất định phải có thiên tài địa bảo đặc thù mới được.

Cái gọi là Kim Thân linh dịch này đã có thể làm cho người ta đột phá đến Kim Tiên, tuyệt đối là thánh vật. Có lẽ có khả năng giúp hắn thuận lợi đột phá.

------oOo------

Chương 1520: Thanh Long hoàng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hơn nữa vật này là thiên tài địa bảo, không phải là vật ma cuồng, có lẽ sẽ xung đột nhỏ hơn không ít với Kim Cương lưu ly thể.

Chỉ cần Linh Tê Luyện Thể Quyết đạt tới tầng thứ 8, lực chiến của hắn sẽ tương đương đạt tới cấp bậc Kim Tiên, khi gặp lại đám người Hiên Viên Triêu Tinh cũng không cần phải sợ hãi!

- Quên đi lời vừa rồi ta nói chuyện với ngươi.

Tinh thần khẽ động, lại làm cho đầu Kim Thân Ma Nhân này quên đi chuyện nói chuyện với hắn, Nhiếp Vân đi vài bước, chui vào trong đám người, chậm rãi đi đến vị trí trung tâm trên đài cao.

Lực lượng thân thể của Kim Thân Ma Nhân mạnh, linh hồn so với tu sĩ nhân loại tương đối yếu kém, loại chuyện đầu độc với người thực lực này thấp hơn hắn vô cùng đơn giản.

Trên đài cao vừa mới cử hành nghi thức long trọng xong, hai mắt Mị Hân Nhi mị nhãn như tơ nhìn về phía Ma Nhân trước mắt, lặng lẽ ghé vào lỗ tai hắn nói gì đó.

Đầu Kim Nhai vương tử này nghe nàng nói, hai mắt thoáng cái trợn

tròn, hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên:

- Hiện tại ta muốn dẫn Vương phi đi tế tự Thượng Thiên, chư vị trưởng lão đi theo ta, những người khác thủ hộ ở chung quanh, nghiêm ngặt trấn thủ, ngàn vạn lần không thể để cho người khác trà trộn vào, nhất là mấy vị tu sĩ nhân loại vừa rồi xông vào!

- Vâng!

Nghe thấy vương tử phân phó, đám Kim Thân Ma Nhân đồng thời gật đầu rời đi.

- Hiện tại ta sẽ tế tự Thượng Thiên, cho nàngi thực sự trở thành người tộc ta, cùng ta song tê song phi, đến đầu bạc răng long!

Thấy mọi người rời đi, vẻ mặt Kim Nhai vương tử hưng phấn nhìn mỹ nhân trước mắt.Cánh tay vòng ra ôm nàng vào trong ngực, từ trên đài cao phi xuống dưới, bay thẳng vào kiến trúc cao lớn ở giữa hạp cốc.

Kiến trúc này chiếm toàn bộ hạp cốc, cao lớn uy phong, hẳn là hang ổ của toàn bộ Kim Thân Ma Nhân.

- Vương tử nhanh như vậy đã quyết định, không phải là bị nữ nhân nhân loại kia đầu độc đó chứ?

- Vương tử hùng tài đại lược, chắc có lẽ sẽ không a!

- Yên tâm đi, vương tử đã có kế hoạch, quản người này có địa vị gì, chỉ cần tế tự Thượng Thiên, phục dụng Kim Thân linh dịch. Khi đó cho dù mạnh mẽ tới đâu thì người ày cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, trung tâm với tộc ta!

Kim Nhai vương tử vừa cùng với Mị Hân Nhi rời đi, mấy đầu Ma Nhân còn lại đã nói thầm.

Mấy đầu Ma Nhân này thân thể cường đại, nhất cử nhất động đều mang theo uy thế xé rách không gian, vừa nhìn đã biết rõ đều là cường giả cấp bậc Kim Tiên.

Đây chính là đám trưởng lào mà vừa rồi vương tử kia lên tiếng nói.

- Kim Thân linh dịch ẩn chứa bí mật trọng yếu nhất của tộc ta. Một khi tu sĩ nhân loại dính vào chẳng khác nào dính vào độc dược, một khi rời khỏi nơi đây nhất định sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Cho dù nàng có ý kiến gì đó thì về sau cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ở chỗ này làm tiểu thiếp của vương tử, không dám chạy loạn a!

- Đó là đương nhiê, vương tử đã sớm biết rõ.

Mấy vị trưởng lão này vuốt vuốt chòm râu, vừa nói vừa bay về phía đại điện.

- Nhìn bộ dáng của Mị Hân Nhi có lẽ cũng đã sớm biết rõ Kim Thân linh dịch này như độc dược, dù là như vậy nhưng nàng vẫn dám đáp ứng... Nhất định là có chỗ chuẩn bị...

Thu toàn bộ những lời này vào trong tai, trong lòng Nhiếp Vân tính toán một phen, lại tìm một nơi không có người đáp xuống rồi lặng lẽ chui xuống dưới đất, chậm rãi đi về phía phương hướng cung điện.

Ma Nhân nhất tộc không am hiểu các loại như trận pháp, cho nên ở đây cũng không có trận pháp lợi hại gì, một đường đi về phía trước, không có bất kỳ cản trở nào. Rất nhanh Nhiếp Vân đã đi vào trong cung điện.

Lúc này cung điện được khí tức nghiêm túc và trang trọng bao phủ. Mấy vị trưởng lão kia đang khoanh chân ngồi ở chung quanh đại điện. Ở chính giữa, người gọi là Kim Nhai vương tử kia đang ngồi trong đó, hai mắt nhắm nghiền, miệng thì thào tự nói, dường như đang tiến hành nghi thức tế tự đặc thù nào đó.

Nhìn quanh một vòng, hai mắt Nhiếp Vân rơi vào bên cạnh cung điện.

Mị Hân Nhi lúc này đang khoanh chân ngồi dưới đất, không có nhúc nhích, vẻ mặt không biểu tình, không biết trong lòng nàng đang nghĩ cái gì.

Lúc này Mị Hân Nhi cũng không phải cam tâm tình nguyện ở tại chỗ

này, dường như đã bị người ta dùng thủ pháp nào đó giam cầm, toàn thân cứng ngắc, không thể động đậy. Bất quá trên mặt nàng không có chút khẩn trương nào, ngược lại còn mang theo vẻ bình tĩnh, khiến cho người ta nhìn không thấu.

- Long Hoàng vĩ đại, xin ban cho tôi tớ trung thành nhất của người lực lượng, chúng ta nguyện ý cống hiến linh hồn thuần khiết nhất, cùng mỹ vị thơm ngon nhất, cam tâm vì người trấn thủ nơi hỗn loạn.

Đột nhiên, Kim Nhai vương tử ở chính giữa bắt đầu lên tiếng cầu xin thượng thiên.

Thanh âm của hắn quỷ dị, mang theo âm luật khiến cho người mê hoặc, xuyên thấu qua từng tầng không gian, quanh quẩn trong không gian yên tĩnh.

Ầm ầm!

Một lát sau, một cỗ lực lượng cường đại tới cực điểm từ trên trời giáng xuống, ngôi sao trên bầu trời xoay tròn, vật đổi sao dời, một cái ảo ảnh cực lớn từ chỗ sâu trong hư không lộ ra cái đầu.

Ảo ảnh này không biết cao bao nhiêu dài bao nhiêu, nhìn không thấy tận cùng, vừa mới xuất hiện đã để lộ ra uy áp và khí thế vô cùng.

Cỗ khí thế này dường như so với linh hồn sư trước đó còn mạnh hơn vài phần! Chỉ sợ ít nhất cũng là siêu cấp cường giả Cấp bậc Tinh quân!

Ảo ảnh là một cái đầu rồng!

Toàn thân là lân phiến màu xanh, đuôi rồng lan tràn tại ở chỗ sâu trong hư không, dùng thiên nhãn cũng không nhìn tới.

Thần Long thấy đầu không thấy đuôi!

- Thần dân của ta, có yêu cầu gì cứ nói! Ta sẽ thỏa mãn yêu cầu của ngươi...

Thanh âm vang lên từ trên đầu rồng, mang theo lực lượng trùng kích thẳng tới linh hồn.

- Là nó... Là nó...

Ngay khi Nhiếp Vân đang rung động vì uy thế cực lớn do đầu rồng sinh ra, trong đầu hắn đột nhiên xuất sóng tinh thần chấn động kịch liệt.

Tinh thần khẽ động, hắn vội vàng nhìn lại Tinh Cung, chỉ thấy Tiểu Long chẳng biết từ khi nào đã tỉnh lại, hai mắt phóng ra quang mang phẫn nộ, thân thể run rẩy.

Lúc này thực lực Tiểu Long đã lần nữa tăng trưởng không ít, đã từ La Tiên cảnh thành công đột phá tới Huyền Tiên cảnh sơ kỳ! Xem ra những yêu hạch kia đối với nó cũng không có tác dụng đặc biệt lớn.

- Tiểu Long, làm sao vậy...

Nhìn thấy bộ dáng của nó, Nhiếp Vân nhíu mày một cái rồi vội vàng hỏi.

- Không có việc gì.

Tiểu Long chậm rãi nhắm mắt lại, long thân cũng từ trong run rẩy khôi phục lại.

------oOo------

Chương 1521: Linh Tê Luyện Thể Quyết bát trọng (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây chẳng lẽ chính là Thanh Long hoàng? Người mạnh nhất Ma giới?

Thấy nó không nói, Nhiếp Vân không muốn hỏi nhiều, lại nói sang chuyện khác.

- Vâng, đây chính là Thanh Long hoàng!

Tiểu Long gật gật đầu.

Long tộc tổng cộng có năm chi nhánh, theo thứ tự là Kim Long, Hắc Long, Bạch Long, Hồng Long cùng Thanh Long!

Kim Long nhất tộc từ khi Ngũ trảo Long Hoàng vẫn lạc đã lụi bại, quyền lợi chính thức lúc này đã hoàn toàn bị Thanh Long khống chế.

- Chẳng lẽ Thanh Long hoàng có mâu thuẫn với Tiểu Long?

Xác nhận gia hỏa trên không trung chính là Thanh Long hoàng người mạnh nhất Ma giới, trong lòng Nhiếp Vân sinh ra suy nghĩ như vậy.

Căn cứ vào phỏng đoán trước đó, Tiểu Long rất có khả năng chính là Ngũ trảo Long Hoàng phục sinh. Đã như vậy, nhất định sẽ nhận bết Thanh Long hoàng song sót từ thời kỳ thượng cổ này, càng có khả năng giữa song phương còn có mâu thuẫn nào đó.

Bằng không, cũng không có khả năng nghe thấy tên Thanh Long Hoàng, nhìn thấy cái này ảo ảnh thì Tiểu Long đã kích động như vậy.

Ầm ầm!

Cũng không biết là Tiểu Long phát ra tinh thần chấn động hay là hiệu quả Ẩn Nấp sư của Nhiếp Vân căn bản dấu diếm được cao thủ cấp bậc Tiên Quân. Cái đầu rồng cực lớn trên không trung đột nhiên nhìn về phía phương hướng Nhiếp Vân ẩn thân, hai mắt như thiểm điện.

Vừa mới nhìn qua, trong không khí lập tức sinh ra áp lực dày đặc, dưới cỗ áp lực này Nhiếp Vân cũng cảm toàn thân trần trụi, bất luận bí mật gì đều hiện lên trước mắt người nọ, không còn chỗ che

dấu.

Phù!

Ngay khi Nhiếp Vân cảm giác mình nhất định đã bị phát hiện thì trên thân Tiểu Long có một đạo quang mang bao phủ hắn vào bê trong. Áp lực trên người trong nháy mắt tiêu hết, lần nữa khôi phục cảm giác trước đó.

Đầu rồng trên không trung nhìn một hồi, dường như cũng không phát hiện ra được chỗ khả nghi nào, lúc này hắn mới xoay đầu lại, tiếp tục chằm chằm vào Kim Nhai vương tử phía dưới.

- Vương, ta hi vọng linh tuyền có thể tiếp tục diễn sinh linh dịch, tốt nhất là khiến cho Kim Thân Ma tộc chúng ta sinh ra đời càng nhiều cường giả nữa, có thể hiệu lực vì Long Hoàng!

Kim Nhai vương tử vội vàng cúi rạp người xuống mặt đất.

- Linh tuyền không còn sinh ra linh dịch nữa hả? Chuyện xảy ra từ khi nào?

Dường như Thanh Long hoàng không biết chuyện này, hắn sửng sốt một chút.

- Chừng hai năm trước, linh tuyền đột nhiên không thể sinh ra linh dịch nữa, trước đó trong tộc chúng ta còn có hàng tồn, vì vậy mới không dám quấy rầy Long Hoàng. Hiện tại đã sử dụng hết chỗ hàng tồn, khẩn cầu Long Hoàng ban cho lực lượng, trợ giúp linh tuyền tiếp tục diễn sinh linh dịch...

Kim Nhai vương tử vội nói.

- Không đến hai năm trước? Chẳng lẽ có người mở ra Ma chi thông đạo? Không có khả năng a.

Thanh Long hoàng trầm tư một chút, sau đó lập tức nói:

- Được rồi, hiện tại ta sẽ khiến cho linh tuyền sinh ra linh dịch lần nữa.

Ầm ầm!

Vừa mới nói xong, một cỗ lực lượng khổng lồ đã đem trọn hạp cốc bao phủ, mặt đất rung động lắc lư. Một lát sau, hư ảnh Long Hoàng ảm đạm đi không ít, hắn nói:

- Chỉ cần trung tâm đối với ta thì ta sẽ không bạc đãi thần dân của ta. Được rồi, linh tuyền đã có thể sinh ra linh dịch rồi đó!

Sưu!

Thanh âm chấm dứt, ngôi sao đầy trời tiêu tán. Cái đầu rồng cực lớn trong nháy mắt biến mất trước mặt mọi người.

- Ha ha, có thể sinh ra linh dịch rồi! Mau đứng lên!

Kim Nhai vương tử ở trên mặt đất lần nữa dập đầu mấy cái. Lúc này mới hưng phấn đứng dậy, bàn tay chộp một trảo, mang Mị Hân Nhi tới trước mặt.

- Đi! Đi linh tuyền!

Quay người lại. Kim Nhai vương tử nhanh chóng đi vào chỗ sâu trong đi đại điện.

- Linh tuyền? Linh dịch?

Nhiếp Vân có chút không rõ ràng cho lắm. Chỉ là đã tới đây thì cũng nên đến xem một chút. Hắn lập tức ngừng thở, chui theo phía sau.

Đi một hồi, một tấm bia đá màu đen ngăn lại trước mặt mọi người.

Tay phải Kim Nhai vương tử nhấn một cái trên tấm bia đá, mấy vị trưởng lão khác cũng đồng thời ấn xuống một cái, mặt đất phát ra tiếng nổ vang, tấm bia đá chậm rãi dịch chuyển.

Cạch!

Một không gian cổ quái cực lớn xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Không gian này rất là kỳ quái, Tinh Hà đảo ngược. Vô số ngôi sao rậm rạp ở bên trong đó. Không có pháp tắc thời gian, không gian. Lại khiến cho người ta nhìn vào có chút mê muội.

- Cái này... Này sao lại giống như không gian Cửu Long kéo liễn như vậy chứ?

Nhìn cảnh vật chung quanh, Nhiếp Vân không khỏi sững sờ.

Không gian cổ quái trước mắt này rất là tương tự với không gian Cửu Long kéo liễn ban đầu hắn nhìn thấy ở Phàm giới. Cũng là hỗn loạn không chịu nổi, cổ quái không nói nên lời.

- Nhất định không phải chỉ có một cái, không gian Cửu Long kéo liễn ở phàm giới, mà thứ này ở Linh giới... Khác biệt thật sự quá lớn...

Lắc đầu, Nhiếp Vân dứt bỏ cảm giác cổ quái trong lòng, lại nhìn kỹ lại.

Nhìn kỹ một phen, quả thật lại khiến cho hắn nhìn ra được khác biệt, ở chỗ sâu trong tinh không có một cái linh tuyền hình đồng rồng chạy dài ra, không biết từ nơi nào, ở miệng rộng có một giọt linh dịch màu vàng chậm rãi hình thành.

- Thành rồi!

Nhìn thấy linh dịch này, hai mắt Kim Nhai vương tử sáng ngời. Đưa tay về phía trước, linh dịch lập tức chậm rãi bay tới, rơi xuống lòng bàn tay của hắn.

- Đi thôi!

Linh dịch đến tay, Kim Nhai vương tử cũng không ngừng lại mà mang theo mọi người lui về phía sau, lần nữa dùng tấm bia đá chặn trước cửa vào không gian.

- Được rồi, các ngươi đi xuống trước đi, ta cần phải đi cho Vương phi phục dụng linh dịch!

Khoát khoát tay, lại bảo mấy vị trưởng lão rời đi, Kim Nhai vương tử nhìn về phía Mị Hân Nhi trước mắt, hai mắt tràn ngập vẻ hưng phấn.

- Vâng!

Mấy vị trưởng lão thấy vương tử nói như vậy, trong mắt đều hiện lên vẻ mập mờ, nhanh chóng quay người rời đi.

Bọn hắn vừa mới đi, trong gian phòng chỉ còn lại hai người Kim Nhai vương tử và Mị Hân Nhi.

Vươn tay chộp một cái, phá giải cấm chế áp chế trên người Mị Hân Nhi, Kim Nhai vương tử nở nụ cười, bất quá trên mặt cũng không còn là mập mờ, si mê, mà là một loại bình tĩnh tỉnh táo.

- Nói toàn bộ tin tức ngươi biết ra đi! Không nên ra vẻ ở trước mặt ta, chỉ cần nói ra tin tức khiến cho ta thoả mãn. Như vậy ta sẽ đem linh dịch ban cho ngươi!

- Vương tử nói chuyện gì vậy? Ta hâm mộ nhất là cường giả, sùng bái ngươi còn không kịp, sao dám ra vẻ trước mặt ngươi cơ chứ?

Mị Hân Nhi nhẹ nhàng thở ra một hơi, sắc mặt trở nên vũ mị vô cùng, nhẹ nhàng ôm lấy Kim Nhai vương tử, vừa cười vừa nói.

------oOo------

Chương 1522: Linh Tê Luyện Thể Quyết bát trọng (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tư thế vuốt ve của nàng rất có chừng mực, cũng không chặt chẽ cũng không buông lỏng. Vừa vặn làm lộ ra một nửa hai thứ trước ngực, như ẩn như hiện, có thể làm cho cảm xúc của người ta có chút lâng lân, rất dễ tưởng tượng.

Từ chiêu thứ này có thể nhìn ra nàng ta trên phương diện câu dẫn nam nhân tuyệt đối xem như là cao thủ tuyệt đỉnh.

- Ngươi đừng có ra vẻ! Kim Thân Ma Nhân chúng ta tuy rằng linh hồn không mạnh. Nhưng mà ý chí của mỗi người rất mạnh. Bằng không ngươi cho rằng thân thể có thể tu luyện tới loại tình trạng này sao? Thu hồi chút tâm tư nhỏ của ngươi đi thôi!

Đối với hành động mị hoặc của nàng, dường như Kim Nhai vương tử không có bị bất luận ảnh hưởng gì, hắn chỉ lạnh nhạt nói.

Thân thể tu luyện so với tu luyện tiên lực còn khó khăn hơn nhiều, có thể đem thân thể tu luyện vượt qua Kim Tiên, tuyệt đối là người có đại nghị lực. Loại người này ý chí kiên định làm sao có thể đơn giản bị mê hoặc cơ chứ?

- Thật không có tình thú, ta đã là người của ngươi rồi, ngươi muốn làm gì thì có thể làm cái đó. Tới lúc này rồi vẫn còn bảo ta nói ra tin tức gì chứ? Quá phá hỏng phong cảnh rồi a.

Hai mắt Mị Hân Nhi chớp chớ, vô cùng động nhân.

- Ta nạp ngươi làm thiếp là vì muốn lưu lại người sống, che dấu tai mắt người khác! Bằng không ngươi cho rằng mình có thể sống đến bây giờ hay sao?

Sắc mặt Kim Nhai vương tử trầm xuống:

- Ngươi biết ta đang nghĩ cái gì, đừng có ở chỗ này nói nhảm với ta!

- Được rồi!

Thấy hắn tức giận, Mị Hân Nhi cũng không còn ngụy trang nữa.

- Lần này quả thực chúng ta đi tìm kiếm Hắc Long Lệnh a. Nghe nói Vô Địch gia tộc đã tìm được thứ mất chốt trong di tích Hắc Long Thánh tôn, có thể tiến sâu vào trong tầng sâu nhất. Chỉ là thứ này ở trong tay Độc Cô Tiếu, mị hoặc của ta đối với hắn cũng vô dụng. Vì thế cho nên, cũng không đạt được tin tức nào hữu dụng!

- Độc Cô Tiếu? Đệ tử hạch tâm của Độc Cô thế gia kia sao?

Kim Nhai vương tử nhíu mày.

- Đúng vậy, tuy rằng ở trong Vô Địch gia tộc danh khí của hắn không lớn, nhưng mà trong đám Kim Tiên cảnh, cơ hồ không người nào có thể địch lại. Hắn nắm thứ kia trong tay, ta cũng không có biện pháp!

Mị Hân Nhi lắc đầu.

- Độc Cô Tiếu.. Khi hắn trốn thời điểm đi ta từng ngạnh kháng một chiêu của hắn, quả thực thực lực không giống như người thường. Trong nhóm người các ngươi còn có một gia hỏa gọi là Hiên Viên Triêu Tinh, nghe nói là người Hiên Viên thế gia, thực lực người này thế nào?

Dường như Kim Nhai vương tử biết không ít chuyện của bọn hắn cho nên lại hỏi tiếp.

- Hiên Viên Triêu Tinh cũng không có đáng sợ như trong tưởng tượng, thực lực của hắn có lẽ được xếp hàng trung đẳng trong đám Kim Tiên cảnh. Bất quá lại không đạt tới tình cảnh làm cho người ta sợ hãi!

Nói tớiHiên Viên Triêu Tinh, Mị Hân Nhi nhếch miệng, thuận miệng nói.

- Không đúng, là ngươi bị hắn mê hoặc. Theo ta được biết, Hiên Viên Triêu Tinh này cho dù so ra kém Độc Cô Tiếu thì cũng nhất định không kém bao nhiêu! Chỉ là hắn ta rất biết ngụy trang, làm cho người ta không thể phát giác được mà thôi!

Kim Nhai vương tử khoát khoát tay nói.

- Mê hoặc ánh mắt?

Nhiếp Vân ẩn dấu dưới mặt đất nghe được phán đoán này, trong lòng khẽ rùng mình.

Không tồi, ngay cả hắn cũng bị đối phương mê hoặc.

Đường đường là đệ tử hạch tâm Hiên Viên gia tộc, sao có thể là hạng người lỗ mãng không có não cơ chứ? Vừa mới thấy mình đã muốn ra tay, đi tới lãnh địa Kim Thân Ma tộc lại dẫn đầu chạy thục mạng.

Vừa nhìn thấy hắn đã ra tay thì cũng thôi đi. Là người nọ muốn biểu hiện một chút, xóa bỏ sự kiêng kị và nghi kị của người khác đối với hắn, đi tới lãnh địa Kim Thân Ma tộc quay người bỏ chạy, cũng là vì che lấp. Cẩn thận nghĩ lại Hiên Viên Triêu Tinh này, chỉ sợ tu vi chân thật cũng không phải đơn giản như hắn nhìn thấy.

- Vậy sao?

Mị Hân Nhi sững sờ, bất quá nàng không có nghĩ sâu xa như Nhiếp Vân, nàng còn tưởng rằng tin tức của Kim Nhai vương tử là tin vỉa hè. Cổ tay nàng khẽ đảo, lấy ra một cái ngọc bài, nói:

- Đây là địa đồ ta mị hoặc đệ tử một thế gia từng đi vào trong Di tích Hắc Long Thánh tôn, bất quá chỉ là bên ngoài mà thôi!

Tiếp nhận ngọc bài tinh thần của Kim Nhai vương tử quét qua phía trên, nhìn một hồi rồi gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, thứ này có chút giá trị, giọt Tích Kim Thân Linh dịch này có thể cho ngươi!

Nói xong Kim Nhai vương tử vung tay lên, linh dịch trong lòng bàn tay bay về phía Mị Hân Nhi, rơi xuống trước mặt nàng.

- Cho ngươi thời gian một đêm phục dụng, ngày mai ta sẽ cùng ngươi đi tới Di tích Hắc Long Thánh tôn!

Kim Nhai vương tử đứng dậy, quay người đi ra ngoài.

- Được!

Tiếp nhận linh dịch, Mị Hân Nhi thấy Kim Nhai vương tử càng đi

càng xa, dường như cũng không có ý giám thị nàng, lúc này trên mặt nàng mới hiện lên vẻ lạnh lùng.

- Hừ, chẳng lẽ cho rằng ta không biết, bên trong giọt Tích Kim Thân Linh dịch này có thủ đoạn ngươi lưu lại. Một khi ta phục dụng sẽ bị quản chế cả đời!

Vuốt vuốt linh dịch trong lòng bàn tay, Mị Hân Nhi hừ nhẹ một tiếng:

- Bất quá, ngươi có bàn tính của Trương Lương, ta cũng có thủ đoạn của mình! Kim Tiên pháp tắc Nghê Hư Thái Dương Thú, tinh lọc!

Ngón tay mảnh khảnh điểm về phía trước một điểm, một đạo pháp tắc Kim Tiên vừa thô vừa to xuất hiện ở trước mặt nàng, tỏa ra như quang mang tựa như mặt trời, lập tức dũng mãnh tiến vào trong linh dịch.

- Pháp tắc Kim Tiên Nghê Hư Thái Dương Thú? Sao nó lại ở trong trong tay nàng ta?

Thu tất cả vào trong mắt, Nhiếp Vân nghĩ mãi mà có chút không rõ.

Lúc trước hắn, sau khi hắn trộm Thái Dương Tinh thạch và giả thuyết pháp tắc trộm đi, hai đầu Nghê Hư Thái Dương Thú còn lại, lúc ấy Độc Cô Tiếu vàHiên Viên Triêu Tinh đều ở nơi đó. Loại thứ tốt như pháp tắc Kim Tiên, hai người chắc chắn sẽ không buông tha, sao lại đưa cho nàng cơ chứ?

Sưu Sưu.

Pháp tắc Kim Tiên Nghê Hư Thái Dương Thú mang theo quang mang chí cương chí dương, không ngừng chiếu vào bên trên Kim Thân linh dịch, phát ra tiếng giòn vang liên tiếp, giống như đồ vật ẩn nấp bên trong đang dần dần bị tinh lọc.

Bất quá, sử dụng thứ này tinh lọc Kim Thân linh dịch dường như không phải là một chuyện dễ dàng. Chỉ thấy lúc này khí tức của Mị Hân Nhi càng ngày càng hỗn loạn, sắc mặt cũng càng ngày càng hồng, trên trán dần dần xuất hiện mồ hôi.

------oOo------

Chương 1523: Linh Tê Luyện Thể Quyết bát trọng (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cường giả Kim Tiên, cường giả đại năng Linh giới, loại người này vô luận là hình thái sinh mệnh hay là lực lượng linh hồn đều đạt tới một loại tình trạng khó có thể nói rõ. Loại người này không ngờ lại chảy ra mồ hôi, đủ để thấy được tiêu hao to lớn, vượt quá tưởng tượng.

Ông!

Không biết qua bao lâu, Mị Hân Nhi ngừng lại, thở ra một hơi, tuy rằng thoạt nhìn mỏi mệt không chịu nổi, thế nhưng trong mắt nàng lại lộ ra quang mang cực kỳ hưng phấn.

- Rốt cục cũng đã tinh lọc xong. Nếu như dùng Thái Dương Tinh thạch, tuyệt đối sẽ không phiền toái như vậy!

Nói tới Thái Dương Tinh thạch, trong mắt Mị Hân Nhi hiện lên một đạo thân ảnh, lộ ra sát ý trắng trợn.

- Hừ, đừng để cho ta gặp phải ngươi. Nếu như ta gặp phải, nhất định ngươi sẽ phải chết!

Nhớ tới mấy lần giao dịch thất bại, đối phương không quan tâm tới nàng mị hoặc, hàm răng trắng nõn của Mị Hân Nhi cắn lại, trên mặt hiện lên vẻ âm.

- Trước tiên tăng thực lực lên lại nói, chờ thân thể ta cũng có sức chiến đấu Kim Tiên cảnh, cả hai trọng điệp. Cho dù là Độc Cô Tiếu cũng không cần phải sợ hãi!

Người kia đã bị nàng phán quyết tử hình trong lòng, đối với người đã bị phán quyết tử hình nàng sẽ không nghĩ quá nhiều.

Lắc đầu, giơ lên Kim Thân linh dịch trong tay lên, trong mắt đồng

thời tràn ngập vẻ hưng phấn nồng đậm.

Kim Thân linh dịch, bảo vật có thể làm cho thân thể tấn cấp, chỉ cần cắn nuốt, thực lực của nàng nhất định sẽ tăng lên gấp bội.

Miệng mở ra, mùi hương thơm ngát từ miệng khẽ lan ra, Mị Hân Nhi đang định nuốt giọt linh dịch này vào trong bụng thì đột nhiên trước mắt xuất hiện một bóng đen lập loè, một đạo hỏa diễm đen kịt đột nhiên xuất hiện.

- Người nào?

Không nghĩ tới lúc này lại có người tới đánh lén, Mị Hân Nhi nhướng mày, thân thể mềm mại khẽ run lên, hai tay thanh thú đánh về phía hỏa diễm màu đen.

Tuy rằng tinh lọc linh dịch khiến cho nàng tiêu hao rất lớn, thế nhưng thực lực chân chính vẫn còn ở đó. Đối phương muốn đánh lén nàng thì cũng phải thừa nhận một cái giá lớn.

Phanh! Sưu!

A!

Quyền va chạm với hỏa diễm đen sẫm, vốn nàng tưởng rằng một quyền là có thể phá vỡ nó. Ai ngờ chỉ vừa mới dính vào thì một cỗ lực lượng cổ quái đã đột nhiên vọt tới, làm cho nàng không khỏi hoa dung thất sắc.

- Tạo Hóa chi hỏa!

Cỗ hỏa diễm này dọc theo lực lượng của nàng lan tràn lên phía trên, ngay cả pháp tắc Kim Tiên cũng có thể bị thiêu đốt, làm cho nàng lập tức nhớ tới một thứ đáng sợ.

Tạo Hóa chi hỏa!

Là một loại hỏa diễm ngay cả pháp tắc kim tiên cũng có thể thiêu đốt, quỷ dị vô cùng.

Loại này hỏa diễm nghe nói chỉ sinh tồn bên trong Hỗn Độn, không có người nào khống chế được, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Còn có một loại cách nói truyền lưu, đó là nghe nói thiên phú Diễm Hỏa sư đạt tới hình thái thứ tư là có thể khống chế loại hỏa diễm này. Chẳng lẽ người đánh lén là một siêu cấp cường giả có Diễm hỏa đan điền mở ra hình thái thứ tư?

- Tiêu diệt!

Sắc mặt Mị Hân Nhi trở nên trắng bệch, tiên lực toàn thân không có chút do dự nào trùng kích hỏa diễm quỷ dị.

Hô!

Thủ đoạn xuất ra hết. Rốt cục cũng dập hết hỏa diễm. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới phát hiện ra Kim Thân linh dịch trong lòng bàn tay chẳng biết từ khi nào đã biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn quanh một vòng, trước mắt trống trải như nơi hoang dã, nào có nửa bóng người nào chứ?

- Phốc! Được lắm.. Rốt cuộc là ai? Là ai trộm đi Kim Thân linh dịch của ta?

Nghĩ đến linh dịch mà mình tốn sức vất vả mới tinh lọc được lại bị người ta đánh cắp đi, Mị Hân Nhi phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt khó coi trước nay chưa có.

....

Ở chỗ sâu trong mặt đất có một bóng người rất nhanh tháo chạy trong mặt đất. Nhanh chóng đi ra khỏi vị trí hạp cốc của Kim Thân Ma tộc.

Phù!

Bóng người ngừng lại. Lộ ra vẻ mặt tràn ngập hưng phấn, người này chính là Nhiếp Vân.

Người vừa rồi nhổ răng cọp, từ trong tay Mị Hân Nhi cướp đoạt linh dịch chính là hắn. Thực lực bản thân hắn nhất định không thể đối kháng với Cường giả Kim Tiên, may mà Diễm hỏa hình thái thứ tư lại khắc chế đối phương, mới khiến cho hắn có hội thừa dịp trộm đi linh dịch trân quý vô cùng kia.

- Nhìn xem có thể khiến cho ta tấn cấp hay không!

Thân thể nhoáng một cái, Bắc Đẩu tinh cung hóa thành hạt bụi, mà hắn thì tiến vào trong Tinh Cung, biến mất tại chỗ.

Khoanh chân ngồi xuống, ngón tay điểm một cái, lấy ra Kim Thân linh dịch vừa mới trộm được.

- Kim Nhai vương tử kia có thể sợ hãi đưa linh dịch cho Mị Hân Nhi, nhất định còn có thủ đoạn khác.

Nhìn linh dịch trước mắt, Nhiếp Vân cũng không dám trực tiếp phục dụng.

Tuy rằng nhìn qua dường như Mị Hân Nhi đã đem loại trừ thủ đoạn bên trong linh dịch, thế nhưng hắn vẫn không thể tin được.

Thực lực Kim Nhai vương tử kia quá mạnh mẽ, nếu như dễ dàng bị loại trừ như vậy. Vật trân quý như thế nhất định không có khả năng đơn giản giao cho Mị Hân Nhi.

- Diễm hỏa cháy!

Tinh thần khẽ động, diễm hỏa đạt tới hình thái thứ tư của Nhiếp Vân thiêu đốt linh dịch.

Tạo Hóa chi hỏa đen kịt hùng hổ thiêu đốt, chậm rãi bao phủ linh dịch vào bên trong.

Chi chi chi chi!

Quả nhiên, sau khi Diễm hỏa thiêu đốt, một tiếng kêu thảm vang lên, ngay sau đó có một đạo hắc khí bị thiêu đốt ra, biến thành tro tàn.

- Máu huyết tàng hồn, thủ đoạn thật là lợi hại...

Tiểu Long đi tới, trong ánh mắt lộ ra vẻngưng trọng.

- Máu huyết tàng hồn?

Nhiếp Vân không biết tại sao nó lại nói như vậy, vẻ mặt tràn ngập nghi hoặc.

- Máu huyết tàng hồn là một loại bí pháp của Long tộc, có thể đem hồn phách ẩn tàng trong một giọt máu huyết, làm cho bất luận người ta vây quét thế nào cũng không tra ra được! Vừa rồi bên trong Tích Kim Thân Linh dịch này đã lặng lẽ ẩn tàng một giọt linh dịch của Kim Nhai vương tử kia. Nếu như ba ba không có Tạo Hóa chi hỏa thiêu đốt, một khi phục dụng, giọt máu huyết này sẽ rót vào đan điền của người, làm cho người bị khống chế!

Tiểu Long giải thích nói.

- Linh hồn cũng không thể quét được?

Nhiếp Vân tặc luỡi.

Linh hồn của cường giả Kim Tiên đừng nói là hơi bụi, coi như là tế bào, phần tử, đều có thể nhìn thấy rõ ràng. Không ngờ loại bí pháp này lại có thể đem linh hồn ẩn tàng ở trong đó mà không bị phát hiện ra, quả thực là đáng sợ!

- Hiện tại giọt linh dịch này tinh thuần chưa?

Thở ra một hơi, Nhiếp Vân hỏi.

- Tạo Hóa chi hỏa, không có gì là không đốt, lần này có lẽ đã không còn thứ gì khác!

Tiểu Long gật gật đầu.

------oOo------

Chương 1524: Linh Tê Luyện Thể Quyết bát trọng (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được!

Đối với kết luận của Tiểu Long hắn cũng không có nghi hoặc gì. Bất quá hắn vẫn dùng thiên phú Thiên nhãn, Thiên nhĩ triệt để quét qua điều tra một lần, lúc này mới yên lòng. Ngón tay bắn ra, linh dịch tiến vào yết hầu.

Cũng không phải là hắn không tin Tiểu Long, mà là Tiểu Long cũng không phải là người vạn năng, vạn nhất ở bên trong có cái gì có. Một khi bị người ta chế trụ, quả thực quá phiền toái.

Kim Thân linh dịch vừa mới tiến vào yết hầu thì lập tức đã có một cỗ lực lượng lập tức bành trướng ra, giống như tùy thời đều có thể bạo tạc, nổ tung vậy.

Biết rõ cơ hội khó có được, Nhiếp Vân không dám khinh thường, lập tức ngừng thở, tinh thần tập trung cao độ.

Phanh!

Thân thể Nhiếp Vân nổ tung, hóa thành hàng ức vạn cái mảnh vụn, từng mảnh đều hấp thu lực lượng mà linh dịch mang đến.

Ầm ầm!

Từng tế bào phân tán hấp thu, lực lượng của cả người rốt cục đã có tiến triển mang tính đột phá tính, nhất là Linh Tê Luyện Thể Quyết, lực lượng nhanh chóng tấn chức.

Trong nháy mắt đã đột phá gông cùm tầng thứ bảy đại thành.

Trước kia Nhiếp Vân tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết còn sợ rằng nó sẽ sinh ra xung đột với Kim Cương lưu ly thể, vạn kiếp bất phục. Mà bây giờ, Kim Thân linh dịch mà hắn phục dụng dường như là bảo vật của Long tộc, cũng không có ma lực quá lớn, sẽ

không sinh ra xung đột quá lớn. Thứ hai, có được Bất Tử chi thân thể (đầu còn không có luyện hóa), cho dù xung đột thì hắn cũng không sợ hãi, hoàn toàn có thể để cho thân thể nổ tung, giảm bớt áp lực.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Linh Tê Luyện Thể Quyết tấn cấp, lực lượng thân thể của bản thân Nhiếp Vân cũng bắt đầu bạo tăng, khí thế cả người càng ngày càng mạnh.

Mà ngay cả Đại Lực Đan điền tương ứng cũng gia tăng theo cấp số nhân, cũng lập tức đột phá.

...

Sáu mươi lần!

Bảy mươi lần!

Tám mươi lần!

...

Một trăm lần!

Hiện tại lực lượng thân thể của Nhiếp Vân trong nháy mắt đã có thể thừa nhận được lực lượng Đại Lực Đan điền tăng lên gấp trăm lần mà không bị sụp đổ!

Hô!

Lực lượng tấn cấp rốt cục cũng ngừng lại.

Tất cả các mảnh vỡ đồng thời hội tụ lại cùng một chỗ, rất nhanh đã ngưng tụ ra hình thể Nhiếp Vân. Hắn dùng linh hồn nội thị. Chỉ thấy mỗi một khối cơ bắp, mỗi một tế bào đều có màu vàng kim óng ánh, giống như kim loại ẩn giấu ở dưới làn da, tùy thời đều bộc phát ra lực lượng tuyệt thế khiến cho thiên địa cũng phải hoảng sợ biến sắc.

Phanh!

Nắm tay xiết chặt, đột nhiên đánh về phía trước, không khí trước mặt liên tiếp tiếng bạo liệt, toàn bộ không gian Tinh Cung cũng bắt đầu xuất hiện lắc lư.

Tính ổn định của không gian Bắc Đẩu tinh cung bản vốn đã không bằng bên ngoài. Nhưng một quyền đã dẫn phát không gian lắc lư, loại lực lượng này thật sự là đáng sợ.

Kim Tiên cảnh!

Tuyệt đối có được thực lực Kim Tiên cảnh!

- Ha ha, đây mới thực sự là lực lượng!

Cảm nhận thân thể tùy thời đều có thể phun ra ra lực lượng mạnh mẽ, rốt cục Nhiếp Vân đã hiểu ra vì sao Kim Tiên lại cường đại như vậy.

Trước khi phục dụng Kim Thân linh dịch, cho dù mười Nhiếp Vân chồng chất lại cùng một chỗ thì cũng không phải là đối thủ của Nhiếp Vân hiện tại!

- Xem ra phải nhanh chóng tăng lên tốc độ tăng trưởng tu vi tiên lực.

Cảm nhận lực lượng của thân thể, Nhiếp Vân cúi đầu nhìn tu vi tiên lực trong khí hải một chút, hắn khẽ lắc đầu.

Hiện tại trên lý luận thân thể hắn có thể thừa nhận lực lượng gấp trăm lần. Nhưng mà tu vi tiên lực quá yếu, đại lực chi khí mà Đại Lực Đan điền diễn sinh ra căn bản không có hiệu quả cao như vậy.

Thân thể giống như linh kiện vậy, đại lực chi lực lại giống như động cơ, linh kiện có sức thừa nhận cao tới đâu, động cơ không được thì cũng vô dụng.

Nói cách khác, tu vi tiên lực không tăng trưởng. Cho dù bội số thừa

nhận của thân thể có nhiều hơn nữa cũng không có hiệu quả gì.

Phù!

Nhiếp Vân chui ra khỏi Tinh Cung.

Lần tu luyện này mất gần một đêm, hiện tại trời cũng sắp sáng, là thời điểm đi tới hộp họp với đám người Độc Cô Tiếu.

Từ lời đối thoại giữa Mị Hân Nhi cùng Kim Nhai vương tử xem ra, Độc Cô Tiếu khống chế bí mật tiến vào Di tích Hắc Long Thánh tôn, muốn lấy được được chỗ tốt trong di tích thì nhất định phải theo chân bọn họ.

- Ồ? Không cần Phượng Hoàng chi dực cũng có thể phi hành sao?

Từ trong Tinh Cung đi ra, Nhiếp Vân lập tức phát hiện ra biến hóa của thân thể.

Thân thể đạt tới cấp bậc Kim Tiên dường như đã được tán thành Linh giới, hiện tại cho dù không dùng Phượng Hoàng chi dực thì hắn cũng có thể phi hành, chỉ là tốc độ có chút chậm mà thôi.

Bất quá cái này cái gọi là chậm này chỉ là tương đối so với Phượng Hoàng chi dực, bằng vào đào tẩu ba đại thiên phú, cho dù có chậm thì cũng nhanh hơn Kim Tiên bình thường không ít.

- Đi!

Sau khi phân biệt rõ phương hướng dưới đất, Nhiếp Vân nhanh chóng bay về nơi đã ước định từ trước.

Trễ nải thời gian dài dưới mặt đất như vậy, có lẽ đám người Độc Cô Tiếu đã sớm đến, vạn nhất chờ đợi không được mà đẫn dầu rời đi, khi đó muốn tìm được bọn hắn, chỉ sợ lại phải tốn không ít công phu.

Một đường nhanh chóng phi hành, không đến nửa ngày đã bay ra khỏi sơn mạch Hắc Uyên giới.

Bởi vì một đường đều chạy dưới mặt đất, cho nên cũng không khiến cho Kim Thân Ma Nhân chú ý.

Sưu!

Bàn tay khẽ lật một phen, trước mặt Nhiếp Vân lập tức xuất hiện thêm hai bóng người.

Chính là hai người Chí Liễu, Tiếu Đằng đã bị hắn thu vào trong Tinh Cung.

Cũng là ở trong Tinh Cung, chỗ ở của bọn hắn bị cách ly. Vì vậy đối với chuyện tu luyện Nhiếp Vân cũng không biết rõ.

- Chúng ta đã trốn ra khỏi Hắc Uyên giới rồi sao?

Vừa mới xuất hiện hai người Chí Liễu, Tiếu Đằng đã sững sờ, khi nhìn thấy tình huống chung quanh, trên mặt hai người hiện lên vẻ hưng phấn.

- Hai vị tiền bối, chuyện ta có được phủ đệ tùy thân không nên nói cho người khác biết rõ, hai vị có thể giữ vững bí mật được không?

Nhiếp Vân cố ý nói Tinh Cung thành phủ đệ là không muốn để cho người ta rung động quá lớn.

- Yên tâm đi, Chí Liễu ta hiện tại sẽ phát Thiên đạo thệ ước, nếu như tiết lộ chuyện phủ đệ của Nhiếp Vân đại nhân sẽ sự lập tức bị Thiên Khiển, vĩnh viễn không có cơ hội tấn cấp!

Chí Liễu biết rõ đối phương lo lắng gì, vì vậy hắn nghiêm mặt, hạ lời thề độc.

Tiếu Đằng cũng không ngốc, thấy đối phương nói như vậy cũng lập tức theo sau, cũng phát lời thề độc.

------oOo------

Chương 1525: Đến nơi (1)

- Cảm tạ hai vị tiền bối thông cảm! Phủ đệ là sư phụ ta tự tay luyện chế, nếu như tiết lộ ra ngoài chỉ sợ sẽ bị sư phụ khiển trách!

Nhiếp Vân thuận miệng kéo da hổ.

Cho dù hắn nói là phủ đệ, nhưng mà hai người Chí Liễu, Tiếu Đằng thân là cường giả Kim Tiên, từ tính ổn định của không gian tính là có thể nhìn ra cũng không phải đơn giản như phủ đệ. Cho nên, muốn cho bọn hắn triệt để không nói ra đi, nhất định phải có thêm sức nặng.

- Chúng ta đã hiểu!

Chí Liễu, Tiếu Đằng liếc mắt nhìn nhau, trên trán đồng thời chảy ra mồ hôi lạnh.

Cung điện trước đó bọn hắn tiến vào mạnh bao nhiêu, hai người bọn hắn biết rất rõ ràng.

Tính ổn định của không gian có thể so với Linh giới!

Có thể luyện chế ra pháp bảo cường đại như thế, sư phụ hắn ta mạnh bao nhiêu cơ chứ? Thánh Tiên? Vương tiên? Tiên Quân?

Khó trách trẻ tuổi như vậy đã có loại thực lực này, hóa ra sau lưng lại có thế lực cường đại như vậy.

Nghĩ tới trong khoảng thời gian mình không có đắc tội với thiếu niên này, trong lòng hai người đồng thời cảm thấy may mắn không thôi.

- Nhanh đi tụ hợp với bọn họ thôi!

Thấy thành công chấn nhiếp hai người, Nhiếp Vân không có nói nhiều nữa, khóe miệng nở nụ cười, dẫn đầu bay về phía trước.

Nhiếp Vân Phi vẫn sử dụng Phượng Hoàng chi dực như trước. Dù

sao thực lực thân thể người ngoài nhìn không ra được. Che dấu chiến lực chân chính mới có thể phát huy ra hiệu quả tốt nhất.

Ba người nhanh chóng bay ra khỏi Hắc Uyên giới, lại phi hành hồi. Quả nhiên thấy cí vài bóng người lơ lửng trên không trung.

Chính là Độc Cô Tiếu, còn có Hiên Viên Triêu Tinh, Tống Ngọc đào tẩu trước tiên.

Hai người này đứng song song với Độc Cô Tiếu một chỗ, dường như giữa ba người cũng không có ăn ý quá lớn, cũng không có bất kỳ ân oán ào. Nhìn thấy vậy Nhiếp Vân không khỏi lắc đầu.

Nếu như hắn là đầu lĩnh của đội ngũ này, chỉ từ hành động lâm trận bỏ chạy của Hiên Viên Triêu Tinh, tuyệt đối sẽ không tạo thành tổ đội với đối phương. Nhưng mà hiện tại dường như Độc Cô Tiếu không thèm quan tâm, cũng không biết là có tự tin tuyệt đối với thực thực lực của mình hay là còn có nguyên nhân khác.

- Ồ, không nghĩ tới phế vật như ngươi cũng sốt sót, quả thực có chút ý tứ!

Nhìn thấy ba người Nhiếp Vân, dường như Hiên Viên Triêu Tinh có chút ngoài ý muốn, hắn khẽ hừ một tiếng.

- Có thể là người của Kim Thân Ma tộc thấy thực lực của hắn quá yếu, có giết cũng không có ý nghĩa cho nên khinh thường ra tay a!

Tống Ngọc nhìn Nhiếp Vân, khóe miệng cười lạnh.

- Nhờ có hai vị tiền bối Chí Liễu, Tiếu Đằng hỗ trợ mà thôi, bằng không thì nhất định ta đã bị bắt!

Hiện tại Nhiếp Vân còn không muốn bạo lộ thực lực quá mức, cho nên sẽ không cãi lộn với đối phương.

Hắn chỉ là thuận miệng nói một câu nhưng lại làm cho sắc hai người mặt Chí Liễu, Tiếu Đằng đồng thời đỏ lên.

Đâu phải bọn hắn trợ giúp người ta a…

May mà vẻ xấu hổ của bọn hắn không có người nào chú ý, bằng không nhất định sẽ dẫn tới phiền toái.

- Thật tốt quá, các ngươi đều không có việc gì...

Ngay khi hai người đang ngại ngùng thì phía xa xa truyền tới một đạo thanh âm, lại có hai đạo thân ảnh rất nhanh đã bay tới.

Người nói chuyện trước đó có thanh âm vũ mị êm tai, chính là Mị Hân Nhi trước kia hắn đã nhìn thấy.

Lúc này Mị Hân Nhi không còn vẻ chật vật như ngày hôm qua nữa, trên khuôn mặt hiện lên vẻ tự tin. Miệng cười cười nói nói dịu dàng, căn bản không nhìn ra một chút dị thường nào.

Đi theo phía sau lưng nàng là một thanh niên dáng người cao lớn, hai mắt có tinh quang lóe lên, tuy rằng không nhìn ra tu vi, thế nhưng từ hành động đã biết rõ thực lực không thấp.

- Kim Nhai vương tử...

Trong lòng Nhiếp Vân khẽ động.

Tuy rằng thanh niên trước mắt so với Kim Nhai vương tử cao hơn không ít, dung mạo khí chất cũng hoàn toàn khác biệt. Nhưng mà chẳng biết tại sao, hắn vừa mới nhìn qua thì trong lòng đã sinh ra loại cảm giác này.

Tiểu tử này nhất định là Kim Nhai vương tử ngụy trang a.

Tu luyện giả thân thể không thể sử dụng thiên phú ngụy trang, như vậy vì sao vương tử này lại có thể ngụy trang giống như đúc như vậy chứ? Mà ngay cả thiên nhãn cũng không nhìn ra, chuyện này khiến cho Nhiếp Vân mê hoặc một hồi.

Bất quá, mặc kệ người này có phải là Kim Nhai vương tử ngụy trang hay không hắn đều mặc kệ. Chuyện này nhất định sẽ có người hỏi đến.

- Vị này là ai?

Quả nhiên, Nhiếp Vân còn chưa nói lời nào thì sắc mặt Hiên Viên Triêu Tinh thoáng cái trở nên âm trầm:

- Sao ngươi lại tùy tiện dẫn người tới đây?

- Ah, vị này chính là Nhai Phong Kim Tiên, nếu như không phải có hắn, nhất định ta đã chết trong tayKim Thân Ma tộc rồi! Tất cả là nhờ có hắn ra tay a!

Mị Hân Nhi mỉm cười, thuận miệng nói.

- Nhai Phong Kim Tiên? Chưa từng nghe nói qua! Mị Hân Nhi đã tụ hợp với chúng ta, ngươi đi đi!

Trong mắt Hiên Viên Triêu Tinh lóe lên, lại khoát khoát tay, nói.

- Hiên Viên công tử, đây là ân nhân cứu mạng của ta, hơn nữa ta đã đồng ý cùng tổ đội với hắn. Ngươi không phải người phụ trách tổ đội chúng ta. Hắn có đi hay ở, chỉ sợ còn không tới phiên ngươi nói chuyện a!

Sắc mặt Mị Hân Nhi trầm xuống.

- Sao nào? Ngươi cũng muốn thử thực lực của ta hay sao?

Hai mắt Hiên Viên Triêu Tinh nheo lại.

- Thử thực lực của ngươi? Không cần, nhìn thấy người Kim Thân Ma tộc là lập tức quay người đào tẩu. Ngay cả đội hữu cũngkhông để ý, thực lực của ngươi ta đã được chứng kiến a.

Mị Hân Nhi cố ý cao giọng hai chữ thực lực, miệng cười lạnh liên tục.

- Rất tốt, ngươi đã nói như vậy, ta cũng muốn muốn nhìn xem ngươi có bản lãnh gì, cũng mời bằng hữu ngươi cùng lên, để ta nhìn một chút xem rốt cuộc là ai cho ngươi vốn liếng làm càn như vậy!

Bị người ta nói rõ chỗ yếu, Hiên Viên Triêu Tinh tức giận tức mức chửi bớt.

- Quả nhiên là ngụy trang.

Vốn Nhiếp Vân đối với nhận định của Kim Nhai vương tử là Hiên Viên Triêu Tinh thực lực thâm bất khả trắc còn có chút hoài nghi. Thế nhưng nhìn thấy tình cảnh trước mắt hắn không khỏi cảm thấy cổ quái.

Nhìn dáng vẻ hiện tại của hắn, quả thực là nhà giàu mới nổi, đường đường là đệ tử đại gia tộc, cường giả Kim Tiên, làm sao có thể một chút hàm dưỡng cũng không có cơ chứ?

Thế nhưng đối phương không chỉ ngụy trang thực lực chân mà còn có ngụy trang tâm cơ.

- Ta cũng muốn nhìn một chút, nhìn xem thực lực của ngươi mạnh như thế nào mà dám nói chuyện như vậy với ta...

Mị Hân Nhi cũng nhìn ra chỗ vấn đề, nàng muốn thử thực lực chân chính của Hiên Viên Triêu Tinh này một chút, bàn tay như ngọc trắng khẽ nắm lại, lực lượng lan tràn ra.

------oOo------

Chương 1526: Đến nơi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên đường đi nàng không có biểu hiện ra thực lực chân chính, lúc này lực lượng phóng ra, Nhiếp Vân lập tức hiểu được cảm nhận được.

Nữ nhân này trong đám Kim Tiên chỉ sợ cũng được coi là cường giả, thực lực sẽ không kém hơn đám người Độc Cô Tiếu bao nhiêu!

Chỉ sợ cũng chính là bởi vì có thực lực như vậy cho nên mới dám

nói điều kiện với Kim Nhai vương tử, dám không trốn mà một mình tiến vào lãnh địa Kim Thân Ma tộc.

- Được rồi, tất cả im miệng cho ta!

Thấy hai người sắp đánh nhau, Độc Cô Tiếu khoát tay áo, nói:

- Tiến vào Di tích Hắc Long Thánh tôn thì các ngươi có thể tùy ý ra tay, mọi người đã đến đông đủ, như vậy xuất phát thôi

Nói xong hắn quay người bay về phía trước.

- Hừ! Nhai phong, chúng ta đi!

Nghe thấy Độc Cô Tiếu nói vậy, Mị Hân Nhi khẽ hừ lạnh một tiếng với Hiên Viên Triêu Tinh, lại kéo Kim Nhai vương tử đi theo.

Hiên Viên Triêu Tinh sợ đám người đi xa cho nên cũng đuổi theo.

- Chúng ta cũng đi thôi!

Ba người Nhiếp Vân vội vàng bay đi.

Một đường phi hành, lần này cũng không có gặp phải nguy hiểm gì, mọi người liên tục phi hành năm ngày, đột nhiên Độc Cô Tiếu ngừng lại.

- Đã đến Di tích Hắc Long Thánh tôn!

Trong lòng Nhiếp Vân rùng mình, hắn cũng cảm giác được phía trước truyền ra khí tức máu tươi, chinh chiến, vô số cường giả viễn cổ vẫn lạc.

Di tích Hắc Long Thánh tôn, mục tiêu chuyến đi lần này, nơi mà Hắc Long Thánh tôn vẫn lạc!

Cuối cùng cũng đã tới!

Hiện lên trong tầm mắt là một mảnh núi non núi vờn quanh, như là Cự Long ngủ đông, ở ẩn. Lá xanh dưới ánh nắt mặt trời chiếu rọi

tỏa ra rọi quang mang ôn hòa.

- Nơi này... Không có gì dị thường a?

Hai hàng mi thanh tú của Mị Hân Nhi khẽ nhíu.

Trước mắt chỉ là sơn mạch bình thường, căn bản không nhìn ra được dị thường, sao lại là Di tích Hắc Long Thánh tôn cho được?

- Thời gian di tích mở ra còn chưa tới, bây giờ nhìn không ra được. Các ngươi nhìn chung quanh có bao nhiêu người là sẽ biết!

Độc Cô Tiếu chỉ về phía trước.

Nhìn theo tay hắn, mọi người không nhịn được im lặng, chỉ thấy trong sơn mạch có vô số người xuất hiện, cường giả dày đặc như mây, tùy tiện liếc mắt cũng đã nhìn thấy có hơn chục cường giả Kim Tiên.

- Những người này đều là người tới thăm dò Di tích Hắc Long Thánh tôn hay sao?

Nhiếp Vân rùng mình.

- Đúng vậy, chúng ta có thể nhận được tin tức thì người khác cũng có thể, thập đại gia tộc, Thiên Địa Lục Đạo. Người biết rõ di tích Hắc Long Thánh tôn tức xuất hiện rất nhiều. Trước tiên chúng ta tìm một nơi nghỉ ngơi, điều chỉnh trạng thái. Trong vòng một tháng di tích tất sẽ mở ra, đến lúc đó tránh không được một trận chém giết!

Độc Cô Tiếu đột nhiên nói nhiều hơn bình thường, sắc mặt trầm trọng.

Từ nét mặt của hắn là có thể nhìn ra được, tranh đoạt di tích, tuyệt đối là một trận long tranh hổ đấu gian nan.

Cũng đúng, thập đại gia tộc cũng động tâm mà phái người đến, di tích này tuyệt đối ẩn chứa bí mật trọng đại làm cho người ta khó có thể tưởng tượng ra.

Sưu!

Tất cả mọi người đều là người thông minh, sao lại không rõ xảy ra chuyện gì cơ chứ? Tất cả đều ý thức được chuyện này nghiêm trọng, một tháng sau chiến đấu sẽ rất thảm thiết. Vì vậy không ai không nói thêm lời nào, toàn bộ đều từ không trung đáp xuống phía dưới.

- Đây là địa bàn của Thất Hồn minh chúng ta, lập tức cút ngay cho ta!

Vừa mới đáp xuống mặt đất thì một đám người đã vây quanh.

Nơi này trước đó cũng không tính là địa điểm quá tốt, thế nhưng bởi vì Di tích Hắc Long Thánh tôn xuất hiện mà trở thành bánh ngọt trong mắt mọi người, người đến sớm chiếm núi làm vua, không cho phép người khác tiến vào.

Người nói chuyện là một đám cường giả Huyền Tiên cảnh, dường như là liên minh gì đó.

Rất nhiều thế lực nhỏ yếu, biết rõ một khi di tích mở ra, nhất định sẽ có cướp đoạt rất tàn khốc. Vì vậy bọn họ, liên hợp cùng một chỗ, tạo thành rất nhiều liên minh.

Bất quá, những liên minh này rốt cuộc có thể tin cậy được hay không, chỉ sợ chỉ có ông trời mới biết được.

- Cút!

Không để ý tới lời uy hiếp của đối phương, Độc Cô Tiếu nhíu mày.

- Muốn chết!

Mọi người không nghĩ tới mấy người vừa mới xuất hiện lại hung hăng càn quấy như vậy. Cả đám tức giận, sắc mặt trầm xuống, đánh ra một quyền.

Phanh!

Quyền còn chưa tới trước mặt Độc Cô Tiếu thì đã có một cỗ kình khí bắn ra, bị kình khí đánh trung, thân thể người này lập tức nổ tung, biến thành một đống thịt nát.

- Chúng ta tới đây vì bảo tàng, không muốn giết người, cũng không sợ giết người. Trong các ngươi ai muốn lên, Độc Cô Tiếu ta đều tiếp được.

Đánh chết người dám khiêu khích mình, Độc Cô Tiếu nhìn quanh một vòng, thanh âm chấn động chung quanh.

- Độc Cô Tiếu? Chẳng lẽ là người của Độc Cô gia tộc?

- Ta có nghe nói qua về Độc Cô Tiếu, là cường giả Kim Tiên đấy!

- Nghe nói từng một thương quét quang ba cường giả Kim Tiên, là hung nhân tuyệt thế rát nổi danh!

- Hung nhân thì thế nào? Chẳng lẽ còn có thể vượt qua một trong tứ quỷ yêu nhân giới Độc Đầu Quỷ Thạch Trung Huyền? Nghe nói gia hỏa này đã từng săn giết Thánh Tiên, thực lực cụ thể thì không ai biết cả.

- Gia hỏa như thế cũng tới sao? Nghe nói thực lực của hắn là yếu nhất trong tam quỷ, tam quỷ khác có tới hay không? Nếu tới đủ thì chúng ta làm sao có thể nhúng chàm di tích được?

- Đúng thế, ta nghe dường như không có tới...

Độc Cô Tiếu không hề cố kỵ một chiêu đánh chết người quấy rối tới trước, lúc này tràng cảnh chung quanh lâm vào hỗn loạn.

Cho dù chung quanh có nhiều cao thủ nhưng có thể bảo chứng bản thân mình mạnh hơn đệ tử hạch tâm của thế gia lại không nhiều, bọn họ đưa mắt nhìn nhau, cũng không đến tìm phiền toái, ngoan ngoãn nhượng ra một khối địa phương.

Cũng không phải những người này sợ Độc Cô Tiếu, mà là trước khi bảo tàng xuất thế chân chính, tất cả động thủ đều không có ý nghĩa

gì cả.

- Yêu nhân tứ quỷ? Đó là cái gì?

Nghe những lời này vào tai, Nhiếp Vân quay đầu hỏi

Hai người Chí Liễu, Tiếu Đằng lại lắc đầu, dường như bọn họ cũng không biết.

- Yêu nhân tứ quỷ là nhân vật nổi danh tung hoành lục đạo của yêu nhân nhất tộc, sở dĩ nổi danh cũng không phải thực lực của bọn chúng mạnh nhất, mà là vì chúng không kiêng nể gì cả!

- Làm một chuyện gì chỉ bằng ý mình, cái gì cũng mặc kệ, danh khí cực kém, thập đại gia tộc và Khu Tu Tháp lúc trước cũng bố trí người vây quét nhưng bốn người này chẳng những thực lực mạnh mẽ mà còn phi thường giảo hoạt cho nên

không có thành công, điều này cũng làm cho danh khí của chúng càng ngày càng lớn.

------oOo------

Chương 1527: Thành Quỷ Hải náo động (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mị Hân Nhi gần đó nghe được hắn hỏi như vậy, chẳng biết tại sao hiếm có không nói ra điều kiện, sắc mặt của nàng ngưng trọng lên tiếng.

- Bốn người bọn họ mỗi người đều có danh xưng, lão đại Kim Quang Quỷ, lão nhị quỷ Điếu Tử Quỷ, lão tam Vô Thường Quỷ, lão tứ Độc Đầu Quỷ!

- Thạch Trung Huyền là người có thực lực yếu nhất trong bốn người, cho dù như thế cường giả Thánh Tiên cũng không phải đối thủ của hắn, nếu quả thật bốn người này đều xông tới, khả năng đúng như bọn chúng vừa rồi, chúng ta không kiếm được bảo vật.

- Yên tâm đi, bốn người bọn họ sẽ không tới toàn bộ, bọn chúng tiếng xấu rõ ràng, rất nhiều đại năng trong thiên địa lục đạo muốn giết bọn chúng, tuy bọn chúng nhìn như điên cuồng nhưng trên thực tế giống như chó nhà có tang, không dám tụ tập cùng một chỗ vì sợ bị tóm gọn.

Mị Hân Nhi lo lắng còn chưa nói hết, Nhai Phong Kim Tiên (Kim Nhai vương tử) đi cùng với nàng nói ra, nói xong trên mặt cũng mang theo vẻ mặt cẩn thận.

- Mặc kệ những kẻ khác có tới hay không, chỉ riêng Độc Đầu Quỷ này đã rất khó chơi rồi.

- Độc Đầu Quỷ Thạch Trung Huyền là một vị độc sư, ám toán giết người vô cùng quỷ dị, mọi người trong thời gian gần đây không được chạy loạn để tránh lọt vào bất trắc!

Dường như Độc Cô Tiếu biết về Thạch Trung Huyền không ít, quay đầu phân phó một tiếng.

- Biết rõ!

Đám người Nhiếp Vân tới đây tìm kiếm bảo tàng, cũng không phải tới tranh cường háo thắng trừ ác dương thiện, tất cả đều gật gật đầu, tỏ vẻ chú ý.

Cho dù gần đây thực lực gia tăng không chậm, nhưng đối với có thể săn giết Thánh Tiên siêu cấp cường giả, Nhiếp Vân không có tư cách, cũng không có thực lực tới đối kháng.

Khoảng cách đám người Nhiếp Vân không xa, trong một ngọn núi có hai yêu nhân khuôn mặt tối tăm phiền muộn đang yên tĩnh ngồi trong hang động lớn.

Có thể tìm được hang động lớn thoải mái như thế này mà không bị kẻ khác cướp đi, nói rõ thực lực của hai người này đáng sợ tới cực điểm.

- Tam ca, lần này tới không ít người, không nghĩ tới Vô Địch gia tộc

đều phái người đến!

Một yêu nhân phát ra độc khí khắp toàn thân khẽ nói, chính là yêu nhân tứ qủy làm người ta sợ nhất, Độc Đầu Quỷ, Thạch Trung Huyền!

- Đến thì rất tốt, những đệ tử gia tộc này đều có bảo vật trên người, đến lúc đó tiến vào di tích Hắc Long Thánh Tôn, cho dù tìm không thấy Hắc Long lệnh, cứ giết bọn chúng sẽ tìm được một số.

Một người khác sinh ra sát cơ và lạnh lùng lên tiếng.

Nếu có người ở chỗ này nhất định có thể nhận ra người này chính là lão tam Vô Thường Quỷ, Nhạc Tân Vô Thường!

Sát thân chân chính, tiếng xấu rõ ràng.

- Vẫn là tam ca nghĩ biện pháp tốt, những gia tộc này danh tiếng lớn như thế, khẳng định có rất nhiều bảo bối, ở chỗ này có khả năng còn có đại năng dùng ý niệm quan sát nên ta không dám ả tay, sau khi đi vào di tích ngăn cách ý niệm, còn không phải muốn giết thế nào thì giết hay sao?

Đôi mắt Thạch Trung Huyền sáng ngời.

- Ân, chờ xem, chúng ta cũng không nên sốt ruột ra tay, cứ để bọn chúng tự giết lẫn nhua đi, giết càng nhiều thì chúng ta càng giảm bớt khí lực... Hắc Hắc...

Trong mắt Nhạc Tân Vô Thường bắn ra hàn quang hung ác.

Đối với bọn họ mà nói, nhân mạng chính là con số, chết trong tay kẻ nào cũng không quan trọng, thậm chí chết càng nhiều càng cao hứng.

...

Cường giả tới đây thăm dò di tích Hắc Long Thánh Tôn quá nhiều, thậm chí có rất nhiều là kẻ thù của nhau, có thể nói vừa gặp mặt đã sinh ra tranh chấp nhưng hiện tại những người này lại bảo trì im

lặng và không sinh ra tranh đấu.

Không phải bọn họ vì bảo tàng mà buông tha thù hận, mà là bọn họ biết rõ, một khi chiến đấu lưỡng bại câu thương ở đây nhất định sẽ bị những người khác thừa cơ ra tay, khi đó sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Chính bởi vì cân nhắc như thế, tuy nơi này cường giả như mây, cạnh tranh hết sức rõ ràng nhưng trước khi di tích mở ra lại hết sức rõ ràng và trật tự, cũng không có người ra tay, yên tĩnh chờ đợi di tích mở ra.

Trong đội ngũ yên tĩnh này, phân bộ Khu Tu Tháp thành Quỷ Hải lại không có bình tĩnh như thế.

Dã Vô Tu La bị trấn áp trong cung điện, một thiếu niên đột ngột xuất hiện làm cho cả Khu Tu Tháp chấn động suýt nổ tung.

Có kẻ thù bên ngoài không có trải qua đồng ý tự tiện xông vào Khu Tu Tháp, hơn nữa còn trải qua tranh đấu, tất cả cao thủ phân bộ thành Quỷ Hải đều nhận được tin tức, bọn họ nhanh chóng lao vào trong đại điện.

- Người nọ cố ý làm vang dội như thế, dường như cũng sợ hãi, đi xem đi!

Điêu Tuyền làm người phụ trách phân bộ cho nên biết rõ đầu tiên, hai hàng lông mày dựng thẳng và đứng lên.

Kim Tiên đỉnh phong phối hợp lực lượng thất phẩm khu tu sư cường đại, khi hắn mở mắt ra ý chí chiến đấu như đang thiêu đốt hừng hực.

Trước kia Nhiếp Vân khi khảo hạch, Điêu Tuyền cũng không cho thấy lực lượng của mình, hiện tại hắn phóng thích khí thế toàn thân, lực lượng như như nước sông, không ngờ không kém gì đám người Độc Cô Tiếu, thậm chí còn mạnh hơn vài phần.

- Cố ý làm vang dội? Rốt cuộc là người nào? Dám tới Khu Tu Tháp nháo sự, xem ra muốn tìm chết đây mà!

Một lão giả hừ lạnh.

Đây cũng là một trong những người phụ trách phân bộ thành Quỷ Hải, hắn cũng giống Chí Liễu đều là lục phẩm khu tu sư.

- Đi!

Vung tay lên, trước mặt Điêu Tuyền xuất hiện một trận pháp cực lớn, mấy người phụ trách thành Quỷ Hải chính là cường giả Kim Tiên đại biểu sức chiến đấu mạnh nhất của thành Quỷ Hải, qua trong giây lát tiến vào bên trong và không thấy đâu nữa.

Trong nháy mắt đi vào khu vực trấn áp Dã Vô Tu La.

Cung điện to lớn này không khác gì trước khi Nhiếp Vân tiến vào, Dã Vô Tu La vẫn bị trói buộc sâu bên trong, bị trận pháp áp chế, chỉ có một chút khác biệt, một thiếu niên đang yên lặng đứng trước mặt Dã Vô Tu La, hư ảnh của hắn như cơn gió xuân thổi qua, người ta không biết rõ thực lực sâu cạn của hắn như thế nào.

Thậm chí nếu như không nhìn kỹ căn bản không phát hiện có một người như thế.

Dã Vô Tu La thân là Tu La Kim Tiên cảnh, hắn vô cùng cao ngạo, hắn có sát ý rất mạnh với nhân loại, quyết không cho phép nhân loại tới gần, hiện tại người đứng trước mặt hắn chưa tới ba mét, đối phương yên tĩnh như đang ngủ, thậm chí còn không có một tia cảm xúc phản kháng, hắn nhìn kỹ đối phương nhưng trong nội tâm chấn động rất mạnh.

Rốt cuộc đây là người nào?

- Các ngươi là người phụ trách ở nơi đây?

------oOo------

Chương 1528: Thành Quỷ Hải náo động (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên mặt thiếu niên mỉm cười nhàn nhạt, hắn tươi cười nhìn đám người Điêu Tuyền, lời nói thanh tịnh rõ ràng nhưng sau khi nghe xong không sinh ra một tia áp lực, ngược lại cảm thấy phi thường thoải mái.

- Ngươi là ai? Đứng ở nơi đó nguy hiểm, nên đi ra đây đi.

Điêu Tuyền không nhìn ra thực lực của đối phương, cũng không biết hắn có dụng ý gì, lúc này hảo tâm nhắc nhở một câu.

Tuy không biết thiếu niên trước mặt dùng biện pháp gì có thể làm cho Dã Vô Tu La đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, hắn cách một đầu Tu La Kim Tiên cảnh gần như vậy vẫn là chuyện nguy hiểm.

- Xem ra các ngươi hẳn là người phụ trách nơi này, trói buộc người của tộc ta lệnh binh cho các ngươi, nghĩ thật tốt!

Thiếu niên khẽ cười một tiếng, trên mặt cũng không có chút tức giận nào, ngược lại hắn bình thản như nước chảy bèo trôi.

- Được rồi, đã ta trở lại, loại chuyện này cũng nên chấm dứt, các ngươi an tâm đi thôi.

Hắn tươi cười một tiếng, thiếu niên chậm rãi vung tay của mình.

Động tác của hắn không nhanh, cũng không mang theo bất cứ thứ gì không thể tưởng tượng nổi nhưng mọi người cảm thấy nội tâm khó chịu, dương như không gian cả Khu Tu Tháp bị một mình hắn khống chế, tùy thời sẽ sụp đổ ngay sau đó.

- Là cao thủ, động thủ!

Đồng tử Điêu Tuyền co rụt lại, biết rõ gặp gỡ kình địch cho nên thét dài và tấn công.

Hắn có sức chiến đấu Kim Tiên cảnh đỉnh phong, hơn nữa dung hợp thiên phú đặc thù thất phẩm khu tu sư, lực lượng hội tụ giống

như ngân hà trên bầu trời, không gian nơi này không ngừng vặn vẹo, nương theo vô số trận pháp nổ vang có thể phát huy ra lực lượng của Thánh Tiên cường đại.

- Đại Bối Viên Chưởng!

- La Thiên Linh Lung Quyền!

- Cửu Chuyển Thần Thương!

...

Điêu Tuyền ra tay, năm vị lục phẩm khu tu sư còn lại cũng không do dự, sắc mặt của bọn họ vô cùng ngưng trọng, sau khi rít dài liền thi triển tuyệt chiêu của bản thân.

Những người này thực lực kém cỏi nhất cũng là Huyền Tiên cảnh đỉnh phong, phối hợp thiên phú đặc thù cho nên chiến lực kinh người, năm người liên thủ có uy lực càng lớn, đại điện bị khí thế cuồng bạo chôn vùi, lực lượng cuồng bạo bắn ra xa, từ đó khóa sắt trói chặc Dã Vô Tu La cũng vỡ vụn ngay sau đó.

Răng rắc!

Dưới áp lực cường đại, gương mặt huyết sắc của Dã Vô Tu La lộ ra, hắn nằm rạp trên mặt đất, gương mặt đầy dữ tợn.

Ngay cả hắn cũng không chịu nổi.

Sáu đại siêu cấp cường giả đồng thời động thủ, lại phối hợp rất nhiều trận pháp của Khu Tu Tháp cho nên lực công kích của bọn họ cho dù là cường giả Thánh Tiên cảnh đỉnh phong cũng khó chống cự, sẽ bị đánh chết ngay lập tức.

- Thú vị, nhưng... Các ngươi không đúng trước, ta sẽ không lưu tình!

Đối mặt với công kích cường đại như vậy gương mặt thiếu niên vẫn không thay đổi, đột nhiên hắn cười nhạt một tiếng và đưa bàn tay trắng noãn lên ngăn cản.

Một chưởng này cũng như vừa rồi, nhìn nó không có chút lực công kích nào nhưng sáu đại cường giả liên hợp hình thành công kích đụng trúng sẽ hóa thành khí lưu, khí kình bắn ra khắp bốn phía.

Ầm!

Lão giả thực lực kém cỏi nhất, hắn bị lực lượng của mình trùng kích nên sắc mặt đỏ lên, ngay sau đó nổ tung và huyết nhục bắn tung tóe.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Có một mở đầu, những người khác bắt đầu không ngăn cản nổi, còn lại bốn vị lục phẩm khu tu sư đồng thời kêu thảm, ngay sau đó nổ tung và không còn sinh cơ.

PHỐC!

Điêu Tuyền cũng phun ra một ngụm máu tươi, hắn bay ngược về phía sau và va chạm với đại điện, gương mặt biến thành màu đen.

- Không... Không có khả năng! Rốt cuộc ngươi là ai?

Nhìn tràng diện huyết nhục mơ hồ lúc trước, rốt cuộc Điêu Tuyền cũng biết thiếu niên này đáng sợ.

- Ta là ai? Ngươi đã oán được vì sao còn giả bộ không thể tin được như vậy?

Thiếu niên tươi cười, khuôn mặt của hắn non nớt đơn thuần giống như chuyện vừa rồi không phải hắn làm, cũng không có chút quan hệ gì với hắn.

Thần thái tâm ngoan thủ lạt nhưng gương mặt trẻ trung như thế, hai chủng cảm giác hoàn toàn khác nhau lại xuất hiện trên thân một người, lúc này Điêu Tuyền cảm thấy toàn thân phát lạnh, hắn nhớ tới một cái tên đáng sợ cho dù nằm mơ nói mớ cũng phải sợ hãi.

- Ngươi là Tu La Vương... Ngươi... Phục sinh?

Điêu Tuyền cảm thấy bờ môi đang run rẩy.

Hắn là cường giả Kim Tiên cảnh đỉnh phong, lại là thất phẩm khu tu sư, từng tự tay chém giết qua Tu La Kim Tiên cảnh, tự nhận lá gan rất lớn nhưng không biết vì sao khi nói ra cái tên này, trên người hắn không còn khí lực, tất cả dũng khí biến mất không còn lại gì.

Chỉ cần là Tu La, trên người đều có Tu La sát khí làm cho người ta nhìn thấy đã cảm thấy đầu óc choáng váng lâm vào trầm luân, nam tử trước mặt tươi cười ấm áp, trên người không có chút khí tức làm người ta phản cảm nào, ngược lại nhất cử nhất động u nhã khiêm nhượng giống như vương tử khiêm tốn, cũng không làm người ta tìm ra nửa điểm tật xấu gì.

Chỉ có một người có thể làm như vậy, từng làm cho cả Linh giới lâm vào đại hỗn loạn, tất cả cao thủ liên hợp với nhau cũng không phải là đối thủ, làm cho cả chủng tộc nhân loại suýt nữa lâm vào diệt vong.

- Ha ha, không nghĩ tới ta rời đi nhiều năm như vậy còn có người nhận ra ta, không tệ.

Thiếu niên chà xát chà xát tay, hắn tươi cười như mặt trời ban trưa, sắc mặt hơi có vẻ hồng nhuận phơn phớt giống như bị người ta nhận ra là việc vô cùng xấu hổ.

Hắn càng như vậy, Điêu Tuyền lại càng thấy khủng bố như rơi vào trong hầm băng, toàn thân cứng ngắc, cũng không còn chút lực lượng nào.

- Nhanh thông tri tổng bộ Khu Tu Tháp đi, nói là ta trở lại, bảo bọn chúng thiếu nợ ta lúc trước nên rửa sạch cổ chờ ta tới lấy.

Thiếu niên cười nói.

- Thông tri Khu Tu Tháp...

Điêu Tuyền sững sờ, hắn đảo mắt đã hiểu ra, Tu La Vương lại xuất hiện nhân thế, đây là chuyện lớn của cả Linh giới, phải mau chóng truyền bá ra ngoài, bằng không hậu hoạn vô cùng.

Ngón tay của hắn run rẩy, vội vàng lấy ngọc bài ra và truyền tin vào trong, đang định bóp nát thì toàn thân cứng đờ.

- Thật xấu hổ, ta đột nhiên đổi ý, ngươi cũng đừng phát tin...

Thiếu niên hừ nhẹ một tiếng, vừa dứt lời Điêu Tuyền đệ nhất nhân thành Quỷ Hải, thực lực Kim Tiên đỉnh phong biến thành quả khí cầu, toàn thân căng cứng.

Oanh!

Nổ thành một đám thịt nát.

- Vương vĩ đại, ngươi đã trở lại!

Xử lý xong Điêu Tuyền, thiếu niên xoay người lại, Dã Vô Tu La quỳ rạp dưới đất và nước mắt giàn dụa.

------oOo------

Chương 1529: Di tích mở ra

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi chịu khổ!

Thiếu niên vung tay lên, khóa sắt trên người Dã Vô Tu La bị đứt gãy trong nháy mắt bàn tay đưa đảo về phía trước và đứng đó.

- Có thể làm việc vì vương, Vô Dã có chết cũng không hối tiếc.

Cảm thụ gông cùm trên người đã diệt hết, trong mắt Dã Vô Tu La mang theo sùng bái càng nặng, hắn quỳ rạp xuống đất.

- Được rồi, đừng nói những lời này, hiện tại ta muốn ngươi đi làm một chuyện, trước đó phải giúp ngươi tăng thực lực lên cấp bậc Thánh Tiên đã.

Hắn vươn tay phải cách không điểm một cái, một đạo Tu La sát khí màu vàng óng không biết tới từ nơi nào bay thẳng vào trong cơ thể Dã Vô Tu La.

Ầm ầm!

Bị Tu La sát khí quán thâu, đôi mắt Dã Vô Tu La càng ngày càng sáng, sát khí trên người của hắn không ngừng gia tăng nhanh chóng, trong nháy mắt đã đột phá gông cùm Kim Tiên và tiến vào cảnh giới Thánh Tiên.

- Vương!

Chỉ chốc lát, Dã Vô Tu La thở ra một hơi, hắn cảm nhận lực lượng trong người và đôi mắt sáng lên.

- Đi thôi! Nhất định phải thành công, không cho phép thất bại!

- Ta còn có chuyện khác phải đi Phật giới một chuyến.

Ngón tay vung nhẹ một cái, một đạo quang mang tiến vào trong đầu Dã Vô Tu La, làm hắn hiểu rõ nên làm cái gì.

- Yên tâm đi, ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ, không phụ tín nhiệm của vương.

Dã Vô Tu La liền vội vàng gật đầu, hắn cao giọng hô, ngữ khí vô cùng kiên định.

- Đi thôi!

Thiếu niên tùy ý khoát khoát tay, thân thể chậm rãi nhợt nhạt sau đó biến mất không thấy gì nữa.

- Vương... Ha ha, Tu La nhất tộc chúng ta có vương, sẽ một lần nữa quân lâm thiên hạ!

Thấy thiếu niên đã rời đi, Dã Vô Tu La hưng phấn gào thét điên cuồng, hắn mang theo sát khí ngập trời lao ra khỏi phân bộ Khu Tu Tháp thành Quỷ Hải, chỉ chốc lát cũng biến mất không thấy gì nữa, không biết đi nơi nào.

Nếu như có Nhiếp Vân ở đây, nhất định có thể nhìn ra phương hướng tiến lên là tuyến đường của bọn họ.

...

Ầm ầm!

Chờ trước di tích Hắc Long Thánh Tôn cỡ ưửa tháng, đột nhiên thiên địa rung chuyển, khí tức hạo nhiên bộc phát sâu bên trong, ngay sau đó khí tức cực nóng xuất hiện trước mặt mọi người.

Ngay sau đó sương mù xuất hiện trê di tích làm mọi người không rõ lắm, cho dù còn chưa tiến vào nhưng bọn họ đã cảm thấy có áp bách.

- Xem ra Hắc Long Thánh Tôn cũng không phải chỉ là Thánh Nhân đơn giản như thế!

Nhìn thấy cái huyệt trước mặt, Nhiếp Vân hiểu ra.

Thánh Nhân chính là Thánh Tiên, chỉ mạnh hơn Kim Tiên một tia, không có khả năng cường đại quá nhiều, cáo huyệt khổng lồ như thế, uy thế kinh người như vậy, ngay cả hắn có sức chiến đấu Kim Tiên cũng có cảm giác tim đập chân run, đủ thấy Hắc Long Thánh Tôn khi còn sống có thực lực không phải Thánh Nhân đơn giản.

Dùng thiên nhãn dò xét, chung quanh huyệt có đủ loại trận pháp vờn quanh, Ma tộc, Yêu Nhân tộc, Linh tộc, Đạo tộc... Linh trận thiên địa lục đạo và rất nhiều chủng tộc bao phủ chung quanh.

Những trận pháp này có công kích, có mê huyễn, có đánh lén, có

cường công... Toàn bộ quấn vào nhau, đừng nói Kim Tiên, cho dù cường giả Thánh Tiên xông vào trong cũng có đi không về.

Chỉ từ điểm này có thể tâấy cái huyệt khủng bố đến cực điểm, không có chuẩn bị trước căn bản không có khả năng tiến vào.

Xì xì xì xì...

Đột nhiên trong mộ huyệt có Tu La sát khí bộc phát rất mạnh, nó mang theo khí tức khủng bố làm người ta sợ hãi.

Vô số gào rú, một cái đầu lâu dữ tợn nhúc nhích trong huyệt.

- Đây là... Tu La!

Tại sao trong mộ Hắc Long Thánh Tôn lại có nhiều Tu La như thế?

Không riêng Nhiếp Vân khiếp sợ, tất cả mọi người cảm thấy khó tin.

Lúc trước Long tộc là một trong những chủ lực đại chiến Tu La, thậm chí Ngũ Trảo Long Hoàng cũng vì đối chiến với Tu La mà chết, tại sao trong mộ huyệt cường giả đối địch với Tu La lại xuất hiện nhiều Tu La như thế?

- Nghe nói Hắc Long Thánh Tôn lúc trước đã bị Tu La vây giết mà chết, trước khi chết hắn thi triển thủ đoạn gìđoó phong bế nơi này, tất cả Tu La đều không có chạy thoát, không nghĩ tới những tính mạng này ương ngạnh như vậy, đã nhiều năm như vậy nhưng không có chết.

Lời nói của Tiểu Long xuyên qua tinh cung truyền tới.

Giọng nói trầm thấp, dường như nhớ tới Hắc Long Thánh Tôn lúc trước đại chiến với Tu La, nó sụt sịt không thôi.

Năm đó vì bảo vệ Linh giới, bảo vệ hòa bình, dốc sức chiến đấu chết trận, từ đó để hậu bối hưởng thụ sinh hoạt bình na, hiện tại huyệt của hắn bị đám hậu bối này liên hợp xông vào tìm bảo vật, không thể không nói đây là châm chọc.

Đương nhiên nó cũng biết, loại tình huống này nếu như không tìm được bảo vật, những vật này sẽ rơi vào trong tay kẻ khác cũng thôi, nếu nó rơi vào trong tay Tu La thì càng phiền toái lớn hơn nữa.

Răng rắc!

Răng rắc!

Một bóng dáng to lớn xuất hiện trong huyệt, ngay sau đó tiếng nổ lớn vang lên, thông đạo to lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

Thông đạo này sinh ra hàn khí bức người, vô số Tu La vừa ló dầu ra để lộ dữ tợn đáng sợ, chúng giãy dụa như muốn lao ra ngoài.

Những Tu La này đều có thực lực Huyền Tiên cảnh, liên hợp với nhau sẽ tạo thành thực lực kinh người.

- Di tích Hắc Long Thánh Tôn mở ra, xông lên thôi!

Thông đạo mở ra, trong đám người không biết người nào rống to lên, ngay sau đó là tiếng la ngập trời, chỉ trong nháy mắt vô số người tầm bảo như châu chấu tiến lên, phô thiên cái địa và rậm rạp chằng chịt.

Thực lực Kim Tiên trực tiếp bay qua, thực lực Huyền Tiên lao về phía trước, sợ thứ tốt bị người khác cướp đi không tới phiên bản thân mình.

- Đi thôi!

Vèo!

Độc Cô Tiếu bay tới đầu tiên, bay thẳng vào trong thông đạo.

Đám người Nhiếp Vân theo sát phía sau, lúc này tiến thẳng vào bên trong.

Trên đường mọi người cảnh giác lẫn nhau, cũng không có ra tay chân chính, lúc này mọi người cùng tiến vào trong thông đạo.

Ô ô ô ô!

Sau khi đi vào thông đạo, từng đợt khí tức tanh hôi ập vào mặt, vô số Tu La lao tới, bọn chúng gào khóc như ma quỷ đói không biết bao nhiêu ngày, rốt cuộc cũng tìm được đồ ăn ngon.

- Chết!

Đối mặt Tu La, Nhiếp Vân sẽ không lưu tình, cánh tay giãn ra, hắn đánh một quyền nổ tung ngay sau đó.

Mỗi khi đánh chết một con, hắn vận chuyển pháp quyết vô danh không ngừng thôn phệ chúng sạch sẽ.

Những Tu La này có thực lực Huyền Tiên cảnh, với hắn mà nói chúng là đại bổ, mỗi con chẳng khác gì một viên nửa bước tuyển tiên đan, không ngừng thôn phệ sẽ càng làm cho hắn lớn mạnh, tiên lực càng ngày càng hùng hậu.

Ầm ầm!

Không biết thôn phệ bao nhiêu đầu Tu La, đột nhiên thân thể hắn chấn động, tu vi có đột phá đạt tới La Tiên Cảnh đỉnh phong!

------oOo------

Chương 1530: Cướp đoạt (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

La Tiên Cảnh đỉnh phong, như vậy hắn sắp bắt đầu niết bàn lần thứ bảy.

Hiện tại còn không phải thời điểm niết bàn, không nói trước niết bàn cần tốn thời gian rất lâu, chỉ riêng tích lũy năng lượng còn chưa đủ.

Nếu như không tích lũy đủ năng lượng, một khi niết bàn xảy ra vấn đề sẽ làm hắn thân tử đạo tiêu.

- Chết đi cho ta!

Thực lực tấn chức cũng không phải là niết bàn, Nhiếp Vân đành phải không ngừng tích lũy lực lượng, hắn hưng phấn nhìn đám Tu La sau đó rống to và tấn công phía trước.

Ầm ầm!

Thiên phú thôn phệ của nguyên khí sư cũng thể hiện uy năng cường đại của mình, mấy chục đầu Tu La bị lực lượng của hắn đánh thành bụi phấn, hắn cũng thôn phệ lực lượng của chúng sạch sẽ.

- Hảo thủ pháp!

Thấy cảnh tượng này đám người Độc Cô Tiếu vô cùng khiếp sợ.

Trước kia bọn họ không xem trọng Nhiếp Vân, đến bây giờ mới phát hiện thực lực tiểu tử này không được nhưng sức chiến đấu lại cực kỳ đáng sợ.

Mặc dù là bọn họ muốn đánh chết Tu La cũng không dễ dàng như thế.

- Phía trước có thứ tốt!

Vào lúc này đột nhiên Độc Cô Tiếu cảm ứng được cái gì đó và rống to, lúc này mọi người lao thẳng về phía trước.

Trường thương lướt qua, Tu La và người ngăn cản đường đi liên tục nổ tung, trong quá trình tiến lên Độc Cô Tiếu giống như hổ vào bầy dê, thế không thể đỡ.

Qua một lúc sau đã tới gần một cánh cửa đá thật lớn.

Cánh cửa dày tới cực điểm, phía trên còn có phong ấn rậm rạp chằng chịt giống như chỉ cần đụng vào sẽ thừa nhận công kích trí mạng.

- Ta đến!

Độc Cô Tiếu thét dài, trường thương trong tay hắn tỏa sáng.

Ngay sau đó đầu mũi thương mang theo thương ý không gian xé rách, lực lượng cuồng bạo đâm thẳng vào cửa đá, ngay sau đó hào quang bắn khắp bốn phía.

Ầm ầm!

Cửa đá nổ vang nhưng không có mở ra.

- Như vậy không được...

Nhìn thấy lực lượng cuồng bạo như thế không thể mở cửa đá, tất cả mọi người rùng mình không dám nghĩ nhiều.

Đây không phải là lực lượng của cửa đá, mà là phong ấn trên cửa đá quá cường đại, cường giả Kim Tiên đỉnh phong không đủ lực xé rách.

- Phải tăng thêm tốc độ, một khi người phía sau xông tới, những bảo bối này sẽ không tới phiên chúng ta...

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người hiểu ra một sự thật.

Bọn họ vừa rồi xung trận ngựa lên trước đi tới cánh cửa đá này, một khi người phía sau xông lên, còn muốn độc hưởng bảo vật khẳng định không có khả năng!

Phải dùng thời gian ngắn nhất phá vỡ cửa đá này, nếu không người khác xông vào sẽ có một trận long tranh hổ đấu.

- Ta thử xem!

Hiên Viên Triêu Tinh bước tới trước.

- Ba ba, ta biến thành bộ dáng của ngươi, ngươi lặng lẽ chui vào sau đó thu thứ tốt.

Tiểu Long lên tiếng.

- Ân?

Nhiếp Vân sững sờ.

Tuy cửa đá này cường đại, phong ấn cũng lợi hại nhưng với Nhiếp Vân dung hợp ba thiên phú thần thâu mà nói không tạo thành chút ngăn cản gì cả, hoàn toàn có thể xuyên tường đi vào.

Sở dĩ hắn không làm như thế, thứ nhất không muốn bạo lộ thực lực để bị quần công!

Thứ hai, mọi người cùng xông vào tìm bảo vật, hắn lặng lẽ rời đi, cho dù lấy sạch bảo vật cũng khẳng định nói không rõ ràng, từ đó gây ra không ít phiền toái.

- Đối với đám người này cũng không cần nói lễ nghi đạo đức, nếu quả thật có tuyệt thế bảo bối, bọn chúng chưa chắc đã lưu tình với ai!

- Có thể lấy trước bọn chúng và tấn cấp thì mọi chuyện đều tốt.

Tiểu Long kiên định lên tiếng.

- Không sai!

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Đúng là như thế.

Nói thật, những người này trừ Tiếu Đằng, Chí Liễu ra thì chẳng có kẻ nào là người tốt, tâm hoài quỷ thai, không biết nghĩ cái gì, nếu như gặp phải bảo bối phù hợp với bọn chúng, có thể tưởng tượng tuyệt đối không có phần của mình.

- Ngụy trang... Đi!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân không do dự nữa, thân thể hắn hơi

động và chui xuống dưới đất, vào lúc này tiểu Long cũng ra khỏi tinh cung, nó vận chuyển một đạo ngụy trang chi khí và biến thành bộ dáng của hắn.

Nhiếp Vân đứng ở phía sau đám người, lúc này động tác nhỏ và những người khác đều bị cửa đá hấp dẫn cho nên không ai phát hiện ra.

- Đi qua!

Khẽ cười một tiếng, Nhiếp Vân từ dưới lòng đất xuyên qua cửa đá.

Phong ấn trên cửa đá rất khó thông qua, hơn nữa dưới lòng đất cũng có phong ấn đáng sợ, nhưng Nhiếp Vân có thiên phú trận pháp sư lại không coi vào đâu, hắn vượt qua phong ấn thật nhanh.

Hô!

Nhiếp Vân xuyên qua mặt đất và tiến vào sau cửa đá.

Đây là gian phòng không lớn, bên trong mang theo linh khí chấn động nồng đậm, vừa tiến vào trong đó đã làm người ta cảm thấy hô hấp dồn dập.

- Có thật nhiều bảo bối.

Ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt Nhiếp Vân tỏa sáng một hồi.

Trước mắt chồng chất vô số tiên thạch, còn có một chút tiên khí cấp bậc thượng phẩm đỉnh phong, từng kiện từng kiện vắt ngang trên kệ, rậm rạp chằng chịt nhiều tới mấy trăm kiện.

Đan dược, dược liệu không biết bao nhiêu mà kể, mang theo linh lặc chấn động nồng đậm, đừng nói phục dụng, cho dù chỉ ngửi một hơi cũng làm huyết dịch sôi trào.

- Ân? Cầm thứ trân quý nhất trước.

Liếc mắt nhìn, những bảo vật này đều bị trận pháp bao phủ, muốn lấy đi trong thời gian ngắn là ít có khả năng, chỉ có thể tìm thứ trọng

yếu nhất trước.

Vận chuyển thiên phú thần thâu, hai mắt sinh ra bảo quang lập loè, đột nhiên một hình cầu tròn xuất hiện trước mặt hắn, ánh mắt của hắn sinh ra bảo quang bắn khắp bốn phía.

- Đó là cái gì?

Nhìn chằm chằm vào thứ này, chỉ thấy tại vị trí trung tâm của gian thạch thất có một viên cầu không lớn xuất hiện trước mặt, viên cầu bóng loáng mượt mà, toàn thân sinh ra kim quang sáng ngời, nó chỉ lớn như nắm tay nhưng lại mang theo lực lượng và uy thế làm người ta khó có thể kháng cự.

- Chẳng lẽ đây chính là tinh thần tinh hạch?

Đột nhiên có một cái tên xuất hiện trong đầu của hắn.

Tiếu Đằng đạo nhân lần này tới di tích Hắc Long Thánh Tôn muốn đạt được nhất chính là tinh thần tinh hạch, chẳng lẽ nó là thứ trước mặt mình?

Rất có thể!

Chỉ sợ cũng chỉ có hạch tâm của ngôi sao mới có thể làm cho cường giả Kim Tiên mạnh như hắn tim đập thình thịch muốn có như vậy.

- Tới đây cho ta!

Nhìn thấy thứ này, Nhiếp Vân lập tức biết rõ thứ đáng tiền nhất cả gian phòng chính là nó, lập tức không chút do dự, diệu thủ không không, hắn vươn tay về phía trước.

Ầm ầm ầm...

Cầm tinh thạch trong tay nhưng bàn tay của hắn trầm xuống, hắn suýt nữa té ngã, lúc này hắn hít thở vững vàng và trụ vững.

- Thật nặng!

Sau khi cầm thứ này trong tay, Nhiếp Vân lúc này mới biết nó rất nawgj.

------oOo------

Chương 1531: Cướp đoạt (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không hổ là hạch tâm của ngôi sao, tuy chỉ lớn như nắm tay nhưng sức nặng của nó tuyệt đối có thể nặng như một viên tinh cầu.

Nếu không phải thân thể của hắn vừa đột phá tiến vào Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ bát trọng, chỉ sợ viên tinh hạch này xé rách thân thể và làm hắn trọng thương.

- Thu!

Tinh thần khẽ động thu vào nạp vật đan điền.

- Đến đây đi!

Sau khi thu lấy tinh thần tinh hạch, trên người Nhiếp Vân xuất hiện mấy vạn cánh tay lăng không nắm lấy bảo vật chung quanh.

Rầm rầm!

Âm thanh giòn tay vang lên, toàn bộ đồ vật trân quý chung quanh đều bị hắn thu đi.

Muốn lấy đi toàn bộ sẽ tốn hao thời gian nhất định, nếu lấy đi những thứ trân quý nhất lại không tốn bao nhiêu thời gian.

Về phần những bảo bối trân quý kia với hắn mà nói càng đơn giản, chỉ cần mắt thường nhìn sang, chỉ cần bảo quang tỏa sáng khẳng định alf thứ tốt.

Oanh!

Vừa thu những thứ này đi, chợt nghe cửa đá bên ngoài bị lực lượng to lớn va chạm, nó sinh ra âm thanh ầm ầm và nổ tung.

- Tránh!

Bàn chân hơi động, Nhiếp Vân chui xuống dưới đất.

Vừa mới đi vào, cửa đá mở ra, đám người Độc Cô Tiếu đã xông vào bên trong.

- Ha ha, thiệt nhiều bảo bối, đều là của chúng ta!

Vừa tiến vào nơi đây, đám người Độc Cô Tiếu nhìn rõ tình huống bên trong, hắn cười ha ha sau đó lao thẳng về phía trước.

- Cửa đá là ta liên thủ với Độc Cô Tiếu mở ra, bảo vật nơi này ta và hắn chia tám phần, còn lại các ngươi tự chia, không có ý kiến gì chứ?

Hiên Viên Triêu Tinh thét lớn và nhìn quanh một vòng, gương mặt mang theo sát khí.

Lúc này hắn cũng không che lấp làm gì, trên người bộc phát khí tức chấn động đáng sợ làm cho mọi người bị áp lực to lớn không kém gì đối mặt với Độc Cô Tiếu.

- Không có ý kiến!

Thấy khí thế của hắn và sát cơ trong mắt, dường như chỉ cần không đúng sẽ lập tức động thủ, trong lòng mọi người rùng mình và không dám nói nhiều.

Đối mặt bảo vật, bất cứ giao tình gì cũng là vô nghĩa, huống chi bọn họ tổ đội đi tìm bảo vật, quan hệ cũng không có gì chắc chắn cả.

- Vậy là tốt rồi, Độc Cô huynh, chúng ta bắt đầu đi, bài trừ phong ấn, thu!

Hiên Viên Triêu Tinh cười lạnh, hắn lập tức tiến vào bên trong, Độc

Cô Tiếu cũng không ngừng lại theo sát phía sau.

Hai người đều là đệ tử đại gia tộc, có vô số bí pháp, trong nháy mắt mọi người nhìn thấy bảo vật rơi vào trong tay của hắn, giọt nước không thừa.

- Xem ra tiểu Long nói đúng...

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Nhiếp Vân gật gật đầu.

Tiểu Long nói không sai, hợp tác với đám người này căn bản không có thành tín gì đáng nói.

Nếu như không phải vừa rồi lặng lẽ thu hoạch, đừng nói tinh thần tinh hạch, ngay cả bảo bối cũng không chiếm được.

Nếu bọn chúng như vậy, hắn sớm trộm đồ vật cũng không có gánh nặng tâm lý gì.

- Tiểu Long, ngươi ở nơi này tiếp tục ngụy trang thành ta, ta đi về phía trước nhìn xem có bảo bối gì hay không, từ đó sớm lấy đi.

Tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân truyền âm vào trong tai tiểu Long, hắn dọc theo mặt đất tiến nhanh về phía trước.

Dưới đất an toàn hơn thông đạo không ít, hơn nữa Nhiếp Vân vận chuyển thiên phú ẩn nấp cho nên một đường không có nguy hiểm gì cả.

Rầm rầm!

Trong thông đạo không ngừng có chiến đấu, từng âm thanh nổ tung vang vọng không gian, khắp nơi đều là sát ý đậm đặc.

Không ít cường giả xông tới tìm được bảo bối, có bảo vật kích thích, mọi người cũng không lưu tình chút nào, rất nhiều thế lực tàn sát lẫn nhau, ở chỗ này nhân mạng chỉ là con số, cũng không đắt hơn cọng rơm là bao nhiêu.

Trong thông đạo không chỉ có nhân loại tàn sát lẫn nhau, còn có Tu

La chiến đấu với nhân loại, không có thực lực tới nơi này chỉ là pháo hôi mà thôi.

Thường thường vừa mới cầm được bảo bối, còn chưa kịp cao hứng đã bị một kiếm của người ta đâm thủng đầu, chết không thể chết lại.

Đối mặt với tình huống này, Nhiếp Vân biết rõ, không tới thời khắc cuối cùng, cho dù ngươi cầm được bảo vật tốt nhất cũng không chắc đó là của ngươi.

- Đây là bảo vật của Triêu Dương Môn chúng ta, các ngươi ai dám cướp đoạt chính là muốn chết, ah...

- Lưu râu dài ta vừa ý bảo vật này, ai dám động vào ta sẽ giết kẻ đó.

- Dám đoạt với ta, các ngươi đi chết cả đi...

Từng tiếng gào thét vang lên liên tục, thường thường người hung ác rất nổi danh trong Linh giới, những kẻ như vậy vừa mới cầm được bảo bối trong nháy mắt đã bị người ta dùng loạn đao chém giết.

Đối với những người lao tới mà nói, mặc kệ danh khí của ngươi lớn bao nhiêu, dám cướp đoạt bảo bối cũng chỉ có con đường chết mà thôi.

Đơn đả độc đấu rất nhiều người đều rất mạnh, thậm chí có thể giống như đám người Tống Ngọc, nếu bị một đám Kim Tiên vây công, Thánh Tiên cũng không trốn thoát chứ đừng nói bọn chúng, chỉ có thể vẫn lạc, thân tử đạo tiêu.

- Bảo vật là của ta, không nghĩ tới ta lại có thể có được thứ này...

Tiếng gầm gừ vang lên, còn chưa kịp nói xong đã có tiếng kêu thảm thiết vang vọng thông đạo.

Nhìn tất cả vào trong mắt, Nhiếp Vân cũng không có sốt ruột ra tay.

Bảo vật trong mắt kẻ khác nhưng có rất nhiều vô dụng với hắn.

Những vật này tác dụng không lớn, một khi động thủ sẽ bạo lộ, nếu đã như vậy chi bằng không động, đợi đến lúc nào có bảo bối lại ra tay.

- Ân? Đó là cái gì?

Vận chuyển thiên phú thiên nhãn, thiên phú thần thâu không ngừng tìm kiếm, hắn không ngừng tiến lên phía trước, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, Nhiếp Vân thấy cái gì đó.

- Đây là... Lại có khoáng thạch làm pháp quyết vô danh vận chuyển... Quá tốt!

Trong cơ thể rung động lắc lư một hồi, cảm ứng được cái gì đó, nội tâm Nhiếp Vân hưng phấn không nói thành lời.

Trước mặt là đại sảnh rộng lớn, ở đó có một khối khoáng thạch thật lớn làm pháp quyết vô danh vận chuyển!

Đối với Nhiếp Vân mà nói, pháp quyết vô danh là chỗ dựa lớn nhất của hắn, cũng như hắn tin tưởng vững chắc vào Đạm Đài Lăng Nguyệt, hiện tại đột nhiên nhìn thấy khoáng thạch làm pháp quyết vô danh vận chuyển cho nên nội tâm hắn hưng phấn có thể nghĩ.

Nếu như có thể tiến thêm một bước phát triển đan điền mới, khẳng định thực lực sẽ có tăng vọt về chất, hắn sẽ có thể sáng chế ra một phiến thiên địa trong Linh giới.

- Ân? Tu La thật mạnh...

Nhìn thấy khoáng thạch, Nhiếp Vân cũng không có hưng phấn tiến lên, hắn lợi dụng thiên phú thiên nhãn quan sát cẩn thận chung quanh một vòng, sau khi nhìn rõ thì hắn cau mày suy nghĩ.

Phía sau khoáng thạch là một đầu Tu La Kim Tiên cảnh!

------oOo------

Chương 1532: Đánh chết Tu La Kim Tiên cảnh (Thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đầu Tu La Kim Tiên cảnh này so ra không mạnh hơn Dã Vô Tu La, từ khí tức nó phát ra thực lực khẳng định không kém, hơn nữa nó còn mạnh hơn cả đám người Tiếu Đằng, Chí Liễu.

- Dường như khoáng thạch này bị tinh thần lực của Tu La tập trung vào giống như gia trì phong ấn, muốn lấy đi phải chiến đấu với nó.

Vốn còn muốn từ dưới đất lẻn qua đi vụng trộm lấy khoáng thạch đi, hắn nhìn một hồi mới phát hiện chuyện này căn bản không giống như hắn tưởng tượng.

Dường như đối phương sợ có người dùng chiêu này nên sớm dùng tinh thần lực kết nối với khoáng thạch, lại bố trí hơn mười đạo phong ấn, đừng nói trộm đi, chỉ cần có người tới gần sẽ bị nó phát hiện ngay lập tức.

- Xem ra chỉ có biện pháp đánh chết nó mới có thể cướp lấy khoáng thạch này đi.

Trong mắt Nhiếp Vân mang theo lãnh ý.

Có thể không chiến đấu thì tốt nhất không chiến đấu, nhưng nhất định phải chiến đấu thì hắn cũng không sợ ai cả.

Tuy hiện tại tu vi tiên lực chỉ là La Tiên Cảnh đỉnh phong, khoảng cách Kim Tiên còn một đoạn thật lớn nhưng hắn có được thiên phú võ đạo sư, là chiến thần trời sinh, căn bản không úy kỵ bất cứ chiến đấu gì.

Hắn nhìn sang phía sau, chỉ thấy vô số cao thủ giống như châu chấu lao tới nơi này, không nhanh thì đám người này sẽ chạy tới, cho dù đánh chết Tu La, khoáng thạch cũng chưa chắc tới phiên mình.

Hắn không cho phép xảy ra loại chuyện này.

Hắn nhep mắt lại, thân thể hành động lặng lẽ chậm rãi tiến tới gần gian phòng, tiến vào trong đó.

Hắn áp chế khí tức toàn thân xuất hiện trước mặt con Tu La Kim Tiên cảnh, cơ bắp toàn thân Nhiếp Vân ngưng tụ, hắn thở ra một hơi và đánh lén.

Lần đánh lén này hắn sử dụng toàn bộ thực lực Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ bát trọng, mặt đất bị lực lượng cuồng bạo áp thành mảnh vỡ, nắm đấm không hề giữ lại trùng kích Tu La.

- Ân!

Nhiếp Vân động thủ tốc độ cực nhanh, trước khi động thủ cũng không có chút dấu hiệu báo trước nào, dường như Tu La thật sự quá mạnh cho nên nó có được báo trước, nắm đấm còn chưa tới trước mặt, đột nhiên nó nhảy lui về phía sau, hơn nữa còn có một tấm chắn ngăn cản trước mặt.

Ầm!

Nắm đấm va chạm với tấm chắn, tấm chắn tiên khí thượng phẩm đỉnh phong bị hắn đánh thành thủy tinh.

- Đáng tiếc!

Không nghĩ tới đánh lén che giấu tốt như vậy lại bị đối phương hóa giải, Nhiếp Vân lúc này phải lắc đầu.

Xem ra Tu La Kim Tiên cảnh còn khó chơi hơn tưởng tượng của mình nhiều lắm.

Đánh lén không thành, đã lộ thân hình, Nhiếp Vân cũng không che dấu, từ từ dưới đất bay lên, hai mắt như đuốc, cũng không có vì đánh lén không thành mà nhụt chí, ngược lại chiến ý càng ngày càng đậm, khí tức nóng rực nhanh chóng bao phủ gian phòng.

- Dám đánh lén Đôn Nham Tu La ta, ngươi chết chắc!

Tuy Tu La Kim Tiên cảnh trước mắt tránh được một kiếp nhưng ngực của hắn vẫn bị quyền phong tập trung, hắn cảm thấy nóng rát đau đớn, lúc này nhìn thấy Nhiếp Vân không trốn đi mà còn xuất hiện, tức giận và thét dài, sát cơ bộc phát khủng bố.

Năm ngón tay khô gầy của Đôn Nham Tu La xiết chặc.

Sau lưng hắn hình thành vòng xoáy khí lưu thật lớn giống như tinh cầu đang xoay quanh, hơn nữa còn sinh ra lực lượng không thể kháng cự.

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Vân chiến âấu với cường giả Kim Tiên trên ý nghĩa.

- Đây là thực lực của cường giả Kim Tiên hay sao? Quá cường đại...

Đối mặt với Đôn Nham Tu La trước mặt, Nhiếp Vân có cảm giác mình là kiến càng, mà đối phương là đại thụ, trên người đối phương mang theo uy áp và lực lượng không cách nào kháng cự, dường như hai người là người của hai thế giới khác nhau.

Khó trách cường giả Kim Tiên không phải Huyền Tiên có thể so sánh, cấp độ tính mạng của cả hai hoàn toàn khác nhau, hoàn toàn là hai khái niệm khác biệt.

- Chết đi!

Khí thế đạt tới điểm cao nhất, Đôn Nham Tu La vung tay đánh xuống.

Còn chưa tới trước mặt đã làm Nhiếp Vân cảm thấy không gian chung quanh đã bị phong tỏa, trừ nghênh chiến ra hắn không thể tránh thoát.

- Ta muốn xem xem Tu La Kim Tiên cảnh có bao nhiêu lợi hại.

- Phá!

Đổi lại người khác khẳng định sớm bị khí thế của đối phương đè sập nhưng Nhiếp Vân lại cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, sau khi thét dài và thân thể căng cứng, hắn lập tức xuất quyền đánh thẳng về phía trước.

Chiến đấu với đối phương, tu vi tiên lực căn bản không dùng được, chỉ có thể dựa vào thân thể đấu với cường giả Kim Tiên mà thôi.

Toàn bộ lực lượng giao thoa với nhau làm cho kình lực của hắn càng lúc càng mạnh, lúc này hắn đối kích với một trảo của Tu La Kim Tiên cảnh.

Đăng đăng đăng đăng!

Toàn thân Nhiếp Vân chấn động giống như mệt mỏi rã rời.

Đối phương công kích quá mạnh mẽ, mặc dù thực lực thân thể của hắn vô địch cũng có chút không thể ngăn cản được.

- Bất tử chi thân!

Bất tử chi thân chấn động nhẹ nhàng, Nhiếp Vân khôi phục lại, lúc này long tinh hổ mãnh, bàn chân đạp mạnh lên mặt đất, nham thạch bắn tung tóe và xông thẳng về phía trước.

- Đáng giận!

Đôn Nham Tu La không nghĩ tới người trước mặt có thể tới hung hãn như vậy, không ngờ có thể ngạnh kháng một chưởng của nó, chẳng những không có việc gì hơn nữa còn xông tới cho nên cảm thấy ngoài ý định, sắc mặt ngăm đen vặn vẹo vì tức giận, nó vung tay đánh ra một trảo.

Ầm ầm!

Tu La sát khí đầy trời không ngừng giao hội với nhau hình thành một đạo ảo ảnh trường mâu, từ đó mang theo sát cơ đầy trời đâm thẳng vào Nhiếp Vân.

- Phá vỡ!

Hai mắt của hắn mở to như đèn lồng, tinh thần Nhiếp Vân tập trung cao độ, hắn cũng không chút phật lòng, hắn vận chuyển thiên thủ sư, bàn tay màu xích kim xuất hiện và đánh tới một quyền.

Nắm đấm và trường mâu va chạm, từng khối không khí chấn động sau đó vỡ vụn.

Bành!

Nhiếp Vân bay ra ngoài lần nữa, hắn nện mạnh vào vách tường.

Cánh tay vỡ vụn bị bất tử chi vờn quanh cho nên khôi phục lại trong nháy mắt giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

- Ân? Tại sao ngươi có được Tu La Bất Tử chi thân?

Lúc này Đôn Nham Tu La cũng phát hiện chuyện khác thường nên nó lên tiếng.

- Ha ha, ta chẳng những có Bất Tử chi thân, hôm nay ta còn giết ngươi tại đây.

Không nói nhảm với hắn làm gì, Nhiếp Vân biết rõ một đám người phía sau xông tới, khoáng thạch sẽ không tới phiên chính mình, hắn không dám do dự sau đó xông thẳng về phía trước.

Lần này tốc độ nhanh hơn, dường như hắn biến thành thanh lợi kiếm đâm rách không gian, thế tiến không thể đỡ.

- Ta không cho rằng như vậy, muốn giết ta, thực lực ngươi còn chưa đủ.

Đôn Nham Tu La bị hành động của Nhiếp Vân chọc giận không nhỏ, hắn rống to một tiếng sau đó lại gào thét thật lớn.

------oOo------

Chương 1533: Đánh chết Tu La Kim Tiên cảnh (Thượng)

(2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tu La Sát Thiên!

Hắn thi triển vũ kỹ.

Tu La cũng có vũ kỹ, hơn nữa mỗi một chiêu đều rất cường đại, Tu La Sát Thiên là một loại vũ kỹ phi thường cường đại, một khi thi triển ra sát hình thành sát khí xâm nhập linh hồn của người khác, làm cho không kẻ nào có thể nhúc nhích, lực lượng trùng kích đáng sợ và khó phòng bị.

- Dung hợp chi khí, xé rách!

Biết rõ hiện tại đã tới thời khắc nguy hiểm, Nhiếp Vân nheo mắt lại, hắn liếm liếm bờ môi lộ ra thần thái hưng phấn, dung hợp chi khí bắn ra ngoài và hình thành một thanh trường kiếm trong suốt.

Cái goi là dung hợp chi khí chính là dung hợp những thiên phú sau ba mươi như võ đạo sư, thiên nhãn sư với nhau mà thành, cũng không phải là ba thiên phú đào tẩu kia, lực lượng này mang theo năng lực sắc bén có thể cắt nát Tu La sát khí.

Tê tê!

Dung hợp chi khí hình thành trường kiếm va chạm với Tu La Sát Thiên, lúc này Tu La Sát Thiên vỡ vụn như vải rách, âm thanh thanh thúy vang vọng không gian.

- Cái gì? Lục phẩm thiên vân khu tu sư? Điều này sao có thể?

Nhìn thấy dung hợp chi khí dễ dàng bài trừ công kích của hắn như vậy, rốt cuộc Đôn Nham Tu La đã hoảng sợ không nói thành lời.

Nếu như nói Tu La sợ nhất cái gì, tự nhiên là khu tu sư!

Khu tu sư cấp bậc càng cao thì uy hiếp với chúng càng lớn, cho nên cũng mang tới tổn thương lên bọn chúng càng mạnh, tuy Nhiếp

Vân chỉ là lục phẩm khu tu sư nhưng thiên phú thật sự quá mạnh mẽ, đạt cấp bậc thiên vân, loại cấp bậc này dung hợp chi khí cực kỳ tinh thuần, cho dù là bát phẩm huyết vân khu tu sư cũng thua hắn một bậc, cho dù Đôn Nham Tu La lợi hại nhưng cũng chỉ là Tu La Kim Tiên cảnh sơ kỳ mà thôi, sâu trong nội tâm của nó mang theo nỗi sợ vô hình.

- Không có gì không có khả năng, chết đi!

Cầm dung hợp chi khí hình thành trường kiếm trong tay, hắn dùng lực lượng toàn thân chém xuống.

Rầm rầm!

Sử dụng dung hợp chi kiếm chém xuống, Đôn Nham Tu La kêu thảm một tiếng, một cánh tay bị cắt đứt.

- Tạo hóa chi hỏa, thiêu đốt!

Chém đứt một cánh tay của đối phương, Nhiếp Vân không chút do dự sử dụng dung hợp chi kiếm bắn ra một đạo hỏa diễm thiêu đốt cánh tay của nó.

Xì xì xì xì...

Một đạo hỏa diễm va chạm với cánh tay Đôn Nham Tu La sau đó cả cánh tay bốc cháy hừng hực, không tới một giây cả cánh tay biến thành tro bụi.

Tạo hóa chi hỏa có thể thiêu đốt Tu La sát khí sạch sẽ!

- Ah... Trốn!

Đôn Nham Tu La đã cảm thấy sợ hãi, nó quay người muốn chạy trốn.

Thời điểm này Nhiếp Vân sẽ không cho phép Đôn Nham Tu La bỏ chạy, hắn mở to mắt vận dụng dung hợp chi khí chém tới, sưu sưu sưu sưu..

Chỉ trong nháy mắt bắn thủng thân thể của Đôn Nham Tu La, khí tức của nó suy yếu tới cực điểm.

- Chết đi!

Biết rõ tận dụng thời cơ, Phượng Hoàng chi dực tỏa sáng, thiên phú thiên hành sư thiên phú phối hợp với thân pháp vô cùng tuyệt diệu, chỉ trong nháy mắt hắn đã tới gần Đôn Nham Tu La, hắn giơ nắm đấm đánh thẳng vào đầu đối phương.

Hắn dùng một quyền toàn lực, bởi vì lực lượng quá lớn cho nên cơ bắp toàn thân bị xé rách.

Bành!

Đôn nham Tu La tại nhìn thấy đối phương có được lục phẩm thiên vân khu tu thiên phú thì mất đi tin tưởng, lần này Nhiếp Vân lại gia tăng thêm tốc độ, căn bản không có phòng bị, hắn dốc sức đánh nát đầu Đôn Nham Tu La.

Cho dù Tu La nát đầu cũng không tử vong, tối đa chỉ suy giảm thực lực mà thôi.

- Dung hợp chi khí ăn mòn, tiêu diệt linh hồn!

Nhiếp Vân sớm biết như vậy cho nên hắn sẽ không ra tay nương tình, dung hợp chi khí chạy dọc theo thân thể của đối phương, lập tức hòa tan linh hồn đang ẩn tàng trong kinh mạch của đối phương.

Dung hợp chi khí chẳng những có thể ăn mòn thân thể Tu La, nó còn có năng lực phai mờ linh hồn, nếu không phải như vậy khu tu sư cũng không có địa vị được cả Linh giới kính ngưỡng như thế.

Phù phù!

Đôn Nham Tu La té trên mặt đất, đoạn tuyệt hô hấp, nó đã tử vong chân chính.

Chiến đấu với Tu La Kim Tiên cảnh, Nhiếp Vân cười đến cuối cùng, thành công giết đối phương.

- Hô!

Nó bị đánh chết, Nhiếp Vân thở ra một ngụm trọc khí.

Vừa rồi chiến đấu xem thuận lợi, trên thực tế đã sử dụng tất cả thủ đoạn của mình ra ngoài, hiện tại lực lượng buông lỏng, hắn cảm thấy toàn thân như mềm nhũn, có chút đề không thở nổi ra hơi.

Tu La Kim Tiên cảnh thật sự quá cường đại, có thể đánh chết nó hoàn toàn là nhờ vào may mắn!

Hơn nữa con Tu La này đã ở chỗ này thời gian quá dài, thực lực của nó cũng đã hạ thấp, nếu Tu La Kim Tiên cảnh thời kỳ toàn thịnh không thể bị hắn đánh bại đơn giản như thế.

- Ha ha, tiểu gia hỏa, cảm tạ ngươi giết đầu Tu La này, hiện tại thi thể Tu La và khoáng thạch đều là của ta...

Vào lúc này có tiếng nói vang lên.

Giọng nói bén nhọn khó nghe tới cực điểm, đưa mắt nhìn sang đã thấy một lão giả thân thể nhỏ gầy đi tới.

Vừa nhìn đã phát hiện lão giả nhỏ gầy kia không phải người tốt, trên người có khí tức tối tăm phiền muộn, lạnh lùng, giảo quyệt.

Xem ra vừa rồi Nhiếp Vân chiến đấu với Đôn Nham Tu La thì hắn đã chạy tới rồi, hắn vẫn không có ra tay, chờ đợi Nhiếp Vân chính thức đánh chết Tu La hắn mới đi ả tranh giành chiến lợi phẩm.

- Chiến đấu với Tu La là nghĩa vị của nhân loại trong Linh giới, ngươi lại nấp ở đó thật sự quá mất thân phận.

Cố nén tức giận trong lòng, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng.

Hắn có được thiên phú mộc sinh sư cho nên không lo tác dụng phụ trong cuộc chiến vừa rồi, mặc dù có thiên phú mộc sinh sư chữa trị thương thế cũng cần có thời gian, hắn nói lời này chính là vì tranh thủ thời gian cho mình.

Cường giả Linh giới, mỗi người đều có nghĩa vụ đối kháng Tu La, vừa rồi hắn đối kháng với Tu La, dựa theo đạo lý đối phương phải xông tới liên thủ chiến đấu mà không phải trốn ở bên cạnh quan sát.

- Hắc hắc, giết ngươi chẳng phải không có ai biết sao?

Lão giả cười lạnh một tiếng, trong mắt hắn sinh ra sát cơ hóa thành thực chất.

Hắn xem ra Nhiếp Vân vừa đấu với Tu La cho nên hao tổn thực lực rất lớn, căn bản không phải là đối thủ của hắn.

- Giết ta? Ngươi phải có loại thực lực này mới được!

Khôi phục lại, đôi mắt Nhiếp Vân bắn ra hào quang, hắn cũng không nói nhiều và lập tức xông tới.

Nếu như đổi lại lúc bình thường, hắn còn có thể giả yếu và thực lực không đủ để lừa gạt đối phương, sau đó lại ra tay đánh lén nhưng thời gian không cho phép.

------oOo------

Chương 1534: Đánh chết Tu La Kim Tiên cảnh (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đã tới một cường giả Kim Tiên, ai có thể bảo chứng phía sau không còn?

Hiện tại phải làm chính là dùng thời gian ngắn nhất chém giết gia hỏa này, sau đó lại mang khoáng thạch và thi thể Tu La đi.

Đôn Nham Tu La có tu vi Kim Tiên cảnh, cho dù bị nhốt nhiều năm và thực lực giảm xuống không ít, với hắn mà nói cũng là đại bổ vật chân chính, nếu có thể luyện hóa, cho dù không đủ giúp hắn niết bàn lần thứ bảy nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Cho nên loại đồ tốt này không thể rơi vào trong tay của kẻ khác.

- Muốn chết!

Lão giả không nghĩ tới trong tình huống như thế Nhiếp Vân còn dám động thủ với mình, đôi mắt ti hí như mắt chuột nhìn chằm chằm, lúc này hàn quang xuất hiện, hắn đánh một trảo về phía trước.

Ầm ầm!

Dưới một trảo này phong tỏa không gian, khí tức đáng sợ bắn ra khắp bốn phía.

Vũ kỹ, Thiết Xích Hoành Giang!

Hắn cũng không lưu tình, vừa ra tay đã sử dụng tuyệt chiêu.

Bành!

Nhiếp Vân đấm thẳng về phía trước, hắn ngăn cản đường đường chính chính, Thiết Xích Hoành Giang mang theo lực lượng quỷ dị, hai đại chiêu thức đối kháng với nha, hai người đồng thời lui về phía sau một bước.

- Thu!

Biết rõ muốn đánh chết đối phương là chuyện không thể hoàn thành trong thời gian ngắn, Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, bàn tay của hắn vung lên và thu thi thể Đôn Nham Tu La vào trong nạp vật đan điền, đồng thời thân thể chấn động lao thẳng về phía khối khoáng thạch.

- Bọn chuột nhắt dám cướp đồ của ta.

- Mặc Hư Kim Tiên ta vừa ý vật gì, chưa bao giờ có kẻ nào dám cướp!

Thấy lực lượng của thiếu niên không có tổn thất như suy nghĩ của

hắn, hơn nữa còn có thể đối kháng, Mặc Hư Kim Tiên hơi sững sờ, thời điểm nhìn thấy đối phương bay bay thẳng về phía khoáng thạch thì hắn tức giận tới cực điểm, lúc này lập tức ra tay công kích.

Tuy hắn không biết khoáng thạch này có tác dụng gì, nhưng căn cứ vào kinh nghiệm bản thân thì biết rõ nó là thứ tốt.

Bằng không cũng không cần Tu La Kim Tiên cảnh trấn thủ tại đây!

Ầm ầm ầm....

Bàn tay hắn như hóa thành quỷ trảo đánh thẳng về phía trước.

Nhiếp Vân cảm giác sắp đi tới trước khoáng thạch, toàn thân không tự chủ cứng đò, hắn bị đối phương bắt lấy, lúc này cau mày tức giận.

Xem ra không giết gia hỏa này, đối phương sẽ không cho mình cơ hội thu khoáng thạch.

- Ngươi muốn chết!

Hạ quyết tâm, Nhiếp Vân không hề do dự mượn nhờ lực kéo của đối phương tông mạnh về phía sau, hắn dùng vai của mình đụng thẳng vào người Mặc Hư Kim Tiên.

Oanh!

Tốc độ vừa nhanh vừa hung ác, Mặc Hư Kim Tiên không phòng bị cho nên xương sườn của hắn bị đụng gãy vài cây.

- Ah... Ngươi chết đi cho ta1

Tuy hắn bị kích thương nhưng cũng tức giận thật sự, tức giận đến mức đầu tóc bốc khói, song chưởng nện thẳng vào ngực Nhiếp Vân.

Xem ra hắn muốn chấn vỡ tim của Nhiếp Vân.

- Ngươi nên chết đi!

Hắn cau mày tức giận, Nhiếp Vân dùng một quyền đánh thẳng vào đầu Mặc Hư Kim Tiên.

Đối phương oanh kích trái tim của hắn, hắn đánh thẳng vào đầu đối phương, không ai né tránh, cũng không ai tránh được cho nên phải dùng chiêu số lưỡng bại câu thương.

Oanh!

Hai đấm của hai người đánh trúng thân thể đối phương.

Bành!

Mặc Hư Kim Tiên như cái túi rách, hắn bị Nhiếp Vân đánh thành huyết nhục mơ hồ, óc văng bốn phía.

Thân thể của hắn bị đối phương oanh kích nổ thành mảnh vỡ.

Nhìn thì lưỡng bại câu thương nhưng Nhiếp Vân đã khôi phục như ban đầu trong nháy mắt!

Có được bất tử chi thân, loại chiêu số lưỡng bại câu thương như thế này căn bản không có tác dụng với hắn.

- Không có khả năng...

Tu vi đạt tới cảnh giới Kim Tiên, mặc dù đầu vỡ vụn cũng không chết, nhìn thấy Nhiếp Vân lại không có việc gì, Mặc Hư Kim Tiên đã không tin nổi.

- Chết đi!

Diễm hỏa bộc phát đốt đối phương thành tro bụi, lúc này Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Xem ra gia hỏa này tới tương đối trễ, không có nhìn thấy hắn đấu với Đôn Nham Tu La, nếu như hắn nhìn thấy sẽ biết rõ chuyện Nhiếp Vân có bất tử chi thân, cũng không ngu xuẩn thi triển chiêu

số lưỡng bịa câu thương như vậy.

Bởi vậy có thể thấy được, bất tử chi thân là át chủ bài lớn nhất của hắn, không thể dễ dàng bại lộ bị người ta sớm phòng bị, từ đó mất đi tính chất bất ngờ có thể lật bàn vào lúc mấu chốt.

- Tới đây!

Sau khi đánh chết Mặc Hư Kim Tiên, Nhiếp Vân biết rõ chậm trễ không ít thời gian, lại tiếp tục trì hoãn sẽ bị kẻ tới sau bao phủ, bàn tay đưa về phía trước sau đó đánh tan mười mấy đạo phong ấn, lúc này hắn thu khoáng thạch vào trong nạp vật đan điền.

Không có chủ nhân phong ấn cho nên xé rách dễ dàng, nếu Đôn Nham Tu La còn sống hắn không thể làm dễ dàng như thế.

- Xem ngươi là bảo bối gì.

Sau khi thu khoáng thạch, Nhiếp Vân thở ra một hơi, hắn vung tay bao phủ Mặc Hư Kim Tiên.

Tuy gia hỏa này đã chết nhưng hắn thân là cường giả Kim Tiên lại chạy nhanh như vậy, khẳng định trên người có không ít thứ tốt.

Bàn tay cầm lấy thi thể Mặc Hư Kim Tiên, hắn vận chuyển thiên phú thần thâu trộm đồ vật trong nạp vật đan điền của đối phương.

Hô!

Làm xong những chuyện này, thân thể Nhiếp Vân chấn động và chui vào mặt đất, sau đó hắn lại tiến vào trong Bắc Đẩu tinh cung.

Rầm rầm!

Vừa vào tinh cung, hắn lập tức cầm đồ vật của Mặc Hư Kim Tiên ra ngoài.

Không hổ là cường giả Kim Tiên, trên người có không ít bảo vật, trong số binh khí không có tiên khí tuyệt phẩm nhưng mạnh nhất là một thanh thiết kiếm là bán tuyệt phẩm.

Tiên thạch cũng không ít, kiểm tra một chút, thân gia của Kim Tiên không nhỏ, có rất nhiều các loại dược liệu, hắn ném tất cả lên mặt đất.

Những dược liệu này không có bao nhiêu thứ hữu dụng với Nhiếp Vân.

Cũng đúng, cho dù là ai có thứ tốt khẳng định sẽ ăn trước tấn cấp thực lực, tuyệt đối không lưu lại cho kẻ khác.

- Ân, đây là cái gì?

Đột nhiên có một thứ xuất hiện trước mặt Nhiếp Vân.

Đây là ngọc bài không lớn, phía trên khắc đầy đường vân rậm rạp, vừa liếc mắt nhìn đã thấy rất nhiều thông đạo trong huyệt mộ.

- Chẳng lẽ là địa đồ huyệt mộ? Khó trách Mặc Hư Kim Tiên có thể xuất hiện sau vách đá.

Nhiếp Vân hiểu ra.

Vừa rồi phía sau khoáng thạch có một vách đá, hắn có được thiên phú thiên nhãn và pháp quyết vô danh cho nên thuận lợi cảm ứng ra, Mặc Hư Kim Tiên có thể tới nơi này nhanh như vậy chỉ sợ là nhờ vào địa đồ này.

Trước kia hắn còn tưởng rằng mình chiến đấu làm cho lực lượng bắn ra ngoài và bị đối phương phát hiện, hiện tại xem ra căn bản không phải chuyện như thế.

- Ân? Chí bảo phật môn? Nơi này có chí bảo phật môn?

Sau khi cẩn thận nghiên cứu ngọc bài trong tay, đột nhiên ánh mắt Nhiếp Vân mang theo một tia hưng phấn.

------oOo------

Chương 1535: Diễn sinh đan điền lần thứ tám (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên địa đồ có ghi rõ địa phương nào, trong đó có một nơi có chí bảo phật môn.

Phỏng đoán cấp bậc của chí bảo này, Nhiếp Vân hoàn toàn có thể mượn nhờ nó tấn cấp Kim Cương Lưu Ly Thể đến đệ bát trọng, phật ma song tu, thực lực tăng nhiều!

Nhiếp Vân hiện tại đang gặp phải vấn đề khi niết bàn.

Đại bảo giấu ở trước mắt, nếu như niết bàn thì hắn cần tốn hao thời gian vài ngày, tỉnh lại lần nữa, đừng nói bảo tàng, ngay cả cọng lông cũng không còn thừa.

Không niết bàn, thực lực của hắn đạt tới cực điểm, bằng vào La Tiên Cảnh có thể đánh gục cường giả Kim Tiên đã rất đáng sợ, không có khả năng tiếp tục tăng lên.

Không tăng thực lực lên, đối phó Kim Tiên bình thường xem như cũng được, hắn không phải đối thủ khi đối mặt với siêu cấp ấp cường giả trong Kim Tiên!

Tiền tư hậu tưởng, tấn chức là biện pháp duy nhất làm thực lực tăng lên, cũng làm Kim Cương Lưu Ly Thể đạt tới đệ bát trọng.

Trước kia chỉ có Linh Tê Luyện Thể Quyết tấn cấp, Kim Cương Lưu Ly Thể vẫn bảo trì đệ thất trọng đại thành, nếu có thể giúp nó tấn chức trong thời gian này, hai công pháp phật ma song tu sẽ duy trì cân đối, sức chiến đấu nhất định sẽ tăng lên trong phạm vi lớn.

- Chí bảo phật môn cách nơi này không xa, có thể nghĩ biện pháp lấy được nó...

Nội tâm Nhiếp Vân cảm thấy nóng bỏng.

- Trước đó phải xem diễn sinh thêm mấy đan điền, phải xem có thể trợ giúp thực lực tăng lên hay không.

Quay đầu nhìn khoáng thạch có thể vận chuyển pháp quyết vô danh nằm cách đó không xa.

Khoáng thạch này lớn hơn đầu người, trong đó ẩn chứa lực lượng nồng đậm làm cho huyết mạch của hắn sôi trào.

Pháp quyết vô danh diễn sinh đan điền không hao phí thời gian quá dài, cho dù vội vàng đi tìm chí bảo phật môn nhưng thời gian này vẫn kịp.

- Pháp quyết vô danh, vận chuyển!

Hít sâu một hơi, bàn tay của hắn cầm lấy khoáng thạch trong tay

Ầm ầm!

Vào lúc hắn chạm vào khoáng thạch, pháp quyết vô danh lập tức xoay tròn giống như đạt được vật đại bổ và không ngừng vận hành.

Khí hải mở rộng lần nữa, tuy chỉ gia tăng một hồi, âm thanh leng keng thùng thùng vang lên, một viếng huyết thống thừa số đang biến hóa.

Những huyết thống thừa số này đan va chạm với linh hồn của hắn, đan điền được diễn sinh thật nhanh, nó không ngừng xoay tròn và hấp thu lực lượng, lực lượng của hắn gia tăng rất nhanh.

Đan điền càng nhiều, đại biểu huyết thống càng cao, làm cho Nhiếp Vân có thực lực mạnh hơn khi đấu với cường giả Kim Tiên.

Một cái!

Hai cái!

...

Mười cái!

...

Mười bốn cái!

Bành!

Thời điểm đan điền diễn sinh mười bốn cái, đột nhiên khoáng thạch vỡ vụn và biến thành bụi phấn.

- Diễn sinh mười bốn đan điền...

Nhiếp Vân mừng rỡ như điên.

Từ khi đạt được pháp quyết vô danh thì đây là lần thứ tám hắn diễn sinh đan điền, trong đó nhiều nhất là lần thứ sáu đạt tới mười một cái, lần này lại nhiều hơn nữa, có tới mười bốn cái.

Sau bảy lần đã diễn sinh ba mươi sáu đan điền, hơn nữa lần này có thêm mười bốn cái, trong khí hải khổng lồ của hắn đang có năm mươi cái đan điền đang vận chuyển, từ đó làm cho hắn có cảm giác tràn ngập sức mạnh.

- Khí hải gia tăng, đan điền tăng nhiều, tích lũy của ta cũng gia tăng, cho dù hiện tại muốn dẫn động niết bàn cũng không làm được.

Nhìn đan điền tăng lên, khí hải của hắn cũng biến lớn và cần nhiều tích lũy hơn nữa, Nhiếp Vân cười khổ.

Tuy hiện tại cũng đạt tới tiêu chuẩn niết bàn, hắn là La Tiên Cảnh đỉnh phong nhưng nương theo khí hải gia tăng, hắn cần phải có thêm bảo vật, cần thực lực mạnh hơn nữa, mặc dù muốn dẫn động niết bàn cũng không dám.

Nói một cách khác, nếu như hiện tại dẫn động niết bàn thì đừng nói một, cho dù là hai thi thể Kim Tiên Tu La cũng không đủ thôn phệ.

- Thôn phệ!

Bàn tay của hắn cầm lấy các dược liệu của Mặc Hư Kim Tiên.

- Cũng nuốt cả thi thể Đôn Nham Tu La.

Sau khi thôn phệ những thứ này liền phát hiện như muối bỏ biển, Nhiếp Vân mở to mắt nhìn thi thể Đôn Nham Tu La.

Dù sao không thể niết bàn, cho dù nuốt thi thể Tu La cũng chỉ gia tăng thực lực của La Tiên Cảnh đỉnh phong, hơn nữa thỏa mãn điều kiện niết bàn.

Nghĩ đến liền làm, vận chuyển pháp quyết vô danh và nắm lấy thi thể Đôn Nham Tu La.

Ầm ầm!

Không hổ là thi thể Tu La Kim Tiên cảnh, tiếp xúc lực lượng cuồng bạo chạy dọc theo cánh tay còn mạnh hơn linh đan diệu dược khác rất nhiều.

Có được pháp quyết vô danh, hắn chẳng khác gì là khắc tinh của Tu La, tính mạng vô cùng khủng bố trong mắt của người khác nhưng với hắn mà nói nó chỉ là thuốc bổ.

Hô!

Không biết trôi qua bao nhiêu thời gian, thi thể Đôn Nham Tu La hóa thành tro tàn.

Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Trải qua thôn phệ, khí hải no đủ lần nữa, toàn thân tràn đầy lực lượng, hắn cường dại hơn trước vài lần.

- Nếu thực lực hiện tại đụng phải Đôn Nham Tu La lần nữa, ta có thể dùng một quyền đánh chết hắn.

Cảm nhận được biến hóa trên người của mình, Nhiếp Vân hưng phấn không thôi.

Tu vi tiên lực vẫn là La Tiên Cảnh đỉnh phong nhưng không ảnh hưởng lớn tới sức chiến đấu chỉnh thể, nương theo tiên lực hùng

hậu và tinh thuần, Đại Lực đan điền cũng có tác dụng rất lớn.

Hiện tại thân thể của hắn có thể thừa nhận sức bật gấp một trăm lần nhưng Đại Lực đan điền cung ứng tiên lực quá ít, chỉ có thể phát huy tăng phúc hai mươi lần, cho dù như thế cũng rất lợi hại, lực lượng thân thể của hắn phát huy thêm vài lần, cho dù trước kia hắn phải đại chiến thảm thiết với Đôn Nham Tu La, hiện tại hắn có thể dùng một quyền giải quyết.

- Đi!

Thực lực có biến hóa, Nhiếp Vân nhận thức chuẩn phương hướng có chí bảo phật môn, hắn lập tức lao thẳng về phía trước.

Trong thời gian hắn cướp khoáng thạch, diễn sinh đan điền, tình hình trong thông đạo đã sinh ra biến hóa, rất nhiều cường giả đã thanh trừ rất nhiều chướng ngại trong thông đạo, Tu La trên đường bị giết thất thất bát bát, còn thừa không bao nhiêu.

Nhìn thấy loại tình huống này, không thể không nói lực hấp dẫn của bảo tàng quá lớn, dựa theo bình thường, những người này nhìn thấy nhiều Tu La như vậy đã sớm đào tẩu, tuyệt đối không thể dũng cảm xông tới như hiện tại.

Tu La chết không ít, tu sĩ nhân loại tổn thất thảm trọng, khắp nơi đều là thi thể nằm ngổn ngang lộn xộn, máu tươi nhuộm đầy thông đạo.

- Người chết vì tiền, chim chết vì ăn!

Quả nhiên là đạo lý không thể phá vỡ!

Cảm khái một tiếng, thân thể Nhiếp Vân lúc này chui xuống đất, hắn nhanh chóng tiến lên phía trước.

------oOo------

Chương 1536: Diễn sinh đan điền lần thứ tám (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên đường gặp được mấy chục người tranh đoạt một món bảo vật mà bắt đầu chiến đấu, những bằng hữu, đồng bọn lúc trước biến thành địch nhân, giết người tới mức giết đỏ mắt.

Nhiếp Vân nhìn quét qua những bảo vật này, phát hiện nó không có lực hấp dẫn lớn với hắn cho nên không dừng lại, lúc này tiến lên phía trước.

- Chính là ở phía trước!

Tiến lên một hồi, trước mắt sinh ra sát khí đục ngầu xen lẫn khí tức ấm áp trấn áp cả quốc gia sinh ra.

Thánh địa phật môn, chưởng trung phật quốc!

Diện tích của quốc gia không lớn nhưng tràn đầy khí tức làm người ta ấm áp, chỉ cần hít sâu một hơi cũng làm người ta sinh ra cảm giác thư thái thích ý.

Trong truyền thuyết, cao tăng của phật môn đều thành lập quốc gia của mình, người tiến vào bên trong đều là tín đồ trung thành nhất.

- Có thể thành lập phật quốc đều là bảo vật của đại phật lưu lại, tuyệt đối không giống bình thường!

Phật quốc là căn cơ của cao tăng, không thể lẻn vào từ mặt đất, lúc trồi lên mặt đất, ánh mắt Nhiếp Vân tỏa sáng nhìn chung quanh.

Tại Phật giới, tu luyện giả phật môn có thể thành lập phật quốc tuyệt đối có thể xưng là đại phật, loại người này lưu lại di tích khẳng định không đơn giản.

Trên bản đồ chỉ đánh dấu chủng loại và cấp bậc của bảo vật, cũng không nói rõ là vật gì, tiến vào phật quốc, Nhiếp Vân đã biết rõ địa đồ đánh dấu không sai, thậm chí còn hơn nữa.

Phật ma bất lưỡng lập, Hắc Long Thánh Tôn là cao thủ của Ma tộc, tại sao trong huyệt mộ của hắn có chí bảo phật môn?

- Người nào!

Vèo!

Mới vừa tiến vào phật quốc, đột nhiên có tiếng thét vang lên, ngay sau đó có một đạo hào quang bay tới trước mặt hắn.

- Hừ!

Nhiếp Vân cũng không né tránh, hắn đánh một quyền ngăn cản.

Lực lượng cuồng bạo áp súc phật khí của phật quốc và nổ mạnh.

Đùng!

Một bóng người đứng ở trước mặt.

Đó là trung niên nhân có cảnh giới Kim Tiên, đôi mắt sáng ngời có thần, thần thái cao ngạo.

- Phật quốc là của chúng ta, Bố Vũ Môn Bố Thích Giới công tử muốn, người không có phận sự cút ra ngoài!

Thấy một chiêu đánh lén không thể giết chết thiếu niên, ánh mắt trung niên nhân mang theo ngạc nhiên, sau đó hắn chắp tay sau lưng, tùy ý lên tiếng.

- Người có đức sẽ đạt được bảo vật, dựa vào cái gì công tử các ngươi muốn thì ta phải rời đi!

Nhiếp Vân nhướng mày.

Tất cả mọi người đến tranh đoạt bảo bối, nếu ngươi nói một câu đầu tiên bảo ta rời đi thì chẳng khác gì nằm mơ.

- Đồ chó chết không biết điều, thân phận của ngươi là gì chứ?

Trung niên nhân hừ lạnh, trong mắt của hắn mang theo sát ý.

- Bố Vũ Môn chúng ta muốn cái gì, cho dù là thập đại gia tộc cũng phải cho ba phần tình mọn, ta có thể nói chuyện với ngươi cũng vì xem ngươi là nhân tài, không muốn trực tiếp giết, nếu không biết tốt xấu thì đi chết đi!

Khí tức của trung niên nhân tăng lên, dường như chỉ cần đối phương một lời không hợp sẽ động thủ.

- Bố Vũ Môn?

Nghe đối phương nói lời này, Nhiếp Vân càng muốn có được bảo vật.

Trước kia khi tới đây nghe Chí Liễu đã từng nói qua một lần, Bố Vũ Môn cũng giống như Vân Vũ Tông, là tông môn, chỉ có điều cường đại hơn Vân Vũ Tông quá nhiều, mặc dù ở trong Linh giới cũng là thế lực nhất lưu.

Đương nhiên so ra còn kém thập đại gia tộc không ít nhưng tán tu không dám đắc tội.

- Không sai, biết rõ thì cút đi, hôm nay ta không muốn giết người, đừng không biết tốt xấu để uổng mạng!

Trung niên nhân tiến lên phía trước một bước, đôi mắt của hắn mang theo sát cơ nồng đậm.

Ô ô ô ô!

Vào lúc này trong không trung sinh ra một tiếng thiền âm, ngay sau đó âm thanh này mang theo buồn phiền, dường như là một kiện pháp bảo có linh tính nhưng bị người ta dùng pháp lực mài diệt linh tính, cưỡng ép luyện hóa.

- Ha ha, công tử sắp thành công...

Nghe được âm thanh này, đôi mắt trung niên nhân sáng ngời, hắn hưng phấn cười to.

- Hỏng bét, nếu như bị đối phương luyện hóa, muốn đoạt lại cũng

muộn rồi...

Ánh mắt Nhiếp Vân ngưng tụ, hắn đạp mạnh xông lên phía trước.

Chí bảo phật môn có chứa linh tính phật môn, một khi bị người luyện hóa tương đương bị người khác làm ô nhiễm, cho dù đoạt lại cũng không có hêệu quả.

- Oắt con, lão tử đã nói ngươi không thể đi qua, ngươi muốn chết!

Không nghĩ tới Nhiếp Vân thừa dịp hắn thất thần lao nhanh về phía trước, trung niên nhân tức giận gào to, hắn đưa tay đánh một trảo, lăng không đánh một kích về phía Nhiếp Vân.

Lực lượng này mang theo phong mang vô cùng to lớn, nó đánh tới trước mặt làm người ta hít thở dồn dập khó có thể ngăn chặn.

Bành!

Cho dù công kích cường đại như thế tới trước mặt Nhiếp Vân lại nổ tung, một lần nữa biến thành khí lưu bắn khắp bốn phía.

Một quyền đánh nát công kích của hắn, Nhiếp Vân tiến lên phía trước lần nữa và đánh ra một quyền.

- Cái gì?

Thấy thiếu niên công kích mạnh như vậy, đồng tử trung niên nhân co rụt lại, vội vàng dùng song chưởng đón đỡ.

- Cho mặt không biết xấu hổ, cho ngươi chút màu sắc đã muốn mở phường nhuộm?

Đối mặt với song chưởng của đối phương, Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, vẻ mặt không thèm để ý, hắn đánh một quyền.

Ầm!

Trung niên nhân bị hắn đánh nằm ngang trên mặt đất, máu tươi bắn tung tóe..

- Ngươi muốn chết, ngươi dám ra tay với người Bố Vũ Môn chúng ta, ngươi chỉ có con đường chết.

Trung niên nhân không nghĩ tới thiếu niên này có thực lực như vậy, hắn tức giận gào to.

- Như vậy ngươi nên chết trước đi!

Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, hắn tiến lên một bước đạp thẳng vào đầu đối phương.

Ầm!

Đầu nổ thành bụi phấn, máu tươi bắn tung toé.

- Loại phế vật này cũng muốn ngăn cản ta, chê cười!

Sau khi đánh chết trung niên nhân Kim Tiên cảnh, Nhiếp Vân nhanh chóng gia tăng tốc độ tiến thẳng về nơi phát ra phật âm.

Khoản nợ nhiều không lo, dù sao đã đắc tội không ít người, có thêm Bố Vũ Môn cũng chẳng sao, quản hắn là ai, dám ngăn cản chính mình cứ giết là được.

Hắn nhanh chóng xuất hiện trước một cung điện to lớn.

Trong cung điện này tràn ngập kim quang, kim quang hình thành biển cả, phạm âm to rõ lọt vào trong tai tinh thần tường hòa an lành.

Không thể không nói công pháp phật môn có điểm hơn người, ngay cả tâm tình như Nhiếp Vân, nghe lâu cũng sinh ra cảm giác vô dục vô cầu, muốn xa lánh trần thế.

Trong biển kim quang có một đại phật cốt đang ngồi khoanh chân, trong tay cầm một cây tích trượng tỏa ra kim quang sáng ngời.

Phía trước tích trượng có một thanh niên đang dùng hai tay kết thành thủ ấn đánh vào tích trượng, bên cạnh còn có một lão giả

đang cầm quỷ đầu ma trượng rót ma khí vào trong bảo vật, không ngừng tiêu trừ phật tính trong tích trượng.

------oOo------

Chương 1537: Một tay đồ Ma (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phật ma tương sinh tương khắc, muốn phá hư phật tính trong bảo vật phật môn phải sử dụng ma vật chí hung.

Xem ra đối phương đang dùng biện pháp này.

- Dư Nguyên ngươi tới thật đúng lúc, mau giúp ta trấn áp cây tích trượng này... Ân? Ngươi là ai? Dư Nguyên đâu?

Nghe được sau lưng có người tới, thanh niên còn tưởng rằng là trung niên nhân trước kia, sau khi nói một nửa liền sinh ra lãnh ý.

Nơi này có người xuất hiện, mà Dư Nguyên không có tới, chỉ có thể nói rõ vấn đề, hắn chết!

Thanh niên không thèm quan tâm tới sinh tử của Dư Nguyên nhưng hắn lại để ý đối phương lại dám giết người Bố Vũ Môn, chẳng lẻ không muốn sống?

- Ngươi giết Dư Nguyên? Ngươi là người nào?

Mang theo lửa giận, thanh niên cũng không lỗ mãng, ánh mắt của hắn rét lạnh thấu xương.

- Không cần nghe ngóng chi tiết của ta, ta là tán tu, ta thấy ngươi không thể luyện hóa tích trượng kia, không bằng cho ta đi!

Biết rõ đối phương hỏi như vậy là muốn nghe chi tiết, nhìn xem có đáng giá đắc tội hay không, Nhiếp Vân cũng không giấu diếm đi về phía trước.

Đối phương đã nhận định mình giết trung niên nhân kia, có lẽ hắn chính là Bố Thích Giới công tử của Bố Vũ Môn!

- Tán tu? Tổ Khiêm, giết hắn! Đúng rồi, đừng để hắn làm dơ nơi này, bằng không sẽ làm tích trượng tức giận, còn muốn luyện hóa sẽ rất khó!

Nghe nói là tán tu, thanh niên kia cũng không cảnh giác, hắn phân phó một câu sau đó tiếp tục luyện hóa tích trượng.

Một tán tu, giết liền giết, còn không đáng được hắn chú ý.

- Tiểu tử, xem ra ngươi không biết người Bố Vũ Môn chúng ta, dám giết người của Bố Vũ Môn, ai cho ngươi lá gan đó, ai cho ngươi quyền lợi này.

Lão giả cầm quỷ đầu ma trượng trong tay cười lạnh, ánh mắt của hắn mang theo một tia ma khí.

Lại là ma nhân!

- Đừng nói nhảm, muốn giết ta phải xem ngươi có thực lực này hay không!

Biết rõ không thể tránh khỏi phải chiến đấu, Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, hắn đấm một quyền, lưng của hắn cong lại giống như mũi tên rời khỏi dây cung.

Đánh quyền như đi đường, thu hồi như kéo cung, phát lực như bắn tên, tấn mãnh như cuồng phong!

Đây là trình tự bắt buộc của cường giả thân thể, Nhiếp Vân cũng không ngoại lệ, tu luyện qua, hơn nữa có thiên phú võ đạo sư cho nên mỗi cơ bắp trong cơ thể của hắn vận lực rất hoàn mỹ, kim quang trong phật quốc không ngừng ngưng tụ vào tay của hắn hình thành quyền mang vừa thô vừa to.

Lực lượng thân thể đạt tới cảnh giới chí cao sẽ giống như tiên lực, có thể kích xạ ra ý cảnh công kích, từ đó làm cho người ta mê luyến trong ý cảnh này.

- Là tu luyện giả tu hành thân thể, chẳng lẽ ngươi là người Kim Thân Ma tộc?

Lão giả cầm quỷ đầu ma trượngTổ Khiêm hơi sững sờ, hắn ra tay không lưu tình, ánh mắt mang theo lãnh ý, quyền trượng chấn động làm không khí sền sệt.

Bành!

Nắm đấm và ma trượng va chạm, hai người đồng thời lui về phía sau một bước, Tổ Khiêm cầm ma trượng trong tay cũng không chiếm được tiện nghi.

- Khó trách có thể giết chết Dư Nguyên thì đúng là có thủ đoạn, thủ đoạn này trong mắt của ta lại không tính là gì, đại ma phần thiên!

Biết rõ thiếu niên trước mắt có lực lượng thân thể cực kỳ cường đại, không sử dụng toàn lực, chỉ sợ còn bị thua, sắc mặt Tổ Khiêm biến thành dữ tợn, hắn cầm ma trượng trong tay và thế công nhanh như gió, ma khí cường đại bắn ra khắp bốn phương.

Sau lưng hắn giống như mở ra cánh cửa Ma giới, đầu quỷ trên ma trượng biến lớn như núi và vô cùng nặng nề, còn chưa tới trước mặt đã làm hô hấp của người ta dồn dập, thở không ra hơi.

Vô số ma khí bắn ra khắp nơi, nó như hỏa diễm bốc cháy hừng hực, nhiệt độ cực nóng như nhuộm đỏ cả bầu trời.

Vũ kỹ trong Ma giới, đại ma phần thiên!

Truyền thuyết sau khi luyện thành chiêu này có thể đồng thời thi triển ba đầu quỷ cực lớn, đó là nhất ma phần hỏa, nhị ma phần địa, tam ma phần thiên!

Lúc này Tổ Khiêm chỉ là thi triển một quỷ đầu cũng không phải trạng thái mạnh nhất của vũ kỹ.

Cho dù như thế cũng có uy lực to lớn, cường giả Kim Tiên đụng vào sẽ bị đốt thành tro bụi, cũng không có bất cứ năng lực phản

kháng nào.

- Trường Giang Tam Diệp Lãng!

Thấy thực lực của đối phương cường đại, thiên phú võ đạo sư của Nhiếp Vân bị thiêu đốt dữ dội, trong mắt sinh ra hưng phấn, hắn không sợ hãi và tiến lên phía trước, sau đó hắn xuất quyền tấn công.

Trường Giang Tam Điệp Lãng là vũ kỹ đơn giản khi hắn mới tu luyện, về sau trải qua thiên phú võ đạo sư sửa chữa một lúc, lúc này thi ra lực lượng điệp gia trùng trùng điệp điệp, kim quang tỏa sáng phụ trợ hắn như đại phật lâm thế, thực lực làm người ta phải sợ hãi.

Trải qua sửa chữa, trong nháy mắt chiêu này trọng điệp ba lần với nhau, hình thành hiệu quả công kích gấp ba lần, uy lực vô cùng cường đại.

Oanh!

Quyền phong đánh vào đầu quỷ, đầu quỷ kêu thảm thiết sau đó biến mất nhanh chóng.

- PHÁ...

Một quyền đắc thế, Nhiếp Vân tiếp tục tiến lên, hắn bước đi như gió, không gian chung quanh như bị nén lại, không khí rít gào.

Ầm!

Tổ Khiêm cầm ma trượng đón đỡ, hắn bay thẳng về phía sau, lưng dán mặt đất và kéo lên một khe rãnh sâu và dài.

- ah... Đây là ngươi bức ta, đại ma phần thiên, công kích mạnh nhất!

Bị một quyền đánh lui, sắc mặt Tổ Khiêm bêến thành tái nhợt, tóc dựng thẳng, hai mắt đỏ thẫm sắp sụp đổ.

Hắn rống lên như ma quỷ gào thét, ma trượng hoành chuyển, lực lượng cuồng bạo quét ngang, ba đầu quỷ cực lớn xuất hiện trên không trung.

- Hừ, không nghĩ tới tiểu tử này còn có thủ đoạn như vậy, hiện tại cũng nên kết thúc rồi, có thể làm cho Tổ Khiêm thi triển công kích mạnh nhất của đại ma phần thiên, cho dù chết cũng nhắm mắt.

Lúc này thanh niên đang luyện hóa tích trượng mở mắt ra, hắn cười lạnh nói một câu.

Hắn cho rằng Tổ Khiêm chỉ nhất thời chủ quan mà thôi, hắn sẽ đạt được thắng lợi cuối cùng cho nên không có gì phải lo lắng.

- Hôm nay dùng máu tươi của ngươi chăn nuôi đại ma của ta.

Hắn gào to một tiếng, Tổ Khiêm cầm ma trượng và gào to, đầu quỷ gào thét như vật sống.

Xem ra một chiêu đại ma phần thiên này không phải tiên lực hư ảo thúc dục, mà là dùng nhân mạng chăn nuôi ma đầu, một khi hoàn toàn thi triển ra, cho dù là cường giả Kim Tiên đỉnh phong đụng phải cũng không chịu nổi, sẽ bị hút sạch máu huyết.

Bố Vũ Môn thân là danh môn chính phái của Linh giới lại đi luyện chế thứ tà ác

này, thật làm cho người ta khó mà tin được.

- Chăn nuôi đại ma? Ngươi phải có được thực lực đó mới được.

------oOo------

Chương 1538: Một tay đồ Ma (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tóc của Nhiếp Vân dựng đứng lên, tay áo phất phơ, khí tràng của hắn bộc phát rất mạnh và mang theo khí thế không thể địch nổi,

hắn thét dàu và toàn thân bộc phát ma lực đáng sợ.

Hắn vận chuyển Linh Tê Luyện Thể Quyết tới cực hạn, trong lúc nhất thời hắn như biến thành ma vương mang theo ma uy trấn áp quần ma.

- Đi xuống đây cho ta!

Ma lực cuồn cuộn, hắn một tay nắm lấy ma đầu trên cao.

- Cái gì?

- Lại là ma nhân có huyết mạch tinh thuần?

Nhiếp Vân đột nhiên phóng thích ma uy đáng sợ, không riêng Tổ Khiêm giật mình, ngay cả Bố Thích Giới cũng phải nhìn sang, ánh mắt lập lòe không biết nghĩ gì.

Ma nhân đẳng cấp sâm nghiêm, huyết mạch càng cao, lực uy hiếp càng lớn.

Tổ Khiêm thi triển quỷ đầu, trên thực tế hắn bắt một ma nhân có huyết mạch cao cấp luyện chế mà thành, làm như vậy có thể áp chế ma nhân cấp thấp cực lớn, huyết mạch cao cấp như thế lại bị huyết mạch của người này áp chế, chỉ có một lý do đó là huyết mạch của hắn còn cao cấp hơn cả đầu quỷ kia.

Tê tê!

Trong ánh mắt giật mình của hai người, Nhiếp Vân một tay bắt lấy ma đầu trên cao, hai mắt bắn hào hào quang màu trắng, nương theo đó là âm thanh xé rách.

Ầm!

Đầu quỷ bị hắn xé thành mảnh nhỏ biến thành từng đoàn từng đoàn hỗn độn nguyên khí tỏa ra khắp nơi.

Phốc!

Đầu quỷ bị Nhiếp Vân xé nát, Tổ Khiêm như bị đánh trúng, sắc mặt cứng đờ sau đó phun máu tươi.

Quỷ đầu ma trượng là hắn dùng tâm huyết luyện chế mà thành, bị Nhiếp Vân đánh nát tương đương đả thương tâm mạch của hắn.

- Công tử cẩn thận, tiểu tử này lợi hại, Tổ Khiêm đi trước!

Sắc mặt đỏ lên, tuy Tổ Khiêm bị thương nhưng không lùi bước, hắn thét dài một tiếng, toàn thân của hắn như bị nhiễm một tầng máu tươi.

- Huyết tế chi thuật, thiêu đốt linh hồn, chết đi cho ta!

Gia hỏa này cũng là kẻ trung thành và tận tâm, biết rõ quỷ đầu ma trượng bị đánh bại thì hắn không địch lại, không chút do dự trực tiếp thiêu đốt linh hồn thi triển huyết tế chi thuật, hắn muốn sắp chết kéo Nhiếp Vân làm đệm lưng, cũng tranh thủ cơ hội để công tử Bố Thích Giới có cơ hội chạy trốn.

- Huyết tế chi thuật, huyết tế cái đầu của ngươi, gấp hai mươi lực lượng!

Biết rõ một khi để đối phương hoàn thành huyết tế chi thuật, cho dù thực lực mạnh cũng chưa chắc ngăn cản được, Nhiếp Vân mở to mắt nhìn, hắn gào thét thật lướn sau đó tiến thẳng về phía trước, hắn vận chuyển Đại Lực đan điền gấp hai mươi sức chiến đấu và nện thẳng về phía trước.

Sức chiến đấu trước kia tăng gấp đôi đã làm khí thế đối phương bốc lên hừng hực, hiện tại đột nhiên bạo tăng gấp hai mươi, lực lượng như vậy chẳng khác gì sóng thần bùng nổ.

Tổ Khiêm còn chưa hoàn toàn thi triển huyết tế chi thuật, linh hồn chỉ thiêu đốt một nửa liền nhìn thấy nắm đấm cực lớn đánh thẳng vào mặt của mình.

Không có bất kỳ kỹ xảo nào, không có pháp tắc, chỉ có lực lượng đơn thuần.

Lực lượng cường đại tới cực điểm, hắn hoàn toàn không thể tránh được.

Oanh!

Tổ Khiêm nổ tung hóa thành sương máu đầy trời.

Huyết tế chi thuật chưa thi triển thành công đã bị đánh chết, linh hồn không thể đào thoát.

Có lực lượng Kim Tiên cảnh lại phối hợp với gấp hai mươi sức chiến đấu gia tăng thêm vào, chỉ bằng lực lượng đơn thuần có thể hủy diệt một tiểu thế giới căn bản không phải Tổ Khiêm có thể ngăn cản.

- Được rồi, tới phiên ngươi, cũng đừng có ý định bỏ trốn!

Một quyền đánh chết Tổ Khiêm, Nhiếp Vân đi tới trước mặt Bố Thích Giới, hai mắt sáng ngời hữu thần, toàn thân ma khí cuồn cuộn giống như ma vương hàng lâm, khí thế uy vũ bất phàm.

Đánh chết Tổ Khiêm thế như chẻ tre, ma khí toàn thân sôi trào, cơ bắp no đủ, lực lớn vô cùng, phụ trợ Nhiếp Vân hung mãnh đến cực điểm, không thể chống cự.

Tuy thực lực Bố Thích Giới hơi mạnh hơn Tổ Khiêm một chút nhưng không phải đối thủ của hắn.

Hắn cũng không bối rối, ngược lại trong mắt mang theo hưng phấn càng ngày càng đậm, từ trong đó để lộ hào quang không thể ngăn cản nổi.

Nhìn thấy bộ dạng hắn như vậy, đã biết Đạo Tổ khiêm, Dư Nguyên trong mắt hắn không có sức nặng gì, chết thì chết, cũng không có chút đồng tình gì.

- Đào tẩu? Chỉ bằng ngươi cũng xứng?

Hai mắt Bố Thích Giới lập loè, hắn cũng không lui về phía sau, đột nhiên bàn tay hắn vẽ về phía trước, tích trượng trong lòng bàn tay

hóa thành hào quang bổ tới.

Tích trượng này là thánh vật phật môn, tuy còn chưa bị luyện hóa hoàn toàn nhưng nhất cử nhất động mang theo uy nghiêm của phật môn, vung vẩy mang theo thiền âm ngâm xướng, mang theo lực lượng tinh lọc linh hồn.

Oanh!

Bị thiền âm bao phủ, Nhiếp Vân cảm thấy thân thể của hắn cứng ngắt, lực lượng vận chuyển mất linh.

Phật ma khắc chế lẫn nhau, hắn vận chuyển Linh Tê Luyện Thể Quyết tới cực hạn cho nên ma khí cuồn cuộn, đối mặt với thánh vật của phật môn cho nên bị áp chế.

- Ha ha, huyết thống ma nhân của ngươi tinh khiết, nhất định là vương giả trong ma nhân, ta đang lo làm thế nào luyện hóa tích trượng, ngươi lại đưa tới cửa chẳng khác nào trời cũng giúp ta.

Hắn vung một trường về phía trước, Bố Thích Giới cất tiếng cười to, trong mắt mang theo đắc ý.

Nghe nói như thế, nhìn thấy hành động của đối phương, rốt cuộc Nhiếp Vân cũng hiểu vì sao gia hỏa này không trốn, ngược lại cực kỳ hưng phấn.

Trong tích trượng phật môn này mang theo linh tính mười phần, mang theo lực lượng phật môn rất mạnh, rất khó luyện hóa, phương pháp luyện hóa duy nhất là lợi dụng ma vật cực mạnh tiêu hao và phai mờ linh tính của nó.

Trước kia bọn chúng vẫn sử dụng quỷ đầu ma trượng đối kháng với tích trượng, kết quả thu hoạch cũng không lớn.

Vốn tưởng rằng muốn luyện hóa còn cần một khoảng thời gian dài, lúc này đột nhiên phát hiện Nhiếp Vân có huyết mạch Ma tộc thuần khiết, đó là lực lượng dễ dàng lợi dụng, Bố Thích Giới xem ra chỉ cần hắn có thể vận chuyển tích trượng này, chẳng những có thể áp chế linh tính mười phần, còn có thể tinh lọc ma khí trên người

Nhiếp Vân, đây là nhất cử lưỡng tiện.

Cân nhắc đến điểm ấy, tại sao hắn phải đào tẩu?

Chỉ cần luyện hóa tích trượng, thiên địa mặc hắn rong ruổi, trong huyệt mộ này, mặc dù không đạt được đỉnh phong nhưng người thắng được hắn không nhiều, cho nên hắn căn bản không sợ thiếu niên trước mặt.

- Muốn ta lưỡng bại câu thương với tích trượng, ngươi cứ nằm mơ đi.

Hiểu ra cho nên Nhiếp Vân hừ lạnh.

- Ha ha, hiểu ra là tốt rồi, hiện tại đã muộn, yên tâm đi, ngươi có huyết mạch tinh thuần, ta sẽ không giết ngươi, ta luyện hóa ngươi thành ma đầu, để ngươi đời đời kiếp kiếp làm yêu vật thôn phệ cho ta, là đại sát khí của ta.

------oOo------

Chương 1539: Ngón tay phá tuyệt phẩm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bố Thích Giới cười lạnh liên tục, sắc mặt nhăn nhó, bởi vì quá mức hưng phấn cho nên hai mắt hắn đỏ rực.

Tuy lần này tới đây tổn thất hai tên thủ hạ nhưng hắn xem ra lại có thu hoạch quá lớn.

Có thể luyện hóa tích trượng, chỗ tốt không cần nhiều lời, đánh chết thiếu niên trước mặt càng có chỗ tốt lớn hơn nữa.

Hắn có huyết thống ma nhân tinh khiết, luyện hóa thành quỷ đầu, uy lực còn lớn hơn trước rất nhiều, hoàn toàn có thể gia tăng thực lực của hắn thêm một cấp bậc, về sau cho dù tranh đoạt vị trí thiếu chủ trong Bố Vũ Môn cũng thuận lợi hơn, hắn có thể bứ thẳng đại vị!

- Muốn chúng ta lưỡng bại câu thương, ngươi sai rồi, gấp hai mươi lực lượng, Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền, Kim Cương Phá Thiên!

Bố Thích Giới suy nghĩ rất tốt, nếu như đổi lại ma tu khác chắc chắn không có cách nào, chỉ có thể mặc cho phật tính trong tích trượng tiêu hao ma khí, Nhiếp Vân cũng không phải ma tu, hắn mà ma phật song tu.

Gào lên một tiếng, ma lực quỷ khí trong người trong nháy mắt biến thành thiền âm phật môn đường đường chính chính, trên người bắn ra vạn đạo hào quang phụ trợ uy nghiêm giống như phật tổ.

- Cái gì? Công pháp phật môn? Điều... Điều đó không có khả năng!

Vốn tưởng rằng đối phương sẽ thất kinh, hơn nữa còn khó phản kháng, không nghĩ tới trong nháy mắt đối phương chuyển hóa ma khí thành phật khí như cao tăng, biến hóa như vậy làm Bố Thích Giới cảm thấy khó mà tin nổi.

Tại sao có thể có người tu luyện công pháp ma phật trong cùng một thể chứ, hơn nữa lợi hại như thế?

Bởi vì lực lượng cuồng bạo đánh tới quá nhanh cho nên hắn không kịp suy nghĩ nhiề, gấp hai mươi lực lượng phối hợp Kim Cương Phá Thiên, lực lượng như cuồng phong quét qua tất cả, lúc này công kích đã đánh tới trước mặt của hắn.

Kim Cương Phá Thiên là một trong mấy đại chiêu của Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền, trải qua thiên phú võ đạo sư cải tiến, uy lực của nó cực kỳ hung mãnh, chỉ bởi vì dùng tiên lực thi triển nên uy lực yếu hơn một ít mà thôi.

Cho dù như thế, phối hợp với gấp hai mươi lần lực lượng vẫn có uy thế như núi lửa nổ tung.

Ông!

Hơn nữa công pháp phật môn cường đại xuất hiện đã hấp dẫn tích

trượng trong tay Bố Thích Giới, Kim Cương Phá Thiên va chạm với tích trượng, hai lực lượng tương dung, trong nháy mắt tích trượng phát ra thiền âm nhu hòa, đột nhiên nó thoát khỏi tay Bố Thích Giới và bay thẳng về phía Nhiếp Vân.

- Cái gì? PHỐC!

Bị tích trượng rời bỏ, Bố Thích Giới đưa tay về phía trước nhưng bị lực lượng của tích trượng phản chấn, sắc mặt đỏ lên, hắn phun máu tươi như suối.

Vì đạt được tích trượng hắn đã dùng rất nhiều công sức áp chế, lại bị Nhiếp Vân sử dụng Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền tấn công, cả hai điệp gia cho nên hắn không ngăn cản nổi.

- Kim Cương Lưu Ly Thể, luyện hóa!

Tích trượng bay tới, Nhiếp Vân biết rõ tận dụng thời cơ cho nên ra tay nhanh chóng, hắn vận chuyển Kim Cương Lưu Ly Thể ngay lập tức.

- Thân như kim cương, hồn như lưu ly, kim cương bất diệt, lưu ly bất hủ, lẳng lặng vắng vẻ, như hiểu như không...

Trong đầu đọc phương pháp tu luyện Kim Cương Lưu Ly Thể, cả phật quốc sinh ra phạn ngữ to lớn, sau lưng Nhiếp Vân xuất hiện vô số đóa hoa nở rộ, sinh tử tiêu tan, thiên địa giống như chỉ còn lại có phật.

Ầm ầm!

Tích trượng dung hợp vào thân thể của hắn, thân thể Nhiếp Vân biến thành cao ngất giống như tháp cao, toàn thân sinh ra phật quang.

Kim Cương Lưu Ly Thể đệ bát trọng, Phù Đồ Kim Thân!

Phù đồ chính là bảo tháp, hóa thân thành tháp, bất động, bất tồi, bất hủy, bất cấu, bất di, bất hỉ, bất hình, dung nạp vạn vật, thiên địa nhất thể!

Kim quang bắn ra ngoài, lực lượng của Nhiếp Vân nương theo Kim Cương Lưu Ly Thể đột phá Phù Đồ Kim Thân, hắn điên cuồng tấn chức, chỉ trong nháy mắt hắn đã có đột phá.

- Phật ma song tu, Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ bát trọng, Kim Cương Lưu Ly Thể đệ bát trọng, dung hợp!

Biết rõ hai đại công pháp lại duy trì cân đối, hai mắt Nhiếp Vân mở to, hắn thét dài một tiếng, Kim Cương Lưu Ly Thể, Linh Tê Luyện Thể Quyết chậm rãi dung hợp với nhau.

Pháp quyết vô danh đồng thời vận chuyển, khí tức to lớn bộc phát, lực lượng chí cường bao phủ toàn thân Nhiếp Vân, ánh mắt của hắn như điện bắn xa ngàn dặm, thân thể của hắn như sắt, bất tử bất diệt.

- Này... Này... Không có khả năng!

Thấy hắn luyện hóa tích trượng thời gian dài như vậy nhưng không được, lúc này đối phương vừa cầm lấy đã luyện hóa dung nhập vào trong thân thể, Bố Thích Giới cảm thấy mình sắp nổi điên rồi.

- Không được, Cổ Phật Tích Trượng là của ta, ai luyện hóa thì kẻ đó phải chết.

Gào thét một tiếng, Bố Thích Giới lật tay cầm một thanh binh khí kỳ quái ném về phía trước.

Binh khí này có phần tương tự như quyền trượng nhưng cũng không có cao lớn như quyền trượng, ngược lại trên đầu mang theo hào quang sắc bén giống như có uy hiếp trí mạng với kẻ khác.

Đương nhiên đây không phải trọng yếu nhất, trọng yếu nhất chính là bảo bối vừa xuất hiện mang theo uy thế xé rách không gian làm cho người ta sợ hãi không thôi.

Tiên khí tuyệt phẩm!

Tuyệt đối là tiên khí tuyệt phẩm!

Tuy phẩm chất sánh bằng đầu thương của Nhiếp nhưng tuyệt đối là bảo bối tiên khí tuyệt phẩm.

Bố Thích Giới làm công tử của Bố Vũ Môn, rốt cục vào thời khắc mấu chốt đã thi triển át chủ bài của mình.

Ầm ầm!

Lúc tiên khí tuyệt phẩm vừa xuất hiện đã sinh ra lực lượng cường đại tùy thời sẽ xé nát cả phật quốc, khí kình cuồng bạo xoay tròn giống như khí mang đáng sợ quét ngang thiên cổ, nó đâm thẳng vào người Nhiếp Vân.

Ầm!

Tiên khí tuyệt phẩm phối hợp lực lượng cuồng bạo của Bố Thích Giới, có thể đâm thủng khí tức phật môn đang xoay quanh người Nhiếp Vân, phá vỡ phòng ngự của hắn và đâm thẳng về phía trước.

- Chết đi, ngươi cho dù luyện hóa Cổ Phật Tích Trượng thì có thể thế nào chứ, ngươi phải chết, ta sẽ luyện ngươi thành quỷ đầu, vĩnh viễn làm việc cho ta!

Thấy tiên khí tuyệt phẩm bộc phát phong mang sắc bén đâm rách phòng ngự trên người Nhiếp Vũ, đôi mắt Bố Thích Giới đỏ rực, sắc mặt dữ tợn.

Cho dù đối phương luyện hóa tích trượng cũng vô dụng, chỉ cần đánh chết hắn vẫn có thể thu lại.

Hắn gào thét dữ tợn, tốc độ của tiên khí tuyệt phẩm không giảm chút nào, mắt thấy sắp đâm thủng tim Nhiếp Vân.

Ông!

Vào lúc này không khí phía trước biến thành sền sệt, một âm thanh ma phật đầy quỷ dị vang lên, một ngón tay đột nhiên xuất hiện ngăn cản tiên khí tuyệt phẩm.

Bành!

Đầu ngón tay ngăn cản phong mang bén nhọn của tiên khí tuyệt phẩm.

------oOo------

Chương 1540: Đoan Mộc Trường Cung (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Oanh!

Ngón tay cong lại và duỗi thẳng ra.

Tiên khí tuyệt phẩm vỡ vụn như thủy tinh và rơi khắp mặt đất.

Kim Cương Lưu Ly Thể đạt tới đệ bát trọng, hơn nữa dung hợp với Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ bát trọng hoàn mỹ, từ đó lại duy trì cân đối làm cho thực lực của Nhiếp Vân đột nhiên tăng mạnh, một chỉ của hắn có thể đánh nát tiên khí tuyệt phẩm.

Tuy vận dụng thiên phú thiên thủ sư lực lượng đơn thuần lại làm người ta cảm thấy sợ hãi, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt mình, Bố Thích Giới cảm thấy thế giới quan của bản thân đã sụp đổ.

Tiên khí tuyệt phẩm là tồn tại đỉnh phong chỉ đứng sau tạo hóa tiên khí tại Linh giới, loại bảo bối cấp bậc này, đừng nói cường giả Kim Tiên, cho dù Thánh Tiên tới cũng không có khả năng dùng một chỉ đánh tan dễ dàng như vậy.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chỉ sợ nếu nghe người khác nói chuyện thì hắn tuyệt đối sẽ cười đến rụng răng mắng đối phương khoác lát chỉ biết dọa người, nhưng nó diễn ra trước mặt, hắn không thể nói rõ thành lời.

- Trốn!

Biết hiện tại không phải lúc nói chuyện, Bố Thích Giới hiểu rõ nếu như mình lưu lại nơi này chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, nào dám do dự thêm lúc nào nữa, hắn lập tức chạy đi thật xa.

Oanh!

Khí kình lập loè, hắn bóp nát một cái ngọc bài.

Ngọc bài mang theo một kích toàn lực của cường giả Kim Tiên đỉnh phong, vừa xuất hiện đã đánh nát phật quốc dễ dàng, nó mang theo lực lượng cực kỳ đáng sợ đánh thẳng về phía Nhiếp Vân.

Uy lực công kích của chiêu này còn đáng sợ hơn cả tiên khí tuyệt phẩm công kích, đổi lại bất cứ kẻ nào cũng phải tạm lánh phong mang, muốn ngăn cản cũng khó khăn.

Nhưng Nhiếp Vân không phải bất cứ kẻ nào, hắn là độc nhất vô nhị.

Bố Thích Giới còn chưa trốn đi xa, một chưởng lăng không bắt lấy, chỉ trong nháy mắt phá vỡ tầng tầng ngăn cách và xuất hiện trước mặt của hắn.

Ầm ầm ầm...

Bị bàn tay bắt lấy, Bố Thích Giới ngừng giữa không trung, ngay sau đó hắn nhìn thấy cảnh tượng cả đời khó quên.

Chỉ thấy ngọc bài vỡ tung sinh ra công kích chẳng khác gì sóng to gió lớn bị đối phương dùng một chưởng khác ngăn cản trong lòng bàn tay, ngay sau đó thôn phệ sạch sẽ!

Hắn thôn phệ công kích cấp bậc Kim Tiên đỉnh phong...

Đối phương có năng lực gì?

- Ngươi không thể giết ta, ta là nhi tử của tông chủ Bố Vũ Môn, ngươi giết ta, nhất định sẽ bị Bố Vũ Môn trả thù điên cuồng

Hiện tại không phải là thời điểm nghiên cứu năng lực của đối

phương, mà là giữ được tánh mạng.

Trong lúc kinh hoàng, Bố Thích Giới liên tục gào thét.

- Bố Vũ Môn trả thù điên cuồng?

Hắn không ngờ gia hỏa này trước khi chết còn muốn trả thù điên cuồng kẻ khác, không có giác ngộ, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng sau đó bàn tay phát lực.

Ầm!

Bố Thích Giới nổ thành thịt nát, khí tức sinh mệnh biến mất.

Quản khỉ gió nó là cái gì Bố Vũ Môn, dám đắc tội chính mình thì nó chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.

- Nên đi!

Sau khi luyện hóa chí bảo phật môn, đánh chết Bố Thích Giới, Nhiếp Vân biết rõ không cần phải lưu lại nơi này, hắn hít sâu một hơi sau đó tiến tới nơi khác.

Lần này hắn tới di tích Hắc Long Thánh Tôn chẳng khác gì đi nhặt bảo.

Trước khi đến, tối đa có thể chiến đấu với Huyền Tiên cảnh đỉnh phong, hiện tại cho dù cường giả Kim Tiên cảnh đỉnh phong tới cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Lúc này hai đại pháp quyết luyện thể đồng thời đạt tới bát trọng thì hắn biết rõ lực lượng thân thể đáng sợ cỡ nào.

Có thể nói không chút khoa trương, bằng vào lực lượng thân thể hiện tại, thiên địa to lớn nhưng hắn có thể đi nơi nào thỏa thích.

Xem ra sau khi rời khỏi di tích Hắc Long Thánh Tôn lần này cũng nên đi tìm Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Cho dù gia tộc của nàng cường đại hơn nữa cũng không thể ngăn

cản quyết tâm của hắn.

Đây không phải đơn thuần là tình yêu, còn có một loại trách nhiệm và hứa hẹn không thể tránh khỏi!

Là kiên trì của hai thế giới.

- Nguyệt Nhi, chờ ta, ta sẽ nhanh chóng đi tìm ngươi...

Hắn nói nhỏ một câu, Nhiếp Vân nhanh chóng đi tới một hướng theo địa đồ chỉ dẫn, hắn bay sâu vào trong di tích.

Sau khi hắn trì hoãn một thời gian ngắn nhưng so với kẻ khác thì hắn đã đi muộn, rất nhiều đội ngũ đã tiến lên phía trước và điên cuồng cướp đoạt bảo tàng trong đó.

Không biết di tích Hắc Long Thánh Tôn có cái gì nhưng thâm bất khả trắc, bảo vật phần đông, từ đó hấp dẫn vô số cao thủ chém giết đỏ mắt.

Cho dù thực lực đại tiến nhưng Nhiếp Vân vẫn không dám chủ quan, trên đường đi hắn không ngừng quan sát chung quanh có ai ẩn nấp hay không.

Hơn nữa trong thông đạo gặp được không ít chiến đấu tranh đoạt bảo vật, chỉ cần cảm thấy hứng thú thì hắn lặng lẽ trộm đi, không có hứng thú sẽ xoay người rời đi, cũng không để ý tới.

Đi đại khái nửa ngày, cũng trộm không ít thứ tốt nhưng không tìm được đám người tiểu Long, Độc Cô Tiếu, hắn cảm ứng rõ bọn họ đang ở phía trước nhưng tìm được chút dấu vết nào, không biết đã đi tới nơi nào.

Không biết di tích huyệt mộ này lớn bao nhiêu, một đường tiến lên đã không dưới vài ngàn dặm nhưng chưa đi tới giới hạn, cũng không tìm được vị trí trung tâm, dường như nơi này vẫn là một góc xa xôi, căn bản không tìm thấy hạch tâm.

Ầm ầm!

Trong lúc tiến lên, đột nhiên mặt đất phía trước rung động lắc lư, một bàn tay cực lớn xuất hiện trong không gian, hơn nữa còn trùng kích vị trí phía trước.

Địa phương bị bàn tay trùng kích là một cánh cửa lớn, trước cửa có một đám người, ánh mắt cả đám nóng bỏng như nhìn thấy bảo tàng cực lớn.

Nhìn quần áo có thể phát hiện đám người không phải tới từ cùng mọt thế lực, dường như đã có thương định với nhau, cộng đồng mở bảo tàng cho nên cũng không tiến hành công kích, ngược lại hỗ trợ lẫn nhau cộng đồng oanh phá phong ấn trên cánh cửa.

Ầm ầm ầm...

Hơn mười cường giả cấp bậc Kim Tiên đồng thời công kích, lực lượng gia trì trên cánh cửa tiêu hao không còn, ngay sau đó cánh cửa mở ra.

- Các vị, chúng ta dựa theo quy củ, bảo vật bên trong sẽ do Ngũ Phương Môn, Cửu Phẩm Các, Thanh Dương Tông, Giáng Trần Giáo phân một phần, không ai được vi phạm.

Cửa đá mở ra, mọi người cũng không sốt ruột xông vào, lúc này có một tiếng nói to rõ vang lên.

Nói chuyện là một lão giả áo xanh tiên phong đạo cốt, trên người mang theo một tia tiên khí, tràn ngập khí tức hàm súc linh động.

- Thanh Linh Các chủ yên tâm đi, chúng ta sẽ tuân thủ quy củ.

- Bốn tông môn chúng ta liên hợp đi tới nơi này mới có thể đạt được nhiều bảo vật hơn nữa, chuyện này phải thương nghị với nhau trước, sẽ không nội chiến!

------oOo------

Chương 1541: Đoan Mộc Trường Cung (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Yên tâm đi, sớm thương nghị xong, cũng không nói không giữ lời.

Lại có ba người lên tiếng, hiển nhiên là người phụ trách của ba tông môn kia.

- Ngũ Phương Môn, Cửu Phẩm Các, Thanh Dương tông, Giáng Trần Giáo...

Nghe vài cái tên này, ánh mắt Nhiếp Vân lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mấy tông môn này là tông môn nhất lưu tiếng tăm lừng lẫy trong Linh, đều không kém hơn Bố Vũ Môn bao nhiêu, bốn tông môn liên thủ cho nên thực lực càng mạnh, khó trách có thể tập trung hơn mười cường giả Kim Tiên, quả nhiên đáng sợ!

- Nếu tất cả mọi người đã đáp ứng, chúng ta vào đi thôi!

Thanh Linh Các chủ lên tiếng đầu tiên thét dài, hắn thả người bay vào trong cửa đá.

Ầm ầm!

Còn chưa đi tới cửa đá trước mặt, đột nhiên bầu trời xuất hiện lực lượng cường đại mang theo đao quang quét ngang mấy chục dặm, nhìn tốc độ và uy thế như vậy, Thanh Linh Các chủ không dừng lại nhất định sẽ bị chém thành hai đoạn.

- Người nào!

Thanh Linh Các chủ đã giật mình, hắn không dám lên trước cho nên dừng bước, hắn tức giận sắc mặt khó coi và quát lớn.

- Bảo tàng này không phải của các ngươi, cút đi cho ta.

Đao mang biến mất, một giọng nói mang theo sát khí vang lên.

- Không phải của chúng ta? Chúng ta nhiều người tốn sức công kích phong ấn, chẳng lẽ chỉ bằng một câu của ngươi là phải dừng

bước sao?

- Hừ, là ai, hãy xưng tên ra, Ngũ Phương Môn, Cửu Phẩm Các, Thanh Dương Tông, Giáng Trần Giáp tạo thành liên minh cũng không sợ các ngươi.

Nghe được ngạo khí trong lời của đối phương, tất cả mọi người tức giận sắc mặt khó coi.

Bọn họ tốn nhiều sức lực oanh kích cửa đá, tự nhiên không hi vọng bị người khác đoạt đi.

Lại nói bốn tông môn bọn họ liên thủ đi tới nơi này, thế lực mạnh mẽ làm các thế lực khác trong Linh giới cũng phải nhường, rốt cuộc là ai ăn tim hùm gan báo đứng ra tranh đoạt với bọn họ.

- Ta nói rồi, ta không phải các ngươi, ta có tư cách hay không cũng không phải các ngươi nói tính toán, bảo tàng này Đoan Mộc Trường Cung ta muốn!

Lời nói ngạo nghễ vang lên.

- Hô!

Chỉ trong nháy mắt có một bóng người xuất hiện trước mặt mọi người

Người này tuổi tác không lớn, bộ dạng chừng hai mươi tuổi nhưng mang theo uy thế và lực lượng làm lòng người run rẩy, hắn vừa mới xuất hiện làm những âm thanh huyên náo lúc nãy im lặng, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

- Đoan Mộc Trường Cung? Người kia là ai? Tại sao dám nói như vậy...

- Đừng nói chuyện, hắn là thiên tài nổi danh của thập đại gia tộc Đoan Mộc nhất tộc, nghe nói là một lão quái vật thời kỳ thượng cổ chuyển thế sống lại lần nữa, năm nay mới hai mươi lăm tuổi nhưng có thực lực Kim Tiên đỉnh phong, có được thực lực đánh chết cường giả Thánh Tiên!

- Lão quái vật chuyển thế lần nữa? Người Đoan Mộc tộc?

Có ít người cũng không biết Đoan Mộc Trường Cung là ai nhưng sau khi nghe người khác nói cũng im lặng, không dám nói nhảm nửa câu.

- Đoan Mộc công tử, thập đại gia tộc các ngươi có lợi hại nhưng bảo tàng này là bốn tông môn chúng ta vất vả mở ra, hy vọng có thể giơ cao đánh khẽ!

Thanh Linh Các chủ cũng biết thanh niên trước mặt đáng sợ nhưng hắn khi nói chuyện cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Làm thủ lĩnh liên minh, nếu như bị một câu của đối phương làm sợ hãi xoay người rời đi, chỉ sợ về sau không có uy tín gì đáng nói.

- Giơ cao đánh khẽ? Nếu như ta không giơ cao đánh khẽ thì sao?

Đoan Mộc Trường Cung lạnh lùng hỏi một câu.

- Ngươi...

Thanh Linh Các chủ không nghĩ tới hắn nói chuyện trực tiếp như vậy, lúc này tức suýt chút nữa bộc phát, sau đó hắn hừ lạnh và nói:

- Nếu như ngươi không chịu nhường bước, thỉnh cho chúng ta lý do hợp lý để những người chúng ta tâm phục khẩu phục, bằng không cho dù Đoan Mộc gia tộc cường đại cũng không thể bởi vì một tiểu tiểu công tử mà khai chiến với bốn tông môn chúng ta đâu!

- Muốn lý do sao, cho ngươi!

Hai mắt Đoan Mộc Trường Cung hắn ra lãnh ý âm tàn. đột nhiên hắn xoay người sau đó đánh ra một đạo hào quang về phía Thanh Linh Các chủ.

Hàn quang mang theo đao ý chí cao vô thượng, nó xoay tròn trong hư không và sinh ra phong bạo đáng sợ, mang theo khí kình cắt nát vạn vật đánh tới.

- Ngươi...

Không nghĩ tới đối phương nói ra tay là ra tay, không hề cố kỵ chút nào, Thanh Linh Các chủ tức giận đỏ mắt, hắn vội vàng giơ chưởng ngăn cản.

Có thể trở thành thủ lĩnh của bốn đại tông môn, thực lực Thanh Linh Các chủ không phải yếu, vừa ra tay uy lực mười phần, hắn cũng là cường giả Kim Tiên cảnh đỉnh phong.

- Hừ!

Đối mặt phản kích, Đoan Mộc Trường Cung hừ lạnh một tiếng, đao mang của hắn gia tăng tốc độ thêm vài phần.

Công kích sét đánh không kịp bưng tai, Thanh Linh Các chủ không nghĩ đao mang chém tới còn có thể gia tốc cho nên không kịp phòng bị, hắn cảm thấy thiên địa như nứt vỡ, dường như có ngàn vạn ma thần hàng lâm, một lực lượng khủng bố và cao ngạo đang đánh tới nơi này.

Oanh!

Thanh Linh Các chủ nổ tung thành tro bụi.

- Còn có ai?

Một chiêu đánh chết Thanh Linh Các chủ, vẻ mặt Đoan Mộc Trường Cung lạnh như băng nhìn chung quanh và nói tiếp:

- Cần lý do?

Chung quanh lặng ngắt như tờ.

Động tác của Đoan Mộc Trường Cung quá nhanh, một chiêu đã đánh chết Thanh Linh các chủ thực lực Kim Tiên đỉnh phong, giết dễ dàng như giết con sâu cái kiến, lập tức lập được uy nghiêm không ai dám kháng cự, tất cả mọi người ở nơi đây không dám nói nhảm nửa câu.

Có thể trở thành minh chủ, Thanh Linh Các chủ chính là kẻ mạnh nhất trong đám người, thực lực của hắn như vậy lại bị miểu sát, cũng không thể kiên trì nửa giây thì nói chi những người khác.

Đối mặt cường giả mạnh như thế, không ai dám ngóc đầu lên, cũng không dám nói nhảm nửa câu.

- Không có người nói nhảm là tốt nhất, còn không mau cút đi, bảo tàng nơi này đã thuộc về một mình ta!

Đoan Mộc Trường Cung quát lạnh.

- Vâng!

Mọi người tuy không cam lòng nhưng thực sự không có biện pháp, lúc này quay ngưởi rời đi!

- Khặc khặc! Chỉ nói một câu đã quát mọi người rời đi, uy phong Đoan Mộc gia tộc thật lớn, bảo tàng cũng không phải của ngươi, nó là của ta.

Mọi người còn chưa đi xa đã nghe tiếng nói trầm thấp vang lên, một đầu Tu La cao lớn bay tới.

Đây là một con Tu La Kim Tiên cảnh, vừa xuất hiện Tu La sát khí bành trướng đã làm vài gia hỏa thực lực kém hôn mê.

- Kiếp Tân Tu La? Hừ, vừa rồi ta tha cho ngươi một mạng, đừng không biết tốt xấu!

Đoan Mộc Trường Cung cũng nhận ra con Tu La này, sắc mặt của hắn khó coi nhưng cũng không úy kỵ, lạnh lùng lên tiếng.

------oOo------

Chương 1542: Mấy chục tinh thần tinh thạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tha ta một mạng? Ngươi muốn giết ta cũng phải có thực lực đó mới được!

Vẻ mặt Kiếp Tân Tu La nghiền ngẫm vui vẻ

- Được rồi, ta không nói nhảm với ngươi, hai ta chia đều bảo tàng, nếu như ngươi không đồng ý thì ta không ngại chiến đấu với ngươi một hồi, đương nhiên, cuối cùng hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu.

- Tốt, hai người chia đều, vào xem!

Đoan Mộc Trường Cung khẽ cắn môi, dường như hắn phi thường kiêng kị thực lực của đối phương, đột nhiên thét lớn sau đó xông vào bên trong gian phòng.

- Hừ!

Kiếp Tân Tu La cũng theo sát phía sau chui vào.

- Này...

- Người thập đại gia tộc không phải thề bất lưỡng lập với Tu La hay sao? Tại sao lại liên thủ với Tu La?

- Không có địch nhân vĩnh hằng, chỉ có lợi ích vĩnh hằng!

- Đoan Mộc Trường Cung đối phó chúng ta lợi hại, chỉ sợ không phải đối thủ của Kiếp Tân Tu La cho nên chỉ có thể chịu thua!

- Đáng giận ah, chúng ta tân tân khổ khổ mở bảo khố lại bị hai gia hỏa này nấp đằng sau, thật sự làm người ta khó chịu.

- Không có biện pháp, đây là sự thật, thực lực mạnh mới là vương đạo!

Những người chưa đi xa nhìn tâấy cảnh tượng này liền gào thét.

Tuy tức giận nhưng cũng không có biện pháp, thực lực đối phương quá mạnh mẽ, mạnh tới mức bọn họ không có biện pháp đối phó.

Vật cạnh thiên trạch (vật đua trời lựa), thế giới này cuối cùng vẫn phải dùng nắm đấm để nói chuyện.

- Tu La Kim Tiên đỉnh phong? Hắc hắc, giá trị của con Tu La này đã vượt qua bảo tàng rồi.

Nhiếp Vân giấu ở nơi xa nhìn chằm chằm, đột nhiên ánh mắt của hắn tỏa sáng.

Đối với hắn mà nói, bảo tàng đã không có tác dụng, mà Tu La Kim Tiên chính là thứ đáng giá nhất.

Cũng không quan tâm đám người rời đi, hắn dọc theo cửa đá đi vào trong phòng.

- Khá lắm!

Vừa tiến vào thạch thất, Nhiếp Vân cũng phải kinh hô, hốc mắt đỏ lên.

Khó trách có thể dẫn tới vài phương thế lực tranh đấu, không tiếc ngươi chết ta sống, đồ vật bên trong quả nhiên đáng sợ.

Trong phòng có hơn mười viên cầu, mỗi một viên mang theo uy lực cực kỳ đáng sợ lơ lửng giữa không trung, hào quang chiếu gọi bốn phía, dường như muốn phân cách toàn bộ không gian ra chung quanh.

Tinh thần tinh hạch!

Không ngờ đều là tinh thần tinh hạch!

Hơn nữa nhìn uy lực của những tinh hạch này dường như bóc ra từ ngôi sao nhất đẳng, mỗi một viên đều sinh ra uy lực áp bách tới cực điểm, là bảo bối tốt nhất cô đọng Kim Tiên.

- Người nào?

Đột nhiên nhìn thấy nhiều tinh thần tinh hạch như vậy, tâm tình của

Nhiếp Vân kích động cho nên bị Đoan Mộc Trường Cung phát hiện tung tích, hắn gào to sau đó bổ một đao về phía Nhiếp Vân.

Ầm ầm!

Đao mang chưa tới nhưng khí thế đã thành, vào lúc này đao mang phong tỏa khí cơ của Nhiếp Vân vào trong.

Hô!

Biết rõ không thể tránh né, Nhiếp Vân chui ra khỏi lòng đất, ngón tay bắn tới ngăn cản đao mang trước mặt.

- Ân?

Thấy hắn chỉ dùng một ngón tay đã tùy tiện ngăn cản đao mang của mình, sắc mặt Đoan Mộc Trường Cung trầm xuống, lạnh lùng nhìn về phía Nhiếp Vân, hắn cũng làm ra trạng thái phòng ngự.

- Khặc khặc, không nghĩ tới lại xuất hiện một, rất không tệ, ta lại không muốn phân đồ vật nơi này cho kẻ khác, Đoan Mộc Trường Cung, có hứng thú liên thủ giết tiểu tử này hay không?

Kiếp Tân Tu La cũng nhìn ra thực lực Nhiếp Vân, hừ lạnh trong mang theo đầu độc.

- Tốt, liên thủ giết hắn, chúng ta phân bảo bối trên người hắn mỗi người một nửa.

Đoan Mộc Trường Cung không chút do dự gật đầu đáp ứng.

- Thập đại gia tộc bảo vệ Linh giới, không nghĩ tới lại có loại người bại hoại như ngươi, dám liên thủ với Tu La.

Không nghĩ tới gia hỏa này lại quyết định như vậy, Nhiếp Vân lắc đầu vẻ mặt bất đắc dĩ.

Mặc dù hắn hiểu về thập đại gia tộc không nhiều lắm, nhưng từ hành động của Đạm Đài Lăng Nguyệt có thể thấy được trong bọn họ có rất nhiều người nhiệt tình và cố gắng bảo vệ Linh giới.

Gia hỏa trước mặt thân là thành viên trung tâm của gia tộc, gặp được Tu La chẳng những không đấu với nó một trận, ngược lại liên thủ với nó đối phó nhân loại, thật sự là bại hoại trong bại hoại.

- Đây là ngươi muốn chết!

Sắc mặt Đoan Mộc Trường Cung trầm xuống, trường đao trong tay lưu chuyển, đao phong chém thẳng về phía trước.

- Khặc khặc, ta từ trên người của ngươi cảm nhận được khí tức của khu tu sư, ăn ngươi chắc chắn là đại bổ.

Kiếp Tân Tu La cũng đồng thời ra tay.

Mặc dù chiêu số của hai người không phối hợp với nhau nhưng đều là cường giả Kim Tiên đỉnh phong cho nên không tự giác gia trì cùng một chỗ, hợp hai làm một mang theo xu thế quần ma loạn vũ, khai thiên tích địa đánh tới.

- Hừ!

Hai tay Nhiếp Vân chấn động, không khí chung quanh thân thể đồng thời nổ tung, lực lượng thân thể cuồng bạo bộc phát dữ dội, lúc này hào quang màu đỏ bao phủ khắp toàn thân của hắn, hương khí bắn ra từ lỗ chân lông giống như hắn đang hô hấp.

- Chút tài mọn, không ra tay với các ngươi thì các ngươi không biết trời cao đất rộng, đều xuống đây cho ta!

Vận chuyển lực lượng tới cực hạn, Nhiếp Vân không chút do dự, thiết quyền bí mật mang theo sức chiến đấu gấp hai mươi lần đánh tới.

Oanh!

Lực lượng thân thể gia tăng gấp hai mươi lần không phải Kim Tiên đỉnh phong có khả năng thừa nhận, cho dù liên hợp hình thành công kích va chạm với nhau chẳng khác gì nguyên điểm bị kíp nổ, tất cả lực lượng đồng thời biến mất trên không trung.

Nhiếp Vân dùng một quyền đấu ngang sức ngang tài với hai đại cao thủ!

- Thật mạnh!

Thấy cảnh tưởng như vậy, Đoan Mộc Trường Cung và Kiếp Tân Tu La nhìn nhau, đồng thời trong mắt sinh ra thần thái kiêng kị không nói thành lời.

Cho tới giờ phút này bọn họ mới biết được, thì ra người này không phải là quả hồng mềm, mà là một siêu cấp cường giả!

- Không có biện pháp dự phòng, cùng giết hắn đi!

Klếp Tân Tu La khẽ nói.

- Tốt!

Đoan Mộc Trường Cung gật đầu.

Ầm ầm!

Tiếng nói chấm dứt, hai người lại công kích lần nữa.

Lần này hai người không cố kỵ lẫn nhau, trong nháy mắt liên thủ và phát ra lực lượng hợp kích cực kỳ đáng sợ, công kích còn chưa tới nhưng khí thế đã làm cho người ta nghẹt thở và bị áp bách rất mạnh.

- Muốn giết ta, ta sẽ giết ngươi trước.

Bàn tay Nhiếp Vân đánh mạnh về phía trước, một đạo khí kình cuồng bạo bộc phát dữ dội ngăn cản công kích hai người liên thủ, đồng thời hắn vận dụng Phượng Hoàng chi dực.

Vèo!

Tốc độ thoát đi kinh người!

Sau khi thân thể đạt tới Kim Tiên cảnh giới đã có thể tự chủ phi hành, lúc này lại thi triển Phượng Hoàng chi dực và thiên phú thiên hành sư, tốc độ của hắn nhanh như thâấn di, chỉ trong nháy mắt hắn xuất hiện trước mặt Kiếp Tân Tu LA.

------oOo------

Chương 1543: Bàn tay Thạch Trung Huyền (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chết!

Động tác của hắn liên tục như hành vân lưu thủy, dường như Nhiếp Vân khống chế thời gian, hai mắt hắn bắn ra kim quang, nắm đấm nhuộm thành màu xích kim và đánh thẳng vào người Kiếp Tân Tu La.

- Đáng giận!

Kiếp Tân Tu La không nghĩ tới gia hỏa trước mặt có lực lượng khủng bố, tốc độ cũng nhanh tới mức đáng sợ, đồng tử co rụt lại, vội vàng tránh về phía sau, hắn muốn thoát khỏi một kích tất sát trước mặt.

Tuy tốc độ của hắn nhanh nhưng Nhiếp Vân nhanh hơn, dường như đã sớm biết phương hướng hắn chạy trốn, nắm đấm đang ở trên không trung hóa thành một đường vòng cung, gấp hai mươi lần sức chiến đấu bộc phát.

Oanh!

Kiếp Tân Tu La làm sao có thể ngăn cản năng lực suy tính của thiên phú võ đạo, thiên nhãn dung hợp với nhau, đầu của hắn bị nắm đấm đánh nổ tung.

Ầm ầm ầm...

Vừa mới nổ tung, Tu La sát khí bành trướng chung quanh nhanh

chóng tổ hợp lại, dường như muốn hội tụ thành đầu lâu mới, lúc đó Kiếp Tân Tu La sẽ sống lại.

Chỉ cần Tu La sát khí sung túc, Tu La có thể nói là bất tử chi thân, bất tử bất diệt.

- Dung hợp chi khí, gạt bỏ!

Nhiếp Vân sẽ không cho hắn cơ hội tổ hợp, lúc này cười lạnh và vận dụng dung hợp chi khí bao phủ thân thể mất đầu của hắn, đồng thời vận chuyển pháp quyết vô danh sau đó thôn phệ.

Hô!

Hô!

Hô!

Không tới nửa giây, Tu La Kim Tiên đỉnh phong đã bị hắn thôn phệ triệt để.

- Tốt!

Lại thôn phệ một con Tu La Kim Tiên cảnh đỉnh phong, lực lượng khí hải của Nhiếp Vân bạo tăng, mơ hồ lại va chạm niết bàn cực hạn lần nữa, đột nhiên hắn mở mắt ra nhìn sang Đoan Mộc Trường Cung.

- Đến phiên ngươi!

Trước khi pháp quyết vô danh mở rộng khí hải, mở đan điền cho nên làm tích lũy của hắn gia tăng, cũng làm lực lượng La Tiên Cảnh đỉnh phong tăng mạnh, tất cả đều làm hắn không thể niết bàn.

Mà bây giờ thôn phệ hai tên Đôn Nham, Kiếp Tu La Kim Tiên cảnh cho nên khí hải lại no đủ, dường như đã đạt tới tiêu chuẩn niết bàn.

Đương nhiên, hiện tại tích lũy thật muốn niết bàn khẳng định hẳn phải chết không thể nghi ngờ, hắn còn phải tìm thêm bảo bối mới

có thể dẫn động niết bàn.

- Ân? Bội số của Đại Lực đan điền lại gia tăng... Đạt tới hai mươi lăm lần?

Nương theo thôn phệ một con Tu La vừa rồi, bội số của Đại Lực đan điền gia tăng gia tăng lên nhất định, khôi phục đến trạng thái hai mươi lăm lần.

- Ngươi lại có thể thôn phệ Tu La? Điều đó không có khả năng... Ngươi rốt cuộc là ai?

Sau khi đánh chết Kiếp Tân Tu La, còn có thể thôn phệ nó, rốt cuộc Đoan Mộc Trường Cung đã cảm thấy sợ hãi, trong mắt hắn mang theo sợ hãi và không ngừng lui bước về phía sau.

- Không cần giả vờ với ta, muốn giả bộ như sợ hãi sau đó tìm cơ hội đánh lén ta, chiêu này của ngươi bị ta dùng chán rồi.

Nhiếp Vân lắc đầu.

Thân là đệ tử thập đại gia tộc, lại là cường giả Kim Tiên cảnh đỉnh phong, hắn chắc chắn phải trải qua nhiều sinh tử, nếu như chỉ nhìn thấy đồng bạn bị người ta giết chết đã sợ hãi thành như vậy, không cần nghĩ nhất định là giả.

Chút xiếc giả vờ đó lừa kẻ khác còn được, muốn lừa gạt hắn thì không có cửa đâu.

- Nếu ngươi nhìn ra thì ta không giả vờ nữa, ta là người của Đoan Mộc gia tộc, ngươi dám động thủ với ta nhất định sẽ bị cả gia tộc chúng ta đuổi giết, không có khả năng đào thoát.

Thấy bị nhìn ra, Đoan Mộc Trường Cung không ngụy trang mà hừ lạnh một tiếng

- Như vậy ta đồng ý chia đều bảo vật nơi đây với ngươi, cũng có thể không truyền việc ngươi đắc tội ta ra ngoài, chúng ta hoàn toàn có thể liên thủ, cộng đồng hưởng dụng thành quả, như thế nào?

- Ngươi đang nằm mơ sao?

Nghe đối phương nói thế, Nhiếp Vân giận quá hóa cười.

Đầu óc của gia hỏa này nhất định có vấn đề, hắn còn không nhìn ra tình cảnh của bản thân.

Chính mình không sợ hai người bọn chúng liên thủ công kích, làm sao có thể chia dều bảo vật với hắn?

- Như thế nào? Chẳng lẽ ngươi còn muốn giết ta? Hừ, Đoan Mộc Trường Cung ta được xưng đại năng chuyển thế, tự nhiên có thủ pháp bảo hộ tính mạng nhất định, nếu như ngươi thật bức ta vào đường cùng, ta dám cam đoan tất cả mọi người không sống khá giả, cho dù chết cũng kéo ngươi làm đệm lưng.

Sắc mặt Đoan Mộc Trường Cung âm trầm.

- Nói nhảm nhiều quá, chết đi!

Nhiếp Vân cũng không nói nhiều, hắn thúc dục lực lượng gấp hai mươi lăm lần đánh tới.

Ầm ầm!

Quyền kình khủng bố đánh tới mang theo lực lượng làm cho người ta khủng hoảng, lực lượng này còn mạnh hơn lực lượng đánh chết Kiếp Tân Tu La không ít.

- Đây là ngươi bức ta! Thạch Trung Huyền, đi ra cho ta!

Thấy Nhiếp Vân tấn công hung mãnh như vậy, Đoan Mộc Trường Cung biết rõ không cách nào ngăn cản, trong mắt của hắn mang theo hào quang hung ác, đột nhiên hắn lấy ngọc bài ra và bóp nát.

Ầm ầm!

Bầu trời xuất hiện lịnh khí hội tụ cực lớn, một bàn tay trống rỗng xuất hiện giữa hai người.

Bàn tay yêu khí um tùm, ngay sau đó có tiếng cười hung ác vang lên. vừa nhìn đã biết là bàn tay của yêu nhân cường đại.

- Hắc hắc, Đoan Mộc Trường Cung, rốt cuộc ngươi cũng nhờ ta, chẳng lẽ gặp được Độc Cô Tiếu?

Bàn tay như xuyên qua hư không, cũng không có thân hình nhưng âm thanh truyền vào trong nơi đây rõ ràng.

- Thạch Trung Huyền? Chẳng lẽ là một trong tứ quỷ Độc Đầu Quỷ Thạch Trung Huyền?

Đôi mắt Nhiếp Vân nheo lại.

Không nghĩ tới oan Mộc Trường Cung chẳng những liên minh với Tu La, hơn nữa còn cấu kết với Thạch Trung Huyền tiếng xấu lan xa.

Yêu nhân tứ quỷ có thể đạt được danh khí lớn như vậy cũng không phải hư danh, tuyệt đối có thực lực tương xứng, bằng không đã sớm bị người ta đánh chết rồi.

Lúc này cũng không phải chân thân của hắn xuất hiện, mà là thông qua một bàn tay tới nơi đây, đã biết rõ người này tuyệt đối có được tực lực Kim Tiên nhưng không phải hắn hiện tại có thể chống lại được.

- Thu!

Trong nháy mắt gặp tình huống như thế này, Nhiếp Vân cũng không đi quả Đoan Mộc Trường Cung, bàn tay hắn hơi thay đổi, âm dương luân chuẩn và nắm lấy rất nhiều tinh thần tinh hạch trước mặt.

Đầu tiên phải thu bảo bối vào trong tay rồi nói sau.

Rầm rầm!

Lần này hắn phản ứng cực nhanh, phối hợp thiên phú thiên thủ sư, động tác tấn mãnh, chỉ trong nháy mắt đã thu sạch tinh hạch vào

trong đan điền.

- Đáng giận, đây là của ta! Dám đụng vào đồ của ta, chết đi!

Bàn tay Thạch Trung Huyền phát hiện động tác của Nhiếp Vân cho nên tức giận gào to, cánh tay luân chuyển và đánh thẳng về phía trước.

- Chết!

Vào thời khắc này Đoan Mộc Trường Cung cũng cho rằng đạt được cơ hội cho nên ra tay.

Hai đại cao thủ liên hợp, cả gian phòng bị lực lượng cường đại ảnh hưởng sắp sụp đổ.

------oOo------

Chương 1544: Bàn tay Thạch Trung Huyền (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân? Thì ra là một cánh tay được truyền tống trận đưa tới, bản tôn không qua được!

- Hừ, đã như vậy ta cũng chẳng có gì phải sợ!

Không động thủ không phát hiện, vừa động thủ thì Nhiếp Vân lập tức hiểu ra.

Thì ra bản tôn Thạch Trung Huyền bị cái gì đó ràng buộc, chỉ thông qua truyền tống tâận đưa một cánh tay tới, nếu như bản tôn hàng lâm, có lẽ hắn còn có thể kiêng kị vài phần, một cánh tay... Thật có thể làm gì?

- Vũ Thần quyền!

Sắc mặt ngưng trọng và sử dụng tuyệt chiêu của bản thân.

Vũ Thần quyền là tuyệt chiêu Nhiếp Vân sáng chế lúc ở phàm giới, tổng cộng mười chiêu, mỗi một chiêu đều có thể so với Vũ Đạo Phá Hư Quyền, mười thức liên hợp cùng nhau sẽ cường đại tới cực điểm.

Hiện tại đã tới Linh giới, bộ quyền pháp này có phần xuống dốc, hiện tại đột nhiên thi triển cho nên lực lượng cuồng bạo hàng lâm, quyền kình va chạm với bàn tay đang lơ lửng của Thạch Trung Huyền.

Oanh!

Nắm đấm va chạm với cánh tay, lực lượng như xuyên thấu qua cốt tủy đánh cánh tay kia lui về phía sau, thân thể Nhiếp Vân đột nhiên biến mất và xuất hiện trước mặt Đoan Mộc Trường Cung.

Gia hỏa này đã nhìn thấy dung mạo chính thức của mình, phải giết chết!

Quản hắn khỉ gió cái gì đệ tử thập đại gia tộc, một khi động thủ không thể lưu tình, không giết chết mới là phiền toái chân chính.

- Lần này ta xem ngươi còn thủ đoạn gì nữa?

Đi tới trước mặt Đoan Mộc Trường Cung, Nhiếp Vân đánh một quyền.

Nghiền áp!

Nghiền áp tuyệt đối!

Trước kia Đoan Mộc Trường Cung cũng không phải là đối thủ của hắn, lúc này càng không đỡ nổi.

Lực lượng cuồng bạo bộc phát, còn chưa đánh tới trước mặt Đoan Mộc Trường Cung nhưng hắn đã hít thở không thông, tiên lực trong người tán loạn không ít.

- Ta là Đoan Mộc Trường Cung tuân theo đại vận mà sinh, sẽ không chết như vậy!

Lơ lửng giữa không trung, dưới áp lực điên cuồng đó, hai mắt Đoan Mộc Trường Cung càng ngày càng sáng, dường như hắn vừa mới đột phá cho nên lực lượng và khí chất toàn thân thay đổi thành người hoàn toàn mới.

Đinh!

Trường đao trong tay quét ngang ngăn cản một quyền của Nhiếp Vân.

- Dám ra tay với ta, hôm nay ta sẽ nói cho ngươi biết cái gì là thiên tài, đó là tồn tại ngươi vĩnh viễn không thể đắc tội nổi.

Đoan Mộc Trường Cung tâm thần kích động vì đột phá, hắn gào thét sinh phong, mỗi cử động của hắn mang theo chiến ý sôi trào.

Cổ tay hơi thay đổi, trường đao hội tụ lực lượng sau đó chém tới.

Cho dù không có đột phá cảnh giới Thánh Tiên nhưng lực lượng của Đoan Mộc Trường Cung đã có tiến bộ rõ ràng, phối hợp thêm thanh đao là tiên khí tuyệt phẩm cho nên có thể xé rách không gian, hắn chỉ cần quét ngang đã mang theo lực lượng và sát khí vô cùng đáng sợ.

Đ-A-N-G...G!

Trường đao đánh vào đầu Nhiếp Vân và phát ra âm thanh kim loại, trường đao không thể tiến thêm, lực lượng cuồng bạo truyền vào trong người Nhiếp Vân, hắn cũng chẳng rớt cả sợi tóc nào.

- Đồ chơi gì chứ? Đi xuống đi!

Nhiếp Vân bĩu môi, vốn tưởng rằng thực lực của gia hỏa này tăng cường thì lực công kích mạnh hơn, từ đó có thể trảm vào đầu của hắn phụ giúp hắn luyện hóa một tia Bất Tử Kim Đan cuối cùng, hiện tại xem ra đã đánh giá cao thực lực của gia hỏa này rồi.

Ầm ầm!

Hừ lạnh sau đó hắn đấm xuống một kích.

Lạch cạch!

Đoan Mộc Trường Cung còn hăng hái vì mới tấn cấp bị hắn đánh bay như con ruồi không đầu, máu tươi băn tung tóe, hắn không ngừng run rẩy, xem ra cho dù chữa trị cũng tàn phế.

- Ngươi cũng tới đây cho ta!

Một chiêu giải quyết Đoan Mộc Trường Cung, đột nhiên Nhiếp Vân nhìn sang cánh tay Thạch Trung Huyền trên không trung.

Lực lượng gấp hai mươi lăm bộc phát, không trung dính cứng bị nắm đấm của hắn đánh nát, Tiên Thiên Long Thân cũng nương theo đó hiển hóa thành một con Kim Long đầy uy vũ.

Ầm!

Nắm đấm va chạm với bàn tay, lần này bàn tay chấn động như bị điện giật, nó run rẩy vài cái sau đó phát tiếng thét hung mãnh.

- Tiểu tử, ta nhớ kỹ ngươi, hiện tại ta còn có việc, tha cho ngươi một mạng, đừng để ta gặp lại ngươi...

Hô!

Âm thanh vừa dứt, hào quang trên không trung biến mất, cánh tay kia cũng biến mất không còn lại gì.

Xem ra Thạch Trung Huyền thật sự bị thứ gì đó ràng buộc cho nên không thể tới đây, bằng không hắn muốn thắng cũng không đơn giản như vậy.

- Ân? Trên người hắn còn có hai viên tinh thần tinh hạch và hai đạo hư nghĩ đại đạo? Quả nhiên là đệ tử đại gia tộc, thứ tốt không ít, đáng tiếc tất cả đều tiện nghi ta!

Bàn tay Thạch Trung Huyền biến mất, Nhiếp Vân biết rõ đối phương tạm thời chẳng quan tâm tới mình, hắn thở ra một hơi sau

đó nhìn sang Đoan Mộc Trường Cung dang nằm trên mặt đất.

Vào lúc này hắn vui mừng không nhỏ.

Gia hỏa này thân là công tử của Đoan Mộc gia tộc, thực lực rất mạnh, quả thật hắn cướp đoạt không ít thứ tốt, hai viên tinh thần tinh hạch cũng bỏ đi, hai đạo hư nghĩ đại đạo với hắn mà nói là thứ cực kỳ trân quý.

- Thu!

Thiên phú thần thâu vừa bộc phát đã thu tất cả bảo vật vào trong nạp vật đan điền, lúc này Nhiếp Vân mới thở ra một hơi.

Lần cướp đoạt này thu hoạch thật lớn, có những tinh thần tinh hạch và hư nghĩ đại đạo này trong tay, về sau hắn lại tấn cấp Kim Tiên cảnh nhẹ nhõm không ít, một đường bằng phẳng.

- Chỉ cần ngươi không giết ta, ta có thể mang ngươi đi vào sâu trong di tích, bằng không ngươi không có người dẫn đường, ngươi vĩnh viễn chỉ có thể bồi hồi ở bên ngoài, không có khả năng tiến vào...

Thấy Nhiếp Vân lấy đi bảo vật trên người hắn, trong mắt Đoan Mộc Trường Cung xuất hiện một tia hận ý, ngay sau đó hắn giấu hận ý trong lòng và nói sang chuyện khác.

Thân là đệ tử gia tộc đệ tử vô cùng cao ngạo nhưng cũng biết co được dãn được, bằng không hắn không có khả năng còn trẻ đã có thực lực như vậy.

- Mang ta đi vào sâu trong di tích, thật xấu hổ, không cần!

Nhiếp Vân nhìn thấy hận ý trong mắt của hắn liền cười nhạt một tiếng, ngay sau đó hắn đánh một chưởng về phía trước.

Ầm!

Đoan Mộc Trường Cung nổ thành thịt nát.

Loại người này chẳng khác gì độc xà, giữ lại tuyệt đối là tai họa, Nhiếp Vân có thực lực mạnh nhưng không muốn đặt một quả bom ở bên cạnh mình.

- Sâu trong di tích... Kỳ thật vốn ta tìm không thấy, hiện tại ta đã biết ở nơi nào rồi... Đa tạ ngươi bảo Thạch Trung Huyền tới!

Thì thào tự nói một câu, Nhiếp Vân nhìn vào trong hư không, trên mặt hắn xuất hiện nụ cười thỏa mãn, đầu ngón tay sinh ra một đạo truy tung chi khí, sau khi cảm ứng một hồi, đột nhiên đôi mắt hắn sáng lên và tiến lên.

Ngay sau đó bóng dáng hắn biến mất trong gian phòng.

------oOo------

Chương 1545: Sâu trong di tích (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sâu trong di tích Hắc Long Thánh Tôn che dấu phi thường tốt, Nhiếp Vân cầm địa đồ lấy dược từ Mặc Hư Kim Tiên ra xem căn bản không có ghi lại làm thế nào tiến vào nơi cuối cùng của mộ huyệt, vào lúc này bàn tay Thạch Trung Huyền xuất hiện đã làm hắn cảm thấy có cơ hội.

Thực lực Thạch Trung Huyền như thế nhưng không thể thoát thân, như vậy hắn đã sớm tiến vào sâu trong di tích, chỉ vận dụng truy tung chi khí lần theo dấu vết bàn tay của hắn hoàn toàn có thể tiến vào trong đó.

Đây cũng là suy tính của Nhiếp Vân, bằng không chỉ bằng vào thực lực hiện tại hoàn toàn có thể lưu bàn tay lại nơi đây.

- Phát sinh chuyện gì?

- Tất cả bảo vật không còn? Đoan Mộc công tử chết?

- Ai ra tay? Thật sự làm người ta sảng khoái nhân tâm.

- Xem ra con Tu La kia cũng chết, chẳng lẽ là Đoan Mộc Trường Cung và nó chia của không đều cho nên tự giết lẫn nhau?

Nhiếp Vân vừa rời khỏi nơi đây, bên ngoài gian phòng có một đám người bay tới.

Đám người Ngũ Phương Môn lúc trước cũng không có rời xa, thấy trong gian phòng huyên náo động tĩnh quá lớn, rốt cục nhịn không được đi tới, vừa tới gần đã thấy thịt nát và quần áo vươn vãi kháp nơi.

Đoan Mộc Trường Cung bức bách bọn họ, lúc này bị người ta giết chết cho nên tâm tình bọn họ cực kỳ vui sướng, đồng thời cảm kích anh hùng đã giết hắn.

Dọc theo truy tung chi khí mô phỏng phương hướng tìm kiếm, Nhiếp Vân tiến lên thật nhanh.

Không gian nơi này vặn vẹo lợi hại, bốn phía đều có bẫy rập, chỉ có một cái lối đi có thể hành tẩu, hơi không cẩn thận dính vào cạm bẫy sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Đổi lại người bình thường, mặc dù có được truy tung chi khí cũng không thể theo dõi, Nhiếp Vân thì khác, hắn đồng thời vận chuyển thiên nhãn sư, thiên nhĩ sư quan sát, hắn có thể nhìn thấy bẩy rập ở chung quanh, có thể áp chế nguy hiểm xuống nhỏ nhất.

Liên tục phi hành không biết bao lâu, cũng không biết vượt qua bao nhiêu cửa ải nguy hiểm, lúc này một cây cột trụ cực lớn xuất hiện ngay trước mặt.

Cây cột này to lớn có thể chống cả bầu trời, xuyên thẳng hư không không nhìn thấy cuối cùng, trên cây cột có khắc một con Hắc Long to lớn, nó xoay tròn quanh cột đá, đầu lâu hùng dũng oai vệ nhìn lên không trung, giống như tùy thời có thể bay lên tiến vào trong mây.

Thiên nhãn lập loè, Nhiếp Vân nhìn qua chung quanh.

- Đây là trận pháp, không phải một cây cột, mà là sáu!

Xem một hồi, phát hiện chung quanh có sáu cây cột giống như thế, hình thành xu thế sáu dương hợp tiên, tạo thành một trận pháp không gian to lớn.

Chung quanh có linh khí đầy đủ, nhưng trong đó thỉnh thoảng để lộ ra một tia sát khí đáng sợ, hiển lộ rõ nơi này có Tu La vượt qua cấp bậc Kim Tiên.

- Ân? Quả nhiên đám người Tiểu Long, Độc Cô Tiếu đã đi qua nơi này.

Sau khi dò xét chung quanh một vòng, nội tâm Nhiếp Vân hơi động và cảm ứng được khí tức của Tiểu Long.

Trước kia vẫn không cảm ứng được, không biết bọn họ đi nơi nào, sau khi tới nơi này mới phát hiện, nói rõ bọn họ đã sớm tiến vào bên trong một bước.

Sâu trong di tích Hắc Long Thánh Tôn phân chia không gian thành hai, chẳng khác gì hai thế giới, chỉ có tới nơi này mới có thể cảm ứng rõ ràng.

Lúc này tTểu Long ngụy trang thành chính mình đi theo sau lưng đám người Độc Cô Tiếu, tuy không biết cụ thể phát sinh chuyện gì nhưng từ khí tức cường thịnh mà hắn cảm ứng được, chẳng những nó không có bị thương, dường như thực lực còn mạnh hơn nữa, loáng thoáng đạt tới cảnh giới Huyền Tiên cảnh đỉnh phong, tùy thời cũng có thể đột phá!

Tiểu Long là thượng cổ dị chủng, huyết thống Ngũ Trảo Kim Long cường đại, mặc dù chỉ có thực lực Huyền Tiên cảnh đỉnh phong, nhưng có thể đấu với cường giả Kim Tiên cảnh như thường, nói sau, đây là di tích Hắc Long, Tiểu Long đã khôi phục trí nhớ Long Hoàng tương đối, khẳng định có rất nhiều thủ đoạn bảo vệ tính mạng của mình, chính bởi vì như thế, Nhiếp Vân mới yên tâm để nó đi theo đám người Độc Cô Tiếu mà không sợ hãi.

- Ở bên kia!

Cảm ứng vị trí một chút, Nhiếp Vân vận chuyển ẩn nấp chi khí và dung nhập thân thể bản thân mình vào hoàn cảnh chung quanh, hắn thả người bay tới gần hướng của Tiểu Long.

Càng đi về phía trước, không trung càng ngày càng có lực lượng đáng sợ bao phủ.

Dưới lực lượng này, ngay cả Nhiếp Vân cũng cảm thấy hô hấp dồn dập, áp lực không nhỏ.

- Hắc Long Thánh Tôn tuyệt không đối không chỉ là Thánh Tiên đơn giản như vậy...

Cảm nhận được cổ lực lượng này, nội tâm Nhiếp Vân âm thầm suy đoán.

Lúc này hắn vẫn cho rằng Hắc Long Thánh Tôn chỉ là Thánh Tiên đơn giản như vậy, hiện tại xem ra tuyệt đối không phải.

Thánh Tiên tuyệt đối không có lớn thủ bút lớn như thế, tu kiến ra mộ huyệt khổng lồ, cũng không có thực lực bố trí nhiều trận pháp khủng bố như vậy.

Càng không khả năng có được nhiều bảo vật như vậy, làm cho nhiều cao thủ thiên địa lục đạo điên cuồng.

Nhất là nơi này, uy áp thật sự quá lớn, Thánh Tiên bình thường không thể bố trí ra được.

Hô!

Phi hành một hồi, một tế đàn cực lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

Tế đàn này vô cùng rộng lớn, chừng phương viên hơn mười dặm, chính giữa có một pho tượng, một đầu Hắc Long đang bay trên bầu trời và mang theo uy nghiêm đậm đặc.

Phía trên Hắc Long có một cái lệnh bài đang lơ lửng, nó bị một

phong ấn cường đại khóa chặt và tỏa ra uy lực làm cho người ta kinh hãi.

Tuy lệnh bài không lớn nhưng chỉ liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân đã biết rõ nhất định là bảo vật vượt qua tiên khí tuyệt phẩm.

Rầm rầm rầm oanh!

Chung quanh lệnh bài có khí lãng cường đại, lực lượng quay cuồng.

Hai nhóm người đánh nhau túi bụi và hung ác.

Cúi đầu xem xét, Nhiếp Vân nhận ra.

Một đám trong đó là đám người Độc Cô Tiếu, Hiên Viên Triêu Tinh, tiểu Long, một đám khác có hai người, tuy chưa bao giờ gặp qua nhưng từ lực lượng một cánh tay bộc phát có lẽ chính là gia hỏa Thạch Trung Huyền.

Sắc mặt Thạch Trung Huyền xanh lét, hai mắt lập loè, mỗi chiêu của hắn đều mang theo độc khí, vừa nhìn đã biết rõ hắn vận chuyển thiên phú độc sư tới cực hạn, thậm chỉ luận hình thái đan điền đơn thuần đã vượt qua chính mình.

Thiên phú độc sư của Nhiếp Vân thôn phệ sát độc mới tấn cấp đến hình thái thứ ba, hắn vẫn không vận dụng nó, khoảng cách hình thái thứ tư còn kém xa, mà Thạch Trung Huyền không ngừng sử dụng, tâm ngoan thủ lạt, chỉ sợ hắn đã mở ra hình thái thứ tư

Bên người Thạch Trung Huyền có bóng người cao gầy, khuôn mặt gầy tái nhợt, không có chút máu nào, đôi mắt như mắt cá chết, mang theo lực lượng thất hồn lạc phách, nếu như ai nhìn sang sẽ cảm tâấy linh hồn tán loạn và khó có thể tự kiềm chế.

------oOo------

Chương 1546: Sâu trong di tích (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn kỹ một chút, thực lực của người này còn mạnh hơn Thạch Trung Huyền, tuyệt đối đạt tới cấp bậc Thánh Tiên, lòng bàn tay cầm một thanh Chiêu Hồn Phiên đại khai đại hợp, mỗi một chiêu đều làm thiên địa quỷ phong gào thét, âm khí um tùm.

- Chẳng lẽ là lão tam trong tứ quỷ, Vô Thường Quỷ, Nhạc Tân Vô Thường?

Đột nhiên trong đầu Nhiếp Vân nhớ tới một cái tên.

Trong thời gian chờ di tích mở ra, Nhiếp Vân nghe ngóng kỹ càng tình huống của yêu nhân tứ quỷ, biết rõ lão tam tên là Nhạc Tân Vô Thường, binh khí chính là một thanh Chiêu Hồn Phiên.

Hắn đi cùng với Thạch Trung Huyền, cho dù dung mạo và binh khí đều thuyết minh thân phận của hắn, không cần nghĩ, nhất định là Vô Thường Quỷ.

Không nghĩ tới yêu nhân tứ quỷ lại có hai người xuất hiện tại nơi đây, hơn nữa đang đại chiến với đám người Độc Cô Tiếu.

Lúc này Độc Cô Tiếu thi triển toàn lực, không hổ là người Vô Địch gia tộc, thương ảnh lắc lư, chiêu số lộn xộn nhưng không lặp lại, khí thế kinh người.

Hắn chỉ có thực lực Kim Tiên cảnh đỉnh phong mà thôi, lúc này đánh bất phân thắng bại với Nhạc Tân Vô Thường đã là chuyện khó khăn.

Không riêng Độc Cô Tiếu thi triển toàn lực, Hiên Viên Triêu Tinh cũng không giữ lại ngụy trang của mình, lúc này hắn đang chiến âấu với Thạch Trung Huyền, lực lượng khủng bố tàn sát bừa bãi làm đám người Tiểu Long âm thầm kinh hãi.

Khó trách Kim Nhai vương tử đánh giá hắn cực cao, thì ra gia hỏa này có thực lực không kém gì Độc Cô Tiếu!

Thấy hắn chiến đấu, Nhiếp Vân mới biết được binh khí của gia hỏa

này là đại ấn, phía trên viết cái gì đó, nó nện xuống mang theo sức nặng của tinh cầu, uy lực cực kỳ cường đại.

Oanh!

Hai tiếng nổ mạnh vang lên, trong lúc va chạm, hai bên giao chiến cùng lui về phía sau, cùng đồng thời cảnh giác.

- Độc Cô Tiếu, ta biết rõ thực lực của ngươi mạnh nhưng muốn giết Nhạc Tân Vô Thường ta là chuyện còn kém xa.

Vô Thường Quỷ lạnh lùng cười nói, Chiêu Hồn Phiên bay trong gió phụ trợ hắn giống như ác quỷ leo ra khỏi địa ngục.

- Ta muốn giết ngươi đúng là không dễ dàng, nhưng ngươi muốn giết ta cũng không dễ như thế.

Độc Cô Tiếu ngạo nghễ đứng thẳng, thân thể thẳng mang theo chiến ý bất bại.

- Ta không cách nào giết ngươi, ngươi cũng không thể giết ta, ta thấy không bằng chúng ta dừng tay thương nghị làm thế nào bài trừ phong ấn trước đã.

- Đến lúc đó Hắc Long lệnh ai làm chủ chính là của ai, như thế nào đây?

Nhạc Tân Vô Thường ngẩng đầu nhìn tấm lệnh bài màu đen và liếm môi lên tiếng.

- Tốt, ta đồng ý!

Độc Cô Tiếu do dự một hồi và gật đầu.

Hắn đã chiến đấu với Nhạc Tân Vô Thường chừng mấy ngàn chiêu bất phân thắng bại, nếu như đánh nhau sinh tử tới cuối cùng hươi chết về tay ai còn không biết, cho dù hắn may mắn chiến thắng cũng nỏ mạnh hết đà, còn muốn cướp đoạt bảo bối là chuyện trong mơ.

Cho nên suy nghĩ liên tục vẫn quyết định tạm thời buông ân oán, bài trừ phong ấn nói sau!

Đến lúc đó Hắc Long lệnh nhận chủ, thực lực của hắn sẽ tăng vọt rất lớn, hăn chém giết tất cả đám người nơi đây không nói chơi.

- Ngươi thì sao? Thâm tàng bất lộ Hiên Viên công tử?

Thấy Độc Cô Tiếu đáp ứng, Nhạc Tân Vô Thường tươi cười, hắn quay đầu nhìn sang Hiên Viên Triêu Tinh.

- Đương nhiên ta cũng đồng ý!

Hiên Viên Triêu Tinh liếc mắt nhìn sang Thạch Trung Huyền, cũng gật đầu đồng ý.

Thạch Trung Huyền thực lực mạnh mẽ, không phải hắn có thể đánh thẳng trong thời gian ngắn.

- Nếu đồng ý, chúng ta liên thủ phá vỡ phong ấn, còn có mấy con sâu cái kiến, hai người các ngươi ra tay giải quyết hay là ta ra tay giải quyết?

Nhạc Tân Vô Thường chỉ vào đám người Tiểu Long, Tiếu Đằng, Mị Hân Nhi sau lưng Độc Cô Tiếu.

- Chỉ cần lấy được Hắc Long lệnh giao cho gia tộc sẽ đạt được chỗ tốt nâất định, nhưng nếu như mình giữ lại... Hắc hắc, chỗ tốt to lớn không cần ta nhiều lời!

- Nếu như giữ mấy người kia lại, tin tức tiết lộ ra ngoài... Các ngươi chẳng những phải thừa nhận người ngoài đuổi giết, gia tộc của các ngươi cũng không buông tha đâu.

- Một bầy kiến hôi mà thôi, trả lời thuyết phục, không phải chúng ta không tin tưởng các ngươi, đáp ứng hợp tác với chúng ta thì giết sạch bọn chúng đi, ta không hi vọng chúng ta thật vất vả luyện hóa phong ấn lại bị kẻ khác lấy chỗ tốt.

Lời nói của Thạch Trung Huyền mang theo quỷ khí um trầm, hắn

cũng nói trực tiếp.

- Làm càn, chúng ta hiện tại là đoàn đội thống nhất, ngươi cho rằng châm ngòi ly gián có thể làm chúng ta tự giết lẫn nhau sao? Hiên Viên công tử, đừng nghe hắn, hắn đang cố ý tan rã chúng ta sức chiến đấu...

Nghe được đối phương yêu cầu đánh chết đám người mình, Tống Ngọc đi đầu tiến lên, hắn vừa đi vừa hét lớn.

- Không sai, ngươi nói đúng...

Thấy hắn đi tới, Hiên Viên Triêu Tinh hừ lạnh, cũng không nói gì, lúc này đột nhiên quay người ra tay.

PHỐC!

Tống Ngọc bị hắn đánh một trảo xuyên lồng ngực, bóp nát trái tim.

Bành!

Gia hỏa này sắp chết cũng không ngờ, chủ tử mà hắn vẫn trung thành và tận tâm lại đột nhiên ra tay.

- Tốt, tới các ngươi!

Một chiêu đánh chết Tống Ngọc, trên mặt Hiên Viên Triêu Tinh không mang theo chút biểu lộ thương cảm nào, quay đầu nhìn về phía đám người Mị Hân Nhi, Tiếu Đằng.

- Ngươi... Ngươi...

Hiển nhiên Mị Hân Nhi không nghĩ tới tên này đột nhiên ra tay đánh chết chó săn trung thành nhất của mình, gương mặt nàng tái nhợt

- Ngươi thân là đệ tử thập đại gia tộc, chẳng những hợp tác với tứ quỷ mà còn giết đồng bạn, tin tức này truyền đi ngươi làm sao còn mặt mũi sống sót...

Yêu nhân tứ quỷ, gian dâm cướp bóc, việc ác bất tận, danh khí

thập phần xấu, thân là đệ tử thập đại gia tộc đệ tử, lại là danh môn chính phái nhưng đi hợp tác với chúng tàn sát đồng bạn, loại hành vi này quả thật làm người ta tức lộn ruột.

Bất cứ kẻ nào cũng không ngờ tới.

- Ha ha, giết các ngươi chẳng phải không có người biết rõ bọn ta hợp tác với chúng hay sao?

Trên mặt Hiên Viên Triêu Tinh lộ ra thần thái dữ tợn.

- Hiên Viên Triêu Tinh, Độc Cô Tiếu, chúng ta là người của Khu Tu Tháp, nếu ngươi giết chúng ta, nhất định sẽ bị Khu Tu Tháp điều tra, khó thoát tội trạng!

Chí Liễu cũng có chút sợ hãi cho nên mang Khu Tu Tháp ra.

Nhiếp Vân cách hắn và Tiếu Đằng không xa đều là lục phẩm khu tu sư, địa vị tôn sùng, một khi gặp bất trắc, Khu Tu Tháp nhất định sẽ điều tra.

- Điều tra? Nơi này là di tích Hắc Long Thánh Tôn, nếu đã tới nơi này thì phải có giác ngộ tử vong, đừng nói chỉ là ba tên lục phẩm khu tu sư, cho dù là mười tên, nếu không có chứng cớ thì có thể làm gì được chúng ta?

Hiên Viên Triêu Tinh liên tục cười lạnh.

------oOo------

Chương 1547: Bị phát hiện (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi...

Sắc mặt hai người Chí Liễu, Tiếu Đằng biến thành khó coi, bởi vì hắn nói là sự thật.

Tiến vào này di tích phải ôm quyết tâm sẽ chết, chết mấy người thật sự không ai đi điều tra, hơn nữa, mặc dù đi thăm dò cũng khẳng định không tìm ra cái gì.

Bởi vì từ số lượng Kim Tiên tử vong trên đường là có thể nhìn ra.

- Độc Cô Tiếu, ngươi thân là đệ tử Độc Cô gia, lần này chúng ta nghe theo lời của ngươi, chẳng lẽ ngươi cũng trơ mắt nhìn Hiên Viên Triêu Tinh động thủ với chúng ta?

Đột nhiên Mị Hân Nhi như tìm được cọng cỏ cứu mạng nên vội vàng hô lớn.

Nghe được nàng gọi mình, Độc Cô Tiếu chậm rãi xoay người lại, ánh mắt lạnh như băng, quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Triêu Tinh

- Động thủ nhanh lên, một cũng không lưu!

Ngữ khí lạnh nhạt giống như cũng hạ quyết tâm phải đánh chết mọi người.

Lựa chọn vạch mặt với Nhạc Tân Vô Thường, Thạch Trung Huyền hay đánh chết đám đồng bạn này, Độc Cô Tiếu và Hiên Viên Triêu Tinh đồng thời lựa chọn thứ hai.

- Ha ha, thật tốt cho câu một cũng không lưu.

Nghe được Độc Cô Tiếu nói thế, đám người Mị Hân Nhi biết rõ không còn hi vọng, trong đám người lúc này có một tiếng cười to, một bóng người đi tới.

Chính là Mị Hân Nhi dẫn theo Nhai Phong Kim Tiên Kim Nhai vương tử từ Hắc Uyên giới tới đây.

Lúc nhìn thấy đối phương muốn động thủ đánh giết bọn họ, hắn cũng không che dấu, trực tiếp thi triển toàn bộ thực lực của mình.

Hắn là thân thể thành thánh, thời điểm che giấu không ai nhìn ra, lúc này lực lượng bộc phát dữ dội như sóng to gió lớn làm cho mọi

người hiểu rõ hắn là ai.

Cường giả thân thể Thánh Tiên cảnh!

- Cường giả thân thể Thánh Tiên cảnh... Có lẽ ngươi không phải Nhai Phong mà là Kim Nhai vương ử.

Hắn bộc lột thực lực cho nên Độc Cô Tiếu lập tức nhận ra.

- Không sai, là ta, thế nào, với thực lực của ta có tư cách cạnh tranh công bằng với các ngươi hay không?

Kim Nhai vương tử hất tay lên.

- Kim Nhai vương tử thân thể thành thánh, lực lượng mạnh mẽ, cho dù ta muốn ngăn cản cũng khó thành công, đương nhiên là có tư cách!

Độc Cô Tiếu cũng không nói chuyện, lúc này Nhạc Tân Vô Thường cười nói.

Kim Nhai vương tử của Hắc Uyên giới, siêu cấp cường giả thân thể thành thánh, hắn rất có uy danh trong thiên địa lục đạo.

- Kim Nhai vương tử đúng là có tư cách cùng chúng ta phá vỡ phong ấn, có tư cách luyện hóa Hắc Long lệnh, ngươi muốn bảo hộ đám con sâu cái kiến này sao? Nếu như ngươi thật muốn bảo vệ bọn chúng, chúng ta không ngại liên thủ chém giết ngươi trước.

Thạch Trung Huyền nói.

- Hắc Long Thánh Tôn lưu lại phong ấn rất khó phá, muốn bài trừ không biết phải trả cái giá thế nào, mặc dù chúng ta liên thủ thành công cũng hao tổn thực lực, chẳng lẽ ngươi muốn làm mai mối cho kẻ khác, lưu lại đám con sâu cái kiến này chiếm tiện nghi?

Hiên Viên Triêu Tinh cũng cười nói.

- Đương nhiên sẽ không, những người này chết thì chết, không có quan hệ gì với ta.

Kim Nhai vương tử lạnh nhạt lên tiếng.

- Kim Nhai vương tử, ngươi không thể như vậy, ta là vương phi của ngươi...

Nghe nói như thế, sắc mặt Mị Hân Nhi biến hóa.

- Vương phi gì chứ, chết đi!

Kim Nhai vương tử chẳng muốn nói nhảm, đột nhiên hắn hét lớn và đánh một quyền vào người nàng.

Ầm ầm!

Lực lượng thân thể đơn thuần bộc phát rất mạnh, mang theo đại thế không thẻ ngăn cản nổi, hắn đánh một quyền vào ngực của Mị Hân Nhi.

Ầm!

Mị Hân Nhi phun máu tươi, nàng không ngừng run rẩy và mất mạng tại chỗ.

Nữ nhân này không lợi không dậy sớm, vốn tưởng rằng liên hợp Kim Nhai vương tử tìm được chỗ dựa, không nghĩ tới lại chết trong tay của hắn.

Tống Ngọc, Mị Hân Nhi vừa chết, cho nên “Con sâu cái kiến” chỉ còn lại Tiếu Đằng, Chí Liễu và Tiểu Long ngụy trang thành Nhiếp Vân.

- Độc Cô công tử, chúng ta đều động thủ tiêu diệt ba con sâu cái kiến này đi.

Hiên Viên Triêu Tinh giết chết Tống Ngọc, Kim Nhai vương tử giết chết Mị Hân Nhi, tương đương đồng thời quăng đầu danh trạng, hai người đồng loạt nhìn về phía Độc Cô Tiếu.

Hai người bọn họ cũng là người thông minh, ba khu tu sư này đều

là người của Khu Tu Tháp, ai giết ai phiền toái.

Tuy thập đại gia tộc không sợ Khu Tu Tháp nhưng bọn họ cũng chỉ là công tử mà thôi, chính thức đắc tội Khu Tu Tháp, gia tộc vẫn sẽ bỏ qua bọn họ.

- Ba? Ha ha, nhìn thời gian dài như vậy, ngươi không định xuất hiện hay sao?

Độc Cô Tiếu cũng không để ý tới hai người nói gì, cũng không có sốt ruột động thủ đánh chết đám người Chí Liễu, lúc này hắn ngẩng đầu lên, trong mắt đầy lãnh ý.

- Còn có người?

Hắn nói một câu kia Kim Nhai vương tử, Hiên Viên Triêu Tinh đều sững sờ.

- Không sai, vừa rồi chúng ta chiến đấu với nhau, kẻ này thực lực không kém, có lẽ có thiên phú ẩn nấp sư cho nên ngụy trang tới nơi này, tất cả mọi người là người biết chuyện, ẩn giấu cũng không có ý nghĩa, xuất hiện đi.

Nhạc Tân Vô Thường cũng cười nói, hắn quay đầu lại nhìn về phía Nhiếp Vân, hắn vươn bàn tay xiết chặc hư không..

Ầm ầm!

Dưới một trảo của hắn không gian sụp đổ, lực lượng cuồng bạo như mũi tên bắn thẳng về phía trước, bay thẳng tấn công Nhiếp Vân.

- Lợi hại!

Nhiếp Vân biết rõ đối phương dã nhận ra bản thân, hắn cũng không che giấu và ngụy trang nữa, thân thể khẽ động và tiến lên, tránh thoát công kích đi tới trước mặt đám người Tiếu Đằng.

Cũng không phải hiệu quả ẩn nấp sư của hắn không tốt, nguy nhân là do tu vi tiên lực của hắn quá thấp, chỉ có La Tiên Cảnh đỉnh

phong, khoảng cách Kim Tiên cảnh còn kém hai cấp bậc, huống chi còn có Nhạc Tân Vô Thường mạnh hơn cả Kim Tiên.

Cho dù hắn tận lực đè thấp khí lực nhưng đối phương vẫn có thể nhận ra hắn.

Đương nhiên, nếu như Nhiếp Vân hiện tại gia tăng tu vi tiên lực lên Kim Tiên cảnh, đối phương muốn phát hiện hắn là chuyện không có khả năng.

- Nhiếp Vân? Ngươi...

Nhìn rõ bộ dạng người tới, Tiếu Đằng, Chí Liễu đồng thời giật mình, vẻ mặt mê hoặc.

Trong mắt bọn họ, Nhiếp Vân vẫn theo chân bọn họ đi tới nơi này, chưa bao giờ rời đi, tại sao lại xuất hiện một người?

Chẳng những hai người ngạc nhiên, đám người Kim Nhai vương tử, Hiên Viên Triêu Tinh cũng đồng thời sững sờ, tiểu Long ngụy trang Nhiếp Vân nhưng bọn họ lại cho rằng là thật, lại không nghĩ tới thì ra chính chủ đã rời đi.

- Thú vị, xem ra trong đội ngũ của chúng ta ngọa hổ tàng long, vốn cho rằng là gia hỏa yếu nhất ngược lại là kẻ che dấu sâu nhất!

Độc Cô Tiếu cau mày.

Chuyện này ngoài ý muốn nhưng hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn và sợ hãi, đó là vì tự tin tới từ gia tộc, tự tin cho dù xảy ra chuyện gì cũng nằm trong khống chế của hắn.

------oOo------

Chương 1548: Bị phát hiện (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ba ba!

Nhiếp Vân xuất hiện tiểu Long cũng không cần ngụy trang, thân thể chấn động và biến về bản thể Ngũ Trảo Kim Long, lúc này lại bay tới bả vai của hắn.

- Ngũ Trảo Kim Long?

- Thượng cổ Long Hoàng?

Nhìn rõ bộ dạng của tiểu Long thì mọi người chấn động.

Tuy tất cả mọi người còn chưa gặp qua Ngũ Trảo Kim Long nhưng cũng nghe nói qua cái tên Ngũ Trảo Long Hoàng, đột nhiên nhìn tâấy sao không kinh hãi cho được?

- Khó trách lợi hại như vậy, thì ra có Ngũ Trảo Kim Long...

Độc Cô Tiếu hừ một tiếng sau đó d id về phía Nhiếp Vân.

Cùng lúc đó Hiên Viên Triêu Tinh, Thạch Trung Huyền, Nhạc Tân Vô Thường cũng vây quanh.

Nhìn hành động của bọn họ, Nhiếp Vân liếc mắt nhìn tiểu Long trên vai và bất đắc dĩ.

Tuy Tiểu Long đã khôi phục không ít trí nhớ nhưng làm việc không thuần thục, lần này nó lộ bản thể chẳng khác gì tuyên bố với mọi người rằng bọn họ đừng mong nhúng chàm Hắc Long lệnh, Long Hoàng đến, các ngươi còn tranh cái quái gì?

Có uy hiếp và có lợi ích khu động, cách làm chính xác nhất là phải giết bọn họ trước!

- Độc Cô Tiếu, ngươi vẫn không động thủ, hiện tại tới lượt ngươi, chỉ cần ngươi có thể đánh chết một người một rồng kia trước, sau khi phá vỡ phong ấn chúng ta sẽ cho ngươi luyện hóa Hắc Long lệnh trước, đương nhiên, Hắc Long lệnh có nhận ngươi làm chủ hay không thì ta không có biện pháp!

Nhạc Tân Vô Thường lên tiếng.

- Ta đồng ý cách nói của tam ca, thế nào, Độc Cô Tiếu, ngươi sẽ không sợ chứ?

Thạch Trung Huyền cười.

- Ta sợ hãi? Buồn cười, Độc Cô Tiếu ta cho tới bây giờ còn chưa từng sợ qua kẻ nào thiếu niên này có thể làm Ngũ Trảo Kim Long nhận hắn làm ba ba, khẳng định có thủ đoạn luyện hóa Hắc Long lệnh, chẳng lẽ các ngươi không sợ ta động thủ giết hắn, lại vụng trộm học bí pháp này, khi đó chẳng phải các ngươi lãng phí khí lực một hồi?

Độc Cô Tiếu cười lạnh liên tục.

Dường như hai nhóm người Độc Cô Tiếu, Nhạc Tân Vô Thường đều biết rõ thực lực Nhiếp Vân mạnh mẽ, sợ chiến đấu sẽ bị thương, bị người khác chiếm tiện nghi, cũng không ai xuất thủ trước.

Dùng lời nói của mình ép buộc đối phương, hi vọng bọn họ có thể xuất thủ trước và mình thừa cơ ngư ông đắc lợi.

- Này...

Nghe được Độc Cô Tiếu nói thế, hiển nhiên Nhạc Tân Vô Thường cũng sững sờ.

Đúng thế, nếu như gia hỏa này có thủ đoạn luyện hóa Hắc Long lệnh, một khi bị Độc Cô Tiếu lấy được, như vậy bọn họ tới đây chỉ là công dã tràng.

- Thạch Trung Huyền, ngươi thử thực lực của gia hỏa này một chút, xem ngọn nguồn của hắn thế nào, không nên giết chết, phải bắt lại ép hỏi.

Suy nghĩ một lúc, Nhạc Tân Vô Thường quay đầu nhìn về phía Thạch Trung Huyền và phân phó một tiếng.

- Tốt!

Thạch Trung Huyền gật gật đầu, hai mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân, hắn tiến về phía trước một bước, ngay sau đó hóa thành một cơn gió mang theo lực lượng cường đại.

- Tiểu tử, dám đi theo phía sau chúng ta muốn ngư ông đắc lợi, cho Thạch gia gia của ngươi xem ngươi có bản lĩnh gì.

Hừ lạnh một tiếng, Thạch Trung Huyền cau mày lao tới, bàn tay của hắn hóa thành trảo mang theo lực lượng cường đại tấn công Nhiếp Vân.

Trong năm người tranh âấu với nhau, Thạch Trung Huyền và Nhạc Tân Vô Thường chính là một đám, ai ra tay cũng như nhau, một khi bị thương sẽ có người khác ra mặt.

Độc Cô Tiếu, Hiên Viên Triêu Tinh, Kim Nhai vương tử bằng mặt không bằng lòng, cả đám không tín nhiệm lẫn nhau, không có người nào nguyện ý làm chim đầu đàn, hơn nữa còn muốn dồn đối phương vào chỗ chết.

Cho nên lúc này nhìn thấy Thạch Trung Huyền ra tay đối phó Nhiếp Vân, cả đám đều mở to mắt xem trò hay, cũng không ai nói cái gì..

Lúc này Thạch Trung Huyền cũng không sử dụng một cánh tay mà là dùng toàn lực ra tay, ngay sau đó không trung bị yêu khí đậm đặc bao phủ như mưa gào, quỷ vụ um tùm làm người ta không rét mà run.

Nhất là độc khí bao phủ các nơi, ngay cả cường giả Kim Tiên hít một hơi cũng cảm thấy toàn thân rét run, thực lực giảm sút.

Vừa ra tay đã vận dụng toàn bộ thực lực bản thân, cũng không lưu chuẩn bị phía sau.

- Tiểu Long, ngươi bảo hộ Chí Liễu và Tiếu Đằng, ta đi đối phó hắn!

Biết rõ tiểu Long có thể chiến đấu vượt cấp, hiện tại bảo nó đối mặt với Thạch Trung Huyền là chuyện không có khả năng, Nhiếp Vân phân phó một tiếng sau đó tiến lên phía trước một bước.

Toàn bộ lực lượng của hắn cũng giống như Kim Nhai vương tử, toàn bộ giấu kín trong thân thể, không động thì thôi, khẽ động khí lực bắn ra mang theo khí thế đáng sợ.

- Thì ra giọt Kim Thân Linh Dịch bị ngươi lấy đi...

Nhìn thấy Nhiếp Vân bằng vào lực lượng thân thể đạt tới Kim Tiên cảnh, Kim Nhai vương tử hiểu ra.

Giọt Kim Thân Linh Dịch kia có dấu vết linh hồn của hắn nhưng lại bị ta thôn phệ sạch sẽ, vốn tưởng rằng là Mị Hân Nhi, về sau mới biết được nữ nhân này cũng không luyện hóa, mà là bị người ta đoạt đi.

Cho tới nay hắn vẫn cho rằng trong Kim Thân Ma tộc có kẻ cướp đồ của hắn, hiện tại kết hợp thân thể và thiên phú ẩn nấp của Nhiếp Vân thì hắn đã hiểu r.a

Thì ra là gia hỏa này!

Ánh mắt mang theo sát cơ trần trụi.

Kim Thân Linh Dịch là thánh vật của Kim Thân Ma tộc, có tác dụng lớn với hắn, hiện tại bị người đánh cắp làm hắn tức giận có thể nghĩ.

- Nhiếp Vân... Coi chừng!

Tiếu Đằng, Chí Liễu bị tiểu Long kéo về phía sau, bọn họ cũng nhìn rõ tràng cảnh nơi này, nội tâm lo lắng nhưng không có biện pháp gì.

Nhất là Tiếu Đằng, hắn tiếp xúc với Nhiếp Vân thời gian dài nhất, từng nhìn thấy hắn phát triển, căn bản không tin hắn là đối thủ của Độc Đầu Quỷ.

Vèo!

Mọi người biểu lộ không giống nhau, có cao hứng, có lo lắng, Nhiếp Vân cũng không bối rối, trong chiến âấu, trên mặt không vui không

buồn, dường như chiến đấu với cường giả sẽ mang lại cho hắn lĩnh ngộ sâu sắc và hưng phấn nhất.

Thân thể cao lớn hơi động và biến thành từng đạo ảo ảnh xuất hiện ở phía xa, vừa vặn tránh né công kích của đối phương.

- Trốn, ta xem ngươi làm sao trốn thoát?

Hai tay mở rộng ra, Thạch Trung Huyền không biết sử dụng vũ kỹ gì, khí huyết toàn thân sôi trào, trên không trung xuất hiện vô số bàn tay lớn giống như đỉnh thiên lập địa bao phủ không gian.

Chỉ từ bàn tay đầy trời có thể nhìn ra Nhiếp Vân không thể chạy trốn.

Không hổ là Độc Đầu Quỷ Thạch Trung Huyền, là nhân vật thành danh trong thiên địa lục đạo, thực lực của hắn còn mạnh hơn đám người Đoan Mộc Trường Cung quá nhiều.

Vèo!

Phạm vi công kích của hắn rất lớn nhưng động tác của Nhiếp Vân nhanh hơn, hắn vận dụng Phượng Hoàng chi dực, bí mật mang theo âm thanh phong lôi lướt đi vài trăm mét, công kích đã thất bại.

------oOo------

Chương 1549: Kỳ thật ta cũng là độc sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Liên tục chạy trốn hai lần, cũng không quan tâm chuyện xảy ra phía sau, tốc độ cực nhanh, động tác linh hoạt làm người ta cảm thán.

Hai người giao chiến, một công kích hung mãnh hùng hậu, một tốc độ né tránh nhanh, mới giao thủ làm mọi người phát hiện trận chiến này không đơn giản.

- Tiểu tử này có tốc độ rất nhanh!

- Hơi cổ quái, xem tu vi tiên lực thì hắn mới đạt tới La Tiên Cảnh đỉnh phong, tại sao Thạch Trung Huyền không bắt được, gia hỏa này có địa vị gì?

- Có thể chiến đấu vượt cấp trừ thập đại gia tộc chúng ta ra thì còn lại người Khu Tu Tháp, loại thực lực thế này ta chưa từng nghe nói qua.

- Yên tâm đi, mặc kệ có nghe qua hay không, hôm nay đều trở thành quá khứ, Thạch Trung Huyền ra tay, gia hỏa này phải chết không nghi ngờ.

Sắc mặt đám người Độc Cô Tiếu biến thành ngưng trọng.

Bọn họ cũng không muốn đánh giết đồng bạn nhưng không làm như vậy Nhạc Tân Vô Thường không tín nhiệm bọn họ, nếu như tranh ấấu với hai yêu nhân này, kết quả không ai chiếm được chỗ tốt, suy đi nghĩ lại, chỉ có thể đáp ứng yêu cầu của bọn họ.

Đương nhiên sau khi nhìn thấy bản tôn Ngũ Trảo Kim Long thì bọn họ sinh ra sát ý đậm đặc.

Bọn họ lại không ngờ sức chiến đấu của Nhiếp Vân lại mạnh như thế.

- Chẳng lẽ ngươi chỉ biết trốn hay sao?

Mấy người nói chuyện với nhau, Nhiếp Vân lúc này không có lực hoàn thủ, hắn liên tục đào thoát cho nên Thạch Trung Huyền giận tím mặt.

- Lần này ta xem ngươi trốn thế nào, thiên la địa võng, kịch độc bao phủ!

Đột nhiên Thạch Trung Huyền thét dài, mười ngón tay xòa ra sau đó khói xanh bay ra khỏi đầu ngón tay.

Những khói xanh này bay lên không trung và giao nhau với nhau, chúng bao phủ bốn phương tám hướng.

Thạch Trung Huyền vận dụng chiêu này làm nhiều người biến sắc, thiên la địa võng!

Nghe nói chiêu này đều do kịch độc tạo thành, đừng nói người bình thường hít vào, chỉ cần đụng phải sẽ thối rửa toàn thân chết ngay lập tức.

Hơn nữa tính truyền bá của chất độc rất mạnh, không nói ngươi hấp thu hay chạm vào, cho dù ngươi dùng tiên lực oanh kích cũng sẽ bị nhiễm phải, rất khó phòng bị.

- Hợp!

Thiên la địa võng lưu chuyển, trên mặt Thạch Trung Huyền mang theo nụ cười tàn nhẫn, hắn phi hành về phía tấm lưới sau đó mười ngón tay lưu chuyển.

Vù vù vù!

Tấm lưới trên không trung giống như cái lồng sắt kiên cố, Nhiếp Vân không có đường trốn, hắn như con cá nhỏ bị nhốt trong dòng suối, cho dù giãy dụa thế nào cũng không thoát ra được.

- Ngươi không cho ta sống, chúng ta đồng quy vu tận!

Dường như bị bức đến sơn cùng thủy tận, thủ đoạn trốn chạy để khỏi chết không có tác dụng, Nhiếp Vân cắn chặt hàm răng, hắn thả người lao thẳng tới trước mặt Thạch Trung Huyền.

- Ha ha, là do ngươi tự tìm đường chết đấy nhé.

Thấy hắn bị lưới độc bức bách không có đường đi, Thạch Trung Huyền hưng phấn cười ha ha.

Nhiếp Vân muốn bỏ chạy ra xa, hắn cưỡng ép thoát khỏi lưới độc, mặc dù sẽ bị một kích tổn thương nhưng còn tốt hơn lưu lại gặp phiền toái lớn, hêện tại hắn xông tới chẳng khác gì chui đầu vào lưới, không chết mới là lạ.

Trong tiếng gầm gừ, lưới độc co rút rất mạnh sau đó bao phủ trước mặt Nhiếp Vân.

- Chết!

Cùng thời khắc đó, Nhiếp Vân giãy dụa ra khỏi lưới độc đi tới trước mặt Thạch Trung Huyền.

- Miệng cọp gan thỏ, kịch độc của ta đã làm ngươi tiêu hao hết tám chín phần mười lực lượng, vô dụng!

Nhìn thấy nắm đấm mềm nhũn không có lực lượng gì, Thạch Trung Huyền cười ha ha liền vươn tay đối công, hắn quét tay áo ngăn cản.

Không phải hắn tự đại, mà là hắn tự tin vào thiên phú độc sư của bản thân.

Loại chất độc này rất chí mạng, cho dù cường giả Thánh Tiên đụng vào cũng tổn thương huống chi một tiểu tử La Tiên Cảnh, có thể đoán được nắm đấm của hắn không có lực lượng gì cả, chỉ phô trương thanh thế mà thôi.

Lại nói tam ca Nhạc Tân Vô Thường nói phải lưu người sống, nếu như đối công giết hắn ngay lập tức thì còn hỏi được thứ gì cơ chứ.

- Tiêu hao tám chín phần mười? Ngươi sai rồi!

Nắm đấm va chạm với tay áo, cánh tay mềm nhũn của Nhiếp Vân đột nhiên khôi phục, hơn nữa trong cánh tay còn mang theo lực lượng cực kỳ cường đại.

Rầm rầm!

Thạch Trung Huyền kinh ngạc nhưng kế tiếp đã muộn, ống tay áo bị đánh thành bụi phấn ngay sau đó, cũng hóa thành bụi mù đầy trời.

- Sức chiến đấu gấp hai mươi lăm lần!

Dùng các loại yếu thế đào tẩu, rốt cục hắn cũng tìm được cơ hội cận thân, Nhiếp Vân nào dám do dự, hắn vận chuyển Đại Lực đan điền sau đó sử dụng bội số lực lượng cao nhất mình có.

Ầm ầm!

Quyền kình cuồng bạo trực đảo hoàng long.

Thạch Trung Huyền nằm mơ cũng không ngờ gia hỏa trước mặt mình giả heo ăn thịt hổ, lực lượng chân chính lại cường đại như vậy, hắn trúng một quyền vào giữa ngực, trái tim của hắn bị đánh thành mảnh vỡ.

- Giết Đoan Mộc Trường Cung là ngươi... Tại sao độc của ta không ảnh hưởng tới ngươi...

Hắn không có bất tử chi thân, bị chấn nát trái tim cơ bản đã tuyên bố tử vong, Độc Đầu Quỷ tung hoành lục đạo nhiều năm hêện tại vẫn lạc trong một tiểu tử vô danh, càng không nghĩ tới gia hỏa này chính là kẻ đã đại chiến với cánh tay của hắn, cánh tay này vừa vặn trốn trở về.

Nếu như sớm nhận ra gia hỏa này thì hắn cũng không sơ ý như vậy, tham công liều lĩnh.

- Thật xấu hổ, kỳ thật... Ta cũng là độc sư!

Quyền kình cuồng bạo của Nhiếp Vân đánh tới, sau đó hắn hừ lạnh và trả lời.

Chiêu này của Thạch Trung Huyền dùng đối phó người khác, thậm chí đối phó với người có thực lực cao hơn hắn sẽ mã đáo thành công, đối phó Nhiếp Vân lại không có tác dụng gì.

Thiê phú độc sư có thể khắc chế tất cả loại độc, độc của Thạch Trung Huyền rất lợi hại nhưng với hắn mà nói không có tác dụng gì cả.

Hơn nữa chẳng những không có tác dụng mà còn bị hắn hấp thu vào trong cơ thể, từ đó gia tăng uy lực của kịch độc đan điền, sức

chiến đấu càng mạnh hơn nữa.

Tương đương hắn hao tổn tâm huyết đưa tặng dinh dưỡng cho Nhiếp Vân!

Sau khi hiểu ra những chuyện này, rốt cuộc Thạch Trung Huyền đã không thể khống chế nổi.

Bành!

Nổ thành mảnh vỡ đầy trời!

Cao thủ tuyệt thế nổi danh khắp Linh giới bị một quyền của Nhiếp Vân đánh chết.

- Cái gì?

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Thạch Trung Huyền chết?

Cảnh này dọa nhiều người nhảy dựng lên.

- Lão Tứ, lão Tứ... Ngươi giết lão Tứ? Chết đi cho ta!

Nhạc Tân Vô Thường không nghĩ tới lão Tứ lúc nãy còn hô to quát lớn nhưng hiện tại bị người ta đánh chết, hắn tức giận không kiềm chế được, Vô Thường Quỷ có cảm giác bị sét đánh thẳng vào đầu.

------oOo------

Chương 1550: Chiến lực gấp một trăm lần (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ô ô ô!

Quỷ phiên khẽ động, quỷ khí um tùm, ngay sau đó lực lượng như khóc như tố bạo phát làm toàn thân mọi người cứng đờ.

Quỷ phiên hơi lay động đã có hiệu quả như thế này, làm kẻ tế luyện thứ này, không biết Nhạc Tân Vô Thường đã tàn sát bao nhiêu sinh linh, tội ác chồng chất.

- Thật mạnh!

Nhìn thấy quỷ phiên cường đại, Nhiếp Vân biết rõ không thể ngạnh kháng cho nên quay đầu bỏ chạy.

Thực lực của hắn hiện tại chiến đấu với cường giả Thánh Tiên quá cố sức, cho dù đánh chết cũng kiệt sức, hơn nữa bản thân Nhạc Tân Vô Thường là Thánh Tiên cường đại, tăng thêm vũ khí độc môn cho nên thực lực gia tăng gấp bội, dưới một chiêu này quỷ khí um tùm đáng sợ làm cho Nhiếp Vân trong lúc nhất thời chật vật không chịu nổi.

- Ngươi dám giết lão Tứ, ta muốn ngươi chết, ta muốn dùng máu của ngươi tế tự vong hồn của hắn.

Nhạc Tân Vô Thường đã nổi điên, quỷ trảo của hắn bắt loạn, mỗi một cái bắt liền xuất hiện hơn mười du hồn gào khóc thảm thiết, chúng phát ra âm thanh đảo loạn tâm thần của người khác.

Hắn không ngừng vung vẩy quỷ phiên, từng gợn sóng sinh ra.

Quỷ phiên giống như chiến kỳ thống soái tam quân, những du hồn chung quanh nghe lệnh của Nhạc Tân Vô Thường, chúng không ngừng gào thét điệp gia lực lượng đảo loạn thần trí mọi người chung quanh.

- Đây là Vô Thường Chiêu Hồn Phiên Vô Thường Đại Kiếp Nạn!

- Nghe nói có rất nhiều cường giả Thánh Tiên chết và bị thương dưới chiêu này của Nhạc Tân Vô Thường, một khi thi triển có thể triệu tập vô số oan hồn, lúc này có lực lượng công kích linh hồn rất mạnh.

- Chủ tu thân thể cho nên linh hồn của hắn nhất định bạc nhược yếu kém, Nhạc Tân Vô Thường xem như nắm được nhược điểm

của Nhiếp Vân rồi, vừa ra ta đã vận dụng công kích thích hợp nhất.

Độc Cô Tiếu, Hiên Viên Triêu Tinh cũng là người có kiến thức rộng rãi, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, sắc mặt bọn họ biến thành ngưng trọng, đồng thời trong nội tâm âm thầm phỏng đoán tình huống nếu như mình gặp phải chiêu này sẽ phải ứng phó như thế nào.

Kết quả nhìn một hồi và lắc đầu, nếu như đổi bọn họ thành Nhiếp Vân, trừ trốn tránh đã không có biện pháp nào khác.

- Nhiếp Vân...

- Ngươi nhất định phải chịu đựng...

Tiếu Đằng, Chí Liễu nhìn thấy cảnh tượng như thế, nội tâm bọn họ vô cùng lo lắng nhưng không thể làm gì.

Không riêng gì Nhiếp Vân chết, bọn họ cũng không có khả năng sống sót, trong đó còn có quan tâm và đạo nghĩa.

- Thiên phú phòng ngự sư, bất động như núi, tinh lọc linh hồn!

Đối mặt chúng quỷ kêu rên, Nhiếp Vân cảm thấy đầu đau như nứt ra, thân thể hắn lung lay sắp đỏ, thủ đoạn ra hết nhưng không thể ngăn cản nổi chiêu này.

Chênh lệch thực lực với đối phương quá lớn, đã lớn đến mức không có gì phải lo lắng, đây là trận đấu không nhìn thấy hi vọng chiến thắng.

- Chịu đựng, ngăn không được sẽ phải chết tại nơi này.

Linh hồn bị xung kích khó chịu đến cực điểm, nội tâm của hắn lại sáng như gương.

Nhiếp Vân biết rõ một khi không kiên trì nổi không những mình phải chết, tiểu Long phải chết, Tiếu Đằng, Chí Liễu khẳng định không sống nổi, hắn phải kiên trì.

Tuy hắn có rất nhiều thủ đoạn nhưng đối thủ lần này quá cường đại, đã mạnh tới mức hắn không thể ngăn cản nổi.

Răng rắc!

Răng rắc!

Vào thời điểm Nhiếp Vân có chút không kiên trì nổi thì trong đầu có âm thanh nứt vỡ, ngay sau đó nhiệt lưu chảy khắp tứ chi bách hài, toàn thân hắn nhẹ nhõm hơn không ít.

- Ân? Là Bất Diệt Kim Đan!

Tinh thần khẽ động, hắn hiểu ra.

Dưới áp lực cường đại của đối phương, một chút dược lực cuối cùng của Bất Diệt Kim Đan bắt đầu bị dẫn dắt và dung hợp với thân thể.

Trước kia Bất Diệt Kim Đan dung hợp với thân thể nhưng trừ đầu thì toàn thân đã biến thành bất tử chi thân, chỉ còn lại vị trí đầu của hắn là chưa lột xác thành công.

Vốn tưởng rằng muốn triệt để luyện hóa một tia dược tính cuối cùng này cần thời gian ít nhất hai ba năm, không nghĩ tới bị Nhạc Tân Vô Thường áp bách cho nên dược lực bắt đầu dung hợp với đầu của hắn.

- Đầu lâu xuất hiện lột xác bất tử bất diệt, như vậy cường độ thân thể của ta sẽ gia tăng rất lớn.

Đầu lâu lột xác phi thường chậm chạp, không giống như bộ phận thân thể khác, nó chỉ nhúc nhích chậm rãi, đột nhiên Nhiếp Vân có phát hiện kinh người.

Đầu lâu bắt đầu lột xác, hắn cảm giác thân thể được tẩm bổ và cường độ tăng lớn.

- Dường như tiên lực trong người có biến hóa, bội số Đại Lực đan điền có khả năng vận chuyển đã gia tăng.

Chẳng những thân thể tăng cường, tiên lực trong cơ thể đạt được tẩm bổ cho nên sinh ra biến hóa kinh người, Đại Lực đan điền lúc trước chỉ có thể vận dụng gâp hai mươi lăm lần, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã tăng lên ba mươi lần, thậm chí còn đang không ngừng gia tăng!

- Đầu lâu chính là đứng đầu trong lục dương, chỉ cần nó lột xác thành bất tử bất diệt mới có thể chân chính trở thành bất tử bất diệt, những thứ khác đều là giả...

Cảm nhận được biến hóa trên thân thể, nội tâm Nhiếp Vân có hiểu ra.

Trước kia thân thể của hắn đã lột xác thành bất tử bất diệt, cho dù thân thể nổ tung cũng không tử vong, trên thực tế hắn chỉ mới hoàn thành một phần nhỏ của bất tử chi thân mà thôi, bộ phận chân chính và trọng yếu nhất là đầu lâu.

Chỉ cần đầu lâu không mất mới có thể là bất tử bất diệt chân chính.

- Ta xem ngươi có thể chống đỡ tới bao giờ?

Không biết trên người Nhiếp Vân sinh ra biến hóa, Nhạc Tân Vô Thường điên cuồng hét lên, hắn không ngừng vung vẩy Vô Thường Chiêu Hồn Phiên, trên không trung tụ tập càng ngày càng nhiều du hồn, đám người Độc Cô Tiếu nhìn thấy cũng hoảng hốt, sắc mặt biến thành khó coi.

Nhiều du hồn như thế têến hành công kích linh hồn, đừng nói một tiểu tiểu La Tiên, cho dù cường giả Thánh Tiên đỉnh phong, thậm chí cường giả Vương Tiên cũng không ngăn cản nổi.

Thật sự quá đáng sợ.

Thật không biết thiếu niên kia vì sao còn chưa sụp đổ!

Răng rắc!

Răng rắc!

Răng rắc!

Thời điểm nội tâm mọi người vô cùng khiếp sợ, toàn thân Nhiếp Vân sảng khoái muốn chết.

Đầu lâu phát sinh lột xác cho nên thực lực của hắn không ngừng gia tăng, quan trọng hơn Đại Lực đan điền của hắn có thể thi triển bội số mạnh hơn, nó không ngừng tăng lên rất nhanh.

Ba mươi mốt lần!

Ba mươi hai lần!

...

Năm mươi lần!

Nhanh chóng tăng trưởng tới năm mươi lần!

Vẫn còn gia tăng như trước.

Lúc này đưa mắt nhìn, chỉ thấy viên Bất Diệt Kim Đan trong đầu lúc này đang thu nhỏ cực nhanh, mỗi khi nó nhỏ đi một phần, đầu lâu của hắn nhẹ nhõm một phần, đồng thời cảm thấy tế bào não cũng giống như thân thể, chúng càng sinh động hơn trước, chúng như hội tụ thành một thể, mặc dù bị chém vỡ cũng không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì.

------oOo------

Chương 1551: Chiến lực gấp một trăm lần (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sáu mươi lần!

Bảy mươi lần!

...

Một trăm lần!

Rốt cục Đại Lực đan điền đã co thể tăng phúc tới gấp trăm lần, trong đầu hắn sinh ra tiếng nổ oanh thật to, vốn Bất Diệt Kim Đan còn lại một nửa, lúc này rốt cục tiêu hao hầu như không còn, đã biến mất triệt để.

Hô!

Thở ra một hơi, Nhiếp Vân lúc này cảm thấy hắn thông hiểu đạo lý lực lượng thân thể, đầu lâu cũng không còn là gông cùm với hắn, cho dù nổ tung cũng có thể bình yên vô sự.

Hắn lắc lắc thân thể, linh hồn và thân thể phân liệt thành vô số bột phấn, mỗi một phần nhỏ hư vậy đều có thể biến thành phân thân, có được trí nhớ và lực lượng đặc biệt.

- Không nghĩ tới đầu lâu lột xác thành bất tử chi thân, ngay cả linh hồn cũng nhận được chỗ tốt lớn như thế.

Cảm thụ thân thể biến hóa, Nhiếp Vân mừng rỡ như điên.

Quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Vốn tưởng rằng đầu lâu cũng giống như thân thể, bình thường có thể phân liệt thành vô số phần, có thể sống độc lập với nhau, hiện tại xem ra cũng không phải đơn giản như vậy, ngay cả linh hồn cũng có thể phân liệt ra.

Mỗi bộ phận đại biểu chỉnh thể nghiêm chỉnh, ngay cả linh hồn cũng có thể chia thành ngàn phần, vạn phần mà không thống khổ.

Đây mới thực sự là bất tử chi thân!

Luyện hóa Bất Diệt Kim Đan nói thì phức tạp nhưng kỳ thật chỉ diễn ra trong vài giây, đám người Nhạc Tân Vô Thường, Độc Cô Tiếu có nằm mơ cũng không ngờ thiếu niên này có thể hoàn thành lột xác và đột phá trong thời gian ngắn như thế, còn đạt tới cấp độ cao

hơn.

- Chết! Ta không tin ngươi còn có thể kiên trì!

Nhạc Tân Vô Thường còn tưởng rằng đối phương đang đau khổ chèo chống, sắc mặt của hắn biến thành dữ tợn, nội tâm vô cùng tức giận.

Thạch Trung Huyền chết tạo thành đả kích lớn với hắn, thế cho nên hắn cũng mất đi bình tĩnh lúc bình thường nên có.

- Ha ha, ai chết còn không nhất định, ngươi tặng ta đại lễ như thế, ta cũng nên trả lại, trả lại cả vốn lẫn lãi cho ngươi!

Lột xác thành công, Nhiếp Vân biết rõ không cần lại che dấu, đột nhiên hắn đứng thẳng lên, khí thế như cầu vồng.

- Hắn... Hắn chịu đựng thế nào?

- Dường như hắn không những ngăn cản Nhạc Tân Vô Thường áp bách, thực lực của hắn còn có lột xác.

- Đáng sợ, tại sao có thể có gia hỏa đáng sợ như thế/

Mọi người sững sờ với cảnh tượng nhìn thấy trước mắt.

Vốn tưởng rằng Nhiếp Vân hẳn phải chết không thể nghi ngờ, tuyệt đối khó may mắn thoát khỏi, tại sao đột nhiên sinh ra biến cố như thế, chẳng những hắn không có việc gì, chiến ý hung mãnh và thực lực còn mạnh hơn trước.

Ầm ầm!

Ánh mắt của mọi người mang theo khó tin, Nhiếp Vân hưng phấn bừng bừng ra tay.

Lần này cũng không sử dụng chiến lực gấp trăm lần, hắn chỉ vận dụng gấp ba mươi lăm lần mà thôi.

Thân thể của hắn chỉ có thực lực Kim Tiên cảnh bình thường, nếu

đột nhiên gia tăng gấp ba mươi lăm lần thì không bình thường, cho dù cường giả Thánh Tiên cũng khó có thể ngăn cản.

Quyền phong nổ vang, trong thiên địa chỉ còn lại nắm đấm thật lớn kết hợp với lực lượng cường đại mà cao ngạo, một quyền này có thể làm giang hà đảo ngược, những nơi quyền phong quét ngang, các du hồn bị hỏa diễm hừng hực thiêu đốt không còn, chúng chỉ kịp kêu thảm thiết sau đó biến mất.

- Cái gì? Này... Này...

Nhìn thấy thiếu niên vẫn bị mình áp chế đột nhiên bộc phát chiến lực đáng sợ như vậy, Nhạc Tân Vô Thường có cảm giác sắp phát điên.

Hắn cũng không bối rối, lòng bàn tay cầm Chiêu Hồn Phiên quét tới, chỉ trong nháy mắt vô số phù văn quỷ dị xuất hiên..

Chiêu Hồn Phiên quét tới, không trung sinh ra gió lạnh càng hơn, dường như trong nháy mắt đã mở cánh cổng địa ngục làm cho mọi người cảm thấy thân thể lạnh lẽo.

Nhìn tất cả mọi thứ vào mắt, rốt cuộc Độc Cô Tiếu hiểu ra vì sao Nhạc Tân Vô Thường lại nổi danh như vậy, thực lực chân chánh của đối phương còn mạnh hơn hắn quá nhiều lần, sở dĩ giảng hòa với mình, chỉ sợ muốn mượn tay mình phá vỡ phong ấn Hắc Long Lệnh, sau đó lại ra tay đánh chết hắn!

- Chữ xấu như gà bới, lại vô dụng với ta!

Trấn định đối mặt với đối thủ, Nhiếp Vân mặt không đổi sắc, hắn cười nhạt và gia tăng lực lượng lên cao hơn.

Năm mươi lần!

Lại gia tăng thêm mười lăm lần, nắm đấm của hắn mang theo lực lượng cường đại làm không gian vỡ vụn.

Bất kể nói thế nào nơi này cũng có trận pháp không gian nhưng tính ổn định kém xa Linh giới, bởi vì lực lượng vượt qua phụ tải cho

nên đã vỡ vụn.

- PHÁ...

Nắm đấm mang theo lực lượng gấp năm mươi lần đánh tới.

Ầm ầm ầm ầm...

Vô Thường Chiêu Hồn Phiên bị lực lượng cuồng bạo đánh trúng.

Răng rắc!

Chiêu Hồn Phiên bị đánh thành hai đoạn.

Chiêu Hồn Phiên vừa vỡ, yêu ma quỷ quái chung quanh biến mất vô tung.

Hô!

Nhạc Tân Vô Thường bị Nhiếp Vân bóp cổ.

Lặng ngắt như tờ.

Đám người Độc Cô Tiếu mở to mắt ra nhìn, bờ môi run rẩy nói không ra lời.

Cảnh tượng trước mắt vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Nhiếp Vân có thể đánh chết Thạch Trung Huyền là vì sử dụng mưu kế, lợi dụng không ngừng trốn tránh sau đó giảm đi cảnh giác của đối phương, che dấu thiên phú độc sư mới một lần hành động chiến thắng, từ việc hắn phí nhiều công sức như thế nói rõ hắn khó có thể đấu chính diện với Thạch Trung Huyền, càng đừng nói Nhạc Tân Vô Thường có thực lực cường đại hơn nữa.

Sự thật bày ra trước mặt, sắc mặt của Nhạc Tân Vô Thường đỏ rực, hắn muốn giãy dụa nhưng hắn hiện tại có cảm giác mình là con sâu cái kiến, chết sống nằm trong tay của kẻ khác.

- Nhạc Tân Vô Thường là cường giả Thánh Tiên, là đại nhân vật

nổi danh Linh giới, hiện tại bị một tiểu tử La Tiên Cảnh bắt lấy, ta có hoa mắt hay không?

- Phát sinh chuyện gì? Tại sao có thể có nghịch chuyển lớn như thế?

- Chẳng lẽ gia hỏa này lúc nãy có đột phá nên thực lực tăng vọt?

Tất cả mọi người không tin vào cảnh tượng trước mắt mình, danh khí của Nhạc Tân Vô Thường quá lớn, từng chạy trốn khỏi chết trong tay vô số cường giả Thánh Tiên đỉnh phong, hiện tại hắn bị tiểu tử La Tiên Cảnh bóp cổ giống như bóp cổ gà, loại cảm giác trùng kích trong đó rất lớn, khó mà có thể tiếp nhận được.

- Không tốt, Nhiếp Vân đã rơi vào ma đạo, trở thành ma đầu, mọi người nhanh liên thủ giết hắn, bằng không hắn nhất định mang tới tai nạn lớn cho Linh giới!

- Không sai, nhất định là bị ma đầu đoạt xá, bằng không hắn làm sao có thể đột nhiên bộc phát sức chiến đấu cường đại như thế, mọi người đừng lưu thủ giữa, đồng thời động thủ!

- Loại ác ma này người người phải giết, chấm dứt hậu hoạn...

------oOo------

Chương 1552: Đoàn diệt (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Độc Cô Tiếu kịp phản ứng đầu tiên, hắn thét lớn sau đó Hiên Viên Triêu Tinh, Kim Nhai vương tử đồng thời la lên.

- Hèn hạ!

- Vô sỉ!

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mình, đám người Chí Liễu, Tiếu Đằng nhìn vào trong mắt, nội tâm vô cùng căm phẫn.

Mấy người này cũng quá vô sỉ, thấy thực lực Nhiếp Vân bạo tăng, một chiêu bóp cổ Nhạc Tân Vô Thường, ba người biết rõ đơn đả độc đấu khẳng định không phải đối thủ cho nên cố ý gán tội danh cho hắn, từ đó có thể thực hiện hành vi vô sỉ mà còn đạt được thanh danh tốt.

Thật sự là dối trá!

Phần phật!

Thời điểm bọn họ mắng đám người này vô sỉ, trường thương của Độc Cô Tiếu đã ra tay.

Một thương phá không, thương mang như đánh xuyên qua không gian sau đó xuất hiện tại mi tâm của hắn.

Một kích tuyệt sát.

Độc Cô Tiếu biết rõ thực lực Nhiếp Vân cường đại cho nên hắn không lưu thủ, trực tiếp sử dụng công kích mạnh nhất, thương mang đột phá thời gian không gian, vượt qua mọi khoảng cách tấn công đối thủ.

Tốc độ của thương này quá nhanh, đã không thể tránh không kịp.

Bành!

Đầu của Nhiếp Vân nổ tung.

- Chết!

Đôi mắt Độc Cô Tiếu sáng ngời.

Vốn tưởng rằng đối phương rất khó đánh chết, không nghĩ tới mọi chuyện lại đơn giản vượt qua tưởng tượng, một thương trúng mục tiêu, đánh nát đầu dễ như trở bàn tay.

- Không đúng, khí tức của hắn không biến mất.

Nụ cười trên mặt của Độc Cô Tiếu còn chưa biến mất, đột nhiên nghe Kim Nhai vương tử la lớn.

Nghe được tiếng la, Độc Cô Tiếu này mới phát hiện Nhiếp Vân bị đánh nát đầu nhưng không chảy ra một giọt máu, chỉ có một chút thịt nát mà thôi, dường như đầu của hắn không phải phàm thai, mà là thủy tinh vỡ.

Hô!

Đầu lâu Nhiếp Vân nổ tung, bàn tay của hắn phát lực.

Răng rắc!

Ngay sau đó bóp nát cổ Nhạc Tân Vô Thường, toàn thân của đối phương nổ tung biến thành từng hạt bụi thật nhỏ, lúc này một cơn gió bao phủ Kim Nhai vương tử.

- Hắn... Hắn có Tu La bất tử chi thân!

Bất tử bất diệt...

Nhìn thấy cảnh này Kim Nhai vương tử phản ứng đầu tiên, đồng tử hắn mở to, hắn lập tức đấm một quyền vào cơn gió đang bay tới.

Chẳng những nắm đấm mang theo lực lượng, còn mang theo kỹ xảo đặc thù, lực lượng mang theo xu thế nghiền áp tất cả chẳng khác gì cổ ma trọng sinh tiêu diệt mọi thứ.

- Lực lượng không tệ!

Vào lúc cuồng phong ngưng tụ trước mặt Kim Nhai vương tử và hình thành thân thể Nhiếp Vân, bàn tay của hắn duỗi ra ngăn cản nắm đấm của đối phương.

- Kim Thân Ma tộc chúng ta có thân thể đệ nhất thiên hạ, làm sao có thể bại bởi ngươi...

Thấy nắm đấm cuồng bạo của mình bị ngăn cản, Kim Nhai vương tử cảm thấy không dám tin tưởng, hắn gầm gừ sau đó toàn thân

căng cứng, hai chân của hắn đạp mạnh lên mặt đất, vô số vết rách như mạng nhện lan tràn ra chung quanh.

Ầm ầm!

Lần này hắn sử dụng toàn lực, lực lượng hung hãn giống như thủy triều, nó mang theo một lớp lại một lớp lực lượng, cũng không có ý kết thúc.

Thân thể và tiên lực là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, sức chiến đấu như nhau, sức chiến đấu thân thể chiếm được đại tiện nghi, tiên lực thi triển công kích mạnh nhất, mặc dù khí hải khổng lồ, công kích mạnh nhất nhưng nhiều nhất chỉ được một lần, những lần tiếp theo sẽ suy yếu, thân thể thì khác, lực lượng mạnh nhất như nhau có thể thi triển cả trăm lần mà không suy yếu.

Đây chính là điểm đáng sợ của cường giả tu luyện thân thể.

Lúc này Kim Nhai vương tử dùng hết lực lượng cơ bắp toàn thân, hắn bộc phát tất cả những gì hắn có, cường giả Thánh Tiên cũng không ngăn cản nổi công kích của hắn nhưng thiếu niên đối diện lại không có cảm thấy kinh hoàng hay sợ hãi, ngược lại vẻ mặt lạnh nhạt giống như khối đá ngầm trong biển cả, mặc cho lực lượng của ngươi mạnh cỡ nào, ta cũng lù lù bất động.

Từ thái độ này xem ra, hắn biết rõ lực lượng của Nhiếp Vân vượt xa hắn.

- Ha ha, không cần thử lại, lực lượng của ngươi không tệ, chỉ tương xứng với lực lượng gấp bốn mươi lần của ta mà thôi, nếu muốn giết ta thì còn kém lắm.

Nhiếp Vân cười cười, hắn lại lên tiếng đánh giá lực lượng của đối phương.

Oanh!

Kim Nhai vương tử cảm giác trên người đối phương truyền tới lực lượng khó ngăn cản, thân thể hắn như bị va chạm mạnh, lúc này kình lực cực kỳ đáng sợ đánh thẳng tới, đánh vào khớp xương toàn

thân của hắn.

Răng rắc!

Răng rắc!

Âm thanh xương cốt đứt gãy vang lên liên tục, Kim Nhai vương tử bay ra xa, thân thể hắn biến thành đống bùn nhão, chết không thể chết lại.

Hắn là kẻ dùng thân thể giết người, hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới đến cuối cùng hắn lại bị kẻ khác dùng thân thể chém giết mình.

- Nếm thử Xã Tắc Ấn của ta!

Từ khi Nhiếp Vân xuất quyền tới khi giết Kim Nhai vương tử cũng là chuyện trong nháy mắt, lúc này công kích của Hiên Viên Triêu Tinh đã đánh tới trước mặt.

Một kim ấn to lớn mang theo tầng tầng đường vân giống như ẩn chứa thiên hạ xã tắc, mang theo lực lượng và tâm nguyện của ngàn vạn thần dân nện xuống.

Tục ngữ nói nhân tâm nặng nhất, Xã Tắc Ấn đã lợi dụng điểm này, vừa xuất hiện giống như có ngàn vạn bá tán khóc rống làm cho người ta bị oan nghiệt quấn thân, không thể tự kiềm chế.

Tiếng vạn dân gào khóc cực kỳ chói tai khó nghe, linh hồn có cảm giác nặng nề.

- Vạn dân làm trọng, xã tắc là nhẹ, thân là đệ tử gia tộc Hiên Viên lại chém giết ngàn vạn dân chúng lấy linh hồn luyện Xã Tắc Ấn, bản thân đã vi phạm ý nguyện vạn dân, làm sao có thể phát huy ra uy lực chí cao vô thượng.

Nhìn thấy uy lực của Xã Tắc Ấn, Nhiếp Vân cũng không trốn tránh, hắn tiến lên một bước, trong hai mắt sinh tử tiêu tan, thiên địa vạn vật giống như dung nhập vào trong đó, hắn vào lúc này là trời xanh, hắn là thiên địa.

Tuy xã tắc quan trọng nhưng nhân mạng càng quan trọng, làm người lãnh đạo xã tắc nhưng không thể tôn sùng dân ý, sớm muộn gì cũng thảm bại, thân bại danh liệt.

Vô số kẻ dùng cường quyền và lực lượng áp bách tư tưởng của nhân dân, đến cuối cùng sẽ biến thành bụi bậm trong bánh xe lịch sử.

Tuy Nhiếp Vân lần đầu nhìn thấy Xã Tắc Ấn nhưng võ đạo chi khí phân tích, hắn hiểu rõ kim ấn chỉ được cái vẽ ngoài, căn bản không có nắm được chân tủy của xã tắc.

Chỉ sợ kin ấn này không phỉa thánh vật của gia tộc Hiên Viên, mà là Hiên Viên Triêu Tinh tự mình phỏng chế mà thôi, ham uy lực nhất thời nhưng vi phạm dân ý, thiên ý, hiển nhiên đã nhập ma.

Sau khi hiểu rõ điểm này, Nhiếp Vân đấm một cái.

Lực lượng như phá tan bình chướng thiên địa, hắn tay không bắt lấy Xã Tắc Ấn uy lực vô cùng.

Ầm ầm ầm...

Hắn xé ấn này thành hai nửa.

------oOo------

Chương 1553: Đoàn diệt (Hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Xã Tắc Ấn của ta là tiên khí tuyệt phẩm, bị tay không xé rách? Hắn không phải là người... Hắn là quái vật...

Xã Tắc Ấn mạnh nhất của hắn bị Nhiếp Vân xé nát, tinh thần của Hiên Viên Triêu Tinh sụp đổ ngay sau đó.

Hắn không dám tưởng tượng nhìn mọi việc đang diễn ra.

Đây chính là tiên khí tuyệt phẩm, là tiên khí tuyệt phẩm mang theo ý niệm vạn dân trong tay của đối phương chẳng khác gì tờ giấy vụn, cảm giác trùng kích thị giác này làm hắn không thể tiếp nhận được.

- Trốn...

Trong nháy mắt Hiên Viên Triêu Tinh không còn tự tin, hắn lập tức quay người bỏ chạy.

Tuy thực lực của hắn không kém, cường độ thân thể của hắn chắc chắn không sánh bằng Xã Tắc Ấn, ngay cả Xã Tắc Ấn còn bị xé nát thì thân thể của hắn có là gì chứ.

- Muốn đi? Đã chậm rồi!

Nếu đã ra tay, Nhiếp Vân tuyệt đối không lưu cá lọt lưới, hắn đạp mạnh vào mặt đất, sử dụng thiên phú thiên hành sư phối hợp Phượng Hoàng chi dực bay nhanh tới trước mặt Hiên Viên Triêu Tinh.

Ầm ầm!

Hắn xuất một quyền nghiền áp tất cả.

Bành!

Hiên Viên Triêu Tinh, đệ tử hạch tâm của gia tộc Hiên Viên, là siêu cấp cường giả có thể sánh ngang Thánh Tiên bị nện thành bánh thịt rơi xuống đất.

Hoàn toàn luyện hóa Bất Diệt Kim Đan, thân thể Nhiếp Vân có thể nói bất tử bất diệt, Đại Lực đan điền đạt tới gấp trăm lần, thực lực có biến hóa nghiêng trời lệch đất, hắn lúc này có thể thần cản sát thần, phật ngăn đồ phật!

Tuy những kẻ này lúc trước là đồng bạn nhưng dám ra tay với hắn đã phạm tối kỵ, một khi động thủ sẽ không chút lưu tình.

Kim Nhai vương tử, Hiên Viên Triêu Tinh trong mắt kẻ khác là cao

thủ cao cao tại thượng, trong mắt Nhiếp Vân bọn chúng chỉ là châu chấu tùy thời có thể giết, hắn xuất hai quyền lấy đi tính mạng của hai kẻ như thế, lúc này quay đầu nhìn về phía Độc Cô Tiếu, trong mắt của hắn mang theo uy phong lẫm lẫm.

Cái gì gọi là lực lượng, đây mới là lực lượng, nắm sinh tử tất cả mọi người sinh tử trong lòng bàn tay của mình.

Hung mãnh rối tinh rối mù.

- Ngươi che dấu thật sâu, không nghĩ tới chúng ta không ai nhìn ra cả.

Nhiếp Vân xoay người lại, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Độc Cô Tiếu cũng không đào tẩu, hắn đứng tại chỗ và tỏa ra khí chất âm lãnh phối hợp trường thương, lực lượng như cầu vồng.

Dường như Nhiếp Vân đại khai sát giới vừa rồi không ảnh hưởng quá lớn với hắn.

- Ngươi không trốn?

Nhiếp Vân sững sờ.

Vừa rồi đối phương thừa dịp chính mình đánh chết Hiên Viên Triêu Tinh, Kim Nhai vương tử mà đào tẩu, như thế hắn có khả năng không đuổi kịp, không nghĩ tới kẻ này không nhúc nhích, dường như sinh tử không quan hệ với hắn.

- Trốn? Ha ha!

Độc Cô Tiếu cất tiếng cười to

- Chỉ bằng ngươi? Ngươi tính toán thơm bơ vậy sao! Cũng đáng để người Độc Cô gia ta bỏ chạy?

- Ta không tính là cái gì cả nhưng giết ngươi không khó!

Nhiếp Vân cũng không vì khiêu khích mà tức giận, hắn lạnh nhạt trả lời.

- Giết ta? Ngươi cũng xứng? Độc Cô gia chúng ta chưa bao giờ chiến bại, Độc Cô Tiếu ta cũng như thế.

Độc Cô Tiếu ngạo nghễ đứng đó, toàn thân của hắn thẳng tắp như trường thương.

- Độc Cô Tiếu ta ba tuổi bắt đầu tu luyện, mười tuổi đạt tới La Tiên Cảnh, mười bảy tuổi đánh chết cường giả Huyền Tiên cảnh, hai mười hai tuổi đánh chết Kim Tiên cảnh, ba mươi mốt tuổi thành tựu Kim Tiên, hôm nay ba mươi bảy tuổi, cường giả Kim Tiên cảnh chết trong tay ta đạt tới ba mười hai người, thực lực đều mạnh hơn ta, cuối cùng tất cả bọn chúng đều chết trong tay của ta!

- Từ khi bắt đầu chiến đấu tới bây giờ, bằng ngươi cũng muốn giết ta?

Lời nói của hắn mang theo khí chất và tự tin cường đại, lực lượng của Độc Cô Tiếu cũng càng mạnh.

Hắn tự tin thật giống như lưỡi đao không thể phá hủy, không thể ngăn cản, không thể cúi đầu.

- Có thắng lợi thì có thất bại, không có nào vĩnh viễn thắng lợi, đây là đạo lý chưa bao giờ bị phá từ xưa tới nay, cho dù Tiên Quân cường đại nhất cũng không được.

Nhiếp Vân lắc đầu.

Tự tin là tốt nhưng bất cứ cái gì cũng có tính hai mặt, cứng quá dễ gãy, không có thắng lợi vĩnh cửu, cũng không có thất bại vĩnh cửu, chỉ cần trong nội tâm tồn tại chiến thắng thì một ngày nào đó có thể đi đến đỉnh phong.

Giống như chính hắn, trên con đường phát triển va va chạm chạm, chưa bao giờ là con đường bằng phẳng, cũng chưa bao giờ hắn vẫn chiến thắng, đơn giản trong nội tâm của hắn có tin tưởng chiến thắng cho nên hắn vượt mọi chông gai đạt cho tới cảnh giới và thực lực hiện tại.

- Đó là người khác, Độc Cô gia chúng ta vĩnh viễn không có khả năng thất bại, bất cứ kẻ nào cũng không được, không ai có thể làm cho Độc Cô gia ta thất bại.

- Ngươi phải chết!

Độc Cô Tiếu thét dài và hành động.

Hào quang bao trùm toàn thân, hắn như biến thành trường thương sắc bén đâm rách không gian, hơn nữa mang theo tin tưởng và tất sát lao thẳng về phía Nhiếp Vân.

Không gian bị trường thương đánh thủng và vỡ tan tầng tầng, kéo lê một đường vân màu đen vô cùng chói mắt.

Nói thì đơn giản nhưng Độc Cô Tiếu mang theo tự tin và thực lực cường đại nhất của mình, dường như tinh khí thần của hắn dung hợp hoàn mỹ với nhau.

- Lợi hại!

Sắc mặt Nhiếp Vân nghiêm túc.

Khó trách Độc Cô Tiếu có tự tin như thế, dám nói những lời đại ngôn như vừa rồi, chỉ bằng vào uy lực một thương này khẳng định Nhạc Tân Vô Thường cũng không ngăn cản nổi.

Đây không đơn thuần là vũ kỹ, nó còn là tự hào, kiêu ngạo, tín niệm vô địch của cả gia tộc.

Nhìn thấy chiêu này, Nhiếp Vân biết rõ khó trách Độc Cô gia tộc có danh khí lớn trong Linh giới, quả nhiên đáng sợ.

- Chiến lực gia tăng sáu mươi lần!

Tuy nội tâm cảnh giác nhưng Nhiếp Vân cũng không lui bước, hắn chiến đấu với Đôc Cô Tiếu cũng vì tới tin tưởng và tín niệm của mình.

Tiến lên phía trước một bước, bàn tay biến thành màu vàng, hắn

đánh một quyền về phía trước.

Không có kỹ xảo, không có quyền mang, chỉ có lực lượng đơn thuần.

Dốc toàn lực đánh một kích va chạm với tự tin và kiêu ngạo của đối phương, Nhiếp Vân muốn làm chính là dùng phương pháp trực tiếp nhất, lực lượng áp đảo đánh nổ tự tin và kiêu ngạo của Độc Cô Tiếu.

Ầm ầm!

Trường thương va chạm với nắm đấm!

Lực lượng đáng sợ bùng nổ, không gian chung quanh bị đánh nát, mặt đất rạn nứt và xuất hiện rất nhiều vết rách.

Ầm ầm ầm...

Trường thương không chịu nổi lực lượng hai người giao thủ, nương theo nắm đấm của Nhiếp Vân tiến lên phía trước, nó không ngừng tan vỡ.

PHỐC!

Nắm đấm đánh trúng ngực Độc Cô Tiếu!

Máu tươi tung tóe, Độc Cô Tiếu bay ngược về phía sau, hắn chạm mạnh vào cột đá sau lưng, sắc mặt trắng bệch.

------oOo------

Chương 1554: Đoàn diệt (Hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vẫn câu nói kia, không có người nào có thể vô địch, ta không được, ngươi càng không được!

Một quyền đánh nát trường thương, đánh vỡ tiên lực hộ thể của Độc Cô Tiếu, đánh đối phương như chó chết, lúc này Nhiếp Vân tiến lên, ánh mắt như điện.

- Không có khả năng, Độc Cô Tiếu ta không có khả năng thất bại, không có người nào có thể đánh bại ta.

Nằm trên mặt đấtt, trong mắt Độc Cô Tiếu mang theo âm tàn và lạnh lùng giống như dã thú bị thương, hắn gào rú điên cuồng và đứng lên lần nữa.

Một đấm của Nhiếp Vân vừa rồi quá mạnh, tuy hắn cố sức áp chế nhưng thân thể như khí cầu bị đâm rách, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài, nhất là ngực bị nắm đấm đánh trúng, xương sườn vỡ vụn, cơ bắp vặn vẹo, mắt thấy không sống nổi..

Loại tình huống này đổi lại người khác khẳng định đã sớm đánh mất sức chiến đấu, c Cô Tiếu không giống, hắn là người của Độc Cô gia tộc, là người của gia tộc vô địch, sẽ không nhận thua, vĩnh viễn cũng không thất bại!

- Hôm nay ngươi phải chết, không có người giết được ta!

Lại thét dài lần nữa, Độc Cô Tiếu tiến lên phía trước, hắn đứng thẳng và trên người hắn xuất hiện hào quang màu trắng, trên đầu sinh ra một khe hở, sâu trong làn da có khí tức cường đại hơn bạo phát ra ngoài.

- Đây là... Lập địa thành thánh?

Nhìn thấy biến hóa trên người của hắn, đồng tử Nhiếp Vân co rút.

Không nghĩ tới Độc Cô Tiếu nắm lấy tín niệm cuồng bạo của mình đột phá gông cùm Kim Tiên, đạt tới cấp bậc Thánh Tiên.

Hắn là vương giả bất bại trong Kim Tiên, lúc này đột phá thiên địa rung chuyển, cả không gian dường như không gánh nổi phụ tải như thế, vô số linh khí nương theo ánh mắt của hắn chảy vào trong người.

- Hừ, ta xem ngươi biến thành Thánh Nhân thì như thế nào, ta nói rồi, không có thắng lợi vĩnh viễn, ngươi sẽ thất bại trong tay ta.

Hai tay chấn động, nội tâm Nhiếp Vân không có sợ hãi, chỉ có chiến ý điên cuồng.

Trong nháy mắt thiên phú võ đạo sư bị kích thích.

Cho dù đối phương đột phá Thánh Tiên thì thế nào? Bại tướng dưới tay vẫn là bại tướng dưới tay, không có khả năng xoay người.

- Ha ha, Nhiếp Vân, cám ơn ngươi giúp ta đột phá, nếu không có ngươi áp bách, ta muốn đột phá Thánh Tiên cũng cần ít nhất mười năm mới được.

Hô!

Thiên uy cuồn cuộn biến mất, Độc Cô Tiếu quay đầu nhìn sang.

Đạt tới cảnh giới Thánh Tiên, lực lượng tồn tại trong tâm, muốn phóng thích thì phóng thích, muốn thu thì thu, chính thức đạt tới đỉnh phong của Linh giới.

- Có thể bức bách ta tới mức này, ngay cả ta cũng không thể không thừa nhận ngươi có chút tài năng!

Trong mắt Độc Cô Tiếu mang theo hàn ý lạnh lùng.

- Cũng nên kết thúc rồi, ta nói rồi, không có người nào có thể đánh bại ta, ngươi không được, cho dù Tiên Quân đến cũng không được!

- Yên tâm, sau khi ta giết ngươi ta sẽ nhớ kỹ đối thủ như ngươi, sẽ cho ngươi tử vong vinh dự nhất.

Ầm ầm!

Nói những lời tự tin xong, Độc Cô Tiếu ra tay.

Hắn đánh ra một trảo che kín của thiên địa, dường như cả thế giới

đều nằm trong tay của hắn.

Một tay che trời!

Thủ đoạn của Thánh Nhân!

Vừa rồi tinh khí thần dung hợp với nhau hoàn mỹ mới có thể đánh ra một kích như vậy, quả thực là nước bùn so với kim cương, hoàn toàn không thể so sánh.

Bàn tay đánh tới, không khí gào thét, cột đá cực lớn chung quanh cũng bắt đầu lắc lư nhẹ nhàng, dường như hắn bị khí thế đè ép, toàn bộ bị đối phương khống chế.

Cùng là Thánh Tiên, sức chiến đấu của Độc Cô Tiếu còn mạnh hơn Nhạc Tân Vô Thường đâu chỉ gấp đôi.

Két két...

Răng rắc!

- Ta nói rồi, không có người nào vĩnh viễn thắng lợi, ta có thể đánh bại ngươi một lần, ta sẽ đánh bại ngươi lần thứ hai.

Đối mặt một chưởng cường đại như thế, Nhiếp Vân cũng không lùi bước, xương cốt toàn thân của hắn kêu vang, đôi mắt như điện.

Mặc dù đối phương thành tựu Thánh Tiên thì thế nào chứ? Hắn từ phàm giới đi từng bước tới hiện tại, mỗi lần đột phá tấn cấp đều phải đấu với trời, đấu với người.

Độc Cô Tiếu ngươi là thiên tài, ta còn thiên tài hơn ngươi.

- Một trăm lần chiến lực!

Toàn lực thiêu đốt huyết dịch, Nhiếp Vân đi về phía trước, hắn như chiến thần phụ thể, không ai có thể chiến thắng hắn, uy nghiêm cường đại làm cho người ta không dám nhìn thẳng, chỉ cần nhìn thẳng sẽ là bất kính, sẽ phun máu tươi.

- NÀy... Này... Một người đánh chết Nhạc Tân Vô Thường, Thạch Trung Huyền, Kim Nhai vương tử, Hiên Viên Triêu Tinh, hiện tại còn đánh bại Độc Cô Tiếu... Quá ác!

- Tại sao lợi hại như thế? Chẳng lẽ đây chính là Nhiếp Vân khách khách khí khí với ta lúc trước sao?

Nhiếp Vân đại triển thần uy, hai người Tiếu Đằng, Chí Liễu ngây ngốc.

Vốn bọn họ cho rằng lần này phải chết không nghi ngờ, hiện tại có nằm mơ cũng không nghĩ tới một nhân vật nhược tiểu lúc trước không được bọn họ xem trọng, một khi bộc phát lại cường đại như thế.

- Ngươi nói... Nhiếp Vân có thể thắng không?

- Có thể, ba ba ta là người mạnh nhất thế giới, không ai có thể chiến thắng.

Tiểu Long lên tiếng, biểu hiện trên mặt không thay đổi, lại mang theo tự tin đáng sợ.

Ầm ầm!

Hai người một con rồng nói chuyện với nhau, trong quá trình đó nắm đấm của Nhiếp Vân va chạm với bàn tay của Độc Cô Tiếu.

Lực lượng cuồng bạo gấp một trăm lần như lưỡi đao sắc bén đâm thủng bầu trời, trong nháy mắt đã vạch phá bàn tay Độc Cô Tiếu và khí kình đánh thẳng vào cơ thể hắn.

- Không có khả năng... Điều đó không có khả năng...

Đồng tử Độc Cô Tiếu co rụt, hai mắt của hắn mang theo thần thái khó tin.

- Không có gì không có khả năng, có, chỉ là thắng bại, đáng tiếc ngươi đã bại!

Trên nắm đấm của hắn mang theo ám kình.

Ầm!

Đạt tới Thánh Tiên cảnh, Độc Cô Tiếu không ai bì nổi bị đánh bay, lưng của hắn nện vào cột đá phía sau, hắn dính vào trong đó không rơi xuống.

Nhiếp Vân gia tăng sức chiến đấu gấp trăm lần, lực lượng siêu việt cực hạn, mặc dù Độc Cô Tiếu đạt tới Thánh Tiên cũng không thể ngăn cản.

- Không...

Đọng trên cột đá, Độc Cô Tiếu lúc này mới chính thức biết rõ có một ít người là thiên tài chân chính không thể chiến thắng, mặc dù ngươi đột phá, nắm giữ quyền chủ động nhưng ở trong mắt của hắn biến thành buồn cười.

Toàn thân rung động, giờ mới ra dưới một quyền của đối phương thân thể của hắn đã biến thành bùn nhão, tiên lực tán loạn, khí hải sụp đổ, cho dù muốn phản kích cũng không được.

- Bại chân chính!

- Thắng bại là chuyện thường tình, không có người nào vĩnh viễn chiến thắng, cũng sẽ không có người nào luôn thất bại, ngươi một lòng nghĩ đến thành công nên tu luyện lạc lối.

Một quyền đánh hắn thành phế nhân, Nhiếp Vân biết rõ không cần thiết phải tiếp tục.

------oOo------

Chương 1555: Dã Vô Tu La xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy Độc Cô Tiếu muốn giết hắn nhưng trên đường đi cũng thiệt thòi

kẻ này nhiều, hơn nữa có thể ở thời khắc mấu chốt đột phá, thực lực mạnh như vậy, nhân tài như thế hắn không muốn đánh chết.

- Tu luyện lạc lối? Thánh vương thua làm giặc, Độc Cô gia tộc chúng ta chỉ có tử vong làm anh hùng, không có thua làm giặc!

- Ngươi cho rằng đánh bại ta là chiến thắng sao? Tâm ta vẫn thắng lợi.

Đột nhiên Độc Cô Tiếu cười si ngốc, trong mắt hắn mang theo hào quang kiên định.

- Không...

Nghe nói như thế, nội tâm Nhiếp Vân xiết chặt, hắn muốn ra tay ngăn cản thì thân thể Độc Cô Tiếu bành trướng sau đó nổ tung như pháo hoa.

Thần hồn câu diệt, trọn đời không được siêu sinh!

Hắn trực tiếp tự bạo, tình nguyện tử vong cũng không muốn thừa nhận thất bại.

- Chẳng lẽ đây là tín niệm của gia tộc vô địch sao?

Nhìn thấy mảnh vỡ đầy đất, Nhiếp Vân cũng không có vui sướng chiến thắng, ngược lại còn mang theo một tia nặng nề.

Vì tâm niệm cứ chết dứt khoát, gia tộc vô địch quả nhiên đáng sợ.

Khó trách có thể trở thành tồn tại thứ hai trong thập đại gia tộc, chỉ riêng tín niệm bất bại này đủ làm người ta bôi phục.

Hô!

Nhiếp Vân ngẩng đầu lên.

- Ba ba, Hắc Long nhất tộc có Hắc Long Lệnh, chỉ cần luyện hóa là có thể khống chế Hắc Long nhất tộc, trở thành vương giả của chúng.

Tiểu Long bay tới, hắn nhìn về phía trước và nói ra.

- Ngươi là Long Hoàng, lệnh bài kia sẽ do giúp ngươi chấp chưởng Ma giới!

Nhiếp Vân cau mày, hắn dùng sức chiến đấu gấp một trăm lần nện vào phòng ấn Hắc Long Lệnh.

Phong ấn với người khác là không thể phá hủy, với thực lực của hắn hiện tại vô cùng đơn giản.

Tê tê!

Phong ấn bị xé nứt ra, Hắc Long Lệnh bay lên.

- Một lần nữa chấp chưởng Ma giới? Khặc khặc, chỉ sợ không xong, bởi vì Hắc Long Lệnh này là thứ vương của ta muốn, hôm nay các ngươi đều phải chết.

Đột nhiên Hắc Long Lệnh đang chấn động trên không trung, lúc này có tiếng quát chói tai vang lên, một bóng người xuất hiện cực nhanh.

Hắc Long Lệnh rơi vào trong tay bóng người này, bị hắn vuốt ve trong tay.

- Dã Vô Tu La?

Nhìn rõ bóng người vừa xuất hiện, không riêng Nhiếp Vân nhân loại đi ra, Chí Liễu và Tiếu Đằng cũng giật mình.

Xuất hiện trước mặt hai người không phải người khácchính là Dã Vô Tu La bị vây trong Khu Tu Tháp thành Quỷ Hải.

Lúc này toàn thân Dã Vô Tu La bạo phát lực lượng như thủy triều, hắn vô cùng cường đại, khí tức thánh linh không ngừng rót vào trong thiên linh, hiển lộ rõ tu vi chân thật của hắn.

Thánh Tiên!

Lại là Tu La Thánh Tiên!

Bởi vì huyết thống Tu La cao cấp cho nên bản thân có năng lực chiến đấu vượt cấp, cho dù là Tu La Thánh Tiên sơ kỳ nhưng sức chiến đấu chân chính chỉ sợ đã có thể so sánh với cường giả Thánh Tiên đỉnh phong!

- Ngươi trốn ra khỏi thành Quỷ Hải?

Sắc mặt Chí Liễu biến thành khó coi, vội vàng hỏi.

Hắn là khu tu sư phân bộ Khu Tu Tháp thành Quỷ Hải, gia hỏa này đạt tới cấp âậc Thánh Tiên và tới nơi này, há không phải nói rõ đám ngươif Điêu Tuyền gặp phải nguy hiểm?

- Trốn? Phân bộ Khu Tu Tháp thành Quỷ Hải Khu không còn tồn tại.

Dã Vô Tu La xùy cười một tiếng.

- Cái gì...

Chí Liễu lui về phía sau vài bước, xiết chặc nắm đấm.

Nhìn thấy Dã Vô Tu La thì hắn đã đoán được, chính thức nghe xong vẫn khó mà tin nổi.

Đám người Điêu Tuyền là hảo hữu của hắn, nằm mơ cũng không nghĩ tới chỉ rời đi một thời gian ngắn cũng đã tử vong toàn bộ.

- Được rồi, Hắc Long Lệnh đến tay, mấy con sâu cái kiến các ngươi cũng nên chết, ngươi có thể đánh chết đám người Độc Cô Tiếu thật sự vượt qua dự kiến của ta.

Đôi mắt Dã Vô Tu La nhìn lên người Nhiếp Vân, đột nhiên hít sâu một hơi giống như ngửi thấy mùi hương thức ăn ngon nhất, ánh mắt tỏa sáng.

- Lần trước gặp ngươi, trên người của ngươi có khí tức làm ta ghen

ghen ghét, hiện tại xem ra khí tức này càng đậm, yên tâm đi, ta sẽ hảo hảo ăn tươi ngươi, sẽ không bỏ qua đại bổ như thế.

Dã Vô Tu La cười hắc hắc, bàn tay khô gầy đánh một trảo về phía trước.

Ầm ầm!

Bầu trời sụp đổ, cả di tích Hắc Long giống như gặp phải tận thế, vách đá bị hắn đánh sụp đổ, không gian thác loạn, các cao thủ đang tranh đoạt bảo tàng ở bên ngoài bị sát khí cuồng bạo xâm nhập biến đổi thành Tu La, bắt đầu giết chóc bốn phía.

Tu La Thánh Tiên cảnh có thực lực vượt xa Độc Cô Tiếu, sức chiến đấu chân chính không phải người bình thường có thể chống lại.

- Gấp một trăm lần chiến lực!

Nhiếp Vân lập tức vươn tay thu đám người tiểu Long, Tiếu Đằng, Chí Liễu vào trong tinh cung, lăng không bay lên, tóc hắn tung bay.

Tu La khác với nhân loại, không chú ý lễ nghi đạo đức, chuyện gì cũng dám làm, cho nên thu bọn họ vào tinh cung tiện bề chiến đấu và đào thoát.

Nếu đánh không lại cũng phải nghĩ biện pháp bỏ chạy.

Hắn đánh ra một quyền đỉnh phong đánh thẳng về phía trước, lúc này đối kháng với bàn tay của Dã Vô Tu La đánh tới, lực lượng chân chính quấy loạn phong vân, lực tích thiên cổ, trong nháy mắt quét sạch trận pháp chung quanh không còn.

- Ân?

Bị chiến lực gấp một trăm lần của Nhiếp Vân ngăn cản, Dã Vô Tu La cũng không chiếm được tiện nghi, thân thể của hắn cứng đờ.

- Không nghĩ tới lúc này mới không gặp qua một thời gian ngắn mà ngươi đã trở nên lợi hại như thế, xem ra vẫn xem thường ngươi, yên tâm đi, từ giờ trở đi ta sẽ không xem thường ngươi, ta sẽ dùng

toàn lực giết ngươi.

Sắc mặt Dã Vô Tu La âm trầm như nước.

Sức chiến đấu gấp trăm lần không thể làm đối thủ bị thương, cũng không thể đánh giết...

- Hỏng bét...

Thấy một quyền vừa rồi chỉ làm đối phương cứng đờ sau đó khôi phục trở lại, nội tâm Nhiếp Vân mát lạnh một nửa.

Tu La khác với nhân loại, chúng là bất tử bất diệt, nếu như không có lực lượng nghiền áp vượt qua chúng, chỉ bằng vào chiến đấu như vậy thì hắn phải chết.

Sức chiến đấu gấp trăm lần cũng chỉ có thể làm đối phương bị thương nhẹ, nói rõ muốn nghiền áp giết chết đối phương là chuyện nằm mơ.

- Đi

Quyết định thật nhanh, Nhiếp Vân quay người bỏ chạy.

Hắn cũng không muốn giống như Độc Cô Tiếu, rõ ràng không thể chiến thắng mà còn ngu ngốc lưu lại, với hắn mà nói lưu lại núi xanh sợ gì không có củi đốt.

Hiện tại hắn khẳng định không phải đối thủ của Tu LA Thánh Tiên cảnh, chỉ cần hắn niết bàn thành công, lại đánh chết đối phương đơn giản hơn nhiều.

- Muốn đi? Đi được sao?

Dã Vô Tu La sớm nhìn ra động tác của Nhiếp Vân, hắn cười lạnh sau đó mở bàn tay đánh một trảo, nghìn vạn đạo Tu La sát khí từ trên trời giáng xuống, dường như muốn ngăn cách và luyện hóa không gian chung quanh, không khí sền sệt căn bản không thể hành động.

------oOo------

Chương 1556: Tu La Diệt Càn Khôn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Diễm hỏa thiêu đốt!

Biết rõ một khi bị gia hỏa này đánh trúng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, đột nhiên trong người Nhiếp Vân bắn ra diễm hỏa hình thái thứ tư.

Không khí sền sệt bị hỏa diễm thiêu đốt hòa tan, thân thể hắn khôi phục như cũ, Nhiếp Vân tiếp tục tiến lên phía trước.

- Thiên phú diễm hỏa sư? Tạo hóa chi hỏa? Xem ra tiểu tử ngươi lúc ở thành Quỷ Hải lại che giấu chuẩn bị ở phía sau. Không chỉ là lục phẩm khu tu sư đơn giản như vậy!

- Không tệ, ăn ngươi khẳng định đại bổ!

Dã Vô Tu La vốn sững sờ, sau đó hắn cười lạnh và đánh tới một kích.

Lần này một trảo của hắn mạnh hơn trước, bên trong ẩn chứa khí thế hủy thiên diệt địa.

- Một trăm lần chiến lực!

Nhiếp Vân tránh cũng không thể tránh, xoay người đánh ra một quyền.

Bây giờ hắn có sử dụng sức chiến đấu gấp một trăm lần cũng vô dụng.

Ầm ầm!

Hai người công kích với nhau, đồng thời tiêu tán, Nhiếp Vân mượn cơ hội này thoát đi.

- Hừ, ta nói rồi, hôm nay ngươi trốn không thoát, không có khả năng để ngươi chạy thoát.

- Tất cả Tu La trong di tích Hắc Long Thánh Tôn nghe lệnh, ngăn cản tiểu tử này cho ta.

Đột nhiên Dã Vô Tu La phát ra âm thanh quỷ dị truyền ra xa, âm thanh truyền sâu vào trong di tích.

Ầm ầm!

Hắn vừa mới dứt lời, Nhiếp Vân nhìn thấy vô số Tu La phá không xông tới, đều là Tu La Kim Tiên cảnh, hơn nữa nhiều tới vài chục con, lực lượng diệp gia cuồng bạo liên kết với nhau.

Trong di tích Hắc Long Thánh Tôn không biết có bao nhiêu Tu La, lúc này chúng đều nghe lệnh xông tới, cho dù Nhiếp Vân có ba đầu sáu tay chỉ sợ cũng không may mắn thoát khỏi.

- Ba ba, để để tiểu Long chiến đấu cùng ngươi đi.

Thời điểm tâm thần Nhiếp Vân khẩn trương, hắn không biết nên đào tẩu thế nào, đột nhiên trong đầu có âm thanh của tiểu Long vang lên.

Lời nói của Tiểu Long vô cùng kiên định, mang theo nguyện vọng đồng sinh cộng tử với Nhiếp Vân.

- Tốt!

Nhiếp Vân biết rõ tiểu Long hiện tại không còn là tiểu gia hỏa chỉ biết ăn uống tại phàm giới, lúc này gật gật đầu, tinh thần khẽ động triệu hoán hắn ra khỏi Bắc Đẩu tinh cung.

- Gia hỏa đáng giận, không được tổn thương ba ba của ta!

Tiểu Long vừa xuất hiện, thân thể của nó biến lớn mười trượng, móng vuốt mang theo kim quang óng ánh, nó lập tức tấn công Dã Vô Tu La.

- Ngũ Trảo Kim Long...

Dã Vô Tu La hơi sững sờ, lập tức cuồng nhiệt.

- Không nghĩ tới hiện tại vẫn còn thượng cổ dị chủng như thế, ha ha, thật sự là trời cũng giúp ta, năm đó các ngươi liên thủ truy sát vương ta, hôm nay ta sẽ bắt sống ngươi làm tọa kỵ cho vương.

Hắn cất tiếng cười to, Dã Vô Tu La đánh một chưởng về phía trước.

Đối với người khác mà nói Ngũ Trảo Kim Long là thượng cổ dị chủng đáng sợ đến cực điểm, đối với Tu La mà nói căn bản không thèm quan tâm.

Hơn nữa nghe nói lúc trước vương vì kịch chiến với Ngũ Trảo Long Hoàng mà chết, bản thân Tu La cũng mang hận Long tộc rất lớn.

Lúc này nhìn thấy tiểu Long xuất hiện, lực chú ý của nó bị hấp dẫn, nó cũng xem nhẹ Nhiếp Vân.

Bành!

Long trảo va chạm với một chưởng của Dã Vô Tu La.

Tiểu Long hơi quay người bay ra ngoài, móng vuốt vỡ tan, huyết dịch màu vàng bắn tung tóe.

- Tiểu Long!

Nhiếp Vân không nghĩ tới đối phương lại có thù hận với tiểu Long như vậy, vừa ra tay đã dùng toàn lực, hắn mở to mắt đánh tới một quyền.

Vẫn là sức chiến gấp trăm lần.

Oanh!

Bị hắn đón đỡ, Dã Vô Tu La dừng công kích với tiểu Long.

Sưu sưu sưu sưu!

Ngay lúc này tất cả Tu La thu được mệnh lệnh đã xông tới vây chặc Nhiếp Vân và tiểu Long như nêm cối.

- Nhiều Tu La như thế, đào tẩu khó khăn...

Nhiếp Vân nhìn chung quanh, hắn cau mày thật sâu...

Nhiều Tu La như thế, mặc dù không thể uy hiếp tính mạng của hắn nhưng chỉ cần ngăn cản hán một lát cũng sẽ bị Dã Vô Tu La đuổi theo, căn bản không cách nào đào tẩu.

Xem ra Dã Vô Tu La đã sớm đoán ra.

- Khặc khặc, ta thấy các ngươi chạy đi nơi nào, ngoan ngoãn để ta giết đi, đừng giãy dụa!

Dã Vô Tu La lăng không bay lên, trong mắt mang theo điên cuồng.

Khu tu sư là tồn tại tương sinh tương khắc với Tu La, bình thường khu tu sư không thể thôn phệ Tu La nhưng Tu La cắn nuốt khu tu sư chính là đại bổ.

Cho nên cho dù Nhiếp Vân hay là tiểu Long, trong mắt Dã Vô Tu La chính là mỹ vị, làm sao để hai người chạy trốn cơ chứ.

- Ba ba, làm sao bây giờ?

Thương thế của tiểu Long bị Nhiếp Vân dùng mộc sinh chi khí chữa xong, hắn đưa mắt nhìn Tu La rậm rạp chung quanh, nội tâm cũng có chút khẩn trương, loại khẩn trương này chỉ là mặt ngoài mà thôi, ngay sau đó Nhiếp Vân nghe được tiểu Long lặng lẽ truyền âm cho mình.

- Trong di tích Hắc Long có một hơi, đó là nơi do Hắc Long Thánh Tôn tự mình bố trí, cũng là nơi chứa di cốt của hắn, nếu như chúng ta có thể trốn tới đó, cho dù Dã Vô Tu La có lợi hại hơn nữa cũng không thể đi vào.

- Nơi chứa di cốt của Hắc Long Thánh Tôn sao? Tốt, chúng ta đi thôi, nhưng trước khi đi tận lực giúp ta săn giết Tu La Kim Tiên cảnh, càng nhiều càng tốt, ta muốn thi thể nguyên vẹn.

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời, hắn hiểu vì sao tiểu Long lại muốn chiến đấu cùng mình, lúc này thấp giọng truyền âm.

Tiểu long thân là Ngũ Trảo Long Hoàng, mà Hắc Long Thánh Tôn là thuộc hạ trung thành của nó, di tích này trong mắt của người khác không có quy luật gì đáng nói, rườm rà phức tạp, đối với nó mà nói không có gì khó.

Nếu quả thật có thể tìm được nơi như vậy, cho dù Dã Vô Tu La thân là Thánh Tiên, muốn phá vỡ cũng rất khó khăn.

Đương nhiên mặc dù tìm được loại địa phương này, hơn nữa đi vào cũng chỉ là kế tạm thích ứng mà thôi, muốn triệt để giải quyết nguy hiểm chỉ có một phương pháp, đó là phải đánh chết Dã Vô Tu La trước mặt!

Bởi vậy đối với Nhiếp Vân mà nói, một khi đạt được an toàn ngắn ngủi hắn sẽ niết bàn.

Mà niết bàn cần năng lượng sung túc, hắn phải có được thi thể Tu La Kim Tiên cảnh, đây là tiếp tế tốt nhất.

- Tốt!

Tiểu Long không biết Nhiếp Vân muốn làm gì, nhưng nó lại cực kỳ tin tưởng Nhiếp Vân, nó hơi cúi đầu xuống và nói:

- Ba ba, ngươi ngồi lên lưng của ta!

- Ân!

Nhiếp Vân biết rõ tình huống nguy cấp, hắn không nói nhảm nhiều và nhảy lên lưng tiểu Long.

- Muốn chạy trốn? Dừng lại cho ta!

Hai người nói chuyện với nhau chỉ trong nháy mắt, Dã Vô Tu La thấy Nhiếp Vân nhảy lên lưng tiểu Long, hắn cho rằng hai người muốn chạy trốn, ánh mắt mang theo đùa cợt, bàn tay lăng không đánh một trảo.

------oOo------

Chương 1557: Tu La Diệt Càn Khôn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần này bàn tay của Dã Vô Tu La cũng không phải mang theo lực lượng đơn thuần, mà là vô số ánh đao lóe sáng, hào quang hội tụ với nhau sinh ra các loại dị tượng giống như thiên địa đang khóc, đao mang sắc bén cắn nát tất cả.

Rống!

Đối mặt với công kích cuồng bạo của đối phương, tiểu Long cũng không sợ hãi, ngược lại nó rống to lên đầy hưng phấn, sau khi rống sông liền thoát ra ngoài, nó lập tức nhảy vào trận doanh của Tu La và tránh thoát công kích vừa rồi.

Long tộc là chủng tộc hiếu chiến trời sinh, tiểu Long càng là vương giả trong đó, có thể chiến đấu với đối thủ cường đại hơn làm nó hưng pâấn không thôi, dường như huyết dịch đang thiêu đốt.

- Long Ngâm Phá Thiên!

Tiến vào trong đám Tu La, hai mắt tiểu Long tỏa sáng và gào rú, trong tiếng rống mang theo lực lượng xé rách thiên địa.

Tiếng long ngâm sắc bén mang theo xu thế vạn thú cúi đầu, thiên địa rung động rất mạnh giống như lực lượng trùng kích rất mạnh, thiên phú tiên âm sư cũng ảm đạm thất sắc.

Lạch cạch!

Lạch cạch!

Lạch cạch!

Lạch cạch!

Bị lực lượng cường đại trùng kích, dùng tiểu Long và Nhiếp Vân làm trung tâm, Tu La chung quanh bị chấn vỡ linh hồn, chúng không ngừng rơi xuống giống như chuồn chuồn bị gió thổi bay, thi thể rơi đây đất.

Tuy Tu La có được năng lực tái sinh nhưng cũng chỉ là thân thể, linh hồn bị đánh nát tương đương trực tiếp chết đi, không có khả năng xoay người.

- Ba ba, mau thu những thi thể này đi!

Tiểu Long vội vàng hô.

- Tốt!

Nhiếp Vân biết rõ tiểu Long sử dụng chiêu long ngâm này là bí kỹ, không thể thi triển quá nhiều, lúc này ánh mắt ngưng tụ, mười ngón tay mở ra sau đó thu thập thi thể Tu La dưới đất..

- Thiên phú nguyên khí sư, thu!

Lúc này hắn chẳng quan tâm giấu diếm cái gì, bàn tay đánh ra một trảo thôn phệ toàn bộ thi thể Tu La chung quanh.

- Còn có thiên phú nguyên khí sư? Này...

Nhìn thấy cảnh này, Dã Vô Tu La vốn hưng phấn sau đó biến thành khiếp sợ.

Thiên phú bài danh top mười là thiên địa duy nhất, người này có thiên phú nguyên khí sư, há không nói rõ hắn có được thiên địa đại vận, rất khó đánh chết?

- Quản ngươi có địa vị gì, cho dù mạnh hơn nữa cũng phải thuần

phục vương ta, chết đi!

Hai mắt của hắn đỏ rực điên cuồng, lãnh mang lập loè, từng đạo sát khí bộc phát, Dã Vô Tu La lúc này mặc kệ tử vong, hắn đồng thời đánh hai chưởng về phía trước.

Lực lượng nổ tung ầm ầm giống như xé rách bầu trời, Tu La sát khí tinh thuần hình thành lưỡi đao sắc bén không thua gì tiên khí tuyệt phẩm, công kích như mưa to thổi tới, sát khí đậm đặc tới cực điểm.

Rống!

Nhìn thấy đối phương nổi điên, tiểu Long không dám xem thường, thân thể thon dài của nó như cá bơi trong nước thoát đi, chỉ một cái lắc mình đã vượt qua mười dặm cho nên thoát khỏi công kích của đối phương.

Ầm ầm ầm...

Lần công kích này đánh bầy Tu La tán loạn nhưng không có đả thương tiểu Long và Nhiếp Vân, ngược lại tập trung không ít Tu La, ngay sau đó có không biết bao nhiêu Tu La vây quanh hai người lúc trước trúng chiêu.

Nhiếp Vân thừa cơ thu lấy những thi thể kia.

- Đã có thi thể bảy con Tu La Kim Tiên cảnh, còn chưa đủ, ít nhất phai hai mươi đầu, tiểu Long, chúng ta tách ra hành động, ta qua bên kia, ngươi đi bên này!

Thẩm tra đối chiếu thoáng một phát thi thể, Nhiếp Vân hưng phấn phát hiện, lưỡng hô hấp không đến, tựu thu thập bảy đầu Tu La Kim Tiên cảnh là thân thể, hưng phấn một tiếng thở phào.

Nương theo tích lũy càng ngày càng nhiều, Nhiếp Vân suy tính một chút, bảy đầu thi thể Tu La Kim Tiên cảnh không đủ để hắn tấn cấp, muốn triệt để niết bàn thành công, chỉ sợ ít nhất cần thi thể hai mươi đầu Tu La Kim Tiên cảnh!

Trong tình huống tích lũy không đủ thì không thể đi, phải tiếp tục

đánh chết.

- Đáng giận... Các ngươi dám thu thập thi thể tộc ta, tội không thể thứ!

Nhiếp Vân nói chuyện hắn không nghe thấy nhưng hành động của bọn họ bị Dã Vô Tu La nhìn rõ ràng, hắn tức giận suýt nổi điên, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi vì giận dữ.

Quả thực quá đáng giận.

Hắn đường đường Tu La Thánh Tiên cảnh đuổi giết hai con sâu cái kiến nhưng đối phương không sợ còn đánh giết Tu La chung quanh, hơn nữa còn thu thi thể, thật sự làm hắn muốn nhịn cũng không nhịn được.

- Tu La bí pháp, Tu La Diệt Càn Khôn!

Song chưởng giao nhau, thân thể và linh hồn Dã Vô Tu La đồng thời đạt tới đỉnh phong, một khe hở xuất hiện trong lòng bàn tay, không gian chung quanh nhộn nhạo.

Ầm ầm!

Khi khe hở càng lúc càng lớn, lực lượng cao ngạo mang theo xu thế tẩy trừ thế gian xuất hiện, chậm chạp nghiền áp sang.

Đến mức này, cho dù là Tu La hay hay là trận pháp không gian, các loại nham thạch phong ấn, tất cả đều vỡ vụn ngay lập tức, cũng không thể ngăn cản chút nào.

- Hỏng bét, gấp trăm lần chiến lực, Trường Giang Tam Điệp Lãng, ngăn cản!

Nhìn thấy khe hở này, Nhiếp Vân biết rõ đối phương thi triển bí pháp mạnh nhất, muốn trực tiếp đánh chết bản thân mình, cũng không quan tâm có đánh chết Tu La khác hay không, hắn quay người lại và đánh ra một quyền.

Một quyền này chẳng những điều động sức chiến đấp gấp trăm lần,

còn thi triển Trường Giang Tam Điệp Lãng, lực lượng điệp gia va chạm với khe hở.

PHỐC!

Phun ra một ngụm máu tươi, Nhiếp Vân bay ra ngoài.

Trường Giang Tam Điệp Lãng, gấp trăm lần chiến lực tuy lợi hại nhưng đối với Tu La Thánh Tiên cảnh sử dụng bí pháp mạnh nhất của mình vẫn còn kém quá xa, cả hai không thể so sánh với nhau.

- Chết đi cho ta!

Một kích đánh thẳng vào Nhiếp Vân, Dã Vô Tu La không có ý định lưu thủ, hắn sử dụng công kích mạnh nhất muốn giết Nhiếp Vân.

Chiêu này không yếu hơn Tu La Diệt Càn Khôn vừa rồi, lòng bàn tay ẩn chứa lực lượng cho dù cường giả Thánh Tiên đỉnh phong cũng khó khăn chống cự, bị đánh thành tro bụi ngay sau đó.

Có thể đoán được, chỉ cần đánh lên người Nhiếp Vân thì hắn sẽ bị xé nát thân thể, linh hồn yên diệt, mặc dù có được bất tử chi thân cũng không có khả năng khôi phục.

- Ba ba!

Trong lúc nguy cấp, thân thể to lớn của tiểu Long xông tới.

Ầm!

Lực lượng cuông bạo đánh thẳng vào người tiểu Long.

Tiểu Long bị đánh bay ra ngoài, nó bị lực lượng cường đại đánh trọng thương cho nên không thể duy trì thân thể to lớn, lập tức thu nhỏ lại rơi vào lòng bàn tay Nhiếp Vân.

- Tiểu Long, tiểu Long...

Nhìn thấy tiểu Long vì mình mà bị đánh thành như thế, khóe mắt Nhiếp Vân như nứt ra, tóc hắn dựng đứng.

Tiểu Long là đồng bạn duy nhất theo hắn từ phàm giới tới đây, là bằng hữu trung thành nhất, ai dám tổn thương nó thì ta sẽ để hắn thừa nhận cái giá không thể tưởng tượng nổi!

------oOo------

Chương 1558: Vô tình gặp được (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mộc sinh chi khí, quán thâu!

Nội tâm tức giận giống như thủy triều bạo phát càng ngày càng hung mãnh, ánh mắt Nhiếp Vân lại càng ngày càng tỉnh táo.

Lòng bàn tay truyền mộc sinh chi khí vào trong người tiểu Long, không ngừng giảm bớt thương thế của nó

Đáng tiếc mỗi một đạo mộc sinh chi khí chẳng khác gì tảng đá ném vào biển rộng không có tung tích, dường như không có chút tác dụng nào.

- Tiểu Long, ngươi vào trong tinh cung tránh né một chút, ta sẽ báo thù cho ngươi.

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân thu tiểu Long vào tinh cung.

Sớm biết tiểu Long sẽ xông tới giúp mình thì sớm nên lấy tinh cung ra.

Bắc Đẩu tinh cung là bảo bối do Bắc Đấu Tinh Quân lưu lại, nó có thể ngăn cản công kích của cường giả Thánh Tiên dễ dàng.

Sở dĩ không nóng nảy lấy ra, Nhiếp Vân sợ tiến vào trong đó sẽ biến thành con rùa đen, sẽ bị đối phương bắt lấy phong ấn.

Khi đó cho dù muốn đi cũng không đi được.

Lại nói tinh cung có thể hoạt động, không giống địa phương mà tiểu Long nói không thể di động, một khi bị phong ấn và mang tới nơi khác luyện hóa, nhất định sẽ trực tiếp đổi chủ biến thành đồ của kẻ khác.

Cho nên không đến thời khắc nguy cơ chân chính, Nhiếp Vân cũng không có ý định sử dụng tinh cung, hắn không ngờ kiên trì của mình lại làm tiểu Long bị thương nặng như thế.

Oanh!

Trong cuồng nộ Nhiếp Vân đạp mạnh vào mặt đất, toàn thân hắn sinh ra long lân rậm rạp, Tiên Thiên Long Thân, Phượng Hoàng chi dực đồng thời vận chuyển.

Một trăm lần chiến lực!

Hai quyền điệp gia, đồng thời sử dụng gấp trăm lần chiến lực.

- Hừ!

Dã Vô Tu La sợ nhất Nhiếp Vân đào tẩu, lúc này thấy hắn xông tới cũng không quan tâm, ngược lại hắn càng hưng phấn đánh một trảo.

Lực lượng cường đại tự thiên diệt sát vô số sinh linh.

Nắm đấm và quỷ trảo đụng vào nhau, ngực của Nhiếp Vân khó thở sau đó nổ tung.

Đối phương thật sự quá mạnh mẽ, mặc dù nổi giận cũng không phải đối thủ!

Hô!

Thân thể nổ tung tụ hội lần nữa, đôi mắt Nhiếp Vân đỏ rực.

- Nếu không thể giết ngươi, Cửu Chuyển Niết Bàn Công, bắt đầu niết bàn âần thứ bảy.

Phát hiện sức chiến đấu mạnh nhất không phải đốit hủ, lại chiến đấu cũng chỉ có một khả năng chính là tử vong, Nhiếp Vân cũng đã có quyết định.

Hắn không đi tìm nơi an toàn nữa, hắn muốn niết bàn tay nơi đây.

Tuy chưa bao giờ niết bàn trong chiến đấu nhưng không có nghĩa là không thể thành công, một khi thành công, thực lực của hắn sẽ tăng vọt, việc đánh chết đầu Tu La này không phải vấn đề lớn.

Đương nhiên làm như vậy sẽ có nguy hiểm thật lớn.

Căn cứ kinh nghiệm dĩ vãng, mỗi một lần niết bàn cần tìm nơi an tĩnh tránh bị quấy rầy, hao phí mấy ngày, thậm chí mấy chục ngày, nếu không khí tức hỗn loạn, chết cũng không biết chết như thế nào, niết bàn trong chiến đấu là chuyện hắn không dám nghĩ.

Ai nói nhất định không thể thành công? Vạn nhất thành công thì sao?

Nhiếp Vân tức giận cho nên không nghĩ nhiều như thế, bàn tay một trảo, lăng không đánh chết một đầu Tu La Kim Tiên cảnh, hắn há miệng thôn phệ và dẫn động tiên lực trong người muốn niết bàn.

- Ba ba... Không muốn...

Nhưng vào lúc này có giọng nói suy yếu vang lên bên tai.

- Tiểu Long, ngươi không chết...

Nghe được âm thanh này, Nhiếp Vân hưng phấn suýt nữa nhảy lên.

Không chết là tốt rồi!

- Ba ba ngươi đột phá hao phí thời gian tương đối dài, hơn nữa cần yên tĩnh tuyệt đối, một khi dẫn động không đánh chết Tu thì chúng ta phải chết... Không vội dẫn động...

Tiểu Long nói chuyện đứt quãng nhưng linh hồn chấn động rất

nhanh, Nhiếp Vân hiểu ý của nó.

Biết rõ tiểu Long không có việc gì, Nhiếp Vân không lỗ mãng, hắn vội vàng áp chế niết bàn chi lực xuống.

Lúc trước hắn niết bàn, tiểu Long đã từng thấy qua, biết rõ hắn tu hành công pháp cổ quái, mặc dù niết bàn thành công cũng cần tốn hao thời gian rất lâu, trong khi đó thân thể không thể động và ngồi yên như pho tượng, làm thế chẳng phải biến thành bia ngắm sống cho kẻ khác hay sao?

- Vừa rồi ngươi bị thương rất nặng, như thế nào...

Dừng dẫn động niết bàn, Nhiếp Vân nghi hoặc hỏi một câu.

Vừa rồi mộc sinh chi khí vô dụng với tiểu Long, vốn tưởng rằng cho dù không chết cũng không khác bao nhiêu, như lúc này tại sao nó đột nhiên thanh tỉnh?

- Việc này quan hệ với huyết mạch Ngũ Trảo Kim Long, bây giờ không phải lúc nói chuyện này, ba ba, ngươi dựa theo phương hướng này đi tìm nơi đó...

Tiểu Long đứt quãng truyền ý niệm tới.

Bỗng nhiên Nhiếp Vân nhận được tin tức do tiểu Long truyền tới, biết rõ nơi nó nói nằm ở đâu.

- Tốt!

Một người một con rồng trao đổi ý niệm với nhau nói phức tạp, trên thực tế còn không tới một giây, Dã Vô Tu La vẫn vẫn còn nghi hoặc vì sao thiếu niên chết mà phục sinh, Nhiếp Vân đã hoàn thành nói chuyện với tiểu Long.

Biết rõ tiểu Long không có việc gì, Nhiếp Vân thả lỏng một hơi, thầm than huyết mạch Ngũ Trảo Kim Long cường đại, thân thể nhảy lên cao và bỏ chạy.

- Đừng chạy!

Trước kia Dã Vô Tu La còn nhìn thấy thiếu niên liều mạng xông tới, hận không thể đánh chết mình mình, kết quả vừa đối chiến một chiêu đã quay người bỏ chạy, hắn tức giận đến hai mắt đỏ rực như lửa.

Hắn xem ra là gia hỏa này vì bỏ chạy nên cố ý giả vờ, cố ý làm mình sững sờ sau đó bỏ chạy.

Trên thực tế có thể thực hiện được.

Hắn dùng sức giơ ngón tay điểm về phía trước.

Vèo!

Hàn mang mang theo hào quang màu trắng còn mạnh hơn cả sao băng, nó đâm rách không khí và phát ra tiếng gào thét như quỷ gào đâm thẳng về phía trước.

Bành!

Vào lúc này Nhiếp Vân cảm thấy lưng bị nổ tung, một phần ngàn hô hấp lại hội tụ lần nữa, hoàn hảo không tổn hao gì.

Thân thể khôi phục, Nhiếp Vân lười quay người lại, hắn tăng tốc đi tới.

Dù sao có được bất tử chi thân, chỉ âần linh hồn không bị tổn hại, cho dù thân thể nổ tung cũng chẳng có gì, so với chiến đấu dây dưa với đối phương còn không bằng tranh thủ thời gian chạy đi, chỉ cần đến nơi là có thể an tâm niết bàn, xuất hiện lần nữa là có thể dánh chết Dã Vô Tu La đơn giản.

- Đáng giận, bất tử chi thân!

Không ngờ là bất tử chi thân, Nhân tộc nho nhỏ vì sao có được thứ này?

Tâấy Nhiếp Vân không thèm ngăn cản, tùy ý để thân thể tan vỡ, Dã Vô Tu La tức giận kêu to.

Bất tử chi thân là bản lĩnh đặc thù của Tu La nhất, hơn nữa nếu không có Tu La sát khí sẽ không thể sử dụng, vì cái gì tiểu tử này lại không cần Tu La sát khí, cho dù nổ tung cũng không có gì, tại sao lại như vậy?

- Hừ, mặc kệ thân thể bất tử thế nào, chỉ cần linh hồn tử vong cũng không sống nổi, chết đi cho ta!

------oOo------

Chương 1559: Vô tình gặp được (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dã Vô Tu La phản ứng cũng nhanh, biết rõ đối phương không thể dùng công kích vật lý đánh chết, lúc này hiểu ra, bàn tay đẩy về phía trước hình thành chưởng ấn hư ảo đánh vào người Nhiếp Vân.

Tu La là chủng tộc chiến đấu trời sinh, cho dù chỉ tiện tay thi triển công kích nhưng vẫn mang theo áo nghĩa vũ kỹ và lực lượng Thánh Tiên, chỉ cần đánh trúng, mặc dù là cường giả Kim Tiên cảnh đỉnh phong cũng bị tiêu diệt linh hồn, thân tử đạo tiêu.

- Đi nhanh lên!

Nhìn tốc độ bàn tay hư ảo phía sau, Nhiếp Vân biết rõ không có khả năng né tránh, hắn vẫn dựa theo phương hướng chỉ dẫn tiến nhanh về phía trước.

Lúc này cách nơi tiểu Long nói không xa, một khi trốn tránh hoặc là phản kích sẽ bị đối phương bắt lấy thời gian chậm trễ của hắn, còn muốn đào thoát quá khó khăn.

Oanh!

Bàn tay đánh vào người Nhiếp Vân.

Lảo đảo trên không trung, sắc mặt Nhiếp Vân tái nhợt, hắn vẫn không tử vong và tiếp tục bay về phía trước.

Tuyệt chiêu công kích linh hồn của đối phương quá cường đại, nếu không phải hắn có được thiên phú phòng ngự sư, thiên phú bất động sư, Kim Cương Lưu Ly Thể tu luyện tới Phù Đồ Kim Thân, chỉ sợ hắn đã bị đánh chết ngay vừa rồi.

Cho dù như thế linh hồn của hắn cũng chỉ có thể thừa nhận một kích là cực hạn, nếu như đối phương lại tấn công, hắn hẳn phải chết không nghi ngờ.

- Ta xem ngươi có thể thừa nhận mấy chưởng?

Thấy thủ đoạn công kích không hêệu quả, Dã Vô Tu La cười lạnh, hắn lại đánh thêm một chưởng.

Ầm ầm!

Chưởng ấn hư ảo đánh tới, nó mang theo lực lượng hủy diệt linh hồn đánh thẳng về phía Nhiếp Vân.

- Thiếu chút nữa... Chính là rừng đá phía trước...

Sau khi nhìn thấy chưởng ấn, nội tâm Nhiếp Vân lo lắng như thiêu đốt, tiểu Long nói nơi đó chính là rừng đá trước mặt, nơi đó nằm sâu trong rừng đá nhưng chỉ cần đi vào rừng đá là có thể quấy nhiễu ánh mắt đối phương, còn muốn đánh chết hắn sẽ khó hơn trước.

Vèo!

Dưới tình thế cấp bách, tốc độ đột phá cực hạn, Nhiếp Vân bí mật mang theo xu thế phong lôi nhảy vào trong rừng đá.

Ầm ầm!

Chưởng ấn hư ảo bị rừng đá ngăn cản phát ra tiếng nổ rất mạnh, mặt đất rạn nứt, đá vụn bắn tung tóe.

Chưởng ấn không thể làm gì Nhiếp Vân.

- Hô!

Tránh thoát một kiếp!

Hiện tại nên đi tìm nơi kia!

Thấy chưởng ấn hư ảo biến mất, Nhiếp Vân lau lau mồ hôi lạnh trên trán, toàn thân hắn rét run.

Chỉ kém một tia, nếu như chưởng ấn đánh thẳng vào người của hắn, lần này hắn chắc chắn phải chết không nghi ngờ.

- Cho rằng trốn vào nơi này thì ta không có biện pháp giết ngươi? Ngươi cũng quá coi thường Dã Vô Tu La ta!

Dã Vô Tu La đánh hụt một chưởng, sắc mặt càng dữ tợn, đột nhiên giơ hai tay lên, dường như trong thiên địa mang theo nguyên khí vô tận, sau lưng có cánh cửa to lớn mở ra, bàn tay đánh thẳng xuống đất.

Ầm ầm!

Lực lượng hủy diệt quét qua, lực lượng công kích sánh ngang Thánh Tiên đỉnh phong nện thẳng vào mặt đất, không thể ngăn cản, rừng đá nguy nga bị đánh thành bụi phấn, phong bạo quét qua thổi tan bột mịn.

Bốn phía phiêu tán.

Nham thạch bị chấn vỡ, Nhiếp Vân không còn nơi ẩn thân, hắn lộ ra trước mặt đối phương.

- Lần này ta xem ngươi có thể trốn đi nơi nào!

Một chiêu hủy diệt rừng đá, Dã Vô Tu La tươi cười dữ tợn, bàn tay áp xuống.

Chướng ẩn hư ảo ngăn cản tất cả đường lui của Nhiếp Vân.

- Xem ra chỉ có thể tiến vào trong tinh cung...

Nhìn tháy cảnh tượng này, Nhiếp Vân biết rõ không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể bạo lộ tinh cung hoặc là chui xuống dưới đất, thân thể đang muốn có động tác, đột nhiên nghe được lời nói mang theo ngạc nhiên vang lên.

- Nhiếp Vân huynh đệ, không nghĩ tới ngươi cũng ở nơi đây, đã lâu không gặp!

Hô!

Lời nói vang lên sau đó một đạo chuồng phong quét qua, chưởng ấn hư ảo biến mất không thấy gì nữa, giống như nó chưa từng tồn tại trong thiên địa.

- Ngươi là người nào, dám ngăn cản Tu La giết người?

Dã Vô Tu La sững sờ, lúc này nhìn thấy bóng người xuất hiện liền quát lớn.

Chưởng ấn của hắn đánh tới nhưng chưa tới gần bị cuồng phong thổi bay, Dã Vô Tu La còn chưa kịp phản ứng đã bị thanh kiếm đâm xuyên tim, toàn thân hắn đọng trên thân kiếm không nhúc nhích, hô hấp đoạn tuyệt.

- Nhiếp Vân, ngươi không sao chớ!

Giống như tiện tay chém giết con sâu cái kiến nên không thèm quan tâm, người đến tươi cười nhìn Nhiếp Vân.

- Tiêu huynh, tại sao ngươi ở đây?

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên, hắn mừng rỡ như điên.

Người tới không phải ai khác, chính là Tiêu Nhiên gặp được lúc ở Cửu Dương Sơn!

Lúc trước hắn biết rõ thực lực của Tiêu Nhiên vượt qua Kim Tiên

cảnh nhưng không ngờ cường đại như vậy, chỉ dùng một kiếm dễ dàng chém giết một tên Tu La Thánh Tiên cảnh, đây là thực lực gì?

Vương Tiên? Tiên Quân?

Đương nhiên mặc kệ thực lực gì, hắn dã an toàn.

- Ta phụng lệnh gia tộc tới nơi này tìm kiếm di thể của Hắc Long Thánh Tôn tiền bối, thực lực ngươi...

Tiêu Nhiên giới thiệu một chút, lúc này nhìn rõ thực lực của Nhiếp Vân liền mở to mắt đầy ngạc nhiên.

Hắn thân là siêu cấp thiên tài Tiêu tộc trong thập đại gia tộc, hắn gặp không ít cường giả và nhìn thấy vô số thiên tài, hắn chưa từng gặp qa người nào biến thái như thế, gặp hắn lần trước tới bây giờ qua bao lâu? Hai tháng, ba tháng? Thực lực của hắn lại tăng trưởng nhiều như thế!

Nhất là thân th ẩn ẩn phát ra lực lượng có thể thấy rõ, cho dù là cường giả Kim Tiên đỉnh phong đứng trước mặt hắn chỉ sợ còn không thể ngăn cản một quyền của hắn.

So sánh với hắn vừa rồi, chính mình gọi là siêu cấp thiên tài chẳng khác gì những kẻ tài trí bình thường cả.

- Tiêu huynh, ngươi kiến thức rộng rãi, nhìn xem có thể trị liệu cho nó hay không...

Hắn không có thời gian nói chuyện tào lao, Nhiếp Vân vẫn lo lắng thương thế của tiểu Long, tinh thần hơi động và thả tiểu Long ra ngoài.

- Ngũ Trảo Kim Long?

Tiêu Nhiên đã giật mình, sắc mặt trở nên cổ quái.

Ngũ Trảo Long Hoàng, đây chính là nhân vật tuyệt thế trong thiên địa lục đạo, đã từng đánh Hoàng Vương không dám thở mạnh, không phải đã chết sao? Tại sao hắn lại xuất hiện tại nơi này? Hơn

nữa nhìn bộ dạng lo lắng của Nhiếp Vân như vậy, chẳng lẽ quan hệ rất sâu?

Nhiếp Vân cũng quá biết làm người ta sợ hãi.

Nhìn bộ dạng lo lắng của hắn không khác gì lo lắng cho tính mạng của mình, hẳn là tùy tùng của Long Hoàng, đời này trở thành tùy tùng của nhân vật tuyệt thế cũng là vinh hạnh cả đời.

- Tiểu Long bởi vì cứu ta nên bị thương nặng, mộc sinh chi khí của ta không có tác dụng với nó, ngươi xem có biện pháp nào trị liệu cho nó hay không?

Không biết nội tâm của Tiêu Nhiên nghĩ cái gì, Nhiếp Vân vội vàng nói rõ tình huống.

------oOo------

Chương 1560: Tường thuật thiên phú top mười

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hắn... Hắn là Ngũ Trảo Long Hoàng? Cứu ngươi thụ trọng? Chẳng lẽ ngươi không phải tùy tùng của hắn?

Tiêu Nhiên cảm thấy nghi hoặc.

Ngũ Trảo Long Hoàng vì cứu hắn, đây không phải là việc tùy tùng nên làm vì chủ nhân hay sao? Chẳng lẽ vừa rồi nghĩ sai rồi, chẳng lẽ một người một rồng này không phải quan hệ chính phụ? Mà... Long Hoàng là yêu sủng của hắn? Con em ngươi ah, nếu thật như thế, việc này truyền khắp Linh giới sẽ làm cả Linh giới sôi trào!

Thu Ngũ Trảo Long Hoàng làm yêu sủng, đây là chuyện nghịch thiên nhất.

Tuy hắn còn chưa giải trừ nghi hoặc, tiểu Long xưng hô với Nhiếp Vân làm trái tim của hắn co rút lần nữa, thiếu chút nữa hắn thở không ra hơi.

- Ba ba, ta không sao...

Tiểu Long thấy đã giải trừ nguy hiểm liền thở ra một hơi, trong mắt của nó mang theo mệt mỏi.

- Ba ba...

Tiêu Nhiên sụp đổ.

Cùng hung ác hơn cả yêu sủng, trực tiếp nuôi Ngũ Trảo Long Hoàng như con mình... Khốn kiếp, đây là người sao?

Tiêu Nhiên cảm giác thế giới quan của mình sụp đổ, hắn há to miệng muốn nói cả buổi nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Trước kia hắn giao hảo với Nhiếp Vân là vì hắn cảm thấy cầu hiền nhược khát, cũng hạ tư thái xuống, mà bây giờ... Muội ah, căn bản không phải chính mình hạ tư thái, mà là người ta giảm tư thái!

Người ta chính là nhân vật quát tháo thế giới thượng cổ, trừ Tu La Vương ra, Ngũ Trảo Long Hoàng đương xưng là đệ nhất cao thủ, hiện tại bị người ta nuôi như con.

Hơn nữa còn khăng khăng một mực như thế...

- Nhiếp huynh, không cần lo lắng, hắn... Có lẽ Long Hoàng tiền bối không có việc gì!

Đối phương dám nhận Long Hoàng tung hoành lục đạo thành con mình, hắn không dám ah, chỉ có thể xưng hô tiền bối, ngay cả xưng hô Nhiếp Vân thành huynh đệ cũng biến thành Nhiếp huynh.

- Không có việc gì? Nó bị thương nặng như vậy...

Nhiếp Vân sững sờ.

Mộc sinh chi khí cũng không có hiệu quả, trọng thương như thế mà không có việc gì?

- Tuy ngươi là... Phụ thân Long Hoàng tiền bối...

Nói đến hai chữ “Phụ thân” này, sắc mặt Tiêu Nhiên đỏ rực, vụng trộm nhìn sang Long Hoàng, phát hiện hắn không có tức giận ngược lại còn mang theo tươi cười, lúc này mới thở ra một hơi, nói tiếp:

- Xem ra ngươi không biết nhiều về Ngũ Trảo Kim Long có huyết thống thượng cổ dị chủng, loại huyết thống này có năng lực bất tử bất diệt, cho dù muốn chết cũng rất khó khăn.

Nói đến đây Tiêu Nhiên nghĩ đến một việc và hỏi:

- Thiên phú đặc thù bày danh top mười, ngươi nên biết a!

- Thiên phú đặc thù bài danh top mười ta chỉ biết thứ ba là thiên đạo sư, thứ bảy thiên cơ sư, thứ tám linh hồn sư, thứ chín nguyên khí sư và thứ mười võ đạo sư...

Nhiếp Vân nói.

- Ngươi biết là được rồi, kỳ thật Ngũ Trảo Long Hoàng có được huyết thống bài danh thứ năm bất tử bất diệt sư!

Tiêu Nhiên nói.

- Bất tử bất diệt sư? Bài danh thứ năm?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Không sai, kỳ thật thiên phú đặc thù này nghiêm khắc mà nói chia ra làm hai, một là bất tử, đối ứng là huyết thống Hoàng Vương, được xưng Bất Tử chi hoàng, có thể dục hỏa trùng sinh!

- Bất diệt đối ứng chính là Ngũ Trảo Long Hoàng, đừng nói thân thể, cho dù linh hồn bị tiêu diệt vẫn có thể một lần nữa hội tụ thành trứng, phá trứng trọng sinh!

Tiêu Nhiên dừng một chút sau đó lại nói thêm.

- Phá trứng trọng sinh?

Nhiếp Vân lúc này mới yên tâm lại.

Cũng đúng, lúc trước Ngũ Trảo Long Hoàng và Tu La Vương đại chiến hình thần câu diệt, cuối cùng không phải vẫn phục sinh? Nói như vậy tiểu Long không có chuyện gì.

- Ba ba, yên tâm đi, hắn nói đúng, tiểu Long không có việc gì, tiểu Long buồn ngủ, tỉnh ngủ là tốt rồi, hơn nữa tiểu Long cảm giác, một khi tỉnh ngủ nhất định có thể đạt tới cảnh giới Kim Tiên, ngươi không nên lo lắng cho tiểu Long...

Tiểu Long tươi cười sau đó nhắm mắt lâm vào ngủ say.

- Ha ha, sẽ không chậm hơn ta, nếu ngươi ngủ say thì quay về đi!

Xác định tiểu Long thật không có chuyện gì, Nhiếp Vân lúc này mới thả lỏng toàn thân, sau đó thu nó vào trong tinh cung, lúc này nghi hoặc hỏi Tiêu Nhiên.

- Bài danh đệ ngũ là bất tử bất diệt sư, như vậy mấy cái khác là cái gì? Có thể cáo tri một hai?

Hắn vẫn không rõ về thiên phú bài danh top mười, hiện tại Tiêu Nhiên có thể dễ dàng nói ra bài danh thứ năm, có lẽ hắn cũng biết rõ ràng mấy cái khác.

- Xếp hạng thứ ba là thiên đạo sư...

Nói tới thiên đạo sư, Tiêu Nhiên nhớ tới trước kia Nhiếp Vân hỏi Đạm Thai Lăng Nguyệt, ánh mắt cổ quái nhìn hắn, hắn thầm nghĩ trong lòng, gia hỏa này có thể thu Long Hoàng làm nhi tử, sẽ không thu thiên đạo sư làm bạn gái chứ... Hình như Đạm Thai Lăng Nguyệt có một người trong lòng, vì thế huyên náo động tĩnh rất lớn..

Đây là chuyện của đại nhân vật, không liên quan gì tới ta, Tiêu Nhiên lắc đầu nói tiếp:

- Thứ tư là luân hồi sư, thứ năm là bất tử bất diệt sư, thứ sáu thiên quân sư, thứ bảy thiên cơ sư, về phần thứ nhất, thứ hai thì ta không biết.

- Luân hồi sư? Thiên quân sư?

- Thiên địa lục đạo chỉ có một vị luân hồi sư, chính là người mạnh nhất Phật giới Thích Già Phật, về phần thiên quân sư, hắn là người mạnh nhất của Nho giới, Khổng KhâuThánh Nhân!

- Nho môn chú ý thiên địa quân thân sư, thiên quân sư, khống chế quy củ, lễ nghi của lục đạo, không phải chuyện đùa!

Thấy hắn có chút không hiểu, Tiêu Nhiên tiếp tục giải thích

- Về phần thiên cơ sư, tên như ý nghĩa, thôi diễn thiên cơ, họa phúc, thông hiểu chu thiên, có được thiên phú này là.. Lão gia chủ Đạm Thai gia tộc, chính là gia gia của Lăng Nguyệt muội... Đại nhân!

Mấy câu này đã giải thích về thiên phú bài danh top mười.

Vốn muốn tiếp tục xưng hô là Lăng Nguyệt muội muội, nhớ tới đối phương có quan hệ với nàng, hắn thay đổi biế thành đại nhân.

- Thứ nhất, thứ hai không biết, thứ ba thiên đạo sư, thứ tư luân hồi sư, thứ năm bất tử bất diệt sư, thứ sáu thiên quân sư, thứ bảy thiên cơ sư, thứ tám linh hồn sư, thứ chín nguyên khí sư, thứ mười võ đạo sư...

Sau khi chảy vuốt thiên phú top mười một lần, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Từ phàm giới hắn đã biết được thiên phú bài danh top mười, cho tới bây giờ mới biết nhiều hơn một chút.

- Đúng rồi, Nhiếp huynh, ngươi còn chưa nói vì sao thực lực của ngươi tấn cấp nhanh như thế?

Thấy Nhiếp Vân không hỏi tiếp, Tiêu Nhiên thở ra một hơi, hắn nói

sang chuyện khác.

- Thực lực của ta? Chuyện này nói rất dài dòng, ta thấy chúng ta tìm nơi nghỉ ngơi một chút, vừa uống rượu vừa nói.

- Ta còn có hầu tâm tửu, chúng ta cạn chén đi!

Nhiếp Vân tươi cười.

------oOo------

Chương 1561: Ta mang ngươi tìm Lăng Nguyệt (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Biết rõ tiểu Long không có việc gì, nguy cơ giải trừ, tâm tình của hắn cũng buông lỏng.

- Hầu tâm tửu, tốt!

Nghe được uống rượu, Tiêu Nhiên cũng mất đi phong phạm cao thủ lúc trước, dường như không còn ngăn cách, vẻ mặt hưng phấn.

- Ha ha! Tiêu huynh, ta có yêu cầu quá đáng, có thể giao thi thể Dã Vô Tu La cho ta hay không?

Nhiếp Vân quay đầu nhìn thấy Tiêu Nhiên một kiếm đâm thủng Dã Vô Tu La.

Nếu như có thể cầm thi thể Tu La Thánh Tiên cảnh tiến hành niết bàn, cho dù tiêu hao nhiều hơn nữa cũng không sợ, thậm chí còn có thể một lần hành động đạt được đột phá to lớn trùng kích Kim Tiên cảnh!

- Nó sao? Tiện tay giết mà thôi, nó vô dụng với ta, ngươi lấy đi là được.

Tiêu Nhiên vội vàng nói.

Nói đùa, loại nhân vật này có thể có cơ hội nịnh nọt thì tự nhiên cầu còn không được.

- Ta sẽ không khách khí.

Nhiếp Vân lúc này thi thi thể Dã Vô Tu La vào trong tinh cung.

- Đến, đi phủ đệ của ta, ta phái người chuẩn bị rượu và thức ăn!

Tiêu Nhiên khẽ cười một tiếng, Nhiếp lúc này cảm thấy thân thể lắc lư, hắn lập tức biến mất tại chỗ.

Xuất hiện lần nữa đã đi vào phủ đệ thật lớn.

Phủ đệ không có xa hoa như Bắc Đẩu tinh cung nhưng tuyệt đối là bảo bối vượt qua tiên khí tuyệt phẩm, không gian bên trong phi thường vững chắc, với thực lực của hắn hiện tại muốn xé rách cũng phi thường khó khăn.

- Phủ đệ thật lớn...

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

- Ha ha, phủ đệ này là ta tốn hao thời gian thật dài mới có thể hỏi của phụ thân, là một vị đại năng thượng cổ của Tiêu gia luyện chế, tuy không đạt tới cấp bậc tạo hóa tiên khí nhưng nó đã vượt qua tiên khí tuyệt phẩm, yên tâm, ở chỗ này uống rượu tuyệt đối an toàn, không có người tới quấy rầy đâu.

Tâấy thiếu niên trước mắt khiếp sợ, Tiêu Nhiên cũng có cảm giác hưng phấn, hắn nói.

Gia hỏa trước mặt chẳng những tiến bộ thật nhanh, còn thu Ngũ Trảo Long Hoàng làm nhi tử, có thể làm hắn khiếp sợ như vậy cũng thỏa mãn.

- Các ngươi tới đây, chuẩn bị chút ít rượu và thức ăn, ta với Nhiếp huynh đệ chè chén.

Mang theo Nhiếp Vân đi vào đại sảnh, lập tức có bảy tám người

hầu đi tới, Tiêu Nhiên thuận miệng phân phó một tiếng.

- Tiêu huynh đúng là biết hưởng thụ, khắp nơi đều có người hầu hạ...

Nhìn thấy những người hầu này bộ dáng thướt tha mềm mại, Nhiếp Vân cũng cảm thán.

Trước kia ở trong phủ đệ của gia hỏa này tại Thiên Dương Sơn có một nữ bộc xinh đẹp đến cực điểm, không nghĩ tới tùy thân mang theo phủ đệ còn có nhiều mỹ nữ như vậy, thật sự biết hưởng thụ.

- Nhân sinh đắc ý tu tận hoan, không hưởng thụ thật lãng phí!

- Chúng ta cả đời cố gắng truy cầu trường sinh vì cái gì, trên thực tế chẳng phải vì hưởng thụ nhân sinh sao? Nếu như ngay cả hưởng thụ cũng không được thì tu làm gì, sống có còn ý nghĩa không?

Tiêu Nhiên cười nói.

- Không tệ, nhân sinh đắc ý tu tận hoan!

Nhiếp Vân tươi cười, hắn lật cổ tay lấy một bầu hầu tâm tửu, lúc này đổ ra chén đối ẩm.

Hai người đều là người thích rượu, thức ăn còn chưa chuẩn bị xong cũng có chút say khướt.

Tuy tiếp xúc với Tiêu Nhiên không nhiều lắm nhưng tính tình hai người hợp nhau, có tiếng nói chung với nhau.

Sau khi Nhiếp Vân đi vào Linh giới, rất lâu không có phóng túng chính mình, hắn cũng không khắc chế tửu lượng, phóng túng chè chén.

- Đúng rồi, Tiêu huynh, bằng vào thực lực ngươi, ngươi muốn bảo vật trong di tích Hắc Long Thánh Tôn dễ như trở bàn tay, tại sao không ra tay.

Nhiếp Vân nói.

Các bảo vật khác Tiêu Nhiên không có động thủ thì hắn không cảm thấy gì, nhưng Hắc Long Lệnh nằm ngay trên người Dã Vô Tu La, lúc mình lấy thi thể Dã Vô Tu La chẳng khác gì lấy đi Hắc Long Lệnh, mà Tiêu Nhiên biết rõ chuyện này không thèm nhìn một cái, đây là điểm làm hắn kỳ quái.

Đương nhiên, nếu như hắn biết rõ suy nghĩ này của Tiêu Nhiên thì nhất định sẽ dở khóc dở cười.

- Ta tới nơi này cũng không phải tìm kiếm bảo bối, mà là phụng lệnh gia tộc mang di thể Hắc Long tiền bối về, nghênh đón hạo kiếp phía sau.

Ánh mắt Tiêu Nhiên hơi say khướt, nói ra.

- Hạo kiếp?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Đúng vậy a, khả năng tu vi của ngươi hiện tại chưa đủ nên tiếp xúc không nhiều lắm, cũng không biết, căn cứ tin tức mới nhất, Tu La Vương phục sinh, hơn nữa... Đã đi tới Linh giới!

Tiêu Nhiên nghiêm túc lên tiếng.

- Tu La Vương phục sinh? Ta đương nhiên biết rõ, là đệ đệ của ta, còn là ta làm sống lại...

Nhiếp Vân nửa tỉnh nửa say, thuận miệng nói ra lời thật.

Leng keng!

Chén rượu trong tay Tiêu Nhiên rơi xuống đất, ngay cả hầu tâm tửu trân quý cũng chảy ra ngoài.

- Đệ đệ của ngươi...

Tiêu Nhiên run rẩy.

- Đúng vậy a, Tu La Vương là đệ đệ của ta, tên là Nhiếp Đồng, là ta tìm được một đạo linh hồn triệu hoán chi khí triệu hoán linh hồn nghiền nát của hắn trở về, ai ngờ hắn vừa tỉnh lại biến thành Tu La Vương, ai, là sai lầm của ta, yên tâm đi, ta nhất định sẽ giết Tu La Vương giải trừ gian nan của Linh giới...

Bởi vì uống say khướt nên Nhiếp Vân thuận miệng nói ra.

Tuy trước khi cứu đệ đệ, hắn cũng không biết đệ đệ sẽ biến thành Tu La Vương, cả Linh giới cũng không biết Tu La Vương là do hắn mang tới, hắn phải chịu trách nhiệm vì việc này.

- Thì ra là thế...

Nghe được Nhiếp Vân nói như thế, Tiêu Nhiên tỉnh rượu hơn phân nửa, trong nội tâm sinh ra sóng gió ngập trời.

Gia hỏa trước mặt có địa vị gì?

Tu La Vương là đệ của hắn, Ngũ Trảo Long Hoàng là con của hắn, thượng cổ đến nay có một vị thiên đạo sư duy nhất lại có quan hệ không rõ ràng với hắn...

- Kỳ thật ngươi không cần tự trách, cho dù ngươi không sử dụng linh hồn triệu hoán, Tu La Vương cũng phục sinh, đây là định lý!

- Chỉ cần là cường giả Linh giới đều biết!

- Ngươi làm như vậy sẽ làm linh hồn đệ đệ của ngươi dung hợp vwois linh hồn tà ác của đối phương, đối với Linh giới chỉ là chuyện tốt!

Khó trách ta nghe nói Tu La Vương lần này trở lại cũng không gây ra giết chóc đại quy mô, chỉ sợ có công lao đệ đệ của ngươi...

Áp chế khiếp sợ trong lòng, Tiêu Nhiên nói.

- Chỉ hy vọng như thế!

Nghe nói như vậy nội tâm Nhiếp Vân dễ chịu không ít.

Đúng thế, siêu cấp cường giả như Tu La Vương cũng giống như tiểu Long, là bất tử bất diệt, không thể nào giết triệt để, sớm muộn gì cũng có thể phục sinh, đến lúc đó còn không dễ khống chế, còn không bằng như bây giờ, ít nhất linh hồn đệ đệ tới dung hợp, hắn làm bất cứ chuyện gì cũng có chế ước.

------oOo------

Chương 1562: Ta mang ngươi tìm Lăng Nguyệt (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiêu huynh, ta có yêu cầu quá đáng, ngươi đã biết rõ Đạm Thai gia tộc, như vậy ngươi cũng biết vị trí gia tộc này ở đâu, có thể nói cho ta biết hay không?

Rượu hơn nửa tuần, Nhiếp Vân không xoắn xuýt chuyện Tu La Vương, hắn hỏi sang chuyện khác.

Bây giờ có được sức chiến đấu siêu việt Kim Tiên cảnh đỉnh phong, xem như có vốn liếng dừng chân trong Linh giới, có tư cách đi đối mặt Đạm Thai Lăng Nguyệt.

Tiêu Nhiên thân là đệ tử hạch tâm của thập đại gia tộc, lại biết Đạm Thai Lăng Nguyệt, nghe ngóng tin tức từ hắn sẽ không sai.

- Ngươi... Chẳng lẽ thực có quan hệ với Lăng Nguyệt muội... Đại nhân sao?

Tiêu Nhiên thấy hắn hỏi như vậy thì hiểu ra, hắn hỏi thẳng.

- Nàng... Ngươi đã là bằng hữu của ta, cũng không muốn giấu diếm, nàng là người ta yêu nhất đời này, đến Linh giới, ta chỉ có một mục đích là tìm nàng.

Ánh mắt Nhiếp Vân mang theo thần thái kiên định.

Nếu như không phải say rượu, hắn không có khả năng nói lời trong nội tâm với người ngoài, nam nhân nói ngoài miệng cũng vô dụng, phải làm thế nào mới đáng nói.

- Người yêu nhất...

Khóe miệng Tiêu Nhiên co giật hai cái, thế mới biết vừa rồi suy đoán là thật...

Đại ca, ngươi có địa vị gì?

- Ngươi có thể cho ta biết Đạm Thai gia tộc ở nơi nào hay không?

Hắn áp chế nhớ nhung rong lòng, Nhiếp Vân hỏi tiếp.

- Nói cho ngươi biết cũng không sao, nếu như không có thân phận thập đại gia tộc, căn bản vào không được, yên tâm đi, chuyện này Tiêu Nhiên ta quản, chẳng phải ngươi muốn gặp Lăng Nguyệt đại nhân sao? Ta có thể giúp ngươi...

Tiêu Nhiên đập vỗ ngực.

- Thật, đa tạ Tiêu huynh!

Sắc mặt Nhiếp Vân vui vẻ, vội vàng mời rượu.

- Chúng ta là huynh đệ, đừng khách khí...

Tiêu Nhiên thanh tỉnh một hồi, đầu óc lại mơ hồ.

Hầu tâm tửu rất mạnh, hai người càng uống càng cao hứng, cuối cùng lại té xuống đất và say mềm.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Nhiếp Vân tỉnh lại.

Xoa xoa đầu, vẻ mặt cười khổ.

Xem ra Tiêu Nhiên này thật sự làm cho người ta yên tâm, tuy nói uống chút rượu cũng không nên nói nhiều như thế.

Nói thì cũng nói, chẳng có gì cả.

- Nhiếp huynh, ngươi tỉnh!

Vừa đứng dậy đã nghe tiếng cười vang, Tiêu Nhiên đi tới.

Phía sau hắn có hai thị nữ mang theo súp giải rượu.

- Vẫn là Tiêu huynh tỉnh sớm...

Tiếp nhận súp tỉnh rượu và uống một ngụm, Nhiếp Vân cười nói.

- Chớ giễu cợt ta, ta cũng vừa tỉnh, thật sự là chật vật...

Tiêu Nhiên cười lắc đầu.

Hắn bất kể nói thế nào cũng là Tửu Kiếm Tiên danh chấn Linh giới ngàn chén không say, cả đời say hai lần đều là với gia hỏa này.

- Đúng rồi, ta nghe nói Tiêu huynh đến tìm kiếm di thể Hắc Long Thánh Tôn tiền bối, không biết dùng làm gì?

Uống súp tỉnh rượu, Nhiếp Vân cảm thấy tinh thần tốt không ít, nhớ tới chuyện ngày hôm qua và hỏi.

- Ai, vẫn là sự kiện kia, Tu La Vương xuất hiện, hạo kiếp sẽ xuất hiện, gia tộc bảo ta tìm di thể Hắc Long Thánh Tôn xem có thể phục sinh hay không, cộng đồng bảo vệ Linh giới!

Tiêu Nhiên lắc đầu.

- Từ khi di tích mở ra đã bắt đầu tìm, đáng tiếc vẫn không tìm thấy.

- Phục sinh?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Đúng vậy a, tuy Hắc Long Thánh Tôn vẫn lạc vào thời kỳ thượng cổ nhưng hạo kiếp hàng lâm, Tiêu tộc chúng ta có thể lợi dụng bí pháp tế tự giúp hắn hắn hồi quang phản chiếu, một lần nữa khôi

phục sinh mệnh, tuy tiêu hao to lớn nhưng vì Linh giới, cũng vì Nhân tộc.

Tiêu Nhiên đại nghĩa lăng thiên.

- Nếu là như thế, ta thật có thể mang ngươi đi tìm di thể của Hắc Long Thánh Tôn tiền bối!

Nhiếp Vân tươi cười.

Tuy không biết Tiêu Nhiên theo như lời phục sinh như thế nào thao tác, trải qua hai lần tiếp xúc hắn tin tưởng phẩm chất của Tiêu Nhiên, cũng biết rõ hắn không nói dối.

- Ngươi có thể tìm được?

Tiêu Nhiên sững sờ.

- Đương nhiên, là tiểu Long nói cho ta biết!

Nhiếp Vân nói.

- Thì ra là Long Hoàng tiền bối nói, vậy hẳn là đúng rồi!

Tiêu Nhiên mừng rỡ lên tiếng.

- Đi thôi!

Chp tới nay vẫn là Tiêu Nhiên trợ giúp hắn, lúc này có thể giúp hắn một tay, nội tâm Nhiếp Vân cũng cảm thấy cao hứng.

Thương nghị trước, hai người trực tiếp rời khỏi phủ đệ và đi vào di tích Hắc Long Thánh Tôn.

Trở lại di tích, Nhiếp Vân dựa theo địa điểm mà tiểu Long chỉ dẫn và tìm kiếm một phen, quả nhiên tìm được một nơi kỳ quái.

Nơi này không chút thu hút, nhìn cũng không có gì đặc thù nhưng có được Tiên Thiên Long Thân, lúc đi tới gần dường như cảm nhận có tiếng la hét, dường như trong đó có thana nrh to lớn nhìn thấy

chính mình và cảm thấy mừng rỡ, thần phục.

- Ở ngay nơi này, chúng ta vào đi thôi.

Lại nhìn một vòng, Nhiếp Vân xác định vị trí, gật đầu lên tiếng.

- Tốt!

Tiêu Nhiên đi tới.

- Mở ra!

Nhiếp Vân dựa theo phương pháp của tiểu Long, hắn cắn nát ngón tay nhỏ một giọt máu vào trong trận pháp.

Ông!

Quả nhiên trận pháp nổ vang một hồi, lúc này một thông đạo màu đen xuất hiện trước mặt.

Không biết thông đạo này thông tới đâu nhưng nó mang theo lực lượng làm người ta khiếp sợ, còn chưa tiến vào nhưng huyết mạch cảm thấy áp lực.

- Cẩn thận chút!

Sau khi nhìn nhau, Nhiếp Vân và Tiêu Nhiên đều nhìn thấy thận trọng trong mắt đối phương, lăng không bay vào bên trong.

Tiểu Long đã lâm vào ngủ say, cũng không thể nói tình huống bên trong thế nào, chỉ có thể dựa vào hai người bọn họ.

Thông đạo đen kịt tĩnh mịch và lan tràn sang chung quanh, dường như đang thông qua thời không khác.

Cơ bắp toàn thân Nhiếp Vân căng cứng, hắn và Tiêu Nhiên cùng bay nhanh về phía trước.

- Di tích này là Ngũ Trảo Long Hoàng tự mình thành lập vì Hắc Long nhất tộc, về sau bị Tu La nhất tộc công phá, vì đánh chết đám

Tu La này, Hắc Long Thánh Tôn thiêu đốt toàn bộ lực lượng thi triển bí thuật che giấu di tích sâu trong hư không, cho tới hôm nay mới xuất hiện lần nữa.

- Nhưng ta cũng không ngờ rằng đám Tu La vẫn không chết như cũ.

Dường như Tiêu Nhiên biết rất rõ về di tích này, hắn lắc đầu chậm rãi nói ra.

Mỗi một đầu Tu La đều có thể nói bất tử bất diệt, tuổi thọ vô hạn, di tích phong bế thời gian dài dằng dặc, vô số cường giả đều hóa thành tro tàn nhưng đám Tu La không tổn thương, một khi mở di tích sẽ điên cuồng xông ra ngoài.

- Có thể phỏng đoán thời gian mở di tích chính xác như vậy, nhất định biết rõ đám Tu La không chết, hơn nữa cố ý lan tin có bảo tàng tại nơi đây để có người tới đây cướp đoạt, mục đích chân thật là muốn giết Tu La để tránh hậu hoạn?

Đột nhiên trong đầu Nhiếp Vân sinh ra suy nghĩ này.

------oOo------

Chương 1563: Ta là Kim Tiên (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc trước vô số cường giả các môn phái tới nơi này tầm bảo, tin tức di tích Hắc Long Thánh Tôn đã lan truyền rất rộng, người biết di tích này mở ra cũng khẳng định biết rõ những Tu La trong đó không chết, một khi bỏ trốn ra ngoài sẽ gây phiền toái lớn với lục đạo... Cho nên, cố ý truyền tin tức này ra ngoài để các cường giả tới nơi này tranh đoạt, bảo tàng làm người ta đỏ mắt, Tu La tự nhiên cũng bị giết.

Nghĩ vậy Nhiếp Vân cười khổ một tiếng, khó trách không có đại nhân vật tới, thì ra những kẻ như mình chính là quân cờ của các đại nhân vật.

- Có lẽ Hắc Long Thánh Tôn không chỉ có thực lực Thánh Tiên cảnh a.

Sau khi bỏ qua những suy nghĩ này, Nhiếp Vân mở miệng hỏi.

Từ quy mô di tích và cường độ phong ấn, thực lực Hắc Long Thánh Tôn khi còn sống tuyệt đối không phải là Thánh Tiên cảnh.

- Đệ nhất mãnh tướng của thượng cổ Ngũ Trảo Long Hoàng chính là đệ nhất nhân dưới Tiên Quân, làm sao có thể chỉ có thực lực Thánh Tiên, nếu như ta đoán không sai thì chính là Vương Tiên cảnh đỉnh phong, thậm chí đã đạt tới nửa bước Tiên Quân cảnh!

- Thánh Tôn là phong hào của hắn lúc trước, cũng không có nghĩa là thực lực!

- Giống như người mạnh nhất của Nho giới là Khổng Khâu Thánh Nhân được xưng Thánh Nhân, thực tế hắn là cường giả Tiên Quân đấy!

Tiêu Nhiên giải thích.

- Vương Tiên đỉnh phong? Nửa bước Tiên Quân cảnh?

Trái tim Nhiếp Vân co rút.

Tiên Quân cao cao tại thượng, bình thường sẽ không xuất thế, cũng sẽ không dễ dàng ra tay, Vương Tiên có thể xem là tồn tại đỉnh phong nhất của Linh giới, không nghĩ tới chủ nhân di tích Hắc Long Thánh Tôn lại có được thực lực như vậy.

- Gia chủ mạnh nhất của thập đại gia tộc nhiều nhất cũng chỉ là Vương Tiên đỉnh phong, siêu cấp cường giả cảnh giới Tiên Quân cảnh đều tu hành trên Cửu Trọng Thiên, sẽ không dễ dàng xuất thế.

Năm đó Hắc Long Thánh Tôn tung hoành lục đạo vô địch thủ, nghe nói Tiên Quân cũng không phải đối thủ, thực lực chân chánh có thể nghĩ.

Tiêu Nhiên cũng không nhìn ra suy nghĩ của mình.

- Lợi hại!

Nhiếp Vân không khỏi tán thưởng.

- Mau nhìn, chúng ta đi đến cuối cùng!

Hai người nói chuyện với nhau, Tiêu Nhiên chỉ về phía trước, chỉ thấy phía trước xuất hiện cánh cửa đá ngăn cản đường đi.

Cửa đá cao lớn nguy nga, phía trên có khắc văn tự Long tộc, mỗi một cái chảng khác gì nòng nọc giống như vạn đầu cự long rong ruổi.

Văn tự Long tộc đại biểu cho một loại Thiên Đạo, là một trong những văn tự hình thành sớm nhất thời kỳ thượng cổ, nghe nói căn cứ vào mật văn trên lân phiến của long quy tạo thành, rất hợp với tự nhiên, cũng chính bởi vì như thế, tu luyện giả Long tộc đều thập phần cường đại, thực lực vượt xa cùng cấp.

Thiên nhĩ sư khẽ động, Nhiếp Vân nghe ngóng cửa đá.

Hắn nhanh chóng hiểu rõ nội dung trên đó.

Kỳ thật những văn tự này không có ghi lại cái gì, mà là một loại phương thức phong ấn của Long tộc mới có, nếu như không biết mà tùy tiện ra tay, mặc dù là cường giả Vương Tiên cảnh cũng không thể mở cửa đá trước mặt.

- Muốn mở cửa đá này đầu tiên phải luyện hóa Hắc Long Lệnh...

Sau khi “Xem” xong mật văn, Nhiếp Vân quay đầu nói với Tiêu Nhiên.

- Luyện hóa Hắc Long Lệnh? Lệnh bài kia nghe nói là quân lệnh của Ngũ Trảo Long Hoàng giao cho Hắc Long Chí Tôn, là biểu tượng thân phận thống soái Hắc Long nhất tộc, người bình thường căn bản không có tư cách luyện hóa.

Tiêu Nhiên lắc đầu, hắn cau mày suy nghĩ.

Hô!

Trong lúc nói chuyện, Nhiếp Vân cầm Hắc Long Lệnh ra.

Đối với lệnh bài này, nó bị Dã Vô Tu La cướp đi, sau khi giết nó cũng lọt vào tay Nhiếp Vân.

- Nó rất khó luyện hóa? Ngay cả ngươi cũng không biết bí pháp?

Nhìn thấy lệnh bài nằm trong lòng bàn tay, Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

- Không biết!

Tiêu Nhiên lắc đầu

- Dường như cần long huyết, ý niệm, huyết thống các loại phân biệt, thập phần phiền toái, ai, nếu Long Hoàng không lâm vào ngủ say là tốt rồi, vật này là hắn luyện chế, có lẽ luyện hóa vô cùng đơn giản...

- Khó khăn như vậy? Ta thử xem!

Nghe khẩu khí của Tiêu Nhiên giống như việc luyện hóa lệnh bài là chuyện không thể hoàn thành, trong nội tâm của hắn cảm thấy khó hiểu, tinh thần hơi động rót vào trong lệnh bài.

Chẳng biết tại sao hắn cầm ngọc bài lại không tự chủ sinh ra cảm giác thoải mái không nói thành lời, dường như nó là một bộ phận thân thể của hắn.

Tinh thần tiếp xúc với lệnh bài, hắn cảm thấy có ý chí mênh mông xông tới, tuy ý niệm này đụng vào linh hồn liền ngừng, cũng không nhúc nhích.

- Là tinh huyết của tiểu Long hình thành Tiên Thiên Long Thân...

Nhiếp Vân lập tức hiểu ra.

Sở dĩ ý niệm dừng lại cũng không phải bởi vì sợ hãi hắn, hắn sinh ra cảm giác thoải mái dễ chịu cũng không phải bởi vì hắn trời sinh tương hợp với lệnh bài, mà là vì trong người của hắn có tinh huyết của tiểu Long.

Lệnh bài này do Ngũ Trảo Long Hoàng luyện chế, cũng chính là thủ bút của tiểu Long, Nhiếp Vân dung hợp tinh huyết của nó vào trong cơ thể, hắn cũng có thể luyện hóa dễ dàng.

Ầm ầm!

Quả nhiên thời gian qua trong giây lát, Nhiếp Vân cảm thấy Hắc Long Lệnh trong tay dung hợp với cơ thể, triệt để luyện hóa.

- Lại là một cái lân phiến của Long Hoàng khắc thành, vượt qua tiên khí tuyệt phẩm... Lợi hại!

Một khi luyện hóa, Nhiếp Vân lập tức hiểu rõ Hắc Long Lệnh sử dụng tài liệu và đẳng cấp gì.

Thứ này là lân phiến của Ngũ Trảo Long Hoàng điêu khắc thành, cấp bậc viễn siêu tiên khí tuyệt phẩm, ngay cả cây thương thần bí cũng kém nó.

- Ngươi... Luyện hóa?

Tiêu Nhiên chấn động, hắn biết rõ luyện hóa Hắc Long Lệnh khó khăn cỡ nào, cho dù cường giả Vương Tiên đỉnh phong cưỡng ép luyện hóa cũng tốn thời gian vài năm, thiếu niên này chỉ dùng mấy giây liền thành công, hắn lại càng tỏ ra thâm bất khả trắc.

Khó trách có thể trở thành “Phụ thân” của Ngũ Trảo Long Hoàng, quả nhiên có chỗ hơn người.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu, hắn đưa tay về phía trước.

Hô!

Hắc Long Lệnh bị luyện hóa bay qua cánh cửa.

Ông!

Cửa đá phát ra tiếng oanh minh sau đó mở ra.

Vèo!

Hai người tiến vào cửa đá.

Cửa đá mở rộng, bên trong là đại điện, chính giữa có một long thi cao mấy trăm trượng.

Toàn thân cự long đen nhánh, lân phiến tỏa ra hào quang, chòm râu dài mấy chục mét, gương mặt lãnh khốc, chung quanh thân thể tỏa ra uy áp không giận tự uy, không gian vỡ vụn tầng tầng.

Sau khi chết chỉ bằng vào thân thể có thể làm không gian vỡ vụn, thực lực khi còn sống có thể nghĩ.

- Đây là Hắc Long Thánh Tôn tiền bối?

Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm.

- Chắc có lẽ không có sai! Thật mạnh..

Sắc mặt Tiêu Nhiên trướng lên đỏ bừng.

------oOo------

Chương 1564: Ta là Kim Tiên (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước mắt chính là cường giả tuyệt thế nổi danh thời kỳ thượng cổ.

- Chẳng lẽ gia tộc các ngươi thật có biện pháp phục sinh hắn?

Đi dọc theo long thi một vòng, Nhiếp Vân cảm thấy có cảm giác hoang ỏổ tang thương, ý cảnh tuế nguyệt lắng đọng bạo phát, có thể làm cho người nhìn như xuyên qua vô số năm tháng lần nữa cảm nhận được thế giới năm đó.

Chết một thời gian ngắn có lẽ còn có thể phục sinh, chết thời gian dài như vậy làm sao phục sinh?

- Ta cũng không biết, có thể thử một chút!

Tiêu Nhiên do dự trả lời

- Đầu tiên phải mang di thể Hắc Long Thánh Tôn tiền bối về gia tộc... Nhiếp huynh, không bằng ngươi cùng đi theo ta đi, Tiêu gia và Đạm Thai gia tộc đều ở Cửu Trọng Thiên, vừa vặn có thể giúp ngươi tìm Lăng Nguyệt.

- Mang về nhà tộc?

Nhiếp Vân do dự một chút.

- Như vậy đi, ta muốn đợi tiểu Long tỉnh lại mới quyết định! Dù sao Hắc Long Thánh Tôn cũng là thuộc hạ lúc trước của nó, nó có quyền lên tiếng nhất.

Nơi này là tiểu Long bảo mình tới, Hắc Long Thánh Tôn cũng là thuộc hạ của nó lúc trước, chờ nó tỉnh lại rồi quyết định.

- Tốt! Nếu Long Hoàng có thể tự mình quyết định là tốt nhất!

Tiêu Nhiên gật gật đầu.

- Ttiểu Long thanh tỉnh không biết bao lâu, nơi này linh khí đầy đủ, không bằng chúng ta tu luyện ở đây đi, chờ hắn một thời gian ngắn!

Nhiếp Vân nói.

- Tốt!

Tiêu Nhiên đồng ý.

Đưa ra quyết định này, Nhiếp Vân cũng có ý định của mình, thứ nhất là vì chờ đợi tiểu Long, thứ hai, vừa vặn có thể thừa cơ niết bàn gia tăng thực lực của mình lên!

Nơi này vốn cũng rất an toàn, không có Hắc Long Lệnh, cho dù Vương Tiên cũng khó có thể vào được, hơn nữa có Tiêu Nhiên đang ở nơi này, hắn có thể an toàn niết bàn.

Nghĩ đến liền làm, Nhiếp Vân tìm nơi yên tĩnh sau đ, khoanh chân ngồi xuống, lúc này cầm thi thể Dã Vô Tu La ra, hắn vận chuyển pháp quyết vô danh thôn phệ thi thể.

Ầm ầm!

Thôn phệ thi thể Dã Vô Tu La, linh hồn của hắn chấn động một hồi, rốt cuộc hắn cũng dẫn động lực lượng niết bàn trong cơ thể.

Lực lượng cuồng bạo không ngừng xông vào trong kinh mạch và đan điền, thực lực không ngừng chấn động, không ngừng gia tăng.

- Khó trách có thể gia tăng thực lực nhiều như thế trong thời gian ngắn, tu luyện thật đủ cố gắng, đã năm ngày mà vẫn không nhúc nhích, ngay cả cơm cũng không ăn, rượu cũng không uống... Phần sức chịu đựng này không phải ta có thể sánh bằng.

Tiêu Nhiên nhìn Nhiếp Vân đang tu luyện cách đó không xa, hắn cười lắc đầu.

Nơi này là nơi bí ẩn nhất trong di tích Hắc Long, thời thời khắc khắc đều thừa nhận uy áp từ thi thể Hắc Long xâm nhập, đổi lại bất cứ kẻ nào cũng khó có thể tu luyện, ngay cả hắn cũng không kiên trì nổi một ngày, thiếu niên trước mặt có thể thừa nhận năm ngày mà không nhúc nhích, chỉ phần kiên trì này không phải người thường có thể sánh bằng.

- Không biết hắn tu luyện lần này có thể gia tăng bao nhiêu thực lực, chắc chắn sẽ không quá yếu...

Tiêu Nhiên cười một tiếng.

Người khác tu luyện thân thể sẽ phát ra lực lượng, từ đó cũng làm người ta đánh giá thực lực cao thấp, mà thiếu niên trước mặt tu luyện chẳng khác gì người chết, thậm chí hô hấp cũng yếu ớt, thật không biết hắn tu luyện công pháp gì mà có hiệu quả thần kỳ như thế..

Thời điểm Tiêu Nhiên kỳ quái, đột nhiên mặt đất run rẩy, một đạo khí tức bàng bạc tới cực điểm đột nhiên bao phủ đại điện giống như âm thanh thiên nhiên, âm thanh không ngừng hát vang.

- Hư ảo hội tụ, pháp tắc ngưng thực! Tinh thần hàng lâm, ta là Kim Tiên!

Ầm ầm!

Nhiếp Vân mở mắt ra.

Rốt cục trải qua thời gian năm ngày năm đêm, Nhiếp Vân cũng niết bàn lần thứ bảy thành công, thuận lợi đột phá!

Chẳng những phá tan cảnh giới La Tiên Cảnh, hắn còn một đường hát vang tiến vào cảnh giới Kim Tiên!

Nương theo thực lực càng cao, hiệu quả niết bàn có lẽ càng thấp, mà lần này hắn một lần vượt qua hai đại đẳng cấp, trong đó còn có bình chướng Kim Tiên, cho dù là Nhiếp Vân cũng không nghĩ tới.

Tuy không nghĩ tới nhưng cẩn thận cân nhắc hắn cũng không giật mình.

Không nói tích lũy trong khoảng thời gian ngày, lúc trước ngay cả cường giả Kim Tiên đỉnh phong cũng bị hắn dùng một quyền đánh chết, hiện tại chuẩn bị nhiều hư nghĩ pháp tắc, tinh thần tinh hạch như vậy, việc niết bàn cũng thuận lợi hơn không ít.

Hơn nữa thi thể một con Tu La Thánh Tiên và hơn mười đầu Tu La Kim Tiên cung cấp năng lượng, nếu không đột phá đến Kim Tiên thì hắn mới cảm thấy kỳ quái.

- Thời gian năm ngày... Dường như hơi ngắn.

Đứng dậy, cảm ứng thời gian một lúc.

Hiện tại đã niết bàn bảy lần, lần thứ nhất tốn hao thời gian mười ngày, lần thứ hai một tháng, lần thứ ba hai tháng, lần thứ tư một tháng, lần thứ năm mười ngày, lần thứ sáu bảy ngày, mà lần này là năm ngày!

Dường như sau khi bắt đầu lần thứ ba, niết bàn tiến hành quy luật đặc thu nào đó, thời gian tiêu hao cũng giảm bớt.

- Chỉ năm ngày đã tăng trưởng nhiều như thế, phải nhìn xem có thể tìm hiểu có đặc thù hay không, cũng thu nhỏ thời gian thật nhiều.

Nhớ tới lúc trước chiến đấu với Dã Vô Tu La mà nội tâm còn sợ hãi.

Nếu như thời gian niết bàn và thời gian đột phá chỉ diễn ra trong nháy mắt hoàn toàn có thể đánh chết đối thủ, mà không phải chạy khắp nơi suýt nữa bỏ mạng.

- Nếu Cửu Chuyển Niết Bàn Công là do người sáng tạo, ta thân là võ đạo sư mới có thể sửa đổi!

Trong đầu có suy nghĩ này, Nhiếp Vân quyết định tìm thời gian phù hợp hảo hảo nghiên cứu Cửu Chuyển Niết Bàn Công, cũng ưu hóa nó mạnh hơn trước.

Nếu công pháp này là người sáng tạo, hắn thân là võ đạo sư khẳng định có thể sửa đổi!

Đây không phải cuồng vọng, mà là tự tin, tự tin tới từ thiên phú võ đạo sư.

- Nhiếp huynh, thực lực ngươi...

Tiêu Nhiên đi tới, hắn há to miệng có thể nhét cả quả trứng gà vào, thật sự quá điên cuồng.

Dựa theo cái nhìn của hắn, cho dù Nhiếp Vân có thể tấn cấp, thời gian năm ngày đột phá từ La Tiên Cảnh lên Huyền Tiên đã xem như rất mạnh, kết quả lại đột phá Kim Tiên, loại tốc độ tấn cấp này làm hắn theo không kịp.

Cho dù là đệ tử hạch tâm thập đại gia tộc được quán đỉnh cũng không có tốc độ nhanh như thế.

Hắn còn là người hay không?

- Ah, trước khi bế quan khoảng cách đột phá còn kém một tia, vừa vặn đột phá!

Nhiếp Vân không tốt thể nói ra sự thần kỳ của Cửu Chuyển Niết Bàn Công nên thuận miệng giải thích.

- La Tiên đỉnh phong cách Kim Tiên chỉ một tia...

Tiêu Nhiên im lặng.

------oOo------

Chương 1565: Cửu Tiêu Cửu Trọng Thiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Giữa La Tiên và Kim Tiên còn có một Huyền Tiên, cái gọi là một tia này... Có thể để người ta sống hay không...

Hắn im lặng, hắn cũng biết chuyện này có liên quan tới công pháp tu luyện, nếu đối phương không muốn nói thì hắn không tiện hỏi.

- Sức chiến đấu của ngươi hiện tại đạt tới cảnh giới gì?

Tiêu Nhiên nói.

- Kim Tiên cảnh sơ kỳ, nếu phối hợp lực lượng thân thể, cường giả Thánh Tiên trung kỳ, hậu kỳ không phải đối thủ của ta, một quyền

có thể đánh chết!

Nhiếp Vân gật đầu nói.

Trước khi tiên lực không theo kịp đã có thể đánh chết cường giả Thánh Tiên cảnh sơ kỳ, lúc này tiên lực đạt tới Kim Tiên cảnh sơ kỳ, hắn có thể phát huy hoàn mỹ rất nhiều thiên phú, hiện tại hắn có thể tiện tay đánh chết cường giả Thánh Tiên trung kỳ, hậu kỳ.

Tiên lực tăng trưởng đã làm cho hiệu quả của Đại Lực đan điền thi triển càng hoàn mỹ, cho dù vẫn là một trăm lần chiến lực nhưng cho dù khống chế lực lượng hay sử dụng đều thuần thục rất nhiều, có thể phát huy hiệu quả chiến đấu rất tốt.

- Lợi hại!

Nghe được hắn nói như thế, Tiêu Nhiên cũng phải giơ ngón tay tán dương, cũng không nghi ngờ chút nào.

Mấy tháng trước nhìn thấy chỉ là tiểu tử Tiên Thể cảnh nhị trọng, hôm nay đã trở thành cự phách Linh giới, mặc dù trong thập đại gia tộc cũng là nhân vật tuyệt đỉnh trong thế hệ trẻ.

Sau khi Nhiếp Vân tấn cấp cũng không rời đi, hắn đứng nguyên tại chỗ củng cố tu vi.

Thời điểm ngày thứ ba, rốt cục trong tinh cung có động tĩnh của tiểu Long, gia hỏa này hôn mê cũng tỉnh táo lại.

Sau khi nó thanh tỉnh, Nhiếp Vân quan sát thực lực tiểu Long và cảm thấy bất đắc dĩ.

Quả nhiên gia hỏa này đột phá cảnh giới Kim Tiên, thậm chí còn nhanh hơn mình nhiều, không ngờ đạt tới Kim Tiên cảnh đỉnh phong!

Không hổ là thượng cổ dị chủng, thiên phú xếp thứ năm bất tử bất diệt quá mức đáng sợ.

Suýt nữa Tiêu Nhiên không chịu nổi mà bất tỉnh, hắn nhìn một

người một con rồng với ánh mắt quái dị, nghi hoặc không ngừng sinh ra trong lòng.

Đây là hai quái thai, rốt cuộc tới từ nơi nào thế này... Các ngươi lợi hại như vậy, các ngươi có để người ta sống hay không...

Hô!

Tiểu Long đạt tới cảnh giới Kim Tiên đã có thể biến hóa, thân thể của nó biến thành thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi..

Đạt tới cảnh giới Kim Tiên mới biến hóa, không hổ là thượng cổ dị chủng, huyết mạch đáng sợ đến cực điểm.

Tiểu Long sau khi biến hóa có chút gầy yếu, bộ dạng mười lăm mười sáu tuổi, cũng không nhìn ra dị thường từ vẻ ngoài hay tu vi nhưng sức chiến đấu chân chính kinh khủng tới cực điểm.

- Ta biết rõ Tiêu gia, dường như có trong trí nhớ của ta, có thể thông qua tế tự giác tỉnh anh linh tử vong, tuy nhiên cần phải trả cái giá lớn nhưng đây là sứ mạng và vinh dự của cả gia tộc.

- Nếu như các ngươi có thể làm cho Hắc Long phục sinh, mang hắn đi cũng không có gì.

Sau khi Tiểu Long tỉnh dậy, Tiêu Nhiên nói ý nghĩ của mình với hắn, tiểu Long cũng nhớ tới cái gì đó, trong ánh mắt mang theo một tia cảm thán và gật đầu đồng ý.

- Như vậy rất tốt, xem ra trong đội ngũ chống cự Tu La lại có thêm siêu cấp cường giả.

Thấy hắn đồng ý, đôi mắt Tiêu Nhiên lóe sáng, hắn gật đầu.

- Tiểu Long, về sau ngươi đừng gọi ta là ba ba..

Trước khi đi Nhiếp Vân nói.

Tiểu Long lúc còn long thân vừa gầy lại nhỏ, xưng hô ba ba cũng không làm hắn thấy gì, hiện tại biến hóa thành bộ dạng thiếu niên

mười lăm mười sáu tuổi, lại gọi hắn là ba ba thì có phần quái dị.

- Ta gọi ngươi là gì?

Đôi mắt tiểu long nhãn chớp chớp.

- Gọi... Gọi lão đại đi!

Nhiếp Vân nói.

- Tốt, về sau ta gọi ba ba lão đại, hì hì! Ba ba không cho phép mất hứng...

Tiểu Long cười.

...

Nhiếp Vân, Tiêu Nhiên im lặng.

Tuy biến thành hình người, lại có bộ dạng mười lăm mười sáu tuổi nhưng trên thực tế hắn vẫn đơn thuần như hài tử.

Ra khỏi di tích Hắc Long Thánh Tôn, Nhiếp Vân thả hai người Tiếu Đằng, Chí Liễu ra ngoài, trả qua kinh nghiệm lần này, bởi vì thực lực hạn chế nên công hiến không lớn, dù sao cũng là người dẫn đường hắn tới đây, hắn tặng họ một ít tinh thần tinh hạch và bảo vật, cũng trợ giúp bọn họ gia tăng sức chiến đấu.

Từ biệt hai người, Tiêu Nhiên, Nhiếp Vân, tiểu Long ba nươời nhìn chuẩn một hướng sau đó đi tới.

Linh giới Cửu Trọng Thiên, cũng không phải treo trên bầu trời, mà là đứng sững trên chín ngọn núi cao thông thiên, nó thuộc về quốc độ khác biệt, ba người một đường phi hành, cũng có sử dụng truyền tống trận, sau khi đi suốt mấy tháng mới nhìn thấy một ngọn núi cao không thấy đỉnh đứng sừng sừng trước mặt.

Nơi này không thuộc lãnh địa Ma giới, đã trở lại Linh giới lần nữa.

Ngọn núi này không biết cao cỡ nào, nó như cây cột chống trời,

mặc dù thiên nhãn cũng không nhìn thấy cuối cùng, trên thánh sơn băng tuyết bao phủ,giống như thế giới bông tuyết, nhìn từ xa cực kỳ đẹp mắt.

- Cấm địa Cửu Trọng Thiên, người đến dừng lại!

Nhìn núi chạy chết ngựa, khi nhìn thấy ngọn núi và bay về phía trước, sau đó lại bay suốt ba ngày mới đi đến chân núi, nơi này có bảy tám binh sĩ mặc giáp đen bay tới ngăn cản đám đông.

- Cường giả Kim Tiên cảnh?

Nhiếp Vân kinh ngạc.

Những binh sĩ giáp đen này đều là cường giả Kim Tiên cảnh, mỗi người có mạch tức như cầu vồng, bị khôi giáp che mặt nhìn không ra là nam hay nữ.

- Những người này đều là đệ tử thập đại gia tộc!

Vì thủ hộ căn cơ Cửu Trọng Thiên, thập đại gia tộc hàng năm đều phái đệ tử xuống lịch lãm rèn luyện, trấn thủ nơi này phòng ngừa Tu La xâm nhập!

Tiêu Nhiên lặng lẽ truyền âm.

- Đệ tử thập đại gia tộc!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Cửu Trọng Thiên là căn cứ của thập đại gia tộc, sử dụng kẻ nào cũng không thể yên tâm.

- Là ta, Tiêu tộc Tiêu Nhiên!

Sau khi truyền âm với Nhiếp Vân xong, Tiêu Nhiên đi về phía trước.

- Ah, thì ra là Tiêu huynh, hai người này là...

Phụ trách của đám binh sĩ giáp đen nhìn Nhiếp Vân, tiểu Long sau

đó hỏi.

- Họ là bằng hữu của ta, có việc muốn đi Cửu Trọng Thiên.

Tiêu Nhiên nói.

- Tiêu huynh là thiên tài Tiêu gia, dẫn người tới tự nhiên cho đi!

Binh sĩ giáp đen tươi cười, lúc này hắn nhường đường.

- Đa tạ!

Tiêu Nhiên dẫn hai người Nhiếp Vân đi về phía trước.

- Chậm đã!

Đột nhiên có tiếng hét lớn vang lên, một bóng người bước tới ngăn cản trước mặt ba người.

Lúc này có một thanh niên mặc áo bào xám đi tới, trên hai hàng lông mày của hắn có một nốt ruồi thật lớn, từ đó dung mạo của hắn cực kỳ âm trầm.

Toàn thân của người này sinh ra hương vị nhập thánh, vừa nhìn đã thấy hắn khác với những người khác, hắn là cao thủ cảnh giới Thánh Tiên.

------oOo------

Chương 1566: Hùng Lâm (!)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hùng Lâm, ngươi có ý gì?

Sắc mặt Tiêu Nhiên trầm xuống.

- Không có ý gì, chỉ là chấp pháp công bằng mà thôi.

- Ta hoài nghi hai người này là Tu La ngụy trang, phải nghiêm khắc thẩm tra, như thế nào, ngươi không cho thẩm tra là có chuyện ẩn ở bên trong sao?

Nốt ruồi của Hùng Lâm run lên, hắn cười lạnh.

- Tu La? Ta Tiêu Nhiên thân là đệ tử Tiêu gia sẽ mang Tu La tiến vào Cửu Tiêu Thân?

Tiêu Nhiên nhíu mày nói một câu.

Đối phương hoài nghi Nhiếp Vân và tiểu Long, tương đương xúc phạm tự tôn và thành tín của hắn.

- Việc này cũng không nhất định.

Hùng Lâm cau mày, hắn cười lạnh lên tiếng.

- Tu La Vương xuất thế lần nữa, người nào cũng có thể ngụy trang, ta thấy hai người này không những phải thẩm tra, ngươi cũng phải tiếp nhận thẩm tra!

- Đối với việc phụ trách Cửu Tiêu Thiên, nếu như Tiêu huynh không muốn phối hợp thì thật xấu hổ, ta lập tức bẩm báo lên, đến lúc đó... Hắc hắc!

- Kiểm tra ta? Hùng Lâm, ngươi thật lớn mật!

Tiêu Nhiên không nghĩ tới đối phương lại nói như thế, sắc mặt của hắn trầm xuống.

- Như thế nào? Ngươi không tiếp thụ thẩm tra, chẳng lẽ có tật giật mình, là Tu La ngụy trang, nếu như không phải Tu La ngụy trang, thẩm tra là việc phải làm.

Hùng Lâm dựa thân phận ngăn cản trước mặt ba người, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, dường như nếu không thẩm tra sẽ không cho ba người bọn hioj đi vào.

- Thẩm tra? Thẩm tra thế nào?

Thấy hai người giằng co, Nhiếp Vân nghi hoặc hỏi.

- Thẩm tra rất phiền toái, đầu tiên phải nói rõ thân phận, sau đó giao tất cả đồ trong nạp vật đan điền để kiểm tra, một khi có đồ vật trân quý sẽ cắt xén, biểu hiện là thẩm tra trên thực tế là trung gian kiếm lời túi riêng!

- Cuối cùng người bị thảm tra phải bị liệt diễm, nước sôi đổ lên người kiểm tra, vô cùng phiền toái, có khi bảy tám ngày còn chưa xong.

Tiêu Nhiên cau mày.

- Hùng Lâm là người thập đại gia tộc, là người Hùng gia, một lần thí luyện bởi vì bắt ép một thiếu nữ bị ta phát hiện cho nên giáo huấn một lần cho nên hắn vẫn ghi hận trong lòng, lúc này mới cố ý khó xử ta...

- Ah!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Xem ra trong thập đại gia tộc cũng không phải thập phần sự hòa thuận, trong đó mâu thuẫn không ít.

- Nếu như ta không muốn thì sao?

Su khi giới thiệu với Nhiếp Vân một câu, Tiêu Nhiên tiến lên phía trước một bước, khí tức trên người của hắn bêin hóa.

Trước kia tao nhã, không thèm quan tâm với cái gì cả, hiện tại trên người tỏa ra khí phách vô song giống như trường kiếm ra khỏi vỏ.

- Không muốn?

Đối mặt với khí thế của hắn, Hùng Lâm có phầm kinh ngạc lui về phía sau một bước, sau đó sắc mặt của hắn dữ tợn, nốt ruồi trên trán biến thành màu đỏ, hắn như cười mà không phải cười lên tiếng.

- Vây bọn chúng lại! Ba người này là Tu La ngụy trang, chỉ cần chúng dám phản kháng thì giết bất luận tội.

Xem ra hắn ăn chuẩn tính tình của Tiêu Nhiên cho nên cố ý chờ như vậy.

- Tiêu huynh, thật xấu hổ!

Những người khác không tham gia vào tranh đấu giữa hai người nhưng có mệnh lệnh tại thân nên đành phải vây ba người lại.

- Giết chết bất luận tội? Ha ha, tốt! Xem ra Tiêu Nhiên ta trong khoảng thời gian này không có động thủ nên các ngươi đều xem ta thành kẻ dễ khi dễ.

Tiêu Nhiên cau mày lại, một đạo khí tức đang ngủ đông bộc phát, dường như chỉ cần đối phương dám ngăn cản thì hắn nhất định sẽ đột nhiên ra tay, lực bộc phát siêu cường.

- Như thế nào? Muốn động thủ? Muốn động thì ngươi động đi, chỉ cần ngươi dám động tay, cho dù ngươi không phải Tu La ngụy trang cũng xúc phạm tối kỵ, công nhiên tập kích thủ hộ giả Cửu Tiêu Thiên, đây là tội ác tày trời, đến đây, có bản lĩnh thì đến đây, Hùng Lâm ta chờ ở nơi đây, tuyệt đối không hoàn thủ!

Hùng Lâm cười ha ha, trong mắt mang theo đắc ý.

Thủ hộ giả Cửu Tiêu Thiên mặc dù không có thực quyền quá lớn nhưng đại biểu thông cho bình chướng của Cửu Tiêu Thiên, có người dám công nhiên tới đối nghịch, mặc dù là đệ tử thập đại gia cũng chọc không ít phiền toái.

- Ngươi!

Tiêu Nhiên không nghĩ tới gia hỏa này vô sỉ như vậy, hắn giận sắc mặt đỏ lên, đang muốn phát tác đột nhiên bả vai có bàn tay đè hắn lại, lúc này kéo hắn về phía sau.

Quay đầu nhìn lại, chính là Nhiếp Vân.

- Để cho ta tới giải quyết đi!

Nhiếp Vân mang trên mặt nụ cười tự tin.

- Ngươi...

Tiêu Nhiên sững sờ.

Hắn thân là đệ tử thập đại gia tộc nhưng đối mặt loại tình huống này lại không có biện pháp gì, đối phương làm sao có thể nghĩ ra biện pháp này?

Đột nhiên hắn nhớ tới thiếu niên thần kỳ, cuối cùng vẫn gật đầu lui về phía sau một bước.

- Tiểu tử? Ngươi muốn giải quyết? Một tiểu tiểu Kim tiên cảnh mà giả thành đại nhân vật, cút sang một bên!

Hai người đối thoại với nhau hắn nhìntrong mắt, Hùng Lâm thấy Tiêu Nhiên lui bước để một tiểu tử Kim Tiên cảnh ra mặt giải quyết thì cười mêệt thị.

Hắn thân là đệ tử thập đại gia tộc Thánh Tiên cảnh, đúng là không đặt Kim Tiên cảnh vào trong mắt.

- Đừng gấp gáp như vậy, ta mang theo thành ý mà tới.

Thấy thái độ của hắn, Nhiếp Vân cũng không tức giận, hắn tươi cười và nói.

- Mang theo thành ý? Chẳng lẽ ngươi muốn dùng bảo vật hối lộ ta? Nói cho ngươi biết, Hùng Lâm ta không ăn bộ này!

Hùng Lâm trừng mắt nhìn sang.

- Hối lộ? Ngươi nói đúng, tuy nhiên lại không phải bảo vật...

Trong khi nói chuyện, Nhiếp Vân đã đi tới trước mặt Hùng Lâm sau đó áp thấp giọng nói, đột nhiên nắm tay phải của hắn đánh thẳng

về phía trước.

Ầm ầm!

Một quyền này đánh ra cực kỳ rất nhanh, làm cho người ta căn bản không tưởng tượng nổi là, lực lượng cuồng bạo giống như một tấm lụa, thời gian không gian không tồn tại trước mắt nó, còn chưa kịp phản ứng thì nó đã xuất hiện trước mặt.

- Ngươi...

Hùng Lâm không nghĩ tới đối phương lại đột nhiên ra tay, hơn nữa động tác nhanh như vậy, còn chưa kịp phản kích đã cảm thấy bụng của hắn đau đớn rất lớn.

Bành!

Máu tươi tung tóe, hắn bay ngược về phía sau.

- Ngươi dám đánh ta...

Lúc này nện mạnh vào mặt đất, Hùng Lâm có cảm giác nội tạng tan vỡ, đau đớn tới mức đổ mồ hôi lạnh, thân thể đau đớn nhưng mất mặt quá nhiều, hắn tức giận nghiến răng sau đó hét lớn.

Răng rắc!

Hắn còn chưa dứt câu đã có một cước đạp lên mặt hắn.

- Ta đánh ngươi? Nói đùa gì vậy, Hùng Lâm đại nhân, ngươi đang tự bay về phía sau làm mình bị thương đấy!

- Ta chỉ là tiểu tiểu Kim Tiên, cho dù muốn đánh nhau với ngươi cũng không có khả năng động thủ nha!

Bàn chân hắn lại đạp lên mặt Hùng Lâm.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

------oOo------

Chương 1567: Hùng Lâm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nụ cười của hắn rất thuần khiết nhưng ở trong mắt Hùng Lâm lại khủng bố chẳng khác gì ác ma.

- Tiểu tử này công nhiên đánh lén ta, còn không động thủ!

Hùng Lâm giãy dụa đứng lên, hắn nhìn đám binh sĩ giáp đen bên cạnh và rống to.

Hắn rống to chấm dứt nhưng những binh sĩ giáp đen gần đó lại không hành động gì, tất cả đều đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, căn bản không có ý động thủ.

- Các ngươi ngây ngốc làm gì, mau ra tay giết thằng này, ta bây giờ hoài nghi hắn là Tu La ngụy trang...

Thấy bộ dạng mọi người như thế, Hùng Lâm tức giận kêu to, hắn điên cuồng rống to.

- Được rồi, đừng kêu, có kêu phá yết hầu cũng vô dụng!

Tiếng hô của hắn còn chưa chấm dứt, đột nhiên hắn cảm thấy thân thể chợt nhẹ di, ngay sau đó có hơn mười cây răng trong miệng hắn gãy nát.

Ba ba ba ba!

Thân thể hắn nhẹ đi như bị người nào đó bóp cổ nâng lên, đối phương tát hơn mười bạt tai.

- Ngươi... Rốt cuộc ngươi là ai... Ngươi đánh ta, ngươi muốn chết...

Hùng Lâm nằm mộng cũng không ngờ đối phương lại hung ác như vậy, căn bản không quan tâm thân phận của hắn, chẳng những động thủ, hơn nữa còn làm rất triệt để, hắn tức giận suýt nữa nội thương, cảm thấy phổi như sắp nổ tung.

- Ta đánh ngươi? Ngươi tự mình ngã, ta đánh ngươi khi nào? Không nên vu người tốt nha!

Nhiếp Vân tát hắn liên tục, vừa đánh vừa nói, lời nói bình thản như không có chuyện gì, cũng không có chút chấn động làm cho người ta trầm mê vào trong đó.

Thiên phú cổ hoặc sư!

Ba ba ba ba!

- Ngươi... Ngươi... Ngươi không có đánh ta!

- Là ta tự mình ngã...

Sắc mặt của Hùng Lâm vốn dữ tợn, một lát sau hắn an tĩnh lại giống như si mê, dường như hắn tin những lời Nhiếp Vân nói.

- Tốt, chúng ta đi được chưa?

Thấy đối phương đã bị đầu độc, Nhiếp Vân cười cười và thản nhiên nói.

- Đương nhiên các ngươi có thể đi qua...

Hùng Lâm thần thái mơ hồ nói ra.

- Như vậy thì tốt, chúng ta đi thôi.

Thấy hắn đồng ý, Nhiếp Vân tiện tay ném hắn qua một bên, lúc này đứng dậy tươi cười nhìn về phía Tiêu Nhiên

- Đi thôi!

- Ah...

Lúc này Tiêu Nhiên như rớt cằm xuống.

Trong mắt hắn chuyện khó hoàn thành như vậy nhưng trong tay đối phương lại quá dễ dàng.

Không phải Hùng Lâm rất cường ngạnh sao? Tại sao trước ngạo mạn sau cung kính...

- Ngươi có được thiên phú cổ hoặc sư?

Đột nhiên trong đầu có suy nghĩ, Tiêu Nhiên vội hỏi.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Việc này không có gì khó nhận ra, tràng cảnh vừa rồi chỉ cần là người am hiểu thiên phú đặc thù sẽ khẳng định biết xảy ra chuyện gì.

- Nhưng mà... Ngươi làm thế nào mà những binh sĩ giáp đne kia lại không nhúc nhích gì cả?

Tiêu Nhiên vẫn còn mê hoặc.

Cho dù thiên phú cổ hoặc sư đầu độc Hùng Lâm làm hắn cải biến thái độ, những binh sĩ giáp đen không có bị đầu độc a, tại sao bọn họ không nhúc nhích?

- Ngươi thực ngốc, ba ba... Lão đại, hắn rất rõ ràng đã dùng thiên phú huyễn cảnh sư, vừa rồi đánh Hùng Lâm một trận, những binh sĩ giáp đen kia lại làm như không thấy... Mà nhìn thấy chính là lão đại hối lộ và hắn vui vẻ tiếp nhận.

Tiểu Long bĩu môi.

- Ách... Thiên phú huyễn cảnh sư?

Tiêu Nhiên tắc luỡi.

Hắn cũng không phải là không có nhìn ra, mà là không dám tin tưởng.

Thiên phú cổ hoặc sư, thiên phú huyễn cảnh sư... Đây là chuyện nghịch thiên đấy.

- Hùng Lâm có thực lực Thánh Tiên, tuy cổ hoặc sư lợi hại, chỉ sợ cũng chỉ có hiệu quả trong thời gian ngắn, một lúc sau tự nhiên tan rã, nếu hắn mang chuyện này bẩm báo lên trên...

Tiêu Nhiên vẫn còn có chút lo lắng.

Tuy cổ hoặc sư cường đại nhưng đối phương là cường giả Thánh Tiên cảnh, muốn triệt để đầu độc để hắn lâm vào hôn mê là không thể nào, qua một thời gian ngắn nhất định sẽ tự động tỉnh táo lại, đến lúc đó hắn báo cáo chuyện này lên cao hơn, như vậy chẳng phải phiền toái lớn?

- Nói ngươi đần, thật đúng là đần! Hùng Lâm là đệ tử gia tộc, là nhân vật có uy tín danh dự, chuyện ném mặt mũi lớn như thế, bị người ta đánh xong còn đầu độc, hắn không có xấu hổ nói ra sao? Nói ra chỉ có hắn mất mặt thôi.

Tiểu Long lại bĩu môi ;ầm nữa.

- Ách... Như thế!

Tiêu Nhiên giật mình, vẻ mặt xấu hổ.

Kỳ thật cũng không phải hắn đần, mà hắn thân là đệ tử thập đại gia tộc, thập đại gia tộc có quy củ hạn chế tư duy, Nhiếp Vân và tiểu Long là hai gia hỏa không sợ trời không sợ đất, vấn đề khó giải quyết với hắn nhưng đối với một người một rồng trước mặt mà nói là chuyện giải quyết dễ dàng.

- Chuyện ngày hôm nay không ai được nói ra, ai nói ra ta giết kẻ đó.

Đúng như tiểu Long suy tính, Hùng Lâm tỉnh táo lại liền tức giận xanh mặt, hắn gào thét điên cuồng, nốt ruồi trên mặt không ngừng run rẩy, dường như nó tùy thời sẽ rơi xuống.

Vốn định ỷ vào chức vụ tiện dụng hảo hảo giáo huấn Tiêu Nhiên một chút, lại không nghĩ rằng bị một gia hỏa không biết tới từ nơi nào giáo huấn một trận, phần khuất nhục này hắn sẽ nhớ kỹ, chỉ cần tìm được cơ hội sẽ không bỏ qua.

Về phần báo cáo, hắn chắc chắn sẽ không, đệ tử thập đại gia tộc có tính ưu việt bẩm sinh, hiện tại đã mất mặt xấu hổ, báo cáo sẽ chỉ làm loại chuyện xấu hổ này truyền vào tai kẻ khác, như vậy còn khó chịu hơn là giết hắn.

Hùng Lâm không ngừng gào thét, đám người Nhiếp Vân đã đi vào truyền tống trận.

Tiến vào Cửu Tiêu Cửu Trọng Thiên, nếu như chỉ dựa vào phi hành, cường giả Kim Tiên không làm được, chỉ có thể dựa vào truyền tống trận.

Những truyền tống trận này khi thành lập Cửu Tiêu Thiên đã được siêu cấp cường giả lưu lại, có nội tình lịch sử không biết bao nhiêu năm, nó nằm đó và đột nhiên vận chuyển, Nhiếp Vân và tiểu Long nhìn nhau và vẻ mặt kỳ quái, dường như bị đại pháp lực dẫn dắt và xuất hiện tại thời không khác.

Nơi này có linh khí càng đậm, bầu trời trong suốt như lưu ly, hơn nữa tỏa ra hào quang bảy màu, dường như chỉ cần đưa tay là có thể hái sao, ngôi sao to lớn tỏa ra áp lực làm người ta khó thở.

Tiên Thiên linh khí càng tinh khiết, khắp nơi đều là thiên tài địa bảo, từng đám mây trắng, vô số tiên hạc bay đi cả đàn cả lũ, người ta có cảm giác như đang lạc vào trong tiên cảnh.

Nếu như nói mới vừa gia nhập Linh giới đã làm Nhiếp Vân có cảm giác mới mẻ, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, tới nơi này càng như vậy, quả thực chính là thiên đường nhân gian, vượt qua bất cứ tịnh thổ nào trong Linh giới!

Khó trách người thập đại gia tộc nhân tài xuất hiện lớp lớp, chỉ riêng hoàn cảnh tu luyện như thế, thế lực khác trong Linh giới không thể sánh bằng.

------oOo------

Chương 1568: Tế tự (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là Cửu Tiêu Cửu Trọng Thiên!

Tiêu Nhiên liếc mắt nhìn, ánh mắt phức tạp, dường như hắn không có cảm tình quá lớn với nơi mình sinh ra.

- Đi thôi, phía trước chính là Tiêu phủ!

Chỉ về phía trước, Tiêu Nhiên bay đi đầu tiên.

Hắn thuận tay chỉ về phía trước, một tòa thành to lớn xuất hiện trước mặt mọi người, nó tỏa sáng chói mắt giống như ánh mặt trời chiếu rọi thế gian, tỏa ra ánh sáng tinh khiết ấm áp.

- Tiêu huynh, thực lực tiểu Long hiện tại còn chưa đạt tới đỉnh phong, ta không muốn có người biết rõ, hi vọng ngươi về đến gia tộc không nên tiết lộ thân phận của nó.

Ngũ Trảo Long Hoàng có thể trở thành Ma giới chi chủ, nói rõ địa vị tại Linh giới, hiện tại thực lực bản thân tiểu Long còn chưa đạt tới cực hạn, trí nhớ còn chưa thức tỉnh hoàn toàn, một khi tin tức truyền ra, nhất định sẽ bị rất nhiều thế lực và Tu La xem thành mục tiêusăn giết, có thể giấu diếm là tốt nhất.

- Yên tâm đi, ta sẽ không nói ra đi, nhưng kẻ có thực lực cường đại thật sự sẽ nhìn ra bản thể của hắn.

Tiêu Nhiên cảm thấy lo lắng.

Yêu thú biến hóa, tuy giống nhân loại như đúc nhưng cường giả

chân chính vẫn có thể nhìn ra bản thể, cho dù che giấu cũng vô dụng.

- Ngươi cũng quá coi thường ta, tiểu Long ta chỉ cần biến hóa, đừng nói Vương Tiên, cho dù Tiên Quân cũng không nhìn ra, yên tâm đi.

Nhiếp Vân còn chưa nói lời nào, tiểu Long ngẩng đầu lên nói ra.

Nói đùa, thượng cổ dị chủng Ngũ Trảo Kim Long, là đệ nhất nhân của Linh giới năm đó, cho dù thực lực chỉ có Kim Tiên cảnh đỉnh phong nhưng nếu thật giấu diếm, cho dù Tiên Quân cũng chưa chắc có thể nhìn thấu hắn.

- Ah, đúng a!

Tiêu Nhiên xấu hổ cười cười, không nói thêm lời nào.

Ba người một đường phi hành, lúc này bay tới một phủ đệ vàng kim óng ánh.

- Tiêu huynh, Long... Huynh, đây là phủ đệ tư nhân của ta, các ngươi chờ ở nơi này là được, ta đi an bài một chút chuyện phục sinh Hắc Long tiền bối.

Về đến gia tộc, Tiêu Nhiên cho thấy quyền lợi cực kỳ to lớn, một đường thông suốt, hắn nhanh chóng đi tới một tiểu vêện.

- Tốt!

Nhiếp Vân gật đầu.

Đối với thập đại gia tộc, hắn biết rõ không nhiều, nếu Tiêu Nhiên tin tưởng có thể phục sinh Hắc Long thì có lẽ sẽ làm được.

Tiểu viện này thanh nhã khác biệt, một người một rồng tìm nơi linh khí sung túc tu luyện.

Có thể có được phủ đệ tư nhân to lớn như thế trong Tiêu phủ, cũng nói rõ địa vị trong Tiêu gia.

Trên đường đến Cửu Tiêu Thiên, Nhiếp Vân đã vượt qua Kim Tiên kiếp, trải qua một tháng mài hợp, hắn đã củng cố thực lực Kim Tiên cảnh sơ kỳ, dường hư ẩn ẩn có xu thế đột phá sơ kỳ đỉnh phong.

Biết rõ phục sinh Hắc Long Thánh Tôn là chuyện rất phiền toái, Tiêu Nhiên có không ít chuyện cần chuẩn bị, Nhiếp Vân cũng không thèm nghĩ nhiều, hắn chuyên tâm trùng kích cảnh giới này.

Có thể gần đây tốc độ tấn cấp quá nhanh cho nên thiếu đi nội tình, liên tục tu luyện ba ngày, một chút động tĩnh cũng không có, chỉ cần như vậy thôi.

Tu luyện đạt tới Kim Tiên cảnh cũng không phải đóng cửa bế quan là có thể đột phá, mà là cần lĩnh ngộ và kỳ ngộ, không có hai thứ này, cho dù ngươi bế tử quan mỗi ngày cũng không tăng lên.

Hắn không có tăng lên, dường như tiểu Long cảm ngộ cái gì đó, cho dù tinh khí thần đều có tiến bộ rõ ràng, ánh mắt lập loè, khí chất toàn thân đã khác với lúc trước.

- Lão đại, ta lại tới đây là giác tỉnh một phần trí nhớ, ta có một bí pháp nghịch thiên.

- Chỉ sợ ngươi hiện tại không phải đối thủ của ta.

Thấy Nhiếp Vân nhìn qua, tiểu Long vẻ mặt đắc ý.

- Ah? Nói như vậy, ngươi bằng vào thực lực Kim Tiên cảnh có thể đánh chết cường giả Thánh Tiên cảnh đỉnh phong?

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Thực lực của hắn hiện tại có thể đánh với Thánh Tiên cảnh đỉnh phong một trận mà thôi, nếu như tiểu Long có thể vượt qua hắn, tự nhiên có thể tùy thời gạt bỏ cường giả Thánh Tiên cảnh đỉnh phong.

Hắn cũng không hoài nghi năng lực của tiểu Long chút nào.

Ngũ Trảo Long Hoàng lúc trước chính là nhân vật đại chiến với Tu La Vương, thực lực khẳng định vô cùng cường đại, bởi vì tiểu Long từ khi sinh ra đến bây giờ mới chỉ hơn hai năm, rất nhiều trí nhớ không có thức tỉnh cho nên sức chiến đấu không bằng Tu La Vương nhưng tuyệt đối không thể xem thường.

- Thánh Tiên cảnh đỉnh phong? Hừ, bằng vào bí pháp trong tay của ta, cho dù cường giả Vương Tiên cảnh cũng không chiếm được tiện nghi.

Tiểu Long khẽ nói, trong lời nói mang theo tự tin cường đại.

- Vương Tiên cảnh cũng không chiếm được tiện nghi? Lợi hại!

Và tiểu Long cùng nhau đi tới, đã sớm đem hắn trở thành thân nhân, thực lực của hắn càng cường, Nhiếp Vân càng cao hứng.

- Hắc hắc, lão đại ngươi cũng phải nhanh lên một chút, đừng để tiểu Long bỏ qua quá xa...

Nghe được khích lệ, tiểu Long không khiêm tốn chút nào.

- Yên tâm đi, ta sẽ không để ngươi bỏ lại quá xa.

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, trong ánh mắt tràn ngập kiên định.

Tuy thực lực không thể tấn cấp trong thời gian ngắn nhưng sức chiến đấu chân chính của hắn tương tự Thánh Tiên đỉnh phong, nếu như áp súc Nguyên Khí Đạn thì đừng nói Vương Tiên bình thường, mặc dù Vương Tiên đỉnh phong cũng có thể bị nổ chết!

Chính bởi vì có chỗ dựa này Nhiếp Vân mới quyết định đi vào Cửu Tiêu Cửu Trọng Thiên tìm kiếm Đạm Thai Lăng Nguyệt.

- Là Nhiếp Vân và tiểu Long đại nhân sao? Tiêu Nhiên đường huyn mời các ngươi đi đài tế tự một chút, gia chủ đang chuẩn bị sử dụng bí pháp phục sinh Hắc Long Chí Tôn tiền bối!

Thời điểm hai người đang nói chuyện phiếm, một thanh niên gõ cửa và bước vào trong tiểu viện.

Thanh niên này tuổi không lớn lắm, xem bộ dạng chỉ hơn hai mươi nhưng tiên lực trong cơ thể lại bành trướng không ít, hắn chính là cường giả Kim Tiên cảnh đỉnh phong.

- Ah? Bắt đầu, như vậy âất tốt, tiểu Long, chúng ta qua đi xem!

Nghe được tế tự phục sinh sắp diễn ra, Nhiếp Vân đình chỉ tu luyện, đứng dậy.

- Hai vị đại nhân đi bên này!

Thanh niên một cúi đầu, thái độ cung kính.

Hắn thân là cường giả Kim Tiên cảnh đỉnh phong nhưng thái độ lại làm Nhiếp Vân sinh ra hảo cảm với hắn.

- Không nên gọi ta là đại nhân, ta chỉ là Kim Tiên cảnh sơ kỳ...

Cười một tiếng, Nhiếp Vân hỏi:

- Không biết vị huynh đài này xưng hô như thế nào!

- Người đạt trước vi tôn, tu luyện giới không bị tuổi tác hạn chế, chỉ có thực lực làm đầu.

- Nhiếp Vân và tiểu Long hai vị đại nhân thực lực nổi bật, Tiêu Nhiên đường huynh tự mình bàn giao, ta tự nhiên không dám lãnh đạm!

Thanh niên cười nói:

- Xưng hô không dám nhận, nếu như đại nhân thuận tiện, bảo ta Tiêu Huyền là được!

------oOo------

Chương 1569: Tế tự (Hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiêu Huyền! Tốt, ngươi cũng đừng giam cầm, là Tiêu Nhiên Tiêu huynh khuếch đại chúng ta lên, chúng ta hoàn toàn có thể xưng hô nhua là bằng hữu!

Người kính ta một thước, ta kính người một trượng!

Tiêu Huyền không có chút cảm giác kiêu căng của đại gia tộc, cho dù khí chất hay thái độ đều không chê vào đâu được, lúc này làm Nhiếp Vân không tự chủ sinh ra tâm kết giao.

- Đa tạ Nhiếp Vân đại nhân nâng đỡ, nếu như vậy ta từ chối thì bất kính, xưng hô đại nhân thành Nhiếp huynh!

Tiêu Huyền thấy thái độ Nhiếp Vân kiên định, biết rõ không lay chuyển được, hắn cũng không làm ra vẻ và vừa cười vừa nói.

- Tiêu Huyền huynh!

Nhiếp Vân ôm quyền.

Hai người nhìn nhau cười cười, đồng thời đi ra ngoài.

Nam nhân kết gaio bằng hữu có đôi khi chỉ đơn giản như vậy, thường thường chỉ một câu, một chuyện nhỏ đã thành hảo hữu.

Người già như mới, nghiêng che như cũ!

- Nhiếp huynh, Long huynh, tế đàn ở phía trước, mời đi theo ta!

Ba người rời khỏi sân nhỏ bay về một hướng khác, chỉ chốc lát đã xuất hiện trước một tế đàn cực lớn.

Tế đàn lơ lửng trên không trung, mượn nhờ xu thế cửu thiên, chung quanh có vô số ngôi sao vờn quanh, còn chưa tới trước mặt đã tỏa ra khí tức không tầm thường.

Dường như tế đàn này sinh ra trong u minh, nó câu thông với nơi tối tăm không biết nào đó, mang theo tang thương phong cách cổ

xưa, xuyên việt thời không huyền bí.

- Đây chính là đài tế tự do tổ tiên Tiêu gia thời kỳ thượng cổ thành lập, có thể câu thông với nơi đặc thù, triệu hồi vong hồn chết trận thời kỳ thượng cổ sống lại lần nữa.

Tiêu Huyền thấy một người một rồng vô cùng khiếp sợ liền lên tiếng giải thích.

- Tổ tiên Tiêu gia thành lập?

Nhiếp Vân hơi sững sờ.

- Ân, tế đàn này cũng không phải khoáng thạch Linh giới tạo thành, mà là tổ tiên lấy được từ trong hỗn độn, cụ thể là cái gì không có người biết rõ, nhưng nó có thể truy tung khí tức linh hồn, chỉ cần là dấu vết linh hồn thời kỳ thượng cổ từng lưu dấu ở đây, mặc dù thân vẫn nhưng cũng có thể thông qua dấu vết này xuyên việt thiên cổ, cải tạo hồn phách!

Nói đến tế đàn, ánh mắt Tiêu Huyền mang theo hưng phấn và sùng bái.

- Thật là lợi hại!

Nhiếp Vân tán thưởng từ đáy lòng.

Nhân loại khác với Tu La, mặc dù thực lực có mạnh hơn nữa, tuổi thọ sẽ hạn chế, trừ phi chính thức đột phá đến cảnh giới Tiên Quân.

Tuổi thọ có hạn, linh hồn tự nhiên cũng có đại nạn, không có khả năng tồn tại vĩnh viễn.

Từ thời kỳ thượng cổ đến bây giờ đã trôi qua không biết bao nhiêu thời gian, mặc dù Vương Tiên lợi hại nhất, chỉ cần không đột phá, chỉ sợ sẽ khổng thể sống sót, chỉ cần thông qua một tia dấu vết linh hồn trong tế đàn này, xuyên việt thiên cổ, cải tạo linh hồn, thật sự quá nghịch thiên.

Chung quanh tế đàn có không ít thanh niên áo trắng, bọn họ hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, lớn nhất chỉ hai mươi bốn hai mươi lăm, nhỏ thì chỉ có mười hai mười ba tuổi, có hơn trăm người xếp thành đội ngũ đứng trước tế đàn, dường như đang quan sát.

Những người này nhỏ thì đạt tới cảnh giới Huyền Tiên, mạnh thì tới Kim Tiên, hẳn là đệ tử tiềm lực của Tiêu gia, toàn bộ đứng chung một chỗ tạo nên khí chất khác biệt.

- Nhiếp huynh, Long huynh, các ngươi tới!

Bay vút về phía trước, lúc này nhanh chóng tới trước tế đàn, vừa đến thì Tiêu Nhiên tươi cười đi tới.

- Tế tự còn chưa bắt đầu sao?

Nhiếp Vân hỏi.

- Sắp bắt đầu, mấy ngày nay vẫn chuẩn bị, hôm nay mới chuẩn bị thỏa đáng...

Tiêu Nhiên gật gật đầu, hắn tươi cười chỉ về phía trước.

- Đó là phụ thân ta, là gia chủ Tiêu gia!

Nhìn theo ngón tay hắn chỉ, lúc này có một trung niên gương mặt nghiêm túc và trang trọng đứng bên cạnh tế đàn, trong mắt mang theo nghiêm túc và lạnh lùng, nhất cử nhất động mang theo phong phạm vương giả làm cho không kẻ nào dám phản kháng.

- Cường giả Vương Tiên cảnh...

Nội tâm Nhiếp Vân rùng mình.

Tuy chưa bao giờ thấy qua cường giả Vương Tiên cảnh nhưng từ khí tức trên người đối phương phát ra có thể khẳng định người này tuyệt đối là cường giả Vương Tiên cảnh, hơn nữa hay còn là tồn tại đỉnh phong.

Phụ thân Tiêu Nhiên là gia chủ Tiêu gia, mấy trưởng lão râu bạc

đứng cạnh, gương mặt bọn họ lúc này rất nghiêm túc, Tiêu gia chủ đứng tại vị trí trận pháp đặc thù, dường như bố trí thành trận pháp nào đó.

Ở giữa tế đàn là thi thể của Hắc Long Thánh Tôn, nó ở đó không nhúc nhích, dường như hô ứng với sao trời trên cao, bên ngoài thân sinh sinh ra hào quang sáng bóng.

- Là các ngươi mang nhi tử cả tủa ta tìm được Hắc Long Thánh Tôn? Ta đại biểu Linh giới đa tạ các ngươi!

Thấy Nhiếp Vân nhìn qua, Tiêu gia chủ xoay đầu lại, ngay sau đó một ý niệm vang lên trong đầu Nhiếp Vân.

- Lăng không truyền lại ý niệm, trực tiếp tiến vào thức hải, đây là thực lực Vương Tiên đỉnh phong sao?

Sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Tu vi đạt tới thực lực của hắn sớm có thể khóa giác quan thứ sáu, không nghe không hỏi, thậm chí ý niệm cũng có thể che đậy, có thể cach không tiếp nhận ý niệm kẻ khác, lúc này ý niệm vừa tới đã trực tiếp tiến vào trong đầu, cho dù khóa giác quan thứ sáu cũng vô dụng, loại thực lực này quả thật không thể tưởng tượng nổi..

- Tiêu gia chủ khách khí, cũng không có gì!

Biết rõ thực lực đối phương mạnh mẽ, Nhiếp Vân không dám kể công cho nên vội vàng cuối đầu đáp lời.

- Tu La Vương lại hiện thế, Hắc Long là thánh tôn thân là đệ nhất nhân dưới Tiên Quân, nếu như có thể phục sinh, tuy không cách nào ngăn cản Tu La Vương nhưng ít ra có thể thống lĩnh Hắc Long nhất tộc chống cự đại quân Tu La bảo hộ Linh giới!

Tiêu gia chủ nhìn sang thi thể Hắc Long trên tế đàn, hắn lên tiếng giống như lo lắng cho tương lai Linh giới.

- Vào thời kỳ thượng cổ có thể đánh chế Tu La Vương, hiện tại chúng ta cũng có thể, có lẽ Tiêu gia chủ nên yên tâm là được.

Thấy bộ dáng của hắn như thế, Nhiếp Vân nhịn không được nói ra.

Tu La Vương thời kỳ thượng cổ lợi hại như vậy còn có thể đánh chết, mà bây giờ thực lực của Tu La Vương còn chưa đạt tới đỉnh phong, giết chết hắn có lẽ không khó.

Vừa nghĩ tới đánh chết Tu La Vương, nội tâm Nhiếp Vân cũng phải thở dài.

Linh hồn đệ đệ cộng sinh với Tu La Vương, làm cho hắn không biết phải làm sao.

- Thời kỳ thượng cổ có thể đánh chết nhưng hiện tại không nhất định.

- Tu La Vương có thể trọng sinh, nói rõ thực lực càng tiến một bước, nếu muốn đánh chết càng khó... Không nói trước chuyện này, thời gian tế tự bắt đầu rồi.

Tiêu gia chủ lắc đầu, hắn không nhiều lời, đôi mắt nhìn về phía trước, ánh mắt mang theo nghiêm túc và trang trọng, trên người hắn sinh ra khí thế nhộn nhạo.

------oOo------

Chương 1570: Tế tự (Hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thế giới hỗn độn vạn năm, hậu bối Tiêu gia thành khẩn tế tự người.

- Nguyện ý hiến tế chín mươi chín linh hồn hồn nhiên đổi lấy Hắc Long Thánh Tôn phục sinh...

Âm thanh Tiêu gia chủ mang theo hương vị hàm súc đâm thủng hư không bay về thiên ngoại, nương theo chú ngữ của hắn, cả tế đàn như là bị quần tinh thắp sáng, trong nháy mắt phóng xuất hào

quang chói mắt, trên bầu trời như xuất hiện cối xay, ngay sau đó một cửa động với hào quang rực rỡ bắn ra các hướng.

- Tế tự bắt đầu!

Tiêu gia chủ gào thét, hắn giơ tay bắn ra lực lượng cực mạnh phối hợp hoàn mỹ với thi thể Hắc Long Chí Tôn, mấy trưởng lão phía sau hắn cũng không chậm trễ, bọn họ đồng thời phát lực, bầu trời xuất hiện một tầng hào quang màu bạc.

- Dùng linh của ta tế tự chúng sinh, kính dâng hỗn độn, có chết vô hối...

Vào lúc này những thanh niên áo trắng chung quanh đồng thời phát ra âm thanh to rõ, gần trăm người cùng hô lên, âm thanh hội tụ hình thành một đạo khí lưu bàng bạc va chạm với cối xay trên cao.

Bành!

Bành!

Bành!

Những này thiếu niên áo trắng bành trướng và bắt đầu nổ tung.

Mỗi khi một người nổ tung liền bị cối xay hấp thu, bị cối xay nghiền nát hình thần câu diệt.

- Này... Này... Vậy mà dùng người sống tế tự?

Sắc mặt Nhiếp Vân biến hóa.

Hắn cho rằng tế tự sẽ chuẩn bị rất nhiều loại bảo vật thiêu đốt cùng tế thượng thiên, nằm mơ cũng không nghĩ tới lại dùng linh hồn người sống hiến tế, hơn nữa còn là đệ tử trẻ tuổi như thế.

- Đây là sứ mạng của Tiêu gia chúng ta, không có biện pháp!

Tiêu Nhiên thở dài một tiếng.

- Sứ mạng? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nhiếp Vân xiết chặc nắm đấm.

Dùng người sống tế tự, người bị tế tự còn cam tâm tình nguyện cùng nhau chịu chết, cảnh tượng trước mắt làm hắn không thể tưởng tượng nổi.

- Các đệ tử Tiêu gia chúng ta vừa sinh ra đã sống vì tế tự, sống vì Linh giới, công pháp tu luyện cũng chuẩn bị vì tế tự, một khi Tu La hàng lâm lần nữa, người Tiêu gia chúng ta sẽ hùng hồn chịu chết, dùng linh hồn chúng ta tế tự hỗn độn phục sinh đại năng thời kỳ thượng cổ!

Tiêu Nhiên nói.

- Dùng linh hồn các ngươi phục sinh đại năng thượng cổ?

- Ân, các đại năng chiến đấu với Tu La thường thượng cổ, trước khi chết đều lưu lại dấu vết linh hồn trên tế đàn, chỉ cần tìm được thân thể nguyên vẹn là có thể lại làm bọn họ phục sinh lần nữa, tuy cái giá rất lớn, cần nhiều linh hồn thuần khiết hiến tế, mà người Tiêu gia chúng ta từ nhỏ chính là tế tự phẩm, đây là vận mệnh của đệ tử Tiêu gia, không cách nào kháng cự!

Trong lời nói của Tiêu Nhiên mang theo đìu hiu thê lương.

- Này... Này...

Nhiếp Vân động dung, ngẩng đầu nhìn những tính mạng như đóa hoa kia, hốc mắt của hắn ẩm ướt.

Những thiếu niên này biết rõ hẳn phải chết nhưng trong mắt mang theo kiên định, không chút dao động nào, chỉ cần phần tinh thần này đã đủ làm hắn động dung.

- Tu La...

Một gia tộc sinh ra đã làm tế phẩm, làm mai mối vì người khác, đây là bi ai cỡ nào, ngườ Tiêu gia lại không hối hận, hoàn toàn cam tâm

tình nguyện, đều là vì Tu La hại.

Xem ra cho tới nay vẫn xem thường quyết tâm của thập đại gia tộc đối phó Tu La, vì triệt để diệt sát Tu La, bọn họ nguyện ý làm bất cứ giá nào, cho dù có phải hi sinh bản thân mình.

Ầm ầm!

Nương theo người tế tự càng ngày càng nhiều, hào quang màu bạc trên bầu trời càng ngày càng sáng, một đạo hào quang màu lam trong cối xay bao phủ thi thể Hắc Long Thánh Tôn.

Ánh sáng màu lam hội tụ trên thân thể màu đen dần dần hình thành một long ảnh hư ảo.

Đây là linh hồn của Hắc Long Thánh Tôn!

Là linh hồn trong suốt không có chút ý thức nào, dường như bị người ta kéo ra khỏi thời kỳ thượng cổ, mang theo khí tức xuyên qua tuyên cổ.

- Là Hắc Long!

Nhìn thấy linh hồn vô ý thức kia, tiểu Long xác nhận và truyền âm với Nhiếp Vân.

- Như vậy... Phục sinh một người cần trả cái giá quá lớn!

Khẳng định phục sinh là Hắc Long, Nhiếp Vân thì thào tự nói.

Vì phục sinh Hắc Long Thánh Tôn lại hao tổn chín mươi chín đệ tử Tiêu gia, dùng tính mạng trẻ tuổi của bọn họ tế tự, cái giá phải trả có lớn hay không?

- Không lớn, Hắc Long Thánh Tôn có thể xưng là đệ nhất nhân dưới Tiên Quân, thực lực cường đại hơn xa phụ thân của ta, dùng chín mươi chín hậu bối làm đại giá đổi lấy một cường giả như vậy phục sinh, xem như có lời!

Tiêu Nhiên gật đầu.

- Không lớn? Những thiếu niên này đều là hậu bối của ngươi...

Thấy ngữ khí của hắn lạnh lùng, dường như không có chấn động quá lớn, Nhiếp Vân cau mày.

- Làm người Tiêu gia, từ khi sinh ra đã biết rõ đây là sứ mạng, ta cũng không ngoại lệ! Về sau ta cũng sẽ hùng hồn chịu chết.

Ngữ khí của Tiêu Nhiên không mang theo chấn động quá lớn.

- Ngươi cũng phải...

Rốt cuộc Nhiếp Vân hiểu ra vì sao Tiêu Nhiên lại sinh hoạt tiêu sái như thế.

Biết rõ sứ mạng của mình, biết rõ sắp sửa hoàn thành nhiệm vụ, sinh hoạt nên tiêu sái một ít, bằng không sẽ sống lãng phí.

Chỉ sợ hắn cũng ôm suy nghĩ này nên mới thích rượu như mạng, tìm kiếm người hầu xinh đẹp khắp nơi.

- Không tốt, tế tự phẩm không đủ, linh hồn không cách nào ngưng tụ hoàn thành, phải có người làm hi sinh!

Nương theo thiếu niên áo trắng giảm bớt, linh hồn Hắc Long Thánh Tôn dần dần thành hình, ngay vào lúc sắp phục sinh, đột nhiên sắc mặt Tiêu gia chủ nghiêm túc kêu lên.

Những thiếu niên tế tự lần này tử vong toàn bộ nhưng linh hồn của Hắc Long Thánh Tôn vẫn chưa phục sinh hoàn toàn.

Nếu như thế sẽ thất bại trong gang tấc!

- Ta đến!

Nhưng vào lúc này Tiêu Huyền cách Nhiếp Vân không xa nhảy ra.

Linh hồn của hắn hóa thành hỏa diễm trên không trung.

- Dùng ta làm linh tế tự chúng sinh, kính dâng hỗn độn, có chết vô hối!

Ầm ầm!

Tiêu Huyền nổ thành bụi phấn.

- Tiêu Huyền huynh...

Thấy vị huynh đệ mới quen, tính cách thập phần hợp ý đã biến thành tế phẩm hồn phi phách tán, không chút do dự, toàn thân Nhiếp Vân cứng ngắc.

Mặc dù hắn không biết rõ tình cảnh chiến đấu thời kỳ thượng cổ Linh giới và Tu La nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước cũng biết rõ cảnh tượng rất nhiều đại năng hùng hồn tiến lên chịu chết.

Linh giới an bình là do vô số cường giả dùng máu tươi đổi lấy.

Chỉ sợ mỗi một cường giả chịu chết đều giống như Tiêu Huyền hiện tại, bọn họ mang theo quyết tâm phải chết, biết rõ hẳn phải chết không thể nghi ngờ nhưng vẫn làm việc nghĩa không chùn bước!

Hùng hồn hy sinh dễ dàng, thong dong chịu chết khó!

Biết rõ hôm nay có khả năng đối mặt tử vong nhưng vẫn có thể cười cười nói nói, loại thái độ này thật sự làm người ta khâm phục.

------oOo------

Chương 1571: Đại sự (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiêu gia...

Nội tâm Nhiếp Vân rung động giống như có máu tươi đang chảy.

Rốt cuộc hắn cũng biết vì sao Đạm Thai Lăng Nguyệt tình nguyện giả chết, tình nguyện một mình thừa nhận thống khổ, ruột gan đứt từng khúc cũng phải rời khỏi mình.

Đây là sứ mạng, đây là trách nhiệm của mỗi phần tử trong Linh giới đều không thể trốn tránh.

Ầm ầm!

Nương theo vị cường giả trẻ tuổi như Tiêu Huyền tiến lên hùng hồn chịu chết, linh hồn hiến tế, bóng dáng Hắc Long Thánh Tôn hư ảo dần dần ngưng thực.

Lúc này có một đạo uy áp thông thiên triệt địa bộc phát, một linh hồn lớn hơn mười trượng trống rỗng xuất hiện.

- Tu La Vương phục sinh?

Linh hồn Hắc Long Thánh Tôn vừa xuất hiện đã phát ra âm thanh vang vọng linh hồn, đầu rồng cực lớn mở to ra, dường như đã biết rõ mọi chuyện từ đầu tới cuối.

- Vâng, Tu La Vương phục sinh, Linh giới lại lâm vào nguy cơ lần nữa, ta là gia chủ Tiêu gia Tiêu Đông, ở chỗ này thỉnh cầu Hắc Long tiền bối phục sinh, tất cả vì Linh giới!

Tiêu gia chủ Tiêu Đông quỳ một chân trên đất, trong mắt mang theo thành kính.

- Tất cả vì Linh giới!

Hắc Long Thánh Tôn thì thào nói ra lời này lần nữa, hồn phách ngưng thực hóa thành một đạo hào quang chui vào trong thân thể.

Ầm ầm!

Linh hồn dung hợp thân thể, long thân cực lớn dần dần ngưng tụ tạo thành một lão giả.

- Vì Linh giới, ta chết trăm lần cũng không chối từ, mặc dù vẫn lạc

lần nữa cũng không vấn đề gì.

Hắc Long biến hóa lão giả lăng không đi tới, trong mắt mang theo kiên định.

Biết rõ đối phương phục sinh hắn là vì đối phó Tu La, kết quả cuối cùng sẽ là vẫn lạc thì hắn vẫn không oán hận câu nào.

Chúng sinh cả Linh giới đều quyết tâm đối kháng Tu La!

Ầm ầm ầm...

Hắc Long Thánh Tổ triệt để phục sinh, tế tự dừng lại, dị tượng trên bầu trời biến thành bài ca phúng điếu và chậm rãi tán đi, Tiêu gia chủ Tiêu Đông và mấy trưởng lão đồng thời ngồi xuống.

Xem ra tế tự vừa rồi với bọn họ mà nói là gánh nặng to lớn.

- Phụ thân!

Tiêu Nhiên vội vàng đi qua.

- Ta đi xem!

Đối với những người Tiêu gia này, nội tâm Nhiếp Vân vẫn còn bội phục.

Biết rõ Nhiếp Vân có đủ loại thần kỳ, Tiêu Nhiên lui về phía sau một bước để hắn đi qua.

- Mộc sinh chi khí!

Cảm ứng một chút và biết rõ Tiêu gia chủ Tiêu Đông chỉ bị suy yếu, hao tổn bổn nguyên, cũng không bị thương, lúc này hắn thở ra một hơi, mộc sinh chi khí nhanh chóng chui vào trong cơ thể bọn họ.

Hắn chỉ có cấp bậc Kim Tiên, mộc sinh chi khí của hắn có hiệu quả thấp với đám người Tiêu Đông, hiệu quả không quá rõ ràng nhưng góp gió thành bão, nhất định có hiệu quả.

- Lão đại, để ta đi, hiệu quả mộc sinh chi khí của ngươi quá thấp, cho dù chữa cho tốt cungc cần thời gian nửa ngày.

Nhìn động tác của hắn tiểu Long lắc đầu đi tới, bàn tay hơi gầy yếu đưa về phía trước, bầu trời lập tức xuất hiện một đạo khí lưu kim sắc.

Khí lưu kim sắc này chui vào trong người Tiêu Đông và những người, sau đó trải rộng khắp thân thể của bọn họ.

Vù vù vù!

Mấy người đứng lên, tinh khí thần no đủ, thậm chí còn gia tăng không ít.

Tiểu Long có được xếp hạng thứ năm bất tử bất diệt sư, bản thân bất tử bất diệt, phương pháp trị liệu của hắn vô cùng hiệu quả vượt xa mộc sinh chi khí.

- Đa tạ hai vị cứu chữa.

Đám người Tiêu Đông vô cùng ngạc nhiên.

Trải qua loại tế tự này, bọn họ biết rõ tiêu hao cũng không phải lực lượng, mà là sinh mệnh lực, muốn triệt để khôi phục, không có đủ các loại đan dược, ân cần săn sóc mấy năm là không có khả năng hoàn thành, hiện tại đối phương chỉ dùng một đạo khí lưu là hoàn thành.

- Có thể làm linh hồn tiêu hao của chúng ta lập tức triệt để khôi phục, chỉ có hai khả năng, một là mộc sinh sư, hai là... Ngươi chẳng lẽ là...

Đột nhiên Tiêu Đông nghĩ tới cái gì đó và ngạc nhiên, toàn thân của hắn run rẩy nhè nhẹ.

Hắn còn chưa dứt lời, lúc này bóng người cao lớn xuất hiện bên cạnh tiểu Long.

- Thuộc hạ Hắc Long bái kiến Long Hoàng đại nhân!

Hắc Long Thánh Tôn quỳ một chân trên đất, vẻ mặt thành kính.

Ngay cả Tiêu Đông đều đoán được, hắn làm sao không đoán ra được chứ.

- Đứng lên đi!

Tiểu Long khoát khoát tay

- Không nên bái ta, đây là lão đại cảu ta, về sau hắn nói gì ngươi cũng phỉa nghiêm khắc nghe theo.

- Lão đại?

Hắc Long Thánh Tôn sững sờ, không dám cải lời, hắn đi tới trước mặt Nhiếp Vân và quỳ xuống lần nữa.

- Bái kiến Long Hoàng... Lão đại đại nhân!

- Ách...

Nhiếp Vân đã giật mình.

Hắc Long Thánh Tôn chính là đệ nhất nhân dưới Tiên Quân, cường giả mạnh như thế quỳ xuống làm hắn không chịu nổi.

- Mau mời lên, bảo ta Nhiếp Vân là tốt rồi, ngàn vạn đừng gọi cái gì đại nhân!

Liền vội vươn tay.

- Nhiếp Vân đại nhân!

Hắc Long Thánh Tôn không dám đáp ứng, hắn đứng lên sau đó lui về phía sau.

- Ngũ Trảo Long Hoàng... Hắn lại là Ngũ Trảo Long Hoàng...

- Lão đại của Long Hoàng?

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Cảnh tượng trước mặt lọt vào trong mắt đám người Tiêu Đông.

Rốt cuộc xảy ra tình huống gì...

- Nếu các ngươi nhận ra hắn là Ngũ Trảo Long Hoàng, chắc hẳn cũng nhìn ra hắn trước mắt còn chưa khôi phục đỉnh phong, hi vọng chư vị tiền bối có thể che lấp tránh tiết lộ tin tức ra ngoài, miễn cho Tu La đến đây!

Tâấy không cách nào giấu diếm, thần thái Nhiếp Vân cung kính tiến lên một bước sau đó ôm quyền nói.

Trải qua tế tự, hắn cũng mang theo kính ý với những người Tiêu gia nơi đây, thái độ kính cẩn hơn nhiều.

- Nhiếp... Nhiếp Vân hiền chất, ngươi yên tâm đi, chuyện này chúng ta sẽ dùng tổ tiên thề, tuyệt đối sẽ không nói ra!

Tiêu Đông liền vội vàng khom người.

- Long Hoàng trở lại là tốt rồi, xem ra Linh giới chúng ta được cứu rồi...

- Năm đó chính hắn cưỡi chiến xa mang theo Thông Thiên Cửu Long, đại chiến Tu La Vương, lúc này mới bảo vệ Linh giới bình an nhiều năm như thế.

- Long Hoàng phục sinh, phần thắng của chúng ta cũng lớn hơn vài phần.

Mọi người mừng rỡ.

Thời kỳ thượng cổ, nếu như không có Long Hoàng đại chiến với Tu La Vương, chư thiên vạn giới đã sớm tuyệt diệt, cũng không có thời gian hôm nay.

Long Hoàng trong mắt những lão giả thập đại gia tộc chẳng khác gì

chúa cứu thế, mang theo uy nghiêm rất mạnh

- Nhiên nhi, ta còn tưởng rằng ngươi quen bằng hữu chỉ là thanh niên tuấn tài, không nghĩ tới là đại nhân vật như thế.

- Mời ba vị vào trong Chân Linh điện của Tiêu gia một chút...

Tiêu Đông tươi cười, thịnh tình mời bọn họ.

Chân Linh điện là cung điện nguy nga nhất của Tiêu tộc, chỉ dùng chiêu đãi khách quý nhất.

- Cung kính không bằng tuân mệnh, cảm tạ Tiêu gia chủ thịnh tình!

Nhiếp Vân vội đáp lời.

------oOo------

Chương 1572: Đại sự (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tình huống bây giờ là Hắc Long Thánh Tôn vừa phục sinh nghe theo lệnh tiểu Long, hiện tại tiểu Long lại dùng Nhiếp Vân cầm đầu, từ đó Nhiếp Vân không thể không tự tiện làm chủ.

- Tiêu Đông gia chủ, vì ứng phó hạo kiếp lần này, ta đã thương nghị qua với mấy tộc trưởng khác, ý định cử hành một lần thi đấu tuấn tài, từ đó rút ra những đệ tử tiềm lực nhất Linh giới tiến hành quán đỉnh, nghịch thiên gia tăng tu vi, nếu như không có ý kiến, kính xin buổi trưa ngày mai dẫn đệ tử tiềm lực nhất của gia tộc tới Cửu Tiêu Cung!

Mọi người đang định đi vào Chân Linh điện, đột nhiên Tiêu Đông cau mày, hắn cầm một cái ngọc bài ra, ngay sau đó có tiếng nói vang lên.

Âm thanh cứng cáp hữu lực, mang theo uy nghiêm không thể phản bác, vừa xuất hiện thiên địa cũng nổ vang theo.

- Thi đấu tuấn tài?

Nghe được âm thanh này làm mọi người sững sờ.

- Hạo kiếp tiến đến, tất cả mọi người khó có thể may mắn thoát khỏi, nhất là những lão gia hỏa chúng ta khẳng định phải xông lên phía trước, một khi vẫn lạc, hậu bối sẽ có người tiếp bước, bằng không thập đại gia tộc vừa loạn, Linh giới tất nhiên đại loạn!

- Cho nên muốn thừa dịp hạo kiếp chưa tới tuyển chọn một chút, tuyển ra đệ tử tiềm lực nhất ứng phó đại kiếp nạn lần này.

Tiêu Đông nói rõ quyết định lần này, thở dài một tiếng và lắc đầu.

- Đều phải vẫn lạc?

Ánh mắt Nhiếp Vân ngưng tụ.

- Đúng vậy, Tu La hạo kiếp là hạo kiếp lớn nhất của Linh giới chúng ta, không ai có thể ngăn cản.

Tiêu Đông thở dài một tiếng.

- Không đúng, phụ thân!

- Nếu như là thi đấu tuấn tài có lẽ sớm thông tri, ngày mai bảo chúng ta đi Cửu Tiêu Cung, thời gian quá mức vội vàng, có chút không đúng, có lẽ không chỉ là thi đấu tuấn tài đơn giản như vậy.

Đột nhiên Tiêu Nhiên lên tiếng.

Đệ tử thập đại gia tộc ra ngoài du lịch không ít, rất nhiều không ở trong tộc quần, nếu thật là thi đấu tuấn tài, có lẽ sẽ thông tri từ mấy tháng hoặc vài năm trước, cũng để người ta sớm có chuẩn bị, tại sao thông tri muộn như thế?

- Ân?

Trong nháy mắt Tiêu Đông cũng nghĩ ra cái gì, sắc mặt của hắn

bêến thành ngưng trọng.

- Ta biết rõ!

- Biết rõ? Chẳng lẽ thực sự có chuyện khác?

Nhìn bộ dạng của phụ thân, Tiêu Nhiên khó hiểu.

Tiêu Đông do dự nhưng hắn đưa tay đánh một trảo, hắn bố trí phong ấn sau đó truyền âm.

- Đây là chuyện thập đại gia chủ chúng ta thương nghị từ vài năm trước, thi đấu tuấn tài chỉ là cái cớ, chỉ làm Tu La buông lỏng cảnh giác, mục đích chính thức là thập đại gia tộc tụ tập với nhau, lợi dụng chí bảo của gia tộc hoàn thành đại sự.

- Đại sự?

Tiêu Đông còn sử dụng phong ấn và truyền âm trong Tiêu phủ sâm nghiêm thế này, bản thân làm mọi người nghi hoặc, lúc này còn nói thần bí như vậy cho nên mọi người càng khó hiểu.

Rốt cuộc là đại sự gì cần thập đại gia tộc mang chí bảo của mình tụ tập với nhau?

Cái gọi là chí bảo gia tộc, trên đường đi Nhiếp Vân nghe Tiêu Nhiên nhắc qua.

Thập đại gia tộc là huyết thống truyền thừa từ thượng cổ tới bây giờ, mỗi gia tộc đều có tiền bối khó lường luyện chế pháp bảo mạnh nhất, những pháp bảo này có huyết thống của bọn họ và phát huy thực lực cực kỳ cường đại, hiện tại lấy Tiêu Đông làm thí dụ, mặc dù hắn chỉ là Vương Tiên đỉnh phong, chỉ khi phối hợp với pháp bảo truyền thừa, hoàn toàn có thể phát huy ra sức chiến đấu Tiên Quân.

Có thể làm cho thập đại gia tộc mang theo chí bảo truyền thừa tới, tương đương với mười vị cường giả Tiên Quân hội tụ, thật sự là đại sự khó lường.

- Đúng thế, chuyện này liên lụy với vị thiên đạo sư của Đạm Thai gia tộc, liên lụy đến cả vận mệnh của Linh giới, tự nhiên là đại sự trong đại sự!

Tiêu Đông lắc đầu nói.

- Thiên đạo sư của Đạm Thai gia tộc? Đạm Thai Lăng Nguyệt?

Trái tim Nhiếp Vân co rút mạnh.

Thiên phú bài danh top mười có tính duy nhất, thiên đạo sư bài danh thứ ba, kẻ duy nhất trong chư thiên vạn giới có được chính là Đạm Thai Lăng Nguyệt.

Tiêu Đông nói chuyện này liên lụy đến Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân đứng không vững nữa và hỏi thăm.

- Không biết là đại sự gì? Có thể cho biết?

Liếc mắt nhìn Nhiếp Vân, Tiêu Đông do dự nói:

- Là bố trí Ma Thiên Vong Tình Đại Trận, cũng thay thiên đạo sư Đạm Thai Lăng Nguyệt tiêu trừ nghiệt duyên, làm cho nàng an tâm hoàn thành chức trách của thiên đạo sư!

- Ma Thiên Vong Tình Đại Trận?

Sắc mặt Nhiếp Vân khó coi.

Đại trận này hắn nghe Bắc Đấu Tinh Quân nhắc tới trong truyền thuyết, cần mười vị siêu cấp cường giả đồng thời ra tay, chẳng những có thể làm người ta vong tình, còn có thể phai mờ trí nhớ, có trùng kích lớn với linh hồn.

Đạm Thai Lăng Nguyệt thân là thiên đạo sư, thực lực siêu cường, đại nạn tới phần thắng của bọn họ trước Tu La Vương rất cao, vì sao phải dùng đại trận lợi hại như thế phai mờ trí nhớ của nàng?

Toàn thân Nhiếp Vân run rẩy.

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, sắc mặt Tiêu Đông khó hiểu nhưng vẫn giải thích:

- Sở dĩ có Tu La lâm thế, từ hỗn độn trong tiến vào Linh giới, nguyên nhân chủ yếu chính là Thiên Đạo xuất hiện vết rách, cần bổ thiên, mà thiên đạo sư chính là Thiên Đạo diễn hóa, cho nên vị Đạm Thai Lăng Nguyệt này từ khi ra đời đã chú định sẵn phải lấy thân bổ Thiên Đạo không trọn vẹn, hóa thân Thiên Đạo!

- Nếu thiên có tình thì thiên cũng già, thiên không thể có cảm tình, một khi xuất hiện cảm tình, Thiên Đạo sẽ sụp đổ, làm gì có lực lượng nào chứ!

- Cho nên Đạm Thai Lăng Nguyệt vừa ra đời đã tu luyện công pháp vong tình, ai, ai ngờ một lần lịch lãm rèn luyện phá tình cảm, có cảm tình, cho nên Đạm Thai gia chủ nói nghiệt duyên, trải qua chuyện này không thể bổ Thiên Đạo, không thể đuổi Tu La ra ngoài nên mới dùng hạ sách này, cho nên những đại gia tộc như chúng ta mới phai mờ trí nhớ của nàng, làm cho nàng triệt để vong tình, cứu vớt chư thiên vạn giới trong nước lửa!

Tiêu Đông thở dài một tiếng.

- Dùng thân bổ Thiên Đạo không trọn vẹn, hóa thân Thiên Đạo? Lăng Nguyệt...

Rốt cuộc Nhiếp Vân hiểu Đạm Thai Lăng Nguyệt đang gánh vác trách nhiệm gì, nội tâm hắn đau đớn.

Trước kia nghe Tiêu Nhiên đã từng nói qua bổ Thiên Đạo, cứu vớt muôn dân trăm họ, còn tưởng rằng dùng phương pháp đặc thù, tinh luyện cái gì tinh thạch bổ thiên, hiện tại mới biết được căn bản không phải tinh thạch, mà chỉ dùng thân thể và linh hồn mình bổ thiên.

Thiên Đạo vô tình, một khi thành công sẽ biến thành không có cảm tình, là Thiên Đạo không có ý thức tự chủ, như thế khác gì tử vong chứ?

Khó trách nàng kiếp trước kiếp này cũng mang theo tâm sự dày

đặc, mãi mãi không vui.

------oOo------

Chương 1573: Dùng bổ trời xanh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khó trách nàng thiện lương như vậy, lại có khi lại lạnh lùng như vậy, giả bộ như không quan hệ với bất cứ chuyện gì.

Khó trách nàng vẫn nói đạo tâm của nàng bị phá, thì ra là thế...

Lăng Nguyệt!

Không được, chuyện này tuyệt không đối không thể thành công.

Vì cái gì bảo hộ Linh giới, cứu vớt muôn dân trăm họ phải rơi vào thân một nữ tử chứ?

Ta nói rồi, phải bảo vệ ngươi cả đời thì nhất định sẽ thực hiện được, cho dù là chuyện lớn cũng là ta gánh mà không phải ngươi... Ta yêu mến ngươi nhất!

Xiết chặc nắm đấm, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, cũng áp chế kích động trong lòng.

Trước mắt không thể biểu hiện chuyện cứu Lăng Nguyệt ra ngoài, bằng không khẳng định khó khăn trùng trùng điệp điệp, nếu muốn cứu nàng chỉ có một con đường, đó là đánh bại Tu La Vương, triệt để giải quyết tai họa ngầm Tu La!

Mà trước đó nhất định phải phá hư Ma Thiên Vong Tình Đại Trận!

Nhiếp Vân không muốn phá hư quyết tâm bảo vệ Linh giới của mọi người nhưng quyết không cho phép kẻ nào ký thác tinh thần cứu cả Linh giới lên người nữ nhân của hắn.

Nàng thiện lương như vậy, thuần khiết như thế, là người vô tội...

Có lẽ nàng phải sống cuộc sống cao hứng mà không phải gánh vách những chuyện này.

Nếu như có thể cứu nàng, giúp nàng có cuộc sống vui vẻ, cho dù chết cũng đáng!

Nhiếp Vân phát thề trong lòng.

Yêu một người cũng không phải nhất định phải cứ sống cùng với nàng, chỉ cần có thể giúp nàng sống vui vẻ, tự do tự tại vô câu vô thúc là đủ!

- Nhiếp Vân hiền chất, ngươi không sao chớ...

Thấy sắc mặt của hắn cổ quái, Tiếu Đông hỏi thăm.

- Ah, không có việc gì!

Nhiếp Vân nghiêm mặt và nói:

- Tiêu gia chủ, không biết ta có thể đi cùng ngươi tới thi đấu tuấn tài hay không, tăng trưởng kiến thức một chút.

- Ngươi cũng muốn đi? Ha ha, nếu quả thật đi thì bằng vào thực lực của hiền chất nhất định có thể trổ hết tài năng, làm không ít người chú ý tới.

Tiêu Đông tươi cười gật đầu.

Thực lực Nhiếp Vân mặc dù chỉ là Kim Tiên sơ kỳ nhưng sức chiến đấu chân chính đã nghe Tiêu Nhiên từng nói qua với hắn, hơn nữa Ngũ Trảo Long Hoàng, Hắc Long Thánh Tôn ủng hộ như vậy, thật muốn tham gia trận đấu có thể lấy được thứ tự rất tốt.

- Tiêu gia chủ hiểu lầm, ta cũng không phải đi tham gia trận đấu, ta chỉ muốn mở mang tầm mắt mà thôi.

Nhiếp Vân lắc đầu bác bỏ tham gia trận đấu.

Hắn không có hứng thú với việc tham gia thi đấu tuấn tài gì đó, hơn

nữa một khi tham gia, khẳng định không thoát thân được, còn muốn tìm được Lăng Nguyệt là không có khả năng.

Cho nên phải nghĩ biện pháp đi Cửu Tiêu Cung, sau đó hành sự tùy theo hoàn cảnh, tìm được Đạm Thai Lăng Nguyệt và gặp mặt nàng một lần.

- Không tham gia trận đấu? Nếu như đạt được bài danh cao sẽ được tộc trưởng thập đại gia tộc liên thủ quán đỉnh, sẽ có chỗ tốt rất lớn đấy...

Không nghĩ tới đối phương trực tiếp cự tuyệt, Tiêu Đông có phần khó tin.

Loại thi đấu tuấn tài này với thế hệ trẻ là cơ hội rất tốt, nếu có thể bỗng nhiên nổi tiếng thì nhất định sẽ được xem trọng, sẽ trở thành đại nhân vật chính thức.

- Tu vi phải do mình luyện mới tốt, ta không có hứng thú với quán đỉnh!

- Ta chỉ muốn kiến thức cao thủ thế hệ trẻ mà thôi, hi vọng Tiêu gia chủ thành toàn!

Nhiếp Vân ôm quyền.

Hắn thật sự không quá mong chờ vào quán đỉnh, ngược lại không phải không muốn tấn cấp, mà là một khi tiếp nhận quán đỉnh thì rất nhiều bí mật sẽ lộ ra trước mặt kẻ khác, đây là việc hắn không muốn.

Hơn nữa tiếp nhận đối phương quán đỉnh phải hoàn thành trách nhiệm nào dó, Nhiếp Vân hiện tại chỉ muốn cứu Đạm Thai Lăng Nguyệt, không muốn gánh quá nhiều nhân quả.

- Vậy là được rồi, sáng sớm ngày mai chúng ta xuất phát, ngươi đến lúc đó đi theo với ta là được, ngàn vạn đừng đi loạn bốn phía, Cửu Tiên Cung là nơi trọng yếu nhất của Cửu Trọng Thiên, khắp nơi đều là trận pháp, cho dù cường giả Vương Tiên đi vào cũng khó còn sống đi ra, cần phải cẩn thận!

Thấy tâm ý của hắn đã quyết, Tiêu Đông không hề khuyên nhiều, ôm quyền nói.

- Đa tạ!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Lão đại, chúng ta đi tìm Lăng Nguyệt mụ mụ sao?

Sau khi thương nghị với Tiêu Đông xong, Nhiếp Vân cự tuyệt tiệc tối, hắn quay lại nơi ở, tiểu Long biết rõ suy nghĩ của hắn nên hỏi thăm.

- Sau này ngươi đổi xưng hô đi, gọi Lăng Nguyệt tỷ tỷ!

Nhiếp Vân cũng không phủ nhận.

- Hì hì, không gọi tỷ tỷ, gọi đại tẩu!

Tiểu Long cười hì hì gật đầu

- Yên tâm đi, lão đại, nếu như ngày mai đối phương để đại tẩu theo chúng ta củng bỏ đi, nếu như không cho, ta ra tay đoạt nàng là được.

- Đúng không, Tiểu Hắc?

- Vâng, Long Hoàng muốn ta làm như thế nào ta sẽ làm thế nào.

- Thập đại gia tộc mà thôi, chỉ cần Tiên Quân không ra tay, ta có nắm chắc cứu người ra.

Hắc Long Thánh Tôn vẻ mặt đờ đẫn gật đầu, dường như đang nói chuyện không có ý nghĩa.

- Ccưỡng ép cướp đoạt là không thể làm, không phải vạn bất đắc dĩ không thể làm!

Đối mặt hai bạo lực cuồng trước mặt, Nhiếp Vân lắc đầu.

Thập đại gia tộc kinh doanh nhiều năm, Tu La Vương đi vào Cửu Tiêu Thiên cũng không có nhiều phần thắng huống chi ba người bọn họ.

Hơn nữa một khi làm như vậy, tương đương vạch mặt với thập đại gia tộc, đây là việc hắn không muốn nhìn thấy.

Bất kể nói thế nào, thập đại gia tộc đều vì an nguy của Linh giới mà không phải vì tư dục bnar thân, cưỡng ép phá hư bọn họ thì mình chính là tội nhân của Linh giới.

- Đến lúc đó các ngươi không nên ra tay, cũng không nên nói gì, đi theo ta là được, tất cả kế hoạch cứ chờ gặp Lăng Nguyệt rồi nói sau.

Suy nghĩ một hồi, Nhiếp Vân cảm thấy thật sự không có biện pháp tốt, xoa xoa mi tâm, hắn nói với tiểu Long một câu.

Trong tình huống hiện tại thật sự không có biện pháp gì quá tốt, từ chỗ Tiêu gia có thể thấy được, thập đại gia tộc thật tâm vì Linh giới, phá hư kế hoạch của bọn họ, lúc Linh giới tiến vào thế nước sôi lửa bỏng thì làm sao bây giờ?

Trước kia Nhiếp Vân làm việc có thể không hề cố kỵ, mà bây giờ đã khác, thật muốn làm như vậy không nói những người khác, chỉ sợ Lăng Nguyệt cũng không tha thứ cho hắn.

- Được rồi, không nên nghĩ nhiều, chúng ta nên tu luyện củng cố tu vi, vạn nhất ngày mai thật bị ép ra tay, thực lực càng mạnh càng tốt.

Lắc đầu, Nhiếp Vân không nói nhiều, hắn khoanh chân ngồi xuống sau đó nhắm mắt tu luyện.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Rạng sáng hôm nay một người hai long tỉnh táo lại.

Sưu sưu sưu!

Nương theo tiếng triệu hoán bay vào không trung, lúc này Tiêu Nhiên, Tiêu Đông gia chủ đã chuẩn bị tốt, sau lưng có mấy chục đệ tử tinh anh đi cùng, đoàn người khí thế không nhỏ.

------oOo------

Chương 1574: Gặp lại Lăng Nguyệt (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lên đường đi!

Thấy bọn họ đi tới, Tiêu Đông cười nhạt một tiếng, mang theo mọi người hóa thành hào quang sau đó bay thẳng về phía chân trời.

Cửu Tiêu Cung nằm ở khu vực trung tâm của Cửu Trọng Thiên, nó là cung điện nguy nga giống như cây cột chống trời, có thể nằm vắt ngang các vì sao.

Trên không Cửu Tiêu Cung mặc dù không có hào quang như mặt trời nhưng thực sự có ngôi sao đầy trời nhìn từ xa giống như pháp bảo tinh tế, bài trừ khí lưu hỗn loạn vẫn có thể nhìn thấy hào quang sáng ngời của hắn.

- Phía trên Cửu Tiêu Cung chính là thế giới hỗn độn, trừ người có thực lực Tiên Quân có thể tiến vào, cho dù Vương Tiên tiến vào cũng bị đồng hóa ngay lập tức, biến thành một phần của hỗn độn.

Nhìn thấy Cửu Tiêu Cung chiếu sáng chói mắt trước mặt, Tiêu Nhiên chỉ một ngón tay về phía trước.

Nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ quả nhiên nhìn thấy phía trên Cửu Tiêu Cung còn có một tầng ngăn cách trong suốt, vô số khí tức tối tăm mờ mịt nhúc nhích, những khí lưu này không có hung mãnh nhưng lại mang theo thuộc tính dung nạp vạn vật, mặc dù cường giả Vương Tiên đi vào, chỉ trong phút chốc cũng hóa thành khí lưu ngay lập tức.

Hỗn độn, trụ cột diễn sinh vạn vật, đồng dạng cũng có thể hòa tan vạn vật.

- Lăng Nguyệt đại nhân hóa thân Thiên Đạo, chính là dùng lực lượng của mình đuổi Tu La nhất tộc ra khỏi Linh giới, lại để bọn chúng quay về hỗn độn.

Tiêu Nhiên biết rõ thiếu niên trước mắt suy nghĩ cái gì, hắn thở dài.

Bản thân Tu La nhất tộc sinh hoạt trong hỗn độn, kỳ thật Linh giới không có quan hệ gì với bọn chúng, bọn chúng lao tới là vì xâm lược.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Tu La nhất tộc bất tử bất diệt, muốn nói chính thức giết sạch là không có khả năng, biện pháp duy nhất chính là triệt để đuổi bọn chúng trở về hỗn độn, lại triệt để phong bế Linh giới, từ đó bọn chúng không có khả năng bước vào nữa.

Trừ chuyện đó ra cũng không còn biện pháp nào khác.

- Tất cả mọi người yên tĩnh, đến Cửu Tiêu Cung rồi!

Nương theo tiếng hô vang lên, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy Cửu Tiêu Cung đang ở trước mắt.

Trước cung điện là một võ trường rộng lớn đến cực điểm, phía trên còn có rất nhiều người, những người này phân thành vài nhóm, mỗi một nhóm mang theo khí chất ngạo nghễ và thực lực cường đại.

Xem ra thập đại gia tộc đã tới không sai biệt lắm.

Nhìn chung quanh một hồi, Nhiếp Vân cũng cảm thấy khiếp sợ vì nội tình của thập đại gia tộc.

Những đệ tử, trưởng lão đến nơi này có thực lực kém cỏi nhất cũng đạt tới Kim Tiên đỉnh phong, cường giả Thánh Tiên nhiều tới mấy

trăm người, ngay cả cường giả Vương Tiên cũng có vài chục, mỗi một người đều long tinh hổ mãnh, trong mắt ẩn chứa sinh tử tiêu tan, thời không vận chuyển, hiển nhiên là cường giả tuyệt thế lĩnh ngộ đại đạo.

Những người này đi vào nơi nào của Linh giới cũng có thể tạo thành sóng to gió lớn, mà ở chỗ này lại bất hiện sơn bất lộ thủy, nhìn không ra đặc điểm gì cả.

Nhìn chung quanh một vòng, Nhiếp Vân phát hiện Hùng Lâm ngăn cản trước mặt hắn âần trước đang đứng trong một đám người, hắn đang dùng ánh mắt oán độc nhìn sang.

Hắn cũng không có biện pháp gì, cũng không có nhiều lời, chỉ liếc mắt nhìn và quay đầu đi, cũng không rõ đang suy nghĩ cái gì.

- Tiêu Đông, đến!

Đi theo sau lưng đám người Tiêu gia chủ đáp xuống vị trí đặc biệt, một trung niên nhân quay đầu cười.

- Đây là Thang gia trong thập đại gia tộc, gia chủ Thang Lang, hắn có quan hệ không tệ với phụ thân của ta.

Tiêu Nhiên lặng yên truyền âm.

Từ lai lịch bọn họ, Nhiếp Vân đã hỏi thăm Tiêu Nhiên về thập đại gia tộc.

Theo thứ tự là: Đạm Đài, Độc Cô, Hiên Viên, Tiêu, Dương, Đoan Mộc, Hoàng Phủ, Hùng, Cơ, Thang.

Trong đó Đạm Đài khống chế Thiên Đạo, thuộc về đệ nhất gia tộc không thể tranh cãi, kế tiếp chính là vô địch Độc Cô gia tộc, về phần Thang gia, Tiêu gia đều là mặt hàng xếp sau cùng.

- Ah, ba vị này nhìn không quen mắt, bọn họ là...

Đột nhiên Thang gia chủ Thang Lang nhìn sang đám người Nhiếp Vân.

Người Tiêu gia đều tu luyện công pháp của gia tộc, chuẩn bị về sau dùng thân hiến tế cho nên có được khí tức đặc thù, đám người Nhiếp Vân đã áp chế khí tức bản thân nhưng vẫn bị nhìn ra được.

- Ba người này là bằng hữu của nhi tử ta, tới nhà ta làm khách, nghe nói có thi đấu tuấn tài nên đến mở mang tầm mắt!

Tiêu Đông cười nói.

Nơi này là trong giải thi đấu tuấn tài của thập đại gia tộc nhưng thân là gia chủ cũng biết cụ thể xảy ra chuyện gì, có người ngoài tới đây xem, chỉ cần không ảnh hưởng đại cục thì không có gì.

- Thì ra là bằng hữu của Tiêu Nhiên...

Thang Lang nhìn nhưng không có gì đặc biệt, không có phát hiện đặc thù nên không hỏi nhiều.

Thực lực bản thân của Nhiếp Vân và tiểu Long không được, hắn cũng không nhìn thấy cái gì, thực lực Hắc Long Thánh Tôn vượt xa hắn, muốn che dấu thì đừng nói là hắn, cho dù Tiên Quân tới có thể nhìn thấu hay không còn khó mà nói.

Tự nhiên nhìn không ra cái gì.

Người khác quan sát ba người, Nhiếp Vân cũng quan sát chung quanh.

Nơi này không hỗ là khu vực trọng yếu của Cửu Tiêu Cửu Trọng Thiên, khắp nơi đều là phong ấn, bằng vào thực lực bây giờ căn bản không có khả năng xuyên qua.

Nơi này chẳng những có trận pháp, còn có một chút cối xay thời không, một khi đụng vào sẽ nhận công kích rất mạnh, Vương Tiên cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Chỉ từ những thủ pháp này mà nhìn đã biết chắc là cường giả Tiên Quân bố trí, nếu không tuyệt đối không thể có được uy năng cường đại như thế.

Đôi mắt nhìn sang các gia tộc một vòng, cuối cùng nhìn lên gia tộc có vị trí tốt nhất trên Cửu Tiêu Cung.

Trên mặt của người gia tộc này mang theo ngạo ý, tự tin vết rõ lên mặt, trong đó đệ tử tu vi thấp nhất là Thánh Tiên, hơn nữa từ ánh mắt mang theo sát cơ tỏa sáng, hiển nhiên là cường giả am hiểu chiến đấu.

- Là Đạm Thai gia tộc, Nguyệt Nhi không có bên trong...

Nhiếp Vân đoán được, hắn tìm một vòng nhưng thất vọng rồi.

Dường như Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng không có đi theo gia tộc tới đây.

- Tuy nàng không ở nơi này nhưng nhất định tới đây, qua một lát chỉ cần chú ý Tiêu Đông gia chủ thì có thể nhìn thấy.

Thi đấu tuấn tài lần này là giả, mục đích chủ yếu nhất là bố trí Ma Thiên Vong Tình Đại Trận tiêu trừ trí nhớ của Lăng Nguyệt, khi đó người trong cuộc sẽ xuất hiện.

- Nhiếp huynh, ngươi nhìn, đó chính là gia chủ Độc Cô gia Độc Cô Phóng, Vương Tiên cảnh đỉnh phong, nghe nói đã cô đọng ra vô địch chi tâm, từng cạy trốn trong tay Tiên Quân, thực lực rất mạnh, phụ thân ta kém hắn.

Tiêu Nhiên nói nhỏ bên tai.

------oOo------

Chương 1575: Gặp lại Lăng Nguyệt (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn theo ánh mắt của hắn, quả nhiên Nhiếp Vân nhìn thấy một trung niên nhân với mạch tức cường đại đứng trong đám người Độc Cô gia.

Loại khí tức sắc bén này rất giống với Độc Cô Tiếu lúc trước, mang theo tự tin đậm đặc, bị khí thế này lây nhiễm làm cho người ta nhìn rõ người này không sợ trời không sợ đất, có được lực lượng và thực lực chúa tể thiên địa.

- Vô địch gia tộc...

Nhiếp Vân cũng không biết loại tâm tính này là tốt hay xấu, muốn nói không tốt, có được tín niệm tất thắng thì kẻ đó thường là người cười tới cuối cùng trong chiến đấu, muốn nói không tốt, Độc Cô Tiếu từng chiến đấu với hắn lúc trước, một khi chính thức thất bại sẽ hao tổn đạo tâm, rất khó tinh tiến.

Lúc trước mặc dù Độc Cô Tiếu không tự sát, cho dù sống sót cũng biến thành phế vật.

Có khuyết điểm có ưu điểm, có thể đi thế nào phải do người đó lựa chọn.

- Đó là đại gia chủ Hiên Viên gia tộc, Hiên Viên Mộc Phong, cầm Xã Tắc Ấn trong tay, thực lực gần với Độc Cô Phóng, một chiêu vạn dân thỉnh nguyện, từng đánh chết qua ba đầu Tu La Vương Tiên cảnh, đáng sợ đến cực điểm!

Đôi mắt Tiêu Nhiên nhìn sang đội ngũ Hiên Viên gia tộc, nhìn thấy một lão giả đang đứng trước đội ngũ.

Dường như lão giả cũng cảm ứng được ánh mắt của hắn, hắn cũng quay đầu nhìn sang, ánh mắt lập lòe, toàn thân sinh ra hàn ý.

Nhiếp Vân lặng lẽ quan sát chung quanh, thực lực người này cực kỳ đáng sợ, nhất cử nhất động mang theo xu thế phong lôi, dường như chỉ cần hắn nguyện ý, không gian sẽ bị xé rách nhưng không gây ra hỗn loạn.

- Đó là gia chủ Dương gia, Dương Chân, ta không biết thực lực cụ thể, tuy, phụ thân ta vẫn cảm thấy đáng sợ, theo ta đoán hắn có thực lực không kém gì Hiên Viên gia chủ và Độc Cô gia chủ.

Nhiếp Vân nhìn vào đội ngũ của Dương gia.

Đội ngũ này có không ít cao thủ, khác với cường giả vô địch gia tộc, mỗi người thu liễm khí tức vào trong thân thể, cũng không ai biết bọn họ mạnh cỡ nào.

Nhất là gia chủ Dương Chân, hình như đang nhắm mắt dưỡng thần không quan tâm chuyện chung quanh, nhưng Nhiếp Vân bằng vào cảm giác biết rõ đối phương khẳng định nắm rõ tình hình chung quanh trong tay, thậm chí ai quan sát hắn cũng biết rõ ràng.

- Ân!

Trong nội tâm đang suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy có sát ý lăng không xuất hiện, thân thể Nhiếp Vân không nhịn được lui về phía sau hai bước.

Sát ý này từ Dương gia truyền tới, dường như hắn quan sát đã bị phát hiện, sát ý đang nhắc nhở hắn không nên tiếp tục

- Hừ!

Nhiếp Vân lui về phía sau, tiểu Long nhìn vào trong mắt, quay đầu phân phó Hắc Long Thánh Tôn một tiếng.

Hắc Long gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đối phương.

Bành!

Một trưởng lão Thánh Tiên đỉnh phong của Dương gia nổ tung.

Bởi vì sát ý nhắm vào Nhiếp Vân vừa rồi là do hắn phát ra.

- Ngươi...

Trận đấu còn chưa bắt đầu đã có giao phong trước, mấy trưởng lão của Dương gia đứng lên nhìn về phía Nhiếp Vân, sát ý cuồn cuộn.

- Không nên động thủ!

Dương Chân mở to mắt nhìn và ngăn cản mọi người, cũng không nói chuyện, hắn nhìn Hắc Long Thánh Tôn sau đó nhắm mắt lại.

Cũng không ai biết hắn đang nghĩ cái gì.

Hắc Long Thánh Tôn cử động và quyết định của Dương Chân cũng không làm nhiều người chú ý, ngay cả Tiêu Nhiên cũng không phát hiện, hắn tiếp tục giới thiệu thập đại gia tộc với Nhiếp Vân.

- Vị kia chính là gia chủ Đoan Mộc gia tộc Đoan Mộc Húc!

- Đó là gia chủ Hoàng Phủ gia tộc Hoàng Phủ Kỳ!

- Đó là gia chủ Hùng gia Hùng Đình!

- Đó là gia chủ Cơ gia Cơ Tương!

Thấy Dương Chân cũng nhìn ra Hắc Long Thánh Tôn cường đại và không muốn truy cứu, Nhiếp Vân quan sát đối phương, hơn nữa cũng quan sát thập đại gia tộc một vòng.

Thập đại gia tộc đúng là lực lượng cương đại nhất Linh giới, mỗi một nhà tộc đều có khác nhau nhưng vô cùng cường đại, mang theo lực đạo không nhỏ.

- Cảm tạ mọi người có thể tề tựu tham gia thi đấu tuấn tài lần này.

Thời điểm Nhiếp Vân nhìn sang tất cả mọi người một vòng, đột nhiên trên bầu trời có tiếng nổ vang, mọi người lập tức cảm thấy lực lượng quy tắc hàng lâm nơi đây, vô số khí lưu bắt đầu khởi động phụ trợ khí chất của trung niên nhân.

- Đó là gia chủ Đạm Thai gia tộc, Đạm Thai Sang Vũ!

Nhìn thấy bộ dáng trung niên nhân, sắc mặt Tiêu Nhiên nghiêm túc.

- Đạm Thai gia chủ Đạm Thai Sang Vũ, phụ thân Lăng Nguyệt?

Nhiếp Vân rùng mình cẩn thận quan sát nhân vật trong truyền thuyết, đột nhiên thân thể hắn chấn động như bị sét đánh.

- Nguyệt Nhi...

Trong hào quang khí lưu bắn sang bốn phía, sau lưng Đạm Thai Sang Vũ có một thiếu nữ bước ra khỏi hào quang, để lộ ra dung nhan tuyệt thể kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Đạm Thai Lăng Nguyệt!

Người yêu nhất kiếp trước kiếp này, sau lưng phi thăng Linh giới đã có thể gặp lại lần nữa.

Lúc này Đạm Thai Lăng Nguyệt hoàn toàn khác khi so với lúc gặp vào kiếp trước, ánh mắt không ăn khói lửa, tỉnh táo mà trầm mặc, dường như mọi thứ chung quanh không có quan hệ gì với nàng, tất cả cảm tình đều được che giấu sâu trong mắt, cũng không nhìn ra gợn sóng gì.

Tuy không nhìn ra cái gì nhưng Nhiếp Vân biết rõ tình yêu sâu trong nội tâm của nàng dành cho mình tuyệt đối không cải biến, bởi vì nhiệt độ ấm áp từ khuyên tai ngọc đã nói rõ điểm này, nói rõ nhớ mong chỉ sâu hơn chứ không giảm đi.

Bốn mắt nhìn nhau.

Thiên ngôn vạn ngữ đều hóa thành hư ảo trong nháy mắt.

Đạm Thai Lăng Nguyệt quay đầu đi.

- Nguyệt Nhi...

Thấy nàng vừa quay đầu, trong mắt để lộ ra thần thái lạnh lùng, trái tim Nhiếp Vân đau đớn như dao cắt.

Chẳng lẽ nàng đã quên ta?

- Mọi người đều biết, Tu La Vương đã xuất thế lần nữa, Linh giới bắt đầu lâm vào kiếp nạn lần nữa...

Trên không trung, phụ thân Đạm Thai Lăng Nguyệt, Đạm Thai Sang

Vũ lên tiếng.

Lời nói của hắn mang theo uy năng không thể phản kháng, dường như đại biểu trật tự, quy tắc, Thiên Đạo, uy nghiêm và tôn quý, không ai có thể sinh ra suy nghĩ chống đối.

Nhưng Nhiếp Vân lại không nghe thấy, đôi mắt của hắn nhìn thẳng vào Đạm Thai Lăng Nguyệt, hắn không nháy mắt lần nào.

Nàng không có chút biến hóa nào, cho dù dung mạo hay khí chất, nhưng vì cái gì nàng không nhìn ta?

Nếu quả thật quên đi, vì sao Đạm Thai gia lại hao tổn cái giá lớn như thế, mời tất cả gia chủ tới bố trí cái gọi là Ma Thiên Vong Tình Đại Trận?

Toàn thân Nhiếp Vân cứng ngắc, dường như hắn không quan tâm chung quanh, hắn chỉ để ý ánh mắt đối phương.

Tất cả mọi thứ chung quanh biến thành vô nghĩa trong mắt hắn.

------oOo------

Chương 1576: Ta không biết ngươi (Thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nàng nhất định có lời khó nói, ta phải gặp mặt nàng sau đó hỏi cho rõ.

Nhắm mắt lại và thở ra một hơi, sắc mặt Nhiếp Vân khôi phục như cũ.

Thập đại gia tộc tổ chức thi đấu tài tuấn, hội tụ cường giả quá nhiều, căn bản không cho phép hắn làm càn, phải chú ý cẩn thận lại cẩn thận.

Hắn biết rõ Đạm Thai Lăng Nguyệt tuyệt đối không quên chính mình, sở dĩ không nhìn hắn nhất định là có nổi khổ tâm.

- Thi đấu tuấn tài chính thức bắt đầu.

Trong nội tâm vẫn lo lắng Lăng Nguyệt, bất tri bất giác Đạm Thai Sang Vũ nói xong những lời động viên.

- Được rồi, cho mời chư vị gia chủ theo ta đến Cửu Tiêu Cung quan sát, trận đấu sẽ do các Đạm Thai Nghĩa Học điều hành, chỉ cần có thể tiến vào top mười là có thể quán đỉnh, trực tiếp tấn cấp cảnh giới Vương Tiên...

Đạm Thai Sang Vũ an bài xong mọi chuyện, vung tay quay người đi vào Cửu Tiêu Cung.

Đạm Thai Lăng Nguyệt theo sát phía sau.

Gia chủ mấy nhà khác cũng biết có chính sự cho nên lập tức đi qua.

- Các ngươi đứng nơi này trông coi, không được đi loạn, nhất là Cửu Tiêu Cung, ngàn vạn không được xông vào, ta đi trước.

Tiêu Đông nhìn về phía Nhiếp Vân và Tiêu Nhiên dặn dò một câu, hắn đứng lên đi về phía trước.

Ầm ầm!

Thập đại gia chủ vừa rời khỏi nơi đây, rất nhiều tài tuấn lập tức chiến đấu, từng đạo khí lãng bạo phát, tiên lực bắn ra khắp bốn phía, đủ loại tuyệt chiêu pháp bảo điệp gia với nhau, vô số khí kình bắn khắp nơi, rất nhiều thiên tài tỏa ra hào quang chói mắt, thể hiện rõ tu vi và thực lực của mình.

- Tiêu huynh, ta phải đi Cửu Tiêu Cung!

Nhiếp Vân biết rõ Đạm Thai Lăng Nguyệt đã tiến vào Cửu Tiêu Cung sẽ bị thanh trừ trí nhớ, lòng nóng như lửa đốt.

- Đi vào?

Tiêu Nhiên đã sớm đoán ra hắn có quan hệ với Đạm Thai Lăng Nguyệt, biết rõ hắn sẽ làm ra quyết định này, do dự một hồi vẫn nói:

- Ta có thể mang ngươi đến trước Cửu Tiêu Cung, trong nội cung là do người Đạm Thai gia tộc gác, thân phận của ta không đủ, ta bất lực.

- Đưa ta tới trước Cửu Tiêu Cung là đủ rồi!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Tốt!

Tiêu Nhiên không nói nhảm nhiều, hắn lập tức bước đi.

- Tiêu gặp trưởng lão, ngươi tổ chức mọi người, ta và Nhiếp huynh đi một chút sẽ trở lại!

Nói xong liền lui về phía sau một bước, lúc này đi nhanh về hướng khác.

Hướng hắn đi trái ngược với Cửu Tiêu Cung, dường như cách xa nơi này.

Nhiếp Vân biết rõ đối phương đáp ứng chính mình, nhất định sẽ mang qua là chuyện không cần hoài nghi, hắn chỉ theo sát phía sau.

Tiểu Long, Hắc Long Thánh Tôn theo cùng.

- Đây không phải là Tiêu Nhiên công tử sao? Như thế nào, không tham gia tỷ thí, muốn đi đâu?

Bốn người còn chưa đi xa, đột nhiên một giọng nói âm trầm vang lên, Nhiếp Vân quay đầu nhìn sang, hắn lập tức nhận ra.

Là người Hùng gia thập đại gia tộc Hùng gia, cũng là Hùng Lâm bị đánh lần trước.

Chỉ sợ những người này xuất hiện tại đây có quan hệ với việc bị

đầu độc lúc trước.

Nói chuyện là một thanh niên chừng hai mươi bốn tuổi, sắc mặt xanh lét, bờ môi thật dầy, đây là tướng mạo khắc nghiệt.

Tuy dung mạo không dám lấy lòng nhưng thực lực lại không thể khinh thường, trong cơ thể hội tụ pháp tắc Thánh Tiên không ngừng phát ra ngoài nặng nề như núi, vừa nhìn đã biết rõ là cường giả Thánh Tiên cảnh hậu kỳ, thậm chí càng mạnh hơn nữa!

- Hùng Tân? Ngươi muốn làm gì?

Tiêu Nhiên nhận ra thân phận đối phương, hắn dừng bước sau đó hắn cau mày nhìn sang.

- Không làm gì, chỉ cảm thấy ngươi không tham gia trận đấu thì có chút đáng tiếc, không bằng hai chúng ta chơi đùa một chút?

Hùng Tân cười nói.

- Thật có lỗi, ta còn có việc, tạm không phụng bồi!

Tiêu Nhiên biết rõ chuyện của Nhiếp Vân rất khẩn cấp, không muốn dây dưa quá nhiều với đối phương, hắn quay người đi thẳng về phía trước.

- Đi? Bị ta Hùng Tân ngăn lại, ngươi còn đi được sao?

Năm ngón tay mở ra, hắn đưa tay về phía trước, trên không trung xuất hiện quốc độ, tiếng gió gào thét, tay áo bay phất phới, bình chướng cực lớn ngăn cản mấy người.

- Hùng Tân, ta khuyên ngươi không nên gây phiền toái!

Tiêu Nhiên dừng bước lần nữa, hắn híp mắt lên tiếng.

- Tìm phiền toái? Ta tìm ngươi gây phiền toái đó, như thế nào? Có bản lĩnh đấu với ta, không có tài năng ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất nhận thua!

- Chẳng phải làm ra vẻ chính là sở trường của Tiêu gia các ngươi hay sao?

Hùng Tân cười nhạo, ánh mắt mang theo vui vẻ nghiền ngẫm.

- Xem ra Tiêu Nhiên ta vẫn dạo chơi nhân gian cho nên các ngươi đã quên đi thực lực của ta, tốt, nếu ngươi muốn biết bản lĩnh sở trường của Tiêu gia ta, ta sẽ cho ngươi xem thực lực chân chính của ta là thế nào.

Đột nhiên Tiêu Nhiên gào thét, hắn lật cổ tay, một thanh trường kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay và hơi động trên không trung, lúc này mọi người có cảm gaics áp lực.

Linh hồn và trường kiếm kết hợp với nhau, thậm chí tánh mạng đều dung nhập vào trong kiếm pháp!

Cảnh giới mệnh kiếm!

Trường kiếm ra tay, Tiêu Nhiên đứng thẳng tại chỗ, hắn như cắt đứt núi cao sông dài, thân ảnh biến thành cao lớn, khí thế toàn thân như sóng to gió lớn không ngừng cắt ngang qua bầu trời.

Ầm ầm!

Một kiếm đâm tới!

Thiên địa bị một kiếm này phá vỡ, một đạo kiếm lực mang theo khí thế đáng sợ phá không, nó mang theo khí kình đầy trời sau đó chém thẳng về phía trước.

Đăng đăng đăng đăng!

Bị kiếm khí va chạm, Hùng Tân liên tục lui về phía sau vài bước.

- Ngươi... Ngươi đã đột phá? Đáng giận, ta thật muốn xem thực lực ngươi sau khi đột phá có thể đạt tới cỡ nào.

Biến sắc, Hùng Tân quát lớn, hắn đưa song chưởng về phía trước đón đỡ chiêu kiếm.

- Nhiếp Vân, các ngươi đi dọc theo con đường này, phía trước có một truyền tống trận, có thể trực tiếp đi tới trước Cửu Tiêu Cung, ta ở nơi này hấp dẫn lực chú ý của người khác, các ngươi đi đi!

Nhìn thấy song chưởng đánh tới, Tiêu Nhiên cười ha ha, hắn tiến lên một bước, kiếm khí phá phong bạo phát đáng sợ.

Cùng thời khắc đó hắn lặng lẽ truyền âm với Nhiếp Vân.

Xem ra hắn đã sớm biết sẽ bị người Hùng gia tới gây phiền toái, cũng dùng chiến đấu hấp dẫn người khác chú ý, từ đó thuận tiện sáng tạo cơ hội để Nhiếp Vân lẻn vào Cửu Tiêu Cung.

- Đa tạ!

Trong nội tâm âm thầm cảm kích, Nhiếp Vân và tiểu Long liếc nhau sau đó quay người đi về phía trước.

- Các ngươi đi đâu, cho rằng lúc trước hại ta thảm như thế, ta sẽ dễ dàng bỏ qua hay sao?

Còn chưa đi được mấy bước, Hùng Lâm tức giận chạy tới.

Hắn nhìn thấy cừu nhân trước mặt, trong nội tâm luôn nghĩ làm sao có thể xã cục tức này cho nên sẽ không bỏ qua.

------oOo------

Chương 1577: Ta không biết ngươi (Thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn cũng biết không phải đối thủ của Nhiếp cho nên trong tiêng hét lớn hắn dẫn theo vài người bay tới vây quanh Nhiếp Vân.

Mấy người này đều là cường giả Thánh Tiên cảnh, mấy người liên thủ với nhau không thể xem thường.

- Hùng Lâm, đối thủ của ngươi là ta, muốn làm khó bằng hữu của ta, còn non lắm!

Đột nhiên có tiếng quát lạnh mang theo khí kính sắc bén đánh tới, kiếm khí như đao, lúc này lập tức bao phủ Hùng Lâm vào trong.

- Tiêu Nhiên, ngươi đấu với ta mà quản nhiều như thế, ngươi muốn chết!

Bị kiếm quang thu vào vòng chiến, Hùng Lâm biến sắc, gương mặt dữ tợn.

- Ba trăm năm trước ngươi từng bại trong tay ta, hiện tại cho dù đột phá nhiều lắm chỉ tương đương ta mà thôi, ngươi còn muốn đấu với nhiều người chúng ta như vậy, Tiêu Nhiên, ngươi cũng quá mức không coi ai ra gì!

Da mặt Hùng Tân co rúm, hắn liên tục ra tay oanh kích.

- Có xem ai ra gì hay không các ngươi nhìn là biết rõ, nói thật, mấy con tôm tép nhãi nhép các ngươi không lọt vào mắt Tiêu Nhiên ta.

Ầm ầm!

Trường kiếm trong tay Tiêu Nhiên bán ra hào quang bao phủ bốn phía, một người đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, công kích chung quanh rậm rạp chằng chịt nhưng không thể xuyên thấu qua.

- Thực lực của hắn rất mạnh, mấy người kia mặc dù liên thủ cũng không phải đối thủ, chúng ta đi thôi!

Liếc mắt nhìn, Hắc Long Thánh Tôn thản nhiên nói.

- Ân, tốt!

Nhiếp Vân cũng không phải thái điểu, hắn có được thiên phú võ đạo sư cho nên hắn nhìn hình thức chiến đấu còn lợi hại hơn Hắc Long Thánh Tôn, lúc này gật gật đầu, mặc dù biết đối mặt nhiều người như vậy nhưng tỷ lệ chiến thắng của Tiêu Nhiên vẫn rất lớn, lúc này không nói một lời và tiến lên phía trước.

Đám người Tiêu Nhiên chiến đấu giống như hồng thủy vỡ đê, hào quang bắn ra bốn phía, lực lượng cường đại bộc phát rất mạnh và bao phủ không gian chung quanh, che khuất không ít ánh mắt quan sát, đám người Nhiếp Vân rời đi cũng áp chế tu vi xuống thấp, trừ hai bên chiến đấu ra, người trong đầu trường không quan tâm tới bọn họ.

Tuy Hùng Lâm một lòng muốn đuổi theo Nhiếp Vân, hắn muốn báo thù rửa hận nhưng kiếm pháp của Tiêu Nhiên thật sự quá lợi hại, toàn ứng phó không thể thở nổi, hắn vừa phân tâm đã dính đầy bụi đất.

Hắn tức giận làm toàn thân khó chịu nhưng lại không có biện pháp gì, đành phải kiên trì liên thủ với đám Hùng Tân đối phó Tiêu Nhiên.

Rời khỏi đám người Tiêu Nhiên, Nhiếp Vân dẫn hai người đi nhanh về phía trước, đi không xa quả nhiên nhìn thấy một truyền tống trận không lớn.

Dường như truyền tống trận xây dựng không bao lâu, lúc này bên cạnh có người đang thủ hộ.

Người này nhìn thấy ba người Nhiếp Vân tới liền vội vàng chào đón.

- Nhiếp Vân thiếu gia, đây là Tiêu Nhiên công tử lặng lẽ bố trí, biết rõ ngươi nhất định sẽ dùng, mau vào đi thôi!

- Tiêu huynh bố trí...

Nhiếp Vân không nghĩ tới Tiêu Nhiên đã sớm chuẩn bị xong, dường như sớm biết mình nhất định đi Cửu Tiêu Cung, trong nội tâm cảm động, lời cảm tạ không thể nói hết được, lúc này không nói nhảm nhiều, hắn gật gật đầu mang theo tiểu Long và Hắc Long Thánh Tôn đi vào.

Hô!

Hào quang lập loè, quả nhiên Nhiếp Vân xuất hiện trước Cửu Tiêu

Cung.

Cửu Tiêu Cung là nơi cao nhất trên Cửu Tiêu Cửu Trọng Thiên, bao phủ bên trong trận pháp to lớn, bên ngoài nhìn vào là cung điện tráng lệ hùng vĩ, hơn nữa người và vật bên trong mơ hồ không rõ.

Vị trí của Nhiếp Vân hiện tại ở trong trận pháp, có thể nhìn rõ những người đang tham gia giải đấu ở bên ngoài, đối phương căn bản không thể nhìn thấy bọn họ.

- Cám ơn ngươi!

Bước ra khỏi truyền tống trận, Nhiếp Vân đã biết rõ trận pháp thủ hộ đã sớm bị người ta phá đi, hơn nữa vì bảo thủ bí mật đã trực tiệp tự bạo.

Tuy hắn trải qua vô số chiến hóa trong phàm giới, tâm trí cũng ngang lão quái vật nhưng so với cường giả sống mấy ngàn năm như Tiêu Nhiên đây chỉ là việc vặt mà thôi.

Ít nhất từ việc này hắn không có tâm tư kín đáo như Tiêu Nhiên.

Đương nhiên, chuyện này cũng có thể nói quan tâm sẽ bị loạn, nếu không phải liên lụy Đạm Thai Lăng Nguyệt làm hắn không thể tập trung tinh thần, hắn cũng có thể an bài sớm và không chê vào đâu được.

Đi!

Bây giờ không phải lúc cảm khái, Nhiếp Vân và tiểu Long cùng Hắc Long Thánh Tôn xông vào trong Cửu Tiêu Cung.

- Người nào? Trọng địa Cửu Tiêu Cung, người đến dừng lại!

Ầm ầm ầm...

Vừa đi về phía trước vài bước đã có hai hộ vệ giáp đen nhảy ra cầm trường kích chỉa vào người bọn họ.

Hai người này đều là cường giả Thánh Tiên sơ kỳ, trên mặt bọn họ không mang theo chút cảm tình gì.

- Ta có chuyện quan trọng muốn đi gặp Đạm Thai gia chủ, kính xin cho đi!

Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, ôm quyền nói.

- Đạm Thai gia chủ có lệnh, chuyện khẩn cấp cỡ nào cũng phải chờ sau khi hắn đi ra lại nói.

- Lui ra ngoài!

Hai hộ vệ giáp đen không có biểu lộ gì, lúc này quát lớn.

- Chờ hắn đi ra...

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

Nếu quả thật hắn đi ra, rau cúc vàng cũng héo rồi, lúc này không thể chần chờ.

- Việc gấp, quan hệ Tu La Vương, chờ hắn đi ra đã xong rồi, kính xin tránh đường!

Nhiếp Vân thuận miệng nói.

Vì thời gian quá gấp cho nên hắn không muốn nói nhiều.

- Bất cứ chuyện gì đều không được, nếu như tiến thêm một bước cẩn thận chúng ta không khách khí.

Hộ vệ giáp đen không quan tâm Nhiếp Vân nói gì, đồng thời lui về phía sau một bước, trường kích chỉa tới mang theo sát khí, dường như chỉ cần ba người dám tiến lên phía trước sẽ ra tay ngay sau đó.

- Không khách khí? Vậy sao?

Ầm ầm!

Đột nhiên một đạo kim quang lập loè, một đuôi rồng quét thẳng vào người bọn họ mang theo lực lượng áp bách không gian đánh tới.

- Cái gì?

- Các ngươi dám...

Hai tên hộ vệ giáp đen có nằm mơ cũng không ngờ đối phương dám ra tay, hơn nữa còn là đại chiêu như thế, trường kích trong lòng bàn tay còn chưa ngăn cản đã bị cái đuôi quét trúng.

Bành!

Bành!

Hai hộ vệ giáp đen biến thành thịt nát, đoạn tuyệt hô hấp.

- Cho mặt không biết xấu hổ, nhìn ngươi lần có tránh hay không!

Hô!

Tiểu Long thu hồi cái đuôi, khôi phục hình người.

Vửa rồi hắn ngại phiền toái nên không ra tay, Ngũ Trảo Kim Long dùng đuôi quét qua, hai gia hỏa Thánh Tiên cảnh sơ kỳ có thực lực mạnh hơn gấp mười lần chỉ sợ cũng phải biến thành bánh thịt.

- Đi thôi!

Giết chết hai hộ vệ giáp đen như giết hai con kiến, tiểu Long chỉ về phía trước.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu đi thẳng về phía trước.

------oOo------

Chương 1578: Ta không biết ngươi (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước kia hắn không muốn thông qua thủ đoạn bảo lực têến vào chính là sợ liên lụy Tiêu Nhiên, hiện tại tiểu Long đột nhiên ra tay, xem ra hắn không còn biện pháp nào khác.

Ngược lại bản thân mình cứu Đạm Thai Lăng Nguyệt khẳng định sẽ trở mặt với thập đại gia tộc, loại chuyện này sớm muộn gì cũng phải phát sinh, sẽ không tránh khỏi.

Hắn buông gánh nặng tâm lý cho nên không cố kỵ, thông đạo rộng lớn của Cửu Tiêu Cung không dài, lúc này gặp năm lớp thủ hộ như thế, mỗi một lớp thực lực không kém, đều là Thánh Tiên cảnh sơ kỳ.

Có lần thứ nhất, Nhiếp Vân cũng không nói nhảm, chỉ cần gặp được thủ hộ giả thì đánh một quyền.

Có đôi khi bạo lực có thể giải quyết rất nhiều vấn đề, quả nhiên không ai ngăn cản ba người đi vào trong đại điện.

Trong Cửu Tiêu Cung vô cùng to lớn.

Đạm Thai Sang Vũ, Độc Cô Phóng, Hiên Viên Mộc Phong, Tiêu Đông... Gia chủ thập đại gia tộc đang ở nơi này, Đạm Thai Lăng Nguyệt ngồi trong đám người này, sắc mặt bình tĩnh, không vui không buồn.

- Lăng Nguyệt chất nữ, ngươi phải hiểu rõ ràng, một khi Ma Thiên Vong Tình Đại Trận mở ra, trí nhớ của ngươi sẽ bị thanh trừ triệt để....

Tiêu Đông nhìn nữ hài ngồi bên trong, có chút bận tâm hỏi.

- Ta biết rõ, phiền toái chư vị gia chủ!

Đạm Thai Lăng Nguyệt ngồi ở vị trí trung tâm, trên mặt không có biểu lộ quá lớn, giọng nói của nàng êm tai, lại mang theo một tia

huyền ảo khó lường hình như đã mất đi linh hồn trong đó.

- Ai, ngươi có nên suy nghĩ một chút hay không, mất đi trí nhớ, cho dù trở thành Thiên Đạo cũng không phải ngươi...

Tiêu Đông lần nữa khuyên can.

- Đa tạ Tiêu thúc thúc, ý ta đã quyết.

Đạm Thai Lăng Nguyệt khoát tay.

- Tốt, tất cả mọi người không nói nữa, không nên quên trách nhiệm thập đại gia tộc chúng ta.

- Tuy Lăng Nguyệt là con gái của ta, nhưng nếu như có thể cứu vớt Linh giới khỏi nước lửa, đừng nói nàng, cho dù là ta cũng có thể bỏ qua.

Nhìn thấy Tiêu Đông còn muốn tiếp tục khuyên bảo, Đạm Thai Sang Vũ khoát khoát tay, hắn nhìn chung quanh và lên tiếng:

- Bắt đầu đi!

Nói xong ngón tay điểm về phía trước, một đạo hào quang bắn tới và lơ lửng giữa đại điện, nó tỏa ra uy thế làm người ta cảm thấy khủng hoảng.

Trong hào quang là bảo vật nhưng không ai nhìn ra nó là gì và đẳng cấp ra sao.

Đại đạo vô hình, vô hình vô chất.

Đạm Thai gia tộc khống chế Thiên Đạo, bảo vật trấn tộc chính là Hỗn Độn Nguyên Thạch uy lực vô cùng.

- Bắt đầu!

Độc Cô Phóng thấy hắn động thủ nên theo sát phía sau, lòng bàn tay mở rộng và một vật xuất hiện, đó là một trái tim.

Lão tổ vô địch gia tộc lưu lại Vô Địch Chi Tâm!

Bản thân Độc Cô gia tộc chú ý vô địch, không thích mượn nhờ ngoại vật cho nên bảo vật trấn tộc không giống người khác.

Hai người mạnh nhất đã mang bảo vật trấn tộc của mình ra, mấy gia chủ khác không do dự mang theo bảo vật của mình ra ngoài, trong nháy mắt cả gian phòng bị bảo quang bao phủ, không gian cứng lại như hóa thành thực chất, một trận pháp cực lớn hình thành.

Ma Thiên Vong Tình Đại Trận!

- Dừng tay!

Trận pháp sắp mở ra, lúc này có một tiếng quát vang lên.

Két..!

Nhiếp Vân và tiểu Long, Hắc Long Thánh Tôn đi vào.

Bọn họ chạy nhanh tới nơi này, rốt cuộc cũng tới trước khi đại trận mở ra.

Ầm ầm!

Các vị gia chủ không nghĩ tới lúc này lại có người xâm nhập, toàn bộ dừng lại.

- Người nào? Dám xâm nhập vào trọng địa Cửu Tiêu Cung!

Đạm Thai Sang Vũ đứng, lên, sinh tử trong mắt tan biến, kim quang như sấm sét xoay tròn, tùy thời sẽ bộc phát.

Đông!

Hắc Long Thánh Tôn tiến lên phía trước một bước ngăn ở trước mặt Nhiếp Vân và tiểu Long, toàn thân ngăm đen mang teo lực lượng đáng sợ, trong nháy mắt áp lực từ đối diên biến mất giống như chưa từng xuất hiện qua.

- Nhiếp Vân... Không phải đã bảo ngươi không được tới đây sao? Nơi này là trọng địa Cửu Tiêu Cung, nhanh rời đi!

Tiêu Đông nhìn rõ dung mạo đám người Nhiếp Vân liền giật mình.

Cửu Tiêu Cửu Trọng Thiên, Cửu Tiêu Cung là địa phương trọng yếu nhất, không cho phép kẻ nào tự ý xâm nhập vào nơi đây, ba người này lá gan quá lớn, trực tiếp xông vào làm hắn không thể đoán trước được.

- Tiêu Đông, đây là người ngươi mang tới, không ngờ dám xông vào Cửu Tiêu Cung, ta xem ra chẳng những bọn chúng không muốn sống, ngay cả ngươi cũng bị liên quan, sẽ bị các gia tộc chúng ta chế tài.

Mí mắt Độc Cô Phóng nhìn chằm chằm vào Hắc Long Thánh Tôn, không biết nghĩ cái gì.

Hắc Long Thánh Tôn và tiểu Long ngụy trang thân phận, đại đa số người nơi đây không nhìn ra vấn đề gì, vẫn cho rằng là cao thủ không biết xuất hiện từ đâu.

- Ta tới nơi này không quan hệ tới Tiêu gia, ta chỉ muốn hỏi nàng một câu mà thôi.

Nghe đám gia chủ chỉ trích, Nhiếp Vân không sợ hãi chút nào, hắn tiến lên phía trước một bước, hai mắt nhìn chằm chằm vào Đạm Thai Lăng Nguyệt trong đám người, thân thể không tự chủ run rẩy nhẹ nhàng.

Từ khi tiến vào đại điện hắn đã cảm ứng được khuyên tai mang theo kích động và nóng bỏng, nhưng... Vì sao nàng không nói lời nào với hắn?

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Nhìn thấy biểu lộ và cử động của Nhiếp Vân, sắc mặt Đạm Thai Sang Vũ trầm xuống.

- Ta chính là người nàng vẫn muốn quên nhưng không thể quên được!

Hai mắt Nhiếp Vân nhìn chằm chằm vào Đạm Thai Lăng Nguyệt, hán đi từng bước về phía trước.

Người yêu hai đời lẳng lặng ngồi tại chỗ, rốt cục lúc này nàng chậm rãi quay đầu nhìn sang, ánh mắt trong suốt như bảo thạch nhìn Nhiếp Vân.

- Nguyệt Nhi... Ta nói sẽ bảo hộ ngươi, ta đã tới đây!

Đôi mắt Nhiếp Vân hơi ướt át, dung nhan ngày xưa không thay đổi nhiều, nàng vẫn xinh đẹp và đơn thiần như vậy.

Hai người đối mặt, trong nháy mắt chung quanh không còn âm thanh nào khác, dường như trong thế giới này chỉ còn hai người, trong mắt chỉ có lẫn nhau.

- Ta không biết ngươi! Ngươi đi đi!

Đột nhiên cảm tình trong mắt Đạm Thai Lăng Nguyệt biến mất, ngữ khí thản nhiên lên tiếng.

Lời nói đạm mạc lạnh lùng không mang theo chút cảm tình càm, hơn nữa hoàn toàn khác với ánh mắt quan tâm trước mặt, dường như người trước mắt không biết hắn, cảnh tượng vừa rồi là giật mình, chỉ là một giấc chiêm bao.

- Ngươi không biết ta sao... Ta là Nhiếp Vân!

Toàn thân Nhiếp Vân cứng đờ, hắn vội vàng tiến lên phía trước và hô to.

Tại sao nàng có thể không biết mình?

Cho dù không nói cảm tình kiếp trước và tình nghĩa phàm giới, chỉ nói về lúc tới Linh giới, lúc đó một đạo linh hồn chi khí của đối phương đã đủ nói rõ tất cả.

- Ta thật không biết ngươi, hôm nay là thời gian quan trọng của ta, kính xin ngươi nhanh chóng rời đi!

Đạm Thai Lăng Nguyệt lắc đầu.

------oOo------

Chương 1579: Đối chiến cường giả Vương Tiên (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Có phải ngươi có điều gì khổ tâm hay không? Chúng ta cùng nhau trải qua nhiều như thế...

Không nghĩ tới đối phương lạnh lùng như thế, không thừa nhận quen biết mình, khí huyết toàn thân Nhiếp Vân bốc lên, hắn có phần không khống chế nổi lực lượng của mình.

Hắn tiến vào Linh giới, cố gắng tu luyện, tâm nguyện lớn nhất của hắn chính là tìm được nàng, đứng trước mặt nàng che gió che mưa, mà bây giờ đối phương đột nhiên nói không biết chẳng khác gì sấm sét giữa trời quang, hắn có phần không chịu nổi, ngay cả đạo tâm cũng suýt tan nát.

- Ta thật sự không biết ngươi, ngươi đi đi!

Đạm Thai Lăng Nguyệt nhắm mắt lại, lúc này không nhìn hắn.

- Không có khả năng... Không có khả năng...

Móng tay của Nhiếp Vân bấm vào trong da thịt, sắc mặt đỏ lên, hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Kiên trì thật lâu, lúc sắp đạt tới mục tiêu thì biến thành công dã tràng, cho dù là hắn cũng bị nội thương.

Người tu đạo chú ý nội tâm, nội tâm bị thương còn đáng sợ hơn thân thể bị thương, cho dù hắn có mộc sinh chi khí, có bất tử chi thân nhưng hoàn toàn vô dụng với loại thương thế như vậy.

- Lăng Nguyệt không biết ngươi, rốt cuộc ngươi là ai? Tới đây quấy rối, ta thấy chỉ sợ có quan hệ không rõ với Tu La, Đạm Thai Minh Hiên, ngươi bắt tiểu tử này đi thẩm vấn cho ta.

Đạm Thai Sang Vũ vung tay lên, lạnh lùng nói.

- Vâng!

Ầm ầm ầm...

Sâu trong đại điện có hộ vệ kim giáp bay qua, bọn họ xông thẳng về phía Nhiếp Vân.

Người này chừng ba mươi tuổi, hai hàng lông mày đỏ thẫm, toàn thân có khí tức Vương TIên nồng đậm tới cực điểm.

Lại là cường giả Vương Tiên sơ kỳ!

Thực lực Nhiếp Vân hiện tại đối phó Thánh Tiên đỉnh phong còn có lực đánh một trận, hắn lực bất tòng tâm khi đối mặt với Vương Tiên.

- Ta biết rõ ngươi không nhận ta là có rất nhiều lo lắng, sợ ta không có thực lực, ta đã không phải thiếu niên tại phàm giới, ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy ta có thực lực và có tiềm lực hoàn thành hứa hẹn với ngươi.

Không để ý tới Đạm Thai Minh Hiên bay tới, Nhiếp Vân thở ra một hơi sau đó áp chế nội thương trong lòng xuống, hắn nhìn về phía Đạm Thai Lăng Nguyệt sau đó khí tức của hắn thay đổi hoàn toàn.

Hắn lúc trước là kẻ trầm mê tình yêu, hiện tại hắn biến nội tâm đau xót thành lực lượng và ý chí chiến đấu, khí tức của hắn đã khác vừa rồi hoàn toàn.

Trong mắt hắn đối phương tuyệt đối nhận ra hắn, cố ý nói như vậy nhất định là vì có lời khó nói, hoặc là sợ thực lực của hắn chưa đủ!

Nếu đã như vậy hắn sẽ chứng minh cho nàng xem.

Ầm ầm!

Hóa đau thương thành lực lượng, huyệt khiếu toàn thân Nhiếp Vân mở rộng ra, thân thể Kim Tiên cảnh phối hợp Tiên Thiên Long Thân, tạo thành toàn thân hắn biến thành màu ám kim, hắn đứng giữa không trung như chiến thần.

- Lợi hại...

- Đạo tâm bị hao tổn lại có thể điều chỉnh nhanh như vậy, thật đúng là thiên tài!

- Có thể sau khi bị nhục và biến hóa nhanh như thế, hôm nay không vẫn lạc thì ngày sau tuyệt đối là bá chủ một phương...

Sau khi nhìn biểu hiện của hắn hiện tại, rất nhiều gia chủ gật đầu.

Bọn họ thân là gia chủ thập đại gia tộc, đã gặp qua nhiều thiên tài, có thể trong tình huống đạo tâm bị hao tổn, nội tâm cực độ khó chịu có thể chuyển đổi tâm tình trực tiếp tiến vào trạng thái chiến đấu, thậm chí càng hơn dĩ vãng, cho dù là cao thủ tuyệt thế như bọn họ cũng hiếm có khả năng làm được.

Loại nhân vật này chỉ cần không vẫn lạc, về sau trở thành đại nhân vật là chuyện ván đã đóng thuyền.

- Khả năng tiểu thử này thật sự có một đoạn tình cảm với Đạm Thai Lăng Nguyệt...

- Đúng vậy, nếu không Đạm Thai gia chủ cũng không cần chúng ta tụ tập tới nơi này bố trí cái gọi là Ma Thiên Vong Tình Đại Trận!

Mấy vị gia chủ còn có phần không hiểu chuyện lúc trước, lúc này tất cả đều hiểu được, sau khi nhìn nhau lại nhìn về phía Đạm Thai Lăng Nguyệt.

Lúc này thân thể mềm mại của Lăng Nguyệt không ngừng run rẩy, đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm vào thiếu niên giữa sân, ý quan tâm khó nói thành lời.

Nhìn thấy cảnh này bọn họ hiểu rõ, lúc này làm sao không biết quan hệ của hai người sâu cỡ nào chứ.

Có thể làm cho thiên đạo sư vô tình biến thành động tình, tiểu tử này chẳng những là thiên tài chiến đấu, hắn còn là tình thánh!

- Ta nên sớm nghĩ tới...

Tiêu Đông lắc đầu.

Trước kia hắn hắn hỏi tin tức Đạm Thai Lăng Nguyệt, khi đó phản ứng của Nhiếp Vân có rất nhiều vấn đề, đáng tiếc từ khi hắn tu luyện tới nay chỉ chuyên tâm tu luyện, hắn không hiểu nhiều về chuyện nam nữ cho nên không nhìn ra.

Ngũ Trảo Kim Long tiểu đệ, thiên đạo sư là bạn gái... Thiếu niên này không đơn giản ah!

- Thẩm vấn ta? Bắt ta? Ta thật sự muốn xem ngươi có thực lực này hay không.

Không biết tâm tình mọi người biến hóa, Nhiếp Vân đã quyết định dùng chiến đấu chứng minh bản thân mình, thần thái khí chất đều có biến hóa, hắn càng hung hiểm hơn, càng thêm phong mang hơn.

Đi vào Linh giới hắn vẫn giữ thực lực của mình, hiện tại xem ra không cần làm như thế.

- Tiểu Long, Hắc Long, hai người các ngươi trước đừng nhúc nhích, ta thật muốn xem thực lực của chúng thế nào lại muốn bắt ta đi thẩm vấn.

Tay phải chấn động, lực lượng gấp trăm lần bộc phát đáng sợ, tiên lực hùng hậu phối hợp với lực lượng thân thể, hắn giơ một chưởng lên cao cao sau đó đánh xuống.

- Hừ, chút tài mọn!

Nhìn thấy chiêu này đánh xuống, Đạm Thai Minh Hiên cũng không lui về phía sau, trong mắt hắn mang theo khinh miệt và vươn tay về phía trước.

Hai tay cầm long, lực quan sơn hà!

Không hổ là cường giả Vương Tiên cảnh, vừa ra tay đã thi triển khí thế không kém gì Tiêu Nhiên, hai tay của hắn như tùy thời xé rách bầu trời, hắn bay lên không đối chiến với Nhiếp Vân.

Ầm ầm!

Nhiếp Vân liên tục quay người bổ nhào trên không trung, sắc mặt của hắn biến thành trắng bệch, khí huyết cắn trả, tiên lực có chút không vận chuyển được.

Tuy thi triển thực lực khủng bố nhưng Vương Tiên cảnh thật sự quá đáng sợ, căn bản không phải hắn chỉ bằng vào chiêu số bình thường có thể đánh thắng được.

- Kim Tiên cảnh có được sức chiến đấu như thế, ta thừa nhận còn không tệ, nếu chỉ dựa vào chút thực lực này muốn quấy rối nơi đây thì ta thấy còn chưa đủ.

Hừ lạnh một tiếng, tay phải của Đạm Thai Minh Hiên chấn động và nắm tới.

Lần này lực lượng còn lợi hại hơn lần nữa, vừa ra tay vật đổi sao dời, chưởng ấn đầy trời, lực lượng cương mãnh hội tụ hình thành một thế giới giống như ác ma bao phủ hắn vào trong, hơn nữa còn tiến hành công kích linh hồn, thân thể, tiên lực, ý chí một cách toàn diện, trong nháy mắt các tiếng nổ quỷ dị vang lên làm người ta khó chịu nổi.

------oOo------

Chương 1580: Đối chiến cường giả Vương Tiên (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Có đủ hay không cũng không phải ngươi nói tính toán.

- Lôi Đình Cửu Châu, phá cho ta!

Mở to mắt nhìn, toàn thân của hắn xuất hiện lôi dẫn đáng sợ, ngay sau đó âm thanh đùng đùng như thiên kiếp rậm rạp, tay phải của Nhiếp Vân tích lũy lôi đình chi lực tới cực điểm, lúc này biến thành một phiến lôi hải đáng sợ.

Lôi Đình Cửu Châu, Nhiếp Vân sử dụng đại tuyệt chiêu thứ hai, từ lúc đến Cửu Tiêu Cung hắn đã tích lũy đủ năng lượng, hiện tại tình hình nguy cấp cho nên không cố kỵ thi triển ra.

- Múa rìu qua mắt thợ, Đạm Thai gia tộc chúng ta khống chế Thiên Đạo, như thế nào là Thiên Đạo? Lập quy tắc, chưởng lôi đình, phá vạn vật!

- Dùng lôi đình đối phó ta? Chê cười!

Nhìn thấy chiêu số của Nhiếp Vân, Đạm Thai Minh Hiên cười ha ha, ý khinh miệt càng ngày càng đậm.

Đạm Thai gia tộc là đệ nhất gia tộc trong Linh giới cũng không phải bởi vì gia tộc bọn họ nhân tài xuất hiện lớp lớp, mà là vì bọn họ khống chế Thiên Đạo.

Tuy chỉ có một thiên đạo sư nhưng cả gia tộc lĩnh ngộ huyền bí Thiên Đạo và tu luyện pháp quyết quy luật Thiên Đạo, hoàn toàn có thể mượn nhờ lực lượng Thiên Đạo gia tăng lực lượng bản thân gấp trăm lần.

Chính bởi vì như thế gia tộc này mới đáng sợ nhất, thậm chí ngay cả gia tộc vô địch cũng phải thừa nhận vị trí bá chủ của nó.

Lôi đình lôi kiếp chính là một phần của Thiên Đạo, Đạm Thai Minh Hiên thấy Nhiếp Vân thi triển ra lôi đình bí thuật cho nên cười nhạo không thôi.

Tiếng cười nhạo của hắn chấm dứt thật nhanh, Nhiếp Vân sử dụng Lôi Đình Cửu Châu va chạm với bàn tay của hắn đánh tới.

Bành!

Tiếng nổ lớn vang lên, không thèm quan tâm sắc mặt Đạm Thai Minh Hiên thay đổi, thân thể đối phương bay ngược về phía sau với ánh mặt khinh hãi.

- Ngươi có được thiên phú lôi điện sư?

Sau khi có được thiên phú lôi điện sư, Nhiếp Vân lặng lẽ thay đổi Lôi Đình Cửu Châu một chút, lúc này đã này đã không giống với lúc trước, mặc dù đối phương là người Đạm Thai gia tộc, nếu không hề phòng bị cũng có thể bị thương.

- Đoán đúng nhưng không có thưởng! Ma Ha Thần Chưởng!

Sau khi đánh lui Vương Tiên cảnh Đạm Thai Minh Hiên, ý chí chiến đấu trên người Nhiếp Vân càng nồng đậm hơn trước, bàn tay biến thành xích kim sắc và đánh thẳng về phía đối thủ.

Thiên phú võ đạo sư càng đánh càng mạnh, hắn đã đắm chìm trong vui sướng được chiến đấu.

- Thiên phú lôi điện sư đánh lén một lần còn được, còn muốn lần thứ hai, nằm mơ đi.

Đường đường cường giả Vương Tiên cảnh bị một tiểu tử Kim Tiên cảnh thấp hơn hai đại cấp bậc đánh lui, sắc mặt Đạm Thai Minh Hiên biến thành âm trầm khó coi.

Trước khi hắn chiến đấu với Nhiếp Vân chiến đấu còn mang theo tâm chơi đùa, lúc này toàn lực thi triển, dưới một chỉ của hắn có ảo giác thiên địa thác loạn giống như xé mở bầu trời, vô số tinh cầu vỡ tan, khí lưu tuyệt sát đánh thẳng vào mặt.

Ầm ầm!

Khí kình và Ma Ha Thần Chưởng va chạm vào nhau, một chưởng ấn thật lớn giáng xuống, trực tiếp vỡ vụn và không thể ngăn cản chút nào.

- Ân? Không đúng!

Mắt thấy đầu ngón tay của hắn sắp đâm trúng Nhiếp Vân, đột nhiên đồng tử Đạm Thai Minh Hiên co rụt lại, dường như hắn ý thức được cái gì đó, bày tay trái vỗ sang một bên, thân thể hắn lướt ngang.

Ầm ầm!

Mặc dù phản ứng của hắn rất nhanh, lại có đồ vật đang bay thẳng tới người của hắn.

- PHỐC!

Lúc này đâm thủng vai trái của hắn, máu tươi bắn tung tóe lên mặt đất.

Một đầu thương!

Một đầu thương tiên khí tuyệt, chưởng ấn công kích vừa rồi là giả, mục đích chân chính là đầu thương ẩn giấu kia.

Nếu không phải hắn thân là cường giả Vương Tiên cảnh có cảm ứng nhạy bén với nguy hiểm, chỉ sợ hắn đã sớm chết với chiêu này.

- Hừ, cho dù đánh lén ta thì thể nào chứ, tuy ta bị thương nhưng ngươi phải chết.

Toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nội tâm Đạm Thai Minh Hiên mang theo lửa giận không nhỏ.

Hắn xem ra cho dù đánh lén mình cũng không có gì, đối phương khẳng định không thể tránh được một chỉ của hắn, chỉ cần bị đánh trúng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Oanh!

Quả nhiên, thiếu niên thi triển chiêu đánh lén nên không có biện

pháp trốn tránh, hắn bị một ngón chỉ đánh trúng và nổ tung ầm ầm.

- Nhiếp Vân...

Sắc mặt Đạm Thai Lăng Nguyệt lúc này biến thành tái nhợt.

- Tiểu tử này chết như vậy sao?

- Sức chiến đấu của Kim Tiên cảnh và Vương Tiên khác nhau quá xa, bị toàn lực đánh trúng làm sao sống nổi?

- Đáng tiếc một thiên tài...

Rất nhiều gia chủ nhìn thấy cảnh này liền giật mình, lập tức thở dài.

Mặc dù bọn họ xem trọng thiếu niên nhưng chết thì chết, ảnh hưởng không lớn.

Linh giới không thiếu nhất chính là thiên tài, chỉ cần không có phát triển thì thiên tài cũng không được xem trọng.

Chính thức có thể làm bọn họ xem trọng chẳng những thực lực tấn cấp nhanh mà còn có thiên đại khí vận!

Con đường thành tài phủ kín chông gai che kín bụi gai, hơi không cẩn thận sẽ vẫn lạc, bọn họ nhìn thấy quá nhiều thiên tài đã chết, đối với loại người này cũng không còn khái niệm quá lớn.

Ầm ầm!

Mọi người nơi đây cho rằng Nhiếp Vân lần này hẳn phải chết không thể nghi ngờ, thịt nát bắn tứ tán.

- Hô!

Thịt nát dung hợp với nhau, thiếu niên quay trở lại không trung, hắn vẫy tay thu lấy đầu thương trên vai Đạm Thai Minh Hiên

Vèo!

Trường thương quay trở về lòng bàn tay.

Tuy công kích vừa rồi cường đại nhưng với hắn có được bất tử chi thân mà nói không ảnh hưởng quá lớn.

- Chết? Loại chiêu số này muốn giết ta? Ngươi còn chưa tỉnh ngủ sao!

Ngón tay khẽ vuốt đầu thương, Nhiếp Vân hừ lạnh.

Đầu thương tiên khí tuyệt phẩm quả nhiên lợi hại, vào thời khắc mấu chốt sử dụng cho dù là Vương Tiên cảnh cũng khó đào thoát.

- Cái gì? Bất tử chi thân?

- Đây không phải thủ đoạn chỉ Tiên Quân mới có sao? Hắn là một Kim Tiên làm sao có thể có bất tử chi thân?

- Thân thể phân chia hàng tỷ bất tử, có trò hay xem rồi!

- Qua một lúc ngàn vạn chớ để kẻ này đi, bất tử chi thân, nếu như ta có thể đạt được thì thực lực sẽ tăng lên rất nhiều...

Bị đánh nổ người nhưng có thể hội tụ lần nữa, tất cả mọi người sững sờ, ngay sau đó là khiếp sợ.

Bất tử chi thân, hóa thân ngàn vạn chính là thủ đoạn Tiên Quân mới có, tuy những gia chủ như bọn họ đứng ở đỉnh phong Linh nhưng khoảng cách Tiên Quân còn kém một bước, cho nên bọn họ tràn ngập khát vọng với loại lực lượng này.

Thậm chí đã có chút gia chủ âm thầm tính toán, đang suy nghĩ làm thế nào bức bách Nhiếp Vân nói phương pháp tu luyện.

------oOo------

Chương 1581: Đánh chết Đạm Thai Minh Hiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bọn họ là nhân vật có uy tín và danh dự, cho dù muốn cũng sẽ không nói ra, càng không làm hiển nhiên, sẽ làm âm thầm.

Những gia chủ này đều là người già thành quái vật, đã sớm học học xem xét thời thế, tuyệt đối không làm ra chuyện bất lợi với gia tộc của mình.

- Bất tử chi thân, rất có ý tứ, ta muốn công kích linh hồn của ngươi, ngươi ngăn không được!

Đối phương có được bất tử chi thân nên lông tóc không tổn hao gì, hắn bị đâm trùng một thương cho nên thực lực hao tổn lớn, sắc mặt Đạm Thai Minh Hiên càng biến thành khó coi, ánh mắt của hắn mang theo sát cơ không che giấu.

Vừa rồi nghe theo mệnh lệnh muốn bắt sống, hiện tại hắn ném mệnh lệnh này ra sau đầu, toàn thân bắt ra sát cơ, hắn âm thầm quyết định cho dù thế nào cũng phải chém giết thiếu niên trước mặt.

- Thiên Võng Thần Quyền! Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt!

Tay phải của hắn đưa về phía trước sau đó oanh kích một quyền, mây đen bao phủ, bầu trời xuất hiện khí tức mờ mịt nhung rậm rạp, mỗi một đạo đều mang theo tia chớp lôi đình giăng khắp nơi nhưng không có chút khe hở nào.

Đạm Thai Minh Hiên tức giận nên không tiếp tục giữ lại, hắn thi triển vũ kỹ siêu cường của Đạm Thai gia tộc, Thiên Võng Thần Quyền, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt!

Thiên Đạo diệt sát, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, thời điểm chấp hành Thiên Đạo trừng phạt cho dù che giấu nhưng không thể tránh khỏi, chiêu Thiên Võng Thần Quyền này lợi dụng đặc điểm đó cho nên lôi điện tạo thành tấm lưới, mỗi một đạo đều mang theo đặc tính diệt sát linh hồn, làm cho người ta không thể tránh khỏi, muốn tránh cũng không được, chỉ có thể kiên trì nghênh chiến.

- Thiên Võng Thần Quyền, tuy thưa khó lọt? Chỉ ngươi biết dùng chiêu này sao? Ta cũng biết!

- Thiên La Địa Võng!

Nhìn ra chiêu này không thể tránh tránh né, Nhiếp Vân cũng không thêm trốn tránh, đôi mắt hắn bắn ra hào quang tàn nhẫn, mười ngón tay vung vẫy như đánh đàn, hào quang màu tím bị đầu ngón tay của hắn kéo duỗi ra, lúc này trên không trung có lôi điện bị kéo dài, những lôi điện này còn mang theo hỏa diễm một cách bí mật, nó chẳng khác gì nắm tay xé rách bầu trời.

Hắn cũng thi triển một chiêu sử dụng lưới điện, dùng lưới rách lưới!

Chiêu này của hắn có cách làm khác nhau nhưng giống chiêu của Đạm Thai Minh Hiên tới kỳ lạ, trong lúc giao thủ với Thạch Trung Huyền hắn cũng học trộm Thiên La Địa Võng của đối phương.

Lúc trước Thạch Trung Huyền sử dụng độc khí thành lưới khốn chết người ta, lúc này Nhiếp Vân lại sử dụng lôi điện chi khí, duệ kim chi khí và diễm hỏa chi khí ngưng tụ thành lưới!

Có được thiên phú võ đạo sư, loại tuyệt chiêu như thế chỉ cần nhìn một lần là hoàn toàn có thể bắt chước được, thậm chí còn có thể cải tiến mạnh hơn.

Đó là sự cường đại của thiên phú võ đạo sư!

Bằng không thì nó làm sao có thể nằm trong top mười thiên phú đặc thù chứ.

Phần phật!

Lôi điện, duệ kim, diễm hỏa, ba dạng thiên phú đều bài danh trước ba mươi, dung hợp với nhau sẽ sinh ra uy lực to lớn, cũng không thua gì Thiên Võng Thần Quyền của Đạm Thai gia tộc, thậm chí còn mạnh hơn Thiên la Địa Võng do độc khí hình thành gấp vài chục lần, chậm rãi nghênh đón Thiên Võng Thần Quyền.

- Lôi điện thạch, duệ kim sư, diễm hỏa sư... Nhiều thiên phú đặc thù như thế?

Cảnh này lọt vào trong mắt của người khác, trong khoảng thời gian ngắn Nhiếp Vân đã thi triển ra vài loại thiên phú đặc thù top ba mươi, loại năng lực này cho dù các gia chủ là người nhìn thấy các mặt xã hội cũng không nhịn được kinh hô một tiếng.

Thiên phú bài danh top ba mươi khác với các thiên phú bài danh phía sau, mặc dù kiến thức của bọn họ rộng rãi, đối với loại người này cũng phi thường hiếm thấy, mỗi xuất hiện loại xuất hiện đều được chú ý, về sau tiền đồ vô lượng.

Thiếu niên này một hơi thi triển vài loại, xem ra bất luận tâm tính, thiên phú hay là vận khí đều phi thường không tệ, khoảng cách trở thành danh cao thủ danh chấn một phương chỉ kém thời gian mà thôi.

Đương nhiên cũng phải vượt qua cửa ải hôm nay rồi nói sau.

Oanh!

Hai tấm lưới không ngừng va chạm với nhau, đồng thời tiêu hao nhau trên không trung.

Đạm Thai gia tộc có Thiên Võng Thần Quyền tượng trưng Thiên Đạo vô tình, gần như không có phương pháp bài trừ, không ai ngờ thiếu niên trước mặt lại dùng biện pháp lưới rách lưới, dùng loại phương thức này bài trừ tuyệt chiêu khó đối phó nhất.

- Buồn phiền vô tình, Thiên Đạo nghiền áp!

Ầm ầm!

Đạm Thai Minh Hiên ra tay lần nữa.

Thời không chi môn đã bị hắn mở ra, khí lưu hỗn loạn chẳng khác gì tận thế, trong thiên địa sinh ra hỗn loạn hình thành đại hán đi chân trần, đại hán này nâng bàn chân to lớn như thiên địa đạp lên người Nhiếp Vân.

Buồn phiền vô tình, Thiên Đạo nghiền áp, đây là tuyệt chiêu Đạm Thai gia tộc mượn nhờ uy lực Thiên Đạo thi triển ra, một khi sử

dụng thiên địa biến sắc, thời không hỗn loạn, mặc dù cường giả Vương Tiên cùng cấp đụng phải cũng bất lực, chỉ có thể chờ bị chôn sống nghiền giết mà thôi.

Thậm chí Đạm Thai Minh Hiên đã từng dùng chiêu này đánh giết một cường giả mạnh hơn hắn một cấp.

Chiêu này là tuyệt chiêu mạnh nhất của hắn, một khi sử dụng, lực lượng trong cơ thể bị tiêu hao sạch sẽ xem như tất sát kỹ, hắn vốn không muốn dùng, lúc này thấy rất nhiều chiêu số vô dụng với Nhiếp Vân cho nên không kiềm được sử dụng.

Răng rắc!

Đại hán chân trần đạp mạnh, khung xương toàn thân Nhiếp Vân như bị đạp vỡ nát, cho dù thân thể hay linh hồn đều phải thừa nhận cảm giác phá diệt không cách nào chống lại.

Quá mạnh mẽ!

Mượn nhờ uy lực Thiên Đạo thi triển đã vượt qua cực hạn của nhân loại, ngay cả bất tử chi thân cũng không thể chống lại.

- Ta không thể thua, nếu thua Nguyệt Nhi sẽ càng không để ý tới ta, ta tất cả cố gắng đều trôi theo nước chảy...

Trong nội tâm có tín niệm như thế, sắc mặt Nhiếp Vân biến thành dữ tợn, nội tâm hắn bộc phát lực lượng chống cự đại hán đi chân trần trấn áp, dường như ngăn cản thiên địa nghiền áp.

Hắn không thể thua trong chiến đấu với Đạm Thai Minh Hiên.

Đạm Thai Lăng Nguyệt là người hắn ký thác cảm tình trong hai đời, trọng sinh ba trăm năm đau khổ truy cầu cái gì?

Hắn có thể gắng gượng vượt qua nhiều gian nan như thế, bất cứ kẻ nào cũng không thể đẩy ngã hắn tại nơi này.

Cường giả Vương Tiên cũng không được!

- Nhiếp Vân...

Nhìn cảnh tượng trước mặt mình, hốc mắt Đạm Thai Lăng Nguyệt đỏ lên.

- Nguyệt Nhi... Ngươi nhận ra ta?

Đôi mắt Nhiếp Vân nhìn sang, nhìn thấy nữ hài trong đám người.

- Nhận ra, ta làm sao không nhận ra ngươi chứ...

Đạm Thai Lăng Nguyệt không ngừng nỉ non, trong mắt mang theo tình cảm vô hạn.

------oOo------

Chương 1582: Linh Tê Luyện Thể Quyết bát trọng đại thành (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Giờ phút này không cần thiên ngôn vạn ngữ.

Giờ phút này không cần ôm hôn môi.

Giờ phút này không cần bất cứ hành động nào khác.

Chỉ đơn thuần đối mặt với nhau đã truyền đạt tất cả nhớ mong và chân tình.

- Ha ha, ta biết ngay ngươi không có quên ta mà.

Biết rõ Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng không có quên hắn, tinh thần thất lạc của Nhiếp Vân trong nháy mắt đạt tới đỉnh phong, cảm giác mừng rỡ trùng kích tâm thần hắn, hắn bị Thiên Đạo nghiền đè nhưng sâu trong nội tâm sinh ra lực lượng cực kỳ cường đại.

Tuyệt xử phùng sanh, khổ tẫn cam lai!

- Nếu ngươi sử dụng buồn phiền vô tình, Thiên Đạo nghiền áp, hai trăm lần lực lượng bạo phát cho ta.

Trong nháy mắt Nhiếp Vân sử dụng Đại Lực đan điền tới cực hạn, vào lúc này từ hình thái thứ ba tiến vào hình thái thứ tư.

Đại Lực đan điền hình thái thứ nhất là mười lần sức chiến đấu, hình thái thứ hai năm mươi lần sức chiến đấu, hình thái thứ ba một trăm lần, hình thái thứ tư hai trăm lần!

Lực lượng đột nhiên gia tăng gấp hai trăm lần, cơ bắp toàn thân của hắn không ngừng bùng nổ đáng sợ giống như tùy thời bị xé rách, lúc này lực lượng, tinh thần và khí chất của hắn không ngừng biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ầm ầm!

Đấm ra một đấm, đại hán chân trần đại biểu Thiên Đạo bị lực lương gấp hai trăm lần đánh trúng, hắn như con thuyền lênh đênh trên biển rộng, lúc này bị sóng thần vùi dập.

PHỐC!

Tuyệt chiêu mạnh nhất bị một chiêu của Nhiếp Vân đánh nát, rốt cuộc Đạm Thai Minh Hiên không chịu nổi, sắc mặt đỏ lên, hắn phun ra một ngụm máu tươi.

- Ta nói rồi, ngươi không có khả năng giết ta, muốn giết ta cần phải trả cái giá thật lớn.

Đánh nát đại hán đi chân trần, Nhiếp Vân tiến nhanh về phía trước.

Vào lúc này hắn là chiến thần, mỗi khi đi một bước đều mang theo lực lượng không gian lắc lư, hắn quản khỉ gió cái gì là Đạm Thai gia tộc, cái gì gia tộc vô địch, cái gì thập đại gia tộc, dám khiêu chiến uy nghiêm của hắn đều phải chết.

Ầm ầm!

Lực lượng gấp hai trăm lần oanh kích lần nữa.

Đạm Thai Minh Hiên tối đa có thể ngăn cản lực lượng gấp trăm lần của hắn, lực lượng gấp hai trăm lần oanh kích sinh ra một vòi rồng xuất hiện trước mặt hắn, nghiền áp làm hắn không thể ngăn cản, cũng không có khả năng ngăn cản.

Bành!

Tiếng nổ lớn vang lên, Vương Tiên cảnh Đạm Thai Minh Hiên lập tức bị đánh thành thịt nát.

Hắn không có bất tử chi thân như Nhiếp Vân, kết quả khi nổ tung chính là tử vong.

Đường đường cường giả Vương Tiên cảnh bị tiểu tiểu Kim Tiên cảnh đánh chết!

Loại chiến đấu vượt cấp này truyền đi có thể hù chết rất nhiều người.

Càng không có khả năng nhưng biến thành có khả năng, tất cả mọi người không tin kết cục như vậy nhưng nó lại thành sự thật, nó chẳng khác gì cái tát đánh vào mặt bọn họ.

Nhiếp Vân không muốn trở mặt với Đạm Thai gia tộc nhưng nếu đối phương có sát tâm với mình thì không cần hạ thủ lưu tình, bằng không chỉ mang tới phiền toái cho bản thân mà thôi.

Nên ra tay lại không ra tay, đáng chết thì giết, theo tâm mà làm, như vậy mới phù hợp với đạo tâm bản thân.

Đạo tâm vừa mới bị hao tổn, lúc này còn muốn khắc chế, bó tay bó chân thì thành tiên cái gì? Tu cái gì chân? Mặc dù trường sinh cũng chỉ là phế vật mà thôi.

- Ngươi dám giết Đạm Thai Minh Hiên? Đã rất lâu rồi không có kẻ nào dám xúc phạm uy nghiêm của Đạm Thai gia tộc chúng ta, ngươi rất tốt, ta sẽ để ngươi chậm rãi chết đi, cũng làm người phải trả giá thật nhiều vì hành vi này.

Nhìn thây Nhiếp Vân ra tay tàn nhẫn, sau một hồi nặng nề Đạm Thai Sang Vũ híp mắt nhìn sang.

Đạm Thai gia tộc thân là đệ nhất gia tộc trong Linh giới đệ nhất, cũng không có ai dám ngỗ nghịch ý của bọn họ, hiện tại có người dám ở trước mặt hắn đánh chết trưởng lão trong tộc, việc này đã phạm vào kiêng kị của hắn.

Hắn híp mắt lại, ánh mắt đầy băng lãnh, Đạm Thai Sang Vũ đứng lên.

Lúc trước hắn cố kỵ thân phận gia chủ nên không tiện ra tay với thiếu niên này, hiện tại cường giả Vương Tiên cảnh sơ kỳ cũng không phải đối thủ của đối phương, chỉ sợ nhiều người hơn nữa cũng không được vêệc, chi bằng hắn ra tay.

Ầm ầm!

Còn chưa ra tay, chỉ khí thế trên người của hắn áp xuống đã làm không gian chung quanh cứng lại, Nhiếp Vân đứng tại chỗ không xa, hắn biến thanh trung tâm của sóng gió, toàn thân cứng ngắc, sức chiến đấu gấp hai trăm lần cũng không thể trợ giúp hắn động đậy.

Bằng vào khí tức đã có thể làm hắn không thể động đậy, thực lực đối phương đã vượt qua tưởng tượng, chỉ sợ thật muốn ra tay hắn không kiên trì được một giây đã bị chém giết.

- Phụ thân, hắn... Là bằng hữu của ta, thả hắn... Đi thôi!

Thời điểm nhìn thấy Nhiếp Vân không chịu nổi, Hắc Long Thánh Tôn và tiểu Long sắp ra tay liền nghe một tiếng nói lo lắng vang lên.

Giọng nói đọng lòng người giống như âm thanh của thiên nhiên, cũng không che giấu quan tâm trong lời nói của mình.

- Thả hắn đi? Hừ, Đạm Thai Minh Hiên là trẻ tuổi tuần kiệt của gia tộc chúng ta, hắn đã bị giết, nếu hiện tại thả hắn đi, ta làm sao bàn giao với gia tộc đây?

Hai mắt Đạm Thai Sang Vũ mang theo uy nghiêm, khí tức trên người hắn không ngừng bành trướng rất mạnh.

- Ngươi... Thả hắn đi, ta sẽ an tâm tiếp nhận Ma Thiên Vong Tình Đại Trận, quên mất những chuyện này, hóa thân Thiên Đạo... Bằng không nếu ta mang theo cảm xúc phản kháng, chỉ sợ Ma Thiên Vong Tình Đại Trận vô dụng với ta.

Ánh mắt Đạm Thai Lăng Nguyệt kiên định lên tiếng.

- Ngươi... Bất hiếu!

Đạm Thai Sang Vũ không nghĩ tới Lăng Nguyệt lại làm ra quyết định này, công nhiên ngỗ nghịch ý của hắn, hắn tức giận sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân.

- Hôm nay xem mặt mũi của Lăng Nguyệt tha cái mạng chó của ngươi, cút đi cho ta!

Hắn rống to một tiếng, sóng âm cuồng bạo hóa thành khí lưu quét qua mặt đất sau đó trùng kích Nhiếp Vân.

Khí lưu này ẩn chứa uy áp của cường giả Vương Tiên đỉnh phong, mặc dù không tổn thương tính mạng với Nhiếp Vân nhưng nếu bị đánh trúng thì linh hồn của hắn cũng tổn thương.

Xem ra Đạm Thai Sang Vũ đã đáp ứng Lăng Nguyệt buông tha Nhiếp Vân nhưng vẫn ra tay độc ác!

Cũng đúng, hắn đường đường là gia chủ của đệ nhất gia tộc Linh giới, là nhân vật đứng ở đỉnh phong của quyền lực, nếu cứ như vậy buông tha một tên tiểu quỷ

quấy rối thì hắn còn mặt mũi gì đáng nói chứ?

- Hừ!

Sóng âm con chưa đụng vào người Nhiếp Vân đã có một thân ảnh cao lớn đen kịt xuất hiện trước mặt hắn, đối phương hừ lạnh một tiếng.

------oOo------

Chương 1583: Linh Tê Luyện Thể Quyết bát trọng đại thành (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Âm thanh của hắn không lớn nhưng mang theo lực xuyên thấu rất mạnh, nếu như nói Đạm Thai Sang Vũ rống to như hải triều thì âm thanh của hắn như cây kim nhọn.

Cây kim nhọn này đâm rách hải triều, hai bên va chạm sau đó biến mất trên không trung.

- Ân?

Lúc này Đạm Thai Sang Vũ mới nhìn rõ bóng đen xuất hiện.

Là một lão giả, không nhìn rõ tuổi của hắn, cũng không nhìn ra thực lực cụ thể, thời điểm không động thủ chỉ đứng lặng ở một bên, cũng không có năng lượng chấn động gì giống người bình thường, hiện tại vừa ra tay mới biết được thực lực chân chánh, chỉ sợ còn không dưới hắn.

Tuyệt đối là cường giả Vương Tiên cảnh đỉnh phong!

Vương Tiên cảnh đỉnh phong... Đây là tồn tại có thể đếm được trong Linh giới, tại sao lại đột nhiên xuất hiện tại nơi này?

Cho dù đối phương là Vương Tiên cảnh đỉnh phong cũng không có gì, cầm chí bảo truyền thừa của Đạm Thai gia tộc trong tay, chỉ cần đối phương không phải Tiên Quân thì hắn không sợ gì cả.

- Nguyệt Nhi, ta buông tha tiểu tử này, ngươi sẽ triệt để tiếp nhận Ma Thiên Vong Tình Đại Trận cướp đoạt trí nhớ?

Không hề để ý tới lão giả ngăn cản công kích của hắn, Đạm Thai Sang Vũ quay đầu nhìn sang Đạm Thai Lăng Nguyệt ngồi ở chính giữa.

Con gái hắn thân là thiên đạo sư, nếu quả thật muốn phản kháng, đừng nói mười cường giả Vương Tiên cảnh bố trí Ma Thiên Vong Tình Đại Trận, cho dù một trăm hay một ngàn bày trận chỉ sợ cũng không ảnh hưởng tới nàng mảy may.

Thiên đạo sư là hóa thân Thiên Đạo, đã vượt qua phạm trù phàm nhân có thể tưởng tượng, từ sức chiến đấu Đạm Thai Lăng Nguyệt còn không đạt tới cảnh giới Tiên Quân, nếu nàng mượn nhờ lực lượng Thiên Đạo chiến đấu, chỉ cần là sinh mạng ra đời trong Linh giới, mặc dù là Tiên Quân cổ xưa cũng không phải đối thủ của nàng.

- Chỉ cần ngươi thả hắn đi, ta sẽ cam tâm tiếp nhận!

Đạm Thai Lăng Nguyệt nói.

- Vậy thì tốt, chư vị gia chủ, bày trận!

Đạm Thai Sang Vũ nhướng mày, hắn lật tay một cái, lòng bàn tay hắn cầm chí bảo truyền thừa gia tộc, nó lơ lửng không trung sau đó phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Các gia chủ khác thấy hắn đưa ra quyết định cũng không do dự, liên tục vận dụng chí bảo truyền thừa.

Trong khoảnh khắc trên đỉnh đầu mọi người hình thành hào quang bao phủ Đạm Thai Lăng Nguyệt và mọi người vào bên trong.

Ma Thiên Vong Tình Đại Trận, mở ra!

- Không...

Không nghĩ tới Đạm Thai Lăng Nguyệt lại tiếp nhận vong tình, Nhiếp Vân la hét sau đó xông thẳng vào màn hào quang.

- Ngăn hắn lại!

Đạm Thai Sang Vũ thấy hắn không rời đi mà xông tới lần nữa, hắn cau mày sau đó ra lệnh một tiếng.

Lúc này có mấy thanh niên đi cùng Đạm Thai Minh Hiên nghe lệnh xông tới, bọn họ cùng gào to sau đó tấn công Nhiếp Vân.

Mấy người kia mặc dù không có thực lực như Đạm Thai Minh Hiên nhưng cũng là cường giả Thánh Tiên cảnh đỉnh phong, bọn họ liên thủ với nhau tạo thành đại trận cổ quái, sức chiến đấu tăng lên còn mạnh hơn cả Đạm Thai Minh Hiên vài phần.

Nếu như dây dưa với bọn chúng, không có mười chiêu hai mươi chiêu tuyệt đối không thể phân thắng bại.

- Tiểu Long, ngăn cản bọn chúng!

Biết rõ dây dưa với bọn chúng vô cùng phiền toái, Nhiếp Vân không tiếp tục cố kỵ, hắn phân phó tiểu Long một tiếng.

- Được rồi!

Tiểu Long vẫn chờ những lời này, sau khi nghe được hai mắt tỏa sáng, hắn gào thét hóa thân ngũ trảo, kim quang phá không bay tới.

Ầm ầm!

Lăng không một trảo đánh nát không gian.

Bành!

Thanh niên bị hắn đánh trúng còn không kịp kêu thảm thiết, sắc mặt đỏ lên, lúc này nổ tung hóa thành thịt nát.

Tiểu Long có thực lực Kim Tiên cảnh đỉnh phong, tiện tay miểu sát cường giả Thánh Tiên cảnh đỉnh phong... Không hổ là thượng cổ dị chủng, sức chiến đấu chân chính còn hơn cả Nhiếp Vân.

- Nguyệt Nhi, ngươi không thể đáp ứng, có chuyện gì chúng ta có thể cùng đối kháng, hóa thân Thiên Đạo sẽ vĩnh viễn không có cơ hội khôi phục...

Tiểu Long ngăn cản hộ vệ kim giáp của Đạm Thai gia tộc ngăn cản,

Nhiếp Vân thả người bay tới trước hào quang, hắn mở to mắt và đánh ra một quyền.

Một quyền này mang theo sức lực gấp hai trăm lần, lực lượng cuồng bạo ngưng tụ thành một đường sau đó đánh thẳng về phía trước.

Oanh!

Một quyền có thể tùy ý oanh chết cường giả Vương Tiên cảnh sơ kỳ nhưng hào quang như bông gòn, nó chỉ chấn động vài cái sau đó dừng lại, thập đại gia chủ và Đạm Thai Lăng Nguyệt không có biến hóa gì.

- Nguyệt Nhi, ngươi không nên đáp ứng, ta nói rồi, ta sẽ đứng trước mặt ngươi che mưa chắn gió, nhất định sẽ...

Bị hào quang ngăn cản, Nhiếp Vân sốt ruột không ngừng oanh kích, nắm đấm tóe máu tươi, hai mắt phủ đầy tơ máu giống như người điên.

Nếu quả thật để Ma Thiên Vong Tình Đại Trận tiếp tục nữa, Đạm Thai Lăng Nguyệt sẽ mất đi trí nhớ, như vậy tất cả hành động của hắn là vô nghĩa.

Tại sao vất vả như vậy?

- Nhiếp Vân, thực xin lỗi, ta thân là thiên đạo sư, không cách nào trốn tránh, muốn trách thì trách chúng ta hữu duyên vô phận, ta thực xin lỗi ngươi, kiếp sau đi... Kiếp sau ta sẽ ở cùng ngươi...

Thời điểm Nhiếp Vân sốt ruột, một giọng nói nỉ non vang lên, vang vọng đáy lòng của hắn.

Lời nói này mang theo vô tận tình nghĩa và bất đắc dĩ thấu triệt nhân tâm, dương như là tiếng lòng của Đạm Thai Lăng Nguyệt.

- Kiếp sau, ta sẽ không chờ cái gì kiếp sau! Ta muốn hiện tại!

Nhiếp Vân rống lên, khóe mắt ẩm ướt.

Cái gì kiếp sau, cái gì về sau, đều là nói nhảm, hắn không muốn những thứ đó, hắn muốn hiện tại!

Tu La Vương thì thế nào? Linh giới hủy thì như thế nào? Ta chỉ muốn ở cạnh với nữ nhân mà ta yêu mến, cái gì khác đều mặc kệ!

Mặc ngươi thiên băng địa liệt, mặc ngươi tử thương vô số, có quan hệ gì với ta chứ?

Cái gì Linh giới, cái gì đạo đức, tất cả đều cút cho ta!

Trong nháy mắt Nhiếp Vân nhập ma!

Ầm ầm!

Ma khí cuồn cuộn, Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ bát trọng sơ kỳ nhân thời điểm tâm tình của hắn nhập ma đã vượt qua Kim Cương Lưu Ly Thể ngăn chặn, nó nhanh chóng tăng lên và đạt tới cảnh giới đại thành trong chốc lát.

Thực lực của hắn tăng lên lần nữa.

Linh Tê Luyện Thể Quyết, đây là công pháp tu luyện vô thượng của Ma tộc, trước kia pháp quyết vô danh và Kim Cương Lưu Ly Thể áp chế cho nên nó trong quy trong củ, không có vấn đề quá lớn, lúc này Nhiếp Vân dứt bỏ cái gọi là đạo đức, cái gọi là trách nhiệm cho nên tâm tính phù hợp với kiếp trước, những áp lực lúc trước cũng bị phóng thích ra ngoài, ma lực tăng lên như bay.

------oOo------

Chương 1584: Đại Lực đan điền hình thái thứ năm (Thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiếp trước Nhiếp Vân không còn phụ mẫu tỷ đệ thân nhân, vô khiên vô quải (*không có gánh nặng trên người), hơn nữa tu luyện

Linh Tê Luyện Thể Quyết rơi vào ma đạo, sát tâm sôi trào, người ngăn giết người, phật cản đồ phật, hắn chỉ làm theo tâm tính của bản thân, hoàn toàn bỏ qua tất cả.

Chính vì như thế hắn mới có được danh xưng Huyết Ngục Ma Tôn.

Kiếp nầy có pháp quyết vô danh và Kim Cương Lưu Ly Thể, phụ mẫu thân nhân vẫn còn, sát tâm ít cho nên vẫn bình an vô sự, cũng không lo ngại, lúc này tất cả cảm xúc mặt trái, ma tâm cường thịnh, Linh Tê Luyện Thể Quyết như đạt được đại bổ, chỉ trong một phần ngàn giây nó đã lập tức tăng vọt tới cảnh giới đại thành!

Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ bát trọng sơ kỳ tựu tương đương với Kim Tiên cảnh sơ kỳ, mà đạt tới đệ bát trọng tương đương tấn cấp lần nữa, hắn trực tiếp có được sức chiến đấu so được với Vương Tiên cảnh sơ kỳ.

Linh Tê Luyện Thể Quyết, cấp bậc càng cao, năng lực càng mạnh, chênh lệch cũng lại càng lớn, vốn hắn dựa theo tiến độ bình thường, muốn đạt tới đệ bát trọng đại thành ít nhất cần có bảo vật Ma tộc cấp chí tôn bổ sung, tu luyện chậm chạp, thậm chí không biết phí bao nhiêu năm tháng mới có thể thành công!

Lúc này ma tâm cả đời bộc phát, hắn như triệt để lột xác thành ma quỷ, ma khí cuồn cuộn bắn ra khắp bốn phía.

Huyết Ngục Ma Tôn đã trở lại.

- Gấp hai trăm lần sức chiến đấu, phá cho ta!

Linh Tê Luyện Thể Quyết đạt tới đệ bát trọng, thực lực của Nhiếp Vân đã tăng vọt tới cực hạn, hai mắt của hắn bắt đầu đỏ rực, nắm đấm xiết chặt và hắn tấn công lần nữa.

Trước kia hắn chỉ có thân thể Kim Tiên cảnh sơ kỳ phối hợp hai trăm lần sức chiến đấu, miễn cưỡng có thể đánh chết cường giả Vương Tiên cảnh sơ kỳ, hiện tại Linh Tê Luyện Thể Quyết đại thành, chỉ bằng vào thân thể có thể so sánh với cường giả Vương Tiên cảnh sơ kỳ, bạo tăng hai trăm lần sức chiến đấu về sau lực lượng mạnh có thể so sánh với Vương Tiên cảnh đỉnh phong.

Ầm ầm!

Lực lượng cường đại và lực trùng kích đáng sợ, không gian cả đại điện bị áp súc và nổ tung, lực lượng bắn ra chung quanh hình thành áp lực cực kỳ khủng bố.

Hô!

Một quyền của hắn biến mất.

Cũng giống như lúc trước, hào quang không có bao nhiêu biến hóa.

Thập đại gia tộc phối hợp chí bảo truyền thừa tạo thành hào quang cực kỳ cường đại, cho dù thực lực bạo tăng nhưng hắn vẫn không thể phá vỡ.

- Tiểu Long, Hắc Long, tới!

Một quyền không phá được, Nhiếp Vân thét dài.

- Được!

Lúc này tiểu Long và Hắc Long Chí Tôn đã giải quyết xong mấy hộ vệ ngăn cản, nghe được tiếng la liền cùng bay tới, bọn họ gầm gừ và hóa thành nguyên hình đánh một trảo vào màn sáng.

Ầm ầm!

Hai đại siêu cấp cao thủ sử dụng long trảo phối hợp với nắm đấm của Nhiếp Vân tấn công vào màn sáng trước mặt, hào quang chấn động liên tục sau đó không có gì cả.

Ba siêu cấp cường giả phối hợp công kích cũng không thể phá được.

- Hừ, cho dù thực lực của ngươi mạnh hơn nữa cũng vô dụng, Ma Thiên Vong Tình Đại Trận vừa mở ra, cho dù là Tiên Quân cũng không thể ngăn cản, đừng nói là các ngươi.

- Mau cút đi!

Nhìn thấy Nhiếp Vân và hai cự long tấn công không thể làm gì, Đạm Thai Sang Vũ cười lạnh, trong mắt mang theo khinh thường càng đậm.

Uy lực của Ma Thiên Vong Tình Đại Trận có quan hệ trực tiếp với thực lực của người bày trận, mười đại tộc trưởng phối hợp chí bảo gia tộc, thực lực mỗi người có thể sánh ngang Tiên Quân, bố trí trận pháp cũng vô cùng cường đại, mặc dù Tiên Quân có tới cũng không thể phá vỡ.

Mặc dù sức chiến đấu của Nhiếp Vân, tiểu Long, Hắc Long ba người đạt tới tiêu chuẩn đỉnh phong của Linh giới nhưng muốn phá vỡ phong ấn là chuyện không thể nào.

- Tốt, tốt, Tiên Quân không cách nào phá vỡ, ta sẽ làm trận pháp của các ngươi tự động mở ra.

Thí nghiệm một lần, Nhiếp Vân đã biết rõ đối phương nói không sai, bằng vào thực lực bây giờ thật sự không thể mở ra, sắc mặt của hắn biến thành lạnh lùng âm trầm.

Ma tính trong cơ thể lúc trước bị áp chế cho nên hắn làm việc chú ý quy củ, quy tắc, hiện tại rơi nhập ma đạo, cái gì gọi là quy tắc, đạo đức đều cút sang một bên, các ngươi cho rằng trốn trong cái mai rùa là có thể xong chuyện, hừ, hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết rõ cái gì ọi là trận pháp tự động mở ra!

Ầm ầm!

Nhiếp Vân đứng bất động suy nghĩ, hắn vươn bàn tay về phía trước.

Lần này không phải là vươn tay vào màn sáng, mà là bên ngoài Cửu Tiêu Cung!

Hô!

Bàn tay rút về, trong lòng bàn tay của hắn là một thanh niên với sắc

mặt sợ hãi.

Thanh niên vừa rồi tham gia thi đấu tuấn tài bên ngoài, hắn quá quan trảm tướng hăng hái, thực lực siêu quần, nằm mơ cũng không nghĩ tới bản thân mình bị người khác bắt lấy như bắt gà.

- Dương Nhạn Bắc... Ngươi buông hắn xuống!

Nhìn thấy thanh niên này, Dương Chân gia chủ nhận ra, đồng tử co rụt lại.

Người này tên là Dương Nhạn Bắc, là đệ tử tiềm lực nhất của Dương gia bọn họ, tuy chỉ có thực lực Thánh Tiên cảnh đỉnh phong nhưng qua một thời gian tuyệt đối có thể trổ hết tài năng trở thành cường giả Vương Tiên cảnh đỉnh phong.

- Buông, các ngươi không mở trận pháp ra, muốn cho ta buông hắn ra, nằm mơ!

Nhiếp Vân đã nhập ma mới mặc kệ đối phương lải nhải, trước kia Dương Chân đánh lén hắn đã chọc hắn tức giận, lúc này đã giết gà dọa khỉ thì cứ mượn hắn khai đao.

Răng rắc!

Bàn tay bóp một cái, thiên tài Dương gia không kịp kêu thảm thiết, đầu rơi xuống đất, hô hấp đoạn tuyệt.

- Dương Nhạn Bắc, Dương Nhạn Bắc... Đáng giận ah...

Không nghĩ tới Nhiếp Vân lại làm như thế, sắc mặt Dương Chân tức giận đỏ mặt, toàn thân không ngừng run rẩy.

Đánh chết đệ tử tiềm lực của hắn còn khó chịu hơn giết hắn.

Hắn tức giận muốn thổ huyết nhưng Dương Chân cũng không rời khỏi vị trí của mình, hắn không ngừng vận hành trận pháp.

- Hừ, ta xem các ngươi duy trì Ma Thiên Vong Tình Đại Trận tới bao giờ.

Thấy đối phương vẫn có thể nhịn xuống trong tình cảnh này, không có trực tiếp xông tới, Nhiếp Vân mở to mắt sau đó vươn tay về bên ngoài.

Ầm ầm!

Lại có tiếng nổ vang lên, một thanh niên bị hắn bắt vào trong tay.

Lần này là người quen, chính là đệ tử Hung gia ngăn cản Nhiếp Vân tiến vào Cửu Tiêu Cung, Hùng Tân!

Hùng Tân cũng xem như đệ tử tiềm lực của Hùng gia, hắn bị bắt, gương mặt đỏ bừng, càng không ngừng giãy dụa nhưng không thể phản kháng.

Hùng Tân căn bản không ngờ tới tiểu tử mình không quan tâm lúc trước, lúc này lại có thự lực như vậy, có thể tiện tay bắt hắn như con gà khi đang chiến đấu với Tiêu Nhiên, bắt hắn đơn giản tới cực điểm.

------oOo------

Chương 1585: Đại Lực đan điền hình thái thứ năm (Thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Buông hắn ra...

Gia chủ Hùng gia Hùng Đình cũng sốt ruột, vội vàng kêu to.

Răng rắc!

Trả lời hắn là một cái đầu rơi xuống đất.

Lúc này Nhiếp Vân đã triệt để dung hợp với kiếp trước, hắn biến thành Huyết Ngục Ma Tôn làm cho người ta phải khủng hoảng, nếu không thể phá hào quang trước mặt, ta sẽ làm các ngươi chủ động

mở ra.

- Còn không thả sao? Các ngươi tiếp tục, ta cũng tiếp tục!

Sau khi đánh chết Hùng Tân, Dương Nhạn Bắc, Nhiếp Vân hừ lạnh, hắn vươn tay ra ngoài lần nữa.

Tuy hắn rơi vào ma đạo nhưng thần trí của hắn vô cùng thanh tỉnh, động thủ bắt người chính là kẻ có ân oán với hắn, cũng không phải tùy ý làm bậy người nào cũng giết.

- Dừng tay!

Ầm ầm!

Rốt cục nhìn thấy động tác của hắn, trận pháp khẽ động, Đạm Thai Sang Vũ bước đi ngoài.

Mặc dù hắn mở trận pháp nhưng trấn tộc chí bảo của Đạm Thai gia tộc vẫn đang vận chuyển trận pháp, hào quang bộc phát chói mắt, xem ra cũng không phá hư Ma Thiên Vong Tình Đại Trận, mà là hắn sử dụng thủ đoạn khác.

- Tùy ý đánh chết đệ tử mười đại gia tộc, ta giết ngươi.

Đạm Thai Sang Vũ gào thét một tiếng, hắn lập tức ra tay bắt Nhiếp Vân.

Không hổ là siêu cấp cường giả đứng đầu thập đại gia tộc, tiện tay một trảo có thể làm bầu trời đông cứng, một đạo khí lưu màu đỏ tím giống như chảy xuôi từ thượng cổ, mang theo uy nghiêm khống chế sinh sát trong tay của mình.

- Chịu đi ra sao? Đi ra cũng vô dụng, chỉ cần không dừng trận pháp, hôm nay ta sẽ làm thập đại gia tộc các ngươi biến mất trong lịch sử!

Hắn cười to một hồi, Nhiếp Vân đánh một quyền về phía trước.

Hai trăm lần sức chiến đấu phối hợp Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ

bát trọng đại thành, lực lượng bạo phát có thể lật úp sơn hà, mang theo lực lượng nghiền nát không gian, lúc này hắn va chạm với một trảo của Đạm Thai Sang Vũ.

Oanh!

Sắc mặt Đạm Thai Sang Vũ đỏ lên bay ngược về phía sau.

Thực lực của hắn cường đại nhưng không mượn nhờ uy lực Thiên Đạo tá trợ, không có chí bảo gia tộc cũng chỉ là Vương Tiên cảnh đỉnh phong, Nhiếp Vân vận dụng hai trăm lần sức chiến đấu đã vượt qua hắn, hắn không thể ngăn cản được.

- Đạm Thai gia chủ, ta đến giúp ngươi!

Đạm Thai Sang Vũ bị một quyền đánh bay, một lão giả lao tới.

Vô địch gia tộc gia chủ Độc Cô Phóng!

Lúc này Độc Cô Phóng và Đạm Thai Sang Vũ không có mang chí bảo gia tộc ra, mà là tay không tấc sắt xông tới, hai tay của hắn mang theo tín niệm vô địch tấn công Nhiếp Vân.

Thực lực Độc Cô gia chủ còn mạnh hơn Đạm Thai Sang Vũ khi không tá trợ uy lực Thiên Đạo vài phần, lực lượng cuồng phong mang theo tín niệm vô địch không gì lay chuyển được, người ta cảm nhận có khí tức vô địch siêu nhiên ập tới không thể ngăn cản.

- Hai người các ngươi cùng lên đi! Gục cho ta!

Nhiếp Vân không sợ hãi chút nào, ma khí bao phủ toàn thân, lúc này hắn không sử dụng tiên lực, hắn chỉ dùng ma khí và thân thể phối hợp hai trăm lần sức chiến đấu đã đủ nghiền áp đối phương.

Ầm ầm!

Hai quyền liên tục, Độc Cô gia chủ và Đạm Thai gia chủ lui về phía sau.

Hai đại gia chủ ăn thiệt thòi khi đối mặt với Nhiếp Vân bùng nổ, bọn

họ cũng không có biện pháp.

- Ta tới!

Dương Chân nhảy ra.

Lúc này Dương Chân không còn trầm ổn như trước, hận ý trong lòng hắn như nước sông cuồn cuộn.

- Còn có ta!

Gia chủ Hùng gia Hùng Đình cùng xông tới.

Bốn cường giả Vương Tiên cảnh đỉnh phong, bốn đại gia chủ đồng thời vây quanh Nhiếp Vân, bọn họ còn chưa xuất chiêu cũng đã làm Nhiếp Vân có cảm giác đối mặt với áp lực cực kỳ cường đại

- Tốt, tốt, các ngươi cùng tới đi, ta thật muốn xem không có chí bảo truyền thừa, các ngươi có bảo lĩnh gì!

Nhiếp Vân hào không sợ hãi, hắn cảm thấy huyết mạch toàn thân đang sôi trào.

- Chết đi!

Bốn đại gia chủ liên hợp ra tay đâu còn nghe hắn nói nhảm, đồng thời ra quyền, địa vị bốn người đại biểu cao nhất Linh giới, lực lượng hội tụ với nhau mang theo uy thế xé rách không gian.

- Ngăn cản!

Một quyền nghênh tiếp, toàn thân Nhiếp Vân như gặp phải trọng kích, xương cốt toàn thân cứng ngắt, nắm đấm của hắn bắn ra hoa lửa, toàn thân không ngừng lui về phía sau.

Cho dù hắn thi triển hai trăm lần sức chiến đấu nhưng bốn đại gia chủ liên thủ thực lực thật sự quá mạnh mẽ, cường đại đến mức có thể đánh gục Vương Tiên cảnh đỉnh phong bằng một chiêu.

Nhiếp Vân bằng vào thực lực Vương Tiên cảnh sơ kỳ đối kháng, có

thể bảo chứng bản thân không bị thương đã không dễ dàng gì.

- Bốn người liên thủ là có thể đánh thắng ta sao? Ba trăm lần lực lượng, đột phá!

Đột nhiên sắc mặt Nhiếp Vân dữ tợn, hắn hét lớn, thân thể của hắn như hồng hoang mãnh thú và bắn ra hào quang sáng ngời chói mắt.

Dưới áp bách cường đại của bốn đại gia chủ, Nhiếp Vân ý định trực tiếp trùng kích làm Đại Lực đan điền tiến vào hình thái hoàn toàn, thi triển ra ba trăm lần sức chiến đấu!

Đổi lại trước kia hắn có khả năng nghĩ cũng không dám nghĩ, mặc dù thành công đột phá ba trăm lần sức chiến đấu nhưng nó có phụ tải lên thân thể quá lớn, lớn tới mức làm thân thể hắn sụp đổ, cơ thể phá hủy, sinh mệnh lực giảm nhiều.

Hiện tại không giống, trên người ma khí cuồn cuộn, hắn sau khi nhập ma làm việc không cố kỵ, chỉ cần có một chút khả năng thì hắn sẽ phấn đấu không bỏ qua.

Tuy không biết Đại Lực đan điền hình thái thứ năm mở ra như thế nào nhưng hắn biết rõ không ngừng gia tăng bội số lực lượng thì nhất định có thể đột phá.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt cơ bắp toàn thân đã bị xé rách, hai mắt Nhiếp Vân đỏ rực, khí tức toàn thân của hắn bộc phát đáng sợ nhưng hạ xuống nhanh chóng.

- Ta không phục, đột phá, đột phá!

Cảm nhận được khí tức sinh mệnh hạ thấp, Nhiếp Vân biết rõ suy nghĩ của hắn thất bại, đan điền không chịu nổi, hắn gào thét thật lớn, lực lượng cường đại bộc phát.

Ầm ầm!

Lúc này hắn đạt được bảo vật trong di tích Hắc Long Thánh Tôn bị lực lượng ma khí trùng kích cho nên lập tức hòa tan, thân thể của hắn không ngừng hấp thu lực lượng khủng bố đang bộc phát.

Răng rắc!

Đại Lực đan điền vừa mới tấn cấp không lâu cũng nổ vang.

Hình thái thứ năm!

Đan điền hình thái thứ năm đầu tiên của Nhiếp Vân ra đời.

Ầm ầm ầm...

Một khi đạt tới Đại Lực đan điền hình thái thứ năm, lực lượng tích lũy của Nhiếp Vân bộc phát như sóng thần khủng bố, năng lượng ba trăm lần sức chiến đấu bộc phát như khai thiên tích địa, lúc này hình thành thời gian cự luân cực lớn đánh thẳng về phía trước.

------oOo------

Chương 1586: Đại Lực đan điền hình thái thứ năm (Hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

PHỐC!

PHỐC!

PHỐC!

PHỐC!

Bốn âm thanh nổ vang sinh ra, Đạm Thai Sang Vũ, Độc Cô Phóng, Dương Chân, Hùng Đình đồng thời phun máu tươi bay ngược về phía sau, lực lượng bốn người tán loạn, hiển nhiên đã bị thương nặng.

Tuy bọn họ đều là cường giả Vương Tiên cảnh đỉnh phong, cũng là nhân vật số một số hai trong Linh giới, so với Nhiếp Vân gia tăng lực lượng gấp ba trăm lần cũng phải kém hơn không ít.

Đại Lực đan điền tấn cấp hình thái thứ năm, hiện tại Nhiếp Vân, trừ Tiên Quân ra, hắn có thể xưng là Vương Tiên đệ nhất nhân.

- Hiên Viên Mộc Phong, Đoan Mộc Húc, Hoàng Phủ Kỳ, Cơ Tương, Tiêu Đông, Thang Lang!

- Trước dừng trận pháp, lập tức tiêu diệt u ác tính của Linh giới.

Ổn định thân thể, sắc mặt Đạm Thai Sang Vũ âm trầm như hàn băng, hắn hét lớn.

- Tốt!

Sáu người đồng thời xông ra khỏi trận pháp, bọn họ lập tức vây quanh Nhiếp Vân vào giữa..

Tuy bọn họ bước ra khỏi trận pháp nhưng không có thu hồi chí bảo gia tộc, những pháp bảo này vẫn duy trì trận pháp vận chuyển như trước, tuy không có người chủ trì cho nên không thể tiến hành tiếp, nếu duy trì thời gian dài khẳng định sẽ gây tổn thương lớn lên Đạm Thai Lăng Nguyệt.

- Tiểu Long, Hắc Long Thánh Tôn, không có người chủ trì, uy lực của trận pháp giảm đi, hiện tại các ngươi phá trận pháp cho ta.

Nhiếp Vân vung tay lên.

- Lão đại...

Tiểu Long có phần bận tâm.

- Không cần phải xen vào ta, mười người này tuy lợi hại nhưng muốn giết ta là chuyện không có khả năng.

Nhiếp vung tay áo một cái, hắn như ma vương lâm thế, hắn vô cùng cường đại và vĩnh viễn không nói bại.

Tu luyện có tâm ma, hơi không cẩn thận sẽ hóa thân thành ma, một ít cao tăng đắc đạo mỗi ngày đều giữ mình, chỉ cần không cầm giữ được sẽ nhập ma, cho nên nói ma là một trong những tính mạng đáng sợ nhất trong chư thiên vạn giới, Nhiếp Vân nhập ma, trong linh hồn đã khảm tâm tính không biết sợ, cũng giống như người say rất liều lĩnh, dù đối phương mạnh hơn nữa, hung ác cỡ nào thì hắn cũng dám xông tới.

- Linh giới thập đại gia tộc, từ khi ta tới Linh giới đã bắt đầu nghe thấy.

- Hôm nay ta muốn xem các ngươi có bao nhiêu nhân vật tuyệt thế.

Cười ha ha, Nhiếp Vân nhướng mày, nắm đấm của hắn hóa thành một cơn gió xuân tấn công Hiên Viên Mộc Phong.

Đám người Đạm Thai Sang Vũ, Độc Cô Phóng đối quyền với hắn hoặc nhiều hoặc ít đã có tổn thương, sáu người mới tới chính là thực lực mạnh nhất, nếu như có thể đánh bại bọn họ sẽ giảm không ít áp lực.

- Tới tốt, ta thật muốn xem ngươi có thể quát tháo tới lúc nào, Hiên Viên Lệnh!

Hiên Viên Mộc Phong nhìn thấy hắn tấn công mình, đôi mắt sáng ngời, hắn cười to sau đó vươn tay về phía trước, một lệnh bài xuất hiện ngay trước mặt.

Hiên Viên Lệnh không bằng chí bảo Xã Tắc Ấn của hắn nhưng cũng là tiên khí tuyệt phẩm, vừa xuất hiện đã sinh ra hào quang bảy màu, hào quang vạn trương như xé rách thiên địa, lực lượng bành trướng như hồng thủy xô bờ.

Hắn là người đầu tiên trong gia chủ thập đại gia tộc sử dụng tới binh khí.

- Hừ, Hiên Viên Lệnh, ta xem cũng không có gì đặc biệt!

Nhiếp Vân cau mày, hắn không sợ hãi chút nào, lúc này tiến lên

phía trước một bước và đánh một quyền.

Tu vi tiên lực của hắn quá thấp, rất nhiều tuyệt không thể dùng được, hắn phải sử dụng lực lượng thân thể và ba trăm lần chiến lực!

- Trấn áp!

Hiên Viên Lệnh biến lớn theo thủ ấn của Hiên Viên Mộc Phong, nó như ngọn núi lớn áp xuống.

- Mở cho ta!

Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, ba trăm lần sức chiến đấu ện thẳng vào Hiên Viên Lệnh của đối phương.

Dù sao hắn có được thiên phú thiên thủ sư, bàn tay của hắn chính là binh khí đáng sợ, phối hợp Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ bát trọng đại thành cũng không kém gì tiên khí tuyệt phẩm!

Răng rắc!

Nắm đấm va chạm với tiên khí tuyệt phẩm, ngay sau đó có âm thanh giòn tanv ang lên, Hiên Viên Lệnh uy danh hiển hách xuất hiện vết rạn.

- Cái gì? Là... Là thiên phú đặc thù xếp hạng thứ mười thiên thủ sư!

Bảo vật bị hao tổn, rốt cuộc Hiên Viên Mộc Phong cũng biết gia hỏa trước mặt là quái vật gì, hắn biến sắc, lúc này thu Hiên Viên Lệnh trở lại.

Tuy bị đánh rạn nứt nhưng bảo vật này theo hắn nhiều năm, là bảo vật tốn hao không biết bao nhiêu tâm huyết luyện chế thành, hắn không muốn nó bị đánh nát cho nên thu lại trước.

- Lấy đi? Nằm mơ a!

Nhìn thấy động tác của đối phương, Nhiếp Vân làm sao để hắn được như nguyện, lúc này tấn công về phía trước.

Bành!

Hắn đấm hai quyền vào cùng một vị trí, rốt cuộc Hiên Viên Lệnh tiên khí tuyệt phẩm đỉnh phong không chịu nổi cho nên vỡ nát.

Dư uy từ nắm đấm của Nhiếp Vân không giảm, lúc này đánh thẳng vào ngực của Hiên Viên Mộc Phong.

PHỐC!

Hiên Viên Mộc Phong biến sắc, hắn bay ngược về phía sau.

- Đến đây đi, ta xem các ngươi có bản lĩnh gì ngăn cản ta.

Sau khi đả thương Hiên Viên Mộc Phong, Nhiếp Vân không tiếp tục cố kỵ, hắn duỗi tay phải tấn công Đoan Mộc Húc, tay trái như ảnh tùy hình tấn công Hoàng Phủ Kỳ!

- Bọn chuột nhắt thật lớn gan chó!

Đoan Mộc Húc, Hoàng Phủ Kỳ nhìn thấy hắn đồng thời tấn công hai người, bọn họ trừng mắt giận dữ, Cơ Tương, Thang Lang cũng lập tức vây công, bọn họ sử dụng lực lượng cường đại oanh kích Nhiếp Vân.

- Đoạn Sơn Trảm Nhạc!

- Nhất Dương Phá Vạn Vật!

- Cửu Tiêu Thần Chưởng!

- Càn Khôn Diệt Thần Quyền!

Bốn tiếng gào thét, lực lượng bốn cao thủ bộc phát đáng sợ.

Bốn đại siêu cấp cao thủ đồng thời ra tay, linh khí chung quanh rối loạn, cả Cửu Tiêu Thiên sinh ra phong bạo vô cùng đáng sợ, bầu trời u ám như bị xé nứt.

Lúc này rất nhiều tuấn tài và trưởng lão bên ngoài Cửu Tiêu Cung nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ trên cao đều dừng lại, bọn họ hoảng hốt không rõ chuyện gì.

So với loại chiến đấu đang diễn ra, cái gọi là thi đấu tuấn tài của bọn họ buồn cười như đám kiến tranh ăn với nhau, không đáng giá nhắc tới.

- Đồng thời ra tay sao? Tốt, ta tiếp được!

Đối mặt bốn người công kích, hai mắt Nhiếp Vân bắn ra hào quang như điện, hào quang như xuyên qua thời không quét ngang chư thiên, cũng nhìn rõ tất cả hoàn cảnh chung quanh vào trong lòng.

Tiến về phía trước một bước, mặt đất chấn động rất mạnh, trong cánh tay phải trong lúc đó vừa thô vừa to, mãnh liệt ma khí theo không biết tên không gian, mượn nhờ nguyên khí đan điền phún dũng mà đến.

- Chạy trở về đi!

Hắn đánh một quyền!

Ầm ầm!

Dưới một quyền toàn lực của hắn, bầu trời sụp đổ, vô số phong ấn gia trì Cửu Tiêu Cung không ngừng lắc lư, dường như tùy thời sẽ sụp đổ.

Lực lượng bành trướng không ngừng va chạm với bốn đại gia chủ.

------oOo------

Chương 1587: Đại Lực đan điền hình thái thứ năm (Hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đùng đùng (*không dứt)!

Lạch cạch!

Lạch cạch!

Lạch cạch!

Lạch cạch!

Bốn đại gia chủ cảm thấy yết hầu ngòn ngọt, ngay sau đó phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Từ khi hắn đấu với đám người Thai Sang Vũ, Độc Cô Tiếu tới lúc đánh bại đám người Đoan Mộc Húc, nói thì phức tạp nhưng thật ra chỉ mới qua ba giây mà thôi.

Chỉ ba giây ngắn ngủi hắn đánh trọng thương chín trong mười gia chủ của thập đại gia tộc, quả thực chưa từng nghe nói qua bao giờ.

- Nhiếp Vân... Đạm Thai Lăng Nguyệt là thiên đạo sư, nàng có nghĩa vụ tu bổ Thiên Đạo cứu vớt muôn dân trăm họ, không thể bởi vì nhi nữ tình trường mà để Linh giới lâm vào nước lửa...

Trong thập đại gia chủ chỉ có Tiêu Đông không nhúc nhích, dù sao Nhiếp Vân là người hắn mang tới, hiện tại hắn lên tiếng.

- Linh giới lâm vào nước lửa, liên quan gì ta!

- Hôm nay ta phải mang Nguyệt Nhi đi! Các ngươi ai muốn bổ Thiên Đạo thì tự mình bổ đi.

Nhiếp Vân hất tay lên, hắn cười lạnh.

Trước kia còn chưa nhập ma hắn còn có cố kỵ, cũng suy nghĩ vì Linh giới, hiện tại Linh giới chết sống liên quan gì tới ta.

- Ah....

Nghe được hắn nói thế, sắc mặt Tiêu Đông cứng đờ, không biết nên trả lời như thế nào, đúng thế, chỉ vì Linh giới liền hi sinh người

yêu của hắn sao?

- Ngươi là Nhiếp Vân đúng không, ngươi có thể đột phá ở nơi này, hơn nữa có được sức chiến đấu mà chúng ta không bằng được, rất có thiên phú, cũng rất có nghị lực, hôm nay tới đây liền kết thúc.

- Hỗn Độn Nguyên Thạch, cho ta mượn lực lượng!

Lúc này Đạm Thai Sang Vũ đã khôi phục thương thế, hắn nhìn Nhiếp Vân "Chấp mê bất ngộ" liền cười lạnh một tiếng, đột nhiên hắn vung tay, một đạo khí tức đại đạo bùng phát bay ra khỏi trận pháp.

Bảo vật trấn tộc của Đạm Thai gia tộc chính là Hỗn Độn Nguyên Thạch, nó không có rời khỏi trận pháp, nó chỉ phân một phần năng lượng gia trì lên người Đạm Thai Sang Vũ.

Có chí bảo gia tộc truyền thừa, khí chất toàn thân Đạm Thai Sang Vũ sinh ra biến hóa về chất, trong nháy mắt hắn lột xác thành cường giả Tiên Quân cao cao tại thượng, không thể khinh nhờn.

Hắn đường đường gia chủ thập đại gia tộc, là nhân vật nhất ngôn cửu đỉnh nhưng bị một thiếu niên đánh ngã cho nên vô cùng khuất nhục, lúc này hắn không hề cố kỵ nữa, trực tiếp mượn nhờ lực lượng trấn tộc chi bảo.

- Xuống!

Nhiếp Vân đánh một quyền.

Ba trăm lần chiến lực mang theo lực lượng phá không vô cùng vô tận, nó còn chưa tới trước mặt Đạm Thai Sang Vũ đã biến mất hoàn toàn, vào thời điểm nó biến mất chẳng khác gì bốc hơi khỏi nhân gian.

- Đây là thực lực Tiên Quân sao?

Đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại.

Thì ra cho rằng Tiên Quân chỉ mạnh hơn Vương Tiên một chút mà

thôi, hiện tại xem ra loại ý nghĩ này sai rồi, mạnh hơn đâu chỉ một hai lần, cả hai là cấp độ tính mạng hoàn toàn khác biệt, không thể so sánh.

- Có thể làm ta mượn lực lượng Hỗn Độn Nguyên Thạch, cho dù chết ngươi cũng đáng được kiêu ngạo, chết đi!

Đạm Thai Sang Vũ hừ lạnh, ngón tay điểm về phía Nhiếp Vân.

Ầm ầm!

Ngay tại thời khắc nguy cấp này, đột nhiên cả đại địa nổ vang.

- Lão đại, trận pháp đã phá...

Nương theo tiếng la hưng phấn, thập đại gia chủ liên thủ bố trí Ma Thiên Vong Tình Đại Trận nổ vang thật lớn, nó đã sụp đổ.

Vừa rồi Nhiếp Vân đại chiến với mấy gia chủ để tiểu Long và Hắc Long Thánh Tôn liên thủ phá trận, Ma Thiên Vong Tình Đại Trận không được các gia chủ gia trì lực lượng, rốt cuộc không chịu nổi nhị long oanh tạc cho nên nổ tung.

Sưu sưu sưu sưu!

Trận pháp vừa vỡ, chí bảo truyền thưa của thập đại gia chủ bay ra ngoài sau đó rơi vào trong tay của bọn họ.

- Giết hắn trước sau đó lại bày trận.

Cầm được chí bảo truyền thừa, Dương Chân thét lớn.

Trận pháp phá vỡ, tuy Đạm Thai Lăng Nguyệt bị nhốt trong đó nhưng trí nhớ không bị diệt trừ, tương đương giải phóng chí bảo truyền thừa của bọn họ, từ đó thực lực các gia chủ tăng lên rất nhiều.

Tuy những người này có sức chiến đấu thấp hơn Vân nhưng phối hợp với chí bảo truyền thừa, cho dù Tiên Quân cũng có lực đánh một trạn, Nhiếp Vân có thể làm gì?

- Chết đi!

Tiếng la chấm dứt, Dương Chân trực tiếp ra tay.

Có chí bảo truyền thừa quả nhiên sức chiến đấu khác biệt, lực lượng huyết mạch lập tức tăng vọt, ngay sau đó một đạo khí tức phá tan trường không đánh thẳng về phía trước.

Đạo lực lượng này giao hỏa với công kích Đạm Thai Sang Vũ vừa đánh tới, hai bên giao thoa bộc phát khí lưu Vương Tiên đỉnh phong cũng khó có thể kháng cự, khí tức phá không diệt thế, khí phách tứ phương đánh thẳng vào người Nhiếp Vân..

Nhìn thấy khí lưu này, tất cả mọi người biết rõ thiếu niên trước mắt khẳng định không chịu nổi, một khi dính vào nhất định sẽ bị đánh chết, linh hồn vĩnh viễn không siêu sinh.

- PHÁ...

Nhiếp Vân cũng không phải người ngồi chờ chết, hắn hét lên điên cuồng và vươn tay đánh tới, ba trăm lần lực lượng thân thể phối hợp tiềm lực vô cùng ngăn cản.

Răng rắc!

Răng rắc!

Răng rắc!

Xương cốt toàn thân Nhiếp Vân nổ vang từng hồi, thân thể hắn xuất hiện vết rách.

- Lần này chết chắc...

Tuy hắn có được bất tử chi thân nhưng trước mặt thực lực tuyệt đối cũng khó có thể đào thoát, mọi người nhìn thấy loại cảnh tượng này liền biết rõ thiếu niên không chịu nổi áp lực, hắn sẽ bị diệt sát nhanh chóng, đây chỉ là vấn đề thời gian.

Mà loại tình huống này chỉ là vấn đề thời gian.

- Hừ!

Mọi người ở đây cảm thấy hắn hẳn phải chết không nghi ngờ, lúc này tiếng hừ lạnh vang lên, ngay sau đó lệnh bài màu đen xuất hiện giữa không trung, nó chấn động nhẹ nhưng có thể ngăn cản công kích của thập đại gia chủ.

Hắc Long Lệnh!

Hắc Long Chí Tôn phá vỡ trận pháp cũng sớm ngờ tới việc này, hắn không do dự ra tay ngăn cản.

Hắc Long Lệnh là Ngũ Trảo Long Hoàng chuyên môn luyện chế thành bảo vật cho hắn, tuy không có đạt tới cấp bậc tạo hóa tiên khí nhưng phối hợp với huyết mạch Hắc Long đã hoàn toàn có thể phát huy ra sức chiến đấu Tiên Quânu, lúc đến Nhiếp Vân đã giao nó lại cho hắn, hiện tại toàn lực thi triển long trời lở đất, ngay sau đó liên thủ ngăn cản công kích của bọn họ.

- Hô!

Công kích bị ngăn cản, áp lực của Nhiếp Vân nhẹ đi, hắn thở ra một hơi, lúc này tế bào toàn thân tổ hợp và khôi phục như ban đầu.

Chỉ cần không có áp bách đến cực hạn, tinh thần hắn sụp đổ, thân thể thương thế đều có thể khôi phục, không vẫn lo lắng sẽ có di chứng.

- Muốn giết lão đại của ta, lá gan của ngươi thật ghê gớm.

Ầm ầm!

------oOo------

Chương 1588: So với Nhiếp Vân ta, ngươi tính toán thơm bơ vậy sao?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiểu Long xông tới, trên người nó sinh ra khí lãng đáng sợ.

- Hắc Long Thánh Tôn... Là người Tiêu gia phục sinh ngươi?

Bị ngăn cản công kích, Đạm Thai Sang Vũ hiểu ra, hắn nhận ra thân phận của Hắc Long trước mặt.

- Không sai, Nhiếp Vân là lão đại của Long Hoàng đại nhân, ai dám động đến hắn ta sẽ giết ai, tuy ta chết nhiều năm như vậy, chưa bao giờ chiến đấu qua nhưng nếu thật ra tay toàn lực, chỉ sợ có ít nhất ba người các ngươi phải vẫn lạc.

Trong lời nói mang theo uy hiếp lớn lao, trên mặt Hắc Long Thánh Tôn không mang theo chút tình cảm gì, dường như hắn đang trình bày sự thật hiển nhiên.

- Ngươi...

Đạm Thai Sang Vũ biến sắc.

Sắc mặt tất cả gia chủ biến thành khó coi.

Tuy bọn họ không muốn thừa nhận nhưng sự thật đúng là như thế.

Hắc Long Thánh Tôn là nhân vật quát tháo thượng cổ, hắn phối hợp Hắc Long Lệnh, cho dù bọn họ có được chí bảo truyền thừa, cho dù chống lại cũng chật vật tới cực điểm, gây chuyện không tốt thật phải vẫn lạc vài người.

- Hắc Long Thánh Tôn, ngươi năm đó vì đánh chết Tu La Vương mà chết, phấn đấu vì Linh giới, hiện tại tiểu tử này muốn phá hư an nguy của Linh giới, chẳng lẽ ngươi hi vọng tâm nguyện sau khi chết còn chưa hoàn thành hay sao?

Đột nhiên Dương Chân quát.

Hắc Long Thánh Tôn năm đó vì cứu vớt Linh giới mà chết, hiện tại Nhiếp Vân ngăn cản bọn họ bày trận, bọn họ xem ra đây là hành vi

đe dọa an nguy của Linh giới.

- Ta vì Ngũ Trảo Long Hoàng mà chết, Long Hoàng bảo ta làm gì, ta làm cái gì. Linh giới hủy diệt có quan hệ gì với ta chứ?

Hắc Long Thánh Tôn tùy ý khoát khoát tay, thản nhiên nói.

- Ngươi...

Không nghĩ tới hắn nói như vậy, sắc mặt Dương Chân khó coi, hắn quay đầu nhìn mọi người.

- Mọi người đừng nghe hắn nói, đồng loạt ra tay, thập đại gia tộc chúng ta phối hợp chí bảo truyền thừa, ta không tin không giết được lão quái vật mới phục sinh!

- Không sai động thủ đi!

Hiên Viên Mộc Phong nhớ tới vũ nhục lúc trước, hắn tiến lên phía trước một bước, hắn giơ Xã Tắc Ấn lên tùy thời ra tay.

- Nếu các ngươi đã quyết định như vậy ta cũng không khách khí, ai ngăn cản chúng ta cứu vớt Linh giới, kẻ đó là địch nhân lớn nhất của Linh giới, chết đi.

- Thập đại gia tộc chúng ta thủ hộ Linh giới nhiều năm như vậy, thiên đạo sư là Thiên Đạo thai nghén mà thành, có trách nhiệm và nghĩa vụ bổ Thiên Đạo, ai dám ngăn cản nàng đi bổ thiên, ta là kẻ đầu tiên không đáp ứng.

Thang gia chủ Thang Lang, Đoan Mộc gia chủ Đoan Mộc Húc cũng đi tới, bọn họ ôm đại kỳ và hô to khẩu hiệu.

- Hắc Long Thánh Tôn, ta kính nể phẩm chất của ngươi, lần này ngươi đứng sai đội rồi, thật không tốt, đừng trách chúng ta hạ thủ không lưu tình!

Hoàng Phủ Kỳ đi tới.

Rầm rầm!

Rất nhanh thập đại gia chủ riêng phần mình cầm trong tay truyền thừa chi bảo đi tới, mỗi người huyết mạch đều và bảo vật dung hợp, lại để cho bọn hắn kích xạ ra siêu việt Vương Tiên cường giả lực lượng, mười người vây kín, một cổ khổng lồ áp lực tự thiên mà hàng, lại để cho người sự khó thở.

- Lão đại, làm sao bây giờ?

Cảm nhận được áp lực nặng nề chung quanh, tiểu Long quay đầu nhìn sang Nhiếp Vân.

- Làm sao bây giờ, móa! Nếu bọn chúng không muốn sống, chúng ta cũng tiễn bọn chúng một đoạn đường.

Hai mắt Nhiếp Vân đỏ rực, hắn liếm liếm bờ môi.

Sau khi nhập ma, hắn cũng không còn sợ hãi chiến đấu là gì, ngược lại khát vọng máu tươi, trong nội tâm sinh ra cảm xúc khát máu.

- Ta sợ ai, năm đó Tu La Vương cũng chết trong tay ta, mấy tiểu tiểu Vương Tiên dám khiêu chiến uy nghiêm Ngũ Trảo Kim Long của ta, đều phải chết!

Đôi mắt Tiểu Long lóe sáng.

Tiểu Long, Hắc Long Thánh Tôn có thể trở thành vương giả ma nhân, trong cơ thể ẩn chứa khát máu rất lớn, chính thức bộc phát còn cường đại hơn Nhiếp Vân là Huyết Ngục Ma Tôn rất nhiều.

- Dừng tay!

Vào lúc khí thế của song phương đè ép tới cực điểm, tùy thời sẽ chiến đấu, đột nhiên có giọng nói vang lên, Đạm Thai Lăng Nguyệt bị nhốt trong trận pháp đứng lên.

Trận pháp duy trì thời gian ngắn, dường như cũng không mang tới ảnh hưởng gì cho Đạm Thai Lăng Nguyệt, nàng đứng lên và dùng ánh mắt quyến luyến nồng đậm nhìn Nhiếp Vân.

- Nhiếp Vân chỉ vì không muốn ta bị tổn thương, cũng không phải muốn phá hư Linh giới!

Nàng nói một câu sau đó đi tới trước mặt Nhiếp Vân, bàn tay Đạm Thai Lăng Nguyệt phất một cái, cảm giác ấm áp tiến vào trong người hắn, ý chí hung tàn khát máu khi nhập ma của hắn rút lui như thủy triều.

Ở kiếp trước, sở dĩ Nhiếp Vân không có triệt để nhập ma cũng là vì nàng, không nghĩ tới kiếp nầy thực lực đạt tới cảnh giới này vẫn bị nàng xua tan.

- Nhiếp Vân...

Thấy ánh mắt đỏ rực của hắn biến thành màu đen, Đạm Thai Lăng Nguyệt hừ nhẹ, trong mắt mang theo ôn nhu nồng đậm.

- Ngươi là tội gì... Thật là khờ mà!

Trong lời nói mang theo oán trách, trong đó ẩn chứa quan tâm không che giấu được.

Nàng nhìn tất cả mọi chuyện vào trong mắt, trong nội tâm cảm động có thể nghĩ.

Biết rõ không có khả năng lại không do dự tiến lên, Nhiếp Vân ngươi thật khờ...

- Ta không muốn ngươi biến thành Thiên Đạo vô tình, ta nói rồi, ta sẽ đứng trước mạt che mưa chắn gio thay ngươi, ta nhất định làm được.

Khẽ cười một tiếng, hắn vuốt ve gương mặt nữ hài, ánh mắt Nhiếp Vân mang theo kiên định không thay đổi.

- Yên tâm đi, có ta ở đây, sẽ không để cho ngươi mất đi trí nhớ, nếu ta thức tỉnh Tu La Vương cũng nên để ta đích thân giải quyết.

Lời của hắn không lớn lại mang theo kiên định đáng tin.

- Ngươi giải quyết? Ngươi có bản lãnh đó sao?

Dương Chân xùy cười một tiếng

- Tu La Vương vào thời kỳ thượng cổ, hơn mười vị cường giả Tiên Quân liên thủ đối phó cũng không phải đối thủ, ngươi tính toán thơm bơ vậy sao, cũng muốn đối phó hắn? Chó chết không biết trời cao đất rộng, đừng tưởng rằng ỷ vào Đạm Thai Lăng Nguyệt thì hôm nay sẽ bỏ qua cho ngươi.

- Tiểu nhân vật mà thôi, có chút kỳ ngộ tự cho rằng mình siêu phàm, tính toán là cái gì chứ.

- Nếu Tu La Vương dễ đối phó như thế, cũng không cần thập đại gia tộc chúng

ta hao tâm tổn sức như thế...

Dương Chân nói xong lại có mấy gia chủ hừ lạnh.

- Tính toán cái gì?

Nghe được đám người Dương Chân nói thế, Nhiếp Vân còn chưa nói gì, đột nhiên Đạm Thai Lăng Nguyệt xoay người lại, đôi mi thanh tú nhíu lại, ánh mắt của nàng rét lạnh.

Loại rét lạnh này khác với lạnh lùng, mang theo uy nghiêm làm cho kẻ khác không dám nhìn thẳng, cho thấy nữ hài bình thường không nói chuyện đã bị chọc giận.

------oOo------

Chương 1589: Ba sự kiện (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân hắn là người thiên đạo sư Đạm Thai Lăng Nguyệt ta yêu nhất!

- Hắn là lão đại của đệ nhất cao thủ Ngũ Trảo Long Hoàng Linh giới thượng cổ!

- Hắn là thân ca ca của Tu la Vương phá diệt vạn giới!

- Hắn có thiên phú nguyên khí sư, võ đạo sư, thiên thủ sư, thiên nhĩ sư, kiếm đạo sư, thiên nhãn sư, lôi điện sư, duệ kim sư, diễm hỏa sư, mộc sinh sư... Mấy chục loại thiên phú...

- Người thừa kế duy nhất của cửu phẩm kim vân khu tu sư Bắc Đấu Tinh Quân!

- Sau khi tiến vào Linh giớ, bắt đầu từ Tiên cấp đệ nhất trọng tiên Tiên Lực Cảnh tu luyện tới hiện tại chưa tới ưửa năm, là nhân vật vô địch đánh các ngươi răng rơi đầy đất.

- Ngươi nói hắn tính toán cái gì, vậy thì tốt, ta hỏi ngươi, ngươi tu luyện mười ba vạn bảy trăm hai mươi bốn năm, trừ chiếm dụng tư nguyên của tổ tông, hưởng dụng tổ tiên ban cho, sử dụng bảo vật tổ tiên, ngươi có tài năng gì?

- So sánh với Nhiếp Vân, ngươi lại tính toán là cái gì?

Tuy lời của nàng không vang dội, sau khi nói một hơi làm người ta không thể sinh ra tâm kháng cự, làm cho người ta cảm thấy phản bác nàng chẳng khác nào phản bác Thiên Đạo, là đối nghịch trời xanh!

- Thân ca ca của Tu La Vương?

- Thiên phú bài danh thứ chín nguyên khí sư, thứ mười võ đạo sư?

- Truyền nhân Bắc Đấu Tinh Quân?

- Từ Tiên Lực Cảnh tu hành tới nay còn chưa tới nửa năm?

Nghe được những lời này mọi người sinh ra chấn động như sóng to gió lớn.

Oanh!

Sau im lắng ngắn ngủi liền nổ tung.

Không tới nửa năm từ Tiên Lực Cảnh tới bây giờ đã có thể đánh Vương Tiên đỉnh phong không phải đối thủ của hắn... Có còn là người không?

Thân ca ca của Tu La Vương.... Tại sao Tu La Vương lại có ca ca?

Lão đại thượng cổ Ngũ Trảo Long Hoàng...

Tất cả mọi người... Đều điên rồi.

Đạm Thai Lăng Nguyệt thân là thiên đạo sư, khống chế Thiên Đạo, vận chuyển chu thiên, tuy biểu hiện nàng không quan tâm Nhiếp Vân nhưng trên thực tế hắn vẫn là người nàng quan tâm nhất trên đời, cho nên từ khi Nhiếp Vân bước vào Linh giới, nàng biết rõ tất cả hành động của hắn, thậm chí hắn có được thiên phú lôi điện sư cũng biết.

Đối với việc Nhiếp Vân đột nhiên xuất hiện các thiên phú chưa từng có, thời điểm tại phàm giới nàng đã biết rõ, nàng tôn trọng người mình yêu thương, đối phương không nói thì nàng không hỏi.

- Lăng Nguyệt, ngươi nói là thực? Hắn... Là ca ca của Tu La Vương?

Tiêu Đông đi tới.

Tuy nói tin tức khác rung động nhân tâm nhưng so với việc này chẳng khác gì dân chơi gặp thứ thiệt.

Tu La Vương là ác mộng của cả Linh giới, tại sao biến thành đệ đệ của Nhiếp Vân?

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Không sai, Tu La Vương Nhiếp Đồng là đệ đệ của ta, cho dù các ngươi không nói thì ta cũng sẽ tìm hắn.

Nhiếp Vân trả lời, nhớ tớimộng tưởng và kiên trì của đệ đệ, ánh mắt của hắn mang theo một tia áy náy.

Nếu như không phải vì mình, đệ đệ sẽ không thay đổi thành như bây giờ, khá tốt hắn cùng hưởng dụng linh hồn với người khác...

Trong nội tâm đang khó chịu, đột nhiên có bàn tay mềm mại nắm tay hắn.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đôi mắt quan tâm lo lắng của Đạm Thai Lăng Nguyệt nhìn hắn, nàng nói khẽ:

- Thật ra ngươi đang cứu đệ êệ của ngươi!

- Tu La Vương phục sinh là không thể tránh né, cho dù ta là thiên đạo sư cũng không cách nào ngăn cản, nếu như lúc trước không phải ngươi cho ta xem thi thể Niếp Đồng, tốn hao tinh lực lưu lại thủ đoạn, chỉ sợ hiện tại căn bản không phải linh hồn cộng sinh, mà là ý chí của Nhiếp Đồng bị cắn nuốt sạch sẽ.

- Ân!

Đạm Thai Lăng Nguyệt nói thế Nhiếp Vân nghĩ lại cũng không sai.

Ban đầu thời điểm ở phàm giới, hắn từng mang thi thể đệ đệ lấy ra cho Đạm Thai Lăng Nguyệt xem, Lăng Nguyệt nói có biện pháp trị liệu, thi triển thủ ấn phi thường huyền ảo, hắn chẳng biết tại sao lại hôn mê, sau khi tỉnh lại đã thấy nữ hài cực kỳ suy yếu.

Lúc ấy cũng không biết thân phận chân thật của Đạm Thai Lăng Nguyệt cho nên hắn không hiểu nhiều về lực lượng của nàng, còn tưởng rằng không có gì lớn nên không nghĩ nhiều, căn bản không phải có chuyện như vậy.

Có thể làm cho đường đường thiên đạo sư mệt mỏi như thế, nàng khẳng định đã làm chuyện vô cùng quan trọng, chỉ sợ đúng đã làm ý chí của Ngiếp Đồng dung hợp với Tu La Vương.

- Các vị, Tu La Vương là đệ đệ ta, ta không có khả năng tùy ý hắn

làm xằng làm bậy, tin tưởng ta, Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo cũng không phải biện pháp giải quyết duy nhất.

Có Đạm Thai Lăng Nguyệt an ủi, tâm tình của Nhiếp Vân tốt hơn rất nhiều, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên và nói.

Trước kia nhập cho nên hắn không có tôn kính những gia chủ này, hiện tại ma khí bị Đạm Thai Lăng Nguyệt hóa đi, hắn khôi phục thanh tỉnh lần nữa, tự nhiên không tiếp tục có khả năng ngông cuồng như lúc trước.

Kỳ thật những gia chủ này không có ý xấu, bọn họ làm tất cả đều vì Linh giới.

- Không phải biện pháp duy nhất? Hừ! Ý của ngươi là, ngươi có thể đánh bại Tu La Vương? Nằm mơ đi!

- Ta mặc kệ ngươi có phải ca ca của Tu La Vương hay không, hiện tại ngươi khiêu khích uy nghiêm của thập đại gia tộc, tội không thể tha thứ, nhất định phải chết.

Dương Chân cũng khôi phục tỉnh táo, sắc mặt dữ tợn, trong mắt mang theo tàn nhẫn.

Hắn xem như đắc tội thiếu niên hung ác, nếu như hôm nay không có kết quả, về sau khẳng định không có ngày tốt lành.

- Mọi người đừng nghe chuyện ma quỷ của hắn, trước tiên đánh chết hắn, sau đó lại để Đạm Thai Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo, đây mới là biện pháp tốt nhất, bằng không chờ Tu La Vương chính thức xuất hiện, thời điểm hắn quân lâm thiên hạ thì ai là đối thủ của hắn chứu?

Dương Chân lên tiếng gào thét.

- Không sai, Dương Chân gia chủ nói đúng, sở dĩ Tu La thông suôt không trở ngại trong Linh giới cũng là vì Thiên Đạo không được đầy đủ, Đạm Thai Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo bổ sung không được đầy đủ kia là có thể triệt để diệt sạch tai họa ngầm Tu La!

- Từ đó Linh giới sẽ trở lại thời điểm thái bình thịnh thế.

- An nguy của Linh giới không thể ký thác lên người một thiếu niên không biết trời cao đất rộng, phải ký thác lên người chúng ta, chớ tin hắn, mọi người cùng động thủ, ta không tin hắn còn có thể có ba đầu sáu tay đánh chết toàn bộ chúng ta

Dương Chân vừa dứt lời lại có hai gia chủ bước ra và kêu to.

Ba người nói thế, mấy gia chủ còn lại cũng biết tâm tư, tiếp tục vây quanh Nhiếp Vân, nhìn chằm chằm vào hắn.

------oOo------

Chương 1590: Ba sự kiện (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tu La Vương thật sự đáng sợ, nếu ký thác vào một tiểu tử Kim Tiên, còn không bằng tiếp tục chấp hành quyết định của bọn họ.

- Xem ra các vị thật muốn chiến sao? Vậy thì tốt, tiểu Long, Hắc Long, hôm nay chúng ta đại khai sát giới, ta thật muốn xem các ngươi mạnh thế nào, cho dù chết cũng phải kéo theo vài đệm lưng.

Thấy đối phương sát khí nồng đậm không cách nào hóa giải, Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, sát khí bộc phát ngập trời.

Cho dù đối phương có thực lực Tiên Quân thì thế nào? Cùng lắm alf chết, nhưng chết cũng phải chết có tôn nghiêm, tuyệt không thể để bị xem thường.

Chỉ là...

Cười xong, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Đạm Thai Lăng Nguyệt, vẻ mặt xấu hổ.

- Thực xin lỗi Nguyệt Nhi, là ta làm ngươi khó xử...

Đối mặt đám gia chủ này, hắn thực không sợ hãi, hắn chỉ cảm thấy có lỗi với Đạm Thai Lăng Nguyệt mà thôi.

Đạm Thai Lăng Nguyệt là người thập đại gia tộc, hơn nữa nàng lại đối nghịch với phụ thân của mình, làm như vậy khó khăn nhất chính là nàng.

Chỉ sợ chính vì như thế, từ khi nhìn thấy đã không dám nhận ra hắn, muốn cho hắn biết khó mà lui, có nằm mơ cũng không ngờ hắn lại xông vào.

- Khó xử? Không khó xử!

- Vừa rồi ở trong trận pháp ta đã nghĩ thông suốt rồi, ngươi có thể trong thời gian nửa năm ngắn ngủi hoàn thành hành động hùng tráng như thế, từ Tiên Lực Cảnh đạt tới cấp bậc Vương Tiên, còn có gì không có khả năng? Cho nên ta tin tưởng ngươi!

Đạm Thai Lăng Nguyệt cười nhạt một tiếng

- Ah...

Nói đến đây gương mặt nàng biến hóa, trên mặt nàng sinh ra âm hàn nhìn quanh một vòng, trên thân thể mảnh mai của nàng bộc phát âm hàn mang đáng sợ, dường như cả thiên địa cũng phải thay đổi theo tâm trạng của nàng.

- Nhiếp Vân là người yêu của ta, nếu các vị ai muốn giết hắn cứ qua cửa ải của ta.

- Tuy Đạm Thai Lăng Nguyệt ta cũng như các vị có được thực lực Vương Tiên Cảnh nhưng ta thân là thiên đạo sư, một khi mượn nhờ lực lượng Thiên Đạo, đừng nói mười ngụy Tiên Quân, cho dù hai mươi Tiên Quân tới, ta cũng có thể lông tóc không tổn hao gì.

- Ta nói rõ cho các ngươi biết, các ngươi tín hay không tin?

Nàng vung tay áo lên, Đạm Thai Lăng Nguyệt lãnh đạm nói một câu.

Lời nói không lớn nhưng mang theo uy nghiêm không thể phủ nhận, khí thế sóng to gió lớn làm cho người ta không tự chủ sinh cảm giác run rẩy từ nội tâm.

- Ah...

Nghe được nàng nói thế tất cả mọi người đã rõ, nữ hài trước mặt đã triệt để trợ giúp Nhiếp Vân, nếu như tiếp tục vây giết Nhiếp Vân chẳng khác gì đối nghịch với nàng.

Về phần nàng nói có thể săn giết hai mươi vị Tiên Quân mà lông tóc không bị tổn thương, mọi người không ai dám hoài nghi.

Thiên đạo sư, thiên phú đặc thù siêu cường xếp hạng thứ ba, là tồn tại vô địch chân chính, uy lực khống chế Thiên Đạo quân lâm bát phương, vi phạm ý của nàng chẳng khác gì đối nghịch với Thiên Đạo, người làm sao đấu với ông trời?

Trong nháy mắt cả đại điện trầm mặc, yên tĩnh tới mức kim rơi cũng có thể nghe thấy.

- Nguyệt Nhi, ngươi xác định định bảo vệ tiểu tử này?

Qua không biết bao lâu, đột nhiên Đạm Thai Sang Vũ đi tới, hắn cau mày hỏi.

- Thực xin lỗi, phụ thân!

Đạm Thai Lăng Nguyệt khẽ khom người.

- Ngươi... Tốt, nếu ngươi chấp nhất như thế ta cũng không nói nhiều.

Đạm Thai Sang Vũ khoát tay lên tiếng.

- Từ việc hắn phấn đấu quên mình vì ngươi như vậy, ta có thể nhìn ra hắn thật tình với ngươi, nếu chỉ dựa vào thật tình còn chưa đủ, ngươi là thiên đạo sư, muốn triệt để ở cạnh ngươi phải có được bản lĩnh và thực lực đầy đủ mới được.

- Như vậy nếu như hắn có thể làm ba sự kiện vì Linh giới, ta có thể cân nhắc cho ngươi quang minh chính đại gả cho hắn, không hề ngăn cản!

- Thật?

Nghe được Đạm Thai Sang Vũ nói như vậy, gương mặt Đạm Thai Lăng Nguyệt vui vẻ.

Nói thật, nàng rất muốn ở cùng Nhiếp Vân nhưng không hi vọng náo quá cương với phụ thân, nếu như hắn thật có thể đáp ứng không ngăn cản thì nàng nguyện ý.

- Ba sự kiện khó không?

Nàng vẫn có chút không yên tâm!

- Yên tâm đi, ba việc này đều vì Linh giới!

- Không phải vì ta, nếu như hắn có thể hoàn thành, chúng ta cũng sẽ tin hắn về sau có năng lực đối kháng Tu La Vương, như vậy mới có thể yên tâm gả ngươi cho hắn!

- Nếu như làm không được, vậy thì xấu hổ, ngươi tốt nhất nên dựa theo ước định lúc trước hóa thân Thiên Đạo, cứu vãn tai nạn của Linh giới đi.

Đạm Thai Sang Vũ hất tay lên, trong mắt mang theo ý ép hỏi.

- Như thế nào? Có dám đáp ứng hay không?

Lần này hắn cũng không nhìn Đạm Thai Lăng Nguyệt mà là nhìn Nhiếp Vân.

- Ah,...

Nhiếp Vân sững sờ.

- Như thế nào? Không dám đáp ứng? Nói cho ngươi biết, muốn kết hôn con gái của ta phải trả giá thật nhiều, nếu như ngay cái giá lớn

gì cũng không giao, chuyện gì cũng không dám đáp ứng, ta làm sao dám giao hạnh phúc con gái của mình cho ngươi chứ? Làm sao mang tới an toàn cho Linh giới?

Đạm Thai Sang Vũ lộ ra thần thái khinh miệt.

- Ngươi không cần dùng phép khích tướng, nó vô dụng với ta.

Nghe được hắn nói thế, Nhiếp Vân khoát khoát tay.

- Ta có thể đáp ứng ngươi, cũng không phải vì ngươi, mà là ta không muốn Nguyệt Nhi khó xử!

Tuy Đạm Thai Lăng Nguyệt chưa nói ra suy nghĩ của mình nhưng thân là người yêu, Nhiếp Vân làm sao không biết nàng suy nghĩ cái gì.

Nàng có cảm tình với gia tộc và phụ thân rất sâu, nếu như có thể đạt được phụ thân nàng cho phép, đây là chuyện nàng cao hứng nhất.

- Tốt, sảng khoái!

Đạm Thai Sang Vũ gật đầu

- Nếu ngươi đáp ứng, ta cũng không đi vòng vèo, ba sự kiện này ta sẽ nói từng chuyện từng chuyện với ngươi, ngươi có thể hoàn thành chuyện đầu tiên thì ta sẽ nói chuyện thứ hai, không xong, hoặc là chết trên đường cũng chẳng khác nào không xứng với con gái của ta, như thế nào? Bây giờ hối hận vẫn còn kịp!

- Yên tâm đi, ta đã dám đáp ứng thì ta không hối hận.

Liếc mắt nhìn Đạm Thai Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân gật đầu.

Chẳng phải ba chuyện sau, vì hạnh phúc của nàng, chuyện gì cũng được.

- Ân, không hối hận là tốt rồi, nhưng trước đó ta cũng phải nói cho rõ ràng.

Đạm Thai Sang Vũ quay đầu nhìn về phía con gái.

- Chuyện này là ta khảo hạch Nhiếp Vân, ngươi không cần biết là cái gì, cũng không thể ra tay trợ giúp!

- Cho nên trong khoảng thời gian này ngươi không thể đi theo hắn, về gia tộc với ta, chỉ cần hắn hoàn thành ba chuyện này, ta tự nhiên sẽ dựa theo ước định thả ngươi ra, cũng tổ chức hôn lễ oanh oanh liệt liệt cho ngươi.

- Tốt... Tốt, ta đáp ứng!

Đạm Thai Lăng Nguyệt do dự một chút nhưng gật đầu.

------oOo------

Chương 1591: Chuyện thứ nhất (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong ấn tượng của nàng, phụ thân là người bảo thủ, một khi có quyết định tuyệt đối không thay đổi, có thể đưa ra nhượng bộ như vậy đã rất khó.

- Ta không đồng ý!

Đột nhiên Nhiếp Vân lên tiếng.

- Như thế nào? Không dám?

Đạm Thai Sang Vũ cười lạnh.

- Ta đáp ứng ba chuyện sẽ không đổi ý, không đồng ý Đạm Thai Lăng Nguyệt về gia tộc với ngươi.

Nhiếp Vân khoát tay nói:

- Nếu như ngươi cố ý để bảo ta đi hoàn thành nhiệm vụ lại làm khó

dễ, sau khi ta rời đi liền bố trí Ma Thiên Vong Tình Đại Trận sau lưng ta, lại làm Nguyệt Nhi cam tâm hóa thân Thiên Đạo, như vậy không phải ta mắc mưu?

Đối phương chú ý tín dụng cũng bỏ đi, nếu như ba chuyện chỉ là cái cớ điệu hổ ly sơn, thừa dịp chính mình không thể thoát thân xóa đi trí nhớ của Đạm Thai Lăng Nguyệt chẳng phải hỏng bét?

- Ha ha! Ngươi cũng quá coi thường Đạm Thai Sang Vũ ta!

Sắc mặt Đạm Thai Sang Vũ trầm xuống.

- Mặc dù ta vì Linh giới chuyện gì cũng làm ra được nhưng ta không phải người nói không giữ lời.

- Yên tâm, trước khi ngươi hoàn thành ba chuyện, ta tuyệt đối không nghĩ biện pháp xóa trí nhớ Nguyêt nhi, hôm nay ta nói như thế sẽ do chín gia chủ khác làm chứng.

- Nếu như ta nuốt lời, Đạm Thai Sang Vũ ta còn có thể diện gì lăn lộn trong Linh giới? Còn có gì thể diện gì tiếp tục làm gia chủ Đạm Thai gia tộc?

- Nếu ba việc kia ngươi không làm viên mãn hoặc không đạt tới yêu cầu của ta, đừng trách ta không gả con gái cho ngươi.

Đạm Thai Sang Vũ lạnh lùng cười cười.

- Hơn nữa, đến lúc đó hi vọng ngươi nguyện đánh bạc chịu thua, đừng ngăn cản ta làm chuyện gì, nếu như khi đó còn dám càn quấy, cho dù Nguyệt Nhi ngăn cản thì ta cũng đánh chết ngươi.

- Tốt, nếu như ta không xong, ta cũng không xen vào chuyện Đạm Thai Lăng Nguyệt, ba sự kiện này nhất định phải như ngươi nơi là vì Linh giới, bằng không thì ngươi muốn ta tự sát, ta cũng phải tự sát hay sao!

Nhiếp Vân thêm hạn chế.

- Yên tâm đi, ta còn sẽ không hèn hạ như vậy!

Đạm Thai Sang Vũ khoát tay chặn lại, hắn vươn tay ra.

- Thế nào, đáp ứng thì vỗ tay minh ước.

- Tốt!

Nhiếp Vân xòe bàn tay ra.

Ba!

Hai người vỗ tay, tương đương ký kết minh ước.

- Rất tốt, Nguyệt Nhi, ngươi về gia tộc trước đi, chuyện còn lại ta sẽ bàn giao với hắn.

Sau khi nói xong những lời vừa rồi, tất cả cũng kết thúc, Đạm Thai Sang Vũ quay sang phân phó một tiếng.

- Ân!

Đạm Thai Lăng Nguyệt nhẹ nhàng gật gật đầu.

Nàng hi vọng ở cùng với Nhiếp Vân nhưng cũng hi vọng được gia tộc, phụ thân đồng ý, không hi vọng trở thành tội nhân của Linh giới.

- Nhiếp Vân, ngươi phải cẩn thận, nếu như phụ thân bàn giao ngươi chuyện khó làm, cho dù,... Ngươi yên tâm, tâm ta vẫn là của ngươi, vĩnh viễn sẽ không cải biến...

Hừ nhẹ một tiếng, Đạm Thai Lăng Nguyệt đỏ mặt quay người rời đi.

Hai người mến nhau đã lâu, nàng mặc dù quan tâm Nhiếp Vân còn nhiều hơn cả chính mình nhưng cực ít nói lời thân mật với nhau như vậy.

- Yên tâm đi, Nguyệt Nhi, ta sẽ quang minh chính đại đi cưới ngươi, ta sẽ được mọi người tán thành, cũng muốn ngươi thành người hạnh phúc nhất thế gian.

Nhiếp Vân lên tiếng, trong lời nói mang theo kiên định không lay chuyển.

Kỳ thật cái gọi là ba sự kiện của Đạm Thai Sang Vũ là yêu cầu vô lý thì hắn trực tiếp cự tuyệt.

Nhưng Nhiếp Vân biết rõ Đạm Thai Lăng Nguyệt thật muốn hắn làm, nàng muốn đạt được mọi người tán thành mà không phải đào binh!

Chính là bởi vì như thế Nhiếp Vân biết rõ đáp ứng đối phương là không sáng suốt nhưng vẫn đáp ứng, vì để người yêu có thể an tâm, vô cùng cao hứng gả cho mình!

Không để nàng khó xử!

- Cám ơn ngươi, Nhiếp Vân!

Đạm Thai Lăng Nguyệt làm sao không biết tâm tư của Nhiếp Vân chứ, trong nội tâm càng cảm động, sau khi nói xong nàng rời khỏi Cửu Tiêu Cung đi ra bên ngoài, chỉ chốc lát biến mất tại chỗ.

Nàng quay về Đạm Thai gia tộc.

Sau khi thấy nàng rời đi, lúc này Đạm Thai Sang Vũ mới xoay đầu sang, nói:

- Ngươi có thể đáp ứng vượt quá ta đoán trước, ba chuyện này cửu tử nhất sinh, hơn nữa chúng ta sẽ không cho ngươi bất cứ trợ giúp gì.

- Ngươi phải tiếp tục cân nhắc có đi làm hay không.

- Bớt nói nhảm đi, hiện tại Nguyệt Nhi không ở đây, có việc gì thì nói đi.

Nhiếp Vân hất lên tay.

- Người trẻ tuổi quá xúc động, có nhiệt tình là tốt, nếu vì nhiệt huyết

mà đi nhầm phương hướng kết quả sẽ phi thường tàn khốc!

Đạm Thai Sang Vũ cười lạnh

- Được rồi, hiện tại ta nói chuyện đầu tiên.

- Đi Ma giới, Thiên Trụ Long Cung tìm Thất Tâm Long Châu, thế nào, có dám đáp ứng hay không?

- Thất Tâm Long Châu?

Nhiếp Vân sững sờ.

Hắn đến Linh giới thời gian không dài, hắn không biết những thứ này, sau khi nghe xong lại không rõ.

- Lão đại, không thể đáp ứng, đây là hại ngươi!

- Thất Tinh Long Châu là chí bảo truyền thừa của Long tộc, là biểu tượng vương giả của Long tộc, nó giống như ngọc tỷ của thế tục, là độc nhất vô nhị, bây giờ đang ở trong tay Thanh Long Vương!

- Thanh Long Hoàng là cường giả Tiên Quân, hơn nữa không ở nơi cố định, căn bản tìm không thấy, cho dù tìm được, đối phương làm sao có thể giao chí bảo truyền thừa cho ngươi... Điều này nói rõ muốn ngươi toi mạng.

Nhiếp Vân không biết Thất Tâm Long Châu là cái gì, tiểu Long biết rõ liền biến sắc, hắn tức giận gào to.

- Năm đó Thanh Long bán đứng Long Hoàng, hơn nữa sử dụng thủ đoạn hèn hạ cướp lấy vị trí Long Hoàng, nếu như cho hắn biết rõ Long Hoàng lại xuất hiện, nhất định sẽ giết tới rất nhanh, cho nên nếu tiến vào Thiên Trụ Long Cung chẳng khác nào cho đưa đồ ăn cho hắn, không được đáp ứng.

Hắc Long Thánh Tôn cũng vội vàng nói.

Long tộc trọng yếu nhất gọi là Kim Long, vương giả chính là tiểu Long, tiếp theo là bốn chi nhanh, theo thứ tự là Hắc Long, Bạch

Long, Hồng Long, Thanh Long!

Từ khi tiểu Long chiến đấu với Tu La Vương vẫn lạc, Kim Long nhất tộc suy tàn, mất đi địa vị Long Hoàng, Thanh Long thừa cơ thủ tiêu, trở thành người mạnh nhất!

Thống lĩnh Long tộc.

Hiện tại Thanh Long chẳng khác gì loạn thần tặc tử soái vị, làm sao có thể để vương giả chính thức xuất hiện thủ tiêu vinh hoa phú quý của hắn chứ?

Chính bởi vì như thế Hắc Long nghe xong đã biết rõ đây là âm mưu của Đạm Thai Sang Vũ!

Hắn biết rõ Nhiếp Vân là lão đại của tiểu Long, nếu thật đi Long tộc, nhất định sẽ bị vây giết, đừng nói hoàn thành nhiệm vụ, có thể sống sót trở về hay không còn khó mà nói trước được.

Đây tuyệt đối là nhiệm vụ kinh khủng cửu tử nhất sinh.

- Như thế nào? Không dám đáp ứng? Không đáp ứng là tốt nhất, ta tiếp tục bố trí Ma Thiên Vong Tình Đại Trận, hoàn thành Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo!&

------oOo------

Chương 1592: Chuyện thứ nhất (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đạm Thai Sang Vũ bỏ qua lời của hai long ngoài tai, sắc mặt không thay đổi, hắn cười nhạt nói tiếp.

- Ta đáp ứng!

Nhiếp Vân trầm tư một chút và gật đầu đồng ý.

- Lão đại...

Tiểu Long sốt ruột.

- Không cần phải nói, kỳ thật cho dù không đáp ứng hắn, chuyện này ta cũng đi làm, bởi vì ta biết rõ ngươi sẽ không nương tay với phản đồ!

- Một ngày kia nhất định sẽ đi tìm hắn, một lần nữa đoạt lấy Thất Tâm Long Châu, nếu như thế cứ do ta và ngươi cùng đi.

Nhiếp Vân nhẹ nhàng nói.

Ngũ Trảo Long Hoàng, thượng cổ dị chủng, siêu cấp cường giả, do thiên địa sinh ra bị người ta phản bội hơn nữa đoạt đi ngôi vị hoàng đế, loại tình huống này nó sẽ chịu hay sao?

Tiểu Long đi tìm Thanh Long, một lần nữa cướp đoạt ngôi vị hoàng đế là bình thường nhất, cho nên lần này không riêng gì vi đáp ứng Đạm Thai Sang Vũ, còn có một phần là vì tiểu Long!

- Lão đại...

Đôi mắt tiểu Long đỏ lên.

Nói thật, nó thật có tâm đi tìm Thanh Long báo thù, cho tới nay đều không dám nói, cũng không nghĩ tới lại bị lão đại nhìn ra.

- Tốt, sảng khoái!

- Đi thôi, mười gia chủ chúng ta chờ ngươi, hi vọng trong ba tháng ngươi phải hoàn thành việc này.

- Một khi hoàn thành, sau khi trở về ta sẽ nói cho ngươi biết chuyện thứ hai.

- Đương nhiên, trước khi đi hi vọng ngươi có thể phân ra một chút tinh huyết linh hồn chế tác linh hồn ngọc bài, một khi nghiền nát, chúng ta cũng không cần chờ...

Đạm Thai Sang Vũ thản nhiên nói.

- Ngươi...

Nghe được đối phương nói mang theo lời trù ẻo, tiểu Long tức giận xanh mặt.

Nhiếp Vân vươn tay ngăn cản tiểu Long.

- Yên tâm đi, cho dù ngươi chết nhưng ta sẽ không.

Chế tác linh hồn ngọc bài thì không cần, nếu ba tháng sau ta không tới xem như ta thất bại.

Nói xong những lời này, Nhiếp Vân không nói nhảm, hắn dẫn theo tiểu Long và Hắc Long rời đi.

- Chúng ta đi thôi!

Một người hai long bay đi, bay ra khỏi Cửu Tiêu Cung và biến mất không thấy gì nữa.

Bọn họ vừa đi, cả Cửu Tiêu Cung an tĩnh lại.

- Sang Vũ huynh, ngươi thật có ý định gả Đạm Thai Lăng Nguyệt gả cho hắn? Nếu là như thế nàng làm sao hóa thân Thiên Đạo?

Gia chủ Hùng gia Hùng Đình cau mày.

- Không thể hóa thân Thiên Đạo, Thiên Đạo Linh giới vẫn không được đầy đủ, hạo kiếp chính thức tiến đến, chỉ sợ không người đối phó, ngươi sẽ cho rằng mao đầu tiểu tử có thể ngăn cản Tu La công kích a!

Hiên Viên Mộc Phong cười lạnh một tiếng.

- Ha ha, chẳng lẽ các ngươi không nghĩ ra sao, kỳ thật đây là Sang Vũ huynh dùng kế minh tu sạn đạo hay sao, nhìn mặt ngoài thì đang khảo nghiệm Nhiếp Vân, trên thực tế mượn nhờ tay kẻ khác gạt bỏ hắn hóa giải khúc mắc của Đạm Thai Lăng Nguyệt!

- Chỉ cần tiểu tử này chết, Đạm Thai Lăng Nguyệt nhất định sẽ chủ động vong tình, hóa thân Thiên Đạo, so với chúng ta dùng Ma Thiên Vong Tình Đại Trận còn tốt hơn nhiều...

Sắc mặt Dương Chân dữ tợn, hắn cười lạnh.

- Đúng vậy, vẫn là Dương Chân gia chủ nhìn xa, chủ ý này thật tốt.

Hoàng Phủ Kỳ nghe hắn giải thích thì đôi mắt sáng ngời, hắn gật gật đầu.

Nghe hai người nói thế, những người còn lại dùng ánh mắt sáng ngời nhìn Đạm Thai Sang Vũ.

- Dương Chân nói không sai, ta thật có ý này!

- Tuy Ma Thiên Vong Tình Đại Trận lợi hại nhưng làm sao so được với nàng chủ động vong tình? Lại nói Nguyệt Nhi thân là thiên đạo sư, nêu như trong nội tâm có chấp niệm không phối hợp, cho dù đại trận càng lợi hại cũng không có khả năng triệt để thanh trừ trí nhớ của nàng, đến lúc đó lại phiền toái, còn không bằng triệt để làm nàng hết hy vọng.

Đạm Thai Sang Vũ khoát khoát tay

- Mọi người yên tâm đi, ba chuyện này cho dù là Tiên Quân chân chính đi làm đều cửu tử nhất sinh, không cách nào hoàn thành, ta không tin hắn thật sự có thể thành công!

Chỉ cần không thành công chết đi, chuyện sau đó càng đơn giản.

Đạm Thai Sang Vũ cười lạnh, trong mắt hắn mang theo vui vẻ âm hàn.

Mục đích của hắn không phải gả con gái cho Nhiếp Vân, mà là muốn Nhiếp Vân chết đi khi làm nhiệm vụ.

- Được rồi chúng ta nên ngồi xem kịch vui đi.

Cơ Tương gia chủ cười hắc hắc, bàn tay của hắn xuất hiện một

vương tọa, hắn khom người ngồi xuống.

Thời gian ba tháng với những lão quái vật như bọn họ chỉ là việc vặt, cũng không khác gì nháy mắt vài cái, nếu cứ thế rời đi còn không bằng ngồi chờ tin tức.

- Vậy thì chờ đi.

Những người khác cũng liên tục mang vương tọa ra và ngồi xuống.

- Ai, chỉ mong hắn có thể sáng tạo kỳ tích...

Trong đám người chỉ có Tiêu gia chủ Tiêu Đông thở dài một tiếng, trong mắt mang theo vẻ chờ mong.

...

Hô!

- Lão đại, này Tiêu gia chủ quá đáng giận, lại gài bẫy hại ngươi.

Tiểu Long không ngừng gào thét khi nghe lời nói trong ngọc bài, sắc mặt âm trầm quát lớn.

Vào lúc gần đi Nhiếp Vân lặng lẽ dùng thiên phú thiên nhĩ sư bố trí thủ đoạn, vừa rồi đám người Đạm Thai Sang Vũ nói chuyện vẫn lọt vào tai cả hắn, hơn nữa còn không qua ngọc bài vang lên để bọn họ nghe.

- Ha ha, muốn gài bẫy hại chết ta cũng không dễ dàng như vậy, ta chỉ hi vọng hắn đến lúc đó tuân thủ hứa hẹn mà không phải ăn nói bừa bãi.

Nhiếp Vân khoát khoát tay, hắn không quan tâm âm mưu của Đạm Thai Sang Vũ.

Kỳ thật từ khi Đạm Thai Sang Vũ nói ra ba chuyện thì hắn biết rõ âm mưu của đối phương, nếu như mình không đáp ứng, tất nhiên khó xử Đạm Thai Lăng Nguyệt, vì không muốn nữ hài có tiếc nuối về sau, chuyện này phải đáp ứng!

Chỉ sợ Đạm Thai Sang Vũ cũng dựa vào điểm này mới cố ý đưa ra yêu cầu vô lý như thế.

- Lão đại, chúng ta làm sao bây giờ?

Tiểu Long thấy hắn sớm có suy nghĩ nên không nói thêm lời nào, chỉ hỏi chuyện cần làm.

- Còn có thể làm sao, ta sẽ đi tới Ma giớ bây giờ, nghĩ biện pháp trà trộn vào Cửu Tiêu Long Cung trộm Thất Tâm Long Châu ra ngoài.

Nhiếp Vân gật đầu nói:

- Đến lúc đó có Thất Tâm Long Châu, ngươi hoàn toàn có thể mượn nhờ nó khôi phục lực lượng, cho dù gặp được phiền toái cũng không cần sợ.

- Ân!

Tiểu Long gật đầu.

- Đi thôi!

Dù sao biết rõ đối phương có âm mưu nhưng chuyện này cũng phải đi làm, Nhiếp Vân không suy nghĩ nhiều, hắn và hai long bay thẳng về phía Ma giới.

Có kinh nghiệm lần thứ nhất tiến vào Ma giới, tiến vào lần thứ hai không phiền toái như vậy.

Không tới bảy ngày, một người hai long liền thành công tiến vào Ma giới.

Sau khi đi vào Ma giới, thông qua vô số truyền tống trận và phi hành, rốt cục vào ngày thứ hai mươi mốt đã đi tới trước ngọn núi cao.

Núi này tên là Long Trụ Sơn, Cửu Tiêu Long Cung nằm trên đỉnh của ngọn núi này.

------oOo------

Chương 1593: Thành Long Hoàng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Long Trụ Sơn, nó đứng giữ Ma giới, mang theo ma lực hùng hậu đến cực điểm, sơn mạch cao vút trong mây, nhìn từ phía dưới không biết nó cao bao nhiêu, nó như nối với bầu trời, không trông thấy cuối cùng.

Nhiếp Vân biến thành ma nhân bình thường, tiểu Long, Hắc Long Thánh Tôn ngụy trang thành Thanh Long bình thường, một đường tiến lên cũng không có ai phát hiện dị thường.

- Lão đại, Long Trụ Sơn này nghe nói năm đó tổ tiên Kim Long nhất tộc dùng máu xây thành, bản thân nó là một kiện pháp bảo, tuy không đạt tới cấp bậc tạo hóa tiên khí nhưng thật sự là một kiện tiên khí tuyệt phẩm đỉnh phong.

Trên đường thực lực của tiểu Long lại có tăng vọt, hắn đã có thực lực đạt tới cấp bậc Thánh Tiên.

Cấp bậc tấn chức, trí nhớ trong đầu cũng nhiều hơn, hắn nhìn Long Trụ Sơn trước mặt và tươi cười giải thích.

- Pháp bảo? Pháp bảo hùng vĩ như thế, đúng là không thấy nhiều.

Nghe được hắn nói thế, Nhiếp Vân cảm ứng một chút và nội tâm khiếp sợ không nhỏ.

Long Trụ Sơn ngang mấy trăm vạn dặm, cao không nhìn thấy cuối cùng, nếu thật là một kiện pháp bảo thì nó quá lớn rồi, là người thế nào mới có thể sử dụng chứ?

- Long tộc chúng ta có hình thể to lớn, sử dụng bảo bối cũng lớn hơn nhân loại quá nhiều, Long Trụ Sơn đúng là quá lớn, cho dù năm đó ta cũng không thể dùng nó.

Tiểu Long cười cười, nói tiếp:

- Cửu Tiêu Long Cung nằm ở đỉnh cao nhất trong sơn mạch, hiện tại chúng ta tìm cơ hội đi lên?

- Dù sao có ba tháng thời gian, hiện tại còn sớm, chúng ta qua một thời gian lại đi Cửu Tiêu Long Cung, đi thôi, chúng ta đi tới thành thị kia đi, xem có thể nghe ngóng tin tức và cơ hội phù hợp hay không.

Nhiếp Vân dừng một chút, gật đầu nói.

Cửu Tiêu Long Cung có thể trơ thành cung điện của Thanh Long hoàng, phòng ngự trên đó phi thường nghiêm mật, nếu tùy tiện tiến lên nhất định sẽ bị phát hiện, nếu muốn trộm Thất Tâm Long Châu sẽ khó khăn, cho nên phải bàn bạc kỹ hơn.

- Tốt! Liên tục chạy đi nhiều ngày như vậy, ta muốn ăn...

Tiểu Long liếm bờ môi.

Phía trước Long Trụ Sơn là thành thị to lớn, đại biểu tòa thành phồn hoa nhất của ma nhân nhất tộc, nếu đã có quyết định cho nên một người hai long bay qua, đi tới thành thị trước mặt và theo đoàn người đi vào.

- Muốn vào thành thì đi bên này, cũng đưa tinh huyết kiểm nghiệm, hợp cách mới có thể đi qua.

Cửa thành có mấy ma nhân mặc khôi giáp và cầm đao hét lớn, ánh mắt hung ác nhìn đoàn người.

- Giao tinh huyết? Trước kia không có quy định này, tinh huyết là thứ trân quý nhất, giao một giọt thiếu một giọt, các ngươi làm như vậy là mệnh lệnh của ai?

- Ta không giao...

Nghe được thủ vệ nói thế m,ọi người xôn xao.

Vào thành tối đa chỉ giao thành phí, lần đầu tiên nghe nói chuyện

giao tinh huyết.

Tinh huyết khác với máu huyết, là đồ vật trọng yếu của tu luyện giả, một người cho dù thiêu đốt toàn thân cũng chỉ tìm được hơn mười giọt tinh huyết, vào thành cần một giọt, nếu tiến vào vài lần chẳng phải sẽ chết?

Cho nên nghe mệnh lệnh này làm mọi người bùng nổ, tất cả mọi người đều bất mãn.

- Đây là lệnh của Thanh Long hoàng tự mình ra lệnh.

- Long Hoàng có lệnh, sắp tới sẽ có ác nhân lẫn vào người bình thường, lẫn vào thành Long Hoàng ý đồ bất chính, kiểm nghiệm tinh huyết là biện pháp đơn giản nhất, ai không chịu sẽ lập tức bắt và xem thành gian tế.

Một hộ vệ cười lạnh, trong tay cầm đại đao và bộc phát sát khí.

- Thanh Long hoàng tự mình hạ mệnh lệnh?

- Xem thành gian tế...

Nghe được Long Hoàng ban bố mệnh lệnh, hơn nữa còn nghiêm khắc như thế, mọi người không dám lại phản bác, đành phải ngoan ngoãn giao tinh huyết và thuận lợi vào thành.

Từ điểm này mà nhìn, Thanh Long hoàng có uy nghiêm to lớn trong ma nhân.

- Xem ra tin tức chúng ta tới bị Đạm Thai Sang Vũ lặng lẽ truyền ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Nhiếp Vân cau mày truyền âm với hai long.

- Làm sao ngươi biết?

Tiểu Long có chút không hiểu.

- Đối với ngươi mà nói ngụy trang phi thường khó khăn, nhưng đối với ba người chúng ta mà nói đơn giản tới cực điểm, bằng vào dung mạo, khí tức linh hồn tìm chúng ta, cho hắn tìm một trăm năm cũng khẳng định không tìm được cái gì, kiểm nghiệm tinh huyết thì khác.

- Tinh huyết là tinh hoa do thân thể hội tụ, nó ẩn chứa tất cả thuộc tính của chúng ta, chỉ cần chúng ta giao tinh huyết ra chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm trọng.

- Vậy làm sao bây giờ?

Tiểu Long sững sờ.

Hiển nhiên hắn không nghĩ tới điểm này.

- Không có việc gì, tuy hắn muốn sử dụng tinh huyết tìm chúng ta nhưng lại thể ngờ ta có được thiên phú thần thâu, ngay cả đồ chứa trong nạp vật đan điền cũng có ăn trộm, trộm vài giọt tinh huyết, không thành vấn đề!

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, trong nội tâm sớm có so đo.

Chẳng lẽ tinh huyết đều là của mình? Có được thiên phú huyễn cảnh sư và thiên phú thần thâu sư, treo đầu dê bán thịt chó, di hoa tiếp mộc, bằng vào thực lực đám hộ vệ này không thể nhìn ra được.

Trong khi nói chuyện đã đi tới trước mặt hộ vệ.

Nhiếp Vân lật tay một cái, lúc này trộm tinh huyết của vài người, đồng thời sử dụng thiên phú huyễn cảnh sư làm người ta không nhìn ra cái gì.

- Hợp cách, thông qua! Đây là thân phận bài của ngươi, sau khi vào thành phải mang lên, không có có thân phận bài, không cách nào ở trọ ăn cơm, sẽ bị bắt ra thật nhanh.

Những hộ vệ này có tu vi Chân Tiên cảnh cho nên không thể nhìn ra thủ đoạn của Nhiếp Vân, bởi thế bị giấu diếm và ba người thông qua.

- Đi thôi!

Thông qua khảo nghiệm vào thành, ba người Nhiếp Vân mang thân phận bài trước ngực và đi theo dòng người vào trong nội thành.

Thành thị ma nhân không khác gì ở Linh giới, âm thanh rao hàng mua bán không dứt bên tai.

Có lẽ bởi vì là hoàng thành cho nên nơi này không xuất hiện chuyện cướp đoạt, bạo loạn các loại, ít nhất có thể cam đoan an toàn.

Ma nhân am hiểu luyện thể, khắp nơi đều là rao hàng bán đồ vật và vũ khí cho tu sĩ tu luyện thân thể, mỗi một thanh vũ khí vừa thô vừa to, nó hoàn toàn khác với vũ khí nhẹ nhàng.

- Lão đại, đó là tiệm cơm, ta muốn ăn cơm...

Đi trong chốc lát, bụng của tiểu Long đã bắt đầu náo, hắn mở to mắt nhìn chiêu bài phía trước, ánh mắt hưng phấn toát ra hào quang.

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy một quán rượu lớn ở phía trước, nhìn lên đã thấy bốn chữ “Phỉ Thủy tửu quán“.

- Đi...

Nhìn thấy bộ dạng tiểu Long, Nhiếp Vân biết rõ hoàng đế không để binh đói, hắn cười cười muốn đi vào trong quán rượu, trong nội tâm đột nhiên khẽ động nhìn bóng người trong góc tối.

------oOo------

Chương 1594: Thành Long Hoàng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước mắt là một ma nhân phi thường bình thường, có được thực lực La Tiên Cảnh.

Cường giả La Tiên Cảnh tại nơi khác có lẽ vô cùng lợi hại nhưng ở thành Long Hoàng này không là gì cả, dựa theo đạo lý không thể làm hắn chú ý nhưng đột nhiên lại có cảm giác, Nhiếp Vân nhận ra thân phận của ma nhân này.

- Là Tu La ngụy trang!

Nội tâm Nhiếp Vân rùng mình.

Hắn thân là lục phẩm thiên vân khu tu sư, hắn có cảm ứng trời sinh với Tu La, đầu Tu La trước mắt ngụy trang mặc dù tốt, thậm chí có thể giấu diếm được thất phẩm khu tu sư nhưng không thể giấu diếm ánh mắt của hắn.

- Ngụy trang tốt như vậy, chỉ sợ thực lực của đầu Tu La này là Thánh Tiên cảnh.

Tu La Thánh Tiên cảnh đi vào thành Long Hoàng của ma nhân, là có mục đích khác hay mưu đồ làm gì?

Trong nội tâm sinh ra nghi hoặc.

Một đầu Tu La có thể ngụy trang giấu diếm được thiên nhãn của hắn, chỉ có bằng vào cảm ứng của khu tu sư mới phát hiện ra, nói rõ thực lực đối phương bất phàm, chỉ sợ đã đạt tới cấp bậc Thánh Tiên!

Tu La Thánh Tiên cảnh, mỗi một đầu đều là đại nhân vật, hiện tại ngụy trang thành ma nhân bình thường đi tới đây, muốn nói không có mục đích thì đánh chết hắn cũng không tin.

Hô!

Đầu Tu La này ngụy trang thành ma nhân cũng đi qua Phỉ Thủy tửu quán, hắn quay người tiến vào bên trong.

- Được rồi, ăn cái gì!

Thấy Tu La cũng tiến vào nơi này, Nhiếp Vân nói thầm đúng ý ta, hắn tươi cười đi vào trong tửu quán.

Ma nhân nhất tộc tiêu hao tiền giống Linh giới, cũng là tiên thạch.

Sau khi đi vào Linh giới, Nhiếp Vân một đường tích trữ, thứ này không hiếm có, ít nhất ăn uống không cần buồn.

Tiến vào tửu quán, nhìn chung quanh một vòng, lần nữa tìm được Tu La kia, Nhiếp Vân mang theo tiểu Long, Hắc Long tìm tới nơi gần đó và ngồi xuống.

Lúc này đầu Tu La đang ngồi môt mình uống trà, dường như đang chờ người.

Nhiếp Vân không muốn đánh rắn động cỏ, thuận miệng gọi cả bàn thức ăn,hắn cho tiểu Long và Hắc Long ăn trước, bản thân hắn bảo trì cảnh giác, thỉnh thoảng nhìn chằm chằm vào người này, xem hắn muốn làm gì.

Tuy Tu La có làm ác hay không chẳng quan gì lớn với hắn, bản thân Tu La lại có lực hấp dẫn lớn với hắn.

Nếu như có thể săn giết Tu La Thánh Tiên cảnh và thôn phệ, như vậy tu vi Kim Tiên sơ kỳ của hắn thuận lợi tấn cấp.

- Đến rồi...

Quả nhiên chờ một lát, lúc này chỗ ngồi trước mặt Tu La có một ma nhân xuất hiện.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện ma nhân này cũng là Tu La ngụy trang, thực lực không dưới Tu La kia.

Hô!

Đầu Tu La này vừa tới liền bố trí một đạo phong ấn che dậy lời nói.

Loại che đậy này hữu dụng với kẻ khác nhưng với Nhiếp Vân có thiên phú thiên nhĩ sư mà nói tác dụng không lớn, hắn nhanh chóng nghe được rõ ràng.

- Đồ vật của Khu Tu Tháp lần này, chúng ta phải lấy tới tay.

- Đúng thế, đây là thứ vương điểm danh muốn, nếu như làm không xong, vương trách tội chúng ta không ai chịu nổi.

- Đúng thế, ta có chút kỳ quái, một tiên khí tuyệt phẩm mà thôi, bằng vào thực lực vương không cần như thế...

- Vương có quyết định, chúng ta chấp hành là được, ngàn vạn đừng nói nhảm!

- Vương đã từng nói qua, mấy ngày nay hắn sẽ đi qua, ngươi nhất định phải cẩn thận...

...

Âm thanh càng ngày càng nhỏ, chỉ nói vài lời cơ mật, sau đó lại nói chuyện thiên nam địa bắc...

Trò chuyện nhiều nhất chính là Tu La Vương xuất thế, Tu La nhất tộc sẽ trọng chấn cờ trống đại khai sát giới...

Đối với những chuyện này, Nhiếp Vân cũng không thích, hắn nghe một hồi cũng không phát hiện có gì hữu dụng, lúc này mới lắc đầu không nghe tiếp.

- Đồ vật của Khu Tu Tháp? Tiên khí tuyệt phẩm?

Sau khi chải vuốt tin tức nghe lúc nãy, lúc này Nhiếp Vân có cút không rõ.

Chẳng lẽ nơi này cũng có Khu Tu Tháp, nếu có thì vì sao không tìm thấy?

Khu Tu Tháp bình thường là kiến trúc cao nhất trong thành thị, vào

thành Nhiếp Vân đã nhìn nhưng không phát hiện kiến trúc này.

Xem ra lúc nữa phải nghe ngóng Khu Tu Tháp nơi đây ở đâu, sau đó lại nhìn xem hai gia hỏa này có mục đích gì.

- Lão bản, tính tiền!

Thời điểm Nhiếp Vân suy tư, hai Tu La thương nghị xong cũng không nói nữa, tiện tay ném ra một viên tiên thạch thượng phẩm và đứng dậy.

Giao tiền xong, hai đầu Tu La rời khỏi quán rượu.

Nhiếp Vân cũng không đi theo sau chúng làm gì, hắn ăn cơm nước xong xuôi, hơn nữa còn tìm gian phòng trong Phỉ Thúy tửu quán.

- Lão bản, thành Long Hoàng chúng ta có Khu Tu Tháp hay không?

Tìm được chỗ ở, Nhiếp Vân giả bộ như vô tình ý hỏi.

- Khu Tu Tháp? Có, mấy trăm năm trước bởi vì gây ra mâu thuẫn với Thanh Long hoàng, Long Hoàng một chưởng bổ sập nó, về sau Khu Tu Tháp tìm Long Hoàng thương lượng mấy lần nhưng không có kết quả, chúng ta cũng không biết ở địa phương nào!

Lão bản ngẫm lại nói.

- Bổ sập?

Nhiếp Vân sững sờ.

Còn có chuyện này?

Công nhiên phá hủy phân bộ Khu Tu Tháp, Long Hoàng cũng quá hung ác, chỉ sợ gặp phải loại người hung ác như vậy nên Khu Tu Tháp không đi so đo, bằng không đổi thành kẻ khác làm ra chuyện này, chỉ sợ sớm bị Khu Tu Tháp trả thù điên cuồng.

- Khách quan còn có chuyện gì muốn ta hỗ trợ không? Tuy Phỉ Thúy tửu quán không lớn nhưng phương pháp không ít, ngay cả vẻ

vào cửa thành thị dưới mặt đất cũng có thể tìm được.

Chủ tửu quán cười nói.

- Thành thị dưới mặt đất?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Ha ha, xem ra khách quan là người mới tới nên không biết, ma nhân nhất tộc chúng ta trời sinh không chịu cô đơn, thành thị dưới mặt đất kỳ thật chính là chợ đêm ngầm, không thể lộ ra ngoài ánh sáng, chỉ cần có tiền, bên trong cái gì cũng có, cô nương da thịt mềm mại của Linh giới, nữ nhân Yêu Hồ tộc, đủ loại bảo bối, thậm chí công pháp tu luyện, chỉ cần đồ vật ngươi có thể nghĩ ra đều có thể mua.

Sắc mặt chủ tửu quán thần bí, hắn hơi mập mờ

- Thế nào, có muốn ta tìm một tấm vé vào cửa đi vui chơi hay không? Chỗ đó nữ nhân đều phi thường tốt, tư thái và khí chất ở đó...

Chủ tửu quán càng nói càng hưng phấn, ánh mắt dâm dê không sót lại chút nào.

- Nghe ngươi nói tốt như vậy, như vậy giúp ta tìm ba tấm vé đi.

Thấy bộ dáng của hắn như thế, Nhiếp Vân vốn muốn cự tuyệt, đột nhiên nghĩ đến một chuyện cho nên cười nói.

Nếu là chợ đêm, khẳng định sẽ có con đường tin tức của mình, muốn bằng con đường chính quy tìm hiểu Cửu Tiêu Long Cung nhất định sẽ gặp được phiền toái, mà mua sắm tin tức tại chợ đêm vẫn có thể xem như một biện pháp.

------oOo------

Chương 1595: Chợ đêm

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hì hì, vẫn là khách quan hiểu hưởng thụ, ta biết rồi... Nhưng giá vé vào cửa không thấp, một tấm cần mười viên tiên thạch thượng phẩm, khách quan ngươi xem...

Chủ tửu quán do dự.

- Việc này đơn giản.

Nhiếp Vân tiện tay ném ra hơn mười viên linh thạch thượng phẩm.

- Phần dư ra là tiền công của ngươi, ta là người ưa thích tự do, không thích người khác biết rõ tin tức của mình, ngươi hiểu chứ?

- Khách quan yên tâm, ta sẽ không biết gì cả!

Đôi mắt chủ tửu quán sáng lên, liền vội vàng gật đầu đáp ứng.

Sau khi cầm linh thạch lại đưa tới ba tấm vé vào cửa, phía trên ghi vô cùng mờ mịt nhưng có thể nhìn ra không cách nào làm giả, nhất định là đồ vật tiến vào chợ đêm.

- Lão đại, chúng ta đi thành thị dưới mặt đất sao?

Chủ tửu quán rời đi, tiểu Long lặng lẽ đi tới nhìn ba tấm vé vào cửa và hỏi.

- Trước không vội hành động, ta đi xem hai đầu Tu La kia trước đã.

Nhiếp Vân khoát khoát tay.

Trước kia hắn có bố trí truy tung chi khí lên người hai tên Tu La kia, lúc này hắn cảm ứng phương hướng của hai tên.

Thiên nhãn mở ra, xuyên thấu qua vô số khoảng cách, hắn nhanh chóng tìm được hai người.

Lúc này hai người này không có hành động gì, chúng đang ngồi trong gian phòng cũ ở ngoại ô, lẳng lặng ở lại đó, không biết muốn

làm gì.

- Xem ra chúng tạm thời không có hành động gì, chúng ta đi chợ đêm dạo đi.

Nhìn thấy chúng không có hành động gì, Nhiếp Vân tươi cười đứng dậy.

- Đi!

Tiểu Long Hưng hưng phấn đỏ mặt.

Hắc Long Thánh Tôn vẻ mặt đờ đẫn, dường như hắn không có hứng thú với việc gì.

Trải qua ở chung với đầu Hắc Long Thánh Tôn một thời gian, Nhiếp Vân có thể hiểu hắn là kẻ làm việc nghiêm cẩn, cung kính, chỉ cần là lệnh của tiểu Long sẽ tuân thủ, là nhân tuyệt làm việc có một không hai nhưng thiếu sáng tạo cái mới và tư duy, từ đó có chút khô khan.

Đương nhiên, loại người này ngươi căn bản không cần lo hắn làm phản, chỉ cần đối xử tốt với hắn, tuyệt đối sẽ toàn tâm toàn ý không có nhị tâm.

Một người hai long lặng lẽ rời khỏi quán rượu, dựa theo hướng của chủ tửu quán chỉ dẫn mà đi tới thành thị dưới mặt đất.

Thành thị dưới mặt đất nằm ở phía đông thành Long Hoàng, tới gần một đống phế tích, một người hai long tốc độ rất nhanh, không qua bao lâu đã tới nơi này.

Tìm được lối vào, lấy vẽ vào cửa ra và thuận lợi vào trong.

Đi vào, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm giật mình.

Không hổ là thành thị dưới mặt đất, đúng là đủ rộng lớn.

Khắp nơi đều là giao dịch tiến hành mua bán, chẳng những có bán binh khí đan dược, các loại bảo bối, còn có mua đầu người, mua

giết người.

Rất nhiều địa phương còn công nhiên quản cáo, phía trên ghi rõ giá cả thuê sát thủ giết người, chỉ cần trả nổi tiền, không người nào không giết.

Cho dù là Linh giới, Ma giới thiên địa lục đạo đều là nơi có quy tắc, dám dán quản cáo hiển nhiên như thế này, lá gan to lớn làm người ta tặc lưỡi.

- Ba vị, hôm nay có mỹ nữ Linh giới mới tới, có muốn hưởng dụng một chút hay không? Giá cả tiện nghi, mỗi lần chỉ cần ba mươi viên tiên thạch thượng phẩm, có thể hưởng dụng lần đầu tiên của các nàng...

Trong lúc đi tới, một ít ma nhân đi tới, vẻ mặt vui vẻ nhìn sang và mời chào sản phẩm.

- Mỹ nữ không cần, ta muốn mua sắm tin tức ở đây, không biết các ngươi ai có tin tức linh thông.

Nhiếp Vân cười ha ha.

Lúc này bọn họ đã nghị trang xong, cho nên cho dù bị người nhìn ra bộ dáng cũng không sợ hãi, nói thẳng ý đồ của mình.

- Nhắc tới tin tức linh thông, đương nhiên phải kể tới ‘ Hữu Phong Các ’, theo như lời của bọn chúng, chỉ cần là nơi có gió sẽ có tai mắt của bọn chúng, tin tức trải rộng cả hoàng thành!

- Nhưng giá cả của chúng khá cao, nếu như mấy vị cần thì ta mang các vị qua, xem người quen có lẽ giảm được chút ít...

Đôi mắt gả sai vặt sáng ngời, ngoài miệng nói muốn dẫn mọi người đi qua nhưng chân không động đậy, không ngừng xoa ngón tay.

Tới mua tin tức cơ bản đều là kẻ có tiền, cái gọi là hoàng kim có giá tin tức vô giá, có đôi khi một tin tức có thể hủy diệt một lần giao dịch, một thế gia, thậm chí một thành trì!

Cho nên gã sai vặt có ý rất đơn giản, ngươi cho ta tiền ta dẫn ngươi đi.

- Cho, đây là năm mươi viên tiên thạch thượng phẩm, nếu đến nơi có tin tức làm ta thỏa mãn còn có thêm nữa...

Nhiếp Vân tùy ý khoát tay, ném một túi tiên thạch, sắc mặt lạnh nhạt lên tiếng.

Những người này đều vì tiền, chỉ cần cho nhiều chỗ tốt, nhất định có thể mang đến thu hoạch không tưởng.

Quả nhiên gã sai vặt nhận được tiên thạch sau đó nhảy lên, mừng rỡ như điên, vội vàng nói:

- Mời ba vị vào trong!

- Xem bộ dạng ba vị hẳn là muốn mua sắm đại tin tức, ta hiện tại mang các ngươi đi tìm các chủ Hữu Phong Các, loại đại tin tức này cũng chỉ hắn có tư cách bán ra.

- Tốt!

Nhiếp Vân từ chối cho ý kiến, theo sát ở phía sau.

Thành thị dưới mặt đất phạm vi rất lớn, đi theo gã sai vặt chừng mười phút, lúc này mới đi vào một nơi âm u hẻo lánh.

- Ân? Ngươi muốn gạt chúng ta sao, cái này là Hữu Phong Các? Tại sao tàn phá như vậy?

Tiểu Long bị dẫn tới nơi đây liền quát lớn.

Khó trách tiểu Long nói thế, nơi này thật sự quá vắng vẻ, nếu như không có người mang tới thì căn bản không ai biết nơi này có bán tin tức.

- Các vị cũng không biết, nơi này cũng không phải tổng bộ Hữu Phong Các, mà là nơi các chủ ở lại, yên tâm đi, ta mang các ngươi đi, nhất định có thể mua được tin tức các ngươi muốn...

Dường như gã sai vặt sớm biết đối phương quát lớn, hắn tươi cười giải thích.

Nói xong đi vào một cửa nhỏ.

Trong cửa nhỏ là thông đạo dài nhỏ, bên trong ó gió lạnh lăng lệ ác liệt, mang cho người ta cảm giác âm trầm, đám người Nhiếp Vân có thực lực rất mạnh cho nên không có gì sợ hãi, lúc này tiến vào bên trong.

- Vị các chủ này không thích hỏi vì cái gì, chư vị vào trong ngàn vạn đừng nói, nói thẳng tin tức cần mua là được, hắn sẽ nói thẳng giá cả.

Vừa đi gã sai vặt vừa giải thích.

- Tốt!

Nhiếp Vân ứng một tiếng, vào lúc này đã đi tới cuối thông đạo, xuất hiện một tiểu viện không lớn.

Một hắc y nhân đang ngồi trong tiểu viện uống trà, hắn đưa lưng về phía mọi người, cũng không rõ tướng mạo.

- Cừ lão, ba vị này khách quan tới mua tin tức.

Gã sai vặt đi lên một bước, cung kính nói ra.

- Nói đi!

Hắc y nhân khoát tay chặn lại, giọng nói khô héo cho thấy tuổi của hắn không nhỏ.

------oOo------

Chương 1596: Hỗ Dục Tu La (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta muốn mua sắm hai tin tức, thứ nhất, về Thanh Long hoàng!

- Thứ hai, Khu Tu Tháp tại thành Long Hoàng!

Nhiếp Vân tiến lên phía trước một bước, cũng không che dấu, trực tiếp nói tin tức cần mua.

Nếu như nơi này bán tin tức tốt nhất, không bán cũng không có gì, nếu đối phương muốn mượn cơ hội làm loạn, cũng không ngại giết nhiều mấy người.

- Thanh Long hoàng là vương giả của ma nhân nhất tộc chúng ta, tin tức của hắn rất nhiều, có lẽ rất dễ dàng nghe ngóng, không biết ngươi muốn biết chuyện gì?

Hắc y nhân cũng không nghĩ tới có người mua tin tức này, vốn sững sờ nhưng sau đó hắn vẫn hỏi lại.

- Muốn sinh hoạt hàng ngày của hắn, tin tức sinh hoạt hàng ngày mới nhất.

Nhiếp Vân nói.

Muốn tìm Thất Tâm Long Châu, đầu tiên phải đi vào Cửu Tiêu Long Cung, mà muốn đi vào phải hiểu rõ cuộc sống hàng ngày của Thanh Long hoàng, cái gì cũng không biết, trực tiếp xông vào muốn không chết cũng khó.

Cho nên tìm kiếm Thất Tâm Long Châu rất khó nhưng không phải không thể lợi dụng.

- Sinh hoạt hàng ngày, hoạt động bắt đầu sinh hoạt hàng ngày? Ba vạn tuyệt phẩm tiên thạch!

Hắc y nhân thản nhiên nói, nghe ngữ khí không có ý hạ giá, thích mua hay không thì tùy.

- Đây là ba vạn tuyệt phẩm tiên thạch!

Nhiếp Vân điểm một chỉ.

Ầm ầm ầm ầm...

Rơi ra một đống tiên thạch.

Tuy hắn hoàn toàn có thể dùng thiên phú cổ hoặc sư làm người này mở miệng nhưng trước khi có biện pháp tiến vào Cửu Tiêu Long Cung, hắn không hi vọng sẽ sinh ra phiền toái.

- Ba ngày sau, Thanh Long hoàng sẽ dùng danh nghĩa hoàng mừng thọ, cũng chuẩn bị thọ yến tại Cửu Tiêu Long Cung!

Hắc y nhân thản nhiên nói.

- Hết?

Thấy hắn không nói thêm lời nào, Nhiếp Vân sững sờ.

- Ngươi này cũng quá lừa người, một câu nói giá trị ba vạn viên tuyệt phẩm tiên thạch?

Tiểu Long nhảy.

- Chỉ bao nhiêu đó, ba vạn tuyệt phẩm tiên thạch!

Hắc y nhân nói:

- Nếu như chê đắt, thật xấu hổ, tin tức bán ra không thu hồi trở lại.

- Không đắt!

Nhiếp Vân cắt lời tiểu Long, khoát khoát tay hỏi tiếp:

- Tin tức Khu Tu Tháp thì sao? Bao nhiêu tiền?

- Tin tức Khu Tu Tháp không xem là bí mật, ta có thể miễn phí nói cho ngươi biết, không cần dùng tiền!

- Khu Tu Tháp thành Long Hoàng vẫn tồn tại cho tới vài trăm năm trước, bây giờ không còn ở đây, đã đổi thành khu tu sư công hội,

khoảng cách nó cách thành thị dưới mặt đất không xa, đây là địa đồ.

Hắc y nhân chậm rãi nói ra, bàn tay khô gầy vẽ một cái, trên không trung xuất hiện một đạo hào quang chứa đồ án, ở giữa chính là địa điểm của khu tu sư công hội.

- Ân? Không ngờ ở gần vị trí hai tên Tu La ẩn thân...

Nhìn thấy địa đồ, Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Nhìn đánh dấu vị trí trên địa đồ, lúc trước hắn đã từng thấy qua, chính là vị trí hai tên Tu La ẩn thân lúc ban ngày.

Xem ra hắn cũng không nghe lầm, hai gia hỏa này thật sự đánh chủ ý Khu Tu Tháp.

- Tốt, đa tạ!

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Nhiếp Vân phải biết đã biết rõ, trong nội tâm cũng có suy nghĩ của mình, hắn quay người rời đi.

- Không cần cám ơn! Ngươi có thể tới hỏi những chuyện này, chắc hẳn cũng biết rõ chuyện Khu Tu Tháp có bảo vật, có lẽ muốn ra tay với bảo vật này, người trẻ tuổi, thu tiền của ngươi, ta khuyên ngươi một câu, bảo vật này không phải tùy tiện người nào có thể cầm, phi thường khó giải quyết!

Hắc y nhân uống một ngụm trà, thản nhiên nói.

- Ah? Khó giải quyết? Dường như tiên sinh có biết chuyện trong đó, có thể nói nghe một chút?

Nhiếp Vân cau mày hỏi.

Tuy hắn không biết bảo vật này là cái gì nhưng hắn biết đối phương hiểu lầm, khẳng định đã có người tới nơi đây mua tin tin này, trong nội tâm khẽ động, cố ý giả bộ như không tin và hỏi thăm.

- Tiên khí tuyệt phẩm Tỏa Long Giản, chỉ nghe tên đã biết là thứ có

điềm xấu, Khu Tu Tháp và Thanh Long hoàng đánh cờ với nhau không phải người bình thường có thể lẫn vào... Tốt, nói thế thôi, tự giải quyết cho tốt.

Hắc y nhân không nói thêm lời nào.

- Tỏa Long Giản?

Nội tâm Nhiếp Vân ngạc nhiên không nhỏ.

Nói thật, cái tên này đúng là điềm xấu.

Thanh Long hoàng là Long Hoàng, binh khí này tên là Tỏa Long Giản, nói rõ có ý nhắm vào.

Lời đã nói tới mức này, Nhiếp Vân không muốn hỏi nhiều, cũng lười hỏi nhiều.

Nếu thật Khu Tu Tháp có mâu thuẫn với Thanh Long hoàng thì hắn có thể tìm cơ hội làm rối, đạt được lợi ích tốt nhất.

Đại nhân vật đánh cờ với nhau có đôi khi vô cùng nguy hiểm, có đôi khi lại có chỗ tốt cực lớn, phải xem ngươi vận dụng như thế nào.

Ý nghĩ không ngừng sinh ra trong lòng, Nhiếp Vân quay người muốn rời khỏi, đột nhiên trong nội tâm khẽ động, đôi mắt nhìn bệ đá cũ.

Bệ đá này làm pháp quyết vô danh của hắn chấn động nhẹ nhàng.

Đó là chấn động của khoáng thạch đặc thù.

- Đa tạ nhắc nhở, cáo từ!

Đôi mắt Nhiếp Vân nhìn sang nơi khác, vẻ mặt của hắn không có gì đặc thù.

Thứ này liên lụy pháp quyết vô danh nên hắn sẽ không hỏi nhiều, lại nói hỏi nhiều sẽ làm đối phương hoài nghi, còn không bằng tìm cơ hội tới trộm bàn đá này.

Hắc y nhân khoát khoát tay không nói thêm lời nào.

Giao dịch hoàn thành, Nhiếp Vân rời khỏi tiểu viện, lại cho gã sai vặt một ít tiên thạch, hắn cũng không nói nhiều, lúc này mới dẫn theo tiểu Long rời khỏi thành thị dưới mặt đất.

Vừa đi vào trong tiểu viện của mình, hắn phân phó tiểu Long một tiếng, thừa dịp màn đêm lặng lẽ chui xuống dưới đất, hắn nhanh chóng đi vào thành thị dưới đất.

Thiên phú địa hành sư dùng rất tốt tại nơi này.

Dựa theo phương hướng trong trí nhớ tiến về nơi khác, hắn nhanh chóng tới gần tiểu viện của hắc y nhân, áp chế khí tức sau đó chui vào.

Lúc này tiểu viện vẫn như cũ, nó vẫn mang theo khí tức âm trầm như cũ, dọc theo mặt đất Nhiếp Vân tiến lên phía trước.

- Ta tới mua tin tức!

Còn chưa đi tới gần tiểu viện, đột nhiên nghe được bên trong có tiếng hô vang lên.

Âm thanh này khàn khàn quỷ dị, chỉ nghe một câu nhưng Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

- Tu La?

Sắc mặt trầm xuống.

Âm thanh này mang theo sát cơ đặc thù, tuy che dấu rất tốt nhưng dưới sự cảm ứng của thiên phú dung hợp cho nên dễ dàng phát hiện ra.

- Muốn mua cái gì, chỉ cần biết ta sẽ nói hết.

Hắc y nhân bán tin tức lên tiếng.

- Thanh Long hoàng Thất Tâm Long Châu giấu ở nơi nào?

Tu La khẽ nói.

- Hắn cũng tìm Thất Tâm Long Châu?

Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Chuyện này quá trùng hợp, Tu La hỏi Thất Tâm Long Châu, chẳng lẽ hắn cũng muốn ăn cắp?

------oOo------

Chương 1597: Hỗ Dục Tu La (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thất Tâm Long Châu là chí bảo truyền thừa của lịch đại Long Hoàng, ẩn chứa ý niệm vô thượng của Tổ Long, là biểu tượng hoàng giả của Long tộc, loại bảo vật này đương nhiên là ở trong Cửu Tiêu Long Cung!

Hắc y nhân nhướng mày, chậm rãi nói.

- Nói nhảm, ta biết rõ tại Cửu Tiêu Long Cung, ta chỉ muốn hỏi vị trí cụ thể.

Sắc mặt Tu La trầm xuống.

- Vị trí cụ thể? Thật xấu hổ, tin tức này ta cũng không rõ.

- Xem ra ta không thể kiếm được tiền của ngươi rồi.

Hắc y nhân khoát khoát tay.

- Đã không biết, giữ ngươi lại chính là tai họa ngầm, chết đi!

Ầm ầm!

Hắc y nhân còn chưa nó xong, Tu La đã ra tay, cả tiểu viện bị sát khí đặc thù phong tỏa triệt để, Tu La sát khí điên cuồng giống như thanh lợi kiếm thẩm thấu vào không gian và chém thẳng về hắc y nhân.

- Ngươi...

Hai đấm hắc y nhân chấn động, hắn muốn phản bác nhưng tốc độ của kiếm này quá nhanh, hắn còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, đầu lâu đã rơi xuống mặt đất, trực tiếp đoạn tuyệt hô hấp.

Nhiếp Vân ở dưới mặt đất thậm chí không có cơ hội xuất thủ cứu giúp.

- Tu La Vương Tiên cảnh...

Đối phương vừa ra tay, Nhiếp Vân cũng biết, ánh mắt hắn ngưng trọng.

Đây là một đầu Tu La Vương Tiên cảnh!

Một thành Long Hoàng đã có hai Tu La Thánh Tiên cảnh đã là chuyện kỳ quái, hiện tại xuất hiện một đầu Tu La Vương Tiên cảnh quả thật là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

- Trước không thể động, có thể sẽ có thêm Tu La nữa, ta phải nhanh chóng suy tính thôi.

Vốn hắn muốn xuất thủ cứu hắc y nhân, nhìn thấy lực lượng của đối phương ra tay thì Nhiếp Vân dừng lại.

Cũng không phải hắn sợ hãi đối phương, mà là nơi này có Tu La thực lực cường đại xuất hiện khẳng định có đại âm mưu nào đó tùy tiện xuất thủ không phải lựa chọn tốt nhất.

- Chẳng lẽ cho rằng ta không biết ngươi có tin tức Thất Tâm Long Châu nhưng lại không muốn nói, ta thật muốn biết ngươi giấu tin tức ở nơi nào!

Sau khi đánh chết hắc y nhân, Tu La hừ lạnh một tiếng, hắn đi

nhanh vào trong tiểu viện, ngay sau đó lại có âm thanh lạch cạch vang lên, hiển nhiên đang tìm đồ vật.

- Ha ha, quả nhiên có tin tức Thất Tâm Long Châu! Không sai!

Một lát sau, Tu La cười to và bước ra, trong lòng bàn tay cầm một vải vóc đặc thù, phía trên ghi lại tin tức mờ mịt nào đó.

Lúc đầu Tu La này ra khỏi phòng, Nhiếp Vân cũng nhìn thấy bộ dáng của hắn, một thân áo bào xanh mang khăn che mặt, dung mạo mơ mơ hồ hồ thấy không rõ lắm, hai mắt có màu đỏ thỉnh thoảng bắn ra hào quang tàn nhẫn.

Vèo!

Tu La nhanh chóng ra ngoài, càng đi càng xa.

Nhiếp Vân do dự một lúc vẫn đi vào sân nhỏ, hắn vươn tay thu khối đá làm pháp quyết vô danh vận chuyển vào trong đan điền, ngay sau đó theo sát phía sau.

Nếu gia hỏa này thật sự vì Thất Tâm Long Châu, đi theo hắn có lẽ có thu hoạch khác.

Sau khi ra khỏi thành thị dưới mặt đất, đầu Tu La lập tức tăng thêm tốc độ bay thẳng ra bên ngoài thành.

Nhiếp Vân theo sát phía sau, hắn áp thấp khí tức để không bị phát hiện.

Lúc này nhanh chóng tới khu vực ngoại ô của hai tên Tu La trước.

- Đây là khu tu sư công hội?

Nhìn thấy Tu la dừng lại, Nhiếp Vân nhìn chung quanh sau đó cau mày suy nghĩ.

Nơi này chính là địa chỉ hắc y nhân nói với hắn lúc trước, chính là khu tu sư công hội.

- Hỗ Dục Tu La! Như thế nào rồi?

Tu La vẫn đứng nguyên tại chỗ, nương theo âm thanh trầm thấp vang lên, hai thân ảnh lập loè, lúc này có hai đầu Tu La xuất hiện.

Tập trung nhìn vào, Nhiếp Vân nhận ra đây là hai gia hỏa gặp được tại quán rượu lúc sáng, hiện tại bọn chúng mặc trang phục giống Hỗ Dục Tu La che khuất diện mạo.

- Đã tìm ra tin tức cụ thể, Thất Tâm Long Châu nằm ở nơi sâu nhất Hỏa Diễm Thần Điện trong Cửu Tiêu Long Cung.

- Đến lúc đó chúng ta có thể thừa dịp loạn lẻn vào, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ vương bàn giao.

Hỗ Dục Tu La khẽ nói.

- Ân, đó là tự nhiên!

Hai Tu La còn lại gật đầu

- Chúng ta làm sao bây giờ?

- Theo kế hoạch làm việc, ta bảo các ngươi chuẩn bị đồ vật đã chuẩn bị xong chưa?

Hỗ Dục Tu La hỏi.

- Chuẩn bị xong rồi, ta đã săn giết một đầu Thanh Long và đạt được tinh huyết của nó, chúng ta chỉ cần bôi tinh huyết này lên thân thể là có thể hoàn mỹ che Tu La chi khí, ngụy trang thành Long tộc!

Trong đó một Tu La vung tay lên, lúc này hắn mở bình ngọc không lớn, nắp bình vừa mở ra đã có lực lượng huyết mạch tinh khiết ập tới.

Xem ra hắn đánh chết một con Thanh Long huyết mạch không thấp, bằng không cũng không có lực lương huyết mạch tinh thuần như vậy.

- Rất tốt, hiện tại hành động!

Hỗ Dục Tu La đưa tay bóp nát bình ngọc, tinh huyết Long tộc tinh thuần chảy ra.

Sau khi bắt lấy huyết dịch này, nó bắn thành ba phần chui vào trong người ba Tu La.

Hô!

Chỉ trong nháy mắt khí tức ba đầu Tu La bị huyết mạch Long tộc ngăn cản, dường như chúng đã biến thành cường giả Long tộc.

- Khu Tu Tháp vốn có mâu thuẫn với Long tộc, ba đầu Tu La ngụy trang thành Long tộc, chẳng lẽ muốn đánh lén khu tu công hội, giá họa cho Long tộc?

Thấy cảnh tượng này Nhiếp Vân hiểu ra.

Khu Tu Tháp có mâu thuẫn với Long tộc, đây là vấn đề lịch sử, đoán chừng ba đầu Tu La muốn dẫn họa cho kẻ khác, từ đó làm khu tu sĩ xuất hiện mâu thuẫn với Long tộc, chế tạo bạo loạn, thừa cơ tìm kiếm Thất Tâm Long Châu.

- Xem ra Tu La cũng không phải chỉ biết giết chóc, cũng rất có mưu kế...

Suy nghĩ cẩn thận những chuyện này, Nhiếp Vân cảm khái một tiếng.

Vốn trong suy nghĩ của hắn Tu La chính là cổ máy giết chóc, chúng đánh cướp chém giết các nơi, chỉ biết mạnh mẽ cướp đoạt, hiện tại xem ra đối phương cũng biết sử dụng mưu kế.

Ngụy trang thành cường giả Long tộc đánh lén khu tu công hội, dẫn phát cừu hận, từ đó làm Khu Tu Tháp đòi hỏi công đạo từ Thanh Long hoàng, như thế bọn chúng có thể giấu ở trong chỗ tối hoàn thành việc mình muốn làm.

Một hòn đá ném hai con chim, lợi hại!

- Tốt, đi thôi, qua một hồi tiến vào khu tu sư công hội không cần nói gì cả, trực tiếp cướp đoạt Tỏa Long Giản là đủ rồi!

- Ai ngăn cản giết ai, đến lúc đó những khu tu sư kia tự nhiên sẽ hoài nghi Long tộc.

Làm xong tất cả, Hỗ Dục Tu La dặn dò một tiếng sau đó bay đi.

Khu tu sư công hội cách nơi này không xa, nó là một tòa kiến trúc rất bình thường, ba đầu Tu La nhanh chóng xông vào bên trong.

------oOo------

Chương 1598: Thực lực lại tăng lên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân vốn muốn theo phía sau, do dự một lúc liền dừng lại.

Hắn thân là khu tu sư, có nghĩa vụ bảo hộ khu tu sư công hội, một khi động thủ sẽ phá hư kế hoạch, đến lúc đó còn muốn tìm kiếm Thất Tâm Long Châu quá khó khăn.

Khu Tu Tháp thân là thế lực mạnh nhất thiên địa lục, tự nhiên không phải dễ sống chung như thế, hắn càng giúp càng loạn, càng phá hư tiết tấu của Tu La, nếu thế còn không bằng tọa sơn quan hổ đấu.

Về phần khu tu sư công hội có chết nhiều người hay không...

Trên thực tế chết nhiều người hơn nữa liên quan gì tới ta? Năm đó lúc ta bị diệt môn sao không có kẻ nào đứng ra nói một câu?

Tuy ma tính trong người Nhiếp Vân bị Đạm Thai Lăng Nguyệt tiêu trừ, nhìn thì có vẻ như hắn không còn nhập ma nhưng trên thực tế bản thân hắn vẫn mang theo ma tính.

Rất nhiều người trong khu tu sư công hội luôn miệng nói bảo hộ

Linh giới, trên thực tế làm không ít kẻ là thật giả lẫn lộn tai họa Linh giới, loại người này không có ân tình gì với hắn, dựa vào cái gì hắn phải phá hư kế hoạch đi cứu chứ?

Lẳng lặng chờ đợi chừng mười phút, hắn nhìn thấy ba đầu Tu La vẻ mặt hưng phấn bay ra.

Xem ra chiến đấu trong khu tu sư công hội đã chấm dứt, kiến trúc lúc trước cũng biến thành phế tích.

- Vừa rồi ta cố ý lưu lại người sống, nhất định sẽ mang chuyện hô nay truyền vào tổng bộ Khu Tu Tháp, dựa theo tốc độ, ba ngày sau tổng bộ sẽ phái người tới, như vậy vừa vặn trùng với thọ yến của Thanh Long hoàng...

Nhìn khu tu sư công hội rách nát không chịu nổi, Hỗ Dục Tu La cười hắc hắc.

- Người tổng bộ Khu Tu Tháp vừa xuất hiện sẽ chất vấn Thanh Long hoàng, đến lúc đó hơi trợ giúp sẽ dẫn phát mâu thuẫn, khi đó chúng ta sẽ thừa cơ đánh cắp Thất Tinh Long Châu, nắm chắc phi thường lớn!

Tên Tu La khác cũng cười.

Không thể không nói mưu kế của bọn chúng kín kẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Nhưng ngoài ý muốn duy nhất chính là bị Nhiếp Vân phát hiện.

- Ha ha, mưu kế rất hay, thật xấu hổ, chuyện này về sau không ai quan tâm tới, ta làm thay các ngươi ah.

Nhiếp Vân đi tới.

Ba người vừa mới diệt sát khu tu sư công hội, mưu kế có thể khởi động, tiếp tục giữ lại cũng không dùng được gì, còn không bằng giết tăng thực lực lên.

- Ngươi là người nào?

Nhìn thấy hắn đột nhiên xuất hiện, ba đầu Tu La đã giật mình, lúc này thấy rõ tu vi chân thật của hắn liền cười lạnh.

- Ta còn tưởng rằng là cường giả gì, thì ra là tiểu tử Kim Tiên cảnh!

- Tiểu tiểu Kim Tiên cũng dám xuất hiện, xem ra ngươi muốn chết.

Ba người bọn họ thực lực kém cỏi nhất đều là cường giả Thánh Tiên, Kim Tiên cảnh trong mắt bọn họ không tính là cái gì cả.

- Thật xấu hổ, ta còn không muốn chết cho nên các ngươi đi chết đi.

Ánh mắt Nhiếp Vân ngưng tụ,

- Vèo!

Lúc này hắn tiến thẳng về phía trước, hắn nhắm chuẩn đầu Tu La Thánh Tiên cảnh và ra tay.

Nếu đấu với một đám người thì phải ra tay đánh kẻ yếu trước, sau đó lại đi động thủ với cường giả, đây là biện pháp tốt nhất, bằng không chiến đấu với cường giả hơi không tập trung tinh thần, hơi không cẩn thận sẽ bị chém giết.

- Đáng giận!

Đầu Tu La này thấy đối phương vừa động thủ đã nhắm chuẩn vào mình, hắn tức giận tới mức gương mặt vẹn vẹo, bàn tay khô gầy đánh thẳng về phía trước.

Ầm ầm!

Lực lượng Tu La Thánh Tiên cảnh không giống bình thường, nó còn mạnh hơn Dã Vô Tu La lúc trước rất nhiều, không khí bị Tu La sát khí hùng hậu bao phủ, dường như bị kéo vào trong chiến trường cực lớn, vô số binh sĩ như quỷ hồn xuất hiện mang theo uy thế làm nhiễu loạn tinh thần của người ta.

- PHÁ...

Nhiếp Vân khí định thần nhàn, hắn cũng không nhúc nhích và xiết chặc nắm đấm tấn công.

Rầm rầm!

Biến cố diễn ra quá nhanh, Tu La sát khí diễn hóa chiến trường giống như trang giấy bị gió thổi bay, nó không có lực ngăn cản, lực lượng cường đại bao phủ đầu Tu La này vào trong.

Bành!

Đầu Tu La này lập tức nổ tung.

Thân thể đạt tới Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ bát trọng đại thành, mặc dù không thi triển ba trăm lần chiến lực nhưng không phải một đầu Tu La Thánh Tiên cảnh có thể ngăn cản.

- Thôn phệ!

Một quyền đánh chết một con Tu La, Nhiếp Vân tiện tay xóa đi ý chí và linh hồn của nó, hắn không nói nhảm, bàn tay đánh một trảo sau đó thu vào trong tay, hắn há miệng hấp vào bụng.

Cô cô cô cô!

Tu La với hắn mà nói là đại bổ vật, đầu Tu La Thánh Tiên cảnh này bị pháp quyết vô danh hấp thu sạch sẽ, trong người sinh ra tiếng nổ vang, tu vi tiên lực Kim Tiên cảnh sơ kỳ cũng bắt đầu đột phá tinh tiến.

Kim Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong!

Kim Tiên cảnh trung kỳ!

Kim Tiên cảnh trung kỳ đỉnh phong!

Một hơi tấn chức một tiểu cấp bậc, đạt tới Kim Tiên cảnh trung kỳ đỉnh phong!

- Ân? Phòng ngự sư lại có dấu hiệu dung hợp?

Sau khi thôn phệ đầu Tu La này, chẳng những tu vi có tăng lên, ngay cả thiên phú không cách nào dung hợp lúc này cũng thả lỏng lần nữa.

- Ngươi...

- Dễ dàng giết hắn như vậy, còn có thể thôn phệ hắn, ngươi là người nào?

Động tác của Nhiếp Vân nhanh chóng, hai đầu Tu La khác nhìn thấy thì hắn đã thôn phệ sạch sẽ.

Với tư cách Tu La, từ trước tới nay chỉ có bọn chúng ăn người, lần thứ nhất gặp được có người ăn bọn chúng, còn lợi hại như thế, tất cả đều sợ hãi sắc mặt tái nhợt, trong nội tâm sinh ra ý niệm không tốt

- Ta là người thế nào không cần ngươi quan tâm, ngươi cũng đi chết đi!

Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, hắn tiến lên phía trước một bước, hắn đánh một quyền vào Tu La Thánh Tiên cảnh.

Lần này mang theo uy thế không thể ngăn cản, lúc hắn công kích con Tu La còn chưa kịp đào tẩu đã nổ tung, cũng bị hắn thôn phệ.

Thôn phệ qua một đầu Tu La Thánh Tiên cảnh, quả nhiên hiệu quả giảm xuống không ít, lại thôn phệ lần nữa chỉ làm hắn tấn cấp Kim Tiên cảnh hậu kỳ chứ không có đột phá quá lớn.

- Đáng giận ah!

Nhìn thấy thủ hạ bị Nhiếp Vân thôn phệ trong thời gian chưa tới hai giây, rốt cuộc gương mặt Hỗ Dục Tu La biến thành dữ tợn.

- Không có gì đáng giận, không có gì độc ác, các ngươi vừa rồi diệt sát khu tu sư công hội cũng nên nghĩ tới các ngươi giết người, sớm

muộn gì cũng sẽ bị người khác giết.

Đối với Tu La, Nhiếp Vân không có chút hảo cảm nào.

- Long Tường Phá Toái!

Hỗ Dục Tu La ra tay.

Hắn cũng biết thiếu niên trước mặt đáng sợ, vừa ra tay đã đánh ra công kích mạnh nhất, thi triển vũ kỹ cực kỳ khủng bố.

------oOo------

Chương 1599: Thất phẩm thiên vân khu tu sư (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Long Tường Phá Toái giống như hắn kết hợp vũ kỹ Long tộc cô đọng mà thành, vừa ra tay sát khí hùng hậu hình thành một đầu phi long gầm thét lao tới, nó mang theo lực lượng phá nát thiên địa.

Huyết thống Tu La cao đẳng có được năng lực học tập và năng lực sáng tạo rất mạnh, rất nhiều chiêu số thường thường chỉ nhìn một lần là có thể sáng tạo ra vũ kỹ mạnh hơn rất nhiều!

Chính bởi vì như thế Tu La mới đáng sợ như vậy.

Đầu Hỗ Dục Tu La trước mặt hiển nhiên không phải đèn cạn dầu, chỉ sợ huyết mạch đạt tới Tu La Đế cấp, vừa ra tay khí phách tứ phương, vũ kỹ Long tộc kết hợp hoàn mỹ với vũ kỹ Tu La tạo thành thanh thế cực kỳ đáng sợ.

- Còn không tệ!

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, hắn tiến lên một bước sau đó đánh một quyền.

Ầm ầm ầm...

Vũ kỹ đối phương cường đại, thực lực của hắn cường đại hơn, tuy chỉ dùng một trăm lần sức chiến đấu, lực lượng nổ vang và nghiền áp đánh thẳng về phía trước.

Trong nháy mắt Tu La sát khí trên không trung vỡ vụn.

Lúc này hắn không ngừng tấn công Hỗ Dục Tu La trước mặt.

Bành!

Hỗ Dục Tu La phun một ngụm máu tươi và bay ra ngoài.

- Xem như ngươi lợi hại, ta không phải đối thủ của ngươi, nếu muốn bắt ta là chuyện không có khả năng!

Trốn!

Thấy đối phương dùng một chiêu phá tan công kích mạnh nhất của hắn, hơn nữa còn đả thương hắn, Hỗ Dục Tu La biết rõ thiếu niên trước mắt có thực lực đã vượt xa hắn rất nhiều, lúc này hắn la lớn sau đó quay người bỏ chạy.

Tu La tức giận không nhỏ, không biết hắn thi triển pháp môn gì mà tốc độ nhanh như tia chớp.

Đối với pháp môn đào tẩu đang dùng, hắn vô cùng tự tin vào nó, đừng nói đối phương chỉ là tiểu tiểu Kim Tiên Cảnh, cho dù là Vương Tiên đỉnh phong muốn đuổi kịp cũng rất khó.

Hắn cũng chưa thoát đi xa đã cảm thấy thấy hoa mắt, một bóng người đã xuất hiện trước mặt.

- Ngươi... Tại sao ngươi có tốc độ nhanh như thế?

Nhìn rõ bộ dáng người tới, da đầu Hỗ Dục Tu La như nổ tung.

Thiếu niên đã bị hắn bỏ qua, tại sao tốc độ của gia hỏa này nhanh như thế, thậm chí còn nhanh hơn hắn thi triển bí thuật nhiều.

- Ngươi không cần biết rõ, chỉ biết hôm nay là ngày chết của ngươi

là được.

Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, hắn đưa tay về phía trước và đánh một trảo.

- Tu La Phá Thiên, ngăn cản...

Sắc mặt Hỗ Dục Tu La trắng bệch, song chưởng ngăn cản, lực lượng toàn thân bạo phát như phong bạo, thậm chí đã thiêu đốt linh hồn.

Cho dù lực lượng của nó mạnh hơn nữa nhưng trước mặt Nhiếp Vân chẳng khác gì tiểu hài tử, bàn tay áp xuống và không ngừng chút nào, hắn bạo phát toàn bộ lực lượng nhưng thân thể lại bẹt ra như bánh thịt và sắp vỡ tung.

Bành!

Thân thể Hỗ Dục Tu La nổ tung, linh hồn phát diệt và triệt để tử vong.

- Thôn phệ!

Sau khi đánh chết đầu Tu La Vương Tiên cảnh, Nhiếp Vân hừ nhẹ một tiếng, bàn tay hắn vận chuyển pháp quyết vô danh sau đó há miệng nuốt vào.

Tu La Vương Tiên cảnh, cho dù chỉ là sơ kỳ nhưng đối với tu vi tiên lực của Nhiếp Vân mà nói chính là đại bổ, sau khi thôn phệ Hỗ Dục Tu La một lần, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy lực lượng cường đại chạy khắp tứ chi bách hài, thoải mái nói không nên lời.

- Luyện hóa năng lượng, vận chuyển thiên phú võ đạo, đột phá1

Nhiếp Vân biết rõ đây là cơ hội đột phá tốt nhất, cũng không di động, hắn trực tiếp chui vào dưới đất và tiến vào Bắc Đẩu tinh cung.

Phần phật!

Thiên phú võ đạo sư, khống chế võ đạo thiên hạ, thôi diễn các loại công pháp, một khi vận chuyển loại thiên phú này đã làm Nhiếp Vân biết rõ nên thôn phệ Hổ Dực Tu La như thế nào là tốt nhất, lực lượng toàn thân hắn tăng lên.

Kim Tiên cảnh hậu kỳ!

Kim Tiên cảnh hậu kỳ đỉnh phong!

Nửa bước Thánh Tiên cảnh!

Thánh Tiên cảnh sơ kỳ!

Bằng vào lực lượng bàng bạc và bành trướng hắn đột phá gông cùm Kim Tiên và đạt tới Thánh Tiên cảnh sơ kỳ, hắn tiến vào cảnh giới Thánh Tiên.

Hô!

Lực lượng tấn chức dừng lại.;

- Tốt, tốt, không hổ là thi thể Tu La Vương Tiên cảnh, quả nhiên lại giúp đan điền của ta dung hợp lần nữa!

Lực lượng đạt tới Thánh Tiên cảnh sơ kỳ, đôi mắt Nhiếp Vân nhìn vào khí hải và cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Không hổ là thi thể Tu La Vương Tiên cảnh, bổ sung lực lượng thật lớn, trước kia thiên phú phòng ngự sư cũng dung hợp với thiên phú khác, từ đó hắn thuận lợi trở thành thất phẩm ngân vân khu tu sư.

Không chỉ như thế, thiên phú thiên nhĩ sư của hắn cũng dung hợp với thiên phú thiên nhãn, hắn càng là thất phẩm thiên vân khu tu sư!

Hiện tại thiên phú đặc thù trong người Nhiếp Vân phân thành hai tốp, tất cả là tám, theo thứ tự là: diễm hỏa, lôi điện, duệ kim, mộc sinh, võ đạo, kiếm đạo, thiên nhãn, thiên nhĩ tám loại bài danh trước ba mươi tạo thành thất phẩm thiên vân khu tu sư.

Còn lại là do: phong hành, ẩn nấp, ngụy trang, thiên hành, địa hành, tưởng thủy, ám sát, phòng ngự tám đan điền hình thành thất phẩm ngân vân khu tu sư.

Kỳ thật nói là ngân vân khu tu sư còn chưa đủ xác thực, nói đúng ra, là nửa bước kim vân!

Hai bộ dung hợp đan điền đang hình thành hai trận doanh trong khí hải của hắn, chúng không ngừng xoay tròn, chậm rãi tỏa ra uy thế Thiên Đạo đặc thù.

- Tuy nhiên dung hợp những an điền này gia tăng tiên lực nhưng hiện tại chưa hình thành sức chiến đấu quá lớn, rất nhiều thiên phú chỉ có thể sử dụng theo cách bình thường.

Lực lượng thân thể của Nhiếp Vân thật sự quá mạnh mẽ, dung hợp đan điền, tiên lực gia tăng, theo lý thuyết thực lực tăng cường không ít nhưng đối với sức chiến đấu tổng thể mà nói cũng không có biến hóa quá lớn.

Tiên lực tăng trưởng, rất nhiều năng lực thiên phú đặc thù đã thi triển càng thông thuận, nhất là thiên phú nguyên khí sư, phối hợp với thân thể cường đại đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Tuy còn không có dùng chiến đấu nhưng Nhiếp Vân biết rõ, lần nữa gặp đám người Đạm Thai Sang Vũ, mặc dù mười người bọn họ xông lên cũng không phải đối thủ của mình.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là bọn họ không sử dụng chí bảo truyền thừa của gia tộc.

- Nhìn xem ba đầu Tu La có vật tốt gì...

Vừa rồi lúc đánh chết ba đầu Tu La hắn cũng thuận tay trộm đồ vật trong đan điền của chúng thu vào trong tay của mình.

Lúc này hoàn thành tấn cấp, vừa vặn nhìn xem có thứ gì tốt hay không.

Ầm ầm ầm...

Ném nhiều thứ trên mặt đất, đôi mắt Nhiếp Vân nhìn chằm chăm vào vải vóc..

Tấm vải này là Hỗ Dục Tu La lấy được trong thành thị dưới lòng đất, phía trên có ghi lại vị trí của Thất Tâm Long Châu trong Cửu Tiêu Long Cung.

------oOo------

Chương 1600: Thất phẩm thiên vân khu tu sư (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hỏa Diễm Thần Điện...

Nhiếp Vân cau mày.

Tuy trước kia có nghe nói qua, biết rõ Thất Tâm Long Châu có khả năng đang nằm trong Hỏa Diễm Thần Điện nhưng hắn hoàn toàn không biết gì về nơi này, trên tấm vải cũng không ghi vị trí cụ thể.

- Bỏ đi, tiểu Long khẳng định biết rõ, trở về hỏi liền biết!

Suy nghĩ một hồi Nhiếp Vân mỉm cười lắc đầu.

Hắn không biết gì về Cửu Tiêu Long Cung, tiểu long đã từng là Long Hoàng khẳng định biết biết không ít, hiện tại xác định Thất Tâm Long Châu đang nằm trong Hỏa Diễm Thần Điện, tất cả chỉ còn kém cơ hội mà thôi.

- Chẳng lẽ thứ này chính là Tỏa Long Giản?

Cẩn thận nghiên cứu một hồi, phát hiện trên tấm vải không còn tin tức nào khác, lúc này Nhiếp Vân mới thu nó lại, đôi mắt nhìn vào một vật phẩm.

Tỏa Long Giản, nó dài tới ba thước, phía trên có vòng xoáy giam dữ cự long, cự long giãy dụa muốn bay nhưng đáng tiếc bị giam

cầm không thể bay đi được.

Tỏa Long Giản này chính là tiên khí tuyệt phẩm, thậm chí cấp bậc của nó còn không dưới đầu thương của Nhiếp Vân.

- Là đồ tốt, vì sao khu tu sư hiệp hội lại có bảo bối lợi hại như thế, vì sao Tu La này biết rõ tin tức như thế?

Cẩn thận vuốt ve thanh Tỏa Long Giản này, hắn sinh ra nghi hoặc không nhỏ.

Bảo bối lợi hại như vậy, theo đạo lý tiền tài không lộ ra ngoài, khu tu sư hiệp hội không nên nói cho kẻ khác biết ah, tình huống bây giờ chẳng những Tu La biết rõ, ngay cả Hữu Phong Các chủ lại biết được, cũng biết rất rõ ràng, khu tu sư hiệp bảo hộ tin tức quá kém.

- Khoáng thạch này ẩn chứa khí tức làm pháp quyết vô danh vận chuyển nhưng nó quá mức bạc nhược yếu kém, cũng không có bao nhiêu tác dụng với ta, xem ra phải đi thành thị dưới mặt đất nhìn xem, không biết tìm được đầu mối gì hay không.

Hắn lấy khoáng thạch lấy được trong tiểu viện của hắc y nhân Hữu Phong Các chủ nghiên cứu một chút, Nhiếp Vân biết rõ bên trong ẩn chứa khí tức đặc thù quá ít, đã không có tác dụng quá lớn với hắn cho nên không ấp thu.

Chuyện này có quá nhiều cổ quái làm hắn càng ngày càng hồ đồ.

Trong nội tâm đã có quyết định, Nhiếp Vân rời khỏi Bắc Đẩu tinh cung, hắn tìm đúng phương hướng bay về hướng thành thị dưới mặt đất

Lần thứ ba tới đây đã quen việc dễ làm, hắn nhanh chóng tìm tới tiểu viện của hắc y nhân.

- Bẩm đại nhân, đã chết!

Còn chưa tiến vào trong tiểu viện đã cảm thấy trong đó có người, hắn dừng bước và không ngừng nghe ngóng.

- Chết? Kiểm tra thương thế một chút là kẻ nào giết?

Ngay sau đó có âm thanh lạnh lùng vang lên.

- Bẩm đại nhân, vết thương của hắn bóng loáng chỉnh tề, bị người ta dùng một chiêu chặt đầu, không có chút năng lực phản kháng, nói rõ thực lực của người này rất mạnh, ít nhất cũng đạt tới Thánh Tiên!

- Về phần miệng vết thương không lưu lại dấu vết gì, tạm thời tra không ra manh mối.

Giọng nói đầu tiên vang lên.

- Cường giả cấp bậc Thánh Tiên sao? Cả thành Long Hoàng có nhiều người đạt cảnh giới này, rốt cuộc là ai?

Lời nói mang theo ngữ khí lạnh lùng trầm thấp, dường như trong đó ẩn chứa sát ý đáng sợ.

- Đại nhân, chúng ta làm sao bây giờ?

- Không thế nào xử lý!

- Ngươi ở tại chỗ này, tiếp tục duy trì Hữu Phong Các vận chuyển, hơn nữa truyền tin tức khu tu sư hiệp sẽ có được tiên khí tuyệt phẩm Tỏa Long Giản ra ngoài.

Lời nói kia lạnh lùng phân phó.

- Vâng, đại nhân!

Giọng nói đầu tiên ra lệnh không cho phép cự tuyệt.

- Chỉ cần thả tin tức này ra ngoài khẳng định có người đi tìm khu tu sư công hội phiền toái, một khi xuất hiện cường giả, chúng ta có thể mượn đao giết ngươi, cũng trảm thảo trừ căn công hội ra khỏi thành Long Hoàng!

Lời nói vô cùng lạnh lùng.

- Đại nhân, thuộc hạ có nghi vấn không biết có nên nói hay không!

- Nói!

- Nếu Long Hoàng đại nhân đã xuất thủ qua với Khu Tu Tháp, mà Khu Tu Tháp cũng không có tỏ vẻ, vì sao chúng ta không trực tiếp diệt luôn cái gọi là khu tu sư công hội đi? Còn phải phiền toái nhiều như thế?

- Ngươi biết cái gì! Thanh Long hoàng đại nhân đã xuất thủ với Khu Tu Tháp nhưng về sau một người cao tầng Khu Tu Tháp tới đại chiến với Long Hoàng một hồi, Long Hoàng đại nhân đại bại mà về, tuy chuyện này giữ kín không nói ra, chỉ cần là cao tầng, mỗi người cũng biết Long Hoàng có hại chịu thiệt, bằng không hắn làm sao có thể cho phép những người kia tiếp tục lưu lại khu tu sư công hội chứ?

Người kia tiếp tục nói, hắn nói ra bí mật trọng đại.

- Long Hoàng lại bại... Người nọ rốt cuộc là ai? Lợi hại như vậy...

Người hỏi lời này hiển nhiên sùng bái Thanh Long hoàng rất mạnh, nghe được hắn thất bại có chút không dám tin tưởng, qua một hồi liền hỏi tiếp:

- Ta còn có nghi hoặc, Khu Tu Tháp không có xung đột lớn với Long tộc chúng ta, vì sao Long Hoàng lại diệt sát bọn chúng?

- Ta... Ta cũng không biết, dường như ta nghe người khác nói qua, liên lụy tới bí mật thượng cổ, dường như Khu Tu Tháp thành Long Hoàng nắm giữ cái gì đó của Thanh Long hoàng, từ đó Long Hoàng mới tức giận không tiếc ra tay... Đương nhiên những chuyện này chỉ là lời đồn, ngàn vạn không nên nghe tin đồn thất thiệt, bằng không thì chết mà không biết chết như thế nào.

Lời nói lạnh lùng lại bàn giao một lần nữa.

- Được rồi, đừng bát quái ở nơi này, ngươi tiếp tục ngụy trang thành có Hữu Phong Các chủ, ở lại nơi này đi, ta đi trước, nếu như

có cường giả tới phải lập tức đưa tin cho ta biết.

- Yên tâm đi đại nhân!

Người kia trả lời chắc chắn.

- Ân!

Lời nói lạnh lùng thỏa mãn gật gật đầu, hắn quay người rời khỏi tiểu viện.

- Thanh Long hoàng, Khu Tu Tháp, Long tộc... Cùng xem một hồi!

Sau khi tiêu hóa tin tức của hai người, Nhiếp Vân nhắc lại một lần, lúc này hắn theo sát người vừa rời đi.

Người có lời nói lạnh lùng là trung niên nhân, trên vai mang theo huy chương giống như răng nanh, trước ngực có miếng hộ tâm còn lớn hơn những hộ vệ giáp đen hắn gặp được gấp hai lần, phía trên còn có đầu rồng màu xanh.

- Thanh Long Giáp Tướng, hơn nữa còn là tướng lãnh nhất đẳng.

Sau khi sử dụng thiên nhãn nhìn rõ dung mạo của người này, nội tâm Nhiếp Vân có suy nghĩ.

Lúc đến, Hắc Long Thánh Tôn đã giới thiệu với Nhiếp Vân, người có quần áo chế thức này là tưởng lãnh nhất đẳng của thành Long Hoàng.

Tướng lãnh cao cấp của Thanh Long nhất tộc xuất hiện tại chợ đêm, việc này không nói nổi.

------oOo------

Chương 1601: Thanh Tiên tướng quân (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đã được xưng là chợ đêm, tự nhiên không phải cơ cấu chính quyền, không cách nào điều hành dưới ánh sáng, loại địa phương này là đối tượng chính quyền đả kích nhưng bây giờ nó lại có quan hệ mật thiết với tướng lãnh cao cấp, nói ra sẽ làm ngời ta khó tin nổi.

- Chẳng lẽ chợ đêm là được cho phép, cố ý hoàn thành một ít chuyện mà ngoài sáng không thể hoàn thành?

Đột nhiên nội tâm Nhiếp Vân sinh ra suy nghĩ như thế.

Người đương quyền chẳng những muốn khống chế chính quyền, còn phải ngăn chặn miệng của dân chúng, loại tình huống này có một ít chuyện mờ ám không thể xuất hiện, muốn chấp hành chỉ có thể mượn tay của kẻ khác.

Chợ đêm đúng là một lựa chọn dùng để diệt trừ đối lập, dùng nó lan tin tức giả và bố trí bẫy rập, giữ gìn quyền thống trị tuyệt đối của bản thân.

- Lúc trước quyền lợi của Kim Long nhất tộc bị đoạt có quan hệ tới nơi này hay không?

Đột nhiên đôi mắt Nhiếp Vân híp lại.

Chợ đêm giống như chính quyền, tuy nhìn thì cực kỳ bé nhỏ nhưng nếu như phối hợp với quyền lợi sẽ sinh ra uy lực không thể tưởng tượng nổi.

Thời điểm tiểu Long chủ trì Ma giới, trùng hợp đụng phải Tu La chi loạn, lúc này cả thiên địa lục đạo đều lâm vào trong hỗn loạn, nếu như có kẻ ở phía sau châm ngòi thổi gió phá hư chính quyền của Kim Long thì cần phải lung lạc nhân tâm.

- Hô!

Nghĩ đến điểm này Nhiếp Vân thở ra một hơi, dường như hắn nắm được manh mối nào đó.

Xem ra chợ đêm này là do Thanh Long hoàng bố trí, trước kia dựa

vào nơi này cướp ngôi hoàng đế, hiện tại dùng nơi này giữ gìn quyền lợi diệt trừ đối lập!

Bởi như vậy tin tức khu tu sư công hội có Tỏa Long Giản bị truyền ra ngoài cũng có thể giải thích rõ ràng.

Khu tu sư công hội là đối tượng mà Thanh Long hoàng vẫn muốn diệt trừ, tự nhiên phải rõ hành động của nó như lòng bàn tay, hắn cố ý lan tỏa tin tức, nói ra tiên khí tuyệt phẩm cường đại, hấp dẫn vô số thế lực đi tìm công hội phiền toái, mượn nhờ tay người khác gây phiền toái cho khu tu sư công hội.

Trải qua việc này, cho dù Khu Tu Tháp tra cũng khẳng định tra không ra.

Cũng không biết thế nào trời đưa đất đẩy lại có vài đầu Tu La biết rõ tin tức, cố ý sử dụng thủ đoạn ngụy trang thành cường giả Thanh Long nhất tộc sau đó diệt khu tu sư công hội.

- Xem ra Thanh Long hoàng khó đối phó... Khó trách Đạm Thai Sang Vũ lại đưa ra yêu cầu như thế...

Sau khi suy nghĩ cẩn thận những chuyện này, nội tâm Nhiếp Vân cảnh giác càng đậm.

Thanh Long hoàng có thể thay thế vị trí của đệ nhất cao thủ lục đạo Ngũ Trảo Long Hoàng, hơn nữa diệt phân bộ Khu Tu Tháp nhưng vẫn có thể sống phong sinh khởi thủy, lại bố trí ra chợ đêm lợi hại như vậy cũng chứng tỏ quyền mưu của hắn đáng sợ.

- Chỉ sợ Thất Tâm Long Châu tại nằm trong Hỏa Diễm Thần Điện chưa chắc là sự thật.

Ý thức được người này đáng sợ, Nhiếp Vân nghĩ tới tin tức ghi trên tấm vải chưa chắc là thật.

Bằng không tuyệt đối không thể bị vài con Tu La lấy được.

- Ân? Gia hỏa này không ra ngoài, hắn muốn làm gì?

Trong nội tâm nghĩ như vậy, hắn đi theo chủ nhân lời nói lạnh lùng, vốn tưởng rằng gia hỏa này sau khi rời tiểu viện sẽ trực tiếp rời khỏi chợ đêm, hiện tại xem ra cũng không phải như vậy, hắn đi vào khu vực trung tâm nhất của chợ đêm.

- Đây là phòng đấu giá chợ đêm...

Liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân nhận ra.

Lúc này ngừng thở theo sát phía sau.

Phòng đấu giá chợ đêm phần lớn là tang vật không lộ ra ngoài, trong đó không thiếu bảo bối, lặng lẽ ẩn núp dưới mặt đất, xem một hồi phát hiện cũng không có đồ vật làm hắn động tâm, cũng sẽ không ra tay.

Sau khi chủ nhân lời nói lạnh lùng đi vào phòng đấu giá, hắn tìm một phòng ngồi một lúc, lúc này bán đấu giá chấm dứt liền đứng dậy đi vào khu vực hạch tâm của phòng đấu giá.

- Thanh Tiên tướng quân!

Hắn vừa tiến vào khu vực hạch tâm của đấu giá thành, người phụ trách lập tức đứng lên đón tiếp.

Người phụ trách là lão giả Thánh Tiên cảnh, râu tóc bạc trắng, ánh mắt sáng ngời hữu thần nhưng mang theo âm hàn.

- Ngồi đi, Long Hoàng có bàn giao, gần đây có thể sẽ có dư nghiệt Kim Long lẫn vào thành Long Hoàng, dò xét huyết mạch khẳng định không thể dò xét ra hắn, ta phái người đi tới tất cả đại tửu quán trong thành một lần, phàm là khách hàng đáng nghi đều phải giới thiệu đi chợ đêm.

- Một khi bọn chúng tới đây nhất định sẽ tiến vào phòng bán đấu giá của ngươi, đến lúc đó nghĩ biện pháp tra giúp ta và bắt lấy.

- Phải bắt sống!

Thanh Tiên tướng quân lạnh lùng khoát tay và ra lệnh.

- Yên tâm đi tướng quân, chỉ cần hắn đến phòng đấu giá, cho dù ngụy trang cỡ nào, ta tuyệt đối cũng có thể kiểm nghiệm huyết mạch của hắn.

- Trừ phi hắn không ra tay mua đồ!

Lão giả Thánh Tiên cảnh khẽ nói.

Chỉ cần mua đồ vật trong phòng đấu giá, trước hết phải làm chính là nhận chủ, nhận chủ cần huyết dịch, có động tác này có thể kiểm tra thân phận cụ thể.

- May mắn chúng ta đến chợ đêm đã gặp một tên sai vặt dẫn đi, bằng không dựa theo tính cách của tiểu Long nhất định sẽ tiến vào phòng đấu giá...

Sau khi nghe rõ những lời này, Nhiếp Vân thầm hô may mắn.

Thì ra từ khi đi vào trong thành Long Hoàng đã bị người ta nắm mũi dắt đi, nếu không phải đêm nay ba lần tới nơi này, chỉ sợ còn bị mơ mơ màng màng, cho rằng lão bản tửu quán là người tốt

- Ân, kiểm nghiệm xong lại thông tri, sau khi ta đạt được câu trả lời rõ ràng sẽ động thủ, ta sợ ngươi không phải đối thủ của Kim Long dư nghiệt...

Thanh Tiên tướng quân lại an bài hai câu, đứng dậy

- Được rồi, ta đi về trước, chuyện hôm nay không được nói với kẻ nào khác.

- Vâng!

Lão giả gật đầu.

- Thật xấu hổ, ta đã biết rõ!

Thời điểm Thanh Tiên tướng quân muốn rời đi, đột nhiên trước mặt hai người xuất hiện hào quang, một bóng người chậm rãi chui ra

khỏi mặt đất.

- Ngươi là người nào?

Nhìn thấy đột nhiên xuất hiện một người, hai người đều giật mình, Thanh Tiên tướng quân cau mày tiến về phía trước một bước, trên người mang theo khí tức sát phạt.

- Ta là người nào? Ta chính là người các ngươi cần tìm, là bằng hữu của Kim Long dư nghiệt!

Bóng người cười nói.

Bóng người này chính là Nhiếp Vân vẫn ẩn nấp nãy giờ, hiện tại hắn biết chuyện cần biết, đối với kẻ muốn bắt chính mình, giết chết người một nhà thì không cần hạ thủ lưu tình, cho dù thế nào cũng không thể để hắn thuận lợi rời đi.

- Bằng hữu của Kim Long dư nghiệt? Rất tốt, chết đi cho ta!

Thanh Tiên tướng quân biết rõ thực lực của người tới không đơn giản, hắn cũng không nói nhảm, lúc này mở to mắt, hắn đánh một kích về phía trước.

------oOo------

Chương 1602: Thanh Tiên tướng quân (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiên địa nổ vang, khí lưu bạo động bao phủ Nhiếp Vân vào bên trong.

Người trong nghề vừa ra tay đã biết có hay không, Thanh Tiên tướng quân vừa động thủ, Nhiếp Vân đã nhìn ra tu vi của hắn là Thánh Tiên đỉnh phong!

Tuy không có đạt tới Vương Tiên cảnh nhưng phối hợp huyết mạch Long tộc đặc thù tuyệt đối có sức chiến đấu Vương Tiên cảnh sơ

kỳ.

- Gục xuống cho ta!

Loại sức chiến đấu này đối với người khác mà nói kinh thế hãi tục, đối với Nhiếp Vân mà nói không đủ nhìn, hắn hừ nhẹ một tiếng, lúc này đưa bàn tay về phía trước.

Lạch cạch!

Thanh Tiên tướng quân uy thế vô song té trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, hắn không có năng lực phản kháng.

- Ngươi cũng chớ đi, dừng lại cho ta!

Một chiêu đánh ngã Thanh Tiên tướng quân, quay đầu nhìn sang người phụ trách hội đấu giá, lão già tóc bạc quay người muốn chạy trốn, hắn cười lạnh và điểm một chỉ.

Lạch cạch!

Lão già tóc bạc cũng nằm trên mặt đất.

Cường giả Thánh Tiên cảnh đối với Nhiếp Vân hiện tại không có lực uy hiếp gì, tiện tay là có thể đánh chết.

- Có người xâm nhập, mau tới...

Lão già tóc bạc nằm trên mặt đất, hắn không cam lòng bị bắt như thế, đột nhiên rống to một tiếng, hắn cầm ngọc bài trong tay và bóp nát.

Sau khi bóp nát cũng không như hắn suy nghĩ có người xông vào, vừa bóp một cái làm nội tâm hắn mát lạnh.

Chỉ thấy không gian chung quanh đã bị người ta giam cầm từ lúc nào, đừng nói thanh âm, cho dù đánh nhau long trời lở đất thì người bên ngoài cũng không biết.

- Không nên đùa nghịch thủ đoạn trước mặt ta, ta hỏi các ngươi cái

gì, trả lời cái gì là được!

Lúc hắn chế phục hai người, Nhiếp Vân hừ nhẹ một tiếng, trong giọng nói mang theo một tia hương vị đầu độc.

Nương theo tu vi tiên lực tấn cấp, thiên phú cổ hoặc sư cũng nước lên thì thuyền lên, vốn muốn đầu độc cường giả Thánh Tiên cảnh là chuyện không có khả năng, hiện tại chỉ cần câu đầu tiên là được.

- Vâng!

Thanh Tiên tướng quân và lão già tóc bạc đồng thời gật đầu.

- Rất tốt, có phải chợ đêm do Thanh Long hoàng khống chế?

Nhiếp Vân hỏi nghi hoặc của mình.

- Chợ đêm là ta phụ trách, ta trực tiếp nghe lệnh Long Hoàng đại nhân, hắn bảo chúng ta làm gì, chúng ta liền làm cái gì!

Lão già tóc bạc nói.

- Các ngươi tìm Kim Long dư nghiệt, có phải là vì Ngũ Trảo Kim Long?

Nhiếp Vân hỏi tiếp.

- Ta cũng không biết, chỉ biết là Long Hoàng hạ lệnh, nói những ngày gần đây sẽ có Kim Long dư nghiệt tiến vào trong thành, bảo chúng ta cẩn thận phòng bị, một khi có tin tức phải lập tức đánh chết.

Thanh Tiên tướng quân trả lời.

- Ngươi cũng biết Thanh Long hoàng cất Thất Tâm Long Châu ở đâu không?

- Thất Tâm Long Châu là biểu tượng của Long Hoàng, tuy ta là tướng quân nhất đẳng nhưng không có tư cách biết vị trí, cụ thể nằm ở đâu ta không rõ.

Thanh Tiên tướng quân trả lời.

- Thọ yến Thanh Long hoàng mời người nào, ngươi có tư cách tham gia hay không?

Nghe hắn nói không biết, Nhiếp Vân cau mày và tiếp tục hỏi.

Người bị đầu độc sẽ không nói dối, hắn nói không biết chắc chắn không biết, Nhiếp Vân cũng không nghi ngờ.

- Thọ yến Long Hoàng cũng không mời khách nhân khác cũng chỉ có những thủ hạ trung tâm làm việc vì Long Hoàng nhiều năm mới có thể tham gia, ta may mắn được mời...

Thanh Tiên tướng quân nói đến đây mang theo tự hào không nhỏ.

Hỏi xong những chuyện này, Nhiếp Vân lại hỏi một ít chuyện về Ngũ Trảo Kim Long thời kì thượng cổ, dường như Thanh Tiên tướng quân cũng không biết chuyện này quá nhiều.

Này cũng khó trách, thời gian thượng cổ đến bây giờ thật sự quá lâu, chỉ cần không có đạt tới cảnh giới Tiên Quân cơ bản đều chết hết, Thanh Tiên tướng quân sinh ra sau thời thượng cổ náo động, hắn biết được cũng không nhiều.

- Ngươi vô dụng, thật không phải, đành phải chết trước!

Hỏi một hồi phát hiện đã không có tin tức nào khác, Nhiếp Vân lúc này một tát đập lão giả bay đi, tiện tay dùng hỏa diễm thiêu thành tro bụi.

Về phần Thanh Tiên tướng quân, trước không thể giết, hắn có tư cách tham gia thọ yến, có lẽ sẽ trở thành một quân cờ quan trọng trọng trong đó.

Hô!

Sau khi tiện tay ném Thanh Tiên tướng quân vào trong tinh cung, Nhiếp Vân biến mất tại chỗ.

Dùng diễm hỏa đốt lão già tóc bạc, cho dù sau đó truy tra cũng tra không ra bất cứ dấu vết gì, tìm không thấy manh mối.

Về phần lưu hắn còn tốt hơn giết hắn, sở dĩ không làm như vậy là vì Nhiếp Vân không có chút hảo cảm gì với Thanh Long hoàng, nếu gia hỏa này là người phụ trách chợ đêm, một khi tử vong, tin tức của chợ đêm sẽ đoạn tuyệt, tương đương trước trảm một cánh tay của Thanh Long hoàng.

Vừa rồi hỏi thăm hắn cũng có tâm hỏi thăm khoáng thạch của Hữu Phong các chủ, kết quả làm hắn thất vọng.

Nơi phát ra khoáng thạch, tại sao lại xuất hiện tại đây cũng không ai biết rõ, dường như nó chỉ vô tình xuất hiện tại đây.

Sau khi giải quyết xong chuyện tại nơi này, Nhiếp Vân một lần nữa quay về nơi ở.

Nhìn thấy tiểu Long, Hắc Long hai người, hắn nói rõ chuyện hôm nay một lần.

- Thời kỳ thượng cổ xảy ra chuyện gì, ngươi cũng biết trí nhớ của ta đứt gãy, hiện tại còn chưa khôi phục triệt để.

Tiểu Long vò đầu, vẻ mặt xấu hổ.

Tuy hắn đại nạn không chết, một lần nữa phục sinh nhưng trí nhớ triệt để đứt gãy, nếu như khôi phục toàn bộ trí nhớ, một lần nữa biến thành Ngũ Trảo Long Hoàng, hắn cũng không cần lo lắng cái gì.

- Vào năm đó Long Hoàng đại chiến Tu La Vương, ta bị vô số Tu La vây trong di tích, lúc ấy dựa theo ước định, đám Thanh Long sẽ đến trợ giúp, ai ngờ không kẻ nào tới cuối cùng ta kiệt lực mà chết, vi phòng ngừa bị chà đạp thi thể, lúc này mới phong bế mật thất...

Hắc Long Thánh Tôn cũng lắc đầu.

Hai người không biết Thanh Long hoàng đoạt quyền như thế nào,

cũng không biết áp bcsh Kim Long nhất tộc thê thảm, hắn không rõ.

Nhớ lại mà giật mình, nếu như hai người có mặt, cho dù cho Thanh Long hoàng mười lá gan cũng không dám đoạt quyền.

Năm đó Thanh Long cũng không có cảnh giới Tiên Quân, thực lực còn không bằng Hắc Long Thánh Tôn hiện tại.

- Đừng nghĩ nhiều như vậy, ngươi có tính toán gì không?

Hắc Long Thánh Tôn lắc đầu, hắn nhìn về phía Nhiếp Vân.

Trải qua một đường ở chung, hiện tại hắn có cảm giác tín nhiệm không tên với thiếu niên này, biết rõ hắn thật có tư cách làm lão đại của Long Hoàng, rất nhiều chuyện do hắn suy nghĩ còn tin cậy hơn Long Hoàng nhiều.

- Ta có tính toán gì? Nếu tiểu Long đã quay về, ta muốn tìm kiếm Kim Long nhất tộc và Hắc Long nhất tộc của các ngươi, tuy không có thể giải quyết vấn đề chủ yếu, ít nhất có thể bố trí quân cờ, cũng chôn phục bút khi chúng ta tìm kiếm Thất Tâm Long Châu.

Nhiếp Vân suy nghĩ một chút và nói.

------oOo------

Chương 1603: Kim Long nhất tộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Từ khi Long Hoàng vẫn lạc thì Kim Long nhất tộc bị vây quét, cho dù có người sống sót, chỉ sợ cũng không ở trong thành Long Hoàng, đứng đầu Hắc Long nhất tộc hiện tại cũng không phải ta, nếu như tùy tiện đi qua chỉ sợ đánh rắn động cỏ.

Tư duy của Hắc Long Thánh Tôn nghiêm mật, hắn suy nghĩ một lúc và lên tiếng.

Hắc Long nhất tộc từ khi Hắc Long Thánh Tôn vẫn lạc đã thay kẻ

lãnh đạo, triệt để quy thuận Thanh Long hoàng, hiện tại tùy tiện tiến tới nâất định đánh rắn động cỏ, được không bù mất.

Thậm chí Thanh Long Hoàng cũng ngờ tới điểm này sớm bố trí thiên la địa võng chờ bọn họ.

- Ngươi nói đúng! Chúng ta không thể tùy tiện đi Hắc Long nhất tộc, Kim Long nhất tộc thì có thể.

Nhiếp Vân cười nói.

- Kim Long nhất tộc... Không biết ở đâu ah!

Hắc Long Thánh Tôn kỳ quái nói.

- Kim Long nhất tộc đã từng là hoàng giả Ma giới, hiện tại bị tàn sát, khẳng định lòng có không cam lòng, người sống sót tuyệt đối bao giờ cũng muốn báo thù, không có khả năng rời khỏi thành Long Hoàng!

Nhiếp Vân nói:

- Bởi vì một khi rời khỏi thành Long Hoàng, chẳng khác nào bỏ qua cơ hội báo thù.

- Ah...

Nghe Nhiếp Vân nói như vậy, Hắc Long Thánh Tôn do dự nhưng vẫn gật gật đầu.

Đúng thế, bản thân Long tộc vô cùng cao ngạo, Kim Long nhất tộc càng lớn, vương vị bị đoạt, tộc nhân bị tàn sát, nếu như không muốn báo thù mà viễn độn tha hương, đó không phải việc Long tộc làm được.

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Hắc Long Thánh Tôn lại nhìn sang Nhiếp Vân lần nữa, bội phục tâm tư kín đáo của hắn.

Hắn thân là người Long tộc nhưng không nghĩ tới điểm này, đối phương nghĩ đến, đủ thấy hắn hiểu Long tộc còn sâu hơn cả bản

thân.

- Cho dù ở trong thành Long Hoàng, thành Long Hoàng lớn như vậy, chúng ta khó mà tìm kiếm

Hắc Long Thánh Tôn nói tiếp.

Diện tích thành Long Hoàng ngang mấy vạn km, nhân khẩu không dưới hàng tỉ, Thanh Long Hoàng đều tìm không thấy, bằng vào ba người bọn họ làm sao tìm?

- Tìm kiếm? Không cần!

Kim Long nhất tộc một lòng muốn báo thù, mà bọn họ cũng biết bằng vào thực lực của mình không thể báo thù Thanh Long hoàng, phải tìm kiếm đồng bọn hợp tác... Mà cả hoàng thành, có ai dám khiêu chiến Thanh Long hoàng?

Nhiếp Vân mỉm cười.

- Ngươi nói là... Khu tu sư công hội?

Đôi mắt Hắc Long Thánh Tôn sáng ngời.

- Không sai! Cả thành Long Hoàng cũng chỉ có Khu Tu Tháp dám khiêu chiến với Thanh Long hoàng, lúc trước phân bộ Khu Tu Tháp bị hủy, chỉ sợ có quan hệ rất lớn với Kim Long nhất tộc!

Nhiếp Vân nói.

- Thì ra là thế...

Hắc Long Thánh Tôn hiểu ra, hắn âm thầm duỗi ngón cái.

Những manh mối này vốn hỗn loạn không chịu nổi, trong đầu hắn như đống bùn nhão nhưng bị thiếu niên trước mắt chảy vuốt thông thuận rõ ràng, dường như sớm nhìn ra phương hướng.

- Cả thành Long Hoàng tra nghiêm như vậy, Kim Long nhất tộc nhất định không dám đi loạn, có giao dịch với khu tu sư công hội, nói rõ

nơi ở lại của bọn họ ở cách đó không xa, chỉ cần tìm chung quanh khu tu sư công hội thì nhất định có thể tìm ra.

Nhiếp Vân nói.

- Nếu thế chúng ta đi nhanh thôi.

Tiểu Long nghe nói có thể tìm được tộc nhân của hắn thì lập tức hưng phấn đứng dậy.

- Không cần!

Nhiếp Vân khoát tay.

- Vì sao?

Tiểu Long sững sờ.

- Kim Long nhất tộc ở gần khu tu sư công hội, đây chỉ là phỏng đoán của ta, nhưng gần như thế nào thì không ai biết, nếu cứ tìm như thế, thời gian ba ngày khẳng định không làm được.

- Hơn nữa, bọn họ có thể tránh né tìm tòi, nhất định ngụy trang rất tốt, làm sao mà tìm?

Nhiếp Vân nói ra lý do.

- Ngươi... Ý của ngươi chúng ta làm sao bây giờ?

Tiểu Long vò đầu.

- Tìm rất đơn giản, cũng không phải chúng ta tìm, mà là Thanh Long nhất tộc đi tìm!

Nhiếp Vân cười.

- Thanh Long nhất tộc đi tìm?

Tiểu Long, Hắc Long sững sờ không rõ ý nghĩ.

- Những chuyện này ta có thể nghĩ ra, bằng vào năng lực của Thanh Long hoàng làm sao không nghĩ ra? Hắn khẳng định đã sớm tra được nơi ở lại của Kim Long nhất tộc nhưng bởi vì kiêng kị khu tu sư công hội cho nên không động thủ, hiện tại khu tu sư công hội bị Tu La tiêu diệt, đây là thời cơ tốt nhát, ngươi cảm thấy hắn có động thủ hay không?

Nhiếp Vân nói.

- Sẽ, nhất định sẽ động thủ!

Tiểu Long, Hắc Long Thánh Tôn bừng tỉnh đại ngộ.

- Đúng, bọn chúng nhất định sẽ động thủ, một khi động thủ thì chúng ta sẽ tìm được Kim Long sau đó xuất thủ cứu giúp!

Nhiếp Vân nói kế hoạch của mình ra.

- Chúng ta xuất thủ cứu giúp? Như vậy có phải bại lộ chúng ta hay không?? Ngươi không phải nói trước khi tìm được Thất Tâm Long Châu thì tốt nâất không nên bại lộ sao?

Vẻ mặt Tiểu Long mê mang.

Ba người bọn họ tới đây lần này có mục đích chủ yếu là tìm Thất Tâm Long Châu, nếu như trước khi tìm được đã bại lộ thân phận, há không phải làm Thanh Long hoàng sớm phòng bị, còn muốn tìm kiếm càng phiền toái?

- Xuất thủ cứu giúp thì nhất định phải bạo lộ chúng ta sao? Chẳng lẽ ngươi quên ta có thân phận khác?

Nhiếp Vân cười nói.

- Một thân phận khác? Ý của ngươi là... Khu tu sư?

Tiểu Long dừng một lúc, ánh mắt hắn lóe sáng.

- Ha ha, không sai, ta chẳng những là khu tu sư, còn là một thất phẩm thiên vân khu tu sư, một khi vận chuyển chính thức thậm chí

vượt qua bát phẩm, cửu phẩm khu tu sư, đến lúc đó ta dùng thân phận này xuất hiện cứu Kim Long nhất tộc, ai hoài nghi chúng ta?

Nhiếp Vân nói.

Bản thân Kim Long nhất tộc có giao hảo với Khu Tu Tháp, khu tu sư cao cấp xuất hiện cứu bọn họ thật sự không ai hoài nghi cái gì.

- Được rồi, chuyện này quyết định như vậy đi, hai người các ngươi bởi vì không phải khu tu sư cho nên không nên chộn rộn việc này, chuyện cứu vớt Kim Long nhất tộc do ta đi là được, các ngươi tiến vào trong tinh cung trước, một khi thành công, ta sẽ kéo tộc nhân các ngươi vào trong đó.

Nhiếp Vân an bài.

- Tốt!

Tiểu Long và Hắc Long Thánh Tôn lúc này càng bội phục hắn, cũng không có đáng nghi, thân thể hơi động và tiến vào Bắc Đẩu tinh cung.

- Đi!

Nhiếp Vân lắc người rời khỏi quán rượu, lúc này hắn chạy như bay về vị trí của khu tu sư công hội.

Lúc này khu tu sư công hội đã thành phế tích, thành đống phế tích bừa bộn, Nhiếp Vân cũng không tiến vào trong đó, hắn tìm nơi và dừng lại, hắn đồng thời vận dụng thiên phú thiên nhĩ, thiên nhãn nghe lén và giám thị chung quanh.

Quả nhiên qua một lúc sau, hơn mười cường giả Long tộc mặc giáp đen bay tới, bọn chúng nhìn chung quanh, sắc mặt vui mừng.

------oOo------

Chương 1604: Khốn Long Tác (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mấy tên cường giả Long tộc này mặc dù không có thân phận như Thanh Tiên tướng quân nhưng không kém bao nhiêu, mạch tức mỗi người phun ra nuốt vào, chiến lực hùng hậu, không ngờ đều là cường giả Thánh Tiên cảnh đỉnh phong.

Nhất là người cầm đầu mặc một thân khôi giáp giống Thanh Tiên tướng quân, thực lực thậm chí còn mạnh hơn hắn, không ngờ đạt tới Vương Tiên cảnh sơ kỳ.

- Khu tu sư công hội đã diệt vong, dựa theo lệnh của vương, thừa dịp đối phương còn chưa phái người tới, phải nhanh chúng tiêu diệt toàn bộ dư nghiệt Kim Long nhất tộc!

Tướng quân cầm đầu liếc mắt nhìn, hừ lạnh.

- Vâng!

Mấy cường giả Thanh Long gật đầu.

- Đây là bảo vật vương tự ban cho ta, cho dù cường giả Vương Tiên cảnh đỉnh phong cũng không phải đối thủ, qua một lúc toàn lực động thủ, lưu kẻ mạnh nhất cho ta, ngàn vạn đừng để bọn chúng bỏ chạy.

Tướng quân vung tay lên, sau đó hắn cầm bảo vật như tấm vải đỏ và nói.

- Yên tâm đi, xoáy liêm tướng quân! Cam đoan hoàn thành lệnh vương ban ra.

Những người còn lại kêu to.

- Rất tốt, xuất phát!

Toàn Liêm tướng quân gật đầu, lúc này hắn bay thẳng về phía trước.

Phi hành không xa, đột nhiên ở trước mặt có tiểu viện xuất hiện.

đó là tiểu viện phong bế, chỉ có diện tích vài trăm mét vuông, bên trong có một cây đại thụ che trời, nó che đậy cả tiểu viện không lớn, cũng không nhìn rõ tình huống bên trong.

- Dư nghiệt Kim Long tộc, tử kỳ của các ngươi tới rồi.

Mọi người phân tán chung quanh tiểu viện, cũng triệt để vây nơi này vào trong, Toàn Liêm tướng quân rống to một tiếng, bàn tay xiết chặc phía trước.

Ầm ầm!

Lực lượng mạnh mẽ như mưa to gió lớn, lúc này một sợi dây nhỏ bao quanh tiểu viện, ngay sau đó tiếng nổ lớn vang lên, đại thụ nổ tung, lực lượng to lớn nghiền áp tiểu viện, kình phong thổi bay vô số kiến trúc.

Vù vù vù!

Ngay tại lúc đó hơn mười thân ảnh bay ra khỏi tiểu viện, ánh mắt nhìn đám Toàn Liêm tướng quân trên cao như bốc lửa.

- Là các ngươi... Đáng giận!

Hơn mười thân ảnh đồng thời rống lên, ánh mắt cừu hận như thiêu đốt.

Đây là thù hận diệt tộc, là thù hận phát ra từ linh hồn, không cách nào có thể biến mất được.

Đường đường Kim Long nhất tộc, tồn tại cường đại nhất cả Long tộc hiện tại biến thành vài con mèo nhỏ le que, gần như tử vong không còn, cừu hận bất cộng đái thiên!

- Không sai, là chúng ta, nếu như không phải không muốn vạch mặt với Khu Tu Tháp thì các ngươi sớm diệt vong rồi, còn có mặt mũi sống ở chỗ này?

Toàn Liêm tướng quân cười lạnh, liếm liếm bờ môi, trong mắt

mang theo sát ý huyết tinh.

- Chỉ bằng mấy người các ngươi? Nằm mơ đi!

Một thanh niên Kim Long nhất tộc đi ra.

Thanh niên này cử chỉ trầm ổn, vừa xuất hiện mang theo uy nghiêm không đâu địch nổi, làm cho người ta cảm nhận rõ lực lượng huyết mạch của hắn.

Người mạnh nhất của Kim Long nhất tộc thực lực Vương Tiên cảnh đỉnh phong!

- Kim Liệu, ta biết rõ thực lực của ngươi mạnh, chẳng lẽ ngươi cho rằng chúng ta không có chuẩn bị sao? Ha ha, trói lại cho ta.

Toàn Liêm tướng quân gào to, bàn tay run lên, một đạo hào quang bay thẳng lên bầu trời.

Đúng là bảo vật như tấm vải đỏ trong tay hắn bay lên.

Lúc này vải đỏ biến dài tới vài trăm mét, nó như ngân hà rơi xuống đất và mang theo lực lượng không gì sánh nổi, không gian chung quanh bị giam cầm, cũng không ai có thể trốn tránh.

- Khốn Long Tác?

Kim Liệu cường giả Kim Long nhìn thấy uy thế của tấm vải đỏ, sắc mặt biến hóa, hắn thét dài, quần áo lập tức sụp đổ, hắn không che giấu bản thể và biến thành Kim Long, lúc này bay thẳng ra bên ngoài.

Hắn biến thành Kim Long lớn mấy trăm trượng, lân phiến màu vàng mang theo phong lôi, một đạo lực lượng đáng sợ bùng nổ xé rách không gian.

Hóa thân bản thể làm sức chiến đấu của hắn mạnh hơn nữa, thậm chí đã vượt qua Vương Tiên cảnh đỉnh phong.

Mặc dù có thực lực như thế nhưng không phải chiến đấu với Toàn

Liêm tướng quân, mà là quay người bỏ chạy!

- Trốn chỗ nào!

Toàn Liêm tướng quân sớm nhìn thấu động tác của hắn, trong tiếng cười lạnh liền xông lên phía trước, cổ tay vung vẩy, kết xuất bảy tám thủ ấn đánh vào trong vải đỏ, lúc này mau chóng đuổi theo, vải đỏ lập tức biến lớn mấy ngàn trượng sau đó bao phủ chung quanh.

Phần phật!

Kim Liệu bị vải đỏ bao phủ bên trong, hắn bị trói như bánh chưng chỉ lộ cái đầu ra ngoài.

- Ah...

Thân thể cực lớn không ngừng vặn vẹo, hắn vùng vẫy như phong bạo diệt thế, phòng ốc sụp đổ, khắp nơi biến thành phế tích, uy lực lớn như thế nhưng vải đỏ trên người hắn không bị xé rách chút nào.

- Lão đại, đây là Khốn Long Tác, là pháp bảo ta luyện chế năm đó, có lực khắc chế huyết mạch Long tộc rất mạnh, đừng nói Kim Liệu, cho dù thực lực mạnh hơn gấp mười lần cũng không thể thoát được.

Nhiếp Vân nheo mắt nhìn, âm thanh của tiểu Long vang lên bên tai.

- Khắc chế Long tộc nhưng vô dụng với ta.

Nhiếp Vân hỏi.

Sở dĩ không có ra tay chính là hắn muốn nhìn uy lực của bảo vật này, nếu thật sự quá mạnh mẽ, tùy tiện tiến lên đừng nói không cứu được người, gây chuyện không tốt sẽ góp cả mình vào.

- Ngươi là Nhân tộc đương nhiên vô dụng, vật này là ta tế luyện, nói cho ngươi khẩu quyết thủ pháp có thể trực tiếp thu nó lại.

Tiểu Long nói xong sau đó truyền ý niệm vào trong đầu hắn.

- Ân!

Võ đạo chi khí trợ giúp hắn học hỏi phương pháp cực nhanh, Nhiếp Vân nhìn sang phía trước lần nữa.

Chậm trễ một lúc cho nên chiến đấu bên kia đã kết thúc.

Người mạnh nhất Kim Long nhất tộc Kim Liệu bị trói, những người khác không có sức chiến đấu cho nên bị bắt lại nhanh chóng.

Tuy những người này không thể đào tẩu nhưng biết rõ hôm nay hẳn phải chết, trong mắt không có sợ hãi chút nào, ngược lại mang theo bộ dạng thấy chết không sờn.

- Đáng giận ah... Nếu như vương giả Ngũ Trảo Kim Long của Kim Long nhất tộc còn sống, sao có thể để đám tiểu nhân các ngươi đắc chí.

Nhìn thấy tộc nhân bị bắt, Kim Liệu thét dài.

- Yên tâm đi, các ngươi cũng không nhảy được mấy ngày, vương ta Ngũ Trảo Kim Long có được huyết mạch bất tử bất diệt, sớm muộn gì cũng phục sinh, chờ ngày hắn trở về là ngày các ngươi bị diệt.

- Vậy sao? Chúng ta bị diệt? Hừ, đến lúc đó ai chết còn không nhất định!

Da mặt Toàn Liêm tướng quân co rút, sắc mặt âm trầm.

- Hôm nay là tử kỳ của các ngươi, chết đi!

Lúc này hắn gào rú điên cuồng, trong tay cầm một thanh trường kiếm và chân động, hóa thành một đạo kiếm quang chém thẳng vào đầu Kim Liệu.

Nhìn uy thế của kiếm này, chỉ cần chém xuống là giết hắn ngay lập tức.

------oOo------

Chương 1605: Khốn Long Tác (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngũ Trảo Long Hoàng, thuộc hạ trung thành của ngài tới đây!

Kêu mấy tiếng, Kim Liệu nhắm mắt chờ chết, hắn chờ đợi ý thức rời khỏi thân thể, qua một hồi lại phát hiện đầu lâu vẫn còn trên cổ, hắn vội vàng mở mắt xem xét, lúc này hắn nhìn thấy cảnh tượng sững sốt.

Chỉ thấy một kiếm đầy uy lực của Toàn Liêm tướng quân ngừng trước mặt mình, một thanh niên cổ quái không biết xuất hiện lúc nào, hắn dùng hai ngón tay xiết chặc trường kiếm, trường muốn thoát ra nhưng dù giãy dụa thế nào cũng không thoát được!

- Ah...

Bất kể thế nào Toàn Liêm tướng quân cũng là cường giả Vương Tiên cảnh, toàn lực chém một kiếm, cho dù hắn không bị trói cũng khó dùng hai ngón tay kẹp lấy, mà thanh niên trước mắt lại làm được, thậm chí nhìn biểu lộ không quan tâm của hắn, hiển nhiên hắn còn dư lực.

- Ngươi là người nào? Dám ngăn cản Thanh Long nhất tộc ta chấp pháp? Chẳng lẻ không muốn sống?

Toàn Liêm tướng quân cũng sửng sờ, hắn nhìn ra thực lực đối phương khủng bố cho nên quát lớn.

Tại thành Long Hoàng, bọn họ đại biểu cho vương quyền, cho dù thực lực đối phương mạnh cũng không sợ hãi.

- Thanh Long nhất tộc chấp pháp? Thanh Long nhất tộc rất lợi hại phải không? Các ngươi diệt khu tu sư công hội chúng ta, diệt rất vui vẻ ah!

Ngón tay thanh niên bún một cái, thanh trường kiếm bị hắn kẹp gãy nát, ngay sau đó lời nói lạnh lùng vang lên, trong người phóng thích khí tức đặc thù làm không gian chung quanh vặn vẹo.

- Dung hợp chi khí? Ngươi là người Khu Tu Tháp?

Đồng tử Toàn Liêm tướng quân co rụt lại.

Mỗi một khu tu sư cao cấp đều có vô số thiên phú đặc thù, đối phương không có chiến đấu nhưng phóng xuất lực lượng chính là dung hợp chi khí, loại năng lực này tuyệt đối không phải khu tu sư không thể hoàn thành, nhìn bộ dạng ít nhất cũng ngoài thất phẩm.

Khu tu sư ngoài thất phẩm, cho dù đi tới nơi nào cũng là đại nhân vật.

Lúc nào thành Long Hoàng có cường giả như thế?

- Xem như có kiến thức, động thủ với ta còn muốn xéo đi?

Nhiếp Vân hừ lạnh.

- Vị cường giả này, tuy Khu Tu Tháp lợi hại nhưng không thể một tay che trời, đây là chuyện nội bộ Long tộc chúng ta, kính xin không nên nhúng tay vào.

Toàn Liêm tướng quân khẽ cắn môi, nói.

- Không lăn đúng không, vậy thì tốt, đừng trách ta không khách khí.

Nhiếp Vân nói nhảm với hắn mục đích chính là mượn thân phận Khu Tu Tháp, lúc này mục đạt tới, hắn cũng không khách khí làm gì, lập tức đấm một đấm.

Thiên địa xoay tròn, nhật nguyệt vô quang!

Một quyền này mang theo khí thế bao phủ thiên địa, lúc này không kẻ nào có thể quan sát, nắm đấm hình thành khí lưu như hồng thủy ập tới, lại như mở cánh cửa hồng hoang, mang theo khí tức tuyên cổ không ai địch nổi.

Mỗi một thiên phú đặc thù đều đối ứng đại đạo, khu tu sư thân kiêm nhiều loại đại đạo, thi triển dung hợp chi khí có ẩn chứa khí thế hồng hoang to lớn.

Vốn Toàn Liêm tướng quân đối với loại này đồn đãi không quá tin tưởng, hôm nay rốt cục tín!

- Long Tường Ngạo Thiên!

Biết rõ chỉ cần ngăn không được khẳng định hẳn phải chết không thể nghi ngờ, Toàn Liêm tướng quân hô to, trên trán nổi gân xanh, hắn lập tức biến thành bản thể sau đó quét đuôi sang.

Long Tường Ngạo Thiên!

Vũ kỹ cường đại của Thanh Long nhất tộc!

Hắn phản ứng tuy rất nhanh, động tác cũng rất nhanh chóng nhưng thực lực đối thủ quá mạnh, Long Tường Ngạo Thiên dưới chẳng khác gì bọt biển dưới công kích của đối phương, vỡ vụn từng khúc và hóa thành hư ảo.

Bành!

Đuôi rồng nổ rớt một đoạn.

- Ah... Đi!

Giao phong một chiêu, Toàn Liêm tướng quân biết không phải đối thủ của người trước mặt, long trảo vẽ một cái, hắn kéo Kim Liệu bị vải đỏ rời đi, lúc này bỏ chạy thật nhanh.

Kim Liệu bị vải đỏ bao phủ nên không thoát khốn, chỉ có thể mặc cho đối phương mang đi.

- Buông hắn xuống!

Người đến không nghĩ tới gia hỏa sắp chết lại kéo theo Kim Liệu rời đi, hắn làm sao để đối phương như nguyện, lúc này lập tức ra tay.

Ầm ầm!

Một quyền này mang theo uy lực đáng sợ, không gian bị phá vỡ và hình thành hàn khí.

Hàn khí nhanh chóng đánh vào lưng Toàn Liêm tướng quân.

Bành!

Toàn Liêm tướng quân không kịp kêu thảm thiết đã hóa thành bụi pâấn.

Hô!

Hắn vừa chết vải đỏ mất đi chủ nhân rớt xuống, cũng rơi vào trong tay của hắn.

- Trốn thôi!

Các binh sĩ khác nhìn thấy cảnh tượng này, nhìn thấy đầu lĩnh bị đối phương dùng một phương đánh chết ngay lập tức nên không dám dừng lại, đồng thời la lên sau đó thoát đi khắp bốn phía.

Đối với những lâu la này người đến cũng không đuổi theo, hắn đảo tay thu vải đỏ vào đan điền.

- Kim Long nhất tộc Kim Liệu cảm tạ đại nhân cứu mạng!

Kim Liệu bay tới, hắn khôi phục hình người và quỳ xuống ôm quyền cảm tạ.

Long tộc tuy cao ngạo nhưng tuyệt đối bái phục cường giả.

Vừa rồi người này đột nhiên xuất hiện, tuy chỉ đánh ra hai quyền nhưng thực lực mạnh ngay cả Kim Liệu là Vương Tiên cảnh đỉnh phong cũng phỉa sinh lòng bội phục.

Quá mạnh mẽ!

Hắn biết rõ nếu như hắn giao thủ với đối phương, chỉ sợ đối phương chỉ cần một quyền là có thể đánh chết hắn tại chỗ.

Bản thân cường giả được tôn kính, huống chi đối phương còn cứu Kim Long nhất tộc bọn họ.

- Tin tưởng ta, đừng phản kháng, ta mang các ngươi đi nơi khác.

Người đến hừ nhẹ.

Người này chính là Nhiếp Vân, chỉ có điều vì phòng ngừa bị phát hiện, cố ý ngụy giả bộ một chút, giả dạng thành bộ dáng thanh niên.

Tuy thực lực Toàn Liêm tướng quân mạnh nhưng không phải đối thủ của hắn, hai quyền đã có thể giải quyết vấn đề.

Về phần đám binh sĩ Thanh Long bỏ trốn là hắn cố ý để chạy, như vậy mới có thể truyền tin cho Thanh Long hoàng là người Khu Tu Tháp cứu đám người Kim Liệu.

- Tốt!

Mặc dù Kim Liệu có chút mê hoặc nhưng hắn vẫn tin tưởng ân nhân ứu mạng, hắn gật đầu đồng ý và triệu tập đồng bạn tới gần.

Hô!

Biến mất tại chỗ.

Sau khi thu bọn họ vào Bắc Đẩu tinh cung, thân thể Nhiếp Vân lập tức chui xuống đất và biến mất không thấy đâu nữa.

Hắn mới vừa gia nhập tinh cung đã nhìn thấy đám người Kim Liệu quỳ trước mặt tiểu Long khóc rống.

Kim Long nhất tộc làm sao không nhận ra vương giả của mình chứ, biết rõ tiểu Long phục sinh, nội tâm hưng phấn có thể nghĩ.

- Long Hoàng đại nhân, ngươi nhất định phải báo thù cho Kim Long nhất tộc chúng ta.

- Năm đó Thanh Long hoàng nghe điều không nghe tuyên, hắn cố ý kéo dài hại chết Hắc Long Thánh Tôn tiền bối, sau đó thi triển mưu kế vây khốn hai vị tiền bối Bạch Long Thánh Tôn và Hồng Long Thánh Tôn, một lần hành động đoạt được quyền hành!

Kim Liệu vừa nói vừa mang theo hận ý nồng đậm.

------oOo------

Chương 1606: Long Hoàng Kim Tinh Dịch

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Sau khi hắn lên làm Long Hoàng lập tức diệt trừ đối lập, đầu tiên ra tay với Kim Long nhất tộc chúng ta.

- Chưa đủ vạn năm, vô số cường giả Kim Long nhất tộc bị hắn hại chết, chỉ còn lại những người già nua yếu ớt chúng ta kéo dài hơi tàn.

- Đúng vậy, Long Hoàng đại nhân, nếu không phải chúng ta nắm giữ bí mật hắn vi phạm quy định của Linh giới, dùng bí mật này ôm chân Khu Tu Tháp, bằng không chúng ta bị giết ạch rồi.

- Thời kỳ thượng cổ Linh giới rất nhiều cường giả ký hiệp nghị cộng đồng đối phó Tu La, hắn lại vụng trộm cấu kết Tu La, gần như diệt Long tộc, đây thật sự là tội ác tày trời.

Các cường giả Kim Long tộc không ngừng lên tiếng.

- Ai...

Nghe được những chuyện này, Nhiếp Vân biết rõ đây là chuyện của Long tộc, hắn là người ngoài không nên xen vào, hơn nữa xen vào quá nhiều sẽ ảnh hưởng uy nghiêm Long Hoàng của tiểu Long, đành phải lắc đầu quay người sang nơi khác, tìm nơi yên tĩnh ngồi xuống.

Thôn phệ hai đầu Tu La Thánh Tiên cảnh và một đầu Tu La Vương Tiên cảnh, tuy hắn tiến bộ lớn nhưng hiện tại không có thời gian củng cố, vừa vặn thừa cơ tu luyện một hồi, nghênh đón chiến đấu về sau.

Tu luyện không biết bao lâu, cảm thấy Ttu vi hánh Tiên cảnh triệt để củng cố, lúc này hắn đứng lên.

- Lão đại, Thanh Long Thánh Tôn phải giết chết!

Vừa đi vài bước đã nhìn thấy Tiểu Long đi tới, hai mắt mang theo thù hận đậm đặc.

Hắn nói Thanh Long Thánh Tôn chính là Thanh Long hoàng.

Tiểu Long bởi vì tuổi còn nhỏ làm chuyện gì cũng cười toe toét, Nhiếp Vân lần đầu tiên nhìn thấy hắn thù hận lớn như vậy, nếu như loại hận ý này có thể thiêu đốt, chỉ sợ cả tinh cung sớm đã biến thành phế tích.

Cũng khó trách, chính quyền bị đoạt cũng không có gì, ngươi chỉ cần một lòng suy nghĩ vì Long tộc thì có thể nói qua, ngươi diệt trừ đối lập, diệt Kim Long nhất tộc suýt diệt tộc, đây là quá phận, loại hành vi này làm người ta tức lộn ruột.

- Hắn phải chết, hiện tại không phải lúc.

- Ngươi khoảng cách toàn thịnh còn kém quá lớn, ta cũng không có đạt tới cảnh giới Tiên Quân, hiện tại đi qua không phải chúng ta giết hắn, mà là hắn giết chúng ta.

Nhiếp Vân biết rõ tâm tình của hắn, an ủi một câu.

- Ta biết rõ, nhưng nghĩ tới những gì hắn làm với Kim Long tộc của ta, ta muốn giết hắn.

Tiểu Long Nha răng cắn kêu ken két.

- Yên tâm đi, nhiều năm qua đi như vậy, không quan tâm mấy ngày đâu, ta cam đoan với ngươi, sau khi Nhiếp Vân ta tấn chức Tiên

Quân tuyệt đối bắt lấy đầu nghiệt long này tiếp nhận ngươi thẩm phán.

Nhiếp Vân chắp tay sau lưng và thản nhiên lên tiếng.

Nếu như người khác nói hắn tấn chức Tiên Quân như thế nào, tuyệt đối sẽ bị người khác cười rụng răng.

Cường giả Vương Tiên trong thiên địa lục đạo không dưới mấy ngàn, suốt vài vạn năm qua chưa kẻ nào có thể đột phá Tiên Quân thành công.

Có thể tấn chức Tiên Quân, cho dù đệ tử đỉnh phong nhất của thập đại gia cũng không dám khoe khoang khoác lác, nhưng Nhiếp Vân nói đám người tiểu Long lại tin là thật, cũng không dám phản bác.

Bọn họ xem ra, Nhiếp Vân thành tựu Tiên Quân tất nhiên là sự thật, nếu như không đạt được thì đó mới là kỳ quái.

- Không!

Nhiếp Vân nói như vậy, tiểu Long lắc đầu.

Đây là lần đầu tiên hắn cự tuyệt yêu cầu của Nhiếp Vna.

- Ah?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Lão đại, ta hi vọng ngươi đáp ứng ta, chờ sau khi ta tấn cấp Tiên Quân, ta muốn đích thân giải quyết phản đồ này, ta muốn xé từng tấc thịt của hắn xuống tế điện những dũng sĩ Long tộc chết trong tay hắn.

Sắc mặt tiểu Long dữ tợn, trong mắt mang theo kiên định không thay đổi.

- Tốt, đây mới là hảo huynh đệ của Nhiếp Vân ta!

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, Nhiếp Vân không có tức giận mà còn

cười.

Nhìn thấy tiểu Long thù hận như thế, hắn đã trưởng thành rồi.

Thời điểm một người gánh trách nhiệm trên vai đã nói lên hắn đã bắt đầu thành thục.

- Mấy người các ngươi ẩn nấp trong thành Long Hoàng nhiều năm như vậy, có lẽ các ngươi biết rõ thành Long Hoàng và Cửu Tiêu Long Cung, có thể giới thiệu kỹ càng cho ta biết hay không?

Đáp ứng thỉnh cầu của tiểu Long, Nhiếp Vân quay đầu nhìn sang đám người Kim Liệu, nghiêm mặt hỏi.

Bọn họ vừa tới thành Long Hoàng, cũng chỉ có kiến thức nửa vời về nơi đây, nếu như để người sinh trưởng ở nơi đây giới thiệu nhất định có thể đạt được nhiều tin tức hơn nữa.

- Từ khi Thanh Long lên làm Long Hoàng, hắn tu kiến thành Long Hoàng lớn hơn, cả thành thị tổng cộng có tám nơi truyền tống, những địa phương này đều có người trấn thủ, muốn sử dụng là ít có khả năng.

Kim Liệu trầm tư sau đó giới thiệu.

- Kim Long nhất tộc chúng ta lúc trước vì trốn tránh đuổi giết cũng có biện pháp dự phòng, lặng lẽ lưu lại một truyền tống trận tại nơi chúng ta ở lại lúc trước, một khi nguy cấp có thể nhanh chóng thoát đi.

- Cửu Tiêu Long Cung chia làm chín tầng, tình hình chung Thanh Long sẽ ở lại tầng chín Kim Long Điện, đương nhiên Kim Long Điện đã bị đổi thành Thanh Long Điện!

- Thất Tâm Long Châu là chí bảo truyền thừa của Long tộc, trấn áp số mệnh Long tộc cho nên hắn không mang theo bên người.

- Cửu Tiêu Long Cung tổng cộng chín cung điện, Hỏa Diễm Thần Điện chính là một trong số đó, còn có Hàn Băng Thần Điện, Lôi Điện Thần Điện, Cụ Phong Thần Điện, Nhược Thủy Thần Điện...

Những cung điện này chuyên dùng tu luyện, bố trí đại trận, kẻ lâm vào trong đó không thể cứu, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Thanh Long hoàng tổng cộng khống chế tám đại quân đoàn, Hồng Long, Bạch Long, Hắc Long tất cả là một quân đoàn, năm quân đoàn còn lại do Thanh Long tạo thành, mỗi quân đoàn đều có một tướng quân, vừa rồi Toàn Liêm tướng quân bắt chúng ta chính là thủ lĩnh một quân đoàn.

Thống lĩnh năm đại quân đoàn theo thứ tự là Kích Chương tướng quân, Lạc Húc tướng quân, Tuần Dung tướng quân, Toàn Liêm tướng quân và Thanh Tiên tướng quân!

- Năm người này theo thực lực bài danh giảm dần, Kích Chương tướng quân thực lực mạnh nhất, tuy là Vương Tiên cảnh đỉnh phong nhưng sức chiến đấu lợi hại hơn ta rất nhiều.

- Kém cỏi nhất là Thanh Tiên tướng quân, nghe nói chỉ có thực lực Thánh Tiên cảnh đỉnh phong!

- Trong ma nhân cũng có cường giả, mạnh nhất trung thành nhất là Kim Thân Ma tộc Kim Thân Vương, kẻ này có thực lực Vương Tiên cảnh đỉnh phong!

- Những người khác có lẽ không đủ gây sợ!

- Tuy Thanh Long hoàng là cường giả Tiên Quân nhưng hắn cực ít lui tới với các Tiên Quân khác, lần thọ yến này không mời ai khác, chỉ có vài tên tướng quân tham dự, về phần thọ yến bắt đầu như thế nào, tổ chức ở nơi đâu thì chúng ta cũng không rõ ràng, hắn lên làm Long Hoàng đã cải biến Cửu Tiêu Long Cung nhiều lần, rất nhiều nơi ta không biết.

------oOo------

Chương 1607: Lẻn vào Cửu Tiêu Long Cung (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kim Liệu nói tất cả những gì hắn biết.

Những người khác lại bổ sung một ít.

Nghe xong những giới thiệu này Nhiếp Vân lâm vào trầm tư.

Nếu quả thật đúng như Kim Liệu nói, nghĩ biện pháp lẫn vào Cửu Tiêu Long Cung ăn cắp Thất Tâm Long Châu là nhiệm vụ gần như không thể hoàn thành.

Không nói trước trong long cung có trận pháp như thế nào, phòng ngự thế nào, chỉ nói cao thủ Vương Tiên cảnh đỉnh phong đã có thể làm người lâm vào trong đó không thể đào tẩu!

Nếu như bây giờ có thực lực Tiên Quân tự nhiên không sợ, nếu chỉ có thực lực Vương Tiên cảnh, tùy tiện vào khẳng định gặp phiền toái lớn, nói cửu tử nhất sinh đã là giảm mức độ nguy hiểm xuống rất nhiều.

- Chỉ mong thời điểm thọ yến bọn họ có thể tới...

Xoa xoa mi tâm, Nhiếp Vân chảy vuốt kế hoạch, hắn cân nhắc một hồi và thở dài.

Thực lực bây giờ quá thấp, không có cơ hội thích hợp, nếu tiến vào khẳng định là chịu chết.

- Đúng rồi, ta có một tin tức có khả năng hữu dụng với Long Hoàng!

Thời điểm Nhiếp Vân lâm vào trầm tư, đột nhiên Hắc Long Thánh Tôn nhớ tới cái gì đó, đôi mắt của hắn sáng ngời lên tiếng.

- Hữu dụng với ta? Chuyện gì?

Tiểu Long gãi gãi đầu.

Hiện tại hắn còn ở ấu niên kỳ, trí nhớ không hoàn toàn khôi phục, rất nhiều chuyện hắn biết rõ không nhiều như đám người Hắc Long Chí Tôn.

- Cửu Tiêu Long Cung là nơi lịch đại Long Hoàng ở lại, trong đó có Long Hoàng Kim Tinh Dịch trợ giúp các đời Long Hoàng, nghe nói vật này có thể trợ giúp Long Hoàng trưởng thành rất nhanh, có được thực lực Tiên Quân!

- Chuyện này ta nghe Long Hoàng ngươi nói qua, về phần có thật hay không thì ta không rõ.

Hắc Long Thánh Tôn nói.

- Long Hoàng Kim Tinh Dịch?

Tiểu Long nháy nháy con mắt.

Xem bộ dạng của hắn dường như không có ấn tượng về thứ này.

- Hắc Long tiền bối vừa nói, ta cũng nhớ ra, căn cứ vào truyền thuyết Kim Long nhất tộc chúng ta đúng là có vật này, là vô số đại năng dùng tinh huyết luyện chế mà thành, có thể trợ giúp Long Hoàng huyết mạch Ngũ Trảo Kim Long, Thanh Long hoàng không thể sử dụng... Thứ này trân quý như thế, sau khi hắn chiếm lấy Cửu Tiêu Long Cung cũng không biết đặt ở đâu.

Kim Liệu cũng nhớ ra và gật đầu xác nhận.

- Ha ha, yên tâm đi, chỉ cần là đồ trân quý như thế sẽ không cách nào giấu diếm được ánh mắt ta, đã có thứ tốt như vậy, xem ra tiểu Long thành tựu Tiên Quân trong tầm tay.

Đột nhiên Nhiếp Vân đứng dậy, hắn cười ha ha, ánh mắt nhìn bên ngoài, dường như có phát hiện làm hắn cao hứng không nói nên lời.

Nhiếp Vân sử dụng thiên phú thiên nhãn sớm dung nhập với thần thâu, chỉ cần là bảo bối, cho dù ở rất xa, cấm chế nhiều hơn nữa cũng không thể giấu diếm hắn.

Nếu Cửu Tiêu Long Cung thực sự có loại bảo bối này, cho dù giấu ở nơi nào cũng không thể thoát khỏi ánh mắt của hắn.

Đương nhiên điểm làm hắn cao hứng nhất không phải như vậy, mà là xuyên thấu qua thiên nhãn, hắn phát hiện có người tới di tích khu tu sư công hội dò xét!

Người tới mặc trường bào, trước mặt mang theo huy chương bát phẩm khu tu sư!

Xem ra vài đầu Tu La tính toán rất chuẩn, quả nhiên chỉ qua ba ngày là có cự phách của Khu Tu Tháp bay tới.

Tuy hắn tạm thời không nhìn ra tu vi của người tới nhưng có thể trở thành một vị bát phẩm khu tu sư, thực lực chân chánh khẳng định không thể khinh thường, ít nhất sức chiến đấu sẽ không yếu hơn mình.

Trước kia Nhiếp Vân vẫn thôi diễn kế hoạch, một điều kiện trọng yếu nhất chính là người Khu Tu Tháp tới, nếu như không có người tới, tất cả đều trở thành bọt nước, không nghĩ tới bọn họ lại tới.

Mặc kệ thực lực của người này như thế nào, hắn đại biểu địa vị làm cho người ta tắc luỡi, hiện tại cả công hội bị người ta diệt sạch, nhất định sẽ đi tìm Thanh Long hoàng chất vấn, trải qua chuyệnnayf Thanh Long hoàng sẽ gặp phiền toái không nhỏ, thọ yến tuyệt không an ổn, bản thân mình có thể thừa cơ hoàn thành kế hoạch!

- Kim Liệu, các ngươi ở chỗ này trông coi truyền tống trận, hơn nữa tùy thời cũng phải ở trạng thái kích phát, chỉ cần chúng ta đi tới là có thể truyền tống ngay lập tức.

Biết rõ người Khu Tu Tháp tới, Nhiếp Vân biết rõ kế hoạch của mình đã có thể thực hiện, hắn mang theo nội tâm hưng phấn quay đầu lại an bài.

- Vâng!

Đám người Kim Liệu biết rõ thiếu niên trước mắt chính là lão đại của Long Hoàng cho nên không dám vi phạm ý của hắn, lúc này gật đầu đồng ý.

- Hắc Long Thánh Tôn bắt đầu thọ yến, hiện tại chưởng quản Hắc Long tướng quân sẽ đi Cửu Tiêu Long Cung, ngươi thừa cơ lẻn vào Hắc Long nhất tộc, lợi dụng thân phận Hắc Long Vương bảo bọn họ tạo phản, đương nhiên khi cần thiết có thể mang đại kỳ Ngũ Trảo Long Hoàng ra.

Nhiếp Vân nhìn về phía Hắc Long Thánh Tôn.

- Tốt!

Hắc Long Thánh Tôn gật đầu.

Hắn biết rõ đối phương an bài như thế nhất định là có dụng ý của mình, cũng không hỏi nhiều.

- Thanh Tiên tướng quân, ngươi giao tướng quân lệnh cho Hắc Long Thánh Tôn, để hắn sau khi làm Hắc Long tạo phản, quân đội của ngươi cũng sẽ phản loạn.

Sau khi thả Thanh Tiên tướng quân ra ngoài, Nhiếp Vân phân phó một câu.

Thanh Tiên tướng quân hiện tại bị hắn đầu độc, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của hắn, hắn lật tay lấy một tướng quân lệnh giao cho Hắc Long Thánh Tôn.

- Rất tốt, tiểu Long, ngươi bây giờ đi cùng ta, Thanh Tiên tướng quân đi tham gia thọ yến, tiến vào Cửu Tiêu Long Cung, trước tiên tìm Long Hoàng Kim Tinh Dịch, sau đó lại tìm kiếm Thất Tâm Long Châu!

Nhiếp Vân phân phó một câu.

- Tốt!

Tiểu Long gật đầu.

- Được rồi, chư vị đều hành động đi!

Sau khi an bài xong việc, tinh thần Nhiếp Vân hơi động sau đó

mang mọi người ra khỏi tinh cung, lúc này mới làm tinh cung biến thành một hạt hơi bụi giấu trong lỗ tai Thanh Tiên tướng quân, ngay sau đó bay thẳng tới Long Trụ Sơn.

Long Trụ Sơn cực cao, chỉ bằng phi hành lên cao sẽ bị cương phong xâm nhập, ngay cả cường giả Vương Tiên cảnh cũng khó có thể hoàn thành.

Thanh Tiên tướng quân tự nhiên không có khả năng như vậy phi hành, hắn đi thẳng tới truyền tống trận dưới chân núi.

Một cao thủ Thánh Tiên cảnh phụ trách truyền tống trận nhận ra Thanh Tiên tướng quân, tùy tiện kiểm tra một chút sau đó cho đi.

Sau khi thông qua truyền tống trận, thân thể Thanh Tiên tướng quân đã đi tới đỉnh của Long Trụ Sơn, trước mắt là một cung điện to lớn đứng sừng sững trên đỉnh núi.

Cửu Tiêu Long Cung, rốt cục đến!

- Ta nói là ai, thì ra là Thanh TIên ah, mấy ngày hôm trước ngươi đi đâu, tại sao không gặp?

Vừa đi vài bước còn chưa tiến vào trong cung điện, tiếng nói cười vang lên, lúc này một bóng người bước ra.

------oOo------

Chương 1608: Lẻn vào Cửu Tiêu Long Cung (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người này thân hình cao lớn, làn da ngăm đen, đôi mắt mang theo lãnh ngạo, có một cái mũi ưng.

- Ah, ta tưởng là ai, thì ra là Tuần Dung tướng quân!

- Mấy ngày hôm trước ta phụng lệnh hoàng đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, như thế nào, phát sinh chuyện gì?

Thanh Tiên lập tức nhận ra.

Người này chính là Tuần Dung tướng quân xếp thứ ba trong Thanh Long năm quân đoàn.

- Chưa nghe qua sao, dường như Toàn Liêm tướng quân bị giết khi đang đuổi giết dư nghiệt Kim Long!

Tuần Dung tướng quân hạ giọng.

- Bị giết? Vậy đội ngũ của hắn...

Đôi mắt của hắn Thanh Tiên tướng quân sáng ngời.

Quan hệ năm tướng quân cạnh tranh với nhau, bọn họ cũng không có cảm tình gì với nhau, nghe được có người chết nên không phải bi thương hay báo thù, mà là làm thế nào dung hợp thế lực của đối phương, làm sao mở rộng thế lực.

- Nghe nói là Khu Tu Tháp làm, hiện tại Long Hoàng đang đại phát lôi đình, chuyện đội ngũ để sau hãy nói.

Tuần Dung tướng quân nói đến đây liền thở dài.

- Chỉ có điều, ta sợ ra tay muộn bị hai gia hỏa Kích Chương và Lạc Húc vượt lên trước, khi đó địa vị của chúng ta không bằng trước.

- Hừ, hai gia hỏa kia vốn có đội ngũ tốt nhất, còn muốn kiếm thêm, có cho người ta sống hay không.

Nghe nói như thế,Thanh Tiên đã hiểu ý ở ngoài lời của đối phương, rất hiển nhiên muốn liên hợp với hắn đối kháng Kích Chương, Lạc Húc hai vị tướng quân, thừa dịp Toàn Liêm tướng quân chết chia cắt chỗ tốt.

- Xem ra chúng ta không có động tác, thời gian về sau sẽ khổ sở, ta xem không bằng như vậy, qua một lúc chúng ta liên doanh nói với Long Hoàng, tự động xin đi giết giặc vây quét dư nghiệt Kim Long tranh thủ lợi ích càng lớn.

- Không sai! Không hổ là Thanh Tiên tướng quân, vừa nói đã hiểu, bằng không ta còn phí nhiều nước bọt đấy!

- Ngươi xem ta đã viết xong bái thiếp rồi, qua một hồi ngươi đưa lên trước đi.

Tuần Dung tướng quân vỗ tay một cái.

- Tốt!

Thanh tiên tiếp nhận bái thiếp biểu thị đồng ý, nội tâm của hắn không ngừng chửi rủa.

Gia hỏa này đủ âm hiểu, biết rõ tâm tính Long Hoàng không tốt, cố ý bảo hắn đi ra thử trước, nhưng hắn thấp hơn không thể không cúi đầu.

Trong khi hai người nói chuyện đã đi vào Cửu Tiêu Long Cung.

Chánh điện long cung vô cùng to lớn, khắp nơi đều là hào khí hòa ái, oanh ca yến hót vô cùng phồn hoa.

Hôm nay là thọ yến của Thanh Long hoàng, mặc dù tâm tình không tốt nhưng vẫn tổ chức tươm tất.

- Thanh Tiên, ngươi cùng Tuần Dung đi vào chúc thọ, qua một hồi nghe ta phân đưa bái thiếp này lên trước... Ta không có phân phó thì ngươi ngàn vạn không thể giao.

Nhiếp Vân nấp trong tinh cung lặng lẽ truyền âm với Thanh Tiên tướng quân, nói xong tinh thần khẽ động, tinh cung biến hóa hạt bụi bay ra khỏi tay của hắn và chui vào mặt đất..

Hô!

Ngay sau đó tinh cung biến mất trong lòng đất.

Vừa rồi xuyên thấu qua thiên phú thần thâu thiên nhãn đã nhìn thấy Thất Tâm Long Châu đang nằm trong đại sảnh yến hội, căn bản

không cách nào ăn cắp, xem ra vẫn nên nghĩ biện pháp tìm Long Hoàng Kim Tinh Dịch nói sau!

Tinh cung chui xuống đất và Nhiếp Vân xuất hiện, hắn theo lòng đất tiến lên phía trước.

Thanh Long hoàng là cường giả Tiên Quân cảnh cho nên hắn không dám khinh thường.

- Vận chuyển thiên phú thần thâu thiên nhãn!

Nội tâm hơi động, thần thâu thiên nhãn chi khí chảy trong người, lúc này trước mắt là bảo quang chói mắt.

Những bảo quang này lập loè bất định, có minh có ám, đều là bảo vật.

Long tộc trời sinh yêu sưu tập bảo vật, Thanh Long hoàng càng như vậy, cả Cửu Tiêu Long Cung đều là bảo vật, vừa nhìn thấy đã mê tít.

Nhiếp Vân biết rõ trọng yếu nhất là cái gì, đề phòng dừng lại đánh rắn động cỏ nên không ra tay.

- Nơi này không có, nơi kia không có...

Hắn đưa mắt nhìn cung điện một vòng nhưng cũng không phát hiện cái gì, Nhiếp Vân đành phải tiến lên phía trước.

Cung điện này là tầng cao nhất của Long cung, nơi này không có, chẳng lẽ ở dưới đất?

Quả nhiên cấm chế trong long cung không ít, Nhiếp Vân có được thiên phú trận pháp sư, hắn vận chuyển cho nên chúng không thể làm khó hắn.

Lúc này hành tẩu về phía trước, phía trước chính là Diễm Hỏa Thần Điện, phía sau là Cụ Phong Thần Điện.

Những địa phương này đúng như trong lời đồn, có hoàn cảnh địa lý

đặc thù làm người ta vào khó mà bước ra.

Nhiếp Vân không dám tiến vào bên trong, hắn hành tẩu dọc theo vách tường, trên đường đi tuy gặp được không ít hộ vệ lợi hại nhưng không bị phát hiện.

- Tại sao không có...

Hai mắt không ngừng nhìn quanh, liên tục tìm chung quanh nhưng không phát hiện Long Hoàng Kim Tinh Dịch, Nhiếp Vân có phần sốt ruột.

Chậm chạp tiến xuống phía dưới chậm trễ không ít thời gian, nếu bỏ qua cơ hội, còn muốn ăn cắp Thất Tâm Long Châu là chuyện quá khó khăn.

Tuy hắn chưa bao giờ nhìn thấy Long Hoàng Kim Tinh Dịch nhưng theo tên biết rõ là thứ vô cùng lợi hại, phát ra bảo quang không giống tầm thường.

- Ân? Chẳng lẽ là thứ đó?

Trong khi tiến lên, đột nhiên đôi mắt Nhiếp Vân nhìn điện phủ trước mặt.

Đại điện không có thứ gì, nó chỉ có lỗ khảm thật lớn, bên trong có chất lỏng màu vàng óng ánh.

Những chất lỏng này không ngừng nhấp nhô, trong hai mắt bắn ra bảo quang rất mạnh, vừa nhìn đã biết là bảo bối tuyệt đỉnh.

- Lão đại, chính là thứ này!

Ngay lúc đó trong đầu hắn có tiếng tiểu Long truyền âm.&Tuy trí nhớ của Tiểu Long không có sống lại, trong ấn tượng không có Long Hoàng Kim Tinh Dịch, nhưng vừa nhìn thấy thứ này, liền lập tức hiểu được, đúng là thứ hắn cần!

Vì đồ vật này có thể cho hắn một loại cảm giác thực lực bành trướng!

Mà Nhiếp Vân thì không có loại cảm giác này.

- Cái này là Long Hoàng Kim Tinh Dịch? Tốt, đi qua!

Thấy Tiểu Long xác nhận, Nhiếp Vân gật đầu, thân thể nhẹ nhàng nhoáng một cái, rất nhanh đi tới chỗ Kim Tinh Dịch.

Cái đại điện này không có bất kỳ trận pháp, thoạt nhìn yên tĩnh có chút cổ quái, vì phòng hoạn chưa xảy ra, Nhiếp Vân vẫn bảo trì trạng thái ẩn nấp, tinh thần cao độ tập trung.

Đi tới trước mặt Kim Tinh Dịch, Nhiếp Vân nhìn kỹ, phát hiện thứ này không có đặc thù gì, tựa hồ đối với mình không có tác dụng quá lớn.

Thò tay lấy một giọt chất lỏng, lúc này mới phát hiện nó trầm trọng đến cực điểm, tuy chỉ có một giọt, sức nặng lại như núi cao, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, trong nội tâm hoảng sợ, nhiều như vậy, tựa như một cái ao, chỉ sợ một tinh cầu cũng chưa chắc nặng như vậy a!

Trong nội tâm khiếp sợ, giọt nước trong tay rơi lại ao.

- Người nào!

Giọt nước vừa quay trở lại, chợt nghe một tiếng hét lớn vang lên, lập tức một Kim giáp nhân đột ngột xuất hiện, trên tay mang theo lực lượng trảm tiên diệt ma, ầm ầm vọt tới.

------oOo------

Chương 1609: Kim Thân Vương (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kim giáp nhân này xuất hiện cực kỳ đột ngột, hơn nữa trước mắt Nhiếp Vân là ở trạng thái ẩn nấp, căn bản không thể tưởng được đối phương có thể phát hiện, nhịn không được nhảy qua, bất đắc dĩ

vung quyền đón chào.

Oanh!

Hai quyền va chạm, Nhiếp Vân cùng Kim giáp nhân đồng thời lui về phía sau mấy bước, thiếu chút nữa rơi vào trong ao, từ trạng thái ẩn nấp lộ ra.

- Cũng là tu luyện thân thể?

Trong nội tâm Nhiếp Vân chấn động.

Người trước mắt này giống như hắn, cũng là thân thể tu luyện giả, hơn nữa lực lượng thân thể tựa hồ còn mạnh hơn mình!

- Kim Thân Vương?

Trong nội tâm khẽ động, nghĩ đến một cái tên.

Vương giả Kim Thân Ma tộc, phụ thân của Kim Nhai Vương Tử, Kim Thân Vương!

Khó trách lúc trước không ở Hắc Uyên giới, nguyên lai trốn ở chỗ này!

- Đúng vậy, ta là Kim Thân Vương! Ngươi rõ ràng cũng là thể tu giả, ngươi rốt cuộc là ai? Kim Thân Vương ta không giết kẻ vô danh!

Tựa hồ Kim Thân Vương cũng có chút khiếp sợ, khẽ nói.

Vừa rồi giao thủ hắn đã phát hiện thiếu niên trước mắt cũng là một vị thân thể tu luyện giả, hơn nữa lực lượng thân thể không kém hắn.

- Ta là tên là gì ngươi không cần biết rõ, bởi vì ngươi lập tức sẽ chết!

Chẳng muốn nói nhảm, Nhiếp Vân cũng không có nhiều thời gian, phải nhanh chấm dứt chiến đấu mới được!

Hừ lạnh một tiếng, nắm tay phải giơ lên, 300 lần chiến lực đột nhiên kích phát ra!

Ầm ầm!

Một kích toàn lực, lực lượng giống như Trường Hà phá vỡ Thiên Môn, điên cuồng quán thâu xuống, khí lưu mãnh liệt bành trướng áp súc không gian, lách thành từng mảnh thủy tinh nghiền nát.

Người thực lực hơi yếu, bị những thủy tinh này trùng kích, tuyệt đối sẽ phấn thân toái cốt, ngăn cản không nổi.

Biết rõ đối phương mạnh, vừa ra tay liền đánh ra công kích mạnh nhất, không có chút giữ lại nào.

- Ngươi rất mạnh, bất quá, chỉ ngươi có thế để cho lực lượng thân thể tăng gấp bội sao? Ta cũng có thể!

Đối mặt công kích cuồng mãnh như thế, Kim Thân Vương cũng không lui về phía sau, ngược lại tiến tới trước một bước, lên tiếng thét dài, một quyền nghênh qua.

Một quyền này của hắn, lực lượng cũng đã nhận được tăng thêm, nắm đấm mang theo cuồng phong, cung điện rung động lắc lư, giống như cung điện này có trận pháp nào đó, có thể làm cho lực chiến đấu của hắn bạo tăng!

Oanh!

Hai nắm đấm lần nữa đụng chung một chỗ.

PHỐC!

Nhiếp Vân bay ngược ra ngoài, lưng đâm vào trên cây cột, phun ra một ngụm máu tươi, cả cánh tay giống như muốn gãy, đau đớn không thôi.

- Cái này... Điều này sao có thể!

Từ khi thân thể đạt tới Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ bát trọng đại thành, hắn còn là lần đầu tiên gặp được thân thể có thể so với hắn, thậm chí còn mạnh hơn!

Đây là khái niệm gì?

Không khoa trương chút nào mà nói, hiện tại thân thể của Nhiếp Vân, linh binh tuyệt phẩm bình thường tới, chém vào trên người cũng không có chút tác dụng nào, chính là quái vật hình người, pháp bảo hình người.

Giống như hắn, thậm chí còn mạnh hơn hắn, cái này cũng thật lợi hại a!

- Muốn giết ta, chỉ bằng ngươi như vậy còn chưa đủ, chết đi cho ta!

Một quyền chiếm cứ thượng phong, thân thể Kim Thân Vương nhoáng một cái, giống như thuấn di đi tới trước mặt Nhiếp Vân, nắm đấm khơi mào, ầm ầm kích xuống.

Một quyền này so với vừa rồi uy lực còn muốn lớn hơn, mang theo xu thế cối xay nghiền áp, Nhiếp Vân hoàn toàn không có phòng bị, bị đánh ở giữa ngực.

Bành!

Thân thể Nhiếp Vân nổ tung, hóa thành từng đoàn từng đoàn hơi bụi thật nhỏ.

Bất Tử Chi Thân!

- Ân? Thân thể cường đại như thế, rõ ràng còn có Bất Tử Chi Thân? Cái này...

Thấy hơi bụi một lần nữa biến hóa thành Nhiếp Vân, Kim Thân Vương kinh ngạc.

Thân thể càng mạnh mẽ, càng khó hình thành Bất Tử Chi Thân, bởi vì hai thứ này bản thân liền mâu thuẫn, mà ở trên người thiếu niên này, chẳng những không thấy mâu thuẫn chút nào, trái lại còn

mang theo trôi chảy khó có thể nói rõ, thật giống như đây là bản năng, để cho Kim Thân Vương có chút không dám tin tưởng.

- Chuyện không thể nào rất nhiều, hôm nay đến cùng ai chết, còn không nhất định!

Khôi phục thân hình, Nhiếp Vân thở ra một hơi, nhẹ nhàng nhoáng một cái, tốc độ như lưu tinh, thẳng tắp vọt tới Kim Thân Vương.

Như cũ là 300 lần sức chiến đấu, chỉ có điều lần này gia nhập lực lượng Diễm Hỏa đạt tới hình thái thứ tư.

Lúc Nhiếp Vân chiến đấu, không chỉ thân thể, còn có rất nhiều thiên phú đặc thù, là rất nhiều người nghĩ cũng nghĩ không đến.

- Nhất định là ngươi!

Cơ bắp toàn thân Kim Thân Vương chật ních, thân thể phảng phất như trong nháy mắt gia tăng lên mấy thốn, lực lượng cuồng bạo hơn từ trong cơ thể hắn hình thành, giống như hội tụ lấy phong bạo.

Hiện tại thân thể của hắn, mỗi một tế bào đều giống như tích súc lực lượng vô cùng vô tận, tất cả cơ bắp kết nối chung một chỗ, tựa như điêu khắc hoàn mỹ nhất, tự hồ chỉ cần toàn bộ lực lượng bộc phát, thế giới cũng có thể hủy diệt!

Không hổ là vương giả Kim Thân Ma tộc, chỉ nhìn lực lượng thân thể, so với Kim Nhai Vương Tử lúc trước còn cường đại hơn nhiều lắm!

Ầm ầm!

Nắm đấm lần nữa va chạm.

Diễm Hỏa đạt tới hình thái thứ tư thuận lợi tiến vào trong cơ thể đối phương.

PHỐC!

Bị lực lượng cuồng bạo oanh kích, Nhiếp Vân lần nữa bay ngược ra ngoài, thân thể bị thương.

- Ân? Thiên phú Diễm Hỏa sư? Tạo Hóa chi hỏa! Hừ, đối với ta vô dụng! Thân thể đạt tới loại tình trạng như ta, đã thủy hỏa bất xâm!

Cánh tay chấn động, một đạo hỏa diễm bị Kim Thân Vương bức ra bên ngoài.

- Cái gì?

Nhiếp Vân chính thức thay đổi sắc mặt.

Chỉ bằng vào thân thể ngăn trở Tạo Hóa chi hỏa, loại tình huống này đổi lại trước kia căn bản không thể tin nổi, mà trước mắt lại xuất hiện.

- Xem ra phải thi triển toàn lực, bằng không thì, hôm nay gây chuyện không tốt sẽ chết ở chỗ này...

Trong nội tâm khiếp sợ, sắc mặt của Nhiếp Vân lại càng ngưng trọng.

Hắn làm sao cũng không thể tưởng được Kim Thân Vương chỉ tu luyện thân thể, nhưng sức chiến đấu chính thức còn lợi hại hơn Độc Cô Phóng!

Nghe nói thân thể đạt đến cực hạn, vô cấu, vô tai, không hư, không diệt, tuy đối phương còn không có đạt tới loại cấp bậc này, nhưng thực không kém nhiều rồi, lực chiến đấu chân chính, ở Vương Tiên đỉnh phong có thể vào top đầu.

- Tiểu Long, cùng ta chung một chỗ tiêu diệt thằng này!

Nhiếp Vân không quản công bình gì, gầm nhẹ một tiếng, tinh thần khẽ động, Tiểu Long từ trong Bắc Đẩu tinh cung bay ra, kim chói mang theo lực lượng làm cho người thần phục.

- Ngũ Trảo Long Hoàng...

Chứng kiến bản thể của Tiểu Long, Kim Thân Vương nhịn không được sững sờ.

Ngũ Trảo Long Hoàng thống trị Ma giới không biết bao nhiêu năm, sớm đã để lại bóng dáng không thể xóa nhòa, là hoàng giả không thể thay thế, đột nhiên nhìn thấy, trong lòng rung động có thể nghĩ.

------oOo------

Chương 1610: Kim Thân Vương (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mặc kệ ngươi là Long Hoàng thật, hay là người nào ngụy trang, bây giờ là thời đại của Thanh Long hoàng bệ hạ, ngươi trở lại cũng vô dụng!

Kinh ngạc chỉ là trong nháy mắt, một lát sau, trên mặt Kim Thân Vương lộ ra vẻ dữ tợn, trong mắt có một đạo hung quang chảy xuôi.

Hắn là tử trung của Thanh Long hoàng, mặc dù Tiểu Long xuất hiện cho hắn rung động rất lớn, cũng không thể cải biến quyết tâm đánh chết Nhiếp Vân của hắn.

Ầm ầm!

Trong tiếng hô, lần nữa ra tay, một quyền oanh kích đến Tiểu Long.

- Hừ!

Mặc dù Tiểu Long không có triệt để khôi phục trí nhớ, nhưng uy nghiêm bẩm sinh vẫn phải có, quát lạnh một tiếng, long trảo cực lớn mạnh mẽ trảo qua.

- Tỏa Long Giản, đại địa thế!

Tiểu Long ra tay, Nhiếp Vân cũng không nhàn rỗi, cổ tay khẽ đảo, lấy ra Tỏa Long Giản.

Tỏa Long Giản này là Tiên khí tuyệt phẩm, hơn nữa cực kỳ nặng, phối hợp 300 lần lực lượng đột nhiên thi triển mà nói, có thể phát huy lực lượng rất tốt!

Rầm ào ào!

Long trảo cùng Tỏa Long Giản đồng thời rơi vào trên người Kim Thân Vương, 300 lần lực lượng phối hợp xu thế đại địa, quả nhiên có hiệu quả rất mạnh, áp lực như gợn sóng nghiền áp.

Bành bành bành!

Tỏa Long Giản bị thân thể của Kim Thân Vương chấn vỡ, bất quá tay của đối phương cũng bị hắn đánh nát bấy.

Híz- Khà- zzz!

Móng vuốt của Tiểu Long thừa cơ xé rách, một tiếng kêu thảm vang lên, một cánh tay của Kim Thân Vương bị kéo xuống.

- A... Các ngươi dám thương tổn ta, các ngươi đều phải chết!

Kim Thân Vương không có năng lực Bất Tử Chi Thân như Nhiếp Vân, cũng không có Mộc Sinh chi khí có thể khôi phục, cánh tay bị mất, đau đớn kịch liệt chui thẳng trái tim, để cho hắn có chút nổi điên.

Ầm ầm!

Kim Thân Vương nổi giận, thân hình lần nữa bạo tăng, tựa như một Kim Cương Cự Viên, trên người ma khí cuồn cuộn, hai mắt đỏ thẫm tựa như ma quỷ mới từ Địa Ngục bò ra.

Bản thân hắn liền cực kỳ đáng sợ, lúc này nổi giận, thực lực rõ ràng gia tăng lần nữa.

- Không thể để cho hắn lột xác thành công, một khi thành công, chúng ta ai cũng giết không được!

Thấy thân hình của Kim Thân Vương không ngừng tăng trưởng, lực lượng cũng càng ngày càng mạnh, Nhiếp Vân biết rõ đối phương khẳng định thi triển bí thuật nào đó, một khi để cho hắn tăng trưởng hoàn thành, lại muốn giết chết liền khó khăn!

- Kim Long xé trời!

Rất hiển nhiên Tiểu Long cũng biết những cái này, không đợi Nhiếp Vân nói xong, long trảo liền lăng không trảo tới.

Chân trước của nó gặp gió liền lớn, lập tức biến thành tầm hơn mười trượng, đầu ngón tay sắc bén, tựa hồ ngay cả Tiên khí tuyệt phẩm cũng có thể đâm thủng, đi thẳng tới mặt Kim Thân Vương.

Kim Thân xé trời, một trong những tuyệt chiêu cường đại nhất của Tiểu Long, sau khi thực lực đột phá Kim Tiên, trí nhớ thức tỉnh lấy được truyền thừa, vừa thi triển ra, quả nhiên uy lực vô cùng, Vương Tiên đỉnh phong bình thường gặp gỡ, tuyệt đối sẽ bị xé rách, thân tử đạo tiêu.

- Chết!

Kim Thân Vương nổi giận đã cái gì cũng mặc kệ, thấy móng vuốt sắc bén của Tiểu Long trảo tới, một quyền nện qua.

Bành!

Cùng quả đấm của hắn đụng một cái, thân thể Tiểu Long co rút lại, tự hồ bị trọng thương.

- Lão đại, mau ra tay!

Tiểu Long cũng không lui về phía sau, ngược lại mạnh mẽ xoay chuyển, long thân cực lớn quấn chặt Kim Thân Vương, quay đầu rống to một tiếng.

Bành!

Kim Thân Vương đập tới một quyền, Tiểu Long phun ra một ngụm huyết dịch màu vàng.

- Tiểu Long!

Thấy động tác của Tiểu Long, Nhiếp Vân biết rõ hắn là muốn vây khốn đối phương, để cho mình chuyên tâm tiến công, mau chóng giết chết đối phương, bằng không thì bằng vào tốc độ của đối phương, phòng ngự vô kiên bất tồi, nếu như muốn đánh chết, quả thực là nhiệm vụ không thể hoàn thành!

Minh bạch điểm ấy, liền không nghĩ nhiều, lập tức gào rú một tiếng, cổ tay khẽ đảo, Bắc Đẩu kiếm xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Bắc Đẩu kiếm là Tạo Hóa Tiên khí, tuy phía trên có phong ấn, không cách nào phát huy uy lực, nhưng cứng rắn cùng sắc bén tuyệt đối là Tiên khí tuyệt phẩm bình thường không cách nào bằng được.

PHỐC!

Trường kiếm run lên, kiếm thuật đạt tới Mệnh Kiếm hoạch xuất không gian, kiếm quang hư thật khó phân biệt, hình thành một dòng sông kiếm khí, tiếng vật nhọn vào thịt nghe rợn cả người, dọc theo con mắt đối phương đâm vào!

Cùng là thân thể tu luyện giả, Nhiếp Vân biết rõ ở đâu bạc nhược yếu kém, bất kỳ địa phương nào cũng có thể tu luyện, nhưng ánh mắt lại không cách nào tu luyện, cho nên hắn trực tiếp nhắm ngay điểm yếu này.

- A...

Bị một kiếm xỏ xuyên qua, Kim Thân Vương cũng không lập tức chết ngay, tiếng kêu thảm thiết vang vọng toàn bộ đại điện, không ngừng nện thân hình Tiểu Long, đồng thời đầu mạnh mẽ lao tới, đánh vào giữa ngực của Nhiếp Vân.

Bành!

Tiểu Long cùng Nhiếp Vân đồng thời bị lực lượng của hắn tập kích, bay ngược ra ngoài, trùng trùng điệp điệp ngã ở trên mặt đất, phun

ra máu tươi, sắc mặt khó coi.

Sau khi thi triển bí thuật, thực lực của Kim Thân Vương càng hơn, hơn nữa trước khi chết phản công, lực lượng cực kỳ kinh người.

- Tiểu Long, ta trị thương cho ngươi!

Mộc Sinh chi khí xoay chuyển ở trong người, thân thể hoàn hảo, Nhiếp Vân liền vội vàng kéo Tiểu Long trị thương cho hắn.

Mộc Sinh chi khí đích thật là bảo bối chữa thương vô thượng, tuy Tiểu Long bị thương không nhẹ, nhưng dưới vài đạo Mộc Sinh chi khí liền chậm rãi khôi phục.

- A...

Con mắt của Kim Thân Vương bị đâm mù, trước khi chết điên cuồng gào thét, liên tục ra quyền đánh lung tung, liên tục hơn mười quyền không tìm được hai người Nhiếp Vân, rốt cục trùng trùng điệp điệp té trên mặt đất.

Bị xỏ xuyên đầu, chỉ cần không phải Bất Tử Chi Thân, cho dù thân thể cường thịnh trở lại cũng vô dụng, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

- Hô, nguy hiểm thật!

Nhìn Kim Thân Vương nằm trên mặt đất đã tử vong, một người một Long đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Hôm nay tình huống nói thật là cực kỳ hung hiểm.

Nếu như không phải Tiểu Long dốc sức liều mạng cuốn lấy đối phương, thì muốn thuận lợi đánh chết, căn bản là không có khả năng!

Đơn thuần tu luyện thân thể đạt tới loại tình trạng này, thật sự là quá đáng sợ!

- Xem ra mặc dù chúng ta có năng lực chiến đấu với Vương Tiên

cảnh đỉnh phong, nhưng cách Tiên Quân vẫn kém rất xa...

Thấy Kim Thân Vương đáng sợ, một người một Long lập tức minh bạch thực lực Tiên Quân khẳng định càng thêm đáng sợ.

Phải biết rằng Tiên Quân kém cỏi nhất, cũng cường đại hơn Vương Tiên cảnh mạnh nhất vô số lần, đẳng cấp sinh mệnh không giống, hoàn toàn không thể so sánh nổi.

Xem ra bọn hắn cách Tiên Quân còn có một khoảng cách rất lớn.

------oOo------

Chương 1611: Nạp Vật đan điền tấn cấp lần nữa

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái thi thể này là đồ tốt, còn cường đại hơn Tiên khí tuyệt phẩm, nếu như thời điểm cùng người chiến đấu, ném ra, hoàn toàn có thể coi là tấm chắn!

Khôi phục lại, Nhiếp Vân đứng dậy, nhìn về phía thi thể cực lớn kia.

Kim Thân Vương này là Ma Nhân, trong cơ thể Ma khí quá mạnh mẽ, không cách nào luyện hóa thành khôi lỗi, nhưng làm tấm chắn tuyệt đối là đồ tốt, nếu gặp được cường giả đột nhiên ném ra, nhất định có thể phát ra hiệu quả không tưởng được.

Bàn tay trảo một cái, thu Kim Thân Vương cùng Bắc Đẩu kiếm vào Nạp Vật đan điền.

- Tiểu Long, ngươi biết dùng Long Hoàng Kim Tinh Dịch này không?

Xử lý xong Kim Thân Vương, lực chú ý của một người một Long lần nữa tập trung đến Kim Tinh Dịch.

Những chất lỏng này nặng như thế, nuốt vào cho dù là Tiểu Long, chỉ sợ cũng phải biến thành hòn đá!

- Ta cũng không biết, vẫn là hỏi Hắc Long Thánh tôn rồi nói sau!

Tiểu Long khôi phục hình người, gãi gãi đầu vẻ mặt xấu hổ.

Đường đường Ngũ Trảo Long Hoàng, chứng kiến tổ tiên lưu lại bảo bối rõ ràng không biết dùng, nói ra mất mặt đến cực điểm a.

- Không biết dùng... được rồi, ta nghĩ biện pháp trước lấy đi lại nói!

Hai người đều không biết dùng, cũng không thể lưu bảo bối ở nơi đây nha!

Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, bàn tay lớn nhắm Kim Tinh Dịch duỗi ra, tinh thần khẽ động, trảo tới.

- PHỐC!

Linh dịch cũng không giống như tưởng tượng, trực tiếp bị bắt vào Nạp Vật đan điền, sắc mặt của Nhiếp Vân đỏ lên, phun ra một ngụm máu tươi, bị trọng thương!

- Lão đại, ngươi làm sao vậy?

Chứng kiến loại tràng cảnh này, Tiểu Long hoảng sợ.

- Không có việc gì, dùng sức quá độ tạo thành mà thôi...

Nhiếp Vân vận chuyển Mộc Sinh chi khí, thân thể khôi phục, nhìn ao nước chất lỏng trước mắt, nhớ tới một ít sự tình, con mắt càng ngày càng sáng.

Ban đầu ở tàng bảo khố của Thiên Yêu Thánh Hoàng thu Kim Tủy Linh Dịch cũng gặp được qua loại tình huống này, Thiên Huyễn giải thích là ham nhiều mang không đi, bị chống chết rồi!

Bởi vì Nạp Vật đan điền dung lượng là có hạn chế, mang đồ vật vượt qua dung lượng, nhất định sẽ lọt vào cắn trả.

Long Hoàng Kim Tinh Dịch trước mắt, diện tích không lớn, tối đa

hơn mười thước vuông, so với Kim Tủy Linh Dịch lúc trước chênh lệch quá xa, ít như vậy, khẳng định không phải quá nhiều, hẳn là sức nặng của những linh dịch này thật sự quá lớn, lớn đến vượt ra phạm vi Nạp Vật đan điền có thể thừa nhận được!

Lần trước gặp được loại tình huống này, Nạp Vật đan điền thuận lợi tấn cấp, lần này lại gặp được, có thể đồng dạng cũng tấn cấp hay không?

Chính bởi vì nghĩ tới những thứ này, Nhiếp Vân mới cảm giác cao hứng.

Nạp Vật đan điền được xưng hình thái đan điền khó mở ra nhất, nếu như có thể tấn cấp, khẳng định có được công hiệu rất mạnh!

- Trước thu một chút...

Đã có kinh nghiệm thu Kim Tủy Linh Dịch lần trước, Nhiếp Vân không dám lấy đi toàn bộ linh dịch, mà nhìn đúng một ít, tinh thần khẽ động trảo lấy.

Hô!

Ước chừng một thước vuông Kim Tinh Dịch tiến vào đan điền của hắn.

Ông... Răng rắc!

Những Long Hoàng Kim Tinh Dịch này vừa tiến vào đan điền, Nạp Vật đan điền xoay tròn quả nhiên phát ra một tiếng giòn vang, phảng phất như phá vỡ áp chế nào đó, lần nữa tấn cấp!

Một lát sau, tấn cấp hoàn thành!

- Ân? Đây là cái màu sắc gì? Tại sao bất đồng những thứ khác?

Lúc này Nạp Vật đan điền quay tròn, mặt ngoài biến thành kim sắc nhàn nhạt.

Dựa theo tình huống bình thường, hình thái thứ nhất của đan điền

là màu hôi sắc, hình thái thứ hai là ám thanh sắc, hình thái thứ ba là màu xanh nhạt, hình thái thứ tư là màu thiên thanh, về phần hình thái thứ năm là màu vàng!

Loại màu sắc phân bố này, từ khi Diễm Hỏa đan điền đạt tới hình thái thứ tư, Đại Lực Đan điền đạt tới hình thái thứ năm, Nhiếp Vân liền biết.

Làm sao đột nhiên xuất hiện màu vàng lợt?

- Nạp Vật đan điền tổng cộng mười loại hình thái, có thể cái này là màu sắc vượt qua hình thái thứ năm!

Nhiếp Vân phỏng đoán.

Hiện tại cũng chỉ có thể giải thích như vậy, bằng không thì thật không biết đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Nếu như đoán không sai, đây là loại hình thái thứ năm của Nạp Vật đan điền!

- Đường kính rõ ràng đạt đến một trăm ngàn vạn dặm!

Tinh thần khẽ động, thấy Nạp Vật đan điền biến đổi, hai mắt Nhiếp Vân trợn tròn.

Lúc này đường kính của Nạp Vật đan điền đã đạt đến một trăm ngàn vạn dặm!

Nạp Vật đan điền ở trước khi lột xác, đường kính là 100 dặm, lột xác đến hình thái thứ ba, đạt tới một trăm triệu dặm, khuếch trương tăng một trăm vạn lần, không nghĩ tới lần này đột phá, lại bạo tăng một trăm vạn lần, đạt tới một trăm ngàn vạn dặm!

Một trăm ngàn vạn dặm là cái khái niệm gì? Chỉ sợ ném Phù Thiên đại lục vào, cũng không có vấn đề gì!

Quá lớn!

- Đan điền của ta rõ ràng có thể tự chủ hấp thu linh khí? Có không

gian pháp tắc cùng thời gian pháp tắc rồi?

Chỉ diện tích lớn thì thôi, cẩn thận quan sát thoáng một phát, Nhiếp Vân khiếp sợ đến tột đỉnh.

Trong Nạp Vật đan điền của hắn chẳng những có được linh khí, rõ ràng còn đã có không gian pháp tắc cùng thời gian pháp tắc.

Lần trước tấn cấp, linh khí tựa hồ có thể đi vào trong đó, nhưng không có không gian pháp tắc cùng thời gian pháp tắc, sau khi người tiến vào, không thể ở trong đó quá lâu, bằng không thì sẽ trực tiếp tử vong, lúc này rõ ràng đã có tiến bộ, có được không gian cùng thời gian pháp tắc, nói ra quả thực để cho người không thể tin được.

Bởi như vậy, trừ không có sinh linh ra, Nạp Vật đan điền của hắn đã không khác một thế giới độc lập rồi!

- Có khả năng bản thân Nạp Vật đan điền là trụ cột cấu thành một thế giới, chỉ là không có người để cho nó tấn cấp thành công mà thôi...

Đột nhiên trong nội tâm Nhiếp Vân sinh ra một loại cảm ngộ.

Có lẽ, bản thân Nạp Vật đan điền là mô hình thế giới, chỉ cần từng bước mở ra, có thể sáng tạo thế giới mới, chỉ là chưa từng có người nào thành công qua mà thôi!

- Ở đây linh khí quá mỏng manh, nếu có thể để Nguyên Khí đan điền tới dung hợp, để cho Nguyên Khí đan điền từ không gian không biết tên rút ra linh khí rót vào thì tốt rồi...

Tuy ở đây đã có được thời gian pháp tắc cùng không gian pháp tắc, nhưng Nhân loại vẫn không thể trường kỳ ở lại, bởi vì linh khí nơi này thức quá mỏng manh.

Vốn bên trong còn có một chút linh khí, đột nhiên đan điền lớn ra nhiều như vậy, linh khí đã trở nên cực kỳ bé nhỏ, tuy sinh tồn ở chỗ này không có vấn đề gì, nhưng linh khí mỏng manh như thế, cái gì cũng tu luyện không được, còn không phải để người sống kìm nén

đến chết?

------oOo------

Chương 1612: Thanh Long Hoàng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho nên, Nhân loại trường kỳ ở lại vẫn là không thích hợp.

Bất quá, muốn rót đầy linh khí cho không gian lớn như vậy, để cho hắn hấp thu chỉ sợ sẽ mệt chết, biện pháp duy nhất là nghĩ biện pháp để cho Nguyên Khí đan điền cùng Nạp Vật đan điền dung hợp, dùng Nguyên Khí đan điền làm động lực, từ trong tối tăm rút ra linh khí quán thâu vào.

Ai, nói đơn giản, nhưng dung hợp được chỉ sợ không dễ dàng như vậy!

Đẳng cấp của Nạp Vật đan điền thật quá thấp, ngay cả trước một ngàn cũng sắp xếp không tới, Nguyên Khí đan điền bài danh thứ chín, bài danh càng xa càng khó dung hợp, đây là định lý, loại sự tình này, nói thật, chỉ có thể nhìn cơ duyên.

- Ân? Thật kỳ quái...

Nghiên cứu Nạp Vật đan điền vừa mới tấn cấp thoáng một phát, tinh thần đang định lui ra, đột nhiên con mắt rơi vào trong Khí Hải.

Hiện tại Khí Hải của hắn tổng cộng có 50 đan điền, trong đó được trao thuộc tính tổng cộng có 33 cái, còn có chủ đan điền cùng đan điền sử dụng qua Linh Hồn chi khí, cộng lại còn có mười lăm đan điền trống không.

Lúc này 50 đan điền đang trôi nổi ở trên Khí Hải, như tinh cầu xoay tròn ở trong vũ trụ, trong đó 30 đan điền có thuộc tính sắp xếp ở phía trước, không có thuộc tính sắp xếp ở phía sau.

Tất cả đều án lấy quỹ đạo nhất định vây quanh chủ đan điền.

Trong đó Nguyên Khí đan điền tới gần chủ đan điền nhất, Võ Đạo đan điền thứ hai, sau đó là Thiên Thủ đan điền,… tựa hồ nghiêm khắc dựa theo trình tự bài danh của thiên phú đặc thù...

Ân? Không đúng, Nguyên Khí đan điền không ở phía trước nhất, đột nhiên, con mắt của Nhiếp Vân rơi vào Nạp Vật đan điền.

Chẳng biết lúc nào Nạp Vật đan điền vừa mới tấn cấp rõ ràng sắp xếp đến trước Nguyên Khí đan điền, ở vị trí gần chủ đan điền nhất chậm rãi xoay tròn.

- Đây là tình huống như thế nào...

Nhiếp Vân sửng sốt.

Nạp Vật đan điền bài danh hơn chín nghìn làm sao sẽ chạy đến phía trước? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nghĩ một lát, nhưng nghĩ mãi mà không rõ, Nhiếp Vân không hề đa tưởng, tinh thần khẽ động, rất nhanh thu Long Hoàng Kim Tinh Dịch còn lại vào đan điền.

Nạp Vật đan điền tấn cấp, không chỉ phạm vi gia tăng, đối với Kim Tinh Dịch cũng không có kháng cự như vậy, nhẹ nhõm thu vào, không hề có vấn đề.

- Chúng ta đi thôi!

Lần nữa thu Tiểu Long vào Tinh Cung, Nhiếp Vân thả người nhảy đi, dọc theo đường đến bay vút ra ngoài.

Vừa đến vừa đi, tăng thêm cùng Kim Thân Vương chiến đấu, hao tốn không ít thời gian, nếu Thanh Tiên tướng quân làm Thanh Long Hoàng hoài nghi, vậy thì phiền toái.

Thanh Long Hoàng là cường giả Tiên Quân cảnh, nhìn rõ mọi việc, tuy Thanh Tiên tướng quân bị đầu độc có được ý thức, nhưng ai có thể bảo chứng hắn nhìn không ra?

Tốc độ bay nhanh, lần nữa trở lại Kim Long điện tách ra với Thanh Tiên tướng quân.

Hô!

Nhiếp Vân xuất hiện ở trong vách tường Kim Long điện.

- Thấy không, cái kia chính là Thanh Long tộc đệ nhất tướng quân Kích Chương, rất đẹp trai a, lần này phải hảo hảo hầu hạ, nếu có thể để cho hắn coi trọng, về sau trở thành tướng quân phu nhân, vinh hoa phú quý tuyệt đối sẽ theo nhau mà đến!

- Đứa nhỏ phóng đãng, chỉ nghĩ làm sao thông đồng nam nhân, Kích Chương tướng quân xem xét liền biết rõ vô cùng uy nghiêm, muốn làm tướng quân phu nhân? Nằm mơ a, loại cường giả thực lực này, có thể được hắn một ngày vui vẻ, liền hưởng thụ vô cùng, đừng nằm mộng đẹp nữa!

- Theo ta thấy, vẫn là vị Lạc Húc tướng quân kia đẹp trai nhất, cao lớn uy mãnh, làm người lại ẩn dấu, thật không biết người nào nào có thể xứng được với hắn...

- Vẫn là Thanh Tiên tướng quân tốt nhất...

Ở trong vách tường đợi một hồi, đột nhiên một hồi thanh âm líu ríu, mấy nữ tử dáng người uyển chuyển đi đến.

Long tộc tính dâm, Thanh Long Hoàng càng như vậy, toàn bộ Cửu Tiêu Long Cung có vô số cung nữ, phi tần dáng người uyển chuyển, cung cấp Long Hoàng phát tiết, so với Đế Vương thế tục còn muốn hoang dâm thối nát.

Có chút cung nữ không được Thanh Long Hoàng sủng hạnh, liền ký thác đến trên người một ít tướng quân, vương hầu, hy vọng có thể phú quý, nhất phi trùng thiên.

- Hóa thành hơi bụi!

Thân thể Nhiếp Vân khẽ động, đi tới trước mặt một cung nữ, khống chế Tinh Cung biến thành hơi bụi, không ai cảm thấy rơi vào trên

vạt áo của nàng.

Những cung nữ này thực lực không cao, tối đa Chân Tiên, Thiên Tiên, sao có thể chứng kiến những cái này, chậm rãi đi vào đại điện.

Kim Long điện vô cùng rộng lớn, khí thế to lớn, độ cao mấy trăm trượng, cột đá chung quanh điêu khắc lấy ngôn ngữ Long tộc, cả đám rồng bay phượng múa, tựa hồ tùy thời có thể phá vách tường mà ra, bay lượn bầu trời.

Kim Long điện cũng không phải Thanh Long Hoàng xây dựng, mà là chỗ lịch đại Long Hoàng khống chế Ma giới, tu kiến không biết bao nhiêu vạn năm, sáp nhập vào trí tuệ của vô số cường giả Long tộc, vừa tiến vào trong đó, liền cảm thấy một cổ uy áp cùng uy nghiêm mãnh liệt, là từ chỗ sâu trong huyết mạch sinh ra, không thể kháng cự.

Nhiếp Vân mới vừa tiến vào liền thấy hô hấp không thuận, bất quá Tiên Thiên Long Thân vận chuyển liền không sao.

Tiên Thiên Long Thân của hắn là dựa vào máu huyết của Ngũ Trảo Kim Long tu luyện thành, đối phó loại huyết mạch uy áp này, quả thực là đồ chơi cho con nít.

Trong đại điện, cũng không chỉ có mấy vị tướng quân, giương mắt nhìn đi, mấy trăm nhân ảnh phân thành hai bên trái phải, trước mặt mỗi người đều có một cái bàn, phía trên bày đủ loại rượu và đồ nhắm.

Những cung nữ này đúng là tới rót rượu cho những người này.

Quan sát thoáng một phát, mấy vị tướng quân Tuần Dung, Thanh Tiên đều ngồi ở vị trí gần phía trước, dựa theo số ghế xếp đặt, xem ra hẳn là Thanh Long Hoàng gia yến quần thần, không có khách quý gì từ bên ngoài đến.

Ở giữa đại sảnh là một vương tọa cao lớn, hoàn toàn dùng vàng ròng chế tạo, phía trên khảm nạm lấy vô số bảo thạch, hình thành một loại trận pháp đặc biệt, để cho người ngồi ở trên đó tự nhiên

sinh ra một loại khí chất cao quý, cường đại.

Lúc này trên vương tọa không có ai, xem ra Thanh Long Hoàng còn chưa tới, thọ yến còn không có chính thức bắt đầu.

Chứng kiến cái này, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra.

May là đối phương không có tới, nếu đã tới, vừa rồi đánh chết Kim Thân Vương gây ra động tĩnh lớn như vậy, khẳng định sớm đã bị phát hiện.

- Thiên phú Thần Thâu Thiên Nhãn, tìm kiếm Thất Tâm Long Châu!

Vừa rồi trước khi đi tìm Long Hoàng Kim Tinh Dịch, từng quan sát thoáng một phát, biết rõ Thất Tâm Long Châu ở trong đại điện này, lúc này Thanh Long Hoàng còn chưa tới, hoàn toàn có thể thừa cơ tra tìm một chút, xem có thể trộm hay không!

------oOo------

Chương 1613: Thanh Long Hoàng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Con mắt xuyên thấu qua Tinh Cung dạo một vòng, đột nhiên thân thể chấn động, lộ ra vẻ cổ quái.

- Cái này không phải là Thất Tâm Long Châu sao...

Con mắt rơi vào trên đài cao trước vương tọa của Thanh Long Hoàng.

Một viên cầu lớn cỡ nắm tay, lơ lửng ở trên không quay tròn, kích động ra lực lượng cùng uy thế làm cho người thần phục.

- Cái này là Thất Tâm Long Châu, ta có thể cảm nhận được trong đó ẩn chứa khí tức của tổ tiên Long tộc...

Thanh âm của Tiểu Long truyền đến.

- Con mẹ nó cái này làm sao trộm...

Thấy đối phương xác nhận, Nhiếp Vân nói tục.

Cái này cũng quá lừa người a.

Nếu như Thất Tâm Long Châu kia giấu ở trong bảo khố, dù là giấu ở trong đan điền, hắn cũng có thể trực tiếp trộm đi, không bị người chú ý, nhưng quang minh chính đại đặt ở trong đại sảnh, mỗi thời mỗi khắc đều có vài chục con mắt nhìn chằm chằm vào, làm sao trộm?

Coi như mình là Thần Thâu, cũng không thể lăng không lấy đi đồ vật mà không để người chú ý a!

Thiên Nhãn vận chuyển nhìn chung quanh một vòng, Nhiếp Vân càng phiền muộn.

Toàn bộ đại điện, cao thủ nhiều như mây, chỉ Vương Tiên cảnh đỉnh phong liền có vài chục, chớ nói chi là trận pháp sâm nghiêm rồi.

Ra tay đoạt mà nói, đừng nói đi ra ngoài, chỉ sợ ngay cả 10m cũng trốn không thoát, sẽ bị người đánh chết!

Này làm sao trộm? Độ khó thật sự quá lớn!

Nhiếp Vân cười khổ.

- Bất kể làm sao, thứ này cũng phải trộm đi!

Tuy cảm thấy cái này là sự tình không thể nào hoàn thành, nhưng Nhiếp Vân vẫn khẽ cắn môi.

Đã đáp ứng Đạm Thai Sang Vũ ba sự kiện, nếu như ngay cả một kiện cũng làm không được, chẳng phải không công bị người cười chê?

- Qua bên kia rót rượu...

Hừ nhẹ một tiếng, thiên phú Tiên Âm sư để cho thanh âm hóa thành tuyến, truyền vào trong tai cung nữ.

Vị cung nữ này thực lực chỉ có Chân Tiên cảnh đỉnh phong, vừa nghe được thanh âm, lập tức bị đầu độc, không đấu vết đi tới chỗ Thất Tâm Long Châu.

Tới gần Thất Tâm Long Châu nhất, đúng là Kích Chương tướng quân.

Kích Chương này thân hình cao lớn, sắc mặt xanh lét, trên đầu có hai Long Giác, cử chỉ khí phách, thường thường bưng chén rượu lên liền uống một hơi cạn sạch, cho thấy khí độ phi phàm.

Chỉ nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân liền biết thực lực của người này không phải chuyện đùa, ngay cả Thiên Nhãn cũng nhìn không thấu, cho người một loại hương vị cực kỳ nguy hiểm.

Chỉ sợ sức chiến đấu chính thức của hắn, cũng không kém Kim Thân Vương chút nào.

- Kích Chương tướng quân, mời uống rượu!

Cung nữ bị đầu độc mang theo Tinh Cung biến hóa hơi bụi, đi vào trước mặt Kích Chương tướng quân, bưng bầu rượu lên rót đầy.

Tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động, hơi bụi liền từ trên người nàng rớt xuống, rơi trên mặt đất, mượn nhờ sức gió chung quanh, lặng yên không một tiếng động tới gần Thất Tâm Long Châu.

Lợi dụng loại phương pháp này trộm đồ, Nhiếp Vân ở phàm giới từng dùng qua một lần, lúc ấy cũng không phải Tinh Cung, mà là Tử Hoa động phủ.

Sở dĩ làm như vậy, thật sự là không có biện pháp, trong đại điện nhiều cao thủ như vậy, từng cái đều tinh thần mạnh mẽ, vô luận thi triển thiên phú Thiên Hành sư hay Ẩn Nặc sư đều vô dụng, rất nhanh cũng sẽ bị phát hiện.

Một khi bị phát hiện, đồ vật trộm không đến không nói, chỉ sợ chết

cũng không biết chết như thế nào.

- Tới gần... Tới gần... Còn có 20m...

Nhiếp Vân khống chế Tinh Cung dựa theo phương thức hơi bụi bình thường di động chậm rãi thổi tới gần Thất Tâm Long Châu, chỉ chốc lát đã bay bảy tám mét, cách vị trí Long Châu chỉ không đến 20m.

Tuy đi tới trước mặt Long Châu, nhưng ở trước mặt mọi người, cũng chưa chắc dám trộm, nhưng chỉ cần tới gần, cơ hội sẽ lớn hơn nhiều.

Hiện tại Nhiếp Vân cần phải làm là nghĩ biện pháp tới gần Long Châu, chờ cơ hội!

Chờ đợi cơ hội gì? Đương nhiên là lúc trước hắn bố trí xuống trùng trùng điệp điệp thủ đoạn!

Một khi toàn bộ Long Hoàng thành phát sinh náo động, lực chú ý của mọi người nhất định sẽ dao động, đến lúc đó, có thể thừa cơ ăn cắp!

Tuy lúc ấy không biết Thất Tâm Long Châu ở địa phương nào, nhưng Nhiếp Vân đã sớm làm ra kế hoạch.

- Còn có 19m... Chỉ cần có thể ở trong phạm vi 5m, ta liền có thể khống chế Tinh Cung ở dưới tình huống tất cả mọi người không phát hiện được trộm đi đồ vật... Sau đó bỏ trốn mất dạng...

Bằng vào thực lực của Nhiếp Vân bây giờ, chỉ cần ở trong năm mét, dù không mượn ngoại vật, hắn cũng có thể trộm đi, mà không làm cho ai chú ý.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, tất cả mọi người không chú ý nơi này!

Nếu mỗi người đều tập trung chú ý, thì làm sao cũng không cách nào thành công.

- 18m...

- 17m...

Khống chế Tinh Cung chậm chạp tới gần, tâm tình của Nhiếp Vân có chút kích động.

Ở trước mặt mọi người ăn trộm, so với ăn cắp bảo bối ở trong Nạp Vật đan điền áp lực còn muốn lớn hơn, nếu như có thể thành công, thiên phú Thần Thâu tuyệt đối có thể tấn cấp!

- 10m!

Tiếp cận!

Trong nháy mắt, chỉ còn kém không đến 10m!

Chỉ cần cố gắng thoáng một phát, hoàn toàn có thể trộm được Thất Tâm Long Châu, tìm cơ hội đào tẩu.

Ầm ầm!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân âm thầm cao hứng, đột nhiên toàn bộ cung điện bị một cổ khí tức cực lớn bao phủ, tất cả mọi người lập tức dừng lại, đại điện lặng ngắt như tờ.

- Cung nghênh Thanh Long Hoàng!

Nương theo thanh âm không biết ai hô lên, một thân ảnh cao lớn đột ngột xuất hiện ở trên vương tọa.

Cái thân ảnh này cao chừng bảy tám mét, bàn tay bàn chân đều rất lớn, tuy là hình người, lại mang theo lực lượng cùng uy nghiêm chỉ Long tộc mới có, để cho người xem xét liền sinh lòng sợ hãi.

Thanh Long Hoàng!

Thanh Long Hoàng rõ ràng ở lúc này xuất hiện!

Hiện tại Tinh Cung biến hóa hơi bụi, cách cường giả Tiên Quân

cảnh kia chỉ không đến 10m!

- Hôm nay là thọ yến của ta, các vị tới chúc mừng, ta cực kỳ cao hứng!

Ầm ầm!

Thanh âm như sấm rền vang lên, Long Hoàng ở trên vương tọa khẽ vẫy tay, uy áp diệt hết, không khí nổ vang, để cho hào khí áp lực biến mất.

- Chúc mừng Long Hoàng thiên thu muôn đời, vĩnh viễn chưởng quản Ma giới!

Phía dưới rất nhiều đại thần, tướng quân đồng thời chúc mừng, nghe thoại ngữ chỉnh tề của bọn hắn, xem ra thường xuyên nói như vậy, không biết luyện bao lâu.

- Đều ngồi xuống đi, có người ý định ở trên thọ yến của ta quấy rối, cho nên, trước khi yến hội bắt đầu, ta phải xử lý một ít việc nhỏ...

Thanh âm của Thanh Long Hoàng nổ vang, lời còn chưa dứt, con mắt đột nhiên rơi xuống, nhìn về phía Nhiếp Vân ẩn thân.

Trái tim của Nhiếp Vân mạnh mẽ co lại.

------oOo------

Chương 1614: Người Khu Tu tháp tới (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bẩm báo Long Hoàng đại nhân! Sứ giả Khu Tu tháp tới!

Con mắt của Thanh Long Hoàng vừa nhìn nơi Nhiếp Vân ẩn thân, ngoài điện liền vang lên một tiếng bẩm báo.

- Để cho hắn tiến đến!

Thanh Long Hoàng tựa hồ cái gì cũng không phát hiện, một lần nữa ngẩng đầu lên.

- Nguy hiểm thật...

Nhiếp Vân thở ra một hơi, lúc này mới phát hiện, trên lưng đã ướt nhẹp.

Đạt tới Tiên Quân cảnh, đối với nguy hiểm sẽ có cảm giác biết trước rất mạnh, tuy từ khi Thanh Long Hoàng xuất hiện, hắn liền giấu ở trong Tinh Cung, một cử động nhỏ cũng không dám, nhưng loại cảm giác biết trước này vẫn để cho con mắt của Thanh Long Hoàng nhìn qua.

Nếu không phải người của Khu Tu tháp đúng lúc tới, chỉ sợ lần này sẽ bị phát hiện, không có khả năng ẩn thân!

Đích thật là hung hiểm trong hung hiểm!

Tiên Quân thật quá đáng sợ!

Cho dù hắn đã có được sức chiến đấu Vương Tiên cảnh đỉnh phong, nhưng ở trước mặt Tiên Quân, như trước không khác gì con sâu cái kiến, không có ý niệm phản kháng chút nào.

Đông đông đông đông!

Thời điểm Nhiếp Vân âm thầm may mắn, ngoài điện vang lên tiếng bước chân, rất nhanh hai bóng người đã đi tới, một người trong đó đúng là Khu Tu sư bát phẩm lúc trước hắn ở phế tích nhìn thấy!

Vị Khu Tu sư bát phẩm này, thoạt nhìn khoảng bốn mươi tuổi, mặc trường bào, lông mi mang theo uy nghiêm rất mạnh, xem xét liền biết rõ mặc dù ở Khu Tu tháp, cũng thân cư địa vị cao.

Người thứ hai thực lực cũng không yếu, niên kỷ thoạt nhìn tương tự người trước, ngực mang huy chương, khắc đẳng cấp rõ ràng cũng là Khu Tu sư bát phẩm!

Khu Tu sư bát phẩm ở toàn bộ Khu Tu tháp, tuyệt đối được cho là

cường giả cấp bậc trưởng lão, một lần tới hai cái, tất cả mọi người trong đại điện có chút tê da đầu, không biết đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Tin tức Khu Tu sư công hội bị diệt, Thanh Long nhất tộc bảo thủ vô cùng nghiêm mật, ngay cả bọn người Kim Liệu cũng không biết, đủ thấy trình độ giữ bí mật!

Chính bởi vì loại giữ bí mật này, rất nhiều đại thần trong điện không biết, duy nhất cảm ứng được chỉ sợ cũng chỉ có mấy vị tướng quân kia.

- Thanh Long Hoàng ta cùng Khu Tu tháp gần đây không có vãng lai, các ngươi thoáng một phát đến hai vị Khu Tu sư bát phẩm đến chúc thọ cho ta, thật sự là thụ sủng nhược kinh! Không có ý tứ, thứ cho mắt của ta kém cỏi, không biết hai vị cao thủ xưng hô như thế nào!

Tựa hồ Thanh Long Hoàng sớm biết đối phương sẽ qua, thần sắc lạnh nhạt, khẽ nói.

- Thụ sủng nhược kinh? Ngươi cũng không cần giả vờ giả vịt ở trước mặt chúng ta, ta gọi Kỷ Huyền, vị này gọi Vân Thiệp, đều là trưởng lão của Khu Tu tháp, hôm nay tới, là muốn hỏi sự tình Long Hoàng thành Khu Tu sư công hội của chúng ta bị người tiêu diệt!

Khu Tu sư bát phẩm Kỷ Huyền khoát tay chặn lại, sắc mặt trầm thấp.

- Ah? Long Hoàng thành Khu Tu sư công hội bị người tiêu diệt? Chuyện này ta thật không biết, mấy người các ngươi biết không?

Ngón tay của Thanh Long Hoàng nhẹ vỗ về chén rượu, khóe miệng cười lạnh, đột nhiên nhìn về phía mấy vị tướng quân Kích Chương, Lạc Húc hỏi.

- Hồi bẩm Long Hoàng, Khu Tu sư công hội ở Long Hoàng thành chúng ta là quần thể độc lập, không cần chúng ta bảo hộ, về phần bị diệt, chỉ sợ là bởi vì đắc tội cừu gia, thuộc hạ cũng không biết!

Kích Chương tướng quân biết Thanh Long Hoàng muốn nghe cái gì, vội vàng đứng dậy, ôm quyền nói.

- Khu Tu sư công hội gần đây liều lĩnh, có thể lần này là đắc tội người không thể đắc tội, mới bị diệt a, bất quá chuyện này không có quan hệ gì với chúng ta, ta cũng là lần đầu tiên nghe được tin tức này,...

Lạc Húc tướng quân cũng vội vàng nói.

Trong lời nói của hai người tràn đầy chế nhạo, chỉ từ khẩu khí đã biết rõ, là muốn buồn nôn hai vị trưởng lão của Khu Tu tháp thoáng một phát.

- Hai vị trưởng lão của Khu Tu tháp, các ngươi cũng đã nghe được, Khu Tu sư công hội các ngươi vì sao bị diệt, ta thật không biết! Kỳ thật, cái này muốn trách, cũng là trách các ngươi, sao không phái thêm mấy cường giả tới đây chứ? Nếu cường giả nhiều hơn, cũng sẽ không bị diệt a...

Thanh Long Hoàng cười nói.

- Ngươi... Hừ, Thanh Long, ngươi bớt ở chỗ này làm ra vẻ, đến cùng ai làm, trong nội tâm mọi người tinh tường, Khu Tu tháp chúng ta, Linh giới nhiều đại năng như vậy cũng không dám đối nghịch, nếu như ngươi muốn làm chim đầu đàn, ta có thể thông tri tổng bộ, cho ngươi tiếp nhận hậu quả giống như lần trước!

Kỷ Huyền hừ lạnh.

Thân là trưởng lão của Khu Tu tháp, đối với Thanh Long Hoàng cũng không sợ hãi, trong lời nói có chứa nói móc rất mạnh.

- Dám vô lễ với Long Hoàng, các ngươi muốn chết!

Nghe được hắn nói, Thanh Long Hoàng còn không có phát tác, Kích Chương tướng quân đứng lên, vỗ bàn, chén rượu trên bàn thẳng tắp vọt tới.

Tuy chén rượu này là ngọc thạch bình thường điêu khắc, tính chất

rất giòn, nhưng ở dưới lực lượng của Kích Chương gia trì, phát ra thanh âm nức nở nghẹn ngào, ở trên không trung vẽ ra một đạo lưu tuyến, thẳng tới mặt Kỷ Huyền.

- Hừ, ngươi tính toán ngon vậy sao, cũng dám càn rỡ ở trước mặt ta!

Kỷ Huyền hừ lạnh, ngón tay bắn ra.

Bành!

Chén rượu nổ thành mảnh vỡ.

Ngay sau đó tiến về phía trước một bước, bàn tay đưa về phía trước, chúi xuống!

Ầm ầm!

Kích Chương uy thế vô song sắc mặt đỏ lên, đầu cắm ở trên bàn trước mặt, chật vật không chịu nổi, toàn thân tràn đầy tửu thủy, nước canh.

- Cái gì?

Thấy một màn như vậy, mọi người ở trong đại điện đồng thời hoảng sợ.

Thực lực của Kích Chương tướng quân, trong đại điện tất cả mọi người biết rõ, tuyệt đối là Vương Tiên đỉnh phong trong đỉnh phong, vừa ra tay long trời lở đất, Vương Tiên cảnh đỉnh phong bình thường chỉ sợ ngay cả nửa chiêu cũng tiếp không được.

Người cường đại như thế, nhưng ở trong tay Kỷ Huyền trưởng lão rõ ràng không tiếp được một chiêu, vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người.

- Cường giả Khu Tu tháp, từng cái đều có thiên phú đặc thù, có thể vượt cấp chiến đấu!

- Kỷ Huyền trưởng lão này, trước kia ta nghe nói qua, tuy giống

như Kích Chương tướng quân đều là Vương Tiên cảnh đỉnh phong, nhưng sức chiến đấu chính thức lại có thể so với những lão quái vật trùng kích Tiên Quân không chết kia!

- Lão quái vật trùng kích Tiên Quân không chết?

- Đúng vậy, Vương Tiên trùng kích Tiên Quân được xưng là Tiên Quân đại kiếp nạn, kiếp số này nguy cơ trùng trùng, người bình thường thập tử vô sinh, nhưng vẫn có một ít người, trùng kích không thành công lại không chết, những người này là cường giả đỉnh cao chính thức trong Vương Tiên cảnh!

- Còn có gia hỏa lợi hại như vậy... Kỷ Huyền này không có trùng kích qua Tiên Quân thì có thực lực như thế, thật đúng là đủ đáng sợ!

------oOo------

Chương 1615: Người Khu Tu tháp tới (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Người của Khu Tu tháp, cả đám không thể dùng lẽ thường hình dung, những người này đều là quái vật...

Một màn này, mọi người trong đại sảnh vốn khiếp sợ, về sau giảm thấp xuống thanh âm, hiểu được.

Cường giả Khu Tu tháp đều có thiên phú đặc thù, hơn nữa không chỉ một loại, sức chiến đấu kinh người, đều là Vương Tiên cảnh đỉnh phong, Kích Chương tướng quân bại cũng rất bình thường.

- Đáng sợ!

Không chỉ mọi người trong đại sảnh khiếp sợ, Nhiếp Vân giấu ở trong Tinh Cung thấy một màn như vậy, cũng kinh ngạc nói không ra lời.

Hắn vốn bằng vào 300 lần sức chiến đấu có thể chiến thắng bọn

người Độc Cô Phóng, liền cho rằng Vương Tiên đỉnh phong không gì hơn cái này, gặp được Kim Thân Vương mới biết Vương Tiên cảnh đỉnh phong chính thức đáng sợ!

Căn cứ vừa rồi quan sát, Kích Chương tướng quân còn lợi hại hơn Kim Thân Vương, bây giờ lại bị Kỷ Huyền dễ dàng đả bại như thế, chẳng phải nói Kỷ Huyền càng thêm lợi hại?

Không hổ là Khu Tu tháp, khó trách có thể xưng bá Thiên Địa Lục Đạo, nội tình thật sự quá thâm hậu.

- Làm càn! Ở trong Thanh Long điện, cũng dám ẩu đả tướng quân của ta, hôm nay ta liền bắt bọn ngươi lại, để cho cường giả Tiên Quân cảnh của Khu Tu tháp các ngươi tự mình tới đây nhận người!

Thanh Long Hoàng tựa hồ cũng không nghĩ đến Kỷ Huyền dám lớn mật như thế, ở trước mặt hắn động thủ với thuộc hạ của mình, sắc mặt trầm xuống, long trảo nhấn qua.

- Hừ! Chẳng lẽ ngươi cho rằng chúng ta không chuẩn bị? Tuyệt Sát Thạch Bi, ra!

Kỷ Huyền rống to một tiếng.

- Vận Mệnh Kỳ Bàn, gia trì!

Cánh tay của Vân Thiệp cũng chấn động, trên đầu nhiều ra một bàn cờ cự đại.

- Tuyệt Sát Thạch Bi, Vận Mệnh Kỳ Bàn... Hai kiện bán Tạo Hóa Tiên khí, hai người các ngươi bằng vào thứ này, hoàn toàn có thể phát ra huy thực lực tương đương Tiên Quân cảnh bình thường... Khu Tu tháp thật đúng là đủ cam lòng, bất quá, các ngươi cũng quá đánh giá thấp thực lực của ta rồi, ta so với một trăm năm trước, lại có đột phá mới, cho dù Tương Đình Tiên Quân tự mình tới, cũng không phải đối thủ, chớ nói chi là các ngươi!

Chứng kiến hai người thi triển ra bảo vật, Thanh Long Hoàng tựa hồ sớm có đoán trước, cười lạnh một tiếng, tiến về phía trước một bước, đi xuống vương tọa.

Híz- Khà- zzz á!

Long trảo ở trên không trung xé một cái, toàn bộ thời không giống như nghe theo mệnh lệnh của hắn, xoáy lên bão tố, không gian bắt đầu vặn vẹo, giống như bánh quai chèo, mang theo lực lượng để cho lòng người vì sợ mà tâm rung động.

Giờ khắc này, tất cả công kích ở trước mặt hắn đều yếu ớt phảng phất như giấy, không chịu nổi một kích.

- Cái này là lực lượng Tiên Quân...

Chứng kiến tràng cảnh trước mắt, toàn thân Nhiếp Vân rét run, giờ mới hiểu được, mình tự nhận là thực lực rất cường đại, ở trước mặt Tiên Quân cái gì cũng không phải!

Đừng nói cái gì 300 lần chiến lực, cho dù hai vạn lần lực lượng, ở dưới một trảo này, chỉ sợ cũng chỉ có kết cục nuốt hận, tuyệt đối không thể xoay người!

Khó trách nói, Tiên Quân cùng Vương Tiên là hai cấp độ sinh mệnh, hoàn toàn không thể so sánh nổi, chứng kiến tràng cảnh trước mắt, hắn biết rõ, lời này không có chút thành phần hư cấu nào, tuyệt đối là sự thật.

- Cái gì? Ngươi làm sao trở nên lợi hại như vậy, ta không tin...

- Đáng giận! Vận Mệnh Kỳ Bàn, ngăn cản...

Tựa hồ Kỷ Huyền, Vân Thiệp cũng cảm thấy kinh ngạc khi Thanh Long Hoàng có được thực lực như thế, trong ánh mắt vốn bình tĩnh lộ ra bất an đậm đặc, từng người gân xanh tóe ra, lực lượng cuồng bạo, một lớp đón lấy một lớp, không ngừng quán thâu vào bảo vật.

- Nghe bọn hắn nói, Thanh Long Hoàng này hẳn là gần đây đã có đột phá mới...

Đột nhiên, trong nội tâm Nhiếp Vân khẽ động, đồng thời lại cảm thấy kỳ quái.

Thanh Long Hoàng có thể từ Thượng Cổ sống sót, nói rõ tuổi thọ đã không thể dùng vạn năm cân nhắc, loại cường giả đến tuổi này, tu vi cơ hồ ở dưới tuế nguyệt lắng đọng không có khả năng tiếp tục tấn cấp, làm sao còn có thể đột phá?

Chẳng lẽ đã có kỳ ngộ đặc thù gì?

Những chuyện này lóe lên ở trong đầu, liền bị Nhiếp Vân bỏ qua.

Lúc này không phải thời điểm nghĩ cái này, chiến đấu trước mắt sắp xuất hiện kết quả.

Ầm ầm!

Uy lực móng vuốt của Thanh Long Hoàng càng lúc càng lớn, khí kình cường đại áp bức không gian, rốt cục không chịu nổi gánh nặng, hóa thành từng đoàn từng đoàn khí lưu hỗn loạn.

Lạch cạch! Lạch cạch!

Hai tiếng giòn vang, Tuyệt Sát Thạch Bi, Vận Mệnh Kỳ Bàn đồng thời gào thét, ngã trên mặt đất, linh tính nhận lấy tổn thương thật lớn.

- Hai người các ngươi đối với vô lễ Thanh Long Hoàng ta, tất cả đều gục xuống cho ta!

Mở trừng hai mắt, Thanh Long Hoàng cười lạnh, bàn tay mạnh mẽ đè ép.

Bành! Bành!

Kỷ Huyền, Vân Thiệp, hai vị Khu Tu sư bát phẩm, trưởng lão của Khu Tu tháp, phối hợp bảo bối có được thực lực Tiên Quân bình thường, đồng thời quỳ rạp xuống đất, trên mặt tràn đầy khuất nhục.

- Thanh Long, ngươi thật to gan, chúng ta là trưởng lão của Khu Tu tháp, ngươi làm nhục chúng ta, tương đương đối địch với Khu Tu tháp! Ngươi sẽ chết không yên lành...

Kỷ Huyền không nghĩ tới đối phương cường đại như thế, bỗng chốc bị áp chế, sắc mặt khó coi, lên tiếng rống to.

- Đối địch Khu Tu tháp? Nói cho ngươi biết, nếu như thực lực của ta không có tấn cấp, ngươi nói như vậy, ta sẽ cảm thấy sợ hãi, hiện tại trừ mấy lão quái vật ẩn thế của Khu Tu tháp bọn ngươi ra, ta ai cũng không sợ!

Thanh Long Hoàng lăng không mà đứng, trong đôi mắt mang theo tự tin mãnh liệt.

- Không có khả năng... tại sao ngươi có thể có thực lực như thế...

Kỷ Huyền cảm thấy khó có thể tin.

- Tại sao có thực lực như vậy? Hừ, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta sẽ nói cho ngươi biết? Hiện tại các ngươi liền ngoan ngoãn ở chỗ này của ta làm khách, chờ Khu Tu tháp tìm ta đàm phán a!

Thanh Long Hoàng cười lạnh một tiếng, bàn tay lớn trảo một cái, hai người Kỷ Huyền đột ngột biến mất, tựa hồ bị hắn thu vào bảo bối nào đó.

- Long Hoàng uy vũ!

- Long Hoàng uy vũ!

...

Biến cố trước mắt làm cho cả đại sảnh sôi trào lên.

- Chẳng lẽ thực lực của Thanh Long Hoàng này, thật đúng là gần đây tăng trưởng sao?

Nhiếp Vân nghi hoặc càng đậm.

Thân là thần tử, những người này nên biết rõ thực lực của Thanh Long Hoàng a, nếu như sớm đã biết rõ, nên minh bạch hai người Kỷ Huyền không phải đối thủ, nhưng trước mắt hưng phấn như thế,

để cho người không khỏi hoài nghi, bọn hắn đối với thực lực của Long Hoàng biết cũng không nhiều.

Ngay cả thần tử cũng không biết, chỉ có thể nói rõ một sự kiện, thực lực của vị Thanh Long Hoàng này là gần đây mới đột nhiên tăng lên, trước kia tuyệt đối không có lợi hại như vậy!

------oOo------

Chương 1616: Thành công trộm đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Để cho một lão quái vật sống trăm triệu năm tăng lên lớn như thế, rốt cuộc là cái gì?

- Chẳng lẽ cùng chỗ kia có quan hệ?

Đột nhiên, Nhiếp Vân nhớ tới tình cảnh lần thứ nhất nhìn thấy Thanh Long Hoàng.

Lần thứ nhất nhìn thấy Thanh Long Hoàng là ở địa phương Hắc Uyên giới Kim Thân Ma tộc truyền thừa, lúc ấy Kim Nhai Vương Tử cùng mấy vị trưởng lão thi triển tế tự chi thuật, triệu hoán ra Thanh Long Hoàng.

Mà chỗ kia, tinh đấu xoay tròn, Giang Hà đảo lưu, cùng lúc trước phát hiện không gian Cửu Long kéo liễn của Tiểu Long cực kỳ tương tự.

Thanh Long Hoàng không phải là ở đó nhận được chỗ tốt gì chứ!

- Long Hoàng uy vũ, thật sự là thay chúng ta ra khẩu khí!

Một phen lấy lòng qua đi, Tuần Dung tướng quân đột nhiên đứng lên.

- Mấy ngày trước, Toàn Liêm tướng quân đi tiêu diệt Kim Long dư nghiệt, kết quả đụng phải người Khu Tu tháp, bị đánh chết! Long

Hoàng nhốt hai người này, nhất định phải để Khu Tu tháp tốn hao giá tiền thật lớn mới có thể thả, tăng lên uy nghiêm của Thanh Long nhất tộc ta!

- Toàn Liêm chết rồi?

Tựa hồ Thanh Long Hoàng vừa biết tin tức này, nhướng mày, một lần nữa ngồi lại vương tọa.

- Vâng!

Tuần Dung tướng quân gật đầu nói tiếp:

- Hồi bẩm Long Hoàng, Toàn Liêm tướng quân tử vong, mà những Kim Long dư nghiệt vẫn còn sống, ta cùng Thanh Tiên tướng quân nguyện ý xung phong nhận việc tiêu diệt đối phương, hi vọng Long Hoàng phê chuẩn!

Tuần Dung tướng quân thừa cơ nói ra mục đích của mình, hơn nữa kéo lên Thanh Tiên.

- Vâng, đây là tấu sớ của ta cùng Tuần Dung tướng quân, kính xin Thanh Long Hoàng xem qua!

Tuần Dung đã mở đầu, Thanh Tiên tướng quân biết rõ không cách nào chối từ, vội vàng đưa tới tấu sớ.

Hắn giơ tấu sớ, ly khai chỗ ngồi của mình, rất nhanh đi tới trước vương tọa.

Vượt qua Kích Chương tướng quân, thân thể đụng một cái, mang Bắc Đẩu tinh cung lơ lửng ở trên không trung về phía trước.

Hô!

Bắc Đẩu tinh cung biến hóa hơi bụi, ở dưới thân thể của hắn trùng kích, chậm rãi đi về phía trước, cách Thất Tâm Long Châu ở trước mặt vương tọa càng ngày càng gần.

8m!

7m!

6m!

...

3m!

Thanh Tiên tướng quân va chạm, Tinh Cung lập tức đột phá năm mét, tiến nhập ba mét.

Thanh Tiên tới tiễn đưa tấu sớ, mang Tinh Cung về phía trước một khoảng cách, những điều này đều là Nhiếp Vân tính toán tốt, lúc này vừa vặn thành công.

Khoảng cách gần như vậy, hoàn toàn có thể lặng yên không một tiếng động trộm đi Long Châu!

Bất quá, cách Long Châu càng gần, thì càng gần Thanh Long Hoàng, phải tìm cơ hội thích hợp nhất mới có thể ra tay, nếu không, không những mình trốn không thoát, Bắc Đẩu tinh cung cũng có khả năng bị đối phương bắt lấy, triệt để cướp đoạt.

- Tốt rồi, ngươi đi xuống đi!

Thanh Long Hoàng tiện tay tiếp nhận thiếp mời, khoát tay áo, ngón tay điểm một cái mở ra.

- Hai người các ngươi nói thật dễ nghe, là muốn ta chia thuộc hạ của Toàn Liêm tướng quân cho các ngươi!

Tùy ý nhìn thoáng qua, Thanh Long Hoàng liền nhìn thấu mưu kế của Tuần Dung tướng quân.

- Long Hoàng anh minh!

Tuần Dung tướng quân cùng Thanh Tiên không dám nói nhảm.

- Toàn Liêm bị giết, đội ngũ của hắn không có tướng lãnh, tuyệt đối

không được, yêu cầu của các ngươi ta có thể đáp ứng, bất quá...

Thanh Long Hoàng giương mi lên.

- Muốn đạt được đội ngũ của Toàn Liêm, trước đánh chết Kim Long dư nghiệt, ai giết càng nhiều, ta liền giao cho người đó!

Nói đến đây, Thanh Long Hoàng dừng lại một chút.

- Các ngươi cũng có tư cách, nếu như có thể diệt sạch Kim Long dư nghiệt, ta có thể cân nhắc cho các ngươi một Thanh Long đội...

Ánh mắt của Thanh Long Hoàng nhìn ba tướng quân cách chỗ Lạc Húc tướng quân không xa.

Ba người này đồng dạng bận khôi giáp tướng quân nhất đẳng, xem xét liền biết rõ địa vị không kém bọn người Lạc Húc tướng quân.

- Là ba vị thống soái Hắc Long, Bạch Long, Hồng Long!

Tuy chưa thấy qua mấy người này, nhưng cẩn thận tưởng tượng Nhiếp Vân liền hiểu được.

Ba người này là thống soái trước mắt của Hắc Long, Bạch Long, Hồng Long.

- Vâng, đa tạ Long Hoàng tài bồi!

Ba người này nghe được bọn hắn cũng có tư cách nhận lấy một Thanh Long đội, tất cả đều hưng phấn đến con mắt thấu hồng, vội vàng gật đầu.

- Kim Long nhất tộc đó quá không tán thưởng, mới gặp phải họa diệt tộc, yên tâm đi, chỉ cần các ngươi triệt để thuần phục ta, Thanh Long Hoàng ta sẽ không bạc đãi các ngươi!

Thanh Long Hoàng gật đầu.

- Cái này... Chỉ là bắt đầu!

- Long Hoàng, Hắc Long nhất tộc chúng ta thề chết đi theo, tuyệt sẽ không chần chừ!

Thống soái của Hắc Long nhất tộc đi đầu tỏ thái độ.

- Rất tốt, ngươi có thể nói như vậy, ta rất hài lòng...

Thanh Long Hoàng gật đầu, đang muốn tiếp tục ngợi khen, lung lạc nhân tâm, đột nhiên ngoài điện vang lên tiếng bước chân.

- Bẩm báo Long Hoàng, không tốt rồi...

Nương theo tiếng la, một hộ vệ đi nhanh vọt đến.

- Chuyện gì?

Thanh Long Hoàng vừa nghe nói như thế, sắc mặt liền trầm xuống.

- Bẩm báo Long Hoàng, Hắc Long nhất tộc... Hắc Long nhất tộc...

Hộ vệ miệng lớn thở dốc, tựa hồ đối với tin tức lấy được ngay cả mình cũng có chút không tin.

- Hắc Long nhất tộc như thế nào?

Con mắt của Thanh Long Hoàng nheo lại.

- Hắc Long nhất tộc làm phản rồi! Tuyên bố muốn giết sạch Thanh Long nhất tộc, giết sạch nghịch tặc mưu quyền soán vị...

Người đến vội vàng nói.

- Cái gì?

Hắc Long thống soái lại càng hoảng sợ, hắn vừa bày tỏ lòng trung thành, bên này liền làm phản, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Ngươi làm chuyện tốt!

Thanh Long Hoàng mạnh mẽ đứng lên, trong mắt mang theo sát ý

nồng hậu dày đặc, đi nhanh về phía trước, tới trước mặt thống lĩnh của Hắc Long nhất tộc.

- Lập tức cút ra ngoài tra cho ta, ta muốn biết đến cùng là chuyện gì xảy ra!

Thanh Long Hoàng là mưu nghịch vị trí của Tiểu Long khống chế Ma giới, đối với bốn chữ mưu quyền soán vị cực kỳ kiêng kị, lúc này Hắc Long nhất tộc làm phản rõ ràng công nhiên nói ra lời này, để cho hắn trong cơn giận dữ, trong lòng tức giận có thể nghĩ.

- Vâng...

Thống lĩnh của Hắc Long nhất tộc chứng kiến Thanh Long Hoàng tức giận, sợ tới mức chân cũng mềm nhũn, vội vàng gật đầu chạy ra phía ngoài, còn chưa tới cửa điện, liền va chạm với một thị vệ khác đang xông vào.

- Long Hoàng đại nhân, không tốt rồi, Thanh Tiên tướng quân thống lĩnh Thanh Long tộc cũng xảy ra bạo loạn, ở bốn phía nói Long Hoàng ngươi đầu nhập vào Tu La, hãm hại Ngũ Trảo Long Hoàng...

Hộ vệ này từ trên mặt đất đứng lên, vội vàng nói, thanh âm dồn dập.

- Cái gì? Chi nhánh của ngươi cũng bạo loạn?

Long tộc khác phản bội thì thôi, Thanh Long nhất tộc cũng phản bội, để cho Thanh Long Hoàng lập tức mất đi tỉnh táo, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Thanh Tiên, trong mắt sát cơ lăng nhiên.

------oOo------

Chương 1617: Cửu Long liễn xa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay cả thủ hạ cũng quản không được, người này giữ lại còn có

tác dụng gì?

- Cơ hội tốt...

Thanh Long Hoàng thẹn quá hoá giận, trong mắt sinh ra sát cơ, tất cả đại thần trong đại điện mỗi người cảm thấy bất an, trong nội tâm Nhiếp Vân lại hưng phấn.

Hắn biết rõ, hắn chờ đợi cơ hội cuối cùng đã tới!

Hiện tại hai đại quân đoàn náo động, trực tiếp làm Thanh Long Hoàng rối loạn, vừa vặn không có người chú ý nơi đây, là thời cơ trộm đi Thất Tâm Long Châu tốt nhất.

Lập tức không do dự nữa, vận chuyển thiên phú Thần Thâu, bàn tay mạnh mẽ đưa về phía trước.

Hô!

Thất Tâm Long Châu vèo... thoáng một phát, đã bị hắn thu vào đan điền.

- Đi!

Vật tới tay, Nhiếp Vân nào dám dừng lại, thân thể nhoáng một cái chui vào mặt đất, thẳng tắp chạy vội ra ngoài điện.

Lúc này mọi người trong đại điện còn ở vào trong sợ hãi khi hai đại quân đoàn bạo loạn, không có người chú ý, Thất Tâm Long Châu đại biểu quyền lợi chí cao của Long tộc đã mất đi!

- Ân? Không tốt rồi...

Ngay thời điểm Nhiếp Vân từ dưới đất lập tức rời đi đại điện, đột nhiên một đại thần phát hiện dị thường, ngón tay chỉ tới chỗ Thất Tâm Long Châu, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

- Hồi bẩm Long Hoàng đại nhân, Thất Tâm Long Châu không thấy rồi...

Người này lời còn chưa nói hết, Thanh Tiên tướng quân bị Nhiếp Vân đầu độc đột nhiên mở miệng rống lên.

Hắn vừa rống, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Long Châu, ngay cả Thanh Long Hoàng cũng không ngoại lệ, mạnh mẽ quay đầu, đang muốn nói chuyện, đột nhiên cảm thấy sau lưng năng lượng khởi động, vội vàng nhảy xuống.

Oanh!

Hắn vừa nhảy ra, trước mặt liền kịch liệt nổ mạnh, lực lượng cuồng bạo cuốn động, lập tức nổ tung tất cả trận pháp, vô số cái bàn bay tứ tung mà ra.

Vốn các đại thần có chút kinh hoảng không hề phòng bị, rất nhiều bị nổ chết tại chỗ.

Thanh Tiên tướng quân tự bạo!

Thanh Tiên tướng quân là Thánh Tiên cảnh đỉnh phong, thi triển bí thuật tự bạo, uy lực to lớn, tuyệt đối theo kịp một kích toàn lực của Vương Tiên đỉnh phong, mà hắn bạo tạc nổ tung ai cũng không nghĩ tới, sự tình đột nhiên, ngay cả Thanh Long Hoàng cũng có chút thất thần, làm cho cả cung điện ngốc trệ trọn vẹn hai ba cái hô hấp.

Chỉ hai ba cái hô hấp, Nhiếp Vân thừa cơ từ trong đại điện chạy thoát ra ngoài, nhất phi trùng thiên.

- Đáng giận! Thanh Tiên bị người đầu độc...

Bạo tạc nổ tung chấm dứt, Thanh Long Hoàng hiểu được, sắc mặt thoáng một phát tức giận đến thấu hồng.

Từ khi hắn bắt đầu mưu quyền, vẫn luôn là hắn tính toán người khác, này vẫn là lần đầu tiên bị người tính kế, còn tính toán ác như vậy!

Không cần nghĩ, trước kia cái gọi là Hắc Long làm phản, Thanh Long làm phản đều là đối phương thiết kế tốt, cố ý nhiễu loạn tâm

trí của mình, sau đó trộm đi Thất Tâm Long Châu!

Đáng giận!

Thanh Long Hoàng gầm lên giận dữ, khí thế trên người đột nhiên bạo phát ra, như một tử thần thu hoạch sinh mệnh, bàn tay lớn trảo một cái, một vết rách không gian thẳng tắp lan tràn qua phương hướng Nhiếp Vân chạy thục mạng.

Minh bạch chuyện gì xảy ra, linh hồn lực của Thanh Long Hoàng lập tức lan tràn, sau khi quét qua, Nhiếp Vân đang đào tẩu lập tức xuất hiện ở trước mặt.

Trêu đùa Thanh Long Hoàng hắn, sao có thể chịu được, trong tiếng huýt gió, bàn tay như lưỡi dao khổng lồ khai thiên tích địa, mang theo lực lượng đi ngang qua thiên cổ, kích động bát phương, vọt tới Nhiếp Vân.

Cùng thời khắc đó, thân hình cao lớn của hắn vượt qua, xuyên qua khoảng cách mấy chục ngàn mét.

Thanh Long Hoàng thật sự nổi giận!

Tiên Quân tức giận, Thiên Băng Địa Liệt!

- Thật nhanh...

Tuy Nhiếp Vân sớm đào tẩu mấy tức, nhưng tốc độ của đối phương thật sự quá là nhanh, còn không có bay ra Long Trụ Sơn, đối phương liền đi tới sau lưng, công kích cuồng bạo mang theo lực lượng hủy diệt, căn bản ngăn cản không nổi, đồng tử co rụt lại, bàn tay khẽ đảo liền ném thi thể Kim Thân Vương ra, đồng thời thân thể khẽ động đánh tới một nơi của Long Trụ Sơn.

Oanh!

Thanh Long Hoàng công kích vừa vặn đánh vào thi thể của Kim Thân Vương, thi thể tạc thành bụi phấn, lực lượng cũng tiêu hao sạch sẽ, không làm Nhiếp Vân bị thương mảy may.

Mà Nhiếp Vân mượn nhờ cổ lực lượng này, tiến vào Long Trụ Sơn.

Long Trụ Sơn là Long tộc tiền bối tốn hao vô số tinh huyết luyện chế, tuy không có đạt tới Tạo Hóa Tiên khí, lại cũng không yếu, Nhiếp Vân bằng vào thiên phú Địa Hành sư, có thể đơn giản chui vào, nhưng Thanh Long Hoàng thì không được.

- Đáng giận... Ngươi rõ ràng giết chết Kim Thân Vương, ngươi rốt cuộc là ai...

Thanh Long Hoàng cảm thấy sắp muốn điên rồi.

Vừa rồi thi thể Kim Thân Vương bị đối phương ném ra, là hắn biết thuộc hạ trung thành nhất của mình đã bị giết.

Có thể giết chết Kim Thân Vương? Rốt cuộc là ai?

Oanh! Oanh! Oanh!

Dưới nổi giận, hắn điên cuồng lao tới Long Trụ Sơn, nhưng Long Trụ Sơn thật sự quá rắn chắc, cho dù hắn là cường giả Tiên Quân, cũng không thể thoáng một phát bẻ vụn.

Huống chi Long Trụ Sơn là biểu tượng cùng uy nghiêm của Long tộc hoàng giả, nếu thoáng một phát làm nó gãy, hắn làm Long Hoàng sẽ trở thành trò cười cho cả Long tộc, để tiếng xấu muôn đời.

Thời điểm Nhiếp Vân đến, liền định ra lộ tuyến đào tẩu, Long Trụ Sơn này đúng là dựa vào lớn nhất của hắn.

Bằng không thì, lọt vào một cường giả Tiên Quân đuổi giết, cho dù hắn có bổn sự trốn chạy mau nữa cũng trốn không thoát!

Một cái ở ngoài núi cuồng oanh loạn tạc, muốn thông qua man lực đánh chết người ở bên trong, một cái ở trong sơn thể dốc sức liều mạng tháo chạy.

Tuy Long Trụ Sơn cao lớn, nhưng tốc độ của Nhiếp Vân cũng không chậm, điên cuồng gấp xông. Không đến mười cái hô hấp liền

từ đỉnh cao nhất chạy xuống chân núi, đi tới mặt đất.

- Nhiếp Vân đại nhân, đây là Hắc Long nhất tộc nguyện ý nghe theo mệnh lệnh của ta, đều ở chỗ này...

Vừa tới mặt đất, liền chứng kiến trước mắt đông nghịt một mảnh Hắc Long.

Hắc Long Thánh tôn đứng ở phía trước nhất, chứng kiến Nhiếp Vân liền cao giọng nói ra.

- Bảo bọn hắn đừng phản kháng!

Nhiếp Vân biết rõ bây giờ không phải là thời điểm nói nhảm, tinh thần khẽ động, thu tất cả Hắc Long tính cả Hắc Long Thánh tôn vào Nạp Vật đan điền, đồng thời thân thể nhoáng một cái, lần nữa chui vào dưới mặt đất.

Mặc dù đi ở dưới mặt đất không nhanh bằng ở trên không trung, lại có thể ngăn trở linh hồn công kích của đối phương.

Đối phương là cường giả Tiên Quân, linh hồn vô cùng cường đại, sử dụng linh hồn công kích, mặt đất có thể ngăn cản một bộ phận. Còn lại một bộ phận đối với hắn tổn thương liền không lớn.

------oOo------

Chương 1618: Cửu Long liễn xa (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên, đối với linh hồn công kích, Lăng Nguyệt cho sợi dây chuyền kia có công hiệu phòng ngự rất tốt, trước kia bất luận trình độ linh hồn công kích như thế nào cũng có thể ngăn trở, về phần có thể ngăn trở Tiên Quân công kích hay không, Nhiếp Vân không dám cam đoan, cũng không dám mạo hiểm nếm thử.

Vẫn là cẩn thận một ít cho thỏa đáng!

- Hắc Long Thánh tôn? Là Ngũ Trảo Kim Long, ngươi là người của Ngũ Trảo Long Hoàng...

Thanh Long Hoàng theo sát ở phía sau đuổi theo, chứng kiến Hắc Long Thánh tôn thì sửng sốt một chút. Cho Nhiếp Vân thời gian lấy đi Hắc Long nhất tộc, nhưng Thanh Long Hoàng cũng triệt để hiểu được.

Khó trách đối phương giết Kim Thân Vương, nhất định là trộm đi Long Hoàng Kim Tinh Dịch!

Khó trách đối phương có năng lực để cho Long tộc làm phản, nguyên lai Hắc Long Thánh tôn cũng tới!

Hắc Long Thánh tôn là nhân vật cùng hắn đồng nhất thời đại, năm đó chung một chỗ thuần phục Long Hoàng bệ hạ, thực lực thậm chí còn vượt qua hắn, hai người có thể nói cực kỳ quen thuộc!

Bằng vào hắn lý giải Hắc Long Thánh tôn, chỉ nghe lệnh Long Hoàng, nhưng bây giờ lại theo sau lưng thiếu niên này, liền có thể xác định, đối phương tuyệt đối là người của Ngũ Trảo Long Hoàng!

- Đáng giận! Hôm nay ngươi phải chết!

Nhớ tới Ngũ Trảo Long Hoàng đã trở về, trong nội tâm Thanh Long Hoàng liền lo lắng nói không nên lời, trong tiếng huýt gió, móng vuốt cực lớn mạnh mẽ chộp tới.

Ầm ầm!

Đại địa vỡ ra, khí kình tựa như mang đến tận thế, vô số kiến trúc xa hoa ở trong Long Hoàng thành sụp đổ, vô số cường giả ở dưới một kích này hóa thành tro bụi.

Thanh Long Hoàng thật sự sợ hãi, hắn sợ Ngũ Trảo Long Hoàng khôi phục lại tìm hắn báo thù, hắn sợ Ngũ Trảo Long Hoàng thay thế vị trí của hắn, cũng bởi vì loại sợ hãi này, hắn ra tay không còn cố kỵ, hung ác đến cực điểm, căn bản mặc kệ cư dân ở Long Hoàng thành chết sống!

PHỐC!

Tuy không có bị đánh chính diện, nhưng mặt đất lập tức vỡ ra vẫn mang đến cho Nhiếp Vân lực trùng kích rất lớn, để cho sắc mặt hắn đỏ lên, nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi.

- Nhanh, nhanh lên nữa, ở phía trước không xa rồi!

Biết rõ bây giờ không phải là thời điểm chữa thương, dưỡng thương, dưới chân Nhiếp Vân chạy vội, căn bản không dám có chút ngừng, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới chỗ Khu Tu sư công hội.

- Chạy đi đâu!

Thanh âm như hoàng chung đại lữ, lần nữa phối hợp mặt đất chấn động, một đạo khí kình rộng rãi, vạch phá vô số bụi đất nham thạch, lần nữa đánh vào trên lưng Nhiếp Vân.

PHỐC!

Lại là một ngụm máu tươi.

Nếu không phải cách mặt đất sau lưng, công kích của đối phương giảm bớt chỉ còn chưa tới một phần vạn, chỉ sợ hai lần này, Nhiếp Vân đã sớm thần hồn tan vỡ, chết không thể chết lại rồi!

Thanh Long Hoàng nổi giận thật sự quá cường đại, đã cường đại đến tình trạng làm cho không người nào có thể phản kháng.

Cho dù gần đây kỳ ngộ rất nhiều, thân thể có thể so với Vương Tiên cảnh, nhưng đối mặt loại trình độ công kích này, Nhiếp Vân như trước lực bất tòng tâm, không phải là đối thủ!

- Ta nhìn ngươi có thể trốn đi nơi nào, muốn ở trong tay cường giả Tiên Quân trốn chết, nằm mơ!

Thanh Long Hoàng gào rú, hai mắt đỏ thẫm, long trảo cực lớn lần nữa vung vẩy.

Lại là một thanh âm Thiên Địa vỡ tan, mặt đất rung động lắc lư, vô

số Nhân loại ở Long Hoàng thành bị tuyệt diệt, kêu thảm không dứt.

- Bắc Đẩu tinh cung, ngăn cản!

Nhiếp Vân biết rõ lại bị đánh trúng, là hẳn phải chết không thể nghi ngờ, lúc này cái gì cũng không quản được nữa, ngón tay điểm một cái, Bắc Đẩu tinh cung bị hắn ném ra.

Ông!

Công kích của Thanh Long Hoàng đánh vào Tinh Cung, phát ra một hồi giòn vang, vô số cấm chế của Tinh Cung vỡ tan.

Nhiếp Vân lần nữa phun ra máu tươi.

Tinh Cung là bảo vật của hắn, bị đánh hao tổn hắn cũng sẽ bị thương.

Bắc Đẩu tinh cung là Tạo Hóa Tiên khí do Bắc Đẩu Tinh Quân lưu lại, dựa theo đạo lý, uy lực rất mạnh, nhưng Nhiếp Vân làm chủ nhân thực lực quá thấp, không cách nào phát huy ra lực lượng mạnh nhất, căn bản ngăn không được Thanh Long Hoàng công kích.

Nếu đổi lại Bắc Đẩu Tinh Quân thậm chí bất luận Tiên Quân nào vận dụng, cho dù Thanh Long Hoàng lợi hại gấp 10 lần, cũng không thể phá vỡ cấm chế ở phía trên!

Cái này là Tiên Quân cùng Vương Tiên chênh lệch!

- Bắc Đẩu tinh cung? Ngươi là hậu nhân của lão quỷ Bắc Đẩu Tinh Quân kia?

Tinh Cung ngăn trở công kích lộ ra bản thể, bị Thanh Long Hoàng nhận ra được, ánh mắt lộ ra hào quang phức tạp.

- Lão già Bắc Đẩu Tinh Quân kia thân là người thành lập Khu Tu tháp, một lòng muốn đánh chết Tu La Vương, nên theo sau lưng Ngũ Trảo Long Hoàng, đến cuối cùng cũng rơi xuống kết cục nuốt hận, làm hậu nhân của hắn, rõ ràng còn pha trộn với Ngũ Trảo Kim

Long, ta nhìn ngươi cũng sống không lâu a!

Thanh Long Hoàng gào thét một tiếng, nói ra thiên đại bí mật.

- Bắc Đẩu Tinh Quân là người thành lập Khu Tu tháp?

Tuy Nhiếp Vân thân là Khu Tu sư, nhưng đối với Khu Tu tháp lại không biết bao nhiêu, nghe nói như thế, nhịn không được sững sờ.

Lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Cũng đúng, chỉ sợ cũng chỉ có Khu Tu sư Kim Vân cửu phẩm mới có tư cách sáng tạo Khu Tu tháp, thống lĩnh tất cả Khu Tu sư ở trong Thiên Địa Lục Đạo!

Rầm ào ào!

Thanh Long Hoàng vừa dứt lời, lại là một trảo bổ tới.

Lần này lực lượng còn cường đại hơn, Bắc Đẩu tinh cung phát ra thanh âm ken két, cấm chế trong đó đã còn thừa không có mấy, tựa hồ Bắc Đẩu tinh cung tùy thời có thể sụp đổ.

- Không có lực lượng Tiên Quân, cho dù cho ngươi Tạo Hóa Tiên khí cũng vô dụng, giết ngươi, thứ này liền là của ta!

Thanh Long Hoàng hí dài một tiếng, bàn tay lớn trảo một cái, lòng bàn tay xuất hiện một vật.

Thứ này gặp gió liền lớn, lập tức trở nên mấy trăm trượng, mang theo lực lượng xé rách thời không.

Rõ ràng cũng là Tạo Hóa Tiên khí!

Hơn nữa chỉ nhìn cấp bậc, so với Bắc Đẩu tinh cung càng cường đại hơn!

- Đây là... Đây là liễn xa trong không gian Cửu Long kéo liễn?

Nhiếp Vân nhận ra được, kinh ngạc đến há to miệng.

Thanh Long Hoàng thi triển Tạo Hóa Tiên khí, hắn đã từng thấy qua một lần, cũng không phải cái khác, đúng là liễn xa ở không gian Cửu Long kéo liễn!

Cái bảo vật này không phải ở trong lần nổ lớn kia hủy diệt rồi sao? Làm sao có thể xuất hiện ở chỗ này? Hơn nữa còn ở trong tay Thanh Long Hoàng!

Hơn nữa nhìn bộ dáng, đã hoàn toàn luyện hóa!

- Đây là liễn xa của ta! Tạo Hóa Tiên khí do ta toàn lực chế tạo, xem ra bị thằng này trộm đi, hơn nữa đã luyện hóa được, chính bởi vì như thế, thực lực của hắn mới có thể tăng trưởng!

Thanh âm của Tiểu Long vang lên.

------oOo------

Chương 1619: Tu La Vương xuất hiện (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiểu Long khôi phục một bộ phận trí nhớ, nhận ra được.

- Nếu thứ này là Tạo Hóa Tiên khí, làm sao có thể tạc hủy, xem ra Thanh Long đã tìm được địa phương năm đó ta tử vong! Biết rõ ta đã phục sinh, mà không phải là Đạm Thai Sang Vũ mật báo!

Tiểu Long nói tiếp.

Nếu như Đạm Thai Sang Vũ mật báo, nói Tiểu Long cùng hắn muốn tới ăn cắp Thất Tâm Long Châu, đối phương nhất định sẽ có phòng bị càng dày đặc, mà bây giờ chỉ kiểm tra huyết dịch, không có bố trí càng thêm chu toàn! Dù sao, cường giả Tiên Quân cảnh, chỉ cần tinh thần quét qua Long Hoàng thành, che dấu sâu nữa cũng bị moi ra!

Xem ra hẳn là hắn đã biết Tiểu Long phục sinh, lo lắng trở về cướp

lấy chính quyền, mới làm như vậy!

- Đây là đồ vật ngươi luyện hóa, ngươi có thể khống chế không?

Nhiếp Vân vội vàng truyền âm.

Những đối thoại này, đều ở trong điện quang hỏa thạch, lúc này liễn xa càng lúc càng lớn, mang theo lực lượng đi ngang qua thiên cổ, nghiền áp muôn đời, tùy thời có thể xông lại.

Cái bảo vật này bản thân có thể so với Bắc Đẩu tinh cung, hiện tại lại ở trong tay Tiên Quân, lực lượng mạnh có thể hủy diệt thiên địa, thật muốn nghiền áp xuống, có thể đoán được, Nhiếp Vân cùng Tiểu Long hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Không thể!

Tiểu Long nói.

Trong lúc nhất thời hào khí áp lực tới cực điểm.

- Cái liễn xa này là đồ vật ngươi luyện chế, vì sao không thể khống chế...

Nhiếp Vân sốt ruột nói, lời nói mới nói một nửa, lập tức hiểu được.

Tiểu Long có thể nhớ ra liễn xa là hắn luyện chế, Thanh Long làm cấp dưới, tự nhiên cũng minh bạch, lúc này biết rõ Tiểu Long rất có thể ở bên cạnh còn lấy ra bảo bối này, chứng minh hắn có được lực khống chế tuyệt đối với Cửu Long liễn xa, có tự tin tuyệt đối.

- Hắn có thể thực lực tăng nhiều, nói rõ đã luyện hóa được liễn xa, một khi luyện hóa, cho dù chủ nhân như ta cũng không thể cướp về, lại nói, thực lực của ta bây giờ quá thấp, cho dù muốn cướp cũng bất lực!

Tiểu Long lắc đầu.

- Vậy làm sao bây giờ? Cách Truyền Tống Trận còn một đoạn, một khi liễn xa đánh xuống, chúng ta hẳn phải chết không thể nghi

ngờ...

Nhiếp Vân sốt ruột nói.

- Ta không phải dạy ngươi phương pháp sử dụng Khốn Long Tác sao? Dùng cái kia đối phó!

Tiểu Long nói.

- Khốn Long Tác?

Con mắt của Nhiếp Vân trợn tròn.

- Đây chẳng qua là Tiên khí tuyệt phẩm...

Khốn Long Tác là Nhiếp Vân từ trong tay Toàn Liêm tướng quân đoạt đến, Tiểu Long từng nói phương pháp sử dụng, thứ này bất quá là Tiên khí tuyệt phẩm, nên không có tác dụng quá lớn a!

- Khốn Long Tác này là bảo bối năm đó ta luyện chế, mặc dù chỉ là Tiên khí tuyệt phẩm, nhưng đối với Long tộc có tác dụng áp chế thật lớn, mặc dù là Thanh Long Hoàng, cũng sẽ bị vây khốn chừng mười cái hô hấp, như vậy hoàn toàn có thể đào tẩu rồi!

Tiểu Long nói.

- Tốt!

Nhiếp Vân gật đầu.

Hắn đối với Tiểu Long có tín nhiệm tuyệt đối, lại nói lúc này cũng không có biện pháp nào khác, Cửu Long liễn xa đã đạt đến lớn nhất, mang theo lực lượng hủy diệt thời không nghiền áp đến, lại do dự mà nói, hai người đều sẽ bị đánh chết.

Lập tức không hề đa tưởng, bàn tay lớn vẽ một cái, không trung có một đạo Hồng Lăng bắn ra ngoài, tựa như Hồng Hà ở chân trời, hướng xa xa lan tràn, hóa thành một đạo Tinh Hà.

Tiểu Long đã từng nói qua phương pháp sử dụng, Nhiếp Vân có

được thiên phú Võ Đạo sư, có thể nhẹ nhõm thi triển vận dụng, Khốn Long Tác lập tức phát huy ra lực lượng vô cùng vô tận.

- Là ngươi giết Toàn Liêm tướng quân? Đáng giận!

Chứng kiến Khốn Long Tác, Thanh Long Hoàng ở đâu không biết chuyện gì xảy ra, con mắt thoáng một phát tức giận đến thấu hồng.

Vốn hắn nghe thuộc hạ báo cáo, tưởng rằng người Khu Tu tháp làm, hiện tại xem ra, đầu sỏ chính thức ở đây!

Lại liên tưởng trước kia hết thảy, nguyên lai tất cả mọi người đều bị người trước mắt này trêu đùa!

Hô!

Bất quá, lời của hắn vừa mới dứt, Khốn Long Tác biến ảo Tinh Hà liền vây quanh hắn.

Hắn bị vây, Cửu Long liễn xa nghiền áp tới mất đi khống chế, cũng ngừng lại.

- Trốn!

Thấy quả nhiên giống như Tiểu Long nói, Khốn Long Tác vây khốn được Thanh Long Hoàng, Nhiếp Vân căn bản không dám dừng lại, bàn tay phất lên, Tinh Cung trở về trong cơ thể, Phượng Hoàng chi dực lập loè, tăng tốc đi tới.

Ầm ầm!

Trong bảy cái hô hấp đi vào vị trí của Khu Tu sư công hội.

- Khởi động trận pháp!

Ông!

Bọn người Kim Liệu một mực chuẩn bị tốt trận pháp chờ hắn, nghe được la lên, trận pháp lập tức vận chuyển, phát ra quang mang màu vàng.

Hô!

Nhiếp Vân cùng bọn người Kim Liệu biến mất.

Ầm ầm!

- A... Đáng giận a!

Thanh âm nghiền áp tất cả vang lên, Khốn Long Tác bị tạc thành bụi phấn, Thanh Long Hoàng cưỡi liễn xa chạy vội đến, chỉ thấy trận pháp truyền tống xong liền bị phá hư, không biết truyền tống đến địa phương nào, liền tức giận đến oa oa gọi bậy, khí lưu bạo loạn nổ vang, kích động Cửu Thiên, toàn bộ Long Hoàng thành trong nháy mắt lâm vào khủng hoảng.

- Không quản các ngươi lên trời xuống đất trốn ở đâu, ta nhất định phải giết chết các ngươi, một tên cũng không để lại!

Thanh Long Hoàng gào thét.

Đường đường hoàng giả Long tộc, Ma giới đệ nhất nhân, lại bị một Vương Tiên cảnh nho nhỏ đùa nghịch, loại khuất nhục này thật sự nuốt không trôi!

- Tiểu Thanh Long, ngươi mò mẫm kêu to cái gì? Ta vừa vặn thiếu một tọa kỵ, ngươi qua làm tọa kỵ cho ta a!

Đột nhiên một thanh âm nhàn nhạt vang lên, thanh âm không lớn, lại mang theo lực xuyên thấu rất mạnh, làm cho cả Long Hoàng thành nghe được tinh tường.

- Ngươi là người nào? Dám trêu chọc bổn hoàng, lão tử cho ngươi chết không có chỗ chôn!

Thanh Long Hoàng vốn đang điên, nghe nói như thế, thiếu chút nữa không có trực tiếp tức chết, đầu rồng mạnh mẽ đong đưa, khí lưu hỗn loạn.

- Ngươi để cho ta chết không có chỗ chôn? Ngươi phải có bổn sự

kia lại nói nha!

Nương theo thanh âm nhàn nhạt, một thân ảnh hơi có vẻ gầy yếu chậm rãi từ chỗ sâu trong hư không đi ra, người này thoạt nhìn không cao lớn, cũng không hùng vĩ, nhưng trong đôi mắt lạnh lùng lại để lộ ra lực lượng rung động.

- Tu... Tu... Tu... Tu La Vương...

Nhìn rõ ràng bộ dáng của người này, Thanh Long Hoàng vốn muốn bạo tạc nổ tung giống như khí cầu xì hơi, không còn có nửa điểm tính tình.

Trước mắt xuất hiện lại là tuyệt thế hung nhân khiếp sợ Chư Thiên, để cho tất cả cường giả Tiên Quân cũng sợ hãi không thôi... Tu La Vương!

Đối với người khác, có lẽ Thanh Long Hoàng còn có thể chiến một trận, thậm chí có thể hung hăng càn quấy, nhưng đối mặt loại hung nhân này, hắn ngay cả cái rắm cũng không dám thả!

------oOo------

Chương 1620: Tu La Vương xuất hiện (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi không phải muốn cho ta chết không có chỗ chôn sao?

Tu La Vương Nhiếp Đồng cười nhạt một tiếng, bộ dạng như không tranh quyền thế.

- Ta... Ta không dám...

Thanh Long Hoàng không ngừng run rẩy.

- Không dám là tốt rồi, cái liễn xa này không tệ, năm đó Ngũ Trảo Long Hoàng cùng ta giao chiến sử dụng thứ này, tốc độ cực nhanh, để cho ta bị tổn thất nặng, từ hôm nay trở đi liền là đồ đạc của ta!

Ngươi liền phụ trách kéo xe a!

Bàn tay của Tu La Vương Nhiếp Đồng nhấn xuống.

Một thủ ấn rơi xuống, đi vào trên đầu Thanh Long Hoàng, nhìn xem chưởng ấn này, Long Hoàng không có chút nào phản kháng, lập tức biến trở về bản thể, đi tới trước liễn xa, ngoan ngoãn khoát lên gây cương.

- Không tệ! Lúc này mới nghe lời!

Nhiếp Đồng cười cười, thân thể nhoáng một cái tiến vào liễn xa, bàn tay run lên, một cây roi xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

BA~! quất vào trên lưng Thanh Long Hoàng.

- Đi! Đi Yêu giới, ta mang ngươi chém giết một vật...

Ầm ầm!

Thanh Long Hoàng không nói một lời, bản thể biến ảo long thân cực lớn, nhẹ nhàng một cái, xuyên thẳng qua vạn dặm không gian, biến mất tại nguyên chỗ.

- Cái kia chính là Tu La Vương?

- Long Hoàng trở thành tọa kỵ của hắn?

- Cái này... Ta sẽ không nhìn lầm chứ...

- Thật lợi hại, xem ra đại tai nạn của Thiên Địa Lục Đạo đã đến...

Một màn này bị tất cả mọi người ở Long Hoàng thành nhìn thấy, cả đám trợn mắt há hốc mồm, đứng tại nguyên chỗ.

Thanh Long Hoàng là vua của bọn hắn, ở trong lòng bọn họ có được địa vị chí cao vô thượng, thực lực càng cao không thể chạm, bọn hắn nằm mộng cũng không nghĩ đến, gặp được Tu La Vương lại ngoan ngoãn đeo cương làm ngựa, trở thành tọa kỵ!

- Loại gia hỏa không có cốt khí này, không có tư cách thành vua của chúng ta, hoàng giả của Ma Nhân nhất tộc chúng ta, là Ngũ Trảo Kim Long!

- Đúng vậy, Ngũ Trảo Kim Long cận kề cái chết cũng không thỏa hiệp với Tu La Vương, tới chiến đấu, thân tử đạo tiêu, hơn nữa Tu La Vương cũng bị đánh chết, đây mới thực sự là vương giả!

- Vừa rồi Thanh Long Hoàng một đường đuổi giết, truy đúng là Ngũ Trảo Long Hoàng, hoàng giả của chúng ta quay trở lại rồi!

- Chúng ta muốn nghênh đón hoàng giả mới, Ngũ Trảo Long Hoàng mới là Vương chính thức của chúng ta...

Đột nhiên, trong đám người không biết ai hét lên, trong nháy mắt, như phong bạo lan tràn.

Ma Nhân nhất tộc, Long tộc, đều dùng cao ngạo xưng danh, hiện tại Thanh Long Hoàng nhìn thấy Tu La Vương ngay cả phản kháng cũng không có trực tiếp biến thành tọa kỵ, để cho tất cả mọi người trong nháy mắt nhớ tới Ngũ Trảo Long Hoàng năm đó phong vân một cõi!

Chỉ có người như vậy, mới xứng trở thành vua của Ma Nhân nhất tộc cùng Long tộc!

.....

Tu La Vương thu phục chiếm được Thanh Long Hoàng, cùng với lòng người ở Long Hoàng thành biến hóa, bọn người Nhiếp Vân không biết, lúc này bọn hắn bị truyền tống đến một địa phương mới, con mắt mê mang nhìn cảnh vật chung quanh.

- Đây là nơi nào?

Nhiếp Vân hỏi.

- Hồi bẩm Nhiếp Vân đại nhân, đây là chỗ xa xôi nhất của Ma giới, năm đó chúng ta vì phòng ngừa Thanh Long nhất tộc đuổi tận giết tuyệt, mới bố trí Truyền Tống Trận đến nơi đây!

Kim Liệu vội vàng nói.

- Đuổi không kịp là tốt rồi!

Nghe hắn nói như vậy, Nhiếp Vân biết rõ Thanh Long Hoàng khẳng định truy không đến, nhẹ nhàng thở ra, tinh thần khẽ động, Tiểu Long, Hắc Long Thánh tôn cùng với những Long tộc quy thuận kia tất cả đều xuất hiện ở trước mặt.

- Bái kiến Long Hoàng đại nhân!

Long tộc tầm đó có huyết mạch quan hệ tự nhiên, cường giả Long tộc khác vừa nhìn thấy Tiểu Long lập tức nhận ra được, đồng loạt quỳ rạp xuống đất.

- Mau đứng lên!

Tiểu Long vội vàng nâng mọi người dậy, quay đầu nhìn về phía Hắc Long Thánh tôn, vẻ mặt xấu hổ.

- Hắc Long, làm sao sử dụng Long Hoàng Kim Tinh Dịch?

- Làm sao sử dụng?

Hắc Long Thánh tôn sững sờ.

- Vật này là lịch đại Long Hoàng mới có tư cách khống chế, ta... chỉ là nghe nói qua, cũng không biết phương pháp sử dụng!

- Ách? Ngươi cũng không biết?

Sắc mặc của Tiểu Long khó coi.

- Đừng nản chí, cho ta một thời gian ngắn, ta có thể suy tính ra phương pháp sử dụng cho ngươi!

Nhiếp Vân vuốt vuốt đầu Tiểu Long, cười nói.

Hắn có thiên phú Võ Đạo sư, chỉ cần cho hắn thời gian, có thể suy

tính ra phương pháp sử dụng của tất cả bảo vật, trước kia ở Cửu Tiêu Long Cung vì thời gian gấp, không có biện pháp cẩn thận cân nhắc mà thôi.

- Đúng vậy, ta quên ngươi là Võ Đạo sư...

Tiểu Long nở nụ cười.

- Ta nhìn xem!

Cổ tay khẽ đảo, Nhiếp Vân lấy ra một giọt Long Hoàng Kim Tinh Dịch, tập trung tinh thần nhìn quét.

Thiên phú Võ Đạo sư vận chuyển, cả người lâm vào một loại trạng thái không minh.

Đã qua không biết bao lâu, Nhiếp Vân ngừng lại.

- Thứ này hoàn toàn chính xác không phải uống, Tiểu Long ngươi phải ngủ say trong chất lỏng, huyết mạch của Ngũ Trảo Long Hoàng sẽ để cho ngươi tự động hấp thu năng lượng trong đó!

Nhiếp Vân nói ra phương pháp sử dụng.

- Ngủ say?

Tiểu Long vò đầu.

- Đúng vậy, ngươi ngủ say không phải có thể tăng trưởng thực lực sao? Yên tâm đi, chỉ cần đi vào trong đó, lúc tỉnh lại, ngươi rất có thể sẽ thành tựu Tiên Quân!

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

Suy tính ra phương thức tấn cấp của Tiểu Long, Nhiếp Vân cũng lười nói nhảm với thằng này.

Người ta tấn chức là cố gắng tu luyện, tốn hao vô số tâm huyết, thằng này chỉ ngủ thì tốt rồi, Tiên Quân đại quan kia, coi như là hắn, muốn đột phá cũng không biết phí bao nhiêu thời gian, nhưng Tiểu

Long chỉ cần có thể hấp thu sạch sẽ lực lượng trong những Long Hoàng Kim Tinh Dịch này, có thể cam đoan, tuyệt đối sẽ đi vào Tiên Quân cảnh!

Vẫn là câu nói đó, người so với Long, tức chết người!

- Ta đi ngủ đây!

Biết rõ làm sao tấn cấp, Tiểu Long nở nụ cười một tiếng, tiến vào Nạp Vật đan điền, nhảy xuống Long Hoàng Kim Tinh Dịch ngủ say, nhìn mà Nhiếp Vân hâm mộ ghen ghét hận.

An bài Kim Liệu, Thanh Long nhất tộc, Hắc Long Thánh tôn vào Bắc Đẩu tinh cung nghỉ ngơi, Nhiếp Vân thì tập trung tinh thần vào trong Khí Hải.

Lúc này Thần Thâu đan điền đang tỏa ánh sáng.

Trước kia ở trước mặt mọi người trộm Thất Tâm Long Châu, quả nhiên để cho Thần Thâu đan điền xảy ra lột xác, đạt tới hình thái thứ năm.

- Ân? Vị trí này không đúng... Thần Thâu đan điền đạt tới hình thái thứ năm, làm sao sắp xếp đến đằng sau Thiên Thủ Sư rồi hả?

Nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân đột nhiên sững sờ.

Thiên phú Thần Thâu xếp hạng thứ 49, dựa theo đạo lý, nên xếp sau Trận Pháp sư, Ảo Cảnh sư, trước Tiên Âm sư, làm sao đột nhiên sắp xếp đến đằng sau Thiên Thủ Sư?&

------oOo------

Chương 1621: Chuyện thứ hai (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không chỉ vị trí không đúng, hình thái cũng không đúng, phía trên chỉ là có kim vân, mà không phải... toàn bộ biến thành màu vàng!

Con mắt rơi vào Thần Thâu đan điền, Nhiếp Vân vò đầu.

Tựa hồ Thần Thâu đan điền tấn cấp không giống những thứ khác, dựa theo tình huống bình thường, tấn cấp đến hình thái thứ năm, trực tiếp lột xác thành màu vàng, mà Thần Thâu đan điền chỉ nhiều ra vài đạo kim vân, mà không hoàn toàn lột xác thành màu vàng.

Loại tình huống này giống như lúc trước Trị Liệu đan điền tấn cấp thành Mộc Sinh đan điền, Nạp Vật đan điền tấn cấp, chẳng lẽ Thần Thâu đan điền cũng chỉ là tiểu thừa, có thể lột xác thành đại thừa?

- Xếp hạng sau Thiên Thủ Sư, trước Thiên Nhĩ sư... Chẳng lẽ là, chẳng lẽ là Thâu Thiên đan điền?

Nhiếp Vân chấn động toàn thân, lập tức mừng rỡ.

Căn cứ thiên phú đặc thù tường giải ghi lại, Thiên Thủ Sư xếp hạng thứ mười một, Thâu Thiên sư xếp hạng thứ mười hai!

Ăn trộm trộm vật, Thần Thâu Thâu Thiên!

Trở thành Thâu Thiên sư mới thật sự là tồn tại đáng sợ, hoàn toàn có thể thâu thiên hoán địa, thậm chí có thể trộm lĩnh ngộ đạo nghĩa, võ kỹ thậm chí tư tưởng của người khác!

Thâu Thiên sư, từ khi có lịch sử đến nay, cơ hồ không có xuất hiện qua, Nhiếp Vân làm sao cũng không thể tưởng được, lại là do Thần Thâu sư xếp hạng 49 lột xác thành!

Nạp Vật đan điền xếp hạng hơn một ngàn chín trăm lột xác thành một thế giới, Trị Liệu sư xếp hạng hơn một ngàn có thể lột xác thành Mộc Sinh sư!

Nếu như nói Đại Đạo duy nhất, tại sao lại có nhiều trùng hợp như vậy?

Nhiếp Vân vò đầu.

Từ khi bắt đầu tu luyện, là hắn biết Đại Đạo một vạn, chỉ cần chăm

chỉ tu luyện một đạo có thể thành tựu thực lực xa xỉ, hiện tại xem ra, tuy Đại Đạo một vạn, nhưng vẫn có không ít địa phương lẫn nhau trùng hợp.

Bất kể nói thế nào, thiên phú Thần Thâu lột xác thành thiên phú Thâu Thiên sư, đối với năng lực trộm cắp sẽ lần nữa tăng cường không ít.

Nếu như trước kia có loại thiên phú này, cũng không cần tới gần năm mét, chỉ cần đi vào Kim Long điện, có thể thuận thế trộm đi Long Châu.

- Xem ra vô luận Thiên Địa Đại Đạo hay cái gì, đều tán thành với lực chiến đấu!

Thâu Thiên sư có thể trộm thiên đạo, trộm võ kỹ, trộm tư duy không có gì không trộm, dựa theo thực dụng mà nói, tuyệt đối vượt qua Thiên Thủ Sư, thậm chí có thể sắp xếp đến Top 10, nhưng bởi vì không có lực công kích, lúc này mới sắp xếp đến thứ mười hai.

- Nhiệm vụ hoàn thành, quay trở lại xem chuyện thứ hai là cái gì!

Nghiên cứu thiên phú Thâu Thiên sư một hồi, phát hiện không ít huyền bí mới, Nhiếp Vân vẫn chưa thỏa mãn bay về phía Linh giới Cửu Trọng Thiên.

Dựa theo quy định dùng ba tháng làm kỳ hạn, hiện tại mới một tháng, vượt mức hoàn thành nhiệm vụ.

Tuy lần này truyền tống rời xa Long Hoàng thành, lại cách Cửu Trọng Thiên gần không ít, không đến nửa tháng, Nhiếp Vân lại lần nữa chứng kiến núi cao nguy nga xuất hiện ở trước mặt.

Không có dừng lại, một đường đi vào Cửu Tiêu Cung.

Lúc này thập đại gia chủ không ly khai, toàn bộ ngồi trong cung tu luyện.

- Làm sao, có phải cảm thấy làm không được, muốn thối lui hay không?

Nhiếp Vân vừa xuất hiện, Dương Chân gia chủ lập tức cười rộ lên, sắc mặt run rẩy, lộ ra hương vị âm mưu thực hiện được.

- Nếu Long tộc Thất Tâm Long Châu dễ lấy như vậy, Long tộc đã sớm diệt vong rồi!

- Ta nghĩ ngươi có thể kiên trì ba tháng lại tới nhận thua, không nghĩ tới mới một nửa liền trở lại rồi, xem ra so với ta tưởng tượng còn muốn nhu nhược hơn không ít! Ngươi đã thất bại, thì đừng nhắc lại sự tình Đạm Đài Lăng Nguyệt...

Đạm Đài Sang Vũ vung tay lên, cũng hừ lạnh nói.

Ở trong mắt thập đại gia chủ, từ nơi này chỉ qua lại liền hao phí hơn nửa tháng, nhanh như vậy trở về, chỉ chứng minh một sự kiện, thiếu niên trước mắt này chỉ sợ ngay cả Long Hoàng thành cũng không tới!

Không có đi Long Hoàng thành tự nhiên là đã thất bại!

- Trước khi đi lời thề son sắt, lại không nghĩ rằng là người nhu nhược, xem ra Đạm Đài Lăng Nguyệt thật sự là nhìn lầm ngươi rồi...

Lại một gia chủ thở dài.

- Không hỏi một câu liền tự tiện kết luận, các ngươi thật đúng là biết suy đoán! Sớm biết chư vị gia chủ biết tưởng tượng như vậy, ta xem căn bản không cần Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo, các ngươi trực tiếp tưởng tượng giết chết Tu La Vương chẳng phải rất tốt sao?

Nhiếp Vân hừ nhẹ một tiếng.

- Tưởng tượng? Ngươi có ý tứ gì? Chẳng lẽ ngươi lấy được Thất Tâm Long Châu ra rồi?

Ánh mắt của Dương Chân lộ ra khinh thường.

- Tiểu tử, khoác lác phải có hạn độ, hôm nay ngươi có thể lấy ra thì thôi, cầm không ra, ta sẽ để cho ngươi vì mình cuồng vọng mà trả giá thật nhiều!

Thất Tâm Long Châu là truyền thừa chi bảo của Long tộc, trân quý giống như ngọc tỷ của một vương triều, loại vật này cho dù Tiên Quân đi qua cũng chưa hẳn có thể lấy ra, huống chi một Vương Tiên!

- Để cho ta trả giá thật nhiều, hiện tại ta liền cho ngươi trả giá thật nhiều!

Sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống, đột nhiên thân thể vạch tới, cơ bắp toàn thân bắn ra lực lượng khiến cho không khí ầm ầm minh hưởng.

Ầm ầm!

Một quyền đánh ra!

Lực lượng cuồng mãnh giống như thủy triều vọt tới, quét ngang Chư Thiên, khí kình hình thành nghiền áp mạnh đến cực điểm, Dương Chân gia chủ còn chưa kịp dung nhập bảo vật truyền thừa của gia tộc vào thân hình, đã bị nắm đấm đánh trúng.

Bành!

Dương Chân bay ngược ra ngoài, lưng hung hăng đâm vào cột đá, cuồng phun máu tươi, xương cốt đứt gãy hơn mười cây.

Hắn vốn không phải đối thủ, Nhiếp Vân lại đánh lén xuất kỳ bất ý, dưới tình huống không hề phòng bị, liền bị trọng thương.

- Ngươi muốn cái gì?

Rầm ào ào!

Rống to một tiếng, Đạm Đài Sang Vũ cùng cửu đại gia chủ còn lại trong nháy mắt liền vây Nhiếp Vân lại.

Nhiếp Vân không thèm để ý, chậm rãi thu tay, cổ tay khẽ đảo lấy ra khăn bông lau nắm đấm, sau đó tiện tay ném ra ngoài.

- Ngươi muốn chết!

Chứng kiến động tác này của hắn, chư vị gia chủ tức đến sắc mặt cứng đờ, sát ý không che dấu chút nào.

- Làm sao? Muốn cùng ta chiến đấu, được, chư vị không sử dụng truyền thừa chi bảo, ta có thể cùng các ngươi chơi đùa, nếu như các ngươi muốn sử dụng bảo vật truyền thừa, vậy thì không phụng bồi rồi!

Nhiếp Vân tùy ý đứng thẳng, tựa hồ không có chút phòng bị nào, nhìn quanh một vòng.

- Làm sao, có dám không?

- Ngươi...

Nghe được thiếu niên uy hiếp, bọn người Đạm Đài Sang Vũ đều lui về phía sau một bước.

Thân thể thằng này thật sự quá cường đại, không sử dụng truyền thừa chi bảo căn bản không cách nào thắng, thật muốn chiến đấu mà nói, chỉ sợ mất mặt sẽ chỉ là bọn hắn!

------oOo------

Chương 1622: Chuyện thứ hai (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không đánh coi như xong, ta cũng không có thời gian rỗi lải nhải với các ngươi, cho!

Nhiếp Vân thấy sắc mặt mọi người đã biết rõ những người này bị hắn dọa sợ, khẽ cười một tiếng, bàn tay lật một cái, tiện tay ném Thất Tâm Long Châu tới.

Vừa rồi cử động là hắn cố ý làm.

Những gia chủ này, bởi vì địa vị tôn sùng, ngay từ đầu liền vênh váo hung hăng, đối với loại người này, Nhiếp Vân gần đây không có cảm tình gì, nhất là Dương Chân, một mực hùng hổ dọa người, đã sớm muốn đánh một trận rồi.

Lúc này đánh đối phương trọng thương, phiền muộn tiêu hết, thoải mái nói không nên lời.

Nhất là chứng kiến những đại nhân vật dậm chân một cái liền để cho Linh giới rung động lắc lư kia kinh ngạc, trong lòng sảng khoái càng có thể nghĩ.

Nói thật, không quản ngươi là đại nhân vật nào, chỉ cần đắc tội ta, ta liền hung hăng vẽ mặt!

- Thất Tâm Long Châu?

- Ngươi... Ngươi lấy được?

- Điều này sao có thể?

Chứng kiến Nhiếp Vân hung hăng càn quấy, mấy vị gia chủ khác vẫn còn tức giận lập tức im miệng, con mắt cả đám sắp rơi xuống, cái cằm thiếu chút nữa trật khớp.

Thân là thập đại gia chủ, ánh mắt kiến thức tự nhiên có, cho dù không có kiến thức cũng không sao cả, viên cầu trước mắt thật sự quá đặc thù, đặc thù đến để cho người liếc là có thể nhận ra!

Tuy viên cầu không lớn, lại không ngừng tản mát ra khí tức để cho người vì sợ mà tâm rung động, cổ khí tức này mang theo vô số ý niệm của tổ tiên Long tộc, hùng hậu uy nghiêm, phảng phất như chỉ cần nó khẽ động, có thể triệu hồi ra vô số Thần Long cống hiến!

Cái này đúng là Thất Tâm Long Châu chân chính!

Vốn còn muốn nói hắn làm ra hàng giả lừa bịp, liền mạnh mẽ ngậm

miệng.

Nếu quả thật nói là hàng giả, đây quả thực không phải cười nhạo Nhiếp Vân, mà là đang vũ nhục chỉ số thông minh của tất cả mọi người!

Loại vật này, coi như mù lòa, cũng có thể cảm nhận được trong đó mang đến địa vị cùng tôn nghiêm, có thể trăm phần trăm xác định, là thật sự!

Hắn rõ ràng trộm được Thất Tâm Long Châu đến? Hơn nữa chỉ dùng thời gian ngắn ngủi như vậy...

Cái này... Cái này cũng quá độc ác a!

Còn có phải là người hay không...

Thập đại gia tộc cả đám sắc mặt cổ quái, giống như ăn phải chuột chết.

Bọn hắn bổn ý là muốn Nhiếp Vân đi Long tộc lâm vào phiền toái, bị Thanh Long Hoàng đánh chết, hiện tại xem ra nguyện vọng này không hề ngoài ý muốn đã thất bại.

Cái này giống như bị người trần trụi vẽ mặt.

- Như thế nào? Có phải thật hay không? Đây là Thất Tâm Long Châu a!

Chứng kiến biểu lộ của mọi người, Nhiếp Vân đã biết rõ bọn hắn nghĩ cái gì, bàn tay lớn trảo một cái, kéo qua vương tọa của một vị gia chủ, sửa sang lại quần áo ngồi xuống, cười nhạt nói.

- Đây là Thất Tâm Long Châu không giả, bất quá, vật này là thánh vật của Long tộc, không thể ở lại chỗ này, ngươi vẫn là đưa trở về đi!

Hiên Viên gia chủ Hiên Viên Mộc Phong thuận miệng nói.

Thất Tâm Long Châu là thánh vật của Long tộc, cho dù thứ này cho

bọn hắn cũng không dám lấy a, này bằng với đối nghịch Long tộc, một khi tin tức truyền ra, tuy thập đại gia tộc không e ngại Long tộc, nhưng cũng không muốn bởi vậy khai chiến nha!

- Đưa trở về? Đây là chuyện thứ hai sao? Rất tốt, hiện tại ta liền đi!

Nhiếp Vân đứng dậy.

- Đây không phải chuyện thứ hai!

Đạm Đài Sang Vũ trừng Hiên Viên Mộc Phong một cái.

Nói đùa gì vậy, trộm cũng có thể trộm ra, trả lại chẳng phải càng đơn giản? Tùy tiện tìm Long tộc ném qua liền xong việc, chuyện thứ hai, nào có dễ dàng như vậy!

- Vậy sao? Vậy thì nói ra chuyện thứ hai đi! Ta không có quá nhiều thời gian hao phí với các ngươi...

Vẻ mặt của Nhiếp Vân lười biếng.

- Ngươi...

Chứng kiến động tác của hắn, Đạm Đài Sang Vũ thiếu chút nữa tức chết, sự tình người khác cửu tử nhất sinh, làm sao trong mắt hắn đơn giản giống như ăn cơm vậy?

- Tốt, chuyện thứ hai, đi chỗ Linh Hồn sư Nhan Chi yêu cầu mười đạo Linh Hồn chi khí!

Sắc mặt âm trầm, Đạm Đài Sang Vũ nói ra chuyện thứ hai muốn Nhiếp Vân làm.

- Hỏi Linh Hồn sư yêu cầu mười đạo Linh Hồn chi khí?

Nhiếp Vân thiếu chút nữa chửi ầm lên.

Hắn và Linh Hồn sư giao thủ qua nhiều lần, đối phương thật sự quá mạnh mẽ, cho dù ở trong Tiên Quân cũng coi như tuyệt đỉnh, muốn hắn đòi người này mười đạo Linh Hồn chi khí... Nói đùa gì vậy!

- Làm sao? Không dám? Nếu như không đồng ý, rất đơn giản, Đạm Đài Lăng Nguyệt sẽ tiếp tục dựa theo ước định hóa thân Thiên Đạo!

Đạm Đài Sang Vũ hừ lạnh.

- Tốt, mười đạo Linh Hồn chi khí, ta đáp ứng!

Nhiếp Vân cắn răng.

Chứng kiến bộ dạng này của Đạm Đài Sang Vũ, Nhiếp Vân thực hoài nghi hắn có phải cha ruột của Lăng Nguyệt hay không.

Bất quá, dùng Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo uy hiếp, thật đúng là để cho hắn không có một chút biện pháp.

Tuy Linh Hồn sư cường đại đến cực điểm, nhưng hắn thủy chung phải đối mặt.

Không nói trước yêu cầu mười đạo Linh Hồn chi khí này, chỉ từ làm sao để linh hồn của đệ đệ tách rời Tu La Vương, cứu sống Di Tĩnh, liền cần phải tìm vị Nhan Chi.

- Đáp ứng là tốt rồi, chuyện này ta có thể cung cấp tin tức cho ngươi, Linh Hồn sư Nhan Chi ở Hoàng thành Yêu giới, Yêu Hoàng thành! Đây là địa đồ!

Đạm Đài Sang Vũ tiện tay ném tới một ngọc bài, nở nụ cười một tiếng, nói tiếp:

- Đúng rồi, có chuyện phải nói cho ngươi một tiếng, Yêu Hoàng thành cũng là chỗ ở của U Minh Hoàng Vương, tựa hồ Hoàng Vương cùng Ngũ Trảo Kim Long là thiên địch...

Nói đến đây, trên mặt Đạm Đài Sang Vũ lộ ra âm lãnh.

Mỗi người đều biết cừu hận giữa U Minh Hoàng Vương cùng Ngũ Trảo Kim Long, có thể nói là không chết không ngớt!

Về phần loại cừu hận này đến cùng từ đâu mà đến, không có người biết rõ, bất quá, nếu như cho nàng biết rõ Nhiếp Vân là lão đại của Ngũ Trảo Kim Long, chỉ sợ tuyệt đối không có quả ngon để ăn!

Phải biết rằng vô luận là Linh Hồn sư hay U Minh Hoàng Vương, đều là lão quái vật thời kỳ thượng cổ, thực lực mạnh, toàn bộ Thiên Địa Lục Đạo cũng phải tính đến,

không phải Thanh Long Hoàng loại sau Thượng Cổ tấn thăng Tiên Quân có thể so sánh!

- Ah, đúng rồi, còn có... U Minh Hoàng Vương cảm thấy rất hứng thú với Bắc Đẩu tinh cung của Bắc Đẩu Tinh Quân, ta khuyên ngươi tốt nhất không nên sử dụng Bắc Đẩu tinh cung, bằng không thì... Ta không thể bảo chứng ngươi có thể sống sót rời đi!

Hiên Viên Mộc Phong vẻ mặt đắc ý nói tiếp.

- Hừ!

Nhiếp Vân hất tay.

Sự tình U Minh Hoàng Vương ngấp nghé Bắc Đẩu tinh cung, thời điểm ở phàm giới đã biết rất rõ ràng, điểm ấy căn bản không cần bọn hắn nói nhảm.

------oOo------

Chương 1623: Yêu Hoàng thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu quả thật cho nàng biết rõ mình ở phàm giới phá hủy chuyện tốt của nàng, chỉ sợ thực không có một ngày tốt lành!

Hơn nữa, ân oán của hắn và U Minh Hoàng Vương, cũng không chỉ có Bắc Đẩu tinh cung đơn giản như vậy, còn có Vân Huyên, Thiên Yêu Thánh Hoàng!

Vô luận Thiên Yêu Thánh Hoàng hay Vân Huyên, đều là huyết dịch của U Minh Hoàng Vương diễn hóa thành, ở phàm giới bố trí ra quân cờ, hôm nay hai người kia đều bị mình giết, loại cừu hận này khẳng định dùng thiên hà cũng khó tiêu trừ!

- Gặp lại!

Tuy trong nội tâm cảm thấy chuyện này có chút khó giải quyết, nhưng Nhiếp Vân không cảm thấy sợ hãi.

Tuy Linh Hồn sư, U Minh Hoàng Vương đáng sợ, lại không nhất định phải chính diện là địch, chỉ ăn cắp mười đạo Linh Hồn chi khí mà thôi, hiện tại Thần Thâu sư tấn cấp thành Thâu Thiên sư, đối với trộm đồ càng thêm tự tin!

Có lẽ, cái gọi là nguy hiểm, cũng là một loại lịch lãm rèn luyện!

- Như trước dùng ba tháng làm kỳ hạn, ba tháng sau, ngươi vẫn chưa trở lại, tính là thất bại!

Thấy thiếu niên quay người ly khai, Đạm Đài Sang Vũ khẽ nói.

- Tốt!

Đã đáp ứng, Nhiếp Vân chẳng muốn tiếp tục nói nhảm, thẳng tắp dựa theo địa đồ nhắc nhở, bay về phía Yêu giới.

- Ha ha! Đạm Đài Sang Vũ, chiêu này của ngươi hung ác!

Nhiếp Vân bay đi, Độc Cô gia tộc Độc Cô Phóng cất tiếng cười to.

Nếu như nói đi Long tộc ăn cắp Thất Tâm Long Châu hắn có thể toàn thân trở ra, vậy đi chỗ Linh Hồn sư đòi hỏi mười đạo Linh Hồn chi khí, tuyệt đối là sự tình không thể nào hoàn thành!

Linh Hồn sư tính cách quái gở, đây là nổi danh, đòi bọn hắn Linh Hồn chi khí, ngay cả lão tổ của gia tộc bọn họ cũng làm không được, huống chi một Vương Tiên nho nhỏ!

Lại nói, bất luận là lão đại của Ngũ Trảo Kim Long hay truyền nhân

của Bắc Đẩu Tinh Quân, đều chạm vào kiêng kị của U Minh Hoàng Vương, lần này thật muốn đi Yêu Hoàng thành, tuyệt đối chỉ có một con đường, cái kia chính là tử vong!

- Lần này khẳng định hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Hiên Viên Mộc Phong gật đầu.

- Cái này không nhất định, thiếu niên này tựa hồ có thể hoàn thành một ít sự tình để cho người không thể tưởng được, có lẽ... Có thể làm được!

Tiêu Đông chậm rãi nói ra, trong mắt mang theo một tia lo lắng.

- Hắn có thể làm được? Ha ha, nếu hắn thật có thể lấy được mười đạo Linh Hồn chi khí, Hoàng Phủ Kỳ ta tự mình dập đầu cho hắn!

Hoàng Phủ gia chủ Hoàng Phủ Kỳ vẻ mặt khinh thường hừ lạnh!

- Tốt, ta liền đợi Hoàng Phủ gia chủ dập đầu cho ta!

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên một thoại ngữ nhàn nhạt truyền tới, đúng là thiếu niên vừa rồi ly khai.

Hoàng Phủ gia chủ nói, rõ ràng bị hắn nghe được!

- Hừ, chờ ngươi lấy ra mười đạo Linh Hồn chi khí rồi nói sau!

Sắc mặt của Hoàng Phủ Kỳ cứng đờ, hung dữ nói.

- Yên tâm đi, cái dập đầu này của ngươi ta nhận rồi!

Trong thanh âm mang theo kiên định, vang vọng ở trên không trung, cuối cùng chậm rãi tiêu tán, nghe thanh âm mọi người biết rõ Nhiếp Vân thật sự đi xa rồi.

- Thằng này chỉ biết khoác lác, khẳng định làm không được...

Biết rõ hắn đi xa, sắc mặt Hoàng Phủ Kỳ khó coi, khẽ nói.

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng chẳng biết tại sao sinh ra một ý nghĩ, giống như cảm giác đối phương có thể thành công.

Một người từ Tiên Lực cảnh tu luyện tới Vương Tiên đỉnh phong ngay cả nửa năm cũng không cần... Còn có kỳ tích gì không làm được?

Nghĩ đến điểm này, chẳng biết tại sao Hoàng Phủ Kỳ trở nên cực kỳ bực bội, có chút hối hận lời nói mới rồi rồi.

.....

- Hừ!

Ly khai Cửu Tiêu Cung, Nhiếp Vân dùng thiên phú Thiên Nhĩ sư nghe lén một hồi, quả nhiên để hắn nghe đến lời của đối phương, lúc này mới lợi dụng thiên phú Tiên Âm sư truyền âm qua.

Kỳ thật tuy hắn miệng nói khẳng định, nhưng trong lòng thì không có ngọn nguồn.

Căn cứ dĩ vãng tiếp xúc, Linh Hồn sư Nhan Chi khống chế Linh Hồn chi đạo, cả người lạnh lùng vô tình, không có ân nghĩa đáng nói, mình phá nhiều chuyện tốt của nàng như vậy, thật muốn gặp được, chỉ sợ phiền toái to lớn, khó có thể tưởng tượng!

- Được rồi, trước không nghĩ nữa, tất cả mọi chuyện tới Yêu Hoàng thành lại nói!

Lắc đầu dứt bỏ ý nghĩ trong lòng, Nhiếp Vân bay về phía Yêu Hoàng thành.

Yêu giới giới liên tiếp Ma giới, cách Linh giới cũng không xa, đã có kinh nghiệm qua Ma giới, lần này tốc độ của Nhiếp Vân nhanh hơn.

Dùng không đến mười ngày, liền tiến vào Yêu giới.

Vừa tiến đến, Nhiếp Vân liền phát hiện không khác quốc gia Yêu nhân ở phàm giới, khắp nơi tràn ngập khí tức làm cho người buồn nôn, quỷ dị âm trầm, khủng bố không hiểu.

Yêu nhân nhất tộc, là chủng tộc kiếp trước kiếp này hắn ghét nhất, không có một trong, nếu như không phải sợ gây ra phiền toái, thật muốn trực tiếp đại khai sát giới, trước giết một hồi lại nói.

Ngụy trang thành bộ dạng Yêu nhân, Nhiếp Vân kết hợp Truyền Tống Trận cùng phi hành, dùng gần mười lăm ngày, lúc này mới đi đến phụ cận Yêu Hoàng thành.

Yêu Hoàng thành là vương triều của quốc gia Yêu nhân, vị trí địa lý cùng tầm quan trọng giống như Ma Nhân Long Hoàng thành, chiếm cứ xu thế vương giả, lâm núi bàng nước, hai bờ sông dương liễu thanh thanh, trường đê ngàn dặm, hết sức phồn hoa.

Nhiếp Vân ngụy trang thành một thanh niên Yêu nhân, ngồi thuyền tiến vào trong thành.

Yêu Hoàng thành không giống Long Hoàng thành đề phòng sâm nghiêm như vậy, rất nhiều chủng tộc Yêu nhân ở bờ sông rảnh rỗi ngao du, rao hàng, hành tẩu, giống như một bức tranh ấm áp bình tĩnh.

Yêu Hoàng thành linh khí nồng hậu dày đặc, tài nguyên phong phú, chỉ nhìn hoàn cảnh mà nói, thậm chí thích hợp ở lại hơn rất nhiều địa phương của Linh giới.

Bất quá, Nhiếp Vân biết rõ Yêu nhân hung tàn, tuy ở đây biểu hiện ra thoạt nhìn bình tĩnh, trên thực tế lại giống như hỏa dược, chỉ cần điểm một dây dẫn nổ, liền sẽ bộc phát ra nổ vang kinh thiên động địa.

- Nơi này có Khu Tu tháp, qua đi xem, thuận tiện nghe ngóng Linh Hồn sư Nhan Chi cư ngụ ở chỗ nào!

Đứng ở đầu thuyền, Nhiếp Vân nhìn lại xa xa, chỉ chốc lát liền chứng kiến một tòa tháp cao vút trong mây, trong lòng tính toán.

Không nghĩ tới quốc gia Yêu nhân cũng có Khu Tu tháp, thân là Khu Tu sư, rất dễ dàng qua đi xem, bằng vào quyền hạn, nghe ngóng một ít tin tức.

Thuyền đi ngược dòng một hồi, Nhiếp Vân đi vào bên cạnh bờ.

Yêu Hoàng thành có đủ loại Yêu nhân, thiên kì bách quái, có Cự Linh tộc Yêu nhân cao mấy trượng, cũng có Ải Nhân Yêu nhân chỉ có hai ba mươi thốn, những Yêu nhân này du đãng ở trong nội thành, để cho người thoạt nhìn thiên kì bách quái.

------oOo------

Chương 1624: Tuyết Tĩnh Nhi (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân ngụy trang thành Kim Cương Yêu nhân, bộ dáng cực kỳ tương tự Nhân loại, vô luận hình thể thân cao hay khí chất đều có chút tiếp cận, chỉ là thân thể thoạt nhìn cường tráng hơn Nhân loại rất nhiều.

Kim Cương Yêu nhân, ban đầu ở Phàm giới lẫn vào quốc gia Yêu nhân cũng gặp được qua, cảm thấy loại Yêu nhân này thân thể cùng hắn có chút tương xứng, như vậy mặc dù chiến đấu cũng sẽ không lộ ra sơ hở.

- Bắt lấy hắn!

Đang chậm rãi đi về phía trước, đột nhiên một thanh âm la lên, ngay sau đó tiếng bước chân trầm trọng cấp tốc từ phía sau lưng truyền đến, bay thẳng hậu tâm của hắn.

Bước chân nhanh đến cực điểm, mới nghe được thanh âm liền đi tới sau lưng, tựa hồ cũng không phải cố ý xông tới, mà là bị người phía sau đuổi theo nóng nảy, hoảng hốt chạy bừa.

Thân thể xoay chuyển, bàn tay nhẹ nhàng vẽ một cái!

Lạch cạch!

Một đạo lực lượng Hỗn Nguyên xoắn tới, người cấp tốc vọt tới bị

hắn chấn nhẹ, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

- Tốt!

Chiêu thức ấy cũng không hiển lộ tu vi, dùng hoàn toàn là xảo kình, lực lượng xông tới của đối phương biến thành xoay lực, chỉ bằng vào chiêu thức ấy, mặc dù không biểu hiện thực lực, cũng để cho người biết rõ thiếu niên trước mắt này khống chết lực lượng đã đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

- Ngươi cái tiểu tặc này, dám trộm đồ vật của tiểu thư, thực là muốn chết!

Một thanh niên đi tới trước mặt gia hỏa ngã xuống đất, một quyền nện tới, máu tươi chảy ròng.

- Được rồi, để cho hắn đi thôi, cũng không có tổn thất gì!

Ngay sau đó một thanh âm ngọt ngào vang lên, lập tức một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi đi tới.

Nữ nhân này thoạt nhìn cực kỳ thanh tú, trên mặt có hai má lúm đồng tiền, dung mạo xinh đẹp, mái tóc đen nhánh khoác trên vai, theo gió bay múa, để cho mọi người chung quanh nhìn say mê.

Quốc gia Yêu nhân, nữ hài bình thường đều cao lớn thô kệch, mặt dữ tợn, ôn nhu xinh đẹp giống như vậy, cơ hồ rất ít gặp được, ngay cả Nhiếp Vân cũng cảm giác có chút kỳ quái.

- Tiểu thư cho ngươi đi, còn không nhanh cút!

Thanh niên nghe được phân phó không dám vi phạm, thả tiểu thâu kia ra.

- Đa tạ tiểu thư khoan hồng độ lượng...

Gia hỏa ngã xuống đất vội vàng bò lên, cũng không lau huyết dịch trên mặt, quay người bỏ chạy.

Lúc này Nhiếp Vân mới nhìn rõ ràng, nguyên lai thằng này là người

Thất Xảo Yêu tộc.

Thất Xảo Yêu tộc, là một loại chủng tộc đặc thù trong quốc gia Yêu nhân, chủng tộc này dáng người thấp bé, sức chiến đấu không cao, am hiểu trốn chạy để khỏi chết, thân thể linh hoạt, thích hợp làm một ít ngành nghề có kỹ thuật cao!

Rất nhiều kiến trúc, vật phẩm trang sức của quốc gia Yêu nhân đều là chủng tộc này xây dựng, rèn luyện thành, một ít Thất Xảo Yêu nhân lợi hại, trình độ đúc khí cơ hồ có thể so với luyện khí đại sư của Nhân loại.

Những Thất Xảo Yêu nhân này đối với quốc gia Yêu nhân có cống hiến to lớn, nhưng nếu như không đi chính đạo, cũng cực kỳ đáng sợ, giống như tên này, học tập trộm cắp chi thuật, tuy không cách nào so sánh được thiên phú Thần Thâu, nhưng trộm người bình thường tuyệt đối là hảo thủ!

Loại người này trộm đồ bình thường đều quan sát kỹ, một khi ra tay cơ bản đều có thể thực hiện được, bây giờ lại bị đuổi đến cùng đường...

Nhiếp Vân nhịn không được nhìn về phía vị tiểu thư kia.

Vừa vặn vị tiểu thư này cũng nhìn qua hắn.

- Vị bằng hữu kia dùng lực thật tinh diệu! Tại hạ Tuyết Tĩnh Nhi!

Nữ hài nở nụ cười, xòe bàn tay ra, hào phóng vừa vặn.

- Nhiếp Vân!

Nhiếp Vân đưa bàn tay tới, nhẹ nắm thoáng một phát lập tức thu trở về.

Chứng kiến động tác của hắn, trong mắt nữ hài hiện lên vẻ hiếu kỳ.

Nàng vẫn tương đối tự tin với dung mạo của mình, người bình thường đối mặt nàng, cơ bản đều nhìn nhiều vài lần, thậm chí muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi, nhưng người trước mắt này,

ánh mắt thuần khiết, tự hồ sợ mình có bệnh truyền nhiễm, làm cho nàng có chút kỳ quái.

Bất quá, tia kỳ quái này chỉ là lóe lên rồi biến mất.

- Tiểu thư, chúng ta nhanh một chút, bằng không thì để cho Chu Tu đại nhân sốt ruột chờ, chúng ta sẽ bị mắng cho àm xem!

Sau lưng nữ hài có một lão giả đi tới, cúi đầu nói.

- Ân! Đa tạ ngươi mới vừa rồi giúp ta bắt lấy tên trộm kia, ta có việc, sau này còn gặp lại!

Nữ hài cười ôm quyền, nhấc chân đi xa.

- Ha ha!

Đối với nữ hài cởi mở, Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, con mắt rơi vào trên người lão giả mới vừa rồi kia.

Bằng vào nhãn lực của hắn, có thể liếc nhìn ra tu vi của lão giả này.

Thánh Tiên cảnh đỉnh phong!

Một hộ vệ lại là cao thủ như thế, chỉ sợ tiểu thư này địa vị không đơn giản.

Bất quá, đơn giản hay không với hắn mà nói cũng không có gì, lần này tới mang theo nhiệm vụ, rất nhiều chuyện vẫn là ít xuất hiện cho thỏa đáng.

Nhận thức Tuyết Tĩnh Nhi tiểu thư, với hắn mà nói chỉ là sự việc xen giữa, cũng không có gì.

Dọc theo bờ sông tiếp tục đi về phía trước, một đường giống như ngắm cảnh du lịch, quan sát bốn phía.

Hắn quan sát cũng không phải rảnh rỗi ngắm cảnh, mà là nhìn xem kết cấu của Yêu Hoàng thành, vạn nhất ăn cắp Linh Hồn chi khí không thành, cũng phải lưu lại đường lui.

Một đường vừa đi vừa nghe ngóng, gần nửa ngày sau, lúc này mới đi đến trước mặt Khu Tu tháp.

Khu Tu tháp ở Yêu Hoàng thành đẳng cấp cao hơn Quỷ Hải Thành không ít, vừa đến trước mặt liền mang theo khí tức sâm nghiêm, để cho người không tự chủ được thần phục.

Một vạn Đại Đạo, Yêu nhân khống chế bảy ngàn, nắm giữ còn nhiều hơn Nhân loại, nhìn Khu Tu sư chỉnh thể của Thiên Địa Lục Đạo, số lượng Yêu nhân là hơn xa Nhân loại.

- Khu Tu tháp trọng địa, người không có phận sự không cho phép tiến vào!

Vừa tới trước cửa, liền có hai binh sĩ từ trong tháp đi ra.

Hai binh sĩ đều là tu vi La Tiên cảnh, trong tay cầm trường thương, lưng thẳng tắp, tựa hồ đối với bọn hắn mà nói, làm hộ vệ của Khu Tu tháp là sự tình rất tự hào và quang vinh.

- Ta là Khu Tu sư từ nơi khác tới, muốn bái phỏng người phụ trách của phân bộ!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Bái kiến người phụ trách phân bộ? Người phụ trách là ngươi muốn gặp là gặp sao? Gia hỏa không biết trời cao đất rộng, không biết từ nơi nào làm ra thân phận Khu Tu sư, liền cho rằng người nào cũng có thể thấy sao? Nực cười!

Hộ vệ còn chưa kịp nói, đột nhiên một tiếng cười lạnh vang lên, một thân ảnh từ phía sau đi tới.

Người tới là nữ hài, thân thể cao gầy gợi cảm, áo da bó sát người, triển lộ ra dáng người linh lung hấp dẫn, tú mục đen nhánh nhìn về phía Nhiếp Vân, mang theo khinh miệt.

------oOo------

Chương 1625: Tuyết Tĩnh Nhi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa tiến vào Yêu Hoàng thành thoáng một phát gặp được hai nữ hài, một cái ôn nhu điềm tĩnh có hàm dưỡng, một cái là bộ dáng này, Nhiếp Vân nhịn không được lắc đầu.

- Người phụ trách không phải là người nào cũng có thể gặp, không biết phải Khu Tu sư mấy phẩm mới có tư cách nhìn thấy?

- Muốn gặp, ít nhất cũng giống như ta, trở thành Khu Tu sư tứ phẩm! Không phải Khu Tu sư tứ phẩm, liền xéo đi!

Bàn tay của nữ hài lật một cái, một cái huy chương xuất hiện ở trong lòng bàn tay, ánh mắt mang theo cao ngạo.

- Khu Tu sư tứ phẩm, ta thật đúng là không phải...

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Hừ, không phải thì nắm chặt thời gian cút đi, không nên quấy rối ở chỗ này, Khu Tu tháp trọng địa, ngươi thật tưởng rằng là chợ bán thức ăn sao, có thể tùy tiện đi vào?

Nữ hài còn không đợi hắn nói cho hết lời, khoát tay chặn lại, lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

- Vị tiểu ca này, nếu không ngươi trước ly khai! Qua một hồi lại đến...

Hai hộ vệ thấy nữ hài nói như vậy, tất cả đều bất đắc dĩ lắc đầu, cười khổ một tiếng.

Chứng kiến bộ dáng của bọn hắn, Nhiếp Vân biết rõ nữ nhân này nên rất có thân phận cùng địa vị, để cho bọn hắn cũng có chút bất đắc dĩ.

Khu Tu tháp là địa phương Khu Tu sư tập hợp, là nơi cung cấp

thuận tiện cho Khu Tu sư trong thiên hạ, dựa theo đạo lý, chỉ cần thân là Khu Tu sư, thì có tư cách vào bất luận Khu Tu tháp nào, đây là quy định, nữ nhân này trực tiếp để cho Nhiếp Vân ly khai, xem ra ngay cả bọn hắn cũng biết rõ không hợp quy củ, thực sự không có biện pháp.

- Tuy ta không phải Tứ phẩm, nhưng lại là Khu Tu sư lục phẩm!

Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, huy chương đẳng cấp liền xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Tuy hắn đã đạt đến thất phẩm, nhưng chưa chứng thực huy chương, chỉ có một quả ban đầu ở Quỷ Hải Thành chứng thực.

- Lục phẩm...

- Khu Tu sư lục phẩm mười bảy mười tám tuổi?

Không chỉ hộ vệ hoảng sợ, ngay cả nữ hài kia khuôn mặt cũng thoáng một phát biến sắc.

Vốn nàng thấy thiếu niên trước mắt này thực lực không mạnh, mặc dù là Khu Tu sư, cấp bậc cũng không cao, nằm mộng cũng không nghĩ đến, lại là Khu Tu sư lục phẩm!

Loại thực lực này, đã đầy đủ tiến vào phân bộ trước mắt, hơn nữa lên làm cao tầng rồi.

- Không biết ta như vậy được đi vào hay không?

Lấy huy chương ra, treo ở trước ngực, Nhiếp Vân khẽ cười nói.

Đối với nữ hài cao ngạo này, hắn cũng không tức giận gì, mỗi người đều có tính cách của mình, có lẽ cùng hoàn cảnh sinh trưởng có quan hệ, đối với mình không quan trọng lắm.

Lại nói, nữ nhân này bất quá là La Tiên nho nhỏ mà thôi, không đáng tức giận.

- Vào đi thôi!

Nữ hài kinh ngạc, bờ môi cắn chặt, hất tay lên.

Nàng cũng không hoài nghi huy chương này là giải, Khu Tu tháp làm ra huy chương, có chứa dung hợp chi khí, là vô luận làm sao cũng bắt chước không được.

Nhiếp Vân chẳng muốn nhiều lời với nữ nhân này, nở nụ cười một tiếng, đi nhanh vào Khu Tu tháp.

Tất cả Khu Tu tháp cơ bản đều tương tự, bên trong không gian rộng lớn, mang theo khí tức uy nghiêm.

Nhiếp Vân quen việc dễ làm, rất nhanh đi vào địa phương tiếp đãi Khu Tu sư, đưa tới huy chương đại biểu thân phận.

- Khu Tu sư lục phẩm Nhiếp Vân đến bái kiến người phụ trách của quý phân bộ!

Nhiếp Vân nói rõ ý đồ đến.

Khu Tu tháp phân bộ này còn cao hơn Quỷ Hải Thành, chỉ sợ sẽ có Khu Tu sư bát phẩm tọa trấn, nói bái kiến là hợp tình lý.

- Khu Tu sư lục phẩm? Đại nhân, mời qua bên này!

Thanh niên phụ trách tiếp đãi chứng kiến huy chương, lại càng hoảng sợ, vội vàng khom người.

Khu Tu sư lục phẩm cho dù ở đây, cũng là đại nhân vật, không phải hắn một người tiếp đãi có thể đắc tội.

Đi theo sau lưng thanh niên lên tầng thứ ba.

- Đại nhân, ngươi ở nơi này chờ một chút, ta đi thông báo một tiếng...

Thanh niên nói.

- Đi đi!

Nhiếp Vân cười cười.

Thanh niên vội vàng đi vào, một lát sau trở về.

- Đại nhân, mời!

Nhiếp Vân theo ở phía sau hắn.

Gian phòng không tính quá lớn, lại có vẻ vô cùng phong cách, đủ loại đồ dùng đơn giản mà không mất hào hoa xa xỉ, trên tường treo đủ loại tranh chữ, lộ ra chủ nhân rất có phẩm vị.

- Vị này chính là Nhiếp Vân đại nhân a, mời ngồi!

Vừa vào nhà, chợt nghe một cười tiếng hòa ái vang lên, ngẩng đầu nhìn lại, lập tức có chút cười khổ.

Nói chuyện chính là một lão giả, mặt mũi hiền lành, nhưng bên cạnh hắn đứng một nữ hài, để cho Nhiếp Vân có chút cười không nổi.

Chính là Khu Tu sư tứ phẩm điêu ngoa trước kia ở cửa ngăn mình.

Lúc này nữ hài điêu ngoa đang đứng ở bên người lão giả, thần thái thân mật, xem xét liền biết rõ quan hệ rất gần, vừa tới liền đắc tội người, cũng khó trách hắn cười khổ.

- Không nghĩ tới Nhiếp huynh là Khu Tu sư lục phẩm, khó trách có thân thủ như vậy, thật sự là người không thể xem bề ngoài!

Đang xấu hổ, một tiếng cười vang lên, theo thanh âm ngẩng đầu nhìn lại, Nhiếp Vân càng cảm thấy bất đắc dĩ đến cực điểm.

Thật đúng là có duyên, cách lão giả không xa ngồi một thiếu nữ, chính là Tuyết Tĩnh Nhi trước kia ở trên đường gặp được.

Lúc này Tuyết Tĩnh Nhi chứng kiến Nhiếp Vân, tựa hồ cũng có chút ngạc nhiên, Khu Tu sư lục phẩm, cũng không phải người bình thường có thể đạt tới, ít nhất phải có được bảy loại thiên phú đặc

thù, hơn nữa đã hoàn toàn dung hợp mới được!

Nàng tựa hồ cũng không nghĩ tới, trên đường tùy tiện gặp được một người, rõ ràng có được thiên phú cùng thực lực như thế.

- Tại hạ Chu Tu, được các trưởng lão trong tháp nâng đỡ, chưởng quản Yêu Hoàng thành phân bộ, nếu như ta đoán không sai, bộ dáng hiện tại của Nhiếp Vân đại nhân hẳn không phải là tướng mạo sẵn có a!

Tựa hồ nhìn ra Nhiếp Vân xấu hổ, lão giả khuôn mặt hòa ái nở nụ cười.

- Tại sao lại nói như vậy?

Trong nội tâm Nhiếp Vân cảnh giác.

Hắn ngụy trang không chút tỳ vết, cho dù Tiên Quân bình thường không dùng tinh thần nhìn quét mà nói, cũng chưa hẳn nhìn ra được, đối phương làm sao nhìn ra được?

- Không nên hiểu lầm, ta nhìn ghi chép một chút, các hạ chứng thực Khu Tu sư ngũ phẩm là ở Linh giới Xích Oanh vực Tân Quận thành khảo hạch, chứng thực Khu Tu sư lục phẩm là khảo hạch ở Quỷ Hải Thành, hai cái đều là lãnh thổ quốc gia của Nhân tộc, Yêu nhân nhất tộc cùng Nhân loại quan hệ cũng không phải quá thân mật, cho nên...

Lão giả Chu Tu vuốt râu nói.

- Ách...

Nhiếp Vân có chút xấu hổ.

Nguyên lai lại quên việc này.

------oOo------

Chương 1626: Điểm cống hiến của Nhiếp Vân (1)

Ở phân bộ nào chứng thực Khu Tu sư, bình thường đều có ghi chép, chỉ cần thẩm tra đối chiếu huy chương thật giả, liền có thể điều tra ra.

Mặc dù Yêu nhân với Nhân loại không có đối lập như ở phàm giới, nhưng cũng không thường vãng lai, thử nghĩ một cường giả Yêu tộc làm sao sẽ vô duyên vô cớ chạy đến lãnh thổ Nhân tộc chứng thực Khu Tu sư?

- Không cần khẩn trương, ta là nhân viên của Khu Tu tháp, hết thảy dùng khu trừ Tu La làm nhiệm vụ của mình, Nhân tộc cũng tốt, Yêu nhân cũng được, chỉ cần coi tru sát Tu La là nhiệm vụ của mình, đều vì sinh linh của Thiên Địa Lục Đạo mà cống hiến!

Chu Tu nói.

- Đúng vậy!

Nhiếp Vân gật đầu, thân hình khẽ động, chậm rãi bỏ đi ngụy trang.

Đã bị nhận ra rồi, không cần phải tiếp tục ngụy trang nữa, còn không bằng thẳng thắn thành khẩn.

- Hắn...

- Rõ ràng... còn trẻ như vậy...

Tuyết Tĩnh Nhi cùng nữ hài điêu ngoa kia chứng kiến Nhiếp Vân biến trở về bộ dáng vốn có, sắc mặt tất cả đều đỏ lên.

Nhiếp Vân không phải đặc biệt đẹp trai, nhưng kinh nghiệm chiến đấu, trên người mang theo một cổ khí chất đặc thù, cho người một loại cảm giác bất đồng.

Ở trong mắt hai người, so sánh với thiếu niên trước mắt này, trước kia bái kiến cái gọi là thiên tài, đều giống như rác rưởi.

- Thật sự là anh hùng xuất thiếu niên, những lão gia hỏa như ta không cách nào so sánh được rồi!

Chứng kiến tuổi của hắn hoàn toàn chính xác không lớn, Chu Tu lắc đầu, nói tiếp:

- Lần này Nhiếp Vân đại nhân tới là dùng điểm cống hiến hối đoái vật phẩm, hay có chuyện khác?

- Điểm cống hiến hối đoái vật phẩm? Chút điểm cống hiến của ta chỉ sợ cái gì cũng đổi không được a!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Điểm cống hiến của hắn vẫn là lần trước ở Tân Quận thành được Tiếu Đằng đạo nhân cho, dùng để hối đoái đồ vật, cơ hồ là sự tình không thể nào.

- Ngươi còn hối đoái không được? Ngươi nói giỡn a...

Nghe được hắn nói, vẻ mặt bọn người Chu Tu cùng Tuyết Tĩnh Nhi cổ quái.

- Làm sao vậy?

Chứng kiến bộ dáng của bọn hắn, Nhiếp Vân có chút sờ không rõ ý nghĩ.

- Ngươi đang nói đùa sao, ngươi biết rõ mình có bao nhiêu điểm cống hiến không?

Tuyết Tĩnh Nhi kỳ quái nhìn về phía người trước mắt này.

- Bao nhiêu điểm cống hiến? Chẳng phải 100 điểm cống hiến sao?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Lúc trước Tô Dương đưa cho nhóm người mình 100 điểm cống hiến, về sau liền không có nghĩ biện pháp tích góp qua, 100 điểm cống hiến có thể mua cái gì?

- ...

Nghe được hắn nói, ba người trong phòng liếc mắt nhìn nhau, từng người cười khổ.

- Xem ra ngươi thật sự không biết...

Chu Tu lắc đầu.

- Điểm cống hiến của Khu Tu tháp, mục đích là vì khích lệ Khu Tu sư dũng cảm chiến đấu với Tu La, mỗi đánh chết một con, sẽ cho thấy ở trên huy chương đẳng cấp, trên huy chương này biểu hiện, ngươi đã đánh chết một Tu La Vương Tiên cảnh, hai Thánh Tiên cảnh, vô số Kim Tiên cảnh, điểm cống hiến đã đạt đến hơn 4300 vạn rồi!

- Hơn 4300 vạn?

Nhiếp Vân hoảng sợ.

- Đúng vậy!

Chu Tu cười khổ.

Người khác đánh chết một Tu La liền hận không thể để toàn bộ người trong thiên hạ biết, vị trước mắt này giết nhiều như vậy, rõ ràng mình cũng không nhớ được...

- Nói như vậy... Ta có thể dùng điểm cống hiến hối đoái đặc thù chi khí?

Nhiếp Vân mắt sáng rực lên.

Kỳ thật ngẫm lại cũng không sai biệt lắm, một Tu La Vương Tiên cảnh, hai Thánh Tiên cảnh là đánh chết ở Long Hoàng thành, về phần điểm cống hiến còn lại, hẳn là ban đầu ở di tích Hắc Long Thánh tôn đánh chết Kim Tiên Tu La lấy được (*Dã Không Tu La là Tiêu Nhiên giết, không tính toán đến trên đầu của hắn).

- Đương nhiên có thể!

Chu Tu gật đầu.

- Một Vương Tiên cảnh Tu La Đế có thể hối đoái một đạo đặc thù chi khí bài danh từ mười một đến hai mươi, đánh chết một Tu La Thánh Tiên cảnh có thể hối đoái một đạo đặc thù chi khí từ hai mốt đến năm mươi, đặc thù chi khí từ năm mốt đến một trăm, điểm cống hiến từ một trăm đến một ngàn vạn, ngươi đánh chết một Vương Tiên cảnh, hai Thánh Tiên cảnh, cùng với có hơn 4300 vạn điểm cống hiến, đủ có thể đổi lấy hơn mười đạo đặc thù chi khí trước 100!

Chu Tu giới thiệu, trên mặt lại lộ ra vẻ kỳ quái.

Người bình thường có được nhiều điểm cống hiến như vậy, cơ bản đều đổi lấy binh khí, đan dược, bảo bối,… người trước mắt lại muốn đổi đặc thù chi khí, thật sự rất ít gặp.

- Những điểm cống hiến này của ta... có thể đổi lấy đặc thù chi khí bài danh Top 10 hay không?

Nhiếp Vân vội nói.

Lần này tới Yêu Hoàng thành mục đích chủ yếu là tìm kiếm mười đạo Linh Hồn chi khí, nếu có thể hối đoái, hoặc để cho người Khu Tu tháp ra mặt, tuyệt đối mạnh hơn mình làm nhiều lắm.

- Đặc thù chi khí bài danh Top 10? Loại thiên phú này có tính duy nhất, mặc dù lấy cũng vô dụng, hơn nữa giá cả cực kỳ cao, không có lợi a...

Chu Tu nghi hoặc nhìn thiếu niên, không biết tại sao hắn lại đưa ra yêu cầu như vậy.

- Hơn nữa thiên phú đặc thù bài danh Top 10 cũng không giống nhau, càng đến gần trước giá cả càng cao, không biết ngươi muốn hối đoái loại nào?

- Ta muốn hối đoái Linh Hồn sư Linh Hồn chi khí xếp hạng thứ tám!

Nhiếp Vân nói.

- Linh Hồn chi khí?

Bên cạnh Tuyết Tĩnh Nhi lên tiếng kinh hô.

- Không sai!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Ngươi muốn Linh Hồn chi khí làm gì? Cái này liên lụy Linh Hồn chi đạo, tựa hồ... Tựa hồ không dễ đạt được a...

Mặt mũi Tuyết Tĩnh Nhi tràn đầy nghi hoặc.

- Ta... Ta có bằng hữu, linh hồn mất đi, muốn tìm kiếm Linh Hồn chi khí cứu sống nàng!

Nhiếp Vân đã sớm nghĩ kỹ đối sách.

Kỳ thật đây cũng là cách nghĩ chân thật của hắn.

Bằng hữu muốn cứu tất nhiên là Di Tĩnh.

Di Tĩnh liên tục cứu hắn hai lần, vì mình mà chết, hiện tại giống như Nhiếp Đồng lúc trước, là thi thể lạnh băng, nếu như không cứu sống nàng, ngay cả hắn cũng sẽ không tha thứ mình.

Nhớ tới Di Tĩnh, nhớ tới những kỷ niệm kia.

Cùng với nàng thời gian không nhiều, nhớ lại cũng không có quá nhiều chuyện vui sướng, lập tức cảm thấy phiền muộn đến cực điểm.

Đối đãi nàng như vậy, nàng lại đối xử với mình như thế...

- Thực xin lỗi!

Chứng kiến biểu lộ của Nhiếp Vân, Tuyết Tĩnh Nhi biết rõ vừa rồi

hỏi khơi gợi lên chuyện thương tâm của đối phương, vội vàng nói xin lỗi.

- Không có việc gì, người đã sớm chết, đều là chuyện quá khứ!

Dứt bỏ cảm xúc mặt trái, Nhiếp Vân lắc đầu.

- Kỳ thật... Cho dù tìm được Linh Hồn chi khí, ngươi cũng không có khả năng phục sinh nàng, cho rằng thiên phú Linh Hồn sư xếp hạng thứ tám, cũng không thể nào sử dụng, không bằng tế tự khẩn cầu Linh Hồn sư đại nhân ra tay, có lẽ có thể trợ

giúp...

Tuyết Tĩnh Nhi nhịn không được nói.

------oOo------

Chương 1627: Điểm cống hiến của Nhiếp Vân (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiên phú đặc thù bài danh Top 10, ngoại trừ kẻ có được, những người khác căn bản không thể sử dụng, đây là định lý, theo nàng, cho dù thiếu niên trước mắt này đạt được Linh Hồn chi khí cũng vô dụng, còn không bằng tế tự khẩn cầu Linh Hồn sư ra tay.

- Tế tự khẩn cầu Linh Hồn sư ra tay? Vẫn là được rồi!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Nói giỡn, phá hủy Linh Hồn sư Nhan Chi nhiều chuyện tốt như vậy, chỉ sợ tế tự xong đối phương không những không giúp đỡ, còn sẽ chém giết mình!

- Cái này...

Tuyết Tĩnh Nhi do dự một chút, cuối cùng ngừng lại.

- Chu Tu đại nhân, nếu như ta dùng những cống hiến này đi hối đoái Linh Hồn chi khí, không biết Khu Tu tháp có thể đáp ứng, hối đoái trở về bao nhiêu đạo?

Nhiếp Vân không muốn dây dưa chuyện tế tự linh hồn nữa, nhìn về phía lão giả.

- Nếu như ngươi muốn hối đoái Linh Hồn chi khí... Ngược lại không phải là không được, bất quá, điểm cống hiến của ngươi, tối đa chỉ có thể hối đoái một đạo...

Chu Tu do dự một chút, chậm rãi nói.

- Một đạo?

Nhiếp Vân sững sờ.

Mình đáp ứng điều kiện là mười đạo, nếu chỉ có một đạo mà nói, thật sự quá không đủ dùng.

- Đúng vậy, đây cũng là hạn độ lớn nhất ta có thể đáp ứng ngươi, mặt khác... Ta thật làm không được!

Chu Tu lắc đầu, nói tiếp:

- Bất quá... Hối đoái thiên phú đặc thù Top 10, chẳng những cần điểm cống hiến, còn cần thân phận địa vị, tuy địa vị của Khu Tu sư lục phẩm ở địa phương khác không thấp, nhưng quyền lực vẫn có hạn, nếu như cấp bậc Khu Tu sư có thể lại cao một chút, ta có thể xin tổng bộ, đạt tới hai đạo, hoặc ba đạo!

- Địa vị Khu Tu sư lại cao một chút? Nếu như đạt tới Khu Tu sư thất phẩm, có thể xin bao nhiêu đạo?

Con mắt của Nhiếp Vân sáng ngời.

- Thất phẩm đã xem như người nổi bật trong Khu Tu sư rồi, nếu như Huyết Vân mà nói, sẽ được hai đạo, Ngân Vân ba đạo...

Chu Tu từ từ nói, lời còn chưa nói hết, đột nhiên ý thức được cái gì,

con mắt trợn tròn.

- Ngươi... Ngươi sẽ không phải đã đạt đến thất phẩm chứ!

Đối phương hỏi như vậy, khẳng định có chỗ dựa vào.

- Vâng!

Nhiếp Vân cũng không phủ nhận.

Chỉ cần không triển lộ ra Khu Tu sư Thiên Vân thất phẩm, tuy để cho người khiếp sợ, lại còn không đến mức quá nghịch thiên.

Linh Hồn chi khí này, hắn không có khả năng đi tìm Linh Hồn sư Nhan Chi đòi, cho nên với hắn mà nói, tìm nhiều một đạo tính toán một đạo, về sau cho dù đi trộm mà nói, cũng sẽ giảm bớt không ít phiền toái.

Ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, một đạo dung hợp chi khí từ đầu ngón tay nhảy ra ngoài.

- Quả nhiên là Khu Tu sư thất phẩm, hơn nữa còn là nửa bước Kim Vân...

Chu Tu thân là người phụ trách một phân bộ, nhãn lực vẫn phải có, vừa nhìn thấy khí tức ở đầu ngón tay của Nhiếp Vân, đã biết rõ thiếu niên trước mắt này dĩ nhiên đạt tới thất phẩm, khiếp sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

Không chỉ hắn khiếp sợ, hai nữ còn lại càng là tú mục trợn tròn, khó có thể tin được.

Nhất là nữ hài điêu ngoa trước kia ở cửa ra vào ngăn Nhiếp Vân, chẳng những khiếp sợ, sắc mặt càng trướng đến thấu hồng, hận không thể tìm một chỗ chui vào.

Nàng là Khu Tu sư tứ phẩm đã cảm thấy diễu võ dương oai, ở cửa ra vào hung hăng cười nhạo đối phương, nằm mộng cũng không nghĩ đến, người ta là cao thủ thất phẩm!

- Ngươi chờ một lát, ta làm cho ngươi một huy chương Khu Tu sư thất phẩm, sau đó lập tức xin giúp ngươi!

Từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, Chu Tu lắc đầu cười khổ nói.

- Làm huy chương Khu Tu sư thất phẩm? Không cần khảo hạch sao?

Nhiếp Vân sững sờ.

Trước kia đạt được huy chương đều cần khảo hạch, nhưng lần này đối phương trực tiếp làm, mình cùng Chu Tu không có quen thuộc đến trình độ bỏ qua quy tắc nha!

- Khảo hạch?

Nhiếp Vân nói để cho vẻ mặt của Chu Tu cổ quái.

- Sở dĩ Khu Tu tháp khảo hạch là sợ có người sau khi được huy chương đẳng cấp, làm mưa làm gió, cũng không phải thật tâm tru sát Tu La, cũng không có thực lực như thế! Nhiếp Vân đại nhân ngay cả Tu La Vương Tiên cảnh cũng có thể đánh chết, huy chương Khu Tu sư thất phẩm mà thôi, đã không cần khảo hạch!

- Ách... Nguyên lai là như vậy...

Nhiếp Vân giờ mới hiểu được.

Cũng đúng, lúc trước khảo hạch Khu Tu sư lục phẩm, hạng mục khảo hạch là có thể ngăn cản Tu La Kim Tiên cảnh uy áp, mình bây giờ Tu La Vương Tiên cảnh cũng có thể tiện tay đánh chết, cho dù khảo hạch cũng là chuyện dễ dàng, khảo hạch hay không cũng không sao cả.

- Nếu như ngươi không có chuyện gì khác, thì ở chỗ này trước chờ thêm hai ngày, ta báo cáo tình huống cùng yêu cầu của ngươi đến tổng bộ, thuận tiện giúp ngươi tìm kiếm Linh Hồn chi khí!

Chu Tu đứng dậy.

Không thể không nói lão giả này làm việc vẫn cực kỳ quyết đoán, nói xong liền trực tiếp ly khai, thậm chí dư thừa nói nhảm cũng không có.

- Gia gia, chờ ta một chút, ta và ngươi chung một chỗ...

Nữ hài điêu ngoa thấy lão giả ly khai, vụng trộm liếc nhìn Nhiếp Vân, biết rõ đợi ở chỗ này khẳng định sẽ càng xấu hổ, liền quay người đi theo.

Trong nháy mắt, trong phòng chỉ còn lại Nhiếp Vân cùng vị Tuyết Tĩnh Nhi kia, không khí yên tĩnh đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

- Kỳ thật... Nếu như ngươi cảm giác tế tự thỉnh cầu Linh Hồn sư có chút khó xử mà nói, ta có thể giúp ngươi!

Nặng nề một hồi, đột nhiên Tuyết Tĩnh Nhi nhìn thiếu niên ở trước mắt nói.

Đối với nàng mà nói, cũng không phải đã có hảo cảm với thiếu niên này, mà là cảm thấy người này có chút đặc thù, trong nội tâm bay lên thương tài chi ý.

Thậm chí nàng cũng chẳng biết tại sao có thể nói như vậy, có chút hương vị ma xui quỷ khiến.

- Ngươi giúp ta? Được rồi, hiện tại ta chỉ muốn tìm được Linh Hồn chi khí...

Nhiếp Vân lắc đầu cự tuyệt.

Chỉ cần có thể tìm được Linh Hồn chi khí, hắn hoàn toàn có thể sử dụng, điểm ấy từ lúc trước cứu sống đệ đệ đã có thể chứng minh, không cần Linh Hồn sư trợ giúp.

Lại nói, nếu thật tế tự Linh Hồn sư, cho hắn biết mình đang tìm kiếm Linh Hồn chi khí, sớm có đề phòng, còn muốn trộm liền khó khăn!

- Ah!

Thấy thiếu niên cự tuyệt, tựa hồ Tuyết Tĩnh Nhi cũng không biết nên nói cái gì, cả gian phòng lần nữa an tĩnh lại.

- Ngươi có thể nói tình huống của ngươi bằng hữu cho ta không? Có lẽ ta có thể cho ngươi trợ giúp!

Một lát sau, nữ hài lần nữa đánh vỡ nặng nề.

- Nàng... Nàng vì cứu ta...

Đối với Tuyết Tĩnh Nhi, Nhiếp Vân vẫn có không ít hảo cảm, dù sao tính cách của đối phương không xấu, làm người khiêm tốn hiểu lễ, không giống nữ hài điêu ngoa trước kia, bởi vì có cảm giác như vậy, hắn cũng không giữ lại, liền nói ra chuyện Di Tĩnh.

------oOo------

Chương 1628: Hồn giới

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nàng bị Linh Hồn sư thi triển công kích đả thương?

Nghe xong hắn nói, sắc mặt của Tuyết Tĩnh Nhi có chút trắng bệch.

- Đúng vậy, nàng là bị ca ca của nàng triệu hoán ra Linh Hồn sư công kích đả thương mà chết!

Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

Cùng là huynh muội, một cái cực kỳ tàn ác, một cái khác lại đơn thuần thiện lương, cái này là chênh lệch.

- Nếu thật là như vậy... Đừng nói Linh Hồn chi khí, chỉ sợ cho dù Linh Hồn sư tự mình tới, cũng chưa chắc có thể cứu sống bằng hữu kia của ngươi...

Một lát sau, Tuyết Tĩnh Nhi cắn môi nói ra lo lắng của mình.

- Có thể cứu sống hay không, thử xem rồi nói sau!

Nhiếp Vân nói.

Tuy trong nội tâm cũng không có nắm chắc, nhưng luôn có một đường hi vọng, nếu như ngay cả chút hi vọng ấy cũng không tranh thủ, vậy Di Tĩnh sẽ thật chết rồi.

- Đúng vậy, không thử làm sao biết...

Tựa hồ bị tinh thần của Nhiếp Vân lây nhiễm, Tuyết Tĩnh Nhi thì thào tự nói một câu, đột nhiên nhớ tới cái gì, con mắt sáng ngời.

- Đúng rồi, ta biết rõ một chỗ, là thời kỳ thượng cổ lưu lại di tích, có chứa năng lực quỷ dị Thiên Địa khó lường, có thể tụ hợp linh hồn di tán, có năng lực khôi phục rất mạnh! Nếu như ngươi tìm được Linh Hồn chi khí mà nói, có thể đi chỗ đó cứu trợ bằng hữu của mình, có lẽ liền có thể tạo được hiệu quả khởi tử hồi sinh!

- Ah? Còn có loại địa phương này?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Đúng vậy, nơi này gọi Hồn giới, là bảo tàng Thượng Cổ còn sót lại!

Tuyết Tĩnh Nhi cười nói.

- Hồn giới?

Nhiếp Vân sững sờ.

Thiên Địa Lục Đạo, chia làm Linh, Phật, Nho, Đạo, Yêu, Ma, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua còn có Hồn giới.

- Hồn giới thật ra là chỗ do Linh Hồn sư sáng tạo, không có lớn như Thiên Địa Lục Đạo, nhưng lại có pháp tắc đặc biệt, đối với ân cần săn sóc linh hồn có hiệu quả thật lớn, phàm là người Tín Ngưỡng

Linh Hồn sư, sau khi chết đều về tới đây, trải qua ân cần săn sóc, một lần nữa phục sinh!

Tuyết Tĩnh Nhi nói.

- Địa phương Linh Hồn sư sáng tạo?

Trong nội tâm Nhiếp Vân rùng mình, nghĩ tới một sự kiện.

Thông qua bọn người Di Hoa cùng Linh Hồn sư tiếp xúc, hắn biết rõ vị đại năng Nhan Chi này, có vô số tín đồ thành kính, thời điểm những tín đồ này hiến tế lực lượng, nàng sẽ cho trợ giúp, mà linh hồn tiếp nhận hiến tế cũng sẽ tùy theo biến mất, chỉ sợ đúng là đi Hồn giới gì kia!

- Nơi này hẳn không phải là người nào cũng có thể đi vào a!

Ánh mắt của Nhiếp Vân sáng ngời nhìn sang.

- Hoàn toàn chính xác không phải là người nào cũng có thể đi, bất quá, ta may mắn tiến vào một lần, nhớ rõ lộ tuyến, nếu như Nhiếp huynh cần trợ giúp mà nói, ta có thể mang ngươi đi qua, chỉ là...

Tuyết Tĩnh Nhi do dự một chút.

- Chỉ là ở đó tương đối nguy hiểm, hơi không cẩn thận sẽ cửu tử nhất sinh!

- Cửu tử nhất sinh?

Nhiếp Vân ngừng lại.

Vừa rồi cẩn thận quan sát thoáng một phát, dùng thiên phú Thiên Nhĩ sư lặng lẽ dò xét, phát hiện đối phương không nói dối, tựa hồ không có ác ý, là chân chính muốn trợ giúp mình.

Tuy loại sự tình dùng thiên phú Thiên Nhĩ nghe lén tiếng lòng này, có chút cảm giác rình coi tư ẩn, bình thường Nhiếp Vân sẽ không làm, nhưng liên lụy Linh Hồn sư, vẫn phải cẩn thận một ít cho thỏa đáng, vạn nhất ngây thơ đáp ứng, lâm vào Hồn giới, chết cũng

không biết chết như thế nào!

Linh Hồn sư đáng sợ, hắn cũng đã thấy rồi! Đến nay lòng còn sợ hãi.

- Nơi này đích thật là nơi tốt khôi phục linh hồn, ta chỉ là khuyên ngươi cân nhắc thoáng một phát!

Tuyết Tĩnh Nhi còn tưởng rằng Nhiếp Vân cảm thấy sợ hãi, thuận miệng giải thích một câu.

- Cửu tử nhất sinh không có gì! Chỉ là... theo như lời ngươi nói, Hồn giới này hẳn là Linh Hồn sư độc chiếm, phòng ngự cực kỳ nghiêm khắc, không cho phép người khác tùy ý tiến vào, ta vì cứu bằng hữu sẽ không quan tâm, nhưng ngươi... một khi đắc tội Linh Hồn sư, chẳng phải hại ngươi sao!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Tuy không biết Tuyết Tĩnh Nhi đến cùng có thân phận gì, nhưng Linh Hồn sư không phải người bình thường có thể chống lại, mình nợ nhiều không cần buồn, hơn nữa đã đắc tội qua Linh Hồn sư nên không có gì, nếu làm phiền đối phương, hắn tâm không đành lòng.

- Ách... Yên tâm đi, ta dám đáp ứng ngươi, khẳng định có biện pháp của mình!

Tuyết Tĩnh Nhi cắn môi, khoát khoát tay.

- Đa tạ!

Nhìn bộ dáng của nàng, Nhiếp Vân biết rõ đối phương dám nói như thế, trong nội tâm nhất định đã chuẩn bị kỹ càng, lúc này không hề hỏi nhiều.

Nói xong những chuyện này, gian phòng lần nữa lâm vào nặng nề.

Bất quá lần này nặng nề thời gian cũng không dài, cửa phòng két… một tiếng, Chu Tu đi tới.

- Nhiếp Vân đại nhân, đây là huy chương Khu Tu sư thất phẩm của ngươi, đã làm tốt, chuyện của ngươi ta đã bẩm báo tổng bộ rồi, bọn hắn cũng cho hồi phục, có thể hối đoái Linh Hồn chi khí, bất quá, cần cao tầng của Khu Tu tháp đi tìm Linh Hồn sư đại nhân thương lượng, chỉ sợ phải cần một khoảng thời gian, như vậy, trong phân bộ chúng ta còn có một đạo Linh Hồn chi khí, trước tiên có thể cho ngươi, để ngươi nghĩ biện pháp cứu chữa bằng hữu!

Vừa vào cửa Chu Tu vừa cười vừa nói, cổ tay khẽ đảo truyền đạt một Thủy Tinh Cầu lớn cỡ nắm đấm.

Một đạo khí tức đặc thù xoay quanh ở trong đó, Nhiếp Vân chỉ nhìn thoáng qua lập tức nhận được, chính là Linh Hồn chi khí mà trước kia Đạm Đài Lăng Nguyệt phái người đưa cho mình!

- Ngươi ở đây rõ ràng có Linh Hồn chi khí tồn trữ...

Tiếp nhận thủy tinh cầu, Nhiếp Vân vốn sững sờ, có chút không rõ, lời nói mới nói một nửa, lập tức nở nụ cười.

Khu Tu tháp phân bộ này đứng sửng ở Yêu Hoàng thành, khẳng định cùng U Minh Hoàng Vương, Linh Hồn sư quan hệ không tệ, có một đạo Linh Hồn chi khí, hẳn không phải là chuyện quá khó khăn.

- Đa tạ Chu Tu đại nhân phí tâm!

Minh bạch những chuyện này, Nhiếp Vân ôm quyền.

- Khách khí, mục đích Khu Tu tháp thành lập, chính là vì khu trừ Tu La, phục vụ cho Khu Tu sư, ngươi có thể săn giết Tu La Vương Tiên cảnh, tương đương đối với thiên địa Lục Đạo làm ra cống hiến cực lớn, có nhu cầu gì, chúng ta cũng có thể tận lực giúp trợ!

Chu Tu nói.

Tu La Vương Tiên cảnh, cho dù hắn hiện tại, cũng chưa hẳn có thể đánh chết, hắn làm sao cũng không nghĩ ra thiếu niên trước mắt này làm được như thế nào.

- Tổng bộ phái người tới, sau đó lại liên hệ Linh Hồn sư đại nhân,

chỉ sợ cần một tuần, nếu như ngươi không có chuyện gì khác, ta xem ở ngay chỗ này, kiên nhẫn chờ đợi a!

Chu Tu cười nói.

------oOo------

Chương 1629: Tiến vào Hồn giới (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cung kính không bằng tuân mệnh!

Nhiếp Vân lên tiếng, nói tiếp:

- Bất quá trước đó, ta muốn cùng vị Tuyết Tĩnh Nhi tiểu thư này đi ra ngoài làm một ít chuyện, sự tình ở lại, không bằng trở về lại an bài!

Đã có một đạo Linh Hồn chi khí, Nhiếp Vân ý định trước sử dụng, nghĩ biện pháp cứu sống Di Tĩnh.

Ân tình của Di Tĩnh đối với hắn thật sự quá lớn, bây giờ có được cơ hội cứu sống nàng, liền không muốn tiếp tục làm trễ nãi.

- Các ngươi...

Nghe được hắn nói như vậy, vẻ mặt Chu Tu cổ quái, hắn làm sao cũng không nghĩ ra, vì sao thiếu niên này cùng vị đại tiểu thư đối với bất cứ chuyện gì cũng không nóng lòng kia, nhanh như vậy liền trộn lẫn đến một chỗ.

- Ta vừa vặn nhàn rỗi không có việc gì, Nhiếp Vân huynh chưa từng tới Yêu Hoàng thành, ta muốn mang hắn đi dạo một chút!

Chứng kiến biểu lộ của Chu Tu cổ quái, sắc mặt của Tuyết Tĩnh Nhi đỏ lên, vội vàng giải thích.

Nàng không giải thích cũng may, vừa giải thích càng lộ ra giấu đầu

hở đuôi, để Chu Tu cười ha ha.

- Ta hiểu, ta hiểu, sự tình của người trẻ tuổi, ta liền không lẫn vào, các ngươi bề bộn a! Đi sớm về sớm!

- Đa tạ Chu Tu đại nhân!

Trong nội tâm Nhiếp Vân bằng phẳng, nên không cảm thấy xấu hổ, nở nụ cười một tiếng, thu Thủy Tinh Cầu ẩn chứa Linh Hồn chi khí vào Nạp Vật đan điền, cùng Tuyết Tĩnh Nhi liếc nhau một cái, đồng thời đi ra ngoài.

- Gia hỏa này thật là dê xồm, thoạt nhìn nghiêm trang, không nghĩ tới nhanh như vậy liền cùng với Tuyết Tĩnh Nhi, hừ!

Hai người vừa rời đi, bên ngoài gian phòng Két... một tiếng, nữ hài điêu ngoa đi đến, tức giận đến khuôn mặt thấu hồng.

- Ha ha, tốt rồi, đừng nóng giận, về sau thiếu niên này tốt nhất không nên đắc tội, hắn... không đơn giản đâu!

Thò tay vuốt vuốt đầu cháu gái, Chu Tu nhìn về địa phương bọn người Nhiếp Vân biến mất, thở dài một tiếng.

Tuy Chu Tu cùng Nhiếp Vân tiếp xúc thời gian không dài, nhưng hắn đa mưu túc trí, đối với người có nắm chắc rất mạnh, tự nhiên nhìn ra thiếu niên này bất đồng.

Không nói trước có thể đánh chết Tu La Vương Tiên cảnh, chỉ nói làm việc, nói chuyện trầm ổn, cùng với cân nhắc sự tình chu toàn, cũng không phải là người bình thường có thể so sánh.

- Không đơn giản? Ta xem là công tử ca ưa thích mỹ nữ, ưa thích trang bức!

Nữ hài điêu ngoa thở phì phì nói.

Tâm tư của nữ hài thật sự rất kỳ quái, thật không biết Nhiếp Vân đắc tội nàng ở chỗ nào, lại làm cho nàng ghi hận như thế.

- Ha ha, ngươi chừng nào thì bái kiến một công tử ca, ở mười bảy mười tám tuổi thực lực đạt tới Vương Tiên cảnh? Bằng chừng ấy tuổi dung hợp tám loại thiên phú, trở thành Khu Tu sư thất phẩm?

Liếc nhìn cháu gái, Chu Tu lắc đầu.

- Ngươi nha, cái gì cũng tốt, thiên phú cũng không tệ, tu luyện cũng khắc khổ, chỉ là nói như rồng leo, làm như mèo mửa, ưa thích xem thường người! Thiếu niên này thoạt nhìn tuổi không lớn, nhưng thực muốn động thủ, có thể cam đoan, ta tuyệt đối không phải đối thủ!

- Gia gia không phải đối thủ? Điều đó không có khả năng a!

Nữ hài điêu ngoa có chút không tin.

- Gia gia ngươi là Vương Tiên cảnh đỉnh phong, Khu Tu sư Ngân Vân bát phẩm, cũng đánh chết qua Tu La Vương Tiên cảnh, làm sao có thể đánh không lại một công tử ca quần là áo lượt? Ngươi đánh giá hắn quá cao a...

Nữ hài điêu ngoa bĩu môi.

Muốn nói nàng bội phục ai nhất, tự nhiên là gia gia rồi.

Thực lực của gia gia kinh thiên động địa, cho dù ở toàn bộ Yêu Hoàng thành cũng phải tính đến, nàng không tin tùy tiện xuất hiện một tiểu tử có thể mạnh hơn gia gia nàng.

- Cao? Ta cảm thấy còn thấp a!

Chu Tu lắc đầu.

- Thiếu niên này cho ta một loại cảm giác nguy hiểm, tựa hồ chúng ta thực động thủ, chỉ có một kết quả... chết nhất định là ta! Đây không phải nâng cao hắn, mà là đạt tới Vương Tiên cảnh cảm ngộ đối với nguy hiểm!

- Cái này... Cái này...

Nghe gia gia khẳng định như thế, nữ hài điêu ngoa còn muốn giải thích vài câu, lại phát hiện đã không lời nào để nói, chỉ là trong nội tâm bay lên một hồi nghi hoặc...

Thiếu niên này thực sự lợi hại như vậy sao?

Nếu là thật... Hắn rốt cuộc là tu luyện như thế nào?

Trong lúc nhất thời nữ hài điêu ngoa nhìn về phía bọn người Nhiếp Vân biến mất, sắc mặt trở nên hồng, không biết nghĩ cái gì, cũng có chút ngây dại.

.....

Nhiếp Vân không biết Chu Tu đánh giá hắn như thế nào, cho dù biết rõ cũng sẽ không để ý.

- Ngươi nói Hồn giới kia ở địa phương nào? Xa không?

Nhìn về phía nữ hài trước mắt, Nhiếp Vân hỏi.

- Xa ngược lại là không xa, bất quá ở chỗ sâu trong thương khung, phải sớm chuẩn bị, bằng không thì chỉ sợ còn chưa tới trước mặt, đã bị cương phong thổi chết!

Tuyết Tĩnh Nhi cười nói.

- Cửu Thiên Cương Phong? Chẳng lẽ ở trên trời?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Đúng vậy!

Tuyết Tĩnh Nhi gật đầu.

- Tốt rồi, ngươi ở nơi này chờ ta một hồi, ta an bài thoáng một phát, qua một hồi sẽ tới!

Nói xong nữ hài thả người ly khai.

Tuyết Tĩnh Nhi ly khai, Nhiếp Vân cũng không đi xa, mà đợi tại nguyên chỗ lẳng lặng trầm tư.

Đối với Tuyết Tĩnh Nhi này, thông qua Thiên Nhĩ sư Thiên Nhãn sư dò xét, nên vẫn tương đối tín nhiệm, nếu như Hồn giới có hiệu quả như vậy, có lẽ thật có thể cứu sống Di Tĩnh.

Tuy trong lòng của hắn chỉ có Đạm Đài Lăng Nguyệt, không cách nào cho Di Tĩnh hạnh phúc, nhưng cũng không thể để cho nữ hài đáng thương như thế một mực hồn phi phách tán, lâm vào tử vong.

Đợi tại nguyên chỗ trầm tư một chút, đang nghĩ ngợi lung tung, chợt nghe một trận tật phong cấp tốc bay đến.

- Chuẩn bị xong, chúng ta đi thôi!

Ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy Tuyết Tĩnh Nhi trở lại trước mặt, chẳng biết lúc nào thay đổi một bộ quần áo, sa y màu trắng noãn, dáng người mỹ lệ như ẩn như hiện hiển lộ ra, để cho người nhịn không được nhìn nhiều vài lần.

Không thể không nói, Tuyết Tĩnh Nhi này là mỹ nữ, hơn nữa còn là mỹ nữ không kém gì bọn người Lạc Khuynh Thành.

Nhất là khí chất, từ sâu trong linh hồn phiêu dật ra, để cho người không tự giác cảm thấy một loại thánh khiết không thể xâm phạm.

- Đi thôi! Nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng.

- Ân!

Một lần nữa thay đổi quần áo, vốn tưởng rằng thiếu niên trước mắt sẽ nhìn nhiều vài lần, không nghĩ tới chỉ nhìn thoáng qua liền quay đầu đi, Tuyết Tĩnh Nhi không khỏi có chút buồn bực.

Trước kia vô luận nàng ở địa phương nào đều là tiêu điểm, bất luận nam tử nào đều dùng có thể liếc nhìn nàng một cái làm vẻ vang, nằm mộng cũng không nghĩ đến rõ ràng có một ngày, người khác căn bản không thèm để ý mỹ mạo của nàng.

------oOo------

Chương 1630: Tiến vào Hồn giới (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hồn giới ở trên không Yêu Hoàng thành, thẳng tắp phi hành lên liền có thể đến!

Loại cảm giác này ở trong lòng nhoáng một cái rồi biến mất, Tuyết Tĩnh Nhi chỉ lên trời.

- Đi!

Đã nghe được vị trí, Nhiếp Vân thẳng tắp bay lên.

Hai người toàn lực phi hành, Nhiếp Vân lập tức nhìn ra thực lực của nữ hài.

Tuyết Tĩnh Nhi này thoạt nhìn tuổi không lớn lắm, cùng mình không kém bao nhiêu, thực lực lại không thể khinh thường, lại là Thánh Tiên cảnh đỉnh phong!

Hơn nữa nhìn sức chiến đấu, chỉ sợ Vương Tiên cảnh bình thường cũng có thể chiến thắng.

- Lấy thực lực của Tuyết Tĩnh Nhi tiểu thư, gia thế nên không đơn giản a!

Loại thực lực cùng niên kỷ này, thậm chí đã vượt qua Tiêu Nhiên, Nhiếp Vân nhịn không được nghi ngờ hỏi.

- Cơ duyên xảo hợp mà thôi, làm sao, Nhiếp Vân huynh nghe ngóng gia thế của ta? Không có ý gì khác chứ...

Tuyết Tĩnh Nhi cười nói.

- Ách...

Nghe được đối phương nói như vậy, sắc mặt của Nhiếp Vân đỏ lên, ngược lại không tiện hỏi.

- Khanh khách!

Chứng kiến thiếu niên trầm ổn này kinh ngạc, Tuyết Tĩnh Nhi nhịn không được cười lên.

Ai bảo ngươi liếc ta một cái liền quay đầu đi? Hừ, chẳng lẽ ta xấu như vậy... ngươi không nhìn ta, cái này là giáo huấn!

Nữ hài nổi lên tâm tư đùa nghịch.

Từng có kinh nghiệm đi Cửu Trọng Thiên, Cửu Tiêu Long Cung, tuy cương phong đáng sợ, nhưng Nhiếp Vân còn có thể đối phó.

Nữ hài lại bất đồng, nàng chỉ là Thánh Tiên cảnh đỉnh phong, hơn nữa thân thể kém xa Nhiếp Vân, mới phi hành mấy chục vạn dặm, liền không kiên trì nổi.

Bất quá nàng sớm có chuẩn bị, cảm nhận được cương phong hung mãnh, cổ tay khẽ đảo, một màn hào quang không lớn liền xuất hiện ở chung quanh thân thể.

Đối với quang tráo này, Nhiếp Vân không nhận ra, bất quá xem ra hẳn là pháp bảo đặc thù nào đó, có thể hoàn toàn ngăn cản cương phong ở bên ngoài, không bị chút tổn thương nào.

- Nhiếp huynh, ngươi có cần hay không? Ta ở đây còn có!

Mở ra màn hào quang, Tuyết Tĩnh Nhi quay đầu hỏi.

- Đa tạ, ta tạm thời còn không cần!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Tuy chống cự cương phong hơi phiền toái, nhưng hắn vẫn muốn kiên trì một hồi, dù sao đối với thân thể cũng là một loại tôi luyện.

Cương phong ở trên không, như dòng nước lạnh rét thấu xương,

loại nước lạnh này ngay cả Tiên khí tuyệt phẩm cũng có thể đông toái.

Nhiếp Vân có thiên phú Hàn Băng sư, nên có chút miễn dịch.

Hai người một đường phi hành một ngày một đêm, không biết lên cao bao nhiêu, lúc này mới nhìn đến một tinh cầu không lớn xuất hiện ở trước mắt.

Thứ này giống như tinh cầu, nhưng nhìn cẩn thận lại phảng phất như một khí nang độc lập, lơ lửng ở trong khí lưu hỗn loạn, diệu diệu sinh huy.

- Cái này là Hồn giới, chúng ta đã đến!

Chứng kiến tinh cầu này, con mắt của Tuyết Tĩnh Nhi sáng ngời, cười nói.

- Hồn giới...

Nhiếp Vân mở ra Thiên Nhãn, chậm rãi nhìn lại tinh cầu, xem xét quả nhiên cảm thấy trước mắt có chút hỗn loạn, cả người mê muội.

Loại cảm giác mê muội này đến từ sâu trong linh hồn, không thể tránh né.

- Lợi hại, chúng ta làm sao đi vào?

Có thể cho hắn loại cảm giác này, nói rõ đây là Hồn giới không thể nghi ngờ, Nhiếp Vân hỏi.

Vừa rồi Thiên Nhãn chiếu xạ, hắn đã nhìn tinh tường, chung quanh Hồn giới này không có lỗ hổng hay môn hộ, phi hành bình thường mà nói, căn bản không có khả năng tiến vào.

- Ngươi đi theo ta, không cần nói chuyện!

Tuyết Tĩnh Nhi khẽ cười một tiếng, thân thể mềm mại thẳng tắp bay về phía Hồn giới.

Nhiếp Vân theo sát ở phía sau.

Hồn giới giống như tinh cầu, mang theo lực hút rất mạnh, hai người một trước một sau, rất nhanh đi vào bên cạnh.

- Hồn giới Chí Tôn vô thượng, ta là tín đồ của ngươi Tuyết Tĩnh Nhi, mời mở ra cho ta một cánh cửa...

Rơi vào trên tinh cầu, Tuyết Tĩnh Nhi giơ lên bàn tay trắng noãn, trong miệng phát ra thanh âm cổ quái.

Thanh âm này không phải ngôn ngữ của Linh giới, cũng không phải ngôn ngữ của Yêu nhân tộc, mang theo một loại khí tức đặc thù quỷ dị, phảng phất như từ chỗ sâu nhất trong linh hồn vang lên, để cho người vừa nghe đến liền váng đầu hoa mắt, khó có thể tự kiềm chế.

- Là ngôn ngữ Hồn Tộc... Tuyết Tĩnh Nhi này đến cùng có thân phận gì? Làm sao biết loại này ngôn ngữ?

Nhiếp Vân có được thiên phú Thiên Nhĩ sư, rất nhanh nghe ra, ánh mắt ngưng tụ.

Nữ nhân này nói đúng là ngôn ngữ Hồn Tộc, loại ngôn ngữ này, trước kia cũng nghe Minh Tâm Lan nói qua, thật không biết vì sao nàng cũng đã hiểu, hơn nữa nói thuần thục như thế.

Ầm ầm!

Nương theo Tuyết Tĩnh Nhi không ngừng nói ra ngôn ngữ Hồn Tộc, Hồn giới đột nhiên phát ra thanh âm nổ vang, trước mặt hai người xuất hiện một môn hộ cự đại.

Cái môn hộ này có vài chục trượng, lơ lửng ở giữa không trung, là một phiến hư không, bốn phía quần tinh lóng lánh, không biết thông hướng nơi đâu.

- Là Truyền Tống Trận...

Nhiếp Vân biết rõ đây là một loại Truyền Tống Trận đặc thù, có thể

trực tiếp truyền tống mình đến Hồn giới.

- Đi thôi!

Trên trán Tuyết Tĩnh Nhi có chút mồ hôi, chỉ về phía trước, thân thể mềm mại vặn vẹo đi vào môn hộ.

Nhiếp Vân không nghi ngờ gì, theo sát ở phía sau.

Tuyết Tĩnh Nhi phảng phất như vận động cực mạnh, trên người phát ra xử nữ chi khí, mùi thơm ngát thanh nhã, song song mà đi, nghe mà người thoải mái nói không nên lời.

Hô!

Hai người tiến vào môn hộ, quả nhiên giống như phỏng đoán, là Truyền Tống Trận, hào quang lóe lên, hai người đồng thời biến mất.

Xuất hiện lần nữa, Nhiếp Vân phát hiện đã đến một địa phương thoạt nhìn có chút hoang vu.

Khắp nơi đều là tường viên sụp đổ, mặt đất mọc khắp cỏ dại, trong không khí lan tràn một loại hương vị suy bại nói không nên lời, phảng phất như một Viễn Cổ chiến trường.

- Hồn giới này ở trước kia đích thật là Viễn Cổ chiến trường, tử vong vô số sinh linh, oán khí, linh hồn của những sinh linh này tràn ngập làm hại một phương, lúc này Linh Hồn sư mới ra tay tế luyện!

Tựa hồ nhìn ra Nhiếp Vân nghi hoặc, Tuyết Tĩnh Nhi giải thích.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Địa phương có thể làm cho linh hồn khôi phục ở phía trước, ta mang ngươi đi qua!

Tuyết Tĩnh Nhi nhìn chung quanh một vòng, chỉ một phương

hướng, nở nụ cười một tiếng, thẳng tắp bay về phía trước.

- Ân? Đó là cái gì?

Phi hành một hồi, đột nhiên Nhiếp Vân ngừng lại, cau mày.

Ở phía trước, một mảnh đen tối, phảng phất như mây đen che nhật, để cho người thấy không rõ ràng.

- Những cái kia đều là linh hồn, có rất nhiều ở thời kỳ thượng cổ liền tồn tại, cũng có một ít là tín đồ của Linh Hồn sư chuyển hóa thành, bởi vì không có hội tụ thành linh hồn chính thức, cho nên không thể trọng sinh, chỉ có thể đợi ở chỗ này! Những vật này không có ý thức, nếu chứng kiến Nhân loại, hội điên cuồng công kích!

Tuyết Tĩnh Nhi cười cười, bàn tay lật một cái, đưa tới một vật.

------oOo------

Chương 1631: Vĩnh viễn không thể sống (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là Tỵ Hồn Linh Y! Chỉ cần mặc vào, chúng ta liền an toàn!

- Cảm ơn!

Nhiếp Vân không nghĩ tới đối phương ngay cả cái này cũng chuẩn bị xong, tiếp nhận linh y mặc lên người.

Lúc này nữ hài cũng lấy ra một bộ khác mặc lên.

Mặc Tỵ Hồn Linh Y vào, quả nhiên không có linh hồn công kích, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, dựa theo phương hướng Tuyết Tĩnh Nhi nói thẳng tắp bay về phía trước.

- A... Là ngươi, Nhiếp Vân, ngươi chết cho ta!

Ngay thời điểm hai người cấp tốc phi hành, đột nhiên không trung có một tiếng gào thét sắc bén, một đầu quỷ dữ tợn thẳng tắp lao đến hắn.

Cái đầu quỷ này duỗi tay ra, hình thành một chưởng ấn cự đại, lăng không đè xuống, lực lượng đánh nát không gian, chiếu rọi Cửu Châu.

- Di Hoa?

Nhiếp Vân không nghĩ tới ở chỗ này có người có thể nhận ra mình, vốn sững sờ, lập tức nhận ra được.

Thằng này rõ ràng đúng là đối thủ cũ ở phàm giới, Di Hoa!

Di Hoa cùng Minh Tâm Lan linh hồn cộng sinh, sau khi được hắn đưa đến Linh giới, thời điểm Huyễn Vũ tế tự Linh Hồn sư, được cứu đi, không nghĩ tới đến nơi này!

Lúc này Di Hoa, tựa hồ cắn nuốt không ít quỷ đầu, thực lực so với trước kia tăng trưởng rất nhiều, nhất cử nhất động mang theo gió lạnh gào thét, để cho người ở sâu trong nội tâm không tự chủ được sinh ra khủng bố.

- Ngươi còn có thể nhận thức ta, rất không tồi! Chết đi!

Nghe Nhiếp Vân hô lên danh tự, Di Hoa si ngốc cười cười, bàn tay cực lớn áp xuống, như phong bạo quay cuồng.

- Thực lực của ngươi tiến bộ rất nhanh, bất quá vẫn kém ta một đoạn...

Đối mặt đối phương càn rỡ, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, bàn tay lăng không đưa về phía trước, công kích của Di Hoa lập tức tan rã, bị hắn niết ở trong lòng bàn tay. Tuy Di Hoa này tiến bộ rất lớn, nhưng so với Nhiếp Vân, vẫn chênh lệch nhiều lắm.

- Ngươi nhận thức hắn?

Nhìn động tác của hai người ở trong mắt, Tuyết Tĩnh Nhi có chút

nghi hoặc.

Nàng tựa hồ không nghĩ ra vì sao Nhiếp Vân sẽ nhận thức linh hồn ở Hồn giới, lại có thù hận lớn như thế, thậm chí đã đạt đến tình trạng bỏ qua Tỵ Hồn Linh Y.

- Hắn là ca ca của Di Tĩnh...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Lần này chuyên môn tới cứu Di Tĩnh, lại không nghĩ rằng gặp được ca ca của nàng, chẳng lẽ Thiên Ý như thế?

- Ca ca của Di Tĩnh?

Tuyết Tĩnh Nhi gật đầu.

Chuyện của Nhiếp Vân, trước kia nàng nghe nói qua, biết rõ Di Hoa này là nhân vật như thế nào.

- Nhiếp Vân, là ngươi? Nhanh giết ta đi, ta không muốn tiếp tục sống sót như vậy...

Hai người đối thoại chấm dứt, Di Hoa đột nhiên điên cuồng rống lên, nhìn kỹ lại, chẳng biết lúc nào đã biến thành một bộ hình dáng khác.

Minh Tâm Lan!

Linh hồn của Di Hoa rõ ràng vào lúc này biến thành mẫu thân của Dịch Thanh, Minh Tâm Lan.

Hai người linh hồn cộng sinh, lẫn nhau sống nhờ, trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, một phương phát triển, một phương khác tự nhiên cũng không ngoại lệ có được thực lực càng mạnh hơn nữa.

- Đây là... Linh hồn cộng sinh?

Tuyết Tĩnh Nhi sững sờ.

Trước kia chuyện Di Hoa cùng Minh Tâm Lan linh hồn cộng sinh, cũng không có nói tỉ mỉ, đột nhiên nhìn thấy, hiển nhiên có chút giật mình.

- Đúng vậy, nếu không phải như vậy, ta sớm đã giết hắn!

Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

- Nếu có cơ hội nhìn thấy Linh Hồn sư, ta thật muốn hỏi, làm sao giải quyết vấn đề linh hồn cộng sinh!

Hắn nghĩ tới Nhiếp Đồng.

Tuy Linh Hồn sư đáng sợ, nếu thật có thể giải quyết sự tình Nhiếp Đồng, hắn nguyện ý đi mạo hiểm.

- Chuyện linh hồn cộng sinh này chỉ sợ Linh Hồn sư cũng không biết làm sao giải quyết...

Tuyết Tĩnh Nhi lắc đầu.

- Nàng cũng không biết làm sao giải quyết? Làm sao ngươi biết?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

- Nếu như nàng biết, hai cái này đều là tín đồ của nàng, nên sớm đã tách ra rồi, mà không phải tùy ý bọn hắn tranh đoạt quyền khống chế linh hồn, thừa nhận thống khổ!

Tuyết Tĩnh Nhi thở dài.

- Đúng vậy a!

Nhiếp Vân hiểu được.

Hoàn toàn chính xác, vô luận Di Hoa hay Minh Tâm Lan đều là tín đồ của Linh Hồn sư Nhan Chi, tín đồ linh hồn cộng sinh, nếu như dễ dàng tách ra, chỉ sợ nàng sớm đã xuất thủ!

- Ngươi trước ở chỗ này của ta, đến lúc đó sẽ nghĩ biện pháp tách

ngươi ra Di Hoa!

Biết rõ tạm thời không có biện pháp tách linh hồn của bọn hắn ra, Nhiếp Vân không hề xoắn xuýt, bàn tay trảo một cái, thu linh hồn cộng sinh của Di Hoa cùng Minh Tâm Lan vào Nạp Vật đan điền.

Muốn giải quyết chuyện này, phải giữ bọn hắn ở bên người.

Không có Di Hoa trở ngại, hai người tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh liền chứng kiến một đài cao xuất hiện ở trước mặt.

Cái đài cao này tương tự như tế đàn, hẳn là địa phương cử hành tế tự, còn chưa tới trước mặt liền cho người một loại cảm giác linh hồn sảng khoái, ấm áp, cực kỳ thoải mái.

- Nơi này chính là địa phương có thể làm cho linh hồn khôi phục, trước kia chúng ta chứng kiến chút ít linh hồn nghiền nát kia, mỗi ngày đều sẽ đi qua khôi phục, lâu dài có thể một lần nữa khôi phục ý thức!

Chứng kiến tế đàn, Tuyết Tĩnh Nhi nở nụ cười.

- Cái kia tốt, đi qua đi!

Nhiếp Vân gật đầu, thả người rơi vào trên tế đàn.

Trên tế đàn, loại cảm giác bổ dưỡng linh hồn càng đậm, Nhiếp Vân không rảnh bận tâm những cái này, bàn tay khẽ động, mang thi thể Di Tĩnh ra.

Thời điểm đến Linh giới, hắn đặt Di Tĩnh ở trong Tinh Cung, lúc này người ngọc nằm trên mặt đất, yên tĩnh điềm nhiên, dung mạo không khác một năm trước, phảng phất như còn sống.

- Nàng là Di Tĩnh? Đẹp quá...

Nhìn thi thể nữ hài trước mắt, Tuyết Tĩnh Nhi hô nhỏ một tiếng.

Tuy nàng tự phụ mỹ mạo, nhưng chứng kiến Di Tĩnh liền biết rõ đối phương so sánh với nàng, cũng không kém chút nào.

- Khó trách hắn vẫn nhớ ngươi...

Ngẩng đầu liếc nhìn Nhiếp Vân, tựa hồ minh bạch vì sao người phía trước quyết cứu nàng sống lại.

Hô!

Đưa Di Tĩnh ra, cổ tay Nhiếp Vân khẽ đảo, lấy ra Linh Hồn chi khí mà Chu Tu đưa cho.

- Nhiếp Vân, ngươi muốn làm gì? Linh Hồn sư là thiên phú xếp hạng Top 10, không thể sử dụng, ngươi làm như vậy, chỉ biết lãng phí...

Chứng kiến động tác của hắn, Tuyết Tĩnh Nhi lại càng hoảng sợ.

Theo nàng, Linh Hồn sư là thiên phú đặc thù xếp hạng Top 10, có được thuộc tính đặc thù, căn bản không có khả năng mượn, lấy ra Linh Hồn chi khí như vậy, hoàn toàn là lãng phí.

- Không làm như vậy, chẳng lẽ còn có những biện pháp khác?

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Ngươi có thể để thi thể của nàng ở chỗ này, chỉ cần một thời gian, nhất định có thể chậm rãi khôi phục...

Tuyết Tĩnh Nhi nói ra ý nghĩ của mình.

------oOo------

Chương 1632: Vĩnh viễn không thể sống (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỗ này đã có thể khôi phục linh hồn, liền khẳng định hữu dụng với Di Tĩnh, có lẽ để một thời gian ngắn, linh hồn nghiền nát có thể chậm rãi khôi phục.

- Chậm rãi khôi phục? Ta chờ không được, nơi này là địa phương của Linh Hồn sư, ta cũng không dám để nàng ở chỗ này!

Nhiếp Vân trực tiếp cự tuyệt, không hề để ý tới Tuyết Tĩnh Nhi, thở ra một hơi, ngón tay điểm một cái, Thủy Tinh Cầu vỡ vụn, trong đó ẩn chứa Linh Hồn chi khí lập tức dũng mãnh chui vào đầu ngón tay.

Ầm ầm!

Linh Hồn chi khí vừa tiến vào, giống như lần trước, lập tức cảm thấy Thiên Đạo uy áp đánh úp lại.

- Vô danh pháp quyết giao phó thuộc tính!

Đã có kinh nghiệm lần đầu tiên, Nhiếp Vân cũng không bối rối, hừ nhẹ một tiếng, lực lượng trong cơ thể nhấp nhô, hai mắt mở ra, Linh Hồn chi khí bị hắn vận chuyển lên, trên người kích động khí tức linh hồn khủng bố không thôi.

- Cái gì? Ngươi... Ngươi rõ ràng có thể sử dụng?

Nhìn hết thảy ở trong mắt, Tuyết Tĩnh Nhi sợ tới mức tú mục trợn tròn.

Cái này thật bất khả tư nghị!

Thiên phú đặc thù bài danh Top 10 không cách nào mượn, đây là Thiên Đạo chí lý, làm sao thiếu niên trước mắt này không bị ảnh hưởng, ngược lại có thể sử dụng?

Cái này cũng quá mức quỷ dị đi à nha!

- Linh hồn biến mất ở chỗ sâu trong thời không, Nhiếp Vân ta dùng danh nghĩa linh hồn, triệu hoán bọn ngươi...

Không để ý tới Tuyết Tĩnh Nhi giật mình không thôi, hai tay Nhiếp Vân dương lên, Linh Hồn chi khí vờn quanh, thanh âm vang vọng linh hồn từ trong miệng hắn phát ra, như một loại tiết tấu đặc thù, để cho không gian phát ra chấn động xé rách.

Ầm ầm!

Nương theo thanh âm không ngừng vang lên, một dòng sông sinh mệnh chậm rãi xuất hiện, lóng lánh nhô lên cao, để lộ ra hào quang quỷ dị.

- Ân? Sao tìm không được...

Chứng kiến dòng sông, Nhiếp Vân biết rõ chỉ cần mang linh hồn của Di Tĩnh ra là có thể cứu sống, cẩn thận nhìn sang dòng sông, lại thủy chung không có phát hiện.

Dòng sông từ trong hư không mà đến, lại biến mất ở trong hư không, vô số linh hồn du đãng, có nghiền nát, có nguyên vẹn, có linh hoạt, có không có chút sinh khí nào,… nhưng không có thân ảnh của Di Tĩnh!

Lần trước tìm kiếm đệ đệ Nhiếp Đồng, chỉ nháy mắt đã tìm được, sao lần này không có hồn phách của Di Tĩnh?

- Không có khả năng... Làm sao tìm không được?

Lại tìm một hồi, vẻ mặt Nhiếp Vân sốt ruột.

Ầm ầm!

Một lát sau, dòng sông trên bầu trời rốt cuộc duy trì không được, lập tức chôn vùi.

- Tìm không thấy, rõ ràng tìm không thấy...

Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm, cả người tràn đầy thất lạc.

Lúc này Linh Hồn chi khí trong cơ thể hắn đã triệt để tiêu tán, còn muốn một lần nữa tìm kiếm dĩ nhiên không có khả năng.

Chỉ là hắn nằm mộng cũng không nghĩ đến, vì sao lúc trước linh hồn của Nhiếp Đồng dễ dàng tìm như thế, mà linh hồn của Di Tĩnh lại không ở trong Trường Hà?

- Di Tĩnh này... có phải đã chết qua một lần hay không?

Tuyết Tĩnh Nhi đi tới.

Vừa rồi hết thảy nàng đều nhìn ở trong mắt, biết sự tình từ đầu đến cuối cùng kết quả.

- Nàng... là chết qua một lần!

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức nhớ tới ban đầu ở không gian Cửu Long kéo liễn chứng kiến một màn, nàng hoàn toàn chính xác chết qua một lần, cũng là vì mình mà chết!

- Ai, xem ra nàng đã không cách nào sống lại!

Thấy hắn xác nhận, Tuyết Tĩnh Nhi thở dài một tiếng.

- Không cách nào nữa sống lại? Có ý tứ gì?

Sắc mặt của Nhiếp Vân thoáng một phát trở nên vô cùng khó coi, xiết chặt nắm đấm.

- Nếu như ta đoán không sai, lần trước sau khi nàng tử vong, là Linh Hồn sư sử dụng lực lượng gây dựng lại linh hồn phục sinh, linh hồn gây dựng lại, chỉ có thể dùng một lần, lần nữa tử vong, hơn nữa còn bị Linh Hồn sư công kích, đã hồn phi phách tán, không có khả năng phục sinh nữa!

Tuyết Tĩnh Nhi liếc nhìn Nhiếp Vân, do dự một chút mới nói.

- Hồn phi phách tán, không có khả năng phục sinh...

Sắc mặt của Nhiếp Vân thoáng một phát trở nên vàng như nến, cả người không ngừng run rẩy.

Vì cái gì?

Tại sao lại để cho một cô gái tốt như vậy tử vong? Vĩnh viễn không thể phục sinh?

- Lúc đầu đã từng nói qua với nàng, lần này nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn lần không thể gặp chuyện không may, nàng lại không nghe, Nhiếp Vân, là ngươi hại chết muội muội của ta!

Thả Di Hoa ra, hỏi thăm hắn có phải từng dùng phương pháp như vậy phục sinh qua Di Tĩnh hay không.

Lúc này Di Hoa chứng kiến thi thể của muội muội, cũng không giống như vừa rồi, điên cuồng tìm Nhiếp Vân phiền toái, mà ánh mắt lộ ra bi ai, thương tâm nói không nên lời.

- Di Tĩnh...

Nghe xong thoại ngữ của Di Hoa, Nhiếp Vân càng đau lòng không thôi.

Biết rõ hẳn phải chết không thể nghi ngờ, còn không thể phục sinh, như trước xông lên thay mình ngăn trở công kích, nàng...

Di Tĩnh, là Nhiếp Vân ta có lỗi với ngươi!

Ta và ca ca ngươi là sinh tử đại thù, ngươi làm như vậy, là muốn dùng tánh mạng của mình đến hóa giải cừu hận giữa chúng ta sao...

Minh bạch những cái này, Nhiếp Vân đột nhiên cảm thấy không thống hận Di Hoa nữa rồi.

- Ngươi đi về trước đi!

Lần nữa thu Di Hoa vào Nạp Vật đan điền, Nhiếp Vân nhìn thi thể nằm trên mặt đất, không có chút khí tức nào, nhớ tới lúc trước bị nàng đuổi giết, hai người ở chung từng ly từng tý, thở dài một tiếng.

- Kỳ thật ngươi cũng không cần khó coi như vậy, cho dù Linh Hồn chi khí không cách nào phục sinh, không có nghĩa là thực chết rồi, Linh giới lớn như vậy, lúc trước Tu La Vương hồn phi phách tán cũng không chết, khó bảo toàn nàng không thể phục sinh, chỉ cần kiên trì, có lẽ có thể tìm được phương pháp!

Tuyết Tĩnh Nhi nói.

- Đúng vậy! Chẳng lẽ Linh Hồn sư là toàn năng sao? Đối phương không thể phục sinh không có nghĩa là thực không cách nào làm cho nàng sống lại! Có lẽ còn sẽ có phương pháp xử lý, chỉ cần kiên trì...

Nghe nói như thế, trong nội tâm Nhiếp Vân đại định.

Không sai, Linh Hồn sư cũng là người, chỉ là có được thiên phú đặc thù mà thôi, nàng cũng có sự tình không thể hoàn thành, Linh Hồn chi khí không cách nào cứu sống, chẳng lẽ liền thực chết rồi sao?

Cái này không nhất định, có lẽ có thể dùng những phương pháp khác để cho nàng lần nữa sống lại, chỉ cần cố gắng kiên trì, tuyệt đối có thể thành công!

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra.

- Di Tĩnh, yên tâm đi, cho dù ta phá cửu thiên thập địa, cũng nhất định sẽ phục sinh ngươi!

Trong nội tâm hạ thệ ngôn, Nhiếp Vân trảo một cái, thu thi thể của Di Tĩnh vào đan điền.

Lần này tới, sử dụng một đạo Linh Hồn chi khí, lại cái gì cũng không hoàn thành, nhưng Nhiếp Vân không hối hận.

------oOo------

Chương 1633: Văn Húc Huệ Tử phục sinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đi thôi!

Hừ nhẹ một tiếng, Nhiếp Vân xoay người sang chỗ khác.

Mang theo kỳ vọng mà đến, cuối cùng lại như thế trở về.

- Cái kia... Đi thôi!

Tựa hồ biết trong lòng của hắn cảm thụ, Tuyết Tĩnh Nhi biết rõ lúc này nói cái gì cũng vô dụng, lập tức không nói thêm lời, thở dài một tiếng bay lên.

- Ân?

Nhiếp Vân đang muốn ly khai nơi này, đột nhiên dừng lại.

- Chờ một chút!

Cổ tay khẽ đảo, lòng bàn tay nhiều ra hai thanh trường kiếm.

Hai thanh kiếm này, đúng là Tiên Thiên linh binh ban đầu ở phàm giới mang đến.

Kiếm Thần chi kiếm cùng U Minh kiếm!

Hô!

Hai thanh kiếm mới xuất hiện, quang mang lóe lên, xuất hiện hai bóng người.

Trần Văn Húc, Văn Húc Huệ Tử!

Hai người rõ ràng thoát ly thân kiếm áp chế, một lần nữa biến thành hình người, xuất hiện ở chỗ này.

- Huệ Tử...

- Văn Húc ca...

Hai người vừa xuất hiện lập tức thấy được đối phương, kìm lòng không được ôm chung một chỗ.

- Cái này...

Nhiếp Vân có chút sững sờ, lập tức hiểu được.

Thì ra là thế!

Hai người bọn họ thiêu đốt Linh Hồn biến trở thành Kiếm Linh, cũng không phải hồn phi phách tán, triệt để tử vong, mà là ý niệm lưu tại ở chỗ sâu trong trường kiếm, lúc này ở Hồn giới rõ ràng thành công chữa trị linh hồn nghiền nát, phục sinh!

Đôi người hữu tình này trải qua trắc trở, rốt cục thành thân thuộc.

- Xem ra lần này tới cũng không phải là không có thu hoạch...

Minh bạch điểm ấy, trong nội tâm Nhiếp Vân vui vẻ, vẻ lo lắng khi không thể phục sinh Di Tĩnh giảm bớt không ít.

Răng rắc!

Mất đi Kiếm Linh, Kiếm Thần chi kiếm cùng U Minh kiếm đồng thời vỡ vụn thành bụi phấn, cũng chứng minh hai người triệt để mất đi thân phận Kiếm Linh, một lần nữa khôi phục lại.

- Nhiếp Vân, cám ơn ngươi!

Hai người ôm nhau, thấy được Nhiếp Vân, mặc dù biết đã biến thành trạng thái hồn phách, cũng cực kỳ ngọt ngào.

- Đây là kết quả các ngươi cố gắng...

Nghe được bọn hắn cảm kích, Nhiếp Vân thở dài một tiếng, cũng không nhiều lời.

Nếu như không phải hai người này kiên trì muốn ở chung một chỗ, cam tâm hóa thành Kiếm Linh, thì làm sao có thể ở hiện tại phục sinh, thành tựu một đoạn giai thoại?

Nhân sinh vô thường, ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, không có phục sinh Di Tĩnh, mà thành toàn đôi uyên ương số khổ này.

- Nhiếp Vân, đây là nơi nào?

Một lát sau, Trần Văn Húc rốt cục ý thức được nơi đây bất đồng.

- Nơi này là Linh giới, nơi này Yêu tộc cùng Nhân tộc ở chung hòa thuận, từ nay về sau, các ngươi không cần lo lắng tông môn cùng thế tục quấy nhiễu!

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng.

Tuy Yêu tộc cùng Nhân tộc ở Linh giới như trước đối lập, lại không đạt tới trình độ bất cộng đái thiên, rất nhiều địa phương xa xôi, Yêu nhân với Nhân loại cưới nhau khắp nơi đều có.

- Linh giới?

Trần Văn Húc cùng Huệ Tử đồng thời sửng sốt.

Bọn hắn nằm mộng cũng không nghĩ đến còn trẻ phân biệt, cuối cùng rõ ràng ở Linh giới gặp lại.

- Đúng vậy, nơi này là Linh giới, bất quá, ở đây cũng không phải thời không của Linh giới, tuy các ngươi là linh hồn thể, nhưng vừa tiến vào Linh giới, đồng dạng hội không chịu nổi, như vậy đi, các ngươi trước vào động phủ, chờ ta tìm được tài liệu phù hợp rèn luyện thân hình cho các ngươi lại trở ra!

Nhiếp Vân giải thích.

Linh giới pháp tắc uy áp quá lớn, lúc trước hắn vừa tới cũng bị áp thiếu chút nữa thổ huyết, càng không nói Trần Văn Húc cùng Huệ Tử thực lực thấp kém như vậy.

Hiện tại sở dĩ không có việc gì, là vì ở trong Hồn giới, Hồn giới vì hấp thu linh hồn của Chư Thiên vạn giới, áp lực thấp hơn nhiều Linh giới, bằng không thì, chỉ sợ hồn phách của Di Hoa sớm đã không kiên trì nổi, triệt để vỡ vụn.

- Tốt!

Trần Văn Húc cùng Huệ Tử ở phàm giới địa vị cũng không thấp,

đều nghe nói qua Linh giới, biết rõ pháp tắc ở đây cường đại hơn phàm giới quá nhiều, lúc này gật đầu, thân thể nhoáng một cái, bị Nhiếp Vân thu vào Bắc Đẩu tinh cung.

- Hai vị này..

Hai người vừa biến mất, Tuyết Tĩnh Nhi đi tới, vẻ mặt nghi ngờ hỏi.

- Hai vị này là đôi uyên ương số khổ... Là như thế này...

Nhiếp Vân nói sự tình Văn Húc Huệ Tử cả đời chờ đợi, Trần Văn Húc thành Yêu nhân không sợ gian khó nói một lần, lúc kể xong, Tuyết Tĩnh Nhi đã nước mắt như mưa.

- Nói như vậy, ngươi là từ phàm giới đến...

Tâm tình bình phục, Tuyết Tĩnh Nhi nhìn về phía thiếu niên ở trước mắt.

- Ân! Tốt rồi, chúng ta nhanh trở về đi, có lẽ cao thủ của Khu Tu tháp đã thỏa đàm rồi!

Nhiếp Vân cũng không phủ nhận, gật đầu nói.

Đạt tới loại thực lực như hắn, đã không cần phải giấu diếm rồi.

- Ta nghe nói Phàm giới là địa phương linh khí mỏng manh, tu luyện cực kỳ khó khăn, vậy thực lực của ngươi...

Mặt mũi của Tuyết Tĩnh Nhi tràn đầy nghi hoặc.

Thiếu niên ở trước mắt mười tám mười chín tuổi, thực lực ngay cả Tu La Vương Tiên cảnh cũng có thể đánh chết, phần thực lực này, cho dù nhân sĩ sinh trưởng ở Linh giới, cũng làm không được a!

- Đi thôi!

Nhiếp Vân biết rõ trong nội tâm nàng nghĩ cái gì, cũng không nhiều lời, đi đầu bay ra ngoài.

Tuyết Tĩnh Nhi thấy hắn không muốn nhiều lời, cũng không hỏi nhiều, một đường hai người cực kỳ yên tĩnh.

Con đường đến và đi ra không có gì khác nhau, đồng dạng phi hành một ngày một đêm, lúc này mới một lần nữa trở lại Yêu Hoàng thành.

- Ta ly khai nhà đã có một thời gian ngắn, hiện tại phải về, không thể cùng ngươi đi Khu Tu tháp, hữu duyên gặp lại!

Trở lại Yêu Hoàng thành, thần thái của Tuyết Tĩnh Nhi có chút sa sút, quay đầu nói.

Tựa hồ nàng biết rõ chuyện lần này không có hoàn thành, trong nội tâm thiếu niên cực kỳ không dễ chịu.

- Đoạn đường này làm phiền ngươi rồi!

Nhiếp Vân gật đầu, vẻ mặt cảm kích.

Những cảm kích này là phát ra từ nội tâm, nếu như không có Tuyết Tĩnh Nhi trợ giúp, hắn căn bản không có khả năng tiến vào Hồn giới, càng không có khả năng để cho Trần Văn Húc, Văn Húc Huệ Tử thành thân thuộc.

Cũng không có khả năng biết rõ, Di Tĩnh là hồn phi phách tán chân chính, Linh Hồn chi khí không thể triệu hoán thành công!

Tuyết Tĩnh Nhi cáo từ, Nhiếp Vân trở lại Khu Tu tháp.

- Ngươi rốt cuộc đã về, Quỳnh Nhai đại nhân đã ở chỗ này chờ đợi rất lâu!

Vừa về, liền chứng kiến Chu Tu vẻ mặt lo lắng đi tới.

- Quỳnh Nhai đại nhân?

- Đúng vậy, Quỳnh Nhai đại nhân là trưởng lão ở tổng bộ Khu Tu tháp, một vị Khu Tu sư bát phẩm Kim Vân! Qua một hồi ngươi nói chuyện khách khí một chút, thực

lực của nàng đã đạt đến nửa bước Tiên Quân, từng trùng kích Tiên Quân mà không chết! Thủ đoạn mạnh, có lẽ đã không dưới Tiên Quân…

Chu Tu thấp giọng giới thiệu.

------oOo------

Chương 1634: Kỳ Lâm Viên (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Trùng kích Tiên Quân không chết...

Trong nội tâm Nhiếp Vân rùng mình.

Tuy Tiên Quân đại kiếp nạn hắn chưa bao giờ thấy qua, nhưng biết tuyệt đối rất đáng sợ, loại đại kiếp nạn cấp bậc này, có thể khiêng qua không chết, thực lực của Quỳnh Nhai đại nhân kia, quả thật mạnh đáng sợ!

Chỉ sợ trước kia Kim Thân Vương so sánh với nàng, cũng kém xa.

- Nàng ở Khu Tu tháp địa vị cực cao, nghe nói là nhân vật cùng thời kì với Linh Hồn sư, cho nên tổng bộ phái nàng tới tìm Linh Hồn sư mượn Linh Hồn chi khí!

Chu Tu nói tiếp.

- Nhân vật cùng thời kỳ với Linh Hồn sư? Thượng Cổ liền tồn tại...

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Thời kỳ thượng cổ đến bây giờ không biết bao nhiêu vạn năm, nghe nói người khi đó chỉ cần không có đạt tới Tiên Quân cảnh liền không có khả năng sống sót, vị Quỳnh Nhai đại nhân này, không có đạt tới loại cảnh giới ấy, lại có thể sống lâu như vậy, thực lực mạnh, nghe rợn cả người.

Bay lên ý cẩn thận, đi theo sau Chu Tu tiến vào.

Vừa đi vào phòng, lập tức chứng kiến một trung niên phu nhân ngồi ở chủ vị trong phòng khách.

Vị phu nhân này chừng ba mươi tuổi, dung mạo tịnh lệ, lẳng lặng đợi tại nguyên chỗ, phảng phất như hoàn mỹ dung hợp với không gian tự nhiên, không có chút linh khí chấn động nào, nếu như không phải biết rõ thực lực của nàng, sẽ hoài nghi chỉ là người bình thường không có chút nào thực lực.

- Quỳnh Nhai trưởng lão, vị này là Khu Tu sư thất phẩm Nhiếp Vân mà ta nói, Linh Hồn chi khí chính là hắn cần!

Chu Tu đi lên giới thiệu.

- Khu Tu sư thất phẩm...

Nghe được tên Nhiếp Vân, ánh mắt của Quỳnh Nhai trưởng lão như điện, nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân, không khỏi tán thưởng.

- Quả thật là anh hùng xuất thiếu niên! Xem nhục thể linh hồn của ngươi, nên vẫn chưa tới mười tám tuổi a, trẻ tuổi như vậy thì có tu vi như thế, nhất là thân thể, có thể so với Vương Tiên cảnh... Lợi hại!

Vị Quỳnh Nhai trưởng lão này liếc nhìn ra tu vi thân thể của Nhiếp Vân, tấc tắc kêu kỳ lạ.

- Đa tạ trưởng lão khích lệ!

Nhiếp Vân không dám mất cấp bậc lễ nghĩa, vội vàng nói.

- Không cần khách khí, đào móc bồi dưỡng Khu Tu sư mới cũng là trách nhiệm của những lão gia hỏa chúng ta, đã ngươi muốn Linh Hồn chi khí cứu trợ thân nhân, ta có thể giúp ngươi!

Tựa hồ Quỳnh Nhai không thích khách sáo, khoát tay áo, trực tiếp tiến vào chính đề.

- Đa tạ!

Nhiếp Vân không nghĩ tới vị trưởng lão này dễ nói chuyện như vậy, trên mặt vui vẻ.

- Ngươi trước không cần cám ơn, tuy Nhan Chi cùng ta là quan hệ bằng hữu cũ, nhưng có thể cho ta Linh Hồn chi khí hay không còn không nhất định, cho nên lần này ta muốn mang ngươi cùng đi gặp nàng, nhìn ngươi có thể nói động nàng hay không!

Quỳnh Nhai cười nói.

- Ta đi?

Sắc mặt của Nhiếp Vân cứng đờ, như ăn phải con ruồi.

Nói đùa gì vậy, nếu ta có thể đi mà nói, còn trông cậy vào ngươi làm gì?

- Thân phận ta thấp kém, chỉ sợ đi qua sẽ trêu chọc Linh Hồn sư đại nhân phiền chán, ta xem... hay là thôi đi!

Lắc đầu cự tuyệt.

Linh Hồn sư lần trước liền muốn giết mình, nếu không phải nể tình Đạm Đài Lăng Nguyệt, đã sớm chết rồi, lần này đi qua, vạn nhất đối phương hỉ nộ vô thường, động thủ, vậy khóc cũng không kịp.

- Ngươi không muốn đi?

Nghe được thiếu niên nói, trên mặt Quỳnh Nhai lộ ra vẻ giống như cười mà không phải cười.

- Thực không dám đấu diếm, ta cùng Linh Hồn sư đại nhân bởi vì một ít việc nhỏ từng có khúc mắc, cho nên ta sợ nàng chứng kiến ta, sẽ mất đi kiên nhẫn!

Nhiếp Vân vò đầu.

- Khúc mắc?

- Ta đã từng giết... một tín đồ của nàng...

Nhiếp Vân nói.

- Thì ra là thế! Nhan Chi đối với tín đồ hoàn toàn chính xác cực kỳ để ý, ngươi động thủ giết tín đồ của nàng, phạm vào tối kỵ, ngươi tốt nhất không nên đi!

Quỳnh Nhai nghe được lý do của Nhiếp Vân, hiểu được, ngay sau đó đứng dậy.

- Ngươi ở nơi này chờ một lát, ta đi một hồi sẽ về!

Nói xong cũng không đợi Nhiếp Vân nói chuyện, thân thể từ tại chỗ biến mất, ngay cả Nhiếp Vân có được thiên phú Thiên Nhãn, cũng không thấy được nàng làm sao biến mất.

- Thật nhanh...

Chứng kiến động tác của nàng, Nhiếp Vân biết rõ, so sánh với Quỳnh Nhai đại nhân, tốc độ của hắn quả thực giống như ốc sên.

- Quỳnh Nhai đại nhân làm việc lôi lệ phong hành, nói một không hai, chỉ cần đáp ứng sự tình, nhất định có thể hoàn thành, yên tâm đi!

Thấy Nhiếp Vân có chút ngẩn người, Chu Tu cười đi tới.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu, không nói thêm lời, chờ ước chừng nửa canh giờ, một hồi gió nhẹ thổi qua, một bóng người xuất hiện ở trước mặt.

Đúng là Quỳnh Nhai đại nhân vừa rồi ly khai.

- Trưởng lão!

Nhiếp Vân vội vàng đứng dậy.

- Là ta không có ý tứ...

Vẻ mặt của Quỳnh Nhai đại nhân xấu hổ, từ bộ dáng cùng cử động của nàng, Nhiếp Vân liền biết chắc không có Linh Hồn chi khí, xem như đã thất bại.

- Nhan Chi nàng... được rồi, chuyện này ta không thể hoàn thành cho ngươi, ngươi nói điều kiện khác a, chỉ cần có thể làm được, nhất định tận lực thỏa mãn!

Quỳnh Nhai đại nhân cũng không nói ra nguyên nhân thất bại, bàn tay vung lên nói.

- Làm phiền trưởng lão phí tâm! Không biết trưởng lão có thể cáo tri địa chỉ kỹ càng của Linh Hồn sư đại nhân hay không, thật sự không được, ta tự mình đi xin giúp đỡ!

Thấy nàng không có thành công, Nhiếp Vân biết rõ chuyện này chỉ sợ còn cần tự mình đi ăn cắp, lắc đầu hỏi.

Kỳ thật cho dù đối phương có thể lấy được Linh Hồn chi khí, cũng không có khả năng trực tiếp lấy được mười đạo, muốn làm được chuyện thứ hai, hoàn thành đổ ước, chỉ có thể đi tìm Linh Hồn sư, nghĩ biện pháp trộm đến!

Thiên phú Thần Thâu tấn cấp thành Thâu Thiên sư bài danh 12, Nhiếp Vân đối với trộm càng thêm tự tin, chỉ cần cho hắn chứng kiến bản thể của Linh Hồn sư, dù không cần bàn tay đụng chạm, cũng có thể thần không biết quỷ không hay trộm được.

- Cho ngươi địa chỉ? Ngươi tốt nhất đừng đi, Nhan Chi tính tình cổ quái, ngươi lại giết qua tín đồ của nàng, vạn nhất nàng động thủ với ngươi, cho dù Khu Tu tháp tới tranh luận, cũng không có biện pháp chút nào...

Quỳnh Nhai đại nhân vẻ mặt khó xử.

- Ngươi cũng biết, cường giả Tiên Quân từ thời kỳ thượng cổ như

nàng, thực lực mạnh, mặc dù là Khu Tu tháp cũng không dám tới ngạnh bính...

- Hi vọng Quỳnh Nhai trưởng lão thành toàn!

Nhiếp Vân ôm quyền.

- Được rồi, ngươi đã kiên trì như vậy, ta liền nói chỗ ở của nàng cho ngươi thoáng một phát! Kỳ thật Linh Hồn sư cùng U Minh Hoàng Vương bệ hạ cũng không ở Yêu Hoàng thành, mà đang ở Kỳ Lâm Viên cách Yêu Hoàng thành hơn một vạn dặm!

Quỳnh Nhai nói.

- Kỳ Lâm Viên?

Nhiếp Vân vò đầu, cái tên này căn bản chưa nghe nói qua.

------oOo------

Chương 1635: Kỳ Lâm Viên (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Kỳ Lâm Viên là tên gọi tắt của Cửu Thiên Kỳ Lâm Viên, trong đó trồng một cây Hỗn Độn kỳ quả, trải qua hơn vạn năm thai nghén, tựa hồ ở vài ngày nay sẽ thành thục, U Minh Hoàng Vương cùng Nhan Chi, sợ mấy ngày nay xuất hiện biến cố, nên đều trông coi ở trong vườn trái cây...

Quỳnh Nhai trưởng lão nói.

- Hỗn Độn kỳ quả? Chẳng lẽ thứ này đối với cường giả Tiên Quân cũng có hiệu quả?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Thứ này chính là Hỗn Độn thai nghén, ẩn chứa lực lượng cường đại, đối với Tiên Quân cũng có hiệu quả, U Minh Hoàng Vương và

Linh Hồn sư đào tạo nhiều năm mới kết được hai quả, toàn bộ sắp thành thục, chính bởi vì như thế, hiện tại hai người ai cũng không gặp, ngay cả ta cũng ăn bế môn canh...

Quỳnh Nhai trưởng lão có chút không có ý tứ, nguyên lai nàng cũng không nhìn thấy Nhan Chi, mà trực tiếp bị cự ở ngoài cửa.

Khó trách vẻ mặt nàng xấu hổ, không quá muốn nói.

- Kỳ Lâm Viên kia ở Hàn Băng Sơn phía đông Yêu Hoàng thành, cách hơn một vạn dặm, chỉ cần ngươi phi hành thẳng tới, liền có thể tìm được, bất quá ta khuyên ngươi vẫn không nên tùy tiện làm việc, Nhan Chi gần đây không dễ nói chuyện, không bằng chờ trái cây thành thục, nàng dùng xong, tâm tình tốt lại đi khẩn cầu, như vậy xác xuất thành công sẽ lớn hơn nhiều!

Quỳnh Nhai trưởng lão nói.

- Triệt để thành thục?

- Đúng vậy, trái cây này nhanh thì một hai ngày, chậm thì nửa năm, nhất định sẽ thành thục, không bằng ngươi chờ ở chỗ này, một khi thành thục sử dụng, tâm tình của nàng nhất định sẽ tốt, đến lúc đó lại đi cầu Linh Hồn chi khí, nhất định có thể thu hoạch!

Nói đến đây cổ tay của Quỳnh Nhai trưởng lão khẽ đảo, lấy ra một cái lệnh bài.

- Đây là lệnh bài của ta, đến lúc đó nếu ngươi muốn cầu, có thể dùng cái này, bằng không thì, chỉ sợ ngay cả mặt cũng khó thấy!

- Đa tạ trưởng lão!

Nhiếp Vân tiếp nhận lệnh bài.

- Tốt rồi, ta đi trước, Chu Tu, có chuyện gì ngươi liên hệ ta!

Tựa hồ Quỳnh Nhai trưởng lão không có hoàn thành sự tình, cảm thấy mặt không ánh sáng, không muốn tiếp tục đợi ở chỗ này, thân thể nhoáng một cái, lần nữa biến mất.

- Chu Tu đại nhân, Quỳnh Nhai trưởng lão đã nói thành khẩn như thế, ta tạm thời liền kiên nhẫn chờ đợi, có cơ hội phù hợp lại đi tìm Nhan Chi đại nhân, hiện tại liền cáo từ trước!

Thấy nàng ly khai, Nhiếp Vân thu hồi lệnh bài, ôm quyền nói.

- Không bằng ngươi ở chỗ này, ta lập tức an bài cho ngươi...

Chu Tu thấy hắn yêu cầu, vội nói.

- Đa tạ rồi, ta ở Yêu Hoàng thành còn có bằng hữu, tới chỗ hắn ở tạm là được, cáo biệt! Nếu có gì cần, khẳng định sẽ trở về làm phiền đại nhân!

Nhiếp Vân nói.

Đạm Đài Sang Vũ cho hắn ba tháng, phải bắt được mười đạo Linh Hồn chi khí, ở chỗ này chờ đợi căn bản chậm trễ không nổi, không bằng nghĩ biện pháp đến Kỳ Lâm Viên ăn cắp.

Đương nhiên, chuyện này phải làm thần không biết quỷ không hay, bằng không thì, một khi bị phát hiện, đừng nói Linh Hồn chi khí, chỉ sợ chết cũng không biết chết như thế nào!

Chính bởi vì như thế, Nhiếp Vân mới không có ý định dừng lại ở Khu Tu tháp, như vậy liền giảm không ít phiền toái.

Tự do tự tại thuận tiện.

- Nngươi đã kiên trì, vậy thì cáo từ, có chuyện gì nhất định phải tới Khu Tu tháp, ở đây mới là nhà của Khu Tu sư chúng ta!

Chu Tu thành khẩn nói.

- Vâng!

Nhiếp Vân gật đầu, quay người đi ra ngoài.

Ly khai Khu Tu tháp, Nhiếp Vân tìm hẻm nhỏ không người, thân thể

nhoáng một cái, chui xuống dưới đất, biến mất vô tung vô ảnh.

Lần này lại đến phiên chính hắn ra tay, hết thảy cẩn thận cho thỏa đáng.

Cẩn thận ẩn nấp khí tức, Nhiếp Vân dọc theo dưới mặt đất thẳng tắp tiến lên.

Muốn đối mặt cường giả Thượng Cổ Tiên Quân, phải sớm chuẩn bị, cẩn thận, không thể phân tâm.

Ở dưới mặt đất tốc độ không nhanh bằng không trung phi hành, lại phải cẩn thận từng li từng tí, trong vòng vạn dặm phải đi cả buổi, lúc này mới xuyên thấu qua Thiên Nhãn chứng kiến một núi cao nguy nga.

Núi bị tuyết trắng bao trùm, nước kết thành băng, làm cả ngọn núi lộ ra óng ánh sáng long lanh.

Dọc theo sơn mạch chậm rãi hành tẩu, chỉ chốc lát quả nhiên thấy một trang viên cự đại xuất hiện ở trước mặt.

Trang viên này phảng phất như giắt ở trong hư không, phía trên không biết do cái gì bố trí thành đại trận, từ phía trên không không ngừng rút ra khí lưu tối tăm mờ mịt.

- Hỗn Độn kỳ quả không cần ánh mặt trời mưa móc, các nàng hẳn là rút lấy Hỗn Độn khí lưu tẩm bổ, để cho nó thành thục!

Thấy một màn như vậy, trong nội tâm Nhiếp Vân phỏng đoán.

Mặc dù Hỗn Độn kỳ quả chỉ là lần đầu tiên nghe nói, bất quá loại vật này đã có thể có tác dụng với cường giả Tiên Quân, đủ thấy đặc thù!

Chính bởi vì như thế, loại vật này chỉ sợ cần Hỗn Độn khí lưu tẩm bổ, ánh mặt trời mưa móc bình thường không có tác dụng.

- Đi qua!

Cẩn thận quan sát một hồi, Nhiếp Vân tìm đúng phương hướng lặng lẽ tiềm tới, một lát sau đi vào trước một môn hộ cự đại.

Ngoài cửa bố trí rất nhiều đại trận, mặc dù đối với hắn có được thiên phú Trận Pháp sư mà nói không tính quá khó khăn, nhưng muốn đi vòng qua toàn bộ, vẫn có không ít phiền toái.

Bởi vì biết rõ bên trong có hai cường giả Thượng Cổ Tiên Quân, thiên phú Thiên Nhãn không dám quan sát vào trong, linh hồn lực cũng không dám dò xét, dùng tinh thần lực che dấu thân thể, chậm rãi tới gần.

Hô!

Không biết đã qua bao lâu, một hơi nhổ ra, rốt cục vượt qua trận pháp tiến vào đại môn.

Mới vừa vào môn hộ, còn chưa kịp nhìn kỹ tình huống bên trong, một thanh âm sáng sủa vang lên.

- U Minh Hoàng Vương, Linh Hồn sư Nhan Chi hai vị đại nhân, ta là thuộc hạ của Tu La Vương Kích Hấn Tu La! Vâng lệnh chủ thượng đặc biệt tới cầu hai vị đại nhân một vật, hi vọng thành toàn!

Thanh âm vang dội bao la, như đất bằng dậy sấm, vang tận mây xanh.

- Tu La? Sớm không tới trễ không tới, lúc này tới làm gì...

Nhiếp Vân đầu lớn rồi.

Lúc này Tu La tới, tương đương thoáng một phát làm rối loạn tiết tấu của hắn, để cho hắn có chút phát điên.

Lặng lẽ nhìn ra ngoài, phát hiện lại là Tu La Vương Tiên cảnh, thân hình cao lớn, trong mắt ẩn ẩn mang theo tơ máu.

- Thuộc hạ của Tu La Vương? Vào đi!

Ngay sau đó một thanh âm vang lên, mang theo mị hoặc để cho

người trầm mê.

Ầm ầm!

Môn hộ cao lớn ầm ầm mở ra, vô số trận pháp lập tức che dấu.

Những trận pháp này đối với một ít Thánh Tiên, Vương Tiên bình thường hữu dụng, nhưng đối với Tu La Vương Tiên cảnh mà nói, tác dụng không lớn.

------oOo------

Chương 1636: Ăn cắp Linh Hồn chi khí (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đa tạ U Minh Hoàng Vương...

Tu La nhìn thấy một màn này, cúi đầu, đi nhanh vào trong trang viên.

- Đây là thanh âm của U Minh Hoàng Vương sao? Sao quen thuộc như vậy...

Nhiếp Vân giấu ở phía sau cửa nhìn một màn này ở trong mắt, nhíu mày, trong nội tâm chấn động.

- Là thanh âm của Vân Huyên, không biết U Minh Hoàng Vương này có phải giống Vân Huyên như đúc không...

Vân Huyên là máu huyết của Thiên Yêu Thánh Hoàng biến thành, mà Thiên Yêu Thánh Hoàng là máu huyết của U Minh Hoàng Vương biến thành, chỉ sợ không chỉ giống như đúc, ngay cả thiên phú đặc thù cũng giống nhau!

Chỉ mong trí nhớ không thể câu thông, nếu không, cho U Minh Hoàng Vương biết rõ ân oán của hắn và Vân Huyên, sự tình sẽ khó thiện rồi.

- Theo sau!

Trong nội tâm rung động chỉ nháy mắt, vừa vặn Kích Hấn Tu La đi qua trước mặt, thân thể Nhiếp Vân khẽ động, Tinh Cung biến thành hơi bụi, rơi vào cổ áo của hắn, tiến vào trong trang viên.

Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, cho dù lần này cửu tử nhất sinh, nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, nhưng nếu không tiến vào, đừng nói Linh Hồn chi khí, chỉ sợ cái gì cũng không chiếm được.

Kích Hấn Tu La tựa hồ biết rõ thân phận của mình, chỉ là sứ giả truyền tin, không có càn rỡ như trong tưởng tượng, từng bước một đi vào trang viên.

Dừng lại ở trên người hắn, xuyên thấu qua Tinh Cung, Nhiếp Vân cũng thấy rõ bộ dáng trang viên.

Trang viên này không khác gia đình phú quý bình thường, căn bản không có đẹp đẽ quý giá như hoàng cung, chỉ là linh khí nồng đậm, bốn phía đều có hào quang bảy màu lập loè, để cho người phảng phất như tiến nhập tiên cảnh.

Kích Hấn Tu La không dám đi quá nhanh, cũng không chậm, qua hơn mười phút mới đi vào một tiểu viện.

Vừa tiến vào tiểu viện này, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy linh khí nồng hậu dày đặc tựa hồ muốn ngưng tụ thành nước đập vào mặt, cổ linh khí này tinh thuần đến cực điểm, người bình thường hấp một ngụm, tinh thần sẽ phấn chấn, tu vi tăng nhiều.

Ngay cả Nhiếp Vân cũng thấy kinh mạch toàn thân rung động lắc lư, thoải mái nói không nên lời.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ở bên ngoài trang viên chứng kiến đại trận, đang treo ở phía trên, linh khí trong sân đúng là trận pháp từ trong Hỗn Độn khí lưu rút ra.

Chính giữa tiểu viện, là cây cối cao lớn cổ quái.

Đại thụ này hơn mười người ôm cũng hết không, mặt ngoài không phải vỏ cây mà là lân phiến dày đặc, mắt thường có thể thấy được nó hấp thu linh khí, bài xuất khí thải, phảng phất như đang không ngừng hô hấp, giống như sinh mệnh, quỷ dị nói không nên lời.

Trên cây kết hai trái cây kỳ quái, lớn nhỏ cỡ nắm tay, đã xuất hiện màu đỏ tươi, mùi hương đậm đặc xông vào mũi, xem xét liền biết rõ sắp thành thục.

- Xem ra cái này là Hỗn Độn Thụ Quả, còn gọi là Hỗn Độn kỳ quả...

Nhìn những cái này ở trong mắt, trong nội tâm Nhiếp Vân minh bạch.

Cho dù lần thứ nhất nhìn thấy trái cây này, nhưng hắn biết rõ, tuyệt đối có được ma lực cực lớn, đừng nói ăn, chỉ ngửi, nhìn một cái, liền để cho tâm cảnh của hắn bình thản không ít, đủ thấy uy lực.

Khó trách có thể làm cho Thượng Cổ Tiên Quân tự mình canh giữ, không hổ là Hỗn Độn linh vật, chỉ sợ lúc trước Thiên Diệp Tiên Liên so sánh, cũng có chỗ không kịp.

- Tu La Vương để ngươi tới, là vì chuyện gì?

Kích Hấn Tu La dừng lại, một thanh âm nhàn nhạt vang lên.

Theo phương hướng thanh âm nhìn lại, một nữ nhân thân thể thon dài đứng ở cách đó không xa, đường cong hoàn mỹ chiếu rọi ở trong trường bào bó sát người, nhiều một phần thì béo, thiếu một phân thì gầy, chỉ từ thân hình đã biết rõ hoàn mỹ không tỳ vết.

U Minh Hoàng Vương!

Ở trong mắt Nhiếp Vân, lại chính là... Vân Huyên!

Quả nhiên giống Vân Huyên như đúc, một cái nhăn mày một nụ cười, nhất cử nhất động, không có chút nào khác biệt!

Cái này là U Minh Hoàng Vương, một trong những người có quyền thế nhất toàn bộ Thiên Địa Lục Đạo!

Phía sau Hoàng Vương là một bạch y nữ tử, người này thấy không rõ dung mạo, cũng không biết đẹp xấu, lẳng lặng đứng tại nguyên chỗ giống như quỷ mị, cho người một loại áp bách trên linh hồn, có chút thở không nổi.

- Xem ra đây là Linh Hồn sư Nhan Chi rồi...

Trong nội tâm Nhiếp Vân rùng mình.

Tuy thấy không rõ dung mạo, nhưng hắn biết rõ người này nhất định là Nhan Chi, bởi vì chỉ có người này mới có thể cho hắn áp lực như thế!

Mới có thể để cho hắn sinh ra một loại cảm giác nhìn không thấu.

- Đây là ngọc bài của Vương ta lưu lại!

Kích Hấn Tu La cung kính tiến về phía trước một bước, ngón tay khô gầy điểm một cái, một bóng người hư ảo đột ngột xuất hiện ở trước mặt.

Đúng là Tu La Vương Nhiếp Đồng.

- U Minh Hoàng Vương, Nhan Chi, chúng ta lại gặp mặt!

Ầm ầm!

Hình ảnh Nhiếp Đồng vừa xuất hiện, một cổ khí tức để cho Thiên Địa run rẩy đột nhiên hiện lên, làm cho linh khí của cả tiểu viện xuất hiện vặn vẹo.

- Tu La Vương, chúng ta hoàn toàn chính xác thật lâu không gặp, không nghĩ tới ngươi rõ ràng còn có thể phục sinh, thật sự là người tốt không sống lâu, tai họa di ngàn năm!

Sắc mặt U Minh Hoàng Vương trầm xuống, trong đôi mắt đẹp có một đạo hàn ý âm lãnh kích xạ ra, để cho người không rét mà run.

- Lời này ta không quá thích nghe a, cái gì gọi là tai họa di ngàn

năm? Tình nhân cũ của ngươi Ngũ Trảo Long Hoàng, tựa hồ cũng sống lại đi à nha, chẳng lẽ hắn cũng là tai họa?

Nhiếp Đồng vừa cười vừa nói.

- Tiểu Long là tình nhân cũ của U Minh Hoàng Vương? Nghe được câu này, Nhiếp Vân có chút hóa đá.

Ngũ Trảo Long Hoàng cùng U Minh Hoàng Vương không phải đối thủ một mất một còn sao? Làm sao là quan hệ tình nhân?

- Hắn càng là tai họa, chết tốt nhất! Nghe được tên Long Hoàng, sóng tinh thần của U Minh Hoàng Vương nhúc nhích, răng ngọc cắn chặt.

- Xem ra Tiểu Long cùng nàng... Thực có quan hệ rất sâu...

Chứng kiến biểu lộ của U Minh Hoàng Vương, Nhiếp Vân hiểu được, đột nhiên có một ý nghĩ bốc lên, mí mắt không tự chủ được nhảy dựng.

- U Minh Hoàng Vương không ngừng cố gắng, để cho một giọt máu huyết của mình tiến vào phàm giới, thậm chí thống nhất Yêu tộc, chẳng lẽ là vì tìm kiếm Tiểu Long...

Ngũ Trảo Long Hoàng cùng Tu La Vương đại chiến, đột phá Linh giới áp chế, tiến vào phàm giới, đây là bí mật vô số người biết, về sau hai tuyệt thế cường giả toàn bộ một đi không trở lại, U Minh Hoàng Vương nhiều năm tìm kiếm, không phải là vì vậy a...

- Nguyên lai ngươi muốn hắn chết như vậy, kỳ thật ta cũng muốn giết hắn, nếu không phải ca ca ta dốc sức liều mạng trông coi, chỉ sợ ta có thể thỏa mãn tâm nguyện của ngươi, mang xác rồng tới rồi!

Nhiếp Đồng cười nói.

------oOo------

Chương 1637: Ăn cắp Linh Hồn chi khí (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ca ca ngươi? Ta là lần đầu tiên nghe nói Tu La Vương còn có ca ca nha?

U Minh Hoàng Vương sững sờ, ngay cả Nhan Chi phía sau nàng tựa hồ cũng lộ ra khó hiểu.

Một Tu La Vương liền để cho Linh giới sợ hãi tới cực điểm, nhiều một cái ca ca, chẳng lẽ Thiên Địa Lục Đạo thật muốn triệt để bị diệt?

- Sự tình ca ca ta, ngươi không cần phải xen vào, chờ ta giải quyết xong sự tình này, sẽ tự mình đi tìm hắn!

Đối với ca ca Nhiếp Vân, tựa hồ Nhiếp Đồng không muốn nhắc tới, tùy ý khoát tay áo.

- Được rồi, lần này ta tới là hướng hai vị mượn đồ vật, hi vọng nhị vị có thể thành toàn!

- Mượn cái gì?

U Minh Hoàng Vương thấy hắn không nói, cũng không muốn hỏi nhiều, đôi mi thanh tú nhăn lại.

- Hỗn Độn kỳ quả là hạt giống lúc trước Tu La nhất tộc chúng ta lưu lại, đối với Tu La nhất tộc chúng ta có tác dụng rất mạnh, hai cái này ta xem đã thành thục, cho nên muốn mượn dùng một lát, liền phiền toái hai vị rồi!

Nhiếp Đồng khẽ nói, trên miệng nói khách khí, nhưng trong lời nói lại mang theo lạnh lùng cùng uy nghiêm không để cho phản bác.

- Hỗn Độn kỳ quả là chúng ta đào tạo nhiều năm mới thành công, ngươi muốn mượn, không để tỷ muội chúng ta vào mắt sao!

Nghe đối phương yêu cầu, U Minh Hoàng Vương cảm thấy thiếu

chút nữa tức điên.

Hỗn Độn kỳ quả là nàng cùng Linh Hồn sư tốn hao không biết bao nhiêu vạn năm mới bồi dưỡng được, mắt thấy sắp thành thục, đối phương tới mượn, đây không phải đoạt sao?

- Mặc dù Tu La Vương ở thời kỳ thượng cổ tên tuổi rất lớn, hiện tại ngươi còn không có triệt để khôi phục! Không có triệt để khôi phục liền dám tới tìm tỷ muội bọn ta phiền toái, ta xem hôm nay ngươi liền vẫn lạc ở đây đi!

Nhan Chi cũng tiến về phía trước một bước, toàn thân lạnh lùng, mang theo khí tức rút đi linh hồn.

- Ân? Cơ hội tốt!

Thấy Nhan Chi đi về phía trước, nội tâm Nhiếp Vân nhảy dựng, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

Vốn đối phương đứng ở sau lưng U Minh Hoàng Vương, cho dù Thâu Thiên chi thuật của hắn lợi hại cũng không có khả năng trộm ra Linh Hồn chi khí, lúc này đối phương tiến lên, vừa vặn tiến nhập phạm vi trộm, rất hợp ý hắn.

- Thiên phú Thâu Thiên sư vận chuyển!

Trong nội tâm khẽ động, thiên phú Thâu Thiên vận chuyển, linh hồn trong nháy mắt tạo thành một bàn tay lớn, chậm rãi phủ qua Nhan Chi.

Từ trong cơ thể Thượng Cổ Tiên Quân trộm đồ, loại sự tình này quả thực không thể tưởng!

Nếu như không phải thiên phú Thần Thâu tấn cấp thành thiên phú Thâu Thiên, cho dù cho Nhiếp Vân mười cái lá gan cũng tuyệt không dám làm như thế, mà bây giờ, tinh thần lực của đối phương chủ yếu tập trung ở trên người Tu La Vương, không rảnh chú ý hắn, thiên phú Thâu Thiên lại cường đại đến cực điểm, ngay cả Thiên đạo cũng có thể trộm, thần không biết quỷ không hay.

Hô!

Như thanh phong quất vào mặt, nhuận vật mảnh im ắng.

Lòng bàn tay của Nhiếp Vân khẽ động, hơn mười đạo Linh Hồn chi khí không ngừng nhảy ở trong lòng bàn tay.

- Thành công rồi!

Trong nội tâm vui vẻ, ngón tay của Nhiếp Vân điểm một cái, xuất hiện mấy chục Thủy Tinh Cầu sớm liền chuẩn bị tốt, quán thâu những Linh Hồn chi khí này vào.

Vốn tưởng rằng ăn cắp Linh Hồn chi khí sẽ tốn hao không ít phiền toái, lại nằm mộng cũng không nghĩ đến, sẽ đơn giản như thế!

Xem ra Nhiếp Đồng thật đúng là phúc tinh của hắn, nếu không phải hắn qua quấy rối, muốn ăn cắp thứ này, chỉ sợ còn không dễ dàng!

- Nếu có thể trộm những Hỗn Độn kỳ quả kia, vậy thì lợi nhuận lật ra...

Đột nhiên, Nhiếp Vân ngẩng đầu, con mắt rơi vào Hỗn Độn kỳ quả.

Hai trái Hỗn Độn kỳ quả này treo ở trên cây, lúc này đã đỏ tươi ướt át, tựa hồ thành thục rồi.

Hương quả nồng đậm truyền đến, để cho người thèm nhỏ dãi, ngửi một ngụm, lực lượng trong cơ thể có một loại không ngừng nhảy lên, tùy thời có thể đột phá.

Có thể tưởng tượng, nếu như dùng thứ này, tuyệt đối có thể làm cho hắn trực tiếp đạt tới lần thứ tám Niết Bàn, Tiên lực trùng kích Vương Tiên cảnh đỉnh phong!

Lần thứ tám Niết Bàn, từ khi hắn đạt tới Thánh Tiên cảnh sơ kỳ, liền cảm ứng được rồi, ngay ở Thánh Tiên cảnh đỉnh phong!

Một khi Niết Bàn thành công, trùng kích Tiên Quân khẳng định vô vọng, nhưng trùng kích Vương Tiên cảnh đỉnh phong lại không có

vấn đề chút nào!

Hiện tại chỉ có thực lực Thánh Tiên cấp, đã có thể chiến với Vương Tiên đỉnh phong, nếu như Tiên lực có thể đột phá, cái gì Quỳnh Nhai,… tuyệt đối không phải đối thủ!

- Mặc dù thứ này tốt, lại không phải dễ ăn cắp, bằng không thì, khẳng định chết cũng không biết chết như thế nào...

Mặc dù trong nội tâm biết trộm được trái cây đối với hắn hiệu quả thật lớn, nhưng biết một khi làm động tác này, tương đương cách cái chết không xa.

Không nói trước phản ứng của U Minh Hoàng Vương cùng Linh Hồn sư, chỉ là đệ đệ Tu La Vương Nhiếp Đồng, chỉ sợ sẽ không buông tha!

- Không nên gấp gáp... Chúng ta có chuyện từ từ nói!

Chứng kiến động tác của linh hồn là Nhan Chi, Nhiếp Đồng nở nụ cười, bàn tay phất phất.

- Hỗn Độn kỳ quả là Hỗn Độn chí bảo, tuy hai vị có phương pháp bồi dưỡng, nhưng còn không biết phương pháp sử dụng a! Loại bảo vật Đoạt Thiên Tạo Hóa này, nếu như nuốt sống mà nói, chỉ sợ hiệu quả sẽ không quá tốt...

Nhiếp Đồng nói.

- Ân?

Hắn nói tựa hồ đưa tới U Minh Hoàng Vương cùng Nhan Chi chú ý, hai người liếc mắt nhìn nhau, động tác tiến lên ngừng lại.

- Như thế nào? Ta nói không sai chứ!

Nhiếp Đồng cười nói:

- Rất đơn giản, chỉ cần các ngươi cho ta một quả, ta có thể nói cho các ngươi biết phương pháp phục dụng có hiệu quả lớn nhất, như

vậy coi như các ngươi chỉ còn lại có một trái cây, cũng có thể phát huy ra hiệu quả vượt qua hai trái, như thế nào?

- Ngươi nói rất có sức hấp dẫn, bất quá, đối với hai người chúng ta mà nói, vô dụng!

U Minh Hoàng Vương đã cắt đứt hắn.

- Không sai! Mặc dù chúng ta không có phương pháp để cho trái cây sinh ra hiệu quả lớn nhất, nhưng Đạm Đài Tu Du có, chỉ cần ta mở miệng, bằng vào đẩy diễn chi thuật của hắn, tìm ra phương pháp thích hợp nhất cũng không phải chuyện quá khó khăn!

Nhan Chi cũng nói.

- Đạm Đài Tu Du? Không sai, ta làm sao quên hắn nhỉ... Bất quá, các ngươi khẳng định hắn có thể suy tính ra như vậy? Đừng quên ta là ai, ta là Tu La Vương, nếu như không có bổn sự giấu kín Thiên Cơ, sớm chẳng phải bị các ngươi giết?

Nhiếp Đồng nhướng mắt.

- Hừ!

- Cho dù ngươi có thể giấu kín Thiên Cơ lại có thể thế nào? Cho dù chúng ta nuốt sống Hỗn Độn kỳ quả, cũng sẽ không tặng cho ngươi!

------oOo------

Chương 1638: Bị phát hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhan Chi thét dài một tiếng, bàn tay lớn trảo một cái, không trung linh khí hỗn loạn, một cổ lực lượng để cho người linh hồn xuất khiếu tràn ngập đến, tựa hồ tùy thời có thể rút ra linh hồn người từ trong thân thể.

- Nguy rồi...

Nhan Chi vừa ra tay, thẳng đến Tu La Vương Nhiếp Đồng cùng Kích Hấn Tu La, Nhiếp Vân thì đang đứng ở trên người Kích Hấn Tu La, ở trong phạm vi công kích, lập tức cảm thấy đau đầu muốn nứt, linh hồn không bị thân thể khống chế, tùy thời có thể tróc ra.

Linh Hồn sư từ thời thượng cổ thật sự quá cường đại, mặc dù ngày đó Thanh Long Hoàng, cũng không có thực lực như thế!

Ở trước mặt loại thực lực tuyệt đối này, Nhiếp Vân cảm thấy cả người sắp hỏng mất, không có chút năng lực chống cự nào, trước kia rất nhiều năng lực rất nhiều thiên phú, đều biến thành chê cười.

- Thiên Địa Tạo Hóa, vô hạn huyết thống...

Ngay thời điểm Nhiếp Vân ngăn cản không nổi, trong lúc đó, thanh âm hoàng chung đại lữ vang vọng trong óc, vô danh pháp quyết đột ngột vận chuyển.

Vô danh pháp quyết vận chuyển, linh hồn tùy thời có thể nghiền nát của Nhiếp Vân rốt cục ngừng lại, một lần nữa khôi phục thân thể.

Ầm ầm!

Đồng thời, đan điền trước khi đã từng sử dụng Linh Hồn chi khí trong cơ thể gia tốc xoay tròn, ngăn chặn lực lượng xé rách ở bên ngoài.

Bị Thiên Đạo uy áp, Linh Hồn đan điền không thể hình thành, nhưng ở dưới sự trợ giúp của vô danh pháp quyết, ngăn trở Linh Hồn sư linh hồn triệu hoán, lại không có bất cứ vấn đề gì.

PHỐC!

Nhiếp Vân chặn được triệu hoán, nhưng Kích Hấn Tu La lại không may mắn như thế, sắc mặt thoáng một phát trở nên trắng bệch, linh hồn bị rút ra, trùng trùng điệp điệp té trên mặt đất, đoạn tuyệt hô hấp.

Linh Hồn sư, khống chế Linh Hồn chi đạo, chỉ cần ngươi có được linh hồn, liền không cách nào kháng cự nàng xé rách.

- Nhan Chi, bất kể nói thế nào ngươi cũng là Thượng Cổ đại năng, rõ ràng ra tay với một thuộc hạ của ta, thật không biết xấu hổ, đã như vậy, ngươi nằm xuống cho ta!

Tu La Vương hư ảnh tựa hồ không bị linh hồn triệu hoán của Nhan Chi ảnh hưởng, chứng kiến thuộc hạ tử vong, trong mắt sinh ra một cổ sát khí lạnh lùng, bàn tay mạnh mẽ trảo qua, bầu trời cũng rung động lắc lư.

- Tu La Vương, hôm nay nơi này chính là chỗ ngươi táng thân!

Hắn vừa động thủ, U Minh Hoàng Vương cũng động.

Hai tay cử động, như hai Phượng Hoàng chi dực, một tiếng bén nhọn vang lên, âm thanh động Cửu Thiên, trong nội viện vô số trận pháp lập tức khởi động, hào quang cấp tốc hội tụ, Hỗn Độn khí lưu lập tức cải biến phương hướng, mang theo sát khí, hình thành vô số lưu tinh, oanh kích đến Nhiếp Đồng.

U Minh Hoàng Vương ra tay, quả nhiên không giống bình thường!

Lần này viễn siêu Thanh Long Hoàng mấy lần, khí kình hình thành nước lũ phá vỡ bầu trời, trong nháy mắt tất cả mọi người cảm thấy như đã vượt qua thời không, vượt qua áp chế, hãm vào trong Hồng hoang loạn lưu.

Ở trong loại loạn lưu này, dù thực lực của ngươi cường thịnh trở lại, hơi không cẩn thận cũng sẽ thân tử đạo tiêu, triệt để vẫn lạc, mặc dù Tiên Quân cũng không thể tránh né.

- Ngươi lợi hại...

Tu La Vương chứng kiến U Minh Hoàng Vương vừa ra tay liền đánh ra công kích sắc bén như thế, hai mắt nheo lại, bàn tay nghênh đón tiếp lấy.

Động tác của hắn nhu hòa, không có không gian nghiền nát, tựa hồ

không có năng lượng quá lớn.

Ầm ầm!

Công kích của U Minh Hoàng Vương cùng bàn tay của hắn va chạm.

Thanh âm không gian nghiền nát vang lên, Tu La Vương như tấm gương vỡ vụn, không có lưu lại chút dấu vết nào.

- Cái gì? Điều đó không có khả năng... Nguy rồi! Trúng kế!

Chứng kiến Tu La Vương nghiền nát, U Minh Hoàng Vương cùng Nhan Chi đồng thời sững sờ, lập tức hiểu được, đồng tử co rụt lại.

- Ha ha, hiện tại mới ý thức được đã chậm... Hỗn Độn kỳ quả, thu!

Thời điểm các nàng vừa mới ý thức được, một tiếng cười to vang lên, đồng thời một bàn tay cự đại thẳng tắp trảo tới Hỗn Độn Thụ Quả.

Hô!

Bị bàn tay trảo một cái, một trái Hỗn Độn kỳ quả trên cây liền đột ngột biến mất.

Nguyên lai vừa rồi Tu La Vương chỉ là hư ảnh, hấp dẫn hai người chú ý, mục đích thực sự làm cho các nàng vận dụng toàn bộ lực lượng, mất đi lòng đề phòng, sau đó thừa cơ ăn cắp!

Thủ đoạn thật cao minh, tâm cơ thật sâu!

Rõ ràng để cho U Minh Hoàng Vương cùng Nhan Chi cũng mắc câu!

Phải biết người như các nàng, đã sớm có năng lực khám phá hư ảo, là thật hay giả, chỉ cần nhìn một cái là có thể minh bạch, nhất là Linh Hồn sư Nhan Chi, chú ý Linh Hồn chi đạo, nghiên cứu linh hồn đạt đến tình trạng làm cho người tức lộn ruột, người mạnh như thế rõ ràng cũng không thấy được, đủ thấy thủ đoạn của Nhiếp Đồng

mạnh, tuyệt đối vượt ra khỏi tưởng tượng!

Lợi dụng hư giả ảnh hưởng lừa gạt hai người, ép các nàng toàn lực ra tay, thậm chí vận dụng trận pháp bảo vệ Hỗn Độn Thụ Quả, như vậy liền cho bản tôn của hắn thời gian cùng cơ hội ăn cắp.

- Cảm tạ Hỗn Độn kỳ quả của các ngươi, Nhiếp Đồng ta liền thu nhận!

Lấy đi một quả, không trung xuất hiện một bàn tay khác, bàn tay này phách không mà đến, mạnh mẽ trảo tới một trái cây khác.

Hô!

Ngay thời điểm bàn tay đi vào trước mặt trái cây, sắp bắt lấy, đột nhiên trái cây hô... thoáng một phát hư không tiêu thất.

- Thâu Thiên chi thuật? Ca ca, không nghĩ tới ngươi rõ ràng đã đến, ha ha, ta hiểu rồi, U Minh Hoàng Vương, Nhan Chi, xem ra các ngươi cũng không phải hòa thuận giống như vậy nha... Ca ca, ngươi đã động thủ, trái cây này liền cho ngươi, hi vọng ngươi hảo hảo tu luyện, đừng làm cho ta thất vọng, hi vọng lần sau nhìn thấy ngươi, sẽ có được thực lực để ta nhìn vào...

Tu La Vương nói ra một ít thoại ngữ cổ quái, trong tiếng cười, một chiếc liễn xa xuất hiện, thẳng tắp bay đi.

- Liễn xa của Ngũ Trảo Long Hoàng? Làm sao sẽ ở trong tay ngươi, dừng lại cho ta...

Chứng kiến liễn xa này, U Minh Hoàng Vương chấn động toàn thân, ánh mắt lộ ra lạnh lùng, bàn tay mạnh mẽ trảo tới.

Ầm ầm!

Bàn tay cực lớn hình thành mây đen Già Thiên Tế Nhật, tốc độ cực nhanh, vượt qua tia chớp.

- Ha ha, không có Cửu Long liễn xa, các ngươi bắt ta rất dễ dàng, dù sao thực lực của ta còn không có đạt tới thời kỳ toàn thịnh, bất

quá đã có thứ này, muốn bắt ta, không có cửa đâu, gặp lại sau!

Nhiếp Đồng ngồi ở trên liễn xa cười ha ha, bàn tay run lên, Thanh Long kéo xe thân thể nhoáng một cái, liễn xa bộc phát ra hào quang mà mắt thường cũng thấy không rõ.

Vèo!

Từ tại chỗ biến mất!

------oOo------

Chương 1639: Nuốt Hỗn Độn kỳ quả (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không... Chạy đi đâu...

U Minh Hoàng Vương không nghĩ tới đối phương có tốc độ như này, thét lên một tiếng, giống như Phượng Minh Cửu Thiên, một con Phượng Hoàng hỏa hồng sắc đột ngột xuất hiện ở trên bầu trời.

Dưới tình thế cấp bách, U Minh Hoàng Vương không còn cố kỵ, trực tiếp biến thành bản thể.

Tíu tíu!

Trên lưng Hoàng Vương sinh ra hai cánh Thất Thải, nhẹ nhàng nhoáng một cái, âm thanh động Cửu Châu, thời gian nháy con mắt, thân hình của Hoàng Vương đã biến mất, tựa hồ đuổi theo Tu La Vương rồi.

Cửu Long liễn xa, được xưng Tạo Hóa Tiên khí nhanh nhất toàn bộ Linh giới, U Minh Hoàng Vương, thi triển Phượng Hoàng chi dực được xưng cánh nhanh nhất, cả hai đấu võ, đến cùng ai thắng ai thua không người biết được.

U Minh Hoàng Vương đuổi theo Tu La Vương, Linh Hồn sư Nhan

Chi lại không theo, mà lẳng lặng đứng tại nguyên chỗ, nhìn về phía không trung, một lát sau, đột nhiên cúi đầu, hai tay chắp sau lưng, con mắt rơi vào phương hướng Bắc Đẩu tinh cung biến thành hơi bụi của Nhiếp Vân.

- Xem náo nhiệt thật cao hưng a, tốt rồi, đừng ẩn tàng nữa, xuất hiện đi!

Thanh âm lạnh lùng phảng phất như đã sớm biết Nhiếp Vân ở đâu.

- Nguy rồi...

Chứng kiến ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm, trong lòng Nhiếp Vân căng thẳng, toàn thân không tự chủ được cứng ngắc.

Không nghĩ tới đến cuối cùng, như trước... bị phát hiện!

Tuy trong nội tâm cảm thấy bị phát hiện khả năng khá lớn, nhưng Nhiếp Vân vẫn tồn lấy tâm lý may mắn, không nhúc nhích, thậm chí ngay cả hô hấp cũng che đậy.

- Không cần phải giả bộ, vừa rồi ngươi trốn ở trong Bắc Đẩu tinh cung, đi theo Kích Hấn Tu La tiến đến, ta liền thấy được, nếu như không phải ta giúp ngươi che lấp, chẳng lẽ ngươi cho rằng có thể dấu diếm được Tu La Vương cùng U Minh Hoàng Vương? Chỉ bằng thực lực mèo ba chân của ngươi, không khỏi quá tự ngạo đi à nha!

Nhan Chi cười lạnh.

- Ách...

Nghe thế, trong nội tâm Nhiếp Vân không còn ý may mắn, biết rõ đối phương nói đúng là mình, lúc này không che dấu nữa, thân thể nhoáng một cái, đột ngột xuất hiện.

- Tại hạ Nhiếp Vân, bái kiến Linh Hồn sư đại nhân!

Nhiếp Vân ôm quyền.

Đối phương giúp mình che dấu, chắc chắn sẽ không nhanh như vậy muốn giết chết mình, đến cùng có tâm tính gì, ngay cả hắn cũng có chút sờ không rõ đầu óc.

Dựa theo thái độ cùng cử động của đối phương lần trước, biết rõ mình tự đưa tới, nên trực tiếp đánh chết, nhưng vì sao không có động thủ?

- Nhiếp Vân? Thân thể Vương Tiên cảnh, thực lực Thánh Tiên cảnh... Không tệ, cùng lần trước nhìn thấy ngươi mới qua ba tháng, không nghĩ tới liền từ La Tiên cảnh đạt tới loại thực lực này... Xem ra ánh mắt của Lăng Nguyệt muội muội không tệ!

Nhan Chi nở nụ cười một tiếng, đi tới.

Nàng cách gần, Nhiếp Vân rốt cục thấy rõ dung mạo.

Khuôn mặt của Linh Hồn sư Nhan Chi trắng bệch, dung mạo cẩn thận nói là cực kỳ xinh đẹp, chỉ là mang theo khí tức làm lòng người vì sợ mà tâm rung động, để cho người không dám tới gần.

- Ngươi nhận thức Nguyệt Nhi?

Nghe nàng nhắc tới Đạm Đài Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân nghi ngờ hỏi.

- Lần trước nàng vì cầu cho ngươi một đạo Linh Hồn chi khí cùng ta đại chiến, bức ta giao ra Linh Hồn chi khí, chuyện này ta sẽ không quên!

Nhan Chi hừ lạnh.

Từ trên khuôn mặt nhìn không ra là vui hay nộ.

- Ha ha!

Nhiếp Vân không nghĩ tới song phương còn có tranh chấp như thế, cười khan một tiếng.

- Tốt rồi, ngươi cũng không cần biểu lộ như vậy, ta nói rồi, nể tình

Đạm Đài Lăng Nguyệt, ta sẽ không giết ngươi, ngươi sẽ không có nguy hiểm tánh mạng!

Nhan Chi thản nhiên nói.

- Đa tạ Nhan Chi đại nhân!

Nghe nàng nói không giết mình, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra.

Ở trong tay Thanh Long Hoàng còn có thể đào tẩu, nhưng ở trước mặt Nhan Chi, hắn biết rõ đào tẩu tỷ lệ là không.

Đồng dạng là cường giả Tiên Quân, thực lực sai biệt lại cực kỳ lớn.

- Loại thực lực này liền dám lẫn vào đây, chẳng lẽ ngươi thực cho rằng có được thiên phú Ẩn Nặc sư, Bắc Đẩu tinh cung thì có thể muốn làm gì thì làm, địa phương nào cũng có thể tiến vào? Buồn cười! Tuy năng lực che dấu của ngươi mạnh, nhưng ở trước mặt Tiên Quân, căn bản che không được cái gì! Nếu không phải vừa rồi ta thay ngươi giấu diếm, chỉ sợ ngươi sớm đã chết rồi!

Nhan Chi nói tiếp.

- Đa tạ Nhan Chi đại nhân trợ giúp! Chỉ là... Ta có chút không rõ, Nhan Chi đại nhân đã từng có tranh chấp với Lăng Nguyệt, vì sao còn phải trợ giúp ta?

Nhiếp Vân trực tiếp hỏi.

Dù sao hiện tại bị đối phương bắt, không bằng lưu manh một chút.

- Vì cái gì trợ giúp ngươi? Còn không phải... Được rồi!

Nhan Chi khoát khoát tay.

- Được rồi?

Nhiếp Vân sững sờ, đột nhiên hỏi:

- Có phải Tuyết Tĩnh Nhi cầu tình cho ta hay không?

- Ân? Xem ra ngươi không có ngốc như trong tưởng tượng...

Nhan Chi khẽ cười một tiếng.

- Quả nhiên là nàng...

Nhiếp Vân gật đầu.

Vừa nhận thức Tuyết Tĩnh Nhi liền để cho hắn cảm thấy thần bí, có thể dẫn mình tiến vào Hồn giới mà không bị phát giác, trẻ tuổi như vậy thì có loại thực lực này, để cho Khu Tu sư bát phẩm Chu Tu lễ ngộ... Vô số sự kiện đều tỏ vẻ nàng không phải là người bình thường!

Mà toàn bộ Yêu Hoàng thành, thân phận cao nhất đúng là U Minh Hoàng Vương cùng Linh Hồn sư Nhan Chi, để cho Nhiếp Vân không thể không liên hệ các nàng chung một chỗ.

- Tuyết Tĩnh Nhi là nữ nhi của ta, nàng khẩn cầu ta buông tha ngươi, ta tự nhiên phải tôn trọng ý kiến của nàng!

Nhan Chi thản nhiên nói.

- Con gái?

Nhiếp Vân hiểu được.

Khó trách Tuyết Tĩnh Nhi có thể tự do mở ra Hồn giới, nguyên lai có quan hệ như vậy.

- Đương nhiên, tôn trọng nàng chỉ là một phương diện, nếu như ta không nhìn lầm, ngươi nên thân có thiên phú đặc thù Nguyên Khí sư, Võ Đạo sư bài danh Top 10 a!

Nhan Chi đột nhiên nói.

- Cái này...

Nhiếp Vân lại càng hoảng sợ.

Sự tình hắn có được thiên phú Nguyên Khí sư cùng Võ Đạo sư bài danh Top 10, chưa bao giờ cùng người nói, sau khi đi vào Linh giới, còn là lần đầu tiên bị người vạch trần.

- Không cần khẩn trương, ta cũng có được thiên phú đặc thù bài danh Top 10, đối với thiên phú Top 10 có được cảm ứng!

Nhan Chi khoát khoát tay.

- Lại nói, ngươi là người nọ trọng điểm đào tạo, ta chỉ có tôn trọng quyết định của hắn!

- Trọng điểm đào tạo? Hắn là ai?

Nhiếp Vân đối với Nhan Chi nói có chút sờ không rõ ý nghĩ.

- Hắn là ai ngươi không cần quản, nếu hắn muốn gặp ngươi mà nói, ngươi đã sớm biết!

Nhan Chi lần nữa khoát khoát tay.

- Tốt rồi, Linh Hồn chi khí của ta, chắc hẳn vừa rồi ngươi cũng trộm đủ rồi! Ta đáp ứng Tĩnh nhi cho ngươi vài đạo, ngươi đã trộm được, ta liền không cưỡng chế lấy lại, nhanh ly khai, một khi U Minh Hoàng Vương trở về, biết rõ trên người của ngươi có Bắc Đẩu tinh cung, còn muốn đi liền không kịp rồi!

------oOo------

Chương 1640: Nuốt Hỗn Độn kỳ quả (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ách... Đa tạ Nhan Chi đại nhân!

Nhiếp Vân vừa muốn rời đi, nghĩ đến một sự kiện liền ôm quyền, vẻ mặt cung kính:

- Trước khi tại hạ đi, có hai nghi hoặc muốn hỏi thăm Linh Hồn sư đại nhân!

- Nói đi!

Nhan Chi gật đầu.

- Thứ nhất, linh hồn cộng sinh có phương pháp giải trừ không! Thứ hai, đã từng triệu hoán qua linh hồn một lần, lần nữa lâm vào tử vong, có thể phục sinh lần nữa hay không?

Nhiếp Vân hỏi xong, trong mắt mang theo chờ đợi.

Hai sự kiện trước mắt ở trong lòng hắn là trọng yếu nhất, nếu như Linh Hồn sư có thể giải quyết, cho dù để cho hắn lên núi đao xuống biển lửa, cũng thề sống chết đi làm.

- Linh hồn cộng sinh ta không có phương pháp giải trừ, linh hồn đã từng được triệu hoán qua một lần, lần nữa tử vong, không có khả năng phục sinh, đây là Thiên Đạo chí lý, trừ khi ngươi có thể đả đảo Thiên Đạo, nếu không, tuyệt đối không thể!

Nhan Chi tùy ý khoát tay.

- Tại hạ cáo từ!

Tuy trong nội tâm đã đoán được tám chín phần mười, nhưng nghe được đối phương xác nhận, như trước có chút khó chịu.

Đả đảo Thiên Đạo? Nhiều năm như vậy vô số cường giả cũng làm không được, chỉ bằng hắn, làm sao có thể hoàn thành!

Chẳng lẽ Di Tĩnh thật sự không cách nào sống lại sao?

Lắc đầu, Nhiếp Vân biết rõ đối phương có thể trả lời đã không tệ rồi, nên không truy vấn, thân thể bay vút đi.

Chuyện ngày hôm nay phát triển quá nhanh, quá mức quỷ dị, để cho hắn đến bây giờ cũng có chút choáng váng.

Mình và Nhan Chi kết nhiều thù như vậy, đối phương cư nhiên buông tha, còn để cho mình thuận lợi ly khai, cái này... Đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Cái gì trọng điểm đào tạo... “hắn” là ai?

Hết thảy hết thảy đều là bí ẩn, để cho hắn càng ngày càng hồ đồ.

- Mẹ, cám ơn ngài!

Nhiếp Vân vừa rời đi, đằng sau Hỗn Độn kỳ thụ liền chạy ra một nữ hài, nhào vào trong ngực Nhan Chi.

Đúng là Tuyết Tĩnh Nhi.

Vuốt vuốt mái tóc của nữ hài, Nhan Chi lắc đầu.

- Ta cũng không phải hoàn toàn xem mặt mũi của ngươi, mới buông tha tiểu tử này, mà là... vì Linh giới!

Nói đến đây, thở dài một tiếng, ánh mắt Nhan Chi nhìn thời không xa xôi, không biết nhìn thấy gì, thì thào tự nói.

- Chỉ mong lời tiên đoán của ngươi là chính xác, mà không phải mang đến tai nạn thảm trọng hơn cho Linh giới...

.....

Sợ bị U Minh Hoàng Vương phát hiện, tốc độ ly khai của Nhiếp Vân cực nhanh, bay ngược phương hướng Yêu Hoàng thành, tìm địa phương không người tiến nhập Tinh Cung.

Đi vào Tinh Cung, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, cổ tay khẽ đảo, một quả trái cây linh khí đầy đủ xuất hiện.

Hỗn Độn kỳ quả!

Trái Hỗn Độn kỳ quả thứ hai, Nhiếp Đồng nói không sai, hoàn toàn chính xác bị hắn trộm qua.

Vừa rồi cục diện hỗn loạn, U Minh Hoàng Vương, Nhan Chi đều bị Tu La Vương hấp dẫn, Nhiếp Vân biết rõ nếu như không thừa cơ trộm trái cây, tuyệt đối sẽ không có cơ hội, cho nên không chút do dự xuất thủ!

Thiên phú Thâu Thiên sư thần không biết quỷ không hay, hơn nữa Tu La Vương mang đến áp lực tâm lý cho mọi người, ngay cả Nhan Chi cũng không phát hiện, trái cây cũng không phải rơi vào trong tay Tu La Vương, mà là bị hắn trộm đi!

Về phần trước khi Tu La Vương đi nói.

“Ca ca” trộm trái cây,… bọn người Nhan Chi căn bản không có để ý, căn bản không thể tưởng được, đường đường ca ca trong miệng Tu La Vương, sẽ là thiếu niên tuổi không lớn, thực lực cũng không mạnh này.

- Quả nhiên là đồ tốt...

Cầm trái cây ở trong tay, Nhiếp Vân cảm nhận được trong đó không ngừng phát ra linh khí, nhịn không được thấp giọng hô.

Không hổ là bảo vật sinh trưởng ở Hỗn Độn, chỉ bằng vào phía trên không ngừng tán dật linh khí liền có thể nhìn ra, viễn siêu Thiên Diệp Tiên Liên.

Thiên Diệp Tiên Liên có thể làm cho hắn có được Bất Tử Chi Thân, trái cây này sẽ như thế nào?

Nghĩ đến điểm này, trong mắt Nhiếp Vân nhịn không được bay lên lửa nóng.

- Mặc kệ phương pháp tăng lên dược hiệu gì, trực tiếp nuốt a!

Hắn cũng không có phương pháp tăng dược hiệu lên gì, Nhiếp Vân há miệng, nuốt Hỗn Độn kỳ quả xuống.

Loại Hỗn Độn kỳ quả này, không giống rất nhiều đồ vật của Linh giới, cho dù thiên phú Võ Đạo sư có thể suy tính ra phương pháp sử dụng, nhưng tìm không thấy dược liệu phối hợp mà nói, hiệu

quả cũng sẽ không lớn, còn không bằng trực tiếp nuốt, mau chóng tăng thực lực lên mới thực tế.

Chứng kiến thực lực của Nhiếp Đồng, hắn biết rõ lại chậm trễ đã không còn kịp rồi, huyết thống của Tu La Vương cường đại, hơn nữa không biết đã nhận được kỳ ngộ gì, tiến bộ cực nhanh, nghe rợn cả người.

Ít nhất thu phục chiếm được Thanh Long Hoàng, từ trong tay U Minh Hoàng Vương đào thoát, là hắn làm không được.

Hỗn Độn kỳ quả vừa tiến vào miệng, toàn thân Nhiếp Vân lập tức cảm thấy một cổ lực lượng cường đại dọc theo kinh mạch trùng kích đến.

Nhiệt lưu cuồng bạo so với thôn phệ 100 con Tu La còn muốn tàn sát bừa bãi, chấn đến cả người có chút mềm yếu, toàn thân như tôm luộc đun sôi.

- Trận pháp cứng lại, phong tỏa!

Nhiếp Vân biết rõ một khi để cho khí tức trên thân tản mát ra, khó bảo toàn không bị người khác phát hiện, tinh thần khẽ động, trận pháp của Tinh Cung phong tỏa toàn bộ, không chút lực lượng nào tiết lộ ra ngoài.

Phong bế Tinh Cung, mà bản thân của hắn thì khoanh chân ngồi dưới đất, ý niệm tập trung khống chế lực lượng do Hỗn Độn kỳ quả mang đến, không ngừng tăng tu vi lên.

Thân thể hắn cường đại, thực lực càng đạt tới Vương Tiên cảnh đỉnh phong, đơn thuần tăng lên tu vi Tiên lực liền dễ dàng rất nhiều, khí kình toàn thân bành trướng, cả người như thổi khí cầu, lực lượng phi tốc tấn cấp.

Thánh Tiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong!

Thánh Tiên cảnh trung kỳ!

Thánh Tiên cảnh trung kỳ đỉnh phong!

Thánh Tiên cảnh hậu kỳ!

Thánh Tiên cảnh hậu kỳ đỉnh phong!

Ầm ầm, trong nháy mắt, thực lực đến được Thánh Tiên cảnh đỉnh phong, còn tiếp tục bay lên.

Không hổ là Hỗn Độn kỳ bảo có hiệu quả với Tiên Quân, rất nhanh liền để cho hắn đạt đến điều kiện lần thứ tám Niết Bàn.

Lần thứ tám Niết Bàn, Nhiếp Vân tiến vào Thánh Tiên cảnh liền cảm ứng được, ngay ở Thánh Tiên cảnh đỉnh phong, lúc này lực lượng của Hỗn Độn kỳ quả ngay cả một phần mười cũng chưa hết, hoàn toàn có thể trực tiếp Niết Bàn.

- Lần thứ tám Niết Bàn, bắt đầu!

Nhiếp Vân cũng là người quyết đoán, chẳng muốn đa tưởng, ánh mắt kiên định, quát lạnh một tiếng, dẫn động Niết Bàn.

Rầm ào ào!

Trong nháy mắt, hắn liền vào trạng thái Niết Bàn chết giả.

Hắn lợi dụng Hỗn Độn kỳ quả Niết Bàn, ở chỗ sâu trong hư không lại xảy ra chiến đấu kinh thiên động địa.

------oOo------

Chương 1641: Lần thứ tám Niết Bàn

Nguồn: EbookTruyen.Me

U Minh Hoàng Vương đối với Tu La Vương theo đuổi không bỏ, lực lượng cuồng bạo xé rách không gian, hủy diệt vô số tinh cầu.

- U Minh Hoàng Vương, tuy thực lực của ta bây giờ không có đạt tới đỉnh phong, nhưng như cũ là ngươi giết không chết, đừng nói

ngươi, cho dù những lão ngoan đồng kia của Linh giới tới, cũng không thể làm gì ta!

Ngồi ở trên liễn xa, Nhiếp Vân nhìn U Minh Hoàng Vương điên cuồng đuổi theo phía sau, vuốt vuốt Hỗn Độn kỳ quả trong tay, cười ha ha.

Vừa rồi thời điểm hắn lấy một trái cây khác, biết rõ bị người đánh cắp đi, lúc này mới chú ý tới ca ca Nhiếp Vân giấu ở bên cạnh, hơn nữa Linh Hồn sư Nhan Chi còn che dấu cho hắn.

Mặc dù đối với loại thế cục này có chút không rõ, nhưng cũng biết không phải là thời điểm dừng lại, liền quay người bỏ chạy.

- Loại Hỗn Độn kỳ bảo này, sinh ở trong Hỗn Độn, bản thân liền là bảo bối khó được, nếu như tìm không thấy Hỗn Độn kỳ bảo khác phối hợp, căn bản không có khả năng có được hiệu quả quá mạnh mẽ, nếu cố mà làm, dùng dược liệu bình thường phụ trợ, ngược lại sẽ giảm thấp dược tính...

Nhìn xem trái cây, Nhiếp Đồng cười cười, đột nhiên há miệng nuốt trái cây vào trong bụng.

Hỗn Độn kỳ bảo, là bảo vật tuyệt đỉnh siêu việt bảo bối bình thường của Linh giới, nếu như không có bảo vật Hỗn Độn đồng dạng phối hợp, hiệu quả chỉ biết rút lui, trước kia hắn nói với U Minh Hoàng Vương, đều là chuyện phiếm.

Thật giống như lúc trước Thiên Diệp Tiên Liên cần Hỗn Độn linh dịch phối hợp mới có thể phát huy hiệu quả mạnh nhất, Hỗn Độn linh dịch, cũng là vật trân quý trong Hỗn Độn.

- Hoàng Vương, ta đi trước, về sau chờ ngươi có thứ tốt, ta còn sẽ đi qua, đa tạ Hỗn Độn kỳ quả của ngươi!

Ăn xong Hỗn Độn kỳ quả, toàn thân Nhiếp Đồng trong nháy mắt bành trướng, phảng phất như đột phá cực hạn nào đó, lần nữa cười lớn một tiếng, ngón tay điểm một cái, tốc độ của liễn xa lần nữa nhanh hơn, trong nháy mắt liền ném U Minh Hoàng Vương ở đằng sau.

- Tu La Vương, ta và ngươi bất cộng đái thiên!

Thấy Cửu Long liễn xa càng ngày càng xa, U Minh Hoàng Vương biết chắc đuổi không kịp, sắc mặt tái nhợt, gầm lên giận dữ, sóng âm kích động không gian chung quanh rách nát.

- Dù sao thời điểm ta giết chết Ngũ Trảo Long Hoàng, ngươi đã cùng ta bất cộng đái thiên rồi... Ah, đúng rồi, tuy Ngũ Trảo Long Hoàng trọng sinh, nhưng toàn bộ trí nhớ đã mất đi, đến lúc đó có thể nhận thức ngươi hay không cũng khó nói, hắc hắc, ngươi vì hắn bảo trụ trinh tiết, nhưng hắn lại ngay cả ngươi cũng không biết, kết quả rất không tệ nha...

Thanh âm cười nhạo của Tu La Vương từ đằng xa truyền đến, vang vọng toàn bộ hoàn vũ.

- Ngươi...

U Minh Hoàng Vương cấp tốc thở hổn hển mấy ngụm, biết rõ mình đuổi không kịp, đấu võ mồm khẳng định không phải đối thủ, trong mắt hiện lên một đạo hào quang cổ quái, nhìn lên tinh không.

- Ngũ Trảo Long Hoàng... Ngươi thật sự sẽ quên ta sao?

Thanh âm trầm thấp, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy.

Nàng và Long Hoàng bởi vì một chút chuyện nhỏ, lại tranh đấu cả đời, Thiên Địa Lục Đạo cũng bị bọn hắn xoáy lên vô số gợn sóng, thẳng đến lúc Long Hoàng liều chết kích đấu với Tu La Vương mới hiểu được, hết thảy tranh đấu đều là phù vân...

Mà nàng chỉ muốn cùng người yêu ở chung một chỗ!

- Long Hoàng, yên tâm đi, vô luận bây giờ ngươi ở địa phương nào, ta cũng nhất định tìm ngươi trở về!

Không biết qua bao lâu, đột nhiên trong mắt U Minh Hoàng Vương hiện lên vẻ kiên định, bàn tay lớn hất lên, bay về phía xa.

Nếu như Tu La Vương ở chỗ này, sẽ chứng kiến phương hướng nàng tiến lên căn bản không phải Yêu giới, đến cùng đi nơi nào, chỉ sợ chỉ có một mình nàng biết được.

.....

Ầm ầm!

Trong Bắc Đẩu tinh cung, đột nhiên một đạo khí lưu kịch liệt khởi động, thanh âm nổ vang truyền đến, thân ảnh vốn yên tĩnh tựa như khô mộc chậm rãi đứng lên.

Nương theo động tác của hắn, toàn bộ Tinh Cung phảng phất như bị rút sạch, tất cả linh khí đều hội tụ về phía hắn.

Hô! Hô!

Trong hô hấp phun ra nuốt vào Nhật Nguyệt, hít một cái thôn phệ tất cả linh khí, thở ra một hơi, khí tiễn thẳng tắp vọt tới trước, giống như mặt đất xoáy lên gió lốc, nhìn tốc độ khí kình, cho dù cường giả Kim Tiên đụng phải cũng bị xé thành mảnh nhỏ.

Ông!

Khí thế kinh người ngưng lại, phảng phất như bị lực lượng nào đó phong ấn, linh khí quay cuồng chung quanh cũng dừng lại, lộ ra thân ảnh của một thiếu niên.

- Lần này Niết Bàn chỉ dùng ba ngày thời gian...

Thở nhẹ một tiếng, Nhiếp Vân nở nụ cười.

Lần thứ tám Niết Bàn rốt cục thành công đột phá, tu vi của hắn cũng thuận lợi đạt đến Vương Tiên cảnh đỉnh phong!

Lần này Vương Tiên cảnh đỉnh phong là Tiên lực, mà không phải thân thể, nếu như cả hai phối hợp lẫn nhau, cộng thêm rất nhiều thiên phú mà nói, gặp lại Kim Thân Vương, hoàn toàn có thể một quyền đuổi giết.

Thực lực đạt tới Vương Tiên cảnh, Nguyên Khí đan điền bài danh thứ chín rốt cục hiển lộ ra ưu điểm, mọi cử động có chứa uy thế lớn lao, nhất là phun ra nuốt vào linh khí, thậm chí theo kịp cường giả Tiên Quân bình thường!

Lần này Niết Bàn, thời gian ngắn hơn, chỉ dùng ba ngày thời gian, so với lần thứ bảy năm ngày thì ít đi hai ngày.

Bất quá theo Nhiếp Vân, thời gian còn có chút nhiều, loại Niết Bàn này chỉ thích hợp ở thời điểm yên tĩnh, một khi dẫn động lúc chiến đấu, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Cho nên, như trước phải nghĩ biện pháp rút ngắn thời gian lần nữa.

- Hỗn Độn kỳ quả thật cường đại, có thể làm cho ta một hơi đột phá nhiều như vậy, quả thực không thể tưởng tượng nổi...

Cảm nhận được lực lượng trong cơ thể bành trướng, hiện tại Nhiếp Vân cũng cảm thấy giống như nằm mơ.

Vốn cho rằng bằng vào hắn tích lũy còn không dám dẫn động Niết Bàn, không nghĩ tới trái cây kia thật sự quá cường đại, chẳng những thành công vượt qua Niết Bàn, còn để cho thực lực triệt để củng cố, không hổ là bảo bối để cho Tiên Quân cũng thèm thuồng, lợi hại!

Nếu như không phải Hỗn Độn kỳ quả này, chỉ bằng vào thực lực bây giờ đột phá mà nói, không có vài chục năm tích lũy, tuyệt đối không thể có thành tựu như vậy!

Đương nhiên, thôn phệ Tu La không tính!

Ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, một đạo khí lưu mạnh mẽ xông về trước, giống như phong nhận, lập tức xé rách không gian trong Tinh Cung, xuất hiện một vết rạn đen kịt.

- Ân, đúng rồi, từ khi đến Tiên Giới, thời gian quá mức chặt chẽ, rất nhiều phong ấn của Bắc Đẩu tinh cung còn không có phá vỡ, hiện tại xem Bắc Đẩu Tinh Quân lưu lại cho ta cái gì!

Đột nhiên, trong nội tâm Nhiếp Vân khẽ động, nhớ tới một sự kiện.

------oOo------

Chương 1642: Tháp Chủ Ấn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bắc Đẩu Tinh Quân tổng cộng có bảy cung điện, phân bố như tinh đấu, mà mình có thể mở ra chỉ có một cái, cung điện khác đều bị phong ấn gia trì, thực lực không đạt được không cách nào mở ra.

Sau khi tiến vào Linh giới, một đường việc lớn việc nhỏ liên tiếp không ngừng, mặc dù tấn cấp, cũng không có thời gian xem một lần, có lẽ bên trong sẽ có một ít đồ vật làm cho ánh mắt hắn sáng ngời.

Dù sao Tinh Cung này là Tiên Quân lưu lại, tuyệt đối không thể chỉ là phủ đệ đơn giản như vậy.

Thân thể nhoáng một cái, Nhiếp Vân liền đi tới vị trí Thiên Khu điện.

Tay nhẹ nhàng vẽ một cái, phong ấn đầy trời bị xé rách ra.

Ào ào!

Những phong ấn này ở trước kia cao không thể chạm, không có khả năng phá vỡ, mà bây giờ ở trong tay hắn, lại đơn giản giống như giấy.

Hô!

Đẩy cửa tiến vào cung điện.

Cái đại điện này vô cùng trống trải, cũng không có quá nhiều đồ vật, chỉ có mấy Thủy Tinh Cầu lơ lửng ở trên không trung, tản mát ra hào quang trắng noãn.

- Ân? Đây là... Thiên phú chi khí?

Nhìn rõ ràng những Thủy Tinh Cầu này, con mắt của Nhiếp Vân sáng ngời.

- Hậu nhân của ta, đây là đặc thù chi khí ta lưu lại, đại biểu cho thiên phú của bản thân ta, mỗi dạng có một đạo, có thể cho ngươi một cơ hội tăng năng lực đặc thù lên, có lẽ có thể bởi vậy đột phá nguy hiểm, cứu được tánh mạng!

Trong đại điện vang lên thanh âm, đúng là của Bắc Đẩu Tinh Quân lưu lại.

- Ta tổng cộng có mười dạng thiên phú đặc thù, ba cái xếp hạng Top 30, bảy cái còn lại xếp hạng 30 đến 100, những thiên phú này toàn bộ dung hợp chung một chỗ, để cho ta thành tựu Khu Tu sư Kim Vân cửu phẩm!

Thanh âm của Bắc Đẩu Tinh Quân chậm chạp trầm thấp, chậm rãi nói:

- Thiên phú xếp hạng Top 30 của ta bao gồm vị trí thứ 14 Nguyền Rủa sư, vị trí 15 Tâm Ma sư cùng vị trí 30 Luyện Bảo sư!

- Xếp hạng từ 30 đến 100, theo thứ tự là vị trí 39 Trận Pháp sư, vị trí 45 Ảo Cảnh sư, vị trí 54 Trảm Diệt sư, vị trí 67 Phá Linh sư, vị trí 72 Phòng Ngự sư, vị trí 73 Phong Hành sư, cùng vị trí 98 Hủ Thực sư!

- Những thiên phú đặc thù này, để thành tựu của ta huy hoàng! Người có thiên phú đặc thù, là năng lực Thượng Thiên ban cho, phải gánh vác trách nhiệm đối ứng, Linh giới huy hoàng cần chúng ta đi bảo vệ, đây là mười loại thiên phú chi khí, mỗi một đạo đều đại biểu một loại năng lực, thời khắc mấu chốt thi triển, sẽ sinh ra không ít trợ giúp!

Thanh âm chậm rãi chấm dứt, cách đó không xa mười cái Thủy Tinh Cầu phảng phất như đã biết nội dung lời nói, đột nhiên phóng ra hào quang chói mắt, mười đạo đặc thù chi khí chậm rãi du động, mang theo hàm súc đặc thù.

- Tinh Cung chi linh!

Chứng kiến mười loại thiên phú chi khí, Nhiếp Vân quay đầu hừ lạnh.

Hô!

Tinh Cung chi linh đột ngột xuất hiện.

- Ngươi không phải nói không biết Bắc Đẩu Tinh Quân có được thiên phú nào sao? Hắn để thiên phú chi khí ở chỗ này, ngươi nói ngươi không biết?

Nhiếp Vân hừ lạnh.

Cũng khó trách hắn sinh khí, trước kia hỏi qua Tinh Cung chi linh, nàng nói không biết Bắc Đẩu Tinh Quân cụ thể có thiên phú đặc thù nào, nhưng thiên phú chi khí quang minh chính đại bày ở trong điện, nàng làm sao có thể không biết?

- Hồi bẩm chủ nhân, ta thật sự không biết! Cung điện bị lão chủ nhân phong ấn, tương đương trí nhớ cũng bị phong ấn, cho dù ta là Tinh Cung chi linh cũng không cách nào biết rõ trong điện đến cùng cất cái gì... Theo như lời lão chủ nhân nói, là vì phòng ngừa hậu nhân một lòng nghĩ đến bảo vật, leo cao theo đuổi xa, mà không vững chắc tu luyện...

Tinh Cung chi linh vội vàng giải thích.

- Ân, ngươi đi xuống trước đi!

Nghe nàng nói như vậy, Nhiếp Vân giật mình.

Bắc Đẩu Tinh Quân thân là Khu Tu sư Kim Vân cửu phẩm, nhân vật vô thượng một tay sáng lập Khu Tu tháp, thực lực mạnh khoáng tuyệt cổ kim, có được năng lực phong ấn trí nhớ của Tinh Cung chi linh cũng chẳng có gì lạ.

Nếu như Tinh Cung chi linh biết mà nói, nói ra cũng không có ảnh hưởng gì, chắc có lẽ không cự tuyệt.

Tinh Cung chi linh ly khai, Nhiếp Vân lần nữa nhìn sang Thủy Tinh Cầu.

Mười cái Thủy Tinh Cầu đại biểu cho mười loại thiên phú, có năm loại là hắn không có!

Năm loại thiên phú này theo thứ tự là: vị trí 14 Nguyền Rủa sư, vị trí 15 Tâm Ma sư, vị trí 30 Luyện Bảo sư, vị trí 54 Trảm Diệt Sư cùng vị trí 67 Phá Linh sư.

Nguyền Rủa sư, tinh thông ngôn ngữ Vu tộc, có thể thông qua Nguyền Rủa cùng cung cấp một cái giá lớn tế tự, khiến cho đối thủ bị thương tổn, có năng lực công kích linh hồn rất mạnh, giống như thực lực của U Minh Hoàng Vương bây giờ mạnh mẽ hơn Nhiếp Vân không ít, nhưng nếu Nhiếp Vân không ngừng Nguyền Rủa, hơn nữa cung cấp vật phẩm tế tự, chỉ sợ cũng có thể làm cho nàng không tật mà chết.

Nguyền Rủa sư là thiên phú đặc thù cổ quái nhất trừ Linh Hồn sư, quỷ dị không hiểu, để cho người sinh ra sợ hãi.

Tâm Ma sư cùng Nguyền Rủa sư đều là linh hồn nhất mạch, có thể khống chế Tâm Ma, phóng thích Tâm Ma, để cho đối thủ sinh ra ảo giác, mê mang, có thể đánh tan tin tưởng của đối thủ.

Luyện Bảo sư, danh như ý nghĩa, không kém Trận Pháp sư, Luyện Đan Sư nhiều, đối với luyện chế bảo vật có được thiên phú rất mạnh, người khác luyện chế bảo vật xác xuất thành công thấp, nhưng với hắn mà nói vô cùng đơn giản, chỉ sợ chính là vì có được loại thiên phú này, Bắc Đẩu Tinh Quân mới có thể luyện chế ra Bắc Đẩu tinh cung cùng Bắc Đẩu kiếm!

Trảm Diệt Sư, chặt đứt diệt sát, một loại năng lực tinh thần đặc thù, xuất hiện nhiều ở Phật môn, có thể chặt đứt tạp niệm, thất tình lục dục, chặt đứt mặt trái ảnh hưởng, để cho người chuyên chú tu luyện.

Phá Linh sư thì càng đơn giản, có được thiên phú phá diệt linh hồn, am hiểu công kích linh hồn, am hiểu linh hồn công kích.

Năm dạng thiên phú này, muốn nói Nhiếp Vân mong đợi nhất cũng không phải Nguyền Rủa sư bài danh cao nhất, mà là Trảm Diệt Sư đếm ngược thứ hai!

Có được thiên phú Trảm Diệt Sư, có thể tùy thời chém chết cảm xúc mặt trái trong lòng, để cho mình toàn lực ứng phó, vô luận sức chiến đấu hay ý chí đều có thể đạt được tiến bộ rất lớn!

- Toàn bộ phá vỡ, diễn sinh thiên phú!

Trảo qua năm loại thiên phú này, ầm vang một tiếng, bóp nát toàn bộ.

Năm đạo thiên phú chi khí thẳng tắp chui ra, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động liền cảm ứng được năm loại thiên phú đặc thù.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Năm thanh âm giòn vang, năm đan điền ở trong cơ thể xoay tròn, đã được trao cho

thuộc tính.

------oOo------

Chương 1643: Tháp Chủ Ấn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiện tại trong cơ thể Nhiếp Vân tổng cộng có 38 loại thiên phú đặc thù, xếp hạng Top 30 thì có 15 loại, trọn vẹn chiếm một nửa!

Trong cơ thể hắn có năm mươi đan điền, 38 loại thiên phú đặc thù, một chủ đan điền, một cái Linh Hồn chi khí sử dụng qua, không cách nào giao phó thuộc tính nữa, cũng chính là nói bây giờ còn có mười đan điền có thể tùy tiện giao phó thuộc tính.

- Rất tốt!

Cảm thụ lần nữa nhiều ra năm loại thiên phú, trong nội tâm Nhiếp Vân khoan khoái dễ chịu.

Hắn dựa vào lớn nhất là vô danh pháp quyết, mà năng lực lợi hại nhất của vô danh pháp quyết là giao phó thiên phú đặc thù.

Năm dạng thiên phú đặc thù này, đại bộ phận đều có quan hệ tới linh hồn, thậm chí mang theo quỷ dị chi khí, để cho hắn có chút không thích, nhưng đột nhiên nhiều ra nhiều thiên phú như vậy, lại có ba cái bài danh Top 30, để cho thực lực tổng thể của hắn lần nữa đã có tiến bộ.

Nhất là nhận thức đối với bảo vật binh khí, càng đạt đến cảnh giới cao thâm.

Trước kia đối với Bắc Đẩu tinh cung kiến thức nửa vời, chỉ biết là bảo bối loại động phủ, nhưng có được thiên phú Luyện Bảo sư, liền phát hiện nếu bảo bối này thật phát huy ra, uy lực mạnh, tuyệt đối có thể làm cho lực chiến đấu của hắn tăng lên một mảng lớn!

- Cung điện thứ nhất liền cho ta kinh hỉ lớn như vậy, nhìn xem thứ hai có cái gì!

Giao phó đan điền thuộc tính, thân thể Nhiếp Vân khẽ động, tiếp tục đi đến Thiên Tuyền điện.

Thiên Khu điện cho hắn kinh hỉ lớn như vậy, thật không biết cái thứ hai có thể có dạng bảo bối gì.

Đến trước đại điện, bàn tay nhẹ nhàng vẽ một cái, trận pháp bên ngoài nhao nhao phá vỡ, Nhiếp Vân nhấc chân đi vào.

Cung điện thứ hai rỗng tuếch như trước, nhìn kỹ lại chỉ có một ngọc bài không lớn lơ lửng ở trên không trung.

Cái ngọc bài này hiện lên hình dáng bảo tháp, phía trên viết chữ “chủ”, xem xét liền biết là bảo bối trải qua luyện chế đặc thù, không luyện hóa mà nói, sẽ nhìn không ra cấp bậc cụ thể.

- Đây là ta ở Linh giới lúc nhàm chán sáng tạo một cơ cấu, gọi là Khu Tu tháp, ta là chủ nhân thứ nhất!

Thanh âm ầm ầm vang lên.

- Lúc nhàm chán sáng tạo cơ cấu?

Nhiếp Vân lại càng hoảng sợ.

Nếu như người nói chuyện không phải Bắc Đẩu Tinh Quân, Nhiếp Vân nhất định sẽ nhảy tới đạp đối phương một cước.

Khu Tu tháp, thế lực lớn nhất Linh giới, nội tình chính thức thậm chí vượt qua thập đại gia tộc, loại tổ chức khổng lồ này lại là cơ cấu hắn sáng tạo lúc nhàm chán, cái này cũng quá đả kích người đi à nha!

Bất quá tưởng tượng cũng rất bình thường, ở trước Bắc Đẩu Tinh Quân không có cái gọi là Tu La, tự nhiên cũng không cần Khu Tu tháp!

Chỉ là có khả năng Bắc Đẩu Tinh Quân cũng không tưởng được, sau khi hắn chết, Tu La trở thành quái vật làm cho cả Linh giới biến sắc, để cho Khu Tu tháp mà hắn sáng tạo lúc nhàm chán, càng ngày càng cường thịnh, cuối cùng phát triển cho tới hôm nay.

- Cái ngọc bài này là Tháp Chủ Ấn ta tự tay luyện chế! Chỉ cần triệt để luyện hóa, liền là chủ nhân của Khu Tu tháp, chưởng quản Khu Tu tháp! Đương nhiên, muốn triệt để luyện hóa Tháp Chủ Ấn này, phải đạt tới Khu Tu sư Kim Vân cửu phẩm, không đạt được không cách nào luyện hóa, đây là yêu cầu cơ bản nhất!

Bắc Đẩu Tinh Quân chậm rãi nói.

- Đạt tới Kim Vân cửu phẩm? Cũng rất độc a...

Nhiếp Vân cảm khái.

Loại cấp bậc Khu Tu sư này, chỉ sợ đều có được thực lực Tiên Quân, cho dù không thành Khu Tu tháp chủ, địa vị cũng khẳng định

cực cao, lúc này mới có thể luyện hóa, cũng là vì phòng ngừa người thực lực không đủ qua khống chế Khu Tu tháp, khiến chúng nhân không phục a.

Bàn tay nhẹ nhàng trảo một cái, cầm Tháp Chủ Ấn ở trong lòng bàn tay, ở phía trên nhẹ nhàng phật qua, lập tức cảm thấy một cổ khí lưu tuôn vào đầu ngón tay.

- Chỉ sợ Tháp Chủ Ấn này cấp bậc cũng là Tạo Hóa Tiên khí...

Trong nội tâm rùng mình.

Thực lực của hắn bây giờ đã đạt đến Vương Tiên cảnh đỉnh phong chính thức, sức chiến đấu càng có thể so với lão quái vật độ Tiên Quân kiếp không chết, thực lực như thế cũng cảm thấy cái này không đơn giản, có lẽ thứ này giống như Bắc Đẩu kiếm, cũng là Tạo Hóa Tiên khí!

Đương nhiên không cách nào luyện hóa, là không thể xác định đẳng cấp, nhưng ít ra nói rõ một sự kiện, Bắc Đẩu Tinh Quân thật đúng là đủ đáng sợ, đối với Tiên Quân khác mà nói, một kiện Tạo Hóa Tiên khí khó cầu, hắn rõ ràng có mấy kiện!

- Trước thu lấy, chờ đạt tới Kim Vân cửu phẩm lại nghĩ biện pháp luyện hóa!

Hiện tại chỉ là Khu Tu sư thất phẩm, điều kiện cơ bản không đủ, Nhiếp Vân cũng không định luyện hóa, mà cổ tay khẽ đảo thu vào Nạp Vật đan điền.

Thu Tháp Chủ Ấn lại, Nhiếp Vân tiếp tục đi thẳng về phía trước, đi vào Thiên Cơ điện.

Đây là cung điện thứ ba của Bắc Đẩu tinh cung.

Phá vỡ phong ấn tiến vào trong đó, vừa đi vào đại điện, Nhiếp Vân đã bị cảnh tượng trong đó làm rung động, hai mắt trợn tròn.

- Cái này... Cái này...

Dù định lực của hắn rất mạnh, như trước thật lâu nói không ra lời.

Cái đại điện này tràn đầy đủ loại binh khí, bất quá những binh khí này rất nhiều đều không triệt để thành hình, còn có một ít là tàn thứ phẩm.

- Đây là địa phương ta luyện khí, mang theo toàn bộ tâm huyết của ta, tuy thân là Luyện Bảo sư, nhưng không đủ thời gian, như trước không cách nào luyện chế ra Tạo Hóa Tiên khí chính thức...

Thanh âm của Bắc Đẩu Tinh Quân vang lên lần nữa.

- Ta hao tốn mười vạn năm, chu du Chư Thiên, tìm được vô số tài liệu, bắt đầu luyện khí, lại trải qua hơn mười vạn năm lục lọi, bổn ý là muốn chế tạo Bắc Đẩu tinh cung thành một tuyệt thế pháp bảo siêu việt Tạo Hóa Tiên khí, nhưng tiếc thời điểm sắp thành công, Tu La Vương lại đến, vì đuổi giết Tu La Vương, ta chỉ có thể buông tha cho mộng tưởng vẫn chưa hoàn thành...

- Tuyệt thế pháp bảo vượt qua Tạo Hóa Tiên khí? Tạo Hóa Tiên khí không phải bảo bối cấp bậc cao nhất sao?

Nhiếp Vân sững sờ.

Tạo Hóa Tiên khí hẳn là bảo bối lợi hại nhất của toàn bộ Linh giới đi à nha, chẳng lẽ còn có phẩm cấp vượt qua loại vật này?

- Ta cũng không biết đến cùng có pháp bảo vượt qua Tạo Hóa Tiên khí hay không, càng chưa bao giờ thấy qua, nhưng ta biết rõ, chỉ cần cố gắng chế tạo, nhất định có thể đột phá...

Trong thanh âm để lộ ra kiên định cùng một chút phiền muộn, xem ra cuối cùng

không có thành công, là tiếc nuối lớn nhất trong lòng hắn.

------oOo------

Chương 1644: Võ Đạo đan điền tấn cấp (thượng) (1)

- Không biết có pháp bảo vượt qua Tạo Hóa Tiên khí hay không, liền bắt đầu rèn luyện, Bắc Đẩu Tinh Quân cũng thật là một người có đại nghị lực...

Thở dài một tiếng, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn một vòng, lập tức bị đồ vật trong phòng dọa sợ.

Tuy những vật này không có triệt để thành hình, lại từng kiện từng kiện đều có được uy lực vượt qua Tiên khí tuyệt phẩm, mấy trăm, hơn một ngàn kiện chồng chất chung một chỗ, tản mát ra khí tức làm cho người khủng hoảng.

Đáng sợ!

Xem ra nếu như Bắc Đẩu Tinh Quân không vẫn lạc, có lẽ thực có thể chế tạo ra binh khí như vậy.

- Ân, đúng rồi, Tiêu gia không phải có thể phục sinh người sao? Chờ nhìn thấy Tiêu Đông gia chủ, hỏi thoáng một phát có thể phục sinh Bắc Đẩu Tinh Quân hay không...

Trong nội tâm Nhiếp Vân khẽ động.

Hắc Long Thánh tôn đã tử vong cũng có thể phục sinh, có lẽ Bắc Đẩu Tinh Quân cũng có thể phục sinh, chỉ là tốn hao cái giá càng lớn mà thôi.

Ở trong đại điện lần nữa đi dạo một vòng, tuy ở đây có rất nhiều binh khí, nhưng đều là bán thành phẩm, không cách nào sử dụng, uy lực chỉ là Tiên khí tuyệt phẩm, nhìn một hồi, Nhiếp Vân đành phải lực bất tòng tâm, cho dù đỏ mắt, lại không có chút biện pháp nào.

Sau đó Nhiếp Vân lại đi Ngọc Hành, Khai Dương, Diêu Quang điện.

Bắc Đẩu tinh cung, tổng cộng có Thiên Khu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Diêu Quang bảy đại

cung điện, trong đó Thiên Quyền điện là mình khống chế, lúc trước Nhiếp Vân có thể tiến vào đúng là cung điện này.

Toàn bộ mở ra ba điện sau, cũng không có đồ vật để cho Nhiếp Vân đỏ mắt, cũng không phải nói đồ vật của ba điện này không tốt, đối với người khác mà nói đồng dạng kinh hỉ không ngừng, để cho người mừng rỡ không thôi, nhưng với hắn mà nói tác dụng đã không lớn rồi.

Đồ vật trong ba điện theo thứ tự là các loại linh thảo, Tiên thạch cùng với rất nhiều vật tư.

Đạt tới thực lực như Nhiếp Vân, linh thảo bình thường đối với hắn đã không có bất cứ tác dụng gì, hữu dụng chỉ có bảo bối như Hỗn Độn kỳ quả, về phần Tiên thạch, tuy đến Linh giới thời gian không dài, nhưng một mực cướp đoạt, tích góp cũng không ít, tác dụng đã không lớn, cho nên đồ vật ở ba điện còn lại với hắn mà nói, nhiều nhất chỉ là cao hứng thoáng một phát, mà không khiến cho chú ý quá lớn.

Tu luyện xong, thực lực lại có tiến bộ lớn, Nhiếp Vân lần nữa luyện hóa Bắc Đẩu tinh cung thoáng một phát, lúc này mới lần nữa trở lại Yêu giới.

- Lại đi Yêu Hoàng thành Khu Tu tháp nhìn xem, có thể tìm được một ít thiên phú đặc thù khác hay không...

Ly khai Tinh Cung, Nhiếp Vân suy nghĩ một chút, quyết định trở lại Yêu Hoàng thành một chuyến.

Muốn nhanh ly khai Yêu giới, chỉ bằng vào phi hành, nhất định sẽ muộn, phải nghĩ biện pháp cưỡi Truyền Tống Trận, mà Truyền Tống Trận lớn nhất Yêu giới ngay ở trong Yêu Hoàng thành.

Đã tiến vào Yêu Hoàng thành, tự nhiên phải đi Khu Tu tháp, hiện tại Linh Hồn chi khí đã tới tay, vừa vặn nhìn xem ở chỗ này có thiên phú chi khí tốt không, để đan điền diễn sinh nhiều vài loại thiên phú.

Thực lực tăng mạnh, lặng yên không một tiếng động trở lại Yêu Hoàng thành, rất nhanh đi vào Khu Tu tháp.

- Nhiếp Vân, ngươi trở về rồi... Ngươi, thực lực của ngươi...

Trở lại Khu Tu tháp, Nhiếp Vân cũng không cố ý che dấu thực lực, Chu Tu chứng kiến, con mắt liền muốn rơi xuống.

Nếu như nói tuy trước kia thiếu niên ở trong mắt hắn xem ra, chiến thắng rất khó, nhưng ít nhất còn có một đường hi vọng, mà bây giờ, linh hồn của đối phương ngưng thực, lực lượng trong cơ thể bành trướng, mang theo lực uy hiếp hoành hành Chư Thiên, tựa hồ mặc dù đối phương không ra tay, một ánh mắt cũng có thể để cho thực lực của hắn phát huy không ra!

Cái này... Đây rốt cuộc là tình huống như thế nào?

Làm sao đi ra vài ngày, liền có lột xác lớn như thế, có thực lực lợi hại như vậy?

- Chợt có đột phá mà thôi!

Thấy bộ dáng của hắn, Nhiếp Vân cũng không giải thích, nở nụ cười một tiếng hỏi:

- Lần trước điểm cống hiến của ta nên không có tiêu hao hết a, ngươi nhìn xem còn có thể hối đoái nào thiên phú chi khí?

Kỳ thật Nhiếp Vân không hề che lấp khí tức là cố ý, như vậy mới có thể để cho Khu Tu tháp càng xem trọng, dùng cái giá ít nhất đổi lấy chỗ tốt càng lớn.

Về phần sự tình hắn có được thân phận truyền nhân của Bắc Đẩu Tinh Quân, Tháp Chủ Ấn, tạm thời còn không muốn nói ra, hiện tại Khu Tu tháp đã thành thế lực lớn số một số hai của Linh giới, rất nhiều người quen tư vị quyền lợi, ở trước khi không có thực lực tuyệt đối, luyện hóa được Tháp Chủ Ấn, tốt nhất không nên tiết lộ tin tức ra ngoài.

Bằng không thì, thập đại gia tộc đã đủ để cho hắn đau đầu, tăng thêm Khu Tu tháp, còn để cho người sống hay không...

- Điểm cống hiến của ngươi hối đoái qua một đạo Linh Hồn chi khí, còn lại đã không nhiều lắm, tối đa chỉ có thể hối đoái một đạo thiên phú Phệ Hồn sư!

Tiếp nhận huy chương của Nhiếp Vân tra nhìn một chút, Chu Tu nói.

- Thiên phú Phệ Hồn sư bài danh thứ 13? Tốt, nơi này ngươi có loại thiên phú chi khí này không?

Con mắt của Nhiếp Vân sáng ngời.

Thiên phú Phệ Hồn sư xếp hạng thứ mười ba, gần với Thâu Thiên sư, có thể thôn phệ linh hồn người khác lớn mạnh linh hồn của mình.

Từ Vương Tiên đến Tiên Quân, đầu tiên phải từ trên linh hồn lột xác, linh hồn không cách nào đột phá, sẽ vĩnh viễn không có khả năng đột phá!

Cấp bậc linh hồn của Vương Tiên cùng Tiên Quân có ngày đêm khác biệt, căn bản không thể so sánh, mặc dù hiện tại tốc độ tiến bộ của hắn rất nhanh, nhưng muốn tu luyện linh hồn tới cảnh giới đó, không có hơn một ngàn năm là không cách nào hoàn thành.

Đã có loại thiên phú này liền tốt hơn nhiều, hoàn toàn có thể một bước lên trời, dựa vào thôn phệ linh hồn người khác để cho linh hồn mình tấn cấp!

- Phệ Hồn sư là thiên phú đặc thù bài danh Top 30, phân bộ của ta không có, bất quá, ta có thể truyền tin thoáng một phát, để cho tổng bộ phái người đưa tới...

Chu Tu nói.

Trước kia đối mặt Nhiếp Vân là kính trọng tiềm lực của hắn, mà bây giờ là thật sự bội phục, ngắn ngủn bốn ngày không thấy, đã có thể tiện tay đánh chết mình, loại người tiềm lực to lớn này, đã có thể dùng khủng bố để hình dung.

- Đại khái cần bao lâu?

Nhiếp Vân lo lắng nhất chính là thời gian, nếu như quá dài, chậm trễ ước định với Đạm Đài Sang Vũ liền nguy.

- Ba ngày có thể đưa đến!

Chu Tu nói.

- Cái kia tốt, chúng ta đợi ba ngày!

Nhiếp Vân gật đầu đáp ứng.

Ba ngày cũng không dài, với hắn mà nói vẫn có thể đợi được.

------oOo------

Chương 1645: Võ Đạo đan điền tấn cấp (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi muốn Phệ Hồn chi khí? Không tệ, lúc này mới tính toán có kiến thức, Linh Hồn chi khí là đồ vật của Linh Hồn sư, tốt nhất không nên nhiễm...

Ba ngày thoáng một cái đã qua, Nhiếp Vân đang ở trong phòng củng cố tu vi, chợt nghe một thanh âm vang lên, lập tức một bóng người đẩy cửa đi vào.

Chính là Quỳnh Nhai trưởng lão trước kia.

Không nghĩ tới lại là nàng tự mình đưa Phệ Hồn chi khí tới.

- Làm phiền Quỳnh Nhai trưởng lão!

Nhiếp Vân biết rõ lấy thân phận của đối phương, có thể đi đưa một đạo thiên phú chi khí như thế, là cho mặt mũi rất lớn, lúc này không dám thất lễ, vội vàng đứng dậy.

- Không cần khách khí... Ân, thực lực của ngươi?

Đột nhiên, Quỳnh Nhai trưởng lão cũng nhìn ra thực lực của hắn biến hóa.

Lần này Nhiếp Vân không triển lộ, nhưng đối phương thân là lão quái vật trùng kích Tiên Quân không chết, nhãn lực vẫn phải có.

- May mắn có đột phá!

Nhiếp Vân nói.

- Rất tốt, để cho ta tới thử xem thực lực của ngươi đạt đến trình độ gì!

Quỳnh Nhai trưởng lão tựa hồ là cái chiến đấu cuồng, chứng kiến thực lực của hắn đã có tiến bộ, thậm chí mang đến cho nàng uy hiếp nhất định, hưng phấn hí dài, bàn tay trảo một cái, liền bao phủ Nhiếp Vân.

- Cái này... Ta xem chúng ta vẫn là ra ngoài động thủ đi, chỗ này quá nhỏ, thi triển không được...

Chứng kiến cử động của nàng, Nhiếp Vân một hồi im lặng, đồng thời trong nội tâm sinh ra một cổ chiến ý.

Vừa mới đột phá, đối với thực lực còn có chút nắm chắc không được, vừa dễ dàng tìm nàng thí nghiệm thoáng một phát, đến cùng có thể thi triển ra sức chiến đấu bao nhiêu.

- Không cần, Khu Tu tháp có địa phương thi đấu chuyên môn, có phong ấn cường đại, là cường giả Tiên Quân tự tay bố trí, chúng ta phá không được, đi theo ta!

Tựa hồ Quỳnh Nhai cũng có ý khảo hiệu, thấy hắn không cự tuyệt, hai mắt tỏa sáng, thả người thẳng tắp bay ra ngoài.

- Hai người kia...

Chu Tu nằm mộng cũng không nghĩ đến hai người kia vừa thấy mặt

đã muốn động thủ, vẻ mặt cười khổ.

- Ngươi cũng tới a, nhìn chúng ta chiến đấu, đối với tiến bộ của ngươi cũng có chỗ tốt cực lớn!

Chứng kiến nét mặt của hắn, Quỳnh Nhai quay đầu phân phó một câu.

Rất nhanh, ba người tới Khu Tu tháp tầng thứ 10.

Đó là một đại điện trống trải, chung quanh có cấm chế cường đại phong tỏa, Nhiếp Vân thử một chút, quả nhiên rất khó phá mở, lúc này trong nội tâm vui vẻ.

- Tốt rồi, bắt đầu đi!

Quỳnh Nhai trưởng lão không lưu tình chút nào, thấy hắn thí nghiệm cường độ phong ấn xong, gào thét một tiếng, thủ chưởng như mây đen áp đến, lực lượng cường đại xoáy lên cuồng phong, đảo ngược Tinh Hà, nghịch chuyển Càn Khôn.

- Tới tốt lắm!

Thấy đối phương không có lưu tình chút nào, hai mắt Nhiếp Vân cũng phát sáng, cười ha ha, thân thể nhoáng một cái, lập tức oanh kích ra.

Lực lượng cuồng bạo nổ vang, thẳng tắp nghênh đón.

Bốn ngày trước, đối mặt vị Quỳnh Nhai trưởng lão này, còn cảm thấy nàng thâm bất khả trắc, tiện tay có thể đánh chết hắn, mà bây giờ lại có thể chính diện chiến đấu, không rơi vào thế hạ phong chút nào, trong lòng sảng khoái có thể nghĩ.

- Cái này... Cái này...

Chu Tu ở một bên đang xem cuộc chiến, vốn đối với hai người chiến đấu còn có thể xem hiểu, sau đó lực lượng chiến đấu càng ngày càng mạnh, thổi hắn tới bên cạnh vách tường, dán chặt lấy phong ấn, toàn thân cứng ngắc.

Chiêu số của hai người trước mắt thật sự quá đáng sợ, thậm chí rất nhiều đã vượt ra khỏi tưởng tượng.

Có thể tưởng tượng chiêu số cường đại như thế, chỉ cần tùy tiện phất lên người hắn, tuyệt đối sẽ lập tức tử vong, không có chút chỗ trống phản kháng nào.

- Đây mới thực sự là cường giả...

Sắc mặt Chu Tu đỏ lên, ánh mắt lộ ra hưng phấn nồng đậm.

Chiêu số của hai người đối chiến phồn đa, không có một chiêu lặp lại, mỗi một chiêu đều kinh thiên động địa, có được uy lực siêu cường.

Thời điểm Chu Tu nhìn say mê, song phương đã chiến đấu hơn mười chiêu, hơn nữa một chiêu cao thâm hơn một chiêu.

- Lợi hại...

Trong nội tâm cảm khái một tiếng, đồng thời sinh ra nghi hoặc.

Quỳnh Nhai trưởng lão sống không biết bao nhiêu vạn năm, lợi hại thì thôi, thiếu niên này mười tám mười chín tuổi, vì sao chiêu số cay độc như vậy, so với lão quái vật còn muốn lợi hại hơn?

So sánh với chiêu số của đối phương, trước kia hắn tự nhận là tuyệt chiêu, buồn cười giống như trẻ con múa gậy vậy.

Chẳng lẽ thiên hạ thực có quái thai như vậy?

Không chỉ hắn cảm thấy kinh ngạc, ngay cả Quỳnh Nhai trưởng lão cũng sắp muốn điên rồi.

Nàng sống không biết bao nhiêu vạn năm, cho dù ở Khu Tu tháp cũng tính là lão quái vật, học tập võ kỹ nhiều vô số, có thể nói Khu Tu tháp đệ nhất nhân dưới Tiên Quân!

Vốn nàng chỉ cho rằng thiếu niên trước mắt thực lực bạo tăng, lý

giải đối với võ kỹ chính thức rất nông cạn, chỉ cần vận dụng toàn lực, nhất định có thể đánh bại hắn, nhưng bây giờ phát hiện, ý nghĩ này là ngây thơ buồn cười cỡ nào.

Nếu đối phương lý giải võ kỹ nông cạn, như vậy nàng quả thực chẳng khác nào vô tri!

Nàng liên tục thay đổi mấy trăm loại võ kỹ công pháp, mỗi dạng đều có lực lượng cùng kỹ xảo độc đáo, nhưng ở trước mặt thiếu niên, không có chiếm được chút tiện nghi nào.

Chiêu số của đối phương giống như biển lớn, vô cùng vô tận, mỗi một chiêu càng kinh tài tuyệt diễm, để cho người căn bản không thể tưởng được, thật giống như hắn cực kỳ hiểu chiêu số võ kỹ của Chư Thiên vạn giới, tiện tay thi triển, đều có thể diệu thủ sinh hoa.

Loại tình huống này đã không phải là người, mà là thần.

Quỳnh Nhai trưởng lão cảm thấy, nếu như tiếp tục chiến đấu, mình tuyệt đối sẽ kiềm lư kỹ cùng, bị đối phương tươi sống đánh bại!

- Dừng lại! Hôm nay là một ngày ta chiến đấu thoải mái nhất...

Song chưởng đẩy ra, Quỳnh Nhai trưởng lão mạnh mẽ nhảy khỏi vòng chiến.

Tiếp tục đánh xuống, khẳng định sẽ mất mặt, còn không bằng chủ động dừng lại, ít nhất tính toán cái ngang tay.

- Tốt!

Thấy nàng không muốn tiếp tục, Nhiếp Vân cũng ngừng lại, song chưởng nắm chặt, cả người lập tức tiến vào một loại trạng thái không minh.

Răng rắc!

Đột nhiên một tiếng giòn vang, Võ Đạo đan điền trong cơ thể đột nhiên xảy ra lột xác.

- Võ Đạo sư hình thái thứ tư?

Võ Đạo đan điền rõ ràng ở thời điểm đối chiến với Quỳnh Nhai trưởng lão, tiến vào hình thái thứ tư.

Ầm ầm!

Mới vừa gia nhập hình thái thứ tư, Nhiếp Vân liền cảm thấy từng đạo ý niệm Võ Đạo mãnh liệt vào trong óc, để cho tinh thần linh hồn cả người hắn nhận được tinh lọc cùng tấn chức.

- Nguyên lai Lôi Đình Cửu Châu của ta cũng không phải hoàn mỹ phát huy ra lực lượng, còn có thể sử dụng như vậy...

------oOo------

Chương 1646: Võ Đạo đan điền tấn cấp (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Trước kia sáng chế Vũ Thần quyền cũng có chút vấn đề...

- Phá Không Diệt Tịch vô thượng đại kiếm thuật rõ ràng có nhiều khuyết điểm như vậy...

Võ Đạo đan điền tấn cấp, ý niệm Võ Đạo dũng mãnh vào trong óc, để cho Nhiếp Vân ý thức được trước kia thi triển chiêu số, đều có không ít vấn đề.

Vù vù vù!

Lòng có cảm ngộ, bàn tay không tự chủ được bắt đầu chuyển động, giống như cối xay, không ngừng vận chuyển, thi triển lấy chiêu số.

- Quỳnh Nhai đại nhân, hắn...

Chứng kiến hai mắt Nhiếp Vân khép hờ, lâm vào một loại trạng thái đặc thù, hai tay không ngừng múa, giống như điên rồi, Chu Tu trợn

mắt há hốc mồm.

Đây là có chuyện gì? Vừa rồi chiến đấu còn tốt, sẽ không bị Quỳnh Nhai đại nhân đánh điên chứ!

- Thiên tài a, không nghĩ tới Khu Tu sư chúng ta còn có thiên tài như thế...

Quỳnh Nhai không có để ý tới hắn nói, mà hai mắt tỏa sáng, toàn thân kích động đến không ngừng run rẩy.

- Thiên tài? Quỳnh Nhai đại nhân, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chu Tu không rõ ràng cho lắm.

- Vừa rồi Nhiếp Vân này cùng ta chiến đấu, tựa hồ có chỗ lĩnh ngộ, hiện tại đang sáng tạo chiêu số thuộc về mình, có thể lĩnh ngộ trong chiến đấu, đây không phải thiên tài thì là cái gì?

Quỳnh Nhai đại nhân thuận miệng giải thích một câu, sau đó kéo Chu Tu đi.

- Chúng ta đi ra ngoài trước, đừng quấy rầy linh cảm của hắn!

Nói xong hai người đi ra ngoài.

Nhiếp Vân cũng không biết hai người đã đi ra ngoài, hiện tại hắn hoàn toàn chính xác lâm vào một loại trạng thái đặc thù.

Thiên phú Võ Đạo sư tấn cấp, ý thức Võ Đạo đột nhiên tăng mạnh, để cho hắn tiến nhập một loại cảnh giới vô ngã.

Rất nhiều chiêu số trước kia tu luyện qua tràn đến, ở trong óc không ngừng dung hợp, dần dần hội tụ.

Híz- Khà- zzz á!

Không biết đã qua bao lâu, Nhiếp Vân mở to mắt, trong hai tròng mắt đen nhánh từng đạo kiếm khí lập loè, như tùy thời có thể phá vỡ không gian áp chế, giết địch ở trong vô hình.

- Thử xem!

Lấy chỉ làm kiếm, hai ngón tay của Nhiếp Vân vẽ một cái.

Ầm ầm!

Một đạo kiếm khí vô ảnh mang theo khí tức hủy diệt mạnh mẽ kích xạ tới giữa vách tường phong ấn, tiếng nổ vang kinh thiên động địa, phong ấn xé rách ra một lổ hổng lớn.

- Thật lợi hại...

Chứng kiến kiệt tác của mình, Nhiếp Vân nhịn không được líu lưỡi.

Gian phòng này khắp nơi đều là cường giả Tiên Quân lưu lại phong ấn, trước kia hắn và Quỳnh Nhai trưởng lão chiến đấu cũng không thể xé rách có thể nhìn ra trình độ chắc chắn.

Mà lúc này bị một chỉ tiện tay phá vỡ, đủ thấy uy lực của chỉ này đã vượt qua tất cả chiêu số trước kia của hắn.

- Tốt, tốt!

Trong nội tâm vui vẻ.

- Đây là một bộ kiếm pháp, trước mắt ta chỉ sáng chế thức thứ nhất, chiêu này gọi... Nhất Kiếm Phá Trần!

Ở dưới Võ Đạo sư đẩy diễn, đây là một bộ kiếm pháp, bất quá bằng vào thực lực của hắn bây giờ, chỉ có thể sáng chế chiêu thứ nhất, Nhiếp Vân lập tức định ra danh tự cho chiêu này.

Nhất Kiếm Phá Trần!

- Hiện tại chiêu này so với trước kia tu luyện Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ, Lôi Đình Cửu Châu, Phá Không Diệt Tịch vô thượng đại kiếm thuật còn lợi hại hơn, liền xem như át chủ bài lớn nhất... Chỉ là, không có trường kiếm thích hợp thi triển chiêu này, ngược lại có chút thiếu hụt...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Chiêu Nhất Kiếm Phá Trần này, cường đại hơn tất cả tuyệt chiêu trước kia tu luyện, một khi thi triển ra, dưới Tiên Quân chỉ sợ không ai có thể cản nổi!

Chỉ là duy nhất không được hoàn mỹ chính là bộ kiếm pháp kia không có trường kiếm thích hợp thi triển.

Bình thường Tiên khí tuyệt phẩm, chỉ sợ còn chưa thi triển ra liền sẽ trực tiếp tạc toái, mà trường kiếm càng cường đại hơn, trước mắt chỉ có Bắc Đẩu kiếm.

Đáng tiếc chuôi kiếm này phía trên còn có phong ấn do Bắc Đẩu Tinh Quân lưu lại, mặc dù thực lực bây giờ, cũng không thể triệt để bài trừ.

- Không nghĩ tới lĩnh ngộ kiếm pháp lại qua ba ngày, phải nắm chặt thời gian trở về!

Xác định được kiếm pháp, lúc này Nhiếp Vân mới phát hiện lại qua ba ngày, phải nắm chặt thời gian trở về, bằng không thì một khi ba tháng đạt tới còn không trở về, cho dù nhận được Linh Hồn chi khí, cũng coi như vi phạm ước định.

Ra đại điện, Nhiếp Vân tìm Quỳnh Nhai trưởng lão, cảm ngộ hoàn tất Phệ Hồn chi khí do nàng mang đến, hình thành Phệ Hồn đan điền, lúc này mới tới cáo từ.

- Đây là vị trí tổng bộ của Khu Tu tháp, về sau nhất định phải đến Khu Tu tháp, bằng vào thực lực ngươi bây giờ, đã có thể đạt được trưởng lão vị rồi...

Trước khi đi, Quỳnh Nhai trưởng lão cho Nhiếp Vân một cái ngọc bài.

- Tốt, ta nhất định sẽ đi!

Nhiếp Vân gật đầu.

Khu Tu tháp, làm truyền thừa mà Bắc Đẩu Tinh Quân lưu lại, hắn tự nhiên phải trở về, bất quá không phải hiện tại, mà là sau khi triệt để luyện hóa Tháp Chủ Ấn.

Cáo từ bọn người Chu Tu, Nhiếp Vân bước lên con đường quay trở lại Cửu Trọng Thiên.

Trong khoảng thời gian ở Khu Tu tháp này, Tuyết Tĩnh Nhi một mực không có xuất hiện, Nhiếp Vân đành phải lời cảm kích để ở trong lòng.

.....

- Hiện tại đã qua hai tháng, đoán chừng lần này tiểu tử kia làm không được đi à nha! Độc Cô gia chủ Độc Cô Phóng ngồi ở trên vương tọa, nhìn thoáng qua phía ngoài, bốn phía một mảnh nắng ráo sáng sủa, không hề có tung tích của thiếu niên, nói ra.

Cách ngày Nhiếp Vân ly khai, đã qua hai tháng, đến bây giờ còn không có xuất hiện, ở trong mắt hắn xem ra, chỉ sợ lần này thật sự rất khó hoàn thành nhiệm vụ.

- Linh Hồn sư Nhan Chi tính cách quái gở, lại là lão ngoan đồng từ Thượng Cổ, gần đây bất cận nhân tình, có thể cho hắn mười đạo Linh Hồn chi khí mới là việc lạ!

Sắc mặt Dương Chân dữ tợn, trong ánh mắt hiện lên một tia đùa cợt.

- Đúng vậy, lần này tiểu tử kia khẳng định vấp phải trắc trở rồi, có thể trở về hay không còn khó nói!

Đoan Mộc Húc cũng đón ý nói hùa.

- Tìm Linh Hồn sư yêu cầu Linh Hồn chi khí, chuyện này vốn đã khó làm, chuyện thứ hai của Đạm Đài gia chủ, ta cảm thấy có chút quá...

Tiêu Đông thở dài một tiếng.

- Quá? Có cái gì quá? Loại người này tốt nhất đừng trở về, chết ở đó rất tốt! Một gia hỏa không biết từ nơi nào xuất hiện, rõ ràng còn muốn ngăn trở chúng ta bảo hộ Linh giới, thật sự là tìm đường chết!

Hoàng Phủ Kỳ hừ lạnh, ngôn ngữ sắc bén chói tai.

- Xem ra Hoàng Phủ gia chủ đối với ta ý kiến rất lớn, bất quá, không có ý tứ, ta đã trở về!

Hoàng Phủ Kỳ vừa dứt lời, Cửu Tiêu Cung vang lên tiếng gió, thân ảnh của thiếu niên đột ngột xuất hiện ở trước mặt mọi người

------oOo------

Chương 1647: Hoàng Phủ Kỳ quỳ xuống (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi... Không chết?

- Điều này sao có thể?

Chứng kiến Nhiếp Vân thuận lợi trở về, trên người không có dấu vết bị thương chút nào, thập đại gia tộc đồng thời hoảng sợ.

Tìm Nhan Chi yêu cầu mười đạo Linh Hồn chi khí, độ khó như thế nào bọn hắn đều biết, có thể còn sống trở về, trong mắt bọn hắn quả thực là sự tình không thể nào.

- Bình an trở về không coi vào đâu, dấu hiệu hoàn thành chuyện này là lấy ra mười đạo Linh Hồn chi khí, cầm không ra hết thảy đều là hư ảo!

Da mặt của Hoàng Phủ Kỳ co giật hai cái, khẽ nói.

- Ha ha!

Không để ý tới hắn nói nhảm, Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, đi tới trước mặt Đạm Đài Sang Vũ.

- Đạm Đài gia chủ, chuyện thứ hai của ngươi là để cho ta trong vòng ba tháng tìm được Linh Hồn sư Nhan Chi, yêu cầu mười đạo Linh Hồn chi khí, đúng vậy không!

- Ân!

Đạm Đài Sang Vũ gật đầu.

- Hiện tại mới qua không đến hai tháng, đây là mười đạo Linh Hồn chi khí!

Ngón tay của Nhiếp Vân điểm một cái, mười Thủy Tinh Cầu xuất hiện ở trước mặt mọi người, trong đó đều mang theo một đạo khí thể để cho linh hồn người lâm vào mê muội.

Tất cả mọi người đều có nhãn lực, chỉ nhìn thoáng qua, toàn liền bộ hiểu được... Đúng là Linh Hồn chi khí của Linh Hồn sư!

- Thế nào, chuyện thứ hai ta tính toán hoàn thành chưa?

Nhìn xem biểu lộ của mọi người, Nhiếp Vân chắp hai tay sau lưng, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Đạm Đài Sang Vũ.

- Mười đạo này hoàn toàn chính xác đều là Linh Hồn chi khí, chuyện thứ hai coi như ngươi hoàn thành!

Sắc mặt của Đạm Đài Sang Vũ khó coi, tuy trong nội tâm không muốn thừa nhận, nhưng không có biện pháp, đành phải gật đầu đáp ứng.

- Vậy tốt, mời nói ra chuyện thứ ba, sau khi ta hoàn thành, cũng hi vọng các ngươi có thể dựa theo ước định, trả Nguyệt Nhi tự do!

Nhiếp Vân nói.

- Hừ! Chờ ngươi hoàn thành chuyện thứ ba rồi nói sau!

Đạm Đài Sang Vũ khoát tay chặn lại, hít sâu một hơi, hừ lạnh nói:

- Chuyện thứ ba ta muốn ngươi làm, là đi Bỉ Ngạn Lôi Vực, mang Lôi Đình chi châu về!

- Bỉ Ngạn Lôi Vực?

Nhiếp Vân sững sờ.

Nơi này hắn nghe cũng chưa nghe nói qua, làm sao đi tìm?

- Bỉ Ngạn Lôi Vực là một khu vực trong Hỗn Độn hải dương của Linh giới, trong đó Lôi Điện bạo ngược, cho dù cường giả Tiên Quân lâm vào trong đó cũng khó sống sót... Nếu không ngươi liền buông tha đi!

Tiêu Đông do dự một chút, khuyên nhủ.

Trải qua ở chung, Nhiếp Vân biết rõ vị Tiêu gia gia chủ này tâm nhân hậu, không muốn hắn đi mạo hiểm như vậy.

- Khu vực trong Hỗn Độn hải dương?

Lưng Nhiếp Vân phát lạnh.

Bây giờ hắn đã không phải thái điểu vừa tới Linh giới, biết rõ bốn chữ này đáng sợ như thế nào.

Nếu như so sánh Linh giới là một khí cầu, thì Hỗn Độn hải dương là nước biển vô cùng vô tận, Linh giới đúng là một bọt khí lơ lửng ở trong nước biển này.

Muốn đi vào Hỗn Độn hải dương, đầu tiên phải thoát ly Linh giới áp chế!

Người bình thường, cho dù là cường giả Vương Tiên, vừa tiến vào Hỗn Độn hải dương, cũng sẽ lập tức tử vong, chỉ có thực lực đạt tới Tiên Quân cảnh, mới có thể ở trong Hỗn Độn mà lông tóc không tổn hao gì!

Đương nhiên, đây cũng chỉ là ghé qua Hỗn Độn chi khí bình thường, trong Hỗn Độn hải dương vẫn có vài chỗ vô cùng nguy hiểm, cho dù Tiên Quân tiến vào cũng sẽ không toàn mạng!

Chỉ sợ Bỉ Ngạn Lôi Vực kia chính là địa phương như thế!

- Bỉ Ngạn Lôi Vực cụ thể ở địa phương nào?

Lạnh lùng nhìn Đạm Đài Sang Vũ, Nhiếp Vân khó có thể che dấu sát ý trong lòng, nếu không phải bởi vì hắn là phụ thân của Đạm Đài Lăng Nguyệt, chỉ sợ sớm đã động thủ!

- Bỉ Ngạn Lôi Vực ở trên Phật giới Linh Sơn, ngươi tiến vào Phật giới mà nói, khoảng cách có thể gần hơn không ít!

Tiêu Đông thấy thiếu niên kiên trì, thở dài một tiếng nói.

- Trên Phật giới Linh Sơn? Tốt!

Nhớ kỹ địa chỉ, Nhiếp Vân gật đầu.

- Xem ra ngươi đã đáp ứng, hiện tại ta nói thời gian, trước kia hai sự tình đều là ba tháng, bất quá nhìn dáng vẻ của ngươi, là không tạo được khó khăn cho ngươi a, như vậy đi, một tháng thời gian, trong một tháng, ngươi không về được, liền tính thất bại!

Đạm Đài Sang Vũ nhàn nhạt nói.

- Một tháng?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Vị trí địa lý của Phật giới, hiện tại hắn đã biết rõ, so với Yêu giới còn muốn xa, không tính tiến vào Hỗn Độn hải dương, chỉ từ nơi này bay đến Phật giới, sau đó từ Phật giới bay trở về, chỉ sợ liền cần không chỉ một tháng! Yêu cầu như vậy, rõ ràng cho thấy muốn hắn thua từ vòng chạy đi!

Đáng giận!

- Ngươi đã muốn chết, ta sẽ thành toàn ngươi!

Tiến về phía trước một bước, Nhiếp Vân oanh kích ra một quyền.

Tuy người này là phụ thân của Đạm Đài Lăng Nguyệt, nhưng căn bản không coi con gái là chuyện gì to tát, đã như vậy, mình cũng không cần phải tôn trọng hắn!

Một quyền ầm ầm mà đến, mang theo lòng tràn đầy phẫn nộ của Nhiếp Vân, lực lượng cuồng bạo hung mãnh giống như Thượng Cổ Thao Thiết, phá không mà đến, toàn bộ Cửu Tiêu Cung ở dưới khí kình cuồng bạo này, đều lắc lư một hồi.

- Gan chó thật lớn, thực cho là ta sợ ngươi? Truyền thừa chi bảo, dung hợp!

Tựa hồ sớm biết rõ Nhiếp Vân sẽ đột ngột ra tay, Đạm Đài Sang Vũ cười lạnh một tiếng, hai tay chấn động, một đạo hào quang trắng noãn bao phủ hắn, đã vận dụng truyền thừa chi bảo!

Truyền thừa chi bảo nơi tay, khí chất của hắn đột nhiên phát sinh biến hóa, như một nhân vật không thể chiến thắng, mang theo ý chí cùng lực lượng cường đại không thể xóa nhòa.

- Phá Diệt chưởng!

Điên cuồng gào thét một tiếng, bàn tay của Đạm Đài Sang Vũ mạnh mẽ trảo qua, phối hợp truyền thừa chi bảo, hắn đã có được sức chiến đấu có thể so với Tiên Quân, vừa ra tay Thiên Địa xoay tròn, Hồng Hoang nghịch chuyển.

- Trước kia ta còn tưởng rằng phối hợp truyền thừa chi bảo, ngươi sẽ có thực lực Tiên Quân, hiện tại xem ra, còn kém xa! Nằm xuống cho ta!

Thấy bàn tay của hắn công tới, hai mắt Nhiếp Vân thoáng một phát híp lại.

Trước kia còn tưởng rằng đối phương sử dụng truyền thừa chi bảo, sẽ có thực lực Tiên Quân, thực lực bây giờ tấn cấp, lại chiến đấu

qua với Quỳnh Nhai trưởng lão, chứng kiến tuyệt chiêu của Đạm Đài Sang Vũ lập tức hiểu được, căn bản không phải là như vậy!

Phối hợp truyền thừa chi bảo, thực lực của hắn bây giờ, tối đa tương đương với Quỳnh Nhai trưởng lão, cách Tiên Quân còn có một khoảng cách rất lớn, tối đa chỉ có thể chạy trốn ở trong tay Tiên Quân bình thường!

Xem ra nói có được thực lực Tiên Quân, cũng là thập đại gia tộc vì thể diện tự biên tự diễn!

------oOo------

Chương 1648: Hoàng Phủ Kỳ quỳ xuống (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Minh bạch điểm ấy, Nhiếp Vân sao có thể lưu tình, cười lạnh một tiếng, cả người như lập tức thay đổi, trở thành một thanh tuyệt thế bảo kiếm tru thiên diệt địa.

Híz- Khà- zzz á!

Nhất Kiếm Phá Trần!

Tuyệt chiêu vừa mới sáng chế, trực tiếp dùng ngón tay thi triển ra.

Tê tê tê hí!

Kiếm quang sắc bén như Lôi Điện tan vỡ thời không, va chạm với Phá Diệt chưởng của Đạm Đài Sang Vũ.

PHỐC!

Sắc mặt của Đạm Đài Sang Vũ đỏ lên, ngực đau đớn kịch liệt, cả người lập tức bay ngược ra ngoài, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

Một chiêu bại trận!

- Hừ, chỉ chút thực lực ấy, còn dám càn rỡ ở trước mặt ta!

Đả thương Đạm Đài Sang Vũ, Nhiếp Vân cảm thấy phiền muộn buông lỏng một chút, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Kỳ.

- Hoàng Phủ gia chủ, lần trước ngươi đã nói, ta có thể tìm được mười đạo Linh Hồn chi khí, ngươi sẽ dập đầu cho ta, không có ý tứ, ta thành công rồi, bây giờ là thời điểm ngươi thực hiện hứa hẹn!

Tiến về phía trước một bước, trên người Nhiếp Vân mang theo sát cơ đậm đặc.

Vì chiếu cố cảm xúc của Đạm Đài Lăng Nguyệt, hắn không dám giết Đạm Đài Sang Vũ, nhưng đối với Hoàng Phủ Kỳ, hắn không có hảo cảm chút nào.

- Ngươi muốn làm gì? Hoàng Phủ Kỳ ta thân là Hoàng Phủ tộc trưởng, nhân vật chí cao vô thượng của Linh giới, đại biểu cho tôn nghiêm cùng vinh dự của Linh giới, ngươi cũng dám bảo ta dập đầu cho ngươi?

Da mặt của Hoàng Phủ Kỳ co lại, mạnh mẽ đứng dậy, sắc mặt dữ tợn.

Hắn thân là thập đại tộc trưởng, cao cao tại thượng đã quen, muốn hắn dập đầu, quả thực không có khả năng!

- Làm sao? Ngươi còn muốn đổi ý?

Nhiếp Vân cười lạnh.

- Hừ, ngươi tính toán ngon vậy sao, ta dập đầu cho ngươi, ngươi xứng sao?

Hoàng Phủ Kỳ hừ lạnh một tiếng, âm thầm dung hợp truyền thừa chi bảo.

- Xem ra ngươi là muốn ta đánh ngươi quỳ xuống, đã như vậy, ta

sẽ thành toàn ngươi!

Thực lực của Nhiếp Vân đại tiến, lại có tin tưởng khi vừa mới đánh bại Đạm Đài Sang Vũ, ở đâu quan tâm một Hoàng Phủ Kỳ, thấy hắn vô sỉ cự tuyệt thừa nhận như thế, mạnh mẽ tiến về phía trước một bước, khí tức quanh thân quay cuồng, đất rung núi chuyển.

Ngươi đã không thừa nhận, ta liền đánh đến ngươi thừa nhận!

Ầm ầm!

Bàn tay mạnh mẽ trảo qua, toàn bộ đại địa nổ vang, Cửu Tiêu Cung ở dưới lực lượng cuồng bạo này trùng kích, lung lay sắp đổ.

Lực lượng sau lưng Nhiếp Vân quay cuồng, Nguyên Khí cuồng bạo hàng lâm, giống như Thiên Địa lật úp, phong vân bắt đầu khởi động, nhật nguyệt vô quang.

Hắn vận dụng năng lực Nguyên Khí sư!

Dù sao đối mặt thập đại gia tộc không có gì phải giấu diếm, đối phương đã nói như vậy, mình cũng không cần lưu tình.

- Bọn chuột nhắt, chẳng lẽ còn thực cho rằng nơi này là địa phương ngươi có thể càn rỡ? Nằm mơ!

- Chư vị, không thể để cho tiểu tử này được một tấc lại muốn tiến một thước, bằng không thì uy nghiêm của thập đại gia tộc chúng ta ở đâu!

- Đây là ngươi muốn chết...

Nhiếp Vân vừa ra tay, lực lượng còn chưa tới trước mặt Hoàng Phủ Kỳ, mấy vị gia chủ khác liền rống lên, những người này dùng Dương Chân cầm đầu.

Lần trước Dương Chân chưa kịp thi triển truyền thừa chi bảo, đã bị cuồng đánh một trận, trong nội tâm mang theo hận ý vô cùng vô tận, lúc này có cơ hội, làm sao có thể buông tha.

Rầm ào ào!

Mấy gia chủ phối hợp truyền thừa chi bảo liên thủ, uy lực quả nhiên không giống bình thường, như trực tiếp mở ra Địa Ngục Chi Môn, dòng nước lạnh âm lãnh rét thấu xương trùng kích đến, thực lực hơi yếu sẽ cảm thấy đông cứng, sống không bằng chết.

Cho dù là Vương Tiên cảnh bình thường đi vào, chỉ sợ cũng bị áp khí cuồng bạo nghiền thành bụi phấn, không hề có năng lực phản kháng.

Bất quá, Nhiếp Vân không phải Vương Tiên cảnh bình thường, mà là Vương Tiên đỉnh phong nhất!

Áp lực càng lớn, lực lượng càng mạnh, Võ Đạo đan điền đạt tới hình thái thứ tư quay cuồng, khí chất cả người lần nữa kéo lên, phụ trợ hắn như Phá Diệt chi thần, như Tu La Vương lâm thế.

- Uy nghiêm, uy nghiêm là mình đánh ra, không phải các ngươi rống vài tiếng là có thể lấy được!

Gào thét một tiếng, Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, 300 lần chiến lực phối hợp lực lượng cuồng mãnh trong cơ thể, ầm ầm mà ra.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt, mấy gia chủ liên thủ công kích đồng thời vỡ tan, thanh âm thổ huyết vang lên, bọn người Dương Chân đồng thời bay ngược ra ngoài, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

Tuy bọn hắn liên thủ uy lực không kém, nhưng so với Nhiếp Vân toàn lực vận chuyển lực lượng, lại chênh lệch không phải nhỏ tí tẹo!

- Ta nói rồi, ta sẽ để cho ngươi thực hiện hứa hẹn, quỳ xuống!

Một quyền đánh bay các gia chủ, Nhiếp Vân lần nữa đi về phía trước, như hình người Cự Thú, hai hàng lông mày nhíu lại, đánh ra Nhất Kiếm Phá Trần!

PHỐC! PHỐC!

Kiếm khí trực tiếp đâm thủng đầu gối của Hoàng Phủ Kỳ.

Phù phù!

Đường đường gia chủ của thập đại gia tộc, một trong các nhân vật chí cao vô thượng của Linh giới, thẳng tắp quỳ trên mặt đất, tôn nghiêm mất sạch.

- Hừ, còn có ai muốn tìm ta phiền toái?

Một chiêu đánh lui mấy vị gia chủ liên thủ, làm cho Hoàng Phủ Kỳ quỳ xuống, Nhiếp Vân chắp hai tay sau lưng, ngạo nghễ đứng ở trong Cửu Tiêu Cung, nhìn quanh một vòng, như Ma Vương bất bại.

- Cái này...

Nhìn một màn trước mắt, tất cả mọi người biến sắc, không có người còn dám nói nhảm nửa câu.

Tiểu tử trước mắt này thật sự quá hung mãnh, quả thực không phải là người!

Thi triển truyền thừa chi bảo, thậm chí liên thủ cũng không phải đối thủ, hắn đến cùng làm được như thế nào?

Phải biết rằng hơn ba tháng trước lần đầu tiên hắn tới Cửu Tiêu Cung, ngay cả Vương Tiên cảnh bình thường nhất cũng không phải đối thủ, ngắn ngủn ba tháng sau, rõ ràng đạt tới loại trình độ này...

Mọi người nghĩ vậy, ánh mắt nhịn không được tập trung ở trên người Đạm Đài Sang Vũ.

Ngươi đến cùng cho nhiệm vụ là giết chết hắn, hay là bồi dưỡng hắn?

Giống như mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ trở về, thực lực đều bạo

tăng một mảng lớn, ngươi sẽ không thả lỏng chứ...

Mọi người có loại nghi hoặc này cũng rất bình thường, thiếu niên trước mắt thật sự quá biến thái, thậm chí đã biến thái đến tình trạng bọn hắn cũng khó có thể tưởng tượng.

Bị mọi người nhìn như vậy, Đạm Đài Sang Vũ làm sao không rõ, lập tức cảm thấy khó chịu như ăn phải con ruồi.

Hắn cho ra ba sự kiện hoàn toàn chính xác đều là khó khăn nhất, người khác đi qua đừng nói hoàn thành, chỉ sợ chết cũng không biết chết như thế nào, mà tiểu tử này chẳng những hoàn mỹ hoàn thành, thực lực còn tăng vọt, đến cùng là chuyện gì xảy ra?

- Trong một tháng ta sẽ trở về! Hi vọng các ngươi có thể thực hiện hứa hẹn, bằng không thì, đừng trách ta trở mặt!

------oOo------

Chương 1649: Linh Sơn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy không có người nói chuyện, một ngụm ác khí trong lòng phát tiết sạch sẽ, Nhiếp Vân hất tay bay thẳng ra ngoài.

Hắn đối với ba sự kiện của Đạm Đài Sang Vũ là cực kỳ tức giận, nếu thay đổi một người, tuyệt đối không chịu bức bách như vậy, nếu không phải vì nữ hài kia, hắn cũng sẽ không đáp ứng!

Trong lòng có nộ phát tiết không ra, tự nhiên muốn thu thập những gia hỏa tự cho là cao cao tại thượng kia một chút!

Cái gì thập đại gia tộc, trước kia có lẽ ta còn cảm thấy cao không thể chạm, nhưng bây giờ... các ngươi cái gì cũng không tính!

- Nhiếp huynh dừng bước!

Vừa rời đi Cửu Tiêu Cung, chợt nghe một tiếng kêu gọi, quay đầu

nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên đi nhanh tới.

- Tiêu huynh, tại sao là ngươi? Ngươi không có về gia tộc sao?

Tài tuấn đại tái nên kết thúc rồi a, trẻ tuổi của gia tộc khác đều trở về, sao Tiêu Nhiên vẫn còn ở đây.

- Ta một mực chưa đi, là vì vừa nhận được phụ thân đưa tin, biết chuyện của ngươi, nên cố ý qua tìm ngươi!

Tiêu Nhiên nở nụ cười nói.

- Đa tạ Tiêu Đông gia chủ quan tâm!

Nghe hắn nói nhận được tin tức của Tiêu Đông liền lập tức chạy tới, biết chắc là Tiêu Đông sớm an bài, trong nội tâm ấm áp.

Thập đại gia chủ, cùng hắn quan hệ không tệ, đối với hắn cũng rất tốt, thì chỉ có vị Tiêu gia chủ này.

- Phụ thân nói cho ta biết, nói ngươi muốn dùng thời gian ngắn nhất đi Phật giới, ta vừa vặn biết một lối đi, ít nhất có thể giảm bớt một nửa thời gian!

Tiêu Nhiên nói.

- Ah? Có thông đạo như vậy? Vậy tốt, ngươi dẫn ta đi!

Con mắt của Nhiếp Vân lập tức sáng.

Trước khi đáp ứng đối phương là bởi vì biết rõ bọn hắn khẳng định không thể sửa đổi, đang lo làm sao đi Phật giới, liền nghe được tin tức tốt này, lập tức mừng rỡ như điên.

- Ân! Đi thôi!

Tiêu Nhiên gật đầu.

Trước kia thực lực thấp, không biết thực lực chân chính của Tiêu Nhiên, lúc này ánh mắt cao, lập tức nhìn tinh tường.

Nguyên lai Tiêu Nhiên là Vương Tiên cảnh sơ kỳ, khó trách lúc trước có thể nhẹ nhõm đánh chết Dã Không Tu La!

Hô!

Hai người tính toán là bằng hữu, đã sớm tương giao quen biết, không có quá nhiều nói nhảm, Tiêu Nhiên dẫn đường, nhận thức chuẩn phương hướng thẳng tắp bay đi.

- Tiêu huynh, không bằng như vậy đi, ngươi trước vào trong động phủ của ta, ta cho ngươi Thiên Nhãn chi khí quan sát, đến địa phương truyền âm cho ta là được!

Bay một hồi, Nhiếp Vân nhịn không được nói.

- Tốt!

Tiêu Nhiên biết rõ đối phương là ngại tốc độ của hắn quá chậm, sẽ chậm trễ không ít thời gian, lúc này không phải thời điểm so đo những cái này, trực tiếp gật đầu đáp ứng.

- Đi!

Thu hắn vào Tinh Cung, Nhiếp Vân nhận thức đúng phương hướng, Phượng Hoàng chi dực run lên, nhanh chóng bay đi!

Hắn toàn lực thi triển tốc độ, so với Tiêu Nhiên là nhanh gần gấp đôi, giống như thuấn di thẳng tắp đi về phía trước.

Không chỉ tốc độ nhanh, có được Nguyên Khí đan điền còn không cần nghỉ ngơi, lộ tuyến vốn cần một tuần mới có thể đến, bây giờ không đến hai ngày liền xong.

- Là cái lối đi này, chỉ cần thông qua, có thể trực tiếp đến Phật giới!

Hai ngày sau, hai người đứng ở trong một sơn lâm, Tiêu Nhiên chỉ một thông đạo kết giới nói.

- Kết giới này... Tựa hồ là đi thông Ma giới a!

Nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân nhịn không được sững sờ.

Tuy hắn chưa bao giờ tới thông đạo kết giới này, nhưng một mắt nhìn đi ma khí um tùm, thỉnh thoảng để lộ ra ma khí quỷ dị, hẳn là thông đạo đi thông Ma giới, làm sao có thể tiến vào Phật giới?

Tựa hồ Phật giới cùng Ma giới cách nhau không gần nha.

- Đây là thông đạo đi thông Ma giới, cũng là thông đạo đi thông Phật giới! Phật Ma chỉ ở một ý niệm, có chút Phật Đà cũng có thể biến thành ma đầu tội ác tày trời, nói chi là một thông đạo nho nhỏ!

Tiêu Nhiên giới thiệu.

- Ân? Phật Ma xài chung kết giới thông đạo?

Nhiếp Vân sững sờ.

Thiên Địa Lục Đạo lẫn nhau liên quan đến, cũng có một ít thông đạo là hai giới cộng đồng sử dụng, loại thông đạo này thường thường ở chỗ sâu biến thành hai nhánh, phân biệt đi cả hai thế giới.

- Không phải xài chung thông đạo, mà là một quy luật của Thiên Đạo, lối đi này, chỉ cần trong lòng ngươi còn có nhân từ, nghĩ đến cứu vớt thương sinh, liền có thể đi vào Phật giới, nếu ngươi một lòng nghĩ đến giết chóc, vậy chỉ có thể tiến vào Ma giới, chính bởi vì quỷ dị như thế, rất nhiều người đều tưởng rằng là thông đạo đi thông Ma giới, căn bản không thể tưởng được, còn có thể đi vào Phật giới!

Tiêu Nhiên nở nụ cười.

- Còn có thần kỳ như thế, ta là lần đầu tiên biết rõ a!

Nhiếp Vân không nghĩ tới thiên nhiên thần kỳ như thế, còn có loại địa phương này, nở nụ cười một tiếng.

- Nơi này thần kỳ không giả, bất quá, dục niệm của con người là

khó khống chế nhất, trong thông đạo khắp nơi đều là nguyên tố dụ dỗ, chỉ cần ý niệm không kiên định, sẽ trực tiếp rơi vào Ma giới, sở dĩ ta biết rõ, hơn nữa tiến vào Phật giới, là vì lúc ấy uống say, chống đỡ được hấp dẫn, trong lúc vô tình thành công!

Tiêu Nhiên nhìn thông đạo trước mắt, cười khổ một tiếng.

Dục niệm con người là khó khống chế nhất, dù người ý chí lại kiên định, ở dưới nhân tố bên ngoài hướng dẫn cũng sẽ miên man bất định, trong óc hỗn loạn.

- Cái này đơn giản, chém chết dục niệm!

Đối với người khác mà nói bài trừ dục niệm hoàn toàn chính xác cực kỳ khó, nhưng với hắn mà nói không phải một sự việc, linh hồn khẽ động, thiên phú Trảm Diệt Sư vận chuyển, triệt để diệt sát dục niệm trong lòng.

Bàn tay khẽ động, truyền đưa tới một đạo Trảm Diệt chi khí.

- Thiên phú Trảm Diệt Sư? Ha ha, Nhiếp huynh có thiên phú như vậy liền không cần sợ hãi rồi, ngay cả ta cũng có thể bảo chứng thuận lợi tiến vào Phật giới!

Tiếp nhận Trảm Diệt chi khí, vừa vận chuyển trong người, Tiêu Nhiên lập tức hiểu được, hưng phấn đến con mắt tỏa sáng.

Hắn nằm mộng cũng không nghĩ đến thiếu niên trước mắt này rõ ràng còn là một vị Trảm Diệt Sư!

Nói thật từ khi biết nhau đến nay, thiếu niên này cho hắn kinh ngạc thật sự nhiều lắm, thậm chí hơn đều có chút chết lặng.

- Đi thôi!

Đã có Trảm Diệt Sư làm hậu thuẫn, hai người liền không sợ hãi, thả người tiến vào thông đạo trước mắt.

Vừa tiến vào trong đó, Nhiếp Vân quả nhiên phát hiện quỷ dị.

Hoàn toàn không giống như tiến vào thông đạo trước kia, trong đó tràn ngập các loại ảo cảnh làm cho người lâm vào bàng hoàng, ảo cảnh vô cùng chân thật, mặc dù ý chí kiên định chỉ sợ cũng không chịu nổi hấp dẫn.

May mắn hai người đều chém chết dục vọng, một khi phát hiện vấn đề liền chém chết cảm xúc mặt trái, một đường không gặp được nguy hiểm.

------oOo------

Chương 1650: Linh Sơn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rất nhanh đã vượt qua cả thông đạo, một thế giới cự đại xuất hiện ở trước mặt.

Phật giới!

Phật giới là thế giới thần bí nhất trong Thiên Địa Lục Đạo, rất nhiều người biết rất rõ ràng nhưng căn bản tới không được.

Tựa như Nhiếp Vân, cho dù trên người tu luyện công pháp Phật môn chí cao vô thượng, nhưng trên thực tế ngay cả một cao tăng Phật môn cũng chưa thấy qua.

- Phật giới rất bài xích người xa lạ, ta tu luyện qua một ít công pháp Phật môn, còn có thể vàng thau lẫn lộn, Nhiếp huynh, nếu không ta truyền thụ cho ngươi bộ công pháp này...

Trước kia Tiêu Nhiên đã tới Phật giới, đối với quy củ của thế giới này biết rất rõ ràng, nói ra.

- Công pháp Phật môn? Không cần!

Nhiếp Vân cười một tiếng, thân thể khẽ động, khí chất cả người lập tức thay đổi, trên người bảo khí lập loè, nhất cử nhất động Phật xướng lượn lờ, nếu như không biết thân phận vốn có của hắn, sẽ

thực tưởng rằng là tuyệt thế cao tăng.

- Cái này... Ngươi cũng biết công pháp Phật môn...

Tiêu Nhiên điên rồi.

Vốn cho rằng hắn tu luyện qua công pháp Phật môn tính toán rất khó được, nhưng so sánh với thiếu niên trước mắt, giờ mới hiểu ra, hắn tu luyện công pháp cái gì cũng không tính!

Đây mới thực sự là Phật môn cao tăng!

- Chúng ta là trực tiếp phi hành hay đi tới gần Linh Sơn thêm một ít?

Ngụy trang thành cao tăng, Nhiếp Vân hỏi.

Tuy phạm vi Phật giới kém Linh giới, Yêu giới, lại cũng không nhỏ, vị trí cụ thể của Bỉ Ngạn Lôi Vực, Nhiếp Vân cũng không rõ ràng lắm.

Tuy ở Cửu Tiêu Cung Tiêu Đông tựa hồ đã từng nói qua Linh Sơn cách Bỉ Ngạn Lôi Vực rất gần, nhưng hắn vẫn muốn nghe ý kiến của Tiêu Nhiên.

- Đi Linh Sơn a, phía trên Linh Sơn chính là Bỉ Ngạn Lôi Vực, muốn đạt được Lôi Đình chi châu, chỉ có thể đi nơi đó!

Tiêu Nhiên gật đầu.

- Ân!

Nghe được ý kiến của hắn, Nhiếp Vân không nhiều hỏi nữa.

- Linh Sơn là chỗ ở của Phật tổ, mỗi mười năm sẽ ở trên núi giảng kinh giải thích nghi hoặc cho tăng chúng, chính bởi vì như thế mới dẫn tới vô số cường giả cúng bái, thời gian dài, chỗ kia là trung tâm của toàn bộ Phật giới, cực kỳ phồn hoa!

Tiêu Nhiên giải thích:

- Lần trước ta đi vào Phật giới, ở bên trong chờ đợi nửa năm, ta thiếu chút nữa tươi sống kìm nén chết!

- Kìm nén chết?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Người Phật giới không uống rượu, không có hảo tửu, ngươi nói ta làm sao chịu được?

Tiêu Nhiên nở nụ cười.

- Ha ha, người Phật giới chú ý cắt đứt thất tình lục dục, kiêng rượu là đứng mũi chịu sào, ngươi có thể không uống rượu hơn nửa năm, này thật không dễ dàng...

Nghe được sự tích của hắn, Nhiếp Vân nhịn không được cười rộ lên.

Tuy hắn và Nhiếp Vân tiếp xúc thời gian không nhiều, lại cực kỳ hiểu rõ, mười phần tửu quỷ, để cho loại người này nửa năm không uống rượu, trong lòng khổ sở có thể nghĩ!

Đừng nói hắn rồi, coi như mình, nửa năm không uống rượu chỉ sợ cũng không kiên trì nổi!

Hai người vừa đi vừa nói, địa vực Phật giới cũng không phải rất lớn, đi ba ngày thời gian, quả nhiên thấy một núi cao nguy nga xuất hiện ở trước mặt.

Núi cao linh quang thiểm thước, mang theo thiền âm dày đặc, để cho người xem xét liền không nhịn được cúng bái.

Đã đến Linh Sơn!

Nhiếp Vân cùng Tiêu Nhiên đi Linh Sơn, bên Cửu Tiêu Cung lại giống như tạc mở nồi.

Thập đại gia chủ ngoại trừ Tiêu Đông, cả đám sắc mặt đờ đẫn,

mang theo vẻ lạnh lùng.

Thập đại gia tộc thống lĩnh Linh giới nhiều năm như vậy, vẫn luôn là tồn tại mỗi người kính ngưỡng, lúc nào bị người vẽ mặt như thế, hơn nữa đánh triệt để như vậy!

- Đáng giận!

Hoàng Phủ Kỳ từ trên mặt đất giãy dụa đứng lên, sắc mặt âm trầm sắp nhỏ ra máu.

- Nhiếp Vân, Hoàng Phủ Kỳ ta không giết ngươi thề không làm người!

Gầm lên giận dữ, thanh âm cực lớn vang vọng Cửu Châu, Cửu Tiêu Cung cũng chấn phát run.

- Người này thật sự quá càn rỡ, tùy ý hắn phát triển mà nói, tuyệt đối là một Tu La Vương khác, phải đánh chết!

Dương Chân cũng thét dài một tiếng, trên trán tóe ra gân xanh.

Hai vị gia chủ này một trước một sau đều mất đi uy nghiêm ở trong tay Nhiếp Vân, bị đánh giống như lợn chết, loại tình huống này đã vượt qua điểm mấu chốt bọn hắn có thể thừa nhận.

- Đạm Đài gia chủ không phải để cho hắn đi Bỉ Ngạn Lôi Vực sao? Đi chỗ đó Tiên Quân cũng chưa hẳn có thể sống sót, khả năng hắn sống sót cực nhất... Ta xem mọi người vẫn là được rồi!

Tiêu Đông thấy lửa giận của mọi người càng ngày càng thịnh, thở dài một tiếng lắc đầu.

Hắn không hy vọng Nhiếp Vân cùng các gia chủ náo mâu thuẫn, nhưng tiếc, hiện tại tới loại cục diện này, ai cũng không vãn hồi được nữa.

- Được rồi, chuyện này tuyệt không có thể bỏ qua!

- Đi Bỉ Ngạn Lôi Vực người khác có thể chết, nhưng tiểu tử này

quái dị, chưa chắc sẽ chết!

Độc Cô Phóng cũng hừ một tiếng.

Ở trong mắt người khác Bỉ Ngạn Lôi Vực tuyệt đối là chỗ hung hiểm nhất của Thiên Địa Lục Đạo, nhưng Nhiếp Vân kia thật sự quá bất khả tư nghị, hai lần trước rõ ràng đều là nhiệm vụ không thể hoàn thành, hắn không chỉ hoàn thành còn thực lực bạo tăng, loại người này căn bản là không thể dùng lẽ thường phán đoán.

- Vậy làm sao bây giờ? Nếu hắn chết ở Bỉ Ngạn Lôi Vực thì thôi, nếu như không chết lại trở về, chẳng lẽ chúng ta thực đáp ứng hắn, không bắt Đạm Đài Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo?

- Đạm Đài Lăng Nguyệt không hóa thân Thiên Đạo, liền không cách nào chiến thắng Tu La Vương, tai nạn thời kỳ thượng cổ chỉ sợ lại sẽ tái hiện, đến lúc đó chúng ta là tội nhân của Thiên Địa Lục Đạo!

- Loại sự tình này tuyệt không có thể phát sinh, hóa thân Thiên Đạo phải án đúng thời hạn tiến hành, ai cũng không thể ngăn cản, Nhiếp Vân này phải chết!

Mấy vị gia chủ Hoàng Phủ Kỳ, Dương Chân mục quang thiểm thước, không biết nghĩ cái gì.

- Hoàng Phủ, Dương Chân gia chủ nói không sai, chỉ có để cho Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo mới có thể ngăn cản Tu La Vương, bằng không thì, toàn bộ Thiên Địa Lục Đạo tuyệt đối không có người có thể ngăn cước bộ của hắn!

Nghị luận một hồi, đột nhiên Đạm Đài gia chủ mở miệng.

Thập đại gia tộc dùng hắn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, hắn nói có uy tín rất cao.

Lại nói, Đạm Đài Lăng Nguyệt là nữ nhi của hắn, nếu hắn không muốn, cho dù gia chủ khác lại năn nỉ cũng vô dụng.

- Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?

Dương Chân nói.

- Làm sao bây giờ? Chư vị gia chủ, ta xem không bằng như vậy đi, hiện tại ta liền triệu hoán lão tổ của gia tộc bọn ta, để cho bọn hắn tự mình tới! Nếu như một tháng sau tiểu tử kia không trở về thì thôi, một khi trở về, không quản hắn có thành công hay không, trực tiếp đánh chết!...

------oOo------

Chương 1651: Thập đại lão tổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- …Đến lúc đó hoàn toàn có thể nói với Đạm Đài Lăng Nguyệt là hắn không hoàn thành nhiệm vụ của Đạm Đài gia chủ, chết rồi!

Hoàng Phủ Kỳ mục quang thiểm thước, khẽ nói.

- Nếu như muốn giết hắn, còn không bằng đuổi theo giết hắn, động thủ ở Cửu Tiêu Cung, chúng ta đuối lý a!

Độc Cô Phóng nói.

- Đuổi theo giết hắn? Tiểu tử này có thể hoàn thành hai sự tình trước, nói rõ thủ đoạn rất nhiều, một khi đuổi giết để cho hắn cảnh giác đào tẩu, còn muốn giết liền khó khăn! Ý của ta là để cho lão tổ tới, ở Cửu Tiêu Cung bố trí xuống phong ấn, một khi hắn trở về, sẽ bắt rùa trong hũ, hắc hắc, xem hắn còn sống được không!

Hoàng Phủ Kỳ xiết chặt nắm đấm, trên mặt âm trầm lạnh lùng.

- Đúng vậy, ta đồng ý đề nghị của Hoàng Phủ Kỳ, ta cũng sẽ báo chuyện này cho lão tổ biết, để cho lão nhân gia ra tay! Thập đại gia tộc là uy nghiêm của Linh giới, tuyệt không thể cho người tùy ý chà đạp!

Dương Chân tiến về phía trước một bước nói.

- Ta cũng đồng ý, Nhiếp Vân này mục không tôn trưởng, coi trời bằng vung, hiện tại mới có loại thực lực này liền hung hăng càn quấy như thế, đợi hắn phát triển một thời gian ngắn, như vậy có thể được sao? Sợ là thập đại gia tộc chúng ta sớm muộn gì cũng bị hắn diệt!

Đoan Mộc Húc phụ họa.

- Vậy tốt, tất cả mọi người đã đồng ý, chuyện này cứ định như vậy! Xin chư vị chân thật báo rõ tình huống cho chư vị lão tổ, hi vọng bọn hắn có thể mau chóng đến, vì Linh giới tiêu trừ sâu mọt cùng tai hoạ ngầm này!

Thấy thái độ của mọi người không kém nhiều, Đạm Đài Sang Vũ đứng lên, cất cao giọng nói.

Sở dĩ thập đại gia tộc có thể sừng sững Linh giới, trở thành vương giả hoàn toàn xứng đáng, cũng không phải bởi vì gia chủ của bọn hắn có bao nhiêu lợi hại, mà là phía sau bọn họ đều có lão tổ Tiên Quân cảnh!

Chỉ là những lão tổ này bình thường bế quan không ra, hoặc giấu ở trong Hỗn Độn, trừ khi gia tộc có đại sự, thì bình thường sẽ không dễ dàng trở về!

- Vì một Vương Tiên cảnh, quấy nhiễu lão tổ gia tộc, cái này không tốt lắm đâu...

Tiêu Đông thấy mọi người lại làm ra loại quyết định này, trên mặt trù trừ.

- Tiêu Đông, ngươi có ý tứ gì? Đừng cho là ta không biết, vừa rồi ngươi lặng lẽ để con của ngươi Tiêu Nhiên đưa tin, để hắn dẫn đường cho Nhiếp Vân, thực coi chúng ta là người ngu sao? Thập đại gia tộc chúng ta vì Linh giới hi sinh nhiều như vậy, nhiều năm qua một mực cộng đồng chiến đấu, chẳng lẽ ngươi vì một tiểu tử mới quen mà đối nghịch chúng ta?

Dương Chân mạnh mẽ đứng dậy.

- Hừ, chẳng lẽ Tiêu gia các ngươi muốn làm tội nhân của Linh giới? Nếu như nói như vậy, Độc Cô gia ta là cái thứ nhất không buông tha các ngươi!

Độc Cô Phóng lãnh đạm nói.

Từ lời của bọn hắn có thể thấy được bọn hắn đại biểu Linh giới, đại biểu chính nghĩa, chỉ cần đối nghịch bọn họ, là đối nghịch Linh giới, tội ác tày trời.

- Chúng ta không dám...

Tiêu Đông thở dài một tiếng, lắc đầu.

Tiêu gia bọn hắn ở trong thập đại gia tộc không tính gần phía trước, đắc tội những người khác, tương đương đeo gông xiềng cho mình, đưa Tiêu gia vào tử địa.

- Không dám là tốt rồi, vậy thì bắt đầu đi, hiện tại ta sẽ bẩm báo sự tình cho lão tổ!

Thấy hắn chịu thua, Dương Chân cười lạnh, bàn tay điểm lên ngọc bài một cái, nói chuyện phát sinh mấy ngày nay một lần, nhẹ nhàng bóp nát, một đoàn kịch liệt hỏa diễm thiêu đốt.

Ầm ầm!

Qua không biết bao lâu, Thiên Địa kịch liệt lắc lư, toàn bộ Cửu Tiêu Cung run rẩy lên, linh khí hội tụ thành một mặt người xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Dương Chân, ngươi nói là thật?

Mặt người vừa xuất hiện liền nhìn chằm chằm Dương Chân gia chủ.

- Hồi bẩm lão tổ, chắc chắn trăm phần trăm, chư vị gia chủ đều có thể làm chứng cho ta!

Dương Chân quỳ một chân trên đất.

Ầm ầm!

Hắn vừa nói xong, không trung lần nữa nhoáng một cái, lại một mặt người xuất hiện.

- Chúng ta nhiều năm không xuất thế, chẳng lẽ người khác đã quên chúng ta? Dám động thủ với thập đại gia tộc, tiểu tử này đến cùng có địa vị gì?

- Xem ra phải giết những tiểu bối này lập uy phong, đại nạn sắp tiến đến, Thiên Địa Lục Đạo không đoàn kết, về sau nhất định sẽ sinh linh đồ thán, tiểu tử này gọi Nhiếp Vân đúng không, yên tâm đi, ta sẽ đích thân ra tay!

Trong tiếng nổ vang, lại có mấy mặt người xuất hiện, những người này vừa đến, Thiên Địa liền lắc lư, khí lưu kịch liệt bắn tung toé bốn phía.

Tất cả đều là cường giả Tiên Quân!

Bất quá đều là ý niệm hàng lâm, mà không phải bản thể.

- Là ai dám ngăn cản Đạm Đài Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo? Quả thực không muốn sống, chẳng lẽ không biết Tu La Vương đáng sợ sao?

Hô!

Gầm lên giận dữ, một bóng người cao lớn xuất hiện ở trong điện.

Bóng người này bất đồng gương mặt khổng lồ ở trên bầu trời, là tồn tại chân thật, lại là một Tiên Quân.

- Mạc Vân thúc thúc!

Đạm Đài Sang Vũ tiến về phía trước một bước, sắc mặt cung kính.

Một vị lão tổ Vương Tiên cảnh của Đạm Đài gia tộc, Đạm Đài Mạc Vân!

Đạm Đài gia tộc có thể trở thành thứ nhất trong thập đại gia tộc, không chỉ bởi vì khống chế Thiên Đạo, càng quan trọng hơn là gia tộc này nhân tài xuất hiện lớp lớp, chỉ cường giả Tiên Quân thì có vài vị, không giống gia tộc khác chỉ có một lão tổ.

Lão tổ của người khác chỉ là ý niệm hàng lâm, còn Đạm Đài Mạc Vân thì trực tiếp cho bản thể xuất hiện.

- Ngươi nói là thật? Hắn chẳng những ngăn cản Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo, còn đả thương ngươi? Bỏ qua uy nghiêm của thập đại gia tộc?

Đạm Đài Mạc Vân đi vào phòng, khí thế bức người.

- Hồi bẩm Mạc Vân lão tổ, chúng ta có thể chứng minh!

Hoàng Phủ Kỳ tiến về phía trước một bước.

- Vừa rồi thằng này còn hung hăng càn quấy để cho ta quỳ xuống, căn bản không để thập đại gia tộc chúng ta vào mắt!

- Đúng vậy, tiểu tử này xem kỷ luật như không, là sâu mọt lớn nhất của Linh giới, hiện tại đại nạn sắp xảy ra, nếu tùy ý loại sâu mọt này nhảy đáp, nhất định sẽ trở thành tai họa cho Linh giới!

Dương Chân cất cao giọng nói.

- Còn có một điều, tiểu tử này là ca ca của Tu La Vương, không kiêng nể gì như thế, khẳng định đã câu thông với Tu La Vương, bằng không thì, tuyệt đối không thể làm như vậy!

Đoan Mộc Húc cũng gầm lên.

- Đáng giận! Ca ca của Tu La Vương? Loại người này phải đánh chết!

Đạm Đài Mạc Vân mở trừng hai mắt, tóc dựng thẳng lên, quay đầu nhìn về phía Đạm Đài Sang Vũ.

- Đạm Đài Lăng Nguyệt thì sao? Bảo nàng tới gặp ta! Hừ, nha đầu bất tài này, xem ta làm sao giáo huấn nàng!

------oOo------

Chương 1652: Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nguyệt Nhi bị tiểu tử kia triệt để mê hoặc, căn bản không nghe khuyên bảo, để nàng đi ra mà nói, khẳng định càng thêm phiền toái, Mạc Vân thúc thúc, không bằng trước không cho nàng biết, trực tiếp đánh chết Nhiếp Vân, làm cho nàng hết hy vọng!

Đạm Đài Sang Vũ vội nói.

- Tốt, ta sẽ giết tiểu tử này, xem nàng còn không ngoan ngoãn hóa thân Thiên Đạo!

Đạm Đài Mạc Vân suy nghĩ một chút mới gật đầu đồng ý.

Mặc dù Đạm Đài Lăng Nguyệt chỉ là Vương Tiên cảnh, còn không có đạt tới Tiên Quân cảnh, nhưng thân làm Thiên Đạo sư, coi như là hắn, cũng không phải đối thủ, tuy trên miệng nói muốn trách phạt cháu gái này, nhưng trong nội tâm vẫn còn có chút kiêng kị.

- Dám để cho người Hoàng Phủ gia tộc ta quỳ xuống, ta xem người nọ là triệt để không muốn sống rồi...

Ầm ầm!

Thời điểm Đạm Đài Mạc Vân cùng Đạm Đài Sang Vũ nói chuyện với nhau, đại điện lần nữa nổ vang, lại một bóng người đi nhanh tới.

Lão tổ của Hoàng Phủ gia tộc, sau khi nghe được người mình bị khi phụ sỉ nhục, thiếu chút nữa tức điên, trực tiếp chạy tới.

- Phải giết chết, bản tôn của ta đã tới, ta ngược lại muốn nhìn hắn

có át chủ bài gì, lại dám vô lễ với thập đại gia tộc như thế!

Lại một lão tổ hàng lâm bản tôn.

...

Rất nhanh, thập đại lão tổ toàn bộ đến, thập đại cường giả Tiên Quân hội tụ một đường, nhất cử nhất động lực lượng hung mãnh kích động hoàn vũ.

- Chư vị lão tổ, đã quyết định đánh chết tiểu tử này, vậy thì mời ở chỗ này bố trí phong ấn, chờ hắn tới, một lần hành động đánh chết...

Đạm Đài Sang Vũ nói ra mưu kế của mình.

Bên Cửu Tiêu Cung kia mài đao soàn soạt, bên Nhiếp Vân đã đến Linh Sơn.

Không hổ là chỗ ở của Phật tổ, còn chưa tới trước mặt liền để cho người mang theo tâm thành kính, lòng mang sợ hãi.

- Chúng ta đừng đi qua Linh Sơn, ta xem trực tiếp phi hành lên, nghĩ biện pháp tiến vào Hỗn Độn hải dương a!

Nhiếp Vân nói.

Phật giới có thể thần bí như thế, nói rõ thực lực rất mạnh, tiến vào trong đó khó bảo toàn sẽ không phát sinh phiền toái gì, còn không bằng thẳng đến mục tiêu.

- Tốt!

Tiêu Nhiên gật đầu.

Lần này tới là dùng Nhiếp Vân như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, hắn chỉ phụ trách dẫn đường.

- Đi thôi!

Thở nhẹ một tiếng, Nhiếp Vân cùng Tiêu Nhiên thẳng tắp bay đi.

Trên không Phật giới không khác gì Linh giới, bay tới trình độ nhất định sẽ xuất hiện cương phong tàn sát bừa bãi, để cho người nửa bước khó đi.

- Ngươi tiến vào động phủ đi!

Thấy Tiêu Nhiên càng phi hành lên càng có chút khó khăn, Nhiếp Vân nói.

- Ân, ngươi phải cẩn thận!

Dặn dò một tiếng, Tiêu Nhiên biết rõ thực lực cực hạn của mình, không hề miễn cưỡng, tiến vào Bắc Đẩu tinh cung.

Thu hắn vào Tinh Cung, Nhiếp Vân không còn cố kỵ, thân thể khẽ động, bên ngoài thân hiện ra một đạo vân quy đặc thù.

Thiên phú Phòng Ngự!

Đã rất lâu không có thi triển thiên phú Phòng Ngự, nương theo thực lực tiến bộ, lúc này vận chuyển, lực phòng ngự cực kỳ cao, tuy không gian phong bạo chung quanh lợi hại, nhưng đối với hắn không có sinh ra bất luận ảnh hưởng gì.

- A di đà phật! Bằng hữu phía trước xin dừng bước!

Ngay thời điểm hắn đang muốn chuẩn bị nhanh chóng đi về phía trước, đột nhiên một thanh âm vang lên, hai trung niên nhân mặc tăng bào bay tới.

- Hai vị có chuyện gì!

Hiện tại Nhiếp Vân ngụy trang thành tăng lữ, toàn thân Phật Quang khởi động, tuy kỳ quái vì hai tăng lữ kia đột nhiên xuất hiện, nhưng không kinh hoảng, chắp tay trước ngực, ngừng lại.

- Tại hạ Kiếm Sơ Phật chủ, vị này là Cận Tiếu Phật chủ, bằng hữu vô cùng lạ mặt, chúng ta tựa hồ chưa bao giờ thấy qua!

Tăng lữ dẫn đầu đi tới, nghi hoặc nhìn về phía Nhiếp Vân.

Phật chủ là xưng hô của Phật giới, Phật giới chia làm Phật Đà, Bồ Tát, Tôn Giả, La Hán… nhiều xưng hô, trong đó Phật chủ là xưng hô thống nhất đối với cường giả siêu việt Vương Tiên phong cảnh đỉnh.

Loại người này tuy không có tấn cấp đến Tiên Quân, nhưng thực lực chân chính viễn siêu Vương Tiên cảnh đỉnh phong, có thể gọi là nửa bước Tiên Quân!

Thoáng một phát xuất hiện hai vị Phật chủ, Nhiếp Vân cũng cảm thấy vận khí của mình hơi đen.

- Tại hạ Xích Tiêu Phật chủ, một mực ẩn tu, rất ít dự thính Phật tổ giảng kinh, hai vị không nhận thức cũng không có gì lạ!

Nhiếp Vân đã sớm nghĩ kỹ giả danh cùng với lý do, chậm rãi nói ra.

Thời điểm nói ra Phật tổ, thái độ của hắn thành kính, trên mặt tiếc nuối vì không được nghe giảng kinh, biểu lộ giống như đúc, cho dù Phật tổ đích thân đến, chỉ sợ cũng nhìn không ra bất luận sơ hở gì.

- Nguyên lai là Xích Tiêu Phật chủ! Kính đã lâu kính đã lâu!

Kiếm Sơ Phật chủ ôm quyền.

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân một hồi im lặng.

Xích Tiêu Phật chủ này là danh tự mình vừa lấy, chưa bao giờ nói qua, ngươi kính đã lâu cái rắm a!

Đều nói cao tăng Phật môn ngôn ngữ hiền lành, thái độ thành khẩn, lại không nghĩ nói chuyện rõ ràng cũng không đáng tin cậy như thế.

- Nhìn bộ dạng của Xích Tiêu Phật chủ vội vã như thế, hẳn đã biết tin tức Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa nở rộ, muốn tới tìm cơ duyên a, đã như vậy, không bằng chúng ta kết bạn đi, lẫn nhau tầm đó cũng có thể chiếu ứng!

Cận Tiếu Phật chủ cũng tiến về phía trước một bước, khẽ cười nói, hai người đồng thời đi về phía trước, một trái một phải vây quanh Nhiếp Vân ở trung tâm, nghe như kết bạn mà đi, nhưng nhìn động tác của bọn hắn, đối với Nhiếp Vân có kiêng kị cùng phòng bị rất lớn.

- Như thế rất tốt!

Nhiếp Vân thần thái an tường, cũng không nóng nảy.

Đối phương nói Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa gì đó hắn chưa từng nghe nói qua, bất quá lúc này cũng không phải thời điểm hỏi thăm, chỉ có thể giả ngu, nhìn đối phương đến cùng có mục đích gì.

Dù sao nơi này là địa bàn của Phật môn, một hai Phật chủ không đáng để lo, vạn nhất có Phật tổ xuất hiện, vậy thì phiền toái.

- Kiếm Sơ Phật chủ là thất đệ tử của Bắc Thiên giới Ưu Hữu Như Phật, Cận Tiếu Phật chủ ta là ngũ đệ tử của Tây Thiên giới Đại Từ Bi Thiên Phật! Xích Tiêu Phật chủ, nhìn trên người của ngươi Phật lực không kém, có chứa Kim Cương pháp quyết

mãnh liệt, không cần che giấu, hẳn là môn nhân của Trung Thiên giới Thích Già Phật tổ a!

Vây Nhiếp Vân vào giữa, Cận Tiếu Phật chủ không có lễ phép như trước kia, mà hừ nhẹ một tiếng nói.

- Cái này...

Nhiếp Vân mặt lộ vẻ làm khó.

Trong Phật giới, chia làm năm đại khu vực, phân biệt dùng đông, nam, tây, bắc, trung mệnh danh, trong đó dùng Trung Thiên giới Thích Già Phật cường đại nhất, chiếm cứ Linh Sơn, được xưng Chư Phật chi tổ! Phương hướng khác có Tứ đại Cổ Phật chiếm cứ, Tứ đại Cổ Phật này đều có thực lực Tiên Quân cảnh, dưới trướng có rất nhiều đệ tử.

------oOo------

Chương 1653: Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những chuyện này thời điểm Nhiếp Vân đến có nghe Tiêu Nhiên giới thiệu kỹ càng, biết rất rõ ràng, chỉ là không nghĩ tới đối phương mở miệng trực tiếp hỏi như vậy, hơn nữa trong giọng nói mang theo bất thiện, chỉ sợ đệ tử trong năm đại khu vực này, cũng không có hòa thuận như trong tưởng tượng.

- Ngươi không cần phủ nhận, Phật môn năm đại khu vực, chỉ có Trung Thiên giới tu luyện Kim Cương pháp quyết, rèn luyện thân thể, thân thể ngươi mang theo bảo quang, như tháp như núi, rất hiển nhiên đã tiến nhập cấp bậc Phù Đồ Kim Thân, cho dù ở toàn bộ Phật giới cũng không phải hạng người bừa bãi vô danh, rốt cuộc là ai, nói thẳng đi, tất cả mọi người đều vì Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa, trùng kích một tia cơ hội thành tựu Phật tổ kia, ngươi không thừa nhận, liền đừng trách chúng ta không khách khí!

Sắc mặt Kiếm Sơ Phật chủ trầm xuống, mục quang thiểm thước.

- Chúng ta đều là người trong Phật môn, Phật môn chú ý từ bi hỉ xả, hai vị hùng hổ như vậy không hợp với Phật tổ dạy bảo!

Nhiếp Vân không nghĩ tới hai Phật chủ này nói chuyện trực tiếp như thế, thậm chí đã đạt đến rõ ràng, trong nội tâm trầm xuống.

Đồng thời cũng nghi hoặc, Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa rốt cuộc là cái gì? Rõ ràng có thể làm cho người có được cơ hội trùng kích Phật tổ, cái này không khỏi cũng quá nghịch thiên a!

Phật tổ, là xưng hô của Phật môn đối với cường giả Tiên Quân, Vương Tiên cùng Tiên Quân chênh lệch là cực kỳ to lớn, không phải một hai kiện bảo bối có thể đền bù, nhìn bộ dạng hai người này kiêng kị mình như thế, rất hiển nhiên là sợ mình cướp đoạt Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa, chẳng lẽ kỳ hoa này, thật có thể để cho Phật chủ có cơ hội tấn cấp Tiên Quân?

Thật có loại bảo bối này, cũng không thể buông tha nha!

Hơn nữa, Bỉ Ngạn Hoa cùng Bỉ Ngạn Lôi Vực có quan hệ nào đó hay không?

Phật môn chú ý bể khổ vô biên, quay đầu là bờ, muốn thành tựu Đại Đạo phải dũng cảm tiến tới Bỉ Ngạn trong lòng, xem ra Bỉ Ngạn Lôi Vực này xuất hiện ở trên không Phật giới, cũng là liên lụy chút Phật lý đặc thù a.

- Từ bi hỉ xả? Toàn bộ Phật giới đã không biết bao nhiêu vạn năm không có xuất hiện Phật tổ mới rồi, Bỉ Ngạn Hoa là cơ hội duy nhất, mọi người chúng ta đều sẽ không bỏ qua, cần gì ở chỗ này làm bộ làm tịch, còn không bằng trực tiếp so thắng bại, thua, mất đi tư cách, không được nhúng chàm Bỉ Ngạn Hoa!

Trong mắt Kiếm Sơ Phật chủ hào quang lập loè, hừ lạnh nói.

- Ta đồng ý Kiếm Sơ Phật chủ nói, Xích Tiêu Phật chủ, đối với tỷ thí, chắc có lẽ ngươi không cự tuyệt a!

Cận Tiếu Phật chủ khẽ nói.

- Ách... hai vị Phật chủ có yêu cầu này, ta xem không bằng hai vị tỷ thí trước đi, tại hạ liền không phụng bồi, cáo từ!

Tuy hai Phật chủ này ở trong mắt hắn không đủ gây sợ, nhưng nơi này là trên không Linh Sơn, khó bảo toàn không có cường giả Tiên Quân nhìn chăm chú, vẫn là không chiến đấu cho thỏa đáng.

Nhiếp Vân hừ nhẹ một tiếng, dưới chân đột nhiên gia tốc, hóa thành một đạo bạch tuyến, thẳng tắp bay lên không.

- Chạy đi đâu!

Hai vị Phật chủ không nghĩ tới tên này không có nhân phẩm như thế, lại quay người bỏ chạy, tức giận đến oa oa gọi bậy.

Bàn tay của Cận Tiếu Phật chủ trảo một cái, lực lượng cuồng bạo

lập tức oanh kích tới, đầy trời xuất hiện một chưởng ấn cự đại.

Cái chưởng ấn này ngang mấy trăm dặm, Già Thiên Tế Nhật, vừa xuất hiện không khí chung quanh lập tức sền sệt, cương phong hỗn loạn không chịu nổi, hư không giống như bị xé rách, mang theo uy thế vô cùng vô tận.

- Bồ Đề chi quyền!

Cận Tiếu Phật chủ động thủ, Kiếm Sơ Phật chủ cũng không nhàn rỗi, mở trừng hai mắt, bàn tay hội tụ thành nắm đấm, nổ vang mà đến.

Quyền pháp của hắn còn mạnh hơn Cận Tiếu Phật chủ nửa trù, chỉ sợ sức chiến đấu chính thức đã viễn siêu Kim Thân Vương lúc trước, mặc dù so với Nhiếp Vân hiện tại, cũng không kém bao nhiêu.

- Tâm tư của hai thằng này thật ác độc...

Chứng kiến đối phương một lời không hợp, liền xuống tay hung ác như thế, ánh mắt của Nhiếp Vân híp lại.

Ở trong ấn tượng của hắn, Phật môn từ bi hỉ xả, cực kỳ chán ghét giết chóc, mặc dù tranh đoạt bảo vật, cũng có thể hòa thuận xử lý, làm sao cũng không thể tưởng được đối phương tàn nhẫn như thế.

Khó trách Tiêu Nhiên nói nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành Ma.

Phật Ma thường thường chỉ ở một ý niệm, có đôi khi Ma đầu đáng sợ nhất, còn thiện lương hơn cao tăng Phật môn, mà một ít Phật chủ cường đại so với ma quỷ còn muốn đáng sợ!

- Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền!

Hiện tại Nhiếp Vân ngụy trang Phật Đà, công pháp khác như Linh Tê Luyện Thể Quyết là không thể thi triển, một chiêu Bất Động Minh Vương Quyền nghênh đón.

Ầm ầm!

Lực lượng của ba cao thủ kích động ở trên không trung, để cho khí lưu nguyên bản có chút bạo ngược lộ ra càng thêm hỗn loạn, bị lực lượng tuôn ra chấn động, toàn thân cảm thấy có chút cầm không nổi, biết rõ hai thằng này thật sự quá mạnh mẽ, chỉ bằng vào công pháp Phật môn mà nói, chỉ sợ rất khó giết chết, lúc này không thể dây dưa, mượn nhờ lực lượng của đối phương, thẳng tắp xông về trước.

- Trốn chỗ nào!

Kiếm Sơ Phật chủ không nghĩ tới tốc độ của đối phương nhanh như vậy, dưới chân nhanh chóng, chăm chú đuổi theo.

- Dừng lại cho ta!

Cận Tiếu Phật chủ cũng không ngừng nghỉ, theo sát phía hắn.

Hai Phật chủ nửa bước Tiên Quân cảnh đồng thời tiến lên, khí lưu kích động, Tinh Thần chung quanh vẫn lạc, ở dưới khí lưu điên cuồng đều mất đi sáng rọi.

- Mọi người đều là Phật môn nhất mạch, ngươi đuổi tận giết tuyệt như vậy, có trái với Phật tổ dạy bảo!

Nhiếp Vân vừa đi vừa quát.

- Ngươi bối rối như thế, không dám báo ra tên thật, nhất định là người Ma giới ngụy trang, hôm nay ta liền hàng yêu trừ ma, chém giết ma đầu như ngươi!

Kiếm Sơ Phật chủ đại nghĩa lăng nhiên.

- Đúng vậy, ngươi nhất định là Đại Ma Đầu ngụy trang, hôm nay chúng ta chém giết ngươi là trừ ma vệ đạo, vì Phật môn thanh tịnh, ta nhìn ngươi vẫn là đừng chạy, ngoan ngoãn chịu chết đi!

Cận Tiếu Phật chủ cũng cao giọng quát, thái độ kiên quyết, thật giống như Nhiếp Vân là ma quỷ tội ác tày trời, quyết phải đánh chết

vậy.

Hai cao tăng Phật môn rõ ràng đồng thời chụp mũ cho Nhiếp Vân, vì bản thân tư dục, hồ ngôn loạn ngữ, trình độ dối trá làm cho người tức lộn ruột.

Căn bản là hoàn toàn không hợp giáo lí của Phật môn như trong truyền thuyết a.

- Xem ra địa phương có quyền lợi, có lợi ích thì có tranh đấu, Phật môn cũng không cách nào tránh khỏi...

Nghe được đối phương chụp mũ mình, Nhiếp Vân lắc đầu.

------oOo------

Chương 1654: Giả chết (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nói thật, lợi ích mang đến hiệu quả thật sự quá nghiêm trọng, mặc dù mình đối với Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa kia cái gì cũng không biết, nhưng ở trong mắt hai vị Phật chủ này, đã trở thành người cạnh tranh lớn nhất, phải giết chết!

Thậm chí không tiếc chụp mũ là Đại Ma Đầu.

Tiền tài động nhân tâm, người vì tiền mà chết, chim vì thức ăn mà vong, quả nhiên là đạo lý không thể phá vỡ ở giữa thiên địa, mặc dù Phật môn cao tăng tâm tính như sắt cũng không thể cự tuyệt.

- Không được liền giết hai người này...

Ý nghĩ này ở trong lòng lóe lên rồi biến mất, đột nhiên nhớ tới cái gì, con mắt sáng ngời, ngừng lại cử động muốn động thủ đánh chết hai vị Phật chủ.

- Ta có thể cùng các ngươi thi đấu, nhưng các ngươi không thể vũ nhục Tín Ngưỡng của ta, Xích Tiêu Phật chủ ta từ khi tu luyện đến

nay, một mực trung thành với Phật tổ, tuyệt không hai lòng, các ngươi vu hãm ta thành ma đầu, rốt cuộc là mục đích gì!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân không đào tẩu nữa, đột nhiên ngừng lại, chắp tay trước ngực nghĩa chính ngôn từ, trên mặt cực kỳ tức giận.

- Hắc hắc, muốn thi đấu với chúng ta? Vậy tốt, hai người chúng ta chung một chỗ so với ngươi!

Kiếm Sơ Phật chủ cười lạnh, cùng Cận Tiếu Phật chủ vây quanh Nhiếp Vân ở trung tâm, hai người một trái một phải, phong tỏa toàn bộ thời không chung quanh.

Tu vi đạt tới cấp bậc như bọn hắn, ý niệm có thể tùy thời xoáy lên phong bạo, lực lượng càng vượt qua tưởng tượng, mọi cử động mang theo Thiên Địa chí lý, phong tỏa tất cả đường lui, để cho Nhiếp Vân trốn không thoát.

- Các chẳng lẽ ngươi muốn liên thủ đối phó ta? Mọi người đều là Phật chủ, chẳng lẽ các ngươi ngay cả tôn nghiêm cũng không muốn sao?

Nhiếp Vân tức giận nói.

- Tôn nghiêm? Giết ngươi, không có người biết rõ chuyện này, chúng ta như cũ là Phật chủ cao cao tại thượng!

- Ngươi liền ngoan ngoãn chịu chết đi, yên tâm, sự tình ngươi vẫn làm chưa xong, ta sẽ thay ngươi hoàn thành, an tâm đi thôi!

Kiếm Sơ, Cận Tiếu hai đại Phật chủ đồng thời cười lạnh, không hề che lấp ý nghĩ trong lòng, mãnh liệt ra tay.

Thực lực của hai người đều viễn siêu Kim Thân Vương, đồng thời ra tay, không khí chung quanh như bột nhão sền sệt, đè ép đến chính giữa.

Thiên Địa giống như màn sân khấu, che lại tinh quang.

- Mở cho ta!

Sắc mặt của Nhiếp Vân dữ tợn, song chưởng xé rách ra phía ngoài, nhưng tiếc công kích của hai người giống như tường đồng vách sắt, căn bản không cách nào phá giải, mặc dù lực lượng của hắn cường thịnh gấp đôi, cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

- Không có ý tứ, muốn trách thì trách ngươi lòng tham, muốn nhúng chàm Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa!

- Nói cho ngươi biết, thứ này đã bị dự định rồi, ngươi vẫn là chết đi!

Hai đại Phật chủ thấy đối phương bị đọng lại ở bên trong, không có khả năng đào tẩu, liền không che lấp ý nghĩ trong lòng, cười lạnh liên tục, lực lượng điên cuồng đè ép.

- A... Ta nhịn không được rồi!

Đột nhiên, Nhiếp Vân bị hai người áp ở bên trong kêu thảm một tiếng, âm thanh như chim quyên, ngay sau đó bành… một tiếng, cả người lập tức nổ thành bột phấn, xem ra chết không thể chết lại.

- Thằng này làm sao nghèo như vậy, cái gì cũng không lưu lại!

- Có thể là vừa rồi bạo tạc nổ tung một ít gì đó đều vỡ nát, xử lý tai hoạ ngầm này xong, chúng ta nhanh đi thôi!

Đánh chết Nhiếp Vân, hai người nhìn chung quanh một vòng, phát hiện không trung trừ một tí thịt nát làm cho người khủng bố ra, thì không còn những vật khác, đều nhịn không được thất vọng.

Vốn bọn hắn cho rằng đánh chết Phật chủ thực lực như thế, làm sao đều có thể đạt được một ít bảo vật, hiện tại xem ra Phật chủ này thật sự quá nghèo, căn bản không có một kiện bảo bối.

Nói như vậy, đối phương có thể thật là người ẩn tu, nếu như không, vài món linh binh tuyệt phẩm tổng nên có a...

- Đi!

Tìm một hồi cũng không phát hiện bảo bối, hai đại Phật chủ liếc mắt nhìn nhau, tiếp tục bay vút đi.

Hô!

Dưới tình huống bọn hắn ai cũng không chú ý, một hạt hơi bụi thật nhỏ, bất tri bất giác đính vào tăng bào của Kiếm Sơ Phật chủ.

Nhiếp Vân đương nhiên sẽ không chết, hắn có Bất Tử Chi Thân, cho dù nổ thành thịt nát cũng có thể lập tức khôi phục.

Hắn có được loại năng lực này, hai vị Phật chủ không biết, cho nên, vừa rồi cố ý giả bộ như không chịu nổi, bị tạc thành bột phấn, thừa dịp hai người không chú ý để cho Tinh Cung hóa thành hạt bụi, bám vào trên quần áo của Kiếm Sơ Phật chủ.

Ở trong mắt hai người Kiếm Sơ, chỉ cần không phải cường giả Tiên Quân, tạc toái khẳng định hẳn phải chết không thể nghi ngờ, thế cho nên hai người ai cũng không hoài nghi.

Đối với Nhiếp Vân mà nói, hai thằng này đã vì Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa, hoàn toàn có thể theo ở phía sau, lặng lẽ ra tay, như vậy ngược lại so với mình đi qua sẽ an toàn hơn nhiều!

Vù vù vù!

Hai Phật chủ không có ý thức được bị người tính kế chút nào, chỉ thẳng tắp bay về phía trước.

- Trên người hai thằng này thứ tốt ngược lại không ít... Tiên khí tuyệt phẩm của Phật môn từng người có vài chục kiện...

Nằm ở trong Tinh Cung, Nhiếp Vân vận chuyển thiên phú Thần Thâu Thiên Nhãn, nhìn bảo bối trên thân hai người một lần.

Hai vị Phật chủ này cực kỳ giàu có, mặc dù so với mình còn kém không ít, lại là cường giả có tiền nhất mà mình bái kiến rồi.

- Ân? Công pháp bí tịch của Bồ Đề chi quyền?

Đột nhiên con mắt của Nhiếp Vân thấy được một đồ vật, bàn tay chiêu một cái, một bộ áo cà sa đặc thù xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn.

Cái áo cà sa này không phải pháp bảo trân quý cỡ nào, nhưng ghi chép võ kỹ lại cực kỳ hiếm thấy.

Đúng là Bồ Đề chi quyền mà vừa rồi Kiếm Sơ Phật chủ thi triển!

Phật môn võ kỹ Bồ Đề chi quyền, cho dù không cách nào so sánh được Nhất Kiếm Phá Trần mà hắn sáng chế, nhưng đã đạt tới tiêu chuẩn của Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ, hơn nữa toàn lực thi triển ra, uy lực vô cùng vô tận, thuộc về võ kỹ cực kỳ thượng thừa của Phật môn.

Tuy bây giờ thực lực của Nhiếp Vân mạnh, nhưng võ kỹ Phật môn lại ít đến thương cảm, chỉ có một Đại Từ Đại Bi Bất Động Minh Vương Quyền, loại quyền pháp thực lực này, đã xa xa không đủ.

- Thân như Bồ Đề Thụ, tâm giống như gương sáng...

Khúc dạo đầu của Bồ Đề chi quyền là một phen thiền luận, để cho người xem xét như có thể thể hồ quán đỉnh, làm người tỉnh ngộ.

- Quả nhiên là quyền pháp không kém, thiên phú Võ Đạo vận chuyển, tu luyện!

Nhìn trọn bộ quyền pháp một lần, Võ Đạo chi khí của Nhiếp Vân xoay chuyển trong người, lập tức tu luyện tới tình trạng đại thành.

------oOo------

Chương 1655: Giả chết (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Loại quyền pháp cấp bậc này, mặc dù thực lực đạt tới tình trạng Phật chủ, muốn tu luyện thành công, cũng cần rất nhiều tâm huyết, dùng Kiếm Sơ Phật chủ làm thí dụ, lúc trước hắn tu luyện bộ quyền

pháp này hao tốn trọn vẹn một trăm ba mươi bảy năm, chịu nhiều đau khổ, nếu như cho hắn biết rõ thiếu niên ở trước mắt không cần hai cái hô hấp, liền diễn hóa quyền pháp đến đại thành, chỉ sợ tâm muốn chết cũng có.

Thiên phú Võ Đạo sư, thiên phú đặc thù bài danh Top 10, tự nhiên không giống tầm thường.

- Bát Nhã thần quyền... cũng luyện thoáng một phát!

Luyện thành Bồ Đề chi quyền, Nhiếp Vân ở trong đan điền của Cận Tiếu Phật chủ tìm một vòng, con mắt rơi vào một quyển Bát Nhã thần quyền.

Uy lực của bộ quyền pháp này không kém Bồ Đề chi quyền bao nhiêu, đều là tuyệt chiêu cực kỳ cao siêu của Phật môn.

Luyện thành hai bộ quyền pháp, về phần những vật khác trong cơ thể hai người, Nhiếp Vân không có nhúc nhích.

Tuy có được thiên phú Thâu Thiên sư, ăn cắp đến hai người thần không biết quỷ không hay, nhưng vẫn phải cẩn thận một ít cho thỏa đáng, vạn nhất đồ vật bọn hắn muốn dùng, phát hiện không thấy nhất định sẽ có chỗ hoài nghi, dù sao những vật này sớm muộn gì cũng là của mình, không cần phải ra tay sớm như vậy.

Luyện thành hai bộ võ kỹ Phật môn, cũng không tốn hao bao nhiêu thời gian, mà lúc này Kiếm Sơ, Cận Tiếu đã bay khỏi Phật giới áp chế, đến trước mặt Hỗn Độn hải dương vô cùng vô tận.

Toàn bộ Thiên Địa Lục Đạo đều ở trong Hỗn Độn hải dương, Hỗn Độn chi khí tối tăm mờ mịt, mang theo năng lực Hủ Thực mãnh liệt, tựa hồ bất kỳ vật gì tiến vào trong đó cũng sẽ bị triệt để luyện hóa.

Vèo!

Kiếm Sơ ném qua một Tiên khí tuyệt phẩm.

Xì xào!

Một lát sau, chuôi Tiên khí tuyệt phẩm vô cùng sắc bén này liền hóa thành Hỗn Độn chi khí, triệt để dung nhập trong đó.

Hỗn Độn chi khí giống như axit, chỉ cần thực lực không có đạt tới Tiên Quân cảnh, bất kỳ vật gì tiến vào trong đó đều hòa tan, biến thành một bộ phận của Hỗn Độn.

- Chúng ta làm sao đi qua?

Chứng kiến linh binh tuyệt phẩm cũng bị hòa tan, sắc mặt của Kiếm Sơ Phật chủ ngưng trọng.

- Yên tâm đi, sư phụ ta đã nói rồi, hắn sẽ đích thân ra tay, ở trong Hỗn Độn mở một lối đi, đến lúc đó chúng ta có thể theo thông đạo đi vào, thuận lợi lấy được Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa!

Cận Tiếu Phật chủ khoát tay chặn lại, trên mặt mang tự tin đậm đặc.

- Ha ha, không nghĩ tới hai người các ngươi cũng tới, bất quá không có ý tứ, Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa chúng ta đã dự định rồi, các ngươi đừng nghĩ nữa...

Cận Tiếu vừa dứt lời, không trung vang lên tiếng cười to, lập tức một hoa sen cự đại rơi xuống, chậm rãi nở rộ, lộ ra một khuôn mặt hòa thượng hiền lành.

Trên cổ hòa thượng này mang một chuỗi tràng hạt cực lớn, chắp tay trước ngực, chỉ từ tướng mạo, là hòa ái nói không nên lời.

- Đồng Nhan Phật chủ? Ngươi cũng muốn nhúng chàm Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa?

Kiếm Sơ Phật chủ nhìn thấy người này, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Tựa hồ Đồng Nhan Phật chủ này có được thực lực rất mạnh, để cho hai người bọn hắn có chỗ kiêng kị.

Đông Thiên Giới Đồng Nhan Phật chủ là nhân vật có tiếng tăm lừng

lẫy, cường giả dưới Tiên Quân phải tính đến, không chỉ ở Phật giới, cho dù ở Thiên Địa Lục Đạo cũng được cho là nhân vật hàng đầu.

- Không chỉ hắn, loại chuyện tốt này ta làm sao sẽ bỏ qua!

Ầm ầm!

Một hồi không khí tịch quyển, lại một bóng người đi tới.

Cũng là hòa thượng, con mắt rất lớn, mang theo linh quang thiểm thước, Nam Thiên giới Phủ Dao Phật chủ!

- Các ngươi cũng ý định cướp đoạt Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa?

Thấy đột nhiên nhiều ra hai cường giả thực lực không kém gì bọn hắn, sắc mặt của Cận Tiếu Phật chủ trở nên khó nhìn.

Vừa giải quyết một cái, lại toát ra hai cái, hai người kia liên thủ, hai người bọn họ cũng không phải đối thủ!

- Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa người có duyên thì được, muốn tấn cấp Phật tổ lại không chỉ hai người các ngươi, đến lúc đó, ai có thể đạt được Bỉ Ngạn Hoa tán thành, phải bằng vào bản lĩnh thật sự, chẳng lẽ thực cho rằng, thứ này đã là hai người các ngươi độc chiếm sao?

Phủ Dao Phật chủ vừa cười vừa nói.

- Hừ!

Nghe hắn nói trần trụi như vậy, Cận Tiếu Phật chủ hừ lạnh một tiếng.

- Người gặp có phần, mọi người đều là Phật môn nhất phái, ngàn vạn lần không thể tổn thương hòa khí…

Thấy hào khí của song phương có chút cứng ngắc, Đồng Nhan Phật chủ xen vào nói.

- Đúng vậy, người gặp có phần, loại thứ tốt này, không thể để cho

Phật môn các ngươi lấy đi, Nho môn chúng ta cũng muốn kiếm chút chỗ tốt!

Đột nhiên, bầu trời oanh một tiếng, xuất hiện một vết rách, lại có mấy người đi tới.

Người Nho môn tới!

Nhiếp Vân lặng yên nhìn lại, người Nho môn cũng đều là nửa bước Tiên Quân, dung mạo giống như nho sinh, khiêm cung hữu lễ, trên thực tế trong mắt lóe ra hào quang kiên nghị, tựa hồ đối với Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa kia là tình thế bắt buộc.

Thứ này có thể làm cho người tấn cấp Tiên Quân, đưa tới vô số nửa bước Tiên Quân tranh đoạt.

- Đoạn Hiểu Sinh? Đây là Phật môn tịnh địa, Nho môn các ngươi tới làm gì?

Chứng kiến người của Nho môn đột nhiên tới, sắc mặt của bọn người Đồng Nhan Phật chủ đồng thời biến đổi, cả đám cau mày.

Cho dù tranh đấu như thế nào, đóng cửa lại đều là đầu trọc… à không đệ tử Phật môn, nhưng đột nhiên toát ra mấy người có tóc liền khác rồi, bọn hắn chạy đến Phật giới cướp đoạt bảo bối, tựa hồ có chút quá giới hạn đi à nha.

- Phật môn thanh tịnh không giả, nhưng vừa rồi không phải Phủ Dao Phật chủ đã nói sao? Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa người có duyên thì được, thứ này diễn sinh ở trong Hỗn Độn hải dương trên không Phật giới các ngươi, mà không phải đồ vật của Phật giới các ngươi, dựa vào cái gì không cho chúng ta tới?

Nho sinh tên Đoạn Hiểu Sinh vừa cười vừa nói, ngôn ngữ hùng hổ dọa người, lại nghe không ra ý bức người gì, ngược lại cho người một loại cảm giác hữu lễ nghĩa, để cho người đối với hắn nói, không tự chủ được tin phục.

Nho môn am hiểu môi thương khẩu chiến, nắm chắc ngôn ngữ viễn siêu chư tộc, Đoạn Hiểu Sinh càng là nhân vật đỉnh phong trong đó,

chỉ mấy câu liền để cho mấy vị Phật chủ không nói được nữa.

- Không cần ở chỗ này nhiều lời nói nhảm, muốn cầm Bỉ Ngạn Hoa, trước chiến thắng ta lại nói!

Kiếm Sơ Phật chủ không muốn nói nhảm, hừ lạnh một câu, đi về phía trước.

Thân thể của bản thân hắn không tính cao, lúc này mạnh mẽ tiến lên, toàn thân bắn ra khí kình, để cho người cảm giác vô luận hình thể hay dung mạo, đều oai hùng cao lớn thêm không ít.

------oOo------

Chương 1656: Hỗn Độn hải dương

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Muốn chiến đấu với ta? Được, ta ngược lại là cam tâm tình nguyện phụng bồi!

Đoạn Hiểu Sinh cười cười, như trước mang theo ý nho nhã, cũng đi tới.

Tuy trên người hắn không có phát ra khí thế kinh người, lại giống như một chén nước, bình tĩnh không sóng, trầm ổn làm cho người phát lạnh.

- Bớt cố lộng huyền hư đi, ta ngược lại muốn nhìn Nho môn đệ nhất nhân dưới Tiên Quân mạnh như thế nào!

Ầm ầm!

Lực lượng trên nắm tay Kiếm Sơ Phật chủ nổ vang, công kích qua Đoạn Hiểu Sinh.

Vừa ra tay hắn liền thi triển tuyệt chiêu Bồ Đề chi quyền, tầng tầng lớp lớp, diễn hóa thành Bồ Đề thụ, tán cây cực lớn che toàn bộ không gian, trấn áp Chư Thiên.

- Đại Nghĩa Xuân Thu!

Chứng kiến tuyệt chiêu của hắn, Đoạn Hiểu Sinh cũng không bối rối, mà khẽ cười một tiếng, đi về phía trước, bàn tay đưa ra, một cổ lực lượng hùng hậu lập tức phá không mà đến, tan vỡ cổ kim.

Đại Nghĩa Xuân Thu, võ kỹ đạt trình độ cao nhất của Nho môn, vừa ra tay thời gian phảng phất như bị khống chế, xuân thu hỗn loạn, thời gian tứ lưu.

- Nhìn xem trên người Đoạn Hiểu Sinh có bảo bối gì...

Hai đại cao thủ giao chiến chung một chỗ, Nhiếp Vân ở trong Tinh Cung, không có việc gì làm, ngẩng đầu lại vừa vặn trông thấy bàn tay của Đoạn Hiểu Sinh duỗi qua, trong nội tâm khẽ động.

Hiện tại bởi vì phòng ngừa hoài nghi, không thể trộm đồ vật của Kiếm Sơ Tu La, nhưng đồ vật của Đoạn Hiểu Sinh này có thể trộm nha!

Trong mắt Thần Thâu chi khí hào quang lập loè, lập tức để cho hắn nhìn rõ ràng đồ vật trong Nạp Vật đan điền của đối phương.

- Không hổ là Nho môn đệ nhất cao thủ dưới Tiên Quân, bảo bối rõ ràng còn nhiều hơn Kiếm Sơ Tu La, còn có một kiện bảo vật tương đương Hắc Long Lệnh...

Nhìn một vòng, Nhiếp Vân phát hiện trong đan điền của Đoạn Hiểu Sinh chẳng những có mấy chục kiện Tiên khí tuyệt phẩm, còn có một áo khoác ngăm đen, nhìn kỹ một hồi, liền nhận ra được.

Cái áo khoác này tuyệt đối là bảo bối có thể so với Hắc Long Lệnh, tuy không có đạt tới Tạo Hóa Tiên khí, nhưng không kém nhiều rồi.

- Chẳng lẽ cái này có thể để cho hắn xuyên qua Hỗn Độn mà không bị thương tổn?

Đột nhiên, trong nội tâm Nhiếp Vân toát ra một ý nghĩ.

Đệ tử Phật môn do cao thủ Phật môn tiếp dẫn tiến vào Hỗn Độn hải dương, đệ tử Nho môn thì sao?

Ở đây bất kể nói thế nào cũng là Phật giới, cho dù cường giả Tiên Quân của Nho môn qua đây, cũng sẽ không nhúng tay, dưới Tiên Quân tranh đoạt, tối đa chỉ là tôi luyện đệ tử, một khi Tiên Quân ra tay, tính chất liền hoàn toàn bất đồng, thậm chí có thể khiến cho hai giới chiến đấu.

Nếu nói như vậy, bọn người Đoạn Hiểu Sinh làm sao tiến vào Hỗn Độn hải dương, lấy Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa ra?

Cho nên, chỉ có một khả năng, đó chính là bản thân bọn họ có được pháp bảo có thể để bọn hắn tiến vào Hỗn Độn hải dương, mà không bị Hỗn Độn chi khí đồng hóa!

Nghĩ thông suốt điểm ấy, con mắt của Nhiếp Vân sáng ngời, không do dự nữa, bàn tay nhẹ nhàng trảo một cái.

Đoạn Hiểu Sinh đang chiến đấu căn bản không có chú ý, áo choàng trong đan điền hắn đã rơi vào tay Nhiếp Vân.

Thiên phú Thần Thâu tấn cấp đến thiên phú Thâu Thiên, ngay cả thiên địa pháp tắc cũng có thể trộm, trộm một hai kiện đồ vật, đơn giản đến cực điểm.

- Luyện hóa!

Trộm ra cái áo choàng này, Nhiếp Vân chẳng muốn nghiên cứu, tinh thần khẽ động, liền định luyện hóa.

Nghiên cứu nó có tác dụng gì, còn không bằng trực tiếp luyện hóa, như vậy cho dù công năng lại thần bí cũng có thể vừa xem hiểu ngay.

- Ân? Rõ ràng có linh hồn ấn ký? Hừ, Tạo Hóa chi hỏa, đốt cháy!

Tinh thần vừa tiến vào áo choàng, lập tức bị một cổ tinh thần cường đại bắn ra, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, chẳng muốn nhõng dây dưa, ngón tay điểm một cái, một đạo Tạo Hóa chi khí lập tức

vọt tới.

Ầm ầm!

Tạo Hóa chi hỏa là hỏa diễm của thiên phú Diễm Hỏa sư đạt tới hình thái thứ tư, cơ hồ không có gì không đốt, cho dù linh hồn gặp phải cũng tan thành mây khói.

Linh hồn lạc ấn của Đoạn Hiểu Sinh sao chống đở được lực lượng cuồng bạo như thế, bị đốt thành tro bụi.

PHỐC!

Ngay lúc đó, Đoạn Hiểu Sinh đang chiến đấu với Kiếm Sơ Phật chủ phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

- Ngươi... Ngươi rõ ràng trộm đi Cửu Thiên Huyền Y của ta, còn luyện hóa được... Lúc nào Phật môn cũng thành tiểu tặc trộm đồ rồi!

Cảm nhận được Cửu Thiên Huyền Y cùng linh hồn của hắn triệt để tróc bong, Đoạn Hiểu Sinh thiếu chút nữa tức điên, không còn phong độ như trước kia.

Con em ngươi, đường đường cao thủ Phật môn, cố ý cùng ta ước chiến, trên thực tế lại âm thầm ăn cắp, quả thực đáng giận đến cực điểm!

- Cái gì Cửu Thiên Huyền Y? Không phải là đối thủ của ta, bớt ở đó kiếm cớ đi!

Kiếm Sơ Phật chủ thấy hắn đột nhiên nói như vậy, hừ lạnh một tiếng, tăng bào hất lên, ống tay áo bay phất phới.

- Ta không phải là đối thủ của ngươi? Tốt, ngươi đã nói như vậy, hôm nay ta liền đánh cho ngươi thừa nhận!

Đoạn Hiểu Sinh thấy đối phương đổi trắng thay đen, chết không thừa nhận, tức giận đến con mắt nheo lại, nổi trận Lôi Đình, ngón tay bắn ra, thi triển một đạo kiếm khí.

- Hừ, ta ngược lại muốn nhìn thực lực của ngươi, có phải lợi hại như miệng của ngươi hay không!

Kiếm Sơ Phật chủ cũng không lui về phía sau, tiến về phía trước một bước, song chưởng giao nhau, trước mặt như tạo thành một bình phong thủ ấn.

Thiên Phật Thủ!

Ầm ầm!

Hai đại cao thủ lần nữa giao kích chung một chỗ.

Hai người dốc sức liều mạng chiến đấu, đều muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, mà người khởi xướng chuyện này thì đang nhìn Cửu Thiên Huyền Y, con mắt càng ngày càng sáng.

- Quả nhiên là bảo vật có thể làm cho người tiến vào Hỗn Độn!

Luyện hóa Cửu Thiên Huyền Y, Nhiếp Vân lập tức minh bạch tác dụng của vật này.

Đồ vật như vậy là do cường giả Tiên Quân của Nho môn tự tay luyện chế, có thể cho cường giả không đến Tiên Quân cảnh tiến vào Hỗn Độn hải dương, hơn nữa không bị thương tổn.

- Đã có thứ này, không quản bọn hắn làm khỉ gió gì, không bằng ta vào xem trước...

Đã biết công dụng của thứ này, Nhiếp Vân cảm thấy không có tất yếu tiếp tục đợi nữa, tinh thần khẽ động, liền trộm sạch sẽ bảo bối của Kiếm Sơ Phật chủ cùng Đoạn Hiểu Sinh.

Tinh thần khẽ động, Tinh Cung biến thành hơi bụi mượn nhờ lực lượng của hai người chiến đấu bay vào Hỗn Độn hải dương.

Hô!

- Quả nhiên đoán không sai, Bắc Đẩu tinh cung là Tạo Hóa Tiên

khí, cũng có thể chống cự Hỗn Độn hải dương!

Tinh Cung tiến vào hải dương, Nhiếp Vân lập tức nở nụ cười.

------oOo------

Chương 1657: Lôi Đình chi châu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước kia hắn suy đoán Bắc Đẩu tinh cung tiến vào Hỗn Độn hải dương sẽ không có việc gì, một mực không có thí nghiệm qua, lúc này thử một lần quả thế.

Chỉ có điều Bắc Đẩu tinh cung là bảo bối loại động phủ, không có ngoại lực mà nói, muốn di động cực kỳ khó khăn, xa xa không thuận tiện bằng Cửu Thiên Huyền Y.

- Dừng tay!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân ý định ly khai động phủ, mặc Cửu Thiên Huyền Y tiến vào Hỗn Độn hải dương, đột nhiên một thanh âm cực lớn vang lên, mấy mặt người đột ngột xuất hiện.

Những mặt người này từng cái đều có phương viên mấy trăm trượng, mang theo uy nghiêm dày đặc.

Cường giả Tiên Quân!

Tổng cộng bốn vị, hai cái đầu trọc, xem xét liền biết là cao tăng Phật môn, hai cái cầm quạt lông khăn quấn đầu, là cường giả Nho môn.

- Kiếm Sơ, dừng tay!

Một cao thủ Phật môn vừa xuất hiện cũng nói, trong thanh âm mang theo uy nghiêm nồng hậu.

- Vâng sư phụ!

Nghe được mệnh lệnh, tuy trong nội tâm Kiếm Sơ Phật chủ không cam lòng, nhưng vẫn ngừng lại.

- Các ngươi là hậu bối kiệt xuất của Thiên Địa Lục Đạo, hiện tại đại kiếp nạn buông xuống, không thể bởi vì một kiện bảo vật mà hao tổn! Cho nên, không thể tiếp tục nội đấu, bằng không thì Tu La chính thức tiến đến, Thiên Địa Lục Đạo như trước sẽ lọt vào nguy hiểm bị diệt!

Cường giả Tiên Quân của Phật môn nhìn quanh một vòng, chậm rãi nói.

- Chúng ta thụ giáo!

Nghe nói như thế, mọi người vội ôm quyền khom người.

- Vừa rồi ta cùng cường giả Nho môn thương nghị, Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa chỉ có một đóa, không thể phân cho các ngươi nhiều người như vậy, tự nhiên là người có đức thì được, đóa hoa sinh trưởng ở cuối Bỉ Ngạn Lôi Vực, coi như là một khảo nghiệm đối với hậu bối các ngươi, cường giả Tiên Quân chúng ta sẽ không nhúng tay, trong các ngươi, ai thông qua Bỉ Ngạn Lôi Vực trước nhất, thì có tư cách đạt được Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa!

Cao thủ Phật môn nói.

- Chúng ta sẽ ở trong Hỗn Độn hải dương mở một lối đi, để cho các ngươi đều có tư cách đi qua, về phần đến Bỉ Ngạn Lôi Vực, chỗ đó đều là Lôi Đình, không có Hỗn Độn chi khí, mặc dù các ngươi tiến vào trong đó, cũng sẽ không trực tiếp tử vong, đương nhiên, nguy hiểm là tất nhiên, nếu như có thể khiêng qua nguy hiểm, đối với tu vi cũng có chỗ tốt rất lớn!

Cao thủ Nho môn nói tiếp.

- Vâng, chúng ta nhất định không cô phụ sư phụ tín nhiệm!

Nghe được cao thủ Nho môn nói, Đoạn Hiểu Sinh vội vàng gật đầu.

- Vậy là tốt rồi, các ngươi chuẩn bị vào đi thôi!

Mấy khuôn mặt cự đại liếc mắt nhìn nhau, từng người gật đầu, đồng thời nhìn về phía Hỗn Độn hải dương trước mắt.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang kịch liệt, Hỗn Độn hải dương xuất hiện một thông đạo có thể dung người tiến vào.

- Cơ hội tốt, đi mau!

Thông đạo vừa xuất hiện, ngay ở bên người Nhiếp Vân, lúc này hắn đâu quản những người khác, Cửu Thiên Huyền Y gia trì ở trên người, thân thể nhoáng một cái, thẳng tắp dọc theo thông đạo về phía trước, bay đi ra ngoài, thời gian nháy con mắt liền bay ra mấy trăm vạn dặm.

Thực lực của Nhiếp Vân đạt tới Vương Tiên cảnh đỉnh phong, hơn nữa đang ở trong Hỗn Độn, ý thức không cách nào tràn vào, Tiên Quân cảnh lại không phải bản tôn tự mình hàng lâm, rõ ràng không có ai phát hiện hắn đã sớm đi vào.

Sau khi hắn đi mười mấy tức, cao thủ Nho môn cùng bọn người Kiếm Sơ Phật chủ nhao nhao tiến vào thông đạo, theo sát lấy đuổi theo.

Bất quá lúc này Nhiếp Vân đã đi xa, ngay cả quỷ ảnh cũng nhìn không tới.

- Ân? Phía trước là Bỉ Ngạn Lôi Vực?

Phi hành thời gian uống cạn chung trà, không biết đã bay bao xa, thông đạo rốt cục đi tới cuối cùng, giương mắt nhìn đi, chỉ thấy một mảnh hải dương Lôi Đình xuất hiện ở trước mặt.

Phiến hải dương Lôi Đình này rậm rạp, khắp nơi đều là Lôi Điện chi lực cường đại, lực lượng cuồng bạo, tựa hồ cường giả nửa bước Tiên Quân tiến vào trong đó cũng chật vật không chịu nổi, lâm vào trạng thái hỗn loạn.

- Lôi Đình thật đáng sợ... Bất quá, ta có được thiên phú Lôi Điện sư, với ta mà nói cũng không có gì!

Lôi Điện trước mắt đối với người bình thường hoàn toàn chính xác đáng sợ đến cực điểm, nhưng với hắn mà nói, thật đúng là không coi vào đâu, nếu như thiên phú Lôi Điện sư sợ hãi Lôi Điện, vậy thì thật sự là buồn cười.

Thân thể tung một cái, như du ngư bơi vào Bỉ Ngạn Lôi Vực, lập tức tiến vào trong đó.

Đùng đùng!

Vừa tiến vào trong đó, Lôi Điện màu đen lập tức bổ vào trên người hắn, để cho hắn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

- Thiên phú Lôi Điện sư vận chuyển!

Thân thể nhoáng một cái, Lôi Điện đan điền xoay tròn, thời gian nháy con mắt, Lôi Điện chung quanh biến mất, đều bị hắn ngăn cản ở bên ngoài.

- Không tệ!

Trong nội tâm vui vẻ, Nhiếp Vân bay vút về phía trước.

Ầm ầm!

Đang đi tới, đột nhiên một thanh âm nổ mạnh vang lên ở cách đó không xa, ngẩng đầu nhìn lên, nhịn không được lại càng hoảng sợ.

- Còn có loại vật này...

Đồng tử nhịn không được co rụt lại.

Xuất hiện ở trước mắt cũng không phải bọn người Kiếm Sơ Phật chủ đuổi theo phía sau, mà là một quái thú hoàn toàn do Lôi Điện tạo thành.

Toàn thân quái thú này lóe ra Lôi Điện chi lực, thân thể cao lớn, hẳn là quái vật sinh ra đời ở trong Bỉ Ngạn Lôi Vực.

Ầm ầm!

Đại gia hỏa này chứng kiến Nhiếp Vân đi về phía trước, cũng không nói chuyện, con mắt lóe lên một cái, oanh kích ra một quyền.

Lực lượng của nó rất mạnh, càng mang theo lực lượng Lôi Điện cuồng bạo, còn chưa tới trước mặt, không khí chung quanh liền nổ thành trạng thái chân không, tựa hồ nó là chủa tể của Lôi Vực hải dương này, tất cả Lôi Điện đều bị nó khống chế.

- Đây là... Lôi Đình Cự Thú! Thật đúng là có loại vật này...

Sắc mặt của Nhiếp Vân cứng đờ.

Trước kia thời điểm độ kiếp, từng gặp qua vật như Lôi Thú, bất quá những Lôi Thú kia so với Lôi Đình Cự Thú trước mắt này, hoàn toàn không phải một cấp bậc.

Thực lực của nó còn cường đại hơn Kiếm Sơ Phật chủ, vừa ra tay liền cho thấy thực lực cường đại, nửa bước Tiên Quân!

Một cường giả nửa bước Tiên Quân hoàn toàn do Lôi Điện tạo thành, hơn nữa thể tích lớn như vậy, còn ở trong Bỉ Ngạn Lôi Vực, cái này làm sao đối phó?

- Chớ cản đường, phá cho ta!

Trong nội tâm khiếp sợ, nhưng tay Nhiếp Vân lại không ngừng, con mắt nheo lại, 300 lần sức chiến đấu phối hợp thiên phú Thiên Thủ sư cùng lực lượng Vương Tiên đỉnh phong, ầm ầm trùng kích ra.

Bàn tay cùng móng vuốt cực lớn của Lôi Điện thú đụng chung một chỗ.

Ầm ầm!

Một đạo điện quang lóng lánh mấy tỷ dặm thiểm thước, không gian

bị xé nứt ra.

------oOo------

Chương 1658: Lôi Đình chi châu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sắc mặt của Nhiếp Vân đỏ lên, lui về phía sau bảy tám bước.

- Móa!

Nhổ ra một ngụm trọc khí, khí tức của Nhiếp Vân ngưng trọng, sắc mặt cứng đờ.

Tuy thằng này lợi hại, nhưng bằng vào thực lực chân chính hoàn toàn có thể đánh chết, bất quá nếu như chiến đấu, cần tốn hao không ít thời gian, khi đó, bọn người Kiếm Sơ Phật chủ nhất định sẽ đuổi theo, bị bọn hắn phát hiện tung tích, muốn thuận lợi tìm được Lôi Đình chi châu và Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa liền không dễ dàng như vậy rồi!

- Hắc Long Thánh tôn đi ra, giúp ta liên thủ giải quyết thằng này!

Tinh thần khẽ động, thả Hắc Long Thánh tôn từ trong Tinh Cung ra.

Hắc Long Thánh tôn được xưng đệ nhất nhân dưới Tiên Quân, thực lực mạnh không phải giả, tuy Lôi Đình Cự Thú mạnh, nhưng hai người liên thủ nhất định có thể giải quyết rất nhanh.

- Vâng!

Hắc Long Thánh tôn biết rõ quan hệ của hắn và Tiểu Long, đối với hắn nói không dám trái lời, thân thể nhoáng một cái biến thành bản tôn, Hắc Lân toàn thân lóe ra hào quang, gào rú một tiếng, cắn tới Cự Thú.

Xem ra hắn biết rõ Nhiếp Vân thời gian đang gấp, vừa ra tay liền xuống tay độc ác, dùng thân hình ngăn thằng này lại.

- Chết!

Thân thể Nhiếp Vân lập tức biến thành mấy trăm trượng, toàn thân cơ bắp xoay tròn kéo căng, ầm ầm đánh ra.

Đã có Hắc Long Thánh tôn trợ giúp, Lôi Đình Cự Thú bị khốn trụ không đào thoát được, bị quả đấm của hắn đánh giữa đầu.

Ầm ầm!

Lôi Đình Cự Thú nổ thành từng đạo Lôi Điện, biến mất ở trước mặt hai người.

Hô!

Hắc Long Thánh tôn biến trở về hình người.

Vù vù vù!

Hai người vừa muốn rời đi, Lôi Đình đầy trời lần nữa rung động lắc lư, trong quang mang lóe ra, lại một Lôi Đình Cự Thú hội tụ thành.

- Nguy rồi, chỉ cần nó ở trong Bỉ Ngạn Lôi Vực, tương đương Bất Tử Bất Diệt, căn bản không cách nào triệt để tiêu diệt, Hắc Long Thánh tôn, ngươi trước vào Tinh Cung đi!

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân lập tức hiểu được, tinh thần khẽ động, thu Hắc Long Thánh tôn vào Tinh Cung.

Đại gia hỏa trước mắt giống như Tu La ở nơi tràn ngập Tu La Sát khí, chỉ cần có Lôi Điện cung cấp, sẽ Bất Tử Bất Diệt, không có khả năng chiến thắng!

Tiếp tục chiến đấu như vậy, nhất định sẽ bị người phía sau đuổi theo, phải nghĩ biện pháp khác mới được.

Oanh!

Đang suy tư, móng vuốt của Lôi Đình Cự Thú trảo qua lần nữa.

Lần này Nhiếp Vân không có chút ngăn cản nào, thân thể cùng móng vuốt của nó đụng một cái, lập tức vỡ vụn ra, hóa thành vô số hạt bụi thật nhỏ.

Hô!

Quả nhiên, thân thể Nhiếp Vân vỡ vụn, Lôi Đình Cự Thú phảng phất như ngốc trệ, lẳng lặng đợi tại nguyên chỗ nhìn một vòng, vẫn không nhúc nhích.

Tựa hồ theo nó người vừa rồi kia đã bị nó đánh chết.

- Quả nhiên có thể thực hiện!

Nhiếp Vân vui vẻ, thân thể biến thành hơi bụi thẳng tắp bay về phía trước, trong nháy mắt liền vượt qua Lôi Đình Cự Thú, bào vào chỗ sâu.

- Tới trước được trước, Bỉ Ngạn Hoa là của ta!

Nhiếp Vân vừa rời đi, một tiếng gào thét hưng phấn vang lên, Đoạn Hiểu Sinh xung ngựa lên trước, thẳng tắp xông vào.

Trong đám người, tuy thực lực của hắn chưa hẳn có thể được cho nổi trội nhất, nhưng tốc độ lại nhanh nhất.

Ầm ầm!

Hắn đang hưng phấn, một nắm đấm cự đại liền oanh kích đến, vừa rồi Lôi Đình Cự Thú tìm không thấy Nhiếp Vân, thấy hắn tới, giận không kiềm được, phát tiết toàn bộ lửa giận lên người của hắn.

Bành!

Đoạn Hiểu Sinh chỉ lo đắc ý, nên không lưu tâm trước mắt, khi phát hiện Lôi Đình Cự Thú đã hơi trễ, bất quá hắn dù sao cũng là Nho môn đệ nhất nhân dưới Tiên Quân, năng lực ứng biến rất mạnh, song chưởng xoay tròn, một bộ chưởng ấn bị hắn thi triển ra, chặn không ít lực lượng.

Dù như thế, lực lượng cuồng bạo của Lôi Đình Cự Thú vẫn để cho sắc mặt hắn đỏ lên, bay ngược ra ngoài, cuồng phun máu tươi.

- Ha ha! Ai có thể đạt được còn không nhất định, xem ta đây! Kim Thân vô lượng!

Nhìn một màn này ở trong mắt, Kiếm Sơ Phật chủ cười ha ha, bàn tay chắp trước ngực, trong nháy mắt như tiến nhập một loại ý cảnh đặc thù, cả người che kín quang mang, một chưởng ầm ầm kích qua.

Xì xì xì xì...

Lôi Đình Cự Thú không thèm quan tâm, Lôi Vân đầy trời tụ tập chung một chỗ, một quyền đuổi giết.

Bành!

Kiếm Sơ Tu La lui về phía sau vài bước.

Ngay cả Nhiếp Vân cũng bị tổn thất nặng, cho dù thực lực của hai người bọn họ không kém, nhưng còn không bằng Nhiếp Vân, tự nhiên phải ăn chút khổ sở.

- Thằng này rất lợi hại, bây giờ không phải thời điểm làm theo ý mình, mọi người chung một chỗ liên thủ giết nó, chúng ta lại đi tìm Bỉ Ngạn Hoa!

Đoạn Hiểu Sinh rốt cục ý thức được quái vật trước mắt lợi hại, lên tiếng hí dài.

- Tốt!

Có thể tu luyện tới cảnh giới Phật chủ, đều không phải người ngu, chứng kiến hai người trong nháy mắt đồng thời có hại chịu thiệt, tất nhiên biết rõ quái vật kia lợi hại, từng người gào thét, thi triển ra tuyệt học áp rương của mình.

Oanh!

Lôi Đình Cự Thú bị tạc thành bụi phấn.

- Thằng này ở trong Lôi Đình thế giới là Bất Tử Bất Diệt, cùng nhau xông qua!

Rất nhanh mọi người phát hiện được vấn đề, trong mắt hiện lên vẻ âm tàn, trên tay không ngừng công kích, lần lượt đánh chết Cự Thú hội tụ lại, đồng thời không ngừng tiến lên.

So với bọn hắn một bước khó đi, Nhiếp Vân xem như thuận buồm xuôi gió.

Thân thể hóa thành bụi thẳng tắp bay vút về phía trước, rất nhanh đi vào trung tâm nhất của Bỉ Ngạn Lôi Vực.

Ở đây Lôi Đình càng dày đặc, bốn phía bị mây đen bao phủ, ở trung tâm nhất, một viên cầu màu vàng hoàn toàn do Lôi Điện tạo thành, xoay tròn, tựa hồ tất cả Lôi Đình chung quanh đều là nó phóng xuất ra.

- Chẳng lẽ cái này là Lôi Đình chi châu?

Chứng kiến trước mắt viên cầu, Nhiếp Vân mắt sáng rực lên.

Có thể ở trung tâm nhất Bỉ Ngạn Lôi Vực, lại có uy thế như thế, không cần nghĩ, nó nên là mục đích của chuyến này, Lôi Đình chi châu

Tuy không biết Lôi Đình chi châu đến cùng có chỗ lợi gì, nhưng chỉ từ uy thế biểu hiện trước mắt đến xem, đã biết rõ uy lực vô cùng, đáng sợ đến cực điểm.

Hô!

Thân thể Nhiếp Vân khôi phục, đi vào trung tâm Lôi Vực, ánh mắt lộ ra hưng phấn khó có thể ngăn chặn.

Vốn tưởng rằng nhiệm vụ cực kỳ khó khăn, lại không nghĩ rằng nhanh chóng liền đi tới trước mặt như thế.

- Thiên phú Thâu Thiên sư, ăn cắp!

Hít sâu một hơi, tinh thần tập trung cao độ, bàn tay như có như không đưa về phía trước.

Nhìn lực lượng Lôi Đình phía trước, sử dụng thiên phú Thâu Thiên sư là tin cậy nhất, tùy tiện tiến lên mà nói, mặc dù hắn là Lôi Điện sư, chỉ sợ cũng không chịu nổi Lôi Đình bạo ngược kia.

------oOo------

Chương 1659: Chiến thắng ta liền cho ngươi luyện hóa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hô! PHỐC!

Tựa như thanh phong phật qua, Lôi Đình chi châu không giống như tưởng tượng, bị hắn thu vào Nạp Vật đan điền, mà sắc mặt của Nhiếp Vân đỏ lên, phun ra một ngụm máu tươi.

- Cái này... Lôi Đình chi châu này khống chế cả Bỉ Ngạn Lôi Vực, trừ khi thu cả Lôi Vực, nếu không, căn bản không có khả năng thu...

Nhiếp Vân hiểu được, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Cái này cũng quá lừa người đi à nha, vốn cho rằng Lôi Đình chi châu này bất quá là tinh hoa do Bỉ Ngạn Lôi Vực hình thành, giống như Linh thạch, có thể tự do di động, hiện tại mới phát hiện, lại là hạch tâm của toàn bộ Lôi Vực.

Muốn di động, phải bắt đi trọn Lôi Vực, Lôi Vực cuồng bạo như thế, quả thực là không thể nào lấy đi!

Mặc dù lấy đi, cũng phải luyện hóa Lôi Đình chi châu này trước!

Nhưng trung tâm Lôi Đình u ám, vào cũng không vào được, làm sao luyện hóa?

- Thời gian không đợi người, phải nắm chặt thời gian, một khi đám người Kiếm Sơ Phật chủ đến, vô luận muốn luyện hóa Lôi Đình chi châu hay tìm kiếm Bỉ Ngạn Hoa đều không kịp rồi!

Trên trán Nhiếp Vân nổi lên gân xanh.

Tuy thực lực của hắn mạnh, nhưng bọn người Kiếm Sơ Phật chủ cũng không phải dùng để trưng cho đẹp, từng cái đều có lực lượng kinh thiên động địa, chậm trễ thời gian dài, bọn hắn đuổi theo, đừng nói Lôi Đình chi châu, Bỉ Ngạn Hoa, chỉ sợ còn có thể bị đối phương vây công, đến lúc đó chết cũng không biết chết như thế nào!

Phải nhanh quyết định!

- Bắc Đẩu tinh cung, xuất hiện!

Nhiếp Vân vung tay, ném Tinh Cung tới trung tâm Lôi Đình.

Ầm ầm!

Tinh Cung vừa xuất hiện, Lôi Điện đầy trời lập tức bổ tới, làm cho cả cung điện không ngừng rung động lắc lư, cấm chế trận pháp nghiền nát.

- Không được, thực lực của ta quá thấp, không thể hoàn toàn khống chế trận pháp của Tinh Cung, hơn nữa hiện tại Tinh Cung quá lớn, hấp thu Lôi Điện quá nhiều, căn bản không nhúc nhích được!

Nhiếp Vân nhíu mày.

Tuy Bắc Đẩu tinh cung là Tạo Hóa Tiên khí, không thể phá vỡ, nhưng thực lực của hắn bây giờ còn chưa đủ để hoàn toàn luyện hóa, hơn nữa thuế biến ra Tinh Cung thể tích quá lớn, hấp dẫn càng nhiều Lôi Điện, căn bản không cách nào di động!

Không có biện pháp di động, tương đương không cách nào tiếp cận Lôi Đình chi châu, còn muốn luyện hóa, không thể nghi ngờ là nằm mơ!

- Cái Tạo Hóa Tiên khí này quá lớn, nếu có Tạo Hóa Tiên khí nhỏ hơn một chút thì tốt rồi...

Trong nội tâm Nhiếp Vân sốt ruột, lời mới nói một nửa, con mắt đột nhiên sáng người.

Bắc Đẩu kiếm!

Trên thân Bắc Đẩu kiếm có phong ấn, không thể phát huy toàn bộ lực lượng, nhưng bản chất nó là Tạo Hóa Tiên khí, chỉ cần vận dụng tốt, tuyệt đối có thể tạo được hiệu quả không tưởng được.

- Thử một chút!

Nghĩ đến liền làm, cổ tay khẽ đảo, Bắc Đẩu kiếm xuất hiện ở trong lòng bàn tay, Nhiếp Vân thả người cầm trường kiếm tiến vào trong mây đen.

Ầm ầm!

Vừa mới tiến lên, Lôi Điện liền oanh kích đến, cổ tay khẽ đảo, trường kiếm nghênh đón.

Răng rắc!

Một hồi điện mang đan vào, toàn thân Nhiếp Vân chấn động, điện mang biến mất.

- Quả nhiên có thể!

Thấy dòng điện cuồng bạo không phá huỷ được trường kiếm, cũng không có lực lượng bạo ngược truyền lại, Nhiếp Vân hưng phấn cười ha ha, cầm trường kiếm trong tay, thẳng tắp bay vào trung tâm.

Oanh! Oanh! Oanh!

Càng vào bên trong, Lôi Đình càng đáng sợ, từng đạo Lôi Điện vừa thô vừa to từ bốn phương tám hướng tuôn qua, để cho hắn luống cuống tay chân.

- Ngăn trở, ngăn trở... Ngăn trở!

Trong nội tâm hét lớn, Võ Đạo đan điền nhanh chóng vận chuyển, kiếm thuật của Nhiếp Vân ở dưới Lôi Điện bức bách, lần nữa đã có tiến bộ.

- Nhất Kiếm Hoàn Vũ!

Đột nhiên, trong nội tâm khẽ động, một bộ kiếm ý chảy xuôi ở trong óc, Nhiếp Vân đẩy diễn ra thức kiếm pháp thứ hai.

Thức thứ nhất gọi Nhất Kiếm Phá Trần, mà thức thứ hai, thi triển ra kiếm quang bao trùm chư thiên hoàn vũ, giống như thiên nữ tán hoa, không chỗ nào không có!

Nhất Kiếm Hoàn Vũ!

Tự nghĩ ra kiếm pháp, đã có hai chiêu.

Vù vù vù!

Vừa sáng tạo ra Nhất Kiếm Hoàn Vũ, đầy trời đều là bóng kiếm, Lôi Điện chung quanh bị quét sạch, không còn chật vật như vừa nãy nữa.

Một chiêu kiếm pháp để cho thực lực của Nhiếp Vân tăng lên gần gấp đôi!

- Nhất Kiếm Phá Trần, Nhất Kiếm Hoàn Vũ... hai bộ kiếm pháp này cũng là vì hoàn thành ba sự kiện kia mà sáng tạo ra, kỳ thật mục đích chủ yếu vẫn là vì Nguyệt Nhi... Không bằng trọn bộ kiếm pháp gọi là Liên Nguyệt kiếm thuật a!

Nhiếp Vân định ra danh tự cho cả bộ kiếm quyết.

Hai chiêu kiếm pháp này hỗ trợ lẫn nhau, đều là vì hoàn thành ba sự kiện kia mà sáng chế, mang theo tưởng niệm đối với Đạm Đài Lăng Nguyệt, không bằng gọi là Liên Nguyệt kiếm thuật!

- Tới gần...

Đã có hai chiêu Liên Nguyệt kiếm thuật nghịch thiên, cầm trong tay Bắc Đẩu kiếm, rất nhanh tiếp cận Lôi Đình chi châu.

Bàn tay đưa về phía trước, một giọt huyết dịch liền bay qua.

- Ngươi muốn luyện hóa ta? Trước chiến thắng ta rồi nói sau...

Huyết dịch còn chưa tới trước mặt Lôi Đình chi châu, đột nhiên một thanh âm vang lên, chỉ thấy hoa mắt, Lôi Đình chi châu màu vàng rõ ràng nhẹ nhàng nhoáng một cái, biến thành một thiếu niên không lớn.

Linh Dược ngàn năm còn có thể sinh ra linh trí, Lôi Đình chi châu này không biết tồn tại bao nhiêu vạn năm, rõ ràng cũng sinh ra linh trí, giống như người bình thường, đã có ý nghĩ của mình.

Ầm ầm!

Lôi Đình chi châu biến hóa thành thiếu niên vừa xuất hiện, mây đen chung quanh liền tạo thành một không gian bịt kín, cái không gian này khắp nơi tràn ngập Lôi Điện chi lực, vách tường chung quanh cũng do Lôi Điện tạo thành, nhìn trình độ cường đại, mặc dù thực lực của Nhiếp Vân bây giờ, cũng không thể phá nổi, không cách nào đi ra ngoài.

- Ở chỗ này chiến đấu với ta, thắng ta, ta liền cho ngươi luyện hóa, trở thành bảo bối của ngươi, thất bại, sẽ bị ta thôn phệ, trở thành chất dinh dưỡng của ta!

Khóe miệng của thiếu niên Lôi Đình giương lên.

- Xem động tác của ngươi lão luyện như vậy, nên giết không ít người đi à nha...

Thiếu niên Lôi Đình này, vừa xuất hiện liền bố trí xuống không gian, làm cho không người nào có thể chạy ra, rất rõ ràng thường xuyên làm chuyện loại này, chỉ sợ người bị hắn thôn phệ đã nhiều vô số kể.

- Là có mấy người bị ta ăn, trong đó còn có một Tiên Quân!

Thiếu niên Lôi Đình liếm liếm đầu lưỡi.

- Tiên Quân?

Trái tim của Nhiếp Vân co lại.

- Đúng vậy, một Tiên Quân vừa mới tấn cấp mà thôi, muốn luyện hóa ta, bất quá không phải là đối thủ của ta, bị ta giết...

Thiếu niên Lôi Đình nói.

- Tiên Quân...

Nhiếp Vân hít sâu một hơi, chém chết cảm xúc khẩn trương.

------oOo------

Chương 1660: Chiến thắng ta liền cho ngươi luyện hóa (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù đối phương có thể đánh bại Tiên Quân lại có thể thế nào, muốn đánh chết mình, cũng cần trả giá thật lớn!

Cảm xúc không bị ngôn ngữ của đối phương dao động, thiên phú Võ Đạo sư vận chuyển tới cực hạn, chiến ý của Nhiếp Vân như cầu vồng.

- Ân? Có thể chém chết áp lực tâm lý nhanh như vậy, rất không tồi, bất quá, không tệ cũng vô dụng, phải chiến thắng ta mới được!

Nương theo ánh mắt tán dương, bàn tay của thiếu niên Lôi Đình trảo qua.

Rầm ào ào!

Bàn tay của hắn phảng phất như lập tức biến thành dây thừng Lôi Điện, mang theo lực lượng thiết cát không gian đánh úp về phía Nhiếp Vân.

- Ta nhìn ngươi đến cùng có thủ đoạn gì, có thể đánh chết Tiên Quân!

Nhiếp Vân không sợ chút nào, hai mắt trợn tròn, tiến về phía trước một bước, thiên phú Lôi Điện sư, Võ Đạo sư nhanh chóng vận chuyển, Bắc Đẩu kiếm run lên, mưa kiếm đầy trời.

Đinh đinh đang đang!

Kiếm vũ cùng dây thừng Lôi Điện va chạm, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy một cổ lực lượng đánh úp lại, cánh tay run lên, không tự chủ được lui về phía sau mấy bước.

- Lợi hại!

Cảm nhận được đối phương mang đến lực công kích, Nhiếp Vân lập tức minh bạch vì sao đối phương có thể đánh chết Tiên Quân rồi.

Nơi này là trung tâm của Bỉ Ngạn Lôi Vực, nguyên bản tràn ngập rất nhiều lực lượng Lôi Điện, áp bách năng lực khác không cách nào thi triển, mặc dù là cường giả Tiên Quân, lâm vào trong đó cũng sẽ bó tay bó chân, không cách nào phát huy toàn bộ lực lượng.

Mà thiếu niên Lôi Đình này, thì có thể thi triển ra thực lực càng mạnh hơn nữa, như vậy so sánh, tuy thằng này không phải cường giả Tiên Quân, nhưng ở chỗ này như trước có thể đánh chết cường giả Tiên Quân.

Nếu không phải mình có được thiên phú Lôi Điện sư, chỉ sợ cũng

xuất hiện cục diện bị áp chế nghiêng về một bên.

- Thú vị, thực lực của ngươi cũng không tệ lắm!

Cao thủ va chạm liền nhìn ra thực lực của đối phương mạnh như thế nào, tuy thiếu niên Lôi Đình đánh Nhiếp Vân lui về phía sau, nhưng cũng biết rõ gia hỏa thoạt nhìn không lớn kia, thực lực chân chính không thể khinh thường.

- Lại đến!

Bàn tay Lôi Đình lần nữa trảo qua, điện mang chớp động, một cổ khí tức tiêu sát ẩn hàm trong đó, chiêu này mượn nhờ lực lượng của toàn bộ Lôi Vực, để cho người cảm thấy Thiên Địa biến sắc, không thể ngăn cản.

Uy lực so với Lôi Điện trường tiên vừa rồi, cường đại hơn không chỉ gấp mười lần!

- Nhất Kiếm Hoàn Vũ!

Đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại, ngón tay kích thích trường kiếm lập tức hoạch xuất ra một đạo kiếm hoa, kiếm vũ xuất hiện lần nữa.

Đinh đinh đinh đinh!

Hai cổ lực lượng va chạm, Nhiếp Vân lần nữa lui về phía sau vài bước, toàn thân xuất hiện vết rách như mạng nhện.

Đối phương thật lợi hại, còn chiếm cứ ưu thế địa lợi, mặc dù là hắn, cũng khó có thể ngăn cản.

- Thực lực của ngươi không tệ, chiêu kiếm pháp vừa rồi cũng rất lợi hại, bất quá, như trước không phải là đối thủ của ta, nhất định phải chết ở chỗ này!

Thiếu niên Lôi Đình đánh tan công kích mạnh nhất của Nhiếp Vân, lần nữa đi tới.

- Nhìn xem chiêu này của ta!

Nhiếp Vân biết rõ đối phương nói là lời thật, thực lực của mình hoàn toàn chính xác kém đối phương, bất quá muốn hắn ngoan ngoãn nhận thua, cam tâm chết đi, còn kém xa lắm!

Trong tiếng hô, 300 lần sức chiến đấu phối hợp Tiên lực bành trướng toàn thân, hóa thành một cầu vồng kiếm mang, mạnh mẽ đâm qua.

- Xuống đây đi!

Ầm ầm!

Bàn tay của thiếu niên Lôi Đình trảo một cái.

Lôi Minh vang vọng, toàn bộ khí kình của Nhiếp Vân tiêu tán, lần nữa nằm trên mặt đất.

Mặc dù là công kích mạnh nhất, nhưng ở trước mặt đối phương, như trước không thể tổn thương mảy may.

- Ngươi vẫn là ngoan ngoãn để ta thôn phệ a!

Đánh Nhiếp Vân té xuống đất, hai mắt thiếu niên Lôi Đình đỏ lên, song chưởng hóa thành Lôi Đình đầy trời, như mưa to oanh kích đến.

- Chẳng lẽ ta thực phải chết ở chỗ này?

Chứng kiến công kích trước mắt, hơn xa rất nhiều chiêu số trước kia, trong nội tâm Nhiếp Vân phát lạnh, chẳng lẽ từ phàm giới một đường phá tan tất cả chông gai đi tới bây giờ, cuối cùng thực phải chết ở chỗ này?

Thật không cam lòng a!

Trong nội tâm tràn đầy không cam lòng, nhưng Nhiếp Vân biết thực lực của đối phương thật sự quá lợi hại, căn bản không phải hắn hiện tại có thể ngăn cản.

Chứng kiến lực lượng trước mắt như thác nước lao xuống, đang muốn tế luyện Tinh Cung ra ngăn cản một hồi, đột nhiên trong nội tâm khẽ động.

- Ta đã ngăn không được những lực lượng này, tại sao phải ngăn cản? Sao không hấp thu tới?

Bắc Đẩu Tinh Quân bởi vì lo lắng Nhiếp Vân mang ngọc có tội, ở trên Bắc Đẩu kiếm thiết hạ vô số phong ấn lợi hại, mặc dù thực lực đạt đến loại tình trạng bây giờ, cũng không thể phá vỡ.

Cái gọi là phá vỡ những phong ấn này, liền dùng lực lượng cuồng bạo đánh vào kiếm thể, bài trừ nó, thực lực của mình làm không được, nhưng hoàn toàn có thể mượn nhờ lực lượng của thiếu niên Lôi Đình này a!

Ngăn không được công kích của hắn, vậy thì không đở, toàn bộ hấp thu tới, dùng để phá trừ phong ấn!

Như vậy liền không phải mình chiến đấu với hắn, mà là đối phương chiến đấu với thủ đoạn mà Bắc Đẩu Tinh Quân lưu lại, tương đương đọ sức với Bắc Đẩu Tinh Quân!

Tuy thiếu niên Lôi Đình này mượn nhờ địa thế, có được thực lực có thể so với Tiên Quân sơ kỳ, nhưng so với Bắc Đẩu Tinh Quân danh chấn Chư Thiên liền khẳng định kém không chỉ nhỏ tí tẹo!

Loại ý nghĩ này ở trong óc lóe lên rồi biến mất, lúc này công kích đầy trời cũng tới trước mặt.

- Nuốt!

Nhiếp Vân không hề do dự, vung trường kiếm lên, chạy ra đón chào.

Không tránh né chống cự, cứng rắn thôn phệ lực lượng, chỉ là dự đoán trong nội tâm, một khi xuất hiện sai lầm, nhất định sẽ bị lực lượng cuồng bạo oanh kích chết, không còn khả năng xoay người!

Bất quá, trước mắt cũng là con đường duy nhất Nhiếp Vân có thể

lựa chọn.

Bởi vì chiêu này của thiếu niên Lôi Đình uy lực thật sự quá lớn, mặc dù toàn lực ngăn cản cũng ngăn không được!

Phần phật á!

Trường kiếm buông tha cho chống cự va chạm với lực lượng đầy trời, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy phong ấn trong kiếm chấn động, mang theo thanh âm gào thét điên cuồng, chạy ra đón chào.

Một tiếng bạo tạc kịch liệt, Bắc Đẩu Tinh Quân lưu lại thủ đoạn va chạm với công kích của thiếu niên Lôi Đình, vách tường chung quanh nguyên bản đã triệt để phong bế, uốn éo trở thành bánh quai chèo, tựa hồ tùy thời có thể phá vách tường mà ra.

Không hổ là Bắc Đẩu Tinh Quân lưu lại thủ đoạn, thật sự quá cường đại!

------oOo------

Chương 1661: Luyện hóa Lôi Đình chi châu

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái gì, ngươi làm sao đột nhiên có được thực lực như vậy...

Thiếu niên Lôi Đình cũng không biết Nhiếp Vân dẫn động lực lượng phong ấn của Bắc Đẩu kiếm, còn tưởng rằng là thực lực của Nhiếp Vân, sắc mặt vốn bình tĩnh rốt cục thay đổi, gầm lên giận dữ, bàn tay không ngừng vung vẩy, lực lượng cuồng bạo như mưa trút xuống.

Rầm rầm rầm!

Lực lượng của hắn điên cuồng oanh kích, tương đương đang giúp Nhiếp Vân phá vỡ phong ấn mà Bắc Đẩu Tinh Quân lưu lại, giải trừ phong ấn càng nhiều, năng lực khống chế Bắc Đẩu kiếm của Nhiếp Vân càng mạnh!

- Lợi hại, chỉ sợ chuôi kiếm này ở trong Tạo Hóa Tiên khí, cũng được cho là hàng đầu đi à nha...

Nương theo lực khống chế với kiếm càng ngày càng mạnh, Nhiếp Vân rốt cục minh bạch vì sao Bắc Đẩu Tinh Quân muốn phong ấn lực lượng.

Lực lượng của chuôi kiếm này thật sự quá mạnh mẽ, mặc dù ở trong Tạo Hóa Tiên khí, chỉ sợ cũng có thể tính hàng đầu, bảo vật như vậy, Tiên Quân chứng kiến cũng thùy tiên tam xích (*thèm chảy nước miếng), nếu như không phong ấn mà nói, một khi phát ra uy thế, nhất định sẽ đưa tới vô số họa sát thân.

Thất phu vô tội hoài bích có tội! Không có đủ thực lực, liền có được bảo vậy như vậy, bản thân là một loại tội nghiệt.

Ầm ầm!

Trong lúc kinh ngạc, một đạo phong ấn cuối cùng rốt cục ở dưới thiếu niên Lôi Đình cuồng oanh loạn tạc, ầm ầm tan rã.

Phong ấn bị bài trừ, trường kiếm rốt cục không còn che dấu, kích xạ ra một đạo hào quang, kích động trời cao.

Chỗ kiếm quang đảo qua, không gian nhao nhao nghiền nát, xuất hiện một vết rách đen kịt.

Dưới tình huống không có thúc dục bất luận lực lượng gì, không gian đã bị đánh nát, uy lực của chuôi Bắc Đẩu kiếm này thật quá đáng sợ, viễn siêu bất luận Tạo Hóa Tiên khí nào mà trước kia bái kiến!

- Ha ha, hiện tại đến phiên ngươi!

Giải trừ toàn bộ phong ấn, trường kiếm cùng Nhiếp Vân triệt để nhận chủ, đã có một loại cảm giác Nhân Kiếm Hợp Nhất, lần nữa đứng lên, khí thế như cầu vồng, phảng phất như Thần Vương thực lực tăng vọt.

Bắc Đẩu kiếm triệt để cởi bỏ phong ấn, giống như Tiên khí tuyệt phẩm bình thường, trong nháy mắt hóa thành Tạo Hóa Tiên khí, uy lực lật ra gấp trăm lần, nghìn lần!

Có bảo vật này, Tiên Quân cũng có thể chiến thắng, huống chi một Lôi Đình chi châu nho nhỏ!

Nương theo tiếng cười, Nhiếp Vân xuất thủ.

Bắc Đẩu kiếm ở trên không trung hoạch xuất một đạo hàn mang, hội tụ ra xu thế Thất Tinh, Thương Khung lật úp, bao phủ khắp nơi.

Thất Tinh kiếm!

Triệt để luyện hóa Bắc Đẩu kiếm, cũng lập tức tu luyện Thất Tinh kiếm đến cực hạn, vừa ra tay mũi kiếm mang theo xu thế mưa gió, xen lẫn lực lượng chu thiên Tinh Thần xoay tròn, phá không mà đến.

Rầm ào ào!

Kiếm quang cùng đầu ngón tay của thiếu niên Lôi Đình va chạm, cả cánh tay rơi trên mặt đất.

Tê tê tê hí!

Một chiêu chiến thắng, trường kiếm liên tục bay múa, hai mắt của Nhiếp Vân âm hàn lạnh như băng, không mang theo chút cảm tình nào.

Thời gian nháy con mắt, thiếu niên Lôi Đình đã bị Bắc Đẩu kiếm gọt thành nhân côn, tay chân toàn bộ biến mất, thực lực trăm không còn một.

- Ta nhận thua, ta nguyện ý bị ngươi luyện hóa...

Thấy trường kiếm trong tay Nhiếp Vân lần nữa đánh úp lại, tùy thời có thể gạt bỏ linh trí của hắn, thiếu niên Lôi Đình sợ hãi, vội vàng nói.

- Nguyện ý để ta luyện hóa, tốt, cống hiến linh hồn của ngươi ra đi!

Nhiếp Vân không tin luyện hóa đơn giản như vậy, đối phương đã có ý thức tự chủ, sẽ có thể cống hiến ra linh hồn, khống chế như vậy mới nắm chắc.

- Cho!

Thiếu niên Lôi Đình sợ hãi, tinh thần khẽ động liền tách một bộ phận linh hồn dung nhập trong óc Nhiếp Vân.

Hô!

Luyện hóa bộ phận linh hồn này, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy triệt để khống chế toàn bộ Bỉ Ngạn Lôi Vực, khống chế Lôi Đình chi châu.

- Rất tốt, tiếp tục biến thành Lôi Đình chi châu!

Cổ tay khẽ đảo, Bắc Đẩu kiếm dung nhập thân hình, Nhiếp Vân cười ha ha, bàn tay trảo một cái, thu thiếu niên Lôi Đình biến thành Lôi Đình chi châu vào Nạp Vật đan điền.

- Ân? Chẳng lẽ cái kia chính là Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa?

Khống chế Lôi Đình chi châu tương đương luyện hóa được toàn bộ Bỉ Ngạn Lôi Vực, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động, toàn bộ gì đó trong Lôi Vực đều nhìn tinh tường.

Chỗ biên giới nhất của Lôi Vực, hoàn toàn chính xác nở rộ một đóa hoa kỳ quái.

Đóa hoa này hấp thu Hỗn Độn chi lực, tản mát ra mùi thơm làm cho người say mê.

Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa!

- Những thứ này thật đúng là nhanh, ta cùng Lôi Đình chi châu chiến đấu tối đa 10 phút, không nghĩ tới bọn hắn đã đến trước mặt Bỉ Ngạn Hoa rồi...

Chứng kiến Bỉ Ngạn Hoa, cũng nhìn thấy đám người Kiếm Sơ Phật chủ, lúc này bọn hắn rõ ràng đã chiến thắng Lôi Đình Cự Thú, đi tới trước mặt đóa hoa.

Lúc này chung quanh đóa hoa có từng đạo hào quang bảy màu bao phủ, giống như đã thành thục, tùy thời có thể ngắt lấy.

Mà bọn người Kiếm Sơ Phật chủ thì đứng ở chung quanh hào quang bảy màu, cả đám kích động, trong mắt tràn đầy cảnh giác cùng lạnh lùng, sợ người khác đoạt trước.

- Xem ra không có biện pháp trộm, chỉ có thể cứng rắn đoạt...

Chứng kiến nhiều cao thủ của Nho môn Phật môn vây quanh đóa hoa ở trung tâm, lẫn nhau kiêng kị, ai cũng không xuất thủ trước, Nhiếp Vân biết rõ không phải bọn hắn không muốn đạt được vật này, mà là sợ xuất thủ trước, sẽ bị những người khác liên hợp đánh chết, đều đang đợi thời cơ thích hợp nhất!

Loại tình huống này, trộm khẳng định không được, muốn làm, chỉ có thể cứng rắn đoạt!

Đã có thể làm cho người có cơ hội trùng kích Tiên Quân, tự nhiên là chí bảo vô thượng, loại vật này, sao có thể bỏ qua.

Tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân liền từ không gian trong Lôi Đình chi châu bay ra, Phượng Hoàng chi dực lập loè, thẳng tắp bay về phía Bỉ Ngạn Hoa.

Tốc độ cực nhanh, tật như phong lôi.

…

Bên cạnh Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa.

- Kiếm Sơ Phật chủ, mới vừa rồi ngươi không phải nói nó là của mình sao? Sao bây giờ ngay ở trước mắt, lại không qua lấy?

Đoạn Hiểu Sinh ngẩng đầu nhìn Kiếm Sơ Phật chủ cách đó không

xa, cười nhạt nói.

Thiên tài địa bảo, từng cái đều có uy lực lớn lao, không để cho người tùy ý khinh nhờn, ở trước mặt nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, tiến lên, chỉ sợ còn không

có bài trừ uy lực của bảo vật, sẽ lọt vào những người khác công kích, đến lúc đó, được không bù mất.

Đây là đạo lý mỗi người đều biết, chính bởi vì như thế, cho dù ánh mắt mọi người lửa nóng, lại không ai nguyện ý làm chim đầu đàn tiến lên.

- Thực lực của ta kém Nho môn đệ nhất nhân dưới Tiên Quân như ngươi, ngươi đã động tâm như thế, vậy ngươi đi qua đi! Bần tăng lược trận giúp ngươi!

Kiếm Sơ nói.

------oOo------

Chương 1662: Tiên Quân đi vào (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai người đều là người thông minh, chỉ nhìn chằm chằm đối phương, muốn đầu độc đối phương động thủ trước.

Ba vị Phật chủ Hòa Nhan, Phủ Diêu, Cận Tiếu cùng đệ tử Nho môn còn lại, thì cả đám nhìn chằm chằm Bỉ Ngạn Hoa ở trung tâm, không nói tiếng nào.

Cục diện trước mắt là Nho môn, Phật môn lẫn nhau kiêng kị, cũng không tin phục, mỗi người đều muốn chiếm được bảo vật, lại không ai dám xuất thủ.

- Chư vị sư đệ Nho môn, chúng ta cùng đi, trước cướp Bỉ Ngạn Hoa đến tay lại nói, đến lúc đó ai có cơ duyên, về sau làm tiếp kết luận!

Đột nhiên, Đoạn Hiểu Sinh nhìn ra chỗ vấn đề, hí dài một tiếng.

- Hòa Nhan, Phủ Diêu, Cận Tiếu ba vị Phật chủ, nếu như chúng ta tiếp tục kiêng kị lẫn nhau, đồ vật sẽ bị người Nho môn cầm đi, không bằng chúng ta liên thủ chiếm được Bỉ Ngạn Hoa, chuyện sau này sau này hãy nói!

Kiếm Sơ Phật chủ cũng không ngốc, lời của Đoạn Hiểu Sinh chưa kết thúc, Phật âm của hắn liền truyền vào trong tai ba vị Phật chủ khác.

- Tốt!

Mọi người đồng thời liếc mắt nhìn nhau, từng người gật đầu.

Tuy mỗi người đều muốn đạt được bảo bối, nhưng ở chỗ sâu trong xương, vẫn có khái niệm tông môn, Nho môn đạt được, tương đương nhiều ra một vị cường giả Tiên Quân, thế lực tăng mạnh, Phật môn đạt được sẽ có hiệu quả đồng dạng, trong lòng mọi người coi như mình không chiếm được, nhưng để cho tông môn mình lấy được chỗ tốt, cũng là đáng được!

- Đoạn Hiểu Sinh thí chủ, Bỉ Ngạn Hoa này Phật môn chúng ta muốn định rồi, các ngươi dừng tay a!

Đồng thời nghĩ đến điểm này, Phủ Diêu Phật chủ thấp giọng hô, bàn tay mạnh mẽ đánh tới bọn người Đoạn Hiểu Sinh.

- Các ngươi muốn định? Phải có bổn sự kia lại nói, đồ vật Nho môn chúng ta nhìn trúng, còn không người lấy đi được!

Sắc mặt Đoạn Hiểu Sinh cũng thoáng một phát dữ tợn, một quyền đón chào.

Hai người vừa động thủ, tương đương biểu thị đại chiến bắt đầu.

Oanh! Oanh! Oanh!

Bốn cường giả Nho môn cùng bốn vị Phật chủ triển khai tranh đấu,

lực lượng kích xạ, lực lượng Lôi Đình cùng Hỗn Độn chi khí chung quanh, đều bị quét sạch không còn.

Tám người đều là cường giả Tiên Quân nửa bước, tranh đấu lên uy lực vô cùng, nếu như là ở phàm giới, chỉ bằng vào dư âm phát ra, chỉ sợ toàn bộ Phù Thiên đại lục sẽ bị đánh thành tro bụi.

- Ha ha, các ngươi đánh trước, Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa ta trước cầm đi!

Ngay thời điểm song phương chiến đấu túi bụi, đột nhiên một tiếng cười vang lên, một đạo hào quang thẳng tắp bắn tới, sau đó lập tức biến mất.

- Nguy rồi, còn có những người khác!

Chứng kiến đạo hào quang này, Tứ đại Phật chủ cùng Tứ đại cao thủ Nho môn lập tức biết rõ bọn hắn chiến đấu lẫn nhau, để cho người khác nhanh chân đến trước rồi!

Cả đám tức đến sắc mặt đỏ lên, giống như nổi điên.

- Bọn chuột nhắt ngươi dám! Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa này là vật của Nho môn chúng ta, ngươi dám lấy đi, là đối nghịch Nho môn ta, tự tìm đường chết!

Đoạn Hiểu Sinh quát, song chưởng mạnh mẽ kích động, đẩy Kiếm Sơ Phật chủ ra, thân thể tiến vào trong bình chướng hào quang bảy màu.

Bỉ Ngạn Hoa phóng thích bình chướng bảy màu, càng lúc càng nồng nặc, giống như thực chất, chỉ bằng vào mắt thường quan sát mà nói, từ bên ngoài cái gì cũng nhìn không thấy, Đoạn Hiểu Sinh vừa tiến vào trong đó, tương đương với mất đi tung tích.

- Vật này là của Phật môn chúng ta, các ngươi mơ tưởng cướp đi!

Kiếm Sơ Phật chủ thấy hai người xông vào, sao có thể nhịn được, gào rú một tiếng, cũng thẳng tắp vọt lên.

Bất quá hắn còn không có triệt để tiến vào bình chướng, chợt nghe một tiếng gió cấp tốc vọt tới, thân thể vội vàng tránh qua.

Phù phù!

Tốc độ của đối phương quá nhanh, căn bản trốn không thoát, Kiếm Sơ Phật chủ đành phải vung tay nghênh đón.

Bành!

Nắm đấm giao kích, Kiếm Sơ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy xuất hiện ở trước mặt đúng là Đoạn Hiểu Sinh vừa xông vào.

Lúc này da mặt của Đoạn Hiểu Sinh sưng phù, không còn bộ dáng nho nhã như trước kia, ngược lại như vừa bị phố phường lưu manh hung hăng đánh một chầu, nào có chút phong phạm cao thủ.

- Cái này...

Nhìn rõ ràng loại tình huống này, tất cả mọi người giật nảy mình.

Thực lực của Đoạn Hiểu Sinh, ở trong tám người bọn hắn được cho là hàng đầu, cho dù ở trong tay cường giả Tiên Quân cũng có thể chạy trốn, lúc này mới vừa tiến vào liền biến thành mặt heo đi ra, đến cùng chuyện gì xảy ra?

- Đáng giận!

Chứng kiến ánh mắt mọi người chung quanh cổ quái, Đoạn Hiểu Sinh cảm thấy mặt mất hết, tức giận đến oa oa gọi bậy, hai tay chấn động, lần nữa vọt vào.

Bành!

Hắn đi vào nhanh, đi ra nhanh hơn, lần này thảm hại hơn, vừa rồi chỉ là mặt biến thành đầu heo, bây giờ toàn bộ thân hình đều máu tươi chảy đầm đìa, quần áo cũng vạch phá hơn mười đạo, không khác gì ăn mày.

- Bên trong đến cùng xảy ra chuyện gì?

- Đoạn huynh, người nọ là ai? Ngươi đến cùng đã trải qua cái gì?

Chứng kiến bộ dáng của hắn như vậy, trong nội tâm tất cả mọi người phát lạnh, hai đệ tử Nho môn cũng nhịn không được nữa vội vàng hô lên.

- Đáng giận a đáng giận! Các ngươi cùng ta chung một chỗ, giết gia hỏa muốn trộm Bỉ Ngạn Hoa kia...

Sắc mặt của Đoạn Hiểu Sinh lúc đỏ lúc trắng, đột nhiên lên tiếng rống to.

- Tốt!

Ba đệ tử Nho môn còn lại nghe nói như thế, đồng thời gật đầu, khí tức của bốn người xoay chuyển, đồng thời tiến vào quang màng.

- Kiếm Sơ Phật chủ, chúng ta làm sao bây giờ?

Chứng kiến bốn người Nho môn toàn bộ tiến vào, Cận Tiếu Phật chủ quay đầu nhìn qua.

Trong bốn Phật chủ, tuy Kiếm Sơ Phật chủ không phải thực lực mạnh nhất, nhưng mưu kế lại nhiều nhất, ánh mắt của mọi người đều tập trung tới.

- Ta xem không bằng chúng ta cũng xông vào, vạn nhất Nho môn giết người nọ, cướp đi Bỉ Ngạn Hoa, chúng ta còn muốn cướp đoạt đã trễ...

Hòa Nhan Phật chủ nói.

Tuy dung mạo của hắn hiền lành, thoạt nhìn vẻ mặt ôn hoà, trên thực tế trong nội tâm sát ý đậm nhất, nói đến đây, trong mắt hiện lên vẻ âm tàn, tựa hồ là muốn đánh chết toàn bộ người Nho môn, một tên cũng không để lại.

- Hòa Nhan Phật chủ nói không sai, bọn hắn thật muốn cướp đi Bỉ Ngạn Hoa, chúng ta lại ra tay, dĩ nhiên đã chậm, ta xem vẫn là

nhanh đi vào, đoạt thứ đó lại nói sau!

Phủ Diêu Phật chủ gật đầu nói.

- A Di Đà Phật, trước không vội, vừa rồi người nọ xông vào, có thể nhanh như vậy đả thương Đoạn Hiểu Sinh, khẳng định thủ đoạn không yếu, chúng ta tùy tiện tiến lên, chỉ biết lưỡng bại câu thương, còn không bằng quan sát một chút lại nói...

Kiếm Sơ Phật chủ không lỗ mãng giống những người khác, suy nghĩ một chút nói.

------oOo------

Chương 1663: Tiên Quân đi vào (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn đã giao thủ với Đoạn Hiểu Sinh, biết rõ thực lực người này, mặc dù hắn ra hết thủ đoạn, cũng chưa hẳn có thể thắng được, huống chi đánh đối phương thành đầu heo!

Người Nho môn chú trọng nhất thể diện, đánh chết hắn dễ dàng, đánh hắn thành đầu heo mà không chết, cái này cực kỳ khó, người nọ vừa rồi chui vào kia, đến cùng có thực lực gì?

- Ta xem không cần a, cho dù người kia có thể đả thương Đoạn Hiểu Sinh, nhưng ta không tin hắn còn có thể đả thương chúng ta! Không được, hiện tại ta muốn đi vào!

Tính tình của Cận Tiếu Phật chủ có chút táo bạo, hừ lạnh một tiếng, muốn chui vào.

Bất quá còn không đợi hắn có động tác, chợt nghe tiếng gió liên tiếp.

Phù phù! Phù phù! Phù phù! Phù phù!

Liên tục bốn tiếng vang phá không, bốn nhân ảnh bay ra.

Đúng là bọn người Đoạn Hiểu Sinh vừa rồi sốt ruột xông vào, lúc này Đoạn Hiểu Sinh không cần phải nói, ba người còn lại không tốt hơn hắn chỗ nào, trên mặt sưng tròn vo, mập tầm vài vòng, toàn thân không có một chỗ quần áo là nguyên vẹn, tựa hồ bị kiếm quang sắc bén đâm thủng, máu tươi giàn giụa đọng ở trên người, vô cùng thê thảm.

Tứ đại cao thủ Nho môn, trong khoảnh khắc biến thành bốn tên ăn mày.

- Cái này...

Chứng kiến bộ dáng của bốn người này, bọn người Kiếm Sơ Phật chủ hai mặt nhìn nhau, đều cảm giác sắp điên rồi.

Bốn cái này đều là nửa bước Tiên Quân, người thực lực như thế, liên hợp chung một chỗ, mặc dù gặp được Tiên Quân bình thường cũng sẽ không bị bại nhanh chóng như thế a!

Chỉ mấy tức đã bị đánh thành như vậy, đến cùng đối phương là người nào?

Tiên Quân?

Hẳn không phải a! Mặc dù Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa đối với nửa bước Tiên Quân có tác dụng rất lớn, nhưng đối với cường giả Tiên Quân mà nói, không khác gì phế vật, nếu là cường giả Tiên Quân, sẽ không có khả năng công nhiên đắc tội Phật tổ cùng cao thủ Nho môn, bốc lên sơ suất to lớn, cứng rắn qua cướp đoạt a!

- Chuyện này có chút kỳ quặc, hiện tại ta thông tri tình huống cho Phật tổ, các ngươi trước không vội đi vào!

Ánh mắt của Kiếm Sơ Phật chủ ngưng trọng, cổ tay khẽ đảo, một cái tràng hạt xuất hiện, nhẹ nhàng sờ, một đạo khí lưu nhanh chóng tiêu tán.

Tình huống trước mắt vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn hắn, phải thông tri Phật tổ, để cho hắn làm ra quyết đoán.

- Chuyện này là sự tình của chúng ta, thông tri Phật tổ sẽ chỉ làm bọn hắn cảm thấy chúng ta vô dụng!

Đoạn Hiểu Sinh giãy dụa đứng lên, thương thế của hắn thành như vậy còn có thể đứng, nói chuyện lực lượng mười phần, Nho môn đệ nhất nhân dưới Tiên Quân quả nhiên không phải dùng để trưng cho đẹp!

- Người bên trong không phải cường giả Tiên Quân, chỉ là Vương Tiên cảnh đỉnh phong bình thường, sở dĩ chúng ta thất bại, chỉ là vì trúng gian kế mà thôi! Không bằng như vậy, chúng ta buông tha ân oán, trước liên thủ giết người này lại nói!

Đoạn Hiểu Sinh quát.

- Không phải cường giả Tiên Quân? Vậy thì không đáng để lo!

- Chỉ cần không phải Tiên Quân, thực lực sẽ có hạn, không có khả năng mạnh hơn chúng ta quá nhiều, tốt, chúng ta liên thủ, không tin lực lượng của tám người, còn giết không được hắn!

Bọn người Phủ Diêu Phật chủ nghe được Đoạn Hiểu Sinh nói, tất cả đều gật đầu.

Bọn họ đều là người mạnh nhất dưới Tiên Quân, biết rõ nửa bước Tiên Quân cực hạn ở đâu, chỉ cần đối phương không phải cường giả Tiên Quân, theo bọn họ thì không có gì đáng sợ cả.

- Tốt, đã liên thủ, mọi người cùng nhau đi vào!

Kiếm Sơ Phật chủ còn có chút không yên lòng, sợ đối phương thi triển âm mưu gì nói.

- Đi!

Đoạn Hiểu Sinh hí dài một tiếng, mang theo ba đệ tử Nho môn còn lại thẳng tắp chui vào.

- Đi!

Kiếm Sơ Phật chủ thấy bọn họ đi đầu, thấp giọng hô một tiếng, theo sát ở phía sau chui vào.

Hô! Hô! Hô!

Tám đại cao thủ mới vừa vào quang màng, không gian phía sau bọn họ lắc lư, hai mặt người cự đại xuất hiện.

Vừa rồi Kiếm Sơ Phật chủ thả ra tin tức, Phật tổ cùng cường giả Nho môn canh giữ ở bên ngoài liền chạy tới.

Bọn hắn cũng không phải bản tôn, mà chỉ là năng lượng hội tụ, cho nên tốc độ cực nhanh.

- Chuyện gì xảy ra? Để cho người khác nhanh chân đến trước? Sẽ là ai?

Tiên Quân Phật môn đi tới trước Thất Thải quang màng, vẻ mặt nghi hoặc.

- Vừa rồi chúng ta một mực trông coi lối ra, hẳn không có người tới a!

Tiên Quân Nho môn cũng có chút kỳ quái.

Hai Tiên Quân bọn họ canh giữ ở ngoài thông đạo, ngoại trừ tám người này ra, thì không thấy những người khác, tại sao có thể có ngoại nhân tiến đến?

Đùng đùng!

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên nghe được đằng sau quang màng đùng đùng rung động, sau đó tiếng gió liên tiếp.

Phù phù! Phù phù! Phù phù! Phù phù! Phù phù! Phù phù! Phù phù! Phù phù!

Liên tục tám thanh âm, Tứ đại Phật chủ, Tứ đại cường giả Nho môn đồng thời bay ngược ra, cả đám khuôn mặt sưng phù, cực kỳ

khó coi.

Tám người liên thủ rõ ràng cũng bị người nọ hung hăng đánh một trận!

Đây rốt cuộc là ai? Sẽ có thực lực như thế!

Hai Tiên Quân đều cảm giác có chút khó tin rồi.

Hô!

Khi bọn hắn nghi hoặc, ý định tiến vào quang màng dò xét đến tột cùng, đột nhiên hào quang bảy màu thu lại, một thiếu niên chậm rãi đi ra.

Thiếu niên này tự nhiên là Nhiếp Vân.

Sau khi luyện hóa Lôi Đình chi châu, phát hiện Tứ đại Phật chủ cùng Tứ đại cao thủ Nho môn tề tụ ở bên ngoài Bỉ Ngạn Hoa, liền lập tức chạy tới, trực tiếp nhảy vào trong.

Về phần về sau bọn người Đoạn Hiểu Sinh đi vào, tự nhiên là bị hắn đánh ra.

Hoàn toàn luyện hóa Bắc Đẩu kiếm, Nhiếp Vân đã có sức chiến đấu tương đương Tiên Quân, tuy thực lực của bọn người Đoạn Hiểu Sinh mạnh mẽ, nhưng so với hắn vẫn chênh lệch quá xa, làm sao có thể là đối thủ, nếu không phải sợ Tiên Quân của Phật môn cùng Nho môn trách tội, chỉ sợ tám người này đã bị tươi sống đánh chết!

- Là ngươi...

Nhiếp Vân mới vừa ra, Kiếm Sơ Phật chủ liền nhận ra được.

- Ngươi làm sao có thể không chết... Đã bị tạc thành bụi phấn rồi...

Cận Tiếu Phật chủ cũng nhận ra.

Nhiếp Vân ngụy trang thành Phật đà, cũng không cải biến dung

mạo, lúc này đi ra, liền bị hai người phát hiện, chính là người trước kia ở trên đường đánh chết...

Đã bị tạc thành bụi phấn, tại sao lại sống lại, còn có thực lực như thế?

- Đương nhiên là ta, không có giết chết ta, cảm thấy thật đáng tiếc a!

Nhiếp Vân cười cười, ngẩng đầu nhìn hai vị cường giả Tiên Quân phía trước.

- Tại hạ Nhiếp Vân, bái kiến hai vị Tiên Quân đại nhân!

Sau khi luyện hóa Bắc Đẩu kiếm, cho dù bản tôn của đối phương tới, cũng sẽ không sợ hãi, huống chi chỉ là hai năng lượng thể.

------oOo------

Chương 1664: Đánh chết Tiên Quân hư ảnh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân? Ngươi là người nào? Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa là thánh vật của Phật môn chúng ta, chuyên môn tôi luyện đệ tử cửa Phật, ngươi vẫn là lưu lại đi!

Cường giả Tiên Quân của Phật môn chưa từng nghe qua cái tên Nhiếp Vân này, nhướng mày khẽ nói.

- Đúng vậy, để Bỉ Ngạn Hoa lại, loại vật này, không phải ngươi có thể nhúng chàm!

Tiên Quân Nho môn cũng cao giọng la lên.

- Lưu lại? Nếu như ta nhớ không lầm, là các ngươi nói Bỉ Ngạn Hoa người có đức thì được, ta đã có thể luyện hóa nó, nói rõ hữu duyên, tại sao phải giao ra?

Nhiếp Vân nói.

Nói giỡn, thật vất vả luyện hóa được bảo bối, để cho hắn giao ra, nằm mơ!

- Thanh niên, ngươi trẻ tuổi như vậy thì có loại thực lực này, sau lưng nhất định có thế lực lớn, ngươi không ngại nói ra gia tộc của mình, có lẽ ta có thể bán cái mặt mũi!

Thấy hắn không kiêu ngạo không siểm nịnh, tựa hồ không thèm để ý uy nghiêm của cường giả Tiên Quân, Tiên Quân Phật môn nhướng mày hỏi.

Có loại biểu hiện này, nói rõ đối phương hoặc là có đủ thực lực, hoặc là thế lực sau lưng rất lớn.

Tuy bọn họ là cao thủ Phật môn cao thủ Nho môn, nhưng Linh giới vẫn có một ít gia tộc cực kỳ lợi hại phải chú ý!

- Tán tu mà thôi, sau lưng không có gia tộc!

Nhiếp Vân khoát tay.

Phía sau hắn hoàn toàn chính xác không có gia tộc, có thể có thực lực bây giờ, đều dựa vào mình từng bước một đi tới.

- Không có gia tộc? Vậy ta khuyên ngươi lưu đồ vật lại, bằng không thì hôm nay là tử kỳ của ngươi!

Nghe hắn nói là tán tu, trong mắt Tiên Quân Phật môn lập tức lộ ra sát cơ, không hề che dấu.

- Không có gia tộc liền muốn giết ta? Chẳng lẽ mới vừa rồi các ngươi nói người có đức thì được, hoàn toàn là đánh rắm?

Sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống.

Đường đường cường giả Tiên Quân, nhân vật đỉnh phong nhất của Thiên Địa Lục Đạo, lại còn nói lời giống như đánh rắm, để cho trong lòng của hắn rất khó chịu.

- Hừ, niệm tình ngươi là nhân tài, ngoan ngoãn giao Bỉ Ngạn Hoa ra, chúng ta chỉ huỷ bỏ thực lực của ngươi, không giết ngươi, bằng không thì, một khi động thủ, cho dù thực lực của ngươi mạnh hơn nữa, ở trước mặt Tiên Quân cũng sẽ sụp đổ!

Sắc mặt của Tiên Quân Phật môn trầm xuống, thanh âm mang theo uy hiếp.

- Nhanh giao ra đây, chúng ta bận tâm thân phận sẽ không xuất thủ, nếu không, hôm nay liền là tử kỳ của ngươi!

Tiên Quân Nho môn cũng hừ lạnh nói, nói chuyện không có chút khách khí nào.

Hai cường giả Tiên Quân, cho dù chỉ là năng lượng thể, nhưng đồng thời gào thét, không gian chung quanh cũng rung động lắc lư, tựa hồ tùy thời có thể nghiền nát.

- Giao ra, giao muội muội ngươi!

Nghe hai vị Tiên Quân nói, Nhiếp Vân rốt cục tức giận.

Vốn hắn có thể không thèm để ý, lấy được Bỉ Ngạn Hoa liền xoay người rời đi, sở dĩ nhiều lời với bọn họ, là cảm thấy không muốn đắc tội Tiên Quân, ai ngờ đường đường cường giả Tiên Quân, rõ ràng vô sỉ như vậy, nói thẳng cướp đoạt, đã để cho hắn giận không kiềm được.

- Lão tử nói nhảm với các ngươi, là cho các ngươi thể diện, chẳng lẽ thực cho rằng hai cái năng lượng thể là có thể ngăn cản ta? Các ngươi xuân thu đại mộng a!

Gầm lên một tiếng, Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, cổ tay khẽ đảo, Bắc Đẩu kiếm xuất hiện, trong nháy mắt kích xạ ra hào quang rộng rãi.

Rầm ào ào!

Trường kiếm vung lên, Thiên Địa trầm thấp, vũ trụ gào thét.

- Đây là... Đây là Tạo Hóa Tiên khí đỉnh phong? Ngươi rõ ràng có loại thứ tốt này?

- Nguyên lai có loại bảo bối này, ta có đồ vật này, thực lực nhất định sẽ gia tăng gấp bội, ha ha, hôm nay ngươi chớ đi, chết a!

Tiên Quân Phật môn cùng Tiên Quân Nho môn thấy Nhiếp Vân lấy ra Bắc Đẩu kiếm, con mắt đồng thời trợn tròn, phát ra tiếng cười to, mặt người khẽ động, bắn qua hai đạo quang mang.

Hai đạo quang mang này đen kịt đến cực điểm, mang theo uy lực xé rách không gian thời gian, còn không có xuất hiện, khí lãng nhộn nhạo liền để cho bọn người Đoạn Hiểu Sinh đồng loạt lui về phía sau.

Cho dù chỉ là ý niệm của cường giả Tiên Quân hình thành mặt người, thực lực cũng không phải nửa bước Tiên Quân có thể khiêu khích!

- Hừ! Chỉ bằng các ngươi! Phá cho ta!

Nghe được đối phương công nhiên ngấp nghé Bắc Đẩu kiếm của mình, Nhiếp Vân càng cảm thấy đối phương vô sỉ, cười lạnh một tiếng, dù sao đã vạch mặt, cũng không có gì có thể giữ lại.

Thay chúi xuống, một đạo kiếm quang xẹt qua hư không.

Thất Tinh kiếm!

Đối phó loại người này, còn chưa đủ để sử dụng Liên Nguyệt kiếm thuật!

Thất Tinh kiếm lóe lên, hàn mang diệu bắn!

Thất Tinh kiếm phối hợp thiên phú Kiếm Đạo sư, cảnh giới Mệnh Kiếm, lập tức phát huy đến cực hạn, ở trên không trung hình thành bảy tinh đấu cự đại, từng cái đều ẩn chứa lực lượng khai thiên tích địa, thẳng tắp nện qua hư ảnh.

- Dám vô lễ với Tiên Quân!

Tiên Quân Phật môn thấy Nhiếp Vân căn bản không coi hắn là chuyện quan trọng, một kiếm đâm tới, sắc mặt trầm xuống, hai mắt lóe lên, đâm ra một đạo điện mang.

Đinh đinh đinh đinh!

Điện mang va chạm tuyệt chiêu của Thất Tinh kiếm, khu vực Lôi Điện lập tức nổ tung, mảnh vỡ hình thành không gian loạn lưu.

- Hắn rõ ràng có loại thực lực này...

- Nguyên lai trước kia đều là lừa gạt chúng ta...

Tuy những người khác cảm thấy Nhiếp Vân lợi hại, cũng cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên, nhưng Kiếm Sơ cùng Cận Tiếu Phật chủ thì sắp muốn điên rồi.

Trước kia bọn hắn gặp Nhiếp Vân, còn liên thủ muốn giết hắn, hiện tại xem ra, đừng nói hai người bọn họ liên thủ, cho dù lại đến mười cái, cũng không thương tổn được người ta!

Thực lực của hắn rõ ràng không có đạt tới Tiên Quân, tại sao có thể cường đại như thế?

- Hừ, ta nghĩ Tiên Quân có bao nhiêu lợi hại, thì ra cũng không gì hơn cái này!

Cùng Tiên Quân hư ảnh đối bính một chiêu, phát hiện lực lượng của đối phương không thể để cho hắn bị thương, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, bàn tay lập tức lột xác thành xích kim sắc, cầm Bắc Đẩu kiếm, hàn mang đâm nhanh!

Chiêu kiếm pháp này không có bất kỳ chiêu số, lại mang theo lực xuyên thấu không gì sánh kịp, đúng là hắn sử dụng ba dạng thiên phú Thiên Thủ Sư, Kiếm Đạo sư cùng Ám Sát sư!

Ba loại thiên phú gia trì, lại phối hợp thân thể cùng tu vi Tiên lực đạt tới Thánh Tiên đỉnh phong, đâm rách hoàn vũ, nghiền áp mà đến.

- Đáng giận!

Tiên Quân Phật môn chứng kiến Nhiếp Vân thi triển ra lực lượng cường đại như thế, sắc mặt lập tức thay đổi, trong ánh mắt mang theo vẻ hoảng sợ.

Vốn chỉ cần đối phương không phải Tiên Quân, ở trong mắt hắn xem ra giống như con sâu cái kiến, nhưng bây giờ, loại quan điểm này sai rồi.

Thực lực của đối phương, thậm chí không kém bản tôn của hắn bao nhiêu!

------oOo------

Chương 1665: Đánh chết Tiên Quân hư ảnh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

PHỐC!

Bắc Đẩu kiếm mang theo uy lực không ai sánh kịp, trực tiếp xuyên thấu khuôn mặt của Tiên Quân Phật môn, kêu thảm một tiếng, bắt đầu chậm rãi tan rã.

Tiên Quân biến ảo khuôn mặt, tuy không phải bản thể, nhưng cũng là một bộ phận của linh hồn, sau khi đánh chết đối với Tiên Quân cũng có tổn thương rất lớn.

Lúc này Tiên Quân Phật môn bị một kiếm xỏ xuyên qua, bản thể của hắn lập tức như bị kim đâm, mạnh mẽ nhảy lên.

- Đáng giận, tiểu tử, ta sẽ để cho ngươi chết không có chỗ chôn!

Trong tiếng gầm gừ, bàn tay của Tiên Quân này vẽ một cái, xé rách không gian, thẳng tắp bay tới trên không.

- Tuy thực lực ngươi hội tụ không được tốt lắm, nhưng năng lượng

lại không ít, Nguyên Khí đan điền, thôn phệ!

Một kiếm đánh chết Tiên Quân Phật môn hư ảnh, Nhiếp Vân không thể để cho những năng lượng này không công lãng phí, năm ngón tay mở ra, mạnh mẽ trảo tới.

Một tiếng nổ vang kịch liệt, gương mặt khổng lồ đã bị hắn thôn phệ sạch sẽ.

Lực lượng Phật môn tinh thuần nhộn nhạo, phát ra thanh âm giống như hoàng chung đại lữ.

Tiên Quân hội tụ loại hư ảnh này, so với nửa bước Tiên Quân cảnh bình thường còn lợi hại hơn, đủ thấy năng lượng tinh thuần như thế nào, bị Nhiếp Vân thôn phệ, Kim Cương Lưu Ly Thể vốn đạt tới đệ bát trọng sơ kỳ lần nữa vận chuyển, trên người Phật quang thiểm thước, bảo tướng trang nghiêm.

- Đáng tiếc...

Vận chuyển một hồi, Nhiếp Vân lắc đầu, thầm than một tiếng.

Mặc dù hư ảnh này ẩn chứa lực lượng Phật môn cực kỳ nồng đậm, nhưng mà hắn tích lũy thật sự quá hùng hậu, muốn Kim Cương Lưu Ly Thể đạt tới đệ bát trọng đại thành, còn có một chút khoảng cách, ít nhất lực lượng của một hư ảnh là xa xa chưa đủ!

- Ngươi rõ ràng giết ý chí của Tây Di Phật tổ? Quả thực tội không thể thứ, Phật môn là không thể nào bỏ qua cho ngươi, Đoạn Hiểu Sinh, chúng ta đi!

Nhiếp Vân đánh chết thôn phệ hư ảnh của Tiên Quân Phật môn chỉ là chuyện trong nháy mắt, Tiên Quân Nho môn không nghĩ đến thiếu niên này hung hãn như thế, quay người đào tẩu.

Đối phương ngay cả Tây Di Phật tổ cũng có thể giết, hắn tự nhiên cũng có thể giết!

Mặc dù muốn lấy được bảo vật trong tay đối phương, nhưng phải chờ bản tôn đến mới được.

- Muốn đi? Ta cho ngươi đi chưa? Ngươi cũng lưu lại cho ta!

Trảm thảo trừ căn, sát nhân giết sạch, đây là tôn chỉ trước sau như một của Nhiếp Vân, vừa rồi đối phương bức bách mình, nếu thực lực không đủ sớm đã bị giết, lúc này làm sao có thể để cho hắn đào tẩu, gầm lên giận dữ, sau lưng sinh ra hai cánh, mạnh mẽ vọt tới hư ảnh đào tẩu.

Ầm ầm!

Tam đại thiên phú đào tẩu phối hợp Phượng Hoàng chi dực, Tiên Thiên Long Thân, Lôi Điện sư, Phong Hành sư… cả người Nhiếp Vân phảng phất như hình người quái thú, lại giống như tia chớp, thời gian nháy con mắt liền đi tới sau lưng hư ảnh Tiên Quân Nho môn.

- Cái này... Ta không nhìn lầm a, đây không phải thật...

- Vương Tiên truy Tiên Quân đại nhân chạy trối chết?

- Trời ạ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra...

Nhìn một màn này ở trong mắt, bọn người Kiếm Sơ Phật chủ, Đoạn Hiểu Sinh ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, tất cả đều sắp điên rồi.

Cái này là chuyện gì a

Tiên Quân cùng Vương Tiên có bản chất sinh mệnh khác nhau, dù là Tiên Quân nhược tiểu nhất, bóp chết Vương Tiên cường đại nhất cũng vô cùng đơn giản.

Giống như con kiến cường đại hơn nữa, vẫn như cũ là con kiến, không có khả năng chiến thắng Nhân loại.

Mà bây giờ loại chuyện này trái ngược!

Vương Tiên cảnh nho nhỏ rõ ràng đuổi theo Tiên Quân giết, mà Tiên Quân chạy so với con thỏ còn nhanh, loại tràng cảnh này đã phá vỡ tất cả nhận thức cùng quan niệm.

Thế giới quan trước kia ầm ầm sụp đổ.

Vương Tiên có thể lợi hại như vậy? Thằng này đến cùng làm sao làm được?

Bọn hắn đều là Vương Tiên cảnh đỉnh phong, nửa bước Tiên Quân, thực lực không kém nhiều, làm sao tiểu tử này sẽ có thực lực như thế, chẳng những đánh chết một Tiên Quân, còn thôn phệ...

Bọn người Kiếm Sơ Phật chủ nhìn nhau, từng người từ trong mắt đối phương nhìn ra sợ hãi.

So với bọn hắn khiếp sợ, tốc độ của Nhiếp Vân gấp như lưu tinh đuổi theo Tiên Quân Nho môn, không chút do dự, một kiếm đâm ra.

PHỐC!

Một tiếng giòn vang, Tiên Quân Nho môn này cũng giống như Tây Di Phật tổ, bị giết chết tại chỗ, năng lượng bị cắn nuốt.

- Hoặc là không làm, đã làm thì làm tới cùng, dù sao Tiên Quân cũng giết, mấy người các ngươi cũng chớ đi nữa!

Đánh chết hai Tiên Quân, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía bọn người Kiếm Sơ Phật chủ, bàn tay trảo một cái, toàn bộ Bỉ Ngạn Lôi Vực lập tức bị hắn bao phủ ở bên trong, tinh thần khẽ động, thu toàn bộ vào Nạp Vật đan điền.

Mặc dù hắn không có cảm tình gì với những Phật chủ, cao thủ Nho môn này, nhưng cũng không phải người thích đại khai sát giới.

Bất kể nói thế nào những người này đều là trụ cột vững vàng của Thiên Địa Lục Đạo, đại nạn sắp tiến đến, giết toàn bộ, tương đương làm chuyện tốt cho Tu La, loại sự tình này Nhiếp Vân sẽ không làm.

Sở dĩ bắt lại, là vì hắn còn muốn thông qua Phật giới ly khai, vừa giết chết một Tiên Quân hư ảnh, vạn nhất bản tôn của đối phương

tới, cũng có con bài tới quần nhau.

- Đi!

Lấy đi những Phật chủ, đệ tử Nho môn này, bàn tay của Nhiếp Vân nhẹ nhàng khẽ động, Lôi Vực đầy trời bị thu vào thân thể.

Sau khi luyện hóa Lôi Đình chi châu, Bỉ Ngạn Lôi Vực đều ở trong khống chế, tương đương biến thành pháp bảo của hắn.

Hô!

Nhiếp Vân chạy vội về phía Phật giới.

Hỗn Độn thế giới không có phương hướng thời gian cùng không gian, ở chỗ này không có khả năng tìm được Linh giới, muốn đi về, chỉ có thể thông qua Phật giới.

- Tiểu tử, ngươi cho rằng còn trốn được sao?

Ầm ầm!

Người mặc Cửu Thiên Huyền Y, mới từ ở chỗ sâu trong Hỗn Độn bay ra, chợt nghe một tiếng nổ vang kịch liệt, một bóng người chân trần đi nhanh đến, thanh thế làm cho người ta sợ hãi, không gian tầng tầng tan vỡ.

Tây Di Phật tổ!

Bản tôn đến rồi!

Hô...

Chứng kiến người này trích tinh đuổi nguyệt, vừa xuất hiện thời không văng tung tóe, giơ tay nhấc chân mang theo lực lượng làm cho người sợ hãi, Nhiếp Vân biết rõ cho dù trốn cũng trốn không thoát, trực tiếp ngừng lại.

- Tây Di Phật tổ đúng không! Hai người chúng ta vốn không oán không cừu, nếu không phải ngươi bức bách ta, thì không có khả

năng giết chết hóa thân của ngươi, như vậy đi, nếu như bỏ qua, ta có thể thả bọn người Kiếm Sơ Phật chủ!

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân nói.

- Muốn ta buông tha ngươi cũng được, lấy Tạo Hóa Tiên khí kia ra cho ta, hơn nữa tự phế đan điền kinh mạch, có thể cân nhắc không giết ngươi...

Ánh mắt của Tây Di Phật tổ lạnh lùng.

------oOo------

Chương 1666: Đối chiến Tiên Quân bản tôn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ý của ngươi là không muốn bọn hắn?

Nhiếp Vân không nghĩ tới đối phương sẽ nói ra loại lời này, nhướng mày, cổ tay khẽ đảo, Kiếm Sơ Phật chủ bị hắn chộp vào lòng bàn tay.

- Một con sâu cái kiến Vương Tiên cảnh, cũng dám khiêu chiến uy nghiêm của Tiên Quân, vốn đã đáng chết, ta không lập tức giết ngươi, nên cảm giác thiên ân vạn tạ, còn dám nói điều kiện với ta, quả thực muốn chết!

Ầm ầm!

Gầm lên một tiếng, bàn tay của Tây Di Phật tổ mạnh mẽ áp xuống dưới.

Không gian trước mặt Nhiếp Vân phảng phất như bị áp trở thành bánh bột ngô, lực lượng cường đại như trời sập đất sụt, làm cho không người nào có thể trốn tránh.

- Hừ! Nhất Kiếm Phá Trần!

Sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống, thân thể nhoáng một cái, như du ngư bay tới, Bắc Đẩu kiếm mang theo một đạo hồng quang, lập tức áp súc xé rách không gian, nhảy ra ngoài.

- Cho mặt không biết xấu hổ, xem ra hôm nay ngươi là muốn bản tôn cũng chết ở chỗ này mới cam tâm!

Thu Kiếm Sơ Phật chủ vào đan điền, Nhiếp Vân thét dài một tiếng, trong mắt không che dấu sát ý trong lòng.

Thực coi mình là quả hồng mềm, muốn niết liền niết sao? Hừ, cho dù muốn niết, cũng phải nhìn ngươi có bổn sự kia hay không!

Giải trừ toàn bộ phong ấn của Bắc Đẩu kiếm, đạt tới tiêu chuẩn Tạo Hóa Tiên khí đỉnh phong, lại phối hợp Liên Nguyệt kiếm thuật, Nhiếp Vân đã không sợ cường giả Tiên Quân, cho dù đối phương lợi hại thì đã làm sao, trước đánh bại lại nói!

- Chết!

Nghe được thiếu niên càn rỡ, da mặt của Tây Di Phật tổ co lại, thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

Hắn thân là cường giả Tiên Quân, địa vị tôn sùng, được vạn dân kính ngưỡng, nào gặp được chuyện như vậy, tức giận đến Tam Thi thần nhảy, cả người sắp bốc cháy lên.

Hét to một tiếng, bàn tay chà xát, ném ra một chuỗi tràng hạt.

Ầm ầm!

Tràng hạt gặp phong liền trướng, lập tức biến thành vô số tinh cầu, mạnh mẽ đâm tới.

Tây Di Phật tổ này rõ ràng dùng đại pháp lực xâu Tinh Thần lại thành tràng hạt, lúc này thi triển ra, Phật Quang bao phủ Thiên Địa.

Chữ “vạn” ngang Cửu Châu, tựa hồ muốn áp vòm trời thành mảnh vỡ.

- Ta ngược lại muốn nhìn bản tôn của ngươi đến cùng có thực lực gì!

Thiêu đốt chiến ý, Nhiếp Vân không chút lùi bước, Bắc Đẩu kiếm biến ảo thành mưa kiếm đầy trời.

Nhất Kiếm Hoàn Vũ!

Biết rõ tràng hạt của đối phương cường đại, hắn không có lưu chút chuẩn bị ở sau nào, trực tiếp đánh ra công kích lợi hại nhất.

Ầm ầm!

Mưa kiếm cùng tràng hạt va chạm, kiếm quang sắc bén lập tức đâm thủng Phật môn ý niệm, lực lượng tàn sát bừa bãi đánh trúng vào hạch tâm của Tinh Thần.

Bành! Bành! Bành!

Tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên, Nhất Kiếm Hoàn Vũ xé rách toàn bộ tràng hạt, tạc ra tro bụi đầy trời.

- Thôn phệ Phật tính, Kim Cương Lưu Ly Thể đệ bát trọng đại thành!

Đánh nát toàn bộ tràng hạt, lực lượng Phật môn mà Tây Di Phật tổ tế luyện nhiều năm lập tức tán dật bốn phía.

Cái này đối với Nhiếp Vân mà nói là đồ tốt, sao có thể để cho nó đào tẩu, hai mắt lạnh lùng giống như lưỡi đao, mạnh mẽ trảo tới.

Ầm ầm!

Lực lượng thôn phệ của thiên phú Nguyên Khí sư vận chuyển, Nhiếp Vân lập tức biến thành một Thao Thiết Cự Thú, Tây Di Phật tổ còn chưa kịp thu hồi Phật lực, đã bị hắn nuốt vào trong cơ thể.

Răng rắc! Răng rắc!

Vừa rồi một hư ảnh không đủ để tấn cấp, nhưng tràng hạt này là

pháp bảo mà Tây Di Phật tổ tế luyện nhiều năm, ẩn chứa Phật lực có thể nghĩ, bị Nhiếp Vân thôn phệ, Kim Cương Lưu Ly Thể rốt cục đạt tới cực điểm, giống như ngựa hoang thoát cương, rốt cuộc áp chế không nổi, nhanh chóng tấn chức.

Ầm ầm!

Kim Cương Lưu Ly Thể đệ bát trọng đại thành!

Phật Ma đồng tu!

Kim Cương Lưu Ly Thể đạt tới đệ bát trọng đại thành, nói rõ công pháp Phật Ma trong cơ thể Nhiếp Vân lần nữa đạt tới cân đối, lực lượng thân thể đã có bay vọt về chất, vốn chỉ có thực lực Vương Tiên cảnh sơ kỳ, lúc này nhảy lên đạt tới Vương Tiên cảnh đỉnh phong.

- Tốt, để ta nhìn ngươi mạnh như thế nào!

Lực lượng thân thể lần nữa bạo tăng, Nhiếp Vân hào khí vượt mây, cổ tay khẽ đảo thu Bắc Đẩu kiếm vào thân thể, thân thể xoay chuyển, đập ra một quyền.

Bắc Đẩu kiếm cường thịnh trở lại cũng là vật ngoài thân, hiện tại thân thể tấn cấp, Nhiếp Vân muốn thử một chút, xem chỉ bằng vào thân thể có thể chiến thắng Tiên Quân này hay không!

Rầm ào ào!

300 lần lực lượng thân thể phối hợp Tiên lực Vương Tiên cảnh đỉnh phong, lập tức nghiền áp không gian trước mặt thành mảnh vỡ, tay đấm cuồng bạo mang theo lực lượng để cho người hô hấp cũng có chút khó khăn, thẳng tắp lao đến!

- Ngươi dám khiêu khích uy nghiêm của Tiên Quân, ngươi sẽ chết không có chỗ chôn, linh hồn trọn đời không được siêu sinh...

Thấy đối phương thôn phệ Phật lực ẩn chứa trong tràng hạt, hai con mắt của Tây Di lập tức đỏ lên.

Không cần Nhiếp Vân động thủ, hắn cũng dốc sức liều mạng.

Cái tràng hạt này là hắn luyện hóa mấy chục vạn năm mới luyện thành, mỗi ngày cùng hắn tu luyện, trong đó quán thâu tâm huyết, so với đệ tử, thậm chí hài tử còn thân thiết hơn nhiều, bị đối phương thôn phệ luyện hóa, tương đương muốn nửa cái mạng của hắn, không nổi điên mới lạ.

Phật chưởng cực lớn vỗ xuống nắm đấm của Nhiếp Vân.

Phật chưởng thanh tịnh trong suốt, mang theo thiền âm đậm đặc, còn chưa tới trước mặt, chung quanh liền hiện ra mười tám vị La Hán, năm Đại Minh Vương, từng cái đều trợn mắt nhìn, cầm trong tay Kim Cương, phá không đánh úp lại.

- Phá...

Nhiếp Vân quát lớn, lực lượng từ dưới quán thâu lên cánh tay, chấn động mạnh một cái, ầm ầm mà động.

Bành!

Phật chưởng cùng quả đấm của hắn va chạm.

Đăng đăng đăng đăng!

Nhiếp Vân liên tục lui về phía sau mấy bước, trong cơ thể phiên giang đảo hải (*dời sông lấp biển).

Tuy lực lượng thân thể lần nữa tăng nhiều, nhưng đối phương dù sao cũng là cường giả Tiên Quân, một chiêu đối oanh, lập tức bị tổn thất nặng.

- Tiên Quân cũng không gì hơn cái này, lại đến!

Bất quá, một chiêu đối oanh, Nhiếp Vân cũng nhìn ra thực lực mạnh nhất của đối phương, cũng không mạnh hơn hắn bao nhiêu, hai mắt phóng ra hào quang hưng phấn, hí dài một tiếng.

- Muốn chết!

Một chưởng không có đánh chết con sâu cái kiến, Tây Di Phật tổ tức giận đến phổi thiếu chút nữa nổ tung, ánh mắt như hàn băng, hóa thân Phật Đà chiến thiên chiến địa, ngàn mắt ngàn tay, từng bàn tay đều cầm đủ loại bảo vật.

Bảo vật chuyển động ở trên không trung, lập tức hội tụ thành nước lũ xé nát bầu trời.

Có thể trở thành Phật tổ, ai không có được năng lực kinh thiên động địa, toàn lực bộc phát, không gian chung quanh Nhiếp Vân lập tức bị phong tỏa, để cho người không thể động đậy.

------oOo------

Chương 1667: Đánh chết Tây Di Phật tổ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hừ!

Nhiếp Vân biết rõ triệt để chọc giận đối phương, để đối phương thi triển toàn lực, nhưng không sợ hãi, hai tay chấn động, xé rách không gian áp chế, bàn tay trảo một cái, lấy ra Bắc Đẩu kiếm.

Vừa rồi đã thí nghiệm qua cường độ thân thể của Phật Ma đồng tu, không phải đối thủ của đối phương, vẫn là sử dụng Bắc Đẩu kiếm càng có uy lực.

- Thiên Phật tế!

Tây Di Phật tổ đồng thời ép xuống ngàn tay.

Thời gian ở trong tay hắn hình thành nước lũ, Thiên Địa lập tức trở về Hỗn Độn, vô số Phật Đà thả người hiến tế, hình thành một mảnh bi ca.

Hắn thật sự tức giận rồi, Thiên Phật tế là tuyệt chiêu cường đại nhất của hắn, một chiêu xuất động, Thiên Băng Địa Liệt!

- Nhất Kiếm Phá Trần, Nhất Kiếm Hoàn Vũ!

Nhiếp Vân vận chuyển Thiên Nhãn Võ Đạo chi khí, Thiên Thủ Sư bí mật mang theo lực lượng toàn thân, liên tiếp đánh ra hai kiếm.

Tuyệt chiêu mạnh nhất trọng điệp chung một chỗ, đầy trời đều là kiếm quang, phảng phất như Khổng Tước xòe đuôi, huyễn mỹ không gì sánh được!

Bất quá, đằng sau xinh đẹp là sát ý nồng đậm, mặc dù là Tiên Quân cũng khó ngăn cản.

Ầm ầm!

Thiên Phật tế va chạm với Liên Nguyệt kiếm thuật, không gian mất đi, Hỗn Độn kích động, bản tôn của Tiên Quân so với hư ảnh thì cường đại hơn nhiều lắm, một kích toàn lực, cho dù Nhiếp Vân cũng vận dụng toàn bộ lực lượng, như trước trên người chấn động, bay rớt ra ngoài.

- Đi!

Biết rõ thực lực trước mắt cơ hồ không cách nào chiến thắng đối phương, Nhiếp Vân mượn nhờ lực lượng phản chấn, quay người bỏ chạy.

Thực lực đạt tới loại cảnh giới như hắn, tốc độ toàn lực không kém Tiên Quân bao nhiêu, nhoáng một cái liền nhảy lên tầng tầng cương phong, lao về phía Linh Sơn.

- Trốn chỗ nào!

Tây Di Phật tổ không nghĩ tới chiêu số mạnh nhất cũng không đánh chết được tiểu tử này, ngược lại mượn cơ hội thoát đi phạm vi phong tỏa, thẳng tắp đào tẩu xuống dưới, hai mắt để lộ ra âm hàn, thẳng tắp vọt tới.

Toàn thân Phật quang bắt đầu khởi động, thiền âm lượn lờ, để cho tốc độ của hắn cực nhanh, rất nhanh liền chứng kiến Linh Sơn.

Linh Sơn là địa phương trọng yếu nhất của Phật giới, nơi người sáng lập Phật giới Thích Già Phật tổ giảng kinh, cực kỳ trang trọng, không để cho ngoại nhân xâm phạm, chứng kiến Linh Sơn xuất hiện ở trước mắt, sắc mặt của Nhiếp Vân càng ngày càng khẩn trương.

Một cường giả Tiên Quân liền để cho hắn có chút chật vật, lại đến một người, hai cái giáp công, chỉ sợ hôm nay thật khó có thể đào thoát!

- Dừng lại cho ta!

Oanh!

Thời điểm tiếp cận Linh Sơn, Tây Di Phật tổ rốt cục đuổi tới sau lưng, nương theo gầm lên giận dữ, bầu trời lần nữa sụp đổ.

Một chưởng ấn cự đại kéo dài hàng tỉ dặm, mang theo lực lượng không thể ngăn cản, ầm ầm trùng kích.

- Âm Hồn Bất Tán!

Thấy tốc độ công kích của đối phương, Nhiếp Vân biết rõ căn bản trốn không thoát, sắc mặt khó coi, Bắc Đẩu kiếm lần nữa hoạch xuất.

Kiếm quang đâm thẳng, lòng bàn tay bị mở ra một lỗ thủng, giống như cá chép nhảy Long Môn thoát ra ngoài.

Tuy Tây Di Phật tổ lợi hại, nhưng muốn giết Nhiếp Vân cầm trong tay Bắc Đẩu kiếm, lại không dễ dàng như vậy! Nhưng Nhiếp Vân muốn giết đối phương, cũng ít có khả năng!

Ngươi giết không được ta, ta cũng giết không được ngươi, quả thực là cục diện bế tắc!

Bất quá, Nhiếp Vân sợ nhất đúng là loại cục diện bế tắc này, một Tây Di Phật tổ đến không có gì đáng sợ, vạn nhất lại đến một cường giả Tiên Quân thì sao?

Ở đây dù sao cũng là Phật giới, Phật giới cao thủ nhiều như mây, theo Tiêu Nhiên giới thiệu, rất dễ dàng tìm ra mười cường giả Tiên Quân, không nói một đống toàn bộ lên, dù lại đến một cái, hôm nay mình cũng sẽ vẫn lạc.

- Phải nghĩ biện pháp lần nữa tăng thực lực lên...

Vừa lao nhanh, trong óc Nhiếp Vân lại quay cuồng kịch liệt.

Tình huống trước mắt chỉ có lần nữa tăng thực lực lên mới có thể giữ được tánh mạng.

- Ân? Đúng rồi, Bỉ Ngạn Lôi Vực!

Trong nội tâm Nhiếp Vân khẽ động.

Sau khi Bỉ Ngạn Lôi Vực bị luyện hóa còn không có sử dụng qua, tuy thứ này không phải Tạo Hóa Tiên khí, nhưng lại có Lôi Đình hải dương, toàn lực vận chuyển mặc dù là cường giả Tiên Quân cũng ăn thiệt thòi lớn!

- Không thể tiến vào Linh Sơn, một khi tiến vào Linh Sơn, bị Phật tổ khác hai mặt giáp công, còn muốn đánh chết Tây Di Phật tổ liền khó khăn...

Thấy Linh Sơn ngay ở trước mắt, Nhiếp Vân mạnh mẽ ngừng lại, vung tay lên, Bỉ Ngạn Lôi Vực đột ngột xuất hiện ở trước mắt.

Đầy trời bốc lên lôi hải, khí lãng quay cuồng, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

- Ngươi rõ ràng đã luyện hóa được Bỉ Ngạn Lôi Vực? Đáng giận! Đây là môn hộ để Phật giới chúng ta ngăn cản Tu La Sát khí, ngươi luyện hóa, tương đương đối đầu với cả Phật giới, phải chết!

Đồng tử của Tây Di Phật tổ co rụt lại, gầm lên giận dữ, song chưởng quay cuồng, ngăn cản Lôi Đình đầy trời, tốc độ quả nhiên giảm xuống không ít.

- Hừ, trước giết ngươi lại nói!

Thấy Bỉ Ngạn Lôi Vực quả nhiên mang đến ảnh hưởng cho đối phương, trong mắt Nhiếp Vân hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Thằng này đã muốn chết, hôm nay liền thành toàn hắn!

Chỉ cần đánh chết luyện hóa đối phương, cho dù Kim Cương Lưu Ly Thể không trùng kích đến đệ cửu trọng, cũng khẳng định không kém nhiều rồi!

Kim Cương Lưu Ly Thể đệ bát trọng đại thành, Vương Tiên cảnh đỉnh phong, chỉ sợ đệ cửu trọng có thể trực tiếp lột xác thành Tiên Quân thể, chỉ bằng vào thân thể, có được sức chiến đấu giống như Tiên Quân!

- 300 lần chiến lực, Nhất Kiếm Hoàn Vũ!

Thả người tiến vào Lôi Vực, khống chế lôi hải không ngừng công kích Tây Di Phật tổ, mà hắn thì như Cự Long ngủ đông, đột nhiên phóng ra một kích mạnh nhất!

Thiên phú Ám Sát sư!

Lần ám sát này kinh thế hãi tục, lực lượng tuyệt đối đạt đến Tiên Quân cảnh, một kiếm đánh úp lại giống như linh dương móc giác,vô tích có thể tìm ra.

PHỐC!

Ở giữa trái tim của Tây Di Phật tổ!

Bành!

Một kiếm đâm thủng, lực lượng mạnh mẽ theo mũi kiếm bắn ra, Tây Di Phật tổ bị Lôi Vực quấn lên, hai mặt thụ địch, trực tiếp nổ tung.

- Diễm Hỏa thiêu đốt...

Nhiếp Vân biết rõ cường giả Tiên Quân cảnh cơ bản đều giống như mình, có được Bất Tử Chi Thân, một kiếm không đủ để đánh chết hắn, hỏa diễm bắt đầu khởi động, Tạo Hóa chi hỏa thiêu đốt.

- Kim Cương Xá Lợi!

Diễm Hỏa hình thái thứ tư vẫn chưa hoàn toàn thiêu cháy, trong cơ thể Tây Di Phật tổ có một viên Xá Lợi tròn vo xoay tròn, nhẹ nhàng rung động liền quét ra Lôi Vực chung quanh, đồng thời một tiếng thiền âm cực lớn vang lên, Diễm Hỏa bị giội tắt.

Hô!

Tây Di Phật tổ khôi phục lại lần nữa, bất quá sắc mặt vàng như nến, nhận lấy tổn thương thật lớn.

------oOo------

Chương 1668: Đánh chết Tây Di Phật tổ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Kim Cương Xá Lợi? Nguyên lai ngươi đột phá Tiên Quân cảnh không phải là lực lượng của mình, mà là dựa vào viên Xá Lợi này!

Chứng kiến loại tình huống này, Nhiếp Vân hiểu được.

Kim Cương Xá Lợi này chỉ sợ là một đại năng của Phật môn thời kỳ thượng cổ lưu lại, bị Tây Di Phật tổ luyện hóa mới thành công đột phá, mới vừa rồi bị đả thương, mắt thấy muốn vẫn lạc, lúc này mới vận dụng bảo vật trọng yếu nhất, hóa giải nguy cơ.

Kim Cương Xá Lợi là trụ cột để hắn thành tựu Tiên Quân, bị Diễm Hỏa va chạm, hiển nhiên để cho hắn bị thương không nhẹ.

- Để cho ta bị thương, tội của ngươi không thể tha thứ! Hôm nay cho dù liều mạng ngã xuống Tiên Quân cảnh, cũng phải giết ngươi!

Sắc mặt của Tây Di Phật tổ vàng như nến, hai mắt lại điên cuồng

vặn vẹo, mang theo hận ý đậm đặc.

Hắn cảm thấy sắp điên rồi!

Đường đường cường giả Tiên Quân, bị một tiểu tử không phải Tiên Quân làm cho thảm như vậy, truyền đi thể diện gì cũng không còn!

- Kim Cương Xá Lợi, sát!

Hai tay giơ lên, Kim Cương Xá Lợi bị hắn lấy ra, trong ánh mắt dữ tợn, lực lượng giống như có thể xé rách Thiên Địa lao đến, nhắm Nhiếp Vân oanh kích mà xuống.

Những nơi Xá Lợi đi qua, Bỉ Ngạn Lôi Vực phảng phất như mất đi hiệu quả, không có chút tác dụng nào, căn bản không ngăn được mảy may.

- Phật môn Xá Lợi này quá lợi hại, bị đánh trúng khẳng định hẳn phải chết không thể nghi ngờ...

Không nghĩ tới Tây Di Phật tổ còn có lá bài tẩy như thế, đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại.

Kim Cương Xá Lợi bị đối phương hoàn toàn luyện hóa, lực lượng mạnh có thể nói khủng bố, thật muốn bị đánh trúng, cho dù Tiên Quân cũng không chịu nổi, chớ nói chi là hắn!

Tuyệt đối sẽ hồn phi phách tán, trực tiếp tử vong!

- Thôn phệ Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa, tấn cấp!

Tình cảnh nguy cấp, lúc này chẳng quan tâm cẩn thận nghiên cứu Linh Dược kia đến cùng có làm được cái gì, làm sao sử dụng hiệu quả mạnh nhất, Nhiếp Vân há miệng nuốt xuống.

Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa là bảo vật sinh ra ở trong Hỗn Độn, tuy kém Hỗn Độn kỳ quả, nhưng hiệu quả rất mạnh, thậm chí có thể làm cho cường giả nửa bước Tiên Quân bước ra một bước cuối cùng, thành tựu Tiên Quân vị.

Chính bởi vì như thế, mới có thể dẫn tới bọn người Kiếm Sơ Phật tổ đến đây, lẫn nhau tranh đoạt.

Bảo vậy như vậy, khẳng định có phương pháp phục dụng đặc thù, như vậy mới có thể phát huy hiệu quả mạnh nhất, thậm chí còn phải tìm trạng thái tốt nhất, mới có thể một lần hành động đột phá, thành tựu Tiên Quân Đại Đạo.

Tình huống trước mắt, Tây Di Phật tổ chắc chắn sẽ không cho hắn thời gian, cũng không có rảnh cẩn thận nghiên cứu, Nhiếp Vân biết một khi ngăn không nổi Kim Cương Xá Lợi, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ, quyết định thật nhanh, lại không thèm nghĩ cái gì nữa, há miệng nuốt Linh Dược xuống.

Cho dù như vậy có chút lãng phí, nhưng so với cầm bảo bối bởi vì không nỡ sử dụng, bị người đánh chết thì tốt hơn!

Ầm ầm!

Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa vừa tiến vào miệng, lập tức hòa tan, một cổ lực lượng cuồng bạo tràn ngập toàn thân, để cho cả người Nhiếp Vân bành trướng, thời gian nháy con mắt liền biến thành cự nhân trăm mét.

- Cút ngay!

Thực lực mạnh mẽ bạo tăng, Kim Cương Xá Lợi cũng đúng lúc mang theo lực lượng vô tận đi vào trước mặt, Nhiếp Vân nhướng mày, một quyền oanh kích đi!

Oanh!

Lực lượng bắn ra, Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa mang đến khí kình một lớp sóng đón lấy một lớp sóng, càng ngày càng mạnh, trong nổ vang ầm ầm, Kim Cương Xá Lợi bị một quyền đánh lui.

- Cái gì? Ngươi rõ ràng dùng Bỉ Ngạn Hoa như vậy... Đáng giận!

Kim Cương Xá Lợi bị đánh bay trở về, sắc mặt của Tây Di Phật tổ đỏ lên, thân thể lui về phía sau mấy bước, càng thêm suy yếu.

Kim Cương Xá Lợi công kích cũng không thể đánh chết đối phương, với hắn mà nói vô luận tin tưởng hay lực lượng đều có hao tổn thật lớn, trong lúc nhất thời khí lực có chút vận lên không được!

- Trốn!

Biết rõ dây dưa nữa, chết nhất định là hắn, không dám do dự, Tây Di Phật tổ quay người bỏ chạy!

Đường đường cường giả Tiên Quân cảnh tới đuổi giết một tiểu tử không phải Tiên Quân, lại lạc đến kết quả như vậy, là hắn nằm mộng cũng không nghĩ đến.

- Còn muốn chạy trốn? Chết!

Lúc này Nhiếp Vân sao có thể để cho hắn chạy thoát, vung lên Bắc Đẩu kiếm, lực lượng hóa thành cầu vồng kéo dài ức vạn dặm, bổ vào đầu Tây Di Phật tổ.

Oanh!

Một đời Tiên Quân, lập tức vẫn lạc.

Một kiếm đánh chết Tây Di Phật tổ, Nhiếp Vân cũng không cảm giác thật tốt, ngược lại trong cơ thể tràn ngập lực lượng cuồng bạo, cả người tùy thời có thể bạo tạc nổ tung.

- Thu!

Cố nén cơ thể đau nhức kịch liệt, bàn tay trảo một cái, thu viên Kim Cương Xá Lợi kia vào đan điền, lúc này, lực lượng cuồng bạo trong người tuôn ra, để cho hắn cực kỳ khó chịu, Phật lực tứ tán cũng không có tinh lực thu rồi, chỉ thu Bỉ Ngạn Lôi Vực vào trong cơ thể, thân thể nhoáng một cái, Tinh Cung hóa thành hơi bụi, trụy lạc xuống dưới, thẳng tắp tiến vào Linh Sơn, lẫn vào trong đất bùn bình thường, rốt cuộc nhìn không thấy.

- Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa khẳng định không phải trực tiếp phục

dụng như vậy...

Trốn ở trong Tinh Cung, cơ bắp toàn thân Nhiếp Vân nhảy lên, tùy thời có thể bạo tạc nổ tung, liền hiểu được chuyện gì xảy ra.

Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa là Hỗn Độn kỳ bảo do Bỉ Ngạn Lôi Vực cùng Hỗn Độn hải dương kết hợp sinh thành, bản thân loại vật này liền mang theo lực lượng cuồng bạo, trực tiếp nuốt sống mà nói, chỉ sợ cho dù là Tiên Quân cũng khó có thể thừa nhận!

Nhưng tình cảnh lúc ấy nguy cơ, không nuốt Linh Dược này, khẳng định ngăn không được Xá Lợi của đối phương công kích, đồng dạng phải chết! Cho nên không có lựa chọn nào khác!

- Chống đỡ! Chống đỡ!

Con mắt huyết hồng, trong nội tâm không ngừng thấp giọng hô.

Phảng phất như Lôi Đình va chạm ở trong người, lại giống như Hỗn Độn chi khí không ngừng hủ thực lấy huyết mạch, để cho hắn tùy thời có thể không chịu nổi, bạo thể mà vong.

Trên thực tế Nhiếp Vân đoán không sai, Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa hoàn toàn chính xác không phải nuốt sống như vậy, mà phải phối hợp đồ vật đặc thù, lại dùng phương pháp nước chảy đá mòn, rút ra lực lượng ẩn chứa trong đó.

Loại rút ra này, ít nhất cũng cần hơn mười năm, hắn trực tiếp thôn phệ như vậy, để cho bọn người Kiếm Sơ Phật tổ biết rõ, tuyệt đối sẽ cảm thấy điên rồi.

Như vậy không khác nào muốn chết!

Năng lực thừa nhận của con người có hạn, cho dù là Tiên Quân, ở Linh giới có lẽ cao cao tại thượng, nhưng ở trong Hỗn Độn, cũng không đáng làm gì, nuốt sống Hỗn Độn bảo vật như vậy, quả thực là sống ngán.

------oOo------

Chương 1669: Lôi Điện thiên phú hình thái thứ năm

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không có bị Tiên Quân đánh chết, thì không thể chết ở trong tay linh dược được...

Tinh thần của Nhiếp Vân cứng như sắt thép, tuy thân thể không chịu nổi, nhưng tinh thần lại càng ngày càng rõ ràng.

Bị Tiên Quân đánh chết thì thôi, nếu vì nuốt một cây Linh Dược mà chết, vậy thì thật quá oan uổng rồi.

- Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa này ẩn chứa Lôi Điện chi lực cuồng bạo, đã không chịu nổi, ta xem tập trung ở trong Lôi Điện đan điền, có thể để cho nó tấn cấp hay không!

Đột nhiên, Nhiếp Vân nghĩ tới một biện pháp.

Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa sinh trưởng ở chỗ giao giới của Bỉ Ngạn Lôi Vực cùng Hỗn Độn hải dương, trong đó ẩn chứa Lôi Điện chi lực rất mạnh, đây cũng là căn nguyên của lực lượng cuồng bạo, mà hắn đúng lúc có thiên phú Lôi Điện sư, đã không chịu nổi, liền hấp dẫn tới đan điền, nhìn xem có thể để cho đan điền tấn cấp, hóa giải loại lực lượng này hay không!

Tâm như gương sáng, Nhiếp Vân cố nén xao động trong cơ thể, chậm rãi đưa lực lượng Lôi Điện hỗn loạn vào đan điền.

Ầm ầm!

Không biết qua bao lâu, trong tai truyền đến tiếng giòn vang rõ ràng.

Răng rắc! Răng rắc!

Lôi Điện đan điền tấn cấp hình thái thứ năm!

Hô!

Lôi Điện thiên phú tấn cấp, lực lượng cuồng bạo toàn thân lập tức bị áp chế, Nhiếp Vân chậm rãi khôi phục lại, thở ra một hơi.

- Thành công rồi...

Trên đầu tràn đầy mồ hôi lạnh, trong nội tâm sinh ra cảm giác may mắn.

Nếu không phải thời khắc mấu chốt nghĩ đến thiên phú Lôi Điện sư tấn cấp, chỉ sợ hiện tại sớm đã bị lực lượng cuồng bạo chấn vỡ nát!

Nguy hiểm thật!

- Tuy lãng phí không ít dược lực, nhưng như trước để cho thực lực của ta đạt đến nửa bước Tiên Quân...

Giải trừ hiểm cảnh, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, kiểm tra tu vi, âm thầm cảm thán.

Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa không hổ là bảo vật Hỗn Độn, mặc dù lúc đối kháng Kim Cương Xá Lợi hao tổn một bộ phận, tấn cấp thiên phú Lôi Điện sư lại hao tổn một bộ phận, như trước để cho hắn đột phá cực hạn trước mắt, đạt tới nửa bước Tiên Quân cảnh.

Loại thực lực này cách Tiên Quân chính thức còn có chênh lệch rất lớn, ít nhất để cho thực lực của hắn lần nữa đã có bay vọt về chất!

Nếu như thực lực bây giờ lần nữa đối mặt Tây Di Phật tổ, chỉ sợ sẽ không chật vật như thế rồi.

- Thiên phú Lôi Điện sư hình thái thứ năm, lại là khống chế Thiên Địa lôi kiếp...

Quan sát tu vi xong, Nhiếp Vân nhìn về phía thiên phú Lôi Điện sư, khi thấy năng lực của Lôi Điện sư hình thái thứ năm, nhịn không được líu lưỡi.

Không hổ là siêu cấp thiên phú bài danh 20, thật sự quá mạnh mẽ!

Có thể khống chế Thiên Địa lôi kiếp, há không phải về sau độ kiếp sẽ không cần sợ hãi?

Điểm ấy cũng không có gì, quan trọng nhất là, loại sự tình này trước kia đều là dựa vào lớn nhất của Đạm Đài gia tộc, mà bây giờ mình đã có loại bản lĩnh này, cho dù chống lại Tiên Quân của Đạm Đài gia tộc cũng không sợ hãi rồi!

- Nhìn xem viên Kim Cương Xá Lợi kia như thế nào...

Bàn tay trảo một cái, lấy Xá Lợi ra, vốn đầy cõi lòng hi vọng, nhưng vừa xem xét, sắc mặt lập tức khó coi.

Kim Cương Xá Lợi này đã mất đi sáng bóng vốn có, vô cùng ảm đạm, tựa hồ tùy thời có thể vỡ vụn, trong đó ẩn chứa Phật lực cũng còn thừa không có mấy, giống như trước kia đối công, khiến nó hết sạch năng lượng.

- Còn tưởng rằng có thể thôn phệ Xá Lợi tấn cấp Kim Cương Lưu Ly Thể... Tính sai rồi...

Tiện tay ném Xá Lợi Tử cơ hồ không có tác dụng gì nữa, Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

Vốn hắn còn có ý định thôn phệ Xá Lợi này, nghĩ biện pháp tấn cấp Kim Cương Lưu Ly Thể, hiện tại xem ra, căn bản không thể thực hiện.

Xá Lợi này bị Tây Di Phật tổ luyện hóa thành tựu Tiên Quân, lực lượng đã hao tổn rất lớn rồi, vừa rồi lại bị hắn thi triển lực lượng đối oanh, để cho Phật tính biến mất hầu như không còn, đã trở thành phế phẩm.

- Sớm biết như vậy nên thu Phật lực của Tây Di Phật tổ...

Trước kia Tây Di Phật tổ bị đánh chết, Phật lực trên người tiêu tán, Nhiếp Vân tình huống nguy cấp, cũng chẳng quan tâm thôn phệ, hiện tại ngẫm lại, những Phật lực đó thực lãng phí.

Nếu có thể nuốt, cho dù Kim Cương Lưu Ly Thể không đạt tới đệ cửu trọng, cũng khẳng định không sai biệt lắm.

- Nhân tâm chưa đủ rắn nuốt voi, lần này thu hoạch đã rất phong phú rồi...

Nhiếp Vân cũng không phải người tham lam, tuy lần này tới Phật giới cực kỳ nguy hiểm, lại nhận được chỗ tốt thật lớn, tu vi đột phá đến nửa bước Tiên Quân không nói, càng triệt để luyện hóa Bắc Đẩu kiếm, để cho hắn có năng lực chiến với cường giả Tiên Quân một trận.

Loại tiến bộ này đã rất lớn rồi, không cần phải tiếp tục cưỡng cầu.

Hô!

Trong nội tâm thoải mái, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái từ trong Tinh Cung bay ra, ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy trước mắt Phật quang khởi động, khắp nơi đều là thiền âm làm cho người say mê.

Hắn như trước ở trên Linh Sơn!

- Không đúng...

Nhiếp Vân sững sờ.

Trước kia chiến đấu với Tây Di Phật tổ hoảng hốt chạy bừa, không có biện pháp, chỉ có thể xông qua bên này, về sau Tây Di bị giết, lực lượng trong cơ thể cuồng bạo, càng không có lực lượng đào tẩu, chỉ có thể khống chế Tinh Cung rơi vào Linh Sơn, như thế nào...

Không có người đến đuổi giết mình!

Trước kia chiến đấu, cường giả Vương Tiên có khả năng không phát hiện được, cũng tham dự không được, nhưng chỉ cần Linh Sơn có cường giả Tiên Quân, tuyệt đối sẽ lập tức phát hiện, tuyệt đối không thể tùy ý mình giết chết Tây Di Phật tổ mà thờ ơ a!

- Chẳng lẽ...

Đột nhiên trong nội tâm Nhiếp Vân toát ra một ý nghĩ, nhưng lập tức lắc đầu.

- Điều đó không có khả năng!

Linh Sơn là địa phương trọng yếu nhất của cả Phật giới, làm sao có thể không có cường giả Tiên Quân?

Chẳng lẽ những người này không ở đây!

Cái này rõ ràng không có khả năng nha!

Hô!

Trong nội tâm nghi hoặc, tinh thần khẽ động, Kiếm Sơ Phật chủ bị thả ra.

- Phật giới các ngươi tổng cộng có bao nhiêu Phật tổ, chẳng lẽ đều không ở Phật giới?

Trong thanh âm của Nhiếp Vân mang theo đầu độc.

Hiện tại thực lực của hắn trấn áp Kiếm Sơ Phật chủ như trấn áp một con chuột, con gián, Kiếm Sơ Phật chủ vốn còn muốn cự tuyệt, một lát sau liền không chịu nổi, bị triệt để đầu độc.

- Phật giới chúng ta tổng cộng có ba mươi ba vị Phật tổ!

Kiếm Sơ Phật chủ nói.

- Ba mươi ba vị? Nhiều như vậy?

Nhiếp Vân lại càng hoảng sợ.

Tuy hắn không biết Linh giới, Ma giới… có bao nhiêu cường giả Tiên Quân, nhưng có thể khẳng định, tuyệt đối không hơn ba mươi vị!

------oOo------

Chương 1670: Phật tổ trở về (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong Thiên Địa Lục Đạo, diện tích Phật giới nhỏ nhất, rõ ràng có nhiều cao thủ như vậy, thật sự là đáng sợ!

Chỉ là... Đã có nhiều cường giả Tiên Quân như vậy, mình và Tây Di Phật tổ chiến đấu kịch liệt như thế, lại một cái cũng không xuất hiện?

Trong nội tâm nghi hoặc, liền hỏi.

- Đoạn thời gian trước, có người đến Phật giới trộm đồ, Thích Già Phật tổ giận dữ, mang theo rất nhiều Phật tổ đuổi giết, đi ở chỗ sâu trong Hỗn Độn, đến bây giờ còn chưa có trở lại!

Kiếm Sơ Phật chủ ở Phật môn địa vị cực cao, đối với mấy sự tình này biết rất rõ ràng, giải thích nói.

- Có người đến Phật giới trộm đồ? Ai to gan như vậy...

Nhiếp Vân sững sờ, nhưng nói một nửa, trong đầu đột nhiên hiện lên một bóng người, con mắt trợn tròn:

- Chẳng lẽ là... Tu La Vương Nhiếp Đồng?

Dám đến Phật giới trộm đồ, hơn nữa hoàn hảo không tổn hao gì đào tẩu, dẫn tới tất cả cao thủ của Phật môn đuổi giết mà lông tóc không tổn hao gì, chỉ sợ cũng chỉ có Tu La Vương Nhiếp Đồng!

- Là Tu La Vương!

Kiếm Sơ Phật chủ gật đầu.

- Cái này... Hắn đến cùng trộm cái gì, có thể làm cho cả Phật môn đuổi giết?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Trộm đi Bồ Đề Thụ của Phật môn chúng ta!

Kiếm Sơ Phật chủ nói.

- Bồ Đề Thụ?

Hai mắt của Nhiếp Vân trợn tròn.

Bồ Đề Thụ là thánh vật chí cao của Phật môn, nghe nói là địa phương năm đó Thích Già Phật tổ ngộ đạo, đại biểu tôn nghiêm cùng địa vị của Phật giới, Thích Già Phật tổ giảng kinh đều là ở dưới tàng cây, rõ ràng bị Nhiếp Đồng trộm đi?

Cái này... Tương đương với tát mặt Phật giới, cũng quá độc ác a!

Khó trách có thể dẫn tới tất cả Phật tổ đuổi giết, đệ đệ của mình, tựa hồ so với mình còn muốn cả gan làm loạn!

Khó trách có thể làm cho Thiên Địa Lục Đạo rung động lắc lư, vô luận từ chỗ nào đến xem, đệ đệ này đều rất đáng sợ!

- Tu La Vương ăn cắp Bồ Đề Thụ lúc nào?

- Là ở ba tháng trước...

Kiếm Sơ Phật chủ nói.

- Ba tháng trước? Xem ra Nhiếp Đồng quả nhiên không có việc gì... Người Phật môn còn chưa trở lại, hẳn là bị khốn ở địa phương nào đó rồi!

Nhiếp Vân cười khổ lắc đầu.

Hơn nửa tháng trước còn bái kiến Tu La Vương Nhiếp Đồng xuất hiện ở Yêu giới, sau lưng cũng không có cường giả Phật môn, chỉ có thể nói rõ hai loại tình huống, thứ nhất, cao thủ Phật môn bị Nhiếp Đồng giết chết, thứ hai, bị hắn vây ở một chỗ, tạm thời không

quay trở lại Phật giới được!

Tuy thực lực của Nhiếp Đồng rất mạnh, nhưng Nhiếp Vân biết rõ, còn không đạt tới thời kỳ đỉnh phong, đối mặt hơn ba mươi vị cường giả Tiên Quân, nên không có khả năng đánh chết, nói như vậy, nhất định là loại tình huống thứ hai rồi!

- Phải nhanh một chút nữa a...

Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

So sánh với đệ đệ Nhiếp Đồng, tiến bộ của hắn hoàn toàn chính xác quá chậm, không có đủ thực lực, làm sao cứu đệ đệ? Triệt để tách hắn ra khỏi Tu La Vương?

Cho nên phải tu luyện nhanh hơn!

- Đúng rồi, cao thủ Phật môn đã cũng không ở đây, nhìn xem có vật tốt gì trộm chút ít trở về, nghĩ biện pháp tăng Kim Cương Lưu Ly Thể đến đệ cửu trọng!

Con mắt của Nhiếp Vân lóe lên.

Đối với Phật giới, chỉ từ cử động của Tây Di Phật tổ liền để cho hắn không có cảm tình gì, dù sao giết một vị Phật tổ đã triệt để đắc tội, còn không bằng đắc tội hung ác một chút, nhìn xem có thể tìm được chút ít thứ tốt, để cho tu vi tấn cấp hay không!

Nhiếp Vân vốn chính là gia hỏa không sợ trời không sợ đất, suy nghĩ cẩn thận điểm ấy, liền cười nhạt một tiếng, bàn tay trảo một cái, thu Kiếm Sơ Phật chủ vào Tinh Cung, thân thể chui xuống dưới đất, nghênh ngang bay vút về phía đỉnh Linh Sơn.

Chỗ trọng yếu nhất của Phật giới là Linh Sơn, như vậy đồ tốt tự nhiên cũng ở trên đó.

Thực lực của hắn bây giờ đạt tới nửa bước Tiên Quân cảnh, sức chiến đấu càng có thể chiến thắng Tiên Quân bình thường, một đường tiến lên tuy cao thủ Phật giới vô số, lại không ai phát hiện, rất nhanh đi tới đỉnh Linh Sơn.

Trên đỉnh Linh Sơn là một cung điện cự đại, tràn đầy khí tức Phật môn, bốn phía đều có cao tăng tụng kinh niệm Phật, thiền âm đâm phá thiên khung, đinh tai nhức óc.

- Nội tình của Phật môn thật sâu đậm, đệ tử Phật môn tu luyện ở đây, rõ ràng đều là Kim Tiên trở lên...

Trốn ở dưới mặt đất, Nhiếp Vân chậm rãi đi về phía trước, vừa hành tẩu vừa quan sát, nhìn một hồi, nhịn không được tắc luỡi.

Tựa hồ nội tình của Phật môn còn muốn lợi hại hơn thập đại gia tộc, tăng nhân ở trong cung điện này rõ ràng đều là cường giả Kim Tiên trở lên, có tới mấy vạn.

Tuy Kim Tiên ở trong mắt Tiên Quân cái gì cũng không tính, nhưng kiến nhiều cắn chết voi, nhiều Kim Tiên như vậy phối hợp đại trận mà nói, coi như mình lâm vào trong đó cũng khó có thể thoát thân.

- Đồng dạng trải qua Tu La diệt thế... Thật không biết tại sao Phật giới có thể có nhiều cường giả như vậy... Chẳng lẽ công pháp Phật môn thực có chỗ hơn người?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Trải qua thời kỳ thượng cổ Tu La diệt thế, Thiên Địa Lục Đạo đều có tổn thương rất lớn, nhất là Ma giới cùng Yêu giới, cường giả Tiên Quân còn lại có thể đếm được trên đầu ngón tay, bằng không thì, cũng không có khả năng tùy ý mình thuận lợi đào thoát, cũng không có khả năng để cho người như Thanh Long đạt được Hoàng vị Ma giới.

Những thế giới này đều tổn thương thật lớn, vì sao Phật giới còn có nhiều cường giả như vậy, cường giả Tiên Quân càng nhiều đến 33 vị?

Cái này quá quái dị a!

- Bề ngoài giống như Tu La Sát khí ở Phật giới cũng không nhiều...

Cảm thụ thoáng một phát, Nhiếp Vân phát hiện Tu La Sát khí ở Ma giới và Linh giới là nhiều nhất.

Ở Linh giới và Ma giới, chỉ cần địa phương không có thành thị, Tu La Sát khí nồng đậm để cho người căn bản không cách nào tu luyện, mà ở đây Tiên Thiên linh khí sung túc, sát khí mỏng manh, thậm chí đã đạt đến tình trạng cơ hồ có thể không cần tính, để cho người không thể không cảm thấy kỳ quái.

- Được rồi, những chuyện này nên liên lụy tới bí mật của Thiên Địa Lục Đạo, biết đến càng ít càng tốt!

Nhiếp Vân lắc đầu, không thèm nghĩ nữa, vận chuyển thiên phú Thần Thâu Thiên Nhãn, chậm rãi nhìn lại cung điện.

Nếu có bảo bối, căn bản không thể gạt được.

- Đây là tàng bảo khố của Phật giới a!

Con mắt vòng vo cung điện cả buổi, đột nhiên rơi vào một chỗ.

Nơi này che dấu cực kỳ bí ẩn, cho dù cường giả Tiên Quân tới không có địa đồ, cũng không cách nào tìm được, nhưng ở dưới thiên phú Thần Thâu Thiên Nhãn của Nhiếp Vân, rất dễ dàng liền hiển lộ ra.

------oOo------

Chương 1671: Phật tổ trở về (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên, cái này cũng là vì thiên phú Thần Thâu của hắn tấn chức thành Thâu Thiên sư, nếu như chỉ là thiên phú Thần Thâu lúc trước, chỉ sợ cũng không phát hiện được.

- Đi qua!

Đã phát hiện, Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, trong nội tâm khẽ

động, thân thể hóa thành một đạo điện quang, rất nhanh đi vào trước mặt.

Chung quanh tàng bảo khố này có đủ loại trận pháp, đều là đại năng Phật môn lưu lại, để cho người có loại cảm giác không thể nào xuống tay.

Bất quá Nhiếp Vân thân là Trận Pháp sư, phong ấn lại khó với hắn mà nói cũng không có gì, cộng thêm thiên phú Thâu Thiên sư cường hãn, rất nhanh đã tìm được sơ hở.

Vèo!

Nhẹ nhõm chui vào.

- Thích Già đài sen?

Mới vừa vào tàng bảo khố, một đồ vật kim lóng lánh liền xuất hiện ở trước mặt.

Là một toà sen cự đại, phía trên tản ra khí tức Phật môn đậm đặc, để cho người nhịn không được sinh ra một loại xúc động quỳ lạy.

Chỉ cần là người tu hành công pháp Phật môn, chứng kiến thứ này, đều từ sâu trong nội tâm sinh ra thành kính.

Thích Già đài sen!

Bảo bối chí cao vô thượng của Phật môn trừ Bồ Đề Thụ, nó là Hỗn Độn Thanh Liên luyện hóa thành, pháp bảo mà Thích Già Phật tổ thường ngồi, biểu tượng của Phật giới! Rõ ràng không có bị Thích Già Phật mang đi, lưu tại chỗ này!

- Bảo bối tốt, nếu như có thể luyện hóa Phật tính, Kim Cương Lưu Ly Thể của ta tuyệt đối có thể đạt tới đệ cửu trọng!

Nhận ra danh xưng cùng giá trị của thứ này, hai mắt Nhiếp Vân tỏa ánh sáng.

Nếu như có thể trộm thứ này đi, lặng lẽ luyện hóa, không cần nghĩ

Kim Cương Lưu Ly Thể nhất định có thể đạt tới đệ cửu trọng!

- Cái đó là... Đại Minh Tĩnh Tâm Châu?

Con mắt dời khỏi Thích Già đài sen, liếc nhìn chung quanh, phát hiện bên trái có một viên cầu treo trên không trung.

Mang theo năng lực để cho người an thần tĩnh tâm.

Một kiện chí bảo khác của Phật môn có thể so với Thích Già đài sen, Đại Minh Tĩnh Tâm Châu!

Đại Minh Tĩnh Tâm Châu, nghe nói là Thích Già Phật tổ lấy được ở trong Hỗn Độn, tuy không thuộc về phạm vi binh khí, không tính là Tạo Hóa Tiên khí, lại có năng lực còn đáng sợ hơn Tạo Hóa Tiên khí.

Có thể chấn nhiếp linh hồn người, để cho linh hồn thời khắc bảo trì tinh khiết, không bị tạp chất ô nhiễm.

- Cái tàng bảo khố này chỉ có hai vật ấy... Bất quá chỉ hai thứ này đã đủ rồi, viễn siêu những vật khác...

Rời mắt khỏi Đại Minh Tĩnh Tâm Châu, Nhiếp Vân lại tìm một vòng, phát hiện toàn bộ tàng bảo khố chỉ có hai đồ vật này.

Cho dù chỉ có hai thứ, nhưng hắn biết rõ giá trị của hai đồ vật này, thậm chí đã bằng Tạo Hóa Tiên khí Bắc Đẩu kiếm!

- Đại Minh Tĩnh Tâm Châu này liền cho Nguyệt Nhi, như vậy nàng có thể thời khắc bảo trì bản tâm, sẽ không bởi vì yêu ta mà phá hư tâm tình!

Nhiếp Vân nghĩ kỹ tác dụng.

Tuy hiệu quả của Đại Minh Tĩnh Tâm Châu nghịch thiên, nhưng với hắn mà nói tác dụng không tính quá lớn, hiện tại hắn tu luyện, là chuẩn cầu bản tâm! Mặc dù gặp được nguy hiểm, chỉ cần bảo trì bản tâm bất động, nguy hiểm liền không lớn.

Đạm Đài Lăng Nguyệt bất đồng, nàng vì mình, đã có cảm giác đi ngược lại thiên phú Thiên Đạo sư, nếu như có thể đưa cho nàng thứ này, làm cho tâm tình nàng trầm ổn, sẽ có không ít chỗ tốt.

- Phong ấn trên hai kiện bảo vật này rõ ràng còn nhiều hơn bên ngoài, bất quá đối với thiên phú Thâu Thiên sư của ta mà nói, vô dụng...

Phát hiện không có những vật khác, Nhiếp Vân không hề do dự, đi tới trước mặt hai bảo vật.

Phong ấn chung quanh hai bảo vật này còn nhiều hơn bên ngoài, rậm rạp chằng chịt để cho người không kịp nhìn, nếu như không có thiên phú Thần Thâu Thiên Nhãn, cho dù cường giả Tiên Quân đỉnh phong tới, cũng sẽ va chạm phong ấn, cuối cùng không công mà lui.

Nhưng hắn bất đồng, thiên phú Thâu Thiên sư xếp hạng thứ mười hai, Thiên Đạo pháp tắc cũng có thể trộm, thì đừng nói hai kiện bảo bối trong phong ấn, hừ nhẹ một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng trảo một cái.

Hô! Hô!

Liên tục hai thanh âm rất nhỏ, Thích Già đài sen cùng Đại Minh Tĩnh Tâm Châu lập tức biến mất, không khí chung quanh ngay cả chấn động cũng không có.

- Vật tới tay, đi!

Trộm đi hai kiện bảo bối, Nhiếp Vân không cần phải tiếp tục lưu lại đây, nhẹ nhàng khẽ động, liền chui ra tàng bảo khố, dọc theo dưới mặt đất, thẳng tắp đi ra ngoài.

Hai đồ vật này tính toán là toàn bộ gia sản của cả Phật giới rồi, cho dù lại trộm bảo vật khác cũng không có ý nghĩa, còn không bằng nắm chặt thời gian ly khai.

Ầm ầm!

Đang muốn đi ra cung điện, đột nhiên bầu trời lắc lư, một cổ lực lượng khổng lồ lăng không hạ xuống.

Lập tức liền chứng kiến vô số Thần Phật từ không trung chậm rãi đáp xuống, từng cái đều mang theo lực lượng xé rách Thiên Địa, chí cao vô thượng.

- Nguy, Tiên Quân của Phật môn trở về rồi...

Thấy một màn như vậy, trong lòng Nhiếp Vân căng thẳng.

Không nghĩ tới những Phật tổ đuổi giết Nhiếp Đồng kia, sớm không về trễ không về, rõ ràng ở lúc mình đắc thủ bảo bối, sắp rời đi trở về!

- Ẩn nấp, tàng hình!

Cảm nhận được phía trên có vô số đạo khí tức khổng lồ hàng lâm, Nhiếp Vân nào dám nhúc nhích, phong tỏa lực lượng toàn thân, cả người giấu ở chỗ sâu trong Tinh Cung, ngay cả hô hấp cũng cơ hồ che đậy.

- Đáng giận, lần này đuổi giết Tu La Vương, rõ ràng trúng kế của hắn, lâm vào Hỗn Độn ám lưu, thiếu chút nữa về không được, cơn tức này thật sự để cho người khó có thể nuốt xuống!

Đột nhiên một âm thanh tức giận vang lên.

Cái thanh âm này khí tức uy nghiêm, mang theo hương vị để cho người khủng hoảng, cho thấy thực lực của chủ nhân không bình thường, tuyệt đối không kém U Minh Hoàng Vương, thậm chí còn mạnh hơn vài phần!

Hẳn là Phật môn Chí Tôn, Thích Già Phật tổ.

- Ân? Tây Di Phật tổ không phải lưu thủ Phật giới sao? Sao không tới nghênh đón chúng ta?

Đột nhiên, Thích Già Phật tổ khẽ nói.

- Đúng vậy, Tây Di Phật tổ xảy ra chuyện gì?

Thanh âm của Thích Già Phật tổ chấm dứt, đột nhiên lại một người khẽ nói.

- Ân? Tây Di Phật tổ bị người giết? Là ai làm?

Người này còn chưa nói xong, Thích Già Phật tổ như ý thức được cái gì, mạnh mẽ đứng dậy.

Nương theo động tác của hắn, lực lượng mạnh mẽ bắn phá ra, để cho người không dám phản kháng, áp bách hùng hậu để cho người thiếu chút nữa đoạn tuyệt hô hấp.

Mặc dù Nhiếp Vân giấu ở dưới mặt đất, vẫn cảm thấy hô hấp không khỏe, có chút thở không nổi.

- Thật lợi hại...

Trong nội tâm Nhiếp Vân rùng mình.

------oOo------

Chương 1672: Trở lại Linh giới (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không hổ là Thích Già Phật tổ, một trong mấy nhân vật đỉnh phong nhất Thiên Địa Lục Đạo, nếu như mình chính diện gặp gỡ, mặc dù thực lực gia tăng lên nhiều như vậy, chỉ sợ cũng không kiên trì được, sẽ bị lập tức đánh chết.

Cả hai hoàn toàn không ở một đẳng cấp!

Khó trách Phật giới có thể độc lĩnh một thế giới của Thiên Địa Lục Đạo, chỉ là thực lực của Phật tổ, cũng có thể quét ngang không ít địa phương rồi.

- Tây Di Phật tổ bị giết? Ngã phật có thể suy tính ra là ai hạ thủ

không? Nếu như biết rõ, nhất định trảm không tha!

Nghe được Phật tổ nói, một Phật Đà đằng đằng sát khí.

Sát Tâm Phật!

Một trong các Phật Đà am hiểu giết chóc nhất của Phật môn, nghe nói vì thành Phật, hắn chặt đứt hết thảy niệm tưởng, thậm chí không tiếc chém vỡ tâm của mình, cuối cùng phá kén trọng sinh, đắc thành chính quả.

Tuy thành Phật, nhưng sát tâm của hắn vẫn rất nặng, là nhân vật am hiểu chiến đấu nhất của Phật môn trừ Đấu Chiến Thắng Phật.

- Tính toán không ra, người chém giết Tây Di Phật tổ, vận mệnh giống như bị đại pháp lực che lấp, khó có thể nhìn rõ...

Thích Già Phật tổ trầm tư một chút, như đang suy tính cái gì, cuối cùng lắc đầu, vẻ mặt kỳ quái.

- Vận mệnh bị đại pháp lực che lấp? Chẳng lẽ lại là Tu La Vương?

Sát Tâm Phật biến sắc.

Thích Già Phật tổ thân là Luân Hồi sư xếp hạng thứ tư, suy tính Âm Dương Luân Hồi, hiểu Chư Thiên vạn vật, năng lực suy tính ngoại trừ Thiên Cơ sư, thì không ai có thể so sánh.

Người mạnh như thế, rõ ràng suy tính không ra Tây Di Phật tổ là bị ai giết, toàn bộ đại điện đều cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Có thể có loại năng lực che lấp Thiên Cơ này, ở giữa thiên địa ngoại trừ Thiên Đạo sư, chỉ sợ cũng chỉ có U Minh Hoàng Vương, Ngũ Trảo Long Hoàng, Tu La Vương...

Thiên Đạo sư Đạm Đài Lăng Nguyệt nghe nói đang bị gia tộc giam cầm, không có khả năng chạy đến nơi đây sát nhân, tuy U Minh Hoàng Vương không ưa Phật giới, nhưng bận tâm thân phận cũng không có khả năng tới, về phần Ngũ Trảo Long Hoàng chết không biết đã bao nhiêu năm, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Tu La Vương

phù hợp điều kiện!

Chẳng lẽ sau khi Tu La Vương vây bọn họ ở Hỗn Độn, lại vụng trộm chạy tới, đánh chết Tây Di Phật tổ?

- Rất có thể là hắn, Tu La Vương phát rồ, bất cứ chuyện gì cũng làm được, chỉ là vì sao hắn phải đánh chết Tây Di Phật tổ?

Thích Già Phật tổ sửng sốt một chút, chậm rãi nói.

- Cái này...

Tăng chúng khác đều sững sờ.

Không sai, tuy Tu La Vương tội ác tày trời, nhưng cũng là người có thân phận, không có khả năng tùy tiện chạy về giết Tây Di Phật tổ a!

Tại đây khắp nơi đều để lộ ra hương vị cổ quái.

- Ân?

Thích Già Phật tổ cau mày, ngón tay nhéo nhéo, đột nhiên biến sắc, tựa hồ tính toán ra cái gì, tay phải mạnh mẽ đưa về phía trước, không gian trước mặt xuất hiện một khe hở.

Ầm ầm!

Khe hở nối thẳng tới tàng bảo khố.

Hô!

Tàng bảo khố rỗng tuếch xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Hắn là vì Thích Già đài sen cùng Đại Minh Tĩnh Tâm Châu? Nguy rồi, hai vật này cũng bị hắn trộm đi!

Chứng kiến tàng bảo khố, các Phật tổ biến sắc, đồng tử co rụt lại.

- Đáng giận! Nguyên lai trộm đi Bồ Đề Thụ là giả, mục đích thực sự

của Tu La Vương là vì Thích Già đài sen cùng Đại Minh Tĩnh Tâm Châu!

- Vây khốn chúng ta, sau đó tới ăn cắp, chúng ta đều trúng kế...

- Đáng giận, Tu La Vương trộm đi Bồ Đề Thụ, Thích Già đài sen cùng Đại Minh Tĩnh Tâm Châu, xem ra là bức Phật giới chúng ta ra tay a!

- Ta thủ Bồ Đề Tâm, nhưng xem ra đối phương không tuân Bồ Đề ý! Tu La Vương đã khiêu khích Phật giới chúng ta trước, ta xem Phật giới chúng ta cũng nên liên hợp năm đạo khác, chung một chỗ thảo phạt Tu La!

Từng tiếng gào thét, rất nhiều cao tăng không còn trầm ổn như trước kia, mỗi người trong cơn giận dữ.

- A Di Đà Phật, ta cảm thấy chúng ta không thể làm việc mù quáng, Tu La Vương đáng sợ, chúng ta đã được chứng kiến, Phật môn gần đây không tranh quyền thế, tùy tiện hợp tác với những người khác cộng đồng công kích, tất nhiên sẽ khiến vô số Tu La phản kích, đến lúc đó Tu La hàng lâm Phật môn, sinh linh đồ thán, há không phải là tội lỗi của chúng ta?

Có tức giận, nhưng cũng có người bình tĩnh, một Phật Đà đi tới, cất cao giọng nói.

- Đúng vậy Phật tổ, năm đạo khác vẫn lạc hay không cùng chúng ta có quan hệ gì đâu, thật muốn bởi vì chuyện này mà trở mặt với Tu La, thực không phải cử chỉ sáng suốt a!

- Trước đó chúng ta cùng Tu La Vương đạt thành hiệp nghị, không xâm phạm lẫn nhau, mới bảo trụ Phật môn một phương Tịnh thổ, nếu lần này tham chiến, vô số tăng chúng tín đồ sẽ lọt vào tai hoạ ngập đầu, ngã Phật chủ trương không sát sinh, như vậy cùng sát nhân có gì khác nhau đâu?

Lại có hai Phật Đà cao giọng nói.

Hai Phật tổ này thân cao tám trượng, vành tai qua vai, mặt mũi hiền

lành, xem xét liền biết rõ tu vi sâu đậm, mặc dù ở trong hơn ba mươi vị cường giả Tiên Quân, cũng được cho là cao thủ gần phía trước.

- Lạc Tức Phật tổ, Trí Đạo Phật tổ nói rất đúng, Tịnh thổ của Phật môn chúng ta không thể bị làm bẩn!

Lại có một Phật Đà nói.

- Các ngươi nói đều có đạo lý, Tu La Vương cướp đi Bồ Đề Thụ, Thích Già đài sen cùng Đại Minh Tĩnh Tâm Châu khiêu khích trước, nếu như Phật giới chúng ta không có tỏ vẻ, là rất không ổn! Bất quá, một khi chiến đấu với Tu La Vương, khó tránh khỏi sẽ làm cho Phật giới lâm vào hỗn loạn, thực không phải chúng ta mong muốn!

Thích Già Phật tổ đứng dậy, từng bước một đi xuống.

- Đến lúc đó Linh giới, Ma giới, Yêu giới, Nho giới, Đạo giới nhất định sẽ chiến với Tu La Vương một trận, ta xem không bằng như vậy, Phật giới chúng ta giống như lần trước, tọa sơn quan hổ đấu, nếu Tu La Vương chiến thắng, ba bảo vật kia không muốn cũng thế, nhưng năm đạo khác chiến thắng, chúng ta lại cố gắng cũng không muộn, tin tưởng năm đạo khác sẽ không bởi vì ba kiện bảo vật kia mà khó xử Phật giới chúng ta!

- Ngã phật anh minh, cẩn tuân pháp chỉ, A Di Đà Phật!

- A Di Đà Phật!

- A Di Đà Phật!

...

Chúng Phật nghe được Thích Già Phật tổ nói, đồng thời gật đầu, chắp tay trước ngực, thần thái an tường, tràn đầy đại tự tại, đại sung sướng.

- Gia hỏa dối trá...

Nhìn một màn này ở trong mắt, Nhiếp Vân đã minh bạch chuyện gì

xảy ra rồi, lắc đầu.

Khó trách Phật giới còn sống nhiều cao thủ như vậy, nguyên lai lúc Thượng Cổ chinh chiến với Tu La Vương, những thứ này căn bản không có tham gia!

------oOo------

Chương 1673: Trở lại Linh giới (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngươi bảo trụ Phật giới, đẩy năm đạo khác vào nước sôi lửa bỏng, lại làm bộ nhìn không thấy, thật đúng là đủ dối trá!

Thật không biết vì sao năm đạo khác có thể nhẫn gia hỏa ích kỷ như vậy tồn tại!

Tọa sơn quan hổ đấu, thật đúng là không biết xấu hổ!

- Đã có quyết định, chư vị đều trở lại Phật quốc của mình tu luyện, sự tình Bồ Đề Thụ, Thích Già đài sen cùng Đại Minh Tĩnh Tâm Châu mất đi, ngàn vạn lần không được truyền đi! Hiện tại ta muốn đi xem Thập Nhật chi địa, tra xét nguyên nhân Tây Di Phật tổ chết! A Di Đà Phật!

Thích Già Phật tổ chắp tay trước ngực, thân thể tung một cái, ly khai đại điện, bay lên bầu trời, không biết đi nơi nào.

- Cung tiễn ngã phật!

Phật tổ khác cúi đầu khom người tiễn bước Thích Già Phật tổ, cũng nhao nhao bay ra ngoài, trong chốc lát đầu người bắt đầu khởi động, đại điện lần nữa trở nên trống trải.

- Hô! May là những thứ này không chủ động truy tra, dù linh hồn nhìn quét một lần, chỉ sợ ta cũng không thể che dấu...

Thấy các Phật tổ nhao nhao ly khai, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra.

Mặc dù thực lực của hắn bây giờ ẩn nấp không tệ, nhưng muốn triệt để giấu diếm được Tiên Quân đỉnh phong, lại làm không được, sở dĩ không có bị phát hiện, chính là bởi vì mọi người vào trước là chủ, cho rằng là Tu La Vương làm, mà không có đi tra xét rõ ràng!

Kỳ thật trong lòng bọn họ, Phật môn thánh địa đề phòng sâm nghiêm, ngoại trừ Tu La Vương thì ai có thể trộm đồ vô hình, để cho người khó có thể phát giác?

Loại quan điểm này để cho bọn hắn mất đi lòng đề phòng, lúc này mới để Nhiếp Vân tránh thoát một kiếp.

- Đi mau!

Biết rõ ở đây không phải nơi ở lâu, Nhiếp Vân không hề do dự, thân thể nhoáng một cái, dọc theo mặt đất thẳng tắp bay vút ra ngoài.

Ra Linh Sơn, lúc này Nhiếp Vân mới thoát ly mặt đất, một đường chạy như điên.

Một đường cẩn thận từng li từng tí, hơn nữa Thiên Nhãn thời khắc nhìn quét, hữu kinh vô hiểm, rất nhanh một lần nữa tìm được lối vào, trở lại Linh giới.

Trở lại Linh giới, toàn thân buông lỏng.

Trước kia ở Phật giới tuy linh khí bức người, vô luận đối với tu luyện giả hay người tìm kiếm yên tĩnh là chỗ đi tốt nhất, tuyệt đối là thế ngoại đào nguyên, nhưng chẳng biết tại sao, trong nội tâm Nhiếp Vân cảm thấy cực kỳ chán ghét.

Trong đó tràn ngập dối trá cùng ích kỷ!

Khó trách Kiếm Sơ Phật chủ, Cận Tiếu Phật chủ vừa thấy mình liền nghĩ biện pháp đánh chết, nguyên lai lý luận căn bản nhất của bọn hắn không phải phổ độ chúng sinh, mà chỉ hi vọng chúng sinh thực hiện ý nguyện của bản thân!

- Tiêu Nhiên huynh, ngươi là theo ta đi Cửu Tiên Thiên hay trở về?

Lắc đầu thả Tiêu Nhiên ra ngoài.

- Ngươi thành công rồi hả?

Tiêu Nhiên vừa xuất hiện nhìn nhìn chung quanh, con mắt sáng ngời, vội vàng hỏi.

- Ân, may mắn mà thôi!

Nhiếp Vân cười gật đầu.

- Ngươi đã thành công, vậy ta cùng ngươi đi Cửu Tiên Thiên!

Tiêu Nhiên gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng:

- Kỳ thật, cho dù ngươi thành công, ta sợ đối phương cũng chưa hẳn đáp ứng điều kiện trước kia, tác dụng của Đạm Đài Lăng Nguyệt đối với toàn bộ Thiên Địa Lục Đạo thật sự quá lớn, nếu nàng có thể hoàn mỹ bổ Thiên Đạo, lại chế ước Tu La, sẽ trở nên vô cùng đơn giản!

- Ta biết rõ muốn bọn hắn đáp ứng rất khó, bất quá, không đi cố gắng làm sao có thể thành công? Sự tình đã làm đến một bước này, thì đi xem một chút đi, đánh bạc những đại năng Linh giới kia thành tín một chút!

Tiêu Nhiên nói, hắn làm sao không biết, sở dĩ kiên trì đi hoàn thành ba sự kiện này, trọng yếu nhất là vượt qua cửa ải của Lăng Nguyệt, để cho trong nội tâm nàng không sinh ra áy náy.

- Kỳ thật ta đã sớm nghĩ kỹ, nếu như đám người Đạm Đài Sang Vũ thức thời, để cho ta tiếp Nguyệt Nhi đi, chúng ta hoàn toàn có thể liên thủ đối phó Tu La Vương, bảo đảm Thiên Địa Lục Đạo không có sinh linh đồ thán, nhưng nếu đối phương không cảm thấy được, quyết cùng ta khó xử, ta cũng không phải Bồ Tát đất, tùy ý khi dễ!

Thân thể Nhiếp Vân thẳng tắp, ở dưới trời chiều để lộ ra gương mặt kiên nghị, nắm đấm siết chặt, chậm rãi nói, thanh âm kiên định

như kim thạch, dù kinh nghiệm bao nhiêu mưa gió cũng tuyệt không sửa đổi.

Một đường chạy như bay, Nhiếp Vân không ngừng nghỉ rốt cục lần nữa trở lại Cửu Trọng Thiên.

Đạm Đài Sang Vũ nhắn nhủ ba sự kiện, triệt để hoàn thành!

Tuy trong đó đã trải qua vô số trắc trở, hơi không cẩn thận sẽ cửu tử nhất sinh, nhưng đã để cho thực lực của hắn có bay vọt về chất, rốt cục đạt tới đỉnh phong của Thiên Địa lục đạo.

Hô!

Không chút do dự, Nhiếp Vân nhấc chân đi vào Cửu Tiêu Cung.

- Rõ ràng có thể trở về, thằng này thực ngoài dự đoán mọi người...

- Trở về? Chẳng lẽ đã mang tới Lôi Đình chi châu?

Thấy Nhiếp Vân quả nhiên ở trong vòng một tháng xuất hiện, tuy trong nội tâm thập đại gia chủ đã nghĩ tới loại khả năng này, nhưng vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Cao tăng Phật giới ích kỷ, theo bọn hắn từ nơi đó mang Lôi Đình chi châu về, quả thực là sự tình không thể nào.

- Đây là Lôi Đình chi châu!

Cổ tay của Nhiếp Vân khẽ đảo, một viên cầu tràn ngập Lôi Đình xuất hiện, không ngừng lóng lánh lấy hào quang kinh người.

- Quả nhiên lấy ra được?

- Nhiệm vụ như vậy cũng có thể hoàn thành, thằng này rốt cuộc là vận khí tốt, hay là quái thai?

Chứng kiến Lôi Đình chi châu, tất cả mọi người sững sờ, ngay sau đó nghị luận nhao nhao.

Trong nội tâm tin tưởng đối phương có thể mang tới là một việc, xác nhận thành công lại là một việc khác.

Thập đại gia chủ đều là người có kiến thức, biết rõ từ Bỉ Ngạn Lôi Vực mang Lôi Đình chi châu ra khó khăn như thế nào, thành công còn hoàn hảo không tổn hao gì trở về, thật không thể tưởng tượng.

- Đây là Lôi Đình chi châu, Đạm Đài Lăng Nguyệt đâu? Sao nàng không ở chỗ này?

Đưa Lôi Đình chi châu cho Đạm Đài Sang Vũ, Nhiếp Vân khẽ nói.

- Đạm Đài Lăng Nguyệt sẽ không qua, nàng phải hóa thân Thiên Đạo, cứu vớt vạn dân!

Thu Lôi Đình chi châu vào Nạp Vật đan điền, Đạm Đài Sang Vũ hất tay.

- Ngươi nói cái gì? Ngươi nói hoàn thành ba sự kiện này, sẽ để nàng tự do, không bức bách nàng hóa thân Thiên Đạo!

Sớm biết đối phương sẽ đùa nghịch quỷ kế, nhưng Nhiếp Vân không nghĩ tới sẽ thẳng thắng như thế, đầu óc thoáng một phát nổ tung.

- Súc sinh, ngươi tính toán ngon vậy sao, thật cho rằng chỉ bằng ngươi có thể đổi lấy Thiên Địa Lục Đạo hòa bình? Nằm mơ a, Đạm Đài Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo là sự thật không cách nào sửa đổi, cho dù hôm nay ngươi nói phá thiên cũng vô dụng!

------oOo------

Chương 1674: Là các ngươi bức ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đạm Đài Sang Vũ còn chưa nói hết, đột nhiên một tiếng hét lớn vang lên, lập tức một lão giả đi nhanh tới, trong mắt sát ý khó có thể che dấu.

Lão tổ của Hoàng Phủ gia tộc!

Hoàng Phủ Kỳ bị ép quỳ xuống, để cho hắn nổi trận Lôi Đình, lúc này thấy thiếu niên xuất hiện liền nhịn không được nữa, trực tiếp vọt vào.

- Đạm Đài Sang Vũ, thằng này là vật gì? Lời hắn nói là ý của ngươi?

Mặc kệ Hoàng Phủ lão tổ, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Đạm Đài Sang Vũ, trong mắt có lửa giận thiêu đốt.

Bái kiến không ít bội bạc, nhưng dám quang minh chính đại bội bạc như vậy, thật đúng là lần đầu tiên gặp.

- Hoàng Phủ lão tổ nói, là ý của chúng ta, Nhiếp Vân, ngươi cũng không cần hung hăng càn quấy, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi, ha ha!

Hoàng Phủ Kỳ cười ha ha, trong mắt hiện lên hào quang ác độc.

Lão tổ là cường giả Tiên Quân, tự mình ra tay, thằng này khẳng định hẳn phải chết, ở trước khi chết có thể phát tiết ra sỉ nhục, là sự tình hắn mong đợi nhất.

- Tốt, tốt! Xem ra các ngươi sớm đã có quyết định!

Nghe được Hoàng Phủ Kỳ nói, chứng kiến mấy vị gia chủ khác biểu lộ, Nhiếp Vân hiểu được, ánh mắt lạnh như băng.

- Ta vốn nghĩ các ngươi có thể thủ tín, cho các ngươi cơ hội, hiện tại xem ra, ta quá ngây thơ rồi!

- Luôn mồm đọng Linh giới ở bên miệng, trên thực tế cả đám lại là người nhu nhược không dám chiến đấu, ký thác hi vọng vào trên người một nữ hài, thật sự là buồn cười!

- Vì nàng ta có thể đáp ứng bất cứ chuyện gì, thậm chí đi tìm Tu La Vương quyết chiến, nhưng tiếc, các ngươi lại là rùa đen nhát gan

sợ chết, chỉ hy vọng Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo, để giảm bớt áp lực, không đi quản người khác chết sống!

- Thập đại gia tộc, uy phong thật to, một đám cho mặt không biết xấu hổ, thuận tâm ý của ta thì thôi, các ngươi đã không thuận tâm ý của ta, cùng lắm thì cá chết lưới rách, ngược lại muốn nhìn xem, hôm nay các ngươi làm sao ngăn trở ta tiếp Lăng Nguyệt đi!

- Ha ha! Minh bạch nói cho các ngươi biết, hôm nay các ngươi đồng ý cũng được, không đồng ý cũng không sao, Đạm Đài Lăng Nguyệt ta tiếp định rồi! Các ngươi đã không biết xấu hổ, ta cũng không có gì phải khách khí, đây là các ngươi bức ta!

Thét dài một tiếng, Nhiếp Vân trở nên cuồng vọng không bị trói buộc, mở trừng hai mắt, Bắc Đẩu kiếm xuất hiện ở lòng bàn tay, một đạo quang mang gào thét, thẳng tắp đâm tới Hoàng Phủ Kỳ.

- Bọn chuột nhắt, dám ra tay ở trước mặt ta, gan chó thật lớn!

Hoàng Phủ lão tổ không nghĩ đến thiếu niên này chứng kiến cường giả Tiên Quân xuất hiện, lại mặt không đổi sắc, hơn nữa còn dám ra tay, tức giận đến oa oa gọi bậy, bàn tay duỗi ra, mạnh mẽ trảo tới Nhiếp Vân.

Nhiếp Vân cố ý giảm thấp xuống khí tức của Bắc Đẩu kiếm, coi như là hắn cũng không nhìn ra chuôi kiếm này cường đại cùng đặc thù.

- Hừ!

Thấy tay của đối phương muốn chụp trường kiếm, sắc mặt của Nhiếp Vân trầm thấp, kiếm hoa run lên, một đạo kiếm quang kích xạ ra, đâm thủng Tinh Thần, mang theo lực lượng thiết cát thương khung, lộ ra mũi nhọn của Tạo Hóa Tiên khí đỉnh phong.

PHỐC!

Không hề dừng lại, bàn tay của Hoàng Phủ lão tổ bị cắt thành hai nửa, kiếm khí cũng không ngừng, như trước điên cuồng xông về trước.

Rầm ào ào!

Bay thẳng ngực của Hoàng Phủ Kỳ.

- Truyền thừa chí bảo! Ngăn cản!

Chứng kiến đối phương nhẹ nhõm cắt đứt bàn tay của lão tổ, Hoàng Phủ Kỳ hoảng sợ, đồng tử co rụt lại, tranh thủ tế luyện ra truyền thừa chí bảo.

Truyền thừa chí bảo của hắn là một đoản kiếm dài nhỏ, toàn thân lưu quang, do bảo vật đặc thù luyện chế thành, đột ngột xuất hiện ngăn ở trước mặt Hoàng Phủ Kỳ, để cho hắn nhẹ nhàng thở ra.

- Ta nói giết ngươi, ai cũng đỡ không được!

Hai mắt của Nhiếp Vân nheo lại, năm ngón tay phát lực, khí kình thẳng tắp vọt tới.

Răng rắc!

Truyền thừa chí bảo của Hoàng Phủ Kỳ kêu lên giòn vang, đã bị Bắc Đẩu kiếm xé nát, ngay sau đó PHỐC… thoáng một phát, ngực xuất hiện một cái động lớn, cảm giác linh hồn thoát ly thân hình đột ngột xuất hiện.

- Ngươi...

Nhìn một kiếm đánh nát truyền thừa chí bảo cùng trên người xuất hiện lỗ thủng, Hoàng Phủ Kỳ cảm thấy tánh mạng của mình không ngừng trôi qua, con mắt không tự chủ được khép lại.

Thẳng đến lúc này, hắn mới biết đối nghịch thiếu niên trước mắt này, là sự tình ngu xuẩn cỡ nào.

Phù phù!

Hoàng Phủ Kỳ té trên mặt đất, đoạn tuyệt hô hấp.

Vương Tiên cảnh đỉnh phong, gia chủ của thập đại gia tộc, nhân vật

đỉnh phong của Linh giới, đồng dạng sẽ chết, hơn nữa sau khi chết không khác gì người bình thường, biến thành một thi thể lạnh lùng.

- Kỳ nhi!

Hoàng Phủ lão tổ chứng kiến đối phương ở trước mặt mình đánh chết hậu bối, tức giận đến toàn thân run rẩy, trong mắt hiện đầy tơ máu, gào rú một tiếng.

- Chẳng lẽ mấy lão quỷ các ngươi chờ xem náo nhiệt sao? Cùng một chỗ động thủ giết!

- Tiểu tử này quá mức càn rỡ, phải chết!

- Không có gì thương lượng, dám giương oai ở Cửu Tiêu Cung, cho dù Tiên Quân cũng không có khả năng còn sống đi ra ngoài!

...

Ầm ầm!

Thanh âm của Hoàng Phủ lão tổ vừa dứt, trong phòng vang lên thanh âm liên tiếp, ngay sau đó uy áp nổ vang, trong đại điện nhiều ra chín vị cường giả.

Mỗi một vị đều có thực lực Tiên Quân, nhất cử nhất động mang theo uy nghiêm lớn lao.

Tiên Quân lão tổ của thập đại gia tộc, rõ ràng đều xuất hiện!

- Tốt, tốt, các ngươi đã sớm làm ra chuẩn bị, rất không tồi, Đạm Đài Sang Vũ, ngươi rất có bản lĩnh!

Nhìn thập đại Tiên Quân vây ở chung quanh, Nhiếp Vân cũng không bối rối, mà nheo hai mắt lại, lạnh lùng nhìn về phía Đạm Đài Sang Vũ, cười lạnh.

- Mạo phạm uy nghiêm của thập đại gia chủ, đã chú định ngươi chỉ có một con đường chết! Đừng trách ta vô tình, muốn trách thì trách ngươi quá mức càn rỡ!

Đạm Đài Sang Vũ hất ống tay áo, lộ ra một tia xem thường, khẽ nói.

- Quá mức càn rỡ? Hôm nay ta liền càn rỡ cho các ngươi xem, thập đại Tiên Quân, uy phong thật to, hôm nay ta muốn nhìn một chút, các ngươi đến cùng có năng lực gì lưu ta lại!

Khẽ cười một tiếng, Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng, cuối cùng con mắt rơi vào trên người Đạm Đài Sang Vũ.

- Ngươi là phụ thân của Nguyệt Nhi, ta sẽ không giết ngươi, bất quá hôm nay ngươi tính toán ta, ta sẽ để cho ngươi trả giá thật nhiều, cả đời cũng không thể quên được!

Trong ánh mắt mang theo sát cơ trần trụi, chứng kiến loại ánh mắt này, Đạm Đài Sang Vũ cũng cảm giác như bị một con sói đói nhìn chằm chằm, nội tâm phát lạnh.

- Trả giá thật nhiều? Ngươi lập tức sẽ chết, còn dám hung hăng càn quấy ở trước mặt chúng ta?

------oOo------

Chương 1675: Nguyên Khí đan điền tấn cấp (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Độc Cô gia chủ Độc Cô Phóng mở trừng hai mắt.

- Lập tức sẽ chết? Cho dù ta chết, cũng có thể bảo chứng hôm nay các ngươi một cái cũng không sống được, kể cả mười vị Tiên Quân này...

Nói đến đây, Nhiếp Vân dừng lại một chút, ánh mắt đột nhiên phóng ra tinh quang.

- Ngươi tin hay không?

- Ha ha, không biết tự lượng sức mình, thực cho là có chút kỳ ngộ liền có thể kiêu ngạo? Tu vi của ngươi ở Vương Tiên đỉnh phong có lẽ còn có thể xem xét, nhưng ở trong mắt Tiên Quân, nhiều nhất là chó biết sủa, tiện tay có thể bóp chết, lại tự coi mình là chuyện quan trọng! Vô tri! Nực cười!

Độc Cô Phóng cười ha ha.

- Chó biết sủa, vậy ngươi ngay cả chó cũng không bằng!

Ở trong tiếng hừ lạnh, Nhiếp Vân đột nhiên động.

Phượng Hoàng chi dực, Tiên Thiên Long Thân phối hợp thiên phú Thiên Hành sư, tốc độ giống như quỷ mị, mọi người thậm chí không kịp phản ứng, đã xuất hiện ở trước mặt Độc Cô Phóng.

- Làm càn!

- Lớn mật!

Chứng kiến động tác của hắn, Độc Cô lão tổ cùng Đạm Đài Mạc Vân đồng thời hét lớn, hai người bọn họ cách Độc Cô Phóng gần nhất, thấy thân pháp của đối phương quỷ mị, thi triển ra lực lượng dĩ nhiên vượt qua Vương Tiên đỉnh phong, liền đồng thời ra tay cứu viện.

- Đã muộn!

Hai mắt của Nhiếp Vân lạnh như băng, tay phải như Quỷ Trảo câu hồn đoạt phách, mạnh mẽ trảo tới.

Lần này tốc độ vừa nhanh lại hung ác, mang theo toàn bộ lực lượng của hắn, dưới khí kình áp bách, không gian trước mặt tầng tầng vỡ tan, giống như hàn băng gặp phải thiết chùy.

- Không... Lão tổ cứu ta...

Độc Cô Phóng nằm mơ cũng không nghĩ tới tốc độ của đối phương nhanh như vậy, không kịp phản kháng, chỉ có thể lên tiếng rống to.

Bất quá, tiếng hô mới qua một nửa, đột nhiên im bặt, Độc Cô Phóng chứng kiến một bàn tay chậm chạp biến lớn ở trước mắt, nháy mắt liền tới đầu lâu.

Răng rắc!

Thanh âm vỡ vụn vang lên, con mắt thấy được mũi chân của mình.

Bành!

Độc Cô Phóng, gia chủ của một gia tộc, cường giả Vương Tiên cảnh đỉnh phong, bị bóp nát đầu lâu, chết không thể chết lại.

Từ khi Nhiếp Vân động thủ đến hắn chết, ngay cả một phần ngàn cái hô hấp cũng không tới, mặc dù hai vị lão tổ đứng ở cách đó không xa cũng không thể cứu viện, trơ mắt nhìn xem hắn chết.

Trong nháy mắt, hào khí của toàn bộ Cửu Tiêu Cung hạ xuống băng điểm.

- Độc Cô Phóng chết?

- Hoàng Phủ Kỳ chết?

- Thập đại lão tổ rõ ràng không kịp ra tay?

Tám vị gia chủ còn lại nhìn hai cổ thi thể nằm trên mặt đất, cả đám con mắt trợn tròn, đầu óc chuyển không đến.

Vốn là theo bọn họ, thập đại Tiên Quân lão tổ vây công một tiểu tử không phải Tiên Quân, khẳng định dễ như trở bàn tay, không có thương vong chút nào, ít nhất bọn họ là an toàn, lại nằm mộng cũng không nghĩ đến, sẽ xuất hiện loại kết quả này, đối phương lông tóc không tổn thương, mà bên mình đã chết hai người!

- Vô Địch Thần Quyền! Chết cho ta!

Độc Cô lão tổ thấy hậu nhân bị giết, tức giận đến chòm râu bốc cháy lên, hai mắt bắn ra sát cơ lăng lệ ác liệt, một quyền ầm ầm mà ra.

Tuyệt chiêu của Độc Cô gia tộc, Vô Địch Thần Quyền!

Không gian trong đại điện bị mười vị lão tổ liên hợp củng cố, sẽ không đơn giản nghiền nát, dù như thế, một quyền này hiện ra, khí lưu vẫn xuất hiện trạng thái Hỗn Độn, khí kình ở dưới lực lượng cường đại áp bách, phát ra nổ vang kịch liệt, chói tai khó nghe, để cho linh hồn người thất thủ.

Vô Địch Thần Quyền không chỉ có thương hại đối với thân thể, đối với linh hồn cũng có lực trùng kích rất lớn!

- Loại quyền pháp này cũng muốn giết ta? Nằm mơ! Nhất Kiếm Phá Trần!

Đã có kinh nghiệm đối chiến cường giả Tiên Quân trước kia, Bắc Đẩu kiếm của Nhiếp Vân xoay chuyển, một kiếm đánh úp lại, như linh dương móc giác.

Thực lực của Độc Cô lão tổ không kém Tây Di Phật tổ bao nhiêu, Tây Di Phật tổ cũng không phải đối thủ, lúc này thực lực của Nhiếp Vân lại tăng, đối phương làm sao có thể chiến thắng, kiếm quang phảng phất như tồn tại mọi nơi, lại giống như không tồn tại, vắt ngang ở trong hư vô phiêu miểu, mặc dù cường giả Tiên Quân gặp gỡ cũng sẽ cảm giác được da đầu run lên.

PHỐC!

Kêu thảm một tiếng, nắm đấm của Độc Cô lão tổ bị một kiếm gọt xuống dưới, cuồng phun máu tươi.

- Ngươi...

- Độc Cô lão tổ bị một kiếm đánh bại?

Đồng tử của Độc Cô lão tổ co rụt lại, những người khác cũng sững sờ.

Tình huống trước mắt phá vỡ nhận thức của bọn hắn.

Con sâu cái kiến không phải Tiên Quân, một kiếm chặt đứt cánh tay của cường giả Tiên Quân, trước kia nghe được tuyệt đối cho là chuyện cười, tận mắt thấy, bọn hắn lại làm sao cũng cười không nổi.

- Là chuôi kiếm này!

- Bắc Đẩu kiếm!

- Bắc Đẩu kiếm của Bắc Đẩu Tinh Quân rõ ràng bị hắn triệt để luyện hóa khống chế!

- Ta còn tưởng rằng Bắc Đẩu Tinh Quân sẽ mang theo Bắc Đẩu kiếm chiến đấu với Tu La Vương, không nghĩ tới hắn rõ ràng giữ lại...

Nghi hoặc chỉ dừng lại trong nháy mắt, mọi người nhao nhao nhận ra trường kiếm trong tay Nhiếp Vân.

Bắc Đẩu kiếm!

Vô thượng bảo vật để Bắc Đẩu Tinh Quân hoành hành Chư Thiên!

- Nếu như cho ta thứ này, thực lực của ta tuyệt đối sẽ bạo tăng một mảng lớn!

- Đã có chuôi kiếm này, cho dù gặp gỡ U Minh Hoàng Vương ta cũng không sợ!

- Đây là của ta...

Trong mắt thập đại lão tổ đều lộ ra lửa nóng nồng đậm.

Bắc Đẩu kiếm, chẳng những là Tạo Hóa Tiên khí, hơn nữa còn là Tạo Hóa Tiên khí đỉnh phong, loại thứ tốt này là từng Tiên Quân thiết tha ước mơ, làm sao không khiến người đỏ mắt!

- Muốn Bắc Đẩu kiếm, liền xem các ngươi có thực lực này hay không! Đạm Đài Sang Vũ, ta nói rồi, nể tình Nguyệt Nhi, sẽ tha cho ngươi một mạng, bất quá vẫn sẽ cho ngươi trả giá cao!

Thấy mọi người bị uy lực của Bắc Đẩu kiếm chấn nhiếp, không có ai ra tay, Nhiếp Vân lần nữa nhìn về phía Đạm Đài Sang Vũ, cất cao giọng nói.

Muốn nói hắn muốn giết ai nhất, tự nhiên là Đạm Đài Sang Vũ!

Thân là phụ thân của Đạm Đài Lăng Nguyệt, lại không vì con gái cân nhắc, một lòng muốn nàng hóa thân Thiên Đạo, loại súc sinh lãnh huyết này, giết một ngàn lần cũng không đủ!

Nếu không phải sợ Nguyệt Nhi khổ sở, hắn đã giết tù lâu!

- Ngươi gọi Nhiếp Vân đúng không, thật càn rỡ!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân muốn ra tay với Đạm Đài Sang Vũ, đột nhiên thời không chung quanh bị giam cầm, một bóng người đi tới.

Đạm Đài lão tổ Đạm Đài Mạc Vân một mực không có ra tay, lúc này động.

- Tuy ngươi sử dụng Bắc Đẩu kiếm có thể tạm thời bộc phát ra thực lực của Tiên Quân, nhưng muốn ở trong tay chúng ta sống sót, không có cửa đâu! Hiện tại ta cho ngươi hai lựa chọn!

------oOo------

Chương 1676: Nguyên Khí đan điền tấn cấp (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thứ nhất, bị chúng ta đánh chết, hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh! Thứ hai, ngoan ngoãn giao Bắc Đẩu kiếm ra, lập tức xéo đi, vĩnh viễn không được gặp lại Đạm Đài Lăng Nguyệt!

Thanh âm của Đạm Đài Mạc Vân âm vang hữu lực, giống như kim thạch giao kích, mang theo uy nghiêm vô thượng.

- Để cho ta giao Bắc Đẩu kiếm ra, lão cẩu, ngươi chưa tỉnh ngủ

sao!

Nghe được hắn nói, Nhiếp Vân cười ha ha, khóe miệng liếm liếm, ánh mắt lộ ra huyết tinh.

Mặt đã xé rách, không cần phải lưu tình, cho dù hiện tại nhận thua giao Bắc Đẩu kiếm ra, đối phương cũng sẽ đánh chết mình, lúc này lại nói những lời nhảm nhí này, quả thực là vũ nhục ý niệm hắn nhiều năm tu luyện.

- Ngươi...

Nghe Nhiếp Vân trực tiếp xưng hô Đạm Đài lão tổ Đạm Đài Mạc Vân là lão cẩu, tất cả mọi người điên rồi.

Không thể không nói, thiếu niên này thật sự quá to gan lớn mật!

- Ngươi đã muốn chết, liền đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!

Sắc mặt của Đạm Đài Mạc Vân cứng đờ, phổi lập tức phồng lên.

Hắn đường đường cường giả Tiên Quân cảnh, tuyệt thế cường giả đồng lứa với gia gia của Đạm Đài Lăng Nguyệt, khống chế Thiên Đạo nhiều năm, lúc nào chịu qua loại vũ nhục này, bị người gọi thẳng lão cẩu!

- Lão gia hỏa, ngươi cũng không cần lưu tình, ta ngược lại muốn nhìn ngươi có bản lãnh gì!

Nhiếp Vân cười ha ha, cả người phảng phất như lâm vào trạng thái điên cuồng, ở trong tiếng hừ lạnh, thân thể hóa thành một đạo kiếm quang, đâm thẳng mà đến.

Bắc Đẩu kiếm lập tức từ một đạo biến thành hai đạo, ba đạo, bốn đạo... Không đến một phần vạn hô hấp, liền hóa thành mưa kiếm đầy trời.

Mỗi một đạo kiếm quang đều mang theo lực lượng hủy diệt thời không, phảng phất như Cửu Thiên rơi xuống, không thể ngăn cản.

- Kiếm pháp không tệ, đối phó Tiên Quân bình thường hoàn toàn chính xác rất hữu hiệu, bất quá, đối phó ta, liền không đủ rồi, định!

Đạm Đài Mạc Vân cười lạnh một tiếng, đột nhiên ngón tay chỉ về phía trước.

Ầm ầm!

Thời không chung quanh lập tức cứng lại, Nhiếp Vân phảng phất như lọt vào vũng bùn sền sệt, mặc dù dùng ra lực lượng toàn thân cũng không thể tự kiềm chế.

Bắc Đẩu kiếm diễn hóa tuyệt chiêu ở dưới một chỉ của đối phương, tựa hồ không có hiệu quả, căn bản thi triển không ra.

- Thật mạnh!

Đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại.

Xem ra trong thập đại Tiên Quân, thực lực của Đạm Đài Mạc Vân mạnh nhất, đã vượt qua tưởng tượng!

Nếu so với Tây Di Phật tổ, Đạm Đài Mạc Vân tuyệt đối là gấp hắn mấy chục lần!

Đơn đả độc đấu cũng chưa hẳn có thể chiến thắng, huống chi tình huống trước mắt.

- Độn!

Biết rõ thực lực của Đạm Đài Mạc Vân mạnh mẽ, Nhiếp Vân biết không phải là thời điểm cùng hắn ngạnh bính, thân thể mạnh mẽ co rụt lại, toàn thân chấn động, một đạo kim quang từ trong thân thể bừng lên.

Ầm ầm!

Một Tinh Cung nguy nga ngang trời xuất hiện, không gian giam cầm ở chung quanh lập tức nghiền áp thành bụi phấn.

Biết rõ bằng vào thực lực của hắn bây giờ, muốn tránh thoát phải cần một khoảng thời gian, mà trong khoảng thời gian này đối phương đủ để đánh chết mình vô số lần, Nhiếp Vân không chút do dự, trực tiếp tế luyện Bắc Đẩu tinh cung ra!

Mở ra Tinh Cung chư điện, tương đương với triệt để luyện hóa, mạnh mẽ tế luyện, uy lực của Tạo Hóa Tiên khí lập tức hiển lộ ra, tuy thủ pháp giam cầm không gian của Đạm Đài Mạc Vân lợi hại, lại bị Tinh Cung chấn động, không thể ngăn cản.

- Không có ý tứ, ngươi chết trước a!

Chấn vỡ không gian, Nhiếp Vân biết rõ từng Tiên Quân đều có thực lực siêu cường, một khi va chạm với đối phương bị dây dưa, phiền toái liền không nhỏ, thân thể xoay chuyển, con mắt rơi vào trên người gia chủ cách mình gần nhất.

Dương gia gia chủ Dương Chân!

Thằng này từ khi nhìn thấy, liền chưa bao giờ nói được một câu hay, lúc này cách gần hắn nhất, dù sao cũng giết hai cái rồi, giết nhiều một cái cũng không có gì.

Nếu như cho người khác biết rõ cách nghĩ hiện tại của hắn, tuyệt đối sẽ trực tiếp bất tỉnh.

Gia chủ của thập đại gia tộc từng cái đều là nhân vật hô phong hoán vũ ở Linh giới, là vương giả đỉnh phong nhất, chỉ mười mấy hô hấp giết hai cái, còn ngại ít, thật không biết trái tim của hắn là cái gì làm thành.

- Ngươi chết trước!

Thấy ánh mắt của Nhiếp Vân nhìn tới, trái tim của Dương Chân co lại, nhớ tới thảm trạng của Độc Cô Phóng cùng Hoàng Phủ Kỳ vừa rồi, sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau, song chưởng dốc sức liều mạng oanh kích.

Chờ đối phương ra tay hắn liền bị chết, bây giờ hắn có thể làm, là sớm ra chiêu, có thể ngăn thoáng một phát liền được!

- Ngươi xuống đây cho ta!

Dương Chân phát hiện ý đồ của Nhiếp Vân, Dương gia lão tổ tự nhiên cũng phát hiện, bàn tay mạnh mẽ cầm ra, một chưởng ấn cự đại đánh tới Nhiếp Vân.

Cái chưởng ấn này mang theo màu dung nham, vô cùng nóng, không khí đụng phải liền phát ra tiếng vang xì xì, hoàn toàn bị lửa đốt sáng lên.

Đại Liệt Diễm Chưởng!

Võ kỹ mạnh nhất của Dương gia!

Đối phương có thực lực Tiên Quân, vừa ra tay liền vận dụng vũ lực mạnh nhất!

- Tiểu tử, ngươi đã có thực lực Tiên Quân, chúng ta cũng không cần để ý thân phận, chết đi!

- Còn muốn quát tháo, ta nhìn ngươi đến cùng có bản lãnh gì!

- Cho mặt không biết xấu hổ, cảm thấy ngươi không có đạt tới Tiên Quân, không có ý tứ vây công, ngươi đã muốn chết, ta sẽ thành toàn ngươi!

...

Ầm ầm!

Dương gia lão tổ ra tay, mấy vị Tiên Quân khác cũng la lên, đồng thời ra tay.

Bọn hắn đều là cường giả Tiên Quân, hạ thấp thân phận đối phó một người không phải Tiên Quân, đã cảm thấy rất ném thân phận, còn để cho bọn hắn liên thủ, rất khó làm được.

Bất quá khi thấy Nhiếp Vân liên tiếp đánh chết thập đại gia chủ, liền nhịn không được nữa, không chú ý mặt mũi đồng thời ra tay.

Thập đại Tiên Quân đồng thời ra tay là khái niệm gì?

Lực lượng giống như hải triều, đầu sóng hung mãnh từ không trung lật úp xuống, Nhiếp Vân như lâm vào dòng nước xiết, hơi không cẩn thận sẽ phấn thân toái cốt, thân tử đạo tiêu.

Thấy mọi người đồng thời đánh ra công kích, Nhiếp Vân cũng không trốn tránh, con mắt ngược lại càng ngày càng sáng, cả người lâm vào trạng thái kỳ quái.

Võ Đạo sư đạt tới hình thái thứ năm, để cho hắn càng thêm khát vọng chiến đấu, tuy thập đại Tiên Quân đáng sợ đến cực điểm, ở trong mắt người khác hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng ở trong mắt hắn, lại có thể để cho hắn nhiệt huyết sôi trào, càng ngày càng hưng phấn.

Võ Đạo sư, vì Võ Đạo mà sinh, chiến đấu đơn giản không có gì cả, nhưng chiến đấu càng khó chiến thắng, càng có thể kích phát dũng khí cùng lực lượng!

------oOo------

Chương 1677: Nguyên Khí đan điền tấn cấp (trung) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bằng không thì, làm sao có thể trở thành thiên phú đặc thù bài danh Top 10?

- Bỉ Ngạn Lôi Vực, phá cho ta!

Gầm nhẹ một tiếng, Nhiếp Vân giơ song chưởng lên, mạnh mẽ trảo một cái.

Ầm ầm!

Nổ vang thật lớn, sắc mặt của Đạm Đài Sang Vũ trở nên trắng bệch, Nạp Vật đan điền nổ tung, một lôi châu hình tròn đột nhiên

xuất hiện, diễn biến ra lôi hải màu lam nhạt.

Vừa rồi thấy Đạm Đài Sang Vũ thu Lôi Đình chi châu vào đan điền, Nhiếp Vân liền đã làm xong ý định.

Đối phương chăm chú thực hiện hứa hẹn thì thôi, tuy Bỉ Ngạn Lôi Vực lợi hại, nhưng với hắn mà nói, xa không bằng Nguyệt Nhi, đưa cho đối phương cũng không có gì.

Nếu đối phương vô sỉ, chỉ cần dẫn động ý niệm lưu ở trong đó, Lôi Vực bành trướng, Nạp Vật đan điền của đối phương nhất định sẽ nổ tung, Khí Hải cũng sẽ chịu liên quan, để cho hắn lập tức biến thành phế vật!

Vừa rồi chiến đấu cũng không kịch liệt, không cần dùng đến Bỉ Ngạn Lôi Vực, cho nên Nhiếp Vân không có thi triển, lúc này thập đại Tiên Quân đồng thời ra tay, tinh thần khẽ động, liền bố trí ra Lôi Vực.

Ầm ầm!

Toàn bộ Cửu Tiêu Cung lập tức biến thành hải dương Lôi Điện, Lôi Lực cuồng bạo tàn sát bừa bãi, mấy vị gia chủ còn lại lúc nào bái kiến Lôi Đình đáng sợ như thế, cả đám chật vật không chịu nổi, lâm vào hỗn loạn.

Ngay cả thập đại Tiên Quân cũng không nghĩ tới sẽ có Lôi Đình lợi hại như vậy xuất hiện, chấn động mạnh một cái, tất cả công kích dừng lại một chút.

Vèo!

Chỉ sát na như vậy, Nhiếp Vân liền tránh thoát, một người một kiếm, mang theo uy thế cùng lực lượng không cách nào phai mờ, đâm tới một vị cường giả Tiên Quân trong đó.

Dương gia lão tổ!

Một kiếm này sử dụng lực lượng cùng sức chiến đấu mạnh nhất của hắn, vừa xuất hiện kiếm khí liền như thác nước huy sái.

- Cản!

Dương gia lão tổ tựa hồ sớm biết động tác của hắn, cũng không lui về phía sau, ngón tay về điểm một cái.

Ông!

Một đồ vật giống như cái chiêng xuất hiện ở trước mặt, gặp gió liền trướng, lớn vài chục trượng, lập tức phong tỏa tất cả lộ tuyến tiến công của Nhiếp Vân.

- Phá...

Hai mắt của Nhiếp Vân tỉnh táo như sắt, kiếm khí của Bắc Đẩu kiếm như cầu vồng, khí kình sắc bén thiết cát vạn vật, không gì có thể cản nổi.

PHỐC!

Cái chiêng của Dương gia lão tổ bị xé rách, khí kình không kiệt, như trước đâm tới Dương gia lão tổ.

- Nguy rồi!

Dương gia lão tổ thân là cường giả Tiên Quân, thủ đoạn nhiều vô số kể, cái chiêng vừa vỡ, lập tức cảm thấy không ổn, thân thể như ảo ảnh cấp tốc lui về phía sau.

- Trúng kế, ngươi chết đi!

Thấy đối phương tránh thoát, Nhiếp Vân cũng không tiếp tục đuổi đuổi, ngón tay điểm ra.

Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ!

Nhất chỉ phá không, Thiên Địa rung động.

Chùm tia sáng có thể so với kiếm quang, trong chớp mắt chui vào trong đầu Dương gia gia chủ Dương Chân.

Bành!

Dương Chân bị Lôi Đình vây khốn cũng không kịp phát ra kêu thảm, thân thể nổ thành mảnh vỡ, biến thành thi thể.

Tiên Quân đã rất khó giết chết trong thời gian ngắn, ta liền đánh chết thập đại gia chủ, quản ngươi là ai, địa vị gì, đắc tội Nhiếp Vân ta, sẽ phải trả giá thật nhiều!

Hai mắt của Nhiếp Vân đỏ thẫm, giống như nhập ma, một chiêu đánh chết Dương Chân, toàn thân tản mát ra khí tức làm cho người điên cuồng.

Lạnh lùng, cao ngạo, đáng sợ!

- Tiêu Đông, Đoan Mộc Húc, Hùng Đình, Hiên Viên Mộc Phong... Các ngươi nhanh ly khai Cửu Tiêu Cung!

Thấy thập đại gia chủ đã chết ba cái, phế một cái, tất cả mọi người sinh ra cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, Đạm Đài Mạc Vân vội vàng quát, tay trái trảo một cái, Cửu Tiêu Cung bị triệt để phong ấn, lập tức xuất hiện một thông đạo kéo dài.

Trước kia Nhiếp Vân tiến vào Cửu Tiêu Cung, bọn hắn liền phong ấn cung điện, mặc dù là Tiên Quân, không biết phương pháp phá giải, muốn phá vỡ cũng tốn không ít thời gian, mục đích đúng là vì phòng ngừa Nhiếp Vân đào thoát.

- Đi!

Lúc này thông đạo xuất hiện, bọn người Hiên Viên Mộc Phong nào dám dừng lại, quay người bỏ chạy.

- Muốn đi? Không dễ dàng như vậy, cả đám đều chết đi cho ta!

Nhiếp Vân sao có thể để cho bọn hắn nhẹ nhàng ly khai như vậy, cười lạnh một tiếng, mạnh mẽ trảo tới.

Sưu sưu sưu sưu!

Nương theo bàn tay của hắn trảo một cái, bảy tám nhân ảnh đột ngột bay ra, những bóng người này từng cái đều có thực lực nửa bước Tiên Quân, thẳng tắp vọt tới chỗ bọn người Hiên Viên Mộc Phong.

Đúng là bọn người Kiếm Sơ Phật chủ Hòa Nhan Phật chủ, Phủ Diêu Phật chủ, Cận Tiếu Phật chủ cùng Đoạn Hiểu Sinh…

Bọn hắn bị Nhiếp Vân bắt lấy, trên đường tới đã thành công đầu độc.

Tuy tu vi đạt tới Kim Tiên, muốn triệt để đầu độc cực kỳ khó khăn, nhưng trong thời gian ngắn để cho đối phương hiệu lực, vẫn là rất dễ dàng.

Lúc này tám người đột nhiên xuất hiện, không trung lập tức xuất hiện hai phe cánh Phật gia, Nho gia, tiếng đọc sách cùng thiền âm vang vọng đại điện, khí kình cường đại giống như gió bão lan tràn.

Lần này tám người đột nhiên xuất hiện, lực lượng lại tập trung ở chung một chỗ, phảng phất như sớm chuẩn bị xong, mấy vị gia chủ không hề phòng bị toàn bộ bị đánh trúng, rầm rầm rầm oanh… bạo tạc nổ tung liên tiếp, lại có ba vị gia chủ bị nổ chết!

Ba vị gia chủ này theo thứ tự là Hiên Viên Mộc Phong, Đoan Mộc Húc cùng Hùng Đình!

Thập đại gia chủ bị Nhiếp Vân giết ba đả thương một, hiện tại lại chết ba, trước mắt chỉ còn lại có ba cái hoàn hảo không tổn hao gì, đúng là Tiêu gia Tiêu Đông, Thang gia Thang Lang cùng Cơ gia Cơ Tương!

- Đáng giận, các ngươi muốn chết!

- Dám giết hậu nhân của của ta, đáng chết a!

Chứng kiến tám người đột ngột xuất hiện lại giết mất ba vị gia chủ, thập đại lão tổ vành mắt đỏ lên, nhao nhao ra tay.

Rầm rầm rầm!

Cường giả Tiên Quân đồng thời phát lực, kình lực kích xạ, bọn người Kiếm Sơ Phật chủ ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, đã bị lực lượng đánh trúng, phát ra kêu thảm liên tiếp, muốn nổ tung lên.

Tám cường giả nửa bước Tiên Quân, đã từng chuyên môn xếp đặt thiết kế qua Nhiếp Vân, lúc này toàn bộ bị đánh chết, cái gì cũng không lưu lại.

- Ngươi cái đầu sỏ gây nên này, Thiên Đạo chi chưởng!

Đối với mấy vị Tiên Quân khác phẫn nộ, tất cả lửa giận của Đạm Đài Mạc Vân đều tập trung vào trên người Nhiếp Vân, biết rõ người này mới là đầu sỏ, tức giận hừ một tiếng, lòng bàn tay cuốn tới.

Thiên Đạo chi chưởng!

Chưởng pháp khống chế Thiên Đạo, uy lực tuyệt đỉnh, một chưởng vung vẩy, quét ngang muôn đời, xuyên thủng Cửu U!

- Nhất Kiếm Hoàn Vũ!

Nhiếp Vân biết rõ lần này đối phương là thực tức giận rồi, nên không dám vô lễ, Kiếm Đạo chi khí bắn ra, kiếm thuật đạt tới trạng thái Mệnh Kiếm kích động, thi triển ra Liên Nguyệt kiếm thuật thức thứ hai Nhất Kiếm Hoàn Vũ.

------oOo------

Chương 1678: Nguyên Khí đan điền tấn cấp (trung) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sưu sưu sưu sưu!

Kiếm quang gào thét, toàn bộ đại điện phảng phất như lập tức bị kiếm quang bao phủ, mỗi một đạo kiếm khí đều kích xạ ra hào

quang bảy màu, bao phủ cả đại điện, hết sức chói mắt.

Nhất Kiếm Hoàn Vũ là tuyệt chiêu khi thiên phú Võ Đạo sư của Nhiếp Vân đạt tới hình thái thứ năm sáng chế, đã đạt đến tình trạng Thiên Đạo không chê vào đâu được, lại phối hợp Bắc Đẩu kiếm thi triển, uy lực cực kỳ mạnh, Tiên Quân bình thường gặp gỡ cũng sẽ bị triệt để xoắn giết!

Bất quá, tuy kiếm thuật cường đại, nhưng tu vi của Nhiếp Vân lại quá thấp, nếu đạt tới Tiên Quân, thi triển chiêu này, mặc dù thực lực của Đạm Đài Mạc Vân rất mạnh, chỉ sợ cũng sẽ cực kỳ chật vật, mà bây giờ sắc mặt của hắn chỉ ngưng trọng thoáng một phát, Thiên Đạo chi chưởng không hề dừng lại trảo qua.

Oanh!

Lực lượng đại biểu Thiên Đạo va chạm với Nhất Kiếm Hoàn Vũ, khí tức hùng hậu kích động, toàn bộ đại điện đều đung đưa.

PHỐC!

Nhiếp Vân phun ra một ngụm máu tươi, sau khi tiến vào Cửu Tiêu Cung, hắn lần thứ nhất bị thương tổn.

- Hắn bị thương, đồng loạt ra tay!

- Mau giết tiểu tử này!

- Giết hắn đi, Bắc Đẩu kiếm liền là của chúng ta rồi...

Một chiêu kích thương Nhiếp Vân, Đạm Đài Mạc Vân không ra tay tiếp, cũng không phải lòng hắn nhân từ, mà là tuy hắn bài trừ Nhất Kiếm Hoàn Vũ của Nhiếp Vân, nhưng cũng bị tổn thương nhất định, khí lực vận không lên.

Hắn không động thủ, không có nghĩa là những người khác không động thủ.

Chín vị lão tổ còn lại mắt thấy tộc nhân chết ở trước mặt, đã sớm hận Nhiếp Vân thấu xương, lúc này thấy Nhiếp Vân bị thương,

nhao nhao phá vỡ Lôi Vực giam cầm, đồng thời ra tay.

Chín Tiên Quân công kích còn lợi hại hơn hồi nãy, đồng thời ra tay Thiên Địa giống như bị giam cầm, Nhiếp Vân muốn trốn tránh, lại chết sống không thể động đậy.

- Chẳng lẽ phải chết ở chỗ này?

Cảm nhận được chín đại cường giả đột nhiên công kích phát ra uy thế cùng lực lượng, trái tim của Nhiếp Vân chìm xuống.

Tuy hắn có năng lực chiến đấu cùng thực lực vượt cấp, nhưng đối phương thật quá mạnh mẽ, thập đại Tiên Quân liên hợp lại, sức chiến đấu đã vượt xa tưởng tượng!

Căn bản không phải thực lực trước mắt của hắn có thể so sánh.

- Không thể chết ở chỗ này, Bắc Đẩu tinh cung ra!

Biết rõ một khi bị giết, liền không còn gì nữa, toàn thân Nhiếp Vân nhiệt huyết sôi trào, gào rú một tiếng, Bắc Đẩu tinh cung xuất hiện ở trước mặt.

Ầm ầm!

Chín cường giả công kích đồng thời rơi vào trên Tinh Cung, vô số phong ấn sụp đổ, lực lượng hung mãnh tán loạn ra.

Bắc Đẩu tinh cung như bị tai nạn diệt thế, cung điện nguy nga ở dưới lực lượng trùng kích xuất hiện vết rách, tựa hồ tùy thời có thể sụp đổ.

Tuy Bắc Đẩu tinh cung là Tạo Hóa Tiên khí, nhưng chế ngự ở trong thực lực của Nhiếp Vân, không thể phát huy toàn bộ lực lượng, bị chín đại Tiên Quân toàn lực công kích, như trước xuất hiện vết rách.

Đương nhiên, loại vết rách này chỉ là sơ hở trong trận pháp, chỉ cần thực lực đầy đủ, hoàn toàn có thể chữa trị.

- Hừ, ta nhìn ngươi có thể ngăn ở mấy lần!

- Tuy Bắc Đẩu tinh cung là Tạo Hóa Tiên khí, nhưng thực lực của ngươi quá thấp, căn bản không thể đỡ nổi!

- Hôm nay liền chết đi cho ta!

Tiếng quát liên tiếp vang lên, chín vị cường giả Tiên Quân còn lại, một kích không trúng cũng không tức giận chút nào, ngay sau đó công kích cường đại như mưa to trút xuống lần nữa.

Lần này lực lượng cường đại giống như vừa rồi, bản thân Bắc Đẩu tinh cung cũng có chút không kiên trì nổi, lần nữa ngăn cản thoáng một phát, hô... lùi về trong cơ thể Nhiếp Vân, không cách nào xuất hiện nữa.

Tuy Tinh Cung không có bị hủy diệt, lại bị tổn thương rất lớn, tạm thời không cách nào sử dụng.

- Đáng giận, ta phải giãy giụa áp chế, bằng không thì lại bị đánh trúng thoáng một phát, khẳng định hẳn phải chết không thể nghi ngờ...

Thấy Tinh Cung trở lại trong cơ thể không xuất hiện được nữa, đồng tử của Nhiếp Vân nhíu chặt, cả người như hỏa diễm thiêu đốt.

Nếu như không thoát được chín Tiên Quân giam cầm, một khi bị đánh trúng lần nữa, khẳng định hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cho dù có Bất Tử Chi Thân, cũng sẽ hồn phi phách tán, chết không chỗ chôn!

Trong nội tâm điên cuồng hét lên, rất nhiều đan điền trong cơ thể sôi trào.

- Chết!

Ầm ầm!

Trên bầu trời, chín đại Tiên Quân hội tụ lực lượng lần nữa ầm ầm đánh xuống.

Lần này công kích còn hơn hồi nãy, còn chưa tới trước mặt, thì có lực lượng giống như núi lớn áp bách, để cho người khó thở.

- Ta không thể chết được...

Nhiếp Vân hét lên điên cuồng, bất quá chín Tiên Quân căn bản mặc kệ tình huống của hắn, lực lượng lật úp xuống, bao phủ hắn ở bên trong.

Oanh!

Thiên Địa phảng phất như nổ tung, lực lượng của chín Tiên Quân công kích đến, Nhiếp Vân lâm vào trong bóng tối, giống như bị lực lượng hung mãnh tạc nát bấy, triệt để tử vong rồi.

- Chết rồi hả?

- Cái này còn không chết!

- Bị chín người chúng ta liên thủ công kích, cho dù Tiên Quân đỉnh phong cũng khó chống lại, hắn một nửa bước Tiên Quân nho nhỏ, cho dù cường thịnh trở lại, cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Nhìn lỗ đen do lực lượng cuồng bạo tạc ra kia, chín đại Tiên Quân đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Một nửa bước Tiên Quân rõ ràng bức bọn hắn liên thủ công kích, liên tục đánh ra mấy lần mới có thể đánh chết, người này thật sự là đáng sợ!

- Không đúng, nếu như hắn chết rồi, Bắc Đẩu kiếm cùng Bắc Đẩu tinh cung đều sẽ xuất hiện, vì sao ở đây lại rỗng tuếch?

Thời điểm mọi người ở đây may mắn, không biết ai hô lên.

- Cái này...

- Không sai...

Nghe được tiếng la, đồng tử của tất cả mọi người co rụt lại.

Nếu tiểu tử kia tử vong, Bắc Đẩu kiếm cùng Bắc Đẩu tinh cung hắn luyện hóa khẳng định sẽ xuất hiện ở trong đại điện, khôi phục trạng thái nguyên thủy, làm sao đến bây giờ còn không có xuất hiện?

- Vừa rồi lực lượng của chúng ta cuồng bạo như thế, toàn bộ tập trung ở chung một chỗ, đánh vào trên người hắn, làm sao có thể chịu đựng được...

- Loại lực lượng này ngay cả Tiên Quân đỉnh phong cũng bạo thể mà vong, hắn một nửa bước Tiên Quân, không có khả năng chịu được...

Tất cả mọi người lắc đầu, khó có thể tiếp nhận.

Đối phương động cũng không động, bị nhốt tại nguyên chỗ bị mọi người công kích, nếu như còn có thể sống sót, đến cùng sinh mệnh lực mạnh bao nhiêu?

- Mau nhìn...

Bất quá, mọi người kỳ quái rất nhanh đã có đáp án, trước mặt lỗ đen vừa rồi oanh kích ra kia, một lỗ đen càng lớn xuất hiện, điên cuồng hấp thu lấy lực lượng bạo ngược chung quanh, phảng phất như trung tâm phong bạo, cắn nuốt lực lượng bành trướng.

------oOo------

Chương 1679: Nguyên Khí đan điền tấn cấp (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là cái gì? Đại Ma Thiên Thần quyền!

Chứng kiến cái hắc động này, Hùng gia lão tổ đánh ra một quyền.

Chiêu Đại Ma Thiên Thần quyền này là quyền pháp cường hãn nhất của gia tộc hắn, ở trong công kích vừa rồi, hắn là dùng chiêu

này.

Ầm ầm!

Đại Ma Thiên Thần quyền hung mãnh tiếng vào trong gió lốc, giống như cục đá lọt vào hải dương, không có chút gợn sóng.

- Cái này... Đây là vật gì...

Chứng kiến lỗ đen quái dị như thế, tất cả mọi người cảm thấy da đầu run lên, có chút sờ không được ý nghĩ.

Nếu như thứ này cũng là thiếu niên kia làm ra, tên kia đến cùng có bao nhiêu át chủ bài, ngay cả bọn hắn cũng nghĩ mãi mà không rõ?

- Bất kể là cái gì, mọi người chạy dùng lực lượng mạnh nhất công kích!

Đột nhiên, một tiếng hét lớn vang lên, Đạm Đài Mạc Vân vừa rồi bị thụ thương khôi phục khí lực, rống to một tiếng, xuất thủ trước.

- Thiên Đạo chi chưởng!

- Vô Địch Thần Quyền!

- Xã Tắc chi quyền!

...

Nghe được Đạm Đài Mạc Vân nói, mọi người đồng thời kịp phản ứng, gầm lên giận dữ, nhao nhao ra tay.

Thập đại Tiên Quân lần nữa liên hợp chung một chỗ, lực lượng điên cuồng hướng trùng kích qua lỗ đen, Thiên Địa ở dưới cổ lực lượng này nhao nhao vỡ vụn, như rơi xuống một hồi mưa to.

Vô số trận pháp bị lực lượng trùng kích, khó có thể ngăn chặn, triệt để nghiền nát.

Thập đại Tiên Quân liên hợp hình thành công kích thật sự quá lợi

hại, đã cường đại đến vượt qua phạm trù tưởng tượng, đổi lại cường giả siêu cấp như U Minh Hoàng Vương tới, chỉ sợ cũng không dám ăn mũi nhọn!

Về phần người như Tây Di Phật tổ, một khi lâm vào trong đó, khẳng định phải chết!

Hô!

Thập đại Tiên Quân liên hợp, công kích tiến vào trong hắc động, lần nữa biến mất không thấy.

- Cái này...

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra...

Chứng kiến công kích cuồng bạo như thế, rõ ràng cũng lập tức biến mất, tất cả mọi người cảm thấy đầu óc nổ tung.

Ầm ầm!

Ngay thời điểm các cường giả mê hoặc, đột nhiên hắc động giống như sôi trào, phát ra thanh âm quay cuồng.

- Nguy rồi, cẩn thận!

Đạm Đài Mạc Vân còn chưa nói hết lời, mười đạo lực lượng cuồng bạo đột nhiên từ trong lỗ đen kích xạ ra.

Mười đạo lực lượng này hoàn toàn đồng dạng như vừa rồi bọn hắn đánh ra, cái gì Thiên Đạo chi chưởng, Vô Địch Thần Quyền, Xã Tắc chi quyền...

Những chiêu số này đồng thời phản kích ra, giống như vừa rồi mọi người công kích đánh vào trên gương, bị bắn ngược trở lại, vô luận lực lượng, tốc độ… đều không chênh lệch chút nào.

- Ngăn cản!

- Đáng giận!

Từ khi Thập đại Tiên Quân bắt đầu, tu luyện còn là lần đầu tiên gặp được loại tình huống này, cho dù đối mặt chính là tuyệt chiêu của mình, như trước có loại cảm giác luống cuống tay chân.

Bành bành bành bành!

Liên tiếp mấy tiếng bạo tạc nổ tung, thập đại Tiên Quân từng người lui về phía sau mấy bước, cả đám sắc mặt khó coi.

Tuy bọn hắn đối kháng chính là tuyệt chiêu của mình, nhưng vẫn cảm thấy có chút khó chịu, chật vật không chịu nổi.

Vù vù!

Bất quá chật vật đến mấy cũng không có để cho bọn hắn sợ hãi, chính thức để cho bọn hắn cảm thấy hoảng sợ chính là lỗ đen vừa rồi dần dần thu nhỏ lại, chậm rãi hội tụ thành một bóng người cao gầy.

Nhiếp Vân!

Hắn quả nhiên không chết!

Hơn nữa chẳng những không chết, khí tức toàn thân còn giống như biển, tựa hồ càng cường đại hơn, ngay cả Đạm Đài Mạc Vân thực lực mạnh nhất trong bọn họ cũng có loại cảm giác nhìn không thấu.

Chẳng lẽ thằng này ở thời khắc nguy cấp, đột phá đến Tiên Quân?

Không có khả năng!

Tiên Quân cao cao tại thượng, từng cái đều là nhân vật siêu thoát Thiên Đạo áp chế, cường giả loại này chỉ cần đột phá, trong Tiên Quân đều sẽ có cảm ứng, mà hiện tại loại tình huống này không có xuất hiện, đã chứng minh đối phương như trước còn là một nửa bước Tiên Quân!

Nửa bước Tiên Quân có thể phản kích tất cả công kích của bọn hắn, cái này... Đến cùng xảy ra chuyện gì.

- Chẳng lẽ là... thiên phú Nguyên Khí sư bài danh thứ chín, tiến vào hình thái thứ năm?

Đồng tử của Đạm Đài Mạc Vân co rụt lại, như nghĩ tới điều gì, không tự chủ được run rẩy lên.

Loại tình huống này chỉ có thể nói rõ một loại tình huống, đối phương đã có đột phá mới!

- Nguyên Khí sư hình thái thứ năm?

Một lão tổ sửng sốt.

- Đúng vậy, trước kia ta nghe nói qua thiên phú Nguyên Khí sư, nghe nói chỉ cần đạt tới hình thái thứ năm, có thể thôn phệ toàn bộ lực lượng của đối thủ, hơn nữa nguyên vẹn phản kích về, cấp bậc của đối phương cao hơn hắn cũng có thể thực hiện, vốn tưởng rằng chỉ là nghe nhầm đồn bậy... Chẳng lẽ đây là thật?

Sắc mặt của Đạm Đài Mạc Vân khó coi.

- Coi như có kiến thức!

Hắn vừa dứt lời, lỗ đen hội tụ thành Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, chậm rãi đi tới.

Ngay vừa rồi thời điểm Nhiếp Vân cho rằng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, Nguyên Khí đan điền rốt cục không chịu nổi áp lực, đột phá!

Nguyên Khí đan điền đạt tới hình thái thứ năm, có được năng lực thôn phệ rất mạnh, mặc dù thực lực của đối phương mạnh hơn mình một đẳng cấp bậc, đạt tới Tiên Quân, cũng có thể thôn phệ tất cả lực lượng, hơn nữa nguyên phóng xuất ra!

Nguyên Khí đan điền đạt tới hình thái thứ năm, rốt cục triển lộ ra uy lực!

Bỏ qua hết thảy công kích, hơn nữa có thể hoàn mỹ phản kích, lực

lượng cường đại như của Tiên Quân cũng có thể hoàn mỹ thôn phệ không sinh ra tác dụng phụ, khó trách có thể trở thành thiên phú đặc thù bài danh Top 10, có thể nói đáng sợ!

- Ngươi là.. Nguyên Khí sư?

Thấy hắn thừa nhận, Đạm Đài Mạc Vân xiết chặt nắm đấm.

Kẻ có được thiên phú bài danh Top 10, từng cái đều là người Thiên Đạo chiếu cố, có được vận khí cùng năng lực mạnh nghịch thiên, khó trách thiếu niên này lợi hại như thế, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, đối phương rõ ràng có được thiên phú Nguyên Khí sư bài danh thứ chín!

- Không sai!

Nhiếp Vân cũng không phủ nhận, gật đầu thừa nhận.

- Tốt, tốt, thiên phú Nguyên Khí sư xếp hạng thứ chín, thậm chí luận thiên phú còn cao hơn Võ Đạo sư, gần với thiên phú Thiên Cơ sư của ca ca ta, hôm nay ta muốn nhìn một chút, đến cùng có dạng năng lực gì!

Đạm Đài Mạc Vân cũng là tuyệt thế cường giả từng bước một tấn thăng đến Tiên Quân, tuy khiếp sợ thiên phú của Nhiếp Vân, nhưng trong nháy mắt liền bình tĩnh trở lại, trong mắt chiến ý như cầu vồng.

Trước kia đối phó Nhiếp Vân hắn một mực không dùng hết toàn lực, lúc này biết rõ năng lực của đối phương, rốt cục đã dẫn phát ý chí chiến đấu mạnh nhất.

- Các ngươi bố trí đại trận đừng cho Nhiếp Vân này chạy thoát, có được thiên phú Nguyên Khí sư, một khi giết không chết, thập đại gia tộc chúng ta sẽ lọt vào tai hoạ ngập đầu!

------oOo------

Chương 1680: Thủ đoạn cuối cùng (1)

Đi về phía trước một bước, phân phó các lão tổ khác một tiếng, ánh mắt của Đạm Đài Mạc Vân bốc cháy.

Có được thiên phú Nguyên Khí sư, Nguyên Khí liên tục không ngừng, căn bản không úy kỵ quần chiến, hiện tại cần phải làm là dùng sức chiến đấu mạnh nhất đánh chết đối phương, nếu không, một khi tùy ý đào tẩu, thập đại gia tộc căn bản ngăn không được loại quái vật hình người này.

- Tốt!

Các lão tổ khác tựa hồ cũng biết mình kém Đạm Đài Mạc Vân, cả đám lui ra phía sau trấn thủ tứ phương, Tiên lực tuôn ra, bố trí ở trong Cửu Tiêu Cung như tường đồng vách sắt, cho dù hiện tại Nhiếp Vân muốn chạy ra, sợ rằng cũng phải tốn hao công phu không nhỏ.

- Đến đây đi, để cho ta xem Nguyên Khí sư hình thái thứ năm đến cùng có bao nhiêu lợi hại!

Hít sâu một hơi, toàn bộ bầu trời run nhè nhẹ, Đạm Đài Mạc Vân bắn ra, gấp như lưu tinh đi tới.

Thân ở trên không trung, hắn liên tục biến hóa mấy chục loại thủ ấn, mỗi một loại đều mang theo Thiên Đạo Áo Nghĩa, hơn mười chiêu, đừng nói đón đỡ, chỉ xem liền để cho người có loại cảm giác mê muội.

Đạm Đài gia tộc khống chế Thiên Đạo, lý giải Thiên Đạo là khắc sâu nhất, tuy chiêu số của hắn không có triệt để hình thành, nhưng hiển nhiên đã câu thông Thiên Đạo Áo Nghĩa, tùy thời có thể đánh ra lực lượng Quỷ Thần khó lường.

- Quả nhiên cường đại hơn phế vật kia không ít, bất quá nghĩ rằng loại năng lực này có thể đánh bại Nguyên Khí sư, vẫn kém quá xa!

Đạm Đài Mạc Vân vừa ra tay, Nhiếp Vân biết rõ thực lực của hắn

mạnh hơn chín vị lão tổ khác, cho dù kém đám người Linh Hồn sư, nhưng cũng kém không bao nhiêu.

Bất quá, cho dù hắn có được loại thực lực này, cũng không đủ để cho Nhiếp Vân sợ hãi, tiến về phía trước một bước, Nguyên Khí hùng hậu hình thành một cái áo khoác rộng thùng thình, ở quanh thân Nhiếp Vân kích động ra, làm cho ánh mắt người thậm chí linh hồn cũng cảm thấy khủng bố.

Nguyên Khí đan điền đạt tới hình thái thứ năm, Thôn Thiên Phệ Địa, không có gì không nuốt, cho dù linh hồn, tinh thần cũng có thể thôn phệ, tất cả mọi người nhìn chăm chú chiến đấu, cảm thấy chỉ cần sơ ý, sẽ trở nên váng đầu hoa mắt, tất cả đều sinh ra kinh hãi.

Trong mắt bọn hắn, Nhiếp Vân thật giống như một vực sâu không đáy, nhìn lâu rồi, hồn phách sẽ bị hấp dẫn qua, không cách nào tự kiềm chế.

Khó trách có thể trở thành siêu cấp thiên phú bài danh Top 10, loại năng lực này thật sự thật là đáng sợ! Tương đương không cần chiến đấu, trước đứng ở thế bất bại!

- Thiên Đạo chi chưởng trước kia, ta chỉ dùng một phần mười lực lượng, bây giờ ngươi đáng giá ta dùng hết lực rồi, không biết ngươi có thể thôn phệ hay không!

Đạm Đài Mạc Vân không bị lực thôn phệ của Nhiếp Vân ảnh hưởng, hừ nhẹ một tiếng, lực lượng để cho Thiên Địa run rẩy đột nhiên thích phóng ra

Ầm ầm!

Lực lượng giống như mưa rơi xuống, Đạm Đài Mạc Vân phảng phất như đại năng xuyên việt thiên cổ, khẽ vươn tay thời gian đình chỉ, Thương Khung tan vỡ, chu thiên Tinh Thần vẫn lạc.

Quả nhiên lúc này Thiên Đạo chi chưởng so với vừa rồi cường đại hơn gấp 10 lần!

Cương phong kịch liệt mang tất cả thổi tới, để cho người hô hấp có

chút khó khăn, tuy chín vị lão tổ còn lại sớm biết thực lực của Đạm Đài Mạc Vân như vậy mạnh mẽ, lại không nghĩ rằng sẽ khủng bố như thế!

Cùng hắn căn bản không ở một cấp bậc!

- Thôn phệ!

Nhiếp Vân nhướng mày, lần nữa tiến về phía trước một bước, bước chân kéo dài qua, giống như Đế Vương đạp phá Tinh Hà, bàn tay lăng không bắt ra ngoài.

Lực lượng để cho Thiên Địa run rẩy của Đạm Đài Mạc Vân ở trước mặt bàn tay cực lớn của hắn, lại dịu dàng ngoan ngoãn giống như cừu non, bị hắn nuốt vào.

- Rất tốt, ta muốn nhìn ngươi có thể thôn phệ bao nhiêu!

Tựa hồ Đạm Đài Mạc Vân sớm biết Nhiếp Vân có được năng lực cường đại như thế, cười lạnh một tiếng, bàn tay đưa về phía trước, một trường tiên màu vàng xuất hiện.

Trường tiên vừa xuất hiện, không gian liền phát ra trận trận thanh âm vỡ vụn, giống như sắt nóng rơi vào băng, cho người cảm giác tùy tiện khẽ động, liền khiến không gian toái thành bụi phấn.

Tạo Hóa Tiên khí!

Hắn rõ ràng cũng có một kiện Tạo Hóa Tiên khí!

- Đây là bản mệnh Tiên khí của ta Thần Thụ Tiên, dùng tiên đằng ở trong Hỗn Độn luyện chế thành, ý nghĩa ngay cả thần linh cũng có thể thống lĩnh, ngươi có thể chết ở dưới trường tiên này, cũng coi như vinh hạnh rồi!

Đạm Đài Mạc Vân quát lạnh một tiếng, tiến về phía trước một bước, khí lưu chung quanh ở dưới trường tiên va chạm phân thành khe rãnh rõ ràng, cả người lơ lửng ở trên không trung như là cự nhân khai thiên tích địa.

Vèo!

Thần Thụ Tiên ra tay, không gian như gợn sóng xé mở, một cổ lực lượng đâm thẳng linh hồn lập tức xuất hiện ở trước mặt.

- Lợi hại!

Đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại, biết rõ đối phương có trường tiên này, muốn chiến thắng rất khó, tay giương lên, Bắc Đẩu kiếm đâm ra ngoài.

Đinh đinh đinh đinh!

Kiếm roi va chạm, Nhiếp Vân liên tục lui về phía sau bảy tám bước.

Đối phương sử dụng trường tiên Tạo Hóa Tiên khí, tương đương để cho thiên phú Nguyên Khí sư của hắn không có đất dụng võ, không sử dụng Nguyên Khí đan điền đạt tới hình thái thứ năm, thực lực chân chính của hắn chỉ là nửa bước Tiên Quân, cách Tiên Quân chính thức còn kém rất xa.

Huống chi đối phương còn cầm Tạo Hóa Tiên khí trong tay!

- Đi!

Minh bạch đối phương có Tạo Hóa Tiên khí, Nhiếp Vân biết rõ chiến đấu nữa, có hại chịu thiệt khẳng định là mình, lúc này không chút do dự, thả người phóng ra phía ngoài.

- Chạy đi đâu!

Dương gia lão tổ thấy Nhiếp Vân phóng tới bên hắn, hai đấm oanh kích xuống.

Nhiếp Vân kiêng kị Thần Thụ Tiên của Đạm Đài Mạc Vân, nhưng đối với hắn là không để ý, bàn tay lớn trảo một cái, lập tức nghênh đón.

Ầm ầm!

Bàn tay thu lại, lực lượng cuồng mãnh của Dương gia lão tổ bị hắn giữ tại ở trong lòng bàn tay, phối hợp lực lượng của mình liền phóng ra.

Bành!

Dương gia lão tổ biến sắc, bị chấn bay ra ngoài, cuồng phun máu tươi.

Vừa rồi công kích tương đương hắn thừa nhận một kích toàn lực của mình cùng một kích toàn lực của Nhiếp Vân, làm sao chịu đựng được, thoáng một phát liền bị trọng thương.

- Chết!

Thừa dịp hắn bệnh muốn hắn mệnh, Nhiếp Vân không chút lưu tình, một chiêu đả thương Dương gia lão tổ, thả người vọt tới, Bắc Đẩu kiếm lóe lên, hàn quang lăng lệ ác liệt.

- Dừng tay!

Đạm Đài Mạc Vân thấy Nhiếp Vân không chiến đấu với hắn, ngược lại quay người đối phó Dương gia lão tổ, hai mắt thoáng một phát nheo lại, Thần Thụ Tiên đâm thủng không gian, đi vào trước mặt, trực chỉ hậu tâm của Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 1681: Thủ đoạn cuối cùng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tới a!

Tựa hồ Nhiếp Vân sớm biết rõ hắn sẽ có loại chiêu này số, cũng không quay đầu lại, tay trảo một cái, một cổ Thôn Phệ Chi Lực bắn tới Thần Thụ Tiên.

Hắn không phải đẩy ra, mà là mạnh mẽ lôi kéo!

PHỐC!

Cũng trong lúc đó, thân thể nhoáng một cái, tránh đi mũi nhọn đâm trúng chỗ hiểm, Thần Thụ Tiên vốn cực nhanh, lần này lại bị lôi kéo, trong nháy mắt đâm thủng lồng ngực của Dương gia lão tổ.

Bành!

Dương gia lão tổ nổ thành thịt nát.

Bất quá, cường giả Tiên Quân cơ hồ đều có Bất Tử Chi Thân, tuy bị đâm thủng, thân thể nổ tung, nhưng Dương gia lão tổ vẫn không chết, bất quá Nguyên Khí tổn thương, muốn khôi phục ít nhất cần không biết mấy trăm năm, hơn một ngàn năm.

- Tiểu tử, ngươi đùa nghịch lừa dối?

Thấy Nhiếp Vân di hoa tiếp ngọc kích thương Dương Chân, Đạm Đài Mạc Vân giờ mới hiểu được, đối phương đây là hoàn mỹ mượn thiên phú Nguyên Khí sư, đối kháng Thần Thụ Tiên của mình!

Tuy đối phương cũng có đại sát khí Bắc Đẩu kiếm, nhưng tiếc tu vi bản thân quá thấp, không cách nào hoàn mỹ sử dụng Tạo Hóa Tiên khí, nhưng Nguyên Khí đan điền bất đồng, chính là lực lượng của hắn, có thể hoàn mỹ khống chế, xuất kỳ bất ý mà nói, hoàn toàn có thể quyết định chiến cuộc, để cho người sợ ném chuột vỡ bình, sợ đầu sợ đuôi!

Đây tuyệt đối là phương pháp tốt nhất trước mắt để chiến đấu với hắn, đã có thể đối phó mình, lại có thể để cho Tiên Quân khác bị thương tổn.

Nếu một lão quái vật sống mấy vạn năm, có thể nghĩ ra loại phương pháp này thì thôi, hắn một thiếu niên mười tám mười chín tuổi, làm sao sẽ trong thời gian ngắn ngủi nghĩ ra phương thức chiến đấu hoàn mỹ như thế?

Ở dưới mình bức bách, còn có thể thành thạo như thế, chẳng lẽ người này thật sự là thiên tài chiến đấu?

- Chẳng lẽ hắn còn có được... thiên phú Võ Đạo sư?

Trái tim mạnh mẽ co lại, ý nghĩ nổ tung.

Đạm Đài Mạc Vân có chút điên rồi.

Có thể ở trong thời gian ngắn ngủi như thế, nghĩ ra loại phương thức chiến đấu này, còn áp dụng vào thực tiễn, không hề có cảm giác không lưu loát, trừ có được kinh nghiệm chiến đấu hơn người, thì chỉ có một khả năng!

Đối phương có được thiên phú Võ Đạo sư xếp hạng thứ mười!

Một người thân kiêm hai thiên phú đặc thù xếp hạng Top 10? Điều này sao có thể?

Bất quá, Đạm Đài Mạc Vân kinh ngạc còn không có chấm dứt, sự tình để cho hắn nổi điên lần nữa xảy ra.

Chỉ thấy thiếu niên vừa mới mượn tay hắn tổn thương Dương gia lão tổ, thân thể nhoáng một cái, đột nhiên xuất hiện ở giữa đại sảnh, năm ngón tay kết thủ ấn cổ quái, miệng đọc thanh âm cổ quái để cho người khủng hoảng.

- Người vi phạm quy tắc Thiên Địa, Nhiếp Vân ta dùng danh nghĩa Linh Hồn sư tiến hành triệu hoán các ngươi, cho các ngươi biết đắc tội Linh Hồn sư phải trả giá như thế nào...

Thanh âm để cho linh hồn người ngủ say phảng phất như lực lượng đặc thù quấy Hỗn Độn, từng tiếng vang lên, phát ra ngôn ngữ đặc thù.

Trong thanh âm, tất cả mọi người phảng phất như thấy được một bàn tay cự đại lăng không mà đến, triệu hoán bọn hắn.

Đối mặt loại triệu hoán này, linh hồn của mọi người thật giống như tùy thời có thể thoát ly thể xác, du lịch ra ngoài, nghe đối phương sử dụng cùng phân công!

- Là thiên phú Linh Hồn sư! Hắn làm sao còn có thiên phú Linh Hồn sư!

Thấy một màn như vậy, Đạm Đài Mạc Vân triệt để điên rồi.

Thiếu niên trước mắt này thi triển ra lại là thiên phú Linh Hồn sư xếp hạng thứ tám!

Có thể sử dụng thiên phú Nguyên Khí sư, thiên phú Võ Đạo sư thì thôi, hai loại thiên phú này Linh giới chưa bao giờ xuất hiện qua, nhưng thiên phú Linh Hồn sư đã có Nhan Chi, tại sao lại xuất hiện một người khác có thể sử dụng?

Thiên phú đặc thù bài danh Top 10 không phải chỉ có một cái sao?

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

- Mặc kệ ngươi đến cùng làm cái quỷ gì, hôm nay ngươi cũng phải chết cho ta!

Đạm Đài Mạc Vân cắn chót lưỡi, mới chặn được linh hồn triệu hoán, hai mắt hiện lên một đạo hào quang tàn nhẫn, tay run lên, Thần Thụ Tiên lần nữa vung qua.

Rầm ào ào!

Chiêu này hắn mang theo lực lượng toàn thân, trường tiên còn chưa tới trước mặt, liền kích động ra uy thế làm cho không người nào có thể kháng cự.

- Người khinh nhờn Linh Hồn sư này cường đại, các ngươi còn không ngăn cản hắn!

Nhiếp Vân cũng không né tránh, đột nhiên bàn tay chiêu một cái, nhìn các Tiên Quân quát.

Thanh âm này mang theo năng lực khống chế linh hồn chỉ Linh Hồn sư mới có cùng lực lượng Tiên Âm, Đầu Độc, trực tiếp tiến vào trong óc, để cho bọn hắn lâm vào trạng thái hôn mê.

- Dám khinh nhờn Linh Hồn sư, ngươi đáng chết!

- Súc sinh, còn không quỳ xuống nhận lầm! Khẩn cầu Linh Hồn sư đại nhân tha thứ, chẳng lẽ ngươi muốn chết sao!

- Cút ngay cho ta!

...

Ầm ầm!

Thời gian nháy con mắt, ngoại trừ Dương gia lão tổ bị trọng thương mất sức chiến đấu, tám vị Tiên Quân còn lại đồng thời lao đến, phát ra gào thét kịch liệt, nhao nhao ra tay với Đạm Đài Mạc Vân.

Thời gian nháy con mắt, lực lượng như mưa, khí tức như cầu vồng, mặc dù thực lực của Đạm Đài Mạc Vân mạnh, cũng bị triệt để vây khốn, không cách nào tiến thêm một bước.

- Ha ha, các ngươi đánh trước đi, ta liền không phụng bồi!

Chứng kiến Đạm Đài Mạc Vân bị các lão tổ cuốn lấy, Nhiếp Vân cười lạnh một tiếng, một kiếm đâm tới phong ấn bên ngoài Cửu Tiêu Cung, muốn đâm thủng phong ấn ly khai.

- Đáng giận, các ngươi đều bị mê hoặc, hắn căn bản không phải là Linh Hồn sư, Thiên Đạo chi châu, chiếu tỉnh thế nhân, thanh tỉnh cho ta!

Thấy Nhiếp Vân sắp ly khai, Đạm Đài Mạc Vân tức giận đến phổi muốn nổ, liên tục ngăn cản tám vị lão tổ vây tới, ngón tay điểm một cái, một viên Minh Châu xuất hiện ở trong đại sảnh.

Minh Châu này mang theo khí tức huyền ảo, vầng sáng xoay tròn, thời gian nháy con mắt, liền bao phủ tám vị lão tổ lại.

Hô!

Bị vầng sáng chiếu qua, tám vị lão tổ phảng phất như tỉnh táo lại, đồng thời lắc đầu, trong ánh mắt lộ ra vẻ mờ mịt.

- Lão gia hỏa kia rõ ràng còn có loại vật này...

Chứng kiến một màn này ở trong mắt, trong nội tâm Nhiếp Vân cả kinh.

Cái này gọi là Thiên Đạo chi châu, có thể thoáng một phát để cho nhiều Tiên Quân như vậy tỉnh táo lại, tuy uy lực không bằng Đại Minh Tĩnh Tâm Châu, nhưng xem ra cũng không xê xích gì nhiều.

Xem ra hoàn toàn chính xác không thể coi thường nội tình của bất luận một vị cường giả Tiên Quân nào, ít nhất bọn hắn sống trăm triệu năm, bảo vật cùng bí pháp trên người, không phải là mình có thể so sánh.

Hắn tự nhiên không có thiên phú Linh Hồn sư, sở dĩ có thể thi triển, là vì trong cơ thể còn có Linh Hồn chi khí, dưới tình thế cấp bách thiêu đốt một đạo.

------oOo------

Chương 1682: Đánh tiến Đạm Đài gia (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vốn muốn dùng đạo Linh Hồn chi khí này, khống chế tám vị Tiên Quân một thời gian ngắn, cho mình cơ hội đào tẩu, hiện tại xem ra, tựa hồ làm không được!

Đối phương bố trí phong ấn thật sự quá kiên cố, mặc dù thực lực bây giờ, không có vài chục tức, là căn bản không có khả năng bài trừ!

- Tiểu tử này đầu độc bọn ngươi, để các ngươi giết ta, còn không cùng lúc động thủ giết hắn!

Những ý nghĩ này ở trong óc lóe lên rồi biến mất, bên kia Đạm Đài Mạc Vân đã để cho tất cả mọi người tỉnh táo lại, trường tiên run lên, lớn tiếng gào rú.

- Rõ ràng dám đầu độc chúng ta!

- Ngươi muốn chết... Không nên dùng Tiên lực, hắn có thể thôn phệ Tiên lực, mọi người cùng nhau dùng bảo bối!

Ầm ầm!

Các Tiên Quân cùng Đạm Đài Mạc Vân đồng thời động thủ, lần này không dùng Tiên lực, tất cả đều lấy ra đồ vật ẩn giấu, vô số bảo vật quay cuồng xuất hiện, tiếng gió gào thét, xé rách Thiên Địa.

Có thể đoán được bị loại công kích này đánh trúng, cho dù Nhiếp Vân cường thịnh trở lại cũng sẽ bị nện thành bánh thịt, chết không thể chết lại.

- Ha ha! Muốn giết ta, các ngươi còn non lắm, Nguyên Khí Đạn!

Chứng kiến đối phương liên hợp đánh ra lực lượng cuồng bạo, Nhiếp Vân cũng không bối rối, ngược lại cười lớn một tiếng, lòng bàn tay chẳng biết lúc nào nhiều ra một viên cầu cự đại.

Nguyên Khí Đạn!

Nhiếp Vân rốt cục ở thời khắc nguy hiểm nhất, thi triển ra tuyệt chiêu mạnh nhất của hắn.

Nguyên Khí Đạn là tuyệt chiêu dùng thiên phú Nguyên Khí sư sáng chế, thông qua áp súc Nguyên Khí hình thành đoàn năng lượng có được sức công phá cực lớn.

Lúc Nguyên Khí đan điền đạt tới hình thái thứ ba có thể áp súc Nguyên Khí Đạn mạnh hơn một kích toàn lực của hắn gấp 10 lần, hiện tại Nguyên Khí đan điền đạt tới hình thái thứ năm, uy lực càng cao, Nguyên Khí Đạn vừa ra, bầu trời liền xuất hiện hiện tượng xé rách.

Nguyên Khí Đạn này hắn từ lúc Nguyên Khí đan điền tấn cấp liền bắt đầu áp súc, đến bây giờ tuy còn không có áp súc đến trạng thái mạnh nhất, nhưng uy lực đã không thể khinh thường, tuyệt đối lợi

hại hơn chín vị Tiên Quân liên thủ!

- Nếm thử chiêu này của ta!

Hai mắt Nhiếp Vân hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Từ khi đến Cửu Tiêu Cung, chứng kiến nhiều Tiên Quân như vậy, đã biết rõ đối phương làm đủ chuẩn bị.

Bọn hắn làm đủ chuẩn bị, mình làm sao không có chuẩn bị?

Muốn mình chết, vậy thì phải trả cái giá tương ứng!

Hô!

Nguyên Khí Đạn bị hắn phóng ra.

Cùng thời khắc đó, thiên phú Phòng Ngự sư vận chuyển, thả người chui vào Tinh Cung, bám vào vách tường phong ấn của Cửu Tiêu Cung.

Ầm ầm!

Nguyên Khí Đạn đối bính với công kích của chín đại Tiên Quân, ầm ầm nổ tung!

Lực lượng như sóng to gió lớn tịch cuốn, lập tức hình thành một cổ sóng xung kích khó có thể ngăn cản, không gian thời gian ở dưới lực lượng xung kích này bắt đầu vặn vẹo, trong nháy mắt liền thôn phệ công kích của chín đại Tiên Quân, không gian bị xé rách ra một hắc động thật lớn.

- Đây là cái gì?

- Năng lượng sóng? Hắn làm sao có thể áp súc năng lượng sóng đến trình độ như thế...

Tràng cảnh trước mắt lần nữa phá vỡ nhận thức của tất cả mọi người, kể cả Đạm Đài Mạc Vân, tất cả đều cảm thấy thế giới hỗn loạn.

Một tiểu tử nửa bước Tiên Quân, có thể ở dưới mười người bọn hắn liên thủ không chết đã xem như kỳ tích, rõ ràng còn có thể đánh ra công kích như thế, đến cùng làm sao làm được?

Ầm ầm!

Nguyên Khí Đạn cường đại căn bản không để ý tới ý nghĩ của bọn hắn, nhanh chóng nghiền áp tới, lập tức bành trướng, bộc phát ra lực lượng vượt qua thời gian.

- Trụ Thiên Thuẫn!

Biết rõ uy lực của đoàn năng lượng này, một vị lão tổ điên cuồng gào thét, lấy ra một bảo vật.

Cái bảo vật này là hắn ở trong một lần kỳ ngộ đạt được, có năng lực phòng ngự rất mạnh, lập tức che chắn đám đông ở bên trong.

Hắn vừa tế ra bảo bối, sóng xung kích liền đi tới trước mặt, lực lượng nghiền áp cường đại đánh vào Trụ Thiên Thuẫn, phát ra tiếng giòn vang rậm rạp chằng chịt.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Thanh âm kinh tâm động phách liên tiếp, sắc mặt của mọi người trở nên trắng bệch.

Hổn hển!

Rốt cục, Trụ Thiên Thuẫn không chịu nổi lực lượng nghiền áp, nát thành bụi phấn!

Uy lực của sóng xung kích bị Trụ Thiên Thuẫn ngăn cản nhỏ đi không ít, nhưng như trước đáng sợ đến cực điểm, mang theo lực lượng để cho mọi người khủng hoảng bắn tới.

PHỐC! PHỐC! PHỐC! PHỐC! PHỐC!...

Thanh âm phun máu liên tiếp, bọn người Đạm Đài Mạc Vân đều

cuồng phun máu tươi, bị trọng thương!

Nhiếp Vân đánh ra Nguyên Khí Đạn thật sự quá đáng sợ, mặc dù bọn hắn đã sớm có chuẩn bị, dùng Tiên lực bảo vệ chỗ hiểm, như trước có chút không chịu nổi, tất cả đều bị trọng thương.

Rầm ào ào!

Nguyên Khí Đạn công kích không có tính phương hướng, là toàn phương vị, sau khi chấn thương chín đại Tiên Quân, đi vào trên vách tường Cửu Tiêu Cung.

Đất rung núi chuyển, thập đại Tiên Quân bố trí phong ấn ở trước mặt Nguyên Khí Đạn giống như giấy mỏng, một phần vạn cái hô hấp cũng không chịu đựng được liền bị xé nứt, khí kình cuồng bạo lao ra thương khung.

Ầm ầm!

Cửu Tiêu Cung sừng sững Linh giới trăm triệu năm, đại biểu cho vinh dự cao nhất triệt để sụp đổ, biến thành một đống phế tích.

- Chậm rãi hưởng thụ a, ta đi trước!

Ngay thời điểm các Tiên Quân khiếp sợ, tiếng cười vang lên, lập tức một đạo thân ảnh lập loè rồi biến mất.

Tuy Nguyên Khí Đạn lục thân không nhận, nhưng Nhiếp Vân sớm làm ra chuẩn bị, Bắc Đẩu tinh cung tăng thêm thiên phú Phòng Ngự sư, thân thể cường đại cùng với thập đại Tiên Quân bố trí xuống phong ấn, tuy lực trùng kích cực kỳ lớn, nhưng như trước không để hắn tổn thương trí mạng.

Đối với hắn có được Bất Tử Chi Thân cùng thiên phú Mộc Sinh sư mà nói, chỉ cần không nguy hiểm đến tánh mạng, một hai cái hô hấp là có thể khôi phục, căn bản không phải chuyện quan trọng gì.

- Đạm Đài gia tộc ở chổ đó, Nguyệt Nhi khẳng định bị phong tỏa ở trong gia tộc!

Từ Cửu Tiêu Cung bay ra, Nhiếp Vân biết rõ bọn người Đạm Đài Mạc Vân bị thương rất nặng, trong thời gian ngắn khẳng định không thể tiếp tục tìm mình phiền toái, cũng vui vẻ thanh nhàn, thẳng tắp bay về phía Đạm Đài gia tộc.

Thời điểm đến, chuyên môn hỏi Tiêu Nhiên địa chỉ của Đạm Đài gia tộc, chính là vì hiện tại.

Vèo!

Tốc độ của hắn rất nhanh, mấy chục cái hô hấp liền bay ra hàng tỉ dặm, đi vào Đạm Đài gia tộc.

Đạm Đài gia tộc không hổ là đứng đầu trong thập đại gia tộc, phủ đệ cực kỳ rộng rãi, mang theo khí tức Thiên Đạo uy nghiêm, trên không Lôi Đình rậm rạp, tự hồ chỉ cần không được bọn hắn cho phép, tùy tiện tiến vào, sẽ bị công kích điên cuồng.

------oOo------

Chương 1683: Đánh tiến Đạm Đài gia (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiên phú Lôi Điện sư của Nhiếp Vân đạt tới hình thái thứ năm, đã có thể khống chế thiên kiếp, đối với loại Lôi Điện này là không thèm để ý, lăng không bay đi.

- Nguyệt Nhi, ta tới đón ngươi, cùng ta rời đi!

Thanh âm sáng sủa còn khủng bố hơn Lôi Đình, mang theo áp lực khiếp sợ vạn giới, ầm ầm bắn ra.

- Người nào? Dám giương oai ở Đạm Đài gia tộc, muốn chết!

- Trọng địa của Đạm Đài gia tộc, người tự ý gia nhập chết!

Ầm ầm!

Thời gian nháy con mắt, bóng người liên tiếp xuất hiện ở trên không trung.

Những bóng người này mỗi người râu tóc trắng noãn, xem xét liền biết là trưởng lão của Đạm Đài gia tộc.

- Ta đến tìm Đạm Đài Lăng Nguyệt, muốn tiếp nàng ly khai, nói cho ta biết nàng ở địa phương nào, ta có thể không động thủ!

Nhìn quanh một vòng, cũng không phát hiện tung tích của Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân chắp hai tay sau lưng, thanh âm lạnh như băng, mặt như Ma Thần.

Ngay cả gia tộc lão tổ của bọn họ cũng bị mình đánh cho nửa chết nửa sống, những người này căn bản không để vào mắt.

- Đạm Đài Lăng Nguyệt là công chúa của gia tộc chúng ta, ngươi tính toán ngon vậy sao, dám tới tìm nàng!

- Có thể không động thủ? Khẩu khí thật lớn, ngươi biết đang nói chuyện với ai sao? Nơi này là Đạm Đài gia tộc, đứng đầu Linh giới thập đại gia tộc, nếu không muốn chết, lập tức quỳ xuống, thừa nhận sai lầm!

- Không biết sống chết, chạy đến Đạm Đài gia tộc quấy rối, quả thực không muốn sống nữa...

...

Lời nói của Nhiếp Vân phảng phất như nước rơi vào chảo dầu sôi, lập tức khiến cho nổ vang.

Trong mắt bọn hắn, Đạm Đài gia tộc chí cao vô thượng, được vạn người kính ngưỡng, mà thiếu niên này rõ ràng dám hung hăng càn quấy như thế, quả thực không muốn sống nữa.

- Ngu muội giống như Đạm Đài Sang Vũ, cút ngay!

Thấy không có người trả lời, sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống.

Những thứ này bản thân có tính ưu việt quá mạnh mẽ, đã như vậy, ta liền bài trừ tính ưu việt của các ngươi!

Ngón tay điểm về phía trước, một thủ ấn khổng lồ mạnh mẽ xuất hiện ở trên không trung, ầm ầm áp xuống dưới.

Lạch cạch! Lạch cạch! Lạch cạch!

Vô số trưởng lão, đệ tử ở trước mặt cổ lực lượng này không có chút phản kháng nào, đồng loạt nằm sấp xuống đất.

- Nói, Đạm Đài Lăng Nguyệt ở địa phương nào!

Một chiêu trấn áp tất cả mọi người, Nhiếp Vân khẽ nói.

Những người này bất quá là Vương Tiên, Thánh Tiên thậm chí còn có Kim Tiên, đối với thực lực của hắn bây giờ mà nói, cái gì cũng không tính, nếu như không phải nể tình Đạm Đài Lăng Nguyệt, hắn tuyệt đối sẽ huyết tẩy cả gia tộc, chó gà không tha!

- Đạm Đài Lăng Nguyệt bị tộc trưởng giam ở Thiên Đạo Sơn, không có thủ lệnh của gia chủ, căn bản mở không ra...

Đối phương thoáng một phát trấn áp nhiều người như vậy, mọi người rốt cục minh bạch thiếu niên trước mắt đáng sợ, một trưởng lão giãy dụa rống lên.

Có thể có loại thực lực này, chỉ sợ đã là cường giả Tiên Quân, không phải bọn hắn có thể chống cự.

- Thiên Đạo Sơn?

Nhiếp Vân nhướng mày, ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy phía trước có một ngọn núi cao vút trong mây, đứng sửng ở trước mặt, xuyên thẳng Lôi Đình, phảng phất như cùng trời xanh dung hợp chung một chỗ.

Ầm ầm!

Thẳng tắp bay về phía Thiên Đạo Sơn.

.....

Thiên Đạo Sơn, địa phương năm đó Đạm Đài gia tộc đệ nhất lão tổ tìm hiểu Thiên Đạo, sau khi thành công, dùng đại thủ pháp giam cầm chỗ này, trở thành thánh địa vô thượng của Đạm Đài gia tộc.

Lúc này ở trên núi, một thiếu nữ lẳng lặng ngồi ở trước bàn, hai mắt ngốc trệ vô thần nhìn tràng cảnh trước mắt cách đó không xa.

- Tiểu thư, lại nghĩ tới Nhiếp Vân thiếu gia sao? Yên tâm đi, hắn người hiền có trời giúp, khẳng định không có chuyện gì đâu!

Một tiểu cô nương đi tới, thấy bộ dạng của thiếu nữ liền cười an ủi.

Tỳ nữ của Đạm Đài Lăng Nguyệt… Cưu Nghiên!

Mà thiếu nữ ngây người đúng là Thiên Đạo sư Đạm Đài Lăng Nguyệt mà Nhiếp Vân ngày ngày tưởng niệm.

- Không biết phụ thân sẽ đưa ra yêu cầu như thế nào, có khó khăn không, nguy hiểm lớn không...

Trong đôi mắt đẹp của Đạm Đài Lăng Nguyệt hiện lên sầu bi nhàn nhạt.

Tuy nàng là Thiên Đạo sư, khống chế sự tình chư thiên, nhưng bị nhốt ở chỗ này, tương đương với ngăn cách Linh giới, không cách nào biết rõ đến cùng xảy ra chuyện gì.

- Yên tâm đi tiểu thư, ngươi không phải để cho Liên Thủy lặng lẽ đi tìm hiểu sao? Nên sắp trở về rồi, nhất định có thể mang đến tin tức hữu dụng!

Cưu Nghiên thấy nữ hài lo lắng như thế, nhếch miệng nói.

Kỳ thật nàng không nhìn ra vị Nhiếp Vân thiếu gia kia có điểm nào đáng giá tiểu thư như vậy.

Nói dung mạo, anh tuấn hơn hắn nhiều lắm, nói chuyên tình, vừa

tới Linh giới liền cùng với nhiều nữ hài có quan hệ mập mờ... Nói thực lực, chỉ có Tiên Thể cảnh, ách... Hiện tại nên tăng trưởng một chút, nhưng so sánh với tiểu thư thân là Thiên Đạo sư, chênh lệch không phải nhỏ tí tẹo.

Thật không biết tiểu thư coi trọng hắn điểm nào!

- Ta biết ý nghĩ của ngươi, ngươi đây là không có người mình yêu, một khi có, cho dù hắn lại nghèo, lại yếu, ở trong lòng ngươi cũng là hoàn mỹ nhất...

Tựa hồ nhìn thấu cách nghĩ của Cưu Nghiên, Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu nói.

- Đã biết, những lời này tiểu thư nói cả mấy trăm lần rồi...

Nghe được tiểu thư nói, Cưu Nghiên xoa xoa đầu.

Nàng và tiểu thư từ nhỏ cùng nhau lớn lên, quan hệ giống như tỷ muội, không hề giống chủ tớ khác, địa vị khác biệt, quy củ sâm nghiêm.

- Tiểu thư, ta thăm dò được tin tức rồi...

Cưu Nghiên vừa nói dứt lời, đột nhiên nghe được một thanh âm vang lên, bên ngoài phong ấn Thiên Đạo Sơn có một thanh âm lo lắng truyền đến.

Đúng là nha hoàn khác của Đạm Đài Lăng Nguyệt, Liên Thủy!

Nàng phụ trách ra tìm hiểu tin tức đổ ước của Nhiếp Vân cùng tộc trưởng Đạm Đài Sang Vũ, hiện tại vừa trở về.

Thiên Đạo Sơn phong ấn là Đạm Đài gia tộc đệ nhất lão tổ lưu lại, trong này lại có vô số cường giả tiến hành gia trì, không thể phá vỡ, ngăn cách Thiên Đạo, tuy Đạm Đài Lăng Nguyệt thân là Thiên Đạo sư, nhưng bị giam ở bên trong, cũng không cách nào đi ra, tối đa chỉ có thể cùng người khác tiến hành trao đổi!

Liên Thủy là nha hoàn trung thành nhất, nhưng không có bị nhốt

vào, lúc này mới có cơ hội tìm hiểu tin tức đổ ước của Nhiếp Vân cùng phụ thân nàng.

- Như thế nào? Cha ta không có khó xử Nhiếp Vân chứ!

Thấy nàng tới, Đạm Đài Lăng Nguyệt vội vàng đứng lên, vẻ mặt gấp gáp hỏi.

Hiện tại nàng lo lắng nhất chính là phụ thân khó xử Nhiếp Vân, để cho hắn đi làm một ít chuyện cửu tử nhất sinh, cực kỳ nguy hiểm!

------oOo------

Chương 1684: Nhiếp Vân tin tức (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tộc trưởng để cho Nhiếp Vân thiếu gia hoàn thành ba sự kiện, chỉ cần thành công, liền không bức bách tiểu thư hóa thân Thiên Đạo, cũng không phản đối hắn và tiểu thư ở chung một chỗ...

Liên Thủy thở hổn hển một ngụm, vội vàng nói.

- Ân!

Phụ thân nàng muốn Nhiếp Vân làm ba sự kiện, nàng cũng biết, nhẹ nhàng gật đầu, tiếp tục nghe xuống dưới.

- Chuyện thứ nhất của tộc trưởng là để Nhiếp Vân thiếu gia ở trong vòng ba tháng, đi Ma giới lấy Thất Tâm Long Châu tới...

- Lấy Thất Tâm Long Châu? Thất Tâm Long Châu là biểu tượng địa vị của Long tộc, đại biểu cho tôn nghiêm chí cao vô thượng, giống như ngọc tỷ của thế tục, cầm thứ này, không phải muốn chết sao? Hơn nữa quan hệ của Nhiếp Vân cùng Tiểu Long, nhất định sẽ lọt vào Thanh Long Hoàng đuổi giết... Cái này, cái này... Cha sao sẽ ra điều kiện đáng sợ như vậy...

Liên Thủy còn chưa nói xong, đầu óc của Đạm Đài Lăng Nguyệt

thoáng một phát nổ tung.

Nàng thân là người sinh trưởng ở Linh giới, lại là Thiên Đạo sư, đối với tình huống của Lục Đạo biết nhất thanh nhị sở, đi Ma giới lấy Thất Tâm Long Châu, chuyện này liền là cửu tử nhất sinh, không đúng, là thập tử vô sinh, phụ thân làm sao sẽ đưa ra yêu cầu như vậy?

- Hắn không có đáp ứng a...

Đạm Đài Lăng Nguyệt vội vàng hỏi.

- Ta nghe nói Nhiếp Vân thiếu gia không hề nghĩ ngợi đáp ứng!

Liên Thủy nói.

- Hắn đây là vì ta... Nhưng mà chuyện này quá nguy hiểm, không được, ta muốn đi ra ngoài, nhất định phải ngăn cản chuyện này...

Lo lắng trong mắt Đạm Đài Lăng Nguyệt khó có thể che dấu, sốt ruột nói.

- Hì hì, tiểu thư, ngươi không cần bối rối, Nhiếp Vân thiếu gia từ hơn hai tháng trước đã trở lại rồi, còn mang Thất Tâm Long Châu qua, hoàn thành nhiệm vụ!

Chứng kiến bộ dạng của tiểu thư, Liên Thủy cười cười, không cố lộng huyền hư nữa, nói.

- Hoàn thành nhiệm vụ? Hắn không có bị thương chứ...

Đạm Đài Lăng Nguyệt hỏi xong, sắc mặt đỏ lên, quan tâm quá sẽ bị loạn, nếu bị thương, Liên Thủy chắc chắn sẽ không như thế, lại nói, hắn có được thiên phú Mộc Sinh sư, cho dù bị thương cũng có thể chữa tốt rất nhanh, nên không có trở ngại.

- Đương nhiên không có bị thương! Sau khi trở về, nghe nói bởi vì Dương Chân gia chủ nói châm chọc, còn hung hăng giáo huấn hắn một chầu! Đánh hắn trọng thương!

Liên Thủy nói ra tin tức thăm dò được, trong mắt hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Thập đại gia chủ ở trong mắt nàng cao cao tại thượng, là nhân vật giống như hoàng đế, rõ ràng bị Nhiếp Vân thiếu gia đánh thổ huyết, không dám nói nhảm, tin tức này đến cùng là thật hay giả?

- Đả thương Dương Chân? Ta biết hắn là người không an phận, Dương Chân nói hưu nói vượn, hắn nhất định sẽ tức giận...

Nghe được Nhiếp Vân không có việc gì, Đạm Đài Lăng Nguyệt buông lỏng không ít, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, hỏi tiếp:

- Cha ta yêu cầu chuyện thứ hai là gì? Nên không khó như vậy đi à nha!

- Tộc trưởng yêu cầu chuyện thứ hai so với chuyện này còn khó hơn, là đi chỗ Linh Hồn sư Nhan Chi đại nhân muốn mười đạo Linh Hồn chi khí!

Liên Thủy nói.

- Tìm Nhan Chi muốn mười đạo Linh Hồn chi khí? Cha ta đây là muốn làm gì?

Vừa nghe đến tin tức này, Đạm Đài Lăng Nguyệt thật sự sốt ruột rồi.

- Nhan Chi vốn cực kỳ keo kiệt, lần trước tiểu thư hỏi nàng mượn một đạo Linh Hồn chi khí, vẫn là bị đánh bại mới chịu lấy ra, chuyện này gia chủ cũng biết, đưa ra yêu cầu như vậy, rõ ràng cho thấy khó xử Nhiếp Vân thiếu gia, Nhiếp Vân thiếu gia chắc có lẽ không đáp ứng a!

Cưu Nghiên cũng sửng sốt.

Lần trước tiểu thư tìm Linh Hồn sư yêu cầu Linh Hồn chi khí nàng còn rõ mồn một trước mắt, Nhan Chi kia cực kỳ keo kiệt, muốn một đạo cũng khó khăn như vậy, đòi mười đạo... Đây không phải muốn mệnh của nàng sao?

Có thể tưởng tượng, so sánh với chuyện này, trước kia tìm kiếm Thất Tâm Long Châu quả thực là đồ chơi cho con nít.

- Nhiếp Vân thiếu gia hắn... vẫn đáp ứng!

Liên Thủy nói.

- Đáp ứng? Hừ, gia hỏa không biết tự lượng sức mình, thực lực của tiểu thư mạnh như vậy mới lấy được một đạo, ta không tin hắn có thể lấy ra mười đạo? Không biết trời cao đất rộng như vậy, nhất định đã thất bại...

Cưu Nghiên nhếch miệng.

Theo nàng, tiểu thư muốn một đạo Linh Hồn chi khí cũng phiền toái như thế, Nhiếp Vân rõ ràng dám đáp ứng đổ ước, dĩ nhiên sẽ thất bại.

- Nhiếp Vân thiếu gia... hắn thành công rồi! Hơn nửa tháng trước thì trở lại, lấy ra mười đạo Linh Hồn chi khí!

Cưu Nghiên lời còn chưa nói hết, Liên Thủy liền đánh gãy nàng, nói ra tin tức mình biết.

- Cái gì? Thành công? Hơn nửa tháng trước? Nếu như dựa theo thời gian suy đoán... Hắn đi Yêu giới chưa đủ hai tháng liền lấy được mười đạo Linh Hồn chi khí? Cái này... Điều này sao có thể?

Cưu Nghiên thoáng một phát nhảy lên, đã mất đi thái độ trước kia, vẻ mặt đờ đẫn.

Chứng kiến bộ dạng của Cưu Nghiên, Liên Thủy cũng không kỳ quái, bởi vì lần đầu tiên nàng nghe được tin tức này, bộ dáng cũng là như thế.

- Ta nghe nói Nhiếp Vân thiếu gia chẳng những lấy ra Linh Hồn chi khí, còn ở Cửu Tiêu Cung đánh đập tàn nhẫn, để cho Hoàng Phủ gia chủ quỳ xuống!

Sắc mặt của Liên Thủy hưng phấn đến có chút hồng nhuận phơn phớt.

Mỗi người đều có tâm lý nghịch phản, để cho thập đại tộc trưởng cao cao tại thượng quỳ xuống, đây chính là sự tình nghĩ cũng không dám nghĩ.

- Để cho Hoàng Phủ gia chủ quỳ xuống? Đây là vì cái gì?

Đạm Đài Lăng Nguyệt nghe được người yêu liên tiếp thành công, cũng theo đó hưng phấn, nghi ngờ hỏi.

- Nghe nói là lúc Nhiếp Vân thiếu gia nhận nhiệm vụ, Hoàng Phủ gia chủ từng tuyên bố nếu hắn có thể thành công, mình sẽ quỳ! Kết quả một lời trở thành sự thật, hắn chứng kiến Linh Hồn chi khí còn muốn trốn nợ, bị Nhiếp Vân thiếu gia đánh quỳ...

Liên Thủy áp chế kích động trong lòng nói.

- Đánh Hoàng Phủ gia chủ quỳ xuống... tại sao Nhiếp Vân thiếu gia có thể có thực lực mạnh như vậy?

Cưu Nghiên sửng sốt.

- Hơn nửa tháng trước... Chẳng lẽ hiện tại Nhiếp Vân đã đi chấp hành nhiệm vụ thứ ba? Nhiệm vụ thứ ba là cái gì?

Đạm Đài Lăng Nguyệt không đi xoắn xuýt những chuyện nhỏ nhặt này, mà nghĩ tới một chuyện khác, vội vàng hỏi.

Hai sự tình trước khó khăn như vậy, chuyện thứ ba phụ thân chắc chắn sẽ không buông tay, nếu càng khó, Nhiếp Vân làm không được thì sao bây giờ...

Trong lúc nhất thời nhu tràng ngàn đoạn, không biết nên làm sao mới tốt.

- Gia chủ yêu cầu chuyện thứ ba là đi Bỉ Ngạn Lôi Vực mang Lôi Đình chi châu tới, hơn nữa thời gian hạn chế trong vòng một tháng!

Nghĩ nghĩ Liên Thủy cau mày nói, đối với Bỉ Ngạn Lôi Vực, Lôi Đình chi châu nàng chưa từng nghe nói qua, mặt mũi nàng tràn đầy nghi hoặc, nhưng Đạm Đài Lăng Nguyệt bất đồng, nghe được hai danh tự này khuôn mặt thoáng một phát trở nên trắng bệch.

------oOo------

Chương 1685: Nhiếp Vân tin tức (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bỉ Ngạn Lôi Vực là chí bảo mà Phật môn để ở Hỗn Độn hải dương hóa giải Tu La Sát khí, mang Lôi Đình chi châu đi liền tương đương mang toàn bộ Bỉ Ngạn Lôi Vực đi, Phật giới không có khả năng đồng ý, cho dù ta đi qua, đối phương cũng sẽ không đáp ứng, vì sao phụ thân đưa ra loại này yêu cầu!

Đạm Đài Lăng Nguyệt thật sự có chút tức giận rồi.

Hai sự tình trước, làm cho Nhiếp Vân hẳn phải chết, có lẽ còn có một tia cơ hội thành công, nhưng chuyện này, tuyệt đối không có khả năng thành công, quả thực là để cho Nhiếp Vân tự sát!

Sao phụ thân sẽ làm ra loại quyết định này?

Chẳng lẽ thực không hy vọng mình truy cầu hạnh phúc sao?

Không có khả năng... Phụ thân từ nhỏ đến lớn một mực che chở mình... Tại sao lại khó xử Nhiếp Vân như vậy!

- Không được, ta muốn đi ra ngoài, ta muốn đi Phật giới ngăn cản chuyện này, cao tăng Phật giới gần đây ngoài miệng nói hiên ngang lẫm liệt, trên thực tế vì tư lợi, tuyệt đối không thể lấy Lôi Đình chi châu ra, Nhiếp Vân nhất định sẽ gặp nguy hiểm, ta phải đi cứu hắn!

Trên mặt Đạm Đài Lăng Nguyệt lộ ra vẻ bối rối, thì thào tự nói, nhìn phong ấn trước mặt, lông mày dựng thẳng lên.

Tuy nàng là Thiên Đạo sư, mượn nhờ uy lực của Thiên Đạo mà nói, thực lực vô cùng vô tận, nhưng ở đây ngăn cách Thiên Đạo, ngay cả nàng cũng không cách nào bài trừ phong ấn.

Nếu không phải bởi vì như vậy, nàng sớm liền đi ra ngoài, tuyệt sẽ không chờ tới bây giờ, một mình sốt ruột.

- Tiểu thư không nên gấp gáp, nghe ta nói hết lời đã...

Thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt thoáng một phát mất đi đúng mực, Liên Thủy vội vàng hô.

- Nghe ngươi nói hết lời? Ngươi sẽ không nói hiện tại mới qua hơn nửa tháng, Nhiếp Vân thiếu gia liền mang Lôi Đình chi châu về chứ? Lôi Đình chi châu là bảo vật Phật môn, dựa theo cá tính keo kiệt của Phật môn, tuyệt đối không thể đưa ra, không phải ta xem thường Nhiếp Vân thiếu gia, nhưng chuyện này cho dù tiểu thư đi qua, cũng khó có khả năng hoàn thành!

Cưu Nghiên nhếch miệng, khẽ nói.

Liên Thủy không biết Bỉ Ngạn Lôi Vực, nhưng nàng mỗi ngày đi theo sau lưng tiểu thư, đối với loại sự tình này biết rất nhiều.

Ngay cả Thiên Đạo sư khống chế Thiên Đạo đi qua cũng cầm không được, Nhiếp Vân thiếu gia làm sao có thể hoàn thành?

- Cái này... trước kia ta cũng nghĩ như vậy, bất quá vừa rồi lúc trở về, vừa vặn trên đường gặp Tiêu gia Tiêu Nhiên thiếu gia! Lần này hắn là cùng Nhiếp Vân thiếu gia đi Phật giới!

Liên Thủy lắc đầu, trên mặt sinh ra một tia đỏ ửng, nắm đấm phấn nộn xiết chặt.

- Tiêu Nhiên thiếu gia nói với ta, Nhiếp Vân thiếu gia chẳng những thành công lấy đi Lôi Đình chi châu, còn triệt để luyện hóa được Bỉ Ngạn Lôi Vực, lấy được một cây Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa, đại triển thần uy...

- Cái gì? Thành công? Điều đó không có khả năng a! Người Phật

giới sao có thể tùy ý hắn lấy đi Bỉ Ngạn Lôi Vực mà thờ ơ?

Cưu Nghiên lại càng hoảng sợ.

- Tình huống cụ thể như thế nào, ngươi cẩn thận nói nghe một chút!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nghe được Nhiếp Vân hoàn thành chuyện này, một cảm giác tự hào tự nhiên sinh ra, tiếp tục hỏi.

Nói thật, đối với Nhiếp Vân có thể hoàn thành chuyện này, ngay cả nàng cũng cảm giác được có chút khó tin.

- Cụ thể tình huống như thế nào ta cũng không biết, chỉ là Tiêu Nhiên thiếu gia thuận miệng nói, nghe nói Nhiếp Vân thiếu gia từng cùng Phật tổ của Phật giới đại chiến, thành công đánh chết một vị Phật tổ! Lúc này mới có thể trở về!

Liên Thủy nói ra, tựa hồ như trước mang theo không thể tin được.

- Đánh chết Phật tổ? Ngươi xác định là Phật tổ mà không phải Phật chủ?

Tròng mắt của Cưu Nghiên sắp rơi xuống rồi.

Phật chủ, Phật tổ, tuy chỉ kém một chữ, nhưng khái niệm là hoàn toàn bất đồng.

- Ta cũng hỏi như vậy, nhưng Tiêu Nhiên thiếu gia nói giết là Tây Di Phật tổ, một cường giả Tiên Quân!

Liên Thủy nói.

- Tây Di Phật tổ... Đánh chết cường giả Tiên Quân... Cái này...

Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng Cưu Nghiên liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều cảm thấy điên rồi.

Nhiếp Vân là thực lực gì, đến Linh giới lúc nào, phát triển làm sao... Hai người biết rõ ràng nhất, đi vào Linh giới, từ Tiên Lực cảnh đến

bây giờ chưa đủ một năm, rõ ràng có thể đánh chết Tiên Quân...

Cái này cũng quá nghịch thiên a!

- Ta rốt cuộc biết vì sao tiểu thư đối với hắn nhớ mãi không quên rồi, xem ra vẫn là tiểu thư ánh mắt độc ác...

Không biết qua bao lâu, Cưu Nghiên thở dài một tiếng, nở nụ cười khổ.

Ánh mắt của tiểu thư đâu chỉ độc ác, quả thực đáng sợ tới cực điểm.

Từ Tiên Lực cảnh tu luyện không đến một năm liền có được thực lực đánh chết Tiên Quân, cho dù là tiểu thư cũng làm không được!

Vị Nhiếp Vân thiếu gia này có thể làm được, nói rõ tiềm lực của hắn to lớn, thực lực mạnh, đã vượt ra khỏi tưởng tượng!

Mà trước đây, dưới tình huống mỗi người đều không nhìn tốt, tiểu thư liền tâm hồn thiếu nữ ám hứa, đủ để nói rõ ánh mắt của nàng không chỉ độc ác, mà là khủng bố.

- Đã hoàn thành ba sự kiện, phụ thân nên đáp ứng chuyện của chúng ta a...

Đối với Cưu Nghiên khiếp sợ, trong nội tâm Đạm Đài Lăng Nguyệt thì tràn đầy cảm giác tự hào, sắc mặt đỏ lên.

Phụ thân đưa ra ba sự kiện, chỉ cần Nhiếp Vân hoàn thành, liền để cho mình cùng với hắn, hiện tại hoàn mỹ hoàn thành, chắc có lẽ phụ thân sẽ không ngăn trở đi à nha!

- Phụ thân, ngươi yên tâm đi, cho dù ta cùng với Nhiếp Vân, một khi thực xuất hiện sự tình để cho Thiên Địa Lục Đạo hỗn loạn, ta vẫn sẽ hóa thân Thiên Đạo, cứu vớt vạn dân...

Hừ nhẹ một tiếng, trong ánh mắt Đạm Đài Lăng Nguyệt mang theo ý kiên định.

Cho dù phụ thân đồng ý mình cùng với Nhiếp Vân, nhưng vì Thiên Địa Lục Đạo, nàng như trước sẽ cam tâm hóa thân Thiên Đạo.

Cùng với Nhiếp Vân, là tiểu ái, là nội tâm vui sướng! Hóa thân Thiên Đạo cứu vớt vạn dân, là đại ái, là trách nhiệm cùng nghĩa vụ mà một vị Thiên Đạo sư không thể trốn tránh!

- Về sau như thế nào? Tộc trưởng có tới tiếp tiểu thư cùng Nhiếp Vân thiếu gia đoàn tụ không?

Thẳng đến lúc này, Cưu Nghiên rốt cục đã đồng ý Nhiếp Vân, cảm thấy chỉ có hắn mới có thể xứng với tiểu thư, cười hỏi.

- Về sau thế nào ta không biết, Tiêu Nhiên thiếu gia bảo ta nắm chặt thời gian trở về, để ta thông tri tiểu thư, một khi nửa canh giờ không có người đến tiếp tiểu thư qua, hi vọng tiểu thư có thể nhanh chạy tới Cửu Tiêu Cung!

Liên Thủy suy nghĩ một chút, nói ra lời Tiêu Nhiên dặn dò.

- Nửa canh giờ không có người tiếp ta, để ta tự mình chạy tới Cửu Tiêu Cung, chẳng lẽ...

------oOo------

Chương 1686: Tạc đổ Thiên Đạo sơn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Liên Thủy cùng Cưu Nghiên còn không suy nghĩ cẩn thận chuyện gì xảy ra, nhưng sắc mặt của Đạm Đài Lăng Nguyệt lại thay đổi, toàn thân không ngừng run rẩy.

Ba sự kiện đã thành công, dựa theo ước định, phụ thân nhất định sẽ tiếp mình tới gặp, nửa canh giờ là cực kỳ dư giả, mà khoảng thời gian này còn không có người đến mà nói, chỉ có thể nói rõ một sự kiện... Có người bội ước!

Bội ước chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất, phụ thân đánh chết

Nhiếp Vân! Thứ hai, Nhiếp Vân lọt vào trấn áp hoặc vây công...

Vô luận như thế nào, cũng không phải Đạm Đài Lăng Nguyệt nàng có thể tiếp nhận!

- Không được, ta muốn đi ra ngoài...

Đạm Đài Lăng Nguyệt mạnh mẽ nhảy dựng lên, nhìn về phía phong ấn trước mặt, liền muốn động thủ.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một thanh âm mạnh mẽ vang lên, âm thanh động Cửu Châu, gào thét tứ hải, mặc dù ở trong phong ấn cũng nghe rành mạch.

- Nguyệt Nhi, ta tới đón ngươi, cùng ta rời đi!

Ầm ầm!

Thanh âm hung hăng càn quấy mang theo tự tin đậm đặc, tự hồ chỉ cần nàng đáp ứng, có thể tùy thời theo hắn ly khai, căn bản không cần quản gia tộc thế tục lễ nghi gì.

- Là hắn! Hắn không có việc gì, tới tiếp ta rồi!

Tâm tình khẩn trương của Đạm Đài Lăng Nguyệt mạnh mẽ trầm tĩnh lại, con mắt thoáng một phát ướt át.

- Là Nhiếp Vân thiếu gia, hắn hiển nhiên vọt tới như vậy, nhất định sẽ gây ra mâu thuẫn với gia tộc...

Cưu Nghiên cũng nghe ra chủ nhân của thanh âm là ai, lông mi nhíu chặt, bất quá lời còn chưa nói hết, chợt nghe một thanh âm nổ vang vang lên, ngay sau đó chứng kiến một thân ảnh anh tuấn mang theo hào quang trắng noãn thẳng tắp bay tới.

Không phải Nhiếp Vân thì là ai!

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy người gia tộc cả đám nằm rạp trên mặt đất, không chút nhúc nhích, vốn tộc nhân cực kỳ hung hăng càn quấy, ở trước mặt thiếu niên lại biến thành con rùa đen, không ai

dám nói nhảm.

- Quá lợi hại...

Một màn này, Cưu Nghiên không có phẫn nộ như thành viên của Đạm Đài gia tộc, ngược lại trong mắt tràn đầy sùng bái.

Chỉ sợ cũng chỉ có cường giả siêu cấp bỏ qua quy củ, trực tiếp đánh vào Đạm Đài gia như vậy, mới có thể xứng với tiểu thư nhà mình!

Cũng chỉ có người mạnh như thế, mới có thể càng chạy càng xa, để cho người như tiểu thư ái mộ, trăm chết dứt khoát!

- Nguyệt Nhi, ta đến rồi!

Ầm ầm!

Cưu Nghiên đang trầm tư, Nhiếp Vân đi tới trước mặt phong ấn.

- Nhiếp Vân...

Bốn mắt tương vọng, hết thảy đều không cần nói gì.

- Ngươi chờ một chút, ta cứu ngươi đi ra ngoài!

Hai người nhìn một hồi, Nhiếp Vân nhướng mày, bàn tay mạnh mẽ trảo tới.

Ầm ầm!

Lực lượng của nửa bước Tiên Quân phối hợp 300 lần thân thể, khí kình cường đại từ đầu ngón tay đi vào trước mặt phong ấn.

Bành!

Cùng phong ấn đụng một cái, một cổ lực lượng hung mãnh đẩy lui Nhiếp Vân ra sau.

- Cái phong ấn này là năm đó lão tổ bố trí, ngoại trừ lệnh bài đặc

thù, cho dù Tiên Quân đỉnh phong cũng khó có thể phá vỡ!

Chứng kiến động tác của Nhiếp Vân, Đạm Đài Lăng Nguyệt thở dài một tiếng nói.

Cái phong ấn này coi như là nàng có thể mượn Thiên Đạo, muốn phá vỡ cũng cực kỳ khó khăn, huống chi người khác!

- Ta thử lại lần nữa!

Nhiếp Vân không nghĩ tới một đường quá quan trảm tướng, lại bị một cái phong ấn làm khó, lông mi nhíu một cái, hừ một tiếng, tay run lên, Bắc Đẩu kiếm xuất hiện.

Tiên khí Tạo Hóa đỉnh phong bắn ra một đạo hào quang làm lòng người vì sợ mà tâm rung động, mang theo lực lượng vô cùng vô tận đâm qua phong ấn.

Ầm ầm!

Công kích của hắn mạnh, phong ấn càng mạnh hơn nữa, một hồi nổ vang kịch liệt, Nhiếp Vân cảm thấy toàn thân tê rần, trường kiếm thiếu chút nữa rời tay.

- Phong ấn thật lợi hại!

Một kiếm toàn lực cũng không có phá vỡ phong ấn, Nhiếp Vân cau mày.

Trình độ chắc chắn của cái phong ấn này, vượt qua trước kia bái kiến, không có sức chiến đấu của Tiên Quân đỉnh phong chính thức, là tuyệt đối không có khả năng phá giải.

- Được rồi, đừng làm công vô dụng, ngoại trừ lệnh bài trong tay phụ thân, tuyệt đối không thể có người phá giải... Đúng rồi, đến cùng chuyện gì xảy ra?

Đạm Đài Lăng Nguyệt đang nghĩ vì sao Nhiếp Vân lại đột nhiên xuất hiện ở đây, vội vàng hỏi.

- Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, chờ ta cứu ngươi ra rồi nói sau!

Nhiếp Vân nhướng mày, lui về phía sau một bước, nhìn về phía Liên Thủy cách đó không xa.

- Ngươi lập tức rời đi, càng xa càng tốt!

- Vâng!

Tuy Liên Thủy không biết vị thiếu gia này muốn làm gì, nhưng vẫn gật đầu, nhu thuận lui ra phía sau.

- Một cái phá phong ấn mà thôi, ta đã mở không ra ngươi, thì sẽ san bằng Thiên Đạo Sơn này!

Nhiếp Vân lơ lửng ở trên không trung, hai mắt lạnh như băng, Nguyên Khí đan điền không ngừng xoay tròn, điên cuồng rút ra lực lượng, tiến hành áp súc.

Bắc Đẩu kiếm đã không cách nào phá vỡ phong ấn, vậy thì sử dụng Nguyên Khí Đạn.

Không tin Nguyên Khí Đạn cấp bậc mạnh nhất cũng tạc không ra!

Cho dù tạc không ra phong ấn, nhưng Thiên Đạo Sơn này nhất định có thể tạc bằng, không tin núi đã hủy, người còn ra không được!

Đã vạch mặt với Đạm Đài gia tộc, Nhiếp Vân liền không còn cố kỵ.

Đối phương bất nhân, không cần phải giả nghĩa, Thiên Đạo Sơn là biểu tượng tôn nghiêm của Đạm Đài gia tộc ngươi, hôm nay ta liền triệt để phá hủy!

Trong nội tâm sinh ra vẻ tàn nhẫn, lực lượng trong cơ thể Nhiếp Vân sôi trào, không ngừng quay cuồng.

Lực lượng cuồng bạo bị hắn điên cuồng áp súc, trong Khí Hải hội tụ Nguyên Khí Đạn càng ngày càng lớn, rất nhanh liền vượt qua viên

phóng thích ở Cửu Tiêu Cung.

- Nhiếp Vân, ngươi muốn làm gì, đây là thánh địa của Đạm Đài gia tộc, là biểu tượng của Linh giới, ngươi dám phá hủy tương đương triệt để đối nghịch với Linh giới...

Ngay thời điểm Nhiếp Vân tiếp tục áp súc, đột nhiên một tiếng hét lớn vang lên, một đám người lao đến.

Chính là bọn người Đạm Đài gia chủ Đạm Đài Sang Vũ cùng Đạm Đài Mạc Vân trước kia bị thương.

Tuy thập đại Tiên Quân vây công Nhiếp Vân đều bị thương, nhưng không có chết, lúc này trì hoãn xong, biết rõ Nhiếp Vân tới đây, toàn bộ cấp tốc lao đến.

Nói chuyện đúng là Đạm Đài lão tổ Đạm Đài Mạc Vân!

- Ta muốn làm gì? Mình không có mắt sao? Thánh địa của Đạm Đài gia tộc? Hừ, biểu tượng của Linh giới, hôm nay ta liền cho các ngươi nhìn xem, cái gọi là biểu tượng trong miệng các ngươi, làm sao biến thành phế tích!

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, song chưởng giơ lên, lòng bàn tay có một viên cầu cự đại chậm rãi xuất hiện, càng lúc càng lớn.

- Đi!

Thấy Nguyên Khí Đạn ngưng tụ đến cực hạn, bàn tay của Nhiếp Vân run lên, hô... một tiếng, sóng xung kích ẩn chứa năng lượng cự đại, ầm ầm vọt tới Thiên Đạo Sơn.

------oOo------

Chương 1687: Liên Nguyệt các (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm!

Thiên Đạo Sơn đại biểu Thiên Đạo của Linh giới, bị Nguyên Khí Đạn mạnh nhất đánh vỡ, ầm ầm sụp đổ.

Đạm Đài gia tộc khống chế Thiên Đạo, dựa vào lớn nhất có một bộ phận là đến từ Thiên Đạo Sơn này.

Thiên Đạo Sơn thông thương khung, lĩnh ngộ ý niệm Thiên Đạo, đại biểu uy nghiêm cùng địa vị vô thượng của Linh giới.

Mà lúc này, đồ vật đại biểu uy nghiêm kia, bị Nguyên Khí Đạn đập vỡ, rốt cuộc không chịu nổi, phong ấn ở phía trên không ngừng vỡ tan, sơn thể bị công kích kịch liệt, từ đó đứt gãy.

Lực lượng cuồng bạo xoáy lên, không ngừng lan tràn ra, trong nháy mắt toàn bộ Đạm Đài gia tộc như bị tận thế, vô số kiến trúc sụp đổ.

May mắn người của Đạm Đài gia tộc thực lực không kém, sớm biết nguy hiểm đã nhao nhao chạy ra, bằng không thì bị sóng xung kích quấy phá, cho dù cường giả Tiên Quân cũng chưa hẳn có thể may mắn còn sống sót.

- Thiên Đạo Sơn đổ...

- Ngọn núi biểu tượng vương đạo của Đạm Đài gia tộc chúng ta sụp đổ?

- Điều đó không có khả năng, ta không tin...

Vô số người của Đạm Đài gia tộc thấy một màn như vậy, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, con mắt đỏ thẫm.

Thiên Đạo Sơn là tín niệm cường liệt nhất của Đạm Đài gia tộc, ở trong nội tâm tất cả mọi người, là thần thánh không thể xâm phạm, mà bây giờ ầm ầm sụp đổ, tương đương để cho tín niệm của bọn hắn cũng triệt để sụp đổ.

- Gia chủ, giết nghiệt súc này, hắn hủy Tín Ngưỡng c Đạm Đài gia tộc chúng ta, phải chết!

- Lão tổ, khẩn cầu ngươi ra tay đánh chết người này, người này không chết, tôn nghiêm của Đạm Đài gia tộc chúng ta vĩnh viễn không ngẩng đầu được lên!

- Đúng vậy lão tổ, ngươi nhất định phải ra tay, không thể tùy ý hắn càn rỡ, đây chính là Đạm Đài gia tộc chúng ta truyền thừa trăm triệu năm a!

- Loại người này chẳng những phải nghiền xương thành tro, còn muốn đốt đèn trời, dùng linh hồn của hắn tế tự Thượng Thiên, rửa sạch loại vũ nhục này...

Từng thanh âm như chim quyên kêu gào, cả đám trưởng lão của Đạm Đài gia tộc bay lên, quỳ gối ở trước mặt Đạm Đài Sang Vũ cùng Đạm Đài Mạc Vân, nước mắt giàn giụa.

- Nguyệt Nhi!

Không để ý tới Đạm Đài gia tộc phẫn nộ gào rú, Nhiếp Vân đánh tung Thiên Đạo Sơn, thả người tiến vào phong ấn, ôm Đạm Đài Lăng Nguyệt vào trong ngực.

Trả giá thiên tân vạn khổ, rốt cục lần nữa gặp mặt.

- Nhiếp Vân...

Bị thiếu niên ôm vào trong ngực, hốc mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng có chút hồng nhuận, trong nội tâm tràn đầy hạnh phúc.

Nữ nhân khát vọng nhất là cái gì?

Được một cánh tay rắn chắc, có thể thay mình che gió che mưa!

Thiếu niên ở trước mắt, vì mình, cái gì cũng đáp ứng, không sợ thiên tân vạn khổ, những chuyện này đã đầy đủ!

- Cùng ta rời đi!

Một lát sau, Nhiếp Vân ôm vòng eo của Đạm Đài Lăng Nguyệt,

ngẩng đầu nhìn bọn người Đạm Đài Mạc Vân đằng đằng sát khí, hừ nhẹ nói.

Trong thanh âm mang theo ôn nhu cùng trưng cầu.

Nơi đây dù sao cũng là gia tộc của nàng, mặc dù trả giá nhiều như vậy, nhưng nếu nàng không đồng ý, Nhiếp Vân cũng sẽ không cưỡng cầu.

- Ngươi ở đâu, ta ở đó!

Tựa hồ thấy được khát vọng trong mắt thiếu niên, Đạm Đài Lăng Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu.

Thanh âm không lớn, lại mang theo kiên định khó có thể ngăn cản, tựa hồ mặc dù Thiên Địa sụp đổ, Nhân đạo hủy diệt, cũng sẽ không sửa đổi quyết định của nàng.

- Tốt! Từ hôm nay trở đi, Đạm Đài Lăng Nguyệt, là thê tử của Nhiếp Vân ta, cái gì Thiên Đạo vô tình, muốn thủ hộ vạn dân, cái gì bảo vệ Linh giới, hết thảy cút ngay cho ta!

Nhìn xem ánh mắt kiên định của nữ hài, Nhiếp Vân lập tức hiểu tâm ý của đối phương, cười ha ha, hào khí ngất trời.

Chẳng lẽ Thiên Đạo sư liền nhất định phải hóa thân Thiên Đạo, chẳng lẽ Thiên Đạo sư liền nhất định phải vô tình? Chẳng lẽ Thiên Đạo sư liền nhất định phải bảo hộ Linh giới?

Tất cả đều xéo cho ta!

Lão tử mặc kệ ngươi là Thiên Đạo gì, cái gì sinh linh đồ thán, Đạm Đài Lăng Nguyệt là lão bà của Nhiếp Vân ta, ai cũng đoạt không được!

- Phải, ta là thê tử của ngươi! Không người có thể cải biến!

Đạm Đài Lăng Nguyệt gật đầu.

Nếu như đã lựa chọn kiên trì, liền không cần phải che lấp.

- Lăng Nguyệt, ngươi biết ngươi đang nói cái gì không? Ngươi là Thiên Đạo sư, gánh vác trách nhiệm thủ hộ Thiên Đạo, sao có thể sinh ra cảm tình, yêu một Nhân loại!

Mặc dù Đạm Đài Sang Vũ trọng thương, nhưng cũng không chết, lúc này nghe hai người đối thoại, sốt ruột lên tiếng rống to.

- Đạm Đài Lăng Nguyệt, lạc đường biết quay lại, ngươi cần phải hiểu rõ trách nhiệm trên người của ngươi...

Sắc mặt của Đạm Đài Mạc Vân cũng biến đổi.

- Trách nhiệm? Nghĩa vụ?

Hai người lời còn chưa nói hết, Nhiếp Vân ôm Đạm Đài Lăng Nguyệt bay ra, rơi ở trước mặt mọi người.

- Các ngươi luôn miệng nói muốn bảo vệ Linh giới, vậy ta hỏi các ngươi, Tu La Vương ở đâu? Các ngươi đi dò xét chưa?

- Các ngươi luôn mồm đại nghĩa lăng nhiên, vậy ta hỏi ngươi, nếu Tu La Vương tới, các ngươi có mấy người nguyện ý đi chiến đấu?

- Mình không vì Linh giới sinh tồn mà cố gắng, lại ký thác hi vọng lên người một tiểu cô nương, cái này chính là đại nghĩa mà các ngươi nói?

- Cút con mẹ nó đi! Tuy Đạm Đài Lăng Nguyệt có được thiên phú Thiên Đạo sư, lại không phải đầy tớ của các ngươi, không có cái gọi là nghĩa vụ!

- Hôm nay ta muốn dẫn nàng ly khai, các ngươi ai dám ngăn trở, đừng trách ta mở một đường máu, ta ngược lại muốn nhìn một chút, thập đại gia tộc làm mưa làm gió ở Linh giới trăm triệu năm, đến cùng có bản lãnh gì có thể ngăn hai người chúng ta lại!

Cười to một tiếng, Nhiếp Vân tay trái ôm Đạm Đài Lăng Nguyệt, tay phải cầm Bắc Đẩu kiếm, nhìn quanh một vòng, cất cao giọng nói.

Rầm ào ào!

Bị ánh mắt của hắn nhìn, tất cả mọi người đồng thời lui về phía sau một bước.

Thập đại Tiên Quân ở thời kỳ toàn thịnh cũng không ngăn được thiếu niên nửa bước, lúc này cả đám bị trọng thương, ở đâu là đối thủ của hắn!

Huống chi vừa rồi tận mắt thấy hắn bằng vào lực lượng một người tạc đổ Thiên Đạo Sơn, trong nội tâm đã sớm bị khí thế vô địch kia chiếm cứ, lộ ra e sợ.

- Các ngươi ai dám?

Nhiếp Vân lần nữa hét lớn một tiếng, đi về phía trước vài bước.

Rầm rầm!

Nương theo hắn tiến lên, mọi người lần nữa đồng loạt lui về phía sau.

Chỉ bằng vào lực lượng một người, để cho thập đại Tiên Quân, vô số Vương Tiên, ngàn vạn Kim Tiên lui về phía sau, không dám đối mặt, phần uy thế này, trừ Nhiếp Vân thì không có hắn!

- Đây mới thực sự là anh hùng... Có thể gả cho hắn, cho dù lập tức để ta chết đi cũng đáng!

------oOo------

Chương 1688: Liên Nguyệt các (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Khó trách tiểu thư yêu hắn như vậy, đổi lại là ta, cũng sẽ không hối hận...

Cưu Nghiên, Liên Thủy nhìn một màn này ở trong mắt, vành mắt đỏ

lên.

Tiểu thư thân là Thiên Đạo sư, vừa ra đời liền gánh vác trách nhiệm cùng nghĩa vụ lớn nhất, cho tới giờ khắc này, mới chính thức lấy được hạnh phúc của mình.

Nam nhân như vậy ái mộ, còn có cái gì chưa đủ?

- Một người quát lui thập đại Tiên Quân, vô số Vương Tiên... cái tên Nhiếp Vân này, chỉ sợ từ hôm nay về sau, sẽ truyền khắp Thiên Địa Lục Đạo!

- Quá mạnh mẽ, này mới là thần tượng của chúng ta...

- Đạm Đài gia tộc chúng ta luôn tự xưng chính thống của Linh giới mà kiêu ngạo, hiện tại xem ra, chính là vì loại kiêu ngạo này, để cho chúng ta mất đi động lực tiến lên, để cho chúng ta bảo thủ...

- Tuy hắn đánh nát Thiên Đạo Sơn, lại tương đương đánh vỡ kiêu ngạo của chúng ta, chính thức tỉnh lại chúng ta!

- Muốn tiến bộ, chỉ dựa vào gia tộc là không được, phải dựa vào chính mình...

...

Rất nhiều người của Đạm Đài gia tộc chứng kiến một màn này, đều bừng tỉnh đại ngộ.

Thiên Đạo Sơn đại biểu cho vinh dự, cũng là một loại áp chế, để cho người Đạm Đài gia tộc bảo thủ, tự nhận tài trí hơn người, trở thành ếch ngồi đáy giếng!

Nhiếp Vân đánh vỡ ngọn núi này, tương đương cảnh tỉnh, chỉ cần người hơi có chút tôn nghiêm, đều sẽ lập tức minh bạch, thế giới không có vương giả vĩnh viễn, chỉ có người không ngừng cố gắng!

...

- Nguyệt Nhi, chúng ta đi thôi!

Liên tục hô vài tiếng, không ai dám tiến lên ngăn trở, Nhiếp Vân không để ý tới bọn người Đạm Đài Mạc Vân nữa, cúi đầu nhìn về phía nữ hài trong ngực.

- Đi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt gật đầu.

Lúc này nàng thật giống như một thê tử ôn nhu, hoàn toàn nghe theo trượng phu yêu cầu cùng an bài.

- Ta nói rồi, sẽ đứng ở trước mặt ngươi thay ngươi che mưa che gió, thì nhất định sẽ thực hiện!

Thấy nàng đồng ý, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, con mắt nhìn về xa xa.

- Chúng ta đi!

Hô!

Tốc độ của hai người cực nhanh, thời gian nháy con mắt liền từ tại chỗ biến mất.

- Tộc trưởng, lão tổ, chẳng lẽ chúng ta trơ mắt nhìn hai người bọn họ ly khai?

- Lão tổ, không thể để cho bọn hắn đi như vậy, uy nghiêm của Đạm Đài gia tộc chúng ta ở đâu...

...

Mấy vị trưởng lão bảo thủ cả đám lộ ra vẻ sốt ruột, vội vàng hô.

- Không để cho bọn hắn đi... vậy hiện tại mấy người các ngươi đi ngăn bọn họ lại đi!

Đạm Đài Mạc Vân vốn đang bực bội, nghe nói như thế, hai mắt thoáng một phát nheo lại.

- Cái này...

Mấy vị trưởng lão hoảng sợ.

Nói đùa gì vậy, các ngươi đường đường Tiên Quân cũng ngăn không được, chúng ta những Vương Tiên này tới khác gì chịu chết?

Trong nháy mắt tất cả mọi người ngậm miệng.

- Chỉ mong... quyết định này là đúng!

Thời điểm tất cả mọi người im lặng, đột nhiên Đạm Đài Mạc Vân ngẩng đầu nhìn phương hướng hai người Nhiếp Vân biến mất, nhẹ nhàng nói một tiếng, nói ra một câu, ai cũng nghĩ không rõ!

.....

- Nhiếp Vân, bây giờ đi đâu?

Rúc vào trong ngực Nhiếp Vân, Đạm Đài Lăng Nguyệt nhìn nam nhân của mình, trong nội tâm tràn đầy hạnh phúc.

- Đã đi ra thập đại gia tộc, không bằng chúng ta tìm địa phương ở lại... liền đi Cửu Dương Sơn a!

Trong đầu Nhiếp Vân lóe lên linh quang, nhớ tới một chỗ.

Cửu Dương Sơn, địa phương hắn vừa tới Linh giới, bọn người lão tửu quỷ còn ở nơi đó.

- Tốt, ngươi nói đi đâu liền đi đó!

Đạm Đài Lăng Nguyệt vừa cười vừa nói.

Có nam nhân như vậy, thê tử còn có gì đòi hỏi, cái gì cũng không cần suy nghĩ nhiều!

- Cửu Dương Sơn cực kỳ xinh đẹp, ta sẽ mở cho ngươi một hồ

nước cự đại, tu kiến một ngọn núi xinh đẹp nhất, cùng một trang viên tốt nhất...

Ôm nữ hài vào trong ngực, Nhiếp Vân cảm thấy kiếp trước kiếp này đều chưa bao giờ cao hứng giống như hôm nay.

- Chúng ta còn phải nuôi một ít sủng vật, mấy con chó con, thời điểm nhàn hạ trồng chút rau quả, bắt vài con thú rừng, chúng ta hảo hảo sinh hoạt...

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng nở nụ cười, ánh mắt lộ ra hướng tới.

Nàng thân là Thiên Đạo sư, cao cao tại thượng, kỳ thật khát vọng nhất lại là loại sinh hoạt đơn giản này.

- Tốt, đến Cửu Dương Sơn, ta liền tu kiến một tòa phủ đệ xinh đẹp nhất tặng cho ngươi!

Thấy nàng cao hứng, Nhiếp Vân cười nói.

- Tốt, phủ đệ của chúng ta tên là gì? Phải có cái tên a, như vậy mới có thể trở thành thế ngoại đào nguyên...

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Tên? Ân, không sai, phải có cái tên...

Nghe Đạm Đài Lăng Nguyệt nói, Nhiếp Vân ngừng lại, rơi vào trầm tư.

Đã đây là nới hai người sinh hoạt, nơi mộng tưởng của hai người, danh tự tốt nhất đơn giản một ít, bình thường không xa hoa.

- Gọi Liên Nguyệt các đi!

Nhiếp Vân định ra danh tự.

- Liên Nguyệt các? Yêu thương Nguyệt Nhi... Cái tên này ta thích!

Con mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt sáng ngời.

- Ha ha, ngươi thích là tốt rồi, hiện tại chúng ta liền đi tu kiến Liên Nguyệt các!

Nhiếp Vân cúi đầu nhẹ nhàng ngậm lấy cặp môi đỏ mọng của nữ hài, nở nụ cười.

- Ngươi...

Đạm Đài Lăng Nguyệt không nghĩ tới hắn lại đột nhiên hôn qua, muốn phản kháng lại cảm giác được toàn thân trong nháy mắt hòa tan.

Hai người bọn họ từ khi yêu nhau bắt đầu, một mực tương kính như tân, chưa từng có cử động quá phận, lần thứ nhất cảm thấy cảm tình lửa nóng của thiếu niên, Đạm Đài Lăng Nguyệt lập tức cảm giác mình tuyệt đối là nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế giới, không có một trong.

Mười ngày sau.

Cửu Dương Sơn đột ngột xuất hiện một phủ đệ cự đại treo trên bầu trời, cái phủ đệ này kéo dài mấy trăm dặm, nguy nga hùng tráng, rộng rãi đại khí, để cho người xem xét liền biết rõ xuất từ tay của siêu cấp đại năng Linh giới.

Phía trước phủ đệ có một hoành phi cự đại, cho thấy danh tự của phủ đệ này, ba chữ to diệu diệu sinh huy.

Liên Nguyệt các!

- Nghe nói chưa? Nhiếp Vân đại nhân một mình một người tới Cửu Trọng Thiên, đơn thương độc mã xông vào Đạm Đài gia tộc, san bằng Thiên Đạo Sơn, tiếp Thiên Đạo sư Đạm Đài Lăng Nguyệt đi rồi!

- Chuyện này người nào không biết, nghe nói hắn một người một kiếm, khẽ quát một tiếng, không ai dám ngăn hắn, sợ tới mức mấy chục Tiên Quân không dám tiến về phía trước!

- Nhiếp Vân này đến cùng có địa vị gì, các ngươi biết không?

- Ta nghe nói hắn là từ Phàm giới đi lên, cực kỳ bình thường, tất cả thực lực đều là cố gắng tu luyện có được!

- Tin tức này của ngươi không đúng, ta nghe nói hắn là lão đại của Ma giới Ngũ Trảo Long Hoàng, thân ca ca của Tu La Vương!

------oOo------

Chương 1689: Mời tham gia hôn lễ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nghe nói thực lực của hắn đã đạt đến Tiên Quân đỉnh phong, Linh giới đệ nhất nhân, không người có thể là đối thủ của hắn...

- Trước kia vẫn cảm thấy thập đại gia tộc cao cao tại thượng. Không có người có thể siêu việt, hiện tại xem ra cũng bình thường thôi, về sau Nhiếp Vân đại nhân là thần tượng của ta, ta muốn học tập như hắn, một ngày nào đó cũng đứng ở đỉnh phong của thế giới!

- Ngươi nằm mộng đi thôi, ngươi còn có thể ở đỉnh phong của thế giới... Khoác lác đi...

Trong một thành thị bình thường của Linh giới, khắp nơi truyền xướng lấy sự tích của Nhiếp Vân đại nhân.

Không chỉ Linh giới, trong Thiên Địa Lục Đạo, hiện tại từng thành thị đều đã có truyền thuyết của Nhiếp Vân.

Lúc này Nhiếp Vân giống như trong bình dân đột nhiên nhiều ra minh tinh, biến thành đối tượng mà tất cả thiếu niên nhiệt huyết truy phủng.

Mỗi người Linh giới đều có mộng tưởng, mà Nhiếp Vân biến thành dựa vào cùng mục tiêu để bọn hắn mộng tưởng.

- Hạ Hành tiền bối, bọn hắn nói Nhiếp Vân này, sẽ không phải là... hắn chứ?

Trong một tửu lâu của Cửu Dương thành, mấy người vây quanh một cái bàn, một nữ hài cau mày hỏi lão đầu trước mặt.

Nữ nhân này khoảng mười bảy mười tám tuổi, làn da trắng nõn, dung mạo xinh đẹp, tuy không đến mức khuynh quốc khuynh thành, nhưng lại là mỹ nhân hiếm thấy, liên tiếp hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Mà lão đầu đối diện nàng, một thân lôi thôi không nói, cả người ánh mắt mê ly, tựa hồ xen vào trạng thái nửa tỉnh nửa say, tùy thời có thể bất tỉnh.

- Ta cảm thấy hẳn không thể nào đâu. Hắn ly khai chúng ta mới bao lâu, ngay cả một năm cũng chưa tới. Thời gian ngắn ngủi như vậy, ta ngay cả Chân Tiên cảnh cũng không có đạt tới, hắn làm sao có thể đến được Tiên Quân? Đừng ý nghĩ hão huyền nữa!

Lão giả còn chưa nói, một nữ hài khác nói.

- Tích Tích nói không sai, Giai Dung, ngươi đừng suy nghĩ nhiều, toàn bộ Linh giới trùng tên vô số, đột nhiên nhiều ra một tiền bối tên Nhiếp Vân cũng rất bình thường, nếu như vị tiền bối này, thật là người chúng ta nhận thức, ta cảm thấy ngay cả mình cũng không tiếp thụ được...

Một trung niên nhân bưng chén rượu lên, vừa cười vừa nói.

- Không đến một năm từ Tiên Lực cảnh đạt tới Tiên Quân... Điều này sao có thể!

- Cũng đúng... Xem ra là ta quá lo lắng...

Nữ hài thứ nhất lắc đầu, trên dung mạo xinh đẹp lộ ra vẻ cô đơn.

- Ha ha, các ngươi đối với ta cũng quá không có lòng tin nha!

Mọi người vừa dứt lời, đột nhiên cửa quán rượu mở ra, một bóng

người cười đi tới.

Đến chính là một thiếu niên, dáng tươi cười ấm áp để cho người xem xét liền cảm thấy cực kỳ thoải mái, tuy không phải đặc biệt anh tuấn, lại làm cho người nhìn lên một cái, liền có thể một mực nhớ kỹ.

Đương nhiên làm cho người ta chú ý nhất không phải thiếu niên, mà là nữ hài bên cạnh hắn.

Nữ nhân này chỉ cần nhìn một cái, liền sẽ biết cái dạng từ ngữ gì ở trước mặt nàng cũng lập tức ảm đạm thất sắc, dung mạo xinh đẹp để cho người xem xét liền không tự chủ được ngừng thở.

Vừa rồi hai nữ hài đối thoại kia, cũng được cho là mỹ nữ ngàn dặm mới tìm được một, vô luận đi đến nơi nào cũng gây chú ý, nhưng so sánh với nữ nhân này, lập tức ảm đạm thất sắc, trở thành vịt con xấu xí.

Nếu như không phải tận mắt thấy, các nàng nằm mộng cũng không nghĩ đến, trên thế giới lại có thể có nữ nhân xinh đẹp như vậy, quả thực là tác phẩm hoàn mỹ nhất của Thiên Đạo.

- Nhiếp Vân...

Mọi người đồng loạt đứng lên, cả đám lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, ngay cả lão tửu quỷ say khướt, lúc này cũng mở to hai mắt nhìn.

Phù phù thoáng một phát, chén rượu rơi trên mặt đất, ngã thành mảnh vỡ.

- Chẳng lẽ bên ngoài đồn đãi chính là… ngươi?

Chứng kiến thiếu niên cùng cô gái xinh đẹp như thế đồng thời xuất hiện, trong lòng mọi người sinh ra một ý nghĩ, những đồn đãi kia đều là thật sự!

Cũng chỉ có nhân vật anh hùng như thế, mới có thể xứng đôi mỹ nữ như vậy.

- Đương nhiên là ta, Hạ Hành tiền bối, Mẫn Tích Tích, Trầm Giai Dung, Trầm thành chủ... Đã lâu không gặp!

Nhiếp Vân cười nói.

- Đã lâu không gặp... Nàng... Chính là vị Thiên Đạo sư kia, Đạm Đài Lăng Nguyệt?

Mẫn Tích Tích đứng dậy nhìn về phía nữ hài trước mắt.

Tuy Mẫn Tích Tích không muốn thừa nhận, nhưng cũng biết, so sánh với nữ hài trước mắt, nàng kém không chỉ nhỏ tí tẹo..

Khó trách lúc trước Nhiếp Vân chẳng thèm ngó tới nàng, nguyên lai đã có người yêu tốt như vậy...

- Ta chính là Đạm Đài Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân thường xuyên nhắc tới các ngươi với ta, nhìn thấy các ngươi thật cao hứng!

Đạm Đài Lăng Nguyệt hào phóng vươn tay ra, vừa cười vừa nói.

- Chúng ta...

Thấy nàng hào phóng như thế, Mẫn Tích Tích, Trầm Giai Dung ngược lại có chút ngượng ngùng, từng người không biết nên nói cái gì cho phải.

- Ha ha, Hạ Hành tiền bối. Chúng ta lại gặp mặt!

Đạm Đài Lăng Nguyệt quay đầu nhìn về phía lão tửu quỷ.

- Đừng kêu tiền bối, nếu sớm biết ngươi là Thiên Đạo sư, đánh chết ta cũng không dám làm tiền bối của ngươi a...

Lão tửu quỷ hoảng sợ, sắc mặt khó coi.

- Ha ha! Nguyệt Nhi đã xưng ngươi là tiền bối, ngươi thản nhiên thừa nhận là tốt rồi, yên tâm đi, ta sẽ không nói cái gì!

Nhiếp Vân cười ha ha.

Lão tửu quỷ từ Phàm giới đến nay trợ giúp hắn rất lớn, tuy bây giờ thực lực cường đại, nhưng như cũ là tiền bối của hắn.

- Nhiếp Vân, nghe nói ngươi ở Cửu Dương Sơn tu kiến một tòa Liên Nguyệt các. Có phải thật hay không? Có thể mang bọn ta đi qua hay không?

Hàn huyên một hồi, cảm giác lạ lẫm biến mất không thấy gì nữa, hai mắt Mẫn Tích Tích lộ ra hào quang hưng phấn.

- Lần này tới là tới tiếp các ngươi qua, mọi người cùng nhau đi Liên Nguyệt các của ta, tham gia hôn lễ của ta cùng Nguyệt Nhi!

Nhiếp Vân nói.

- Tốt, chúng ta nhất định đi!

Mẫn Tích Tích nhảy dựng lên.

- Vậy chúng ta đi thôi!

Lần này mục đích của Nhiếp Vân tới đúng là vì tìm những người quen này, tham gia hôn lễ của mình cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt. Bọn hắn đã đáp ứng, liền gật đầu, nhẹ nhàng trảo một cái.

Hô!

Mọi người biến mất khỏi tửu lâu.

- Vừa rồi xảy ra chuyện gì?

- Chẳng lẽ hai người kia thật sự là Nhiếp Vân tiền bối cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt tiền bối?

- Không nghĩ tới ta rõ ràng có thể tận mắt nhìn thấy Nhiếp Vân tiền bối, quá hạnh phúc rồi...

Mọi người biến mất, toàn bộ quán rượu lập tức tạc mở nồi, tất cả mọi người hạnh phúc sắp choáng luôn.

Một mực khẩu tai tương truyền sự tích của Nhiếp Vân đại nhân, hôm nay rõ ràng có thể tận mắt nhìn thấy, cảm giác hạnh phúc có thể nghĩ.

------oOo------

Chương 1690: Trở lại Phàm giới (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cũng bởi vì Nhiếp Vân từng xuất hiện qua, ngôi tửu lâu này lập tức trở thành chỗ náo nhiệt nhất của toàn bộ Cửu Dương thành, thậm chí trở thành nơi du lịch trân quý nhất. Điểm ấy ngay cả Nhiếp Vân cũng không tưởng được.

Tân Quận thành Khu Tu tháp.

Sáu bảy người ngồi ở trong đại sảnh, từng người nhìn tin tức trong mắt, con mắt tất cả đều trợn tròn, hô hấp dồn dập, tựa hồ khó có thể tưởng tượng nội dung chứng kiến.

- Sư phụ, ngươi nói... Nhiếp Vân này có phải là người trước kia hay không...

Đột nhiên, một thanh niên nuốt nước miếng, hỏi lão giả ở giữa nhất.

- Nhất định là hắn, từ khi tiếp xúc với hắn ta đã biết, thiếu niên này không đơn giản, chỉ là... Nằm mơ cũng không nghĩ tới, trong khoảng thời gian ngắn, liền có được thành tựu đáng sợ như thế, để cho người khó có thể tin...

Lão giả thở dài một tiếng nói.

- Hắn ly khai chúng ta mới bao lâu, thì có loại thành tựu này... Từ lần đầu tiên chứng kiến hắn, ta biết về sau hắn sẽ rất lợi hại, chỉ là... nằm mộng cũng không nghĩ đến sẽ đạt tới loại tình trạng này...

Trong đám người, một nữ hài lắc đầu, tựa hồ cũng có chút mê hoặc.

Đúng là bọn người Tiếu Đằng đạo nhân, Hứa Hinh Thiến.

- Các ngươi sớm biết hắn sẽ lợi hại như vậy, lại không nói cho ta, làm hại ta ở trước mặt hắn mất mặt...

Hai người đối thoại, để cho một thanh niên ôm đầu, đúng là Nhị sư huynh của Hứa Hinh Thiến… Lưu Nguyên!

Lúc trước lần thứ nhất nhìn thấy Nhiếp Vân, hắn châm chọc khiêu khích, nằm mộng cũng không nghĩ đến, người phía trước rõ ràng nhanh như vậy thì đến được độ cao làm hắn ngưỡng vọng, không thể vượt qua.

- Có ít người trời sinh là cường giả, Nhiếp Vân này chính là như thế, lúc trước ta cùng hắn đi di tích của Hắc Long Thánh Tôn, đã biết rõ hắn không phải phàm nhân, một ngày nào đó sẽ hóa rồng bay lên, quả nhiên…

Một lão giả trong đám người nói.

Đúng là Chí Liễu lúc trước cùng Tiếu Đằng đạo nhân chung một chỗ.

Từ Hắc Long di tích trở về, Chí Liễu biết rõ phân bộ Khu Tu tháp ở Quỷ Hải Thành đã diệt tuyệt, hắn cũng không tiếp nhận tổng bộ an bài, mà đi theo Tiếu Đằng đến nơi này.

Tuy Tân Quận thành Khu Tu phân bộ kém Quỷ Hải Thành Khu Tu phân bộ, nhưng mỗi người hòa thuận, lại làm cho hắn cực kỳ cao hứng.

- Sớm biết hắn có thành tựu như vậy, nhất định hảo hảo cùng hắn ở chung, đây chính là cường giả Tiên Quân, ta cả đời cũng chưa thấy qua cường giả lợi hại như vậy...

Trong đám người một thanh niên vò đầu nói, là Đại sư huynh Từ Thao của Hứa Hinh Thiến.

- Muốn cùng ta hảo hảo ở chung, hiện tại cũng không muộn, ta không phải đã tới rồi sao?

Trong phòng đột nhiên hô... thoáng một phát, nhiều ra hai bóng người, Nhiếp Vân cười đi tới, vẻ mặt chân thành.

- Ta muốn mời các ngươi tham gia hôn lễ của ta cùng Nguyệt Nhi, chư vị có thuận tiện hay không?

…

Phủ đệ Liên Nguyệt các rộng lớn.

Ánh trăng mới lên, lạnh lùng chiếu trong sân, như trải lên mặt đất một tầng ngân sương.

- Nhiếp Vân, ta biết rõ ý của ngươi, là không muốn để ta cô đơn, cám ơn!

Trên tán cây, hai bóng người dựa sát vào nhau nhìn bầu trời đầy sao, nữ hài nhẹ nhàng nói.

- Chúng ta sắp kết hôn, còn nói những cái này làm gì! Ngươi có thể vì ta buông tha cho gia tộc, đã để cho ta cảm thấy rất áy náy rồi! Nhẹ nhàng ôm nữ hài vào trong ngực, ngửi ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên thân thể đối phương, Nhiếp Vân cười nói.

- Nhận thức ngươi thật sự rất hạnh phúc!

Đạm Đài Lăng Nguyệt tựa ở trong ngực thiếu niên, cảm nhận được độ ấm thân thể, hạnh phúc nồng đậm tự nhiên sinh ra.

- Ta cũng như vậy!

Là người của hai thế giới, có thể lấy nữ nhân này làm vợ là tâm nguyện lớn nhất của Nhiếp Vân, không nghĩ tới kiếp này, rốt cục thực hiện.

- Nhiếp Vân, người nhà của ta không thể chúc phúc cho ta, chúng

ta đi tiếp thân nhân của ngươi đến a!

Đột nhiên, Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Tiếp người nhà của ta? Chúng ta có thể đi Phàm giới sao?

Trái tim của Nhiếp Vân không tự chủ được nhảy lên, sắc mặt đỏ bừng.

Vách ngăn giữa Linh giới và Phàm giới, hắn đi qua một lần, đã thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, cho dù thực lực bây giờ, muốn xuyên qua cũng cực kỳ khó khăn.

- Lần trước ta tiến vào Phàm giới là gia gia của ta thi triển đại thủ pháp, mượn nhờ thân phận Thiên Đạo sư của ta đi qua, hiện tại lối đi kia đã đóng, muốn đi qua rất khó, bất quá, chúng ta có thể tìm thông đạo khác tiến vào Phàm giới!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cười nói.

- Thông đạo khác... Ngươi nói là… chỗ của Ngũ Trảo Long Hoàng?

Nhiếp Vân sững sờ, con mắt lập tức sáng ngời.

- Đúng vậy, đó là thông đạo Ngũ Trảo Kim Long cùng Tu La Vương chiến đấu xỏ xuyên qua, nhất định có thể thuận lợi tiến vào Phàm giới!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nở nụ cười.

Ở cùng với Nguyệt Nhi, Nhiếp Vân cực kỳ buông lỏng, sớm đã nói qua sự tình của Tiểu Long một lần, người phía trước cũng biết sự tình Tiểu Long cùng Tu La Vương chiến đấu, cẩn thận suy tính liền hiểu được.

- Cái lối đi kia nếu như ta không nhận lầm mà nói, hẳn ở chỗ Kim Thân Ma tộc tế tự, chúng ta đi thôi!

Nhiếp Vân đứng dậy.

Không gian Cửu Long kéo liễn đến cùng ở nơi nào, ban đầu ở Phàm giới không cách nào sưu tầm, nhưng ở Linh giới, hắn là tận mắt thấy qua, ngay ở chỗ Kim Thân Ma tộc!

Lúc ấy còn không dám xác định, về sau thông qua Thanh Long Hoàng thi triển Cửu Long liễn xa, xem như triệt để minh bạch!

Cái kia chính là thông đạo thông hướng Phàm giới!

- Đi! Ta cũng muốn đi thăm Phàm giới, lúc trước gia gia để cho ta lịch lãm rèn luyện tình kiếp, không nghĩ tới thật đúng là gặp được ngươi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cười nói.

- Gia gia của ngươi? Đạm Đài Mạc Vân?

Nhiếp Vân hai lần nghe được Lăng Nguyệt nhắc tới gia gia, nghi ngờ hỏi.

- Không phải, Đạm Đài Mạc Vân là thúc gia gia của ta, không phải gia gia, gia gia của ta gọi Đạm Đài Tu Du, có được thiên phú Thiên Cơ sư xếp hạng thứ bảy!

Đạm Đài Lăng Nguyệt vừa cười vừa nói.

- Thiên Cơ sư? Đạm Đài Tu Du?

Thiên Cơ sư xếp hạng thứ bảy, hắn nghe nói qua, nghe nói có thể đẩy diễn sự tình Chư Thiên, đoán trước tương lai, là một loại thiên phú cực kỳ cường đại.

- Hắn để ngươi đi Phàm giới lịch lãm rèn luyện tình kiếp, xem ra hẳn là đã sớm biết cái gì, bằng không thì, không có khả năng bắn tên không đích!

Minh bạch loại thiên phú này đáng sợ, trong đầu Nhiếp Vân toát ra một ý nghĩ, thuận miệng nói.

- Đúng vậy, ta cũng một mực cho rằng như vậy, cho nên tình cảm

của ta đối với ngươi, một mực không thay đổi qua! Ít nhất gia gia cũng chưa từng đi ra phản đối!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cười nói.

------oOo------

Chương 1691: Trở lại Phàm giới (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nếu như hắn không có phản đối, vậy đợi chúng ta từ Phàm giới trở về, ta muốn đi bái kiến vị lão nhân này thoáng một phát!

Nhiếp Vân nói.

- Đương nhiên có thể, ta chỉ sợ... Người nhà lần nữa ngăn trở ngươi...

Ánh mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt lộ ra một tia lo lắng.

- Không cần lo lắng, bọn hắn muốn ngăn trở ta cũng được, bất quá, phải có thực lực mới được, không có đủ thực lực, khẳng định biết rõ, chúng ta là không thể nào ngăn lại!

Nhiếp Vân cười nói, trong thanh âm mang theo tự tin đậm đặc.

Nếu Đạm Đài gia tộc có thể ngăn lại đã sớm xuất thủ, mà không phải như hiện tại, tùy ý mình cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt ở chung một chỗ.

- Điểm ấy ta tin tưởng, ngươi luôn để cho người ra ngoài ý định như vậy...

Thấy bộ dạng của thiếu niên, Đạm Đài Lăng Nguyệt nở nụ cười.

Thiếu niên ở trước mắt, mỗi lần đều có thể ngoài dự đoán mọi người, biết rất rõ ràng thực lực của hắn không đủ để hoàn thành các loại yêu cầu, lại không nghĩ rằng, chẳng những có thể thuận lợi

hoàn thành, còn hoàn mỹ thành công!

Nhất là thực lực, tốc độ tiến bộ cực nhanh, làm cho người tắc luỡi, ngay cả nàng cũng cảm giác giống như ở trong mộng.

Ban đầu ở Phàm giới, nghe được thiếu niên hứa hẹn, vốn tưởng rằng ít nhất phải đợi thêm mấy trăm hơn một ngàn năm, nằm mộng cũng không nghĩ đến, vẫn chưa tới hai năm, hắn liền đến được loại tình trạng hôm nay.

- Đúng rồi, đây là đồ vật ta từ Phật giới mang tới, cho ngươi a! Ngươi cho ta dây chuyền ta cũng không dùng được nữa, cùng nhau trả lại cho ngươi!

Nhiếp Vân đột nhiên nhớ tới đến Đại Minh Tĩnh Tâm Châu trộm từ Phật giới, cổ tay khẽ đảo lấy ra.

- Đại Minh Tĩnh Tâm Châu? Ngươi rõ ràng ngay cả thứ này cũng lấy ra? Đoán chừng Phật giới sẽ điên mất...

Đạm Đài Lăng Nguyệt tắc luỡi.

Đối với Phật môn nàng biết tương đối nhiều, Đại Minh Tĩnh Tâm Châu là bảo vật có thể so với Thích Già đài sen cùng Bồ Đề Thụ, ở Phật giới có được địa vị cực cao, hiện tại bị hắn trộm ra, không điên mới là lạ!

- Điên liền điên a, dù sao bọn hắn tưởng là Tu La Vương trộm đi, như vậy có lẽ còn có thể làm cho bọn hắn sinh ra quyết tâm đối kháng Tu La Vương!

Nhiếp Vân cười nói.

- Ngươi nha... Đúng rồi, dây chuyền ta đưa cho ngươi tên là Thiên Đạo Linh Lung Tâm, là bảo vật ta luyện chế, vô luận đối với linh hồn hay thân thể đều có tác dụng bảo vệ thật lớn, thực lực ngươi bây giờ, tự nhiên không dùng đến nữa, bất quá, đây là đồ đạc ta tiễn đưa cho ngươi, ngươi thực nhẫn tâm trả về?

Đạm Đài Lăng Nguyệt cười một tiếng.

- Không đành lòng! Ngươi đã nói như vậy, ta liền không trả nữa!

Nhiếp Vân cười ha ha, mang dây chuyền lên người, đặt Đại Minh Tĩnh Tâm Châu ở trong tay nữ hài.

- Thứ này hữu dụng với ngươi, xem như ta tặng cho ngươi, về sau đừng nghĩ đến hóa thân Thiên Đạo, Thiên Đạo vô tình, ngươi còn có ta, không thể vô tình quên ta được!

Trong mắt Nhiếp Vân mang theo ý nghĩ yêu thương nồng đậm.

- Ta biết rõ!

Cổ tay của Đạm Đài Lăng Nguyệt khẽ đảo, thu Đại Minh Tĩnh Tâm Châu vào.

- Đúng rồi, Thích Già đài sen này cũng cho ngươi, ngươi luyện hóa được, có thể làm cho tốc độ của ngươi nhanh hơn, gặp được nguy hiểm, cũng có thể nhanh chóng đào thoát!

Cổ tay của Nhiếp Vân khẽ đảo, lấy ra Thích Già đài sen.

Tuy toà sen này có khả năng giúp hắn tấn cấp Kim Cương Lưu Ly Thể đệ cửu trọng, nhưng nếu dùng những cái này trao đổi an toàn cho Lăng Nguyệt, hắn sẽ không chút do dự lựa chọn thứ hai.

- Ngươi trộm Thích Già đài sen...

Thấy thiếu niên lấy ra thứ này, Đạm Đài Lăng Nguyệt có chút kinh hồn.

- Thứ này ta không cần, yên tâm đi, ta thân là Thiên Đạo sư, chỉ cần ở Linh giới, sẽ không người có thể làm cho ta đào tẩu! Mà ngươi, thực lực còn không có đạt tới cực hạn, bất quá ngươi bây giờ vẫn không thể luyện hóa, nếu như ta nhớ không sai, ngươi còn tu luyện ma công a!

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Ngươi Phật Ma đồng tu, nếu như có thể đồng thời tấn cấp mà nói, có lẽ có thể làm cho ngươi trực tiếp đột phá Tiên Quân, trùng kích Tiên Quân chi cảnh! Mà một mình tấn chức, ngược lại sẽ để cho một loại năng lực khác bị áp chế, được không bù mất!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

Thiên Đạo sư khống chế Thiên Đạo, ngay cả toàn bộ thế giới cũng có thể khống chế, đối với tình huống trong cơ thể con người tự nhiên càng hiểu rõ, rất nhanh phân tích ra tình huống trước mắt của Nhiếp Vân.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Kỳ thật điểm ấy hắn cũng đã sớm biết, nếu như không phải có băn khoăn này, ở trước khi đi Cửu Trọng Thiên, chỉ sợ liền để cho Kim Cương Lưu Ly Thể triệt để tấn cấp.

- Xem ra có cơ hội còn phải đi Ma giới một chuyến, nhìn xem có bảo vật gì có thể làm cho Linh Tê Luyện Thể Quyết tấn chức hay không!

Lại hàn huyên một hồi, Nhiếp Vân đứng dậy, thò tay nhẹ nhàng kéo Đạm Đài Lăng Nguyệt một phát.

- Đi, cùng ta quay trở lại Phàm giới, ta muốn mang con dâu đi gặp công công bà bà (*bố chồng, mẹ chồng)!

- Ân!

Đạm Đài Lăng Nguyệt gật đầu, trong nội tâm tràn đầy điềm mật, ngọt ngào.

Tuy thời điểm ở Phàm giới, nàng cũng đã gặp cha mẹ của Nhiếp Vân, chẳng qua khi ấy không biết lúc nào ly khai, trong lòng có phiền khúc mắc, khó tránh khỏi thoạt nhìn lạnh lùng, hiện tại khúc

mắc tiêu hết, hoàn toàn có thể làm một con dâu xứng chức rồi.

- Ha ha!

Chứng kiến bộ dáng của nàng, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, bàn tay kéo một phát, thẳng tắp bay về phía Ma giới, tốc độ của hắn cực nhanh, xa xa không phải lúc trước có thể so sánh, trời còn chưa sáng, liền đi tới lãnh địa của Kim Thân Ma tộc.

- Lần trước đến, ta ngay cả Kim Tiên cũng không có đạt tới, mà bây giờ lại có thể đánh chết cường giả Tiên Quân, lần trước tới đây, bị người Kim Thân Ma tộc truy sát, mà bây giờ... Kim Thân Vương cùng Kim Nhai Vương Tử đều bị ta giết!

Chứng kiến Hắc Uyên giới chậm rãi xuất hiện ở trước mặt, trong nội tâm Nhiếp Vân cảm khái ngàn vạn.

Nhân sinh kỳ ngộ có đôi khi thường thường kỳ diệu như vậy, để cho người không cách nào nắm bắt.

- Người nào!

Hai người tiến vào Hắc Uyên giới nhưng không che giấu khí tức của mình chút nào, lúc này quấy nhiễu vô số cường giả Kim Thân Ma tộc.

Sưu sưu sưu sưu!

Chỉ qua vài giây sau đã có vài chục cường giả Kim Thân Ma tộc bay ra ngăn cản đường đi của hai người Nhiếp Vân.

- Tránh ra!

Nhiếp Vân cũng không động thủ, hắn kéo Đạm Thai Lăng Nguyệt tiến lên, rất nhiều cường giả Ma tộc cảm thấy hoa mắt, trong mắt cũng không còn tung tích của hai người.

------oOo------

Chương 1692: Thế giới thứ ba

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là...

- Đây là thủ đoạn cường giả Tiên Quân mới có!

- Đi thôi, chúng ta đã quản không được...

Nhìn thấy cảnh này tất cả cường giả Kim Thân Ma tộc đồng thời giật mình, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Bọn họ có thể phi hành, nói rõ đã có thực lực Kim Tiên cảnh, loại thực lực này còn không nhìn rõ động tác của người ta, không phải Tiên Quân là cái gì?

Dám ngăn cản Tiên Quân? Bọn họ không có tài năng này!

- Đây chính là sơn động tế tự của Kim Thân Ma tộc!

Lách qua rất nhiều cường giả Kim Thân Ma tộc, Nhiếp Vân mang Đạm Thai Lăng Nguyệt đi vào khu vực tế tự:

- Vào đi thôi!

Nắm tay trắng như ngọc của Nguyệt Nhi, hắn truyền cho nàng một đạo địa hành chi khí, thân thể hai người lúc này xuyên qua tường đá.

Vừa vào sơn động đã có cảm giác giống như lúc trước xuất hiện, cả không gian giống như không mang theo chút cảm giác nào, tinh hà đảo ngược, nguyên khí giàn giụa.

- Ân?

Nhiếp Vân sững sờ.

Trước kia tu vi thấp không nhìn ra cái gì, thực lực bây giờ mạnh cho nên phát hiện không ổn...

- Ngươi cũng nhìn ra...

Đạm Thai Lăng Nguyệt cau mày, trong mắt của nàng mang theo ngạc nhiên khó nói thành lời.

- Không sai, thật sự quá quỷ dị.

Nhiếp Vân thở ra một hơi, hắn lật tay cầm Bắc Đẩu kiếm vào trong tay, hắn mắt hắn tỏa ra hào quang sáng ngời, một đạo kiếm khí đâm tới.

Nhất Kiếm Phá Trần!

Vừa ra tay đã đánh ra công kích mạnh nhất.

Ba!

Kiếm khí siêu cường làm cường giả Tiên Quân cũng phải biến sắc, không gian tinh hà đảo lưu biến thành sóng âm sao đó biến mất triệt để.

- Không gian thật ổn định, không ngờ còn vững chắc hơn cả Linh giới.

Thu hồi kiếm trong tay, Nhiếp Vân hơi có phần kinh ngạc.

- Không gian này được vô số siêu cấp cường giả dùng tánh mạng củng cố đấy, nó chắc chắn hơn Linh giới nhiều, hơn nữa ta không thể cảm ứng Thiên Đạo tại nơi này, tương đương một thế giới độc lập siêu thoát Linh giới!

Đạm Thai Lăng Nguyệt biết rõ một ít, lần đầu tiên tới đây cũng cảm thấy hết sức kinh ngạc.

- Không cách nào cảm ngộ Thiên Đạo?

- Đúng vậy, ban đầu ở phàm giới, ta đều có thể cảm ngộ Thiên Đạo, lần trước ta ở Lăng Tiêu đỉnh dùng Thiên Đạo thề, Thiên Đạo triển lộ hình thái chính là ta làm, mà ở chỗ này giống như lâm vào

thế giới khác, trước kia lĩnh ngộ pháp tắc, đại đạo cũng vô dụng.

Đạm Thai Lăng Nguyệt nói.

- Đúng thế!

Nhiếp Vân cũng ý thức được điểm này.

Không gian này quái dị không nói thành lời, nếu chỉ vững chắc cũng không có gì, mấu chốt là chặc đứt cảm ngộ đại đạo, trước kia lĩnh ngộ không gian pháp tắc, ở chỗ này không có cảm ngộ gì.

- Đúng rồi, dường như trước kia ta nghe gia gia nói qua, giữa Linh giới và phàm giới chúng ta là thế giới thứ ba.

Thế giới thứ ba có không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc khác biệt.

- Lúc trước Tu La Vương quá mạnh mẽ, không ai có thể đánh thắng hắn, là Ngũ Trảo Long Hoàng dùng đại pháp lực gạt hắn vào trong thế giới thứ ba, sau đó Bắc Đẩu Tinh Quân ngăn chặn lối ra lúc này mới có thể đánh chết hắn.

Đột nhiên Đạm Thai Lăng Nguyệt nhớ tới cái gì.

- Thế giới thứ ba?

- Ân, sức chiến đấu của Tu La Vương quá mạnh mẽ, nếu hắn không kiêng nể gì thi triển toàn lực chỉ sợ cả Linh giới sẽ vị hắn đánh thành phế tích, nơi này thì khác, không gian vững chắc không nói, thậm chí còn không thể mượn nhờ tới pháp tắc, công lao của thế giới này khi chiến thắng Tu La Vương là không thể bỏ qua.

Nói đến đây Đạm Thai Lăng Nguyệt thở dài, nói:

- Chỉ sợ lần sau chúng ta chiến đấu với Tu La Vương, muốn triệt để chiến thắng hắn cũng phải lựa chọn tại nơi này.

- Tại đây?

Nhiếp Vân cau mày.

- Chỉ có chiến đấu ở nơi này mới có thể đánh chết hắn triệt để, cho dù giết không được ta cũng có thể...

Nói đến đây Đạm Thai Lăng Nguyệt dừng lại, đột nhiên nàng cười cười.

- Không có gì, những chuyện này còn sớm lắm, có lẽ về sau thực lực ngươi vượt qua Tu La Vương, hoặc là triệt để thức tỉnh ý thức đệ đệ của ngươi thì Tu La Vương không thể làm ác...

- Chỉ hy vọng như thế!

Nghe nàng nói giác tỉnh ý thức của đệ đệ, Nhiếp Vân lắc đầu, hắn không nghe ra lời nói khác biệt của nàng.

- Đi nhanh đi, sớm đi tới phàm giới đi, sớm quay lại, chúng ta sớm kết hôn, ta cũng có thể ở cùng ngươi.

Đạm Thai Lăng Nguyệt nói khẽ.

- Tốt!

Nhiếp Vân cười, hắn lại giữ chặc bàn tay Lăng Nguyệt và bay thẳng xuống phía dưới.

Cái gọi là thế giới thứ ba cũng không có bất kỳ cảm giác phương hướng gì, thực lực của hai người rất mạnh, nhất là Đạm Thai Lăng Nguyệt thân là thiên đạo sư, nàng có thể cảm ngộ phương hướng của Thiên Đạo cho nên đi thẳng về phía trước, phi hành không biết bao lâu cũng đi vào một khu vực hỗn độn.

- Nơi này chính là vị trí cửu long kéo liễn lúc trước.

Nhìn thấy nơi này, Nhiếp Vân nhận ra nơi này hắn đi cùng với Di Tĩnh, mà bây giờ nàng đã hồn phi phách tán, vĩnh viễn không có khả năng phục sinh!

Lần trước nơi này có cửu đầu long thi và chiếc xa liễn thật lớn, hiện

tại nó đã không thấy đâu nữa, chỉ để lại một không gian nghiền nát mà thôi.

- Đi xuyên qua không gian nghiền nát này chính là phàm giới!

Nhiếp Vân nhìn chung quanh một hồi, tiện tay chỉ thẳng về phía trước.

- Phá vỡ không gian? Rất khó a!

Đạm Thai Lăng Nguyệt cười khổ.

Ách!

Nghe nàng nói như vậy, Nhiếp Vân lúc này mới kịp phản ứng.

Đúng thế, lúc trước hắn dùng Bắc Đẩu kiếm thi triển toàn lực chỉ tạo ra tiếng gió, không gian không thay đổi chút nào, muốn phá vỡ không gian tại nơi này là chuyện cực kỳ khó khăn.

Nhớ tới thực lực bây giờ, toàn lực đánh một kích cũng chỉ có thể tạo ra cơn gió, nhớ tới tiểu Long và Tu La Vương lúc trước tùy tiện đụng cái tạo ra lỗ đen, thực lực của hai người thật sự thâm bất khả trắc!

- Ngươi chờ một chút, ta còn có biện pháp!

Nhiếp Vân cười cười, thân thể hơi động, nguyên khí đan điền không ngừng rút nguyên khí và tạo thành Nguyên Khí Đạn.

Điểm này chắc chắn không tệ, Nguyên Khí Đạn cũng không phải ăn chay, nó có thể tạo nổ Thiên Đạo sơn, muốn xé rách vết nứt không gian hẳn không thành vấn đề.

Áp súc hơn mười phút đồng hồ, Nhiếp Vân cảm thấy có phần không khống chế nổi, lúc này hắn cau mày và ném Nguyên Khí Đạn về phía trước.

Oanh!

Không hổ là Nguyên Khí Đạn có uy lực lớn nhất, một tiếng nổ lớn vang lên, quả nhiên không gian vô cùng vững chắc bị xé rách một mảnh, chỉ có điều phi thường nhỏ, thoáng qua là có thể khôi phục.

- Đi!

Hai người sớm đã chuẩn bị tốt, khe hở tồn tại thời gian cực ngắn nhưng tốc độ hai người rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã thoát đi.

------oOo------

Chương 1693: Thiên tài tụ tập (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha, rốt cục trở lại phàm giới...

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên, không gian chung quanh bạc nhược yếu kém, tùy tiện ra sức là có thể xé rách nhưng sâu trong xương cốt lại có cảm giác quen thuộc, nó làm hắn có cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Nơi này là căn nguyên của hắn.

Là địa phương hắn làm người hai thế giới rong ruổi.

Nhìn thấy bộ dạng thất thố của Nhiếp Vân, Đạm Thai Lăng Nguyệt biết rõ cảm thụ của hắn, nàng chỉ cười nhạt và không nói nhiều.

- Đi thôi, đi Hóa Vân Tông!

Cũng đã thổ lộ tình cảm trong lòng, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, thân ảnh hai người biến mất tại chỗ.

Đệ nhát tông môn Hóa Vân Tông của đại lục Phù Thiên đang huyên náo, bởi vì hiện tại đang tổ chức thi đấu.

Tám đại tông môn xác nhập thành một, vô số đệ tử thiên tài tụ tập tại Lăng Tiêu đỉnh thi đấu với nhau.

- Thiên Khung Kiếm của ta đã tu luyện tới đệ tam thức, tin tưởng lần thi đấu này chắc chắn có thể đạt được thành tích tốt!

- Hừ, ta tu hành Vũ Thần quyền sắp đạt đến thức thứ tư, ngươi có thể so với ta sao?

- Nghe nói chưa? Thi đấu lần này đạt tới top mười sẽ được trưởng lão tông môn dẫn đi quốc gia yêu nhân săn giết yêu nhân, tôi luyện thực lực!

- Ta sớm nghe nói quốc gia yêu nhân có bảo vật vô cùng vô tận, nhất là yêu hạch, nó có trợ giúp cực lớn với tu luyện, có thể tiến vào trong đó săn giết yêu nhân, về sau thực lực nhất định có thể tăng lên rất mạnh.

- Cho nên top mười này ta nhất định phải đạt được.

- Ta cũng tình thế bắt buộc!

Nhiếp Vân và Đạm Thai Lăng Nguyệt đi giữa đám người giống như đi vào không gian song song, căn bản không có người phát hiện.

Lúc này Hóa Vân Tông đã cường đại hơn so với hai năm trước, trước kia xâm nhập quốc gia yêu nhân, săn giết yêu nhân, cho dù cường giả Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh cũng phải cân nhắc liên tục, mà bây giờ một ít thanh niên tuấn tài đã dám tổ chức đoàn thể tiến vào.

Xem ra lúc trước không diệt sát quốc gia yêu nhân là đúng, nơi này đã là nơi thí luyện tốt nhất với đệ tử Hóa Vân Tông, là nơi đào thải tốt nhất.

- Các ngươi là người nào? Tiềm hành vào Hóa Vân Tông có mục đích gì?

Vào lúc hai người cảm khái Hóa Vân Tông biến hóa suốt hai năm thật lớn, đột nhiên có tiếng hét lớn vang lên, một nữ hài đứng trước mặt hai người, nàng nhíu đôi mi thanh tú, lòng bàn tay cầm một thanh trường kiếm bắn ra hàn quang sáng ngời.

Nữ hài chừng mười bốn mười lăm tuổi, làn da trắng nõn, dung mạo xinh đẹp, tuy hơi có vẻ non nớt nhưng nhìn cử chỉ phong độ, chỉ cần lớn lên sẽ là mỹ nữ cùng cấp bậc với Lạc Khuynh Thành.

- Ân? Ngươi nhìn thấy chúng ta?

Thấy bộ dạng của nữ hài, Nhiếp Vân có phần kinh ngạc.

Hắn và Đạm Thai Lăng Nguyệt đang thi triển pháp môn tàng hình không lợi hại nhưng linh hồn cường đại phong tỏa không gian, đừng nói nữ hài tu vi không cao, cho dù Đan Điền Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, thậm chí Toái Thần Cảnh có tới cũng đừng mong nhìn thấy bọn họ mảy may.

- Hừ, chẳng lẽ tàng hình muốn gây bất lợi với Hóa Vân Tông của ta? Nhanh nói các ngươi là người nào, bằng không ta sẽ thông tri Nhiếp tông chủ và Khuynh Thành sư phụ đánh chết các ngươi!

Trường kiếm của nữ hài câấn động, quát.

- Khuynh Thành sư phụ? Chẳng lẽ Lạc Khuynh Thành là sư phụ ngươi?

Thấy bộ dạng cô bé như vậy, Nhiếp Vân sinh ra tâm tư trêu đùa, hắn cũng không nóng nảy cho thấy thân phận, lúc này trêu chọc nàng.

- Sư phụ Lạc Khuynh Thành của ta là Phù Thiên đệ nhất cao thủ, hai người các ngươi hiện tại rời đi ta có thể không bẩm báo sư phụ, nếu không, sư phụ ta xuất hiện thì các ngươi hẳn phải chết không nghi ngờ!

Nữ hài quát.

- Phù Thiên đệ nhất cao thủ?

Nhiếp Vân cười to.

Hai năm trước khi đi, thực lực Lạc Khuynh Thành cho dù đỉnh

phong, hơn nữa thể chất đặc thù, lại có đầy đủ Tiên Thiên linh khí, trở thành đệ nhất cao thủ đại lục Phù Thiên cũng không khó.

- Cười cái gì cười? Sư phụ ta là thê tử đệ nhất tổ sư Nhiếp Vân Hóa Vân Tông, có lẽ ngươi nghe nói qua về Nhiếp Vân tổ sư a, tung hoành thiên địa vô địch thủ, là nhân vật siêu tuyệt, ngay cả Thiên Yêu Thánh Hoàng cũng có thể bắt làm nô lệ, hắn còn lưu thủ đoạn trong Hóa Vân Tông, cho dù thần linh hàng lâm cũng không chiếm được chỗ tốt, còn không mau đi, chẳng lẽ thật muốn chết?

Nói tới Nhiếp Vân tổ sư, vẻ mặt nữ hài kiêu ngạo và tự hà.

Nhiếp Vân nhất thống đại lục Phù Thiên, xâm nhập quốc gia yêu nhân và bắt giữ Thiên Yêu Thánh Hoàng đã trở thành truyền thuyết trên đại lục Phù Thiên, mỗi một nhân loại đều dùng chuyện này làm kiêu ngạo.

- Thê tử Nhiếp Vân? Lạc Khuynh Thành lúc nào thành thê tử Nhiếp Vân?

Nhiếp Vân nhìn Đạm Thai Lăng Nguyệt bên cạnh, hắn đổ mồ hôi lạnh.

- Hì hì!

Đạm Thai Lăng Nguyệt bên cạnh cũng không tức giận, nàng cười nhạt, trong mắt mang theo trêu đùa.

- Sư phụ kết hôn lúc nào ta không biết nhưng sư phụ và Nhiếp Vân tổ sư rất ân ái, cho dù thực lực của ngươi rất mạnh không sợ sư phụ, nhưng các ngươi không phải đối thủ của Nhiếp Vân tổ sư.

Nữ hài thấy hai người bất vi sở động, do dự một chút và quát lên.

Xem ra nàng cũng biết thực lực hai người rất mạnh, có lẽ không kém gì sư phụ nàng, trong tình thế cấp bách liền mang Nhiếp Vân tổ sư ra.

- Tổ sư Nhiếp Vân của các ngươi sớm chết rồi.

Nhiếp Vân cười nói.

- Chết? Làm càn, tổ sư lão nhân gia,thực lực thông thiên, làm sao có thể chết chứ?

Nữ hài tức giận đỏ mặt.

- Không chết? Không chết sao, ngươi gặp qua hắn chưa?

Nhiếp Vân hỏi lại.

- Việc này...

Nữ hài nháy mắt.

Đúng thế, từ khi nàng tiến vào Hóa Vân Tông thời gian không ngắn nhưng chưa từng gặp qua tổ sư Nhiếp Vân truyền kỳ.

Nhiếp Vân tiến vào Linh giới là cơ mật cao nhất của Hóa Vân Tông, chỉ có một chút siêu cấp cao thủ mới có tư cách biết rõ, nàng chỉ là đệ tử cho nên không cơ tư cách

biết được.

Lại nói cho dù nói về Linh giới thì nàng cũng không biết.

- Ha ha! Chúng ta đi thôi!

Thấy nàng mê hoặc, Nhiếp Vân cười ha ha kéo Đạm Thai Lăng Nguyệt rời đi.

Hai người biến mất trước mặt nữ hài.

Vừa rồi chỉ cảm thấy nàng đáng yêu, trêu chọc nàng một chút, lần này tàng hình cho dù nàng có được thiên phú đặc thù cũng không nhìn thấy.

- Thiên nhãn sư hình thái thứ tư!

Sau khi nữ hài rời đi, Nhiếp Vân cười nói.

- Ân!

Đạm Thai Lăng Nguyệt gật gật đầu.

Trước kia kỹ xảo tàng hình của hai người không cao nhưng người bình thường không phát hiện ra, cô bé này có thể nhìn rõ ràng như vậy, chỉ nói rõ một sự kiện... Có được thiên phú thiên nhãn sư!

------oOo------

Chương 1694: Thiên tài tụ tập (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hơn nữa còn là hình thái thứ tư!

Thực lực Nhiếp Vân như thế, tu luyện khắc kôổ như thế mới chỉ có được thiên phú thiên nhãn sư hình thái thứ ba, đối phương là tiểu nữ hài mười bốn mười lăm tuổi nhưng có được hình thái thứ tư, thiên phú thật sự khó nói nổi.

Khó trách Lạc Khuynh Thành thu nàng làm đồ đệ, loại thiên phú này đủ làm người ta ngạc nhiên.

Hai người tàng hình tiếp tục đi về phía trước, Thiên Ngoại Thiên của Hóa Vân Tông đúng là khác với lúc trước, nó càng huy hoàng cường đại hơn xưa, khí thế tông môn đệ nhất thiên hạ bộc phát triệt để, mang theo uy nghiêm và khí thế cường đại.

- Chỉ hai năm ngắn ngủi đã có biến hóa ghê gớm như thế...

Nhìn Hóa Vân Tông trước mặt, Đạm Thai Lăng Nguyệt cảm khái.

Tuy tông môn hai năm trước vẫn là đệ nhất tông môn nhưng không có khí tượng như vậy, nếu không phải thiếu niên bên cạnh ngang trời xuất thế, lực lượng một người ngăn cơn sóng dữ, đừng nói như bây giờ, Hóa Vân Tông có tồn tại trên đại lục Phù Thiên nữa hay không còn khó nói.

Bành bành bành bành!

- Kkhông đúng... Không đúng...

Lúc đang cảm khái, một thiếu niên xuất hiện ngay cách hắn không xa.

Thiếu niên này không kém nữ hài vừa rồi, bộ dạng mười bốn mười lăm tuổi, đôi mắt đen nhánh mang theo hào quang sáng ngời, thần thái sáng ngời hữu thần.

Nhìn thân thể hắn non nớt nhưng đang dùng tư thái đặc thù, không ngừng múa, đánh từng quyền từng quyền.

- Vũ Thần quyền?

Liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân lập tức nhận ra thiếu niên thi triển chính là Vũ Thần quyền mà hắn truyền thụ trước khi rời khỏi phàm giới.

Hắn sáng chế Vũ Thần quyền vào lúc còn là Toái Thần Cảnh, cho dù hắn có được thiên phú võ đạo sư nhưng cảnh giới quá thấp cho nên có vô số lỗ thủng và sơ hở, tuy loại lỗ thủng này không có gì trong đại lục Phù Thiên nhưng nếu thi triển tại Linh giới sẽ có uy lực không rõ ràng.

Ầm ầm ầm...

Thiếu niên tiến lên phía trước một bước, hắn đánh ra một kích rất mạnh.

Tuy một chiêu Vũ Thần quyền này trong mắt Nhiếp Vân không hoàn mỹ nhưng thiếu niên trước mắt thi triển không chê vào đâu được, trong quy trong củ, không có chút sai lầm nào, cho dù thi triển ra cũng có uy lực rất mạnh.

- Không đúng, chiêu này có chút không đúng...

Hắn đang muốn rời đi, đột nhiên thiếu niên nhíu mày, hắn đứng tại chỗ không nhúc nhích, dường như hắn có điều nghĩ không ra.

- Thử xem...

Đột nhiên thiếu niên hành động lần nữa, nắm đấm quay cuồng, bàn tay co rụt lại, hắn đánh ra một chiêu Vũ Thần quyền.

Chiêu số cũng giống như lúc nãy nhưng đã có chút ít biến hóa.

- Ân?

Nhìn thấy cảnh này sắc mặt Nhiếp Vân vui vẻ.

Quyền pháp của thiếu niên có biến hóa yếu ớt nhưng đúng là lỗ thủng của Vũ Thần quyền, thiếu niên còn không đạt tới Nạp Hư nhưng có thể thôi diễn ra lỗ thủng của Vũ Thần quyền, loại thiên phú này quả nhiên không thể tưởng tượng nổi.

- Có phải cảm tâấy Vũ Thần quyền không đúng hay không?

Thân thể Nhiếp Vân ngay lập tức xuất hiện trước mặt thiếu niên.

Đối với loại thiên tài này, hắn phi thường cam tâm tình nguyện chỉ điểm một hai.

Vũ Thần quyền là hắn sáng tạo ra nhưng trước kia thời gian cấp bách cho nên không cân nhắc cẩn thận, khó tránh khỏi có chút sai lầm, ngay cả đám người Lạc Khuynh Thành không có nhìn ra, thiếu niên này phát hiện và đền bù, đủ thấy thiên phú rất tốt!

- Ngươi là người nào?

Thiếu niên không nghĩ tới trước mắt có hai ngươi xuất hiện, hắn giật mình liên tiếp lui về phía sau.

- Ta là bằng hữu cũ của trưởng lão tới xem lễ, nhìn ngươi tu luyện Vũ Thần quyền nhất thời ngứa nghề tới hỏi một chút!

Nhiếp Vân thuận miệng nói.

- Xem lễ? Tiền bối tốt!

Thiếu niên lui về phía sau một bước, thái độ kính cẩn.

Đệ tử Hóa Vân Tông thi đấu, trưởng lão tông môn mời không ít người tới xem lễ, có thể được được mời đều là nhân vật vô thượng, ít nhất là cường giả Phá Không Cảnh, hắn không dám vô lễ với người như vậy.

- Khách khí!

Nhiếp Vân cười cười, nói:

- Có phải cảm thấy Vũ Thần quyền có chút không đúng?

- Không dám, ta tài sơ học thiển, sao có thể nhìn ra không đúng, chỉ là tùy ý vung vẩy hai quyền...

Sắc mặt thiếu niên đỏ lên.

Vũ Thần quyền là quyền pháp của Hóa Vân Tông Nhiếp Vân tổ sư lưu lại, vô số người tu luyện, làm sao có thể xuất hiện lỗ thủng, cho dù xuất hiện lỗ thủng cũng không phải tiểu tử như hắn có thể nhìn ra.

- Nói cũng không thể nói như vậy, Vũ Thần quyền là người sáng tạo ra cho nên sẽ tồn tại lỗ thủng, tu luyện phải có tư tưởng của mình mà không phải từng bước học tập, bằng không cho dù luyện được cũng vô dụng.

- Chiêu vừa rồi của ngươi rất đúng, hiện tại ta nói lỗ thủng của quyền pháp cho ngươi biết...

Nhiếp Vân cắt lời của đối phương, hắn tươi cười nói lý giải Vũ Thần quyền.

Võ học một đạo, chú ý thiên phú tâm tính mà không phải làm từng bước, làm từng bước dù học được nhưng nhiều nhất là vũ si, muốn trở thành võ học đại sư chân chính, chỉ có không ngừng sáng tạo cái mới, không ngừng gạt bỏ chiêu số của tiền nhân.

Thời điểm rời khỏi Hóa Vân Tông, Nhiếp Vân tựu lưu lại thuyết pháp mỗi người như rồng, mỗi người đều có ý thức tự chủ và suy nghĩ, cũng không phải chỉ biết vùi đầu vào học như máy móc!

Chính bởi vì thế hắn mới hiện thân giải thích cặn kẽ một ít lỗ thủng của Vũ Thần quyền.

- Ah...

Nghe được Nhiếp Vân giảng giải, đôi mắt thiếu niên càng ngày càng sáng, một lát sau hắn thét dài và khí tức của hắn tăng lên rất nhiều.

Không ngờ đốn ngộ thực lực tăng nhiều.

- Xem ra Hóa Vân Tông bị kinh doanh không sai!

Nhìn thấy bộ dạng thiếu niên, Nhiếp Vân cười.

Liên tục nhìn thấy hai người tuổi không lớn nhưng tiềm lực vô hạn, nói rõ Hóa Vân Tông trải qua hai năm phát triển đã triệt để tiến vào quỹ đạo, cho dù không cần hắn ra tay, về sau cũng càng ngày càng mạnh.

Nhìn thấy thiên phú hai người mạnh thế hắn cũng không ghen ghét, hắn càng ngày càng cao hưng.

Thiên tài nhân tộc càng nhiều, nói rõ càng cường thịnh, đây là ước nguyện ban đầu khi hắn thống nhất đại lục Phù Thiên.

Kéo tay Đạm Thai Lăng Nguyệt đi lên phía trước, hai người bước vào Lăng Tiêu đỉnh.

Tất cả cố nhân đang ở Lăng Tiêu đỉnh, tràng cảnh Hóa Vân Tông hiện tại rất tốt, cũng nên đi gặp bọn họ.

- Hôm nay là thời gian Hóa Vân Tông tổ chức thi đấu, các vị có thể tới đây ta vô cùng cao hứng.

Vừa bước vào Lăng Tiêu đỉnh, hắn nhìn thấy một trung niên nhân

đứng giữa đại điện, thần thái uy vũ mang theo nụ cười tự tin.

Phụ thân, Nhiếp Khiếu Thiên!

Nhiếp Vân rời khỏi đại lục Phù Thiên, phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên tiếp nhận vị trí tông chủ Hóa Vân Tông.

------oOo------

Chương 1695: Cùng đi Linh giới (Thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phụ thân lúc này gương mặt cương nghị bình tĩnh, trong mắt mang theo uy nghiêm nồng đậm, bộ dạng hoàn toàn khác với lúc chán nản uống rượu, xem ra hai năm làm tông chủ đã làm hắn nhặt lại tự tin, lần nữa biến thành đệ nhất thiên tài quát tháo thành Lạc Thủy năm xưa.

- Mời các vị tới xem lễ là vinh hạnh của Hóa Vân Tông...

Nhiếp Vân nhìn về phía phụ thân, Nhiếp Khiếu Thiên đang ngồi tại chỗ có cảm ứng, đột nhiên dừng lại nhìn qua.

- Phụ thân!

Nhiếp Vân hô lên một tiếng.

- Phụ thân?

- Tông chủ Nhiếp Khiếu Thiên chỉ có một nhi tử, đó chính là...

- Chẳng lẽ là...

Nghe được tiếng hô, nhìn thấy tông chủ Nhiếp Khiếu Thiên hưng phấn cho nên người trong đại điện nhanh chóng nghĩ tới một loại khả năng, tất cả đều mở to mắt nhìn sang.

Thiếu niên trước mắt dung mạo anh tuấn mang theo ý cời nhàn

nhạt nhưng người ta lại cảm thấy hắn rất bình tĩnh, nếu như nhìn cử động và động tác sẽ cảm thấy hắn không có chút tu vi nào.

Chỉ khi nào nhìn thời gian dài lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, dường như đang lâm vào thời không khác, chỉ cần đối phương nguyện ý thậm chí không cần ra tay, tùy tiện một ý niệm cũng có thể làm bọn họ tử vong.

- Nhiếp Vân tổ sư!

- Là Nhiếp Vân tông chủ!

Tất cả mọi người nhận ra!

Thiếu niên bình thản không có gì lạ trước mắt chính là người nhất thống đại lục Phù Thiên, là Nhiếp Vân sáng tạo thần thoại bất hủ!

Hắn không phải đi Linh giới sao? Như thế nào...

Chẳng lẽ... Hắn từ Linh giới trở lại?

Đôi mắt người trong đại sảnh mở to, yết hầu phát khô, khó mà tin được.

Tuy bọn họ không biết Linh giới có tình huống thế nào nhưng từ việc rất nhiều đại năng rời đi nhưng không ai có thể quay trở về đã biết rõ trở về quá khó khăn, mà Nhiếp Vân tông chủ mới đi hai năm đã quay về... Xảy ra chuyện gì?

- Ngươi... Ngươi...

Nhiếp Khiếu Thiên có chút không dám tin tưởng, bờ môi run rẩy.

Vốn tưởng rằng nhi tử đi Linh giới ít nhất mấy trăm năm, thậm chí cả đời cũng không gặp lại, không nghĩ tới thời gian ngắn như vậy đã gặp lại hắn.

- Ha ha, nhi tử có chỗ ở trong Linh giới, muốn tiếp nhận phụ thân cùng đi.

Nhìn bộ dạng của hắn, Nhiếp Vân cười nói.

- Tiếp ta cùng đi...

Nhiếp Khiếu Thiên có chút không dám tin vào tai của mình.

Có chỗ ở tại Linh giới, chẳng lẽ hắn đã hoàn toàn thích ứng Linh giới?

- Chủ nhân...

- Chủ nhân, chúng ta cũng muốn cùng đi Linh giới với ngươi...

Nhiếp Khiếu Thiên khiếp sợ nói không ra lời, đột nhiên có vài tiếng vang lên, bốn bốn người xông tới.

Chính là tiểu Hổ, Tiểu Phong, Tiểu Hắc các sủng thú.

Bốn yêu sủng của Nhiếp Vân trước khi đi Linh giới đã chặt đứt trói buộc linh hồn của chúng, lúc hắn rời đi chúng cũng không rời đi mà dừng lại trong Hóa Vân Tông, vẫn tự cho là yêu sủng của mình.

Yêu thú có kiêu ngạo của mình, chủ nhân giải trừ linh hồn trói buộc tương đương trả tự do cho chúng, như vậy chúng không rời đi, cũng không phải đắm mình mà là biết rõ, nếu như không phải thiếu niên trước mắt thì chúng chỉ có thể bồi hồi tại Chí Tôn cảnh, vĩnh viễn không có khả năng đạt tới cảnh giới hiện tại.

Tri ân đồ báo, yêu thú cũng không phải thế hệ vong ân bội nghĩa.

- Ngươi... Trở lại!

Lúc bốn đại yêu sủng lao tới, ngay sau đó có tiếng nói vang lên, Lạc Khuynh Thành xinh đẹp xuất hiện trước mặt.

Hai năm không gặp, nàng càng xinh đẹp hơn trước, cũng không chỉ bởi vì tu luyện thành công hay vô cấu chi thể cường đại, toàn thân của nàng tỏa ra hào quang thánh khiết xinh đẹp động lòng người, không gì sánh được.

- Trở lại...

Nhiếp Vân gật đầu.

- Vẫn chưa tới năm ngàn năm, ngươi hứa hẹn... Ai, ta sớm biết như vậy đã việc nghĩa không chùn bước...

Lạc Khuynh Thành chỉ kích động một hồi, lúc này ánh mắt ảm đạm...

Thấy bộ dạng của nàng như thế, sắc mặt Nhiếp Vân đỏ lên, lúc này mới nhớ tới hứa hẹn với nàng...

Lúc trước hắn từng hứa hẹn chỉ cần trong năm ngàn năm Lạc Khuynh Thành không đến Linh giới hắn sẽ đích thân hạ giới đón nàng làm tân nương, mà bây giờ thời gian mới qua hai năm đã quay về phàm giới, ước định này tự nhiên không tính nữa.

Kỳ thật hắn biết rõ tình cảm của Lạc Khuynh, cũng rất ưa thích đôi phương, chỉ là... Trong lòng của hắn chỉ có một người con gái có thể làm thê tử, cái kia chính là Đạm Thai Lăng Nguyệt.

Cho dù thế nào cũng không thể thay thế.

- Đây là thê tử của ta, Đạm Thai Lăng Nguyệt!

Xấu hổ qua đi, Nhiếp Vân biết rõ chuyện này phải giải quyết, nhẹ nhàng kéo Lăng Nguyệt bên người và nói.

- Bái kiến Lăng Nguyệt tỷ tỷ!

Lạc Khuynh Thành gật đầu.

Nàng sớm gặp qua Đạm Thai Lăng Nguyệt, nàng cũng rung động vì nữ hài không ăn khói lửa nhân gian, nàng không thể sinh ra tâm tư đố kỵ chút nào.

Tuy nàng cũng rất ưa thích Nhiếp Vân nhưng cũng biết nữ nhân trước mắt mới là người hắn yêu nhất cả đời!

Lạc Khuynh Thành tới, Dịch Thanh, Bách Hoa Tu và những nữ nhân có quan hệ với Nhiếp Vân cũng tới, lúc này mỗi người các nàng đều có thực lực Toái Thần Cảnh, xem ra hai năm qua không có nhàn rỗi, các nàng đều cố gắng tu luyện.

Nhớ ngày đó đại lục Phù Thiên chỉ có một cường giả Toái Thần Cảnh chính là lão tửu quỷ Hạ Hành, mà bây giờ đã có hơn mười người, cũng khó trách Hóa Vân Tông có thể triệt để củng cố địa vị đệ nhất tông môn.

Có những cường giả như thế cũng đủ để chấn nhiếp yêu nhân tộc không dám có ý khác.

- Vân nhi...

Mẫu thân cũng nghe tin tức nhi tử quay về, không biết từ nơi này đuổi trở lại, vẻ mặt kích động.

Thực lực của nàng không yếu, không ngờ cũng giống như phụ thân, có thực lực Toái Thần Cảnh.

Trước khi Nhiếp Vân đi từng mang bảo bối của Thiên Yêu Thánh Hoàng giao cho bọn họ, bảo vật vô số, hơn nữa có thời không lung khu của lão tửu quỷ, chỉ sợ muốn tu luyện chậm cũng là chuyện không thể nào.

Biết rõ Nhiếp Vân trở về, đông nam tây bắc tứ đại trưởng lão cũng chạy tới.

Vốn tông chủ Hóa Vân Tông bảo bọn họ tới đây quan sát và tọa đàm về đệ tử thid dấu, không ngờ cuối cùng dùng ôn chyện Nhiếp Vân làm trung tâm.

Tuy bị vắng vẻ nhưng các cao thủ tới đây xem lễ không dám nói gì, bọn họ nhìn Nhiếp Vân với ánh mắt nóng bỏng.

Thiếu niên này nhìn tuổi không lớn nhưng cả đại lục Phù Thiên, thậm chí là hắn nhân vật nổi danh khắp phàm giới, có thể tận mắt nhìn thấy nhân vật như vậy, đối với bọn họ mà nói cũng là vinh hạnh hiếm có.

- Lần này ta quay về muốn phụ mẫu chủ trì hôn lễ giữa ta và Nguyệt Nhi!

Trò chuyện một hồi, Nhiếp Vân tươi cười nói rõ mục đích của mình.

- Hôn lễ? Ngươi muốn kết hôn?

Mẫu thân nhìn Nhiếp Vân, lại nhìn Đạm Thai Lăng Nguyệt bên cạnh hắn và hiểu ra.

------oOo------

Chương 1696: Cùng đi Linh giới (Thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nàng đã sớm gặp Đạm Thai Lăng Nguyệt, biết rõ lựa chọn của nhi tử.

- Vâng!

Nhiếp Vân gật đầu

- Hơn nữa hôn lễ này ta muốn tổ chức tại Linh giới, hi vọng các ngươi có thể đi qua!

- Linh giới? Ta muốn đi!

- Ta cũng muốn đi!

- Tông chủ mang ta đi, ta cũng muốn đi Linh giới.

Nhiếp Vân vừa dứt lời, chung quanh có nhiều tiếng la vang lên, quay đầu nhìn thấy mọi người đều tới, vẻ mặt chờ mong.

Linh giới chính là thánh địa tu luyện trong lòng của mọi người, có thể tiến vào, tiền đồ bất khả hạn lượng.

- Linh giới cũng không tốt như các ngươi tưởng tượng đâu, khắp nơi đều tràn ngập Tu La sát khí, hơi không cẩn thận sẽ điên đấy...

Nhìn thấy mọi người như vậy, Nhiếp Vân làm sao không biết mị người suy nghĩ cái gì, hắn cười khổ một tiếng, lúc này giải thích chuyện Linh giới.

Linh giới cũng không phải muốn đi có thể đi, tuy nơi đó Tiên Thiên linh khí sung túc, tài nguyên phong phú, có thể làm thực lực người ta tiến bộ nhưng không gian áp bách quá lớn, không có đạt tới Toái Thần Cảnh tiến vào trong đó sẽ bị ép thành mảnh vỡ, hài cốt không còn.

- Cho dù nguy hiểm ta cũng muốn đi.

- Tu luyện giả chúng ta, nếu bó tay bó chân làm sao có thể không ngừng gia tăng tu vi trở thành cường giả?

Nhiếp Vân nói lời này không làm mọi người chùn bước, ngược lại càng kiên định hơn.

- Hạ Hành tiền bối, ngươi nói cẩn thận chuyện Linh giới với bọn họ đi, ta đi tâm sự với phụ mẫu.

Nhìn thấy bộ dạng mọi người như thế, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, tinh thần khẽ động, hắn gọi lão tửu quỷ Hạ Hành ra khỏi tinh cung.

Đã quyết định đến phàm giới, hắn phải mang theo, hắn sống tại Hóa Vân Tông mấy ngàn năm, đã sớm có cảm tình thâm hậu, không cho hắn trở lại nhìn thì hắn sẽ oán trách.

- Linh giới cũng không dễ dàng như đồn đãi, tuy tông chủ thân là cường giả Tiên Quân. muốn mang chúng ta đi cũng không phải vấn đề quá lớn...

Lão tửu quỷ Hạ Hành vừa xuất hiện đã cười cười, cũng không giải thích, hắn nhìn sang Nhiếp Vân, vừa cười vừa nói.

- Cường giả cấp bâcj Tiên Quân?

- Tiên Quân là cảnh giới gì? Có thực lực gì?

...

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Nhiếp Vân cũng chỉ biết khóc cười.

Không nghĩ tới hắn lại trấn an mọi người, hắn lại trực tiếp nói như vậy.

- Trong các ngươi mạnh nhất là Toái Thần Cảnh, trên Toái Thần Cảnh chính là Tiên cấp cửu trọng, mà Tiên Quân áp đảo trên Tiên cấp cửu trọng.!

- Cho dù tại Linh giới cũng là nhân vật cường đại.

Lão tửu quỷ nói.

- Trên Toái Thần Cảnh còn có Tiên cấp cửu trọng? Trên Tiên cấp cửu trọng mới là Tiên Quân?

- Ah... Tông chủ trong hai năm ngắn ngủi đạt tới cảnh giới này?

Có thể ở Lăng Tiêu đỉnh đều là cao thủ, chỉ nghe một câu đã hiểu Tiên Quân cường đại, bọn họ mở to mắt nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Hai năm qua ta và tông chủ đi Linh giới chỉ hơn một năm thôi, tông chủ từ Toái Thần Cảnh đạt tới thực lực hiện tại thật sự còn chưa đạt tới một năm.

Lão tửu quỷ vuốt vuốt chòm râu.

- Chưa tới một năm...

- Tiên cấp cửu trọng khẳng định còn khó tu luyện hơn Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh, không tới một năm đã đột phá...

- Tông chủ không hổ là tông chủ, loại tốc độ tu luyện này thật đáng

sợ.

Nghe được lão tửu quỷ nói thế mọi người có cảm giác muốn điên rồi.

Tiến bộ một cấp trong Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh với bọn họ mà nói còn khó hơn lên trời, đối phương tu luyện Tiên cấp cửu trọng chưa tới một năm đã đạt tới cảnh giới Tiên Quân, không hổ là Nhiếp Vân nổi danh thiên hạ, thật đáng sợ.

- Hạ Hành tiền bối, ta cho ngươi đi ra ngoài là khuyên bảo mọi người không nên mù quáng tiến vào Linh giới, ngươi...

Thấy ánh mắt cực nóng chung quanh như muốn hòa tan mình, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn muốn giới thiệu tình huống của Linh giới chứ không phải giới thiệu tình huống của mình... Lại nói bản thân mình hiện tại không phải Tiên Quân...

- Ha ha, cao hứng quá nên quên, Linh giới khác với phàm giới của chúng ta, nó tàn khốc hơn nơi đây nhiều.

Lão tửu quỷ gãi gãi đầu, vẻ mặt xấu hổ, hắn cũng giảng giải chuyện Linh giới một lần, thậm chí cường điệu giảng thuật Nhiếp Vân đại náo thập đại gia tộc.

- Linh giới thực đáng sợ như thế?

- Chẳng lẽ không đạt tới Toái Thần Cảnh thực không thể tiến vào?

- Ai, nếu không gian áp bách thấp hơn một ít, có lẽ tiến vào không thành vấn đề, nếu như có thể tiến vào Linh giới, chúng ta ít nhất là thành viên của tông chủ, về sau thành lập một thế lực cũng tốt...

- Đúng vậy, cho dù thực lực tông chủ mạnh hơn nữa cũng chỉ có một người, nếu chúng ta đi lên gia tăng không ít thực lực, ít nhất sẽ gia tăng không ít nội tình cho Liên Nguyệt các.

Nghe được lão tửu quỷ giảng thuật, mọi người liên tục nghị luận.

Mọi người nghị luận cũng lọt vào tai Nhiếp Vân, đột nhiên toàn thân hắn chấn động, đôi mắt mở to và không thể tưởng tượng nổi.

- Tính áp bách không gian thấp xuống... Nếu như thu toàn bộ đại lục Phù Thiên vào nạp vật đan điền sẽ xuất hiện tình huống như thế nào?

Hiện tại nạp vật đan điền của Nhiếp Vân vô cùng to lớn, cho dù thu trọn đại lục Phù Thiên vào trong cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa nương theo hắn tấn cấp, không gian bên trong rất kỳ lạ, người sống đi vào cũng không có nguy hiểm gì.

Nếu như mang đại lục Phù Thiên đều vào trong, những người này có tính đã tiến vào Linh giới hay không?

Đến lúc đó chỉ cần khai thông thông đạo nạp vật đan điền và Linh giới, từ đó rất nhiều cường giả trên đại lục đều có thể hưởng dụng Tiên Thiên linh khí, như vậy chẳng phải cao thủ nhiều như nấm sau mưa hay sao.

Nghĩ vậy ánh mắt Nhiếp Vân nóng bỏng.

Hắn thành lập Liên Nguyệt các tịa Linh giới nhưng quá ít người, cũng không có thành viên tổ chức gì, nếu có thể mang đại lục Phù Thiên tới, chỉ cần cấp đủ tài nguyên tu luyện, thời gian mấy ngàn năm, vài vạn năm sau, Liên Nguyệt các sẽ trở thành thế lực như thập đại gia tộc, thậm chí siêu việt thập đại gia tộc cũng có thể.

Ở nơi không có Tiên Thiên linh khí, những người này đều có thể tu luyện tới tình trạng như thế, đủ thấy thiên phú, một khi tiến vào Linh giới nhất định sẽ tiến vào thời kỳ bộc phát.

Tuy...

Nội tâm Nhiếp Vân hơi động và nghĩ tới nhiều việc.

Đào tạo ra một siêu cấp thế lực hao phí thời gian quá dài, những người này tuy là thiên tài nhưng không có rất nhiều thiên phú,

không có khả năng giống hắn đột nhiên tăng mạnh, không có bình chướng tu luyện.

Trải qua mấy ngàn hoặc vài vạn năm đã làm mình đủ mạnh, Tu La Vương sẽ không cho hắn nhiều thời gian như thế.

------oOo------

Chương 1697: Cùng đi Linh giới (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phải tăng tốc độ tu luyện lên nhanh hơn thôi.

Biện pháp tăng nhanh tốc độ nhanh nhất chính là... Thời không lung khu của lão tửu quỷ!

Thời gian nơi này là 100: 1, bên ngoài một năm bên trong trăm năm, chỉ cần có thể mang theo nơi này, cũng bỏ tất cả mọi người vào, thời gian cải biến, trong thời gian ngắn có thể bồi dưỡng vô số siêu cấp cao thủ là chuyện cực kỳ dễ dàng.

Nghĩ thông suốt điểm này, đôi mắt Nhiếp Vân càng ngày càng sáng.

Về phần linh khí các loại, thế giới nạp vật đan điền do hắn làm người sáng tạo, tuy muốn mang linh khí phủ kín đan điền là chuyện khó thực hiện nhưng có thể tập trung linh khí phạm vi nhỏ sung túc như Linh giới là chuyện không khó.

- Ha ha, ta nghĩ râ rồi, chúng ta cùng đi Linh giới!

- Hiện tại ta phải bàn giao với các vị trước, thực lực không có đạt tới Toái Thần Cảnh đỉnh phong thì không cho phép tùy ý qua lại Linh giới!

Nhiếp Vân nói.

- Tốt!

Nghe hắn đồng ý, trên mặt mọi người mang theo vui mừng.

Linh giới là sân khấu to lớn, chỉ có tiến vào trong đó mới có thể phát huy ra lực lượng cường đại.

Trong lòng có quyết định, Nhiếp Vân đi tới thời không lung khu, trước kia cần tốn hao thời gian mấy ngày mới tới nơi đây, hiện tại hắn chỉ đi một bước là tới, đi tới trước thời không lung khu, tinh thần khổng lồ mở ra và bao phủ lấy nó.

Hô!

Quả nhiên đúng như dự đoán, lung khu cực lớn lập tức biến mất, bị hắn thu vào nạp vật đan điền.

Ầm ầm!

Thời không lung khu vừa tiến vào đan điền, Nhiếp Vân chấn động, nạp vật đan điền sinh ra biến hóa kỳ diệu.

Màu vàng lợt mặt ngoài đan điền càng ngày càng ngưng thực, dường như xuất hiện kim cô, diện tích bên trong càng lớn, cho dù vẫn không có linh khí nhưng thòi gian vững chắc hơn rất nhiều.

- Đây là tốc độ thời gian trôi qua?

Nếu không như thế, Nhiếp Vân còn giống như nhìn thấy đan điền trong thế giới thời gian trôi qua tốc độ.

- Cải biến thời gian!

Trong nội tâm khẽ động, ngón tay điểm về phía trước.

Vù vù!

Tốc độ chảy của thời không lung khu đã bị hắn khống chế càng lúc càng nhanh, đảo mắt biến thành 1000: 1.

Đạt tới tốc độ này làm hắn có cảm giác sụp đổ, dường như một khi

vượt qua thì ngay cả hắn cũng không chịu nổi, xem ra loại năng lực này có quan hệ với thực lực bản thân và hình thái đan điền.

Tuy thực lực của hắn hiện tại có thể đánh chết Tiên Quân bình thường nhưng dù sao không có đạt tới Tiên Quân cảnh, một khi đột phá hắn có thể khống chế thời gian trôi qua thuần thục hơn rất nhiều.

Dù như thế cũng làm người ta khó tin nổi.

Có thể khống chế thời gian... Loại năng lực này cho dù là cả Linh giới cũng chưa nghe nói qua, chỉ sợ không thể tưởng tượng nổi!

- Nạp vật đan điền lúc trước là hình thái thứ sáu, nuốt đi thời gian lung khu ẩn chứa thời gian pháp tắc đã trực tiếp tấn cấp hình thái thứ bảy, nếu như có thể tấn cấp đến thứ tám, thứ chín, thậm chí là hình thái thứ mười cao cấp nhất khẳng định còn có thể lợi hại hơn!

Nhiếp Vân hít khí lạnh.

Tuy không biết nạp vật đan điền trước mắt có hình thái thứ mấy nhưng không phải hình thái cao cấp nhất, nếu có thể đạt tới tầng thứ mười, chỉ sợ nó có thể diễn hóa thành thế giới mới tinh.

Đương nhiên, loại cơ duyên đột phá này cũng không phải tùy ý có thể thành công.

Một lần nữa trở lại đại lục Phù Thiên, hắn đoàn tụ với phụ mẫu hai ngày, lúc này Nhiếp Vân mới gọi Đạm Thai Lăng Nguyệt đi ra một mình và nói rõ mục đích.

- Ta muốn mang đại lục Phù Thiên cùng đi Linh giới.

- Mang cả đại lục Phù Thiên cùng đi?

Đạm Thai Lăng Nguyệt nháy mắt mấy và có phần không rõ ý của hắn.

- Đừng phản kháng, ta mang ngươi đi một nơi.

Tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân thu m Thai Lăng Nguyệt vào trong đan điền.

Chuyện nạp vật đan điền tấn cấp cũng không nói với Đạm Thai Lăng Nguyệt, cho nên nàng cũng không biết đan điền bình thường nhất có thể diễn hóa thành thế giới rộng như vậy.

- Đây là... Đây là một tân thế giới?

Đạm Thai Lăng Nguyệt vừa tiến vào thế giới đan điền liền sững sờ, lúc này mở to mắt và che miệng lại.

Nếu như nói trước kia gặp thế giới thứ ba là nơi hỗn loạn, không gian nơi này rất ổn định, mặc dù không có linh khí nhưng vô cùng có tiềm lực.

- Ta không thể cảm ứng Thiên Đạo tại nơi này...

Nàng vận chuyển Thiên Đạo chi khí trong người, Đạm Thai Lăng Nguyệt ngạc nhiên phát hiện nơi này căn bản không có Thiên Đạo gì đáng nói, càng không cách nào cảm ứng.

- Ta chính là Thiên Đạo nơi này!

Thấy bộ dạng của nàng như vậy, Nhiếp Vân cười cười, tinh thần khẽ động, thiên địa lập tức phát sinh biến hóa, sông núi, hồ nước lập tức hành động theo ý của hắn, cho dù bầu trời và mặt đất chuyển hóa cho nhau cũng không có gì khó.

Đây là thế giới trong nạp vật đan điền, hắn chính là sáng thế chủ, nơi này có Thiên Đạo hay không đều là một ý niệm của hắn.

- Nơi này là nơi nào? Tại sao ngươi có được thực lực cường đại như thế?

Đạm Thai Lăng Nguyệt mở to mắt, dường như tới hiện tại vẫn không nghĩ ra.

Tuy nàng ở chỗ này không cảm thụ được Thiên Đạo nhưng lại biết rõ không gian hoàn toàn nghe theo Nhiếp Vân phân phó, hoàn toàn

tồn tại theo ý của hắn.

Loại năng lực này vượt xa thiên đạo sư!

Có thể nói tại thế giới này, cho dù mười thiên đạo sư, một trăm, một ngàn Tiên Quân cũng không phải đối thủ của hắn.

- Đây là nạp vật đan điền của ta!

Nhiếp Vân nói.

- Nạp vật... Đan điền?

Đạm Thai Lăng Nguyệt có chút khó mà tin được, miệng há hốc mồm.

- Nạp vật đan điền bài danh 9999, là đan điền bình thường nhất, tại sao lại lớn như vậy, hơn nữa còn có không gian, thời gian pháp tắc?

- Xếp hạng 9999?

Lần đầu tiên Nhiếp Vân nghe được bài danh của nạp vật đan điền cho nên sững sờ.

Trước kia hắn chỉ biết đan điền này có xếp hạng phi thường thấp, lại không nghĩ rằng bài danh thấp như vậy, xếp hạng thứ 9999 trong một vạn đại đạo, xem như cũng được xếp hạng thứ hai đấy.

- Đúng vậy a, người trong Linh giới gần như đều có đan điền này, là thiên phú đơn giản nhất, chưa từng nghe nói có người nào tấn cấp hình thái của nó, ngươi tấn cấp hình thái?

Đạm Thai Lăng Nguyệt khiếp sợ một hồi, lập tức hiểu ra chuyện gì cho nên hỏi thăm.

Nạp vật đan điền của người khác có không gian chứa đựng cố định, tuyệt đối không có khả năng giống như bây giờ, có không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc thậm chí còn chứa được người sống.

- Ân!

Nhiếp Vân cũng không giấu diếm, gật gật đầu.

- Hình thái thứ mấy?

Đạm Thai Lăng Nguyệt nghi hoặc hỏi.

- Ta cũng không biết, đan điền mặt ngoài có màu vàng lợt, hơn nữa có đương vân màu vàng.

Nhiếp Vân miêu tả bộ dạng nạp vật đan điền hiện tại một lần.

------oOo------

Chương 1698: Liên hợp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là... Hình thái thứ bảy!

Đạm Thai Lăng Nguyệt kiến thức rộng rãi, gật gật đầu, trong mắt mang theo nóng bỏng.

- Nạp vật đan điền tấn cấp, lúc trước chưa từng nghe nói qua chuyện như vậy, có rảnh hỏi gia gia một chút, hắn khẳng định biết rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

- Ân, chờ quay về Linh giới, có rảnh đi bái phỏng gia gia của ngươi.

Nhiếp Vân gật gật đầu.

- Ngươi muốn thu đại lục Phù Thiên vào nơi này?

Biết rõ đây là nạp vật đan điền, Đạm Thai Lăng Nguyệt đã hiểu vì sao hắn có ý muốn mang đại lục Phù Thiên cùng đi, lúc này hít khí lạnh.

- Ân, đại lục Phù Thiên có diện tích thật lớn, tuy thực lực của ta bây

giờ rất mạnh, muốn lấy đi trong nháy mắt cũng không có khả năng, ngươi là thiên đạo sư, khống chế Thiên Đạo, qua một lúc giúp ta là được.

Nhiếp Vân cười nói.

Đại lục Phù Thiên thật sự quá lớn, hơn nữa liên lụy linh khí và nhiều chuyện khác, cho dù thực lực của hắn hiện tại rất mạnh, muốn trong nháy mắt lấy nó đi cũng là chuyện lực bất tòng tâm, có Đạm Thai Lăng Nguyệt hỗ trợ thì khác.

- Việc này đơn giản, ta có thể cố định linh khí mấy vạn dặm của đại lục Phù Thiên thành chỉnh thể với cả đại lục, sau đó ngươi lại thu, như vậy cho dù tiến vào Linh giới sau thời gian ngắn không có Tiên Thiên linh khí cung cấp cũng không ảnh hưởng tới người trên đại lục!

Đạm Thai Lăng Nguyệt cười nói.

- Như vậy là tốt nhất!

Nghe được nàng đề nghị, đôi mắt Nhiếp Vân lóe sáng.

Trước kia còn đang suy nghĩ sau khi mang đại lục đi, linh khí làm sao bây giờ, trực tiếp biến linh khí và đại lục thành một chỉnh thể với nhau, mặc dù vào trong đan điền, người ở lại bên trong không gặp vấn đề gì.

- Đã quyết định thì làm đi.

Thương nghị với nhau xong, hai người rời khỏi nạp vật đan điền, một lần nữa đi tới đại lục Phù Thiên.

Lòng bàn tay vận chuyển Thiên Đạo chi khí, Đạm Thai Lăng Nguyệt giống như hóa thân thành Thiên Đạo khống chế cả đại lục Phù Thiên.

Thiên nhãn quan sát, Nhiếp Vân nhìn thấy linh khí lúc này dung hợp hoàn mỹ với đại lục, hội tụ thành chỉnh thể thống nhất.

- Thu!

Tinh thần khổng lồ bao phủ sau đó hơi động và thu đi.

Hô!

Đại lục Phù Thiên lập tức biến mất tại chỗ và tiến vào đan điền.

- Thành công!

Thở ra một hơi phát hiện cũng không có dị thường gì, Nhiếp Vân cười ha ha.

- Đi thôi! Cũng thu đại lục Khí Hải cùng đi.

Đại lục Phù Thiên có thể thu, đại lục Khí Hải nhỏ hơn cho nên có thể tùy ý âấy đi.

Nơi này là nơi xuất sinh hai đời của hắn, lưu nó ở nơi này gặp phải yêu nhân xâm lấn, còn không bằng thu nó mang đi cùng.

Lúc này đại lục Khí Hải cũng bị thu vào đan điền.

- Hoàn thành tất cả, quay trở lại Linh giới thôi!

Thấy hoàn thành vượt mức mục tiêu đề ra, Nhiếp Vân lại không ngừng lưu ý chung quanh, hắn kéo Lăng Nguyệt bên cạnh rời đi, hai người nhanh chóng bay tới Linh giới.

Đã lấy đại lục Phù Thiên rời đi, thế giới thứ ba lúc trước không biến mất, tìm được vị trí lienf xé rách không gian, trực tiếp chui vào.

Nhiếp Vân đi phàm giới hưởng thụ thời gian ấm áp bình tĩnh, tại Linh giới không yên ổn chút nào.

Sau khi đánh nổ Cửu Tiêu Cung, đại náo Đạm Thai gia, chặt đứt Thiên Đạo Sơn, thành lập Liên Nguyệt Các... Mỗi một chuyện điều là khiêu khích trần rụi, cũng chọc thập đại gia tộc, khiêu khích uy nghiêm Linh giới!

Trong Cửu Tiêu Cung sau trùng kiến, không có khí thế như dĩ vãng, cả đại sảnh tràn ngập áp lực nặng nề.

- Uy danh thập đại gia tộc chúng ta hiển hách nhưng ăn thiệt thòi lớn trong tay tiểu tử miệng còn hôi sữa, chuyện này không thể kết thúc.

Sắc mặt Đạm Thai Mạc Vân trầm thấp.

Thập đại Tiên Quân bố trí thiên la địa võng vây bắt một tiểu tử còn chưa đạt tới cảnh giới Tiên Quân, chẳng những còn để hắn bỏ trốn, hơn nữa mỗi lần đều bị hắn đả thương, loại trình độ mất mặt lớn như thế, từ khi Linh giới thành lập đến nay chưa bao giờ có.

- Không sai, hiện tại cả Linh giới đang cười nhạo chúng ta, nếu như không đánh chết tiểu tử này thì về sau thập đại gia tộc chúng ta còn có uy nghiêm gì đáng nói tại Linh giới chứ?

- Nghe nói gia hỏa này kiến tạo Liên Nguyệt Các tại Xích Oanh Vực, việc này có thể xem là khiêu khích!

- Thập đại trưởng thượng không thể tổn thất, ta đề nghị thiên địa lục đạo liên hợp với nhau thảo phạt hắn, cần phải đánh chết hắn.

Trong đại sảnh có rất nhiều Tiên Quân lòng đầy căm phẫn.

Bị Nguyên Khí Đạn nổ bị thương, bọn họ tu dưỡng nhiều ngày đã triệt để khôi phục nhưng thân là Tiên Quân bị thương trong tay Nhiếp Vân là sỉ nhục, điểm này làm bọn họ cảm thấy áp lực không thôi, dường như không báo thù thì không có mặt mũi làm người.

- Liên hợp thiên địa lục đạo? Phật giới, Ma giới bọn họ đang chờ xem chúng ta bị chê cười đấy, lần này ngã đau như vậy, bọn chúng làm sao ra tay? Không bỏ đá xuống giếng đã không tệ lắm rồi.

Nghe được mọi người đề nghị, Đạm Đài Mạc Vân hừ một tiếng.

Đại năng thiên địa lục đạo không đoàn kết giống như tưởng tượng, bởi vì quy định nào đó mới bình an vô sự, hiện tại Linh giới thập đại gia tộc bị nhục, bọn họ không ngừng chê cười đã tính là tốt, chờ

bọn họ ra tay giúp đỡ là chuyện không thể nào.

- Mạc Vân thúc thúc không nên gấp gáp, Phật giới, Ma giới nhất định sẽ giúp.

Lú này Đạm Thai Sang Vũ nói.

Lần trước Đạm Thai Sang Vũ cũng không bị đánh chết, hắn bị thương nặng nhưng hiện tại thương thế không những khỏi hẳn, thực lực lại có tinh tiến không ít.

- Nói nghe một chút!

Đạm Thai Mạc Vân biết rõ cháu trai này túc trí đa mưu, dám nói như vậy khẳng định có biện pháp, lúc này hỏi:

- Lúc đầu ta bảo Nhiếp Vân làm ba nhiệm vụ, độ khó chỉ là thứ nhất, trọng yếu là làm hắn gây thù không nhỏ.

- Hắn tới Ma giới trộm Thất Tâm Long Châu, ngươi cảm thấy Ma giới sẽ bỏ qua cho hắn? Đi yêu nhân giới đạt được mười đạo linh hồn chi khí, tuy ta không biết tình huống như thế nào nhưng theo ta biết rõ tin thì Yêu Nhân giới không bình tĩnh, dường như Thiên Yêu Thánh Hoàng và Hỗn Độn Kỳ quái do linh hồn sư Nhan Chi đào tạo trăm triệu năm bị đánh cấp!

- Chuyện này hoàn toàn có thể giá họa cho hắn!

- Cuối cùng hắn đi trộm lôi đình chi châu, hắn chẳng những trộm lôi đình chi châu, hắn còn luyện hóa Bỉ Ngạn Lôi Vực của người ta, chuyện này đã chọc thù không đội trời chung với Phật giới!

- Thì hận như thế Phật giới làm sao có thể buông tha!

- Chỉ cần lợi dụng tốt ba chuyện này, Ma giới, Yêu Nhân giới và Phật giới khẳng định sẽ tới, đến lúc đó rất nhiều cao thủ tề tụ, đánh chết hắn không phải chuyện khó khăn.

Trên mặt Đạm Thai Sang Vũ mang theo thần thái dữ tợn.

------oOo------

Chương 1699: Liên hợp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bố trí ba chuyện lúc trước là muốn giết Nhiếp Vân, lại không nghĩ tới thực lực gia hỏa này càng ngày càng mạnh, đã tới mức hắn không thể khống chế.

- Ân? Rất tốt, đã như thế nên nắm chắc thời gian phái người đi Phật giới, Yêu Nhân giới và Ma giới câu thông, cùng bọn họ thương định việc thảo phạt.

Đôi mắt Đạm Thai Mạc Vân sáng ngời.

- A di đà phật, không cần đi Phật giới, chúng ta đã tới!

Ầm ầm!

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên có âm thanh như tiếng chuông vang lên, âm thanh to lớn làm người ta tỉnh ngộ, lúc này một đạo phật quang tỏa sáng, mấy cao tăng đại phật cưỡi thụy thú bay tới.

Đi đầu là một phật đà gương mặt hiền lành, tươi cười hiền lành, lông mi tuyết trắng rũ xuống, trên đầu có một đạo khe hở lập loè, phạm âm đặc thù của phật môn vang lên, người có tu vi thấp nhìn một cái có xúc động quỳ xuống xin quy y.

- Thì ra là Thích Già tọa hạ đệ nhất đệ tử Đà Sơn Phật Tổ đích thân tới!

Nhìn thấy hòa thượng này Đạm Thai Mạc Vân vội vàng đứng lên.

Lão giả gương mặt hiền lành này chính là đệ nhất đệ tử của Thích Già Phật Tổ, Đà Sơn Phật Tổ!

Phật tổ có mây, người từ khi ra đời đã mang cả đà sơn, chỉ có buông ngọn núi sẽ tỉnh ngộ.

Đà Sơn Phật Tổ vì thế đạt được phật hiệu.

Đà Sơn Phật Tổ không phải người thực lực mạnh nhất trong rất nhiều đệ tử của Thích Già Phật tổ nhưng tuyệt đối là người uy nghiêm nhất, hắn tự mình đến nơi này làm Đạm Thai Mạc Vân ngạc nhiên không thôi.

- Trí Gia Phật Tổ, Kiền Vẫn Phật Tổ, Điền Trình Phật Tổ!

Sau lưng Đà Sơn Phật Tổ còn có ba phật đà, phật quang tỏa sáng, đều là cấp bậc phật tô.

- Phật môn Đại Minh Tĩnh Tâm Châu, Thích Già Liên Tọa mất trộm, Tây Di Phật Tổ bị giết, Bỉ Ngạn Lôi Vực, Niệm Đà Loa Bỉ Ngạn Hoa mất đi, Thích Già Phật tổ lệnh chúng ta tới nơi này, chắc hẳn Đạm Đài thí chủ đã biết xảy ra chuyện gì.

Đà Sơn Phật Tổ chắp tay trước ngực nói.

- Đại Minh Tĩnh Tâm Châu, Thích Già Liên Tọa đều mất trộm...

- Còn giết một vị phật tổ?

Đạm Thai Mạc Vân và mọi người trong đại điện giật mình.

Vốn tưởng rằng Nhiếp Vân chỉ lấy lôi đình chi châu và Bỉ Ngạn Lôi Vực đi, không nghĩ tới lá gan lớn như vậy, còn thu nhiều bảo vật của người ta đi.

- Là Nhiếp Vân làm!

Đạm Thai Sang Vũ tiến lên phía trước nói ra.

- Nhiếp Vân? Trên đường tới đây chúng ta nghe nói qua người này, Đại Minh Tĩnh Tâm Châu, Thích Già Liên Tọa là chí bảo Phật môn, phải thu hồi.

- Nếu như Đạm Thai thí chủ có hành động gì, phật môn chúng ta sẽ toàn lực ứng phó.

Đà Sơn Phật Tổ tỏ thái độ.

- Nho môn chúng ta cũng ủng hộ!

Hắn vừa dứt lời đã có tiếng nói mười phần vang vọng vang lên, ngay sau đó có ba bóng người xuất hiện trong Cửu Tiêu Cung.

Thân ảnh ba người này là trung niên nhân, ăn mặc trường bào, trên người mang theo khí chất người đọc sách.

- Thì ra là ba vị viện chủ Đại Nghĩa Thư Viện, Đại Mạc Thư Viện và Đại Toàn Thư Viện!

Đạm Thai Mạc Vân nhận ra.

Ba người tới là cường giả Tiên Quân của Nho môn, viện chủ của Đại Nghĩa, Đại Mạc và Đại Toàn ba đại thư viện.

Nho môn không có tông môn, chỉ có thư viện, viện chủ giống như thập đại trưởng thượng, đều có thực lực Tiên Quân.

- Nhiếp Vân công nhiên đánh chết đệ tử kiệt xuất của Nho môn chúng ta, đánh giết hóa thân của ta, thù này bất cộng đái thiên!

Viện chủ Đại Toàn Thư Viện lên tiếng, cả gian phòng bị sát khí bao phủ.

Nếu như Nhiếp Vân ở nơi này nhất định có thể nhận ra hắn đánh chết chủ nhân của tên mặt to Nho môn.

- Tốt, tốt, Nhiếp Vân phải giết chết, các vị cùng thương nghị.

Đạm Thai Mạc Vân không nghĩ tới còn chưa mời nhưng có nhiều cường giả tới như vậy.

Lần này chẳng khác nào có thêm bảy Tiên Quân, hơn nữa thực lực không kém gì chính mình, thậm chí còn mạnh hơn cả lão tổ chín đại gia tộc quá nhiều, liên thủ với bọn họ, cho dù Nhiếp Vân có ba đầu sáu tay cũng không có khả năng đào thoát...

- Ma giới chúng ta cũng phải nhúng tay vào vũng nước đục này...

Lại có tiếng nói vang lên, hai người đi tới, một là ma nhân, một là Long tộc, hai người này là cường giả cấp bậc Tiên Quân.

Ma giới trừ Thanh Long Hoàng còn có mấy Tiên Quân, bằng không cũng không có tư cách dừng chân trong thiên địa lục đạo, những Tiên Quân này bình thường bế quan không ra, cũng không xuất hiện trước mặt mọi người.

- Thì ra là Ngọc Long lão tổ và Ma Chấn Tử hai vị tiền bối đích thân tới!

Sắc mặt Đạm Thai Mạc Vân lúc này biến thành vui mừng như điên.

Đây là hai nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong thiên địa lục đạo, là nhân vật sống từ thời thượng cổ, thực lực rất mạnh.

- Có hai vị tiền bối gia nhập, càng có nắm chắc đánh chết Nhiếp Vân.

Đạm Thai Sang Vũ cũng cười nói.

- Thất Tâm Long Châu là thánh bảo Ma giới, không thể rơi vào trong tay người khác, chúng ta phỉa mang thánh bảo về, thuận tiện điều tra một chuyện, về phần đánh chết Nhiếp Vân, chúng ta không xuất thủ.

- Cũng sẽ không hỗ trợ!

Ngọc Long lão tổ hừ một tiếng, hắn không cho Đạm Thai Sang Vũ mặt mũi.

- Mặc kệ có động thủ hay không, hai vị tiền bối có thể tới là tốt rồi!

Đạm Thai Sang Vũ cười khan một tiếng.

- Loại chuyện này làm sao thiếu Yêu Nhân giới chúng, làm sao có thể thiếu ta.

Lúc này có một nữ nhân đi tới.

Nữ nhân này nhìn không ra tuổi, nhìn quanh sinh tư, xinh đẹp không gì sánh được, vừa xuất hiện đã hấp dẫn ánh mắt mọi người.

- A di đà phật!

Nhìn thấy hào quang trong đại điện bị nữ nhân này hấp dẫn,đaám người Đà Sơn Phật Tổ chắp tay trước ngực niệm phật hiệu.

- Không nghĩ tới U Minh Hoàng Vương đích thân tới, đúng là vẻ vang kẻ hèn này.

Ánh mắt Đạm Đài Mạc Vân nhìn sang, hắn cúi đầu nhưng mừng rỡ như điên.

Người đến không phải người khác, chính là U Minh Hoàng Vương nổi danh thiên địa lục đạo!

U Minh Hoàng Vương lúc trước đuổi giết Tu La Vương trộm Hỗn Độn Kỳ Quả nhưng không thành công, không nghĩ tới lại xuất hiện ở nơi này.

- Nhiếp Vân cướp đi Bắc Đẩu tinh cung, đây vốn là vật của ta, ta đã sớm muốn giết hắn, lần này các ngươi liên thủ với nhau, Yêu Nhân tộc chúng ta sẽ không lùi bước.

U Minh Hoàng Vương cười nhạt một tiếng.

- Vâng, Hoàng Vương có thể đích thân tới, xem ra Nhiếp Vân lần này hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Đạm Thai Mạc Vân vội vàng gật đầu.

Người khác không biết thực lực U Minh Hoàng Vương nhưng hắn biết rõ ràng, thượng cổ dị chủng, U Minh hoàng tộc, thiên phú bài danh thứ năm bất tử bất diệt, hơn nữa sống từ thời thượng cổ, thủ đoạn nhiều, thực lực mạnh, chỉ sợ đứng hàng đầu trong thiên địa lục đạo!

------oOo------

Chương 1700: Đại hôn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù ca ca của hắn thiên cơ sư Đạm Thai Tu Du cũng không phải đối thủ của nàng.

Cường giả loại này, chỉ sợ mười người như mình xông lên cũng không phải đối thủ, nàng có thể ra tay, nói rõ đánh chết Nhiếp Vân là chuyện ván đã đóng thuyền!

- Ta tham gia cùng các ngươi cũng không có nghĩa muốn giết Nhiếp Vân gì đó! Ngươi nhớ kỹ!

Sắc mặt U Minh Hoàng Vương trầm xuống.

- Đúng, đúng!

Đạm Đài Mạc Vân không nghĩ tới nàng nói như vậy nhưng hắn phải gật đầu.

- Thiên địa lục đạo, Đạm Thai gia tộc đại biểu Linh giới và Đạo tộc, Phật, Yêu Nhân, Ma, Nho hiện tại tới đây, hôm nay mọi người cùng thảo phạt u ác tính bại hoại Linh giới Nhiếp Vân, diệt trừ Liên Nguyệt Các!

Thấy mọi người đến đông đủ, Đạm Đài Mạc Vân cất cao giọng nói.

Đạm Thai gia tộc khống chế Thiên Đạo, đã có thể nói là Đạo tộc, cũng có thể nói là Linh giới.

Đạo tộc vào thời kỳ thượng cổ là chủng tộc lớn nhất, sau khi chiến đấu với Tu La Vương gần như toàn quân bị diệt, không còn tồn tại nữa.

Nếu không phải như thế, Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng không cần đi phàm giới tìm kiếm Đạo tộc truyền thừa, học tập Tiêu Dao Du.

- Đánh chết Nhiếp Vân, diệt trừ Liên Nguyệt Các!

Lão tổ chín đại gia tộc quát lớn, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

- Nhất bái thiên địa!

- Nhị bái cao đường!

Cửu Tiêu Cung đằng đằng sát khí, Liên Nguyệt Các hòa thuận như xuân.

Nhiếp Vân, Đạm Thai Lăng Nguyệt đứng trong đại sảnh to lớn, thứ gương mặt hai người đỏ bừng, một thân áo đỏ càng nổi bật dung mạo khuynh quốc khuynh thành của tân nương.

Hôm nay là ngày vui của bọn họ.

Sau khi đón đám người từ phàm giới tới, Nhiếp Vân cũng không do dự, đêm đó đã tổ chức hôn lễ trọng đại trong Liên Nguyệt Các.

Phụ mẫu bọn họ đạt tới Toái Thần Cảnh, đã có thể sinh tồn trong Linh giới, hơn nữa Nhiếp Vân rất nhiều thủ đoạn cho nên sinh hoạt trong Liên Nguyệt Các cũng không lo ngại.

- Tốt, tốt, nhanh!

Phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên và mẫu thân Nhiếp Linh nhìn thấy nhi tử và con dâu quỳ trước mặt mình, vành mắt cả hai đỏ lên, bọn họ gật đầu vui vẻ.

Chuyện làm phụ mẫu cao hứng nhất cũng không phải nhi tử có thể có bao nhiêu thành tựu, lấy được thành tích kinh người cỡ nào, mà là kết hôn sinh con, đạt được hạnh phúc của mình.

Cho tới nay vẫn lo lắng cho nhi tử, hiện tại nhìn thấy hắn kết hôn, trong nội tâm vui sướng có thể nghĩ.

- Cản ơn phụ thân, mẫu thân!

Đã kết hôn, tự nhiên phải đổi giọng, Đạm Thai Lăng Nguyệt xấu hổ sắc mặt đỏ bừng.

- Nhiếp Vân, chúc mừng!

- Chúc mừng cưới được tân nương xinh đẹp.

Quỳ lạy phụ mẫu, phu thê giao bái hoàn thành, Nhiếp Vân và Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng hoàn thành hôn lễ, khách mời chung quanh đến xem đều tiến lên chúc mừng

Đám người Lạc Khuynh Thành, Bách Hoa Tu, Dịch Thanh cũng nhìn thấy hắn kết nôi, trong lòng có chút không cam lòng nhưng cũng biết Đạm Thai Lăng Nguyệt mới là người thích hợp nhất.

Không chỉ tuyệt thế tao nhã, thực lực cũng mạnh hơn bọn họ quá nhiều.

Đương nhiên, chuyện này không trọng yếu, trọng yếu nhất là Nhiếp Vân yêu nàng, toàn tâm đặt lên người nàng, tuy các nàng cũng không kém nhưng cũng biết Nhiếp Vân chính thức yêu chỉ một người, ngay từ đầu đã như thế.

- Ha ha, Nhiếp Vân huynh đệ, chuyện lớn ngươi kết hôn không báo cho ta biết, thật sự quá không tốt.

Thời điểm Liên Nguyệt Các đang phi thường náo nhiệt, lúc này có tiếng cười nói vang lên.

Một thiếu niên gương mặt anh tuấn, diện mạo bất phàm, chính là bằng hữu kết giao lúc trước, Tiêu Nhiên đi tới!

- Tiêu huynh, sao ngươi tới đây?

Nhìn thấy hắn tới, Nhiếp Vân cảm thấy kinh ngạc.

Tiêu gia là gia tộc trong thập đại gia tộc, đã kết thù với hắn, thời điểm này tới đây chính là công nhiên đối địch với gia tộc, thật sự không phải cử chỉ sáng suốt.

- Ta làm sao tới đây, huynh đệ đừng nói những lời này, đây là lễ vật hôn lễ của ngươi, nhất định phải nhận lấy!

Tiêu Nhiên cười ha ha, hắn vỗ tay vài cái, mấy người sau lưng mang lễ vật tinh mỹ vào..

Tuy không phải pháp bảo trân quý gì đó nhưng mọi thứ kỳ lạ quý hiếm, chỉ việc tìm những thứ này đã tốn không ít thời gian.

- Ân? Đây là...

Đột nhiên đôi mắt Nhiếp Vân sáng lên, hắn nhìn sang khoáng thạch.

Phía trên khoáng thạch có khí tức làm pháp quyết vô danh vận chuyển.

- Tiêu huynh, thứ này ngươi tìm được ở đâu?

Tiện tay cầm lấy khoáng thạch, Nhiếp Vân cười hỏi.

- Thứ này tại ưửu Dương Sơn!

- Ta cũng không biết là vật gì, như thế nào, nếu như ưa thích thì ta tìm thêm.

Tiêu Nhiên cười nói.

- Ah? Nghe khẩu khí của ngươi, chỗ kia còn có rất nhiều thứ này sao?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Cũng không có nhiều nhưng ta cảm thấy không có dùng nhiều nên tùy tiện nhặt một ít xem như vật mới lạ.

Tiêu Nhiên nói.

- Cũng không có nhiều? Quá tốt, ta tiếp nhận, sau hôn lễ Tiêu huynh dẫn ta đi qua.

Nhiếp Vân mừng rỡ như điên.

Những khoáng thạch này ẩn chứa khí tức làm pháp quyết vô danh vận chuyển, nếu có thể chuẩn bị nhiều hơn, đan điền còn có thể diễn sinh, đến lúc đó thực lực của hắn còn có thể gia tăng.

- Tốt, đây đều là việc nhỏ!

Tiêu Nhiên thấy hắn sốt ruột thì lắc đầu cảm khái.

- Hôm nay ngươi hảo hảo chiếu cố tân nương đi, kết hôn ngày đầu tiên không đi động phòng, lại muốn đi tìm khoáng thạch, thực sự ngươi... Nếu ta có tân nương xinh đẹp như thế, bảo ta đi ta cũng không đi.

- Ách...

Nhiếp Vân xấu hổ vò đầu.

Nhìn thấy khoáng thạch này nhất thời quá hưng phấn nên quên đi chính sự, hôm nay là ngày vui, làm sao có thể đi ra ngoài!

- Đúng rồi, Tiêu huynh, tại sao ngươi tới đây, gia tộc của ngươi...

Đột nhiên nhớ tới tình cảnh của Tiêu Nhiên, Nhiếp Vân hỏi.

- Gia tộc cũng không hi vọng tranh đấu với ngươi, đều là vì thân phận thập đại gia tộc không thể thoát khỏi... Ai, tính toán, không nói những chuyện này, lần này ta tới đây kỳ thật cũng là vì thu được tin tức của phụ thân, hắn nói ngươi đại náo Đạm Thai gia, làm bọn họ hao tổn mặt mũi, hiện tại thập đại gia tộc tụ tập cùng một chỗ đang thương nghị làm thế nào giết ngươi, ngươi phải cẩn thận!

Tiêu Nhiên hạ giọng, nói.

- Vây giết ta? Ta đã sớm đoán ra rồi, không có việc gì, bọn chúng dám tới ta sẽ cho bọn chúng vui mừng lớn lắm.

Nhiếp Vân cười nói.

Hắn vì cứu Đạm Thai Lăng Nguyệt huyên náo lớn như vậy, cả Linh giới cũng biết, thập đại gia tộc khẳng định cảm thấy hao tổn mặt mũi, không báo thù mới là chuyện lạ!

Sở dĩ tạm thời không nhúc nhích, chỉ sợ biết rõ thưc lực của bọn họ còn không cách nào đối phó chính mình, một khi thời cơ chín muồi, nhất định sẽ trực tiếp lao tới, làm gì có tình cảm mà nói.

Đương nhiên Nhiếp Vân cũng không sợ hãi.

------oOo------

Chương 1701: Đại hôn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối phương muốn giết chính mình, không trả cái giá đủ lớn là chuyện không thể hoàn thành, hơn nữa mặc dù trả cái giá lớn cũng chưa chắc có thể giết hắn.

Nạp vật đan điền tấn cấp đến hình thái thứ bảy, tuy không thể tấn công nhưng tương đương một tân thế giới, một khi ẩn thân trong đó, đừng nói Tiên Quân, cho dù Tu La Vương đến cũng không tìm thấy hắn.

Đây mới là chỗ dựa lớn nhất của hắn.

- Vậy là tốt rồi, ta rời khỏi gia tộc khẳng định kẻ có tâm sẽ phát hiện, bây giờ trở về phiền toái không nhỏ, xem ra sau này ta chỉ có thể đi theo ngươi lăn lộn.

Tiêu Nhiên cười nói.

- Tốt, ở chỗ này của ta có hảo tửu.

Cho dù hắn không nói, Nhiếp Vân cũng biết hắn đi vào nơi của mình tương đương triệt để quyết liệt với thập đại gia tộc, không có khả năng quay về.

- Có hảo tửu là tốt rồi, ta sẽ không rời đi.

Hai mắt Tiêu Nhiên tỏa sáng, hắn nhìn chung quanh.

- Nếu bao rượu, ta thật ưa thích hầu tâm tửu do vô ngữ hầu nhưỡng...

Nhiếp Vân đại hôn chuẩn bị rượu mang tới từ phàm giới, tuy so ra không kém hầu tâm tửu, một người một ngụm nhưng không thích hợp với Tiêu Nhiên.

- Ha ha, ta đã mời vô ngữ hầu tới Liên Nguyệt Các, hiện tại chuyên trách cất rượu cho ta, ngươi muốn uống thì hiện tại có ngay.

Nhiếp Vân tươi cười lần nữa.

Sau khi thành lập Liên Nguyệt Các, hắn cũng mời rất nhiều vô ngữ hầu tại Cửu Dương Sơn đến phủ đệ, chuyên môn cất rượu cho hắn.

- Thật? Vậy thì tốt, ta không đi.

Nghe được hầu tâm tửu quản đủ, đánh chết Tiêu Nhiên cũng không đi.

...

Vào đêm!

Nguyệt quang minh mị, trong gian phòng yên lặng, nhìn tân nương gương mặt đỏ hồng, nội tâm Nhiếp Vân tràn đầy hạnh phúc.

- Tiêu Nhiên nói ta cũng nghe rõ, chắc chắn Đạm Thai gia tộc sẽ không dễ dàng buông tha chúng ta như vậy.

Qua một hồi Đạm Thai Lăng Nguyệt thở dài một tiếng nói.

- Bọn chúng không có ý định buông tha ta, ta cũng không có ý định buông tha bọn chúng!

- Yên tâm đi, trải qua nhiều khó khăn như thế, những sự tình này đã không coi vào đâu!

Đi tới trước mặt thê tử, Nhiếp Vân vỗ về lưng nàng sau đó lên tiếng.

- Đúng vậy, ta nằm mộng cũng không ngờ hôm nay lại đến nhanh như thế, có thể gả cho ngươi thực hạnh phúc!

Đạm Thai Lăng Nguyệt gật gật đầu, trong mắt mang theo nhu tình.

- Ta cũng thế...

Nhiếp Vân cầm chặt bàn tay mềm mại của đối phương, cõi lòng đầy hạnh phúc.

Chấp niệm từ người của hai thế giới, rốt cục hoàn thành.

- Nhiếp Vũ, đáp ứng ta một chuyện được không?

Khẽ tựa vào ngực phu quân, Đạm Thai Lăng Nguyệt do dự một hồi và nói khẽ.

- Chuyện gì? Chỉ cần ngươi yêu cầu, cho dù khó hơn nữa ta cũng cố gắng hoàn thành.

Nhiếp Vân nói.

- Nói như vậy ngươi đáp ứng ta?

Đạm Thai Lăng Nguyệt ngẩng đầu lên

- Ta muốn ngươi về sau cho dù xuất hiện chuyện gì, đều phải kiên cường sống sót, Lạc Khuynh Thành, Dịch Thanh, Hoắc dĩnh các nàng đều không tệ, cũng yêu ngươi, nếu ta không ở bên cạnh ngươi thì cưới các nàng đi.

- Ngươi có ý gì?

Nghe được lời của nàng nói giống như di chúc, Nhiếp Vân cau mày.

- Đời này ta có ngươi là đủ rồi, những người khác dù tốt nhưng ta không muốn.

- Hơn nữa yên tâm đi, có ta ở đây, ngươi không có việc gì!

- Ngươi... Ta biết ngay ngươi tính tình cứng ngắc... Ta nói là thực, nếu như có ngày ta rời khỏi ngươi, ta hi vọng có người ở bên cạnh chiếu cố ngươi... Ngươi vốn như vậy, ta sẽ không yên tâm...

Thần sắc Đạm Thai Lăng Nguyệt m đạm.

- Ta lập lại lần nữa, ngươi không có việc gì, nếu thật muốn cho ta có người chiếu cố, vậy sinh con cho ta đi.

Nhiếp Vân cắt ngang suy nghĩ lung tung của nàng, cúi đầu ngậm lấy bờ môi đỏ mọng của nữ hài, liệt hỏa như hòa tan tâm tình của nàng.

Nhất thời xuân quang vô hạn.

- Tông chủ một đời thiên kiêu, thiên phú đệ nhất thiên hạ!

- Đạm Thai tiểu thư đẹp như tiên nữ, lại là thiên đạo sư, hai người thật sự là thiên tạo chi hòa...

- Hai người này đứng cùng với nhau, lúc trước đám người Tang Hồng Y còn vọng đọng theo đuổi Đạm Thai tiểu thư, hiện tại nghĩ lại bọn chúng cùng xứng?

- Cũng chỉ có tông chủ mới có thể xứng với Đạm Thai tiểu thư mà thôi, hai người duyên phận thiên định, không thể tách ra, đêm nay bọn họ động phòng hoa chúc, các ngươi nói lúc nào có thể sinh ra tiểu tông chủ đây?

Trong sân nhỏ của Liên Nguyệt Các, Hóa Vân Tông Đông Tây Nam Bắc tứ đại trưởng lão đang ngồi trong lương đình, vừa uống rượu vừa cười nói chuyện phiếm.

Tuy Nhiếp Vân đã không phải là tông chủ Hóa Vân Tông nhưng trong lòng bọn họ, uy nghiêm không thể thay thế, vẫn là tông chủ nó i một không hai.

Ông!

Thời điểm bốn người càng uống càng nhiều, ý nghĩ cũng mơ hồ, mặt đất cả Liên Nguyệt Các đột nhiên chấn động nhẹ, âm thanh càng lúc càng lớn, lắc lư cũng càng ngày càng mạnh, ngay sau đó diễn biến thành thủy triều không thể lấn át.

Ầm ầm!

Âm thanh như biển gầm, người trong Liên Nguyệt Các có cảm giác giống như lâm vào trong biển rộng, không kềm chế được.

- Phát sinh chuyện gì?

- Như thế nào?

Trong lúc nhất thời người của Liên Nguyệt Các đều bị chấn động, ngay cả người say rượu cũng tỉnh táo, cùng hô to.

- Mau nhìn...

Không biết ai hô một câu, lúc này ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn sang, chỉ thấy bầu trời xuất hiện một cái miệng khổng lồ, linh khí khổng lồ từ trên trời giáng xuống và mang theo hào quang bảy màu rực rỡ, hào quang như kết nối với thiên địa và không ngừng quán thâu vào trong gian phòng.

- Là gian phòng của tông chủ...

Nhìn nơi phát ra hào quang bảy màu, mọi người nhận ra.

Hào quang bảy màu từ trên trời giáng xuống chiếu thẳng vào trong gian phòng tân hôn của Nhiếp Vân và Đạm Thai Lăng Nguyệt, lúc này cả phòng tân hôn bị một tầng sương mù hơi mỏng bao phủ mang theo khí tức mông lung thánh khiết, lúc này mọi người có xúc

động quỳ bái.

- Đây là dấu hiệu có người đột phá Tiên Quân, dẫn phát thiên địa phản ứng!

Tiêu Nhiên đi tới, hắn nhận ra và hưng phấn lên tiếng.

- Đột phá Tiên Quân? Là tông chủ hay là Đạm Thai tiểu thư?

- Ha ha, Liên Nguyệt Các chúng ta cũng có cường giả Tiên Quân rồi!

Tiêu Nhiên là người của thập đại gia tộc, kiến thức rộng rãi, mọi người tin tưởng lời hắn không nghi ngờ, tất cả đều hưng phấn nhảy lên.

Cho dù là Nhiếp Vân hay là Đạm Thai Lăng Nguyệt ai đột phá, đối với Liên Nguyệt Các mà nói đều là tăng lên cực lớn.

Hai người này không phải cảnh giới Tiên Quân nhưng có thể chém giết Tiên Quân, một khi đột phá, còn không lập tức quét ngang chư thiên, hùng bá cửu châu?

Tiêu Nhiên nói không sai, thật có người đột phá, cũng không phải Nhiếp Vân, mà là Đạm Thai Lăng Nguyệt.

------oOo------

Chương 1702: Đột phá Tiên Quân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này Lăng Nguyệt bị hào quang trắng noãn bao phủ vào trong, nàng nằm trong cái kén với gương mặt vui vẻ, khí chất linh hồn tỏa ra hào quang ấm áp và tăng vọt nhanh chóng, ngay cả hình thái tính mạng của nàng cũng thay đổi thật nhanh.

Vương Tiên đến Tiên Quân có khác nhau về bản chất, cấp độ hai tánh mạng hoàn toàn khác nhau, giống như Toái Thần Cảnh và

Tiên Lực Cảnh, đó chính là chênh lệch giữa phàm và tiên.

Cường giả Tiên Quân bằng vào ý niệm hình thành uy áp có thể ép chết cường giả Vương Tiên cảnh đỉnh phong, đây chính là chênh lệch (Trừ Nhiếp Vân ra).

Đạm Thai Lăng Nguyệt thân là thiên đạo sư, thiên phú rất cao, đột phá cực kỳ khó khăn, từ khi ra đời đến bây giờ, tu luyện không biết bao nhiêu năm nhưng vẫn bị giam ở Vương Tiên đỉnh phong nửa bước Tiên Quân cảnh, không nghĩ tới kết hôn với Nhiếp Vân cho nên tâm linh thả lỏng, cho dù tinh thần hay thân thể đều được tinh lọc, trực tiếp đột phá gông cùm xiềng xích bước qua tầng thứ cao hơn.

Từ thượng cổ Tu La Vương đại náo Linh giới đến nay, cả thiên địa lục đạo chỉ có một ít người đột phá Tiên Quân, hơn nữa số lượng đếm được trên đầu ngón tay, tuy không giống như trong truyền thuyết chỉ có một mình Thanh Long Hoàng đột phá, trên thực tế số lượng công lại không vượt qua hai bàn tay.

Thời gian trăm triệu năm còn chưa đủ mười người đột há, từ đó có thể thấy độ khó lớn cỡ nào!

Tuy Đạm Thai Lăng Nguyệt bằng vào thân phận thiên đạo sư khống chế Thiên Đạo có sức chiến đấu không kém gì thượng cổ Tiên Quân, bản thân lại không phải cường giả Tiên Quân, vốn tưởng rằng trừ phi hóa thân Thiên Đạo thì không còn khả năng đột phá, lại không nghĩ rằng lúc này nước chảy thành sông, một lần hành động thành công!

- Đã đột phá Tiên Quân?

Đạm Thai Lăng Nguyệt một lần hành động đột phá Tiên Quân, Nhiếp Vân ở bên cạnh nàng cũng có lợi ích không nhỏ, không phải thực lực tấn chức mà là cảm ngộ tới từ tâm linh.

Đột phá Tiên Quân vạn năm không gặp một lần, có thể quan sát khoảng cách gần như vậy sẽ có chỗ tốt lớn lao.

Nhất là thân là kẻ có được thiên phú võ đạo sư, chỗ tốt càng thêm

rõ ràng, trong tối tăm có một tầng ngăn cách nhưng nó ngày càng gần với Nhiếp Vân, chỉ cần xuất hiện cơ hội phù hợp thì hắn sẽ lập tức đột phá Tiên Quân.

Tân hôn hai người cũng không có triền miên quá độ, ngược lại đồng thời lâm vào trong tu luyện.

Không biết qua bao lâu, vào lúc ánh mặt trời ló dạng ở phía đông, hai người lúc này mới đồng thời mở to mắt, cả hai nhìn nhau, trong mắt mang theo mừng rỡ rõ ràng.

Một đêm tu luyện, cảm ngộ có trợ giúp rất lớn với hai người, nhất là Đạm Thai Lăng Nguyệt, thành tựu Tiên Quân đại vị, thực lực nàng gia tăng lần nữa, vận dụng Thiên Đạo càng như cá gặp nước, trước kia đấu với Nhan Chi cần thời gian mấy ngày mới có thể phân ra thắng bại, mà bây giờ, hoàn toàn có thể nghiền áp!

Thiên đạo sư đạt tới cảnh giới Tiên Quân mới hiển lộ rõ thực lực đáng sợ làm cho cả thiên địa run rẩy!

- Vô vi nơi có nơi không! Ngươi tu luyện vô tình Thiên Đạo, thế gian cho rằng ngươi không có tính mạng, thủy triều lên xuống có quan hệ gì tới ngươi, bản thân nó là sai lầm!

- Ở cùng với ta, trong lúc vô hình ngươi từ vô tình chuyển hóa thành hữu tình, lúc này mới có thể đột phá!

Nhiếp Vân tươi cười đứng dậy.

Lần này Đạm Thai Lăng Nguyệt đột phá nói là ngẫu nhiên nhưng trên thực tế là tất nhiên, nàng vẫn tu luyện vô tình chi đạo, đột nhiên chuyển hóa thành nhu tình mật ý, đột phá gông cùm xiềng xích, đột phá cũng là chuyện nước chảy thành sông.

Năm đó Nhiếp Vân từng chỉ điểm Bách Hoa Tu, thứ hai cũng bởi vậy có đột phá nên công lực tinh tiến.

- Thực lực ngươi đột phá, vừa vặn cẩn thận củng cố một chút, ta đi cùng Tiêu Nhiên tìm vài thứ, sẽ nhanh chóng quay về.

Đạm Thai đột phá, hắn cũng phải gia tăng tốc độ, chỉ có mau chóng đột phá mới có thể cứu đệ đệ.

- Ta muốn đi cùng với ngươi!

Đạm Thai Lăng Nguyệt nói.

- Không cần, Liên Nguyệt Các vừa mới thành lập, khẳng định có không ít người nhắm vào nó, ngươi thành tựu Tiên Quân, ở chỗ này có lực chấn nhiếp bọn chúng.

Nhiếp Vân nói.

Hắn đại náo Linh giới, đánh sập Thiên Đạo Sơn, thập đại gia tộc tuyệt đối sẽ không trơ mắt hắn càng ngày càng cường đại, chỉ sợ bọn chúng đang chuẩn bị mưu kế nào đó, chuẩn bị tìm phiền toái.

Đạm Thai Lăng Nguyệt có cảnh giới Tiên Quân tọa trấn thì khác, thân là thiên đạo sư, thực lực có thể so với thượng cổ Tiên Quân, cho dù đối phương có tới cũng phải trả cái giá bằng máu mới được.

- Vậy được rồi!

Đạm Thai Lăng Nguyệt gật đầu.

- Tốt, ta đi trước!

Nói đi là đi, Tu La Vương càng cường đại, đệ đệ càng nguy hiểm, thời gian không đợi người, Nhiếp Vân cũng không chậm trễ, thân thể hắn biến mất trong chốc lát, hắn xuất hiện trước mặt Tiêu Nhiên.

- Đi, mang ta đi nơi ngươi nói có khoáng thạch đặc thù kia!

Biện pháp gia tăng thực lực tốt nhất chính là gia tăng đan điền và tấn cấp pháp quyết vô danh, đan điền càng nhiều, thiên phú càng nhiều, thực lực càng mạnh, Tiêu Nhiên tặng lễ vật có chứa khoáng thạch đặc thù, Nhiếp Vân sẽ không buông tha cơ hội này.

- Đi như vậy? Vừa mới kết hôn...

Tiêu Nhiên có phần không rõ gì cả.

- Đi thôi!

Nhiếp Vân cũng không giải thích, hắn mang theo đối phương ra khỏi Liên Nguyệt Các.

- Khoáng thạch đặc thù ở cách nơi đó không xa!

Thấy thái độ kiên quyết của hắn, Tiêu Nhiên không hề hỏi nhiều, nhìn quanh một vòng sau đó chỉ về một hướng.

Hai người một đường phi hành, lúc này bay tới một sơn mạch nguy nga.

- Ân, đây là...

Nhiếp Vân nháy mắt mấy cái, vẻ mặt kỳ quái.

- Nơi này không phải là ngọn núi có hàn tuyền dưới lòng đất sao?

Lúc trước hắn và Hứa Hinh Thiên tới đây, trong ngọn núi này có một cái ao do lôi điện hàn băng hình thành, đề phòng có hàn khí tiết ra ngoài cho nên chuyên môn bố trí đại trận, vốn định về sau thực lực tăng lên nghiên cứu một chút, không nghĩ tới Tiêu Nhiên đạt được khoáng thạch đặc thù tại nơi này.

- Ngươi đã tới nơi này?

Tiêu Nhiên sững sờ một lúc, đột nhiên hắn nói:

- Chẳng lẽ trận pháp bao phủ hàn tuyên là do ngươi bố trí sao?

Nhiếp Vân gật đầu

- Vào xem!

Tiện tay điểm ra một đạo địa hành chi khí, lúc này hắn chui vào bên trong.

Qua một lúc hai người không ngừng chui vào bên trong.

- Ta cũng không động tới phong ấn của ngươi, nước suối quá rét lạnh, ta cũng không muốn tiến vào trong đó, những khoáng thạch này ta phát hiện trên vách tường của nước suối.

Tiêu Nhiên nhìn cái ao nước trước mặt.

- Phát triện trên vách tường?

Nhiếp Vân sững sờ, hắn vung tay thu hồi phong ấn lúc trước, lúc anfy quan sát và sững sờ một lúc.

------oOo------

Chương 1703: Thiên phú hàn băng tấn cấp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Hắn có cảm giác không biết gì cả.

Nơi này là tuyết lôi trì, băng hàn rét lạnh thấu xương, trong nước còn mang theo lực lượng lôi điện đáng sợ.

Lúc trước Nhiếp Vân đã lấy toàn bộ lôi điện thạch trong đáy ao, chỉ còn lại có vòng xoáy băng hàn cổ quái, khi đó tu vi căn bản không ngăn cản nổi, lúc này mới bố trí phong ấn và lưu truyền tống trận lại.

Hiện tại hắn xuất hiện tại nơi này đã khác với lúc trước, nước trong hàn đàm không ngừng quay cuồng giống như sôi trào, thỉnh thoảng sinh ra khí tức cổ quái.

Bàn tay của hắn duỗi vào trong nước ao, hàn ý lạnh thấu xương sinh ra, dường như nó đang len lỏi vào trong xương cốt của hắn, thậm chí càng hơn cả lúc trước!

- Ta đi xuống xem một chút.

Nghiên cứu một hồi nhìn không ra cái gì, Nhiếp Vân quay đầu nói với Tiêu Nhiên một tiếng và nhảy vào trong.

Thực lực Tiêu Nhiên còn chưa đủ dùng tiến vào nơi đây, hắn có được thiên phú hàn băng sư, diễm hỏa sư cho nên có năng lực chống cự tự nhiên với hoàn cảnh nơi này, hơn nữa có thực lực mạnh mẽ mới có thể thông qua vòng xoáy băng hàn.

Vừa tiến vào hàn đàm, bên ngoài thân thể lập tức kết một tầng hàn băng màu trắng, thiên phú phòng ngự vận chuyển, bên ngoài làn da có mai rùa xuất hiện ngăn cản hàn khí ra ngoài, hắn chậm rãi bơi xuống phía dưới.

- Quả nhiên có khoáng thạch...

Bơi một hồi, quả nhiên trong ao nhỏ có một ít khoáng thạch nhấp nhô trên vách đá, chứng lớn như nắm tay, trong đó có ẩn chứa khí tức đặc thù như có như không.

Những khí tức này quá mức yếu ớt, mặc dù thôn phệ cũng không thể làm pháp quyết vô danh vận chuyển, Nhiếp Vân không hề lưu luyến, hắn bơi thẳng xuống phía dưới.

Càng xuống dưới càng rét lạnh, càng về sau không thể không đồng thời vận chuyển thiên phú hàn băng và thiên phú diễm hỏa.

Thiên phú hàn băng thích ứng rét lạnh, thiên phú diễm hỏa chống cự hàn độc.

Hắn nhanh chóng đi vào trong vòng xoáy hàn băng.

Phía trên vòng xoáy vẫn còn phong ấn, chỉ có điều nương theo hàn khí càng ngày càng mạnh đã xuất hiện tình huống tổn hại, phía dưới vòng xoáy cũng có một lỗ thủng lớn chừng năm sáu trượng.

Xem một hồi Nhiếp Vân phát hiện những khoáng thạch có khí tức đặc thù đúng là chui ra từ trong vòng xoáy.

- Rốt cuộc đây là nơi nào, phong ấn do ai bố trí?

Có thể phong ấn chặc khí tức rét lạnh như thế, đủ thấy trận pháp này cường đại, nếu không phải hắn lấy lôi điện thạch đi, chỉ sợ nó vững vàng trấn áp vòng xoáy băng hàn, không có khả năng xuất hiện cục diện như hiện tại.

- Đi xuống xem một chút!

Hít sâu một hơi, nội tâm Nhiếp Vân cũng đã có quyết định.

Nghĩ biện pháp tiến vào trong vòng xoáy nhìn xem có cái gì.

Trước kia thực lực thấp không dám đi qua cũng bỏ đi, hiện tại lực chiến đấu của hắn có thể so với cường giả Tiên Quân, thủ đoạn càng nhiều vô số kể, hắn nghĩ nếu phá nơi này còn không bằng trực tiếp đi vào, từ đó nhìn xem nguồn gốc của nó là cái gì.

Đã có quyết định, tinh thần Nhiếp Vân tập trung cao độ, cổ tay khẽ đảo cầm Bắc Đẩu kiếm trong lòng bàn tay, đồng thời bên ngoài có long lân rậm rạp, sau lưng xuất hiện Phượng Hoàng chi dực.

Không biết sâu trong vòng xoáy có thứ gì hay không, trước khi đi vào phỉa chuẩn bị kỹ càng.

Hô!

Thả người nhảy vào trong.

Ầm ầm!

Vòng xoáy mang theo lực lượng thôn phệ cường đại hút Nhiếp Vân vào trong, hắn cũng không hoảng loạn, trong tay cầm Bắc Đẩu kiếm và đâm ra một đạo kiếm quang về phía trước, mang theo uy lực cắt nát không gian.

Bị kiếm khí quét qua, lực lượng thôn phệ chung quanh yếu đi không ít, lập tức nhìn thấy một cửa động ngâm đen xuất hiện trước mặt, tất cả hàn khí đều tuôn ra từ cửa động trước mặt.

- Đi vào!

Đến nơi đây, hắn cũng không do dự tiếp, thân thể Nhiếp Vân như cá chui thẳng vào trong lỗ đen.

Lực thôn phệ của lỗ đen quá lớn, nó như thao thiết há miệng cắn nuốt vạn vật, mặc dù thiên phú thiên nhãn cũng không thấy cái gì.

Nhiếp Vân vận chuyển rất nhiều thiên phú, hắn phòng ngự bản thân như cái thùng sắt, cũng vận chuyển lực lượng thân thể tới cực hạn.

Ầm ầm ầm...

Tiến vào trong đó.

Hô!

Một hồi mê muội cảm giác trời đất quay cuồng sinh ra, Nhiếp Vân mở to mắt và nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ trước mặt..

Khí lưu băng hàn không ngừng bao phủ không gian trước mặt, bốn phía là những hòn đá trong suốt thanh tịnh tỏa ra âm hàn thấu xương, nó phát xạ hào quang óng ánh giống như đặt bản thân vào thế giới băng tinh.

Không gian như dòng nước lạnh, hàn khí phát ra từ những khối thủy tinh trên tường.

- Diễm hỏa chống cự!

Không gian nơi này còn rét lạnh hơn cả bên ngoài, mặc dù Nhiếp Vân thực lực mạnh mẽ nhưng cảm giác hai chân run lên, dường như tùy thời bị đông thành băng cứng.

Diễm hỏa tạo thành một vòng phòng ngự quanh người, tình huống lúc này mới chuyển biến tốt đẹp không ít.

Hắn đưa mắt nhìn những hòn đá chung quanh.

Những hòn đá này giống như thủy tinh, không có vật khác lẫn lộn, chỉ có sâu trong cùng của khoáng thạch có màu ngâm đen, cảm ứng một chút chính là khoáng thạch có chứa khí tức đặc thù..

- Những hòn đá thủy tinh rét lạnh này, mỗi một khối đều có một khối khoáng thạch ngâm đen bên trong, nếu như có thể lấy toàn bộ, cho dù mở một trăm hay một ngàn đan điền cũng không có gì khó khăn.

Nội tâm Nhiếp Vân nóng rực.

Cả không gian bị thủy tinh sinh ra hàn khí đông cứng, bên trong có từng viên khoáng thạch nhỏ như nắm tay nhiều vô số kể, nếu có thể thu lấy và để pháp quyết vô danh thôn phệ, như vậy đừng nói một trăm đan điền, cho dù là một ngàn đan điền cũng không khó!

- Đầu tiên thử phá nó thử xem.

Biết rõ hàn khí đáng sợ, Nhiếp Vân cũng không nóng nảy, thở dài một hơi, hắn bức hàn độc ra khỏi cơ thể, trong tay cầm Bắc Đẩu kiếm sau đó bộc phát hào quang vô cùng chói mắt.

Nhất Kiếm Phá Trần!

Kiếm khí cương mãnh đáng sợ như sóng lớn đánh thẳng vào thủy tinh, còn chưa tới trước mặt, Nhiếp Vân bộc phát kiếm khí bị hàn khí đón đỡ.

Răng rắc!

Răng rắc!

Vô cùng hung hãn, một kiếm có thể đánh chết cường giả Tiên Quân lại bị hàn khí đông cứng giữa không trung, căn bản còn chưa thể tới trước mặt đá thủy tinh.

- Cái gì?

Nhiếp Vân đã giật mình.

Cũng may vừa rồi không có tùy tiện tiến lên, đối phương có thể đông lạnh kiếm khí, một khi tiếp xúc còn không phải bị đóng băng thành băng cứng?

Tại sao lại rét lạnh như thế?

Tuy đến Linh giới thời gian không dài nhưng hắn biết không ít, cũng biết rõ nhiều việc, tuy Linh giới đứng đầu vạn giới nhưng hắn chưa từng nghe nói qua có thứ gì đông cứng cả kiếm khí!

Loại rét lạnh này đã vượt qua tưởng tượng!

------oOo------

Chương 1704: Thiên phú hàn băng tấn cấp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như hắn không có thiên phú diễm hỏa sư, hơn nữa đạt tới cảnh giới thứ tư cấp bậc tạo hóa chi hỏa, mặc dù đạt tới cảnh giới Tiên Quân cũng không thể đi vào nơi này.

Không nói thứ khác, những thủy tinh này có thể đông cứng đồng tử đau đớn, ý nghĩ choáng váng, càng đừng nói tới gần.

- Chẳng lẻ tới trước bảo sơn còn phải quay về?

Nhìn vô số khoáng thạch trước mặt, nội tâm Nhiếp Vân ngứa ngáy, trong đầu sinh ra linh quang.

- Thiên phú thâu thiên sư!

Những vật này quá lạnh không thể tiếp xúc, nhìn xem thiên phú thâu thiên sư có thể ăn cắp hay không!

Vận chuyển thâu thiên chi khí, bàn tay hắn nắm về phía trước, động tác nhẹ nhàng chậm chạp giống như mưa xuân vỗ về.

Răng rắc!

- Hỏng bét!

Bàn tay còn chưa chạm tới thủy tinh trước mặt, đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại.

Tuy thiên phú thâu thiên sư lợi hại nhưng hắn vẫn quá xem thường hàn khí nơi đây, thâu thiên chi khí còn chưa tới trước mặt đã bị đông lại, khí tức rét lạnh lan tràn làm Thâu Thiên đan điền của hắn bị đông cứng.

Đan điền bị đông cứng, Nhiếp Vân còn lần đầu tiên gặp phải chuyện này cho nên giật mình.

Trước kia cho dù rét lạnh nhưng tối đa chỉ làm thân thể đông cứng, đan điền nằm trong người, nó ở sâu trong khí hải, lại ở trung tâm tiên lực sôi trào nhưng lại bị đông cứng, quả thực trên đời này không thiếu cái lạ.

- Diễm hỏa đan điền, khu trừ hàn khí!

Nhìn thấy vẫn không nhúc nhích, ngay cả Thâu Thiên đan điền đã mất đi tri giác, hai mắt Nhiếp Vân ngưng tụ, diễm hỏa đan điền lập tức vận chuyển, một đạo diễm hỏa chậm rãi bao phủ hàn khí vào trong.

Đầu tiên phải khu trừ hàn khí rồi nói sau, bằng không một khi triệt để đông cứng thì đan điền cũng báo hỏng.

Xì xì xì xì...!

Diễm hỏa và hàn khí tiếp xúc nhau, lúc này trong người sinh ra một trận chiến, sắc mặt Nhiếp Vân đỏ lên, hắn có cảm giác đau đớn xé tim gan, dường như khí hải bành trướng sắp nổ tung.

- Băng hỏa không giao hòa, không thể dùng hỏa...

Nhiếp Vân nhanh chóng thu hồi hỏa diễm.

Hàn khí này thật sự thật đáng sợ, diễm hỏa có mạnh nhưng nếu

tranh đấu trong người sẽ phá hư thân thể, gây chuyện không tốt Thâu Thiên đan điền cũng bị tổn hại, nếu thật như thế được không bù mất.

- Thiên phú hàn băng, đồng hóa!

Thiên phú diễm hỏa lập tức biến thành thiên phú hàn băng.

Nếu cứng không được thì dùng mềm, nếu khí tức rét lạnh này kháng cự hỏa diễm như thế, dùng thiên phú hàn băng sư đống hóa với nó sau đó đuổi ra ngoài.

Hàn băng chi khí chậm rãi chui vào trong khí tức rét lạnh kia, cả hai tiếp xúc với nhau, toàn thân Nhiếp Vân run rẩy một cách không tự chủ.

Quả thực quá lạnh, thậm chí còn lạnh hơn hàn băng chi khí của thiên phú hàn băng sư sinh ra vài phần.

Toàn thân không ngừng run rẩy, Nhiếp Vân tập trung tinh thần, hắn không ngừng dung hợp hai khí lưu với nhau, nghĩ biện pháp đồng hóa đối phương.

Một khi đồng hóa thành công, hoàn toàn có thể xua tan hàn băng chi khí này ra khỏi cơ thể của mình.

Răng rắc!

Hai đạo khí lưu rét lạnh giao thoa với nhau, không biết qua bao lâu, thời điểm Nhiếp Vân cảm thấy mình sắp hoàn toàn đồng hóa, đột nhiên trong đầu có tiếng nổ giòn tan vang lên.

Thiên phú hàn băng sư tấn cấp!

Thiên phú hàn băng sư là thiên phú đạt được sau khi tới Linh giới, bình thường sử dụng cũng không nhiều, trước kia chỉ có hình thái thứ ba, không nghĩ tới sau khi dung hợp với hàn khí nơi này sinh ra bản chất biến hóa, trực tiếp đột phá đến hình thái thứ tư.

Thiên phú hàn băng sư hình thái thứ tư vẫn không có lợi hại như

hàn khí nơi này nhưng đã không kém nhiều.

- Đi ra ngoài!

Thiên phú hàn băng sư tấn cấp, trong cơ thể cũng sinh ra lực chống cự hàn khí rất mạnh, tinh thần khẽ động, hắn lập tức khu trừ hàn khí ra khỏi cơ thể.

- Hô!

Đã hóa giải tai họa ngầm, Nhiếp Vân thở ra một hơi, quay đầu nhìn về phía thiên phú thâu thiên sư, đột nhiên hắn sững sờ không nhỏ.

Mới vừa rồi thâu thiên sư đan điền bị đông cứng, lúc nó dán vào hàn băng đan điền và quay tròn với nhau, hai đại thiên phú rõ đã dung hợp hoàn mỹ với nhau.

Thiên phú thâu thiên sư xếp hạng thứ mười hai, thiên phú hàn băng sư xếp hạng thứ tám mươi, cả hai kém cực xa, dựa theo suy luận bình thường là không thể nào dung hợp nhanh chóng như vậy, không nghĩ tới âm hàn chi khí chẳng những không có sinh ra mối họa, ngược lại hỗ trợ cho nên làm hai thiên phú dung hợp với nhau.

- Thiên phú thâu thiên sư là thiên phú thần thâu chuyển hóa mà thành, thần thâu đan điền và thiên phú thiên nhãn dung hợp hoàn mỹ với nhau, xem cả ba có thể dung hợp với nhau hay không.

Nội tâm hơi động, ánh mắt Nhiếp Vân nóng bỏng.

Thần thâu đan điền và thiên nhãn đan điền dung hợp với nhau từ lúc tại phàm giới, cho dù thần thâu tấn cấp thâu thiên nhưng bản chất lại không biến hóa quá lớn, hoàn toàn có thể dung hợp cùng với nhau.

Thiên nhãn lại dung hợp diễm hỏa, lôi điện, duệ kim, mộc sinh, võ đạo, kiếm đạo, thiên nhĩ nhiều loại thiên phú với nhau, một khi thành công hoàn toàn có thể trực tiếp trở thành cửu phẩm kim vân khu tu sư, hơn nữa còn là thiên phú top ba mươi nghịch thiên, nửa bước thiên vân cấp bậc!

- Dung hợp!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân lập tức khoanh chân ngồi xuống đất, diễm hỏa bắt đầu khởi động ngăn cản hàn khí chung quanh, tâm thần hoàn toàn đắm chìm vào trong dung hợp ba thiên phú thâu thiên, hàn băng, thiên nhãn với nhau.

Sâu trong đầm nước vô cùng yên tĩnh, Nhiếp Vân đắm chìm trong đó không biết bao lâu, rốt cục mở to mắt, trong mắt mang theo thần thái hưng phấn.

Thông qua thiên phú thâu thiên sư câu thông, quả nhiên rất dễ dàng dung hợp ba loại thiên phú này với nhau, vào lúc ba thiên phú dung hợp với nhau, dung hợp các thiên phú khác là chuyện nước chảy thành sông.

Hiện tại hắn đã là cửu phẩm kim vân khu tu sư!

Dung hợp mười loại thiên phú theo thứ tự là: diễm hỏa, lôi điện, duệ kim, mộc sinh, võ đạo, kiếm đạo, thiên nhãn, thiên nhĩ, thâu thiên, hàn băng!

- Ân? Tháp Chủ Ấn!

Dung hợp mười loại thiên phú, Nhiếp Vân lập tức nghĩ đến Bắc Đấu Tinh Quân lưu lại Tháp Chủ Ấn, hắn lật tay cầm nó trong tay.

Thứ này đại biểu thân phận và địa vị tháp chủ Khu Tu Tháp, chỉ có đạt tới cửu phẩm kim vân mới có thể luyện hóa, hiện tại đã vượt qua loại cấp bậc này, nhìn xem có thể luyện hóa hay không.

Mười loại thiên phú hỗn hợp mà thành dung hợp chi khí chậm rãi rót vào trong Tháp Chủ Ấni, Tháp Chủ Ấn sinh ra hào quang sáng ngời, dường như cảm ứng được rất nhiều thiên phú nên nó tỏa sáng.

------oOo------

Chương 1705: Cửu phẩm kim vân khu tu sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm!

Lúc này lượng tin tức khổng lồ rót vào trong đầu của hắn, Nhiếp Vân dường như nhìn thấy cả đời chinh chiến của Bắc Đấu Tinh Quân.

Tháp Chủ Ấn là thứ hắn tốn hao cái giá lớn luyện chế, đại biểu tâm huyết cả đời của hắn, cấp bậc còn cao hơn Bắc Đẩu kiếm rất nhiều, tuyệt đối là tạo hóa tiên khí đỉnh phong!

- Tốt, tốt! Có Tháp Chủ Ấn này, phối hợp cửu phẩm kim vân khu tu sư, sức chiến đấu của ta sẽ tăng lên gấp đôi!

Hắn đứng phát dậy, Nhiếp Vân cười ha ha.

Lần này tới hàn đàm, không nghĩ tới thực lực lại gia tăng lần nữa, thành tựu cửu phẩm kim vân khu tu sư, luyện hóa Tháp Chủ Ấn, đây là chuyện lúc trước hắn không dám nghĩ.

Bắc Đấu Tinh Quân là luyện bảo sư lợi hại nhất thời kỳ thượng cổ, cả đời luyện chế ra ba kiện tạo hóa tiên khí, Tháp Chủ Ấn, Bắc Đẩu kiếm và Bắc Đẩu tinh cung, mà thứ lợi hại nhất chính là Tháp Chủ Ấn.

Một ấn nện xuống trấn áp chư thiên!

Nếu luyện hóa thứ này, tiêu chí thực lực của hắn tăng lên lần nữa, trước kia gặp được thập đại Tiên Quân vây công còn cần Nguyên Khí Đạn mới có thể lao ra, hiện tại hắn có thể quét ngang, ai dám không phục cứ trực tiếp nghiền áp!

Thực lực bạo tăng không chỉ một lần!

- Thử xem có thể lấy khoáng thạch ra hay không.

Sau khi thu Tháp Chủ Ấn vào trong cơ thể, Nhiếp Vân nhìn những khoáng thạch đặc thù cách đó không xa.

Thiên phú hàn băng tấn cấp, lại dung hợp với diễm hỏa đan điền cho nên năng lực khống chế thiên phú của hắn gia tăng, có lẽ có thể lén lấy khoáng thạch ra ngoài, từ đó pháp quyết vô danh diễn sinh thêm nhiều đan điền khác.

Ngón tay điểm tới và nắm lấy.

Một lát sau Nhiếp Vân lắc đầu.

Tuy thực lực gia tăng không ít nhưng hàn khí trong hàn băng quá nặng, căn bản không cách nào lấy đi, nếu cưỡng ép làm như vậy chỉ có một khả năng, chính là thân thể hắn đông cứng lần nữa.

- Xem ra là do tu vi ta còn thấp, chờ ta đạt tới Tiên Quân lại tới đây lần nữa.

Thử mấy lần phát hiện thật sự không có biện pháp, Nhiếp Vân lúc này mới lắc đầu cảm khái.

Hiện tại tu vi tiên lực vẫn là nửa bước Tiên Quân, khoảng cách Tiên Quân còn một đoạn rất lớn, một khi đột phá, cấp độ tính mạng phát sinh biến hóa, có lẽ có thể chống cự rét lạnh và cầm những khoáng thạch này ra ngoài.

- Đi ra ngoài trước thôi.

Tuy có được rất nhiều thiên phú có thể chống cự rét lạnh trong không gian nhưng ở nơi này thời gian dài sẽ lưu lại tai hoạ ngầm, nếu không thể lấy khoáng thạch, cũng không thể trộm đi, tiếp tục lưu lại nơi này cũng không có ý nghĩa.

Thân thể du động tìm được lỗ đen lúc trước lần nữa, hắn thả người xông vào trong.

Hô!

Xuất hiện lần nữa đã quay lại tuyết lôi trì.

Một vào một ra, tuy tốn hao thời gian không dài nhưng thực lực

biến hóa nghiêng trời lệch đất, nếu như lần nữa gặp được Tây Di Phật Tổ, một ấn nện xuống sẽ đánh đối phương thành bánh thịt, tuyệt đối không dùng tới chiêu thứ hai.

- Trở lại, có phát hiện gì không?

Vừa rời khỏi tuyết lôi trì, Tiêu Nhiên đi tới và hỏi thăm Nhiếp Vân một câu.

- Phía dưới khắp nơi đều là hàn băng, rất kỳ quái!

Nhiếp Vân cũng không nói ra khoáng thạch đăc thù, hắn thuận miệng nói một câu.

- Hàn băng?

Tiêu Nhiên cũng không rõ thế nào.

Tuy hắn có kiến thức rộng rãi nhưng tuyết lôi trì có hàn khí vượt qua khả năng chịu đựng của hắn, hắn không rõ tình huống trong đó cho lắm.

- Ngươi chờ ta với, ta phải phong ấn tuyết lôi trì này rồi nói sau.

Trở lại trên bờ, Nhiếp Vân xoay đầu nhìn sang, hai mắt hắn nheo lại.

Phong ấn phía dưới đã vỡ tan, nếu như không nghĩ biện pháp phong bế, một khi tùy ý hàn khí trong động lan ra ngoài không biết sẽ phát sinh chuyện gì, từ trình độ rét lạnh, chỉ sợ cả Xích Oanh sẽ biến thành băng thiên tuyết địa, thậm chí Linh giới cũng bị ảnh hưởng.

Song chưởng giao nhau, tay trái Tháp Chủ Ấn, tay phải Bắc Đẩu kiếm, hai đại tạo hóa tiên khí không ngừng xoay tròn trên không trung hình thành từng đạo hào quang hùng hậu.

Những hào quang rậm rạp chằng chịt đan xen với nhau tạo thành lưới đánh cá, xây dựng thành trận pháp phức tạp.

Minh Thiên Bát Quái Trận!

Minh Thiên Bát Quái Trận là trận pháp lợi hại nhất của Đạm Thai gia tộc bảo hộ Thiên Đạo Sơn, Nhiếp Vân thân là trận pháp sư, tuy chỉ liếc mắt nhìn nhưng cũng học được hoàn mỹ, lúc này cảm thấy dùng trận pháp này không tệ, trực tiếp bố trí thành!

Hiện tại tài phú trên người hắn cũng không phải lúc trước có thể so sánh, bảo bối bài trận tiện tay lấy ra, chỉ chốc lát đã bố trí xong phong ấn.

Ầm ầm!

Trận pháp vừa hình thành, hàn khí chung quanh không ngừng giảm xuống.

- Tuy trận pháp không kém nhưng hàn khí thật sự quá nặng, tối đa có thể kiên trì hai tháng... Xem ra hai tháng sau còn phải tới nơi này phong ấn thêm một lần.

Nhiếp Vân lắc đầu.

Tuy Minh Thiên Bát Quái Trận lợi hại nhưng hàn khí quá mức đáng sợ, tối đa chỉ có thể kiên trì hai tháng là bị phá hư, xem ra chờ thực lực đạt tới phải hảo hảo thu thập nơi này, nếu không hàn khí lao ra cũng ảnh hưởng lớn tới Liên Nguyệt Các.

- Đi thôi!

Sau khi phong ấn tuyết lôi trì, Nhiếp Vân quay đầu cười nói với Tiêu Nhiên.

- Ân!

Tiêu Nhiên gật gật đầu.

Hai người một trước một sau rời khỏi ngọn núi..

Hàn khí nhộn nhạo chung quanh biến mất, cảm giác ấm áp thoải mái xuất hiện.

Cửu Dương Sơn có dương khí chiếm đa số, bốn phía xuân về hoa nở, thậm chí còn mang theo cảm giác cực nóng, hoàn toàn không hợp với hàn khí tại nơi này, dường như đã biến thành hai thế giới, thật không biết tại sao có thể hình thành nơi cổ quái như thế.

- Hiện tại xem như không công rời đi, phía dưới quá rét lạnh, ta cũng không có biện pháp tiến vào, đi về Liên Nguyệt Các a, lúc nào ta đột phá Tiên Quân cảnh lại tới nơi này.

Nhiếp Vân thấy nghi hoặc trong mắt Tiêu Nhiên, dường như muốn biết tình huống bên trong, hắn không tiện nói tỉ mỉ nên cười nói.

- Nha...

Tiêu Nhiên gật gật đầu, đang muốn nói gì đó đột nhiên mặt đất rung động, khí tức cuồng bạo bao phủ nơi đây.

- Là phía Liên Nguyệt Các...

Cảm nhận nơi phát ra lực lượng cuồng bạo tới từ nơi nào, Nhiếp Vân cau mày sau đó vội vàng rời đi.

Nhìn theo hướng ánh mắt của hắn, từng đạo khí lãng xuất hiện, lực lượng chấn động cường đại có thể xé rách cả thiên địa xuất hiện.

Nơi này cách Liên Nguyệt Các ít nhất mấy chục vạn dặm, khoảng cách xa như thế còn có thể cảm nhận năng lượng chấn động mạnh như thế đủ thấy uy lực chiến đấu rất mạnh.

------oOo------

Chương 1706: Uy lực Tháp Chủ Ấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Là thập đại gia tộc ra tay, Tiêu Nhiên, ngươi không vội quay về, ta đi trước.

Thấp giọng nói một câu, thân thể Nhiếp Vân xuất hiện trên không trung sau đó biến mất không thấy đâu nữa.

Tiêu Nhiên là người đại gia tộc, hiện tại đi qua khẳng định phiền toái không nhỏ, lại nói nếu là thập đại gia tộc ra tay, người tham gia chiến đấu đều là Tiên Quân, loại thực lực của hắn không trộn lẫn vào được, còn không bằng ở tại nơi này cho an toàn.

Ầm ầm!

Gió mạnh quét qua, mấy chục thân ảnh đột nhiên xuất hiện trên không Liên Nguyệt Các.

Bọn họ mới xuất hiện, một bóng người thon gầy thuấn di ngăn cản trước mặt, chính là Đạm Thai Lăng Nguyệt.

- Nguyệt Nhi, trở về với ta!

Đạm Thai Mạc Vân tiến về phía trước một bước, hắn cau mày và lên tiếng.

- Thúc gia gia, Nguyệt Nhi đã lập gia đình, là thê tử Nhiếp Vân!

Tuy Đạm Thai Lăng Nguyệt chưa nói có trở về hay không nhưng nàng đã cho thấy thân phận của mình, tương đương phá hỏng lời nói của đối phương.

- Xem ra cánh đã cứng cáp rồi! Ta khuyên ngươi một câu, lập tức theo ta quay về gia tộc và ngoan ngoãn hóa thành Thiên Đạo, ta có thể bỏ qua chuyện cũ, nếu không hôm nay Liên Nguyệt Các này sẽ bị xóa sổ khỏi Linh giới.

Đạm Thai Mạc Vân hừ lạnh, khí tức kinh người áp xuống mang theo tự tin cường đại.

Xem ra hắn cũng không úy kỵ thân phận thiên đạo sư của Đạm Thai Lăng Nguyệt, ngược lại tự tin có thể áp chế.

- Liên Nguyệt Các là tâm huyết của phu quân ta, muốn lau đi, chỉ bằng đám người các ngươi còn chưa đủ.

Đạm Thai Lăng Nguyệt cười nhạt một tiếng, nàng nhìn chung quanh, mái tóc dài đen bóng bay trong gió, dung nhan không giận tự uy, sau lưng ẩn ẩn mang theo xu thế phong lôi, mang theo uy nghiêm không ai có thể xâm phạm.

- Làm càn! Ngươi quên xuất thân của mình? Ngươi là người Đạm Thai gia tộc, chẳng lẽ còn muốn làm ra chuyện lấn tổ diệt tông, điên đảo nhân luân hay sao?

Đạm Thai Mạc Vân lên tiếng rống to.

- Ta không dám làm chuyện lấn tổ diệt tông nhưng những kẻ khác ta tự tin không ai là đối thủ của ta.

Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng không tức giận, nàng cười nhạt sau đó khí thế Thiên Đạo bộc phát.

Ánh mắt nàng nhìn sang mọi người nơi đây, người nào cũng không thể đối mặt với ánh mắt của nàng, bọn họ sợ hãi vội vàng cúi đầu.

- A di đà phật, Nhiếp Vân thí chủ trộm đi chí bảo Phật giới chúng ta, Phật môn chỉ muốn thu hồi bảo vật, mong rằng Đạm Thai thí chủ thành toàn!

Niệm một câu phật hiệu, Đà Sơn Phật Tổ tiến lên phía trước.

- Bảo vật? Có phải Đại Minh Tĩnh Tâm Châu hay không?

Đạm Thai Lăng Nguyệt tươi cười giơ cánh tay lên, cũng cầm một viên châu trong tay.

- Đúng là vật này, đa tạ thí chủ!

Đôi mắt Đà Sơn Phật Tổ sáng ngời, trong mắt mang theo vui mừng muốn vươn tay tiếp nhận.

- Đây là đồ phu quân tặng cho ta, thật xấu hổ, ta không thể hoàn trả.

Đạm Thai Lăng Nguyệt lắc cổ tay thu hồi Đại Minh Tĩnh Tâm Châu vào trong người.

- Xem ra Đạm Thai thí chủ lấy ra trêu đùa ta, đã như thế Đà Sơn Phật Tổ ta vì bảo vật bản môn mà xuất thủ trước.

Đà Sơn Phật Tổ thấy động tác của nàng, sắc mặt ngưng trọng, chắp tay trước ngực, áo cà sa phất một cái, một chưởng ấn mang theo gợn sóng nhộn nhạo tấn công Đạm Thai Lăng Nguyệt.

- Bảo vật phật môn do ta lấy, muốn tìm hãy tìm ta đi!

Đạm Thai Lăng Nguyệt vừa muốn ra tay nghênh đón, lúc này một tiếng nói lạnh lẽo vang lên, tốc độ của sóng âm rất nhanh, mang theo xu thế phá không, trong đó xen lẫn kiếm khí xé rách không gian, còn chưa tới trước mặt nhưng không gian chung quanh vỡ vụn, kiếm khí va chạm với chưởng ấn của Đà Sơn Phật Tổ.

Oanh!

Hai đạo lực lượng khổng lồ va chạm với nhau, thân thể Đà Sơn Phật Tổ lúc này lui về phía sau một bước, tuy ống tay áo của hắn có thể ngăn cản kiếm quang nhưng bị gọt sạch một đoạn.

So đấu một chiêu, đại đệ tử Thích Già Phật tổ lại thua nửa chiêu.

Hô!

Kiếm khí biến mất, Nhiếp Vân đứng bên cạnh Đạm Thai Lăng Nguyệt.

- Thực lực lại mạnh như thế?

- Lúc này mới qua bao nhiêu ngày? Gia hỏa này quá biến thái.

- Hắn bay từ xa tới, lăng không công kích, mặc dù có mưu lợi nhưng có thể đánh lui Đà Sơn Phật Tổ, thực lực như vậy trong Tiên Quân cũng không tính là kẻ yếu.

- Còn chưa đạt tới Tiên Quân đã có thực lực như thế, đáng sợ!

Nhìn thấy thiếu niên đột nhiên xuất hiện, sắc mặt lão tổ thập đại gia tộc biến thành khó coi.

Vài ngày trước, đối phương so đấu với bọn họ tuy cũng coi như không kém nhưng so với hiện tại vẫn có chênh lệch rất nhiều, vài ngày không gặp đã có lực chiến đấu như vậy, gia hỏa này tu luyện như thế nào?

Trong lúc nhất thời nội tâm mọi người sinh ra tâm tư trảm thảo trừ căn, biết rõ nếu hôm nay không thể đánh chết thiếu niên này, về sau thực lực nhất định sẽ càng ngày càng mạnh, rốt cuộc không thể giết được.

- U Minh Hoàng Vương, Phật môn, Nho môn, Ma Môn, thập đại gia tộc... Không nghĩ tới Nhiếp Vân ta có thể diện lớn như vậy, có thể làm các ngươi đều tới đây.

Nhiếp Vân nhìn quanh, hắn cười lạnh một tiếng.

Hắn sớm nghĩ đến thập đại gia tộc không cam lòng sẽ tới quấy rối, không ngờ trận thế lớn như vậy, thiên địa lục đạo cơ bản đều tới đủ.

- Ngươi lật đổ Thiên Đạo Sơn, công nhiên khiêu khích uy nghiêm thiên địa lục đạo, mỗi người đều có thể tru.

Đạm Thai Mạc Vân cười lạnh.

- Mỗi người có thể tru? Ha ha!

Nhiếp Vân cất tiếng cười to.

Âm thanh mang theo đầu độc, tiên âm chi lực, chấn động, hình thành gợn sóng vô hình kích động không ngớt, người có tu vi hơi chút nghe được tiếng cười như thế lập tức đau đầu muốn muốn nứt ra, dường như linh hồn bị chấn vỡ.

Oanh!

Trong tiếng cười nói, đột nhiên Nhiếp Vân hành động.

Phượng Hoàng chi dực sau lưng mang theo liệt phong, âm thanh quỷ mị vang lên sau đó hắn lao thẳng về phía Đạm Thai Mạc Vân.

- Thật to gan!

Không nghĩ tới hắn không nói hai lời trực tiếp động thủ, Đạm Thai Mạc Vân cau mày, song chưởng vươn về phía trước và xiết chặc.

Một trảo đánh xuống thiên địa nổ vang, vạn đạo hào quang chiếu sáng nhân gian.

Hắn biết rõ thiếu niên trước mắt không thể khinh thị, vừa ra tay đã dùng tuyệt chiêu.

- Hừ!

Nhiếp Vân hừ lạnh, Bắc Đẩu kiếm hóa thành gió lốc đâm thẳng về phía trước, tuy uy thế thiên địa cường đại nhưng đối mặt trường kiếm nhanh như điện lại không có chút khả năng ngăn cản, chẳng khác gì băng tuyết gặp lửa nóng, kiếm khí cắt ra một thông đạo màu đen.

- Vọng tạo sát nghiệt, ta thấy thí chủ nên dừng tay lại đi!

Đà Sơn Phật Tổ đứng bên cạnh niệm a di đà phật sau đó ra tay.

------oOo------

Chương 1707: Đạm Thai Lăng Nguyệt cường đại (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngón tay thon dài hơi động, một chuỗi phật châu xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn và đón gió biến lớn.

Vừa rồi hắn giao thủ với Nhiếp Vân không có sử dụng vũ khí, thua nửa chiêu, hiện tại hắn ra tay đã sư dụng tràng hạt cho nên khác

với lúc trước, khí thế kinh người mang theo xu thế quét ngang chư thiên, uy lực to lớn hủy diệt không gian.

- To gan chó!

- Thập đại gia tộc không phải ngươi có thể tùy ý khinh thị.

- Tới tốt, xuống đây cho ta!

Chẳng những Đà Sơn Phật Tổ động thủ, các lão tổ gia tộc khác cũng ra tay, trong tay sử dụng binh khí của mình tấn công.

Bọn họ biết hôm nay là cơ hội tốt nhất giết Nhiếp Vân cho nên không lưu tình, mười một vị cường giả Tiên Quân bộc phát lực lượng bàng bạc như sao băng, cả thiên địa như sụp đổ.

- Như vậy cũng muốn ngăn cản ta? Các ngươi cũng quá ngây thơ!

Đối mặt nhiều cường giả liên thủ công kích, Nhiếp Vân cũng không lui về phía sau, trong mắt hắn bắn ra hào quang tàn nhẫn, hắn giơ tay trái điểm về phía trước, một cái ấn xuất hiện trong không gian.

Chỉ trong nháy mắt đã lộ ra lực lượng cực kỳ khủng bố.

Tháp Chủ Ấn!

Bắc Đấu Tinh Quân luyện chế tạo hóa tiên khí Tháp Chủ Ấn xuất hiện tại Linh giới lần nữa.

Oanh!

Tháp Chủ Ấn đối kháng với công kích của rất nhiều cường giả, mười một vị Tiên Quân cùng đánh vào trên Tháp Chủ ấn, nó xoay tròn cực nhanh.

- Trấn áp!

Nhiếp Vân đã sớm đoán được kết quả này, hắn cười lạnh một tiếng, bàn tay đưa tay về phía trước, Tháp Chủ Ấn bị hắn chạm vào liền tiến lên sau đó cải biến phương hướng đè thẳng vào Đạm Thai

Mạc Vân.

Ầm ầm!

Liên hợp lực công kích của mười một vị Tiên Quân, Tháp Chủ Ấn như ngôi sao nện thẳng xuống, thời gian, không gian trong mắt nó chỉ là bài trí, nó nện thẳng vào Đạm Thai Mạc Vân.

- Ngăn cản!

Không nghĩ tới đối phương biến chiêu tốc độ nhanh như vậy, hơn nữa thủ đoạn mượn lực kéo như thế, dường như sớm đoán ra tất cả, sắc mặt Đạm Thai Mạc Vân đỏ lên, song chưởng vội vàng nghênh đón.

Tuy lực lượng của Tháp Chủ Ấn bị mọi người ngăn cản nhưng khí bạo không ngừng sinh ra hình thành lực công kích, xương cánh tay của hắn tan nát, toàn thân bay ngược về phía sau.

Két...

Âm thanh trầm thấp vang lên lần nữa.

PHỐC!

Phun ra một ngụm máu tươi, không ngờ đã bị thương nặng.

Hô!

Ngay sau đó cảm thấy hoa mắt, một bóng người xuất hiện trước mặt, một bàn tay trắng nõn đưa tới bóp cổ hắn.

Lão tổ thập đại gia tộc, Phật môn bốn đại phật tổ, Nho môn ba đại cường giả và Ma tộc, U Minh Hoàng Vương chừng hai mươi vị cường giả Tiên Quân, nhiều cường giả Tiên Quân như thế vây quanh, Nhiếp Vân ra tay bóp cổ Đạm Thai Mạc Vân, chưa tới hai giây đã hoàn thành mọi việc, cảnh tượng này làm mọi người ngây ngốc.

Mặc dù biết thực lực của hắn không kém nhưng không ngờ lại

mạnh như vậy.

Mọi người nhìn thực lực của Đạm Thai Mạc Vân đang ở gần đó, cho dù U Minh Hoàng Vương muốn một chiêu bắt đi cũng không có khẳng, thiếu niên trước mắt mượn nhờ xu thế liên hợp của mọi người, tuy có mưu lợi nhưng đây là sức chiến đấu chân chính, không ngờ đạt tới mức mọi người kinh hãi như thế.

- Thả ta xuống, ta là lão tổ Đạm Thai gia tộc, thúc gia gia của Đạm Thai Lăng Nguyệt...

Đạm Thai Mạc Vân cũng có phần khiếp sợ, hắn liên tục quát lớn.

- Hiện tại mới là thúc gia gia của Lăng Nguyệt? Tại sao thời điểm bức nàng hóa thân Thiên Đạo không thấy ngươi thừa nhận? Để nàng hóa thân Thiên Đạo là muốn duy trì vinh dự của Đạm Thai gia tộc sao?

Nhiếp Vân lạnh lộ ra vẻ chán ghét.

Trước kia hắn không biết vì sao đối phương muốn cho Đạm Thai Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo, sau đại hôn hắn mới biết.

Sở dĩ Đạm Thai gia tộc có được lực hiệu triệu chí cao vô thượng trong thiên địa lục đạo chủ yếu là vì có được năng lực thôi động Thiên Đạo, mượn nhờ Thiên Đạo chi lực!

Tuy loại năng lực này nương theo thời gian dài sẽ làm thực lực chỉnh thể của gia tộc giảm xuống, lực ảnh hưởng dần dần yếu bớt, thật giống như Đạm Thai Mạc Vân hiện tại, hắn câu thông Thiên Đạo rất hạn chế, phát huy thực lực cũng không phải rất mạnh.

Chính bởi vì như thế trước kia Đạm Thai gia tộc nói một không hai trong thiên địa lục đạo nhưng hiện tại uy vọng giảm xuống.

Mà một khi Đạm Thai Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo, từ đó năng lực câu thông Thiên Đạo cũng dễ dàng, tiếp xúc nhiều lực lượng Thiên Đạo hơn.

Nói cách khác, nàng hóa thân Thiên Đạo có thể mang cho Đạm

Thai gia tộc chỗ tốt lớn lao, cho dù là hậu bối tu luyện hay chiến đấu với cường giả cũng sẽ không bị Thiên Đạo trói buộc, còn có thể mượn nhờ Thiên Đạo chi lực gia tăng uy vọng bản thân, từ đó gia tộc càng thêm huy hoàng.

Vì tư dục của mình cho nên muốn ép Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo, loại người này không thể tha thứ.

- Buông Đạm Thai Mạc Vân ra!

- Tiểu tử, ngươi đang muốn chết!

- Ngươi dám tổn thương một cọng lông của Đạm Thai Mạc Vân tương đương đối nghịch với cả Linh giới, đối nghịch với cả thiên địa lục đạo!

- Nhanh thả hắn ra, chúng ta mọi chuyện đều dễ nói, nếu không hôm nay chẳng những ngươi phải chết, cho dù Liên Nguyệt Các cũng biến mất khỏi Linh giới...

Lão tổ chín gia tộc khác lên tiếng.

Lúc này bọn chúng vây quanh Nhiếp Vân vào trung tâm, cũng lên tiếng gào thét.

Hôm nay nếu tùy ý đối phương giết Đạm Thai Mạc Vân, bọn họ cũng khẳng định trốn không thoát, thời khắc mấu chốt không thể lui bước mà còn phải cùng tiến lên.

- Muốn Liên Nguyệt Các biến mất khỏi Linh giới, sợ rằng các ngươi làm không được.

Mặc kệ đối với phương uy hiếp, Nhiếp Vân cười lạnh, không quan tâm những người khác nói nhảm, hắn gia tăng lực lượng lên cánh tay sau đó bóp nát cổ Đạm Thai Mạc Vân.

Răng rắc!

Cổ củaĐạm Thai Mạc Vân bị bóp nát rơi xuống mặt đất.

Tuy đối phương là thúc gia gia của Đạm Thai Lăng Nguyệt nhưng chưa từng đối đãi với nàng như cháu gái của mình, cũng không cần phải lưu tình.

Hô!

Cổ Đạm Thai Mạc Vân đứt đoạn nhưng cũng không trực tiếp chết đi, đột nhiên thân thể nổ tung và tháo chạy ra ngoài thật nhanh, chỉ trong nháy mắt đã trốn vào trong đám người, một lần nữa hội tụ và thở hổn hển.

Thấy cảnh tượng như vậy, giờ Nhiếp Vân mới hiểu ra, Tiên Quân cũng như hắn đều có bất tử chi thân, cho dù có bất tử chi thân, vừa rồi bóp nát cổ và oanh kích lực lượng vào trong thân thể cũng làm đối phương bị thương nặng, trong thời gian ngắn có lẽ không khôi phục được.

- Cho dù tiểu tử này lợi hại cũng chỉ có một người, cùng tiến lên, không tin không thể giết hắn!

Nhiếp Vân tàn nhẫn nhìn chung quanh một lúc, chỉ chốc lát trong đám người có một lão tổ kêu lên.

Lão tổ Hoàng Phủ gia tộc.

------oOo------

Chương 1708: Đạm Thai Lăng Nguyệt cường đại (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân làm cho Hoàng Phủ Kỳ bị buộc quỳ xuống, đã làm cho hắn cảm thấy mất mặt cho nên càng phải giết Nhiếp Vân..

- Muốn giết ta, ta giết ngươi trước.

Nhiếp Vân biết rõ hôm nay muốn đánh chết hai mươi tên Tiên Quân là chuyện không có khả năng, biện pháp duy nhất có thể làm chính là giết gà dọa khỉ, đã có chim đầu đàn thì hắn tự nhận không may

đi.

Bước lên phía trước, đôi cánh sau lưng vung vẫy tiến lên phía trước, cánh tay gia tăng lực lượng xé rách hư không nắm lấy lão tổ Hoàng Phủ gia tộc.

- U Minh Hoàng Vương, cao thủ Nho môn, chẳng lẽ các ngươi quên tiểu tử này làm gì sao, chỉ có bắt được hắn mới có thể làm các ngươi đạt được thứ mình muốn...

Đạm Thai Mạc Vân bị thương nên lo lắng hô lên.

- Không sai!

Ánh mắt U Minh Hoàng Vương lóe lên, sau lưng của nàng có đôi cánh bảy màu xuất hiện, nàng lăng không đứng đó, bàn tay đánh một trảo như phượng hoàng cửu thiên hàng lâm, uy thế phá núi đoạn nhạc cực kỳ khủng bố.

Người trong nghề vừa ra tay là biết có hay không, tuy nàng dùng không phải tuyệt chiêu mạnh nhất nhưng vừa động thủ đã làm Nhiếp Vân cảm thấy áp lực.

Nếu thật sự bị đánh trúng chiêu này, tuyệt đối sẽ lập tức phấn thân toái cốt, khó có thể còn sống.

- U Minh Hoàng Vương, hôm nay ta muốn xem ngươi có được thực lực cỡ nào.

Đạm Thai Lăng Nguyệt tiến về phía trước một bước, cánh tay ngọc chấn động, không gian đông cứng, U Minh Hoàng Vương đánh một kích như phá hủy thiên địa nhưng hết lần này tới lần khác lại có uy năng giam cầm không gian.

- Cái gì? Tiên Quân cảnh?

- Đạm Thai Lăng Nguyệt đạt tới Tiên Quân cảnh?

- Thiên đạo sự cảnh giới Tiên Quân?

Vừa rồi Đạm Thai Lăng Nguyệt không có ra tay, thân là thiên đạo sư che dấu khí tức bản thân sẽ làm người khác khó tìm thấy, mọi người cũng không biết nàng đã đột phá, hiện tại nhìn thấy liền biến sắc, vẻ mặt khủng hoảng.

Thiên đạo sư bài danh thứ ba chính là thiên phú tuyệt thế, còn chưa đạt tới cấp bậc Tiên Quân nhưng bằng vào năng lực này có thể đại chiến với thượng cổ đại năng Nhan Chi và toàn thắng, thành công đột phá, thực lực lại tinh tiến, sức chiến đấu cũng mạnh hơn nữa.

- Rất tốt, vốn ta không muốn lấy lớn hiếp nhỏ, hôm nay ta có hứng thú muốn biết thiên đạo sư Tiên Quân có thực lực như thế nào?

Chiêu số bị giam cầm, U Minh Hoàng Vương cũng không tức giận, trên dung nhan xinh đẹp của nàng mang theo lãnh đạm, lúc này ngón tay ngọc đưa lên vuốt mái tóc trên gò má, đôi mắt đen nhánh mở ra.

Ầm ầm!

Hư ảnh phượng hoàng bị giam cầm lúc này vỡ ra, lực lượng mạnh mẽ phá vỡ không gian, lực lượng cường đại đến cực điểm sinh ra gợn sóng như nước, một tầng lại một tầng đánh tới quét ngang không gian.

- Vậy ngươi thử xem!

Mái tóc Đạm Thai Lăng Nguyệt tung bay, nàng tiến về phía trước một bước, bầu trời chịu tránh lui, dường như nàng hiện tại dung nhập vào trong thiên địa, khắp nơi đều là bóng dáng của nàng nhưng lại có cảm giác như khắp nơi không có bóng dáng.

Nơi nàng đi qua hình thành vòng xoáy không gian rất mạnh, Tiên Quân lâm vào trong đó tuyệt đối phải tử vong, không có may mắn thoát khỏi.

Thiên đạo sư xếp hạng thứ ba toàn lực thi triển cũng lộ ra uy phong đáng sợ.

- Tốt!

Biết rõ U Minh Hoàng Vương chưa chắc là đối thủ của Đạm Thai Lăng Nguyệt, tâm tình Nhiếp Vân buông ra, hắn thét dài như hóa thành long ngâm, tay phải Bắc Đẩu kiếm, tay trái Tháp Chủ Ấn dung hợp với thập đại thiên phú vận chuyển hình thành lực lượng phòng ngự.

- Muốn chết, mọi người cùng lên, Hóa Thiên Ngọc Long trận!

Lão tổ Hoàng Phủ gia tộc nhìn thấy tất cả phong mang và lực lượng nhắm vào hắn, sắc mặt hắn biến thành khó coi, vội vàng chui vào trong đám người.

Chín người liên hợp cùng nhau, công thủ gồm nhiều mặt, lực lượng liên thông hình thành bình chướng ánh sáng giống như long lân.

- Phá cho ta!

Nhiếp Vân hừ lạnh, Bắc Đẩu kiếm giống như độc long lao tới, thiên phú kiếm đạo sư và năng lực mệnh kiếm dưới sự khống chế của hắn đâm tới như thủy triều.

Ầm ầm!

Sắc mặt chín người đồng thời đỏ lên, liên tiếp lui về phía sau, lúc này phát tác và thở hổn hển.

Lực lượng một kiếm này đánh tan đại trận của bọn họ, hơn nữa bản thân bị nội thương không nhẹ.

Sức chiến đấu lúc trước của Nhiếp Vân đã mạnh hơn so với chín người bọn họ, lúc này thập đại thiên phú dung hợp tu vi lại tiến một bước, mặc dù đối phương phòng ngự thỏa đáng nhưng không phải đối thủ của hắn.

- Ngươi có thể đi chết đi!

Một chiêu phá vỡ trận pháp liên hợp, Tháp Chủ Ấn của Nhiếp Vân bay ra ngoài, nó hóa thành cái bóng lớn lao thẳng vào lão tổ Hoàng

Phủ gia tộc.

- A di đà phật, Nhiếp Vân thí chủ, được thì tạm tha người.

- Còn không ngừng lại, chẳng lẽ thực cho rằng bằng vào thực lực của ngươi có thể ngăn cản tất cả chúng ta hay sao?

Cường giả Phật môn và Nho môn cùng ra tay.

Bọn họ vừa động thủ quả nhiên không tầm thường, thực lực vô cùng mạnh mẽ, lực lượng trên bầu trời ngưng tụ mà không tiêu tan, hội tụ thành thủy triều và đánh thẳng về phía trước.

Bảy đại cao thủ Phật môn, Nho môn cùng xuất chiêu còn mạnh hơn đám người Đạm Thai Mạc Vân, bảy người liên thủ hơn xa lão tổ thập đại gia tộc.

Tháp Chủ Ấn va chạm với thủy triều đánh tới, nó quay về phía sau và chấn động nhộn nhạo, tâm thần Nhiếp Vân bị ảnh hưởng, sắc mặt đỏ lên và phun ra một ngụm máu tươi.

- Đối thủ của các ngươi là ta!

Nhìn thấy Nhiếp Vân bị thương, đối phương đang muốn nhân cơ hội tấn công, đột nhiên Đạm Thai Lăng Nguyệt vẫy tay phải, không gian chung quanh di chuyển và xuất hiện trước mặt nàng.

Chiêu thức này chuyển di không gian, điên đảo càn khôn, rất nhiều Tiên Quân nơi đây đều có thể làm được, tối đa chỉ có thể chuyển di bản thân mình, hiện tại U Minh Hoàng Vương chiến đấu đồng thời chuyển di nhiều cao thủ như thế quả thực nghe rợn cả người.

Cường giả Tiên Quân, thân là nhân vật đỉnh phong của thiên địa lục đạo, mặc dù không ra tay nhưng địa phương bọn họ đứng hình thành khí lưu ổn định không gian.

Đối phó loại người này có thể đánh chính diện phá tan loại lực lượng này, muốn không hề phát giác chuyển di bọn họ là quá khó khăn.

Nếu không, đối phó những người này căn bản không phải động thủ, thu bọn họ vào nạp vật đan điền còn không phải muốn giết như thế nào thì giết thế nào hay sao?

Đạm Thai Lăng Nguyệt vẫy tay bắt lấy cao thủ Phật Nho tới trước mặt, không riêng làm cao thủ của Phật Nho run rẩy sợ hãi, ngay cả U Minh Hoàng Vương cũng hoảng sợ biến sắc.

Đối phương đang chiến đấu với nàng còn có lưu lực lớn như thế, đây quả thật là chuyện không tốt đẹp gì.

------oOo------

Chương 1709: Tiên Quân thì thế nào? Một kiếm giết là được!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi nên chuyên tâm chiến đấu với ta đi!

Sắc mặt đỏ lên, thân ảnh U Minh Hoàng Vương biến lớn mấy chục mét, tay phải chấn động, cao thủ Nho môn, Phật môn liền di động ra ngoài và rời khỏi ánh mắt của Đạm Thai Lăng Nguyệt, đồng thời tay trái đánh vào hư không.

Nàng toàn lực thi triển nên không gian chung quanh sền sệt như biến thành vũng bùn, tất cả mọi người hành động bất tiện.

- Thiên Đạo nghe hiệu lệnh ta!

Hai mắt Đạm Thai Lăng Nguyệt mang theo băng hàn, tay phải vươn lên đánh xuống, từng đoàn từng đoàn mây đen nồng đậm trong nháy mắt hình thành trên đầu, đại biểu uy nghiêm thiên địa không thể xâm phạm.

- Đây là uy nghiêm Thiên Đạo sao? Thiên đạo sư? Thì ra là thế, thì ra là thế!

Nhìn thấy uy thế của Lăng Nguyệt, đôi mắt Nhiếp Vân càng ngày

càng sáng, dường như hiểu thông một đạo lý, trên người bắn ra hào quang sáng ngời.

- Đạm Thai Lăng Nguyệt bị U Minh Hoàng Vương cuốn lấy không thể thoát thân, mọi người vây công hắn.

Đạm Thai Mạc Vân thấy ánh mắt tất cả mọi người đều bị Lăng Nguyệt, Hoàng Vương hấp dẫn nên rống to.

- Tốt!

Mọi người lúc này mới nhớ tới mục tiêu hiện tại, đồng loạt kịp phản ứng, bọn họ quay người nhìn Nhiếp Vân, lực lượng trên người hội tụ với nhau.

- Ha ha, các ngươi tới đi, ta sẽ cho các ngươi biết cái gì gọi là thực lực.

- Liên Nguyệt kiếm pháp đệ tam thức, Nhất Kiếm Tru Thiên!

Đối mặt mọi người liên hợp, Nhiếp Vân cũng không lùi bước, ngược lại hai mắt tỏa sáng như ánh sao.

Ầm ầm!

Nương theo hét to, Bắc Đẩu kiếm mang theo uy nghiêm diệt sát thiên địa đánh tới.

Liên Nguyệt kiếm pháp đệ tam thức Nhất Kiếm Tru Thiên, rốt cục bị hắn hiểu ra.

Liên Nguyệt kiếm pháp là kiếm chiêu do hắn tự nghĩ ra, trước kia chỉ có hai chiêu theo thứ tự là Nhất Kiếm Phá Trần, Nhất Kiếm Hoàn Vũ!

Tuy chỉ có hai chiêu nhưng đã thành thủ đoạn mạnh nhất của hắn, lúc này sáng chế đệ tam thức hiển lộ uy lực diệt thế.

Trời xanh uy nghiêm không thể chống cự, Nhất Kiếm Tru Thiên chính là lực lượng khiêu chiến uy nghiêm, cho dù là thiên cũng có

thể trảm huống chi những kẻ phàm tục này

Bắc Đẩu kiếm bắn ra vô số kiếm quang, chậm rãi hội tụ với nhau hình thành thế giới kiếm lư.

- Ngăn cản!

- Đây là chiêu số gì?

Nhìn thấy một kiếm hoàn toàn nghiền áp làm mọi người giật mình, cao thủ Phật, Nho môn đồng thời lui về phía sau, sâu trong nội tâm sinh ra áp lực.

Uy lực chiêu kiếm này vượt qua tưởng tượng của bọn họ, mặc dù bọn họ thân là cường giả Tiên Quân cũng không dám địch nổi.

- Mọi người đừng lui về phía sau, tuy chiêu số của hắn quỷ dị nhưng thực lực còn không có vấn đỉnh Tiên Quân, chỉ bằng vào lực lượng nghiền áp tuyệt đối là có thể đánh chết hắn...

Hoàng Phủ lão tổ thấy bảy cao thủ Phật Nho không dám tranh phong xoay người lui lại thì hắn gào to.

Bọn họ rời đi, lão tổ cửu đại gia tộc càng phải thừa nhận áp lực to lớn, gây chuyện không tốt còn có thể chết ở nơi này.

- Muốn nghiền áp ta, ta sẽ nghiền áp các ngươi chết.

Hai mắt Nhiếp Vân phát lạnh, lực lượng quán thông toàn thân, trong cơ thể xuất hiện bọt khí du động khắp khí hải sau đó rót vào trong Bắc Đẩu kiếm.

- Nhất Kiếm Tru Thiên!

Cùng là một tuyệt chiêu nhưng áo nghĩa thi triển khác nhau.

Nhất Kiếm Tru Thiên vừa rồi kiếm nhập khung lư, lung che khắp nơi, chỉ cần người bị bao phủ tiến vào thế giới là không thể ngăn cản, kiếm khí hiện tại mang theo sát khí bao phủ các nơi, nhanh như tia sét, phá không nghiền áp tất cả.

- Định Linh Châu! Ngăn cản!

Nhìn thấy kiếm khí đánh tới, rốt cuộc Hoàng Phủ lão tổ cũng cảm thấy sợ hãi, không quản những người khác, hắn quay người bỏ chạy, đồng thời trên đầu có hào quang lóe lên, một viên châu xuất hiện và tỏa hào quang bao phủ hắn.

Định Linh Châu là bảo bối hắn tìm được trong hỗn độn, tuy không có đạt tới cấp bậc tạo hóa tiên khí nhưng cứng rắn như tạo hóa tiên khí, sau khi vận dụng, cho dù U Minh Hoàng Vương muốn một kích đánh nát cũng không có khả năng.

- Hừ!

Nhiếp Vân mặc kệ uy lực Định Linh Châu, một kiếm tru thiên chém thẳng vào đối thủ.

Ba!

Kiếm khí va chạm với Định Linh Châu.

Răng rắc!

Trên Định Linh Châu xuất hiện điểm trắng, chỉ trong nháy mắt xuất hiện đường vân rậm rạp và lập tức nổ tung, hóa thành cát bụi khắp trời.

Kiếm khí đâm thủng Định Linh Châu, lực lượng tiếp tục lan tràn và chém vào ngực Hoàng Phủ lão tổ.

PHỐC!

Hắn phun một ngụm máu tươi, thân thể hắn bốc cháy và xuất hiện một đại động, tuy không lập tức chết đi nhưng khí tức uể oải giống như mạng không lâu, thực lực cũng hao tổn lớn.

May mắn hắn có Định Linh Châu ngăn cản một lúc, nếu không chỉ sợ đã chết ngay lập tức.

- Cái gì? Hoàng Phủ lão quỷ bị một kiếm kích thương?

- Xuyên thấu qua Định Linh Châu có thể đánh cường giả Tiên Quân thành như vậy, rốt cuộc là chiêu số gì?

- Đáng sợ...

- Ta thấy chúng ta nên quay về bàng bạc kỹ hơn, cường giả có lực lượng như vậy đã có tư cách làm chúng ta phải chú ý mà không phải chém giết.

Tất cả mọi người ngây ngốc, bọn họ nhìn nhau, nội tâm đã có sợ hãi.

Thập đại gia tộc liên hợp là quyết định trên cơ sở lợi ích, lúc này đối mặt một đối thủ tùy thời có thể đánh chết bọn họ, như vậy liên hợp chắc chắn cũng xuất hiện vết rách.

- Trước giết mấy tên lại nói sau.

Thấy bọn họ sợ hãi, Nhiếp Vân cũng không nương tay, hắn cười lạnh một tiếng, Bắc Đẩu kiếm chém tới như cầu vồng đoạt mạng.

Nếu đối phương dám tới gây phiền toái cho mình, nếu muốn đánh bọn chúng sợ, phải đánh làm chúng triệt để không dám, nếu không về sau sẽ còn không ít phiền toái.

Đối phương là Tiên Quân thì như thế nào, đối phương địa vị tôn sùng thì thế nào? Dám đắc tội Nhiếp Vân hắn phải trả giá bằng cả tính mạng.

Trong tiếng thét dài, Nhiếp Vân như biến thành một thanh trường kiếm sắc bén không gì không cắt đứt, diễn biến thành kiếm quang đầy trời.

- Trốn!

Thấy động tác của hắn, lão tổ thập đại gia tộc, cao thủ Nho môn, Phật môn biến sắc sau đó lập tức quay người bỏ chạy.

Kiếm pháp mạnh như thế, cho dù bọn họ liên thủ cũng chưa chắc có thể ngăn cản, huống chi mỗi người cảm thấy bất an, ốc còn không mang nổi mình ốc!

PHỐC!

Trọng thương cho nên Hoàng Phủ lão tổ không kịp né ra, hắn bị kiếm quang chém nát đầu.

- Hoàng Phủ... Ta và ngươi liều...

Một lão giả có quan hệ sâu với Hoàng Phủ lão tổ, thấy hắn bị giết, hai mắt đỏ bừng, sau lưng xuất hiện vô số bàn tay tấn công Nhiếp Vân.

- Hừ!

Đối mặt lực lượng cuồng mãnh của hắn, Nhiếp Vân làm như không thấy, trường kiếm chấn động nương theo quỹ tích vừa rồi chém tới.

------oOo------

Chương 1710: Ta muốn gặp lại Long Hoàng PHỐC! (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lão giả này trực tiếp bị đâm thủng, hắn cũng giống Hoàng Phủ Kỳ bị kiếm khí chém giết.

Quản hắn khỉ gió cái gì nghĩa khí hay không nghĩa khí, dám đến tìm phiền toái thì phải giác ngộ tử vong.

- Ngươi cũng xuống đi!

Một chiêu liền giết hai lão tổ thập đại gia tộc, Nhiếp Vân nhìn sang mọi người đào tẩu, kiếm quang của hắn tỏa sáng, hắn dùng một chiêu giết qua.

Chiêu này như bạo phong quét sang chung quanh, chỉ trong nửa

giây lan tràn như thủy triều, nó đuổi theo ba cao thủ của Nho môn.

PHỐC!

Nhìn thấy sát ý của Nhiếp Vân đậm đặc, viện chủ Đại Toàn Thư Viện không kịp phản ứng đã bị một kiếm đâm thủng hậu tâm, thân thể nổ tung.

Trước kia gương mặt linh lực biến thành bị giết, vốn tưởng rằng lần này có thể rửa sạch hổ thẹn của mình, không nghĩ tới bản tôn cũng bị giết.

Thẳng tới khi sắp chết hắn vẫn không thể tin được, đối phương thật sự dám xuống tay.

Hắn là Tiên Quân Nho giới, đại biểu uy nghiêm thế giới, trực đánh chết hắn chẳng khác gì vạch mặt với Nho giới, cho dù thực lực ngươi mạnh hơn nữa, làm như vậy lá gan quá lớn.

Ý nghĩ của hắn bị bóp tắt trong nháy mắt, bị tâm tình sợ hãi thay thế.

Chỉ thấy kiếm quang cách đó không xa lóe sáng lần nữa, một cao thủ Phật môn rơi xuống đất, hơn nữa nổ tung giống hắn.

Đối phương chẳng những đắc tội Nho môn, hơn nữa không cố kỵ Phật môn, trực tiếp thống hạ sát thủ.

Đây mới thực là không kiêng nể gì cả, không sợ trời không sợ đất!

Hô!

Mấy vạn năm chưa từng có một Tiên Quân vẫn lạc, chỉ trong nháy mắt đã vẫn lạc bốn người.

- Trốn đi!

Nhìn thấy tràng cảnh như thế, những người khác không còn tin tưởng chiến đấu, đội hình xa hoa nhanh chóng biến mất khỏi nơi này, chỉ còn lại có U Minh Hoàng Vương đứng giữa không trung với

vẻ mặt ngây ngốc.&Khó trách U Minh Hoàng Vương ngây ngốc, hai mươi cao thủ Tiên Quân hùng hổ đến tìm phiền toái, bị đối phương một người một kiếm liền giết bốn, trọng thương một, còn lại không có dũng khí chống cự và lập tức bỏ chạy, loại tràng cảnh này chẳng khác gì binh bại như núi đổ...

Trong ấn tượng của nàng, lần này tới là nghiền áp, không nghĩ tới lại biến thành đối tượng bị nghiền áp.

- U Minh Hoàng Vương, đến phiên ngươi!

Đem tất cả mọi người đánh chết, Nhiếp Vân uy phong lẫm lẫm, quay đầu nhìn qua.

- Đến phiên ta?

U Minh Hoàng Vương ngây ngốc sau đó biến mất, khẽ cười một tiếng, nàng vũ mị không nói thành lời.

- Ta thừa nhận thực lực ngươi không kém, chiêu kiếm vừa rồi cũng rất kinh diễm, chỉ bằng chiêu này muốn giết ta là không thể nào.

- Quả nhiên giống như Vân Huyên...

Nhìn động tác của nàng, trong vũ mị mang theo hứng thú khác, Nhiếp Vân lắc đầu.

Quả nhiên giống như đúc Vân Huyên bị giết tại phàm giới, trong vũ mị mang theo âm mưu quỷ kế, trí tuệ đa đoan.

- Một mình ta không thể giết nguioiw, tăng thêm Nguyệt Nhi thì khó mà nói.

Nhiếp Vân lên tiếng.

Tuy không muốn thừa nhận nhưng hắn biết rõ U Minh Hoàng Vương có thể sống sót từ thượng cổ tới bây giờ khẳng định có thủ đoạn, hơn nữa thân có thiên phú bất tử bất diệt, muốn đánh chết nàng là ít có khả năng!

- Đạm Thai Lăng Nguyệt tấn cấp Tiên Quân, lại bằng vào thiên phú thiên đạo sư thật sự có thể đánh với ta một trận nhưng muốn đánh chết ta cũng còn kém lắm, không tin ngươi hỏi nàng xem.

U Minh Hoàng Vương không có sợ hãi, nàng cười nói.

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân quay đầu nhìn sang Đạm Thai Lăng Nguyệt, thấy nàng gật đầu, tỏ vẻ đối phương nói đúng.

- Ta tới đây cũng không phải muốn giết ngươi, ta chỉ muốn gặp một người.

U Minh Hoàng Vương nói.

- Gặp một người? Ai?

Nhiếp Vân sững sờ, trong đầu có linh quang lóe lên.

- Ngũ Trảo Long Hoàng?

- Không sai, ta muốn gặp chính là hắn!

Nghe được cái tên Ngũ Trảo Long Hoàng, trong mắt U Minh Hoàng Vương bắn ra một tia lãnh ý, hàm răng cắn chặt.

- Nhiếp Vân đại nhân, mục đích chúng ta tới nơi này chính là tìm Long Hoàng đại nhân, hi vọng ngươi có thể mời hắn đi ra...

Một giọng nói khác vang lên, hai cao thủ Ma giới vòng trở về.

- Ngũ Trảo Long Hoàng đang bế quan, thứ cho ta bất lực!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Tiểu Long từ lần trước đã tiến vào mê man, đến bây giờ còn không có tỉnh lại, mặc dù muốn gặp bọn họ cũng không có biện pháp.

- Bế quan?

U Minh Hoàng Vương nhướng mày, hàm răng cắn chặt

- Hắn không phải đang trốn tránh ta sao?

- Trốn tránh ngươi? Ngươi quá xem trọng mình, tiểu Long trọng sinh, tất cả trí nhớ đều biến mất, căn bản không nhớ được ngươi là ai, trốn tránh ngươi làm gì!

Nhiếp Vân khoát tay, hắn nói chuyện không chút lưu tình.

- Ngươi...

U Minh Hoàng Vương tức giận không ngừng thở dốc, bộ ngực sữa không ngừng phập phồng trông rất đẹp mắt.

- Các ngươi không muốn đi thì ở lại nơi này mà chờ, Liên Nguyệt Các không chiêu đãi các ngươi, gặp lại.

Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng không thể đánh chết U Minh Hoàng Vương, Nhiếp Vân cũng không động thủ, lại nói Hoàng Vương còn cần tiểu Long tự mình giải quyết.

Không để ý tới hai người Ma tộc, Nhiếp Vân kéo Đạm Thai Lăng Nguyệt quay người đi về hướng Liên Nguyệt Các.

- Két..

Lúc này cửa lớn đóng lại.

- Đáng giận!

Thấy thái độ của Nhiếp Vân và Đạm Thai Lăng Nguyệt, U Minh Hoàng Vương tức giận nghiến răng.

Nàng thân là người mạnh nhất Yêu Nhân tộc, lão quái vật sống sót từ thượng cổ, hơn nữa mỹ mạo tuyệt thế, cho dù đi tới nơi nào cũng có đãi ngộ cấp chí tôn, trong mắt của đối phương không khác gì người bình thường, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn, từ đó làm tôn nghiêm của nàng hao tổn lớn.

- Chờ tới khi tìm được Ngũ Trảo Kim Long, xem ta hảo hảo thu

thập ngươi thế nào!

Hừ lạnh một tiếng, U Minh Hoàng Vương cắn răng một cái, hai cánh sau lưng lóe sáng và biến mất tại chỗ.

- Ngọc Long lão tổ, chúng ta làm sao bây giờ...

Thấy trò hài hai mươi Tiên Quân vây công Liên Nguyệt Các kết thúc như vậy, U Minh Hoàng Vương cũng quay người biến mất, hai cường giả Ma giới ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi đứng nguyên tại chỗ không biết nên làm gì.

Ngọc Long lão tổ và Ma Chấn Tử cũng có thể xem là lão quái vật sống sót từ thượng cột, thực lực trong Tiên Quân không phải tồn tại đỉnh cấp như U Minh Hoàng Vương nhưng tuyệt đối không kém, dù vậy nhìn cửa lớn Liên Nguyệt Các lại không dám tự ý xông vào.

- Xem ra Long Hoàng thật sự ở nơi đây, hơn nữa có quan hệ không tầm thường với Nhiếp Vân, ta thấy chúng ta nên chờ ở nơi này đi.

- Chờ Ngũ Trảo Long Hoàng phá quan ra ngoài, khi đó chúng ta lại bái phỏng.

Ngọc Long lão tổ do dự một hồi và lên tiếng.

- Chờ ở nơi này?

Ma Chấn Tử nhìn chung quanh và xấu hổ.

------oOo------

Chương 1711: Ta muốn gặp lại Long Hoàng PHỐC! (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nơi này trừ Liên Nguyệt Các thì không có cả bóng quỷ, hai người ở nơi nào?

- Chúng ta đều là Tiên Quân, mưa gió bất xâm, có thể nghênh đón

Long Hoàng đại nhân là truy cầu suốt đời, không cần phải chú ý nhiều như thế, xem như khổ tu đi.

Ngọc Long lão tổ nhìn ra ý của hắn, nội tâm vô cùng kiên định.

- Đúng!

Ma Chấn Tử gật gật đầu.

Hai đại cao thủ Ma giới cũng mở một sơn động đối diện Liên Nguyệt Các và tiến vào bên trong.

...

Hô!

Đi vào tiểu viện, lúc mọi người đã rời đi, Nhiếp Vân lúc này mới thở ra một hơi, tinh thần căng cứng cũng thả lỏng.

Vừa rồi nhìn thì thực lực của hắn quét ngang không ai có thể ngăn cản, trên thực tế chỉ có hắn tự mình biết, mỗi một chiêu đều sử dụng ba trăm lần chiến lực và tinh khí thần toàn thân, thân thể của hắn đã sớm tiêu hao quáđoộ.

Cho dù thế nào hiện tại hắn vẫn không phải cường giả Tiên Quân, hắn có hình thái tính mạng khác với đối phương.

- Nhiếp Vân, ngươi không sao chớ!

Đạm Thai Lăng Nguyệt khẩn trương kéo tay hắn.

- Không có việc gì, ta chỉ cảm thấy hư thoát mà thôi.

Mộc sinh chi khí không ngừng tuần hoàn trong người hắn, lúc này trừ cảm giác hư thoát, Nhiếp Vân cười nói.

- Không có việc gì là tốt rồi!

Lăng Nguyệt cười cười, sau khi nhìn một lần và xác định hắn không có bị thương, lúc này mới yên tâm.

- Lần này bọn chúng không công mà lui, chỉ sợ lần sau sẽ có động tác lớn hơn, Linh giới cái gì cũng tốt nhưng mấy gia hỏa bị hao tổn danh dự đều là kẻ điên!

- Những người này nếu đối phó Tu La thật tốt, đáng tiếc lại thích nội đấu..

Nói đến nội đấu Đạm Thai Lăng Nguyệt lộ ra vẻ cô đơn, nàng thở dài không ít.

Cho dù là thế giới nào, vương triều nào cũng không tránh được nội đấu, đây là thói hư tật xấu của nhân loại, không ai có thể tránh khỏi.

Nếu như tất cả mọi người có thể đoàn kết nhất trí, không có gì không thể chống lại, Tu La cũng không biến thành đáng sợ như thế.

- Không có việc gì, tới thì tới, chỉ cần giết bọn chúng sợ hãi, tự nhiên sẽ thừa nhận địa vị của Liên Nguyệt Các!

Nhiếp Vân lơ đễnh.

Cho dù ở địa phương nào, thực lực mới là vương đạo, chỉ cần có được đầy đủ thực lực, không cần bọn chúng thừa nhận cũng có thể dừng chân, không có thực lực, nói tốt cỡ nào cũng phí công.

Hắn xem ra chỉ cần đối phương dám đến thì hắn dám giết.

Tới một giết một, đến một đôi giết một đôi!

Giết đến khi bọn chúng sợ hãi sẽ yên tĩnh lại.

- Nói thì nói thế nhưng mà...

Đạm Thai Lăng Nguyệt do dự một hồi.

- Lần này tới đều là Tiên Quân không đặc biệt cường đại, nếu như đều là thực lực giống như U Minh Hoàng Vương, thậm chí hơi yếu hơn nàng một chút, chỉ cần ba, bốn người cũng không phải chúng ta có thể ngăn cản.

Siêu cấp Tiên Quân sống từ thượng cổ như U Minh Hoàng Vương đều có thực lực thâm bất khả trắc, mặc dù Đạm Thai Lăng Nguyệt là thiên đạo sư, lại tấn cấp Tiên Quân nhưng không chắc chiến thắng, từ đó có thể thấy bọn họ đáng sợ cỡ nào.

Đến một nhưng không có địch ý lớn còn có thể đở nổi, đến ba bốn người thì Liên Nguyệt Các lâm vào nguy cơ rồi.

- Kỳ thật Tiên Quân đến nhiều hơn cũng vô dụng, ta lo lắng Nhiếp Đồng!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Đúng vậy, Tu La Vương cũng không phải một mặt giết chóc, hắn khống chế nhân tâm vô cùng lợi hại, ta nghe gia gia nói, lần trước Linh giới đại kiếp nạn khó khăn như thế là do hắn hợp tung liên hoành, chia rẽ, cũng đùa bỡn không ít cường giả trong lòng bàn tay.

Một mình đối mặt cường giả thiên địa lục đạo còn có thể đối phó, vạn nhất Tu La Vương nấp ở bên cạnh xem náo nhiệt, chờ đợi thời cơ ra tay thì phiền toái lớn.

Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng ý thức được vấn đề này nên lo lắng lên tiếng.

- Được rồi, không cần suy nghĩ nhiều, vì kế hoạch hôm nay chúng ta phải nắm chắc thời gian tu luyện, chỉ cần có được đầy đủ thực lực mới có thể giải quyết dễ dàng.

Nghĩ một hồi nhưng không nghĩ ra biện pháp tốt, Nhiếp Vân khoát tay chặn lại.

Những chuyện này không tránh khỏi, nếu nghênh chiến thì hắn không phải tránh né, còn không bằng mau chóng tăng thực lực lên, đây mới là vương đạo!

- Mau chóng tăng thực lực lên? Chẳng lẽ ngươi có biện pháp gì?

Đạm Thai Lăng Nguyệt cau mày.

- Ta muốn đi Khu Tu Tháp!

Nhiếp Vân nói.

- Khu Tu Tháp?

Đạm Thai Lăng Nguyệt sững sờ.

- Không sai, ta đi Khu Tu Tháp, nếu như thành công, an toàn của Liên Nguyệt Các không cần lo lắng.

Nhiếp Vân cười nói.

Đạt được Bắc Đấu Tinh Quân truyền thừa, cầm trong tay Bắc Đẩu tinh cung, Bắc Đẩu kiếm cùng với Khu Tu Tháp Tháp Chủ Ấn, nếu thành công khống chế Khu Tu Tháp, thế lực tăng lên đâu chỉ gấp đôi.

Về sau ngưu quỷ xà thần tới cũng không sợ hãi!

- Đáng giận, đáng giận ah!

- Tại sao thực lực tiểu tử này mạnh như thế? Chúng ta nhiều người như vậy tới vây giết nhưng cuối cùng lại bỏ chạy.

- Mặt tổn hao nhiều, tức chết ta!

- Không trốn đi ngươi còn muốn thế nào? Chẳng lẽ ở lại đó chờ chết?

- Xem ra phải mời những lão tổ đang tiến sâu vào hỗn độn bế quan chém giết tử tử này, bằng không về sau hắn nhất định sẽ biến thành Tu La Vương thứ hai!

Khi rất nhiều cường giả Liên Nguyệt Các bỏ chạy, lần nữa hội tụ với nhua lòng đầy căm phẫn, lửa giận thiêu đốt.

Quanh năm sống trong ưu việt, lúc này bọn họ cảm thấy vô cùng

khuất nhục.

- A di đà phật, ta trở về sẽ bẩm báo việc này với Thích Già Phật tổ, cũng mời lão nhân gia ra mặt tài quyết!

Đà Sơn Phật Tổ nói.

- Chuyện này ta cũng phải bẩm báo viện chủ Xuân Thu Thư Viện, cường giả Nho môn chúng ta bị giết, không thể nén giận như thế.

Cao thủ Nho môn còn sống lên tiếng.

Trong nháy mắt những người khác cũng lên tiếng, tuy bọn họ là Tiên Quân nhưng trong hàng ngũ Tiên Quân chỉ có thể xếp ở mức trung bình, cao thủ thực lực cường đại chân chính còn chưa xuất hiện, lần này ý định trở về thêm mắm thêm muối chuyện này, từ đó Liên Nguyệt Các sẽ nghênh đón đả kích hủy diệt.

- Các vị hào hứng không tệ, đi Liên Nguyệt Các làm các vị cao hứng như thế?

Thời điểm mọi người đang gào thét, một tiếng cười nói trêu tức vang lên.

- Chơi cao hứng? Chơi cái rắm, là ai, dám giả thần giả quỷ ở đây!

Một lão giả trong đám người tức giận đỏ mặt, hắn quát lớn một tiếng.

- Ha ha, giả thần giả quỷ?

Nương theo một tiếng cười khẽ, một thiếu niên bước qua không gian đột ngột xuất hiện trong hư không, hắn chậm rãi tiến lên phía trước.

Thân thể thiếu niên gầy gò, xem như không có thực lực gì nhưng đôi mắt đen nhánh bắn ra hào quang làm người ta phải sợ hãi.

------oOo------

Chương 1712: Giết toàn bộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tay phải thiếu niên cầm đồ vật, bày tay trái nhẹ nhàng vuốt ve, mọi người nhìn thấy liền hít khí lạnh, toàn thân chấn động.

Bởi vì trong tay của hắn đang cầm một con Thanh Long!

Ma giới Thanh Long Hoàng!

- Tu... La vương?

Đầu óc mọi người như nổ tung.

- Không sai, nhiều năm không ra ngoài như vậy nhưng vẫn có người nhận ra nha.

Nhiếp Đồng cười nhẹ tiến lên như thuấn di, hắn đi vài bước tới trước mặt mọi người.

- Ngươi muốn làm gì?

Nhìn thấy động tác của hắn, sắc mặt mọi người thay đổi, cả đám run rẩy như cầy sấy.

Đối mặt với thiên đạo sư Thai Lăng Nguyệt cũng không làm bọn họ sợ hãi, đối mặt Nhiếp Vân sát phạt quả quyết chỉ làm bọn họ bỏ chạy, hơn nữa một lòng muốn báo thù, đối mặt với thiếu niên gầy yếu trước mặt bọn họ không có nửa điểm tâm lý phản kháng, vẻ mặt tái nhợt, toàn thân căng cứng.

Tu La Vương!

Hung nhân tuyệt thế hủy diệt thời kỳ thượng cổ, vô số cường giả tới chiến đấu nhưng không tháng, là nhân vật siêu cấp đáng sợ tới cực điểm!

Ngay cả đám người Đà Sơn Phật Tổ với gương mặt biến thành khó

coi, hắn chắp tay trước ngực sau đó hai tay không tự chủ run rẩy.

Người có tên cây có bóng, danh khí Tu La Vương thật sự quá lớn, đã lớn tới mức làm bọn họ cảm thấy khủng bố.

- Không làm gì, chỉ muốn thương nghị với các ngươi một chuyện!

Nhiếp Đồng tiếp tục vuốt ve Thanh Long Hoàng, yêu sủng bị vuốt ve nhưng toàn thân lạnh run.

- Chuyện gì?

- Ah, rất đơn giản, ta muốn đi một nơi sâu trong hỗn độn, trước mắt thực lực còn chưa đủ, cần thôn phệ thân thể và linh hồn của các vị một chút, khi đó tu vi tiến thêm một bước, cho nên hi vọng các vị không nên keo kiệt.

Nhiếp Đồng vừa cười vừa nói, hắn như đang thương nghị chuyện bình thường.

- Thôn phệ thân thể và linh hồn?

- Như vậy chẳng phải chúng ta đều chết?

- Ngươi muốn giết chết chúng ta?

Nghe nói như thế, mọi người rốt cục hiểu ra.

- Ha ha, đúng thế, ta muốn giết chết các ngươi, hi vọng không nên phản kháng, cám ơn hợp tác!

Nhiếp Đồng nói chuyện phiêu hốt giống như vọng về từ địa ngục, cũng có vẽ như đang nói đùa, nó không mang theo chút lực lượng nào khác.

Lời nói không có chút lực lượng kia lọt vào trong tai mọi người lại làm bọn họ có cảm giác như rơi vào hầm băng, toàn thân rét lạnh sắc mặt tái nhợt.

Tu La Vương muốn giết bọn họ?

- Không thể ngồi chờ chết, Tu La Vương, người khác sợ ngươi, lão tử không sợ, ta liều với ngươi.

Đột nhiên trong đám người có một lão tổ rống to, một tia lãnh ý xuất hiện, hắn đánh một quyền về phía Nhiếp Đồng.

Hắn động thủ, những người khác chỉ đứng quan sát, dường như muốn biết thực lực của Tu La Vương.

Nhìn thấy cảnh tượng này Nhiếp Đồng lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng, bàn tay vuốt ve Thanh Long Hoàng giơ lên và điểm về phía trước.

Oanh!

Lão tổ này không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết đã phồng lên, trực tiếp nổ thành tro bụi.

Hô!

Lực lượng phát ra bị Nhiếp Đồng há miệng nuốt vào.

Trong mắt Tu La, tu luyện giả nhân loại giống như hoa màu, ăn tươi có thể trợ giúp bọn chúng gia tăng thực lực, chính bởi vì như thế cho nên bọn chúng không kiêng nể gì.

- Cái gì?

- Độc Cô lão tổ không tiếp được nửa chiêu đã bị đánh chết.

- Đây là thực lực gì?

Nhìn tất cả vào trong mắt, mọi người có cảm giác điên, đều là siêu cấp cường giả đứng ở đỉnh phong Linh giới, lúc này mặt như màu đất.

Loại thực lực này đã vượt qua bọn họ tưởng tượng.

- Trốn!

Trong đám người có một lão giả thét lên kinh hãi, hắn xoay người rời đi, không tới một phần ngàn hô hấp đã thoát đi hàng tỷ dặm.

- Nếu ngươi gấp như thế, ta chỉ có thể giết ngươi trước.

Nhiếp Đồng cười khẽ, hắn vươn tay điểm về phía trước.

Phần phật!

Một đạo hào quang xuyên qua không gian đánh vào người lão giả, lão giả nổ thành thịt nát, toàn bộ lực lượng trong người bị Nhiếp Đồng thôn phệ.

- Tu La Vương, ta từ hôm nay trở đi nguyện ý làm thuộc hạ trung thành của ngươi, làm chó của ngươi, đừng giết ta.

Trốn không thoát, chiến không thắng, hào khí nặng nề làm các lão tổ thở không ra hơi, lúc này vội vàng quỳ xuống.

Đối mặt với đối thủ không thể chiến thắng, lại không muốn chết, cho dù là cường giả cũng phải cúi đầu.

- Làm chó của ta? Ta không cần chó, ta chỉ cần lực lượng.

Nhiếp Đồng điểm một chỉ vào người này.

Bành!

Nổ tung, lực lượng bị hắn thôn phệ.

Liên tục giết ba người, lúc này các lão tổ còn lại biết rõ đối phương đáng sợ, bọn họ xiết chặc nắm đấm nhưng không có lực chống cự.

Quát tháo thiên địa lục đạo, Tu La Vương làm cho thiên địa lục đạo cũng phải run rẩy, tuy hiện tại hắn chưa khôi phục lực lượng nhưng sức chiến đấu hắn bày ra làm cho bọn họ sợ hãi.

- Các vị, chúng ta phân tán ra khẳng định trốn không thoát, hôm nay liên hợp với nhau liều mạng với hắn.

- Không sai, dù sao cũng chết một lần, còn không bằng liều với hắn.

Cao thủ Nho môn rống to lên.

Hắn la lên đạt được nhiều người hưởng ứng, có thể tu luyện tới Tiên Quân không có người nào là người ngu, toàn bộ cũng biết, hiện tại không liên thủ phản kháng thì phải chết không nghi ngờ!

- A di đà phật, Tu La Vương thí chủ, Phật giới chúng ta không có thù hận gì với ngươi, lần trước thiên địa lục đạo tiến hành vây giết ngươi, Phật giới chúng ta cũng không có tham dự, có thể thả chúng ra rời đi hay không.

Đà Sơn Phật Tổ không giống như mọi người, hắn chậm rãi lên tiếng.

- Đà Sơn Phật Tổ, ngươi...

- Đáng giận...

Nghe được hắn nói như vậy, tất cả mọi người suýt phát điên.

Vốn bọn họ rất khó chiến thắng Tu La Vương nhưng mấy tên cao thủ Phật môn không tham gia, kết quả chia rẽ như vậy hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

- Muốn rời đi? Ách, không được nha, Bồ Đề Thụ của các ngươi bị ta lấy đi, dù sao cũng không bỏ qua cho ta, sớm muộn gì sẽ phải đánh một trận, nếu phải động thủ còn không bằng hiện tại giết các ngươi luôn.

Nhiếp Đồng cười, đôi mắt bắn ra kim quang đáng sợ, đột nhiên bàn tay lăng không đánh một trảo.

Ầm ầm!

Không gian trước mặt đột nhiên sụp đổ, bàn tay ma quỷ tấn công bốn Phật tổ Phật môn.

- Ngăn cản!

Bốn vị Phật tổ biến sắc, đồng thời hô to một tiếng, bọn họ vận dụng bảo bối ngăn cản nhưng lại bi ai phát hiện lực lượng trước mặt căn bản không được, bọn họ sa vào khí lưu hỗn độn, lực lượng mạnh hơn nữa cũng không làm được gì.

Bành!

Bành!

Bành!

Bành!

Bốn tiếng nổ vang lên liên tiếp, bốn đại phật tổ nổ thành thịt nát và bị Nhiếp Đồng thôn phệ.

- Đến phiên các ngươi!

Thấy hắn công kích bốn đại phật tổ, những người còn lại muốn liên thủ ra tay, Nhiếp Đồng cười lớn nhìn sang.

------oOo------

Chương 1713: Tổng bộ Khu Tu Tháp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiên địa lục đạo cứ như vậy cũng không thể triệt để liên hợp, nếu như có thể liên thủ với nhau trên dưới một lòng, nhiều cường giả như thế, muốn đánh chết nhiều cường giả như thế, cho dù thực lực hắn mạnh hơn nữa cũng phiền toái, mà bây giờ không cần tốn nhiều sức.

- Trốn!

Mọi người thấy cao thủ Phật môn bị một chiêu đánh chết không có

lực phản kháng, bọn họ lập tức bỏ chạy tứ tán.

Bọn chúng chưa bay xa đã nhìn thấy không gian chung quanh vặn vẹo, một lỗ đen cực lớn thôn phệ bọn họ.

Bành bành bành bành bành bành bành!

Từng tiếng nổ thanh thúy vang lên giống như pháo hoa trên bầu trời, các cường giả tới vây công Liên Nguyệt Các, trừ hai ma nhân lưu lại bên ngoài Liên Nguyệt Các và U Minh Hoàng Vương và Đạm Thai Mạc Vân bị thương ra, không một ai may mắn thoát khỏi.

- Nhiếp Vân...

Sau khi giết những người này, Nhiếp Đồng quay đầu nhìn về phía Liên Nguyệt Các, gương mặt âm lãnh mang theo kiên định.

- Hắn là ca ca của ta!

- Ta biết là ca ca ngươi, hắn tiến bộ nhanh như vậy, thiên phú rất mạnh, nếu như thôn phệ hắn, thực lực của chúng ta lập tức khôi phục tới đỉnh phong!

Âm thanh trầm thấp vang lên, mắt trái Nhiếp Đồng bắn ra hàn quang.

- Ngươi nằm mơ! Ngươi dám động sợi tóc của ca ca ta, ta sẽ đồng quy vu tận với ngươi.

Mắt phải vững vàng mang theo cứng cỏi không dao động.

Ầm ầm!

Sau khi nói ra những lời này, lực lượng linh hồn chấn động cường đại xông tới, lập tức làm không gian trước mặt Tu La Vương vỡ vụn tầng tầng.

- Ah...

Tu La Vương cường đại tới cực điểm đột nhiên ôm đầu nằm trên

mặt đất kêu la thảm thiết.

- Tốt, tốt, ta không động hắn là được!

Qua một hồi Tu La Vương mới rống to.

- Chỉ cần không động tới ca ca, ngươi muốn giết ai thì giết ai, trái lại ta cũng có thể phối hợp với ngươi, chúng ta sẽ đạt được thực lực cường đại hơn.

Một âm thanh vang lên.

- Tốt!

Tu La Vương cắn răng.

- Đứng đánh chủ ý quỷ quái gì, ta và ngươi là linh hồn cộng sinh, giết ta, ngươi phải chết, thực lực ngươi tăng cường, thực lực của ta cũng sẽ tăng cường, đời này trừ phi chết, bằng không đừng mong ai bỏ qua ai.

Giọng nói khác vang lên.

Âm thanh này nghe non nớt nhưng mang theo quyết tâm và lực lượng không cho phép phản kháng.

- Không cần ngươi nhắc nhở, ta biết rõ!

Tu La Vương hừ một tiếng, sắc mặt khôi phục thở ra một hơi

- Ta đi Khu Tu Tháp giết những đồ quỷ sứ chán ghét kia là được.

- Có thể, người Khu Tu Tháp tu luyện thiên phú đặc thù, có tác dụng bổ dưỡng vói chúng ta rất lớn, ngươi đi giết bọn chúng ta không có ý kiến.

Một âm thanh khác vang lên.

- Ân, chỉ cần thực lực trở lại đỉnh phong, cả thiên địa lục đạo đều là của ta!

Tu La Vương thét dài, thân thể hắn biến mất ngay tại chỗ.

...

Tu La Vương đánh giết tất cả cường giả đào tẩu, Nhiếp Vân cũng không biết, hắn hiện tại phá không rời đi, hắn tiến thẳng về phía tổng bộ Khu Tu Tháp.

Tổng bộ Khu Tu Tháp cũng không ở Linh giới, cũng không ở trong nơi nào của thiên địa lục, nó được thành lập tại một nơi gần hỗn độn.

Nơi này có một tòa thành sừng sững trên hư không, toàn thân bị một thân tháp cao lớn chèo chống giống như Thiên Không Thành.

Hắn nói chuyện với Đạm Thai Lăng Nguyệt xong liền lên đường.

Lăng Nguyệt lưu thủ Liên Nguyệt Các, một mình hắn đi tổng bộ Khu Tu Tháp.

Lần này hắn muốn bằng Bắc Đấu Tinh Quân truyền thừa khống chế cự phách Khu Tu Tháp.

Muốn trở thành tháp chủ, phải có thực lực và uy hiếp đủ lớn mới được, dựa vào Đạm Thai Lăng Nguyệt đúng là có thể làm được nhưng làm như vậy cũng không phải có thể thành công, gây chuyện không tốt còn có thể hoàn toàn ngược lại, làm cho người ta cảm thấy hắn dựa vào nữ nhân.

Chính bởi vì như thế hắn mới lưu Lăng Nguyệt lại, độc thân đi về phía trước.

Thực lực tinh tiến, tốc độ gia tăng lần nữa.

Tổng bộ Khu Tu Tháp cách Yêu Nhân giới thành Yêu Hoàng không xa lắm, hắn phi hành như vậy suốt nửa tháng mới nhìn thấy tòa thành to lớn đang lơ lửng, Khu Tu Tháp đứng sừng sững trên cao, hào quang bắn ra bốn phía, mang theo uy nghiêm rung động lòng người.

Cửu Tiêu Cung là căn cứ của thập đại gia tộc liên hợp lại nhưng so sánh với tổng bộ Khu Tu Tháp mà nói kém hơn quá nhiều.

Phía trên tổng bộ Khu Tu Tháp có khí tức tối tăm mờ mịt xuất hiện mang theo khí tức tan rã vạn vật, đó là không gian hỗn độn.

Tổng bộ Khu Tu Tháp bị đại trận che đậy, phía trên chính là không gian hỗn độn, chỉ phần thủ bút này không phải thế lực bình thường có thể làm được.

Phía dưới là trận pháp cương đại rậm rạp chằng chịt, xem một hồi, Nhiếp Vân bất đắc dĩ phát hiện, mặc dù hắn muốn phá vỡ những trận pháp này cũng gặp phiền toái to lớn.

Lần này tới là nghĩ biện pháp trở thành tháp chủ chứ không phải nháo sự, xem ra hắn nên đường hoàng tiến vào bên trong mới tốt.

Hô!

Nhiếp Vân bay thẳng tới phía trước, hắn nhanh chóng bay thẳng vào tháp cao.

Tổng bộ Khu Tu Tháp nằm trên tòa tháp cao này, nơi đây là thông đạo duy nhất đi vào bên trong.

- Tổng bộ Khu Tu Tháp! Ngoại nhân cấm vào!

Vừa tới trước tòa tháp, mấy hộ vệ áo đen ngăn cản đường đi.

Những người này một mạch tức trầm ổn, tất cả đều đạt tới cấp bậc Thánh Tiên, hộ vệ cấp bậc Thánh Tiên, Khu Tu Tháp đủ đáng sợ.

- Ta là thất phẩm khu tu sư Nhiếp Vân!

Hắn lật tay một cái, lúc này cầm huy chương thất phẩm khu tu sư đưa ra.

- Thì ra là Nhiếp Vân đại nhân, mời bên này, Quỳnh Nhai trưởng lão đề cập tới ngươi, nói một khi ngươi tới cần phải dẫn tới tìm

nàng.

Hộ vệ tiếp nhận huy chương sau đó nhớ tới cái gì đó và lên tiếng.

- Quỳnh Nhai trưởng lão? Vậy dẫn ta đi gặp nàng!

Nhiếp Vân nói.

Lần trước thành Yêu Hoàng nhờ có Quỳnh Nhai cùng chiến đấu với mình mới có thể làm thiên phú võ đạo đột phá, phần ân tình này hắn vẫn nhớ kỹ, không nghĩ tới nàng lại chờ đợi mình.

- Vâng, mời đại nhân bên này!

Hộ vệ cúi đầu đi trước dẫn đường, thái độ cung kính.

Làm hộ vệ Thánh Tiên của Khu Tu Tháp cho nên địa vị của bọn họ rất cao, cũng có kiêu ngạo của mình, thiếu niên trước mặt nhìn có phần trẻ tuổi nhưng thái độ cung kính là vì đối phương tỏa ra uy thế áp bách đáng sợ.

Dường như chỉ cần đối phương động thủ, tuyệt đối sẽ đánh chết hắn tại chỗ, hắn không có khả năng phản kháng.

Loại cảm giác này mặc dù là Quỳnh Nhai trưởng lão cũng không có.

Chỉ bằng vào điểm này, hắn biết rõ thực lực của người trước mặt còn cao hơn cả Quỳnh Nhai trưởng lão!

Hai người một trước một sau dọc theo cầu thang tiến lên mấy tầng, lúc này nhanh chóng đi vào gian phòng.

Đông đông đông đông!

Gõ mở cửa phòng, hai người đi vào.

------oOo------

Chương 1714: Tổng bộ Khu Tu Tháp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Là đại sảnh rộng lớn, Quỳnh Nhai trưởng lão đang ngồi ở chủ vị, tay phải có một lão giả đang nói chuyện với nàng.

- Quỳnh Nhai trưởng lão, Nhiếp Vân đại nhân tới!

Hộ vệ đi vào phòng, ôm quyền nói.

- Nhiếp Vân...

Đôi mắt Quỳnh Nhai trưởng lão sáng ngời, nàng đứng lên.

- Quỳnh Nhai trưởng lão!

Nhiếp Vân tươi cười đi tới.

- Ta đang muốn đi ra ngoài tìm ngươi đấy! Ngươi tới đúng thời điểm!

Quỳnh Nhai trưởng lão cười nói.

- Tìm ta?

Nhiếp Vân sững sờ.

Tuy hắn và Quỳnh Nhai trưởng lão có xuất hiện cùng nhau nhưng cũng chỉ gặp ở thành Yêu Hoàng, không tính đặc biệt quen thuộc, tìm mình làm cái gì?

- Đoan Cẩn trưởng lão, hắn là người ta nói với ngươi lần trước, ngươi thấy thế nào!

Quỳnh Nhai cũng không trả lời nghi hoặc của Nhiếp Vân, lúc này nàng quay về nói với lão giả ở bên phải.

- Hắn?

Đoan Cẩn lão giả nghi hoặc nhìn Nhiếp Vân sau đó lắc đầu.

- Nửa bước Tiên Quân cảnh, thực lực đúng là có thể, chỉ là thất phẩm khu tu sư, chỉ sợ tư cách tham gia chưa đủ.

- Thất phẩm khu tu sư đúng là thấp một ít, hắn mới mười bảy mười tám tuổi đã có được thực lực này đủ thấy thiên phú cực cao, nếu như ta và ngươi lại phối hợp ba vị trưởng lão, liên thủ hỗ trợ quán đỉnh, có lẽ có thể trợ giúp hắn dung hợp thiên phú, có được tư cách!

Quỳnh Nhai nói.

- Đây đúng là biện pháp tốt nhưng hắn phải chứng minh bản thân mình có tiềm lực để chúng ta làm như vậy.

Đoan Cẩn nói.

- Có đáng giá hay không, một khi để Phí Du cạnh tranh thắng được, bằng vào bản chất và dã tâm của chúng, Khu Tu Tháp chúng ta nhất định tao ngộ phiền toái chưa từng có.

Quỳnh Nhai lắc đầu.

- Đúng vậy a, nếu hắn thành công nhất định sẽ mang tới cho Khu Tu Tháp phiền toái cực lớn.

Sắc mặt Đoan Cẩn cũng khó coi.

Nghe hai người nói chuyện với nhau, Nhiếp Vân có chút không rõ, hắn do dự và hỏi:

- Hai vị trưởng lão, phát sinh chuyện gì? Các ngươi muốn ta làm cái gì?

- Ah, không có ý tứ, ngươi vừa tới có lẽ còn không rõ ràng, Đoan Cẩn trưởng lão, ngươi nói với hắn một chút đi.

Nghe Nhiếp Vân hỏi thế, lúc này Quỳnh Nhai nhớ tới và có một tia xấu hổ, cười nói.

- Ân, ta và Quỳnh Nhai đều là trưởng lão Khu Tu Tháp, ngươi nên biết!

- Tuy quyền lợi của trưởng lão trong tháp không kém nhưng cũng có hạn chế quyền lợi nhất định, quyền hạn cao nhất của cả Khu Tu Tháp chính là tháp chủ khống chế cả Khu Tu Tháp!

Đoan Cẩn trưởng lão nói.

- Ta biết rõ!

Nhiếp Vân gật đầu.

Lần này hắn tới chính là nghĩ biện pháp đoạt được vị trí tháp chủ, tự nhiên biết rõ chức vị này.

Tháp chủ cũng như tông chủ tông môn, đều là nhân vật thực quyền trên đỉnh kim tự tháp.

- Từ khi Bắc Đẩu Tinh Quân lão tổ sáng lập Khu Tu Tháp qua đời, vị trí tháp chủ vẫn bỏ trống, tất cả mọi chuyện do tám thái thượng trưởng lão liên thủ quyết định, lần này Tu La Vương lại xuất thế, thiên địa rung chuyển, tám đại thái thượng trưởng lão xuất hiện ý kiến khác nhau, quyết định đề cử ra vị trí tháp chủ chủ trì đại cục.

Đoan Cẩn trưởng lão chậm rãi nói.

- Đề cử bổ nhiệm tháp chủ mới?

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Vốn hắn không rõ phân bố quyền lợi trong Khu Tu Tháp, cũng đang suy nghĩ làm cách nào đoạt lấy vị trí tháp chủ, hiện tại xem ra đây là thời điểm hắn xuất hiện.

- Đúng vậy, người được đề cử phải đạt tới bát phẩm khu tu sư, thực lực ít nhất là nửa bước Tiên Quân cảnh, trải qua tầng tầng sàng chọn đã có không ít người đạt tới tư cách, trong đó tiếng hô cao nhất chính là Phí Du mà ta vừa nói, nhưng hắn là dã tâm gia,

thực không phải người lựa chọn thích hợp nhất trong lòng chúng ta!

Đoan Cẩn trưởng lão lắc đầu thở dài.

- Nửa bước Tiên Quân cảnh? Loại thực lực này cho dù thông qua khỏa hạch cũng không đủ dùng khống chế Khu Tu Tháp a!

Nhiếp Vân cau mày.

Nửa bước Tiên Quân cảnh ở bên ngoài xem như cao thủ tuyệt đỉnh, bản thân Khu Tu Tháp là một trong những thế lực cường đại nhất thiên địa lục đạo, không đạt tới cấp bậc Tiên Quân muốn khống chế nó là chuyện không có khả năng!

- Tám vị Thái Thượng trưởng lão đều là cường giả cấp bậc Tiên Quân, từ tình huống bình thường nửa bước Tiên Quân không có tư cách thống lĩnh cả Khu Tu Tháp, chỉ cần trổ hết tài năng trở thành tháp chủ, tám vị Thái Thượng trưởng lão sẽ liên thủ quán đỉnh trợ giúp hắn gia tăng thực lực và tấn cấp.

- Như vậy không có vấn đề gì.

Đoan Cẩn trưởng lão nói.

- Ah!

Nhiếp Vân hiểu ra, hắn cười lạnh.

Khu Tu Tháp tám đại Thái Thượng trưởng lão liên hợp hội nghị khẳng định có khác nhau rất lớn, từ đó mới quyết định dựng lên tháp chủ, hơn nữa tháp chủ muốn độc lập cũng khó!

Tám đại Thái Thượng trưởng lão làm sao cót hể cam lòng giao quyền lực trong tay của mình chứ?

Đương nhiên loại tình huống này chỉ là suy đoán, tốt nhất không phải như vậy.

- Chọn tháp chủ mới thế nào, khảo hạch ra sao?

Loại ý nghĩ này vừa xuất hiện trong lòng đã bị Nhiếp Vân giấu đi, hắn không lộ ra ngoài và hỏi thăm.

- Tháp chủ mới cần vài loại khảo hạch, Quỳnh Nhai trưởng lão và ta không hi vọng Phí Du dã tâm bừng bừng trở thành tháp chủ, muốn tìm một đối thủ có thể đối kháng với hắn.

Đoan Cẩn trưởng lão nói.

- Cho nên Quỳnh Nhai trưởng lão nghĩ đến ta?

Sắc mặt Nhiếp Vân cổ quái.

- Đúng vậy a, thực lực và ngộ tính của ngươi tốt nhất trong thế hệ trẻ, nếu như có thể tham gia trận đấu, có lẽ có thể thắng được, trở thành tháp chủ mới.

Ánh mắt Quỳnh Nhai trưởng lão nóng bỏng.

Ách...

Không nghĩ tới đối phương để ý mình như vậy, Nhiếp Vân xấu hổ cười cười.

Hắn đại náo Cửu Tiêu Cung, làm cả Linh giới huyên náo xôn xao, người nơi này biết rõ không nhiều, lại nói Quỳnh Nhai trưởng lão bởi vì chuyện tân nhiệm tháp chủ làm đầu óc không phân tâm cho nên ít quan tâm chuyện bên ngoài, cũng không biết thiếu niên trước mắt chính là nhân vật đánh chết cả cường giả Tiên Quân.

- Thực lực Phí Du thế nào?

Nhiếp Vân hỏi tiếp.

Có thể được bọn họ cho rằng là nhân vật có khả năng lớn nhất trở thành tháp chủ, nói rõ thực lực của người này áp đảo tất cả những người khác.

- Cũng là nửa bước Tiên Quân cảnh, hắn là cửu phẩm ngân vân khu tu sư, thực lực chân chánh nghe nói có thể đánh một trận với

cường giả Tiên Quân!

- Cưu phẩm ngân vân khu tu sư?

Ánh mắt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Hắn có được máy gian lận pháp quyết vô danh, có được rất nhiều thiên phú, có thể dung hợp rất nhiều thiên phú cũng không có gì, còn đối với người bình thường có thể trở thành cửu phẩm ngân vân khu tu sư, thiên phú mạnh nghe rợn cả người.

------oOo------

Chương 1715: Khảo khí đẳng cấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khó trách làm cho hai người Quỳnh Nhai lo lắng như thế, loại thực lực này, thiên phú này chỉ sợ không có quá nhiều người thắng được.

- Ai, thiên phú Phí Du rất mạnh, hắn trở thành tháp chủ cũng không có gì, mấu chốt hắn là phái chủ chiến, cho rằng muốn triệt để đối phó Tu La Vương, đầu tiên phải thống nhất thiên địa lục đạo.

- Một khi hắn lên làm tháp chủ, nhất định sẽ tiến hành công kích thế lực khác, như vậy thiên địa lục đạo còn chưa chiến đấu với Tu La Vương đã hao tổn trong nội đấu.

- Cho nên chúng ta và rất nhiều trưởng lão đều rất lo lắng!

Quỳnh Nhai trưởng lão lắc đầu nhìn sang Nhiếp Vân, lại nói:

- Thực lực ngươi không kém, lực lĩnh ngộ và phản ứng chiến đấu cực mạnh, có suy nghĩ trở thành tháp chủ Khu Tu Tháp hay không?

- Thân là khu tu sư, có thể trở thành tháp chủ Khu Tu Tháp là tâm nguyện lớn nhất của ta.

Nhiếp Vân cười nói.

- Có suy nghĩ này là tốt rồi, qua một hồi ta sẽ tìm đến mấy vị trưởng lão giao lão, liên hợp quán đỉnh cho ngươi, giúp ngươi dung hợp thiên phú, nghĩ biện pháp trở thành một vị bát phẩm khu tu sư, có tư cách tham gia tháp tranh cử chủ!

Đôi mắt Quỳnh Nhai trưởng lão sáng ngời.

Nàng hiện tại sợ đối phương ợ Phí Du mà không dám cạnh tranh, đã dám cạnh tranh, bằng vào thiên phú và lực lĩnh ngộ ngày đó, cho dù không thành tháp chủ cũng sẽ mang tới phiền toái lớn cho Phí Du.

- Quán đỉnh? Không cần, ta đã có đột phá, có thể trực tiếp tham gia khảo hạch khu tu sư!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Liên hợp quán đỉnh mặc dù có lực hấp dẫn lớn với hắn nhưng muốn dung hợp đan điền khẳng định phải mở rộng khí hải, người khác mở rộng khí hải cũng không có gì, nhưng đối với hắn có quá nhiều bí mật, mở rộng khí hải sẽ có phiền toái lớn, nếu đã như vậy còn không bằng trực tiếp thừa nhận cho xong.

Dù sao lần này tới làm tháp chủ, không cao điệu không được.

- Có thể tham gia khảo hạch khu tu sư? Chẳng lẽ ngươi đã đột phá, đạt tới cấp bậc bát phẩm khu tu sư?

Quỳnh Nhai sững sờ, lập tức cuồng hỉ.

Liên hợp nhiều trưởng lão quán đỉnh chỉ có thể xem là biện pháp cưỡng ép, chẳng những thương tổn lớn với mọi người, còn không nhất định cam đoan có thể giúp hắn đột phá gông cùm xiềng xích dung hợp đan điền!

Chính bởi vì như thế, nghe được Nhiếp Vân đã đột phá, Quỳnh Nhai hưng phấn suýt nữa nhảy lên.

- May mắn đột phá!

Nhiếp Vân cũng không giải thích thêm cái gì, nghi hoặc hỏi:

- Hiện tại có thể khảo hạch không?

- Trở thành bát phẩm khu tu sư là đại sự của Khu Tu Tháp, đương nhiên có thể trực tiếp khảo hạch, đi, bây giờ chúng ta đi tìm Thái Thượng trưởng lão, bảo bọn họ chủ trì nghi thức khảo hạch!

Quỳnh Nhai trưởng lão liền vội vàng gật đầu, lúc này đứng lên đi ra ngoài.

- Ân!

Nhiếp Vân theo sát phía sau.

Lần này tới Khu Tu Tháp, mục tiêu chính là tháp chủ, có cơ hội này tự nhiên phải cố gắng.

Có thể quang minh chính đại dưới ánh mắt của mọi người đoạt được đại vị, khẳng định tốt hơn âm thầm tính toán rất nhiều.

Đi theo Quỳnh Nhai trưởng lão, lúc này đi tới cung điện to lớn.

Vừa tiến vào, Nhiếp Vân cảm thấy không khí chung quanh có áp lực.

Trong đại điện có bốn lão giả đang ngồi, đều là cường giả Tiên Quân.

Lặng lẽ nhìn sang, thực lực mỗi Tiên Quân này rất mạnh mẽ, không kém gì chính mình, yếu nhất cũng cường đại hơn Đà Sơn Phật Tổ mà mình đã gặp.

Không hổ là Khu Tu Tháp, chỉ bốn người này đủ quét ngang rất nhiều nơi.

Biết rõ thực lực những người này rất mạnh, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, hắn áp chế thực lực tán dật ra ngoài, lộ ra thần thái

không hề bận tâm, thâm bất khả trắc.

- Quỳnh Nhai, ngươi tìm ngươi đã tìm được chưa? Lại không nhanh chút, một khi để Phí Du trở thành tháp chủ, nhất định sẽ chấp hành suy nghĩ của hắn, đến lúc đó sẽ amng tới tai nạn cho Khu Tu Tháp thậm chí là tai nạn cho cả Linh giới.

Một lão giả thấy hai người đi tới, trực tiếp sốt ruột nói ra.

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân hiểu ra, xem ra tìm người cạnh tranh với Phí Du cũng không phải ý của Quỳnh Nhai, mà là suy nghĩ của Thái Thượng trưởng lão.

Thái Thượng trưởng lão Khu Tu Tháp có tám người, hẳn là phân thành hai tốp, ý kiến sản sinh chia rẽ, mà Phí Du là đại biểu của nhóm khác.

- Bẩm An Kình trưởng lão, người này đã tìm được, chính là Nhiếp Vân đại nhân.

Quỳnh Nhai vội vàng nói.

Lúc trước nàng thi đấu với Nhiếp Vân, tuy thực lực không thể bắt bẻ, hiện tại thực lực đối phương tiến bộ, lần nữa dung hợp thiên phú khẳng định mạnh hơn nàng, cho nên trong lời nói mang theo cung kính.

- Hắn?

An Kình trưởng lão nhìn Nhiếp Vân, vẻ mặt nghi hoặc

- Tuổi của hắn không lớn a.

Thực lực Nhiếp Vân đã che giấu nên không nhìn ra cái gì nhưng có thể nhìn ra tuổi tác, bộ dạng mười tám mười chín tuổi, một người mười tám mười chín tuổi có bao nhiêu lợi hại chứ?

- Tuổi của hắn đúng là không lớn nhưng thực lực đạt tới nửa bước Tiên Quân, hơn nữa lần này tới là muốn bốn vị trưởng lão khảo hạch thân phận bát phẩm khu tu sư của hắn!

Quỳnh Nhai vội nói.

- Bát phẩm khu tu sư?

- Hắn đã đạt tới cấp bậc bát phẩm khu tu sư?

Ánh mắt bốn đại trưởng lão mở to.

Cấp bậc khu tu sư không quan hệ lớn với tu vi, giống như bốn người bọn họ, tuy đều là cường giả Tiên Quân nhưng chỉ là bát phẩm chứ không đạt tới cửu phẩm.

Mặc dù bát phẩm khu tu sư bên trong Khu Tu Tháp cũng có địa vị cực cao, người trước mặt tuổi còn trẻ đã có cấp bậc này, thiên phú không thể nghi ngờ.

- Vâng!

Quỳnh Nhai gật đầu.

- Tốt, đây là một viên khỏa thí thạch, có thể khảo thí tình huống dung hợp thiên phú, ngươi kiểm tra một chút, nếu như có thể dung hợp chín thiên phú, chúng ta có thể trực tiếp cấp huy chương cho ngươi.

An Kình trưởng lão lật tay một cái, một viên đá bay đi.

Tảng đá kia không giống với loại đá bình thường, mặt ngoài có đủ loại hào quang tỏa sáng, bên trong ẩn chứa áp lực lớn lao.

Dùng thực lực Nhiếp Vân bây giờ, thứ có thể làm cho hắn sinh ra áp lực đủ thấy tảng đá này không tầm thường, chỉ sợ cũng là bảo bối trong hỗn độn.

- Đây là bảo vật ta đạt được trong hỗn độn, tên là Cửu Thải Thạch, nếu như ngươi là bát phẩm khu tu sư, chỉ cần đưa dung hợp chi khí vào bên trong sẽ kích phát tám loại hào quang, nếu như không phải sẽ phản hồi lực lượng và làm ra trừng phạt!

- Lực lượng này không phải rất mạnh nhưng đủ làm ngươi bị thương, nếu như không có đạt tới bát phẩm, hiện tại hối hận còn kịp!

An Kình trưởng lão nói.

- Cửu Thải Thạch?

Nhiếp Vân thấy quả nhiên là bảo bối trong hỗn độn, đôi mắt hắn sáng ngời bước lên vài bước.

------oOo------

Chương 1716: Một quyền đánh bay (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chớ khẩn trương, An Kình Thái Thượng trưởng lão nói chỉ là một loại khả năng, chỉ cần đạt tới cấp bậc bát phẩm cũng không có vấn đề, sẽ không lọt vào cắn trả!

Quỳnh Nhai trưởng lão còn tưởng rằng hắn có chút bận tâm, nàng tươi cười giải thích.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu, hắn đưa tay tới, lúc này vận chuyển dung hợp đan điền, một đạo dung hợp chi khí chui vào trong tảng đá.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Dung hợp chi khí vừa tiến vào Cửu Thải Thạch đã phát ra âm thanh rõ ràng, cũng không phải rất lớn, Cửu Thải Thạch cũng không nhúc nhích giống như không xảy ra chuyện gì.

- Ân? Chẳng lẽ hắn cũng không đạt tới cấp bậc bát phẩm?

- Không đúng, không có đạt tới cấp bậc bát phẩm sẽ lọt vào cắn trả, xem thần thái vững vàng của hắn có lẽ không có hiện tượng cắn trả xuất hiện...

- Đúng là kỳ quái, xảy ra chuyện gì?

Loại tình huống này làm cho bốn đại Thái Thượng trưởng lão tính cả Quỳnh Nhai trưởng lão cũng không hiểu.

- Chẳng lẽ... Điều đó không có khả năng a!

Thời điểm mọi người khó hiểu, đột nhiên An Kình trưởng lão nhớ tới cái gì, đôi mắt hắn mở to và đứng lên.

- Như thế nào?

Ba người khác thấy bộ dáng kỳ quái của hắn như vậy liền hỏi.

- Cửu Thải Thạch nằm trong tay ta thời gian rất dài, lại không có triệt để luyện hóa, nghe nói chỉ có cường giả cấp bậc ngoài cửu phẩm kim sử dụng dung hợp thiên phú mới sinh ra cộng minh... Không đúng, loại tình huống đó nghe nói sẽ xuất hiện bạch quang...

Ầm ầm!

Lời còn chưa dứt Cửu Thải Thạch phóng thích hào quang trắng nõn, ánh sáng chói mắt, trong chốc lát làm mọi người không mở mắt ra được.

Răng rắc!

Bảo vật sinh ra trong hỗn độn vỡ vụn.

- Này...

- Chẳng lẽ dung hợp thiên phú của hắn siêu việt cấp bậc cửu phẩm kim vân?

An Kình trưởng lão có Cửu Thải Thạch là chuyện tất cả mọi người biết rõ, nó là hỗn độn kỳ bảo, hơn nữa có thể khảo thí thiên phú khu

tu sư, lúc này phát ra bạch quang, hơn nữa bị dung hợp chi khí chấn vỡ, cho dù là Phí Du lúc trước cũng không thể làm được!

Chẳng lẽ thật đúng như An Kình trưởng lão nói, hắn có được thiên phú vượt qua cửu phẩm kim vân khu tu sư?

Việc này quá nghịch thiên rồi.

Nhìn chung lịch sử Khu Tu Tháp, từ trước tới nay chỉ có một người đạt tới cửu phẩm kim vân khu tu sư mà thôi, đó là tổ tiên Bắc Đấu Tinh Quân, về sau mạnh nhất cũng chỉ là cửu phẩm ngân vân, siêu việt cửu phẩm kim vân cấp bậc, việc này...

Trong phòng lặng ngắt như tờ, năm người đồng loạt nhìn Nhiếp Vân, hi vọng hắn có thể giải thích.

- Nhiếp Vân, không phải ngươi nói mình là bát phẩm khu tu sư sao, đây là việc gì...

Rốt cục Quỳnh Nhai không nhịn được hỏi thăm.

- Ta chưa từng nói qua mình là bát phẩm.

Nhiếp Vân vò đầu.

- Việc này...

- Ta dung hợp mười dạng thiên phú đặc thù, trong đó có chín loại bài danh top ba mươi, hẳn là... Cửu phẩm nửa bước thiên vân khu tu sư a!

Nhiếp Vân nói.

- Cửu phẩm nửa bước thiên vân...

Bốn đại Thái Thượng trưởng lão đồng thời run rẩy, đôi mắt như rớt ra ngoài.

Nội tâm đã sớm có suy nghĩ nhưng chính thức nghe được, trong nội tâm rung động khó có thể nói thành lời.

Siêu việt cửu phẩm kim vân cấp bậc khu tu sư, sau Bắc Đấu Tinh Quân chưa từng xuất hiện siêu cấp cường nhân như thế.

- Tốt, Quỳnh Nhai, ngươi đúng là phúc tướng của Khu Tu Tháp, có loại thiên phú này, ta xem ai còn dám nói cái gì, trở thành tháp chủ mới là chuyện ván đã đóng thuyền!

Qua không biết bao nhiêu thời gian, An Kình trưởng lão cất tiếng cười to.

Trước kia bọn họ bị Phí Du áp bốn người thở không nổi, không nghĩ tới Quỳnh Nhai tìm được nhân vật có thiên phú như vậy.

- Trước đừng cao hứng quá sớm, thiên phú hắn lợi hại nhưng thời gian tu luyện quá ngắn, chỉ có mười tám mười chín tuổi, Phí Du lại tu luyện vài vạn năm, trải qua Tiên Quân đại kiếp nạn không chết, thực lực không kém gì ta và ngươi, hai người tranh đoạt vị trí tháp chủ, thực lực khó mà nói.

Một Thái Thượng trưởng lão lo lắng lên tiếng.

- Đúng thế, thời gian tu luyện quá ngắn, nếu cường ngạnh sẽ bị thương...

Nghe nói như thế, ba vị trưởng lão khác đồng thời hiểu ra, hưng phấn vừa rồi tan thành mây khói.

Cạnh tranh vị trí tháp chủ phi thường tàn khốc, cũng không phải chỉ có thiên phú có thể nói tính toán, cần thực lực làm người ta khuất phục, cho dù hắn thiên phú rất tốt, một khi tỷ thí với Phí Du trên lôi đài bị thua, khẳng định vị trí tháp chủ này khó ngồi yên.

- Bốn vị Thái Thượng trưởng lão không cần lo lắng, thực lực Nhiếp Vân rất mạnh, hắn lĩnh ngộ chiến đấu phi thường lợi hại, hai tháng trước ta từng đấu với hắn một hồi, lúc ấy ta cũng không phải đối thủ của hắn, hiện tại thiên phú dung hợp của hắn nhiều hơn..., khẳng định thực lực càng mạnh hơn nữa...

Quỳnh Nhai trưởng lão vội nói.

- Ngươi không phải đối thủ?

An Kình liếc mắt nhìn, trong mắt mang theo nghi hoặc.

Tuy Quỳnh Nhai trưởng lão không có đạt tới cấp bậc Tiên Quân nhưng có thể không kém gì lão bất tử Tiên Quân, thực lực không kém, nàng chiến đấu còn không thắng, xem ra thiếu niên chỉ mười tám mười chín tuổi này cũng quá mức lợi hại rồi.

- Ngươi tên là Nhiếp Vân đúng không, ta là Tư Dương Thái Thưng trưởng lão, thực lực ngươi như thế nào chúng ta tạm thời không biết, không bằng như vậy, ta áp chế thực lực còn nửa bước Tiên Quân đấu với ngươi một hồi, nếu như ngươi có thể tiếp hai mươi chiêu xem như vượt qua kiểm tra.

Một lão giả râu bạc lên tiếng.

Hắn xem như người cao nhất trong bốn trưởng lão, âm thanh như chuông lớn, vừa nhìn đã thấy hắn có tính cách lỗ mãng.

- Tư Dương, đừng hồ đồ, tu vi của ngươi là hàng đầu trong bốn chúng ta, mặc dù đè thấp tu vi, sức chiến đấu cũng không phải nửa bước Tiên Quân bình thường có thể so sánh, vạn nhất đả thương hắn sẽ có phiền toái.

An Kình hừ một tiếng.

- An Kình trưởng lão nói đúng, ngươi tu luyện Kim Cương Đạo, lực lượng cương mãnh, vạn nhất khống chế không nổi đánh hắn bị thương, chậm trễ cạnh tranh tháp chủ ba ngày sau thì phiền toái lớn!

Lại một Thái Thượng trưởng lão nói.

- Ách... Vậy làm sao bây giờ?

Tư Dương gãi gãi đầu, vẻ mặt xấu hổ.

- Nên để Quỳnh Nhai tỷ thí với hắn, như vậy chúng ta nhìn xem

thực lực của hắn thiếu hụt chỗ nào, thậm chí còn có thể tiến hành trợ giúp, tranh thủ thời gian ba ngày trợ giúp gia tăng sức chiến đấu của hắn.

An Kình chậm rãi nói.

Kỳ thật bọn họ muốn ra tay với Nhiếp Vân là nhìn xem sức chiến đấu chân thật của hắn, sau đó tìm được khuyết điểm và tiến hành bổ túc, tranh thủ thời điểm cạnh tranh tháp chủ có thể trổ hết tài năng, bỗng nhiên nổi tiếng.

------oOo------

Chương 1717: Một quyền đánh bay (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được rồi, ta tới đi, Nhiếp Vân đại nhân, ngươi phải cẩn thận, lần trước sau khi đấu với ngươi ta cũng học được vài chiêu.

Ánh mắt Quỳnh Nhai lộ ra thần thái kích động.

Nàng là vũ si, bằng không cũng không có khả năng tỷ thí với Nhiếp Vân, lần trước cảm thấy đánh không lại Nhiếp Vân, trở lại rút kinh nghiệm xương máu, lại nghiên cứu vài loại tuyệt chiêu, cho dù An Kình Thái Thượng trưởng lão không nói chỉ sợ nàng cũng xông lên.

- Ngươi tỷ thí với ta?

Nhiếp Vân nháy mắt mấy cái.

Không phải hắn xem thường Quỳnh Nhai trưởng lão, thực lực hai ngời khác nhau quá lớn, hắn không có hứng thú luận võ với nàng.

- Đương nhiên, chiêu này là nhìn ngươi chiến đấu và lĩnh ngộ ra, tên là Vạn Lưu Quy Hải, chỉ dùng tiên lực hùng hậu hội tụ thành hải dương, vô cùng cương mãnh, ngươi cẩn thận...

Nói xong Quỳnh Nhai trưởng lão nhảy vào đại sảnh, ánh mắt đầy

lửa nóng, hai tay chấn động, khí kình sôi trào bao phủ khắp toàn thân.

- Vậy được rồi!

Thấy nàng cao hứng, Nhiếp Vân không đành lòng cự tuyệt, lúc này hắn bất động nhìn sang nàng.

- Khinh địch như thế, ngươi ăn thiệt thòi!

Thấy động tác của hắn như thế, nội tâm Quỳnh Nhai trưởng lão sinh ra nghiệp hỏa không minh, thân là lão bất tử trùng kích Tiên Quân, nàng có thực lực và tôn nghiêm của mình, mặc dù Tiên cũng không có khả năng khinh thị như vậy, nhìn thấy động tác của hắn rõ ràng không đặt nàng vào mắt, nàng hừ một câu, thân thể hơi đổi, tay phải hất lên hình thành động tác bổ xuống, khí tức như sóng, động tác như nước thủy triều.

Không hổ là Vạn Lưu Quy Hải, vừa ra tay lực lượng không giống bình thường, khí kình khổng lồ cộng minh làm cả gian đại điện chấn động, dường như cả thế giới đang buồn rầu vì hủy diệt, không khí sụp đổ, thời gian đảo lưu.

- Không tệ, không nghĩ tới Quỳnh Nhai lại lĩnh ngộ ra tuyệt chiêu này.

- Bằng vào uy lực chiêu này, chỉ cần nàng siêng năng luyện tập, trong một trăm năm đột phá Tiên Quân không phải việc khó.

- Nếu không phải sớm nhìn thấy chiêu này, ta có chút không ngăn cản nổi, thật không biết Nhiếp Vân ngăn cản như thế nào.

- Nhiếp Vân thiên phú không tệ, hắn lại quá kiêu ngạo, chỉ sợ lần này ăn thiệt thòi lớn mới biết rõ thiên phú tốt cũng vô dụng, có chút thời điểm cần phải có cố gắng và nhẫn nại.

Bốn đại Thái Thượng trưởng lão thấy Quỳnh Nhai vừa ra tay uy thế như thế, bọn họ vuốt chòm râu và âm thầm gật đầu.

Bằng ánh mắt của bọn họ tự nhiên nhìn ra chiêu này cường đại,

ngay cả cường giả Tiên Quân cũng khó đối kháng, chỉ sợ không phải dễ dàng tiếp được như thế.

- Lợi hại!

Nhìn thấy chiêu này, Nhiếp Vân cau mày.

Chiêu Vạn Lưu Quy Hải trong mắt của võ đạo sư có trăm ngàn chỗ hở nhưng trong chiêu số của Tiên Quân lại là cao cấp.

Còn không có đạt tới Tiên Quân đã sáng chế ra tuyệt chiêu của Tiên Quân, thực lực Quỳnh Nhai trưởng lão thật sự không thể khinh thường.

Thân thể bất động, khí kình cuồn cuộn ập tới trước mặt, Nhiếp Vân lúc này tươi cười và đánh tới một quyền.

Một quyền này không có chút thần kỳ nào trong đó, cũng không nhìn ra chút lực lượng nào khác, nhìn có phần giống như lưu manh phố phường công kích.

Ầm ầm!

Quỳnh Nhai sử dụng Van Lưu Quy Hải bị một quyền bình thường của hắn đánh tan rã giống như tuyết trắng tan trong nắng xuân, chẳng những có thể ngăn cản toàn bộ khí kình, lực lượng còn lại đánh vào ngực Quỳnh Nhai.

Phốc!

Quỳnh Nhai phun ra một ngụm máu tươi và bay rớt ra ngoài, nàng ngã mạnh lên mặt đất.

May mắn Nhiếp Vân kịp thời thu hồi bảy tám phần lực lượng, nếu không sẽ dánh nagnf thành bánh thịt thổ huyết mà vong.

Chênh lệch giữa hai người quá mức to lớn.

- Ta bại!

Quỳnh Nhai cũng hiểu ra, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân mang theo lửa nóng.

Không gặp hai tháng ngắn ngủi, đối phương có được thực lực như thế, loại tốc độ và thiên phú này nghe mà gợn người.

- Một quyền đánh bại Quỳnh Nha sử dụngi Vạn Lưu Quy Hải, lực lượng cương mãnh đến cực điểm, xem ra Nhiếp Vân, đang chơi đùa với Quỳnh Nhai, yên tâm đi, ta sẽ áp chế lực lượng tới cảnh giới nửa bước Tiên Quân, sẽ không đả thương ngươi.

Tư Dương Thái Thượng trưởng lão nhìn thấy cảnh này, tâm tình vừa bị áp chế đã bị câu dẫn ra, hai mắt nóng bỏng, hắn lập tức nhảy vào trong đại sảnh và cười nói.

- Nếu Tư Dương trưởng lão chỉ giáo, Nhiếp Vân mạo phạm!

Biết rõ đối phương muốn khảo nghiệm chính mình, Nhiếp Vân cũng không cự tuyệt, hắn đi tới và cười nói.

Thực lực Tư Dương trưởng lão trong Tiên Quân xem như không kém, so với đám người Đà Sơn Phật Tổ còn cường đại hơn không ít, Nhiếp Vân cũng không sợ hãi, sau khi dung hợp thập đại thiên phú đã làm chiến lực bạo tăng, hơn nữa lĩnh ngộ ra Nhất Kiếm Tru Thiên, chiến lực của hắn tăng lên đâu chỉ gấp đôi, mặc dù thắng không nổi người này nhưng đối phương chưa chắc đánh bại hắn.

- Có phách lực! Ta ưa thích loại người có phách lực.

Thấy hắn không lùi bước, ngược lại thần thái kiên định cho nên Tư Dương trưởng lão cười ha ha, hắn mang theo ánh mắt hưng phấn đi tới, không khí phát ra tiếng vang ồ ồ, thuấn di xuất hiện trong đại điện.

- Lực lượng của Tư Dương vô cùng cương mãnh, nếu như không tiếp được nên sớm kêu lên, bằng không sẽ bị thương nặng, cho dù chúng ta cũng khó có thể trị liệu!

Lúc này An Kình trưởng lão biết rõ khuyên can không được nên bất đắc dĩ nói.

- Tốt!

Nhiếp Vân biết rõ đối phương có hảo nên, gật gật đầu, hắn xiết chặc nắm đấm tấn công.

Phần phật!

Nắm đấm như là xuyên phá không gian tấn công phía trước, lực lượng cường đại bộc phát vô cùng đáng sợ, nhìn vẻ ngoài thanh thế lớn hơn Quỳnh Nhai trưởng lão sử dụng Van Lưu Quy Hải, chỉ cần là cao thủ đều có thể nhìn ra uy lực chiêu này hơn xa Quỳnh Nhai trưởng lão công kích, đã đạt tới cảnh giới phản phác quy chân.

- Công kích rất không tồi, xem lực lượng của ta đây!

Tư Dương trưởng lão cười ha ha, hai hàng lông mày giãn ra, hắn cũng đánh tới một quyền.

Quyền pháp của hắn khác với Nhiếp Vân, Nhiếp Vân đại khai đại hợp, muôn hình vạn trạng, mà hắn xảo trá tai quái giống như cá bơi.

Hai chủng quyền ý khác nhau, uy lực lại tương xứng, va chạm vào nhau làm không khí nổ tung.

Oanh, tiếng nổ như nộ long gào thét, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

- Không nghĩ tới quyền pháp của ngươi cương mãnh như thế, cẩn thận, a sắp xuất ra khí lực mười phần đây.

Đối kháng một chiêu, hai người tương xứng, Tư Dương trưởng lão cười ha ha, trên nắm đấm của hắn xuất hiện kim sắc quang mang làm bàn tay của hắn biến thành kim loại.

- Thiên phú duệ kim sư? Khó trách cương mãnh... Thiên phú thiên thủ sư, thiên phú duệ kim sư, liên hợp!

Rốt cuộc Nhiếp Vân hiểu vì sao đám người An Kình trưởng lão lại lo lắng như thế, thì ra Tư Dương trưởng lão là duệ kim sư!

------oOo------

Chương 1718: Khảo nghiệm thiên phú lần nữa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Duệ kim sư chủ trương công phạt, lực lượng cương mãnh đến cực điểm, khí lực hùng hậu, người bình thường đụng vào khó có thể ngăn cản, hơn nữa hắn tu luyện chủ yếu công phương dương cương làm chủ đạo cho nên càng cường đại hơn.

Nhiếp Vân cũng không phải kẻ yếu, hắn cũng có thiên phú duệ kim sư cho nên khí tức lưu chuyển, vận chuyển thiên phú thiên thủ sư kết hợp ba trăm lần lực lượng đánh tới.

Oanh!

Hai quyền giao kích, sắc mặt Tư Dương trưởng lão đỏ lên.

Ầm!

Tư Dương trưởng lão bay ngược về phía sau va vào cái bàn, cái bàn tan nát.

- Ah...

Đám người An Kình trưởng lão mở to mắt nhìn sang.

- Thật không có ý tứ, sức lực hơi lớn...

Nhiếp Vân xấu hổ vò đầu.

Đám người An Kình trưởng lão im lặng.

Tư Dương trưởng lão có thiên phú duệ kim sư là chuyện mọi người đều biết, trong chiến đấu mang theo công kích kim thuộc tính vô

cùng cương mãnh, mặc dù hắn áp chế tu vi còn nửa bước Tiên Quân cảnh, khí tức của hắn phát ra vẫn làm người khác tổn thương thật lớn.

Hiện tại cường giả cương mãnh như thế bị người dùng lực lượng cương mãnh hơn đánh bay, hơn nữa ra tay còn là nửa bước Tiên Quân cảnh...

Lúc này mọi người nhìn nhau, cảm thấy có phải mình hoa mắt nhìn lầm hay không.

- Thiên phú thiên thủ sư bài danh thứ mười một, thiên phú duệ kim sư, nếu như đoán không sai, vừa rồi ngươi còn dùng thiên phú đại lực sư... Ta thua tâm phục khẩu phục!

Tư Dương trưởng lão đứng lên, hắn không có ý trách cứ, lúc này còn tươi cười yêu tái.

Đường đường Khu Tu Tháp Thái Thượng trưởng lão bị một quyền đánh thành như vậy, nếu không tức giận thì khí độ của hắn rất lớn.

- Thiên phú thiên thủ sư? Duệ kim sư, đại lực sư?

Nghe hắn nói như vậy mọi người mới biết thiếu niên trước mắt đáng sợ, lúc này bọn họ cười to.

Xem ra là bọn họ đánh giá thấp thực lực của hắn, có được loại sức chiến đấu này, cho dù Phí Du mạnh hơn nữa cũng không phải đối thủ.

- Các vị trưởng lão, thực lực của ta so với Phí Du thế nào?

Nhiếp Vân nhìn ra suy nghĩ của mọi người nên cười nói.

- Thực lực ngươi tuyệt đối có thể thắng được hắn nhưng không nên phớt lờ, hắn là lão quái vật sống mấy vạn năm, có được rất nhiều bảo vật, thủ đoạn cũng tầng tầng lớp lớp, hơn nữa sau lưng có đám người Xích Phong ủng hộ, thời điểm thi đấu khó bảo toàn không sinh ra biến cố.

An Kình trưởng lão thừa nhận sức chiến đấu của Nhiếp Vân vượt xa đối phương nhưng cũng biết muốn chiến thắng cũng không dễ dàng.

Tu vi đạt tới cấp bậc của bọn họ, chỉ bằng vào lực lượng không phải quyết định mấu chốt thắng bại, nếu như đối phương có được tạo hóa tiên khí hoặc sở hửu bí pháp đặc thù thiêu đốt linh hồn chẳng biết hươu chết về tay ai đâu.

- Ngươi cũng không cần lo lắng, thời gian tranh đoạt vị trí tháp chủ còn ba ngày, ba ngày này chúng ta nghĩ biện pháp gia tăng tu vi của ngươi lên, khi đó nắm chắc chiến thắng càng lớn.

Thấy Nhiếp Vân nghe An Kình trưởng lão nói thế liền cúi đầu suy nghĩ, Tư Dương trưởng lão cười nói.

- Vậy thi đa tạ các vị trưởng lão, đúng rồi, tổng bộ Khu Tu Tháp có phải có phong ấn không ít thiên phú chi khí đặc thù hay không? Bài danh trước một trăm, có thì cho ta vài đạo?

Nhiếp Vân cười cười, đột nhiên lên tiếng.

Thực lực của hắn hiện tại đã tới hạn, không đột phá cảnh giới Tiên Quân sẽ rất khó gia tăng trên phạm vi lớn, biện pháp duy nhất chính là giao phó thuộc tính cho đan điền!

Giao phó thuộc tính càng nhiều, thiên phú đặc thù càng cao, thực lực cũng càng mạnh.

Hiện tại hắn có năm mươi cái đan điền, trừ chủ đan điền và đan điền sử dụng qua linh hồn chi khí không thể sử dụng, còn có chín cái đan điền không có giao phó thuộc tính, nếu như chín cái này có thiên phú đặc thù, hơn nữa là bài danh trước một trăm, thực lực khẳng định còn có thể bạo tăng.

- Chỉ cần không phải top mười, Khu Tu Tháp chỉ thiếu thần thâu thiên phú và vài loại chưa từng xuất hiện qua, những thứ khác đều có.

An Kình trưởng lão nghi hoặc nhìn sang.

Thiên phú chi khí có đôi khi thực sự có thể cải biến chiến cuộc, tuy tu vi đạt tới cấp bậc của bọn họ, chỉ nếu không phải thiên phú của mình, chỉ dựa vào thiên phú chi khí tác dụng không lớn, chẳng biết tại sao hắn đưa ra yêu cầu này.

- Có thể mang hủy diệt chi khí bài danh mười chín, âm dương chi khí bài danh hai mươi hai, không linh chi khí bài danh hai mươi ba... Chín thiên phú chi khí đặc này này cho ta không?

Nhiếp Vân thuận miệng nói ra chín thiên phú chi khí mà mình không có.

- Tốt, nếu ngươi muốn thì cho ngươi.

An Kình trưởng lão biết rõ đối phương khẳng định như vậy nhất định có mục đích của mình, lúc này không hề hỏi nhiều, hắn đứng lên đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát đi trở lại, bàn tay của hắn cầm chín thủy tinh cầu, trong đó mỗi loại đều ẩn chứa thiên phú chi khí, chín đạo liên hợp với nhau làm cả gian phòng tỏa angs.

- Đa tạ các vị Thái Thượng trưởng lão!

Đôi mắt Nhiếp Vân lóe sáng, bộ dạng kích động.

Trước kia hắn hao tổn hết tâm huyết muốn chiếm được một loại thiên phú, hiện tại trong nháy mắt có tới chín loại, xem ra tổng bộ Khu Tu Tháp rất tốt, chỉ cần có đầy đủ đan điền, hắn sẽ có thiên phú càng ngày càng nhiều.

Hắn vươn tay thu lấy chín thủy tinh cầu vào trong đan điền của mình, hiện tại không phải lúc giao phó thuộc tính, vạn nhất bị bốn đại Thái Thượng trưởng lão nhìn ra cái gì đó thì không dễ làm.

- Nhiếp Vân, thiên phú chi khí có thể giúp ngươi có năng lực trong thơi gian ngắn nhưng trước thực lực tuyệt đối không có tác dụng lớn, muốn chiến thắng Phí Du, dựa vào những thứ này không được, như vậy đi, đây là quyền pháp ta sáng chế nhiều năm, ngươi

có thể nhìn xem, có lẽ có thể có dẫn dắt.

- Đây là bảo bối ta luyện chế, nó là Kim Giáp Châu, nếu luyện hóa hoàn toàn có thể gia tăng một trọng phòng ngự, Phí Du sử dụng trường kích, uy lực cực lớn, có thêm một phòng ngự sẽ có thêm cơ hội.

- Ta có Thiên Đạo Hỗn Độn Đan tìm được trong hỗn độn, có thể trợ giúp ngươi gia tăng tu vi trong thời gian ngắn, đương nhiên cũng sẽ có tiêu hao rất lớn, hiện tại cho ngươi, không phải vạn bất đắc dĩ, ngàn vạn đừng sử dụng...

...

Đám An Kình Thái Thượng trưởng lão đều đi tới, mỗi người đều xuất ra bảo vật quý giá, hy vọng có thể giúp Nhiếp Vân.

- Ta không cần những thứ này... Các ngươi có trường kiếm thích hợp không? Có thể cho ta mượn một thanh?

Nhiếp Vân thấy những Thái Thượng trưởng lão này mang bảo bối tâm huyết của mình, đều cực kỳ trân quý nhưng hắn cự tuyệt.

------oOo------

Chương 1719: Hàn Quang Kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bắc Đẩu kiếm là đồ của Bắc Đấu Tinh Quân lưu lại, trước khi thành công đạt được vị trí tháp chủ, Nhiếp Vân tạm thời không muốn lấy ra, bởi vì một khi lấy ra sẽ làm người ta cảm thấy hắn vận khí tốt, dựa vào truyền thừa mới đạt được vị trí tháp chủ, không có dựa vào thực lực đạt được vị trí tháp chủ làm người ta tin phục.

Lại nói sau khi dựa vào thực lực đạt tới vị trí tháp chủ, khi đó hắn mang chí bảo truyền thừa ra sẽ có sức thuyết phục hơn.

Không sử dụng Bắc Đẩu kiếm mặc dù sẽ giảm xuống một bộ phận

thực lực nhưng Nhiếp Vân cũng không sợ hãi, bằng vào chín loại thiên phú vừa gia tăng cùng hai thiên phú top mười nguyên khí sư, võ đạo sư, cho dù đối phương là Tiên Quân cũng có thể đánh chết.

- Trường kiếm? Ta có một thanh, chỉ là nửa bước tạo hóa tiên khí, trước cho mượn ngươi dùng đi!

Quỳnh Nhai trưởng lão lấy ra một thanh trường kiếm.

- Tốt, là nó!

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Thanh kiếm này so ra còn kém Bắc Đẩu kiếm nhưng hàn quang bắn ra khắp bốn phía, là một thanh hảo kiếm hiếm có, cũng có thể gia tăng thực lực của hắn, sức chiến đấu càng mạnh hơn nữa.

- Thanh kiếm này của ta tên là Hàn Quang, cũng không sợ ngươi chê cười, năm đó sau khi đạt được nó vẫn không cách nào luyện hóa, cũng chưa từng dùng qua, cho ngươi cũng không thành vấn đề, chỉ sợ ngươi sử dụng không... Cái gì? Đừng nói với ta ngươi đã luyện hóa?

Quỳnh Nhai trưởng lão đưa thanh kiếm qua, nàng cười khổ lên tiếng, nàng còn chưa nói xong đã thấy Hàn Quang Kiếm chấn động nhẹ nhàng và bị Nhiếp Vân thu vào cơ thể.

Bảo vật chỉ có bị triệt để luyện hóa mới có thể tương dung với cơ thể, bị thu vào trong cơ thể, nàng không thể luyện hóa Hàn Quang Kiếm, hiện tại trong tình huống chưa nói xong một câu đã thấy người ta luyện hóa nó.

Nàng vừa nhìn thấy cảnh này liền có cảm giác sụp đổ.

- Ách, chuôi kiếm nầy này là trường kiêm thuộc tính băng hàn, vừa vặn ta có thiên phú hàn băng, cho nên... Trùng hợp mà thôi!

Nhiếp Vân nói.

- Xem ra thanh kiếm này vô duyên với ta...

Quỳnh Nhai trưởng lão không nghĩ tới xuất hiện tình huống này, nàng cười khổ lắc đầu, đột nhiên nhớ tới cái gì, đôi mắt sáng ngời.

- Đúng rồi, ta nhớ tới một sự kiện, thanh Hàn Quang Kiếm này ta lấy được bên trong Hỗn Độn Hàn Băng Trì, chỉ là một thanh tử kiếm, nghe nói còn có một thanh mẫu kiếm ẩn sâu trong đó, thực lực của ta quá yếu, bản thân không có thiên phú hàn băng sư cho nên không thể tiến vào bên trong, nghe nói mẫu kiếm có được uy lực tạo hóa tiên khí, nếu như ngươi có thể lấy được sẽ gia tăng thực lực rất lớn.

- Hỗn Độn Hàn Băng Trì? Cách đây xa không? Vài ngày có thể tới không?

Đôi mắt Nhiếp Vân tỏa sáng.

Hắn có được thiên phú thiên thủ sư, tính linh xảo không cần nhiều lời, hoàn toàn có thể tâm phân nhị dụng hai tay dùng hai thứ khác nhau, trước kia chỉ có một thanh Bắc Đẩu Kiếm cấp bậc tạo hóa tiên khí cho nên không thể phát huy năng lực này, nếu có thể lần nữa tìm được một thanh tạo hóa tiên khí, hai tay sử dụng kiếm, thực lực hoàn toàn có thể gia tăng gấp đôi.

- Cách nơi này phi thường xa, lúc đầu ta có lưu truyền tống trận lại, có thể trực tiếp đi qua.

- Nếu tốc độ nhanh có lẽ thời gian ba ngày sẽ kịp.

Quỳnh Nhai trưởng lão cười nói.

- Vậy thì tốt, chúng ta lên đường đi!

- Nhìn xem có thể lấy được mẫu kiếm hay không.

Nội tâm Nhiếp Vân đại động.

- Việc này...

Quỳnh Nhai không nghĩ tới hắn nôn nóng như thế, lúc này nhìn

sang đám người An Kình trưởng lão, trong mắt mang theo ý hỏi thăm.

- Muốn đi thì đi nhưng trong ba ngày mặc kệ có thành công hay không nhất định phải trở lại!

An Kình trưởng lão do dự vẫn gật đầu.

Tu luyện giả tối kỵ nhất trong lòng có tâm kết, nếu Nhiếp Vân vội vã muốn có được mẫu kiếm như thế, không cho hắn đi ngược lại sẽ ảnh hưởng phát huy thực lực.

- Như vậy đi, ta đi cùng với bọn họ, như vậy cho dù gặp được nguy hiểm cũng có thể chiếu ứng một hai!

Tư Dương trưởng lão nói.

- Ân, có thể, ngươi có được thiên phú duệ kim sư, lực phòng ngự kinh người, thực lực lại mạnh, có ngươi đi cũng an toàn hơn không ít.

An Kình trưởng lão gật gật đầu.

Tư Dương Thái Thượng trưởng lão có thực lực mạnh nhất trong bốn người, hơn nữa một thân mình đồng da sắt, có hắn đi cùng sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

- Chúng ta đi!

Thương nghị hoàn tất, ba người cáo từ, quay người đi ra ngoài.

Ba người vừa đi, gian phòng lập tức lạnh xuống.

- Các ngươi thấy Nhiếp Vân thế nào?

An Kình trưởng lão nhìn hai lão giả khác.

- Người này tuổi không lớn lắm, lại thâm bất khả trắc!

- Có phải đám người Xích Phong phái tới hay không?

Hai người bọn họ xoa xoa mi tâm, nội tâm nghi ngờ.

Tuy vừa rồi bọn họ biểu hiện khen ngợi Nhiếp Vân có thừa nhưng trên thực tế cũng không tin hắn.

Việc này cũng khó trách, bọn họ đang tìm người phù hợp với vị trí tháp chủ, lúc này có một người ưu tú xuất hiện, đổi lại ai cũng chỉ sợ cảm thấy có âm mưu.

- Ánh mắt của hắn thanh tịnh, ngôn ngữ bằng phẳng, chắc có lẽ không phải đám người Xích Phong phái tới, ta chỉ lo lắng hắn là người của thế lực bí mật nào đó tới giành cơ nghiệp Khu Tu Tháp của chúng ta.

Trên mặt An Kình trưởng lão mang theo lo lắng.

- Trong Khu Tu Tháp chúng ta xuất hiện mâu thuẫn cũng không có gì, vạn nhất bị người khác lợi dụng sơ hở, cơ nghiệp trăm triệu năm của Khu Tu Tháp sẽ bị hủy trong tay của chúng ta, cho dù chết cũng không mặt mũi nào đối mặt liệt tổ liệt tông.

- Nếu thật là như thế, như vậy đi, hiện tại chúng ta đi tìm hiểu tình huống của Nhiếp Vân trước.

- Trẻ tuổi như thế đã có thực lực như vậy, không có khả năng không có tiếng tăm gì, hảo hảo nghe ngóng nhất định có thể tra ra cái gì, nếu thật sự là người thế lực khác trà trộn vào, cho dù chúng ta bại bởi đám người Xích Phong cũng không thể làm tổn hại cơ nghiệp Khu Tu Tháp!

An Kình trưởng lão gật đầu.

- Tốt, ngươi yên tâm đi, Khu Tu Tháp chúng ta trải rộng thiên địa lục đạo, chỉ cần tuổi của hắn hông giả, dò xét phi thường dễ dàng!

Lão giả này đứng dậy, hắn lấy một ngọc bài, bàn tay vẽ lên đó vài cái và truyền tin tức ra ngoài.

Chỉ chốc lát, hào quang trên ngọc bài sáng lên, lúc này đã có người

trả lời.

Cúi đầu nhìn vào trong ngọc bài, lão giả vốn trầm mặt lúc này biến sắc, bờ môi không ngừng run rẩy, dường như hắn nhìn thấy tin tức làm hắn khiếp sợ không thôi.

- Như thế nào?

Nhìn bộ dạng của hắn, An Kình trưởng lão cau mày.

Thân là cường giả Tiên Quân lại thất thố như vậy, thật sự có phần mất tiêu chuẩn.

------oOo------

Chương 1720: Thế giới hàn băng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đã dò ra tin tức của Nhiếp Vân... Dường như hắn là chủ nhân Liên Nguyệt Các!

Lão giả bình tĩnh lại và nói.

- Liên Nguyệt Các? Đây là thế lực gì?

An Kình trưởng lão cau mày.

- Liên Nguyệt Các là thế lực mới hình thành gần đây, căn cứ tin tức đã nói, Nhiếp Vân này chẳng những là chủ nhân của Liên Nguyệt Các, hắn còn là trượng phu của thiên đạo sư Đạm Thai Lăng Nguyệt!

Lão giả nói.

- Trượng phu Đạm Thai Lăng Nguyệt? Đạm Thai Lăng Nguyệt thân là thiên đạo sư không thể động tình, không thể kết hôn, Đạm Thai gia tộc làm sao có thể cho phép nàng lập gia đình?

Lần này không riêng An Kình trưởng lão kỳ quái, cuối cùng một trưởng lão cũng không rõ.

Thiên Đạo vô tình, thân là thiên đạo sư làm sao có thể kết hôn?

Quả thực không thể tưởng tượng.

- Đạm Thai gia tộc thật sự không cho phép nàng lập gia đình nhưng không tới phiên bọn họ nói tính toán.

- Nghe nói Nhiếp Vân đoạn thời gian trước đại náo Cửu Tiêu Cung, chẳng những phá hủy Cửu Tiêu Cung, còn nhảy vào Đạm Thai gia tộc và san bằng Thiên Đạo Sơn!

Lão giả nhìn tin tức trong ngọc bài, hắn khiếp sợ há to mồm.

- Thiên địa lục đạo tập hợp Phật, Ma, Nho, Đạo, Yêu Nhân, hai mươi cường giả Tiên Quân của Linh giới đồng thời tìm hắn gây phiền toái, lại bị hắn một người một kiếm liền giết bốn Tiên Quân, cuối cùng mọi người chạy trối chết...

- Giết bốn Tiên Quân?

- Ngươi nói tin tức này là thật?

Hai người An Kình trưởng lão đồng thời tiến lên.

Thiệt giả? Nửa bước Tiên Quân cảnh bị hai mươi Tiên Quân vây công, đánh chết bốn người, việc này quá đáng sợ rồi.

- Ta vừa hỏi Khu Tu Tháp khắp bốn phía, bọn họ đều trả lời như thế cho nên đây là sự thật.

Lão giả thở ra một hơi.

Vừa nhìn thấy tin tức này đã làm hắn rung động quá lớn, mặc dù đến bây giờ vẫn cảm thấy khó tiếp nhận được.

- Liên Nguyệt Các... Đánh chết bốn Tiên Quân, khẳng định trở mặt với thiên địa lục đạo, xem ra người này muốn thành tháp chủ,

mượn nhờ lực lượng Khu Tu Tháp đối kháng thiên địa lục đạ, không được, nhất định không thể để cho người này lên làm tháp chủ...

An Kình trưởng lão ý thức được cái gì, trong mắt hắn mang theo lãnh ý.

Người này lợi hại như thế, xem như hắn nhìn lầm, may mắn biết rõ tương đối sớm, vạn nhất thật muốn hắn lên làm tháp chủ chẳng phải mang tai họa cho Khu Tu Tháp hay sao

- Không cho hắn lên làm tháp chủ? An Kình trưởng lão, chỉ sợ chúng ta làm như vậy sẽ bị tất cả người Khu Tu Tháp phỉ nhổ...

Lão giả cười khổ.

- Như thế nào? Chẳng lẽ hắn còn có tài năng gì khác sao?

An Kình trưởng lão cau mày.

- Hắn không có gì kỳ lạ cả, nếu như tin tức không sai thì hắn là truyền nhân của Bắc Đấu Tinh Quân, khống chế Bắc Đẩu kiếm, Bắc Đẩu tinh phủ và Tháp Chủ Ấn, là nhân tuyển tháp chủ do Bắc Đấu Tinh Quân tuyển chọn!

Lão giả nhìn ngọc bài trong tay và nói ra một tin tức khó lường.

- Bắc Đấu Tinh Quân tuyển tháp chủ?

Hai người An Kình ngây người tại chỗ, toàn thân điện giật.

Bắc Đấu Tinh Quân là lão tổ sáng lập Khu Tu Tháp, từng lập quy củ, kẻ có Tháp Chủ Ấn sẽ có thể khống chế Khu Tu Tháp, người vi phạm lệnh này là vi phạm lệnh tổ tông.

Tổ tiên tuyển định người nào, bọn họ dám phản bác chẳng phải sẽ bị Khu Tu Tháp lên án sao?

- Nếu như hắn thật có Bắc Đẩu tổ tiên truyền thừa, vì sao không nói thẳng? Còn muốn phiền toái như thế?

Một lát sau, lão giả cuối cùng nói ra nghi hoặc.

- Khả năng hắn muốn bằng vào thực lực của mình đạt được vị trí tháp chủ, từ đó công bố Bắc Đấu Tinh Quân truyền thừa sẽ đạt được danh chính ngôn thuận!

An Kình trưởng lão thở dài một tiếng

- Xem ra là chúng ta lo ngại, hắn có thể nghĩ như vậy nói rõ hắn xem trọng lựa chọn chúng ta, có thể băn khoăn cảm thụ của người khác như vậy, hẳn không phải là người xấu!

- Chúng ta đây làm sao bây giờ?

- Còn có thể làm sao? Chuyện này chúng ta giả bộ như không biết, không chỉ như thế, phải phong bế tất cả tin tức, không thể để cho đám người Xích Phong biết rõ, sau đó giúp hắn thành tựu tháp chủ!

An Kình trưởng lão nói.

- Chỉ sợ hiện tại cũng chỉ có thể làm vậy.

Lão giả cầm ngọc bài và cười khổ.

Tháp Chủ Ấn giống như ngọc tỷ, chỉ cần cầm thứ này trong tay chính là tháp chủ Khu Tu Tháp không thể tranh luận, đối phương không có mang thứ này ra, nói rõ muốn quang minh chính đại đoạt được vị trí tháp chủ, đã như thế bọn họ phải hỗ trợ mà không phỉa phá hư.

Mặt khác bọn họ sùng bái tổ tiên Bắc Đấu Tinh Quân gần như mù quáng, biết rõ hắn tuyển định hậu nhân tuyệt không có sai!

Hiện tại chỉ có thể dùng toàn lực ủng hộ.

...

Không biết đám người An Kình trưởng lão đã triệt để dò xét ra thân phận của mình, Nhiếp Vân lúc này đang đứng tại thế giới hàn băng

sâu trong hỗn độn, vẻ mặt kỳ quái.

Sau khi rời khỏi Khu Tu Tháp, Quỳnh Nhai trưởng lão dẫn hắn tìm được truyền tống trận, chỉ phí mấy giây đã làm ba người tới nơi.

Sâu không hỗn độn có không gian rộng rãi, trước mắt là băng thiên tuyết địa, cảnh tượng rét lạnh thấu xương.

Thế giới băng này này không giống như thế giới hàn băng dưới Cửu Dương Sơn, nó khống có lạnh như thế, cũng không mang theo uy nghiêm làm cho người ta không dám tiếp cận.

- Bằng vào tử kiếm có thể cảm ứng vị trí của mẫu kiếm, như vậy tìm kiếm có thể giảm bớt không ít phiền toái!

Quỳnh Nhai trưởng lão nói.

Nhiếp Vân gật gật đầu, bàn tay khẽ động, hắn cầm thanh Hàn Quang Kiếm đã tế luyện ra.

Hàn Quang Kiếm vừa xuất hiện, không khí chung quanh biến thành lạnh hơn, dương như thanh kiếm trở về cố hương cho nên tương giao với khí tức nơi này, có thể phát huy ra lực lượng cường đại hơn.

- Đây là diễm hỏa chi khí, mỗi người các ngươi mười đạo, vận hành trong người có thể chống lại giá lạnh.

Sau khi mang Hàn Quang Kiếm ra ngoài, Nhiếp Vân cũng không sốt ruột đi về phía trước, ngón tay điểm ra mười đạo diễm hỏa chi khí.

- Diễm hỏa chi khí? Ngươi không phải có thiên phú hàn băng sư sao? Tại sao còn có thiên phú diễm hỏa?

Tư Dương trưởng lão và Quỳnh Nhai trưởng lão giật mình.

Hai chủng thiên phú tương khắc đồng thời xuất hiện trên cùng một người, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

- Chuyện này nói sau, có lẽ phương hướng kia, chúng ta đi thôi.

Nhiếp Vân cười nói một tiếng, cũng không nhiều lời, hắn nhìn mũi kiếm Hàn Quang Kiếm chỉ hướng sau đó nhấc chân têến lên.

Thế giói băng hàn khắp nơi đều là hàn băng, tuyết trắng, bước chậm vào trong đã có hàn khí bao phủ, nếu như không có thiên phú diễm hỏa và thiên phú hàn băng chèo chống đúng là khó tiến lên phía trước.

------oOo------

Chương 1721: Thế giới hàn băng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cẩn thận môt ít, ta nghe nói tại đây chẳng những hàn khí bức người, còn có thủ hộ thần thú, loại thần thú này có thực lực cấp bậcTiên Quân, hơn nữa có thể khống chế hàn khí, cho dù ta cũng không nhất định là đối thủ của nó.

Đi một hồi Tư Dương trưởng lão nhớ tới cái gì đó và lên tiếng nhắc nhở.

- Thủ hộ thần thú?

Nhiếp Vân sững sờ.

Hắn không rõ lắm về tin tức của thế giới trong hỗn độn.

- Đúng thế, trong hỗn độn chẳng những có vô số kỳ quái đặc thù, bảo vật hiếm lạ, còn có một ít thần thú sinh tồn, những thần thú này do thiên địa sinh ra, huyết mạch cường đại, vừa ra đời đã có thực lực cường đại, mượn nhờ hoàn cảnh thiên địa có thể đột phá tới cấp bậc Tiên Quân, thực lực của chúng cuối cùng sẽ như thế, không cách nào nữa tinh tiến nữa, dù là như thế,da dày thịt béo, giết không chết, mài bất diệt, phi thường đáng sợ!

- Năm đó ta gặp được một đầu, thiếu chút nữa không thể trở về.

Tư Dương trưởng lão chậm rãi lên tiếng.

- Còn có loại vật này? Chẳng lẽ cấp bậc huyết mạch của chúng cao hơn Ngũ Trảo Long Hoàng?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Theo hắn biết huyết mạch cấp bậc cao nhất thiên địa lục đạo chính là Ngũ Trảo Long Hoàng và U Minh Hoàng Vương, Tu La Vương là từ hỗn độn tiến vào Linh giới, không liệt kê vào trong đó.

Tính mạng có huyết mạch cường đại như thế, thành tựu Tiên Quân đều phi thường phiền toái, chẳng lẽ những hỗn độn thần thú này có huyết mạch cường đại hơn?

- Huyết mạch kém Ngũ Trảo Long Hoàng nhưng kém không nhiều, thiên phú như thế cộng thêm nhiều kỳ bảo trong hỗn độn, thực lực đạt tới Tiên Quân cảnh rất bình thường!

- Đương nhiên chúng ta cũng không cần sợ hãi, ta chỉ lo lắng có thần thú như vậy, tình huống chân thật không rõ ràng.

Tư Dương trưởng lão nói.

- Mặc kệ có hay không vẫn phải cẩn thận mới tốt...

Nhiếp Vân gật đầu.

Hắn không hiểu nhiều về hỗn độn, không nghĩ tới thế giới hỗn độn chân chính lớn như thế, hơn nữa phức tạp hơn nhiều.

- Nhìn kìa, phía trước có dấu vết người qua lại.

Ba người bay về phía trước cả buổi, đột nhiên Quỳnh Nhai trưởng lão chỉ một ngón tay về phía trước.

Nàng thuận tay chỉ một hướng, chỉ thấy nơi đó hàn băng đầy đất và có dấu vết hỏa diễm.

Xem ra nơi này có người tới, bởi vì hàn khí quá lạnh còn đốt lửa, tuy ngọn lửa này cũng không phải củi thiêu đốt sinh ra, hoàn toàn là do tiên lực áp súc sinh ra, chính bởi vì như thế hàn băng chung quanh hòa tan nhiều như vậy, từ đó lộ ra dấu vết rõ ràng.

- Có thể tạo ra hỏa diễm lớn như thế tại nơi này, chỉ sợ thực lực của người này cũng đạt tới cảnh giới Tiên Quân!

Tư Dương trưởng lão nhìn một hồi, cau mày lên tiếng.

- Người này cũng không phải diễm hỏa sư nhưng thiêu đốt ra hỏa diễm như vậy, tuy không biết dùng thủ đoạn gì nhưng thực lực không thấp.

Nhiếp Vân cũng có phán đoán, ánh mắt ngưng trọng.

Thực lực của hắn tuy mạnh nhưng biết đạo lý núi cao còn có núi cao hơn, sẽ không mù quáng tự đại.

- Nhìn những dấu vết này, có lẽ người này rời đi không lâu, chúng ta nhanh lên, đừng để hắn thu được Hàn Quang mẫu kiếm.

Quỳnh Nhai nhìn theo dấu vết hỏa diễm và nói.

Những dấu vết này lưu lại thời gian không dài, xem ra người này rời đi chưa lâu, nếu như tăng thêm tốc độ có thể đuổi theo.

- Ân!

Cho dù đối phương là Tiên Quân cũng không có gì, ba người bọn họ cũng không dễ chọc, lần này mục đích tới đây là Hàn Băng mẫu kiếm, không thể để bảo bối rơi vào trong tay của kẻ khác.

Ngón tay điểm lên Hàn Quang Kiếm, trường kiếm lơ lửng trên không và cảm ứng, hắn cảm ứng trong nội tâm và bay đi.

- Theo sau!

Hô nhỏ một tiếng, Nhiếp Vân bay theo.

Càng bay về phía trước càng cảm thấy hoang vu, hàn khí cũng càng nồng đậm, Nhiếp Vân có kinh nghiệm hàn tuyết trì lần trước, chút hàn khí này ảnh hưởng tới hắn không lớn, những người khác không được, lông mi của Quỳnh Nhai trưởng lão và Tư Dương trưởng lão biến thành màu trắng, hai người không ngừng run rẩy.

Nhất là Quỳnh Nhai trưởng lão, gương mặt biến thành màu xanh, xem ra nếu tiếp tục tiến lên sẽ chết cóng.

Cho diễm hỏa chi khí cũng không kiên trì nổi, nơi này thật sự đáng sợ.

- Hai người nên ở lại đây đi, tự ta đi vào trong.

Nhiếp Vân lắc đầu nói.

- Được rồi, ngươi phải cẩn thận, nếu không được thì đừng cậy mạnh.

Quỳnh Nhai trưởng lão bàn giao một câu.

- Tốt!

Nhiếp Vân gật đầu, hắn cũng không nhìn hai người và bay thẳng về phía trước.

Lại phi hành suốt nửa ngày, khắp nơi đều là hàn băng, băng hàn chi khí đậm đặc làm Nhiếp Vân cảm thấy băng hàn thấu xương, thân thể cũng run rẩy.

- Hàn Băng chi khí vận chuyển!

Hàn băng đan điền trong người xoay tròn, hàn ý nhẹ không ít, Nhiếp Vân lần nữa đi theo Hàn Quang Kiếm sau lưng về phía trước cấp tốc bay vút.

Từ trình độ rét lạnh nơi đây đã vượt qua thế giới dưới vòng xoáy tuyết lôi trì, tuy còn kém những khối thủy tinh chứa khoáng thạch đặc thù nhưng người bình thường cũng khó có thể tiến vào.

- Ân? Đó là cái gì?

Lại phi hành một hồi, đột nhiên trước mặt xuất hiện ao nước không lớn.

Ao nước này sinh ra khói trắng, hàn khí nồng hậu dày đặc phát ra từ bên trong, xem ra có phần tương tự vòng xoáy tuyết lôi trì.

- Chẳng lẽ đây là... Cái gọi là mẫu kiếm?

Đột nhiên đôi mắt Nhiếp Vân nhìn vào ao nước, trong đó một thanh trường kiếm lơ lửng bê trong, chỉ lộ ra chuôi kiếm không lớn.

Thanh kiếm mộc mạc không ánh sáng, nhìn không ra cái gì nhưng Nhiếp Vân biết rõ có thể bảo trì hình thái không thay đổi tại nơi này, cấp bậc, tuyệt đối đạt tới tạo hóa tiên khí!

- Hảo kiếm, xem ra cấp bậc không thể thấp hơn Bắc Đẩu kiếm.

Thiên phú thâu thiên sư xem một vòng, phát hiện mẫu kiếm bắn hào quang bắn ra bốn phía, hào quang của nó không thấp hơn Bắc Đẩu kiếm, hắn hưng phấn rống to một tiếng sau đó bay thẳng về phía trước.

Hắn xuất hiện trước thanh kiếm, bàn tay khẽ động cầm lấy chuôi kiếm.

Ầm ầm!

Bàn tay còn chưa chạm vào chuôi kiếm, cảm giác rét lạnh thấu xương bao phủ tâm thần làm cho cánh tay Nhiếp Vân sinh ra hàn băng rậm rạp.

- Tạo hóa chi hỏa thiêu đốt!

Hai hàng lông mày dựng thẳng, diễm hỏa đan điền của Nhiếp Vân không ngừng xoay tròn, hỏa diễm nóng rực thiêu đốt hừng hực.

Thiên phú diễm hỏa đạt tới hình thái thứ tư toàn lực vận chuyển có hiệu quả không yếu, thân thể đông cứng bắt đầu hòa tan.

- Thiên phú thâu thiên sư, trộm đi!

Nhiếp Vân biết rõ tình huống lạnh như băng, căn bản không có khả năng lấy đi,, tinh thần khẽ động, hắn vận chuyển thiên phú thâu thiên sư.

Hô!

Diệu thủ không không, mẫu kiếm lắc lư một lúc sau đó trường kiếm biến mất, bị hắn trực tiếp thu vào nạp vật đan điền.

------oOo------

Chương 1722: Tiểu Long tỉnh lại

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha, thành công, đi!

Không nghĩ tới một lần đã thành công dễ dàng như thế, nội tâm Nhiếp Vân vui mừng không nhỏ, thân thể khẽ động định rời đi, đột nhiên nội tâm sinh ra ý cảnh giác, lúc này hắn lập tức lui về phía sau.

Ầm ầm!

Một đạo quang mang bắn thẳng vào vị trí hắn vừa đứng, quang mang đánh trúng ngọn núi đã làm ngọn núi sập xuống.

- Buông Hàn Băng kiếm ra, ta tha cho ngươi một mạng!

Ngay sau đó tiếng nổ mạnh vang lên, một âm thanh đinh tai nhức óc vang vọng không gian.

- Cái gì?

Vội vàng quay người nhìn lại, hắn nhìn thấy một con đại xà lơ lửng trên không trung, trong cơ thể sinh ra khí tức và lực lượng hùng

hậu.

- Thần thú cấp bậc Tiên Quân? Thật sự có thứ này?

Nhiếp Vân biến sắc.

Gia hỏa trước mắt tuyệt đối có cấp bậc Tiên Quân, nó còn chưa động nhưng toàn thân sinh ra hàn băng đáng sợ, mây mù, rét lạnh tuyệt đối có thể đông cứng tiên khí tuyệt phẩm thành băng đá.

- Muốn ta buông Hàn Băng kiếm, như vậy phải xem ngươi có thực lực này không đã.

Nội tâm rung động nhưng hắn không có sợ hãi, Nhiếp Vân thở ra một hơi, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía, hắn khẽ đảo tay, tay trái cầm Tháp Chủ Ấn, tay phải Bắc Đẩu kiếm.

Nơi này không có người Khu Tu Tháp, hắn cũng không có gì phải cố kỵ.

- Muốn chết!

Đại xà thấy gia hỏa trước mắt dám mạo phạm uy nghiêm của nó, đôi mắt to như đèn lồng mở to, nó há miệng phun ra một đạo hàn quang.

Hàn quang bay trong không trung, trong nháy con mắt biến thành một thanh trường kiếm bắn ra hàn khí đáng sợ, hàn khí sinh ra ngăn cách với không gian ập tới, nó muốn vây khốn Nhiếp Vân tại đây.

- Tháp Chủ Ấn ngăn cản!

Nhiếp Vân biết rõ một khi bị vây sẽ khó mà thoát đi, hắn lật tay trái ném Tháp Chủ Ấn qua, đồng thời tay phải điểm về phía trước, hắn vận dụng Nhất Kiếm Phá Trần!

Hào quang bắn ra bốn phía, hai đại bảo vật tuyệt thế mang theo lực lượng cực kỳ cường đại tấn công phía trước, không khí như nổ tung, khí lưu hỗn độn chung quanh bị quấy nhiễu phát ra từng âm

thanh xì xì, xèo xèo...

Cái đuôi của đại xà như cây roi đánh thẳng về phía trước, lực lượng cường như đại chùy đánh tới, cái đuôi đánh vào Tháp Chủ Ấn, Bắc Đẩu kiếm.

Ầm!

Va chạm rất mạnh, cánh tay Nhiếp Vân tê rần suýt nữa không thể cầm được bảo vật.

Lực phòng ngự thân thể của gia hỏa này rất mạnh, cường giả Tiên Quân bình thường không thể ngăn cản một kiếm của hắn, bảo kiếm chém vào cái đuôi của nó cũng không lưu lại chút dấu ngấn màu trắng nào.

Đó là còn chưa nói lực phản chấn dội ngược làm ngực của hắn khó chịu, hắn suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Khó trách Tư Dương trưởng lão cảnh giác như vậy, vừa tiến vào đã lo lắng nơi này có hỗn độn thần thù, nằm mộng cũng không ngờ sức chiến đấu của thứ này cường đại như thế.

- Tránh!

Nhiếp Vân biết rõ ngạnh kháng với đối phương là ngu xuẩn, cho dù trọng thương cũng chưa chắc đánh thắng, dù sao hắn đã tuh Hàn Băng kiếm vào trong tay, lúc này hắn muốn rời đi.

Hắn mở Phượng Hoàng chi dực sau đó hóa thành hào quang bay thẳng ra bên ngoài.

- Trốn chỗ nào!

Đại xà gào thét liên tục, nó há miệng phun ra một đạo năng lượng phong bạo bao quát chung quanh, lúc này bông tuyết cực lớn xuất hiện, nó giống như là đồ vật của thế giới khác, còn chưa tới trước mặt đã tỏa ra băng hàn thấu xương, không sinh ra chút phản kháng nào.

- Đây là cái gì!

Nhiếp Vân đã cảm thấy gió lạnh thổi qua, thân thể căng cứng, hắn muốn rời khỏi nhưng phát hiện mình bị đông lại, hắn vận chuyển tiên lực trong người mất linh.

- Diễm hỏa cháy...

Diễm hỏa đan điền thiêu đốt, toàn thân của hắn bị hỏa diễm màu đen bao phủ.

Răng rắc!

Răng rắc!

Không hổ là thiên phú xếp hạng hai mươi lăm, hỏa diễm nóng rực thiêu đốt hàn băng, băng trên người hắn đang chậm rãi hòa tan.

Vừa mới hòa tan đại xà đã tới trước mặt, nó vung đuôi tấn công hắn.

Lần này Nhiếp Vân không có vận khí tốt đào tẩu cho nên thân thể bị đánh nát.

Hô!

Bất tử chi thân khôi phục lại, hắn thở hổn hển.

- Ngươi không cho ta đi, hôm nay ta giết ngươi lấy tinh hạch.

Một chiêu bị thương, nội tâm Nhiếp Vân đã sinh ra hung tàn, đôi mắt mở to đầy sát khí.

Xem tình huống bây giờ muốn chạy trốn là ít có khả năng, nếu như vậy còn không bằng chiến đấu, nghĩ biện pháp đánh chết đại xà.

Bắc Đẩu kiếm chấn động, phát ra âm thanh ông ông, tay phải Nhiếp Vân vẽ một vòng tròn sau đó kiếm quang xuất hiện.

Chiêu mạnh nhất trong Liên Nguyệt kiếm pháp, Nhất Kiếm Tru

Thiên!

Ngon tay trái điểm về phía trước sinh ra âm thanh ầm ầm, Tháp Chủ Ấn đánh tới.

Cùng là Liên Nguyệt kiếm pháp, Tháp Chủ Ấn nhưng uy lực mạnh hơn vừa rồi vài lần, kiếm khí như cầu vồng, tháp ấn giống như núi, hai chủng lực lượng giao thoa hoàn mỹ với nhau, bên trong mang theo tinh túy võ đạo, chúng tỏa ra hào quang bảy màu làm người ta cảm thấy chói mắt.

Hai chiêu này nhìn như đơn giản nhưng trên thực tế hắn thi triển ra thiên phú thiên thủ sư và thiên phú võ đạo sư kết hợp thiên phú thiên nhãn sư, đại lực sư, rất nhiều thiên phú điệp gia, khí, lực, thần giao hòa hoàn mỹ, hai chiêu công kích dung hợp khác nhau nhưng lực công kích khác như trời và đất.

- Đáng giận!

Đại xà cũng nhìn ra chiêu này có khác biệt, nó gào to sau đó lao thẳng về phía trước.

Lần này cái đuôi của nó mang theo lực lượng sắc bén giống như cắt nát trời đất.

Oanh!

Nhất Kiếm Tru Thiên kết hợp Tháp Chủ Ấn đánh thẳng vào đuôi rắn.

Thân thể đại xà quay vài vòng trên không trung, Nhiếp Vân bị phản chấn, hắn cảm thấy ngực của mình khó chịu.

- Thứ này giống như bất tử... Ta căn bản không phải đối thủ của nó.

Nhìn thấy đối phương chỉ quay vài vòng nhưng không tử vong, sắc mặt Nhiếp Vân khó coi.

Vừa rồi sử dụng rất nhiều thiên phú cùng một lúc, xem như phát

huy sức chiến đấu bản thân đạt tới mức hoàn mỹ nhưng không thể đánh chết đối phương, chỉ đánh nó quay vòng mà thôi, xem ra muốn đánh chết đại xà, bằng vào thực lực hiện tại ít có khả năng.

- Ngươi dám làm tổn thương ta, ta muốn ngươi chết...

Đại xà quay vài vòng trên không trung, ánh mắt của nó bắn ra hào quang hung ác, dường như uy nghiêm bị khiêu khích, nó gia tăng lực lượng lớn hơn rước.

Ầm ầm!

Nó vừa hét vang sau đó mang theo hàn băng đáng sợ lao thẳng về phía trước, cái đuôi thô to của nó đánh tới, lực lượng quét qua, không gian bị xé rách như tờ giấy mỏng.

- Làm sao bây giờ...

Nhìn thấy lực lượng chiêu này mạnh hơn trước gấp đôi, nội tâm Nhiếp Vân mát một nửa, Phượng Hoàng chi dực không ngừng múa, lúc này hắn bay đi tâật xa.

------oOo------

Chương 1723: Luyện thân thể thành tạo hóa tiên khí (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn nhanh nhưng lực lượng đánh tới còn nhanh hơn, dường như đối phương đã tức giận, thề phải đánh chết hắn giải hận.

- Hàn Quang Kiếm ngăn cản!

Tình cảnh nguy cấp, Nhiếp Vân biết rõ bị đối phương quét trúng, thương thế khẳng định còn nặng hơn lúc trước, cho dù có bất tử chi thân, thiên phú mộc sinh sư cũng không có chỗ tốt gì, hắn lật tay sử dụng Hàn Quang Kiếm mà Quỳnh Nhai trưởng lão giao cho cầm trong tay, hắn đâm thẳng vào mắt đối phương.

Bành!

Trường kiếm còn chưa đánh tới trước mặt đối phương tựu đã nổ thành bụi phấn, lực công kích vừa rồi chẳng ảnh hưởng gì tới đại xà.

- Xong!

Nhìn thấy chiêu giương đông kích tây của mình vô dụng, lại nhìn công kích của đối phương đánh tới, nội tâm Nhiếp Vân lạnh như băng.

- Lão đại, giao tiểu xà này cho ta xử lý.

Thời điểm Nhiếp Vân cho rằng mình chạy trời không khỏi nắng, đột nhiên nội tâm có tiếng nói vang lên, tuy không lớn nhưng chẳng khác gì âm thanh của thiên nhiên, Nhiếp Vân cao hứng nhảy dựng lên.

Tiểu Long thức tỉnh!

Lần trước tiến vào trong Long Hoàng Kim Tinh Dịch đã bắt đầu ngủ say, đến bây giờ đã qua ba bốn tháng, vốn đang cho rằng cần ít nhất mấy năm nó mới tỉnh, không nghĩ tới lại tỉnh vào thời khắc mấu chốt.

Trước khi ngủ say nó có thực lực nửa bước Tiên Quân, thông qua Long Hoàng Kim Tinh Dịch đã có thể đột phá gông cùm xiềng xích, một lần nữa trở lại cấp bậc Tiên Quân.

Ầm ầm!

Thời điểm nội tâm Nhiếp Vân vô cùng cao hứng, một tiếng long ngâm vang lên, tiểu Long xuất hiện trước mặt hắn, thân thể to lớn cao mấy trăm trượng, kim lân toàn thân, vừa xuất hiện đã bộc phát thanh thế kinh người làm người ta sợ hãi.

Ầm ầm ầm ầm...

Đối mặt đuôi rắn đánh tới, móng vuốt của tiểu Long vươn tới.

Ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, lực lượng vô kiên bất tồi, Bắc Đẩu kiếm, Tháp Chủ Ấn không thể làm đuôi rắn bị thương, hiện tại máu tươi bắn tung toé.

Xèo...xèo!

Hiển nhiên đại xà không nghĩ tới có Ngũ Trảo Kim Long xuất hiện, hơn nữa thực lực còn lợi hại như thế, chỉ trong nháy mắt nó quay người bỏ chạy.

Tuy xà và long trên lý luận là cùng chủng tộc nhưng đầu đại xà này biết rõ chênh lệch với Long tộc hoàng giả Ngũ Trảo Kim Long quá xa, không nói thực lực, chỉ nói u áp huyết mạch cũng không phải nó có thể chống lại.

- Hắc hắc, con rắn nhỏ, chạy đi đâu, nghe nói túi mật của ngươi là vật đại bổ, lưu lại bồi bổ lão đại của ta đi.

Tiểu Long khẽ cười một tiếng, hắn vươn long trảo to lớn về phía trước, bầu trời như bị phong tỏa, cho dù đại xà bỏ chạy thế nào cũng không thể nhúc nhích.

Vừa rồi nó đuổi giết Nhiếp Vân rất hùng hổ, ai nghĩ đến trong nháy mắt lại thành đối tương bị truy sát, hơn nữa thảm như vậy, ngay cả Nhiếp Vân cũng không thích ứng.

- Đây là thực lực gì?

Nhìn thấy tiểu Long lúc trước có thực lực không kém mình bao nhiêu, hiện tại trong nháy mắt đã vây khốn đại xà đuổi hắn chạy trối chết, lúc này Nhiếp Vân không nói thành lời.

Hắn biết rõ thực lực của đại xà trong hàng ngũ Tiên Quân tuyệt đối là tồn tại hàng đầu, cho dù kém U Minh Hoàng Vương nhưng khẳng định không kém nhiều, thực lực như thế trong mắt tiểu Long như con sâu cái kiến, rốt cuộc thực lực của tiểu Long mạnh tới mức nào?

Chẳng lẽ đã khôi phục thực lực thời kỳ thượng cổ, trở thành đệ nhất cao thủ thiên địa lục đạo hay sao?

- Tiểu tử, dám đánh chủ ý lên lão đại của ta, ngươi thật sự không muốn sống mà.

Trong lúc Nhiếp Vân kinh ngạc, đại xà đã bị tiểu Long bắt lấy, móng vuốt cực lớn xé một cái, thân thể to lớn của đại xà bĩ é thành hai nửa, lúc này túi mật giống như trái tim bay ra ngoài.

Yêu thú loài rắn trọng yếu nhất không phải tinh hạch mà là túi mật, nghe nói trong đó ẩn chứa tinh hoa đậm đặc của cơ thể, là thứ cực kỳ trân quý.

- Lão đại, đây là đồ tốt, ngươi ăn đi.

Móng vuốt bắt lấy túi mật rắn và đưa tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Ăn?

Gương mặt Nhiếp Vân biến thành mướp đắng.

Túi mật rắn này còn cao hơn cả hắn, bảo hắn ăn, hắn ăn thế nào?

Đương nhiên, Nhiếp Vân cũng không phải là không có biện pháp, thân thể khẽ động, bất tử chi thân nổ tung, hóa thành một đám sương mù đem túi mật rắn vây quanh ở bên trong.

Hô!

Thân thể khôi phục, túi mật rắn đã bị hắn thu vào trong cơ thể.

Cô cô cô cô!

Nhiếp Vân cảm thấy toàn thân nóng lên, nhiệt lưu hùng hậu không ngừng lan khắp thân thể của hắn.

- Nhanh tu luyện đi, nhìn xem có thể tiến thêm một bước hay không!

Dường như sớm biết nội tâm Nhiếp Vân sinh ra biến hóa, tiểu Long cười một tiếng, khôi phục bộ dáng thiếu niên và cười hì hì.

- Tốt!

Nhiếp Vân biết có tiểu Long chiếu cố cho nên an toàn không cần lo lắng, lúc này không cần nghĩ nhiều, hắn khoanh chân ngồi xuống, tinh thần tập trung và dẫn dắt lực lượng vận hành trong người.

Ầm ầm!

Lực lượng không ngừng lưu chuyển khắp toàn thân, Nhiếp Vân lập tức hiểu được.

Đầu đại xà này là thần thú sinh ra trong hỗn độn, thân thể cường đại đến cực điểm, nhất là phòng ngự, trình độ chắc chắn tuyệt đối có thể so với tạo hóa tiên khí.

Túi mật của nó cung cấp năng lượng không thể giúp Nhiếp Vân gia tăng tu vi nhưng làm phòng ngự thân thể của hắn mạnh hơn trước, thậm chí lột xác thành đồ vật tương đương tạo hóa tiên khí.

- Ân? Lực lượng này hùng hậu như thế, ta gì không lợi dụng thiên phú luyện bảo sư luyện chế nó thành pháp bảo?

Đột nhiên trong đầu hắn có suy nghĩ như thế.

Nhiếp Vân hiện tại có thiên phú luyện bảo sư bài danh ba mươi, trước khi cho rằng thời gian và vấn đề tài liệu nên không luyện ra bảo bối gì, hiện tại lực lượng thân thể không ngừng hùng hậu, tại sao không rèn luyện thân thể của hắn thành pháp bảo cơ chứ?

Loại luyện chế này khác với Linh Tê Luyện Thể Quyết, Kim Cương Lưu Ly Thể, hoàn toàn là hai khái niệm, một khi thành công, cho dù không có Bắc Đẩu kiếm, chỉ bằng vào thân thể cũng có thể phát huy ra uy lực tương đương tạo hóa tiên khí.

Nghĩ đến liền làm, Nhiếp Vân không ngừng vận chuyển thiên phú luyện bảo sư, vận dụng nhiệt lưu của túi mật rắn sinh ra rèn luyện

thân thể giống như rèn luyện pháp bảo.

Lúc mới bắt đầu thân thể còn có chút không thích ứng và toàn thân đau đớn.

Tinh thần Nhiếp Vân ổn định như sắt, hắn không quan tâm, lúc này vận chuyển lực lượng khắp toàn thân.

Ầm ầm!

Không biết trôi qua thời gian bao lâu, dường như chỉ mới một giây nhưng lại có cảm giác như cả đời, Nhiếp Vân chậm rãi mở mắt ra.

Quả nhiên suy nghĩ của hắn là đúng, mượn lực lượng túi mật rắn đã thành công luyện thân thể thành pháp bảo.

Hắn hơi lật cổ tay, Bắc Đẩu kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, cánh tay hắn vung vẩy thành trảo, một kiếm phá không đánh tới đâm vào ngực của mình.

------oOo------

Chương 1724: Luyện thân thể thành tạo hóa tiên khí (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đinh!

Hắn sử dụng Nhất Kiếm Tru Thiên mạnh nhất trong Liên Nguyệt kiếm đâm vào ngực của mình, chỉ thấy hoa phục bị đâm rách nhưng không bị thương, thậm chí còn không sinh ra một vết ngấn nào trên người.

- Ta thật luyện thân thể thành tạo hóa tiên khí?

Nhìn thấy cảnh tượng này, Nhiếp Vân hưng phấn cười to.

Quả nhiên đúng như hắn suy nghĩ, thông qua thiên phú luyện bảo sư rèn luyện, thành công luyện thân thể thành tạo hóa tiên khí.

Thân thể biến thành tạo hóa tiên khí, tuy lực lượng không có gia tăng, tiên lực cũng không gia tăng nhưng làm lực lượng phòng ngự và công kích gia tăng, sức chiến đấu gia tăng gấp đôi.

- Ta đã tu luyện bao lâu rồi?

Cảm thụ thân thể biến hóa, Nhiếp Vân thở ra một hơi, hắn ngẩng đầu nhìn sang tiểu Long và hỏi thăm, chỉ thấy gia hỏa không biết dùng cái gì xuyên qua đại xà, đang nướng thịt rắn.

Lúc này tiên lực hội tụ thành ngọn lửa thiêu đốt thịt rắn.

- Không tới hai ngày, ngươi tỉnh đúng lúc, thịt rắn đã chín rồi.

Tiểu Long cười nói.

- Sắp hia ngày? May mắn còn không có muộn, nhanh trở về còn kịp.

Nghe thời gian, Nhiếp Vân đã giật mình.

Hắn đã tiêu hao ở đây một ngày, hiện tại sắp hai ngày, chẳng phải cách thời gian ba ngày ước định không còn lại bao lâu sao?

- Nhanh trở về, ta không có thời gian, ngươi tiến vào Bắc Đẩu tinh cung ăn đi!

Hắn lập tức thu tiểu Long vào trong Bắc Đẩu tinh cung.

Thân thể luyện hóa thành tạo hóa tiên khí, tốc độ của hắn cũng nhanh không ít, một đường bay nhanh, lúc này đoạn đường lúc trước đi gần một ngày cũng chỉ đi trong một giờ là đến, lúc này ra khỏi thế giới hàn băng, thuận lợi tìm được Quỳnh Nhai trưởng lão và Tư Dương trưởng lão.

Hai người đã sớm chờ ở bên ngoài, thấy hắn trở về đồng thời mừng rỡ, ba người bay về.

...

Lúc này Nhiếp Vân vừa rời khỏi nơi có Hàn Băng kiếm, một lão giả chậm rãi đi tới.

Lão giả này là cao thủ Tiên Quân, toàn thân bởi vì rét lạnh cho nên run rẩy, trên thân của hắn đầy sương trắng.

Xem ra hắn không phải là hàn băng sư, diễm hỏa sư, không biết dùng phương pháp gì tới được nơi đây, tuy cuối cùng tới gần nhưng ăn không ít khổ và tra tấn.

- Rốt cục đi tới nơi, chỉ cần luyện hóa Hàn Băng kiếm, thực lực của ta tuyệt đối sẽ nhyar lên bài danh top ba trong tám đại trưởng lão Khu Tu Tháp, cho dù địa vị hay quyền nói chuyện đều gia tăng không ít.

Lão giả nhìn rất gian khổ, trong mắt mang theo hưng phấn nồng đậm, dường như chỉ cần đạt được Hàn Băng kiếm, cho dù trả giá nhiều hơn nữa hắn cũng chịu được.

- Xích Phong, An Kình, cho dù thực lực các ngươi cường đại thì thế nào, chỉ cần ta đạt được Hàn Băng kiếm tuyệt đối sẽ không dưới các ngươi, đến lúc đó cũng không cần phải nhìn sắc mặt của các ngơi.

Cười lạnh một tiếng, lão giả đi nhanh về phía trước, chỉ trong chốc lát đã đi tới nơi có Hàn Băng kiếm.

- Ân? Hàn Băng Kiếm đâu? Nó phải ở đây chứ?

Đi tới trước ao nước, rốt cục nhìn thấy thanh kiếm trong ao nước đã mất tích.

- Có người đánh nhau qua... Rốt cuộc là kẻ nào trộm Hàn Băng kiếm?

Tìm một vòng không có phát hiện, lão giả nhìn cảnh vật chung quanh một hồi, vừa nhìn xong liền biến sắc.

Cảnh vật chung quanh rõ ràng đã trải qua chiến đấu một hồi, nhìn

tình hình hẳn là đại xà thủ hộ trường kiếm đã bị người ta đánh chết.

Đại xà bị giết, nói rõ Hàn Băng kiếm đã bị người khác lấy đi, hắn không có cơ hội gì.

- Đáng giận ah! Ai trộm kiếm của ta, để ta biết rõ tuyệt đối không buông tha!

Hắn gào thét, gương mặt lão giả đỏ bừng.

Thông qua Truyền Tống Trận, ba ngày người nhanh chóng quay về tổng bộ Khu Tu Tháp.

- Các ngươi tới!

Thấy bọn họ bình an trở về, An Kình trưởng lão thở ra một hơi.

- Dựa theo thời gian, có lẽ cạnh tranh vị trí tháp chủ cũng bắt đầu a?

Tư Dương trưởng lão hỏi.

Bọn họ đã chờ ở đây ba ngày, dựa theo ước định thì hiện tại bắt đầu thi đấu.

- Còn chưa!

An Kình trưởng lão nói:

- Thấy các ngươi chưa trở lại, ta lo lắng không may nên thương nghị với đám người Xích Phong một chút, lùi thời gian thi đấu một ngày.

- Lùi? Bọn họ sẽ đồng ý?

Tư Dương sững sờ.

Đối phương ước gì tổ chức thi đấu nhanh một chút, làm như vậy bọn họ sẽ không có cơ hội, tại sao đồng ý lùi chứ?

- Ta cũng không biết, ta còn chưa nói ra đã bị bọn họ nói trước, trận đấu chính thức sẽ tổ chức vào ngày mai.

An Kình trưởng lão cau mày, dường như cũng có chút không hiểu nổi đối phương có ý định gì, hắn là người không am hiểu tính toán nên không nghĩ ra vấn đề gì, lúc này khoát tay nói:

- Các ngươi thế nào? Có lấy được mẫu kiếm hay không?

Nghe nói như thế, Quỳnh Nhai, Tư Dương hai vị trưởng lão cũng đồng thời nhìn qua, trong mắt mang theo hỏi thăm.

Trước kia thời gian rất gấp và đi quá nhanh nên chưa kịp hỏi, Nhiếp Vân cũng không nói, cho nên bọn họ cũng không biết kết quả.

- May mắn thành công!

Nhiếp Vân cũng không giấu diếm, hắn lật tay một cái, đột nhiên Hàn Băng kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, đại điện như lâm vào thế giới hàn băng, cảm giác rét lạnh thấu xương bao phủ các nơi.

- Thành công... Quả nhiên là Hàn Băng kiếm!

Nhìn thấy trường kiếm vừa xuất hiện đã có uy lực như thế, đôi mắt tất cả mọi người co rụt lại.

Uy lực của chuôi kiếm này thật sự quá mạnh mẽ, còn chưa bị luyện hóa đã có uy lực như vậy, chính thức phối hợp thi triển tuyệt chiêu sẽ mạnh bao nhiêu?

- Ta nghe nói qua thế giới hàn băng, nơi đó rét lạnh thấu xương, cho dù cường giả Tiên Quân tiến vào trong đó nửa bước khó đi, không ngờ ngươi lại thành công...

An Kình trưởng lão có chút không dám tin tưởng.

Làm Thái Thượng trưởng lão của Khu Tu Tháp, là nhân vật thực lực bài danh hàng đầu, bọn họ hiểu thế giới hỗn độn còn hơn xa Nhiếp Vân, chính bởi vì biết rõ nguy hiểm mới đồng ý để Tư Dương trưởng lão cùng đi, hắn xem ra chuyến đi này chỉ là tâm nguyện, tỷ

lệ thành công phi thường thấp, không nghĩ tới thực thành công!

Khó trách là người sáng lập Liên Nguyệt Các, đại náo Lăng Tiêu cung, đánh sập Thiên Đạo Sơn đến bây giờ còn bình an vô sự!

- Khó trách Bắc Đấu Tinh Quân lại chọn hắn làm người truyền thừa, thật sự không phải người bình thường.

- Ta còn chưa luyện hóa Hàn Băng kiếm, hiện tại ta thử xem.

Thấy ánh mắt mọi người cũng không có ý tham lam, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, hắn rót một đạo hàn băng chi khí vào trong thân kiếm.

Có kinh nghiệm luyện hóa Hàn Quang Kiếm, Hàn Băng kiếm tử mẫu đồng nguyên, luyện hóa cũng không khó, mấy chục giây sau Nhiếp Vân đã cầm trường kiếm vào trong tay, thanh kiếm mất đi rét lạnh, nó không khác gì thanh kiếm bình thường.

------oOo------

Chương 1725: Tỷ thí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bảo vật càng lợi hại, chỉ cần luyện hóa thành công sẽ hành động theo tâm ý của chủ nhân, chỉ có lúc cần mới đại phóng uy lực của bản thân ra ngoài.

Hàn Băng kiếm không bị áp chế, hàn ý rét thấu xương, vừa xuất hiện đã không nhìn ra cấp bậc cụ thể và thực lực, ngược lại không tốt.

- Hảo kiếm! An Kình trưởng lão, có thể đấu với ta một trận?

Sau khi luyện hóa xong, nội tâm Nhiếp Vân nóng rực như lửa đốt, khí chất biến, trong ánh mắt mang theo tự tin và dục vọng chiến đấu.

Sau khi luyện hóa Hàn Băng kiếm đã làm hắn hiểu ra, cấp bậc của thanh kiếm này tương xứng với Bắc Đẩu kiếm, nếu phối hợp thiên phú hàn băng thi triển thì uy lực còn mạnh hơn cả Bắc Đẩu kiếm!

Có được bảo vật như thế, hơn nữa thân thể cũng rèn luyện thành tạo hóa tiên khí, Nhiếp Vân tràn đầy tự tin, cho dù gặp cường giả Tiên Quân đỉnh phong cũng có lực đánh một trận.

- Tốt!

Biết rõ thân phận chân thật của Nhiếp Vân cho nên An Kình trưởng lão không có chút khinh thị nào, ngược lại ánh mắt mang theo ngưng trọng.

Biết rõ chiến tích của hắn lại dám khinh thị đó là cách làm tìm chết.

- Nơi này có bốn người chúng ta liên thủ bố trí phong ấn, cũng xem như chắc chắn, có thể bắt đầu được rồi.

Thân thể khẽ động, thân thể già nua của An Kình trưởng lão dường như cao hơn trước vài tấc, râu tóc bay lên, trong ánh mắt mang theo hào quang sáng ngời.

- Ta bắt đầu trước!

Hắn thấp giọng ho một câu, bàn tay đánh về phía trước, chưởng ảnh đầy trời.

Hắn cũng không sử dụng binh khí nhưng chiêu này đã phong tỏa toàn bộ không gian, hơn nữa từng bước ép sát làm cho người ta cảm thấy hoa mắt, phân không rõ chiêu đó tiến công hay là phòng thủ, một khi không ngăn cản nổi sẽ ăn thiệt thòi và lâm vào hạ phong.

Có thể nói chiêu này là là chiêu không cầu công lao chỉ cầu không thất bại, cho dù hắn và Xích Phong trưởng lão chiến đấu đều có thể chiếm được tiện nghi, đối phương cũng không thể làm gì.

Đáng tiếc hắn gặp được Nhiếp Vân.

Thiên nhãn võ đạo dung hợp chi khí vận chuyển trong mắt, trong ánh mắt chậm rãi xuất hiện rất nhiều điểm đỏ, hắn lúc này nhìn ra lộ tuyến công kích của An Kình trưởng lão.

Nhìn thấy những thứ này, Nhiếp Vân cũng không sử dụng Hàn Băng kiếm, thân thể của hắn tiến nhanh về phía trước, lúc này hắn tấn công vào một điểm trong đó.

Chưởng lực của hắn vô cùng cương mãnh, phối hợp thân thể tạo hóa tiên khí cho nên chẳng khác gì bảo kiếm chém tới, mặc dù An Kình trưởng lão đụng trúng cũng bị thương.

- Ồ!

An Kình trưởng lão không nghĩ tới hắn nhìn thấu chiêu số công kích của mình, trong mắt mang theo ngạc nhiên, hắn hô một tiếng sau đó lui về phía sau một bước, tiết tấu của hắn đã rối loạn.

Một chiêu đắc thế, Nhiếp Vân sẽ không bỏ qua, hai mắt như đuốc, hắn tiến lên phía trước một bước, hắn này hóa chưởng thành chỉ tấn công.

Đầu ngón tay mang theo kiếm quang, không ngờ hắn dùng ngón tay thi triển Nhất Kiếm Phá Trần.

Kiếm khí um tùm, hào quang bắn ra khắp bốn phía không tạo thành chút sơ hở nào.

- Ồ!

An Kình trưởng lão lui về phía sau lần nữa.

- Ồ!

Lần này không riêng An Kình trưởng lão kêu lên, đám người Tư Dương, Quỳnh Nhai trưởng lão cũng đưa mắt nhìn nhau.

Bọn họ ồ lên với tâm tình khác nhau.

Bọn họ tương giao với An Kình trưởng lão nhiều năm, biết rõ bộ

chưởng pháp này đáng sợ, cho dù bọn họ thi triển toàn lực cũng không cách nào làm cho đối phương lui về phía sau nửa bước, mà tình huống bây giờ hai người chưa va chạm chân chính nhưng sinh ra khí tức kinh người, cũng không có tấn công cuồng bạo vào đối phương, một bộ dạng như nhàn nhã dạo chơi, một liên tiếp lui về phía sau, cảnh tượng này làm bọn họ không tưởng tượng nổi, trong lòng rung mạnh.

Nhìn động tác của hai người như thế, mọi người có chút không biết rõ nhưng hiểu tuyệt đối hung hiểm vạn phần, hơi không cẩn thận sẽ có người trọng thương.

Nhất là An Kình trưởng lão, hắn khẳng định không muốn lui về phía sau, mà bị bức bất đắc dĩ không tránh né mà phải ngạnh kháng, bằng không hắn sẽ bị thương và thua cuộc.

Tuy An Kình trưởng lão không có thi triển thực lực mạnh nhất nhưng lại làm hắn bị động như vậy thật sự chưa từng gặp qua.

- Ồ!

Thời điểm mọi người ngạc nhiên, An Kình trưởng lão hô lên lần nữa và liên tục lui về phía sau.

Từ khi tỷ thí lúc này đã ồ lên ba lần.

Mỗi lần ồ lên cũng có ngữ khí khác nhau, tiếng thứ nhất có chút ngạc nhiên, thứ hai là khiếp sợ, về phần tiếng thứ ba đã mang theo sợ hãi.

Loại sợ hãi này không phải sợ hãi, mà là chiêu số bị đối phương nhìn thấu nên vô lực và bất đắc dĩ.

Đối chiến với người nhưng chiêu số bị người ta nhìn thấu thì còn chiến đấu thế nào?

Từ khi An Kình trưởng lão tu luyện tới nay còn chưa bao giờ gặp qua tình huống biệt khuất như vậy.

Ầm ầm!

Liên tục đánh hai chưởng ngăn cản trước mặt Nhiếp Vân, An Kình trưởng lão nhảy ra khỏi vòng chiến, vẻ mặt phiền muộn, lập tức cười khổ:

- Không hổ là các chủ Liên Nguyệt Các, thực lực kinh người!

- Ách... Ngươi biết!

Nhiếp Vân thấy hắn lui về phía sau, cũng không có đuổi theo, lúc này nghe nói như vậy liền gãi gãi đầu.

Kỳ thật hắn cũng không phải cố ý giấu diếm, hắn sợ sau khi đối phương biết sẽ mang đến không ít phiền toái, bây giờ nhìn đối phương như vậy hắn biết không thành vấn đề gì.

- Bại bởi người được Bắc Đẩu tổ tiên tán thành cũng không oan uổng.

An Kình trưởng lão cười nói.

- Thua? Hai người các ngươi mới đấu vài chiêu, An Kình trưởng lão ngươi còn chưa sử dụng liên hoàn ấn mạnh nhất, thông tí hoàn cũng không dùng tới, tại sao trực tiếp nhận thua?

Tư Dương trưởng lão vẫn cảm thấy không rõ, vẻ mặt kỳ quái.

An Kình trưởng lão có tính cách không chịu thua không kém gì hắn, chiến đấu tới cuối cùng có thua tuyệt đối không thừa nhận, tại sao hiện tại đấu với người không phải Tiên Quân, còn chưa có kết quả đã nhận thua.

- Liên hoàn ấn, thông tí hoàn... Cho dù thi triển ra cũng phải thua!

Nhìn Nhiếp Vân, An Kình trưởng lão lắc đầu nói:

- Nếu ta đoán không sai, có lẽ ngươi có thiên phú võ đạo sư và thiên phú thiên nhãn a, xem ra hai chủng thiên phú này đã dung hợp, có thể hoàn mỹ biết trước động tác kế tiếp của ta, tiếp tục tỷ thí chỉ tự rước lấy nhục mà thôi, không so cũng được!

- An Kình trưởng lão hảo nhãn lực!

Thấy đối phương chỉ giao thủ mấy chiêu đã nhìn ra thiên phú và dung hợp của bản thân, Nhiếp Vân cũng không phủ nhận gật gật đầu.

- Thiên phú võ đạo sư, võ đạo sư bài danh thứ mười?

Ánh mắt đám người Tư Dương trưởng lão ngây ngốc.

------oOo------

Chương 1726: Giải thi đấu tháp chủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiên phú bài danh top mười, mỗi một loại đều kinh thiên động địa, kinh tài tuyệt diễm, võ đạo sư khống chế võ đạo chân ý trong thiên địa, có thể nói là chiến thần.

Có được loại thiên phú này?

Khó trách còn chưa đạt tới Tiên Quân đã có chiến lực như thế, thì ra là một vị võ đạo sư!

Võ đạo sư trở thành tháp chủ...

Ánh mắt mọi người nóng bỏng.

- Ách... Tu vi ta còn chưa củng cố triệt để, cần phải hảo hảo tu luyện một phen, gặp lại!

Nhìn thấy ánh mắt mọi người, Nhiếp Vân biết rõ biểu hiện quá nhiều, bất đắc dĩ lắc đầu, hắn lập tức tránh đi.

- Đừng quên tỷ thí tháp chủ ngày mai.

Vừa đi ra ngoài đã nghe An Kình trưởng lão nói vọng ra.

Nhiếp Vân cũng không trả lời, hắn vừa ra khỏi phòng đã đi vào trong Bắc Đẩu tinh cung.

Tiến vào tinh cung đã nhìn thấy tiểu Long nằm trên mặt đất, hai tay vuốt bụng thỏa mãn.

- Đầu đại xà kia đâu rồi? Ngươi sẽ không ăn toàn bộ chứ?

Nhìn thấy bộ dạng của hắn đã làm Nhiếp Vân sững sờ.

- Ách... Ta còn chưa ăn no, ai bảo ngươi tới muộn...

Tiểu Long bĩu môi.

Lúc này nhiếp Vân cũng phải im lặng.

Đại xà kia lớn vài chục trượng, gia hỏa này đã ăn sạch còn nói chưa ăn no... Đúng là ăn hàng.

Nhìn xương rắn cách đó không xa, Nhiếp Vân lắc đầu.

Đại xà chính là hỗn độn thần thú, thân thể rất lớn và bổ dưỡng, vốn tưởng rằng có thể ăn một chút không ngờ gia hỏa này tham ăn như vậy

- Tiểu Long, thực lực của ngươi bây giờ... Trí nhớ có phải khôi phục toàn bộ hay không?

Đột nhiên Nhiếp Vân nhớ tới một sự kiện, nghi hoặc nhìn sang.

Xem ra tiểu Long đánh chết đại xà nhẹ nhõm như thế, có lẽ thực lực đã đột phá Tiên Quân, dựa theo đạo lý đã khôi phục trí nhớ.

- Đã nói mọi chuyện nhưng ta vẫn là tiểu Long, ngươi vẫn là lão đại của ta.

Tiểu Long cười nói.

- Ha ha!

Nhiếp Vân cười nói.

Mặc dù thực lực tiểu Long gia tăng, trí nhớ khôi phục không ít, xem ra cũng không có chút biến hóa nào, hắn vẫn ưa thích tham ăn, ưa thích uống và là tiểu gia hỏa không có tâm cơ gì, về phần Ngũ Trảo Long Hoàng uy phong hiển hách năm đó chỉ sợ đã biến mất trong dòng sông lịch sử.

Xem ra tuy trọng sinh nhưng tổn thương linh hồn rất lớn, mặc dù là Tu La Vương cũng không hoàn toàn giống như lúc trước.

- Mặc kệ trí nhớ của ngươi khôi phục bao nhiêu, U Minh Hoàng Vương đang tìm ngươi khắp nơi, còn có người Ma giới hiện tại đang đóng bên ngoài Liên Nguyệt Các chờ ngươi trở về!

Nhiếp Vân nói.

- U Minh Hoàng Vương?

Nghe bốn chữ này sắc mặt tiểu Long suy sụp, hắn gãi gãi đầu.

- Lão đại, lần sau gặp được ngươi cứ nói với nàng ta vẫn còn ngủ say, ngàn vạn không nên nói ta tỉnh lại...

- Vì cái gì? Các ngươi có chuyện gì với nhau hay sao?

Nhiếp Vân hơi tò mò.

- Ách... Chuyện này ta cũng không nhớ rõ lắm, đã biết rõ không thể gặp nàng, gặp khẳng định có phiền toái!

Tiểu Long xấu hổ đỏ mặt, lập tức khoát tay.

- Vậy được rồi, về sau nàng hỏi thì ta sẽ nói ngươi vẫn ngủ say.

Nhiếp Vân biết rõ hắn khẳng định nhớ tới cái gì, chỉ không muốn nói ra mà thôi, cũng không hề hỏi nhiều, khẽ cười một tiếng, hắn ngồi xuống đất củng cố tu vi.

Nuốt túi mật rắn đã luyện thân thể thành tạo hóa tiên khí, sau khi thành công còn chưa dò xét một phen, lúc này vừa vặn thừa dịp có cơ hội nên làm cho thỏa đáng.

Không nhìn không biết, sau khi nhìn Nhiếp Vân mừng rỡ như điên.

Hiện tại thân thể của hắn giống như do tạo hóa tiên khí chế tạo mà thành, thực tế sau khi quán thâu thiên phú duệ kim sư, nắm đấm, ngón tay, bàn chân đều có thể phát huy ra thực lực vượt xa bình thường.

Nếu như dùng thực lực bây giờ đánh nhau với đại xà, cho dù không cần Bắc Đẩu kiếm, Tháp Chủ Ấn cũng có thể xé rách nó.

Thân thể rèn luyện thành tạo hóa tiên khí, từ đó thực lực của hắn tăng vọt về chất, đã gia tăng gấp đôi.

Hơn nữa hắn còn có thêm chín thiên phú đặc thù, khí hải có năm mươi đan điền vận chuyển giống như tinh hệ, không ngừng cung cấp lực lượng cho thân thể, từ đó làm tinh khí thần thậm chí sinh mệnh lực của hắn vượt xa người thường.

- Ân? Đúng rồi, ta đã luyện chế thân thể thành tạo hóa tiên khí, Bắc Đẩu Tiên Quân lưu lại có thể dung nhập vào trong thân thể hay không.

Nhiếp Vân nghĩ đến một sự kiện.

Bắc Đấu Tinh Quân vì luyện chế một kiện đồ vật vượt qua tạo hóa tiên khí cho nên lưu lại vô số đồ vật và tài liệu chồng chất trong cung điện, những thứ này cho dù trong Linh giới hay tại thế giới hỗn độn cũng là những bảo vật luyện khí vô thượng.

Hiện tại hắn đã luyện chế thân thể thành tạo hóa tiên khí, có thể thôn phệ những vật này cung cấp cho thân thể hay không?

Thân thể của hắn đi vào trong cung điện chứa bảo vật, nghiên cứu cả buổi, phát hiện sự thật không dễ dàng như suy nghĩ của hắn.

Thân thể của hắn tuy không khác gì tạo hóa tiên khí nhưng bản

chất lại không phải tạo hóa tiên khí, những tài liệu này cũng không thể dung nhập vào thân thể.

Không thể dung hợp hoàn mỹ cũng không làm thân thể phát huy ra sức chiến đấu mạnh nhất, nếu làm như thế thực lực của hắn sẽ giảm xuống.

Lắc đầu bỏ qua những suy nghĩ này, Nhiếp Vân lại ngồi xuống tu luyện.

...

Hôm sau.

Cả tổng bộ Khu Tu Tháp lúc này người ta tấp nập, phi thường náo nhiệt.

Thế giới trên đỉnh tháp có vô số khu tu sư ngồi ngay ngắn ở giữa đài tỷ thí, ánh mắt nóng bỏng mang theo hưng phấn không nhỏ.

Hôm nay là thời điểm tuyển chọn tháp chủ, chỉ cần có thể trổ hết tài năng là có thể trở thành tháp chủ Khu Tu Tháp, từ đó nhảy lên làm nhân vật đỉnh phong của thiên địa lục đạo.

- Mọi người nói xem lần này ai sẽ trở thành tháp chủ?

- Hẳn là Phí Du a, hắn là cửu phẩm ngân vân khu tu sư, lại có thực lực nửa bước Tiên Quân, tiếng hô lớn nhất!

- Ngươi đúng là cô lậu quả văn a, ta nghe nói An Kình trưởng lão cũng tìm được một vị khu tu sư, thực lực rất mạnh, dường như không kém gì Phí Du!

- Vậy sao? Vậy cũng có trò hay xem, không nên nói trước, có tư cách tham gia tranh cử chỉ có tám người mà thôi, không có thực lực tuyệt đối, muốn trổ hết tài năng cũng không dễ dàng.

...

Trên khán đài phi thường náo nhiệt, ánh mắt tất cả mọi người nhìn

sang sân thi đấu.

Có thể trở thành tân nhiệm tháp chủ tương đương trực tiếp cá chép nhảy long môn, một lần hành động trở thành nhân vật đỉnh phong của thiên địa lục đạo.

- Nhiếp Vân, ngươi phải cẩn thận, ta nghe nói đám người Xích Phong suốt đêm gia tăng thực lực cho Phí Du, hắn hiện tại được xưng đệ nhất nhân dưới Tiên Quân, cực khó đối phó!

Đám người Quỳnh Nhai trưởng lão đi theo sau lưng, người trước lo lắng lên tiếng.

------oOo------

Chương 1727: Bắt đầu thi đấu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hắn tu luyện tuyệt chiêu tên là Đại Thiên Long Chưởng, đại khai đại hợp, uy lực phi phàm, đấu với hắn ngàn vạn không thể ngạnh kháng.

An Kình trưởng lão cũng nói.

- Tốt!

Nhiếp Vân gật đầu, nhấc chân đi lên sân tỷ thí.

Hắn cũng lười tìm hiểu Khu Tu Tháp, hắn chỉ cần có tư cách tham gia tỷ thí mà thôi, đám người An Kình trưởng lão đã chuẩn bị tốt, sau khi tu luyện xong cứ đi tham gia là được.

Mục tiêu của hắn là vị trí tháp chủ, chỉ cần chấn nhiếp bọn đạo chích không đánh chủ ý Liên Nguyệt Các là được, về phần đối thủ có thực lực thế nào thì hắn không quan tâm.

Thực lực mạnh phải nghiền áp, thực lực yếu cùng phải nghiền áp.

Lần này tới đâu phải cao điệu, tuyệt đối không lòng dạ đàn bà nhân từ nương tay.

- Ngươi chính là người An Kình trưởng lão tìm đến giúp đỡ? Hừ, qua một lát tốt nhất đừng gặp qua, bằng không ta sẽ làm ngươi chết rất khó coi.

Vừa tới đài tỷ thí, một thanh niên sắc mặt ngâm đen đi tới, ánh mắt lập loè mang theo hàn ý.

- Cạnh tranh tháp chủ chú ý công bình, ngươi có bản lĩnh thì lấy đi, chỉ dựa vào miệng lưỡi nói chỉ sợ còn chưa đủ a!

Nhiếp Vân mặc kệ hắn, thản nhiên nói.

- Ta cũng muốn xem ngươi có bản lĩnh gì, ta là người ưa thích ra tay độc ác, đến lúc đó hi vọng thực lực của ngươi lợi hại như miệng của ngươi, mà không phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!

Thanh niên mặt đen không ngờ Nhiếp Vân hội sắc bén như thế, đôi mắt hắp híp lại mang theo sát cơ không chút che giấu.

Đối với hắn lời nói, Nhiếp Vân lười trả lời làm gì, duỗi người, xoa xoa lỗ tai, quay người rời đi.

Nhìn thấy động tác và biểu lộ của hắn như thế, thanh niên mặt đen suýt tươi sống tức chết, trong mắt mang theo lửa giận giống như bao phủ cả sân tỷ thí.

- Tâm tính như vậy cũng muốn cạnh tranh vị trí tháp chủ... Đúng là buồn cười.

Nhìn thấy hành động và động tác như hắn, Nhiếp Vân lắc đầu.

Khu Tu Tháp là một trong những thế lực đỉnh cấp của thiên địa lục đạo, muốn trở thành tháp chủ, cho dù thực lực hay tâm tính đều không thể bắt bẻ, người trước mắt chưa thi đấu nhưng tâm tính không ổn định, về sau thành khẳng định có hạn, chớ nói chi lên làm tháp chủ.

- Ngươi chính là Nhiếp Vân a, Lộc Kiền ta tham gia thi đấu lần này, qua một hồi tỷ thí hy vọng điểm tới là dừng, ta chỉ tham gia đủ số, thực lực kém nhất.

Hắn còn chưa đi được vài bước, thanh niên tươi cười đi tới.

Nhìn thấy thanh niên này làm Nhiếp Vân cau mày.

Tên Lộc Kiền trước mắt nhìn cả người lẫn vật vô hại, trong mắt mang theo vui vẻ tùy ý, thần thái ấm áp, trên thực tế hắn lại cho Nhiếp Vân cảm giác phi thường nguy hiểm.

- Tiên Quân cảnh!

Gia hỏa này tuyệt đối là cường giả Tiên Quân!

Đôi mắt híp lại, Nhiếp Vân phi thường cảnh giác.

Trước kia chưa từng nghe nói qua Lộc Kiền trước mặt, cũng không hiển sơn lộ thủy, tươi cười chân thành nhưng hắn biết rõ người này tuyệt đối còn lợi hại hơn Phí Du nhiều lắm, chỉ sợ đã sớm là cường giả Tiên Quân, thực lực nửa bước Tiên Quân trước mắt chỉ là ngụy trang mà thôi.

Cường giả Tiên Quân ngụy trang nửa bước Tiên Quân... Mình cũng có thể nhìn ra, chẳng lẽ đám người Xích Phong trưởng lão nhìn không ra?

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ Phí Du chỉ là tin tức giả do đám người Xích Phong trưởng lão thả ra ngoài, gia hỏa Lộc Kiền trước mắt mới thật sự là đòn sát thủ?

Đột nhiên trong lòngNhiếp Vân sinh ra suy nghĩ như thế.

Thân là Thái Thượng trưởng lão Khu Tu Tháp làm sao có thể vừa ý một kẻ mãng phu như Phí Du, thì ra đòn sát thủ chân chính ở nơi này.

Hiện tại ánh mắt tất cả mọi người đều bị Phí Du hấp dẫn, Lộc Kiền làm hắc mã trổ hết tài năng mới có thể hấp dẫn ánh mắt của kẻ

khác.

Còn nữa, tất cả mọi người biết rõ Phí Du là thuộc hạ của đám người Xích Phong, đưa hắn lên làm tháp chủ danh bất chính, ngôn bất thuận, mà Lộc Kiền có khả năng giao dịch sau lưng với đám người Xích Phong nhưng không muốn kẻ khác biết, có được thân phận trong sáng hơn, càng có thể làm cho đám người An Kình tiếp nhận.

Tâm cơ thật sâu.

Nhiếp Vân thở ra một hơi, sắc mặt hắn ngưng trọng.

Khó trách Khu Tu Tháp có thể đứng vững thế lực hàng đầu thiên địa lục đạo nhiều năm như vậy mà càng ngày càng cường thịnh, nhân vật cao tầng cũng không phải đồ ngốc, mà là nhân vật thông minh thành tinh, tranh đấu gay gắt làm người ta nói không ra lời.

May mắn gia hỏa này xông tới làm quen với mình, nếu không muốn nghĩ tới điểm này nhanh như thế không dễ dàng.

Cho dù đối phương là cường giả cảnh giới Tiên Quân nhưng Nhiếp Vân không lo lắng, Tiên Quân thì như thế nào? Chọc giận ta thì cứ một kiếm giết là được.

- Ngươi tham gia cho đủ số? Nói như vậy thật không dám nhận, nếu như đường đường cường giả Tiên Quân tới tham gia cho đủ số, những người chúng ta cũng không cần phải tham gia rồi.

Nếu đã suy nghĩ cẩn thận chuyện này, Nhiếp Vân chẳng muốn ngụy trang với đối phương, hắn trực tiếp lên tiếng.

- Cường giả Tiên Quân? Ngươi nói ta? Nói đùa sao!

Trong ánh mắt thanh niên mang theo thần thái lăng lệ ác liệt nhưng lập tức bị hắn che dấu xuống và cười nói.

- Có nói đùa hay không trong lòng ngươi hiểu, Tiên Quân cũng không có gì, qua một lát đừng làm trò khỉ trước mặt ta, bằng không ta sẽ bêến ngươi thành kẻ thảm nhất!

Ngữ khí của Nhiếp Vân không lưu tình chút nào, hắn cười một tiếng, không hề để ý tới người này sau đó quay người đi ra ngoài.

Gia hỏa này tự nhận ngụy trang không tệ nhưng nói đến ngụy trang, Nhiếp Vân hắn mới được là lão tổ tông, chơi thủ đoạn này với hắn đúng là quá non.

- Ngươi...

Quả nhiên nghe được hắn nói không lưu tình chút nào làm cho ánh mắt Lộc Kiền sinh ra lãnh ý, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, chỉ qua vài giây đã bị hắn áp chế, lúc này vẻ mặt tươi cười như trước.

Nhiếp Vân không quan tâm tới hắn, quay đầu nhìn về phía năm người còn lại.

Có thể tham gia trận đấu và có tư cách cũng chỉ tám người mà thôi, trừ Phí Du và này Lộc Kiền thì những kẻ khác không có thế lực gì, chỉ là thành viên khu tu sư bình thường, bọn họ nhắm mắt dưỡng thần bảo trì trạng thái.

Nhiếp Vân nhìn một vòng, phát hiện thực lực những người này mạnh không dưới Quỳnh Nhai, biết rõ quán quân cuối cùng sẽ rơi vào người Phí Du, Lộc Kiền cho nên không cần nghĩ nhiều, cũng bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

- Hôm nay là thời gian huy hoàng nhất của Khu Tu Tháp chúng ta, chúng ta sắp thông qua tỷ thí lựa chọn tháp chủ mới!

- Hiện tại ta cẩn thận nói quy củ...

Chỉ chốc lát tất cả mọi người đến đủ, một lão giả bay tới lơ lửng giữa không trung, cất cao giọng nói.

------oOo------

Chương 1728: Bắt đầu thi đấu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lão giả này cũng như An Kình, râu tóc trắng bạc, khí chất bất phàm, vừa nhìn đã biết là cường giả Tiên Quân, có lẽ chính là Xích Phong trưởng lão địa vị cao nhất trong bát đại Thái Thượng trưởng lão.

- Khu tu sư chúng ta có mục tiêu chủ yếu là khắc chế Tu La, đánh chết Tu La, bởi vậy chỉ có hai yêu cầu, thứ nhất, trong thời gian quy định ai đánh chết Tu La càng nhiều sẽ có thứ tự càng cao.

Thứ hai, chính là lên đài tỷ thí, ai đạt được thắng lợi cuối cùng sẽ là tháp chủ.

Xích Phong trưởng lão cất cao giọng nói.

- Đánh chết Tu La?

Nhiếp Vân sững sờ, vốn hắn cho rằng cái gọi là tỷ thí trực tiếp đấu võ là được, sau đó cứ hạ những đối thủ trên đài là xong, xem ra cũng không có đơn giản như vậy.

- Ta nói về khảo hạch đầu tiên, đánh chết Tu La!

- Qua một ta và An Kình cùng nhiều Thái Thượng trưởng lão khác sẽ thành lapajt hông đạo tại sân tỷ thí với thế giới Tu La, mỗi người dự thi có thời gian ba ngày giết Tu La, săn giết Tu La cấp bậc càng cao, thực lực càng mạnh thì điểm tích lũy càng nhiều, người có điểm tích lũy cao nhất sẽ thắng.

Xích Phong không có ngừng, trực tiếp nói ra yê cầu một lần.

- Đương nhiên thế giới Tu La này không phải khắp nơi đều là Tu La, mà là một di tích chiến trường thượng cổ, muốn đánh chết Tu La chẳng những cần kinh nghiệm và trí tuệ, nếu như ngươi không tìm thấy Tu La thì không giết được rồi.

- Di tích chiến trường thượng cổ?

Đôi mắt Nhiếp Vân lóe sáng.

Đối với khu tu sư mà nói, đánh chết Tu La trừ đạt được điểm tích lũy ra không có chỗ tốt gì, với hắn mà nói đây là vật đại bổ, nếu như có thể cho hắn đầy đủ Tu La, thực lực của hắn khẳng định gia tăng rất nhiều.

- Trong quá trình trận đấu, có thể liên hợp nhưng không thể ra tay với đồng bạn...

Xích Phong tuyên bố tất cả yêu cầu một lần, hai tay của hắn điểm xuống dưới.

- Tốt, Truyền Tống Trận mở ra!

Ầm ầm!

Nương theo động tác của hắn, đám người An Kình trưởng lão đồng thời ra tay, trong nháy mắt tám đạo quang mang điểm lên đài, hào quang sáng ngời xuất hiện, một Truyền Tống Trận cực lớn xuất hiện trước mặt mọi người

Trên Truyền Tống Trận có màn hình cực lớn, trên đó viết tên của mỗi người, phía dưới còn có con số.

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên, tám người tham gia đều là không.

- Đi!

Sau khi hiểu rõ quy tắc cũng không có gì phải lưu luyến, lúc này theo sát mọi người bay vào trong Tống Trận, thân thể tiến vào trong trận pháp, không gian trước mắt biến hóa như nước, lúc mở mắt ra thì cảnh vật đã biến hóa.

Bọn họ đã xuất hiện trong hoang vu chi địa, gió lạnh từng hồi, vừa mới đi vào đã làm cho người ta cảm giác phá diệt sinh cơ.

- Nơi này chính là cổ chiến trường?

Nhìn một vòng, Nhiếp Vân phát hiện nơi này sinh cơ tiêu tán, bốn phía đều là khí tức suy bại, hắn đã hiểu ra.

Vốn cho rằng nơi này có bảo vật gì, xem bộ dạng hiện tại là ít có khả năng.

Thiên nhãn mở ra nhìn chung quanh một vòng, không gian này vô cùng rộng lớn, cho dù là thiên nhãn cũng không nhìn thấy cuối cùng, chỉ bằng mắt thường và cảm giác muốn tìm Tu La, chỉ sợ ba ngày cũng không tìm được một con.

Dù sao Tu La cũng không phải người ngu, nơi này suy bại như thế, muốn sống tại nơi này quá khó khăn, làm sao có thể trường kỳ sinh tồn tại đây?

- Mù quáng đi tìm chẳng những phí thời gian, chỉ sợ khả năng tìm được Tu La cũng không lớn, không bằng đi theo sau lưng Lộc Kiền...

Tìm một vòng, biết rõ tìm được Tu La rất phiền toái, suy nghĩ một chút Nhiếp Vân cũng nhìn ra vấn đề.

Hiện tại hắn đã xem ra vì cái gì đối phương đẩy Phí Du lên phía trước và thả Lộc Kiền ở phía sau.

Ở nơi này khó tìm Tu La nhất, đánh chết Tu La biến thành đơn giản hơn không ít, trong khi không biết hoàn cảnh, mù quáng đi tìm thì thành tích không lý tưởng, nếu đi theo người am hiểu hoàn cảnh chung quanh, kết quả sẽ hoàn toàn bất đồng.

Nhiếp Vân có thể nghĩ ra chuyện này, những người khác khẳng định cũng nghĩ tới, đẩy Phí Du lên phía trước hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người, từ đó cung cấp thuận tiện cho Lộc Kiền.

Lúc này tất cả mọi người đều theo dõi Phí Du, Lộc Kiền có thể thuận lợi tìm được Tu La và độc chiếm thành quả.

Suy nghĩ này tuy xảo diệu nhưng hắn sớm biết rõ thực lực của Lộc Kiền cho nên không dễ sử dụng như thế..

Thiên nhãn nhìn chung quanh, hắn nhanh chóng tìm được vị trí Lộc Kiền và đuổi theo.

Quả nhiên Lộc Kiền lúc này tách ra khỏi đám người, hắn chạy vội về một hướng.

Chiến trường này nơi nào cũng như nhau, bốn phía đều mang theo khí tức suy bại, tường thành sụp xuống, cây cối chết héo, dòng sông khô quắt cho nên người ta không cách nào phân rõ phương hướng.

Nhiếp Vân vận chuyển truy tung chi khí, thân thể của hắn như dung nhập vào không khí và lặng lẽ theo phía sau, hắn tiến thẳng về phía trước, đi được nửa ngày, đột nhiên đôi mắt sáng ngời, một hồ nước lớn xuất hiện trước mặt.

Dường như hồ nước cũng bị khí tức suy bại ảnh hưởng nên mặt nước có chút dơ dáy bẩn thỉu phát ra khí tức tanh hôi, chỉ cần nhìn vào đã biết rõ bên trong không tồn tại tính mạng.

Hô!

Vào lúc này Lộc Kiền dừng lại, hắn nhìn chung quanh, cũng không phát hiện có người đi theo, hắn cười lạnh và nói:

- Đấu với ta, các ngươi còn non lắm!

Nói xong thân thể hơi động và nhảy vào trong hồ nước.

Hồ nước dơ bẩn không thôi, hắn trực tiếp nhảy vào trong, ngay cả Nhiếp Vân đang theo đuôi cũng sững sờ.

- Chẳng lẽ trong đó có Tu La?

Nhiếp Vân nhìn một vòng, phát hiện trong nước đục ngầu không chịu nổi, thậm chí còn có một đám sương mù che chắn ánh mắt của hắn.

Dường như sương mù này là phong ấn do người ta tạo ra ngăn cách thế giới này và thế giới trong nước.

- Đi xuống xem một chút!

Hắn cau mày một lúc, thân thể Nhiếp Vân hơi động và thả người vào trong.

Tiến vào trong nước không có gì lạ, bơi trong đó, Nhiếp Vân vận dụng thiên phú tưởng thủy, nước chung quanh ngoan ngoãn tách ra như cừu non, hắn có thể mượn thủy thế tiến vào sâu bên trong.

- Không nghĩ tới Lộc Kiền cũng là tưởng thủy sư!

Đôi mắt nhìn chằm chằm vào Lộc Kiền, Nhiếp Vân nhìn ra.

Gia hỏa này cũng như mình, hắn cũng là tưởng thủy sư, ở trong nước có thể thoải mái như cá và không bị ảnh hưởng chút nào.

Theo sát phía sau một hồi, bơi chừng ba canh giờ không biết tiến vào trong nước bao sâu, Lộc Kiền dừng lại.

Trước mặt hắn là một sơn cốc, hoàn cảnh hơi u ám nhìn không ra bên trong có cái gì, nơi này có một ít bụi cỏ nước rậm rạp.

------oOo------

Chương 1729: Người tốt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồ nước này dơ bẩn không chịu nổi, ngay cả cá cũng không có nhưng nơi này có bụi cỏ làm cho Nhiếp Vân khó hiểu.

Hô!

Lộc Kiền tiến vào bụi cỏ.

- Ân? Cảm giác truy tung chi khí biến mất?

Hắn vừa tiến vào bụi cỏ, truy tung đan điền của Nhiếp Vân chấn động, lúc này hắn không cảm giác được cái gì giống như đối phương đã bị ngăn cách với hắn.

- Phía dưới có cổ quái!

Thấy đối phương chỉ tiến lùm cây đã xuất hiện hiệu quả như vậy, đôi mắt Nhiếp Vân nhìn chằm chằm vào.

Hắn xuyên qua bụi cỏ trước mặt.

Những bụi cỏ này khác với cây cối khác, cây cối đen kịt u ám, lá cây vừa thô vừa to giống như không cần ánh mặt trời vẫn có thể sinh trưởng, nhìn rất âm trầm quỷ dị.

Nhiếp Vân bơi vào trong bụi cỏ, vừa ý định đi vào trong xem, đột nhiên thân thể thân thể chấn động và dừng lại.

Phía dưới bụi cỏ là phong ấn cực lớn.

Phong ấn bao phủ toàn bộ mặt đất vào trong, nếu như không phải tự mình đuổi tới thì hắn không có khả năng phát hiện ra.

- Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ, phá!

Nhiếp Vân liếc mắt nhìn, ngón trỏ ngón giữa điểm về phía trước.

Tuy phong ấn cường đại có thể ngăn cản Thánh Tiên, Vương Tiên, thậm chí nửa bước Tiên Quân nhưng không có tác dụng lớn với hắn, ngón tay như lưỡi dao sắc bén, Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ điểm xuống.

Ầm ầm ầm...

Âm thanh xé rách vang lên, phong ấn xuất hiện một cái miệng lớn và Nhiếp Vân chui vào bên trong.

Hô!

Thế giới trong phong ấn hoàn toàn khác với bên ngoài, vừa tiến vào trong đó, Nhiếp Vân cảm thấy linh khí ập tới, tinh thần sảng khoái không nói thành lời.

- Không nghĩ tới nơi này có động thiên khác.

Nhìn hoàn cảnh trước mặt, Nhiếp Vân hơi sững sờ.

Thế giới dưới phong ấn hoàn toàn khác với thế giới suy bại bên ngoài, nơi này tràn ngập linh khí sảng khoái.

Nơi này vẫn là cổ chiến trường, đủ loại kiến trúc cổ xưa xuất hiện nhưng lại cho người ta cảm giác tiến vào thế giới khác.

- Quả nhiên nơi này có tung tích Tu La hoạt động!

Hít sâu hai hơi, Nhiếp Vân cau mày lên tiếng.

Nơi này có linh khí sung túc thích hợp sinh tồn, quả nhiên hắn phát hiện ra tung tích của Tu La.

Lúc này nhìn quanh, hắn nhìn thấy Lộc Kiền đứng cách phế tích không xa, hắn rón ra rón rén tiến lên phía trước.

Đối diện hắn chính là một con Tu La Thánh Tiên cảnh đang nhắm mắt ngủ say, dường như không phát hiện ra nguy hiểm tới gần.

- Đầu Tu La này là của ta, ngươi đừng mong cướp!

Nhìn động tác của hắn, Nhiếp Vân cười cười, thân thể vận chuyển ẩn nấp chi khí nấp vào trong hư không, hắn bay thẳng về phía trước, trong nháy mắt xuất hiện trước mắt Tu La Thánh Tiên cảnh và duỗi bàn tay về phía trước.

Ầm!

Đầu Tu La này lập tức đoạn tuyệt hô hấp, thi thể bị hắn thu vào nạp vật đan điền.

Hô!

Nhiếp Vân ẩn nấp lần nữa.

- Ân? Vừa rồi có một đầu Tu La? Tại sao biến mất rồi?

Vừa làm xong những chuyện này, Lộc Kiền đi tới nhưng không phát hiện cái gì, hắn khó hiểu nhìn quanh.

Trong cảm ứng của hắn nơi này có một con Tu La Thánh Tiên cảnh nhưng bây giờ đột ngột không thấy, hắn có chút không dám tin tưởng vào mắt của mình.

Ngón tay điểm nhẹ về phía trước, một đồ vật hình dáng la bàn xuất hiện trong lòng bàn tay, tiên lực bắt đầu khởi động, lúc này cây kim trên đó chỉ về một hướng.

- Bên kia còn có một đầu.

Nhìn phương hướng mũi kim chỉ, Lộc Kiền bay thẳng về phía đó.

- Thứ này có thể phát hiện Tu La, bảo bối tốt...

Nhìn tất cả vào trong mắt, biết được đồ vật có hình dáng la bàn là thứ có thể phát hiện Tu La, Nhiếp Vân vô cùng hiếu kỳ.

Hắn chưa từng gặp qua thứ này.

Hắn nhìn qua đã biết rõ cấp bậc không thấp, mặc dù không phải tạo hóa tiên khí nhưng không kém bao nhiêu.

Theo sát hướng Lộc Kiền tiến lên, vừa bắt âầu không nhìn thấy cái gì nhưng qua một hồi quả nhiên phát hiện một đầu Tu La giấu sâu trong phế tích.

Đầu Tu La này cường đại hơn con vừa rồi không ít, nó có thực lực nửa bước Tiên Quân.

Tu La trời sinh huyết mạch mạnh hơn nhân loại, Tu La nửa bước Tiên Quân tuyệt đối có sức chiến đấu ngang với Tiên Quân nhân loại.

Dường như Lộc Kiền cũng phát hiện tình huống này, hắn cẩn thận từng li từng tí tiến lên phía trước sợ đánh rắn động cỏ, dẫn xuất phiền toái không cần thiết.

Thực lực của hắn tuy mạnh, thiên phú cũng cao nhưng tối đa chỉ tương đương với con Tu La này mà thôi, muốn nghiền áp đánh chết nó chỉ sợ còn làm không được, chỉ có thể xuất kỳ bất ý.

- Thật xấu hổ, đầu Tu La này ta cũng muốn!

So sánh ra Nhiếp Vân căn bản không quan tâm, thân thể khẽ động, lúc này hắn xuất hiện phía sau Tu La.

- Người nào...

Đầu Tu La này cảnh giác hơn con trước, cảm nhận được sát ý liền giật mình tỉnh lại, hắn còn chưa nói xong đã nhìn thấy một nắm đấm nện vào đầu.

Bành!

Đầu nổ thành bụi phấn nên khí tức đoạn tuyệt.

- Thu!

Tinh thần khẽ động thu thi thể Tu La vào đan điền, hắn lại ẩn nấp lần nữa.

- Cái gì...

Lộc Kiền một đường cẩn thận từng li từng tí đi tới vị trí của Tu La, nhìn thấy sào huyệt trước mắt không có gì liền sụp đổ.

Vừa rồi hắn cảm nhận được nơi này có Tu La, tại sao mới qua một lúc không có cái gì? Gia hỏa này trốn quá nhanh.

Đến lúc này hắn còn không nghĩ có người đi theo sau lưng hắn, lặng lẽ đánh chết đầu Tu La kia và layasdid.

Không thể ngờ tới cũng không phải do hắn vụng về, mà là vì đầu Tu La kia có được sức chiến đấu Tiên Quân, cho dù hắn đánh chết cũng cần thủ đoạn to lớn, căn bản không thể ngờ có kẻ lặng lẽ đánh chết không gây ra tiếng động, hơn nữa không lưu lại bất cứ

dấu vết gì.

- Phía trước khẳng định còn có Tu La!

Lúc này lấy pháp bảo la bàn ra dò xét một phen, sau khi nhắm chuẩn phương hướng, Lộc Kiền bay qua.

- Hắc hắc, quả nhiên đi theo hắn có ăn, Lộc Kiền, ngươi đúng là người tốt.

Nhìn hắn lần này tiếp tục đi tìm Tu La, Nhiếp Vân hưng phấn cười ha ha.

Nếu như không phải đi theo sau lưng gia hỏa này, cho dù hắn có được thiên phú thiên nhãn cũng không có khả năng nhanh chóng tìm được nơi Tu La cư trú, xem ra đúng là chọn đúng người.

Lặng lẽ đi cùng, sau khi đi tìm được Tu La hắn liền lặng lẽ gạt bỏ, phối hợp phi thường hoàn mỹ.

...

Trên đài tỷ thí to lớn của tổng bộ Khu Tu Tháp.

Màn hình cực lớn ghi chép tên của người dự thi, phía dưới của mỗi tên là điểm tích lũy, cho thấy số lượng đánh chết Tu La.

- Đánh chết một đầu Tu La Kim Tiên cảnh là một điểm, một đầu Thánh Tiên cảnh mười điểm, một đầu Vương Tiên cảnh một trăm điểm, nửa bước Tiên Quân cảnh một ngàn điểm, nhìn con số phía trước, Phí Du có hai trăm điểm.

------oOo------

Chương 1730: Sơn mạch kỳ quái (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hai trăm điểm là đánh chết hai đầu Tu La Vương Tiên cảnh, tốc

độ rất nhanh ah!

- Đó là tự nhiên, hắn lần này là người đề cử có được tiếng hô cao nhất.

- Nhìn kìa, những người khác cũng có thành tích, người kia là Mạnh Hiếu, hắn cũng có một trăm điểm.

- Ân, còn có người không tìm được Tu La nào cả, ngươi nhìn Lộc Kiền và Nhiếp Vân chưa có điểm nào...

Mọi người màn sáng trước mặt và chỉ trỏ.

Trên màn sáng biểu thị số lượng chém giết Tu La, điểm càng cao săn giết càng nhiều, càng có cơ hội trở thành quán quân, có cơ hội đoạt được vị trí tháp chủ.

Lộc Kiền và Nhiếp Vân vừa tiến vào không gian đã tốn hao một ngày đi đường, từ đó điểm số rớt lại so với kẻ khác.

- An Kình Thái Thượng trưởng lão, ngươi xem lần tỷ thí này ai đạt được quán quân?

Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, Xích Phong trưởng lão ngồi trên đài cao đột nhiên quay đầu nhìn về phía An Kình và cười hỏi.

Tuy hắn đang nói nhưng trên mặt mang theo hưng phấn không che giấu được giống như quán quân lần này không phải người khác không ai có thể hơn, từ trong tới ngoài hắn mang theo cảm giác ưu việt không ai có thể sánh bằng.

- Việc này khó mà nói, trận đầu khỏa hạch chỉ có thực lực vô dụng, còn cần phỉa phán đoán Tu La, có năng lực tìm kiếm Tu La!

Sắc mặt An Kình trưởng lão khó coi.

Hắn cũng không lo lắng thực lực của Nhiếp Vân mà là lo lắng hắn còn trẻ tuổi, hắn tiếp xúc và hiểu Tu La không nhiều nên không tìm thấy.

Không riêng hắn, Tư Dương trưởng lão nhìn thấy tình cảnh trên bảng cũng lo lắng.

- Tuy thực lực Nhiếp Vân cường đại nhưng tuổi quá nhỏ, Tu La cổ chiến trường lại phi thường gian hoạt, biết ẩn giấu, cho dù có thiên phú thiên nhãn cũng không tìm được, chỉ sợ thành tích này không quá lý tưởng.

- Xem bộ dạng Xích Phong trưởng lão có lẽ đã tính trước... Cho dù thực lực Phí Du mạnh nhưng năng lực dò xét Tu La cũng không mạnh.

Quỳnh Nhai trưởng lão nghi hoặc.

- Xích Phong trưởng lão có một kiện Tu La thần khí, gọi là Tu La Truy Hồn Bàn, mặc dù che dấu sâu hơn nhưng thông qua khí tức linh hồn vẫn có thể tìm được.

- Hiện tại ta lo lắng hắn giao thứ này cho Phí Du, nghĩ muốn vượt qua như vậy là ít có khả năng.

An Kình trưởng lão thở dài.

- Tu La Truy Hồn Bàn? Hắn đang ăn gian...

Quỳnh Nhai tức giận đến cắn răng.

- Ăn gian cũng không có biện pháp nào, tỷ thí cũng không quy định không cho phép mượn pháp bảo.

An Kình trưởng lão lắc đầu.

- Nhưng mà... Như vậy chẳng phải Nhiếp Vân phải thua không thể nghi ngờ?

Sắc mặt Quỳnh Nhai khó coi.

- Ta cũng không có ý định cho rằng hắn đạt giải quán quân, chỉ cần thứ tự không thua kém người khác là được, tỷ thí đạt được quán quân vẫn có cơ hội làm tháp chủ.

An Kình trưởng lão nói đến đây trên mặt tràn đầy lo lắng, dường như chính hắn cũng không dám xác định.

So với tình cảnh thê thảm của bọn họ, bên phía Xích Phong đang vui tươi hớn hở.

- Xích Phong Thái Thượng trưởng lão, xem ra biện pháp của ngươi rất tốt, Phí Du, Lộc Kiền hai bút cùng vẽ, quán quân nhất định sẽ nằm trong tay chúng ta.

Một Thái Thượng trưởng lão vuốt vuốt chòm râu cười nói.

Nếu như Nhiếp Vân trở về từ thế giới hàn băng muộn một chút nhất định có thể nhận ra trưởng lão này chính là người tiến vào trong đó tìm kiếm Hàn Băng kiếm nhưng vô công.

Lại là một Thái Thượng trưởng lão của Khu Tu Tháp lên tiếng.

- Du Nghệ Thái Thượng trưởng lão nói đúng, hiện tại Phí Du thành tích cao nhất, Lộc Kiền trước mắt không có thành tích nhưng nhất định còn chưa phát huy, một khi bộc phát, quán quân là chuyện ván đã đóng thuyền.

Lại một trưởng lão nói chen vào.

Trưởng lão muốn đạt được Hàn Băng kiếm tên gọi là Du Nghệ.

- Đám người An Kình trưởng lão tìm ra người kia không biết ở nơi nào, còn tưởng rằng có bao nhiêu lợi hại, xem ra không được tốt lắm, về sau Khu Tu Tháp sẽ là thiên hạ của chúng ta.

Bên phía Xích Phong Thái Thượng trưởng lão lại có một trưởng lão lên tiếng.

- Người nọ tên là Nhiếp Vân đúng không, chỉ là tiểu nhân vật mà thôi, đến bây giờ chưa có điểm nào, nói rõ căn bản không tìm thấy Tu La, loại người này không có thực lực gì đặc biệt.

Xích Phong Thái Thượng trưởng lão vung tay lên.

- Mau nhìn, con số đã biến hóa...

- Lại có người thành công đánh chết Tu La...

Mọi người xôn xao...

Hắn vừa dứt lời con số trên màn hình thay đổi liên tục, hào quang tỏa sáng bao phủ cả bình đài, lúc này lấn át những người khác.

- Đây là phản ứng khi có người đạt được một ngàn điểm, xem ra Lộc Kiền thành công đánh chết một đầu Tu La nửa bước Tiên Quân!

- Việc này gọi là đột nhiên nổi tiếng, Xích Phong Thái Thượng trưởng lão bố trí quân cờ này thật sự quá tốt...

Đám người Du Nghệ trưởng lão cười ha ha, tiếng cười còn chưa dứt, ánh sáng trên màn hình biến mất, tên và thành tích của người vừa rồi xuất hiện.

- Ah...

Nhìn rõ ràng cái tên đứng đầu bảng, đám người Xích Phong im lặng, đôi mắt như rơi xuống đất.

Chỉ thấy trên màn hình có dòng chữ: Nhiếp Vân, 1820 điểm!

Lộc Kiền mà bọn họ kỳ vọng vẫn nằm ở dưới cùng, chưa có điểm nào.

- Không... Nhất định là lầm!

Đám người Du Nghệ trưởng lão kêu lớn khó mà tin nổi.

Bọn họ cảm thấy không tin nổi, những cường giả Khu Tu Tháp tới xem náo nhiệt cũng trợn mắt há hốc mồm.

Nhiếp Vân này là người nào? Vốn không có điểm nào, một khi động thủ đã xuất hiện thành tích làm người ta sợ hãi thán phục!

...

Không biết bên ngoài vì thành tích của hắn sinh ra hỗn loạn không nhỏ, lúc này Nhiếp Vân đang nhàn nhã theo sau lưng Lộc Kiền tiêu diệt Tu La.

Mỗi khi đối phương tìm kiếm một đầu Tu La thì hắn đánh chết một đầu, trong nháy mắt đã giết hơn mười đầu.

Những Tu La này có thực lực cao thấp không đều nhưng che dấu ở địa phương thập phần ẩn nấp, bằng vào thực lực của hắn muốn tìm chỉ sợ tìm được ba bốn đầu mà thôi, còn đi theo đối phương có thể tìm hơn mười đầu, có la bàn trong tay đúng là đồ tốt.

- Là ai? Đi theo đằng sau ta, vụng trộm đánh chết Tu La ta tìm được? Nhanh đi ra, bằng không ta không khách khí!

Rốt cuộc Lộc Kiền ý thức được không đúng, hắn biết rõ công hiệu của Tu La Truy Hồn Bàn nhưng mỗi lần tìm được Tu La ẩn thân chỗ, còn chưa kịp công kích đối phương đã mất đi tung tích, một hai lần cũng bỏ đi, liên tục hơn mười lần đều là như thế, cho dù hắn có ngốc cũng biết chắc có người theo dõi.

- Đi ra? Nếu đi ra mới là ngốc thật!

Nghe đối phương uy hiếp, Nhiếp Vân mặc kệ không quan tâm, hắn vận chuyển thiên phú ẩn nấp sư, địa hành sư theo sau không xa, vẻ mặt nhàn nhã.

------oOo------

Chương 1731: Sơn mạch kỳ quái (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có người đi trước tìm Tu La thay hắn, chẳng những hiệu suất cao, còn có thể giảm bớt không ít phiền toái, hắn có ngu mới đi ra ngoài.

Rầm rầm rầm!

Tìm kiếm cả buổi, Lộc Kiền không tìm thấy cái gì, hắn nổi giận cho nên vận dụng lực lượng đánh thẳng vào di tích, kiến trúc phạm vi vài trăm dặm bị phá hủy nhưng không phát hiện ra bóng dáng kẻ nào, hắn tức giận sắp thổ huyết, cũng không có biện pháp gì.

Vèo!

Trong tiếng nổ mạnh, thân ảnh Lộc Kiền biến mất trong nháy mắt.

Tốc độ của hắn cực nhanh, không tới nửa giây đã biến mất không thấy tung tích đâu cả.

Sau khi hắn rời đi Nhiếp Vân cũng không sốt ruột đuổi theo, hắn vẫn lặng lẽ chờ tại chỗ không nhúc nhích, hắn còn áp chế khí tức bản thân thấp hơn.

Không biết qua bao lâu trong hư không xuất hiện một bóng người.

Chính là Lộc Kiền vừa mới đi xa.

Thì ra vừa rồi rời đi chỉ là biểu hiện giả dối, mục đích là tìm ra kẻ theo sau hái trái cây của hắn.

- Chẳng lẽ không có người? Là những Tu La kia tự mình rời đi?

Quan sát không phát hiện người nào ở đây, Lộc Kiền lắc đầu

- Bỏ đi, nhanh lên tìm kiếm đồ vật kia, bằng không thời gian không kịp.

Hắn hừ nhẹ một tiếng quay người rời đi, lúc này hắn bay đi xa.

Nhiếp Vân chui ra khỏi mặt đất.

Có được thiên phú truy tung và thiên phú thiên nhãn, đối phương một chút thủ đoạn căn bản không lừa được hắn, vừa rồi Lộc Kiền làm biểu hiện giả dối, lần này hắn rời đi thật.

- Gia hỏa này hao tổn tâm cơ tới nơi này khẳng định có mục đích, đi qua xem!

Lộc Kiền tốn hao thời gian nhiều như thế chạy tới nơi này, khẳng định không chỉ vi đánh chết Tu La đơn giản như vậy, dù sao đã đánh chết không ít Tu La, vừa vặn cùng đi xem.

Khẽ cười một tiếng, Nhiếp Vân căn cứ cảm ứng liền bay theo sau.

Phi hành gần nửa ngày, lúc này một sơn mạch cổ quái xuất hiện trước mặt.

Ngọn núi không lớn, phía trên có dòng sông lưu động, làm cho người ta cảm thấy kỳ quái chính là dòng sông không chảy về xuôi, nó đang chậm rãi chảy lên cao.

- Không gian này giống như trong cửu long kéo liễm, có người dùng trận pháp cải biến quy tắc thời không...

Nhiếp Vân âm thầm cảnh giác.

Cường giả Tiên Quân bằng vào lĩnh ngộ quy tắc thời không đã có thể cải biến bộ phận quy tắc thời không, thật giống như hiện ở loại tình huống này, bằng vào trận pháp hoàn toàn có thể hoàn thành nhưng người bày trận ít nhất phải có cấp bậc Tiên Quân, cho dù hắn hiện tại cũng không làm được.

Cải biến pháp tắc không gian phức tạp không nói, còn cần năng lượng duy trì, nơi này từ đầu đến cuối không có cải biến qua, nói rõ nơi này có một vị cường giả Tiên Quân cường đại!

Tiên Quân bình thường cũng bỏ đi, nếu Tu La Tiên Quân, Nhiếp Vân không có biện pháp đối kháng.

Ầm ầm!

Lúc nội tâm Nhiếp Vân có phỏng đoán, đột nhiên sâu trong ngọn núi có tiếng nổ vang, một viên cầu bốn màu xuất hiện và chậm rãi bay ra.

Viên cầu lớn như lòng bàn tay, nó xuất hiện trên không trung làm linh khí chung quanh tràn tới, hào quang của nó càng lúc càng sáng.

- Đây là... Yêu thú tinh hạch?

Ánh mắt Nhiếp Vân rùng mình.

Viên cầu cũng không xa lạ gì, nó là yêu thú tinh hạch, chúng tập trung cảm ngộ thiên địa tinh hoa vào trong tinh hạch, dùng nó thành tựu đại đạo.

Từ uy lực của tinh hạch trước mặt, chỉ sợ con yêu thú trong sơn cốc là cường giả Tiên Quân.

Cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên nhìn thấy khí lưu của tinh hạch kết nối với không gian, một con cự thú như con vượn nằm trong lùm cây, khuôn mặt dữ tợn, nó thổ nạp mang theo khí lưu tanh hôi.

- Đây là... Hỗn độn thần thú?

Nhiếp Vân đã giật mình.

Gia hỏa trước mặt có khí tức hùng hậu, nhất cử nhất động giống như mang theo lực lượng hủy diệt thiên địa cùng khí thế đáng sợ, vừa nhìn đã biết nó giống như đại xà lúc trước, là một đầu siêu cấp thần thú ra đời trong hỗn độn!

Loại gia hỏa này làm người ta nhức đầu, lực lượng càng kinh người, có thể nói vượt qua Tiên Quân.

- Đây là Xi Vưu thần thú của Khu Tu Tháp!

Năm đó Bắc Đấu Tinh Quân bắt nó trấn áp số mệnh của Khu Tu Tháp, thực lực rất mạnh!

Trong đầu có âm thanh tiểu Long vang lên.

Thực lực tiểu Long tăng cường, tuy nó vẫn ở trong Bắc Đẩu tinh cung nhưng vẫn có thể nhìn rõ mọi việc xảy ra ở bên ngoài, nhìn

thấy đại gia hỏa này liền nhận ra.

- Xi Vưu thần thú?

- Không sai, năm đó Khu Tu Tháp vừa thành lập, Tu La tung hoành, thiên địa lục đạo còn chưa triệt để thành hình, Khu Tu Tháp chỉ bằng vào một mình Bắc Đấu Tinh Quân căn bản không thể trấn thủ, vì vậy vào sâu trong hỗn độn bắt lấy Xi Vưu thần thú!

- Đầu thần thú này có thể thôn phệ Tu La rèn luyện tinh hạch, thực lực rất mạnh, trước kia không nhìn thấy nó ở trong Khu Tu Tháp còn tưởng nó đã chết, không nghĩ tới nó nấp ở nơi này.

Tiểu Long khôi phục không ít trí nhớ, những thượng cổ bí văn như vậy đối với người khác mà nói rất khó biết rõ, hắn lại rõ như lòng bàn tay.

- Đầu Xi Vưu thần thú này có thể xem như Bắc Đấu Tinh Quân, đều là lão tổ của Khu Tu Tháp, nó có công lao trợ giúp Khu Tu Tháp và thành lập thiên địa lục đạo!

- Nếu như ngươi có thể bắt lấy nó, thu phục nó thành yêu sủng của mình, vị trí tháp chủ của ngươi không thành vấn đề.

Ánh mắt tiểu Long lóe sáng.

- Thu phục nó thành yêu sủng của ta? Thực lực gia hỏa này rất mạnh, bằng vào lực chiến đấu của ta hiện tại còn không được.

Nhiếp Vân lắc đầu.

Có thể thu phục siêu cấp cường giả như vậy làm yêu sủng là tốt nhất nhưng hắn cũng biết thực lực bây giờ còn thiếu rất nhiều, đối với hỗn độn thần thú cường đại như thế hắn còn không có lực thu phục, vạn nhất không thu được còn bị người ta giết thì có khóc cũng không khóc được.

- Bằng vào thực lực của ngươi hiện tại đúng là không thể thu phục được, nếu như tăng thêm ta nữa thì không nhất định.

Tiểu Long lên tiếng.

- Tăng thêm ngươi? Thu phục nó thành yêu sủng phải đánh nó phục, tối kỵ ngoại lực trợ giúp, nếu như ngươi lao tới, chỉ sợ sẽ xuất hiện hiệu quả ngược lại.

Thu phục yêu sủng phải đánh bại đối phương, phải làm nội tâm đối phương bị thuyết phục mới được, tiểu Long thực sự có thể đánh bại nó nhưng không thể thu phục, cho nên chỉ tăng thêm phiền toái khi thu phục yêu sủng.

- Yên tâm đi, ta không lộ diện!

- Lão đại ngươi có được Tiên Thiên Long Thân, ta có thể mang huyết mạch của mình gia trì lên người của ngươi, từ đó trợ giúp ngươi có được thực lực của ta trong thời gian ngắ, trước thu phục nó lại nói sau.

Tiểu Long cười hắc hắc.

------oOo------

Chương 1732: Xi Vưu thần thú

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Gia trì huyết mạch lên người ta?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Còn có thể làm như vậy? Tại sao trước kia chưa nghe qua.

- Đây là bí pháp Ngũ Trảo Long tộc ta, sau khi thực lực tấn cấp Tiên Quân mới biết rõ, yên tâm đi, chẳng những không có tác dụng phụ, còn có lợi!

- Tiên Thiên Long Thân của ngươi chỉ mới ở giai đoạn ban đầu, nếu dùng huyết mạch của ta gia trì hoàn toàn có thể tấn chức cao cấp, thực lực cũng tiến bộ, tuy...

Nói tới điểm này tiểu Long lại do dự.

- Tuy cái gì?

- Làm như vậy chúng ta phải hoàn toàn tin tưởng đối phương mới được, bởi vì loại tình huống này ngươi có thể thông qua huyết mạch của ta đoạt xá linh hồn, ta cũng có thể thông qua huyết mạch của ngươi đoạt xá, xem như cách làm tương đối nguy hiểm.

Tiểu long nói.

- Ta còn tưởng rằng cái gì, đến đây đi!

Nhiếp Vân cười ha ha.

Hắn tin tưởng tiểu Long vô điều kiện.

Hai người còn nhau trải qua nhiều hoạn nạn như thế, nếu như nói không có tín nhiệm tối thiểu chín là chê cười.

- Lão đại...

Ánh mắt tiểu Long đầy phức tạp.

Tất cả không cần nói nhiều, chỉ cần loại tín nhiệm này đã làm thượng cổ dị chủng như thế cảm thấy ấm áp từ sâu trong nội tâm.

- Xi Vưu lão tổ, ta là Khu Tu Tháp Lộc Kiền, lần này tới đây phụng lệnh Xích Phong Thái Thượng trưởng lão muốn mượn tiền bối một cái Xi Vưu linh phù!

Thời điểm một người một rồng thương nghị với nhau, đột nhiên trước khi đi vào Lộc Kiền sáng sủa kêu đi ra.

Nương theo tiếng la của hắn, la bàn biến lớn lộ ra một tia khí tức của Xích Phong Thái Thượng trưởng lão.

Khí tức này vừa xuất hiện đã cho thấy thân phận của hắn, Lộc Kiền thu hồi la bàn, lẳng lặng đứng đó với thái độ cung kính.

- Xi Vưu linh phù dùng tinh huyết của ta bêến thành, đại biểu uy nghiêm của ta, không phải khẩn yếu quan đầu không dễ dàng vận dụng, Xích Phong muốn thứ này làm cái gì?

Tinh hạch bay vào trong miệng Xi Vưu thần thú, thần thú phía dưới đứng lên, nương theo động tác của nó làm đại địa nổ vang, bầu trời nghiền nát, cả tiểu thế giới đều lắc lư.

Không hổ là hỗn độn thần thú, còn chưa chiến đấu, chỉ động tác của nó đã làm không gian chung quanh biến đổi.

- Tu La Vương lại hiện thế lần nữa, Khu Tu Tháp lâm vào nguy hiểm, tám đại Thái Thượng trưởng lão liên hợp thương nghị đề cử tháp chủ mới thống lĩnh toàn cục và chiến đấu với Tu La, ý của Xích Phong Thái Thượng trưởng lão là muốn tân nhiệm tháp chủ khống chế linh phù, có được lực lượng uy hiếp quần hùng!

Thái độ của Lộc Kiền cung kính, không dám vượt qua.

- Tu La Vương phục sinh?

Xi Vưu thần thú sững sờ một lúc, ánh mắt của nó mang theo hoảng sợ.

Xem ra danh khí của Tu La Vương to lớn, mặc dù hỗn độn thần thú cũng cảm thấy khủng hoảng.

- Vâng!

Lộc Kiền gật đầu.

- Thì ra là thế, ta đây tựu cho ngươi một đạo Xi Vưu linh phù, một khi Khu Tu Tháp xuất hiện nguy hiểm, lập tức thúc dục linh phù, ta sẽ trực tiếp xuất hiện!

Xi Vưu thần thú hừ một tiếng, cực lớn móng vuốt về phía trước một tiễn đưa, một ẩn chứa lớn lao uy áp phù lục chậm rãi bay tới.

- Đa tạ Xi Vưu lão tổ!

Đôi mắt Lộc Kiền lóe sáng.

- Hảo tâm cơ!

Nhiếp Vân hừ lạnh.

Thông qua tiểu Long giới thiệu, hắn đã biết rõ địa vị của Xi Vưu thần thú trong Khu Tu Tháp, mà Xi Vưu linh phù lại đại biểu nó, chỉ cần đạt được một tấm linh phù chẳng khác nào đạt được nó tán thành, cho dù các Thái Thượng trưởng lão khác có ý kiến cũng không tiện phản bác.

Người ta đã đạt được lão tổ tán thành, ngươi còn phản bác thế nào?

- Được rồi, ngươi đi đi, không nên quấy rầy ta nghỉ ngơi!

Giao linh phù cho Lộc Kiền, Xi Vưu thần thú khoát khoát tay nói ra.

- Vâng! Lão tổ, vãn bối còn có một việc thỉnh cầu!

Sau khi cầm linh phù trong tay, Lộc Kiền hưng phấn đôi mắt tỏa sáng, vừa muốn rời đi lại nghĩ tới cái gì đó và khom người nói.

- Ân? Nói!

Xi Vưu thần thú phát ra giọng mũi.

- Ta phụng mệnh tới đây tìm kiếm lão tổ, đáng tiếc bởi vì thực lực quá thấp bị người ta theo dõi không cách nào thoát khỏi, hi vọng lão tổ làm chủ thay ta đánh chết hắn.

Lộc Kiền vội hỏi.

- Gia hỏa này...

Vẻ mặt Nhiếp Vân cổ quái.

Gia hỏa này đủ gian xảo, xem ra rất nhiều hành động lúc trước

không thể tiêu trừ nghi ngờ của hắn, hiện tại muốn mượn tay Xi Vưu thần thú tìm ra mình.

- Có người theo dõi ngươi?

Xi Vưu thần thú nói giọng mũi lần nữa, đôi mắt của nó nhìn bốn phía.

Lúc này Nhiếp Vân cảm thấy toàn thân căng cứng, quần áo như ép sát vào người, thân ảnh đang che giấu của hắn không phải bí mật trong mắt đối phương.

- Không gian nơi này đã sớm bị nó khống chế, hơn nữa thực lực của nó rất mạch, khí tức ẩn nấp không thể giấu được nhưng...

Xi Vưu thần thú ở nơi này không biết bao nhiêu năm, nó sớm quen thuộc không gian chung quanh, tuy ẩn nấp chi khí che giấu ánh mắt nhưng cũng không phải làm bản thân biến mất thật sự, không gian vẫn sinh ra chấn động nhỏ cho nên nó nhìn là phát hiện ra ngay.

- Ngươi đi trước đi, ta sẽ xử lý giúp ngươi.

Phát hiện Nhiếp Vân, Xi Vưu thần thú nói một câu.

- Đa tạ lão tổ!

Lộc Kiền liếc mắt nhìn, hắn nhận ra Nhiếp Vân theo ở phía sau liền cười lạnh và nói:

- Lão tổ, người này là Tu La biến hóa, am hiểu quỷ biện, ngươi ngàn vạn không thể tin tưởng hắn, phải trực tiếp giết chết, bằng không một khi hắn quay về nhất định sẽ mang tai nạn tới cho Khu Tu Tháp!

Lộc Kiền vừa nói xogn liền bay ra sau, trong chớp mắt đã bay xa.

- Lại còn đùa nghịch tâm cơ.

Thấy Lộc Kiền trước khi đi còn đùa nghịch tâm cơ, sợ mình cho thấy thân phận Xi Vưu thần thú không động thủ lần nữa, cho nên

muốn ép hắn phải chết.

Đúng là không biết xấu hổ tới cực điểm.

Với hắn mà nói đùa nghịch tâm cơ như thế cũng vô dụng, vừa rồi tiểu Long đã hoàn thành bí pháp, hiện tại chiến ý trên người của hắn đậm đặc, mặc kệ Xi Vưu thần thú này có thái độ cũng phải đánh bại đối phương và thu phục, cho nên hắn không quan tâm thái độ của đối phương.

- Tu La? Dám đến nơi này thì đừng đi.

Nghe được Lộc Kiền nói thế, Xi Vưu thần thú cũng tin tưởng, nó nói chuyện vừa thô vừa to, âm thanh phá không làm cả ngọn núi run rẩy.

- Ta cũng không có ý định đi, Xi Vưu, thương lượng với ngươi một chuyện, làm yêu sủng của ta đi!

Nhiếp Vân cười khẽ.

Lộc Kiền còn chưa đi xa đã nghe nói như thế, hắn sợ tới mức lảo đảo suýt rơi xuống đất.

Yêu sủng, khốn nạn, dám nói như thế với Xi Vưu lão tổ, đầu óc của ngươi có bệnh sao?

------oOo------

Chương 1733: Thu phục Xi Vưu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xi Vưu thần thú từng làm yêu sungrcuar Bắc Đấu Tinh Quân, sau khi Tinh Quân chết đi nó chính là biểu tượng và là uy nghiem của cả Khu Tu Tháp, là thần thú cấp lão tổ, mỗi một đệ tử Khu Tu Tháp nhìn thấy nó đều phải cung kính.

Nếu thu gia hỏa này thành yêu sủng của mình...

Trong đầu Lộc Kiền không dám nghĩ tới gia hỏa này điên rồi.

Trong nội tâm khiếp sợ chết đi sống lại, hắn định quay đầu nhìn xem, chợt nghe tiếng gào thét to lớn.

- Muốn chết!

Ầm ầm!

Âm thanh tức giận hóa thành khí lãng ngập trời bay thẳng ập tới, hắn lập tức tránh xa.

- Ta không có thực lực tham gia trận chiến nơi này, đi mau!

Lộc Kiền cùng tự mình hiểu lấy, Xi Vưu lão tổ đã nổi giận, vạn nhất bị nó chém giết cũng là chết vô ích, lúc này không dám dừng lại đã quay người bỏ chạy.

Có đôi khi xem náo nhiệt cũng phải nhìn thực lực, thực lực không đủ, chưa xem náo nhiệt xong đã phải bồi cái mạng vào.

- Muốn chết? Hảo tâm với ngươi thương nghị, ngươi không đồng ý, ta có thể muốn động thủ rầu~!

Không để ý tới Lộc Kiền bỏ chạy, Nhiếp Vân nhìn Xi Vưu thần thú cách đó không xa và cười nói.

- Hhừ!

Xi Vưu thần thú cũng không đấu võ mồm, móng vuốt to lớn đánh tới.

Ầm ầm!

Một mạch hóa thành ba, trên không trung lập tức xuất hiện ba thân ảnh cực lớn, mỗi một cái cao vài chục trượng, còn chưa tới trước mặt khí thế cường đại đã làm sơn mạch chung quanh bị nghiền nát.

- Khóa không gian không cho ta đi sao? Ta cũng không có ý định đi!

Nhiếp Vân cười một tiếng, trên cánh tay sinh ra kim giáp cường đại, trong cơ thể ẩn chứa lực lượng dời sông lấp biển.

Trước kia thực lực của hắn có thể so với cường giả trong Tiên Quân, lúc này dung hợp huyết mạch tiểu Long gia trì, hắn hiện tại như cự phách lơ lửng giữa bầu trời.

Răng rắc!

Răng rắc!

Thân thể của hắn không ngừng tăng trưởng, hóa thân cao vài chục trượng sau đó tiên lực hội tụ thành áo choáng bay phất phơ.

- Ngươi là kẻ nào!

Thấy hắn trong nháy mắt sinh ra sức bật và uy thế lớn như vậy, Xi Vưu thần thú biết rõ người trước mắt lợi hại, cũng không sốt ruột động thủ, đôi mắt to nhìn chằm chằm vào quát hỏi.

- Làm yêu sủng của ta, ta sẽ nói cho ngươi biết.

Nhiếp Vân cười khẽ.

Có được thiên phú võ đạo sư, bản thân hắn chính là phần tử hiếu chiến, lúc này chiến ý đậm đặc thì làm sao chịu nói ra thân phận.

- Muốn nhận ta làm yêu sủng, như vậy phải xem ngươi có thực lực này mới được.

Xi Vưu thần thú há hàm răng to lớn cắn tới.

Khanh khách!

Ba hư ảnh rung động sau đó lao thẳng về phía trước.

Nhiếp Vân cảm thấy thế giới trước mắt lập tức điên đảo, không gian như bị thứ gì đó giam cầm triệt để.

Đổi lại người bình thường đối mặt loại tình huống này chỉ có trước phá vỡ gông cùm xiềng xích mới có thể động thủ nhưng Nhiếp Vân thì khác.

Hắn đưa tay phỉa về phía trước, trên thân hội tụ thành một đầu long ảnh hư ảo, bọt khí căn bản ngăn ngăn không ngăn được và đánh thẳng về phía Xi Vưu thần thú.

Bành!

Long Ảnh cùng Xi Vưu thần thú đánh ra ảo ảnh va chạm với nhau, Xi Vưu thần thú biến sắc rút lui vài bước, sắc mặt liên tục biến ảo.

Ba!

Hắn một bị thương, bọt khí lập tức phá vỡ.

- Chiêu này đánh tan khóa không gian là tuyệt chiêu ta nghiên cứu nhiều năm, chưa bao giờ đối ngoại thi triển qua, tại sao ngươi có thể biết sơ sở?

Xi Vưu thần thú lên tiếng rống to.

Vừa rồi sử dụng tuyệt chiêu, chỉ cần đối phương dám chủ động tập kích không gian thì bọt khí sẽ nổ tung, từ đó làm người bên trong nhận hết tra tấn, phương pháp phá vỡ duy nhất là cắt đứt liên hệ giữa bọt khí và mình.

Chiêu này là chiêu nó tốn hao không biết bao nhiêu vạn năm mới nghiên cứu ra, dựa theo đạo lý bình thường kẻ bị nhốt vào trong đầu tiên phải phá vỡ gông cùm xiềng xích mới có thể động thủ với hắn, thiếu niên trước mắt đi con đường ngược lại, chẳng lẽ hắn nhìn thấu?

Không đúng, chiêu này từ khi nghiên cứu ra đến giờ chưa bao giờ thi triển qua ở trước mặt người ngoài, tại sao lại bị một tiểu tử miệng còn hôi sửa nhìn thấu.

- Đầu tiên đi xuống đây đi!

Nhiếp Vân cũng không giải thích, hắn tươi cười tấn công về phía trước.

Huyết mạch của tiểu Long làm cánh tay phải của hắn lột xác, địa phương khác lực lượng cũng không được, một trỏa mang theo lực lượng quán thông cổ kim giống như có thể đảo lưu thời gian.

Oanh!

Xi Vưu thần thú không nghĩ tới công kích của hắn lịa cường đại như vậy, hai tay vội vàng giơ lên, móng vuốt ngăn cản trước ngực mang theo ý chí sắc bén và phát ra tửng chưởng ấn như đánh nát trời cao.

Kế hoạch của nó mặc dù tốt nhưng thực lực đối thủ quá cường đại.

Bành!

Tiếng nổ lớn vang lên, nó từ không trung bay ngược xuống đất, nó nện mạnh xuống đất và huyết nhục mơ hồ.

- Lợi hại!

Thấy một chưởng đánh ra hiệu quả như thế, nội tâm Nhiếp Vân sinh ra hưng phấn không nhỏ.

Sau khi dung hợp huyết mạch tiểu Long, mặc dù lợi hại lại nhưng hắn không nghĩ tới đáng sợ như vậy.

Loại thực lực này chỉ sợ cho dù đối mặt U Minh Hoàng Vương cũng có lực đấu một trận!

Đây mới thực sự là thực lực tiếu ngạo thiên địa.

- Đáng giận, ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi là Tu La Vương?

Giãy dụa leo ra khỏi mặt đất, Xi Vưu thần thú cảm thấy sợ hãi.

Đối phương chỉ mới mười tám mười chín tuổi đã đánh bại nó dễ dàng như giết con ruồi, đơn giản đến cực điểm, loại tình huống này

cũng chỉ nhìn thấy Tu La Vương làm được.

- Ta không phải Tu La Vương, thần phục ta, làm yêu sủng của ta, ta sẽ nói cho ngươi biết thân phận chân chính của ta.

Nhiếp Vân cười nói.

- Nằm mơ!

Yêu thú đều có tôn nghiêm của mình huống chi thần thú, Xi Vưu lão tổ tức giận sắc mặt biến thành điên cuồng, tứ chi chạm đất sau đó lao tới.

Lần này nó mang theo nổi giận, tốc độ và lực lượng của nó mạnh hơn vừa rồi không ít, còn chưa tới trước mặt nhưng không khí nổ vang đáng sợ.

- Ta muốn đánh tới khi ngươi thần phục!

Sớm biết đối phương có phản ứng như thế, Nhiếp Vân cũng không nóng nảy, hắn lúc này từ trên nhìn xuống và điểm tới một chỉ

Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ.

Giống như tất cả uy nghiêm của thiên địa đều tập trung vào ngón tay màu xích kim trước mặt, tất cả lực lượng hội tụ vào một chỗ giống như hội tụ cả thế giới.

Oanh!

Lực lượng đột nhiên nổ tung, ngón tay điểm vào vai Xi Vưu thần thú và máu tươi bắn tung tóe, nó bay ra ngoài lần thứ hai, thân thể nhuộm đỏ bằng máu tươi.

Câu thông huyết mạch tiểu Long, sức chiến đấu của Nhiếp Vân tương đương với thần thú thượng cổ, mặc dù nó vô cùng cường mãnh cũng không có biện pháp gì.

- Xi Vưu Chiến Giáp!

------oOo------

Chương 1734: Thu phục Xi Vưu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nó bay xuống còn chưa chạm mặt đất, Xi Vưu thần thú lập tức dừng lại, toàn thân tỏa ra hào quang sáng ngời, một khôi giáp màu vàng xuất hiện bao phủ thân thể của nó.

Tạo hóa tiên khí, Xi Vưu Chiến Giáp!

Chiến giáp Bắc Đấu Tinh Quân năm đó luyện chế cho nó, có thể công có thể thủ, bằng vào uy lực thứ này cho nên nó giết vô số Tu La, lúc này biết rõ thiếu niên trước mắt không thể chiến thắng cho nên trực tiếp thi triển ra.

- Xi Vưu thần quyền!

Phủ thêm chiến giáp, khí chất của Xi Vưu thần thú biến hóa giống như gia tăng thêm lực lượng, như năng lượng thủy triều áp bách tới, lúc này sơn mạch chung quanh bị nghiền nát không còn tồn tại.

Phần phật!

Một quyền đánh ra.

Một quyền này còn mạnh hơn công kích của Nhiếp Vân vừa rồi, khí kình xoay tròn hình thành lỗ đen tấn công Nhiếp Vân, nó cũng lao thẳng về phía Nhiếp Vân.

- Không tệ!

Khẽ cười một tiếng, Nhiếp Vân cũng không vận dụng Bắc Đẩu kiếm mà là vươn tay điểm về phía trước một cái.

Bành!

Lúc này long ảnh và lỗ đen va chạm với nhau một cái, một đạo ám

kình bắn thẳng về phía Xi Vưu thần thú, bắn thẳng vào giữa ngực của nó.

PHỐC!

Máu tươi bắn tung tóe.

Thi triển ra tuyệt chiêu mạnh nhất, lại đánh Xi Vưu thần thú mang Xi Vưu Chiến Giáp bay ngược về phía sau, nó không thể ngăn cản một chi của Nhiếp Vân!

Dung hợp huyết mạch tiểu Long cho nên thực lực Nhiếp Vân gia tăng rất nhiều, đã vượt qua phạm trù nó có thể so sánh, thậm chí chỉ mạnh chứ không yếu hơn Bắc Đấu Tinh Quân năm đó.

- Đáng giận ah...

Thấy công kích mạnh nhất không ngăn cản nổi lực lượng của đối phương, Xi Vưu thần thú gào thét, nó không cam lòng nồng đậm.

- Làm yêu sủng của ta, thuần thú chi khí, bao phủ!

Không để ý tới nó gào thét, Nhiếp Vân bàn tay lớn một trảo, thuần thú chi khí hình thành bình chướng đem Xi Vưu thần thú bao phủ ở bên trong.

Bởi vì đã giải trừ quan hệ yêu sủng với Hắc Nham, Tiểu Phong, tiểu Hổ cho nên thuần thú đan điền của Nhiếp Vân hiện tại không có yêu sủng nào, lúc này thuần thú chi khí đột nhiên hàng lâm, trong không khí lập tức sinh ra uy áp làm Xi Vưu thần thú bị áp bách khó có thể chống cự.

- Cho dù ta chết cũng không làm yêu sủng của ngươi.

Xi Vưu thần thú có được kiêu ngạo của mình, nó tức giận kêu gào muốn tự bạo.

- Chết? Muốn chết nào có dễ dàng như vậy!

Biết rõ phục tùng yêu sủng phải làm nó biết lợi hại của mình, không

thể nhân từ nương tay, Nhiếp Vân cau mày sau đó đưa ta đánh về phía trước

Rắc rắc rắc...

Xi Vưu thần thú vốn muốn tự bạo thân thể nhưng dừng lại, thân thể bị trói buộc không thể động đậy, toàn thân cứng ngắt.

- Làm yêu sủng của ta mới có thể phát huy ra thực lực mạnh nhất, trở thành cường giả chân chính.

Thiên phú tiên âm sư và thiên phú cổ hoặc sư đồng thời vận chuyển, lời nói của Nhiếp Vân phiêu dật mang theo lực lượng hấp dẫn tâm thần.

Bản thân Xi Vưu thần thú cũng không phải đối thủ nên bị trấn áp triệt để, hơn nữa bị hai chủng thiên phú quán thâu vào người cho nên dần mất đi khả năng phản kháng.

- Chủ nhân!

Không biết qua bao lâu, đột nhiên nó quỳ xuống đất, thái độ cung kính.

Trải qua chiến đấu vất vả, rốt cuộc Nhiếp Vân cũng đánh Xi Vưu thần thú phục tùng triệt để, biến thành yêu sủng của mình.

- Ngươi trở thành yêu sủng của ta, như vậy cũng nên biết rõ thân phận của ta.

Tinh thần khẽ động, Bắc Đẩu kiếm và Tháp Chủ Ấn đồng thời xuất hiện trong lòng bàn tay, chúng xoay tròn như sao trời vờn quanh ánh trăng.

- Tháp Chủ Ấn, Bắc Đẩu kiếm, chủ nhân là người nối nghiệp của lão tháp chủ?

Xi Vưu thần thú mở to mắt.

- Không sai!

Nhiếp Vân cười nói.

- Thì ra là thế, chủ nhân vừa rồi cứ mang chúng ra, như vậy đâu cần lấy thân mạo hiểm...

Thái độ Xi Vưu thần thú cung kính.

- Nếu như ta ngay từ đầu ta lấy ra, ngươi sẽ cam tâm tình nguyện thần phục như bây giờ sao?

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Việc này...

Xi Vưu thần thú im lặng.

Nếu như vừa rồi đối phương không sử dụng thực lực bạo lực đánh nó thần phục, ngay từ đầu đã mượn Bắc Đẩu kiếm và Tháp Chủ Ấn làm hắn thần phục cũng chỉ là xem mặt mũi của lão chủ nhân mà thôi, sâu trong nội tâm sẽ không xem là đúng.

Bây giờ biết thực lực của chủ nhân, biết rõ đối phương tùy thời có thể đánh chết nó, hắn triệt để bái phục từ nội tâm cho nên không có tâm tư khác.

- Được rồi, đây là mộc sinh chi khí, nhanh chữa trị thương thế trên người, lúc này theo ta quay về Khu Tu Tháp thôi!

- Vừa rồi Lộc Kiền không có nói sai, Tu La Vương thật phục sinh, chẳng biết sẽ đánh tới lúc nào.

Nhiếp Vân khoát khoát tay.

- Vâng, chủ nhân!

Xi Vưu thần thú gật đầu.

- Ngươi vào Bắc Đẩu tinh cung đi, chờ ta triệu hoán ngươi lại xuất hiện!

Bàn tay Nhiếp Vân đánh một trảo, hắn thu Xi Vưu thần thú vào trong Bắc Đẩu tinh cung.

Hô!

Lực lượng huyết mạch tiểu Long lúc này rút đi.

- Thế nào lão đại, thực lực của ta không tệ chứ?

Lúc này bên tai nghe tiếng nói của tiểu Long vang lên.

- Lợi hại!

Nhiếp Vân vui vẻ trả lời.

Nếu vừa rồi không dùng lực lượng của tiểu Long, muốn thu phục Xi Vưu thần thú chẳng khác gì nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Mà lúc này nhẹ nhõm như thế, nói rõ lực lượng của tiểu Long đã khôi phục tới cảnh giới làm cho người ta nghe mà nổi da gà khắp người.

- Tiểu Long, nói thật cho ta biết, năm đó ngươi và Tu La Vương chiến đấu, thực lực Tu La Vương so với ngươi thì thế nào?

Đột nhiên nhớ tới một sự kiện, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng hỏi thăm.

Cho tới nay hắn chỉ nghe nói Tu La Vương đáng sợ như thế nào, hắn không hiểu thực lực chân chính của đối phương.

Không biết làm sao vượt qua? Như vậy làm sao chia lìa đệ đệ và Tu La Vương?

- Tu La Vương... Thực lực của hắn thâm bất khả trắc, thực lực của ta bây giờ còn không có khôi phục đến đỉnh phong, nếu so với Tu La Vương năm đó, một trên trời một dưới đất, một là thần long một là con sâu cái kiến, mà ta chính là thứ hai.

Tiểu Long không còn vui vẻ nữa, vẻ mặt ngưng trọng.

- Thần long, con sâu cái kiến?

Nhiếp Vân líu lưỡi.

- Ngươi đừng không tin, nếu Tu La Vương không đáng sợ như vậy làm sao có thể để thiên địa lục đạo lâm vào khủng hoảng? Ta thời kỳ toàn thịnh đấu với hắn, hắn đã không phải trạng thái mạnh nhất, thực lực trăm không còn một, dù là như thế vẫn phải liều tới mức hình thần câu diệt, ngươi nói hắn mạnh hay không?

Nói đến đây tiểu Long dừng một chút.

- Lão đại, không phải vạn bất đắc dĩ, ngàn vạn không nên chiến đấu với Tu La Vương, gia hỏa này cực kỳ đáng sợ, chỉ có giao thủ chân chính mới cảm nhận được.

------oOo------

Chương 1735: Tỷ thí lần này không tính

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta cũng không muốn giao thủ với hắn nhưng vận mệnh an bài nên ta không thể không giao thủ với hắn.

Nhiếp Vân lắc đầu, thần sắc cô đơn, cũng không tiếp tục chủ đề này.

Nói thật, Tu La Vương đáng sợ như thế, đừng nói hắn, chỉ sợ bất cứ kẻ nào trong thiên địa lục đạo cũng không muốn đối địch, đáng tiếc không có biện pháp, hắn phải cứu đệ đệ ra.

Đệ đệ chính là Tu La Vương, Tu La Vương chính là đệ đệ, hắn không muốn vận mệnh đệ đệ nằm trong khống chế của kẻ khác.

Két sát!

Hắn dứt bỏ suy nghĩ trong nội tâm, tâm tình Nhiếp Vân buông lỏng, đột nhiên bên tai vang lên âm thanh, biết rõ lại có đan điền tấn cấp, hắn cúi đầu xem xét đã phát hiện là thuần thú đan điền.

Trước kia thuần thú đan điền không như các đan điền khác tấn cấp đến hình thái thứ ba, sau khi thu phục thần thú Xi Vưu đã đột phá tấn cấp tới hình thái thứ năm.

Thuần thú đan điền hình thái thứ năm không có biến hóa quá lớn nhưng đối với thuần thú sư mà nói điều khiển càng thuận buồm xuôi gió, trước kia Xi Vưu thần thú còn có thể phản kháng, phải phối hợp tiên âm sư, thiên phú cổ hoặc sư mới có thể thuyết phục, mà bây giờ một đạo thuần thú chi khí ném qua đã làm đối phương vô lực ngăn cản, ngoan ngoãn nghe lời.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết chính là thực lực phải không kém quá nhiều mới được, kém nhau quá lớn, mặc dù thuần thú đan điền đạt tới hình thái thứ năm cũng không có khả năng trực tiếp phục tùng.

Nếu không phải hạn chế này, chỉ cần thuần thú đan điền đạt tới hình thái thứ năm, nhìn thấy thần thú cường đại cứ thu phục là được, chỉ sợ Nhiếp Vân đã bằng vào quân đoàn thần thú vô địch thủ rồi.

- Được rồi, bây giờ trở về thôi, thời gian ba ngày sắp tới rồi.

Hắn đứng tại chỗ nghiên cứu thuần thú đan điền hình thái thứ năm thật lâu, sau khi vận dụng thuần thục thì Nhiếp Vân thở ra một hơi..

Trước kia theo dõi Lộc Kiền, lại trộm giết Tu La đã qua hơn hai ngày, hiện tại dựa theo đường cũ quay về đã là ngày thứ ba, thời gian đã tới.

Vèo!

Không nói nhiều hắn liền thả người rời đi.

Quả nhiên thời điểm hắn quay trở về thì thời gian vừa mới tới, lúc này đám người Phí Du đang chờ ở đây, nhất là Lộc Kiền, vẻ mặt

hắn cổ quái nhìn Nhiếp Vân, nội tâm nghi hoặc.

Hắn xem ra gia hỏa này đã chọc giận Xi Vưu lão tổ, có lẽ phải chết mới đúng, tại sao hắn còn sống quay về?

Chẳng lẽ Xi Vưu lão tổ thả hắn sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể quy kết gia hỏa trước mặt có cổ quái nên bỏ chạy nhanh mà thôi.

Về phần đối phương có thể thu lão tổ làm sủng vật hay không, hắn nằm mơ cũng không dám nghĩ.

Ầm ầm!

Lúc này thiên địa xoay tròn, mọi người quay lại đài tỷ thí lần nữa.

- Bọn họ quay về, đó chính là Nhiếp Vân ah!

- Nhìn tuổi của hắn không lớn lắm, tại sao có thể đánh chết nhiều Tu La như vậy?

- Đúng là hắc mã lớn nhất mà, lợi hại...

Vừa tiến vào trong đài tỷ thí, chợt nghe chung quanh nghị luận với nhau, đám người Phí Du cho rằng mình chính là quán quân, lúc này quay đầu xem xét liền biến sắc.

Trước khi tiến hành tỷ thí chỉ biết thành tích của mình, cũng không biết thành tích của người khác thế nào, vốn tưởng rằng dựa theo trình độ khó tìm của Tu La thì bài danh của mình không thấp, lúc này lại bi ai phát hiện gia hỏa Nhiếp Vân là người có thành tích cao tới bất thường.

Phí Du đứng thứ hai, 435 điểm!

Nhiếp Vân đứng đầu, chừng 2814 điểm!

Vượt qua kẻ thứ hai hơn hai ngàn ba trăm điểm.

Chênh lệch lớn như thế thì so thế nào? Cho dù muốn so cũng không có biện pháp so.

Bởi vì một đường bị Nhiếp Vân cướp đoạt, Lộc Kiền biến thành kẻ lót đáy không cần tranh cãi, đến cuối cùng vẫn là không điểm.

- Khảo hạch lần này khảo hạch năng lực đối kháng Tu La và đảm lượng, chỉ là biện pháp khảo hạch tâm tính, năng lực phán đoán, cũng không có nghĩa quán quân là tháp chủ, cho nên mọi người cũng không cần nhụt chí, trận tỷ thí thứ hai mới trọng yếu, chỉ cần trận thứ hai đạt được quán quân, chưa hẳn không thể trở thành tháp chủ!

Xích Phong trưởng lão hiển nhiên không nghĩ mình khổ tâm kinh doanh nhưng thành tích Lộc Kiền thê thảm như vậy, sắc mặt đen như đáy nồi nhưng không có biện pháp gì, lúc này đành phỉa nói thế.

- Không sai, muốn trở thành tháp chủ thì phải có thực lực tuyệt đối, thực lực mới có thể đại biểu tất cả, thứ khác đều là giả, không có thực lực chấn nhiếp quần hùng, cho dù lên làm cũng địa vị không ổn, Xích Phong Thái Thượng trưởng lão, ta thấy trận tỷ thí này thôi đi, chúng ta dùng tâận thứ hai làm chủ, ai đạt được quán quân thì kẻ đó làm tháp chủ.

Du Nghệ Thái Thượng trưởng lão đột nhiên đứng dậy cao giọng nói.

Lời của hắn nói truyền khắp đài tỷ thí Khu Tu Tháp, người nơi đây đều nghe được.

- Ý của ngươi là không tính thành tích khảo hạch lần này?

Nghe hắn nói lời vô sỉ như vậy, Tư Dương Thái Thượng trưởng lão đứng lên.

Hắn gặp qua không biết xấu hổ, chưa thấy qua kẻ nào không biết xấu hổ tới mức này, nếu bọn chúng đạt được quán quân, chỉ sợ hắn sẽ không sử dụng lý do thoái thác này.

- Không sai, muốn trở thành tháp chủ thực lực quyết định, đây mới là mấu chốt, đánh chết Tu La có quan hệ với vận khí, làm sao có thể làm tiêu chuẩn bình phán?

Du Nghệ Thái Thượng trưởng lão dõng dạc.

- Ta cảm thấy được Du Nghệ trưởng lão nói không sai, trận đầu tỷ thí này không kể thành tích, các vị nên hoan nghênh tỷ thí đi.

Nói đến đây Xích Phong Thái Thượng trưởng lão quay đầu nhìn về phía An Kình.

- An Kình Thái Thượng trưởng lão, ngươi cảm thấy như thế nào?

Nghe hỏi như thế, ánh mắt tất cả mọi người nhìn sang.

Người Khu Tu Tháp đều biết Xích Phong, An Kình hai vị Thái Thượng trưởng lão không đi chung đường, cũng biết Nhiếp Vân và Phí Du phân thành hai trận doanh, hiện tại Nhiếp Vân đạt được quán quân lại nói không tính, tất cả mọi người muốn nghe An Kình Thái Thượng trưởng lão nói thế nào.

- Đương nhiên có thể, cứ quyết định như thế, cuộc tỷ thí này ai đạt được quán quân thì kẻ đó là tháp chủ.

Sắc mặt An Kình trưởng lão không thay đổi, hắn thản nhiên lên tiếng.

- Cái gì? An Kình Thái Thượng trưởng lão đồng ý?

- Đây là thiệt thòi lớn, tại sao đồng ý?

- Làm sao có thể đồng ý? Ta còn tưởng rằng phải đưa ra điều kiện gì đó chứ...

An Kình Thái Thượng trưởng lão như thả quả bom trong đám người, tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ai không sững sờ.

Tỷ thí trước đó Nhiếp Vân rõ ràng đạt được quán quân, hơn nữa

ưu thế rõ ràng như vậy, một khi tính toán tương đương thành tích là không, chuyện ăn thiệt thòi lớn như vậy mà hắn dám đồng ý?

------oOo------

Chương 1736: Một quyền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không riêng gì mọi người giật mình, Tư Dương Thái Thượng trưởng lão cũng cảm thấy sốt ruột.

- An Kình, ngươi điên rồi...

Hắn còn chưa nói xong đã bị Quỳnh Nhai trưởng lão gần đó kéo một cái, lúc này truyền âm bên tai hắn.

- An Kình trưởng lão tin tưởng thực lực Nhiếp Vân như vậy...

- Ah...

Nghe nói như thế, Tư Dương tính tình táo bạo nhớ tới tư liệu lúc trước, giờ mới hiểu ra.

Đúng, Nhiếp Vân có thực lực như vậy, khi chiến đấu cũng sẽ đánh thắng, còn có cái gì phải bận tâm chứ?

- Việc này...

Đám người Xích Phong Thái Thượng trưởng lão hiển nhiên cũng không nghĩ tới An Kình Thái Thượng trưởng lão dễ nói chuyện như vậy, đồng thời nhìn nhau, sâu trong nội tâm bọn họ sinh ra cảm giác điềm xấu.

- Đừng nghĩ nữa, chún ta cùng ẩn giấu thực lực của Lộc Kiền, vào lúc chiến đấu bộc phát toàn bộ, cho dù ta cũng khó chống lại, ta không tin một tiểu tử nửa bước Tiên Quân có thể chiến thắng, hãy chờ xem!

Nghĩ không ra vì sao An Kình trưởng lão tự tin như vậy, xoắn xuýt một hồi đám người Xích Phong, Du Nghệ chỉ có thể âm thầm động viên mình.

- Tỷ thí do rút thăm quyết định, tám người chia làm bốn tràng, phân biệt hai người quyết đấu với nhau.

Dứt bỏ bất an trong nội tâm, Xích Phong Thái Thượng trưởng lão bắt đầu phân phối.

Tổng cộng tám người dự thi, tỷ thí vô cùng đơn giản, Nhiếp Vân có được thiên phú thiên nhãn cũng lười ăn gian, tiện tay rút một cái, cúi đầu xem xét, quả là trận thứ hai, mà đối thủ của hắn là người tên Mạnh Hiến.

Mạnh Hiến không thuộc về trận doanh Xích Phong, cũng không thuộc về trận doanh An Kình, chỉ là khổ tu của Khu Tu Tháp, trước khi tỷ thí đạt được danh thứ ba cao gần bốn trăm điểm, hắn đuổi thẳng Phí Du.

Có thể đánh chết nhiều Tu La như vậy, nói rõ thực lực của hắn không kém, mặc dù so ra kém Phí Du nhưng không kém nhiều.

Trận đầu tiên là Phí Du đấu với kẻ khác, Lộc Kiền đấu thứ ba.

Bốc thăm xong, tỷ thí bắt đầu nhanh chóng, Phí Du không hổ là cửu phẩm ngân vân khu tu sư, thực lực phối hợp thiên phú kinh người, trận đầu không hề ngoài ý muốn đạt được thắng lợi.

Trận thứ hai Nhiếp Vân đấu Mạnh Hiến.

- Mọi người nói hai người bọn họ ai có thể chiến thắng?

- Ta cảm thấy hẳn là Nhiếp Vân, trận đầu hắn đánh chết nhiều Tu La như thế, đạt được điểm cao như vậy hiển hiên thực lực rất mạnh.

- Đúng vậy a, ta cũng cho rằng như vậy, Mạnh Hiến cũng không đơn giản!

- Ta nghe nói hắn từng đạt được kỳ ngộ, từng đối chiến với Tiên Quân mà không lâm vào hạ phong, thực lực chân chánh thi triển ra, chỉ sợ hai người khó phân cao thấp.

- Chỉ sợ là một hồi long tranh hổ đấu, nói không chừng Nhiếp Vân không mạnh như biểu hiện...

Nhìn hai người trên đài, người phía dưới không ngừng bàn tán với nhau.

Đối với Mạnh Hiến, Nhiếp Vân biết rõ không nhiều lắm, người phía dưới lại biết rõ ràng, hắn là tán tu khổ tu một mình trong Khu Tu Tháp, xem như vẫn có chút danh tiếng, thực lực chân chánh có thể đối kháng Tiên Quân bình thường!

Nhiếp Vân là quán quân của trận đầu, kết quả lại không tính, ván đầu tỷ thí với người mạnh như vậy, tất cả mọi người cảm thấy vận khí của hắn không tốt.

- Xích Phong trưởng lão, ngươi nói Nhiếp Vân này có thể đánh thắng không?

Du Nghệ Thái Thượng trưởng lão hạ thấp giọng hỏi.

- Cho dù có thể thắng, chỉ sợ cũng là thắng thảm, đến lúc đó đối chiến với Phí Du có thắng hay không còn không nói trước được, mặc dù qua được cửa Phí Du, hai lần chiến đấu liên tục khẳng định không phải đối thủ của Lộc Kiền, yên tâm đi!

Xích Phong Thái Thượng trưởng lão khẽ nói.

- Không sai, đến lúc đó Lộc Kiền trổ hết tài năng, thành tựu tháp chủ, cho dù đám người An Kình biết rõ cũng muộn rồi!

Ánh mắt Du Nghệ Thái Thượng trưởng lão lập loè, trong mắt không biết nghĩ cái gì.

- Ân, chờ Lộc Kiền lên làm tháp chủ, quyền chủ đạo đứng bên phía chúng ta, dựa theo ước định, phải mau chóng áp dụng biện pháp kia.

Xích Phong Thái Thượng trưởng lão chậm rãi lên tiếng, trong ánh mắt mang theo hào quang quỷ dị không muốn ai biết.

Quần chúng dưới đài nghị luận liên tục, trên đài Nhiếp Vân nhìn dối thủ trước mặt.

- Ta nhất định trở thành tháp chủ, ta thấy ngươi nên ngoan ngoãn nhận thua đi.

Mạnh Hiến thở ra một hơi và thét dài như sấm.

- Được rồi, động thủ đi!

Chẳng muốn nói nhảm, Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Xem chiêu!

Sau khi thét lên, Mạnh Hiến xông tới, thế công của hắn như thủy triều bộc phát.

Trong nháy mắt cả đài tỷ thí bị quyền của hắn bao phủ, triệt để che đậy ánh mắt chung quanh, dường như có cả trăm Mạnh Hiến xuất quyền nên không thể phân biệt rõ ràng.

- Đi xuống đi!

Thời điểm mọi người cảm thấy hoa mắt, đột nhiên trên đài có tiếng hừ nhẹ và âm thanh va chạm sinh ra.

Ầm!

Mấy trăm ảo ảnh đồng thời biến mất hội tụ thành một Mạnh Hiến bay ra ngoài, hăn ngã xuống mặt đất bên ngoài và miệng phun máu tươi.

Đối mặt với mấy trăm Mạnh Hiến hóa thân, Nhiếp Vân chỉ dùng một quyền là giải quyết cả trận đấu.

- Ah...

Nhìn thấy cảnh tượng này, đài tỷ thí Khu Tu Tháp lâm vào yên tĩnh, lúc này mới có người phát ra tiếng gào thét.

Tất cả mọi người cho rằng hai người đối chiến ít nhất cần mấy trăm chiêu mới có thể xuất hiện kết quả, lại không nghĩ tới trong một giây đã kết thúc, là Nhiếp Vân không có chút danh tiếng nào đánh thắng.

Thực lực chênh lệch quá lớn.

- Đa tạ hạ thủ lưu tình!

Giãy dụa đứng dậy, Mạnh Hiến lại nhảy lên đài tỷ thí lần nữa và ôm quyền cảm tạ Nhiếp Vân.

Mới vừa rồi còn hung hăng càn quấy không thôi, bây giờ đã triệt để bái phục.

Trước đó thiếu niên đánh một quyền đến bây giờ còn ký ức còn mới mẻ, căn bản không thể ngăn cản, nếu đối phương hạ sát thủ thì hắn đã sớm chết rồi.

Thực lực cả hai không cùng cấp bậc với nhau.

- Khách khí!

Nhiếp Vân cười cười, hắn không nhiều lời và nhảy lên ra khỏi đài tỷ thí, hắn trở lại chỗ ngồi..

Trận thứ hai tuy làm người ta kinh diễm nhưng lập tức bị Lộc Kiền áp chế.

Lộc Kiền đấu trận thứ ba, vốn hắn không được người ta xem trọng, kết quả lại giống như Nhiếp Vân, hắn cường thế nghiền áp đánh bại đối thủ, không tới một chiêu đã đánh đối thủ trọng thương gần chết.

Rất hiển nhiên hắn cũng không có lưu thủ, mà là bộc phát lực lượng đánh phế đối thủ.

Trận thứ tư bình thường không có gì lạ, hai người chiến đấu mấy trăm chiêu mới có thể đạt được thắng lợi, cho dù nhu thế kẻ thắng cũng bị thương nặng, xem ra hắn không có khả năng thắng trong trận sau, lúc này không cần Lộc Kiền tiếp tục động thủ, hắn trực tiếp tiến vào trận chung kết.

Trận tỷ thí kế tiếp là Nhiếp Vân đấu với kẻ thắng trận đầu, đó là kẻ có tiếng hô cao nhất là Phí Du.

Hai người vừa lên đài, phía dưới hoan hô lần nữa.

------oOo------

Chương 1737: Phóng cái rắm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Các ngươi nói Phí Du có thể thắng Nhiếp Vân hay không?

- Đương nhiên là Nhiếp Vân thắng, không phải ngươi không thấy chiến đấu vừa rồi, cường lực nghiền áp ah!

- Ta cảm thấy chỉ sợ Phí Du sẽ thắng, át chủ bài của hắn rất nhiều, chiến đấu không chỉ dựa vào thực lực, còn phải chú ý thiên phú, cơ biến và pháp bảo.

- Như vậy Phí Du là người của Xích Phong Thái Thượng trưởng lão, khẳng định sớm có chuẩn bị tốt át chủ bài, Nhiếp Vân sắp không may.

- Ai nói, Nhiếp Vân chính là người của An Kình trường lão, chẳng lẽ các ngươi cho rằng An Kình trưởng lão không nắm chắc, không lưu át chủ bài cho hắn hay sao?

- Như thế...

Mọi người nói nhảm một lúc.

- Hắc hắc, tiểu tử, ta không phải phế vật Mạnh Hiến kia, ngươi

muốn đánh bại ta chính là việc khó hơn lên trời.

Dưới đài nghị luận cũng không ảnh hưởng đến hai người đang tỷ thí, Phí Du vẻ mặt âm lãnh, trong ánh mắt bắn ra tinh quang lập loè, trên người sinh ra hàn khí thấu xương.

- Vậy sao?

Nhiếp Vân cười khẽ.

- Không sai, hôm nay ta cho ngươi biết một chút cái gì gọi là thực lực, vị trí tháp chủ không ai có thể nhúng chùm, đó là của ta!

Gào thét một tiếng, bàn chân Phí Du đạp mạnh vào mặt đất và xông tới phía trước.

Mặt sân đài tỷ thí được trận pháp gia trì phong ấn, cho dù động tác của hắn nhanh và mạnh hơn nữa nhưng mặt đất không hao tổn chút nào.

Ầm ầm!

Phí Du người lập tức đá một cước về phía trước.

Tuyệt chiêu của hắn không phải quyền cước và kiếm pháp, cũng không phải binh khí nào đó, mà là thối pháp!

Nghe nói thối pháp của hắn trong một giây có thể đã ra hơn ngàn chiêu, mỗi một chiêu mang theo lực lượng cường dại và điệp gia cùng nhau, cho dù cường giả Tiên Quân đụng vào cũng phải tạm lánh phong mang.

- Thối pháp tốt!

Nhiếp Vân liếc mắt nhìn, hắn hiểu ra chiêu này không tệ, đương nhiên cực hạn ở không tệ mà thôi, sau khi nói xong liền xuất một quyền.

Không có bất cứ động tác dư thừa nào, không có bất kỳ kỹ xảo nào, chỉ có một quyền bình thường nhất mà thôi.

Răng rắc!

Quyền cước tấn công, tiếng nổ giòn tan và tiếng hét thảm thiết vang lên, đôi mắt Phí Du tối sầm và giống như Mạnh Hiến lúc trước, hắn bay thẳng xuống đài và hôn mê, hắn còn chưa kịp xuất ra bảo bối gì đã bị thua ngay lập tức.

Lặng ngắt như tờ.

Trước kia Nhiếp Vân đối chiến với Mạnh Hiến cũng chỉ dùng một quyền đánh bại đối phương, tuy mọi người khiếp sợ nhưng có thể tiếp nhận, cảnh tượng trước mặt làm bọn họ tan vỡ.

Phí Du chính là cường giả có thể sánh ngang cảnh giới Tiên Quân, tiếng hô cao nhất, được cho rằng là người có thể thành tháp chủ lớn nhất, hắn bị một chiêu đánh bại, hơn nữa hắn còn không có cả thời gian phản ứng, thực lực Nhiếp Vân mạnh cỡ nào?

Hắn quá mức kinh khủng rồi!

- Ta biết rõ vì cái gì An Kình bình tĩnh như vậy, Nhiếp Vân này không đơn giản...

Thấy rõ cảnh tượng trước mặt, Xích Phong Thái Thượng trưởng lão đã hiểu ra, quả nhiên là thế.

- Đi điều tra cho ta, rốt cuộc Nhiếp Vân là người có địa vị gì, hắn có thực lực như thế, ta không tin hắn không có tiếng tăm gì.

Cảnh tượng trước mặt cho dù là kẻ ngốc cũng biết thực lực của Nhiêp Vân không đơn giản, cường giả mạnh như thế làm sao không có danh tiếng chứ?

Nhất định là bọn họ xem nhẹ cái gì đó.

- Vâng!

Lúc này một trưởng lão sau lưng bọn họ đi ra ngoài, hẳn là an bài người dò xét.

- Một chiêu đánh bại Phí Du, không có chút dây dưa dài dòng gì, Nhiếp Vân không đơn giản, ta sợ Lộc Kiền cũng không phải đối thủ của hắn.

Du Nghệ Thái Thượng trưởng lão lúc này không dám nói chắc chắn như trước.

Bản thân Phí Du là bọn họ đỡ lên, cũng biết rõ thực lực của hắn, cho dù bản thân hắn muốn thắng Phí Du cũng không thể giải quyết trong một chiêu, mà Nhiếp Vân này cử trọng nhược khinh giống như đập con ruồi, thực lực như vậy quá mức đáng sơ rồi.

- Yên tâm đi, vừa rồi ta đã trao đổi với Lộc Kiền qua, sở dĩ lúc trước không có đánh chết Tu La là vì đi làm chuyện kia, hơn nữa hắn thành công rồi.

Xích Phong Thái Thượng trưởng lão nói.

- Thành công?

Đôi mắt Du Nghệ Thái Thượng trưởng lão bắn ra hào quang sáng ngời lần nữa.

- Vậy là tốt rồi, chỉ cần có linh phù của Xi Vưu lão tổ, cho dù tiểu tử này càng lợi hại hơn nữa cũng không có biện pháp, chỉ có thể ngoan ngoãn nhận thua!

- Ân, chờ xem đi, tâm tư Lộc Kiền rất nhiều, chưa bao giờ làm cho chúng ta thất vọng qua, lần này ta cũng tin tưởng hắn.

Xích Phong Thái Thượng trưởng lão nói xong đưa mắt nhìn lên đài tỷ thí.

Lúc này trên đài tỷ thí nghênh đón trận đấu cuối cùng, Nhiếp Vân đối diện với Lộc Kiền, cũng không lập tức ra tay.

- Có thể đánh bại Phí Du đơn giản như thế, ta thừa nhận trước kia xem thường ngươi, hiện tại ngươi cũng nên dừng bước ở đây.

Lộc Kiền hừ lạnh, chỉ thấy trong tay xuất hiện một đạo quang mang, một kiện binh khí đặc thù xuất hiện ngay trước mặt.

Nhiếp Vân nhìn một chút, binh khí này có hình dáng như móc sắt, toàn thân sinh ra hàn quang, lại là kiện tạo hóa tiên khí, chỉ có điều cấp bậc kém xa Bắc Đẩu kiếm, chỉ sợ là một kiện tạo hóa tiên khí sơ kỳ.

Tạo hóa tiên khí chính là tạo hóa tiên khí, cho dù là sơ kỳ nhưng phối hợp sức chiến đấu Tiên Quân của đối phương cũng sinh ra lực lượng cực kỳ cường đại.

- Ai, chẳng lẽ các ngươi đều ưa thích nói nhảm sao?

Nghe hắn uy hiếp, Nhiếp Vân lắc đầu

- Cho ngươi một cơ hội, triệt để bạo phát thực lực Tiên Quân của ngươi ra đi, hoặc là thả Xi Vưu linh phù ra ngoài, bằng không ta không cho ngươi cơ hội.

- Ngươi...

Nghe nói như thế, Lộc Kiền tức giận suýt nữa phun máu tươi, gương mặt của hắn đỏ rực.

Với hắn mà nói đây quả thực là vũ nhục trần trụi, vũ nhục thực lực của hắn!

- Ta thấy ngươi là kẻ sính miệng lưỡi mà thôi, qua một hồi chỉ mong ngươi còn có thể nói như vậy!

Gào thét một tiếng, lực lượng toàn thân Lộc Kiền bạo phát ra ngoài.

Bản thân hắn có lực lượng cảnh giới Tiên Quân, lúc này không tiếp tục áp chế, khí thế cường đại tăng lên tận trời, dường như có thể xé rách cả bầu trời.

Khí thế cường đại có thể phá tan tất cả phong ấn, cũng phát ra tiếng nổ tan liên tiếp, dường như chỉ cần động thủ thì hắn không thể chịu nổi.

- Lộc Kiền lại là cường giả cảnh giới Tiên Quân?

- Hắn là Tiên Quân? Nhiếp Vân thảm rồi...

Thấy hắn đột nhiên phóng thích lực lượng, tất cả mọi người ngạc nhiên, hiển nhiên Lộc Kiền che dấu phi thường tốt, căn bản không có người nào nhìn ra.

------oOo------

Chương 1738: Phóng cái rắm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong mắt của kẻ khác, Tiên Quân và nửa bước Tiên Quân là hai cấp độ tính mạng khác nhau, nửa bước Tiên Quân là không thể nào chiến thắng cường giả Tiên Quân!

- Loan Nguyệt Câu!

Trong ánh mắt giật mình của mọi người, bàn tay Lộc Kiền run lên, hắn sử dụng móc câu của mình tấn công Nhiếp Vân.

Không hổ là tạo hóa tiên khí, còn chưa tới đến trước mặt nhưng không gian đã nghiền nát tầng tầng, mặt đất cũng phát ra âm thanh như sấm rền, uy lực móc sắt như có thể móc cả ngôi sao, tiếng nổ lớn vang lên làm người ta không thể phản kháng.

Nhiếp Vân cũng ngây ngốc, hắn đứng đó không nhúc nhích, thậm chí hắn không ngừng vung vẩy nắm đấm phi thường cường đại của bản thân.

Đinh!

Móc câu chém vào cổ hắn.

Cảnh tượng không tưởng tượng nổi xuất hiện, đầu lâu bị chém nhưng phát ra âm thanh giòn tan giống như chém vào kim loại.

- Cái gì?

Lúc này Lộc Kiền mới phát hiện tạo hóa tiên khí của mình không thể chém lên cổ của đối phương, hơn nữa cũng không thể xuất hiện dấu màu trắng, ngược lại móc sắt của hắn tổn hại tầng tầng.

Chỉ bằng vào thân thể ngăn cản tạo hóa tiên khí công kích? Đây là sự thật hay sao?

Trong nháy mắt hắn cảm thấy sắp điên.

- Tới phiên ta ra tay.

Vào lúc này hắn tươi cười khinh thường, hắn nhìn về phía trước và đấm ra một quyền.

Lộc Kiền lui về phía sau, lực lượng trong cơ thể bộc phát toàn bộ, Lộc Kiền lại phát hiện nắm đấm của đối phương như giòi bọ trong xương, căn bản không thể thoát khỏi.

Ầm!

Trước mắt tối sầm, Lộc Kiền không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết đã bay ngược về phía sau, hàm răng rơi xuốngt, gương mặt lõm xuống và óc bắn tung tóe.

May mắn hắn là cường giả Tiên Quân, có được bất tử chi thân, nếu không một quyền này đã đánh hắn chết tại chỗ.

- Ngươi... Điều đó không có khả năng!

Thân thể khôi phục ngay sau đó, trong mắt Lộc Kiền tràn ngập hoảng sợ, hắn bị Nhiếp Vân đánh bại giống như trêu đùa hài tử, hoàn toàn không có chút sức phản kháng nào.

Đối phương còn không phải Tiên Quân đã làm hắn không có sức phản kháng, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ gia hỏa này giống hắn, đều là Tiên Quân cố ý che dấu tu

vi?

Nhìn kỹ cả buổi hắn lại lắc đầu.

Có phải Tiên Quân hay không, bằng vào nhãn lực của hắn có thể nhìn ra, đối phương thật sự không phải Tiên Quân, bởi vì thân thể quá mức cường đại sánh ngang tạo hóa tiên khí.

Có thể luyện thân thể thành như vậy, cho dù là Kim Thân Ma tộc chuyên tu thân thể cũng không thể làm được tới mức này.

- Không có gì không có khả năng!

Thân thể Nhiếp Vân hơi động, ảo ảnh xuất hiện trước mắt Lộc Kiền, bàn tay hắn đưa tay bóp cổ đối phương như bắt gà.

- Nhận thua đi, ngươi không phải đối thủ của ta!

Bắt hắn vào trong tay, Nhiếp Vân thản nhiên lên tiếng.

- Thả ta ra!

Lộc Kiền giãy dụa một lúc, phát bàn tay đối phương như kìm sắt, bản thân hắn vốn muốn thi triển Xi Vưu linh phù nhưng phát hiện mình không thể lấy ra.

- Nhận thua, ta có thể không giết ngươi!

Lộc Kiền âm mưu khá nhiều nhưng không có tạo thành tổn thương cho hắn, cho nên Nhiếp Vân cũng không có ý định đánh chết đối phương, chỉ cần nhận thua là tốt rồi.

- Ta...

Gương mặt Lộc Kiền trướng lên đỏ bừng, hắn cắn răng lên tiếng.

Khanh khách!

Hắn bị bóp chặt không nói thành lời.

Một lòng tính toán, khổ tâm kinh doanh để lên làm tháp chủ, nằm mộng cũng muốn nhưng không ngờ đột nhiên xuất hiện một gia hỏa thực lực cường đại như thế.

- Dừng tay!

Thời điểm hắn nói không ra lời, lúc này có tiếng thét dài vang lên, một bóng người lao tới.

Du Nghệ Thái Thượng trưởng lão!

- Buông Lộc Kiền tháp chủ ra, lập tức rời đi! Ta có thể bỏ qua chuyện cũ, nếu không hôm nay ngươi phải lưu lại nơi này.

Đi lên phía trước hai bước, hắn đứng cách Nhiếp Vân bảy tám mét, sắc mặt Du Nghệ Thái Thượng trưởng lão âm trầm hét lớn.

- Lộc Kiền tháp chủ? Hắn lúc nào biến thành tháp chủ? Ngươi không phải nói ai đạt được quán quân người đó là tháp chủ sao? Lần này chiến đấu hắn không thắng, là ta thắng!

Ánh mắt Nhiếp Vân âm lãnh.

Sớm đoán được đám người Xích Phong Thái Thượng trưởng lão sẽ ra ngoài quấy rối, thật không ngờ đối phương không biết ngượng như vậy.

- Làm càn, Lộc Kiền trở thành tháp chủ là Khu Tu Tháp Xi Vưu lão tổ tự mình định ra, ngươi tính toán thơm bơ vậy sao, cũng dám ngấp nghé?

Du Nghệ Thái Thượng trưởng lão quát lớn.

- Xi Vưu lão tổ quyết định Lộc Kiền làm tháp chủ? Du Nghệ, cơm có thể ăn bậy, nói không thể nói lung tung!

Hắn nói câu này cũng không rối loạn, mặc kê đám người Tư Dương Thái Thượng trưởng lão xông tới, hắn nói như chém đinh chặt sắt.

- Hừ, Tư Dương ngươi hoài nghi quyết định của Xi Vưu lão tổ? Xi Vưu lão tổ tự mình cho Lộc Kiền một tấm Xi Vưu linh phù đã xác định thân phận tháp chủ của hắn, không tin để Lộc Kiền giao linh phù ra xem xét là biết.

Du Nghệ Thái Thượng trưởng lão chắp tay sau lưng, vẻ mặt đầy tự tin.

- Xi Vưu lão tổ cho một tờ linh phù chẳng khác nào định hắn thành tháp chủ?

Nghe hắn nói như thế, vẻ mặt Nhiếp Vân đầy cổ quái.

- Ngươi đang... Phóng cái rắm gì thế!

Người khác kính trọng Thái Thượng trưởng lão không thôi, nói chuyện ăn nói khép nép, thái độ cung kính nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói không đáng kể chút nào.

Xi Vưu lão tổ cho một tờ linh phù chẳng khác nào thừa nhận là tháp chủ, quả thực chính là lẫn lộn khái niệm, chỉ là nói xàm mà thôi!

- Ngươi nói cái gì? Chẳng lẽ thật cho rằng ta không dám giết ngươi?

Du Nghệ Thái Thượng trưởng lão đỏ mặt như đít khỉ, trên trán nổi gân xanh.

Thân là Khu Tu Tháp Thái Thượng trưởng lão dưới một người trên vạn người, hắn khi nào bị người ta mắng như vậy.

- Dám giết ta? Ngươi động thủ đi, chỉ cần ngươi dám động tay, cái gọi là Lộc Kiền tháp chủ tuyệt đối sẽ chết nhanh hơn ta đấy.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, ngón tay bóp cổ Lộc Kiền mạnh hơn.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Lộc Kiền đã có sắc mặt khó coi, lúc này gương mặt đỏ như quả cà, dường như chỉ cần dùng sức chút nữa hắn tuyệt đối sẽ tắt thở và bỏ mạng ngay lập tức.

- Ngươi...

Thấy đối phương không quan tâm hắn uy hiếp, lúc này bóp cổ Lộc Kiền mạnh hơn, Du Nghệ Thái Thượng trưởng lão tức giận toàn thân phát run nhưng hắn không dám động thủ.

Tuy hắn không quan tâm tới tính mạng của Lộc Kiền nhưng một khi Lộc Kiền chết đi, kế hoạch chuẩn bị từ trước đều ngâm nước nóng, không thể không làm việc cẩn thận.

- An Kình, Nhiếp Vân này là người của ngươi, uy phong thật lớn nha, dám vô lễ với tháp chủ được Xi Vưu lão tổ nhận định như vậy, chẳng lẽ các ngươi muốn mưu phản Khu Tu Tháp?

Lúc này Du Nghệ Thái Thượng trưởng lão lập tức đứng ra khó xử, hắn lạnh lùng lên tiếng, Xích Phong Thái Thượng trưởng lão lăng không đi tới.&

------oOo------

Chương 1739: Đồ Chơi này ta còn nhiều, rất nhiều!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân, trong mắt mang theo sát cơ, dường như chỉ cần có sơ hở thì hắn sẽ ra tay không lưu tình.

- Chụp mũ rất tốt, ngươi nói Lộc Kiền là người được Xi Vưu lão tổ nhận định, ngươi nói Nhiếp Vân vô lễ? Vu khống, không có chứng cớ thì nói gì mà không được.

An Kình trưởng lão thấy tình thế huyên náo không cách nào vãn hồi cũng bay tới.

Vốn là tranh chấp vị trí tháp chủ liền biến thành tám đại Thái Thượng trưởng lão tranh giành phe phái.

- Ý của ngươi là ta giả truyền quyết định của Xi Vưu lão tổ? An Kình, xem ra lá gan của ngươi không nhỏ nha!

- Ngươi cũng biết tính cách của Xi Vưu lão tổ, nếu như lão nhân gia biết rõ lời này, ngươi biết ngươi có kết cục gì không?

Xích Phong trưởng lão cười lạnh liên tục.

- Việc này...

Nghe nói như thế, An Kình trưởng lão do dự một lúc, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Tuy Xi Vưu lão tổ là thần thú nhưng trí tuệ không thấp hơn nhân loại, lại là yêu sủng của Khu Tu Tháp tổ tiên Bắc Đấu Tinh Quân, nó có được địa vị cực cao.

Hơn nữa Khu Tu Tháp nhiều lần nguy hiểm là nó xuất thủ trợ giúp, có được danh vọng cực cao, mỗi người đều đối đãi với nó như lão tổ, cũng không ai dám nghi vấn quyết định của nó.

Ai dám nghi vấn, chẳng khác nào đối nghịch với lão tổ, đừng nói Xi Vưu thần thú không buông tha, cho dù cao thủ cả Khu Tu Tháp cũng có cảm giác đại nghịch bất đạo.

Nhìn ra Xích Phong trưởng lão nói có bài bản hẳn hoi, vạn nhất Lộc Kiền thật sự là tháp chủ do Xi Vưu lão tổ định ra, hiện tại đánh hắn thê thảm như thế, cho lão tổ biết rõ, phiền toái tựu đại.

- Hừ, còn không buông Lộc Kiền ra, dám vô lễ với người do lão tổ định ra như thế, lão tổ đích thân tới, ta thấy ngươi không gánh nổi đâu.

Xích Phong Thái Thượng trưởng lão vung tay.

- Nhiếp Vân, trước thả hắn ra đi.

Trù trừ một lát, An Kình tiến lên một bước.

- Được rồi!

Nhìn thấy An Kình trưởng lão như thế, Nhiếp Vân vẫn tương đối tán thành, thấy hắn nói thế cũng chẳng muốn giải thích, thủ đoạn chấn động và ném Lộc Kiền ra ngoài.

Lộc Kiền đang ở giữa không trung muốn vận dụng tiên lực, ai ngờ trong cơ thể có ám kình xoay tròn, toàn thân đau đớn như bị kim châm khắp cơ thể, hắn không vận được tiên lực cho nên ngã xuống đất và lăn vài vòng, bộ dạng chật vật không thôi.

Mọi người nhìn thấy tháp chủ tương lai chật vật như thế, rất muốn cười nhưng không dám cười ra.

Mỗi người tôn trọng cường giả, Nhiếp Vân dùng thủ đoạn bạo lực trực tiếp thắng lợi, trong lòng mọi người tán thành còn cao hơn với Lộc Kiền yếu hơn.

- Lộc Kiền...

Nhìn thấy vẻ mặt của mọi người như thế, Du Nghệ Thái Thượng trưởng lão làm sao không đoán ra bọn họ nghĩ gì, sắc mặt khó coi, vội vàng đi tới nâng hắn dậy.

- Ta không sao!

Đứng dậy, khí tức thông suốt rất nhiều, Lộc Kiền lúc này thở ra một hơi.

- Không có việc gì là tốt rồi, còn không mang linh phù do Xi Vưu lão tổ cho ngươi ra xác nhận ngươi mới là nhân tuyển tháp chủ tốt nhất.

Xích Phong Thái Thượng trưởng lão biết rõ tình huống bây giờ chậm trễ thời gian sẽ bị nghi vấn càng nhiều, vội vàng phất tay.

- Vâng!

Mất đi áp chế, toàn thân Lộc Kiền nhẹ nhõm không ít, ngón tay điểm tới và kích hoạt linh phù, từ đó để lộ khí tức đáng sợ.

Chính là Xi Vưu linh phù do Xi Vưu thần thú cho hắn lúc trước.

- An Kình, Tư Dương, các ngươi xem tấm linh phù này có thật hay không?

Xích Phong trưởng lão dùng thái độ ngạo nghễ nói với mọi người.

- Việc này...

An Kình, Tư Dương hai vị Thái Thượng trưởng lão đi tới vài bước, nhìn kỹ sau đó đồng thời gật đầu.

- Thật là linh phù do Xi Vưu lão tổ tự mình luyện chế!

Loại linh phù này chỉ dùng để tinh huyết của Xi Vưu thần thú mới có thể luyện thành, người khác bắt chước không được.

- Phải là tốt rồi, Xi Vưu lão tổ tự mình cho hắn linh phù, chính là muốn hắn trở thành tháp chủ trấn thủ tứ phương, tiêu trừ tất cả âm thanh phản đối, như thế nào, An Kình trưởng lão muốn cãi lời của lão tổ hay là nghe theo?

Xích Phong Thái Thượng trưởng lão lạnh lùng nói.

- An Kình phục tùng quyết định của lão tổ!

An Kình trưởng lão khẽ cắn môi, cuối cùng chỉ có thể gật đầu.

Tuy hắn là Thái Thượng trưởng lão, quyền lợi thật lớn nhưng không dám phản bác quyết định của Xi Vưu lão tổ.

- Thừa nhận là tốt rồi, vậy bây giờ ta tuyên bố Lộc Kiền trở thành tháp chủ Khu Tu Tháp thứ hai của chúng ta...

Thấy hắn đồng ý, Xích Phong Thái Thượng trưởng lão cười ha ha, hắn nhìn chung quanh và nói to.

Ba ba ba ba!

Hắn nói còn chưa dứt liền nghe tiếng vỗ tay vang lên.

- Ngươi là Xích Phong đúng không, không nghĩ tới ngươi còn rất biết nói chuyện, nói nhảm hết bài này đến bài khác không nói, không ngờ có thể đổi trắng thay đen nói láo như vậy, đúng là làm ta mở rộng tầm mắt.

Nhiếp Vân vừa vỗ tay vừa cười nói tiến lên.

- Ngươi nói cái gì?

Xích Phong Thái Thượng trưởng lão nói được một nửa đã bị đánh đoạn, gân xanh nổi trên trán, hai mắt như bốc lửa.

- Ta nói ngươi nói chuyện chẳng khác gì nói láo, như thế nào, không phục?

Nhiếp Vân không quan tâm lửa giận của hắn.

Hí!

Hiện tại mọi người thấy Nhiếp dám nói với đệ nhất Thái Thượng trưởng lão Khu Tu Tháp như vậy, tất cả mọi người hít khí lạnh.

Khu Tu Tháp vẫn không có tháp chủ, lão tổ Xi Vưu lại thường xuyên xuất hiện, Xích Phong Thái Thượng trưởng lão hành sử quyền lợi tháp chủ nên địa vị cực cao, bình thường không ai dám thở mạnh trước mặt hắn, hiện tại có kẻ ở trước mặt nhiều người mắng hắn nói láo, lá gan của thiếu niên này quá lớn.

- An Kình, tiểu tử này vũ nhục ta, hôm nay nếu hắn không nói rõ lý do đừng trách ta trở mặt vô tình.

Khóe mắt Xích Phong Thái Thượng trưởng lão co giật, hắn vô cùng tức giận nhưng cũng không trực tiếp động thủ mà là nhìn về phía An Kình.

Hắn biết rõ Nhiếp Vân là người được An Kình Thái Thượng trưởng lão mời đến, một khi động thủ, đối phương khẳng định ra tay cứu viện, cho nên hắn không có nói chết.

- Ngươi cũng không cần dùng phép khích tướng này, thực muốn động thủ, ngươi và mấy phế vật này cùng xông lên cũng không phải đối thủ của ta.

Nhiếp Vân còn không đợi An Kình nói chuyện, tiện tay chỉ tới.

Du Nghệ trưởng lão nghe có người xem thường bọn họ như vậy, đôi mắt lập tức đỏ thẫm.

Kỳ thật Nhiếp Vân nói đúng, một mình hắn chỉ sợ không cách nào chiến thắng Xích Phong Thái Thượng trưởng lão, sau khi dung hợp huyết mạch tiểu Long cho nên thực lực bạo tăng, mấy người này khẳng định không phải đối thủ của hắn.

Nếu không cũng không có khả năng một tay cầm Xi Vưu.

------oOo------

Chương 1740: Huynh đệ tương kiến (Thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tốt, tốt! Hi vọng ngươi có thể nói ra lý do thỏa đáng, nếu không hôm nay ta muốn lĩnh giáo át chủ bài của ngươi là gì mà dám liều lĩnh như vậy.

Xích Phong giận quá hóa cười.

- Phí lời với hắn làm gì, Du Nghệ ta hôm nay muốn xem tiểu tử này có chỗ dựa gì.

Du Nghệ Thái Thượng trưởng lão hô to một tiếng và muốn ra tay...

- Đến đây!

Hai mắt Nhiếp Vân bắn ra một đạo kim quang, mang theo tự tin vô cùng to lớn.

Nhìn thấy hắn tự tin như vậy, sắc mặt Du Nghệ Thái Thượng trưởng lão cứng đờ, không biết có nên động thủ hay không.

Đối phương có tự tin như thế nói rõ thực sự có khả năng đánh bại mình, nếu hắn cũng biến thành bộ dạng bị bóp cổ như Lộc Kiền vừa rồi, hắn không còn mặt mũi nào làm Thái Thượng trưởng lão nữa.

- Hừ, ta muốn nghe nghe ngươi có lý do gì, nói không nên lời, ta sẽ không khách khí.

Do dự một chút, Du Nghệ Thái Thượng trưởng lão dõng dạc tìm đường lui cho bản thân.

- Ha ha!

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân biết rõ hắn bị chấn nhiếp, vì mặt mũi nên chèo chống mà thôi, cũng chẳng muốn truy cứu, hắn nhìn sang đám người Xích Phong Thái Thượng trưởng lão.

- Có được một tấm Xi Vưu linh phù chính là Xi Vưu thần thú tán thành làm tháp chủ, loại tình huống này có tính là Xi Vưu thần thú tán thành ta làm lục đạo chi chủ hay không?

Hắn lật cổ tay một cái, trên không trung xuất hiện mười tấm linh phù, mỗi một tấm đều giống như tấm mà Lộc Kiền cầm lúc nãy, nó tỏa ra uy nghiêm nồng đậm.

- Đồ chơi này ta còn nhiều, rất nhiều!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Thu Xi Vưu thần thú làm yêu sủng, cái gọi là Xi Vưu linh phù đối với Nhiếp Vân mà nói không coi vào đâu.

Tổng cộng luyện chế hơn mười trương linh phù, hiện tại đều nằm trong tay của hắn.

Một hơi ném những linh phù này ra, áp lực cường đại phá vỡ không gian, linh khí kết tụ cùng một chỗ giống như tâm niệm vừa rồi là cả Khu Tu Tháp to lớn sẽ bị đánh thành bụi phấn.

- Những thứ này đều là Xi Vưu linh phù?

- Hơn mười tấm Xi Vưu linh phù...

- Ta không nhìn lầm chứ?

Trong nháy mắt người nơi đây không thể tin vào mắt mình, cảnh tượng trước mắt thật sự quá rung động.

Xi Vưu linh phù dùng tinh huyết của Xi Vưu lão tổ luyện chế, mỗi một tấm vô cùng trân quý, uy lực vô cùng, cho dù Xích Phong trưởng lão đi qua tối đa cũng chỉ có thể tìm được một tấm, Nhiếp Vân trước mắt vừa ra tay là hơn mười tấm, trực tiếp phá vỡ tâm lý của mọi người.

Nhất là đám người Xích Phong, Du Nghệ suýt nữa rớ tròng mắt xuống đất, Lộc Kiền mặt như màu đất.

Tấm Xi Vưu linh phù này là cơ hội xoay người tốt nhất của hắn, lại không nghĩ tới đối phương một hơi xuất ra hơn mười tấm.

- Ta biết rồi, hắn những này linh phù nhất định là tại Xi Vưu lão tổ ở đâu trộm đến!

- Hắn ăn cắp linh phù của lão tổ, tương đương đánh vào mặt Khu Tu Tháp chúng ta, chư vị trưởng lão, ngàn vạn không thể buông tha!

Đột nhiên Lộc Kiền lên tiếng thét lớn.

Nghe hắn nói như vậy tất cả mọi người sững sờ.

- Không sai, lão tổ khả năng tổng cộng chỉ có hơn mười tấm linh phù, không có khả năng giao toàn bộ cho hắn, nhất định là trộm rồi.

- Trộm đồ của lão tổ tương đương vũ nhục chúng ta, phải đánh chết!

- Quả thực đại nghịch bất đạo, không thể buông tha!

Một lát sau Xích Phong và đám trưởng lão khác lên tiếng “Nói rõ” mọi chuyện với mọi người.

- Những linh phù này là trộm sao? Nếu như đây là trộm, có phải đồ chơi này cũng bị ta trộm?

Nghe bọn chúng nói thế, Nhiếp Vân suýt nữa cười chết, hắn lật cổ tay ném thần thú to lớn tới trước mặt mọi người.

Phù phù!

Rơi trên mặt đất chính là Xi Vưu thần thú!

- Chủ nhân!

Thần thú vừa xuất hiện, vội vàng khom người với Nhiếp Vân.

Ầm ầm!

Xưng hô này chẳng khác gì sét đánh nện vào đầu mọi người.

Ngươi lấy ra một tấm Xi Vưu linh phù, người ta chẳng những xuất ra hơn mười tấm, thậm chí còn mang theo Xi Vưu lão tổ... Việc này còn không nói, Xi Vưu lão tổ xưng hô hắn là chủ nhân, chẳng phải không nói rõ biến thành yêu sủng của hắn?

Thu Xi Vưu lão tổ thu làm yêu sủng...

Người Khu Tu Tháp cảm thấy đầu óc của mình không đủ dùng, cả đám chóng mặt không nói thành lời.

Loại cảm giác này cho dù Tu La Vương lập tức đột kích cũng không làm bọn họ ngạc nhiên như thế.

- Lão tổ, ngươi... Gọi hắn là chủ nhân?

Bờ môi Xích Phong Thái Thượng trưởng lão run rẩy.

- Chủ nhân là truyền nhân của Bắc Đấu Tinh Quân, cầm Tháp Chủ Ấn trong tay, tiện tay đánh bại ta, chẳng lẽ các ngươi cho rằng hắn không có tư cách làm tháp chủ? Là hoài nghi ánh mắt ta hay hoài nghi ánh mắt Bắc Đấu Tinh Quân?

Xi Vưu thần thú lúc này lắc lắc đầu to lớn và lên tiếng.

- Truyền nhân của Bắc Đấu Tinh Quân?

- Cầm Tháp Chủ Ấn trong tay?

Đám người Xích Phong và Du Nghệ nhìn nhau, đầu óc của bọn họ như nổ tung.

Đây là thật?

- Không sai, Nhiếp Vân chính là truyền nhân của Bắc Đấu Tinh Quân, là tháp chủ mới, thuộc hạ An Kình bái kiến tháp chủ!

An Kình trưởng lão cũng khiếp sợ khi Xi Vưu thần thú thần phục Nhiếp Vân, bọn họ đã sớm biết rõ chuyện truyền nhân Bắc Đấu Tinh Quân cho nên vội vàng quỳ xuống.

- Như thế nào, cảm thấy không giống?

Thấy sắc mặt đám người Xích Phong lúc này biến thành u buồn, Nhiếp Vân lật cổ tay, Tháp Chủ Ấn bay ra, nó vừa xuất hiện trên không trung đã sinh ra cộng minh với cả Khu Tu Tháp, dường như cầm nó trong tay là có thể điều động đại trận của cả tòa tháp, khống chế sinh tử của mọi người.

Bắc Đấu Tinh Quân luêện chế Tháp Chủ Ấn chẳng khác gì chưởng giáp ấn tại đại lục Phù Thiên, có thể khống chế toàn bộ Khu Tu Tháp trong tay của mình.

Trước kia Nhiếp Vân thu nó vào trong Bắc Đẩu tinh cung cho nên không phát hiện ra bí mật này, hiện tại vừa lấy ra đã cảm thấy Khu

Tu Tháp trong mắt hắn không có

bí mật gì đáng nói, cho dù là phong ấn gì, chỉ cần dùng Tháp Chủ Ấn tiện tay có thể phá.

- Tháp Chủ Ấn lại có công hiệu giống như chưởng giáo ấn... Chẳng lẽ phương pháp luyện chế chưởng giáo ấn tại đại lục Phù Thiên là do Bắc Đấu Tinh Quân truyền ra?

Đột nhiên trong đầu xuất hiện suy nghĩ này.

Chưởng giáo ấn trên đại lục Phù Thiên là do võ đạo sư lão tổ Hóa Vân Tông luyện hóa phù thiên chi tâm luyện chế mà thành, có được năng lực khống chế tông môn tuyệt đối, nó cực kỳ tương tự Tháp Chủ Ấn hiện tại.

Bắc Đấu Tinh Quân lại xuất hiện tại đại lục Phù Thiên... Chẳng lẽ phương pháp luyện chế chưởng giáo ấn có quan hệ với hắn?

------oOo------

Chương 1741: Huynh đệ tương kiến (Thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Suy nghĩ một chút, biết rõ lịch sử đứt gãy, nghĩ không ra chuyện sau đó, Nhiếp Vân không suy nghĩ thêm, hắn nhìn sang đám người Xích Phong.

- Tham kiến tháp chủ!

Nhìn thấy Tháp Chủ Ấn, lại có lão tổ làm chứng, đám người Xích Phong nào dám lại hoài nghi, nhìn thiếu niên trước mặt và quỳ xuống.

- Rất tốt, đã thừa nhận ta làm tháp chủ, hiện tại ta muốn chỉnh đốn Khu Tu Tháp, tránh mâu thuẫn sinh ra hỗn loạn.

Thấy mọi người thừa nhận, Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, hắn

lúc này tiến lên và vung tay nói với mọi người

- Lộc Kiền, các ngươi vì tranh đoạt vị trí tháp chủ sẵn sàng dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, làm ảnh hưởng tới danh dự Khu Tu Tháp, vốn nên xử tử.

- Nếu như hiện tại giết ngươi, ngươi khẳng định không phục, nếu như có thể lập công chuộc tội, chân tâm thật ý chém giết Tu La, bảo đảm Linh giới an bình, ta chẳng những khoan dung khuyết điểm của ngươi, sẽ đích thân gia tăng thực lực của ngươi.

- Đa tạ tháp chủ!

Nghe Nhiếp Vân không giết chính mình, Lộc Kiền vội vàng quỳ xuống.

- Xích Phong, bản thân các ngươi vì tư dục, mê loạn tâm trí, thiện ác trung gian chẳng phân biệt được, ta hiện tại lột chức vụ Thái Thượng trưởng lão của các ngươi một trăm năm, một trăm năm sau mới có thể tiếp tục tiến vào hàng ngũ Thái Thượng trưởng lão!

Nhiếp Vân tiếp tục nói.

Những người này thâm căn có đế tại Khu Tu Tháp, bản thân mình hiện tại không rõ tình hình trong tháp, không thể quá phận giết chóc, bằng không một khi gây ra phân liệt ngược lại càng thêm phiền toái.

Một điểm trọng yếu nhất, hiện tại uy hiếp của Tu La Vương càng lúc càng lớn, nếu không hao tổn cứ tận lực giảm bớt hao tổn, bằng không một khi khai chiến với Tu La chỉ làm bản thân thiệt thòi mà thôi.

- Vâng!

Đám người Xích Phong liên tục gật đầu.

Cướp đoạt chức vị Thái Thượng trưởng lão sẽ làm bọn họ đánh mất uy tín nhưng thời gian một trăm năm cũng không dài, hoàn toàn có thể tiếp nhận.

- Được rồi, đều đứng lên đi, Khu Tu Tháp chúng ta thân là thế lực đỉnh cấp của thiên địa lục đạo, phải nên đoàn kết nhất trí tiêu trừ tất cả nội loạn, nếu không chỉ sợ không thể vượt qua đại kiếp nạn lần này.

Thuận miệng xử lý mâu thuãn trong Khu Tu Tháp, Nhiếp Vân cất cao giọng nói.

Đại kiếp nạn hàng lâm, nếu những người này vẫn cứ nội loạn, Khu Tu Tháp sẽ đứng mũi chịu sào và bị diệt ngay sau đó.

- Vâng!

Mọi người đồng thời gật đầu.

Chuyện Tu La Vương trở lại Linh giới, người Khu Tu Tháp sớm biết rõ, một mình Tu La không đáng sợ, đáng sợ nhất là Tu La Vương, có hắn dẫn đầu, một đầu Tu La bình thường đều có thể phát huy ra sức chiến đấu rất mạnh, từ đó Linh giới cảm thấy run rẩy.

Khu tu sư là đối thủ một mất một còn với Tu La, khẳng định đứng mũi chịu sào, êếu như không đoàn kết nhất trí, ngược lại nội loạn không ngớt, sớm muộn gì cũng bị tiêu diệt.

- Chuyện đầu tiên ta trở thành tháp chủ chính là muốn cầu Khu Tu Tháp đoàn kết nhất trí, bên trong đoàn kết nhất trí không nội chiến, mọi người cùng chống kẻ thù!

- Chuyện thứ hai, cởi mở tất cả cơ mật dung hợp với mọi người, từ đó tất cả khu tu sư có thể tự do dung hợp thiên phú, tăng thực lực lên!

- Chuyện thứ ba, tu luyện giả thực lực yếu có thể tùy thời tùy chỗ hỏi thăm cường giả vấn đề tu luyện, cường giả phải hảo hảo trả lời!

Lơ lửng giữa không trung, Nhiếp Vân một hơi nói ra ba yêu cầu.

- Việc này....

Xích Phong Thái Thượng trưởng lão sững sờ, vội lên tiếng:

- Tháp chủ, nếu như vậy công huân của Khu Tu Tháp không còn tác dụng gì, mỗi người đều không muốn kiếm công huân, không đánh chết Tu La, từ đó sẽ dưỡng thành u ác tính...

Ba yêu cầu này tương đương mang đồ vật trân quý nhất của Khu Tu Tháp miễn phí cung cấp cho khu tu sư, những thứ này lúc trước sử dụng công huân đổi lấy.

Không có giá trị công huân yêu cầu, chỉ sợ mỗi người đều dưỡng thành thói tham lam lười làm, nếu muốn sửa sang sẽ gặp phiền toái quá lớn.

- Ai, chẳng lẽ ngươi còn không nhìn ra sao?

Nghe được hắn nói thế Nhiếp Vân lắc đầu

- Thiên địa lục đạo đại kiếp nạn ngay trước mắt, nếu như Tu La ghê gớm thật sự đột kích, Khu Tu Tháp còn có thể tồn tại hay không còn chưa biết, các ngươi nghĩ những chuyện này làm gì... Hiện tại chúng ta cần làm là gia tăng thực lực mỗi người lên, như vậy mới có được năng lực ứng phó trong đại kiếp nạn.

- Thời điểm phi thường phải sử dụng biện pháp phi thường!

- Vâng!

Sắc mặt đám người Xích Phong thay đổi.

Đúng, không có da thì lông mọc nơi nào?

Nếu Khu Tu Tháp bị diệt, những thứ đó dùng cái rắm!

Quy củ Khu Tu Tháp thành lập lúc trước thích hợp trong thời điểm thịnh thế, hiện tại đại kiếp nạn hàng lâm, nếu như lại bảo thủ không chịu thay đổi, Khu Tu Tháp sẽ tràn đầy nguy cơ!

- Tháp chủ vạn tuế!

Lúc này mọi người hiểu ra, vẻ mặt đỏ lên, đồng thời hô lớn.

Ba quy định này không ảnh hưởng lớn tới cao tầng Khu Tu Tháp, đối với khu tu sư thực lực thấp lại có được trợ giúp thật lớn, càng có thể gia tăng lực ngưng tụ Khu Tu Tháp cao độ, thuận lợi hoàn thành rất nhiều việc.

- Yên tĩnh!

Vươn tay làm động tác im lặng, Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng.

- Ta mới vừa nói phúc lợi, có phúc lợi cũng phải có quy củ.

- Quy củ của ta rất đơn giản, thứ nhất, phàm là khu tu sư, khi gặp Tu La phải ra tay chém giết, người không động thủ lâm trận bỏ chạy, giết không tha!

- Thứ hai, khu tu sư không thể tùy ý đánh nhau, nếu như có mâu thuẫn không thể hòa giải có thể xin Khu Tu Tháp tổ chứ chiến đấu với nhau, sinh tử chớ luận!

- Nếu như có vi phạm, giết không tha!

- Thứ ba, khu tu sư phải câu thông với thế lực hữu hảo trong thiên địa lục đạo, không thể phát sinh chinh chiến, một khi phát hiện có người ỷ vào thân phận làm ra chuyện bất chính, giết không tha!

Lời nói của Nhiếp Vân vang vọng. ba câu “Giết không tha” như đao nhọn đâm vào trong lòng mọi người, lúc này mồ hôi lạnh của mọi người chảy ròng ròng.

Có phúc lợi tự nhiên có yêu cầu, muốn làm được ba yêu cầu này không khó, nếu như làm không được, giữ lại lãng phí tài nguyên, còn không bằng giết đi cho xong!

Nhiếp Vân lên làm tháp chủ Khu Tu Tháp, lập tức thể hiện ra năng lực quyết đoán và tính cách sát phạt quả quyết không khoan nhượng.

Đám người An Kình Thái Thượng trưởng lão nghe hắn quyết định

như vậy đồng thời gật đầu, có tháp chủ thủ đoạn cường ngạnh như vậy nhất định sẽ giúp Khu Tu Tháp quật khởi lần nữa.

- Thời điểm phi thường làm chuyện phi thường, giết không tha, không gặp ca ca thời gian dài như vậy, ngươi vẫn uy phong như cũ!

Đúng lúc này đột nhiên trên bầu trời có một âm thanh nhàn nhạt vang lên, ngay sau đó một bóng người gầy yếu chậm rãi đi tới.

------oOo------

Chương 1742: Huynh đệ tương kiến (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tu La Vương Nhiếp Đồng!

Lúc này Nhiếp Vân vừa mới tuyên bố hết yêu cầu quy định, lúc này hung nhân tuyệt thế làm cho thiên địa lục lâm vào hoảng sợ xuất hiện, đệ đệ của hắn Nhiếp Đồng hiện thân.

Hắn đến nhẹ nhàng, ưu nhã, động tác bình thản linh động giống như mộng như ảo.

Trên người hắn không có chút khí tức hay sát khí làm cho người ta hoảng sợ, hắn như đệ đệ nhà bên, mang theo nụ cười ấm áp nhưng mọi người biết rõ, mặc dù hắn mỉm cười nhưng lúc động thủ sẽ làm cho cả Khu Tu Tháp lâm vào run rẩy.

- Chủ nhân!

Ầm ầm!

Nhìn thấy Tu La Vương xuất hiện, lông tóc toàn thân Xi Vưu thần thú dựng lên, nó thả người nhảy tới trước mặt Nhiếp Vân, tiểu Long cũng lao ra khỏi Bắc Đẩu tinh cung, ngũ trảo giơ lên bầu trời cảnh giác nhìn thiếu niên trước mặt.

- Không cần khẩn trương, ta chỉ nói vài lời với ca ca mà thôi, thế nào, thuận tiện không? Bất tiện thì ta có thể đi.

Nhìn thấy tất cả mọi người lập tức trở mặt, Nhiếp Đồng đứng trên không trung cười cười, hắn chắp tay sau lưng nhìn Nhiếp Vân.

- Thuận tiện, đi bên này!

Lại nhìn thấy Nhiếp Đồng lần nữa, ánh mắt Nhiếp Vân biến thành phức tạp.

Đệ đệ của hắn vẫn như lúc trước, là đệ đệ thân trúng một trăm ba mươi bảy kiếm thương.

Chính là đệ đệ thời điểm hắn bị Di Hoa đánh trúng mà cam tâm nhảy vào trận pháp để thừa nhận công kích linh hồn.

Chính là đệ đệ có thể làm bất cứ chuyện gì vì mình.

- Tháp chủ không thể! Tu La Vương hỉ nộ vô thường, không thể đi một mình với hắn.

- Có lời gì cứ để hắn nói tại chỗ này, hắn nhất định sẽ gây bất lợi với ngươi...

Nghe được Nhiếp Vân nói thế, đám người Xích Phong, An Kình đã giật mình vội vàng ngăn cản.

Tu La Vương nhìn như hòa ái dễ gần nhưng bọn họ là nhân vật trải qua đại kiếp nạn nên biết rõ sau lưng sự hòa ái của người trước mặt là thực lực cường đại cỡ nào.

Vừa mới xác lập tháp chủ, vạn nhất bị hắn giết chẳng phải hỏng bét?

- Chủ nhân, không nên tin lời hắn, chuyện này không thể nghe theo hắn.

Xi Vưu thần thú cũng lên tiếng.

- Lão đại, ngươi nên cẩn thận một ít, tuy thực lực Tu La Vương còn chưa đạt tới đỉnh phong nhưng cũng không phải ta hiện tại có thể chống cự...

Tiểu Long cũng lặng lẽ truyền âm, trong ánh mắt mang theo cảnh giác.

- Ngươi bây giờ vẫn không thể chống cự?

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm trọng.

Thực lực tiểu Long hiện tại vượt xa hắn, ngay cả tiểu Long cũng không thể chống cự Nhiếp Đồng, nói rõ thực lực của hắn tuyệt đối đạt tới cấp bậc Tiên Quân!

Xem ra phải gia tăng tốc độ tu luyện mới được.

Nội tâm Nhiếp Vân lại sinh ra cảm giác gấp gáp mạnh hơn trước.

- Tu La Vương trời sinh huyết mạch cường đại, phát triển cực nhanh, hơn nữa trở lại Linh giới cướp đoạt khắp nơi, cho dù là ta cũng không cản nổi.

Tiểu Long lắc đầu.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu, lập tức khoát tay và nói:

- Nọi người không cần nói nữa, chuyện của ta và Tu La Vương không cần kẻ nào nhúng tay vào, nếu không chính là vi phạm mệnh lệnh tháp chủ.

Nói xong không hề để ý tới mọi người, hắn lật tay vẽ lên bầu trời, sau đó thả người tiến vào trong khí lưu hỗn độn trên cao.

Thực lực như Tu La Vương, vạn nhất động thủ, cả Khu Tu Tháp khó mà đối kháng được, Nhiếp Vân tạm thời còn không muốn để Khu Tu Tháp tham gia chiến đấu, không bằng đi ra ngoài nói chuyện.

Đối với Nhiếp Đồng, Nhiếp Vân có tin tưởng mười phần, cho dù Tu La Vương không có khống chế, đệ đệ cũng không tổn thương mình.

Nếu quả thật muốn thương tổn, chỉ sợ cũng không cần nhiều lời như vậy, thời điểm vừa xuất hiện, Tu La Vương muốn đánh chết chính mình, bằng vào thực lực của đối phương hiện tại giết mình quá dễ dàng!

- Ha ha!

Tu La Vương thấy Nhiếp Vân rời đi, hắn nhìn sang mọi người và nói:

- Xem như các ngươi có tháp chủ tốt, có thể đảm đương vì các ngươi, nếu không phải hắn, hôm nay ta cảm thấy Khu Tu Tháp không cần tồn tại trong Linh giới nữa...

Khẽ cười một tiếng, Tu La Vương lập tức bay theo sát Nhiếp Vân.

- Tháp chủ...

Nhìn thấy cảnh tượng này, nghe được Tu La Vương nói thế, tất cả mọi người trong Khu Tu Tháp đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt bọn họ phức tạp không nói thành lời.

Bọn họ biết rõ Tu La Vương nói là sự thật, nếu hắn thực nguyện ý động thủ, cho dù không điều động Tu La đại binh, bọn họ cũng chết tổn thương thảm trọng.

Nguy nan cực lớn này lại do tháp chủ ngăn cản, tháp chủ rời đi cùng hắn tương đương đưa mình vào trong hoàn cảnh nguy hiểm nhất, chỉ vì cứu vớt bọn họ...

- Tháp chủ, chúng ta sẽ hảo hảo cố gắng, hảo hảo tu luyện!

- Chúng ta sẽ đoàn kết nhất trí, sẽ không nội đấu.

- Tháp chủ, từ hôm nay trở đi, chỉ cần là lệnh của ngươi, chỉ cần là

lời ngươi nói ta sẽ tôn sùng vô điều kiện, người khác muốn làm tháp chủ phải bước qua thi thể của ta.

Vào lúc này Nhiếp Vân xem như triệt để chinh phục tất cả người của Khu Tu Tháp, cũng làm nội tâm mọi người tán thành vị trí tháp chủ của hắn từ tận đáy lòng!

Trong nháy mắt bọn họ xem như hiểu ra mục đích chân chính của Bắc Đấu Tinh Quân khi thành lập Khu Tu Tháp.

Vì thiên địa lục đạo, vì khu trừ Tu La!

Đúng thế, chỉ có người có được tinh thần và linh hồn như vậy mới có thể làm tháp chủ, bất cứ kẻ nào khác cũng không được.

...

Không biết mình mang theo Tu La Vương rời đi đã làm mọi người trong Khu Tu Tháp sinh ra cảm kích mãnh liệt như thế, lúc này Nhiếp Vân đang lơ lửng giữa không trung, hắn nhìn thiếu niên cách đó không xa.

- Nhiếp Đồng...

Lên tiếng kêu gọi, nội tâm Nhiếp Vân ngũ vị phức tạp.

Hắn thân là người của hai thế giới, cảm thấy có lỗi nhất chính là vị đệ đệ này.

Kiếp trước đệ đệ vì hắn mà chết, kiếp này cũng như vậy, thậm chí còn cộng sinh cùng Tu La Vương, lâm vào trong thống khổ vô tận.

- Ca ca, đây có lẽ là lần thứ hai chúng ta chính thức gặp mặt trên ý nghĩa.

Nhiếp Đồng không có những phức tạp trong nội tâm như ca ca, hắn cười nhạt một tiếng

- Hôm nay ta tìm ngươi là muốn thương nghị với ngươi một chút, tranh đấu với ta còn không bằng hợp tác.

- Hợp tác?

Nhiếp Vân cau mày.

Tu La Vương tìm hợp tác với mình? Hợp tác làm cái gì?

- Người khác không biết tiềm lực của ngươi, ta biết rõ, ngươi có thể tự chủ diễn sinh đan điền, hình thành thiên phú mới, tiềm lực có thể nói vô cùng vô tận, thực lực vượt qua ta chỉ là vấn đề thời gian, ta nói không sai chứ?

Nhiếp Đồng cười khẽ.

- Cái gì?

Đầu óc Nhiếp Vân như nổ tung, ánh mắt mang theo cảnh giác.

Hắn có pháp quyết vô danh có thể diễn sinh đan điền nhưng chưa bao giờ nói với ai, cho dù Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng không biết, vì sao Tu La Vương lại có thể biết được.

------oOo------

Chương 1743: Huynh đệ tương kiến (Hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không cần khẩn trương, không riêng bản thân ta biết rõ ngươi có năng lực này, còn có những người khác sớm biết rõ, không tính là bí mật gì.

Tu La Vương tùy ý khoát khoát tay

- Ngươi chỉ cần đáp ứng hợp tác với ta, về sau thống nhất thiên địa lục đạo, luyện hóa lục đạo chi tâm, ta có thể cộng hưởng với ngươi, thiên địa đại do huynh đệ ta làm, cớ sao không làm?

- Lục đạo chi tâm? Ta không biết ngươi nói cái gì, muốn ta hợp tác

với ngươi là chuyện không có khả năng!

Nhiếp Vân khôi phục bình tĩnh, hắn khoát tay sau đó trực tiếp cự tuyệt.

Bảo hắn hợp tác với Tu La Vương tiêu diệt thiên địa lục đạo, hắn không làm được chuyện này.

- Không làm? Thiên địa lục đạo cho ngươi cái gì? Nếu như ta biết rõ tin tức không sai, bọn chúng chẳng những chưa cho ngươi chỗ tốt gì, còn tập kết hai mươi Tiên Quân đi vây công Liên Nguyệt Các của ngươi.

Đôi mắt Tu La Vương híp lại và thản nhiên nói ra.

- Ngươi biết ta thành lập Liên Nguyệt Các?

Nhiếp Vân cau mày.

- Đương nhiên ta biết rõ... Ah, đúng rồi, đám người gây phiền toái cho ngươi, ta vừa vặn đi ngang qua nên thuận tiện xử lý giúp ngươi rồi.

Tu La Vương nói.

- Ngươi... Giết tất cả bọn họ?

Nhiếp Vân biến sắc.

- Ta ngươi không đồng ý quan điểm của ta, dù sao cũng ca ca, giúp ngươi làm chút chuyện cũng không có gì.

Tu La Vương thuận miệng nói.

- Được rồi, binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn!

Trước khi chính mình chỉ giết mấy người làm bọn chúng biết khó mà lui, Tu La Vương đánh chết đám người này, người khác không biết cho nên đổ toàn bộ tội lên đầu mình, hiện tại Liên Nguyệt Các xem như kết đại thù với thiên địa lục đạo.

Hiện tại không có biện pháp, lớn thì lớn, nếu như thiên địa lục đạo thực không để ý lễ nghĩa liêm sỉ gây phiền toái cho mình, mình cũng không phải sợ làm gì.

- Thiên địa lục đạo không có kẻ nào là thứ tốt, đều là gia hỏa tầm nhìn hạn hẹp, luyện hóa thiên địa lục đạo, ngươi và ta chính là thiên địa chi chủ, tại sao không làm?

Tu La Vương tiếp tục nói.

- Không cần dùng những lời này khuyên ta, cho dù ngươi khua môi múa mép như lò xo cũng vô dụng, tuy ta không sinh ra trong thiên địa lục đạo nhưng hiện tại ta sinh tồn tại nơi này, không có khả năng để ngươi thành công, càng không có khả năng hợp tác với ngươi, ngươi nên chết tâm này đi.

Nhiếp Vân cự tuyệt.

Tuy hắn không có tình cảm gì với thiên địa lục đạo nhưng muốn hắn luyện hóa và hủy diệt vô số sinh linh, hắn có nhẫn tâm cũng không làm được.

- Nếu không thể hợp tác, thật có lỗi, ta phải động thủ rồi.

Đột nhiên Tu La Vương cau mày, hắn nâng bàn tay lên.

Ầm ầm!

Khí lưu hỗn độn không ngừng biến hóa hình thái trong bàn tay Tu La Vương, nó như thanh cự kiếm chém thẳng về phía trước.

Tất cả vật chất hỗn độn đều biến thành nguy thủy, cho dù Tiên Quân mạnh hơn nữa cũng không thể khống chế, nghe nói bản thân Tu La Vương là tính mạng ra đời trong hỗn độn, có đặc biệt năng kwjc khống chế, hỗn độn hình thành cự kiếm mang theo uy thế vô cùng vô tận, nó còn chưa đánh tới trước mặt nhưng Nhiếp Vân đã cảm thấy lưng phát lạnh, hắn không có chút lực lượng phản kháng nào.

Thật đáng sợ!

Lần thứ hai gặp mặt trên ý nghĩa chân chính, trao đổi không đạt thành nhận thức chung cho nên sinh ra chiến đấu.

- Bắc Đẩu kiếm, Hàn Băng kiếm, ngăn cản!

Lực lượng trong cơ thể quay cuồng, ngón tay chém thẳng về phía trước.

- Ầm ầm!

Chỉ trong nháy mắt thiên địa vỡ ra, hai thanh thần kiếm lăng không chém tới phía trước.

Bành!

Bắc Đẩu kiếm, Hàn Băng kiếm đều là tạo hóa tiên khí ngăn cản công kích của đối phương, Nhiếp Vân biết rõ đây chỉ là công kích tùy ý của đối phương mà thôi, thực lực hai bên chênh lệch quá mức to lớn.

Tu La Vương thật sự quá đáng sợ!

Lúc này Nhiếp Vân biết không gặp thời gian dài, tuy hắn tiến bộ rất nhanh nhưng đối phương tiến bộ còn nhanh hơn.

- Nổ tung!

Biết rõ không ngăn cản nổi, Nhiếp Vân không cố gắng làm như thế, thân thể hắn hơi động và thân thể nổ tung.

Rốt cuộc hắn cũng triệt để thoát khỏi một kích của đối phương, tránh thoát một kiếp.

- Hừ!

Ánh mắt Tu La Vương phát lạnh, cánh tay quét ngang, trường kiếm tấn công lần nữa, lần này hắn phong tỏa không gian chung quanh, mặc dù thân thể Nhiếp Vân nổ tung cũng không có tác dụng gì.

- Đáng giận!

Nhìn thấy động tác của đối phương hung hãn như thế, cũng không hạ thủ lưu tình, nội tâm Nhiếp Vân gào thé nhưng không thể làm gì.

Chênh lệch cả hai quá lớn, hoàn toàn không cùng cấp bậc.

- Ta nói rồi, không được tổn thương ca ca của ta.

Vào lúc thanh trường kiếm hỗn độn sắp chém vào người Nhiếp Vân, đột nhiên có tiếng rống vang lên, trường kiếm hỗn độn biến mất, Tu La Vương ôm đầu gào thét thảm thiết trên mặt đất.

Hô!

Chỉ trong nháy mắt Tu La Vương đứng lên, gương mặt hắn không thay đổi, trong ánh mắt mang theo một tia quyến luyến.

- Nhiếp Đồng!

Nhiếp Vân biết rõ bởi vì Tu La Vương làm như vậy nên ý thức Nhiếp Đồng đã chiếm thượng phong, khống chế thân thể đối phương.

- Ca ca!

Nhiếp Đồng gật đầu, thả người bay tới.

- Tu La Vương và ngươi...

Nhiếp Vân nghi hoặc.

- Tu La Vương rất cường đại, tuy hán không thể diệt sát ta, ta cũng không thể giết hắn, ca ca, tuy linh hồn ta và hắn như nhau nhưng thủ đoạn của hắn mạnh hơn ta nhiều, ta không thể khống chế thân thể này bao lâu cho nên nói ngắn gọn!

Nhiếp Đồng cũng không nhiều lời, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng.

- Hắn bây giờ đang ở thế giới hồn thiên luyện hóa ám ma chi tâm, ngươi nhất định phải ngăn cản, bằng không thực lực của hắn sẽ đạt tới đỉnh phong, thiên địa lục đạo sẽ triệt để hủy diệt...

- Đáng giận!

Nhiếp Đồng còn chưa nói xong, trong lỗ mũi phát ra hơi khói, tiếng thở nặng nề, thân thể gầy yếu của hắn lập tức chạy sâu vào trong hỗn độn, không tới nửa giây đã biến mất.

- Nhiếp Đồng... Nhiếp Đồng...

Thấy Nhiếp Đồng quay người biến mất, Nhiếp Vân biết rõ Tu La Vương lại chiếm địa vị chủ đạo, sốt ruột hô vài tiếng nhưng hắn đuổi theo cả buổi cũng không thấy bóng dáng hắn đâu, mặc dù truy tung chi khí cũng không tìm ra được.

- Nhiếp Đồng, yên tâm đi, cuối cùng có một ngày ta sẽ cứu ngươi.

Âm thầm xiết chặt nắm đấm, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Nhiếp Đồng là đệ đệ hắn, cho dù tốn hao cái giá lớn cũng phải tách ra khỏi Tu La Vương!

- Thế giới hồn thiên, Ám Ma chi tâm? Đó là nơi nào?

Sau khi vứt bỏ không nỡ trong nội tâm, Nhiếp Vân nhớ tới Nhiếp Đồng chuyên môn bàn giao với hắn một câu.

Đột nhiên Tu La Vương xuất hiện thương nghị hợp tác với mình chỉ sợ cũng không phải bổn ý của hắn, mà là vì Nhiếp Đồng, mục đích thứ hai là muốn truyền tin tức

này cho hắn biết!

------oOo------

Chương 1744: Huynh đệ tương kiến (Hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhưng thế giới hồn thiên ở đâu? Ám Ma chi tâm là vật gì? Hắn hiện tại không biết gì cả.

- Đi về hỏi Nguyệt Nhi, nàng sẽ biết!

Đạm Thai Lăng Nguyệt thân là thiên đạo sư, nàng biết rõ ràng tất cả các nơi trong thiên địa lục đạo, mình chưa từng nghe nói qua thế giới hồn thiên, nàng khẳng định biết rõ.

Vèo!

Đã nhìn rõ thực lực của Tu La Vương, Nhiếp Vân có cảm giác nặng nề, biết rõ hắn còn có một con đường thật dài phải đi phía trước, lúc này không thể ngừng lại, thắn lập tức bay vào trong Khu Tu Tháp.

Hắn nhanh chóng quay về Khu Tu Tháp.

Đám người tiểu Long, Xi Vưu lão tổ nhìn thấy hắn bình an quay về thì thở ra một hơi.

Tu La Vương hung danh quá mạnh, đi một mình với hắn quá nguy hiểm, bọn họ lúc này vẫn lo lắng vì Nhiếp Vân không thôi.

Đã ngồi lên vị trí tháp chủ Khu Tu Tháp, Nhiếp Vân gọi tám đại Thái Thượng trưởng lão và rất nhiều trưởng lão khác tới, hội tụ tại tầng cao nhất của Khu Tu Tháp.

Nơi này treo trong hỗn độn, tự thành không gian, chung quanh tỏa ra hào quang bảy màu, cả đại điện tỏa sáng rực rỡ.

- Chắc hẳn mọi người cũng nhìn thấy chuyện hôm nay, Tu La Vương chẳng những lại vào Linh giới, thực lực đã khôi phục không ít, ít nhất tất cả các vị ngồi nơi đây không ai là đối thủ của hắn.

Ngồi trên chủ vị, Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Chuyện này không cần hắn nói, tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy,

lúc này nghe hắn hỏi liền có cảm giác nặng nề.

Nếu như đang ngồi các vị có người có thể đủ chiến thắng Tu La Vương lời nói, khẳng định đã sớm động thủ, tuyệt sẽ không trơ mắt nhìn xem tháp chủ theo hắn mà đi mà thờ ơ.

- Xích Phong Thái Thượng trưởng lão, nói quyết định lúc trước của các ngươi ra đi.

Nhìn thấy phía dưới lặng ngắt như tờ, nội tâm mọi người như có hòn đá đè nặng vào tim, Nhiếp Vân nói.

Tu La Vương là tâm bệnh của thiên địa lục đạo, không ai có biện pháp gì cả, không riêng Khu Tu Tháp xuất hiện loại cục diện này, bất cứ thế lực nào đụng vào cũng không có biện pháp.

- Chúng ta quyết định?

Xích Phong trưởng lão sững sờ.

- Các ngươi liều mạng lập Lộc Kiền thành tháp chủ, khẳng định có ý nghĩ của mình, cũng nên nói ra đi, mặc kệ phương pháp gì, chỉ cần có thể đối phó Tu La Vương cũng có thể cân nhắc.

Nhiếp Vân nói.

Tu La Vương tiến tới làm sức ép của hắn càng ngày càng nặng, chỉ cần có thể cứu đệ đệ ra, đánh thắng Tu La Vương, biện pháp gì cũng có thể phổ biến.

- Việc này...

Thấy hắn nói trực tiếp như vậy, Xích Phong trưởng lão do dự và nói:

- Ý kiến của ta muốn đối phó Tu La Vương, đầu tiên cần hợp nhất lục đạo, chúng ta biến thiên địa lục đạo thành một thể thống nhất, do bản thân chúng ta làm chủ mới có thể tập hợp lực lượng...

- Không tốt!

Nghe được hắn nói như thế, Nhiếp Vân trực tiếp bác bỏ.

Thiên địa lục đạo, đạo, nho, ma, yêu nhân, linh, phật đều có văn hóa của mình và quyền lợi to lớn, cưỡng ép xác nhập chỉ làm thiên địa lục đạo sớm lâm vào hỗn loạn, tự giết lẫn nhau!

Hơn nữa làm như vậy còn mang tới khủng hoảng to lớn, gây chuyện không tốt, không cần Tu La Vương ra tay, bản thân thiên địa lục dạo đã diệt vong vì việc này.

- Thỉnh tháp chủ hãy nghe ta nói hết, kỳ thật ta cũng không phải dã tâm gia muốn khống chế thiên địa lục đạo, sở dĩ có quyết định này là có căn cứ.

Thấy hắn trực tiếp bác bỏ, Xích Phong trưởng lão vội nói.

- Căn cứ? Nói nghe một chút!

Nhiếp Vân cau mày nói.

- Thật ra là như vậy, chúng ta cũng biết Tu La Vương đến từ hỗn độn nhưng ai biết hắn tới từ nơi nào? Hỗn độn rộng lớn bao la bát ngát, vô biên vô hạn, có thể sinh ra vô số thần thú, khó bảo toàn Tu La Vương chính là một loại thần thú, ta suy nghĩ, nếu như thiên địa lục đạo chúng ta có thể đồng tâm hiệp lực, tra xét rõ căn nguyên của Tu La Vương, có lẽ có thể tìm được dấu vết để lại, tìm được nhược điểm của hắn và đánh chết.

Xích Phong trưởng lão vội nói.

- Thần thú? Căn nguyên của Tu La Vương?

Ngón tay Nhiếp Vân điểm lên mặt ghế, hắn cau mày suy nghĩ.

Không thể không nói suy nghĩ của Xích Phong Thái Thượng trưởng lão không sai, hắn từ hỗn độn đi vào thiên địa lục đạo, không có phương hướng, thời gian và không gian, trong tình huống không có mục tiêu mà đi tìm căn nguyên của Tu La Vương chính là người điên nói mộng.

Hơn nữa chuyện này hao phí thời gian dài, gần như là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

- Suy nghĩ không tệ, hỗn độn lung tung không chịu nổi, ngươi có suy nghĩ như vậy, ngươi biết Tu La Vương cụ thể tới từ nơi nào không?

Xoa xoa mi tâm, Nhiếp Vân hỏi.

- Ta... Ta ngược lại không biết, năm đó Bắc Đấu Tinh Quân tổ tiên đã từng có suy nghĩ này, còn ý định làm ra tạo hóa tiên khí cường đại nhất tiến vào hỗn độn ngao du, tìm kiếm căn nguyên của Tu La Vương nhưng không thành công, Tu La Vương đã bắt đầu động thủ, kết quả không thể làm gì!

Xích Phong Thái Thượng trưởng lão thở dài.

- Bắc Đấu Tinh Quân có suy nghĩ như thế? Chế tạo tạo hóa tiên khí cường đại nhất?

Nhiếp Vân nháy mắt mấy cái, đột nhiên hắn nghĩ tới một chuyện và sững sờ.

Trước kia lúc mở Thiên Cơ điện trong Bắc Đẩu tinh cung đã từng nhìn thấy một ít tạo hóa tiên khí bán thành phẩm, căn cứ Tinh Quân lưu lại di ngôn, hắn tốn hao thời gian mười vạn năm chu du chư thiên sưu tập bảo vật ý định chế tạo một kiện binh khí siêu việt tạo hóa tiên khí!

Cuối cùng bởi vì Tu La Vương tấn công nên không thành công, chẳng lẽ Xích Phong nói là chuyện này?

Lúc trước nhìn thấy những vật này, chỉ cảm thấy Bắc Đấu Tinh Quân có chút quá mức tự đại, không biết tự lượng sức mình, làm chuyện không có khả năng hoàn thành, hiện tại xem ra có ẩn tình khác.

- Cho dù chế tạo tạo hóa tiên khí cường đại nhất thì có liên quan gì tới nhất thống thiên địa lục đạo?

Nhiếp Vân hỏi.

- Muốn hoàn thành bảo vật này, căn cứ năm đó Bắc Đẩu tổ tiên lưu lại nhật ký cần rất nhiều tài liệu, hơn nữa mỗi một kiện đều là bảo bối trân quý nhất trong thiên địa lục đạo, dùng Phật giới làm thí dụ, cần Bồ Đề Thụ của bọn chúng!

- Dùng Linh giới mà nói, cần Thiên Đạo Sơn... Dù sao cần chính là bảo vật trân quý nhất của mỗi giới, đối phương không có khả năng lấy ra!

- Chỉ có thực hiện đại nhất thống mới có thể chính thức hoàn thành chuyện này!

Xích Phong trưởng lão lắc đầu thở dài.

- Bồ Đề Thụ, Thiên Đạo Sơn...

Nhiếp Vân tắc luỡi.

------oOo------

Chương 1745: Tàng bảo khố

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những thứ này là biểu tượng của thế giới, tuyệt đối không thể lấy ra, không nói trước có khả năng luyện thành hay không, cho dù luyện thành tuyệt thế binh khí thì ai luyện hóa? Ai là chủ nhân? Cho dù ai luyện hóa, chỉ sợ cũng biến thành tâm bệnh của giới khác, cho nên mặc kệ từ phương diện nào, các giới cũng không giao những vật đó ra.

Mà bởi như vậy thống nhất lục đạo là phải tiến hành, chỉ có đại nhất thống mới có thể chính lệnh thống nhất, chính thức hoàn thành chuyện này!

- Suy nghĩ rất tốt nhưng hiện tại khẳng định không làm được, cho

nên nói suy nghĩ chuyện khác đi, An Kình Thái Thượng trưởng lão, nói suy nghĩ của ngươi đi.

Sau khi hiểu suy nghĩ của Xích Phong Thái Thượng trưởng lão, Nhiếp Vân biết rõ không thể hoàn thành trong thời gian ngắn, bất đắc dĩ lắc đầu cự tuyệt.

Không nói trước nhất thống thiên địa lục đạo khó khăn cỡ nào, chỉ nói việc luyện chế binh khí siêu việt tạo hóa tiên khí, chỉ sợ cũng không phải là chuyện đơn giản, hơn nữa Tu La Vương cũng không phải người chết, làm sao có thể chờ ngươi luyện chế binh khí giết hắn cơ chứ?

Mặc dù suy nghĩ rất tốt, khả năng áp dụng là bằng không.

Chỉ sợ điểm ấy nội tâm đám người Xích Phong Thái Thượng trưởng lão cũng hiểu, sâu trong nội tâm vẫn có một ít hi vọng và may mắn mà thôi.

- Ta suy nghĩ không phải nhất thống, mà là hợp tung liên hoành, tập hợp người thiên địa lục đạo với nhau tạo thành đại liên minh, dùng lực lượng liên minh đối kháng Tu La Vương.

An Kình Thái Thượng trưởng lão nói.

- Suy nghĩ liên minh không tệ nhưng trong thiên địa lục đạo tốt xấu lẫn lộn, không có thực lực ước thúc tuyệt đối sẽ sinh ra nội chiến, càng mấu chốt là, ngươi có thể xác định không có kẻ quy thuận Tu La Vương sao? Vạn nhất có người quy thuận Tu La Vương lẫn vào trong đó, kẻ này phá hoại từ căn cơ của liên minh, liên minh cường đại cũng tự sụp đổ.

Xích Phong Thái Thượng trưởng lão nói.

Sở dĩ Tu La Vương bị người ta sợ hãi, chẳng những thực lực cường đại tới mức làm người ta tuyệt vọng, quan trọng hơn là hắn biết đùa bỡn tâm cơ kẻ khác.

Thời kỳ thượng cổ, không biết bao nhiêu Tiên Quân lặng lẽ quy thuận hắn trong bóng tối, xen lẫn trong trận doanh nhân loại cho

nên làm cả trận doanh chưa chiến đã loạn, tổn thất thảm trọng.

Suy nghĩ liên minh rất tốt nhưng Tu La Vương đi vào Linh giới tới bây giờ thời gian dài như thế, ai có thể bảo đảm hắn không có lôi kéo thế lực? Ai có thể bảo đảm không có Tiên Quân quy thuận?

Những việc này đều là vấn đề!

Lại nghe người khác đề nghị, mọi người liên tục nghị luận nhưng không ai đưa ra chủ ý hay.

Tu La Vương đáng sợ ở chỗ hắn không có nhược điểm, cường đại làm cho người ta tuyệt vọng, mọi người mặc dù đa số chưa từng trải qua đại chiến thượng cổ nhưng Khu Tu Tháp truyền thừa đã lâu, lưu lại các sách vở từng miêu tả kỹ càng tình huống khi đó, cho nên mỗi người cũng biết, muốn đối phó Tu La Vương là chuyện khó khăn cỡ nào.

- Hiện tại nói những chuyện này không có tác dụng quá lớn, các vị hiện tại cần phải mau chóng gia tăng thực lực lên, như vậy nghênh đón đại kiếp nạn kế tiếp phải có thực lực đầy đủ, cho dù không cần liên minh, nhất thống cũng có thực lực đối kháng Tu La Vương!

Cuối cùng Nhiếp Vân đánh nhịp.

Nếu như không có biện pháp, trước hết không nghĩ nữa, binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn!

Tuy Tu La Vương đáng sợ nhưng hắn từ phàm giới đi tới bây giờ trải qua vô số nguy hiểm, không có khả năng bởi vì Tu La Vương đáng sợ mà không dám tiến lên.

Đánh bại Tu La Vương, bóc linh hồn của hắn ra khỏi thân thể đệ đệ, đây là chuyện hắn không bao giờ buông tha.

- Vâng!

Mọi người gật đầu.

Đúng thế, hiện tại suy nghĩ những chuyện này chỉ là giả, chỉ có

không ngừng tăng thực lực lên mới là sự thật, thực lực càng cường tại đại kiếp nạn tiến tới càng có thể cống hiến nhiều hơn, cũng ít chết hơn, phải nghĩ tất cả biện pháp trong thời gian ngắn gia tăng thực lực của mình.

- Đây là ta lĩnh ngộ võ đạo chân ý và nghiên cứu ra một ít tuyệt chiêu, các vị có thể tu luyện học tập!

Ngón tay điểm một cái, mấy ngọc bài bay ra, chúng không ngừng diễn luyện các quyền pháp.

Những thứ này hắn dùng lúc nhàn hạ sử dụng thiên phú võ đạo sư suy diễn mấy tuyệt chiêu quyền pháp, mỗi một chiêu đều vô cùng tinh diệu, mang theo lý giải võ đạo của hắn.

- Đúng là chiêu số lợi hại.

- Đây là thủ bút của thần, quá lợi hại...

Nhìn thấy tuyệt chiêu trong ngọc bìa, người, trong sảnh xem như si mê say sưa, dường như đang lâm vào trong mộng cảnh.

Thiên phú võ đạo sư suy diễn tuyệt chiêu thật sự quá mạnh mẽ, so với chiêu số bọn họ tu luyện còn mạnh hơn vài lần, chỉ cần luyện thành những chiêu số này, có thể tưởng tượng thực lực Khu Tu Tháp sẽ có tăng vọt về chất.

- Xích Phong, An Kình, các ngươi nói chỉ cần thành tháp chủ là có thể lợi dụng phương pháp đặc thù trợ giúp tấn cấp Tiên Quân, loại phương pháp này có thể áp dụng với ta hay không?

Thấy nhiều trưởng lão lâm vào trạng thái si mê, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Xích Phong và mấy Thái Thượng trưởng lão.

Lúc trước bọn họ công bố sẽ giúp tháp chủ tấn cấp đến cảnh giới Tiên Quân, hiện tại thời gian cấp bách, phải nhanh chóng tấn cấp Tiên Quân mới được.

Chỉ có trở thành Tiên Quân, bản chất tính mạng của hắn có biến hóa, chính thức có được vốn liếng chiến đấu với Tu La Vương.

- Tấn cấp Tiên Quân nào dễ dàng như vậy... Phương pháp là có nhưng tỷ lệ thành công không cao.

- Đó là lợi dụng đại trận của Khu Tu Tháp kích phát tiềm năng, tám vị Thái Thượng trưởng lão chúng ta liên thủ quán thâu lực lượng trong cơ thể vào người, từ đó trợ giúp hắn phá tan bình chướng đột phá cảnh giới.

- Có thể thành công hay không trước giờ chưa bao giờ thí nghiệm qua, cũng không biết!

- Sở dĩ trước kia có thể khẳng định như ậy chỉ hy vọng có thể hấp dẫn nhiều tuấn tài tham gia khảo hạch, từ đó cấp bậc người tham gia tỷ thí sẽ cao hơn.

An Kình trưởng lão cười khổ.

- Ta muốn thử phương pháp này.

Đột phá Tiên Quân khẳng định không đơn giản, nếu như đơn giản từ thượng cổ tới bây giờ cũng không có ít Tiên Quân như vậy!

Chỉ cần có một đường hi vọng thì hắn không thể buông tha, Nhiếp Vân tích lũy hùng hậu, bản thân đột phá khó khăn hơn kẻ khác, lúc này nghe An Kình nói thế liền có ý định thử nghiệm một phen.

- Tháp chủ yếu thí nghiệm, vậy theo chúng ta đi, tích lũy của tháp chủ quá kinh người, khả năng đột phá không lớn, chúng ta chỉ có thể nỗ lực hết sức.

Xích Phong Thái Thượng trưởng lão đứng dậy.

------oOo------

Chương 1746: Lam Tâm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Còn chưa đạt tới cảnh giới Tiên Quân đã đánh chết Tiên Quân như giết gà giết chó, loại tích lũy này quá mạnh mẽ, tích lũy dày càng khó đột phá, đây là định lý, mỗi một tu luyện giả đều hiểu cho nên hắn cũng không dám nói chết nhất định có thể trợ giúp tháp chủ tấn cấp.

- Không sao, có thể đột phá tốt nhất, không đột phá được thì ta dùng biện pháp khác.

Nhiếp Vân cũng không thèm để ý.

Tuy hắn khát vọng thực lực nhưng cũng biết chuyện đột phá là thứ chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, cường cầu không được.

Tám đại trưởng lão mang theo Nhiếp Vân đi nhanh vào tế đàn trung tâm của Khu Tu Tháp, lúc này đứng quanh trận pháp.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, Xích Phong trưởng lão đưa tay vận chuyển trận pháp, lúc này Nhiếp Vân cảm thấy lực lượng vô cùng vô tận từ trên trời giáng xuống, lực lượng to lớn khủng bố bao phủ thân thể hắn

Cảm nhận được cổ lực lượng này, Nhiếp Vân vừa bắt đầu còn mừng rỡ nhưng sau đó thở dài.

Những lực lượng này đối với nửa bước Tiên Quân cảnh khác thật sự có thể trợ giúp rất lớn, thậm chí có thể giúp đối phương mượn cơ hội đột phá Tiên Quân nhưng với hắn mà nói là gân gà.

Cho dù khí hải rộng lớn hay thực lực chân chánh, hiện tại sức chiến đấu của hắn vượt xa Tiên Quân, càng đừng nói là nửa bước Tiên Quân cảnh.

Cho nên cho dù hấp thu toàn bộ năng lượng nơi cũng không có tác dụng quá lớn, càng đừng nói đột phá Tiên Quân.

- Bỏ đi, tàng bảo khố Khu Tu Tháp ở nơi nào, dẫn ta đi xem.

Chờ thêm một hời gian ngắn phát hiện thật sự vô dụng, Nhiếp Vân lúc này mới đứng dậy bất đắc dĩ lên tiếng.

Tàng bảo khố Khu Tu Tháp ẩn chứa tích lũy trăm triệu năm của Khu Tu Tháp, nếu có thể tìm được khoáng thạch đặt thù trợ giúp pháp quyết vô danh vận chuyển, hơn nữa trong Khu Tu Tháp có rất nhiều thiên phú, cho dù không tấn cấp Tiên Quân, hắn cũng có thể trợ giúp gia tăng thực lực bản thân lên cao hơn.

- Mời tháp chủ qua bên này.

Xích Phong cũng sớm biết loại phương thức quán đỉnh này vô dụng với tháp chủ, lúc này hắn đứng lên đi trước dẫn đường.

Hai người nhanh chóng đi tới cánh cửa lớn trước mặt.

- Đây là tàng bảo khố Khu Tu Tháp, bên trong tự thành thế giới, mời tháp chủ vào trong!

Nói xong hắn lấy lệnh bài đại biểu thân phận mở phong ấn và đi vào bên trong.

Không hổ là thế lực truyền thừa từ thời kỳ thượng cổ tới bây giờ, tàng bảo khố thật sự quá lớn, Nhiếp Vân tiến vào trong đó, hắn tốn ba ngày mới đi hết một lần.

Không thể không nói bảo vật bên trong thật sự quá nhiều, nhiều như biển cả.

Nhiếp Vân tìm được không ít thứ bảo bối trợ giúp phụ mẫu, Lạc Khuynh Thành tấn cấp, thứ hữu dụng với hắn không nhiều.

Chủ yếu do tầm mắt hắn rất cao, một người có được bốn kiện tạo hóa tiên khí (Bắc Đẩu tinh cung, Bắc Đẩu kiếm, Hàn Băng kiếm và Tháp Chủ Ấn), từ đó hắn không có yêu cầu binh khí quá lớn, có được rất nhiều thiên phú, từ đó hắn không có yêu cầu đan dược, rất nhiều kỳ bảo chỉ cần không đạt được cấp bậc Hỗn Độn Kỳ Quả thì hắn chướng mắt.

Bảo vật đạt tới cấp bậc Hỗn Độn Kỳ Quả có bao nhiêu thứ chứ? Tưởng tượng là biết.

Cho nên đi một vòng thứ cho người khác không ít, thứ cho hắn thì không thấy đâu.

Hắn vừa ý nhất là một viên khoáng thạch có khí tức đặc thù, hiện quả là quá nhỏ, cho dù hấp thu toàn bộ cũng không thể diễn sinh đan điền, thậm chí còn không thể giúp pháp quyết vô danh vận chuyển một vòng.

Tuy không có lấy nhiều nhưng thiên phú đặc thù chi khí lại làm hắn có cảm ngộ một lần.

Khu Tu Tháp tồn tại thời gian dài như vậy vẫn sưu tập thiên phú đặc thù chi khí, cho dù không có xếp hạng top mười nhưng sau top mười đều có, hắn có thể cảm ngộ khí tức đặc thù nơi đây một lần, về sau vạn nhất đạt được đan điền mới hoàn toàn có thể giao phó thuộc tính, giảm bớt không ít phiền toái.

Có loại cảm ngộ này, từ đó hắn đi tàng bảo khố Khu Tu Tháp cũng không tính là đi không.

- Xích Phong, An Kình hai vị trưởng lão, hiện tại ta phỉa về Liên Nguyệt Các, có việc cứ truyền tống tin tức cho ta, sau khi ta rời đi, lập tức đóng cửa Khu Tu Tháp, nắm chặt thời gian trợ giúp mọi người gia tăng thực lực lên thật nhanh.

Ra khỏi tàng bảo khố, Nhiếp Vân cũng tìm Xích Phong, An Kình hai vị trưởng lão sau đó an bài công việc.

Mục đích chuyến này tới Khu Tu Tháp đã hoàn thành viên mãn, là thời điểm quay trở lại Liên Nguyệt Các.

Tu La Vương đánh chết tất cả đám người thập đại gia tộc cùng với Nho gia, Phật gia, khoản sổ sách này được tính lên đầu của hắn, Liên Nguyệt Các chỉ bằng một mình Lăng Nguyệt tọa trấn khẳng định có áp lực không nhỏ, hắn lập tức quay trở về.

- Vâng!

Xích Phong, An Kình hai vị trưởng lão biết rõ tháp chủ trước mắt là cự long, Khu Tu Tháp nho nhỏ khẳng định không chứa nổi hắn nên

gật đầu.

- Chủ nhân, ngươi muốn đi đâu, mang ta đi cùng.

Vừa muốn rời đi, Xi Vưu thần thú đi tới.

Hiện tại nó là yêu sủng của Nhiếp Vân, chủ nhân đi đâu thì nó đi nơi nào.

- Được, đi thôi, có ngươi và tiểu Long tọa trấn, Liên Nguyệt Các sẽ gia tăng thực lực không ít.

Nhiếp Vân cười.

Thực lực Xi Vưu thần thú có thể nói là hàng đầu của thiên địa lục đạo, hơn nữa tiểu Long đã đạt tới cảnh giới Tiên Quân, phối hợp với mình và thiên đạo sư Đạm Thai Lăng Nguyệt, thế lực Liên Nguyệt Các đã lớn hơn lúc trước quá nhiều.

Cho dù nói là siêu cấp thế lực của thiên địa lục đạo cũng không đủ.

Thương nghị xong, một người một long một thú rời khỏi Khu Tu Tháp bay thẳng về hướng Liên Nguyệt Các.

Phi hành mười ngày đã quay trở về Liên Nguyệt Các.

Lúc này Liên Nguyệt Các đã rộng hơn lúc trước, vô số cường giả tán tu trong thiên địa lục đạo mộ danh mà tới, Cửu Dương Sơn vốn hiếm người lúc này đông như trẩy hội.

- Dừng lại cho ta!

- Vật này là của chúng ta, chẳng lẽ các ngươi muốn cướp đoạt?

- Hừ, cướp đoạt? Cướp đoạt ngươi thì như thế nào? Thứ tốt như vậy, chỉ cần nộp lên cho Liên Nguyệt Các, nhất định có thể đạt được một chức vị không tệ, đến lúc đó phú quý lên cao, thực lực tấn cấp trong tầm tay.

- Liều với hắn...

Ba người đang phi hành, đột nhiên phía dưới lộn xôn và có một trận chiến đấu.

- Đi xuống xem một chút!

Tuy Nhiếp Vân không thích trỏ mõm vào chuyện kẻ khác nhưng nghe đối phương nhắc tới Liên Nguyệt Các nên không nhịn được quay đầu nhìn sang, hắn dẫn theo Xi Vưu thần thú, tiểu Long đáp xuống.

Lúc này Xi Vưu thần thú biến hóa thành một tráng hán, tiểu Long vẫn là thiếu niên gầy yếu, ba người phối hợp cũng không thường thấy.

------oOo------

Chương 1747: Lam Tâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đáp xuống, Nhiếp Vân ba người cũng không tham gia chiến đấu, lúc này đứng xem và biết rõ xảy ra chuyện gì.

Nương theo Liên Nguyệt Các lớn mạnh, người mộ danh đến đây càng ngày càng nhiều, đã xuất hiện cảnh tượng tốt xấu lẫn lộn.

Những người này vẫn hi vọng tiến vào Liên Nguyệt Các đạt được một phần công tác.

Tuy Liên Nguyệt Các là thế lực mới phát nhưng trong đó cao thủ không ít, hơn nữa bình dị gần gũi, chỉ cần có thể tiến vào trong đó, rất dễ dàng tiếp nhận chỉ điểm, thực lực tấn cấp.

Có cao ngón chỉ điểm, đối với một ít tán tu mà nói có lực hấp dẫn rất lớn, chính bởi vì như thế cho nên vì tranh đoạt danh ngạch mà chiến đấu không ít.

Chiến đấu trước mặt là như thế.

Liên Nguyệt Các mới vừa vặn thành lập một hai tháng đã xuất hiện các loại mâu thuẫn, thế lực lớn khẳng định càng phải như vậy!

Xem ra muốn triệt để liên hợp thiên địa lục đạo đối kháng Tu La Vương gần như là chuyện không thể hoàn thành.

- Xi Vưu, khuyên bọn họ đi, không nên để bọn họ đánh nhau.

Xem một hồi, Nhiếp Vân quay đầu phân phó.

Tranh đấu trong Cửu Dương Sơn, tương đương làm ầm ĩ trong phạm vi thế lực của mình, cũng nên quản một ít.

- Các vị, thiếu gia của chúng ta thỉnh các vị dừng tay.

Xi Vưu thần thú gật gật đầu, hắn đi về phía trước hai bước, bàn chân đạp lên mặt đất, lúc này mặt đất run rẩy làm song phương đang chiến đấu ngã xuống đất, ánh mắt mang theo hoảng sợ.

Tuy một cước của hắn không vận dụng thực lực rất mạnh nhưng đối với những người đang tranh đấu mà nói là cao không thể chạm tới.

- Đây là phạm vi Liên Nguyệt Các, các vị đừng đánh, Liên Nguyệt Các cần người gì sẽ có quy định, cũng không phải tùy ý tuyển chọn, các ngươi tranh đoạt với nhau, còn không bằng đến nơi sau đó tỷ ths.

Nhiếp Vân tiến lên phía trước một bước và lên tiếng.

Tuy hắn nói không có uy nghiêm hay uy áp gì đó, lại có phần an ủi, song phương giao chiến nhìn thấy người hầu đã lợi hại như vậy, biết rõ người trước mặt địa vị không thấp cho nên cũng không dám phản bác, gật đầu đồng ý.

- Ha ha, vị thiếu gia này nói không sai, làm ầm ĩ ở nơi này còn không bằng đi tới nơi thôi.

Nhiếp Vân vừa nói xong có tiếng cười vang lên, một đám người đi

tới.

Nói chuyện là một thiếu niên khí vũ hiên ngang, tuy chỉ mười bảy mười tám tuổi nhưng khí tức không thấp, rõ ràng đã đạt tới Thiên Tiên cảnh đỉnh phong!

Bên cạnh hắn là thiếu nữ, tuổi hơi lớn một chút, bộ dáng thanh thuần, mắt sáng răng trắng, dung mạo xinh đẹp, tuy không sánh bằng đám người Lạc Khuynh Thành nhưng không kém gì đám người Mẫn Tích Tích, tuyệt đối có thể xem như mỹ nhân ngàn dặm khó gặp.

Trong ánh mắt của thiếu nữ lại mang theo kiêu ngạo chớ tới gần, cao cao tại thượng như công chúa.

Đương nhiên, nàng cũng có tiền vốn kiêu ngạo, chừng hai mươi tuổi có thực lực La Tiên Cảnh, trong người cùng trang lứa cũng xem như thực lực hàng đầu.

- Vâng!

Thấy đám người tới, hơn nữa thực lực không kém, song phương vừa tranh đấu với nhau lập tức giật mình, không dám nhiều lời, vội vàng rời đi.

Bọn họ vừa đi, thiếu niên lúc này nhìn lên người Nhiếp Vân, trên người mang theo hào sảng.

- Tại hạ Lam Tây, đây là tỷ tỷ Lam Tâm đến đây theo lời mời của Liên Nguyệt Các, xem ra vị công tử này cũng thế, không bằng cùng lên đường chứ?

- Cùng lên đường? Không biết các ngươi nhận lời mời tới Liên Nguyệt Các là có ý định gì

Nhiếp Vân sững sờ.

Chưa từng nghe nói Liên Nguyệt Các nhận người ah, chẳng lẽ trong một tháng mình đi, Đạm Thai Lăng Nguyệt có đại động tác?

- Ah, chúng ta tới nhận lời mời làm hộ vệ nội viện...

Thiếu niên vừa cười vừa nói, còn chưa nói xong đã bị tỷ tỷ Lam Tâm dung mạo xinh đẹp của hắn cắt lời.

- Ngươi nói nhảm nhiều!

Sắc mặt Lam Tâm trầm xuống, nàng nhìn về phía Nhiếp Vân

- Vị công tử này, đệ đệ của ta tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện nói lung tung, xin tha lỗi.

Nói xong nhìn đệ đệ và nói:

- Đi thôi!

Bọn họ dường như dùng Lam Tâm làm hạch tâm, nghe nàng nói như vậy liền đi thẳng.

- Thiếu gia nhà ta hỏi các ngươi vẫn chưa trả lời còn muốn đi, có phải không quá lễ phép hay không?

Xi Vưu lão tổ không nghĩ tới chủ nhân hỏi một câu mà đối phương không có trả lời xoay người rời đi, hắn cau mày không vui.

Hắn sống từ thượng cổ tới bây giờ vẫn được phụng dưỡng như lão tổ, còn chưa bao giờ bị lạnh lùng như thế.

- Như thế nào? Các ngươi còn muốn lưu chúng ta lại? Hừ, cũng không nhìn xem đây là nơi nào, đây là phạm vi thế lực Liên Nguyệt Các, không phải gia tộc hay tông môn của các ngươi, không nên tìm phiền toái, yên tĩnh một chút.

Lam Tâm nhướng mày, mặt như sương lạnh.

- Ngươi có ý gì?

Nghe giọng nói của nàng bất thiện, Xi Vưu lão tổ suýt nữa nổi giận.

- Có ý gì? Trong lòng ngươi rõ ràng, muốn làm dê xồm tìm nữ hài

nói chuyện, chờ ngươi tu luyện tới La Tiên Cảnh rồi nói sau!

Lam Tâm hất tay lên, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân mang theo khinh miệt.

Động tác cử chỉ của nàng làm Xi Vưu lão tổ cảm thấy choáng váng, ngay cả Nhiếp Vân cũng có phần không rõ.

Nữ hài này nói hắn dê xồm, chẳng lẽ nàng cảm thấy mình là người như vậy sao?

Nhiếp Vân có phần dở khóc dở cười.

- Như thế nào, bộ dạng của ngươi như vậy là ta oan uổng sao? Hừ, vừa rồi ngươi bảo người đứng ra ngăn cản hai phe chiến đấu, cố ý bảo bọn chúng gây mâu thuẫn ở đây,chờ chúng ta tới ra mặt khuyên can, không phải là vì muốn tới gần ta sao? Loại người như ngươi ta thấy nhiều rồi.

Lam Tâm nhìn về phía Nhiếp Vân phần lớn là khinh miệt.

Dung mạo của nàng xinh đẹp nên rất nhiều công tử quần là áo lượt sử dụng các loại thủ đoạn tiếp cận, vừa rồi quá mức trùng hợp, nàng tưởng lầm là Nhiếp Vân cố ý tiếp cận nàng nên thi triển thủ đoạn này.

Sau khi hiểu ra, Nhiếp Vân nhịn không được lắc đầu.

Trên người mình có không ít khoản nợ tình chưa giải quyết xong, hắn làm sao còn phải cố ý đi trêu chọc? Lại nói đám người Lạc Khuynh Thành có ai không đẹp hơn ngươi, ta cố ý tiếp cận ngươi... Ngươi nghĩ quá nhiều a!

- Xi Vưu, tiểu Long, chúng ta đi thôi!

Chẳng muốn giải thích, Nhiếp Vân lắc đầu quay người đi ra ngoài.

- Ngươi đứng lại!

Vừa đi hai bước, Lam Tâm hét lớn một tiếng.

???

Nhiếp Vân không rõ ràng cho lắm.

- Thế nào, bị ta nói trúng? Hừ, đối phó loại người dê xồm như ngươi, ta ghét nhất người như vậy, ta khuyên ngươi về sau không nên dùng những thủ đoạn hèn hạ này, cũng không nên xuất hiện trước mặt ta!

Lam Tâm hét lớn.

- Hắc hắc, nhiều ngày không gặp Lam Tâm tiểu thư vẫn nóng bỏng như thế, ta thích.

Nàng vừa nói xong, Nhiếp Vân còn chưa kịp trả lời đã nghe tiếng nói hắc hắc vang lên, lúc này có một thân ảnh áo đen xuất hiện trước mặt mọi người.

------oOo------

Chương 1748: Hóa Vũ Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bóng đen này mặc toàn màu đen, cũng không thấy rõ diện mạo, toàn thân có khí tức luân chuyển nhộn nhạo, trên người sinh ra ý cảnh khó giải thích, rõ ràng là cường giả Huyền Tiên cảnh!

Hơn nữa nhìn công pháp tu luyện khí tức quỷ dị, hẳn là nhân vật không dễ sống chung.

- Hàn Chấn... Ngươi...

Dường như nhận ra kẻ này, nữ hài Lam Tâm ban đầu vô cùng kiêu ngạo, bộ dạng cao cao tại thượng bị dọa sợ hãi tái mặt lui về phía sau.

Rầm rầm!

Đệ đệ Lam Tây của nàng nhận ra người này, những người khác đều cảnh giác và rút binh khí ra.

- Vô dụng, nếu các ngươi thật chạy tới Liên Nguyệt Các, có lẽ ta thật không dám làm gì các ngươi, đáng tiếc, nơi này cách Liên Nguyệt Các một đoạn rất xa, các ngươi giãy dụa vô dụng.

Hắc y nhân Hàn Chấn cười lạnh.

Nhìn thấy hành động của bọn họ như thế, lại nghe hắc y nhân nói chuyện, Nhiếp Vân xem như hiểu ra.

Khó trách Lam Tâm đa nghi như thế, thì ra đang bị người ta đuổi giết, mục đích chủ yếu đến Liên Nguyệt Các không phải làm hộ vệ mà là vì tị nạn!

Liên Nguyệt Các vừa mới thành lập, lại có siêu cấp cường giả tọa trấn, đúng là nơi tị nạn tốt.

Xem ra trong đó có không ít người lẫn vào tị nạn, sau khi quay về phải tìm hiểu kỹ càng.

Nội tâm Nhiếp Vân đang tính toán.

- Nơi ngươi đang đứng là phạm vi của Liên Nguyệt Các, ngươi dám động thủ với ta là đắc tội với Liên Nguyệt Các...

Thấy đôi phương không sợ hãi, Lam Tâm sốt ruột sắc mặt đỏ bừng, vội vàng quát lên.

- Đương nhiên ta không dám đắc tội Liên Nguyệt Các nhưng người Liên Nguyệt Các sẽ không tới, lại nói ngươi tính toán là cái gì, đáng giá Liên Nguyệt Các phái người tới cứu? Nên ngoan ngoãn quay về làm nữ nhân của ta đi, chỉ cần hầu hạ ta thoải mái, ta sẽ thả thân nhân của ngươi ra...

Hàn Chấn cười ha ha, hắn không sợ hãi.

Cường giả Huyền Tiên cảnh trong Linh giới có thể xem như cường

giả một phương, ở tông môn nhỏ có thể lăn lộn tới ghế Thái Thượng trưởng lão, bị lọi người có thực lực này nhìn chằm chằm vào, Lam Tâm thật sự không thể phản kháng.

- Vị bằng hữu kia, ngươi muốn bắt người, muốn làm gì đều được, hi vọng không nên ở nơi này, trong phạm vi Cửu Dương Sơn đã thuộc về Liên Nguyệt Các, không nên tự gây phiền toái cho mình.

Nhìn Nhiếp Vân, thấy hắn ngẩng đầu lên, Xi Vưu thần thú đi về phía trước hai bước sau đó quát lớn.

Nếu chuyện xảy ra ở nơi khác hắn cũng mặc kệ, nơi này là Cửu Dương Sơn, là phạm vi Liên Nguyệt Các nên ngăn cản chuyện này mới tốt.

- Ta biết là phạm vi Liên Nguyệt Các, mấy người các ngươi là người Liên Nguyệt Các sao? Ta muốn bắt Lam Tâm, đây cũng là chuyện giữa ta và nàng, hi vọng các ngươi không nên nhúng tay, nếu không đừng trách ta không khách khí!

Ánh mắt Hàn Chấn nhìn chằm chằm vào đám người Nhiếp Vân, căn bản không quan tâm Xi Vưu lão tổ uy hiếp, hắn cười lạnh.

Đám người Nhiếp Vân từ trên không trung đáp xuống, đề phòng dừng lại quấy nhiễu người khác, cố ý áp chế tu vi của mình, bằng hai người là Tiên Quân, một người là nửa bước Tiên Quân khủng bố tới cực điểm lại bị một tiểu Huyền Tiên xem thường.

Bởi vì áp chế tu vi nên trong mắt Hàn Chấn, ba người này không đủ gây sợ!

Nếu không phải lo lắng bối cảnh sau lưng bọn họ, chỉ sợ đã sớm động thủ đuổi bọn họ rời đi.

- Nếu chúng ta muốn nhúng tay vào thì sao?

Xi Vưu lão tổ không nghĩ tới cố ý áp chế tu vi lại bị một tiểu Huyền Tiên xem thường, hắn lập tức hỏi lại.

- Nếu như nhúng tay vào, ta không quản phía sau các ngươi có bối

cảnh gì, hôm nay phải chết ở nơi này.

Trong mắt Hàn Chấn bắn ra một tia sát khí.

- Các vị, chúng ta chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi, đây là ân oán cá nhân giữa chúng ta với Hàn Chấn, các ngươi nên đi thôi, tiếp tục ở lại nơi này sẽ bị liên quan.

Đột nhiên Lam Tây trong đám người hô lên.

Hắn không phải người tâm địa xấu, thấy Hàn Chấn sát khí dạt dào, sợ liên lụy đám người Nhiếp Vân cho nên khuyên bảo.

- Các ngươi đi thôi, Hàn Chấn là trưởng lão Hóa Vũ Tông, thực lực đã đạt tới Huyền Tiên cảnh đỉnh phong, ngay cả phụ thân ta cũng không phải đối thủ, nếu không nắm chặt thời gian rời đi sẽ bị bắt.

Lam Tâm cũng nói.

Tuy nàng tự cho là đúng nhưng tâm tư không xấu.

Xem ra nha đầu ki trước giờ hẳn là đại tiểu thư chưa ra khỏi cửa, kinh nghiệm xã hội quá ít, trước kia lãnh khốc là cố ý giả ra, xem ra ưa thích tự cho là đúng.

- Ha ha, đa tạ hảo ý của hai vị, nếu như ta không đi đâu thì sao?

Thấy hai người thời khắc nguy hiểm chẳng những không có kéo bọn họ xuống nước, lại còn bảo đám người mình rời đi, trong nội tâm Nhiếp Vân lúc này sinh ra một tia hảo cảm.

Đối với người tâm nhãn không xấu cho nên hắn cũng không muốn làm khó đối phương.

- Không đi? Ngươi muốn chết thì ta thành toàn cho ngươi.

Hàn Chấn xoay người lại, cánh tay chấn động, đột nhiên một đạo sát khí xuất hiện, từng bước đi về phía Nhiếp Vân.

- Được rồi, Hàn Chấn, ngươi chẳng phải muốn bắt ta sao? Ta đi

với ngươi là được, không nên liên lụy người vô tội.

Đối phương còn chưa tới trước mặt Nhiếp Vân, Lam Tâm tiến tới một bước và quát lớn.

Vốn nàng nhìn thấy Hàn Chấn cảm thấy rất sợ hãi, hiện tại cũng bất chấp giá nào, thái độ cũng kiên định hơn trước.

- Ta khẳng định sẽ mang ngươi đi, đám người này không có mắt như vậy, ta sẽ cho bọn chúng trả giá vì có mắt không tròng.

Hàn Chấn không để ý tới Lam Tâm yêu cầu, hắn quát lạnh một tiếng, bàn tay hắn vươn lên muốn bắt lấy Nhiếp Vân.

Bành!

Bàn tay hắn chưa tới trước mặt Nhiếp Vân đã có một chưởng ấn xuất hiện, đầu của Hàn Chấn bay lên cao, máu tươi bắn tung tóe.

- Ah...

Thấy Hàn Chấn ra tay, đám người Lam Tâm lạnh run, lại không nghĩ rằng đảo mắt đã thấy cảnh tượng như vậy, đám người nhìn nhau, nội tâm sợ hãi không nhỏ.

Ra tay cũng không phải vị thiếu gia kia mà là thuộc hạ cao lớn thô kệch, lúc này thuộc hạ đang lau tay, vẻ mặt xem thường nhìn Hàn Chấn không đầu nằm dưới đất, vẻ mặt khinh thường

- Một tiểu Huyền Tiên còn dám xuất hiện nơi này làm sói vẫy đuôi, tính là cái gì chứ.

Thuộc hạ Nhiếp Vân chính là Xi Vưu thần thú.

Xi Vưu thần thú là nhân vật nổi danh trong thiên địa lục đạo, lão tổ thập đại gia tộc nhìn thấy hắn cũng phải nom nớp lo sợ, một tiểu tiểu Huyền Tiên dám tới đây giả vờ giả vịt, nếu không phải Nhiếp Vân không có đồng ý, chỉ sợ hắn sớm bóp chết đối phương rồi.

- Các ngươi... Giết hắn?

Một lát sau đám người Lam Tâm cũng tiếp nhận sự tạật này, giọng nói của bọn họ lạnh run.

------oOo------

Chương 1749: Ngươi là các chủ Liên Nguyệt Các? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chết thì chết!

Xi Vưu thần thú khoát khoát tay.

Loại nhân vật bình thường như con sâu cái kiến này đừng nói là giết, giết một sọt cũng không có gì.

- Hắn là trưởng lão Hóa Vũ Tông, Hóa Vũ Tông là đại tông môn có cường giả Kim Tiên tọa trấn, đắc tội hắn căn bản trốn không thoát, hơn nữa... Nghe nói bọn họ đã quy thuận Liên Nguyệt Các, bị giết ở nơi này...

Lam Tâm biến sắc, ngữ khí càng ngày càng dồn dập, qua một lát liền xoay người lại.

- Các ngươi đi nhanh đi, chúng ta chưa bao giờ gặp qua các ngươi...

- Ah...

Thấy hành động của nàng như thế, đám người Nhiếp Vân, tiểu Long nhìn nhau sau đó bật cười.

Xem ra nữ hài này không phải tâm xấu, sợ liên lụy bọn họ cho nên thúc dục bọn họ rời đi.

Đối với bọn họ mà nói, thập đại gia tộc cũng không đáng quan tâm, cần gì phải quan tâm tới một tiểu Hóa Vũ Tông!

Lúc trước thời điểm thực lực còn yếu đã dám đối kháng với thập đại gia tộc, huyên náo long trời lỡ đất, thực lực bây giờ tăng cường, đừng nói một Hóa Vũ Tông có cường giả Kim Tiên cảnh tọa trấn, cho dù là một trăm tên cũng có thể bóp chết.

- Các ngươi còn cười, tông chủ Hóa Vũ Tông là người bao che khuyết điểm, hơn nữa Hàn Chấn trưởng lão còn là thân thúc thúc của tông chủ, ngươi giết hắn... Nghe nói vị tông chủ này mấy ngày nay đến đây bái kiến các chủ Liên Nguyệt Các, hắn đang ở gần nơi này, các ngươi đi nhanh đi, một khi bị phát hiện sẽ xong đấy!

Không nghĩ tới hảo tâm khuyên can còn làm bọn họ cười to, đám người Lâm Tây lo lắng hô to.

- Các ngươi không cần lo lắng, nếu người là ta giết thì ta sẽ chịu trách nhiệm.

Cười xong, Nhiếp Vân lắc đầu.

- Ngươi nhận trách nhiệm? Chỉ sợ ngươi không biết cường giả Kim Tiên đáng sợ cỡ nào.

- Tông chủ Hóa Vũ Tông chính là người nổi bật trong Kim Tiên, chẳng những thực lực mạnh, tốc độ rất nhanh, nghe nói từng có vài vị cường giả Kim Tiên không tin tin vịt bị giết.

Lam Tâm cau mày lên tiếng.

Tại sao gia hỏa trước mắt không nghe khuyên bảo chứ? Nếu Hóa Vũ Tông dễ đối phó như vậy, nàng cũng không cần xa xứ, dốc sức liều mạng đào tẩu!

- Được ròi, ngươi có đi hay không thì tùy, tiểu Tây, chúng ta đi!

Thấy nàng nói gấp gáp như vậy, đối phương thờ ơ, Lam Tâm khoát tay rời đi.

Còn chưa đi xa, bầu trời đã có khí lãng nổ vang, một đạo hào quang xông tới nơi này, khí lãng nóng rực bao phủ đám người Lam Tâm.

- Muốn đi, làm Hóa Vũ Tông tổn thất trưởng lão còn muốn đi như vậy sao, các ngươi quá xem thường Hóa Vũ Tông rồi.

Ngay sau đó có tiếng nói lạnh lùng vang lên.

Ầm ầm!

Nương theo âm thanh, một bóng người cao lớn đột ngột xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Người này bộ dạng ba mươi tuổi, dung mạo có phần giống Hàn Chấn trưởng lão lúc trước, hắn mặc bộ áo đen, trên người sinh ra khí tức tối tăm phiền muộn, ánh mắt âm trầm lạnh lùng giống như chim ưng.

- Hàn Chấn trưởng lão...

Hắn đáp xuống đất và xuất hiện trước thi thể Hàn Chấn trưởng lão, sắc mặt của hắn lúc này cực kỳ khó coi.

Hàn Chân bị đánh đứt đầu mà chết.

Thân thúc thúc của hắn bị người ta giết như vậy, mặc kệ đối phương là người nào cũng không thể tha thứ.

- Giết tất cả bọn chúng cho ta.

Hàn Chấn giãy dụa đứng lên, hắn nói chuyện mơ hồ không rõ.

- Yên tâm đi, ta chẳng những giết sạch tất cả bọn chúng, còn có thể đưa Lam Tâm chôn cùng với ngươi.

Hai mắt nheo lại, sát ý của Hàn Mặc tông chủ bộc phá trần trụi không chút che giấu giống như mưa to gió lớn.

- Đám người các ngươi động tự sát đi, đừng để ta động thủ!

Phát thề xong, Hàn Mặc tông chủ bước tới, hai hàng lông mày của hắn nhếch lên lạnh lùng nhìn đám người Nhiếp Vân, Lam Tâm.

- Tự sát? Nếu như chúng ta không muốn thì sao?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Tông chủ này thật dại dột, thúc thúc hắn bị Xi Vưu thần thú tát một cái đứt đầu mà chết, hắn lại không nhìn thấy Xi Vưu hạ thủ lưu tình, còn muốn bọn họ tự sát, thật sự chết cười.

- Không muốn tự sát, ta sẽ giúp các ngươi.

Toàn thân Hàn Mặc tông chủ khẽ động, khớp xương trên người không ngừng kêu xoẹt zoẹt~! Xoẹt zoẹt~!

Làm xương cốt đồng thời phát ra tiếng nổ như thế, nói rõ hắn khống chế lực lượng bản thân tới cảnh giới cực cao.

Cùng là cấp bậc Kim Tiên cũng chia ra năm bảy loại khác biệt, xem ra Hàn Mặc tông chủ sử dụng chiêu này đã làm người ta biết rõ, mặc dù trong Kim Tiên cũng là cường giả hiếm thấy.

- Hàn Mặc tông chủ, không nên quản khỉ gió gì tới bọn họ, Hàn Chấn là ta giết, ngươi thả bọn họ đi đi! Ta sẽ mặc Hóa Vũ Tông ngươi xử trí!

Thấy hắn xuất hiện, Lam Tâm vốn cảm thấy có may mắn đào thoát cũng hết hi vọng, sắc mặt tái nhợt sau đó cắn răng tiến lên phía trước.

- Là ngươi giết, ngươi có năng lực này sao?

Hàn Mặc tông chủ căn bản không tin tưởng.

- Bọn họ thật sự là người vô tội, ngươi nên thả bọn họ đi, nơi này là địa bàn của Liên Nguyệt Các, ngươi thật giết bọn họ ở đây, ngươi cũng gặp phiền toái quấn thân.

Lam Tâm sốt ruột nói.

Mấy người trước mặt gặp nàng nên mới bị quấn vào trong phiền

toái này, nếu thật xảy ra vấn đề gì, chính nàng phải xin lỗi người ta.

- Liên Nguyệt Các? Hừ, ngươi không đề cập tới bọn họ ta còn có thể có thể lưu tính mạng tông môn của các ngươi, hiện tại xem ra chỉ có thể giết sạch các ngươi mà thôi.

Nghe nàng nhắc tới Liên Nguyệt Các, sắc mặt Hàn Mặc tông chủ càng thêm khó coi, xem ra hắn ăn thiệt thòi lớn tại Liên Nguyệt Các cho nên hắn mới kích động như vậy.

Ầm ầm!

Hàn Mặc ra tay.

Dường như hắn cảm thấy Xi Vưu thần thú là kẻ có thực lực cao nhất trong đám người nên ra tay với hắn đầu tiên.

Bàn tay đen như mực bổ xuống, không khí sền sệt như bùn, cây cốt chung quanh bị gió mạnh thổi bật gốc, cả ngọn núi như lâm vào cảnh tượng tận thế.

- Muốn chết!

Thấy một tiểu Kim Tiên dám động thủ với hắn, Xi Vưu lão tổ mở to hắn, muốn muốn lập tức ra tay chụp chết đối phương.

Hắn còn chưa động thủ, trên bầu trời có tiếng nổ vang, một đạo kim quang bay thẳng tới vừa vặn ngăn cản bàn tay của Hàn Mặc tấn công.

- Liên Nguyệt Các trọng địa, cấm chế tranh đấu, nếu vi phạm giết không tha.

Ngay sau đó có tiếng nổ vang vọng, thân ảnh hai người bay tới.

Đó là hai nữ tử, tất cả đều mặc áo trắng bồng bềnh, khí tức trên người nói rõ bọn họ là cường giả Kim Tiên.

- Mấy người kia giết thân nhân của ta, ta muốn giết bọn chúng báo thù, hi vọng Liên Nguyệt Các không nên nhúng tay!

- Tại hạ phi thường cảm kích!

Nhìn thấy hai người, Hàn Mặc lui về phía sau vài bước, ánh mắt mang theo khủng hoảng, liền vội vàng khom người nói.

------oOo------

Chương 1750: Ngươi là các chủ Liên Nguyệt Các? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xem ra Liên Nguyệt Các có lực uy hiếp với hắn thật lớn, thái độ hung hăng càn quấy vừa rồi biến thành câu nệ.

- Chúng ta đã từng nói qua Liên Nguyệt Các trọng địa, bất cứ kẻ nào cũng không được phép động thủ, kẻ trái lệnh, trảm!

Một người con gái quát lạnh, trong lời nói không lưu tình chtus nào..

- Hai tỷ đệ chúng ta muốn gia nhập Liên Nguyệt Các, kính xin thu lưu!

Lam Tâm biết rõ kỳ ngộ đang ở ngay trước mặt, vội vàng quỳ rạp xuống đất.

Có thể bắt kỳ ngộ, các nàng chết mà phục sinh, bằng không hai vị này vừa rời đi, sớm muộn gì cũng bị Hàn Mặc đánh chết.

- Chúng ta chỉ là hộ vệ bình thường của Liên Nguyệt Các, bái chúng ta cũng vô dụng.

Thái độ của nữ tử vừa nãy tốt với nàng hơn so với Hàn Mặc không ít.

- Vâng!

Thấy các nàng thái độ kiên định nên biết không có khả năng gia

nhập, Lam Tâm đành phải đứng dậy.

- Hai vị tiên tử, nếu trong phạm vi Liên Nguyệt Các không cho phép tranh đấu, ta có thể mang mấy người kia đi không, mấy người kia có thù không đội trời chung với ta, kính xin hai vị tiên tử rộng lượng.

Hàn Mặc do dự một lúc, đột nhiên tiến lên nói ra.

Dường như hắn biết rõ muốn đánh chết đám người ở đây là chuyện không có khả năng, lúc này ngón tay chỉ vào ba người Nhiếp Vân với sát ý cuồn cuộn.

- Chỉ cần không động thủ trong Liên Nguyệt Các, ngươi muốn làm gì thì làm...

Nữ tử nói chuyện khoát khoát tay, vừa mới nói một nửa nhìn thấy dung mạo đám người Nhiếp Vân liền sợ hãi, lúc này quỳ rạp xuống đất.

- Thuộc hạ Thanh Hồn (Đỗ Viện) bái kiến các chủ đại nhân!

- Các ngươi là ai? Tại sao ta chưa bao giờ gặp qua các ngươi?

Tràng cảnh tới bây giờ nghịch chuyển, Nhiếp Vân nhướng mày.

Hắn chưa gặp qua hai nữ hài này, lúc nào thành hộ vệ của Liên Nguyệt Các?

- Chúng ta nửa tháng trước gia nhập Liên Nguyệt Các, các chủ không biết tỷ muội chúng ta rất bình thường, Tiêu Nhiên đại nhân từng cho chúng ta xem qua hình ảnh của đại nhân, cho nên chúng ta có thể nhận ra các chủ!

Nữ tử Thanh Hồn lên tiếng.

- Nửa tháng trước gia nhập Liên Nguyệt Các?

- Đúng, đúng Tiêu Nhiên đại nhân tự mình khảo hạch chúng ta!

Thanh hồn nói tiếp.

- Ah!

Nhiếp Vân hiểu ra.

Hẳn là sau khi trải qua chuyện lúc trước, Đạm Thai Lăng Nguyệt ý thức được thế lực của Liên Nguyệt Các quá mức đơn bạc cho nên mới chiêu mộ đội ngũ, từ đó khảo hạch với các thành viên, Tiêu Nhiên thân là đệ tử Tiêu gia tự nhiên quen việc dễ làm, do hắn phụ trách tự nhiên có thể làm việc rất nhanh.

- Đứng lên đi!

Nghĩ thông suốt xảy ra chuyện gì, không nói thêm lời, hắn quay ầầu nhìn sang Hàn Mặc.

Lúc bọn họ quỳ xuống không chỉ dọa Hàn Mặc ngây ngốc, ngay cả đám người Tiểu Lam cũng trợn mắt há hốc mồm, nội tâm chấn động không thôi.

Thiếu niên trẻ tuổi trước mặt chính là các chủ Liên Nguyệt Các danh cjấn thiên hạ, Nhiếp Vân?

Không thể nào, trước kia còn bảo hắn là dê xồm...

Thân thể mềm mại run rẩy, Lam Tâm sắp sụp đổ.

- Đi!

Hàn Mặc ngây ngốc một lúc liền hiểu ra, lập tức không nói nhảm cái gì liền ờời đi.

Vừa rồi luôn mồm muốn giết các chủ Liên Nguyệt Các...

Đây là hung nhân đại náo thập đại gia tộc, siêu cấp nhưu nhân đánh sập Thiên Đạo, muốn giết hắn không phải tự tìm đường chết sao?

- Xuống đây đi!

Tuy Nhiếp Vân không nói chuyện nhưng Xi Vưu thần thú biết rõ ý của chủ nhân, hừ lạnh một tiếng, bàn tay vừa thô vừa to đánh lên trời.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ tung vang lên, Hàn Mặc vừa mới bay lên đã bị khí áp trấn áp, hắn ngã xuống đất giống như chó chết.

Cường giả Kim Tiên trong mắt đám người Lam Tâm vô cùng cường đại, trong mắt Xi Vưu thần thú chẳng khác gì con ruồi đáng ghét, muốn giết như thế nào thì giết.

- Các chủ tha mạng...

Vừa mới rơi xuống đất, Hàn Mặc liền vội xin tha.

Sớm biết giết Hàn Chấn là hung nhân như thế này, đánh chết hắn cũng không xuất đầy ah!

- Giết đi!

Nhiếp Vân khoát tay.

Đối với gia hỏa ỷ thế hiếp người, hắn cũng không đồng tình làm gì, cứ giết là được.

- Vâng!

Xi Vưu thần thú đã sớm muốn động thủ, nghe được phân phó cho nên hắn đạp một cái.

Ầm!

Chỉ trong nháy mắt gia hỏa hung hăng càn quấy không ai bì nổi đã bị hộ vệ bên cạnh các chủ Liên Nguyệt Các đạp thành thịt nát.

Cạch cạch cạch cạch!

Đám người Lam Tâm chưa từng nhìn thấy các mặt xã hội, mới vừa

rồi cường giả Kim Tiên cảnh hùng hổ, chỉ trong nháy mắt biến thành thịt nát, tất cả đều sợ hãi run rẩy.

Đây chính là tông chủ một tông, đường đường cường giả Kim Tiên cảnh lại bị giết như vậy?

- Hàn Mặc tới đây hy vọng có thể đạt được Liên Nguyệt Các che chở, bởi vì mục đích không tinh khiết, bị Tiêu Nhiên đại nhân đuổi ra, không nghĩ tới hắn lại đắc cội Các chủ, là chúng ta làm việc bất lợi!

Thanh Hồn vội nói.

- Không sao, tiểu nhân vật mà thôi!

Nhiếp Vân đúng là không quan tâm, nếu gặp loại người này vào nửa năm trước có lẽ còn kiêng kị không thôi, hiện tại một hơi cũng có thể thổi chết, cũng không tính là cái gì cả.

- Ngươi... Thật sự là các chủ Liên Nguyệt Các... Nhiếp Vân đại nhân?

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Lam Tâm cũng xác nhận thân phận của thiếu niên trước mặt, nàng cắn bờ môi đỏ mọng sau đó tiến lên một bước.

- Như thế nào, không giống?

Cô bé này thời khắc mấu chốt thà rằng bản thân chết cũng rất trọng nghĩa khí, Nhiếp Vân thật sự thích thú, nghe nàng hỏi như vậy cho nên cười nói.

Xem ra nàng tới hiện tại còn không dám tin tưởng.

Cũng khó trách bộ dạng nàng như vậy, các chủ Liên Nguyệt là nhân vật làm thiên địa lục đạo khiếp sợ, nhân vật như thế cứu đám người như nàng, hơn nữa còn hòa ái dễ gần như thế làm bọn họ khiếp sợ.

- Không giống... Ta không phải ý này, ta nói là... Ta nói là...

Liên tục nhắc tới hai câu, Lam Tâm không biết mình nên nói cái gì, gương mặt của nàng đỏ bừng.

- Thanh Hồn, các ngươi dẫn mấy người này về Liên Nguyệt Các, giao cho Tiêu Nhiên khảo hạch, thông qua ở lại trong các, không thông qua lại bảo Tiêu Nhiên cho chút chỗ tốt tiễn về đi!

Tuy cảm thấy tính cách của cô bé này tính cách không tệ nhưng dù sao cũng là bèo nước gặp nhau, giúp các nàng giải quyết nguy hiểm đã xem như hết lòng giúp đỡ, không cần phải giúp mọi việc.

- Vâng!

Hai người Thanh Hồn vội vàng ôm quyền.

Kỳ thật đối với hai người các nàng có thể tận mắt nhìn thấy các chủ trong truyền thuyết cũng là chuyện vô cùng hưng phấn rồi.

Sự tích của các chủ triệt để truyền khắp Linh giới, tuy các nàng xem ra chuyện các

nàng tôn trọng các chủ nhất không phải là tu vi, mà là hắn chấp nhất với tình cảm.&

------oOo------

Chương 1751: Tổ tiên võ đạo sư?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vì Đạm Thai Lăng Nguyệt đại nhân, một mình một người hoàn thành ba nhiệm vụ không thể hoàn thành, không tiếc đắc tội thập đại gia tộc, và rất nhiều đại nhân vật chỉ vì muốn ở cạnh người mình âu yếm.

Có thực lực, có tiềm lực, có phách lực, còn chấp nhất như thế, hình tượng Nhiếp Vân đã sớm cắm rễ trong nội tâm vô số thiếu nữ.

Đây mới thực sự là nam nhân!

Nam nhân tốt cũng không phải ngươi hấp dẫn nhiều nữ nhân, mà là ngươi có thể chân tình chấp nhất với một nữ nhân hay không, vĩnh viễn không thay đổi.

- Các chủ, thỉnh cứu cứu phụ thân ta!

Nghe Nhiếp Vân nói thế, vào thời điểm sắp rời đi, sắc mặt Lam Tâm đỏ bừng tiến lên phía trước một bước, nàng quỳ xuống cầu xin.

- Cứu phụ thân ngươi?

Nhiếp Vân nhướng mày.

Nếu lần này không phải hắn xuất hiện, cho dù nàng không chết cũng bị tra tấn không thuộc về nhân gian, bây giờ có thể may mắn đào thoát, chẳng những không cảm kích còn muốn gây phiền toái cho mình, đây là điểm làm hắn mất hứng.

Bản thân hắn không phải người lạnh lùng nhưng cũng không phải kẻ nào cầu xin là có thể tùy tiện hỗ trợ.

Nếu thật là như vậy, hắn không cần làm chuyện của mình, còn không bận chết đi thôi hay sao?

Trên đời này có quá nhiều người đáng thương, việc của mình còn chưa biết xử lý như thế nào, đồng tình người khác, Nhiếp Vân làm không được.

- Phụ thân ta bị Hàn Chấn trưởng lão bắt đi, hiện tại sinh tử chưa biết, hi vọng các chủ cứu hắn, ta cầu ngươi.

- Chỉ cần ngươi đáp ứng, ta cam nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp ngươi...

Lam Tâm than thở khóc lóc.

- Trước đứng lên, phụ thân ngươi cấp bậc gì?

Thấy nàng càng nói càng không hợp thói thường, nói thêm nữa sợ rằng cái gì lấy thân báp đáp, Nhiếp Vân cũng có phần sợ hãi.

- Phụ thân ta thực lực Huyền Tiên cảnh, chỉ là tán tu, cũng không tranh chấp với ai, bởi vì sáng chế một bộ quyền pháp rất lợi hại nên bị Hàn Chấn trưởng lão nhìn trúng nên bắt hắn ép hỏi, ta tranh chấp đối hắn nên kết quả bị đối phương nhìn trúng...

Lam Tâm thúc thích nỉ non giải thích.

Thì ra phụ thân Lam Tâm chỉ là tán tu bình thường, không biết vì cái gì sáng tạo ra quyền pháp lợi hại, thực lực rất mạnh, về sau bị Hàn Chấn trưởng lão nhìn trúng cưỡng bức ép hỏi, con gái vì cứu phụ thân tìm được Hàn Chấn, kết quả bị đối phương nhìn trúng tư sắc... May mắn chạy ra, biết được đắc tội Hóa Vũ Tông không cách nào đào thoát, lúc này mới đến Liên Nguyệt Các, hy vọng có thể đạt được che chở.

- Ah, tông chủ và trưởng lão Hóa Vũ Tông cũng đã chết, hiện tại có lẽ phát sinh nội loạn, bằng vào thực lực La Tiên Cảnh của ngươi muốn cứu phụ thân không khó, ta không rãnh!

Nghe được những việc này, Nhiếp Vân không có ý định ra tay.

Cừu hận của bản thân phải do mình báo mới có thể phát triển, ký thác người khác thì làm sao đột phá chính mình?

- Tuy tông chủ và trưởng lão Hóa Vũ Tông cũng đã chết nhưng bọn họ vẫn là đại tông môn như cũ, không phải tỷ đệ chúng ta có thể khiêu chiến, khẩn cầu Các chủ đại nhân ra tay, chỉ cần ngươi ra tay... Ta có thể mang quyền pháp phụ thân sáng tạo truyền thụ cho ngươi.

Biết rõ thiếu niên trước mắt là các chủ Liên Nguyệt Các, cũng biết câu chuyện của hắn, sử dụng sắc đẹp làm thẻ đánh cược đối với hắn vô dụng, lúc này nàng phải tìm cách khác.

- Quyền pháp? Ta không cần, cũng sẽ không ra tay, ngươi nên quay về đi, ta còn có chuyện quan trọng...

Nhiếp Vân vẫn cự tuyệt không phải bởi vì hắn lạnh lùng, mà là Tu La Vương xuất hiện mang cho hắn áp lực quá lớn, phải mau chóng tăng thực lực lên, tạm thời không rảnh quan tâm chuyện khác.

Lại nói muốn quyền pháp, hắn thân là võ đạo sư, chiêu số lợi hại gì mà không tạo ra được? Quyền pháp tinh diệu trong mắt kẻ khác nhưng với hắn không tính là gì.

- Các chủ mời xem chiêu và kết luận!

Cắt lời Nhiếp Vân. Lam Tâm vội vàng đứng lên, hai tay đứng tấn và thi triển quyền pháp.

Đây là bộ quyền pháp vô cùng rườm rà, cũng không biết là vấn đề thực lực hay nàng lý giải quyền pháp không tới nơi tới chốn, nàng đánh quyền rất lạnh nhạt, cũng không có lợi hại như tưởng tượng, trái lại làm cho người ta có cảm giác không gì hơn thế này.

- Đồ chơi gì thế, loại quyền pháp này chúng ta chướng mắt...

Xi Vưu lão tổ cười.

Trở thành yêu sủng của Nhiếp Vân, hắn đã biết chủ nhân của mình là võ đạo sư, võ đạo sư bao quát võ học trong thiên địa, thấy thế nào cũng không vừa ý chiêu số nông cạn như thế.

Hắn vừa mới cười một nửa, đôi mắt của hắn vô tình nhìn sang Nhiếp Vân, đã thấy sắc mặt của hắn ngưng trọng, trong ánh mắt mang theo ngạc nhiên không nhỏ.

- Này... Này... Chiêu này của ngươi tên gọi là gì?

Lam Tâm không có thi triển toàn bộ quyền pháp, Nhiếp Vân đã phải lên tiếng hỏi thăm.

Chiêu này không phải thật sự hoàn mỹ vô khuyết, mà là vì quyền ý trong đó... Hắn tu luyện qua!

- Tên là Vũ Đạo Phá Hư Quyền! Là độc môn phụ thân ta sáng tạo!

Lam Tâm thu quyền, thở ra một hơi và nói.

- Vũ Đạo Phá Hư Quyền? Ha ha, quả là thế!

Nhiếp Vân nghe cái tên này thì cười lên ha ha.

Không sai, chiêu này chính là tuyệt chiêu tổ tiên võ đạo sư năm đó lưu lại, Vũ Đạo Phá Hư Quyền!

Tuy Lam Tâm đánh không ra hình, ý nhưng Nhiếp Vân vẫn nhận ra.

Vũ Đạo Phá Hư Quyền là lão tổ võ đạo sư Hóa Vân Tông năm xưa sáng chế, uy lực vô cùng, đương nhiên, chỉ giới hạn ở phàm giới, đến Linh giới, bộ quyền pháp này có uy lực không tính là kinh diễm nhưng dù vậy cũng là tuyệt chiêu hiếm có.

Dựa theo đạo lý bình thường, bộ quyền pháp này chỉ có người ở phàm giới đi lên mới có thể thi triển, phụ thân Lam Tâm đã nói là hắn sáng tạo ra, chẳng lẽ...

Một suy nghĩ xuất hiện trong nội tâm Nhiếp Vân.

Năm đó tổ tiên võ đạo sư đại nạn hàng lâm cũng không tìm được Tiên Thiên linh khí, không có biện pháp chỉ phải bỏ qua thân thể nát bấy linh hồn, tấn cấp Đoạt Thiên Tạo Hóa đệ cửu trọng, hắn và tổ tiên kiếm đạo sư cùng tiến vào thời không loạn lưu hi vọng có thể tiến tới Linh giới, đạt được phương pháp kéo dài tuổi thọ.

Sau khi đi vào Linh giới, Nhiếp Vân cũng không nghe được bất cứ tin tức gì của võ đạo sư, còn tưởng rằng hắn sớm chết trong thời không loạn lưu, không nghĩ tới còn có thể gặp lạiVũ Đạo Phá Hư Quyền!

Không có thiên phú võ đạo sư còn có thể tiến hành cải tiến quyền pháp, cho dù phụ thân Lam Tâm không phải tổ tiên võ đạo sư cũng có liên quan rất lớn.

- Được rồi, ta đi cứu phụ thân của ngươi, Hóa Vũ Tông ở địa phương nào?

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Nhiếp Vân không do dự.

Tổ tiên võ đạo sư có ân với hắn, mặc kệ người này phải hay không, cứu trước nói sau.

------oOo------

Chương 1752: Hạ Nghiêu phát mộng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không vì cái gì khác, chỉ vì đạo tâm của hắn mà thôi.

- Hóa Vũ Tông ở hướng chính bắc cách đây một trăm vạn dặm, tỷ muội chúng ta vẫn đi ba tháng mới tới nơi này.

Lam Tâm chỉ phương hướng.

La tiên, Thiên Tiên không thể phi hành, một trăm vạn dặm đi trong ba tháng là cực nhanh rồi.

- Thanh Hồn, mấy người các ngươi về Liên Nguyệt Các, nói với Tiêu Nhiên và Lăng Nguyệt, ta có chuyện xử lý, sau khi xong sẽ quay lại.

Sau khi nhìn chuẩn phương hướng, Nhiếp Vân quay đầu phân phó Thanh Hồn hai người.

- Vâng, các chủ!

Hai người không dám vi phạm quyết định của hắn.

- Chúng ta đi thôi!

Quay đầu nhìn tiểu Long, Xi Vưu thần thú, bàn tay Nhiếp Vân điểm về phía trước, hắn bắt lấy đám người Lam Tâm lăng không bay lên, lúc này bay thẳng về hướng Hóa Vũ Tông.

- Chẳng lẽ chúng ta bay đi? Hơn trăm vạn dặm cũng cần phi hành vài ngày đấy.

Lam Tâm không nghĩ tới Nhiếp Vân bá đạo như vậy, có thể trực tiếp mang các nàng phi hành, vội vàng hô lên, lời còn chưa dứt đã nghe tiếng nói trầm thấp của thiếu niên vang lên.

- Phía trước có phải là Hóa Vũ Tông hay không?

Nghe nói như thế, Lam Tâm lúc này nhìn sang phía trước, sau khi nhìn xong liền sững sờ.

Các nàng vất vả ba tháng mới có thể rời khỏi Hóa Vũ Tông, không ngờ rằng chưa tới một giây đã có thể xuất hiện tại nơi này.

- Vâng! Đây là Hóa Vũ Tông!

Lam Tâm gật đầu.

- Như vậy thì tốt, chúng ta đi qua cứu phụ thân của ngươi, hắn tên là gì?

Nhiếp Vân nói.

Vừa rồi chỉ lo cao hứng cho nên không hỏi tên phụ thân của nàng là gì.

- Phụ thân tên là Hạ Nghiêu!

Lam Tâm vội nói.

- Hạ Nghiêu? Ngươi tên là Lam Tâm?

Nghe được phụ thân hắn họ Hạ, Nhiếp Vân lại kiên định suy nghĩ của mình, một ngón tay của võ đạo sư, thậm chí lão tửu quỷ dường như cũng họ Hạ, chỉ là võ đạo sư tên là gì thì hắn cũng không biết, lúc trước hắn vẫn xưng hô là lão tổ cho nên quên đi tục danh.

Nhưng phụ thân nàng họ họ Hạ, vì sao nàng họ Lam?

Tại sao phụ tử có tên khác nhau?

- Ta tên là Hạ Lam Tâm, bởi vì sợ hãi bị người Hóa Vũ Tông đuổi theo cho nên dùng tên giả Lam Tâm.

Hạ Lam Tâm vội nói.

- Như vậy ah!

Nhiếp Vân cười khổ.

Vấn đề rất đơn giản nhưng hắn không nghĩ tới, thời điểm tại đại lục Phù Thiên hắn cũng thường xuyên dùng tên giả, cái gì Đồng Vân, Vân Đồng đều dùng qua.

- Chủ nhân, chúng ta cứu người như thế nào?

Xi Vưu thần thú đi tới.

- Còn cứu như thế nào, trực tiếp cho thấy thân phận chúng ta, từ đó bảo người Hóa Vân Tông thả Hạ tiền bối ra là được.

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Một tiểu tiểu tông môn mà thôi, đối với Liên Nguyệt Các mà nói không tính là gì, chỉ cần báo ra thân phận, đối phương thức thời khẳng định không dám thế nào.

Nếu như không biết điều, thiên nhãn của hắn có thể nhìn thấy rõ ràng, đến lúc đó xác nhận không phải Hạ Nghiêu thì việc cứu hắn càng đơn giản.

Tuy thời điểm ở phàm giới hắn từng thấy qua ảnhchân dung tổ tiên võ đạo sư, nhưng võ đạo sư sau Toái Thần đi vào Linh giới cho nên đã đoạt xá lần nữa, chỉ từ thân thể không thể nhìn ra được.

- Tốt, nếu như bọn chúng không thả người, Hóa Vũ Tông này không cần tồn tại trong Linh giới nữa.

Xi Vưu thần thú cười ha ha, xoay đầu lại sau đó hắn nhìn phía dưới

và rống to.

- Người Hóa Vũ Tông nghe đây, các chủ Liên Nguyệt Các đích thân tới, nhanh mang Hạ Nghiêu bị các ngươi bắt thả ra đây có thể tránh được tai nạn, nếu không cả Hóa Vũ Tông hôm nay biến thành phế tích, chó gà không tha!

Tiếng nói của hắn như sấm sét vang vọng thiên địa, Xi Vưu thần thú vừa hô xong liền điểm một chỉ xuống phía dưới.

Ầm ầm!

Tiếng nổ vang thật lớn, tại ngọn núi lớn phía sau Hóa Vũ sụp đổ triệt để.

Tiện tay một chỉ san bằng cả ngọn núi thành bìnhdidaj, loại thủ đoạn này tuyệt đối là uy hiếp trần trụi.

Hơn nữa danh tiếng các chủ Liên Nguyệt Các vốn đã dọa Hóa Vũ Tông gà bay chó chạy, cả đám đệ tử sợ hãi mặt như màu đất, không biết người nào đắc tội hung nhân tuyệt thế chấn kinh lục đạo như vậy.

...

- Cho mặt không biết xấu hổ, nói hay không nói...

Trong phòng gian bịt kín, một đệ tử Hóa Vũ Tông cầm roi da không ngừng quất lên người trung niên nhân trước mặt.

Trung niên nhân này hiện tại thần thái uể oải, dường như bị tra tấn quá nhiều tùy tời tắt thở.

- Các ngươi giết ta đi, chỉ cần nhi tử và con gái của ta không có việc gì, có chết cũng đáng.

Ánh mắt trung niên nhân kiên định, hắn không sợ hãi đối phương và lên tiếng trả lời.

- Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, hôm nay ta sẽ

thành toàn cho ngươi.

Đệ tử Hóa Vũ Tông không nghĩ tới đối phương nói ra lời này, trên mặt mang theo hung quang, hắn cầm đao nhọn muốn đâm vào trái tim của đối phương.

Hắn còn chưa có đột, chợt nghe có tiếng bước chân liên tiếp vang lên, mấy lão giả râu tóc hoa râm đi tới

- Tại sao mấy trưởng lão xuất hiện tại đây?

Nhìn thấy mấy người kia, vị đệ tử Hóa Vũ Tông kia giật mình không nhỏ.

Người tới chính là mấy trưởng lão quyền cao chức trọng trong tông môn, bình thường sẽ không tới địa lao bẩn thỉu này, tại sao hôm nay đều tới đây?

- Cút ngay!

Mấy lão giả nhìn thấy đệ tử hành hung cầm đao, bọn họ sợ tới mức trái tim rớt ra ngoài, một cước đạp hắn bay xa, vội vàng đi tới hai bước và cẩn thận hỏi thăm:

- Vì này chính là Hạ Nghiêu đại nhân?

- Hạ Nghiêu đại nhân? Ta là Hạ Nghiêu, cũng không phải đại nhân gì đó, có lời gì nói nhanh một chút, muốn bức ta nói ra huyền bí của Vũ Đạo Phá Hư Quyền thì nằm mơ đi, cho dù ta chết cũng không để các ngươi thực hiện được.

Trung niên nhân nhìn mọi người sau đó lên tiếng.

Tuy không biết mấy lão giả này là ai nhưng khẳng định là cá mè một lứa với Hàn Chấn, không phải vật gì tốt!

- Quả nhiên là Hạ Nghiêu đại nhân, còn không mau mở trói!

Nghe hắn thừa nhận là Hạ Nghiêu, mấy trưởng lão thở ra một hơi, sắc mặt vui mừng.

Có thể tìm được Hạ Nghiêu, chỉ cần còn sống chẳng khác gì kẻ cứu mạng bọn họ, vạn nhất người này chết, Hóa Vũ Tông cũng xong đời.

- Mở trói?

Ánh mắt đệ tử này chớp chớp, có chút không rõ ràng

- Phạm nhân này là người Hàn Chấn trưởng lão tự mình bàn giao và phái người trông coi cẩn mật, ngàn vạn không thể để cho hắn trốn, nếu như mở trói cho hắn, ta không tốt bàn giao với Hàn Chấn đại nhân...

- Bàn giao cái con mẹ ngươi.

Một trưởng lão lập tức tát tên đệ tử này quay cuồng.

Mụ nội nó, Hàn Chấn chính mình chết thì chết, nếu như làm hạ Hóa Vũ Tông bị diệt, tuyệt đối là tội nhân thiên cổ!

------oOo------

Chương 1753: Hạ Nghiêu phát mộng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hạ Nghiêu đại nhân, chúng ta tới muộn cho nên ngươi chịu khổ, thật sự thực xin lỗi, đây là thánh dược chữa thương tốt nhất, ngươi ăn trước, ngàn vạn đừng giận chúng ta, chúng ta cũng là người bị hại, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Sau khi đánh tên đệ tử xong, vị trưởng lão kia tiến lên, hắn kéo đứt dây trói trên người Hạ Nghiêu sau đó trên mặt đầy cầu khẩn.

- Ách?

Hạ Nghiêu vốn tưởng rằng đám trưởng lão tới là ép hỏi huyền bí Vũ Đạo Phá Hư Quyền, nhìn thấy cảnh này liền phát mộng.

Đây là chuyện gì?

Thánh dược chữa thương, không biết rõ tình hình... Lúc trước ta bị bắt huyên náo động tĩnh lớn như thế, tại sao các ngươi nói không biết tình hình?

- Hạ Nghiêu tiền bối, ngươi đại nhân không chấp tiểu nhân, tạm tha cho chúng ta, chúng ta cũng là người bị hại, sớm biết ngươi có chỗ dựa lợi hai như thế, đánh chết chúng ta cũng không dám động thủ...

- Được rồi, nhanh mời tiền bối ra ngoài... Tiền bối ngươi bị thương không nên tự mình đi dường, ta đã chuẩn bị nhuyễn kiệu tốt nhất mang ngươi ra ngoài.

Lại có hai trưởng lão nịnh nọt ton hót đi tới.

Nghe thế Hạ Nghiêu xem như hiểu ra, hắn có chỗ dựa làm đám người này sợ hãi.

Chỗ dựa? Chính mình có chỗ dựa sao?

Nếu thật có thứ này cũng không biến thành hiện tại.

Chẳng lẽ có đại nhân vật nào vừa ý nữ nhi của mình, cam nguyện vì nàng xuất đầu?

Đột nhiên hắn nghĩ tới khả năng này.

Hiện tại Hóa Vũ Tông là siêu cấp tông môn có cường giả Kim Tiên tọa trấn, rốt cuộc là dạng người gì có thể làm những trưởng lão trước mặt khúm núm như vậy?

- Là ai đến dọa các ngươi thành như thế?

Nghĩ vậy Hạ Nghiêu cười lạnh hỏi.

- Là ai? Linh giới thập đại gia tộc bị hắn đánh không dám phát tính tình, Tiên Quân bị giết vài người, ngươi nói hắn là ai?

Một trưởng lão nhớ tới công tích vĩ đại của vị bên ngoài, nội tâm sợ hãi lên tiếng.

- Giết vài Tiên Quân?

Hạ Nghiêu đã giật mình.

Làm người Linh giới lâu như thế, làm sao không biết Tiên Quân!

Loại đại nhân vật này như thần long thấy đầu không thấy đuôi, đứng ở đỉnh phong của Linh giới, không ngờ giết tới vài người, người này là ai?

Chỗ dựa này quá cứng rồi!

Biết rõ chỗ dựa có thực lực như thế, suy nghĩ vừa rồi bị hắn ném ra sau đầu.

Có thể đánh chết Tiên Quân, lại làm cho thập đại gia tộc không còn cách nào khác, tuyệt đối là siêu cấp cường giả, loại người này không có khả năng vừa ý con gái của mình, tuy con gái xinh đẹp nhưng hắn biết nàng tuyệt đối không có mị lực như vậy!

- Đi nhanh đi!

Trong lúc suy tư, mấy vị trưởng lão rón ra rón rén nâng hắn lên kiệu, vẻ mặt sợ hãi, sợ xúc động thương thế của hắn, khi đó bọn họ thê thảm rồi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, rốt cuộc Hạ Nghiêu đã tin tưởng thật có đại nhân vật tới cứu mình, nếu như không phải kẻ vượt qua bọn chúng quá nhiều, đối phương làm sao có thể cẩn thận như thế.

Rất nhanh, mấy tên trưởng lão tự mình mang nhuyễn kiệu ra khỏi sơn môn Vân Vũ Tông, lúc này Hạ Nghiêu mới nhìn thấy con gái, nhi tử đang đứng sau lưng một thiếu niên.

- Bái kiến các chủ Liên Nguyệt Các Nhiếp Vân đại nhân...

Sau khi đặt Hạ Nghiêu xuống, mấy vị trưởng lão vội vàng quỳ rạp xuống đất.

- Ngươi chín là Hạ Nghiêu tiền bối?

Không để ý tới mấy tên trưởng lão quỳ xuống, Nhiếp Vân đi tới trước mặt Hạ Nghiêu.

- Ta là Hạ Nghiêu, không phải tiền bối gì, ngươi là...

Hạ Nghiêu không nghĩ tới đại nhân vật được mấy trưởng lão Hóa Vũ Tông quỳ xuống lại quan tâm mình, hắn giật mình cảm thấy khó hiểu.

- Ah, ta trước tự giới thiệu một chút, ta tên là Nhiếp Vân, đến từ phàm giới Hóa Vân Tông, ngươi là võ đạo sư tổ tiên?

Nhiếp Vân cười cười, trực tiếp hỏi.

- Phàm giới, Hóa Vân Tông? Ngươi tới từ phàm giới?

Hạ Nghiêu sững sờ, lập tức cuồng hỉ.

- Đúng thế!

Nhiếp Vân gật đầu.

Từ biểu lộ của đối phương hắn đã không cần hoài nghi, đối phương chính là tổ tiên võ đạo sư năm đó, không phải người khác!

Chỉ có điều hắn đoạt xá thân thể hiện tại quá kém một ít...

- Ngươi là Nhiếp Vân... Lúc trước ta chưa từng nghe qua tên của ngươi...

Khiếp sợ qua đi, Hạ Nghiêu có phần nghi hoặc.

Hắn là người sáng lập Hóa Vân Tông, hắn đều biết đệ tử và trưởng lão tiềm lực trong tông môn, hắn không nhớ có ai tên là Nhiếp Vân.

- Ách, sau khi ngươi rời khỏi phàm giới một vạn năm ta mới xuất hiện, đến Linh giới còn chưa đủ một năm, ngươi không biết ta rất bình thường!

Nhiếp Vân gãi gãi đầu.

- Đến Linh giới chưa đủ một năm? Đánh chết qua Tiên Quân?

Hạ Nghiêu trực tiếp sụp đổ.

Khốn khiếp, đã xảy ra chuyện gì?

Đi vào Linh giới hắn đã nhìn thấy không ít thiên tài, chưa từng nghe nói qua còn có người đi vào Linh giới chưa đủ một năm đã có loại thực lực như thế.

- Ngươi sẽ không trực tiếp đoạt xá một Tiên Quân đấy chứ?

Hạ Nghiêu mở to mắt.

- Khục khục!

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân ho khan vài tiếng, Hạ Nghiêu thông qua Toái Thần mới tiến vào Linh giới, đoạt xá mới đạt được thân thể, còn tưởng rằng người khác đều giống hắn, đoạt xá Tiên Quân... Hắn cũng rất muốn nhưng thực lực từ pàm giới đi ra, chỉ sợ không thể tới gần thi thể Tiên Quân chớ nói chi là đoạt xá Tiên Quân!

- Là thân thể ta tiến vào Linh giới, đây là thân thể vốn có của ta, cho nên...

Cười khổ một tiếng, Nhiếp Vân nói.

- Thân thể tiến vào Linh giới?

Hạ Nghiêu nháy mắt mấy cái, ý nghĩ của hắn choáng váng.

Hai người trò chuyện một hồi, lúc này Hạ Nghiêu hiểu rõ xảy ra chuyện gì, Nhiếp Vân cũng biết một ít chuyện lúc trước không biết.

Năm đó luyện chế ra tám cái chưởng giáo ấn, võ đạo sư lão tổ Hạ Nghiêu đột phá Toái Thần Cảnh, hắn và đám người lão tổ kiếm đạo sư đi vào Linh giới, bằng vào linh hồn cho nên nhanh chóng xuyên ua thời không loạn lưu đi tới nơi ngăn cách với Linh giới.

Trải qua không biết bao nhiêu thời gian mới thuận lợi tiến vào Linh giới, tuy, đám người kiếm đạo sư thực lực không đủ nên tất cả đều vẫn lạc trên đường đi.

Sau khi tiến vào Linh giới, Hạ Nghiêu mới biết được thế giới này cường đại, sau khi đoạt xá thành công mới chậm rãi tu luyện, đáng tiếc bởi vì thiên phú cũng không phải đặc biệt tốt, đến bây giờ chỉ có thực lực Huyền Tiên cảnh!

Một lần nữa đoạt xá thân thể tương đương không có thiên phú võ đạo sư, lúc trước sáng tạo Vũ Đạo Phá Hư Quyền cũng không thể thi triển, dù sao hắn cũng từng là ngưu nhân có thiên phú võ đạo sư cho nên lý giải về võ đạo rất sâu đậm, trải qua không biết bao nhiêu năm nghiên cứu, hắn đã sửa chữa Vũ Đạo Phá Hư Quyền, bản thân cũng có thể thi triển ra.

------oOo------

Chương 1754: Thế giới hồn thiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bởi vì này quyền thuật cường đại cho nên Hàn Chấn ngấp nghé, lúc này mới phát sinh chuyện sau đó, Nhiếp Vân cũng biết rõ.

Trải qua giới thiệu, Nhiếp Vân cũng coi như biết rõ năm đó võ đạo sư lão tổ quát tháo đại lục Phù Thiên sống trong Linh giới không tốt như vậy.

Cho tới nay đều độc thân, thẳng tới vài chục năm trước tìm được nữ nhân mình thích nên thành lập hôn phối, sinh hạ một đôi nhi nữ.

Năm đó bởi vì tại phàm giới sáng lập Hóa Vân Tông, bởi vậy tên có

pâần tương tự với Hóa Vũ Tông nên hắn có chút muốn gia nhập, cũng không ngờ tông môn này có tông chủ và trưởng lão đáng giận như vậy, thiếu chút nữa làm hại hắn chết ở nơi này.

- Thì ra là như vậy, Hạ Nghiêu tiền bối, ta mang ngươi đi đại lục Phù Thiên, trông thấy ngươi năm đó tự tay thành lập Hóa Vân Tông và hậu bối Hạ Hành tiền bối của ngươi cùng với yêu sủng Giao Long.

Sau khi hiểu ra mọi việc, Nhiếp Vân cười ha ha, hắn không hỏi nhiều, bàn tay hắn vẫy một cái, hắn và tiểu Long, Xi Vưu thần thú nhanh chóng xuất hiện trong Liên Nguyệt Các.

Chưa tới hai giây đã một lần nữa trở lại Liên Nguyệt Các.

Đại lục Phù Thiên bị hắn thu vào đan điền, người Hóa Vân Tông trong đó cũng đi tới Liên Nguyệt Các.

- Đi!

Nhiếp Vân đi rồi, rất nhiều trưởng lão Hóa Vũ Tông lúc này mới đồng loạt nhìn lên, mồ hôi trên người ướt đẫm quần áo.

Thẳng tới lúc này bọn họ mới cảm thấy cường giả đáng sợ!

- Từ hôm nay trở đi, Hóa Vũ Tông phong bế sơn môn, không cho phép đệ tử ra ngoài gây chuyện...

Sau khi khôi phục tinh thần đã có một lão giả lên tiếng.

...

Hạ Nghiêu nhìn thấy đám người Giao Long và Hạ Hành liền mừng rỡ.

Rời khỏi đại lục Phù Thiên nhiều năm như vậy, nằm mộng cũng muốn về, cả đại lục bị thiếu niên Nhiếp Vân mang tới nơi đây...

Một lần nữa trở lại Liên Nguyệt Các, quả nhiên Nhiếp Vân phát hiện không giống.

Trải qua mấy tháng, thành viên cả Liên Nguyệt Các tăng lên gấp bội, quang cường giả Kim Tiên nhiều tới mấy trăm người, đều là người mộ danh tới đây.

Những cường giả này không thuộc về thập đại gia tộc, cũng không thuộc về thế lực khác, trước kia trải qua không tốt, Tiêu Nhiên thông qua khảo hạch nghiêm mật mới thu vào trong Liên Nguyệt Các.

Đi tới thế lực mới phát, bọn họ cũng hiểu địa vị bảo trì rất thấp, hiện tại Liên Nguyệt Các càng ngày càng vinh quang, đã có bóng dáng của thế lực lớn.

- Đúng rồi, Hạ Nghiêu tiền bối, phía trên đại lục Phù Thiên có không gian loạn lưu cực kỳ hung hiểm, tương đương không có con đường, lúc trước ngươi đi qua như thế nào?

Nhiếp Vân một lần nữa nhìn thấy Liên Nguyệt Các liền giật mình, Hạ Nghiêu càng ngỡ ngàng, thật vất vả thích ứng lại đã nghe Nhiếp Vân hỏi thăm.

Thời không loạn lưu đáng sợ, Nhiếp Vân biết rõ ràng, lúc trước Hạ Nghiêu chỉ có thực lực Đoạt Thiên Tạo Hóa đệ cửu trọng thì làm sao vượt qua thời không loạn lưu, thuận lợi tiến vào Linh giới?

- Ta cũng không biết, ta cơ duyên xảo hợp tiến vào thời không loạn lưu mới đi tới vách ngăn Linh giới, nơi này hỗn độn không mở thấy không rõ phương hướng và thời gian, ta cũng không biết cụ thể ở nơi nào... Chỉ biết nơi đó có trái tim thật lớn không ngừng đập mạnh, thỉnh thoảng phóng xuất ma khí rất mạnh.

Hạ Nghiêu gãi gãi đầu.

- Trái tim nhảy lên, phóng thích ma khí?

Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái, trong thời không loạn lưu làm sao có nơi kỳ quái như thế?

- Đó là thế giới hồn thiên!

Thời điểm Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái, Đạm Thai Lăng Nguyệt cách đó không xa lên tiếng.

- Thế giới hồn thiên? Ám Ma chi tâm?

Nghe cái tên này, đầu óc Nhiếp Vân như nổ tung.

Trước kia Nhiếp Đồng từng nói với hắn Tu La Vương đang định luyện hóa thế giới hồn thiên Ám Ma chi tâm, hắn vẫn suy nghĩ nhưng không biết đó là nơi nào, không nghĩ tới còn chưa hỏi thăm đã nghe Đạm Thai Lăng Nguyệt lên tiếng trước.

- Thế giới hồn thiên chẳng những có Ám Ma chi tâm, còn có Linh giới chi tâm, Phật giới chi tâm... Là nơi trọng yếu nhất của thiên địa lục đạo!

Đạm Thai Lăng Nguyệt nói.

- Nơi trọng yếu nhất thiên địa lục đạo?

Nhiếp Vân có chút mê hoặc.

- Ngôi sao có tinh thần hạch tâm, thiên địa lục đạo cũng có, cũng là biên giới chi tâm, một khi luyện hóa sẽ có được năng lực khống chế thế giới, trở thành thế giới chúa tể!

Cái đó có quan hệ với thời kỳ thượng cổ sáng lập Linh giới, cụ thể chuyện gì ta cũng không quá rõ ràng, ta chỉ nghe gia gia từng nói qua mà thôi.

Trên mặt Đạm Thai Lăng Nguyệt mang theo nghi hoặc.

- Đây là cơ mật trọng yếu nhất thiên địa lục đạo, không quá mười người biết rõ tin tức này, mỗi người đều lão quái vật sống từ thời thượng cổ, sao phu quân biết?

- Ta nghe Nhiếp Đồng nói!

Nhiếp Vân cũng nói rõ chi tiết gặp Nhiếp Đồng tại Khu Tu Tháp một

lần.

Những người khác nghe hắn gặp được Tu La Vương, tất cả sợ tới mức trái tim đập mạnh, về sau hắn hữu kinh vô hiểm mới thở ra một hơi.

- Nói như vậy Tu La Vương muốn luyện hóa lục đạo chi tâm, triệt để khống chế thiên địa lục đạo... Chuyện này phải ngăn cản, nếu không, một khi hắn thành công, sinh linh trong lục đạo sẽ gặp tai họa ngập đầu.

Sắc mặt Đạm Thai Lăng Nguyệt ngưng trọng.

- Ân! Thế giới hồn thiên nằm sâu trong thời không loạn lưu, Hạ Nghiêu tiền bối có thể đi vào chỉ là cơ duyên xảo hợp, hiện tại muốn tìm chỉ sợ không có khả năng, Nguyệt Nhi, ngươi có thể tìm được vị trí cụ thể của thế giới hồn thiên hay không?

Nhiếp Vân hỏi.

- Thế giới hồn thiên, ta không biết ở nơi nào, nếu như muốn nói ai biết thì chỉ có gia gia của ta.

Đạm Thai Lăng Nguyệt cắn cắn bờ môi.

Nàng xem như phản bội gia tộc, thật không biết nên dùng vẻ mặt gì đi gặp gia gia.

- Gia gia của ngươi ở địa phương nào? Thật sự không được thì chúng ta đi tìm hắn.

Nhiếp Vân biết rõ suy nghĩ của nàng, cục diện hiện tại liên quan tới an nguy sinh tử của thiên địa lục đạo, không phải thời điểm hành động theo cảm tình, nếu như có thể sớm biết rõ vị trí thế giới hồn thiên còn có thể ngăn cản Tu La Vương, từ đó hóa giải hạo kiếp, vinh nhục của một người không tính là gì.

Lại nói Nhiếp Vân xem ra, Đạm Thai gia tộc thức thời cũng bỏ đi, không thức thời hắn không ngại đánh một trận.

- Gia gia của ta đang ở thế giới hỗn độn trên Cửu Tiêu Thiên, ta mang ngươi đi!

- Gia gia đối đãi với ta vô cùng tốt, ngươi... Ngàn vạn đừng xúc động!

Do dự một lúc, Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng biết tính nghiêm trọng của việc này nên dặn dò trước.

- Yên tâm đi, ta biết rõ đúng mực!

Thấy nàng lo lắng như vậy, sợ mình mâu thuẫn với gia gia của nàng cho nên Nhiếp Vân cười cười.

------oOo------

Chương 1755: Chu thiên giới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kỳ thật hắn là người ưa thích hòa bình, ghét bạo lực nhất.

Nếu như suy nghĩ này của hắn bị người thập đại gia tộc biết rõ nhất định sẽ phun một ngụm máu tươi và tức chết.

Ngươi ưa thích hòa bình mà đánh đổ Thiên Đạo Sơn, đánh Cửu Tiêu Cung thành bụi phấn... Nếu như ngươi không ưa thích bạo lực, như vậy thập đại gia tộc của chúng ta không thảm như thế...

- Xi Vưu, ngươi ở lại nơi này trông coi Liên Nguyệt Các, tiểu Long, ngươi theo ta và Nguyệt nhi đi.

Nhiếp Vũ thuận miệng bàn giao một câu.

Xi Vưu thần thú làm thủ hộ thần Khu Tu Tháp, có thể thủ hộ Khu Tu Tháp nhiều năm như vậy cho nên thực lực không thể khinh thường, cho dù có người đánh chủ ý lên Liên Nguyệt Các thì hắn cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Về phần tiểu Long, thực lực của hắn mạnh nhất, mang hắn theo mặc dù có gặp phải Tu La Vương cũng không bị động.

- Vâng, chủ nhân!

Xi Vưu thần thú gật đầu.

- Chúng ta đi!

An bài hoàn tất, hai người một con rồng rời khỏi Liên Nguyệt Các và bay thẳng ra ngoài.

- Gia gia của ta có thiên phú thiên cơ sư xếp hạng bảy, thông hiểu chuyện chu thiên, lúc trước chính hắn bảo ta đi phàm giới lịch lãm rèn luyện, trải qua tình kiếp, kết quả... Ta không có vượt qua, ngược lại còn yêu mến ngươi.

Vừa phi hành Đạm Thai Lăng Nguyệt giải thích.

- Gia gia của ngươi bảo ngươi đi phàm giới lịch lãm rèn luyện tình kiếp? Chẳng lẽ hắn biết rõ ngươi sẽ gặp ta tại phàm giới?

Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái.

Tình kiếp của Đạm Thai Lăng Nguyệt chính là mình, chẳng lẽ gia gia của nàng sớm suy tính ra?

Không đúng, nếu cái gì cũng có thể suy tính, như vậy tại sao hắn không tính ra Thiên Đạo Sơn bị lật tung mà không ngăn cản?

Thiên Đạo Sơn là biểu tượng của Đạm Thai gia tộc, bị chính mình trực tiếp lật tung lên, vì sao hắn lại làm như không thấy gì cả?

- Ta cũng không biết, lúc đầu sau khi ta từ phàm giới quay về cũng nói chuyện của ngươi với gia gia, hắn chỉ cười mà không nói, cũng không nhiều lời, đến bây giờ vẫn không nghĩ ra.

Dường như Đạm Thai Lăng Nguyệt không hiểu ý nghĩ của gia gia.

- Chẳng lẽ hắn thôi diễn ta sẽ kết hôn với ngươi hay sao?

Nhiếp Vân cũng hiểu đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

- Không biết, cho dù hắn suy diễn không ra, chúng ta kết hôn thời gian dài như vậy, làm cho gia tộc mất mật như thế, hắn cũng nên xuất hiện ah, hắn vẫn không đi ra, ta hơi bận tâm có phải hắn gặp phiền toái hay không!

Đạm Thai Lăng Nguyệt lộ ra vẻ lo lắng.

- Rất có thể, vậy chúng ta nhanh lên đi!

Thấy biểu lộ của nàng như vậy, Nhiếp Vân lúc này mới ý thức được lão tổ Đạm Thai gia có địa vị cỡ nafot rong nội tâm Nguyệt nhi, hắn gật gật đầu và tăng thêm tốc độ.

Tuy không biết thiên cơ sư có năng lực gì nhưng thiên phú đặc thù xếp thứ bảy chắc chắn rất cường đại.

Lúc trước có thể suy tính ra tình kiếp của Đạm Thai Lăng Nguyệt, hiện tại bản thân mình kết hôn với nàng, hắn làm sao không biết cơ chứ?

Có lẽ thật xuất hiện chuyện gì đó.

- Lão đại, chị dâu, phi hành như vậy quá chậm, ta biến thành bản tôn mang các ngươi đi.

Tiểu Long biến hóa nhanh chóng, khôi phục bản thể.

Long tộc am hiểu tốc độ, nếu không phải như thế làm sao có thể có bảo vật cửu long liễn xa nghịch thiên như thế, thậm chí còn làm Tu La Vương ăn thiệt thòi lớn.

- Phiền toái ngươi!

Nhiếp Vân gật đầu, hắn vàĐaạm Thai Lăng Nguyệt nhảy lên lưng của tiểu Long.

- Đi!

Hắn rống to một tiếng sau đó hóa thành hào quang bay thẳng tới nơi cao nhất của Linh giới.

Trước kia từ Liên Nguyệt Các đến Cửu Tiêu Cung cần ít nhất một tuần, mà bây giờ không tới cả buổi đã nhìn thấy Cửu Tiêu Cung xuất hiện trước mặt.

Cửu Tiêu Cung uy nghiêm và hùng vĩ nhưng sau khi trải qua Nhiếp Vân đại náo đã mất đi uy nghiêm như trước, nó cũng không khác gì cung điện bình thường.

Hai người một con rồng không phải tới nơi này, không dừng lại và bay lên cao.

Phía trên Cửu Tiêu Cung là thế giới hỗn độn, thực lực bọn họ rất mạnh cho nên xông vào trong.

Khí lưu hỗn độn đục ngầu không đâu không có, tùy ý để nó lan tràn qua người hai người một rồng, mang theo ăn mòn đậm đặc, phòng ngự chi khí của Nhiếp Vân hóa thành vòng tròn bao phủ Lăng Nguyệt tiểu Long vào trong, lúc này tiến thẳng về phía trước.

- Gia gia của ta ở lại nơi tên là chu thiên giới, là tiểu thế giới trong hỗn độn, bên trong phủ kín các loại ngôi sao, triều tịch vận chuyển hoàn toàn khác với Linh giới, có thể nói là tiểu Linh giới, gia gia vẫn ở bên trong, mỗi ngày quan sát ngôi sao và thôi diễn chuyện chu thiên.

Đạm Thai Lăng Nguyệt vuốt vuốt mái tóc trên trán và nói.

Gia gia của nàng có thực lực kinh người, sống sót từ thời kỳ thượng cổ tới hiện tại nhưng không tranh đấu với kẻ nào, chỉ thích ở một mình thôi diễn thiên cơ, bình thản như nước, thậm chí còn điệu thấp hơn cả thiên đạo sư như nàng.

- Gia gia của ngươi thực lực mạnh hơn ngươi hiện tại không?

- Gia gia thời kỳ thượng cổ danh truyền thiên địa lục đạo, tuy hiện tại không ra tay nhưng thực lực khẳng định mạnh hơn, tuy ta có thể

mượn Thiên Đạo, lại thành công tấn cấp Tiên Quân nhưng không phải đối thủ của gia gia.

Đạm Thai Lăng Nguyệt lắc đầu.

- Tính cách bình thản không kết thù, có lẽ không có cừu nhân, người lo lắng nhất chính là Tu La Vương!

- Hiện tại Tu La Vương không kém nhưng nếu nói như ngươi, có lẽ còn không phải đối thủ của gia gia ngươi.

Nghe nàng nói xong, Nhiếp Vân phỏng đoán.

- Lại nói thiên cơ sư thôi diễn thiên cơ, thông hiểu sinh tử họa phúc, thời khắc nguy nan tất có phản ứng, cho dù Tu La Vương muốn tìm gia gia của ngươi cũng không dễ dàng như thế.

- Cũng đúng!

Đạm Thai Lăng Nguyệt tươi cười.

Cường giả Tiên Quân có thể cảm ngộ sinh tử họa phúc của mình chứ đừng nói thiên cơ sư.

Nếu như Tu La Vương thật muốn gây phiền toái, khẳng định đã sớm tránh né!

Lão quái vật sống từ thượng cổ tới bây giờ không ai là nhân vật đơn giản.

- Đến!

Hai người một con rồng vừa nói xong liền phi hành tới phía trước, không biết bao lâu, đột nhiên tiểu Long chấn động toàn thân, hắn hóa thành thân người và dừng bước.

Khí lưu hỗn độn phía trước quay người, một ngôi sao xuất hiện trước mặt mọi người.

Hình cầu này không lớn, nó có chút tương tự như ở hồn giới, nó

giống như thủy tinh cầu trong suốt nằm trong hỗn độn, trong đó có vô số ngôi sao chậm rãi vận chuyển, diễn hóa ra chu thiên đại thế.

- Không đúng, gặp chuyện không may!

Nhìn thế giới trước mặt một lúc, đột nhiên đồng tử của Đạm Thai Lăng Nguyệt co rút.

------oOo------

Chương 1756: Đối chiến Thích Già Phật tổ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Xảy ra chuyện gì?

- Những ngôi sao này bố trí phương vị hoàn toàn khác với Linh giới nhưng tại sao lại loạn trình tự? Nhất định là gia gia gặp chuyện không may!

Trên mặt Đạm Thai Lăng Nguyệt mang theo sốt ruột, dọc theo chu thiên giới xoay tròn một vòng, tìm được cánh cửa lớn sau đó điểm vào cánh cửa.

Sưu sưu sưu!

Cánh cửa mở ra, có vài mũi tên bắn tới.

Mấy mũi tên này mang theo hàn ý, chứa đựng xu thế đâm rách chu thiên, lúc nó bay tới làm người ta không tự chủ sinh ra hàn ý, lông tơ như dựng đứng, hiển nhiên mũi tên có thể xúc phạm tới Tiên Quân!

- Hừ!

Nhiếp Vân sợ Đạm Thai Lăng Nguyệt gặp nguy hiểm, tay trái Bắc Đẩu kiếm, tay phải Hàn Băng kiếm, hắn sử dụng Nhất Kiếm Hoàn Vũ.

Bóng kiếm đầy trời, vô số kiếm quang đối kháng mũi tên, lực lượng cường đại nổ vang, tiếng va chạm chấn động chu thiên giới, vô số ngôi sao bị trùng kích và rơi xuống.

- Bọn chuột nhắt đánh lén? Cút ra đây cho ta!

Sau khi đánh rơi mấy mũi tên, Nhiếp Vân gào thét, hắn nhảy vào trong cánh cửa, Đạm Thai Lăng Nguyệt và tiểu Long theo sát phía sau.

- A di đà phật, Nhiếp Vân thí chủ từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!

Lúc này có một phật đà kim thân xuất hiện trước mặt đám người Nhiếp Vân, chắp tay trước ngực mang theo vui vẻ tường hòa.

- Thích Già Phật tổ?

Nhìn thấy hòa thượng trước mặt, đồng tử Nhiếp Vân co rút.

Hắn gặp qua hòa thượng này trước khi đi Phật giới ăn cắp Đại Minh Tĩnh Tâm Châu, hắn không phải kẻ khác, là kẻ mạnh nhất Phật giới hiện tại, Thích Già Phật tổ!

Thích Già Phật tổ, người mạnh nhất Phật giới, là đại năng sống từ thượng cổ tới hiện tại, hắn là luân hồi sư xếp hạng thứ tư, nghe nói thực lực chân chánh còn muốn lợi hại hơn Ngũ Trảo Long Hoàng lúc trước, hắn chưa bao giờ ra tay cho nên không ai biết sâu cạn.

Hiện tại hắn xuất hiện tại nơi này, hơn nữa ngăn cản đường đi, hắn làm sao không kinh hãi.

- Thích Già Phật tổ, năm đó ngươi không chủ động đối kháng Tu La Vương, là rùa đen rút đầu cũng bỏ đi, hiện tại chạy đến nơi đây làm gì, Nhiếp Vân là lão đại của ta, ngươi dám động thủ với hắn, ta sẽ liều mạng với ngươi.

Tiểu Long lười biếng đi tới, hắn nhìn chằm chằm vào đại năng Phật giới.

- Đánh với ta một trận? Ngũ Trảo Long Hoàng nói đùa, có người sẽ đấu với ngươi, cũng không phải ta.

Thích Già Phật tổ chắp tay trước ngực cười cười, đột nhiên quay đầu nhìn vào ngôi sao trong hư không.

- Hắn đã tới, ngươi còn không ra sao?

- Rốt cuộc cũng chờ được ngươi.

Nghe thấy lời của hắn, lúc này có tiếng phượng gáy vang lên, sâu trong ngôi sao, U Minh Hoàng Vương dung nhan hoàn mỹ không tỳ vết xuất hiện trước mặt mọi người.

- U Minh Hoàng Vương?

Khóe miệng Nhiếp Vân co lại.

Một thượng cổ đại năng Thích Già Phật tổ đã đủ làm hắn phải chấn động khó đối phó, tại sao lại có thêm U Minh Hoàng Vương đến?

Nữ nhân này có quan hệ không rõ ràng với tiểu Long trước kia là Ngũ Trảo Long Hoàng, chẳng lẽ sớm biết rõ bọn họ đi tới nơi này nên cố ý ở nơi này chờ bọn họ chứ?

Việc này hỏng bét!

Quay đầu nhìn sang tiểu Long, quả nhiên thấy sắc mặt tiểu Long biến thành cổ quái, thân thể của nó biến thành hào quang bay ra khỏi chu thiên giới.

- Lão đại, chuyện còn lại chính ngươi giải quyết, ta cáo từ trước.

Vèo!

Trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

- Chạy đi đâu!

U Minh Hoàng Vương không nghĩ tới đường đường Ngũ Trảo Long

Hoàng lại vô sỉ như vậy, không để ý tôn nghiệm đệ nhất cao thủ thiên địa lục đạo đã quay người bỏ chạy, nàng tức giận nghiến răng cho nên đuổi theo thật nhanh.

Trong nháy mắt hai đại thượng cổ dị chủng biến mất trước mặt mọi người.

- Gia hỏa này...

Vốn còn muốn nhờ tiểu Long đối kháng, như vậy không phải sợ Thích Già Phật tổ, không nghĩ tới gia hỏa này trong nháy mắt vô tung vô ảnh, sắc mặt Nhiếp Vân cổ quái.

Cũng quá không giảng nghĩa khí a!

- Yên tâm đi, Thích Già Phật tổ tuy lợi hại nhưng nơi này là địa phương của gia gia, cho dù hắn muốn làm gì, chúng ta liên thủ với nhau cũng cần trả cái giá lớn mới được.

Nhìn thấy vẻ mặt Nhiếp Vân như vậy, Đạm Thai Lăng Nguyệt cười một tiếng, lúc này nắm tay hắn và cười nói.

- Đối thủ của ngươi là ta, lần trước bị ngươi chiến thắng, ta đã nghĩ ra biện pháp phá giải công kích của ngươi, không biết Đạm Thai tiểu thư có thể chỉ giáo hay không?

Nhiếp Vân còn chưa kịp nói chuyện, lúc này giọng nói truyền vào linh hồn của mọi người, lúc này sâu trong tinh không có bóng người đi tới, bước chân nhẹ nhàng phiêu động, vừa xuất hiện đã mang tới uy áp linh hồn lên mọi người.

Linh hồn sư, Nhan Chi!

Lại một thời kỳ lão quái vật thời thượng cổ!

Kẻ có được thiên phú bài danh top mười, không nghĩ tới trong nháy mắt đã có ba người ở đây ngăn cản đám người Nhiếp Vân!

Nếu như không phải Nhiếp Vân là nguyên khí sư, võ đạo sư cùng với Đạm Thai Lăng Nguyệt là thiên đạo sư cùng tiểu Long bất tử

bất diệt sư, như vậy có năm kẻ có thiên phú bài danh top mười đụng nhau.

- Nhan Chi, ta và ngươi không có tranh chấp, lúc trước ta chỉ mượn ngươi một đạo linh hồn chi khí cũng có nguy nhân, chúng ta tỷ thí lúc nào đều được, hôm nay nên bỏ qua đi.

Hiển nhiên Đạm Thai Lăng Nguyệt không nghĩ tới Nhan Chi lại đột nhiên xuất hiện tại đây, nàng cau mày.

Thích Già Phật tổ quá mạnh mẽ, xem ra lai giả bất thiện, cho dù nàng và Nhiếp Vân liên thủ cũng không phải đối thủ, lại toát ra Nhan Chi, làm sao ngăn cản?

- Ha ha, ta ưa thích hôm nay tỷ thí với ngươi, như thế nào, đường đường thiên đạo sư, lại tấn cấp thành Tiên Quân lại biến thành nhát gan như vậy?

Nhan Chi cười khẽ, ánh mắt quỷ dị mang theo hào quang đặc thù.

Linh hồn sư mỗi hành động có thể công kích linh hồn kẻ khác, biện pháp phá giải duy nhất chính là không nghe không nhìn đối phương.

Động tác và âm thanh của nàng vang vọng trong linh hồn, căn bản không ngăn cản nổi.

Cũng chính vì như thế linh hồn sư mới đáng sợ như vậy, vang danh thiên địa lục đạo làm người nghe biến sắc.

- Ngươi...

Đạm Thai Lăng Nguyệt không nghĩ tới nữ nhân này lại dây dưa với mình vào lúc này, đôi mắt híp lại.

Lực lượng trong người quay cuồng như muốn phá thể mà ra, đã cảm thấy một bàn tay ấm áp cầm tay nàng.

- Ta đến thử xem!

Quay đầu nhìn thấy Nhiếp Vân tươi cười ầm áp.

- Nhan Chi đại nhân, trước cảm tạ ân tình ngươi lúc trước không giết ta.

An ủi Đạm Thai Lăng Nguyệt một câu, Nhiếp Vân nhìn sang Nhan Chi.

- Biết rõ ta tới, nguyện ý thả ta rời đi, nói rõ ngươi không phải kẻ có thù tất báo, nếu không mang thù, hôm nay ngăn cản cùng Nguyệt nhi là muốn làm chuyện gì?

------oOo------

Chương 1757: Đối chiến Thích Già Phật tổ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Muốn nói đắc tội linh hồn sư thì không phải đắc tội hung ác, lúc ở phàm giới đã bắt đầu tranh đấu với hắn, đến bây giờ trải qua nhiều việc như vậy nhưng đối phương không phải người nhỏ mọn, vì sao hôm nay lại xuất hiện ở đây đòi tỷ thí với Đạm Thai Lăng Nguyệt?

Chẳng lẽ nghe Thích Già Phật tổ xúi giục?

- Không cần nói nhảm, Đạm Thai Lăng Nguyệt, cho dù nói thế nào hôm nay ngươi không thể tránh chiến đấu với ta một hồi, đạt tới cấp bậc như chúng ta, một hai câu không thể cải biến quyết định đâu, các ngươi nên tỉnh lại đi.

Nhan Chi cắt ngang lời Nhiếp Vân khuyên bảo, thản nhiên nói.

- Tốt, đã như vầy ta chiến đấu với ngươi, ta phải sớm hỏi với ngươi một câu, các ngươi làm gì gia gia của ta?

Đạm Thai Lăng Nguyệt biết rõ đối phương nói là nói thât, tu vi đạt tới cảnh giới của các nàng, một khi làm ra quyết định tuyệt đối không thể sửa đổi, cho dù đối phương khua môi múa mép như lò xo cũng không có khả năng dao động.

- Gia gia của ngươi Đạm Thai Tu Du có chúng ta bảo hộ, ngươi còn lo lắng sao? Hắn không có việc gì!

Nhan Chi nói.

- Các ngươi bảo hộ?

Đạm Thai Lăng Nguyệt không rõ.

Nàng cũng biết bây giờ không phải là thời điểm thảo luận việc này, hai tay chấn động, chiến ý thiêu đốt trong mắt, nàng nhìn chằm chằm vào Nhan Chi.

- Ta sẽ nghĩ biện pháp tốc chiến tốc thắng, ngươi phải cẩn thận!

- Ân, cho dù hắn là Thích Già Phật tổ, muốn giết ta cũng không dễ dàng như thế.

Nhiếp Vân dùng ánh mắt an ủi, hắn cười một tiếng, hắn quay đầu nhìn sang Thích Già Phật tổ.

Vừa rồi mấy người đối thoại Thích Già Phật tổ cũng không có ra tay, hiện tại thấy bọn họ thương nghị hoàn tất, hắn hợp hai tay lại sau đó phật quang xuất hiện.

- A di đà phật, Nhiếp Vân thí chủ, nếu như hiện tại ngươi trả lại Đại Minh Tĩnh Tâm Châu, Thích Già Liên Tọa mà ngươi đã trộm, ta sẽ không động thủ.

- Trả lại? Không có ý tứ, đã đến trong tay của ta, muốn ta trả lại là không có khả năng.

- Muốn đánh thì đánh đi!

Nhiếp Vân biết rõ đối phương chỉ thuận miệng nói mà thôi, mặc dù trả lại hai đồ vật này, chiến đấu khẳng định còn là không cách nào tránh khỏi, đã như thế không cần nói nhảm nhiều như vậy làm gì, nắm đấm lớn là vương đạo, hắn tấn công trước.

Khí kình bắn ra khắp toàn thân, không gian chung quanh Nhiếp Vân sụp đổ, lực lượng bộc phát tới mức đỉnh phong.

Chiến đấu chân chính hết sức căng thẳng

Thích Già Phật tổ được xưng nhân vật hung hãn còn mạnh hơn Ngũ Trảo Long Hoàng thời kỳ thượng cổ, hơn nữa thượng cổ hạo kiếp không ảnh hưởng tới hắn, chỉ sợ thực lực của hắn còn mạnh hơn tiểu Long thời kỳ toàn thịnh, hắn chưa nhúc nhích nhưng phật quang trên người của hắn đã áp bách rất đáng sợ.

- A di đà phật, đã như thế bần tăng phải hàng yêu trừ ma rồi!

Sau khi lên tiếng, Thích Già Phật tổ đánh một chưởng, một chưởng này mang theo chữ phạn “Vạn” chỉ Phật môn mới có.

Lực lượng của hắn cực kỳ cường đại nhưng không cuồng bạo, thậm chí mang theo lực lượng ấm áp nhu hòa, ban đầu còn làm người ta có cảm giác như đang tắm trong gió xuân, thời gian dài sẽ phát hiện đây là nước ấm nấu ếch, thời điểm muốn phản kháng đã chậm rồi.

Nhiếp Vân không biết đối phương thi triển mấy thành lực lượng nhưng biết rõ đối phương ra tay làm hắn khó có thể ngăn cản, hai hàng lông mày dựng lên, thiên phú võ đạo sư không ngừng bộc phát, thiên phú nguyên khí sư thiên phú câu thông thiên địa sau đó đánh một quyền.

Tự nghĩ ra Vũ Thần quyền!

Phàm giới sáng chế mười thức Vũ Thần quyền, trải qua dần dần cải tiến cho nên uy lực không kém, mặc dù so với Cửu Thiên Lưu Tinh Quyền lúc trước cũng không kém hơn chút nào.

Ầm ầm!

Quyền chưởng va chạm và sinh ra một tiếng a di đà phật, Nhiếp Vân cảm thấy cự sơn áp đỉnh, Vũ Thần quyền vỡ tan, lực lượng cường đại tới cực điểm đánh thẳng xuống đầu hắn, tránh cũng không thể tránh.

- Đây là lực lượng chân thật của Thích Già Phật tổ sao?

Nội tâm Nhiếp Vân phát lạnh.

Thực lực như vậy quá mức kinh khủng, vượt qua tất cả cường giả mà hắn gặp lúc trước.

Nếu quả thật muốn so sánh, cái gì gọi là Xi Vưu thần thú, cái gì Xích Phong trưởng lão ở trước mặt hắn không khác gì hài tử, tại sao cùng là Tiên Quân nhưng chênh lệch lớn như thế?

- Nếu lúc trước hắn có thực lực như vậy, khi ta ăn cắp Thích Già Liên Tọa, Đại Minh Tĩnh Tâm Châu, cho dù có ẩn nấp cũng có thể phát hiện ah...

Trong đầu sinh ra suy nghĩ.

Ban đầu ở Phật giới ăn cắp Đại Minh Tĩnh Tâm Châu, Thích Già Liên Tọa, thực lực của hắn kém hơn hiện tại rất nhiều, nếu khi đó Thích Già Phật tổ có thực lực như thế, cho dù hắn mạnh hơn nữa cũng bị phát hiện, tại sao khi ấy không nhìn thấy?

Hắn cố ý thả mình đi?

Điều đó không có khả năng!

Trộm đồ của hắn, còn cố ý thả chính mình đi là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra, lại nói nếu thật sự thả mình đi, tại sao lại tới đây tìm mình?

- Chẳng lẽ khi đó đuổi giết Tu La Vương không có thành công, tâm thần uể oải nên không có tập trung chú ý mới không có bị phát hiện...

Trong đầu đã có kết luận.

Hiện tại xem ra cũng chỉ có thể giải thích như thế.

Những suy nghĩ này vừa xuất hiện trong lòng liền biến mất, Nhiếp

Vân biết rõ lúc này không phải thời điểm suy nghĩ chuyện khác, hắn không dám vô lễ, hắn lật tay trái, Hàn Băng kiếm xuất hiện, giơ tay phải lên, Bắc Đẩu kiếm tỏa sáng, trên đầu là Tháp Chủ Ấn bay lên ngăn cản chưởng ấn.

Phóng thích toàn lực, ba đại tạo hóa tiên khí đồng thời ra tay!

- Ba kiện tạo hóa tiên khí? Thế nhân đều nói Phật tổ Thích Già ta pháp bảo phần đông, xem ra ngươi mới thật sự là đa bảo đồng tử!

Nhìn thấy Nhiếp Vân vừa ra tay là ba đại tạo hóa tiên khí đỉnh cấp phá không bay tới, Thích Già Phật tổ niệm phật hiệu sau đó mỉm cười, tay là bộ dáng nhặt hoa đánh tới.

Tạo hóa tiên khí, vũ khí cường đại nhất thiên địa lục đạo, có thể có được một kiện đã có thể trợ giúp cường giả Tiên Quân đưa thân vào hàng ngũ Tiên Quân đỉnh cấp, Nhiếp Vân là người còn chưa đạt tới Tiên Quân, một hơi tế ra ba kiện, hơn nữa mỗi một kiện có uy lực đều sắc bén như thế, mặc dù Thích Già Phật tổ cũng phải ngạc nhiên không thôi.

Ông!

Trong tiếng nói của hắn, công kích của hắn không dừng lại, ngón tay va chạm với Tháp Chủ Ấn và phát ra tiếng kêu giòn tan, Tháp Chủ Ấn trúng trọng kích, sắc mặt Nhiếp Vân đỏ lên.

- Đúng là thân thể lợi hại.

Đối phương cũng không thi triển pháp bảo, chỉ bằng vào một ngón tay bắn thẳng vào Tháp Chủ Ấn, chỉ sợ thân thể còn mạnh hơn cả mình.

------oOo------

Chương 1758: Kim Cương Lưu Ly Thể đệ cửu trọng (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kim Cương Lưu Ly Thể đệ cửu trọng đại thành!

- Nhất Kiếm Hoàn Vũ!

- Nhất Kiếm Phá Trần!

Biết rõ thực lực đối phương mạnh mẽ đến đáng sợ, tinh thần Nhiếp Vân hơi động và triệu hồi Tháp Chủ Ấn vào trong cơ thể, vận chuyển thiên phú thiên thủ sư, hai tay của hắn phát lực, Hàn Băng kiếm, Bắc Đẩu kiếm đồng thời bắn ra hai đạo kiếm khí đáng sợ.

Có đôi khi pháp bảo nhiều cũng chưa chắc tăng sức chiến đấu, chỉ cần dùng tốt thì phát huy uy lực cực kỳ đáng sợ.

Hai đại tuyệt chiêu phối hợp thiên phú kiếm đạo sư, thiên phú võ đạo sư của hắn bắn ra, kiếm khí hóa thành quỹ tích huyền ảo nghênh tiếp bàn tay của Thích Già Phật tổ.

- Một kiếm phật công, một kiếm ma công, phật ma song tu tới cảnh giới này mà không bị cắn trả mà chết, thật không dễ dàng!

- Cả hai chỉ tương dung mà không dung hợp, sớm muộn gì cũng chôn mối họa.

Đối mặt song kiếm của Nhiếp Vân đâm tới cực nhanh, bàn tay Thích Già Phật tổ đẩy tới và chậm rãi lên tiếng.

Lời nói của hắn như hồng chung đại lữ vang vọng nội tâm, mặc dù phong bế lỗ tai và lục giác cũng có thể nghe được.

- Chôn vùi mối họa hay không là chuyện của ta, ngươi nên lo chống cự công kích của ta đi.

Nhiếp Vân biết rõ đối phương đang dùng lời lẽ nhiễu loạn tâm trí của hắn, hắn cười lạnh và bất vi sở động.

Hắn sử dụng hai kiếm công kích, Hàn Băng kiếm phối hợp Linh Tê Luyện Thể Quyết sử dụng ma công hàn khí đánh ra Nhất Kiếm Hoàn Vũ, Bắc Đẩu kiếm phối hợp Kim Cương Lưu Ly Thể đánh ra Nhất Kiếm Phá Trần, hai chiêu có ý cảnh hoàn toàn khác nhau, uy

lực vô cùng kinh người.

Dù vậy nhưng uy lực hai chiêu này bị ống tay áo của Thích Già Phật tổ ngăn cản, ngăn ở bên ngoài, cũng không đâm thủng quần áo của hắn chứ đừng nói chạm vào thân thể.

- Áo cà sa này là một kiện tạo hóa tiên khí?

Kiếm quang va chạm, rốt cục hắn hiểu ra Thích Già Phật tổ chẳng những thân thể cường đại, áo cà sa trên người của hắn cũng là một kiện tạo hóa tiên khí, công kích mạnh nhất cũng không đâm thủng y phục của người ta, còn đánh cái gì?

Phòng ngự vô địch, lực công kích cường đại, tâm linh không có sơ hở, đánh như thế nào?

Nhiếp Vân từ phàm giới đi tới hêện tại còn chưa gặp đối thủ nào biệt khuất như thế, Thích Già Phật tổ trước mặt chẳng khác nào không có khuyết điểm, cường đại tới mức hắn không thể nói thành lời.

- Ta không tin ngươi không có khuyết điểm, đã tu luyện công pháp phật môn thì khẳng định bài xích công pháp ma công, vận chuyển Linh Tê Luyện Thể Quyết!

Hai mắt đỏ thẫm, Nhiếp Vân biết rõ một khi đánh không lại, hôm nay phiền toái không ít, trong nội tâm hung ác, ma công công pháp Linh Tê Luyện Thể Quyết điên cuồng vận chuyển.

Trong nháy mắt ma công triệt để ngăn cản phật tính trong cơ thể của hắn, toàn thân hắn như nước sơ đen, hắn chẳng khác gì ác ma lao ra khỏi địa ngục.

- Muốn dùng ma công đối phó ta, đây là biện pháp tốt, suy nghĩ rất hay nhưng thực lực quá kém.

- Phật quang phổ chiếu!

Đôi mắt Thích Già Phật tổ không hề bận tâm, hắn lên tiếng sau đó hai tay hợp lại và đánh ra một chưởng.

Dưới một chưởng này phật quang chiếu rọi các nơi giống như liệt nhật và bao phủ Nhiếp Vân vào trong.

- Đang chờ chiêu này của ngươi!

Dường như sớm biết đối phương sẽ công kích như thế, hắn thét dài một tiếng sau đó thân thể Nhiếp Vân nhảy lên không trung, chân của hắn như đạp lên bậc thang, ma khí sôi trào biến mất trong nháy mắt, biến thành lôi điện chi lực đầy tơời.

Lôi Đình Cửu Châu!

Trừ Nguyên Khí Đạn, Liên Nguyệt kiếm ra, đây là tuyệt chiêu mạnh nhất!

Hiện tại thân thể của hắn bị luyện thành tạo hóa tiên khí chính là át chủ bài lớn nhất, lại thi triển chiêu này uy lực to lớn càng hơn lúc trước.

Oanh!

Lôi Đình Cửu Châu va chạm với phật quang của đối thủ, lôi điện oanh kích phật quang làm tinh không trụy lạc, không gian mất đi, lực lượng hình thành gợn sóng liên lụy tới Nhan Chi và Đạm Thai Lăng Nguyệt.

Đăng đăng đăng đăng!

Thích Già Phật tổ từ đầu tới cuối chưa từng biến sắc cũng thay đổi sắc mặt, hắn lui về phía sau vài bước, ánh mắt nhu hòa của hắn bắn ra hào quang sắc bén.

- Dùng ma công hấp dẫn ta, làm ta vận chuyển phật công trấn áp, lúc này trong người ta xuất hiện hư không sau đó dùng lôi điện chi lực đánh lén... Không hổ là kỳ tài võ đạo, kẻ có được thiên phú võ đạo sư có kiến thức và tâm tư rất tốt, dùng trong chiến đấu quả nhiên vô cùng huyền diệu.

Thích Già Phật tổ cười ha ha, hắn lật cổ tay, lực lượng thân thể

tăng lên, áo cà sa không ngừng phất phơ.

- Ta vốn còn cảm thấy mình lấy lớn hiếp nhỏ, chỉ vận dụng một thành lực lượng, hiện tại ta vận dụng hai thành lực lượng, yên tâm, nếu ngươi có thể ngăn cản hai thành lực lượng của ta, hôm nay ta sẽ thả ngươi còn đường sống, không truy cứu nữa, nếu như không được, chết trong tay ta cũng là ngươi gieo gió gặt bảo, chẳng trách người bên ngoài!

Hắn niệm phật hiệu, Thích Già Phật tổ lúc này bộc phát khí thế càng ngày càng mạnh giống như đâm rách hỗn độn.

- Mới dùng một thành lực lượng?

Nhiếp Vân chép miệng chậc lưỡi.

Phật đà này quá đáng sợ.

Một thành lực lực lượng đã làm mình không thể ngăn cản, phải sử dụng mưu kế chồng chất, nếu dùng toàn lực chẳng phải một tát chụp chết hắn?

Đều là Tiên Quân, tại sao thực lực có thể chênh lệch lớn như thế?

Đương nhiên, Nhiếp Vân không nghi ngờ đối phương sẽ nói dối, người có thân phận như Thích Già Phật tổ khống chế lực lượng đạt tới cảnh giới khủng bố, nếu hắn nói dùng một thành sẽ không dùng nhiều hơn một tia.

- Ta muốn xem hai thành lực lượng của ngươi mạnh như thế nào!

- Vận chuyển Kim Cương Lưu Ly Thể, ba trăm lần sức chiến đấu!

Hít sâu một hơi, hắn cảm thấy lồng ngực bị nghẹn, cơ bắp toàn thân Nhiếp Vân no đủ giống như ngủ đông, hắn như cự long ngủ đông đang thức tỉnh.

Vị Thích Già Phật tổ trước mắt thật sự quá mạnh mẽ, dùng ma công mê hoặc đối phương cũng được đi, chính thức vận chuyển ma công nhất định bị áp chế gắt gao, trong tình huống này phải sử

dụng công pháp phật môn Kim Cương Lưu Ly Thể!

Vạn vật tương sinh tương khắc, phật ma xung đột lẫn nhau, phật công quá mạnh mẽ, ma công tất gặp nạn, Nhiếp Vân rất rõ điểm này, lúc này vận chuyển công pháp phật môn chính là đồng tông đồng nguyên, chẳng những có thể chống cự áp lực còn có thể thông qua khí tức cảm ứng ra chiêu số biến hóa của đối phương, có thể nói là sự

chọn lựa tốt nhất.

- A di đà phật!

Thấy hắn chỉ trong nháy mắt đã có lựa chọn thích hợp nhất, ánh mắt Thích Già Phật tổ mang theo tán dương, hắn niệm phật hiệu và hai tay khép lại, tay niết hoa sen sau đó vung về phía trước.

------oOo------

Chương 1759: Kim Cương Lưu Ly Thể đệ cửu trọng (Hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chiêu này này phật tổ sáng tạo ra lúc đang nhặt hoa tên là Niêm Hoa Triêm Lộ.

Nghe nói lúc phật tổ sáng tạo ra chiêu này là lúc sáng sớm, ngắt lấy đóa hoa bên trên có chứa sương sớm, vì vậy hắn dùng ngón tay vuốt sương sớm cho nên có chiêu số này.

Ầm ầm!

Ngón tay của hắn vừa thô vừa to phối hợp với hình thể phật tổ cao lớn cho nên giọt sương xoay tròn giữa không trung, sương sớm này không phải nước, nó là dùng năng lượng tạo thành, trong lúc xoay tròn có xu thế mưa gió sắp tới.

- Chiêu số thật lợi hại, có cách làm khác với Nguyên Khí Đạn của ta

nhưng kết quả lại giống tới kỳ diệu, nếu như vậy nguyên khí đan điền thôn phệ nó đi.

Nhìn thấy không thể ngăn cản chiêu trước mắt, bằng vào thực lực bây giờ mặc dù sử dụng tất cả thủ đoạn cũng bị trọng thương, Nhiếp Vân thét dài sau đó vận chuyển nguyên khí đan điền của mình.

Hắn không phải so đấu sức chiến đấu, mà là nghị lực, dùng can đảm đấu với đối phương.

Lần này một khi bị đánh trúng không chết cũng không kém bao nhiêu, nếu như vậy còn không bằng đánh cược một lần!

Chiêu Niêm Hoa Triêm Lộ của Thích Già Phật tổ có vài phần tương tự với Nguyên Khí Đạn, trong nháy mắt Nhiếp Vân đã có quyết định, hắn mở rộng nguyên khí đan điền thôn phệ thứ này.

Nguyên khí đan điền tấn cấp đến hình thái thứ năm, tuy phi thường lợi hại nhưng chỉ có thể thôn phệ thứ cường đại hơn mình một ít mà thôi, sương sớm trên không trung cường đại hơn hắn gấp mười lần, nếu như thôn phệ bình thường chẳng khác gì đi tìm chết!

Hắn cũng không thôn phệ bình thường.

Hắn chẳng những mở nguyên khí đan điền, hắn còn mở nạp vật đan điền tấn cấp hình thái thứ bảy ra, hai đại đan điền đồng thời vận chuyển giống như cái động không đáy.

Ầm ầm!

Niêm Hoa Triêm Lộ đánh tới, lúc tới trước mặt Nhiếp Vân, hai đại đan điền thôn phệ với tốc độ rất nhanh nhưng gương mặt của hắn vặn vẹo dữ tợn, áp lực áp bách to lớn, cơ bắp toàn thân không chịu nổi.

Răng rắc...

Hắn tùy thời có thể nổ tung, hôi phi yên diệt.&Tuy nguyên khí đan điền và nạp vật đan điền có thể thôn phệ nhưng uy lực của Niêm

Hoa Triêm Lộ quá mạnh, giống như hồng thủy ngập sông.

Cho dù đường sông có công hiệu điều tiết nước nhưng đối mặt sóng gió động trời cũng bất lực.

Hiện tại Nhiếp Vân đang lâm vào trong tình thế này, Niêm Hoa Triêm Lộ là lực lượng phật môn tạo thành, nguyên khí không giống bình thường có thể tùy ý thôn phệ, bản thân thôn phệ cũng chậm, hơn nữa lực lượng nghiền áp cho nên hắn có cảm giác không chịu nổi.

Hắn biết rõ một khi không chịu nổi thân thể nhất định sẽ nổ tung, một khi lực lượng này nổ tung bất tử chi thân hay linh hồn và sinh cơ trong cơ thể sẽ bị đả kích hủy diệt!

Hơi không cẩn thận là có thể vẫn lạc tại chỗ.

Đây là chênh lệch thực lực tạo thành nghiền áp, căn bản không có biện pháp!

- Đừng phản kháng, một người chưa tới Tiên Quân có thể ngăn cản lâu như thế đã không tệ, muốn triệt để ngăn cản là chuyện không có khả năng!

Dường như Thích Già Phật tổ cũng nhìn ra lực lượng Nhiếp Vân đạt tới cuối cùng nên niệm phật hiệu.

Mặc dù âm thanh của hắn không có thiên phú cổ hoặc sư và thiên phú tiên âm sư nhưng người nghe có cảm giác như thiên dịa chí lý, tinh thần không tự chủ được buông lỏng.

- Nhiếp Vân!

Lúc này Đạm Thai Lăng Nguyệt đang chiến đấu với Nhan Chi cũng chú ý tới tình huống nơi này, sắc mặt của nàng biến hóa sốt ruột đánh song chưởng về phía trước và bay sang.

- Đối thủ của ngươi là ta, đừng nên quản quá nhiều!

Nhan Chi lúc này không cho nàng đi qua, bàn tay đánh một trảo

vào trong hư không tạo thành tấm chắn lớn ngăn cách hai bên.

- Không nên ép ta! Thiên Đạo chi lực, phá cho ta!

Tuy chiêu số của đối phương cường đại nhưng Đạm Thai Lăng Nguyệt nhìn thấy trượng phu tùy thời nguy hiểm tính mạng nên nội tâm gấp như lửa đốt, mái tóc và thân thể của nàng tỏa sáng giống như thiên địa cũng bị lửa giận của nàng ảnh hưởng và thay đổi.

Răng rắc!

Nhan Chi bố trí bình chướng ngăn cách bị đánh vỡ, sắc mặt đỏ lên phun máu tươi.

Hai nữ giao thủ lại dùng Nhan Chi thất bại, cho dù nàng có thiên phú linh hồn sư xếp thứ tám nhưng không phải đối thủ Đạm Thai Lăng Nguyệt là thiên đạo sư xếp thứ ba.

- Nhiếp Vân, chịu đựng!

Một chiêu xé rách ngăn cách, Đạm Thai Lăng Nguyệt tiến lên phía trước, lúc này nàng chưa đi xa đã có bàn tay đặt lên vai của nàng.

Nàng khống chế Thiên Đạo, thực lực thậm chí vượt qua Nhan Chi sống qua thượng cổ, dưới tình huống nàng bộc phát toàn lực nhưng bị đối phương bắt lấy vai mà không bị phát giác, thực lực đối phương mạnh tới mức khủng bố.

Nàng không sợ hãi, cho dù đối phương mạnh hơn nữa cũng không ai có thể ngăn cản nàng đi cứu trượng phu của mình!

Ầm ầm!

Lực lượng thân thể của hắn bộc phát, cũng không quay người, lúc này đánh khuỷu tay về phía sau.

- Không nên đi qua, hắn sẽ tự mình giải quyết...

Khuỷu tay còn chưa tới trước mặt người đó, đột nhiên bên tai nghe tiếng nói nhỏ làm thân thể của nàng không tự chủ run rẩy, lực

lượng cuồng bạo của nàng biến mất.

...

- Không phản kháng? Ngươi cho rằng như vậy là có thể giết được ta hay sao?

Nhiếp Vân đang lâm vào nguy hiểm, nghe thấy Thích Già Phật tổ nói thế liền cất tiếng cười ha hả.

Nếu như nói vừa rồi không kiên trì được tùy thời có thể sụp đổ, hiện tại hắn như cái động không đáy, không riêng gì hai đại đan điền thôn phệ lực lượng, ngay cả cơ bắp và tế bào toàn thân của hắn cũng thôn phệ.

- Hắn đang làm... Hỏng bét!

Sắc mặt Thích Già Phật tổ biến hóa.

Thiếu niên trước mắt biết rõ hai đại đan điền không ngăn cản được Niêm Hoa Triêm Lộ của mình cho nên dùng thân thể hấp thu phật lực, làm như vậy chỉ có một khả năng chính là muốn mượn lực lượng của mình trợ giúp đột phá Kim Cương Lưu Ly Thể!

- Chẳng phải muốn Thích Già Liên Tọa hay sao? Thật xấu hổ, nó bị ta luyện hóa rồi.

Hắn còn chưa kinh hô xong, Nhiếp Vân đã có động tác, một đóa hoa sen cực lớn bị hắn hấp thu vào trong cơ thể và triệt để luyện hóa.

Thích Già Liên Tọa!

Nhiếp Vân trộm đi nó từ Phật giới tới bây giờ vẫn muốn luyện hóa nhưng không tìm được thời cơ phù hợp, lúc này mượn áp lực cường đại của Thích Già Phật tổ cho nên dung nhập vào trong cơ thể của mình.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Thích Già Liên Tọa là bảo vật tuyệt thế gần với Bồ Đề Thụ của Phật môn, mỗi lần bị Nhiếp Vân dung nhập thân hình đều làm lực lượng thân thể của hắn gia tăng.

Nếu như trước kia Nhiếp Vân luyện hóa Thích Già Liên Tọa cũng sẽ có hiệu quả như thế nhưng bởi vì trong tình huống phật ma tương dung với nhau, lại không có bảo vật Ma tộc đối ứng nên nhất định sẽ xuất hiện cục diện thiên về một bên.

------oOo------

Chương 1760: Kim Cương Lưu Ly Thể đệ cửu trọng (Hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Làm như vậy chỉ có một khả năng, ma công sẽ bị tinh lọc và triệt để biến mất.

Mà bây giờ thì khác, Thích Già Phật tổ sử dụng Niêm Hoa Triêm Lộ áp bách bản thân, tất cả lực lượng phật môn tập trung vào một chỗ chống cự, từ đó không rãnh chú ý lực lượng Ma đạo, như vậy cho dù là Kim Cương Lưu Ly Thể tấn cấp đến đệ cửu trọng, Linh Tê Luyện Thể Quyết vẫn không bị đồng hóa, còn có được sức chiến đấu như cũ.

Nhiếp Vân và Thích Già Phật tổ cũng nghĩ ra tình huống này, hiện tại không có khả năng thay đổi.

Thực lực đối phương mạnh nhưng vừa vặn trợ giúp hắn luyện hóa Thích Già Liên Tọa, còn cung cấp lực lượng phật lực cuồn cuộn giúp hắn đột phá!

Quả nhiên là chuyện tốt đưa tới cửa.

Thiên phú võ đạo sư tấn cấp đến hình thái thứ năm, chẳng những có thể sớm xem thấu chiêu số của đối phương, còn có thể sớm dự

phán đối phương công kích mang tới lực lượng và hiệu quả như thế nào, từ đó có thể tiến hành lợi dụng thật tốt, cũng không phải dùng lực lượng đơn thuần đối kháng sính cái dũng của thất phu!

Nếu như chỉ tăng cường sức chiến đấu, tốc độ phản ứng nhanh, thiên phú võ đạo sư cũng không xứng bài danh top mười.

Rầm rầm!

Lực lượng toàn thân mở ra, lập tức luyện hóa Thích Già Liên Tọa, mười vạn tám ngàn lỗ chân lông toàn thân bộc phát lực lượng đáng sợ phụ trợ toàn thân như lỗ đen, từ đó không ngừng hấp thu lực lượng của đối thủ.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Vào lúc này Kim Cương Lưu Ly Thể bị giam cầm tại đệ bát trọng đại thành có phật lực sung túc quán thâu vào cho nên tăng lên nhanh chóng.

Tế bào thân thể vừa rồi xuất hiện dấu vết rạn nứt cũng không ngừng nhúc nhích và khôi phục mắt thường có thể nhìn thấy được.

Ầm ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, Nhiếp Vân ngửa mặt lên trời thét dài, khí tức của hắn bị đè nén nhưng càng ngày càng mạnh, hắn như long vào biển rộng, toàn thân sảng khoái không nói thành lời.

- Đột phá!

Rốt cuộc áp lực thân thể cũng tìm được nơi phát tiết, hắn đã luyện hóa Thích Già Liên Tọa và uy lực của Niêm Hoa Triêm Lộ tạo thành, hơn nữa công pháp tấn cấp đệ cửu trọng.

Vừa đột phá thành công, Nhiếp Vân có cảm giác lột xác như cá chép vượt long môn, thời điểm Kim Cương Lưu Ly Thể đệ bát trọng tối ta chỉ có sức chiến đấu nửa bước Tiên Quân, bằng vào Đại Lực

đan điền gia tăng ba trăm lần lực lượng miễn cưỡng đấu với Tiên Quân, lúc đạt tới đệ cửu trọng, thân thể của hắn đạt tới cấp bậc Tiên Quân, hơn nữa mỗi cử động mang theo uy thế Tiên Quân cường đại.

Tuy tiên lực trong người còn chưa đạt tới cấp bậc Tiên Quân nhưng thân thể đã có thực lực Tiên Quân, hơn nữa viễn siêu Tiên Quân bình thường, cho dù so với đám người Nhan Chi cũng không kém hơn nhiều.

- PHÁ...

Trong nháy mắt hắn có đột phá, lực lượng Nhiếp Vân tăng vọt vô số lần, hai hàng lông mày tỏa angs, hắn đấm một quyền về phía trước.

Một quyền này như phong quyển tàn vân đánh tan Niêm Hoa Triêm Lộ bị hấp thu rất nhiều lực lượng cho nên chiêu số tan thành mây khói.

- Đến đây đi!

Phá vỡ Niêm Hoa Triêm Lộ, thực lực tăng nhiều, Nhiếp Vân tin tưởng gấp trăm lần, thân thể của hắn lúc này bay tới trước mặt Thích Già Phật tổ, trong mắt sinh ra chiến ý hừng hực.

Tuy Thích Già Phật tổ là lão quái vật sống từ thượng cổ tới bây giờ, thực lực mạnh hơn nữa thì tính sao, muốn bức bách hắn cũng phải trả cái giá lớn.

- A di đà phật, Nhiếp Vân thí chủ có thể ở thời khắc mấu chốt đột phá gông cùm xiềng xích, Kim Cương Lưu Ly Thể tấn cấp đệ cửu trọng, thật đáng mừng!

Nhìn thấy Nhiếp Vân sinh ra chiến ý hừng hực, đột nhiên Thích Già Phật tổ thu liễm khí tức, hắn tươi cười hòa ái, mặt mũi hiền lành, cũng không có lệ khí hay ý chí chiến đấu như lúc nãy, dường như hắn và lúc chiến đấu là hai người khác nhau.

- Ngươi...

Nhìn thấy bộ dạng của hắn như vậy, Nhiếp Vân cũng có chút sững sờ, vừa luyện hóa Thích Già Liên Tọa của dối phương, dựa theo đạo lý tại sao bình tĩnh như vậy? Chẳng lẽ bảo vật này không trọng yếu... Không đúng, Thích Già Liên Tọa là bảo vật tuyệt thế bài danh top ba của Phật giới a.

- Ngươi không cần kỳ quái, có chuyện gì hắn sẽ nói cho ngươi biết.

- Thích Già Liên Tọa do ta luyện chế nhưng hữu duyên với ngươi, bị ngươi luyện hóa cũng là trong tối tăm nhận định.

Thích Già Phật tổ nhìn ra khó hiểu trong nội tâm của hắn, hắn cười một tiếng, tiện tay điểm về phía trước.

Nhìn theo ngón tay của hắn, Nhiếp Vân khó hiểu nhìn sang, chỉ thấy một lão giả râu trắng đứng trước mặt Đạm Thai Lăng Nguyệt, trong mắt mang theo khen ngợi nhàn nhạt.

- Ngươi là gia gia của Nguyệt nhi?

Nhiếp Vân nghĩ đến một người.

- Ta là gia gia của nàng, Đạm Thai Tu Du, ngươi cũng có thể gọi ta là Tu Du tẩu!

Lão giả nói.

- Tu Du Tẩu?

Nghe cái tên này đầu óc Nhiếp Vân như nổ tung.

Tu vi đạt tới cảnh giới của hắn đã có rất ít chuyện làm hắn thất thố, sau khi nghe ba chữ này lại sinh ra lực trùng kích rất lớn với hắn.

Cái tên này ảnh hưởng với hắn quá lớn.

Tu Du Tẩu, đây là đại ân nhân kiếp trước kiếp này của hắn.

Cửu Chuyển Niết Bàn Công, Linh Tê Luyện Thể Quyết đều là hắn

lưu, nếu như không có hai bộ công pháp này, mặc dù có được pháp quyết vô danh, muốn tu luyện tới cảnh giới hiện tại là chuyện không có khả năng.

Hắn nhớ Tu Du Tẩu từng nhắn lại, từng nói hắn thời điểm tu luyện hai bộ công pháp tới đệ cửu trọng sẽ gặp lại, vốn cho rằng là chê cười nhưng không ngờ hiện tại lại là thật.

Khó trách vẫn cảm thấy hai bộ công pháp này cao thâm tới cực điểm, mặc dù Tiên Quân sáng tạo cũng có phần khó khăn, thì ra là người nổi bật trong Tiên Quân, thiên cơ sư bài danh thứ bảy sáng chế.

- Cửu Chuyển Niết Bàn Công, Linh Tê Luyện Thể Quyết... Là ta lúc đầu lưu lại, hiện tại xem ra ngươi quả nhiên không làm ta thất vọng, có thể nhanh chóng tới Linh giới và có đạt tới cảnh giới hiện tại.

- Không hổ là người mở ra thiên phú đệ nhất, không giống bình thường ah!

Tu Du Tẩu vuốt chòm râu, trong mắt ẩn chứa vui vẻ.

- Người mở thiên phú đệ nhất?

Nhiếp Vân có phần không rõ

Việc này quá kỳ quái, không nói Tu Du Tẩu nói lời này có ý gì, chỉ nói tới hai bộ công pháp hắn lưu lại, chẳng le hắn sớm biết được mình sẽ học nó? Hắn bảo cháu gái Đạm Thai Lăng Nguyệt đến phàm giới lịch lãm rèn luyện tình kiếp, chẳng lẽ sớm biết sẽ phát sinh tình cảm với mình?

Thiên cơ sư, chẳng lẽ thật có thể thôi diễn thiên cơ, thông hiểu tất cả mọi chuyện trên thế gian?

------oOo------

Chương 1761: Kỷ nguyên giới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lại nói hắn và đối phương không liên quan tới nhau, lưu công pháp cho hắn làm gì? Cháu gái cũng bị mình cười làm thê tử, việc này...

Nhiếp Vân có phần ngơ ngác.

- Đi theo ta, ta còn có chút chuyện cần nói với ngươi.

Tu Du Tẩu Đạm Thai Tu Du cười cười, hắn lập tức bay thẳng về phía trước.

Nhiếp Vân nhìn Đạm Thai Lăng Nguyệt và phát hiện nàng cũng không biết ra sao, trái lại hai người Nhan Chi, Thích Già Phật tổ mắt nhìn mũi, mũi hướng tâm, mặc dù không nói một lời nhưng có vẻ như biết tất cả.

- Vừa rồi các ngươi cố ý trợ giúp ta tăng tu vi và luyện hóa Thích Già Liên Tọa?

Suy nghĩ một lúc, Nhiếp Vân nháy mắt vài cái và có phần khó tin.

Hai người này và U Minh Hoàng Vương tới đây là có mục đích, đầu tiên cố ý tách tiểu Long, Đạm Thai Lăng Nguyệt ra, lưu lại chính mình thân lâm hiểm cảnh bộc phát ra thực lực vượt qua dĩ vãng, hiện tại xem ra chỉ là cố ý làm ra.

- A di đà phật, Nhiếp Vân thí chủ thân kiêm đại nhậm cứu vớt thiên địa lục đạo, chúng ta tự nhiên sẽ toàn lực trợ giúp.

Thích Già Phật tổ thản nhiên nói.

- Nói... Nói như vậy, lần trước ta ở Phật giới trộm đi Tĩnh Tâm Châu, Thích Già Liên Tọa là ngươi biết rõ nhưng cố ý thả ta đi?

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này thì Nhiếp Vân hỏi.

- Ha ha, thí chủ lấy được là của mình, cần gì phải nói cố ý thả chạy?

Thích Già Phật tổ chắp tay trước ngực cười nói.

- Ách...

Đối với thiên cơ, Nhiếp Vân không hiểu nhiều nhưng nhìn bộ dạng của đối phương thật sự cố ý thả hắn bỏ chạy, biết rõ tiếp tục hỏi nữa hai người sẽ không nói, lúc này nhìn sang Lăng Nguyệt cách đó không xa, hắn suy nghĩ một lúc và bay theo Tu Du Tẩu.

Hắn biết rõ Tu Du Tẩu hứa hẹn nhất định sẽ cho mình câu trả lời thỏa mãn.

Tại khu vực trung tâm chu thiên giới có gian phòng tranh, hình dạng giống như gian nhà bình thường của đạo nhân ở phàm giới, mộc mạc mang theo đại pháp lực và uy nghiêm khó nói thành lời.

- Vào đi!

Tu Du Tẩu ngồi trên bồ đoàn nhìn mấy người bay tới, trong mắt mang theo vui vẻ.

- Gia gia...

Đạm Thai Lăng Nguyệt thở nhẹ một tiếng, nàng bay qua ngồi bên cạnh hắn, Nhiếp Vân theo sát phía sau, ngồi đối diện.

Hai người Thích Già Phật tổ, Nhan Chi cũng tới.

Ngồi trên bồ đoàn, Nhiếp Vân nhìn gian phòng không có đỉnh, ngẩng đầu có thể nhìn thấy ngôi sao đầy trời, tuy những ngôi sao này không phải thật nhưng nghiêm khắc bắt chước bố cục ngôi sao của Linh giới, có mọc ở hướng đông lặn ở hướng tây, cảnh tượng đồ sộ.

- Tu Du Tẩu, chúng ta tương giao nhiều năm, đây là lần đầu tiên ngươi mời ta vào nhà tranh của mình, xem ra nhờ dính hào quang của Nhiếp Vân thí chủ.

Thích Già Phật tổ cười nói.

- Lão gia hỏa này làm người keo kiệt, sợ chúng ta phá hư phong thủy của hắn, phá địa phương này có mời ta cũng không tới, ta không muốn tới nơi này.

Nhan Chi khẽ nói.

Nàng miệng nói không muốn đến nhưng ánh mắt xoay tròn không ngừng nhìn chung quanh, dường như tìm kiếm bảo bối gì đó.

Thấy hai người nói trịnh trọng như vậy, Nhiếp Vân cũng có chút nghi hoặc, hắn nhìn nhà tranh một hồi, đột nhiên chấn động toàn thân.

- Ngươi cũng nhìn ra... Không sai, chu thiên giới này kỳ thật là một kiện tạo hóa tiên khí, lúc trước ta ủy thác Bắc Đấu Tinh Quân hỗ trợ luyện chế, lại hấp thu năng lượng hỗn độn duy trì vận chuyển, nó có kết cấu như Linh giới nhưng nhỏ hơn hàng tỉ lần.

Tu Du Tẩu cười nói.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Cẩn thận quan sát đúng là hắn nhìn ra nơi này khác biệt, cả chu thiên giới giống như chỉnh thể nghiêm chỉnh, tất cả đầu mối then chốt đều nằm ở túp lều tranh này, khó trách phòng không lớn nhưng mang theo uy nghiêm như thế.

Hơn nữa tạo hóa tiên khí này nằm trong hỗn độn, không ngừng hấp thu hỗn độn chi khí trong hỗn độn, dường như cấp bậc chậm rãi tăng lên, có tư thế siêu việt Bắc đấu kiếm và Bắc Đẩu tinh cung.

- Tiền bối, ngươi mới vừa nói người mở thiên phú đệ nhất là có ý gì?

Nhìn một hồi cảm thấy kỳ lạ, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn sang lão giả trước mặt và hỏi.

- Nhiếp Vân, ngươi phải gọi gia gia!

Đạm Thai Lăng Nguyệt ở bên cạnh đỏ mặt lên tiếng.

- Ách... Gia gia!

Nhiếp Vân vội vàng gật đầu.

Hai người đã kết hôn, nếu Tu Du Tẩu là gia gia của nàng thì hắn không thể gọi tiền bối, phải gọi là gia gia.

- Ân!

Tu Du Tẩu cười cười, nói:

- Chỉ sợ chuyện này không chỉ ngươi muốn biết, chỉ sợ hai người bọn họ cũng nghi hoặc, đến bây giờ thiên cơ đã mở, thời cơ chín muồi cho nên ta không tiếp tục giấu diếm.

- Chúng ta rửa tai lắng nghe!

Thích Già Phật tổ chắp tay trước ngực.

Xem bộ dáng của hắn, Nhiếp Vân giờ mới hiểu được ra bọn họ cũng không rõ ràng, chỉ sợ cũng chỉ có Đạm Thai Tu Du biết rõ.

- Trong thiên địa có một vạn đại đạo, chắc hẳn chư vị cũng biết, không cần ta nhiều lời!

- Một vạn đại đạo đối ứng một vạn loại thiên phú đặc thù, rất nhiều thiên phú và đại đạo hợp nhau cho nên gia tăng sức mạnh, cấu thành cái gọi là Thiên Đạo và thiên cơ.

Tu Du Tẩu chậm rãi lên tiếng, lời nói của hắn như truyền qua viễn cổ tới hiện tại.

- Trong một vạn thiên phú có rất nhiều tương tự nhau, tỷ như thiên phú thâu thiên sư thật ra là thiên phú thần thâu tấn cấp hình thành, thiên phú mị âm sư tấn cấp đến cuối cùng cũng có thể hình thành thiên phú tiên âm sư, còn có thiên phú trị liệu sư và thiên phú mộc sinh sư... Những thiên phú này có giao nhau và trùng hợp với nhau,

các ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?

- Là có chút kỳ quái...

Nghe hắn nói thế Nhiếp Vân nghi hoặc.

Hắn nghĩ tới thiên phú thần thâu tấn cấp thiên phú thâu thiên vẫn cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ trong đó có gì đó hay sao?

- Kỳ thật trong thiên địa cũng không phải có một vạn đại đạo, mà chỉ có ba ngàn mà thôi.

- Trong ba ngàn loại có khác nhau, chỉ vào thời kỳ viễn cổ, Tu La Vương làm loạn cho nên quấy rối ba ngàn đại đạo, rất nhiều chủng tộc bên nào cũng cho rằng mình

phải, lĩnh ngộ ra các thứ khác nhau, cuối cùng hội tụ hình thành một vạn đại đạo chứ không phải ba ngàn như vốn có.

Tu Du Tẩu nói.

Hắn nói những lời này Nhan Chi và Thích Già Phật tổ cũng không phản đối, cũng không có ngạc nhiên, xem ra bọn họ cũng sớm biết.

Hai vị này đều là lão quái vật thời kỳ thượng cổ sống tới bây giờ, bọn họ không xa lạ gì với bí văn như thế, chỉ có Nhiếp Vân Đạm Thai Lăng Nguyệt nhìn nhau, trong ánh mắt bọn họ mang theo ngạc nhiên.

- Tu La Vương có thể quấy rối ba ngàn đại đạo? Đây là chuyện gì?

Nhiếp Vân không hiểu nhiều.

------oOo------

Chương 1762: Thiên phú đệ nhất thiên hạ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù thực lực Tu La Vương mạnh nhưng cũng chỉ có thể chém giết Tiên Quân mà thôi, quấy rối đại đạo, đây là tình huống gì?

- Ngươi không hiểu nhiều về chuyện thượng cổ, hiện tại ta nói cho ngươi biết một chút.

Tu Du Tẩu thong thả nói:

- Thiên địa lục đạo chủ yếu chia làm sáu tộc loại, phật, nho, ma, yêu nhân, đạo, linh!

- Mỗi chủng tộc có thế giới của mình, đây là tình huống kỷ nguyên giới, mà trước đó cũng không phải như thế, đó là thế giới thống nâất, có lúc là phân liệt, phân phân hợp hợp cho tới khi đạo diệt vong, căn cứ lịch sử ghi lại không biết đã trải qua bao nhiêu kỷ nguyên giới!

- Kỷ nguyên giới?

- Kỷ nguyên giới là phương pháp mỗi thời đại ghi lại, đại biểu thời đại đã qua, kỷ nguyên giới lúc trước chỉ có một Đạo tộc!

- Là thiên địa của Đạo tộc.

- Một kỷ nguyên giới là trăm triệu năm, cũng có thể chỉ có mấy ngàn năm, mỗi thời đại chấm dứt, Tu La Vương đều xuất hiện chấp hành kế hoạch diệt thế.

Đạm Thai Tu Du chậm rãi lên tiếng.

- Này...

Nhiếp Vân khiếp sợ nói không ra lời.

Tu Du Tẩu nói ngắn gọn mà rõ ràng, hắn đã hiểu kỷ nguyên giới là cái gì.

Đó là một phương pháp ghi lại thời đại, là giai đoạn phát triển của thời đại tới mức nhất định đều có Tu La Vương xuất hiện diệt thế, sau đó bắt đầu lần nữa, vòng đi vòng lại!

Nói như vậy, chẳng lẽ Tu La Vương thật sự bất tử bất diệt? Không thể ngăn cản?

- Từ thời đại viễn cổ tới nay có vô số người kinh tài tuyệt diễm xuất hiện nhưng không ai có thể ngăn cản bước chân của Tu La Vương, không nói kỷ nguyên giới khác, chỉ nói tới lần này.

- Một một kỷ nguyên giới trước là Đạo tộc thế giới, mỗi người tu đạo, thế giới này không phân thành lục đạo, chỉ có một thế giới hồng hoang, trong đó cường giả như rừng, cao thủ như cát, nhiều vô số kể!

- Đáng tiếc vẫn thua trong tay Tu La Vương, tuy cuối cùng Tu La Vương cũng bị Ngũ Trảo Long Hoàng đánh chết, cả Hồng hoang thế giới cũng phân liệt triệt để và không cách nào khôi phục, cũng chỉ còn lại thiên địa lục đạo.

Dường như Tu Du Tẩu cũng nhìn ra nghi hoặc của hắn cho nên giải thích tiếp:

- Ngươi biết vì cái gì Tu La thống hận yêu nhân như vậy? Tại sao yêu nhân cừu thị nhân loại như vậy?

- Không biết!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Từ khi hắn bắt đầu có trí nhớ tới nay, yêu nhân tranh đấu với nhân loại chưa từng gián đoạn qua, nhân loại xem yêu nhân là kẻ thù, yêu nhân cũng muốn tiêu diệt nhân loại giống như thủy hỏa bất dung, nhưng nếu nói vì cái gì làm hai tộc mâu thuẫn tới như vậy thì hắn thật sự không rõ.

- Kỳ thật tất cả đều vì nhân loại.

Tu Du Tẩu thở dài một tiếng, hắn quay đầu nhìn về phía Nhan Chi

- Chuyện này nên do ngươi nói đi.

- Ngươi là nhân loại, ngươi nói càng có lực tin phục hơn, bằng không người khác cho rằng ta cố lộng huyền hư.

Nhan Chi khoát tay.

- Vậy được rồi, ta sẽ nói cẩn thận, tuy liên lụy thể diện Nhân tộc nhưng ta phải nói kỹ càng với ngươi, cũng không chú ý nhiều như thế!

Tu Du Tẩu nói:

- Thời kỳ thượng cổ, trong thiên địa mỗi người đều tu đạo, cũng chỉ có một Nhân tộc, khi đó Tu La Vương xuất hiện chấp hành kế hoạch diệt thế, nhân loại gặp phải lựa chọn thật lớn, hoặc chiến, hoặc hàng!

- Hàng? Chiến đấu với Tu La còn có thể đầu hàng?

Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái.

Tu La đốt giết đánh cướp, tội ác tày trời, không có khả năng sống chung hòa bình với nhân loại, làm sao có thể đầu hàng?

- Ai, lúc ấy nhân loại có suy nghĩ như thế sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, khi đó sức chiến đấu của Tu La Vương còn chưa đạt tới cực điểm, hắn phái Tu La sứ giả đi du thuyết khắp nơi, chỉ cần đầu hàng là có thể phân cương vực, thậm chí phân hóa tách thiên địa ra hình thành vài biên giới, nhân loại và Tu La không quấy nhiễu với nhau.

Tu Du Tẩu nói đến đây dừng lại và lắc đầu liên tục.

Tuy Nhiếp Vân không biết thượng cổ thế nào nhưng,nghe thế cũng hiểu thủ đoạn âm hiểm của Tu La Vương, có thể đầu độc Tiên Quân nhân loại, hứa hẹn phân cương mà trị, thủ đoạn mạnh mẽ nghe mà sợ hãi.

- Lúc ấy vô số người tin tưởng hắn hứa hẹn, cũng có kẻ không tin, nhân loại phân thành phái chủ chiến và chủ hàng, hai đại phe phái tranh đấu không ngớt, bên trong xuất hiện mâu thuẫn!

- Nhân loại hiện tại là phái chủ hàng?

Nhiếp Vân ý thức được một sự kiện.

- Ai, đúng thế!

- Tổ tiên nhân loại hiện tại đều là phái chủ hàng, một lòng muốn đầu hàng, phái chủ chiến có mâu thuẫn không điều hòa với phái chủ hàng, cuối cùng phái chủ chiến phó thân chiến đấu với Tu La, trận chiến ấy kinh thiên động địa, thiên địa sụp đổ, đại lục vỡ tan, Tu La Vương thi triển Tu La sát khí cường đại nhất bao phủ tất cả người phái chủ chiến, về sau phái chủ chiến hoàn toàn thắng lợi nhưng lại quá mức thảm thiết, cũng không còn bộ dạng nhân loại, cho rằng bị Tu La sát khí xâm nhập quá nặng, cho dù là hậu đại của mình cũng không có được năng lực nghịch chuyển!

Tu Du Tẩu nói.

- Phái chủ chiến là... Yêu Nhân tộc và Ma Nhân tộc?

Nhiếp Vân đã hiểu ra.

Khó trách hắn vẫn cảm thấy Yêu Nhân tộc và Ma Nhân tộc có phần tương tự Tu La và lệ khí trong người quá nặng làm cho người ta không thích, thì ra bọn họ vì nhân loại thắng lợi mà trả giá quá nhiều.

Xuất hiện loại tình huống này đều là vì tương lai của nhân loại mà cố gắng.

Chỉ sợ chính bởi vì như thế cho nên bọn họ càng khinh thường tổ tiên người phái chủ hàng, từ đó làm cho mâu thuẫn giữa ma nhân, yêu nhân với nhân loại kéo dài tới bây giờ!

- Lúc ấy yêu nhân, ma nhân có rất nhiều cường giả cho nên khống chế đại đạo pháp tắc, cũng chính là một vạn đại đạo, yêu nhân bảy ngàn, nhân loại chỉ khống chế ba ngàn!

- Chỉ có điều yêu nhân khống chế rất nhiều nhưng những pháp tắc

gần trước không bằng nhân loại, hơn nữa bọn họ chiến đấu với Tu La cho nên sinh cơ bị phá hư, năng lực sinh dục cực thấp, từ đó làm cho nhân loại càng ngày càng cường thịnh, Yêu Nhân tộc tăng thêm ma nhân còn không bằng nhân loại.

Nhiếp Vân gật gật đầu, biết rõ nói là sự thật.

Thiên địa lục đạo Linh giới lớn nhất, sáu giới khác đều là phụ thuộc, sinh mạng trong Yêu Nhân giới, Ma giới cộng lại không bằng một phần mười Linh giới.

Cũng chính bởi vì như thế thiên địa lục đạo có đôi khi cũng gọi chung là Linh giới, là một phần tử của Linh giới.

Nếu không nghe kỹ càng như thế, Nhiếp Vân nằm mộng cũng không ngờ tổ tiên nhân loại Linh giới là phái chủ hàng!

------oOo------

Chương 1763: Thiên phú đệ nhất thiên hạ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Yêu nhân, ma nhân bị hắn chán ghét lại là phái chủ chiến, nếu không có bọn họ sẽ không có Linh giới hôm nay.

Chuyện này với nhân loại mà nói là chuyện nhục nhã, chỉ sợ năm đó bị cưỡng chế áp xuống, người biết rõ lịch sử chân chính không nhiều.

Xem ra người xấu trong mắt hắn chưa chắc là xấu, người tốt cũng chưa hẳn là tốt.

Lúc trước Nhiếp Vân hận không thể giết sạch tất cả yêu nhân, không lưu một kẻ nào, hiện tại biết rõ những chuyện này liền biết suy nghĩ của mình hạn hẹp ra sao.

Nếu không phải tổ tiên bọn họ đầu rơi máu chảy cống hiến cho nhân loại, chỉ sợ Linh giới hiện tại là thiên hạ của Tu La Vương rồi.

- Là nhân loại các ngươi hèn hạ vô sỉ.

Nhan Chi hừ lạnh một tiếng.

Cho dù Nhiếp Vân hay là Tu Du Tẩu không phản bác nửa câu.

- Thành bại thị phi chỉ là quá khứ!

- Hiện tại Tu La Vương xuất hiện lần nữa, hạo kiếp mới sắp hàng lâm, chúng ta nên tích cực phó, lần này nhân loại sẽ không lùi bước!

Tu Du Tẩu ngẩng đầu nhìn về phía Nhiếp Vân

- Hạo kiếp lần nyaf có thành công hay không phải xem ngươi.

- Ta?

Nhiếp Vân nháy mắt mấy cái.

Thực lực của hắn mặc dù có tiến bộ nhưng so với Tu La Vương lại kém quá lớn, hắn không có năng lực đó.

- Đúng vậy, bởi vì ngươi có thiên phú đặc thù đứng thứ nhất!

Tu Du Tẩu nói.

- Thiên phú đặc thù đứng thứ nhất? Rốt cuộc là gì?

Nhiếp Vân như rơi vào trong sương mù.

- Thiên phú đặc thù đứng thứ nhất tụ tập ba ngàn đại đạo làm một, cho nên nó tên là vô tận đan điền!

Tu Du Tẩu nói.

- Vô tận đan điền?

Nhiếp Vân biến sắc

- Ngươi biết chuyện ta có thể diễn sinh đan điền?

Lúc trước Tu La Vương nói không riêng hắn biết rõ mình có thể diễn sinh đan điền, chẳng lẽ Tu Du Tẩu cũng biết?

- Ta sớm biết rõ!

Tu Du Tẩu vuốt vuốt chòm râu.

- Nhưng ta có thể diễn sinh đan điền không phải thiên phú đặc thù, mà là một pháp quyết vô danh...

Nếu đối phương biết rõ, Nhiếp Vân cũng không cần phải giấu diếm.

Đối với pháp quyết vô danh lai lịch, hắn đến bây giờ đều phi thường kỳ quái, pháp quyết này huyền ảo khó hiểu không nói, càng cổ quái là trừ hắn, không có người có thể tu luyện, mặc dù là hắn phân thân, cũng không thể!

Sau khi kết hôn với Đạm Thai Lăng Nguyệt, hắn cũng có nói với Lăng Nguyệt một lần, kể cả pháp quyết vô danh, kỳ quái là cho dù Đạm Thai Lăng Nguyệt thân là thiên đạo sư, là cường giả Tiên Quân nhưng không thể tu luyện pháp quyết này.

Bộ công pháp này trừ bản thân hắn, bất cứ kẻ nào cũng không có tư cách tu luyện, tràn đầy thần bí.

- Pháp quyết vô danh? Ha ha!

Tu Du Tẩu lắc đầu

- Không có quan hệ gì với pháp quyết vô danh, là ngươi mở ra thiên phú đệ nhất mới xuất hiện pháp quyết!

- Mở ra thiên phú đứng đầu... Ngươi vẫn nói là thiên phú thứ nhất nhưng trong cơ thể ta dường như không có vô tận đan điền a.

Trong người Nhiếp Vân có năm mươi cái đan điền, hiện tại trừ chủ đan điền và đan điền đã dùng linh hồn chi khí thì còn lại đã có thuộc

tính, cũng không có đệ nhất đan điền, chẳng lẽ Tu Du Tẩu tính sai?

- Có phải ngươi lầm hay không?

Nghĩ vậy Nhiếp Vân nói thẳng.

- Sẽ không sai!

Tu Du Tẩu lắc đầu, trên mặt lộ ra thần thái xác định.

- Kỳ thật đệ nhất đan điền cũng không riêng ngươi có, mỗi người đều có nhưng nó vẫn ở hình thái không mở ra mà thôi.

Đan điền này bình thường không có hiệu quả gì, chỉ có thời điểm mở hình thái mới phát huy uy lực, có được năng lực diễn sinh đan điền.

- Mỗi người đều có?

Yết hầu Nhiếp Vân phát khô, rốt cục hiểu ra, hắn mở to mắt không dám tin tưởng.

- Chẳng lẽ ngươi nói chính là... Chủ đan điền không thể sử dụng kia sao?

Mỗi người đều có chủ đan điền nhưng từ xưa tới nay bị xưng là đan điền vô dụng nhất, bởi vì trừ luyện hóa chân khí thì nó không sử dụng được.

Hơn nữa loại thiên phú này là hàng thông thường, nghe nói trong một vạn loại thiên phú nó đứng thứu một vạn, đủ thấy rác rưởi, tại sao đan điền này lại bài danh thứ nhất?

- Không sai, chính là chủ đan điền!

Nhiếp Vân nghi hoặc còn chưa chấm dứt, Tu Du Tẩu xác nhận lời hắn.

- Mỗi người đều mơ tưởng có thêm thiên phú, có thêm thực lực mạnh hơn, hâm mộ người khác nhưng không ngờ rằng bản thân cố

gắng cũng có được tiềm lực vô hạn.

Tu Du Tẩu cảm khái một tiếng, nói tiếp:

- Kỳ thật ông trời công bằng, người bình thường nhất nhưng thường thường có thể bộc phát ra lực lượng cường đại nhất, cho dù là người bình thường nếu như đủ cố sẽ có thể tỏa ra hào quang sáng ngời.

- Chủ đan điền ai cũng có, từ khi kỷ nguyên giới bắt đầu, chỉ cần là tu luyện giả đều có đan điền này, đáng tiếc chưa có kẻ nào mở ra thành công.

- Tiềm năng trong người không có mở ra thì không có tác dụng gì, vĩnh viễn không có khả năng trở thành cường giả chân chính.

- Tiềm lực của ngươi vô cùng, chỉ có dốc sức liều mạng mới có thể càng ngày càng tiến bộ, đi xa hơn!

- Chủ đan điền bài danh thứ một vạn chính là vô tận đan điền bài danh thứ nhất.

Nghe Tu Du Tẩu nói thế, nội tâm Nhiếp Vân tin tưởng tám chín thành nhưng hắn vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

- Tại sao ngươi biết ta có đan điền bài danh thứ nhất?

Nhiếp Vân cảm thấy nghi hoặc.

Hắn mở ra chủ đan điền lúc nào chính hắn cũng không rõ ràng, tại sao Tu Du Tẩu biết được?

- Nói tới cũng là vận khí.

Tu Du Tẩu nói:

- Ta là thiên cơ sư, có thể thôi diễn vận mệnh của mỗi người nhưng cũng có ngoại lệ, có chút người thành tựu vượt qua ta, ta không suy tính ra được.

- Còn có một loại chính là người có thiên phú xếp trước ta, ta cũng không suy tính ra được.

- Thiên cơ sư xếp hạng thứ bảy, có thể không bị ta suy tính ra, trong chư thiên vạn giới không cao hơn một bàn tay, lúc đó ngươi chỉ là người bình thường, ta lại không suy tính ra, ngươi nói ta có thể không chú ý sao?

- Hơn nữa nếu không suy tính ra vận mệnh của ngươi, vận mệnh của đệ đệ ngươi cũng không tính ra, khi đó ta biết ngay các ngươi không đơn giản!

- Cho nên ta liền cố ý lưu lại Linh Tê Luyện Thể Quyết và Cửu Chuyển Niết Bàn Công, chỉ dẫn ngươi đi phát hiện!

- Ách... Thì ra là như vậy, nhưng... Ngươi lưu hai bộ pháp quyết này cách xa cả vạn năm...

Lúc trước Nhiếp Vân đạt được hai bộ công pháp trong sơn động, bàn đá ghế đá cũ kỹ không chịu nổi, nhìn nó cũng có lịch sử vài vạn năm, chẳng lẽ Tu Du Tẩu đã suy tính ra từ vài vạn năm trước?

Tuy hắn chưa nói ra nhưng Nhiếp Vân cười khổ lắc đầu.

------oOo------

Chương 1764: Thiên phú bài danh thứ hai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tu Du Tẩu là lão quái vật sống từ thượng cổ, lại sinh hoạt trong chu thiên giới của mình, hắn rất ít câu thông thời đại, thời điểm bố trí động phủ nhất định sẽ lưu lại dấu vết của mình, hắn là lão quái vật ưa thích tự nhiên, nhìn cũ kỹ cũng bình thường.

- Lúc ấy ta chỉ ôm tâm tình may mắn mà thôi, cũng không nghĩ tới ngươi có thể mở ra thiên phú đệ nhất, lưu lại bí kỹ cũng không đi quản, ta nằm mơ cũng không ngờ rằng ngươi lại thành công.

Tu Du Tẩu nói.

- Ách... Ta mở ra thiên phú đệ nhất khi nào?

Nhiếp Vân hiện tại vẫn không hiểu ra sao.

Đối phương vẫn nói hắn mở ra thiên phú đệ nhất, hắn tới bây giờ không biết mình mở ra khi nào.

- Là lần đầu tiên ngươi tiến vào di tích viễn cổ sâu trong thời không!

- Đó là chín tầng thế giới phía dưới Bắc Đẩu tinh cung!

- Khi đó ngươi đã mở thiên phú đệ nhất.

Tu Du Tẩu cười nói.

- Lần thứ nhất tiến vào trong di tích viễn cổ? Ngươi nói là... Kiếp trước của ta?

Da đầu Nhiếp Vân như nổ tung.

Hắn trọng sinh ba trăm năm trước vẫn cho rằng là cơ mật lớn nhất, ngay cả Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng chưa nói qua, tại sao hắn biết/

- Không sai, lúc ấy ngươi đi vào trong di tích và lấy được khoáng thạch đặc thù, vừa cầm trong tay đã bị ám sát, khi đó ngươi hận thiên hận địa, hận cuộc sông bất công, trong nội tâm tràn ngập không cam lòng, loại tâm tình này và khí tức đặc thù trùng kích thành công mở thiên phú đệ nhất.

- Đây là cơ duyên xảo hợp, hơn nữa khó mà phục chế!

Tu Du Tẩu cảm khái nói một tiếng:

- Sau khi mở ra thiên phú đệ nhất cho nên chuyển đổi nghịch thiên, thời gian bị đảo ngược trở lại ba trăm năm trước, vạn hạnh trí nhớ của ngươi không bị xóa bỏ, như vậy ngươi có kinh nghiệm trọng sinh một lần, lúc này mới có thể đi từng bước tới bây giờ.

- Thì ra là thế...

Nhiếp Vân trợn mắt há hốc mồm, cho tới bây giờ hắn mới hiểu ra mình có thể trọng sinh ba trăm năm trước chính là do bản thân mở vô tận đan điền.

Sau khi trọng sinh hắn có pháp quyết vô danh, có thể diễn sinh đan điền, thì ra không phải là công hiệu của pháp quyết vô danh, mà là năng lực của thiên phú đệ nhất.

Khó trách pháp quyết vô danh không thể cho người khác sử dụng, cho dù là phân thân cũng không được.

Không có chủ đan điền ủng hộ, pháp quyết vô danh là lâu đài không móng, làm sao có thể giao cho kẻ khác dùng?

Hơn nữa hắn âẫn nhìn thấy chủ đan điền biến hóa màu sắc khác nhau, cũng không hiểu nó có công dụng gì, hiện tại hiểu rõ nó là thiên phú đệ nhất.

Kỳ thật sớm nên nghĩ đến, lúc trước chủ đan điền tấn cấp hình thái thứ ba liền diễn sinh đan điền hình thái thứ ba.

Chuyện rõ ràng như thế mà không phát hiện thì đúng là quá đần.

Chủ đan điền tấn cấp hình thái thứ ba là nhờ hắn và tiểu Long tìm kiếm Cửu Thiên Hư Không Đằng, lúc ấy lâm vào hôn mê, thời không chung quanh bị chấn nát không ít, huyên náo động tĩnh cũng rất lớn nhưng bản thân hắn không biết mà thôi.

Có đệ nhất đan điền chỉ dẫn, Nhiếp Vân nhanh chóng sinh ra biến hóa rát lớn.

Từ các dấu hiệu liên tiếp cho thấy chủ đan điền chính là đệ nhất đan điền, đáng tiếc hắn tới bây giờ mới biết rõ

- Kỳ thật ngươi chẳng những có được thiên phú đệ nhất, còn có được thiên phú đứng thứ hai.

Tu Du Tẩu tiếp tục nói, nói một câu trời long đất lở!

- Cái gì? Còn có thiên phú xếp thứ hai?

Nhiếp Vân choáng váng.

Có thiên phú đệ nhất cũng đã đủ nghịch thiên, dù sao có thể diễn sinh đan điền là chuyện cực kỳ khủng khiếp, hắn cũng có thể tiếp nhận, tại sao hắn lại có thiên phú xếp thứ hai? Vì sao hắn không phát hiện ra?

- Thiên phú xếp thứ nhất là vô tận đan điền, thứ hai tên là sáng thế đan điền, có được đan điền này tương đương diễn sinh tân thế giới.

- Loại thiên phú này trừ ngươi, lịch đại kỷ nguyên giới chưa từng có kẻ nào thành công qua...

- Sáng thế đan điền? Ta không có ah...

Nhiếp Vân nói một nửa liền im miệng.

- Chẳng lẽ ngươi nói là nạp vật đan điền sao?

- Không sai, chính là nạp vật đan điền!

Tu Du Tẩu cười nói:

- Nạp vật đan điền xếp hạng 9999 trong một vạn thiên phú đặc thù, nó là thiên phú bài danh thứ hai gần với chủ đan điền, có vô số kẻ có được, đáng tiếc trừ ngươi không ai mở ra hình thái khác của nó, không thể mở hình thái cũng chỉ có thể dùng chứa đồ bình thường mà thôi, nếu như mở hình thái thì nó gọi là sáng thế đan điền, sáng tạo một tân thế giới!

- Chẳng lẽ ngươi không phát hiện nạp vật đan điền kỳ quái sao?

- Ách... Đúng là kỳ quái!

Nhiếp Vân gật đầu.

Nạp vật đan điền của hắn tấn cấp đến hình thái thứ bảy, bên trong đã có không gian, thời gian pháp tắc của mình, hơn nữa còn khác với Linh giới, bản thân hắn vô cùng buồn bực, thì ra đan điền này cũng giống trị liệu đan điền, thần thâu đan điền, có thể tấn cấp, sau khi tấn cấp chính là bài danh thứ hai.

Khó trách sau khi nạp vật đan điền tấn cấp, ngay cả nguyên khí đan điền cũng phải xếp sau nó, vốn cho rằng là sắp xếp sai lầm, hiện tại xem ra trình tự của đan điền dựa theo bài danh sắp xếp cực kỳ nghiêm khắc.

Bài danh đứng bét sau khi thăng cấp biến thành vô tận đan điền bài danh đứng đầu, bài danh đếm ngược thứ hai nạp vật đan điền chính là sáng thế đan điền bài danh thứ hai.

Nếu chuyện này không nghe Tu Du Tẩu nói, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Xem ra ông trời rất công bình, mỗi người đều có được thiên phú mạnh nhất nhưng không có kẻ nào nắm lấy cơ hội và mở nó ra.

- Vô tận đan điền, sáng thế đan điền, nguyên khí đan điền, võ đạo đan điền, trong thiên phú top mười, một mình ngươi độc chiếm bốn cái, ngươi nói chúng ta không ký thác hi vọng lên người của ngươi thì ký thác lên người của ai?

Tu Du Tẩu nói.

- Đương nhiên, đây không phải việc trọng yếu nhất, trọng yếu nhất chính là ngươi có được vô tận đan điền, chỉ cần nguyện ý ngươi có thể đạt được bất cứ thiên phú top mười nào, lúc ngươi hòa tan tất cả thiên phú vào một thân, khi đó ngươi có được năng lực đối kháng với Tu La Vương!

- Thiên phú bài danh top mười đều có tính duy nhất, nào có dễ dàng đạt được như vậy!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Thiên phú bài danh top mười có tính duy nhất, không thể thay thế, chỉ có một người có thì không có khả năng sinh ra người thứ hai, nhưng nếu... Chúng ta chết thì sao?

Đột nhiên sắc mặt Tu Du Tẩu ngưng trọng nói ra.

&

------oOo------

Chương 1765: Khí độ của Cổ Hiền

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái gì?

Nhiếp Vân lại càng hoảng sợ.

Thiên phú đặc thù bài danh Top 10 có tính duy nhất, chỉ cần kẻ có được còn sống, hắn liền không khả năng diễn sinh, đây là quy luật, cũng là chí lý!

Chính bởi vì như thế, hắn muốn đạt được toàn bộ thiên phú đặc thù bài danh Top 10, chỉ có một biện pháp, là để kẻ có được đều tử vong!

- Không được!

Nhiếp Vân trực tiếp bác bỏ.

Thiên phú bài danh Top 10, thứ nhất thứ hai là hắn, thứ ba Thiên Đạo sư là Đạm Đài Lăng Nguyệt, thứ tư Luân Hồi sư là Thích Già Phật tổ, thứ năm Bất Tử Bất Diệt sư là Tiểu Long cùng U Minh Hoàng Vương, thứ sáu Thiên Quân sư là đại năng Nho môn, thứ bảy Thiên Cơ sư là Tu Du Tẩu trước mắt, thứ tám Linh Hồn sư là Nhan Chi, thứ chín cùng thứ mười lại là mình!

Những người này, Đạm Đài Lăng Nguyệt là thê tử, không thể chết được, Thích Già Phật tổ vừa mới giúp mình tấn cấp, ân tình thật

lớn, Tiểu Long lại càng không cần phải nói, Tu Du Tẩu là gia gia của Lăng Nguyệt... vô luận như thế nào, hắn cũng không có khả năng vì thực lực mình tấn chức, mà giết toàn bộ được!

- A Di Đà Phật, chỉ cần có thể chém giết Tu La Vương, duyên tới duyên đi, cho dù chết lại có là gì!

Hai mắt Thích Già Phật tổ buông xuống, Phật hiệu to rõ vang lên.

- Đúng vậy, ta từ Thượng Cổ sống đến bây giờ cũng đủ dài rồi, chỉ cần ngươi có thể chém giết Tu La Vương, cho dù giết ta cũng không có gì!

Nhan Chi cũng nói.

- Cái này...

Chứng kiến hai vị Thượng Cổ đại năng này, vì ngăn cản Nhân loại hạo kiếp, cam nguyện chết mà không hối hận, hốc mắt Nhiếp Vân đỏ lên.

Cái này là giác ngộ cùng tư tưởng của tiền bối!

- Kỳ thật cũng không cần chết...

Đột nhiên Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Ân?

Lời của nàng hấp dẫn tất cả mọi người, cả đám nghi hoặc nhìn qua, có chút lẫn lộn.

Thiên phú đặc thù bài danh Top 10, chỉ có thể có một, đây là Thiên Địa chí lý không thể sửa đổi, chẳng lẽ Đạm Đài Lăng Nguyệt thân là Thiên Đạo sư có biện pháp hóa giải sao?

- Nhiếp Vân, ngươi còn nhớ Võ Đạo sư Hạ Nghiêu tiền bối không?

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không trả lời mà hỏi Nhiếp Vân.

- Nhớ!

Nhiếp Vân vỗ đầu một cái.

- Ta sao lại quên hắn chứ!

Ngày hôm qua còn cùng với Hạ Nghiêu, không nghĩ tới vừa rồi tin tức quá mức rung động, rõ ràng quên chuyện này.

Hạ Nghiêu, lúc trước có được thiên phú Võ Đạo sư, vì tiến vào Linh giới, hắn chấn nát thân thể, linh hồn, phụ thể trọng sinh, tuy không có thiên phú Võ Đạo sư, thực lực đại tổn, lại bình yên vô sự.

Nói cách khác, chỉ cần mất đi thân hình đại biểu Võ Đạo sư, linh hồn còn sống sót, cũng không ảnh hưởng, Nhiếp Vân đồng dạng có thể đạt được thiên phú bài danh Top 10!

- Ngươi không nói ta ngược lại không có chú ý, như thế cũng làmột biện pháp. Toái Thần Cảnh... không hổ là Võ Đạo sư, sáng chế phương pháp này, thật đúng là lợi hại!

Vừa nói ra chuyện này, bọn người Tu Du Tẩu và Nhan Chi liếc mắt nhìn nhau, nở nụ cười.

Hạ Nghiêu đã có thể cùng Nhiếp Vân đồng thời tồn tại, nói rõ loại phương pháp này có thể thực hiện, kỳ thật Toái Thần chỉ là một loại phương pháp. Bằng thực lực Tiên Quân đỉnh phong của bọn họ, chỉ cần thi triển, nên không có vấn đề gì.

- Kỳ thật, để cho ta thân kiêm thập đại thiên phú, là phương pháp cuối cùng nhất, hiện tại không cần nóng nảy!

Đã có đường lui, Nhiếp Vân nói.

- Ân!

Mọi người gật đầu.

Hiện tại mục đích chính yếu nhất là đả bại Tu La Vương, chỉ cần có thể hắn đánh bại. Trấn áp, hắn có mấy thiên phú đặc thù đều không

sao cả! Dù thiên phú đặc thù không có, cũng không có gì!

Vì đối kháng đại kiếp nạn, bọn người Tu Du Tẩu ngay cả tính mệnh cũng có thể không cần, hắn lại có cái gì không bỏ nổi!

- Gia gia, ngươi mọi chuyện đều có thể suy tính đến, có nghĩ tới làm sao đối phó Tu La Vương hay không? Có phương pháp xử lý tốt hay không?

Nhiếp Vân hỏi.

- Đây cũng là nan đề ta cùng mấy người bọn hắn một mực phức tạp!

Tu Du Tẩu lắc đầu.

- Mọi người đều biết Tu La Vương đáng sợ, lại không có bất kỳ biện pháp nào, kỳ thật, ngươi tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết, Cửu Chuyển Niết Bàn Công, cũng không phải một mình ta sáng chế, mà là rất nhiều đại năng của Thiên Địa Lục Đạo liên thủ sáng chế, hơn nữa cũng không phải một mình ngươi tu luyện qua, từng hàng chục người luyện, chỉ tiếc, chỉ có ngươi thành công còn sống, những người khác đều chết rồi!

- Đều chết hết?

- Đúng vậy, Cửu Chuyển Niết Bàn Công, mỗi Niết Bàn một lần, tương đương với một lần trọng sinh, cực kỳ khó khăn, nếu như ngươi không phải kẻ có được thiên phú thứ nhất, sao có thể tu luyện dễ dàng như vậy!

Tu Du Tẩu nói.

- Ách!

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân âm thầm may mắn.

May mắn lúc trước không có truyền thụ bộ công pháp này cho phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên, bằng không thì, chỉ sợ hiện tại đã sớm tẩu hỏa nhập ma.

- Chúng ta lưu lại vô số thủ đoạn, kể cả Phật tộc!

Tu Du Tẩu thở dài một tiếng nói:

- Năm đó Phật môn không tham gia vây quét Tu La Vương, cũng không phải muốn bo bo giữ mình, mà là lặng yên bố cục, mắt thấy đại cục đã định, lại không nghĩ rằng bị Tu La Vương phá hủy!

- Phật giới bố cục?

Trước kia Nhiếp Vân một mực nghe nói Phật giới không tham dự vây quét Tu La Vương, còn cho là bọn họ sợ hãi, nghe được Tu Du Tẩu nói, sự tình chỉ sợ không có đơn giản như vậy, nên có nội tình gì a.

- Tu La Vương không có khả năng giết chết, đây là định số, chúng ta duy nhất có thể làm là nghĩ biện pháp phong hắn ấn, năm đó rất nhiều cao tăng của Phật giới không có tham gia vây quét, là vì đang định chế tạo cả Phật giới thành một lao lung! Một khi thành công, Tu La Vương tiến vào trong đó, sẽ bị phong ấn, khó có thể đi ra ngoài nữa!

Tựa hồ Thích Già Phật tổ nhìn ra hắn và Đạm Đài Lăng Nguyệt nghi hoặc, chậm rãi nói.

- Chế tạo Phật giới thành lao lung?

Nhiếp Vân nhớ tới cảm thụ khi đi Phật giới, Tu La sát khí ở Phật giới cực nhỏ, khắp nơi đều là khí tức Phật môn, tính ổn định của không gian cũng cao hơn xa Linh giới, chẳng lẽ đây là cao thủ Phật môn chuẩn bị sao?

Nếu quả thật muốn trở thành lao lung, khốn Tu La Vương ở trong đó, cao tăng Phật môn chẳng phải một cái cũng chạy không ra, toàn bộ chết trận sao?

- A Di Đà Phật, ta không vào Địa Ngục, ai vào Địa Ngục! Phật môn chú ý phổ độ chúng sinh, chúng sinh diệt vong rồi, Phật môn tồn tại còn có ý nghĩa gì!

Nhìn ra ý nghĩ trong lòng hắn, Thích Già Phật tổ niệm một tiếng Phật hiệu, chắp tay trước ngực.

------oOo------

Chương 1766: Xích Thiên cảnh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái này...

Nghe được Thích Già Phật tổ quyết định, nhìn thoáng qua bọn người Tu Du Tẩu và Nhan Chi, trong nội tâm Nhiếp Vân ê ẩm, có chút khó chịu.

Những người này không hổ là Thượng Cổ đại năng, vì toàn bộ Linh giới, cái gì cũng nguyện ý, dù hi sinh mình cũng không tiếc! Còn có Tiêu gia... Ân, không đúng!

- Gia gia, nếu như ngươi sớm biết rõ ta là kẻ có được thiên phú thứ nhất, vì sao thập đại gia tộc...

Nhiếp Vân kì quái.

Đạm Thai Tu Du làm lão tổ của Đạm Đài gia tộc, thống lĩnh thập đại gia tộc, sao sẽ làm ra sự tình bức bách mình?

- Là vì tôi luyện ngươi, nếu như không thông qua loại tôi luyện này, ngươi làm sao có thể nhanh chóng lớn lên như thế?

Đạm Thai Tu Du nói ra kết quả.

- Bất quá chuyện này, chỉ có Đạm Thai Sang Vũ cùng Đạm Đài Mạc Vân biết rõ, những người khác một mực không biết, cho nên, những người khác ra tay với ngươi, là thật sự, may mắn thực lực ngươi đủ mạnh, phát triển rất nhanh, cuối cùng nhất đi đến trình độ hôm nay!

- Cố ý tôi luyện ta...

Nhiếp Vân xấu hổ.

Hắn vẫn cảm thấy đầu óc của Đạm Thai Sang Vũ có vấn đề, nói không giữ lời, có chút vấn đề, hiện tại xem ra là cố ý a.

Cố ý để cho mình tức giận, sau đó dựa thế đột phá, chỉ là mình không có nghĩ đến điểm này, đánh hắn nửa chết nửa sống, một chút tình cảm cũng không lưu...

- Bọn hắn đi vây quét Liên Nguyệt Các, trên đường trở về giống như bị Tu La Vương phục kích...

Nhiếp Vân nghĩ đến một sự kiện, sắc mặt khó coi.

Trước kia không biết mục đích của Đạm Thai Sang Vũ, Đạm Đài Mạc Vân, không quan tâm cũng thôi, hiện tại biết rõ, nhớ tới bọn hắn có khả năng bị Tu La Vương đánh chết, sắc mặt có chút khó coi.

- Lần hạo kiếp này, mỗi người đều chết, không chỉ bọn hắn, ngay cả chúng ta chỉ sợ cũng trốn không thoát!

Tu Du Tẩu lắc đầu.

- Bất quá ngươi yên tâm đi, trước khi hai người bọn họ đi, không cùng những người khác một đường, bởi vậy không có nguy hiểm!

- Tu Du Tẩu, đây là ngươi không có suy nghĩ rồi, biết rõ lần kia gặp nguy hiểm, sớm để cho Đạm Thai Sang Vũ cùng Đạm Đài Mạc Vân ly khai, lại làm cho đồ nhi ta bị giết, ngươi cũng hơi quá đáng a!

Đột nhiên, Thích Già Phật tổ quay đầu quát.

Tu Du Tẩu không có để cho Đạm Thai Sang Vũ cùng Đạm Đài Mạc Vân theo bọn người Đà Sơn Phật tổ một đường, miễn bị sát hại, bọn người Đà Sơn Phật tổ lại chết rồi, cũng khó trách hắn mất hứng.

- Ngươi quá coi trọng ta! Tuy ta là Thiên Cơ sư, nhưng chỉ cần liên lụy đến Tu La Vương, ta đều tính toán không ra, Mạc Vân cùng Sang Vũ có thể tránh thoát một kiếp, không phải ta sớm tính ra, mà là còn có sự tình khác để cho bọn hắn làm, sớm đi trước mà thôi...

Tu Du Tẩu cười khổ.

Nghe hắn nói như vậy, Thích Già Phật tổ cũng minh bạch đây là sự thật, nếu như có thể tính ra hành tung của Tu La Vương, cũng không đáng sợ như vậy rồi!

Bởi vì đối với cử động của hắn hoàn toàn không biết gì cả, cái này mới đáng sợ!

- Có sinh có tử, Phật môn chúng ta đã sớm làm tốt chuẩn bị, tuy Đà Sơn là đồ nhi ta yêu thích nhất, nhưng ta cũng sẽ không thiên vị, có thể chết ở trong tay Tu La Vương, tính là tâm nguyện cuối cùng của hắn!

Biết chuyện này cũng không phải Tu Du Tẩu cố ý, Thích Già Phật tổ niệm một tiếng A Di Đà Phật, không hề nhiều lời.

- Phật giới... Là bố trí như thế nào, lại làm sao bị Tu La Vương phá hư?

Thấy thái độ của hắn như vậy, Nhiếp Vân biết đối phương đã làm tốt chuẩn bị tử vong, không khỏi cảm động, chỉ là trong lòng còn có chút nghi hoặc.

- Phật giới bố trí chính là Tu La Vương tiến vào Phật giới, tất cả tăng chúng, ngay cả Phật tổ như ta, sẽ lấy thân hiến tế, dùng lực lượng toàn thân phong ấn cả Phật giới!

Thích Già Phật tổ như đang nói một sự tình cực kỳ bình thường.

- Chỉ tiếc, Tu La Vương phát hiện bí mật này, trộm đi Bồ Đề Thụ!

- Bồ Đề Thụ?

- Bồ Đề Thụ là một Thánh thụ trong Hỗn Độn, cả Phật giới là do nó

chống đỡ, Phật môn lấy thân hiến tế, chính là hiến tế cây này, hiện tại cây bị trộm, kế hoạch tự nhiên thất bại...

Thích Già Phật tổ lắc đầu.

- Là như thế này a...

Sắc mặt Nhiếp Vân có chút hiểu ra.

Tuy hắn rằng chưa thấy qua Bồ Đề Thụ, nhưng có lẽ giống như đám người Nhan Chi đào tạo Hỗn Độn Kì Thụ, khó có thể lớn, phía trước Lôi Đình hải dương của Phật môn hẳn là câu thông Hỗn Độn, để nó tăng trưởng mà cung cấp năng lượng.

Không biết đào tạo bao nhiêu năm, mắt thấy sẽ thành công, lại bị Tu La Vương trộm đi, đối với sĩ khí tuyệt đối là đả kích thật lớn.

Xem ra Tu La Vương hẳn là phát hiện cái gì, bằng không, dựa theo thái độ của Phật môn, hắn không có khả năng cố ý tạo đại địch.

Phía trước Nhiếp Vân đã nghĩ vấn đề này, cảm thấy Tu La Vương trộm đi Bồ Đề Thụ có chút không sáng suốt, như vậy sẽ làm một chủng tộc trung lập hoàn toàn đối lập hắn, nguyên lai đối phương không phải không sáng suốt, mà là rất sáng suốt!

Không hổ là Tu La Vương, tồn tại làm cho Chư Thiên vạn giới sợ hãi, quả nhiên có bản lĩnh thông thiên!

- Đúng rồi, gia gia, Tu La Vương nói có thể sẽ đi Hồn Thiên thế giới, nghĩ biện pháp luyện hóa Ám Ma chi tâm, ngươi có biết làm sao đi Hồn Thiên thế giới không?

Không khí nặng nề một hồi, Đạm Đài Lăng Nguyệt hỏi.

- Đi Hồn Thiên thế giới?

Tu Du Tẩu nhíu mày.

- Vâng!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Đây là ta nghe Tu La Vương chính mồm nói, không có sai!

Tin tức này đến từ Nhiếp Đồng, hắn sẽ không hoài nghi.

- Hồn Thiên thế giới trên thực tế là địa phương trung tâm nhất của Thiên Địa lục đạo, từ lúc Hồng Hoang đại lục ở thượng cổ vỡ tan lưu lại... Tu Du Tẩu lắc đầu, thấy mọi người có chút nghi hoặc, giải thích nói:

- Trước Kỷ Nguyên giới, Đạo tộc bị Tu La Vương chiến đấu đả bại, Hồng Hoang đại lục lâm vào vỡ tan. Vô số đại năng vì bảo tồn cơ nghiệp, liên thủ sáng tạo một thế giới, hơn nữa phong ấn, cũng chính là Linh giới hiện tại! Mà địa phương bọn họ đúc Linh giới chính là Hồn Thiên thế giới, trung tâm trọng yếu nhất của Linh giới!

- Linh giới là thượng cổ đại năng liên thủ sáng tạo?

Nhiếp Vân líu lưỡi.

Tin tức này rất rung động.

Vốn tưởng rằng Linh giới là thiên địa hình thành, cư nhiên là một ít siêu cấp cường giả kiến tạo, đáng sợ!

Bất quá cẩn thận tưởng tượng vẫn có dấu vết có thể lần theo, lúc trước thời điểm đến Linh giới, khí hậu không hợp, nếu không phải Nhân loại, như thế nào có thể tồn tại?

------oOo------

Chương 1767: Xích Thiên cảnh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc ấy liền cảm thấy Linh giới giống như một vật gì đó giắt ở chỗ sâu trong thời không loạn lưu, hiện tại xem ra, cư nhiên là thật.

- Sau khi thành lập Linh giới, lại thành lập Ma giới, Yêu nhân giới, Nho giới cùng Phật giới, về phần Đạo giới, kỳ thật đã không tính là thế giới độc lập, là Hồng Hoang đại lục vỡ tan lưu lại hài cốt, cơ hồ không có bóng người!

Tu Du Tẩu tiếp tục nói:

- Hồn Thiên thế giới là trung tâm của cả Linh giới, trong đó có được Ám Ma chi tâm nắm trong tay Ma giới, Ám Yêu chi tâm nắm trong tay Yêu nhân giới. Nếu này hai đồ vật này bị Tu La Vương luyện hóa, hắn khẳng định sẽ khôi phục đến đỉnh phong, không còn ai có thể chống cự nữa!

- Ám Ma chi tâm, Ám Yêu chi tâm... Chẳng lẽ Nho giới, Phật giới, Linh giới chi tâm cũng ở đây?

Nhiếp Vân hỏi.

- Nho giới chi tâm nắm trong tay Nho giới đại năng, Phật giới chi tâm chính là Bồ Đề Thụ. Về phần Linh giới chi tâm... Ta cũng không biết là cái gì! Bất quá, Thiên Địa lục đạo Linh giới không thể nghi ngờ là lớn nhất, ai có thể tìm được Linh giới chi tâm, hơn nữa luyện hóa, thực lực tuyệt đối sẽ thẳng truy Tu La Vương!

Tu Du Tẩu nói.

- Còn có một vấn đề, tuy thực lực của Tu La Vương rất mạnh, nhưng thực lực của chư vị cũng không yếu, thừa dịp hắn không mạnh, liên thủ đánh chết sẽ không có quá nhiều phiền toái a?

Đây là vấn đề lớn nhất làm phức tạp Nhiếp Vân.

Tuy Tu La Vương là đệ đệ của hắn, hắn không muốn đối phương bị giết, chỉ là có một sự thật, hiện tại thực lực của Tu La Vương mặc dù lợi hại, cũng không bằng Thích Già Phật tổ, cộng thêm đám người Tu Du Tẩu, U Hoàng Vương, vây sát hẳn là không khó, vì sao không phản kháng?

- Xem ra ngươi còn không hiểu biết năng lực của Tu La Vương!

Tu Du Tẩu cười cười, trong ánh mắt trầm ổn lộ ra vẻ sợ hãi.

- Sở dĩ chúng ta không vây giết hắn có hai nguyên nhân, thứ nhất, vận mệnh của hắn hư vô, không thể suy tính, cho dù ta, cũng không biết hắn ở nơi nào! Mọi người tìm không thấy, như thế nào đánh chết? Thứ hai, năng lực lớn nhất của hắn không phải bản thân, mà là triệu hoán! Thân là Tu La Vương, có thể triệu hoán vô số Tu La tác chiến! Cho dù hiện tại thực lực của hắn so ra kém ta cùng Thích Già Phật tổ, nhưng một khi vây công, hắn khẳng định sẽ triệu hoán Tu La, đến lúc đó, hàng tỉ đại quân Tu La buông xuống Linh giới, mặc dù thực lực của chúng ta thông thiên, cũng giết không hết! Làm như vậy, tương đương trực tiếp mở ra ngày quyết chiến, mang đến tai nạn cho Linh giới!

- Triệu hoán?

Nhiếp Vân hoảng sợ.

Loại năng lực này rất nghịch thiên, nếu thật có thể triệu hoán hàng tỉ Tu La, cho dù thực lực của đám người Phật tổ lại mạnh, cũng khẳng định không thể đánh chết Tu La Vương!

- Gia gia, Tiên Quân có phải cũng chia cấp bậc hay không, hiện tại ngươi là thực lực gì? Vì sao ta đạt tới Tiên Quân như trước nhìn không thấu lực lượng của ngươi!

Một bên Đạm Đài Lăng Nguyệt hỏi.

- Tiên Quân chia làm sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ cùng đỉnh phong! Tuy ngươi là Tiên Quân sơ kỳ, nhưng bằng vào thiên phú Thiên Đạo sư, cùng Tiên Quân đỉnh phong chiến đấu không rơi hạ phong! Tuy hiện tại Nhiếp Vân không đạt tới Tiên Quân, nhưng cùng Tiên Quân hậu kỳ hẳn có thể chiến một trận! Về phần ta cùng Thích Già Phật tổ, U Hoàng Vương, thực lực đã không thuộc về phạm trù Tiên Quân!

Tu Du Tẩu giải thích.

- Không thuộc về phạm trù Tiên Quân, chẳng lẽ trên Tiên Quân còn có trình tự rất cao?

- Là có trình tự rất cao, bất quá gọi là gì, chúng ta cũng không biết, loại thực lực này, sẽ lọt vào Thiên Đạo bài xích, không thể dung vào thế giới, bởi vậy, ta xưng là Xích Thiên cảnh! Ta cùng Thích Già Phật tổ kỳ thật vẫn chưa đạt tới loại cảnh giới này, cẩn thận nói tiếp, chỉ là nửa bước Xích Thiên cảnh mà thôi!

Tu Du Tẩu nói:

- Nhìn chung lịch sử ta biết, chỉ có hai người đạt tới loại cảnh giới này!

- Tu La Vương cùng Ngũ Trảo Long Hoàng?

Nhiếp Vân mở miệng, mặt mang nghi hoặc.

- Không sai, cũng chỉ có bọn họ đạt tới loại cảnh giới này, bằng không, Long Hoàng cũng không thể đánh chết Tu La Vương!

Tu Du Tẩu gật đầu.

- Xích Thiên cảnh... Thiên Đạo bài xích, hẳn là bởi vì sợ, có thể làm cho Thiên Đạo kiêng kị sợ hãi... loại thực lực này nên mạnh bao nhiêu!

Nghe được trên Tiên Quân còn có một cấp bậc, Nhiếp Vân âm thầm kinh hãi.

Ngay cả Thiên Đạo cũng bởi vì sợ hãi mà bài xích, loại thực lực này, thật đúng là đủ đáng sợ.

- Hiện tại thực lực của ta cùng Thích Già Phật tổ, mặc dù ở Linh giới được cho là tối đỉnh, nhưng tiềm lực đã hao hết, tu vi dừng lại ở đây, mà ngươi bất đồng, người có được thiên phú thứ nhất, chỉ cần vật tư đủ, hoàn toàn có thể có được lực lượng vô tận!

- Lực lượng vô tận?

- Không sai! Thiên phú Thiên Đạo sư có thể nắm Thiên Đạo trong tay, mượn dùng lực lượng Thiên Đạo, thậm chí hóa thân Thiên

Đạo, Luân Hồi sư, nắm trong tay Luân Hồi lục đạo, nắm trong tay sinh tử! Linh Hồn sư có thể dẫn động linh hồn... Mỗi một loại thiên phú đặc thù đều có năng lực khác biệt, làm thiên phú thứ nhất, năng lực thứ nhất trong Chư Thiên vạn giới, cũng không phải tụ hợp đan điền giản đơn biến thành phức tạp đơn giản như vậy, trọng yếu hơn là, loại thiên phú này, có được tiềm lực vô tận, lực lượng không có cuối cùng, vô cùng vô tận!

- Người thường tu luyện, có được một trăm cân lực lượng không tính cái gì, hai trăm cân lực lượng là đại lực sĩ, tiếp tục tu luyện có thể làm cho lực lượng tăng trưởng, nhưng loại tăng trưởng này có hạn độ, thật giống như năm trăm cân là cuối cùng, cho dù tu luyện như thế nào đi nữa cũng sẽ không vượt qua hạn ngạch này, mà ngươi bất đồng, người có được Vô Tận đan điền, có được lực lượng vô tận, lực lượng không có cực hạn, chỉ cần có được đủ tài nguyên, ngươi khẳng định có thể đột phá Xích Thiên cảnh, trở thành cường giả siêu việt Tu La Vương!

Tu Du Tẩu càng nói càng kích động, ánh mắt có tia sáng kỳ dị liên tục.

- Lực lượng không có cực hạn, sao ta không có cảm giác được a?

Đối với Tu Du Tẩu kích động, Nhiếp Vân lộ ra tương đối bình tĩnh.

Đối phương nói lực lượng của hắn không có cực hạn, đến bây giờ cũng không có cảm thấy được nha.

Thiên phú thứ nhất chưa bao giờ xuất hiện qua, tất cả đều là suy đoán của hắn.

- Bởi vì ngươi còn không có thức tỉnh! Năng lực của thiên phú thứ nhất, ngươi còn không có triệt để phát huy ra, tự nhiên cảm thụ không đến lực lượng vô tận!

- Vậy làm sao thức tỉnh?

Nhiếp Vân mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

------oOo------

Chương 1768: Đi Hồn Thiên thế giới

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta cũng không biết, cái này phải dựa vào mình!

Tu Du Tẩu lắc đầu.

- Dựa vào mình?

Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ, cảm tình vừa rồi ngươi kích động cả buổi, cũng không biết thức tỉnh như thế nào a!

Không biết thức tỉnh như thế nào, nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng!

Lực lượng thức tỉnh này, tốc độ nhanh mà nói, có thể tạo được tác dụng, tốc độ chậm, liền vô dụng.

Tiềm lực lại lớn, chỉ cần không chuyển hóa thành thực lực, chẳng khác nào hư không!

- Ngươi bây giờ khả năng đối với loại năng lực này không có bất kỳ cảm ứng, một khi đột phá Tiên Quân, liền không giống lúc trước, Tiên Quân và không phải Tiên Quân hoàn toàn là hai khái niệm, cấp độ sinh mệnh bất đồng!

Nhan Chi xen vào nói.

- Ta cũng muốn đột phá Tiên Quân, nhưng Tiên Quân nếu dễ đột phá như vậy, ta sớm thành công rồi!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Sau khi hắn đạt tới nửa bước Tiên Quân, thực lực lại tinh tiến nhiều lần, sức chiến đấu thẳng tắp bay lên, nhưng không cách nào đột phá bình chướng, thậm chí ngay cả cảm giác đụng vào bình chướng cũng không có, ngoài miệng không nói, trong lòng vẫn có chút sốt ruột a.

- Ngươi đã Phật, Ma đồng tu, Phật môn Kim Cương Lưu Ly Thể đã tấn cấp đến tầng thứ 9, phải nghĩ biện pháp để cho Ma tộc Linh Tê Luyện Thể Quyết cũng tấn cấp. Như vậy nên có khả năng đụng vào bình chướng Tiên Quân, thành công đột phá!

Phật tổ đưa ra đề nghị.

- Ta cũng nghĩ như vậy... Ân, đúng rồi. Thích Già Phật tổ tiền bối, ta tu luyện bộ Kim Cương Lưu Ly Thể này có phải bút tích của ngươi hay không?

Trong nội tâm Nhiếp Vân toát ra một nghi hoặc.

Kim Cương Lưu Ly Thể một đường tu luyện đến nay, tuyệt đối được cho công pháp cao nhất sâu của Phật giới, bí tịch lợi hại như thế, sao sẽ bị Thiên Huyễn trộm đi, hơn nữa chuyển giao cho mình?

Đây hết thảy hết thảy quá mức thuận lợi, thật giống như trước đó có người an bài tốt vậy.

- Bộ Kim Cương Lưu Ly Thể này là bí mật bất truyền của Phật môn. Lại để cho Thiên Huyễn đạt được, đích thật là bút tích của ta, hết thảy đều là Tu Du Tẩu xếp đặt, ngươi muốn hỏi thì hỏi hắn a!

Thích Già Phật tổ cười nói.

- Ách... Đây hết thảy đều là định số, lúc trước thời điểm xếp đặt thiết kế Linh Tê Luyện Thể Quyết, không nghĩ tới cắn trả sẽ lợi hại như vậy, nếu như không để cho ngươi dùng công pháp Phật môn trung hoà. Tiếp tục tu luyện xuống dưới, chỉ sợ ngươi đồng dạng sẽ đánh mất lý trí, cuối cùng trở nên giống như Tu La Vương! Cho nên...

Tu Du Tẩu có chút xấu hổ.

- Được rồi, nếu như ta muốn tấn cấp Linh Tê Luyện Thể Quyết, nên làm như thế nào? Ngươi là một trong những người sáng tạo bộ công pháp này, nên biết a!

Biết rõ đối phương làm như vậy cũng là vì mình, Nhiếp Vân không truy cứu, thản nhiên nói.

- Muốn Linh Tê Luyện Thể Quyết tấn cấp, chỉ có một biện pháp. Đoạt trước Tu La Vương, tìm được Ám Ma chi tâm, hơn nữa thôn phệ!

Tu Du Tẩu tựa hồ đã sớm biết phương pháp, khẳng định nói.

- Thôn phệ Ám Ma chi tâm?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Ngươi không phải nói Ám Ma chi tâm là thứ trọng yếu nhất Ma giới sao? Một khi thôn phệ, Ma giới chẳng phải lọt vào đại biến cố?

- Biến cố là có, bất quá, ngươi thôn phệ tổng so với Tu La Vương thôn phệ tốt hơn, một khi hắn thôn phệ thành công, triệt để khống chế luyện hóa Ma giới, Nhân loại sẽ gặp được nguy hiểm càng lớn!

Tu Du Tẩu nói.

- Như thế, vậy lúc nào chúng ta xuất phát? Ta sợ Tu La Vương đã trên đường tìm kiếm Ám Ma chi tâm rồi!

Đã có quyết định, Nhiếp Vân không phải người dây dưa dài dòng, gật đầu hỏi.

Từ khi Nhiếp Đồng nói muốn đi tìm Ám Ma chi tâm đến bây giờ đã qua không ngắn, vạn nhất thật cho đối phương nhanh chân đến trước, thì phiền toái.

- Đã quyết định, hiện tại chúng ta liền đi!

Tu Du Tẩu cũng biết chuyện nghiêm trọng, đứng dậy.

Tuy hắn là Thiên Cơ sư, nhưng Ám Ma chi tâm liên lụy đến Nhiếp Vân và Tu La Vương, hai nhân vật hắn không cách nào suy tính, bởi vậy, đối với Ám Ma chi tâm cuối cùng nhất thuộc về ai, hắn

cũng hoàn toàn không biết gì cả.

- A Di Đà Phật, ta muốn về Phật giới chuẩn bị, các ngươi đi tìm Ám Ma chi tâm, ta không đi được!

Thích Già Phật tổ lắc đầu.

Phật Ma không hợp, đi tìm Ám Ma chi tâm đối với Phật tổ là tra tấn, hắn tựa hồ cũng minh bạch điểm ấy, trực tiếp cự tuyệt.

- Ân, vậy bốn người chúng ta chung một chỗ a!

Tu Du Tẩu gật gật đầu, cũng không bắt buộc, nhìn Nhan Chi cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Tăng thêm ta đi, ta muốn đi cùng các ngươi!

Bốn người thương nghị xong, đang định ly khai Chu Thiên giới, chợt nghe một thanh âm sốt ruột vang lên, lập tức một bóng người chạy tới.

Đúng là Tiểu Long!

Lúc này Tiểu Long vẻ mặt vui vẻ, không có như mới vừa rồi bị U Minh Hoàng Vương đuổi theo mà quẫn bách chút nào.

- Long Hoàng có thể cùng chúng ta chung một chỗ, tự nhiên tốt nhất, chỉ là... U Minh Hoàng Vương đâu?

Thấy hắn đi vào, Nhan Chi cười cười hỏi.

- Nàng bị ta bỏ qua rồi, ta chạy tới trước!

Tiểu Long vẻ mặt đắc ý.

- Tốc độ ngũ trảo Long Hoàng của ta vẫn tương đối nhanh...

Bất quá hắn lời còn chưa nói hết, một thanh âm bén nhọn vang lên.

- Ngươi nhanh? Ngươi cho rằng chạy thoát sao?

Thanh âm ngay ở cách đó không xa, tựa hồ chủ nhân của lời nói tùy thời sẽ xuất hiện ở trước mắt.

- A... Nàng nhanh như vậy... Lão đại, ngươi trước vội vàng, ta còn có việc...

Vèo!

Vừa mới nói xong, Tiểu Long liền biến mất.

- Ha ha!

Chứng kiến đường đường Long Hoàng lại chật vật như vậy, tất cả mọi người nở nụ cười, nhất là Nhiếp Vân, bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn và Tiểu Long quen thuộc nhất, tính cách của thằng này giống như hắn, không sợ trời không sợ đất, hiện tại bị U Minh Hoàng Vương truy thành như vậy, thực có chút…

- Ngũ trảo Long Hoàng cùng U Minh Hoàng Vương đến cùng có ân oán gì?

Nghĩ vậy Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

Lần này hắn không hỏi Tu Du Tẩu, mà là nhìn về phía Linh Hồn sư Nhan Chi.

Nhan Chi cùng U Minh Hoàng Vương quan hệ mật thiết nhất, ân ân oán oán giữa bọn hắn tuyệt đối rõ ràng nhất.

- Còn có cái gì, một đàn ông phụ lòng mà thôi!

Nhan Chi lộ ra vẻ mặt xem thường, nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Đàn ông các ngươi không có một đồ tốt!

- Ách...

Thấy đối phương nói như chưa nói, còn mắng một câu, Nhiếp Vân

xấu hổ vò đầu.

Nam nhân không có một đồ tốt, ngươi là bị nam nhân tổn thương a, bất quá... nếu thật như vậy, như thế nào có Tuyết Tĩnh Nhi?

Hơn nữa nhìn niên kỷ của Tuyết Tĩnh Nhi, thời gian sinh hạ nên không dài a, người nam nhân kia... là ai?

Tuy trong nội tâm nghĩ như vậy, Nhiếp Vân lại không nói ra.

------oOo------

Chương 1769: Làm yêu sủng của ta a! (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhan Chi đến bây giờ mới thôi, là một trong những người hắn không muốn đắc tội.

- Tuyết Tĩnh Nhi là con gái ta thu dưỡng, thân thế của nàng so sánh kỳ lạ, liên lụy một sự kiện... Được rồi, trước không nói với ngươi, không nên suy nghĩ bậy bạ!

Nhan Chi tựa hồ nhìn ra Nhiếp Vân nghĩ gì, tức giận đến trừng mắt.

Tuy nàng thân là Linh Hồn sư, mang theo một tia khí tức quỷ dị, nhưng không thể không nói, dung mạo của nàng vẫn rất xinh đẹp, lúc này tức giận, da thịt vô cùng mịn màng có chút hiện hồng, có một phong vị khác.

- Nhiếp Vân, đừng hỏi nữa, giống như... năm đó Nhan Chi cùng Bắc Đẩu tinh quân từng có khúc mắt, chỉ có điều Bắc Đẩu tiền bối đã sớm chết rồi...

Nhiếp Vân đang suy nghĩ muốn hỏi một chút, bên tai truyền đến truyền âm của Đạm Đài Lăng Nguyệt.

- Cùng Bắc Đẩu tinh quân có khúc mắc?

Nhiếp Vân ra ngoài ý muốn.

Trước kia sao chưa nghe nói qua?

Bất quá, nếu cẩn thận ngẫm lại mà nói, thật đúng là có khả năng, ban đầu ở Kỳ Thụ viên, nàng biết rõ mình trộm Linh Hồn chi khí còn thong dong để cho chạy, đơn thuần nhìn mặt mũi của Tuyết Tĩnh Nhi, còn có chút không tin, hiện tại xem ra, chỉ sợ trong đó còn có thân phận truyền nhân của Bắc Đẩu tinh quân ở trong đó.

U Minh Hoàng Vương phái người tiến vào Phàm giới, tìm kiếm Bắc Đẩu tinh cung là vì dò xét Tiểu Long hạ lạc, nàng bố trí quân cờ Minh Tâm Lan (*mẫu thân của Dịch Thanh), lại là vì chuyện gì?

Những ý nghĩ này xoay chuyển trong đầu, nhưng Nhiếp Vân không hề hỏi nhiều.

Đối phương nguyện ý nói, sớm muộn sẽ nói, không muốn nói, cho dù hỏi cũng sẽ không nói, như vậy còn không bằng giả bộ như không biết.

- Hồn Thiên thế giới ở trung tâm Linh giới và Phàm giới, chúng ta đi thôi!

Tu Du Tẩu thấy mọi người biểu lộ có chút cổ quái, biết rõ tiếp tục nữa, hắn cũng hóa giải không được, cười khan một tiếng, đi đầu bay ra phía ngoài.

- Đi thôi!

Mọi người theo đuôi hắn.

Từ Linh giới quay trở lại Phàm giới, phải trải qua thế giới thứ ba, Tu Du Tẩu thông hiểu sự tình Chư Thiên, đối với con đường này cũng không xa lạ gì, thẳng tắp bay đi.

Nhiếp Vân tấn cấp Kim Cương Lưu Ly Thể, thực lực lần nữa gia tăng, theo sát ở sau lưng ba người cũng không lạc hậu, rất nhanh liền chứng kiến thế giới Cửu Long kéo liễn xuất hiện ở trước mặt, như trước tản ra khí tức quỷ dị, Hoang Cổ

- Mọi người cẩn thận, nơi này có chút cổ quái, cùng lần trước chúng ta đến có chút bất đồng!

Vừa tiến vào thế giới thứ ba, Nhiếp Vân lập tức phát hiện không đúng, lông mi giương lên.

Lần trước tới đây, tuy thoạt nhìn cũng có chút quái dị, lại không có cảm giác làm cho tâm thần người không yên, mà lúc này, giống như khắp nơi ngủ đông, ẩn lấy nguy hiểm, hơi không cẩn thận sẽ làm người chết.

Tất cả mọi người là cường giả số một số hai của Linh giới, không cần hắn nhắc nhở, cũng đều phát hiện không đúng, vây ở một chỗ, thần sắc cảnh giác.

Bằng thực lực của bọn hắn, có thể xuất hiện loại cảm giác này, nói rõ nguy hiểm nhất định rất lớn.

- Hì hì, ca ca vẫn là cảnh giác như vậy, bất quá, đây là lễ vật ta đưa cho các ngươi, nhất định phải tiếp nhận, bằng không thì đệ đệ sẽ không an lòng!

Mọi người mới chuẩn bị tốt, tiếng cười vang lên, một thân ảnh chậm rãi từ đằng xa hiển hiện.

Tu La Vương!

Tu La Vương rõ ràng sớm đến nơi này!

Năm đó hắn và Long Hoàng chiến đấu ở chỗ này, đối với nơi này quen việc dễ làm, so với bọn người Nhiếp Vân đến còn sớm hơn.

Ầm ầm!

Bọn người Nhiếp Vân còn không kịp phản ứng, liền chứng kiến Tu La đầy trời như phong vũ lao đến.

Những Tu La này từng cái đều có tu vi Thánh Tiên cảnh, mặc dù đối với mọi người mà nói, không có ý nghĩa, nhưng số lượng thật

sự nhiều lắm, giống như ong vàng, gầm rú vọt tới.

- Thực lực của Tu La Vương càng cường triệu hoán Tu La càng lợi hại, có thể triệu hoán Tu La Thánh Tiên cảnh, nói rõ hắn cách hoàn toàn khôi phục đã không xa, mọi người không nên dây dưa với những Tu La này, nhanh đuổi theo Tu La Vương, đừng cho hắn chạy!

Chứng kiến những thực lực của những Tu La này, Tu Du Tẩu thét dài, bàn tay đưa về phía trước, một đạo quang mang thẳng tắp bắn ra ngoài.

Nó đến đâu, Tu La nhao nhao nổ bung, hóa thành từng đoàn từng đoàn Tu La sát khí.

- Lợi hại!

Thấy hắn thi triển ra tuyệt chiêu cường đại như thế, Nhiếp Vân tán thưởng một tiếng.

Những Tu La Thánh Tiên cảnh này cho dù ở trước mặt bọn họ như con sâu cái kiến không có gì khác nhau, nhưng số lượng thật sự nhiều lắm. Hơn nữa trên dưới một lòng, mọi người đồng tâm hiệp lực, lực lượng như thành đồng, đồng thời đánh ra công kích, mặc dù là hắn, muốn đối kháng cũng có chút cố hết sức, Tu Du Tẩu một chưởng chấn xuyên vô số Tu La, cứ thế đánh ra một lối đi. Thực lực mạnh, so với Thích Già Phật tổ cũng không chênh lệch chút nào!

- Có chút bổn sự, bất quá, ta đã lưu lại các ngươi như thế nào chỉ có những người này, chậm rãi hưởng dụng a, ta đi trước!

Thấy Tu Du Tẩu ra tay, tựa hồ ngay cả Tu La Vương cũng có chút ngoài ý muốn. Bất quá sắc mặt lập tức bình tĩnh trở lại, cười nhạt một tiếng, thân thể chậm rãi tan rã ở trên không trung, phảng phất như không tồn tại.

- Là ảo ảnh!

Nhiếp Vân nhíu mày.

Loại ảo ảnh này, hắn ban đầu ở Yêu Hoàng thành Kỳ Thụ viên ăn cắp Linh Hồn chi khí đã bái kiến, Tu La Vương từng dùng thứ này lừa gạt Nhan Chi cùng U Minh Hoàng Vương, không nghĩ tới lúc này lại lừa bốn người bọn họ một lần.

Có thể thi triển ảo ảnh lô hỏa thuần thanh như thế, lừa gạt được cả Ảo Cảnh sư, không hổ là Tu La Vương, đáng sợ!

- Hắn lưu lại ảo ảnh cố ý mê hoặc chúng ta, bản thân có thể đã sớm tiến vào Hồn Thiên thế giới, đi mau!

Ánh mắt của Tu Du Tẩu ngưng trọng, bay về phía trước.

Còn không có bay xa, một tiếng oanh minh vang lên, lập tức một đạo công kích cuồng bạo lăng không mà xuống, thẳng tắp lao đến bọn hắn.

Nương theo công kích chính là gầm rú to rõ, không gian ở thế giới thứ ba giống như muốn bị quấy toái, thời không nhộn nhạo.

Vội ngẩng đầu nhìn lại, Nhiếp Vân sửng sờ ở tại chỗ.

Chỉ thấy phía trước có bốn yêu thú cực lớn, từng con đều vô cùng dữ tợn, trong cơ thể bắn ra khí tức giết chóc vô cùng vô tận, người nhát gan chỉ sợ nhìn lên một cái, sẽ sợ tới mức chết ngất.

- Là Tứ đại hung thú!

Nhan Chi lộ ra cảnh giác.

- Tứ đại hung thú?

Nhiếp Vân chưa từng nghe nói qua.

------oOo------

Chương 1770: Làm yêu sủng của ta a! (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tứ đại hung thú là Tứ đại Thần Thú tiếng tăm lừng lẫy của Hỗn Độn giới, theo thứ tự là Thao Thiết, Hỗn Độn, Cùng Kỳ cùng Ác Thú, cực kỳ đáng sợ, mỗi một con đều có sức chiến đấu của Tiên Quân đỉnh phong, Tu La Vương rõ ràng làm cho bọn chúng thần phục, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, tuyệt khó mà tin tưởng!

Thanh âm của Nhan Chi trầm thấp.

Từ khi biết nàng, còn chưa thấy qua sắc mặt nàng cẩn thận như vậy.

- Xem ra phải chiến thắng bốn hung thú này, bằng không thì, không có khả năng thông qua, để lão gia hỏa ta mở đường cho các ngươi a!

Tu Du Tẩu cười ha ha, thân thể lao lên, vọt tới con hung thú trước nhất, sừng dài, lộ ra hàm răng sắc bén.

Thao Thiết Thần Thú!

Ở trong Tứ đại hung thú, Thao Thiết Thần Thú không có gì không nuốt, đáng sợ nhất.

Ầm ầm!

Tu Du Tẩu thoạt nhìn tuổi già sức yếu, nhưng động thủ không lộ vẻ già chút nào, cánh tay duỗi ra, giống như Viên Hầu dò đường, trảo qua.

Một chưởng ấn giống như sông núi hạ xuống, mang theo lực lượng xé rách núi cao, chung quanh chưởng ấn phát ra tiếng vang ô ô, không gian giống như bị xé nát.

- Uy lực của chiêu này, cho dù ta dùng Bắc Đẩu kiếm thi triển Nhất Kiếm Hoàn Vũ cũng làm không được!

Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Uy lực của chiêu này quá mạnh mẽ, mặc dù hiện tại hắn thi triển toàn lực, cũng làm không được.

Rống!

Đối với hắn ra tay, Thần Thú Thao Thiết cũng không sợ hãi, cái đuôi vừa thô vừa to quét qua, tứ chi phát lực mạnh mẽ tiến về phía trước, hàm răng sắc bén mở ra.

Xoẹt zoẹt~! Xoẹt zoẹt~!

Chưởng lực của Tu Du Tẩu vô cùng vô tận, đã bị nó một ngụm nuốt vào, cặn bã cũng không thừa.

- Cái gì?

Không chỉ Nhiếp Vân hoảng sợ, những người khác cũng toàn thân rét run.

Sớm nghe nói Thao Thiết Thần Thú không có gì không nuốt, khẩu vị vô cùng tốt, lại không nghĩ công kích lợi hại như thế cũng có thể nuốt!

- Cái gì đều có thể thôn phệ, Ân, đúng rồi...

Đột nhiên trong óc Nhiếp Vân toát ra một ý nghĩ.

- Gia gia, con này giao cho ta đi, ngươi đối phó những con khác a!

Thấy Tu Du Tẩu một chiêu thất bại muốn lần nữa tiến lên, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười, ngăn ở trước mặt.

- Ngươi? Đây là Thao Thiết, bản thân thì có thực lực Tiên Quân đỉnh phong, hơn nữa thân là Hỗn Độn Thần Thú, cho dù ta muốn chiến thắng cũng có chút khó khăn, ngươi vẫn là lui ra phía sau a!

Tu Du Tẩu nhíu mày, vội nói.

Nhiếp Vân quan hệ lấy đối chiến Tu La Vương có thể thắng hay

không, hiện tại không thể xảy ra chuyện gì, Tu Du Tẩu không dám để cho hắn một mình mạo hiểm.

Thao Thiết Thần Thú, tuy hắn không có tới chiến đấu qua, lại sớm có nghe thấy, biết rõ loại Thần Thú này đáng sợ, Nhiếp Vân không có đạt tới Tiên Quân cùng nó chiến đấu, tuyệt đối không có phần thắng.

- Yên tâm đi, ta có biện pháp đối phó!

Nhiếp Vân khoát tay.

- Cái kia tốt, gặp nguy hiểm lập tức lui ra phía sau!

Tu Du Tẩu khai báo một câu, quay đầu nhìn về phía Lăng Nguyệt và Nhan Chi.

- Chúng ta nhanh nghĩ biện pháp giải quyết ba còn còn lại, tranh thủ thời gian!

Nói xong bàn chân đạp mạnh, biến thành hơn mười trượng, thẳng tắp vọt tới một con hung thú trong đó, quét ngang lấy một quyền đánh ra.

- Tứ đại hung thú, đã sớm nghe nói qua uy danh của các ngươi, cho ta xem có thực lực gì a!

Tựa hồ nhiệt tình của Nhan Chi cũng bị nhen nhóm, trong đôi mắt mang theo sắc thái quỷ dị, vận chuyển thiên phú Linh Hồn sư, làm cho cả người nàng tràn đầy sắc thái mê huyễn.

Bàn tay như ngọc trắng nhẹ nhàng đưa tay về phía trước, không trung lập tức xuất hiện một chưởng ấn phỉ thúy để cho người lâm vào trầm mê, vô luận người mạnh bao nhiêu, chỉ cần nhìn lên một cái, linh hồn cũng sẽ bị trùng kích, cảm thấy không đành lòng phá hư!

Linh Hồn sư xếp hạng thứ tám, rốt cục ở lúc chiến đấu với Tứ đại hung thú lộ ra nanh vuốt sắc bén.

Chứng kiến cái này Đạm Đài Lăng Nguyệt mới biết được, cho tới nay, đối phương cùng nàng chiến đấu đều không dùng toàn lực.

- Ta cũng không yếu hơn ngươi!

Bất quá, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không phải người nhận thua, đối phương có át chủ bài, nàng không phải là không có? Song chưởng giơ lên, một cổ ý niệm Thiên Đạo không thể trái bắn ra, phụ trợ nàng như người khổng lồ không thể chiến thắng.

Từ trên người nàng có thể thấy rõ ràng khí tức Thiên Đạo không thể xâm phạm.

- Đến đây đi! Tốc chiến tốc thắng!

Đạm Đài Lăng Nguyệt hơi giương tú mi, đánh ra một quyền.

Tuy thế giới thứ ba có thể cách ly ý niệm của Thiên Đạo, không thể mượn lực lượng Linh giới, nhưng thực lực của nàng không có suy giảm chút nào, ngược lại gia tăng lên không ít.

Bởi vì nơi này không có Thiên Đạo, thiên phú vận chuyển, hóa thân Thiên Đạo, đã có quyền khống chế thật lớn, thực lực so với trước còn cường đại hơn!

Rầm rầm rầm oanh!

Ba người toàn lực ra tay, từng người thi triển ra tuyệt chiêu mạnh nhất, Hỗn Độn, Cùng Kỳ cùng Ác Thú liên tiếp lui về phía sau, mặc dù thực lực như chúng, cũng có chút ngăn không nổi.

Đối với ba người bạo lực công kích, bên Nhiếp Vân lộ ra tương đối bình tĩnh, Thao Thiết Thần Thú nhìn thiếu niên ở trước mắt, con mắt cực lớn không biết nghĩ cái gì, người phía trước cũng cùng nó đối mặt, một người một thú đứng tại nguyên chỗ không nhúc nhích, như thương nghị quyết định nào đó.

- Làm yêu sủng của ta, ta có thể cho ngươi ăn no!

Nặng nề không biết bao lâu, Nhiếp Vân đột nhiên mở miệng cười

nói.

Nguyên lai thủ đoạn của hắn không phải chiến thắng Thao Thiết, mà là đục khoét nền tảng (*thọc gậy bánh xe), muốn biến đối phương thành yêu sủng của mình!

Thanh âm của hắn to rõ, vang vọng toàn bộ thế giới thứ ba, bọn người Nhan Chi đang cùng hung thú khác chiến đấu, nghe nói như thế, tất cả đều lảo đảo, trực tiếp sụp đổ.

Tứ đại hung thú, tồn tại cực kỳ nổi danh trong Hỗn Độn giới, dùng thanh danh kiệt ngao bất tuần (*cương quyết bướng bỉnh), khó có thể phục tùng lan xa, muốn phục tùng, so với lên trời còn khó khăn! Nếu không phải bởi vì như thế, Nhan Chi cũng sẽ không bởi vì Tứ đại hung thú nghe lệnh Tu La Vương mà khiếp sợ không thôi rồi.

Hiện tại Tứ đại hung thú đã thần phục Tu La Vương, muốn từ trong tay hắn đục khoét nền tảng, thật đúng là có dũng khí a!

- Thế nào, cân nhắc thoáng một phát a, ta biết ngươi theo Tu La Vương, là bị đối phương dùng vũ lực cưỡng chế trấn áp, đi theo ta, ta sẽ hảo hảo đối đãi ngươi, cho ngươi ăn no!

Không để ý tới mọi người kinh ngạc, Nhiếp Vân cười nói.

- Để cho ta ăn no? Không ai dám nói loại lời này, ngay cả Tu La Vương cũng không được!

Tựa hồ nhìn ra “thành ý” của hắn, Thao Thiết mở miệng.

------oOo------

Chương 1771: Thu phục chiếm được Tứ đại hung thú

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh âm của nó to, giống như địa chấn, chấn không gian chung quanh phát run.

- Tu La Vương làm không được, ta chưa hẳn làm không được! Không tin ngươi có thể thử xem! Như vậy đi, nếu như ta có thể cho ngươi ăn no, ngươi làm yêu sủng của ta như thế nào?

Nhiếp Vân nói.

- Tốt!

Con mắt cực lớn của Thao Thiết Thần Thú chớp chớp, gật đầu.

Thân là Hỗn Độn Thần Thú, nó chưa bao giờ ăn no qua, đối phương đã dám nói như vậy, nó cảm thấy không ngại thử xem.

- Vậy tốt, ngươi đón lấy, ta nhìn ngươi đến cùng ăn được bao nhiêu!

Thân thể Nhiếp Vân bất động, sau đó nhoáng một cái, kích xạ ra hào quang sáng chói.

Những hào quang này đều do Tiên lực hùng hậu chuyển hóa thành, giống như thác nước, bay về phía Thao Thiết hung thú.

- Ân?

Thao Thiết hung thú không nghĩ tới đối phương thực vận chuyển năng lượng tới, có chút kinh ngạc, lập tức há miệng hấp thu quang đoàn.

- Ta đã biết... Hắn là Nguyên Khí sư, Nguyên Khí vô cùng vô tận, tuy sức ăn của Thao Thiết hung thú kinh người, cũng là có hạn độ. Dùng loại phương pháp này đánh cuộc, Thao Thiết khẳng định thua...

Không nghĩ tới Nhiếp Vân không chỉ không chiến đấu, còn gây ra một màn này, Tu Du Tẩu cười khổ một tiếng, hiểu được.

Thao Thiết hung thú am hiểu thôn phệ, yêu thích lớn nhất là ăn, Nhiếp Vân đưa cho hắn ăn những vật khác, chỉ sợ làm không được, nhưng Tiên lực, muốn bao nhiêu có thể cho bao nhiêu!

Thiên phú Nguyên Khí sư, xếp hạng thứ chín, cũng không phải là trưng cho đẹp, cho dù đối phương cần nhiều Nguyên Khí hơn nữa, cũng có thể bổ sung!

Thao Thiết Cự Thú trời sinh tham ăn, từ khi sinh ra đến giờ chưa được ăn no qua một lần, Nhiếp Vân có thể làm cho nó ăn no... chỉ sự tình này liền có hấp dẫn vô cùng vô tận, để cho nó lên phải thuyền giặc mà không biết!

- Khó trách là kẻ có được thiên phú thứ nhất, có đôi khi chiến đấu, cũng không phải chỉ dựa vào vũ lực, trí tuệ thường thường cũng có thể tạo được tác dụng cực đại!

Nhan Chi cũng có chút chán nản.

Bọn hắn đánh chết đánh sống, hiện tại ngay cả cọng lông của Tam đại hung thú còn lại cũng không mất một sợi, còn đối phương nhàn nhã đánh cuộc, thoạt nhìn vùi đầu khổ làm, chỉ dựa vào thực lực đánh nhau, có đôi khi cũng không phải xử lý được mấu chốt của sự tình.

Nguyên Khí đan điền hình thái thứ năm chuyển hóa linh khí tốc độ cực nhanh, chỉ mấy chục cái hô hấp, liền đem tất cả lực lượng mà hơn mười vị Tiên Quân có khả năng ẩn chứa toàn bộ đưa vào trong miệng Thao Thiết.

Thao Thiết được xưng đại vị vương, không có gì không nuốt. Nhưng bụng cũng có hạn a, lại qua ước chừng nửa phút, miệng đóng lại.

- Ta ăn no rồi, ta nhận thua, cam nguyện làm yêu sủng của ngươi!

Tiếng oanh minh vang lên, hai mắt Thao Thiết thả ra hào quang hưng phấn.

Làm Thần Thú Tiên Quân đỉnh phong, trí tuệ của nó cực cao. Biết rõ vừa rồi đánh cuộc là chuyện nhỏ, chỉ cần theo người trước mắt này, về sau ăn uống không cần lo rồi.

- Vậy tốt, ký kết khế ước a!

Nhiếp Vân không nghĩ tới đối phương không có chống chế chút nào, mà sảng khoái đáp ứng, nở nụ cười, ngón tay điểm một cái, một đạo Thuần Thú chi khí bao phủ đối phương.

Một lát sau, Thao Thiết Thần Thú là yêu sủng của hắn rồi.

- Thao Thiết, tam đại hung thú Hỗn Độn, Cùng Kỳ, Ác Thú quen thuộc ngươi, ngươi khuyên nhủ chúng a, theo Tu La Vương làm yêu sủng, không bằng làm của ta, ít nhất ta có thể cho các ngươi ăn no, hơn nữa không cần bị uy hiếp tánh mạng!

Thu phục chiếm được Thao Thiết, Nhiếp Vân phân phó nói.

- Tốt!

Thao Thiết gật gật đầu, quay đầu bay về phía Tam đại hung thú còn lại.

Tam đại hung thú thấy lão đại bị người thu phục, không có ý chí chiến đấu, nhao nhao thối lui.

Bọn người Nhan Chi không nghĩ tới vốn là một hồi ác chiến, bởi vì như vậy chấm dứt, tất cả đều cười khổ nhìn về phía Nhiếp Vân, cực kỳ bội phục.

Nếu như nói trước kia Tu Du Tẩu một mực nói hắn là người chọn lựa duy nhất tiêu trừ kiếp nạn Tu La Vương lần này, Nhan Chi còn có chút không tin, bây giờ là triệt để tin.

- Muốn để cho chúng ta trở thành yêu sủng của ngươi cũng có thể, bất quá, chúng ta không tham ăn giống như Thao Thiết, muốn thu phục chúng ta cần thực lực, ngươi có thể đánh bại ta, ba chúng ta liền nguyện ý làm yêu sủng của ngươi!

Một lát sau, Ác Thú Thần Thú bay ra, dùng thanh âm nổ vang nói.

Ác Thú Thần Thú là thực lực yếu nhất trong Tứ đại hung thú, bất quá cũng có sức chiến đấu của Tiên Quân hậu kỳ đỉnh phong.

- Ta cũng đúng lúc kiểm nghiệm uy lực của Kim Cương Lưu Ly Thể đệ cửu trọng thoáng một phát!

Nghe được Ác Thú Thần Thú nói, Nhiếp Vân không cự tuyệt, thả người bay đi.

Hiện tại hắn còn không có đột phá, sức chiến đấu lại không thua Tiên Quân hậu kỳ, thậm chí còn tốt hơn, một người một thú, có thể chiến một trận.

- Tuy ngươi là chủ nhân của Thao Thiết, nhưng ta sẽ không hạ thủ lưu tình, nếu như bị ta đánh chết, chỉ có thể nói vận khí của ngươi quá kém!

Ác Thú gầm rú một tiếng, thả người lao đến, thân thể khổng lồ mang theo tiếng sấm nổ mạnh, trong cơ thể bốc lên sát khi.

- Tới tốt!

Nhiếp Vân cũng không lui về phía sau, Long Lân trên người rậm rạp, cũng không lấy Bắc Đẩu kiếm cùng Hàn Băng kiếm ra, mà một quyền oanh kích tới.

Kim Cương Lưu Ly Thể đạt tới đệ cửu trọng, hắn còn chưa có thử qua uy lực, vừa vặn lấy con hung thú này thí nghiệm.

Ầm ầm!

Nắm đấm cùng móng vuốt của Ác Thú Thần Thú đụng chung một chỗ, một người một thú đồng thời bị lực lượng cuồng bạo công kích, đồng loạt lui về phía sau.

Ác Thú Cự Thú lớn chừng mấy trượng, Nhiếp Vân dáng người bình thường, cả hai va chạm đồng thời lui về phía sau, cũng không phải thế lực ngang nhau, mà là người sau càng tốt hơn.

Đơn thuần trên lực lượng, còn hơn Hỗn Độn Thần Thú, uy lực của Kim Cương Lưu Ly Thể đệ cửu trọng quả nhiên đáng sợ.

Một người một thú, một thân hình cực đại, sinh trưởng ở trong Hỗn

Độn, một cái thân thể nhỏ gầy, lại mang theo lực lượng vô cùng vô tận.

Song phương giao chiến, cho dù không gian của thế giới thứ ba vững chắc, như trước xuất hiện từng vết rách.

- Ta nhận thua! Ngươi bây giờ còn không có đột phá Tiên Quân thì có loại thực lực này, về sau đột phá, khẳng định mạnh hơn chúng ta, nhận ngươi làm chủ, không tính hao tổn tôn nghiêm của Tứ đại hung thú chúng ta!

Chiến đấu một hồi, Ác Thú Thần Thú lui về phía sau vài bước, nhảy ra vòng chiến, cất cao giọng nói.

- Đây là Thuần Thú chi khí, các ngươi nhận chủ a!

Thấy đối phương đồng ý, Nhiếp Vân mừng rỡ, lần nữa bắn ra ba đạo Thuần Thú chi khí.

------oOo------

Chương 1772: Vòng xoáy Hắc Phong (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có thể nhận chủ Tứ đại hung thú, với hắn mà nói, tuyệt đối là niềm vui ngoài ý muốn, vốn hắn chỉ ôm tâm tính thử một lần, không nghĩ tới đối phương lại thật đồng ý.

Nhiếp Vân có tự mình hiểu lấy, khẳng định không phải Bá Vương Khí của hắn bộc phát, làm cho đối phương vui lòng phục tùng, mà là có quan hệ tới Tu La Vương.

Tu La Vương am hiểu bạo lực, lúc trước thu phục Tứ đại hung thú, khẳng định dùng thủ đoạn cực kỳ lợi hại, bây giờ có thể thoát khỏi đối phương, tự nhiên cầu còn không được.

Đương nhiên, cũng có thể có quan hệ tới đệ đệ Nhiếp Đồng.

Linh hồn của Nhiếp Đồng cộng sinh với Tu La Vương, hai người không kém bao nhiêu, nếu như hắn lặng lẽ lưu lại thủ đoạn ở trên người Tứ đại Thần Thú, chỉ sợ cho dù Tu La Vương cũng khó có thể phát giác.

Hai loại khả năng này, Nhiếp Vân càng có khuynh hướng loại thứ hai.

- Bốn người các ngươi trước vào Nạp Vật Đan Điền a, chúng ta đi!

Tứ đại hung thú nhận chủ, trở thành yêu sủng của hắn, bàn tay của Nhiếp Vân trảo một cái, thu vào Nạp Vật Đan Điền, quay đầu nhìn bọn người Tu Du Tẩu, rất nhanh bay về phía trước.

Tuy thu phục chiếm được Tứ đại hung thú dùng thời gian không dài, nhưng cũng không ngắn, nếu Tu La Vương tìm được Ám Ma chi tâm, chỉ sợ đã luyện hóa không sai biệt lắm, phải lần nữa tăng thêm tốc độ.

Không có Tứ đại hung thú ngăn trở, đơn thuần Tu La Thánh Tiên cảnh không tạo được ảnh hưởng quá lớn, rất nhanh bốn người liền đi tới chỗ lúc trước Long Hoàng cùng Tu La Vương chiến đấu.

- Chính là chỗ này, không gian bạc nhược yếu kém, chỉ cần đánh nát, liền có thể thuận lợi tiến vào vị trí của Phù Thiên đại lục, tiến vào thời không loạn lưu!

Nhiếp Vân xung trận lên trước nói.

Phù Thiên đại lục bị hắn thu vào Nạp Vật Đan Điền, không tồn tại ở Phàm giới nữa, cho dù từ nơi này đi ra ngoài, cũng không có khả năng trở lại địa phương nguyên lai.

- Phá...

Nói xong, Nhiếp Vân thả người đi vào phía trước thời không bích chướng, một quyền oanh kích.

Một hồi thanh âm híz-khà-zzz lạp vang lên, trước mặt xuất hiện một lỗ đen.

Trước kia dùng Nguyên Khí Đạn mới có thể đánh ra ke hở, mà bây giờ nương theo sức chiến đấu tăng cường, bằng vào nắm đấm có thể hoàn thành.

Hô!

Mọi người bay ra ngoài.

Ra thế giới thứ ba, thời không loạn lưu liền xuất hiện ở trước mắt, giống như trước đây, hỗn loạn không chịu nổi, khắp nơi đều là bẫy rập, hơi không cẩn thận tiến vào trong đó, mặc dù thực lực của bọn hắn cường đại, muốn đi ra cũng sẽ tốn hao không ít công phu.

- Hồn Thiên thế giới ở chỗ sâu nhất trong thời không, tới gần Linh giới, là lúc trước các Cổ Thánh tiên hiền dùng trung tâm của Hồng Hoang thế giới làm cơ sở mở ra vô số tiểu thế giới, tuy ta có thể suy tính ra đường đi, nhưng lại chưa bao giờ tiến vào, không biết trên đường sẽ có nguy hiểm gì, chư vị nhất định phải cẩn thận!

Nhìn xem thời không loạn lưu trên đầu, dặn dò mọi người một câu, Tu Du Tẩu thẳng tắp bay về phía trước.

Hồn Thiên thế giới, căn cơ của Thiên Địa lục đạo, cho dù là Tu Du Tẩu cũng chưa bao giờ tới, hết thảy đều là lạ lẫm.

- Đối với thời không loạn lưu, Bắc Đẩu tinh quân biết tương đối nhiều, chỉ là hắn không có lưu lại tin tức hữu dụng gì!

Nhiếp Vân nói.

Bắc Đẩu tinh quân có thể ở ở chỗ sâu trong thời không làm ra Vạn Giới Sơn, lưu lại Bắc Đẩu tinh cung, chưng minh cực kỳ hiểu rõ thời không loạn lưu, chỉ là mấy cung điện trong Tinh Cung hắn đều đi qua rồi, nhưng không lưu lại tin tức gì.

- Hắn chính là như vậy, không muốn nói, bất luận kẻ nào cũng không biết nghĩ cái gì!

Nhan Chi hừ một câu, không nói thêm gì nữa, theo sát ở sau lưng

Tu Du Tẩu bay đi.

Thấy nét mặt của nàng, Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt liếc nhìn nhau, lắc đầu đi theo.

Nhìn bộ dạng hiện tại, Nhan Chi cùng Bắc Đẩu tinh quân tầm đó khẳng định có vấn đề, chỉ có điều nàng không muốn nhiều lời, hai người cũng không nên hỏi nhiều.

Thời không loạn lưu không có bất kỳ cải biến, khắp nơi hỗn loạn không chịu nổi, có nhiều chỗ thời gian vận chuyển quá chậm, có nhiều chỗ thời gian vận chuyển nhanh hơn, hơn nữa khắp nơi đều là bẫy rập, tiến vào trong đó không biết sẽ bị truyền tống đến địa phương nào.

Mọi người thực lực mạnh mẽ, hơn nữa thiên phú Thiên Nhãn của Nhiếp Vân cường đại, một đường ngược lại hữu kinh vô hiểm, không có xuất hiện quá nhiều phiền toái.

- Phía trước là vòng xoáy Hắc Phong, cho dù cường giả Tiên Quân lâm vào trong đó, cũng bị quấy thành bụi phấn!

Phi hành cả buổi, Tu Du Tẩu ngừng lại, sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía trước.

Lúc này bọn hắn đã vào chỗ rất sâu của thời không loạn lưu, Nhiếp Vân là người của hai thế giới cũng chưa bao giờ tới.

- Vòng xoáy Hắc Phong, ta xem qua ghi chép tương quan, là chỗ nguy hiểm nhất trong thời không loạn lưu, mỗi ngày chỉ có thời gian đặc biệt mới xuất hiện đường hầm cho người thông qua, trong khoảng thời gian này vào không được mà nói, sẽ không có cơ hội thông qua, một khi lâm vào vòng xoáy, Tạo Hóa Tiên Khí cũng bị thổi nát bấy, Tiên Quân cũng sẽ bị tươi sống thổi chết!

Sắc mặt Nhan Chi ngưng trọng.

- Đúng vậy, hơn nữa lối đi này mắt thường không thể nhìn, cơ hồ tìm không thấy!

Tu Du Tẩu cũng nhíu mày.

Vòng xoáy trước mắt để cho hai vị đại năng từ thời kỳ thượng cổ sống sót đến giờ cũng thúc thủ vô sách.

- Mắt thường nhìn không thấy, có thể dùng tinh thần lực dò xét a...

Nhiếp Vân nghi hoặc.

- Ngươi có thể thử dùng tinh thần lực dò xét một chút!

Nhan Chi mặt không biểu tình.

Thấy nàng nói như vậy, Nhiếp Vân có chút kỳ quái, tinh thần lực phân ra một tia, lặng lẽ dò xét qua vòng xoáy Hắc Phong, chỉ đụng một cái, con mắt trực tiếp trợn tròn.

Tia tinh thần kia tiến vào trong đó, rõ ràng bị vòng xoáy quấy toái, cái gì cũng dò xét không được!

Có thể hủy diệt tinh thần lực... Cái này không khỏi quá đáng sợ đi!

- Thiên phú Thiên Nhãn thử xem!

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân mở ra Thiên Nhãn, nhìn quanh một vòng, một lát sau lắc đầu, mặt mũi tràn đầy uể oải.

Tuy thiên phú Thiên Nhãn bài danh rất gần phía trước, nhưng ở trước mặt vòng xoáy Hắc Phong đồng dạng vô dụng, thật giống như tràng cảnh trước mắt bị khói đen che chắn, cái gì cũng nhìn không tới.

- Nếu Thiên Nhãn có tác dụng, vòng xoáy Hắc Phong liền không đáng sợ như vậy rồi!

Chứng kiến động tác của hắn, Nhan Chi cười khẽ.

- Thiên Nhãn, tinh thần lực đều vô dụng, vậy làm sao thông qua vòng xoáy Hắc Phong này?

Nhiếp Vân cũng không có biện pháp.

Tuy hắn có rất nhiều thiên phú, nhưng đối với vòng xoáy Hắc Phong này hoàn toàn không biết gì cả, ngoại trừ sử dụng thiên phú Thiên Nhãn, hoàn toàn chính xác không có biện pháp gì.

------oOo------

Chương 1773: Vòng xoáy Hắc Phong (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta dùng Thiên Cơ thiên phú đẩy diễn thoáng một phát thử xem, xem có thể suy tính ra vị trí cụ thể của thông đạo hay không!

Tu Du Tẩu nói.

Mọi người đối với năng lực suy tính của hắn vẫn tương đối tin phục, hiện tại Thiên Nhãn, linh hồn lực đều vô dụng, chỉ có thể dựa vào Thiên Cơ đẩy diễn xác định vị trí đường hầm.

Nếu tìm không thấy thông đạo, không cách nào tiến vào Hồn Thiên thế giới, mới thật sự là chuyện phiền toái.

- Linh kỳ đẩy diễn!

Một tiếng thấp giọng hô, toàn thân Tu Du Tẩu bắn ra mấy đạo quang mang hình thành một bát quái cự đại, lơ lửng ở trên không trung, chậm chạp xoay tròn.

Nhẹ nhàng ngồi ở trong bát quái, ngón tay điểm một cái, tám trăm sáu mươi bốn linh kỳ xuất hiện ở chung quanh quẻ tượng, hiện lên phương thức xếp đặt đặc thù, hội tụ lấy linh lực chung quanh.

Mười ngón múa như đánh đàn, trận kỳ ở trên tay hắn xoay tròn, mà hắn thì nhắm mắt trầm tư.

Qua thời gian uống cạn chung trà, mặt mũi hắn tràn đầy u sầu đứng lên, không cần hắn nói, chỉ nhìn biểu lộ, liền biết chắc kết quả

không được tốt lắm.

- Đẩy diễn không ra?

Nhan Chi nói.

- Vòng xoáy Hắc Phong này bị người động tay động chân, hẳn là Tu La Vương trở ra, sợ chúng ta truy tới, điên đảo Huyền Cơ, cho dù ta, cũng phỏng đoán không ra!

Tu Du Tẩu lắc đầu.

- Chúng ta làm sao bây giờ? Chờ ở chỗ này?

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhíu mày.

Tu La Vương có chuẩn bị mà đến, một khi để cho hắn luyện hóa Ám Ma chi tâm, chỉ sợ thực lực sẽ đạt tới Xích Thiên cảnh, một lần nữa khôi phục đỉnh phong, liền không có người là đối thủ của hắn!

- Không thể chờ, như vậy đi, tuy ta đẩy diễn không ra vị trí chuẩn xác của thông đạo, lại dám khẳng định tuyệt đối là một trong ba địa phương kia, ta đi vào thăm dò trước, nếu như là chính xác, sẽ không có việc gì!

Do dự một hồi, Tu Du Tẩu đứng dậy.

- Không được, một phần ba xác suất, nếu như chính xác thì thôi, không chính xác thì sao? Làm như vậy quá nguy hiểm!

Đạm Đài Lăng Nguyệt lo lắng nói.

Tiên Quân đi nhầm vào vòng xoáy Hắc Phong cũng hẳn phải chết, một phần ba xác suất nguy hiểm thật sự quá lớn.

- Không có người thử mà nói, chúng ta sẽ không có cơ hội ngăn cản Tu La Vương, lúc này không phải lúc nói chuyện này, là thời điểm nên có người hi sinh, phải hi sinh!

Tu Du Tẩu nhíu mày, ngăn cảnở Đạm Đài Lăng Nguyệt, vung tay

lên, trước mặt mọi người xuất hiện một màn sáng.

Trên màn sáng là kết cấu của toàn bộ vòng xoáy Hắc Phong, trong đó có 3 khu vực màu sắc bất đồng, đúng là vị trí hắn phỏng đoán.

- Là ba vị trí này, ta đi cái thứ nhất, nếu như thời gian uống cạn chung trà không ra, chứng minh đã lâm vào vòng xoáy Hắc Phong, không thể đi ra, các ngươi liền đi vị trí thứ hai!

Tu Du Tẩu chỉ.

- Vẫn là ta đi thôi, đối phó Tu La Vương, tác dụng của ngươi lớn hơn ta!

Nhan Chi đánh gãy hắn nói, quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Linh Hồn chi khí của ta, chắc hẳn ngươi cũng cảm ứng được rồi, một khi ta tử vong, lập tức tạo ra Linh Hồn đan điền, đừng cho Linh Hồn sư đoạn tuyệt!

- Cái này...

Trong lòng Nhiếp Vân căng thẳng.

Hắn như thế nào cũng không thể tưởng được những Thượng Cổ đại năng này sẽ quyết đoán như thế, vì đánh chết Tu La Vương, ngay cả tính mệnh cũng không muốn.

- Tốt rồi, không cần phải nói nữa, ngươi là Thiên Đạo sư, Nhiếp Vân là kẻ có được thiên phú thứ nhất cùng thứ hai, quyết không thể có sự tình, tính đi tính lại chỉ có ta thích hợp nhất, yên tâm đi, đây là ta sớm liền chuẩn bị, không có gì!

Nhan Chi thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt còn muốn nói chuyện, vươn tay cắt đứt nàng, thản nhiên nói.

Nhìn bộ dáng của nàng, giống như không phải nàng đi dò xét, mà là một người không liên quan gì tới nàng.

- Để nàng đi thôi, kỳ thật lần trước chúng ta đại chiến với Tu La

Vương nên chết, sở dĩ kéo dài hơi tàn còn sống, chính là vì nghĩ biện pháp triệt để tiêu trừ tai hoạ ngầm này! Có thể vì chuyện này mà chết, cũng đáng được rồi!

Tu Du Tẩu thở dài.

- Lúc trước ta cùng U Minh Hoàng Vương nên theo Bắc Đẩu tinh quân cùng Long Hoàng đi, kết quả không có đi được, trở thành tiếc nuối trong lòng hai ta, hiện tại có cơ hội này, tương đương đi tìm hắn rồi!

Nhan Chi gật đầu, ánh mắt mông lung, như nhớ lại cái gì.

- Nhan Chi đi dò xét cái thứ nhất, nếu như về không được, ta đi dò xét cái thứ hai, thời gian uống cạn chung trà cũng không về, các ngươi liền trực tiếp tiến vào thông đạo thứ ba, tiến đến ngăn cản Tu La Vương, nhất định phải thành công, bằng không thì chúng ta cho dù chết, cũng không đáng!

Tu Du Tẩu chỉ vị trí thứ hai thoáng một phát, chậm rãi nói.

- Tốt, đừng chậm trễ thời gian nữa, ta đi qua!

An bài hoàn tất, Nhan Chi thấp giọng hô, thân thể khẽ động, thẳng tắp bay về phía tiền phương, vị trí đi, đúng là địa phương vừa rồi Tu Du Tẩu xác định.

- Một phần ba xác suất thật sự quá nhỏ, gây chuyện không tốt liền sẽ chết, không thể để cho nàng đi...

Thấy động tác của Nhan Chi, trong nội tâm Nhiếp Vân sốt ruột.

Đối với khí độ của Cổ Thánh, lúc này hắn đã biết rõ, thực không hy vọng Thượng Cổ đại năng còn sống sót, cứ như vậy chết đi.

- Tu La Vương điên đảo Huyền Cơ...

Đột nhiên trong đầu Nhiếp Vân lóe lên linh quang, nghĩ đến một biện pháp, dưới tình thế cấp bách vội vàng hô lên.

- Không vội, ta có biện pháp rồi!

- Ngươi có biện pháp?

Nghe được Nhiếp Vân nói, tất cả mọi người sững sờ.

Tu Du Tẩu lộ ra vẻ nghi hoặc, ngay cả hắn cũng không có biện pháp, nghĩ không tới thiếu niên ở trước mắt có thể có.

- Tu La Vương đã tiến nhập Hồn Thiên thế giới, nói rõ hắn thông qua được lối đi, hắn là đệ đệ của ta, thông qua huyết mạch chỉ dẫn, có thể tìm đến con đường hắn đã từng đi qua!

Thấy biểu lộ của mọi người, Nhiếp Vân cũng không do dự, nói ra cách nghĩ của mình.

Lúc trước Di Hoa ở trong cơ thể Nhiếp Đồng lưu lạc ấn huyết mạch, Di Tĩnh thông qua loại bí thuật này có thể tìm được mình, đủ thấy cường đại, tuy hắn không biết loại phương pháp này, nhưng thiên phú Võ Đạo sư xoay chuyển trong người, bất cứ chuyện gì cũng có thể bắt chước được ra, không phải quá khó khăn.

- Huyết mạch bí thuật? Là ý kiến hay, chỉ là... Tu La Vương thức tỉnh, tuy là thân thể của đệ đệ ngươi, nhưng huyết mạch khẳng định biến hóa a...

Trên mặt Tu Du Tẩu có chút nghi hoặc.

Tu La Vương thức tỉnh, huyết mạch kinh thiên động địa, nên sớm đã cải biến huyết thống, cùng Nhiếp Đồng trước kia có chỗ bất đồng a!

------oOo------

Chương 1774: Kha Thánh tôn giả

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Sẽ không! Tuy ý chí của Tu La Vương mạnh, nhưng Nhiếp Đồng

cũng không yếu, cho dù ý chí của hắn chiếm cứ chủ đạo, trên thực tế hai người không kém gì nhiều, muốn cải biến huyết mạch của Nhiếp Đồng, ít khả năng!

Trong giọng nói của Nhiếp Vân mang theo khẳng định.

Hắn tin tưởng Nhiếp Đồng, đối phương đã để cho hắn tới nơi này, nhất định sẽ lưu một đường hi vọng, mà không phải tử vong!

- Vậy tốt, thử một chút, nếu như không thành mà nói, chỉ có thể mau chóng thăm dò ba con đường này rồi, bằng không thì thời gian không kịp!

Tu Du Tẩu gật đầu.

Thông đạo qua vòng xoáy Hắc Phong mỗi ngày xuất hiện thời gian không dài, Tu La Vương đi vào trước, nói rõ thông đạo tồn tại rồi, một khi đóng cửa, lại muốn vào, liền không biết phải đợi bao lâu, bọn hắn căn bản không đợi được.

- Ân!

Nhiếp Vân biết rõ chuyện nghiêm trọng, ở lòng bàn tay vẽ một cái, một giọt huyết dịch bay ra, đầu ngón tay múa, ngưng kết ra hơn mười đạo thủ ấn quỷ dị.

Tu vi đạt tới loại cấp bậc như hắn, Võ Đạo sư đạt tới hình thái thứ năm, mọi cử động ẩn chứa Thiên Đạo, thường thường một động tác, liền là một bộ bí tịch võ công. Tuy bắt chước phương pháp Di Tĩnh tìm kiếm mình, nhưng thủ đoạn lại cao hơn nàng không biết gấp bao nhiêu lần, thậm chí có loại hương vị siêu phàm thoát tục, bạch nhật phi thăng.

Ông!

Tuy Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng không phải thân huynh đệ, nhưng lại là đường huynh đệ, cùng một gia gia nãi nãi, huyết mạch rất gần, huyết dịch ở dưới thủ ấn của hắn điểm động, phát ra giòn vang liên tiếp, đột nhiên chỉ một phương hướng.

Lập tức, Nhiếp Vân cảm thấy một cảm ứng như có như không hiện ra ở trong óc, ngẩng đầu nhìn vòng xoáy Hắc Phong trước mắt.

Không nhìn không biết, xem xét khuôn mặt có chút biến hóa.

Phương hướng huyết mạch chỉ, cũng không phải bất kỳ một cái nào mà trước kia Tu Du Tẩu nói, mà là trung tâm vòng xoáy thoạt nhìn nguy hiểm nhất.

- Là ở đây? Không đúng, nơi này là trung tâm vòng xoáy, nguy hiểm nhất, đi vào trong đó vạn kiếp bất phục, ta xem vẫn là dựa theo trước kia nói, lần lượt thí nghiệm a!

Tu Du Tẩu cũng nhìn thấy phương hướng huyết dịch chỉ dẫn, lông mi nhăn lại.

Không phải hắn không tin, mà là kết quả này quá không thể tưởng tượng, chỗ đáng sợ nhất của vòng xoáy Hắc Phong là trung tâm, lâm vào trong đó cho dù hắn cũng ra không được, nơi này là thông đạo... sao có thể?

- Không cần thí nghiệm, chính là nó!

Nhiếp Vân thở ra một hơi. cắt đứt Tu Du Tẩu nói, thả người bay vào trong.

Họa phúc tương y, phúc tùy theo họa! Thiên Địa đại đạo phù hợp quy luật nguyên thủy nhất, mọi chuyện đều có lợi có tệ, tuy vòng xoáy Hắc Phong ở bên ngoài xem ra là địa phương hung hiểm nhất, trên thực tế rất có thể là chỗ an toàn nhất.

- Đợi ta một chút!

Đối với Tu Du Tẩu và Nhan Chi nghi hoặc, Đạm Đài Lăng Nguyệt đối với thiếu niên ở trước mắt không có chút hoài nghi nào, theo sát ở phía sau.

Hô!

Hai người tiến vào trong vòng xoáy.

- Xem ra không phục hắn không được, có chút động tay động chân rồi, theo sau a, tin tưởng hắn chắc có lẽ không sai!

Thấy hai người biến mất, Tu Du Tẩu cười khổ một tiếng, cũng đi theo, Nhan Chi cắn răng đuổi sát.

Vừa tiến vào trung tâm vòng xoáy, hai người quả nhiên phát hiện không giống, nơi này thoạt nhìn cuồng bạo không chịu nổi, tiến vào hẳn phải chết, trên thực tế trong đó gió êm sóng lặng, một thông đạo đen kịt thẳng tắp thông hướng chỗ sâu, nhìn không tới cuối cùng.

- Quả nhiên là động chân tay...

Tu Du Tẩu sợ hãi thán phục không thôi.

Ngẩng đầu nhìn lại phía trước, chỉ thấy Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt đã ngừng lại ở trên thông đạo, mà trước bọn hắn, một lão giả đang lẳng lặng đứng tại nguyên chỗ, ngăn trở đường đi.

- Kha Thánh tôn giả? Sao ngươi ở đây?

Tu Du Tẩu nhận ra được, đi vào trước mặt.

Kha Thánh tôn giả, Nho giới gần với Nho giới Chi Chủ, là đệ nhị cường giả, thực lực thông huyền, cũng là lão quái vật từ Thượng Cổ sống sót, như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này?

- Ta tưởng là ai, nguyên lai là Tu Du và Nhan Chi, con đường này không thông, các ngươi vẫn là nhanh trở về đi, đừng ở chỗ này dây dưa tổn thương hòa khí!

Mí mắt của Kha Thánh tôn giả lật lên nói.

- Ngươi quy thuận Tu La Vương?

Nghe nói như thế, sắc mặt Tu Du Tẩu trầm xuống.

Tràng cảnh trước mắt, người ngu đi nữa cũng biết đối phương

khẳng định theo Tu La Vương rồi, bằng không thì, cũng sẽ không ngăn trở nhóm người mình.

Đường đường cao thủ thứ hai của Nho môn, rõ ràng phản bội Nho giới, quy thuận Tu La Vương, để cho bọn hắn có chút không tin được.

- Chim khôn biết chọn cây mà đậu, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, nhiều Kỷ Nguyên như vậy, vô số cường giả đều không thể chính thức đánh chết Tu La Vương, ta xem các ngươi vẫn là đừng phí công, ngoan ngoãn làm thuộc hạ của Vương ta a!

Kha Thánh tôn giả không cho là nhục, ngược lại còn thấy quang vinh, giống như an ủi nói.

- Ngươi... vô sỉ! Chẳng lẽ ngươi quên năm đó vô số Nhân loại, vô số sinh linh bị Tu La Vương đánh chết sao?

Nhan Chi tức giận đến thân thể mềm mại loạn chiến.

- Sinh tử có mệnh phú quý tại thiên, bọn hắn gian ngoan mất linh, không biết biến báo, chết hay không chết cùng ta có quan hệ gì đâu? Tốt rồi, đừng nhiều lời ở chỗ này, mau trở về đi, Tu La Vương bệ hạ cường đại, không phải các ngươi có thể phỏng đoán!

Kha Thánh tôn giả thản nhiên nói.

- Cái gì? Ngươi rõ ràng nói như vậy! Thượng Cổ chiến tranh, sư phụ ngươi Vô Nhai Lão Nhân bị Tu La Vương tự tay đánh chết, phụ thân ngươi, mẫu thân đều bị Tu La giết chết, ngươi lại nói không có quan hệ gì tới ngươi?

Tu Du Tẩu quát lớn.

Vừa rồi đối phương nói thật sự quá làm người giận rồi, Thượng Cổ đại chiến, Tu La Vương nghịch thiên mà đi, suất lĩnh Tu La đại chúng không biết kích giết bao nhiêu sinh linh, ngay cả sư phụ, cha mẹ của Kha Thánh tôn giả đều là bị hắn giết chết, loại cừu hận bất cộng đái thiên này, hắn làm sao có thể nói quên liền quên?

- Cừu hận chỉ làm che giấu tâm trí, còn sống mới trọng yếu nhất, tốt rồi, nể tình bằng hữu cũ, ta không muốn động thủ với các ngươi, nếu không ly khai, thì đừng trách ta không khách khí!

Sắc mặt Kha Thánh tôn giả trầm xuống.

- Không khách khí, ta ngược lại muốn nhìn, ngươi không khách khí với ta như thế nào!

Nhan Chi không phải người sợ sự tình, đôi mi thanh tú nhăn lại, bàn tay như ngọc trắng đưa về phía trước, lòng bàn tay nhiều ra một quyền trượng không lớn, lơ lửng ở trên không trung, cả người chiến ý như cầu vồng.

------oOo------

Chương 1775: Luyện hóa Nho môn thánh điển (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không nên động thủ, lối đi này không quá ổn định, một khi lực lượng trùng kích quá lớn, sẽ tùy thời sụp đổ, đến lúc đó, thật sự không có người có thể cứu!

Nàng còn không có động thủ, Nhiếp Vân cách đó không xa quát lớn một tiếng.

Nghe được quát lớn, nàng mới chú ý, cái lối đi này cũng không phải đặc biệt ổn định, lực lượng quá lớn sẽ sụp đổ.

Ở địa phương khác mặc dù không gian nghiền nát đối với mọi người ảnh hưởng cũng không lớn, nhưng ở chỗ này liền khó mà nói, chung quanh là vòng xoáy Hắc Phong, một khi thông đạo nghiền nát, khẳng định thập tử vô sinh.

- Hắn nói không sai, cái lối đi này ở trung tâm vòng xoáy Hắc Phong, một khi nghiền nát, ai cũng cứu không được, hơn nữa, cái lối đi này chỉ có thể duy trì một canh giờ, đến bây giờ, thời gian đã không sai biệt lắm, trong vòng năm phút, nhất định sẽ sụp đổ!

Kha Thánh tôn giả nở nụ cười.

Khó trách hắn nói nhảm nhiều như vậy, nguyên lai là kéo dài thời gian, một khi đến giờ, thông đạo sụp đổ, bọn người Nhiếp Vân sẽ không có biện pháp tiến vào Hồn Thiên thế giới.

- Thông đạo sụp đổ ngươi cũng sẽ chết, giống như đối với ngươi không có chỗ tốt gì a!

Nhiếp Vân hừ lạnh.

- Ta sẽ chết, bất quá, Tu La Vương đã để lại linh hồn lạc ấn của ta, cho dù chết, đồng dạng có thể phục sinh, mà các ngươi, liền không nhất định rồi...

Kha Thánh tôn giả cười ha ha.

- Thì ra là thế, đã như vậy, vậy ngươi chết trước đi!

Biết rõ đối phương không có sợ hãi, lúc này thời gian cấp bách, Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, bàn tay đột nhiên mãnh liệt trảo về phía trước.

Bàn tay của hắn không có bất kỳ chiêu số, thoạt nhìn như có như không, suy yếu vô lực, lại mang theo lực lượng để cho người khó có thể tránh né.

Một trảo này bên ngoài đơn giản, nhưng lại là hắn vận chuyển thiên phú Võ Đạo sư thi triển ra công kích mạnh nhất, một khi ra tay, không lưu tình chút nào!

- Để cho ta chết? Ngươi phải có thực lực kia lại nói!

Kha Thánh tôn giả đối với Nhiếp Vân tịnh không để ý, cười lạnh liên tục, một quyền nghênh qua.

Oanh!

Nắm đấm đối bính chung một chỗ, ực lượng cuồng bạo dọc theo

thân thể lan tràn, hai người đồng thời lui về phía sau mấy bước.

Tuy hai người công kích lợi hại, lực lượng lại không tán dật mảy may, tu vi đạt tới loại cảnh giới như bọn hắn, lực lượng chỉ biết dùng ở trên chiến đấu, dư thừa tiêu hao, chỉ có thể nói lực khống chế quá kém.

Bất quá, tuy lực lượng không có phát ra, nhưng nổ vang sinh ra khí kình, vẫn để cho không gian chung quanh phát ra giòn vang chầm chậm, tựa hồ tùy thời có thể tan nát.

- Cho dù Tu La Vương có thể làm cho ngươi phục sinh, ta đoán ngươi cũng không muốn chết a! Dù sao sau khi phục sinh về, thực lực cũng sẽ giảm xuống không ít, về sau có thể tu luyện tới hiện tại hay không, cũng còn không nhất định!

Một quyền đối oanh, biết rõ thực lực của đối phương còn cao hơn mình, Nhiếp Vân không tiến công nữa, mà cất cao giọng nói.

Cái gọi là phục sinh trên thực tế chỉ là để cho ý thức của ngươi một lần nữa thức tỉnh, cũng không có nghĩa là thực lực cũng tùy theo phục sinh, thật giống như Nhiếp Đồng cùng Long Hoàng, nếu như bọn hắn phục sinh nương theo thực lực, chỉ sợ hiện tại Linh giới đã sớm không tồn tại nữa.

- Những chuyện này không cần ngươi quan tâm, tóm lại ta chết còn có thể phục sinh, các ngươi thì không nhất định rồi!

Kha Thánh tôn giả cũng không bị Nhiếp Vân châm ngòi ly gián đầu độc, cười khẽ một tiếng, hai hàng lông mày giương lên.

Thực lực đạt tới loại tình trạng này như bọn hắn, tâm chí kiên định, cho dù có thiên phú Đầu Độc sư, cũng không phải một hai câu có thể đầu độc.

- Vậy sao? Ta ngược lại muốn nhìn, ngươi có thực lực gì, Nguyệt Nhi, chung một chỗ động thủ!

Thấy đối phương chấp mê bất ngộ, biết rõ nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, tay trái Hàn Băng kiếm, tay

phải Bắc Đẩu kiếm, song kiếm vạch phá thương khung, đâm tới.

Đây không phải thời điểm chú ý đơn đả độc đấu, phải mau chóng giải quyết thằng này, bằng không thì thông đạo thời gian vừa đến triệt để nghiền nát, bọn hắn cũng phải chết ở chỗ này!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng minh bạch điểm ấy, không hề nói nhảm, thân thể mềm mại khẽ động, hóa thành ảo ảnh đầy trời, trên bầu trời trong nháy mắt xuất hiện mười cái nàng, từng người đều mang theo lực lượng vô cùng, oanh kích mà xuống.

Trước kia chiến đấu nàng đều không có lấy ra sức chiến đấu mạnh nhất, lúc này biết rõ tình cảnh nguy cấp, vừa ra tay liền thi triển công kích lợi hại nhất.

- Xuân Thu cự quyển, Nho môn thánh điển!

Thấy hai người không nói hai lời trực tiếp động thủ, trong mắt Kha Thánh tôn giả cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, hí dài một tiếng, hai tay quay cuồng, một quyển sách cự đại bay ra.

Sách vừa xuất hiện, bầu trời vân quang nở rộ, màu ngọc bích ngàn tia, chung quanh vang lên thanh âm đọc sách sáng sủa. Trong thanh âm, thời gian hỗn loạn không chịu nổi, xuân hạ thu đông bốn mùa tương giao hiển hiện, để cho người phân không rõ thời gian trôi qua hay đình trệ.

Lại là thánh điển quý giá nhất của Nho môn, người sáng lập Nho giới Khâu Thánh luyện chế Xuân Thu cự quyển!

Quyển sách này, ẩn chứa tinh khí thần của Khâu Thánh, phối hợp công pháp Nho môn thi triển ra, uy lực so với Bắc Đẩu kiếm còn muốn mạnh hơn vài phần, lúc này treo trên không trung, lập tức ngăn cản công kích của Nhiếp Vân cùng Đạm Đài ở bên ngoài.

Ầm ầm!

Ba người giao thủ phát ra dư âm càng thêm lợi hại, thông đạo lần nữa nổ vang, không ngừng run rẩy, vài chỗ xuất hiện vết rạn.

- Nguy rồi, nhanh dừng tay, thông đạo lập tức muốn nứt ra!

Thấy một màn như vậy, sắc mặt của Tu Du Tẩu và Nhan Chi đồng thời thay đổi.

Thực lực ba người quá mạnh mẽ, thông đạo vốn không ổn định, không quản bọn hắn làm khỉ gió gì khắc chế ra sao, nhưng toàn lực phát huy lực lượng tạo thành dư âm chiến đấu, vẫn để cho nơi đây không chịu nổi, tùy thời sẽ vỡ ra.

- Gia gia, Nhan Chi, các ngươi cùng Nguyệt Nhi chung một chỗ, áp chế Kha Thánh tôn giả một cái hô hấp... Nửa cái hô hấp cũng được, phải nhanh một chút!

Nhiếp Vân không rảnh trả lời bọn hắn, sốt ruột la lên.

- Tốt!

Trong chiến đấu, tuy một cái hô hấp nửa cái hô hấp cực kỳ trọng yếu, nhưng đạt tới loại cấp bậc như Kha Thánh tôn giả, mặc dù cho ra thời gian dài như vậy, cũng chưa chắc có thể đánh chết hắn!

Trừ khi bọn hắn triệt để diệt sát linh hồn, bằng không thì, tuyệt đối là cục diện Bất Tử Bất Diệt.

Mà muốn diệt linh hồn, nửa cái hô hấp, thật sự có chút quá ngắn.

Tuy Tu Du Tẩu, Nhan Chi không biết Nhiếp Vân muốn nửa cái hô hấp làm gì, nhưng từ tín nhiệm đối với hắn, đồng thời gật đầu, không rảnh chú ý, đồng thời ra tay.

------oOo------

Chương 1776: Luyện hóa Nho môn thánh điển (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai đại cường giả từ Thượng Cổ đồng loạt ra tay, uy lực quả nhiên không giống bình thường, lực lượng nổ vang như nghiền áp, bao

phủ Xuân Thu cự quyển, lập tức áp chế xuống.

Răng rắc!

Thời gian nháy con mắt, Kha Thánh tôn giả ở dưới Tam đại cường giả áp chế, xuất hiện ngốc trệ ngắn ngủi.

- Đúng là lúc này, các ngươi đi mau!

Không kịp nói, chỉ dùng linh hồn truyền âm, Nhiếp Vân cái gì cũng chẳng quan tâm, tay phải biến thành xích kim sắc, lăng không trảo tới Kha Thánh tôn giả, đồng thời tay trái lăng không vẽ một cái.

Rầm ào ào!

Bị đầu ngón tay của hắn đâm, thông đạo nguyên bản đã xuất hiện vết rạn rốt cuộc không chịu nổi, lập tức sụp đổ sụp.

- Đi thôi!

Tay phải mạnh mẽ tiễn đưa, ném Kha Thánh tôn giả từ khe hở đi ra ngoài, Nhiếp Vân quay người bỏ chạy.

Thông đạo vỡ vụn, ở đây đã không có nơi dung thân, phải nắm chặt thời gian ly khai.

- A...

Hắn mới vừa rời đi, liền chứng kiến vòng xoáy Hắc Phong đen kịt hoàn toàn bao phủ Kha Thánh tôn giả, đối phương chỉ phát ra một tiếng kêu thê thảm, liền triệt để biến mất, hóa thành tro tàn.

Bọn người Nhiếp Vân muốn trong thời gian ngắn đánh chết hắn là không được, nhưng ném hắn vào vòng xoáy Hắc Phong lại vô cùng đơn giản.

Nghe tiếng kêu thảm, lúc này Nhiếp Vân mới tin tưởng vòng xoáy Hắc Phong đáng sợ, lòng còn sợ hãi, lực lượng toàn thân giống như thiêu đốt, dốc sức liều mạng tháo chạy.

Bọn người Đạm Đài Lăng Nguyệt nghe được phân phó, đã rời đi trước rồi, tốc độ của ba người không chậm hơn hắn, nhanh như điện chớp, đang không ngừng tiến lên.

Không đến nửa cái hô hấp, thông đạo mấy trăm vạn dặm liền xẹt qua ở dưới chân bốn người bọn họ, thân hình dừng lại, lúc này mới phát hiện, không gian sau lưng đ triệt để hỗn loạn, thông đạo vừa rồi cũng đã mất đi.

- Nguy hiểm thật...

Chứng kiến không gian sau lưng nghiền nát, nhớ tới Kha Thánh tôn giả vừa rồi kêu thảm không dứt, mọi người một hồi tim đập nhanh.

Thực lực chân chính của Kha Thánh tôn giả, so với Nhan Chi cũng không kém mảy may, ngay cả năng lực chạy trốn cũng không có, chết ở trong đó, vòng xoáy Hắc Phong này thật sự là đáng sợ!

Xem ra lúc trước Võ Đạo sư tổ có thể thông qua, tuyệt đối là đi đại vận.

- Đáng tiếc bản Xuân Thu thánh điển kia, loại Tạo Hóa Tiên Khí này, cho dù toàn bộ Thiên Địa lục đạo cũng không nhiều, cứ như vậy hủy, thật sự...

Nhìn không gian cách đó không xa tổn hại, Tu Du Tẩu lắc đầu.

Đối với Kha Thánh tôn giả chết, bọn hắn không có bất kỳ thương cảm, phản bội Nhân loại đầu nhập vào Tu La Vương, chết chưa hết tội!

Chỉ là hắn chết cũng không sao, hủy diệt một kiện Tạo Hóa Tiên Khí đỉnh phong, thức sự quá đáng tiếc.

- Xuân Thu ở đây!

Tu Du Tẩu lời còn chưa nói hết, Nhiếp Vân nở nụ cười, cổ tay khẽ đảo, một quyển sách thật dày xuất hiện ở trong lòng bàn tay, chính là bảo vật trước kia Kha Thánh tôn giả thi triển.

- Ngươi...

Tất cả mọi người nháy con mắt, sắc mặt cổ quái.

Vừa rồi rõ ràng chứng kiến Xuân Thu nương theo Kha Thánh tôn giả tan biến rồi, như thế nào sẽ ở trong tay hắn? Lại nói, thứ này không thể luyện hóa sao? Không có luyện hóa, làm sao sẽ xuất hiện ở trong đan điền của hắn...

- Ta có thiên phú Thâu Thiên sư, trộm một quyển sách là vô cùng đơn giản, lại nói lúc ấy Kha Thánh tôn giả ốc còn không mang nổi mình ốc, ta lấy vô cùng đơn giản!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Đối với những người khác mà nói, không có luyện hóa liền muốn lấy đi bảo vật của đối phương cực kỳ khó khăn, nhưng đối với hắn có được thiên phú Thâu Thiên sư mà nói, không đáng kể chút nào.

- Nguyệt Nhi, cái này cho ngươi, nhìn xem có thể luyện hóa hay không!

Tiện tay ném Xuân Thu thánh điển cho Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Có được bốn Tạo Hóa Tiên Khí, hắn cần nhiều hơn nữa đối với thực lực tăng trưởng cũng ảnh hưởng không lớn, còn không bằng cho Đạm Đài Lăng Nguyệt, mau chóng tăng thực lực lên.

Tuy Đạm Đài Lăng Nguyệt tu luyện công pháp Đạo môn, nhưng đạo pháp tự nhiên, nàng lại tu luyện Tiêu Dao Du của Điệp Sinh đạo nhân, dung hợp một bản Xuân Thu thánh điển hẳn không phải là vấn đề gì.

- Tốt!

Đạm Đài Lăng Nguyệt minh bạch ý của hắn, cũng không cự tuyệt, cắn nát đầu ngón tay, nhẹ nhàng vẽ lên.

Kha Thánh tôn giả vừa chết, bản thánh điển này chẳng khác nào không có chủ, ngón tay nàng chỉ ở phía trên, lập tức xuất hiện rất

nhiều cảnh tượng lộn xộn, vô số nội dung quan trọng của Nho môn, như cuồng phong trùng kích đến, tựa hồ muốn phá nát trong đầu của nàng.

Nhan Chi chứng kiến loại tình cảnh này, hừ lạnh một tiếng, khí tức toàn thân biến hóa, theo thanh âm và khí chất của nàng, nội dung Nho môn như gặp được đồ vật đáng sợ nhất, nhao nhao ẩn nặc, không dám giao phong.

- Thiên Đạo, Đại Đạo, Nhân đạo! Luyện hóa!

Nương theo nội dung Nho môn bị áp chế, Đạm Đài Lăng Nguyệt thét dài một tiếng, cả người giống như Thiên Đạo Áo Nghĩa, linh hồn lực khổng lồ lập tức tiến vào Xuân Thu thánh điển, thời gian nháy con mắt, bản Nho môn kinh điển này liền bị luyện hóa, dung nhập thân thể của nàng.

Thiên Đạo sư, Linh Hồn sư hai đại cao thủ đồng thời ra tay, cho dù bảo bối này lợi hại gấp đôi, cũng sẽ bị luyện hóa, không tốn bao nhiêu công phu.

Ầm ầm!

Nương theo luyện hóa Xuân Thu thánh điển, tu vi của Đạm Đài Lăng Nguyệt vốn bất động mạnh mẽ nhảy lên, toàn bộ Hồn Thiên thế giới như động đất, linh khí rậm rạp, không ngừng nổ vang.

Thiên phú càng cao, tăng thực lực lên cần cái giá càng lớn, Đạm Đài Lăng Nguyệt thân là Thiên Đạo sư xếp hạng thứ ba, tiềm lực to lớn, cơ hồ không có người có thể thay thế, muốn tấn cấp liền khó hơn.

Vốn là nàng vừa mới tấn chức Tiên Quân không lâu, muốn tăng lên dù chỉ một tia, cũng ít nhất tốn hao mấy ngàn năm, lúc này bất đồng, triệt để luyện hóa Xuân Thu thánh điển, tương đương đã luyện hóa được một cao thủ thực lực còn mạnh hơn nàng, lực lượng lập tức có biến hóa.

Một hồi nổ vang kịch liệt, thực lực một đường tấn cấp, không đến mười cái hô hấp đã đột phá Tiên Quân sơ kỳ, tiến vào trung kỳ.

Vững vàng đứng ở trung kỳ đỉnh phong.

Tuy biên độ tấn cấp không phải đặc biệt lớn, nhưng sức chiến đấu tăng cường không chỉ một lần, nếu như lần nữa cùng Nhan Chi chiến đấu, cho dù người thứ hai thủ đoạn ra hết cũng không phải đối thủ!

Thiên phú Thiên Đạo sư bài danh thứ ba, cũng không phải xưng hô đơn thuần.

Năng lực vượt cấp chiến đấu, ngoại trừ Tu La Vương cùng Nhiếp Vân, không người có thể so sánh.

- Cảm ơn!

Luyện hóa Xuân Thu thánh điển, liếc nhìn Nhan Chi, Đạm Đài Lăng Nguyệt gật gật đầu.

------oOo------

Chương 1777: Nho môn Chi Chủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy bằng vào thực lực của nàng cũng có thể luyện hóa bản thánh điển này, nhưng khẳng định phải tốn hao không ít công phu, có Nhan Chi trợ giúp, tốc độ nhanh hơn không ít.

- Không sao! Tiện tay mà thôi!

Nhan Chi khoát tay.

- Ở đây hẳn là Hồn Thiên thế giới, chúng ta nhanh lên, chậm trễ thời gian dài như vậy, Tu La Vương hẳn đã tìm được Ám Ma chi tâm!

Đánh gãy hai người nói chuyện, vẻ mặt Tu Du Tẩu nghiêm túc nhìn lại tiền phương.

Xuất hiện ở trước mắt mọi người là một thế giới vô cùng lớn, không gian còn muốn vững chắc hơn Linh giới, mặc dù không có chút sinh cơ nào, lại mang theo khí tức để cho người ôn hòa.

Thật giống như ở đây mới là căn nguyên của cả Linh giới, để cho người sức sống tràn trề.

- Ở đây lớn như vậy, làm sao tìm được Ám Ma chi tâm?

Nhan Chi nhíu mày.

Cái này chẳng những là nghi ngờ của nàng, ngay cả bọn người Nhiếp Vân cũng cảm thấy kỳ quái.

Mặc dù Hồn Thiên thế giới này không có rộng như Linh giới, nhưng tuyệt đối gấp mấy chục lần Phù Thiên đại lục, hơn nữa không gian chặt chẽ, cho dù dùng linh hồn tìm kiếm, không có nửa ngày là tuyệt đối không thể tìm được!

- Ám Ma chi tâm là căn cơ của Ma giới, chỉ cần người tu luyện Ma công, vận chuyển Ma công, liền có cảm ứng rất mạnh, Nhiếp Vân, lần này phải nhờ vào ngươi!

Tu Du Tẩu nói.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Trong bốn người, chỉ có hắn tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết, cũng chính là Ma công, muốn dùng Ma công tìm kiếm, chỉ có thể dựa vào hắn.

Tinh thần tập trung, Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ bát trọng đại thành chậm rãi vận chuyển, con mắt đen nhánh có chút hiện hồng.

- Ở bên kia!

Một tia ma khí từ đỉnh đầu hắn phún dũng ra, thẳng tắp bay đi.

Đạo ma khí này, như đã tìm được bổn nguyên, mang theo cảm giác hân hoan.

- Theo sau!

Mọi người biết rõ đây là Ám Ma chi tâm mang đến hiệu quả, cũng không kinh ngạc, theo sát đằng sau ma khí, thẳng tắp đi về phía trước.

Không gian của Hồn Thiên thế giới vững chắc, nhưng thời gian lộ ra có chút hỗn loạn, hành tẩu ở trong này, nếu như khó giữ được nội tâm, rất nhanh sẽ lâm vào mê huyễn, không thể tự thoát ra.

Đây là đặc tính của thế giới này, giống như trọng lực của tinh cầu, mặc dù bọn người Nhiếp Vân thực lực siêu tuyệt, cũng không thoát khỏi được.

- Xem ra thời không loạn lưu bên ngoài đều là bị Hồn Thiên thế giới ảnh hưởng!

Phi hành ở trong đó, Nhiếp Vân rốt cuộc hiểu rõ nơi phát ra thời không loạn lưu.

Khó trách thời không bên ngoài hỗn loạn như thế, toàn bộ là bị Hồn Thiên thế giới này ảnh hưởng, một tiểu thế giới rõ ràng ảnh hưởng phạm vi lớn như thế, đủ thấy năng lượng nơi này đáng sợ cỡ nào.

Trước kia một mực nghi hoặc, vì sao ở địa phương cường đại như Linh giới cũng không có thời không loạn lưu, nguyên lai căn bản ở chỗ này.

- Chư vị xin dừng bước!

Đang phi hành, một thanh âm to rõ vang lên, lập tức một bóng người chậm rãi xuất hiện.

Bóng người này cử chỉ có độ, thân hình cao lớn, mang theo Thư khí dày đặc, hai mắt thương cảm thoạt nhìn mang theo lòng nhân từ, mặc trường bào, thanh âm thanh tịnh to rõ, lại là một Đại Nho.

Mặc dù vị Nho giả này không có phóng thích áp lực, nhưng theo Nhiếp Vân, tựa hồ còn cường đại hơn Kha Thánh tôn giả vừa rồi, nhất cử nhất động mang theo Thiên Đạo, Vương đạo, Quân đạo, Nhân đạo chi ý, cho người một loại cảm giác nghiêm minh.

- Đây là Nho giới Chi Chủ, Khâu Thánh! Kẻ có được thiên phú Thiên Quân sư xếp thứ sáu!

Nhiếp Vân đang nghi hoặc thân phận người đến, Đạm Đài Lăng Nguyệt truyền âm tới.

- Nho giới Chi Chủ? Chẳng lẽ hắn cũng đầu hàng Tu La Vương?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Trước kia Kha Thánh tôn giả phản bội, để cho người rất căm tức rồi, chẳng lẽ vị này đường đường chủ nhân Nho giới, một trong mấy tồn tại đỉnh phong nhất Thiên Địa lục đạo Khâu Thánh cũng phản bội?

Nếu thực như thế, còn không biết năm đạo khác còn có người phản bội hay không, nếu như có, đối với Nhân loại mà nói tuyệt đối là đả kích cự đại.

Còn không có chiến đấu, đã có thế giới đầu hàng, nếu lúc trước có người nói với hắn, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

- Trước kia ta còn đang suy nghĩ, vì sao Kha Thánh tôn giả sẽ có Xuân Thu thánh điển của ngươi, hiện tại xem ra, ngươi cũng đầu phục Tu La Vương, Khâu Thánh, chẳng lẽ ngươi đã quên khế ước lúc trước giữa chúng ta?

Chứng kiến Khâu Thánh xuất hiện, kinh ngạc nhất cũng không phải Nhiếp Vân, mà là Tu Du Tẩu, sắc mặt trầm thấp, thần thái có chút ảm đạm.

Hắn và Khâu Thánh là hảo hữu nhiều năm, lúc ấy cùng một chỗ hứa hẹn vì cứu sinh linh của Thiên Địa lục đạo mà cố gắng, lại không nghĩ rằng cuối cùng đối phương lại phản bội.

- Khế ước? Hiện tại ta là thực hiện khế ước giữa chúng ta, vì cứu thương sinh của Thiên Địa lục đạo!

Khâu Thánh lắc đầu nói.

- Tu Du Tẩu, buông tha đi, Tu La Vương không cách nào chiến thắng, cùng hắn chiến đấu, hủy diệt Lục Đạo, để cho vô số sinh linh đồ thán, còn không bằng trực tiếp đầu hàng! Tu La Vương đã đáp ứng ta, chỉ cần chúng ta cam tâm tôn hắn làm chủ, sẽ không diệt thế, để cho Nhân loại tiếp tục an cư lạc nghiệp!

- Tu La Vương nói, ngươi rõ ràng cũng tin tưởng? Hắn là Đại Ma Đầu tội ác tày trời a...

Sắc mặt của Tu Du Tẩu khó coi.

Cùng Tu La nói điều kiện, quả thực là muốn chết, hiện tại Tu La Vương không có khôi phục thực lực đỉnh phong nhất, có lẽ có thể nghe những lời nói nhảm này, một khi đạt tới, chỉ sợ người thứ nhất giết đúng là vị này!

- Hắn sẽ chấp hành lời hứa, đã trải qua vô số Kỷ Nguyên, hắn cũng mất đi hứng thú tiếp tục diệt thế, duy nhất muốn làm chính là muốn Nhân loại cùng Tu La hòa bình ở chung, mà không phải tàn sát lẫn nhau, chỉ cần chúng ta đáp ứng điều kiện, hắn sẽ không hùng hổ dọa người, không bức bách chúng ta lên tử lộ!

Khâu Thánh nói.

- Tu La cùng Nhân loại hòa bình ở chung?

Lần này không đợi Tu Du Tẩu phản bác, ngay cả Nhiếp Vân cũng nhịn không được lắc đầu.

Xem ra Khâu Thánh này thật sự quá đơn thuần rồi, Tu La trời sinh thị sát khát máu, để cho hắn cùng Nhân loại ở chung một chỗ, tựa như nhốt sói hoang vào bầy cừu, làm sao có thể chung sống hoà bình?

Thôn phệ tu luyện giả Nhân loại, bọn hắn có thể tấn cấp huyết mạch, con mồi cùng người đi săn tầm đó, trừ khi một phương chết, nếu không, không có khả năng ở chung, đây là thiên tính, không thể sửa đổi!

- Các ngươi không cần không tin, Tu La Vương cam đoan với ta, chỉ cần Nhân loại tha thứ Tu La, Tu La tuyệt sẽ không tùy ý tàn sát Nhân loại, như vậy, hai đại chủng tộc hoàn mỹ dung hợp chung một chỗ…

------oOo------

Chương 1778: Ám Ma chi tâm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- …Nhân gian không còn giết chóc, Quan đạo, Vương đạo thuận lợi thực hành, Thiên Địa nhất thống, chẳng phải so với hiện tại ngươi chết ta sống tốt hơn nhiều sao?

Khâu Thánh nói, trong lời nói đối với tương lai mỹ hảo mà trong lòng hắn xây dựng, kích động không thôi.

- Điều đó không có khả năng! Không nói Tu La Vương nói có thể tin hay không, chỉ nói lần trước hắn diệt thế, giết chết tất cả thân nhân của ta, là không thể tha thứ, ngươi tránh ra, ta không hy vọng trở mặt với ngươi, cũng hi vọng ngươi không nên khó xử ta!

Tu Du Tẩu phất tay, đánh gãy hắn tưởng tượng.

Cha mẹn bằng hữu của Tu Du Tẩu, cơ hồ đều vẫn lạc ở tai nạn lần trước, có thể nói, chỉ cần người từ Thượng Cổ còn sống sót, đều có thù không đợi trời chung với Tu La Vương, cũng chính bởi vì loại cừu hận này chèo chống bọn hắn, mới kiến trì đối phó Tu La Vương.

- Đạo bất đồng bất tương vi mưu, hắn ngay cả tổ tông cũng đã quên, Tu Du, ngươi cùng hắn nói nhiều như vậy làm gì, dám ngăn trở, giết là được!

Hai hàng lông mày của Nhan Chi giương lên, khí khái hào hùng bừng bừng phấn chấn.

Đối với vị cố nhân này, nàng hiển nhiên càng quả quyết hơn Tu Du Tẩu, ai dám ngăn cản nàng đối phó Tu La Vương, liền giết kẻ đó!

- Xem ra chư vị là bị cừu hận che dấu, quên thiên hạ thương sinh, đã như vậy, Nho môn ta phải bảo vệ chính đạo, vì thiên hạ thương sinh trấn thủ, các ngươi muốn đi qua, trước hết chiến thắng ta rồi nói sau!

Thấy thái độ của hai người, Khâu Thánh biết rõ không có khả năng điều giải, quát lạnh một tiếng, khí thế trên người bay lên.

- Đánh thì đánh, đến đây đi!

Tu Du Tẩu cũng bị kích thích, nắm đấm siết lại, thời không kích động.

Ầm ầm!

Ngay thời điểm song phương hết sức căng thẳng, tùy thời có thể chiến đấu, toàn bộ Hồn Thiên thế giới đột nhiên kịch liệt lắc lư, một cổ lực lượng mạnh mẽ tới cực điểm tuôn đến.

- Ám Ma chi tâm xuất thế!

Tu Du Tẩu biến sắc.

Hồn Thiên thế giới chấn động mang theo một cổ ma khí phách tuyệt thiên địa, để cho tất cả mọi người từ sâu trong nội tâm cảm thấy áp lực, phảng phất như quay mắt về phía một thế giới cự đại, không cách nào chống cự.

Chỉ từ điểm đó, không cần Tu Du Tẩu nói, ngay cả Nhiếp Vân cũng biết chắc là Tu La Vương tìm được Ám Ma chi tâm!

Nếu không sẽ không tuôn ra lực lượng cường đại như thế.

- Nhiếp Vân, Nguyệt Nhi, Nhan Chi, các ngươi nhanh đi ngăn cản Tu La Vương! Khâu Thánh lưu cho ta!

Tu Du Tẩu thét dài một tiếng, lực lượng trên người như thủy triều tuôn ra, lơ lửng không trung, khí lãng cuồng bạo một lớp đón lấy một lớp, bàn tay mạnh mẽ đưa về phía trước, một chưởng ấn cự đại lăng không nhấn tới Khâu Thánh.

Thời không ở dưới chưởng ấn này lập tức tan rã, giòn như một khối thủy tinh.

Đây là lần thứ nhất Nhiếp Vân chứng kiến Tu Du Tẩu thi triển toàn lực, không hổ là cường giả nửa bước Xích Thiên cảnh, quả nhiên đáng sợ!

- Một mình ngươi liền muốn chiến đấu với ta, còn chưa đủ!

Đối mặt công kích của hắn, Khâu Thánh không còn bộ dáng nho nhã như trước kia, hừ lạnh một tiếng, một quyền oanh kích đến.

Nắm đấm của hắn quang minh chính đại, mang theo cảm giác Vương đạo, Quân đạo, để cho người có loại cảm giác chính nghĩa không thể đối kháng, vừa xuất hiện liền mang theo uy thế quét ngang, khí phách vô song.

- Nửa bước Xích Thiên cảnh? Không nghĩ tới ngươi rõ ràng cũng đột phá, rất tốt, xem ra là ta xem thường ngươi rồi!

Người trong nghề vừa ra tay đã biết có hay không, thấy nắm đấm của Khâu Thánh oanh kích đến, Tu Du Tẩu đã biết thực lực của đối phương, ánh mắt lộ ra ngưng trọng, song chưởng hỗn nguyên, tựa như sông lớn đào cát, lại giống như hái ngôi sao ở trên bầu trời.

Nương theo hắn múa hai tay, linh khí chung quanh bị kéo xoay tròn, phát ra thanh âm nức nở nghẹn ngào, một cổ lực lượng thổi phá linh hồn tụ tập, áp chế mà đến.

Oanh!

Hai đại cao thủ va chạm, thời không vỡ ra.

- Chúng ta đi mau!

Biết rõ Tu Du Tẩu thi triển toàn lực, là vì ngăn chặn Khâu Thánh, lưu lại thời gian cho nhóm người mình, Nhiếp Vân thét dài, thẳng tắp vọt tới phương hướng Ám Ma chi tâm xuất thế.

- Muốn đi? Đi được sao?

Bất quá hắn còn không có bay xa, một chưởng ấn lăng không mà đến, ngăn ở trước mặt, đúng là Khâu Thánh cùng Tu Du Tẩu chiến đấu, không nghĩ tới hắn một bên chiến đấu còn có thể đánh ra công kích cường đại như thế.

- Hừ!

Nhan Chi hừ lạnh, bàn tay một phen, một sợi dây nhỏ cổ quái phá không mà ra, đâm thẳng chưởng ấn trước mặt.

Bành!

Bị dây nhỏ đụng một cái, chưởng ấn vỡ vụn.

Linh Hồn sư xếp hạng thứ tám, tự nhiên có thủ đoạn công kích đặc biệt.

- Đi!

Biết rõ bây giờ không phải là thời điểm dây dưa, Nhiếp Vân kéo Đạm Đài Lăng Nguyệt, tiếp tục bay đi, thời gian nháy con mắt liền bay ra khu vực Khâu Thánh cùng Tu Du Tẩu chiến đấu.

Tuy thực lực của Khâu Thánh mạnh, nhưng thực lực của Tu Du Tẩu và Nhan Chi không thể yếu hơn hắn bao nhiêu, hai người liên thủ là quyết không xảy ra ngoài ý muốn.

Né tránh đối phương công kích, Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt một đường đi về phía trước, lần này lại không có ngăn trở, rất nhanh hai người liền chứng kiến một viên cầu cự đại xuất hiện ở trước mặt.

Viên cầu này lớn như ngôi sao, phóng ra lực uy hiếp chớ tới quấy rầy, để cho người còn chưa tới trước mặt liền cảm thấy khí tức bức bách, khó chịu đến cực điểm.

Trong viên cầu, một cổ ma khí dày đặc để cho người hít thở không thông nhấp nhô, Nhiếp Vân tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết không tự chủ được vận chuyển nhanh hơn, phảng phất như gặp được vật đại bổ hoàn mỹ nhất.

Ám Ma chi tâm!

- Các ngươi có thể nhanh như vậy tới đây, có chút vượt quá dự liệu của ta!

Hai người vừa tới trước mặt tinh cầu, một tiếng cười nhàn nhạt vang lên, lập tức một thiếu niên chậm rãi từ đằng sau tinh cầu bay tới.

Tu La Vương!

Bản tôn của hắn rốt cục xuất hiện!

- Ta nên gọi ngươi Tu La Vương hay Nhiếp Đồng!

Thở ra một hơi, Nhiếp Vân không có khẩn trương như người khác nhìn thấy Tu La Vương, ngược lại trong ánh mắt mang theo phức tạp, khẽ nói.

- Ngươi gọi ta cái gì cũng được, ta là Nhiếp Đồng, cũng là Tu La Vương!

Tu La Vương cười nhẹ đi tới, cử chỉ vô cùng ưu nhã, giống như song phương không phải địch nhân, mà là bằng hữu nhiều năm.

- Mặc dù các ngươi tới nhanh, nhưng đáng tiếc, Ám Ma chi tâm ta đã bắt đầu rèn luyện rồi, tin tưởng dùng không được bao lâu sẽ luyện hóa!

Tu La Vương nói xong chỉ chỉ tinh cầu.

Lúc này hai người Nhiếp Vân mới phát hiện một đạo hắc khí nhàn nhạt bao phủ tinh cầu, tựa hồ đang không ngừng áp chế lực lượng phát ra trong đó, muốn luyện hóa nó.

------oOo------

Chương 1779: Ám Ma chi tâm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nguyệt Nhi, động thủ!

Biết rõ một khi đối phương luyện hóa thành công, thực lực khẳng định còn có thể bạo tăng, đến lúc đó liền không có người có thể ngăn trở, Nhiếp Vân thấp giọng hô, Bắc Đẩu kiếm giơ lên, một kiếm đâm ra.

Một kiếm bình thản, ở trên không trung chậm rãi đẩy về phía trước, lập tức biến ra vô số mũi kiếm, giống như toàn bộ kiếm quang bao phủ Thiên Địa lại, huy sái ra thiết cát.

Nhất Kiếm Hoàn Vũ!

Mặc dù biết trước mắt chính là đệ đệ, nhưng hắn không có chút lưu tình nào.

Muốn cứu đệ đệ, chỉ có trước đả bại Tu La Vương, đây là vấn đề tránh không thoát, lòng dạ đàn bà sẽ chỉ làm hắn lâm vào khốn cảnh, vĩnh viễn không cách nào cứu đệ đệ ra.

- Thiên Đạo quyền!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng biết người trước mắt cường đại, đôi mi thanh tú nhăn lại, một quyền nghênh tiếp.

Nàng luyện hóa Xuân Thu thánh điển, lực lượng như cầu vồng, một quyền đánh ra như đâm rách Thiên Địa, xé mở một thông đạo tiến về Địa Ngục.

- Ca ca nhìn thấy đệ đệ, một chút thân tình cũng không giảng, trực tiếp ra tay, thật sự không tốt lắm a!

Đối với hai người công kích, Tu La Vương không thèm để ý, kinh ngạc cười cười, bàn tay trảo qua.

Rầm ào ào!

Nhất Kiếm Hoàn Vũ như độc xà bị đánh bảy tấc, cho dù uy lực cường thế, lại thủy chung trốn không qua đầu ngón tay của đối phương.

Một chiêu ngăn trở tuyệt chiêu của Nhiếp Vân, quyết đoán kiên quyết, như thế quả thực nghe rợn cả người.

- Nhìn xem chiêu này của ta ngươi phải chăng có thể chống đở được!

Nhất Kiếm Hoàn Vũ bị đối phương nắm, trên mặt Nhiếp Vân không có chút uể oải nào, ngược lại bình thản như nước, Bắc Đẩu kiếm hóa thành nửa vòng, từ một góc độ quỷ dị đâm ra.

Chiêu này phảng phất như vi phạm sinh lý học của thân thể con người, thoạt nhìn không có khả năng, lại thật đâm ra, hơn nữa uy lực mạnh, kình đạo kịch liệt, so với Nhất Kiếm Hoàn Vũ càng cường đại hơn.

Nhất Kiếm Tru Thiên!

Hiện tại Liên Nguyệt kiếm pháp chỉ sáng chế ba thức, Nhất Kiếm Phá Trần, Nhất Kiếm Hoàn Vũ cùng Nhất Kiếm Tru Thiên.

Chiêu này bởi vì uy lực quá lớn, một mực không thi triển qua, lúc này dùng hết toàn lực đánh ra, lực lượng toàn thân phối hợp Tiên lực, hình thành một đạo kiếm khí sáng chói, óng ánh sáng long lanh, đâm thẳng tới ngực của Tu La Vương.

- Chiêu này còn có chút ý tứ...

Chứng kiến uy lực kiếm chiêu này, sắc mặt của Tu La Vương ngưng trọng, bất quá chợt nở nụ cười, ngón tay lần nữa điểm một cái, nghênh đi qua.

- Ân?

Ngay khi ngón tay của hắn điểm lên Nhất Kiếm Tru Thiên, lập tức phát hiện không đúng, cũng không phải chiêu này uy lực cường đại cỡ nào, mà là uy lực rõ ràng như có như không, chỉ là cái thùng rỗng.

- Hư chiêu?

Hắn lập tức biết rõ đó là hư chiêu, mạnh mẽ ngẩng đầu, bình tĩnh biến mất, lập tức bị lạnh lùng thay thế.

Chỉ thấy Nhiếp Vân đánh ra hư chiêu, lúc này đã đi tới trước mặt Ám Ma chi tâm, tay trái Hàn Băng kiếm, thoáng một phát đâm ra, thời gian nháy con mắt liền chặt đứt hắc khí liên hệ.

Nguyên lai vừa rồi toàn lực công kích chỉ là giả, mục đích thực sự là Ám Ma chi tâm.

Đường đường Tu La Vương một mực dùng ảo cảnh lừa gạt người khác, dùng các loại thủ đoạn khiến người khác mắc lừa, nằm mơ cũng không nghĩ tới, ngay cả chính hắn cũng bị đãi ngộ đồng dạng.

- Khó trách ngươi là ca ca ta, cho tới nay ta đều xem thường ngươi, đã như vậy, ở đây liền làm nơi táng thân của ngươi a!

Trong mắt hiện lên một đạo hận ý, thần sắc vốn là khiêu khích biến mất không thấy gì nữa, thân thể nhoáng một cái, bàn tay kéo dài vươn ra, trảo tới Nhiếp Vân.

- Muốn động thủ với hắn, trước thông qua ta rồi nói sau!

Bàn tay của hắn còn chưa tới trước mặt Nhiếp Vân, một tiếng quát vang lên, bàn tay như ngọc trắng của Đạm Đài Lăng Nguyệt quay cuồng, nghiền áp xuống.

Vừa rồi Nhiếp Vân đã câu thông với nàng phương án tác chiến, vô luận đơn đả độc đấu hay hai người liên thủ, cũng không phải đối thủ của Tu La Vương, đã như vậy, còn không bằng nghĩ biện pháp trước luyện hóa Ám Ma chi tâm lại nói.

Chính bởi vì cân nhắc đến điểm ấy, Nhiếp Vân mới cố ý đánh hư chiêu, thừa dịp đối phương không chú ý, đi tới trước mặt Ám Ma chi tâm, nếm thử luyện hóa.

- Chỉ bằng ngươi? Cũng xứng?

Tu La Vương nhướng mày, dưới chân không ngừng, một quyền oanh ra.

Ầm ầm!

Hai đại cao thủ quyền chưởng va chạm, Hồn Thiên thế giới vững chắc lập tức liệt ra lỗ hổng cực lớn, Đạm Đài Lăng Nguyệt trầm mặt, phun ra một búng máu tươi.

- Nhiếp Vân, có thể luyện hóa hay không?

Dưới tình thế cấp bách, hô lên.

- Có thể luyện hóa, bất quá, ta cần ít nhất 10 phút, nhưng trước ngăn cản hắn lại nói!

Chứng kiến Đạm Đài Lăng Nguyệt một chiêu đã bị đánh tổn thương, trong nội tâm Nhiếp Vân sốt ruột, thét dài một tiếng, muốn xông lại.

- 10 phút?

Trong nội tâm Đạm Đài Lăng Nguyệt mát lạnh.

Thực lực bây giờ của nàng cho dù có chỗ tinh tiến, nhưng so với Tu La Vương còn có chênh lệch nhất định, chính thức chiến đấu mà nói, 10 phút khẳng định đã chết mấy lần.

Ngăn không được Tu La Vương, hắn chắc chắn sẽ không cho phép

Nhiếp Vân an ổn luyện hóa Ám Ma chi tâm, chờ đến lúc đó từng cái bị kích phá, còn không bằng hai người liên hợp.

- Vẫn là trước ngăn cản hắn a, chúng ta không thể luyện hóa, cũng để cho hắn không cách nào luyện hóa!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cắn răng.

Lần này tới mục đích chủ yếu, là ngăn cản Tu La Vương luyện hóa Ám Ma chi tâm, chỉ cần hoàn thành liền tính thắng lợi!

- Tốt!

Nhiếp Vân cũng minh bạch đạo lý này, không đi quản Ám Ma chi tâm, niết tay thành quyền, người ở trên không trung uốn éo, quay người chém ra.

Kim Cương Lưu Ly Thể đệ cửu trọng phối hợp 300 lần lực lượng, đánh ra Băng Quyền.

Loại Băng Quyền này tuy nói là thủ đoạn công kích đơn giản nhất trực tiếp nhất trong chiến đấu, người bình thường ai cũng có thể thi triển, nhưng là một trong các quyền pháp thực dụng nhất, Đại Đạo diễn sinh đến đỉnh phong, sẽ hóa mục nát thành thần kỳ, hóa rườm rà thành đơn giản, hiện tại chiêu này của Nhiếp Vân là như thế, thoạt nhìn là chiêu số đơn giản nhất, lại bao phủ mấy chục phương vị, mặc dù đối thủ là Tu La Vương, như trước cảm thấy khó có thể rung chuyển, không cách nào tránh né.

- Cho tới nay, ta không có động thủ với ngươi, hôm nay liền cho ta xem xem, ngươi đến cùng có bản lãnh gì, lại làm ca ca của Tu La Vương ta!

Tu La Vương cũng là người quyết đoán, biết rõ không giải quyết hai người trước mắt là không thể nào an tâm luyện hóa Ám Ma chi tâm, nhướng mày, trong ánh mắt lộ ra lạnh lùng.

------oOo------

Chương 1780: Cái này nguy rồi!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một nửa linh hồn khác của hắn nhận người trước mắt là ca ca, hắn sẽ không nhận, hiện tại thừa dịp trong thời gian ngắn ngăn chặn đối phương, vừa vặn chiến đấu một hồi, nhìn xem Nhiếp Vân có tư cách gì, làm ca ca của Tu La Vương hắn.

Thân thể nhoáng một cái, giống như thuấn di đi ngang bảy tám mét, cũng là một quyền oanh kích.

Nắm đấm đối nắm đấm, đối mặt Băng Quyền uy lực vô cùng của Nhiếp Vân, hắn lựa chọn cứng đối cứng!

Oanh!

Hai thiết quyền đụng một chỗ, đây là lần đầu Nhiếp Vân cùng Tu La Vương chiến đấu ở trên ý nghĩa chính thức, chỉ cảm thấy khớp xương đau đớn, cả cánh tay lập tức nổ tung.

Cứng rắn so lực lượng, hắn không phải là đối thủ của Tu La Vương!

Bất quá, Tu La Vương cũng không tốt hơn chỗ nào, nắm đấm như khí cầu lõm vào, xương ngón tay nát tan, xem ra Kim Cương Lưu Ly Thể đệ cửu trọng phối hợp 300 lần chiến lực, để cho hắn ăn thiệt thòi không nhỏ.

- Rất tốt, thân thể không tệ, nhưng nếu chỉ có loại thực lực này mà nói, muốn trở thành đối thủ của Tu La Vương ta, còn làm không được!

Cánh tay hất lên, xương ngón tay vỡ vụn hoàn hảo không tổn hao gì, khí tức của Tu La Vương không có chút uể oải nào, ngược lại trong mắt thiêu đốt chiến hỏa.

Ở trước hắn, một người có được thiên phú đặc thù xếp hạng thứ nhất, thứ hai, thứ chín, thứ mười, một người là kẻ có được thiên phú Thiên Đạo sư, nuốt bất luận ai, đều có thể để cho thực lực của

hắn bay vọt về chất, so với nuốt Ám Ma chi tâm càng mạnh hơn nữa!

- Vậy sao, ngươi muốn giết ta, cũng không dễ dàng như vậy!

Nhiếp Vân chấn động toàn thân, cánh tay vỡ vụn khôi phục như lúc ban đầu, Võ Đạo đan điền trong cơ thể nhanh chóng xoay tròn, khí tức càng ngày càng mạnh.

Vốn là huynh đệ sinh tử phó thác, lúc này lại thành cừu địch không chết không ngớt.

Hô!

Bàn tay trảo một cái, không gian trước mặt sụp đổ, trước kia thu phục chiếm được Tứ đại hung thú bay ra.

Thao Thiết, Hỗn Độn, Ác Thú, Cùng Kỳ Tứ đại Thần Thú đã làm yêu sủng của Nhiếp Vân, đều nghe theo mệnh lệnh của hắn.

- Xem ra ngươi đã thu phục bốn gia hỏa không đáng tin cậy này, bất quá, chúng có thể phản bội ta, cũng có thể phản bội ngươi!

Nhìn thoáng qua, Tu La Vương cười lạnh.

- Không cần châm ngòi ly gián, thế giới này không cần Tu La chấp hành diệt thế, ngươi cũng không có khả năng vĩnh viễn thắng lợi!

Biết rõ đối phương mang theo hương vị châm ngòi, Nhiếp Vân lơ đễnh.

Lúc này bốn thú tăng thêm hắn và Đạm Đài Lăng Nguyệt, hiện lên cục diện vây kín, tuy không cách nào đánh chết, nhưng ngăn cản hắn luyện hóa Ám Ma chi tâm, vẫn có thể làm được.

- Vậy sao? Cái này khó mà nói!

Tu La Vương khẽ cười một tiếng, đột nhiên thân thể cấp tốc tiến lên, một đạo quyền mang giống như cầu vồng kích xạ ra, phương hướng không phải Nhiếp Vân cũng không phải Tứ đại hung thú, mà

là Đạm Đài Lăng Nguyệt.

- Thiên Thủ bình chướng!

Sau lưng Đạm Đài Lăng Nguyệt tỏ khắp Tiên lực, thời gian nháy con mắt liền xuất hiện mấy ngàn bàn tay biến ảo, từng cái đều kết lấy thủ ấn bất đồng, đồng thời điểm về phía trước.

Rầm ào ào!

Ngàn tay tạo thành một bình chướng cự đại, ngăn ở trước mặt, ánh sáng lưu chuyển, tản mát ra uy nghiêm Thiên Đạo không thể kháng cự.

Loại uy nghiêm này đối với người bình thường mà nói, là đáng sợ đến cực điểm, nhưng đối với Tu La Vương lại không coi vào đâu, hắn xuất thế chính là vì hủy diệt Thiên Đạo, như thế nào lại quan tâm chút áp lực ấy.

Oanh!

Thất Thải quyền mang cùng Thiên Thủ bình chướng va chạm, lực lượng điên cuồng nghiền áp, răng rắc một tiếng, Đạm Đài Lăng Nguyệt không chịu nổi, trước khi chiến đấu đến chấm dứt, nửa cái hô hấp cũng không có kiên trì nổi.

- Nguyệt Nhi!

Không nghĩ tới thực lực của Tu La Vương cuồng bạo như thế, so với vừa rồi cùng hắn đối quyền còn cường đại hơn nhiều lắm, Nhiếp Vân dưới tình thế cấp bách, Tháp Trụ ấn mạnh mẽ ngăn ở trước Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Tứ đại hung thú ở dưới mệnh lệnh của Nhiếp Vân, nhao nhao ra tay, bất quá, Tu La Vương giống như tính toán toàn bộ rồi, cười to một tiếng, cấp tốc lui về phía sau, hắn vừa tiến vừa lui tầm đó phối hợp hoàn mỹ không tỳ vết, không có chút sơ hở nào, để cho tất cả công kích đều rơi xuống một bên, không đánh được tới người.

- Vừa rồi ngươi trêu đùa ta một lần, lần này trả lại ngươi!

Trong tiếng cười, Tu La Vương đã từ tại chỗ biến mất, xuất hiện ở trước mặt Ám Ma chi tâm, bàn tay duỗi dài, trực tiếp cắm vào hạch tâm tinh cầu.

- Nguy rồi!

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân nguội lạnh một nửa.

Tu La Vương này thật sự quá biết đùa bỡn tâm cơ rồi, vừa rồi giả bộ công kích Đạm Đài Lăng Nguyệt, thực tế mục đích vẫn là Ám Ma chi tâm!

Trước kia hắn trêu đùa đối phương một lần, đối phương liền dùng phương pháp đồng dạng, lần nữa đánh trả.

- Muốn luyện hóa Ám Ma chi tâm, ngươi vẫn là tỉnh lại đi, Đại Minh Tĩnh Tâm Châu!

Ngón tay của Đạm Đài Lăng Nguyệt điểm một cái, một viên cầu quay tròn xuất hiện.

Đúng là Nhiếp Vân từ Phật giới trộm đến Đại Minh Tĩnh Tâm Châu.

Cái bảo vật này là Thích Già Phật tổ từ Hỗn Độn đoạt được, một trong Phật giới chí bảo, uy lực vô cùng, lúc này nàng không chút do dự tế luyện ra, thẳng tắp vọt tới Ám Ma chi tâm, Phật âm nổ vang.

Phật Ma không cùng tồn tại, tuy Đại Minh Tĩnh Tâm Châu xa xa không bằng Ám Ma chi tâm, nhưng có thể triệt tiêu một bộ phận ma tính, để cho Ám Ma chi tâm mất đi hiệu quả vốn có.

- Muốn dùng đồ vật Phật môn đến ô nhiễm Ám Ma chi tâm? Nghĩ không tệ!

Tu La Vương cười khẽ một tiếng, một bàn tay khác hoạch xuất nửa vòng, không gian trước mặt hắn lập tức vặn vẹo, để cho hắn giống như tiến nhập một thế giới khác, cho dù uy lực của Đại Minh Tĩnh Tâm Châu không kém, lại thủy chung công kích không đến trước mặt.

- Họa Thủ hư không!

Một chiêu Họa Thủ hư không này thoạt nhìn đơn giản, nhưng Tiên Quân đỉnh phong cũng khó làm được, dùng tinh thần lực cường đại phối hợp động tác ở trong thời gian ngắn thiết cát ra một không gian khác, cùng Hồn Thiên thế giới song song, mặc dù thực lực có mạnh hơn gấp 10 lần nữa, cũng không tổn thương được mảy may.

Chiêu này, Nhiếp Vân cũng chỉ nghe nói, chưa bao giờ thấy qua, không nghĩ đến Tu La Vương này tiện tay sử xuất, hơn nữa thuần thục như thế!

Như vậy, há không phải nói đối phương đã dựng ở thế bất bại, không thể chiến

thắng?

- Bắc Đẩu kiếm! Hàn Băng kiếm, Nhất Kiếm Tru Thiên!

Ngăn chặn bối rối, lòng Nhiếp Vân yên tĩnh như biển, thiên phú Thiên Thủ sư phối hợp hai thanh trường kiếm, đánh ra hai chiêu Nhất Kiếm Tru Thiên.

------oOo------

Chương 1781: Lực lượng quán thâu! (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai đại tuyệt chiêu còn chưa tới trước mặt Tu La Vương liền dung hợp chung một chỗ, tạo thành một đạo kiếm quang chiếu rọi Thiên Địa, lăng không đánh tới.

Đây là lần thứ nhất hắn làm nhiều việc cùng lúc, đồng thời thi triển hai bộ Nhất Kiếm Tru Thiên, không nghĩ tới chẳng những thành công, còn hoàn mỹ dung hợp!

Có thể ở lần thứ nhất liền làm được, chẳng những cùng thiên phú

Thiên Thủ sư linh xảo có quan hệ, cùng thiên phú Võ Đạo sư đạt tới hình thái thứ năm cũng có quan hệ thật lớn.

Nếu như không có hai thiên phú nghịch thiên này, là căn bản làm không được.

- Ngươi thật đúng là để cho ta ngoài ý muốn!

Hai đại kiếm chiêu dung hợp, chẳng những để cho bọn người Đạm Đài Lăng Nguyệt cảm thấy kỳ quái, ngay cả Tu La Vương cũng có chút ngoài ý muốn, bất quá hắn cũng không để ý, khóe miệng giơ lên, như trước mang theo vui vẻ nghiền ngẫm.

Ầm ầm!

Ngay lúc đó, kiếm quang dung hợp đâm qua, bất quá tình huống để cho hắn kỳ vọng không xuất hiện, giống như Đạm Đài Lăng Nguyệt công kích, đâm tới trước mặt Tu La Vương, như đâm vào không khí, không có bất kỳ hiệu quả.

Họa Thủ hư không giấu người ở một thời không khác, chỉ cần không đánh nát thời không này, liền không khả năng làm bị thương người trong đó!

- Nhất Kiếm Tru Thiên cung hợp cũng không thành, chẳng lẽ phải dùng Nguyên Khí Đạn?

Tu La Vương hình thành không gian này vững chắc đến cực điểm, không nghiền nát tuyệt không có thể đả thương, Nhất Kiếm Tru Thiên dung hợp đã là tuyệt chiêu mạnh nhất rồi, chẳng lẽ phải dùng Nguyên Khí Đạn mới có thể thành công?

Thế nhưng mà Nguyên Khí Đạn không có thời gian ngắn áp súc, cơ hồ không có bất cứ tác dụng gì a!

Mà nhìn bộ dạng của Tu La Vương, là tuyệt đối không thể cho hắn thời gian dài như vậy...

Cái này nguy rồi!

- Chúng ta liên hợp thử xem!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng nhận ra chiêu số của đối phương, sắc mặt khó coi.

- Ân, chỉ có thể như vậy!

Nhiếp Vân tạm thời không có biện pháp tốt, lui về phía sau một bước, nói với Tứ đại yêu sủng một tiếng, hai người bốn thú tổ hợp thành một trận pháp.

Liên hợp lại muốn phát huy thực lực mạnh nhất, chỉ có thể sử dụng trận pháp, may mắn bọn họ đều là chí cường giả, đối với trận pháp cũng không xa lạ gì, tùy tiện tổ hợp đều có thể phát huy ra trận pháp uy lực mạnh nhất.

- Đều đánh ra công kích mạnh nhất, nhìn xem có thể phá vỡ Họa Thủ hư không của hắn hay không!

Không cần nói nhảm nhiều lời, hai người bốn thú cũng biết chuyện gì xảy ra, nương theo Nhiếp Vân quát một tiếng, đồng thời đánh ra công kích mạnh nhất.

Nhiếp Vân vẫn là Nhất Kiếm Tru Thiên dung hợp, Đạm Đài Lăng Nguyệt thì thi triển Thiên Đạo chi quyền, bốn thú công kích không quá giống Nhân loại, bất quá phối hợp thân thể đặc thù, đều cực kỳ đáng sợ, hai người bốn thú công kích thông qua trận pháp liên hợp chung một chỗ, như ở Hồn Thiên thế giới xoáy lên một vòi rồng, không gian chung quanh xé rách ra, hình thành một đao mang đen kịt.

Đao mang thẳng tắp bổ tới Tu La Vương.

- Nói thiệt cho các ngươi biết, ta không sợ nhất đúng là liên hợp, nếu liên hợp hữu dụng với ta, ta sớm đã chết không biết bao nhiêu lần!

Chứng kiến đao mang đen kịt, Tu La Vương không tránh né cũng không khẩn trương, ngược lại khẽ cười một tiếng, cánh tay hơi có vẻ gầy yếu nhẹ nhàng đưa ra ngoài.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt lòng bàn tay của hắn hội tụ ra vô số Tu La sát khí, tạo thành một đồ vật bộ dáng tấm chắn.

Hai người bốn thú liên hợp hình thành đao mang đụng phải tấm chắn, như khối băng đụng phải sắt nóng, không có bất kỳ hiệu quả, trực tiếp hòa tan.

Cô cô cô cô!

Thời điểm mọi người ở đây kỳ quái, đột nhiên Ám Ma chi tâm ở trước mặt Tu La Vương mạnh mẽ rút nhỏ một vòng, như là bị luyện hóa cắn nuốt.

- Nguy rồi, hắn mượn lực lượng của chúng ta luyện hóa Ám Ma chi tâm, không thể tiếp tục công kích!

Nhiếp Vân hiểu được, vội vàng ngăn cản mọi người.

Vừa rồi bọn hắn công kích, liên hiệp lực lượng sáu người, cho dù là Tu Du Tẩu, chỉ sợ cũng ngăn cản không nổi, hắn chẳng những ngăn trở còn có thể mượn nhờ cổ lực lượng này luyện hóa Ám Ma chi tâm, loại thủ đoạn kia quả thực quá đáng sợ!

- Tu La chi đạo khống chế nội tâm cùng thực lực người, sáu người chúng ta, thực lực không thống nhất, trong nội tâm cũng không thống nhất, mặc dù dùng trận pháp liên hợp chiêu số, đồng dạng rất dễ dàng bị hắn hóa giải, Tu La Vương chính là bởi vì có loại thủ đoạn này, mới có thể ở thời kỳ thượng cổ tung hoành ngang dọc, vô số cao thủ vây quét mà không chết!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng nghĩ tới, lông mày nhíu lại.

Thời kỳ thượng cổ cường giả như rừng, rất nhiều cao thủ liên hợp cũng không thể đánh chết Tu La Vương, đủ để nói rõ hắn có được thủ đoạn hóa giải quần công đặc biệt, xem ra công kích như vậy chẳng những không có hiệu quả, gây chuyện không tốt còn có thể gia tốc luyện hóa Ám Ma chi tâm, tiếp tục công kích, được không

bù mất.

Ầm ầm!

Thời điểm hai người đang sầu mi khổ kiểm, đột nhiên một tiếng nổ vang kịch liệt, Tu La Vương như đột phá gông cùm xiềng xích nào đó, toàn thân cao thấp tản mát ra hào quang sáng chói, chiếu rọi tứ phương.

- Xích Thiên cảnh! Nguy rồi, mượn nhờ lực lượng vừa rồi luyện hóa Ám Ma chi tâm, Tu La Vương đã đột phá Xích Thiên cảnh rồi...

Một tiếng bén nhọn vang lên, vẻ mặt Tu Du Tẩu kinh hoảng bay tới.

Lúc này hắn không có bình tĩnh như trước kia, trong mắt mang theo bối rối, Nhan Chi cùng ở sau lưng, khí tức có chút uể oải, xem ra cùng Nho giới Khâu Thánh chiến đấu, bọn hắn đều bị thương không nhẹ.

Về phần Khâu Thánh cũng không đi theo sau lưng hai người, không biết là bị giết, hay bị đả thương.

- Xích Thiên cảnh? Cái này là Xích Thiên cảnh?

Nhiếp Vân nhìn lại Tu La Vương, chỉ thấy toàn thân đối phương sóng cuộn mãnh liệt, khí thế một tầng cao qua một tầng, đứng ở trước mặt hắn như ngưỡng vọng núi cao, không có năng lực phản kháng chút nào!

Xích Thiên cảnh, siêu cấp cảnh giới vượt qua Tiên Quân, thời kỳ thượng cổ chỉ có hai người đạt tới, một cái là Long Hoàng, một cái là Tu La Vương, lúc này hắn đã đột phá, tương đương sợi rơm rạ cuối cùng đè chết lạc đà, nhất định khó có thể đối kháng!

- Tuy hắn đạt tới Xích Thiên cảnh lại không triệt để vững chắc, một khi hoàn toàn luyện hóa Ám Ma chi tâm, tu vi vững chắc, Thiên Địa lục đạo tận thế cũng tới rồi!

Sắc mặt của Nhan Chi cũng khó coi.

- Vậy làm sao bây giờ, chúng ta vừa dùng trận pháp liên hợp công kích hắn, kết quả bị hắn hấp thu lực lượng, tốc độ luyện hóa Ám Ma chi tâm nhanh hơn, tiếp tục như vậy, hắn sớm muộn cũng sẽ luyện hóa toàn bộ, không có khả năng ngăn trở...

Đạm Đài Lăng Nguyệt sốt ruột nói.

------oOo------

Chương 1782: Lực lượng quán thâu! (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ám Ma chi tâm vốn lớn như tinh cầu, trải qua vừa rồi biến cố, chí ít có một phần ba bị đối phương luyện hóa thành công, hoàn toàn luyện hóa chỉ là vấn đề thời gian, căn bản ngăn cản không được.

- Nếu như hiện tại có một vị cường giả Xích Thiên cảnh ngăn cản hắn, mới có thể phát ra tác dụng, ngoại trừ điểm ấy, mặt khác không có biện pháp rồi...

Tu Du Tẩu lắc đầu.

- Cường giả Xích Thiên cảnh? Đi nơi nào tìm? Tiểu Long không có mặt a...

Vốn tưởng rằng đối phương sẽ có biện pháp tốt, không nghĩ đến lại là như vậy, Nhiếp Vân nhịn không được lắc đầu.

- Cho dù Long Hoàng ở đây cũng vô dụng, hắn còn không có triệt để khôi phục, tu vi cùng ta không sai biệt lắm, tối đa nửa bước Xích Thiên cảnh...

Sắc mặt Tu Du Tẩu ngưng trọng, càng ngày càng khó coi, đột nhiên con mắt sáng ngời, nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Còn có một biện pháp!

- Ân? Nói mau!

Nghe được còn có biện pháp, mọi người đều tinh thần chấn động.

Vốn đã tuyệt vọng, lúc này có loại cảm giác tuyệt xử phùng sinh (*gặp được đường sống trong cõi chết) a.

- Dựa vào ngươi!

Tu Du Tẩu nhìn về phía Nhiếp Vân, ánh mắt kiên định.

- Ta?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Rất đơn giản, ngươi có Vô Tận đan điền, lực lượng vô cùng vô tận, mặc dù lực lượng cường thịnh trở lại, cũng sẽ không bị bạo tạc nổ tung, hiện tại mấy người chúng ta liền quán thâu lực lượng toàn thân cho ngươi! Cho ngươi ở trong thời gian ngắn có được thực lực Xích Thiên cảnh, như vậy có thể ngăn cản Tu La Vương rồi!

Tu Du Tẩu nói ra ý nghĩ của mình.

- Quán thâu lực lượng lên người ta?

Con mắt Nhiếp Vân trợn tròn.

- Chỉ có một biện pháp này, cũng là biện pháp duy nhất! Đừng nói nhảm nữa, bắt đầu đi, đây là phương pháp quán thâu năng lượng, các ngươi từng người nhìn một chút, lập tức bắt đầu, Nhiếp Vân, ngươi không nên phản kháng, quá trình quán thâu năng lượng có thể sẽ cực kỳ thống khổ, nhưng chỉ cần chống đỡ, trong thời gian ngắn liền có được thực lực Xích Thiên cảnh, giải quyết tai hoạ ngầm lần này!

Ngón tay của Tu Du Tẩu điểm một cái, mấy đạo quang mang bắn vào trong óc mỗi người, đồng thời sốt ruột nói.

- Xem ra chỉ có thể dùng biện pháp này, bắt đầu đi!

Nhìn tia sáng này một lần, Nhiếp Vân gật đầu đồng ý.

Bộ phương pháp quán thâu lực lượng này cùng huyết mạch cộng minh của Tiểu Long lúc trước có chút tương tự, có thể trong thời gian ngắn đưa thực lực của bọn hắn dung nhập thân thể mình, để cho mình có được sức chiến đấu càng mạnh hơn nữa.

Bất quá, loại lực lượng này không phải của bản thân mình, dùng xong rồi còn phải trả lại, nếu không, nhiều loại lực lượng xung đột ở trong người, sớm muộn gì cũng sẽ bạo liệt mà chết.

Hơn nữa, quá trình quán thâu cùng tự chủ tấn cấp bất đồng, cực kỳ thống khổ, hơi không cẩn thận, sẽ vẫn lạc, nhưng bây giờ không có phương pháp khác có thể thực hiện, chỉ có loại biện pháp này, mới có thể ngăn cản đối phương!

- Thao Thiết, Hỗn Độn, Cùng Kỳ, Ác Thú, Nguyệt Nhi, Nhan Chi, các ngươi đều nên xem xong rồi, vậy tốt, bắt đầu đi! Thời điểm truyền năng lượng, nhất định phải tâm thần hợp nhất, không nên suy nghĩ bậy bạ!

Biết rõ một lúc sau, chờ đối phương triệt để luyện hóa Ám Ma chi tâm, sẽ không còn cơ hội, thấy Nhiếp Vân đồng ý, Tu Du Tẩu không do dự nữa, hô to một tiếng.

- Tốt!

Hai người bốn thú biết rõ đây là tiền tử hậu sinh, mượn nhờ lực lượng của mọi người cưỡng ép tăng thực lực lên, bài trừ cục diện trước mắt, đồng thời nhẹ gật đầu.

Rầm ào ào!

Tứ đại yêu sủng vây quanh ở bốn phương tám hướng, Đạm Đài Lăng Nguyệt, Nhan Chi,Tu Du Tẩu đứng ở vị trí trên đỉnh đầu, dưới chân của Nhiếp Vân.

Một đạo Tiên lực tuôn ra, như thủy triều minh hưởng, Nhiếp Vân bị ba người bốn thú phát ra lực lượng triệt để vây quanh.

Cô cô cô!

Lực lượng của Tứ đại yêu sủng cùng Tam đại cường giả vừa tiến vào thân thể, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy tùy thời đều bạo tạc nổ tung, tóc dựng ngược lên, khí chất cùng thần thái cả người xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Thân thể càng thêm cứng rắn, Khí Hải càng thêm bao la, mọi cử động mang theo lực lượng phách tuyệt thiên địa, vắt ngang thiên cổ.

Bất quá, lực lượng điên cuồng tấn chức, thống khổ cũng tùy theo mà đến, nhất là lực lượng của Tứ đại yêu sủng và Tam đại cường giả không giống nhau, dung nhập thân thể giống như chư cường cùng tồn tại, các quốc gia giao chiến, thân thể tựa hồ tùy thời sẽ bởi vì không chịu nổi mà triệt để nổ tung.

May mắn trước kia hắn Phật Ma đồng tu, dung hợp qua lực lượng hoàn toàn bất đồng, đã có kinh nghiệm, vô danh pháp quyết chậm rãi vận chuyển, trong cơ thể vang dội thanh âm cổ xưa, chậm rãi áp chế những khí lưu hỗn tạp này.

- Chịu đựng, nhất định phải thành công!

Hai mắt đỏ thẫm, nương theo lực lượng tuôn ra ngày càng nhiều, Nhiếp Vân như đột phá lần lượt cực hạn của thân thể, thực lực càng ngày càng mạnh, cũng càng ngày càng khó có thể khống chế

Bảy đại cao thủ, từng cái đều là cường giả Tiên Quân trung kỳ trở lên, tích lũy hùng hậu, lực lượng trong cơ thể như biển, đừng nói Nhiếp Vân còn không có đột phá Tiên Quân, cho dù đột phá, đối mặt lực lượng cường đại như vậy quán thâu, cũng rất khó chống đỡ.

Cô cô cô cô!

Trong cơ thể giống như sôi trào, áp chế không nổi lực lượng bành trướng, thân thể phát ra minh hưởng nức nở nghẹn ngào, hình thành từng đạo khí tiễn.

- Chịu đựng, bằng không thì kiếm củi ba năm thiêu một giờ, tất cả

cố gắng đều uổng phí rồi!

Tu Du Tẩu hét lớn một tiếng.

Lúc này sắc mặt Nhiếp Vân huyết hồng, toàn thân bị mồ hôi xâm nhiễm, giống như mới từ trong nước kéo ra, nếu như những người khác cũng có Thiên Nhãn, có thể chứng kiến kinh mạch hắn bị trướng đến cực hạn, từng đoàn từng đoàn lực lượng tinh thuần, qua lại xông tới, giống như Mãnh Hổ bị nhốt ở trong lồng, tùy thời có thể lao ra, xé thân thể hắn thành mảnh nhỏ.

Nếu không phải Kim Cương Lưu Ly Thể vừa mới đột phá, đạt tới tình trạng Bất Diệt Kim Thân, khẳng định không cách nào kiên trì nổi, bị lực lượng tuôn ra tạc thành bụi phấn rồi.

- Muốn tăng thực lực lên ngăn cản ta? Các ngươi cũng quá không để ta vào mắt rồi!

Động tác của bọn người Nhiếp Vân, rốt cục đưa tới Tu La Vương chú ý.

Vừa rồi hắn luyện hóa Ám Ma chi tâm thuận lợi đột phá, đắm chìm trong khoái cảm củng cố tu vi nên không biết.

Lúc này tỉnh táo lại, chứng kiến cử động của bọn hắn, ở đâu không rõ chuyện gì xảy ra, cười lạnh liên tục, bàn tay mạnh mẽ trảo xuống.

Đạt tới Xích Thiên cảnh, tuy tu vi còn không có triệt để vững chắc, nhưng là thật Xích Thiên cảnh, vừa ra tay Hồn Thiên thế giới phát ra nổ vang đậm đặc, như bổn nguyên bị thương tổn, xuất hiện một mảnh thời không cực lớn sụp đổ.

------oOo------

Chương 1783: Hỗn Độn thánh thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân, chống đỡ!

Bởi vì thời gian cấp bách, không kịp tìm kiếm địa phương khác quán thâu năng lượng, hơn nữa quá trình này thời gian không dài, Tu Du Tẩu vốn tưởng rằng một khi thành công, cho dù Tu La Vương muốn ngăn cản cũng không kịp, không nghĩ tới tốc độ phản ứng của đối phương nhanh như vậy, trực tiếp ra tay, hoảng sợ la lên, hai tay hiện ra một tiểu thế giới.

Tiểu thế giới này đúng là Bản Mệnh Tiên Khí Chu Thiên thế giới của hắn.

Lúc này Chu Thiên thế giới chỉ có phương viên mấy chục dặm, tựa như một khí cầu trong suốt, bên trong Chư Thiên Tinh Thần vận chuyển, diễn hóa thế giới huyền bí.

Trung tâm thế giới, một lão giả bị nhốt, tả hữu xung đột nhưng không cách nào thoát đi, chính là Nho môn Chi Chủ trước kia ngăn trở mọi người, Khâu Thánh Tôn Giả!

Nguyên lai hắn cũng không có bị đánh chết, mà là bị Tu Du Tẩu vây ở trong Chu Thiên thế giới.

- Chống đỡ? Chịu đựng được sao? Hôm nay các ngươi đều phải chết!

Thấy hắn tế ra Chu Thiên thế giới, Tu La Vương quát lạnh một tiếng, không luyện hóa Ám Ma chi tâm nữa, bàn tay rút ra, lần nữa ép xuống.

Xoẹt zoẹt~! Xoẹt zoẹt~!

Lực lượng khổng lồ rơi vào trên Chu Thiên thế giới, toàn bộ tiểu thế giới phát ra thanh âm nổ vang, xem ra tùy thời sẽ bởi vì không chịu nổi mà triệt để nổ tung.

- PHỐC!

Chu Thiên thế giới cùng Tu Du Tẩu huyết mạch tương liên, bị áp lực lớn như thế, trước mắt tối sầm, phun ra một ngụm máu tươi.

Tu La Vương đạt tới Xích Thiên cảnh thật sự là đáng sợ, đã vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn hắn, không cách nào đối địch.

- Gia gia! Chư Thiên vạn giới nghe ta hiệu lệnh, cho ta mượn lực lượng, chém giết tà ma!

Thấy gia gia bị thương, Đạm Đài Lăng Nguyệt tim như đao cắt, Thiên Đạo đan điền điên cuồng vận chuyển, làm cho cả người nàng tựa như người phát ngôn của Chư Thiên vạn giới, không để cho xâm phạm.

Bàn tay chiêu một cái, đặt mình trong Chu Thiên thế giới, hai tay nắm lại, ngăn cản Tu La Vương áp bách.

Ầm ầm!

Tu La Vương không quan tâm đối phương còn có mấy người, trên mặt như không hề bận tâm, không có cảm tình chút nào, lần nữa đánh xuống một chưởng.

PHỐC!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng phun ra một búng máu.

Tuy nàng là Thiên Đạo sư, nhưng chỉ có thực lực Tiên Quân trung kỳ đỉnh phong, so sánh với Xích Thiên cảnh Tu La Vương, chênh lệch thật sự nhiều lắm, hoàn toàn không thể so sánh.

Thấy bọn họ ngăn không được, Nhan Chi cùng với Tứ đại hung thú cũng lao đến, hy vọng có thể dựa vào Chu Thiên thế giới, ngăn cản một lát.

- Không biết tự lượng sức mình!

Tu La Vương cười lạnh, đầu ngón tay sinh ra huyền ảo chi ý đặc thù, thẳng tắp đâm qua.

Răng rắc! Răng rắc!

Chu Thiên thế giới là Tạo Hóa Tiên Khí, ở dưới áp lực cực lớn, như trước không chịu nổi, đã nứt ra một khe hở cực lớn.

Hô!

Khâu Thánh Tôn Giả bị nhốt thừa cơ trốn thoát, miệng lớn thở hổn hển.

Bành bành bành bành!

Chu Thiên thế giới vỡ vụn, bọn người Tu Du Tẩu rốt cuộc không cách nào kiên trì, như hòn đá phi hành đánh trúng đống cát, đồng thời bay ngược ra ngoài, cả đám khí tức uể oải, linh hồn suy yếu, giống như tùy thời có thể chôn vùi.

Tiên Quân được xưng Bất Tử Bất Diệt, nhưng cũng phân tình huống, một khi linh hồn bị thương quá nặng, tổn thương bổn nguyên, đồng dạng sẽ vẫn lạc.

Hiện tại bọn người Tu Du Tẩu đúng là bị thương bổn nguyên, vô luận linh hồn hay thân thể, đều đã có tổn thương không thể nghịch chuyển.

- Chẳng lẽ thực phải chết ở chỗ này? Thiên Địa lục đạo lần nữa lâm vào một Luân Hồi...

Thấy Chu Thiên thế giới nghiền nát, tất cả mọi người không ngăn cản được Tu La Vương, trong mắt Tu Du Tẩu sinh ra vẻ tuyệt vọng.

Vốn cho rằng trải qua không biết bao nhiêu năm bố cục, các loại thủ đoạn ra hết, cho dù không thể triệt để giải quyết Tu La Vương, cũng nhất định có thể ngăn cản bộ pháp diệt thế của hắn, kết quả lại phát hiện, ở trước mặt thực lực cường đại của đối phương, căn bản không có biện pháp gì!

Tu La Vương, khó trách có thể trở thành ác mộng của Chư Thiên vạn giới, thật sự là đáng sợ!

- Đều chết đi cho ta!

Không để ý tới mọi người tuyệt vọng, Tu La Vương cười lạnh, bàn tay nhẹ nhàng áp xuống dưới.

Chiêu này tốc độ không nhanh, lại mang theo lực lượng hủy diệt chúng nhân không thể kháng cự.

- Được rồi, chết thì chết! Có thể sống lâu một Kỷ Nguyên đã buôn bán lời!

Thấy không cách nào chống cự, Tu Du Tẩu và Nhan Chi liếc mắt nhìn nhau, từng người từ trong mắt đối phương nhìn ra bi thương.

Cô cô cô cô!

Thời điểm mọi người ở đây nhắm mắt đợi chết, cảm thấy không còn bất cứ hy vọng nào, đột nhiên một thanh âm như sấm rền chậm rãi vang lên, thanh âm càng ngày càng nổ, phảng phất như thủy triều ở phương xa dần dần tới gần, một cổ đại thế không thể ngăn cản dần dần hình thành.

- Đây là cái gì?

Tu Du Tẩu mở mắt, trợn mắt nhìn đi, lập tức kích động đến toàn thân run rẩy.

Chỉ thấy Nhiếp Vân trước kia bị bọn hắn vây quanh ở trung tâm, lúc này đang lẳng lặng lơ lửng trên không trung, thanh âm giống như Lôi Minh đúng là từ trong cơ thể hắn phát ra, phảng phất như đang tiến hành lột xác nào đó.

- Thành công rồi hả?

Thấy một màn như vậy, bọn người Nhan Chi mừng rỡ như điên.

Giữ vững được thời gian dài như vậy, vì cái gì, chính là vì giờ khắc này, chỉ cần Nhiếp Vân thành công, có thể ở trong thời gian ngắn có được thực lực Xích Thiên cảnh, không sợ Tu La Vương nữa rồi!

- Còn không có thành công, dựa theo đạo lý, thật muốn thành công, Nhiếp Vân nên có được Thiên Địa thánh thể, tay trái là thiên, tay

phải là địa, nhất cử nhất động mang theo uy thế không thể ngăn cản, này không giống a?

Tu Du Tẩu ngăn cản mọi người hưng phấn, thanh âm trầm thấp nói.

Thời kỳ thượng cổ chia thân hình làm sáu loại, theo thứ tự là: Tinh Tực Tiên Thể, Chí Tôn Tinh Thể, Tiên Thiên Linh Thể, Hoang Cổ Thánh thể, Thiên Địa thánh thể

cùng Hỗn Độn thánh thể.

Nhiếp Vân phục dụng Hỗn Độn linh dịch, tối đa có thể đạt tới Hoang Cổ Thánh thể, cách Thiên Địa thánh thể còn kém rất xa.

Nghe nói đạt tới Xích Thiên cảnh, thân thể sẽ tự động tấn cấp Thiên Địa thánh thể, tựa như thiên địa sinh ra, cho dù Chân Linh hủy diệt, cũng sẽ ở trong thân thể trọng sinh.

Tu La Vương cùng Long Hoàng đúng là như thế, bọn hắn Chân Linh diệt tận, cuối cùng như trước sống lại.

Hiện tại Nhiếp Vân không có đạt tới loại cảnh giới này, rất hiển nhiên không thành công, cũng không đạt tới Xích Thiên cảnh!

- Không đúng, hắn không có đạt tới Thiên Địa thánh thể, nhưng ngươi xem nhục thể của hắn, chỗ Tiên lực phún dũng, tựa như Hỗn Độn chi khí, cả người như Hỗn Độn thế giới, để lộ ra khí chất khó có thể nói rõ... Đây không phải Thiên Địa thánh thể, mà là... Hỗn Độn thánh thể!

------oOo------

Chương 1784: Đuổi giết Tu La Vương (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đột nhiên Nhan Chi như phát hiện cái gì kinh ngạc, la lên một tiếng.

- Hỗn Độn thánh thể? Hỗn Độn thánh thể siêu việt Thiên Địa thánh thể?

Tu Du Tẩu cũng biến sắc, vội vàng nhìn sang, xem xét liền lần nữa run rẩy lên.

- Quả nhiên là Hỗn Độn thánh thể, ha ha, hắn rõ ràng trực tiếp đạt đến Hỗn Độn thánh thể, không thể tưởng tượng nổi!

Một tiếng hưng phấn la lên, Tu Du Tẩu vui đến phát khóc, dùng sức xoa hai mắt, không thể tin được.

Hỗn Độn thánh thể là tồn tại trong truyền thuyết, vô số Kỷ Nguyên đi qua, nhưng không có người thành công, Tu Du Tẩu cũng sắp quên chuyện này rồi, nằm mơ cũng không nghĩ tới, Nhiếp Vân chẳng những thành công, thân thể còn đạt đến loại cảnh giới này.

Thân thể cường đại như thế, không biết tu vi Tiên lực như thế nào.

Bất quá, những cái này đã không cần bọn hắn tiếp tục suy đoán rồi, bởi vì vào lúc này, hai mắt Nhiếp Vân chậm rãi mở ra

Chỉ là mở to mắt, một đạo hào quang giống như thiểm điện chiếu xạ ra, để cho không gian chung quanh nổ vang, không ngừng run rẩy, tùy thời có thể vỡ tan.

Chỉ bằng vào ánh mắt liền nhìn toái không gian, loại thực lực này, quả thực nghe rợn cả người.

- Ngươi muốn giết bọn hắn?

Nhiếp Vân mở miệng.

Thanh âm không có chút cảm tình nào, không vui không buồn, mái tóc lan tràn, kéo dài đến eo, nhất cử nhất động mang theo khí lãng bạo tạc nổ tung.

- Không nghĩ tới ngươi rõ ràng thành công rồi, không tệ, khó trách có thể thành ca ca của ta, kẻ có được thiên phú đặc thù xếp hàng thứ nhất, phần tiềm lực này, thật đúng là vô cùng vô tận!

Thấy hắn tỉnh lại, Tu La Vương cũng cảm nhận được áp lực nồng đậm, không hề tùy ý như trước kia, mà chuyển biến thành ngưng trọng.

- Hừ!

Nhiếp Vân không nói nhảm với hắn, khí tức toàn thân như cầu vồng, lời còn chưa nói hết, trực tiếp oanh kích ra.

Đối phương đánh bọn người Tu Du Tẩu, Đạm Đài Lăng Nguyệt uể oải muốn chết, thực lực tiêu hết, phần cừu hận này, cũng không phải một câu hai câu có thể triệt tiêu.

Một quyền này mang theo lực lượng nghiền áp, cùng trước kia công kích hoàn toàn bất đồng, đường đường chính chính, không cách nào ngăn cản, cho dù chạy trốn tới chân trời góc biển, chỉ sợ cũng không cách nào thoát đi quyền ý đuổi giết.

Thực lực Xích Thiên cảnh!

Tuyệt đối là Xích Thiên cảnh!

- Hừ!

Tu La Vương không nghĩ tới Nhiếp Vân không nói hai lời trực tiếp động thủ, sắc mặt thoáng một phát chìm xuống, đồng dạng một quyền nghênh qua.

Hai tuyệt thế cao thủ, không có bất kỳ ngôn ngữ, có chỉ là thân thể đối bính, lực lượng giác trục.

Híz-khà-zzz á!

Hồn Thiên thế giới ở dưới hai người va chạm, vỡ ra từng vết rạn đen kịt, hai người tựa như Thần Phật bất động, không bị ảnh hưởng chút nào.

Bên ngoài Hồn Thiên thế giới là thời không loạn lưu, khắp nơi đều là phạm vi vòng xoáy Hắc Phong bao phủ, đổi lại Tiên Quân bình

thường, cho dù là Tu Du Tẩu tới, bị khe hở đụng một cái cũng kinh hãi lạnh mình, hơi không cẩn thận có khả năng lâm vào trong đó, vạn kiếp bất phục, lúc này hai người đứng ở trung tâm nhất, không bị ảnh hưởng chút nào, đủ thấy thực lực mạnh, đã vượt xa Tiên Quân.

Đăng đăng đăng đăng!

Bị Nhiếp Vân một quyền va chạm, Tu La Vương nhịn không được lui về phía sau mấy bước, trên người xuất hiện dấu rạn nứt.

Trước khi tiến vào Hồn Thiên thế giới đến nay, đây là lần thứ nhất hắn cùng người giao thủ, rõ đầu rõ đuôi bị tổn thất nặng.

- Ngươi rất tốt!

Thân thể nhoáng một cái, vết rạn biến mất, ánh mắt của Tu La Vương híp lại, tựa hồ hắn như thế nào cũng không thể tưởng được Nhiếp Vân sẽ có thực lực như thế, ngay cả hắn cũng có thể đả thương.

- Ta một mực rất tốt!

Nhiếp Vân lại vung quyền.

Lần này uy lực càng hơn, nắm đấm cực lớn như vượt qua muôn đời, vạch phá thời gian, Tu La Vương thậm chí còn không kịp phản ứng, liền xuất hiện ở trước mặt.

Bất quá Tu La Vương liền là Tu La Vương, tuy cảm thấy bất ngờ, nhưng thích ứng rất nhanh, thân thể mạnh mẽ lui ra sau, song chưởng giơ lên.

Nơi lòng bàn tay, Tu La sát khí lần nữa hiển hiện.

Răng rắc!

Nhiếp Vân một quyền đánh vào Tu La sát khí hình thành tấm chắn, một tiếng giòn vang, quang thuẫn vừa rồi hấp thu lực lượng của sáu đại cao thủ trợ giúp hắn luyện hóa Ám Ma chi tâm, bị một

quyền đánh thành bụi phấn.

- Hôm nay các ngươi may mắn, sau này còn gặp lại!

Tu La Vương tựa hồ biết rõ hắn có thể đánh nát quang thuẫn, cũng không ngừng lại, thân thể nhoáng một cái đã bay ra ngoài, cười nói, đồng thời bàn tay trảo một cái, trảo tới Ám Ma chi tâm.

Xem ra hắn biết rõ không phải đối thủ của Nhiếp Vân, ý định ly khai.

- Muốn lấy đi Ám Ma chi tâm? Ngươi nghĩ không khỏi quá tốt đi!

Nhiếp Vân sao có thể để cho hắn như nguyện, cười ra tiếng, ngón tay điểm một cái, một đạo kiếm quang chém nát thời không bắn ra, đâm thẳng tới đối phương.

Đạo kiếm quang này phương hướng chính là bàn tay của Tu La Vương, chỉ cần tiếp tục chộp tới Ám Ma chi tâm liền nhất định sẽ va chạm.

Hô!

Biết rõ kiếm quang lợi hại, Tu La Vương vội vàng rút tay về.

- Tới!

Thấy hắn không lấy được Ám Ma chi tâm, lúc này Nhiếp Vân mới trảo tới.

Ám Ma chi tâm giống như tinh cầu ở dưới lòng bàn tay của hắn, dần dần thu nhỏ lại, nửa cái hô hấp liền biến thành như dược hoàn rơi vào lòng bàn tay.

Xoẹt zoẹt~!

Nhiếp Vân cũng không luyện hóa, há miệng nuốt vào trong bụng.

- Ngươi...

Thấy Ám Ma chi tâm bị hắn nuốt mất, sắc mặt của Tu La Vương

thoáng một phát trướng đến thấu hồng, bất quá cũng biết tranh không lại, lập tức hất tay.

- Ám Ma chi tâm này ta đã luyện hóa một nửa, còn lại một nửa để lại cho ngươi a! Ai bảo chúng ta là huynh đệ chứ!

- Ta cùng Nhiếp Đồng là huynh đệ, nhưng không phải với ngươi!

Nuốt vào Ám Ma chi tâm, Nhiếp Vân biết bây giờ không phải là thời điểm luyện hóa, thét dài một tiếng, đi nhanh về phía Tu La Vương.

- Hôm nay ta muốn thay trời hành đạo, triệt để phong ấn ngươi!

Trong tiếng hét, hai hàng lông mày của Nhiếp Vân dựng thẳng lên, như Viễn Cổ Ma Thần, uy không thể đỡ.

- Phong ấn ta? Chẳng lẽ ngươi cho rằng bằng vào lực lượng của người khác có thể đánh bại ta? Ngươi đã tự tin như thế, ta liền để cho ngươi biết cái gì gọi là vô địch!

Biết rõ Nhiếp Vân không có khả năng thả hắn ly khai, Tu La Vương cũng không có ý định đi, trong tiếng cười lạnh, bàn tay duỗi ra trảo tới.

Oanh!

Nhiếp Vân tới đối bính, Hồn Thiên thế giới lần nữa vỡ ra.

- Gia gia, Nguyệt Nhi, Nhan Chi, các ngươi vào Bắc Đẩu tinh cung nghỉ ngơi, Tu La Vương để cho ta đối phó!

Một quyền đánh lui Tu La Vương, Nhiếp Vân truyền âm cho mọi người bị thương, ngay sau đó tinh thần khẽ động, liền thu đám người vào Tinh Cung.

------oOo------

Chương 1785: Đuổi giết Tu La Vương (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân, ngươi phải chú ý, thực lực của ngươi bây giờ chỉ có thể duy trì một ngày một đêm, trong khoảng thời gian này, nhất định phải đánh bại Tu La Vương, nếu không, thực lực yếu bớt, còn muốn giết hắn, liền khó khăn!

Trước khi tiến vào Bắc Đẩu tinh cung, Tu Du Tẩu truyền âm.

- Tốt!

Nhiếp Vân biết rõ thực lực của hắn bây giờ là mọi người cưỡng ép quán thâu tăng lên, có thời gian hạn chế, gật gật đầu, hai hàng lông mày dựng thẳng lên, khí chất trở nên càng thêm hung mãnh, như một Thái Cổ hung thú.

- Tu La Vương, nạp mạng đi!

Thân thể nhảy tung, không gian chung quanh tầng tầng nghiền nát, Nhiếp Vân oanh kích, chăm chú đuổi theo.

Song chưởng giao nhau, Tu La Vương nghênh đón.

Hai người đều là cường giả Xích Thiên cảnh, mọi cử động mang theo uy thế lớn lao, không gian của Hồn Thiên thế giới vốn ổn định, thời gian nháy mắt bị lực lượng mạnh mẽ của hai người quấy toái, vô số sơn mạch sụp đổ, mặt đất rạn nứt, không gian xuất hiện vết rách.

Vòng xoáy Hắc Phong theo khe hở dũng mãnh vào Hồn Thiên thế giới, để cho trong đó càng thêm hỗn loạn, may mắn ở đây không có sinh linh, nếu không khẳng định trực tiếp chết hết.

Cường giả Xích Thiên cảnh, ngay cả thiên địa cũng bài xích, đủ thấy đáng sợ, loại nhân vật này chiến đấu, đã vượt ra khỏi phạm trù Tiên Quân!

Có được loại thực lực này, Nhiếp Vân mới biết được cái gọi là Tiên Quân ở trước mặt cường giả Xích Thiên cảnh quả thực là chê cười!

Khó trách Tu La Vương có thể quát tháo Thiên Địa lục đạo không người ngăn cản, bởi vì Tiên Quân cùng hắn khác biệt thật sự quá lớn, giống như hài nhi cùng võ giả vậy!

- Đáng giận!

Hai người tranh đấu một hồi, sắc mặt của Tu La Vương dần dần trầm thấp xuống.

Trước mắt thực lực của Nhiếp Vân cũng không mạnh hơn hắn bao nhiêu, nhưng lực lượng của hắn phảng phất như vô cùng vô tận, thi triển dạng đại chiêu gì, cũng không bị ảnh hưởng, ngay sau đó còn có thể thi triển ra tuyệt chiêu lợi hại hơn!

Nguyên Khí sư!

Thiên phú Nguyên Khí sư ở trong chiến đấu đồng cấp quả thực quá nghịch thiên, tuyệt đối là động cơ vĩnh viễn, tích lũy lại hùng hậu cũng kém xa!

Nếu chỉ như thế, Tu La Vương ngược lại cũng không sợ hãi, mấu chốt là năng lực dự phán chiêu số võ công của đối phương càng mạnh hơn nữa, vô luận hắn thi triển tuyệt chiêu gì, của Thượng Cổ chủng tộc nào, đối phương đều có thể dùng phương pháp hoàn mỹ nhất hóa giải, để cho người tìm không thấy sơ hở chút nào!

- Không cùng ngươi tranh đấu nữa, ta đi trước!

Đánh một hồi, Tu La Vương biết rõ kiên trì như vậy, thua nhất định là mình, liền không dám dừng lại, thả người nhảy vào vòng xoáy Hắc Phong.

Trước kia vòng xoáy Hắc Phong ở trong mắt mọi người đáng sợ đến cực điểm, không tìm được thông đạo không dám vào, lúc này trong mắt hắn cái gì cũng không tính, thả người tiến vào trong đó, chung quanh tiếng gió gào thét, ngay cả phòng ngự của thân thể cũng phá không được!

Tu vi đạt tới Xích Thiên cảnh, vòng xoáy Hắc Phong đã không có

tác dụng.

- Muốn đi? Chạy đi đâu!

Nhiếp Vân biết rõ thực lực của hắn chỉ có thể duy trì một ngày một đêm, trong khoảng thời gian này, nếu như không giải quyết Tu La Vương, về sau còn muốn giải quyết khẳng định cực kỳ khó khăn, lúc này cũng không ngừng lại, theo sát ở phía sau đuổi tới.

Vừa tiến vào vòng xoáy Hắc Phong, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy thân thể trầm xuống.

Tuy năng lực xé rách của vòng xoáy không thể tạo thành tổn thương cho hắn, nhưng năng lực xé rách cực lớn vẫn để cho hắn không ngừng dựa sát vào trung tâm.

- Hừ!

Hai tay chấn động, chung quanh thân thể hình thành một không gian bịt kín, để cho phong bạo không cách nào xâm nhập, lúc này Nhiếp Vân mới nhìn về phía Tu La Vương cách đó không xa, lại một quyền đánh ra.

Tu vi đạt tới như bọn hắn, Tạo Hóa Tiên Khí đã vô dụng, lấy ra nhất định sẽ bị một quyền đánh nát, còn không bằng trực tiếp dùng thân thể nắm đấm

Oanh!

Tu La Vương lui không thể lui, đồng dạng nghênh qua, hai đại cao thủ va chạm, vòng xoáy càng tăng lên liệt, thời gian chung quanh hỗn loạn, không gian biến thành bụi phấn.

- Nơi này là vòng xoáy Hắc Phong, cửa vào đi thông một thế giới khác, ở chỗ này tranh đấu, chúng ta gây chuyện không tốt đều sẽ chết! Vẫn là câu nói đó, ta và ngươi huynh đệ liên thủ, cộng hưởng vinh hoa, cần gì vì những con sâu cái kiến kia dốc sức liều mạng!

Ngăn trở Nhiếp Vân công kích, Tu La Vương hí dài.

- Cùng ngươi cộng hưởng vinh hoa? Ta sẽ không hợp tác với đao phủ, đạo bất đồng bất tương vi mưu!

Trong tiếng cười lạnh, Nhiếp Vân lại vung một quyền.

Tuy không có trải qua Thượng Cổ diệt thế, nhưng trước khi tiến vào Linh giới chứng kiến rất nhiều sự tình có thể biết rõ, một khi tiến hành diệt thế, tuyệt đối là sinh linh đồ thán, tử thương vô số, lại nói, hợp tác với đối phương, chỉ sợ đến lúc đó sẽ bị ăn đến xương cốt cũng không còn!

Bành bành bành bành!

Ánh mắt mang theo kiên định, mỗi một quyền của Nhiếp Vân đều làm vòng xoáy Hắc Phong chuyển động nhanh hơn, một lát sau, tốc độ gió cường đại, để cho hai người có chút lảo đảo, khó có thể duy trì thân hình.

Ngay cả cường giả Xích Thiên cảnh cũng chịu không nổi, vòng xoáy Hắc Phong này cổ quái đến cực điểm!

Bất quá, hiện tại Nhiếp Vân vô tâm dò xét nơi này cổ quái, một lòng chỉ muốn trấn áp Tu La Vương trước mắt, mặc kệ Hắc Phong mạnh như thế nào, cũng tiếp tục đuổi.

- Huynh đệ các ngươi thật đúng là giống nhau, đều là tên điên!

Tu La Vương hơi sợ rồi.

Hắn và Nhiếp Đồng linh hồn cộng sinh, cho tới nay đều bị làm phức tạp, tuy vừa mới đầu thực lực của Nhiếp Đồng không được tốt lắm, nhưng một mực bất khuất, nhất là chạm vào vấn đề ca ca, quả thực là Tiểu Cường đánh không chết.

Sau mấy lần giao phong, hắn cũng hơi sợ, cuối cùng chỉ có thể thương nghị phương pháp xử lý trung hòa, để cho hắn chủ trì thân hình, tăng thực lực lên, nhận được chỗ tốt hai người phân một nửa, cộng đồng tăng lên cảnh giới linh hồn.

Chính bởi vì như thế, tuy Tu La Vương là lão quái vật từ Thượng

Cổ sống sót, thực lực tăng trưởng nhanh chóng, nhưng linh hồn như trước không kém Nhiếp Đồng bao nhiêu, ai cũng không đối phó được ai.

Nếu không phải lần này linh hồn của Nhiếp Đồng gặp phải bình cảnh, tiến nhập ngủ say, hắn căn bản không có khả năng ra tay với Nhiếp Vân!

Bởi vì còn không có động thủ, đã bị đối phương ngăn trở!

Vốn tưởng rằng thừa dịp hắn ngủ say, nhanh đánh chết Nhiếp Vân, lại không nghĩ tới tên này có thể tiếp nhận quán thâu thực lực cửu tử nhất sinh, trực tiếp đạt tới Xích Thiên cảnh, hơn nữa đối với trấn áp mình chấp nhất như thế, ngay cả mệnh cũng không cần, để cho hắn có chút hỏng mất.

------oOo------

Chương 1786: Ngươi là tên điên!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thật sự là hai huynh đệ, tính tình bướng bỉnh đồng dạng, có chỗ kiên trì đồng dạng, ai cũng không ngăn cản được.

- Hừ!

Không biết hắn nghĩ những cái này, Nhiếp Vân không để ý tới lời của đối phương, lần nữa lao đến.

Ở trong mắt hắn xem ra, không trấn áp Tu La Vương, vĩnh viễn sẽ không cứu được đệ đệ, vĩnh viễn không giải quyết được trách nhiệm cùng nguyền rủa đặt ở trên người Đạm Đài Lăng Nguyệt!

Bành bành bành bành!

Lại là va chạm liên tiếp, sắc mặt của Tu La Vương đỏ lên.

- Không đánh với ngươi nữa, ta đi trước!

Hắn không thể không quay người bỏ chạy.

Lần này tốc độ của hắn cực nhanh, dùng lực lượng cũng rất xảo diệu, thời gian nháy con mắt liền từ vòng xoáy Hắc Phong nhảy ra ngoài, thẳng tắp bỏ chạy vào thời không loạn lưu.

- Chớ đi!

Nhiếp Vân bám chặt theo.

Đạt tới Xích Thiên cảnh chỉ cần không có lâm vào trung tâm vòng xoáy Hắc Phong, thoát đi cũng không khó, hai người một truy một trốn, từng người thi triển tốc độ nhanh nhất, thời không loạn lưu xẹt qua ở dưới chân.

- Đáng giận, ta nhìn ngươi còn truy được không!

Bị đuổi đến không chỗ có thể trốn, Tu La Vương tức giận đến ngứa răng, lại không có biện pháp gì, cắn răng một cái, quay người vọt tới Linh giới.

Trước kia thực lực của Nhiếp Vân quá yếu, đâm thủng vách ngăn cần tốn hao một năm, lúc này Tu La Vương thân là cường giả Xích Thiên cảnh, tốc độ cực nhanh, mấy chục cái hô hấp qua đi, đã đánh ra lỗ thủng, chui vào.

Hắn bị Nhiếp Vân truy không đường có thể trốn, ý định đi Linh giới tránh né.

Linh giới sinh linh vô số, loại cấp bậc cường giả như bọn hắn chiến đấu, dư âm lợi hại, một khi giao thủ chết tổn thương rất nhiều, ở trong mắt hắn xem ra, Nhiếp Vân nhất định sẽ có chỗ cố kỵ, đến lúc đó, có thể thừa cơ đào tẩu rồi!

- Hôm nay cho dù lên trời xuống đất, ngươi cũng mơ tưởng chạy thoát!

Thực lực duy trì thời gian có hạn, Nhiếp Vân sao có thể để cho loại cơ hội này lãng phí, quản hắn đi nơi nào, đừng nói Linh giới, cửu

thiên thập địa bất kỳ một địa phương nào cũng sẽ đuổi theo!

Ầm ầm!

Hai đại cường giả Xích Thiên cảnh vừa tiến vào Linh giới, Linh giới bổn nguyên lập tức cảm ứng được bọn hắn đáng sợ, sinh ra bài xích kịch liệt.

Xích Thiên cảnh, ngay cả Thiên Đạo cũng bài xích, mặc dù Thiên Đạo Linh giới không có ý thức tự chủ, nhưng nhận thức được nguy hiểm, biết rõ hai người kia quá mức cường đại, không muốn cho bọn hắn tiến đến.

Nhưng mà, cho dù Thiên Đạo hoá hình, cũng không thể ngăn cản cường giả Xích Thiên cảnh, chớ nói chi là một cổ ý thức không có tư duy bản thân rồi.

Ở trong Lôi Điện đầy trời, Nhiếp Vân cùng Tu La Vương đối lập, trên người bắn ra khí tức ngăn tất cả dòng điện, ngay cả Thiên đạo cũng không làm gì được.

- Nơi này là Linh giới, chỉ cần động thủ, một lục địa, một giới vực sẽ hủy diệt, nếu như tiếp tục động thủ với ta, ngươi đồng dạng sẽ trở thành tội nhân của Linh giới!

Cúi đầu nhìn thoáng qua, Tu La Vương cười ha ha.

- Vậy sao? Trở thành tội nhân cũng tốt hơn toàn bộ bọn họ hủy diệt!

Chẳng muốn cùng đối phương tranh chấp, Nhiếp Vân mới mặc kệ chết bao nhiêu người, nhướng mày, lần nữa lao đến, lại là một quyền.

Nắm đấm cũng không bởi vì nơi này là Linh giới mà có chỗ giữ lại, như trước uy lực mười phần, chỗ nắm đấm bao phủ, Linh giới thiên băng địa liệt, nước biển gào thét, vô số thành thị thôn trang hủy hoại chỉ trong chốc lát.

- Ngươi... Ngươi thật đúng là tên điên!

Tu La Vương vốn cho là hắn có chỗ cố kỵ, không nghĩ tới rõ ràng so với mình còn hung ác, căn bản không quan tâm Linh giới chết tổn thương bao nhiêu, trong nội tâm khiếp đảm càng đậm.

Cái này con mẹ nó là tên điên, tên điên trăm phần trăm!

Tu La Vương hắn tiềm lực còn không có triệt để đào móc, vừa đạt tới Xích Thiên cảnh còn không có vững chắc, nếu triệt để vững chắc tu vi, nơi nào sẽ uất khí như vậy!

Xem ra vẫn là trước tạm lánh mũi nhọn, đợi thực lực triệt để củng cố lại nói!

- Đi!

Sinh ra ý niệm này, liền quay người bỏ chạy.

- Chớ đi!

Nhiếp Vân theo sát hắn.

Ầm ầm!

Hai người một trước một sau đuổi theo, đi đến đâu Linh giới kích động, không gian vỡ vụn, chỉ cần giao thủ, nhất định ngôi sao vẫn lạc, nhật nguyệt vô quang.

Một truy một trốn, tốc độ cực nhanh, thời gian qua một lát liền từ Linh giới đánh tới Ma giới, lại từ Ma giới đánh tới Yêu giới, hàng rào thời không của Thiên Địa lục đạo, bị lực lượng của bọn hắn xé nát bấy, giống như không tồn tại.

.....

Linh giới Cửu Tiêu Cung cao cao tại thượng, Đạm Đài Mạc Vân ngồi ở trên Vương Tọa, bàn tay không ngừng chà xát, trong mắt mang theo lo lắng.

Bên cạnh hắn, bọn người Đạm Thai Sang Vũ ngồi ngay ngắn, thập

đại gia tộc tộc trưởng theo như vị trí ngồi đó.

Trải qua Nhiếp Vân đại náo Cửu Tiêu Cung, tộc trưởng trước kia của thập đại gia tộc chết vài vị, bất quá, rất nhanh có người tiếp nhận, ít nhất ở trong nội tâm người Linh giới, như trước cao cao tại thượng, không thể xâm phạm.

- Tu La Vương đi Hồn Thiên thế giới, một khi thành công luyện hóa Ám Ma chi tâm, nhất định sẽ đột phá, đạt tới Xích Thiên cảnh, đến lúc đó Thiên Địa lục đạo không người có thể đối kháng, đại kiếp nạn lần nữa trình diễn!

Đạm Đài Mạc Vân nói ra tin tức lấy được, ngữ khí trầm trọng.

Tu Du Tẩu an bài bọn hắn đi làm một chuyện, vừa vặn để cho bọn hắn phát hiện kế hoạch của Tu La Vương, thời điểm đi tìm Tu Du Tẩu, thì cả Chu Thiên thế giới đều không trông thấy, chỉ có thể vội vàng triệu tập thập đại gia tộc thương nghị đối sách.

- Tu La Vương kiếp nạn không cách nào tránh khỏi, chúng ta cam nguyện vì Linh giới rơi vãi nhiệt huyết cuối cùng!

- Độc Cô gia chúng ta chỉ có chết trận, không có khuất phục, yên tâm đi, có thể giết một con Tu La xem như không lời không lỗ, giết hai con liền buôn bán lời!

- Ta không muốn nói nhiều! Nếu như Linh giới bị hủy diệt, tổ bị phá trứng có an toàn sao? Chúng ta sẽ không lùi bước, cùng với Tu La chống lại đến cùng!

Thập đại gia tộc tộc trưởng mỗi người lòng đầy căm phẫn, mang theo ý niệm không thể dao động.

Tuy thập đại gia tộc ở Linh giới đứng sừng sững nhiều năm kiêu ngạo đã quen, nhưng ở trước mặt trái phải rõ ràng, vẫn có thể phân biệt tinh tường.

- Tu La Vương đáng sợ, các ngươi không có thấy tận mắt qua, căn bản tưởng tượng không đến... Thực lực của hắn, cho dù tất cả Tiên Quân cộng lại, cũng không thể đối kháng!

Sắc mặt của Đạm Đài Mạc Vân khó coi.

Hắn và Tu Du Tẩu là huynh đệ, đều từ Thượng Cổ sống sót tới nay, tự mình trải qua đại kiếp nạn lần trước, đối với Tu La Vương đáng sợ khắc sâu ấn tượng.

------oOo------

Chương 1787: Chúa cứu thế (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cho dù thắng không nổi cũng phải chiến, chết cũng vô hối!

- Đúng vậy, chết cũng vô hối!

Mọi người đồng loạt quát.

- Rất tốt!

Thấy thái độ của mọi người, Đạm Đài Mạc Vân đứng lên.

- Đã như vậy, chúng ta lập tức triệu tập tất cả cường giả của thập đại gia tộc lại, bố thành đại trận...

Ầm ầm!

Hắn lời còn chưa nói hết, đột nhiên hai thân ảnh giao chiến từ đằng xa lao đến, nắm đấm đụng một cái, Cửu Tiêu Cung không ngừng run rẩy.

- Đó là ai? Rõ ràng chiến đấu đánh đến nơi này?

- Thật mạnh, tùy tiện động một cái thiên địa nghiền nát, cái gì cũng ngăn ngăn không được, cái này... Tiên Quân cũng không có mạnh như vậy a!

Chứng kiến hai người chiến đấu, tất cả mọi người sững sờ, ánh

mắt lộ ra vẻ khó tin.

- Là Nhiếp Vân!

Đột nhiên một gia chủ nhận ra bóng người trong chiến đấu, lên tiếng rống to.

- Nhiếp Vân? A... Một người khác là… là Tu La Vương!

Nương theo Nhiếp Vân được nhận ra, đối tượng giao thủ với hắn cũng bị nhận ra được, toàn bộ cường giả ở Cửu Tiêu Cung há miệng, con mắt sắp lồi ra, giật mình nói không ra lời.

Nhiếp Vân đang cùng Tu La Vương chiến đấu? Hơn nữa đánh cho hừng hực khí thế? Cái này... Đến cùng chuyện gì xảy ra?

Tu La Vương cường đại, đã gieo ở trong lòng mỗi người, đoạn thời gian trước Nhiếp Vân ngay cả Tiên Quân cũng không có đạt tới, mặc dù có chút kỳ ngộ, dù sao thực lực có hạn, làm sao có thể chiến đấu với Tu La Vương?

- Bất kể nói thế nào, Nhiếp Vân là Nhân loại, chúng ta phải trợ giúp hắn đối kháng Tu La Vương, mọi người chuẩn bị xong chưa? Bày trận!

Ngắn ngủi giật mình, Đạm Đài Mạc Vân đứng dậy, chiến ý thiêu đốt.

Tuy trước kia có mâu thuẫn với Nhiếp Vân, nhưng đó là dựa theo Tu Du Tẩu bàn giao, tiến hành tôi luyện thiếu niên này, cả hai bản thân không có đại thù, hơn nữa hôm nay thời điểm sống còn, mặc dù có cừu oán cũng có thể tạm thời để ở một bên.

Đạm Đài Mạc Vân phân phó một tiếng, kết quả lại phát hiện tất cả mọi người lẳng lặng đứng ở nguyên chỗ, vẫn không nhúc nhích.

- Như thế nào? Các ngươi mới vừa nói xong, nhưng chính thức gặp được Tu La Vương liền không dám chiến đấu sao?

Sắc mặt trầm xuống, trong nội tâm Đạm Đài Mạc Vân sinh ra ngọn

lửa vô danh.

Đám người kia mới vừa rồi còn lời thề son sắt cùng Tu La Vương dốc sức liều mạng, nhưng bây giờ mỗi người lại không nhúc nhích, không khỏi hơi quá đáng a!

- Không phải... Đạm Đài Mạc Vân đại nhân, giống như, giống như Nhiếp Vân đại nhân không có hại chịu thiệt, có hại chịu thiệt là Tu La Vương a...

Hắn vừa dứt lời, một thanh âm yếu ớt đáp lại.

- Cái gì? Có hại chịu thiệt là Tu La Vương?

Đạm Đài Mạc Vân lại càng hoảng sợ.

Cùng Tu La Vương chiến đấu, mặc dù Long Hoàng năm đó cũng chiếm không đến thượng phong, bởi vậy chứng kiến hai người chiến đấu, ý thức chủ quan cho rằng Nhiếp Vân là kẻ yếu, bị đuổi đánh, lúc này nhìn kỹ lại, quả nhiên không phải như vậy.

Nhiếp Vân vốn ngay cả hắn cũng không bằng, uy phong lẫm lẫm, mỗi một quyền đều làm Tu La Vương không cách nào ngăn cản, liên tiếp lui về phía sau.

Hai người giao chiến phần lớn thời gian là Tu La Vương lui về phía sau tránh né, đích thật là Nhiếp Vân chiếm được thượng phong.

- Nhiếp Vân đánh, Tu La Vương đào tẩu... Ta không nhìn lầm a...

Dùng sức văn vê tròng mắt, Đạm Đài Mạc Vân cảm thấy Thiên Lôi trận trận, sắp muốn điên rồi.

Đuổi theo Tu La Vương đánh, đây chính là sự tình vô số Kỷ Nguyên chưa từng có người nào làm được, hắn làm sao làm được?

Ầm ầm!

Hắn đang giật mình, Nhiếp Vân cùng Tu La Vương giao chiến đã

xé rách không gian, thẳng tắp bay đi xa xa, rất nhanh biến mất ở trước mặt.

- Mạc Vân tiền bối, chúng ta làm sao bây giờ?

Hai đại cao thủ giao chiến ly khai Cửu Tiêu Cung rất lâu, một lát sau có gia chủ nhỏ giọng hỏi.

- Nhiếp Vân rõ ràng đuổi theo Tu La Vương đánh... Đây chính là tiêu chí Nhân đạo trung hưng, xem ra chúng ta chiến thắng ở trong tầm tay, đi, truy đi xem một chút!

Hai mắt Đạm Đài Mạc Vân thả ra tinh quang, cười ha ha, dưới chân di chuyển, thẳng tắp bay về phía hai người vừa biến mất.

- Chúng ta cũng đi xem...

Những người khác cũng ý thức được điểm ấy, cả đám mặt mày hớn hở, theo sát đuổi theo.

Trước kia Tu La Vương xuất hiện, mỗi người cảm thấy bất an, không có bất kỳ biện pháp nào, hiện tại rõ ràng có người có thể đuổi theo hắn đánh, phần ủng hộ này thật sự quá lớn!

.....

Phật giới, Linh Sơn.

Thích Già Phật tổ khoanh chân ngồi trên toà sen cao lớn, nhìn thoáng qua rất nhiều Phật tổ ở phía trước.

- Tu La Vương đi Hồn Thiên thế giới, một khi để cho hắn luyện hóa Ám Ma chi tâm, mặc dù ta cũng ngăn không được, đến lúc đó nhất định sẽ rong ruổi cửu thiên thập địa, đồ sát diệt thế! Hắn trộm đi Bồ Đề Thụ của chúng ta, đã gieo xuống nhân quả, nếu Phật giới chúng ta nhường nhịn, cuối cùng nhất định khó thành chính quả, chư vị, thời khắc quyết chiến sắp đến rồi, lần trước Phật giới chúng ta không tham dự chiến đấu, là vì bố trí Phật giới, củng cố Phật giới, lần này, quyết không thể lùi bước!

- A Di Đà Phật, có thể cứu chúng sinh, trăm chết vô hối!

- Chúng ta tu Phật, là vì phổ độ chúng sinh, chúng sinh ở trước mắt tử vong mà không cứu, cho dù thành tựu chính quả lại có tác dụng gì?

- Phật tổ yên tâm, vì sinh linh của Thiên Địa lục đạo, trăm chết vô hối!

Rất nhiều Phật tổ khoanh chân ngồi ở đài sen, cả đám thần thái nghiêm túc và trang trọng, trong ánh mắt mang theo kiên định.

Tuy lần trước Phật giới không có tham gia đối kháng Tu La Vương, nhưng không có nghĩa là bọn hắn sợ chết, ngược lại bọn hắn vì mục tiêu cam tâm chịu nhục, không tiếc bị người thóa mạ chửi bới.

- Rất tốt, bây giờ chúng ta bắt đầu bố trí, đến lúc đó ta sẽ đích thân hấp dẫn Tu La Vương đến đây, chư vị có thể cùng ta chung một chỗ hóa thân Phật giới, phong ấn hắn?

Thích Già Phật tổ thoả mãn gật đầu.

- Nguyện đi theo ngã Phật!

Chúng Phật tổ gật đầu.

- Không tốt rồi, Phật tổ...

Thấy sĩ khí cổ động không sai biệt lắm, Thích Già Phật tổ đang định nói tiếp, đột nhiên một Phật Đà mặt mũi tràn đầy sốt ruột bay tới.

- Chuyện gì bối rối như thế? Tu Phật chủ trương nội tâm, hỉ nộ không lộ, bối rối như thế làm sao thành Phật?

Thích Già Phật tổ nhướng mày.

- Là ta sai rồi!

Người đến vội cúi đầu.

Công pháp Phật môn chú ý nội tâm vững vàng, an ổn như Thái Sơn, vội vàng hấp tấp khó thành chính quả.

- Chuyện gì, nói đi!

Thấy hắn nhận thức, sắc mặt của Thích Già Phật tổ mới khá hơn một chút hỏi.

------oOo------

Chương 1788: Chúa cứu thế (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tu La Vương... Tu La Vương đi vào Phật giới rồi!

Người đến vội hỏi.

Phù phù!

Phật tổ thiếu chút nữa từ toà sen rơi xuống, mạnh mẽ đứng dậy.

- Ngươi nói cái gì? Tu La Vương đến Phật giới? Sao không nói sớm!

Mặt mũi tràn đầy lo lắng, Thích Già Phật tổ vòng vo hai vòng, mặt mũi tràn đầy sốt ruột.

- Như thế nào sẽ đến nhanh như vậy? Không phải đám người Tu Du Tẩu đi ngăn trở sao? Nhanh như vậy liền tới, chẳng lẽ đã thất bại? Nguy rồi, Phật giới còn không có triệt để chuẩn bị tốt, lúc này hắn đi vào, mọi thứ đều kiếm củi ba năm thiêu một giờ...

Thích Già Phật tổ không ngừng xoay quanh, cảm thấy trận trận bất an.

Đối mặt quái vật như Tu La Vương, chỉ sợ bất luận kẻ nào cũng ngồi không yên.

- Đúng rồi, hắn tới đây làm gì? Ngươi là như thế nào phát hiện?

Nôn nóng một hồi, nghĩ đến điểm mấu chốt, Thích Già Phật tổ hỏi.

- Hắn không phải đến một người, đang cùng người nào đó chiến đấu, trong chiến đấu xé toang bình chướng đến nơi này!

Người đến trả lời.

- Cùng người khác chiến đấu? Chẳng lẽ là Tu Du Tẩu? Nguy rồi, Tu Du lão đầu khẳng định không phải đối thủ, đi, mọi người đi cùng ta!

Sắc mặt Thích Già Phật tổ trầm xuống, bàn tay vung lên, lăng không bay ra ngoài.

Ầm ầm!

Vừa dừng lại, liền chứng kiến Nhiếp Vân cùng Tu La Vương đang chiến đấu, hai người ngươi tới ta đi quay cuồng không ngớt, tán phát ra lực lượng để cho không gian tầng tầng nghiền nát, toàn bộ Phật giới giống như bị hủy diệt, núi cao phá hủy, dòng sông khô cạn.

Thực lực của hai bên giao thủ quá mạnh mẽ, dù chỉ là một ít dư âm phát ra, cũng không phải Tiên Quân bình thường có thể thừa nhận.

- Là Nhiếp Vân... Hắn đang cùng Tu La Vương chiến đấu, hơn nữa chiếm thượng phong?

Thích Già Phật tổ nhìn rõ ràng tình huống trước mắt, dùng sức nháy nháy, miệng khó có thể khép lại.

Đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Như thế nào có chút không rõ ràng lắm a?

Không phải thực lực của Nhiếp Vân rất yếu, ngay cả hai thành lực lượng của hắn cũng không thắng nổi sao? Làm sao có thể cùng Tu La Vương đánh kịch liệt như thế, hơn nữa Tu La Vương đã là Xích Thiên cảnh còn liên tiếp bại lui?

- Ta đã biết, là lực lượng quán thâu! Nhiếp Vân khẳng định tiếp nhận lực lượng của bọn người Tu Du Tẩu quán thâu, lúc này mới có thể đột nhiên tăng mạnh!

Nhìn một hồi, Thích Già Phật tổ hiểu được.

Hắn và Tu Du Tẩu tương giao nhiều năm, biết rõ một ít thủ đoạn của đối phương, loại năng lượng quán thâu này là một loại bí pháp cực kỳ thâm ảo.

Chỉ là... tuy lợi dụng quán thâu lấy được lực lượng khổng lồ, lại có đủ loại xung đột, sao Nhiếp Vân vận dụng tinh diệu như thế, phảng phất như thực lực của hắn vậy?

- Nhiếp Vân? Phật tổ, vị kia là Nhiếp Vân giết chết Tây Di Phật tổ sao?

Phật tổ khác cũng chạy tới, chứng kiến tràng cảnh trước mắt, cả đám kinh ngạc đến ngây người.

Vì đối kháng Tu La Vương, Phật giới bọn hắn chịu đựng vô số tủi nhục, vừa khổ tâm kinh doanh nhiều năm như vậy, không nghĩ tới Tu La Vương lần nữa tiến vào Phật giới là loại cục diện này!

Bị người đánh không đường có thể trốn...

Có thể bức Tu La Vương thành như vậy, vị Nhiếp Vân này cũng quá cường đại đi!

Tình huống đồng dạng cũng xuất hiện ở địa phương khác của Thiên Địa lục đạo, ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người Nhiếp Vân, phảng phất như hắn biến thành chúa cứu thế, vô cùng chói mắt.

Thiên Địa lục đạo vô số sinh linh hân hoan tung tăng như chim sẻ, chúc mừng có người có thể đối kháng được Tu La Vương, Thiên Địa sẽ miễn đại tai nạn, chiến đấu ở trên không trung cũng rốt cục đạt đến gay cấn.

- Đáng giận!

Bị Nhiếp Vân liên tục dùng trọng quyền đánh trúng, Tu La Vương phát ra gào thét thật dài.

Đường đường Tu La Vương bị người truy đánh, ngay cả năng lực phản kháng cũng không có, mặt tổn hao nhiều a.

Nhưng người trước mắt này hắn lại không có biện pháp chút nào, vô luận loại chiêu số nào, ở trong mắt đối phương đều cực kỳ đơn giản, sớm có thể dự phán, để cho hắn vô cùng biệt khuất.

Nằm mơ cũng không nghĩ tới Võ Đạo sư đạt tới Xích Thiên cảnh sẽ có sức chiến đấu cường đại như thế!

- Nhiếp Vân, ngươi không nên ép ta, ép ta, ta sẽ lập tức triệu hoán Tu La, loại thực lực này của ngươi không có gì, ta không tin những người khác của Thiên Địa lục đạo có thể chống đở được!

Tu La Vương vừa lui về phía sau, vừa phát ra gào rú.

Hắn là thực bị ép, lực lượng của đối phương cũng không mạnh hơn hắn bao nhiêu, chiêu số lại như biển sâu vô cùng vô tận, sâu không thấy đáy, để cho hắn là lão quái vật sống vô số năm cũng vô cùng đau đầu.

- Triệu hoán? Ta không tin triệu hoán Tu La ngươi không cần trả giá thật nhiều, ngươi có thể thỏa thích triệu hoán, ta tuyệt đối sẽ ở trong quá trình ngươi triệu hoán đánh chết ngươi!

Không để ý tới uy hiếp của hắn, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, lao đến, lại là một quyền.

- Ngươi...

Tu La Vương liên tiếp lui về phía sau, tránh thoát công kích của hắn, tức giận đến toàn thân run rẩy.

Đối phương nói không sai, tuy hắn có thể không hạn chế triệu hoán Tu La, nhưng cũng phải trả giá thật nhiều, cần lực lượng trong cơ thể duy trì, hiện tại không phải đối thủ của đối phương, vạn nhất

triệu hoán Tu La ra để cho hắn thừa dịp hư mà vào, gây chuyện không tốt thực sẽ chết ở chỗ này!

Đáng giận! Dầu muối không tiến, bất luận lời nói đầu độc nào đối với hắn cũng vô dụng... Tại sao có thể có quái thai như vậy!

- Từ khi Tu La Vương ta sinh ra đời, còn chưa từng có người nào bức ta thành như vậy, đây là ngươi tự tìm!

Biết rõ những phương pháp khác vô dụng đối với thiếu niên ở trước mắt, sắc mặt của Tu La Vương dần dần khó coi, trong ánh mắt hiện lên một đạo âm tàn.

- Ngươi còn có thủ đoạn gì nữa liền sử dụng ra đi, ta cũng muốn nhìn một chút, Tu La Vương nổi tiếng Chư Thiên, đến cùng có bản lãnh gì!

Đối với uy hiếp của hắn, Nhiếp Vân mặc kệ, lực lượng trong cơ thể bành trướng, để cho hắn biến thành cự nhân chống trời, nhất cử nhất động không bàn mà hợp Thiên Ý, mang theo uy lực làm cho không người nào có thể ngăn cản.

Bọn người Tu Du Tẩu quán thâu, để cho thực lực của hắn trong thời gian ngắn đạt đến Xích Thiên cảnh, loại cảm giác này cực kỳ mỹ diệu, có loại hương vị khống chế Chư Thiên, chỉ cần nguyện ý, bằng vào thực lực bây giờ, có thể tùy ý hủy diệt bất luận thế giới nào trong Thiên Địa lục đạo.

Đã có loại lực lượng này, Nhiếp Vân mới chính thức minh bạch, vì sao Tu La Vương đáng sợ như thế, đây mới thực sự là thực lực, so sánh với cái này, tu vi trước kia quả thực cái gì cũng không tính.

------oOo------

Chương 1789: Sau này còn gặp lại

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tu La chi kiếm!

Hí dài một tiếng, một ngụm máu từ trong cơ thể Tu La Vương bắn ra, chậm rãi ngưng tụ thành hình ở trên không trung, thời gian nháy con mắt liền lột xác thành một thanh trường kiếm huyết hồng.

Chuôi kiếm này vừa xuất hiện, không gian chung quanh lập tức sụp đổ, Hàn Băng kiếm, Bắc Đẩu kiếm trong cơ thể Nhiếp Vân lạnh run, bị áp chế cực lớn, tựa hồ chuôi kiếm trước mắt mới là kiếm trung chi Vương chí cao vô thượng ở giữa thiên địa, không thể thay thế.

Thanh trường kiếm này xuất hiện, khí tức lăng lệ ác liệt của Tu La Vương giảm bớt không ít, tựa hồ chuôi kiếm này mới là căn bản cường đại nhất của hắn, từ trong cơ thể rút ra, tinh khí thần đều nhận lấy tổn thương thật lớn.

- Cái này là lá bài tẩy của ngươi? Cũng không mạnh lắm nha!

Nhiếp Vân cười lạnh.

Tuy chuôi kiếm này uy lực mạnh mẽ, thoạt nhìn vượt qua bất luận binh khí nào của hắn, nhưng làm Kiếm Đạo sư, sử dụng kiếm đến chiến đấu với hắn, bản thân liền không sáng suốt rồi.

- Có mạnh hay không, ngươi lập tức sẽ biết!

Chứng kiến trường kiếm thành hình, sắc mặt có chút tái nhợt của Tu La Vương lộ ra hưng phấn ửng đỏ, tay xoay chuyển, một đạo kiếm khí đập vào mặt.

Ầm ầm!

Trường kiếm mang theo khí tức vô cùng sắc bén, đâm thẳng lồng ngực của Nhiếp Vân.

- Hừ!

Nhiếp Vân lách mình tránh thoát, lấy chỉ làm kiếm, ngón tay điểm một cái, điểm ở trên thân kiếm.

Bắc Đẩu kiếm, Hàn Băng kiếm đối với loại chiến đấu này, cấp bậc

quá thấp, lấy ra vô dụng, gây chuyện không tốt còn có thể thành vướng bận, mà hai tay phối hợp thiên phú Thiên Thủ sư, uy lực viễn siêu Tạo Hóa Tiên Khí, tuy so ra kém chuôi Tu La chi kiếm kia, nhưng chênh lệch không nhiều lắm.

Đầu ngón tay điểm kích, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy một cổ nhiệt lưu lao qua, khí kình cường đại dọc theo cánh tay nhảy vào thân hình, sắc mặt ngưng tụ, vội vàng rút lui mấy bước.

Kiếm này của đối phương có chút quỷ dị, một chút vô ý liền bị thất thế.

Bất quá chút thiệt thòi ấy không coi vào đâu, lực lượng trong cơ thể xoay chuyển, đã khôi phục như lúc ban đầu.

- Đi!

Thấy Nhiếp Vân lui về phía sau, trong mắt Tu La Vương hiện lên hưng phấn, cánh tay mạnh mẽ vung lên, Tu La chi kiếm lập tức hóa thành kiếm ảnh đầy trời, đâm thẳng mà đến.

- Bắt lấy!

Hai tay Nhiếp Vân biến thành Xích kim sắc, nhìn đúng phương hướng, ý định tay không đoạt dao sắc.

Chuôi kiếm này vô cùng sắc bén, một khi bị đâm trúng, tuyệt đối sẽ bị thương, chỉ có nghĩ biện pháp đoạt được, lại suy tính làm sao đánh bại đối phương.

- Bạo!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân sắp chạm đến Tu La chi kiếm, đột nhiên Tu La Vương quát lạnh một tiếng, lập tức, toàn bộ trường kiếm phát ra huyết quang thảm đạm, mạnh mẽ nổ tung.

- Nguy rồi!

Tu La Vương quyết đoán như thế, trực tiếp để cho Tu La Kiếm nổ tung, ngay cả Nhiếp Vân cũng chuẩn bị không kịp, đồng tử co rụt

lại, thiên phú phòng ngự mạnh mẽ mở ra, đồng thời một quyền oanh kích.

Tu La Kiếm bạo tạc nổ tung, nháy mắt biến thành vô số kiếm quang đâm đến, Nhiếp Vân cuồng bạo xuất thủ, ngăn trở kiếm quang.

Đăng đăng đăng đăng!

Dù Nhiếp Vân có rất nhiều thủ đoạn, nhưng Tu La Kiếm bạo tạc vẫn rất lợi hại, để cho hắn kìm lòng không được lui về phía sau mấy bước, bị thương rất nặng.

Loại nội thương này rất giống tổn thương căn bản, mặc dù là Mộc Sinh chi khí, cũng không có khả năng trong thời gian ngắn khôi phục.

- Hôm nay tha cho ngươi một mạng, lần sau lại đến, sẽ không đơn giản như vậy!

Đang âm thầm điều chỉnh, sợ Tu La Vương thừa cơ đánh lén, chợt nghe một tiếng quát lạnh, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Tu La Vương đã thoát khỏi tinh thần của hắn tập trung, mấy cái lập loè, biến mất ở phương xa.

- Không nghĩ tới vẫn trúng kế thằng này rồi...

Thấy Tu La Vương đi xa, Nhiếp Vân cũng không tiếp tục truy đuổi, mà là lắc đầu.

Tu La Vương quả nhiên vô cùng gian xảo, biết rõ không thể thắng được mình, cố ý khoác lác, lại dùng máu huyết hội tụ thành một thanh Tu La Kiếm, mục đích chân thật là tê liệt mình, tìm cơ hội đào tẩu!

Nhìn tốc độ chạy trốn của hắn, không chút ngừng lại, chỉ sợ dùng máu huyết hội tụ Tu La Kiếm đã để cho hắn tổn thương căn bản, trong thời gian ngắn khó có thể phục hồi như cũ.

Nếu không, y theo cá tính của hắn không nên trực tiếp đào tẩu, mà là nhân cơ hội chém giết mình.

Không có làm như vậy, chỉ có thể nói rõ, thương thế của hắn còn nghiêm trọng hơn mình tưởng tượng!

- May mắn hắn chạy thoát, bằng không thì, đào tẩu nhất định là ta...

Thấy Tu La Vương đào tẩu, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái tiến vào một sơn mạch ở phía dưới, tinh thần khẽ động, Bắc Đẩu tinh cung hóa thành hơi bụi, giấu kín trong đó, hắn thì đi vào.

Vừa rồi cẩn thận nói tiếp là cực kỳ hung hiểm, hắn tiếp nhận lực lượng của bọn người Tu Du Tẩu quán thâu, có thời gian hạn chế nhất định, hai người từ Hồn Thiên thế giới đánh tới Linh giới, lại từ Linh giới đánh tới Ma giới, Yêu giới, Phật giới, thời gian đã hao tốn không ít, nếu tiếp tục nữa lại không có kết quả mà nói, thất bại chỉ có thể là mình!

Chính bởi vì như thế, hắn mới theo đuổi không bỏ, muốn đả thương đối phương, đáng tiếc, Tu La Vương cũng không phải người ngu, hơn nữa động tác rất nhanh, nếu như dễ dàng đánh chết như vậy, cũng không trở thành nhân vật để cho vô số cường giả của Thiên Địa lục đạo đau đầu rồi.

Bên ngoài thoạt nhìn Nhiếp Vân đuổi theo Tu La Vương đánh, là kết quả tất thắng, trên thực tế trong lòng hắn tinh tường, đây chỉ là tạm thích ứng, không có khả năng chiến thắng.

Bởi vì hiện tại cường thịnh trở lại, cũng không phải thực lực của bản thân hắn, chỉ có mình đạt tới Xích Thiên cảnh, mới có thể chính thức có được sức chiến đấu đánh chết Tu La Vương.

- Như thế nào?

Trở lại Tinh Cung, bỏ qua suy nghĩ trong lòng, liền chứng kiến bọn người Tu Du Tẩu tập trung ánh mắt tới.

Tất cả lực lượng của bọn hắn đều dùng phương thức đặc thù quán thâu cho Nhiếp Vân, lúc này cả đám khí tức uể oải.

- Lại để cho hắn chạy thoát!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Trước đừng nói nhiều như vậy, ta trước trả lực lượng trong cơ thể lại cho các ngươi!

Bàn tay phất một cái, lực lượng cường đại đến cực điểm bắt đầu chậm chạp tiêu tán, phân thành bảy đạo khí lưu quán thâu cho đám người Tu Du Tẩu, Nhan Chi.

- Ân!

Bọn người Tu Du Tẩu biết rõ lúc này không phải thời điểm hỏi nhiều, đồng thời khoanh chân ngồi dưới đất, ôm thủ nội tâm.

Lực lượng trong cơ thể Nhiếp Vân đều là bọn hắn quán thâu đến, lúc này trở về, tuy không thể để cho bọn hắn khôi phục đỉnh phong, lại không đến mức bởi vì lực lượng hao hết mà sinh mệnh khô kiệt.

------oOo------

Chương 1790: Lại để cho hắn phục sinh! (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm!

Bọn người Tu Du Tẩu dần dần khôi phục, Nhiếp Vân thì càng ngày càng suy yếu, sắc mặt trở nên tái nhợt đến cực điểm, thân thể lung lay sắp đổ, tùy thời té trên mặt đất

Loại phương thức quán thâu này, không hề giống Tiểu Long truyền thụ cho Nhiếp Vân huyết mạch cộng minh, chẳng những đối với thân thể có tổn thương thật lớn, đối với người quán thâu cũng có tổn thương rất lớn.

Tuy có thể lần nữa truyền lực lượng trở về, lại không thể khôi phục đỉnh phong, thế tất rớt cấp.

Nói cách khác, Tu Du Tẩu vốn là nửa bước Xích Thiên cảnh, bởi vì lần này quán thâu lực lượng, rất có thể rớt xuống Tiên Quân đỉnh phong, hoặc là Tiên Quân hậu kỳ.

Hơn nữa, không chỉ như thế, thụ thể tiếp nhận lực lượng rất thống khổ, mất đi lực lượng càng thống khổ, vốn là có được thực lực cực cao, lúc này phóng xuất ra, cứ thế rớt cấp, hơi không cẩn thận thân thể sẽ sụp đổ.

Nhưng nếu như không phóng thích lực lượng trả lại, người quán thâu chẳng những sẽ chết, thụ thể cũng có thể sẽ bởi vì rất nhiều lực lượng xung đột, cuối cùng bạo thể mà vong.

Nói ngắn lại, loại phương thức này cực kỳ nguy hiểm, nếu như không phải Nhiếp Vân có được thiên phú thứ nhất, có tiềm lực vô cùng, đổi lại bất luận ai chỉ sợ đều không chịu nổi, ở trong quá trình quán thâu liền chết rồi!

Chính bởi vì như thế, tuy sớm đã biết rõ phương pháp này, nhưng Tu Du Tẩu một mực không tìm được người thích hợp, liền không có khả năng tạo ra được cường giả Xích Thiên cảnh.

- Nhiếp Vân...

Lực lượng chậm rãi chảy vào thân hình, Đạm Đài Lăng Nguyệt một lần nữa khôi phục khí lực, lúc này mới nhìn về phía hắn, khuôn mặt biến đổi.

Lúc này toàn thân Nhiếp Vân đen thui, giống như cương thi, hô hấp như có như không, giống như tùy thời có thể chết đi.

- Đây là kết quả lực lượng quán thâu tiêu hao, ta cũng không có biện pháp nào khác...

Tu Du Tẩu thở dài lắc đầu.

- Tại sao có thể như vậy? Sao trước đó ngài không nói?

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhịn không được có chút tức giận.

Sớm biết nguy hiểm như vậy, liền không cho hắn tiến hành quán thâu lực lượng rồi.

- Ngươi rất hiểu rõ Nhiếp Vân, cho dù Tu Du Tẩu nói, có thể ngăn cản hắn tiếp nhận lực lượng sao? Hơn nữa còn là loại tình huống lúc ấy?

Nhan Chi đứng dậy đánh gãy lời của nàng.

- Cái này...

Sắc mặt Đạm Đài Lăng Nguyệt ngưng tụ.

Cùng Nhiếp Vân hiểu nhau mến nhau, như thế nào không biết ý nghĩ của hắn, tình huống lúc đó tất cả mọi người không có biện pháp, đây là phương thức duy nhất ngăn cản Tu La Vương, đừng nói biết rõ như thế, cho dù biết sẽ chết, chỉ sợ đều không chút do dự đồng ý!

Cái này là Nhiếp Vân, cũng là địa phương nàng yêu.

Vì chấp niệm trong lòng, có thể kiên trì, không sợ bất luận khó khăn gì!

Nếu không phải bởi vì loại tính cách này, làm sao có thể ngắn ngủn hai năm, từ một tiểu tử vô danh ở Phàm giới, phát triển đến nhân vật đỉnh phong nhất của Thiên Địa lục đạo!

Nếu như không phải loại kiên trì này, lại làm sao có thể mở ra thiên phú thứ nhất mà mỗi người đều không thể mở ra...

- Vậy hắn có thể khôi phục hay không?

Biết rõ Nhiếp Vân lựa chọn, Đạm Đài Lăng Nguyệt không xoắn xuýt nữa, mà tràn đầy lo lắng.

- Tiếp thu lực lượng quán thâu, thực lực mạnh mẽ đột phá, sau đó lại mất đi lực lượng, khoảng cách thật sự quá lớn, xa xa vượt ra khỏi thân thể có thể thừa nhận, nếu như hắn có thể kiên trì qua, sẽ đạt được chỗ tốt thật lớn, nếu sống không qua, rất có thể linh hồn

mất đi, triệt để tử vong, hiện tại chúng ta muốn làm chỉ có thể chờ, dựa vào ý niệm của hắn đột phá cửa ải khó, những người khác cái gì cũng không thể giúp!

Còn không phải Tiên Quân, tiếp nhận quán thâu trực tiếp đạt tới Xích Thiên cảnh, trong vòng một ngày lại từ Xích Thiên cảnh trở lại nguyên điểm, thay đổi quá nhanh, vô luận đối với thân thể hay kinh mạch đều có tổn thương thật lớn, có thể không chết ngay đã cực kỳ lợi hại.

Loại tình huống này, cho dù là hắn cũng không có phương pháp giải quyết.

- Hiện tại bộ dạng của hắn, muốn tự chủ khôi phục, chỉ sợ không biết năm nào tháng nào...

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhíu mày, trong mắt mang theo lo lắng.

Lúc này Nhiếp Vân, thân thể giống như cương thi, nếu như không cẩn thận quan sát, chỉ sợ cũng khó phát hiện hắn còn hô hấp hay không, loại tình huống này để cho hắn tự chủ khôi phục, cái kia phải năm nào tháng nào?

Chỉ sợ Tu La Vương đã hủy diệt Thiên Địa lục đạo, cũng không có tỉnh táo lại.

- Hắn không phải nuốt nửa viên Ám Ma chi tâm kia sao? Hẳn còn không có luyện hóa, nếu như chúng ta giúp hắn luyện hóa, có lẽ có thể kích phát tiềm năng, để cho hắn một lần nữa thanh tỉnh!

Đột nhiên Nhan Chi nói.

- Đúng vậy!

Con mắt của Tu Du Tẩu cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt đồng thời sáng ngời.

Nếu không nhắc, bọn hắn thực quên chuyện này, lúc ấy Tu La Vương đã luyện hóa được nửa Ám Ma chi tâm tấn cấp Xích Thiên cảnh, Nhiếp Vân đoạt phần còn lại, trực tiếp thôn phệ, bởi vì muốn

đuổi giết Tu La Vương nên chưa kịp luyện hóa, nếu đoán không sai, hẳn vẫn còn ở trong cơ thể của hắn!

Ám Ma chi tâm, căn cơ của Ma giới, hạch tâm của Hồng Hoang đại lục biến thành, luyện hóa một nửa liền để cho Tu La Vương đột phá Xích Thiên cảnh có thể nhìn ra trân quý, nếu có thể hỗ trợ luyện hóa, nhất định sẽ tỉnh táo lại, thậm chí còn hơn lúc trước!

- Tuy là ý kiến hay, nhưng làm sao luyện hóa Ám Ma chi tâm ta cũng không biết!

Nhan Chi lắc đầu.

Chủ ý là nghĩ ra được, nhưng không có phương pháp áp dụng cũng vô dụng.

- Cái này đơn giản, Nhiếp Vân tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết, đối với bộ công pháp này, ta hết sức quen thuộc, chỉ cần nghĩ biện pháp kích phát, để cho nó tự động vận chuyển, nhất định có thể luyện hóa Ám Ma chi tâm!

Tu Du Tẩu vuốt vuốt chòm râu vừa cười vừa nói.

Tuy hắn không có tu luyện qua Linh Tê Luyện Thể Quyết, nhưng lại là một trong mấy người sáng lập bộ công pháp này, biết rõ huyền ảo trong đó.

- Cần chúng ta hỗ trợ không?

- Không cần, các ngươi từng người lui ra phía sau mười trượng, đừng để lực lượng hắn kích thích ra kích thương, cái khác ta đến là được rồi!

Tu Du Tẩu tiến về phía trước một bước, tay đè chặt huyệt vị sau lưng Nhiếp Vân, một đạo khí lưu nóng rực lập tức dọc theo huyệt vị tiến vào kinh mạch.

Đùng đùng!

Thời gian nháy con mắt, Nhiếp Vân giống như sôi trào, toàn thân

nóng rực, bách huyệt đồng thời bắn ra từng đoàn từng đoàn ma khí màu đen, giống như mũi tên, đánh nham thạch ở trên mặt đất thành bột phấn.

------oOo------

Chương 1791: Lại để cho hắn phục sinh! (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tu Du Tẩu như ảo ảnh, bàn tay không ngừng đập rơi ở trên người hắn, mỗi vỗ một cái liền dẫn động một huyệt vị, rất nhanh những huyệt vị này kết nối chung một chỗ, tạo thành một đường kinh mạch lập loè.

Nếu như Nhiếp Vân thanh tỉnh, khẳng định biết rõ những huyệt vị này kết nối chung một chỗ, đúng là phương thức vận chuyển Linh Tê Luyện Thể Quyết.

Ông ông ông!

Khí tức vận chuyển một vòng, trong cơ thể Nhiếp Vân phát ra thanh âm nổ vang, như là Cự Long ngủ đông.

Cùng thời khắc đó, huyệt đạo bắn ra ma khí cũng càng ngày càng lợi hại, lực công kích càng mạnh hơn nữa.

Trên đầu Tu Du Tẩu toát ra nhiệt khí, dưới chân dựa theo bộ pháp đặc thù di chuyển, thỉnh thoảng đập Nhiếp Vân một chưởng.

- Nhất định phải thành công, Nhiếp Vân nhất định sẽ không có chuyện gì...

Chứng kiến tràng cảnh trước mắt, Đạm Đài Lăng Nguyệt cắn chặt bờ môi, trong mắt tràn đầy lo lắng.

- Yên tâm đi, hắn không có việc gì đâu! Thiên phú thứ nhất, cũng không phải nói mà thôi!

Nhan Chi nhìn ra nàng lo lắng, đi tới an ủi.

- Mặc dù hắn có thiên phú thứ nhất, nhưng không có thiên phú Bất Tử Bất Diệt a...

Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu.

- Không có thiên phú Bất Tử Bất Diệt, nhưng thiên phú thứ nhất là quy tắc chung của tất cả thiên phú trong thiên hạ, đã có loại tâm điểm này, mặc dù thân thể tổn thương lại nghiêm trọng, cũng có thể bằng vào một cổ ý niệm chậm rãi khôi phục, đây là pháp tắc trong Hỗn Độn, tuyệt đối không có vấn đề!

Nhan Chi kiên định nói.

- Pháp tắc trong Hỗn Độn?

Đạm Đài Lăng Nguyệt có chút không hiểu.

- Hỗn Độn hải dương vô cùng vô tận, so với Thiên Địa lục đạo còn lớn hơn rất nhiều, thậm chí thế giới như Thiên Địa lục đạo cũng có không ít! Thậm chí còn có chỗ càng lớn, người hành tẩu ở trong đó, đều tôn sùng Hỗn Độn pháp tắc! Kỳ thật Tu La Vương là cường giả từ Đại Thế Giới đến, diệt thế cũng là sứ mạng cùng pháp tắc của hắn, không cách nào cải biến!

Nhan Chi nói.

- Cái này...

Nội tâm Đạm Đài Lăng Nguyệt rung động.

Nàng vẫn cho rằng Thiên Địa lục đạo đã là hạch tâm của Chư Thiên vạn giới rồi, không nghĩ tới trong Hỗn Độn hải dương còn có thế giới cao hơn!

- Làm sao ngươi biết những chuyện này...

Đạm Đài Lăng Nguyệt còn không có hỏi xong, liền hiểu được, có chút hối hận.

Bắc Đẩu tinh quân một lòng muốn luyện chế binh khí siêu việt Tạo Hóa Tiên Khí du lịch Hỗn Độn hải dương, nhất định đã sớm biết những tin tức này, mà Nhan Chi cùng hắn có quan hệ, tự nhiên biết rõ một ít!

- Nói cho ngươi cũng không sao, kỳ thật sau khi Bắc Đẩu tinh quân chết, ta vẫn muốn tiến vào Hỗn Độn, tìm kiếm thế giới cao hơn kia, nhưng tiếc thực lực của ta có hạn, trong Hỗn Độn ẩn chứa vô số sinh mệnh cường đại, tùy tiện đi vào, chỉ biết cửu tử nhất sinh!

Nhan Chi nói.

- Ngươi cũng cửu tử nhất sinh?

Đạm Đài Lăng Nguyệt líu lưỡi, thực lực của Nhan Chi, ở Thiên Địa lục đạo tuyệt đối được cho là trình độ cao nhất, nàng cũng cửu tử nhất sinh, Hỗn Độn hải dương nên có bao nhiêu đáng sợ?

- Ngươi tìm kiếm Đại Thế Giới làm gì? Hoàn thành nguyện vọng của Bắc Đẩu tinh quân sao?

Biết rõ nguy hiểm như vậy, còn muốn đi, đến cùng vì cái gì?

- Ta nghe nói Đại Thế Giới ở chỗ sâu trong Hỗn Độn hải dương, so với chỗ chúng ta càng thêm lợi hại, tu vi đạt tới cảnh giới cao, thậm chí có thể nghịch chuyển thời gian để cho người chết phục sinh...

Nhan Chi dừng lại một chút, nhìn về phía rất nhiều cung điện trong Bắc Đẩu tinh cung, ngữ khí mang theo tiêu điều cùng hi vọng.

- Ta chỉ muốn hắn sống lại lần nữa!

- Nghịch chuyển thời gian để cho người phục sinh? Cái này... làm sao có thể?

Đạm Đài Lăng Nguyệt khó mà tin được.

Không có để lại linh hồn lạc ấn, không có thiên phú Bất Tử Bất Diệt, một khi Chân Linh tử vong, tương đương triệt để tử vong, làm sao

có thể sống lại lần nữa?

Đây tuyệt đối là sự tình không có khả năng!

Cho dù Tu La Vương cũng làm không được!

- Ngươi biết Hồn giới của ta là như thế nào thành lập không?

Không có chính diện trả lời, Nhan Chi hỏi lại.

Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu.

Nhan Chi là lão quái vật từ Thượng Cổ sống sót tới nay, từ khi nàng hiểu chuyện, Hồn giới đã có, đến cùng thành lập như thế nào, nàng còn thật không biết.

- Là ta thông qua linh hồn tế tự, sáng tạo ra!

- Linh hồn tế tự?

Đạm Đài Lăng Nguyệt cảm thấy có chút lẫn lộn.

Linh Hồn sư được xưng có vô số tín đồ, bọn hắn trả giá thật lớn tiến hành tế tự, triệu hoán Nhan Chi thay bọn hắn hoàn thành tâm nguyện, loại sự tình này lúc trước nàng thấy tận mắt qua.

Từ loại tình huống này có thể biết rõ, tế tự cần đối tượng, Linh Hồn sư Nhan Chi cũng muốn tế tự... vậy đối tượng tế tự là ai?

- Đúng vậy, là ta thông qua tế tự tạo nên, ở Hồn giới, chỉ cần Chân Linh không có tiêu tán, dù chỉ có một tia, cũng có thể dần dần khôi phục, đây là huyền bí của Hồn giới! Ngay cả ta là Linh Hồn sư, cũng có chút giải thích không thông!

Nhan Chi nói tiếp:

- Nếu như điểm ấy ngươi không rõ ràng, Tiêu gia trong thập đại gia tộc, ngươi nên biết a!

Đạm Đài Lăng Nguyệt gật đầu.

- Tiêu gia thông qua tế tự tộc nhân, có thể cho cường giả lưu lại linh hồn lạc ấn lần nữa phục sinh, bọn hắn tế tự là ai?

- Cái này...

Đạm Đài Lăng Nguyệt kinh ngạc.

Nhan Chi không nói, trước kia nàng thật đúng là không chú ý, hiện tại tưởng tượng thật đúng là có chuyện như vậy.

Người của Tiêu gia thông qua hi sinh mình, đổi lấy đại năng khác phục sinh, bản thân cái này liền khó có thể lý giải, cho dù nàng là Thiên Đạo sư, cũng giải thích không thông, hiện tại xem ra, chỉ sợ trong Hỗn Độn hải dương, hoàn toàn chính xác không đơn giản giống như vậy.

- Nhiếp Vân có được thiên phú Nguyên Khí sư, Nguyên Khí vô cùng vô tận, Nguyên Khí này lại từ chỗ nào rút ra linh khí?

Thấy nàng đã bắt đầu hoài nghi, Nhan Chi nói tiếp.

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói không ra lời.

Nguyên Khí đan điền có thể từ trong tối tăm rút ra Nguyên Khí, lực lượng vô cùng vô tận, những Nguyên Khí này đã không thuộc về Linh giới, lại không thuộc về Hỗn Độn giới, cẩn thận cân nhắc, hoàn toàn chính xác có địa phương vô cùng quỷ dị.

Chẳng lẽ bên ngoài Hỗn Độn thế giới thực sự có một thế giới khác, là trước kia bọn hắn không biết sao?

- Ta đã từng xâm nhập qua chỗ sâu trong Hỗn Độn, Tuyết Tĩnh Nhi là ta nhặt được ở bên trong, cẩn thận nói ra, nàng là Hỗn Độn sinh mệnh a!

Nhan Chi nói:

- Những chuyện này, ta cũng chỉ là căn cứ Bắc Đẩu tinh quân năm đó lưu lại tiến hành suy diễn, không có căn cứ xác thực gì, lại nói,

Thiên Đạo bao la mờ mịt, tuy thực lực của chúng ta đã đạt đến đỉnh phong của Thiên Địa lục đạo…

------oOo------

Chương 1792: Thân thể Xích Thiên cảnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- …Nhưng cách triệt để lĩnh ngộ Thiên Địa Hỗn Độn, lại không biết cách xa bao nhiêu, có lẽ, loại cường giả Xích Thiên cảnh như Tu La Vương sẽ lý giải tương đối nhiều!

Đạm Đài Lăng Nguyệt đối với những chuyện này, là chưa bao giờ nghĩ tới, lúc này nghe giải thích mà á khẩu không trả lời được, đang muốn phản bác vài lời, lại cảm giác lời nói của đối phương mang theo đạo lý sâu xa, không thể cãi lại.

Lúc hai người đối thoại, động tác bên Tu Du Tẩu cũng đến cuối cùng, hắn hành động rất nhanh, như thuấn di, cuồng đập ở trên người Nhiếp Vân, mỗi một cái, đều dẫn động một hồi thanh âm sấm rền.

Rất nhanh, những tiếng sấm này kết nối chung một chỗ, phảng phất như mưa to tiến đến, toàn bộ Bắc Đẩu tinh cung ở dưới lực lượng cuồng bạo này phát ra run rẩy kịch liệt.

- Lui! Ly khai nơi này!

Đạm Đài Lăng Nguyệt, Nhan Chi cùng với Tứ đại hung thú đang nghi hoặc, chợt nghe Tu Du Tẩu hét to, lập tức cảm thấy một cổ lực lượng lớn lao bao phủ bọn họ, thân thể nhoáng một cái, đồng thời từ Bắc Đẩu tinh cung trốn ra, thuấn di tới một vùng quê rộng lớn không người của Linh giới.

Ầm ầm!

Bọn hắn vừa mới đứng vững thân thể, một thân ảnh quen thuộc cũng xuất hiện ở cách đó không xa, toàn thân run rẩy, huyết mạch

cố lấy, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hí dài.

Tiếng hô này mang theo thống khổ, cũng mang theo thoải mái khi đột phá, tiếng gầm bay thẳng Cửu Thiên, xé nát toàn bộ phù vân, đưa tới vô số Lôi Minh.

Rầm ào ào!

Khí lãng chung quanh thân ảnh không ngừng phún dũng, tạc mặt đất ra một hố sâu hình tròn, khí kình cường đại dẫn động thiên kiếp hình thành mây đen mấy chục vạn dặm.

- Nhiếp Vân...

Chứng kiến mây đen diện tích lớn như thế, Đạm Đài Lăng Nguyệt biến sắc.

Thân là Thiên Đạo sư, biết rõ Thiên Đạo trừng phạt đáng sợ, diện tích mây đen lớn như thế, cho dù Tiên Quân đỉnh phong chỉ sợ cũng bị oanh thành cặn bã, triệt để tử vong!

- Không nên cử động, có thể triệt để luyện hóa Ám Ma chi tâm, thuận lợi thanh tỉnh hay không liền xem lúc này rồi, sống qua, Nhiếp Vân có được chỗ tốt vô cùng vô tận, sống không qua...

Nói đến đây Tu Du Tẩu ngừng lại, tuy không có nói tiếp, nhưng mọi người minh bạch, một khi sống không qua, nghênh đón hắn nhất định là tử vong!

Oanh! Oanh! Oanh!

Nương theo thoại ngữ của Tu Du Tẩu, mây đen trên bầu trời rốt cuộc không kiên trì nổi, Lôi Điện vừa thô vừa to oanh kích xuống.

Những Lôi Điện này mỗi một tia đều có phương viên vài chục trượng, mang theo uy thế xé rách không gian, chỉ bằng vào lực lượng mà nói, so với Bỉ Ngạn lôi vực của Phật giới còn cường đại hơn mấy chục lần!

Mỗi một đạo Lôi Điện đánh xuống, đều có thể so với cường giả

Tiên Quân công kích, hơn mười đạo hỗn loạn chung một chỗ, mặc dù Tiên Quân đỉnh phong lâm vào trong đó cũng luống cuống tay chân, khó có thể khống chế.

Mà Nhiếp Vân ở trong mắt mọi người, như là một Ma Thần không sợ Lôi Đình, đứng sửng ở chính giữa Lôi Điện, thân thể không ngừng phun ra nuốt vào lực lượng, miệng hét thật to.

Tuy thanh âm Lôi Đình rất lớn, nhưng ở trong tiếng hét của hắn, lại hoàn toàn bị che lấp, phảng phất như trong nháy mắt toàn bộ thế giới chỉ có một nhân vật chính, là thiếu niên ở dưới mây đen.

- Đột phá!

Không biết Lôi Đình oanh kích bao lâu, đột nhiên, Nhiếp Vân hí dài.

Một cổ lực lượng khổng lồ mang tất cả, bọn người Tu Du Tẩu quan sát chỉ cảm thấy khí lưu nóng rực vọt tới, đồng thời bổ nhào bay đi, bay thẳng đến mấy trăm vạn dặm, lúc này mới dừng bước, liếc nhìn nhau, từng người mang theo ý hoảng sợ.

Những người bọn hắn từng cái đều đứng ở đỉnh phong của Thiên Địa lục đạo, chỉ bằng vào đột phá sinh ra khí lãng liền đẩy bọn họ ra trăm vạn dặm, hơn nữa không hề có năng lực chống cự, đây là cái thực lực gì?

Ầm ầm!

Hồng vân đầy trời, ánh sáng tím vạn đạo.

- Là Tiên Quân! Nhiếp Vân đột phá Tiên Quân cảnh...

Thấy một màn như vậy, trên mặt Đạm Đài Lăng Nguyệt vui vẻ.

Đột phá Tiên Quân sẽ xuất hiện Thiên Địa dị tượng, lúc trước nàng đột phá thì có hiệu quả như vậy, xem ra Nhiếp Vân thành công đột phá Tiên Quân cảnh!

Khó trách gia gia nói, chỉ cần chịu đựng, có được chỗ tốt cực lớn, hiện tại xem ra quả thật như thế.

Nhiếp Vân tích lũy, nàng tinh tường hơn bất luận kẻ nào, nửa bước Tiên Quân cảnh, có thể đánh chết Tiên Quân trung hậu kỳ, loại tích lũy này muốn đột phá, ít có khả năng, cái giá tuyệt đối là mấy chục lần người bình thường, thậm chí gấp mấy trăm lần!

Mà bây giờ thuận lợi đột phá, tuyệt đối là đại kỳ ngộ, tốt chỗ to lớn!

Trong thân thể thiếu niên cũng phát ra Lôi Âm, phảng phất như cả người cao lớn hơn vài thốn, hai đầu lông mày mang theo khí khái hào hùng khó có thể ngăn chặn.

Oanh!

Một quyền đánh ra, Lôi Vân ở dưới công kích của hắn tan thành mây khói, bầu trời lần nữa khôi phục quang minh.

Hô!

Nhiếp Vân bay tới.

- Ngươi thành công rồi hả?

Đạm Đài Lăng Nguyệt chạy ra đón chào, mặt mũi tràn đầy mừng rỡ, bổ nhào vào trong lòng ngực của hắn.

- Thành công rồi!

Cảm nhận được thân thể mềm mại trong ngực, nhẹ vỗ về mái tóc nàng, Nhiếp Vân cười ha ha.

Vừa rồi hoàn toàn chính xác hung hiểm, nếu như không phải Tu Du Tẩu hiểu rõ Linh Tê Luyện Thể Quyết, thời điểm dẫn động vận chuyển, không có chút vấn đề nào, chỉ sợ hắn vẫn như trước kia, là người chỉ có hô hấp yếu ớt, bị giày vò thảm!

Xích Thiên cảnh thật là đáng sợ, lọt vào Thiên Địa bài xích, lực lượng đột nhiên mất đi, ở giữa thiên địa tự nhiên có một cổ lực lượng đặc thù áp chế hắn, nếu không phải Tu Du Tẩu, thực muốn tỉnh táo lại, trăm triệu năm cũng làm không được!

- Đã luyện hóa được Ám Ma chi tâm?

Tu Du Tẩu cũng bay tới.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Cẩn thận nói tiếp, lần này phải cảm tạ Ám Ma chi tâm.

Nếu như không phải thứ này cung cấp năng lượng, để cho hắn thuận lợi đột phá,

muốn giải trừ áp chế của thiên địa, ít có khả năng!

Mặc dù chỉ là một nửa Ám Ma chi tâm, sau khi triệt để luyện hóa, vẫn để cho hắn thuận lợi đột phá Tiên Quân cảnh, nhất là Linh Tê Luyện Thể Quyết, càng trực tiếp đạt tới đệ cửu trọng đại thành!

Kim Cương Lưu Ly Thể chỉ là đệ cửu trọng sơ kỳ liền có được sức chiến đấu Tiên Quân hậu kỳ, Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ cửu trọng đại thành, mặc dù cường giả Tiên Quân tới, chỉ sợ cũng không phải đối thủ!

- Nhục thể của ngươi... Linh Tê Luyện Thể Quyết, Kim Cương Lưu Ly Thể triệt để dung hợp chung một chỗ, nhìn không ra thuộc tính Phật Ma, chẳng lẽ đã đạt đến...

Nhìn thoáng qua, đột nhiên Tu Du Tẩu sửng sốt.

- Ha ha, không sai, ta đã có được... thân thể Xích Thiên cảnh!

Nhiếp Vân cười nói.

------oOo------

Chương 1793: Nho giới phản bội (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thân thể Xích Thiên cảnh?

Mọi người lại càng hoảng sợ.

Tuy thân thể so với Tiên lực chỉ thích hợp cận chiến, không cách nào thi triển đánh xa và một ít võ kỹ, nhưng có ưu thế cực kỳ rõ ràng, cái kia chính là phòng ngự vô địch!

Thân thể Xích Thiên cảnh, há không phải nói chỉ bằng vào thân thể, hắn đã có được sức chiến đấu mạnh hơn Xích Thiên cảnh?

Mặc dù Tu Du Tẩu cùng Thích Già Phật tổ ở thời kỳ toàn thịnh, cũng chỉ là nửa bước Xích Thiên cảnh, cách cảnh giới kia không biết bao xa, hắn rõ ràng đã có được thân thể Xích Thiên cảnh... Tuyệt đối là đệ nhất nhân của Thiên Địa lục đạo!

- Cẩn thận nói tiếp, còn phải cảm tạ Tiên Quân đại kiếp nạn của ta!

Nhiếp Vân nói.

- Tiên Quân đại kiếp nạn?

Mọi người mê hoặc.

Kỳ thật Nhiếp Vân nói không sai, hoàn toàn chính xác phải cảm tạ Tiên Quân đại kiếp nạn của hắn.

Hắn là kẻ có được thiên phú thứ nhất, thứ hai, tấn cấp sinh ra đại kiếp nạn, bản thân so với người bình thường thì lợi hại hơn nhiều, lần này càng cường đại hơn, mặc dù cường giả Tiên Quân hậu kỳ cũng chưa hẳn có thể chống đở được, huống chi hắn còn không có đạt tới Tiên Quân cảnh.

Mà chính vào lúc này, Linh Tê Luyện Thể Quyết luyện hóa Ám Ma chi tâm đột phá đệ cửu trọng sinh ra xung đột với Kim Cương Lưu Ly Thể.

Công pháp Phật Ma xung đột cực kỳ mãnh liệt, đổi lại người bình

thường đã sớm nổ tung, Nhiếp Vân cái khó ló cái khôn, lợi dụng Tiên Quân đại kiếp nạn dẫn Lôi Điện vào thân hình, để hai công pháp mâu thuẫn lẫn nhau triệt để dung hợp chung một chỗ.

Lúc bình thường, mặc dù hắn đạt tới Lôi Điện sư hình thái thứ năm, dẫn lực lượng cuồng bạo như thế tiến vào thân hình cũng sẽ chết, nhưng có hai công pháp xung đột chống lại, ba cổ lực lượng xuất hiện cân bằng, liền chậm chạp lắng đọng xuống.

Chính bởi vì như thế, thân thể Nhiếp Vân mới thuận lợi đột phá, đạt đến Xích Thiên cảnh!

Thân thể Xích Thiên cảnh là khái niệm gì? Ngay cả Thích Già Phật tổ, nếu như lại cùng hắn chiến đấu, hoàn toàn có thể một quyền đánh thành bánh thịt!

Mặc dù lần nữa gặp được Tu La Vương, chỉ bằng thân thể cũng có thể chiến một trận mà không rơi vào thế hạ phong!

Nói cách khác, thực lực bây giờ, không yếu hơn sau khi đạt được quán thâu, thậm chí không có lực lượng xung đột, càng thêm nhẹ nhàng như thường!

Đạt tới loại thực lực này, Nhiếp Vân quả nhiên phát hiện ở giữa thiên địa có một cổ lực lượng đặc thù không ngừng bài xích hắn, tựa hồ muốn triệt để đẩy hắn đi ra.

Bất quá loại lực lượng này đối với hắn không tạo được bất cứ uy hiếp gì, có thể bỏ qua!

- Trước kia ngươi còn chưa nói, Tu La Vương đâu? Nho giới Khâu Thánh đâu?

Nghe Nhiếp Vân giải thích, mọi người thầm hô vận may của hắn, Tu Du Tẩu hỏi.

Trước kia Khâu Thánh bị nhốt ở trong Chu Thiên thế giới của hắn, Chu Thiên thế giới bị hủy, được Tu La Vương cứu đi.

- Chạy thoát! Ta không có đuổi theo!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Nói thật, mặc dù Tu La Vương để cho hắn đuổi theo, cũng không có khả năng hạ sát thủ, đệ đệ Nhiếp Đồng cùng đối phương là một, thật muốn giết hắn, đệ đệ làm sao bây giờ?

Muốn phong ấn... thực lực của đối phương không yếu hơn hắn, chỉ sợ cũng rất khó làm được!

Kỳ thật, để cho hắn đào tẩu là biện pháp tốt nhất.

- Tuy chạy thoát, cũng bị thương không nhẹ, trong thời gian ngắn chắc có lẽ không dám tới nữa!

Nhiếp Vân giải thích.

- Ân, như vậy tốt nhất, chúng ta cũng tương đương có thời gian chuẩn bị, đến lúc đó lại đến mà nói, chẳng biết hươu chết về tay ai!

Tu Du Tẩu vuốt vuốt chòm râu cười nói.

Nhiếp Vân tiến bộ hắn nhìn ở trong mắt, biết rõ nếu như cho đầy đủ thời gian, nhất định sẽ đột nhiên tăng mạnh! Hoàn toàn tiến vào Xích Thiên cảnh, cũng không phải là không có khả năng!

- Trong thời gian ngắn Tu La Vương sẽ không xuất hiện, ta phải đi về trấn an thập đại gia tộc! Ngươi cũng phải nỗ lực tu luyện, tìm kiếm cảm ngộ Xích Thiên cảnh, nghĩ biện pháp thuận lợi tấn cấp!

Trong thời gian ngắn không có áp lực của Tu La Vương, tâm tình của Tu Du Tẩu buông lỏng cười nói.

Trải qua quán thâu, thực lực của hắn bị tổn thương thật lớn, phải nghĩ biện pháp mau chóng bổ khuyết trở lại.

- Ta cũng phải quay trở lại Yêu tộc, để sớm chuẩn bị!

Nhan Chi lời ít mà ý nhiều.

Tuy trong thời gian ngắn Tu La Vương sẽ không trở về, nhưng sớm muộn sẽ chiến một trận với Thiên Địa lục đạo, sớm đi chuẩn bị, tổng so với đến lúc đó luống cuống tay chân thì tốt hơn nhiều.

- Các ngươi đều đi, ta cùng Nguyệt Nhi cũng quay trở lại Liên Nguyệt Các!

Nhiếp Vân ôm quyền.

- Tốt!

Mọi người cáo từ, nhao nhao ly khai.

Nhiếp Vân mang theo Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng Tứ đại hung thú trở lại Liên Nguyệt Các.

Thân thể đạt tới Xích Thiên cảnh, lại không cần phi hành, hoàn toàn có thể xé rách không gian, tuy Liên Nguyệt Các cách nơi này rất xa, nhưng ở trong mắt hắn đã không tính là khoảng cách, không đến một cái hô hấp đã tới.

- Các chủ quay trở lại rồi!

- Các chủ cùng Tu La Vương đại chiến ngươi thấy không? Thật lợi hại...

- Đó là đương nhiên, ngươi không nhìn Các chủ là ai, Các chủ là thiên tài đệ nhất thiên hạ, đả bại Tu La Vương không có gì kỳ quái!

- Trước kia mỗi người đều sợ Tu La Vương, có Các chủ, đã không có vấn đề gì rồi...

Vừa trở lại Liên Nguyệt Các, chợt nghe khắp nơi nói thầm, mọi người trong các thấy Nhiếp Vân trở về, trong ánh mắt tất cả đều toát ra vì sao, tràn đầy sùng bái.

Sự tình Nhiếp Vân đại chiến Tu La Vương, ở dưới thập đại gia tộc cùng Thiên Địa lục đạo tuyên truyền, cơ hồ ai ai cũng biết, trước kia bởi vì Tu La diệt thế mang đến khủng hoảng hễ quét là sạch, chuyển biến thành chính là sùng bái đối với Nhiếp Vân.

Nhất là người của Liên Nguyệt Các, ở sâu trong nội tâm tràn đầy tự hào.

- Danh khí của ngươi bây giờ so với trước kia càng thịnh hơn nhiều...

Nghe được mọi người xì xầm vào trong tai, Đạm Đài Lăng Nguyệt nở nụ cười.

Trước kia Nhiếp Vân đại náo Cửu Tiêu Cung, tuy cũng khích lệ rất nhiều người, nhưng trong lòng đám người phái cấp tiến, này là làm việc không chú ý hậu quả, chỉ có cái dũng của thất phu.

Nhưng bây giờ, đại chiến Tu La Vương, truy đối phương đào tẩu, chiến một trận thành danh, không người nào còn dám nghi vấn, chuyển biến thành sùng bái cùng tín nhiệm nồng đậm.

- Nhiếp Vân, Nho giới tuyên bố thoát ly Thiên Địa lục đạo, hiện tại đã cùng Tu La liên minh, biến thành Tu La giới!

Không để ý tới ánh mắt của mọi người sùng bái, Nhiếp Vân vừa trở lại đại điện, Tiêu Nhiên liền đi tới báo cáo.

- Nho giới tuyên bố thoát ly Thiên Địa lục đạo? Chuyện khi nào?

Nhiếp Vân sững sờ.

------oOo------

Chương 1794: Nho giới phản bội

Nguồn: EbookTruyen.Me

Động tác của Nho giới cũng quá nhanh đi!

- Ngay vừa rồi, tất cả thế lực nhất lưu của Thiên Địa lục đạo đều nhận được thông tri, hơn nữa, bọn hắn còn nói từ hôm nay trở đi, Nho giới bế quan toả cảng, không cùng người năm đạo khác liên

hệ, đồng dạng, có người xâm nhập Nho giới, sẽ bị đánh chết!

Tiêu Nhiên nói ra tin tức lấy được.

Liên Nguyệt Các có Xi Vưu Thần Thú tọa trấn, hiện tại lại có Nhiếp Vân, Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng Tứ đại hung thú, ở Thiên Địa lục đạo tuyệt đối là thế lực siêu nhất lưu, cho dù là Nho giới cũng không dám đắc tội, chỉ có thể sớm thông tri.

- Xâm nhập Nho giới sẽ bị đánh chết? Nho giới xem ra là chân tâm thật ý đầu nhập vào Tu La Vương rồi!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Ở vòng xoáy Hắc Phong giết chết Kha Thánh tôn giả, cộng thêm vây khốn Khâu Thánh Tôn Giả, thiếu chút nữa đánh chết hắn, đã chứng minh cùng Nho giới xuất hiện cục diện không chết không ngớt, lại muốn hòa hoãn, không có khả năng rồi!

Bất quá, Nho giới công nhiên đầu nhập vào Tu La Vương như vậy, là hắn không thể tưởng tượng nổi.

Làm như vậy tương đương đối nghịch năm đạo khác, công nhiên phản bội Nhân loại.

- Đối với sự kiện này, năm đạo khác có tỏ thái độ hay không?

Nhiếp Vân hỏi.

- Năm đạo khác tạm thời còn không có tin tức, Phật giới bế quan toả cảng, không cùng chúng ta trao đổi, Yêu giới Thiên Yêu Thánh hoàng không có mặt, Linh giới thập đại gia tộc ý kiến không thống nhất, về phần Ma giới... Long Hoàng chưa trở về, hiện tại Quần Long Vô Thủ, càng không rảnh chủ ý!

Tiêu Nhiên lắc đầu.

Nho giới là đại thế giới, cao thủ nhiều như mây, lại phối hợp Tu La, tùy tiện tiến công mà nói, khẳng định được không bù mất, hiện tại ngũ giới khác không thể nhất trí, thật đúng là không có biện pháp

gì.

- Ngũ giới khác không có tin tức, chúng ta cũng không đi quản, chờ bọn hắn truyền tin tức cho chúng ta lại nói!

Trầm tư thoáng một phát, Nhiếp Vân khoát khoát tay.

Đối với sự tình Nho giới, Tu Du Tẩu nhất định sẽ có kế sách, hắn không cần phải xen vào nhiều như vậy.

Lại nói, một Nho giới to lớn, cũng không phải Liên Nguyệt Các của hắn có thể đánh bại.

- Đúng rồi, Nhiếp Vân, hai vị Tiên Quân của Ma giới đã sớm tới rồi, một mực chờ muốn gặp ngươi, chỉ là ngươi bề bộn nhiều việc, không có thời gian, mới kéo đến bây giờ...

Biết rõ ý tứ của Nhiếp Vân, Tiêu Nhiên cũng không nhiều lời, đột nhiên nhớ tới một sự kiện, cười nói.

- Ma giới Tiên Quân? Là ai?

Đối với Ma giới Tiên Quân, Nhiếp Vân một cái cũng không nhận ra, qua tìm mình làm gì?

- Là Ngọc Long lão tổ cùng Ma Chấn Tử... Hai vị này là Tiên Quân từ Thượng Cổ sống sót đến nay, tìm ngươi hẳn là vì sự tình Long Hoàng a!

Tiêu Nhiên suy đoán.

- Ah!

Nhiếp Vân gật đầu.

Vì Long Hoàng liền nói thông, Long Hoàng là thủ lĩnh Ma giới, bọn hắn biết rõ đối phương phục sinh, tới tìm cũng rất bình thường, chỉ là không nghĩ tới hai Thượng Cổ Tiên Quân sẽ có kiên nhẫn như thế, một mực dừng lại ở Liên Nguyệt Các chờ đợi.

- Để cho bọn họ tới a!

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân cười gật đầu.

- Ân, ta đi gọi bọn hắn!

Tiêu Nhiên đi ra ngoài, qua một lát liền dẫn hai vị lão giả tới.

- Tại hạ Ngọc Long (Ma Chấn Tử) bái kiến Nhiếp Vân Các chủ!

Hai người vừa đi vào phòng, vội vàng cúi đầu.

Tuy bọn hắn cũng là Tiên Quân, nhưng kiến thức qua Nhiếp Vân cường đại, biết chắc người trước mắt này là tồn tại có thể đối kháng Tu La Vương, nào dám thất lễ, thái độ cung kính, không dám qua loa chút nào.

- Ân, các ngươi chờ ở chỗ này là vì Long Hoàng?

Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề.

- Ách, phải, chúng ta biết tin tức Long Hoàng trọng sinh, nên đến đây tham kiến...

Ngọc Long lão tổ không dám nói bậy, vội nói.

- Như vậy a, Tiểu Long không có đi cùng với ta, hắn...

Nói lên Tiểu Long, Nhiếp Vân liền bất đắc dĩ.

Thằng này nhìn thấy U Minh Hoàng Vương rõ ràng như gặp quỷ, trốn không biết tung tích, xem ra hai người thật có quan hệ nói không rõ, về phần là cái gì, dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được.

Nhất định là lúc trước Long Hoàng phụ người ta, lúc này mới chật vật như thế.

- Hì hì, ai muốn gặp ta?

Nhiếp Vân đang do dự có nên nói ra tin tức này không, một âm thanh vui cười vang lên, bên ngoài đại điện lập tức lộ ra cái đầu, nhìn chung quanh một vòng, phát hiện không có người khả nghi nào, lúc này mới như làn khói lẻn vào.

Đúng là Tiểu Long!

- Ngươi quay trở lại rồi!

Thấy hắn cẩn thận như vậy, Nhiếp Vân mỉm cười lắc đầu.

- Lão đại, sự tình ngươi uy phong ta đã nghe nói, có thể đánh bại Tu La Vương, lợi hại!

Vừa đi vào phòng cũng không để ý tới hai người Ngọc Long lão tổ, nhìn về phía Nhiếp Vân, vẻ mặt hưng phấn.

- Mấy ngày nay ngươi chạy đi đâu? Thời khắc mấu chốt lại không thấy bóng dáng!

Nhiếp Vân nói.

Thời điểm chiến đấu với Tu La Vương, nếu Tiểu Long có mặt, nhất định có thể giúp đỡ, kết quả thằng này đi mất tiêu!

- Còn không phải... Ân, hai người các ngươi tới làm gì vậy?

Tiểu Long mặt lộ vẻ xấu hổ, vội vàng nói sang chuyện khác, nhìn về phía Ngọc Long lão tổ cùng Ma Chấn Tử, sắc mặt trầm xuống.

Trí nhớ của Tiểu Long khôi phục không ít, hai vị Tiên Quân này đều là từ Thượng Cổ, tự nhiên nhận thức.

- Bái kiến Long Hoàng đại nhân!

Ngọc Long lão tổ cùng Ma Chấn Tử vội vàng đi tới.

- Tốt rồi, đừng làm những cái này, không có tác dụng đâu, ta hỏi các ngươi tới tìm ta làm gì?

Tiểu Long khoát tay.

- Ma giới không thể một ngày vô chủ, chúng ta hi vọng Long Hoàng có thể trở về chủ trì đại cục...

Ngọc Long lão tổ vội nói.

- Chủ trì đại cục? Các ngươi không phải có Thanh Long Hoàng sao? Tìm ta làm gì?

Tựa hồ Tiểu Long vẫn còn sinh khí, khẽ nói.

Sau khi Tiểu Long cùng Tu La Vương chiến đấu chết trận, Thanh Long Hoàng mưu quyền soán vị, trở thành Ma giới Chi Chủ, nếu như không có hai người này cho phép, bằng vào thực lực của đối phương, không phải muốn chết sao!

- Ách... Lúc ấy sau khi Long Hoàng rời đi, Ma giới rung chuyển, chúng ta cũng không thích hợp quản lý, Thanh Long nhảy ra muốn làm Ma giới Chi Chủ, nói là phụng lệnh của ngươi, chúng ta vì Ma giới ổn định, liền đồng ý! Về phần sự tình về sau, chúng ta thực không rõ lắm...

Ngọc Long lão tổ lau mồ hôi lạnh.

- Không rõ lắm? Kim Long nhất tộc chúng ta bị giết không sai biệt lắm, ngươi còn nói không rõ ràng!

Tiểu Long nháy con mắt, trong ánh mắt mang theo sát cơ.

Kim Long nhất tộc cơ hồ bị Thanh Long Hoàng giết tuyệt, đây là sự thật không tranh cãi, hai lão gia hỏa này này rõ ràng một câu không rõ ràng lắm liền muốn hồ lộng qua, quả thực muốn chết!

------oOo------

Chương 1795: Hỗn Độn kim lệnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chúng ta...

Ngọc Long lão tổ cùng Ma Chấn Tử đồng thời run rẩy, đồng loạt quỳ rạp xuống đất.

Kim Long nhất tộc bị giết sạch, đích thật là khuyết điểm của bọn hắn, bọn hắn một mực dốc lòng tu luyện, đối với sự tình thế tục hiểu không nhiều lắm, hơn nữa Thanh Long Hoàng giấu kín, chờ sau khi phát hiện, đã đúc thành sai lầm lớn.

- Tự sát a! Miễn cho ta ô uế tay!

Trên mặt Tiểu Long không hề có vui cười, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Năm đó có thể trở thành Nhất Giới Chi Chủ, cùng Tu La Vương chiến đấu, cũng là nhân vật sát phạt quả quyết, chỉ có điều ở trước mặt Nhiếp Vân không biểu hiện mà thôi!

- Long Hoàng đại nhân tha mạng, ta nơi này có tin tức, đối với ngươi có trợ giúp, nếu như cảm thấy tin tức này hữu dụng, có thể tha cho chúng ta một mạng hay không!

Ngọc Long lão tổ vội nói.

- Ngươi uy hiếp ta?

Tiểu Long hừ lạnh.

- Không phải, chúng ta không dám uy hiếp Long Hoàng đại nhân, chỉ là chúng ta cảm thấy chết không có gì đáng tiếc, lần này tới chờ Long Hoàng đại nhân chính là vì chuyện này, nếu như không nói tin tức cho ngươi nghe, liền thật sự chết vô ích rồi!

Ngọc Long lão tổ cùng Ma Chấn Tử vội vàng giải thích.

- Vậy tốt, nói đi! Nếu như tin tức hữu dụng, có thể lưu tính mạng các ngươi, vô dụng, nên làm như thế nào không cần ta nhiều lời a!

Tiểu Long khoát khoát tay.

Chứng kiến cử động của Tiểu Long, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Xem ra nương theo trí nhớ khôi phục, tính cách tùy tiện chỉ biết ăn, cái gì cũng không để ý của Tiểu Long dần dần biến mất, mà chuyển biến thành bản tính sát phạt quả quyết.

Kỳ thật căn cứ hiểu rõ đối với hắn, nói giết hai người Ngọc Long lão tổ chỉ là hù dọa một chút, mục đích chủ yếu là muốn biết bọn hắn liều chết tới đến cùng là cần làm chuyện gì.

Trước hù dọa, sau đó buông lỏng một hơi, thuộc hạ sẽ mang ơn, chính thức thần phục.

Không hổ là lão quái vật thời Thượng Cổ, đối phó thủ hạ thật đúng là có một bộ.

- Là như thế này, chúng ta bình thường đều không ở Ma giới, giấu ở chỗ sâu trong Hỗn Độn tu hành, có một ngày, ta nhìn thấy ở chỗ sâu trong Hỗn Độn có một lệnh bài màu vàng xuất hiện, cái lệnh bài này ta từng bái kiến, Long Hoàng đã đạt được qua...

Ngọc Long lão tổ nhớ lại thoáng một phát, chậm chạp nói ra.

- Lệnh bài màu vàng, ở chỗ sâu trong Hỗn Độn? Ngươi chẳng lẽ nói chính là... Hỗn Độn kim lệnh?

Tiểu Long biến sắc, trong mắt lập tức lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

- Có phải hay không ta cũng không biết, bất quá ta theo dõi một thời gian ngắn, kết quả thứ này tiến vào Đạo giới, liền biến mất! Cụ thể tới nơi nào, ta cũng không rõ ràng lắm!

Ngọc Long lão tổ mặt mũi tràn đầy xấu hổ.

Dùng một tin tức không xác định đổi lấy tính mệnh của bọn hắn, ngay cả hắn nói ra, cũng có chút xấu hổ.

- Rất tốt, mặc kệ tin tức này xác định hay không, cũng là tin tức tốt, ta tạm tha các ngươi một mạng!

Lần này Tiểu Long cực kỳ dễ nói chuyện, khoát tay áo.

- Đa tạ Long Hoàng đại lượng!

Ngọc Long lão tổ cùng Ma Chấn Tử vội vàng cảm tạ.

- Ngươi ghi lại cảnh tượng bọn ngươi chứng kiến cho ta, để ta đi tìm xem!

Tiểu Long nói.

- Vâng!

Ngọc Long lão tổ vội vàng gật đầu, lấy ra một ngọc bài, ngón tay điểm một cái, lập tức có một đạo quang mang lập loè, toàn bộ hắn chứng kiến gì đó đều được lạc ấn vào.

- Ân, chuyện này bất luận kẻ nào cũng không thể nói, nếu như để ta biết rõ những người khác cũng biết tin tức, hậu quả các ngươi nên minh bạch!

Tiểu Long lần nữa hừ một câu, lúc này mới tùy ý khoát tay áo.

- Chúng ta cáo lui, Long Hoàng, sự tình Ma giới...

- Các ngươi nhất thống Ma giới trước đi, ta sẽ trở về!

Tiểu Long thản nhiên nói.

- Vâng!

Nghe được lời hứa của hắn, trên mặt Ngọc Long lão tổ cùng Ma Chấn Tử đồng thời lộ ra mỉm cười.

Đã có câu hứa hẹn này, Ma giới liền không cần lo lắng náo động nữa, uy thế của Long Hoàng, đừng nói tại Ma giới, cho dù ở Thiên Địa lục đạo cũng là không ai dám ngỗ nghịch.

- Còn có, Long Hoàng đại nhân, Nho giới công nhiên tuyên bố liên

minh với Tu La Vương, phản bội Thiên Địa lục đạo, Ma giới chúng ta nên làm như thế nào?

Ngọc Long lão tổ cũng biết tin tức, vội vàng xin chỉ thị.

- Làm như thế nào? Lão đại, Ma giới chúng ta nên làm như thế nào?

Tiểu Long chẳng muốn đi quản, ngẩng đầu hỏi Nhiếp Vân.

- An bài như thế nào, chờ tin tức cụ thể từ Linh giới đi, Linh giới có động tác gì, các ngươi phối hợp là được!

Nhiếp Vân suy nghĩ một chút nói.

Chuyện này hắn cũng không nên xen vào, nhân tuyển tốt nhất là Tu Du Tẩu, hắn trở lại Linh giới, nhất định sẽ làm ra phương pháp đối ứng.

- Đã nghe được chưa, về sau có vấn đề gì, trực tiếp đến Liên Nguyệt Các, Các chủ Nhiếp Vân là lão đại của Tiểu Long ta, cũng là lão đại của các ngươi, dám không nghe hắn, ta sẽ bẻ gãy cổ của các ngươi!

Tiểu Long khẽ nói.

- Vâng!

Hai người mồ hôi lạnh chảy ròng, lần nữa nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt kính sợ càng nặng.

Có thể thu Long Hoàng rong ruổi Thiên Địa lục đạo làm tiểu đệ... Vị Nhiếp Vân tiền bối này thật sự là đáng sợ!

Ách... Nghe nói Tu La Vương cũng là đệ đệ hắn... thật lợi hại!

- Cút đi!

Tiểu Long khoát khoát tay.

- Vâng!

Ngọc Long lão tổ, Ma Chấn Tử không dám ở lâu, vội vàng quay người ly khai đại điện.

- Hỗn Độn kim lệnh là cái gì?

Hai người đi rồi, Nhiếp Vân hỏi.

Vừa rồi thấy Tiểu Long nghe được cái tên này, lập tức hân hoan tung tăng như chim sẻ, khẳng định liên lụy rất lớn.

- Hỗn Độn kim lệnh là bảo vật xuất hiện trong Hỗn Độn, năm đó ta chính là bằng vào thứ này, đột phá Xích Thiên cảnh, bằng không thì vô số Kỷ Nguyên, nhiều cường giả như vậy, người đột phá Xích Thiên cảnh sao sẽ ít như thế, cơ hồ không có? Thiên phú của ta cũng không phải nổi bật nhất, thực lực cũng không phải mạnh nhất, lại có thể đột phá, chính bởi vì được Hỗn Độn kim lệnh này!

Con ngươi của Tiểu Long tỏa sáng, cũng không giấu diếm, giải thích nói.

- Ý của ngươi là... Thứ này có khả năng giúp đỡ người đột phá Xích Thiên cảnh?

Nhiếp Vân sững sờ, con mắt lập tức trợn tròn, trong giọng nói mang theo khó có thể tin.

Xích Thiên cảnh cường đại, hắn thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, cũng biết đột phá loại cảnh giới này khó khăn, cái gọi là Hỗn Độn kim lệnh gì kia có khả năng giúp đỡ người đột phá, không khỏi quá kì quái a!

- Ân, chắc chắn 100%!

Tiểu Long gãi gãi đầu.

------oOo------

Chương 1796: Hộ Tiên Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Theo ta được biết, tử lộ lại tuyệt đối, cũng lưu một đường sinh cơ, đây là đạo lý Thiên Đạo tuần hoàn, đã có Tu La Vương diệt thế, tự nhiên sẽ có người cứu thế, mà Hỗn Độn kim lệnh này là căn bản để cứu thế, chỉ là vô số Kỷ Nguyên, có rất ít người đạt được hơn nữa luyện hóa mà thôi!

- Còn có loại thuyết pháp này...

Nhiếp Vân ngạc nhiên.

Cái này thật đúng là lần đầu tiên nghe nói.

- Hỗn Độn kim lệnh, không giống Hỗn Độn Kỳ Quả, không phải đồ vật để ăn, mà là một loại tồn tại đặc thù, có thể cho thân thể luyện hóa, một khi dung nhập huyết mạch, sẽ tìm được cung cấp thật lớn, lập tức tăng thực lực lên! Lúc ấy ta cũng chính bởi vì như vậy đột phá Xích Thiên cảnh, bằng không thì, thiên phú của ta chỉ xếp hạng thứ năm, kém xa Thích Già Phật tổ, thực lực làm sao có thể cao hơn hắn?

Tiểu Long nói.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân hiểu được.

Khả năng ngay lúc đó Tiểu Long giống như Thích Già Phật tổ, đều là nửa bước Xích Thiên cảnh, chính bởi vì đã nhận được kiện bảo bối này, mới thuận lợi đột phá, nhảy lên trở thành cao thủ thứ nhất của Thiên Địa lục đạo, có vốn liếng đối chiến với Tu La Vương.

- Dựa theo thời gian suy tính, đây cũng là một Kỷ Nguyên mới rồi, Hỗn Độn kim lệnh nên ứng kiếp xuất hiện, nếu có thể đạt được, đối kháng Tu La Vương sẽ có đầy đủ vốn liếng rồi!

Tiểu Long Hưng phấn nói.

- Đúng vậy, mặc kệ có thể tìm được Hỗn Độn kim lệnh hay không, đối với Nhân tộc mà nói đều là một lần nếm thử!

Nhiếp Vân đứng dậy.

Tuy thực lực của hắn bây giờ có thể so với Xích Thiên cảnh, nhưng dù sao không phải cường giả Xích Thiên cảnh, vạn nhất Tu La Vương củng cố tu vi sớm hơn hắn, kết cục vẫn cực kỳ thê thảm, chiến đấu với Tu La Vương, cái kia chính là giành giật từng giây!

Về phần quán thâu, hắn thật không muốn trải qua lần nữa, lần này có thể còn sống liền coi như không tệ, gây chuyện không tốt chết ở phía trên, liền được không bù mất.

- Đi thôi, chúng ta đi Đạo tộc!

Tiểu Long gật đầu.

- Nguyệt Nhi là Thiên Đạo sư, tu luyện lại là công pháp Đạo tộc, đối với Đạo tộc hiểu rõ rất nhiều, mang nàng theo, hẳn sẽ có trợ giúp!

Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, truyền âm cho Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Tuy Đạm Đài gia tộc là một trong những gia tộc khống chế Linh giới, trên thực tế lại là Đạo tộc truyền thừa, chưởng quản Thiên Đạo Sơn, đối với Đạo tộc, các nàng hiểu rõ thêm nữa, có nàng cùng đi, nên dễ dàng hơn một ít.

Một lát sau, Đạm Đài Lăng Nguyệt bay tới, nghe được hai người nói, có chút kinh ngạc, hiển nhiên đối với Hỗn Độn kim lệnh nàng cũng không rõ ràng lắm.

- Đi thôi!

Nhiếp Vân đối với Tiểu Long tin tưởng không nghi ngờ, tự nhiên tin tưởng hắn nói, lúc này đánh nhịp quyết định, hai người một Long lặng lẽ ly khai Liên Nguyệt Các, bay về phía Đạo giới.

Đạo giới, quốc gia thần bí nhất Thiên Địa lục đạo, thời kỳ thượng cổ sau khi đối kháng Tu La Vương bắt đầu suy sụp, đến bây giờ cơ hồ không có sinh linh gì tồn tại, thậm chí công pháp cao nhất sâu trong đó cũng đã sớm thất truyền.

- Muốn đi vào Đạo giới, trước phải đi qua Yêu nhân giới, Yêu nhân giới cùng Đạo giới tương thông!

Phi hành về phía trước, Đạm Đài Lăng Nguyệt giải thích.

- Tương thông với Yêu nhân giới?

- Ân, thời kỳ thượng cổ có một nhóm người Đạo tộc phản kháng Tu La, đã bị xâm hại biến thành Yêu nhân, bởi vì không còn mặt mũi trở về, lúc này mới thành lập Yêu nhân giới, thế giới này cùng Đạo giới liên tiếp, có được thông đạo duy nhất, cũng là phương pháp duy nhất tiến vào Đạo giới!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Chỉ có một thông đạo? Thông đạo địa phương nào của Yêu giới? Yêu Hoàng thành?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

Yêu Hoàng thành hắn đi qua, cũng không cảm thấy có thông đạo đặc thù gì a, chẳng lẽ lúc ấy thực lực thấp, cảm thấy không ra?

- Không ở Yêu Hoàng thành! Mà ở Hộ Tiên Tông!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Hộ Tiên Tông? Cái kia là địa phương nào?

Lần này ngay cả Tiểu Long cũng có chút kỳ quái, cái tên Hộ Tiên Tông này ngay cả hắn cũng chưa nghe nói qua.

- Hộ Tiên Tông, còn gọi là Hồ Tiên Tông, là tông môn do cường giả Yêu Hồ nhất tộc sáng lập, ở trên Hồ Tiên Sơn phía đông Yêu giới, chỉ là tiểu tông môn, thoạt nhìn cực kỳ bình thường, các ngươi

không biết rất bình thường! Bọn hắn thế thế đại đại trách nhiệm là thủ hộ sơn môn, bảo vệ tốt thông đạo, không cho ngoại nhân tùy tiện đi vào!

Trong mắt Đạm Đài Lăng Nguyệt mang theo kính ý.

- Yêu Hồ tộc? Cùng chủng tộc với Tạ Trương Huệ Tử?

Nhiếp Vân sững sờ, có chút kinh ngạc.

Hắn biết rõ Yêu Hồ tộc, cũng bởi vì Tạ Trương Huệ Tử, không có nghĩ đến chủng tộc này ở Linh giới cũng có, còn gánh vác trách nhiệm lớn như thế.

- Ân, người Yêu Hồ tộc chán ghét nam nhân, đến lúc đó chúng ta đi qua nhất định sẽ có không ít phiền toái, ta hi vọng hai người các ngươi khắc chế thoáng một phát, tốt nhất không nên động thủ, dù sao các nàng vì thủ hộ Đạo giới, đã bỏ ra quá nhiều!

Đạm Đài Lăng Nguyệt thở dài nói.

- Lăng Nguyệt tẩu tẩu yên tâm, Tiểu Long ta là không thích rước lấy phiền phức nhất!

Tiểu Long tỏ thái độ.

- Ta cũng sẽ không gây phiền toái!

Nhiếp Vân theo sát lấy nói.

Thấy hai người đáp ứng nhanh như vậy, Đạm Đài Lăng Nguyệt trợn trắng mắt.

Nói thật, hai thằng này cũng không phải đèn đã cạn dầu, thật động đến bọn hắn, vậy thì...

Đã biết phương hướng cụ thể, tốc độ nhanh không ít, hơn nữa Nhiếp Vân thân thể Xích Thiên cảnh, có thể tự do xuyên thẳng qua không gian, mấy chục cái hô hấp qua đi, hai người một rồng đã đi tới phía Đông Yêu giới, ngẩng đầu nhìn lại, một tòa núi cao đứng

sửng ở trước mặt, mây mù quấn quanh, để lộ ra một tia tiên khí đạm đạm.

Trên núi có một tông môn cực lớn, kiến trúc san sát nối tiếp nhau, chung quanh tiên hạc bay lượn, này hẳn là Hộ Tiên Tông rồi.

- Lên đi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt bay lên núi, Nhiếp Vân, Tiểu Long theo ở phía sau.

Đại trận hộ sơn đối với ba người mà nói cũng không có gì, rất nhanh đi vào đỉnh núi.

- Hộ Tiên Tông trọng địa, khách đến thăm dừng lại!

Đi tới trước môn hộ cao lớn, có hai nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp đi ra, ngăn mọi người lại.

- Tại hạ Đạm Đài Lăng Nguyệt, cầu gặp Hồ Trân tông chủ của các ngươi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Thật có lỗi, Hồ Trân tông chủ của chúng ta đã ở nửa năm trước tiên du rồi, hiện tại chính là Tử Anh tông chủ! Tông chủ không muốn tiếp khách, các vị mời quay trở lại a!

Một nữ tử nhíu mày nói.

- Tiên du?

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhíu mày.

------oOo------

Chương 1797: Vọng Thiên Các (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy tông môn này không lớn, nhưng tông chủ ít nhất có được thực lực Kim Tiên cảnh, Kim Tiên cường giả tuổi thọ cực dài, sao sẽ đơn giản chết đi?

- Không biết vì sao Hồ Trân tông chủ tiên du?

Đạm Đài Lăng Nguyệt hỏi tiếp.

- Đây là cơ mật của tông môn, bất tiện nói ra ngoài, ba vị mời trở về đi, bằng không thì, chúng ta sẽ không khách khí!

Nữ tử nói chuyện tiến về phía trước một bước, tay run lên, lòng bàn tay nhiều ra một thanh trường kiếm.

- Không khách khí? Hắc hắc, ta thích nhất không khách khí, tiểu nữ hài, chỉ sợ ngươi còn không biết ta là ai a!

Tiểu Long tiến về phía trước một bước, cười hì hì nói.

- Không cần biết ngươi là người nào, Hộ Tiên Tông không phải địa phương ngoại nhân có thể tùy tiện đến, nhất là nam nhân! Bây giờ lập tức ly khai, chúng ta có thể không so đo, bằng không thì, cam đoan cho ngươi chết không có chỗ chôn!

Nữ tử lông mi dựng thẳng lên.

- Thái độ rất hung...

Tiểu Long lắc đầu.

Nữ tử này tối đa chỉ có thực lực Thiên Tiên cảnh, ở trong mắt hắn nhảy mũi một cái là có thể sống sống đánh chết, loại con sâu cái kiến này bình thường nhìn thấy hắn liền sợ tới mức quỳ xuống, hiện tại rõ ràng dám nói như thế, để cho người biết sẽ cười đến rụng răng.

- Tiểu Long!

Bất quá, Tiểu Long lời còn chưa nói hết, Đạm Đài Lăng Nguyệt quát lớn một câu.

Nghe được nàng nói, Tiểu Long không dám phản bác, đành phải ngượng ngùng lui về phía sau.

Đối với Đạm Đài Lăng Nguyệt, hắn vẫn tương đối tôn kính, không riêng bởi vì nàng là chị dâu, càng bởi vì nàng là Thiên Đạo sư!

- Không có ý tứ, các ngươi đã bất tiện, chúng ta liền cáo từ!

Quát lớn Tiểu Long xong, Đạm Đài Lăng Nguyệt ôm quyền xin lỗi.

- Đi thôi!

Nói xong kéo hai người, theo đường núi phản hồi.

- Chúng ta đi làm gì, trực tiếp đánh vào là được rồi, cũng không phải đại sự gì nha...

Tiểu Long vừa đi vừa nói thầm.

- Đán vào không được, hai người kia có chút cổ quái, nếu như ta đoán không sai, hẳn không phải người Yêu Hồ tộc!

Nhiếp Vân đánh gãy hắn nói.

- Ngươi cũng đã nhìn ra, tuy hai người kia ta chưa thấy qua, nhưng quyết không phải người Yêu Hồ tộc, Hộ Tiên Tông nên xuất hiện biến cố gì, chúng ta tùy tiện tiến lên mà nói, nhất định sẽ hại các nàng!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng nhìn ra, gật đầu nói.

- Vậy làm sao bây giờ?

Tiểu Long chen vào nói.

- Đợi buổi tối chúng ta ẩn vào, vụng trộm quan sát!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Ẩn vào còn đợi buổi tối sao? Hiện tại chúng ta quang minh chính đại đi vào, các nàng cũng nhìn không tới a!

Tiểu Long không cho là đúng.

Bằng thực lực bây giờ của bọn họ, lẻn vào Cửu Tiêu Cung cũng chưa hẳn có thể bị phát hiện, huống chi một tiểu tông môn.

- Ngươi sai rồi, nếu như đơn thuần chỉ là không phải người Yêu Hồ tộc, thì hoàn toàn chính xác không có gì, ta sợ là Tu La bố trí cục diện!

Sắc mặt Đạm Đài Lăng Nguyệt ngưng trọng nói.

Tu La bố trí cục diện? Tiểu Long không nói thêm gì nữa.

Tuy Tu La Vương bị thương, nhưng thương thế đến cùng như thế nào không người biết rõ, có khôi phục hay không, cũng không có người biết rõ, vạn nhất là hắn bố cục, lâm vào trong đó, tuyệt đối là sự tình phiền toái.

- Làm sao bây giờ?

Thấy nàng có chủ ý, Nhiếp Vân hỏi.

- Trước tìm một chỗ ở lại, thuận tiện nghe ngóng tình huống của Hộ Tiên Tông thoáng một phát, nếu có đại biến cố mà nói, có thể tìm được dấu vết để lại!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Tốt!

Nhiếp Vân suy nghĩ một chút, cũng hiểu được biện pháp này phù hợp, nhẹ gật đầu.

Dưới Hộ Tiên Tông có một thành thị, gọi Hồ Quang thành.

Hồ Quang thành là thành thị nhị lưu, kém xa Yêu Hoàng thành, lại cũng không nhỏ, dòng người như thoi đưa, ngựa xe như nước, cực

kỳ náo nhiệt.

Hai người tiến vào thành thị, dọc theo đường đi chậm rãi về phía trước.

- Hồ Quang thành địa phương tin tức linh thông nhất là Vọng Thiên Các, chỉ cần có tiền tin tức gì cũng có thể mua, lần trước ta đã tới đây, biết rõ địa phương, đi theo ta!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cười đi thẳng về phía trước.

Nhiếp Vân cùng Tiểu Long theo sát phía sau, chỉ chốc lát liền chứng kiến một cao ốc chiếm diện tích cực lớn xuất hiện ở trước mặt.

Cũng không phải đặc biệt cao, chỉ có bảy tầng, lại cực kỳ rộng lớn, đi theo sau lưng Đạm Đài Lăng Nguyệt, giao thủ tục phí tiến vào trong đó.

Lầu một khắp nơi đều là quầy hàng, bán đồ tương đối nhiều, các loại pháp bảo, linh phù cấp bậc cùng với rất nhiều đan dược rậm rạp chằng chịt, để cho người hoa mắt.

Ở đây lại là một khu giao dịch.

- Lầu một bán đồ vật so sánh tạp, đều là một ít đồ dùng của tu luyện giả, lầu hai là khoáng thạch, tinh hạch,… lầu ba là võ kỹ, hình ảnh chiến đấu,… lầu bốn là phòng đấu giá, tầng năm mới là địa phương bán ra tin tức, chúng ta đi lên thôi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt rất hiểu rõ nơi này, giải thích một câu, vượt qua đám người trực tiếp đi lên cao.

- Hình ảnh chiến đấu? Đó là cái gì?

Nghe được lầu ba bán ra đồ vật, Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

Võ kỹ hắn biết, hình ảnh chiến đấu lại là vật gì?

- Tu luyện giả tu luyện võ kỹ, thường hay bế quan tự mình tu luyện,

khẳng định không có thành tựu quá lớn, muốn có lĩnh ngộ, có tinh tiến, biện pháp tốt nhất là quan sát chiến đấu, hiểu rõ môn võ kỹ này trong chiến đấu thi triển như thế nào! Hình ảnh chiến đấu ghi chép một ít cao thủ chiến đấu, mua sắm quan sát mà nói, đối với học tập võ kỹ sẽ có chỗ tốt thật lớn!

Đạm Đài Lăng Nguyệt giải thích.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân hiểu được.

Hắn là Võ Đạo sư, đối với võ kỹ là không có bất kỳ khó khăn, vừa học liền lô hỏa thuần thanh, những người khác lại bất đồng, muốn dùng một môn võ kỹ ở trong thực chiến, cần quá trình cực kỳ phiền toái, nếu như có thể có thực chiến quan sát mà nói, tuyệt đối có thể cho dẫn dắt, tu luyện càng nhanh hơn.

- Có hình ảnh Nhiếp Vân chí cường giả đối chiến Tu La mới nhất, có người muốn xem hay không!

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe trên lầu có một người hô lên, lớn tiếng thét to.

- Ta sao?

Nhiếp Vân sững sờ, có chút dở khóc dở cười.

Hắn đại chiến Tu La Vương tốc độ nhanh như vậy, có thể nói giống như khai thiên tích địa, làm sao có thể bị người ghi chép lại?

- Muốn nhìn xem tư thế oai hùng của ngươi hay không?

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng ý thức được điểm ấy, cười một tiếng.

- Đi, đi xem!

Nhiếp Vân lắc đầu, đi đầu tiến lên.

Cách cục ở lầu ba không quá giống lầu một, chỉ có một mặt tiền

cửa hàng cực lớn, bên trong rậm rạp chằng chịt bày đầy võ kỹ cùng ngọc bài các loại cấp bậc.

------oOo------

Chương 1798: Vọng Thiên Các (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những ngọc bài này là hình ảnh, chỉ có mua sắm mới có thể kích phát, nhìn được.

Về phần võ kỹ, Nhiếp Vân dùng Thiên Nhãn tùy tiện quét một vòng, đều là một ít tương đối thấp, đừng nói đối với hắn vô dụng, cho dù tùy tiện đến một đệ tử tông môn, chỉ sợ tác dụng cũng không lớn!

Đương nhiên, đối với hắn vô dụng, đối với một ít tán tu tác dụng liền cực kỳ lớn, tuyệt đối được cho là thứ tốt.

- Ba vị, muốn nhìn xem hình ảnh Nhiếp Vân tiền bối cùng Tu La Vương đại chiến không? 100 viên trung phẩm Tiên thạch, tuyệt đối vật siêu giá trị!

Thấy bọn họ đi lên, gã sai vặt vừa rồi thét to vội vàng đi tới, vẻ mặt tươi cười.

- Được, cầm cho ta xem một chút!

Nhiếp Vân tiện tay ném ra 100 viên trung phẩm Tiên thạch.

Tiên thạch với hắn mà nói đã vô dụng, giữ lại cũng lãng phí.

- Được rồi, đây là hình ảnh!

Gã sai vặt vội vàng truyền đạt một ngọc bài, Nhiếp Vân nhẹ nhàng phất một cái, một hình ảnh xuất hiện ở trước mặt.

Hai người ở trên bầu trời đại chiến, mỗi một chiêu, đều đất rung núi chuyển, đấu chuyển tinh di, hai người trong hình có chút mơ hồ,

thấy không rõ bộ dáng, nhưng chỉ nhìn thoáng qua, là tuyệt đối không phải mình!

Hắn và Tu La Vương chiến đấu tốc độ cực nhanh, tung hoành Thiên Địa lục đạo ngay cả thời gian một ngày cũng không tới, người trong đó tuy thoạt nhìn uy thế vô cùng, lại thiếu đi lực lượng bị Thiên Địa bài xích trên thân hai người, xem xét liền biết là ngụy phẩm.

- Ngươi bán thứ giả cho chúng ta? Cái này căn bản không phải là Nhiếp Vân cùng Tu La Vương chiến đấu!

Tiểu Long cũng nhìn ra, quát lớn.

- Nhiếp Vân tiền bối cùng Tu La Vương chiến đấu, đã vượt qua Tiên Quân cấp, ngoại trừ hai người bọn họ ai có thể đánh ra uy thế như vậy? Chẳng lẽ ngươi nghi vấn danh dự của Vọng Thiên Các chúng ta? Hừ, không nên không hiểu giả hiểu có được hay không?

Nghe được hắn nghi vấn, gã sai vặt có chút mất hứng, sắc mặt trầm xuống.

- Không hiểu giả hiểu?

Tiểu Long nở nụ cười.

Hắn đã từng là cường giả Xích Thiên cảnh, người từng cùng Tu La Vương đại chiến, loại thủ đoạn này nếu như nhìn không ra, cũng không cần sống rồi!

- Ta nói các ngươi giả, tuyệt đối là giả, dám dùng đồ giả lừa gạt chúng ta, còn không mau trả Tiên thạch lại cho chúng ta!

Tiểu Long ngược lại không quan tâm chút Tiên thạch này, chỉ là cảm giác đối phương gạt người còn lẽ thẳng khí hùng như thế có chút tức giận.

- Không có tiền thì đừng tới đây trang đại gia, hình ảnh xem xong rồi còn muốn trả tiền? Nằm mơ!

Gã sai vặt cười rộ lên.

- Không có tiền? Ngươi cười ta không có tiền?

Tiểu Long nháy con mắt.

Lần thứ nhất có người nói Long Hoàng hắn không có tiền... Cái chuyện cười này thật không khôi hài chút nào a!

- Không phải sao? Mọi người mau đến xem a, một gia hỏa không có tiền, xem xong hình ảnh lại còn nói là giả, muốn chúng ta trả tiền, quả thực coi trời bằng vung, không để Vọng Thiên Các vào mắt a...

Gã sai vặt rống lớn nói.

Nương theo tiếng la của hắn, chung quanh lập tức vọt tới một đám người, cả đám nhìn về phía Tiểu Long, trong mắt mang theo xem thường.

- Xem xong hình ảnh rồi không thể trả, đây là đạo lý, không có tiền còn ở nơi này giả vờ giả vịt, hơi quá đáng a!

- Nhìn bọn hắn ăn mặc không sai, không nghĩ tới là người như vậy!

- Dám nghi vấn hình ảnh chiến đấu của Nhiếp Vân tiền bối cùng Tu La Vương, hừ, thực lực của hai người bọn họ, là các ngươi có thể lý giải sao?

- Không hiểu giả hiểu, dù sao cũng không thể trả lại tiền...

Gã sai vặt nói bậy, hướng gió trong đám người lập tức chuyển về bên hắn.

- Chuyện gì xảy ra?

Đang cãi lộn, một tiếng hừ lạnh vang lên, lập tức một trung niên nhân khuôn mặt lạnh lùng đi tới.

Người trung niên này khí tức trầm thấp, tinh khí nội liễm, xem xét

cũng biết là cao thủ, chỉ sợ đã đạt đến La Tiên cảnh.

Nương theo hắn đến, mọi người vây xem đều đồng loạt thối lui, xem ra người này ở trong Vọng Thiên Các rất có địa vị.

- Các chủ!

Gã sai vặt lại càng hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống.

Nguyên lai là nhân vật lợi hại nhất Vọng Thiên Các, Các chủ!

- Hồi bẩm Các chủ, là như thế này, ba người kia mua hình ảnh chiến đấu của Nhiếp Vân tiền bối cùng Tu La Vương, bởi vì không có tiền, sau khi xem xong vu khống hình ảnh là giả, hy vọng có thể trả tiền lại!

Gã sai vặt vội vàng nói, trong lời nói mang theo ngữ khí quấy thị phi.

- Bọn hắn đây là đang công nhiên nghi vấn danh dự của Vọng Thiên Các, nói hưu nói vượn!

- Ân? Còn có loại sự tình này?

Các chủ cau mày, quay đầu nhìn về phía bọn người Nhiếp Vân, nhìn thoáng qua cũng không nói chuyện, trong ánh mắt ngược lại lộ ra mê hoặc.

- Các chủ, chính là bọn họ, không có tiền còn ở nơi này giả bộ, dám vu oan thanh bạch của Vọng Thiên Các chúng ta, nên trực tiếp đánh ra ngoài, hoặc là giao cho phủ thành chủ xử lý...

Gã sai vặt thấy Các chủ đã tin tưởng hắn nói, cười lạnh một tiếng, thêm mắm thêm muối.

Bất quá hắn lời còn chưa nói hết, đột nhiên chứng kiến Các chủ quay mặt lại, một cái tát rút qua.

BA~!

Gã sai vặt bổ nhào té ngã trên đất, bộ mặt sưng phồng lên, hàm răng rơi đầy đất.

- Các chủ ngươi...

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới Các chủ sẽ có cử động như thế, đang kỳ quái, chỉ thấy Các chủ vẻ mặt cung kính nhìn ba vị “nghèo kiết xác” trước mặt cúi mình vái chào, trong giọng nói mang theo cẩn thận từng li từng tí.

- Xin hỏi ba vị đến từ ở đâu...

- Liên Nguyệt Các!

- A... Tại hạ Vọng Thiên Các Các chủ Thẩm Vọng Thiên, bái kiến Nhiếp Vân tiền bối, Đạm Đài Lăng Nguyệt tiền bối, Long Hoàng tiền bối!

Các chủ trực tiếp quỳ rạp xuống đất, toàn thân không ngừng run rẩy.

- Cái gì?

- Nhiếp Vân tiền bối?

- Hắn Nhiếp Vân là chiến đấu với Tu La Vương?

Cử động của Các chủ tương phản quá lớn, như là một quả bom nổ vang trong đám người, tất cả mọi người cảm giác sắc mặt trắng nhợt, sững sờ tại nguyên chỗ.

Nhiếp Vân, đây chính là truyền thuyết của Thiên Địa lục đạo, nhân vật Vô Thượng chí cao, rõ ràng xuất hiện ở trước mặt bọn hắn, cái này...

Tất cả mọi người mất trật tự rồi!

Mới vừa rồi còn nói hắn keo kiệt, không có tiền... Đường đường Liên Nguyệt Các Các chủ, tháp chủ Khu Tu tháp, nhân vật tuyệt thế một người solo thập đại gia tộc, có thể không có tiền sao?

Xem ra hắn nói hình ảnh là giả, vậy thì nhất định là giả, người trong hình ảnh là mình, làm sao có thể nhận không ra?

Không chỉ mọi người chung quanh choáng váng, gã sai vặt càng ngốc trệ tại nguyên chỗ.

Hắn rốt cuộc biết vì cái gì Các chủ quất hắn rồi, quất chết cũng không oan a!

------oOo------

Chương 1799: Hối Tiên Điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lại còn nói Nhiếp Vân đại nhân nói hưu nói vượn, nói hắn không có tiền... Đây không phải muốn chết sao?

Gã sai vặt không ngừng run rẩy, sợ hãi từ sâu trong nội tâm lan tràn, cảm thấy hô hấp sắp đoạn tuyệt.

- Ngươi nhận thức ta?

Không để ý tới thái độ của mọi người, Nhiếp Vân nhìn về phía Các chủ, có chút kỳ quái.

Lần đầu tiên tới cái này, dựa theo đạo lý không nên có người nhận thức, người này có thể nhanh như vậy xác định thân phận, khẳng định bái kiến mình.

- Thời điểm tiền bối cùng Tu La Vương chiến đấu, ta may mắn nhìn thấy một lần, nhớ kỹ dung mạo, hơn nữa Đạm Đài tiền bối như thiên tiên thoát tục, cộng thêm Long Hoàng, nếu như lại suy đoán không ra, còn không bằng chết đi...

Các chủ vội nói.

Cho dù thái độ của Nhiếp Vân không xuất chúng, nhưng dung mạo

và khí chất của Đạm Đài Lăng Nguyệt, tuyệt đối là bắt chước không ra, thân làm một thế lực bán ra tin tức, nếu như ngay cả điểm ấy cũng không biết, hoàn toàn chính xác có thể đi chết rồi.

- Ah, ta muốn hỏi ngươi một sự kiện, đi theo ta!

Biết rõ mình bây giờ là người nổi tiếng, bị người nhận ra rất bình thường, Nhiếp Vân không hề xoắn xuýt, bàn tay trảo một cái, ba người một rồng hư không tiêu thất.

Thẳng đến ly khai, hắn cũng không có khó xử gã sai vặt kia.

Với hắn mà nói, gã sai vặt chỉ là tiểu nhân vật, không cần phải so đo.

Hắn không so đo, không có nghĩa những người khác không so đo, ba người một rồng ly khai, lúc này mọi người mới kịp phản ứng, cả đám hai mắt tràn đầy lửa nóng.

- Ta rõ ràng tận mắt nhìn thấy Nhiếp Vân đại nhân!

- Quá vinh hạnh rồi, có thể tận mắt nhìn thấy Nhiếp Vân đại nhân là truy cầu suốt đời của ta, không nghĩ tới nhanh như vậy liền thực hiện...

- Nhiếp Vân đại nhân thực hòa ái, biết có người giả mạo hắn làm ra hình ảnh, rõ ràng cũng không tức giận!

- Đáng giận, Vọng Thiên Các lừa gạt người tiêu thụ, nhất là thằng này, dám nói với Nhiếp Vân đại nhân như vậy, thực là muốn chết!

Mọi người lâm vào sùng bái, ở đâu còn quản nhiều như vậy, đồng loạt vọt lên, gã sai vặt không có kịp phản ứng, đã bị mọi người nổi giận quần ẩu một chầu.

.....

Khí lưu trước mắt biến mất, Vọng Thiên Các Các chủ đã xuất hiện ở tầng thứ bảy cao nhất.

Vọng Thiên Các tầng thứ bảy là địa phương hắn hội kiến khách nhân trọng yếu, bình thường đều không có người, vốn hắn cũng ý định mời Nhiếp Vân đến nơi đây, chỉ là không nghĩ tới sẽ dùng loại phương thức này đi vào.

Hơn nữa, nơi này hắn bố trí vô số trận pháp, không có hắn đồng ý đi thẳng tới, bất luận trận pháp nào cũng không có đụng vào, phần thực lực này, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

- Xin hỏi Nhiếp Vân đại nhân có gì muốn hỏi, tại hạ không biết không nói, biết gì nói nấy quyết không che dấu!

Các chủ liền tranh thủ phóng thấp tư thái.

Giả vờ giả vịt ở trước mặt cường giả siêu việt Tiên Quân, cái kia là muốn chết.

- Gần đây Hộ Tiên Tông có phải xảy ra chuyện gì hay không, cẩn thận nói nghe một chút, ta muốn nghe tin tức chân thật, ngươi nên minh bạch!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Mặc dù ngữ khí của hắn không có bất luận áp bách cùng uy hiếp gì, lại mang theo khí thế không để cho phản bác, Các chủ lập tức chảy xuống mồ hôi lạnh.

- Hồi bẩm đại nhân, mấy ngày nay Hộ Tiên Tông hoàn toàn chính xác đã xảy ra biến cố, về phần tình huống như thế nào ta cũng không rõ, chỉ biết là tông chủ Hồ Trân bị phong cấm, Tử Anh trường lão thành tông chủ mới!

Vọng Thiên Các Các chủ vội nói.

- Ah? Dựa theo ngươi nói, là Hộ Tiên Tông xảy ra nội loạn?

Nhiếp Vân hỏi.

- Ta cũng không xác định, dựa theo đạo lý, Tử Anh trưởng lão chỉ có thực lực La Tiên cảnh, sv Kim Tiên cảnh Hồ Trân Các chủ kém

rất lớn, không có khả năng mưu phản thành công, mà kết quả lại như bây giờ, lúc ấy ta cũng rất kỳ quái, chuyên môn tìm người hỏi thăm một chút, quả nhiên phát hiện bất thường!

Vọng Thiên Các Các chủ vội nói.

- Nói nghe một chút!

- Là như thế này, nghe nói một ngày trước có một người bịt mặt vụng trộm hội kiến Tử Anh trưởng lão, về sau Tử Anh trưởng lão đi tìm Hồ Trân tông chủ cùng nàng thương nghị chuyện gì, giống như không hợp, về sau Tử Anh trưởng lão liền đánh đập tàn nhẫn, phong cấm Hồ Trân tông chủ, sự tình sau nữa, thì ta cũng không biết!

Vọng Thiên Các Các chủ nói ra tin tức mình biết.

- Nguyên lai là như vậy...

Nhiếp Vân liếc nhìn Đạm Đài Lăng Nguyệt, từng người từ trong mắt đối phương nhìn ra lo lắng, hỏi tiếp:

- Ngươi biết Hồ Trân tông chủ bị nhốt ở địa phương nào không?

- Vị trí cụ thể ta không rõ ràng lắm, bất quá, dựa theo kết cấu của Hộ Tiên Tông, nên nhốt ở Hối Tiên Điện, đây là bố cục của Hộ Tiên Tông!

Vọng Thiên Các Các chủ suy nghĩ một chút, lấy ra một ngọc bài đưa qua.

Tiếp nhận ngọc bài nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân biết rõ đây là địa đồ của Hộ Tiên Tông, lúc này thu vào đan điền.

- Tốt rồi, ta đã biết, vừa rồi hỏi ngươi, ai cũng không được tiết lộ!

- Vâng!

Vọng Thiên Các Các chủ vội vàng đáp ứng.

Nói ra? Nói đùa gì vậy, loại sự tình đại năng tham gia này, cho hắn mười cái lá gan cũng không dám tiết lộ a!

- Xem ra không thể đợi được rồi, người bịt mặt để cho Tử Anh trưởng lão cưỡng ép Hồ Trân tông chủ, khẳng định có mục đích gì đó, gây chuyện không tốt chính là vì tiến vào Đạo giới, nếu như chờ đợi thêm nữa, để cho người khác tiến nhập Đạo giới trước, Hỗn Độn kim lệnh sẽ bị đoạt đi mất!

Nói xong với Các chủ Vọng Thiên Các, Nhiếp Vân lập tức truyền âm cho Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng Tiểu Long.

- Ân!

Hai người cũng minh bạch chuyện nghiêm trọng, từng người nhẹ gật đầu.

Ở Hộ Tiên Tông giam lỏng tông chủ Kim Tiên cảnh, Tử Anh trưởng lão nhất định là được người bịt mặt trợ giúp, tốn hao lớn như vậy cưỡng ép tông chủ, vô cùng có khả năng là vì tiến vào Đạo giới.

Hỗn Độn kim lệnh ngay cả Tiểu Long chỉ sống hai Kỷ Nguyên cũng biết, Tu La Vương làm sao có thể không biết?

Nếu như để hắn sớm đạt được, thành tựu Xích Thiên cảnh, sẽ khó khăn không ít, còn muốn đả bại hắn, liền khó hơn.

- Đi!

Thương nghị hoàn tất, hai người một Long đồng thời nhoáng một cái, liền từ tại chỗ biến mất.

Vọng Thiên Các Các chủ nhìn trước mắt rỗng tuếch, sợ tới mức cả buổi không phục hồi tinh thần lại.

Thực lực của hắn ở Hồ Quang thành coi như sắp xếp hàng đầu, nhưng ở trước mặt ba người này, một ánh mắt có thể tùy tiện giết chết, thậm chí không có ý niệm phản kháng chút nào.

------oOo------

Chương 1800: Nửa người nửa Tu La (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây mới thực sự là thực lực...

Thì thào một câu, trong mắt Vọng Thiên Các Các chủ tràn đầy lửa nóng, ý chí chiến đấu trước kia sớm đã buông tha cho, lần nữa bốc cháy lên.

Nhiếp Vân không biết cử động tùy ý của hắn, lần nữa mang đến vô số sóng gió, lúc này hắn cùng bọn người Đạm Đài Lăng Nguyệt lần nữa đi vào Hộ Tiên Tông.

Lần này trực tiếp thi triển thiên phú Ẩn Nặc, bao phủ ba người ở bên trong, hoàn mỹ giấu kín ở trên không trung.

Thực lực đạt tới loại cấp bậc như hắn, không gian cũng có thể tiện tay xé rách, giấu kín vào đừng nói Thiên Tiên nhìn không thấy, cho dù Kim Tiên, thậm chí Tiên Quân cũng mơ tưởng phát giác.

Tuy Hộ Tiên Tông ở trong Thiên Địa lục đạo không tính là đại tông môn gì, nhưng dù sao cũng là môn phái truyền thừa vô số năm, cổ xưa mà trọng, rất nhiều trận pháp khép lại, lực phòng ngự rất mạnh.

Bất quá những cái này khó không được Nhiếp Vân thân là Trận Pháp Sư, mang theo hai người, mấy hơi thở liền đi tới trước mặt một cung điện cao lớn.

- Cái này là Hối Tiên Điện, vào xem một chút đi!

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua hoành phi bên ngoài cung điện, Nhiếp Vân chỉ về phía trước.

Nếu như Vọng Thiên Các Các chủ nói không sai, vị Hồ Trân tông chủ kia nên bị quan ở chỗ này.

Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng Tiểu Long đều dùng hắn làm trung tâm, đồng thời gật đầu, ba người chung một chỗ đi vào điện, bất quá còn không có tiến vào cung điện, chợt nghe xa xa truyền đến tiếng bước chân liên tiếp, hai bóng người đi tới.

Đi đầu là một người thân thể cực cao, vải đen che lấp khuôn mặt, hẳn là người bịt mặt mà Vọng Thiên Các Các chủ nói, bên cạnh hắn là một thiếu phụ dung mạo xinh đẹp, hai hàng lông mày tầm đó xuân ý nhộn nhạo, để lộ ra vũ mị nói không nên lời.

Người Yêu Hồ tộc dùng mỹ mạo xưng danh, dung mạo của thiếu phụ này thoạt nhìn chừng ba mươi tuổi, làn da lại như thiếu nữ tươi ngon mọng nước, câu nhân tâm phách.

- Đừng có gấp, ta bây giờ là tông chủ rồi, rất nhanh có thể luyện hóa tông chủ ấn, mở ra thông đạo, cần gì đến hỏi tiện nhân kia!

Thiếu phụ kéo người bịt mặt thoáng một phát, dùng thanh âm nhu nhược không xương khẽ nói.

- Ngươi biết cái gì, cái phong ấn này, nếu như dễ dàng mở ra như vậy, ta cũng không cần phí lớn sự tình như vậy rồi!

Người bịt mặt đối với nàng câu dẫn lơ đễnh, khoát tay chặn lại nói.

- Không dễ dàng mở ra? Không phải chỉ cần có tông chủ ấn có thể mở ra thông đạo sao?

Thiếu phụ có chút kỳ quái, xem ra mặc dù là nàng, cũng không biết rõ a.

- Tông chủ ấn chỉ là điều kiện thiết yếu, không phải phương pháp duy nhất, muốn mở ra thông đạo, còn cần thủ ấn khẩu quyết đặc thù, thứ này chỉ truyền thụ cho lịch đại tông chủ, những người khác không thể biết! Cho nên, hiện tại ta muốn ép hỏi bộ phương pháp này ra!

Người bịt mặt khẽ nói.

- Còn có loại thuyết pháp này...

Xem ra thiếu phụ cũng là lần đầu tiên nghe nói, trong mắt hiện lên một tia hận ý.

- Tiện nhân Hồ Trân này trước kia rõ ràng không nói, xem ta thu thập nàng như thế nào!

- Đi nhanh đi!

Người bịt mặt không nói thêm lời, nhấc chân đi vào cung điện, thời gian nháy con mắt hai người liền biến mất ở trước mặt.

- Là người Nho tộc!

Hai người đi vào, Đạm Đài Lăng Nguyệt nhìn qua.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Vừa rồi người bịt mặt này không phải Tu La, mà là một cường giả Tiên Quân của Nho tộc ngụy trang!

Nho môn đầu nhập vào Tu La, cao thủ Nho môn xuất hiện ở đây, chỉ sợ là có quan hệ tới Tu La Vương.

- Chỉ cần Tu La Vương không tới liền không có vấn đề quá lớn, qua một hồi ta bắt lấy cường giả Nho tộc này, xem có thể ép hỏi ra cái gì hay không!

Nhiếp Vân bàn giao một câu, mang theo hai người theo sát ở phía sau.

Trong Hối Tiên Điện có chút âm u ẩm ướt, xem xét cũng biết là giam giữ phạm nhân chỗ, dọc theo thật dài hành lang vào trong đi đến, Nhiếp Vân đột nhiên lông mi dựng lên.

- Không đúng!

Thân thể trợt lui về phía sau.

Mới vừa rời đi tại chỗ, một đạo khí lãng màu vàng kim óng ánh mạnh mẽ tịch cuốn tới, địa phương vừa rồi hắn đứng mạnh mẽ nổ tung.

Hô!

Cùng thời khắc đó, thông đạo phía trước có bốn nhân ảnh xuất hiện.

Lão giả đi đầu là người quen biết cũ, lúc trước bị Tu Du Tẩu vây khốn, về sau được Tu La Vương cứu đi… Khâu Thánh Tôn Giả.

Ba người phía sau hắn, mỗi người trên người sát khí bốc lên, lại là ba Tu La Tiên Quân cảnh.

- Các ngươi quả nhiên đã đến...

Khâu Thánh Tôn Giả nhìn thấy ba người, nở nụ cười.

- Ngươi sớm biết chúng ta sẽ đến?

Nhiếp Vân nhướng mày.

Xem ra hành tung của hắn sớm đã bị người nắm giữ, sớm biết nhóm người mình sẽ đến.

Nếu như không phải có được thân thể Xích Thiên cảnh, vừa rồi thoáng một phát kia, chỉ sợ đã bị trọng thương.

- Tu La Vương liệu sự như thần, đương nhiên biết rõ các ngươi sẽ đến, ở đây chúng ta đã bố trí xuống Thiên La Địa Võng, ta xem hôm nay ngươi liền lưu lại nơi này đi!

Bàn tay của Khâu Thánh Tôn Giả lật lên, toàn bộ đại điện lập tức bị Nguyên Khí đậm đặc che kín, thời gian nháy con mắt, một đại trận bao phủ ba người ở bên trong.

- Cái này là Thiên La Địa Võng?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Trận pháp này vây khốn Tiên Quân bình thường còn có thể, vây khốn hắn, thật đúng là làm không được.

- Ta biết rõ không có khả năng vây khốn ngươi, nhưng ba người các ngươi đến nơi này, Liên Nguyệt Các khẳng định hư không, nếu có người lúc này tiến công thì sao?

Khâu Thánh Tôn Giả lơ đễnh, cười nói.

- Nho tộc các ngươi phái người tiến công Liên Nguyệt Các?

Con mắt Nhiếp Vân nheo lại.

Liên Nguyệt Các là hắn một tay sáng lập, bọn người phụ thân đều ở trong đó, nếu như lọt vào tiến công, tuyệt đối sẽ xuất hiện tính đả kích hủy diệt.

Mặc dù có Xi Vưu lão tổ cùng Tứ đại hung thú tọa trấn, vạn nhất đối phương xúc động tồn tại lợi hại hơn, Tu La Vương tự mình ra tay, khẳng định ngăn cản không nổi!

- Ha ha, giao phong với kẻ có được thiên phú thứ nhất, đương nhiên cần chút ít thủ đoạn, đây cũng là sự tình không có biện pháp!

Khâu Thánh Tôn Giả lơ đễnh, vừa cười vừa nói.

- Ngươi đã muốn chết, ta sẽ thanh toàn ngươi!

Biết rõ bây giờ không phải là thời điểm sốt ruột, một khi sốt ruột, vội vàng chạy về Liên Nguyệt Các, chỉ sẽ lâm vào tính toán của đối phương, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, hai mắt mạnh mẽ tuôn ra kim quang.

Thân thể khẽ động, ầm ầm lao đến.

Rầm ào ào!

Hắn khẽ động, chung quanh bố trí xuống đại trận lập tức sinh ra lực

trói buộc cường đại, cổ lực lượng này đặt ở trên người phảng phất như một vị Tiên Quân bình thường toàn lực công kích.&

------oOo------

Chương 1801: Nửa người nửa Tu La (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hừ!

Đối với áp lực này, Nhiếp Vân không thèm để ý, thân thể đạt tới Xích Thiên cảnh nhẹ nhàng chấn động, lập tức chấn nát lực lượng, một quyền đánh ra!

Không dùng bất luận Tiên lực gì, lại mang theo lực lượng ngay cả Tiên Quân đỉnh phong cũng không thể ngăn cản, giống như vòng xoáy xông tới, đi tới trước mặt Khâu Thánh Tôn Giả.

- Muốn giết ta, thực lực ngươi bây giờ còn chưa đủ!

Đối mặt công kích của hắn, Khâu Thánh Tôn Giả cũng không sợ hãi, ngược lại trong ánh mắt mang theo hưng phấn, thét dài một tiếng, nắm đấm bày ra.

Oanh!

Hai quyền va chạm, Nhiếp Vân không chút sứt mẻ, Khâu Thánh Tôn Giả liên tục lui về phía sau bảy tám bước.

- Ân?

Tuy một chiêu va chạm, hắn chiếm được thượng phong, nhưng lập tức cảm thấy bất đồng.

Trước kia thực lực của Khâu Thánh Tôn Giả tối đa chỉ là Tiên Quân đỉnh phong, loại cấp bậc này, hắn tùy tiện một quyền có thể đánh thành bánh thịt, nhưng bây giờ tay đấm cổ đãng, cơ hồ cùng hắn tương xứng, mặc dù Tu Du Tẩu lúc trước, cũng không có loại thực

lực này!

- Nửa Tu La thân? Lão đại, hắn là đem thể xác và tinh thần đầu phục Tu La Vương?

Chứng kiến loại tình huống này, sắc mặt Tiểu Long ngưng tụ.

- Nửa Tu La thân? Là cái gì?

Nhiếp Vân nhíu mày.

- Nửa Tu La thân là tu luyện giả Nhân loại kính dâng toàn tâm cho Tu La Vương, làm như vậy, có thể được lực lượng của Tu La Vương gia trì, thực lực bạo tăng! Bất quá, bản thân cũng sẽ biến thành tồn tại nửa người nửa Tu La, thị sát khát máu tàn nhẫn, không nghĩ tới đường đường Nho giới Chi Chủ, rõ ràng lại làm như vậy!

Tiểu Long vội vàng giải thích.

- Nửa người nửa Tu La?

Nhiếp Vân không nghĩ tới sẽ là như thế, khuôn mặt khó coi.

Nho giới Chi Chủ, khống chế thế giới, thực lực càng là đỉnh phong của Thiên Địa lục đạo, rõ ràng đầu nhập vào Tu La Vương, làm ra cử động phát rồ như thế, quả thực để cho người khó có thể tin.

- Thực lực của ta giam cầm ở Tiên Quân đỉnh phong không dưới trăm triệu năm, muốn tự chủ đột phá, căn bản không có khả năng, chỉ có đi theo Tu La Vương bệ hạ mới có thể đạt được loại lực lượng này! Nhiếp Vân, buông tha cho tranh đấu, Tu La Vương diệt thế là không cách nào ngăn cản, thống khổ giãy dụa, còn không bằng an tâm hưởng thụ!

Khâu Thánh Tôn Giả không cảm thấy trạng thái nửa người nửa Tu La là sỉ nhục, ngược lại vừa cười vừa nói.

- Ngươi thân là đứng đầu văn nhân, chẳng lẽ không có khí tiết của văn nhân?

Thấy hắn nói như vậy, Nhiếp Vân giận dữ.

- Văn nhân khí tiết? Ta đúng là có loại khí tiết này, mới làm ra quyết định như vậy! Trong thiên hạ hẳn là vương thổ, khắp nơi hẳn là Vương thần! Tu La Vương sớm muộn gì cũng nhất thống thiên hạ, làm kẻ phản loạn, còn không bằng thuận theo, có được công lao khoáng thế!

Khâu Thánh Tôn Giả chậm rãi nói, giống như thuận theo Tu La Vương trong mắt hắn là sự tình quang vinh.

- Ngươi muốn lập công, trước qua cửa ải này của ta đã!

Chẳng muốn cùng hắn nói nhảm, biết rõ thời gian không thể chậm trễ, thân thể Nhiếp Vân lần nữa lao đến.

Cùng lúc đó, ba Tu La sau lưng Khâu Thánh Tôn Giả cũng công tới Tiểu Long cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Bọn hắn vừa động thủ, lập tức hiển lộ thực lực, rõ ràng cũng là Tiên Quân đỉnh phong!

Lúc nào Tu La Vương có thuộc hạ thực lực như vậy?

- Chết!

Trong nội tâm kỳ quái, Nhiếp Vân biết rõ bây giờ không phải là thời điểm nghĩ những thứ này, thân thể vẽ một cái, không gian trước mặt nghiền nát, lại là một quyền.

Quyền này giống như trước đây, không có bất kỳ chiêu số, lại mang theo uy nghiêm không thể phản kháng, còn chưa tới trước mặt, Khâu Thánh Tôn Giả liền cảm thấy liệt phong trận trận, cốt cách toàn thân không tự chủ được chùn xuống.

Cho dù hắn đầu nhập vào Tu La Vương, trở thành tồn tại nửa người nửa Tu La, thực lực tăng nhiều, như trước không phải là đối thủ của Nhiếp Vân!

Bành!

Hai quyền va chạm, Khâu Thánh Tôn Giả lui về phía sau mấy bước, mặt đất dưới chân vỡ ra, Hối Tiên Điện phát ra thanh âm ken két, tùy thời có thể sụp đổ.

- Thực lực của ngươi rất mạnh!

Khâu Thánh Tôn Giả liên tiếp lui về phía sau, cũng không nóng nảy, cao giọng thét dài, chấp tay hành lễ, một quyển sách cực lớn từ phía trên không hiện ra.

- Hừ!

Nhiếp Vân cũng không tránh né, lăng không một quyền.

Bành!

Sách bị tạc thành bụi phấn.

- Ha ha, thời gian cũng không sai biệt lắm, hiện tại Liên Nguyệt Các nên bị diệt, chúng ta đi!

Khâu Thánh Tôn Giả sớm đoán được quyển sách này ngăn không được Nhiếp Vân, thét dài một tiếng, thân thể chạy trốn ra ngoài, thời gian nháy con mắt đã đi ra Hối Tiên Điện, bay về phía trung tâm nhất của Hộ Tiên Tông.

Ầm ầm!

Hắn ly khai, ba Tu La Tiên Quân đỉnh phong cũng theo sát hắn, nương theo một tiếng đất rung núi chuyển, một đạo bạch quang từ mặt đất mạnh mẽ bừng lên, lập tức thôn phệ bốn người vào, sau đó biến mất.

- Nguy rồi, bọn hắn đã tiến nhập Đạo giới!

Chứng kiến bạch quang, đôi mi thanh tú của Đạm Đài Lăng Nguyệt nhăn lại.

Nàng từng tiến vào Đạo giới, biết rõ phương pháp tiến vào, loại bạch quang thôn phệ này, đúng là tình cảnh thông đạo mở ra.

- Mau đuổi theo!

Nhiếp Vân liên tục hai quyền, xé rách trận pháp vây khốn ba người, bước chân đạp mạnh đi vào địa phương bạch quang thiểm thước vừa rồi, bất quá xem xét, sắc mặt không khỏi thay đổi.

Địa phương này vốn là Truyền Tống Trận, lúc này Truyền Tống Trận đã bị phá hư, cho dù muốn dùng cũng không dùng được!

: 04

- Chúng ta là về Liên Nguyệt Các trước hay tiếp tục truy?

Biết rõ trong thời gian ngắn khẳng định đuổi không kịp, Đạm Đài Lăng Nguyệt vững vàng xuống, hỏi.

Nếu như hắn nói là thật, phải lập tức quay lại Liên Nguyệt Các, bằng không thì, khẳng định phiền toái không ít, nhưng một khi trở về, còn muốn đuổi theo đối phương, liền khó hơn.

- Tiếp tục đuổi!

Thanh âm của Nhiếp Vân vững vàng, cũng không có xuất hiện bất kỳ bối rối.

- Vậy Liên Nguyệt Các làm sao bây giờ?

Đạm Đài Lăng Nguyệt nghi hoặc.

- Khâu Thánh tôn giả nói, có thực sự giả, vừa rồi đoán chừng là cố ý nhiễu loạn chúng ta, Liên Nguyệt Các có Xi Vưu lão tổ cùng Tứ đại hung thú tọa trấn, trừ khi Tu La Vương đích thân tới, nếu không, cho dù Khâu Thánh đi qua cũng không chiếm được chỗ tốt gì!

Nhiếp Vân giải thích một câu.

- Tu La Vương ta dám cam đoan, tuyệt sẽ không đi Liên Nguyệt

Các, càng sẽ không tổn thương bọn người phụ thân!

- Vì cái gì?

Đạm Đài Lăng Nguyệt có chút khó hiểu.

Thương thế của hắn tốt rồi, khó bảo toàn Tu La Vương cũng khôi phục thương thế, một khi thân thể hoàn hảo, đi Liên Nguyệt Các giết người với hắn mà nói, cũng không phải việc khó gì, vì sao khẳng định hắn sẽ không làm như thế?

------oOo------

Chương 1802: Hồ Trân tông chủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là Nhiếp Đồng kiên trì!

Nhiếp Vân không giải thích nhiều, ánh mắt kiên định nói.

Nhiếp Đồng ngay cả hắn cũng sẽ không tổn thương, thì làm sao có thể tổn thương bọn người cha mẹ!

Mặc dù ý chí của hắn lâm vào ngủ say, một khi Tu La Vương động thủ, nhất định có thể tỉnh lại, cái này đã trở thành một loại bản năng cùng kiên trì.

- Được rồi, chúng ta vẫn là nghĩ biện pháp như thế nào tiến vào Đạo giới a!

Thấy hắn nói khẳng định như thế, Đạm Đài Lăng Nguyệt biết rõ Nhiếp Vân có lòng tin, lúc này không nói nhiều nữa, nhìn về phía Truyền Tống Trận đã bị phá hư trước mắt, mày nhíu lại.

Truyền Tống Trận bị phá hư, tương đương thông đạo duy nhất đi Đạo giới biến mất, làm sao còn có thể đi vào?

- Thật sự không được, thì từ Hỗn Độn hải dương tiến vào Đạo giới!

Tiểu Long đưa ra đề nghị.

Thiên Địa lục đạo đứng sửng ở trong Hỗn Độn hải dương, dựa theo đạo lý, từ Hỗn Độn hải dương có thể đi vào bất luận thế giới nào, chỉ là trong Hỗn Độn dễ dàng mất phương hướng, rất khó tìm.

- Không có nhiều thời gian trì hoãn như vậy, Nguyệt Nhi, ngươi tìm xem Hồ Trân tông chủ còn ở đó hay không?

Nhiếp Vân trầm tư thoáng một phát, phân phó.

Hỗn Độn hải dương dễ mất phương hướng không nói, lại bao la bát ngát, muốn thông qua nó tiến vào Đạo giới mà nói, tốn hao thời gian khẳng định không ít, chậm trễ không nổi.

- Ý của ngươi là Hồ Trân tông chủ khả năng có biện pháp?

Con mắt Đạm Đài Lăng Nguyệt sáng ngời, hiểu được.

- Hộ Tiên Tông trấn thủ cửa vào Đạo giới nhiều năm như vậy, ta không tin chỉ có một Truyền Tống Trận, nhất định sẽ có thông đạo khác!

Nhiếp Vân phán đoán.

- Ân!

Đạm Đài Lăng Nguyệt gật đầu, con mắt nhắm lại, tinh thần lực như gió bão tán dật chung quanh.

Người Nho giới sớm ở chỗ này bố cục, chỉ sợ vị Hồ Trân tông chủ kia khó tránh khỏi độc thủ.

Tinh thần tìm tòi một hồi, sắc mặt của Đạm Đài Lăng Nguyệt ngưng tụ.

- Không đúng, tại sao không có?

Nói thầm một tiếng, thiên phú Thiên Đạo sư vận chuyển, thời gian

nháy con mắt, linh hồn và khí chất cả người dung hợp với Thiên Đạo, tinh thần không ngừng lan tràn ra ngoài.

Đây là thủ đoạn đặc thù của Thiên Đạo sư, tinh thần lực có thể sẽ bị cái gì đó ngăn cản, nhưng dung hợp Thiên Đạo, vậy bất luận cấm chế gì cũng không thể che dấu.

- Đã tìm được! Đi theo ta!

Một lát sau, Đạm Đài Lăng Nguyệt phát hiện cái gì, bàn tay như ngọc trắng vung ra, mặt đất trước mắt sụp đổ, ngay sau đó một lao lung xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Bên ngoài lao lung có vài chục đạo cấm chế vờn quanh, nên xuất từ tay Khâu Thánh Tôn Giả, chỉ dùng tinh thần lực tìm kiếm mà nói, căn bản không cảm thấy được.

Trong lồng giam, một lão phụ sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, trên người có mấy vết thương vẫn chảy máu tươi.

Bên người nàng có một phu nhân, đang có chút ít ngốc trệ đứng ở một bên, tay cầm đoản kiếm, tổn thương trên người lão phụ chính là nàng đâm ra.

Phụ nhân này đúng là Tử Anh trưởng lão vừa mới tiến vào Hối Tiên Điện!

Xem ra vừa rồi tiến vào Hối Tiên Điện chỉ là diễn trò, địa phương chính thức muốn tới là ở đây.

- Các ngươi...

Tử Anh trưởng lão hiển nhiên không nghĩ tới giấu ở dưới mặt đất, có cấm chế vờn quanh cũng bị phát hiện, ngốc trệ thoáng một phát vừa định cưỡng ép lão phụ, đã cảm thấy hoa mắt, thân thể căng phồng lên, lập tức nổ thành thịt nát.

Đối với gia hỏa phản bội tông môn, hiệp đồng kẻ thù bên ngoài này, Nhiếp Vân gần đây không có hảo cảm, tiện tay đánh chết.

Ba người từ không trung bay xuống, ngón tay Nhiếp Vân điểm một cái, một đạo Mộc Sinh chi khí tiến vào trong cơ thể lão phụ, thân hình vốn gầy yếu tùy thời sẽ chết, mắt thường có thể thấy được khôi phục, một lát sau khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

- Hồ Trân tông chủ, là ta!

Thấy lão phụ thanh tỉnh, Đạm Đài Lăng Nguyệt tiến lên.

- Đạm Đài tiền bối!

Hồ Trân tông chủ lại càng hoảng sợ, vội vàng quỳ lạy.

- Ta có việc gấp muốn đi Đạo giới, ngoại trừ Truyền Tống Trận trước kia, còn có thông đạo có thể tiến vào Đạo giới hay không?

Biết rõ thời gian không nhiều, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không nói nhảm, trực tiếp mở miệng.

- Thông đạo? Là có một cái, ở dưới Hộ Tiên Sơn, bất quá lối vào bị dung nham bao phủ, căn bản vào không được...

Hồ Trân tông chủ suy nghĩ một chút, chậm rãi nói.

- Dung nham bao phủ? Cái kia không thành vấn đề! Dẫn đường đi!

Nghe được quả nhiên còn có thông đạo, con mắt Nhiếp Vân sáng ngời, cười nói.

Hắn có thiên phú Diễm Hỏa sư, hơn nữa thân thể Xích Thiên cảnh, dung nham cực nóng cũng không có vấn đề gì.

- Vâng!

Tuy Hồ Trân không biết Nhiếp Vân, nhưng thấy hắn mới là chủ sự trong ba người, biết rõ địa vị không thấp, không dám cự tuyệt, lúc này đứng dậy, bay về phía một cung điện.

Cái cung điện này ở trong Hộ Tiên Tông, có thể nói cực kỳ bình thường, lộ ra cũ kỹ nhỏ hẹp, nếu như không cẩn thận quan sát mà

nói, căn bản không thể tưởng được ở đây có Động Thiên khác.

- Đây là tổ tiên Hộ Tiên Tông lưu lại thông đạo, dùng đại thủ pháp phong ấn, không có máu huyết của Hồ Tiên nhất tộc ta, cho dù Tiên Quân cũng không cách nào phát hiện huyền bí trong đó!

Đi đầu tiến vào cung điện, Hồ Trân kết mấy thủ ấn, nương theo một hồi nổ vang, lập tức có một đại môn đen kịt đứng sửng ở cách đó không xa.

Nói xong, hít sâu một hơi, Hồ Trân cắn nát đầu ngón tay, ngón tay nhẹ nhẹ vung vẩy.

Ông!

Đại môn như bị kích phát nào đó, bắn ra vạn đạo hào quang, từ từ mở ra.

- Đó là một Truyền Tống Trận?

Nhìn kỹ một chút, lại phát hiện không có vật gì, Nhiếp Vân hỏi.

- Vâng, trực tiếp có thể truyền tống người đến sơn động dung nham dưới mặt đất!

Hồ Trân gật đầu.

Dù sao người có được thiên phú Địa Hành sư chỉ là số ít, muốn nhanh tiến vào hang động dưới núi, Truyền Tống Trận tuyệt đối là phương pháp mau lẹ nhất.

Nói dứt lời, Hồ Trân tông chủ đi đầu tiến vào, vừa tiến vào đại môn, thân thể lập tức biến mất không thấy gì nữa.

- Đi qua đi!

Nhiếp Vân đi theo ở phía sau.

Hô!

Thời gian nháy con mắt, Nhiếp Vân xuất hiện ở trước một hang động to lớn.

Chung quanh hang động đều bị trận pháp cực lớn phong ấn, một tia khí tức cũng tiết lộ không ra, mặc dù hắn có thiên phú Thiên Nhãn, không cẩn thận tìm kiếm mà nói, chỉ sợ cũng nhìn không ra bất luận sơ hở gì.

Nếu không phải Hồ Trân tông chủ mang bọn họ tới, nằm mơ cũng không nghĩ tới địa phương thoạt nhìn bình thường đến cực điểm kia, lại là thông đạo đi thông Đạo giới.

------oOo------

Chương 1803: Thành thị phủ đầy bụi trăm triệu năm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chỉ cần thông qua dung nham liền có thể đi vào thông đạo, thuận lợi tiến vào Đạo giới!

Hồ Trân tông chủ nói đến đây dừng lại một chút, trên mặt lộ ra không xác định.

- Đây là tin tức Yêu Hồ tộc lịch đại tông chủ ta truyền miệng, cụ thể có thể đến hay không, ta cũng không rõ lắm!

Theo nàng, nếu đúng thì không nói gì, nếu sai, thì phiền toái sẽ lớn lắm.

Ba người này mặc dù có hai cái không biết, nhưng không có nghĩa là đoán không ra, có thể cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt thân mật như vậy, nhất định là Nhiếp Vân gần đây như mặt trời ban trưa!

Mà một cái khác tuổi không lớn, có chút ngốc manh, nhất định là Long Hoàng chuyển thế.

Ba người này đều là đại nhân vật danh động Thiên Địa lục đạo, vạn nhất chỉ sai đường, một Kim Tiên nho nhỏ như nàng không thể

gánh chịu nổi, vẫn là sớm nói rõ cho thỏa đáng.

- Không sao!

Nghe nàng nói, Nhiếp Vân biết rõ nàng nghĩ cái gì, nở nụ cười một tiếng.

Sau khi đi vào hắn liền dùng Thiên Nhãn quét một vòng, dung nham trước mắt đích thật là cửa vào đi thông một thế giới khác, là một thông đạo, về phần có phải đi thông Đạo giới hay không, khoảng cách quá mức xa xôi, Thiên Nhãn cũng nhìn không thấu.

- Cảm tạ Hồ Trân tông chủ, Nguyệt Nhi, Tiểu Long, chúng ta đi thôi!

Xác định thông đạo, ngón tay Nhiếp Vân điểm một cái, phân biệt ở trong cơ thể Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng Tiểu Long rót vào một đạo Diễm Hỏa chi khí, thân thể nhảy vào dung nham.

Dung nham ở Yêu giới nóng hơn Phàm giới nhiều lắm, nhưng đối với Nhiếp Vân có được Diễm Hỏa đan điền mà nói, cái gì cũng không tính, một đường đi thẳng.

Đáy dung nham là một thông đạo giống như Thâm Uyên, giống như thông đạo khác, chỉ là đường cũng không phải khí tức âm trầm đáng sợ, mà để cho người có loại cảm giác tiên khí lượn lờ.

- Là thông hướng Đạo giới!

Thẳng đến lúc này, ba người mới xác định, sắc mặt vui vẻ.

Đạo giới, thế giới xưa nhất, thần bí nhất của Thiên Địa lục đạo.

Thời điểm năm đạo khác còn không có thành lập, Đạo giới liền tồn tại, lúc ấy Tam Thiên Đại Đạo hoà lẫn, Tu đạo, Tu tiên giả giống như cá diếc sang sông, nhiều vô số kể, lúc này cũng là thời điểm tu sĩ Nhân loại cường thịnh nhất.

Về sau Tu La Vương diệt thế, đánh nát Hồng Hoang đại lục, diễn hóa ra Yêu, Ma, Phật, Nho các tộc, Đạo giới chính thức bắt đầu héo rút, vô số truyền thừa của Đạo giới cũng bởi vậy mất đi.

Lại về sau, Thiên Địa lục đạo triệt để thành hình, Đạo giới cùng Tu La Vương chiến đấu cơ hồ toàn bộ chủng tộc bị diệt.

Hai người một Long cảm thụ tiên khí trong thông đạo Đạo giới, sắc mặt vui vẻ, bay nhanh mà đi.

Trong thông đạo diễn sinh vô số sinh linh, thực lực mạnh nhất thậm chí đạt tới Kim Tiên, nhưng đối với bọn họ mà nói, căn bản không tạo được bất luận trở ngại gì, rất nhanh xuyên qua thông đạo, xuất hiện ở một thế giới rộng lớn.

Cái thế giới này hoàn toàn bất đồng Linh giới, Ma giới, Yêu nhân giới, mang theo cảm giác phong cách cổ xưa bao la mờ mịt, vừa tiến vào trong đó liền để cho Nhiếp Vân, Tiểu Long giật mình không thôi.

Ở trong ấn tượng của bọn hắn, người tu đạo diệt sạch, Đạo giới nên tàn phá không chịu nổi, cảnh tượng suy bại mới đúng, nhưng xuất hiện ở trước mắt, lại là Tiên khí lượn lờ, như là thịnh thế.

Thành quách cực lớn vắt ngang ở trước mặt, cờ xí thuận gió tung bay, không có bất kỳ suy bại, ngược lại mang theo một tia cảm giác uy vũ đồ sộ.

- Ngươi không phải nói Đạo giới cơ bản đều bị diệt rồi hả? Như thế nào còn có người?

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân nghi hoặc nhìn về phía Đạm Đài Lăng Nguyệt.

- Vào xem sẽ biết!

Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu, đi thẳng về phía trước.

Ba người rất nhanh tiến vào trong thành.

Cái thành phố này gọi Hư Hoa Thành, xem quy mô, ở Đạo giới hẳn là nhất lưu, nhìn từ xa thành quách cao lớn, khí thế đồ sộ, tiên khí lượn lờ.

Bất quá, vừa tiến vào trong đó, sắc mặt của Nhiếp Vân cùng Tiểu Long đồng thời thay đổi.

Cự thành thoạt nhìn sức sống tràn trề, rõ ràng rỗng tuếch, một bóng người cũng không có!

Hai bên đường trụi lủi, các loại cửa hàng môn hộ mở rộng ra, đủ loại đồ vật rực rỡ muôn màu, như trước bày ở trên quầy, tựa hồ chủ tiệm vừa mới có việc đi ra ngoài, rất nhanh sẽ trở về...

Nhiếp Vân vận chuyển Thiên Nhãn, nhìn một vòng, trong nội tâm không khỏi lạnh xuống.

Hư Hoa Thành to lớn như vậy, lại là không thành, cái gì cũng có, chỉ không có người!

- Cái này... Những vật này thoạt nhìn khá tốt, sao không có ai lấy?

Tiểu Long cũng phát hiện vấn đề này, vội vàng chạy tới một cửa hàng bên đường, tiện tay lấy ra một cây cung.

Cây cung này từ tướng mạo, là do thiết thai luyện chế, lực lượng bất phàm, bảo tồn cực kỳ nguyên vẹn, cơ hồ không có bất kỳ hư hao, bất quá, bàn tay của Tiểu Long vừa đụng một cái, nó liền hóa thành tro bụi.

Nương theo đại cung chấn động, trong cửa hàng tràn đầy hàng hóa, ở trong nửa cái hô hấp đồng thời nát bấy, biến mất ở trước mắt mọi người.

- Cái này...

Một màn này, Nhiếp Vân, Tiểu Long đều sửng sốt.

Những vật này thoạt nhìn hoàn mỹ không tỳ vết, không có chút hư hao nào, nhưng vừa chạm vào liền biến thành tro bụi, quá cổ quái đi à nha!

- Những vật này đã qua trăm triệu năm rồi, làm sao có thể bảo tồn

xuống!

Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao thành thị bảo tồn nguyên vẹn như thế, đồ vật lại đụng một cái liền toái?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

- Lúc trước đối kháng Tu La Vương, Đạo giới sắp hủy diệt, Đạo giới Chi Chủ biết

rõ chạy trời không khỏi nắng, thi triển ra Vô Thượng tế tự thuật, tế tự tất cả người của Đạo giới, mới trọng thương Tu La Vương!

Thần sắc của Đạm Đài Lăng Nguyệt lạnh nhạt, phảng phất như về tới trận đại chiến trăm triệu năm trước kia.

- Tế tự toàn bộ người của Đạo giới?

Trái tim Nhiếp Vân co lại.

Cái này cũng quá độc ác a!

Trước kia Đạo giới phồn vinh, tu sĩ nhiều vô số kể, thế giới lớn như thế, tổng thể nhân số tuyệt đối vượt qua triệu tỉ, đồng thời tế tự hết, cái này…

Hơn nữa, mặc dù như vậy, cũng không có đánh chết Tu La Vương, mà chỉ trọng thương, không khỏi đáng sợ a!

- Kỳ thật nếu trí nhớ của Tiểu Long triệt để khôi phục, hẳn có thể nhớ được, nếu không phải Đạo giới Chi Chủ làm ra quyết định này, người năm đạo khác đồng dạng sẽ chết, hơn nữa bằng vào thực lực của hắn, không có khả năng một mình đánh chết Tu La Vương ở thời kỳ toàn thịnh!

Đạm Đài Lăng Nguyệt liếc nhìn Tiểu Long.

- Ân!

Tiểu Long gật đầu.

------oOo------

Chương 1804: Thành thị phủ đầy bụi trăm triệu năm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rất nhiều trí nhớ hắn đã quên hết, nhưng chiến đấu cùng Tu La Vương vẫn có thể nhớ rõ, nếu không phải đối phương sớm trọng thương, làm sao có thể bị hắn giết chết, dù vậy, Tu La Vương vẫn thi triển được bí thuật, để cho hai người đồng quy vu tận.

- Năm đó Đạo giới Chi Chủ tế tự chúng sinh, cũng không chịu nổi cắn trả thần hồn câu diệt, chính bởi vì như thế, Đạo giới mới được bảo tồn, phảng phất như phong ấn, toàn bộ thế giới ngoại trừ thông đạo của Hộ Tiên Tông, thì không có biện pháp liên hệ ngoại giới, trong đó thành thị, các loại vật phẩm bảo tồn cực kỳ nguyên vẹn, tựa như trăm triệu năm trước, nhưng lại không thể đụng vào, bởi vì một khi nhiễm khí tức sinh linh, trăm triệu năm thời gian sẽ đột nhiên tiêu tán, triệt để hóa thành tro bụi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cảm thán.

- Bởi vì không có sinh linh qua lại, trăm triệu năm thời gian như cứng lại... Thiên Địa huyền ảo thật đúng là để cho người khó hiểu!

Nhiếp Vân hiểu được, vẻ mặt cảm khái.

Tuy Đạo giới giống như ngoại giới, đã qua trăm triệu năm, nhưng bởi vì không có khí tức từ bên ngoài đến quấy nhiễu, tạo thành một thế giới bịt kín, loại tình huống này, các loại vật phẩm đều bảo tồn cực kỳ nguyên vẹn, không hư hao chút nào, bất quá một khi nhiễm khí tức sinh linh lại bất đồng, tương đương với điểm thăng bằng xuất hiện sai lầm, vô số thời gian sẽ lần nữa gia trì, để cho nó lập tức tiêu tán.

- Ngươi đã tới Đạo giới, đối với Đạo giới nên biết rất nhiều, có thể

đoán ra Hỗn Độn kim lệnh có khả năng nhất xuất hiện ở địa phương nào hay không?

Cảm khái một câu, Nhiếp Vân đầu dứt bỏ tư tưởng lộn xộn trong.

- Hỗn Độn kim lệnh xuất hiện ở Đạo giới, nhất định là bởi vì thương cảm sinh linh Đạo giới toàn bộ mất đi, về phần sẽ ở địa phương nào, ta cũng suy đoán không ra, bất quá Hư Hoa Thành này có khả năng lớn nhất!

Đạm Đài Lăng Nguyệt trầm tư một lát, suy đoán nói.

- Là thành phố này? Ngươi có căn cứ gì?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

Đạo giới thành thị như Hư Hoa Thành, không có một ngàn cũng có mấy trăm, nàng làm sao cảm thấy nơi này khả năng lớn nhất?

- Hư Hoa Thành là địa phương lúc trước Đạo giới Chi Chủ cùng Tu La Vương quyết chiến, cũng là trung tâm tế tự, chính bởi vì như thế, cái thành phố này mới có thể bảo tồn nguyên vẹn như vậy, nếu như Hỗn Độn kim lệnh thực tiến vào Đạo giới, ta cảm thấy thành phố này có khả năng lớn nhất!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói ra phân tích của mình.

- Ân!

Nghe nàng nói như vậy, Nhiếp Vân cũng thấy cực kỳ có đạo lý.

- Đi, ta mang bọn ngươi đi tìm địa phương Đạo giới Chi Chủ cùng Tu La Vương chiến đấu, nhìn xem chỗ đó có thể có thu hoạch gì hay không!

Đạm Đài Lăng Nguyệt bay lên, thẳng tắp lao đi.

Nhiếp Vân cùng Tiểu Long theo sát phía sau.

Ba người một đường phi hành, vô số phòng ốc bay vút ở dưới

chân, thẳng tắp phóng tới trung tâm thành thị.

Bay ước chừng gần nửa canh giờ, ba người cảm nhận được không đúng.

Y theo tốc độ của bọn hắn, thời gian dài như vậy, cho dù Đạo giới chỉ sợ cũng đi dạo được không sai biệt lắm, mà bây giờ rõ ràng còn không tới trung tâm thành thị, như trước phi hành ở trên phòng ốc, thành thị không có lớn như vậy a!

- Trước đi xuống xem một chút!

Nhiếp Vân biết chắc gặp vấn đề, lại tiếp tục bay đi là không có tác dụng, vĩnh viễn đến không được cuối cùng, lúc này phân phó một tiếng, từ không trung rơi xuống.

Một lần nữa rơi xuống, Nhiếp Vân nhìn chung quanh.

- Đây là... Đây là địa phương vừa rồi chúng ta đến! Cả buổi cũng không có bay ra ngoài?

Đột nhiên, Tiểu Long rống to một tiếng.

Nhìn phương hướng hắn chỉ, Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt quay đầu nhìn sang, chỉ thấy hắn đứng ở trước mặt một cửa hàng, đồ vật trong tiệm toàn bộ biến thành tro bụi.

Đúng là địa phương vừa rồi hắn lấy cung!

Cái này... Làm sao có thể?

Tam đại cường giả trình độ cao nhất của Thiên Địa lục đạo phi hành cả buổi, rõ ràng tại nguyên chỗ không nhúc nhích, nói ra sẽ không có người tin tưởng a!

- Quả nhiên là địa phương lúc vừa vào...

Không để ý tới Tiểu Long kêu to, Nhiếp Vân lần nữa nhìn quanh, nhìn một hồi, sắc mặt càng ngày càng trầm trọng, càng ngày càng khó coi.

Hắn nói không sai, đây thật là địa phương bọn hắn mới vừa tiến vào Hư Hoa Thành, ba người bay thời gian dài như vậy, rõ ràng không có bay khỏi nguyên điểm!

Nếu chỉ như vậy còn thôi, nhưng bằng vào thực lực của ba người, rõ ràng không có phát hiện, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nhiếp Vân rùng mình, tựa như một chậu nước lạnh từ đỉnh đầu trút xuống, thẳng đến gan bàn chân.

Tuy trên phân biệt phương hướng, thân thể Xích Thiên cảnh không có chút tác dụng nào, nhưng thân là kẻ có được thiên phú thứ nhất, rất nhiều thiên phú gia thân, lại có Thiên Đạo sư Đạm Đài Lăng Nguyệt, Thượng Cổ đệ nhất cao thủ Tiểu Long...

Rõ ràng cái gì cũng không phát hiện!

Cái này quá quái dị a!

Thành thị phủ đầy bụi trăm triệu năm, các loại đồ vật hoàn hảo không tổn hao gì còn có thể nói qua, nhưng bọn hắn phi hành thời gian dài như vậy, cái gì cũng không có phát giác, thẳng đến trở lại mặt đất mới có chỗ hiểu rõ, thật sự là để cho người khó mà tin được!

- Chẳng lẽ là quỷ đánh tường, chúng ta một mực xoay quanh, lần nữa quay lại nguyên điểm?

Tiểu Long nói.

Quỷ đánh tường là người bình thường đi đường ban đêm, phân không rõ phương hướng, dưới sự dẫn dắt của ảo cảnh hoặc ảo giác, xoay quanh tại nguyên chỗ, mà không thể tiến lên, loại tình huống này, hoặc là trong lúc vô tình xúc động trận pháp đặc thù, hoặc là bị ảo giác dẫn dắt, không cách nào tự kềm chế.

- Không phải quỷ đánh tường!

Nhiếp Vân trực tiếp phủ nhận.

Thực lực của ba người bọn họ, trận pháp càng lợi hại chỉ sợ cũng trói không được, hơn nữa hắn thân là Ảo Cảnh sư, chung quanh có ảo cảnh hay không, tuyệt đối liếc liền nhìn ra, sẽ không đến bây giờ còn không phát hiện.

- Ta cũng cảm thấy không phải quỷ đánh tường!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng nói ra cảm thụ.

Đã có hai người này hoàn toàn xác nhận, Tiểu Long không nói gì nữa, chỉ là sắc mặt nhăn nhó đáng thương.

- Vậy đến cùng là chuyện gì xảy ra? Nếu như qua lại xoay quanh, ta nên biết a!

- Các ngươi chờ ở chỗ này, ta đi lên xem một chút!

Nhiếp Vân thả người bay lên, trở lại trên không thành thị.

Lần nữa bay lên, cảnh vật như trước mắt. Phi hành mà nói, như trước cảm giác không ngừng tiến lên, phòng ốc dưới chân không ngừng biến mất, cúi đầu nhìn lại, Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng Tiểu Long quả nhiên biến mất không thấy, giống như bị xa xa lắc ở sau lưng.

------oOo------

Chương 1805: Sai chỗ không gian

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hô!

Bay chỉ chốc lát, Nhiếp Vân hạ xuống tới.

Còn không có rơi xuống đất, hắn liền biết cả buổi lại tương đương bay không, bởi vì đám người Tiểu Long vẫn đứng tại chỗ, động cũng không động.

- Các ngươi nhìn thấy gì?

Vừa rồi phi hành, Nhiếp Vân chỉ là thăm dò. Mục đích chủ yếu là để cho hai người quan sát, ở phía trên xem, không có vấn đề gì. Ở dưới bọn hắn có thể cảm thấy ra bất đồng a.

Bất quá, cách nghĩ của Nhiếp Vân rất hay, nhưng Đạm Đài Lăng Nguyệt nói một câu lại để cho hắn lần nữa lâm vào đáy cốc.

- Vừa rồi ngươi ly khai, không có gì bất đồng!

- Không có gì bất đồng?

Nhiếp Vân có chút không dám tin tưởng.

- Tiểu Long, ngươi phi hành thoáng một phát thử xem!

- Tốt!

Tiểu Long thả người bay đi ra ngoài, trong chớp mắt biến mất ở trước mặt hai người, trong cảm giác, khí tức càng ngày càng xa, cho đến biến mất không thấy gì nữa.

Hô!

Tiểu Long rơi xuống.

Lúc này Nhiếp Vân mới phát hiện, giống như hắn, như trước ở trên đầu động cũng không động!

- Phi hành ở trên không trung, không có vấn đề gì, ở dưới xem cũng không có vấn đề gì. Vì sao... vừa rơi xuống lại tới nguyên điểm?

Lần này không cần hoài nghi, ba người nặng nề xuống, trong lúc nhất thời không có bất kỳ biện pháp nào.

Vô luận thiên phú Thiên Nhãn hay thiên phú gì, ở chỗ này tựa hồ đều mất đi hiệu quả, thoạt nhìn không có vấn đề gì, lại thủy chung

bồi hồi tại nguyên chỗ.

- Chúng ta hẳn lâm vào một loại trận pháp đặc biệt, bằng không thì sẽ không xuất hiện loại tình huống này, có thể bố trí ra trận pháp để cho chúng ta không thể phát giác, chỉ sợ chỉ có Tu La Vương tự mình ra tay mới được!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói ra ý nghĩ trong lòng.

- Tu La Vương? Không phải bút tích của hắn!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Nếu như là Tu La Vương bố trí trận pháp, bằng vào huyết mạch cảm ứng, hắn hoàn toàn có thể cảm thấy, mà bây giờ, cái cảm giác gì cũng không có, ngược lại để cho người cảm thấy tiến nhập một thế giới khác, nếu không phải thực lực của ba người đều cường đại, chỉ áp lực tâm lý cũng để cho người hỏng mất.

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Nghe được Nhiếp Vân nói, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng nhìn qua.

Trong ba người, hắn mới là người tâm phúc.

- Các ngươi lui về phía sau, ta xem xé rách không gian được hay không!

Nhiếp Vân khoát tay áo, trong mắt bắn ra tinh khí.

Nếu thật là bị nhốt ở trong trận pháp, xé rách không gian nhất định có thể nhảy ra, dù sao trận pháp dùng mê loạn không gian làm chủ, không gian đã nát, còn làm sao ngăn cản?

- Lôi Đình Cửu Châu!

Nắm đấm xiết chặt, Nhiếp Vân oanh kích một quyền.

Công kích mạnh nhất, Lôi Đình Cửu Châu!

Ầm ầm!

Một hồi nổ vang, không gian trước mắt lập tức bị xé rách, xuất hiện một khe hở cự đại.

- Đi!

Nhiếp Vân vẫy tay một cái, đi đầu nhảy vào.

Hô!

Khe hở biến mất, ba người ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt càng thêm khó coi.

Dựa theo đạo lý bình thường, xé rách nhảy qua không gian, hiện tại ít nhất cũng phải xuất hiện ở bên ngoài trăm vạn dặm, kết quả... Rõ ràng giống như vừa rồi, ở tại nguyên chỗ không nhúc nhích!

Bước Nhảy Không Gian cũng không được?

Đây là có chuyện gì?

- Ta đã biết, vị trí của chúng ta là do nhiều không gian lưu động tổ hợp thành, không phải thống nhất!

Một lát sau, đột nhiên Đạm Đài Lăng Nguyệt nhớ tới cái gì, vẻ mặt không dám tin tưởng nói.

- Không gian lưu động?

Nhiếp Vân lần đầu tiên nghe được danh từ này, có chút không hiểu.

- Giống như vòng tròn đồng tâm điệp gia chung một chỗ, nếu như bên ngoài cùng bên trong đồng thời chuyển động, mặc dù bên ngoài chuyển động mau nữa, đối với bên trong cũng là không nhúc nhích!

Ngón tay của Đạm Đài Lăng Nguyệt điểm một cái, trước mắt mọi người xuất hiện một đồng tâm hoàn hư ảo.

Vòng tròn bên ngoài cùng vòng tròn bên trong đồng thời xoay tròn, dù xoay tròn nhanh như thế nào, kết quả cũng giống nhau, động cũng không động!

- Ngươi nói là... không gian của Hư Hoa Thành cùng không gian phía trên không phải một, mà là tách ra...

Nhiếp Vân đã minh bạch ý của nàng.

Nếu như vậy mà nói, thật đúng là có khả năng, bất quá, không gian lưu động chỗ này nên phức tạp hơn nhiều, bằng không thì, cũng sẽ không xuất hiện tình huống quái lại như vậy.

- Ta biết chuyện gì xảy ra rồi!

Tiểu Long đột nhiên lên tiếng.

- Ah? Nói nghe một chút!

Không nghĩ tới hắn có thể nghĩ ra, hai người đồng thời tập trung tới.

- Không gian ở đây loạn, hơn nữa còn lưu động, nếu như đoán không sai, nhất định là năm đó Đạo giới Chi Chủ cùng Tu La Vương đại chiến hình thành!

Tiểu Long nói.

- Ân!

Đối với hắn tính toán, hai người Nhiếp Vân gật đầu.

Tế tự sinh linh của một thế giới nên mạnh bao nhiêu, làm trung tâm tế tự, chỗ lực lượng bắn ra lợi hại nhất, không gian vỡ thành từng khối, biến thành bản thể độc lập, hẳn không phải là việc khó.

Cái này rất giống bọt khí trong nước, không gian vỡ vụn thành vô số khối, mà không dung hợp, từng người vận động liền tạo thành loại cục diện hiện tại này.

- Nếu như có thể tìm được quy luật không gian du động cùng điểm kết nối, chúng ta liền có thể tùy ý đi về phía trước rồi!

Lúc này Tiểu Long thể hiện ra một mặt cơ trí.

- Tiểu Long nói đúng, bất quá hiện tại chúng ta ngay cả ở đây đến cùng phân tán mấy không gian cũng không biết, thì làm sao tìm được điểm kết nối?

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhíu mày.

- Cái này... Ta cũng không biết, đây là sự tình các ngươi cân nhắc a...

Tiểu Long khoát tay.

Hai người không khỏi trợn trắng mắt.

Tiểu Long cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt nói đều không sai, nhưng tiếc bọn hắn cũng nhìn không ra vấn đề, muốn tìm được đường ra thật sự quá khó khăn.

- Ta thử xem!

Đột nhiên, Nhiếp Vân nghĩ tới điều gì, một đạo kim quang lập loè, mạnh mẽ bắn đi ra ngoài.

Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ!

Vèo!

Hào quang văng khắp nơi, công kích huy hoàng kích bắn bốn phía, phát ra tiếng minh hưởng bén nhọn, thẳng tắp bay đi, trong chớp mắt biến mất ở trước mặt ba người.

PHỐC!

- Ai nha!

Ngay sau đó chợt nghe một tiếng thấp giọng hô, Tiểu Long mạnh

mẽ nhảy dựng lên, bụm lấy bờ mông, vẻ mặt khổ sáp.

- Lão đại, vừa rồi ngươi đánh trúng ta rồi...

Tiểu Long đứng sau lưng Nhiếp Vân, vừa rồi chiêu Cửu Thiên Lưu Tinh Chỉ kia thẳng tắp vọt tới trước, kết quả lại có thể đánh trúng cái mông của hắn, nói cách khác, hiện tại không gian của bọn hắn như vòng tròn, thẳng tắp về phía trước, đến cuối cùng sẽ trở lại khởi điểm!

- Các ngươi nhìn kỹ, ta lần lượt thử một chút, nếu như đánh ra công kích không trở lại, chứng minh con đường này là thông đạo đi thông một không gian khác!

Đã minh bạch nguyên lý, Nhiếp Vân biết rõ thí nghiệm thành công, trong mắt khó có thể che dấu hào quang hưng phấn.

------oOo------

Chương 1806: Oán niệm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như không gian này thật có đường ra mà nói, bắn ra công kích thẳng tắp đi về phía trước, liền là thông đạo, mà lần nữa trở về, liền là tử lộ.

- Đúng vậy! Vẫn là lão đại thông minh nhất!

Trải qua giải thích, Tiểu Long cũng hiểu được.

Nhiếp Vân không nói thêm, thân thể khẽ động, Phòng Ngự chi khí tạo thành một mai rùa cự đại ngăn ba người ở bên ngoài, lấy chỉ làm kiếm vẽ một cái.

Kiếm quang như mưa, kiếm khí đầy trời kích xạ bốn phương tám hướng.

Những kiếm khí này uy lực không lớn, tốc độ cũng rất nhanh, thời

gian nháy con mắt liền xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Đinh đinh đinh đinh!

Ngay sau đó mai rùa phòng ngự vang lên một hồi thanh âm mưa rơi lá chuối, kiếm khí bắn ra bốn phương tám hướng lần nữa bay trở về.

- Phương hướng này!

Cẩn thận quan sát một hồi, Nhiếp Vân phát hiện một chỗ kiếm khí không có trở về, dưới chân điểm một cái, chạy nhanh ra ngoài.

Kiếm khí không có quay trở lại liền chứng minh có thể một mực đi về phía trước, không gian sai lệch ở chỗ này có thể thuận lợi đi ra ngoài.

Đạm Đài Lăng Nguyệt, Tiểu Long cũng minh bạch điểm ấy, theo sát sau lưng Nhiếp Vân, tốc độ ba người cực nhanh, mấy chục cái hô hấp sau, lần nữa ngừng lại, quả nhiên từ chỗ vừa rồi kia đi ra.

Lúc này xuất hiện ở trước mặt chính là ba bức tượng cực lớn.

Ba bức tượng đều có ba chòm râu thật dài, thần thái an tường, tiên khí lượn lờ.

- Nhất Khí Hóa Tam Thanh, đây là Tam Thanh đại biểu chí cao của Đạo tộc!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Tam Thanh?

Đối với Đạo tộc, Nhiếp Vân biết thực không nhiều lắm.

- Tam Thanh là chỉ ba hóa thân của Đạo giới Chi Chủ, theo thứ tự là Ngọc Thanh Chi Chủ, Thượng Thanh Chi Chủ cùng Thái Thanh Chi Chủ! Ba hóa thân này trấn thủ tam đại phương vị của Đạo giới, chèo chống Đạo giới phồn vinh, rất nhiều người tu đạo cung phụng bọn họ chung một chỗ, đại biểu ý nghĩa khẩn cầu trời xanh! Chính

bởi vì như thế, Đạo giới Chi Chủ cũng được xưng là Tam Thanh tổ sư!

Đạm Đài Lăng Nguyệt giải thích.

- Ah!

Nhiếp Vân gật đầu, trong mắt sinh ra sùng kính.

Đạo giới Chi Chủ vì Tu La Vương có thể tế luyện của thế giới, thậm chí ngay cả mình cũng không buông tha, hành vi đại nghĩa lăng nhiên để cho người bội phục!

- Cẩn thận nói tiếp ta cũng thuộc về hậu duệ Đạo tộc, phải thăm viếng thoáng một phát!

Đạm Đài Lăng Nguyệt chậm rãi đi thẳng về phía trước.

- Đi thôi!

Đối với hành động của nàng, Nhiếp Vân sẽ không ngăn cản.

Thân là hậu bối, thăm viếng di tích của tiền bối, là chuyện nên làm.

Lẳng lặng đi thẳng về phía trước, Đạm Đài Lăng Nguyệt đi vào trước mặt ba bức tượng, dịu dàng quỳ gối.

- Hậu bối Thiên Đạo sư Đạm Đài Lăng Nguyệt bái kiến Tam Thanh tổ sư...

Thanh âm sáng sủa vang lên ở trên không trung, Đạm Đài Lăng Nguyệt như hoa sen trong nước, yên lặng, đơn thuần, sạch sẽ, bất nhiễm bụi trần.

- Không tốt!

Ngay khi nàng thành tâm thăm viếng tượng Tam Thanh, Nhiếp Vân chẳng biết tại sao trong nội tâm đột nhiên sinh ra cảm giác không hiểu, la hét một tiếng, mạnh mẽ trảo tới nàng.

Ầm ầm!

Ngay lúc đó, tượng Tam Thanh ở trước mặt đột nhiên mở mắt, trong ánh mắt hào quang bốn phía, mang theo sát ý nồng đậm.

Rầm ào ào!

Bàn tay của Ngọc Thanh Chi Chủ lật úp xuống.

Bàn tay của hắn chậm rãi mà đến, mang theo cảm giác Thiên Địa lật úp, Nguyên Khí chung quanh hễ quét là sạch, chậm rãi rơi xuống.

- Đây là cái gì?

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng ý thức được không đúng, đồng tử co rụt lại.

Nàng như thế nào cũng không thể tưởng được, Tam Thanh tổ sư lại đột nhiên ra tay với nàng, hơn nữa uy thế cường đại như thế, nghiêng trời lệch đất.

- Đây không phải tượng Tam Thanh tổ sư, mà là oan hồn!

Nhiếp Vân nghênh đón tiếp lấy.

Đạo giới Chi Chủ tế tự cả Đạo giới, có người cam tâm tình nguyện, trăm chết vô hối, có người lại không muốn, trong cơ thể những người này có oán niệm tích tụ không ra, tạo thành oan hồn, bám vào tượng Tam Thanh tổ sư, chờ đợi hậu nhân Đạo tộc đến đây đánh chết.

Cái này là oán niệm của cả Đạo giới, hùng vĩ to lớn, vượt ra khỏi tưởng tượng, ngay cả Nhiếp Vân cũng cảm nhận được áp lực.

Ầm ầm!

Quyền chưởng va chạm, không gian tan vỡ, ba pho tượng cũng không lui lại, ngược lại nhấc chân đi tới, mang theo xu thế nghiền áp.

- Các ngươi tiếp tục đi tới, ở đây giao cho ta!

Thở ra một hơi, trong mắt Nhiếp Vân chiến ý sôi trào.

Tuy cổ oán niệm này không kém, nhưng muốn giết hắn, lại không phải dễ dàng như vậy.

- Nhiếp Vân...

Đạm Đài Lăng Nguyệt không nghĩ tới sẽ xuất hiện loại tình huống này, vẻ mặt lo lắng.

- Đi nhanh đi, ngươi còn không tin thực lực của lão đại sao, không có chuyện gì đâu!

Tiểu Long nghĩ rất đơn thuần, nở nụ cười một tiếng, đi đầu bay vút về phía trước.

- Ân!

Đạm Đài Lăng Nguyệt tự nhiên tin tưởng thực lực của hắn, cắn răng theo sát Tiểu Long bay đi.

Hai người ly khai, Nhiếp Vân không chỉ không lui về phía sau, thân thể giòn vang, bành trướng, không đến nửa cái hô hấp đã cao mấy chục trượng, tương đương hình thể của Tam Thanh tổ sư.

Thân thể bành trướng, lực lượng trong cơ thể cũng không yếu bớt, ngược lại cơ bắp cổ động, càng thêm bành trướng.

- Trừ hết thảy ác, diệt hết thảy tà!

Thượng Thanh tổ sư phát ra thanh âm giống như chuông lớn đại lữ, bàn tay ngắt cái chỉ hoa, đẩy về phía trước.

Ầm ầm!

Thiên Địa ở dưới lòng bàn tay của hắn sụp đổ, thời gian cũng trở nên hỗn loạn, sương mù nương theo thanh âm phá toái không

gian, để cho người đần độn u mê, phân không rõ phương hướng.

Ngọc thanh tổ sư đánh ra lại là linh hồn công kích, hơn nữa lực lượng to lớn, Tiên Quân bình thường đụng vào tuyệt đối trực tiếp tử vong.

- Oán niệm thật là lợi hại!

Cảm thụ linh hồn công kích mang theo không cam lòng, thê thảm, oán hận, làm cho thức hải người muốn sụp đổ, Nhiếp Vân nhíu mày, trong mắt bắn ra một đạo kim quang, lòng bàn tay khẽ đảo.

Đối phó loại oán niệm, oán khí này, thủ đoạn hữu hiệu nhất không phải quyền cước, mà là Lôi Điện.

Lôi Điện có thể khu trừ tà ác, tinh lọc linh hồn, Nhiếp Vân đạt tới thiên phú Lôi Điện hình thái thứ năm, phối hợp Lôi Điện sư trong cơ thể, bàn tay khẽ động, sấm sét vang dội.

Ầm ầm!

Điện mang thẳng tắp kéo về phía trước, va chạm với công kích của Thượng Thanh tổ sư.

- A... Ngươi là người nào, tại sao có thể có Lôi Điện lợi hại như thế, đáng chết!

Kêu thảm một tiếng, Thượng Thanh tổ sư phát ra la lên thê lương.

Xem ra oán niệm cư trú ở trong pho tượng cực kỳ sợ hãi Lôi Điện.

- Đã như vậy, giết ngươi liền dễ dàng!

Thở ra một hơi, cổ tay Nhiếp Vân khẽ đảo, lòng bàn tay nhiều ra mấy chục khối Lôi Điện thạch cực lớn, há miệng ra, như trường kình hấp thủy, Lôi Điện chi lực bị hắn nuốt vào trong bụng.

------oOo------

Chương 1807: Oán niệm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đổi lại trước kia, mặc dù có được thiên phú Lôi Điện hình thái thứ năm, cũng không dám làm như vậy, tương đương lấy mạng mình ra đùa giỡn.

Hiện tại bất đồng, trải qua quán thâu thống khổ, ý chí so với trước kia càng cường đại hơn, hơn nữa thân thể Xích Thiên cảnh, tuy Lôi Điện thạch ẩn chứa Lôi Lực cuồng mãnh, nhưng với hắn mà nói còn có thể tiếp nhận.

Đùng đùng!

Hấp thu mấy chục viên Lôi Điện thạch, thân thể Nhiếp Vân lóe ra hào quang Lôi Điện, cả người như Lôi Điện tạo thành, còn không có nhúc nhích, kiến trúc chung quanh bị dòng điện cường đại đâm thủng, sụp đổ một mảnh.

- Không cần biết ngươi là oán niệm gì, trăm triệu năm thương hải tang điền, cũng nên tỉnh ngộ a!

Thôn phệ hết Lôi Điện, Nhiếp Vân bước về phía trước, trên người điện mang lập loè, giống như Điện Thần.

Quát lạnh một tiếng, mang theo tiếng vang rung động Chư Thiên, ầm ầm mà ra.

Lôi Đình Cửu Châu!

Trong khoảnh khắc, ở trong phương viên mười dặm biến thành hải dương Lôi Đình, tia chớp lam tử sắc rậm rạp chằng chịt, bao phủ pho tượng Tam Thanh tổ sư lại.

Xì xì xì xì...

Giống như dầu nóng giội đến khối băng, thanh âm đốt cháy linh hồn không ngừng vang lên.

- Đáng giận, ngươi phải chết!

Một tiếng kêu thảm thê lương, pho tượng của Tam Thanh tổ sư đồng thời ra tay.

- Ba linh hồn rõ ràng tương thông?

Một chiêu đắc thủ, Nhiếp Vân cũng không đắc chí, sắc mặt ngược lại ngưng trọng.

Oan hồn bám vào ba pho tượng, Nhiếp Vân vốn tưởng rằng là ba con, hiện tại xem ra, hẳn là một con!

Một oan hồn chia ra làm ba bám vào ba pho tượng, cũng có được thực lực như thế, ba cái hợp nhất nên mạnh bao nhiêu?

- Phải nhanh chấm dứt a!

Minh bạch này điểm, Nhiếp Vân nhướng mày, hai tay cứng rắn như thép trảo tới Thượng Thanh tổ sư.

Ba pho tượng Ngọc Thanh, Thượng Thanh, Thái Thanh này, Thượng Thanh là mấu chốt, chỉ cần trấn áp hắn, hai cái khác khẳng định bối rối.

Ầm ầm!

Song chưởng mang theo tia chớp, cánh tay vừa thô vừa to chấn động, một cổ nhiệt lưu nóng hổi kích bắn.

Thiên phú Lôi Điện sư phối hợp thiên phú Diễm Hỏa sư!

Hai đại thiên phú này đều có lực công kích rất mạnh với linh hồn, cánh tay cùng pho tượng Thượng Thanh đụng một cái, như hỏa diễm đốt xăng, tiếng vang xì xì xì không ngừng truyền đến, oán niệm ẩn chứa trong đó phát ra kêu thảm kinh thiên động địa, bắt đầu đốt cháy.

- Không...

- Các ngươi vĩ đại, muốn cứu vớt thế nhân thì tự mình đi làm, không nên dùng mạng của chúng ta!

- Mặc dù là cường giả, các ngươi cũng không có tư cách cướp đoạt tánh mạng của chúng ta...

Ý niệm thảm thiết ầm ầm truyền đến, mang theo không cam lòng nồng đậm, như phong bạo mang tất cả Thiên Địa, bay múa bốn phía.

Răng rắc! Răng rắc!

Không gian bị phong bạo đảo qua như bọt khí bị kim đâm, phát ra thanh âm ken két, tùy thời có thể sụp đổ.

- Cường giả là không có tư cách cướp đoạt tánh mạng của các ngươi, nhưng tổ bị phá trứng có an toàn sao? Đại thế như vậy, người sinh hoạt ở thời đại này, phải gánh vác lấy sứ mạng của thời đại! Không oán không hối!

Nhiếp Vân khẽ nói.

Hoàn toàn chính xác, không có người có tư cách tùy ý cướp đoạt tánh mạng của người khác, nhưng thời đại bất đồng, cần trách nhiệm cũng không giống nhau, thân là một thành viên ở thời đại ấy, có một số việc là trốn tránh không được, đã trốn không được, vậy thì phải tuân thủ!

- Không... Tánh mạng của ta do ta làm chủ, không muốn người khác làm chủ, ta muốn quay trở lại làm mình!

Ầm ầm!

Nhiếp Vân vừa dứt lời, ba pho tượng đồng thời la lên, đột nhiên dựa vào chung một chỗ, chậm rãi dung hợp.

Ba pho tượng Tam Thanh tổ sư, rõ ràng dung hợp trở thành một!

Một Đạo giới Chi Chủ Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Tam đại phân thân có được tư duy độc lập, cũng có thể một lần nữa dung hợp

biến thành một.

Đây là thủ đoạn của Tam Thanh tổ sư, cho dù Nhiếp Vân hiện tại cũng làm không được, làm sao pho tượng lại bắt đầu dung hợp?

Chẳng lẽ cổ oán niệm này cũng có được năng lực như thế?

Trong nội tâm Nhiếp Vân cả kinh.

Pho tượng là tử vật, dùng Thạch Đầu hoặc kim loại đúc thành, mặc dù oán linh tiến vào trong đó có thể để nó hành động cũng đã không tệ, để cho ba pho tượng dung hợp, đã vượt ra khỏi tưởng tượng.

Tuy khiếp sợ, nhưng Nhiếp Vân không bối rối.

Từ khi tiến vào Đạo giới, sự tình kỳ quái nhiều lắm, cùng trước kia nhận thức hoàn toàn bất đồng.

Đạo giới, phát nguyên của Thiên Địa lục đạo, ẩn chứa quá nhiều bí mật.

Ầm ầm!

Thời gian một cái nháy mắt, ba pho tượng đã dung hợp hoàn tất, tạo thành một lão giả uy nghiêm, tầm mắt nhẹ giơ lên, nhất chỉ điểm ra.

Bành!

Nhiếp Vân không hề phòng bị, bị một chỉ điểm trúng, liên tiếp lui về phía sau, địa mặt sụp đổ, phòng xá hóa thành tro bụi.

Kiến trúc ở Hư Hoa Thành thì có trăm triệu năm lịch sử, ngay cả binh khí cũng không chịu nổi, huống chi nham thạch bình thường tạo thành vách tường, nhẹ nhàng đụng một cái liền triệt để vỡ vụn.

- Ba cái pho tượng hợp chung, thực lực rõ ràng gia tăng lên?

Lui về phía sau vài bước, Nhiếp Vân ngừng lại, trong mắt thần thái

liên tục thay đổi.

Cổ oán niệm này không khỏi quá lợi hại đi, chỉ sợ nửa bước Xích Thiên cảnh bình thường cũng không phải đối thủ!

Hơn nữa dung hợp chung một chỗ, thực lực của pho tượng càng mạnh hơn nữa, so với hắn cũng không chênh lệch chút nào.

- Không đúng, cái này không riêng gì sự tình oán niệm, đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Biết rõ thực lực của đối phương, trong nội tâm Nhiếp Vân cảnh giác lên.

Cái này không chỉ là sự tình oán niệm, nếu như chỉ là oán niệm liền lợi hại như thế, thì làm sao có thể để Đạo giới Chi Chủ tế tự?

Chỉ sợ trong đó còn có sự tình không muốn người biết.

Bất quá, bây giờ không phải là thời điểm suy tính những chuyện này, ba pho tượng dung hợp chung một chỗ chiến lực đại tăng, một bước đạp qua, thoạt nhìn động tác khô khan buồn cười, nhưng thực lực lại làm cho người cười không nổi.

Rầm ào ào!

Thế giới trước mặt hoạch xuất ra một lạc ấn đen kịt, thẳng tắp đâm thẳng tới ngực Nhiếp Vân.

- Thân thể Xích Thiên cảnh, lực lượng Chư Thiên gia trì, phá...

Thấy đối phương hung ác, Nhiếp Vân cũng khó lưu thủ, một tiếng thấp giọng hô, trong thân thể ẩn chứa toàn bộ lực lượng bắn ra!

Ầm ầm!

Khí tức cuồng mãnh để cho hắn như một hung thú cường đại, đạp không mà đến, xé rách vạn vật.

Bành!

Nắm đấm cùng tượng Tam Thanh đụng chung một chỗ, một tiếng giòn vang, pho tượng xuất hiện vết rách.

Oán niệm cường thịnh hơn nữa, nhưng dù sao pho tượng chỉ là vật chết, cộng thêm thực lực của Nhiếp Vân bây giờ, viễn siêu nửa bước Xích Thiên cảnh, chỉ thoáng một phát, liền xuất hiện vết rách không thể nghịch chuyển, rầm rầm rơi đầy đất.

------oOo------

Chương 1808: Nhất Khí Hóa Tam Thanh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đáng giận! Ta sẽ không để cho ngươi giết ta lần thứ hai!

Pho tượng vừa vỡ, một thân ảnh tối tăm mờ mịt đột nhiên chui ra, thẳng tắp phóng đi.

- Chạy đi đâu!

Nếu như đã ra tay, làm sao có thể có cá lọt lưới, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái, cánh tay phải xuất hiện lân giáp dày đặc, toàn thân như đại cung kéo căng, mạnh mẽ bắn ra.

Khí tiễn như cầu vồng, thiên phú Lôi Điện sư xen lẫn thiên phú Diễm Hỏa sư hình thành lực lượng lập tức bao phủ oán niệm đang đào tẩu lại.

- A... Không muốn...

Bị bắt lấy, oán niệm rốt cục cảm nhận được sợ hãi, phát ra la lên thảm thiết.

- Hừ!

Nhiếp Vân không có lưu tình chút nào, đầu ngón tay điểm một cái, lực lượng lần nữa thiêu đốt qua.

Ầm ầm!

Khí lưu nóng rực mang theo lực lượng hủy diệt, oán niệm chậm rãi biến thành tro tàn, một lát sau biến thành một đạo quang điểm kim sắc.

Hô!

Quang điểm thoáng một phát chui vào trong óc Nhiếp Vân, để cho hắn có chút trở tay không kịp.

Bất quá, thời gian nháy con mắt, hắn liền mở to hai mắt nhìn, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

- Ân? Đây là...

- Pháp môn tu luyện Nhất Khí Hóa Tam Thanh?

Thủ đoạn mạnh nhất của Đạo giới Chi Chủ, Nhất Khí Hóa Tam Thanh, có thể để thân hình thoáng một phát biến thành ba, hơn nữa sức chiến đấu không giảm, tương đương với để cho người tăng lên gấp ba sức chiến đấu!

Loại pháp môn lợi hại này nương theo Đạo giới Chi Chủ tử vong, đã sớm thất truyền, ngay cả Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không biết, không nghĩ tới đột nhiên xuất hiện ở chỗ này!

- Ta đã biết, nhất định là Đạo giới Chi Chủ biết rõ mình hẳn phải chết, dùng thủ đoạn đặc thù giấu pháp môn Nhất Khí Hóa Tam Thanh ở trong pho tượng, đợi về sau có người phát hiện, ai ngờ trăm triệu năm đi qua, pháp môn nghịch thiên này dung hợp oán niệm lại có ý thức tự chủ, lúc này mới có lực lượng cường đại như thế!

Nhiếp Vân hiểu được.

Pháp môn Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Đạo giới Chi Chủ, ở Chư Thiên vạn giới cũng được cho đạt trình độ cao nhất, so với Kim Cương Lưu Ly Thể, Linh Tê Luyện Thể Quyết chỉ mạnh không yếu!

Pháp môn lợi hại như thế phong ấn ở trong pho tượng, lại dung hợp vô số oán khí, lâu rồi, dần dần diễn hóa ra ý thức tự chủ.

Vừa rồi cổ oán khí kia bị thiên phú Lôi Điện cùng thiên phú Diễm Hỏa oanh kích, tan rã không còn, pháp môn căn bản nhất tự nhiên toát ra, cảm ứng được trong cơ thể Nhiếp Vân có Vô Thượng công pháp của Đạo tộc, liền trực tiếp dung hợp tới.

Nhiếp Vân tu luyện công pháp Tiêu Dao Du mà Điệp Sinh đạo nhân lưu lại, thuộc về Đạo môn nhất phái chính tông, bí pháp Nhất Khí Hóa Tam Thanh trực tiếp dung nhập trong óc, như cắm rễ vậy, không còn biện pháp tách ra.

- Nhất Khí Hóa Tam Thanh...

Tinh thần tập trung nhìn sang pháp môn Nhất Khí Hóa Tam Thanh, trong nháy mắt Nhiếp Vân đã bị tinh yếu khổng lồ trong đó hấp dẫn.

Không hổ là bí pháp cao nhất Đạo giới, quả nhiên cường đại, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, linh hồn cả người như tiến nhập một thế giới khác.

Bí pháp Nhất Khí Hóa Tam Thanh hoàn toàn bất đồng phân thân, là dùng bí pháp đặc thù phân linh hồn cùng thân thể thành ba, biến thành ba “mình” hoàn toàn bất đồng.

Một khi thành công, ba phân thân từng người có thể tu luyện, dung hợp chung một chỗ, càng cường đại hơn, tách ra mà nói, thực lực cũng không kém chút nào!

Có thể nói, một khi Nhiếp Vân tu luyện thành công, ở Thiên Địa lục đạo thoáng một phát nhiều ra ba cường giả thực lực giống như hắn, rong ruổi thiên hạ, mặc ta ngao du.

Bất quá, bộ bí pháp này cũng không phải dễ luyện thành như vậy, mặc dù hắn có thiên phú Võ Đạo sư hình thái thứ năm, muốn tu thành, cũng cần tốn hao thiên tân vạn khổ, chuẩn bị vô số tài liệu.

Hơn nữa, thời điểm vừa luyện thành, linh hồn chia ra làm ba, khí

huyết đê mê, không có ngàn vạn năm khôi phục là rất khó đạt tới đỉnh phong.

- Xem ra trong thời gian ngắn không thể tu luyện rồi...

Nhiếp Vân cười khổ.

Cái này rất giống đi vào Bảo Sơn, lại lấy không được bảo vật, để cho người phiền muộn.

Pháp môn lợi hại như thế nếu luyện thành, gặp được Tu La Vương cũng có lực đánh một trận, nhưng tiếc thời kỳ dưỡng bệnh thật sự quá dài, hiện tại hắn căn bản đợi không được thời gian dài như vậy.

Một khi thân thể suy yếu, nhất định sẽ bị Tu La Vương thừa cơ tiến công, thật muốn như vậy, vậy thì phiền toái.

- Trước học, đến lúc đó tìm cơ hội luyện thêm!

Biết rõ bộ bí pháp này trân quý, Nhiếp Vân tâm ngứa khó nhịn, nhìn kỹ một lần, trong đầu đẩy diễn một phen, lúc này mới thở ra một hơi.

Dùng tình huống hiện tại của hắn, cho dù chuẩn bị tài liệu sung túc, cũng không có nhiều thời gian khôi phục như vậy, chỉ có thể tìm cơ hội.

Vạn nhất có thể tìm được bảo vật bổ dưỡng linh hồn, mặc dù linh hồn chia ra làm ba, cũng không bị ảnh hưởng, đến lúc đó có thể hậu tích bạc phát, luyện thành môn tuyệt học có một không hai này rồi.

- Ân? Không gian ở đây quả nhiên sai lệch, mới vừa rồi chiến đấu kịch liệt như thế, rõ ràng chỉ ảnh hưởng tới một phần nhỏ phạm vi!

Dứt bỏ xoắn xuýt trong lòng, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại, vừa xem xét, nhịn không được sững sờ.

Dựa theo vừa rồi hắn thi triển lực lượng cùng thủ đoạn, Hư Hoa

Thành quy mô như thế khẳng định đã sớm sụp đổ biến thành tro bụi, nhưng bây giờ cách mấy chục dặm thoạt nhìn hoàn hảo không tổn hao gì, căn bản không bị ảnh hưởng.

Giải thích duy nhất là không gian sai lệch.

Không gian ở đây giống như bong bóng khí, tồn tại độc lập, cho dù ở trong một cái đánh long trời lở đất, một cái khác cũng không bị ảnh hưởng.

Tình huống hiện tại chính là như vậy, vừa rồi Nhiếp Vân đánh cực kỳ lợi hại, cũng chỉ phá hủy một phạm vi nhỏ, lại xa liền thuộc về một không gian khác, không cách nào tổn thương.

- Đã có dấu vết chiến đấu nghiền nát, không gian sai lệch rất dễ nhận biết!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Trước kia bọn hắn còn vì như thế nào tìm kiếm không gian sai lệch mà phiền não, hiện tại xem ra, rất đơn giản.

Kiến trúc ở trong không gian này sụp đổ, nghiền nát không chịu nổi, một cái khác hoàn hảo không tổn hao gì... điểm kết nối giữa hoàn hảo không tổn hao gì cùng chỗ nghiền nát là điểm sai lệch!

Bất quá, tuy minh bạch điểm ấy, nhưng khi làm mà nói, Nhiếp Vân vẫn không muốn phá huỷ thành cổ này.

- Bọn hắn đi nơi nào, đi!

Cảm ứng thoáng một phát, nhận thức chuẩn phương hướng, thân thể Nhiếp Vân khẽ động, thẳng tắp chạy đi.

Vừa rồi Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng Tiểu Long đi trước, hắn xử lý xong pho tượng Tam Thanh tổ sư mang đến phiền toái, phải mau chóng đuổi theo.

------oOo------

Chương 1809: Tam Sinh Kiều (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng Tiểu Long đi không xa, không đến một lát, liền thấy hai người đứng tại nguyên chỗ, thấy hắn tới đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Cẩn thận nói cho hai người một lần, mới biết được đến cùng chuyện gì xảy ra.

- Ta từng nghe gia gia nói qua, Đạo giới Chi Chủ lưu lại bí pháp Nhất Khí Hóa Tam Thanh, chỉ là không biết đã bao nhiêu năm, ngay cả hắn cũng không biết ở địa phương nào, không nghĩ tới nguyên lai phong ấn ở trong pho tượng, thật làm cho người ngoài ý định!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cười nói.

- Ngươi tu luyện công pháp Đạo tộc, ta truyền thụ cho ngươi bộ bí pháp Nhất Khí Hóa Tam Thanh này!

Nhiếp Vân nói.

- Không cần, ta là Thiên Đạo sư, cho dù Nhất Khí Hóa Tam Thanh cũng không có khả năng biến ra ba vị Thiên Đạo sư, vẫn là ngươi luyện a, thực lực của ngươi càng mạnh hơn nữa, tu luyện thành công mà nói, đối kháng Tu La Vương nắm chắc càng lớn!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cự tuyệt.

Thấy thái độ của nàng quyết tuyệt, chối từ không được, Nhiếp Vân không hề kiên trì.

- Tiếp tục đi về trước a, vô luận như thế nào cũng phải ở trước đám người Khâu Thánh Tôn Giả tìm được Hỗn Độn kim lệnh!

Biết rõ tiến vào Đạo giới làm trễ nãi không ít thời gian, không thể tiếp tục trì hoãn nữa, Nhiếp Vân mang theo hai người lao về phía

trước.

Càng đi trung tâm, càng có thể cảm nhận được Hư Hoa Thành phồn hoa.

Cho dù bị phủ đầy bụi trăm triệu năm, không có sinh cơ, nhưng từ thành thị kiến thiết cùng cửa hàng quầy hàng không biến hóa, có thể nhìn ra năm đó Đạo giới cường đại.

- Những vật này ít nhất đạt tới Tiên Khí thượng phẩm, không nghĩ tới rõ ràng có thể tùy ý bày bán, cho dù cửa hàng lớn nhất Linh giới cũng không có thủ bút cùng thực lực lớn như vậy a!

Một đường quan sát, Nhiếp Vân cũng âm thầm kinh hãi.

Trong một ít cửa hàng hai bên đường, rõ ràng bán ra Tiên Khí thượng phẩm, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Mặc dù Tiên Khí thượng phẩm đối với Nhiếp Vân mà nói không có tác dụng quá lớn, nhưng ở Linh giới, tuyệt đối là bảo bối mà tông môn đệ tử muốn lấy được, loại vật này, ngoại trừ bán đấu giá, cửa hàng bình thường căn bản không có tư cách bán ra, mà ở chỗ này bày đầy trước mắt, không đáng giá nhắc tới, đủ thấy Đạo giới lúc đó, so với Linh giới hiện tại càng cường đại hơn, càng thêm phồn vinh!

- Đây là đan dược gì? Sao chưa từng nghe nói qua?

Đột nhiên, con mắt Nhiếp Vân rơi vào trên một bình đan dược.

Đan dược bên trong đương nhiên đều hóa thành bụi đất, chữ viết mặt ngoài lại rõ ràng có thể thấy được, chỉ thấy phía trên phân biệt viết Trúc Cơ đan, Hóa Anh đan,… danh tự hắn chưa từng nghe qua.

- Phương thức tu luyện của Đạo tộc hoàn toàn bất đồng hiện tại, chia làm Luyện Khí cảnh, Trúc Cơ cảnh, Nguyên Anh cảnh, Độ Kiếp cảnh... những đan dược này là đối ứng công pháp Đạo tộc tu luyện luyện chế, đối với chúng ta vô dụng!

Đạm Đài Lăng Nguyệt giải thích.

- Luyện Khí, Trúc Cơ, Nguyên Anh?

Nghe được phương pháp tu luyện của Đạo tộc cùng mình hoàn toàn bất đồng, Nhiếp Vân tán thưởng.

Mỗi một chủng tộc đều có phương thức sinh tồn bất đồng, Đại Đạo 3000, tất cả lấy một thứ, vô luận công pháp tu luyện nào, chỉ cần luyện đến cực hạn, đều có thể trăm sông đổ về một biển, đạt tới cảnh giới chí cường.

- Xem, đã đến tế đàn, nếu như Hỗn Độn kim lệnh xuất hiện ở Đạo giới, vô cùng có khả năng ở kề bên này!

Một đường cảm khái, tốc độ của ba người cũng không chậm, rất nhanh đi tới trung tâm Hư Hoa Thành.

Trong thành thị là một tế đàn cự đại, cao lớn đứng vững, phương viên mấy trăm dặm, lẳng lặng lơ lửng ở trên không trung, bị mây mù nâng lên, như Thiên đình Thần cung.

Oanh!

Vừa chứng kiến tế đàn, chợt nghe phía trên nổ vang cực lớn, gợn sóng nhộn nhạo, tản mát ra khí tức kinh người.

- Là đám người Khâu Thánh Tôn Giả, nguy rồi, bọn hắn đã tới trước, nhanh đuổi theo!

Nghe được tiếng oanh minh, Nhiếp Vân biến sắc, thân thể lập tức bay về phía tế đàn.

Toàn bộ Đạo giới không có sinh linh, hiện tại đột nhiên xuất hiện chấn động, nhất định là bọn người Khâu Thánh Tôn Giả tới trước, có chỗ phát hiện.

Vèo!

Thời gian nháy con mắt, ba người tới trên tế đàn.

Tế đàn mang theo phong cách cổ xưa, bao la mờ mịt, phía trên cũng không phải trụi lủi, mà là một cung điện cự đại đứng sừng sững, phảng phất như Thiên Cung.

- Cái tế đàn này lúc trước là hành cung của Đạo giới Chi Chủ, vì đánh chết Tu La Vương, mà diễn hóa thành tế đàn, bất quá cung điện vẫn còn, chỉ là trong đó tĩnh mịch nặng nề, có vô số oán linh, vô cùng hung hiểm!

Đạm Đài Lăng Nguyệt thấy hai người có chút ngoài ý muốn, nhỏ giọng giải thích.

- Oán linh?

Nhiếp Vân gật đầu.

Nếu là hành cung, xem như chỗ Đạo giới Chi Chủ diễn giải, trong đó vô số cao thủ, sau khi bị tế tự, những người này tử vong toàn bộ, người trong lòng còn có oán niệm sẽ hóa thành oán linh, mặc dù so ra kém pho tượng kia, nhưng cũng không đơn giản.

Dù sao oán linh có thể sống trăm triệu năm, oán khí nặng, không phải người bình thường có thể thừa nhận được.

- Ở đây khắp nơi đều là trận pháp, vừa rồi bọn người Khâu Thánh Tôn Giả là bổ ra thông đạo, nhanh đuổi theo a!

Thiên Nhãn nhìn quét một vòng, rất nhanh đã tìm được địa phương vừa rồi nổ vang, Nhiếp Vân thẳng tắp bay đi.

Cái tế đàn này đã là hành cung của Đạo giới Chi Chủ, bên trong vô số trận pháp, tuy trải qua trăm triệu năm mài mòn, có chút đã không tồn tại nữa, nhưng đại trận chính yếu nhất như trước tồn tại, không thể khinh thường.

Trận pháp Đạo giới ở Chư Thiên vạn giới là xếp hàng thứ nhất, mặc dù Nhiếp Vân là Trận Pháp Sư, cũng không dám khinh thường.

Chỉ một lát liền đi tới địa phương Khâu Thánh Tôn Giả phá vỡ trận pháp, quả nhiên thấy không gian trước mắt có chút vặn vẹo, một cầu treo kéo dài xuất hiện ở trước mặt.

Cái cầu treo này lăng không độc lập, chung quanh mây mù vờn quanh, thấy không rõ cuối cùng, không biết đi thông địa phương nào.

- Đi thôi!

Tuy không biết Hỗn Độn kim lệnh ở địa phương nào, nhưng đi theo bọn người Khâu Thánh Tôn Giả tuyệt đối không có vấn đề.

Mặc dù tìm không thấy, cũng không cho bọn hắn tìm được.

Hiện tại giao chiến với Tu La Vương, không nhất định mọi chuyện phải hơn hắn, mà là mỗi một sự kiện phải đuổi ở trước hắn, hoặc là phá hư cử động của hắn!

Như vậy, đối phương không có đi nhanh hơn mình, sớm muộn gì cũng có thể hắn đánh bại!

Ba người minh bạch điểm ấy, bước lên cầu treo, mới đi lên, Nhiếp Vân chợt cảm thấy đầu chấn động, cảnh tượng trước mắt nhanh chóng biến hóa, như trong nháy mắt đã đến một địa phương khác.

------oOo------

Chương 1810: Tam Sinh Kiều (trung) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sát! Sát! Sát!

Trong nội tâm đang nghi hoặc, chợt nghe một tiếng gầm gừ vang lên, ngẩng đầu nhìn lên, lập tức sửng sốt.

Chỉ thấy trước mắt có một thiếu niên, đang ôm một thi thể đã cứng ngắc, mặt mũi tràn đầy bi phẫn, trường kiếm trong tay không ngừng

múa, chung quanh vô số Yêu nhân không ngừng lao tới.

- Cha! Khi ngươi còn sống ta thật lâu không có xưng hô qua như vậy rồi, vẫn cho rằng ngươi là phế vật, không phải vì ngươi, chúng ta không có khả năng bị đuổi ra gia tộc, qua thê thảm như thế, lại không nghĩ rằng... Ngươi cũng là vì ta! Là hài nhi bất hiếu!

Thiếu niên kêu thảm giống như chim quyên, nhìn thi thể trước mắt đã cứng ngắc, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng, tử dục dưỡng mà thân không đợi!

- Đây là... ta!

Chứng kiến thiếu niên này cùng thi thể nằm ở trong lòng ngực hắn, toàn thân Nhiếp Vân chấn động.

Tràng cảnh trước mắt, đúng là tình cảnh kiếp trước Yêu nhân phá vỡ Lạc Thủy thành!

Khi đó, mình cái gì cũng không hiểu, không biết phụ thân trả giá, ngược lại trách cứ hắn không lên tiến, làm cho quan hệ phụ tử một mực cứng ngắc, thẳng đến Yêu nhân tiến đến, hắn vì mình mà chết...

PHỐC!

Một đạo huyết quang tung bay, Nhiếp Vân thương tâm phụ thân bị một Yêu nhân đâm trúng bả vai.

- Chết!

Gào rú một tiếng, Nhiếp Vân một kiếm chém Yêu nhân này thành hai khúc.

Lúc này thực lực của Nhiếp Vân cực yếu, chiêu số cũng ngây thơ đáng thương, tuy thực lực của Yêu nhân ở chung quanh không có gì đặc biệt, lại làm cho hắn chật vật không chịu nổi, y phục trên người bị huyết dịch xâm nhiễm.

- Khi đó hoàn toàn chính xác không hiểu chuyện, nếu có thể hảo hảo tu luyện, sẽ không thê thảm như thế...

Nhìn tràng cảnh trước mắt, nhớ lại tất cả, Nhiếp Vân cảm khái phảng phất như ở ngoài đứng xem.

Đời trước của hắn, một mực tích tụ bất bình, oán trời trách đất, nếu không phải Yêu nhân náo động, chỉ sợ cả đời cũng khó thành công!

Mẫu thân rơi xuống vực chết thảm, tỷ tỷ tự sát, phụ thân vì cứu hắn mà chết... Rất nhiều sự tình kết chung một chỗ, lúc này mới khiến hắn có ý chí chiến đấu vô cùng, không ngừng cố gắng!

- Không...

Trong nội tâm đang nhớ lại, trước mắt Nhiếp Vân gào rú một tiếng, thả thi thể phụ thân lên mặt đất, xông vào bầy Yêu nhân.

PHỐC! PHỐC!

Thực lực của hắn vốn không được tốt lắm, hơn nữa lửa giận công tâm, rất nhanh bị thương không nhẹ, toàn thân máu tuôn như suối, thần sắc uể oải, giống như tùy thời có thể té xỉu.

- Ca ca!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân không chịu nổi, đột nhiên, một bóng người chạy tới.

Hắn đi đường khập khiễng, hai chân hóa đá, thoạt nhìn cực kỳ ngốc trệ khó coi, trong hai mắt lại mang theo hào quang sắc bén, trong tay có một thanh trường kiếm nhỏ hẹp, giống như độc xà từ các loại góc độ quỷ dị đâm tới, mỗi một kích, đều có một Yêu nhân ngã xuống.

Nhiếp Đồng!

Hắn xuất hiện!

Lúc này Nhiếp Đồng còn không phải Tu La Vương, mà là đệ đệ của hắn, người có số phận thống khổ lại không ngừng kiên trì, vì ca ca cái gì cũng dám trả giá kia!

Từng bước một, hai chân cứng ngắc chậm rãi đi tới, như hai nhánh cây khô quắt, vừa buồn cười lại vừa đáng thương, nhưng kiếm trong tay hắn, lại một chút cũng không thể thương.

Góc độ quỷ dị không nói, lực lượng cũng kinh người đáng sợ, sau một kiếm, mặc dù chung quanh Yêu nhân ngày càng nhiều, cũng khó có thể ngăn cản.

- Có ta ở đây, không có người có thể gây tổn thương cho ca ca ta!

Ánh mắt Nhiếp Đồng kiên định, nương theo thanh âm lạnh lùng cùng nhau đi tới, mỗi một bước giống như đánh vào trong nội tâm Nhiếp Vân.

Nhất là Nhiếp Vân bị thương ngã xuống đất, hai mắt lần nữa ướt át.

- Ca ca, đi, ta cõng ngươi lao ra!

Một tiếng la lên trầm thấp, mang theo ý niệm kiên định không thể dao động, tay trái Nhiếp Đồng trảo một cái, vác Nhiếp Vân bị thương ở trên người.

PHỐC! PHỐC!

Hắn làm như vậy, vài Yêu nhân ở chung quanh lập tức thấy được sơ hở, đủ loại binh khí đâm qua, một sát na kia, huyết dịch trước mắt bắn tung toé.

Nhiếp Vân ở trên lưng Nhiếp Đồng chỉ cảm thấy mặt nóng lên, một cổ huyết dịch nồng đặc huy sái tới.

- Nhiếp Đồng, thả ta xuống, ngươi bị thương...

Nhiếp Vân sốt ruột hô.

- Là huyết dịch của Yêu nhân!

Nhiếp Đồng bất vi sở động, nhẹ nhàng cười nói, phảng phất như những huyết dịch kia không phải của hắn.

- Ngươi thật sự không có việc gì?

Nhiếp Vân vẫn chưa yên tâm.

- Không có việc gì!

Hai chân hóa đá của Nhiếp Đồng động, tiến về phía trước một bước, mỗi đi một bước, thì có một Yêu nhân ngã xuống.

Chung quanh Yêu nhân ngày càng nhiều, bị hắn giết cũng ngày càng nhiều.

Nhiếp Vân ở trên lưng hắn nằm mộng cũng không nghĩ đến, đệ đệ một mực bị hắn cho là phế vật sẽ hung hãn như thế, có được thực lực cường đại như vậy.

- Nhiếp Đồng, ngươi sao sẽ cường đại như vậy, kiếm pháp của ngươi là học như thế nào?

Thấy Yêu nhân chung quanh càng ngày càng ít, cơ hồ đều bị Nhiếp Đồng đánh chết, Nhiếp Vân hưng phấn hô.

Bất quá, Nhiếp Đồng không có trả lời hắn, mà là tiếp tục đi về phía trước.

PHỐC! PHỐC!

Hai Yêu nhân cuối cùng nằm ở dưới chân.

- Nhiếp Đồng chúng ta thành công rồi, chúng ta trốn ra rồi, cám ơn ngươi, không nghĩ tới ngươi lợi hại như vậy... Yên tâm đi, chờ chúng ta chạy đi, ca ca nhất định tìm y sư tốt, giúp ngươi trị liệu hai chân...

Chứng kiến thoát khỏi nguy hiểm, Nhiếp Vân hưng phấn hô to, bất quá tiếng la của hắn còn không có chấm dứt, đột nhiên thân thể

trầm xuống.

Phù phù!

Nhiếp Đồng trùng trùng điệp điệp té trên mặt đất.

- Nhiếp Đồng, Nhiếp Đồng...

Lúc này Nhiếp Vân mới ý thức tới không đúng, khàn giọng hô lên.

Nhìn qua Nhiếp Đồng, trong ánh mắt vốn là sáng ngời, sinh cơ đã đoạn tuyệt, có thể kiên trì đến bây giờ toàn bộ bằng một cổ tín niệm, mà trên thân khắp nơi đều là kiếm thương, máu tươi ồ ồ chảy xuống, ngay cả giầy dưới chân cũng ướt đẫm.

- Ca, ta không phải phế vật, ta giống như... còn có chút tác dụng!

Thanh âm nhẹ nhàng, như đập nện trái tim của Nhiếp Vân, nước mắt vỡ đê mà ra...

Đáng tiếc, nước mắt nhiều hơn nữa cũng vô dụng, Nhiếp Đồng ở trong cánh tay hắn dần dần khép hai mắt, mất đi hô hấp.

- Nhiếp Đồng...

Trước mắt từng màn không ngừng bày ra, ở bên cạnh quan sát một Nhiếp Vân khác, biết rõ đây là cảnh tượng kiếp trước, nhưng nước mắt không ngừng chảy xuống.

Đoạn thời gian này đã sớm như thạch điêu, thật sâu khắc ở trong óc, không cách nào khu trừ, tràng cảnh trước mắt, chỉ là một lần nữa nhớ lại mà thôi.

- Nhiếp Đồng, ta muốn cứu ngươi...

Biết rõ quá khứ không thể vãn hồi, Nhiếp Vân như trước vung thủ ấn, điểm tới Nhiếp Đồng.

------oOo------

Chương 1811: Tam Sinh Kiều (trung) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm!

Bất quá tay của hắn còn chưa tới trên người Nhiếp Đồng, trong óc chóng mặt, tràng cảnh trước mắt lần nữa biến hóa.

Khắp nơi đều là huyết dịch, bốn phía nổi lơ lửng vô số thi thể.

Một thiếu niên diện mục dữ tợn chậm rãi đi tới.

Như cũ là Nhiếp Đồng, ah, không phải, phải nói là Tu La Vương.

Đối diện hắn như cũ là Nhiếp Vân, bất quá Nhiếp Vân này cùng trước kia hoàn toàn bất đồng, trên người mang theo khí tức trùng thiên, dĩ nhiên đạt đến Xích Thiên cảnh.

- Ca ca, không nghĩ tới chúng ta vẫn phải đối chiến, còn tạo ra cục diện thảm liệt như vậy!

Đi tới trước mặt, Tu La Vương ngẩng đầu nhìn Nhiếp Vân, ánh mắt giống như kiếp trước, mang theo quyến luyến cùng sùng bái.

- Buông tay đi, ngươi không phải Tu La Vương, ngươi là Nhiếp Đồng, là đệ đệ của ta!

Nhiếp Vân hừ nhẹ.

- Buông? Mơ tưởng!

Một tiếng thét dài, Tu La Vương thay đổi sắc mặt, mạnh mẽ đâm ra.

PHỐC!

Cũng không biết Nhiếp Vân không thể né tránh hay căn bản không muốn trốn tránh, ở trong ánh mắt tuyệt vọng, huyết dịch chảy ra, trong nội tâm càng đau đớn kịch liệt.

- Ai ngăn cản ta, chết!

Tu La Vương gào thét.

- Buông Nhiếp Vân...

Ngay lúc đó, một nữ hài lao đến, mang theo ý kiên quyết.

Đạm Đài Lăng Nguyệt!

- Hừ, ngươi muốn chết!

Sắc mặt của Tu La Vương trầm xuống, bàn tay đưa tay về phía trước, ngón tay khô gầy mang theo uy thế để cho người không thể ngăn cản.

Bành!

Đạm Đài Lăng Nguyệt buồn bã, đã bị tạc thành bụi phấn, sinh cơ đoạn tuyệt.

- Nguyệt Nhi...

Nhiếp Vân không nghĩ tới động tác của Tu La Vương nhanh như vậy, thực lực lại mạnh như vậy, chấn động toàn thân, trái tim sắp bạo tạc nổ tung.

- Ngươi dám bất lợi với lão Đại của ta, ngươi muốn chết!

Một ngũ trảo kim long bay tới, bất quá, giống như Đạm Đài Lăng Nguyệt, còn chưa tới trước mặt Tu La Vương, đã bị một chỉ điểm trúng, bành! thoáng một phát, thân thể nổ tung, huyết nhục mơ hồ, kim lân nghiền nát.

- Tiểu Long!

Nhìn ánh mắt Tiểu Long dần dần ảm đạm, ý nghĩ của Nhiếp Vân nổ tung rồi, không để ý trước ngực đau đớn, một quyền đánh vào trái tim Nhiếp Đồng.

Bành!

Trái tim của hắn lập tức nổ tung.

- Ca ca, đa tạ ngươi giết ta, như vậy tương đương giết Tu La Vương, ta cũng coi như giải thoát rồi...

Trái tim nổ tung, sinh cơ của Tu La Vương Nhiếp Đồng dần dần tiêu tán, khí thế yếu bớt, bất quá trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

- Nhiếp Đồng...

Lúc này Nhiếp Vân mới ý thức tới người trước mắt không chỉ là Tu La Vương, còn là đệ đệ của mình!

- Không có việc gì, ca ca, chỉ cần ta chết, Tu La Vương sẽ chết, tương đương ta giết hắn, ngươi nên vì có đệ đệ như vậy mà cảm thấy cao hứng mới đúng...

Nhiếp Đồng nở nụ cười, giống như trước kia đơn thuần như vậy.

- Chỉ là, tâm nguyện muốn tự do luyện kiếm, ở đại tông môn truyền thụ kiếm pháp của ta không có biện pháp thực hiện, ca ca, ngươi nhất định phải giúp ta thực hiện...

Nhiếp Đồng té trên mặt đất, sinh cơ cũng chậm chạp biến mất.

- Nhiếp Đồng...

Nhiếp Vân kêu thảm.

- Vì cái gì? Vì cái gì Tu La Vương là đệ đệ ta? Vì cái gì...

Ở trong tiếng gầm gừ, tâm thần của Nhiếp Vân kích động, thương tâm cực lớn vọt tới, sắp bạo tạc nổ tung.

- Nhiếp Vân, ngươi còn sống có ý nghĩa gì? Kiếp trước Nhiếp Đồng vì ngươi, trăm chết vô hối, người bị một trăm ba mươi bảy kiếm thương mà không hối hận! Kiếp này vì ngươi cam nguyện hồn phi

phách tán, không có chút nào chần chờ! Nếu không phải vì cứu ngươi, làm sao có thể biến thành một cỗ thi thể? Làm sao có thể cùng Tu La Vương linh hồn cộng sinh? Đều là sai của ngươi!

- Ngươi vì tư dục, rõ ràng còn giết hắn, quả thực không bằng cầm thú!

- Người như thế còn không bằng chết đi! Thậm chí cho dù chết, cũng điếm ô địa phương...

Trong thanh âm to rõ vang lên, Nhiếp Vân ôm thi thể Nhiếp Đồng sắc mặt càng ngày càng ảm đạm, khí tức cả người cũng càng ngày càng hỗn loạn.

PHỐC!

Phun ra một ngụm máu tươi.

- Đúng vậy, ta còn sống có ý nghĩa gì? Đệ đệ chết rồi, thê tử của ta cũng chết, hơn nữa còn bởi vì ta, không bằng chết đi a!

Trong mắt Nhiếp Vân đã không có hào quang, mạnh mẽ đâm xuyên trái tim.

- Không...

Nhiếp Vân ở bên cạnh muốn ngăn cản lại phát hiện không có năng lực can thiệp chút nào, trước mắt lần nữa hỗn loạn, một hồi hào quang lập loè, lại tiến nhập một không gian khác.

Đó là một đình viện bình thường, mộc mạc lại không dơ dáy bẩn thỉu, để cho người tinh thần phấn chấn.

Hai thiếu niên đang ở trong nội viện luyện kiếm, từng chiêu đánh nhau, cười cười nói nói.

- Ca ca, chiêu này của ngươi không được tốt lắm nha, giống như không bằng chiêu này của ta, ngươi xem!

Thiếu niên tuổi nhỏ cười hắc hắc, ngón tay khẽ động, mộc kiếm ở

trong lòng bàn tay hóa thành hào quang đâm thẳng đến, góc độ xảo trá, không biết chiêu này là luyện thành như thế nào.

- Lợi hại, tiểu Đồng, ngươi làm sao luyện được, nhanh dạy ta!

Thiếu niên lớn tuổi lại càng hoảng sợ, vội vàng lui về phía sau, tựa hồ cũng bị lực lượng của chiêu này dọa sợ ngây người, hưng phấn hô.

- Hắc hắc, tốt, ca ca muốn học, ta sẽ dạy ngươi...

Thiếu niên tuổi nhỏ cười ha ha, cổ tay khẽ đảo, mộc kiếm ở trong lòng bàn tay hóa thành một đạo hào quang đặc thù, không ngừng quay cuồng.

Hai thiếu niên chơi đùa, từng người hưng phấn không thôi, tình huynh đệ dật vu ngôn biểu (*tình cảm bộc lộ trong lời nói).

- Đây chẳng lẽ là kiếp sau của ta?

Nhìn một màn này ở trong mắt, thấy biểu lộ hạnh phúc mà thỏa mãn của hai thiếu niên, Nhiếp Vân đột nhiên tâm có điều ngộ ra.

53

Từ cảnh tượng liên tiếp vừa rồi Nhiếp Vân đã hiểu được, cây cầu kia hẳn là Tam Sinh Kiều của Đạo giới trong truyền thuyết, kiếp trước, kiếp này, kiếp sau, đẩy diễn tam sinh huyền bí, cùng cực biến hóa.

Tam Sinh Kiều, ba tiếng thán, nhân sinh vô thường, thế sự không có tuyệt đối.

Quả nhiên, trong nội tâm đang suy nghĩ, phong vân tái khởi, gia tộc của hai thiếu niên đang diễn luyện kiếm thuật xuất hiện biến cố cực lớn, trong lúc nhất thời máu tươi tung tóe, vô số kêu thảm kéo dài, cha mẹ, thân nhân của hai thiếu niên từng cái qua đời.

Cuối cùng, huynh đệ trở mặt thành thù, ở trên một ngọn núi luận võ, đồng thời bị mất mạng.

- Đây chẳng lẽ là vận mệnh của ta cùng Nhiếp Đồng? Nhất định huynh đệ tương tàn?

Nhìn một màn này ở trong mắt, Nhiếp Vân trầm tĩnh như đá, vắng lặng không nói.

- Không, ta không làm như vậy, không nói Nhiếp Đồng vì ta làm nhiều như vậy, cho dù hắn không tốt với ta, thân là ca ca, cũng không thể tùy ý đệ đệ trụy lạc trầm luân, biến thành Tu La Vương!

Một tiếng thấp giọng hô, Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm.

------oOo------

Chương 1812: Tam Sinh Kiều (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cái gì thế sự vô thường, cái gì mệnh trung làm nhiều điều sai trái, vận mệnh là khống chế trong tay mình, làm gì đổ cho người khác!

Từ vừa mới bắt đầu một kẻ vô danh tiểu tốt, đến bây giờ vang vọng Chư Thiên, từ vừa mới bắt đầu thiên phú rác rưởi, đến bây giờ Vô Tận đan điền, Nhiếp Vân chưa từng trông cậy vào người khác, hết thảy đều dựa vào bản thân không ngừng cố gắng!

- Cái gì Tam Sinh Kiều, cái gì tam sinh thán, vận mệnh của ta do ta khống chế, mệnh ta do ta không do trời!

Ngón tay hướng lên điểm một cái, Nhiếp Vân thét dài một tiếng, thanh âm cuồng bạo giống như cự hạm bổ ra thủy triều, thế giới trước mắt ầm ầm nổ tung.

Rầm ào ào!

Nhiếp Vân thở ra, tràng cảnh trước mắt lần nữa khôi phục.

Như trước đứng ở trên cầu treo, trước mắt mây mù tốt tươi, phảng

phất như trước kia kinh nghiệm sự tình, chỉ là một giấc chiêm bao, giật mình không thể biết.

Quay đầu nhìn lại Tiểu Long cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt, chỉ thấy các nàng như trước nhắm mắt, tựa hồ còn đắm chìm trong tam sinh cảm ngộ.

Lạch cạch! Lạch cạch!

Một giọt nước mắt từ trong ánh mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt rơi xuống.

Không biết nàng đã trải qua cái gì, lại khóc thương tâm như thế.

Tiểu Long cũng không có tốt hơn chỗ nào, bình thường cười toe toét biến mất không thấy gì nữa, hốc mắt hồng hồng, xem ra cũng đã trải qua sinh ly tử biệt.

Kinh Phật có câu, nhân sinh tám khổ: Sinh, lão, bệnh, chết, yêu biệt ly, oán lâu dài, cầu không được, ngũ âm thịnh.

Chỉ cần người sống, liền sinh hoạt ở trong thống khổ, chỉ có lòng mang tâm trách trời thương dân, chặt đứt Nhân Quả, mới có thể siêu thoát, leo lên cực lạc Bỉ Ngạn.

Rất hiển nhiên, trên Tam Sinh Kiều ba tiếng thán, mỗi người đều có kinh nghiệm đặc thù, mỗi người đều vì vận mệnh cảm thán.

Biết rõ hai người còn không có từ trong ý cảnh khôi phục lại, Nhiếp Vân cũng không thúc giục, lẳng lặng đợi tại nguyên chỗ mấy chục cái hô hấp, Đạm Đài Lăng Nguyệt đi đầu mở to mắt, ngay sau đó Tiểu Long cũng mở mắt ra.

- Vừa rồi... Nguyên lai nơi này là Tam Sinh Kiều!

Tỉnh táo lại, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng hiểu được, trên mặt ngọc còn giữ vẻ bi thương như lúc trước, lắc đầu thở dài nói:

- Đạo giới Tam Sinh Kiều, nghe nói là bảo vật lấy được từ chỗ sâu trong Hỗn Độn, có thể quan sát tam sinh của con người, để cho

người đại triệt đại ngộ, biết đạo lý nhân sinh vô thường! Chính bởi vì như thế, mới có thuyết pháp trên Tam Sinh Kiều ba tiếng thán, nói rõ chỉ cần thở dài tam sinh, cơ bản có thể xem thấu bản chất sinh mệnh, lần nữa tu luyện tuyệt đối làm chơi ăn thật, dũng mãnh tinh tiến!

- Chỉ là trí nhớ trân quý nhất ở sâu trong nội tâm ngươi diễn hóa lần nữa mà thôi, về phần kiếp sau, càng là hư ảo, cơ hồ không thể nào, nhanh đi thôi!

Nhiếp Vân cắt đứt Đạm Đài Lăng Nguyệt cảm khái, khoát tay chặn lại.

Tam Sinh Kiều này để cho người xem thấu nhân sinh, đối với tu vi là có chỗ tăng trưởng, tránh cho Tâm Ma làm phức tạp, nhưng người sinh hoạt phải oanh oanh liệt liệt, hưởng thụ quá trình, không đến hai mươi tuổi, thì có cảm ngộ của bảy tám chục tuổi, không có kích tình, còn có ý nghĩa gì?

Tu luyện như đi ngược dòng nước, không tiến tắc thối, ổn trọng tuy rất tốt, nhưng có đôi khi còn cần dũng mãnh tinh tiến, quyết đoán kiên quyết.

Mượn chính hắn làm thí dụ, nếu như không phải một đường dũng mãnh tinh tiến, mà làm chuyện gì chỉ lấy ổn thỏa làm trọng, chỉ sợ bây giờ có thể đạt tới Đoạt Thiên Tạo Hóa đệ cửu trọng hay không còn khó nói! Càng không nói đến thực lực bây giờ rồi!

Bởi vậy, tuy trầm ổn trọng yếu, nhưng quả quyết cũng không thể mất đi!

Lại nói, cho dù Tam Sinh Kiều càng lợi hại, cũng không quá đáng chỉ là một kiện pháp bảo mà thôi, tối đa có thể làm người hồi ức, làm sao có thể diễn hóa ra nhân sinh!

Những cái này, đều là hư ảo.

- Ân!

Đạm Đài Lăng Nguyệt, Tiểu Long cũng không phải người ngu, nghe

Nhiếp Vân một câu đề điểm liền hiểu được, tâm tình trầm ổn, không hề bị ảnh hưởng.

Có thể tu luyện tới loại cảnh giới như bọn hắn, một chút tâm lý oán hận, hoàn toàn có thể nháy mắt tiêu trừ, không lưu lạc ấn.

Không bị Tam Sinh Kiều ảnh hưởng, ba người rất nhanh đi tới.

Đi qua cầu treo hẹp dài, một tấm gương cự đại xuất hiện ở trước mặt.

Tấm gương này cũng không phải chiếu ra bộ dáng người, mà bao phủ cả Hư Hoa Thành ở bên trong.

- Đây là Chư Thiên kính của Đạo giới Chi Chủ, chiếu rọi Chư Thiên, tiên uy không thể ngăn cản!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Chư Thiên kính? Còn có loại bảo vật này?

Nhiếp Vân ngạc nhiên.

Có thể chiếu rọi Chư Thiên thế giới đi ra, loại bảo vật này cho dù Khu Tu tháp cũng không có a!

- Tuy cái này là Thượng Cổ kỳ vật, nhưng ở lúc trước chiến đấu đã triệt để hủy hoại, hiện tại đã không có công hiệu trước kia, tối đa có thể chiếu rọi ra Hư Hoa Thành...

Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu.

Kỳ vật càng lợi hại, cũng có hạn chế tuổi thọ, cũng sẽ tổn hại.

Chư Thiên kính ở thời kỳ thượng cổ cực kỳ nổi danh, cũng rất lợi hại, nhưng trải qua Thượng Cổ đại chiến, triệt để nghiền nát, tác dụng đã không lớn, tối đa có thể chiếu rọi Hư Hoa Thành ra, muốn điều tra Chư Thiên, căn bản làm không được.

- Đáng tiếc!

Nghe được nàng nói, Nhiếp Vân dò xét thoáng một phát, quả nhiên như vậy, không khỏi lắc đầu.

- Tam Sinh Kiều cho ngươi nhìn rõ ràng nhân sinh, Chư Thiên kính, lại để cho người hiểu thế giới, cái thông đạo này trên thực tế là Đạo tộc tôi luyện tu sĩ, Khâu Thánh Tôn Giả đi đường này thông qua, chẳng lẽ Hỗn Độn kim lệnh ở cuối thông đạo?

Đạm Đài Lăng Nguyệt kỳ quái.

- Có hay không không phải chúng ta có thể tính ra, nhanh đi thôi, cho dù không thể phát hiện, cũng tuyệt không thể để cho Tu La Vương lấy nó đi!

Nhiếp Vân tâm tính thản nhiên.

Cho dù Tiểu Long nói không sai, Hỗn Độn kim lệnh thật sự là vật tất yếu tấn cấp Xích Thiên cảnh, nhưng với hắn mà nói, lực hấp dẫn cũng không phải đặc biệt lớn.

Xích Thiên cảnh đối với người khác mà nói, là một hào rộng, không cách nào vượt qua, nhưng đối với hắn có được thiên phú thứ nhất, tiềm lực vô hạn mà nói, hắn không phải đặc biệt khó khăn.

Chỉ cần tài nguyên đầy đủ, tấn cấp chỉ là vấn đề thời gian.

Vượt qua Chư Thiên kính, ba người tiếp tục đi tới.

Đằng sau Tam Sinh Kiều là cung điện rộng lớn, một mắt nhìn đi trống trải như hoang dã, không có cái gì, ở bên ngoài nhìn là cái gì cũng không phát hiện, đành phải chậm rãi tiến vào trong đó.

Vừa tiến đến, lập tức cảm thấy một cổ mát lạnh chi ý phóng tới, cho người cảm giác bay lượn Thiên Cung, một đài cao cự đại xuất hiện ở trước mặt mọi người, phía trên viết ba chữ Thành Tiên Đài!

------oOo------

Chương 1813: Thành Tiên Đài (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thành Tiên Đài, chỗ Đạo giới thành Tiên, nghe đồn, chỉ cần leo lên đỉnh, có thể tăng lên dương khí thành tiên vũ hóa, vô cùng thần bí!

Chứng kiến đài cao, Đạm Đài Lăng Nguyệt lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Tăng lên dương khí? Thành tiên vũ hóa?

Nhiếp Vân có chút sờ không rõ ý nghĩ.

Thành tiên thành thánh, nào có đơn giản như vậy, không có gian khổ tu luyện, muốn không làm mà hưởng, không thể nghi ngờ là nằm mơ.

Nếu như Thành Tiên Đài thật có thể trèo lên đỉnh thành tiên, chỉ sợ Đạo giới cũng không có người tu luyện rồi!

- Đây là phương pháp tu luyện của Đạo gia, cũng được xưng lý luận hạch tâm, Đạo giới Chi Chủ truyền đạo chuyên môn giảng giải qua, hắn nói Hỗn Độn chia làm Âm Dương nhị khí, thời điểm khai thiên tích địa, dương thanh là thiên, âm trọc là địa, Âm Dương nhị khí hỗn tạp sinh ra vạn vật, âm dương hòa hợp diễn biến thành, người chí dương hóa thành thần, kẻ dương khí cao hơn hóa thành linh thú, người chí âm hóa thành hư không, kẻ âm khí hơi nặng hóa thân thành cỏ cây, mà tăng lên dương khí, giảm xuống trọc khí trong cơ thể, là tiên!

Đạm Đài Lăng Nguyệt biết rõ hai người có chút không rõ, giải thích cặn kẽ.

Nàng nói những cái này là lý luận hạch tâm của Đạo tộc, đại biểu cho một loại hệ thống tu luyện khác, cùng Khí Hải, đan điền của võ giả hoàn toàn là hai phương hướng, hai loại khái niệm.

- Tăng lên dương khí, hóa vũ thành tiên... Lợi hại, Đạo tộc rõ ràng còn có loại lý luận này...

Vốn không cho là đúng, nghe xong giải thích của nàng, Nhiếp Vân dần dần kinh ngạc.

Không hổ là Thượng Cổ đệ nhất tộc, loại lý luận này trực tiếp giảng thuật bản chất tu luyện, nghe vào tai giống như thể hồ quán đỉnh, khiến người tỉnh ngộ.

Kỳ thật hiện tại tu luyện võ đạo, rèn luyện chân khí chẳng phải quá trình không ngừng rèn luyện dương khí sao?

Một cảm giác hiểu ra nhộn nhạo ở trong nội tâm Nhiếp Vân.

- Cái gọi là dương khí, cũng không phải dương cương chi khí, mà là dương thanh chi khí, dương thanh chi khí, chính là Thiên Địa vạn vật chi linh, cũng chính là linh khí, chỉ có không ngừng rèn luyện, không ngừng hấp thu, thực lực mới có thể không ngừng tiến bộ, thành tiên thành thánh!

- Tu luyện Võ đạo cũng như vậy, tầng tầng rèn luyện linh khí, hóa thành một bộ phận của thân mình, mượn nhờ lực lượng của đan điền Khí Hải rèn luyện toàn thân, quán thâu linh khí vào, làm cho dương thanh chi khí trong thân thể con người đại thịnh...

- Xem ra trăm sông đổ về một biển, tất cả phương pháp tu luyện, khởi điểm bất đồng, lý luận bất đồng, nhưng cuối cùng đều có thể hội tụ chung một chỗ, ngưng tụ thành một! Cái này rất giống hồng thủy tràn lan, từ thượng du mà xuống, có thể có vô số đường sông, nhưng nghịch sông mà lên, lại có thể phát hiện vạn thủy đều là đồng nguyên...

- Ngàn vạn công pháp như thế, ngàn vạn thiên phú cũng như thế!

- Thiên phú có thể dung hợp, đúng là nói rõ loại tình huống này, ngàn vạn Đại Đạo dung làm một, chính là Đạo gia nói đạo sinh một, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật!

- Thì ra là thế! Thì ra là thế!

Trong đầu hào quang chớp động, cảm giác hiểu ra càng ngày càng

mãnh liệt, Nhiếp Vân tựa hồ bắt được mấu chốt nào đó, lại thủy chung không cách nào thành công.

Bất quá hắn cũng biết, chỉ cần thành công, rất nhiều thiên phú trong cơ thể nhất định sẽ hòa tan thành một, mặc dù không cần Hỗn Độn kim lệnh, đột phá Xích Thiên cảnh cũng ở trong tầm tay!

- Nhiếp Vân, Nhiếp Vân...

Trong nội tâm đang trầm tư, đột nhiên một tiếng la vang lên, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng Tiểu Long vẻ mặt nghi hoặc nhìn qua.

- Không có việc gì!

Trong đầu linh cảm nhoáng một cái liền qua, tìm không được nữa, bất quá Nhiếp Vân cũng không để ý.

Đốn ngộ phải xem cơ duyên, tuy vừa rồi không có bắt lấy điểm mấu chốt, lại tương đương tìm được cái đuôi lộ ở bên ngoài, chỉ cần cho đầy đủ thời gian, tuyệt đối có thể tìm hiểu nguồn gốc, tìm được Đại Đạo thuộc về mình.

- Ta đã cảm nhận được khí tức của Hỗn Độn kim lệnh, ngay ở trên Thành Tiên Đài, chúng ta có lên hay không?

Tiểu Long đột nhiên nói.

- Ở phía trên này?

Nhiếp Vân sững sờ.

Thành Tiên Đài thoạt nhìn chỉ có vài chục trượng, phía trên có người hay không liếc có thể chứng kiến, bọn người Khâu Thánh Tôn Giả rõ ràng không có ở phía trên, chẳng lẽ bọn hắn không có phát giác vị trí của Hỗn Độn kim lệnh?

- Thành Tiên Đài thoạt nhìn không lớn, kỳ thật bên trong có không gian khác, là chỗ lịch đại tiên nhân vũ hóa, không phải mắt thường nhìn thấy đơn giản như vậy, Tiểu Long đã cảm ứng được, chúng ta

cũng nhanh đi thôi!

Nhìn ra nghi ngờ của hắn, Đạm Đài Lăng Nguyệt cười giải thích.

- Ah, vậy lên đi!

Nhiếp Vân gật đầu đi thẳng về phía trước.

Thành Tiên Đài hiện nhìn vuông, phân biệt đối ứng đông, tây, nam, bắc, mỗi một mặt đều có thang lầu kéo dài lên.

- Đạo giới Chi Chủ cho rằng, con người khi còn sống tựa như thiên nhiên có xuân, hạ, thu, đông, có quá trình đặc biệt, như côn trùng có bốn hình thái biến hóa từ trứng, ấu trùng, kén, thành trùng, người chết tựa như côn trùng từ trong kén vũ hóa thành trùng vậy, xưng là hóa vũ thành tiên! Thành Tiên Đài này, đúng là nương theo loại lý luận ấy, bốn phương tám hướng đối ứng Đông Tây Nam Bắc xuân hạ thu đông, mỗi tu sĩ muốn thành tiên chỉ có thể lựa chọn một phương hướng, hơn nữa phương hướng này chỉ có thể cho phép một người đồng hành, không cho phép hai người cùng đi, cho nên, muốn đi lên, chúng ta chỉ có thể từng người lựa chọn một lối đi!

Đi tới trước thông đạo, Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Đông Tây Nam Bắc xuân hạ thu đông... vậy tốt, ta đi thông đạo phía đông!

Nhiếp Vân cười nói.

- Ta đi phía nam!

Tiểu Long gật đầu.

- Ta đi phía tây, vậy chúng ta liền nhìn xem ai đi lên Thành Tiên Đài trước!

Thấy mọi người tuyển định, Đạm Đài Lăng Nguyệt vừa cười vừa nói, thân thể mềm mại khẽ động, thẳng tắp bay đi.

Nhiếp Vân cùng Tiểu Long không cam lòng lạc hậu, từng người lựa chọn tốt thông đạo, nhấc chân cất bước đi lên.

Vừa đi lên thông đạo, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy đặt mình trong một hoàn cảnh khác, ở đây cành lá tươi tốt, hoa tươi đua nở, nước gợn nhộn nhạo, lục ý dạt dào.

Phảng phất đại địa hồi xuân, khắp nơi đều là khí tức tường hòa yên lặng.

Dọc theo bậc thang, mỗi một bước đều làm người tâm tình sung sướng, bước chân nhẹ nhàng.

- Kỳ quái!

Vừa đi lên, Nhiếp Vân vừa tán thưởng.

Thành Tiên Đài này thật đúng là đủ kỳ quái, nếu để cho Thiên Tiên bình thường xuất hiện loại cảm giác này, vô cùng đơn giản, nhưng để cho cường giả như hắn cũng lâm vào trong đó, lục cảm phân biệt không ra thực hay hư ảo, thật là đáng sợ.

------oOo------

Chương 1814: Thành Tiên Đài (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Càng đi lên, cảm giác trong đầu càng mãnh liệt, tựa hồ có một bàn tay vô hình muốn kéo hắn vào ý cảnh đặc thù.

- Ta ngược lại muốn nhìn Thành Tiên Đài này có gì đặc thù!

Cảm nhận được cổ lực lượng này không ngừng hấp dẫn, Nhiếp Vân chẳng muốn đối kháng, hắn cũng muốn biết một chút về phương pháp tu luyện của Đạo gia, tinh thần khẽ động, trước mắt u ám, lần nữa lâm vào ảo cảnh.

Lần này bất đồng ở Tam Sinh Kiều, Tam Sinh Kiều là không hề

phòng bị, lần này là hắn chủ động tiến vào.

Ầm ầm!

Vừa tiến vào trong đó, chợt nghe một tiếng khóc to rõ, một hài tử cất tiếng khóc chào đời.

Hiện tại hắn giống như ở trên Tam Sinh Kiều, như đang xem phim, làm một người ở ngoài đứng xem, lẳng lặng đứng ở cách đó không xa.

- Đây là... Lạc Thủy thành Nhiếp phủ?

Nghe được thanh âm, lúc này Nhiếp Vân mới chú ý tới địa phương, xem xét, không khỏi dở khóc dở cười.

Địa phương ảo cảnh kéo hắn vào, lại là Lạc Thủy thành Nhiếp phủ.

Đối với Nhiếp phủ, hắn không có quá nhiều cảm tình, vô luận kiếp trước kiếp này, từ khi bắt đầu biết chuyện, đã bị gia tộc vứt bỏ, ở địa phương biên giới nhất của Lạc Thủy thành, kiếp này tuy trọng hồi gia tộc, hơn nữa để cho phụ thân trở thành tộc trưởng, nhưng thời gian ở trong tộc cũng không dài, nên không quá đặc biệt hiểu rõ, nếu không phải thấy tiểu viện hết sức quen thuộc, chỉ sợ cũng nghĩ không ra.

Ở đây vừa sinh hài nhi, sẽ là ai chứ?

Trong nội tâm mang theo nghi hoặc, nhìn qua chỗ thanh âm vang lên, lập tức chứng kiến một bà đỡ chạy ra.

- Chúc mừng Khiếu Thiên thiếu gia, là một nhi tử!

Ngay sau đó một thanh niên mặt mũi tràn đầy hưng phấn xuất hiện ở trước mắt, khó có thể ngăn chặn nội tâm kích động.

- Là nhi tử? Ha ha, Nhiếp Khiếu Thiên ta có nhi tử rồi!

Thanh niên cao hứng tiến vào phòng.

- Nhiếp Khiếu Thiên... hài nhi này là ta?

Nhiếp Vân nháy con mắt.

Chứng kiến phụ thân lúc tuổi còn trẻ, hắn giờ mới hiểu được, hài tử vừa rồi khóc là mình, ảo cảnh lại để cho mình về tới thời điểm vừa sinh ra.

Phụ thân lúc đó, vẫn là thiên tài của gia tộc, nếu không phải Nhiếp Hạo Thiên giở trò, chỉ sợ sẽ trở thành cường giả Khí Tông duy nhất của toàn bộ Lạc Thủy thành, thậm chí cường giả Chí Tôn.

- Ha ha, giống ta!

Thanh âm hưng phấn của phụ thân vang lên.

- Ca ca, chất nhi của ta thật có lực a, hài tử nhà người vừa ra đời không lâu liền buồn ngủ, ngươi xem ánh mắt của hắn thật có tinh thần...

Nương theo phụ thân ôm Nhiếp Vân vừa sinh ra xuất hiện, một tiếng cười vang lên, một thanh niên cực kỳ tương tự Nhiếp Đồng đi tới.

Hắn giống như Nhiếp Đồng, trong hai mắt mang theo lực lượng giống như lưỡi đao, tinh khí thần mười phần, nhất cử nhất động cho thấy lực lượng.

Nhiếp Vân Tam thúc, cũng chính là phụ thân của Nhiếp Đồng!

Lúc này Tam thúc còn chưa chết, thậm chí còn không có hôn phối, mặc dù không có chói mắt như phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên, nhưng cũng là kỳ tài luyện võ hiếm có.

- Ngay lúc đó ta thoạt nhìn rất bình thường a, cũng không có gì đặc thù...

Nhìn xem bộ dạng vừa sinh ra, mỉm cười.

Hắn sinh ra đồng dạng như vô số hài đồng khác, không có bất kỳ

đặc thù, sạch sẽ mà đến, đi vào thế giới này chuyện thứ nhất là khóc.

Đứng tại nguyên chỗ như một người ngoài cuộc, nhìn mình từ khi sinh ra đến phát triển, từng chút một lớn lên, từng chút một phản nghịch.

Về sau phụ thân đột phá xuất hiện biến cố, bản thân bị trọng thương, tu vi đại giảm, xa hơn về sau, Tam thúc kết hôn, kết quả cũng ở một lần ngoài ý muốn bị giết, lúc ấy tam thẩm đã mang thai, vì chiếu cố hài tử trong bụng mà chịu nhục.

Thời điểm Nhiếp Đồng sinh ra, hoàn toàn chính xác bất đồng mình, Phong Lôi đại tác, bầu trời u ám, như có cự Long ngủ đông ẩn núp, ngay khi hài tử sinh ra, bầu trời có hào quang vạn đạo.

Từ hài tử xuất thế liền có thể nhìn ra Nhiếp Đồng bất phàm.

Hoàn toàn chính xác, Tu La Vương làm sao có thể bình thường?

Có thể chính bởi vì loại bất phàm này, để cho Nhiếp Hạo Thiên kiêng kị, lặng lẽ buông độc xà, độc hóa hai chân hắn...

Từng màn biến hóa ở trước mắt, Nhiếp Vân đứng ngoài quan sát như nhìn xem một người khác, thấy tận mắt mình phát triển.

Bất quá, lúc nhỏ qua đi, Nhiếp Vân đột nhiên phát hiện vấn đề, cùng trong trí nhớ đã có bất đồng.

- Ta như thế nào... không có tu luyện?

Nhiếp Vân sững sờ tại nguyên chỗ.

Vô luận trong trí nhớ hay ảo cảnh trên Tam Sinh Kiều, hắn đều là tu luyện giả, cảm thụ chân thật nhất, mà trước mắt xuất hiện lại một người khác, chưa bao giờ tu luyện qua, chỉ là người bình thường!

Đây là có chuyện gì?

Nhiếp Vân ở trong ảo cảnh, cũng không phải là không muốn tu

luyện, mà là thiên phú thật sự quá kém, cuối cùng không có thành tựu gì, ngày qua ngày, đến khi trưởng thành, cưới vợ sinh con, về sau dần dần già đi.

Như người bình thường, trải qua cuộc sống nhân sinh tầm thường.

Tuy Nhiếp Vân ở trong ảo cảnh, không cách nào cải biến sự thật Nhiếp Thiên chi nhánh bị đuổi ra khỏi gia tộc, không có trở thành cường giả, vẫn sống khoái hoạt thích ý, mỗi ngày chăm sóc cha mẹ, nhìn xem hài tử dần dần phát triển, không có ân cừu, cũng không có vì các sự tình mà phân tán tinh lực, vui cười tiêu dao.

- Cái này... Cũng là một loại sinh hoạt!

Một màn này toàn bộ nhìn ở trong mắt, Nhiếp Vân lâm vào trầm tư.

Trọng sinh đến nay, có được thiên phú siêu nhân, tu luyện thần tốc, lại không có thời gian làm bạn bên người phụ mẫu, mấy năm qua, một mực vì tăng thực lực lên mà phấn đấu, thời gian chính thức làm bạn bên người phụ mẫu bằng hữu, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nương theo năng lực càng lớn, trách nhiệm trên bờ vai cũng càng lớn, chuyện tình có thể làm cho mình vui sướng cũng càng ngày càng ít.

Nhiếp Vân ở trong ảo cảnh, chứng kiến một đóa hoa tươi nở trong nội viện, tâm tình sẽ tốt hơn một ngày, mà mình, cho dù toàn bộ thế giới hồi xuân, cũng không có chút cảm giác sung sướng nào.

Người bình thường, có được một ngày ba bữa, sự tình rất nhỏ đã cảm thấy thỏa mãn; mà hắn hiện tại, mặc dù một thế giới hủy diệt, lông mày cũng không nhăn thoáng một phát.

Cái này là chênh lệch!

Tuy thực lực bây giờ đạt tới đỉnh phong của Thiên Địa lục đạo, nhưng cha mẹ mấy tháng không thấy rồi, đệ đệ trở thành cừu nhân, thân tình như đóng băng, còn muốn khôi phục khoái hoạt đơn thuần như trước kia, là không thể nào.

- Người lựa chọn, tựa như nước chảy thuận thế mà xuống, một đường đi về phía trước, phong cảnh khác nhau, nương theo dòng sông hội tụ ngày càng nhiều, thủy thế càng ngày càng hung mãnh, mặc dù muốn ngừng chân dừng lại một chỗ, cũng không cách nào làm được!

------oOo------

Chương 1815: Tiên vấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mặc dù kiến thức ngày càng nhiều, lực lượng càng lúc càng lớn, nhưng cuối cùng thân bất do kỷ, không có đồ vật thuộc về mình chính thức! Bất quá đã lựa chọn, thì không thể lui về phía sau, không thể bàng hoàng!

- Tuy hướng tới sinh hoạt bình thường, nhưng thời gian dòng nước xiết dũng tiến cũng quyết không buông bỏ! Nhân sinh không có thập toàn thập mỹ, chờ được cái này mất cái khác, còn không bằng thống thống khoái khoái khoái ý ân cừu!

Các loại cách nghĩ quanh quẩn trong đầu, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy trước mắt nổ vang, từ trong ảo cảnh đi ra, người thì đã đứng ở trên đỉnh Thành Tiên Đài.

- Thì ra là thế!

Chứng kiến ở trên đỉnh Thành Tiên Đài, Nhiếp Vân rốt cục hiểu được.

Cái gọi là Thành Tiên Đài hóa vũ thành tiên, cũng không phải thân thể bài trừ gông cùm xiềng xích, thành tiên thành thánh, mà là tâm linh!

Thông qua cảm ngộ sinh lão bệnh tử của nhân sinh, đối ứng Thiên Địa xuân hạ thu đông, ngửa mặt lên trời cảm khái, môn khấu trừ nội tâm, thành tiên tức Tiên vấn, hỏi mình lựa chọn con đường phải

chăng chính xác, phải chăng vô hối, chỉ có vô hối mới có thể càng chạy càng xa, chính thức vũ hóa!

Đã trải qua một loại quá trình sinh mệnh khác, tuy với hắn mà nói có chút hoang đường, nhưng sâu sắc củng cố đạo tâm, càng có thể nhận rõ con đường đi về phía trước, cả đời vô hối.

Trước kia đối với Đạo tộc hiểu rõ không nhiều lắm, trải qua chuyến đi Đạo giới lần này, Nhiếp Vân xem như đã minh bạch đạo cùng võ chính thức khác biệt.

Võ chú ý lực lượng, chỉ cần có thể tăng lực lượng lên, thực lực tự nhiên sẽ càng ngày càng mạnh, mà đạo bất đồng, chú ý nội tâm!

Tâm linh biến hóa mới là trọng yếu nhất!

Muốn thành tiên thành thánh, phải hàng phục tâm.

Khó trách thời kỳ thượng cổ Đạo tộc cường đại như vậy, hàng phục lực lượng dễ dàng, hàng phục tâm linh mới khó!

- Lão đại, lần này ngươi rơi xuống cuối cùng rồi...

Từ trong lĩnh ngộ khôi phục lại, Nhiếp Vân cảm thụ chuyến đi này không tệ, lập tức nghe được thanh âm của Tiểu Long vang lên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng Tiểu Long sớm đã đứng ở trên Thành Tiên Đài, xem ra đến sớm hơn hắn.

- Các ngươi lợi hại, ta tụt lại rồi!

Nhiếp Vân nở nụ cười thoáng một phát.

Tuy Tiểu Long thoạt nhìn đơn thuần, nhưng trải qua mấy sinh mấy tử, đã sớm nhìn thấu, về phần Đạm Đài Lăng Nguyệt, tu luyện pháp quyết Đạo tộc, tâm linh chỉ sợ sớm đã hàng phục, chỉ có hắn không trải qua những chuyệnnày, lạc hậu cũng không kỳ quái.

- Hì hì!

Tiểu Long mặt lộ vẻ vui mừng.

Cùng Nhiếp Vân ở chung một chỗ, mặc dù hắn là Thượng Cổ dị chủng, như trước không có chiếm qua bất luận tiên cơ gì, lúc này có thể đi đến trước, cao hứng nói không nên lời a.

- Cái này là thế giới trong Thành Tiên Đài, đám người Khâu Thánh Tôn Giả đã tiến vào!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cắt đứt Tiểu Long đắc chí, chỉ về phía trước.

Ở phía trước nàng, chính giữa Thành Tiên Đài có một môn hộ cự đại, trên đó viết ba chữ Hóa Tiên Môn!

Đạp vào Thành Tiên Đài, xuyên qua Hóa Tiên Môn, lúc này mới có thể vũ hóa thành tiên, hoàn thành trình tự thần thánh nhất của Đạo tộc.

- Nhanh vào đi thôi!

Nhiếp Vân gật đầu, đi thẳng về phía trước, bất quá còn chưa tới trước Hóa Tiên Môn, một cây phất trần tuyết trắng đập vào mặt, lập tức trước mắt lóe lên quang ảnh, một trung niên nhân cầm trong tay phất trần, chòm râu bồng bềnh xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Đây là cửa ải cuối cùng của hóa tiên, chẳng những phải hàng phục nội tâm, thực lực còn phải đầy đủ, không có thực lực hết thảy đều là hư ảo!

Thân thể Nhiếp Vân lui về sau, né tránh phất trần công kích, ngay sau đó bên tai vang lên truyền âm của Đạm Đài Lăng Nguyệt.

- Muốn vào Hóa Tiên Môn, trước qua cửa ải này của ta!

Trên mặt trung niên nhân không vui không buồn, nhẹ nhàng nói ra.

Thanh âm phiêu hốt, truyền lọt vào trong tai mang theo cảm giác Tiên Âm lượn lờ.

- Là khôi lỗi!

Nhìn thoáng qua, trong nội tâm Nhiếp Vân minh bạch.

Trung niên trước mắt này cũng không phải sinh mệnh chân chánh, mà là một loại khôi lỗi hình người.

Loại khôi lỗi này không biết do cái gì cấu tạo thành, có thể mượn trận pháp của Thành Tiên Đài, phát huy ra thực lực vượt qua tưởng tượng.

- Ta tới trước đi!

Nhiếp Vân quay đầu nhìn thoáng qua Tiểu Long cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt, một bước về phía trước.

Vù vù!

Hắn vừa đi về phía trước, phất trần trong tay trung niên nhân lập tức biến thành một mảnh bông tuyết bao phủ hắn ở bên trong, toàn bộ không gian trên Thành Tiên Đài đều sền sệt.

- Lợi hại!

Thấy đối phương vừa ra tay thì có uy thế như thế, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu, ngón trỏ ngón khép lại, nhẹ nhẹ một chút.

Đinh đinh đinh đinh!

Phất trần bị hai ngón tay của hắn ngăn cản ở bên ngoài, ngón tay thoạt nhìn rất ngắn xa không kịp phất trần, nhưng phạm vi bao phủ lại lớn hơn phất trần rất nhiều, ở chung quanh Nhiếp Vân trở thành một màn hào quang không cách nào công phá, nước giội không tiến, không có sơ hở.

Vèo!

Phất trần công kích đột nhiên biến đổi.

Vừa rồi phất trần rời rạc tựa như bông tuyết, nhưng bây giờ lực lượng quán thâu, tựa như bảo kiếm, hàn mang đâm nhanh, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

Ngón tay của Nhiếp Vân không thay đổi, trực tiếp chạy ra đón chào.

Leng keng!

Đầu ngón tay chống lại phất trần.

Bành!

Phất trần bị lực lượng đầu ngón tay của hắn đánh tan, trung niên nhân liên tục lui về phía sau vài bước, chắp tay mà đứng.

- Thông qua khảo hạch, mời đến!

Nói xong cúi đầu không nói.

- Đa tạ!

Biết rõ đối phương không có khả năng giao tiếp, nhưng Nhiếp Vân vẫn nở nụ cười một tiếng, vượt qua đối phương, đi đến Hóa Tiên Môn.

Thực lực của trung niên này tuy không kém, nhưng so với hắn chênh lệch quá xa, căn bản không cùng một cấp bậc, nếu toàn lực ra tay mà nói, chỉ sợ ngay cả nửa chiêu cũng không cần có thể phá huỷ đối phương.

Nhiếp Vân sợ làm hỏng khôi lỗi không có biện pháp tiến vào Hóa Tiên Môn, lúc này mới hạ thủ lưu tình, chỉ vận dụng một thành lực lượng.

- Ta thử xem!

Nhiếp Vân thành công, sắc mặt Tiểu Long vui vẻ đi tới.

Một lát sau, trung niên nhân chiến bại trở ra.

- Không có ý nghĩa, thực lực quá thấp...

Đi tới trước mặt Nhiếp Vân, sắc mặt Tiểu Long héo quắt, nhẹ giọng

nói thầm.

Rất nhanh, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng thông qua khảo hạch.

Trung niên nhân khảo hạch người bình thường hẳn không có vấn đề, nhưng đối với ba người bọn hắn, thật sự quá yếu, bất quá, ba người cũng không có thi triển toàn lực, gần kề chỉ hơn đối phương, đồng thời đi tới trước Hóa Tiên Môn.

Ầm ầm!

Tiên môn mở ra, tiên khí lượn lờ đập vào mặt.

Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, đi nhanh vào.

------oOo------

Chương 1816: Hỗn Độn kim lệnh hiện (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hô!

Vừa tiến vào tiên môn, tràng cảnh trước mắt đột nhiên chuyển biến, như bị truyền tống, đi vào một không gian thật lớn.

Chỗ này không giống như tưởng tượng, thanh sơn lục thủy, tiên khí lượn lờ, mà là tật phong hung mãnh, cát vàng đầy trời, giống như toàn bộ thế giới rách nát vậy.

- Hóa Tiên Môn nên là địa phương tiên khí nồng nặc nhất, hiện tại bộ dạng này hẳn là Đạo giới Chi Chủ tế tự, phá hủy kết cấu nơi đây, để cho thế giới sụp đổ!

Đạm Đài Lăng Nguyệt chậm rãi nói.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu đồng ý.

Thành Tiên Đài, địa phương hóa vũ thành tiên của Hóa Tiên Môn, hẳn là Tiên Giới của Đạo giới, tràng cảnh trước mắt, cùng Tiên Giới không có chỗ tương đồng gì, nhất định là lần trước Đạo giới diệt tộc, để cho thế giới sinh ra sụp đổ.

Ầm ầm!

Ngay thời điểm hai người nói chuyện, đột nhiên trong gió lốc nổ vang kịch liệt, một cổ khí tức lớn đến cực điểm tịch cuốn tới.

- Là Hỗn Độn kim lệnh, bị người phát hiện rồi!

Sắc mặt Tiểu Long ngưng tụ, vội vàng nói

- Nhất định là bọn người Khâu Thánh Tôn Giả, bọn hắn đến sớm hơn chúng ta, nên đã tìm được Hỗn Độn kim lệnh, ý đồ luyện hóa!

Đạm Đài Lăng Nguyệt khẽ nói.

- Luyện hóa? Bọn hắn cũng phải có bổn sự này lại nói!

Nghe được Lăng Nguyệt nói, Tiểu Long không những không có sốt ruột, ngược lại nhàn nhạt nở nụ cười.

Chứng kiến bộ dáng của hắn, Nhiếp Vân biết rõ Tiểu Long khẳng định có mấy lời chưa nói, lúc này cũng không hỏi nhiều, vẫy tay một cái, bay nhanh đi.

Thực lực đạt tới loại tình trạng như bọn hắn, mặc dù vết nứt không gian cũng không thể ngăn ngăn cản được bước chân, huống chi một ít phong bạo bình thường, ba người tốc độ bay nhanh, một lát liền bay ra phạm vi phong bạo, đi vào một vách ngăn hình tròn.

Cái vách ngăn này ngăn cản toàn bộ phong bạo ở bên ngoài, phảng phất như một cái bát móc ngược, bên ngoài gió bão như mưa, bên trong lại trời trong nắng ấm, hoàn toàn là hai thế giới bất đồng.

Vách ngăn ngăn trở gió bão, đối với người lại không có ngăn trở gì, ba người nhẹ nhõm đi vào.

Trung tâm vách ngăn, từng đợt khí lãng chấn động, Khâu Thánh Tôn Giả cùng tam đại Tiên Quân đỉnh phong Tu La trước kia nhìn thấy đều ở trong đó, lúc này đang cùng một Kim Y nhân chiến đấu.

Kim Y nhân này nhìn không ra tuổi cụ thể, nhất cử nhất động không bàn mà hợp ý Hỗn Độn Đại Đạo, đối chiến bọn người Khâu Thánh không rơi vào thế hạ phong chút nào, còn mơ hồ áp mọi người một đầu.

- Lúc nào toát ra người lợi hại như vậy?

Chứng kiến Kim Y nhân độc chiến bốn đại cao thủ còn thành thạo điêu luyện, trong nội tâm Nhiếp Vân cả kinh.

Khâu Thánh Tôn Giả, Nho giới Chi Chủ, có được thiên phú Thiên Quân sư xếp thứ sáu, sớm thì đến được Tiên Quân đỉnh phong, hơn nữa đầu nhập vào Tu La, có được thân hình nửa người nửa Tu La, mặc dù Tu Du Tẩu, Thích Già Phật tổ thời kỳ toàn thịnh cũng không phải đối thủ!

Tu La là sinh mệnh từ trong Hỗn Độn diễn sinh, có năng lực vượt cấp chiến đấu, Tu La Tiên Quân đỉnh phong, thực lực không kém nửa bước Xích Thiên cảnh, lúc này bốn người liên thủ rõ ràng còn lạc hạ phong, Kim Y nhân kia nên mạnh bao nhiêu?

Loại trình độ này, mặc dù hiện tại hắn cũng làm không được!

Ông!

Thoáng nhìn tầm đó, tay phải của Kim Y nhân đẩy về phía trước, lực lượng hung mãnh như cuồng phong rơi xuống, lực lượng nhảy lên giống như Giang Hà vỡ đê vây khốn bọn người Khâu Thánh Tôn Giả ở trung tâm.

Đăng đăng đăng đăng!

Bọn người Khâu Thánh Tôn Giả như uống say, luân phiên lui về

phía sau, cả đám khuôn mặt khó coi.

Dưới chiêu này, bốn người rất rõ ràng ăn phải lỗ vốn, căn bản không phải đối thủ.

- Ha ha! Không nghĩ tới lại đến ba cái, đều muốn luyện hóa ta sao? Muốn mà nói, thì cùng lên đi!

Kim Y nhân một chiêu bức lui bốn đại cao thủ, phảng phất như làm một sự tình không có ý nghĩa, lườm bọn người Nhiếp Vân, ánh mắt lộ ra khinh miệt, cười ha ha.

- Luyện hóa? Chẳng lẽ...

Nhiếp Vân nhíu mày, rốt cục hiểu được.

- Đúng vậy, hắn là Hỗn Độn kim lệnh! Hắc hắc, ta nói rồi, bọn hắn muốn luyện hóa cũng phải có bổn sự kia lại nói, hiện tại tính toán đụng phải cái đinh đi à nha!

Tiểu Long dương dương đắc ý nói.

Hỗn Độn kim lệnh là Hỗn Độn dị bảo, sinh ra ở chỗ sâu trong Hỗn Độn, lại sống không biết bao nhiêu trăm triệu năm, hoá ra linh tính cũng không khó, chỉ là nằm mộng cũng nghĩ không đến, linh tính chẳng những như người, thực lực cũng nghe rợn cả người.

- Loại thực lực này... cường giả Xích Thiên cảnh cũng chưa chắc có thể thắng, lúc trước ngươi làm sao luyện hóa?

Cái này không riêng gì Nhiếp Vân nghi vấn, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng nhịn không được nữa nhìn qua.

Tứ đại nửa bước Xích Thiên cảnh cũng chiếm không được thượng phong, năm đó Long Hoàng là làm sao luyện hóa?

- Ách... Lúc trước thời điểm ta gặp gỡ, hắn bị thương, sau đó ta dùng bản thể cuốn lấy hắn, hao tốn không ít tâm tư mới luyện hóa, mặt khác thì không biết!

Tiểu Long vò đầu.

- Bị thương?

Trong nội tâm Nhiếp Vân lộp bộp thoáng một phát, muốn nói cái gì đó, bất quá Hỗn Độn kim lệnh căn bản không cho bọn hắn quá nhiều thời gian.

- Đã muốn luyện hóa ta, thì không có gì che lấp, đều đi chết đi!

Cười lạnh một tiếng, Hỗn Độn kim lệnh tiến về phía trước một bước, mọi người thấy hoa mắt, phảng phất như không gian trước mắt bị chuyển di, ngay sau đó một nắm đấm xuất hiện ở trước bọn người Nhiếp Vân.

- Không tốt, lui!

Biết rõ uy lực của thằng này, hai tay Nhiếp Vân chấn động, một cổ lực lượng nhu hòa đẩy Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng Tiểu Long ra, nắm tay phải nghênh đón tiếp lấy.

Oanh!

Hai nắm đấm va chạm, cánh tay của Nhiếp Vân đau đớn, một cổ trọc khí từ bụng nhỏ sinh ra, khí tức thiếu chút nữa không có chuyển lên.

Bành bành!

Lui về phía sau bảy tám bước, lưng đâm vào vách ngăn, thấy lạnh cả người.

Hắn là thân thể Xích Thiên cảnh, rõ ràng bị đối phương một quyền đánh bay, đây là lực lượng gì?

- Xem ra trong đám người này thực lực của ngươi mạnh nhất, như thế chơi mới vui!

Một chiêu đối bính, Kim Y nhân cũng nhìn ra thực lực của Nhiếp Vân là mạnh nhất trong đám người, trong mắt hiện lên vẻ quái dị,

dừng lại công kích.

Rầm ào ào!

Hắn dừng lại, bọn người Khâu Thánh Tôn Giả cũng từ phía sau vây qua, bất quá, cùng bọn người Nhiếp Vân lẫn nhau đối địch, cả đám trên mặt lạnh lùng, trong tiến công mang theo phòng thủ.

- Khâu Thánh tôn giả, Tu La...

Chứng kiến động tác của bọn hắn, hai mắt Nhiếp Vân nheo lại.

Lúc này Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng Tiểu Long cũng đứng ở sau lưng hắn, nhìn chằm chằm bốn người này.

------oOo------

Chương 1817: Hỗn Độn kim lệnh hiện (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không nghĩ tới ngươi có thể đi vào nhanh như vậy, Nhiếp Vân, không hổ là nhân vật đúng thời cơ mà sinh, không thể khinh thường!

Đối với ánh mắt của hắn, Khâu Thánh Tôn Giả không thèm quan tâm, cười ha ha.

- Ồ, quan hệ của các ngươi thoạt nhìn không ổn a! Không bằng đánh trước một hồi đi!

Nhìn biểu lộ của bọn người Nhiếp Vân ở trong mắt, Hỗn Độn kim lệnh nở nụ cười, thân thể đột nhiên nhoáng một cái, quỷ dị từ trung gian biến mất, xuất hiện lần nữa đã ở trên đài cao trong trung tâm.

Cái đài cao này không biết kim loại gì đúc thành, Hỗn Độn kim lệnh hóa thân bóng người đứng ở phía trên phảng phất như hòa tan thành một thể, khó có thể rung chuyển.

Thấy hắn ly khai vòng chiến, Nhiếp Vân nhìn về phía Khâu Thánh Tôn Giả, thở ra một hơi, lực lượng toàn thân khanh khách rung động, một cổ kình khí phun ra.

- Nhiếp Vân, Đạm Đài Tiên Tử, Long Hoàng, chúng ta đều vì Hỗn Độn kim lệnh mà đến, ta xem không bằng trước vứt bỏ thành kiến, tạm thời không chiến đấu, chung một chỗ đối kháng Hỗn Độn kim lệnh, đánh bại hắn xong lại thương thảo như thế nào?

Thấy động tác của hắn, Khâu Thánh Tôn Giả nhíu mày, vội nói.

Tuy ở nhân số chiếm ưu thế, nhưng có Nhiếp Vân, muốn thắng là cực kỳ khó khăn, hắn còn không dám mạo hiểm như vậy.

- Đánh bại xong lại thương thảo? Ngươi cảm giác ta sẽ tin tưởng ngươi?

Nhiếp Vân cười lạnh, không vì ngôn ngữ của hắn mà thay đổi.

- Ha ha, ngươi không cần tin tưởng ta, tất cả mọi người là vì Hỗn Độn kim lệnh, nắm tay người nào lớn, người đó có thể đạt được bảo vật, hiện tại hắn tọa sơn quan hổ đấu là muốn chúng ta tự giết lẫn nhau, đến lúc đó thợ săn thành con mồi, vậy thì buồn cười!

Khâu Thánh Tôn Giả cao giọng thét dài.

Không hổ là Nho giới Chi Chủ, có được tài hùng biện, chỉ nói vài câu, lại mang theo đạo lý làm cho người không thể cự tuyệt.

Mặc dù là đối thủ, Nhiếp Vân cũng không thể không bội phục tài ăn nói của hắn.

Bất quá, Nhiếp Vân làm sao có thể bị người tùy ý đầu độc, cười nhạt một tiếng:

- Ngươi không muốn làm con mồi cũng được, tự phế tu vi, cút ra Đạo giới, ta có thể không giết ngươi!

- Ngươi...

Không nghĩ tới người trước mắt này dầu muối không tiến, trên mặt Khâu Thánh Tôn Giả lập tức u ám.

- Đã rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, vậy hôm nay ta liền muốn nhìn, Nhiếp Vân danh tiếng như sấm bên tai, đến cùng có thực lực như thế nào!

Khâu Thánh Tôn Giả hừ lạnh, bàn tay hư nắm, lòng bàn tay có một cổ sấm rền nhấp nhô, lực lượng tùy thời kích xạ ra.

- Lão đại, ta xem Hỗn Độn kim lệnh này, cho dù bảy người chúng ta liên thủ cũng chưa hẳn có thể đánh bại, không bằng trước bài trừ ân oán, đả bại hắn lại nói!

Thấy song phương hết sức căng thẳng, Tiểu Long nói nhỏ.

- Bài trừ ân oán? Xem ra Tiểu Long ngươi còn không có hiểu ý tứ của Nhiếp Vân!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cười đi tới, liếc nhìn Nhiếp Vân, khẽ cười nói:

- Chúng ta cùng Khâu Thánh Tôn Giả vốn không có ân oán không chết không ngớt, nói gì đến bài trừ? Sở dĩ làm như vậy, là Nhiếp Vân không muốn làm mai mối cho Tu La Vương mà thôi!

- Làm mai mối cho Tu La Vương?

Tiểu Long không ngốc, nháy con mắt hai cái, lập tức hiểu được.

Bọn hắn có thể đi vào, Tu La Vương chắc chắn sẽ không xa, hiện tại ngay cả bóng người cũng không gặp, khẳng định giấu ở một chỗ, chờ đợi thời cơ cuối cùng, rất hiển nhiên Hỗn Độn kim lệnh cũng phát hiện điểm ấy, bằng không thì, bằng vào thực lực của hắn, ai muốn luyện hóa hắn trực tiếp tiêu diệt là được, không cần ngồi ở một bên kiếm tiện nghi!

Hợp tác cũng không có gì, mấu chốt là thiên tân vạn khổ lại làm mai mối cho người khác, đây không phải là bọn hắn muốn làm, chờ như vậy, còn không bằng trước diệt đám người Khâu Thánh Tôn Giả,

bức Tu La Vương ra!

- Tốt rồi, hãy bớt sàm ngôn đi, hôm nay không phải ngươi chết chính là ta mất mạng, động thủ đi!

Nhiếp Vân thét dài, âm thanh động Cửu Thiên.

- Đến đây đi!

Chiến ý của Khâu Thánh Tôn Giả cũng bị kích phát, tiến về phía trước một bước, lòng bàn tay nhiều ra một thanh thước.

Thước dài hơn một mét, toàn thân như ngọc, óng ánh sáng long lanh, nhìn không ra cấp bậc, bất quá vừa lấy ra linh khí lập tức hội tụ thành phong bạo, uy lực không giống bình thường, mặc dù so với Tháp Chủ ấn cũng không kém mảy may.

- Thước này tên Cảnh Giới, là ta đoạt được ở trong Hỗn Độn, chưa bao giờ biểu hiện ra cho người, hôm nay mượn ngươi làm tế phẩm thứ nhất cho nó!

Bàn tay nhẹ nhàng phất một cái, mặt ngoài thước phát ra ánh sáng rực rỡ, trong mắt Khâu Thánh Tôn Giả mang theo vẻ thành kính.

Khó trách thằng này đưa Xuân Thu thánh điển mạnh nhất cho Kha Thánh tôn giả, nguyên lai đã có bảo vật cường đại hơn!

- Hừ!

Bất quá, đối với bảo vật Nhiếp Vân không muốn miệt mài theo đuổi, hít sâu một hơi, trước ngực cổ đãng, một bọt khí giống như con chuột tháo chạy ở trong người, quay cuồng mang theo Lôi Âm.

Ầm ầm!

Bọt khí nổ tung ở dưới chân, Nhiếp Vân mạnh mẽ lao về phía trước.

Giống như ảo ảnh, nhìn không ra bóng người, phảng phất như toàn bộ lồng khí lập tức biến thành sân nhà của hắn.

- Ân?

Hỗn Độn kim lệnh biến thành bóng người thấy một màn như vậy, tựa hồ cũng có chút khiếp sợ, con mắt nhìn về phía Nhiếp Vân nheo lại.

Thân thể Xích Thiên cảnh, mặc dù không có thực lực nguyên vẹn của Xích Thiên cảnh, nhưng thật viễn siêu nửa bước Xích Thiên cảnh rồi!

- Ha ha, Long Hoàng ta đến rồi!

Thấy Nhiếp Vân động thủ, Tiểu Long cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không có xem náo nhiệt, một tiếng nổ vang, Tiểu Long biến hóa bản thể, một Kim Long cực lớn xoay quanh vọt tới ba Tu La còn lại.

Đạm Đài Lăng Nguyệt không có uy thế lớn như hắn, nhưng lực lượng kích xạ cũng vô cùng lợi hại. Hai đại cao thủ cùng ba Tu La chiến đấu, rõ ràng lực lượng ngang nhau, trong thời gian ngắn ai cũng không có biện pháp thắng được đối phương.

- Xem ra chỉ có đánh chết ngươi mới được!

Khâu Thánh cũng nhìn ra cục diện bây giờ, con mắt mang theo lãnh ý, thước trong tay bạo tăng tầm hơn mười trượng, giống như cự thuyền phá sóng lao đến.

Lực lượng quán thâu đến cực hạn, không gian sinh diệt luân chuyển, từng tiếng nổ lớn như sét đánh, dưới cự xích, thế giới trong màn hào quang yếu ớt giống như đậu hủ.

Đối với hắn nói hùng hồn, Nhiếp Vân không có phản bác, mà dùng lực lượng càng cuồng mãnh phản kích.

Bàn tay biến thành Xích kim sắc, thiên phú Thiên Thủ sư vận chuyển tới cực hạn, thân thể phát ra kim quang.

Trảo một cái, lực lượng vô cùng cương mãnh biến thành nhu quấn

chỉ, ngón trỏ ngón giữa khoác lên thân thước, nhẹ nhẹ một chút.

------oOo------

Chương 1818: Huyết Độn thuật

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ông!

Một cổ rét lạnh siêu việt cực hạn từ mũi thước truyền tới, toàn thân Khâu Thánh Tôn Giả không khỏi run lên, cánh tay đông cứng.

Lần này Nhiếp Vân vận dụng thiên phú Hàn Băng sư đạt tới hình thái thứ năm, mặc dù thực lực của hắn siêu nhiên, đột nhiên tập kích cũng có chút không kịp phản ứng.

Bất quá, Khâu Thánh Tôn Giả không hổ là nhân vật cường đại đứng đầu Thiên Địa lục đạo nhiều năm, cánh tay đông cứng chỉ là chuyện trong nháy mắt, lập tức có một cổ sóng nhiệt dọc theo bả vai vọt xuống, hóa giải Hàn Băng.

Cổ sóng nhiệt này không phải nhiệt khí, mà là tinh khí thần toàn thân hắn hội tụ thành, mang theo khí tức bổn mạng, sau khi bài trừ Hàn Băng, dọc theo thước tiếp tục hướng trước, đâm thẳng Nhiếp Vân.

Hai người vừa ra tay liền thi triển ra sát chiêu cường đại nhất, vô cùng hung hiểm.

- Ta ngược lại muốn nhìn ngươi có bản lãnh gì!

Đối mặt đối thủ cường đại, Nhiếp Vân cũng không bối rối, ngược lại mang theo hưng phấn đậm đặc, không đoạt công cũng không liều lĩnh, hai tay múa giống như trường tiên, trong cương có nhu, trong nhu có cương!

Thân thể Xích Thiên cảnh, dựa theo phương thức bình thường, hẳn là lợi dụng công kích cương mãnh nhất đối chiến, hiện tại hắn lại

mượn lực dùng sức, cương tính nội liễm, để cho Khâu Thánh Tôn Giả phiền muộn nói không nên lời.

Khâu Thánh Tôn Giả từng quan sát qua Nhiếp Vân cùng Tu La Vương chiến đấu, vô cùng cương mãnh, khí phách vô song, cơ hồ dùng lực lượng cương tính đến cực hạn, chính bởi vì như thế, hắn sớm chuẩn bị xong phương pháp đối kháng, cho dù không thể chiến thắng, tự bảo vệ mình là không có vấn đề.

Thế nhưng mà không nghĩ tới khi chiến đấu, lại hoàn toàn không phải chuyện này!

Thiếu niên ở trước mắt quyền pháp hay thay đổi, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, căn bản không tin tưởng đây là cùng một người.

Hơn nữa, cùng Nhiếp Vân đối chiến, lòng bàn tay của hắn ẩn ẩn mang theo một cổ hấp lực cường đại, hơi không cẩn thận Tiên lực trong cơ thể sẽ bị thôn phệ, để cho Khâu Thánh Tôn Giả càng đánh càng cảm thấy phiền muộn.

- Thiên phú Nguyên Khí sư!

Lúc này, hắn rốt cục biết thiếu niên trước mắt còn có thiên phú đặc thù xếp hạng thứ chín.

Cái thiên phú này ở trong Top 10, thoạt nhìn sắp sau cùng, nhưng tác dụng to lớn, so với Thiên Quân sư của hắn còn muốn hơn vài phần, nhất là lúc chiến đấu không ngừng hấp thu lực lượng giao chiến, để cho người không thể không phòng, vừa phân thần, sức chiến đấu vốn có thể phát huy mười thành, tối đa chỉ phát huy chín thành.

Hơn nữa, đối phương hấp thu lực lượng, càng ngày càng mạnh, hắn bị hấp thu càng ngày càng yếu, kia cường này yếu, thắng bại đã là sự tình sớm muộn.

- Không được, không thể tiếp tục như vậy nữa!

Minh bạch điểm ấy, trong mắt Khâu Thánh Tôn Giả hiện lên một

đạo tàn nhẫn.

Tiếp tục nữa phải thua không thể nghi ngờ, không bằng mau chóng giải quyết.

Ầm ầm!

Nương theo động tác của hắn, trong cơ thể mạnh mẽ thiêu đốt ra một cổ lực lượng cường đại, như một thứ gì đó lập tức bỏ niêm phong, trên thước có ánh sáng màu đỏ kích xạ, hình thành vô số dây nhỏ, bao phủ Nhiếp Vân ở bên trong.

- Muốn thi triển thủ đoạn mạnh nhất sao? Chờ đã lâu!

Thấy bộ dáng của đối phương, Nhiếp Vân cười ha ha.

Vừa rồi cố ý sửa cương mãnh thành nhu hòa chính là vì bức đối phương dùng thủ đoạn mạnh nhất ra, chỉ không nghĩ tới Khâu Thánh Tôn Giả quyết đoán như thế, biết rõ bằng vào loại chiến đấu này phải thua không thể nghi ngờ, lập tức chuyển biến phương thức chiến đấu.

Khó trách có thể trở thành thế giới Chi Chủ, chỉ nhìn phần quả quyết này, cũng không phải là người bình thường có thể so sánh.

- Phá...

Tay phải đưa về phía trước, đầu ngón tay bắn ra khí tiễn, mỗi một đạo đều mang theo uy lực thiết cát không gian, hội tụ chung một chỗ, hình thành một trận pháp nho nhỏ.

Trận pháp xoay chuyển ở trên không trung, cùng ánh sáng màu đỏ của Khâu Thánh Tôn Giả va chạm, đột nhiên nổ tung.

Oanh!

Bạo tạc nổ tung khuếch tán, lực lượng cuồng mãnh cuốn động, lập tức nuốt hết Khâu Thánh Tôn Giả.

Đầu ngón tay hội tụ khí tiễn, ngưng tụ thành trận pháp, cũng không

phải chiêu số Nhiếp Vân vừa mới sáng chế, mà là một loại Nguyên Khí Đạn hình thái đặc thù.

Trên đường đến Đạo giới, Nhiếp Vân một mực cân nhắc như thế nào thuấn phát Nguyên Khí Đạn.

Uy lực của Nguyên Khí Đạn rất lớn, nhưng áp súc cần thời gian dài, hơn nữa ở trong quá trình áp súc ảnh hưởng sức chiến đấu, nếu như không thể vượt qua khuyết điểm này, tuyệt chiêu kia tối đa trở thành át chủ bài, ở trong quá trình chiến đấu muốn thi triển ra là cực kỳ khó!

Đoạn đường này suy tư, tuy không có để cho hắn nghiên cứu ra phương pháp thuấn phát Nguyên Khí Đạn, lại có tiến triển nhất định.

Trước hội tụ năm đạo kiếm khí, lợi dụng thiên phú Thiên Thủ sư dựa theo phương pháp áp súc Nguyên Khí Đạn dung hợp chung một chỗ, loại kiếm khí áp súc này, gặp được công kích sẽ bạo tạc nổ tung, tuy xa xa không bằng Nguyên Khí Đạn, nhưng không thể khinh thường, so với Lôi Đình Cửu Châu là không kém chút nào!

Quả nhiên, bạo tạc nổ tung cực lớn, Khâu Thánh Tôn Giả lập tức bị lực lượng cuồng mãnh nuốt hết, mắt thấy sẽ bị triệt để vây quanh.

- Đi!

Biết rõ một khi bị vây quanh, mặc dù không chết, trọng thương là tránh không được, đồng tử của Khâu Thánh Tôn Giả co rụt lại, không kịp ngẫm nghĩ nữa, thân thể lập tức hóa thành huyết sắc trốn thoát.

- Huyết Độn thuật?

Nhiếp Vân sợ hãi thán phục, nhịn không được lắc đầu thầm hô đáng tiếc.

Huyết Độn thuật là cường giả ở dưới tình huống nguy cấp thiêu đốt máu huyết thi triển độn thuật, có thể lập tức bộc phát ra tốc độ vượt xa bình thường, chỉ có điều, loại độn thuật này đối với thân thể tiêu

hao thật lớn, không thể đơn giản thi triển.

Tinh huyết của thân thể con người có hạn, thi triển một giọt liền ít đi một giọt, không phải bất đắc dĩ, tuyệt không người từ bỏ sử dụng, xem ra lần này Khâu Thánh Tôn Giả cũng là bị ép, không chút do dự thi triển ra.

Cùng cường giả đối chiến, tuyệt chiêu dùng một lần có lẽ có thể tạo được hiệu quả, lần thứ hai đối phương đã có phòng bị còn muốn phát ra hiệu quả, hiển nhiên không có khả năng!

Nhất là loại đại năng như Khâu Thánh Tôn Giả, lần thứ nhất xuất kỳ bất ý có thể làm cho hắn vận dụng Huyết Độn thuật, đã rất không dễ dàng, lần thứ hai khẳng định có phòng bị, gây chuyện không tốt còn sẽ lâm vào tuyệt chiêu của đối phương, chính bởi vì như thế, Nhiếp Vân mới cảm giác đáng tiếc.

- Quả nhiên là trò giỏi hơn thầy thắng vu lam! Giao thủ bất quá mười chiêu liền làm cho ta thi triển Huyết Độn thuật, Nhiếp Vân, xem ra ta tận lực đánh giá cao, vẫn là xem thường ngươi!

Chạy ra vòng vây, Khâu Thánh Tôn Giả nhổ ra một ngụm trọc khí, trên mặt không

có thất bại uể oải, ngược lại trong đôi mắt mang theo kinh ngạc, chiến ý càng đậm.

------oOo------

Chương 1819: Nhiếp Vân trọng thương (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bất quá, ta ngược lại muốn nhìn, ngươi có thể tiếp được chiêu số này của ta hay không!

Hét lên một tiếng, khí thế trên người Khâu Thánh Tôn Giả càng mạnh, bên ngoài thân phát ra tầng tầng Huyết Quang.

- Lại là huyết tế? Ngươi... không muốn sống nữa sao?

Chứng kiến cử động của hắn, da đầu Nhiếp Vân tê dại, không khỏi hô.

Huyết tế tương tự Huyết Độn thuật, đều là tu sĩ ở dưới tình huống không thể kháng cự, lợi dụng tiêu hao sinh mệnh lực, tuổi thọ, trả giá nhất định đổi lấy lực lượng.

Loại lực lượng này cuồng mãnh không bị khống chế, so với công kích mạnh nhất của mình còn muốn mạnh hơn mấy lần, bất quá giống như pháo hoa, chỉ có thể phóng thích trong thời gian ngắn, thi triển qua, nếu như vẫn không thể đánh chết đối thủ, liền lập tức lâm vào suy yếu, không có kỳ ngộ đặc thù là rất khó khôi phục.

Mới cùng Khâu Thánh Tôn Giả chiến đấu mấy chiêu, đối phương thi triển Huyết Độn thuật, lại thi triển huyết tế... Theo Nhiếp Vân, đây quả thực là tiết tấu không muốn sống!

Đường đường thế giới Chi Chủ, trực tiếp dùng tuyệt chiêu cường đại như thế, không khỏi quá độc ác a!

Nhưng đổi một góc độ xem xét, đây không phải tàn nhẫn, mà là sáng suốt.

Cho dù hắn cầm Hỗn Độn kỳ bảo trong tay, lại có thân thể nửa người nửa Tu La, thực lực tăng nhiều, nhưng muốn hơn Nhiếp Vân là không có khả năng.

Chờ lực lượng của hắn càng tiêu hao càng nhiều, không có hi vọng chiến thắng đối thủ, còn không bằng thừa dịp thời điểm thực lực hùng hậu nhất thi triển huyết tế!

Như vậy có thể chiến thắng Nhiếp Vân xác xuất thành công càng lớn!

Không thể không nói, Khâu Thánh Tôn Giả đích thật là người quyết đoán, muốn làm liền làm, không có dây dưa dài dòng chút nào.

Ầm ầm!

Nương theo Huyết Quang trên người Khâu Thánh Tôn Giả càng ngày càng thịnh, khí thế của hắn cũng càng ngày càng mạnh, không gian chung quanh ở dưới lực lượng cường đại trùng kích, xuất hiện vặn vẹo.

Đánh nát không gian dễ dàng, để cho nó vặn vẹo rất khó, không có động tác, chỉ bằng vào lực lượng trùng kích lại để cho không gian vặn vẹo, Khâu Thánh Tôn Giả sau khi huyết tế thực lực đâu chỉ tăng lên gấp đôi.

- Đúng vậy, đúng là huyết tế, có thể làm cho ta thi triển huyết tế, cho dù ngươi chết, cũng đáng được kiêu ngạo rồi!

Hí dài một tiếng, âm thanh của Khâu Thánh Tôn Giả như tiếng sấm, thước dài lần nữa kéo ra, mũi thước mang theo lực lượng sinh diệt, ầm ầm bắn tới.

Đối mặt uy lực như thế, Nhiếp Vân không dám khinh thị, dưới tình thế cấp bách đành phải tránh né.

Phượng Hoàng chi dực triển khai, toàn thân kim lân rậm rạp, thiên phú Thiên Hành sư nhanh chóng vận chuyển, dưới chân khẽ động tránh thoát công kích trực tiếp nhất.

- Chạy đi đâu!

Khâu Thánh Tôn Giả tốn hao một cái giá lớn như thế, làm sao có thể để cho Nhiếp Vân tránh né, cánh tay bắn ra, thước hóa thành vô số mũi nhọn, phong bế tất cả đường lui.

Nhìn bộ dạng của hắn, mặc kệ Nhiếp Vân trốn hay không trốn, đều bị đánh trúng, khó có thể trốn tránh.

- Bắc Đẩu kiếm, Hàn Băng kiếm!

Nhiếp Vân biết rõ tránh cũng không thể tránh, hai hàng lông mày nhíu lại, tay trái Hàn Băng kiếm, tay phải Bắc Đẩu kiếm, song kiếm giao nhau, đồng thời thi triển ra Nhất Kiếm Tru Thiên.

Hai Tạo Hóa Tiên Khí đồng thời hình thành kiếm chiêu, hội tụ chung một chỗ, cùng thước của Khâu Thánh Tôn Giả va chạm.

Bành!

Nhiếp Vân chấn động toàn thân, hai tay vỡ tan, ngực ngòn ngọt, bay rớt ra ngoài.

Ngạnh bính với Khâu Thánh Tôn Giả, hắn rơi xuống hạ phong.

- Chết cho ta!

Một chiêu đắc thủ, hai mắt Khâu Thánh Tôn Giả nhíu lại, oanh một tiếng, thẳng tắp lao đến, lập tức đi tới trước mặt Nhiếp Vân, một thước quét ngang!

Tan vỡ, hủy diệt!

Khâu Thánh Tôn Giả vốn là nửa bước Xích Thiên cảnh, sau khi thiêu đốt máu huyết, thực lực bạo tăng, cho dù chiến đấu với Xích Thiên cảnh sơ kỳ cũng không rơi vào thế hạ phong, huống chi Nhiếp Vân!

Dưới cự xích, không gian hỗn loạn, xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, chỉ cần bị đánh trúng, cho dù thân thể Xích Thiên cảnh cũng không chịu nổi.

- Ngăn trở!

Lực lượng trong cơ thể Nhiếp Vân tuôn ra, một lần nữa hội tụ ra hai tay, dưới tình thế cấp bách, tế ra Tháp Chủ ấn ngăn cản.

Oanh!

Cự xích nện lên Tháp Chủ ấn, để lại một lạc ấn thật sâu, lực lượng như trước để cho ngực Nhiếp Vân khó chịu, phun ra một ngụm máu tươi.

Phần phật!

Nhiếp Vân trùng trùng điệp điệp ngã trên vách đá, sắc mặt trắng bệch.

Lúc tiến vào vách ngăn tương đối dễ dàng, đi ra ngoài lại phảng phất như tường đồng vách sắt, cốt cách đụng ở phía trên cũng muốn vỡ vụn.

Vèo!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân dán sát vào vách ngăn, thân thể mệt rã rời, đột nhiên một cây gai nhọn hoắt đột ngột từ vách ngăn đâm ra, trực tiếp xỏ xuyên qua hắn!

Lần này quá bất ngờ, bất luận kẻ nào cũng không thể tưởng được, ngay cả Nhiếp Vân cũng sửng sờ, thân hình ầm ầm nổ tung.

May mắn hắn có được Bất Tử chi thân, nếu không, lần này đâm thủng, khẳng định hẳn phải chết không thể nghi ngờ, dù như thế, thân thể cũng bị tổn thương thật lớn, Nguyên Khí tổn hao nhiều.

- Là ngươi?

Một lần nữa hội tụ thân hình, Nhiếp Vân thấy rõ chủ nhân công kích.

Đúng là Hỗn Độn kim lệnh vừa rồi trốn ở một bên xem cuộc chiến!

Thằng này chẳng biết lúc nào gia nhập vòng chiến, một kích trúng mục tiêu, đánh hắn trọng thương!

- Hắc hắc, là ta, thực lực của ngươi cường chút ít, đối với ta có uy hiếp, không có ý tứ, chỉ có trước giết ngươi!

Hỗn Độn kim lệnh lộ ra dáng tươi cười.

Nghe nói như thế, sắc mặt Nhiếp Vân càng chìm.

Từ điểm này có thể nhìn ra mưu trí của đối phương tuyệt không kém gì Nhân loại.

Thông qua chiến đấu mới vừa rồi, hắn đã nhìn ra Nhiếp Vân là thực lực mạnh nhất trong mọi người, chỉ cần đánh chết hắn, uy hiếp với hắn sẽ nhỏ hơn không ít, về phần Khâu Thánh Tôn Giả, hắn bây giờ thiêu đốt máu huyết, không lâu sau khí tức sẽ uể oải, không đáng để lo.

- Ha ha, Hỗn Độn kim lệnh làm rất tốt, hôm nay chúng ta liền liên thủ giết tiểu tử này!

Khâu Thánh Tôn Giả hiển nhiên cũng không nghĩ tới Hỗn Độn kim lệnh sẽ ra tay, bất quá hắn không ngốc, thời gian nháy con mắt liền minh bạch chuyện gì xảy ra, cười ha ha, đi vào sau lưng Nhiếp Vân, một người một lệnh liên thủ.

- Nói rất đúng, động thủ đi!

Sắc mặt của Hỗn Độn kim lệnh trầm xuống, trong mắt hiện lên một đạo lãnh ý không thể nhìn thấy, thét dài một tiếng, mạnh mẽ ra tay.

Hắn vừa ra tay, lực lượng không gian lập tức bị áp chế, Nhiếp Vân cảm thấy toàn thân cứng ngắc, như lâm vào vũng bùn, muốn di động cũng cực kỳ khó khăn.

- Chết đi!

Ngay lúc đó, thước trong tay Khâu Thánh Tôn Giả lần nữa quét tới.

Lần này không có quá nhiều biến hóa, tất cả lực lượng tập trung ở một chỗ, càng hiển uy lực, thẳng tắp đánh tới hậu tâm của hắn.

------oOo------

Chương 1820: Nhiếp Vân trọng thương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn uy lực của thước, một khi bị đánh trúng, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Đi!

Chiêu này Nhiếp Vân căn bản ngăn không được, hai mắt nheo lại, thân thể nhoáng một cái, đột nhiên biến mất.

Thời khắc nguy cấp, hắn trực tiếp chui vào Bắc Đẩu tinh cung.

Ầm ầm!

Tinh Cung vừa xuất hiện ở bên ngoài, thước lập tức áp xuống, vô số trận pháp nghiền nát, bảy đại cung điện trong nháy mắt bị kích sụp năm sáu tòa.

Bắc Đẩu tinh cung chỉ là phủ đệ, không phải Tạo Hóa Tiên Khí phòng ngự, tuy tiến vào trong đó có thể ngăn cản một chút, nhưng dù sao không có mạnh như vậy, chỉ thoáng một phát, liền mười tổn bảy tám, không sai biệt lắm đã xong.

Bất quá, tuy Bắc Đẩu tinh cung bị hủy hoại, nhưng Nhiếp Vân lại không bị tổn thương quá lớn, tránh được một kiếp.

- Hắc hắc! Tới lượt ngươi rồi!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân chui vào Tinh Cung, thước của Khâu Thánh Tôn Giả nện ở trên Tinh Cung, lực lượng của Hỗn Độn kim lệnh vốn đang giam cầm Nhiếp Vân đột nhiên phát sinh biến hóa, hội tụ thành một bàn tay, hung hăng khắc ở trên ngực Khâu Thánh Tôn Giả.

Lúc này Khâu Thánh Tôn Giả đang toàn lực tiến công Nhiếp Vân, đúng là lực sau chưa tụ, hơn nữa không nghĩ tới Hỗn Độn kim lệnh âm hiểm như thế, trực tiếp đánh lén, dưới không hề phòng bị, cuồng phun một ngụm máu tươi, khung xương vỡ vụn thành phấn, cả người không tự chủ được bay rớt ra ngoài, mặt như giấy trắng.

- Ngươi...

Ổn định thân hình, Khâu Thánh Tôn Giả tức giận đến sắp bạo tẩu.

Hắn nằm mộng cũng không nghĩ đến Hỗn Độn kim lệnh sẽ vào lúc

này ra tay với hắn, lần này biến cố thật sự quá nhanh, nhanh đến ngay cả hắn cũng không thể tin được.

- Muốn luyện hóa ta, các ngươi đều phải chết!

Không để ý tới hắn gào thét, Hỗn Độn kim lệnh cười lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên một đạo âm tàn.

Xem ra hắn đang chờ song phương Nhiếp Vân lưỡng bại câu thương, thừa cơ kiếm tiện nghi.

- Hô!

Nhiếp Vân từ trong Tinh Cung xuất hiện, thấy được một màn này, hiển nhiên cũng bị mưu trí của Hỗn Độn kim lệnh dọa.

- Trước giải quyết ngươi!

Thấy hắn xuất hiện, Hỗn Độn kim lệnh một tiếng thét dài, mạnh mẽ về phía trước lao đến, nắm đấm nắm chặt, oanh kích mà ra.

Lần này đối diện Nhiếp Vân, tốc độ cực nhanh, mặc dù thời kỳ toàn thịnh hắn cũng phòng ngự không được, lúc này càng khó có thể trốn tránh.

- PHỐC!

Nhiếp Vân lần nữa cuồng phun máu tươi, xương ngực lõm vào ngã trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, hô hấp như có như không, xem ra, ở dưới một quyền này, tánh mạng của hắn bị oanh kích không sai biệt lắm, tùy thời có thể chết đi.

- Nhiếp Vân...

- Lão đại...

Tiểu Long cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt không nghĩ tới sẽ xuất hiện loại biến cố này, đồng thời biến sắc, nhảy ra vòng chiến, vọt tới Nhiếp Vân.

- Đến ngươi rồi!

Không để ý tới hai người tiến lên, Hỗn Độn kim lệnh một chiêu đánh Nhiếp Vân trọng thương, thân thể ngoáng một cái, thời gian nháy con mắt đi tới trước mặt Khâu Thánh Tôn Giả, một chưởng nghiền áp đến.

Động tác liên tiếp, ngay cả nửa cái hô hấp cũng không tới, Khâu Thánh Tôn Giả trọng thương, căn bản không có cách nào trốn tránh, trước mặt lạnh lẽo, liền bị bao phủ ở bên trong.

- Ha ha, thủ đoạn thật là lợi hại, để cho bọn hắn tự giết lẫn nhau, sau đó ngư ông đắc lợi, vốn là mưu kế hay, đáng tiếc gặp phải ta!

Ngay ở nguy cơ trước mắt, một tiếng cười nhàn nhạt đột nhiên vang lên, một bóng người chậm rãi từ bên ngoài vách ngăn đi tới.

Tu La Vương rốt cục xuất hiện!

Lúc này Tu La Vương giống như trước kia bái kiến, trên mặt vui vẻ ấm áp, thoạt nhìn như nam hài nhà bên, không có chút sát khí nào, thậm chí toàn thân tinh khí nội liễm, giống như bình thường.

Nhưng tất cả mọi người biết rõ hắn không phải người bình thường, là một đại năng chỉ cần nguyện ý, toàn bộ thế giới có thể bị lật tung.

Trước kia tất cả mọi người cho rằng hắn bị trọng thương, không biết đi đâu chữa thương, hiện tại xem ra, nào có loại tình huống đó, thậm chí để cho người cảm thấy tu vi chẳng những không giảm thấp, thậm chí còn gia tăng lên một ít.

- Tu La Vương!

Sắc mặt Hỗn Độn kim lệnh xiết chặt, lui về phía sau hai bước.

Xem ra đối với hung nhân khiếp sợ Chư Thiên này, hắn cũng sớm có nghe thấy.

- Đúng vậy, là ta!

Tu La Vương cười cười, nhẹ nhàng trảo một cái, liền đoạt Khâu Thánh Tôn Giả từ trong tay Hỗn Độn kim lệnh qua.

- Nhiếp Vân, chúng ta lại gặp mặt, không nghĩ tới nhanh như vậy a!

Cứu bọn người Khâu Thánh Tôn Giả xong, Tu La Vương nhìn về phía Nhiếp Vân trọng thương, nhẹ nhàng cười cười.

- Tốt rồi, ngươi cũng không cần giả bộ, cố ý giả bộ như bị thương không phải là muốn ta đi ra sao? Hiện tại giả bộ nữa, cũng không có ý nghĩa gì!

Nghe được hắn nói, bọn người Đạm Đài Lăng Nguyệt không khỏi sững sờ, quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, quả nhiên thấy hắn đứng dậy, mặt mỉm cười, nào có bộ dạng bị thương.

- Ha ha, bị Tu La Vương nhìn thấu, thật sự không có ý tứ!

Thân thể nhoáng một cái, Nhiếp Vân bay lên.

Vừa rồi tuy hắn trúng Khâu Thánh Tôn Giả một kích, nhưng có được Mộc Sinh chi khí, rất nhanh liền khôi phục như lúc ban đầu, cũng không ảnh hưởng lực lượng, biết rõ Tu La Vương có khả năng giấu ở chung quanh, cố ý mượn cơ hội giả bộ như trọng thương, kích thích Hỗn Độn kim lệnh đánh lén Khâu Thánh Tôn Giả, quả nhiên đưa đối phương tới.

Chỉ là không nghĩ tới con mắt của đối phương độc ác như thế, ngay cả Hỗn Độn kim lệnh cũng không nhìn ra sơ hở, ngược lại cho hắn nhìn ra cổ quái.

- Ta và ngươi giao thủ nhiều lần như vậy, nếu như ngươi dễ dàng bị đánh chết, cũng không phải ca ca ta rồi!

Tu La Vương cười khẽ.

Hắn cũng không nhìn ra thương thế của Nhiếp Vân là giả, nhưng hắn biết rõ đối phương khẳng định không có dễ dàng bị đánh tổn thương như vậy, nếu đơn giản như thế, cũng sẽ không đánh mình chạy khắp lục giới.

- Ca ca? Ngươi là ca ca của Tu La Vương?

Nghe được hai người xưng hô cùng với ngữ khí nói chuyện, Hỗn Độn kim lệnh lộ ra cảnh giác, vội vàng lui về phía sau.

- Ha ha, tuy ta không muốn thừa nhận, nhưng thật sự hắn là ca ca của ta! Không thể giả được!

Nhiếp Vân vẫn chưa trả lời, Tu La Vương nở nụ cười, tay khẽ vẫy.

- Hỗn Độn kim lệnh là thẻ đánh bạc duy nhất mà Thượng Thiên lưu cho thế giới này đối kháng Tu La nhất tộc ta, các ngươi biết rõ vì sao có thẻ đánh bạc này, nhưng nhiều Kỷ Nguyên như vậy, lại không có người thắng được ta sao?

Nghe nói như thế, bọn người Nhiếp Vân sững sờ.

Không sai, đã có Hỗn Độn kim lệnh, chỉ cần luyện hóa có thể chiến với Tu La Vương một trận, vì sao nhiều Kỷ Nguyên như vậy, không có người nào thành công? Chỉ có Tiểu Long thành công một lần, kết quả còn là đồng quy vu tận?

------oOo------

Chương 1821: Liên thủ (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chẳng lẽ tiên hiền trước kia không tìm được Hỗn Độn kim lệnh?

Tu La Vương cũng không cho mọi người quá nhiều thời gian nghi hoặc, cười nói:

- Bởi vì nhiều Kỷ Nguyên như vậy sinh ra Hỗn Độn kim lệnh đều bị ta đoạt được, những người khác chưa bao giờ đạt được qua!

- Cái này...

Mọi người đều chấn động.

Nhiều năm như vậy Hỗn Độn kim lệnh rõ ràng đều bị Tu La Vương lấy được, nên không cách nào xuất hiện cường giả Xích Thiên cảnh, khó trách không có người có thể chống lại hắn! Nguyên lai hắn biết tai hoạ ngầm như vậy, hơn nữa còn sớm tiêu trừ!

- Nhiều Kỷ Nguyên như vậy, chỉ có lần trước lọt lưới, lần này ta sẽ không thất bại, cho nên... Nhiếp Vân, ngươi không cần tranh với ta, vô luận như thế nào ngươi cũng tranh không lại ta! Còn có Hỗn Độn kim lệnh, ngươi cũng đừng vùng vẫy, ngoan ngoãn cho ta luyện hóa a!

Nói đến đây, Tu La Vương đột nhiên ra tay với Hỗn Độn kim lệnh.

Bàn tay chốc lát biến thành đỏ như máu, phảng phất như miệng lớn dính máu, ầm ầm hàng lâm.

- Đáng giận!

Nghe được lời của đối phương, lại nhìn động tác của đối phương, Hỗn Độn kim lệnh đã không có tự tin như vừa rồi, quay người bỏ chạy.

Ầm ầm!

Còn không có chạy ra vài bước, Tu La sát khí đầy trời tự thiên mà hàng, thời gian nháy con mắt tạo thành một quang màng, bao phủ đối phương ở bên trong, không cách nào di động.

- Ta đã luyện hóa qua vô số Hỗn Độn kim lệnh, ngươi không phải là đối thủ của ta, để ta luyện hóa a!

Vây khốn Hỗn Độn kim lệnh, Tu La Vương nở nụ cười một tiếng, ngón tay bắn ra, một cổ khí tức đặc thù mạnh mẽ chạy tới.

Hỗn Độn kim lệnh bị cổ khí tức này bao phủ, lập tức suy yếu, thân thể vốn kim chói, lại trở nên ảm đạm không ánh sáng, tựa hồ tùy thời hiện ra nguyên hình.

- Tu La Vương, ngươi muốn luyện hóa Hỗn Độn kim lệnh, có phải quá coi thường anh hùng trong thiên hạ hay không?

Nhưng vào lúc này, một tiếng hét lớn vang lên, Nhiếp Vân ra tay.

Lúc này hắn uy phong lẫm lẫm, hai hàng lông mày kích xạ kim quang, nhẹ nhàng cười cười, cổ tay khẽ đảo, Bắc Đẩu kiếm xuất hiện.

Rầm ào ào!

Một kiếm tung bay, kiếm ảnh đầy trời, vết nứt không gian đen kịt mang theo lực lượng hủy diệt va chạm với bàn tay của Tu La Vương.

Liên Nguyệt kiếm thức thứ tư, Nhất Kiếm Hủy Diệt!

Chiêu này là Nhiếp Vân gần đây mới sáng tạo ra, trước kia một mực đều không sử dụng, chính là vì lúc này, đột nhiên sử xuất, kiếm ảnh đầy trời mang theo lực lượng sinh tử hủy diệt, làm đồng tử của Tu La Vương co rụt lại.

Liên Nguyệt kiếm, Nhất Kiếm Phá Trần, Nhất Kiếm Hoàn Vũ, Nhất Kiếm Tru Thiên, Nhất Kiếm Hủy Diệt, một chiêu so với một chiêu cường đại, đều là hắn rèn luyện nhiều lần, căn cứ lĩnh ngộ sáng chế, vừa xuất hiện lập tức lộ ra mũi nhọn có thể đâm thủng thế giới.

PHỐC!

Bàn tay của Tu La Vương bị gọt sạch năm ngón tay, hồng ảnh đầy trời biến mất.

Lực lượng giam cầm Hỗn Độn kim lệnh cũng tùy theo mất đi, hắn quẩy người một cái, rốt cục trốn thoát, thân hình lần nữa khôi phục.

- Đa tạ!

Khôi phục lại, Hỗn Độn kim lệnh liếc nhìn Nhiếp Vân, thở ra một hơi.

Tuy hắn biết rõ đối phương cứu mình cũng là vì luyện hóa mình, nhưng vẫn nhịn không được cảm kích.

Nếu như vừa rồi Nhiếp Vân không ra tay, hiện tại hắn khẳng định đã bị Tu La Vương thu đi.

- Không cần!

Nhiếp Vân khoát khoát tay, không nhìn tới Hỗn Độn kim lệnh, phảng phất như hắn không tồn tại.

- Ngươi muốn ngăn cản ta?

Chứng kiến động tác cùng thái độ của hắn, Tu La Vương rốt cục hiểu được.

Vốn hắn cho rằng Nhiếp Vân sẽ giống như hắn, dốc sức liều mạng muốn luyện hóa Hỗn Độn kim lệnh, hiện tại xem ra, căn bản không phải có chuyện như vậy, mục đích của đối phương rất đơn giản, là ngăn cản mình luyện hóa!

- Đúng vậy, chỉ cần ngươi không cách nào luyện hóa Hỗn Độn kim lệnh, sẽ không thể nhanh chóng vững chắc tu vi Xích Thiên cảnh, cũng không dám đơn giản xuất hiện diệt thế!

Tu La Vương đoán không sai, Nhiếp Vân biết rõ mình ở loại tình huống này cho dù bắt lấy Hỗn Độn kim lệnh cũng không có khả năng luyện hóa, chờ hai mặt thụ địch, sống không bằng chết, còn không bằng ngăn cản Tu La Vương!

Chỉ cần đối phương không cách nào thành công, chẳng khác nào mình thành công rồi!

Có đôi khi phòng ngự tốt nhất, là tiến công tốt nhất!

- Ngươi...

Thấy hắn thừa nhận, ánh mắt của Tu La Vương híp lại, vị ca ca trước mắt này, so với trong tưởng tượng càng thêm đáng sợ.

- Rất tốt, ta nhìn ngươi đến cùng dùng biện pháp gì ngăn cản ta!

Nói xong Tu La Vương mạnh mẽ sải bước ra, lăng không nhất chỉ, lần nữa điểm tới Hỗn Độn kim lệnh.

Ầm ầm!

Thế giới giống như hủy diệt, vách ngăn bắt đầu đung đưa, dáng tươi cười của Tu La Vương mang theo hận ý, đầu ngón tay như lưỡi đao, để cho người khó có thể ngăn cản.

- Hỗn Độn nguyên khai thuật!

Hỗn Độn kim lệnh không có chật vật như vừa rồi, tay phải hoạch xuất nửa vòng tròn, trước mặt xuất hiện một vòng xoáy Hỗn Độn.

Công kích của Tu La Vương lâm vào vòng xoáy, bị chậm rãi thôn phệ.

Bất quá lực công kích của hắn thật sự quá mạnh mẽ, vòng xoáy tựa hồ có chút không chịu nổi loại ực lượng cuồng bạo này, tùy thời sụp đổ.

Một khi sụp đổ, chứng minh hắn không phải là đối thủ của Tu La Vương, sẽ bị đánh về nguyên hình.

Kỳ thật cũng không phải Hỗn Độn kim lệnh quá yếu, mà là Tu La Vương biết rõ nhược điểm của hắn, có thể tiến hành lợi dụng, để cho hắn khó có thể phản kháng.

- Hỗn Độn kim lệnh, ta tới giúp ngươi!

Biết rõ một khi đối phương thất bại nhất định sẽ bị luyện hóa, Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, lại là một kiếm.

Như cũ là Nhất Kiếm Hủy Diệt.

Khí lãng hủy diệt mang tất cả mà lên, hình thành một đạo gợn sóng thảm thiết, thẳng tắp cắt về phía Tu La Vương cùng Hỗn Độn kim lệnh.

Rầm ào ào!

Cổ lực lượng này bị chặt đứt, Hỗn Độn kim lệnh lui về phía sau vài bước, khuôn mặt khó coi, Tu La Vương cũng miệng lớn thở hổn hển, có thể thấy được vừa rồi hai người công kích để cho hắn không quá dễ dàng.

- Hỗn Độn kim lệnh, ta không muốn luyện hóa ngươi, không bằng hai người chúng ta liên thủ, tru sát Tu La Vương, triệt để tiêu trừ tai hoạ ngầm!

Nhiếp Vân cất cao giọng nói.

Thủ đoạn của Tu La Vương càng ngày càng nhiều, thực lực càng ngày càng mạnh, thật sự không thể đợi nữa, nếu như có cơ hội tru sát hắn, tuyệt sẽ không lưu tình! Bằng không thì tùy ý đối phương hủy diệt thế giới, cũng không phải Nhiếp Đồng nguyện ý chứng kiến.

Trải qua Đạo giới vấn tâm, lúc này tâm cảnh của Nhiếp Vân như bàn thạch, sẽ không có ý khác, một khi làm ra quyết định, bất cứ chuyện gì cũng không thể dao động

------oOo------

Chương 1822: Liên thủ (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Liên thủ?

Hỗn Độn kim lệnh liếc nhìn Nhiếp Vân, thấy ánh mắt của hắn mang theo thuần khiết, không có chút tham lam nào, trên mặt do dự.

Thân là dị bảo, vô số người muốn lấy được, hắn chưa bao giờ cùng người hợp tác qua, nhưng mà trước mắt, hợp tác mới có khả năng cộng sinh, còn không hợp tác hẳn phải chết!

Một lát sau, trong mắt Hỗn Độn kim lệnh hiện lên kiên quyết.

- Tốt, ta tin tưởng ngươi, chúng ta hợp tác trước đối phó Tu La Vương!

Hỗn Độn kim lệnh cắn răng.

- Đáng thương a đáng thương, Nhiếp Vân ca ca, ta không thể không bội phục tài ăn nói của ngươi a! So với ngươi, Khâu Thánh cái phế vật này là Thiên Quân sư lại kém không biết bao xa.

Tu La Vương nở nụ cười.

- Hỗn Độn kim lệnh, chẳng lẽ ngươi không biết thân phận của mình, hôm nay người tới, mục đích chỉ có một, là luyện hóa ngươi, liên hợp chỉ là lấy cớ mà thôi, đợi đả bại ta, ngươi đồng dạng khó tránh khỏi vận rủi!

- Cái này...

Hỗn Độn kim lệnh lần nữa do dự.

- Ha ha, ca ca, chúng ta lần nữa chiến một trận a, ta ngược lại muốn nhìn, ngươi đã luyện thành tuyệt chiêu gì!

Thấy hắn do dự, Tu La Vương đạt tới mục đích, thét dài một tiếng, đột nhiên ra tay với Nhiếp Vân.

Bàn tay huyết hồng duỗi ra, giống như bóp vỡ tinh cầu, Tu La sát khí hùng hậu mang theo mùi máu tươi nồng đậm, hóa thành một thanh đao ảnh cực lớn.

Đao ảnh dữ tợn bao phủ khắp nơi, che chắn toàn bộ phương vị có khả năng lui ra phía sau, để cho người không có đường lui.

- Nhiếp Vân...

Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng Tiểu Long thả người đi tới phía sau hắn, muốn liên thủ.

Bất quá còn chưa tới trước mặt, vài đạo quyền phong oanh kích đến, bọn người Khâu Thánh Tôn Giả mới vừa rồi được Tu La Vương cứu đã ngăn trở đường đi.

Tuy Khâu Thánh Tôn Giả thi triển huyết tế, bản thể bị thụ thương rất lớn, nhưng không phải Tiểu Long cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt trước mắt có thể chống lại, may mắn hai người bọn họ có thủ đoạn bảo vệ tánh mạng, trong lúc nhất thời cũng không có hiện tượng thất bại.

Kỳ thật bọn hắn cũng biết, bọn hắn chiến đấu chỉ là phụ trợ, mấu chốt chính thức là Nhiếp Vân cùng Tu La Vương, hai người vô luận ai chiến thắng, chẳng khác nào một phương chiến thắng, một phương khác triệt để thất bại.

- Chút thủ đoạn ấy liền muốn vây khốn ta? Hủy Diệt kiếm khí, xỏ xuyên qua cầu vồng, Tu La phong ấn, bị hủy bởi nhất niệm!

Nhiếp Vân cũng không vì Hỗn Độn kim lệnh do dự mà cảm thấy uể oải, ngược lại cười nhạt một tiếng, làm nhiều việc cùng lúc, song kiếm dung hợp, đồng thời thi triển ra Nhất Kiếm Hủy Diệt.

Hai đại tuyệt chiêu ở dưới sự khống chế của Thiên Thủ Sư dung hợp chung một chỗ, giống như Hỗn Độn Cự Phủ, vạch phá thế giới hắc ám, đốt lên ánh sáng vô tận trong hư không.

Ầm ầm!

Một đạo sấm sét vang dội, Tu La sát khí đầy trời bị mở ra, chia làm hai đoạn, kiếm khí không có chút dừng lại nào, tiếp tục bắn tới Tu La Vương.

Nhất Kiếm Hủy Diệt dung hợp, lực lượng tăng phúc cũng không phải một cộng một đơn giản như vậy, mà càng nhanh hơn, càng mạnh hơn nữa, trong kiếm khí mang theo vô số kiếm ý, hỗn tạp hàm nghĩa Thiên Đạo, vừa xuất hiện ở trước mặt, liền làm cho không người nào có thể ngăn cản.

Bình thường Tiên Quân chứng kiến chiêu này chỉ sợ sẽ bị huyền ảo ẩn chứa trong đó chấn bất tỉnh, khó có thể phản kháng, nhưng Tu

La Vương không phải Tiên Quân bình thường, tuy trong mắt lộ ra cảnh giác, lại không để ý, tay phải nhẹ nhàng trảo một cái.

Rầm ào ào!

Một kiếm đâm thủng vòm trời, bị hắn nhẹ nhõm chộp vào lòng bàn tay, như nhặt lên một cây rơm rạ, đơn giản đến cực điểm.

- Ca ca, nếu như ngươi chỉ có chút bổn sự ấy, vậy thì thật làm cho ta thất vọng!

Tiện tay ngăn trở một kiếm dung hợp, Tu La Vương cười nhạt một tiếng.

- Tu La Vương không hổ là Tu La Vương, xem ra thực lực Xích Thiên cảnh sơ kỳ, ngươi đã triệt để củng cố rồi...

Nhiếp Vân nhổ ra một ngụm trọc khí, tuy rung động, nhưng trong nội tâm không có chút sợ hãi nào.

Có thể tiện tay tiếp được Nhất Kiếm Hủy Diệt dung hợp, nói rõ thực lực của đối phương, đã triệt để củng cố ở Xích Thiên cảnh sơ kỳ.

Tốc độ tấn cấp đáng sợ hơn mình nhiều!

- Đúng vậy, ta đã củng cố tu vi, tuy chỉ sơ kỳ, nhưng như cũ là Xích Thiên cảnh, không phải các ngươi có thể chống lại!

Tu La Vương từng bước một đi tới, đưa tay liền là một quyền.

Quyền pháp của hắn thoạt nhìn bay bổng, không có lực lượng gì, nhưng chính diện đối kháng mới biết được đáng sợ cỡ nào.

Thân thể Nhiếp Vân vội vàng nhoáng một cái, năm ngón tay mở ra, một đạo kiếm quang dung hợp nghênh đón.

Đúng là Nguyên Khí Đạn phiên bản thu nhỏ vừa rồi.

Oanh!

Nắm đấm cùng Nguyên Khí Đạn va chạm, Tu La Vương không giống Khâu Thánh Tôn Giả, không có bất kỳ tổn thương, lần nữa lăng không đánh qua.

- Đại Lực Đan điền, 300 lần chiến lực!

Cơ bắp cốt cách toàn thân hiện lên một loại trạng thái sắp xếp khác, rậm rạp chằng chịt, vòng eo vặn vẹo, một cổ lực lượng từ bắp chân lan tràn lên phía trên.

Chiêu này của Nhiếp Vân, là ban đầu ở Yêu giới vụng trộm học được, có thể quán thông tất cả tế bào trên người, trong nháy mắt bộc phát ra lực công kích mạnh nhất.

Oanh!

Không khí trước mặt bị áp súc thành bánh, âm sóng cực lớn mang tất cả mà ra.

Công kích đối bính, Nhiếp Vân đăng đăng đăng đăng lui về phía sau mấy bước, sắc mặt khó coi.

Hắn mặc dù thi triển ra tuyệt chiêu mạnh nhất, nhưng đối với Tu La Vương là Xích Thiên cảnh mà nói, như trước không chịu nổi một kích.

Cả hai kém một đại cảnh giới, cũng không phải lực lượng đơn thuần có thể đền bù.

- Đừng ẩn tàng, ta biết rõ thiên phú của ngươi đã bắt đầu dung hợp, không chỉ cửu phẩm Khu Tu sư đơn giản như vậy, lấy ra thực lực mạnh nhất của ngươi đi!

Lần nữa đánh lui Nhiếp Vân, trên mặt Tu La Vương không có lộ ra hưng phấn, mà ngưng trọng nhàn nhạt.

Hắn huyết thống cao, huyết mạch cường, cấp bậc lại cao, mỗi lần đối công, thoạt nhìn đều khó khăn lắm mới có thể ngăn cản, trên thực tế đối phương khẳng định che giấu thực lực, nếu không, sao có thể làm được tiêu chuẩn như thế, đối kháng kịch liệt như thế còn

không bị thương?

- Vẫn bị ngươi nhìn ra!

Nhiếp Vân cười khẽ, khí tức trên thân lần nữa tăng lên.

Tu La Vương nói không sai, hắn dung hợp thiên phú đã tăng nhiều rồi, không cực hạn ở chín nữa.

Trước kia trên đường đến có chỗ lĩnh ngộ, thiên phú vốn chống cự lẫn nhau dần dần dung hợp, tuy không phải tất cả đan điền toàn bộ dung chung một chỗ, nhưng dung hợp hơn mười dạng, những đan điền này hình thành một kết cấu đặc thù, đồng thời quay chung quanh chủ đan điền xoay tròn, để cho thực lực của hắn tăng lên không ít.

------oOo------

Chương 1823: Đạo giới truyền thừa (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như không phải như vậy, làm sao có thể cùng Xích Thiên cảnh Tu La Vương đối kháng mà không rơi vào thế hạ phong.

Sở dĩ dung hợp thiên phú không biểu hiện ra, Nhiếp Vân chỉ là sợ bị Tu La Vương phát hiện mà thôi! Át chủ bài sở dĩ xưng là át chủ bài, là bởi vì đối thủ không biết, một khi đối thủ minh bạch nội tình của ngươi, còn muốn xuất kỳ bất ý liền khó khăn.

Đáng tiếc, con mắt của Tu La Vương độc ác, tuy che dấu rất sâu, nhưng vẫn bị nhìn ra.

- Dung hợp chi khí, hóa thành lợi kiếm, Nhất Kiếm Phá Trần, Nhất Kiếm Hoàn Vũ, Nhất Kiếm Tru Thiên, Nhất Kiếm Hủy Diệt, bốn kiếm hợp nhất!

Hội tụ dung hợp chi khí chung một chỗ, Nhiếp Vân hợp khí thành kiếm, vung tay vẽ một cái, kiếm khí phá không mà ra.

Kiếm khí ở trên không trung diễn biến ra Liên Nguyệt kiếm tứ đại tuyệt chiêu, hơn nữa dung hợp chung một chỗ, hình thành kiếm quang đặc biệt bắn tới Tu La Vương.

Ầm ầm!

Dung hợp chi khí là khắc tinh của Tu La sát khí, Nhiếp Vân lại dung hợp hơn mười dạng thiên phú đặc thù, uy lực càng lớn, đạo kiếm khí này thoạt nhìn không có cường đại như Bắc Đẩu kiếm thi triển Nhất Kiếm Hủy Diệt, lại làm cho sắc mặt của Tu La Vương khẽ biến.

PHỐC!

Xương bả vai của Tu La Vương bị kiếm khí đâm thủng, dung hợp chi khí hình thành kiếm khí, còn mang theo ăn mòn, phát ra thanh âm ken két...

- Rất tốt, đáng giá ta dùng binh khí rồi!

Bàn tay lớn hư trảo một cái, Tu La sát khí đầy trời như thủy triều hàng lâm xuống, hóa giải kiếm khí do dung hợp chi khí hình thành, Tu La Vương hừ nhẹ, tay khẽ vẫy, một thanh trường kiếm xuất hiện.

Lần này không phải máu huyết hội tụ thành Tu La kiếm, nhưng bộ dáng cực kỳ tương tự, ở mũi kiếm có sát khí hội tụ thành phong bạo, tự hồ chỉ cần tùy tiện khẽ động, có thể nhấc lên mưa to gió lớn, xé rách cả thế giới.

Chứng kiến chuôi kiếm này, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng, không có hưng phấn như vừa rồi nữa.

Chuôi kiếm này cấp bậc rất rõ ràng đã vượt qua Tạo Hóa Tiên Khí, thậm chí Khâu Thánh lấy ra Hỗn Độn bảo vật cũng không bằng, tu vi Xích Thiên cảnh phối hợp binh khí cường đại như thế, chỉ sợ Tu La Vương lúc này mới là đáng sợ nhất.

- Đây là Tu La cốt kiếm của Tu La nhất tộc, do vô số khung xương

của Tu La hội tụ thành, cấp bậc đã vượt qua Tạo Hóa Tiên Khí. Không thể ngạnh bính, bằng không thì bất luận binh khí gì cũng đỡ không nổi...

Ngay thời điểm Nhiếp Vân ngưng trọng, một thanh âm vang lên, quay đầu nhìn lại, nói chuyện chính là Hỗn Độn kim lệnh.

Hắn sinh hoạt ở trong Hỗn Độn, đối với Tu La Vương hiểu rất rõ, biết rõ lai lịch cùng uy lực của chuôi kiếm này.

Nói xong, Hỗn Độn kim lệnh nhìn chằm chằm Tu La Vương, trong ánh mắt mang theo lạnh lùng, thấy Nhiếp Vân nhìn qua, quay đầu nhàn nhạt nói.

- Ta đồng ý thuyết pháp của ngươi, muốn giết hắn chỉ có thể liên hợp, chúng ta liên thủ!

- Ngươi đồng ý liên thủ với ta?

Hỗn Độn kim lệnh nói, giống như trong bóng tối xuất hiện ánh rạng đông, để cho Nhiếp Vân mừng rỡ.

Tu La Vương lấy ra Tu La cốt kiếm mang đến áp lực, hễ quét là sạch.

Thực lực của Hỗn Độn kim lệnh còn mạnh hơn hắn, liên thủ cho dù không thắng được Tu La Vương, nhưng đối phương muốn đánh bại bọn hắn cũng không dễ dàng.

- Ta đã tế Tu La cốt đao ra, coi như các ngươi liên hợp cũng vô dụng!

Nhìn cốt đao trước mắt, thái độ của Tu La Vương thành kính, hừ lạnh một tiếng, bàn tay điểm một cái, một đạo đao ý lăng không bổ xuống.

Cổ đao ý này lạnh như băng, thấu triệt cốt tủy, không gian trước mặt Nhiếp Vân ở dưới đao ý, giống như bọt biển, không có chút lực ngăn cản nào.

- Ta đến đối kháng đao phong của hắn, ngươi thừa cơ công kích!

Đã lựa chọn liên hợp, Hỗn Độn kim lệnh không chút do dự, thân thể khẽ động nghênh đón.

Người ở trên không trung đột nhiên tản mát ra kim quang đậm đặc, không ngừng thu nhỏ lại, biến thành một lệnh bài không lớn.

Lệnh bài vừa xuất hiện, lập tức diễn hóa ra Hỗn Độn chi khí nồng đậm, như xuyên việt muôn đời, phong cách cổ xưa bao la mờ mịt.

Rõ ràng trực tiếp biến hóa bản thể.

Đinh!

Tu La cốt đao đụng lên lệnh bài, phát ra một hồi giòn vang, nhưng không tổn thương mảy may.

- Cái này là Hỗn Độn kim lệnh?

Chứng kiến bản thể của Hỗn Độn kim lệnh cư nhiên cường đại như thế, nhẹ nhõm ngăn trở Tu La cốt kiếm, trong nội tâm Nhiếp Vân chấn kinh thoáng một phát, lập tức kịp phản ứng, triển khai Phượng Hoàng chi dực, toàn thân kim lân rậm rạp, nhoáng một cái đi vào sau lưng Tu La Vương, một quyền oanh kích.

Lần này mang theo hương vị đánh lén, phối hợp với Hỗn Độn kim lệnh lại càng tăng thêm lực lượng, đúng là địa phương Tu La Vương khó có thể đánh trả.

Một khi hắn trở tay đối kháng Nhiếp Vân, Hỗn Độn kim lệnh ở phía trước nhất định sẽ ra tay, mà không động thủ, nhất định sẽ bị thương.

Tuy hai đại cao thủ không có phối hợp qua, nhưng thực lực thân thể quá mạnh mẽ, hơn nữa xác định liên hợp, tâm linh tương thông, vừa động thủ liền phát huy ra thực lực không kém.

- Đáng giận!

Quả nhiên, hai người phối hợp để cho Tu La Vương có chút khó chịu, không còn chút sức lực nào phân tâm, nhíu mày lại không có biện pháp.

- Vương!

Oanh!

Nắm đấm của Nhiếp Vân ầm ầm hàng lâm, ngay thời điểm hắn cho rằng Tu La Vương bị chính diện đánh trúng tất nhiên bị thương, trước mắt có một bóng đen hiện lên, nương theo tiếng la đột nhiên nổ tung.

Một Tu La trước kia chiến đấu với bọn người Đạm Đài Lăng Nguyệt, chẳng biết lúc nào chắn ở trước mặt hắn, bị một quyền đánh trúng, bạo liệt.

Mà một quyền cương mãnh của Nhiếp Vân ở dưới đối phương ngăn cản, đã không còn khí lực, đánh vào trên người Tu La Vương đã không có hiệu quả.

- Hừ!

Chỉ trong nháy mắt, Tu La Vương giãy giụa Hỗn Độn kim lệnh khống chế, trở tay một chưởng thẳng đến trước ngực Nhiếp Vân.

Bành!

Dưới tình thế cấp bách, hai đấm của Nhiếp Vân nghênh đón tiếp lấy, quyền chưởng giao kích, bay rớt ra ngoài, cánh tay đau đớn.

- Những Tu La này đều là Tu La Vương một người sáng tạo ra, từng cái đều có thể cam tâm tình nguyện vì hắn mà chết!

Cơ hội tốt như vậy mất đi, Hỗn Độn kim lệnh có chút cảm khái, một lần nữa biến thành hình người, thở ra một hơi.

Quan hệ của Tu La cùng Tu La Vương, thật giống như tử thể đối đãi với mẫu thể, một khi mẫu thể bị hao tổn, bọn hắn đồng dạng bị hao tổn, cho dù vì mẫu thể chết rồi, chỉ cần Tu La Vương không có

việc gì, đồng dạng có thể phục sinh bọn hắn.

------oOo------

Chương 1824: Đạo giới truyền thừa (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Loại chiêu số này chỉ có thể dùng một lần, ta xem các ngươi còn có biện pháp nào, Hỗn Độn kim lệnh, lúc trước ta cho ngươi cơ hội, là chính ngươi không biết quý trọng, ngươi đã muốn chết, cũng đừng trách ta, Tu La Trụ Thiên Thủ, luyện hóa!

Tránh thoát hai người phối hợp công kích, Tu La Vương quay đầu nhìn thoáng qua Tu La vì hắn mà chết, trong mắt hàn ý đại thịnh, bàn tay trở nên càng thêm quỷ dị, lăng không nhấn xuống.

Bầu trời lập tức bị bàn tay cực lớn bao khỏa, một cổ khí tức đặc thù lăng không đáp xuống, bao phủ tất cả mọi người ở bên trong.

- Đây là cái gì?

Nhiếp Vân trốn tránh không được, bị bao phủ ở bên trong, bất quá không cảm thấy có gì dị thường, chính đang kỳ quái, đột nhiên nghe được tiếng thở dốc dồn dập, quay đầu nhìn lại chỉ thấy Hỗn Độn kim lệnh mặt như giấy vàng, cực kỳ khó coi.

- Cổ hơi thở này có chứa lực lượng để cho ta không cách nào chống cự, có thể luyện hóa ta...

Hắn lo lắng hô lên.

- Cái gì?

Trong nội tâm Nhiếp Vân lạnh lẽo.

Tu La Vương nhiều lần luyện hóa Hỗn Độn kim lệnh, biết rõ nhược điểm của hắn, một khi bị hắn triệt để khống chế, khẳng định phải thua không thể nghi ngờ!

- Ngừng tay cho ta!

Hí dài một tiếng, hai tay Nhiếp Vân giao nhau, Bắc Đẩu kiếm, Hàn Băng kiếm đồng thời nhảy lên, đâm qua.

Biết rõ loại công kích này không cách nào tổn thương Tu La Vương, nhưng Nhiếp Vân muốn làm chính là quấy rầy tiết tấu của hắn, để cho hắn không thể luyện hóa Hỗn Độn kim lệnh.

- Hừ!

Tu La Vương sớm có phòng bị, sắc mặt trầm thấp, tay trái tiếp tục duy trì luyện hóa Hỗn Độn kim lệnh, tay phải nghênh qua.

Ầm ầm!

Thế giới như bị lật úp, Nhiếp Vân căn bản ngăn cản không nổi, thân thể lắc lư, thiếu chút nữa bị chụp trúng.

Vèo!

Đồng thời, Tu La cốt đao mang theo hàn ý sắc bén, thẳng tắp đánh xuống.

Lần này một khi bị đánh trúng, cho dù Nhiếp Vân cường thịnh trở lại gấp 10 lần, cũng sẽ bị đánh chết, tình huống nghìn cân treo sợi tóc, cực kỳ nguy hiểm.

- Nhiếp Vân, Hỗn Độn kim lệnh ta một khi xuất thế, nhất định sẽ bị người luyện hóa, sở dĩ ta kiên trì chiến đấu, là muốn tìm một chủ nhân thực lực càng mạnh hơn nữa mà thôi, ngươi... phù hợp điều kiện của ta, chờ bị hắn luyện hóa, còn không bằng cho ngươi, rộng mở linh hồn, tiếp nhận lực lượng của ta!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân không kiên trì nổi, đột nhiên một ý niệm truyền vào trong óc, lập tức chứng kiến Hỗn Độn kim lệnh thẳng tắp lao đến.

- Ngươi...

Không nghĩ tới Hỗn Độn kim lệnh sẽ ở thời khắc mấu chốt nhất làm ra loại quyết định này, trong nội tâm Nhiếp Vân rùng mình, cũng biết bây giờ không phải là thời điểm nói nhảm, linh hồn rộng mở.

Loại bảo vật như Hỗn Độn kim lệnh, có được ý thức tự chủ, muốn luyện hóa, phải rộng mở linh hồn, tuy làm như vậy có chút nguy hiểm, nhưng tình huống trước mắt chỉ có thể lựa chọn tin tưởng đối phương.

- Hừ, muốn cho hắn luyện hóa? Thật đúng là không để ta vào mắt!

Tu La Vương nhìn ra quyết định của Hỗn Độn kim lệnh, cười lạnh liên tục, Tu La cốt kiếm hóa thành một đạo lưu quang hung hăng bổ xuống.

Lần này phương vị cực kỳ xảo trá, đúng là chỗ Hỗn Độn kim lệnh tiến lên, nếu như hắn tiếp tục lao tới nhất định sẽ bị chém trúng, hơn nữa nhìn uy lực, cho dù hắn hóa thành bản thể cũng sẽ bị chấn đến linh tính tan vỡ.

Hỗn Độn kim lệnh mạnh mẽ ngừng lại, ánh đao khó khăn lắm xẹt qua ở trước mặt.

Ầm ầm!

Địa phương ánh đao xẹt qua, không gian tách ra, xé rách thành hai nửa.

- Tới!

Nhất đao bổ ra không gian, Tu La Vương cười lạnh, lần nữa trảo một cái, chỗ không gian của Hỗn Độn kim lệnh bị tịch cuốn lại, mà bản thân hắn thì bị khóa cứng, dốc sức liều mạng giãy dụa, lại không có biện pháp ly khai.

- Buông hắn ra!

Không nghĩ tới Tu La Vương rõ ràng có thực lực như vậy, đem không gian xé chẵn ra lẻ, chia thành tốp nhỏ, cứ thế thiết cát ra

ngoài, Nhiếp Vân gào thét, thẳng tắp vọt tới.

Phương hướng của hắn không phải Hỗn Độn kim lệnh, mà là Tu La Vương.

- Hắn bị ta bắt đi, chỉ bằng ngươi có thể đỡ nổi sao?

Đối mặt Nhiếp Vân vọt tới, Tu La Vương cười lạnh, hai mắt mạnh mẽ trừng lên, bàn tay bay múa.

Ầm ầm!

Một đoàn năng lượng đen kịt, từ sâu trong hư không lan tràn đến, ầm ầm đánh tới sau lưng Nhiếp Vân.

Cổ lực lượng này không biết từ chỗ nào tiến vào Đạo giới, quấy toàn bộ thế giới phát ra minh hưởng ô ô, khắp nơi khí lưu tuôn loạn.

Dưới khí tức cuồng mãnh, kiến trúc vốn sừng sững không biết bao nhiêu năm liền bị đại nạn, biến thành từng mảnh tro bụi, bay múa bốn phía.

- Tu La sát khí? Ngăn cản!

Cảm nhận được đoàn năng lượng mang đến lực oanh kích, Nhiếp Vân không dám lãnh đạm, liền tranh thủ giơ hai tay lên, dung hợp chi khí trong cơ thể hội tụ thành trụ, nghênh đón tiếp lấy.

Cổ năng lượng này toàn bộ do Tu La sát khí tạo thành, những sát khí này bất đồng sát khí tán dật trong Linh giới, tinh thuần đến cực điểm, giống như hỏa diễm, chỉ cần dính vào, liền sẽ khiến người biến hóa, khó có thể khống chế, phương pháp đối kháng, chỉ có dung hợp chi khí.

Nguyên Khí đan điền không ngừng rút ra lực lượng, rất nhiều đan điền nhanh chóng xoay tròn, ầm ầm minh hưởng.

Dưới áp lực khổng lồ, Nhiếp Vân như hầu tử bị đặt ở dưới Ngũ Chỉ sơn, đau khổ chèo chống.

- Ta nhìn ngươi ngăn cản ta như thế nào!

Thoáng một phát ngăn chận Nhiếp Vân, Tu La Vương thở ra một hơi, trên mặt lộ ra một tia huyết sắc không khỏe, xem ra thi triển chiêu này đối với hắn cũng tạo thành tổn thương thật lớn.

- Hiện tại ta sẽ luyện hóa Hỗn Độn kim lệnh, sau đó lại đánh chết các ngươi!

Quay đầu nhìn về phía Hỗn Độn kim lệnh bị nhốt, ánh mắt Tu La Vương lộ ra lửa nóng.

- Không...

Nhìn Tu La Vương đưa tay chộp tới Hỗn Độn kim lệnh, gân xanh của Nhiếp Vân tóe ra, biết rõ một khi để cho hắn thành công, Thiên Địa lục đạo khẳng định tiến vào đại nạn, trong nội tâm hét lên điên cuồng, dưới lo lắng, bí quyết Nhất Khí Hóa Tam Thanh vốn không có chút cảm giác nào, đột nhiên nhẹ nhàng chấn động một cái!

Ầm ầm!

Nương theo chấn động này, linh lực vô cùng vô tận của toàn bộ Đạo giới mạnh mẽ hội tụ đến, như xoáy lên phong bạo cực lớn, lực lượng khổng lồ giống như cái phễu từ trên trời giáng xuống, bao phủ Nhiếp Vân ở trung tâm.

- Đây là cái gì?

Biến cố đột nhiên tới, tất cả mọi người sững sờ, ngay cả Tu La Vương cũng ngừng lại.

Đạo giới luôn rất thần bí, hiện tại toàn bộ thế giới rung chuyển, tuôn ra lực lượng như thế, ngay cả hắn cũng có chút không rõ ràng lắm.

------oOo------

Chương 1825: Đạo giới truyền thừa (hạ)

- Là Đạo giới Chi Chủ tán thành! Nhiếp Vân đã nhận được Đạo giới Chi Chủ tán thành!

Đạm Đài Lăng Nguyệt không hổ là tu luyện bí pháp Đạo tộc, vốn sửng sốt một hồi, đảo mắt liền hiểu được, hưng phấn đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Truyền thuyết, trước khi Đạo giới Chi Chủ chết, từng phong ấn ý chí còn sót lại của mình, chỉ cần đạt được cổ ý chí này tán thành, chẳng khác nào thành Đạo giới Chi Chủ mới, đạt được truyền thừa cường hãn nhất của Đạo giới.

Truyền thuyết này Đạm Đài Lăng Nguyệt đã sớm nghe nói qua, thậm chí cho tới nay cho rằng nàng là Thiên Đạo sư có khả năng đạt được tán thành nhất, hiện tại xem ra, lại là Nhiếp Vân!

Tuy không phải nàng, nhưng nàng không có chút ghen ghét nào, người yêu thành tựu càng cao, nàng càng cao hứng.

- Người này rõ ràng đã chết còn có biện pháp dự phòng!

Lúc này Tu La Vương cũng nhận ra được, hừ lạnh một tiếng.

Đạo giới Chi Chủ trước khi chết cũng không có đột phá Xích Thiên cảnh, mặc dù lưu lại truyền thừa, cũng không có khả năng giúp Nhiếp Vân đột phá, nhưng hoàn toàn có thể cho hắn luyện thành bí pháp cao nhất Đạo giới… Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

Một Nhiếp Vân liền để cho hắn đầu đau không dứt, thậm chí không tiếc tốn hao một cái giá lớn làm ra Tu La sát khí ngăn cản, nếu lại toát ra hai cái, còn không phải mệt chết sao?

Bất quá, chuyện này không phải hắn bây giờ có thể ngăn cản. Đạo giới Hỗn Độn Nguyên Khí từ hội tụ đến tiến vào trong cơ thể Nhiếp Vân, bất quá hai ba cái hô hấp, ngay sau đó ở trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, thiếu niên bị Tu La sát khí đè ở dưới, trong cơ thể ầm ầm minh hưởng, đột ngột xuất hiện hai thân hình giống

như đúc.

Hai người kia nhìn không ra là bản thể hay phân thân, tất cả đều hai mắt như điện, tinh khí như khói báo động.

- Cút ngay!

Ba Nhiếp Vân tuy hai mà một, như huynh đệ sinh đôi, hai cái đột ngột xuất hiện chứng kiến đoàn năng lượng trấn áp mình, đồng thời thấp giọng hô, oanh kích mà ra.

Bành!

Đất rung núi chuyển, vách ngăn trước kia vây khốn Hỗn Độn kim lệnh ầm ầm vỡ vụn, Tu La sát khí ở phía trên bị đánh nát, hóa thành khí lưu dịu dàng ngoan ngoãn, trùng kích mà ra.

- Nhất Khí Hóa Tam Thanh... Không nghĩ tới hắn thực luyện thành!

Chứng kiến ba Nhiếp Vân đồng thời xuất hiện, sắc mặt của Tu La Vương âm trầm như đáy nồi.

Dùng thực lực của hắn, đối phó một Nhiếp Vân, tốn hao chút ít khí lực, muốn đánh hai cái, tốn hao một cái giá lớn tối đa chỉ đánh ngang tay. Về phần ba cái... thật muốn giao chiến, bị ngược đãi sẽ chỉ là hắn!

Hơn nữa ba người này có cùng một linh hồn, tâm linh tương thông, liên thủ chiến đấu, không đơn thuần là vấn đề ba người, thực lực càng hơn!

- Tuy ngươi đã luyện thành Nhất Khí Hóa Tam Thanh, nhưng bàn về hiểu rõ Hỗn Độn kim lệnh, căn bản kém ta, hiện tại ta liền luyện hóa, nhìn ngươi có thể làm khó dễ được ta không!

Những ý nghĩ này ở trong óc lóe lên rồi biến mất, Tu La Vương bỏ qua Nhiếp Vân, quay đầu nhìn về phía Hỗn Độn kim lệnh đã bị hắn khống chế, khí tức bắt đầu uể oải!

Bàn tay lớn trảo một cái, khí tức đặc thù lần nữa bao phủ kim lệnh,

để cho hắn kêu thảm liên tục, lại không có năng lực phản kháng chút nào.

Vù vù!

Kim lệnh biến thành bản thể, thân hình không ngừng run rẩy, giống như sắp không chịu nổi.

- Đáng giận, buông ra!

Vừa mới phá vỡ Tu La sát khí, Nhiếp Vân liền thấy một màn như vậy, đồng thời hét to, ba người liên thủ oanh kích ra.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh là Vô Thượng bí thuật của Đạo giới, biến hóa ra phân thân, cùng bản thể giống như đúc, ngay cả thực lực cũng tuy hai mà một, lúc này ba Nhiếp Vân liên thủ, tương đương với đột nhiên nhiều ra ba cường giả có được thân thể Xích Thiên cảnh, ba quyền xuất kích, không gian vây khốn Hỗn Độn kim lệnh lập tức bị phá vỡ, biến thành mảnh vỡ.

- Loại chiến đấu cấp bậc này chúng ta đã không xen tay vào được, mau lui lại!

Chứng kiến ba Nhiếp Vân bạo tẩu cùng Tu La Vương sắc mặt âm trầm, hai người Đạm Đài Lăng Nguyệt biết rõ cục diện trước mắt đã không phải là các nàng có thể khống chế, thấp giọng hô một tiếng, cùng Tiểu Long thẳng tắp lui về phía sau.

Chờ ở chỗ này làm rối, để cho Nhiếp không cách nào phân tâm, còn không bằng rời khỏi vòng chiến, chờ đợi tin tức tốt của hắn.

Bọn người Khâu Thánh Tôn Giả cũng không ngốc, chứng kiến cục diện này cũng hiểu được, quay người bỏ chạy.

Phương hướng bất đồng bọn người Đạm Đài Lăng Nguyệt, trong nháy mắt ở trung tâm Thành Tiên Đài, chỉ còn lại Nhiếp Vân, Tu La Vương cùng với Hỗn Độn kim lệnh sắp biến thành bản thể.

Hô!

Không gian gông cùm xiềng xích vỡ ra, Hỗn Độn kim lệnh thoát khốn, tuy khí tức uể oải, nhưng ít nhất không có bị đối phương luyện hóa.

- Nhiếp Vân, ta quả nhiên không nhìn lầm, loại Đạo giới bí thuật Nhất Khí Hóa Tam Thanh này cũng có thể luyện thành, xem ra ngươi chính là Thiên mệnh của ta lần này rồi!

Chạy ra nguy hiểm, Hỗn Độn kim lệnh cười ha ha, lao đến.

- Ba Nhiếp Vân liền có thể ngăn cản ta luyện hóa ngươi sao? Nằm mơ!

Tốc độ của hắn nhanh, Tu La Vương nhanh hơn, trong thanh âm âm tàn, đã đi tới sau lưng Hỗn Độn kim lệnh, năm ngón tay mở ra, lực lượng như mưa to huy sái, lần nữa bao phủ hắn.

- Hừ!

Ba Nhiếp Vân đồng thời phun ra khí lưu, giống như ảo ảnh, lần nữa ra tay.

Ba đạo công kích hội tụ hình thành lực lượng, chống lại Tu La Vương.

- Tu La đầy trời!

Hai mắt Tu La Vương bắn ra hồng quang lập loè, ở trong tiếng gầm gừ, Thiên Địa run rẩy, không trung đột nhiên nhiều ra vô số Tu La rậm rạp chằng chịt.

Những Tu La này mỗi một đầu đều có thực lực Tiên Quân sơ kỳ, có tới mấy trăm con, mấy trăm cường giả Tiên Quân Tu La không biết từ đâu mà đến, đồng thời xuất hiện, trong nháy mắt lực lượng như mưa, chặn công kích của Nhiếp Vân.

Trực tiếp triệu hồi ra nhiều Tu La như vậy, Tu La Vương tựa hồ cũng đã nhận lấy cắn trả thật lớn, sắc mặt càng thêm khó coi, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi.

- Nỏ mạnh hết đà, ta nhìn ngươi có thể triệu hoán mấy lần!

Trong mắt Nhiếp Vân chiến ý bành trướng, ba thân hình liên tục ra quyền, mỗi một quyền đều mang theo lực lượng nghiền áp, Tu La Tiên Quân đột ngột xuất hiện đụng phải nhao nhao nổ tung.

Đạt tới loại thực lực như hắn, Tiên Quân bình thường đã không cách nào tạo thành

tổn thương, một quyền có thể đánh bạo nhiều cái.

Không đến hai cái hô hấp, Tu La Vương triệu hoán ra mấy trăm vị Tiên Quân, đã bị Tam đại phân thân đánh chết, Tu La phát ra lực lượng thì bị Nhiếp Vân thôn phệ vào trong cơ thể, thực lực lần nữa bạo tăng.

------oOo------

Chương 1826: Tiên Thành (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước kia Nhiếp Vân chỉ là thân thể mạnh mẽ, Tiên lực đạt tới Tiên Quân sơ kỳ, lúc này thôn phệ mấy trăm Tu La, một đường đột phá, thời gian nháy con mắt, đã đạt tới Tiên Quân trung kỳ đỉnh phong, giống như Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Đạt tới Tiên Quân cảnh, mỗi tăng một cảnh giới nhỏ cũng cần tốn hao thật lớn, Nhiếp Vân tích lũy hùng hậu như vậy càng lớn, có thể một hơi đột phá Tiên Quân sơ kỳ, sơ kỳ đỉnh phong, trung kỳ, đạt tới trung kỳ đỉnh phong, đã xem như không thể tưởng tượng nổi rồi!

- A!

Vừa đánh chết những Tu La này, Nhiếp Vân chợt nghe phía trước la lên một tiếng, vội vàng nhìn lại, chỉ thấy bản thể của Hỗn Độn kim lệnh đã như bột mì, không biết bị Tu La Vương dùng thủ đoạn gì kéo dài nhỏ, tùy thời có thể bị luyện hóa.

Hỗn Độn kim lệnh với tư cách binh khí, nhưng luyện hóa dung nhập thân hình, lại có thể làm cho người trực tiếp đột phá Xích Thiên cảnh, vô cùng cường đại.

Tu La Vương thừa dịp Nhiếp Vân đánh chết những Tu La kia, đã gạt bỏ hơn phân nửa linh tính của đối phương, tùy thời có thể luyện hóa thành công.

Một khi để cho hắn thành công, nhất định có thể khôi phục sức chiến đấu đỉnh phong nhất, tuyệt đối là đại tai nạn của Thiên Địa lục đạo.

- Buông Hỗn Độn kim lệnh ra!

Thấy tràng cảnh trước mắt nguy cấp, ba Nhiếp Vân đồng thời ra quyền, nhắm ngay Tu La Vương.

Ba thân thể Xích Thiên cảnh đồng thời ra tay là khái niệm gì, không gian Đạo giới vững chắc giống như bánh quai chèo vặn vẹo, lực lượng khổng lồ xông về trước kích, đụng phải đồ vật vô luận nham thạch hay cái gì cũng lập tức biến mất, triệt để hủy diệt.

- Nhiếp Vân, không còn kịp rồi, ngươi nhanh đình chỉ thi triển Nhất Khí Hóa Tam Thanh, biến trở về bản thể!

Ngay thời điểm lực lượng hủy diệt đi vào trước mặt Tu La Vương, bên tai Nhiếp Vân truyền đến một thanh âm lo lắng.

Chính là Hỗn Độn kim lệnh!

- Tốt!

Không biết tại sao đối phương lại nói ra loại lời này, bất quá Nhiếp Vân đối với hắn nói tin tưởng không nghi ngờ, thấp giọng hô một tiếng, thân thể nhoáng một cái, ba phân thân một lần nữa ngưng tụ chung một chỗ, biến thành một.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh có thể tách ra, cũng có thể khôi phục, khống chế thuần thục không cần tốn hao quá nhiều thời gian.

Oanh!

Ba phân thân vừa mới dung hợp chung một chỗ, chợt nghe một tiếng nổ tung, chấn đến lỗ tai phát mộng, ngay sau đó vành mắt đầy hỏa hoa, một cổ năng lượng khổng lồ dũng mãnh vào thân thể, để cho hắn thiếu chút nữa bành trướng đến bạo tạc nổ tung.

- Hỗn Độn kim lệnh...

Cảm nhận được lực lượng trong cơ thể tuôn trào, Nhiếp Vân biết rõ vừa rồi bạo tạc nổ tung nhất định là Hỗn Độn kim lệnh làm ra.

Chẳng quan tâm luyện hóa lực lượng trong cơ thể, vội vàng nhìn lại phía trước, chỉ thấy kim lệnh vốn bị kéo dài hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, vẻ mặt Tu La Vương khó coi, há miệng, liền nuốt khí kình quay cuồng đầy trời vào trong bụng.

- Tự bạo?

Trong nội tâm Nhiếp Vân sinh ra một cổ bi thương.

Vừa rồi Hỗn Độn kim lệnh bị Tu La Vương dùng phương pháp đặc thù kiềm chế không cách nào đào thoát, dưới tình thế cấp bách trực tiếp thiêu đốt lực lượng, lựa chọn tự bạo.

Trong quá trình tự bạo lao đến địa phương trọng yếu nhất, tiến vào thân thể của mình, mà một bộ phận còn lại thì bị Tu La Vương bắt lấy, nuốt vào trong bụng.

Có thể nói kết quả lần này cùng lần trước tranh đoạt Ám Ma chi tâm không kém bao nhiêu, mình cùng Tu La Vương ai cũng không có chiếm được tiện nghi, mỗi người nửa phần.

Bất quá cẩn thận nói tiếp, vẫn là hắn lợi nhuận nhiều một ít, đạt được Đạo giới Chi Chủ truyền thừa, luyện thành bí pháp Nhất Khí Hóa Tam Thanh, nương theo thực lực tăng lên, sức chiến đấu tuyệt đối sẽ gia tăng gấp bội.

- Nhiếp Vân, hôm nay cho ngươi buôn bán tiện nghi, về sau không có vận khí tốt như vậy, ngươi sớm muộn gì cũng phải chết ở trên

tay ta!

Nhiếp Vân suy nghĩ, Tu La Vương tựa hồ cũng biết, ánh mắt lộ ra sát cơ trần trụi.

Bất quá hắn biết bây giờ không phải đối thủ của thiếu niên này, ở trong tiếng gọi ầm ĩ, tay khẽ vẫy một cái, lấy đi bọn người Khâu Thánh Tôn Giả, ngay sau đó vạch phá không gian bỏ chạy.

- Chạy đi đâu!

Nhiếp Vân sao có thể như hắn mong muốn, tiến về phía trước một bước, lại là một quyền.

Ầm ầm!

Tay đấm cuồng mãnh còn chưa tới trước mặt Tu La Vương, đã bị hắn trở tay ngăn cản, ánh mắt huyết hồng lóe lên.

- Ngươi không thi triển Nhất Khí Hóa Tam Thanh muốn lưu ta lại, còn không có bổn sự này, lần sau gặp mặt, ta tuyệt sẽ không khách khí như vậy!

Ở trong tiếng gào thét, thân thể Tu La Vương nhảy dựng, trong nháy mắt biến mất, phảng phất như không có xuất hiện qua, rốt cuộc bắt không được tung tích.

- Độn thuật thật cao minh...

Chứng kiến hắn đi nhanh như vậy, đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại.

Nếu như nói trước kia Khâu Thánh thi triển Huyết Độn thuật cực kỳ lợi hại, nhưng chứng kiến phương thức Tu La Vương đào tẩu mới biết được, cái gì cũng không tính.

Loại độn thuật này đã vượt ra khỏi tưởng tượng, ngay cả hắn cũng không thể hoàn thành, thiên phú Võ Đạo sư tận mắt thấy, cũng không rõ ràng cho lắm, không biết dùng phương pháp gì ly khai!

Đáng sợ!

Đương nhiên, cho dù có thể nhìn ra, hơn nữa có thể đuổi theo, hiện tại Nhiếp Vân cũng không dám đuổi theo, bởi vì lúc này trong cơ thể như sắp bạo tạc nổ tung, phiên giang đảo hải, tùy thời có thể không chịu nổi trực tiếp từ không trung rơi xuống.

- Tiểu Long, Nguyệt Nhi, hộ pháp cho ta!

Không kịp nói tỉ mỉ, Nhiếp Vân vội vàng nói một tiếng, trực tiếp khoanh chân ngồi dưới đất.

- Tốt!

Chứng kiến bộ dáng của hắn, Tiểu Long cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng minh bạch chuyện gì xảy ra, đồng thời thủ ở chung quanh, sợ Tu La Vương đi mà quay lại.

May mắn, tình huống của Tu La Vương cùng hắn không có gì khác nhau, không dám thừa cơ đánh lén.

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Vân thét dài một tiếng, đứng lên.

- Đột phá?

Vẻ mặt đám người Tiểu Long nghi hoặc nhìn qua.

Xích Thiên cảnh cường đại như vậy, nếu như đột phá, nên có động tĩnh thật lớn, hiện tại không có chút biến hóa nào, nói rõ không có thành công, không phải đã luyện hóa Hỗn Độn kim lệnh sao? Sao còn không đột phá?

- Không có!

Nhiếp Vân lắc đầu, trên mặt cũng không có uể oải.

Hắn tích lũy quá sâu, cho dù luyện hóa toàn bộ Hỗn Độn kim lệnh, cũng chưa hẳn có thể thành công tấn cấp Xích Thiên cảnh, huống chi nửa cái! Lại nói, thực lực của hắn vốn chỉ là Tiên Quân trung kỳ đỉnh phong, cách đột phá còn một đoạn xa lắm.

Tuy không có tấn cấp Xích Thiên cảnh, nhưng chỗ tốt lại không nhỏ, luyện hóa nửa miếng Hỗn Độn kim lệnh, tu vi Tiên lực của hắn lần nữa đã có bay vọt về chất, đạt đến nửa bước Xích Thiên cảnh.

------oOo------

Chương 1827: Tiên Thành (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiên lực cũng đạt tới loại cảnh giới này, nói rõ rất nhiều thiên phú vận chuyển phối hợp càng thêm tinh diệu, sức chiến đấu lần nữa gia tăng không ít.

- Đáng tiếc vẫn không thể nào đánh chết Tu La Vương!

Lắc đầu cảm thán một câu.

- Tu La Vương không có dễ dàng giết chết như vậy, trước kia độn thuật ngươi có thể nhìn ra, nếu hắn quả thật muốn trốn, cho dù thực lực có mạnh hơn nữa, cũng không có biện pháp đuổi theo!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Ân!

Nhiếp Vân đối với những lời này cực kỳ đồng ý.

Tu La Vương nương theo thực lực tăng lên, độn thuật cũng cao minh đến cực điểm, thiệt tình muốn chạy trốn, thực lực bây giờ có thể đuổi theo hay không còn khó nói.

Thằng này chẳng những thực lực cường đại, năng lực trốn chạy để khỏi chết càng mạnh hơn nữa, khó trách có thể rong ruổi nhiều Kỷ Nguyên như vậy, hoàn toàn chính xác đáng sợ.

- Sự tình Hỗn Độn kim lệnh xem như đã xong, sớm chút trở về đi!

Nhúc nhích gân cốt, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Lần này tới Đạo giới, mục đích chủ yếu là tìm kiếm Hỗn Độn kim lệnh, tuy tình huống trước mắt cùng tưởng tượng có chút chênh lệch, nhưng cũng coi như kết thúc mỹ mãn.

- Ta muốn đi Đạo giới Tiên Thành nhìn xem, thân là hậu nhân của Đạo tộc, đi vào Đạo giới không thăm viếng thoáng một phát, sẽ cảm thấy có lỗi với tổ tiên!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Tiên Thành?

- Tiên Thành là địa phương trung tâm nhất của Đạo giới, lúc trước là chỗ Đạo giới Chi Chủ ở, giống như Yêu giới Yêu Hoàng thành, có được nội tình nồng hậu dày đặc nhất của Đạo giới! Cũng là căn nguyên của thiên phú Thiên Đạo sư, năm đó Đạo giới Chi Chủ giống như ta, là kẻ có được loại thiên phú này! Lần này tiến vào Đạo giới, ta thủy chung cảm thấy có thứ gì đang triệu hoán, để cho ta đi qua!

Ánh mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt lộ ra nghi hoặc, chậm rãi nói.

- Triệu hoán? Vậy qua đi xem a!

Nhiếp Vân gật đầu đồng ý.

Tu luyện bí thuật Nhất Khí Hóa Tam Thanh, hắn khắc sâu minh bạch Đạo giới Chi Chủ đáng sợ, chỉ sợ loại triệu hoán này, cũng là vị cường nhân lúc trước lưu lại, có thể mang đến dẫn dắt nào đó cho Đạm Đài Lăng Nguyệt.

- Tiên Thành ở phía đông Hư Hoa Thành, ta dẫn đường!

Đạm Đài Lăng Nguyệt đối với Đạo giới khá hiểu rõ, nhận thức đúng phương hướng, bay đi.

Lúc này không gian lưu động ở Hư Hoa Thành đã bị Nhiếp Vân cùng Tu La Vương chiến đấu phá hủy, không có sự kiện quái dị

như trước kia phát sinh, một đường thẳng tắp về phía trước, bay không đến nửa buổi, liền chứng kiến ở trong bầu trời trong xanh, một thành thị cự đại lơ lửng trên không trung, rất nhiều kiến trúc xa hoa, tựa như thiên đường của nhân gian.

- Cái này là Tiên Thành, trăm triệu năm trước, thời điểm Đạo giới phồn vinh, chỉ có thông qua Thành Tiên Đài khảo hạch, mới có tư cách đến nơi đây nghe Đạo giới Chi Chủ diễn giải, tẩy rửa linh hồn, càng tiến một bước!

Ba người tới trước mặt Tiên Thành, giới thiệu nói.

Cúi đầu nhìn lại tiền phương, giống như Hư Hóa thành, kiến trúc vật phẩm hoàn hảo không tổn hao gì, bên trong lại không có nửa bóng người, lại là một tòa không thành.

Ba người rơi vào trong thành, nhìn xem kiến trúc trăm triệu năm trước, giống như nghe được ngày xưa ồn ào, cả đám cảm khái không thôi.

Thời gian là thứ có thể mài mòn tất cả.

- Đó là địa phương Đạo giới Chi Chủ truyền đạt kinh điển thụ đạo, đi qua xem a!

Đạm Đài Lăng Nguyệt lăng không bay đi, Nhiếp Vân Tiểu Long theo sát, rất nhanh chứng kiến một ngọn núi cao lớn, phái trên kim quang thiểm thước, lơ lững một cái bồ đoàn không lớn.

Cái bồ đoàn này phảng phất như có linh tính, lẳng lặng đợi ở nguyên chỗ, vẫn không nhúc nhích, như đợi chủ nhân trở về.

- Hậu nhân Thiên Đạo sư Đạm Đài Lăng Nguyệt, khấu kiến tổ tiên!

Thái độ của Đạm Đài Lăng Nguyệt thành kính, đi tới trước mặt bồ đoàn, chậm rãi quỳ lạy.

Cung kính dập đầu mấy cái, đứng dậy, đang muốn nói chuyện, đột nhiên bồ đoàn lẳng lặng lơ lửng ở trước mặt đại phóng quang minh.

- Xem ra ông trời đối với ta không tệ, còn có hậu nhân may mắn sống sót hậu thế!

Ngay sau đó một thanh âm vang lên, mang theo khí tức cổ xưa bao la mờ mịt, như từ viễn cổ mà đến, rung động tâm linh.

Bọn người Nhiếp Vân sững sờ, vội vàng quay người nhìn lại nơi phát ra thanh âm, thấy nói chuyện lại là cái bồ đoàn lơ lửng kia.

- Ta là Đạo giới Chi Chủ, tuy là Thiên Đạo sư, nhưng từ khi tu luyện đến nay, vẫn đối với Thiên Đạo lòng mang sợ hãi, cẩn trọng, làm việc cẩn thận, lại không nghĩ rằng vẫn gặp phải tai hoạ ngập đầu!

Thanh âm thở dài một tiếng.

- Các ngươi có thể đi vào, nói rõ tai hoạ ngầm của Tu La đã biến mất! Ta tế tự toàn bộ Đạo giới, ngươi còn có thể tới thăm viếng ta, chứng minh đã hiểu bất đắc dĩ của ta!

Thanh âm là thời kỳ thượng cổ lưu lại, có người thành tâm quỳ bái mới có thể kích hoạt, dựa theo cách nhìn của Đạo giới Chi Chủ, tai hoạ của Tu La Vương đã biến mất, trên thực tế chỉ là tai hoạ lần trước triệt tiêu, Nhân loại sống lâu trăm triệu năm!

Đáng tiếc, tai hoạ lần này giờ mới bắt đầu, khoảng cách biến mất, còn không biết phải bao lâu.

- Làm như vậy, cũng là biện pháp bất đắc dĩ, tình cảnh lúc ấy, thật sự quá tàn khốc, Tu La Vương đã quyết định hủy diệt Đạo giới, lúc ấy vô số sinh linh vì chiến đấu mà chết... Mặc dù ta không tế luyện toàn bộ Đạo giới, bọn hắn cũng khó thoát khỏi cái chết...

Thanh âm chậm rãi trầm thấp, nói ra từng sự tình ở thời kỳ thượng cổ.

Thời kỳ thượng cổ, Tu La Vương diệt thế, đích nhắm đầu tiên là Đạo giới!

Đạo giới là chủng tộc thần bí nhất ở giữa thiên địa, lĩnh ngộ chân ý

trong Hỗn Độn Đại Đạo, từng tu luyện giả đều có năng lực Đoạt Thiên Tạo Hóa, khai thiên tích địa.

Tuy lợi hại, nhưng đối thủ cường đại hơn.

Tu La Vương tiến vào Đạo giới, vô số cường giả Tiên Quân tới đối kháng, đều bị nhẹ nhõm chém giết, về sau càng là đại loạn.

Ở dưới Tu La Vương phá hư, Thiên Địa sụp đổ, hồng thủy vô tận từ trên trời đổ xuống, vô số sinh linh chết tổn thương thảm trọng, lúc ấy Đạo giới Chi Chủ thân là Thiên Đạo sư, hóa thân Bổ Thiên, lúc này mới cứu vớt vạn dân.

Chính bởi vì như thế, phân thân mạnh nhất bị hao tổn, Nhất Khí Hóa Tam Thanh không thể khôi phục, Tu La Vương lần nữa đến, không có người chống đỡ được, dưới nguy cấp, Đạo giới Chi Chủ không thể không hiến tế cả Đạo giới, kỳ thật trước khi hiến tế hắn liền lưu lại một tay, đưa tinh anh chính thức của Đạo giới đến thế giới khác.

Nếu không phải nguyên nhân này, Đạm Đài gia tộc làm sao có thể sống sót!

------oOo------

Chương 1828: Lăng Nguyệt tấn cấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Về sau tình huống liền đơn giản, đám tiền bối Đạo giới vì bảo vệ gia viên, trăm chết vô hối, nhao nhao vẫn lạc, tấu lên một khúc bi ca kinh thế.

- Đạo giới triệt để vẫn lạc đã trở thành định số, không có biện pháp sửa đổi! Ta biết rõ ta là tội nhân của Đạo giới, không hy vọng có thể được tha thứ, chỉ hy vọng có thể giữ lại truyền thừa, kính dâng cho thế nhân!

Đạo giới Chi Chủ nói đến đây, thanh âm tràn đầy cô đơn.

- Đây là ta nhiều năm lĩnh ngộ đối với Thiên Đạo sư, hy vọng có thể cho ngươi trợ giúp!

Nương theo thanh âm tiêu tán, một bức tranh vẽ thật dài chậm rãi xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Trong bức họa, Thiên Địa sụp đổ, hồng thủy ngập trời, rất nhiều sinh linh lâm vào trong nước sôi lửa bỏng.

Về sau Đạo giới Chi Chủ dẫn động thiên phú Thiên Đạo sư, dùng thân Bổ Thiên, một lần nữa duy trì trật tự Thiên Đạo.

Đạm Đài Lăng Nguyệt lẳng lặng nhìn hình ảnh trước mắt, thần sắc ngưng trọng, phảng phất như lâm vào trầm tư.

- Cái này là thiên phú Thiên Đạo sư?

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, thì thào tự nói, nữ hài đứng tại nguyên chỗ vẫn không nhúc nhích.

Ầm ầm!

Không biết qua bao lâu, trong cơ thể Đạm Đài Lăng Nguyệt nổ vang, khí thế cả người không ngừng kéo lên, nàng rõ ràng ở thời điểm xem hình ảnh, xuất hiện đốn ngộ!

Đốn ngộ là cơ duyên có thể ngộ nhưng không thể cầu, ngay cả Nhiếp Vân, cũng không có trải qua mấy lần, nàng tiến vào loại trạng thái này để cho hai người Nhiếp Vân kinh hỉ không hiểu.

- Tiểu Long, chuẩn bị cho tốt lực lượng, một khi đột phá, nhất định phải giúp nàng tấn chức!

Thần sắc Nhiếp Vân khẩn trương, bàn tay chiêu một cái, Nguyên Khí đan điền câu thông địa phương không biết tên, vô số lực lượng tinh thuần rục rịch, tùy thời có thể bắn ra.

Chỉ cần cảnh giới đề cao, khẳng định cần đại lượng năng lượng bổ sung, thực lực của Đạm Đài Lăng Nguyệt có thể tấn chức, đối với

bọn họ mà nói, cũng là một đại trợ lực, nhất là hoàn mỹ thi triển ra thiên phú Thiên Đạo sư, cho dù Tu La Vương cũng sẽ không sợ hãi.

Thiên phú bài danh thứ ba, cũng không phải thuận miệng nói chơi, chính thức phát huy ra, Thiên Đạo cũng run rẩy.

Sở dĩ Đạm Đài Lăng Nguyệt không có thể hiện ra loại lực lượng này, chủ yếu bởi vì trong truyền thừa của Đạo giới đứt gãy, nàng khống chế thiên phú Thiên Đạo sư còn chưa đủ tốt, lúc này có chỗ cảm ngộ, tuyệt đối sẽ một đường lên như diều gặp gió, trở thành siêu cấp cường giả không kém gì Nhiếp Vân.

Quả nhiên, một lát sau, trong cơ thể Đạm Đài Lăng Nguyệt sinh ra hấp lực cực lớn, vô số linh khí trên bầu trời bắt đầu chậm chạp hội tụ.

Nhiếp Vân Tiểu Long không dám dừng lại, vội vàng quán thâu lực lượng trong cơ thể cho nàng.

Hai cường giả nửa bước Xích Thiên cảnh đồng thời động thủ, lực lượng cường đại đến cực điểm, không đến nửa canh giờ, Đạm Đài Lăng Nguyệt giống như Nhiếp Vân, tu vi Tiên lực trong cơ thể đạt đến nửa bước Xích Thiên cảnh.

Cuối cùng, còn không có đột phá bình cảnh Xích Thiên cảnh.

Bất quá như vậy cũng rất lợi hại rồi, lần này Lăng Nguyệt chẳng những thực lực đột phá, lĩnh ngộ Thiên Đạo càng thêm triệt để, mặc dù lần nữa gặp được Tu La Vương, cũng có năng lực đánh một trận!

Về phần Khâu Thánh Tôn Giả trước kia, hoàn toàn có thể tiện tay đánh chết!

- Đa tạ!

Cảm thụ thân thể biến hóa, Đạm Đài Lăng Nguyệt từ trong đốn ngộ tỉnh táo lại, nhìn về phía hai người Nhiếp Vân tinh bì lực tẫn, cười một tiếng.

Nếu như không phải hai người bọn họ xem thời cơ nhanh, quán thâu lực lượng trong cơ thể tới, mặc dù nàng có thể đột phá, cũng tuyệt đối không thể đạt tới nửa bước Xích Thiên cảnh, càng không có khả năng trong thời gian ngắn liền đạt được loại thực lực này.

Bàn tay như ngọc trắng nhẹ nhàng trảo một cái, một cổ linh khí hùng hậu từ trên trời giáng xuống, Nhiếp Vân cùng Tiểu Long tổn thất khí lực trong khoảnh khắc khôi phục, thủ đoạn so với thiên phú Mộc Sinh sư còn cường đại hơn vài phân.

- Đây là... thủ đoạn của Thiên Đạo sư?

Hai người có chút giật mình.

- Ta rốt cục minh bạch thiên phú của Thiên Đạo sư là cái gì!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nở nụ cười, khí chất cả người rõ ràng bất đồng trước kia, phảng phất như tùy thời có thể dung nhập Thiên Địa, biến mất vô tung vô ảnh.

- So sánh với hiện tại, trước kia ta lĩnh ngộ Thiên Đạo, quả thực là đồ chơi cho con nít!

Nói đến đây dừng lại một chút, nữ hài cười cười.

- Nhiếp Vân, chúng ta quay trở lại Liên Nguyệt Các a, ta muốn bế quan một hồi, hảo hảo hấp thu cảm ngộ vừa rồi!

- Tốt!

Biết rõ vừa mới tăng thực lực lên, cần phải có thời gian tiêu hóa, Nhiếp Vân cũng không nhiều nói, ba người bay về phía Liên Nguyệt Các.

Tốc độ của ba người rất nhanh, không đến nửa ngày liền đi ra Đạo giới, một lần nữa trở lại Liên Nguyệt Các.

Liên Nguyệt Các giống như Nhiếp Vân suy đoán, không có xuất hiện biến cố gì, xem ra lúc trước Khâu Thánh Tôn Giả nói là vì

nhiễu loạn tâm thần, muốn cho hắn đầu đuôi không thể chiếu cố.

An bài tốt Đạm Đài Lăng Nguyệt bế quan, mới vừa vào nghị sự điện của Liên Nguyệt Các, Tiêu Nhiên liền đi tới.

Hiện tại Tiêu Nhiên toàn quyền xử lý rất nhiều sự tình của Liên Nguyệt Các, tương đương với đại quản gia.

- Nhiếp Vân, tất cả cường giả của Khu Tu tháp đều đã đến, toàn bộ nghe theo mệnh lệnh của Các chủ, thập đại gia tộc chỉnh đốn hoàn tất, lão tổ Đạm Đài gia tộc Đạm Đài Tu Du tiền bối, cũng đã sớm tới rồi, tuyên bố thập đại gia tộc từ nay về sau nghe theo Liên Nguyệt Các chúng ta phân phó...

Ánh mắt Tiêu Nhiên lộ ra hào quang hưng phấn.

Lần đầu tiên nghe được tin tức này, ngay cả hắn cũng có chút không tin, thập đại gia tộc, Khu Tu tháp ở Thiên Địa lục đạo đều là thế lực nổi tiếng, rõ ràng cùng một chỗ quy thuận Liên Nguyệt Các, đổi lại người bình thường nghĩ cũng không dám nghĩ, mà Nhiếp Vân lại thật làm được.

- Thiên Địa lục đạo có chuyện gì phát sinh không?

Hai sự kiện này, ở trong dự liệu của hắn, Nhiếp Vân cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, hỏi tiếp.

- Ma giới lần nữa nhất thống, Yêu nhân giới không có động tĩnh quá lớn, Phật giới càng bế quan toả cảng, không cùng người liên hệ, về phần Nho giới đã triệt để đầu phục Tu La Vương, trở thành đại bản doanh của Tu La, mặt khác ngược lại không

có chuyện gì phát sinh!

Tiêu Nhiên nói.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu, khoát tay chặn lại.

- Dẫn ta đi gặp Đạm Đài Tu Du tiền bối!

Lần này đi Đạo giới cướp đoạt Hỗn Độn kim lệnh, ngoài ý muốn phát hiện Tu La Vương đã củng cố tu vi Xích Thiên cảnh, nói rõ thằng này mặc dù trọng thương, nhưng khôi phục cũng nhanh hơn tưởng tượng.

------oOo------

Chương 1829: Địa Ngục Hàn Tinh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần này để cho hắn nhận được nửa miếng Hỗn Độn kim lệnh, thực lực lần nữa đột phá ở trong tầm tay.

Việc cấp bách là dùng phương pháp nhanh nhất tấn cấp đến Xích Thiên cảnh, chỉ có như vậy mới có thể đuổi trước Tu La Vương, mặc dù đối phương triệt để khôi phục, cũng không cần sợ hãi.

Làm sao đột phá Xích Thiên cảnh, hắn bây giờ cũng không có biện pháp nào, chỉ có thể nhìn xem vị Thiên Cơ sư không gì không biết kia, có đề nghị cùng thủ đoạn gì hay không.

Tu Du Tẩu đi vào Liên Nguyệt Các, một mực bế quan không ra.

Lần trước quán thâu cho hắn đã tạo thành tổn thương không nhỏ, cho dù khôi phục, cũng không cách nào khôi phục thực lực đỉnh phong nhất.

Hai người còn chưa tới chỗ hắn bế quan, hắn tựa hồ đã biết rõ hai người trở về, sớm đi ra.

- Tu Du Tẩu tiền bối!

Thái độ của Nhiếp Vân cung kính, đối với vị Tu Du Tẩu tiền bối này, hắn vẫn cực kỳ cảm kích, mặc kệ đối phương có mục đích gì, hắn cũng lại người thật được lợi, nếu như không có Linh Tê Luyện Thể Quyết cùng Cửu Chuyển Niết Bàn Công của hắn, căn bản không

có khả năng có thực lực hôm nay.

- Tu vi Tiên lực của ngươi rõ ràng cũng đạt tới nửa bước Xích Thiên cảnh? Tốt, xem ra lần này thu hoạch của ngươi không nhỏ!

Liếc nhìn ra tu vi của hắn, Tu Du Tẩu vuốt vuốt chòm râu, nở nụ cười.

- Một bước cuối cùng vô luận như thế nào cũng đột phá không được, lần này tới là muốn hỏi tiền bối có phương pháp xử lý nào không...

Nhiếp Vân vội hỏi.

- Một bước cuối cùng này, ta cũng không biết, nếu có thể đột phá, cũng không chờ tới bây giờ rồi...

Tu Du Tẩu cười khổ, nói đến đây, đột nhiên con mắt sáng ngời.

- Đúng rồi, Cửu Chuyển Niết Bàn Công ngươi tu luyện tới tầng thứ mấy, lần Niết Bàn thứ chín đã bắt đầu chưa?

- Đã tiến hành qua tám lần Niết Bàn rồi, nhưng lần thứ chín Niết Bàn đến bây giờ không có xuất hiện!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Cửu Chuyển Niết Bàn Công của hắn đến bây giờ mới thuận lợi Niết Bàn qua tám lần, về phần lần thứ chín, vốn tưởng rằng đạt tới Tiên Quân cảnh có thể cảm ứng được, không nghĩ tới đến bây giờ còn không có chút đầu mối nào, chẳng lẽ phải đột phá Xích Thiên cảnh mới có thể cảm ứng được Niết Bàn?

03

Xích Thiên cảnh khó có thể vượt qua, cường giả vô số Kỷ Nguyên đều nghiệm chứng điểm ấy, tuy Nhiếp Vân có tự tin có thể đột phá bình chướng này, nhưng hao phí thời gian nhất định sẽ rất dài, mà thời gian chắc chắn sẽ không cho phép!

Không nên đạt tới Xích Thiên cảnh mới có thể Niết Bàn lần thứ chín, Cửu Chuyển Niết Bàn Công này đến cùng như thế nào a?

- Không có xuất hiện...

Sắc mặt của Tu Du Tẩu nguyên bản có chút chờ mong thoáng một phát trầm xuống, hiển nhiên loại kết quả này, ngay cả hắn cũng có chút kỳ quái.

Dựa theo đạo lý, Xích Thiên cảnh hẳn là thực lực mạnh nhất trong thiên địa, Cửu Chuyển Niết Bàn Công lần thứ chín Niết Bàn hẳn là vì đột phá cảnh giới này, vì sao kết quả lại không phải?

- Tu Du Tẩu tiền bối, Cửu Chuyển Niết Bàn Công này rốt cuộc là ai sáng tạo ra? Sao ngay cả ngươi cũng có chút không biết rõ?

Nhiếp Vân nghi ngờ hỏi.

Trước kia Tu Du Tẩu từng nói Cửu Chuyển Niết Bàn Công cùng Linh Tê Luyện Thể Quyết là trí tuệ kết tinh của vô số cường giả bọn hắn, hắn cũng tham dự qua, nếu như vậy, làm người sáng tạo, nhất định có thể tìm được phương pháp dẫn động Niết Bàn.

- Bộ công pháp này đích thật là năm đó chúng ta sáng tạo ra, chỉ có điều... Ngươi tu luyện tới hiện tại, đã xảy ra biến dị, trở nên bất đồng như lúc trước chúng ta sáng tạo! Nếu như đổi lại trước kia, cho dù ngươi không có cảm giác đến lần Niết Bàn thứ chín, ta cũng có thể giúp ngươi dẫn động, mà bây giờ, đã không có khả năng rồi! Bộ công pháp này được ngươi tu luyện, đã triệt để sáp nhập vào linh hồn của ngươi, trở thành phương thức tu luyện đặc biệt của ngươi, không có biện pháp phục chế!

Tu Du Tẩu nhìn kỹ một hồi, lắc đầu thở dài một tiếng.

- Trở thành phương thức tu luyện đặc biệt của ta...

Nhiếp Vân không nghĩ tới đạt được đáp án này, có chút bất đắc dĩ.

Không thể đi vào lần Niết Bàn thứ chín, chứng minh muốn nhanh đột phá Xích Thiên cảnh là một loại hy vọng xa vời.

- Ân, đúng rồi, ngươi là kẻ có được thiên phú thứ nhất, nếu như hiện tại ngươi mở đan điền mới, sẽ mang đến giúp lớn cực trợ cho đột phá!

Không khí nặng nề một hồi, đột nhiên con mắt của Tu Du Tẩu sáng ngời, nghĩ đến một biện pháp.

- Đúng vậy, nhưng mà ta mở đan điền cần một loại khí tức đặc thù...

Nhiếp Vân đang lắc đầu, nhưng nhớ tới một chỗ.

- Đúng rồi, Tu Du tiền bối, ngươi đi theo ta!

Nói xong bàn tay vẽ một cái, xé mở không gian nhảy ra ngoài.

Tu Du Tẩu không biết hắn muốn làm gì, theo sát ở phía sau.

Một lát sau, hai người tới ở trong một ngọn núi, bên trong hàn khí bốn phía, để cho người không ngừng run rẩy.

Đúng là Tuyết Lôi Trì lúc trước tìm được Lôi Điện thạch.

- Đi vào!

Tiện tay cho Tu Du Tẩu một đạo Hàn Băng chi khí, một đạo Diễm Hỏa chi khí, đi đầu tiến vào ao, chỉ chốc lát liền tới vòng xoáy phong ấn, chui đi vào.

Vừa tiến vào bên trong, Tu Du Tẩu bị cảnh tượng trước mắt sợ ngây người, hiển nhiên tuy kiến thức hắn rộng rãi, như trước chưa có xem qua một màn như vậy.

- Đây là...

- Ta cũng không biết, trong những Hàn Băng này có được khí tức ta cần diễn sinh đan điền, chỉ tiếc những hàn băng này quá rét lạnh, mặc dù tu vi hiện tại, lại có thiên phú Hàn Băng sư hình thái thứ năm, cũng không thể lấy ra!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Mới vừa gia nhập nơi đây, hắn lần nữa thí nghiệm thoáng một phát, phát hiện thực lực so sánh với lần trước tiến bộ càng lớn, đáng tiếc chính là, như trước không cách nào từ hàn băng lấy ra khí tức đặc thù.

Những Thạch Đầu này thật giống như từ Địa Ngục âm hàn đến, dù là thân thể Xích Thiên cảnh đụng vào, cũng không có bất kỳ biện pháp.

- Nếu như ta đoán không sai, điều cái này chẳng lẽ liền là Địa Ngục Hàn Tinh trong truyền thuyết.

Tu Du Tẩu không có trả lời hắn, mà giật mình há to mồm, đã qua cả buổi mới thở ra một hơi, dùng thanh âm kinh ngạc nói.

- Địa Ngục Hàn Tinh?

- Ta cũng là ở trước kia, nghe người khác nói qua, Địa Ngục Hàn Tinh là một loại khoáng thạch đặc thù do Hỗn Độn diễn sinh, rét lạnh đến cực điểm, mặc dù Tiên Quân đỉnh phong đụng vào, đều sẽ lập tức bị đông thành băng, chỉ có cường giả Xích Thiên cảnh mới có thể tránh miễn! Dùng loại khoáng thạch này chế tạo binh khí mà nói, uy lực có thể nhẹ nhõm siêu việt Tạo Hóa Tiên Khí, trở thành Vô Thượng chí bảo!

Hai mắt Tu Du Tẩu tỏa sáng.

------oOo------

Chương 1830: Địa Ngục Hàn Tinh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Siêu việt Tạo Hóa Tiên Khí?

Nhiếp Vân cười khổ.

- Coi như là bảo vật chế tạo binh khí, ngươi cũng phải có thể cầm lên, hơn nữa luyện hóa mới được a, ngay cả cầm cũng cầm không nổi, làm sao chế tạo...

Những Hàn Băng này ngay cả Tiên lực, linh hồn cũng có thể đông lại, cầm không đến, làm sao chế tạo?

Cách nghĩ rất tốt, nhưng tiếc không có biện pháp a!

- Cái này...

Lúc này Tu Du Tẩu mới ý thức tới chuyện gì xảy ra, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó coi.

- Ta cũng không biết, không có cách nào, trừ khi đạt tới Xích Thiên cảnh mới có thể...

- Đạt tới Xích Thiên cảnh ta cũng không cần những vật này rồi...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Đạt tới Xích Thiên cảnh bằng vào Nhất Khí Hóa Tam Thanh, cho dù Tu La Vương cũng không sợ, dùng thứ này làm binh khí đã không có tác dụng.

- Ai, đúng rồi, bàn về luyện bảo, trừ Bắc Đẩu tinh quân năm đó, cường đại nhất hẳn là Thích Già Phật tổ rồi, chúng ta không có biện pháp luyện chế thứ này, có lẽ hắn có biện pháp!

Hai người vò đầu tại nguyên chỗ chờ đợi một hồi, đột nhiên Tu Du Tẩu suy nghĩ tới một chuyện, cười nói.

- Thích Già Phật tổ?

Nghe hắn nói như vậy, Nhiếp Vân cũng nghĩ tới.

Thích Già Phật tổ được xưng Đa Bảo, bảo vật nhiều vô số kể, ngay cả toàn bộ Phật giới cũng có thể bị luyện chế thành một kiện bảo vật cực lớn, thủ đoạn luyện khí khẳng định cực kỳ cao minh.

Nếu như hắn tới mà nói, hẳn có phương pháp xử lý.

- Ngươi chờ một chút, hiện tại ta liền đưa tin cho hắn, để cho hắn lập tức tới!

Nghĩ đến điểm này, Tu Du Tẩu vội vàng lấy ra ngọc bài đưa tin.

Truyền tống hết tin tức, hai người ở trong vòng xoáy chờ đợi một hồi, cảm thấy thực quá rét lạnh, đành phải lui ra ngoài, ở bên ngoài đợi không đến nửa ngày, Phật Quang bắt đầu khởi động, Thích Già Phật tổ đã đến.

- Địa Ngục Hàn Tinh ở nơi nào? Mau dẫn ta nhìn xem!

Vừa thấy được hai người, Thích Già Phật tổ liền lộ ra lo lắng, nét mặt hưng phấn, hoàn toàn bất đồng người xuất gia tu tâm dưỡng tính không hỏi thế sự.

- Đi!

Nhiếp Vân dẫn đường, ba người lần nữa đi vào vòng xoáy, chứng kiến vô số Hàn Băng óng ánh sáng long lanh trước mắt, Thích Già Phật tổ hưng phấn đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, một lát sau mới dùng thanh âm run rẩy nói:

- Nhiều Địa Ngục Hàn Tinh như vậy... Nếu như Bắc Đẩu tinh quân không chết, nguyện vọng của hắn nhất định có thể thực hiện được...

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân có chút ảm đạm.

Nguyện vọng của Bắc Đẩu tinh quân hắn sớm đã biết rõ, rất đơn giản, là chế tạo ra một binh khí siêu việt Tạo Hóa Tiên Khí, có thể rong ruổi Hỗn Độn, thăm dò huyền bí Tu La diệt thế.

Trước kia luyện không được, cũng không phải bởi vì trình độ của hắn thấp, mà là bảo vật của Thiên Địa lục đạo thật sự quá ít, căn bản không tìm được đầy đủ tài liệu.

- Ngươi có thể luyện những Địa Ngục Hàn Tinh này thành binh khí?

Thấy hắn kích động dần dần vững vàng xuống, Tu Du Tẩu nghi ngờ hỏi.

- Ta có thể luyện chế, bất quá, cần tốn hao cái giá rất lớn, hơn nữa tối đa chỉ có thể luyện chế ra kiểu tiến công, lại lớn liền khó có thể hoàn thành!

Do dự một lát, Thích Già Phật tổ nói.

Tiên Khí chia làm tiến công, phòng thủ cùng phủ đệ, phi thuyền, tiến công cần tài liệu ít nhất, cũng dễ luyện chế nhất, phòng thủ hơi khó một ít, về phần phủ đệ, phi thuyền cần tốn hao tài liệu thêm nữa, tinh lực càng lớn, không phải người bình thường có thể hoàn thành.

Ở trong vài món Tạo Hóa Tiên Khí mà Bắc Đẩu tinh quân luyện chế, Bắc Đẩu tinh cung trân quý nhất, tiếp theo là Tháp Chủ ấn, cuối cùng mới là Bắc Đẩu kiếm, về phần đồ vật lúc trước hắn chuẩn bị luyện siêu việt Tạo Hóa Tiên Khí, là loại phi thuyền, vốn không dễ dàng luyện chế, hơn nữa cũng không đủ tài liệu, cuối cùng chỉ có thể bỏ dở nửa chừng.

- Loại tiến công... Vậy cũng tốt rồi!

Tu Du Tẩu suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Ngươi am hiểu nhất hẳn là kiếm a, để cho Thích Già Phật tổ luyện chế cho ngươi một thanh Địa Ngục Hàn Tinh Kiếm, như thế nào?

- Cho ta?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Thực lực của ngươi là đệ nhất Thiên Địa lục đạo, đối kháng Tu La Vương chỉ có thể nhờ vào ngươi, không để cho ngươi thì cho ai!

Tu Du Tẩu cười nói.

- Ta liền việc đáng làm thì phải làm rồi, không sai, ta am hiểu nhất đúng là trường kiếm, về phần kích cỡ, giống như Bắc Đẩu kiếm là được!

Nhiếp Vân gật đầu.

Loại thời điểm này chối từ cũng vô dụng, toàn bộ Thiên Địa lục đạo thực lực của hắn cao nhất, ngay cả Thích Già Phật tổ cũng kháng không nổi, luyện chế cho hắn, mới có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất.

- Ngươi có yêu cầu cụ thể gì không?

Thích Già Phật tổ hỏi.

- Yêu cầu cụ thể... Nếu như có thể phân thành ba phần là tốt nhất, như vậy lúc chiến đấu với Tu La Vương, nắm chắc càng lớn hơn nữa!

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân nói.

Hắn luyện thành Nhất Khí Hóa Tam Thanh, biến thành ba người có thể bảo trì sức chiến đấu, nếu như chuôi kiếm này cũng có thể phân thành ba phần, ba người đồng thời ra tay, sức chiến đấu sẽ trở nên càng mạnh hơn nữa.

Đương nhiên hắn cũng biết luyện chế loại binh khí này rất khó, ít có khả năng hoàn thành.

- Kiếm có thể phân thành ba phần? Cái này... ta có thể thử xem!

Thích Già Phật tổ trầm tư một chút nói.

- Có thể luyện chế?

Nghe hắn đáp ứng, đến phiên Nhiếp Vân có chút giật mình rồi.

- Tuy loại binh khí này cực kỳ kỳ lạ, nhưng cũng không có nghĩa là không cách nào luyện chế, bất quá, ta cần mấy thứ đồ vật, hi vọng ngươi có khả năng giúp đỡ!

Thích Già Phật tổ nói.

- Cái gì, chỉ cần trong Thiên Địa lục đạo có, ta sẽ tận khả năng lấy đến!

Nghe hắn xác nhận, trong nội tâm Nhiếp Vân sinh ra kích động, vội vàng gật đầu.

Binh khí siêu việt Tạo Hóa Tiên Khí, hắn chỉ thấy qua một, cái kia chính là cốt kiếm của Tu La Vương, nếu quả thật có thể luyện chế ra loại bảo vật này, cho dù đối phương có cốt kiếm cũng không cần sợ hãi.

- Mấy thứ này đều ở trong Hỗn Độn, bất quá không dễ tìm cho lắm! Thứ nhất là Thất Hà Phượng Linh của U Minh Hoàng Vương, thứ hai là Thiên Quân thánh điển của Nho giới Chi Chủ, thứ ba là máu huyết của Hỗn Độn Thần Thú Ai Hồ, chỉ cần có thể lấy được ba thứ này, phối hợp Địa Ngục Hàn Tinh, luyện chế ra trường kiếm ngươi yêu cầu, không phải việc khó!

Thích Già Phật tổ nói.

- Thất Hà Phượng Linh? Thiên Quân thánh điển? Ai Hồ Thần Thú?

Nhiếp Vân nghe mà có chút sững sờ.

Ba dạng đồ vật này, hắn một kiện cũng chưa nghe nói qua, như thế nào tìm kiếm?

------oOo------

Chương 1831: Ba dạng bảo vật

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thực cần ba dạng đồ vật này?

Tựa hồ Tu Du Tẩu đã từng nghe nói qua, nhìn về phía Thích Già

Phật tổ lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Đúng vậy, thiếu một thứ cũng không được!

Thích Già Phật tổ gật đầu.

- Khó trách binh khí siêu việt Tạo Hóa Tiên Khí khó có thể luyện chế, hiện tại xem ra quả thật như thế!

Tu Du Tẩu cười khổ lắc đầu, thấy Nhiếp Vân vẫn mê hoặc, giải thích nói:

- Thất Hà Phượng Linh là U Minh Hoàng Vương biến thành bản tôn, lông vũ xinh đẹp nhất trên đầu, chỉ có một cây, đại biểu địa vị huyết mạch Hoàng Vương ở trong U Minh hoàng tộc, cực kỳ quý trọng, muốn lấy là cực kỳ khó khăn! Vật thứ hai Thiên Quân thánh điển, là Nho giới Chi Chủ dùng máu huyết biến thành, trấn áp số mệnh của Nho giới, địa vị còn trân quý hơn Xuân Thu thánh điển! Đổi lại trước kia, Nho giới Chi Chủ hiểu đại nghĩa, có lẽ có thể tranh thủ, nhưng hiện tại Nho giới quy thuận Tu La Vương, muốn đạt được, chỉ sợ đã không thể!

- Về phần thứ ba... Thần Thú Ai Hồ! Hình dáng của nó thân ngựa có cánh chim, mặt người đuôi rắn, sinh hoạt ở chỗ sâu trong Hỗn Độn, về phần vị trí, ta ngược lại biết rõ, chỉ là tính cách của nó dữ dằn, thực lực lại mạnh, tuy không có đạt tới Xích Thiên cảnh, nhưng là nửa bước Xích Thiên, hơn nữa hang ổ phòng ngự lợi hại, muốn lấy máu tươi của nó, tuyệt không phải chuyện dễ! Bất quá, thực lực ngươi mạnh mẽ, so với hai kiện trước, đây là đơn giản nhất!

- Cái này...

Nghe được Tu Du Tẩu giải thích kỹ càng, Nhiếp Vân giờ mới hiểu được vì cái gì vừa rồi hắn có loại vẻ mặt kia rồi.

Ba kiện này nói thật đều không có một chuyện dễ dàng, đòi U Minh Hoàng Vương lông vũ trên đầu, tìm Nho giới Chi Chủ yêu cầu Thiên Quân thánh điển, tìm Hỗn Độn Thần Thú mượn máu huyết...

Khó trách binh khí siêu việt Tạo Hóa Tiên Khí khó có thể luyện chế, ngay cả Bắc Đẩu tinh quân cũng lực bất tòng tâm, hiện tại xem ra, quả nhiên không có đơn giản như vậy, mặc dù có chủ tài liệu cũng không được.

Tuy ba sự kiện này phức tạp, nhưng Nhiếp Vân quyết tâm đi làm, hẳn có thể hoàn thành, chỉ là hắn phải cân nhắc thoáng một phát, làm như vậy đổi lấy một kiện binh khí có đáng giá hay không, bất quá loại cân nhắc này còn không có chấm dứt, Thích Già Phật tổ nói một câu lại để cho hắn lập tức biết rõ chuyện này phải làm.

- Chỉ cần ba đồ vật kia đến tay, ta có thể luyện hóa những Địa Ngục Hàn Tinh này, lấy ra những khoáng thạch tạp chất kia...

Khoáng thạch tạp chất? Nhiếp Vân cần đúng là khí tức đặc thù trong những khoáng thạch này, nếu như có thể lấy ra, vô danh pháp quyết vận chuyển, tiếp tục diễn sinh đan điền, hẳn có thể đột phá Xích Thiên cảnh!

- Tốt, hiện tại ta liền đi tìm ba đồ vật kia!

Nghĩ thông suốt sự tình, Nhiếp Vân không do dự nữa, đứng dậy.

- Vật thứ nhất cùng thứ ba, đối với ngươi mà nói hẳn không phải vấn đề gì, mấu chốt là vật thứ hai, Nho giới đã quy thuận Tu La Vương, đi Nho giới khẳng định cực kỳ nguy hiểm, nếu quả thật muốn đi mà nói, ta và ngươi chung một chỗ, đối với Nho giới, ta biết rất nhiều, thời khắc mấu chốt có lẽ có thể trợ giúp!

Thấy hai người thái độ kiên định, Tu Du Tẩu biết rõ không cách nào khuyên can.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Nho giới hắn ý định cuối cùng lại đi, Nho giới phản bội Nhân tộc, khẳng định không thể quang minh chính đại đi qua, chỉ có thể ngụy trang, phóng tới cuối cùng, cũng là vì làm nhiều chút chuẩn bị.

Vèo!

Làm ra quyết định, Nhiếp Vân không có do dự gì, trực tiếp vạch phá không gian, chạy tới Yêu nhân giới.

Muốn tìm U Minh Hoàng Vương, tự nhiên phải đi Yêu Hoàng thành, lần trước đã có kinh nghiệm, quen việc dễ làm, lần nữa đi sẽ không phiền toái như vậy rồi.

Trước kia tốn hao hơn mười ngày mới tới Yêu Hoàng thành, hiện tại không quá nửa buổi đã đến.

Lần trước đến, cách Tiên Quân còn có một khoảng cách rất lớn, vì đạt được vài tia Linh Hồn chi khí, không thể không cẩn thận từng li từng tí, mà bây giờ, Thiên Địa lục đạo có thể làm cho hắn kiêng kị chỉ sợ chỉ có Tu La Vương, thực lực bất đồng, tâm tính cũng hoàn toàn bất đồng.

Bất quá, hắn cũng không phải loại thực lực mạnh liền muốn làm gì thì làm, lặng yên tiến vào Yêu Hoàng thành, cũng không trực tiếp đi tìm U Minh Hoàng Vương, mà đến phân bộ Khu Tu tháp ở Yêu Hoàng thành.

Phân bộ Khu Tu tháp ở Yêu Hoàng thành cùng trước kia không có biến hóa quá lớn, chỉ là dòng người thêm nữa, cho thấy càng thêm hưng thịnh.

Lấy ra huy chương Khu Tu sư, thuận lợi tiến vào trong tháp.

Người phụ trách Yêu Hoàng thành Khu Tu tháp gọi Chu Tu, bát phẩm Khu Tu sư, thực lực rất mạnh, lúc trước từng ở đây một thời gian ngắn, hết sức quen thuộc, cũng không cần tìm người thông tri, trực tiếp đi đến.

- Tuyết Tĩnh Nhi đại nhân cùng Tuần Siêu công tử công nhiên thi đấu, nhanh đi xem!

- Tuần Siêu công tử là thiên tài nổi danh Yêu Hoàng thành chúng ta, thực lực sớm thì đến được Kim Tiên cảnh đỉnh phong, Tuyết Tĩnh Nhi đại nhân thi đấu với hắn, có chút có hại chịu thiệt a!

- Ngươi biết cái gì, Tuyết Tĩnh Nhi đại nhân thân là con gái của Đại Tế Tự, thực lực cũng rất mạnh, chỉ là rất ít biểu hiện mà thôi!

- Bọn hắn quan hệ không phải rất tốt sao? Tại sao phải so đấu?

- Những chuyện này chúng ta nào biết, đại nhân vật tranh đấu, khẳng định không đơn giản!

- Khoan hãy nói, chuyện này ta thực biết, nghe nói là bởi vì một hình ảnh thủy tinh!

- Hình ảnh thủy tinh?

- Đúng vậy, thứ này có thể ghi chép hình ảnh, nghe nói thủy tinh này là Khu Tu tháp mang đến, ghi chép tràng cảnh Nhiếp Vân đại nhân đại chiến Tu La Vương, ngươi cũng biết Nhiếp Vân đại nhân bây giờ là thần tượng của toàn bộ Thiên Địa lục đạo, Tuần Siêu công tử một lòng muốn đạt được thủy tinh này, Tuyết Tĩnh Nhi đại nhân cũng muốn đạt được, không ai nhường ai, chỉ có thể dựa vào thi đấu quyết định sở hữu...

Đang đi, nghe được chung quanh liên tiếp nói thầm, Nhiếp Vân có được thiên phú Thiên Nhĩ, nghe được vào tai, không khỏi nháy mắt, có chút cổ quái.

Lần trước để hắn gặp được qua hình ảnh cùng Tu La Vương đại chiến, bất quá là giả, làm sao Khu Tu tháp cũng có đồ chơi này?

Cẩn thận suy nghĩ một chút, liền giật mình, chỉ sợ Khu Tu tháp làm ra thứ này, là vì tạo thế cho mình, để cho mọi người càng thêm tin phục, càng thêm tôn sùng.

Nếu là đồ vật Khu Tu tháp làm ra, hình ảnh hẳn là thật, chỉ là Tuyết Tĩnh Nhi vì thứ này cùng người thi đấu, lại để cho hắn có chút khó tin.

Trong trí nhớ Tuyết Tĩnh Nhi là nữ hài điềm tĩnh thiện lương, không muốn cùng người tranh đấu, vì một hình ảnh cùng người khác đánh đập tàn nhẫn, có chút không phù hợp tính cách của nàng a!

------oOo------

Chương 1832: Bái kiến tháp chủ đại nhân (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mấy vị huynh đài, các ngươi nói thi đấu ở địa phương nào, ta qua đi xem được hay không?

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân tiến lên hỏi.

- Ở trên lầu, công bình quyết đấu, ai cũng có thể nhìn, chuyện này cũng không biết, huynh đệ ngươi là vừa tới Yêu Hoàng thành a!

Một trung niên nhân nhìn qua, cười nói.

Tuy danh khí của Nhiếp Vân rất lớn, nhưng bái kiến hắn không nhiều lắm, hơn nữa hắn đi vào quốc gia Yêu nhân, cố ý ngụy trang thoáng một phát, cũng không phải tướng mạo sẵn có, người này căn bản không nghĩ tới người bình thường đứng ở trước mặt hắn, là tuyệt thế cường giả vang danh thiên hạ.

- Ta vừa tới!

- Hắc hắc, ta biết ngay ngươi vừa tới, loại sự tình này chỉ cần là người Yêu Hoàng thành cơ bản đều biết, ngươi đã vừa tới, ta liền mang ngươi đi qua!

Trung niên nhân là người nhiệt tình, cười đi tới, vỗ bả vai của Nhiếp Vân, hào sảng nói không nên lời, nếu không phải biết rõ hai người mới quen, còn tưởng rằng là hảo hữu nhiều năm.

Thấy đối phương hào sảng, Nhiếp Vân cười khổ một tiếng, cũng không tránh né.

Vốn tưởng rằng chỉ có ở trong Nhân loại mới có loại cảm giác này, không nghĩ tới ở Yêu nhân cũng có.

- Muốn nói sự tình Yêu Hoàng thành, Yêu Đại Thụy ta biết tối đa,

người xưng Bách Sự Thông, có chỗ không rõ hỏi ta là được! Ta tuyệt đối biết gì nói hết... Cho dù huynh đệ ngươi muốn đi tìm chỗ trăng hoa, ta cũng sẽ nói cho ngươi biết ở đâu tốt nhất, hắc hắc...

Trung niên nhân Yêu Đại Thụy hắc hắc nở nụ cười.

Người này thoạt nhìn nhiệt tình chân thực, bất quá ở trong mắt Nhiếp Vân, làm sao lại cười hèn mọn bỉ ổi như vậy chứ?

Địa phương có nam nhân, thì có giao dịch đặc thù, đây là tất nhiên, thế giới Yêu nhân cũng không ngoại lệ.

Ở quốc gia Yêu nhân, có thể làm loại giao dịch này, cơ bản đều là Yêu nhân tầng dưới chót nhất, sinh hoạt bắt buộc, đến bước đường cùng, đương nhiên cũng có một ít người ưa thích cái nghề này.

- Huynh đệ, nói cho ngươi biết, Tề Duyên Tụ đã đến mấy Yêu Hồ tộc, cả đám tươi ngon mọng nước, quả thực như là Thần Tiên, tuy giá tiền cao một chút, lại đáng giá, có muốn ta mang ngươi đi qua hay không...

Yêu Đại Thụy thấy Nhiếp Vân không nói lời nào, còn tưởng rằng hắn cũng là người trong đồng đạo, vội vàng giới thiệu.

- Ách, ta không đi, ngươi vẫn là mang ta đi xem Tuyết Tĩnh Nhi thi đấu a!

Nhiếp Vân càng xem thằng này càng giống như cò thanh lâu, bất đắc dĩ lắc đầu.

- Thật sự là đáng tiếc, không biết hưởng thụ sinh hoạt a!

Thấy thái độ của hắn, Yêu Đại Thụy biết rõ đối phương không có tâm tư này, thở dài một tiếng.

- Đi theo ta! Dẫn đường, 50 viên trung phẩm Tiên thạch!

- Trả tiền?

Nhiếp Vân không nghĩ tới còn trả tiền, có chút kinh ngạc.

- Đương nhiên, không lấy tiền chúng ta ăn bằng cái gì, nhanh lên!

Yêu Đại Thụy có chút không kiên nhẫn.

- Tốt, tốt!

Nhiếp Vân chẳng muốn so đo với loại tiểu nhân vật này, tiện tay điểm một cái, ném ra 50 viên trung phẩm Tiên thạch.

Đối với hắn mà nói, đó căn bản không tính là tiền, nhưng đối với người bình thường mà nói lại làmột số tài phú không nhỏ.

Thấy thiếu niên này sảng khoái lấy ra 50 viên trung phẩm Tiên thạch như thế, Yêu Đại Thụy hiển nhiên không nghĩ tới, trong mắt thả ra hào quang, vội vàng thu hồi hưng phấn, nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân như nhìn đại bảo tàng.

- Bên này!

Nói xong không hề nói nhảm, nhấc chân dẫn đường.

Một đường hướng lên, rất nhanh đi vào một đại sảnh, chứng kiến đại sảnh này, Nhiếp Vân lần nữa cười khổ.

Nơi này hắn đâu chỉ đã tới, lúc trước cùng Quỳnh Nhai trưởng lão còn ở nơi này thi đấu thời gian rất dài, thiên phú Võ Đạo sư cũng chính là ở chỗ này đạt được đột phá!

Lúc này ở diễn luyện tràng, đã chồng chất không ít người, ba tầng trong ba tầng ngoài, đều là sang đây xem náo nhiệt.

- Ở đây không phải chỗ trọng yếu của Khu Tu tháp, người ngoài không được tiến vào sao? Sao sẽ có nhiều người như vậy?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Lần trước tới đây, Chu Tu nói nơi này là thi đấu tràng trong Khu Tu tháp, không đối ngoại công khai, sao hôm nay nhiều người như

vậy?

- Sau khi Nhiếp Vân tiền bối lên làm tháp chủ, Khu Tu tháp khôi phục vinh quang ngày xưa, những người kia kỳ thật đều là Khu Tu sư chung quanh mộ danh mà đến, tự nhiên có quyền hạn quan sát rồi, lại nói, hai người Tuyết Tĩnh Nhi vì công bình, cố ý cho người chứng kiến! Nếu không có người trấn áp, khẳng định đến thêm nữa...

Yêu Đại Thụy nói.

- Ách...

Nhiếp Vân không nghĩ tới đến nhiều người như vậy cũng có quan hệ tới mình, hiện tại xem ra, thân ở địa vị cao, có đôi khi cử chỉ vô tâm, cũng sẽ mang đến rung chuyển thật lớn cho phía dưới.

Cái này giống như bắn tên, trên tay sai một ly, cuối cùng sẽ đi ngàn dặm.

Người đang ở địa vị cao cùng với bắn tên là một đạo lý, tùy tiện một mệnh lệnh, thời điểm truyền xuống dưới, cũng sẽ bị phóng đại vô hạn, cuối cùng trở nên chỉ tốt ở bề ngoài, cái gì cũng không phải.

Hô!

Thời điểm trong lòng hắn nghĩ ngợi lung tung, nương theo đám người như thủy triều la lên, hai bóng người chẳng biết lúc nào đứng ở giữa tỷ thí đài.

Giương mắt nhìn đi, một người thân thể mềm mại, mái tóc dịu dàng, đúng là Tuyết Tĩnh Nhi nhiều ngày không thấy.

Tựa hồ Tuyết Tĩnh Nhi so với lần trước càng thêm xinh đẹp, tay áo bồng bềnh, làn da trắng noãn mềm nhẵn, khuôn mặt mang theo vui vẻ nhẹ nhàng.

Trước mặt của nàng là một thanh niên hai mươi tuổi, mặc áo trắng, trên mặt góc cạnh rõ ràng, để lộ ra một cổ suất khí.

Này hẳn là Tuần Siêu công tử rồi.

Kết cấu của Yêu nhân giới giống như đế quốc trong thế tục, U Minh Hoàng Vương là hoàng đế, phía dưới có không ít đại thần, Nhan Chi là Đại Tế Tự của cả Yêu nhân giới, tuy Tuần Siêu công tử này không biết thân phận gì, chỉ sợ phụ thân ủng có quan chức không nhỏ, nếu không, cũng không có khả năng trẻ tuổi như vậy liền có được loại thực lực này.

- Tĩnh nhi, chúng ta vẫn là đừng đánh a, tặng thứ này cho ta, ta có thể dùng một kiện Tiên Khí tuyệt phẩm đáp tạ!

Tuần Siêu công tử vừa lên đài liền cười khổ nói.

Xem ra đòi thi đấu cũng không phải hắn, mà là nữ hài đối diện.

- Ngươi cho rằng ta cần một kiện Tiên Khí tuyệt phẩm của ngươi? Nếu không ta cho ngươi hai kiện, ngươi nhường đồ vật cho ta thế nào?

Tuyết Tĩnh Nhi nhíu mày.

- Đương nhiên không được, Nhiếp Vân đại nhân là thần tượng của Tuần Siêu ta, có thể lấy được hình ảnh chiến đâu của hắn, là sự tình ta tha thiết ước mơ, làm sao có thể tặng cho ngươi!

Nói đến hình ảnh thủy tinh, trong mắt vị Tuần Siêu công tử này mang theo kiên định không thể dao động.

------oOo------

Chương 1833: Bái kiến tháp chủ đại nhân (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vậy tốt, tất cả mọi người đã không muốn nhường, nói nhiều như vậy cũng không có ý gì, dùng thực lực nói chuyện a, hôm nay ngươi hơn ta, thủy tinh quy ngươi, thua, thì đừng tìm ta tranh giành!

Tuyết Tĩnh Nhi nói.

- Vậy tốt, bắt đầu đi!

Tuần Siêu công tử biết rõ đến nơi này nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, nhướng mày, lực lượng toàn thân kéo lên.

Vừa động thủ hai người đều thể hiện ra thực lực, rõ ràng đều đã đạt đến Kim Tiên cảnh.

Trên đài Tỷ thí hết sức căng thẳng, trong một cái phòng sau đài, một lão giả chứng kiến quyết đấu không cách nào tránh khỏi, bất đắc dĩ quay đầu nhìn về phía một nữ tử.

- Quỳnh Nhai trưởng lão, chẳng lẽ không ngăn bọn hắn thi đấu được sao?

Nữ tử này đúng là tổng bộ Khu Tu tháp trùng kích Tiên Quân mà không chết Quỳnh Nhai trưởng lão.

- Đương nhiên, huyên náo động tĩnh càng lớn càng tốt! Hai người bọn họ ở toàn bộ Yêu Hoàng thành xem như tuổi trẻ tài tuấn cao cấp nhất rồi, vì hình ảnh của tháp chủ mà thi đấu, tuyệt đối có thể dùng thời gian ngắn nhất truyền đi uy danh của tháp chủ!

Quỳnh Nhai trưởng lão cười nói.

Đối với Nhiếp Vân nàng là chân tâm thật ý bái phục.

Mấy tháng trước vẫn chỉ cùng nàng chiến bất phân thắng bại, mấy tháng sau, dĩ nhiên đạt tới tình trạng nàng nhìn lên, ngay cả Xích Thiên cảnh Tu La Vương cũng có thể đánh chạy trốn tứ phía, loại thiên phú cùng thực lực này, không phải tận mắt nhìn thấy, là tuyệt khó tin tưởng.

- Vâng!

Chu Tu thấy thái độ của đối phương chắc chắc, nghĩ đến cái này có thể là cao tầng của Khu Tu tháp quyết định, không có biện pháp cự

tuyệt có thể nhẹ gật đầu.

- Bọn hắn thi đấu ngươi nhìn kỹ một chút là được rồi, một khi xảy ra vấn đề, lập tức tiến lên ngăn cản, điểm đến là dừng, vô luận Tuyết Tĩnh Nhi hay Tuần Siêu công tử, sau lưng đều có cường giả Tiên Quân, phải cẩn thận xử lý!

Tuy chủ trương thi đấu, nhưng Quỳnh Nhai trưởng lão vẫn hi vọng không muốn ồn ào quá lớn.

Sau lưng Tuyết Tĩnh Nhi là Đại Tế Tự Linh Hồn sư, lão tổ của Tuần Siêu công tử là một vị cường giả Tiên Quân, ở Yêu nhân giới tiếng tăm lừng lẫy, đã muốn tuyên truyền uy thế của tháp chủ Nhiếp Vân, nhưng không thể đắc tội quá nhiều người.

- Ân, ta sẽ cẩn thận đấy, qua một hồi ta sẽ đích thân thanh lý những người tới quan sát kia...

Chu Tu cười cười, ở trong tiếng nói chuyện, đột nhiên con mắt rơi vào một khuôn mặt trong đám người.

Cái khuôn mặt này hắn đâu chỉ bái kiến, quả thực dung nhập cốt tủy!

- Quỳnh Nhai trưởng lão, người kia...

Nghĩ đến đã từng thấy qua một khuôn mặt đối ứng, Chu Tu nhịn không được run rẩy.

- Làm sao vậy?

Thấy cử chỉ của hắn kỳ quái, Quỳnh Nhai trưởng lão nghi hoặc nhìn sang, vừa xem xét, liền sinh lòng nghi hoặc:

- Đây chỉ là Yêu nhân bình thường, không có gì đặc thù a!

Phương hướng ngón tay của Chu Tu, chỉ là Kim Cương Yêu nhân bình thường, không có chút đặc thù nào, chỉ là dung mạo trẻ tuổi chút ít, bất quá loại người này khắp nơi đều có, đường đường người phụ trách Yêu Hoàng thành Khu Tu tháp phân bộ, bát phẩm

Khu Tu sư, không đến mức kích động như vậy a.

- Hắn... Lúc trước tháp chủ, từng ngụy trang qua Kim Cương tộc tới đây, mà bộ dáng cùng với cái này... Giống như đúc!

Chu Tu khép miệng lại, sau một lúc lâu rốt cục nói ra kinh ngạc trong lòng.

- Tháp chủ ngụy trang Yêu nhân? Ngươi nói người này có khả năng là tháp chủ ngụy trang sao?

Quỳnh Nhai trưởng lão sững sờ, mạnh mẽ đứng dậy, vội vàng nhìn sang Kim Cương Yêu nhân bình thường trong đám người kia, xem xét kỹ, quả nhiên thấy hắn có chút không giống người thường.

Tuy thoạt nhìn thực lực không được tốt lắm, nhưng khí chất quang minh lỗi lạc kia, lại vô luận che dấu như thế nào cũng không thể che lấp.

- Chẳng lẽ thật sự là... Tháp chủ?

Trong nội tâm chấn động, Quỳnh Nhai trưởng lão thả người từ gian phòng bay ra, thẳng tắp rơi vào trên đài tỷ thí.

Tuyết Tĩnh Nhi, Tuần Siêu công tử đang hết sức căng thẳng chứng kiến trên đài đột nhiên nhiều ra một người đều sững sờ, khi thấy rõ dung mạo, liền cung kính thi lễ một cái.

- Bái kiến Quỳnh Nhai trưởng lão!

Quỳnh Nhai trưởng lão cùng mẫu thân của Tuyết Tĩnh Nhi Nhan Chi quan hệ vô cùng tốt, nàng tự nhiên bái kiến. Về phần Tuần Siêu công tử, thân là đệ tử đại gia tộc của Yêu nhân giới, nếu như ngay cả chút kiến thức ấy cũng không có, cũng không cần sống rồi.

Không để ý tới hai người bái kiến, Quỳnh Nhai trưởng lão quay đầu nhìn về phía phương hướng vừa rồi, trong ánh mắt mang theo cẩn thận cùng cung kính.

- Thuộc hạ Quỳnh Nhai bái kiến tháp chủ đại nhân!

Nói xong cúi đầu.

- Như vậy cũng bị nhìn ra rồi? Nhãn lực của ngươi thật tốt...

Thời điểm trong lòng nàng hoài nghi Chu Tu phán đoán có đúng hay không, một thanh âm nhàn nhạt vang lên ở trong tai.

Nghe được thanh âm này, trong nội tâm Quỳnh Nhai chấn động, lại không một chút hoài nghi.

Thanh âm này đúng là của tháp chủ.

Vội ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên dung mạo Kim Cương Yêu nhân vừa rồi phát sinh biến hóa, lộ ra dáng tươi cười hòa ái của thiếu niên.

- Tháp chủ?

- Khu Tu tháp tháp chủ, chẳng lẽ là...

- Nhất định là Nhiếp Vân đại nhân, Nhiếp Vân đại nhân vậy mà tới chỗ này?

Quỳnh Nhai trưởng lão nói, như cự thạch nện trong nước, đám người vốn an tĩnh lập tức kích động lên, tất cả mọi người đồng thời mở to hai mắt nhìn, không thể tin được.

Nhất là Tuyết Tĩnh Nhi cùng Tuần Siêu công tử, toàn thân hai người cứng ngắc, vội vàng theo ánh mắt của Quỳnh Nhai trưởng lão nhìn đi.

- Không cần nhìn nữa, là ta!

Không nghĩ tới ngụy trang thành Kim Cương Yêu nhân cũng có thể bị nhận ra, hơn nữa ở trước công chúng như thế, Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ, thân thể nhoáng một cái, đi lên trên đài.

- Nhiếp Vân, thật là ngươi!

Thấy rõ bộ dáng của thiếu niên, Tuyết Tĩnh Nhi hưng phấn thoáng một phát nhảy lên, bất quá mới hô xong lập tức cảm thấy thất thố, vội vàng lui về phía sau một bước, sắc mặt khó coi,

- Xin lỗi Nhiếp Vân đại nhân, ta không phải cố ý...

Hiện tại Nhiếp Vân đã không phải là Kim Tiên Cảnh lúc trước, mà là tuyệt thế cường giả rong ruổi Thiên Địa lục đạo, ngay cả mẫu thân của nàng ở trước mặt đối phương cũng không phải đối thủ, không thể tùy ý giống như trước rồi.

- Ngươi vẫn gọi như vừa rồi đi, nói chuyện với ta như vậy, ta có chút không quen!

Thấy thái độ của nàng thoáng một phát trở nên câu nệ, Nhiếp Vân như thế nào không rõ, vừa cười vừa nói, cùng trước kia không có gì khác nhau.

- Cái này... Như vậy không tốt lắm đâu...

Tuyết Tĩnh Nhi do dự.

------oOo------

Chương 1834: Nhiếp Vân cầu kiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Có cái gì không tốt, trước kia ngươi giúp ta nhiều như vậy, hiện tại còn không có cơ hội cảm tạ đây này! Tốt rồi, đừng nhiều lời như vậy, ta xem chúng ta vẫn là vào nhà rồi nói sau!

Nhìn dòng người phía dưới đã nổ tung, Nhiếp Vân lắc đầu, bàn tay trảo một cái, mấy người trên đài còn không kịp phản ứng, liền đi tới một gian phòng.

Nếu như trước kia Tuần Siêu công tử còn nghi hoặc, chứng kiến điểm ấy, lập tức biết rõ người trước mắt là Nhiếp Vân không thể nghi ngờ.

Khu Tu tháp luận võ đài, có vô số phong ấn, mặc dù Tiên Quân bình thường muốn phá vỡ cũng rất khó, thiếu niên này ở dưới tình huống mọi người không có cảm ứng chút nào chuyển di đi ra, thực lực mạnh nghe rợn cả người.

Thực lực như thế, bằng chừng ấy tuổi, vô luận nói như thế nào cũng chỉ có thần tượng Nhiếp Vân mới có thể phù hợp.

- Hậu sinh vãn bối Tuần Siêu bái kiến Nhiếp Vân đại nhân!

Nghĩ vậy Tuần Siêu công tử vội vàng quỳ rạp xuống đất, không chút do dự.

- Mau đứng lên đi...

Không nghĩ tới vừa lộ mặt liền phiền toái nhiều như vậy, Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ.

Bọn người Nhiếp Vân đột ngột biến mất, cũng không có nghĩa là ảnh hưởng trong đám người cũng biến mất, mọi người đến đây xem cuộc chiến tuy không thấy được tỷ thí, lại tận mắt nhìn thấy Nhiếp Vân đại nhân trong truyền thuyết, cả đám hưng phấn đến sắp nhảy dựng lên, mặt mũi tràn đầy mừng rỡ.

- Ta vậy mà tận mắt nhìn thấy Nhiếp Vân đại nhân!

- Quá vinh hạnh rồi! Không hổ là tiền bối cao nhân, ngươi xem cử chỉ thái độ của người ta, quá hoàn mỹ!

- Đời này có thể có 1% thành tựu của Nhiếp Vân đại nhân, ta có thể đủ tiếu ngạo nhân sinh rồi!

- 1%? Ngươi thật đúng là dám yêu cầu xa vời, Nhiếp Vân đại nhân là Cửu Thiên chi Long, không phải những tiểu nhân vật như chúng ta có thể nhìn lên...

- Đại Thụy, bình thường ngươi không phải nói nhiều sao? Tại sao không nói chuyện?

Đột nhiên, mấy người hưng phấn nhìn Yêu Đại Thụy.

Bình thường Yêu Đại Thụy nói rất nhiều, lúc này định tại nguyên chỗ, như là gà gỗ không nhúc nhích, thân thể không ngừng run rẩy.

- Hắn lại là Nhiếp Vân đại nhân... Nhiếp Vân đại nhân đả bại Tu La Vương...

Vẻ mặt Yêu Đại Thụy khổ sáp.

- Ta rõ ràng còn vơ vét tài sản của hắn, hỏi hắn muốn đi thanh lâu hay không...

Nghĩ đến mình rõ ràng mời Lục Đạo đệ nhất cao thủ đi thanh lâu, Yêu Đại Thụy cảm thấy quần có chút ướt...

.....

Bên ngoài có người mừng rỡ, có người sợ hãi, cùng Nhiếp Vân không có quan hệ quá lớn, tùy tiện cùng Tuyết Tĩnh Nhi hàn huyên vài câu, Chu Tu đi tới.

- Tháp chủ, sao ngài lại tới đây...

Hắn biết rõ hiện tại thân phận của Nhiếp Vân bất đồng, sự tình cần làm cũng nhiều hơn, không thể giống như trước, muốn đi đâu thì đi, lúc này đột nhiên đi tới nơi này, khẳng định có sự tình.

- Ta là tới tìm U Minh Hoàng Vương, nàng có ở Yêu Hoàng thành hay không?

Nhiếp Vân hỏi.

- Hoàng Vương đại nhân vừa quay lại Yêu Hoàng thành, đang ở Phượng Linh Cung nghỉ ngơi! Ngươi muốn gặp nàng, ta có thể mang ngươi đi qua!

Chu Tu còn chưa đáp, Tuyết Tĩnh Nhi liền nói.

- Vậy thì làm phiền ngươi rồi!

Nhiếp Vân không nghĩ tới đơn giản như thế, nở nụ cười.

Sở dĩ hắn không có trực tiếp đi tìm U Minh Hoàng Vương, chính là sợ mất lễ phép, lần này tới là có việc cầu người, trước khi triệt để xác định không có biện pháp, tốt nhất không nên phá quan hệ.

- Nhiếp Vân đại nhân, ta cũng có thể mang ngươi đi...

Tuần Siêu công tử vội vàng nói.

Làm người sùng bái trung thực của Nhiếp Vân, có thể hiệu lực cho hắn, là mơ ước lớn nhất của hắn.

- Không cần... Quỳnh Nhai trưởng lão, ngươi cho hắn hình ảnh thủy tinh kia đi! Tuyết Tĩnh Nhi, chúng ta đi!

Nhiếp Vân nói xong đưa tay về phía trước, hai người lập tức đi ra ngoài Khu Tu tháp, biến mất ở trước mặt mọi người, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua.

- Tuần Siêu công tử, đây là tháp chủ để cho ta đưa cho ngươi, chúc mừng, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là ngươi nhận được!

Biết rõ tháp chủ có việc cần làm, bọn người Quỳnh Nhai trưởng lão, Chu Tu không dám ngăn trở, đưa một thủy tinh cầu tới.

- Đa tạ...

Tiếp nhận thủy tinh, sắc mặt Tuần Siêu công tử bình tĩnh, đổi lại trước kia, hắn có thể được thủy tinh này tuyệt đối sẽ nhảy dựng lên, hưng phấn không thôi, nhưng vì sao hôm nay cao hứng không nổi nhỉ?

- Nhiếp Vân đại nhân, ngươi...

Đối với hắn mất hứng, Tuyết Tĩnh Nhi lại hưng phấn sắp nổ tung.

Trước kia cùng Nhiếp Vân từng có gặp mặt một lần, cảm thấy thiếu niên này không giống bình thường, chỉ là không nghĩ tới phát triển

nhanh như vậy, ngắn ngủn mấy tháng, đã từ một tiểu nhân vật cùng mình không kém bao nhiêu, biến thành chí cường giả ảnh hưởng cách cục của Thiên Địa lục đạo.

- Đừng gọi ta đại nhân, gọi ta Nhiếp Vân là tốt rồi, ngươi một mực gọi đại nhân, ta cũng có chút không thoải mái!

Đối với Tuyết Tĩnh Nhi, Nhiếp Vân vẫn rất có hảo cảm, đương nhiên chỉ là bằng hữu, không phải tình cảm nam nữ.

Trước kia nếu không phải nàng, không có khả năng nhanh như vậy đạt được Linh Hồn chi khí, không có khả năng đạt được Hỗn Độn kỳ quả còn bình an trở về, bèo nước gặp nhau cho hắn trợ giúp lớn như vậy, còn một mực không có báo đáp.

- Vậy tốt, ta gọi ngươi Nhiếp Vân a!

Tuyết Tĩnh Nhi cũng không phải người xoắn xuýt, thấy đối phương kiên trì liền đáp ứng.

- Hôm qua Hoàng Vương mới trở về, bất quá ta nghe mẫu thân nói, tựa hồ nàng có chút không cao hứng, ngươi tìm nàng đến cùng có chuyện gì, ta xem có thể hỗ trợ hay không!

- Mất hứng!

Cho dù Nhiếp Vân sớm có đoán trước, nhưng nghe được tin tức này, như trước cảm thấy có chút buồn bực.

Trước kia U Minh Hoàng Vương bốn phía truy Tiểu Long, Tiểu Long không biết xử lý như thế nào, hiện tại xem ra, nhất định là triệt để làm cho đối phương thương tâm rồi, bằng không thì, không có khả năng không đi tìm nữa, mà trở lại Yêu nhân giới.

- Ngươi không giúp được đâu, dẫn ta đi gặp U Minh Hoàng Vương là được!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Nói đùa gì vậy, nếu như trực tiếp nói với Tuyết Tĩnh Nhi, hắn là đến

muốn Thất Thải Phượng Linh, đoán chừng đối phương sẽ bị hù chết.

- Được rồi!

Thấy hắn không muốn nhiều lời, Tuyết Tĩnh Nhi biết chắc không quá thuận tiện, liền thức thời không hỏi nhiều, thời gian nháy con mắt, hai người tới trước một cung điện cự đại.

Cái cung điện này cùng trước kia Nhiếp Vân bái kiến hoàn toàn bất đồng, trong kiến trúc mang theo khí chất bay lượn ngạo thiên, tự hồ chỉ cần lực lượng đầy đủ, toàn bộ cung điện cũng có thể bay lượn trên không trung, rong ruổi mây xanh.

------oOo------

Chương 1835: Tưởng niệm Long Hoàng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là Phượng Tường điện của Hoàng Vương đại nhân, Phượng Linh Cung ở bên trong, chúng ta đi qua đi, bất quá chỉ sợ phải trước thông báo một tiếng!

Tuyết Tĩnh Nhi cười một tiếng, đi đầu rơi xuống, Nhiếp Vân theo sát phía sau, rơi vào bên ngoài cung điện.

- Nguyên lai là Tuyết Tĩnh Nhi tiểu thư!

Vừa tới cửa, hộ vệ liền nhận ra được, vẻ mặt vui vẻ.

Xem ra nàng thường xuyên tới đây, đã trở thành khách quen.

- Ta muốn gặp Hoàng Vương đại nhân, làm phiền hai vị thông báo một tiếng!

Tuyết Tĩnh Nhi lễ phép nói.

- Không có ý tứ, Hoàng Vương đại nhân đã bàn giao, mấy ngày nay

ai cũng khôngặp, kính xin Tĩnh nhi tiểu thư thứ lỗi!

Hộ vệ vẻ mặt áy náy.

- Ai cũng không gặp?

Tuyết Tĩnh Nhi không nghĩ tới U Minh Hoàng Vương sẽ hạ mệnh lệnh như vậy, có chút kinh ngạc.

- Ha ha, ta đến đi!

Sớm biết sẽ có loại kết quả này, Nhiếp Vân kéo Tuyết Tĩnh Nhi một phát, tiến về phía trước một bước.

- Ngươi muốn làm gì?

Hai hộ vệ thấy hắn về phía trước, đồng thời rút binh khí, ánh mắt cảnh giác.

Không để ý tới bọn hắn khẩn trương, Nhiếp Vân đột nhiên cao giọng hô lên, âm thanh động Cửu Châu:

- Liên Nguyệt Các Nhiếp Vân cầu kiến U Minh Hoàng Vương, kính xin gặp mặt!

- Tiểu tử, ngươi rống cái gì? Quấy rầy Hoàng Vương nghỉ ngơi, cho dù có mười cái đầu cũng không đủ...

Hai hộ vệ không nghĩ đến thiếu niên này trực tiếp hô lớn tiếng như thế, toàn bộ giận đến oa oa gọi bậy, bất quá, còn chưa nói xong, đột nhiên ý thức được cái gì, cả đám con mắt trợn tròn.

- Liên Nguyệt Các... Nhiếp Vân?

- Ngươi là Nhiếp Vân đại nhân?

Sắc mặt hai người đồng thời xanh lại.

Lúc này bọn hắn mới hiểu được vì sao đối phương dám hung hăng càn quấy như thế, trực tiếp la lên, Thiên Địa lục đạo đệ nhất cao

thủ, đương nhiên gan lớn rồi...

- Đúng vậy, hắn là Nhiếp Vân đại nhân, có thể cùng Tu La Vương chiến đấu bất phân thắng bại! Như thế nào, có tư cách đi gặp Hoàng Vương không?

Thấy hai người kinh ngạc, Tuyết Tĩnh Nhi thè lưỡi cười nói.

- Cái này...

Thấy nàng xác nhận, hai hộ vệ thiếu chút nữa khóc lên, như cha mẹ chết vậy.

Hoàng Vương có muốn gặp hắn hay không bọn hắn không dám quyết định, nhưng ngăn Thiên Địa lục đạo đệ nhất cao thủ ở bên ngoài... Cho bọn hắn mười cái lá gan cũng không dám...

- Nguyên lai là Nhiếp Vân đại nhân, vào đi, Tuyết Tĩnh Nhi ở bên ngoài chờ a!

Thời điểm bọn hắn khó xử, đột nhiên trong cung điện truyền đến một thanh âm nhàn nhạt, cửa điện mở rộng ra.

- Nhiếp Vân đại nhân, mời!

Nghe được lời này, hộ vệ nhẹ nhàng thở ra, vội vàng cúi đầu.

- Ngươi ở chỗ này chờ a! Ta vào trước!

Sự tình nói với U Minh Hoàng Vương, vừa vặn bất tiện Tuyết Tĩnh Nhi nghe, thấy nàng làm ra loại quyết định này, chính hợp tâm ý, Nhiếp Vân cười cười, nhấc chân đi vào.

Rất nhanh đi vào một cung điện rộng lớn, tiến vào trong đó liền chứng kiến bóng lưng xinh đẹp của U Minh Hoàng Vương.

- Nhiếp Vân đại nhân, không biết lúc này tới tìm ta, là cần làm chuyện gì!

Hoàng Vương xoay người lại, lộ ra dung mạo giống như Vân

Huyên, xinh đẹp để cho người khiếp sợ.

- Tại hạ có chuyện muốn nhờ!

Thấy nét mặt của nàng lạnh lùng, Nhiếp Vân biết rõ hỏi nhất định sẽ thất bại, nhưng vẫn kiên trì nói.

- Đại nhân khách khí rồi, ngươi là Thiên Địa lục đạo đệ nhất cao thủ, nếu như ngươi xử lý không được, chỉ sợ ta cũng rất khó hoàn thành!

U Minh Hoàng Vương không đợi hắn nói, trực tiếp mở miệng cự tuyệt.

Nhìn bộ dáng của nàng, Nhiếp Vân biết rõ lần này Tiểu Long đắc tội người hung ác rồi, trong nội tâm thầm mắng một câu gia hỏa không bớt lo này, nói:

- Chuyện này chỉ có Hoàng Vương có thể hoàn thành, ta là muốn... mượn Thất Thải Phượng Linh của Hoàng Vương!

- Thất Thải Phượng Linh?

Biểu lộ của U Minh Hoàng Vương vốn không thèm quan tâm, thoáng một phát sững sờ, nhíu mày.

- Thất Thải Phượng Linh là đồ vật U cao quý nhất của Minh Hoàng Vương, tương đương với vương miện, ngươi cảm thấy ta sẽ cho ngươi mượn?

- Ách...

Sớm biết đối phương sẽ nói như vậy, Nhiếp Vân có chút xấu hổ.

- Đây là ta tư nhân thỉnh cầu, có thể dùng vật phẩm tương ứng đổi, mong có thể đáp ứng!

Tuy luyện chế binh khí siêu việt Tạo Hóa Tiên Khí là vì đối kháng Tu La Vương, cứu vớt Thiên Địa lục đạo, nhưng loại lời này, Nhiếp Vân nói không nên lời, dù sao luyện chế ra binh khí cũng là hắn

dùng, loại lấy cớ này có chút khấu trừ chụp mũ.

- Nếu như ta không đáp ứng thì sao?

Sắc mặt của U Minh Hoàng Vương trầm xuống.

- Hi vọng Hoàng Vương cân nhắc thoáng một phát!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Thất Thải Phượng Linh nhất định phải được, cái này quan hệ lấy an nguy của Thiên Địa lục đạo, nếu như đối phương thực không cho mượn, gây chuyện không tốt chỉ có thể ra tay cứng rắn đoạt.

- Ta không đáp ứng, có phải ngươi sẽ cứng rắn đoạt hay không? Ngươi là Thiên Địa lục đạo thứ nhất cường giả, tự nhiên có loại năng lực này!

U Minh Hoàng Vương tựa hồ nhìn ra ý nghĩ của hắn, cười lạnh.

- Ta biết rõ ngươi muốn Thất Thải Phượng Linh khẳng định không phải vì mình, mà là vì Thiên Địa lục đạo, nhưng Thiên Địa lục đạo hủy diệt hay không cùng ta có quan hệ gì! Ta tại sao phải hi sinh mình, thành toàn người khác?

- Hừ, nếu như ngươi thực muốn động thủ, liền động thủ đi, ta có thể minh bạch nói cho ngươi biết, thời điểm ngươi đánh bại ta, cũng là thời điểm ta tự bạo, cùng lắm thì ngọc thạch câu phần, cho dù ta chết, cũng không có khả năng cho ngươi đạt được!

U Minh Hoàng Vương hất tay lên.

- Cái này...

Không nghĩ tới đối phương cương liệt như thế, nói ra lời này, sắc mặt Nhiếp Vân khó coi:

- Ngươi suy nghĩ nhiều, ta làm sao có thể động thủ với ngươi, là thành tâm xin ngươi giúp đỡ, hy vọng có thể đạt được trợ giúp... Như vậy đi, ngươi có điều kiện gì, cứ việc nói, chỉ cần ta có thể làm

được, tuyệt đối sẽ cố gắng!

Nếu U Minh Hoàng Vương muốn hủy diệt Thất Thải Phượng Linh, vậy mọi thứ đều xong, Nhiếp Vân đành phải theo lời của nàng nói.

- Điều kiện? Ta không có điều kiện gì, điều kiện duy nhất là ngươi lập tức rời đi, Thất Thải Phượng Linh, đừng nhắc lại...

U Minh Hoàng Vương trực tiếp cự tuyệt, bất quá lời còn chưa nói hết, đột nhiên nhớ tới cái gì, mạnh mẽ xoay người lại, ngữ khí trở nên có chút run run.

- Ngươi mới vừa nói, là thật?

- Thật!

Không biết vì sao đối phương đột nhiên cải biến ngữ khí, nhưng Nhiếp Vân chứng kiến điểm ấy biết có chuyển cơ rồi, vội vàng gật đầu.

- Ta tin tưởng Thiên Địa lục đạo đệ nhất cao thủ hứa hẹn!

U Minh Hoàng Vương cắn răng một cái:

- Yêu cầu của ta rất đơn giản, ngươi mang Long Hoàng tới, chỉ cần hắn không trốn, nguyện ý cùng ta một ngày, đừng nói cho ngươi Thất Thải Phượng Linh, cho dù rút sạch máu huyết, muốn ta lập tức chết, cũng không có vấn đề gì!

------oOo------

Chương 1836: Tưởng niệm Long Hoàng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Để cho Tiểu Long ở chung với ngươi một ngày?

Vốn tưởng rằng đối phương sẽ đưa ra yêu cầu quá phận gì, không nghĩ tới lại là cái này, Nhiếp Vân nhịn không được sững sờ.

Cũng không phải yêu cầu này quá khó khăn, mà là quá mức không thể tưởng tượng rồi.

Chỉ cần cùng Tiểu Long một ngày, muốn Thất Thải Phượng Linh, máu huyết toàn thân, thậm chí tử vong cũng được... Có thể nói ra loại lời này, dụng tình cũng quá sâu đi!

Long Hoàng chết đi trăm triệu năm cũng không có phai mờ tín niệm, chẳng lẽ đây mới là tình cảm của U Minh Hoàng Vương?

Cho tới nay, bị Vân Huyên ảnh hưởng, Nhiếp Vân không có cảm tình gì với U Minh Hoàng Vương, cảm thấy nàng khẳng định giống như Vân Huyên, đùa bỡn tâm cơ, sợ sẽ đối đãi với Tiểu Long như đối đãi với Thiên Huyễn.

Nằm mơ cũng không nghĩ tới, quả thực là hai người, Vân Huyên so sánh với bản tôn, quả thực cái gì cũng không phải!

Một cái trọng tình trọng nghĩa, thực yêu một người trăm triệu năm không thay đổi, một cái khác lãnh khốc vô tình, vì mục tiêu không từ thủ đoạn, một người tại sao lại có hai loại tính cách hoàn toàn bất đồng như vậy?

- Như thế nào? Có thể đáp ứng ta sẽ cho ngươi Thất Thải Phượng Linh, đáp ứng không được, hoặc lập tức rời đi, hoặc là động thủ!

U Minh Hoàng Vương khoát tay chặn lại.

- Tốt, ta đáp ứng, hiện tại liền để cho Tiểu Long tới gặp ngươi!

Biết rõ tu vi đạt tới loại tình trạng như bọn hắn, một khi quyết định chuyện cần làm, cơ bản khó có thể sửa đổi, Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, thân thể nhoáng một cái, rất nhanh bay ra phía ngoài, thời gian nháy con mắt liền biến mất ở trước mặt U Minh Hoàng Vương.

- Long Hoàng...

Thấy hắn ly khai, U Minh Hoàng Vương không biết nghĩ cái gì, nhẹ

cắn môi, vẫn không nhúc nhích, phảng phất như ngây người.

.....

- Nhanh như vậy liền xong rồi...

Thấy Nhiếp Vân đi ra, Tuyết Tĩnh Nhi có chút nghi hoặc, vừa mới đi vào không đến năm phút, đã giải quyết xong rồi hả?

- Chưa, không có ý tứ, ta còn có việc, muốn trở về một chuyến, cho nên...

Nhiếp Vân lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ làm khó.

Hắn cũng không phải bởi vì Tuyết Tĩnh Nhi mà khó xử, mà là nhớ tới U Minh Hoàng Vương yêu cầu có chút khó xử.

Thoạt nhìn yêu cầu của nàng không quá phận, nhưng Nhiếp Vân quen thuộc Tiểu Long, biết rõ hắn cũng là nhân vật nói một không hai, tuy bình thường cười toe toét, nhưng một mực trốn tránh nói rõ thái độ của hắn kiên quyết, muốn hắn tới gặp U Minh Hoàng Vương, chỉ sợ tuyệt không phải chuyện dễ.

- Có phải có sự tình gì khó xử hay không? Có thể nói với ta, hai người sẽ mạnh hơn một người, có lẽ ta có thể giúp ngươi giải quyết thì sao!

Nhìn ra Nhiếp Vân ưu sầu, Tuyết Tĩnh Nhi biết không phải là nhằm vào nàng, vội vàng nói.

- Cái này...

Nghe nàng nói như vậy, Nhiếp Vân sửng sốt một chút, con mắt sáng ngời.

- Đúng rồi! Ta nói Tiểu Long có khả năng không nghe, nhưng nhiều người chỉ sợ có thể tạo được không ít hiệu quả!

Tuy niên kỷ của Tuyết Tĩnh Nhi không lớn, sự tình Thượng Cổ lý giải không nhiều lắm, nhưng mẫu thân của nàng là Nhan Chi, Nhan

Chi lại là bằng hữu tốt nhất của U Minh Hoàng Vương, cực kỳ hiểu nàng, mình khuyên bảo, Tiểu Long khả năng lơ đễnh, nàng khuyên bảo khẳng định hiệu quả tốt hơn nhiều.

- Được, vậy thì phiền toái ngươi rồi, chúng ta đi thôi!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân nở nụ cười, đưa tay nắm lấy Tuyết Tĩnh Nhi, xé rách không gian bay về phía Linh giới Liên Nguyệt Các.

Sau khi từ Đạo giới trở về, Tiểu Long cũng không cùng hắn chung một chỗ, còn ở lại Liên Nguyệt Các, muốn tìm hắn, tự nhiên phải trở về một chuyến.

- Đến cùng là chuyện gì, hiện tại có thể nói với ta không?

Phi hành trên không trung, cảm nhận được Cương Phong bốn phía không cách nào tới gần, Tuyết Tĩnh Nhi âm thầm cảm thán thực lực của Nhiếp Vân, đồng thời cười hỏi.

- Ta hỏi U Minh Hoàng Vương mượn một vật, làm điều kiện trao đổi, nàng hy vọng có thể để cho Long Hoàng tới cùng nàng một ngày!

Nhiếp Vân không có giấu diếm, bất quá cũng không có giải thích cặn kẽ.

- Để cho Long Hoàng tới cùng nàng?

Tuyết Tĩnh Nhi le lưỡi:

- Long Hoàng chắc sẽ không đến đâu!

- Đúng vậy, ta sợ Tiểu Long không đồng ý!

Nhiếp Vân lắc đầu, thấy nàng mới mở miệng liền nói ra căn bản, nở nụ cười:

- Xem ra sự tình của Long Hoàng cùng U Minh Hoàng Vương, ngươi biết không ít, không ngại nói cho ta nghe một chút!

Đối với quan hệ của hai người, hắn biết thật đúng là không nhiều, Tiểu Long chưa bao giờ ở trước mặt hắn đề cập qua, U Minh Hoàng Vương càng không cần phải nói.

- Ngươi không biết?

Tuyết Tĩnh Nhi có chút kỳ quái.

- Long Hoàng không phải là yêu sủng của ngươi sao?

- Hắn không phải yêu sủng của ta, chúng ta là bằng hữu!

Nhiếp Vân nói.

- Ách, ta còn tưởng rằng ngươi cái gì cũng biết chứ... sự tình của hai người, ta cũng là nghe mẫu thân nói qua, cực kỳ phức tạp, cẩn thận nói tiếp không gặp U Minh Hoàng Vương, là không thể trách Long Hoàng tiền bối...

Tuyết Tĩnh Nhi dừng lại một chút, nói ra sự tình mình biết.

U Minh Hoàng Vương cùng Long Hoàng là sinh mệnh đặc thù trong Hỗn Độn, thời điểm mới vừa vào Thiên Địa lục đạo, tu vi còn không có cao như hiện tại, chỉ có thể coi là bình thường.

Lúc ấy hai người đều là niên thiếu khí thịnh, muốn sáng chế một phen sự nghiệp, từng người ẩn tàng bản thể, hóa thành nhân hình, bái vào sơn môn, tu luyện đạo pháp.

Về sau phát triển vô cùng đơn giản, hai đại Thượng Cổ dị chủng, có được huyết mạch vượt qua thường nhân, tu luyện làm chơi ăn thật, rất nhanh đã vượt qua bạn cùng lứa tuổi, xông ra danh khí thật lớn.

Bởi vì đồng căn đồng nguyên, lại lẫn nhau thưởng thức, trở thành người yêu là chuyện rất bình thường, mới vào bể tình, trước hoa dưới trăng, quan hệ càng ngày càng tốt, như keo như sơn.

Lúc ấy đệ tử Tiên môn thi đấu, hai người đều là tuyển thủ nổi trội

nhất của tông môn, cũng là đối thủ, hai người mến nhau chọc giận tông môn của song phương.

Long Hoàng chí tình chí nghĩa, không để ý tông môn phản đối, quyết cùng Hoàng Vương ở chung một chỗ, nguyện ý xa phó chân trời, thoát ly phân tranh! Tông môn của song phương đều giận dữ, trong đó một vị trưởng lão của tông môn Hoàng Vương tự mình ra tay, đả thương Hoàng Vương. Tông môn của Long Hoàng cũng phái người tới, bất quá không phải đánh chết Long Hoàng, mà là Hoàng Vương, theo bọn họ, chỉ cần Hoàng Vương chết, Long Hoàng tự nhiên sẽ một lần nữa trở lại tông môn, kế thừa y bát.

Long Hoàng không muốn tổn thương Hoàng Vương, cũng không muốn tổn thương người đồng tông, đành phải tuyên bố mưu phản tông môn, tình nguyện làm phản đồ, cũng không muốn liên lụy Hoàng Vương.

------oOo------

Chương 1837: Chuyện tình của Tiểu Long

Nguồn: EbookTruyen.Me

Về sau tông môn Long Hoàng nhớ tình cũ, không đuổi giết hắn nữa.

Nhưng thương thế của Hoàng Vương rất khó khỏi hẳn, vì trị thương, Long Hoàng bốn phía tìm y, cuối cùng biết được chỉ có tông môn Long Hoàng mới có thể trị liệu, rơi vào đường cùng, trở về tông môn, quỳ gối trước sơn môn trọn vẹn một tháng, tùy ý đùa cợt nhục mạ, mới đổi về cường giả tông môn thương cảm, ra tay trị liệu.

Cường giả tông môn Long Hoàng thuận lợi chữa cho tốt thương thế, kết quả Hoàng Vương lại thừa cơ thi triển thủ đoạn hèn hạ, giết trọn tông môn mảnh giáp không lưu.

Nguyên lai, hết thảy đều là âm mưu của nàng, tông môn của Long Hoàng là địch nhân của nàng, chỉ có làm như vậy, mới có thể thu

được tông môn tín nhiệm, có khả năng trở thành môn chủ kế tiếp.

Chứng kiến tông môn đã từng chỉ dẫn mình đi đến con đường cường đại, trong vòng một đêm hủy hoại chỉ trong chốc lát, Long Hoàng cảm thấy thế giới sụp đổ rồi.

Cùng nàng ở chung hơn một năm, vô luận làm bất cứ chuyện gì cũng cẩn thận, kết quả lại đổi về kết quả như vậy, để cho Long Hoàng có chút nổi điên.

Dưới nổi giận hắn tìm Hoàng Vương, ở trên chín tầng trời đại chiến, trận chiến ấy, Thiên Băng Địa Liệt, nhật nguyệt vô quang, kết quả vẫn là Long Hoàng thực lực cao cường, triệt để trấn áp Hoàng Vương.

Bất quá, hắn là nam nhân chung tình, đến cuối cùng vẫn không có xuống tay, dưới sự giận dữ, lưu lạc thiên nhai.

Hoàng Vương dần dần đi đến thế giới đỉnh phong, quyền lợi cũng càng lúc càng lớn, thẳng đến có một ngày, thời điểm cùng người chiến đấu, đột nhiên phát hiện một bí mật.

Nguyên lai lần trước trọng thương, là Long Hoàng dùng máu huyết trên người mình cứu nàng trở về, có thể nói, chảy trong cơ thể nàng thật ra là huyết dịch của Long Hoàng!

Máu huyết trân quý, tất cả mọi người biết rõ, huống chi Thượng Cổ Thần Thú như Long Hoàng, nếu như không là vì hao tổn quá lớn, cho dù có âm mưu kinh thiên động địa ở trước mặt hắn cũng giống như tiểu hài tử chơi đùa.

Bọn họ là Thần Thú đồng căn đồng nguyên, huyết mạch có thể dung hợp, cũng có thể cộng minh, chính bởi vì như thế, Long huyết ở trong cơ thể nàng, nàng rõ ràng không chút nào biết.

Đã biết những chuyện này, nàng đột nhiên cảm thấy trái tim cực kỳ khó chịu!

Biết tất cả quyền lợi, tất cả lực lượng đều là phù vân, chỉ có chân ái mới là Vĩnh Hằng ký thác.

Minh bạch những chuyện này, nàng đi tìm Long Hoàng, nhưng ngay cả mặt cũng không gặp được.

Cũng không phải Long Hoàng bạc tình bạc nghĩa, mà là hắn thẹn với sư phụ, sư huynh đệ chết thảm, lại không thể báo thù, đã sinh tử chí, cùng Tu La Vương đại chiến, cuối cùng linh hồn tịch diệt, biến mất trong Trường Hà lịch sử.

- Thì ra là thế... Ta còn tưởng rằng U Minh Hoàng Vương bất đồng Vân Huyên, nguyên lai là một Vân Huyên khác!

Nghe xong kinh nghiệm của hai người, Nhiếp Vân lắc đầu thở dài.

Trước kia thấy U Minh Hoàng Vương dùng tình vô cùng sâu, trọng tình trọng nghĩa, còn tưởng rằng bất đồng Vân Huyên, hiện tại xem ra, kinh nghiệm trước kia cùng Vân Huyên không có gì khác nhau, mà Long Hoàng giống như Thiên Huyễn, tựa như con bươm bướm, biết rõ phía trước là hỏa diễm, tiến lên sẽ hồn phi phách tán, như trước không chút do dự, không oán không hối.

- Vân Huyên? Nàng là người nào?

Tuyết Tĩnh Nhi nghi hoặc.

- Ah, Vân Huyên là lúc trước ta ở Phàm giới nhận thức...

Nhiếp Vân thuận miệng nói sự tình của Vân Huyên cùng Thiên Huyễn một lần.

- Bằng hữu Thiên Huyễn của ngươi thật đáng thương, bất quá, lại giống như Long Hoàng tiền bối, là người chí tình chí nghĩa!

Tuyết Tĩnh Nhi nghe xong cảm khái một câu, đột nhiên con mắt trợn tròn.

- Ngươi nói Vân Huyên cùng U Minh Hoàng Vương giống như đúc?

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Giống như đúc... Thì ra là thế, ta đã biết!

Tuyết Tĩnh Nhi nhớ tới cái gì, trong mắt lóe ra hào quang.

- Ngươi biết cái gì?

- Mới đầu ta nghe được câu chuyện này, cũng thấy không thể tin được, U Minh Hoàng Vương cho ta cảm giác, quyết không phải lạnh lùng như thế, mà là người thích giúp đỡ kẻ khác, tâm địa lương thiện! Mẫu thân nói với ta, đây là bởi vì U Minh Hoàng Vương làm một sự kiện, triệt để ăn năn, về phần làm chuyện gì, ta một mực không hiểu rõ, nguyên lai... Nàng là dùng bí pháp ép huyết mạch, linh hồn của mình ra, vứt bỏ bản tính xấu xa, chỉ để lại tốt!

Tuyết Tĩnh Nhi nói.

- Cái này... Còn có loại năng lực này?

Mới đầu nghe không hiểu rõ, một lát sau, Nhiếp Vân lý giải, con mắt lập tức trợn tròn, khó mà tin được.

Dựa theo Tuyết Tĩnh Nhi suy đoán, U Minh Hoàng Vương là chia linh hồn của mình ra làm hai nửa, giữ lại một mặt tốt, ném xấu xa ra ngoài, mà Vân Huyên, Thiên Yêu Thánh hoàng, đúng là một mặt xấu kia.

Đây là cái năng lực gì?

- Không đúng... dùng bí pháp phân cách linh hồn, huyết mạch từ trong thân thể ra ngoài... vậy Nhiếp Đồng!

Đột nhiên, Nhiếp Vân như bị lôi điện đánh trúng, toàn thân cứng đờ.

U Minh Hoàng Vương ngay cả mình cũng có thể phân cách ra, loại linh hồn cộng sinh như Nhiếp Đồng, khẳng định cũng có thể tách ra, một khi thành công, không phải là cứu được đệ đệ sao?

- Phương pháp phân tách linh hồn của nàng, ngươi biết không?

Thanh âm của Nhiếp Vân có chút phát run.

- Ta không biết, đây cũng là ta đoán, chờ hoàn thành tâm nguyện của nàng, ngươi có thể hỏi thoáng một phát, chắc hẳn dưới cao hứng, nàng sẽ nói ra!

Tuyết Tĩnh Nhi không thấy ra dị thường của hắn, cười nói.

- Chỉ hy vọng như thế!

Nhiếp Vân đè ép kích động ở trong lòng xuống.

Tuy hiện tại cơ hồ mọi sự không lộ ra, nhưng liên lụy đến đệ đệ, vẫn là bình tĩnh không được.

Vốn lần này chỉ vì luyện chế bảo vật, không nghĩ tới lại nhận được tin tức như vậy, thật sự là niềm vui ngoài ý muốn.

- Long Hoàng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, khẳng định không muốn gặp Hoàng Vương, ta xem bây giờ chúng ta phải nghĩ làm sao thuyết phục hắn a, chỉ là ta cảm thấy khẳng định không dễ dàng như vậy!

Tuyết Tĩnh Nhi nhíu mày, trên mặt ngọc lộ ra vẻ lo lắng.

Trước kia chuyện cảm tình của Tiểu Long có thể nói vô cùng thê thảm, bị tổn thương thật sự quá lợi hại, để cho hắn lần nữa đối mặt Hoàng Vương, khẳng định rất khó.

- Đi một bước tính toán một bước, tận lực khuyên bảo, có thể thành công tốt nhất, không thành công cũng không có biện pháp!

Đối với Tiểu Long, Nhiếp Vân coi là bằng hữu, nếu như hắn nguyện ý, tự nhiên tốt nhất, không muốn, mặc dù thực lực mạnh hơn, cũng không muốn cưỡng cầu.

Đây là tôn trọng với bằng hữu, nếu như điểm ấy cũng làm không

được, còn sống cũng không có ý nghĩa gì.

- Ngươi... Thật là một người tốt!

Đoán được ý nghĩ trong lòng Nhiếp Vân, ánh mắt Tuyết Tĩnh Nhi nhìn qua, mang theo kinh ngạc.

------oOo------

Chương 1838: Ta đi gặp Hoàng Vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đến Liên Nguyệt Các rồi, đi xuống thôi!

Thấy nét mặt của nàng, Nhiếp Vân lắc đầu, vung tay lên, Liên Nguyệt Các xuất hiện ở trước mặt.

Đã đến!

Hai người tiến vào Liên Nguyệt Các, được Nhiếp Vân dẫn dắt đã tới nơi ở của tiểu Long.

Lúc này tiểu Long đabng nhàn nhã ngồi trong phòng, trước mặt hắn bày ra một đống rượu, hắn uống hôn thiên ám địa.

Rượu ngon, mỹ thực là thứ hắn không thể kháng cự.

- Lão đại, ngươi trở lại!

Thấy Nhiếp Vân đi vào phòng, tiểu Long vội vàng đứng dậy, hắn lảo đảo một lúc, lực lượng trong cơ thể bộc phát.

- Chúng ta nên đi đâu bây giờ? Mang ta đi, mang ta đi, trong nhà buồn bực muốn chết!

- Ngươi muốn đây?

- Đúng vậy, chỉ cần dẫn ta đi ra ngoài, đi đâu đều được, ta là người

nói lời giữ lời, nói ra một lời những con rồng khác không ai theo kịp.

Tiểu Long vỗ ngực một cái.

- Ha ha, ngươi muốn đi đương nhiên tốt nhất, lần này ta tới tìm ngươi chính là muốn mang ngươi đi một nơi, ngươi phải đáp ứng, hiện tại chúng ta đi.

Không nghĩ tới mới giam gia hỏa này trong nhà hơn một ngày đã có bộ dạng như vậy, Nhiếp Vân cười nói.

- Được, ta sớm nói trước, trừ gặp U Minh Hoàng Vương, chúng ta đi đâu đều được!

Tiểu Long khoát tay lên tiếng.

- Ách...

Không có nghĩ tới tên này không ngốc nói thẳng ra lời này, Nhiếp Vân cũng không biết nên nói thêm cái gì.

- Không thể nào, lão đại, ngươi muốn dẫn ta đi gặp U Minh Hoàng Vương sao?

Nhìn biểu lộ của hắn như vậy, tiểu Long làm sao không nhìn ra, hắn mở to mắt nhìn.

- Nhiếp Vân muốn cho ngươi đi gặp U Minh Hoàng Vương, ngươi chỉ thấy gặp nàng một lần, nàng đã sửa sai rồi, hoàn toàn không giống trước kia.

Tuyết Tĩnh Nhi tiến lên một bước và nói.

- Ngươi là.. Yêu nhân giới Tuyết Tĩnh Nhi? Tại sao ngươi ở nơi này?

Tiểu Long lúc trước giấu mình trong ting cung cho nên có ấn tượng với Tuyết Tĩnh Nhi, nhận ra đối phương, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó liền nhìn sang Nhiếp Vân.

- Lão đại, ngươi sẽ không đi tìm U Minh Hoàng Vương, mới từ yêu nhân giới về đây?

- Ân!

Nhiếp Vân cũng không phủ nhận.

- Ta không đi, đánh chết cũng không đi, ngươi đừng nói với ta...

Hiểu ra, tiểu Long liên tục khoát tay.

- Ngươi đi một chút có gì chứ? U Minh Hoàng Vương cũng không có ăn ngươi...

Nhìn thấy đệ nhất cao thủ thượng cổ Ngũ Trảo Long Hoàng năm đó nghe được đi gặp Hoàng Vương liền bị dọa thành như vậy, Tuyết Tĩnh Nhi cũng phải chán nản.

Cho dù song phương từng có qua cái gì đó, trăm triệu năm qua đi cũng nên bỏ xuống.

- Mặc kệ nàng có ăn ta hay không, dù sao ta không đi gặp nàng, cho dù các ngươi nói phá yết hầu cũng vô dụng.

Tiểu Long vội nói.

- Ngươi...

Tuyết Tĩnh Nhi không nghĩ tới Long Hoàng vô lại như vậy, tức giận đến mức nghiến răng ngứa nhưng không nói được gì.

Cũng đúng, người ta không muốn gặp, ngươi có thể làm thế nào?

- Lão đại, nếu như các ngươi tới chính là muốn dẫn ta đi gặp U Minh Hoàng Vương, ngươi nên chết tâm này đi, ta khẳng định không đi, cũng không quay về, nếu không có chuyện gì khác, ta đi ngủ trước...

Tiểu Long duỗi người.

- Tiểu Long, ta biết chuyện giữa ngươi và U Minh Hoàng Vương, kỳ thật cũng biết ngươi đã khôi phục trí nhớ hoàn toàn, bộ dạng hiện tại cũng chỉ vì che giấu bi thương trong nội tâm mà thôi.

Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

- U Minh Hoàng Vương chỉ cầu được gặp ngươi, không muốn gặp thì không gặp, ta sẽ không cưỡng cầu, chỉ hi vọng ngươi có thể hiểu, trong nội tâm không vượt qua tâm kết này sẽ vĩnh viễn trở thành bóng mờ, trở thành vết sẹo sâu trong linh hồn, dù cho ngụy trang cũng vô dụng!

- Ách...

Tiểu Long dừng bước.

Hắn biết rõ Nhiếp Vân nói đúng, đoạn tình cảm giữa hắn và U Minh Hoàng Vương vẫn khắc rất sâu trong linh hồn của hắn, nếu như không cách nào giải quyết chẳng những làm phức tạp cả đời, càng có khả năng kéo dài vĩnh viễn.

- U Minh Hoàng Vương đã làm không ít chuyện sai lầm nhưng nàng trải qua trăm triệu năm thống khổ, mà ngươi, từ khi đại chiến Tu La Vương tới triệt để khôi phục còn chưa tới nửa năm, nếu như nói ngươi lúc trước từng nhận qua thống khổ, U Minh Hoàng Vương trải qua bi thương trong lòng suốt trăm triệu năm!

- So sánh ra chút thống khổ của ngươi không so vào đâu cả.

- Thừa nhận khảo vấn như vấn tâm suốt trăm triệu năm mới là giày vò đau khổ nhất.

- Cho dù nàng làm sai chuyện gì, chịu đựng nhiều thống khổ như vậy, chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Nàng cũng chỉ muốn gặp mặt ngươi mà thôi, cũng không có gì, đây là lưu ảnh nàng đưa cho ta trước khi đi, ngươi xem đi.

Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, ngón tay điểm một cái, một lưu ảnh thủy tinh xuất hiện trong tay hắn, bên trong là ánh mắt kiên định và dung mạo của U Minh Hoàng Vương.

- Yêu cầu của ta rất đơn giản, ngươi chỉ cần dẫn Ngũ Trảo Long Hoàng tới đây, chỉ cần hắn không trốn đi, nguyện ý nghỉ ngơi... Một ngày, đừng nói cho ngươi một cây Thất Thải Phượng Linh, cho dù tặng tinh huyết òoàn thân ta cho ngươi, muốn ta lập tức chết đi cũng không thành vấn đề.

Nàng nói lời này vô cùng kiên định, không chút do dự, dường như chỉ cần được Ngũ Trảo Long Hoàng tha thứ, mặc dù bảo nàng lên núi đao xuống biển lửa cũng không thành vấn đề gì.

Loại quyết tâm này có thể nhìn ra nàng chân tâm thật ý, không có nửa phần hư giả.

- Việc này...

Nghe được U Minh Hoàng Vương nói chuyện chém đinh chặt sắt thì toàn thân tiểu Long run rẩy.

- Tu La Vương luyện hóa nửa miếng Hỗn Độn Kim Lệnh, hắn đã đạt tới Xích Thiên Cảnh, thời gian hắn diệt thế lần nữa không còn bao lâu, chỉ sợ không bao lâu sẽ ngóc đầu trở lại, ta và ngươi có lẽ sẽ bị hắn giết, có lẽ thời gian chúng ta sống sót không nhiều.

- Cho dù về sau chúng ta có trọng sinh nhưng đó là chuyện của không biết bao nhiêu trăm triệu năm sau, chẳng lẽ ngươi còn muốn người khác mang theo áy náy sống trăm triệu năm?

- Cũng có khả năng nàng giống như chúng ta cũng chết đi trong hạo kiếp lần này, chẳng lẽ ngươi muốn nàng thương tiếc cả đời tới khi nhắm mắt sao?

- Cho dù trước kia nàng làm qua nhiều chuyện sai trái, ít nhất hiện tại đã sửa và thay đổi rồi, nếu như không cho đối phương chút cơ hội nào, nội tâm ngươi bị giày vò như thế, chỉ sợ không nhẹ hơn nàng đâu.

- Chính ngươi cân nhắc một chút đi!

Thấy bộ dạng tiểu Long như vậy, Nhiếp Vân biết rõ cần có mãnh

dược nên nói thêm một câu.

- Nói hay lắm!

Nghe được hắn nói như thế, Tuyết Tĩnh Nhi cũng suýt vỗ tay.

Vốn tưởng rằng Nhiếp Vân chỉ có thực lực mạnh, không nghĩ tới khẩu tài còn tốt như vậy, chỉ vài câu đã nói rất rõ, động tình động lý làm người ta không cách nào cự tuyệt.

------oOo------

Chương 1839: Tha thứ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lão đại... Ta biết rõ ngươi nói úng nhưng nghĩ tới chuyện năm đó ta không cách nào tha thứ cho mình!

- Là ta hại chết bọn họ, những huynh đệ kia, những sư trưởng kia, tất cả đều là ta sai, ta không trách tội U Minh Hoàng Vương, chỉ cảm thấy nếu như thực lực của mình mạnh hơn vài phần nhất định có thể ngăn cản... Đáng tiếc không được.

Qua không biết bao lâu, tiểu Long chảy nước mắt và tự trách mình.

- Long Hoàng đại nhân, kỳ thật ngươi không biết Hoàng Vương những năm qua đều đau khổ, nếu như biết rõ nhất định càng khổ sở hơn.

- Nàng suốt trăm triệu năm năm qua không có một ngày nào thật vui vẻ, có đôi khi ở một mình ngẩn người cả này.

Tuyết Tĩnh Nhi nói:

- Ngươi biết không, nàng biết rõ chuyện ngươi quán thâu tinh huyết cho nàng đã dùng bí pháp mang huyết dịch vốn có và linh hồn phân cách, chỉ lưu lại bộ phận tốt nhất, bài trừ toàn bộ phần xấu nhất.

- Nàng biết rõ...

Tiểu Long Tĩnh ngẩn người tịa chỗ.

- Nàng biết rõ, ai, tình yêu là thanh kiếm hai lưỡi, tổn thương người khác, cũng thương tổn tới mình, Vân Húc sư thúc, Tạ Trương Huệ Tử, các ngươi nói với tiểu Long câu chuyện của mình đi.

Nội tâm Nhiếp Vân hơi động và thảTrần Văn Húc và Tạ Trương Huệ Tử ra khỏi nạp vật đan điền.

Từ khi hai người diễn sinh trong hồn giới tới bây giờ, Nhiếp Vân cũng không có nuốt lời, lúc trước tiến vào Đạo giới đã tìm thân thể phù hợp với bọn họ.

- Ân!

Trần Văn Húc nắm bắt Tạ Trương Huệ Tử lúc này nắm tay nhau kể lại câu chuyện của mình.

Nghe được bọn họ có quan hệ đối địch, hơn nữa còn là nhân yêu chi luyến, tiểu Long sững sờ.

Câu chuyện của bọn họ thời điểm tại phàm giới, Nhiếp Vân cũng không nói tỉ mỉ với hắn cho nên cũng không biết, lúc này nghe được hai người trải qua, trí nhớ tiểu Long như trôi về quá khứ và khóc.

- Có chút yêu có thể lặp lại, có ít người một khi đã bỏ qua sẽ không gặp nhau nữa, khi yêu cần dũng cảm, giống như mẫu thân của ta, nàng vẫn yêu Bắc Đấu Tinh Quân nhưng cuối cùng vẫn không nói ra, mà bây giờ... Tinh Quân không cách nào sống lại, chỉ còn lại một mình nàng thừa nhạn thống khổ vô tận.

Tuy đây là lần thứ hia nghe câu chuyện của Trần Văn Húc hai người, Tuyết Tĩnh Nhi vẫn chảy nước mắt.

- Được rồi, ta cho ngươi thời gian một ngày suy nghĩ, mặc kệ ngươi quyết định thế nào là chuyện của ngươ, ta cũng sẽ không trách ngươi!

Nên nói cũng đã nói, thuốc cũng đủ mạnh, Nhiếp Vân đứng dậy quay người muốn đi ra ngoài.

- Lão đại, không cần suy nghĩ, ta và ngươi đi gặp U Minh Hoàng Vương!

Tuyết Tĩnh Nhi đi sau lưng, hai người còn chưa rời phòng, chợt nghe lời nói kiên định của tiểu Long vang lên.

- Ngươi nói thật? Nghĩ kỹ!

Không nghĩ tới hắn suy nghĩ nhanh như vậy, Nhiếp Vân sững sờ.

- Ngươi nói không sai, có một số việc đã là quá khứ, mặc kệ tương lai là cái gì, êếu chỉ xoắn xuýt quá khứ sẽ vĩnh viễn biến thành tâm ma!

- Tuy U Minh Hoàng Vương lúc trước làm không đúng nhưng trải qua trăm triệu năm dày vò, nên trả giá đã trả giá, nếu để nàng giống như lúc trước là không công bằng với nàng!

Tiểu Long lên tiếng:

- Cho dù là kẻ nào cũng có thời điểm làm sai, chỉ cần thành tâm ăn năn thì không ai lại trở thành kẻ xấu, mỗi người đều có thể đạt được cơ hội được tha thứ.

- Nếu như ta không cho nàng chút cơ hội là ta quá ích kỷ.

- Tốt, đi thôi!

Vốn tưởng rằng còn phải phí miệng lưỡi, không nghĩ tới tiểu Long nghĩ thông suốt nhanh như vậy, Nhiếp Vân lúc này gật đầu.

Có thể đạt tới Xích Thiên Cảnh vào thời kỳ thượng cổ, tiểu Long không chỉ có kỳ ngộ, hắn còn có tâm tính và trí tuệ lợi hại.

Cảm tình với U Minh Hoàng Vương chính là cây gai, cây gai này vẫn đâm vào tim, chuyến đi lần này mặc kệ thành công hay không đều thuyết minh hắn chủ động đi đối mặt với vấn đề lúc trước hắn

không đụng tới, trong nội tâm vượt qua đạo khảm cuối cùng, ngày sau sẽ có đột phá lớn.

Thấy hắn đồng ý, ba người không dừng lại, lúc này lại rời khỏi Liên Nguyệt Các bay đi yêu nhân ioiws.

Thực lực Nhiếp Vân và tiểu Long rất mạnh, không qua bao lâu đã quay lại thành Yêu Hoàng.

- Các ngươi chờ ở đây, ta đi xem trước.

Lại tới cung điện Hoàng Vương ở lại, Nhiếp Vân bàn giao một câu sau đó đi vào.

- Ngươi tới, hắn... Ta biết ngay hắn sẽ không tới...

Nhiếp Vân vừa mới vào trong điện đã nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của U Minh Hoàng Vương, trong ánh mắt của nàng mang theo ảm đạm.

- Ai nói hắn không tới? Hắn đang ở ngoài cửa, nếu như ngươi tương kiến thì ta sẽ dẫn hắn vào.

Xem biểu lộ của nàng, Nhiếp Vân biết rõ hiểu lầm cho nên cười nói một tiếng.

- Đến? Nhanh cho hắn vào.

U Minh Hoàng Vương đã giật mình, chuyển buồn thành vui, vội vàng sửa sang lại quần áo:

- Sắc mặt của ta tiều tụy không? Tóc rối loạn ah...

Trong nháy mắt vương giả yêu nhân giới uy danh thiên địa lục đạo bêến thành thiếu nữ lo được lo giống như mới gặp gỡ tình lang.

- Ha ha! Tiểu Long ngươi vào đi!

Thấy bộ dạng nàng như thế, Nhiếp Vân cười cười lắc đầu và nói một tiếng.

Lúc này tiểu Long đi tới.

- Ngươi... Đến!

Toàn thân U Minh Hoàng Vương run rẩy.

- Ai, ngươi... Tội gì chứ?

Có thiên ngôn vạn ngữ, muốn nói rất nhiều kết quả đến cuối cùng tiểu Long không nói gì chỉ thở dài cảm thán.

- Chỉ cần ngươi có thể tha thứ ta, ta không khổ! Là ta thực xin lỗi ngươi...

Vành mắt U Minh Hoàng Vương đỏ lên.

- Được rồi, các ngươi ở chỗ này từ từ nói chuyện đi, ta đi ra ngoài trước!

Biết rõ hai người khẳng định có không ít lời muốn nói, Nhiếp Vân không muốn lưu lại làm bóng đèn, hắn đi ra ngoài.

- Không vội đi... Nhiếp Vân đại nhân, đây là Thất Thải Phượng Linh mà ngươi muốn, cầm lấy!

Thấy hắn rời đi, U Minh Hoàng Vương hít sâu một hơi, bàn tay cầm một cây Thất Thải Phượng Linh trong tay và đưa qua.

- Đa tạ!

Không nghĩ tới hắn đạt được Thất Thải Phượng Linh, Nhiếp Vân thở ra một hơi, hắn thu vào trong đan điền, đem trong nội tâm nghi hoặc hỏi lên:

- Còn có một việc cũng muốn hỏi ngươi, hi vọng ngươi có thể trợ giúp.

- Ngươi có thể làm cho Long ca tha thứ ta, ta vô cùng cảm kích, chỉ cần ta biết ta sẽ nói hết.

Thái độ U Minh Hoàng Vương thành khẩn.

Tiểu Long tới gặp nàng nói rõ đã tha thứ nàng, nội tâm vui sướng có thể nghĩ.

- Phàm giới Thiên Yêu Thánh Hoàng hẳn là linh hồn của ngươi lúc trước bức ra diễn hóa thành hình đúng không!

- Ngươi làm thế nào... Chẳng lẽ phân cách linh hồn trước kia và hiện tại ra?

Do dự một lúc, Nhiếp Vân tâm tình khẩn trương hỏi.

------oOo------

Chương 1840: Tha thứ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ah, lúc trước Nhan Chi thành lập hồn giới sinh ra hồn thạch, ta cũng hiếu thắng không chịu thua nên một lòng muốn dung nhập tư tưởng vào trong đó, từ đó phân cách thân thể ra ngoài, hết sức thống khổ, tốn hao mấy vạn năm mới có thể hoàn thành.

U Minh Hoàng Vương không che giấu, nàng nói rõ.

- Hồn thạch? Nhan Chi còn thứ này không?

Nghe được có thể phân cách cảm xúc mặt trời linh hồn ra ngoài, nội tâm Nhiếp Vân sinh ra hi vọng và hỏi.

- Hồn thạch là thứ sinh ra khi thành lập Hồn giới, chỉ có một khối, không có dư thừa!

U Minh Hoàng Vương lắc đầu.

- Như vậy ah...

Sắc mặt Nhiếp Vân cứng đờ.

Vốn tưởng rằng có hi vọng, kết quả lại bị giội tắt trong vô tình, ít ra hắn cũng biết có phương hướng.

- Lai lịch Hồn giới quỷ dị, khả năng có quan hệ với hỗn độn, Hồn giới sinh ra hồn thạch cũng có liên quan lớn với hỗn độn, thiên địa lục đạo không có hồn thạch nhưng không có nghĩa thế giới hỗn độn không có, nếu như có thể tiến vào trong đó, có lẽ có thể tìm được!

Không biết Nhiếp Vân cần hồn thạch làm gì, U Minh Hoàng Vương cũng nói ra suy nghĩ của mình.

- Ân, chỉ hy vọng như thế!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Lai lịch của Hồn giới, hắn từng nghe Nhan Chi nói qua một lần, chỉ sợ thật liên lụy tới hỗn độn, hiện tại tai họ ngầm Tu La Vương còn chưa giải trừ, không có khả năng thăm gì huyền bí trong hỗn độn.

Xem ra chỉ có thể xem đại kiếp nạn lần này, nếu như sau đại kiếp nạn vẫn còn sống thì hắn sẽ đi sâu vào trong hỗn độn tìm kiếm.

- Đúng rồi, Long ca, sư phụ sư huynh đệ của ngươi tuy bị giết nhưng ta đã thu thập linh hồn của bọn họ lần nữa, mượn nhờ Hồn giới của Nhan Chi, một lần nữa giao phó thân thể cho bọn họ, cho nên... Bọn họ hiện tại vẫn còn sống, ngươi đi gặp không?

Sau khi nói xong với Nhiếp Vân, U Minh Hoàng Vương quay đầu nhìn về phía tiểu Long và nói.

- Cái gì? Sư phụ bọn họ còn sống? Tốt, nhanh mang ta đi!

Tiểu Long không nghĩ tới U Minh Hoàng Vương lại làm việc này cho nên mừng như điên.

Lúc trước đám người sư phụ vì hắn mà chết, cũng không phải hồn phi phách tán, bằng vào năng lực linh hồn sư của Nhan Chi có thể triệu hoán bọn họ không khó, không giống Nhiếp Đồng và Di Tĩnh,

cho dù là nàng cũng không có biện pháp gì.

- Các ngươi đi thôi, ta không đi cùng các ngươi, ta còn có chuyện khác cần làm.

Nghe được U Minh Hoàng Vương trả giá lớn phục sinh đám người sư phụ của tiểu Long, xem như ân oán của bọn họ đã hóa giải hoàn toàn, Nhiếp Vân không có tiếp tục chờ ở nơi này, hắn cáo từ rời đi.

Việc cấp bách hiện tại là đi Nho giới một chuyến tìm kiếm Thiên Quân Thánh Điển, cũng không muốn đi cùng bọn họ và làm bóng đèn.

- Lão đại, ngươi muốn đi đâu? Có muốn ta đi cùng với ngươi hay không?

Biết rõ đám người sư phụ phục sinh lần nữa, tâm tình của tiểu Long tốt hơn rất, hắn quay đầu hỏi thăm Nhiếp Vân.

- Không cần, thiên địa lục đạo có thể khó xử ở chúng ta đã không nhiều, ngươi lo việc của ngươi đi.

Nhiếp Vân cười cười, hắn quay người đi ra ngoài.

Thân là đệ nhất cường giả thiên địa lục đạo, hắn không khó xử người khác đã là may mắn lắm rồi, kẻ khác sao dám khó xử hắn chứ, cho dù Tu La Vương có thưc lực mạnh hơn hắn, nếu như hắn cố ý rời đi cũng không ngăn cản được.

- Cũng đúng!

Tiểu Long hiểu ra cho nên không thèm nói lời nào.

Sau khi ra khỏi cung điện Hoàng Vương, Nhiếp Vân nhìn thấy Tuyết Tĩnh Nhi đứng cách đó không xa.

- Lần này đa tạ ngươi hỗ trợ, về sau có cơ hội gặp lại, cáo từ!

Nhìn thấy ánh mắt không bỏ của đối phương, Nhiếp Vân tươi cười

khoát tay.

- Chuyện trước kia ngươi hỏi Hoàng Vương chưa? Nàng có từng nói với ngươi chuyện phân liệt linh hồn hay không?

Tuyết Tĩnh Nhi biết rõ ly biệt khó tránh khỏi, trên gương mặt tuyết trắng mang theo cô đơn, nàng đổi chủ đề.

- Nói rồi, nàng lợi dụng hồn thạch trong Hồn giới mới thành công, hồn thạch chỉ sinh ra một lần khi thành lập Hồn giới, hơn nữa chỉ có một khối, xem ra về sau phải tiến vào sâu trong hỗn độn tìm kiếm.

Nhiếp Vân cũng nói rõ chuyện này, cũng không phải khó nói cho nên không cần giấu diếm.

- Hồn thạch?

Thân thể mềm mại của Tuyết Tĩnh Nhi không tự chủ run rẩy một lúc, qua một lát mới hỏi:

- Ngươi cần hồn thạch làm gì?

- Vì đệ đệ ta!

Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

Trước kia hắn cũng nói qua chuyện Di Tĩnh với Tuyết Tĩnh Nhi, nói qua chuyện của Trần Văn Húc, Tạ Trương Huệ Tử nhưng chưa nói qua chuyện đệ đệ, lúc này vừa vặn nói tới chủ đề này, hắn nhìn thấy ánh mắt tinh khiết của nữ hài cũng không ác cảm, chậm rãi nói ra.

- Khó trách Tu La Vương gọi ngươi là ca ca... Thì ra là chuyện như vậy...

Nàng đã xem qua hình ảnh chiến đấu giữa Nhiếp Vân và Tu La Vương do Khu Tu Tháp truyền ra, biết rõ Tu La Vương xưng hô Nhiếp Vân ca ca, trước kia không biết nhưng hiện tại đã rõ.

- Ngươi tìm hồn thạch là muốn phân tách linh hồn Tu La Vương và

đệ đệ của ngươi ra, đây là ý của ngươi sao?

Tuyết Tĩnh Nhi hỏi.

- Đúng, đáng tiếc hồn thạch là thứ rất khó tìm, được rồi, nói nhiều như vậy cũng vô dụng, ta đi trước!

Sau khi phát tiết cảm xúc trong nội tâm ra ngoài, Nhiếp Vân biết rõ hôm nay hắn nói hơi nhiều nên cáo từ rời đi.

- Ngươi... Ngươi phải đi sao? Cáo từ...

Tuyết Tĩnh Nhi có phần mất hồn mất vía, không biết nghĩ cái gì, nói dứt lời mới ý thức không đúng, vừa muốn nói gì đó đã thấy thân ảnh thiếu niên biến mất, cũng biến mất trước mặt nàng.

- Chờ một chút...

Cắn môi, nàng nhìn hướng Nhiếp Vân rời đi nhưng tốc độ của hắn quá nhanh nên biến mất không thấy gì nữa, mặc dù Tuyết Tĩnh Nhi có thực lực Vương Tiên cảnh nhưng so sánh với Nhiếp Vân mà nói quá chậm.

- Tuy khó tìm Hồn thạch nhưng không có nghĩa không tìm thấy, nhưng mà...

Trong miệng thì thào tự nói, Tuyết Tĩnh Nhi cắn răng không biết nghĩ cái gì, qua không biết bao lâu thở dài một tiếng, thần sắc ảm đạm rời khỏi Hoàng Vương hoàng cung.

Nhiếp Vân không biết suy nghĩ trong lòng Tuyết Tĩnh Nhi, hắn lúc này đang bay đi.

Thời điểm vừa đi hắn đưa tin cho Tu Du Tẩu, muốn gặp hắn tại thông đạo đi Nho giới, Linh giới đến Nho giới và Yêu Nhân giới đến Nho giới không cách nhau bao xa, đồng thời khởi hành không kém bao nhiêu thời gian.

Quả nhiên Nhiếp Vân vừa tới thông đạo Nho giới và chờ chừng nửa canh giờ đã thấy Tu Du Tẩu bay tới.

- Ngươi đã tìm được kiện bảo bối đầu tiên?

Thấy trên mặt Nhiếp Vân không có chút cảm giác thất bại nào, ngược lại tràn đầy vui sướng thành công, Tu Du Tẩu đã biết rõ hắn đã thành công lấy được Thất Thải Phượng Linh cho nên cười hỏi.

------oOo------

Chương 1841: Quân thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thành công!

Nhiếp Vân gật đầu:

- Chúng ta nhanh tiến vào trong Nho giới đi, nhanh chóng đạt được Thiên Quân Thánh Điển.

- Luyện chế thành binh khí siêu việt tạo hóa tiên khí cũng thuận tiện đối chiến Tu La Vương.

- Ân, trước khi tiến vào ta phải thuận tiện nhắc nhở vài câu.

Thấy hắn thừa nhận, Tu Du Tẩu cười một tiếng và nói:

- Nho giới là thế giới chú ý văn minh, thế lực cường đại nhất không phải tông môn mà là thư viện, chúng ta muốn vào cần phải ngụy trang thành thư sinh, hơn nữa phải sớm bịa ra một cái thân phận, bằng không rất dễ dàng bị phát hiện, đến lúc đó đừng nói không trộm được Thiên Quân Thánh Điển, gây chuyện không tốt còn bị bắt lại.

- Nho giới khác với lúc trước, có Tu La Vương tọa trấn, hơn nữa vô số Tu La và cường giả Nho giới, tiến vào trong đó vô cùng nguy hiểm nên sớm có chuẩn bị.

Nhiếp Vân gật đầu.

Tuy thực lực của hắn không sợ cái gì nhưng khó tránh khỏi đối phương bày thiên la địa võng, cẩn thận đi thuyền vạn năm, tất cả nên lấy cẩn thận làm gốc cho thỏa đáng.

- Đây là thiên phú ngụy trang sư, ngươi biến hóa thành lão sư ta, ta biến thành thư sinh bình thường, thực lực cũng áp chế dưới Kim Tiên cảnh, như vậy mới không hấp dẫn ánh mắt của người khác!

Ngón tay bắn tới, đầu ngón tay sinh ra vài đạo ngụy trang chi khí đưa cho Tu Du Tẩu, bản thân Nhiếp Vân lắc lư, chỉ trong nháy mắt đã biến thành nho sinh thanh tú.

- Không sai!

Tu Du Tẩu tươi cười tiếp nhận ngụy trang chi khí và vuốt chòm râu, thân thể cũng phát sinh biến hóa, xương cốt kêu vang và biến thành lão giả.

Hai người đứng chung một chỗ, quần áo tương tự, dung mạo mang theo khí chất thư sinh cho nên nhìn giống sư đồ.

- Vào đi thôi!

Ngụy trang hoàn tất, hai người nhìn nhau cười cười, lúc này đi dọc theo biên giới thông đạo.

Thông đạo Nho giới không liên thông với nơi nào khác, điểm khác biệt duy nhất là bên kia bị đối phương phong tỏa, phi hành một hồi, hai người nhìn thấy văn tự tỏa sáng phong tỏa thông đạo, không có thực lực Tiên Quân căn bản không thể phá hư.

Nếu có cường giả Tiên Quân động thủ, đối phương nhất định sẽ biết rõ muốn lặng lẽ tiến vào quá khó khăn.

- Ta có nghiên cứu về phong ấn, cho ta nửa giờ tuyệt đối có thể lặng lẽ phá giải phong ấn này!

Tu Du Tẩu tiến lên phía trước một bước, hắn nhìn phong ấn một hồi và nói.

- Không cần, phong ấn không thể đi thì chúng ta không đi, ta nơi này có thiên phú địa hành sư, đi nơi khác thần không biết quỷ không hay.

Lần này hắn bắn ra vài đạo thiên phú địa hành sư, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, thân thể cham vào vách thông đạo và biến mất.

Người khác có khả năng còn xoắn xuýt phong ấn, chỉ cần có vách tường nham thạch vách thì với hắn mà nói không có ngăn cản, hơn nữa thiên nhãn thiên phú sớm xem thấu, phong ấn trình độ này căn bản không thể làm khó hắn.

- Ah, ta quên ngươi có không ít thiên phú, đi thôi.

Thấy Nhiếp Vân đã tiến vào nham thạch, Tu Du Tẩu theo sát phía sau chui vào trong.

Chỉ trong chốc lát hai người đã đi ra khỏi phong ấn, lần nữa thò đầu ra đã tiến vào Nho giới.

Bọn họ xuất hiện tại nơi không có lính gác, thậm chí không nhìn thấy thôn trang, hiển nhiên là nơi hoang vu.

Bởi vì đầu nhập vào Tu La, khí tức ấm áp của Nho giới biến mất không thấy gì nữa, lúc này biến thành từng đợt khí lưu cuồng bạo, Tu La sát khí tùy ý chảy xuôi như dòng sông, bất cứ sinh vật nào chạm vào sẽ bị công kích rất mạnh.

Đi vào bờ sông Nho giới ngẫu nhiên có con cá nhảy ra nhưng để lộ hàm răng sắc bén, chúng muốn ăn thịt người.

- Đây là Hoàng Xỉ Ngư chỉ có trong Ma giới, Yêu Nhân giới, có thể ăn thịt người, Tiên Lực cảnh chạm vào sẽ bị cắn giết!

- Loại vật Nho giới trước kia không có, xem ra Tu La sát khí đã phá hư Nho giới.

Sau khi giết chết con cá, Tu Du Tẩu cảm khái.

- Tu La sát khí còn có thể thay đổi hình thái của sinh vật?

Nhiếp Vân kỳ quái.

- Đúng vậy a, Tu La sát khí cũng không chỉ làm người ta nổi điên đơn giản như vậy, còn có thể thay đổi biến giống, thời gian dài sinh tồn trong Tu La sát khí sẽ làm tính cách thô bạo, tham huyết thị sát khát máu, loại ảnh hưởng này không chỉ tác động vào sinh vật, ngay cả thực vật cũng không đào thoát, ngươi xem.

Tu Du Tẩu tiện tay nhặt tảng đá ven đường ném vào một gốc cây không xa.

Bành!

Mỗi chạc cây của gốc cây hoạt động và bắt lấy tảng đá, nó đưa lên miệng cắn nuốt.

- Việc này...

Nhiếp Vân đã giật mình.

Thực vật cũng sẽ biết ăn người, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

- Nho giới vốn có linh khí đầy đủ, sinh mạng ở nơi này trung dung không muốn tranh đấu, mà bây giờ bị Tu La sát khí ảnh hưởng cho nên biến thành bộ dáng như vậy, thật không biết Khâu Thánh Tôn Giả lựa chọn như vậy là đúng hay sai.

Tu Du Tẩu cảm khái.

Hắn là bằng hữu nhiều năm của Khâu Thánh Tôn Giả, thấy Nho giới biến thành như vậy cho nên nội tâm khổ sở.

- Nếu thế giới đã biến thành như vậy, còn không bằng chết đi cho xong, khó quái các ngươi nhất định phải giết chết Tu La Vương...

Rốt cuộc Nhiếp Vân đã hiểu vì sao Tu Du Tẩu kiên định đánh chết Tu La Vương.

Vô cùng đơn giản, nếu như Linh giới biến thành bộ dạng như thế này, sinh hoạt sẽ có bao nhiêu thống khổ?

Nếu bảo hắn sống như vậy, còn không bằng chết sớm một chút.

- Nơi này hẳn phải có tiểu thôn trang, hiện tại không có một ai, cũng không biết đi đâu, hoặc có lẽ tự giết lẫn nhau chết cả rồi, hoặc được cường giả Nho giới dẫn đi nơi khác.

Hai người phi hành về phía trước, chỉ chốc lát nhìn thấy một khu kiến trúc hoang phế.

Nơi này cũng có dấu vết nhân loại sinh hoạt qua nhưng thời gian không dài, chỉ còn lại Tu La sát khí xâm nhập cho nên biến thành cũ nát, những tính mạng lúc trước nhạt nhòa không thấy, một ít dã thú từ bên ngoài đi vào chiếm phế tích, nhìn thấy hai người bay qua liền hung thần ác sát lao tới tấn công.

Thời gian dài bị Tu La sát khí xâm nhập, sinh mạng tại nơi này biến thành thô bạo, gặp được đồ vật gì di động là công kích.

- Nho giới đã triệt để xong đời, cho dù kéo dài hơi tàn cũng không sống nổi, thật không biết Khâu Thánh Tôn Giả Giả nghĩ như thế nào, đầu nhập vào Tu La Vương, chẳng lẽ hắn quên đi thù hận sư phụ hay sao?

Nhìn thấy vết thương đầy đất, Tu Du Tẩu càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, oán hận lên tiếng.

- Mỗi người đều có truy cầu của mình, Khâu Thánh Tôn Giả Giả có khả năng truy tìm bản thân đột phá nên suy nghĩ khác chúng ta, chúng ta nhanh lên, Nho giới biến thành như vậy, thật không biết năm giới khác sẽ biến thành cái dạng gì.

------oOo------

Chương 1842: Luyện chế Thuần Linh Đan (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân khoát khoát tay, hắn nhìn chuẩn phương hướng liền cùng Tu Du Tẩu bay tới nơi đó.

Hai người không dám quá mức giống trống khua chiên, lúc này bay cả ngày cũng tới đơợc thành thị nhân loại..

Nơi trọng yếu nhất Nho giới được gọi là Quân thành, đại biểu cho thiên địa quân thân sư cương thường, lúc đi tới hai người dừng bước, đi theo sau đám người vào trong thành.

Thành thị Nho giới khác với bên ngoài, khắp nơi đều bị Tu La sát khí tàn sát bừa bãi, thậm chí bên đường có đủ loại Tu La, ngư long hỗn tạp, trong thành thị này Tu La sinh sống hòa bình với nhân loại, cũng không phát sinh bất cứ tranh đấu gì, loại tình huống này làm Tu Du Tẩu đang bước đi cũng giật mình.

- Đây là lệnh của Tu La Vương, bằng không Tu La sát khí sẽ làm mọi thứ lâm vào điên cuồng, muốn chung sống hoà bình là chuyện không có khả năng.

Nhiếp Vân nhìn một lúc và phỏng đoán.

Tu La là sinh vật không an phận, hiện tại có thể chung sống hòa bình với nhan loại, nếu như không phải mệnh lệnh của Tu La Vương thì Nhiếp Vân không tin.

Làm hắn cảm thấy kỳ quái là, nơi này có Tu La sát khí nồng đậm như thế, tại sao nhân loại sinh hoạt bên trong lại có thể không bị gì.

Phải biết rằng Tu La sát khí là thứ ngay cả khu tu sư cũng khó chống cự, thành thị này có rất nhiều nhân loại bình thường, tại sao lại không có việc gì.

- Xem ra Khâu Thánh Tôn Giả Giả có phương pháp của mình.

Trong đầu Nhiếp Vân nghĩ như thế, hắn theo sau đám người vào thành.

Tiến vào thành thị, nhìn kỹ một hồi, Nhiếp Vân lúc này phải cười lớn.

Vốn tưởng rằng đây là chuyện rất thần bí, nào biết lại là chuyện cực kỳ đơn giản, sở dĩ những người bình thường có thể chống cự Tu La sát khí chính là bởi vì Thuần Linh Đan!

Thuần Linh Đan là thứ do khu tu sư tinh luyện linh khí tinh khiết thành đan dược, thứ này có công hiệu lớn trong tu luyện và chống cự Tu La sát khí, thứ này cả Linh giới đều biết rõ, chỉ có điều về sau ít dùng hơn nên dần dần quên lãng, không có nghĩ tới nơi này biến thành tài liệu giao dịch chủ yếu.

Tại nơi khác đa số người tán thành dùng linh thạch, tại nơi này ăn cơm uống rượu đều dùng Thuần Linh Đan giao dịch.

Có Thuần Linh Đan ủng hộ, người bình thường không đủ thực lực nhưng có thể chống cự Tu La sát khí hay trong thời gian ngắn là không thành vấn đề quá lớn.

- Thiên Quân Thánh Điển nằm trong Thiên Quân Thư viện của Khâu Thánh Tôn Giả Giả, Tu La Vương có khả năng đang dưỡng thương bên trong, muốn ẩn núp tới gần là ít có khả năng, chỉ có thể nghĩ biện pháp quang minh chính đại trà trộn sau đó tìm cơ hội đánh cắp!

Đi trên đường phố Quân thành, Tu Du Tẩu lặng yên truyền âm.

- Quang minh chính đại trà trộn vào? Loại cơ hội này không dễ tìm đâu.

Nếu Khâu Thánh Tôn Giả Giả ở lại Thiên Quân Thư Viện, nhất định là nơi khó tiếp cận nhất của Nho giới, lặng lẽ trà trộn vào sẽ vô cùng khó khăn, làm sao có thể quang minh chính đại đi vào?

- Kỳ thật không khó, mỗi tháng Thiên Quân Thư Viện sẽ triệu tập một đám nho sinh vào nghe giảng, Khâu Thánh Tôn Giả Giả tự mình chủ giảng, chỉ cần chúng ta có thể có được danh ngạch, thì có thể trà trộn vào.

Tu Du Tẩu đã tính trước, dường như hắn đã sớm nghĩ tới điểm này.

- Ah? Có lẽ danh ngạch này không dễ đạt được.

Khâu Thánh Tôn Giả Giả tự mình chủ giảng, nho sinh cả Nho giới đều hi vọng tham dự, nào có dễ dàng đạt được danh ngạch như thế, lại nói thân phận của bọn họ là giả, căn bản không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

- Thật không dễ dàng đạt được, nói khó là khó, nói đơn giản cũng đơn giản, đầu tiên chúng ta cần thân pâận mới, là thân pâận có thể điều tra, sau đó lại đi bán đấu giá mua một danh ngạch là được.

Tu Du Tẩu nói.

- Bán đấu giá sao? Loại danh ngạch này có thể mua sắm?

Nhiếp Vân vẫn cho rằng nho sinh có thể đi vào Thiên Quân Thư Viện cần có Đại Nho đề cử, không nghĩ tới danh ngạch lại có thể mua sắm.

- Nho giới có rất nhiều người đều là ra vẻ đạo mạo, trên thực tế tàng ô nạp cấu, không có gì kỳ quái, Đại Nho càng lợi hại trên thực tế càng dối trá, điểm ấy ngay cả Khâu Thánh Tôn Giả Giả cũng không có biện pháp cải biến.

Nói đến đây Tu Du Tẩu khoát tay chặn lại:

- Đầu tiên tìm nơi ở lại, sau đó ta suy tính nên đi đâu lấy được thân pâận an toàn nhất.

- Tốt!

Nhiếp Vân không biết gì về Nho giới, đến nơi đây tự nhiên phải nghe đối phương, hắn dùng thiên nhãn nhìn chung quanh.

- Phía trước có một nhà, xem còn không tệ, đi!

Nhìn đại tửu lâu trước mặt có ba chữ “Thanh Sơn Các”, hai bên có treo hoành phi, bên trái là “Thanh sơn già bất trụ”, bên phải là “Tất cánh đông lưu khứ”, kiểu chữ mạnh mẽ hữu lực, mượt mà no đủ,

hiển lộ rõ lực lượng cường đại.

- Thanh sơn già bất trụ, tất cánh đông lưu khứ.... Chủ nhân Thanh Sơn Các này đúng là dêệu nhân!

Đi vào trước mặt, Tu Du Tẩu cười nói.

Bài thơ này xem như tả cảnh, trên thực tế biểu đạt rõ bất đắc dĩ với thế sự, nhân sinh không thường tám chín phần mười là chuyện không như ý, ngay cả cường giả như Nhiếp Vân cũng không phải thuận buồm xuôi gió, từ đó hắn càng cảm khái, nói rõ người lý giải thế sự rất mạnh và hiểu rõ, không phải người bình thường có thể so sánh.

- Hai vị khách quan, mời vào trong!

Hai người còn chưa têến vào cửa lớn đã một tiểu nhị chào đón.

- Chuẩn bị tĩnh thất tốt nhất của các ngươi, thuận tiện gọi người phụ trách tới đây.

Tu Du Tẩu đi nhanh về phía trước, tiện tay ném ra hơn mười viên Thuần Linh Đan.

Nhiếp Vân quét mắt một vòng, đều là cấp bậc chí tôn, không khỏi tán thưởng.

Thuần Linh Đan chia làm: bình thường, tinh khiết, tinh hoa, chí tôn, ngụy hoàn mỹ, hoàn mỹ sáu cấp bậc.

Thuần Linh Đan cấp chí tôn, cho dù lục phẩm khu tu sư muốn đề luyện ra cũng phi thường phiền toái, tiện tay ném ra mười viên làm tiền boa, không hổ là lão quái vật sống trăm triệu năm, tài phú quá lớn.

- Vâng vâng! Hai vị đại nhân đi bên này, đây là tĩnh thất tốt nhất của chúng ta, các ngươi cứ chờ ở nơi này, ta ngay lập tức đi tìm người phụ trách!

Gã sai vặt tiếp nhận tiền boa, vốn không đếm xỉa tới, sau khi nhìn

rõ ràng phẩm chất Thuần Linh Đan liền có cảm giác như điện giật, lập tức lên tiếng.

Loại người như hắn đạt được tiền boa đều là Thuần Linh Đan bình thường, trực tiếp vung tay ném cấp bậc chí tôn, hắn chưa bao giờ gặp qua.

Thời điểm này có ngốc cũng biết đây là hai khách hàng lớn.

Có tiền xử lý công việc dễ dàng, lúc này tĩnh thất đã chuẩn bị xong, xem quy mô hẳn là tốt nhất Thanh Sơn Các, cửa phòng đóng kín, cả gian phòng vô cùng yên tĩnh.

------oOo------

Chương 1843: Luyện chế Thuần Linh Đan (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tĩnh thất không tệ, bên ngoài có trận pháp đặc thù bao phủ, Tu La sát khí ảnh hưởng quá mức bé nhỏ, có thể bố trí nơi như vậy xem như không tệ.

Tu Du Tẩu nhìn quanh một vòng, hắn nhìn chung quanh cũng không phát hiện có cái gì đặc thù, tiện tay bố trí ra một phong ấn:

- Lần này tới đây khẳng định phải tốn hao không ít, ta không có Thuần Linh Đan gì, cũng chỉ có thể dựa vào ngươi thôi, ngươi mang Thuần Linh Đan đưa cho ta một ít.

- Ta?

Vừa mới cảm khái đối phương tài đại khí thô, lúc này liền đòi của mình cho nên Nhiếp Vân im lặng.

- Ngươi là tháp chủ Khu Tu Tháp, ngươi là người khống chế Thuần Linh Đan nhiều nhất thiên địa lục đạo, không hỏi ngươi thì hỏi ai.

Tu Du Tẩu lẽ thẳng khí hùng.

- Ta... Thật không có Thuần Linh Đan!

Nhiếp Vân trợn mắt.

Nói đùa gì vậy, tuy hắn là tháp chủ Khu Tu Tháp nhưng từ khi lên làm chinh chiến bốn phía, hắn cũng không đạt được chút chỗ tốt... Ngươi một lão quái vật sống trăm triệu năm đòi tiền thiếu niên mười mấy tuổi... Cũng quá không biết thẹn a.

- Không có, thiên phú của ngươi nhiều như vậy, lại có thiên phú nguyên khí sư, nắm chặt cô đọng đi, Thuần Linh Đan đối với người khác mà nói vô cùng quý giá, luyện chế mỗi viên hao phí cái giá lớn, đối với ngươi mà nói có lẽ không thành vấn đề gì.

Nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn, Tu Du Tẩu vội vàng giải thích.

- Ách... Đúng thế!

Nhiếp Vân xấu hổ, giờ mới hiểu ra ý của đối phương.

Nương theo dung hợp thiên phú càng ngày càng nhiều, đừng nói luyện chế Thuần Linh Đan cấp bậc chí tôn, cho dù cấp bậc hoàn mỹ với hắn mà nói không thành vấn đề gì, hơn nữa có được nguyên khí đan điền, lực lượng vô cùng vô tận, có thể nói tài phú của hắn tương đương vô cùng vô tận, nói như vậy hắn tuyệt đối là đại phú hào trong Nho giới.

Trong nội tâm nghĩ như vậy, âm thầm câu thông nguyên khí đan điền, ngón tay không ngừng điểm về phía trước, lúc này linh khí tinh thuần bắn ra khỏi ngón tay và chậm rãi hội tụ hình thành một viên Thuần Linh Đan.

Răng rắc...

Nương theo quá trình càng ngày càng thuần thục, một đống Thuần Linh Đan rơi xuống đất như mưa to, đảo mắt đã chồng chất như ngọn núi, mỗi một viên đều tròn trịa và đầy linh khí.

Không ngờ đều là cấp bậc hoàn mỹ.

- Được rồi, đã đủ, nhiều như vậy mua mười cái Thanh Sơn Các cũng đủ.

Thấy Nhiếp Vân chưa tới mười giây đã làm ra nhiều Thuần Linh Đan hoàn mỹ như thế, Tu Du Tẩu suýt nữa té ngã xuống đất.

Tuy hắn sớm có thể ngưng tụ Thuần Linh Đan nhưng không ngờ lại nhanh như thế, hơn nữa cấp bậc đều là hoàn mỹ.

Không hổ là kẻ có được thiên phú đệ nhất, mạnh tới rối tinh rối mù.

Nếu như gia hỏa này sống trong Nho giới, có lẽ cả Nho giới sẽ bị lạm phát.

- Đủ rồi, luyện chế Thuần Linh Đan vô cùng đơn giản...

Nhiếp Vân dừng tay, cười nói.

Đừng khu tu sư dù là An Kình trưởng lão loại này cấp bậc khu tu sư, mỗi luyện chế một quả hoàn mỹ Thuần Linh Đan đều cần tốn hao cực thời gian dài và một cái giá lớn, mà hắn nguyên khí đan điền không ngừng rút ra linh khí, bản thân chính là tinh khiết, hơn nữa bản thân thực lực, luyện chế linh đan và ăn cơm uống nước đơn giản, nếu như cho đừng khu tu sư biết rõ, nhất định sẽ tươi sống tức chết.

Quả thực không có biện pháp so, hắn quả thật là máy in tiền gian lận.

- Đơn giản?

Nghe nói như thế, Tu Du Tẩu cũng phải im lặng, hắn biết rõ không có biện pháp so với gia hỏa biến thái trước mặt cho nên im lặng, ngón tay chà xát sau đó lấy một la bàn ra..

Hắn tập trung tinh thần và kết thủ ấn, la bàn lơ lửng trên không trung và xoay tròn.

Một lát sau có tiếng long ngâm vang lên.

Hô!

Thu hồi la bàn, Tu Du Tẩu thở ra một hơi.

- Như thế nào?

Thấy động tác của hắn, Nhiếp Vân biết rõ hắn đang sử dụng thiên phú thiên cơ sư suy tính, lúc này hỏi thăm.

- Được rồi, ta đã suy tính ra thân phận chân thật, đến lúc đó nghe ta an bài, không cần nhiều lời, về phần đấu giá mua danh ngạch tiến vào Thiên Quân Thư Viện cũng có manh mối, hiện tại chúng ta nghĩ ngơi chờ người tới an bài đi.

Tu Du Tẩu gật gật đầu, vừa cười vừa nói.

Đông đông đông!

Tu Du Tẩu vừa suy tính xong, bên ngoài tĩnh thất có tiếng gõ cửa.

- Đại nhân, tại hạ quản sự Thanh Sơn Các!

Ngay sau đó có tiếng nói vang lên, chưa thấy người nhưng đã biết đó làm ỹ nữ, oanh oanh yến yến hết sức thoải mái.

- Mời vào!

Hai người phân thứ tự sư đồ ngồi xuống, Tu Du Tẩu vung tay lên, cửa phòng mở ra.

Một người con gái đi tới, nàng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, trên người mặc bộ y phục màu vàng nhạt ôm lấy thân thể mềm mại, làn da trắng nõn, dung mạo so ra kém đám người Lạc Khuynh Thành nhưng cũng là trong trăm chọn một, nhất là hai mắt mang theo mị hoặc làm nam nhân điên cuồng.

- Tại hạ quản sự Thanh Sơn Các Yến Lưu Tô, nghe hai vị đại nhân muốn tìm tại hạ, không biết có chuyện gì không?

Yến Lưu Tô dịu dàng đi tới, cũng hiển lộ tư thái hoàn mỹ của nàng, làm nàng thất vọng là hai người trong gian phòng không nhìn nàng một cái.

Đổi lại người bình thường chỉ sợ sớm say mê, nàng cũng vì thế đạt được không ít chỗ tốt, gặp được loại tình huống này cũng ngoài ý muốn.

Nàng cũng là người nhìn thấy các mặt xã hội, sau khi ngoài ý muốn cũng hiểu hai người này không đơn giản, vội vàng thu tiểu tâm tư, thái độ cung kính.

- Thanh Sơn Các cho ngươi bao nhiêu quyền lợi?

Thấy nàng nhận rõ tình huống nhanh như vậy, Tu Du Tẩu vuốt vuốt chòm râu.

- Tuy tại hạ còn trẻ nhưng các chủ Thanh Sơn Các là thúc phụ của ta, ta có được bảy phần quyền quyết định.

Ánh mắt Yến Lưu Tô ngưng trọng, biết rõ đối phương hỏi như vậy nhất định có chuyện muốn nói nên thành thật trả lời.

Với quy mô như Thanh Sơn Các, có được bảy phần quyền quyết định đã nói rõ rất nhiều vấn đề.

- Rất tốt, hai sư đồ chúng ta tới từ Thanh Việt Phong Lưu gia, ta là Lưu Nghị, hắn là Lưu Huyền, lần này muốn tiến vào Thiên Quân Thư Viện, tìm cơ hội gặp được Khâu thánh đại nhân, không biết các ngươi có thể an bài một chút hay không.

Tu Du Tẩu thản nhiên nói.

- Thanh Việt Phong Lưu gia?

Yến Lưu Tô sững sờ, ngay sau đó kinh ngạc.

- Ngươi nói là....

- Không sai, chính là Thanh Việt Phong Lưu gia vừa bị Tu La diệt

tộc!

- Chỉ có hai chúng ta trốn ra, ta muốn gặp Khâu thánh đại nhân, hỏi một chút tại sao hắn hợp tác Tu La để hủy cơ nghiệp trăm triệu năm của Nho giới.

Thái độ của Tu Du Tẩu bi phẫn.

------oOo------

Chương 1844: Thanh Việt Phong Lưu gia

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Việc này...

Nhiếp Vân đã giật mình, không biết đối phương làm cái quỷ gì.

Thanh Sơn Các có được quy mô lớn như thế trong Quân thành khẳng định có quan hệ mật thiết với cao tầng Nho giới, nói như vậy không phải muốn đưa mình lên họng súng sao?

- Việc này ta không thể tự tiện làm chủ, cần phải thỉnh giáo thúc phục của ta một chút, một lần nữa sẽ cho câu trả lời chính xác, xin cáo từ hai vị.

Hiển nhiên Yến Lưu Tô cũng sửng sờ, sau khi khiếp sợ liền cắn môi ôm quyền cáo từ.

- Chúng ta tới nơi này là vì kính trọng vinh dự của Thanh Sơn Các, đây là mười viên Thuần Linh Đan hoàn mỹ, đại biểu tâm ý của ta, ngươi trở về nói với thúc phục của ngươi, chúng ta mang theo đầy đủ thành ý, chỉ cần Thanh Sơn Các có thể hoàn thành tâm nguyện này, giá cả cứ mở miệng.

Tu Du Tẩu khoát khoát tay, nhắm mắt lại không nói thêm lời nào.

- Vâng!

Tiếp nhận Thuần Linh Đan hoàn mỹ, ngón tay Yến Lưu Tô không tự chủ run rẩy và lui ra ngoài.

Thuần Linh Đan cấp bậc hoàn mỹ là thứ cửu phẩm khu tu sư mới có thể luyện chế, cả Nho giới không có nhiều, tiện tay xuất ra mười viên tỏ thái độ, hào phóng tới mức này, cho dù nàng kiến thức rộng rãi cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Két...

Yến Lưu Tô lui ra ngoài, gian phòng an tĩnh lại.

- Thanh Việt Phong Lưu gia là thế nào?

Tiện tay bố trí phong ấn, Nhiếp Vân nhướng mày.

- Thanh Việt Phong Lưu gia là vị trí ta vừa dùng thiên cơ suy diễn ra.

- Nó là đại gia tộc trong Nho giới, lão tổ Lưu Nghị là lão bất tử trùng kích Tiên Quân không chết.

- Gia tộc này những năm qua làm các loại giao dịch nên thập phần giàu có, chí ít một phần ba Thuần Linh Đan trong Nho giới là gia tộc này giao dịch với Khu Tu Tháp mà có.

- Có thể nói gia tộc này khống chế tài phú của Nho giới!

Tu Du Tẩu giải thích nói:

- Khâu Thánh Tôn Giả quy thuận Tu La cho nên bế quan tỏa cảng, phong tỏa thông đạo Nho giới và bên ngoài, rất nhiều sản nghiệp của gia tộc này bị đả kích, vì vậy liên thủ với nhau tố cáo nhưng chưa gặp được Khâu Thánh Tôn Giả đã bị chặn đứng, mà gia tộc bọn họ bị Tu La đả kích, trong vòng một đêm triệt để bị diệt!

- Nghe nói chỉ có lão tổ và đệ tử trẻ tuổi tuấn kiệt Lưu Huyền sống sót, không biết đi nơi nào, bị truy nã bốn phía.

- Bị truy nã? Ta và ngươi giả mạo tội phạm truy nã?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Ân, ta vừa rồi báo ra thân phận là tội phạm truy nã, chỉ có như vậy chúng ta mới có thể hợp tac sâu hơn với Thanh Sơn Các, bằng vào lực lượng của bọn họ thần không biết quỷ không hay tiến vào Thiên Quân Thư Viện, nếu không chỉ bằng vào hai kẻ xa lạ như chúng ta muốn trà trộn vào là ít có khả năng.

Tu Du Tẩu nói.

- Ý của ngươi là... Cao tầng Thanh Sơn Các cũng bất mãn với việc Khâu Thánh Tôn Giả thỏa hiệp với Tu La Vương sao?

Nhiếp Vân không phải người ngu, trong nháy mắt hắn hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

Sở dĩ Thanh Việt Phong Lưu gia bị diệt là vì Tu La, Tu Du Tẩu nói loại thân phận này là có ý hợp tác chiều sâu với Thanh Sơn Các, cho thấy các chủ Thanh Sơn Các cũng không hi vọng Nho giới quy thuận Tu La Vương.

Nếu thật là như thế, hành động của Tu Du Tẩu là nước cờ hoàn mỹ, bởi vì là tội phạm truy nã cho nên có chuyện cnaf Thanh Sơn Các an bài, đã không lộ diện, lại có thể hoàn thành rất tốt.

Gừng càng gia càng cay, không hổ là thiên cơ sư, quả nhiên đa mưu túc trí, trước tìm được thân phận không thể lui bước, thu hoạch tán thành và đồng tình của đối phương, sau đó mới có thể thuận lý thành chương nhờ đối phương làm việc thay mình.

- Khẳng định bất mãn, ngươi không có nhìn thấy hoành phi bên ngoài Thanh Sơn Các sao? Thanh sơn già bất trụ, tất cánh đông lưu khứ!

Cho thấy thái độ của mình, loại thái độ này đủ để nói rõ tất cả!

Tu Du Tẩu vuốt vuốt chòm râu nói.

- Thì ra là thế!

Vừa nhìn thấy hoành phi, Nhiếp Vân còn tưởng rằng đối phương biểu đạt thái độ với nhân sinh, hiện tại xem ra cố ý cho thấy bất mãn với Khâu Thánh Tôn Giả, làm người trong Nho giới lại không thể làm được gì.

Bắt lấy thời điểm mấu chốt này, biết rõ thái độ của đối phương, sau đó lại giả mạo đối tượng truy nã, một khâu khấu tiếp một khâu và đạt được tín nhiệm, quả nhiên biện pháp tốt, còn cân nhắc chu toàn với mình.

- Muốn làm đối phương tin tưởng, phải có tín vật, chúng ta nói thẳng là người Thanh Việt Phong Lưu gia, bọn họ có tin hay không?

- Đây chính là nguyên nhân ta lựa chọn Thanh Việt Phong Lưu gia, cả Nho giới nếu như nói nhà ai có Thuần Linh Đan hoàn mỹ nhiều nhất, chỉ sợ chỉ có Lưu gia!

- Chỉ bằng điểm ấy đã làm bọn họ tin tưởng.

Tu Du Tẩu tự tin nói.

- Ân!

Nhiếp Vân xem như hiểu ra.

Lưu gia có thể giao dịch với Khu Tu Tháp, khẳng định khống chế vô số tài nguyên không muốn ai biết, nếu quả thật có được Thuần Linh Đan hoàn mỹ thì tuyệt đối là người Lưu gia, chỉ bằng vào điểm này đã là chứng minh tốt nhất.

Thời điểm Nhiếp Vân và Tu Du Tẩu nói chuyện với nhau, Yến Lưu Tô đã đi vào trong cung điện kín, lúc này nàng nhanh chóng thấp hương truyền âm.

- Lưu Tô, phát sinh chuyện gì cần đốt hương truyền âm?

- Quấy rầy chúng ta bế quan, nếu như không phải đại sự gì, ngươi cần phải cho chúng ta bàn giao.

- Không cần nói, chỉ cần không phải đại sự gây nguy hiểm cho Thanh Sơn Các, chớ cần cho chúng ta biết chính ngươi xử lý là được, nói đi, đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi đốt hương truyền âm không tới hai mươi giây, trong gian phòng đã tới sáu người, mỗi người đều có thực lực Vương Tiên, nhất là trung niên nhân ngồi ở giữa càng có thực lực đạt tới nửa bước Tiên Quân cảnh.

Một Thanh Sơn Các không quá thu hút lại có nhiều cao thủ như vậy, mặc dù tại Nho giới cũng là thế lực nhất lưu.

- Mời các vị xem!

Yến Lưu Tô không có giải thích, ngón tay bắn ra, đó là mười viên Thâần Linh Đan mà Tu Du Tẩu cho nàng, chúng bay vào trong tay bọn họ..

Sáu người nghi hoặc tiếp nhận linh đan, chỉ liếc mắt nhìn, đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trung niên nhân thực lực mạnh nhất dùng nghi vấn ngữ khí hỏi:

- Thanh Việt Phong Lưu gia?

- Đúng!

Yến Lưu Tô gật đầu.

- Bọn họ ý định làm gì?

Trung niên nhân không nghi ngờ gì, hỏi.

- Bọn họ muốn trà trộn vào Thiên Quân Thư Viện tìm Khâu Thánh Tôn Giả!

Yến Lưu Tô nói.

- Tìm Khâu Thánh Tôn Giả? Nhất định là muốn nói chuyện của

mình với Khâu thánh, xem ra bọn họ có ý kiến rất lớn với việc Nho giới trực tiếp đầu hàng Tu La Vương!

------oOo------

Chương 1845: Hai con đường (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nếu thật là như vậy, chúng ta cũng có thể lợi dụng.

Trung niên nhân xoa xoa mi tâm, lập tức “Lĩnh ngộ” ý của Tu Du Tẩu, chậm rãi lên tiếng.

- Không phải người Lưu gia đang bị truy nã sao? Tại sao còn dám tới Quân thành, Yến Sơ, ngươi xác định bọn họ là người Lưu gia?

Đột nhiên một lão giả hỏi.

- Có phải người Lưu gia hay không cứ tận mắt nhìn thấy là biết rõ, Lưu Tô, ngươi mời bọn họ tới đây.

Trung niên nhân Yến Sơ khoát tay lên tiếng.

- Vâng!

Yến Lưu Tô đi ra ngoài.

Trong tĩnh thất, Nhiếp Vân Tu Du Tẩu đang thương nghị vấn đề cụ thể, Yến Lưu Tô đã đi tới.

Nghe các chủ Thanh Sơn Các muốn gặp bọn họ, biết rõ chuyện này trên cơ bản đã dựa theo hướng bọn họ muốn mà phát triển, hai người đứng dậy đi theo sau lưng Yến Lưu Tô.

Nhiếp Vân thân là vãn bối tự nhiên đi theo đằng sau Tu Du Tẩu.

Nho giới chú ý lễ nghĩa liêm sỉ, vãn bối tuyệt đối không thể sóng vai với tiền bối, đây là quy định, cũng là lễ nghi phong phạm, ngụy

trang người Nho giới mà không làm được điểm này sẽ bị phát hiện.

Quả nhiên Yến Lưu Tô lặng lẽ quan sát không nghi ngờ gì, âm thầm gật đầu.

Lúc này nhanh chóng đi vào trong đại điện.

Nhìn rõ ràng sáu cường giả Vương Tiên cảnh trong đại điện, Nhiếp Vân cũng có phần kinh ngạc.

Trước khi tới vì đề phòng đánh rắn động cỏ cho nên hắn cũng không dùng linh hồn dò xét, cũng không biết một Thanh Sơn Các nho nhỏ lại có nhiều cao thủ như thế.

Đương nhiên những người này trong mắt hắn không phải cao thủ gì, thật muốn ra tay, một phần ngàn giây đã có thể bóp chết toàn bộ.

- Ta từng gặp mặt lão tổ Lưu gia một lần, các ngươi là người nào dám mạo danh người Lưu gia?

Vừa thấy được hai người, Yến Sơ đang ngồi ở giữa quát lớn.

- Ngươi trang người Lưu gia? Xem ra các chủ không có ý định hợp tác với chúng ta, ngươi đi tìm người Lưu gia mà ngươi quen biết đi, cáo từ!

Tu Du Tẩu không biến sắc, quay người đi ra ngoài.

- Chậm đã!

Hai người còn chưa rời phòng, Yến Sơ đứng dậy nói:

- Theo như ta được biết, người Lưu gia đều chết hết, ngươi nói các ngươi là người Lưu gia, vu khống, nếu như không có chứng cớ chứng minh, chúng ta thực khó tin tưởng!

- Chứng cớ?

Tu Du Tẩu vẫy tay một cái, trên không trung xuất hiện mấy ngàn

viên Thuần Linh Đan, chúng bay trên không trung tỏa ra linh lực tinh thuần.

- Không biết... Thứ này có tính là chứng cớ không?

- Những thứ này đều là... Thuần Linh Đan cấp bậc hoàn mỹ?

- Thuần Linh Đan cấp bậc hoàn mỹ, có trợ giúp chúng ta đột phá thật lớn, nếu có thể đạt được, trong mười năm ta có nắm chắc đạt tới nửa bước Tiên Quân!

- Đúng vậy, cả Nho giới chỉ sợ chỉ có Lưu gia mới có được nhiều Thuần Linh Đan cấp bậc hoàn mỹ như thế...

...

Nhìn thấy đột nhiên có nhiều Thuần Linh Đan như vậy, người trong đại sảnh hít thở dồn dập, rất nhiều lão giả đỏ mắt.

Thuần Linh Đan cấp bậc hoàn mỹ, đừng nói đối với cường giả Vương Tiên cảnh, đối với Tiên Quân cũng có tác dụng, thứ trân quý như thế có thể ngộ mà không thể cầu, trong một lúc nhìn thấy nhiều như vậy, cho dù đám người này có trầm ổn hơn nữa cũng sinh ra tâm tư tham lam.

- Như thế nào? Muốn giết hai người chúng ta cướp đan dược?

Tu Du Tẩu cười lạnh, thân thể nhoáng một cái, khí thế cường đại phóng xuất ra.

Hắn không xuất ra toàn bộ thực lực, chỉ ngụy trang thành bộ dạng lão quái vật trùng kích Tiên Quân mà không chết.

- Ha ha, Lưu huynh quá lo, Thanh Sơn Các chúng ta làm việc buôn bán nên không làm ra chuyện này.

Tuy trong nội tâm tham lam, cảm nhận được khí thế trên người Tu Du Tẩu cho nên cả đám giội tắt dục hỏa, bọn họ cũng biết, có nhiều thứ có thể đoạt, có nhiều thứ không thể đoạt, ánh mắt Yến Sơ lóe sáng và đánh vỡ cục diện.

- Bàn việc buôn bán là tốt nhất, ta chỉ muốn gặp Khâu Thánh Tôn Giả, nếu như các ngươi có thể an bài, số Thuần Linh Đan này cho các ngươi, không được, nhất phách lưỡng tán, chúng ta đi tìm nơi khác làm được.

- Dù sao Lưu gia hiện tại chỉ còn lại có hai người cô đơn chúng ta, cũng không có gì phải sợ.

Tu Du Tẩu ngạo nghễ lên tiếng.

Ngay cả gia tộc cũng bị diệt thì còn có cái gì phải sợ? Tối đa một cái mạng mà thôi.

Không thể không nói Tu Du Tẩu ngụy trang rất giống, cho dù Nhiếp Vân cũng có phần tin tưởng bản thân mình là người Lưu gia.

- Lưu huynh không nên nói như vậy, chuyện này chúng ta đáp ứng, nhưng... Khâu Thánh Tôn Giả bị thương, danh ngạch đi Thiên Quân Thư Viện giảm mạnh, ngay cả chúng ta cũng không có biện pháp làm ra, chỉ có bán đấu giá Thiên Quân mới có, muốn đạt được danh ngạch, chỉ có thể đi tới đó mua danh ngạch... Cho nên...

Vẻ mặt Yến Sơ do dự.

- Chuyện này đơn giản, thân phận hai chúng ta bất tiện lộ diện, hi vọng dùng danh nghĩa Thanh Sơn Các các ngươi mua lại danh ngạch, cần bao nhiêu Thuần Linh Đan, Lưu gia ta cũng có thể bỏ ra.

Tu Du Tẩu vung tay lên, bộ dạng tài đại khí thô.

Dùng tài phú của Lưu gia thật có tư cách nói như vậy.

- Được rồi, có lời này của Lưu huynh thì ta cũng yên tâm, đúng rồi, đấu giá hội tổ chức đêm nay, Lưu huynh có hứng thú đi xem hay không, đến lúc đó ta sẽ an bài thật kỹ, tuyệt đối không bị ai phát hiện.

Yến Sơ thấy đối phương hào khí như thế, tâm tình thật tốt và nói.

- Cũng được, chúng ta đi biết một chút về, thuận tiện nhìn xem có thứ tốt mua hay không.

Tu Du Tẩu gật gật đầu.

Chuyện bản thân Nhiếp Vân cho rằng rất phức tạp nhưng đã thương nghị xong, hơn nữa còn quá dễ dàng, không thể không nói Thuần Linh Đan cấp bậc hoàn mỹ có tác dụng vô cùng quan trọng.

Hai người Nhiếp Vân lại quay về tĩnh thất lần nữa, mật thất Thanh Sơn Các tiến vào im lặng.

- Hai người này là người Lưu gia không thể nghi ngờ, bây giờ đối với chúng ta mà nói chỉ có hai con đường để đi.

Nhẹ nhàng gõ mặt bàn, Yến Sơ đánh vỡ trầm tĩnh, sắc mặt trầm thấp.

Các trưởng lão nghe có hai con đường có thể đi, tất cả đều ngẩng đầu nhìn sang.

- Hai con đường gì?

Một lão giả hỏi.

- Lưu gia là đối tượng Tu La muốn tiêu diệt, nếu như chúng ta dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai đánh chết hai người này, sau đó đưa cho Tu La, chẳng những có thể cầm bảo vật của chúng, có có thể đạt được ban thưởng lớn.

Yến Sơ chậm rãi nói:

- Đây là con đường thứ nhất.

- Con đường thứ hai, chính là hợp tác với bọn chúng, dùng lực lượng nhất trợ giúp, sau đó từ đó lấy được chỗ tốt, phù hợp với bản chất thương nhân của chúng ta.

- Hai con đường này, các ngươi có ý kiến gì không? Nên quyết định

thế nào?

------oOo------

Chương 1846: Hai con đường (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đánh chết bọn chúng và lấy được bảo vật là biện pháp tốt nhưng một khi tin tức tiết lộ ra ngoài, chẳng những danh dự Thanh Sơn Các chúng ta không còn, còn có thể không duyên cớ đắc tội một Lưu gia!

- Sợ cái gì? Cầu phú quý trong nguy hiểm, Lưu gia hiện tại chỉ còn lại hai người cô đơn, đắc tội bọn chúng thì thế nào? Nếu thành công, tài sản Thanh Sơn Các chúng ta tuyệt đối bành trướng trong một đêm, chúng ta cũng có thể thuận lợi tấn cấp nửa bước Tiên Quân cảnh, thực lực tăng nhiều!

- Ta cảm thấy không bằng động thủ, muốn đạt được lợi ích làm gì có chuyện không mạo hiểm, thật sự không được thì chúng ta hợp tác với Tu La, cùng lắm khi đó lợi ích phân một nửa.

- Ta cảm thấy không ổn, hai người bọn chúng dám tới đây một mình, lại hiển lộ tài phú hiển nhiên như thế khẳng định có thủ đoạn không muốn người biết, ta sợ chúng ta động thủ chẳng những không đạt được chỗ tốt, gây chuyện không tốt còn có thể toàn quân bị diệt!

...

Mọi người lập tức phân thành hai tâận doanh.

Không để ý tới hai chủng quan điểm cãi lộn, Yến Sơ lúc này gõ bàn, trên mặt mang theo chán ghét.

Những trưởng lão này ngồi không ăn bám, chính thức quyết sách không có chút tác dụng gì, thật không biết những gia hỏa ngu xuẩn này làm sao có thể tu luyện tới cảnh giới hiện tại, lắc đầu, hắn cũng

dừng gõ bàn, ngẩng đầu nhìn về phía Yến Lưu Tô.

- Lưu Tô, nói cái nhìn của ngươi đi.

Chung quanh lập tức yên tĩnh, ánh mắt mọi người nhìn sang.

Yến Lưu Tô tuổi không lớn lắm nhưng có được lực khống chế lớn với Thanh Sơn Các, đủ thấy nàng có phán đoán và cái nhìn đặc biệt với các công việc, cũng không phải những trưởng lão trí tuệ thấp kém có thể so sánh.

- Ta cảm thấy chúng ta đi con đường thứ hai thì tốt hơn cả, chủ động làm tốt quan hệ với lão tổ Lưu gia!

Yến Lưu Tô cau mày suy nghĩ một lúc, trong mắt mang theo hào quang trí tuệ.

- Ah? Có căn cứ gì, nói nghe một chút.

Yến Sơ biết rõ nàng dám nói như vậy khẳng định không phải không có lửa thì sao có khói, trên mặt mang theo thỏa mãn.

- Đây là tư lêệu lúc Thanh Việt Phong Lưu gia bị diệt, các vị có thể xem một chút!

Yến Lưu Tô cũng không có trực tiếp trả lời, ngón tay điểm một cái, trên không trung xuất hiện màn sáng, phía trên có văn tự tư liệu.

- Tám cường giả nửa bước Tiên Quân của Tu La liên hợp vây quét Thanh Việt Phong, Lưu gia bị diệt!

Chỉ có một dòng này và số liệu không nhiều làm người ta không rõ.

- Chúng ta sớm biết rõ tin tức này, ngươi lập lại lần nữa làm gì?

Một trưởng lão chủ trương con đường thứ nhất hỏi.

- Lời này tuy ngắn nhưng lại che dấu một tin tức quan trọng!

Không để ý tới trưởng lão nói chuyện, Yến Lưu Tô thu hồi màn

sáng, nàng tiến lên một bước và nói:

- Chúng ta cũng biết huyết thống Tu La cao hơn nhân loại, có thể vượt cấp chiến đấu, Tu La nửa bước Tiên Quân, cho dù là Tiên Quân nhân loại tấn công cũng khó giết chết, có lẽ các vị cũng biết việc này.

- Đương nhiên biết việc này, Tu La có sức chiến đấu rất mạnh, đây là sự thật không bàn cãi, nếu không phải bởi vì chúng ta không có hi vọng chiến hắng, tại sao Khâu Thánh Tôn Giả lại có thể đầu nhập vào Tu La Vương...

Lão giả vừa mới nói một nửa, đột nhiên ý thức được cái gì, ngay sau đó hắn dừng lại và vẻ mặt sợ hãi, cổ họng của hắn như bị người ta bóp chặt.

- Xem ra ngươi cũng nghĩ tới!

Nhìn thấy vẻ mặt của đám trưởn lão này, Yến Lưu Tô khẽ cười một tiếng, trên dung mạo quyến rũ mang theo mị hoặc làm tâm thần người ta nhộn nhạo, không thể không nói nữ nhân này chẳng những có được trí tuệ siêu phàm, dung mạo càng xinh đẹp đáng sợ.

- Tám đại Tu La nửa bước Tiên Quân đồng thời ra tay, khẳng định đã sớm bố trí không chê vào đâu được, kết quả vẫn làm Lưu Nghị, Lưu Huyền trốn ra, hơn nữa nhìn bộ dáng cũng không có thương thế gì, đương nhiên cũng có thể thương thế đã khôi phục, dù vậy đủ để chứng minh thủ đoạn bảo vệ tính mạng của hai người này rất mạnh, ngươi cảm thấy chúng ta cùng động thủ sẽ mạnh hơn tám đại Tu La, hơn nữa còn có thể lưu bọn chúng lại?

- Việc này...

Nghe nàng phân tích như thế, tất cả mọi người ra, sắc mặt bọn họ cứng đờ.

Tuy bọn họ đều có thực lực Vương Tiên nhưng kém Tu La nửa bước Tiên Quân đâu chỉ một hai lần, cũng không có năng lực lưu người ta lại, cho nên muốn giết hai người kia là chuyện hoang

đường viễn vông.

- Lưu gia lúc toàn thịnh có địa vị cực cao trong Nho giới, có lẽ Khâu Thánh Tôn Giả sớm biết Tu La động thủ nhưng trở ngại mặt mũi Tu La Vương nên không dám nhiều lời, nếu như chúng ta động thủ không thành công để bọn chúng rời đi, các ngươi cảm thấy sau khi Khâu Thánh Tôn Giả biết được sẽ làm cái gì?

Yến Lưu Tô tiếp tục nói.

- Việc này... Khâu Thánh Tôn Giả vì dẹp loạn suy nghĩ lung tung của các người khác, hoặc là làm dáng cho kẻ khác xem, từ đó sẽ khai đao với chúng ta, hốt gọn Thanh Sơn Các để chứng minh hắn vẫn còn khống chế Nho giới, không thể tự giết lẫn nhau...

Nói đến đây sắc mặt trưởng lão chọn con đường đầu tiên biến hóa đặc sắc.

- Khâu Thánh Tôn Giả có làm vậy hay không cũng chỉ là suy đoán nhưng chúng ta thật động thủ với hai người, chỉ sợ không đợi đến Khâu Thánh Tôn Giả ra tay đã bị diệt sạch rồi.

Yến Lưu Tô vuốt vuốt mái tóc, chậm rãi nói:

- Quân thành thủ hộ nghiêm mật cỡ nào chắc hẳn không cần ta nhiều lời, mọi người cũng hiểu rõ trong nội tâm, trong tình huống phòng hộ nghiêm mật như thế vẫn có thể quang minh chính đại đi tới nơi này, còn đến Thanh Sơn Các không bị người nào phát hiện, nếu như cũng không đủ át chủ bài, ngươi cảm thấy bọn họ thật đi tìm cái chết? Cho nên... Nếu như ta đoán không sai, vị Lưu Nghị trước mắt ngụy trang tu vi, thực lực chân chánh đã đột phá gông cùm xiềng xích đạt tới Tiên Quân cảnh!

- Ah...

Nghe phân tích như thế, nội tâm mọi người lúc này phát lạnh.

Tu vi đạt tới cảnh giới của bọn họ đã có biết trước với nguy hiểm, có được thực lực càng mạnh thậm chí sẽ biết nguy hiểm tới từ đâu, mà hai người tiến vào Thanh Sơn Các, thậm chí đi tới trước mặt

bọn họ nhưng hai người không quan tâm cái gì, đủ để chứng minh thực lực đối phương đã vượt xa bọn họ, đạt tới độ cao mới.

- Được rồi, về sau chuyện của Thanh Sơn Các sẽ do Lưu Tô toàn quyền phụ trách, nếu có kẻ nào còn dám nói nhảm đừng trách ta không khách khí!

Thấy mọi người hiểu ra, Yến Sơ đứng dậy vung tay lên.

------oOo------

Chương 1847: Phòng đấu giá Thiên Quân

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lưu Tô, chuyện này cũng do ngươi phụ trách, không cần cho ta biết, cần gì cứ mở miệng, nếu có người ngăn cản cứ xử trí đi.

- Vâng!

Yến Lưu Tô biết rõ vừa rồi thúc thúc cố ý hỏi như vậy là muốn ủy quyền cho mình, còn làm người khác nói không nên lời, liền vội vàng gật đầu, trên mặt hưng phấn đỏ mặt.

- Đi thôi!

Không hổ là người đạt được quyền lợi cao nhất, không đến nửa canh giờ đã có một tấm thiếp mời màu vàng đưa tới trước mặt hai người Nhiếp Vân, chính là chí tôn tạp của bán đấu giá Thiên Quân.

Bán đấu giá Thiên Quân chính là nơi bán đấu giá lớn nhất Quân thành, cũng là lớn nhất Nho giới, trong đó chí tôn tạp cũng không phải có tiền có thể có được, đại biểu thân phận và địa vị, Thanh Sơn Các có thể làm ra được đủ thấy thực lực mạnh như thế.

Lúc này trời cũng tới, hai người được Yến Lưu Tô dẫn dắt cho nên đi vào bán đấu giá Thiên Quân.

Một đường không nói chuyện, thuận lợi tiến vào bán đấu giá.

Phòng đấu giá này không phải người bình thường có thể tiến vào, phòng ngự sâm nghiêm, có thể tham gia đấu giá không ai không phải đại nhân vật kinh thiên động địa trong Nho giới.

- Đấu giá hội do Thiên Quân Thư Viện khởi xướng, Nho giới tám đại thư viện đều tham gia, thậm chí còn có cường giả Tiên Quân tự mình đến tham gia đấu giá!

Tiến vào trong một gian phòng, Yến Lưu Tô giải thích, thời điểm nàng nói tới Tiên Quân, thấy hai người không có phản ứng quá lớn nên càng xác nhận ý nghĩ của mình, cảm thấy thâm bất khả trắc.

- Nho giới trừ Thiên Quân Thư Viện, còn có tám đại thư viện, nó có địa vị giống như Linh giới thập đại gia tộc, lần trước đi Liên Nguyệt Các gây phiền toái có Đại Nghĩa, Đại Mạc và Đại Toàn Thư Viện, bọn họ đều là thế lực trong đó.

Nhiếp Vân đang cảm thấy kỳ quái, Tu Du Tẩu truyền âm bên tai hắn.

Nho giới Thiên Quân Thư Viện chiếm cứ trung ương, tám đại thư viện khác là chư hầu, chiếm cứ tám phương.

- Lần này có đại nhân vật nào tới tham gia?

Hắn giải thích xong, Tu Du Tẩu giả bộ điềm nhiên như không có việc gì và hỏi thăm.

- Cụ thể đại nhân vật nào tới đây thì chúng ta cũng không rõ ràng lắm, căn cứ một ít dấu vết lưu lại, viện chủ Đại Lâm Thư Viện, viện chủ Đại Tân Thư Viện, Tuân Thánh Tôn Giả, Hi Thánh Tôn Giả... Khả năng đều sẽ đi qua!

Yến Lưu Tô cũng tận chức công tác, dường như sớm biết rõ bọn họ sẽ có nghi vấn này nên sớm chuẩn bị tốt công tác.

- Tuân Thánh Tôn Giả? Hi Thánh Tôn Giả?

Tu Du Tẩu nhíu mày, nói:

- Lần này trừ đấu giá danh ngạch ra, còn có đồ vật gì làm những lão quái vật hứng thú?

Tuân Thánh Tôn Giả và Hi Thánh Tôn Giả là đại năng thượng cổ còn sống, có địa vị giống với Kha Thánh Tôn Giả, đều có thực lực Tiên Quân trung hậu kỳ, đừng nói tại Nho giới, cho dù trong cả thiên địa lục đạo cũng là nhân vật có tiếng tăm.

Loại đại nhân vật này bình thường không hiện thân, lúc này tới tham gia một lần đấu giá hội đúng là có chút quái dị, biện pháp giải thích duy nhất chính là đấu giá lần này có đồ vật làm bọn họ hứng thú!

- Đại nhân, tin tức này xôn xao như thế, các ngươi thật không biết?

Nghe được câu hỏi như vậy, lần này đến phiên Yến Lưu Tô cảm thấy kỳ quái.

Vật phẩm bán đấu giá lần này vô cùng trân quý, đừng nói tại Quân thành, cho dù trong cả Nho giới cũng là hàng đỉnh cấp, chỉ cần là người Nho giới không có không biết, tại sao hắn không biết?

- Hai người chúng ta vẫn chạy trốn chết, che dấu còn không kịp, làm sao có thể biết rõ!

Thấy nàng nghi hoặc, Tu Du Tẩu khẽ nói.

- Nha... Là tại hạ lỗ mãng!

Yến Lưu Tô giờ mới hiểu ra, cũng đúng, một kẻ trốn chết chỉ nghĩ làm thế nào bảo vệ tính mạng, nào có công phu chú ý những chuyện này!

Tâm tư này xuất hiện và biến mất, Yến Lưu Tô nhanh chóng khôi phục thần thái cơ trí của mình.

- Nghe nói lần này bán đấu giá ấu thú hỗn độn thần thú...

Nói đến đây thấy hai người nghi hoặc liền giải thích.

- Hỗn độn thần thú sinh hoạt trong hỗn độn, chúng đều là siêu cấp linh thú, trời sinh huyết mạch cường đại, một ít thần thú chỉ cần đạt tới trưởng thành là có thực lực cấp bậc Tiên Quân!

- Lần này chỉ bán đấu giá ấu thú nhưng nếu có thể làm nó nhận chủ, chỉ cần nuôi lớn chẳng khác gì có được yêu sủng Tiên Quân, cho nên tin tức này truyền ra làm chấn động cả Nho giới.

- Không ngờ có thể bắt được ấu thú hỗn độn thần thú, lợi hại.

Nhiếp Vân và Tu Du Tẩu nhìn nhau, bọn họ đều cảm thấy khiếp sợ.

Đối với hỗn độn thần thú, hai người không xa lạ gì, thần thú trưởng thành đúng là đáng sợ, chỉ có điều loại thần thú này rất thưa thớt, còn giấu sâu trong hỗn độn, có thể bắt được ấu thú, cho dù Nhiếp Vân cũng cảm thấy không tưởng tượng nổi.

- Là thần thú gì?

Trong nội tâm tán thưởng, Tu Du Tẩu thuận miệng hỏi.

Hai người cũng không có tâm tư ngấp nghé thần thú, trong nhà có vài đầu không nói, cho dù mua xong, muốn nuôi lớn cũng không biết tới năm nào tháng nào, căn bản không có tác dụng gì.

Chỉ là một câu hỏi thuận miệng mà thôi, nghe qua là quên, sau khi nghe Yến Lưu Tô nói ra cái tên của nó làm hai người suýt nhảy lên.

- Là thần thú Thục Hồ!

- Cái gì? Ngươi lập lại lần nữa là cái gì?

Ánh mắt hai người mở to.

- Ah, là một loại thần thú tên Thục Hồ, ta mới bắt đầu nghe cái tên này cũng cảm thấy bất ngờ, không phải tính mạng tồn tại trong thiên địa lục đạo...

Yến Lưu Tô còn tưởng rằng hai người chưa từng nghe qua cái tên

này nhưng không biết hai người đang hưng phấn.

Thật sự đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu!

Thích Già Phật tổ luyện chế binh khí cần ba kiện đồ vật, đầu tiên là Thất Thải Phượng Linh, thứ hai là Thiên Quân Thánh Điển, thứ ba chính là tinh huyết của hỗn độn thần thú Thục Hồ!

Hiện tại Thiên Quân Thánh Điển không có được, không nghĩ tới lại thăm dò ra tin tức của Thục Hồ, đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Vốn hai người tham gia đấu giá hội chỉ ôm tâm tư trông xem thế nào, trừ thứ gọi là danh ngạch thì không ra tay, không nghĩ tới lại có thần thú Thục Hồ xuất hiện, đúng là trong tối tăm có thiên ý định sẵn.

- Phải mua được Thục Hồ...

Nhiếp Vân gật đầu với Tu Du Tẩu.

Nói đùa, có thể mua được trong bán đấu giá thì ai cần đi vào hỗn độn tìm chứ?

Khiếp sợ không thôi, bọn họ mài đao soàn soạt, bọn họ bắt buộc phải có thứ này, kẻ nào tranh với bọn họ đều phải trả giá.

Trong phòng chữ thiên số một, cũng là phòng xa hoa nhất đấu giá, loại địa phương này cũng không phải kẻ có tiền có thể tới, còn phải có đủ thân phận.

------oOo------

Chương 1848: Long Chu Cổ Thuyền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này trong phòng tổng cộng có bốn người, trong đó ba người đứng, một người ngồi ở trung tâm, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm phòng đấu giá.

- Lần này chúng ta nhất định phải mua được thần thú Thục Hồ, có nó, thư viện của chúng ta sẽ vượt qua bảy thư viện khác, trở thành thứ hai đứng sau Thiên Quân Thư Viện!

Trung niên nhân ngồi ở giữa lên tiếng, trong lời nói mang theo quả quyết.

- Nhưng lần này Hi Thánh Tôn Giả cũng tới, bọn họ cũng muốn tranh đoạt với chúng ta, ta sợ chúng ta chưa hẳn có thể chiến thắng.

Nho sinh phía sau lên tiếng.

- Hừ, hắn là ngụy quân tử!

- Trong bán đấu giá Thiên Quân, hắn sẽ không dám làm ẩu, ta lần này mang theo ba ngàn vạn Thuần Linh Đan cấp chí tôn, không tin hắn có thể vượt qua ta!

Trung niên nhân khoát khoát tay.

- Ba ngàn vạn Thuần Linh Đan cấp chí tôn... Tuân Thánh Tôn Giả, bỏ ra cái giá lớn như thế chỉ vì đổi lấy một đầu ấu thú, có phải không đáng hay không?

Nho sinh sau lưng cảm thấy kỳ quái.

Ba ngàn vạn Thuần Linh Đan cấp chí tôn, giá trị to lớn không thể đánh giá, cho dù mua sắm một kiện tạo hóa tiên khí cũng đủ, chỉ mua sắm một đầu ấu thú, không khỏi quá thiệt thòi.

Thì ra trung niên nhân chính là Tuân Thánh Tôn Giả trong truyền thuyết.

Nho giới có thể bị trở thành Thánh Tôn Giả, đủ nói rõ địa vị.

- Ngươi biết cái gì! Hỗn độn thần thú tiềm lực vô cùng, chỉ cần cho nó đầy đủ bảo vật cắn nuốt, nó sẽ đạt tới hình thái trưởng thành rất nhanh, đến lúc đó thư viện chúng ta xuất hiện thêm cường giả Tiên

Quân hậu kỳ, ngươi cảm thấy ba ngàn vạn Thuần Linh Đan cấp chí tôn còn nhiều sao?

Tuân Thánh Tôn Giả khẽ nói.

- Vâng!

Nghe được răn dạy, nho sinh không dám nhiều lời, liền vội vàng gật đầu.

Cảnh tượng giống như thế cũng xuất hiện tại gian phòng khác, lần này có thể tới tham gia đấu giá hội đều là đại nhân vật kinh thiên động trong Nho giới, thậm chí đều muốn chiếm lấy thần thú Thục Hồ làm của mình, bên ngoài bình an vô sự, trên thực tế mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, một khi đầu thần thú này xuất hiện tuyệt đối sẽ là lúc mâu thuẫn bộc phát.

Cường giả trong phòng đấu giá đều xoa tay soàn soạt, hiển nhiên bán đấu giá Thiên Quân cũng không quá yên tĩnh.

Người phụ trách bán đấu giá Thiên Quân hiện tại là Khiếu Tử Công, hắn là thủ đồ của Khâu Thánh Tôn Giả, sớm có thực lực Tiên Quân, một thân tu vi kinh thiên động địa.

- Đại sư huynh, sư phụ tại sao phải đột nhiên bán đi này đầu Thục Hồ, lúc trước sư phụ đạt được lúc, không phải mừng rỡ dị thường, ý định chính mình tự mình nuôi lớn sao?

Trong phòng, mấy người đang vây quanh một thanh niên.

- Lần này sư phụ bị thương, cần đại lượng Thuần Linh Đan khôi phục, tốt nhất là cấp bậc hoàn mỹ, nếu không cũng không đưa ra hạ sách này.

Đại sư huynh Tử Cống ngồi ở giữa với sắc mặt trầm thấp, chậm rãi nói.

- Sư phụ bị thương? Chẳng lẽ là...

- Không sai, là Nhiếp Vân đả thương!

- Sư phụ bị thương chính là sỉ nhục của đồ đệ, lần này sư phụ bị ép bán đi Thục Hồ, cho dù ai mua được chúng ta cũng phải đọa lại, không thể để nó rơi vào trong tay kẻ khác.!

- Về phần Nhiếp Vân kia, chỉ cần chúng ta tìm cơ hội nhất định giết hắn báo thù thay sư phụ!

Tử Cống khẽ nói, ánh mắt mang theo âm tàn.

- Nếu như làm như vậy... Uy danh của bán đấu giá Thiên Quân chẳng phải quét rác?

- Đúng thế, đại sư huynh nghĩ lại, sư phụ đã quyết định đấu giá mua thần thú Thục Hồ, khẳng định không hi vọng chúng ta làm loại sự tình này...

...

- Nói nhảm cái gì?

Cắt ngang mọi người nghị luận, vẻ mặt Tử Cống cười lạnh:

- Ta không nói đoạt quang minh chính đại, chúng ta có thể mang tội danh gán lên đầu Nhiếp Vân, đến lúc đó tình cảm quần chúng xúc động, có lẽ có thể tạo thành tác dụng như vậy!

- Ý... Ý kiến hay!

- Nếu như có thể giá họa cho Nhiếp Vân, nhất định có thể làm cho hắn biến thành kẻ thù lớn nhất Nho giới, đến lúc đó tranh đấu, chúng ta hoàn toàn có thể ngư ông đắc lợi...

- Ha ha, không hổ là đại sư huynh, quả nhiên mưu kế hay...

Nghe được Tử Cống an bài, mọi người đồng thời bật cười.

- Không có gì có thể cao hứng, thực lực Nhiếp Vân rất mạnh, nghe rợn cả người, bằng vào chúng ta khẳng định không thể chiến thắng, ta làm như vậy chỉ giội nước bẩn lên hắn mà thôi, chỉ có thể

làm hắn có miệng khó cãi, cũng không thể làm đại anh hùng gì đó.

Tử Cống nói.

Hắn biết rõ thực lực Nhiếp Vân, cũng hiểu cho dù người mạnh như Tuân Thánh Tôn Giả, Hi Thánh Tôn Giả đi qua cũng khó có thể làm đối thủ, an bài như thế cũng chỉ giội nước bẩn đối phương mà thôi, muốn tạo thành tổn thương thực chất là chưa đủ.

Kỳ thật hắn tính toán xa không phải giội nước bẩn đơn giản như vậy, một khi chuyện này thành công, thư viện mua sắm thần thú Thục Hồ bị đoạt đi nhất định sẽ thề bất lưỡng lập với Liên Nguyệt Các, đến lúc đó một khi thư viện này biến mất, đầu mâu nhất định sẽ chỉ hướng Nhiếp Vân...

Nếu như có thể hảo hảo lợi dụng mâu thuẫn này, điều động lực lượng Tu La tiêu diệt Liên Nguyệt Các cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Đương nhiên những kế hoạch này chỉ trong đầu Tử Cống mà thôi, hắn không nói ra, người biết rõ càng ít thì hiệu quả càng tốt.

Thiên phú thiên nhĩ sư lại nghe rõ đối thoại như thế, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, hắn xem ra đây chỉ là trò hề mà thôi, cho dù vu hãm cũng không ảnh hưởng quá lớn.

Không để ý tới kế sách của bọn chúng, lúc này Nhiếp Vân nhìn vào trung tâm đấu giá.

Đấu giá hội đã bắt đầu.

Vốn nghe được có đấu giá Thục Hồ, hắn càng ôm hi vọng lớn vào đấu giá hội, ý định tìm được thứ tốt khác, kết quả lại phát hiện đồ vật đấu giá nói rất êm tai, trên thực tế chúng không có tác dụng với hắn.

Cũng không phải bảo vật không tốt, mà là hắn khống chế hai thế lực lớn Khu Tu Tháp, Liên Nguyệt Các, bảo vật bình thường không lọt vào mắt của hắn.

Tầm mắt thật sự rất cao.

Giống như tổ hợp khí là một bộ nửa bước tạo hóa tiên khí, cường giả Tiên Quân sơ kỳ sử dụng có thể gia tăng thực lực rất nhiều, với hắn mà nói tiện tay là có thể nghiền nát, không cứng rắn bằng thân thể của hắn thì nó chỉ là phế vật mà thôi.

Hơn nữa chỉ cần tài liệu đầy đủ, bằng vào thiên phú luyện bảo sư, hiện tại hắn có thể tùy tiện luyện chế cho nên càng không có hứng thú gì.

Không riêng hắn không có hứng thú, Tu Du Tẩu cũng không có hào hứng.

Lão quái vật sống trăm triệu năm, có cái gì chưa thấy qua chứ, hắn chướng mắt những tài liệu này.

------oOo------

Chương 1849: Cải biến kế hoạch (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy vẻ mặt hai người không quan tâm và lạnh nhạt, không có chút giả bộ, Yến Lưu Tô càng xác định hai người không đơn giản, át chủ bài cường đại, âm thầm cảm thấy may mắn vì quyết định của bản thân.

- Long Chu Cổ Thuyền là một kiện tạo hóa tiên khí bị phá hư, là đại năng thời kỳ thượng cổ luyện chế, tuy đã phá hư cho nên cấp bậc giảm xuống còn tiên khí tuyệt phẩm, nó vẫn là lợi khí vô thượng dùng phi hành, giá quy định một trăm vạn Thuần Linh Đan cấp chí tôn, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn mười vạn!

Thời điểm Nhiếp Vân cảm thấy không có vật gì tốt, lúc hắn buồn ngủ thì đấu giá hội la lớn, ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện đang đấu giá chiếc thuyền.

Chiếc cổ thuyền cũ kỹ không chịu nổi, từ bề ngoài mà nhìn đã cũ nát, chẳng biết tại sao Nhiếp Vân vừa nhìn thấy liền có cảm giác

mình phải đạt được nó.

- Rất giống vật do Bắc Đấu Tinh Quân luyện chế, nếu như có thể dung hợp, hơn nữa Bắc Đẩu tinh cung... Có lẽ có thể hoàn thành tâm nguyện của hắn.

Đột nhiên Nhiếp Vân nghĩ vậy.

Sở dĩ hắn có cảm giác như thế này là vì bảo vật có phần tương tự việc Bắc Đấu Tinh Quân muốn luyện chế bảo vật xuyên qua hỗn độn, nếu có thể mua nó trở về, sau khi dung hợp, mặc dù không thể luyện thành bảo vật siêu việt tạo hóa tiên khí cũng khẳng định khôi phục uy thế ngày xưa của Long Chu Cổ Thuyền.

Đến lúc đó có vốn liếng xuyên thẳng qua hỗn độn.

- Một trăm hai mươi vạn!

- Một trăm bốn vạn!

- Hai trăm vạn...

Thời điểm hắn cảm thấy ý động, bên ngoài đấu giá sôi nổi, vừa mới bắt đầu gia tăng rất nhanh dần dần vững vàng lại, ba trăm vạn là dừng lại.

Tuy Long Chu Cổ Thuyền nhìn không tệ, có lịch sử tang thương, dù sao cũng đã cũ nát, tu luyện giả đều rất sự thật, không có ai đi cất chứa.

- Ba trăm vạn lần một, còn có giá tiền vượt qua hay không? Ba trăm vạn lần...

Đấu giá sư là lão giả, lúc này giơ chùy lên, nếu như không có giá cao hơn thì quyết định.

- Gian phòng chữ địa số chín ra giá năm vạn...

Thời điểm hắn chưa hô xong đã có người ra giá.

Gian phòng chữ địa số chín là phòng của Nhiếp Vân.

- Cái gì? Năm vạn? Nói đùa sao, chẳng lẽ ngươi không nói ba trăm vạn sao?

- Là cuồng đồ nào, dám trà trộn vào đây? Trực tiếp đuổi ra đi.

- Đồ không biết trời cao đất rộng, dám tới bán đấu giá Thiên Quân quấy rối, ta thấy hắn muốn chết.

Nghe được cái giá năm vạn, cả phòng đấu giá xôn xao, vừa rồi báo giá ba trăm vạn, lúc này tuôn ra năm vạn, đây không phải muốn chết sao?

Hắn còn chưa cười xong, sau khi nghe nói sau liền không nói gì nữa, hô hấp dồn dập, sắc mặt đỏ lên.

- Năm vạn... Thuần Linh Đan hoàn mỹ!

Thuần Linh Đan chia làm: bình thường, tinh khiết, tinh hoa, chí tôn, ngụy hoàn mỹ, hoàn mỹ sáu cấp bậc.

Mỗi cấp bậc giá trị hối đoái chênh lệch gấp mười lần, nói cách khác, 1 viên Thuần Linh Đan hoàn mỹ =10 Thuần Linh Đan ngụy hoàn mỹ =100 Thuần Linh Đan chí tôn...

Loại hối đoái này chỉ trên lý luận mà thôi, trên thực tế Thuần Linh Đan càng cao cấp giá cả càng cao, có tiền không mua được, nhất là Thuần Linh Đan cấp bậc hoàn mỹ, cửu phẩm khu tu sư mới có thể luyện chế đan dược như vậy, nó trân quý cỡ nào?

Đừng nói Nho giới, cho dù thiên địa lục đạo cũng không nhiều!

Lúc này có người ra giá năm vạn, giá trị tương đương với năm trăm vạn Thuần Linh Đan chí tôn, hơn nữa giá trị rất cao, khó trách mọi người khiếp sợ!

- Có phải quấy rối hay không?

- Đáng giận, năm vạn Thuần Linh Đan hoàn mỹ? Còn dám nói

khoác lác, nhiều Thuần Linh Đan cấp bậc hoàn mỹ như vậy, cho dù Khu Tu Tháp cũng không cầm ra.

- Người này tuyệt đối gọi bậy, loại gia hỏa bỏ qua quy định này nên trực tiếp đánh chết...

Khiếp sợ qua đi, tiếng la vang lên không nhỏ.

Tiên Quân giao dịch cũng chỉ là Thuần Linh Đan chí tôn, Thuần Linh Đan hoàn mỹ là thứ rất nhiều người chưa từng thấy qua, đột nhiên có người xuất ra năm vạn, căn bản không ai tin tưởng.

- Phòng số chín, ngươi xác định là năm vạn Thuần Linh Đan cấp bậc hoàn mỹ?

Mọi người nghị luận, lão giả phụ trách đấu giá hội nghe xong liền hỏi lại.

Hắn cũng sợ đối phương ăn nói lung tung, nói hưu nói vượn, nếu không sẽ nện chiêu bài của bán đấu giá Thiên QUân.

- Lão phu có Thuần Linh Đan, nói năm vạn đương nhiên là có năm vạn, nếu ngươi muốn tranh với ta, tại hạ tiếp tục phụng bồi là được!

Tu Du Tẩu đi lên phía trước một bước, giọng nói già nua vang vọng gian phòng, lúc này hắn điểm ngón tay về phía trước, vô số đan dược bay ra ngoài, thiên địa linh khí nồng đậm tràn đầy bàn đấu giá.

Đan dược đầy trời, mỗi viên no tròn mượt mà và tỏa ra khí tức làm người ta si mê, người tham gia đấu giá hội đều là cường nhân, lúc này đều nhận ra tuyệt đối là Thuần Linh Đan cấp bậc hoàn mỹ, không có giả dối chút nào.

Hổn hển!

Tất cả mọi người hô hấp dồn dập, sắc mặt đỏ lên.

Tiện tay xuất ra năm vạn Thuần Linh Đan hoàn mỹ, nghe khẩu khí khôn có chút vấn đề gì... Rốt cuộc là người nào? Tại sao có phách

lực như vậy?

- Năm vạn Thuần Linh Đan hoàn mỹ? Nếu như không có ai ra giá cao hơn, Long Chu Cổ Thuyền thuộc về vị đại nhân phòng chữ địa số chín!

Lão giả phụ trách bán đấu giá hô to ba lần, không có người ra giá tiếp cho nên Long Chu Cổ Thuyền được đóng gói giao cho đám người Nhiếp Vân.

- Phòng chữ địa số chín là người nào?

Sau khi đưa cổ thuyền vào phòng, đám người Tử Cống đi tới.

- Bẩm đại nhân, là người Thanh Sơn Các, tuy...

Người đấu giá hội nắm rõ thân phận khách nhân, tuy giữ bí mật nhưng bọn họ phỉa biết khách nhân là ai.

- Tuy cái gì?

Sắc mặt Tử Cống trầm xuống.

- Tuy nơi này là người Thanh Sơn Các bao lại nhưng nghe nói là khách nhân của bọn họ, cụ thể thân phận gì, Yến Lưu Tô tiểu thư cũng không nói tỉ mỉ, chúng ta lúc ấy không truy vấn!

- Khách nhân?

Tử Cống cau mày phân phó.

- Tử Uyên, đem đưa cổ thuyền qua, thuận tiện nhìn xem khách của Thanh Sơn Các là ai, có thực lực gì?

Tử Uyên là đệ tử thứ bảy của Khâu Thánh Tôn Giả, thực lực chỉ là nửa bước Tiên Quân, tuy còn chưa vượt qua chướng ngại cuối cùng nhưng thủ đoạn chân chính của hắn không thua kém gì cường giả Tiên Quân.

- Vâng!

Tử Uyên tiếp nhận cổ thuyền sau đó đi vào phòng chữ địa số chín, đi vào phòng nhìn thấy Yến Lưu Tô, mở miệng cười:

- Thì ra là Lưu Tô tiểu thư đấu giá mua, nếu như sớm biết ngươi cần, ta đã bảo người đưa qua.

Xem ra hắn sớm quen biết Yến Lưu Tô.

------oOo------

Chương 1850: Cải biến kế hoạch (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không phải ta mua, là khách nhân của ta, hai vị, Long Chu Cổ Thuyền đã đưa tới!

Yến Lưu Tô cũng không phải người ngu, nhận ra Tử Uyên liền hiểu ý của hắn, tươi cười giải thích nhưng không nói quá nhiều.

- Thì ra là ai vị, không biết nhị vị xưng hô như thế nào...

Tử Uyên đặt lực chú ý lên người hai người Nhiếp Vân, dường như muốn biết chi tiết trên người của bọn họ.

- Chẳng lẽ mua đồ của các ngươi còn phải báo tên sao?

Tu Du Tẩu không nói chuyện, hai mắt khép lại, Nhiếp Vân tiến lên một bước và nói.

- Cũng không phải, chỉ là hiếu kỳ...

Tử Uyên vội hỏi.

- Đồ không biết điều, lấy đồ ra và cút đi.

Biết rõ đối phương muốn nghe chi tiết, Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, ngón tay bắn tới, Tử Uyên chỉ cảm thấy lòng bàn tay chấn

động, Long Chu Cổ Thuyền bay ra khỏi tay và rơi vào trong tay đối phương, ngay sau đó lực lượng đánh vào ngực hắn, thậm chí hắn không kịp phản ứng đã bị đưa ra khỏi phòng.

- Cái gì?

Tử Uyên hoảng sợ, suýt nữa hắn bị hù chết.

Chiêu này của đối phương nhìn như đơn giản nhưng trên thực tế quá lợi hại, không có lực công kích nhưng hắn không thể phản kháng, thực lực mạnh cỡ nào?

- Tiên Quân! Tuyệt đối là cường giả Tiên Quân!

Tử Uyên đổ mồ hôi lạnh.

Có thể làm hắn vô lực như vậy, đối phương nhất định là cường giả Tiên Quân, đây là việc không thể nghi ngờ, khó trách Yến Lưu Tô tiểu thư tự mình đi theo, người này không đơn giản!

Nghĩ vậy liền vội vàng quay về.

Hắn trở về bẩm báo, Yến Lưu Tô bên này sợ tới mức hoa dung thất sắc.

Nàng biết rõ thực lực của Tử Uyên, bị đánh bại dễ dàng như thế là thực lực cỡ nào?

Đã sớm đánh giá cao hai người nhưng không ngờ vẫn đánh giá thấp.

Sau lưng đổ một tầng mồ hôi lạnh, may mắn đám gia hỏa ngu xuẩn kia nghe lời, bằng không lần này phiền phức lớn.

- Ngươi cải biến chủ ý?

Tử Uyên vừa rời đi, Nhiếp Vân nghe được Tu Du Tẩu truyền âm.

Nếu như chỉ đơn thuần chỉ mua danh ngạch tiến vào trong Thiên Quân Thư Viện, sau đó nghĩ biện pháp ăn cắp Thiên Quân thánh

điển thì nên tận lực ít xuất hiện, đạt được danh ngạch liền đi, không như Nhiếp Vân hiện tại làm kẻ dò xét không chịu nổi như thế, sở dĩ làm như vậy, chỉ có một lý do, thiếu niên trước mắt có kế hoạch mới.

- Không sai, nếu như đạt được danh ngạch tiến vào thư viện nghe giảng, chỉ sợ không có cơ hội tìm được Thiên Quân Thánh Điển!

Nhiếp Vân nói.

- Tại sao nói vậy?

Tu Du Tẩu nghi hoặc.

Tiến vào Thiên Quân Thư Viện chẳng khác nào tiếp cận Thiên Quân Thánh Điể, chẳng lẽ kế hoạch này có chỗ sơ suất?

- Kế hoạch không có chỗ sơ suất!

Biết rõ nội tâm đối phương đang nghĩ gì, Nhiếp Vân cười nói.

- Mấu chốt là xuất hiện biến cố, lần trước Khâu Thánh Tôn Giả bị thương tại Đạo giới còn chưa khỏi, thương thế hắn không có tốt, khẳng định không có khả năng lộ diện diễn giải, nếu như hắn không xuất hiện, cho dù lẫn vào Thiên Quân Thư Viện, chỉ sợ cũng không chiếm được Thiên Quân thánh điển!

- Lại nói mặc dù lẫn vào trongThiên Quân Thư Viện, khẳng định cũng có vô số người đi cùng, muốn một mình hành động thật sự quá phiền toái, không bằng mạo hiểm thử một lần!

- Vậy kế hoạch của ngươi là gì?

Tu Du Tẩu không nghĩ tới còn có chuyện như thế nên sững sờ.

Rất hiển nhiên, trong suy tính thiên cơ của hắn không tính ra việc này.

- Rất đơn giản, chúng ta có đầy đủ Thuần Linh Đan, lại có đủ thực lực, có thể chữa bệnh, ta muốn đích thân trị thương cho Khâu

Thánh Tôn Giả!

Nhiếp Vân khẽ nói.

- Tự mình trị thương cho hắn?

Tu Du Tẩu tắc luỡi.

- Nếu thật trị thương cho Khâu Thánh Tôn Giả, tiến vào Thiên Quân Thư Viện là tất nhiên, cũng có thể tới gần Thiên Quân Thánh Điển, nhưng ngươi không rõ lai lịch, chắc có lẽ đối phương không cho ngươi trị thương.

- Tìm cơ hội a!

Nhiếp Vân cũng không có mười phần nắm chắc, chỉ có thể hành sự theo hoàn cảnh.

- Ân!

Tu Du Tẩu có thể thôi diễn thiên cơ nhưng hắn không tính ra thiếu niên trước mắt, có lẽ dựa theo phương pháp của hắn sẽ rất tốt.

- Cái gì? Ngươi nói đối phương không nói gì cả, một ngón tay liền lấy Long Chu Cổ Thuyền đi sau đó làm ngươi rời khỏi phòng?

Nhiếp Vân bên này truyền âm trao đổi, Tử Cống bên kia khiếp sợ không nói thành lời.

Y theo thực lực của Tử Uyên, làm hắn không có chút phản ứng nào, loại thực lực này hắn cũng không làm được, hắn biết có một ít danh nhân có thể nhưng không có hai người như thế.

- Có nhiều Thuần Linh Đan như vậy, lại có thực lực cực cao, đại sư huynh, có phải là người Thanh Việt Phong Lưu gia...

Đột nhiên trong đám người có tiếng nói suy đoán.

- Lưu gia? Cho dù lão tổ của bọn chúng cũng không có thực lực này... Không đúng...

Tử Cống thuận miệng ứng một câu, ngay sau đó biến sắc.

- Chẳng lẽ Lưu Nghị lão thất phu kia vẫn dấu kín thực lực, kỳ thật hắn có được sức chiến đấu Tiên Quân?

- Đúng thế, nhất định là như vậy, bằng không hắn làm sao có thể đào thoát khỏi nhiều Tu La Thủ như thế, còn mang theo gia sản cực lớn.

- Nếu như không phải hắn, Thanh Sơn Các không có khả năng thần bí như vậy, xem ra kẻ này có tiền...

- Thanh Sơn Các xem bọn họ thành cây rụng tiền, hừ, hôm nay ta muốn nhổ tất cả Thanh Linh Đan ra trị liệu cho sư phụ.

- Tử Uyên đi phân phó một tiếng, mang thần thú Thục Hồ dẫn ra đây, bán đấu giá sớm.

Tử Cống nghĩ thông suốt cái gì đó liền cười lạnh.

Tử Cống đưa ra quyết định và chấp hành nhanh chóng.

- Đầu thần thú Thục Hồ này sau khi thành niên có được thực lực Tiên Quân hậu kỳ!

- Hiện tại còn chưa có nhận chủ, chỉ cần nuôi dưỡng và đạt được nó tán thành sẽ trở thành chủ nhân chân chính của nó.

Chỉ chốc lát trên đài đấu giá, một đầu cự thú đang ngủ được đưa tới

Đầu thần thú này đầu ngựa thân chim, thuần tuấn phi phàm, tuy ngủ say nhưng tỏa ra uy nghiêm không ai có thể xâm phạm.

- Ta không cần nói nhiều về giá trị của đầu thần thú này, mọi người đã hiểu rõ, giá khởi điểm tám trăm Thuần Linh Đan chí tôn, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn năm mươi vạn!

- Các vị báo giá đi!

Lão giả phụ trách đấu lên này báo cái giá làm nhiều người phải nhìn lên nhưng không ai bỏ qua.

- Đáng giận, đáng giận!

- Tử Cống muốn làm gì? Cho dù thần thú Thục Hồ rất thưa thớt nhưng nó còn nhỏ như vậy, tại sao mở miệng là tám trăm vạn? Nó quá cao rồi.

- Vốn còn muốn ra tay, cái giá thấp này đủ làm nhiều người chùn bước, xem ra không có hi vọng...

Nghe giá quy định, cả phòng đấu giá sôi trào, rất nhiều người đều cảm thấy đầu óc của mình chấn động không nhỏ.

Giá tiền này vượt qua tưởng tượng cho nên không ít người bị kích thích.&

------oOo------

Chương 1851: Một trăm vạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vốn có rất nhiều người ý định tới trộn lẫn, phát hiện mình còn không thể tới gần nước chứ đừng quấy lên.

- Một ngàn vạn!

- Một ngàn một trăm vạn!

- Một ngàn một trăm năm mươi vạn!

...

Quả nhiên nương theo tiếng báo giá càng cao, kêu giá trừ tám viện chủ ra gần như không có kẻ khác, giá cả tăng lên cũng không rõ ràng, tăng lên rất chậm chạp.

Đối với bọn họ mà nói, Thuần Linh Đan cũng không phải sinh ra từ không khí, mỗi một viên đều vô cùng trân quý, có ít tiêu phí thì ít tiêu phí.

Bọn họ nghĩ như vậy nhưng có người không nghĩ như vậy, thời điểm giá cả tăng lên hai ngàn vạn, gian phòng chữ địa số chín báo giá, nói ra cái giá làm bọn họ im lặng.

- Một trăm vạn... Thuần Linh Đan hoàn mỹ!

Một trăm vạn Thuần Linh Đan hoàn mỹ, tương đương với một trăm triệu Thuần Linh Đan chí tôn, giá tiền này oanh tạc nội tâm đám người.

Ầm ầm!

Đầu óc mọi người như nổ tung.

Vốn Hi Thánh Tôn Giả, Tuân Thánh Tôn Giả đã muốn có thần thú nhưng cảm giác có người tát vào mặt mình, toàn thân không ngừng run rẩy, lúc này đứng phất dậy.

- Rốt cuộc là ai? Tại sao hắn có nhiều Thuần Linh Đan hoàn mỹ như thế? Tuyệt đối không phải thực...

- Ta kháng nghị, người này khẳng định không có nhiều Thuần Linh Đan hoàn mỹ như thế, đừng nói hắn không có, cho dù cả Khu Tu Tháp cũng không có...

Hai đại cường giả không chú ý che dấu thân phận, trực tiếp lao ra khỏi phòng, gương mặt tức gâận.

- Các vị, có nói tính toán hay không phải chờ xem, kính xin ngồi xuống, ta sẽ đích thân kiểm nghiệm, nếu như hắn báo láo, nhất định sẽ bị trừng phạt, đương nhiên, nếu là thật thì đầu thần thú Thục Hồ này đành phải thuộc về phòng chữ địa số chín.

Nhìn thấy tàng diện hỗn loạn, Tử Cống bay ra và cao giọng nói.

Bằng vào thực lực của hắn, thân phận đệ nhất đệ tử của Khâu Thánh Tôn Giả, tràng cảnh hỗn loạn chung quanh yên tĩnh lại.

- Tử Cống, ta tin tưởng ngươi, tuy, ta cũng muốn đi kiểm nghiệm với ngươi, chắc hẳn ngươi sẽ không cự tuyệt chứ!

Tuân Thánh Tôn Giả khẽ nói.

- Ta hoài nghi là bán đấu giá Thiên Quân các ngươi không muốn bán ra thần thú Thục Hồ, cố ý dùng chiêu này, ta muốn kiểm nghiệm.

Hi Thánh Tôn Giả cũng đi tới.

- Tốt, hoan nghênh hai vị cùng đi với ta.

Tử Cống đã sớm biết bọn họ nói như thế, trong mắt mang theo lãnh ý đi tới phòng chữ địa số chín.

Còn chưa tới trước phòng, cửa sổ gian phòng sinh ra hào quang, lập tức vô số đan dược như mưa to bay vào phòng đấu giá.

- Không cần kiểm nghiệm, đây là một trăm vạn Thuần Linh Đan hoàn mỹ, các ngươi cầm, giao thần thú Thục Hồ tới đây là được.

Đan dược như mưa rào, khí tức tinh thuần làm tâm thần mọi người rung động, nội tâm tham lam.

- Một trăm vạn Thuần Linh Đan hoàn mỹ!

- Là thật, rốt cuộc là người nào? Người nào có thể xuất ra nhiều như thế?

- Nghe lời của hắn nói dường như không thèm quan tâm một trăm vạn, thật sao?

Phòng đấu giá lại sôi trào.

Mọi người bị cảnh tượng trước mắt làm hoảng sợ không nói ra lời, một trăm vạn Thuần Linh Đan hoàn mỹ chồng chất với nhau như

ngọn núi, nó đứng sửng trên đài đấu giá làm người ta khiếp sợ không nói ra lời.

- Quả nhiên là thực... Đáng giận, rốt cuộc là ai?

- Ai lại có nhiều Thuần Linh Đan hoàn mỹ như thế, không có khả năng...

Trong đám người cảm thấy bất khả tư nghị nhất phải kể tới Hi Thánh Tôn Giả và Tuân Thánh Tôn Giả, hai người này vốn cho rằng bán đấu giá Thiên Quân không muốn bán thần thú Thục Hồ nên cố ý thi triển thủ đoạn, hiện tại xem ra là người ta có tiền.

Hô!

Trong lúc mọi người giật mình, hai mắt Tử Cống nheo lại, thân thể của hắn bay tới phòng số chín.

- Thuần Linh Đan đã cho, ngươi còn muốn làm gì?

Thấy hắn tiến đến, Nhiếp Vân, Tu Du Tẩu đứng dậy, thần sắc cảnh giác.

- Không nghĩ tới Lưu Nghị lão tổ ngụy trang lợi hại như thế, thủ đoạn thật lợi hại.

Tử Cống nhìn hai người, hắn không nói nhảm mà hừ lạnh lên tiếng.

Nói xong lời này, hắn nhìn về phía hai người Nhiếp Vân, đáng tiếc không có nhìn ra vấn đề nào trong mắt bọn họ, ngược lại Yến Lưu Tô sợ hãi không nhỏ.

Từ điểm nàng khiếp sợ hắn cho rằng đã đoán đúng, trong nội tâm đại định.

- Lưu Nghị? Ngươi nhận lầm người rồi!

Tu Du Tẩu khoát tay.

- Nhận lầm người? Cả Nho giới có thể vừa ra tay đã có thể xuất ra

nhiều Thuần Linh Đan cấp bậc hoàn mỹ như thế, trừ Thanh Việt Phong Lưu gia, ta thật không nghĩ tới người khác, tốt rồi, các ngươi đắc tội là Tu La, không liên quan tới ta, ta sẽ không nói ra.

Tử Cống khoát khoát tay.

- Tốt, có đồ đệ Khâu Thánh Tôn Giả hứa hẹn, chúng ta tin tưởng!

Tu Du Tẩu giả ra bộ dạng do dự, một lát sau cắn răng nói.

- Ha ha, rất tốt, ta biết ngay là các ngươi! Ta chỉ cảm thấy kỳ quặc, các ngươi thiên tân vạn khổ lẻn vào Quân thành làm gì?

Tử Cống nghi hoặc.

Bọn họ thật vất vả đào thoát Tu La đuổi giết, lúc này lại tới Quân thành có nhiều Tu La như thế là muốn làm gì?

Nếu nói vì đấu giá thần thú Thục Hồ, đánh chết hắn cũng không tin.

Thần thú Thục Hồ cho dù càng lợi hại nhưng đó là sau khi trưởng thành, hiện tại ấu thú nên không có thực lực mạnh mẽ, bản thân chính là đào phạm còn gây ra động tĩnh lớn như thế, đây không phải muốn chết thì là gì?

- Không hổ là đồ đệ Khâu Thánh Tôn Giả, mục đích của ta bị ngươi nhìn ra, đúng thế, ta muốn gặp Khâu Thánh Tôn Giả!

- Muốn hỏi hắn Tu La diệt gia tộc của ta, chuyện này hắn quản hay không quản?

Tu Du Tẩu vung tay.

- muốn gặp Khâu Thánh Tôn Giả?

Tử Cống cẩn thận nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân, muốn xem ý nghĩ chân thật của hắn, đáng tiếc nhìn cả buổi cũng không nhìn ra cái gì, hắn do dự.

- Cũng không phải là không thể được!

- Hiện tại Tôn Giả đang bế quan trùng kích Xích Thiên Cảnh, sẽ không ra gặp khách... Nếu như ngươi có đủ Thuần Linh Đan hoàn mỹ cung cấp, giúp Tôn Giả đột phá thành công và sớm xuất quan, gặp ngươi cũng không phải không được.

- Thuần Linh Đan hoàn mỹ, Lưu gia chúng ta có không ít hàng tồn, nếu có thể gặp Khâu Thánh Tôn Giả, cho ngươi thì có làm sao!

Tu Du Tẩu thấy đối phương mắc câu, âm thầm tán thưởng Nhiếp Vân cơ trí, nội tâm tràn đầy hưng phấn, trên mặt lại giả vờ lạnh nhạt.

- Ha ha, rất tốt, Lưu Nghị đại nhân, không bằng ta qua bên kia nói rõ chi tiết.

Tử Cống không nghĩ tới đối phương dễ nói chuyện như vậy, trong mắt hiện ra một tia nghi hoặc nhưng bị áp xuống, hắn vung tay lên tiếng.

- Yến Lưu Tô, tại hạ cảm kích ngươi tương trợ.

Tu Du Tẩu gật gật đầu, hắn nhinf sang Yến Lưu Tô sau đó điểm ra một đám Thuần Linh Đan hoàn mỹ bay tới.

------oOo------

Chương 1852: Thiên Quân Thư Viện (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là cho Thanh Sơn Các các ngươi!

Nói xong liền đi theo sau Tử Cống.

Tử Cống đang đi về phía trước nhưng vụng trộm quan sát, nhìn thấy Tu Du Tẩu hào phóng như vậy, tùy tiện ném ra mấy vạn Thuần Linh Đan hoàn mỹ làm cảm tạ, nội tâm của hắn run rẩy.

Yến Lưu Tô là người quan sát chuyện này cũng không có hưng phấn gì cả, ngược lại thở ra một hơi.

Trước mắt Lưu Nghị đối mặt áp lực Tử Cống Tiên Quân vẫn có thể cười nói tự nhiên, khẳng định cũng là cường giả Tiên Quân, may mắn Thanh Sơn Các bọn họ không có lỗ mãng, bằng không hiện tại đã sớm biến thành phế tích.

- Tầng thứ của bọn họ không phải chúng ta có thể tiếp xúc, trở về lập tức bẩm báo thúc thúc, bảo hắn đừng để đám trưởng lão ngu xuẩn kia tham gia quản sự, bằng không chết còn không biết chết như thế nào.

Sau khi thu Thuần Linh Đan hoàn mỹ vào đan điền, Yến Lưu Tô thở ra một hơi, nội tâm nhớ tới một chuyện và ánh mắt đầy kiên định.

Quân thành, địa phương trọng yếu của Nho giới, là nơi đại nhân vật chơi với nhau, cho dù cường giả Vương Tiên có thể xưng vương xưng bá ở nơi khác, ở chỗ này cũng phải nằm xuống, bởi vì nói không chừng ngươi đụng phải cường giả Tiên Quân, chết cũng không biết chết như thế nào.

Cho nên sinh hoạt trong Quân thành phải ít xuất hiện và nên ít xuất hiện, hiểu ra việc này, Yến Lưu Tô nhẹ nhàng rời khỏi bán đấu giá, sợ quấy rầy người khác chọc tai bay vạ gió.

Hai người Nhiếp Vân không biết tâm tính của nàng biến hóa, lúc này đang theo sau lưng Tử Cống đi vào một đại điện.

Trong điện đã có mấy người đứng, thấy Tử Cống tiến đến liền vội vàng khom người.

- Những người này đều là đệ tử Khâu Thánh Tôn Giả, có năm người đều đạt tới cảnh giới Tiên Quân, đoán chừng Tử Cống vẫn không yên lòng thân phận của chúng ta, muốn dò xét!

Tu Du Tẩu cũng là người hiểu chuyện, hắn vuốt vuốt chòm râu, lặng lẽ truyền âm.

- Ân!

Nhiếp Vân làm sao không nhìn ra cơ chứ, nhẹ nhàng gật đầu, giả làm bộ dạng không làm gì cả, chỉ đi theo sau hắn, cất bước tiến vào trong đó.

Tu Du Tẩu đoán không sai, hai người mới vừa vào trong đại điện, Tử Cống xoay người lại, vẻ mặt vui vẻ.

- Đây là ngũ sư đệ Tử Hiếu của ta, năm đó từng hân hạnh đi qua Lưu gia, được chứng kiến bí kỹ của Lưu gia, Thanh Việt kiếm thuật!

- Hắn vẫn tự mình lục lọi, không biết đúng hay không, kính xin hai vị chỉ điểm một chút.

Tử Cống quay người ngồi lên chủ vị, trong tiếng cười, một thanh niên đi tới, cánh tay chấn động và trường kiếm bay lên cao, trường kiếm kêu vang và phát ra bóng kiếm.

Bóng kiếm này chỉ có hình mà không có ý, tuy nhìn uy lực không thấp nhưng có cảm giác chỉ tốt vẻ ngoài.

Rất rõ ràng là học trộm, cũng không phải truyền thụ chính tông.

- Huyền Nhi, ngươi đùa nghịch Thanh Việt kiếm pháp một chút, để mấy vị đại nhân nhìn xem.

Tu Du Tẩu nhìn về phía Nhiếp Vân, mỉm cười.

- Vâng!

Nhiếp Vân ngụy trang người tên là Lưu Huyền, hắn nào biết cái gì là bí kỹ Lưu gia, hắn bằng vào thiên phú võ đạo sư, thiên phú kiếm đạo sư cho nên nhìn một cái là biết phương pháp tu luyện của kiếm kỹ, thân thể nhảy vào trong tràng, hắn áp tu vi còn Vương Tiên cảnh, dùng chỉ làm kiếm và điểm vài cái.

Xì xì xì xì...

Động tác của hắn giống hệt Tử Hiếu nhưng kiếm khí tung hoành, còn không có ra tay khí thế đã thành, rất hiển nhiên đã luyện tới

cảnh giới đại thành.

- Hảo kiếm pháp!

Nhìn thấy chiêu này, Tử Hiếu tán thưởng một tiếng, quay đầu nhìn về phía Tử Cống lặng lẽ gật đầu.

Hắn xem ra có thể tu luyện kiếm pháp tới cảnh giới này nhất định là người Lưu gia không sai.

- Như thế nào, lúc này tin tưởng chưa? Chúng ta có phải người Lưu gia hay không?

Tu Du Tẩu đứng dậy, hất tay lên:

- Lưu gia chỉ còn lại hai người chúng ta kéo dài hơi tàn, sở dĩ mạo hiểm đi vào Quân thành chính là vì muốn gặp tận mặt Khâu Thánh, chính miệng hỏi hắn một câu, Lưu gia chúng ta cống hiến cho Nho giới không ít, chúng ta phạm tội gì mà bị diệt?

- Ha ha, Lưu lão gia tử không nên nóng tính lớn như thế, vừa rồi làm như vậy chỉ là cẩn thận mà thôi, Lưu gia các ngươi xuất hiện biến cố như thế cũng không phải ý của Khâu Thánh Tôn Giả, sư phụ đến bây giờ còn không biết...

Thấy vẻ mặt Tu Du Tẩu như thế, Tử Cống “xác nhận” thân phận, sắc mặt hắn không dễ nhìn, lắc đầu nói:

- Thực không dám đấu diếm, sư phụ lão nhân gia bị thương, lúc này đang bế quan, cũng không biết chuyện Lưu gia các ngươi, nếu như biết rõ, tuyệt đối không cho phép Tu La làm xằng làm bậy!

- Khâu Thánh Tôn Giả bị thương?

Lúc này Tu Du Tẩu giả vờ ngạc nhiên.

- Đúng vậy, tìm ngươi tới nói chuyện, thật ra muốn hỏi ngươi một chút, ngươi có bao nhiêu Thuần Linh Đan hoàn mỹ... Yên tâm, chỉ cần ngươi có thể giúp sư phụ ta khôi phục thương thế, ta dám cam đoan nhất định sẽ xử trí công bằng.

- Còn cho Lưu gia các ngươi một công đạo!

Tử Cống hỏi.

- Như vậy ah... Sau khi gia tộc bị diệt, tất cả Thuần Linh Đan đều nằm trên người ta, có lẽ đủ, không bằng như vậy, ngươi dẫn ta đi Thiên Quân Thư Viện, ta muốn đích thân gặp Khâu Thánh Tôn Giả, chỉ cần nhìn thấy hắn, ta sẽ cống hiến tất cả Thuần Linh Đan cho hắn, không gặp lão nhân gia thì ta bất lực.

Tu Du Tẩu lắc đầu.

- Việc này...

- Như thế nào, chẳng lẻ còn sợ ta gây bất lợi với Tôn Giả? Cho dù ta muốn động thủ cũng phải có thực lực như vậy mới được.

Tu Du Tẩu khoát tay.

- Ách, đúng thế!

Tử Cống gật đầu.

Hắn biết rõ thực lực của Khâu Thánh Tôn Giả cho nên vô cùng tin phục, mặc dù hiện tại bị thương, người trong thiên địa lục đạo muốn thắng hắn không nhiều hơn một bàn tay, mà mấy người đó không có Lưu Nghị.

- Đúng thế, ta còn từ Khu Tu Tháp đạt được mộc sinh chi khí, nếu như ngươi dẫn ta gặp Khâu Thánh Tôn Giả, ta sẽ trực tiếp giao đạo khí tức này cho hắn, lại trợ giúp hắn khôi phục thương thế!

Tu Du Tẩu hạ mãnh dược.

- Có mộc sinh chi khí? Tốt!

Đôi mắt Tử Cống lóe sáng, hắn không do dự chút nào.

- Hiện tại hai vị chờ ở đây, ta đi an bài một chút, sau đó sẽ mang

các ngươi đi Thiên Quân Thư Viện!

Nói xong đứng dậy đi ra ngoài.

Sau khi hắn rời đi, Tử Hiếu, Tử Uyên đuổi theo.

- Sư huynh, cho dù bọn họ là người Lưu gia, xem ra oán khí không nhỏ, chẳng lẽ thật dẫn bọn chúng đi gặp sư tôn?

- Vạn nhất làm hại thương thế của sư tôn thì làm sao bây giờ?

Hai người lộ ra vẻ lo lắng.

- Yên tâm đi, tổn thương sư tôn? Bọn chúng không có lá gan đó, vừa rồi nói chuyện chỉ là oán khí mà thôi.

------oOo------

Chương 1853: Thiên Quân Thư Viện (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tử Cống cười nhạt một tiếng, tùy ý khoát tay và nói:

- Đúng thế, các ngươi mang thần thú Thục Hồ tới, đồng thời tuyên bố, đã bị người ta mua sắm!

- Mang Thục Hồ tới? Gia hỏa này đã nguyện ý giao Thuần Linh Đan hoàn mỹ ra, vì cái gì còn phải giao thần thú cho hắn?

Tử Hiếu khó hiểu.

- Giao Thục Hồ cho hắn có hai chỗ tốt, thứ nhất, thanh danh bán đấu giá Thiên Quân sẽ không hủy hoại, đồng thời có thể thu hoạch tín nhiệm của bọn chúng.

- Thứ hai, người khác cũng biết Thục Hồ trong tay hắn, ngươi cảm thấy tính tình của Tuân Thánh Tôn Giả, Hi Thánh Tôn Giả sẽ làm cái gì?

Tử Cống cười lạnh.

- Tuân Thánh Tôn Giả, Hi Thánh Tôn Giả không kẻ nào là kẻ an phận, biết rõ Thục Hồ trong tay hắn, nhất định sẽ đi tới cướp đoạt, như vậy vạn nhất ảnh hưởng thương thế sư tôn tì sao?

Tử Uyên nghi hoặc.

- Ha ha, nếu như chúng ta chữa thương cho sư tôn trước, thương thế hoàn hảo, nếu như vậy Tuân Thánh Tôn Giả, Hi Thánh Tôn Giả dám làm gì?

Trong mắt Tử Cống mang theo hàn quang.

- Như vậy Tuân Thánh Tôn Giả và Hi Thánh Tôn Giả nhất định sẽ ra tay cướp đoạt, gây chuyện không tốt sẽ giết hai người kia... Bởi như vậy, đầu tiên đáp ứng bọn chúng, giúp Lưu gia đòi công đạo chỉ là đáp ứng miệng mà thôi, không cần tốn hao bất cứ giá lớn nào cả.

Rốt cuộc hai người hiểu ra, đồng thời duỗi ngón tay cái.

- Sư huynh cao kiến!

- Lợi hại, lợi hại!

- Về phần thần thú Thục Hồ, hắn vừa chết, sư phụ lại thu hồi, khẳng định không ai dám nói cái gì, một hòn đá ném hai chim, một phân tiền không tốn còn giải quyết hai kẻ này, chẳng những có chỗ tốt, còn kiếm thanh danh rất tốt, không hổ là đại sư huynh, mưu tính sâu xa, chúng ta bái phục!

- Ha ha, biết rõ nên làm gì thì mau đi an bài đi.

Nghe được tán dương, Tử Cống nhìn hia người bị hắn tính toán trong đại điện vẫn còn vẻ mặt mờ mịt, khóe miệng cười cười.

Hai người đi tới và mang thần thú Thục Hồ tới.

- Hại vị đại nhân, đây là thần thú Thục Hồ các ngươi mua, bán đấu giá Thiên Quân chúng ta làm việc thành tín, kính xin cất kỹ!

Mang theo thần thú Thục Hồ đi tới, Tử Cống vẻ mặt vui vẻ.

- Huyền Nhi, thu thần thú.

Mặc dù Tu Du Tẩu không có thiên phú thiên nhĩ sư cho nên không nghe mưu kế của bọn họ nhưng hắn người già mà thành tinh, hơn nữa thiên phú thiên cơ sư sớm tính ra bảy tám phần, lập tức cười cười, phân phó Nhiếp Vân.

- Vâng!

Nhiếp Vân tiến lên một bước, lăng không một trảo, thần thú Thục Hồ đã bị hắn thu vào đan điền.

- Ách...

Thấy thiếu niên lấy thần thú đi, Tử Cống hiển nhiên sững sờ, hắn không hỏi nhiều, tự tin trên mặt lúc trước biến thành tối tăm phiền muộn.

Có thể thu thần thú, vô cùng có khả năng là một kiện pháp bảo động thiên, hắn không dự liệu được.

- Theo ta rời đi, trị thương cho sư phụ càng sớm càng tốt!

Áp chế không thoải mái xuống, Tử Cống lại khôi phục tự tin như cũ.

- Tốt!

Tu Du Tẩu gật đầu, lúc này theo sát hai người kia.

Dường như Tử Cống sợ xảy ra vấn đề, lúc này di hai bên trái phải bọn họ, hữu ý vô ý vây bọn họ vào trong, hai người Nhiếp Vân bị vây quanh nhưng không quan tâm, bộ dạng không sao cả, lúc này tâm tình bọn họ thả lỏng không ít.

Rất nhanh, mấy người rời khỏi phòng đấu giá đi tới một tiểu viện.

Nhìn tiểu viện trước mặt, trong tai dường như nghe được tiếng độc sách bay lên trời, chung quanh đầy hương khí của sách làm cho người ta như bơi trong biển tri thức.

Thiên Quân Thư Viện là nơi Khâu Thánh Tôn Giả ở lại, là khởi nguyên văn hóa hạch tâm của Nho giới, nội tình thâm hậu nhất, các loại lầu các, nghiêm khắc dựa theo bối phận, xếp đặt tôn quý, thậm chí có bao nhiêu bậc thang cũng rõ ràng, không thể vượt qua chút nào.

Tùy tiện liếc mắt nhìn Thiên Quân Thư Viện, Nhiếp Vân lúc này lắc đầu.

Nếu như nói Long tộc quy củ nghiêm, đẳng cấp huyết mạch áp bách lợi hại, Nho đạo còn hung ác hơn bọn chúng nhiều, định ra quy củ là không được phép vi phạm, một khi xuất hiện sai lầm, nghênh đón chính là trừng phạt nghiêm khắc.

- Đây là ngọc phù danh ngạch vào học phủ, đeo lên có thể không bị công kích.

Tử Cống cười nói và giao hai ngọc bài.

Lúc đầu hai người Nhiếp Vân tới đấu giá hội chính là vì thứ này, hiện tại có người tặng không cho nên cầm lấy và mang lên thân thể.

Vừa tiến vào thư viện, lập tức cảm thấy có ý niệm đặc thù bao phủ, lúc đụng vào ngọc phù đang đeo trên người, nhanh chóng biến mất ngay sau đó.

- Rất có tác dụng!

Trong nội tâm cười khẽ, Nhiếp Vân đi theo sau đám người Tử Cống tiến thẳng vào thư viện trước mặt.

Thiên Quân Thư Viện phi thường lớn, thực sự phi thường yên tĩnh, vô số cây cối chiếu rọi trong ánh tẳng mông lung, ý cảnh mê người, ngẫu nhiên gặp được rất nhiều nho sinh đang ngắm trăng ngâm

thơ, lộ ra dáng vẻ tiêu sái.

- Vô dụng nhất là thư sinh...

Nhìn thấy những nho sinh này, đột nhiên Nhiếp Vân nhớ tới một câu và thở dài.

Tu La cũng đã chiếm gần hết Nho giới, những người này còn có tâm tình và thời gian ngâm thơ, thực không biết nghĩ như thế nào... Khó trách Khâu Thánh Tôn Giả làm ra quy định như thế, người Nho giới ngoài miệng công phu lợi hại, thật sự động thủ lại nhát như chuột.

Đáng nhắc tới thực lực của đám thư sinh này cugnx không yếu, tùy tiện nhìn thấy mấy người đều có thực lực Thánh Tiên, Vương Tiên cảnh, bởi vậy có thể thấy được thực lực tổng thể của Nho giới rất mạnh.

- Sư phụ lão nhân gia đang chữa thương trong Cực Thánh Điện, Lưu Nghị đại nhân, ngươi trực tiếp mang mộc sinh chi khí cho ta, ta chuyển giao cho sư phụ trị thương, một khi thương thế tốt lên sẽ xử lý việc gia tộc ngươi bị diệt.

Lúc này đám người đi tới cung điện to lớn.

Bậc thang lên đại điện này hơn chín mươi bậc, nó lên cao như đang lên trời, ba chữ lớn trên hoành phi như rồng bại phương múa, khí thế bàng bạc khủng bố.

Chính là kiến trúc cao nhất Thiên Quân Thư Viện, cũng là nơi Khâu Thánh Tôn Giả ở lại, Cực Thánh Điện.

Cực là điểm cao nhất, cuối cùng, là đỉnh phong, chữ thánh là bân mình, Nhiếp Vân lúc này cảm khái Khâu Thánh Tôn Giả đủ tự kỷ.

- Ta muốn đích thân nhìn thấy Khâu Thánh Tôn Giả, sau đó mới có thể cống hiến Thuần Linh Đan, nếu không bỏ đi!

Tu Du Tẩu không mua sổ sách của Tử Cống, hất tay lên.

- Tôn giả không gặp người, ta làm như vậ chỉ không muốn tổn thương hòa khí, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta sẽ tham ô Thuần Linh Đan hay sao?

Sắc mặt Tử Cống trầm xuống.

------oOo------

Chương 1854: Cực Thánh Điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Như thế nào? Đến Thiên Quân Thư Viện muốn trở mặt? Bây giờ chúng ta là người cô đơn, không sợ ngươi uy hiếp, không gặp Khâu Thánh Tôn Giả thì cùng lắm chúng ta chết ở nơi này, nếu ta chết cũng sẽ hủy diệt Thuần Linh Đan, bất cứ kẻ nào cũng không chiếm được.

Tu Du Tẩu hất tay lên, ánh mắt không vui.

Hắn nói chuyện vô cùng kiên định giống như bất chấp tất cả.

- Ngươi...

Đôi mắt Tử Cống nheo lại, lúc này sát cơ sinh ra trong lòng, hắn là người thành đại sự nên thở ra một hơi.

- Được rồi, ta đi bẩm báo sư phụ...

Hắn chưa nói xong trong Cực Thánh Điện có tiếng nói vang lên.

- Tử Cống, cho bọn họ vào đi.

Lời nói mang theo hương vị mệt mỏi, hiển nhiên là Khâu Thánh Tôn Giả.

- Vâng!

Tử Cống không dám vi phạm.

- Xin mời hai vị!

Đi lên bậc thang tiến lên phía trước.

Tu Du Tẩu lúc này theo sát hai người.

- Thiên Quân Thánh Điển nằm trong Cực Thánh Điện sao?

Lúc này Nhiếp Vân chậm rãi truyền âm tới.

Hắn có được thiên phú tiên âm sư, thực lực lại mạnh, truyền âm cũng không sợ Khâu Thánh Tôn Giả phát hiện.

- Ân, Thiên Quân Thánh Điển là bảo vật trấn áp số mệnh của Thiên Quân Thư Viện, nó nằm ở khu vực trung tâm của Cực Thánh Điện, năm đó ta gặp qua một lần, nếu như không tiến vào thì không có biện pháp trộm đi.

Tu Du Tẩu chậm rãi truyền âm tới:

- Qua một lúc ta nghĩ biện pháp ngăn chặn Khâu Thánh Tôn Giả, làm cho hắn chú ý, ngươi nghĩ biện pháp trộm đồ vật đi, sau đó chúng ta trực tiếp chạy ra khỏi Quân thành.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Mục đích lần này không phải đánh chết Khâu Thánh Tôn Giả, mà là ăn cắp Thiên Quân Thánh Điển, một khi đắc thủ phải nhanh chóng rút lui.

- Không đúng, Tu La Vương cũng ở trong Cực Thánh Điện!

Lại đi lên mấy bậc thang, đột nhiên Nhiếp Vân hơi động và truyền âm.

- Tu La Vương ở đây?

Trên mặt Tu Du Tẩu mang theo rét lạnh.

Dùng thực lực của hai người, thiên địa lục đạo có thể làm cho bọn họ kiêng kị chỉ sợ cũng chỉ có Tu La Vương mà thôi.

Nếu như hắn ở đây, làm sao trộm Thiên Quân Thánh Điển?

Gây chuyện không tốt còn bị phát hiện, có thể gặp nguy hiểm.

- Yên tâm, dựa theo kế hoạch làm việc, có lẽ Tu La Vương đang tu luyện không chú ý bên này.

Cảm ứng một hồi, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Trong cảm ứng của hắn Tu La Vương cũng không nhúc nhích, hắn vẫn ở tại chỗ, hẳn đang tu luyện, nếu như tốc chiến tốc thắng nói không chừng không bị đối phương chú ý.

Phải cẩn thận, Tu La Vương đang ở đây, hắn có thể điều động hàng tỉ Tu La đại quân, nếu không cẩn thận lâm vào trong đó, cho dù không chết cũng mất lớp da.

Hiện tại còn chưa triệt để đột phá cho nên không thể đối địch chính diện, dù sao Tu La Vương thật sự quá mạnh mẽ, thậm chí đã mạnh tới mức đáng sợ.

- Sư phụ!

Hai người thương nghị nhưng bước chân không ngừng, lúc này đi hết bậc thang lên đại điện.

Cung điện rộng lớn, một người ngồi giữa đại điện, trên đầu có một đồ vật như quyển sách đang lơ lửng, nó tỏa ra hào quang chói mắt, bóng người đang bị hào quang bao phủ, ánh mắt ngắm nghiền.

- Đây... Đây là Thiên Quân Thánh Điển?

Nhìn thấy quyển sách lơ lửng phía trên, thiếu chút nữa Nhiếp Vân giật mình.

Bóng người đang ngồi chính là Khâu Thánh Tôn Giả, Thiên Quân Thánh Điển đang lơ lửng trên đầu hắn, phát ra hào quang sáng ngời, nếu như vậy làm sao mà trộm đi?

Chẳng khác gì trộm đi nguồn sáng trong phòng tối, trừ phi đối phương là mù lòa, nếu không làm sao không phát hiện.

- Xem ra chỉ có thể hành sự theo hoàn cảnh, thật sự không được cứ động thủ đoạt đi.

Tu Du Tẩu cũng không ngờ tình huống này, cảm thấy bất đắc dĩ.

Hô!

Hai người lặng lẽ truyền âm thương nghị kế hoạch, Khâu Thánh Tôn Giả mở mắt ra.

- Sư phụ, hai vị này chính là người Thanh Việt Phong Lưu gia, nghe nói ngươi bị thương, chuyên môn mang Thuần Linh Đan hoàn mỹ và mộc sinh chi khí đến đây giúp ngươi chữa thương!

Tử Cống nhìn ra nghi hoặc trong mắt sư phụ, vội vàng giải thích.

- Thanh Việt Phong Lưu gia? Ha ha, đa tạ hai vị dụng tâm!

Khâu Thánh Tôn Giả cười.

Thực lực Nhiếp Vân cao hơn Khâu Thánh Tôn Giả, ngụy trang ngay cả hắn cũng không nhìn ra, còn tưởng rằng thật sự là người Lưu gia.

- Tôn giả khách khí!

Tu Du Tẩu tiến về phía trước một bước:

- Chúng ta tới trị thương cho tôn giả, cũng không phải dụng tâm, mà là muốn hỏi tôn giả một chút, Lưu gia chúng ta làm sai cái gì mà bị diệt trong một đêm, chỉ còn lại hai người chúng ta?

- Hủy diệt sạch sẽ? Tử Cống, xảy ra chuyện gì?

Khâu Thánh Tôn Giả cũng không biết việc này nên nhìn sang.

- Phải.. Thanh Việt Phong Lưu gia đắc tội Tu La, mấy ngày trước bị Tu La diệt sạch, chuyện này bị Tu La áp xuống cho nên không ai bẩm báo.

Tử Cống run rẩy giải thích.

- Bị Tu La diệt sạch?

Sắc mặt Khâu Thánh Tôn Giả khó coi, qua một hồi nhìn về phía Tu Du Tẩu:

- Chuyện này ta lực bất tòng tâm, muốn trách có thể trách các ngươi đắc tội Tu La!

- Ngươi...

Không nghĩ tới đường đường Nho giới chi chủ lại nói như thế, Tu Du Tẩu nhíu mày.

- Lưu gia ta đời đời ở lại Nho giới, cống hiến vô số cho Nho giới, hiện tại bị giết cả nhà, không kêu oan thay ta, ngược lại nói ra lời này, còn cơ tư cách gì làm Nho giới chi chủ.

- Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu!

- Nho giới chúng ta sẵn sàng góp sức Tu La, phải hạ thấp thân phận, bọn chúng không giết người khác, chỉ đi giết Lưu gia các ngươi, nói rõ các ngươi đắc tội chúng, có kết quả này cũng là gieo gió gặt bảo, chẳng trách người khác!

Khâu Thánh Tôn Giả khoát khoát tay, cắt lời Tu Du Tẩu.

- Tốt, tốt, Khâu Thánh Tôn Giả, xem ra ta thực nhìn lầm ngươi, nếu như vậy giúp ngươi trị thương cái rắm!

- Ngươi làm ra quyết định ngu xuẩn như thế, hủy cơ nghiệp trăm triệu năm của Nho giới, hôm nay ta đồng quy vu tận với ngươi!

Thân thể Tu Du Tẩu biến thành cao ngất, bàn tay duỗi ra, một đạo hồn nhiên chi khí đánh thẳng về phía Khâu Thánh Tôn Giả, cùng thời khắc đó truyền âm vào tai Nhiếp Vân.

- Thừa dịp loạn trộm Thiên Quân Thánh Điển...

Ầm ầm!

Tu Du Tẩu ra tay cũng không thi triển thực lực mạnh nhất, mà là Tiên Quân trình độ bình thường, dù như thế cũng phi thường đáng sợ, lực lượng trùng kích đầy trời, khí lãng bắn tung toé, cả Cực Thánh Điện cũng bị khí lực cường đại trùng kích nên chấn động không dứt.

- Ngươi dám động thủ với sư phụ của ta, muốn chết!

Không nghĩ tới "Lưu Nghị" trước mặt quả quyết như thế, một câu không hợp liền động thủ, sắc mặt Tử Cống biến hóa, hắn lập tức tiến lên phía trước ngăn cản công kích của Tu Du Tẩu.

------oOo------

Chương 1855: Yên Nha Tu La

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tử Cống có được thực lực Tiên Quân hậu kỳ, biểu hiện ra hắn cường cường đại hơn Tu Du Tẩu đang giả thành "Lưu Nghị" không ít, đối kháng một chiêu, sắc mặt Tu Du Tẩu đỏ lên, hắn liên tục lui về phía sau vài bước, râu tóc trương dương, tức giận hai mắt đỏ rực.

- Tốt lắm, xem ra các ngươi làm chó săn của Tu La đã làm nghiện rồi, hôm nay cho dù chết ở chỗ này, Nho giới cũng không thể hủy trong tay các ngươi.

Tu Du Tẩu gào thét, hắn lập tức xông tới.

Lúc này tiếng nổ lớn vang lên, toàn bộ đại điện sôi rào, tiếng nổ tung vang lên không dứt bên tai, Thiên Quân Thánh Điển đang lơ lững cũng bị trùng kích, nó lung lay sắp đổ giống như tùy thời rơi xuống.

- Cơ hội tốt!

Nhiếp Vân biết rõ Tu Du Tẩu cố ý giả bộ như lòng đầy căm phẫn và đánh đập tàn nhẫn, mục đích của hắn là sáng tạo cơ hội để hắn trộm Thiên Quân Thánh Điển, hắn cũng không nhiều lời, lập tức sử dụng thiên phú thâu thiên sư duỗi bàn tay ra, hắn lập tức nắm lấy Thiên Quân Thánh Điển đang lơ lửng trên cao.

Thiên phú thâu thiên sư cũng không chỉ có trộm đi, càng có năng lực vàng thau lẫn lộn, chỉ cần cho hắn cơ hội ra tay, mặc dù trộm Thiên Quân Thánh Điển đi cũng có thể giả ra một thời gian ngắn, từ đó không làm người ta nhìn ra cái gì.

Lúc này khí tức cả Cực Thánh Điện hỗn loạn, lệ khí bay loạn, không có người chú ý nơi đây, bàn tay Nhiếp Vân duỗi ra, thâu thiên chi khí lập tức quấn quanh Thiên Quân Thánh Điển.

- Trộm đi!

Trong nội tâm thấp giọng hô, đang muốn vàng thau lẫn lộn, đột nhiên đại điện nổ vang giống như địa chấn, tiếng nổ lớn ngập trời.

- Là Tu La Vương!

Cảm nhận được lực lượng chấn động như vậy, nội tâm Nhiếp Vân mát lạnh vội vàng thu tay lại, không dám có động tác khác.

Đây là khí thế của Tu La Vương, xem ra động tĩnh vừa rồi quấy rầy gia hỏa này tu luyện nên muốn xuất hiện!

Những người khác cũng cảm nhận được khí thế cường đại này cho nên dừng lại.

Vừa mới ngừng, một bóng người từ sâu trong đại điện bay ra ngoài, đột ngột xuất hiện trên không trung và nhìn đám người phía

dưới, không vui không buồn.

Cũng không phải Tu La Vương mà là một đầu Tu La Tiên Quân đỉnh phong.

- Các ngươi muốn làm gì? Không biết quấy rầy ta vương tu luyện hậu quả thế nào hay sao?

Tu La lên tiếng, trong mắt mang theo hàn ý lạnh như băng, dường như chỉ cần mọi người dám nói nhảm sẽ lập tức động thủ.

- Kính xin đại nhân thứ lỗi, ta sẽ hảo hảo xử lý chuyện này, kính xin vương ta phóng tâm.

Khâu Thánh Tôn Giả vội nói, thái độ hoàn toàn khác với hình tượng Nho giới chi chủ lúc trước.

- Các ngươi nhanh một chút!

- Đúng rồi, Thiên Quân Thánh Điển hữu dụng với vương ta, ta mang đi trước.

Đầu Tu La hừ một tiếng, bàn tay của hắn cầm Thiên Quân Thánh Điển vào trong tay và bay lên lần nữa.

- Việc này...

Nhìn thấy cảnh này, Nhiếp Vân và Tu Du Tẩu đều sững sờ, suýt chút nữa tức chết.

Bọn họ tốn sức vất vả đi tới nơi này, mắt thấy Thiên Quân Thánh Điển sắp tới tay, không nghĩ tới đầu Tu La này nhanh một bước mang nó đi, bọn họ tức giận tới cực điểm.

- Đáng giận, Tu La, ngươi không phải giết cả nhà của ta sao? Hôm nay ta sẽ đồng quy vu tận với ngươi!

Tu Du Tẩu biết rõ Thiên Quân Thánh Điển rơi vào trong tay Tu La Vương, còn muốn lấy nó là chuyện không có khả năng, lúc này sắc mặt trầm xuống, hắn lập tức xông thẳng về phía trước, hắn bay

thẳng về phía Tu La và đánh một quyền.

- Dừng tay!

- Không được vô lễ với Tu La đại nhân!

Đám người Khâu Thánh Tôn Giả, Tử Cống không ngờ hắn lại lỗ mãng như thế, trực tiếp động thủ với Tu La, sắc mặt mọi người cứng đờ muốn ra tay ngăn cản.

Thực lực Tu Du Tẩu cỡ nào? Tuy hắn không phát huy ra toàn bộ thực lực nhưng lý giải võ học vượt xa mọi người nơi đây, nắm đấm oanh kích chính là khe hở của bọn họ, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn mà không thể ra tay ngăn cản.

- Nhân loại đáng giận, không ngờ dám động thủ với ta.

Quyền phong đánh tới, cũng không có làm đầu Tu La bị thương, chỉ vì chọc giận hắn, quả nhiên thấy có nhân loại động thủ với nó cho nên đầu Tu La tức giận, nó dừng tiến lên, lúc này vươn tay ddanhs một trảo.

Ầm ầm!

La Tu Tiên Quân đỉnh phong tương đương với cường giả nửa bước Xích Thiên Cảnh của nhân loại, uy thế khi ra tay làm không gian nghiền nát.

- Yên Nha Tu La bớt giận, chuyện này giao cho ta xử lý, ta cam đoan cho ngươi câu trả lời thuyết phục, ngươi động thủ với đồ không biết điều này làm gì.

Nhìn thấy uy lực một chưởng này, Khâu Thánh Tôn Giả biết rõ Lưu Nghị trước mặt khẳng định không cách nào ngăn cản, trực tiếp đứng ra, song chưởng đưa tới ngăn cản một kích.

Bởi vì ngăn cản một kích này nên dẫn phát thương thế, hắn không ngừng ho khan.

Xem ra hắn ở Đạo giới bị thương rất nặng, không phải nhất thời

nửa khắc có thể hoàn hảo.

- Tốt, hiện tại ta nhìn xem ngươi xử lý như thế nào, không làm ta thỏa mãn, ta sẽ trừng phạt cả cac snguoiw!

Yên Nha Tu La không nghĩ tới Khâu Thánh Tôn Giả lại ngăn cản công kích thay Tu Du Tẩu, hắn dừng lại, sắc mặt dữ tợn.

- Trừng phạt con em ngươi, ngươi là cái đồ nửa chết nửa sống, đồ súc sinh, có bản lĩnh ngươi tới giết ta, không phải ngươi muốn giết ta sao? Ta hiện tại đứng ở đây cho ngươi giết...

Tu Du Tẩu thấy hắn không đi liền thở ra một hơi, lúc này lên tiếng mắng to.

Hiện tại hắn nghĩ biện pháp hấp dẫn đầu Tu La ra tay, sau đó mới có thể thừa cơ trộm Thiên Quân Thánh Điển.

- Im ngay!

Hắn còn chưa nói xong, Khâu Thánh Tôn Giả vội vàng hét lớn, sắc mặt âm trầm như nước, bàn tay mở ra, hắn đánh ra một đạo phong ấn bao phủ Tu Du Tẩu vào trong.

- Dám vũ nhục Tu La đại nhân, ta nhìn ngươi không muốn sống, còn không lập tức quỳ xuống nhận lỗi.

Sau khi phong ấn Tu Du Tẩu, Khâu Thánh Tôn Giả tiến lên một bước, hắn rống to lên sau đó đưa tay đè xuống, lực lượng cường đại bộc phát muốn đè Tu Du Tẩu quỳ rạp xuống đất.

Loại lực lượng này đổi lại cường giả Tiên Quân bình thường chỉ sợ thực không chịu nổi trực tiếp quỳ xuống, Tu Du Tẩu không phải Tiên Quân bình thường, Khâu Thánh Tôn Giả thời kỳ toàn thịnh cũng không phải đối thủ của hắn, hiện tại bị thương có thể làm gì?

- Bảo ta quỳ xuống? Khâu Thánh Tôn Giả, xem ra ngươi đã hoàn toàn không có tôn quý của nho sinh, ngươi khai đàn truyền thụ lễ nghi đạo đức, nho sinh lạy trời lạy đất lạy phụ mẫu lạy quân vương, hiện tại bảo ta quỳ trước Tu La? Ngươi đang mặc nho bào trên

người, nói chuyện cùng hành động lại kệch cỡm như thế, dùng loại phương pháp này lừa gạt tất cả nho sinh, mục vô tôn trưởng, phụng loại người như ngươi làm thánh là sai lầm, loại người chỉ muốn truy cầu trường sinh như ngươi, sống sót cũng chỉ là công cụ!

------oOo------

Chương 1856: Nhiếp Đồng bị phong ấn(1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi còn là người sao? Căn bản không xứng làm người!

Tu Du Tẩu cao giọng quát, khí thế càng ngày càng mạnh, ngôn ngữ càng ngày càng sắc bén, cũng không biết phát tiết áp lực trong lòng hay oán khí với Khâu Thánh Tôn Giả hay giả vờ giả vịt, tóm lại những lời này như châu ngọc, như lợi kiếm đâm vào gia hỏa đạo mạo trước mặt.

- Nếu như phải lạy đầu Tu La này, chính ngươi quỳ xuống đi, cho dù ngươi giết ta, ta cũng không quỳ, chết thì chết, có gì khó chứ, loại người kéo dài hơi tàn sống sót như ngươi, ta thấy còn không bằng heo chó.

- Từ hôm nay trở đi, ta không thừa hành nho giáo, ta muốn mưu phản Nho giới!

Tu Du Tẩu nói mỗi câu như châu ngọc, sắc mặt Khâu Thánh Tôn Giả khó coi một phần, nói xong lời cuối cùng, thân thể của hắn run rẩy liên tục.

Bành!

Nương theo động tác của hắn, lực lượng phong ấn càng ngày càng hạ thấp, hai tay Tu Du Tẩu chấn động xé rách phong ấn, hắn tiến lên một bước tới gần Yên Nha Tu La.

- Nhiếp Vân cùng động thủ

Không cần hắn truyền âm, Nhiếp Vân đã hành động.

Lúc này Nhiếp Vân cũng không phát huy toàn lực, mà là thể hiện thực thực nửa bước Tiên Quân, hắn theo sát sau lưng Tu Du Tẩu, ý định thừa cơ trộm Thiên Quân Thánh Điển.

- Xuống đây cho ta.

Đi tới trước mặt Yên Nha Tu La, đột nhiên Tu Du Tẩu đấm một cái, vừa mới bắt đầu cũng không phải rất mạnh, lúc tới trước mặt Tu La liền phóng đại, lực lượng sôi trào như nổ tung.

- Cái gì?

Yên Nha Tu La vốn cũng không thèm để ý Tu Du Tẩu, cảm thấy mặc dù đứng nguyên tại chỗ tùy ý hắn công kích cũng khó làm hắn bị thương, từ khi nhìn thấy một quyền này thì quan điểm của hắn thay đổi.

Nếu thẳng tới lúc này hắn còn không biết gia hỏa này ẩn giấu thực lực thì hắn không xứng gọi là Tu La.

Gương mặt biến đổi, tay phải ngăn cản, đồng thời tay trái thu Thiên Quân Thánh Điển thu vào trong nạp vật đan điền.

Nhìn hắn thu đồ vào đan điền, Tu Du Tẩu biến sắc, thầm hô không tốt, vốn khó đạt được bị hắn lấy đi, còn muốn chiếm lại càng khó khăn.

- Quá tốt!

Trái ngược với vẻ mặt của hắn, Nhiếp Vân nhìn thấy động tác này liền hưng phấn, đôi mắt tỏa sáng, hắn suýt nữa kêu to lên.

Tuy Tu Du Tẩu thông hiểu chuyện chu thiên nhưng hắn không hiểu nhiều về thiên phú thâu thiên sư, cho rằng đồ vật bị thu vào đan điền sẽ không thể trộm đi, đối với Nhiếp Vân mà nói như vậy mới là tốt nhất.

Vốn Thiên Quân Thánh Điển nằm ở ngoài sáng, muốn quang minh chính đại trộm đi cần phải trả giá không ít, ít nhất phải làm ra đồ nhái giống như đúc mới có thể hoàn thành, mà bây giờ bị đối phương thu vào đan điền, như vậy nó đã bị giấu đi, còn muốn trộm cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Hiện tại thực lực của Yên Nha Tu La quá mạnh mẽ, muốn thần không biết quỷ không hay trộm đi phải tới gần năm mét, khoảng cách quá xa sẽ bị hắn phát hiện.

Nghĩ đến điểm này Nhiếp Vân nhanh chóng xông lên, theo sát phía sau Tu Du Tẩu, mắt thấy sắp tới gần trước mắt.

- Đừng tay!

Đúng lúc này Khâu Thánh Tôn Giả rống to lần nữa, hắn bay tới ngăn cản trước mặt Tu Du Tẩu.

Biến cố như vậy Tu Du Tẩu cũng không nghĩ tới, đột nhiên xông vào tầm công kích của hắn cũng không phải là kẻ tài cao gan lớn, đó là tìm chết, dù sao lúc này chỉ âần hai người không nương tay, chỉ cần tấn công đã đủ làm Khâu Thánh Tôn Giả ăn đau khổ không nhỏ.

- Ngươi tránh ra cho ta!

Tu Du Tẩu rất muốn trực tiếp đánh chết đối phương nhưng cuối cùng vẫn nhớ tới giao tình nhiều năm, bàn tay xê dịch và thu hồi lực lượng.

Bành!

Hắn thu hồi lực lượng nhưng Yên Nha Tu La không có hảo tâm như vậy, bàn tay của hắn đánh thẳng vào lưng Khâu Thánh Tôn Giả, tiếng răng rắc vang lên, đối phương phun máu tươi.

Vốn đã có tổn thương, lúc này càng tổn thương nghiêm trọng.

Hắn có tu vi thâm hậu cho nên thương thế nghiêm trọng vẫn không tới mức vẫn lạc.

- Khâu Thánh Tôn Giả, xem ra ngươi xử lý không tốt, ta xử lý thay ngươi.

Đánh Khâu Thánh Tôn Giả tổn thương, Yên Nha Tu La không có chút đồng tình nào, hắn thả người lao tới tấn công Tu Du Tẩu.

- Sư phụ!

- Ngươi dám tổn thương sư phụ ta, đáng giận!

Đám người Tử Cống từ xưa tới nay rất nghe lệnh Khâu Thánh Tôn Giả, lúc này thấy Yên Nha Tu La dám đả thương sư phụ của mình nên lửa giận xông thẳng vào đầu, đồng thời kêu to và đồng loạt bay tới tấn công.

Đệ tử của Khâu Thánh Tôn Giả có sáu cường giả Tiên Quân, lúc này đồng loạt ra tay cho nên lực lượng phối hợp với nhau hình thành chưởng ấn thật lớn đánh thẳng vào Yên Nha Tu La.

- Các ngươi muốn tạo phản sao?

Không nghĩ tới đám người Tử Cống đồng lòng như vậy, sắc mặt Yên Nha Tu La trầm xuống, hắn thu hồi bàn tay tấn công Tu Du Tẩu, lúc này hắn đấm một quyền vào chưởng ấn do sáu người liên thủ tấn công.

Ầm!

Lực lượng như mưa, hai công kích va chạm nhau, cả Cực Thánh Điện lắc lư không thôi.

Vốn tìm được cơ hội adndhs cấp Thiên Quân Thánh Điển, kết quả nương theo Khâu Thánh Tôn Giả bị thương diễn biến thành một hồi hỗn chiến.

- Tử Cống, các ngươi dừng tay cho ta.

Hiển nhiên Khâu Thánh Tôn Giả không nghĩ tới lại có tình huống này, vội vàng đứng lên và rống to.

Hắn vốn có uy áp vô cùng, hắn vừa hô to làm đám người Tử Cống dừng tay.

Cho dù bọn họ dừng tay nhưng Yên Nha Tu La cũng không đình chỉ, hắn vẫn đánh một quyền về phía trước.

Oanh!

Đám người Tử Cống không kịp phản ứng cho nên bay ra phía sau, máu tươi bắn tung tóe, toàn thân uể oải.

Yên Nha Tu La có sức chiến đấu nửa bước Xích Thiên Cảnh, căn bản không phải những Tiên Quân bình thường như bọn họ có thể thừa nhận được.

- Tiểu nhân hèn hạ, chết đi cho ta!

Tu Du Tẩu nhìn tất cả vào trong mắt, tuy hắn không thích Khâu Thánh Tôn Giả nhưng nhìn thấy cảnh này cũng phải tức giận, hắn mở to mắt, cũng không che giấu lực lượng, hắn tiến lên một bước và tấn công.

Một quyền này mang theo ý chí hủy diệt, còn chưa đã làm không khí chung quanh bị cuốn vào.

Tuy lần trước quán đỉnh cho Nhiếp Vân làm Tu Du Tẩu tổn thất không ít thực lực, tích lũy trăm triệu năm cũng không phải nói chơi, trải qua điều chỉnh thời gian ngắn, thực lực của hắn lại khôi phục nửa bước Xích Thiên Cảnh, lúc này bộc phát toàn lực, thiên địa như hủy diệt.

- Hỏng bét, ngươi rốt cuộc là ai...

Cảm nhận được lực lượng này, Yên Nha Tu La không thể bình tĩnh được nữa, sắc mặt của nó mang theo hoảng sợ.

Có thể đánh ra lực lượng như thế khẳng định không phải hạng người vô danh, hiển nhiên người này lúc trước đã ngụy trang!

------oOo------

Chương 1857: Nhiếp Đồng bị phong ấn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bất kể ta là ai, ta muốn giết ngươi.

Tu Du Tẩu không nói nhảm với hắn, thân thể tung người lên cao muốn né tránh một quyền này nhưng không được, không gian cũng nổ tung.

- Chính là cơ hội này.

Thấy Yên Nha Tu La bị quyền phong áp chế khó có thể nhúc nhích, Nhiếp Vân con mắt sáng ngời, hắn theo sát phía sau, lúc này tiến vào phạm vi năm mét, bàn tay nắm tới.

Ầm ầm!

- Ca ca, Tu Du Tẩu, các ngươi đến chỗ của ta nhưng không nói với ta một tiếng, như vậy để cho đệ đệ không sớm chuẩn bị, thật xấu hổ mà.

- Ca ca huy động nhân lực mà đến, xem ra lúc này huynh đệ chúng ta phải phân ra thắng bại rồi.

Lúc này thiên địa lắc lư không thôi, một tiếng nói vang lên làm đình viện lắc lư, một bóng người lăng không tiến tới.

- Tu La Vương!

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

Vào thời khắc mấu chốt Tu La Vương phát hiện thân phận bọn họ nên xuất hiện.

Năng lực ngụy trang của Nhiếp Vân cái thế vô song, đừng nói Khâu Thánh Tôn Giả, cho dùđaám người Thích Già Phật tổ đồng thời tới

đây chỉ sợ cũng không phát hiện ra cái gì, gặp được Tu La Vương thì khác.

Nếu như nói trên đời này còn có người nào có thể phát hiện hắn ngụy trang, khẳng định chính là gia hỏa này.

Lúc này Tu La Vương lơ lửng giữa không trung, hai mắt mang theo lãnh ý, lúc này đôi mắt như tinh cầu, thực lực hơi thấp bị hắn nhìn sẽ chết.

Xích Thiên Cảnh!

Không hổ là Tu La Vương, chẳng những đã vững chắc tu vi Xích Thiên Cảnh, thậm chí càng tiến một bước đạt tới Xích Thiên Cảnh trung kỳ!

- Hỏng bét!

Nhìn thấy Tu La Vương thời kỳ toàn thịnh xuất hiện, không có bất kỳ thương thế nào, Nhiếp Vân biết rõ hôm nay không tốt, ngón tay bắn về phía Tu Du Tẩu, hắn đưa Thiên Quân Thánh Điển vừa trộm được và thần thú Thục Hồ vào đan điền Tu Du Tẩu.

Đồng thời hắn dùng lực lượng xé rách không gian.

- Ngươi đi tìm Thích Già Phật tổ trước!

Bàn tay đẩy một cái, hắn đẩy Tu Du Tẩu vào trong đó và ngăn cản trước mặt Tu La Vương, khôi phục dung mạo vốn có.

- Nhiếp Vân? Tu Du Tẩu? Chạy đi đâu!

Tu La Vương xuất hiện, Yên Nha Tu La không còn áp chế, thấy Tu Du Tẩu muốn đi nên không đồng ý, hắn một tiếng thét lên, bàn tay khô gầy muốn nắm lấy không gian.

- Ngươi tỉnh lại đi!

Nhiếp Vân quát lạnh một tiếng, năm ngón tay lăng không bắn ra năm đạo kiếm khí.

Bành!

Trước ngực Yên Nha Tu La có âm thanh tan rã sinh ra, Tu La Tiên Quân đỉnh phong không kịp kêu một tiếng đã trực tiếp tử vong.

- Ca ca, uy phong thật to!

- Nếu như vậy lão đầu đừng đi!

Động tác của Nhiếp Vân rất nhanh, căn bản không cho Tu La Vương cơ hội ngăn cản, sắc mặt của hắn trầm xuống, hai mắt híp lại và đánh một quyền.

Rầm rầm!

Lực lượng cuồng bạo áp tới, Tu Du Tẩu vừa nhảy vào vết nứt không gian còn chưa chạy xa đã cảm thấy không gian như vũng bùn, cho dù một thân bản lĩnh của hắn cũng không thể giãy dụa được.

- Ngươi cũng dừng tay đi!

Biết rõ một khi Tu Du Tẩu bị bắt, còn muốn chạy đi rất khó, ngón tay Nhiếp Vân bắn tới, Bắc Đẩu kiếm lăng không đâm ra và kéo một đường cầu vồng ngăn cản lực lượng của Tu La Vương, đồng thời cánh tay phải chấn động sinh ra lực lượng nhu hòa đẩy đi.

- Đi mau!

Hô xong, mười ngón bóp một cái, không gian khép lại.

- Nhiếp Vân...

Âm thanh Tu Du Tẩu truyền ra càng ngày càng xa cho đến biến mất.

- Đuổi theo!

Lúc này Khâu Thánh Tôn Giả đã khôi phục một ít, nhìn Tu La

Vương sau đó cắn răng, hắn xé rách không gian định đuổi theo Tu Du Tẩu.

- Được rồi, chạy thì chạy, còn đuổi cái rắm!

Cắt ngang động tác của hắn, Tu La Vương quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt mang theo sát ý trần trụi.

- Nhiếp Vân, lần này không ai ngăn cản, ta cũng gặp được ngươi, ân oán của chúng ta nên kết thúc.

- Ngươi làm gì Nhiếp Đồng rồi?

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân cũng không phải sợ hãi là mà sinh ra cảm giác mát lạnh, nghĩ đến một sự kiện, nắm tay của hắn xiết chặc.

Tu La Vương và Nhiếp Đồng là linh hồn cộng sinh, hắn hiện tại dám nói như vậy mà không sợ Nhiếp Đồng cắn trả, khẳng định có mười phần nắm chắc khống chế Nhiếp Đồng.

- Hắn... Tuy lực ý chí rất mạnh nhưng so với ta hắn còn non lắm, đã bị ta phong ấn, ít nhất trước khi ta giết ngươi hắn căn bản không giãy ra được, lần này là thời điểm chúng ta giải quyết ân oán.

Tu La Vương cười lạnh, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý.

Loại nụ cười này hiển hiện xuât hiện trên gương mặt Nhiếp Đồng lại làm Nhiếp Vân cảm thấy lạ lẫm.

Tuy trước kia giao thủ với Tu La Vương mấy lần nhưng hắn vẫn có cảm giác thân tình, hiện tại cảm giác này đã biến mất.

Xem ra hắn không nói bậy, ý chí cúa Nhiếp Đồng thật sự bị phong ấn.

- Như vậy cũng tốt, ta có thể không lưu tình khi đông thủ với ngươi.

Hắn áp chế bực booijt rong nội tâm xuống, Nhiếp Vân thở ra một hơi, đôi mắt nhìn chằm chằm Tu La Vương, hắn cũng không bị cảm

giác quấy nhiễu.

Biết rõ Tu La Vương toàn thịnh xuất hiện, khẳng định không cho phép chính mình rời đi, cuối cùng vẫn phải đánh một trận, hắn không có chút cảm giác mình chưa đủ mà thất bại, hắn mang theo quyết tâm và lý niệm tất thắng.

Tin tưởng khi giao chiến với đối thủ rất trọng yếu, không có lòng tin tương đương trước thua tám phần, không cần đánh cũng đã bại.

Nhất là chống lại cường giả tiếng tăm lừng lẫy chư thiên vạn giới như Tu La Vương, có lòng tin đánh thắng hắn là thứ phải có đầu tiên.

- Không sai, không hổ là đối thủ của Tu La Vương ta, tâm tính tỉnh táo đáng sợ!

- Nếu chỉ có tâm tính cũng vô dụng, ta thôn phệ nửa viên Hỗn Độn Kim Lệnh đã thành công tấn cấp Xích Thiên Cảnh trung kỳ, hôm nay ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ, còn có di ngôn gì cứ nói thẳng đi, ta sẽ chuyển cáo cho Nhiếp Đồng, bằng không sẽ không có cơ hội đâu.

Tu La Vương biết rõ hắn đang tích súc khí thế, hắn cũng không ngăn cản, ngược lại nhìn qua giống như mèo vờn chuột, mang theo vui vẻ nghiền ngẫm.

Nhiếp Vân là sinh linh đứng đầu trong thiên địa lục đạo nhưng trong mắt của hắn chưa đột phá Xích Thiên Cảnh sẽ không có uy hiếp gì.

- Di ngôn? Ta xem ngươi nên lưu di ngôn đi, tuy ngươi rong ruổi vô số kỷ nguyên giới nhưng đây là thời đại ngươi chết triệt để!

- Yên tâm đi, đến lúc đó ta sẽ triệt để luyện hóa linh hồn của ngươi trở thành bấc đèn, ngày ngày thiêu đốt, thừa nhận vô cùng vô tận thống khổ, vĩnh viễn không siêu sinh, không có khả năng phục sinh.

Nhiếp Vân thét dài.

------oOo------

Chương 1858: Không thể chiến thắng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai người đối mặt, tuy không có động thủ nhưng tự nhiên đã phát ra khí tức cao thủ chèn sập Thiên Quân Thư Viện, đám người Khâu Thánh Tôn Giả bị chấn nhiếp không thể tới gần.

Thực lực hai người quá mạnh, mạnh tới mức bằng vào khí thế đã làm đám người không thể chống cự, chớ nói chi là chiến đấu!

Nhìn thấy điểm này, Nhiếp Vân cũng hiểu vì sao vô số kỷ nguyên giới không có người nào có thể đỡ nổi Tu La Vương, chỉ bằng vào khí thế đã không ngăn cản nổi thì làm sao chiến đấu?

- Xem miệng lưỡi của ngươi lợi hại hay nắm đấm lợi hại!

Thấy không thể phá huỷ tự tin của thiếu niên trước mắt, Tu La Vương không nói thêm lời nào, trong mắt mang theo hàn quang, hắn nâng ngón tay điểm một cái làm thiên địa tịch diệt, đầu ngón tay bắn ra lỗ đen về phía trước.

- Nhất Khí HóaTam Thanh!

Biết rõ bây giờ không phải thời điểm giữ lại thực lực, Nhiếp Vân thét dài và vận chuyển pháp môn Nhất Khí Hóa Tam Thanh, hắn hóa thành ba người và đồng thời xuất quyền.

Cùng điều khiển, cùng công kích, ba Nhiếp Vân đồng loạt ra tay, lực lượng hội tụ cùng một chỗ hình thành hào quang tử vong giao thủ với lỗ đen tử vong của Tu La Vương tấn công.

Ầm ầm!

Lực lượng cường đại xé rách không gian, cả Thiên Quân Thư Viện đều biến thành đất bằng, tất cả nho sinh đang ngâm thơ ngắm cảnh lúc trước không có năng lực phản kháng và hóa thành thịt bùn.

Hai đại siêu cấp cường giả có sức chiến đấu đã vượt qua phạm trù thế giới này tiếp nhận, Nho giới cũng phỉa chấn động.

- Sư phụ, chúng ta làm sao bây giờ?

Đám người Tử Cống dưới sự bảo hộ của Khâu Thánh Tôn Giả cho nên không tổn thương, nhìn thấy cảnh tượng này thì chân cũng mềm nhũn.

Tuy bọn họ cao cao tại thượng trong mắt của người khác, lại biết nếu chính mình vọt tới gần hai người sẽ bị nghiền áp chết ngay lập tức, hoàn toàn là hai đẳng cấp khác nhau, không có khả năng làm gì.

- Triệu tập tất cả cường giả Nho giới đi Thiên Quân Sơn chờ ta, ta sẽ lập tức tới ngay.

Khâu Thánh Tôn Giả thở ra một hơi, trong mắt mang theo hào quang tàn nhẫn, dường như hắn ra quyết định gì đó và lên tiếng.

Thiên QuânSơn là ngọn núi cao gần Quân thành, được xưng núi cao nhất Nho giới, cao lớn hùng vĩ, là thánh địa của tất cả tu luyện giả tại Nho giới.

- Tốt!

Mặc dù đám người Tử Cống không biết tại sao sư phụ tụ tập cường giả Nho giới làm gì nhưng sư mệnh không thể trái, bọn họ quay người bay khắp bốn hướng.

Đám người Khâu Thánh Tôn Giả hành động cũng không làm cho Tu La Vương chú ý, hoặc nói cho dù chú ý cũng không có xem thành việc quan trọng, lúc này hắn nhìn chằm chằm Nhiếp Vân, dường như cả thế giới chỉ có một người này, những kẻ khác chỉ là con sâu cái kiến, không đáng để lo.

- Nhất Khí Hóa Tam Thanh có thể làm cho sức chiến đấu lập tức tăng lên gấp ba, đổi lại trước kia ta khó mà chống cự, hiện tại ta giải quyết nội hoạn, thực lực đã củng cố tới Xích Thiên Cảnh trung kỳ, ngươi không thể nào là đối thủ của ta!

Thét dài một tiếng, trong miệng Tu La Vương bắn khí ra khí đỏ trắng giống như nức nở, hắn toàn lực vận chuyển làm cho thiên địa sinh ra bài xích, dường như đẩy hai người vào trong hỗn độn, rời khỏi Nho giới.

- Lôi Đình Cửu Châu!

- Bạo Lôi Kích Không!

Ba đại phân thân phân bố thành hình tam tài, cánh tay chấn động, ngưng tụ ra ba đạo kim quang đánh thẳng về phía trước.

Ba phân thân Nhiếp Vân đều có lực lượng nửa bước Xích Thiên Cảnh, tăng thêm thân thể Xích Thiên Cảnh liên hợp cùng một chỗ, phối hợp không chê vào đâu được, lực lượng lập tức bạo tăng giống như nấm mọc sau mưa, mang theo khí thế không thể ngăn cản.

Biết rõ thực lực đối phương, hắn vừa ra tay đã sử dụng quyền pháp mạnh nhất là Lôi Đình Cửu Châu, hắn hội tụ lực lượng lôi điện với nhau và hình thành màu sắc đen kịt, lúc này hỗn độn cũng bị xé rách.

Lôi Đình Cửu Châu, Bạo Lôi Kích Không là hắn sử dụng thiên phú võ đạo sư đạt tới hình thái thứ năm sau đó cẩn thạn suy diễn tuyệt chiêu này, từ đó lực lượng toàn thân thông qua thiên phú lôi điện sư chuyển hóa thành lôi lực, trong chốc lát phóng thích ra ngoài, bộc phát lực lượng gấp mười lần khi trước.

- Hừ!

Tu La Vương cũng không trốn tránh, hắn hừ lạnh một tiếng, sau lưng sinh ra hào quang năm màu chêếu sáng, ngay sau đó xuất hiện một lỗ đen cực lớn.

Lực lượng cương đại bị lỗ đen khổng lồ bao phủ, nó như quái vật khổng lồ cắn nuốt Lôi Đình Cửu Châu của Nhiếp VÂn.

Ầm ầm ầm...

Lôi Đình Cửu Châu có thể xé rách thiên địa lại bị lỗ đen nuốt vào bụng biến mất không thấy gì nữa, hai mắt Tu La Vương bắn ra hào quang vạn trượng, thân hình của biến lớn mấy trăm trượng, hắn đưa ta đánh một trảo kinh thiên.

- Tại sao lợi hại như thế...

Thấy chiêu mạnh nhất trong quyền pháp không thể làm tổn thương da lông của đối phương, trong mắt Nhiếp Vân mang theo hoảng sợ, ba đại phân thân hóa thành ba đạo tàn ảnh, phân thành ba phương tấn công phía trước.

Vài ngày trước Tu La Vương tuy cũng là Xích Thiên Cảnh nhưng ba đại phân thân hợp lực khẳng định không ngăn cản nổi, mà bây giờ còn không sử dụng tới Tu La cốt kiếm đã dễ dàng hóa giải công kích, thực lực tăng trưởng cũng quá nhanh rồi.

- Muốn đi? Chạy đi đâu!

Tiến lên đánh về phía trước, năm ngón tay biến thành năm ngọn phong tỏa thiên địa vào bên trong, thời không cũng bị trấn áp không thể vận chuyển.

Nhiếp Vân đang muốn bỏ chạy thục mạng, đột nhiên thân thể như mang tảng đá nặng vạn cân, hành động bắt đầu chậm chạp.

- Không được, tiếp tục như vậy chỉ có thể bị động, phải nghĩ biện pháp chủ động công kích mới được!

Ánh mắt Nhiếp Vân mang theo hàn quang.

Đối chiến với Tu La Vương không thể e sợ, một khi sinh lòng e thì tám chín phần mười sẽ phiền toái, nhưng hiện tại thực lực của hắn vẫn bất lực, cũng không thể ngạnh kháng, chỉ có thể nghĩ biện pháp quần nhau với hắn.

- Tháp Chủ Ấn, Nhất Khí Chấn Bát Phương!

- Bắc Đẩu kiếm, Kiếm Khí Phá Thương Khung!

- Hàn Băng kiếm, Lăng Không Trảm Vạn Giới!

Sau khi hiểu ra điểm này, thân thể Nhiếp Vân lập tức dừng lại, ba đại phân thân đều cầm bảo vật và tấn công.

Thiên phú võ đạo sư trong người vận chuyển điên cuồng, trong đầu không có suy nghi nào khác, hai đạo kiếm khí và Tháp Chủ Ấn mang theo uy thế trấn áp chư thiên phá không đánh tới, đánh nát cả thiên địa.

- PHÁ...

Tu La Vương cười lạnh, hắn điểm một chỉ về phía trước.

Thiên địa ảm đạm thất sắc, cả Nho giới bị địa chấn không nhỏ, một đạo chưởng ấn lăng không đánh tới, cả thế giới trở nên nhỏ bé dưới lực lượng cuồng bạo này.

Răng rắc!

------oOo------

Chương 1859: Phối hợp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạo hóa tiên khí đỉnh phong như Tháp Chủ Ấn xuất hiện vết rách, nương theo thời gian qua đi, đường vân càng lúc càng lớn, âm thanh răng rắc vang lên liên tục, tiếng răng rắc này như ảnh hưởng tới linh hồn Nhiếp Vân.

Bành!

Rốt cục Tháp Chủ Ấn không chịu nổi gánh nặng cho nên phát ra tiếng nổ vang.

Đinh đinh đinh đinh!

Đồng thời vài tiếng nổ khác vang l;ên, hai đại tạo hóa tiên khí Bắc Đẩu kiếm, Hàn Băng kiếm không chịu nổi áp lực nên nổ tung.

Bắc Đấu Tinh Quân luyện chế ba đại tạo hóa tiên khí, đều lấy sắc bén nổi danh thiên địa lục đạo, không ngờ lại bị Tu La Vương dùng tay không phá huỷ, không thể ngăn cản nửa điểm, phần thực lực này quả thực nghe rợn cả người, không thể tưởng tượng nổi!

PHỐC!

Ngực Nhiếp Vân trước chấn động và phun máu tươi, ba đại phân thân đồng thời bay ngược về phía sau, thân thể hắn kéo lê một đường và xé rách không gian.

Tuyệt chiêu ra hết nhưng không thể ngăn cản một chiêu của đối phương, thực lực Xích Thiên Cảnh trung kỳ đã vượt qua cường độ của thế giới này, không cách nào chiến thắng!

- Nhiếp Vân, không có đạt tới Xích Thiên Cảnh, vĩnh viễn không biết loại cảnh giới này đáng sợ, hôm nay ta sẽ hảo hảo tiễn đưa ngươi lên đường, xem như cáo biệt kỷ nguyên giới này!

Một kích đánh bay Nhiếp Vân, đánh thành trọng thương, Tu La Vương bước lên phía trước một bước, cũng không có động tác quá lớn, thân thể như xuyên qua vạn ức dặm, đi vào sau lưng phân thân và đánh một kích.

Động tác nhẹ nhàng nhưng mang theo lực lượng không thể phản kháng, còn chưa tới trước mặt không gian đã cứng lại và biến thành một tờ giấy mỏng, phân thân của Nhiếp Vân dùng hết toàn lực bản thân đào thoát.

- Nhất Khí Hóa Tam Thanh, thu!

Dưới tình thế cấp bách, lúc này một phân thân khác, biến mất, tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh biến mất, phân thân bị khón trụ biến thành khí lưu và quay về bản thể.

Khục khục!

PHỐC!

Cưỡng ép thu hồi Nhất Khí Hóa Tam Thanh, thân thể Nhiếp Vân vốn bị thương từ trước và thương thế tăng thêm.

- Mộc sinh chi khí, khôi phục!

Tránh thoát một kích trực tiếp nhất, mộc sinh chi khí vận chuyển trong người, chỉ qua nửa hô hấp đã khôi phục thương thế nhưng khí tức của hắn yếu đi nhiều.

Bị thương có thể khôi phục, thể lực có thể khôi phục nhưng sâu trong linh hồn có cảm giác tâất bại là không thể khôi phục, vừa rồi chiến đấu với Tu La Vương không bao lâu nhưng sâu trong nội tâm sinh ra cảm giác vô lực.

Thật sự quá mạnh mẽ, cường đại tới mức hắn khó có thể chống lại.

- Nhất Khí Hóa Tam Thanh là tuyệt chiêu rất lợi hại, không nghĩ tới dùng chạy trốn lại hữu dụng như thế!

Tu La Vương cũng không cảm thấy uể oải, hắn cười nhạt một tiếng và tiến lên.

Tiến lên từng bước một, bầu trời Nho giới nổ vang từng hồi giống như không chịu nổi lực lượng và tùy thời sẽ nổ bung.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh là tuyệt chiêu do Đạo tổ sáng chế, có thể một người hóa thành ba, bộc phát gấp ba lần sức chiến đấu, thời điểm dung hợp với nhau, bất luận phân thân nào cũng có thể hóa thành bản tôn, như vậy chỉ cần ba phân thân không bị giết, tuyệt đối là tuyệt chiêu bảo vệ tính mạng tuyệt hảo.

- Nếu chỉ dùng tuyệt chiêu này bảo vệ tính mạng khỏi chết lại không phải tác phong của ca ca.

- Như vậy đệ đệ sẽ tiễn ngươi lên đường ah.

Tu La Vương tươi cười sau đó duỗi tay về phía trước lần nữa.

Lần này Nhiếp Vân vừa mới khôi phục Nhất Khí Hóa Tam Thanh, chỉ có một bản tôn nên căn bản không kịp đào tẩu, không gian chung quanh lại bị phong tỏa.

- Chết đi!

Thấy Nhiếp Vân bị phong tỏa trong không gian, trong mắt Tu La Vương mang theo lãnh ý, lực lượng trong lòng bàn tay đánh tới lần nữa.

Ầm ầm!

Nhưng vào lúc này trong thiên địa có khí thế cường đại tới cực điểm chạy tới, phóng thích khí lưu biến thành mây đen đầy trời nghiền áp Tu La Vương.

- Ý niệm Thiên Đạo? Thiên đạo sư!

Cảm nhận được cổ lực lượng và uy lực đánh tới, Tu La Vương biết rõ không né tránh khẳng định trọng thương, không kịp đối phó Nhiếp Vân, hắn vội vàng lui về phía sau và đánh một chưởng.

Ầm ầm ầm...

Lực lượng cuồng bạo đẩy hắn ra sau, bàn tay ảm đạm.

- Nhiếp Vân!

Hô!

Phong lôi ngừng, một thân ảnh uyển chuyển xuất hiện trước mặt Nhiếp Vân và xuất hiện trước mặt hắn...

- Nguyệt Nhi, ngươi xuất quan...

Nhìn thấy bộ dạng người đến, Nhiếp Vân biến thành vui vẻ.

Trở lại từ Đạo giới, Đạm Thai Lăng Nguyệt đã bắt đầu bế quan tu luyện, vốn tưởng rằng cần không ít thời gian, không nghĩ tới xuất quan nhanh như vậy.

Nhìn kỹ thê tử, phát hiện khí thế của nàng mượt mà hơn trước, cho dù cũng như mình không có đạt tới Xích Thiên Cảnh nhưng cũng là nửa bước Xích Thiên Cảnh, phối hợp thiên phú thiên đạo sư, sức chiến đấu cũng không kém gì mình.

- Ta có cảm ngộ mới về Thiên Đạo, hôm nay chúng ta liên thủ đánh giết hắn.

Đạm Thai Lăng Nguyệt cau mày, khí thế hào hùng bao phủ bốn phương, ánh mắt nhìn về phía Tu La Vương cách đó không xa và sinh ra lãnh ý.

- Tốt!

Nhiếp Vân cũng bị cuốn hút, dục vọng chiến đấu bộc phát lần nữa, hai người phối hợp, khí thế hoàn toàn không kém gì Tu La Vương.

- Ta ở kỷ nguyên giới trước có thể tiêu diệt Đạo giới chi chủ, lần này ngươi cũng khó thoát khỏi cái chết, nếu như vậy ta sẽ tiễn hai người các ngươi lên đường.

Tu La Vương lơ đễnh, đôi mắt trở nên đỏ thẫm, hắn cười hắc hắc, thân thể thuấn di xuất hiện trước mặt Nhiếp Vân, hắn đánh một quyền về phía trước.

- Hừ!

Nhiếp Vân sớm biết hắn sẽ chọn đánh bại mình trước, hắn hừ lạnh một tiếng sau đó thân thể thay đổi và đánh tới.

Đánh xa có lẽ hắn còn kém Tu La Vương quá lớn, nếu cận thân thì thân thể Xích Thiên Cảnh phối hợp Đại Lực đan điền ba trăm lần chiến lực cũng không phải giả ra, hai đấm va chạm với nhau, không gian xuất hiện vết rách.

- Thiên khai mở vân thu, nhật nguyệt vô quang, chư thiên vạn giới nghe ta hiệu lệnh!

Vào lúc này Đạm Thai Lăng Nguyệt kết thủ ấn, linh hồn dường như

dung nhập vào Thiên Đạo của Nho giới, đường vân như gợn sóng xuất hiện trên bầu trời Nho giới, sáng tối luân chuyển với nhau, dường như ngôi sao trong thiên địa và cả thế giới nghe lệnh nàng, cả thế giới chỉ có nàng là chúa tể duy nhất.

- Ngưng!

Nàng quát lớn một tiếng, không gian chung quanh Tu La Vương như bị đóng băng, hắn cứng lại trong không gian như khối băng.

- Đi xuống đi!

Thân là phu quân Đạm Thai Lăng Nguyệt cho nên tâm linh tương thông, Tu La Vương vừa đông cứng, Nhiếp Vân sớm có chuẩn bị và oanh kích một cái.

Đánh thẳng vào đầu Tu La Vương, khí lực hung tàn đánh tới chẳng khác gì ngọn núi, ầm ầm, Tu La Vương còn chưa kịp giãy dụa đã bị đánh trúng mặt.

------oOo------

Chương 1860: Phối hợp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm!

Đầu trên cổ của hắn vặn vẹo vài vòng, Tu La Vương rơi thẳng xuống đất và đâm vào một ngọn núi cao, cả ngọn núi tan vỡ.

- Đáng giận!

Chỉ trong nháy mắt Tu La Vương bay lên lần nữa.

Một quyền của Nhiếp vừa rồi không có tạo thành thương thế trí mạng nhưng cũng đả thương tự trọng của hắn.

Rong ruổi không biết bao nhiêu kỷ nguyên giới, cái tên Tu La

Vương mỗi người đều sợ hãi, hắn trở về thời kỳ đỉnh phong nhưng bị một quyền đánh mặt, loại việc này sỉ nhục thật sự quá lớn, nhất là khóe miệng có máu tươi chảy ra, hàm răng buông lỏng, rất rõ ràng uy lực một quyền này đánh hắn bị thương.

Hắn vốn cho rằng trở lại đỉnh phong thì có thể chém giết, chinh chiến thiên địa, khôi phục vinh quang ngày xưa, nằm mơ cũng không nghĩ tới bị vẽ mặt, trong nội tâm tức giận như sắp nổ tung, hắn không còn trầm ổn như trước mà là kêu gào lao thẳng về phía Nhiếp Vân.

- Nghe ta hiệu lệnh, khóa!

Tu La Vương vừa bay lên nhưng chưa tới trước mặt Nhiếp Vân, Đạm Thai Lăng Nguyệt lại quát lớn lần nữa.

Ông!

Khí lãng như gợn nước ập tới lần nữa, cả thiên địa nổ vang giống như biến thành xiềng xích cực lớn, từ đó bao phủ hắn vào bên trong.

- Móa!

Tu La Vương không nghĩ tới vừa xông lên đã bị khóa lại, hắn tức giận đỏ mặt, vừa muốn tránh thoát nhưng bị một quyền đánh vào mặt lần nữa.

Ầm!

Đầu bị trọng kích, Tu La Vương bay xuống lần nữa.

Cảm giác mèo vờn chuột đầy sự ưu việt lúc trước không còn, Nhiếp Vân và thiên đạo sư liên thủ phối hợp thân mật khăng khít, cũng không có trì trệ, hắn bị đánh tức điên lên.

- Ngươi không phải mượn Thiên Đạo của Nho giới sao? Ta hiện tại cắn nuốt Thiên Đạo của Nho giới, ta xem ngươi mượn lực ở nơi nào?

Bay lên lần nữa, Tu La Vương biết rõ hai người phối hợp không chê vào đâu được, muốn chiến thắng cho dù là hắn cũng hao tổn không ít, trong mắt xuất hiện hận ý, hai tay giơ lên cao, thân thể biến thành đỉnh thiên lập địa, hắn đưa tay vào sâu trong không gian.

Mục đích Tu La xuất hiện chính là vì diệt thế, có thể thôn phệ ý niệm của Thiên Đạo sẽ triệt để hủy diệt thế giới, Đạm Thai Lăng Nguyệt vừa rồi chiến đấu đã dung hợp Thiên Đạo của Nho giới, mượn nhờ lực lượng Thiên Đạo trấn áp hắn.

Lúc này Tu La Vương đã nhìn rõ điểm này, hắn không tranh đấu với hai người, mà là lựa chọn thôn phệ Thiên Đạo, từ đó quấy rầy tiết tầu của hai người.

- Tu La Vương có thể bằng vào thôn phệ Thiên Đạo gia tăng thực lực, không thể để hắn thực hiện được, bằng không còn muốn dánh giết hắn quá khó khăn, hơn nữa linh hồn ta câu thông với Thiên Đạo, một khi Thiên Đạo bị hao tổn, ta cũng sẽ trọng thương!

Đạm Thai Lăng Nguyệt biến sắc.

- Ta đi ngăn cản!

Nhiếp Vân biết rõ nàng nói là sự thật, một khi để đối phương thực hiện được, như vậy ưu thế của hai người không sót lại gì, không dám do dự cho nên xông tới lần nữa.

- Ha ha, không có biện pháp phối hợp thì cút xuống đi.

Thấy hắn một mình lao tới, hai người không có biện pháp phối hợp như vừa rồi, Tu La Vương thét dài sau đó lăng không đánh một chưởng.

Bành!

Nắm đấm của Nhiếp Vân nghênh đón nhưng không thể ngăn được trọng kích của đối phương, toàn thân cứng đờ và bay ngược như đạn pháo.

- Ngươi cũng xuống đi.

Sau khi đả thương Nhiếp Vân, Tu La Vương quay người cong ngón tay búng một cái.

Ầm ầm ầm ầm...

Không gian vỡ ra một gợn sóng nước đánh thẳng vào ngực Đạm Thai Lăng Nguyệt.

PHỐC!

Đạm Thai Lăng Nguyệt phản ứng không kịp nên trọng thương, nàng và Nhiếp Vân cùng té xuống đất.

- Thôn phệ!

Hai chiêu đánh thương hai người, Tu La Vương cũng không thừa thắng xông lên, hai tay hắn gia tăng lực lượng tiếp tục thôn phệ Thiên Đạo của Nho giới.

Chỉ cần thôn phệ thành công, thực lực tăng nhiều, lại không úy kỵ hai người Nhiếp Vân liên hợp.

- Thiên địa vô tình, xem vạn vật vi sô cẩu!

Đạm Thai Lăng Nguyệt bị thương nặng nhưng được Nhiếp Vân sử dụng mộc sinh chi khí trợ giúp, đảo mắt đã khôi phục, cắn răng, mái tóc đen nhánh bay trong gió, nàng lại mượn Thiên Đạo chi lực lần nữa.

Lần này nàng thi triển toàn lực, cả người như biến thành trung tâm của vòng xoáy, không gian của Nho giới vặn vẹo, tất cả năng lượng hội tụ vào người của nàng.

Ầm ầm!

Nương theo nàng toàn lực thi triển, Nho giới như lâm vào tận thế, vô số thành thị và dòng sông phá tan đê đập lan khắp nơi, sơn băng địa liệt, dung nham từ dưới đất tuôn ra, khắp nơi đều là hỏa

diễm, hồng thủy, cảnh tượng tận thế hàng lâm thế gian.

Thực lực của ba người quá cường đại, dư âm chiến đấu ảnh hưởng, lại thêm Tu La Vương luyện hóa Thiên Đạo cho nên trật tự không gian của Nho giới không ổn, tùy thời đều có thể triệt để sụp đổ, một lần nữa diễn hóa thành hỗn độn.

Một thế giới duy trì thành hình chủ yếu nhất là nhờ vào trật tự và không gian pháp tắc, nó giống như khí cầu ánh sáng, không có thứ này sẽ trực tiếp tan vỡ.

Ba người chiến đấu phá hư không gian pháp tắc và phá hư trật tự, cũng không khác gì tháo nước trong khí cầu ra ngoài, Nho giới có thể tiếp tục duy trì hình thái đã không dễ dàng gì.

Tuy sớm biết sẽ xuất hiện tình cảnh này nhưng Nhiếp Vân và Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng không có biện pháp, Nho giới đã đầu nhập vào Tu La, từ đó phá hư tổng thể của lục đạo.

- Không...

- Ta còn chưa sống đủ, ta còn muốn tu luyện, ta muốn trở thành cao thủ...

- Tài phú của ta, người yêu của ta...

Từng tiếng khóc nỉ non, tiếng kêu thảm thiết liên tục, oán khí phá tan bầu trời, Nho giới sụp đổ làm vô số người tử vong, không có thực lực Kim Tiên không thể phi hành, rất khó tránh thoát khỏi cục diện hiện tại và chết đi.

- Ha ha, nói Tu La Vương ta giết người như ngóe, Đạm Thai Lăng Nguyệt ngươi

cũng giết không ít!

Nhìn cảnh tượng này trong mắt, Tu La Vương vừa luyện hóa Thiên Đạo Nho giới vừa cười ha ha.

- Chỉ cần giết ngươi, sẽ có thêm người sống sót, hiện tại chết nhiều

hơn nữa cũng không sao!

Đạm Thai Lăng Nguyệt bất vi sở động, nàng thét dài một tiếng, lúc này câu thông Thiên Đạo Nho giới, bàn tay của nàng chấn động lăng không nắm chặc về phía Tu La Vương

Thiên Đạo vô tình, xem vạn vật vi sô cẩu!

Tuy nàng không phải Thiên Đạo, có được thiên phú thiên đạo sư, biết rõ nặng nhẹ nên thời điểm quyết đoán sẽ không thể lòng dạ đàn bà.

Bành!

Thiên Đạo bị Đạm Thai Lăng Nguyệt khống chế lần nữa, Tu La Vương bị đánh văng, hắn lui về phía sau vài bước.

Thiên Đạo Nho giới bị Tu La Vương khống chế, nó gặp phải nguy hiểm bị cắn nuốt, bị Đạm Thai Lăng Nguyệt khống chế có thể bảo hộ bình an, hai người hiện tại giao phong không phải ý chí tinh thần và tiên lực, chủ yếu phải cướp đoạt ý chí của thế giới.

------oOo------

Chương 1861: Siêu cấp Nguyên Khí Đạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ai khống chế thêm... Quyền chủ đạo, người đó sẽ là người thắng cuối cùng.

- Rất tốt, ta cũng không tin ngươi có thể ngăn cản ta, dám tiếp tục ngăn cản, ta luyện hóa cả ngươi.

Hắn ăn thiệt thòi khi bị khống chế quyền chủ đạo Thiên Đạo, đôi mắt Tu La Vương đỏ rực mang theo ý tàn nhẫn, hắn thét dài sau đó vươn tay lên.

Hắn thân là tính mạng kỳ lạ trong hỗn độn, trời sinh đã có lực phá

hoại siêu cường, tuy không phải thiên đạo sư nhưng có thể triệt để khống chế Thiên Đạo, từ đó không ai có thể ngăn cản hắn.

Hắn đánh một trảo giao phong với Đạm Thai Lăng Nguyệt, ý chí hai người va chạm với nhau, đồng thời chấn động sau đó sắc mặt khó coi.

- Thả ta ra...

Một đạo ý chí truyền vào trong đầu, sâu trong hư không có một đạo hào quang hình thành bóng người, dần dần hiển lộ thân ảnh và không ngừng giãy dụa, nó tỏa ra ý niệm đầy sợ hãi.

Ý niệm Thiên Đạo của Nho giới!

Nó giống như người Nho tộc, quần áo nho phục rộng thùng thình, thấy không rõ dung mạo và thân hình cực kỳ khổng lồ, nếu như thời gian đầy đủ, có lẽ có thể hình thành tính mạng độc lập, hiện tại chỉ có được ý niệm linh hồn độc lập mà thôi, không thể rời khỏi Nho giới để hành tẩu độc lập.

Ý niệm Thiên Đạo Nho giới hình thành bóng người và bị Tu La Vương bắt lấy một bên, bên khác bị Đạm Thai Lăng Nguyệt bắt lấy, hai người thi triển thủ đoạn giằng co không phân cao thấp, trong nháy mắt đã hình thành cân đối.

- Buông tay cho ta!

Nhìn rõ tình hình này trong mắt, Nhiếp Vân phun ra một ngụm trọc khí, lúc này bàn tay của hắn đưa về phía trước, một viên cầu xuất hiện trong lòng bàn tay.

Thủ đoạn công kích mạnh nhất, Nguyên Khí Đạn!

Nguyên Khí Đạn của hắn lúc ban đầu cần áp súc, đến bây giờ đã đơn giản quy mô.

Viên cầu lơ lửng trong lòng bàn tay và càng lúc càng lớn, nó quấn lấy thiên địa linh khí, lực lượng cường đại không ngừng xoay tròn, không gian chung quanh xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Cả Nho giới bị ba vị đại năng luân phiên chiến đấu cho nên lung lay sắp đổ, tùy thời có thể bị xóa sổ khỏi thiên địa lục đạo.

- Đi!

Cắn răng một cái, sau khi áp súc Nguyên Khí Đạn xong lại ném về phía Tu La Vương.

Ầm ầm ầm...

Hóa thành khe hở đen kịt, Nguyên Khí Đạn nhấp nhô lao tới, còn chưa tới trước mặt đã áp chế lực lượng toàn thân Tu La Vương đông lại, làn da trên người nhăn nheo.

Nguyên Khí Đạn là chiêu số công kích mạnh nhất của Nhiếp Vân, uy lực lớn tới mức hắn không thể khống chế, lúc thời gian áp súc càng dài thì uy lực càng lớn, không riêng không gian Nho giới phát sinh rung động lắc lư, lực lượng khủng bố trùng kích làm lục giới rung động, đều xuất hiện lắc lư mức độ khác nhau.

- Chết đi!

Thấy Nguyên Khí Đạn đi tới trước mặt Tu La Vương, hắn căn bản chưa kịp đào tẩu, trong mắt Nhiếp Vân mang theo tàn nhẫn và xiết chặc nắm đấm.

Oanh!

Nguyên Khí Đạn nổ tung trước mặt Tu La Vương.

Lực lượng cuồng bạo nổ tung trong không gian dị thứ nguyên, lúc này nó không ngừng co rút, sau một lát bành trướng lần nữa, lực trùng kích tạo thành thủy triều quét qua không gian, bao phủ khắp bốn phía.

Nhiếp Vân ngăn ở trước mặt Đạm Thai Lăng Nguyệt, hắn mở thiên phú phòng ngự, Tiên Thiên Long Thân, thân thể Xích Thiên Cảnh, tất cả thủ đoạn ra hết mới có thể ngăn cản dư âm còn lại, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tại trung tâm của vụ nổ có một cái lỗ đen kịt,

không gian vỡ vụn, mặc dù thiên nhãn cũng không nhìn ra tình huống cụ thể trong đó.

Không biết Tu La Vương sống hay chết.

- Hắn chết chưa?

Đạm Thai Lăng Nguyệt xiết chặc nắm đấm, đôi mắt đen nhánh mang theo khẩn trương.

Xem uy lực Nguyên Khí Đạn vửa rồi có lẽ sẽ nổ chết Tu La Vương, nhưng thực lực của gia hỏa này quá mạnh, lúc chưa thấy thi thể chân chính thì không ai dám nói lung tung.

- Có lẽ không chết... Nếu Tu La Vương dễ dàng dánh chết như vậy cũng sẽ không làm chư thiên vạn giới đau đầu như thế.

Nhiếp Vân có thiên phú nguyên khí sư không ngừng rút lực lượng chung quanh khôi phục bản thân, đồng thời ánh mắt cảnh giác.

Tuy hắn rất muốn Tu La Vương bị đánh chết nhưng biết rõ đây là hi vọng xa vời.

Thực lực Xích Thiên Cảnh trung kỳ, nếu bị đánh chết dễ dàng như thế, Tu La Vương cũng không xứng với danh khí làm cường giả thiên địa lục đạo nghe danh phải khiếp sợ.

- Cho dù không chết cũng trọng thương.

Đạm Thai Lăng Nguyệt sớm đoán được khả năng này, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

- Ân, cũng không kém bao nhiêu đâu, Nguyên Khí Đạn này đã là toàn lực của ta, tương đương công kích mạnh nhất của ta gia tăng thêm mấy chục lần nữa, cho dù hắn có thực lực Xích Thiên Cảnh trung kỳ, nếu lâm vào trong đó cũng phải ăn đau khổ.

- Chúng ta hiện tại nên thừa dịp hắn bệnh muốn mạng hắn, đừng để hắn chạy.

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Đối với Nguyên Khí Đạn uy lực, hắn hay vẫn là rất có tự tin, mặc dù tạc Bất Tử Tu La Vương, tuyệt đối có thể làm cho hắn trọng thương.

Loại này bị thương và bình thường thương thế không giống với, ảnh hưởng tuổi thọ và lực lượng, mặc dù Tu La Vương khôi phục năng lực siêu cường, có thể so với mộc tìm đường sống phú, muốn trong thời gian ngắn khôi phục, cũng tuyệt đối không thể có thể!

- Tốt!

Đạm Thai Lăng Nguyệt gật gật đầu, tinh thần thoát ly ý niệm Thiên Đạo, lúc này phong tỏa không gian phạm vi gần lỗ đen.

Nhiếp Vân cũng thi triển chuẩn bị phía sau vây quanh bốn phía, một khi Tu La Vương xuất hiện sẽ công kích toàn lực.

Cô cô cô cô!

Lúc hai người vừa chuẩn bị tốt, lỗ đen do vụ nổ hình thành không ngừng kêu vang như ếch kêu.

Lỗ đen bành trướng như khí cầu, sau đó lại co rút vô cùng quỷ dị.

- Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ... Hắn không có bị thương?

Nhìn thấy lỗ đen xuất hiện biến cố như thế, nội tâm Nhiếp Vân rùng mình.

Lỗ đen do vụ nổ sinh ra, ở trung tâm của vụ nổ chẳng những nhiệt độ cực cao, bên trong không có không gian sinh tồn, Nhiếp Vân không dám vào loại địa phương này, hiện tại xuất hiện cảnh tượng quái dị như thế, chẳng lẽ Tu La Vương không có bị

thương hay sao?

Điều đó không có khả năng ah...

- Ha ha, Nhiếp Vân, cảm tạ Nguyên Khí Đạn của ngươi, ta vốn rất khó luyện hóa Thiên Đạo của Nho giới, mượn nhờ lực lượng của ngươi nên hiện tại dễ dàng hơn rất nhiều.

Thời điểm Nhiếp Vân nghi hoặc liền có tiếng kêu gào hưng phấn vang lên, một bàn tay khô gầy sâu trong lỗ đen vươn ra ngoài, Thiên Đạo trên không trung không phòng bị nên bị bắt đi, nó kêu gào thảm thiết.

Động tác tay cực nhanh, Đạm Thai Lăng Nguyệt vừa mới đề phòng Tu La Vương chạy thục mạng liền lập tức thoát ly khống chế Thiên Đạo, Thiên Đạo Nho giới hình thành bóng người không kịp thoát khỏi bàn tay, chỉ trong nháy mắt nó đã bị luyện hóa một nửa.

------oOo------

Chương 1862: Tế tự Nho giới

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hắn không có bị thương?

Đầu óc Nhiếp Vân như nổ tung.

Nguyên Khí Đạn vừa rồi là thứ hắn áp súc lợi hại nhất, dùng hết toàn bộ lực lượng nhưng không nghĩ tới không thể đả thương đối thủ, xem ra còn mượn lực lượng này hoàn mỹ trọng thương Thiên Đạo Nho giới, từ đó luyện hóa một nửa Thiên Đạo!

Việc này cũng quá khoa trương a!

- Thiên phú thiên đạo sư, dung hợp câu thông, ngăn cản luyện hóa!

Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng nhìn rõ cảnh này trong mắt, nàng khẽ cắn răng sau đó quát lớn, bàn tay như ngọc lần nữa muốn nắm vào hư không.

Thiên Đạo Nho giới cũng không muốn bị luyện hóa, lúc này cảm nhận được lực lượng của nàng liền nhào sang, cả hai tranh chấp

xuất hiện cục diện cân đối.

- Ha ha, Đạm Thai Lăng Nguyệt, ta đã luyện hóa một nửa Thiên Đạo Nho giới, ngươi cảm thấy còn có thể tranh với ta hay sao? Hôm nay giao Thiên Đạo cho ta, ta sẽ luyện hóa, không cho ta cũng luyện hóa, Tu La Vương ta sẽ lại hủy diệt thiên địa lục đạo, không ai có thể ngăn cản ta.

Ầm ầm!

Lỗ đen xuất hiện khe hở, Tu La Vương chui ra khỏi nơi đó, lực lượng trên tay càng ngày càng mạnh, rốt cuộc Thiên Đạo không chịu nổi cho nên bay thẳng tới bên cạnh.

Hắn đã luyện hóa một nửa Thiên Đạo Nho giới, lại luyện hóa một nửa còn lại quá dễ dàng, hơn nữa thực lực bản thân mạnh mẽ, sắc mặt Đạm Thai Lăng Nguyệt càng ngày càng trắng, nàng có phần không chịu nổi.

- Nhiếp Vân, không thể để cho hắn thành công, một khi thành công, chúng ta không phải đối thủ của hắn.

Sắc mặt trắng bệch, Đạm Thai Lăng Nguyệt cắn răng kiên trì.

- Dừng tay!

Nhiếp Vân gầm lên điên cuồng, hắn phát huy lực lượng toàn thân đến mức tận cùng, lúc này lao thẳng về phía Tu La Vương.

- Ta còn không sợ Nguyên Khí Đạn mạnh nhất của ngươi ta, chỉ bằng thực lực bây giờ cũng muốn ngăn cản ta? Cút ngay!

Tu La Vương cười lạnh, ngón tay điểm về phía trước.

Bành!

Nhiếp Vân như bị sét đánh, hắn đang vọt tới cực nhanh cũng dừng lại, toàn thân không ngừng run rẩy.

- Đây là lực lượng... Nguyên Khí Đạn...

Nhiếp Vân đã hiểu được.

Kỳ thật thực lực Tu La Vương cũng không phải đột nhiên bạo tăng, mà là không biết dùng thủ đoạn gì hấp thu lực lượng của Nguyên Khí Đạn, hơn nữa thành công phóng xuất ra, cho nên Thiên Đạo và hắn cũng không chịu nổi.

Tân tân khổ khổ áp súc một viên Nguyên Khí Đạn nhưng không đả thương đả kích, ngược lại thành tế phẩm của đối phương, hắn có tức giận nhưng không thể làm gì.

- Tới đây cho ta!

Một chiêu đánh Nhiếp Vân không cách nào nhúc nhích, gương mặt Tu La Vương trầm xuống, cánh tay còn lại nắm tới.

Ầm ầm!

Thiên địa rung động lắc lư, Đạm Thai Lăng Nguyệt phun ra một ngụm máu tươi, nàng rơi từ không trung xuống đất, triệt để thoát ly khống chế Thiên Đạo.

- Ha ha, ta nói rồi, cho dù la ai cũng không thể ngăn cản ta, cho dù thiên phú thứ nhất, thứ hai, thứ ba cũng không được!

Sau khi đánh bại Đạm Thai Lăng Nguyệt, Tu La Vương bắt lấy Thiên Đạo Nho giới và cất tiếng cười to.

- Không...

Trái tim Nhiếp Vân co rụt lại, triệt để mát lạnh, nếu thật để đối phương luyện hóa, thiên địa lục đạo sẽ không ai có thể ngăn cản hắn, xem như triệt để không thể cứu!

- Không? Bây giờ nói những chuyện này đã muộn rồi, lúc trước ta hợp tác với ngươi, ngươi không đồng ý, ngươi nên nghĩ tới kết cục hiện tại.

Tu La Vương cười ha ha, đột nhiên bàn tây khô gầy xiết chặc, hắn

muốn luyện hóa Thiên Đạo triệt để.

Ầm ầm!

Đúng lúc này có dị bêến sinh ra.

Thiên địa linh khí hội tụ cực nhanh, trong nháy mắt có âm thanh vang vọng không gian.

- Ta là Nho giới chi chủ, nguyện ý dùng toàn bộ sinh linh Nho giới hiến tế, tế tự hỗn độn chi chủ vĩ đại đổi lấy lực lượng chí cường đánh chết Tu La Vương!

Ầm ầm ầm...

Âm thanh vang lên, một cột sáng chói mắt bao phủ bầu trời, vô số người đang nổ tung.

Những bóng người này thấy chết không sờn, biết rõ sau khi nổ tung sẽ hồn phi phách tán nhưng không oán hận câu nào, dường như tiếng nổ tung chính là khúc ca bi thương của thiên địa.

- Đây là... Khâu Thánh Tôn Giả? Hắn... Hắn lại tế tự mọi người trong Nho giới?

Cảnh tượng đột nhiên, không riêng Nhiếp Vân, Đạm Thai Lăng Nguyệt khiếp sợ, Tu La Vương cũng sững sờ, trong lúc nhất thời không khí chung quanh cứng lại.

Từ khi Nho giới tuyên bố đầu nhập vào Tu La Vương, Nhiếp Vân đã không có hảo cảm gì với bọn họ, tất cả mọi người chết đi cũng không đau lòng, cho rằng Khâu Thánh Tôn Giả là phản đồ của nhân loại, thế nhưng mà... Nằm mơ cũng không nghĩ tới hắn vẫn chịu nhục, thời khắc mấu chốt lại trực tiếp tế tự người Nho giới.

Cũng như Đạo giới chi chủ lúc trước, lập tức thi triển uy lực vô tận...

- Việc này...

Vành mắt Nhiếp Vân đỏ lên.

Có thể tế tự người một giới, việc này không phải người bình thường có thể làm được.

Nếu như Khâu Thánh Tôn Giả đã sớm làm ra loại quyết định này, vì sao vừa bắt đầu đã đầu nhậpu Tu La Vương, từ đó nhận lấy bêu danh?

- Mục đích của hắn là muốn người Nho giới cùng chung mối thù!

Dường như Đạm Thai Lăng Nguyệt đã nhìn ra vấn đề, trong mắt cũng sinh ra kính ý.

- Cùng chung mối thù?

Nhiếp Vân vốn sững sờ, lập tức hiểu ra.

Kỷ nguyên giới trước đạo giới chi chủ tế luyện sinh linh Đạo giới đối kháng Tu La Vương, sở dĩ thất bại cũng không phải bởi vì Tu La Vương quá mức cường đại, mà là vì sinh linh không trên dưới một lòng, rất nhiều người sinh ra oán niệm!

Oán niệm này không khác gì phân chuột trong một bàn mỹ vị, phá hư tất cả lực lượng chuẩn bị đã lâu.

Chính bởi vì như thế oán niệm này mới có thể bảo tồn cả trăm triệu năm đến bây giờ, thậm chí còn chiếm lĩnh pho tượng Tam Thanh.

Khâu Thánh Tôn Giả là lão quái vật sống sót từ thượng cổ, khẳng định biết rõ điểm thất bại của Đạo giới chi chủ, cho nên... Hắn đầu nhập vào Tu La Vương dẫn phát cả Nho giới mâu thuẫn, từ đó kéo cừu hận khắp nơi.

Trải qua việc như vậy, tất cả cường giả Nho giới sinh ra quyết tâm tử chiến với Tu La VƯơng, oán niệm sẽ giảm xuống!

Không thể không nói đây là quân cờ tốt, nhưng... Lại làm cho Khâu Thánh Tôn Giả trả giá quá lớn!

- Đây là lòng dạ của cổ thánh, bọn họ chỉ cần có thể giết chết Tu La Vương, cho dù gánh vác bêu danh cũng không sao, cũng như Thích Già Phật tổ, Khâu Thánh Tôn Giả cũng như thế!

Nghĩ thông suốt những điểm này, Nhiếp Vân thở ra một hơi, trong nội tâm kích động không thôi.

Phật giới, bởi vì bảo trì trung lập bị nhục mạ trăm triệu năm, Khâu Thánh Tôn Giả vì muốn trên dưới một lòng càng cam tâm mang thanh danh phản đồ, những cổ thánh cổ hiền vì đại nghĩa đều nguyện ý trả giá, đáng tiếc khả kính!

------oOo------

Chương 1863: Khâu Thánh tự bạo (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tu La Vương, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi!

Một lát sau thiên địa nổ vang chấm dứt, một bóng người cao lớn mặc nho phục màu vàng nhạt lăng không một trảo tấn công Tu La Vương.

Khâu Thánh Tôn Giả!

Tế tự toàn bộ sinh linh Nho giới, Khâu Thánh Tôn Giả đã có thực lực Xích Thiên Cảnh, nhất cử nhất động mang theo phong lôi, khí thế khủng bố.

Oanh!

Khâu Thánh Tôn Giả công tới.

Lực lượng cường đại đánh tới, thân thể Tu La Vương chấn động, bàn tay bắt lấy Thiên Đạo Nho giới hạ xuống, Thiên Đạo giãy dụa sau đó chạy ra ngoài.

- Tới!

Khâu Thánh Tôn Giả đánh một trảo, Thiên Đạo hình người bị hắn nắm trong tay.

- Đạm Thai Lăng Nguyệt, nhanh luyện hóa Thiên Đạ Nho giới, bằng vào thiên phú thiên đạo sư cũng có thể trùng kích Xích Thiên Cảnh, nhanh động thủ!

Khâu Thánh Tôn Giả thét dài, bàn tay điểm một cái, Thiên Đạo Nho giới lúc này bay thẳng vào trong thân thể Đạm Thai Lăng Nguyệt.

- Việc này...

Đạm Thai Lăng Nguyệt không nghĩ tới hắn lại làm như thế, nội tâm nàng khiếp sợ.

- Tập trung ngưng thần tĩnh khí, nhanh luyện hóa!

Hắn làm như vậy khẳng định có suy nghĩ của mình!

Nhiếp Vân vừa mới bắt đầu cũng sững sờ vì hành động của hắn, lập tức hiểu ra, lo lắng phân phó.

Khâu Thánh Tôn Giả làm như vậy nhất định biết rõ cho dù hắn tế tự toàn bộ Nho giới cũng không thể thắng Tu La Vương, lúc này mới lưu lại chuẩn bị ở sau!

- Nhiếp Vân, đây là thiên quân chi khí, ta biết rõ ngươi có thể diễn hóa thiên phú vô cùng, nếu như ta chết, diễn hóa thành thiên phú thiên quân mới, giúp ta trùng kiến Nho giới!

Vừa phân phó vạn Đạm Thai Lăng Nguyệt, trong nội tâm chấn động, Nhiếp Vân nhìn thấy một đạo khí tức đặc thù tiến vào trong người, đồng thời có tiếng Khâu Thánh Tôn Giả truyền âm cho hắn.

Lúc này Khâu Thánh Tôn Giả đã hùng hồn chịu chết, ý đánh tan tất cả đường lui, hắn cũng bàn giao xong hậu sự.

- Tử kỳ của ta? Ha ha, chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta không nhìn ra ngươi hai mặt hay sao, không nhìn ra ngươi giả ý đầu hàng?

Không có làm châẩn bị từ trước?

Tu La Vương vừa mới bắt đầu bị Khâu Thánh Tôn Giả đánh trở tay không kịp nên giật mình, hiện tại hắn đã bình tĩnh lại, sau khi cười lạnh trong mắt sinh ra hàn quang.

- Nếu Tu La Vương ta chỉ có chút thủ đoạn như vậy cũng không xứng gọi là Tu La Vương!

Tu La Vương nói những lời này không lớn nhưng lại mang theo khí thế vô địch.

Căn bản không úy kỵ Khâu Thánh Tôn Giả, dường như sớm đoán được mục đích của hắn nên có chuẩn bị phía sau.

- Ta biết rõ ngươi bố trí chuẩn bị ở sau, sở dĩ ta cam tâm tiếp nhận Tu La sát khí của ngươi, nguyện ý trở thành nửa người nửa Tu La cũng đã nghĩ ra kế sách rồi.

Đối mặt Tu La Vương tự tin, Khâu Thánh Tôn Giả không có nửa điểm nhụt chí, ngược lại trong mắt mang theo bình tĩnh thấy chết không sờn.

- Tiếp nhận Tu La chi khí của ta cải tạo, nhất định phải toàn tâm phục tùng mệnh lệnh của ta, ta thật sự muốn xem ngươi có đối sách gì ngăn cản mệnh lệnh của ta.

Tu La Vương cũng có phần không tin lời hắn nói.

- Nửa người nửa Tu La...

Nghe được hai người đối thoại với nhau, lúc này Nhiếp Vân mới nhớ lại.

Khâu Thánh Tôn Giả đã toàn tâm cống hiến cho Tu La Vương cho nên biến thành nửa người nửa Tu La, làm sao có thể cự tuyệt ý niệm của đối phương.

Nửa người nửa Tu La là phương pháp Tu La Vương khống chế cường giả nhân loại, thứ hai có thể mượn nhờ lực lượng Tu La

Vương gia tăng sức chiến đấu, thực sự sẽ tổn thất tín ngưỡng và tín niệm, trở thành đồ vật giống như khôi lỗi, chính bởi vì biết rõ điểm ấy, lúc trước Nhiếp Vân mới hạ tử thủ với Khâu Thánh Tôn Giả mà không lưu tình chút nào.

Chẳng lẽ hắn có biện pháp bài trừ loại lực lượng này?

- Tế tự cả Nho giới gia trì lực lượng vô cùng vô tận, Nho giới chi chủ có thể bảo trì thanh tỉnh vài chục giây, trong khoảng thời gian này lực lượng tế tự nh hưởng cho nên hắn không bị Tu La Vương khống chế!

Đạm Thai Lăng Nguyệt bên cạnh vừa luyện hóa Thiên Đạo Nho giới vừa thở dài.

- Mấy chục giây thanh tỉnh? Thời gian ngắn như thế hắn làm sao chiến thắng Tu La Vương a... Chẳng lẽ...

Đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, Nhiếp Vân sững sờ.

- Không sai, hắn lựa chọn con đường kia, cho nên mới giao Thiên Đạo của Nho giới cho ta, giao thiên quân chi khí cho ngươi, bàn giao hậu sự.

Đạm Thai Lăng Nguyệt lắc đầu.

Nương theo luyện hóa Thiên Đạo Nho giới, nàng càng mẫn cảm hơn Nhiếp Vân, đã sớm cảm thấy được cái gì đó nên nội tâm thở dài.

Lúc này không cần Nhiếp Vân suy đoán cũng biết sẽ phát sinh chuyện gì, Khâu Thánh Tôn Giả trên bầu cười cất tiếng cười to.

- Ta biết rõ ta không cách nào cự tuyệt ngươi nhưng ít ra hiện tại ngươi không cách nào ngăn cản ta tự bạo.

Tiến lên phía trước một bước, chỉ trong nháy mắt Khâu Thánh Tôn Giả đã đi tới trước mặt Tu La Vương, hắn hô to một tiếng sau đó thân thể co rút, đồng thời lực lượng cuồng bạo thiêu đốt như núi lửa phun trào.

Tự bạo!

Hắn trực tiếp lựa chọn tự bạo!

Biết rõ qua vài chục giây nhất định sẽ đã bị đối phương khống chế, hắn không chút do dự lựa chọn công kích mạnh nhất, bản thân bạo tạc nổ tung!

- Ngươi là tên điên...

Hiển nhiên Tu La Vương không nghĩ tới sẽ có tình huống này, hắn đã giật mình, đồng tử co rụt lại.

Tế tự cả Nho giới đổi lấy lực lượng siêu việt Tiên Quân, đổi lại người bình thường khẳng định không bỏ được chết đi, Tu La Vương nghĩ đến ngàn vạn loại khả năng nhưng không ngờ gia hỏa này lựa chọn tự bạo, hơn nữa quyết đoán không do dự như thế.

Ầm ầm!

Hiện tại biết rõ cũng muộn rồi, dẫn đốt tự bạo, Khâu Thánh Tôn Giả điên cuồng bộc phát lực lượng kinh thế hãi tục, so với siêu cường Nguyên Khí Đạn của Nhiếp Vân vừa rồi còn đáng sợ hơn nhiều, lực lượng bành trướng và nổ tung nhanh chóng, nó như kíp nổ cả tinh cầu.

Vào lúc này lỗ đen xuất hiện trước mặt hai người Nhiếp Vân, không gian tối tăm như mực, lực lượng khủng bố triệt để bao phủ Tu La Vương.

- Đáng giận, ta sẽ không chết, cho dù là ai cũng không thể tổn thương ta, Tu La cốt kiếm!

- Thiên địa Tu La hàng lâm!

Trong bóng tối Tu La Vương gào thét, tiếng hô vang vọng thiên địa như sấm sét.

Vù vù!

Nương theo tiếng hô, một đạo cốt kiếm huyết hồng chém rách bóng tôi, vô số Tu La sát khí hình thành hàng tỉ đầu Tu La, tất cả không sợ tử vong lao thẳng về phía lực lượng tự bạo..

Nhìn thấy cảnh này Nhiếp Vân đã hiểu vì sao Tu La Vương có thể ngăn cản Nguyên Khí Đạn của hắn.

------oOo------

Chương 1864: Khâu Thánh tự bạo (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tu La Vương trời sinh có được năng lực triệu hoán hàng tỉ Tu La, vừa rồi nhất định đã triệu hoán vô số Tu La, dùng chúng tạo thành bức tường phòng hộ, lúc này mới có thể sống sót, hơn nữa mượn nhờ lực lượng Nguyên Khí Đạn chuyển bại thành thắng.

Lúc này hắn cũng muốn làm như thế, đáng tiếc uy lực tự bạo của Khâu Thánh Tôn Giả thật sự quá lớn, vượt xa siêu cấp Nguyên Khí Đạn, cho dù lực lượng của hắn hùng hậu nhưng thân thể sụp đổ, làn da rạn nứt.

- Tu La Vương ta là tính mạng vĩ đại nhất trong thiên địa, sẽ không chết trong tay phản đồ.

Thôn phệ lực lượng, đột phá!

Hình như biết rõ chính mình khả năng không ngăn cản nổi, Tu La Vương con mắt hồng, che kín tơ máu, trong lúc đó, một câu gào rú lần nữa vang vọng, hắn rõ ràng không tại ngăn cản bạo tạc nổ tung sinh ra lực lượng, mà là trong cơ thể như là lỗ đen giống như hấp thu.

Thời khắc mấu chốt, hắn buông tha chống cự và đổi thành thô npheej.

Nói thật làm như vậy cần phác lực thật lớn, rất khó chống lại lực

lượng cuồng bạo, buông tha chống cự lựa chọn thôn phệ tương dứt bỏ tính mạng, tùy thời chết đi!

Chỉ cần không kiên trì nổi, không cần người khác động thủ, chính mình sẽ tươi sống nổ chết!

Có thể làm ra quyết định này trong nháy mắt, không thể không nói Tu La Vương thật sự đáng sợ, cho dù phản ứng hay phách lực, có thể nói số một số hai trong thiên địa lục đạo!

- Thôn phệ, ta nhìn ngươi có thể thôn phệ bao nhiêu.

Biết rõ Tu La Vương thật muốn thành công, khi đó thực lực của hắn tăng nhiều, đột phá Xích Thiên Cảnh trung kỳ, đến lúc đó càng khó chiến thắng, Nhiếp Vân không dám do dự, hắn oanh kích một quyền, lực lượng nguyên khí đan điền không ngừng co rút, hắn dốc sức liều mạng quán thâu lực lượng vào vụ nổ.

Ngươi không phải thôn phệ sao? Ta sẽ cho ngươi thêm lực lượng, ngươi nuốt có thể nuốt chết hay không.

Nhiếp Vân cũng hạ nhẫn tâm!

- Đáng giận...

Nhìn ra mục đích của hắn, bình tĩnh trong mắt Tu La Vương biến thành hoảng sợ, hắn điên cuồng rống to nhưng không thể ngăn cản nổi lực lượng cuồng bạo.

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ mạnh vang lên không dứt bên tai, rốt cuộc Tu La Vương cũng bị bao phủ trong bóng tối, cũng như vừa rồi, hắn biến mất trong thiên địa.

Hô!

Nhiếp Vân thở ra một hơi, ánh mắt mệt mỏi.

Vừa rồi liên tục vận chuyển thiên phú nguyên khí sư, hắn đã tiêu

hao toàn bộ tinh thần, cả người vô cùng mệt mỏi.

- Lần này... Hắn chết chắc rồi!

Nhìn thấy hắc ám trước mặt, Nhiếp Vân thì thào tự nói.

Khâu Thánh Tôn Giả tự bạo và lực lượng hắn quán thâu, lực lượng tự bạo vừa rồi quá cuồng bạo, không nói thứ khác, cho dù thực lực của chính mình mạnh hơn gấp mười lần mà lâm vào trong đó cũng chết chắc, mặc dù Tu La Vương là cường giả Xích Thiên Cảnh trung kỳ cũng phải chết.

- Khâu Thánh Tôn Giả quả nhiên đại nghĩa, chết dứt khoát như vậy, không dây dưa dài dòng...

Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng ngẩng đầu nhìn vào lỗ đen, cũng không thấy khí tức Khâu Thánh Tôn Giả lưu lại liền lắc đầu thở dài.

Khâu Thánh Tôn Giả quá ác, hắn không hạ thủ lưu tình với cả chính mình, lần tự bạo này không lưu chuẩn bị phía sau, hắn đã hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh!

Nghe được nàng cảm khái, Nhiếp Vân cúi đầu nhìn cả Nho giới biến thành tử địa, nó giống như Đạo giới lúc trước, tất cả mọi người bị tế tự, trước kia nhìn thấy đám người Tử Cống, Yến Lưu Tô, chỉ sợ cũng sớm biến thành quỷ hồn, triệt để thiêu đốt.

Chiến đấu tàn khốc như vậy, một khi tử vong, không ai có biện pháp gì.

- Lại chờ một lát, nếu như Tu La Vương không đi ra, hẳn là chết... Ân? Không tốt!

Sau khi thu hồi nội tâm cảm khái, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lỗ đen, lúc nhìn sang, chính muốn muốn dò xét xem Tu La Vương có tử vong hay không, đột nhiên biến sắc, hắn kéo Đạm Thai Lăng Nguyệt thuấn gian di động hàng tỷ dặm.

Oanh!

Thân thể vừa ổn định, hắ nhìn thấy nơi mình đứng lúc trước nổ tung, mặt đất bắn ra ra vô số khí lãng, thời gian không gian bị chôn vùi.

Lúc này một bóng người bước ra khỏi lỗ đen.

Hắn vừa phát ra công kích vừa rồi.

- Hắn không chết...

Nhìn rõ bóng người xuất hiện, trái tim Nhiếp Vân và Đạm Thai Lăng Nguyệt mát lạnh.

Xuất hiện ở nơi này không phải người khác, chính là Tu La Vương!

Lúc này hắn không còn uy vũ như trước kia, quần áo toàn thân rách mướp, khắp nơi đều là vết máu, xem ra hắn có thể ngăn cản Khâu Thánh Tôn Giả tự bạo nhưng không sống khá giả như trước, hắn bị thương rất nặng.

- Ta không chết, ta nói rồi, muốn cho ta chết, các ngươi còn chưa có tư cách.

- Tu La Vương ta là tính mạng vĩ đại nhất trên thế giới, không có khả năng chết trong tay của con sâu cái kiến.

Trong tiếng thét dài, vẻ mặt Tu La Vương biến thành điên cuồng dữ tợn, đột nhiên thân thể chấn động, trong người sinh ra lực lượng bành trướng và bắn ra khắp bốn phía.

- Cái gì? Hắn muốn đột phá!

- Làm... Làm sao có thể!

Cảm nhận được cổ lực lượng này, trái tim Nhiếp Vân co rút và tâm thần trầm xuống.

Tu La Vương chẳng những sống sót sau khi Khâu Thánh Tôn Giả tự bạo, hắn còn có thể mượn lực lượng này đột phá, rốt cuộc đây là quái thai gì? Tại sao có thể có được tính bền dẻo và tiềm lực

cường đại như vậy?

Cho tới nay Nhiếp Vân vẫn cảm thấy tiềm lực của mình rất lớn, tính bền dẻo vô cùng, càng gặp ngăn cản thì tiến bộ càng rõ ràng, lúc này nhìn thấy Tu La Vương, mới hiểu ra, khó trách có thể trở thành ác mộng của chư thiên vạn giới, gia hỏa này mới thật sự đáng sợ.

Có thể sống sót sau tự bạo khủng bố như vừa rồi đúng là kỳ tích, hắn còn có thể mượn lực lượng đột phá thành công, thành công tấn cấp, tại sao trong hỗn độn có tính mạng đáng sợ như thế?

- Không... Không có khả năng...

Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng phải biến sắc, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy.

Xem ra mặc dù thân là thiên đạo sư nhưng nàng vẫn có tin đây là sự thật.

Trên thế giới lại có tính mạng đáng sợ như thế, bất khuất như thế, cho dù như thế nào cũng không thể đanh chết.

- Tu La Vương ta là tồn tại không thể nào chiến thắng, cho dù có người có thể thắng ta nhưng tuyệt đối không phải những con sâu cái kiến giống như các ngươi.

Nương theo tiếng gào rú, khí thế trên người Tu La Vương bộc phát như gợn sóng, thực lực không ngừng bạo tăng, lập tức đột phá gông cùm xiềng xích mạnh nhất, hắn càng trùng kích tầng thứ cao hơn.

- Xích Thiên Cảnh hậu kỳ... Hắn đã đột phá đến Xích Thiên Cảnh hậu kỳ, Nguyệt Nhi, nắm chặt thời gian luyện hóa Thiên Đạo Nho giới, ta giúp ngươi!

------oOo------

Chương 1865: Lăng Nguyệt đột phá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy thực lực đối phương không ngừng tăng trưởng, Nhiếp Vân biết rõ không thể ngăn cản nổi, trong tình thế cấp bách, bàn tay hắn đưa tới rót lực lượng vào trong người Đạm Thai Lăng Nguyệt.

Nếu không thể ngăn cản hắn tấn cấp, hiện tại cần phải làm là gia tăng sức chiến đấu của bọn họ, nghĩ biện pháp ngăn cản đối phương!

Ầm ầm ầm...

Đạm Thai Lăng Nguyệt sắp luyện hóa Thiên Đạo Nho giới, lúc này tăng thêm Nhiếp Vân trợ giúp, lực lượng trong cơ thể không ngừng tăng lên như nước vỡ đê.

Ầm ầm!

Lực lượng cường đại trùng kích khí hải, khí thế toàn thân Đạm Thai Lăng Nguyệt không ngừng biến hóa, rốt cục đột phá bình chướng thiên nhân vĩnh cách kia, thuận lợi tấn cấp Xích Thiên Cảnh!

Luyện hóa Thiên Đạo Nho giới, Đạm Thai Lăng Nguyệt thuận lợi đạt tới Xích Thiên Cảnh, trở thành cường giả Xích Thiên Cảnh!

Lần đột phá này làm cho bản chất tính mạng của nàng phát sinh biến hóa lần nữa, khí thế toàn thân không ngừng gia tăng, nàng không khác gì đóa hoa xinh đẹp nhất thiên địa lơ lửng giữa không trung.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Rốt cục tu vi Đạm Thai Lăng Nguyệt dừng lại ở Xích Thiên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, nhìn nàng từ xa chẳng khác gì đóa sen không nhiễm nước bùn, toàn thân tỏa ra kim quang nhàn nhạt như ảo mộng, như giả như thật.

- Xích Thiên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong? Như vậy muốn thắng ta sao?

Đáng tiếc là thực lực của mình ngươi còn chưa đủ.

Vào lúc này Tu La Vương cũng đình chỉ tấn cấp, khí thế toàn thân như rồng, lực lượng đã vượt qua lúc trước.

Mặc dù từ Xích Thiên Cảnh trung kỳ tấn cấp đến hậu kỳ chỉ là tiểu khoảng cách nhưng khí thế của hắn biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đạt tới Xích Thiên Cảnh, chênh lệch cấp bậc càng lớn, mặc dù là tiểu cấp bậc nhưng sức chiến đấu gia tăng gấp bội.

- Vậy sao? Vậy thì nhìn xem thực lực của ta đi!

Tấn cấp Xích Thiên Cảnh, trong mắt Đạm Thai Lăng Nguyệt mang theo hảo diễm hừng hực, vào lúc này bàn tay trắng như ngọc không ngừng điểm tới.

Ầm ầm!

Tiếng nổ mạnh vang vọng thiên địa, thiên địa rung động lắc lư, lực lượng hung hãn không ngừng phối hợp với không gian đè ép Tu La Vương.

- Hừ!

Tu La Vương cũng không tránh né, Tu La cốt kiếm trong tay chém mạnh về phía trước.

Rầm rầm!

Hai đại siêu cấp cường giả công kích đối kháng với nhau, không gian chung quanh không ngừng hủy diệt, cả Nho giới vốn đã rách nát không chịu nổi, rốt cuộc thể thừa nhận lực lượng hung hãn oanh kích nên triệt để sụp đổ, một lần nữa diễn hóa thành hỗn độn chi khí.

- Quả nhiên có chút thủ đoạn, hỗn độn là chủ chiến trường của ta, ở chỗ này ngươi không cách nào mượn nhờ Thiên Đạo, ta xem ngươi làm sao thắng ta.

Đối kháng một chiêu, hai người chẳng phân biệt làm gì được nhau, Tu La Vương cũng không chiếm được tiện nghi nhưng hắn không thất vọng, ngược lại hưng phấn cười ha ha.

Đạm Thai Lăng Nguyệt là thiên đạo sư, vừa rồi lại luyện hóa Thiên Đạo Nho giới cho nên có năng lực khống chế Nho giới, hiện tại Nho giới triệt để sụp đổ và diễn hóa thành hỗn độn, loại năng lực này bị suy yếu vô hạn, quan trọng hơn là, Tu La Vương sinh ra trong hỗn độn, hắn có năng lực thích ứng tự nhiên với hỗn độn, so sánh với nhau, cho dù thực lực Đạm Thai Lăng Nguyệt bạo tăng nhưng lại bó tay bó chân, khó mà đối kháng với hắn.

- Nguyệt Nhi, đi Phật giới hoặc là Đạo giới!

Nhiếp Vân cũng nhìn ra điểm ấy nên rống to lên.

- Tốt!

Đạm Thai Lăng Nguyệt hiểu ý của hắn, nàng không giao thủ với đối phương mà lại quay người rời đi.

Phật giới là nơi Phật môn khổ tâm kinh doanh nhiều năm, không gian còn vững chắc hơn Nho giới rất nhiều, tiến vào trong đó đấu với Tu La Vương mới làm hắn mất đi chủ động.

Về phần Đạo giới không có bóng người, đây là nơi chiến đấu tốt nhất, ít nhất ở nơi này không ảnh hưởng tới sinh linh nào khác.

Đạo giới và Phật giới hai chọn một, Đạm Thai Lăng Nguyệt trực tiếp lựa chọn Đạo giới.

Đối với nàng mà nói có thể giảm bớt sinh linh tổn thương mới là tốt nhất.

- Bán tính đánh rất như ý, các ngươi có thể xác định chạy tới Đạo giới?

Nhìn thấy hành động của hai người, Tu La Vương cười lạnh, Tu La cốt kiếm vung lên, một đạo kiếm khí chém tới lần nữa.

Lần này cũng không phải nhắm vào Đạm Thai Lăng Nguyệt, mà là Nhiếp Vân!

Thực lực hai người đều tăng lên, chỉ có Nhiếp Vân vẫn là nửa bước Xích Thiên Cảnh, không có đột phá giới hạn thiên nhân vĩnh cách kia, Tu La Vương xem ra hắn dễ đánh chết nhất, hơn nữa chỉ cần đánh trúng, Đạm Thai Lăng Nguyệt sẽ dừng lại.

Quả nhiên kiếm khí còn chưa tới trước mặt, sắc mặt Đạm Thai Lăng Nguyệt biến hóa và trở tay đánh một quyền ngăn cản kiếm quang, đồng thời nàng đưa tay bắt lấy Nhiếp Vân đưa về phía sau.

Bành!

Quyền phong và kiếm quang va chạm, hai người dây dưa với nhau lần nữa, ưu thế muốn chạy trốn mất đi, lúc này không có khả năng rời đi.

- Đáng giận!

Nhìn thấy chính mình thành vướng víu, sắc mặt Nhiếp Vân khó coi, nắm đấm xiết chặt.

Cho tới nay vẫn là hắn che mưa chắn gió, lần này lại làm cho Đạm Thai Lăng Nguyệt ngăn cản công kích thay mình, thật sự làm hắn không cam lòng.

Bành bành bành bành!

Trong lòng của hắn không cam lòng, chiến đấu trong hỗn độn rất ác liệt, Tu La Vương không hổ là tính mạng trong hỗn độn, ở chỗ này như cá gặp nước, thực lực càng cường đại hơn, mà thiên phú thiên đạo sư của Đạm Thai Lăng Nguyệt không thể phát huy uy thế ở nơi này, dần dần rơi vào hạ phong, bị ước thúc khắp nơi.

PHỐC!

Đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, Đạm Thai Lăng Nguyệt bay ngược ra sau, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy.

Tuy luyện hóa Thiên Đạo Nho giới và thực lực về sau có tiến bộ nhưng so với Tu La Vương tiến bộ còn kém hơn quá nhiều, căn bản không phải đối thủ!

- Nguyệt Nhi!

Nhìn thấy Lăng Nguyệt bị thương, khóe mắt Nhiếp Vân như nứt ra, hắn ôm lấy thê

tử, rót một đạo mộc sinh chi khí vào trong người nàng.

- Tuy các ngươi làm ta cảm thấy khiếp sợ và ngoài ý muốn với lần diệt thế này nhưng những chuyện như vậy sớm muộn vẫn tới, các ngươi đi chết đi!

Biết rõ hai người có không có khả năng chiến thắng chính mình, Tu La Vương cười ha ha, hắn lập tức điểm tới một chỉ về đên kịt về phía hai người, lực lượng này sắp bao phủ Nhiếp Vân và Đạm Thai Lăng Nguyệt.

Ông!

Mắt thấy sắp bắn trúng hai người, một đạo hào quang bảy màu từ sâu trong hỗn độn bay tới, nó mở khí lưu, như cự hạm phá sóng và tỏa ra hào quang chói mắt.

- Nhiếp Vân, tiếp kiếm, binh khí của ngươi ta đã luyện xong rồi!

Ngay sau đó có âm thanh vang dội vang lên, hai thân ảnh phá không bay tới.

Thích Già Phật tổ, Tu Du Tẩu!

Hai người này tới đây vào thời khắc mấu chốt, hơn nữa còn luyện thành binh khí siêu việt tạo hóa tiên khí.

------oOo------

Chương 1866: Đại đạo vô cực, ba ngàn đan điền! (1)

- Tốt!

Nhiếp Vân biết rõ tình cảnh nguy cấp, hắn không kịp nhiều lời với mọi người, cánh tay duỗi ra tiếp nhận trường kiếm tỏa ra hào quang bảy màu, hắn tiếp kiếm sau đó lao tới ngăn cản công kích của Tu La Vươn!

Nhất Kiếm Tru Thiên, Nhất Kiếm Hủy Diệt!

Liên tục sử dụng hai công kích, kiếm khí diệt tuyệt thiên địa chém đi, kiếm khí xé rách hỗn độn tiến lên.

- Hảo kiếm!

Cảm nhận được uy lực trên kiếm khí, nội tâm Nhiếp Vân mừng như điên.

Đây mới thực sự là hảo kiếm, chỉ luận phẩm cấp đơn thuần tuyệt đối không thua cốt kiếm của Tu La Vương!

Chỉ có kiếm cấp bậc này mới có thể bộc phát lực lượng của hắn tới mức hoàn mỹ nhất, có được có sức chiến đấu chống lại Tu La Vương.

Oanh!

Kiếm khí va chạm với công kích của Tu La Vương, từ đó thanh lý ra khu vực trống trong hỗn độn.

Vù vù!

Thích Già Phật tổ, Tu La Vương, Đạm Thai Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân đứng chung một chỗ nhìn về phía Tu La Vương ở đối diện.

Dường như biết rõ Nhiếp Vân có chuôi kiếm này liền khó đánh chết trong thời gian ngắn, hắn đình chỉ công kích, sắc mặt có chút khó coi.

- Không nghĩ tới trước kia lưu tính mạng hai tên phế vật các ngươi lại thành mối họa hôm nay.

Đôi mắt Tu La Vương nheo lại, hắn nhìn chằm chằm Thích Già Phật tổ và Tu Du Tẩu.

Nếu như không phải hai người này lấy bảo kiếm vào thời khắc mấu chốt, chỉ sợ Nhiếp Vân hiện tại đã chết.

- Có đôi khi phế vật cũng có thể sáng tạo tác dụng lớn, Tu La Vương, ngươi nằm mộng cũng không ngờ ta có thể luyện chế bảo vật cấp bậc này.

Thích Già Phật tổ chắp tay trước ngực, hắn cười cười và quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Nhiếp Vân thí chủ, đây là khoáng thạch ngươi muốn, ngươi xem có thể diễn sinh đan điền hay không.

Bàn tay ném một đống khoáng thạch về phía trước.

Những tảng đá này vừa xuất hiện, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy pháp quyết vô danh trong người vận chuyển, lập tức mừng rỡ như điên!

Trong địa ngục hàn tinh ẩn chứa đại lượng khoáng thạch, đáng tiếc cũng không cách nào mang nó ra, cũng không thể làm pháp quyết vô danh tấn cấp, một lần nữa diễn sinh đan điền.

Đối với Nhiếp Vân giai đoạn hiện tại mà nói, diễn sinh đan điền là phương pháp đột phá tốt nhất, trước mắt rồi đột nhiên xuất hiện nhiều khoáng thạch ẩn chứa khí tức đặc thù như vậy, quả thực tương đương cây cỏ cứu mạng, hắn làm sao không thích.

- Tại sao nhiều như thế...

Trong địa ngục hàn tinh chỉ có một đống khoáng thạch không nhiều, Thích Già Phật tổ luyện chế một thanh bảo kiếm, vì sao lại nhiều như thế, nhiều tới mấy chục khối.

- Tuy địa ngục hàn tinh trân quý, luyện chế binh khí cũng cần tinh luyện, Thích Già Phật tổ thiêu đốt tinh huyết, tinh luyện mấy chục viên, lúc này mới kiếm đủ tinh hoa!

Tu Du Tẩu nói.

Nghe hắn nói như vậy, Nhiếp Vân lúc này mới chú ý Thích Già Phật tổ tiều tụy hơn trước quá nhiều, râu tóc biến thành sương trắng, hắn già nua mấy chục tuổi.

Tu vi đạt tới cảnh giới của bọn họ dung mạo ít cải biến, Thích Già Phật tổ sống trăm triệu năm vẫn bảo trì dung mạo, lúc này mới không qua bao lâu đã biến thành như thế, đủ thấy hao tổn to lớn.

- Đa tạ!

Nhiếp Vân biết rõ phải đánh chết Tu La Vương, nói quá nhiều sẽ bị đối phương xem nhẹ, đành phải giấu cảm kích vào đáy lòng, quay đầu nhìn sang Tu La Vương cách đó không xa, ngón tay của hắn điểm lên thân kiếm, một đạo tinh huyết dung nhập vào trong, thần kiếm gào thét.

- Thanh kiếm này do địa ngục hàn tinh tạo thành, Thích Già Phật tổ thiêu đốt tinh huyết luyện chế, ký thác mộng tưởng của tất cả mọi người, khát vọng thắng lợi, khát vọng đạt được thành công, cho nên gọi là Thự Quang Kiếm. (*Thự Quang = rạng đông)

Tượng trưng cho ánh rạng đông xé tan bóng tối, cuối cùng có thể chiếu rọi đại địa, bao dung vạn vật.

Cảm nhận được sinh mệnh lực và tinh lực ẩn chứa trong thân kiếm, tâm thần Nhiếp Vân thông thấu, hắn đặt tên cho kiếm.

- Thự Quang Kiếm? Tốt!

- Chúng ta cố rắng nhiều như vậy chỉ vì tìm ánh rạng đông, vì nhân loại, vì thiên địa lục đạo!

Tu Du Tẩu cười ha ha.

- Sợ thời gian không kịp, ta cùng Tu Du Tẩu chuyên môn luyện chế trong thời gian lung khu ngươi mang từ phàm giới tới, kết quả không ngờ sau khi luyện thành thanh kiếm này còn có được năng lực vặn vẹo thời gian, chặt đứt thời gian, điểm này ngoài dự kiến của ta.

Thích Già Phật tổ nhìn Thự Quang Kiếm như nhìn hài tử của mình, trong mắt tràn đầy kiêu ngạo và tự hào.

- Thời không lung khu?

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Khi Tu Du Tẩu rời khỏi Nho giới đến bây giờ, dựa theo thời gian bình thường không cao hơn nửa giờ, thời gian ngắn như vậy muốn luyện chế bảo vật cấp bậc này, cho dù có chuẩn bị mọi thứ đầy đủ đi chăng nữa cũng rất khó hoàn thành, Tu Du Tẩu khẳng định đã sớm nhìn ra điểm này, lúc này mới sử dụng thời không lung khu.

Thời không lung khu trong phàm giới có được năng lực vặn vẹo thời gian 100: 1, nửa canh giờ bên ngoài, bên trong đá qua hơn năm mươi canh giờ, chính là bốn ngày, luyện chế một kiện bảo bối đúng là tốn thời gian, thiêu đốt tinh huyết bất kể hậu quả sẽ nhanh hơn rất nhiều.

- Nói xong chưa? Nói xong thì đi chết đi!

Tu La Vương nhìn thấy mọi người gặp nhau nhưng không có sợ hãi, ngược lại hắn tươi cười và hừ lạnh một tiếng, cốt kiếm đâm tới.

Lực lượng bộc phát đáng sợ, khí thế chấn động cửu châu, nó xé rách biển hỗn độn, cốt kiếm như yêu hồn đoạt mệnh đâm thẳng vào Nhiếp Vân.

- Tới tốt!

Cầm Thự Quang Kiếm trong tay, Nhiếp Vân tin tưởng tăng nhiều, hắn không sợ hãi cốt kiếm của đối phương, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, tay trái lăng không một trảo nắm lấy khoáng thạch đặc thù vào

trong tay, phải tay chém ra một đạo kiếm quang sáng chói, chiếu rọi vạn giới, Nhất Kiếm Hủy Diệt!

Hỗn độn là khỏi nguyên của vạn vật, cũng là nơi tan rã vạn vật, binh khí bình thường chỉ cần đụng vào sẽ hòa tan, biến mất vô tung vô ảnh, điểm này có phần tương tự hủy diệt chi đạo của Nhiếp Vân.

Nhất Kiếm Hủy Diệt đại biểu cho diệt vong tan rã, nó dung hợp với lực lượng hỗn độn, tạo thành kiếm ý thuộc về mình.

Ầm ầm ầm...

Kiếm quang va chạm với nhau, tuy Nhiếp Vân vẫn không địch lại và lui về phía sau vài bước, Tu La Vương cũng không chịu nổi, cốt kiếm chấn động lắc lư và hổ khẩu vỡ ra.

- Cái gì? Ngươi làm sao có thể có loại lực lượng này...

Sắc mặt Tu La Vương biến hóa...

Hắn là cường giả Xích Thiên Cảnh hậu kỳ, đối phương chỉ là nửa bước Xích Thiên Cảnh, kém nhau gần một đại cấp bậc, không nghĩ tới có thể đánh thành xu thế bất phân thắng bại, loại thực lực này quả thực không thể tưởng tượng nổi!

------oOo------

Chương 1867: Đại đạo vô cực, ba ngàn đan điền! (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha, đa tạ Tu La Vương ngươi hỗ trợ, ta có thể lĩnh ngộ thức thứ năm của Liên Nguyệt kiếm!

Nhất Kiếm Hỗn Độn!

Không để ý tới hắn ngạc nhiên, Nhiếp Vân cười ha ha, mũi kiếm phá tan hỗn độn.

Vừa rồi giao thủ kiếm ý hủy diệt của hắn dung hợp với hỗn độn, không ngờ hắn lại có lĩnh ngộ lần nữa, trực tiếp sáng chế Liên Nguyệt kiếm thức thứ năm!

Nhất Kiếm Phá Trần, Nhất Kiếm Hoàn Vũ, Nhất Kiếm Tru Thiên, Nhất Kiếm Hủy Diệt, Nhất Kiếm Hỗn Độn!

Năm kiếm thức, mỗi thức đáng sợ hơn mỗi thức, năm thức tương liên với nhau, đầu đuôi hô ứng giống như bài ca phúng điếu phá diệt vạn vật, tuyệt đối là một trong những tuyệt học đỉnh cấp trong thiên địa, cũng không yếu hơn Nhất Khí Hóa Tam Thanh chút nào.

- Ngươi...

Tu La Vương hừ lạnh.

- Pháp quyết vô danh vận chuyển, luyện hóa!

Thấy Tu La Vương tạm thời không có ý xông tới, Nhiếp Vân biết rõ một kiếm vừa rồi đã chấn nhiếp đối phương, hắn âm thầm may mắn.

Kỳ thật thực lực của hắn cũng không có mạnh như Tu La Vương phán định, sau khi lĩnh ngộ Nhất Kiếm Hỗn Độn, mượn nhờ lực lượng cường đại của Thự Quang Kiếm gia tốc kiếm khí mà thôi, lúc này Tu La Vương không thèm quan tâm mà xông tới, mặc dù hắn và Đạm Thai Lăng Nguyệt có cùng xông lên cũng khó có thể bỏ chạy.

Kết quả lại có thể chấn nhiếp Tu La Vương, phương thức suy nghĩ thay đổi một ít đã có hiệu quả khác biệt.

Trong thời gian ngắn ngủi này, Nhiếp Vân biết rõ thời cơ đến, không chút do dự trực tiếp vận chuyển pháp quyết vô danh thôn khí tức đặc thù diễn sinh đan điền.

Khoáng thạch trong địa ngục hàn tinh có phần giống viên đạt được trong Vạn Giới Sơn, tuy không lớn nhưng ẩn chứa khí tức đặc thù cực kỳ nồng đậm, hiện tại mấy chục viên khoáng thạch nằm trong lòng bàn tay, lập tức cảm thấy lực lượng bành trướng và tăng vọt,

tốc độ pháp quyết vô danh vận chuyển nhanh hơn rất nhiều.

Ông!

Có đầy đủ khí tức đặc thù quán thâu, quả nhiên sâu trong khí hải Nhiếp Vân phát sinh biến hóa không nhỏ, quả nhiên diễn sinh đan điền, âm thanh nổ vang trong người, huyết mạch tăng lên nhanh chóng.

- Thì ra là thế... Thì ra là thế!

Tu Du Tẩu nhìn Nhiếp Vân sau đó hiểu ra cái gì đó, hắn vuốt vuốt chòm râu và cười ha ha.

- Xảy ra chuyện gì, hiểu ra cái gì?

Thích Già Phật tổ biết rõ hắn thất thố như vậy nhất định có phát hiện tọng đại cho nên nghi hoặc.

- Những khí tức đặc thù trong miệng Nhiếp Vân kỳ chính là Hồng Mông chi khí lúc thiên địa hình thành, lúc trước Nhiếp Vân có thể mở chủ đan điền hình thành thiên phú đệ nhất thật ra là thiên mệnh sở quy, mệnh vậy, người không thể làm khác!

Tu Du Tẩu cười nói.

- Hồng Mông chi khí? Gia gia, đó là cái gì?

Lần đầu tiên Đạm Thai Lăng Nguyệt nghe cái tên này.

- Hồng Mông giả, nguyên khí vậy. Kỳ thật Hồng Mông chi khí chính là nguyên thủy nhất, cũng là nguyên khí tinh khiết nhất, thiên địa vạn vật đều là nó cấu thành, lúc trước thiên địa phân thành âm dương nhị khí, kỳ thật chính là Hồng Mông chi khí phân liệt!

- Kiếp trước Nhiếp Vân kiếp trước khi chết đã cầm lấy linh thạch ẩn chứa Hồng Mông chi khí, trong nội tâm tràn ngập không cam lòng và phẫn nộ, thời điểm đó chủ đan điền vận chuyển và đột nhiên đụng phải khí tức nguyên thủy nhất, lúc đó cũng kích phát nó giống như khai thiên tích địa hình thành đệ nhất đan điền!

Tu Du Tẩu cũng phân tích quá trình Nhiếp Vân hình thành đệ nhất đan điền một lần.

- Ah, nói như vậy chỉ cần có được Hồng Mông chi khí, mỗi người cũng có thể mở ra đệ nhất đan điền?

Đôi mắt Thích Già Phật tổ sáng ngời.

- Trên lý luận mỗi người cũng có thể mở chủ đan điền nhưng không ai mở ra được.

- Loại thành công này là không thể phục chế.

- Lúc ấy thân nhân Nhiếp Vân tử vong toàn bộ, trong nội tâm sinh ra tuyệt vọng đậm đặc, đó không đơn thuần chỉ là tuyệt vọng, còn có không cam lòng và quyết tâm chống lại vận mệnh.

- Chính bởi vì có quyết tâm như thế nên hắn bắt lấy một đường sinh cơ trọng sinh ba trăm năm, hơn nữa mở ra đệ nhất thiên phú!

- Cho nên mới nói vận vậy, mệnh vậy!

- Con rết trăn không phải rắn, gà nhà có cánh không thể thành chim.

- Ngựa đi ngàn dặm phải có chí hướng; người có ý chí như Lăng Vân, không có vận mệnh theo cùng không thể bay cao.

- Chuyện vận khí khó mà nói, khó có thể tự thuật, số trời cho phép, không phải sức người có thể phục chế, trong thiên địa có thể có một người là vạn hạnh, chỉ sợ sau này không có người thứ hai.

Tu Du Tẩu cảm thán.

- Ha ha, là Nhiếp Vân may mắn, cũng là chư thiên vạn giới may mắn, xem ra Tu La Vương kết thúc cũng là số trời mong muốn.

Thích Già Phật tổ hiểu ra và cười to.

Trong khi hai người nói chuyện, Nhiếp Vân vận chuyển pháp quyết vô danh trong người mười lần, huyết thống thừa số gia tăng cho chủ đan điền đạt tới ba ngàn.

Một vạn đại đạo lặp lại rất nhiều, trên thực tế chỉ có ba ngàn đạo là tận cùng, cho nên gọi là ba ngàn đại đạo.

Ba ngàn đan điền đã đại biểu cực hạn của thiên phú, hoàn toàn bao quát tất cả thiên phú và không lặp lại.

Trong tình huống Hồng Mông chi khí sung túc cho nên Nhiếp Vân có thể diễn sinh ba ngàn huyết thống thừa số, ngay cả hắn cũng khó mà tin nổi.

- Mở đan điền!

Có huyết thống thừa số, chẳng khác nào có đan điền, tuy cần mở ra nhưng tinh thần tập trung vào trùng kích khí hải.

Ầm ầm!

Rất nhiều huyết thống thừa số đồng thời nổ tung diễn hóa thành ba ngàn đan điền vờn quanh chủ đan điền, từ đó bày ra xu thế bao la vạn trượng.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

- Đột phá!

Ba đan điền vừa hình thành, trong đầu Nhiếp Vân cảm nhận được ý chí đặc biệt trong tối tăm, thân thể chấn động, bình cảnh Xích Thiên Cảnh bị lực lượng hậu tích bạc phát bành trướng.

Trong cơ thể nổ vang liên tục, hỗn độn chung quanh tách ra, khí tức toàn thân hắn như kiếm và không ngừng bộc phát hào quang sắc bén.

- Đột phá? Đáng giận, trúng kế!

- Chết!

Lúc này Tu La Vương hiểu ra, Nhiếp Vân hành động như vừa rồi là mê hoặc hắn, mục tiêu chân chính là tìm thời gian đột phá.

Sắc mặt biến thành khó coi, Tu La cốt kiếm trong tay chém tới, khí thế xé trời sinh ra đâm thẳng vào mi tâm của Nhiếp Vân.

- Đừng tay!

Đạm Thai Lăng Nguyệt biết rõ Nhiếp Vân đang ở mấu chốt đột phá không thể bị quấy rầy, đôi mi thanh tú nhíu lại, hai tay mở ra, tay áo đung đưa như Hằng Nga nhảy múa.

Rầm rầm rầm!

Hỗn độn nổ tung, hai đại cường giả Xích Thiên Cảnh giao phong, khí lưu hỗn độn bị phá vỡ giống như quét sạch chiến trường, những nơi bị lực lượng ảnh hưởng biến thành không gian loạn lưu.

------oOo------

Chương 1868: Nhiếp Vân đột phá, Xích Thiên Cảnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lui!

Tu Du Tẩu, Thích Già Phật tổ đồng thời lui về phía sau.

Thực lực của bọn họ xem như nổi bật nhất trong hàng ngũ thiên địa lục đạo, đối diện trong tranh đấu cấp bậc như hiện tại vẫn còn kém quá xa, hoàn toàn không có tư cách chen tay vào.

Cường giả Xích Thiên Cảnh chiến đấu, Tiên Quân lâm vào trong đó không khác gì con sâu cái kiến bình thường, không thể làm được

gì.

- Ngươi cũng muốn ngăn ta? Cút ngay!

Hắn bạo phát toàn bộ lực lượng Xích Thiên Cảnh hậu kỳ ra ngoài, một đạo kiếm quang như cầu vồng xuyên qua không gian, Đạm Thai Lăng Nguyệt căn bản không ngăn nổi, toàn bộ phòng ngự chung quanh nổ tung, nàng phun một ngụm máu tươi và bay ngược về phía sau.

- Nguyệt Nhi!

- Đạm Thai thí chủ!

Tu Du Tẩu, Thích Già Phật tổ không nghĩ tới Đạm Thai Lăng Nguyệt đã đạt tới Xích Thiên Cảnh lại bại nhanh như thế, sắc mặt trầm xuống.

- Nhiếp Vân ngươi cũng đừng đột phá, hiện tại chinh là tử kỳ của ngươi!

Sau khi đánh bại Đạm Thai Lăng Nguyệt, Tu La Vương mặt trầm như nước, Tu La cốt kiếm phá vỡ hỗn độn loạn lưu đâm tới lần nữa.

Lần này mang theo hàn ý kinh thiên động địa, còn chưa tới trước mặt đã làm cho đám người Tu Du Tẩu cảm thấy khủng hoảng sâu trong nội tâm, một kiếm này cho thấy hắn toàn lực công kích, đã vượt qua Nhất Kêếm Hỗn Độn của Nhiếp Vân vừa rồi.

Ông!

Vào lúc kiếm khí đánh tới trước mặt hắn, Nhiếp Vân đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra, trong mắt bắn ra hào quang sắc bén.

Kiếm khí sôi trào trong mắt, Thự Quang Kiếm lăng không bay lên.

- Tới tốt, hôm nay ta sẽ cho ngươi xem thực lực của ta sau khi đột phá, biết một chút về cái gọi là tam thiên đại đạo trong cùng một thân!

Đôi mắt Nhiếp Vân bắn ra hàn quang kinh người, toàn thân tỏa ra hàn ý đáng sợ, phối hợp hàn khí của Thự Quang Kiếm đã làm cho hỗn độn cũng phải đóng băng.

Tê tê...

Trường kiếm vũ động kinh thiên, Nhất Kiếm Phá Trần, Nhất Kiếm Hoàn Vũ, Nhất Kiếm Tru Thiên, Nhất Kiếm Hủy Diệt, Nhất Kiếm Hỗn Độn, Liên Nguyệt kiếm năm thức thi triển nối đuôi nhau, dung hợp cùng một chỗ hình thành một đạo kiếm quang tuyệt thế.

Bành!

Kiếm quang va chạm với cốt kiếm của Tu La Vương.

PHỐC!

Cánh tay Tu La Vương bị chém đứt, máu tươi tung tóe.

Một chiêu định thắng bại, không phải đối thủ của Nhiếp Vân!

- Bạo!

Cánh tay Tu La Vương bị trảm, hắn cũng không có uể oải, cánh tay vừa thoát ly khỏi thân thể liền bay thẳng về phía Nhiếp Vân, ngay sau khi tới trước mặt liền nổ tung.

Oanh!

Một cánh tay nổ tung sinh ra lực lượng có thể sánh ngang Khâu Thánh Tôn Giả tự bạo lúc nãy, hỗn độn thế giới bị lực lượng che kín, khí tức cuồng bạo quay cuồng và bao phủ đám người Nhiếp Vân.

- Phòng ngự chi khí, ngăn cản!

Hắn điểm ngón tay về phía trước, một cái mai rùa cực lớn xuất hiện trước mặt che chở đám người Đạm Thai Lăng Nguyệt, Tu Du Tẩu và Thích Già Phật tổ ở phía sau, mọi người cảm thấy lực lượng

thời không trùng kích đánh vào mai rùa vang lên âm thanh rậm rạp như mưa rào, nếu như không nhờ có mai rìa ngăn cản, chỉ sợ sẽ có vài người bị thương.

- Không hổ là cường giả Xích Thiên Cảnh hậu kỳ, một tay cánh tay nổ tung lại có uy lực như thế... Không tốt!

Nhiếp Vân cảm thấy mai rùa phòng ngự lắc lư, nếu không phải nguyên khí trong cơ thể của hắn dồi dào, căn bản không ngăn cản nổi, hắn vừa tán dương lại nhớ tới cái gì đó, đột nhiên sắc mặt biến hóa.

Bàn tay lăng không một trảo thu mai rùa vào trong cơ thể, cánh tay giơ lên đấm một quyền về phía trước.

Một quyền này thi triển tiên lực và thân thể Xích Thiên Cảnh cho nên đánh xuyên qua không gian, khí lãng sinh ra do dự bạo tách ra một thông đạo.

- Quả là thế, đáng giận!

Gương mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

Chỉ thấy vị trí Tu La Vương vừa đứng lúc nãy biến mất, gia hỏa này thừa cơ tự bạo cánh tay và chạy thoát.

- Hắn không có khả năng đi xa, khẳng định đang ở gần, đi mau1

Đám người Tu Du Tẩu biết rõ một khi cấp cho Tu La Vương đủ thời gian nhất định có thể đủ ngóc đầu trở lại, lúc đó càng phiền toái.

- Trốn, đuổi theo nơi nào? Sâu trong hỗn độn, truy tung chi khí, và thiên phú thiên nhãn không thể dùng, không nhìn thấy hắn vừa rồi chạy tới nơi nào, một khi đuổi theo sai lầm, từ đó hắn có thể thừa dip tiến vào thế giới khác quấy rối, tuyệt đối là tai nạn long trời lỡ đất!

Nhiếp Vân nheo mắt nói ra.

Sâu trong hỗn độn đã bị hỗn độn chi khí ảnh hưởng, thiên phú thiên

nhãn và thiên phú truy tung không có tác dụng gì, bọn họ không biết Tu La Vương chạy đi nơi nào, một khi đuổi theo sai hướng, hắn chạy đến năm giới khác quấy rối sẽ tử thương thảm trọng.

- Hắn bị thương cho nên cần khôi phục thương thế thật nhanh, đột phá gông cùm xiềng xích, chắc chắn sẽ không chạy vào trong hỗn độn, hiện tại thiên địa lục đạo Nho giới hủy diệt, chỉ con lại Linh giới, Đạo giới, Ma giới, Phật giới và Yêu Nhân giới!

- Hắn có thể đi mấy nơi này.

Đạm Thai Lăng Nguyệt phân tích.

- Nguyệt Nhi nói có đạo lý, phạm vi năm giới quá lớn, nếu như hắn thật muốn trốn thì chúng ta khó tìm.

Nhiếp Vân cau mày, hắn rất khó chịu.

Phạm vi của thiên địa lục đạo thật lớn, tuy thực lực mọi người mạnh nhưng nếu Tu La Vương thật muốn chạy trốn, cho dù bọn họ có lật tung cả thế giới lên cũng không tìm được.

- Tuy thiên phú thiên cơ của ta lợi hại nhưng Tu La Vương căn bản không phải ta có thể suy tính, chúng ta phải nghĩ biện pháp.

Thấy ánh mắt mọi người nhìn sang, Tu Du Tẩu lắc đầu.

Tuy hắn có thiên phú thiên cơ sư, có thể suy tính chuyện chư thiên nhưng hắn thật không thể suy tính Tu La Vương.

- Không cần suy tính, Yêu Nhân giới có Thiên Yêu Thánh Hoàng và tiểu Long, còn có Nhan Chi, hiện tại hắn bị thương sẽ không mạo hiểm, Phật giới, Thích Già Phật tổ vẫn bố cục, gậy ông đập lưng ông, chắc hẳn hắn không đi.

- Linh giới là hang ổ thập đại gia tộc, Liên Nguyệt Các có thể sẽ đi, có thể không đi.

- Về phần Ma giới, nơi này xa nhất, khả năng không lớn...

Nhiếp Vân chậm rãi phân tích, vừa phân tích xong hắn trợn mắt.

Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng hiểu ra cái gì, nàng che miệng nói:

- Đạo giới! Hắn khẳng định đi Đạo giới!

- Đạo giới? Hắn đi Đạo giới làm gì?

Tu Du Tẩu và Thích Già Phật tổ đều sững sờ, cảm thấy có chút khó tin.

- Không có làm gì, hắn muốn luyện hóaThiên Đạo của Đạo giới, từ đó đột phá lần nữa.

Sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Lúc trước hắn cô đọng Thiên Đạo của Nho giới đã nhìn ra Tu La Vương có bản lĩnh luyện hóa Thiên Đạo, hiện tại mọi người chậm trễ thời gian dài như vậy, chỉ sợ hắn đã đắc thủ, khi đó hỏng bét.

------oOo------

Chương 1869: Liên Nguyệt kiếm thuật chân chính (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đạo giới đứng đầu thời thượng cổ, tuy trải qua Đạo giới chi chủ tế tự không có sinh linh, địa vực của nó lớn, thậm chí không nhỏ hơn Linh giới bao nhiêu, Thiên Đạo trong đó bao la mờ mịt hơn xa Nho giới, một khi bị hắn luyện hóa, chẳng những thương thế hoàn hảo, thực lực khẳng định còn tăng lên rất mạnh!

- Đi mau, nhất định phải ngăn cản hắn luyện hóa Thiên Đạo Đạo giới!

Sau khi hiểu ra điểm này, trong lòng mọi người như có tảng đá đè lên nươời, nương theo Nhiếp Vân hô to, lúc này cả đám bay về Đạo giới.

Qua một lúc mọi người đi vào Đạo giới nhìn thấy cảnh tượng kinh hãi.

Thế giới Đạo giới có tiên khí bao la mờ mịt đã biến thành hỗn loạn, kiến trúc phong cách cổ xưa biến thành bụi phấn, những kiến trúc thượng cổ không còn bóng dáng ngày xưa.

Một thân ảnh cao lớn đang đứng giữa bầu trời Đạo giới, bàn tay cắm vào bầu trời, cả đại địa, bầu trời đang lạnh run.

Quả nhiên Tu La Vương muốn thôn phệ Thiên Đạo của Đạo giới!

- Hỏng bét, tới chậm!

Nhìn thấy Đạo giới đang không ngừng sụp đổ, mất đi Thiên Đạo trật tự, không gian thời gian trở nên hỗn loạn, mọi người biết rõ đã tới muộn.

Trước mắt khí tức trên người Tu La Vương càng ngày càng lớn mạnh, cũng không có dấu hiệu bị thương, rất hiển nhiên trải qua thôn phệ Thiên Đạo hắn chẳng những khôi phục thân hình còn tiếp tục đột phá.

- Lão đại, Nho giới xảy ra chuyện gì?

Lúc mọi người nhìn thấy một màn này, chợt tiếng nói sốt ruột vang lên, có mấy đạo hào quang bay tới, chính là đám người tiểu Long, U Minh Hoàng Vương và Nhan Chi.

Lúc này tiểu Long và U Minh Hoàng Vương đã tiêu trừ ngăn cách, hai người đứng song song với nhau, mặc dù không nói gì nhưng khí tức hòa hoàn mỹ hảo.

- Tu La Vương đã thôn phệ Thiên Đạo Đạo giới? Mau ngăn cản...

Đi tới trước mặt mọi người, tiểu Long phát hiện Tu La Vương đang ở phía trước, sắc mặt biến hóa.

- Đã muộn, không kịp!

Đạm Thai Lăng Nguyệt lắc đầu.

Đối với Thiên Đạo mạnh yếu, nàng thân là thiên đạo sư cho nên có quyền lên tiếng nhất, Thiên Đạo Đạo giới lúc bọn họ tới đã bị thôn phệ không còn bao nhiêu, mặc dù mạo hiểm tiến lên cũng không thu hoạch được gì.

- Vậy làm sao bây giờ?

Nhan Chi nhướng mày.

- Làm sao bây giờ? Chỉ có chiến đấu!

Nhiếp Vân thở ra một hơi, tu vi tăng trưởng tin tưởng tăng nhiều nhưng thực lực của đối phương cũng tăng cường, hiện tại chưa trải qua chiến đấu chính thức nên hắn không nói trước được.

- Tại sao ngươi tới đây? Có lẽ nơi này không phải nơi ngươi tới.

Nói xong lời này Nhiếp Vân chú ý bên cạnh Nhan Chi có một bóng người, đó là người quen, Tuyết Tĩnh Nhi!

Tuy nàng có thực lực Vương Tiên, khoảng cách Tiên Quân còn có khoảng cách rất lớn, loại cấp bậc chiến đấu này Tiên Quân cũng khó có thể bảo vệ tính mạng, nàng tới đây làm gì?

- Ta...

Nghe Nhiếp Vân hỏi như vậy, Tuyết Tĩnh Nhi do dự một chút nhưng không biết trả lời thế nào.

- Được rồi, là ta dẫn nàng tới, có lẽ có thể giúp đỡ!

Nhan Chi cắt ngang hai người nói chuyện.

- Chiến đấu cấp bậc này, ngươi cũng không thể nhúng tay vào, nên mang nàng về đi.

Nhiếp Vân hất tay lên không nói gì, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Tu La Vương, cất cao giọng nói:

- Tu La Vương, ngươi cũng thôn phệ xong rồi, đến đây, để cho ta nhìn thấy ngươi đột phá mạnh thế nào?

Nói xong hắn tung người xông về phía trước, Thự Quang Kiếm biến thành điện quang đánh tới.

- Ngươi tới thật nhanh! Hiện tại thực lực của ta hoàn toàn khôi phục, hơn nữa còn có đột phá tiếp, ngược lại muốn xem ngươi có thể tiếp nổi hay không?

Bàn tay Tu La Vương rút ra khỏi không trung, nương theo động tác của hắn thiên địa không chịu nổi và ầm ầm sụp đổ, cũng như Nho giới lúc trước, nó một lần nữa diễn hóa thành hỗn độn.

Một thế giới, Thiên Đạo duy trì trật tự, một khi Thiên Đạo hủy hoại chẳng khác gì mất đi trật tự, nó sẽ lại diễn hóa thành hỗn độn, chờ đợi không biết bao nhiêu năm tháng dài dằng dặt và trở thành thế giới mới.

Tu La cốt kiếm xuất hiện lần nữa, hàn mang chớp động, hắn lăng không đâm thẳng về phía trước, cả thế giới đều bị kiếm quang bao phủ.

- Nhất Kiếm Tru Thiên? Ngươi khi nào học được chiêu này!

Thấy hắn dùng chiêu này, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng.

Tu La Vương thi triển chiêu số không phải chiêu khác, chính là Liên Nguyệt kiếm do hắn sáng tạo ra!

Hơn nữa nhìn chiêu số vận dụng thuần thục có thể thấy mức lý giải kiếm đạo không kém hơn mình bao nhiêu.

- Tuy ta là Tu La Vương, là huyết thống cao quý nhất trong chư thiên vạn giới, ta vẫn không thể không thừa nhận ngươi là thiên tài, sáng chế kiếm chiêu phi thường lợi hại, thậm chí còn mạnh hơn cả Tu La truyền thừa kiếm thuật!

Tu La Vương cười khẽ, kiếm quang như mưa, Nhất Kiếm Tru Thiên

nhẹ nhàng run lên biến thành Nhất Kiếm Hủy Diệt.

Hai bộ kiếm pháp kết nối với nhau không trì têệ, ngay cả Nhiếp cũng phải kinh hãi.

Phối hợp quá hoàn mỹ, vận dụng Liên Nguyệt kiếm thuật tới mức này, cho dù là hắn, nếu không thi triển thiên phú thiên thủ sư cũng khó có khả năng hoàn thành.

- Hừ, Liên Nguyệt kiếm là ta sáng chế, cho dù ngươi thi triển thông thuận nhưng lý giải kiếm đạo lại không bằng ta, hôm nay ta sẽ cho ngươi xem cái gì là Liên Nguyệt kiếm pháp!

Thấy đối phương thi triển kiếm thuật càng lúc càng nhanh, tinh thần Nhiếp Vân ngưng trọng, hắn không nhanh không nóng nảy, Thự Quang Kiếm bị tiên lực kích phát, thân kiếm nhộn nhạo bắn ra một tầng sương mù hơi mỏng, hắn đánh một kiếm với kiếm khí như cầu vồng, phóng xuất ra ý cảnh khác biệt.

Liên Nguyệt kiếm pháp trước kia, cho dù là Nhất Kiếm Tru Thiên, Nhất Kiếm Hủy Diệt hay Nhất Kiếm Hỗn Độn đều mang theo lực lượng hủy diệt mạnh mẽ, quấy phong vân, hủy diệt Thiên Đạo.

Hiện tại Nhiếp VÂn thi triển kiếm ý bay bổng nhẹ nhàng như gió xuân, như tình nhân nỉ non với nhau, như khúc nhạc tình yêu say đắm.

Kiếm chiêu giống nhau nhưng kiếm ý hoàn toàn khác nhau, không có bất kỳ điểm nào giống nhau cả.

- Ha ha, Nhiếp Vân, chẳng lẽ ngươi không dám thi triển kiếm chiêu do mình sáng tạo chứ, dùng loại kiếm pháp mềm nhũn này đối phó ta? Ngươi xác định không dùng sai?

Thấy ý cảnh của Nhiếp Vân thi triển ra hoàn toàn khác với Liên Nguyệt kiếm hắn thi triển lúc trước, Tu La Vương cười to.

Liên Nguyệt kiếm hắn nhìn thấy là kiếm khí khí phách nhất, phối hợp với bảo kiếm mang theo lực lượng tuyệt đối, nhẹ nhõm có thể vượt cấp đối chiến, chính bởi vì như thế hắn mới học trộm bộ kiếm

thuật này và đối chiến với Nhiếp Vân.

Nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ tới lần thứ hai gặp kiếm pháp vô địch này lại biến thành kiếm chiêu mềm nhũn như thế.

Loại này kiếm pháp này làm sao giết người? Nói đùa gì vậy!

------oOo------

Chương 1870: Liên Nguyệt kiếm thuật chân chính

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nếu ngươi không tin vào kiếm pháp của mình, vậy thì chết đi!

Hắn la hét một tiếng, Tu La Vương sử dụng một chiêu Nhất Kiếm Hỗn Độn cuối cùng phá không đánh tới.

Chiêu này còn cương mãnh hơn cả Nhiếp Vân thi triển lúc trước, bí mật mang theo sức chiến đấu Xích Thiên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, kiếm khí như hoàng, không thể ngăn cản, còn chưa tới trước mặt đã phá tan hỗn độn, không có thứ gì chịu nổi gánh nặng.

- Không phải ta không tin vào kiếm pháp của mình, mà là ngươi căn bản không hiểu hàm nghĩa chân chính của kiếm pháp.

Đối mặt với kiếm pháp cương mãnh, Nhiếp Vân không chút hoang mang, sắc mặt lạnh nhạt, Thự Quang Kiếm trong tay bay bổng chém một sợi dây nhỏ về phía trức.

Tu La Vương thi triển Nhất Kiếm Hỗn Độn hung đâm vào sợi dây nhỏ, lúc này bị oanh kích tầng tầng và cuốn lấy như bánh chưng.

Một sợi dây nhỏ có uy lực yếu ớt, rất dễ dàng bị kiếm lực cuồng bạo đánh tan, nhưng mười đạo, trăm đạo, nghìn đạo... Thì rất khó, chỉ trong nháy mắt sợi dây nhỏ bao phủ kiếm khí, không dưới hàng tỉ đạo, cho dù khí lưu hỗn độn cũng không thể phá vỡ, chưa tới trước mặt Nhiếp Vân đã dừng lại và không ngừng thu nhỏ

- Điều... Điều đó không có khả năng!

Lúc này tới phiên Tu La Vương giật mình, Nhiếp Vân lại có thể sử dụng một sợi dây nhỏ như thế ngăn cản kiếm chiêu hung hãn của hắn, làm sao có thể?

- Cứng quá dễ gãy, nhu quá không giữ!

- Nhật đầy tắc trắc, nguyệt đầy tắc khuyết!

- Ngươi thân là Tu La Vương lại khong biết điểm này, thật sự quá đáng buồn.

Nhiếp Vân cười khẽ, Thự Quang Kiếm tiếp tục chém tới, kiếm khí như dây nhỏ bao phủ tầng tầng, chúng như nước chảy không ngừng chảy mãi về đông.

- Liên Nguyệt kiếm của ta sáng chế vì Nguyệt Nhi, đặt tên là Thương, biểu đạt tình cảm và nhớ nhung, một loại trách nhiệm và nghĩa vụ, Tu La Vương ngươi chỉ biết phá hư, không có bất kỳ cảm tình gì, bất cứ kẻ nào trong mắt ngươi cũng chỉ là lợi ích và không lợi ích, làm sao có thể hiểu được trìu mến? Làm sao hiểu được chân lý của kiếm pháp!

Vừa thi triển kiếm thuật, Nhiếp Vân không ngừng lẩm bẩm.

- Thế giới này cái gì cũng phá, cái gì cũng diệt vong, chỉ có chân tình là vĩnh hằng bất diệt, cho dù ngươi có thể hủy diệt thiên địa, tru diệt Thiên Đạo thì thế nào? Ngươi có thứ do mình thủ vững không? Ngươi có nguyện ý vì bằng hữu của ngươi mà chết? Ngươi có ái mộ người yêu không? Ngươi biết cảm ơn không...

- Ngươi không biết cái gì cả, sanh ở trong thiên địa, chỉ biết có phá hư, cho dù hủy diệt thế giới này thì têế nào? Thích Già Phật tổ, Tu Du Tẩu, Nhan Chi, Khâu Thánh Tôn Giả đều là người sống sót của kỷ nguyên giới trước, bọn họ có được kiên trì và thủ hộ của bản thân, vì kiên trì này bọn họ sẵn sàng trả giá tính mạng, ngươi có không?

- Trong mắt chỉ có lợi ích và danh lợi, quyền lợi và thực lực!

- Ngươi không nghĩ rằng ngươi chẳng có gì cả, ngươi thống trị qua vô số kỷ nguyên giới, cuối cùng được cái gì? Thời điểm quyền lợi đạt tới một loại trình độ nào đó, đạt được hư không, không có bằng hữu, không có thân nhân, không có người nào chia sẻ vui sướng do quyền lực mang lại, chỉ có những kẻ nhận mệnh lệnh của ngươi, ngươi quát lớn người khác, chém giết người khác, đây là việc ngươi nghĩ tới chưa?

Kiếm pháp như mưa và nhanh chóng bao phủ Tu La Vương, Nhiếp Vân nói giống như lưỡi đao đâm vào linh hồn, từng câu đâm thẳng vào trong đầu Tu La Vương, thân thể hắn không tự chủ run rẩy, thần sắc hoảng hốt, dường như ngộ ra cái gì đó.

- Ta không có bằng hữu, không có thân nhân, không có tình bạn, tình yêu... Đạt được quyền lực thì có ý nghĩa gì? Không có người chia xẻ, không có người lý giải, chỉ có sợ hãi cùng phục tùng... Chẳng lẽ ta làm như vậy là sai?

Sắc mặt Tu La Vương hoảng hốt như nhập ma.

Không riêng gì hắn, ngay cả đám người Tu Du Tẩu, Đạm Thai Lăng Nguyệt, Thích Già Phật tổ cũng ngưng trọng và lâm vào trầm tư.

Nhiếp Vân nói chẳng những có đạo lý, còn xen lẫn hiệu quả tiên âm làm người ta không tự chủ lâm vào trong đó, suy nghĩ ý nghĩa sống, bản chất của tính mạng.

- Đúng vậy a, chúng ta vì cái gì...

- Sống như công dã tràng, người sống có truy cầu chân chính là gì?

Kiếm ý chân chính của Liên Nguyệt kiếm vừa thi triển ra có tác động tới linh hồn, tuy mỗi người đều nằm trong phạm vi công kích kiếm pháp của Nhiếp Vân, từng nhìn thấy chiêu kiếm này, bọn họ lâm vào trầm tư không tự kiềm chế được.

- Không đúng!

- Ta có sai lầm gì chứ? Ta đường đường Tu La Vương, vương giả

trong hỗn độn, diệt thế chính là phải diệt vong thế giới tội ác, một lần nữa diễn biến hỗn độn, ta đúng, ta không cần bằng hữu và người thân, ta không cần tình bạn, tình yêu, ta cần lực lượng tuyệt đối.

Ầm ầm!

Trong lúc này có tiếng nổ mạnh vang lên, đôi mắt vốn đang nghi hoặc lại mang theo kiên định, toàn thân Tu La Vương toàn thân, khí lãng tuôn ra bức bách và ngăn cản kiếm khí như tờ đang đánh tới.

- Đáng tiếc!

Nhìn thấy Tu La Vương vững chắc nội tâm vào thời khắc mấu chốt, Nhiếp Vân nói thầm một tiếng.

Vừa rồi hắn thật sự dùng công tâm chiến, chỉ cần có thể kiên trì một lúc là có thể đánh chết hắn, không nghĩ tới tên này ý chí kiên định, lại có phản ứng vào thời khắc mấu chốt, hắn thoát khỏi công tâm của Liên Nguyệt kiếm thuật.

- Nhiếp Vân, ngươi nói bậy nói bạ, chẳng lẽ cảm thấy ta có thể tin tưởng? Tu La Vương ta huyết thống cao quý, làm sao có thể làm bằng hữu và người yêu với loại người như các ngươi, tuy Liên Nguyệt kiếm chân chính lợi hại nhưng không gì hơn thế này.

Tỉnh táo lại, Tu La Vương quát lớn một tiếng, Tu La cốt kiếm nghịch chuyển, hắn cũng không thi triển Liên Nguyệt kiếm, mà là hình thành vòng xoáy với quỷ khí um tùm.

Kiếm pháp chỉ Tu La Vương hắn mới có.

- Ai, xem ra cũng phải đại chiến mà thôi.

Thấy đối phương thanh tỉnh, Nhiếp Vân biết rõ chiêu số vừa rồi đã vô dụng.

Loại người như Tu La Vương chẳng những có thực lực mạnh, tâm trí càng kiên định, muốn phá hư là không có khả năng.

Tâm tình trầm ổn, Thự Quang Kiếm hóa thành bóng kiếm, Nhiếp Vân xông lên.

Hắn thân kiêm thiên phú võ đạo sư, thiên phú kiếm đạo sư, càng có lợi khí trong tay, rất nhiều chiêu số không cần phải cân nhắc qua, mọi cử động phù hợp đại đạo hàm nghĩa không chê vào đâu được.

Tuy Tu La Vương có thực lực Xích Thiên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, càng là thôn phệ Thiên Đạo Đạo giới, kiếm thuật cũng cực kỳ cường đại, hai người giao thủ, hỗn độn triệt để sôi trào, từng đạo kiếm đạo đen kịt nứt vỡ không gian, làm cho đám người Đạm Thai Lăng Nguyệt không xen vào được.

------oOo------

Chương 1871: Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong nháy mắt, hai đại siêu cấp cường giả đã đánh mấy ngàn chiêu, không ai nhường ai, bất phân thắng bại.

- Nhiếp Vân khó đánh chết Tu La Vương, Tu La Vương muốn giết hắn cũng khó, nhìn thấy hai người kỳ phùng địch thủ, đáng tiếc... Thực lực của chúng ta quá thấp, căn bản không xen tay vào được, bằng không nhất định có thể giúp Nhiếp Vân đấu Tu La Vương, giải quyết tai hoạ ngầm!

Mọi người lẳng lặng nhìn cảnh tượng chiến đấu trước mắt, Nhan Chi lắc lắc đầu nói.

Trong bọn họ, Đạm Thai Lăng Nguyệt thực lực mạnh nhất nhưng nàng không thể phát huy thực lực trong hỗn độn, hơn nữa Tu La Vương và Nhiếp Vân hiện tại mạnh hơn nàng không ít, mặc dù lên cũng không giúp được cái gì, gây chuyện không tốt còn biến thành vướng víu của Nhiếp Vân, hắn phải phân thân đi chiếu cố nàng.

Về phần đám người tiểu Long chỉ có thực lực nửa bước Xích Thiên Cảnh, chênh lệch còn lớn hơn nữa, xông tới chỉ gây thêm phiền

toái.

- Không phải Nhiếp Vân tu thành tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh hay sao? Tại sao hắn không thi triển ra? Thời điểm này biến thành ba người, Tu La Vương khẳng định không phải đối thủ!

Đột nhiên, Tu Du Tẩu nói.

Hắn cảm thấy kỳ quái, đánh cả buổi nhưng Nhiếp Vân vẫn không thi triển tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh, một khi sử dụng khẳng định Tu La Vương khó có thể chống cự.

- Cũng không phải Nhiếp Vân không thi triển, mà là Tu La Vương không cho hắn cơ hội sử dụng.

Sắc mặt Thích Già Phật tổ ngưng trọng, chậm rãi nói.

- Có ý gì?

Nhan Chi không nhìn ra dị thường và hỏi.

- Tuy Nhiếp Vân đột nhiên mở ba ngàn đan điền, thực lực tăng nhiều, hơn nữa thuận lợi đột phá Xích Thiên Cảnh nhưng thực lực vẫn quá yếu, chỉ có Xích Thiên Cảnh sơ kỳ, mà Tu La Vương đã đạt tới Xích Thiên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, sức chiến đấu cả hai mặt ngoài nhìn như ngang nhau nhưng trên thực tế là Tu La Vương đè đánh Nhiếp Vân, nếu không phải hắn sớm biết chiêu số, hơn nữa dựa vào kinh nghiệm chiến đấu của võ đạo sư, bằng không hiện tại khẳng định bị thương!

Thực lực Đạm Thai Lăng Nguyệt mạnh nhất, nàng sớm nhìn ra vấn đề nên sắc mặt khó coi.

- Việc này...

Nghe được nàng giải thích, những người khác lúc này mới chú ý tình huống Nhiếp Vân hiện tại đúng là không tốt, là bị đối phương đè đánh, luân phiên công kích làm hắn luống cuống tay chân, căn bản đằng không có thời gian thi triển tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

- Đây còn không phải trọng điểm, hỗn độn là nơi sinh ra Tu La Vương, huyết mạch của hắn cổ quái, hắn chiến đấu ở nơi này có thể bảo trì thể lực không suy kiệt, còn có thể nương theo chiến đấu không ngừng tăng lên.

- Tuy hai người đánh nhau thời gian không dài nhưng các ngươi nhìn kỹ, thực lực của Tu La Vương không phải đang tăng cường không ít sao?

Thích Già Phật tổ nói tiếp.

- Việc này...

Mọi người lúc này mới chú ý, cẩn thận quan sát có thể nhìn thấy thực lực Tu La Vương đang dần dần tăng lên, lúc trước nói chuyện và cẩn thận quan sát hoàn cảnh xấu của Nhiếp Vân, hiện tại hoàn cảnh xấu đang tăng lớn, càng ngày càng rõ ràng.

- Nhiếp Vân có được thiên phú nguyên khí sư, lực lượng vô cùng vô tận nhưng hai người chiến đấu cường độ cao, từ đó tiêu hao tinh thần vô cùng to lớn, chỉ sợ tiếp tục kiên trì sẽ lâm vào hoàn cảnh xấu hơn, phải thua không nghi ngờ!

Gương mặt Thích Già Phật tổ ngưng trọng.

- Đúng thế, phải nghĩ biện pháp, bằng không Nhiếp Vân thất bại, thiên địa lục đạo cũng đối mặt với cục diện diệt vong.

Sắc mặt Tu Du Tẩu như mướp đắng.

Vừa mới nhìn thấy hi vọng, tất cả mọi người không muốn gặp phải hủy diệt.

Huống chi hiện tại thiên địa lục đạo đã hủy diệt hai giới, chỉ còn bốn giới.

- Hiện tại chỉ có biện pháp, nghĩ biện pháp đưa bọn họ tới Phật giới.

Đám người nặng nề một lát, đột nhiên Thích Già Phật tổ lên tiếng.

- Như vậy không được!

Nghe được hắn quyết định Tu Du Tẩu đã biến sắc, vội vàng cự tuyệt.

- Chúng ta cũng biết năng lực của Tu La Vương, mặc dù Nhiếp Vân hiện tại chiếm thượng phong cũng không có khả năng đánh chết hắn, phương pháp duy nhất chính là phong ấn, chỉ có vây khốn hắn mới có thể phong ấn, Phật giới trải qua trăm triệu năm chuẩn bị đã sớm làm tốt khả năng hi sinh, lần này nên để Phật giới chúng ta giải quyết tai họa ngầm thay chư thiên vạn giới.

Ánh mắt Thích Già Phật kiên định không sinh ra dao động.

- Thích Già, ngươi nên suy nghĩ cẩn thận, chúng ta có Nhiếp Vân, hắn có thiên phú đệ nhất đã chiếm cứ ưu thế, hoàn toàn có thể dùng biện pháp khác phong ấn Tu La Vương, chẳng lẽ phải hi sinh Phật giới sao?

Tu Du Tẩu khuyên can lần nữa.

- Những biện pháp khác? Chẳng lẽ còn có biện pháp khác sao?

Thích Già Phật tổ lắc đầu, thần sắc thản nhiên:

- Không nên khuyên ta, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, Khâu Thánh Tôn Giả có thể gánh vác bêu danh, cuối cùng chết đi huy hoàng, chúng ta sống nhiều năm như vậy cũng không có gì phải lưu luyến.

- Ah...

Nghe Thích Già Phật tổ nói têế, mọi người biết rõ hắn quyết tâm đã định, khó mà sửa đổi nên sắc mặt ảm đạm.

Hiện tại Nhiếp Vân đang lâm vào hạ phong khi chiến đấu với Tu La Vương, nếu muốn chiến thắng phải dẫn hắn vào bốn giới còn lại trong thiên địa lục đạo, tại đây thiên phú của Đạm Thai Lăng Nguyệt sẽ mượn lực Thiên Đạo, thực lực tăng nhiều, hơn nữa Tu

La Vương không có như cá gặp nước như trong hỗn độn, tỷ lệ chiến thắng tăng lên rất nhiều.

Muốn triệt để diệt sát Tu La Vương, bốn giới còn lại chỉ có Phật giới có khả năng thành công nhất.

Phật giới chuẩn bị từ trăm triệu năm trước, một khi thành công, nhất định có thể giải quyết tai họa ngầm này, chỉ có điều trải qua như vậy, người của cả Phật giới cũng hồn phi phách tán, cuối cùng cả Phật giới cũng biến mất.

- Lăng Nguyệt thí chủ, ngươi là người mạnh nhất trong chúng ta, thỉnh truyền âm với Nhiếp Vân thí chủ, bảo hắn dẫn Tu La Vương vào Phật giới!

Làm ra quyết định, Thích Già Phật tổ không hề do dự nên chắp tay trước ngực.

- Được!

Đạm Thai Lăng Nguyệt biết rõ đây là biện pháp duy nhất, không nói thêm lời, tinh thần khẽ động truyền âm cho Nhiếp Vân.

Người khác không đạt tới Xích Thiên Cảnh, tùy tiện truyền âm với Nhiếp Vân, nhất định sẽ bị Tu La Vương biết được, nghĩ muốn làm hắn mắc câu quá khó khăn.

- Đi Phật giới?

Nhiếp Vân đang giao chiến, đột nhiên nghe được Đạm Thai Lăng Nguyệt truyền âm, thân thể chấn động, lập tức hiểu quyết tâm của Thích Già Phật tổ cho nên thở dài.

Cổ thánh cổ hiền đại nhân đại nghĩa, thời khắc mấu chốt, bọn họ mới là ân nhân của cả thiên địa lục đạo.

------oOo------

Chương 1872: Nửa bước Tru Thiên Cảnh (Thượng)

- Tu La Vương, hôm nay ngươi không có khả năng giết ta, ta cũng không giết ngươi, không bằng như vậy, sau này còn gặp lại.

Suy nghĩ cẩn thận đạo lý đại nghĩa, Nhiếp Vân biết rõ đây là lựa chọn tốt nhất của Thích Già Phật tổ, cũng là biện pháp tốt nhất phong ấn Tu La Vương, cũng không cự tuyệt tuyệt, hắn vận dụng hai kiếm sau đó lui về phía sau.

Hắn đi tới trước mặt đám người Tu Du Tẩu, hắn lập tức vung tay thu bọn họ vào trong nạp vật đan điền.

- Ta thấy chúng ta nên giải quyết ân oán vào hôm nay đi thôi.

Tu La Vương không biết mục đích của bọn họ, còn cho rằng Nhiếp Vân bởi vì sợ hãi đào tẩu, hắn vung cốt kiếm chém xuống.

Đám người Nhiếp Vân kiêng kị hắn, cảm thấy tốc độ tu luyện của hắn nhanh, hắn càng kiêng kị Nhiếp Vân, gia hỏa trước mặt tấn cấp còn nhanh hơn hắn nhiều.

Tu La Vương là siêu cấp cường nhân tung hoành vô số kỷ nguyên giới, hắn sống không biết bao lâu, biết rõ nuốt cái gì mới có thể trợ giúp gia tăng tu vi bản thân, có thể tấn cấp bao nhiêu, vô số trí nhớ và kinh nghiệm nhưng không thể vượt qua thiếu niên trước mắt, hắn làm sao không sợ?

Hắn xem ra, hôm nay chỉ cần không giết Nhiếp Vân, chỉ sợ dùng thời gian không bao lâu đã có thể vượt qua sóng gió, tu vi trực tiếp vượt qua cả hắn.

Hai người kiêng kị lẫn nhau, đều hận không thể lập tức giải quyết ân oán vào hôm nay, cũng không ai muốn buông tha ai, trong tiếng thét dài một đuổi một trốn.

Vốn Nhiếp Vân không nhanh bằng Tu La Vương nhưng mỗi khi hai bên gần đuổi tới gần thì hắn ném ra một viên Nguyên Khí Đạn, tuy thời gian áp súc Nguyên Khí Đạn quá ít, không có uy lực quá lớn

nhưng làm Tu La Vương kiêng kị không thôi, cũng không dám tới gần.

Hai người chiến đấu, lần này Tu La Vương có thể chiếm cứ thượng phong, trên thực tế hắn càng biết rõ Nhiếp Vân hoàn toàn có thể kéo hắn đồng quy vu tận.

Kỷ nguyên giới trướcNgũ Trảo Long Hoàng đã làm như thế, thực lực không bằng hắn nhưng có thể kéo hắn cùng vẫn lạc.

Tốc độ hai người cực nhanh, chỉ mấy chục giây ngắn ngủi đã đi tới trước Phật giới, bàn tay Nhiếp Vân vẽ một cái, hắn xé rách lối đi và tiến vào bên trong.

- Tu La Vương, sau này còn gặp lại!

Nói xong hắn không quay đầu lại mà tiến vào bên trong.

- Đáng giận!

Thấy Nhiếp Vân nhảy vào Phật giới, Tu La Vương dừng lại, sắc mặt âm tình bất định, không biết nghĩ cái gì.

Ở trong hỗn độn hắn chiếm ưu thế lớn, ở trong lục đạo hắn không mạnh hơn Nhiếp Vân bao nhiêu, nếu như đối phương tăng thêm Đạm Thai Lăng Nguyệt, hắn muốn chiến thắng là không có khả năng.

- Tốt, hôm nay ta sẽ đánh chết ngươi trong Phật, ngươi nắm chắc bài, chẳng lẽ ta không có át chủ bài?

Đột nhiên trong mắt Tu La Vương bắn ra hào quang âm lãnh, hắn theo sát sau lưng Nhiếp Vân tiến vào trong Phật giới.

Bầu trời Phật giới bị xé rách, linh khí bức người, Tu La sát khí cực kỳ mỏng manh, Nhiếp Vân vừa tiến vào bên trong đã thả đám người Tu Du Tẩu ra ngoài.

- A di đà phật, ta đi chuẩn bị, làm phiền Nhiếp Vân thí chủ!

Thích Già Phật tổ chắp tay trước ngực, bên ngoài thân có hào quang tỏa sáng.

- Vèo!

Khi bọn họ biến mát, một lát sau phương hướng linh sơn có tiếng chuông vang lên.

- Nhiếp Vân, lần này ta tới giúp ngươi!

Đạm Thai Lăng Nguyệt đi tới cầm tay hắn.

Nhiếp Vân lúc này mới phát hiện lòng bàn tay nàng đầy mồ hôi.

Xem ra nàng chỉ đứng quan sát chiến đấu vừa rồi nhưng không thoải mái chút nào, sâu trong nội tâm đầy khẩn trương.

- Yên tâm đi, tà bất thắng chính, chúng ta nhất định có thể chém giết Tu La Vương, cứu đệ đệ của ta ra!

Nhiếp Vân cười an ủi một câu, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời.

- Vậy sao? Ta thực muốn xem ngươi làm thế nào đánh chết ta.

- Tu La sát đạo!

Tu La Vương lăng không đi tới, Tu La cốt kiếm chấn động bắn ra từng đạo hào quang màu đỏ, mỗi một đạo hào quang giống như Tu La khát máu, chúng như hạt bụi rậm rạp bao phủ Nhiếp Vân vào trong.

Tu La chủ tu sát đạo, một kiếm này phù hợp với bổn ý, la một kiếm diệt thế cực manhj.

- Thiên kinh địa vĩ, nhật nguyệt xuyên không!

- Diệt!

Thân thể Đạm Thai Lăng Nguyệt chấn động và dung nhập vào Thiên Đạo Phật giới, trong tiếng nói lạnh lùng, hai tay nâng lên, một

đạo hào quang trắng noãn từ trên trời giáng xuống va chạm với một kiếm ẩn chứa Tu La sát đạo.

- Nhất Kiếm Sáng Tạo!

Nhiếp Vân tiến lên một bước, Thự Quang Kiếm như nắng sớm, hào quang màu trắng bắn ra ngoài, hắn vung vẫy một kiếm đầy sinh cơ.

Trong sinh cơ mang theo sát khí hàn ý, như đâm vào thiên địa, không ai có thể tránh được.

Hủy diệt dễ dàng, sáng tạo khó, hủy diệt chi đạo và sáng tạo chi đạo là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, trước kia Nhiếp Vân thi triển kiếm pháp đã lĩnh ngộ sinh cơ, thành công sáng chế Liên Nguyệt kiếm thứ thứ sáu, Nhất Kiếm Sáng Tạo!

Sáng tạo có chứa sinh cơ nhưng trong sinh cơ có tử vong, tử vong này không phải là giết chóc, mà là quy luật tự nhiên sinh lão bệnh tử cho nên không cách nào ngăn cản.

- Chiêu số thật tốt!

Tuy Tu La Vương thân là địch nhân nhưng hắn cảm thấy kiếm pháp cường đại nên tán thưởng một tiếng, sát cơ trong mắt càng mạnh hơn.

Chiến đấu trong thời gian ngắn như thế, đối phương chẳng những gia tăng thực lực mà còn sáng tạo ra kiếm pháp mạnh hơn trước, nếu như để hắn tiếp tục phát triển, chỉ sợ về sau hắn không chịu nổi.

- Tu La Tê Thiên!

Thân thể Tu La Vương cất cao lên, cơ bắp bên ngoài thân thể giống như lân phiến, hình thành khôi giáp màu đỏ, bàn tay cực lớn đánh một trảo và phối hợp với Tu La cốt kiếm làm mặt đất Phật giới sụp đổ.

Oanh!

Lần này chẳng những ngăn cản Nhất Kiếm Sáng Tạo của Nhiếp Vân, càng bức kiếm khí quay về, từ đó làm hắn không cách nào phản kháng.

- Ta muốn thay thượng thiên vận chuyển trật tự, ta muốn thay Hồng hoang mở thuỷ triều!

- Ta muốn chúng sinh đạt được sung sướng!

Đạm Thai Lăng Nguyệt lúc này quát lớn, nàng nói như đại đạo chi âm vang vọng

tâm linh môi người.

Thiên Đạo Phật giới nghe được lời nàng nói, lực lượng vô cùng vô tận không ngừng gia trì thân thể của nàng, làm cho nàng vô cùng cao lớn, nàng như hồng hoang cự nhân khủng bố, nàng đánh ra một chưởng uy lực cường đại có thể hủy diệt thương sinh.

Oanh!

Tu La Vương bị trúng một chưởng và ngã xuống mặt đất, đại địa xuất hiện khe hở lớn hàng tỷ dặm, dung nham, nước biển sôi trào, cả Phật giới lâm vào biên giới hủy diệt.

Thực lực của Thiên Đạo gia trì đã vượt qua cực hạn thế giới, tiện tay một kích cũng làm thế giới bị ảnh hưởng không thể khôi phục, ba người dùng toàn lực đại chiến, càng không thể tưởng tượng, không gian Phật giới vững chắc hơn các thế giới khác cũng không thể chống cự.

------oOo------

Chương 1873: Nửa bước Tru Thiên Cảnh (Hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chúng sinh Phật giới nghe hiệu lệnh của ta, vững chắc Phật giới, dùng thân hóa thiên!

Lúc này mặt đất và bầu trời chấn động, Phật giới tùy thời sẽ sụp đổ giống Nho giới Đạo giới, lúc này một tiếng phật âm vang vọng nội tâm mỗi người.

- Tính mạng vôt hương, vận mệnh không biết, đốt cháy tàn hồn, chung bổ thương sinh!

Vô số phật đà không ngừng niệm kinh, tiếng niệm kinh hội tụ lại và tràn ngập toàn bộ Phật giới, ngay sau đó linh hồn của chủ nhân đang niệm kinh thiêu đốt, Phật giới đang ở biên giới sụp đổ dần dần củng cố và không gian vững chắc không thể tưởng tượng nổi.

- Tất cả sinh linh Đạo giới, Nho giới cũng thiêu đốt và tế tự nhưng có một nửa mang theo tâm lý phản nghịch, Phật giới thì khác, trên dưới một lòng, toàn bộ nghe theo hiệu lệnh của Phật tổ, nếu như gia trì lực lượng này lên thân một người, hoàn toàn có thể làm hắn đột phá Xích Thiên Cảnh.

- Mặc dù phật tổ biết hắn có thể đột phá cũng không cách nào chiến thắng Tu La Vương, cho nên hắn trực tiếp gia trì lên Phật giới, hiến tế cho Thiên Đạo Phật giới!

Nhìn biến cố trước mặt, sắc mặt Tu Du Tẩu trầm thấp:

- Làm như thế Phật giới trở nên vô cùng vững chắc, Thiên Đạo cũng cường đại vượt qua tưởng tượng và hóa thành lồng giam phong ấn, Tu La Vương muốn đi ra ngoài là không có khả năng.

- Phong ấn Tu La Vương là biện pháp tốt nhưng cái giá phải trả quá lớn.

Sắc mặt Nhan Chi khó coi.

Nàng nói là sự thật.

Làm cho không gian Phật giới càng vững chắc, Thiên Đạo càng cường đại hơn, đây là biện pháp tốt vây khốn Tu La Vương nhưng cái giá phải trả là hi sinh toàn bộ tăng lữ Phật giới, cả Phật giới sẽ lâm vào diệt vong.

- Đây là lựa chọn của bọn họ, không oán không hối!

Ánh mắt Tu Du Tẩu thâm thúy, không biết nghĩ cái gì, hắn lại thở dài lại mang theo khí tức tang thương.

- Vì giết Tu La Vương... Làm như vậy thật đáng giá sao?

Ánh mắt Tuyết Tĩnh Nhi trống rỗng, thì thào tự nói, không biết nghĩ cái gì.

- Vì đại nghĩa, vì lý tưởng trong lòng mà chết, cho dù thế nào cũng đáng giá.

Tu Du Tẩu trả lời nàng sau đó nhìn cuộc chiến.

Rầm rầm rầm!

Nương theo lực lượng Thiên Đạo Phật giới gia tăng, lực lượng của Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng cường đại hơn nữa, Tu La Vương bị hai người phối hợp chiến đấu nên mất đi chủ động, hắn không còn hung hăng như trước.

- Tu La Vương, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi, là thời điểm báo thù cho tất cả sinh linh Nho giới, Đạo giới, Phật giới.

Đạm Thai Lăng Nguyệt quát lớn, lực lượng toàn thân nàng sôi trào, ngọc giơ vươn lên và đánh xuống.

Thiên địa lục đạo, tăng thêm Phật giới đã hủy thứ ba, dùng hàng tỷ sinh linh tử vong đều nhắm vào Tu La Vương, thù hận chồng chất như núi, cho dù dốc hết nước trong thiên địa cũng không rửa sạch.

Đạm Thai Lăng Nguyệt lúc này đại biểu Thiên Đạo Phật giới cho nên xử phạt tội phạm tổn thương sinh linh, uy nghiêm không thể ngăn cản.

- Tu La Vương, hôm nay ta xem ngươi bỏ chạy thế nào.

Nhiếp Vân tiến lên, hai mắt băng hàn.

Thự Quang Kiếm bắn ra kiếm quang băng hàn như là cắt chư thiên, ba ngàn đan điền vận chuyển nhanh chóng, từng đạo tiên lực hùng hậu bộc phát khắp người, một kiếm đè xuống thiên địa sụp đổ.

- Các ngươi cho rằng như vậy là có thể giết ta? Quá coi thường Tu La Vương ta, chẳng lẽ các ngươi thật cho rằng ta dám thâm nhập Phật giới lại không có bố trí? Nằm mơ đi!

Hai đại cao thủ vây công, Tu La Vương không cảm thấy uể oải chút nào, ngược lại khí thế càng ngày càng mạnh giống như sớm suy tính ra khả năng này, trong mắt bắn ra hào quang kỳ dị.

- Phật giới là nhỏ nhất trong thiên địa lục đạo, uy lực Thiên Đạo không bằng Nho giới, Đạo giới, vốn thôn phệ cũng không gia tăng thực lực của ta bao nhiêu, hiện tại đã khác, Thiên Đạo Phật giới thiêu đốt nhiều linh hồn như thế đã siêu việt Thiên Đạo Nho giới, thậm chí siêu việt Linh giới, hiện tại thôn phệ có thể trợ giúp ta tiến thêm một bước.

Trong lời nói mang theo hương vị hưng phấn, thân thể Tu La Vương căng phồng lên, hắ biến thành cự nhân đỉnh thiên lập địa, hai tay cắm vào hư không muốn thôn phệ Thiên Đạo.

- Muốn thôn phệ Thiên Đạo Phật giới? Như vậy phải xem ngươi có thực lực này hay không!

Đạm Thai Lăng Nguyệt biết rõ suy nghĩ của hắn, hai mắt đen nhánh bắn ra hòa quang sáng ngời, hai tay vung lên điểm về phía Tu La Vương, lực lượng cường đại mà cao ngạo ập tới, nó là hỏa diễm màu đen, vừa chạm vào thân thể đã thiêu đốt ra mùi hôi thối.

- Thiên Đạo chi hỏa!

Nhìn thấy hỏa diễm này, Tu Du Tẩu thét lên kinh hãi.

Thiên Đạo chi hỏa, đó là hỏa diễm do Thiên Đạo phẫn nộ sinh ra, có thể diệt sát tất cả thế gian, không nghĩ tới Đạm Thai Lăng Nguyệt lại có thể điều động Thiên Đạo chi hỏa.

Xì xì xì xì...

Thiên Đạo chi hỏa không gì không đốt rơi vào người Tu La Vương, cũng bao phủ thân thể hắn vào trong.

- Đạm Thai Lăng Nguyệt, ngươi phối hợp Thiên Đạo xác thực lực lượng kinh người, nếu như ta không phải đã sớm phòng bị nhất định sẽ bị Thiên Đạo chi hỏa đốt chết, đáng tiếc hỏa diễm này không thể đốt chết ta, còn làm Thiên Đạo Phật giới vốn cường đại bị suy yếu, vừa lúc bị ta thôn phệ!

Mọi người ở đây cho rằng Tu La Vương sẽ bị hỏa diễm thiêu đốt chết ngay lập tức, đột nhiên nghe tiếng cười to vang lên, lúc này một cây cối xuất hiện, nó vắt ngang hư không và kết nối với thiên địa.

- Ah...

Bị cây này va chạm, Thiên Đạo sâu trong hư không giống như Thiên Đạo của Nho giới, nó phát ra tiếng kêu thảm thiết và hóa thành lực lượng quán thâu vào trong cơ thể Tu La Vương.

- Là Bồ Đề cổ thụ! Không ngờ quên chuyện này...

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, nội tâm Nhiếp Vân lạnh buốt.

Bồ Đề cổ thụ là tính mạng trong hỗn độn, năm đó Thích Già Phật tổ vì đạt được cây này mới sáng lập Phật giới, có thể nói nó là căn cơ của Phật giới.

Tu La Vương ngay từ đầu trộm gốc cây này đi, vốn tưởng rằng cho dù mất đi cây này Phật giới vẫn hoàn hảo không tổn thương gì, hiện tại xem ra căn bản không phải chuyện này, bản thân Thiên Đạo Phật giới là do là Bồ Đề cổ thụ diễn sinh mà thành, vừa lúc bị hắn khắc chế!

Nói cách khác đám người Thích Già Phật tổ như bị thiêu đốt, cho rằng gia tăng lực lượng Thiên Đạo Phật giới nhưng không ngờ làm lợi cho Tu La Vương, bị hắn mượn nhờ Bồ Đề cổ thụ nhẹ nhõm

luyện hóa!

- Xong, lần này xong rồi...

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt Tu Du Tẩu biến thành tái nhợt.

Mắt thấy thắng lợi trong tầm mắt nhưng không ngờ hắn có chuẩn bị từ lâu.

Khó trách có thể hủy diệt vô số kỷ nguyên giới không người chống lại, không chỉ thực lực mạnh, ngay cả mưu trí cũng không ai bằng!

------oOo------

Chương 1874: Nửa bước Tru Thiên Cảnh (Hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sớm biết Đạo, Phật giới có thể sẽ có loại thủ đoạn này cho nên sớm trộm Bồ Đề cổ thụ đi, thời khắc mấu chốt lại sử dụng nó định càn khôn, tại sao lại mạnh như thế?

Trong nháy mắt nội tâm mọi người sinh ra uể oải không nói thành lời, Tu La Vương trước mắt cho bọn họ cảm giác không thể chiến thắng.

- Hiện tại không phỉa lúc buông tha, Nguyệt Nhi, ta đi ngăn cản, ngươi nghĩ biện pháp thôn phệ Thiên Đạo của Phật giới đi!

Khiếp sợ trong mắt Nhiếp Vân biến mất, hắn lập tức nheo mắt và đưa ả quyết định tàn nhẫn.

Nếu hiện tại nhận thua chính là thua thật.

Phải nghĩ biện pháp ngăn cản!

Hít sâu một hơi, thân thể Nhiếp Vân căng phồng lên, hắn biến thành cự nhân đi hai bước tới trước mặt Tu La Vương và đánh một

quyền về phía đối thủ.

- Muốn ngăn cản ta? Đã muộn!

Ánh mắt Tu La Vương mang theo vui vẻ nghiền ngẫm, đột nhiên cánh tay vươn lên và rút Bồ Đề cổ thụ xuống.

Ầm ầm!

Cổ thụ vắt ngang vạn dặm như lợi kiếm, vừa rút trở về làm Thiên Đạo chảy máu, Nhiếp Vân cũng không tránh né tấn công ngăn cản.

Bành!

Cánh tay đau đớn, Nhiếp Vân bay ngược về phía sau, hai bên va chạm và hắn không phải đối thủ.

- Đột phá!

Tu La Vương thét dài một tiếng, không gian sau lưng vặn vẹo, Phật giới vô cùng chắc chắn vặn vẹo sụp đổ lần nữa, trên người hắn sinh ra khí tức cường đại khủng bố, chỉ trong nháy mắt thôn phệ linh khí chung quanh không còn, hình thành lỗ den cực lớn.

Răng rắc!

Răng rắc!

Thực lực Xích Thiên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong đột phá lần nữa, dường như hắn đạt tới cảnh giới hoàn toàn mới, cảnh giới cao không thể chạm, cường đại làm người ta phỉa nhìn lên, chỉ nhìn hắn cũng làm hai mắt đau đớn, dường như uy nghiêm của hắn không thể khinh nhờn.

- Ha ha, rốt cục thành công!

- Ta hủy diệt vô số kỷ nguyên giới chính là vì đột phá cảnh giới này, không nghĩ tới các ngươi bức bách lại thành công.

Lực lượng của hắn dừng tăng lên, Tu La Vương hưng phấn thở

phào, cúi đầu nhìn đám người Nhiếp Vân, hai mắt như điện nhìn xuyên thế giới.

- Lần này... Thật xong rồi...

Vốn muốn ngăn cản Tu La Vương, tìm cơ hội trợ giúp Đạm Thai Lăng Nguyệt phân chén canh Thiên Đạo Phật giới nhưng lúc này phát hiện Tu La Vương đã thành công thôn phệ Thiên Đạo, không chỉ như thế còn có đột phá, thực lực cường đại hơn âất nhiều.

- Phật giới cũng không cần phải tồn tại nữa.

Sau khi thôn phệ toàn bộ Thiên Đạo Phật giới, quy tắc Phật giới bị phá hư dần dần bắt đầu sụp đổ, Tu La Vương quát lạnh một tiếng, Phật giới vốn vững chắc, chỉ trong nháy mắt đã vỡ ra và diễn biến thành hỗn độn lần nữa.

- Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Nhất Kiếm Hủy Diệt, Nhất Kiếm Hỗn Độn Nhất Kiếm Sáng Tạo!

Thân thể Nhiếp Vân chấn động, lần nữa sử dụng tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Thự Quang Kiếm biến thành ba, mỗi phân thân đều cầm trong tay một kiếm, ba đạo kiếm quang đánh tới và dung hợp tạo thành uy thế kinh nươời.

- Hừ!

Tu La Vương cười lạnh, ngón tay lăng không bắn ra.

Bành!

Bành!

Bành!

Ba đại phân thân như gặp phải trọng kích, Nhiếp Vân phun máu tươi, hắn không thể duy trì phân thân, ba bóng người dung hợp làm một lần nữa.

Răng rắc!

Mộc sinh chi khí chữa trị thương thế, hắn đang muốn tiếp tục đối chiến, lúc này trong lòng bàn tay có tiếng răng rắc vang lên, sắc mặt hắn biến thành khó coi.

Chỉ thấy Thự Quang Kiếm siêu việt tạo hóa tiên khí đã phủ đầy vết rạn, nương theo âm thanh giòn tan đã hóa thành mảnh vỡ rơi xuống đất và bêến thành tro bụi.

Thích Già Phật tổ tốn hao vô số tâm huyết luyện chế Thự Quang Kiếm lại bị hủy trong một chỉ.

Rốt cuộc Tu La Vương đạt tới cảnh giới gì? Thực lực của hắn mạnh cỡ nào?

- TrênTiên Quân là Xích Thiên Cảnh, nó đã bị Thiên Đạo bài xích, là vì Thiên Đạo hiểu thực lực của loại người này không phải nó có thể khống chế, ngược lại đã có năng lực thương hịa nó.

- Nhưng còn có một loại người đột phá cảnh giới trên Xích Thiên Cảnh, thực lực của họ mạnh hơn nữa, có được năng lực gạt bỏ chư thiên, thôn phệ hỗn độn, cường giả loại này tên là Tru Thiên!

- Có thể tru sát Thiên Đạo!

- Mà ta... Còn kém một bước cuối cùng!

- Bây giờ ta đã là nửa bước Tru Thiên Cảnh!

Trong mắt Tu La Vương bắn ra hào quang lập loè, dường như giải thích nhưng giống như lẩm bẩm, cảm giác hưng phấn khó nói thành lời.

- Nửa bước Tru Thiên Cảnh?

Toàn thân Nhiếp Vân mát lạnh.

Tu La Vương chỉ Xích Thiên Cảnh đã không thể giết, nửa bước Tru Thiên Cảnh làm sao có thể giết chết?

Cấp độ tính mạng phát sinh biến hóa, căn bản không có khả năng chiến thắng!

- Chỉ cần thôn phệ tất cả các ngươi, ta nhất định có thể bước ra một bước cuối cùng, thành tựu vô thượng chi đạo!

- Các ngươi sắp chứng kiến một cường giả Tru Thiên Cảnh ra đời. Ha ha!

Hắn cất tiếng cười to, Tu La Vương nhìn sang đám người Nhiếp Vân, trong mắt mang theo vui vẻ nghiền ngẫm, tiện tay điểm một cái có thể phá diệt hỗn độn, một đạo khí lãng cường đại bắn vào đám người Nhiếp Vân, cũng bao phủ bọn họ vào trong.

- Không!

Cảm thụ lực lượng tuyệt vọng trong một chỉ đánh tới, Nhiếp Vân la lớn.

- Nhiếp Vân, đây là luân hồi chi khí của Thích Già Phật tổ và thiên cơ chi khí của ta, nắm chặt thời gian diễn sinh thiên phú!

Khí lãng trước mắt càng lúc càng lớn, xem uy thế căn bản không thể ngăn cản nổi, thời điểm Nhiếp Vân sắp sinh ra cảm giác tuyệt vọng, một bàn tay xiết chặt, hai đạo khí tức đặc thù đồng thời bay tới, một bóng người đã lập tức lao tới tấn công Tu La.

- Tu La Vương, ta đấu với ngươi!

Oanh!

Ngay sau tiếng la, bóng người còn chưa tới trước mặt đã sinh ra tiếng nổ mạnh, lúc này một lỗ đen hình thành và ngăn cản công kích của Tu La Vương, tuy chỉ trong nháy mắt nhưng đã giúp đám người Nhiếp Vân có hi vọng sống sót.

Hô!

Đám người Nhiếp Vân lập tức tránh thoát công kích.

- Gia gia...

Ổn định thân hình, Đạm Thai Lăng Nguyệt kêu to.

Vừa rồi tự bạo không phải người khác, chính là Tu Du Tẩu!

Tu Du Tẩu biết rõ tình cảnh nguy cấp, tự bạo ngăn cản Tu La Vương công kích cứu bọn họ một mạng.

- Gia gia!

Đồng tử Nhiếp Vân co rút và tim đau như cắt.

Tuy hắn tiếp xúc Tu Du Tẩu thời gian không dài nhưng tất cả thành tựu của mình được đối phương bồi dưỡng, hơn nữa vô cùng hòa ái, là trí giả khiêm tốn nhưng lại tử vong, linh hồn đã cháy không còn bất kỳ dấu vết nào khác, đầu óc của hắn như sắp nổ tung.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Nắm đấm xiết chặt, máu trong người sôi trào, đan điền trong người bắt đầu hình thành thiên phú.

------oOo------

Chương 1875: Tu Du Tẩu chết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước kia hắn mở thiên phú đan điền cũng không giao phó thuộc tính, cũng không phải lười biếng mà là thời gian không cho phép, hơn nữa rất nhiều thiên phú chi khí bởi vì Khu Tu Tháp thiếu thốn cho nên hắn không có cảm ứng qua, cho nên tuy mở ba ngàn đan điền nhưng không có bao nhiêu thiên phú.

Lúc này bởi vì tâm tình kích động, thiên cơ chi khí dung nhập trong cơ thể, tự nhiên hình thành thiên phú thiên cơ, ngay sau đó thiên

phú luân hồi bài danh thứ tư, thiên phú thiên quân bài danh thứ sáu đồng thời hình thành trong người.

Thiên phú top mười chỉ có một người có được, đây là định số, không thể sửa đổi, hiện tại Thích Già Phật tổ, Khâu Thánh Tôn Giả Tu Du Tẩu tất cả đều chết, thiên phú của Nhiếp Vân đã hình thành và không trở ngại gì cả.

Vù vù vù hô!

Thiên phú thiên cơ sư hình thành, những thiên phú không có hình thành đan điền xoay tròn, thiên phú thuộc tính cũng bị thôi diễn ra, rất nhiều đan điền trống đều có thuộc tính.

Thiên phú thiên cơ sư thôi diễn chuyện chư thiên, nó là thiên phú thần bí nhất trong thiên địa, lúc này phối hợp đệ nhất thiên phú cùng pháp quyết vô danh suy diễn ra rất nhiều thiên phú thuộc tính không phải đặc biệt khó khăn, Nhiếp Vân còn chưa biết gì cũng đã hoàn thành.

Ầm ầm!

Ba ngàn thiên phú, không tới một giây đã hình thành hai ngàn chín trăm chín mươi bảy trong cơ thể Nhiếp Vân (còn thừa lại thiên đạo sư bài danh top ba, thiên phú bất tử bất diệt sư bài danh thứ năm linh hồn sư bài danh thứ tám)

Nương theo rất nhiều thiên phú hình thành, thực lực Xích Thiên Cảnh sơ kỳ của Nhiếp Vân có biến hóa, trong cơ thể sinh ra tiếng nổ như sấm, nương theo khí tức bộc phát, tu vi của hắn cũng tăng lên.

Lúc này hắn đột phá Xích Thiên Cảnh sơ kỳ, đạt tới trung kỳ.

- Ngươi bồi mạng cho Tu Du Tẩu gia gia!

Thực lực tấn cấp, Nhiếp Vân lập tức cảm nhận được niết bàn lần thứ chín sắp tới, tùy ý thực lực tăng trưởng sẽ trực tiếp tiến vào trạng thái niết bàn, hắn biến sắc, hắn không quản lực lượng tấn cấp, lúc này lập tức lao thẳng về phía Tu La Vương.

Một khi niết bàn khẳng định tốn hao không ít thời gian, đối mặt đại địch như Tu La Vương, nếu hắn tiến vào trạng thái niết bàn chính là muốn chết.

Nếu không niết bàn thì phải chiến đấu!

Cho dù giết không chết Tu La Vương cũng không thể để mọi người chết ở đây.

Bành!

Thực lực tấn cấp, lực lượng trong cơ thể Nhiếp Vân có phần không khống chế nổi, cuồng bạo như mãnh thú, hắn xông về phía trước, còn chưa tới trước mặt Tu La Vương đã kéo ra một thông đạo trong thế giới hỗn độn.

- Lại đột phá?

Dường như Tu La Vương không nghĩ tới Nhiếp Vân còn có thể đột phá vào lúc này, đồng tử co rụt lại, tuy hắn rất tự tin vào thực lực của mình, hắn giơ tay đánh xuống một chưởng, không gian bị lột bỏ một khối.

Trong mắt kẻ khác không gian vô cùng thần bí, trong mắt của hắn nó như tờ giấy, tiện tay xé rách, mảnh vỡ không gian va chạm với thân thể Nhiếp Vân.

Oanh!

Hai người đồng thời lui về phía sau, mặc dù thực lực Nhiếp Vân không bằng Tu La Vương nhưng hắn mang theo quyết tâm liều chết, trong quyết đấu dũng giả sẽ thắng, vào lúc này giao thủ thế lực ngang nhau, cũng không ai mạnh hơn ai.

- Đáng giận!

Đường đường cường giả nửa bước Tru Thiên Cảnh lại không đánh thắng Xích Thiên Cảnh trung kỳ, sắc mặt Tu La Vương trầm xuống, hắn nhìn chằm chằm vào đối phương.

- Nhiếp Vân, không nghĩ tới thực lực của ngươi đạt tới cảnh giới này, đáng giá ta sử dụng toàn lực đối phó.

Lúc này toàn thân của hắn nổ vang giống như cự long đang ngủ đông thức tỉnh.

- Toàn lực con em ngươi!

Nhiếp Vân không đợi nói xong đã lao tới tấn công.

Toàn thân lỏa lồ, làn da màu xích sắc, hai mắt đỏ rực, ba ngàn đan điền không ngừng sôi trào giống như muốn thiêu đốt, lực lượng khổng lồ một lớp bình một lớp, tốc độ của hắn nhanh như quỷ mị.

Không có người nào có thể nhìn ra hắn biến mất ở đâu, cũng không có người nào biết rõ bước tiếp theo của hắn ở nơi nào, ngay cả Tu La Vương cũng cảm thấy hoa mắt không rõ tung tích của hắn.

Ầm ầm ầm..

Sau một khắc Nhiếp Vân đi tới trước ngực Tu La Vương sau đó đấm liên tục.

Bành!

Tu La Vương còn chưa kịp phản ứng, ngực của hắn bị oanh kích, bị một quyền đánh bay ra ngoài, thân thể mở thông đạo màu đen và bị đánh vào sâu trong không gian hỗn độn.

- Ngươi đáng giận!

Vừa mới đột phá tu vi, đạt tới nửa bước Tru Thiên Cảnh nhưng bị một quyền đánh bay, Tu La Vương cảm thấy phối như bủng nổ, đôi mắt đỏ rực.

Vèo!

Xông vào trong hỗn độn lần nữa, quỷ trảo giơ lên, năm ngón tay

mang theo lực lượng xé rách khong gian, tiện tay đánh tới.

- Nếm thử Tu La Quỷ Thủ của ta!

Bàn tay như n chứa đêm tối, còn chưa tới trước mặt nhưng đã thôn phệ hỗn độ thành bóng tối, Tu La sát khí nồng đậm triệu hoán quỷ thủ nắm lấy linh hồn người ta, làm cho linh hồn mọi người lạnh run.

Tu La Quỷ Thủ, đây là một trong những vũ kỹ mạnh nhất của Tu La nhất tộc, trước kia hắn không thi triển, hiện tại đối mặt Nhiếp Vân cuồng bạo, cho dù Tu La Vương quát tháo chư thiên cũng cảm thấy sợ hãi!

- Quỷ thủ, ta đánh ngươi thành tay heo!

Đồng tử Nhiếp Vân như đao, hận ý như kiếm, Tu Du Tẩu chết ảnh hưởng quá lớn với hắn, lúc này hăn tiến lên phía trước và đấm một quyền.

Nắm đấm của hắn nhìn như uy lực không lớn nhưng kết nối với nhau hình thành dòng nước lũ đáng sợ.

Tốc độ nước lũ càng lúc càng nhanh, như phá tan đạo phòng tuyến cuối cùng, một khi vỡ đê sẽ tạo thành sóng lớn kinh thiên, bộc phát ra thực lực làm người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Bành!

Bành!

Bành!

Tu La Vương thi triển Tu La Quỷ Thủ bị khí thế Nhiếp Vân định trụ, hắn không ngừng lui về phía sau, mỗi một bước đều nghiền nát hỗn độn, triệt để nổ tung, sau khi lui một bước cũng tới gần Linh giới một bước.

- Tu La Vương ta rong ruổi vạn giới, vô số hỗn độn kỷ nguyên giới nhưng không có kẻ nào là đối thủ của ta, hôm nay cũng như vậy, hiện tại ta sẽ cho ngươi biết một chút thế nào là nửa bước Tru

Thiên Cảnh, cái gì gọi là cường giả vô thượng tung hoành hỗn độn!

Lui vài chục bước, biết rõ không thể lui được nữa, tiếp tục lui nữa khí thế suy kiệt, khẳng định không cách nào ngăn cản đối phương, Tu La Vương rống to, khí lãng hình thành giống như cầu vồng, lúc này trong hỗn độn sinh ra khí tức quang ám luân chuyển liên tục.

Lại lui về phía sau.

Từ khi Nhiếp Vân bạo tẩu tới bây giờ, hắn lại khống chế tiết tấu và bức bách.

Rầm rầm!

Nương theo bước chân của hắn, khí lưu hỗn độn khí hội tụ thành một thanh kiếm và hóa thành từng đạo hàn quang đánh tới phía trước.

------oOo------

Chương 1876: Tiến vào thế giới thứ ba (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân vừa rồi khí huyết dâng trào, vì áp chế lực lượng niết bàn trong cơ thể mới không đi khống chế, hắn đánh ra lực lượng cuồng bạo nhất, lúc này lực lượng tiêu hao quá lớn, khi đối mặt với những hàn quang này lại không dám tranh phong chính diện, hắn không ngừng lui bước về phía sau.

Vừa rồi hắn công kích vô cùng dũng mãnh, chỉ trong nháy mắt lui về phía sau, mọi người quan sát hai người chiến đấu, trái tim như đọng ở cổ và tùy thời chấn động mạnh.

Cả hai chiến đấu uy lực thật sự quá lớn, vượt qua tưởng tượng của mọi người, chỉ cần lâm vào thế giới nào, thiên địa lạo đạo sẽ tan vỡ ngay sau đó, tuyệt đối không thể duy trì quá một giây.

Trong chiến đấu có tiến có lui, mấy giây đã làm hai người giao thủ

vượt qua vô số khoảng cách trong hỗn độn.

- Lão đại, bên này, thế giới thứ ba!

Đột nhiên tiểu Long Phóng rống to.

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân quay đầu nhìn sang, chỉ thấy tinh đấu trên bầu trời xuất hiện dấu hiệu treo ngược, nó cách lưng hắn không xa.

Thế giới thứ ba!

Thế giới thứ ba là nơi lúc trước Ngũ Trảo Long Hoàng tử đấu với Tu La Vương, không gian ổn định vượt qua thiên địa lục đọa, nơi này không có Thiên Đạo, không có thế giới khác, không có pháp tắc và lực lượng, là nơi chiến đấu rất tốt.

Thế giới này liên thông với Ma giới, Ma giới và Phật giới là một thể, hai người chiến đấu ảnh hưởng phạm vi quá lớn, không nghĩ tới bất tri bất giác đã đi tới nơi này.

- Tu La Vương, lần trước thế giới thứ ba là nơi táng thân của ngươi, lúc này cũng như thế, có bản lĩnh thì đi theo ta.

Hai quyền đánh Tu La Vương lui về phía sau, Nhiếp Vân theo sát đám người tiểu Long tiến vào thế giới thứ ba.

Thế giới thứ ba có không gian pháp tắc khác với thiên địa sáu đạo, mặc dù hiện tại Nhiếp Vân đạt tới Xích Thiên Cảnh cũng không thể phá vỡ được.

Dường như không gian nơi này không có điểm thiếu hụt, cho dù lực lượng mạnh hơn nữa cũng không thể làm nó lắc lư.

Trước khi trong hỗn độn thế giới tiện tay tróc chiến đấu có thể bóc không gian, ở chỗ này chỉ có thể dựa vào lực lượng bản thân, không cách nào mượn nhờ ngoại lực.

- Nếu ngươi muốn chết thì nơi này xem như mộ địa của ngươi.

Tu La Vương không sợ hãi, hắn nhanh chóng đi vào thế giới thứ ba.

- Nhiếp Vân, tuy ta không cách nào phá vỡ không gian tại nơi này, lực lượng của ta lại vô cùng vô tận, ngươi tuyệt đối không ngăn cản nổi!

Gầm gừ điên cuồng, Tu La Vương lại tiến lên phía trước, khoảng cách hai bên không ngừng rút ngắn.

Trên đầu của hắn có ngôi sao xoay tròn, dưới lực lượng áp bách, không gian như đình chỉ, một đám sương mù màu đỏ bay ra khỏi cơ thể hắn giống như cây dù che khuất vòm trời.

- Hôm nay ta sẽ giết tất cả các ngươi tại đây, không ai có thể ra ngoài!

Tiếng thét chói tai vang lên, trong cơ thể Tu La Vương bộc phát thiên lôi nổ tung giống như ngàn vạn sinh linh kêu gào, thế giới thứ ba không ngừng xuất hiện tiếng nổ lớn làm người ta hoa mắt.

- Kỷ nguyên giới trước hắn đã tới nơi này, căn bản không cách nào thích ứng mới bị ta đầu cơ, lần nữa thi triển chiêu số này cho nên hắn sớm rõ như lòng bàn tay, hơn nữa có thể tiến hành lợi dụng...

Tiểu Long hiểu ra, lúc này sốt ruột hô to.

Thế giới thứ ba có pháp tắc khác thiên địa lục đạo, lần trước Ngũ Trảo Long Hoàng chiến đấu ở nơi này làm hắn không thích ứng, bây giờ hiện tại không thể thích ứng, lực lượng không phát huy tốt, xem ra trong khoảng thời gian này hắn cũng không nhàn rỗi, hắn càng hiểu rõ thế giới thứ ba.

Khó trách Nhiếp Vân tiến đến, hắn đã sớm vào nơi này và suy tính kỹ càng.

Đã tính trước, lại sớm có chuẩn bị, hơn nữa có thiên phú và lực lượng làm người ta khủng hoảng, Tu La Vương rong ruổi không biết bao nhiêu kỷ nguyên giới mà lông tóc ít tổn thương, hắn thật có thực lực này, cũng có thế lực làm như thế.

Nghe được tiểu Long nói thế, Nhiếp Vân thở ra một hơi, cũng không sốt ruột đi vào, trong mắt của hắn mang theo cơ trí.

- Tu La Vương, hôm nay không phải ngươi chết chính là ta vong, nếu như vậy ngươi có thể mở phong ấn Nhiếp Đồng ra để huynh đệ chúng ta đoàn tụ không?

- Để các ngươi đoàn tụ? Nói chuyện hoang đường viển vông!

Tu La Vương cười khinh miệt.

- Nói rõ cho ngươi biết, ta sớm muộn gì cũng luyện hóa Nhiếp Đồng, hắn sẽ trở thành tảng đá giúp ta đặt chân Tru Thiên Cảnh!

- Ah, xem ra ngươi không cách nào phóng xuất hắn ra ngoài, nếu như ta đoán không tệ, chỉ có một nguyên nhân... Ngươi chỉ có thể tạm thời ngăn chặn tư tưởng của hắn chứ không triệt để phong ấn!

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân không có cảm giác hoảng hốt, hắn còn có cảm giác mừng như điên.

Hắn có được thiên phú thiên cơ sư, lúc này hắn càng hiểu rõ chuyện chư thiên.

Linh hồn cộng sinh giống như hai tính cách, chỉ có thể thông qua phương pháp đặc thù ngăn chặn một phương khác trong thời gian ngắn, căn bản không có khả năng phong ấn!

Nếu như có thể phong ấn, chỉ sợ ý niệm của Nhiếp Đồng sẽ sớm biến mất, cũng không phải thời thời khắc khắc tranh đấu với Tu La Vương, không kềm chế được.

Chính bởi vì nguyên nhân này, cho dù biết rõ phía trước có bẫy rập, Tu La Vương cũng nghĩa bất dung từ truy tới đánh chết chính mình, chỉ sợ hắn sợ hãi thời gian càng lâu, áp chế không nổi tư tưởng của Nhiếp Đồng cho nên không thể đánh chết mình.

- Nói bậy! Ta phong ấn hắn, hắn không có khả năng lại xuất hiện!

Tu La Vương biến sắc.

- Vậy sao, mặc kệ ngươi nói là thật là giả, hôm nay cũng muốn thả Nhiếp Đồng ra đánh chết ngươi.

Thân thể Nhiếp Vân chấn động và chia ra làm ba, hắn vây Tu La Vương vào trung tâm.

Nơi này không có Thiên Đạo, thực lực Đạm Thai Lăng Nguyệt không thê phát huy nguyên vẹn, hơn nữa nương theo thực lực Tu La Vương tăng cường, sức chiến đấu của nàng không theo kịp, chỉ có thể dựa vào hính mình.

- Đại Đạo Vô Cực, Vũ Thần Lâm Thế!

Ba đại phân thân đồng thời ra tay, mười ngón tay như khảy đàn êm diệu, không ngừng đung đưa trao đổi lực lượng với nhau, quán thông một mạch, chỉ trong nháy mắt tạo thành đám mây máu.

Trong mây sinh ra hào quang bảy màu, cẩm tú sáng chói mang theo ưu mỹ văn vẻ, làm người ta không đành lòng phá hư.

Thiên phú bài danh top mười, Nhiếp Vân một người độc chiếm thứ bảy, dung hội quán thông, cho dù chiêu số, thực lực đều mang theo huyền ảo không tên, nối thẳng đại đạo huyền ảo, lúc này cẩm tú văn vẻ như thải vân xuất hiện, Tu La Vương bị vây trong đó, ưu thế của hắn lúc trước cũng hỗn loạn.

------oOo------

Chương 1877: Tiến vào thế giới thứ ba (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không tệ, thực lực ngươi quả nhiên có tiến bộ, nói thật, loại thiên phú này trải qua vô số kỷ nguyên giới, ta lần đầu tiên nhìn thấy.

Tu La Vương tiến về phía trước một bước.

Quần tinh run rẩy, lực lượng to lớn giống như ngọn núi xuyên qua không gian, cho dù công kích thế nào vẫn đứng yên bất động, một khi phản kích mang theo ưu thế người ta không cách nào kháng cự.

Đăng đăng đăng!

Đám mây bảy màu bị xé rách, Nhiếp Vân liên tục lui về phía sau.

Cho dù kỳ ngộ rất nhiều, thực lực liên tục gia tăng nhưng Tu La Vương nửa bước Tru Thiên Cảnh không phải hắn có thể ngăn cản.

- Ta là tồn tại không cách nào chiến thắng, ngươi không được, bọn chúng ai cũng không được.

Sau khi một kích đánh Nhiếp Vân lui vê phía sau, Tu La Vương lại tiến lên phía trước một bước.

Khí thế của hắn giống như than đá bốc cháy, hỏa diễm cực nóng làm người ta không thể tới gần, bị cổ lực lượng này áp chế, Nhiếp Vân vận chuyển tiên lực mất linh, có chút gông cùm xiềng xích.

- Lực lượng này quá cường đại, chẳng lẽ không niết bàn không thể chiến thắng?

Vừa lui về phía sau, Nhiếp Vân vừa suy nghĩ.

Dẫn động niết bàn, không nói luân phiên tích lũy quá thấp cũng không đủ tiếp tế, chính yếu nhất chính là đối phương không cho mình thời gian.

Niết bàn cần tốn thời gian quá lâu, vạn nhất vài ngày không thức tỉnh, khi đó chết như thế nào còn không biết!

Cho nên cân nhắc những tình huống này, tốt nhất không nên dẫn động niết bàn, dù sao một khi dẫn động thì hắn không khống chế nổi.

Nếu như không niết bàn hắn không thể thắng được lực lượng đối phương, cả hai phải lựa chọn một!

- Đừng giãy dụa, ngoan ngoãn làm thuốc bổ cho ta, giúp ta phá tan Tru Thiên Cảnh a!

Tu La Vương tiên lên lần nữa, hắn vươn tay đánh một chưởng.

Một chưởng của hắn bao phủ thế giới thứ ba, lực lượng cường đại làm không gian cứng lại, cũng làm mọi người không thể nhúc nhích.

- Hồng hoang đổ,bá lực vô địch!

Nhiếp Vân biết rõ loại uy lực bức bách này quá lớn, một khi để kháng không nổi sẽ trực tiếp tiêu vong, ba đại phân thân xuất hiện trước mặt mọi người và xuất quyền.

Chưởng ấn chứa đựng lực lượng hồng hoang cổ xưa giống như một đầu cự long bay vứt lên cao, lúc này rất nhiều ngôi sao trong thế giới thứ ba bị lực lượng cự long đụng rơi xuống.

- Đi xuống đây cho ta!

Tu La Vương cười lạnh một tiếng, bàn tay đánh tới.

Ầm ầm!

Cự long như cá chạch, không ngừng bốc lên và không ngừng giãy dụa, chưởng lực hùng hậu xuyên qua không gian đánh vào ngực Nhiếp Vân, ba đại phân thân đồng thời liên tiếp lui về phía sau, thân thể lắc lư và dung hợp với nhau.

Tuy Nhất Khí Hóa Tam Thanh có thể phân biệt lực lượng ra làm ba, làm sức chiến đấu bạo tăng gấp ba lần nhưng phân thân chính là phân thân, chiến đấu tổn thương tới trình độ nhất định sẽ tự động quay về bản thể.

Lại nói ba đại phân thân có thiên phú tương đương với bản thể, bản thể bị tổn thương, hai phân thân khác mất đi lực lượng cho nên khó đạt tới cảnh giới cao hơn.

Ba phân thân nhập lại làm một, Nhiếp Vân trọng thương không ngừng lui về phía sau, không gian dưới chân bị đạp nát như sấm rền, chỉ trong nháy mắt hắn lui lại vài trăm dặm, thân thể đâm vào một thân thể mềm mại.

May mắn lực lượng đã tiêu hao hết, nếu không thân thể này sẽ bị đụng chết, không có khả năng sống sót.

Sợ đối phương bị thương, vội vàng quay đầu nhìn lại, sau khi nhìn rõ liền sững sờ, không phải Đạm Thai Lăng Nguyệt, mà là Tuyết Tĩnh Nhi được Nhan Chi đưa tới.

Lúc này gương mặt Tuyết Tĩnh Nhi như bông tuyết, trên mặt mang theo một tia huyết sắc, nàng ngẩng đầu nhìn Nhiếp Vân trước mặt:

- Nếu như... Ta có biện pháp tách linh hồn Tu La Vương và đệ đệ của ngươi ra thì sao?

Một câu nói nhỏ nhưng không khác gì sấm sét xuất hiện trong đầu Nhiếp Vân.

- Ngươi nói cái gì?

Đầu óc Nhiếp Vân chấn động, nắm đấm của hắn xiết chặc.

- Ta có biện pháp tách linh hồn của Tu La Vương và đệ đệ của ngươi ra.

Tuyết Tĩnh Nhi cắn răng ngọc truyền âm.

- Ngươi... Ngươi có biện pháp? Ngươi nói là thực?

Nhiếp Vân có phần không dám tin tưởng.

Linh hồn cộng sinh, ngay cả linh hồn sư Nhan Chi cũng không có biện pháp, tại sao nàng làm được?

- Nàng nói là thật!

Nhan Chi cũng truyền âm cho hắn.

- U Minh Hoàng Vương có thể vứt bỏ tính cách xấu xa chính là công lao của nàng.

- Công lao của nàng... Ý của ngươi Tuyết Tĩnh Nhi có Hồn thạch?

Đầu óc Nhiếp Vân nổ tung, hưng phấn suýt nữa nhảy lên.

Trước kia hắn từng nói với Tuyết Tĩnh Nhi chuyện U Minh Hoàng Vương có thể bóc tính cách ác liệt ra ngoài, từ đó phân linh hồn thành hai, dùng là một loại đồ vật gọi là Hồn thạch, vật này ra đời lúc Hồn giới của Nhan Chi ra đời mới xuất hiện, chỉ có một viên, không tìm được viên thứ hai.

Nàng có biện pháp há không nói rõ, nàng có thể tìm được Hồn thạch thứ hai?

- Ta không có Hồn thạch, cũng không cần tìm Hồn thạch, bởi vì ta bản thân ta chính là Hồn thạch!

Lần này Nhan Chi không nói chuyện, Tuyết Tĩnh Nhi nói.

- Bản thân chính là Hồn thạch?

Nhiếp Vân sững sờ.

Cho dù thế nào hắn cũng không ngờ Tuyết Tĩnh Nhi chính là Hồn thạch!

Khó trách Nhan Chi sống trăm triệu năm tại sao có con gái trẻ như vậy, thì ra nàng là Hồn thạch biến hóa, thì ra Hồn thạch tinh phách thành hình và có được thân thể nhân loại.

- Đúng, bản thân ta chính là Hồn thạch, đợi lát nữa ta biến thành bản thể, ngươi trực tiếp đánh vào trong đầu Tu La Vương, ta sẽ nghĩ biện phách tách linh hồn Nhiếp Đồng và Tu La Vương ra!

Tuyết Tĩnh Nhi kiên định nói.

Nàng nói lời này không mang theo chút dao động gì, chẳng biết tại

sao Nhiếp Vân nhìn ra khí thế thấy chết không sờn.

- Chẳng lẽ... Cần trả giá lớn?

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức hỏi:

- Sau khi tách linh hồn hai người ra, ngươi sẽ như thế nào? Có phải sẽ biến mất không thể sống lại?

- Ta... Ngươi không cần phải xen vào ta, đây là con đường ta lựa chọn, ta sẽ không hối hận.

Sắc mặt Tuyết Tĩnh Nhi lúc này biến thành trắng bệch, ngay sau đó nói:

- Không kịp nói tỉ mỉ, nắm chặt thời gian, đây là phương pháp duy nhất chiến thắng Tu La Vương và cứu đệ đệ của ngươi.

Ba người nói chuyện với nhau toàn bộ thông qua ý niệm, chỉ là chuyện trong nháy mắt, lúc này Tu La Vương đã xông tới lần nữa, hắn mang theo uy thế quân lâm thiên hạ không gì cản nổi.

- Nhanh lên, đừng do dự!

Thấy Tu La Vương đi tới trước mặt, Tuyết Tĩnh Nhi cắn răng một cái, trong người có lực lượng sôi trào sinh ra, linh hồn như là thiêu đốt và phát ra hỏa diễm sáng ngời.

------oOo------

Chương 1878: Hồn thạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Việc này...

Nhìn thấy động tác của nàng, trái tim Nhiếp Vân như bị bóp nát.

Xem ra suy đoán của hắn là đúng, phương pháp đặc thù này không

khác gì thiêu đốt linh hồn.

Thiêu đốt linh hồn cũng giống tự bạo, một khi tiêu hao sạch sẽ tương đương trực tiếp hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh, còn muốn phục sinh là chuyện không có khả năng.

Tuyết Tĩnh Nhi vì tách Tu La Vương và Nhiếp Đồng ra lại làm quyết định như thế.

Ông!

Linh hồn thiêu đốt cực nhanh, dung nhan tuyệt mỹ của Tuyết Tĩnh Nhi biết thành khô kiệt trong nháy mắt, thân thể mềm mại lắc lư biến thành một tảng đá tỏa ra hào quang óng ánh.

Tảng đá kia như linh hồn ngưng kết mà thành, chỉ cần người ta nhìn một cái sẽ làm đối phương hãm sâu vào đó không tự kiềm hãm được.

- Nhanh động thủ, đây là quyết định của nàng, nếu không động thủ sẽ không kịp.

Nội tâm Nhiếp Vân vô cùng khó chịu, chợt nghe Nhan Chi lo lắng hô to một tiếng, biết rõ bây giờ không phải thời điểm do dự, lăng không một trảo nắm lấy Hồn thạch do Tuyết Tĩnh Nhi biến thành vào lòng bàn tay và xoay người lại.

Lúc này Tu La Vương mới tới trước mặt, lực lượng nghiền áp đánh thẳng về phía Nhiếp Vân.

Dường như hắn cũng không nhìn ra Hồn thạch của Tuyết Tĩnh Nhi biến hóa là vật gì, nhưng loáng thoáng biết rõ thứ này nhất định mang tới nguy hiểm cho hắn, cũng không nói nhảm, không lưu tình nghiền áp Nhiếp Vân ngay lập tức.

- Hừ!

Áp chế thương tâm trong lòng, Nhiếp Vân biết rõ bây giờ không phải là lúc nghĩ nhiều, phải chiến thắng Tu La Vương mới không phụ quyết tâm của mọi người, lúc này thân thể chấn đông, sau lưng

có Phượng Hoàng chi dực xuất hiện.

- Tại địa phương này, ta muốn xem ngươi có thể trốn tới nơi nào?

Tu La Vương cười lạnh, năm ngón tay mở ra, bàn tay như đang vuốt ve dây đàn, nhìn như không có lực công kích nhưng uy lực của nó cực kỳ đáng sợ, cả thế giới thứ ba lập tức đóng băng, âm thanh răng rắc vang lên liên tiếp, thân thể Nhiếp Vân cũng cứng đờ, thậm chí hắn có cảm giác lực lượng trong thân thể đang bị giam cầm.

- Đáng giận!

Giãy dụa hai cái, nhớ tới kiếp trước, nội tâm Nhiếp Vân sốt ruột.

Tuyết Tĩnh Nhi dùng đại nghị lực thiêu đốt linh hồn biến thành Hồn thạch lần nữa, tuy có khả năng giúp đở hắn tách linh hồn Nhiếp Đồng và Tu La Vương ra nhưng hắn không có biện pháp đánh Hồn thạch vào đầu Tu La Vương.

Hiện tại Tu La Vương quá mạnh mẽ, hắn không tới gần thân thể đối phương thì làm sao có thể đánh Hồn thạch vào trong đầu của đối phương chứ?

Đây quả thực là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

- Khai mở!

Quát lớn một tiếng, Đạm Thai Lăng Nguyệt ra tay.

Giam cầm không gian bị xé rách, toàn thân nàng run rẩy, sắc mặt đỏ rực, dường như nàng thi triển bí pháp nào đó, tổn thương thật lớn.

- Nguyệt nhi!

Nhìn thấy bộ dạng nàng như thế, ánh mắt Nhiếp Vân mang theo khó chịu.

- Mặc kệ ta, ta tạm thời không có việc gì, nhanh làm theo phương

pháp của Nhan Chi đi, chỉ cần đánh Hồn thạch vào trong đầu Tu La Vương thì có thể cứu Nhiếp Đồng, cả thiên địa lục đạo sẽ được cứu, ta yểm hộ ngươi, động tác của ngươi phải nhanh!

Đạm Thai Lăng Nguyệt vội vàng lo lắng truyền âm.

- Ân!

Nhiếp Vân biết rõ nàng nói là sự thật.

Tu La Vương cường đại như vậy, hiện tại chỉ có Nhiếp Đồng mới có thể áp chế hắn, chỉ có phân liệt linh hồn của hắn ra ngoài mới có cơ hội làm tất cả trả giá không biến thành uổng phí.

Bằng không những đại năng Khâu Thánh Tôn Giả, Tu Du Tẩu, Thích Già Phật tổ hùng hồn hi sing sẽ lãng phí.

- Ta thử xem!

Thở ra một hơi, Nhiếp Vân dứt bỏ tất cả cảm xúc mặt trái, nắm chặt Hồn thạch, nếu không trốn tránh thì hắn phải đối diên với Tu La Vương.

- Tu La Vương, hai ta chỉ có một người có thể sống sót, từ giờ trở đi, ta sẽ không trốn đi, cũng không lui về phía sau, ta muốn xem hươu chết về tay ai.

Thét dài một tiếng, bàn tay Nhiếp Vân vươn về phía trước.

Mười ngón trắng noãn sạch sẽ mang theo sáng bóng, lực lượng cân đối trong cơ thể không thể dao động, khí chất của hắn bất biến, hắn không còn cảm giác đối phương không thể chiến thắng, không có sợ hãi, tâm linh của hắn đã hoàn mỹ, ngay cả Tu La Vương cũng không nghĩ tới hắn biến hóa nhanh như vậy, trên mặt không còn cười lạnh như trước mà là ngưng trọng.

Đây là ngưng trọng khi đối mặt với đối thủ chân chính.

Hắn sống vô số kỷ nguyên giới, có thể làm hắn ngưng trọng như thế chỉ sợ cũng chỉ có một, đó là kẻ có được thiên phú đặc thù đệ

nhất.

Hắn lui về phía sau một bước, Tu La Vương vẫn chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, cánh tay xoay tròn, hắn đánh tới một quyền.

Quyền pháp của hắn đại khai đại hợp, mang theo xu thế nghiền áp chư thiên, cũng không theo kỹ xảo nào khác nhưng làm người ta không ngăn cản nổi, cũng không có biện pháp ngăn cản.

Đây là cối xay nghiền áp qua, quét ngang thiên quân, cho dù thế giới thứ ba cũng có thể bị đánh vỡ không gian.

- Nguyên khí đan điền, thôn phệ!

Nhiếp Vân cũng không né tránh, thân thể hắn biến thành lỗ đen, lòng bàn tay của hắn sinh ra lực lượng cắn nuốt.

Tu La Vương có thực lực nửa bước Tru Thiên Cảnh đánh ra một quyền, nếu như không tránh né thì không có khả năng ngăn cản, một khi trốn tránh sẽ không có biện pháp đưa Hồn thạch vào trong đầu Tu La Vương, hiện tại chỉ có một biện pháp này!

Tuy đần một chút nhưng có lẽ có thể phát huy hiệu quả rất tốt.

- Thôn phệ? Ngươi muốn thôn phệ lực lượng của ta, ta thật muốn xem ngươi có bao nhiêu đan điền.

Tu La Vương thấy đối phương thật không tránh né, hắn muốn giống như lúc trước thôn phệ lực lượng của mình, hắn cười lạnh, cánh tay chấn động sau đó lực lượng bạo phát ra ngoài.

Bành!

Lực lượng cuồng mãnh như thế, Nhiếp Vân căn bản không chịu nổi, toàn thân của hắn xuất hiện vết rách và sắp biến thành bụi phấn.

May mắn hắn có bất tử chi thân, một lát sau đã khôi phục lại, bằng không hắn đã chết dưới một quyền này không nghi ngờ.

Dù là như thế, kinh mạch trong cơ thể khó mà khôi phục lại trong thời gian ngắn, khí tức hỗn loạn lung lay sắp đổ.

Thực lực hai người chênh lệch to lớn, nếu như đưa Hồn thạch vào trong đầu đối phương, căn bản không dễ dàng như vậy!

- Lão đại, tiếp nhận lực lượng của chúng ta, chúng ta sẽ làm chuyện này vì ngươi.

Giọng nói của tiểu Long vang lên trong đầu của hắn, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tiểu Long và U Minh Hoàng Vương chẳng biết lúc nào đứng sau lưng hắn, hai người tay nắm tay, dường như đã tiêu trừ tất cả hiểu lầm còn lại, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Tu La Vương trước mặt, trong mắt mang theo bình tĩnh chưa từng có.

- Tiếp nhận lực lượng? Ngươi muốn làm gì?

Nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của bọn họ, nội tâm Nhiếp Vân xiết chặt.

------oOo------

Chương 1879: Long phượng trình tường (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong khoảng thời gian ngắn, Nhiếp Vân nhìn thấy ánh mắt như vậy quá nhiều, đều là biểu lộ hùng hôn đi chịu chết, tiểu Long thượng cổ từng chết trận với Tu La Vương một lần, chẳng lẽ lần này bọn họ lại làm như thế?

Trước kia không cách nào tha thứ U Minh Hoàng Vương, trong nội tâm mang theo áy náy hùng hồn chịu chết, hiện tại hai người đã tốt với nhau, vì sao lại làm như thế?

- Nhiếp Vân, cám ơn ngươi giúp Long Hoàng tha thứ cho ta, có thể cùng chết với hắn là tâm nguyện của ta, cầu ngươi thành toàn.

U Minh Hoàng Vương cười nhạt một tiếng.

Gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết giống như Vân Huyên, lại mang theo chân tình khác.

- Qua một lúc ta và U Minh Hoàng Vương đồng thời thi triển huyết mạch cộng minh bí thuật, ngươi có Tiên Thiên Long Thân, cũng có Phượng Hoàng chi dực, hoàn toàn có thể thừa nhận loại lực lượng này!

Tiểu Long không quản Nhiếp Vân nghĩ cái gì, phối hợp truyền âm:

- Ta sẽ cùng Hoàng Vương dung nhập vào trong tay trái và tay phải của ngươi, giúp ngươi tăng thực lực lên, nghĩ biện pháp chiến thắng Tu La Vương!

- Các ngươi đã có quyết định, ta biết rõ không cách nào tránh khỏi, hiện tại ta chỉ có thể làm chính là chém giết Tu La Vương, hoàn thành tâm nguyện của tất cả mọi người.

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của hai người, Nhiếp Vân biết rõ khuyên can cũng vô dụng, hai người làm như vậy trong nội tâm sớm đã có ý định, hắn xoắn xuýt còn không bằng tiếp nhận.

Đánh chết Tu La Vương là mộng tưởng của nhân loại qua vô số thời đại, vì mộng tưởng này cho nên bọn họ hùng hồn đi chịu chết, có thể phấn đấu quên mình, có thể bỏ qua tất cả, người người sẵn sàng chấp hành mộng tưởng như vậy, chuyện cần làm của hắn không phải thống khổ hay không đành lòng, mà là hảo hảo lợi dụng lực lượng của bọn họ và phát huy một cách hoàn mỹ nhất, hoàn thành tâm nguyện của bọn họ.

- Tu Du Tẩu, Khâu Thánh Tôn Giả, Thích Già Phật tổ, Tuyết Tĩnh Nhi, tiểu Long, U Minh Hoàng Vương!

- Ta nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của các ngươi, yên tâm đi.

Xiết chặc nắm đấm, nội tâm Nhiếp Vân âm thầm hạ quyết tâm.

- Cám ơn!

Thấy biểu lộ của hắn, hai người biết rõ hắn đã vượt qua cửa ải khó trong nội tâm, đồng thời cảm kích nói một tiếng, một rồng một hoàng biến thành bản thể, long phượng trình tường.

Kỳ thật trong loại tình huống này, người chết đã vậy, người sống như Nhiếp Vân mang theo trọng trách mới là thống khổ nhất.

Hắn chẳng những phải thừa nhận thống khổ khi thân nhân rời xa, còn phải đối chiến với Tu La Vương, gánh vác sứ mạng đánh chết Tu La Vương, đây mới là khó chịu nhất.

Tiểu Long, U Minh Hoàng Vương biết rõ bọn họ chết đi tuy thống khổ nhưng sẽ lưu lại trọng trách cho lão đại.

Chính vì hiểu chuyện như thế nên hùng hồn hy sinh, cũng không cảm thấy khổ sở, ngược lại tràn ngập áy náy với Nhiếp Vân.

Thống khổ không ai chia sẻ, còn phải thừa nhận đau đớn cả đời, bọn họ có thể làm cũng chỉ như thế mà thôi.

Ầm ầm!

Tiểu Long và U Minh Hoàng Vương biến hóa thành bản thể, bọn họ không ngừng phát ra tiếng rống to trên hư không, sóng âm cường đại hóa thành trùng kích, long thân và hoàng thân trong nháy mắt xông thẳng vào trong người Nhiếp Vân, hơi vận chuyển một chút đã hoàn toàn dung hợp.

Nhiếp Vân cảm thấy lực lượng bành trướng, cơ bắp toàn thân kêu vang răng rắc, trên người sinh ra từng tấm lân phiến màu vàng óng ánh.

Cánh tay Long Hoàng như nước sữa hòa vào nhau.

- ah...

Nương theo lực lượng hai đại cao thủ dung hợp vào trong người hình thành huyết mạch cộng minh, trong đan điền Nhiếp Vân phát sinh biến hóa, cũng không còn đan điền trống.

Răng rắc!

Âm thanh này là thiên phú bất tử bất diệt bài danh thứ năm lột xác!

Xem ra tiểu Long và U Minh Hoàng Vương đã tản đi thực lực của mình, vì thành toàn Nhiếp Vân mà buông tha tính mạng của mình.

Cô cô cô xì xào!

Lại diễn sinh thêm đan điền mới, lực lượng trong cơ thể không ngừng sôi trào thiêu đốt, hắn thét dài một tiếng, trong mắt Nhiếp Vân bắn ra hai đạo kim quang như tia chớp.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt thực lực Nhiếp Vân bạo tăng lần nữa, hắn tùy thời có thể đột phá.

May mắn bị hắn ngăn chặn, bằng không thì một khi đột phá nhất định phải niết bàn, như vậy sẽ phiền toái.

- Xem ra kẻ một lòng muốn chết vì ngươi cũng không ít, như vậy ngược lại bớt cho ta động thủ.

Động tác của Tiểu Long và U Minh Hoàng Vương rất nhanh, chờ Tu La Vương phát hiện cũng đã dung hợp vào người Nhiếp Vân, hắn cười lạnh sau đó lao thẳng về phía trước.

Chỉ cần Nhiếp Vân không đột phá, hắn không sợ hãi, thực lực nửa bước Tru Thiên Cảnh cũng không phải dung hợp thêm vài người là có thể chống lại.

- Tâm nguyện của bọn họ là giết ngươi, hiện tại ta sẽ hoàn thành giúp bọn họ.

Nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của Tu La Vương, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, hắn hét lớn một tiếng sau đó xông thẳng về phía trước.

Lực lượng bạo tăng lần nữa, tay trái Nhiếp Vân hóa thành cự long,

tay phải hóa thành Phượng Hoàng, một con rồng một con phượng phối hợp với lực lượng Xích Thiên Cảnh trong người của hắn là bá đạo và uy thế cỡ nào, vừa xuất hiện đã gào rú khắp thiên địa, không gian thế giới thứ ba cường đại cũng chấn động và phát ra âm thanh như lôi đình.

- Hừ!

Tu La Vương không nghĩ tới Nhiếp Vân dung hợp lực lượng của tiểu Long và U Minh Hoàng Vương lại mạnh hơn nhiều như thế, sắc mặt ngưng trọng, hắn đấm ra một quyền.

Ông ông ông ông!

Quyền kình tung hoành cửu thiên thập địa, xé rách thương khung, bốc hơi hải dương, đốt cháy đại địa, khí kình cường đại quán thông quá khứ hiện tại và tương lai, lực lượng còn chưa tới trước mặt đã va chạm với Long Phượng trên không trung, xé rách khí lưu hỗn độn sinh ra, lực lượng quanh quẩn thế giới thứ ba, đừng nói Tiên Quân bình thường, cho dù là Tiên Quân đỉnh phong bị khí lưu ảnh hưởng đánh trúng cũng hóa thành hư vô giống như bốc hơi.

Chỉ dư âm ảnh hưởng còn sót lại cũng đủ tru diệt Tiên Quân đỉnh phong, đây là uy lực cỡ nào?

Nhiếp Vân cũng không lui về phía sau, hắn tiến tới phía trước một bước.

Hai tay long phượng trình tường sinh ra phù văn vờn quanh, lân phiến màu vàng tỏa ra hào quang chói mắt, dư âm chấn động biến Nhiếp Vân thành cuồng thần trong hư không, hắn dũng cảm tiến tới không sợ hãi chút nào.

- Đến đây đi!

- Tu La Vương, chẳng lẽ ngươi chỉ có chút bổn sự này sao? Nếu như chỉ có chút bổn sự này thì ta sẽ xem thường ngươi.

Cất tiếng cười ha ha, trong mắt Nhiếp Vân mang theo hào quang nóng rực.

Hai tay dung hợp toàn bộ lực lượng của tiểu Long và U Minh Hoàng Vương, mặc dù đối mặt Tu la Vương nửa bước Tru Thiên Cảnh cũng không có chút nào sợ hãi nào.

- Ngươi...

------oOo------

Chương 1880: Long phượng trình tường (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không nghĩ tới Nhiếp Vân chỉ trong nháy mắt biến thành lời hại như thế, Tu La Vương có chút khiếp sợ, đôi mắt lại biến thành huyết hồng, nắm đấm chấn động, lực lượng quét ngang thiên cổ..

Tru Thiên Cảnh chính là tồn tại có thể tùy ý tru sát Thiên Đạo, mà Thiên Đạo tự nhiên không phải cấp bậc như thiên địa lục đạo, mà là Thiên Đạo của thượng cổ hồng hoang đại lục.

Loại Thiên Đạo này cường đại hơn thiên địa lục đạo gấp cả chục lần.

Hiện tại Thiên Đạo của Nhiếp Vân không chịu nổi một kích.

Cường đại như Thiên Đạo cũng có thể bị cường giả Tru Thiên Cảnh tru sát, dần dần thực lực nửa bước Tru Thiên Cảnh còn chưa đột phá tầng gông cùm xiềng xích kia nhưng cực kỳ khủng bố, nắm đấm của hắn như lưỡi dao sắc bén, giống như trời cao trừng phạt, còn chưa tới đến trước mặt đã biến thành biển lôi đình.

- Thu cho ta!

Đối với lôi đình Nhiếp Vân có được thiên phú tốt hơn kẻ nào khác, không nói hắn có thiên phú lôi điện và tuyệt chiêu Lôi Đình Cửu Châu, chỉ cần Ngũ Trảo Long Hoàng cũng là cao thủ khống chế lôi điện cường đại.

Viễn cổ Long Hoàng thừa hành lôi điện, bố phong vân, lôi đình chính là đồ chơi trong tay của nó.

Lúc này thấy Tu La Vương đánh ra chiêu này, Nhiếp Vân cười ha ha, mười ngón tay mở ra giống như mười cây trụ lớn bao phủ thiên địa vào trong, lôi đình như biển cũng biến thành ngoan ngoãn nghe lời như cừu non, không có chút uy lực nào.

Trước khi bằng vào thiên phú nguyên khí sư công kích Tu La Vương cũng không có lực chống cự, mà bây giờ đã khác, dung hợp lực lượng hai đại cường giả Long Phượng cho nên thực lực của hắn mạnh hơn nữa, loại công kích này không tạo thành tổn thương với hắn.

- Tu La Vương, trả lại cho ngươi!

Gào thét một tiếng, bàn tay của hắn động.

Hắn đẩy lực lượng về phía trước chẳng khác gì lưỡi đao xé rách thiên địa, lực lượng bản thân xen lẫn lực lượng lôi đình, Tu La Vương cảm thấy luống cuống tay chân, có chút không hiểu rõ.

- Đáng giận!

Cùng một chiêu số, hắn vốn trêu đùa hí lộng đối phương, kết quả lại bị dùng ngược lại, sắc mặt Tu La Vương trầm thấp sắp đổ máu, hắn hét lớn một tiếng, đang muốn bộc phát công kích toàn lực nhưng nhìn thấy Phượng Hoàng chi dực tỏa ra hào quang bảy màu lập loè, một bóng người đã xuất hiện tại trước mặt.

Dung hợp U Minh Hoàng Vương, Nhiếp Vân thi triển Phượng Hoàng chi dực càng cường đại hơn, tốc độ cực nhanh, không kém gì độn thuật của Tu La Vương.

- Cút ngay!

Thấy hắn đột ngột xuất hiện, Tu La Vương rống to một tiếng, hắn tiến lên phía trước, còn chưa tới trước mặt đối phương đã cảm thấy sau đầu lạnh như băng.

Lúc này hắn mới phát hiện, chẳng biết khi nào Nhiếp Vân đã thi triển tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh lần nữa, sau lưng còn có một bóng người đang đánh tới một quyền, trong tâm nắm đấm chính là một tảng đá tỏa ra hào quang óng ánh.

PHỐC!

Trong tình huống không hề phòng bị, Tu La Vương không kịp phản ứng, trong đầu lạnh lẽo, ý thức xuất hiện hỗn loạn.

- Thành công!

Nhiếp Vân thở ra.

Thu hồi Nhất Khí Hóa Tam Thanh hình thành thân thể, hắn chạy trốn ra xa, trên mặt lộ ra nụ cười hưng phấn.

Vừa rồi dùng tất cả lực lượng thi triển ra uy lực cuồng bạo nhất, mục đích chính là tìm cơ hội tiếp cận Tu La Vương và mang Hồn thạch do Tuyết Tĩnh Nhi biến thành đưa vào trong cơ thể của hắn.

May mắn, thành công!

- Ngươi làm gì trong đầu của ta?

Cảm thụ Hồn thạch vừa tiến vào đầu dẫn phát phản ứng như thủy triều, Tu La Vương ôm đầu không ngừng lăn lộn, hắn gào rú thảm thiết.

- Không có gì!

Nhiếp Vân xiết chặc nắm đấm, tâm tình vô cùng khẩn trương.

Tuy Tuyết Tĩnh Nhi nói lời son sắt nhưng hắn vẫn lo lắng, sợ đệ đệ không cách nào tách ra khỏi Tu La Vương, nếu như vậy tất cả vất vả đều kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

- Ah... Đáng giận, linh hồn của ta, lực lượng của ta...

Liên tiếp gào rú, Tu La Vương vốn bình tĩnh lúc này như biến thành

kẻ điên, hắn không ngừng kêu la thảm thiết, lực lượng cường đại bắn ra khắp bốn phía, trên không trung không ngừng nổ vang và sinh ra gợn sóng không nhỏ.

- Hắn sẽ kéo dài trong thời gian bao lâu?

Nhìn bộ dạng Tu La Vương giống như người điên, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Nhan Chi.

Thân là linh hồn sư, lại là mẫu thuân Tuyết Tĩnh Nhi, khẳng biết rõ chuyện này hơn hắn nhiều.

- Ta cũng không biết!

Kết quả ngoài dự đoán mọi người, Nhan Chi lắc đầu:

- Ta gặp Tuyết Tĩnh Nhi vào lúc đang du lịch trong hỗn độn, chính bởi vì nàng mới thành lập Hồn giới, về phần nàng tồn tại thế nào thì ta không biết.

- Đương nhiên, lúc ấy ta gặp được nàng chỉ là Hồn thạch bình thường, chỉ mới hóa hình trong thời gian gần đây.

- Ngươi không biết?

Nhiếp Vân cau mày nhìn lên bầu trời.

Lúc này Tu La Vương càng điên cuồng hơn trước, hắn gào rú thảm thiết, trong người hắn bộc phát khí lãng hung mãnh, hắn không ngừng kêu gào thảm thiết trên không trung, mọi người nơi này xem đều cho rằng hắn không chịu đựng nổi, mặt khác một đạo linh hồn chi lực bàng bạc bộc phát trong người hắn.

Cổ lực lượng này tuy hùng hậu cường đại nhưng không mang theo khí tức giết chóc nào, ngược lại mang theo ý chí bất khuất mà kiên định, từ đó làm nội tâm người khác sinh ra cảm giác ấm áp và thân cận.

- Nhiếp Đồng!

Đôi mắt Nhiếp Vân đỏ rực, khí tức linh hồn này không phải của người khác, mà là của Nhiếp Đồng!

Trước khi hắn không cảm nhận được bất cứ khí tức nào của Nhiếp Đồng trong cơ thể của Tu La Vương, còn tưởng rằng thực bị đối phương phong ấn, hiện tại xem ra chỉ bị áp chế tạm thời mà thôi, lúc này mượn nhờ lực lượng Hồn thạch của Tuyết Tĩnh Nhi cho nên dẫn phát lực lượng bùng nổ và hình thành cục diện đối lập với Tu La Vương.

- Ca ca!

Tiếng hô thanh tuhys vang lên, nó rất tinh khiết không mang theo chút tạp chất nào.

Tuy cùng tồn tại với Tu La Vương nhưng hắn như trước chính là đệ đệ không do dự hứng một trăm ba mươi bảy kiếm mà không lui về phía sau nửa bước, cũng là thiếu niên quật cường kiên định vì tín niệm của mình.

- Nghĩ biện pháp thoát ly khỏi Tu La Vương.

Biết rõ bây giờ không phải là thời điểm ôn chuyện, Nhiếp Vân hô to sau đó truyền ý niệm tới.

- Không được, ta cùng Tu La Vương là linh hồn cộng sinh, đã có thể ảnh hưởng thực lực của hắn, cũng là tâm ma của hắn, một khi thoát ly, tương đương hắn thoát khỏi tâm ma gông cùm xiềng xích, chỉ sợ sẽ trực tiếp đột phá gông cùm xiềng xích trở thành cường giả Tru Thiên.

Nhiếp Đồng lập tức truyền âm lại.

- Cái gì?

Trái tim Nhiếp Vân co rụt dữ dội.

------oOo------

Chương 1881: Ca ca, ta thành công

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghìn tính vạn tính không tính tới điểm này.

Nhiếp Đồng và Tu La Vương là linh hồn cộng sinh, tuy hỗ trợ lẫn nhau, hai người có thể cùng tiến bộ nhưng cũng là gông cùm xiềng xích và là tâm ma, ý chí của Tu La Vương bao giờ cũng nghĩ biện pháp áp chế Nhiếp Đồng, thứ hai Nhiếp Đồng cũng muốn trấn áp hắn, thời gian dài đến nay Nhiếp Đồng đã biến thành tâm ma của Tu La Vương.

Tâm ma là chướng ngại sâu trong nội tâm, một khi quét dọn nhất định sẽ có tiến bộ cực lớn.

Hiện tại Tu La Vương đã có thực lực nửa bước Tru Thiên Cảnh, thật sự thành công sẽ tấn cấp Tru Thiên Cảnh gần như ván đã đóng thuyền, còn muốn đánh chết hắn là không có khả năng!

Không cho Nhiếp Đồng thoát Tu La Vương, hắn nhất sẽ đồng thời chết đi cùng Tu La Vương, không cách nào cứu được nữa, nếu hắn thoát ly Tu La Vương vô cùng có khả trợ giúp Tu La Vương đột phá bình cảnh đạt tới Tru Thiên Cảnh...

Đây là thanh kiếm hai lưỡi, thật sự quá khó lựa chọn.

- Ngươi và Tu La Vương cộng đồng cướp đoạt quyền khống chế thân thể, nếu như đoạt lấy thân thể này, hắn chẳng phải không cách nào đột phá?

Những ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu liền biến mất, đột nhiên Nhiếp Vân nghĩ ra biện pháp và hô to.

- Tốt, ta nghĩ biện pháp cướp đoạt thân thể này.

Ý niệm Nhiếp Đồng kiên định.

Muốn đột phá Tru Thiên Cảnh ít nhất phải có thân thể, không có thân thể, Tu La Vương càng lợi hại cũng không đột phá được, chỉ

cần không phải Tru Thiên Cảnh thì dễ làm, bằng vào thực lực bây giờ liên thủ với Nhiếp Đồng liền có thể đánh chết hắn dễ như trở bàn tay!

Ầm ầm!

Giao phong sâu trong linh hồn, Nhiếp Vân không có khả năng nhúng tay vào, Tu La Vương không ngừng gào rú quay cuồng trên không trung, Tu La sát khí trên người không ngừng tràn ra ngoài, nó vô cùng sắc bén và giống như nước màu nhuộm đen cả thế giới thứ ba.

Trong thế giới thứ ba không có khái niệm thời gian và khái niệm không gian, không có cái gọi là trọng lực, cho dù là nơi nào cũng như nhađoông tây nam bắc trên dưới đều vô dụng, mọi người như đặt mình vào trong viên cầu, nhìn thấy Tu La Vương không ngừng rên rỉ nhưng không có chút biện pháp.

- Kỳ thật ta đã sớm muốn tách ra khỏi ngươi, nếu như không phải ta, thực lực của ngươi sẽ tăng nhanh như vậy sao? Cộng hưởng chỗ tốt của ta, muốn tranh đoạt thân thể với ta, nằm mơ đi!

- Đây là thân thể của ta, ngươi chỉ là kẻ tới cướp đoạt mà thôi, nói cho ngươi biết, ta là Nhiếp Đồng, không phải Tu La Vương!

Hai mũi kiếm sinh ra kiếm ý không ngừng va chạm trên không trung, không ai nhường ai, Nhiếp Đồng vốn có chút gầy yếu, sau khi hắn đứng lên đã càng ngày càng cao lớn, dường như hắn biến thành một thanh lợi kiếm thiết cắt nát vạn vật, đâm thủng bầu trời.

- Nhan Chi tiền bối, chúng ta làm sao bây giờ? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn bọn họ chiến đấu nhưng không có chút biện pháp nào hay sao?

Cảm thụ chiến đấu kịch liệt của Nhiếp Đồng, làm ca ca chỉ có thể thờ ơ đứng nhìn, Nhiếp Vân sốt ruột nhìn sang Nhan Chi cách đó không xa.

- Linh hồn cộng sinh, trừ Hồn thạch, biện pháp gì cũng không có, hiện tại chúng ta xông lên chỉ biến thành trở ngại chứ không thể

giúp được gì, nên yên lặng theo dõi kỳ biến mới thỏa đáng!

Nhan Chi lắc đầu, bất lực.

- Yên tâm đi, Nhiếp Đồng nhất định có thể thắng được, đoạt lại thân thể của mình, ngươi không cần lo.

Đạm Thai Lăng Nguyệt đi tới và nắm tay Nhiếp Vân.

- Chỉ hy vọng như thế, vì đánh chết Tu La Vương đã hi sinh quá nhiều, Nhiếp Đồng có thể chiến thắng, hắn mới thật sự là đại công thần của thiên địa lục đạo!

Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Từ khi bắt đầu chiến đấu tới bây giờ, không riêng mấy vị đại năng thượng cổ hùng hồn chịu chết, những cường giả Nho giới và các phật đà của Phật giới đều là những người vì kiên trì và mộng tưởng trong nội tâm của họ mà hùng hồn chịu chết, trả giá lớn như thế, nếu Tu La Vương vẫn không thể đánh chết, tôn hao như thế quá lớn.

- Ngươi không cần tự trách, ngươi không biết Tu La Vương thống trị thế giới sẽ là cái dạng gì đâu!

- Nếu như biết rõ thì đừng nghĩ nữa.

Nhìn thấy biểu lộ của hắn, hai mắt Nhan Chi lâm vào nhớ lại và chậm rãi lên tiếng.

- Trong suy nghĩ của Tu La Vương, thiên địa lục đạo thậm chí sinh linh trong đó giống như nông dân gieo hạt trồng lúa và hoa màu, sau khi phát triển tới mức độ nhất định, cũng giống như lúa và hoa màu đã chín và đi thu hoạch.

- Thế giới sau khi bị thu hoạch sẽ là Thiên Đạo nghiền nát, nhân đạo trầm luân, vô số sinh linh bị Tu La sát khí lây nhiễm biến thành Tu La!

- Thời điểm đó Tu La Vương sẽ lấy đi toàn bộ linh hồn của những

tính mạng này lớn mạnh chính mình, việc này cũng giống như ăn hoa màu do mình trồng ra, trong lòng hắn chúng ta chính là tế phẩm giúp hắn gia tăng thực lực mà thôi.

- Sau khi thôn phệ sạch sẽ linh hồn và Thiên Đạo, khi đó hắn sẽ rời đi quay về hỗn độn lần nữa, không biết qua bao nhiêu thời gian, hỗn độn sẽ lại diễn sinh thế giới, sau đó nó lại tới, vòng đi vòng lại, Tu La Vương giống như ác mộng của hỗn độn chuyên đi phá diệt thế giới, không ai có thể ngăn cản, không ai có thể chống cự.

- Tu Du Tẩu, Thích Già Phật tổ, Khâu Thánh Tôn Giả đều trải qua cảnh tượng thống khổ như vậy, đã từng tận mắt nhìn thấy thân nhân và hảo hữu của mình biến thành Tu La, sau đó bị hắn thôn phệ đánh chết!

- Từ đó sâu trong nội tâm đã tràn ngập thống hận Tu La Vương!

- Hận không thể lột da ăn thịt hắn!

- Vì có thể chém giết hắn đã chịu nhục trăm triệu năm, hiện tại tử vong đối với bọn họ mà nói cũng là một loại giải thoát.

Nhan Chi chậm rãi nói ra, tuy trên mặt nàng không có biểu hiện gì nhưng trong mắt lại mang theo ý giải thoát, dường như với nàng mà nói chết mới thật sự là giải thoát chân chính.

- Việc này...

Nhiếp Vân không nghĩ tới Tu La Vương lại tàn nhẫn như thế, xem sinh linh chẳng khác gì lương thực của mình, trong nội tâm của hắn hiện tại có cảm giác mát lạnh

Khó trách những người này sinh ra nội tâm phản kháng kiên định như vậy, không phản kháng là chết, phản kháng có lẽ sẽ sống, vì cái gì không phản kháng chứ?

Chính mình từng nhìn thấy đám người Tu Du Tẩu tử vong, cảm xúc của hắn bành trướng, hận không thể lập tức bâm Tu La Vương thành thịt nát, những người này lại tận mắt nhìn thấy phụ mẫu thúc bá huynh đệ tỷ muội biến thành Tu La, trải qua sinh hoạt giống như

súc sinh, cuối cùng còn bị đánh chết, trong nội tâm thống khổ có thể nghĩ!

------oOo------

Chương 1882: Linh Hồn Hỗn Độn Vương Thạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nếu như Nhiếp Đồng thành công, ta sẽ rời khỏi thiên địa lục đạo du lịch hỗn độn, tìm kiếm pháp môn phục sinh bọn họ, nếu không thành công...

Nhan Chi đang muốn nói tiếp, đột nhiên trong thế giới thứ ba sinh ra tiếng hô to vang vọng không gian.

- Ha ha! Ca ca, ta thành công!

Nhiếp Đồng cười vang.

- Thành công!

Nhiếp Vân lúc này dừng lại và nhìn sang phía trước, hắn không ngừng tiến lên.

Chỉ thấy hai linh hồn đang giao chiến đã dừng lại Tu La Vương lơ lửng trên không trung, hai mắt khôi phục trạng thái đen nhánh, hắn đang nhìn sang và mỉm cười với Nhiếp Vân.

- Nhiếp Đồng!

Nhìn bộ dáng của hắn như vậy, Nhiếp Vân lập tức hiểu ra là đệ đệ của mình.

Không cần phải hoài nghi cái gì khác, cho dù Tu La Vương có ngụy trang cũng không có được tình cảm hồn nhiên như thế, không có ánh mắt ngây thơ như hiện tại.

- Nhiếp Vân...

Nhìn thấy bộ dáng hắn kích động như thế, Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng cao hứng thay hắn.

Vèo!

Nhiếp Vân thả người bay qua ôm Nhiếp Đồng vào ngực!

Hai huynh đệ gặp lại nhau lần nữa.

Kiếp trước kiếp này, đệ đệ gầy yếu này đã từng che mưa chắn gió cho hắn, mà với tư cách ca ca mình lại không hoàn thành trách nhiệm và nghĩa vụ bảo hộ hắn, tùy ý hắn nhận hết cực khổ, thật sự xin lỗi!

- Ca ca!

Nhiếp Đồng khống chế thân thể của mình, hưởng thụ cảm giác ấm áp khi ca ca ôm, hốc mắt đỏ lên.

Mặc dù hắn biến thành Tu La Vương, mặc dù hắn làm sai chuyện, ca ca vẫn ấm áp như thế, bất ly bất khí.

- Tu La Vương đâu rồi? Ý chí Tu La Vương thế nào?

Nhiếp Vân vội vàng hỏi.

- Hắn bị ta đuổi ra khỏi thân thể, đang ở đó.

Nhiếp Đồng nhìn sang một hướng và điểm một cái.

Vội vàng nhìn theo ngón tay Nhiếp Đồng chỉ, lúc này một đạo hào quang màu đen đang vặn vẹo trong thế giới thứ ba.

Lúc này mọi người khó hiểu nhìn sang, lúc mọi người nhìn sang liền cảm thấy hai mắt đau đớn khó chịu tới cực điểm.

Cô cô cô cô!

Hắc khí không ngừng vặn vẹo như giòi bọ, vừa muốn ngưng tụ

thân thể nhưng lại không thể làm gì.

- Tạo hóa chi hỏa, cháy!

Biết rõ đây là linh hồn của Tu La Vương, một khi để hắn ngưng tụ thân thể thì không xong, ngón tay của Nhiếp Vân sinh ra hỏa diễm cực nóng bao phủ hắc khí trước mặt.

Hiện tại chỉ có diễm hỏa này mới có thể thiêu đốt linh hồn, làm hắn tan rã triệt để.

Xì xì xì xì... Xì xì!

Diễm hỏa và hắc khí va chạm với nhau liền xuất hiện mùi hôi thối khó ngửi.

- Không đúng, cháy linh hồn không có mùi như vậy, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, Nhiếp Vân sững sờ.

Hắn không phải lần đầu tiên dùng diễm hỏa đốt linh hồn, trước kia làm qua nhiều lần nhưng chưa bao giờ có mùi vị khó ngửi như hiện tại.

- Không đúng, mau nhìn!

Đạm Thai Lăng Nguyệt và Nhan Chi lúc này chỉ về phía trước.

Nhiếp Vân vội vàng nhìn sang, chỉ thấy lúc này diễm hỏa đang thiêu đốt nhưng không có quá nhiều biến hóa, trái lại hắc khí không ngừng trắng hơn.

- Chậm đã!

- Đây là... Hỏng bét, đây là hồn thể đột phá!

Nhan Chi như là phát hiện ra cái gì, đồng tử của nàng co rút rất mạnh.

- Hồn thể đột phá, đó là cái gì?

- Thân thể là dương, hồn phách là âm, âm dương giao hòa mới có thể thành tựu đại đạo.

- Nhưng mọi việc đều có ngoại lệ, sau khi đạt tới thực lực nhất định, mặc dù thân thể tử vong nhưng linh hồn cũng có thể sống một mình, đó chính là hồn thể, hồn thể cũng có thể tu luyện nhưng bởi vì thiếu dương nên khó có thể thành tựu chí cao, nó có được năng lực đoạt thiên tạo hóa.

Sắc mặt Nhan Chi mang theo kinh hãi.

- Đương nhiên, có chút hồn thể cường giả vẫn có thể tấn cấp, mà loại linh hồn tấn cấp gọi là hồn thể đột phá, bởi vì hồn thể đột phá cho nên còn đáng sợ hơn đột phá bình thường.

- Ý của ngươi nói là... Tu La Vương chỉ còn lại linh hồn nhưng nó vẫn có thể đột phá?

Sắc mặt Nhiếp Vân biến hóa.

- Không sai, vừa rồi ngươi dùng diễm hỏa thiêu đốt linh hồn là giúp hắn tinh luyện tạp chất trong linh hồn, cho nên mùi vị phi thường khó ngửi, nhưng có một việc ta biết là, cho dù hồn thể đột phá cũng phải mượn nhờ đồ vật gì đó, hoặc là bám vào một kiện bảo vật, nhưng tại sao...

Nói đến đây thân thể Nhan Chi không ngừng run rẩy, dường như nghĩ tới cái gì đó.

Hồn thể thuần âm, cho dù muốn đột phá cũng cần vật dẫn mới được, loại vật dẫn này có thể là linh dược, có thể là bảo vật, có loại vật này mới có thể một đường ca khúc khải hoàn, đây là định số, cũng giống như thiên phú top mười chỉ có một người có được, không thể sửa đổi, tại sao xuất hiện chuyện này.

- Là.. Hồn thạch!

Đột nhiên Nhiếp Vân và Nhan Chi đồng thời nhớ tới một kiện đồ

vật, đồng tử co rụt lại.

Tu La Vương lợi hại nhất chính là một thanh Tu La cốt kiếm, tối đa cũng chỉ cùng cấp với Thự Quang Kiếm mà thôi, nếu hắn có đồ vật cao cấp hơn khẳng định đã sớm thi triển ra, trong suy nghĩ của mọi người chỉ có một vật thích hợp duy nhất chính là Hồn thạch!

Hồn thạch là bản thể của Tuyết Tĩnh Nhi, sinh ra trong hỗn độn, Nhan Chi trong lúc vô tình đạt được, có thể làm cho linh hồn cộng sinh tách ra, phân liệt tính cách, về phần năng lực khác không có người biết rõ, nếu như nói Tu La Vương có thể mượn vật dẫn đột phá, Hồn thạch tuyệt đối là như một lựa chọn.

- Ha ha, đa tạ các ngươi tìm Linh Hồn Hỗn Độn Vương Thạch cho ta!

- Ta mới có thể đột phá!

Lúc này hắn mới ý thức được điểm này, trong không trung có tiếng cười vang lên, bóng đen vặn vẹo và ngưng tụ biến thành bộ dạng Tuyết Tĩnh Nhi.

Lúc này cũng là dung mạo của Tuyết Tĩnh nhưng mang theo lệ khí vô thượng, cũng không có xinh đẹp trái lại làm người ta cảm thấy khủng hoảng.

- Bộ dạng như vậy thật sự khó chịu, ta đường đường Tu La Vương, là siêu cấp cường giả phong vương, nếu như cho người khác biết rõ bộ dạng này còn không bằng chết đi.

Hừ lạnh một tiếng, thân thể Tuyết Tĩnh Nhi trên không trung vặn vẹo, lần nữa biến thành giống như đúc Nhiếp Đồng giống.

Đạt tới cấp bậc của hắn, giới tính, hình thái chỉ là bộ dáng, muốn biến thành cái gì thì biến thành cái gì.

Đám người Nhiếp Vân nhìn bộ dạng Tu La Vương trong mắt, trái tim băng giá.

Xem ra đoán không sai, đối phương thật sự mượn nhờ Hồn thạch

đột phá gông cùm xiềng xích, một lần nữa diễn hóa thân thể.

- Linh Hồn Hỗn Độn Vương Thạch, nó là tồn tại chí cao vô thượng trong hỗn độn, là của quý của hỗn độn, thứ này vừa tiến vào trong ااầu ta đã biết mình có thể đột phá Tru Thiên Cảnh, là thời cơ thoát ly tiểu tử này cho nên, ta cố ý để cho Nhiếp Đồng cướp đi thân hình, bản thân ta đạt được vương thạch, cuối cùng có thể đột phá, ha ha, Nhiếp Vân, ta có thể đạt tới cảnh giới này, trở lại Tru Thiên Cảnh còn phải cám ơn ngươi ah!

------oOo------

Chương 1883: Niết bàn lần thứ chín (Thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một lần nữa biến thành bộ dạng Nhiếp Đồng, Tu La Vương cười ha ha.

- Đáng giận!

Đám người Nhiếp Vân có nằm mơ cũng không nghĩ tới loại chuyện này, Tuyết Tĩnh Nhi biến thành Hồn thạch lại có uy thế cường đại như vậy.

- Một nơi nhỏ bé thế này lại có thể có nhiều bảo vật như vậy, có kẻ có được thiên phú đặc thù đệ nhất, tụ tập tam thiên đại đạo trong một thân, thú vị...

Tu La Vương đạt tới Tru Thiên Cảnh, hắn nhìn chằm chằm vào mọi người, trong mắt mang theo nghiền ngẫm vui vẻ, đôi mắt đỏ rực mang theo ý cảnh sinh tử tiêu tan, giống như chỉ cần tùy tiện khẽ động là thế giới thứ ba sụp đổ.

Trên Tru Thiên Cảnh, Xích Thiên Cảnh chính là siêu cấp cường giả tru sát Thiên Đạo, Tu La Vương chỉ là Xích Thiên Cảnh đã ép mọi người tới mức sinh tử lâm đầu, hiện tại hắn đã đột phá, làm sao đánh chết cường giả thực lực này chứ?

Nội tâm mọi người chìm vào đáy cốc.

- Chẳng lẽ thật không có biện pháp?

- Chẳng lẽ thiên địa lục đạo trải qua nhiều khó khăn như thế, nhiều tiền bối cam tâm chịu chết đổi lấy kết quả như vậy?

Trong nháy mắt mọi người bị lo lắng bao phủ, mỗi người đều sinh ra cảm xúc tuyệt vọng.

Nửa bước Tru Thiên Cảnh, mọi người có lẽ liên hợp còn có thể đánh một tâận, cường giả Tru Thiên Cảnh chân chính không phải bọn họ có thể chiến thắng.

Khác biệt thật sự quá lớn!

- Ca ca, giao cho ta đi, Tu La Vương từng linh hồn cộng sinh với ta, ta có thể áp chế hắn.

Nhiếp Đồng đi lên phía trước một bước.

- Vô dụng, trừ phi đột phá Tru Thiên Cảnh, nếu không, không có khả năng đánh bại hắn.

Nhiếp Vân lắc đầu.

Hiện tại Nhiếp Đồng đã khống chế thân thể lần nữa, tương đương với Tu La Vương thực lực nửa bước Tru Thiên Cảnh, so với Tu La Vương mượn nhờ Hồn thạch đột phá còn kém hơn quá nhiều.

- Xem ra tự hiểu lấy mình.

- Ta đã nói với các ngươi, Tu La Vương là không thể chiến thắng, ta là cường giả phong vương, cho dù thời điểm chán nản cũng không phải con sâu cái kiến như các ngươi có thể chống lại!

- Yên tâm đi, ta sẽ không dễ dàng giết chết các ngươi, ta sẽ tế luyện toàn bộ ba giới còn lại trong thiên địa lục đạo, sau đó lại chậm rãi tra tấn các ngươi, để các ngươi biết rõ đối nghịch với ta là chuyện đáng sợ cỡ nào.

Tu La Vương cười ha ha, hắn nhìn mọi người như nhìn con kiến.

- Đáng giận!

Nghe hắn nói như thế, đám người Nhiếp Đồng, Nhan Chi, Đạm Thai Lăng Nguyệt xiết chặc nắm đấm, sắc mặt biến thành khó coi.

- Chẳng lẽ thật không thể chống lại, Nhiếp Vân, ngươi nói chuyện đi, Nhiếp Vân...

Nhan Chi hàm răng cắn tiến lên, nàng quay đầu lại nhìn thấy Nhiếp Vân đứng nguyên tại chỗ, không biết nghĩ cái gì, vội vàng hô.

- Còn có một biện pháp!

Đột nhiên Nhiếp Vân ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm mọi người, trong ánh mắt mang theo kiên định.

- Tranh thủ thời gian cho ta, để cho ta tiến hành niết bàn lần cuối cùng.

- Niết bàn lần cuối cùng?

Ba người còn lại cũng biết Nhiếp Vân tu luyện Cửu Chuyển Niết Bàn Công, mỗi lần niết bàn đều cần tốn hao cái giá lớn và nghị lực, đã tiến hành tám lần, hiện tại còn chưa hoàn thành lần cuối cùng.

Một khi gây ra, hơn nữa thành công chắc chắn sẽ gia tăng thực lực rất lớn, nhưng mà bọn họ có thể kiên trì tới khi hắn niết bàn thành công hay không?

Tám lần niết bàn trước, lần thứ nhất mười ngày, lần thứ hai một tháng, lần thứ ba hai tháng, lần thứ tư một tháng, lần thứ năm mười ngày, lần thứ sáu bảy ngày, lần thứ bảy năm ngày, lần thứ tám ba ngày.

Sau lần thứ ba thời gian bắt đầu giảm dần nhưng không ai dám nói chính xác cần thời gian bao lâu mới được!

Nhưng đây là con đường ra duy nhất của mọi người.

Trừ con đường này, đã không còn con đường nào khác.

- Được rồi, chúng ta tranh thủ thời gian cho ngươi niết bàn, nhưng mà ngươi niết bàn cần năng lượng tiếp tế khổng lồ, hiện tại không có nhiều năng lượng như thế, làm sao bây giờ?

Đạm Thai Lăng Nguyệt cắn răng.

Các nàng có thể nghĩ biện pháp kéo dài thời gian nhưng niết bàn cần tích lũy quá hùng hậu, tất cả tích lũy của Nhiếp Vân đã bị mấy lần đột phá trước tiêu hao không còn, cũng không đủ năng lượng, không cần Tu La Vương ra tay, bản thân hắn không thể đột phá.

- Yên tâm đi, bọn họ tới rồi.

Nhan Chi chỉ về phía sau.

Đám người Nhiếp Vân vội vàng quay đầu, lúc này nhìn thấy lối vào thế giới thứ ba có vô số người xông vào, những người này đều có thực lực Tiên Quân, chính là cường giả Tiên Quân còn lại của Yêu Nhân giới, Ma giới và Linh giới.

- Tháp chủ, ta đã mang tất cả tích lũy của Khu Tu Tháp tới nơi này, còn có chúng ta, nhất định có thể giúp ngươi đột phá.

An Kình Thái Thượng trưởng lão, Tư Dương, Xích Phong và một đám Thái Thượng trưởng lão của Khu Tu Tháp tất cả đều đi tới.

- Tháp chủ, lúc trước Bắc Đấu Tinh Quân thành lập Khu Tu Tháp chúng ta, mục tiêu là cống hiến tính mạng đánh thắng Tu La, hiện tại là thời khắc cuối cùng, chúng ta sẽ không lùi bước.

- Chúng ta nhất quyết tử chiến với Tu La Vương, tử chiến tới cùng.!

Người Khu Tu Tháp đi tới, trong mắt mỗi khu tu sư mang theo thành kính và nhiệt huyết, dường như có thể chết trận khi đấu với Tu La chính là truy cầu cả đời của bọn họ.

- Có thập đại gia tộc chúng ta!

- Có Long tộc chúng ta!

- Có Ma tộc chúng ta!

- Có Yêu Nhân nhất tộc, U Minh nhất tộc chúng ta...

Vô số cường giả liên tục bay vào được, bọn họ đi tới sau lưng Nhiếp Vân.

- Việc này...

Đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, Nhiếp Vân cũng phải sững sờ.

- Là ta truyền tin tức, vào lúc chưa đi vào thế giới thử ba ta đã mang tin tức ngươi đấu với Tu La Vương truyền đi các nơi, lúc này bọn họ chạy tới đây, Nhiếp Vân, đánh chết Tu La Vương không phải chuyện một mình ngươi, mà là chuyện của cả thiên địa lục đạo chúng ta, vì mục tiêu này tất cả mọi người đều có thể chết, cũng có thể hi sinh, chỉ cần thành công đều đáng giá.

Nhan Chi chậm rãi gật đầu, trong mắt mang theo kiên định.

- Tốt!

Nhìn thấy ánh mắt mọi người chung quanh mang theo kiên định, vành mắt Nhiếp Vân đỏ rực.

Không sai, đánh chết Tu La Vương không phải chuyện của một người, là chuyện của toàn thể nhân loại, là mục tiêu của tất cả mọi người, không thể lui về phía sau, cũng không có biện pháp lui về phía sau.

- Thú vị, đã các ngươi đều đến, nếu đã tính đuổi giết ta, như vậy ta sẽ giết tất cả các ngươi.

Lạnh lùng nhìn mọi người tiến vào thế giới thứ ba, Tu La Vương cười hắc hắc, hắn đưa tay về phía trước, không gian thế giới thứ

ba vững chắc cũng phát sinh vặn vẹo, hơn mười cường giả Tiên Quân bị bao phủ vào bên trong, thân thể lập tức căng phồng sau đó tùy thời nổ tung.

------oOo------

Chương 1884: Niết bàn lần thứ chín (Thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tháp chủ, nhanh niết bàn đi, chúng ta tiếp năng lượng cho ngươi.

Mấy Tiên Quân bị vây khốn là thành viên của Khu Tu Tháp, bọn họ hét to sau đó tụ tập năng lượng, hội tụ thành một đám năng lượng chui vào trong người Nhiếp Vân.

- Còn có ta!

Rầm rầm rầm oanh!

Trong chớp mắt hơn mười vị cường giả Tiên Quân tự bạo rót năng lượng vào trong cơ thể Nhiếp Vân.

Cô cô cô xì xào!

Liên tục đạt được lực lượng hơn mười vị Tiên Quân quán thâu, thân thể Nhiếp Vân được tiếp thêm năng lượng, các huyệt vị đang vui sướng phát ra tiếng minh hưởng cộng minh.

- Các vị, đa tạ!

Mang lực lượng trong cơ thể nổ tung và biến tu vi thành dòng nước quán thâu cho người khác tương đương tự sát!

Vì đánh chết Tu La Vương, những người này làm như vậy không chút do dự, đủ thấy sâu trong nội tâm quyết tâm cỡ nào.

Thở ra một hơi, nội tâm Nhiếp Vân vô cùng cảm động.

- Tháp chủ, Tư Dương ta đến!

- Tháp chủ, An Kình ta đến!

- Ta là Ma Long tử của Ma giới...

- Ta là Tiên Quân của Ma giới...

...

Tiếng nói vang vọng bên tai, mỗi cường giả Tiên Quân đều thề sống chết kiên định không hối hậ, không chút do dự mở rộng thể xác và tinh thần, từ đó quán thâu lực lượng trong cơ thể sau đó kêu to như khúc nhạc bi ai.

Nhìn xem những người này không ngừng xông tới, ánh mắt Nhiếp Vân ướt át đứng nguyên tại chỗ, hắn như tấm bia bất hủ.

Những lực lượng này là tâm huyết của vô số người, vô số người hi vọng, không thể có chút lãng phí!

Ta muốn đột phá!

Hắn không ngừng hô to trong nội tâm, Nhiếp Vân tập trung tinh thần, đầu óc không ngừng hò hét.

Ầm ầm!

Hắn đang dẫn động niết bàn lần thứ chín, từ đó tiến vào trạng thái niết bàn.

Vô số Tiên Quân thiêu đốt thân thể hình thành lực lượng khổng lồ trùng kích, rốt cuộc Nhiếp Vân đã tiến vào trạng thái niết bàn lần thứ chín.

- Bảo hộ!

Thấy Nhiếp Vân trực tiếp bất động tại chỗ, đám người Nhan Chi tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào Tu La Vương.

- Niết bàn! Ha ha, nếu như ta có thể để ngươi niết bàn thành công, ta sẽ không gọi là Tu La Vương!

Dường như Tu La Vương cũng biết sau khi Nhiếp Vân niết bàn thành công nhất định sẽ phi thường đáng sợ, gương mặt hắn âm trầm mang theo lãnh ý, hắn tiến về phía trước một bước, lúc này nắm tay đánh thẳng về phía trước.

Lòng bàn tay xuất hiện dòng lũ năng lượng giống như thiên thần phật, tràn ngập vô số ảo ảnh, lực lượng cường đại tới cực điểm từ trên không trung nện xuống, nó bao phủ toàn bộ thế giới vào bên trong.

Đạt tới Tru Thiên Cảnh cho nên Tu La Vương đáng sợ hơn trước rất nhiều, mọi cử động mang theo hương vị tru diệt Thiên Đạo, ngay cả thế giới thứ ba cũng lạnh run.

- Không được tổn thương ca ca ta!

Nhiếp Đồng ngăn cản.

Một lần nữa khôi phục thân thể, tuy không có âm tàn như Tu La Vương nhưng hắn bộc phát phong mang không cho phép ai khinh thường, hắn tiến về phía trước một bước, Tu La cốt kiếm xuất hiện trong tay và đâm về phía trước.

Hắn không chỉ chiếm thân thể Tu La Vương, hơn nữa còn chiếm cứ tất cả mọi thứ của Tu La Vương, tóm lại Tu La cốt kiếm lúc này nghe theo hắn triệu hoán, nó không nghe theo Tu La Vương mượn nhờ Hồn thạch đột phá.

Nhiếp Đồng xuất kiếm bình thản không có gì lạ, không có ảo diệu như Nhiếp Vân dùng Liên Nguyệt kiếm, nó lại mang theo sắc bén không giống bình thường, kiếm khí đâm ra hội tụ thành một điểm năng lượng bén nhọn và đâm thẳng về phía Tu La Vương.

- Đại Đạo Vô Cực, Thiên Đạo vô tình, Đạm Thai Lăng Nguyệt ta phát mệnh lệnh, thiên địa phải thay đổi vì ta, công!

Hai tay Đạm Thai Lăng Nguyệt kết xuất thủ ấn, đôi mi thanh tú cau

lại nội tâm nói thầm, ngay sau đó một loạt chú ngữ rườm rà vang lên, rất nhiều ngôi sao trong thế giới thứ ba nghe được mệnh lệnh nên hội tụ thành một đồ án kỳ lạ, đột nhiên sinh ra hào quang màu vàng.

Nơi này không có Thiên Đạo, nàng sẽ diễn hóa Thiên Đạo, từ đó nơi này sẽ biến thành tân thế giới.

Hai đại cường giả Xích Thiên Cảnh liên thủ, thế giới thứ ba lập tức kích động, không gian vặn vẹo ngôi sao vỡ tung, trước kia có Tiên Quân chưa chết, lúc này không chịu nổi áp lực do giao phong sinh ra nên liên tục nổ tung hình thành năng lượng sau đó chui vào trong người Nhiếp Vân, dung nhập thân thể của hắn.

Lúc này Nhiếp Vân đang niết bàn giống như cái động không đáy, nhiều năng lượng hơn nữa cũng bị chê ít.

- Chỉ bằng vào các ngươi còn muốn ngăn cản ta?

Không nghĩ tới mấy người liên thủ lại có uy lực như thế, Tu La Vương cười lạnh một tiếng, lúc này hắn tiến lên phía trước một bước và đấm ra một quyền.

Bành!

Đạm Thai Lăng Nguyệt và Nhiếp Đồng đồng thời lui về phía sau, sắc mặt đỏ rực.

Tuy thực lực của hai người nhìn như không kém nhưng trước mặt Tu La Vương thực lực Tru Thiên Cảnh vẫn còn chênh lệch quá lớn.

Cả hai căn bản không phải một cấp bậc!

- Nhan Chi, ngươi mang ca ca ta rời đi, tìm nơi mà Tu La Vương không phát hiện ra, chúng ta chết cũng không sao, chỉ cần ca ca có thể thuận lợi niết bàn, nhất định có thể báo thù cho chúng ta.

Biết rõ không thể nào là đối thủ của Tu La Vương hiện tại, Nhiếp Đồng quay đầu phân phó một tiếng.

- Tốt!

Nhan Chi cũng biết tính nghiêm trọng của vấn đề, hiện tại phần thắng duy nhất chính là Nhiếp Vân niết bàn lần thứ chín thành công, chỉ cần hoàn thành thì nhất định sẽ có sức đánh một trận với Tu La Vương, mà hiện tại cần phải làm chính là cam đoan hắn niết bàn thành công!

Bàn tay lớn bao phủ Nhiếp Vân, Nhan Chi quay người bỏ chạy.

- Hừ, muốn đi, ta nói rồi thế giới thứ ba là nơi táng thân của các ngươi, cũng đừng nghĩ đào tẩu!

Tu La Vương sẽ không để nàng được như nguyện, hắn hừ lạnh một tiếng sau đó vươn tay điểm một chỉ về phía trước.

Vèo!

Đầu ngón tay mang theo khí thế bay tới, trong nháy mắt lực lượng hung hãn như có mắt nhắm thẳng vào Nhan Chi.

Bành!

Linh hồn sư xếp thứ tám, cường giả Tiên Quân đỉnh phong lại không có chút năng lực phản kháng, nàng phun ra một ngụm máu tươi sau đó lăn lộn trong hư không.

- Nhan Chi!

Nhan Chi vừa té xuống, nàng bắt lấy Nhiếp Vân cũng rơi xuống, may mắn thế giới thứ ba không có không gian thời gian, bằng không chỉ cần té xuống đất sẽ làm Nhiếp Vân thức tỉnh ngay lập tức.

Thời điểm niết bàn cần yên tĩnh, không thể quấy nhiễu, bên ngoài xảy ra vấn đề gì đó ảnh hưởng sẽ làm cho Nhiếp Vân bị tẩu hỏa nhập ma.

Bàn tay bắt lấy, Đạm Thai Lăng Nguyệt đỡ Nhan Chi và Nhiếp Vân sau đó thở ra một hơi.

------oOo------

Chương 1885: Niết bàn lần thứ chín (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân vẫn trong trạng thái niết bàn và không ảnh hưởng quá nhiều, cũng không có xuất hiện dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, tất cả vững vàng, về phần Nhan Chi, tuy bị thương thế nặng nhưng với cường giả Tiên Quân có bất tử chi thân mà nói, chỉ cần linh hồn không mất đi là có thể chậm rãi khôi phục.

Nếu như bị thương tới bổn nguyên, không có thời gian trăm triệu năm tu dưỡng rất khó khỏi hẳn.

- Hừ, ta xem các ngươi ai có thể đở nổi ta!

Một chiêu đã giày vò Nhan Chi như thế, Tu La Vương lăng không đi xuống, thiên địa nổ vang ầm ầm, năm ngón tay mở ra, lực lượng tối đen như mực mang theo sinh tử tiêu tan, dường như tiện tay một kích cũng có thể đục lỗ thiên địa.

- Đây là Huyết Thần Chưởng của Tu La Vương, đại tẩu, ngươi lui ra phía sau, ta ngăn cản.

Nhiếp Đồng nhíu mày lên tiếng.

Hắn từng linh hồn cộng sinh với Tu La Vương cho nên tư tưởng và trí nhớ cộn hưởng, nếu như nói thế giới này ai hiểu Tu La Vương nhiều nhất thì đó chắc chắn là Nhiếp Đồng.

Đối phương sử dụng chiêu số gì, cho dù là công pháp tu luyện cũng bị hắn biết rõ ràng.

Cũng chính bởi vì như thế, Tu La Vương có thực lực Tru Thiên Cảnh vẫn bị hắn ngăn cản.

Đương nhiên, nguyên nhân có quan hệ tới việc Tu La Vương vừa mới đột phá, năng lượng trong thế giới thứ ba thiếu thốn, tuy hắn

mượn nhờ Hồn thạch đột phá đạt tới Tru Thiên Cảnh nhưng chỉ là ý cảnh đạt tới, thực lực chân chánh còn chưa triệt để củng cố, nếu không đừng nói Nhiếp Đồng và Đạm Thai Lăng Nguyệt, cho dù mười người thực lực như bọn họ cũng không thể ngăn cản mảy may.

- Ngăn cản!

Nhận ra Tu La Vương đánh ra chiêu số nào, Nhiếp Đồng cầm cốt kiếm và bắn ra kiếm khí quang mang, kiếm khí đâm thẳng lên bầu trời, mấy đạo kiếm khí bay lên cao và điệp gia với nhau tạo thành một kiếm đáng sợ.

Tê tê!

Kiếm quang va chạm với chưởng ấn, hư vô bị lực lượng cường đại làm vặn vẹo không nhỏ, dường như tùy thời sẽ nổ tung, rốt cuộc không gian thế giới thứ ba không chịu nổi nên xuất hiện vết rách rất nhỏ.

Đây là lần thứ nhất thế giới thứ ba xuất hiện vết rách, tuy không lớn lại đại biểu thực lực Tru Thiên Cảnh đã có thể tiến hành phá vỡ thế giới này.

- Thế giới này không có Thiên Đạo duy trì trật tự, tuy vững chắc nhưng kiên trì thời gian không dài, chỉ sợ lại đánh một hồi sẽ giống như Nho giới, Đạo giới, Phật giới, nó bêến thành khí lưu hỗn độn, triệt để biến mất khỏi Linh giới.

Nhiếp Đồng liếc mắt nhìn, sắc mặt hắn vô cùng ngưng trọng.

Chiến đấu trong hỗn độn, bất cứ kẻ nào cũng không phải đối thủ của Tu La Vương, chiến đấu trong thiên địa lục đạou, bất cứ thế giới nào cũng không chịu nổi.

Thiên địa lục đạo hiện tại chỉ còn lại Yêu Nhân giới, Ma giới và Linh giới, ba thế giới mà thôi, cho dù tiến vào nơi nào, chỉ cần chiến đấu với nhau, dùng thời gian không bao lâu sẽ làm thế giới sụp đổ, một lần nữa diễn biến hỗn độn.

Cho nên có thể kiên trì ở nơi này phải kiên trì tiếp, không thể rời đi, nếu không đi tới nơi nào phá hư nơi đó, cho dù đánh chết Tu La Vương có thể dùng làm gì?

- Ngươi yên tâm chiến đấu với ta, ta hết sức vững chắc không gian!

Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng ý thức được điểm này cho nên vội vàng lên tiếng.

Nàng là thiên đạo sư, có được năng lực hóa thân Thiên Đạo, năng lực duy trì trật tự, hiện tại thế giới thứ ba đánh tiếp sẽ sụp đổ hóa thành hỗn độn, chỉ có nàng có năng lực duy trì nó mà thôi.

Hai tay cử động, lực lượng toàn thân Đạm Thai Lăng Nguyệt quán thông vào trong không gian, lúc này hóa thành bàn tay to lớn bao phủ thế giới thứ ba, làm không gian nơi này vững chắc hơn trước.

- Tốt!

Nhìn thấy động tác của nàng, Nhiếp Đồng biết rõ Đạm Thai đại tẩu làm ra cố gắng lớn nhất, lúc này hắn giơ cốt kiếm lên tấn công Tu La Vương.

Kiếm pháp của hắn biến hóa như mưa to gió lớn, mang theo ảo dêệu khác.

Tuy trong khoảng thời gian này hắn vẫn bị Tu La Vương áp chế ý chí nhưng hắn không ngừng chiến đấu, nương theo thực lực tăng tiến, hắn vẫn không ngừng thôi diễn kiếm thuật, từ đó kiếm thuật của hắn càng ngày càng mạnh.

Lúc trước vẫn còn phàm giới, Nhiếp Đồng cũng đã đạt tới cảnh giới mệnh kiếm thì càng đừng nói tới hiện tại, Tu La cốt kiếm không ngừng đâm vào trong không gian, từng đạo kiếm khí như hồng thủy bắn tới phía trước, không ngừng bao phủ Tu La Vương.

Động tác của hắn không có bất kỳ hoa lệ gì nhưng lại mang theo uy lực làm người ta khó có thể trốn tránh, Nhiếp Đồng không có tu luyện qua bất cứ vũ kỹ nào, tất cả chiêu số của hắn đều tự nhiên, toàn bộ mang theo cảm giác liều hết tất cả nhưng lại làm cho Tu La

Vương cảm thấy nhức đầu không thôi.

- Đáng giận! Nhiếp Đồng, chúng ta đã từng linh hồn nhất thể cho nên quá hiểu lẫn nhau, ta và ngươi thuộc về cùng một loại người, có thể vì mục đích mà bỏ qua tất cả, vì sao chúng ta không liên thủ, cộng đồng hưởng thụ vinh hoa phú quý?

Nhìn thấy kiếm pháp của Nhiếp Đồng càng lúc càng nhanh làm hắn khó chịu, Tu La Vương nheo mắt lên tiếng.

- Yên tâm đi, chỉ cần ngươi đồng ý hợp tác với ta, chờ ta luyện hóa Linh giới, Yêu Nhân giới và Ma giới, tuyệt đối giúp ngươi tấn chức đột phá, đồng thời đạt tới Tru Thiên Cảnh!

- Chỉ cần đạt tới Tru Thiên Cảnh, cho dù trong thế giới hỗn độn cũng chính là cường giả, chỗ tốt vô cùng, hai người chúng ta chia xẻ với nhau, chẳng lẽ không phải tốt hơn so với việc tranh giành địa phương nhỏ như hiện tại sao?

Lời nói của Tu La Vương vang lên như sấm sét, ý định của hắn rất rõ ràng, hắn muốn chiêu hàn Nhiếp Đông.

- Ít ở đây hoa ngôn xảo ngữ, từ khi ngươi muốn giết ca ca, ta đã không chết không thôi với ngươi.

Hai mắt Nhiếp Đồng kiên định, bất vi sở động, tiếp tục đâm kiếm về phía trước.

- Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!

- Ta hảo tâm khuyên ngươi không nghe, nếu ngươi muốn chết, ta hiện tại sẽ thanh toàn ngươi!

Tu La Vương cười lạnh sau đó xiết chặt nắm đấm đánh thẳng về phía trước.

Nắm đấm của hắn không giống với nhân loại, cũng không có đỏ rực như vừa rồi, hắn giống như hòn đáo, khí lưu hỗn độn lưu chuyển, hắn đánh thẳng về phía dưới, không gian thế giới thứ ba bị ngăn chặn cũng vỡ sang hai bên.

- Hỏng bét, thời gian càng dài, gia hỏa này càng củng cố lực lượng Tru Thiên Cảnh, thực lực sẽ càng mạnh hơn trước...

Nhìn thấy một quyền này, Nhiếp Đồng đã hiểu ra vì sao Tu La Vương nói nhảm nhiều như thế, hắn lập tức ra tay ngay sau đó.

Hắn vừa mới tấn cấp Tru Thiên Cảnh, tu vi cũng không phải đặc biệt củng cố, hơn nữa dung hợp Hồn thạch cũng không tốt lắm, một khi thi triển lực lượng cường đại vượt qua bản thân rất dễ dàng xảy ra vấn đề.

------oOo------

Chương 1886: Niết bàn lần thứ chín (Hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy mượn nhờ Hồn thạch đột phá nhưng dù sao không phải thân thể của hắn, độ phù hợp có tai họa ngầm.

Mà loại tai hoạ ngầm này hoàn toàn có thể giải quyết theo thời gian, thời gian kéo được càng dài, hắn dung hợp càng tốt, hiện tại khả năng không cách nào đánh chết Nhiếp Đồng cho nên nói nhảm kéo dài thời gian, sau khi đã ổn định muốn đánh chết đối thủ không thành vấn đề.

Thực tế nhìn thấy Tu La Vương thi triển vài chiêu liên tục, lực lượng dần dần gia tăng, chỉ sợ qua vài chục giây hắn sẽ dung hợp với thân thể này, từ đó đánh chết bọn họ không phải nói chơi.

- Không được, tiếp tục như vậy khẳng định không đợi được ca ca niết bàn thành công!

Tốn hao toàn bộ lực lượng ngăn cản Tu La Vương công kích, Nhiếp Đồng mang suy nghĩ nói với Đạm Thai Lăng Nguyệt.

- Ngươi nói qua vài chục giây nữa Tu La Vương có thể triệt để củng cố thực lực Tru Thiên Cảnh, rốt cuộc chúng ta không ngăn cản

được?

Đạm Thai Lăng Nguyệt biến sắc, nàng vội vàng cúi đầu nhìn sang Nhiếp Vân đang niết bàn, vừa nhìn sắc mặt nàng biến thành khó coi.

Lúc này hô hấp của Nhiếp Vân như có như không, hắn như lão tăng nhập định, không có chút động tĩnh nào.

Xem bộ dáng như vậy, hắn niết bàn căn bản không có khả năng chấm dứt trong thời gian ngắn.

- Vậy phải làm sao bây giờ? Chúng ta khẳng định không thể kiên trì tới khi ca ca niết bàn chấm dứt.

Nhìn bộ dạng Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng cũng nhìn vào trong mắt, ánh mắt mang theo sốt ruột.

Hắn chết không sao, một khi ca ca không niết bàn thành cục, bị Tu La Vương đánh chết, cho dù chết cũng là chết không nhắm mắt.

Ca ca nhờ mình bảo hộ đã cấp tín nhiệm to lớn, nếu như ngay cả chuyện này cũng làm không được, cho dù chết chẳng phải phụ lòng ca ca?

Nhiếp Đồng xiết chặc nắm đấm, trong nội tâm hò hét nhưng không có biện pháp nào.

- Ta có biện pháp trợ giúp Nhiếp Vân gia tăng tốc độ niết bàn.

Thời điểm Nhiếp Đồng và Đạm Thai Lăng Nguyệt nóng lòng nhưng không có biện pháp gì, một tiếng nói vang lên, hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nhan Chi vừa rồi đang trị thương lại lên tiếng, thở ra một hơi, trong mắt của nàng mang theo kiên định không nói thành lời.

- Ngươi có biện pháp?

Đạm Thai Lăng Nguyệt và Nhiếp Đồng đều sững sờ.

Bọn họ suy nghĩ nhiều biện pháp nhưng vô dụng, Nhan Chi sẽ có biện pháp nào? Niết bàn là từ trong ra ngoài, thậm chí Nhiếp cũng không có biện pháp can thiệp, nàng có biện pháp nào?

Phải biết rằng hơi không cẩn thận sẽ làm Nhiếp Vân tẩu hỏa nhập ma!

- Rất đơn giản, nếu trong cơ thể Nhiếp Vân có được thiên phú linh hồn sư, có được thiên phú bài danh top mười, thực lực nhất định sẽ gia tăng, tốc độ niết bàn sẽ nhanh hơn...

Nhan Chi cắn răng sau đó kiên định lên tiếng.

- Trợ giúp hắn có thiên phú linh hồn sư, ý ngươi là...

Nhiếp Đồng và Đạm Thai Lăng Nguyệt hiểu ý của nàng, sắc mặt bọn họ thay đổi liên tục.

Thiên phú bài danh top mười, cùng một thời gian chỉ có một người có được mà thôi, Nhan Chi muốn cho Nhiếp Vân có được thiên phú, ý tứ vô cùng đơn giản, chính là nàng tử vong!

- Nhưng mà... Hiện tại Nhiếp Vân niết bàn, hắn không thể có ý thức tự chủ, ngươi có thể xác định sau khi tử vong hắn sẽ diễn sinh thiên phú linh hồn sư?

Đạm Thai Lăng Nguyệt vội vàng nói.

Nàng nói là sự thật.

Nếu như Nhiếp Van diễn sinh thiên phú linh hồn sư, có lẽ có khả năng tạo thành chất súc tác gia tăng tốc độ niết bàn, đó đó hắn sẽ niết bàn nhanh hơn, thế nhưng mà... Hiện tại Nhiếp Vân không có ý thức tự chủ, ai có thể bảo chứng nhất định có thể diễn sinh thiên phú linh hồn sư?

Nếu như không thành công, chẳng phải chết vô ích?

- Nhất định có thể! Nhiếp Vân từng sử dụng qua linh hồn chi khí, nếu như ta đoán không sai, khẳng định có một cái đan điền kèm

theo lực lượng linh hồn sư, sở dĩ trước kia không thể diễn sinh ra đan điền linh hồn sư là vì ta còn sống, một khi tử vong, cái đan điền này không còn bị pháp tắc vũ trụ áp chế, nhất định sẽ trực tiếp hình thành đan điền linh hồn sư.

Nhan Chi nói rất khẳng định, nói xong những này hất lên tay:

- Được rồi, không có thời gian thảo luận, thành và không thành chỉ có một biện pháp này, dù sao đều phải chết, còn không bằng buông tay đánh cược một lần!

Sau khi truyền ý niệm của mình vào trong đầu hai người một lần, Nhan Chi không có nói nhảm, đột nhiên nàng phóng thích lực lượng trong người sau đó toàn thân lắc lư và nổ tung.

Ầm ầm!

Sau vụ nổ là mưa máu bắn tung tóe, linh hồn cũng chôn vùi.

Lực lượng trong cơ thể nàng cũng như những Tiên khác đồng thời rót vào trong người Nhiếp Vân, lại xông vào trong khí hải của hắn.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Linh hồn của Nhan Chi mất đi, Đạm Thai Lăng Nguyệt và Nhiếp Đồng ngay sau đó nghe dược tiếng nổ giòn tan, Nhiếp Vân vốn ngồi trên mặt đất không nhúc nhích, trên mặt sinh ra màu sắc hồng nhuận phơn phớt.

- Ha ha! Đa tạ các ngươi cho ta thời gian, hiện tại ta đã triệt để củng cố tu vi Tru Thiên Cảnh!

Vừa phát hiện sắc mặt Nhiếp Vân hồng nhuận phơn phớt, ngay sau đó bọn họ nghe được tiếng cười to, lúc này hai mắt Tu La Vương bắn ra kim quang chói mắt, trên người sinh ra lực lượng vô cùng cường đại có thể đè ép thời không lắc lư.

- Vẫn chậm một bước!

Nhìn thấy bộ dáng này của hắn, hai người hiểu ra mình vẫn chậm một bước.

Lúc này Tu La Vương đã triệt để củng cố tu vi Tru Thiên Cảnh, linh hồn đã dung hợp hoàn mỹ với Hồn thạch, thực lực của hắn còn cường đại hơn vừa rồi đâu chỉ gấp vài lần.

- Được rồi, ngày tốt lành của các ngươi kết thúc, hiện tại đi chết đi.

Tiến về phía trước một bước, Tu La Vương cười nói vài câu, hắn lật tay một cái.

Trong lòng bàn tay của hắn mang theo lực lượng cường đại, lúc này mọi người có cảm giác đang trở lại trong hỗn độn, còn chưa đánh tới trước mặt thế giới thứ ba đã bắt đầu sụp đổ, xuất hiện tầng tầng rạn nứt.

- Lực lượng thiên địa nghe hiệu lệnh của ta, ngăn cản!

Đạm Thai Lăng Nguyệt vội vàng giơ tay lên cao.

- Phá vỡ!

Vành mắt Nhiếp Đồng lúc này đỏ lên, trường kiếm chấn động sau đó bộc phát kiếm khí huy hoàng không ngừng đâm thẳng về phía trước.

Bành!

Tuy thực lực của hai người hiện tại là đỉnh phong của thiên địa nhưng đối với Tu La Vương mà nói vẫn còn chênh lệch quá nhiều, bàn tay đánh thẳng vào thân thể bọn họ.

PHỐC!

PHỐC!

Hai người đồng thời phun máu tươi, xương cốt nghiền nát, chỉ còn lại có một hơi, tùy thời có thể chết đi.

Lúc này Tu La Vương quá lợi hại, căn bản không phải bọn họ có thể chống cự, cho dù thi triển lực lượng cường đại cũng không thể chống nổi.

------oOo------

Chương 1887: Niết bàn lần thứ chín (Hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được rồi, tất cả đều chấm dứt!

Sau khi dùng một chiêu đánh trọng thương hai người, Tu La Vương tiến lên phía trước sau đó đánh thêm một quyền muốn giết hai người.

Một quyền này còn đáng sợ hơn chưởng vừa rồi, vết nứt không gian thế giới thứ ba càng lúc càng lớn, lập tức sụp đổ thành lỗ đen, tùy thời sẽ vỡ ra dung nhập vào hỗn độn.

Nhìn lực lượng ập tới trước mặt, Đạm Thai Lăng Nguyệt và Nhiếp Đồng đồng thời tràn ngập tuyệt vọng, biết rõ lần này căn bản không thể ngăn cản cho nên hai người hẳn phải chết không nghi ngờ.

- Thật phải chết sao?

Tử vong cũng không có đáng sợ như nhiều người vẫn nghĩ, hiện tại bọn họ có cảm giác mình sắp được giải thoát.

Vào lúc hai người nhắm mắt chờ đợi cái chết đến với mình, vào lúc bọn họ chờ đợi lực lượng cường đại đánh trúng thân thể nhưng không xảy ra, lúc này mở mắt liền nhìn thấy gương mặt tươi cười đang nhìn bọn họ.

- Đa tạ ngăn cản thay ta! Chuyện còn lại nên giao cho ta giải quyết!

Lời nói của hắn vang vọng nội tâm hai người, thân thể hai người cứng đờ, nước mắt không tự chủ chảy xuống.

Thời khắc cuối cùng, Nhiếp Vân đã thành công vào thời khắc cuối cùng.

Niết bàn lần thứ chín thành công!

Tuy không biết thực lực của hắn rốt cuộc đạt tới mức nào nhưng có thể nhẹ nhõm ngăn cản nắm đấm của Tu La Vương, nói rõ hắn tuyệt đối không kém hơn Tu La Vương!

- Vậy thì dựa vào ngươi!

Sau khi hiểu ra chuyện gì, tâm tình khẩn trương của Nhiếp Đồng, Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng ổn định lại, lúc này mới cảm thấy ý nghĩ choáng váng và tùy thời lâm vào hôn mê.

Vừa rồi chiến đấu cường độ cao làm bọn họ bị áp lực quá lớn, nếu như không phải dựa vào ý chí và tín niệm chèo chống, căn bản không thể sống đến bây giờ.

Vù vù!

Vào lúc đầu óc mê muội, hai đạo mộc sinh chi khí dọc theo cánh tay bao phủ toàn thân.

Cảm nhận khí tức ấm áp bao phủ bản thân, hai người khôi phục lần nữa.

- Đáng giận! Tại sao hắn có thể niết bàn thành công nhanh như vậy...

So với Đạm Thai Lăng Nguyệt và Nhiếp Đồng đang hưng phấn, Tu La Vương đối diện có phần không tin tưởng.

Bởi vì hắn từng dung hợp ý niệm với Nhiếp Đồng cho nên biết rõ Cửu Chuyển Niết Bàn Công đáng sợ, mỗi lần niết bàn đều cần tốn hao thời gian dài, tại sao lần này nhanh như thế, tổng cộng chỉ mấy chục giây đã hoàn thành?

- Nhất định là giả! Ta muốn xem ngươi có thực lực tới mức nào?

Trên mặt sinh ra ý chí hung ác, Tu La Vương rống to một tiếng, thân thể hóa thành ảo ảnh, hắn lúc này xuất hiện trước mặt Nhiếp Vân và tấn công cực mạnh.

Ầm ầm!

Tu La Vương toàn lực công kích còn lợi hại hơn lúc nãy rất nhiều, mang theo lực lượng và uy thế hủy diệt thiên đạo, còn chưa tới trước mặt Nhiếp Vân nhưng làm không gian thế giới thứ ba xuất hiện rạn nứt.

- Muốn nhìn lực lượng của ta sao? Ta sẽ để ngươi được như nguyện!

Đối mặt quyền phong uy lực như thế, Nhiếp Vân cũng không trốn tránh, hắn chậm rãi tiến lên phía trước, ngón tay bắn về phía trước một cái.

Một đạo chỉ phong nhìn như không có uy lực gì bay đi.

Ầm ầm ầm...

Chỉ phong nhìn như không được nhưng lại mang theo uy thế không thể ngăn cản, nắm đấm Tu La Vương vừa va chạm đã bị đánh tan rã.

PHỐC!

Lần này đến phiên Tu La Vương lui về phía sau, hắn phun máu tươi đỏ thẫm về phía trước.

Hắn bại trong một chiêu, căn bản không phải đối thủ!

- Cái gì? Không có khả năng! Điều đó không có khả năng, cho dù ngươi cũng là Tru Thiên Cảnh giống như ta cũng không có khả năng có được lực lượng như thế.

Tu La Vương không dám tin tưởng.

Vốn tưởng rằng đạt tới Tru Thiên Cảnh là có thể làm mưa làm gió tại địa phương nhỏ này không có vấn đề gì, lại không nghĩ tới thiếu niên trước mắt sau khi niết bàn còn cường đại hơn hắn, thậm chí đã cường đại tới mức hắn cũng cảm thấy khủng bố.

- Không có gì không có khả năng!

- Ngươi càn rỡ vô số kỷ nguyên giới, cuối cùng vẫn phải chết tại nơi này, đây là định số, không có người nào có thể cải biến sự thật như thế!

Không để ý tới hắn gào thét, Nhiếp Vân tiến lên phía trước lần nữa, năm ngón tay mở ra sau đó đánh tới.

Ầm ầm!

Chưởng ấn mang theo lực lượng cường đại, dùng tốc độ làm người ta khó có thể lý giải đánh tới, chỉ trong nháy mắt đã đánh thẳng vào Tu La Vương.

Bành!

Tu La Vương không hề phòng bị, ngực bị đánh trúng, một miệng vết thương đen kịt xuất hiện, máu tươi không ngừng chảy xuống.

- Lợi hại...

Nhìn thấy Tu La Vương vừa rồi đùa bỡn bọn họ trong lòng bàn tay mà không thể làm gì, hiện tại bị đánh thành như vậy, Đạm Thai Lăng Nguyệt và Nhiếp Đồng đồng thời ngạc nhiên ngẩn người.

- Có lẽ chuyện này sẽ kết thúc!

Có được thực lực tuyệt đối, Nhiếp Vân chẳng muốn tiếp tục chiến đấu với Tu La Vương, hắn muốn kết thúc nhanh chóng.

Năm ngón tay thon dài giống như năm thanh lợi kiếm.

- PHỐC!

Chỉ trong nháy mắt xuyên thấu qua người Tu La Vương, thân thể của hắn bị quấy thành bụi phấn.

- Không...

Tu La Vương cũng là bất tử chi thân, hắn giãy dụa sau đó khôi phục trở lại, tuy khí tức yếu hơn vừa rồi không ít, xem ra công kích vừa rồi, chỉ cần Nhiếp Vân lại dùng thêm vài lần sẽ giết hắn ngay lập tức.

- Hiện tại ta sẽ luyện hóa linh hồn và thân thể của ngươi, ngươi sẽ không có khả năng phục sinh.

Không để ý tới hắn kêu rên, Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, trên mặt không vui không buồn, ánh mắt lạnh nhạt giống như có nắm chắc to lớn.

Một lát sau, Tu La Vương khôi phục lần nữa, khí tức của hắn vô cùng suy yếu.

Trải qua bốn năm lần liên tục như vậy, khí tức của hắn uể oải, linh hồn tùy thời sẽ vẫn lạc.

- Không... Ngươi không cho ta sống, ta cũng không để ngươi sống khá giả, ngươi không phải muốn bảo hộ thiên địa lục đạo sao? Ta hiện tại sẽ hủy diệt toàn bộ bọn chúng.

Há miệng thở hổn hển, đột nhiên trong mắt Tu La Vương bắn ra hào quang hung ác và thét dài.

- Ngươi muốn làm gì?

Nghe được hắn nói thế, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

- Làm gì? Ta đã sớm bố trí thủ đoạn, ha ha!

- Ta sẽ làm cho Thiên Đạo của Linh giới, Yêu Nhân giới, Ma giới sụp đổ biến thành hỗn độn thế giới!

- Ha ha, cho dù ngươi giết ta thì thế nào, đồng dạng vẫn phải đối

mặt với thế giới tàn phá, không thể làm gì.

Tu La Vương cất tiếng cười to, trong mắt mang theo tàn nhẫn càng ngày càng đậm, đột nhiên thân thể của hắn nổ tung, lực lượng cường đại xé rách thế giới thứ ba và lan tràn tới Ma giới.

Lực lượng này mang theo uy lực hủy Nhân Đạo, Thiên Đạo, nó mang theo uy thế không cách nào ngăn cản nổi.

------oOo------

Chương 1888: Ta là Thiên Đạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hỏng bét!

Nhiếp Vân vừa mới bắt đầu còn cho rằng Tu La Vương giương đông kích tây phương pháp, ý định mượn cơ hội đào tẩu, kết quả lại phát hiện sai lầm.

Hắn làm như vậy không khác gì tự bạo, tất cả lực lượng tinh hoa trong người hủy diệt Nhân Đạo, Thiên Đạo, gợn sóng tầng tầng khuếch tán khắp nơi, gợn sóng đi qua nơi nào trong Ma giới cũng làm thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang, đại địa rạn nứt, ngôi sao trụy lạc.

Chỉ trong nháy mắt, Thiên Đạo Ma giới biến mất hầu như không còn, trật tự hỗn loạn, tùy thời đều sụp đổ.

- Đây là chiêu số cuối cùng của Tu La Vương... Ma Nguyên Lãng!

Toàn thân Nhiếp Đồng run rẩy, dường như hắn vẫn không dám tin nổi đối phương lại sử dụng chiêu số như vậy.

- Ma Nguyên Lãng?

- Đây là tuyệt chiêu cuối cùng của Tu La Vương, trong nháy mắt thiêu đốt toàn bộ linh hồn và thân thể hóa thành một gợn sóng hủy

diệt, một khi bị gợn sóng này quét qua, tất cả Thiên Đạo trật tự không có tác dụng trước mặt nó, căn bản không ngăn cản nổi!

- Thi triển chiêu thức này cũng tương đương hắn hồn phi phách tán, không có khả năng tiếp tục phục sinh!

Nhiếp Đồng nói.

- Còn có tuyệt chiêu như vậy?

Đạm Thai Lăng Nguyệt và Nhiếp Vân đồng thời hoảng sợ.

Ầm ầm!

Ma Nguyên Lãng nhanh chóng lan nhanh ra ngoài, sau khi nó quấy rầy trật tự của Ma giới cũng không dừng lại, tiếp tục lan ra bên ngoài và tới gần Thiên Đạo của Linh giới, Yêu Nhân giới.

Lực lượng này chẳng khác gì khắc tinh của Thiên Đạo, Thiên Đạo của hai đại thế giới lắc lư và không ngừng sụp đổ.

- Ah... Ta không muốn chết...

- Phát sinh chuyện gì?

- Là Tu La Vương diệt thế, chúng ta đều phải chết sao?

- Ta không cam lòng ah, ta còn chưa sống đủ, ta không muốn chết...

Từng tiếng kêu la thảm thiết vang lên khắp ba đại thế giới, đột nhiên Thiên Đạo sụp đổ dẫn động đại địa biến hóa, khí hậu bạo động, ba đại thế giới lâm vào hỗn loạn.

Vô số sinh linh đang kêu thảm trong hỗn loạn, tử vong, linh hồn tan rã.

Hô!

Sau khi Ma Nguyên Lãng hủy diệt Thiên Đạo của ba đại thế giới

cũng biến mất không thấy gì nữa.

Vào lúc này thế giới đã biến thành địa ngục, hồng thủy ngập trời, núi lửa phun trào... Loại lực lượng thiên nhiên như vậy, mặc dù Tiên Quân, Vương Tiên cũng khó có thể chống lại chứ đừng nói là người bình thường.

Tiếng kêu than dậy khắp trời đất, khắp nơi đều là hỏa diễm, hồng thủy và tử vong.

Hoàng thành của ba đại thế giới biến thành nơi tỵ nạn của vô số người, khắp nơi đều là phế tích, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, giống như nhân gian địa ngục.

- Ca ca, có thể cứu bọn họ hay không?

Ba người rời khỏi thế giới thứ ba, nhìn thấy cục diện trước mặt, nội tâm Nhiếp Đồng không đành lòng.

- Ta có thể thu những người này vào nạp vật đan điền, có thể cứu bọn họ, thế nhưng mà... Thiên địa lục đạo sẽ bị hủy diệt, không có khả năng vãn hồi.

Sắc mặt Nhiếp Vân uể oải.

Hắn có thể cứu sinh linh và thu vào nạp vật đan điền, nhưng đây chẳng qua là nơi tị nạn, không phải chỗ sinh tồn lâu dài!

Thiên địa lục đạo mới là căn cơ nhân loại sinh sôi nảy nở, từ cảnh tượng này cho thấy nó đã triệt để hủy diệt, cũng không có biện pháp vãn hồi.

- Vô số tiền bối liều chết bảo về là vì mảnh thổ địa này, đều muốn người trên thổ địa này sống thật tốt.

- Khâu Thánh Tôn Giả, gia gia, Nhan Chi, Thích Già Phật tổ... Bọn họ như tre già măng mọc không úy kỵ tử vong chính là muốn sinh linh nơi đây có được quyền tự chủ của mình, mà kết quả lại như vậy...

Đạm Thai Lăng Nguyệt nhẹ nhàng nỉ non, nàng nhìn thấy vô số sinh linh phía dưới tử vong, vành mắt đỏ rực, đột nhiên nàng đưa ra quyết định trọng đại và ngẩng đầu lên.

- Nhiếp Vân...

- Ngươi muốn làm gì?

Cảm giác không ổn sinh ra trong lòng, trái tim Nhiếp Vân co rút lại.

- Nhiếp Vân, ta rất yêu ngươi nhưng ta cũng không hi vọng tâm huyết và cố gắng của gia gia bọn họ uổng phí, thỉnh cho phép ta ích kỷ!

Trên gương mặt trắng noãn của Đạm Thai Lăng Nguyệt chảy nước mắt óng ánh, trong đôi mắt mang theo yêu thương và không bỏ, thân thể mềm mại của nàng dần dần nhạt đi, dường như hóa thành mây đầy trời, mây không phải mây, sương mù không phải sương mù!

- Không muốn...

Nhiếp Vân đã hiểu ra, trái tim như bị người ta bóp chặt trái tim, hắn tiến lên muốn ôm nàng vào ngực.

Thân thể nữ hài nhu hòa làm người ta cảm thấy đau lòng, giống như không có xương, nàng tỏa ra ấm áp nhàn nhạt, hắn ôm nàng vào ngực, nước mắt Nhiếp Vân không ngừng chảy xuống.

- Nguyệt Nhi, chúng ta còn có những biện pháp khác, ta không thể lần nữa mất đi ngươi...

Kiếp trước nhìn nàng chết trong ngực, trái tim như bị đao cắt, kiếp nầy không ngờ chuyện như thế lại tái diễn, một phen vất vả, một phen tâm huyết là vì cái gì? Chẳng lẽ cũng chỉ là giấc mộng hoàng lương?

- Không nên như vậy, Nhiếp Vân, ngươi là đại anh hùng của thời đại này!

- Đừng khóc, lại nói ta không có chết, ta chỉ theo đuổi lý tưởng của mình, gánh vác trách nhiệm của mình.

- Ngươi là đại anh hùng phải có bộ dáng của anh hùng, ta đi rồi hảo hảo chiếu cố chính mình, không nên cam chịu, có lẽ ngày nào đó ta có thể một lần nữa tỉnh lại và dựa sát vào ngươi...

- Yên tâm đi, ta không sao, chờ ta đi rồi, ngàn vạn không nên nghĩ không ra, Lạc Khuynh Thành, Dịch Thanh, Hoắc Dĩnh, Mộ Thanh, Mộ Hà, Bách Hoa Tu... Các nàng đều là nữ hài tốt, cũng yêu ngươi, nên thu các nagnf đi, đại anh hùng không nên cô độc...

- Ta thực đi, tuy rất không nỡ nhưng xin lỗi, chưa lưu lại hậu đại cho ngươi...

- Ta yêu ngươi... Nhiếp Vân!

Bành!

Lời nói tràn ngập yêu thương quyến luyến vang lên trong đầu, ngay sau đó thân ảnh trong ngực Nhiếp Vân càng ngày càng mờ nhạt, dần dần trở nên rốt cuộc nhìn không thấy.

- Nguyệt nhi...

Cảm nhận người ngọc đang ôm trong ngực không còn, nàng như hóa thành hồ điệp bay đi, Nhiếp Vân cảm giác khí lực toàn thân bị rút sạch.

Tru Thiên Cảnh thì thế nào? Thực lực đệ nhất thiên hạ thì như thế nào? Không có người ngươi yêu, người yêu ngươi bên cạnh, cho dù cường đại hơn nữa có dùng gì?

Trong ngực vẫn còn hương khí của nữ hài vừa ôm trong ngực, dường như nàng chưa đi xa, Nhiếp Vân chưa bao giờ cảm thấy thất lạc như thế.

Cho dù trước kia chiến đấu với Tu La Vương, dù thế giới hủy diệt, dù mình tùy thời phải nhưng không bao giờ cảm thấy thống khổ gì cả, hiện tại hắn rất khó chịu, thừa nhận tra tấn đau đớn.

- Ca ca, ngươi xem!

Nhiếp Đồng nhìn lên không trung.

Nhiếp Vân ngẩng đầu lên, lờ mờ nhìn thấy bầu trời xa xôi có một thân ảnh xinh đẹp lơ lửng giữa không trung, ngón tay hướng lên trời, trên dung nhan tuyệt mỹ mang theo ý chí trách trời thương dân.

------oOo------

Chương 1889: Rời đi (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nguyệt nhi...

Nhiếp Vân nỉ non.

Bóng người trên không trung như nghe được hắn kêu gọi, nàng cúi đầu nhìn sang và mỉm cười, nụ cười của nàng tràn ngập thánh khiết và yêu thương.

- Vĩnh biệt, Nhiếp Vân, ta người yêu!

Nhẹ nhàng nói một tiếng, song chưởng hướng lên trời, thân ảnh nữ hài mơ hồ dường như dung hợp với thiên địa, biến thành trụ lớn kinh thiên, biến thành quy tắc duy trì thiên địa vận chuyển.

Nhiếp Vân lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ nhìn bóng người biến mất trong thiên địa, dường như hắn muốn nghe nữ hài đáp lời.

- Vạn chúng sinh linh, hàng tỉ non sông, thiên địa âm dương, mặt trời mặt trăng và ngôi sao, nghe ta hiệu lệnh bắt đầu từ hôm nay...

- Ta là Thiên Đạo!

Nhật nguyệt ung dung, thời gian qua mau.

Linh giới, tại tửu lâu thành Cửu Thánh, một thuyết thư tiên sinh đối mặt người nghe cả sảnh đường và kể sinh động như tận mắt nhìn thấy thật.

- Từ khi Nhiếp Vân đại nhân đánh chết Tu La Vương, Đạm Thai Lăng Nguyệt đại nhân hóa thân Thiên Đạo duy trì tam giới cân đối, thiên địa lại vững chắc lần nữa, thời gian trôi qua ung dung, đến bây giờ đã qua hơn ba vạn năm!

- Trong ba vạn năm này, Nhiếp Vân đại nhân tốn hao vô thượng đại thần thông, rốt cục đả thông Yêu Nhân giới, Ma giới và Linh giới vốn ngăn cách với nhau, hơn nữa một lần nữa sáng lập Nho giới, Đạo giới và Phật giới!

- Trước kia thiên địa lục đạo có đủ loại cách ngăn, cũng không tương thông, chỉ có thông qua cái gọi là thông đạo biên giới mới có thể đi vào, phi thường rớt lại phía sau, hiện tại rất nhiều chủng tộc sinh hoạt chung một chỗ, các ngươi xem ta là ma nhân, vị tiểu nhị này của ta là là Yêu Nhân tộc, nơi này còn có vài vị bằng hữu Phật tộc, Đạo tộc, Nho tộc tới cổ động, rất nhiều chủng tộc vui vẻ hòa thuận, là khoát hoạt cỡ nào!

Thuyết thư lắc đầu cảm khái, chiêng trống gõ kêu bang bang dẫn tới mọi người trầm trồ khen ngợi.

- Chúng ta là vui vẻ hòa thuận, Nhiếp Vân đại nhân vì đánh chết Tu La Vương, vì bảo trì thiên địa lục đạo không bị hủy diệt, mất đi người yêu nhất, hiện tại hắn thế nào?

Đột nhiên trong đám người có một người con gái hỏi.

Vừa mới nghe được Đạm Thai Lăng Nguyệt vì cứu vớt thương sinh cam tâm hóa thành Thiên Đạo, nhớ tới Nhiếp Vân vì nhân loại mà tốn hao tâm huyết, cuối cùng lại một thân một mình, nhịn không được chảy nước mắt.

- Đúng vậy a, rốt cuộc hắn có cưới Lạc Khuynh Thành tiền bối, Dịch Thanh tiền bối hay không?

Lại một người hỏi.

Câu hỏi là nam tử, tuy hỏi trắng ra nhưng lại hi vọng Nhiếp Vân có thể có nơi quy túc tốt, không cần tiếp tục đắm chìm trong thống khổ vô cùng.

- Ai, đã biết rõ các ngươi có thể hỏi như vậy, nếu ta cô độc vạn năm khẳng định không chịu nổi, dựa theo Đạm Thai đại nhân yêu cầu cưới Lạc Khuynh Thành các nàng nhưng mà...

Thuyết thư lắc đầu:

- Nhiếp Vân đại nhân của chúng ta là người đại tình đại tín, tuy Lăng Nguyệt tiền bối hóa thân Thiên Đạo, một đi không trở lại nhưng hắn không có ý tái giá, cả đời chỉ nhận một thê tử.

- Nghe nói hắn thường thường một người dừng lại chín tầng trời Linh giới, hắn nhìn bầu trời xa xôi, đã như thế nhiều năm rồi, bất cứ kẻ nào cũng không khuyên can được, thực lực của hắn tuy cường hãn, trái tim lại mềm yếu, mỗi ngày nhìn trời chiều và trầm mặc không nói!

Nghe nói từng có người tận mắt nhìn thấy hắn, âm thầm quan sát một tháng, hắn vẫn dứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, trên người đầy tro bụi như tảng đá.

Thuyết thư nói đến đây rơi lệ đầy mặt.

Tuy thường xuyên kể câu chuyện này nhưng trong đầu đã có sức miễn dịch, nghĩ tới nam tử tuyệt thế, cường giả đệ nhất thiên hạ lại lẳng lặng ngồi như tảng đá suốt nhiều năm, tùy ý tro bụi rơi lên người thì nội tâm hắn đau đớn!

Hắn không phải không động, mà là không muốn động, không có nàng, không có nữ tử hắn yêu ở cạnh, thiên hạ không còn người và chuyện gì làm hắn động tâm.

- Nhiếp Vân tiền bối... Có lẽ rất nhớ thê tử của mình.

Tiếng huyên náo làm mọi người chấn động, hào khí áp lực khó

chịu, qua cả buổi mới có nữ tử lên tiếng thở dài.

- Đúng vậy a, hắn khẳng định rất nhớ thê tử của mình, rất nhớ người yêu, thế nhưng mà... Đạm Thai tiền bối hóa thân trở thành Thiên Đạo, không có hình thể, không nói nên lời, hắn đành phải lẳng lặng ở đỉnh cao nhất thế giới đi cảm thụ nàng ôn hòa, nghe tim nàng đập, nghe nàng hô hấp, dã từng có một tiền bối cả gan tới trước mặt hắn, hỏi hắn, vì cái gì vẫn chờ ở nơi này, kỳ thật căn bản nhìn không thấy cái gì, các ngươi biết rõ Nhiếp Vân đại nhân nói cái gì không?

Thuyết thư nói chuyện nỉ non, dường như đã dùng hết toàn lực.

- Hắn nói, Linh giới xuân hạ thu đông giống như hỉ nộ ái ố của nàng, ở chỗ này lẳng lặng quan sát cũng có thể gặp nàng, nàng sung sướng và mỉm cười...

- Nhiếp Vân tiền bối...

- Tiền bối thật là người chí tình chí tín...

Nghe được thuyết thư nói thế, đại sảnh đã có tiếng khóc vang lên.

Đây mới là người chí tình chí tín, cũng không phải người phụ lòng giả tình giả ý.

Đệ nhất thiên hạ, quật khởi như sao băng lóe lên bầu trời, người có lực lượng làm người ta sùng bái, từ tất cả mà nhìn hắn đã tới tột đỉnh vinh quang, đáng tiếc hắn cam tâm làm như vậy, chờ đợi vạn năm, tịch mịch như đá, vì cái gì?

Chỉ vì nữ nhân yêu thích trong lòng, vì nàng, cho dù đợi mấy vạn năm có là gì?

- Nhiếp Vân đại nhân...

Nghe xong câu chuyện, tất cả mọi người si ngốc nhìn lên bầu trời, dường như nhìn thấy thân ảnh cao ngất đứng như pho tượng ở giữa chín tầng trời, không sợ hãi, nhìn Linh giới trải qua xuân hạ thu đông, chỉ vì cảm nâận yêu hỉ nộ ái ố của người mình yêu...

...

Cửu thiên chi đỉnh cao nhất của Linh giới, quả nhiên có một bóng người lẳng lặng ngồi tại chỗ, nhìn bầu trời xa xôi, nhìn từng mảnh bông tuyết rơi xuống bám vào người mà không quan tâm, hắn cũng không có ý định rời đi hoặc che chắn.

Sa sa sa sa!

Sau lưng có một bóng người trong tuyết tới gần, ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng ngời như nhật nguyệt nhìn hắn.

- Nhiếp Vân, trở về đi, nếu Đạm Thai tỷ tỷ nhìn thấy bộ dạng này của ngươi nhất định sẽ thương tâm!

Nữ tử lắc đầu thở dài một tiếng, nhẹ giọng khẽ nói.

- Khuynh Thành, ngươi tới!

Nhiếp Vân không quay đầu lại, ánh mắt lạnh nhạt như cũ:

- Là mẫu thân bảo ngươi tới khuyên ta?

- Không phải, mẫu thân nhận ta làm nghĩa nữ, chính là người thân nhất của ta, cả ngày nhìn nàng lo lắng vì ngươi, nhất là nhìn thấy ngươi như vậy, trong nội tâm của ta... Rất khó chịu!

Lạc Khuynh Thành lắc đầu.

------oOo------

Chương 1890: Rời đi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy bộ dạng nhi tử như thế, Nhiếp Linh biết rõ hắn không có khả năng cưới Lạc Khuynh Thành cho nên thu làm nghĩa nữ, thành nghĩa muội của Nhiếp Vân, lúc này nói mẫu thân chính là nàng.

- Các ngươi đều là cường giả Tiên Quân, nên biết thực lực của ta không có việc gì!

Nhiếp Vân khoát khoát tay, đôi mắt vẫn nhìn bầu trời xa xôi.

Khoảng cách Đạm Thai Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo cứu vớt chúng sinh đã qua ba vạn năm, lâu như vậy thời gian, cho dù Nhiếp Khiếu Thiên, Nhiếp Linh, Nhiếp Tiểu Phượng hay là Lạc Khuynh Thành, tất cả đều tấn cấp trở thành cường giả Tiên Quân, cũng là cường giả danh chấn một phương tại Linh giới.

Nhất là Tiêu Nhiên đã có thực lực Tiên Quân đỉnh phong, từ khi Nhiếp Vân không quan tâm chuyện Liên Nguyệt Các cho nên hắn ẩn ẩn trở thành thủ lĩnh của Linh giới.

Thiên địa lục đạo xác nhập thành thế giới, rất nhiều thế lực cũng phải phân chia lần nữa, hiện tại cả Linh giới thế lực lớn nhất là Liên Nguyệt Các, thập đại gia tộc, Khu Tu Tháp trước kia toàn bộ cúi đầu nghe lệnh, phong hắn làm chủ.

- Đã biết không thể khuyên được ngươi...

Nhìn thấy bộ dạng kiên trì của hắn như thế, Lạc Khuynh Thành biết rõ khuyên can không được, thần thái cô đơn.

Tuy trong nội tâm không cam lòng nhưng nội tâm của nàng không cách nào sinh ra ghen ghét với Đạm Thai Lăng Nguyệt, cũng chỉ có nữ nhân lòng mang thiên hạ như nàng mới có thể phối hợp Nhiếp Vân, phối hợp với kỳ nam tử hiếm có trong thiên hạ.

- Đúng rồi, một trăm hai mươi Tiên Quân chúng ta tạo thành đại trận, tốn hao thời gian bốn trăm năm rốt cục cũng làm xong chuyện ngươi cần làm, trong đó đệ đệ Nhiếp Đồng của ngươi ra lực rất lớn.

Cũng vứt bỏ một ít hi vọng xa vời trong nội tâm, đột nhiên Lạc Khuynh Thành lên tiếng.

- Chuẩn bị xong rồi?

Thân thể Nhiếp Vân như tượng đá cũng chấn động.

- Địa ngục hàn tinh của ngươi đã dùng luyện chế không còn, chúng ta chỉ phụ trách tổ hợp gia cố, nếu như gây chuyện không tốt sẽ mất mặt.

Lạc Khuynh Thành cười khổ lắc đầu.

Dưới Cửu Dương Sơn phát hiện rất nhiều địa ngục hàn tinh, Nhiếp Vân lợi dụng lực lượng Tru Thiên Cảnh luyện hóa chúng, luyện chế thành các loại đồ vật, hơn nữa cho bản vẽ, từ đó các nàng sẽ tổ hợp chúng lại, tốn hao bốn trăm năm mới thành công, nói ra thật sự mất mặt.

- Nếu chuẩn bị xong cũng nên xuất phát rồi.

Nhiếp Vân đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đôi mắt đen nhánh như nhìn xuyên thấu thế giới, chiếu rọi sâu trong hỗn độn vô cùng vô tận.

- Xuất phát? Chẳng lẽ ngươi muốn đi... Hỗn độn?

Lạc Khuynh Thành cắn bờ môi đỏ mộng.

- Không sai, ta sớm nên đi, chỉ vì không nỡ Nguyệt Nhi, hiện tại Long Chu Cổ Thuyền đã chữa trị xong ta cũng nên đi.

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Long Chu Cổ Thuyền là đồ vật hắn mua được tại đấu giá hội Thiên Quân, đã tổn hại, trải qua chữa trị nhiều năm và sử dụng địa ngục hàn tinh luyện chế mà thành, nó dã đột phá cấp bậc tạo hóa tiên khí, trở thành một kiện pháp bảo vô thượng có thể ngao du hỗn độn.

- Có thể mang ta đi cùng hay không?

Lạc Khuynh Thành thở ra một hơi, trong mắt mang theo hi vọng.

Tuy biết rõ không có khả năng với thiếu niên trước mắt nhưng nàng

vẫn muốn ở cạnh hắn, muốn nhìn thấy hắn và nghe hắn nói chuyện.

Thế giới hỗn độn to lớn khôn cùng, không có người nào biết rõ rộng lớn bao nhiêu, nàng không biết Nhiếp Vân đi lần này phải mất bao lâu, thầm nghĩ đi theo phía sau hắn, cho dù làm tùy tùng cũng tốt.

- Ngươi muốn đi?

Nhiếp Vân xoay người lại, đôi mắt thanh tịnh như trẻ con.

- Đúng, ta muốn đi!

Lạc Khuynh Thành nghiêm túc gật đầu.

- Lưu lại đi, duyên tới duyên đi, duyên phận của ta và ngươi đx hết, không cần phải cưỡng cầu!

- Nếu không chỉ thống khổ! Nên buông gông xiềng trong nội tâm, có lẽ có thể tìm được thích hợp hơn!

Nhiếp Vân thản nhiên nói, thân thể của hắn biến mất tại chỗ, mặc dù Lạc Khuynh Thành có được thực lực Tiên Quân cũng không biết hắn rời đi như thế nào.

- Duyên tới duyên đi? Ta không tin duyên phận, ta chỉ tin tưởng ở cạnh ngươi mới là khoái hoạt nhất.

- Cho dù thống khổ cũng là ta một mình thừa nhận...

Lạc Khuynh Thành cắn chặt hàm răng, nước mắt chảy xuống.

Mỗi lần đều là như thế này, chẳng lẽ Nhiếp Vân ngươi không hiểu ta cũng không yêu cầu xa vời hay sao? Đáng tiếc... Trong nội tâm của ngươi lại không cho ta yêu cầu đơn giản như thế...

Gió mát thổi qua gương mặt, Nhiếp Vân nhắm mắt lại, hắn hít sâu một hơi, lúc mở mắt ra hai đạo hào quang bắn ra ngoài.

- Nguyệt nhi, ta đi, ta muốn đi thế giới hỗn độn tìm kiếm phương

pháp giúp ngươi thoát khỏi Thiên Đạo, phục sinh Di Tĩnh, Tu Du Tẩu, Phật giới chi chủ, yên tâm đi, ta sẽ nhanh chóng quay về, mặc kệ thành công hay không thành công, ta vẫn ở cạnh ngươi, bất ly bất khí!

Ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xa, Nhiếp Vân nhẹ nhàng nỉ non.

Dường như bầu trời nghe được hắn nói chuyện, mây đen tụ hợp đầy trời và phát ra tiếng nổ vang giống như tại gật đầu đáp ứng.

- Ca ca, chúng ta đi thôi!

Một thân ảnh gầy yếu xuất hiện, Nhiếp Đồng nhìn ca ca trước mặt và nói nhỏ.

- Đi thôi!

Nhiếp Vân gật gật đầu, hắn vẫy tay một cái, Long Chu Cổ Thuyền xuất hiện trên không trung, thân thể khẽ động và đáp lên thân thuyền.

Ầm ầm!

Long Chu Cổ Thuyền phá không bay đi.

- Nơi này là một điểm truyền thâu trong hỗn độn, chúng ta đi vào có thể giảm bớt không ít đường quanh co!

Long Chu Cổ Thuyền đi vào một nơi và dừng lại, Nhiếp Đồng tươi cười chỉ về phía trước.

Nơi này là một vòng xoáy màu đen trong không gian loạn lưu, còn chưa tới trước mặt đã nhìn thấy sóng gió gào thét như dao găm đâm tới.

Loại sóng gió này, cho dù là tạo hóa tiên khí, Tiên Quân cũng không chịu nổi, đối với hai người hiện tại mà nói không đáng kể chút nào, dưới lực chân hơi động, Long Chu Cổ Thuyền cải biến phương hướng sau đó phong vào trung tâm của vòng xoáy.

Long Chu Cổ Thuyền không biết là bảo bối bán đấu giá Thiên Quân lấy được từ nơi nào, trước kia tàn phá nhưng nội tình vẫn còn, Nhiếp Vân dung nhập toàn bộ tài liệu của Bắc Đấu Tinh Quân lưu lại vào trong đó, hơn nữa vô số địa ngục hàn tinh mới

làm nó khôi phục hùng phong, cấp bậc của nó còn cao hơn Thự Quang Kiếm lúc trước.

Đương nhiên, Thự Quang Kiếm cũng bị hắn luyện chế lại lần nữa, hiện tại nó tỏa ra hào quang sáng ngời chói mắt, đã sắc bén hơn lúc chiến đấu với Tu La Vương, nó đang đại phóng dị sắc.

Nhiếp Vân tập trung ba ngàn thiên phú vào một thân, thiên phú luyện bảo sư trải qua luyện chế nhiều năm như vậy, đơn thuần luận luyện khí thuật hắn còn đáng sợ hơn cả Bắc Đấu Tinh Quân lúc trước, có đầy đủ tài liệu hắn sẽ luyện chế Thự Quang Kiếm lần nữa, cũng không cảm thấy khó khăn gì.

------oOo------

Chương 1891: Hỗn độn phong bạo (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong khoảng thời gian này, chẳng những luyện chế Thự Quang Kiếm lại lần nữa, hắn còn luyện giúp Nhiếp Đồng một thanh, tư đó càng gia tăng sức chiến đấu của hắn, phối hợp thi triển ra sẽ gia tăng uy lực gấp đôi.

Trên phương diện thực lực, Nhiếp Vân đạt tới Tru Thiên Cảnh sơ kỳ, ba vạn năm qua tu vi không tăng trưởng nhưng linh hồn lại tôi luyện càng thêm mượt mà, no đủ.

Thực lực Nhiếp Đồng cũng không có tăng trưởng quá lớn, hắn vẫn như cũ là nửa bước Tru Thiên Cảnh, cũng không phải hai người không cố gắng tu luyện mà là so với hỗn độn hải, thiên địa lục đạo thật sự quá nhỏ giống như muối bỏ biển, tu vi đạt tới cấp bậc của bọn họ không có vật tư tiếp tế, muốn đột phá thật sự rất khó khăn!

Cũng giống như tại phàm giới, dù là cố gắng cũng không thể đột phá Toái Thần Cảnh tấn cấp Tiên Lực Cảnh.

Pháp tắc khác biệt hạn chế phát triển, muốn tiếp tục đột phá phải tìm kiếm sân khấu lớn hơn, giống như con cá trong ao chỉ có thể sống trong ao, cho dù sống bao nhiêu năm cũng không thể tự do bằng cá sống trong dòng sông.

Đả thông thiên địa lục đạo, sau đó Linh giới triệt để ổn định, Nhiếp Vân đã muốn rời đi nhưng hắn không nỡ Lăng Nguyệt, hắn vẫn tưởng tượng nàng sẽ xuất hiện trước mặt hắn, hắn không nỡ.

Đáng tiếc, tưởng tượng vẫn là tưởng tượng, hóa thân Thiên Đạo tương đương trở thành một phần của Thiên Đạo, khó mà tách ra, hắn suy diễn toàn bộ chuyện thiên địa lục đạo một lần, Nhiếp Vân không thể không thừa nhận, bằng vào năng lực của hắn hiện tại không có khả năng giúp Lăng Nguyệt phục sinh.

Cũng chỉ có thể ký thác sâu trong hỗn độn có thể tìm được biện pháp tốt hơn.

Long Chu Cổ Thuyền xé rách không gian phát âm thanh ô ô, nó tiến thẳng vào trong vòng xoáy màu đen, cương phong làm cường giả Tiên Quân cũng phải sợ hãi nhưng còn chưa bay tới trước mặt Nhiếp Vân cũng đã biến mất..

Chắp hai tay đứng ở đầu thuyền nhìn vòng xoáy càng gần trước mặt, Nhiếp Vân bình thản không có biến hóa gì cả.

- Trong hỗn độn có thế giới thế nào?

Nỉ non nói một câu, Nhiếp Vân nói ra vấn đề hắn muốn hỏi nhất.

Đây cũng là chuyện sinh linh thiên địa lục đạo muốn biết nhất, cho dù Bắc Đấu Tinh Quân hay là Nhan Chi đều nghĩ làm sao đi ra ngoài lãnh hội phong thái thế giới hỗn độn, đáng tiếc có cơ hội nhưng bọn họ vĩnh viễn biến mất trong dòng sông lịch sử.

Thượng cổ chư hiền, Nho tộc từng có một vị đại năng tên Khuất Nguyên nhìn bầu trời gào thét, trời xanh kích động, phong lôi muôn

đời.

Đáng tiếc hắn cuối cùng không thể bước ra khỏi thiên địa lục đạo, chết già Nho giới.

Có được thiên phú thiên cơ sư, tuy thông hiểu chư thiên nhưng cũng chỉ kế thừa tiền nhân mà thôi, hoàn toàn không biết gì về thế giới hỗn độn.

- Ta cũng không biết!

- Tuy lúc trước linh hồn cộng sinh với Tu La Vương nhưng ta vẫn có cảm giác hắn có một số việc ta không biết, cũng như Linh Hồn Hỗn Độn Vương Thạch lúc trước, ta trước kia chưa từng nghe nói qua!

Nhiếp Đồng đi tới.

Hình thể hắn không có gì khác với lúc trước, dung mạo lại lớn tuổi hơn không ít, bộ dạng vừa nhìn đã biết trải qua nhiều sương gió.

Nhất là hai mắt giống như có lợi kiếm tùy thời bắn ra ngoài, giống như bổ thiên địa.

Nhiếp Đồngcó thiên phú kiếm thuật làm cho Nhiếp Vân là kiếm đạo sư cũng cảm thấy không bằng..., trải qua ba vạn năm khổ tu càng tiến một bước, kiếm pháp mạnh có thể xưng là đệ nhất thiên hạ.

- Linh hồn cộng sinh, tư duy không hề giấu diếm, có một số việc ngươi cũng không biết, chỉ sợ không phải Tu La Vương có thể hoàn thành, mà là có được lực lượng cường đại hơn mới có thể biết!

Nhiếp Vân chậm rãi nói.

Tuy Tu La Vương tử vong vài vạn năm nhưng những năm qua hắn không ngừng suy nghĩ việc này.

Tu La Vương diệt thế, trải qua vô số kỷ nguyên giới, mỗi một lần kỷ nguyên giới đều có thể chiến thắng, xưng bá thiên hạ, thậm chí

luyện hóa thế giới... Dựa theo đạo lý hắn đã sớm vô địch thiên hạ, tiến quân Tru Thiên Cảnh, vì sao tới kỷ nguyên giới này vẫn chỉ là Xích Thiên Cảnh?

Hơn nữa mỗi lần xuất hiện thực lực không có đạt tới cực hạn, thậm chí còn chưa đạt tới Xích Thiên Cảnh.

Còn nữa, Hỗn Độn Kim Lệnh tới từ nơi nào?

Những nghi vấn này vẫn quanh quẩn trong tim hắn, như nghẹn ở cổ họng làm nội tâm hắn cảm thấy khó bình an.

Dường như hắn tới thiên địa lục đạo là để giám thị sinh linh mà thôi.

- Ca ca, ngươi còn nhớ Tu La Vương nói chuyện lúc tách ra với ta không?

Nhiếp Đồng nhớ tới cái gì, đột nhiên nói:

- Hắn nói ta đường đường Tu La Vương, phong vương cấp siêu cấp cường giả, nếu như để người khác biết bộ dạng này của ta còn không bằng chết đi cho xong... Phong vương cấp siêu cấp cường giả là ý gì? Chẳng lẽ là danh xưng của Tu La Vươn, cũng không phải bản thân hắn mà là người khác phong?

- Ngươi nói ta mới nhớ, thật có chuyện như vậy! Ta vẫn cảm thấy hiếu kỳ về câu nói này.

Nhiếp Vân gật đầu.

Lúc hắn nghe nói lời này, Tu La Vương nói những lời như vậy chắc chắn là có nguyên nhân, chỉ sợ có quan hệ rất lớn với thế giới trong hỗn độn.

- Đừng nghĩ, xe đến trước núi ắt có đường!

- Nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, cho dù thế giới bên ngoài hỗn độn có cái dạng gì, tin tưởng chỉ cần huynh đệ chúng ta liên thủ cũng có thể đánh ra một thiên địa mới.

Nghĩ một hồi không nghĩ ra cái gì, Nhiếp Vân không nghĩ nhiều nữa, hắn cười ha ha, thần thái không trói buộc.

Huynh đệ bọn họ xem như liên thủ chân chính, tin tưởng trời đất bao la, chỉ cần liền tâm thì thế giới có mênh mông cũng có thể xông ra một tương lai tươi sáng.

- Vâng!

Nhiếp Đồng cũng gật đầu.

Hai huynh đệ bọn họ đồng thời đứng ở đầu thuyền nhìn vòng xoáy đen kịt càng ngày càng gần.

Ầm ầm!

Thân thuyền chấn động, hai người như tiến vào thế giới kỳ quái, khắp nơi đều là hào quang bảy màu, khác với khí lưu hỗn độn lúc trước, thời không giống như không tồn tại ở đây.

Không biết qua bao lâu, thân thuyền lắc lư, một biển hỗn độn xuất hiện trước mặt hai người.

Hỗn độn nơi này khác với hỗn độn bên ngoài thiên địa lục đạo, nó càng hùng hậu hơn trước, hành tẩu bên trong như đang xuyên qua nước bùn, mặc dù Long Chu Cổ Thuyền vô cùng mạnh mẽ cũng khó có thể tiến lên phía trước.

- Xem cường độ của hỗn độn, đừng nói Tiên Quân bình thường, cho dù nửa bước Xích Thiên Cảnh lâm vào trong đó, chỉ sợ cũng phải chết ở chỗ này!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Vừa rồi đi vào trung tâm của vòng xoáy hẳn là bị truyền tống, nó cùng loại như truyền tống trận, có thể truyền tống trong hỗn độn, hiện tại hai người tới nơi này có vị trí khác với lúc trước, xem như đi vào thế giới khác.

------oOo------

Chương 1892: Hỗn độn phong bạo (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hỗn độn của thế giới này còn cường đại hơn hỗn độn ở thiên địa lục đạo quá nhiều, đừng nói Tiên Quân, mặc dù nửa bước Xích Thiên Cảnh đi vào cũng hữu tử vô sinh.

- Khó trách Bắc Đấu Tinh Quân và Nhan Chi cũng không dám tùy tiện xông vào sâu trong hỗn độn, không chế tạo bảo bối siêu việt tạo hóa tiên khí thì không thể tới nơi đây.

Bắc Đấu Tinh Quân ở kỷ nguyên giới trước là đại nhân vật giống Tu Du Tẩu, sớm đã đạt tới Tiên Quân cảnh đỉnh phong, hỗn độn bình thường, cho dù Vương Tiên có bảo vật vẫn có thể đi vào, đường đường cường giả Tiên Quân đỉnh phong cần phải chế tạo bảo bối phiền toái như vậy, nhất định sớm biết có cảnh tượng này, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

- Hỗn độn chắc chắn như thế này, hình thành thế giới khẳng định cũng chắc hơn thiên địa lục đạo, trong đó sẽ có cường giả lợi hại hơn thiên địa lục đạo.

Hai mắt Nhiếp Đồng bắn ra kiếm quang, hắn nhìn biển hỗn độn phía trước với thần thái hưng phấn.

Hắn là vũ si, thiên địa lục đạo sớm không còn đối thủ với hắn, hắn đã sớm sốt ruột, tuy có thể đấu với ca ca nhưng hắn không muốn tìm khổ sở, đành phải áp chế dục vọng chiến đấu vào nội tâm.

Lúc này nhìn thấy biển hỗn độn cường đại như thế, biết rõ trong đó hình thành thế giới sẽ có cường giả, hắn làm sao không hưng phấn cơ chứ?

- Khả năng này rất lớn, nhớ vị trí nơi này, chúng ta sẽ trở về.

Nhiếp Vân nhìn chung quanh một vòng và vung tay lên.

- Đi thôi!

Cường giả Tru Thiên Cảnh toàn lực thúc dục, Long Chu Cổ Thuyền phá sóng tiến lên, mặc dù không có nhanh như ở thiên địa lục đạo nhưng không chậm, mỗi giây có thể xuyên qua toàn bộ diện tích Linh giới.

Trong hỗn độn không có thời gian, nhận chuẩn một hướng và tiến lên, cũng không biết đi được bao xa, đột nhiên thân thuyền chấn động mạnh.

Biển hỗn độn phía trước không ngừng sôi trào như nước sôi.

- Ca ca, đây là hỗn độn phong bạo, làm sao bây giờ?

Nhiếp Đồng vội vàng đi tới, thần sắc khẩn trương.

Trong trí nhớ cộng sinh với Tu La Vương không có chút miêu tả lai lịch của hắn nhưng trí nhớ về thế giới hỗn độn lại có.

Loại phong bạo sinh ra sâu trong hỗn độn đáng sợ đến cực điểm, cường giả Xích Thiên Cảnh lâm vào trong đó cửu tử nhất sinh, khó có thể còn sống.

- Không sao, ngươi dừng lại trong thân thuyền đi, ta đi xem!

Đứng ở đầu thuyền, Nhiếp Vân nhìn phong bạo trước mắt, trong đôi mắt cũng không có chút sợ hãi nào, ngược lại mang theo thái độ kích động và cười khẽ.

- Vậy ngươi cẩn thận!

Nhiếp Đồng biết rõ thực lực của ca ca, cũng không thèm để ý, hắn đi vào trong buông nhỏ.

- Hỗn độn phong bạo? Ha ha, rất lâu không có tập thể dục, thử xem thành quả ba vạn năm qua têế nào.

Hắn thấp giọng hô một câu, Nhiếp Vân ngẩng đầu lên, hai mắt như

điện, bàn chân bước về phía trước, mỗi một bước giống như cân nhắc kỹ càng, chỉ qua vài bước là đi vào phong bạo, bàn tay đưa lên và lăng không nắm lấy.

Ầm ầm!

Hỗn độn phong bạo vô cùng cuồng bạo, lập tức bị hắn cầm lấy và vẫy như sóng nước, nó phát ra tiếng nổ như xé rách màng tai.

Một lát sau gió êm sóng lặng.

Nhiếp Vân lơ lửng giữa không trung nhàn nhã như dạo chơi.

Hỗn độn phong bạo làm người ta nghe thấy đều biến sắc bị hắn tiện tay trấn áp, nhìn không ra hắn mệt mỏi gì, dường như làm một chuyện không có ý nghĩa.

- Không tệ, tuy ba vạn năm qua cấp bậc không tiến bộ nhưng đã bị vây ở Tru Thiên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, thực lực còn mạnh hơn gấp bội khi đấu với Tu La Vương!

Hắn tươi cười lẩm bẩm.

Sau khi trọng sinh tu luyện quá nhanh, mặc dù có thiên phú võ đạo sư củng cố tu vi, hóa giải xao động nhưng chân chính lắng đọng quá ít, tích lũy suốt ba vạn năm qua, mặc kệ tính cách hay thực lực dã được thời gian tẩy lễ, cũng không có hoang phế bản thân, ngược lại càng ngày càng thuần hậu, giống như rượu ủ lâu năm càng ngày càng thơm.

- Ca ca, xem phía trước!

Sau khi phong bạo qua đi, Nhiếp Đồng bước ra khỏi buồng nhỏ và chỉ phía trước.

Hỗn độn phong bạo bị trấn áp, một đại thế giới xuất hiện trước mặt, nó như cây cầu vắt ngang trong biển hỗn độn, lẳng lặng lơ lửng và chậm chạp hút lực lượng của thế giới hỗn độn.

Hỗn độn diễn sinh thế giới, chỉ cần trong đó có Thiên Đạo cường

đại sẽ dùng hỗn độn làm chất dinh dưỡng lớn mạnh bản thân.

Từ diện tích mà nhìn, thế giới này lớn hơn thiên địa lục đạo quá nhiều, nó phá vỡ hỗn độn chung quanh, chẳng khác gì viên minh châu trong bóng tối.

- Quả nhiên trừ thiên địa lục đạo ra còn có thế giới khác, cũng không biết nơi này có phải nơi Tu La Vương sinh ra hay không!

Nhiếp Vân cười cười, hắn giơ tay lên, Long Chu Cổ Thuyền bay đi phía trước:

- Đi!

Vèo!

Cổ thuyền khổng lồ phá vỡ hỗn độn bay thẳng về thế giới trước mặt.

- Không gian của thế giới này cường đại hơn thiên địa lục đạo không ít, nó có phần tương tự thế giới thứ ba.

Một lát sau tiến vào thế giới, nhìn mặt trời trên đầu, cảm thụ khí tức chung quanh và Nhiếp Vân lên tiếng.

- Đi xuống xem một chút, có lẽ có thể nghe được cái gì đó.

Bàn tay Nhiếp Vân chấn động, hắn thu Long Chu Cổ Thuyền vào trong người, lúc này đi cùng Nhiếp Đồng bay về phía dưới.

Lúc này hai người nhanh chóng đáp xuống thành thị.

Thế giới này nhân loại giống với bọn họ, chỉ có dáng người cao lớn hơn, mỗi một người đều thích hợp tu luyện, trên người sinh ra khí tức bành trướng.

Hành tẩu trên đường phố, nhìn chung quanh, người bình thường cũng có thực lực Chân Tiên Cảnh, Nhiếp Vân cũng phải cảm thán.

Thực lực Chân Tiên cảnh tại Linh giới đã có thể đứng đầu một

thành, ở chỗ này chỉ là người bình thường, pháp tắc của thế giới này cường đại hơn Linh giới không ít.

Một thế giới, Thiên Đạo càng cường đại, pháp tắc cũng càng mạnh, trong đó cường giả ra đời cũng càng mạnh, giống như pháp tắc Linh giới vượt xa phàm giới, thực lực chỉnh thể cũng khác biệt.

- Liên tục đi nhiều ngày như thế, trước tìm nơi ở lại, thuận tiện nghe ngóng thế lực cường đại nhất của nơi này là gì.

Rốt cuộc cũng đi vào thế giới xa lạ và hoàn toàn không biết gì cả, biện pháp tốt nhất chính là tìm nơi nghe ngóng tin tức, mà quán rượu là nơi thích hợp nhất.

Có được thiên phú thiên nhĩ sư, có thể nghe hiểu ngôn ngữ chư thiên cho nên việc này không làm khó được hai người, chỉ chốc lát hai người đi tới quán rượu to lớn.

- Mời hai vị vào Túy Tiên Cư.

Một tiểu nhị đón chào!

Hai người Nhiếp Vân tìm vị trí gần cửa sổ, hắn ngồi xuống sau đó tiện tay mở thực đơn ra xem.

------oOo------

Chương 1893: Nam nhân thiên hạ đều là kẻ phụ lòng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đồ vật trong đó mặc dù khác với thiên địa lục đạo nhưng cũng không lớn, cũng có rượu ngon món ngon, đều là tu luyện giả nhưng rất biết hưởng thụ.

- Nơi này giao dịch không phải là linh thạch, mà là hỗn độn dương thạch, đây là vật gì?

Sau khi xem thực đơn một lần, Nhiếp Vân cau mày.

Tiền giao dịch ở nơi này cũng không phải linh thạch như thiên địa lục đạo hay Thuần Linh Đan, mà là thứ gọi là hỗn độn dương thạch, loại vật này chưa từng nghe qua, hai người cũng chưa thấy bao giờ.

Việc này không thể làm khó hai người, Nhiếp Vân nhìn một cái, bàn tay điểm nhẹ và một viên hỗn độn dương thạch đã nằm trong tay hắn.

Xem một hồi hắn cười lên.

Thứ này và linh thạch có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, chỉ là linh khí dồi dào mang theo lực lượng hỗn độn mà thôi.

- Luyện chế thứ này không khó.

Trả hỗn độn dương thạch cho người vừa lấy, tinh thần Nhiếp Vân hơi động vào trong lòng bàn tay có khí lưu hỗn độn xuất hiện, chỉ trong nháy mắt một khối dương thạch xuất hiện trong tay, phẩm chất còn tinh thuần hơn lúc trước.

Hỗn độn dương thạch, có lẽ đây là khoáng thạch đặc thù của thế giới này, cần trải qua trăm triệu năm mới có thể hình thành nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói chỉ cần nắm lấy khí lưu hỗn độn là có thể làm ra.

Thời gian ba vạn năm, thiên phú luyện bảo sư đã sớm tấn cấp tới hình thái thứ năm, cũng đã luyện ra bảo vật siêu việt tạo hóa tiên khí, đừng nói một viên khoáng thạch nho nhỏ.

- Vị đại nhân này, mua đóa hoa đi.

Tiện tay luyện chế một đống hỗn độn dương thạch, vừa ném vào đan điền liền nhìn thấy một thiếu nữ bán hoa đi vào trong quán rượu, vẻ mặt tro bụi, trên người vô cùng bẩn, trong ngực cầm một đống hoa, gương mặt khẩn thiết mời mọi người mua hoa.

- Cút ngay, không nhìn thấy lão tử dùng cơm sao? Cút ra ngoài!

Một trung niên nhân hình thể to béo khoát tay.

Liên tục rao bán mấy bàn nhưng không ai mua, nữ hài đi tới trước mặt hai người Nhiếp Vân.

- Hai vị đại nhân, mua chút hoa tươi đi, ta vài ngày qua không có ăn cơm...

Nữ hài khóe mắt ướt át thập phần đáng thương.

- Cút ra ngoài, người tới nơi này là ai chứ? Nhanh đi ra ngoài, ra ngoài!

Điếm tiểu nhị đã chạy tới xua đuổi nàng ra ngoài.

- Đại nhân...

- Được rồi, ngươi đi xuống trước đi!

Khoát tay với điếm tiểu nhị, Nhiếp Vân tiện tay ném một viên hỗn độn dương thạch.

- Vâng!

Tuy không biết vì sao hai vị đại nhân này lại lưu nữ hài ăn mày ở đây, có người trả tiền thì điếm tiểu nhị cũng đi trở về.

- Đại nhân, mua một đóa hoa đi, hoa không bao nhiêu tiền...

Đôi mắt nữ hài sáng ngời, đưa đóa hoa trong ngực về phía trước.

- Bao nhiêu tiền một đóa?

Ngón tay điểm vào chén rượu, Nhiếp Vân nhìn nữ hài.

- Hoa này... Một viên hỗn độn dương thạch hạ phẩm một đóa, còn rất tươi, cam đoan rất thơm, không tin ngươi ngửi đi.

Nữ hài vội rút ra một đóa, cánh hoa trắng noãn mà ướt át, phát trên

còn có vài giọt sương, rất thơm.

Một viên hỗn độn dương thạch hạ phẩm có thể mua sắm không ít đồ vật, giá của đóa hoa này rất aco.

- Đây!

Nhiếp Vân cũng không mặc cả, tiện tay ném một viên hỗn độn dương thạch vừa luyện chế cho nàng.

- Hỗn độn dương thạch thượng phẩm... Ah, ta không mang nhiều hoa như vậy, ta đi lấy cho ngươi.

Nữ hài không nghĩ tới thiếu niên trước mắt hào phóng như vậy nên giật mình.

- Không cần, còn lại tặng cho ngươi, ngươi đi đi.

Nhiếp Vân khoát tay.

- Đa tạ! Đa tạ!

Nữ hài cảm kích nhìn hắn sau đó đi ra ngoài, thần thái vội vàng.

Nàng đi rồi, Túy Tiên Cư lại khôi phục huyên náo lớn, Nhiếp Vân chậm chạp uống rượu và ăn mỹ thực của thế giới này.

Không thể không nói rượu ngon thế giới này còn kém xa hầu tâm tửu nhưng cũng không tệ, cam thuần tuý liệt, uống một chén bay thẳng trong óc.

- Ca ca...

Nhiếp Đồng nhìn qua.

- Ha ha, ngươi cũng nhìn ra!

Thấy biểu lộ của đệ đệ biết rõ hắn cũng nhìn ra chuyện gì, Nhiếp Vân cười nói.

- Nữ hài bán hoa thực lực La Tiên Cảnh đỉnh phong, cường giả như thế đi nơi nào cũng có thể sống rất tốt, lại giả vờ như thế khẳng định có mục đích.

Nhiếp Đồng truyền âm.

- Tuy năng lực ngụy trang của nàng rất mạnh, mặc dù cường giả Vương Tiên cũng có thể giấu diếm nhưng muốn che mắt chúng ta quá khó khăn.

Ngón tay Nhiếp Vân điểm lên mặt bàn, lập tức hắn lạnh nhạt, bộ dáng nước chảy mây trôi.

- Không cần xen vào, dù sao muốn làm gì cũng được, không quan hệ với chúng ta, ăn xong đi ra ngoài dạo và nghe ngóng chút chuyện.

- Ân!

Nhiếp Đồng gật đầu.

Dùng thực lực của hai người, mặc dù thế giới này cường đại nhưng cũng là tồn tại đỉnh phong, chuyện lông gà vỏ tỏi không cần quản tới, bằng không thì căn bản không có tinh lực làm gì.

Nhiếp Vân ăn không nhiều lắm, rượu lại uống không ít, tuy uống càng nhiều nhưng lạnh lùng trong mắt càng mạnh, mang theo thần sắc chớ tới gần.

Từ khi Đạm Thai Lăng Nguyệt rời đi, hắn vẫn phong tỏa nội tâm, loại thần sắc và thái độ như vậy, trải qua mấy vạn năm cải biến đã hình thành tự nhiên, cũng hoàn toàn khác biệt với cử chỉ lúc trẻ.

Hắn trước kia tuy không hung hăng càn quấy, trong cử chỉ mang theo tự nhiên nhưng không mất hào hùng, tinh thần phấn chấn phồn vinh mạnh mẽ.

Hiện tại cử chỉ thâm trầm ổn trọng, đã là một dạng khí độ.

Trong gian phòng lầu hai Túy Tiên Cư, xuyên thấu qua khe cửa

vừa vặn có thể nhìn thấy tình cảnh toàn bộ lầu một vào trong mắt.

Lúc này hai người đang ngồi đều là nữ tử, đứng phía trước là thiếu nữ bán hoa.

Nữ tử còn lại chừng hai mươi tuổi, gương mặt thanh tú lạnh lùng, tuy không nói chuyện nhưng làm người ta sinh ra cảm giác chớ tới gần.

- Sư tỷ, hai tiểu tử này ra tay hào phóng, xem ra không phải quần là áo lượt, ta thấy thôi đi.

Thiếu nữ bán hoa cẩn thận đi tới trước mặt nữ tử.

- Không phải quần là áo lượt?

Nữ tử mở to mắt, hai mắt bắn ra hàn quang.

- Nam tử trong thiên hạ không có ai là đồ tốt, ra tay hào phóng... Hừ, đó là muốn cho ngươi thấy mình giàu có mà thôi.

- Ngươi nhìn bộ dạng của hắn, tuổi không lớn lắm ra vẻ thâm trầm, xem xét không phải đồ tốt.

- Làm việc theo kế hoạch!

- Loại người này chết một, các tỷ muội chúng ta an toàn một phần.

- Nhưng mà.. Ta cảm thấy hắn không nhìn ta cái nào...

Thiếu nữ bán hoa do dự.

- Được rồi, Niệm Hoa, ta biết rõ ngươi tâm địa mềm, không đành lòng nhìn thấy những chuyện này, ngươi nghĩ lại tao ngộ của sư phụ và đại sư tỷ đi, nam nhân đều là có mới nới cũ, nào có một thứ tốt!

------oOo------

Chương 1894: Hiếm thấy (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nữ tử khoát khoát tay:

- Được rồi, chuyện này ta tự mình đi làm, ngươi lặng lẽ đi theo là được, ta sẽ cho ngươi thấy kẻ mà ngươi nhận là thứ tốt có bộ mặt thế nào, ta sẽ cho ngươi biết nam nhân, chỉ cần có nữ nhân tới, tuyệt đối không cự tuyệt ai cả.

- Ách... Vâng, Thanh Vũ sư tỷ!

Thiếu nữ bán hoa Niệm Hoa do dự một chút nhưng cắn răng gật đầu.

- Được rồi, bọn chúng ăn xong chuẩn bị đi, hiện tại ta theo sau, ngươi lặng lẽ đi cùng, không nên bị phát hiện.

Thanh Vũ sư tỷ đứng dậy, thân thể bước nhanh ra khỏi gian phòng.

- Vâng!

Thiếu nữ bán hoa Niệm Hoa cũng đi theo, xem tốc độ hoàn toàn khác với bộ dạng chán nản lúc nãy.

- Không muốn gây phiền toái, vẫn có phiền toái!

Hai người đi ra khỏi Túy Tiên Cư, Nhiếp Đồng lắc đầu.

- Phiền toái? Có lẽ phiền toái là chuyện tốt!

Nhiếp Vân cười.

Hai sư tỷ muội thiếu nữ bán hoa nói chuyện với nhau nhưng với thực lực như hai người làm sao có thể che giấu được.

- Chuyện tốt?

Nhiếp Đồng nghi hoặc.

- Chờ xem đi, chắc hẳn sẽ biết nhanh thôi.

Nhiếp Vân cũng không giải thích, hắn tươi cười đi về phía trước.

Còn chưa đi xa đã bị sư tỷ chào đón.

- Có phải hai vị đại nhân cho muội muội ta một viên hỗn độn dương thạch thượng phẩm hay không?

Thanh Vũ sư tỷ cảm kích đi tới, trên làn da trắng nõn đỏ hồng, xem ra bộ dạng sốt ruột chạy nhanh tới đây.

- Muội muội ta trước giờ bán hoa trong Túy Tiên Cư...

- Chuyện gì?

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Một viên hỗn độn dương thạch thượng phẩm thật sự quá trân quý, hai vị đại nhân mời đi theo ta, ta trả tiền lẻ cho các vị...

Thanh Vũ sư tỷ nói.

Xem nàng diễn phi thường cao hứng, Nhiếp Vân cười nói:

- Không cần!

- Khó mà làm được!

Thanh Vũ sư tỷ cắn môi, trong mắt mang theo kiên định.

- Tuy tỷ muội chúng ta nghèo nhưng sẽ không tham một hào nào của người khác, nói trả tiền cho ngươi tuyệt đối sẽ trả.

Nói xong thân thể mềm mại nhéo một cái, lúc này đi vào trong phố nhỏ.

Không thể không nói dung mạo của Thanh Vũ trước mặt cực kỳ xinh đẹp, dáng người cũng vô cùng tốt, mỗi cái cau mày mỗi nụ

cười mang theo mị hoặc khó tả, mùi thơm ngát xông vào mũi, đổi lại người bình thường chỉ sợ sớm bị nàng làm động tâm tư nhưng hai người Nhiếp Vân bất vi sở động, lúc này nhìn nhau và theo sau.

Phố nhỏ không có người nào, xem có chút hoang vu suy bại, đi về phía trước một hồi, đột nhiên Thanh Vũ sư dừng lại và chỉ về phía trước.

- Ta và muội muội ở nơi này...

Lúc nói chuyện không có dấu vết đi tới trước mặt Nhiếp Vân, trong lúc tiến lên bước chân lảo đảo, lúc này ống tay áo bị tảng đá trên mặt đất cứa rách, lộ ra bờ vai trắng noãn bóng loáng và cái yếm nhỏ màu hồng che ngực.

Cái yếm của nàng không lớn, vừa vặn che khuất bộ phận trọng yếu, còn lộ ra đường cong mượt mà bày ra bộ ngực hoàn mỹ trước mặt, làm cho người ta mơ màng.

- Ta...

Thanh Vũ sư tỷ vội vàng che ngực.

Không hoảng hốt còn không sao, hoảng hốt làm cái yếm hồng vén lên, da thịt thuần khiết xuất hiện liền biến mất, sắc mặt nàng đỏ bừng, vội vàng ngồi xổm xuống, vẻ mặt hoảng sợ...

- Các ngươi đừng tới đây... Ta, ta...

Trong mắt hoảng sợ giả như thật, liên tiếp lui về phía sau, điềm đạm đáng yêu, tự nhiên làm cho người ta muốn sinh ra tâm tư bảo hộ.

Nếu như hai người Nhiếp Vân không sớm biết thực lực của nàng, chỉ sợ thật bị hồ lộng.

- Đừng diễn nữa, không nói ngươi hành động thế nào, bộ dạng xấu như thế, chúng ta không có hứng thú!

Nếu biết nàng biểu diễn, Nhiếp Vân lắc đầu thở dài.

- Ngươi...

Thanh Vũ sư tỷ đang tiếp tục diễn kịch, nghe nói như thế suýt nữa phun một ngụm máu tươi...

Cái gì xấu như vậy? Nàng chính là mỹ nhân nổi danh xinh đẹp bại hoại đấy.

Chỉ cần là nam nhân nhìn thấy hành động của nàng vừa rồi đều có ý muốn bảo hộ, tại sao hai người này không có chút phản ứng nào.

- PHỐC!

Suýt nữa nàng ngất đi, sư muội Niệm Hoa đang ẩn nấp gần đó cũng không nhịn được trực tiếp bật cười.

- Đi ra cho ta!

Thanh Vũ vốn tức giận, bị người phát hiện cũng không hề ngụy trang, thở phì phì hét lớn một tiếng.

- Vâng!

Niệm Hoa đi tới, ngón tay xoa xoa góc áo, vẻ mặt xấu hổ.

- Thấy không, nam nhân không có một thứ tốt!

Thấy nàng đi tới, Thanh Vũ khẽ nói.

- Ah? Nhưng bọn họ phản đối ngươi...

Niệm Hoa không nghĩ tới sư tỷ còn có thể nói như vậy, nhịn không được sững sờ.

- Hừ, phản đối ta thì thế nào, chính là người tốt sao? Bọn chúng nghĩ trong lòng, hơn nữa ngươi xem, hai người này vừa nhìn đã biết không phải đồ tốt, loại người này nhất định phải giết chết!

Lấy ra một bộ y phục, khoác lên vai của mình, Thanh Vũ hung ác

nói.

- Này...

Dường như Niệm Hoa cũng không có biết rõ chuyện của sư phụ và sư tỷ, có chút sờ không rõ ý nghĩ.

PHỐC!

Lần này là Nhiếp Đồng nhịn không được cười lên, nói thật, sống lớn như vậy nhưng chưa gặp qua cực phẩm thế này.

- Cười cái gì cười? Nam nhân vô sỉ, bạc tình phụ lòng phụ bạc, vừa nhìn đã thấy bộ dạng các ngươi không phải người tốt, sư tỷ muội chúng ta hôm nay phải trừ hại cho nữ tử khác!

Cánh tay chấn động, Thanh Vũ cũng không che dấu, đồng thời lòng bàn tay xuất hiện một thanh trường kiếm, mũi kiếm ngóc lên giống như giao long.

- Niệm Hoa, còn sững sờ cái gì? Còn không mau động thủ?

Bảo kiếm của Thanh Vũ sinh ra hàn quang, khí thế hết sức căng thẳng, nàng nhìn sang Niệm Hoa vẫn e lệ nhút nhát đứng nguyên tại chỗ, nàng tức giận hét lớn.

- Sư tỷ, hai người bọn họ dường như... Không phải người xấu, là người tốt, chúng ta có thể buông tha cho bọn họ...

Do dự thoáng một lúc, Niệm Hoa cắn răng nói.

Xem ra nàng phản bác sư tỷ cũng suy nghĩ rất lâu.

- Người tốt? Tặng tiền cho ngươi là người tốt? Là người tốt thì không híp mắt theo tới đây.

Thanh Vũ sư tỷ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép:

- Nhanh động thủ, ngươi nên cân nhắc tốt, sẽ giúp ngươi hoàn thành thí luyện, một khi kết thúc không thành, sư phụ sẽ bị trừng

phạt, ngươi nên biết rõ hơn ta đấy.

- Việc này...

Hình như nhớ tới cái gì, Niệm Hoa run rẩy một chút, một lần nữa ngẩng đầu nhìn hai người Nhiếp Vân, cuối cùng lại lắc đầu:

- Hay là thôi đi, chúng ta tìm tới nơi này, ta xem hai người này không quá giống nam nhân phụ lòng...

- Ngươi biết cái gì? Càng không giống thì càng như thế, nếu nam nhân phụ lòng chỉ nhìn là nhận ra, người khác làm sao mắc lừa?

Thanh Vũ sư tỷ khí thế hùng hồn.

- Vậy được rồi!

Do dự cả buổi, Niệm Hoa đi tới nhìn hai người.

------oOo------

Chương 1895: Hiếm thấy (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thật sự xin lỗi, các ngươi ai là nam tử phụ lòng, có thể nói cho ta biết một chút...

Thấy sư tỷ muội hiếm thấy như thế, hai người Nhiếp Vân cũng chóng mặt.

- Được rồi, không náo với các ngươi, hai người các ngươi là môn phái nào?

Chẳng muốn tiếp tục dây dưa với các nàng, Nhiếp Vân hỏi.

- Chúng ta môn phái nào, chúng ta là đệ tử nhập môn Hồng Liên Tông một trong ba đại tông môn của thế giới Ngân Nguyệt.

Niệm Hoa kiêu ngạo lên tiếng.

- Câm miệng! Không nói lời nào ngươi sẽ chết sao!

Thanh Vũ sư tỷ muốn ngăn cản nhưng không được, tức giận kêu to, quay đầu nhìn sang Nhiếp Vân:

- Ngươi hỏi tông môn chúng ta làm gì? Nói cho ngươi biết, hôm nay sư tỷ muội chúng ta muốn giết ngươi, nói dù cho ngươi nghe cũng vô dụng!

- Giết ta? Ta muốn hỏi, tại sao các ngươi phải giết ta?

Nội tâm Nhiếp Vân sinh ra hứng thú.

- Vì cái gì giết ngươi? Hừ, nam nhân phụ lòng, mỗi người lưu không được, đương nhiên phải giết ngươi.

Thanh Vũ sư tỷ vỗ ngực một cái.

- Nam nhân phụ lòng? Chúng ta mới gặp qua một lần, ngươi dựa vào cái gì nói ta là nam tử phụ lòng?

Nhiếp Vân dở khóc dở cười.

- Không phải nam tử phụ lòng, ngươi đi theo ta làm cái gì? Nhìn thấy mỹ nữ kiềm lòng không đặng, đúng là không phải người tốt.

Thanh Vũ sư tỷ khẳng định nói.

- Ngươi đến?

Hai người nhìn nhau, bất đắc dĩ đến cực điểm, không phải ngươi kéo chúng ta tới sao?

- Chúng ta ý định đi tông môn các ngươi, làm phiền các ngươi dẫn đường a!

Không muốn dây dưa với hai người, Nhiếp Vân lên tiếng.

Nếu Hồng Liên Tông là một trong ba đại tông môn của thế giới này, đi cùng với các nàng cũng có thể tìm được manh mối.

- Muốn đi tông môn của chúng ta?

Hai người đồng thời sững sờ.

- Hồng Liên Tông chúng ta kiêng kỵ nhất nam nhân tiến vào, các ngươi đi qua, nhất định sẽ bị giết chết...

Niệm Hoa do dự lên tiếng.

- Dù sao các ngươi muốn động thủ, không bằng cùng các ngươi đi Hồng Liên Tông biết một chút chết thế nào cũng tốt.

Nhiếp Vân nói.

- Việc này...

Sư tỷ muội hai người không nghĩ tới còn có người muốn chết, đồng thời trợn mắt không rõ vì sao.

- Nếu các ngươi muốn chết thì đừng không trách ta, chỉ cần mang các ngươi về sẽ hoàn thành thí luyện.

Do dự một hồi, Thanh Vũ sư tỷ làm ra quyết định.

- Các ngươi thí luyện cái gì?

Nhiếp Đồng nhịn không được hỏi.

- Chúng ta thí luyện rất đơn giản, chính là trong bảy ngày giết chết một nam tử phụ lòng, hiện tại đã qua sáu ngày nhưng không thành công, nếu các ngươi đã chui vô lưới thì đừng oán chúng ta.

Thanh Vũ sư tỷ nói.

- Không oán các ngươi... Chúng ta đi thôi, chúng ta đi tông môn ngươi xem một chút.

Nhiếp Vân khoát tay.

Có thể hoàn thành nhiệm vụ còn không cần giết người, Niệm Hoa cũng cao hứng phi thường, bốn người cùng lên đường.

Hồng Liên Tông nằm gần thành thị này, nó nằm ở sơn mạch gần đó, sư tỷ muội hai người có linh thú phi hành chuyên môn, Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng cũng chẳng muốn bạo lộ tu vi, một đường không nói chuyện, chưa tới nửa canh giờ đã nhìn thấy sơn môn cao lớn trước mặt.

Sơn môn cao mấy trăm trượng, toàn bộ dùng đá làm thành, cao lớn đứng vững, khí thế uy vũ, tông môn sinh ra khí thế bức người, chính là Hồng Liên Tông.

- Tam sơn liên hoàn, cửu gian hợp hải, tàng phong nạp thủy... Không sai!

Đứng trên đỉnh núi, Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng sau đó tán thưởng.

Tổ sư sáng lập Hồng Liên Tông tuyệt đối là trận pháp đại sư, bên ngoài xem tông môn bao la bát ngát, núi cao đứng vững, như có kẻ thù bên ngoài xâm nhập rất khó, thực tế địa lý chung quanh ngọn núi này đều có thể tổ hợp thành đại trận, không khởi động cũng bỏ đi, một khi vận chuyển, lại phối hợp một vị cường giả tọa trấn, tuyệt đối có thể chém giết kẻ địch xâm nhập tại chỗ.

- Ngươi hiểu trận pháp?

Thanh Vũ sư tỷ nghe hắn cảm khái, xoay đầu lại, trên mặt mang theo nghi hoặc.

Trận pháp rườm rà phức tạp, không có nhiều năm khổ tu rất khó có thành tựu, Hồng Liên Tông dựa địa thế, tàng phong nạp thủy, điểm ấy rất nhiều đệ tử tông môn cũng không biết, hiện tại bị thiếu niên trước mặt nhìn ra nên nàng giật mình.

- Ha ha!

Nhiếp Vân cũng không giải thích, hắn và Nhiếp Đồng đi thẳng về phía trước.

Mục đích của bọn họ là tìm được tông môn có đầy đủ lực lượng nghe ngóng tình huống của thế giới này một chút, hiện tại tông môn đang ở ngay trước mặt, không cần phải nhiều lời với hai sư tỷ muội cực phẩm kia.

- Đứng lại!

Thấy đối phương không để ý tới mình, Thanh Vũ tức giận đến hàm răng ngứa ngáy, hét lớn một tiếng sau đó xông lên phía trước muốn ngăn cản Nhiếp Vân.

Tuy tốc độ hai người trước mặt nhìn như không nhanh nhưng thật sự chẳng khác gì cách biệt cả thế giới, cho dù nàng đi nhanh cõ nào cũng không thể tới gần.

- Người nào!

Một truy hai đi, còn chưa bước vào trong sơn môn, hai đạo kiếm quang bay xuống, đồng thời hai thân ảnh xinh đẹp xuất hiện trước mặt Nhiếp Vân Nhiếp Đồng, ngăn cản đường đi.

Hai nữ tử này ăn mặc quần áo giống nhau, đều có tu vi La Tiên Cảnh sơ kỳ, thực lực không thấp, nhìn thấy hai người đi tới thì lập tức ngăn cản.

- Hồng Liên Tông, nam nhân và chó không được vào, còn không mau cút đi!

- Nam nhân và chó không được vào?

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên trên núi có dựng một tấm bia đá có ghi mấy chữ này, lúc này cười khổ một tiếng, hắn không quan tâm hai người này và tiến lên.

- Muốn chết...

Hai nữ tử thủ hộ sơn môn không nghĩ tới thiếu niên này dám chọc

ra chuyện lớn xông vào Hồng Liên Tông, sắc mặt trầm xuống, kiếm quang bắn tới.

Một kiếm toàn lực của hai nàng còn chưa đánh tới trước người hai thiếu niên đã bị lực phản chấn cường đại làm bất tỉnh, đồng thời ngã xuống đất không đứng lên...

- Hai vị sư muội...

Nhìn thấy cảnh này, Thanh Vũ vội vàng dừng lại, nàng nhìn hai người ngã xuống đất vẫn còn thở nên thả lỏng.

- Các nàng như thế nào?

Niệm Hoa lúc này cũng chạy tới.

- Các nàng không có việc gì, ch bị lực phản chấn chấn bất tỉnh!

- Lực phản chấn?

- Hai vị sư muội này dùng lực lượng cường đại nhât tấn công, nếu không đâm thủng phòng ngự mà còn bị phản chấn bất tỉnh, chỉ sợ thực lực của hai người này rất cao, không kém gì sư phụ lão nhân gia!

Thanh Vũ cắn răng.

- Không kém gì sư phụ? Làm sao có thể, sư phụ lão nhân gia chính là cường giả Tiên QUân, là tồn tại nổi danh cả thế giới Ngân Nguyệt đều biết...

Niệm Hoa không tin.

- Đừng nói nhiều như vậy, nhanh đuổi theo mau, bằng không bọn họ náo thì chúng ta phiền toái.

Thanh Vũ đứng dậy vội vàng đuổi theo.

------oOo------

Chương 1896: Hồng Liên Tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kỳ thật nàng có một câu chưa nói, tuy sư phụ dùng khí thế chấn bất tỉnh hai sư muội vô cùng đơn giản nhưng đối phương không dùng bất cứ lực lượng gì, chỉ bằng vào khí tức đã làm được điểm này, sư phụ nàng làm không được.

Tùy tiện hai tiểu tử ăn cơm, tại sao có thể có loại thực lực này?

Thanh Vũ rốt cục ý thức được đụng phải cây đinh, hơn nữa còn là cây đinh cực lớn, chỉ sợ người ta lúc trước đã nhìn thấy, buồn cười chính mình còn không biết, giả vờ giả vịt!

Không đi quản Thanh Vũ khiếp sợ cỡ nào, hai người Nhiếp Vân và Nhiếp Đồng đi vào trung tâm của Hồng Liên Tông.

Trong nháy mắt cả tông môn có tiếng nổ lớn vang lên, rất nhiều đệ tử lao tới nhưng còn chưa tới gần đã bất tỉnh ngã xuống đất, cũng không bị thương, chỉ mê man mà thôi.

Lần này tới nghe tin tức, Nhiếp Vân căn bản không có ý ra tay độc ác.

- Các hạ là người nào? Có thực lực như thế lại ra tay với đệ tử bình thường, không cảm thấy mất thân phận hay sao?

Vào lúc tiếng lên phía trước đã có một bà lão bay tới.

Thực lực của bà lão này cũng xem như cao thủ, tuy còn chưa đột phá bình chướng, vẫn kẹt ở nửa bước Tiên Quân cảnh.

- Tam trưởng lão đến!

- Tam trưởng lão nổi danh tính tình táo bạo, thực lực của nàng không kém gì Tiên Quân bao nhiêu, tự mình xuất hiện, nhất định có thể trừng trị hai ác đồ này.

- Quá tốt!

Phần đông đệ tử nhìn thấy người đến, lúc này thở ra một hơi.

Tam trưởng lão là cao thủ bài danh top năm của Hồng Liên Tông, chính thức chiến đấu, Tiên Quân bình thường cũng không phải đối thủ, hai ác đồ trước mắt không phải đối thủ.

- Hồng Liên Tông ngươi nói tính toán?

Không để ý tới bà lão gào rú, Nhiếp Vân ngẩng đầu hỏi.

- Tuy ta không phải tông chủ, chuyện như thế này vẫn có thể xử lý, xin hỏi hai vị là người nào, xông vào Hồng Liên Tông chúng ta muốn làm chuyện gì?

Bà lão rơi xuống mặt đất, liếc mắt nhìn rất nhiều đệ tử ngã xuống chung quanh, phát hiện các nàng chỉ ngủ mà không bị thương, lúc này thở ra một hơi, thái độ hòa hoãn không ít.

Chỉ làm mọi người bất tỉnh ngủ đi, rất rõ ràng còn khó hơn đánh chết, đối phương lựa chọn làm như vậy cũng không muốn trở mặt với Hồng Liên Tông.

- Nếu ngươi không phải tông chủ thì bảo tông chủ các ngươi đi ra đi.

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Rất nhiều đại sự liên lụy thế giới cũng chỉ có tông chủ mới biết được, bà lão này không phải thì không cần nói nhiều.

- Làm càn!

- Tông chủ chúng ta đường đường cường giả Tiên Quân đỉnh phong, nàng đang bế quan trùng kích cảnh giới, làm sao có chuyện ngươi nói gặp là gặp!

Thấy bị khinh thị, Tam trưởng lão tức giận suýt nổi điên.

- Làm càn? Ta muốn thế đấy!

Nhiếp Vân cười khẽ, cũng không nhìn ra hắn làm động tác gì, Tam trưởng lão trước mắt hung hăng càn quấy cảm thấy toàn thân mềm nhũn té xuống đất, nàng cũng như những người khác, lâm vào bất tỉnh.

- Cái gì?

- Đối phương không có động thủ đã làm Tam trưởng lão bất tỉnh...

- Đây là thực lực gì?

Nhìn thấy cảnh này mọi người như nổi điên, thực lực hai người trước mắt vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Tam trưởng lão thực lực nửa bước Tiên Quân cảnh bị một câu làm bất tỉnh, bọn họ có cảm giác như đang nằm mơ.

- Hung đồ lớn mật!

- Đáng giận ah, dám giương oai trong Hồng Liên Tông, quả thực không muốn sống!

Trên không trung có hai bà lão bay tới, còn chưa đến trước mặt đã rống to, lòng bàn tay ẩn chứa lực lượng cường đại như thiên băng địa liệt.

- Xuống đây đi!

Nhiếp Vân biết rõ lỗ mãng như vậy mới có thể gpawj được chính chủ, chẳng muốn nói nhảm cho nên lên tiếng.

Lạch cạch!

Lạch cạch!

Hai bà lão đồng thời ngã xuống đất giống Tam trưởng lão, đã lâm vào hôn mê.

- Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão cũng bất tỉnh?

- Hai người bọn họ là cường giả Tiên Quân ah...

- Hai người này là người nào? Xong, chẳng lẽ Hồng Liên Tông chúng ta sẽ diệt vong?

Vốn nhìn thấy hai bà lão bay tới, mọi người còn ôm hi vọng, lúc này ngây ngốc.

Cường giả Tiên Quân cũng bị bất tỉnh, hai thiếu niên không lớn lắm, tại sao có thể có được lực lượng cường đại như thế? Bọn họ là ai?

Tại sao chưa từng nghe qua hai người này bao giờ?

- Bọn họ... Bọn họ...

Lúc này hai người Thanh Vũ từ sau chạy tới, vừa tới đã nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, hai người bọn họ toàn thân run rẩy, tâm thần sụp đổ.

Trước kia không biết tu vi nên la lối om sòm, hiện tại mới phát hiện trước mặt đối phương là buồn cười cỡ nào.

Khó trách người ta chướng mắt chính mình, loại thực lực này thì tìm nữ nhân nào mà không được?

Nương theo ba đại trưởng lão đều mê man bất tỉnh, cả Hồng Liên Tông lâm vào yên tĩnh.

Cho tới giờ khắc này các nàng mới ý thức được cao thủ chân chính tới rồi, các nàng nhiều hơn nữa cũng chỉ bài trí, căn bản không thể tạo thành tổn thương với đối phương.

- Mời hai vị tiền bối vào trong, tông chủ Hồng Liên Tông Hồng Vân đang chờ đại giá trong đại điện.

Thời điểm chung quanh đang im lặng, đột nhiên có lời nói vang vọng ra ngoài.

- Là tông chủ!

- Tông chủ xuất hiện...

Nghe được âm thanh này, mọi người đang bối rối lại có cảm giác như tìm được chỗ dựa vào.

- Xem ra uy tín của tông chủ Hồng Liên Tông rất cao!

Nhiếp Vân cười cười, cũng không nhiều lời, hắn và Nhiếp Đồng liếc nhau sau đó tiến vào trong đại điện.

Đại điện Hồng Liên Tông có một nữ tử mang theo khí tức cường đại ngồi đó, bộ dáng uy vũ trang nghiêm không mất khí tức diễm lệ bất phàm.

Trong đại sảnh có phu nhân trung niên đang ngồi đó, thấy hai người đi tới, đột nhiên nhíu mày và bàn tay chấn động.

Ầm ầm!

Lúc này lực lượng khổng lồ bao phủ đại điện vào bên trong, hình thành sợi tơ bao phủ hai người vào trong.

Những sợi tơ này như lá liễu nhưng lại không khác gì lao lung.

Trận pháp!

- Rốt cuộc các ngươi là người nào? Ai bảo các ngươi tới quấy rối Hồng Liên Tông?

Phu nhân trung niên nhìn thấy sợi tơ bao phủ hai người Nhiếp Vân lúc này thở ra một hơi, lập tức quát lớn.

- Quấy rối? Nếu như quấy rối thì những người các ngươi đã chết rồi.

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Hừ, không quản các ngươi là ai, hôm nay lâm vào trận pháp Hồng Liên Tông ta, sẽ bị Hồng Liên chi hỏa chậm rãi luyện hóa, cũng không cách nào đào tẩu.

Phu nhân trung niên đứng lên, trên mặt mang theo tự tin mãnh liệt.

- Bây giờ nói ra mục đích và lai lịch, ta có thể cho các ngươi sống lâu một chút, bằng không... Hi vọng các ngươi thức thề, không nên sai lầm!

- Sai lầm?

------oOo------

Chương 1897: U Liên Thánh Nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai người Nhiếp Vân cảm thấy đồng tình thay đối phương:

- Ngươi xác định trận pháp nho nhỏ này có thể giam chúng ta?

- Trận pháp nho nhỏ? Dõng dạc!

Phu nhân trung niên cười ha ha.

- Tâận pháp này là tổ sư khai phái Hồng Liên Tông ta thu thập bảo vật hỗn độn luyện chế mà thành, mặc dù cường giả Xích Thiên Cảnh sơ kỳ lâm vào trong đó cũng không thể đào thoát, chỉ bằng hai người các ngươi? Nói cho ngươi biết, tuy Hồng Liên Tông chúng ta không phải tông môn truyền thừa thượng cổ nhưng cũng không phải mỗi người đều có thể khi dễ, hai người các ngươi vi phạm quy củ xông vào sơn môn đã là tội đáng chết.

- Hơn nữa đả thương trưởng lão, đệ tử tông môn ta, chết một vạn lần cũng không đủ rửa sạch tội nghiệt!

- Xích Thiên Cảnh sơ kỳ cũng có thể vây khốn?

Không để ý tới nàng hưng phấn, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn những sợi tơ chung quanh.

Nhìn kỹ quả nhiên phát hiện bất thường, những sợi tơ này không phải thực chất, mà là hỏa diễm đỏ rực cứng lại, người bình thường đừng nói chặt đứt, chỉ cần đụng vào sẽ bị hỏa diễm thiêu đốt, sinh tử khó liệu.

- Không sai, sợ hãi đi! Xú nam nhân, dám xâm nhập tông môn chúng ta thì phải trả giá thật nhiều...

Sắc mặt phu nhân trung niên nhăn nhó, điên cuồng cười to, tiếng cười còn chưa dứt đã nhìn thấy không gian vặn vẹo, hai thiếu niên bị Hồng Liên chi hỏa vây khốn lúc này chậm rãi đi tới.

Hỏa diễm làm người ta nghe mà biến sắc lại không ảnh hưởng tới y phục của bọn họ, từng bước đi về phía trước, không có bất kỳ động tác bnào khác, nội tâm phu nhân trung niên sinh ra cảm giác khủng hoảng.

Cảm giác khủng hoảng lan tràn, tiếng cười im bật, thân thể không tự chủ run rẩy.

Đây là người nào? Không sợ Hồng Liên chi hỏa thiêu đốt?

- Đáng giận...

Thét dài một tiếng, phu nhân trung niên xông tới, ngón tay như đao, lông mi như tiễn, tiên lực quay cuồng và bắn ra khắp bốn phía.

Hô!

Lực lượng biến mất, cổ của nàng bị thiếu niên bóp chặt, thân thể đang ở giữa không trung.

- Ta không muốn giết người, ta hỏi ngươi cái gì, ngươi nói cái gì là tốt rồi, giảm bớt phiền toái cho mọi người.

Bàn tay run lên, phu nhân trung niên rơi xuống mặt đất, hai thiếu niên vung tay lên, lúc này lẳng lặng ngồi xuống ghế giống như gộng

tác vừa rồi không quan hệ với mình, bộ dạng thản nhiên.

- Mời hai vị đại nhân nói.

Trên mặt đầy khuất nhục, phu nhân trung niên không dám nói nhiều nửa câu.

Động tác của đối phương vừa rồi làm cho nàng hiểu ra, đối phương muốn giết nàng tuyệt còn dễ dàng hơn giết con gà.

Chênh lệch thật sự quá lớn!

- Chẳng lẽ là cường giả Xích Thiên Cảnh? Thế giới Ngân Nguyệt không phải chỉ có một lão tổ Xích Thiên Cảnh sao? Không phải người trẻ tuổi như vậy...

Ném suy nghĩ lung tung trong đầu, phu nhân trung niên đứng dậy.

- Ngươi có nghe nói qua Tu La Vương?

Nhiếp Vân hỏi.

Tìm kiếm hỗn độn đại thế giới chính là tìm nguồn gốc của Tu La Vương, thứ hai tìm biện pháp giúp Đạm Thai Lăng Nguyệt khôi phục lần nữa, như đối phương chưa từng nghe nói qua Tu La Vương, như vậy chuyện thứ hai cũng không biết.

- Tu La Vương?

Trung niên phu nhân lắc đầu:

- Ngươi nói là A Dục Vương sao! A Dục Vương là siêu cấp cường giả quản lý Tà Nguyệt Hỗn Độn Vực!

- Thế giới Ngân Nguyệt chúng ta cũng nghe hắn!

- A Dục Vương?

- Đúng vậy a, ta không biết rõ về cường giả này, tất cả tất cả đều là U Liên Thánh Nhân diễn giải nói ra, nếu như hai vị muốn biết thêm

tin tức gì đó, ta có thể mang các ngươi đi gặp Thánh Nhân!

Phu nhân trung niên lên tiếng.

- U Liên Thánh Nhân? Hắn là người nào?

- Hắn là cường giả vô thượng của thế giới Ngân Nguyệt chúng ta, là tồn tại mỗi người tôn kính, sở dĩ ba đại tông môn chúng ta không có mâu thuẫn quá lớn là vì hắn.

Phu nhân trung niên giải thích:

- Hắn chính là siêu cấp cường giả thế giới Ngân Nguyệt duy nhất tiến vào Cửu Thiên Thai, hắn hiểu rõ thế giới hỗn độn hơn ta.

- Cửu Thiên Thai?

Phu nhân trung niên nói:

- Cửu Thiên Thai là một nơi trong hỗn độn, được xưng lên thang lên trời, chỉ có tiến vào trong đó mới có cơ hội tiến vào thế giới Cửu Thiên!

- Đương nhiên, A Dục Vương có sinh hoạt trong thế giới Cửu Thiên hay không thì ta không biết, ta chưa từng đi qua bao giờ.

- Ân, dẫn ta đi gặp U Liên Thánh Nhân!

Tuy hắn không biết Cửu Thiên Thai, thế giới Cửu Thiên là cái gì, khẳng định là cường đại hơn thế giới Ngân Nguyệt, nghĩ biện pháp đi vào sẽ biết được nhiều chuyện hơn nữa.

- Vâng!

Phu nhân trung niên gật đầu, sâu trong mắt mang theo hàn ý lạnh như băng.

- U Liên Thánh Nhân chính là cường giả Xích Thiên Cảnh cường đại, đi tìm bọn họ tuyệt đối sẽ bị nhốt lại trong U Liên cung, đến lúc đó ta xem các ngươi có chết hay không...

Nội tâm nghĩ thế nên đứng lên, nói:

- Hai vị đi theo ta!

Nói xong đi đầu bay lên tơời.

- Bay như vậy quá chậm, lên thuyền của ta.

Sau lưng xiết chặt, phu nhân trung niên bị lực lượng cường đại nắm lấy, thân thể của nàng bị kéo xuống và đáp xuống một chiếc cổ thuyền.

Thiếu niên lẳng lặng đứng ở đầu thuyền không nhúc nhích, giống như bức tranh vẽ.

- U Liên Thánh Nhân đang ở Ngân Nguyệt Sơn cao nhất thế giới Ngân Nguyệt, bay qua nơi đó cần một ngày mới tới.

Cúi đầu nhìn chiếc thuyền dưới chân, nó tỏa ra khí tức cũ nát, trong mắt phu nhân trung niên mang theo kinh dị.

Nàng đường đường cường giả Tiên Quân đỉnh phong nửa bước Xích Thiên Cảnh cũng sững sốt khi nhìn thấy bảo thuyền cấp bậc này.

- Một ngày? Quá chậm, ngồi xuống!

Nhiếp Vân đứng ngay đầu thuyền, hắn cũng không quay đầu, nói dứt lời, đột nhiên chiếc thuyền gia tốc, không gian chung quanh bị mũi tên xé rách, nó bị phá vỡ ra làm hai.

Bành!

Phu nhân trung niên đứng không vững, bị cuồng phong đánh trúng nên té ngã trên đất, thiếu chút nữa thổ huyết.

- Cái gì?

Cường giả nửa bước Xích Thiên Cảnh bởi vì tốc độ quá nhanh nên

bổ nhào, loại chuyện này làm nàng không kịp phản ứng, thiếu chút nữa đã bị sặc nước bọt mà chết.

Nàng khiếp sợ còn chưa dứt, lời nói của đối phương lại vang lên lần nữa.

- Phía trước có phải Ngân Nguyệt Sơn hay không?

Nghe nói như thế, phu nhân trung niên vội ngẩng đầu, mí mắt của nàng co giật.

Quả nhiên, Ngân Nguyệt Sơn xuất hiện ngay trước mặt.

Dựa theo bình thường cường giả nửa bước Xích Thiên Cảnh phi hành không có một ngày không tới nơi, chiếc cổ thuyền này chưa tới một giây đã tới ngay trước mặt.. Rốt cuộc là bảo bối cấp bậc gì?

Vốn còn muốn tìm U Liên Thánh Nhân đối phó hai người này, hêện tại nàng có phần không dám tin.

Cảm thấy cho dù U Liên Thánh Nhân, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của hai người này.

------oOo------

Chương 1898: Cường giả phong vương (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chẳng lẽ hai người này đều là cường giả Xích Thiên Cảnh? Điều... Điều đó không có khả năng a!

- Đúng!

Phu nhân trung niên gật đầu.

- Đi qua đi!

Nhiếp Vân thu hồi Long Chu Cổ Thuyền, lúc này bay về hướng

Ngân Nguyệt Sơn, hắn bay tới đỉnh núi.

Một cung điện xa hoa xuất hiện ngay trước mặt, hơn mười người bồi hồi trước cung điện, hoặc quỳ, hoặc đứng, hoặc mặt mũi đầy chờ đợi, những người này thực lực không kém, có chút thực lực Tiên Quân.

- Những người này đều khẩn cầu U Liên Thánh Nhân thu làm đệ tử, tất cả đều là thiên tài hiếm có trên đại lục, Thánh Nhân mỗi trăm năm chỉ xuất hiện diễn giải một lần, lại cũng không thu đồ đệ!

Phu nhân trung niên nhìn sang, muốn giải thích.

Két..

Nàng nói chuyện, lúc này của cung điện mở ra, một tiểu đồng áo xanh đi tới.

- Mời các vị trở về đi, Thánh Nhân không có ý thu đệ tử, các vị không nên uổng phí tâm tư.

Cử chỉ của tiểu đồng áo xanh ngạo mạn, tuy chỉ có thực lực Vương Tiên cảnh, trước mặt Tiên Quân không tính là gì nhưng lại dám không xem ai ra gì.

- Thánh đồng, ta là Thông Châu Quý Tương, đây là lý lịch của ta, kính xin đồng tử thông truyện thay, Cửu Diệp Tiên Tham này xem như lễ gặp mặt của ta...

Một thanh niên vội vàng đi tới, hắn lấy một tiên sâm xanh biếc đưa tới.

Tiên sâm vừa xuất hiện đã sinh ra linh khí tràn đầy, xem xét cũng biết là bảo vật vô giá, nếu như tiểu đồng áo xanh phục dụng, chỉ sợ có tác dụng trợ giúp đột phá Tiên Quân rất lớn.

Chỉ cần đưa lý lịch vào cung điện sẽ đưa ra loại bảo vật này, thủ bút của thanh niên không nhỏ.

- Cửu Diệp Tiên Tham ngươi giữ lại đi, ta nói rồi, Thánh Nhân sẽ

không thu đồ đệ, nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô dụng, nên quay về đi, đừng ở nơi này quấy rầy Thánh Nhân, nếu không, một khi tức giận các ngươi không ai chịu nổi.

Đồng tử khoát tay, căn bản không tiếp cái gọi là Cửu Diệp Tiên Tham, dường như đồ vật trân quý như thế chẳng khác gì rác rưới.

- Mau nhìn, Quý Tương cũng kinh ngạc!

- Quý Tương này là thiên tài lộng lẫy nhất ngàn năm qua, đến bây giờ còn chưa đủ mooti ngàn năm cũng đã đạt tới Tiên Quân sơ kỳ, loại nhân vật này cho dù ở nơi nào cũng giống như minh châu, hắc hắc, trước mặt U Liên Thánh Nhân lại vô dụng.

- Tư cách thông truyền cũng không có, còn muốn trở thành đệ tử Thánh Nhân, nằm mơ đi!

- Không phải tên này hung hăng càn quấy lúc trước sao? Hiện tại cũng kinh ngạc, thật sự là đại khoái nhân tâm!

Cảnh tượng này bị người chung quanh nhìn thấy và hả hê.

- Quấy... Quấy rầy thánh đồng!

Thanh niên Quý Tương đỏ mặt, sắc mặt hết sức khó coi, tuy trong nội tâm không cam lòng nhưng cũng không dám đắc tội, hắn đành phải lui về phía sau.

- Thú vị!

Vừa vặn nhìn cảnh này trong mắt, Nhiếp Vân cười, hắn nhấc chân đi về phía trước.

- Lại có không sợ chết!

- Tại sao chưa gặp qua, hơn nữa thực lực cũng không phải cảnh giới Tiên Quân ah?

Thấy hắn đi về phía trước, mọi người chung quanh có vẻ mặt hả hê.

Mỗi người đều có thói hư tật xấu, đồ bản thân mình không chiếm được, xem người khác không chiếm được sẽ có cảm giác thỏa mãn không nói thành lời.

- Tiểu đồng, bảo chủ nhân của ngươi ra đây gặp ta!

Không để ý tới mọi người nghị luận và giật mình, Nhiếp Vân đi vài bước tới trước mặt tiểu đồng và nói.

- Cái gì?

- Tiểu tử này điên rồi.

- Hắn bảo U Liên Thánh Nhân đi ra gặp hắn? Hắn cho rằng mình là ai?

Đồng tử áo xanh chưa kịp nói chuyện, chung quanh đã xôn xao.

Tất cả mọi người trợn mắt nhìn, cảm thấy đột nhiên có một tên điên xuất hiện.

- Tiểu tử, cút sang một bên, dám nói với thánh đồng như vậy, đúng là muốn chết.

Hét lớn một tiếng, Quý Tương đi tới.

Vừa bị đồng tử vũ nhục cảm thấy mất mặt, lúc này có người xuất hiện cho nên muốn biểu hiện một chút.

Hắn biểu hiện sai địa phương, hắn còn chưa nói xong đã bị thiếu niên lườm sang.

Lạch cạch!

Siêu cấp thiên tài ngàn năm khó gặp, Quý Tương trực tiếp nằm trên mặt đất không rõ sinh tử.

- Việc này...

Tất cả mọi người đã giật mình, vẻ mặt bọn họ mang theo khiếp sợ.

Mặc dù Quý Tương chỉ là Tiên Quân sơ kỳ nhưng rất nhiều thủ đoạn, hắn cũng tính là thực lực cường đại, loại thực lực này không thể ngăn cản ánh mắt của đối phương, mọi người sợ hãi không nhỏ.

- Ngươi muốn làm gì? U Liên Cung thánh địa, không cho phép tùy tiện giương oai!

Ngươi dám quấy rối tại nơi này, ta thấy còn không muốn sống.

Hiển nhiên đồng tử áo xanh không ngờ, đôi mắt híp chặt.

U Liên Cung là nơi cao nhất tại thế giới Ngân, mặc dù ba chưởng giáo đại tông môn đều phải ăn nói khép nép, sợ cao giọng lớn tiếng làm phiền Thánh Nhân, tên này chẳng những nói chuyện lớn tiếng còn ra tay đả thương người, quả thực muốn chết!

- Nhanh đi thông truyền!

Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm với đồng tử nên nói thẳng.

- Thông truyền con mợ ngươi, ta thấy ngươi muốn chết.

Thấy đối phương bỏ qua lời mình nói, sắc mặt đồng tử áo xanh trầm thấp, đột nhiên hét lớn một tiếng và ra tay.

Mặc dù hắn chỉ có thực lực Vương Tiên cảnh nhưng vừa động đã có ngàn vạn đạo khí tức xuất hiện, lực lượng như mặt trời, thế không thể đỡ.

Xem ra hắn kết nối với trận pháp U Liên Cung, mặc dù Tiên Quân đụng vào cũng chật vật không chịu nổi.

Nhiếp Vân không phải Tiên Quân, hắn mạnh hơn rất nhiều, thấy đối phương như vậy hắn điểm về phía trước một cái.

Bành!

Đồng tử áo xanh cũng như Quý Tương, hắn nằm trên mặt đất, sinh tử không biết.

- Tại hạ Nhiếp Vân, đến đây tiếp U Liên Thánh Nhân, mời ra đây gặp mặt.

Làm đồng tử áo xanh bất tỉnh, Nhiếp Vân lên tiếng truyền vào trong cung điện.

Tuy âm thanh không lớn lại chậm rãi lan về phía trước, cấm chế càng lợi hại cũng không có chút tác dụng gì.

Trải qua ba vạn năm tu luyện, tiên âm sư đan điền cũng đạt tới hình thái thứ năm, chỉ cần nguyện ý thì hắn có thể truyền khắp vạn giới.

- Dám quấy rối trước U Liên Cung của ta, làm tổn thương đồng tử của ta, ngươi thật lớn mật.

Ầm ầm!

Nương theo tiếng nổ lớn, một lão giả đột ngột xuất hiện bên ngoài cung điện, khí tức hủy diệt bao phủ thân thể, hiển nhiên vừa rồi Nhiếp Vân làm đã chọc giận hắn.

- Là U Liên Thánh Nhân!

- U Liên Thánh Nhân tự mình xuất hiện, tiểu tử này sắp không may!

- Gia hỏa này không biết trời cao đất rộng, dám giương oai ở nơi này, hắn phải chết.

Nhìn thấy lão giả xuất hiện, mọi người vốn náo nhiệt, tất cả đều thần thái ngưng trọng, đồng loạt quỳ bái.

Đối mặt với tên Thánh Nhân kia, sâu trong nội tâm bọn họ chỉ có kính cẩn và sợ hãi.

- Ta tìm ngươi hỏi chút chuyện, có từng nghe qua Tu La Vương!

Chẳng muốn nói nhảm với đối phương, Nhiếp Vân trực tiếp mở

miệng.

------oOo------

Chương 1899: Cường giả phong vương (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe hắn nói thế trái tim mọi người đập nhanh.

Chỉ cần là người thế giới Ngân Nguyệt, người nào không biết U Liên Thánh Nhân đáng sợ, dám nói với hắn như vậy đúng là quá to gan.

- Rất tốt, rất tốt, không nghĩ tới ta nhiều năm không có ra tay lại có tiểu tử to gan lớn mật như thế!

U Liên Thánh Nhân không vui, trong mắt bắn ra hào quang âm hàn.

Hắn đường đường là người mạnh nhất thế giới Ngân Nguyệt, tung hoành thế giới trăm triệu năm, hiện tại một tiểu tử nhà quê không biết tới từ nơi nà dám tới đây đắc tội, lửa giận của hắn bộc phát.

- Đầu óc ngươi có bệnh ah, chẳng lẽ không nghe thấy ca ca ta hỏi ngươi hay sao!

Nhiếp Đồng thấy hắn lải nhải không trả lời ca ca, hắn không kiên nhẫn lên tiếng.

- Ngươi... Ngươi muốn chết!

U Liên Thánh Nhân nghe người ta nói như thế, tức giận kêu gào sau đó hắn lập tức ra tay.

Lạch cạch!

Nắm đấm còn chưa tới trước mặt Nhiếp Đồng thì mặt hắn tê rần, bị một cái tát đánh vào mặt và lăn lộn hai vòng trên mặt đất.

- Không biết trời cao đất rộng, ca ca hỏi ngươi cái gì, ngươi nói là được, còn muốn động thủ, chẳng lẽ ngươi muốn chết hay sao?

Nhiếp Đồng nheo mắt lên tiếng.

Hắn kế khí tức giết chóc của Tu La Vương, hiện tại hắn sinh ra tức giận cho nên uy áp đáng sợ bạo phát giống như hồng hoang cụ thú, làm người ta phải sợ hãi.

- U Liên Thánh Nhân bị người ta tát vào mặt?

- Ta sẽ không nhìn lầm chứ?

Chung quanh lặng ngắt như tờ, đám người ý định tiến lên tấn công Nhiếp Vân lập tức không dám làm gì, tất cả đều cảm thấy mình sắp điên rồi.

Đây là tình huống gì?

Một tát đánh bay người mạnh nhất thế giới Ngân Nguyệt như U Liên Thánh Nhân, không hề có lực hoàn thủ...

Bọn họ cảm giác mình tân tân khổ khổ thành lập thế giới đã đổ sập.

Thực tế Hồng Liên Tông tông chủ suýt nữa ngạc nhiên cắn vào đầu lưỡi.

Trước kia nàng còn dám mượn tay U Liên Thánh Nhân đánh chết hai thiếu niên trước mặt, kết quả lại nhìn thấy cảnh tượng như thế...

Cũng may đối phương không có hạ sát thủ, nếu không hiện tại khẳng định đã đi đầu thai rồi...

- Ngươi là... Cường giả Xích Thiên Cảnh đỉnh phong?

Bị tát một cái, rốt cuộc U Liên Thánh Nhân nhìn ra thực lực của Nhiếp Đồng cho nên run rẩy.

Trước khi Nhiếp Vân áp chế khí tức bản thân nên hắn không nhìn ra, hiện tại vừa động thủ bộc phát lực lượng cường đại, giờ mới

hiểu ra người trước mặt đáng sợ cỡ nào.

Cường giả Xích Thiên Cảnh đỉnh phong... Cho dù tại thế giới Cửu Thiên cũng không có nhiều.

- Có nghe nói qua Tu La Vương hay không?

Không để ý tới hắn hỏi, Nhiếp Đồng cau mày hỏi.

- Tu La Vương? Chưa nghe nói qua, nhưng có thể phong vương, hẳn là cường giả hỗn độn phong vương, loại nhân vật này không tồn tại trong thế giới Ngân Nguyệt, có lẽ tai thế giới Cửu Thiên có thể thăm dò ra tin tức.

U Liên Thánh Nhân sợ đối phương tức giận tát chết hắn nên nói nhanh.

- Cường giả phong vương? Tại sao có cách nói này?

Nhiếp Vân sững sờ sau đó hỏi lại.

Trước kia lúc đấu với Tu La Vương cũng từng nghe nói qua hắn là cường giả phong vương, cụ thể đó là cái gì thì hắn cũng không biết, không có đầu mối tìm theo.

- Ta cũng không quá rõ ràng, dường như là bản thân hỗn độn phong, mỗi một người đều là chí cường giả, chưởng quản Tà Nguyệt Hỗn Độn Vực A Dục Vương chính là cường giả phong vương, chuyện này ta du lịch qua Cửu Thiên Thai cho nên nghe nói qua, cũng không rõ ràng.

U Liên Thánh Nhân vội nói.

- Bản thân hỗn độn phong?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Như vậy tính toán thiên địa lục đạo thật sự quá rớt phía sau, hoàn toàn không biết gì về thế giới hỗn độn.

- Vâng!

- Mang bọn ta đi thế giới Cửu Thiên!

Dứt bỏ cảm khái trong lòng, Nhiếp Vân tiếp tục nói.

- Vâng, hai vị tiền bối đi bên này!

U Liên Thánh Nhân không dám nói nhảm, cung kính như đệ tử.

- Đi!

Nhiếp Vân không hề để ý tới đám người tông chủ Hồng Liên Tông, hắn vẫy tay với Nhiếp Đồng và theo sau, lúc này biến mất trước mặt mọi người.

- Rốt cuộc hai người này là ai?

- Đánh U Liên Thánh Nhân không có lực hoàn thủ.

Nhìn phương hướng ba người biến mất, mọi người đều ngây ngốc.

Vào lúc này hai thiếu niên đã trở thành tồn tại đáng sợ nhất trong nội tâ m bọn họ.

- Nói về thế giới Cửu Thiên!

Đứng trên Long Chu Cổ Thuyền, Nhiếp Vân bỏ qua khí lưu hỗn độn chung quanh, hắn lên tiếng.

- Vâng!

Nhìn cảnh tượng này trong mắt, thần thái U Liên Thánh Nhân vô cùng cung kính.

Tốc độ cổ thuyền dưới chân nhanh như thế, xuyên thẳng qua thế giới tự nhiên không có vấn đề gì, tiến vào thế giới hỗn độn, cho dù là hắn cũng phải toàn lực, đều cảm thấy cương phong thổi vào mặt và tùy thời không đỡ nổi, người trước mặt không có chút dáng vẻ gì cả, nhàn nhã như dạo chơi cho nên hắn hiểu rõ, chỉ sợ người này

còn cường đại hơn cả thiếu niên đánh mình.

Vừa rồi thiếu niên kia có tu vi Xích Thiên Cảnh đỉnh phong, vị này có thực lực gì?

Hắn nói thầm trong lòng, đã cảm thấy lưng phát lạnh, nội tâm sinh ra lãnh ý.

May mắn đối phương không có động thủ, nếu không chỉ sợ mình sớm chết rồi

- Thế giới Cửu Thiên là đại thế giới trong Tà Nguyệt Hỗn Độ Vực, thế giới Ngân Nguyệt chúng ta chỉ là một phân chi trong đó mà thôi.

Chi nhánh như thế giới của chúng ta có tới mười tám nơi như vậy, phân bố ở khắp bốn phía, cường giả Tiên Quân muốn đột phá Xích Thiên Cảnh, chỉ có thể thông qua Cửu Thiên Thai tiến vào thế giới Cửu Thiên, đây là một loại khảo hạch...

U Liên Thánh Nhân không dám giấu diếm, cũng nói rõ những gì mình biết.

Nghe được hắn giới thiệu, Nhiếp Vân cảm thấy một thế giới bao la xuất hiện trước mặt mình.

Thế giới này còn lớn hơn thế giới Ngân Nguyệt mấy lần, nếu như dùng thiên địa lục đạo cân nhắc đủ lớn hơn cả mấy trăm lần.

Không gian càng lớn, trong đó ẩn chứa thời không pháp tắc càng mạnh, Thiên Đạo cũng càng lợi hại, thế giới Cửu Thiên nghe nói cho cường giả Tiên Quân đỉnh phong tiến vào trong đó cũng không thể xé rách không gian, chỉ có thể ngoan ngoãn phi hành.

Thế giới Cửu Thiên có được chín đại tông môn, lão tổ mỗi tông môn đều có dược thực lực Xích Thiên Cảnh đỉnh phong, cụ thể có bao nhiêu lợi hại, cảnh giới U Liên Thánh Nhân không có đạt tới cho nên không tiếp xúc qua, cũng không hiểu.

- Chín đại cường giả Xích Thiên Cảnh đỉnh phong, xem ra thế giới này cũng đủ cường đại.

Nhiếp Vân cười cười.

Thiên địa lục đạo không thể sinh ra cường giả Xích Thiên Cảnh, trước hắn cũng chỉ có tiểu Long và Tu La Vương đạt tới Xích Thiên Cảnh mà thôi, thế giới này có thể sinh cường giả Xích Thiên Cảnh đỉnh phong đã nói rõ quy tắc thế giới cường đại.

------oOo------

Chương 1900: Cửu Thiên Thai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lại nghe ngóng một hồi, phát hiện không có tin tức nào khác, Nhiếp Vân lúc này mới đình chỉ hỏi thăm.

U Liên Thánh Nhân sinh trưởng trong thế giới Ngân Nguyệt, vận khí tăng thêm thực lực cho nên thành công thông qua khảo nghiệm của Cửu Thiên Thai, tiến vào thế giới Cửu Thiên, tại đó may mắn đột phá Xích Thiên Cảnh nên trở lại, cũng không ở thời gian quá dài, cho nên hắn không biết nhiều về tin ức của thế giới đó.

Thực lực của hắn chỉ có Xích Thiên Cảnh sơ kỳ, cho dù tại thế giới Ngân Nguyệt hay tại thiên địa lục đạo đều tính là bá chủ, ở tại thế giới Cửu Thiên, muốn xưng vương xưng bá còn kém không ít hỏa hầu.

- Cửu Thiên Thai sớm là truyền thuyết trong thế giới của chúng ta, chỉ có điều hỗn độn chẳng phân biệt được phương hướng, rất nhiều người đi nhầm, hoặc là lâm vào trong hỗn độn phong bạo nên táng thân trong đó.

- Vận khí của ta tốt tìm được Cửu Thiên Thai, hơn nữa thành công!

U Liên Thánh Nhân cảm khái.

Hỗn độn khôn cùng bao la bát ngát, tìm kiếm một thế giới trong đó, cho dù là thế giới Cửu Thiên lớn như vậy cũng không khác gì tìm

hạt mè trong biển cả, nếu như không có phương pháp định vị, gần như không thể hoàn thành việc này.

Thế giới Ngân Nguyệt từng xuất hiện vô số cường giả, việc nghĩa không chùn bước nhảy vào hỗn độn, bọn họ lại không biết Cửu Thiên Thai ở địa phương nào, chỉ có thể vĩnh viễn lâm vào trong hỗn độn, cuối cùng đã tử vong.

Cường giả Tiên Quân bình thường tuy có thể sinh tồn trong hỗn độn nhưng không cách nào hấp thu linh khí trong đó cung cấp bản thân, chỉ cần đi vào trong hỗn độn sẽ mất đi phương hướng, nếu như tìm không thấy thế giới Cửu Thiên, chỉ có thể phiêu bạt trong đó cho tới lúc chết.

Đương nhiên, cũng có khả năng vận khí tốt bắt một ít hỗn độn thần thú sau đó săn giết, chỉ có điều loại tỷ lệ này nhỏ hơn.

- Cửu Thiên Thai cách thế giới Ngân Nguyệt không biết bao xa, ta năm đó phi hành mấy ngàn năm không dám quay đầu mới đến nơi, mặc dù thành tựu Xích Thiên Cảnh quay về, ta cũng mất tám mươi năm, chúng ta không nóng nảy, có thể đi từ từ.

U Liên Thánh Nhân nói.

Hắn xem ra Cửu Thiên Thai khoảng cách thế giới Ngân Nguyệt thật sự quá xa, mặc dù toàn lực phi hành, không có vài chục năm làm không được, hắn đứng trên bong thuyền chống lại khí lưu hỗn độn, còn không bằng tiến vào buồng nhỏ trên tàu.

- Nhiếp Đồng, dẫn hắn vào buồng nhỏ đi.

Xác nhận phương hướng, Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Vâng!

Nhiếp Đồng biết rõ ca ca muốn làm gì, hắn gật gật đầu, khẽ vươn tay nhắc U Liên Thánh Nhân như con gà đi vào trong.

Xích Thiên Cảnh sơ kỳ trong mắt kẻ khác là tồn tại cao cao tại thượng, trong mắt hai huynh đệ bọn họ không khác gì Tiên Quân

bình thường, thậm chí còn không khác gì người bình thường.

Thực lực đạt tới Xích Thiên Cảnh, mỗi một tiểu cấp bậc là cái hào rộng không cách nào vượt qua, nếu như không phải loại chênh lệch này, một Tu La Vương Xích Thiên Cảnh không làm thiên địa lục đạo khủng hoảng vô số kỷ nguyên giới.

Hai người tiến vào buồng nhỏ, Nhiếp Vân lúc này mới buông tay không che lấp lực lượng Tru Thiên Cảnh.

Ầm ầm!

Bị hắn toàn lực thúc dục, Long Chu Cổ Thuyền phá vỡ hỗn độn, tốc độ bay đi cực nhanh.

Đổi lại cường giả khác đều là Tru Thiên Cảnh cũng không dám toàn lực phi hành trong hỗn độn, dù sao lực lượng tiêu hao sạch sẽ không có bổ sung, cho dù mạnh hơn nữa cũng có thể mệt chết.

Mà hắn thì khác, nguyên khí đan điền đạt tới hình thái thứ năm không ngừng rút lực lượng trong tối tăm, mặc dù tiêu hao lực lượng nhiều hơn nữa cũng có thể bổ sung hoàn tất.

Thông qua nói chuyện vừa rồi, Nhiếp Vân biết rõ, thế giới Cửu Thiên cũng có cái gọi là tam thiên đại đạo, chỉ có điều cũng không phải là thiên phú đặc thù, mà là pháp tắc tu luyện.

Mặc dù là người bình thường, chỉ cần chịu cố gắng cũng có thể hoàn toàn lĩnh ngộ đại đạo, có được thiên phú đặc thù như người có năng lực trong thiên địa lục đạo.

Trải qua hỏi thăm, Nhiếp Vân còn biết ba ngàn đại đạo của thế giới Cửu Thiên có cách làm khác nhau nhưng kết quả giống với ba ngàn thiên phú, chỉ có điều mặc dù thực lực người mạnh nhất cũng chưa từng nghe nói qua ai luyện thành ba ngàn đại đạo.

Người như U Liên Thánh Nhân, hắn tân tân khổ khổ nghiên cứu trăm triệu năm cũng chỉ lĩnh ngộ hai mươi đại đạo, nghe nói thế giới Cửu Thiên có chín đại lão tổ nhưng chỉ lĩnh ngộ hơn ba mươi, tuyệt đối không vượt qua năm mươi.

- Kỳ thật ta có ba ngàn đan điền nhưng chưa hoàn toàn lý giải ba ngàn đại dạo.

Nghe được đối phương giới thiệu, Nhiếp Vân cũng hiểu tình huống của mình.

Tuy hắn có được ba ngàn đan điền, cất bước cao hơn kẻ khác nhưng chỉ cần không có đạt tới hình thái thứ năm chẳng khác nào không có triệt để lĩnh ngộ.

- Hiện tại ta có hơn trăm loại thiên phú đạt tới hình thái thứ năm... Tương đương với lĩnh ngộ trăm đại đạo...

Nhiếp Vân càng có hiểu rõ về thực lực của mình.

Lúc chiến đấu với Tu La Vương chiến đấu chỉ có vài chục đan điền đạt tới hình thái thứ năm, về sau ba vạn năm qua cũng không có tu luyện nhưng vẫn có mấy chục đan điền đạt tới hình thái cao nhất, hiện tại toàn bộ thêm vào hơn trăm cái, tương đương lĩnh ngộ hơn trăm đại đạo.

Loại thực lực này trong cường giả Tru Thiên Cảnh cũng không tính là cái gì, so với cường giả Xích Thiên Cảnh mà nói thì chênh lệch quá lớn.

Giống như Nhiếp Đồng, tuy hắn chỉ là nửa bước Tru Thiên Cảnh, kiếm thuật cũng cao nhưng chính thức giao thủ không thể ngăn cản một chiêu của hắn đã bị đánh bại.

Phải biết rằng lúc trước Tu La Vương mượn nhờ Hồn thạch trọng sinh còn mạnh hơn Nhiếp Đồng quá nhiều nhưng không tiếp nổi một chiêu của hắn.

Tru Thiên Cảnh và Xích Thiên Cảnh có bản chất khác nhau, không phải pháp bảo kỹ xảo có thể lướt qua.

- Dẫn hắn xuất hiện đi.

Không biết bao lâu, có thể một ngyaf, cũng có thể có thể hai ngày

nhưng không vượt qua mười ngày.

Nhiếp Vân lên tiếng bình thản như nước.

Két..

Cửa buồng nhỏ mở ra, Nhiếp Đồng và U Liên Thánh Nhân đi ra lần nữa.

- Nhìn xem thế nào?

Thiếu niên trước mắt vẫn đứng ở đầu thuyền không nhúc nhích, hắn giống như điêu khắc đứng nơi đó, cũng không có gì khác với vài ngày trước, thậm chí không cảm giác được một tia phong trần mệt nhọc, quần áo vẫn sạch như thế, không nhiễm một hạt bụi.

- Ân?

Nghe được câu hỏi, U Liên Thánh Nhân lúc này ngẩng đầu nhìn lên, xem xét một

chút cảm thấy toàn thân cứng ngắt.

Trước mặt là tòa tháp cực cao trong hỗn độn, nó như ngọn núi nguy nga cắm sâu trong hỗn độn, cũng không nhìn thấy cuối cùng.

Không phải Cửu Thiên Thai thì là cái gì.

------oOo------

Chương 1901: Nguyện làm người hầu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn phi hành trọn vẹn tám mươi năm, đối phương chưa tới mười ngày...

Rốt cuộc U Liên Thánh Nhân có thể khẳng định thực lực của đối phương tuyệt đối vượt qua Xích Thiên Cảnh!

- Phía dưới Cửu Thiên Thai có trận pháp, chừng mười tám quan, chỉ có thuận lợi vượt qua mới có thể thông qua tiến vào thế giới Cửu Thiên...

U Liên Thánh Nhân vội vàng giải thích.

- Không cần!

Thiếu niên trước mắt cười nhạt một tiếng, đột nhiên vươn tay về phía trước.

Ầm ầm!

Cửu Thiên Thai cao lớn nằm trong hỗn độn lại bị một tay Nhiếp Vân cầm vào trong tay của mình, không ngừng nhỏ đi, chỉ trong nháy mắt rơi vào lòng bàn tay của hắn.

- Ah?

Toàn thân U Liên Thánh Nhân run rẩy.

Đường đường cường giả Xích Thiên Cảnh sơ kỳ không tự chủ được run run, đủ thấy hắn khiếp sợ cỡ nào, cũng vượt qua sức tưởng tượng của hắn.

- Đây chính là Cửu Thiên Thai... Truyền thuyết vô thượng cường giả tự mình luyện chế bảo vật, cho dù cường giả Xích Thiên Cảnh đỉnh phong cũng chỉ có thể ngoan ngoãn dựa theo quy củ...

U Liên Thánh Nhân thì thào tự nói.

Hắn đã từng đi qua Cửu Thiên Thai, biết rõ nơi này đáng sợ, mặc dù thực lực bây giờ lâm vào trong đó cũng cửu tử nhất sinh.

Cơ quan trong đó lợi hại, Cửu Thiên Thai cường đại có thể nghĩ, nhưng mà đồ vật cường đại như thế nhưng bị đối phương liếc mắt lấy đi, loại tốc độ và lực lượng này không thể tưởng tượng nổi.

Có thể tưởng tượng, đối phương muốn động thủ với hắn, chỉ sợ

liếc mắt nhìn là xé xác hắn ngay lập tức, không có khả năng đào thoát!

- Đi thôi!

Không để ý tới U Liên Thánh Nhân đang lâm vào khủng hoảng trước mặt, Nhiếp Vân khu động Long Chu Cổ Thuyền đi thẳng về phía trước.

Cửu Thiên Thai trong mắt người khác cao không thể chạm, đối với hắn có được thiên phú thiên cơ, thiên nhãn mà nói, trong khoảnh khắc có thể nhìn ra nhược điểm, sau khi tìm được nhược điểm liền phối hợp thực lực Tru Thiên Cảnh siêu cường luyện hóa thu vào trong tay.

Tuy cấp bậc Cửu Thiên Thai vượt qua tạo hóa tiên khí nhưng cấp bậc chính thức còn không bằng Long Chu Cổ Thuyền càng không bằng Thự Quang Kiếm, cho nên hắn không có tâm tư ngấp nghé thứ này, chỉ thuận tay chuyển nó qua một bên và đi vào thế giới Cửu Thiên maft thôi.

Quả nhiên nương theo Cửu Thiên Thai bị hắn lấy đi, một đại thế giới xuất hiện trước mắt.

Thế giới này lớn hơn thế giới Ngân Nguyệt mấy chục lần, ở biên giới của nó có ngăn cách với hỗn độn.

Ngăn cách này còn dày hơn Linh giới quá nhiều, đừng nói cường giả Tiên Quân, cho dù cường giả Xích Thiên Cảnh sơ kỳ muốn phá giải cũng phí cái giá lớn mới được.

- Đây là thủ đoạn của cường giả thế giới Cửu Thiên, có những vách ngăn này, tính ổn định của thế giới gia tăng thật lớn, khí lưu hỗn độn không cách nào tiến vào trong đó.

Thiên địa lục đạo không có loại ngăn cách này, thế giới Ngân Nguyệt cũng không có, trực tiếp lỏa lồ trong hỗn độn, mặc dù có Thiên Đạo thủ hộ, thời gian dài khẳng định cũng bị khí lưu hỗn độn xâm nhập và tiến vào suy bại.

Nơi này thì khác, có vách ngăn bao phủ, tính ổn định của thế giới gia tăng thật lớn, linh khí sẽ không tán dật, nếu tu luyện ở nơi này sẽ tốt hơn rất nhiều.

Đương nhiên, có lợi thì có tệ, làm như vậy tuy phong bế linh khí và củng cố không gian, lại tương đương đóng biên giới, rất nhiều cường giả không cách nào xâm nhập vào trong hỗn độn, kiến thức đại thế giới to lớn hơn, trải qua như vậy phương diện kiến thức sẽ kém hơn không ít.

Sau khi đạt tới Tiên Quân, muốn đột phá thì tâm linh là mấu chốt, tâm tình không có dũng khí dung nạp thiên địa, làm sao có thể đối mặt Thiên Đạo mà không sợ.

Cho nên thế giới như vậy có không ít cao thủ, chính thức đạt tới đỉnh phong tuyệt đối sẽ không quá nhiều.

Đó cũng là tương đối, thiên địa lục đạo chỉ là tiểu thế giới, không có biện pháp so.

- Mở ra!

Vách ngăn này có thể ngăn cản cường giả Xích Thiên Cảnh sơ kỳ nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói không tính là cái gì, chỉ cần một kiếm là có thể mở nó ra.

Tê tê!

Một khe hở lớn xuất hiện ngay trước mặt, Long Chu Cổ Thuyền chấn động sau đó têến vào trong khe hở, thuyền mới vừa tiến vào trongđó, khe hở chậm rãi khép lại như cũ.

Long Chu Cổ Thuyền chậm rãi phi hành về phía trước, mấy chục giây qua đi liền xuyên thấu nơi này, một thiên địa rộng lớn hơn xuất hiện trước mặt mọi người.

Thế giới này không gian pháp tức còn mạnh hơn thế giới Ngân Nguyệt quá nhiều, ngay cả Nhiếp Vân cũng cảm thấy Long Chu Cổ Thuyền hơi trầm xuống, lúc phi hành cần tiêu hao lực lượng càng lớn.

Nếu như nói gông cùm không gian thiên địa sáu đạo thành không khí, thế giới Ngân Nguyệt chính là nước, thế giới trước mặt chính là thủy ngân.

Tiến vào trong đó cho người ta một loại cảm giác bị áp bách, cảm giác nặng nề, tuy loại cảm giác này biến mất thật nhanh, ba người đi vào trong.

- Không gian này, đừng nói Kim Tiên cảnh, cho dù cường giả Vương Tiên cảnh muốn bay cũng phải trả cái giá to lớn mới có thể bay.

Nhiếp Đồng cảm thụ một chút và lên tiếng.

Không gian gông cùm xiềng xích càng lớn càng khó phi hành, Linh giới chỉ có cường giả đạt tới Kim Tiên cảnh mới có thể bay, ở tại nơi này, cho dù cường giả Vương Tiên cảnh muốn thuận lợi bay cũng không dễ dàng.

- Mang chúng ta đi tìm cửu đại tông môn a!

Nhiếp Vân gật gật đầu, quay đầu đi.

- Bẩm đại nhân, cửu đại tông môn... Ta cũng không biết cụ thể ở địa phương nào, lúc trước tới đây không có đi qua.

U Liên Thánh Nhân đỏ mặt lên tiếng.

- Không biết? Không sao, nếu là cửu đại tông môn, khẳng định phi thường nổi danh, tùy tiện tìm người nghe ngóng một chút là có thể tìm được tin tức.

Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, hắn điều khiển Long Chu Cổ Thuyền bay nhanh về phía trước.

Một lát sau, ba người đi vào thành thị to lớn.

- U Liên Thánh Nhân, lần này vất vả dẫn chúng ta tới thế giới Cửu Thiên, nếu như ngươi muốn tiếp tục ở chỗ này thì lưu lại, không

muốn thì ngươi cứ trở về thế giới Ngân Nguyệt đi!

Đi vào thành thị trước mặt, Nhiếp Vân quay đầu nói.

Lúc trước tìm tới U Liên Thánh Nhân chỉ có mục đích đơn giản, chính là muốn hắn đưa mình tới thế giới Cửu Thiên, hiện tại đến nơi, tin tức khác hắn cũng không quá rõ ràng, lại mang theo cũng không có ý nghĩa gì.

- Ta có thể rời đi?

U Liên Thánh Nhân sững sờ.

- Đương nhiên có thể, huynh đệ chúng ta tới mời ngươi hỗ trợ, cũng không phải bắt cóc!

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, tiện tay điểm ra vài đạo khí lưu đặc thù đưa vào trong đầu đối phương.

- Đây là khí tức giúp ngươi lĩnh ngộ đại đạo, ta xem ngươi có mấy đại đạo còn chưa lĩnh ngộ thấu triệt, ngươi cứ nghiên cứu khí lưu này đi, nó sẽ giúp ngươi rất tốt.

------oOo------

Chương 1902: Nguyện làm người hầu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đúng như lời hắn nói, tìm U Liên Thánh Nhân cũng không phải ỷ vào thực lực cường đại bức bách đối phương, trên thực tế là dùng kinh nghiệm của hắn tìm tới đại thế giới, tìm kiếm biện pháp cứu Đạm Thai Lăng Nguyệt, cũng tìm khởi nguyên của Tu La Vương.

Hiện tại hắn không còn tác dụng, tiếp tục lưu lại bên người cũng không có gì ý nghĩa.

- Đây là...

Tinh thần cảm thụ khí tức đặc thù, sắc mặt U Liên Thánh Nhân càng ngày càng ngưng trọng, ngạc nhiên càng ngày càng mạnh.

Có thể đoán được bằng vào mấy đạo khí lưu này, những đại đạo hắn không lĩnh ngộ thuận lợi, hoàn toàn có thể thông suốt trong ngàn năm và thuận lợi đột phá.

Chỉ bằng vào quan sát đã biết rõ chính mình còn chưa lĩnh ngộ mấy đại đạo, còn hốt bệnh đúng thuốc ban cho khí lưu...

Đột nhiên U Liên Thánh Nhân cắn răng một cái và quỳ rạp xuống đất.

- Hai vị đại nhân có lẽ không có người hầu, U Liên ta nguyện ý làm người hầu của các ngươi, vĩnh viễn hầu hạ bên cạnh, cũng không trở lại thế giới Ngân Nguyệt!

Tu vi đạt tới cảnh giới của hắn, tất cả ý niệm đều vì gia tăng tu vi lên, muốn tiến thêm một bước, hiện tại cơ hội bày ra trước mặt nên hắn động tâm.

Có thể đoán được, nếu như hôm nay bỏ qua cơ hội này, một lần nữa quay trở lại thế giới Ngân Nguyệt, cho dù tiếp qua trăm triệu năm cũng không có khả năng đột phá Xích Thiên Cảnh trung kỳ, nếu đi theo sau lưng hai người này, nhất định sẽ sống càng thêm đặc sắc, thậm chí đột phá tu vi chỉ là vấn đề thời gian.

Hắn cũng là quyết định thật nhanh, hắn hiểu rõ nên làm gì và quỳ xuống đất.

- Người hầu?

Nhiếp Vân nháy mắt vài cái.

Nói thật U Liên Thánh Nhân đột nhiên hành động như thế đã làm hắn giật mình.

Bất kể nói thế nào, người trước mắt chính là lão tổ của một thế giới, được hàng tỉ người tôn kính, loại người này có tôn nghiêm và kiêu ngạo của bản thân, hiện tại đột nhiên bỏ được tất cả làm

người hầu...

Đổi lại là ai chỉ sợ cũng cảm thấy kỳ quái.

Nhiếp Vân cũng là người sảng khoái, trong nháy mắt đã hiểu suy nghĩ của đối phương nên cười nói:

- Tốt, nếu như ngươi có thể chịu được cực khổ, tuân thủ nghiêm ngặt bản phận người hầu cũng không sao cả!

Hai người đúng là cần người hầu.

Cũng không thể chuyện gì cũng để đệ đệ Nhiếp Đồng đi làm, loại chuyện này Nhiếp Vân không làm được.

- U Liên hiện ta thề với hỗn độn, chỉ làm người hầu của hai vị đại nhân, sẽ tuân thủ bản phận và không phản bội.

U Liên Thánh Nhân còn tưởng rằng hắn hoài nghi nên thề thốt.

- Tốt!

Nhiếp Vân gật đầu.

Thề với hỗn độn là lời thề vượt qua ước thúc với Tiên Quân rất nhiều, nếu như làm không được sẽ bị hỗn độn trừng phạt.

Chuyện này trước kia U Liên Thánh Nhân từng nói qua.

Kỳ thật với hắn mà nói, đối phương có thề hay không cũng không sao cả, thực lực Xích Thiên Cảnh, tiện tay có thể giết chết, chỉ sợ hắn cũng không kịp phản bội, bản thân mình có cả vạn loại phương pháp làm hắn hồn phi phách tán, triệt để biến mất khỏi thế giới.

- Nhanh lên, nhanh lên, Trần gia tiểu thư ném tú cầu!

- Nghe nói sắp dùng phương pháp này kén rể.

- Ha ha, Trần gia chính là danh môn vọng tộc, là thế lực nhất lưu trong thế giới Cửu Thiên chúng ta, có thể thành rễ hiền của bọn họ,

tuyệt đối một bước lên mây, nhanh lên đi, nhanh lên!

Thủ hạ người hầu, ba người vừa đi vào trong thành thị đã nhìn thấy mọi người vội vã tiến lên phía trước, cả đám thần thái hưng phấn.

- Ngươi nghe nói qua Trần gia hay chưa?

Thấy gương mặt người đi đường hưng phấn như thế, Nhiếp Vân quay đầu hỏi.

- Chưa nghe nói qua, trừ cửu đại tông môn, thế giới Cửu Thiên nghe nói còn có bốn đại gia tộc rất lợi hại, có Trần gia hay không thì trước kia ta không nghe ngóng qua nên không rõ.

U Liên gãi gãi đầu.

- Nếu như tứ đại gia tộc có Trần gia, hẳn là thế lực không kém gì cửu đại tông môn, chúng ta đi xem.

Gia tộc truyền thừa có đôi khi còn đáng tin cậy hơn so với tông môn truyền thừa, bởi vì người gia tộc đồng căn đồng nguyên, huyết mạch tương liên còn tin cậy hơn tông môn nhiều.

Ba người cũng không cần nghe ngóng Trần gia ở nơi nào, chỉ cần đi theo đám người về phía trước là được.

Người thế giới Cửu Thiên cường đại hơn thế giới Ngân Nguyệt nhiều, người bình thường cũng có thực lực Thiên Tiên, tại Linh giới Huyền Tiên có thể phong vân một cõi, ở chỗ này tối đa chỉ có thể bán vỉa hè và làm chủ quán.

Không chỉ như thế, bởi vì không gian áp bách cho nên người đồng cấp cũng mạnh hơn người Linh giới, nói cách khác, cùng là Thiên Tiên, nếu như tiến vào Linh giới khẳng định có sức chiến đấu mạnh hơn nữa.

Tuy không thể dùng mắt thường quan sát đẳng cấp huyết thống nhưng từ điểm này có thể nhìn ra đẳng cấp huyết thống tại đây vượt xa Linh giới, sau khi hiểu rõ điểm này Nhiếp Vân càng vững tin Tu La nhất tộc tới từ đại thế giới.

Ba người đều áp chế tu vi, ngoại nhân xem ra chỉ có thực lực Kim Tiên cảnh, cũng không trương dương, cũng không tính quá yếu.

Bởi vì Trần gia huyên náo động tĩnh thật sự quá lớn, đường đi đã kín người, không có biện pháp, Nhiếp Vân đành phải động chút ít thủ đoạn làm mọi người không ngừng tránh lui, lúc này mới có thể đi vào bên trong.

Xuất hiện trước mắt là một quảng trường cực lớn, phía trên là một đài cao sừng sững trên không trung.

Thế giới này không gian ổn định, mặc dù cường giả Vương Tiên cảnh muốn phi hành đều cần tốn hao cái giá lớn, có thể làm đài cao trôi nổi như vậy cũng bỏ ra cái giá xa xỉ.

- Trần gia là danh môn vọng tộc, tiểu thư Trần gia siêu quần xuất chúng, nghe nói càng là mỹ nhân ngàn dặm có một, nghĩ muốn con rể nào mà không được, tại sao phải ném tú cầu?

- Đúng vậy a, ta cũng rất kỳ quái đấy, ngươi xem nhiều người như vậy, tốt xấu lẫn lộn, ném tú cầu vạn nhất để một ít người có ý chí bắt được, chẳng phải Trần tiểu thư cũng phải gả đi?

- Các ngươi biết cái gì... Ta nghe nói Trần gia tiểu thư bị một thiếu tông chủ cửu đại tông môn vừa ý, nàng không muốn gả, mà tên thiếu tông chủ kia danh khí không tốt lắm... Đành phải ném tú cầu, nghe nói mặc cho số phận nhưng thiên ý muốn nàng gả cho ai, nàng sẽ gả cho ai!

- Còn có việc này? Hắc hắc, nếu như ta có thể nhận được tú cầu, đảo mắt trở thành con rể Trần gia, chẳng những có thể ôm mỹ nhân như hoa, còn có thể một bước lên mây, chỉ nghĩ cũng cảm thấy quá tốt...

Trong đám người nghị luận liên tục, không cần nghe ngóng, ba người cũng nghe ra đại khái.

------oOo------

Chương 1903: Kén rể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cái gọi là tứ đại gia tộc tuy rất lợi hại nhưng so với cửu đại tông môn còn kém một ít, một thiếu tông chủ cửu đại tông môn vừa ý tiểu thư Trần gia này vốn là chuyện tốt, gia chủ Trần gia gia chủ chính là một dòng độc đinh, một khi gả vào tông môn, huyết thống dẫn ra ngoài, từ đó sẽ đả kích Trần gia phát triển.

Cho nên vì không muốn vạch mặt với tông môn, bọn họ chỉ có thể đưa ra hạ sách này.

- Tuy Trần so ra kém cửu đại tông môn nhưng tuyệt đối là cự phách trong thế giới Cửu Thiên, vị tiểu thư này xem ra xinh đẹp vô song, vạn dặm không tìm được một, mặc cho số phận ném tú cầu, vạn nhất chọn hôn phu không ra gì thì làm sao?

Nhìn đám người chung quanh hưng phấn đỏ mặt, U Liên lúc này lắc đầu.

Những người này rất nhiều còn chưa tới Huyền Tiên, trong một trăm người hơn chín mươi đều là người bình thường, tú cầu rơi xuống thiên tài hoặc cường giả cũng bỏ đi, vạn nhất rơi vào tay một người già yếu chẳng phải khóc thét?

Nghe được hắn cảm khái, Nhiếp Vân và Nhiếp Đồng đồng thời nhịn không được cười lên, vẻ mặt đồng tình nhìn qua.

- Như thế nào? Ta nói không đúng?

Thấy vẻ mặt của hai người, U Liên sững sờ.

- Cái gọi là mặc cho số phận, thiên ý lựa chọn chỉ là mánh lới mà thôi, cường giả chính thức ai đi quan tâm Thiên Đạo? Chỉ sợ nơi tú cầu rơi xuống cũng an bài tốt rồi!

Nhìn bộ dạng của hắn, Nhiếp Đồng nhịn không được giải thích.

- An bài tốt? Điều đó không có khả năng!

U Liên vội vàng lắc đầu:

- Thiên Đạo chí cao vô thượng, ai dám phản bác? Đã nói ra mặc cho số phận, khẳng định phải cầu nguyện trời xanh, đến lúc đó Thiên Đạo hàng lâm ý niệm rơi vào ai đó là thiên mệnh, không có người nào có thể cải biến.

- Không có cách nào cải biến? Thiên Đạo cũng có thể bị chém giết, một đạo ý niệm tại sao không thể cải biến?

Thấy hắn sợ hãi như vậy, Nhiếp Đồng bất đắc dĩ.

Thiên Đạo thiên địa lục đạo còn bị cắn nuốt vài cái, cuối cùng Đạm Thai Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo mới có thể duy trì Linh giới ổn định.

Thiên Đạo đều có thể tru sát, một đạo ý niệm bình thường, phản bác tự nhiên không thành vấn đề gì.

- Ah... Hai vị đại nhân, lời này không thể nói lung tung, vạn nhất Thiên Đạo cảm thấy được...

U Liên sợ hãi, toàn thân run rẩy, ánh mắt mang theo khủng hoảng.

- Cảm thấy? Cảm thấy thì thế nào?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Tru Thiên Cảnh, tên như ý nghĩa, có thể tru sát Thiên Đạo, tuy Thiên Đạo thế giới này cường đại hơn thiên địa lục đạo nhưng với hắn mà nói không xem vào đâu.

- Việc này...

Thấy hai người không thèm quan tâm, U Liên suýt phát điên, hắn run rẩy nói.

- Thiên Đạo ban cho chúng ta lực lượng, bảo vệ thế giới của chúng

ta, làm sao có thể vi phạm ý niệm Thiên Đạo?

- Ách...

Thấy thái độ của hắn như thế, Nhiếp Vân và Nhiếp Đồng nhìn nhau, tất cả đều thở dài.

Khó trách thế giới này tuy rất lớn lại không xuất hiện cường giả Tru Thiên Cảnh, thì ra là tư tưởng của bọn họ.

Tu luyện giả nghịch thiên mà đi, phải có tín tâm chiến thiên địa, chiến Thiên Đạo mới có thể dũng cảm tiến tới, U Liên mà không cải biến suy nghĩ này nhất định sẽ dừng lại ở Xích Thiên Cảnh sơ kỳ là cực hạn, không có khả năng đột phá.

- Các vị tới đây là vinh hạnh của Trần gia, ta là gia chủ Trần gia Trần Ngạo Huyền, nguyện ý tế tự thượng thiên, thỉnh cầu Thiên Đạo hàng lâm ý chỉ giúp nữ hài chọn rể.

Vào lúc cảm khái, trên đài cao có giọng nói vang vọng không gian, lời nói hữu lực mang theo uy thế khôn cùng.

Chỉ nghe tiếng, hai người Nhiếp Vân đã biết rõ Trần gia chủ ít nhất có được thực lực Tiên Quân đỉnh phong, so với Tu Du Tẩu cũng không kém mảy may.

- Đây là tiểu nữ Trần Lạc Dung!

Nương theo hắn nói chuyện, một thiếu nữ đi tới.

Nhìn rõ bộ dạng của thiếu nữ, tất cả người phía dưới hưng phấn hoan hô, ngay cả Nhiếp Vân cũng sững sờ.

Bộ dạng nữ hài trước mặt thanh tao thoát tục xinh đẹp vô song, đơn thuần dung mạo cũng không kém hơn đám người Lạc Khuynh Thành chút nào.

Đơn thuần dung mạo cũng không làm Nhiếp Vân khiếp sợ, mấu chốt là thực lực của nàng đạt tới Tiên Quân sơ kỳ mà tuổi tuy hai mươi mà thôi.

Hai mươi tuổi Tiên Quân sơ kỳ, cho dù ở địa phương nào cũng là thiên tài tuyệt đỉnh.

- Hôm nay là ngày kén rẻ, ta sẽ cầu nguyện thượng thiên, tú cầu sẽ tự động bay lên, rơi xuống ai thì người đó là rể hiền của Trần gia.

Trần Ngạo Huyền cất cao giọng nói, lời nói to lớn vang vọng không gian.

Mọi người nhìn theo lời của hắn, chỉ thấy một tú cầu màu đỏ lơ lửng trên không gian, không biết dùng tài liệu gì tạo thành lại tỏa ra hào quang yếu ớt.

- Ta nhất định phải đạt được!

- Chỉ cần đạt được tú cầu chính là con rể Trần gia, một bước lên mây ở trong tầm tay, cơ duyên tốt như thế ta không bỏ qua...

- Phải là ta...

Vô số thanh niên tuấn tài trên đài cao, ánh mắt tất cả cao thủ đỏ bừng nhìn chằm chằm vào tú cầu trên không trung.

Người tới nơi này, cho dù lớn nhỏ ra sao, tuổi tác thế nào, mỗi người mang theo ánh mắt hi vọng, chỉ sợ chỉ có ba người Nhiếp Vân chẳng thèm ngó tới.

- Nghi thức tế tự bắt đầu.

Nương theo Trần Ngạo Huyền gào to, một đạo hào quang xuất hiện, ngay sau đó có rất nhiều bảo vật hiện ra.

Tế tự thượng thiên cần hiến tế vô số linh bảo, Nhiếp Vân quét mắt nhìn quanh, hắn cũng gật đầu cảm khái.

Không hổ là nhân vật của đại thế giới, những bảo bối này bàn về trân quý mỗi món không kém gì một kiện tạo hóa tiên khí, vừa ra tay ném ra mấy chục món tế tự, xem ra tài nguyên đã vượt xa tiểu thế giới có thể so sánh..

Rầm rầm!

Trần Ngạo Huyền không ngừng kết ấn, hắn không ngừng niệm chú ngữ đặc thù, lúc này khí thế làm người ta khủng hoảng chậm rãi lan tràn ra chung quanh, lúc này nội tâm mọi người cảm thấy khủng hoảng.

- Đây là ý niệm Thiên Đạo của thế giới Cửu Thiên sao?

Nhiếp Vân ngẩng đầu lên, đang muốn cẩn thận quan sát thực lực Thiên Đạo thì đột nhiên không trung có gió lớn sinh ra, một tiếng nói thô cuồng vang lên.

- Dừng tay!

Lúc này có hơn mười người bay tới, trên bầu trời xuất hiện mây đen và sấm sét.

Mười mấy người còn chưa tới trước mặt, người đi đầu vung tay lên, một tấm lưới bay tới bao phủ hơn mười dặm không gian, bao phủ thành thị vào trong, uy áp Thiên Đạo vừa xuất hiện đã bị ngăn cản, lập tức mất đi tung tích giống như chưa từng xuất hiện.

- Lộ Cửu Thiên, ngươi muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn vi phạm Thiên Đạo lựa chọn?

Trần Ngạo Huyền bị ngăn cản, hắn cau mày nhìn sang, trong hai mắt mang theo điện mang lập loè, hắn nhìn sang người tới.

------oOo------

Chương 1904: Lộ Công Huyền

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vi phạm Thiên Đạo lựa chọn? Ngạo Huyền ngươi ít chụp mũ cho ta, lão tử không ăn bộ này của ngươi.

Người đến hừ lạnh một tiếng, hai tay chấn động, bầu trời xuất hiện tiếng sấm rền, thân thể đáp xuống đài cao.

Ngay sau đó mọi người bay xuống hình thành trận doanh bao phủ Trần gia.

- Ta tế tự Thượng Thiên, bằng vào ý niệm Thiên Đạo lựa chọn con rể, có gì không ổn? Ngươi ngăn cản ta tế tự chính là đại bất kính vớiThiên Đạo!

Trần Ngạo Huyền tiến về phía trước một bước, ánh mắt sáng ngời.

- Ngươi tế tự Thiên Đạo chúng ta mặc kệ, nhưng muốn cho Thiên Đạo giúp ngươi chọn con rể là không được.

- Trần Lạc Dung phải gả cho thiếu tông chủ chúng ta, ngươi làm như vậy, là đơn phương xé bỏ hiệp nghị, bỏ qua uy nghiêm của Lạc Huyền Tông!

Lộ Cửu Thiên cười lạnh sau đó lớn tiếng nói ra.

Hắn khẽ động, trên người bộc phát thực lực tương tự như Trần Ngạo Huyền, cũng là cường giả Tiên Quân đỉnh phong, khoảng cách Xích Thiên Cảnh chỉ còn kém nửa bước.

Loại thực lực này tại thế giới Cửu Thiên cũng là cường giả nhất lưu.

- Hiệp nghị? Nữ nhi của ta chưa nói gả cho ai, nơi nào có hiệp nghị?

Hào khí trên đài cao lúc này đông cứng và đầy hàn khí.

- Là người Lạc Huyền Tông!

- Trần gia không muốn gả con gái ra ngoài nên cố ý nhờ Thiên Đạo lựa chọn, như vậy cho dù về sau người Lạc Huyền Tông đến cũng nói không ra lời, dù sao cũng là Thiên Đạo làm chủ, không ai có biện pháp, tuy đây là nước cờ tốt nhưng không ai nghĩ tới Lạc Huyền Tông lại tới nhanh như vậy.

- Đúng thế, hai thế lực lớn náo với nhau, khẳng định có trò vui.

- Xem trò vui? Ta thấy chúng ta nên đi nhanh thôi, thần tiên đánh nhau phàm nhân gặp nạn, vạn nhất bọn họ thật đánh nhau, chúng ta bị ảnh hướng, chết cũng không biết chết như thế nào!

Hai nhóm người trên không trung không ai nhường ai, người phía dưới huyên náo hkoong nhỏ.

Vốn rất nhiều người muốn ôm tâm tư may mắn, tìm cơ hội nhìn xem có thể trở thành rể hiền Trần gia, hiện tại xem ra chuyện này không đơn giản như vậy, hơi không cẩn thận chỉ sợ sẽ nhóm lửa trên thân, chết cũng không biết chết như thế nào.

- Lạc Huyền Tông rất lợi hại phải không?

U Liên ngẩng đầu hỏi thăm gia hỏa tinh tức linh thông.

Hắn hỏi những lời này cũng chính là Nhiếp Vân muốn biết, lúc này cẩn thận nghe ngóng.

- Ngươi không biết Lạc Huyền Tông sao?

Gia hỏa tin tức linh thông nhìn U Liên như người ngoài hành tinh, thời điểm phát hiện thực lực của đối phương là Kim Tiên thì không dám nói nhảm.

- Lạc Huyền Tông là tồn tại top ba trong cửu đại tông môn, nội tình mười phần, làm việc bá đạo!

- Cho dù Lạc Huyền Tông lợi hại, Trần gia cũng không yếu a, bất kể thế nào cũng là tứ đại gia tộc, chẳng lẽ còn có thể bị sỉ nhục như thế?

U Liên tiếp tục hỏi.

- Xem ra ngươi thật sự không biết cái gì cả!

- Trần gia là tứ đại gia tộc nhưng đó là chuyện của nhiều năm

trước, gia tộc bọn họ những năm gần đây không có nam đinh, cũng không có thiên tài gì cả, là tồn tại đứng cuối trong tứ đại gia tộc, tùy thời sẽ bị đá ra, hơn nữa... Ta nghe nói có không ít gia tộc một lòng muốn đá bọn họ thượng vị, Trần gia không có biện pháp mới tìm Lạc Huyền Tông, kết quả lại bị đối phương vừa ý con gái, cũng coi đây là áp chế...

Gia hỏa tin tức linh thông hạ giọng nói ra.

Hắn chỉ là tán tu Huyền Tiên cảnh, người phía trên đều là thế lực lớn, không phải hắn dám đắc tội.

- Trần gia đúng là không may...

Nghe những lời này vào tai, Nhiếp Vân lắc đầu.

Trần gia xuống dốc, gia tộc khác muốn thay thế vào, đi ra ngoài xin giúp đỡ lại bị áp chế... Dưới tình thế cấp bách chỉ có thể mượn nhờ uy nghiêm Thiên Đạo tìm con rể tới nhà, kết quả còn chưa kịp đã bị đối phương chạy tới.

Mặc dù đồng tình với tao ngộ của Trần gia nhưng hắn không có ý ra tay.

Bất cứ chuyện gì cũng là quy luật tự nhiên, có thể không ra tay thì không ra tay, nếu không lâm vào vũng bùn, nhân quả dây dưa đưa tới phiền toái không ít.

Hắn cũng hiểu rõ chuyện gì xảy ra, trên đài cao đang giằng co gay cấn.

Song phương bắt đầu xung đột với nhau, tùy thời sẽ có ma sát..

Đinh linh linh!

Đúng lúc này trên không trung xuất hiện tiếng chuông du dương, thâm thúy mà xa xưa, vang vọng linh hồn mọi người.

Mọi người ngẩng đầu nhìn theo tiếng chuông vừa vang lên, chỉ thấy một thanh niên ngồi một đầu Thất Thải Hùng Lộc tới đây, hùng lộc

cao lớn uy mãnh, trên đầu sừng dài như rừng rậm, trên thân thể bộc phát khí thế phi phàm.

Hùng lộc bước nhanh tới gần, mỗi lần bước đi đều có mây trăng đón đỡ, xin đẹp không nói thành lời..

- Là thiếu tông chủ Lạc Huyền Tông, Lộ Công Huyền!

- Nghe nói không phải quần là áo lượt sao? Xem ra không giống ah!

- Quần là áo lượt? Ngươi có từng thấy quần là áo lượt chưa tới ba mươi tuổi đã có thực lực Tiên Quân chưa?

- Đã không phải quần là áo lượt, vì sao Trần Lạc Dung không gả cho hắn?

- Ta nghe nói có hai nguyên nhân, thứ nhất, Trần Lạc Dung là thiên tài thiên phú cao nhất củaTrần gia hiện tại, vô cùng có khả năng mấy ngàn năm sau trùng kích thành lão tổ Xích Thiên Cảnh.

- Cho nên Trần gia không muốn nàng rời đi.

- Thứ hai, Lộ Công Huyền có thực lực không tốt, người này anh khí bất phàm nhưng trên thực tế lại thập phần hoa tâm...

- Hoa tâm?

- Không sai, nghe nói hắn đã trước sau kết bạn năm nữ nhân, mỗi một đều tiếng tăm lừng lẫy, kết quả đều bởi vì hắn mà thân bại danh liệt, buồn bực sầu não mà chết!

- Có lẽ ngươi nghe nói qua Đông Sương tiên tử a, nghe nói sinh hài tử cho hắn lại bị hắn vứt bỏ trước mặt mọi người, nàng không chịu nổi cục tức này nên tự bạo linh hồn chết oan chết uổng...

Nhìn thấy hùng lộc mang theo thanh niên tới, đám người phía dưới nghị luận với nhau.

Tuy bọn họ đè thấp âm thanh và thi triển cấm chế nhưng đối với

Nhiếp Vân có được thiên phú thiên nhĩ sư mà nói không đáng kể chút nào.

- Lạc Dung tiên tử, Công Huyền hữu lễ!

Hùng lộc đáp lên đài cao, Lộ Công Huyền nhảy xuống, một thân áo trắng không nhiễm hạt bụi cúi người thi lễ.

- Ngươi không cần như vậy, các ngươi cũng không cần bức bách, hôm nay ta tình nguyện ném tú cầu, dựa theo Thiên Đạo lựa chọn tìm kiếm vị hôn phu cũng không gả cho ngươi!

Trần Lạc Dung có tính cách quật cường, thấy thái độ của đối phương biết rõ cứng mềm không xong cho nên lên tiếng.

Nàng vốn xinh đẹp, lúc này nhíu mày cũng vô cùng xinh đẹp, có một phong vị khác, ánh mắt Lộ Công Huyền sáng rực, chẳng những không nghe lời nàng, ngược lại trong nội tâm càng phải có được.

------oOo------

Chương 1905: Quân quyền thần thụ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Muốn Thiên Đạo lựa chọn vị hôn phu? Lộ Công Huyền ta còn trẻ tài tuấn, tự tin xứng với ngươi, làm gì phải bỏ gần cầu xa chứ.

Lộ Công Huyền cau mày đi tới, trong mắt mang theo thần thái ngạo thị thiên hạ, dường như thiên tài trong mắt hắn không đáng nhắc tới, hắn mới là tồn tại trọng yếu của thế gian.

- Xứng đôi thì ta phải gả cho ngươi sao? Ngươi thôi đi, ta muốn lựa chọn vị hôn phu, không nên chậm trễ thời gian của ta.

Trần Lạc Dung cau mày lên tiếng.

- Tốt, tốt, có cá tính, ta rất ưa thích, nếu ngươi mượn Thiên Đạo chi

lực lựa chọn, ta có thể thành toàn ngươi!

Thấy đối phương kiên trì, Lộ Công Huyền vốn đang giằng co, mọi người ở đây cảm thấy tùy thời có khả năng bộc phát chiến đấu, đột nhiên có tiếng cười vang lên.

- Thiếu tông chủ...

Đám người Lộ Cửu Thiên không rõ vì sao thiếu tông chủ đáp ứng, tất cả đều sững sờ lộ ra vẻ lo lắng.

Nếu như Lộ Cửu Thiên có thể cưới Trần Lạc Dung tương đương mang cho Lạc Huyền Tông tài phú cực lớn, từ đó trợ giúp gia tăng thực lực của tông môn.

- Không cần phải nói, nàng có thể mượn nhờ Thiên Đạo chi lực lựa chọn, nhưng ta nghĩ Thiên Đạo lựa chọn vị con rể kia có còn sống tới lúc động phòng hoa chúc hay không.

Lộ Công Huyền cười cười, hắn mở quạt xếp trong tay, trong mắt mang theo hàn quang lạnh lùng.

- Có thể sống tới lúc động phòng hoa chúc?

Lộ Cửu Thiên vốn sững sờ, lúc này hiểu rõ và cười ha ha.

- Vẫn là thiếu tông chủ anh minh!

Nói xong bàn tay thu tấm lưỡi ngăn cản Thiên Đạo trên cao.

Thiên Đạo chọn người, sau khi chọn xong ý niệm biến mất, Lộ Công Huyền có ý vô cùng đơn giản, chính là chờ nàng chọn người xong sẽ chém giết.

Ngươi không phải muốn kết hôn sao? Không có đối tượng kết hôn thì gả cho ai?

- Ngươi... Hèn hạ!

Nghe hai người nói chuyện với nhau, thân thể mềm mại của Trần

Lạc Dung run rẩy:

- Làm như vậy, chẳng lẽ ngươi sẽ không sợ Thiên Đạo trừng phạt sao?

- Thiên Đạo trừng phạt? Ta đương nhiên sợ, nhưng ngươi cảm thấy Thiên Đạo sẽ bởi vì ta giết phế vật mà phạt ta sao?

Lộ Công Huyền cười lạnh.

- Ngươi...

Nhìn thấy bộ dạng vô sỉ của đối phương, Trần Lạc Dung cắn răng ngà.

- Lạc Dung, bất kể hắn, ta không tin Thiên Đạo chọn người mà hắn dám giết.

Trần Ngạo Huyền vung tay lên, trong mắt mang theo ngạo khí:

- Nếu như hắn thực dám làm như thế, ta sẽ tiếp tục tế tự Thiên Đạo, nhờ nó tiến hành trừng phạt, tin tưởng có người vi phạm ý niệm của nó, nó chắc chắn sẽ trừng phạt rất nặng.

Cho dù là thế giới Cửu Thiên hay là thế giới Ngân Nguyệt, Thiên Đạo đều là tồn tại chí cao vô thượng, không ai dám vi phạm.

- Không tin ngươi thử xem!

Lộ Công Huyền khoát tay một cái, sau lưng xuất hiện một cái ghế dựa, quay người ngồi sau đó không quan tâm đối phương làm gì.

- Xem ra gia hỏa này không phải đặc biệt cung kính với Thiên Đạo ah.

Nhiếp Vân cười khẽ nhìn về phía U Liên.

- Ta cũng không biết, chỉ cần tu luyện trong thế giới, ý niệm Thiên Đạo không thể trái, đây là đạo lý tuyên cổ, hắn thân là thiếu tông chủ đại tông môn nên biết đạo lý kia, vì sao không quá sợ hãi?

U Liên vò đầu, dường như không rõ ràng.

- Cũng có khả năng là nói chuyện giật gân, cố ý hù dọa đối phương!

Nhiếp Đồng nói chen vào.

- Có phải hù dọa hay không, qua một hồi sẽ biết rõ, chỉ sợ trong nội tâm Lộ Công Huyền đã có suy nghĩ, không chỉ muốn cưới Trần Lạc Dung đơn giản như thế đâu.

Nhiếp Vân cũng không nói nhiều, ánh mắt mang theo hào quang trí tuệ.

- Ân!

Nghe được hắn phán đoán, hai người đồng thời gật đầu.

Đúng thế, tuy Trần Lạc Dung xinh đẹp, thiên phú cũng cao nhưng vì nàng tình nguyện đắc tội với Thiên Đạo, có ngốc cũng không làm như thế, chỉ sợ làm như vậy là có nguyên nhân sâu xa hơn.

Về phần cụ thể là cái gì, ba người vừa mới tới không rõ ràng.

- Tại hạ Trần gia Trần Ngạo Huyền, hi vọng Thiên Đạo có thể chọn vị hôn phu tốt nhất cho tiểu nữ Trần Lạc Dung, giúp Trần gia vượt qua cửa ải khó.

Sau khi nói chuyện, Trần Ngạo Huyền kết xuất thủ ấn lần nữa, rất nhiều bảo vật chung quanh theo hắn kết ấn bị thiêu đốt và tỏa ra hào quang màu vàng.

Hào quang sáng lên, trên bầu trời xuất hiện áp bách khôn cùng, sâu trên không gian có hào quang bảy màu xuất hiện, dường như cửu thiên tùy thời hàng lâm nơi đây.

Đại bộ phận người dưới đài cao thực lực yếu kém, uy áp hàng lâm làm nhiều người lạnh lẽo và đứng không vững.

Trong đám người muốn nói không bị ảnh hưởng chỉ sợ chỉ có ba người Nhiếp Vân.

Bằng vào thực lực của bọn họ, Thiên Đạo của thế giới Cửu Thiên tự mình hàng lâm cũng chưa chắc làm bọn họ bị thương chứ đừng nói một tia ý niệm.

Ông!

Nương theo áp lực trên không trung càng lớn, tú cầu trên không trung xoay tròn, xoay tròn càng lúc càng nhanh,

- Hô!

Từ trên cao nhìn xuống, dường như có một bàn tay vô hình điều khiển.

- Đến, là ta!

- Đến tìm ta, ai dám tranh giành với ta, ta sẽ giết kẻ đó.

Tú cầu trên không trung chậm chạp không rơi xuống, người phía dưới đã nổ tung nồi, tuy người trên đài không nghe rõ phía trên nói gì nhưng nghĩ đến đây là cơ hội cưới con gái Trần gia, cưới Trần Lạc Dung đẹp như tiên nữ, không ai không tranh đoạt.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt mấy trăm đạo khí mang tiến vào tú cầu, trên quảng trường có rất nhiều cao thủ muốn cướp tú cầu.

Tú cầu còn chưa rơi xuống phía dưới đã tranh đấu, hỗn loạn không chịu nổi, lực lượng sụp đổ làm nhiều người bị thương, không ít người bị đánh chết.

- Xem ra không cần chúng ta ra tay.

Nhìn phía dưới loạn như thế, Lộ Công Huyền cười.

- Hừ!

Nghe hắn trào phúng, Trần Ngạo Huyền hừ một tiếng, hắn tiến lên một bước và nói:

- Các vị, lần này là Thiên Đạo giúp ta lựa chọn rể hiền, đây là ý của thượng thiên, sớm đã mệnh trung chú định, cướp đoạt vô dụng!

- Chỉ tạo thành thương vong càng lớn, ta khuyên mọi người không nên kích động, tú cầu sẽ tự đình chỉ, rơi xuống ai thì sẽ là của ai.

- Hơn nữa, Ngạo Huyền ta dùng tổ tiên Trần gia thề, ai đạt được tú cầu, ai là con rể của ta, không ai có thể tổn thương hắn mảy may.

Nói đến đây Trần Ngạo Huyền không tự chủ phóng thích uy thế, uy thế của tộc trưởng đại gia tộc.

- Ha ha, khẩu khí thật là lớn, nói mạnh miệng cũng không gió đau đầu lưỡi.

- Trần Ngạo Huyền, ta phát hiện lá gan của ngươi càng lúc càng lớn.

- Trần gia từ giờ trở đi đã bị tứ đại gia tộc xoá tên, không biết sau khi biết rõ tin tức này, Trần gia chủ còn hung hăng càn quấy như vậy không?

Ầm ầm!

Bầu trời chấn động lần nữa, lại có mấy người bay tới.

------oOo------

Chương 1906: Quân quyền thần thụ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những người này đều có thực lực Tiên Quân đỉnh phong, trong mắt mang theo khí thế trấn áp hoàn vũ, vừa nhìn đã biết địa vị không thấp.

- Ngươi nói cái gì? Trần gia chúng ta bị tứ đại gia tộc xoá tên? Ai vậy nói?

Nhìn thấy người đến, sắc mặt Trần Ngạo Huyền cứng đờ, hắn lui về phía sau vài bước.

- Còn cần ai nói? Đương nhiên là chúng ta tế tự trời xanh, Thiên Đạo tự mình hạ mệnh lệnh, Trần gia các ngươi đã xuống dốc, lại không có biện pháp giữ gìn Thiên Đạo, cho nên Thiên Đạo hàng lâm ý chỉ bảo Liễu gia chúng ta thay các ngươi.

Một trung niên nhân đi tới, trong mắt mang theo hưng phấn, hắn lên tiếng giống như lôi đình nổ vang.

- Đáng... Đáng giận!

Trần Ngạo Huyền giống như già đi mười tuổi, thần sắc khó coi.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tứ đại gia tộc không phải là hư danh sao? Vì cái gì Trần Ngạo Huyền coi trọng như thế?

Đột nhiên phía trên xuất hiện biến cố hấp dẫn không ít người, U Liên cũng rất kỳ quái, tiếp tục hỏi gia hỏa tin tức linh thông.

- Hư danh? Đương nhiên không phải hư danh!

Gia hỏa tin tức linh thông khinh bỉ U Liên Thánh Nhân, nói thẳng ra nguyên do:

- Tứ đại gia tộc, cửu đại tông môn đều là Thiên Đạo tán thành, được trao cho một bộ phận năng lực, cũng giống như đế vương phàm tục, là quân quyền thần thụ.

- Bằng vào loại tán thành này có thể mượn nhờ Thiên Đạo chi lực, chấn nhiếp bọn đạo chích.

- Hậu bối đệ tử lúc tu luyện cũng có thể miễn trừ thiên kiếp, mất đi loại thân phận này tương đương bị Thiên Đạo khu trục, địch nhân trong quá khứ sẽ xuất hiện, gây chuyện không tốt Trần gia sẽ biến

mất trong dòng sông lịch sử, rốt cuộc không tồn tại nữa!

- Quân quyền thần thụ? Thiên Đạo có được năng lực như thế sao?

Nhiếp Vân sững sờ.

Nếu thật là như vậy, Thiên Đạo thế giới Cửu Thiên cũng quá đáng sợ rồi.

Cửu đại tông môn, tứ đại gia tộc giống như người phát ngôn của nó, có được quyền lực chấp hành Thiên Đạo, thông qua thân phận này giảm miễn lôi kiếp, có được càng nhiều cường giả, bảo trì thịnh vượng, một khi mất đi tương đương mất đi ô dù, người khác không tìm phiền toái mới là lạ!

- Việc này là Liễu gia muốn bức bách Trần gia thoát ly tứ đại gia tộc, sau lưng liên hợp ba đại gia tộc khác triệu hoán Thiên Đạo, thu hoạch tín nhiệm, gia chủ Trần gia cũng không biết, lần này thảm rồi, đoán chừng tú cầu rơi xuống trên thân kẻ nào cũng không ai dám tiếp.

Gia hỏa tin tức linh thông thở dài.

Nhiếp Vân đã mắt nhìn lên, quả nhiên đúng như hắn nói, những người vừa rồi tranh đoạt đã tránh né như ôn thần, nhìn thấy tú cầu tới liên tục tránh né, sợ dính lên người biến thành phiền toái.

Trần gia bị tứ đại gia tộc đuổi ra, mất đi Thiên Đạo che chở, có lẽ sẽ diệt vong nhanh thôi, hơn nữa Lạc Huyền Tông bức bách, ai dám tiếp này tú cầu?

Trước kia có lẽ có người tin tưởng Trần gia có thể đối kháng Lạc Huyền Tông, bảo trụ Thiên Đạo lựa chọn con rể, hiện tại biết được đối phương không có khả năng làm thế.

- Đừng tới đây, ta có thê nhi rồi.

- Không phải ta, ngàn vạn đừng chọn ta...

Mấy chục giây sau, trước sau biểu hiện dị biến hoàn toàn khác

nhau, làm cho người Trần gia cảm thấy trái tim lạnh buốt.

Tú cầu không ngừng xoay tròn trên không trung, tùy thời sẽ rơi xuống, nhưng tú cầu tới đâu đám người tránh tới đó, đều hận cha mẹ sinh nhiều mấy đôi chân để chạy cho nhanh.

Lúc này không ai dám tiếp.

- Phụ thân, xem ra hôm nay trời muốn Trần gia chúng ta vong, đã như thế vì cái gì không chọn hôn phu cho ta, cùng lắm chúng ta ngọc thạch câu phần, ta tin tưởng Trần gia chúng ta liều mạng, cho dù bọn chúng cường thế cũng phải trả giá to lớn.

Nhìn tất cả vào trong mắt, trong mắt Trần Lạc Dung mang theo ảm đạm, cao giọng kêu thành tiếng, bộ dạng khí thế hùng hồn chịu chết.

- Được rồi, Trần gia chúng ta không có bọn hèn nhát, Liễu Hồng Nhan, ngươi không phải muốn bức tử ta sao? Ta sẽ làm Liễu gia của ngươi cũng trả giá thật nhiều...

Trần Ngạo Huyền bị khí thế con gái làm rung động, lưng của hắn thẳng tắp, đang muốn hiệu triệu toàn tộc chiến đấu sinh tử, đột nhiên tú cầu đang xoay tròn và dừng lại.

- Hô!

Nó rơi xuống.

Lạch cạch!

Nó nện lên vai Nhiếp Vân, nó bay vào trong lòng bàn tay.

Lần này mọi người an tĩnh lại.

Nhìn về phía Nhiếp Vân, mọi người đồng loạt lui về phía sau, ngay cả gia hỏa tin tức linh thông cũng tránh xa, sợ bị dính quan hệ với hắn.

- Ân?

Không riêng mọi người kỳ quái, Nhiếp Vân nhìn tú cầu trong tay mình liền cười khổ một tiếng, hắn cảm thấy bất đắc dĩ.

Tú cầu tìm tới chính mình, chẳng lẽ Thiên Đạo đã nhìn rõ thực lực bản thân, muốn mượn tay Lạc Huyền Tông diệt mình hay sao? Không đúng, nếu quả thật nhìn rõ thực lực của mình, Thiên Đạo sẽ không ngu xuẩn như thế, tự tìm phiền toái.

- Cứu ta...

Thời điểm Nhiếp Vân không muốn nhiễm những chuyện này, ý định ném tú cầu đi, đột nhiên một ý niệm vang lên trong đầu của hắn.

- Ân?

Đôi mắt Nhiếp Vân híp lại.

Ý niệm này không phải ai khác truyền tới, mà là một loại chấn động không có cảm tình, dường như là lực lượng thiên nhiên hội tụ mà thành.

- Là Thiên Đạo!

Thân là thiên đạo sư, Nhiếp Vân lập tức ra những lời này là Thiên Đạo cầu khẩn hắn.

Thiên Đạo chưởng quản cửu đại tông môn, tứ đại gia tộc, là tồn tại người thế giới Cửu Thiên tôn kính, vì sao còn phải xin hắn cứu giúp?

- Ca ca, Thiên Đạo có thể hội tụ thành âm, đây là lực lượng thiên địa lục đạo không có.

Nhiếp Đồng cũng nghe được tin tức cầu xin, thần sắc ngưng trọng truyền âm.

Nhiếp Vân gật đầu.

Không sai, Thiên Đạo của thiên địa lục đạo chỉ có thể duy trì trật tự,

không thể truyền tin tức, cũng không thể nói chuyện, tuy vừa rồi lời nói non nớt, âm thanh không có cảm tình nhưng tuyệt đối là ngôn ngữ nhân loại.

Chẳng lẽ Thiên Đạo thế giới Cửu Thiên có phương pháp gì đó làm mình phát ra âm thanh câu thông với nhân loại?

Nếu như thế, có phải có thể làm Đạm Thai Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo cũng bắt đầu nói chuyện và liên hệ với mình?

Nhiếp Vân xiết chặc nắm đấm, đôi mắt càng ngày càng sáng.

- Mặc kệ nó có biện pháp gì, chỉ cần có một tia cơ hội thì ta sẽ ra tay.

Áp chế hưng phấn trong lòng, Nhiếp Vân thở ra một ngụm trọc khí.

Tại sao Thiên Đạo lại phát ra tiếng người, chuyện này hỏi ai cũng vô dụng, có lẽ chỉ có tìm Thiên Đạo sau đó mới có được đáp án.

Trước kia không muốn ra tay là vì sợ nhiễm nhân quả, mà bây giờ nhân quả đã tới trước mặt, hắn không thể thoát khỏi thì cứ dính vào.

------oOo------

Chương 1907: Một tát đánh bay

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này hắn cầm tú cầu trong tay.

- Ha ha, đúng là có kẻ dám tiếp, tiểu tử, lập tức ném tú cầu đi, bổn thiếu tông chủ không so đo với ngươi.

Lộ Công Huyền trên đài cao cũng sửng sờ, không nghĩ tới thực có kẻ dám tiếp tú cầu, sắc mặt của hắn trầm xuống.

- Trần gia sắp bị diệt tới nơi, nếu như lúc trước còn là tứ đại gia tộc

còn nói qua, hiện tại ném tú cầu đi còn có thể phủi sạch quan hệ, một khi bị dính vào, chỉ có một con đường chết!

- Nhanh ném đi, thất thần làm gì.

- Bây giờ không phải thời điểm sính anh hùng, chàng trai, ta khuyên ngươi ném đi!

Chung quanh có mấy người hảo tâm, thấy Nhiếp Vân vẫn không nhúc nhích, còn tưởng rằng bị dọa ngốc, tất cả vội vàng khuyên can.

- Nếu ta không ném thì sao?

Không để ý tới hắn uy hiếp, Nhiếp Vân ngẩng đầu lên.

- Không ném? Ngươi này muốn chết!

- Chẳng lẽ ngươi thật cho rằng Thiên Đạo lựa chọn ngươi chính là thiên mệnh sở quy, có thể giữ được tánh mạng? Buồn cười!

Không nghĩ tới đụng phải chuyện đau đầu, trong mắt Lộ Công Huyền sinh ra hàn ý, hắn đứng lên.

- Lên đi!

Chẳng muốn nói nhảm với hắn, Nhiếp Vân quay đầu nhìn Nhiếp Đồng hai người, sau đó thả người bay lên đài cao.

Vừa bay lên làm mọi người cảm thấy nghi hoặc, từ bên ngoài nhìn vào ba người bọn họ chỉ là Kim Tiên, chỉ là tiểu Kim Tiên làm sao có thể bay?

- Thì ra là ẩn giấu thực lực nên không sợ ta.

Lộ Công Huyền vốn sững sờ, lập tức hiểu ra, hắn cũng không để ý, cho dù ẩn dấu thực lực thì thế nào, trong mắt cửu đại tông môn, tứ đại gia tộc mà nói, long cũng phải cuộn mình, hổ cũng phải nằm

- Ba vị, thực xin lỗi, việc hôn sự này hủy bỏ, xin hãy tha lỗi!

Thấy ba người bay tới, Trần Ngạo Huyền tiến về phía trước một bước, trên mặt đầy áy náy.

- Hủy bỏ?

Nhiếp Vân biết rõ đối phương làm như vậy là vì cứu chính mình, hắn vui vẻ nhìn sang.

Hắn xem ra Trần gia bị đá ra khỏi tứ đại gia tộc, diệt tộc tới nơi, loại tình huống này tốt nhất không nên liên lụy kẻ khác.

- Tiểu tử, ngươi làm ta cảm thấy hứng thú, hôm nay cho dù hủy bỏ cũng đừng mong đi, ngươi phải trả giá vì ngu xâẩn của mình.

Thấy ba người không để ý tới mình, ngược lại nói chuyện với Trần Ngạo Huyền, Lộ Công Huyền sinh ra sát cơ.

- Mắt ngươi bị mù sao, chẳng lẽ không có nhìn thấy thiếu gia nhà ta đang nói chuyện với Trần gia chủ hay sao? Cút sang một bên!

U Liên tiến về phía trước một bước ngăn cản tên này.

Đứng sau lưng Nhiếp Vân và Nhiếp Đồng, biết rõ thực lực của bọn họ và hiểu tính cách của hai người, hai người tuyệt đối là người không sợ trời không sợ đất, tiểu tử này muốn đụng tới thì hắn không khách khí.

- Cái gì?

- Nói Lộ Công Huyền thiếu tông chủ mắt mù?

- Là người hầu nói?

Lời của U Liên không có che lấp, truyền ra làm mọi người bị oanh động, tất cả xong lời này cho rằng hắn bị điên, nhìn hắn như nhìn quái vật.

Lộ Công Huyền thân phận gì?

Cho dù không biết, Trần gia không có biện pháp cũng nên hiểu rõ a.

Bối cảnh cường đại như thế, hơn nữa biết rõ thực lực cường giả Tiên Quân còn dám nói như vậy, đầu óc có vấn đề hay kẻ tài cao gan lớn?

- Ngươi nói cái gì?

Lộ Công Huyền tức giận xung thiên, suýt nữa hắn phát điên.

- Ta nói cái gì, ngươi không nghe thấy sao? Xem ra ngươi chẳng những mắt mù, lỗ tai còn không dùng được, ta nói lại lần nữa, thiếu gia của ta đang nói chuyện với Trần gia chủ, ngươi cút sang một bên cho ta.

U Liên hét lớn.

Đổi lại trước kia mặc dù hắn là cường giả Xích Thiên Cảnh cũng không dám đi chọc thiếu tông chủ đại tông môn như vậy, dù sao sau lưng đối phương chính là đại thế giới, mà bây giờ lên tiếng hét lớn lực lượng mười phần, loại cảm giác khoái ý này làm hắn thỏa mãn.

- Ngươi muốn chết!

Nếu như nói Lộ Công Huyền lúc trước còn nhịn được, những lời này thật sự không nhịn nổi, sắc mặt hắn âm trầm, hắn giơ tay phải nắm chặt.

Hắn vừa động thủ liền lộ ra đặc tính thiên tài, lực lượng hung mãnh, chiêu số trương dương mang theo nghiền áp.

Thiên tài đều có tự tin rất lớn, trong chiêu số cũng cho thấy như vậy.

- Lộ Công Huyền, ta so với ngươi, đừng giận chó đánh mèo sang người khác!

Trần Lạc Dung không nghĩ tới tú cầu rơi xuống trong tay một mãng

phu, lườm hắn một cái, âm thầm tức giận, nhìn thấy Lộ Công Huyền động thủ vẫn xông lên ngăn cản.

Đối phương là mãng phu không biết tiến thối nhưng nàng cũng biết Lộ Công Huyền cũng có thực lực Tiên Quân sơ kỳ, thủ đoạn rất nhiều, át chủ bài rất mạnh, mặc dù cường giả Tiên Quân hậu kỳ cũng khó đánh chết hắn.

Đối phương kêu gào, chẳng lẽ ngại Trần gia diệt vong không đủ nhanh? Tại sao có kẻ ngu ngốc như thế, chẳng lẽ ngươi không biết như vậy không phải biểu hiện trước mặt ta, ta chỉ càng chán ghét, sẽ không thích sao?

Lại lườm Nhiếp Vân, trong mắt mang theo chán ghét.

- Ách?

Thấy ánh mắt nữ hài chán ghét, Nhiếp Vân vò đầu.

Ta làm sai cái gì? Vừa rồi người hung hăng càn quấy là U Liên mà...

Đương nhiên, trong mắt người khác người hầu dám kiêu ngạo như vậy nhất định là đạt được chủ nhân bày mưu đặt kế, vì vậy hắn nằm cũng trúng đạn.

Rầm rầm rầm!

U Liên còn không có ra tay, Trần Lạc Dung xông tới đấu với đối phương, hai đại siêu cấp thiên tài đối công, lực lượng quay cuồng và bình đài chấn động, dường như tùy thời bị áp lực làm rơi xuống.

Hai người động thủ, Trần gia và đối phương lập tức giương cung bạt kiếm muốn chiến đấu.

Dường như Trần Lạc Dung và Lộ Công Huyền chiến đấu là điểm thăng bằng, một khi một phương thất bại, một phương khác sẽ lập tức động thủ.

Nhiếp Vân quay đầu nhìn sang, phát hiện lực lượng Trần Lạc Dung

hơi phù phiếm, xem ra có vẻ đột phá cảnh giới Tiên Quân không bao lâu nhưng khống chế lực lượng rất mạnh, rất nhiều chiêu số hạ bút thành văn như thủ bút của thần, chiêu số tinh diệu.

Đối diện Lộ Công Huyền động tác đại khai đại hợp trong quy trong củ, lực lượng cuồng bạo hung mãnh mang theo khí phách.

Xem ra hắn tu luyện công pháp am hiểu lực lượng, vũ kỹ cũng rất mạnh, Lạc Huyền Tông đào tạo hắn đã tốn hao không ít công sức.

Tuy thiên phú Trần Lạc Dung rất cao, dù sao mới vừa đột phá Tiên Quân không lâu, lúc này bị lực lượng cuồng bạo của Lộ Công Huyền công kích có chút chống đỡ không được, hô hấp dồn dập, khuôn mặt đỏ bừng.

- U Liên!

Mắt thấy nàng sắp có hại chịu thiệt, Nhiếp Vân gật đầu:

- Động thủ đi!

- Vâng!

U Liên Thánh Nhân đi lên một bước, thân thể biến mất và xuất hiện giữa Trần Lạc Dung và Lộ Công Huyền đang giao thủ, bàn tay nâng lên.

Ba!

Một cái tát đánh vào mặt Lộ Công Huyền.

------oOo------

Chương 1908: Cao điệu (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

PHỐC!

Lộ Công Huyền không kịp phản ứng và phun ra một ngụm máu tươi, hắn ngã mạnh xuống mặt đất, một bên mặt xẹp xuống, khí tức uể oải tùy thời có thể tắt thở.

- Ngươi... Ngươi dám động thủ với thiếu tông chủ?

Đột nhiên xuất hiện biến cố làm người nơi đây hoảng hốt.

Khiếp sợ chính là có gia hỏa dám động thủ đánh Lộ Công Huyền, hơn nữa không lưu tình chút nào, càng khiếp sợ là đối phương có thực lực mạnh như thế.

Lộ Công Huyền, thiếu tông chủ Lạc Huyền Tông, trên người có rất nhiều bảo vật, thủ đoạn bảo vệ tánh mạng cũng rất mạnh, nhân vật như thế chẳng khác gì đứa trẻ sơ sinh trong mắt đối phương, một tát đánh bay, đây là thực lực gì?

Người hầu còn như thế, chủ nhân thì sao?

- Ngươi...

Trong đám người chấn động nhất chính là Trần Lạc Dung, nàng giao thủ với Lộ Công Huyền cho nên biết đối phương rất mạnh, hơn nữa ra tay rất hung tàn, hiện tại không tiếp được một tát đã bị đánh bay, thực lực đối phương mạnh cỡ nào.

Đôi mắt tròn xoa nhìn sang U Liên, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy.

Có thể tưởng tượng, đối phương thật muốn động thủ với nàng, kết quả chắc chắn sẽ không tốt hơn Lộ Công Huyền.

- Không có ý tứ, thiếu gia nhà ta bảo ta động thủ, thất lễ!

Thấy nàng nhìn qua, U Liên cảm thấy xấu hổ, khom người chào sau đó lui về phía sau vài bước, hắn đứng sau lưng Nhiếp Vân.

- Việc này...

U Liên đột nhiên ra tay chấn nhiếp mọi người, đối mặt cục diện như

thế, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Rốt cuộc tình huống này là thế nào?

- Thiếu tông chủ...

Qua một hồi, đám người Lạc Huyền Tông mới kịp phản ứng, kinh ngạc hô một tiếng và tiến lên, lúc này dùng nhiều đan dược đút vào miệng Lộ Công Huyền.

Không hổ là tông môn top ba trong cửu đại tông môn, đan dược vừa vào miệng thì Lộ Công Huyền tỉnh táo lại, hắn nhìn thấy ánh mắt mọi người chung quanh, tâm muốn chết cũng có, lông mi dựng thẳng và nhìn chằm chăm vào Nhiếp Vân, sát ý bộc phát không chút che giấu.

Đúng như những người khác suy nghĩ, người hầu động thủ hoàn toàn là chủ nhân bày mưu đặt kế, cừu hận này tính lên người chủ nhân.

- Vạn Cừu! Lập tức giết hắn cho ta.

Hắn cắn răng kêu ken két, Lộ Công Huyền gào rú như ác lang săn mồi.

- Vạn Cừu cũng tới?

Nghe được Lộ Công Huyền gào rú, kể cả Trần Ngạo Huyền và người Trần gia đồng loạt biến sắc.

- Lạc Huyền Tông Lộ Vạn Cừu, cường giả nửa bước Xích Thiên Cảnh, là hung nhân tiếng tăm lừng lẫy cả thế giới Cửu Thiên, đôi tay của hắn từng xé nát hơn mười cường giả Tiên Quân đỉnh phong, am hiểu giết chóc nhất, Lộ Công Huyền lại mang hắn tới nơi này...

Trần Lạc Dung thì thào tự nói, trên gương mặt trắng noãn biến thành đỏ bừng, vội vàng đi tới trước mặt Nhiếp Vân:

- Hảo ý của các ngươi tâm lĩnh, đi nhanh đi, một khi Lộ Vạn Cừu

xuất hiện sẽ khó chạy trốn.

- Đi? Dám đánh thiếu tông chủ chúng ta, muốn đi cũng muộn rồi.

Nàng còn chưa nói hết câu, trên không trung có bóng người phá không bay tới, hắn hét lớn một tiếng, người còn chưa xuất hiện nhwung sát khí đã bộc phát cực kỳ đáng sợ.

Sát khí này như hóa thành thực chất, mùi máu tươi đậm đặc bao phủ không gian chung quanh, cho dù không biết người này là ai nhưng chỉ cần nhìn thấy huyết khí nồng đậm như thế đã biết rõ người này giết không ít cường giả.

- Xong rồi...

Thấy hắn xuất hiện, huyết khí bao phủ chung quanh, ánh mắt Trần Lạc Dung mang theo tuyệt vọng, nàng lui về phía sau vài bước, đang nghĩ ngợi lần này Trần gia sẽ toàn quân bị diệt, lúc này nhìn thấy Nhiếp Vân cách đó không xa đang cười vui vẻ.

Vui vẻ?

Nhìn thấy hung nhân như thế rõ ràng còn cười, chẳng lẽ hắn có nắm chắc tất thắng hay sao? Hoặc là thần kinh hắn thô to căn bản không có ý thức được người trước mặt đáng sợ.

Mặc kệ nguyên nhân là gì, Trần Lạc Dung tập trung toàn bộ tinh thần vào nụ cười của thiếu niên trước mặt, tâm tình vốn khẩn trương lập tức bình tĩnh không ít.

Dường như thiếu niên trước mặt có thể đối kháng tất cả tình huống trước mặt, từ đó làm người ta không còn tâm tư lo lắng gì cả.

- Trần gia chủ, chúng ta lại gặp mặt, vốn ta không có ý định ra tay, đáng tiếc các ngươi dám đả thương thiếu tông chủ!

- Muốn trách thì trách tú cầu tìm tới gia hỏa cuồng vọng này, hôm nay ta sẽ đánh chết tất cả các ngươi, không lưu tên nào.

Lộ Vạn Cừu xuất hiện trên hư không, hắn gào thét như quỷ gào,

đôi mắt đỏ rực mang theo thần thái khác máu, lúc này hắn xuất hiện trước mặt đám người Nhiếp Vân.

- U Liên, một chiêu giải quyết, đừng làm cho ta thất vọng!

Nhìn thấy đối phương hung hăng càn quấy như thế, Nhiếp Vân im lặng một hồi, quay đầu nhìn U Liên Thánh Nhân sau đó thản nhiên lên tiếng.

- Vâng, thiếu gia!

U Liên gật đầu đi tới trước mặt Lộ Vạn Cừu, vẻ mặt đồng tình và nói:

- To con, chủ nhân nhà ta bảo ta dùng một chiêu giải quyết ngươi, thật sự có lỗi, ta cũng không có biện pháp, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh!

- Ngươi nói cái gì? Một chiêu giải quyết ta? Ha ha... Quá buồn cười, ngươi chưa tỉnh ngủ sao!

Lộ Vạn Cừu không nghĩ tới lão nhân trước mặt nói ra những lời này, thiếu chút nữa hắn cười rút gân, hai mắt mở to như chuông đồng, bàn tay của hắn vươn ra như muốn xé nát U Liên.

- Ta xem ngươi làm cách nào một chiêu giết ta...

Trong tiếng gào thét, lòng bàn tay sinh ra huyết khí lan tràn, một đạo khí lãng hùng hậu hóa thành biển máu bao phủ U Liên Thánh Nhân vào trong.

Tê tê!

Vào lúc mọi người cho rằng biển máu bao phủ U Liên thì hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ, một đạo quang mang xuất hiện sau đó một chưởng đưa về phía trước.

Hô!

Biển máu biến mất, bàn tay bóp cổ Lộ Vạn Cừu giống như bóp cổ

con gà.

- Ngươi... Ngươi là cường giả Xích Thiên Cảnh...

Rốt cuộc Lộ Vạn Cừu cũng nhìn ra thực lực đối phương, mồ hôi lạnh chảy ra như suối, hắn không ngừng giãy dụa.

Thực lực của hắn cũng là cường giả trong nửa bước Xích Thiên Cảnh nhưng đối mặt cường giả Xích Thiên Cảnh chân chính vẫn còn kém quá xa, hoàn toàn không thể so sánh nổi.

Một tầng ngăn cách như núi cao khó vượt qua.

- Thật xấu hổ, hiện tại biết rõ đã muộn, chủ nhân nhà ta muốn ta giải quyết ngươi, ngươi chỉ có thể chết!

U Liên tràn ngập thương cảm nhìn Lộ Vạn Cừu, bàn tay của hắn gia tăng lực lượng.

Bành!

Siêu cấp cường giả làm người ta nghe tên sợ mất mật, chỉ trong nháy mắt biến thành bụi phấn chết tại chỗ.

- Xích... Thiên Cảnh!

- Người hầu là cường giả Xích Thiên Cảnh?

- Có thể làm cường giả Xích Thiên Cảnh làm người hầu, hai người này có thân phận gì?

------oOo------

Chương 1909: Cao điệu (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bất kể thân phận gì, khẳng định không đơn giản, là tồn tại chúng ta không đắc tội nổi.

Lộ Vạn Cừu từ khi xuất hiện cho tới lúc tử vong chưa tới mười giây, thủ đoạn của U Liên chấn nhiếp rất nhiều người, sắc mặt bọn họ cực kỳ khó coi.

- Rốt cuộc ngươi là người nào?

Lộ Công Huyền cảm thấy sợ hãi.

Cường giả Xích Thiên Cảnh, cho dù tại Lạc Huyền Tông cũng là tồn tại cấp bậc Thái Thượng trưởng lão, tại sao lại chạy tới nơi này?

- Vị bằng hữu kia, ngươi có được người hầu Xích Thiên Cảnh, không phải là hạng người vô danh, có thể xưng tên ra!

Gia chủ Liễu gia Liễu Hồng Nhan tiến về phía trước một bước, cất cao giọng nói.

Hắn còn chưa nói hết lời, U Liên đã tát một cái.

Lạch cạch!

Liễu Hồng Nhan nằm trên mặt đất, huyết dịch phun trào.

- Chỉ bằng ngươi cũng có tư cách hỏi tên chủ nhân của ta? Ngươi tính toán thơm bơ vậy sao!

U Liên hừ lạnh.

- Việc này...

Quá bá đạo!

Quá kiêu ngạo!

Đây chính là tộc trưởng Liễu gia của tứ đại gia tộc, bởi vì hỏi tên đã bị đánh bay, quá lợi hại.

Đây mới thực sự là cường giả.

Trong nháy mắt người xem náo nhiệt dưới đài sinh ra ánh mắt nóng rực.

Sùng bái cường giả, bất cứ nơi nào cũng không ngoại lệ.

- Bằng hữu, được thì tạm tha người, tuy Xích Thiên Cảnh sơ kỳ không kém nhưng trong cửu đại tông môn chúng ta cũng không ít, ra tay đối phó tiểu bối, đúng là không đặt Lạc Huyền Tông chúng ta vào trong mắt.

Đúng lúc này một giọng nói bình thản vang lên, âm thanh to rõ giống như xuyên phá hư không tới nhưng người không thấy đâu.

- Là hư không truyền âm!

- Chỉ sợ cường giả nói chuyện còn ở xa ức vạn dặm, bằng vào đại năng lực truyền âm tới.

- Là Lạc Huyền Tông Thái Thượng trưởng lão Lộ Châu!

- Nghe nói đã đạt tới Xích Thiên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong!

- Đoán chừng hắn biết rõ chuyện này nên cố ý truyền âm đến, cường giả Xích Thiên Cảnh tự mình lên tiếng, đoán chừng ba người này sắp không may.

Nghe được tiếng nói này, tất cả mọi người vốn sững sờ, sau khi quan sát chung quanh nhưng không thấy người này, lúc này mới nhớ tới một chuyện sau đó mở to mắt ra nhìn.

Hư không truyền âm chi thuật, trong truyền thuyết chỉ có cường giả Xích Thiên Cảnh mới có thể thi triển, mặc dù cách xa nhau ức vạn dặm, cách không đối thoại giống như ngồi trước mặt.

Lạc Huyền Tông Thái Thượng trưởng lão Lộ Châu mở miệng nói chuyện, nói rõ chuyện này náo lớn, xem ra hắn bất mãn với vị thiếu gia kia.

- Thái gia gia, ngươi nhất định phải làm chủ cho ta, phải giết tất cả

người này, bọn chúng bỏ qua uy nghiêm của Lạc Huyền Tông, dám động thủ với ta, đúng là tội ác tày trời.

Nghe được lời nói này, sắc mặt mọi người trở nên khó coi, Lộ Công Huyền hưng phấn thét lên nói với trời cao.

- Mẹ nó nói nhảm quá đi!

Lời còn chưa dứt, một chưởng đánh một cái, gương mặt và đầu của hắn nổ tung.

Nhiếp Đồng vẫn không lên tiếng đã đi tới.

- Ngươi dám động thủ với ta...

Cường giả Tiên Quân nắm giữ thân thể bất tử, đầu nổ tung, nhưng vẫn không trực tiếp chết đi, mà một lần nữa hội tụ thân thể, trợn to hai mắt, không thể tin được.

Thái gia gia đã lên tiếng, đồng thời phô bày tu vi, gia hoả này còn dám động thủ, lẽ nào không muốn sống nữa sao?

Trên thế giới này lại còn có người dám đối nghịch Lạc Huyền Tông, đến cùng là người nào?

Phải biết Lạc Huyền Tông không chỉ Thái gia gia là cường giả Xích Thiên cảnh, còn có cường giả Xích Thiên cảnh trung kỳ!

Động tác của Nhiếp Đồng, không chỉ là hắn phát rồ, tất cả mọi người thấy cảnh này cũng sắp hôn mê.

Đối phương không lên tiếng thì thôi, đã cho thấy thân phận, còn động thủ, quả thực chính là coi đối phương như không có gì, chính là tiết tấu vẽ mặt!

- Đáng ghét! Các ngươi rốt cuộc là ai? Được ai ra lệnh! Mặc dù Lạc Huyền Tông chúng ta không phải mạnh nhất Cửu Thiên giới, nhưng cũng không phải trái hồng mềm mặc người tùy tiện nắm...

Hư không xa xa, Lộ Châu không nghĩ đến Nhiếp Đồng sẽ cực đoan

như thế, trực tiếp động thủ, tức giận đến một hơi không tới, lên tiếng gào thét, không gian kích động, thật giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ xông lại.

Cường giả Xích Thiên cảnh giận dữ, thiên địa cũng vì đó lay động.

Dưới đài cao, tựa hồ mọi người cảm nhận được vị cường giả kia tức giận, từng cái từng cái sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy.

Mặc dù đối phương tức giận không phải nhằm vào bọn họ, nhưng cường giả Xích Thiên cảnh thực quá lợi hại, lửa giận thiêu đốt, không gian sẽ bị hòa tan, căn bản không phải bọn họ có thể chống cự!

- Lộ Châu... Lần này Trần gia thật xong...

Trần gia tộc trưởng Trần Ngạo Huyền sắc mặt khó coi, liên tục lùi về sau, nếu như cường giả Xích Thiên cảnh của Lạc Huyền Tông không tham dự, Trần gia bọn họ còn có thể chống lại một chút, một khi tham dự, bọn họ chắc chắn thất bại không thể nghi ngờ!

- Cùng tiểu tử này phí lời nhiều như thế làm gì, ngươi đã đến, ta giúp ngươi đi!

Không để ý tới mọi người giật mình, đối mặt Lộ Châu rít gào, Nhiếp Đồng lắc đầu một cái, khinh bỉ liếc nhìn, đột nhiên đưa tay về phía trước.

Ầm ầm!

Bàn tay của hắn như trong nháy mắt đột phá không gian, thời gian hạn chế, không biết kéo dài tới nơi nào. Không gian phương xa liên tục sụp xuống, - Haizz- một tiếng, một bóng người bị hắn vồ tới, nắm ở trong lòng bàn tay, liều mạng giãy dụa, nhưng không thể làm gì.

- Thái gia gia... Ngươi bắt Thái gia gia... Cái này không thể nào...

Nhìn thấy hắn tóm lấy bóng người, Lạc Cung suýt chút nữa bị dọa chết tươi.

Lão giả ở trong lòng bàn tay đối phương giống như con gà con, đúng là chỗ dựa lớn nhất của hắn, Thái gia gia Xích Thiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong.

Người khác không biết thực lực của Thái gia gia hắn, nhưng hắn rõ ràng, cho dù trong Cửu Thiên giới, cũng coi như siêu nhất lưu, cường giả đỉnh cao chân chính, hiện tại cường giả như thế ngay cả sức phản kháng cũng không có đã bị bắt tới...

Hiện tại hắn cuối cùng đã rõ ràng... Lần này đụng phải thiết bản, còn là một cái thiết bản rất lớn!

- Chuyện này...

- Bàn tay Phá Toái Hư Không, lan tràn ngàn tỉ dặm cách không chộp Lộ Châu tới?

- Xích Thiên cảnh trung kỳ cũng không làm được, lẽ nào thiếu niên này đã là Xích Thiên cảnh hậu kỳ hoặc đỉnh cao?

Trong nháy mắt xung quanh nghe được cả tiếng kim rơi.

Nhiếp Đồng tiện tay chộp Lạc Huyền Tông Lộ Châu tới, động tĩnh thực sự quá lớn, lúc này kẻ ngu đến đâu cũng rõ ràng, không phải đối phương ngông cuồng, mà là thực lực vượt ra phạm trù bọn họ có khả năng tưởng tượng.

- Tiền bối, vừa nãy là ta có mắt không tròng, có bao nhiêu mạo phạm, xin hãy tha lỗi!

------oOo------

Chương 1910: Cao điệu (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lộ Châu bị đối phương nắm ở trong lòng bàn tay, không thể động đậy, làm sao không rõ ràng, vội vàng xin lỗi.

Mặc dù người đại tông môn ngông cuồng, nhưng biết có những người chân chính đứng ở đỉnh thế giới, là bọn hắn không thể đối kháng.

- Đúng vậy đại nhân, tất cả sai lầm đều là ta, là ta sắc mê tâm khiếu, đắc tội Trần gia, sớm biết có tiền bối ở đây, cho ta mười lá gan cũng không dám ah!

Thấy Thái gia gia thừa nhận sai lầm, Lộ Cung xác nhận thiếu niên trước mắt này mạnh mẽ, gật đầu liên tục, hận không thể trực tiếp quỳ xuống, không còn bộ dáng hung hăng trước đó.

Co được dãn được, hắn có thể ở tuổi còn trẻ tu vi đạt đến như vậy, không chỉ có một Thái gia gia lợi hại, hiểu được xem xét thời thế, biết tiến thối, cũng là con đường bảo mệnh của hắn.

- Ca ca!

Thấy hai người nguyên bản càn rỡ lúc này sắc mặt như thế, Nhiếp Đồng không biết nên xử lý như thế nào.

Nếu như đối phương tiếp tục ngông cuồng, bóp chết là được, hiện tại dáng vẻ ấy, lại đánh giết, thực sự có vẻ lấy lớn ép nhỏ.

- Cút!

Nhiếp Vân khoát tay.

Tới đây là tìm kiếm biện pháp Thiên Đạo thoát ly thế giới, mà không phải giết chóc, lại nói loại chuyện nhỏ này, hắn cũng lười động thủ.

- Vâng!

Nghe nói như thế, đám người Lộ Châu, Lộ Cung như được đại xá, dồn dập vái lạy, xoay người muốn rời đi.

- Chậm đã!

Nhiếp Vân vẫn chưa nói chuyện, U Thương thánh nhân đi tới, lạnh

lùng nhìn mọi người.

- Chủ nhân nhà ta tha các ngươi đường sống, đó là cho các ngươi mặt mũi, bản thân chớ có không biết xấu hổ, không hiểu quy củ!

- Phải phải, là chúng ta không hiểu quy củ, xin chớ trách tội! Chuôi Thúy Ngọc Kiếm này, là ta ở một di tích thượng cổ thu được, đã vượt qua Tạo Hóa Tiên khí, bình Hồi Thiên Đan này, đối với Xích Thiên cảnh cũng hữu hiệu quả, kính xin tiền bối vui lòng nhận cho...

Lộ Châu lập tức rõ ràng ý của đối phương, vội vàng đưa tới vật quý giá nhất trên người.

- Các ngươi mắt mù sao? Còn không mau một chút!

Hắn đưa xong đồ vật, quay đầu quát với tứ đại gia tộc tộc trưởng.

Những người khác thấy Lộ Châu cũng không phản bác, nào còn dám phí lời, từng người lấy ra vật quý giá nhất trên người, không thể không nói, của cải của những người này vẫn rất phong phú, chỉ chốc lát, trước mặt U Thương thánh nhân liền có một đống đồ vật, từng cái đều giá trị liên thành, tỉ mỉ suy xét, so với đồ vật Trần Ngạo Huyền tế tự dùng còn trân quý hơn mấy chục lần.

- Này còn tạm được!

Nhìn đồ vật trước mắt, U Thương hưng phấn, đưa tới Dung nhiếp Vân.

- Ngươi cầm đi, cho ngươi!

Nhiếp Vân vung vung tay.

Tuy những bảo bối này quý giá, nhưng đối với hắn và Nhiếp Đồng mà nói xác thực tác dụng không lớn, hiện tại chân chính có thể thích hợp bọn họ, đích xác rất ít.

- Đa tạ thiếu gia!

Không nghĩ tới hắn ngay cả những đồ vật quý giá này cũng không

muốn, U Thương hưng phấn đến suýt chút nữa nhảy dựng lên, vội vàng thu cẩn thận.

Những bảo bối này đối với hắn có tác dụng cực lớn, nếu như một mực dừng lại ở Ngân Nguyệt giới mà nói, khẳng định không chiếm được, lúc này mới đi tới Cửu Thiên giới không lâu, liền đạt được nhiều như vậy... Xem ra theo một chủ nhân tốt, xác thực cực kỳ sáng suốt.

- Chúng ta cáo từ!

Tình cảnh này cũng lọt vào mắt đám người Lộ Châu.

Nguyên bản bọn họ cho rằng lợi hại nhất là hạ nhân này, sau đó cho rằng Nhiếp Đồng có khả năng lợi hại nhất, hiện tại mới hiểu được, trong ba người chân chính lợi hại vẫn là thiếu niên kia!

Bảo bối để cho bọn họ đau lòng không thôi đối với hắn vô dụng... Đây là cái thực lực gì?

Nghĩ rõ ràng những chuyện này, mọi người càng thêm cảnh giác, cáo từ một tiếng, rời khỏi đài cao, tốc độ chạy nhanh hơn bình thường mấy phần, hận không thể cha mẹ sinh nhiều hai chân.

Những người này vừa đi, tình cảnh có chút lúng túng, tuy đám người Trần Ngạo Huyền biết ba người trước mắt này cứu gia tộc của bọn họ, lại nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

- Trần Ngạo Huyền đa tạ ba vị đại nhân cứu tộc chi ân!

Một lát sau mới phản ứng được, Trần Ngạo Huyền cùng mọi người Trần gia đều đồng loạt quỳ xuống.

- Đi gia tộc của các ngươi rồi hãy nói!

Nhiếp Vân vẫy tay một cái, tất cả mọi người liền cảm thấy một lực lượng nâng bọn hắn dậy, không cách nào phản kháng, giờ mới hiểu được thực lực của hắn khủng bố, lúc trước Lộ Châu quả thực không đáng nhắc tới.

- Tiền bối mời tới bên này!

Biết ba người là cường giả siêu cấp, Trần Ngạo Huyền không dám thất lễ, trước tiên bay về gia tộc.

Căn cơ của Trần gia ở phủ đệ phía trước, bay xuống đài cao, liền đi tới bên trong, đám người Nhiếp Vân theo ở phía sau, chỉ còn lại Trần Lạc Dung, nhìn bóng lưng của Nhiếp Vân, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, do dự một chút cũng đi theo.

Dưới cái nhìn của nàng, đối phương muốn đi gia tộc nói chuyện, nhất định là nói sự tình kết hôn, dù người này thực lực mạnh mẽ, là bạch mã vương tử được vô số nữ nhân tha thiết ước mơ, nhưng nàng không biết đối phương, cứ như vậy gả cho hắn, vẫn còn có chút do dự.

- Khẳng định đã sớm yêu thích ta rồi, nếu không làm sao trùng hợp nắm lấy tú cầu như vậy?

Trong lòng như có nai con nhảy loạn:

- Nếu như hắn đưa ra ngày hôm nay liền kết hôn thì làm sao bây giờ?

Mơ mơ màng màng trở về nghị sự điện của Trần gia, mới vừa tiến vào, liền thấy thiếu niên ngồi ở chủ vị, nhìn lại, sắc mặt không khỏi đỏ bừng, hàm răng cắn chặt làm ra quyết định.

- Ngươi muốn ta gả cho ngươi cũng được, thế nhưng ta là người Trần gia, không thể rời Trần gia...

Vài bước đi tới trước mặt, Trần Lạc Dung vội nói.

- Gả cho ta?

Nhìn thấy đối phương cắn chặt môi ngọc, ánh mắt ướt át, Nhiếp Vân lắc đầu, nhẹ nhàng nở nụ cười:

- Ngươi nghĩ nhiều rồi!

Nhiếp Vân nói xong liền không hề để ý tới Trần Lạc Dung, tiếp tục cùng Trần Ngạo Huyền nói chuyện.

- Ngươi...

Chứng kiến thái độ của hắn như vậy, Trần Lạc Dung thiếu chút nữa sụp đổ.

Đây là tình huống như thế nào?

Bổn sự của ngươi lớn như vậy, nếu không muốn bắt tú cầu, tú cầu khẳng định không thể rơi vào tay ngươi a!

Bắt được tú cầu, tương đương xác nhận việc hôn nhân này, kết quả, ngươi lại nói ta suy nghĩ nhiều... Không đùa người như vậy a!

Trên mặt Trần Lạc Dung sương lạnh, con mắt đen nhánh trừng Nhiếp Vân, trong nội tâm cười lạnh:

- Trang đi, ta nhìn ngươi có thể giả bộ tới khi nào...

Nàng cho rằng đối phương làm như vậy, là lạt mềm buộc chặt, thủ đoạn cố ý hống nữ hài tử!

Nàng đối với dung mạo của mình vẫn rất có tự tin, vô số nam tử chỉ nhìn thoáng qua, liền triệt để rơi vào tay giặc, nàng không tin đối phương có thể bỏ qua dung nhan của nàng!

------oOo------

Chương 1911: Trần gia lão tổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trừng đối phương một hồi, phát hiện đối phương căn bản không có nhìn tới, là chân chính bỏ qua, nàng lại có chút không cam lòng.

- Ngươi đến cùng có ý gì? Là chê ta xấu hay là cái gì?

Trần Lạc Dung tiến về phía trước một bước, lông mi giương lên.

Bất quá còn không có tới gần, U Thương thánh nhân đã đi tới, vươn tay, mặt không biểu tình:

- Trần Lạc Dung tiểu thư, không nên vô lễ với thiếu gia của chúng ta, nếu không, ta sẽ giết ngươi!

- Ngươi...

Chứng kiến biểu lộ lạnh lùng của đối phương, nhớ tới thủ đoạn vừa rồi, sắc mặt của Trần Lạc Dung khó coi, muốn nói điều gì, lại cái gì cũng nói không nên lời.

- Dung nhi, không được vô lễ với tiền bối!

Trần Ngạo Huyền chứng kiến con gái như vậy, lắc đầu.

Con gái thiên sinh lệ chất, hơn nữa thiên phú rất mạnh. Đối với bất luận nam nhân gì đều chẳng thèm ngó tới, mà bây giờ chủ động muốn nói chuyện với vị tiền bối này, thậm chí không tiếc nói ra lời lập gia đình, đủ thấy đã động tâm, nhưng tiếc hoa rơi cố ý, nước chảy vô tình, đối phương căn bản không quan tâm!

Con gái có khả năng còn không nhìn ra, nhưng hắn sống nhiều năm như vậy, đối với nhân tâm cực kỳ hiểu rõ. Liếc liền nhìn ra, đối phương là thật sự không quan tâm, cũng không phải cố lộng huyền hư!

Cũng đúng, loại thực lực này, dạng nữ nhân gì chưa thấy qua, tuy con gái ưu tú, nhưng ở trong mắt đối phương, còn kém nhiều lắm!

- Vâng, phụ thân!

Trần Lạc Dung cắn răng lui qua một bên.

- Còn không biết tính danh của tiền bối, lần này đã cứu Trần gia chúng ta, thật cảm tạ đại ân đại đức...

Quát xong con gái, Trần Ngạo Huyền cười chắp tay với Nhiếp Vân.

- Ta gọi Nhiếp Vân!

Nhiếp Vân không có vẻ kiêu ngạo gì, cười nói:

- Mang ta đi xem lão tổ của các ngươi!

- Ngươi... Ngươi biết?

Trần Ngạo Huyền biến sắc.

- Trần gia có thể trở thành một trong tứ đại gia tộc, khẳng định có cường giả Xích Thiên cảnh tọa trấn. Hiện tại bị đuổi ra, nhân tài tàn lụi chỉ là thuyết pháp của người khác, nhất định là bởi vì lão tổ xảy ra chuyện!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Người khác nói Trần gia nhân tài tàn lụi mới bị khi nhục, kỳ thật Nhiếp Vân biết rõ, đạt tới loại thế lực như bọn hắn. Nhân tài nhiều hơn nữa cũng vô dụng, quan trọng nhất là chiến lực đỉnh phong!

Nhất định là lão tổ của bọn hắn xuất hiện vấn đề, Lạc Huyền Tông mới có thể đuổi tận giết tuyệt, nếu không, cho mười cái lá gan cũng không dám!

- Vâng! Lão tổ của chúng ta hoàn toàn chính xác xảy ra chuyện, ba tháng trước đi tham gia hội nghị cửu đại tông môn liên hợp, sau khi trở về liền bị thương, cũng không có nói với chúng ta, nói muốn bế quan, vốn chúng ta cũng không phát giác ra cái gì, ai ngờ ba ngày sau, cửa đá mở ra mới phát hiện hắn đã biến thành một tảng đá, giống như pho tượng...

Trần Ngạo Huyền thở dài lắc đầu:

- Chuyện này, chỉ có ta biết rõ, sở mọi người khủng hoảng, ai cũng không dám nói...

- Gia gia biến thành tảng đá? Cha... Ngươi nói là thật?

Trần Lạc Dung ở một bên sinh hờn dỗi, khuôn mặt biến đổi, chẳng quan tâm sinh khí nữa, toàn thân run rẩy.

Vị lão tổ kia, đúng là gia gia của nàng, bình thường đối với nàng vô cùng tốt, cho tới nay đều tưởng rằng bế quan, không nghĩ tới lại biến thành thạch đầu.

- Ân!

Trần Ngạo Huyền gật gật đầu:

- Lạc Huyền Tông tựa hồ biết rõ chuyện này, về sau bắt đầu đánh chủ ý Dung nhi, lão tổ một mực không có tỉnh, ta cũng không dám nói, chỉ có thể kéo, đến cuối cùng kéo không được, mới nhớ tới biện pháp tế tự trời xanh tìm kiếm con rể, kết quả... Ai!

- Nhiếp Vân tiền bối, ngươi có thể cứu gia gia của ta không? Van cầu ngươi cứu ngài a!

Trần Lạc Dung tiến về phía trước một bước, quỳ gối ở trước mặt Nhiếp Vân.

Trước kia nàng còn nghĩ ngợi lung tung, cảm thấy Nhiếp Vân là lạt mềm buộc chặt, hiện tại một chút cũng không có loại ý nghĩ này nữa.

Nàng không ngốc, nghe thế đã hiểu được, nhất định là cửu đại tông môn liên hợp động thủ với gia gia của nàng, nếu không, cường giả Xích Thiên cảnh làm sao sẽ biến thành tượng đá?

Cửu đại tông môn liên hợp động thủ, khẳng định đã có thủ đoạn tất sát, tuyệt sẽ không xuất thủ cứu giúp, như vậy duy nhất có thể cứu gia gia nàng, chỉ có thiếu niên nhìn không ra sâu cạn trước mắt.

- Chỉ cần ngươi có thể cứu sống gia gia, để cho ta trả giá như thế nào cũng được, cho dù ngươi không muốn lấy ta... Để cho ta làm thị thiếp... hạ nhân cũng được!

Thấy đối phương không nói lời nào, Trần Lạc Dung cắn răng nói.

Thị thiếp, ở Cửu Thiên giới địa vị cực thấp, không khác nô lệ bao nhiêu, mục đích chủ yếu là cung cấp đối phương vui đùa hưởng dụng, không có danh phận, không có nhân quyền, thời điểm muốn, tùy thời hầu hạ, thời điểm không muốn, đuổi qua một bên.

Vì gia gia, có thể làm ra loại quyết định này, đủ thấy nàng quan tâm.

- Đi xem a!

Nhiếp Vân lắc đầu, cũng không trả lời, đứng dậy.

- Vâng!

Trần Ngạo Huyền vội vàng dẫn đường.

Sau khi mấy người rời khỏi, Trần Lạc Dung cũng đứng dậy, trên mặt âm tình bất định.

Thằng này đến cùng xảy ra chuyện gì? Hạ nhân cũng không muốn... Chẳng lẽ mình thực kém cỏi như vậy...

.....

- Đây chính là lão tổ gia tộc, cũng là gia phụ!

Chỉ chốc lát, mọi người đi tới một tầng hầm ngầm bịt kín, vừa tiến vào trong đó, lập tức chứng kiến một tượng đá đứng ở trong đó.

Chung quanh tượng đá có phong ấn rậm rạp chằng chịt, ngăn cách toàn bộ khí tức, xem ra hẳn là khi còn sống lão giả bố trí, sợ người khác phát hiện dấu vết để lại.

Chỉ sợ cũng là những bố trí này, mới không có để cho người của Lạc Huyền Tông phát giác, mới khiến Trần gia tránh một kiếp.

Đối phương muốn kết hôn Trần Lạc Dung, có thể cũng là thăm dò, kết quả phát hiện Trần gia lão tổ đến cuối cùng không có xuất hiện, lúc này lá gan mới lớn lên.

- Những phong ấn này là trước khi gia phụ biến thành tượng đá,

dùng tu vi còn sót lại hội tụ, cường giả Xích Thiên cảnh trung kỳ cũng không thể phá vỡ, tiền bối ngươi xem...

Trần Ngạo Huyền nhìn thoáng qua phong ấn, bất đắc dĩ lắc đầu.

Bằng vào thực lực của hắn, là không thể nào phá vỡ.

- Cái này đơn giản!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, ngón tay nhẹ nhẹ một chút, phong ấn trước mặt lập tức tiêu tán không còn chút dấu vết nào.

- Lợi hại...

Thấy hắn tiện tay phá vỡ phong ấn, thần sắc của Trần Ngạo Huyền ngưng tụ.

Đây không phải lợi hại bình thường a!

Hạ nhân Xích Thiên cảnh, đệ đệ Xích Thiên cảnh, hắn lợi hại hơn... Tại sao có thể có tổ hợp như vậy?

- Đây là một loại độc, sau khi xâm nhập huyết mạch, nương theo huyết dịch lưu động toàn thân sẽ cứng lại thành Thạch Đầu, lợi hại!-

Phá vỡ phong ấn, Nhiếp Vân đi về phía trước hai bước, không tự chủ được gật đầu.

------oOo------

Chương 1912: Tứ Phương đỉnh (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiền bối... Ngươi có thể trị được không?

Nghe được là một loại độc, tim của Trần Ngạo Huyền trầm xuống, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

- Độc này có thể độc cường giả Xích Thiên cảnh thành nham thạch, tuy nói khó giải, bất quá với ta mà nói, không coi vào đâu!

Nhiếp Vân cười ha ha.

Hắn có thiên phú Kịch Độc sư, có thể giải Chư Thiên chi độc, tuy chất độc này rất lợi hại, nhưng ở trong mắt hắn xem ra, như trước không có vấn đề gì.

- Có thể giải? Tiền bối, ngươi nói cần dược liệu gì, cho dù Trần Ngạo Huyền ta đi khắp thiên hạ cũng tìm tới cho ngươi...

Nghe được trả lời khẳng định, Trần Ngạo Huyền hưng phấn, vội hỏi.

- Không cần!

Dược liệu? Nói giỡn, nếu như dùng dược liệu mà nói, Kịch Độc thiên phú còn có tác dụng gì?

Bàn tay của Nhiếp Vân nhẹ nhàng trảo một cái.

Hô!

Lập tức, liền chứng kiến tượng đá dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được biến thành da người, ngay sau đó có hô hấp.

- Cha...

Không nghĩ tới đối phương tiện tay trảo một cái liền bài trừ kịch độc, khôi phục nhanh như vậy, Trần Ngạo Huyền cảm thấy đầu óc chuyển không đến, bất quá, khi thấy tượng đá chậm rãi mở to mắt, lộ ra ánh mắt hiền lành, lại không nghi ngờ gì, vội vàng vọt tới.

- Gia gia!

Trần Lạc Dung cũng từ phía sau đi qua, bổ nhào vào trong ngực lão nhân.

- Các ngươi làm sao vậy?

Lão giả vừa mới thanh tỉnh, có chút mê hoặc, một lát sau nhớ ra, vẻ mặt ngạc nhiên:

- Ta không phải trúng độc, biến thành tượng đá sao? Các ngươi cứu ta?

- Là vị Nhiếp Vân tiền bối này cứu được ngươi...

Trần Lạc Dung chỉ.

- Nhiếp Vân tiền bối?

Lão giả ngẩng đầu nhìn Nhiếp Vân, cảm thụ thoáng một phát, rõ ràng không phát hiện được thực lực của đối phương, lập tức kinh ngạc:

- Đa tạ tiền bối xuất thủ cứu giúp...

Hắn cũng không thể phát hiện thực lực, khẳng định không đơn giản!

Còn nữa, có thể phá vỡ phong ấn hắn lưu lại, sao lại là người đơn giản?

- Có phải Cửu đại tông môn muốn săn giết Thiên Đạo hay không?

Không để ý tới hắn cảm kích, Nhiếp Vân nhàn nhạt hỏi.

- Săn giết Thiên Đạo?

Bốn chữ này vừa ra, hào khí của cả gian phòng lập tức cứng lại.

Thiên Đạo, cao cao tại thượng, chỉ cần là người của Cửu Thiên giới, đều lòng mang kính ý, không dám đi quá giới hạn, thậm chí ngay cả nói bậy cũng không dám nói, lúc này Nhiếp Vân trực tiếp mở miệng nói “săn giết”, tất cả mọi người cảm thấy nội tâm sinh ra hàn ý, không dám nói tiếp.

- Ngươi... Làm sao ngươi biết?

Một lát sau, thanh âm của Trần gia lão tổ run rẩy hỏi.

- Đoán!

Nhiếp Vân cười nói.

Hắn đúng là đoán, lại nói tiếp cũng không khó.

Căn cứ U Thương giới thiệu, người của Cửu Thiên giới nên kính sợ Thiên Đạo, nhưng theo tiếp xúc với Lộ Công Huyền, cũng không chứng kiến hắn sợ hãi, ngược lại còn miệt thị Thiên Đạo.

Hơn nữa Thiên Đạo truyền đến thanh âm cầu cứu, cùng với tình huống của Trần gia, kết hợp lại, rất dễ dàng minh bạch tình huống chân thật... Hiện tại tình cảnh của Thiên Đạo khẳng định không tốt, Trần gia lão tổ bởi vì cự tuyệt cộng đồng săn giết, lúc này mới bị hãm hại...

Chính bởi vì nghĩ tới những thứ này, Nhiếp Vân mới quyết định xuất thủ cứu Trần gia, sau đó để cho Trần Ngạo Huyền dẫn hắn tới, cứu chữa vị lão tổ này.

- Đoán?

Trần gia lão tổ run rẩy.

Đoán được chân tướng? Thiệt hay giả?

- Gia gia, đây là thật sao?

Trần Lạc Dung không thể tin được.

- Là thật!

Trần gia lão tổ thò tay điểm ra, muốn bố trí phong ấn, kết quả chứng kiến bộ dạng bình tĩnh của Nhiếp Vân, biết rõ mặc dù không cần bố trí, lời của bọn hắn cũng truyền không ra ngoài, lúc này mới yên tâm lại, thở dài một tiếng:

- Lần trước cửu đại tông môn, tứ đại gia tộc tổ chức hội nghị, Cửu Thiên tông tông chủ, đưa ra muốn luyện hóa Thiên Đạo, liên hợp chúng ta cùng một chỗ... Ta phản đối, cũng không đồng ý, vì vậy lọt vào họa sát thân này...

- Cửu Thiên tông tông chủ là đệ nhất tông môn của Cửu Thiên giới, tông chủ cũng chính là Cửu Thiên giới đệ nhất cao thủ, Tuất Triết!

Thấy Nhiếp Vân có chút không hiểu, Trần Ngạo Huyền giải thích.

Trần gia lão tổ nói cùng hắn đoán không sai biệt lắm, cơ bản không có gì khác nhau, cửu đại tông môn không biết từ nơi nào đến lá gan, chuẩn bị săn giết Thiên Đạo, bởi vì Trần gia lão tổ phản đối, nên bị xa lánh, bị hạ sát thủ.

- Cho dù phản đối, cũng không đến mức hạ độc chết ngươi a, còn để cho Trần gia diệt vong, chẳng lẽ Trần gia các ngươi có bí mật gì?

Nhiếp Vân dừng lại một chút hỏi.

Bất kể nói thế nào, lão giả này cũng là Xích Thiên cảnh, mặc dù không đồng ý, cũng có thể từ từ mưu đồ, lại nói muốn hạ sát thủ, cũng sẽ trực tiếp đánh chết, cần gì hạ độc? Làm như vậy, trừ khi Trần gia có bí mật đặc thù, để cho bọn hắn mưu đồ, lôi kéo không thành, liền hạ độc thủ.

- Đại nhân thật sự là liệu sự như thần!

Trần gia lão tổ lắc đầu:

- Bọn hắn muốn Tứ Phương đỉnh của gia tộc ta!

- Tứ Phương đỉnh?

- Trần gia chúng ta ở rất nhiều năm trước không hề giống hiện tại. Ngược lại là đứng đầu tứ đại gia tộc, cùng Cửu Thiên tông bình khởi bình tọa! Khi đó Thiên Địa sơ khai, Hỗn Độn khí lưu thường thường xâm nhập thế giới, để cho sinh linh thống khổ! Lão tổ gia

tộc ta cùng với chư cường giả lúc ấy, liên hợp sưu tập chư thiên bảo vật, luyện chế ra bốn Tứ Phương đỉnh, trấn thủ bốn phương, ngăn cách Hỗn Độn khí lưu!

Trần gia lão tổ chậm rãi nói ra lịch sử thượng cổ của Cửu Thiên giới.

- Ngăn cách Hỗn Độn khí lưu, Cửu Thiên giới được phát triển cực lớn, nhưng thế giới lúc đó cũng không ổn định, vì vậy các vị tổ tiên thương nghị, do bốn người thực lực mạnh nhất khống chế Tứ Phương đỉnh, hiệp trợ Thiên Đạo phát triển, vững chắc Thiên Địa trật tự!

- Trần gia lão tổ chúng ta may mắn khống chế một Tứ Phương đỉnh, trải qua không biết bao nhiêu năm, Thiên Địa dần dần ổn định, Thiên Đạo cũng dần dần tăng cường, Tứ Phương đỉnh không còn tác dụng, bị bốn cường giả mang về thế lực mình! Tuất Triết hạ độc ta, bức bách ta, đơn giản là muốn ta giao ra vật ấy.

- Tứ Phương đỉnh, trấn thủ tứ phương... Chẳng lẽ bằng vào đại đỉnh này, có thể luyện hóa Thiên Đạo?

- Không sai! Nghe nói bởi vì Tứ Phương đỉnh ở lúc Thiên Địa sơ khai liền xuất hiện, dung hợp khí tức thế giới, đúng là đồ vật tốt nhất khắc chế Thiên Đạo, chỉ cần bốn đỉnh tề tựu, luyện hóa Thiên Đạo dễ như trở bàn tay!

Trần gia lão tổ nói.

- Vậy vì cái gì ngươi không đồng ý? Tuất Triết kia hứa hẹn cho ngươi chỗ tốt gì?

Nhiếp Vân hỏi tiếp.

Luyện hóa Thiên Đạo, không có khả năng tất cả mọi người chia đều, đã như vậy, Tuất Triết khẳng định hứa hẹn chỗ tốt cho những người khác, nếu không không có khả năng để người khác đồng ý.

------oOo------

Chương 1913: Tứ Phương đỉnh (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tuất Triết hứa hẹn đương nhiên khiến người tâm động, một khi giúp hắn luyện hóa Thiên Đạo, đột phá cảnh giới, gúp bọn ta mỗi người tăng lên một cấp bậc!

Trần gia lão tổ nói tiếp:

- Ngươi cũng biết tu vi đạt tới chúng ta, tu vi mỗi đề thăng một cấp nên khó bao nhiêu, không thể không nói, cái dụ dỗ này thật sự quá lớn, ngay cả ta cũng động tâm không thôi! Sở dĩ không đáp ứng, là vì tổ tiên đã từng lưu lại lời nói! Thiên Đạo không thể luyện hóa, nếu không, toàn bộ thế giới sẽ xuất hiện đại tai nạn!

Nhiếp Vân cảm thán:

- Tổ tiên của ngươi nói rất đúng!

Đâu chỉ đại tai nạn, một khi Thiên Đạo bị luyện hóa, toàn bộ thế giới sụp đổ, thật giống như Nho giới, Phật giới, Đạo giới! Chính bởi vì Thiên Đạo bị luyện hóa, mà một lần nữa biến thành Hỗn Độn.

Nếu như Trần gia lão tổ đáp ứng, chỉ sợ hiện tại Cửu Thiên giới đã không tồn tại rồi.

Tuất Triết làm Cửu Thiên giới đệ nhất nhân, nên biết rõ ràng điểm ấy, lại còn không chút do dự làm như vậy, xem vô số sinh linh không có gì, dã tâm to lớn, làm cho người tắc luỡi.

- Hiện tại Tứ Phương đỉnh ở địa phương nào?

- Tứ Phương đỉnh bị ta dấu ở một chỗ, nhưng tiếc, tu vi của ta thật sự quá thấp, đến bây giờ còn không thể luyện hóa, nếu có thể luyện hóa, cho dù đối phương hạ độc, cũng tuyệt đối không có việc gì!

Trần gia lão tổ cảm thán.

- Đoán chừng Tứ Phương đỉnh của ngươi đã bị tìm được, hơn nữa còn bị người luyện hóa!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Cái này...

Nghe hắn nói như vậy, Trần gia lão tổ giờ mới hiểu được, đồng tử co rụt lại.

Không sai, nếu như Tứ Phương đỉnh không bị đối phương tìm được, đối phương sao dám quang minh chính đại tới tìm Trần gia phiền toái như thế? Dám công nhiên không tôn kính Thiên Đạo như vậy?

- Tiền bối, bây giờ nên làm gì? Bọn hắn tìm được Tứ Phương đỉnh, khẳng định bắt đầu luyện hóa Thiên Đạo rồi, một khi Thiên Đạo bị triệt để luyện hóa, phiền toái liền lớn hơn!

Trần gia lão tổ lộ vẻ lo lắng.

- Biện pháp duy nhất là mau chóng tìm được bọn hắn, giải cứu Thiên Đạo ra!

Nhiếp Vân ngẩng đầu lên, con mắt như nhìn thấu vô số hư không.

- Tìm được bọn hắn? Bọn hắn bắt lấy Thiên Đạo, nhất định sẽ tìm địa phương che giấu luyện hóa, đi chỗ nào tìm? Cho dù ta cũng không biết a!

- Không cần tìm, đoán cũng có thể đoán được, đối phương đã muốn luyện hóa Thiên Đạo, khẳng định phải tìm chỗ an toàn nhất, trên thế giới này, địa phương nào đối với Tuất Triết mà nói là an toàn nhất?

Nhiếp Vân nở nụ cười.

- Cửu Thiên tông? Ngươi nói là Cửu Thiên tông!

Trần gia lão tổ có ngốc cũng hiểu được, trong mắt mang theo ý cầu khẩn.

- Tiền bối, xin ngài xuất thủ, cứu Cửu Thiên giới chúng ta!

- Ta vừa vặn tìm Thiên Đạo của các ngươi có chuyện hỏi thăm, qua xem cũng không sao!

Nhiếp Vân gật đầu.

Thiên Đạo của Cửu Thiên giới có thể truyền lại ý niệm ra, đúng là hắn đang cần gặp.

- Vậy lúc nào chúng ta xuất phát?

Thấy hắn đồng ý, Trần gia lão tổ hưng phấn đến vội vàng gật đầu.

Nhiếp Vân ngăn hắn lại:

- Trước không vội, nói cho ta biết thực lực và nội tình của Tuất Triết, cùng với tám đại tông môn khác! Nếu như ngay cả điều này cũng không biết, tùy tiện đi qua, chẳng phải muốn chết sao!

Đi Cửu Thiên tông cứu vớt Thiên Đạo, phải đối mặt chư cường giả của Cửu Thiên giới, nếu như ngay cả thực lực của đối phương cũng không biết rõ ràng, như vậy không chỉ không cứu được Thiên Đạo, ngược lại bị người vây quang, vậy thì xong đời.

- Thực lực của Tuất Triết là Xích Thiên cảnh đỉnh phong, cách Tru Thiên cảnh mạnh nhất cũng chỉ có một đường, hắn luyện hóa Thiên Đạo mục đích đúng là vì đột phá, trùng kích Tru Thiên cảnh! Về phần lão tổ của tám đại tông môn khác, đại bộ phận đều ở Xích Thiên cảnh trung kỳ, chỉ có một vị Xích Thiên cảnh hậu kỳ!

Trần gia lão tổ do dự một chút, chậm rãi nói.

- Nửa bước Tru Thiên cảnh? Không đáng để lo!

Nghe được thực lực của Tuất Triết không bằng mình, Nhiếp Vân khoát khoát tay, sắc mặt trầm thấp, ánh mắt lộ ra cảnh giác:

- Lần trước cửu đại tông môn tụ hội, ngươi có phát hiện người dị thường, hoặc là sự tình dị thường gì không!

- Người dị thường?

Trần gia lão tổ nhíu mày, cẩn thận nghĩ một lát:

- Ngươi nói như vậy, ta thật đúng là nghĩ tới, lần hội nghị kia, Tuất Triết có chút không đúng, một hạ nhân của hắn thỉnh thoảng nói chuyện với hắn, để cho người cảm giác quyết định của hắn, đều là hạ nhân kia truyền đạt!

- Hạ nhân? Đúng rồi! Xem ra vũng nước đục này, không phải dễ nhúng vào a!

Xác định suy đoán của mình, Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

- Ý của đại nhân là hạ nhân kia không đơn giản?

Trần gia lão tổ nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn.

- Ta không biết! Chỉ là cảm thấy, người sinh trưởng ở Cửu Thiên giới, tại sao lại đột nhiên nghĩ đến luyện hóa Thiên Đạo? Cửu đại tông môn tuân theo ý niệm của Thiên Đạo quản lý thế giới, nên cực kỳ tôn trọng Thiên Đạo, nếu như muốn luyện hóa, sau lưng không có người chỉ điểm, là tuyệt không có khả năng!

Nhiếp Vân nói ra suy đoán.

- Vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

- Rất đơn giản, trực tiếp đi qua là được!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Trực tiếp đi qua? Cái này...

Trần gia lão tổ mở to hai mắt nhìn.

Biết rõ có một vị nửa bước Tru Thiên cảnh, nhiều cường giả Xích Thiên cảnh, còn có một hạ nhân không biết thực lực cụ thể, còn dám nói như vậy, thực lực của thiếu niên trước mắt đạt đến mức nào rồi hả?

Nửa bước Tru Thiên cảnh? Hay Tru Thiên cảnh chính thức?

- Ta cũng muốn đi!

Trần Lạc Dung đi tới.

- Ngươi?

Nhìn thiếu nữ bộ ngực nhô lên, trong mắt mang theo kiên định, Nhiếp Vân nở nụ cười:

- Tỉnh lại đi, loại thực lực này đi qua, cùng muốn chết không có gì khác nhau, ta không rảnh cứu ngươi!

- Ta... sẽ tự bảo vệ mình!

Từ nhỏ đến lớn đều là thiên tài, lần thứ nhất bị khinh thị như thế, đôi má của Trần Lạc Dung đỏ lên.

- Ngươi vẫn là ở chỗ này bảo hộ Trần gia đi!

Không để ý tới yêu cầu của nàng, Nhiếp Vân khẽ vẫy tay, không gian vặn vẹo, thời gian nháy con mắt, trước mặt mọi người xuất hiện một chiếc chiến thuyền cực lớn.

Hô!

Nhiếp Vân, Nhiếp đồng, U Thương cùng Trần gia lão tổ rơi vào trên tàu.

- Đợi ta một chút...

Trần Lạc Dung nhảy lên muốn theo vào, chỉ thấy chiến thuyền cực lớn chấn động, thời gian nháy con mắt đã mất đi tung tích.

- Đáng giận, vì sao không mang ta theo, bất kể nói thế nào ta cũng là cường giả Tiên Quân, chắc chắn sẽ không cản trở a...

Thấy đối phương trực tiếp ly khai, lại tìm không thấy tung tích, Trần Lạc Dung tức giận đến oa oa gọi bậy.

------oOo------

Chương 1914: Cửu Thiên tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trần Lạc Dung nàng lúc nào bị qua đãi ngộ như thế. Nam nhân khác đều tranh đoạt lấy lòng, mà vị này, quả thực như đối đãi người bình thường.

- Vị Nhiếp Vân đại nhân này cùng chúng ta là người của hai thế giới, hắn sẽ không thích ngươi đâu!

Trần Ngạo Huyền đi tới, vỗ bả vai con gái, cũng nhìn lên không trung, không ngừng cảm khái.

- Vì cái gì? Ta cũng không yếu, tuy thực lực bây giờ kém hắn, nhưng thời gian dài nhất định có thể đuổi theo! Dựa vào cái gì hắn không thích ta?

Mặc dù biết kết quả này, nhưng Trần Lạc Dung không thể tin được.

- Rất đơn giản, cấp độ sinh mệnh không giống, nhận thức cũng không giống, hắn là Thần Long trên chín tầng trời. Mà chúng ta là cá chạch trong nước bùn, ngươi cảm thấy Thần Long sẽ yêu cá chạch sao?

Trần Ngạo Huyền cười nói.

- Thần Long? Cá chạch?

Trần Lạc Dung thần sắc cô đơn.

Phụ thân nói không sai, đúng là như thế, tuy nàng ở trong cùng thế hệ xem như thiên phú không kém, cái gì cũng rất ưu dị, nhưng cũng phải là so với người nào, so với thiếu niên kia, tất cả kiêu ngạo, tự hào của nàng đều không coi vào đâu.

- Hắn sẽ không yêu mến ta, nhưng đến cùng là dạng nữ nhân gì đáng giá hắn yêu, hơn nữa yêu đến sâu sắc như vậy?

Nhận rõ ràng điều kiện của bản thân, Trần Lạc Dung thất lạc, nhưng lại không thương tâm, dù sao nàng đối với Nhiếp Vân chỉ là thưởng thức, không đạt tới tình trạng ưa thích.

Cùng Nhiếp Vân tiếp xúc thời gian không dài, nhưng nàng có thể từ trong nội tâm đối phương cảm nhận được ý nghĩ yêu thương cùng quyến luyến với một người nồng đậm, tuy ánh mắt của hắn biểu hiện vô cùng lạnh nhạt, nhưng đáy lòng tuyệt đối có một nữ nhân, lại để cho hắn say mê.

Đây không phải nhìn ra cũng không phải hỏi, mà là mẫn cảm của một nữ nhân!

Nàng bây giờ biết rõ không xứng với Nhiếp Vân, nên không hề xoắn xuýt, chỉ là trong nội tâm nghi hoặc, đến cùng dạng nữ nhân gì, có thể làm cho thiếu niên thoạt nhìn lạnh nhạt kia, nóng ruột nóng gan, chấp nhất như thế.

.....

- Cửu Thiên tông ở địa phương nào?

Ly khai Trần gia, Nhiếp Vân đứng ở đầu thuyền, hỏi Trần gia lão tổ.

- Ở hướng đông nhất của Cửu Thiên giới, tới gần Hỗn Độn hải dương!

Trần gia lão tổ chỉ:

- Toàn lực phi hành mà nói, cần đại khái một ngày có thể tới!

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu, đứng ở đầu thuyền, cũng không nhanh, tùy ý Cổ Long Chu chậm chạp tiến lên.

Đương nhiên, chậm chạp là nhằm vào hắn, thực tế tốc độ đã vượt qua Xích Thiên cảnh bình thường toàn lực phi hành.

- Ca ca, không phải sốt ruột cứu Thiên Đạo sao? Tại sao đi chậm như vậy?

Trần gia lão tổ không biết tốc độ toàn lực thi triển của Nhiếp Vân, nên không kỳ quái, nhưng Nhiếp Đồng có chút nghi ngờ.

Mọi người sốt ruột đi Cửu Thiên tông cứu Thiên Đạo, vì sao đi chậm như vậy? Không phải càng nhanh càng tốt sao?

- Thế giới này phát sinh rung chuyển sao?

Nhiếp Vân cũng không trả lời, ngược lại hỏi một câu.

- Cái này... Còn không có!

Nhiếp Đồng lập tức minh bạch ý của hắn.

Bọn hắn trải qua Thiên Địa hủy diệt, biết rõ một khi Thiên Đạo phát sinh vấn đề, toàn bộ thế giới sẽ rung chuyển, hiện tại bốn phía gió êm sóng lặng, Thiên Đạo nên vô cùng an toàn, khoảng cách bị người luyện hóa còn xa lắm.

- Đã không có, liền không cần phải gấp, có thể vừa phi hành vừa nhìn xem thế giới này, đối với tu hành cũng có chỗ tốt!

Lẳng lặng đứng ở đầu thuyền, tựa như tượng đá, thân hình của Nhiếp Vân hoàn toàn dung hợp vào tự nhiên.

- Vâng!

Biết rõ cách nghĩ của ca ca, Nhiếp Đồng cũng không nóng nảy, đi đến đầu thuyền, quan sát xuống phía dưới.

Cửu Thiên giới không hổ là thế giới lớn hơn Thiên Địa Lục Đạo, đứng ở trên thuyền nhìn xem, trước mắt thời không rộng lớn bao la bát ngát, sơn mạch, dòng sông khí thế hùng hồn, để cho người tâm tình cởi mở, thoải mái nói không nên lời.

Thường xem non sông có thể làm cho tâm cảnh người buông lỏng, kiến thức cùng tư duy có tăng trưởng.

Loại tư duy tăng trưởng này tuy vô dụng với Nhiếp Đồng, lại có thể để cho hắn cảm nhận được một thế giới khác bất đồng, tầm mắt khoáng đạt không ít.

- Đây là Thiên Đạo của Cửu Thiên giới... có chút bất đồng Thiên Địa Lục Đạo...

Nhiếp Đồng quan sát, mà Nhiếp Vân thì nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Hắn có được thiên phú Thiên Đạo sư, có thể khống chế Thiên Đạo của Thiên Địa Lục Đạo, cùng ở đây hơi có khác biệt.

Cái thế giới này, diện tích lãnh thổ bao la, lực lượng Thiên Đạo càng lớn, lực khống chế càng mạnh hơn nữa, dùng thiên phú Thiên Đạo sư tới câu thông, mặc dù không có cảm giác áp bách quá lớn, lại có thể cảm thấy một loại lịch sử tang thương cùng trầm trọng.

Cảm ngộ không biết bao lâu thời gian, Nhiếp Vân mở to mắt.

- Thiên phú Thiên Đạo sư đã hoàn toàn thích ứng thế giới này, nếu như ta nguyện ý, thậm chí có thể chính mình hóa thân Thiên Đạo!

Thiên Đạo của từng thế giới đều có chút khác biệt, nhưng bản chất giống nhau, sử dụng thiên phú Thiên Đạo sư nghiên cứu một hồi, đã triệt để hiểu rõ quy luật của Thiên Đạo nơi này, thậm chí chỉ cần nguyện ý, hắn cũng có thể thay thế Thiên Đạo, khống chế toàn bộ Cửu Thiên giới.

Bất quá, nếu làm như vậy, sẽ giống như Đạm Đài Lăng Nguyệt, biến thành tử vật, không cách nào sống lại.

- Hai vị đại nhân, phía trước là Cửu Thiên tông!

Trong nội tâm cảm thán, lập tức nghe được thanh âm của Trần gia lão tổ vang lên, ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy một ngọn núi lơ lửng xuất hiện ở trước mặt.

Ngọn núi này cao lớn hùng vĩ, dài rộng chừng hơn trăm triệu dặm, tiên khí quấn quanh, vô số linh thú quý hiếm bay lượn, để cho người từ xa nhìn lại, như tiến vào mộng ảo.

Chung quanh ngọn núi còn có chín núi nhỏ lơ lửng, quay chung quanh hình thành một trận pháp đặc biệt, xem ra một khi có người tự ý tiến nhập trong đó, nhất định sẽ lọt vào công kích mãnh liệt.

- Cửu Cửu Quy Nhất Đại Trận!

Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, ngón tay điểm một cái, không khí trước mắt hình thành một trang giấy kim sắc, phía trên xuất hiện vô số văn tự.

Ầm ầm!

Trang giấy màu vàng thẳng tắp vọt tới, lập tức nổ vang cực lớn.

- Tán tu Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng, mang theo hạ nhân U Thương cùng Trần gia lão tổ, đến đây bái kiến Cửu Thiên tông tông chủ Tuất Triết đại nhân!

Tiếng oanh minh thẳng tắp vang vọng toàn bộ ngọn núi.

Sưu sưu sưu sưu!

Trang giấy màu vàng vừa tiến vào trong phạm vi ngọn núi, lập tức có vô số hào quang bao phủ, hàng tỉ đạo khí tiễn không ngừng phóng tới, vô số trận pháp liên tiếp, thậm chí muốn ngăn nó lại.

------oOo------

Chương 1915: Tuất Triết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất quá, trang giấy màu vàng phảng phất như lợi khí thiết cát vạn vật, không ngừng chút nào, xuyên thấu tầng tầng chướng ngại, thẳng tắp đi về phía trước, rất nhanh thì biến mất.

- Cái này... Chúng ta không ẩn vào sao? Làm như vậy, nhất định sẽ để cho bọn hắn mở đại trận, tiến vào càng thêm phiền toái a...

Vốn dựa theo ý tứ của Trần gia lão tổ, hẳn là lặng lẽ lẻn vào Cửu Thiên tông, tìm được bọn người Tuất Triết lại kết luận tiếp, hiện tại xem ra, thiếu niên ở trước mắt căn bản không làm như vậy, mà ý định xông vào!

- Xông vào? Không cần, bọn hắn sẽ đích thân phái người nghênh đón!

Nhiếp Vân lắc đầu, lời còn chưa dứt, một thanh âm to rõ vang vọng Thiên Địa.

- Đại nhân đến đây, Cửu Thiên tông tam sinh hữu hạnh, mau mau mời đến!

Ầm ầm!

Một cầu vồng chi kiều hoành qua hoàn vũ, từ đằng xa kéo dài đến, đi tới trước mặt Cổ Long Chu.

- Đi thôi!

Nhiếp Vân thúc dục Cổ Long Chu, dọc theo cầu vồng bay về phía trước.

- Thật sự tới đón tiếp...

Trần gia lão tổ nháy mắt, không thể tin được.

Đối phương không phải người ngu, trái lại còn rất thông minh, biết rõ bọn hắn lai giả bất thiện, tông môn đại trận là một dựa vào, vì sao không cần?

- Vừa rồi thiếu gia dùng Kim Thư, đối phương gặp đại trận ngay cả Kim Thư cũng đỡ không nổi, biết rõ mặc dù mở ra cũng vô dụng, chờ mất mặt xấu hổ, còn không bằng mở cửa nghênh đón, không cho người mắng thành keo kiệt!

U Thương đi tới, cười nói.

- Đối phương triển khai toàn bộ đại trận cũng vô dụng?

Trần gia lão tổ rốt cục hiểu được, nuốt nước miếng, yết hầu phát khô:

- Thiếu gia của các ngươi... Đến cùng có thực lực gì?

- Ta không biết, bởi vì ta chưa thấy qua hắn ra tay toàn lực! Bất quá, ngươi nói Tuất Triết gì kia, mười cái cộng lại cũng không phải đối thủ của thiếu gia chúng ta!

U Thương tràn đầy kiêu ngạo nói.

- Mười cái cũng không phải đối thủ!

Thân thể của Trần gia lão tổ run lên:

- Vậy chẳng phải đạt tới... loại cảnh giới kia sao?

Nguyên lai là cường giả Tru Thiên cảnh, khó trách có thể tiện tay phá vỡ phong ấn, giải độc trên người hắn! Kiếp này rõ ràng có thể tận mắt nhìn đến một vị cường giả Tru Thiên cảnh... Quá vinh hạnh rồi!

Rầm ào ào!

Cổ Long Chu phá phong trảm sóng, từ bên ngoài bay vào Cửu Thiên tông.

Đương đương đương!

Còn không có triệt để tiến vào, ở trong sơn môn vang lên tiếng

chuông kinh thiên động địa.

Tiếng chuông này như ở trong Hỗn Độn vang lên, rung động tâm linh, đừng nói Cửu Thiên tông, chỉ sợ toàn bộ Cửu Thiên giới cũng nghe rành mạch.

- Là tiếng chung nghênh đón khách quý của Cửu Thiên tông! Đã hơn ba mươi vạn năm không có gõ qua rồi. Tỏ vẻ Cửu Thiên tông hoan nghênh người tới, nghênh đón khách quý!

Trần gia lão tổ há to miệng.

Biết rõ đến tìm phiền toái, còn gõ chung tiếp khách. Xem ra phách lực của Tuất Triết còn lớn hơn trong tưởng tượng!

- Thú vị!

Nhiếp Vân cười cười, Cổ Long Chu lao về phía trước, thời gian qua một lát liền đi tới trước một đại điện.

Hô!

Cổ thuyền nhoáng một cái, thu nhập thân hình, bọn người Nhiếp Vân giống như Tiên nhân, từ không trung chậm rãi đi xuống.

- Chắc hẳn vị này là Nhiếp Vân đại nhân a, mời!

Cầm sắt uyển chuyển, cổ chung minh hưởng, mấy bóng người cao lớn bay ra, đứng ở ngoài điện chờ đợi.

- Kình Hiếu, Húc Tử, Vũ Dương... Chính là ba người bọn họ tính toán ta...

Chứng kiến bóng người nghênh đón mà đến, sắc mặt của Trần gia lão tổ trầm xuống.

Hắn bị tính kế, trúng độc mới biến thành tượng đá, lúc này gặp cừu nhân hết sức đỏ mắt.

Bất quá, hắn biết rõ hắn nói không tính, liếc nhìn Nhiếp Vân, cũng

không nhiều lời.

- Các ngươi đây là tư thái mời khách?

Nhiếp Vân ngừng lại.

Tuy ngoài miệng ba người nói mời, nhưng hiện lên xu thế Tam Tài, ngăn trở cửa đại điện, không có phóng thích lực lượng, lại nhất cử nhất động mang theo trận pháp hợp công, một khi mọi người đi về phía trước, chẳng khác nào tiến vào phạm vi công kích của bọn hắn.

Thực lực của ba người này đều không kém Trần gia lão tổ bao nhiêu, Xích Thiên cảnh sơ kỳ. Ba người liên thủ, Xích Thiên cảnh trung kỳ cũng có thể ngăn cản.

Xem ra mặc dù bọn hắn biết Nhiếp Vân lợi hại, nhưng vẫn muốn ra tay thăm dò thoáng một phát.

- Khách quý đến, đây là lễ nghi chúng ta đón khách từ phương xa đến, kính xin đại nhân không nên từ chối!

Một người trong đó nhìn thoáng qua, trên mặt mang ý ngạo nghễ, tựa hồ là đang nói, chúng ta bất kể thế nào cũng là cao thủ Xích Thiên cảnh, ngươi muốn đi qua cũng phải nhìn xem có bản lãnh hay không.

- Là bọn hắn hạ độc ngươi?

Không trả lời câu hỏi của mấy người, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Trần gia lão tổ.

- Phải... là bọn hắn!

Trần gia lão tổ sững sờ, gật đầu.

- Đã như vậy, bọn hắn có thể đi chết rồi!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười, cũng không thấy động thủ, dáng tươi cười còn không có chấm dứt, ba người kia dĩ nhiên té trên mặt

đất, thân thể cứng ngắc, biến thành thi thể.

- Cái gì?

Toàn thân Trần gia lão tổ run rẩy, thiếu chút nữa thì bất tỉnh.

Bằng vào thực lực của hắn, có thể dễ dàng kết luận người đến cùng chết hay không chết, ba người trước mắt, mới vừa rồi còn hùng hổ ngăn trở, cử chỉ mang theo ý ngạo nghễ, thời gian nháy con mắt liền biến thành thi thể, hồn phi phách tán, thậm chí ngay cả đối phương động thủ như thế nào cũng không biết, không khỏi quá khoa trương đi!

- Cảm ơn!

Khiếp sợ qua đi là một hồi cảm động, Nhiếp Vân cùng đối phương không oán không cừu, sở dĩ hạ sát thủ rất rõ ràng là vì báo thù cho hắn.

- Nhiếp Vân đại nhân, ngươi vừa đến liền giết chết Tam đại lão tổ của Cửu Thiên giới ta, không khỏi hơi quá đáng a!

Bốn người đi vào đại điện, lập tức liền chứng kiến một người nổi giận đùng đùng đi tới.

Người này tuổi chừng bốn mươi, đầu to như cột điện, đi đường long hành hổ bộ, phần phật sinh phong.

Cửu Thiên giới đệ nhất cao thủ Tuất Triết!

Xích Thiên cảnh đỉnh phong!

- Quá phận? Ngươi muốn thử xem?

Con mắt của Nhiếp Vân mạnh mẽ mở ra, tựa như thiết quyền đánh tới.

Đùng đùng!

Không khí phát ra thanh âm bạo tạc nổ tung, ánh mắt hình thành

một cổ lực lượng hung mãnh đánh tới ngực Tuất Triết.

Đăng đăng đăng đăng!

Đối phương liền lùi lại vài chục bước, phun ra một ngụm máu tươi, trước ngực lủng một khối lớn.

Đây là Nhiếp Vân không có hạ sát thủ, một khi động thủ, chỉ sợ hắn đã như mấy người ngoài cửa, triệt để chết rồi.

- Ngươi... Ngươi là cường giả Tru Thiên cảnh?

Tuất Triết rốt cục minh bạch thực lực của đối phương rồi!

Khó trách dám hung hăng càn quấy trực tiếp đi tới như thế, nguyên lai là cường giả Tru Thiên cảnh, Thần Thoại chưa bao giờ có ở Cửu Thiên giới!

------oOo------

Chương 1916: Hỗn Độn Phong Vương (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái, ngồi ở trên vương tọa, nhàn nhạt nhìn qua:

- Thiên Đạo của Cửu Thiên giới bị các ngươi nhốt ở địa phương nào, thả nó ra!

- Ngươi... Muốn làm gì?

Sắc mặt của Tuất Triết trở nên tái nhợt.

- Không muốn làm gì, ta có việc muốn hỏi nó!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Vậy tốt, hiện tại ta sẽ thả nó ra...

Tuất Triết do dự một chút, gật đầu, bất quá lời còn chưa nói hết, trên mặt liền sinh ra một tia âm lãnh:

- Muốn cùng ta tranh giành Thiên Đạo, chết đi!

Nương theo gào rú, một đạo kiếm quang lập tức xé rách bầu trời đi vào trước mặt Nhiếp Vân, tốc độ nhanh siêu việt thời gian, để cho người ngay cả phản ứng cũng không kịp.

Hơn nữa uy lực của chiêu kiếm này rất rõ ràng vượt qua Xích Thiên cảnh đỉnh phong, đạt đến Tru Thiên cảnh sơ kỳ!

Đinh!

Một kiếm mà Tuất Triết tràn ngập tin tưởng, nương theo một tiếng minh hưởng thanh thúy im bặt mà dừng, chỉ thấy át chủ bài có thể đánh chết Tru Thiên sơ kỳ của hắn, đâm trúng cổ của đối phương, nhưng không chi chặt đứt, mà ngay cả da cũng không có rách...

Một kiếm tất sát, thậm chí đối phương không có vật che chắn, lại ngay cả da cũng không đâm rách... con mẹ nó đây là thân thể sao?

Toàn thân Tuất Triết co lại, sắp sụp đổ.

- Xem ra ta vẫn là quá nhân từ rồi!

Lắc đầu, ngón tay của Nhiếp Vân bắn ra.

Bành!

Tuất Triết cảm thấy trên bờ vai có một tòa núi lớn áp qua, rốt cuộc không kiên trì nổi quỳ rạp xuống đất.

Bằng vào thực lực của hắn, đừng nói một tòa núi lớn, cho dù mười hành tinh ở trên bả vai cũng không có gì, nhưng đối phương nhẹ nhàng điểm một chỉ, liền để cho lực lượng toàn thân hắn sụp đổ, rốt cuộc không kiên trì nổi.

- Ngươi... Ngươi không phải Tru Thiên cảnh sơ kỳ...

Đồng tử co rụt lại, hắn hiểu được.

Thực lực của đối phương, chỉ sợ không phải Tru Thiên cảnh sơ kỳ, mà là rất cao.

- Ta là Tru Thiên cảnh sơ kỳ, bất quá không phải sơ kỳ bình thường mà thôi!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Ba vạn năm trước hắn đã đến được Tru Thiên cảnh sơ kỳ, tuy nhiều năm như vậy không có tiến bộ, nhưng thực lực càng thêm mượt mà, lực khống chế càng cường đại hơn.

Chính thức chiến đấu mà nói, Tru Thiên cảnh trung kỳ cũng có thể đơn giản đánh chết.

Đương nhiên, hắn chưa thấy qua cường giả Tru Thiên cảnh trung kỳ, nên không biết thực lực chuẩn xác của đối phương, đây chỉ là suy đoán.

- Cho dù ngươi là Tru Thiên cảnh trung kỳ cũng vô dụng, nói thiệt cho ngươi biết, người muốn đạt được Thiên Đạo của Cửu Thiên giới cũng không phải ta, mà là một người hoàn toàn khác, ta chỉ là bắt lấy Thiên Đạo, sau đó dùng đi hiến tế! Đến lúc đó, vị cường giả kia sẽ hàng lâm ý niệm, giúp ta tăng thực lực lên, trực tiếp đột phá!

Biết rõ thực lực của Nhiếp Vân, Tuất Triết ngược lại bình tĩnh, hừ lạnh một tiếng:

- Thiên Đạo này, vị cường giả kia nguyện nhất định phải có, ngươi không nên tự lầm, nếu không cho dù thực lực của ngươi mạnh hơn gấp 10 lần nữa, cũng khẳng định không phải đối thủ của hắn!

- Ah? Cường giả vĩ đại? Hẳn là hắn hàng lâm khống chế ý niệm của ngươi a, lúc này mới khiến ngươi thề sống chết làm theo a!

Nhiếp Vân đứng dậy, hai mắt mở ra:

- Đi ra cho ta!

Bàn tay mạnh mẽ trảo tới.

Lần này toàn bộ Cửu Thiên giới giống như triệt để chấn động, một hồi lắc lư kịch liệt, vách ngăn thế giới bị xé rách, xuất hiện Hỗn Độn hải dương cực lớn.

Nhiếp Vân cũng không có ý tứ đình chỉ, bàn tay tiếp tục với tới Hỗn Độn hải dương.

Một lát sau, mọi người liền chứng kiến ở chỗ sâu trong hải dương, một đại trận hình tròn xuất hiện, Thiên Đạo hình người đang bị vây ở trong đại trận, không cách nào đào thoát.

Bốn phía đại trận có bốn đại đỉnh trấn áp, mười tám vị cường giả Xích Thiên Cảnh vây quanh, phía trên có một trung niên nhân lăng không mà đứng, chưởng ấn trong tay quay cuồng, lực lượng như mưa.

Những lực lượng này thoạt nhìn nhu hòa phiêu hốt, không có uy lực gì, nhưng hơi dính đến trên người Thiên Đạo, liền để cho đối phương thống khổ, liên tục kêu thảm.

Thiên Đạo cường đại như vậy, đối với lực lượng này rõ ràng không có năng lực phản kháng!

Chi chi chi chi!

Đại trận giống như cối xay xoay tròn, Thiên Đạo càng ngày càng yếu, tựa hồ tùy thời sẽ bị triệt để phai mờ, xem ra đã luyện hóa thời gian rất lâu, dùng không được bao lâu Thiên Đạo sẽ không chịu nổi, triệt để sụp đổ.

- Hắn lệnh ngươi đi ra kéo dài thời gian a!

Nhìn thoáng qua Tuất Triết, mí mắt của Nhiếp Vân nhẹ giương lên.

- Ngươi... Không sai, là để ta kéo dài thời gian, hiện tại đã qua thời khắc nguy hiểm nhất, cho dù ngươi phá hủy đại trận, Thiên Đạo

cũng bị luyện hóa một tia! Không có pháp vãn hồi rồi!

Tuất Triết không nghĩ đến sự tình gì cũng không thể gạt được người trước mắt này, chẳng muốn tiếp tục giãy giụa, lộ ra vẻ âm tàn.

Dù sao tình huống hiện tại rất rõ ràng, Thiên Đạo đã sắp bị luyện hóa, cho dù đối phương có động tác gì cũng đã chậm.

- Không cách nào vãn hồi? Vậy cũng không nhất định!

Nhiếp Vân cũng không tiến vào Hỗn Độn, mà nhìn về phía Thiên Đạo, mỉm cười:

- Ta hỏi ngươi một sự tình, ngươi thành thật trả lời, ta sẽ ra tay cứu ngươi, không trả lời, ta không quan tâm chuyện nơi đây!

- Tốt, ta hỏi! Vì sao ngươi có thể ngưng tụ hình thể, hơn nữa có ý thức độc lập!

Không đi quản đối phương có trả lời hay không, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động, hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Hắn từ Lục Đạo mà đến, chính là vì để cho Đạm Đài Lăng Nguyệt phục sinh, Thiên Đạo này có được ý thức độc lập, thậm chí có thể câu thông với người, đúng là hắn muốn biết.

Nếu không phải vì chuyện này, Thiên Đạo của Cửu Thiên giới bị ai luyện hóa, liên quan gì tới hắn?

- Ta... Ta... Không thể nói...

Sóng tinh thần của Thiên Đạo bỗng nhúc nhích, lập tức không có động tĩnh.

- Không thể nói? Vậy tốt, ta có rất nhiều thời gian!

Nhiếp Vân tiếp tục ngồi xuống, giống như lão tăng, khí định thần nhàn.

Bằng vào thiên phú Thiên Cơ sư, hắn đã sớm suy tính ra Thiên Đạo bị luyện hóa, trên đường còn cố ý chậm rì rì tới, là muốn Thiên Đạo bị bức đến cực hạn. Nếu không, mặc dù đến sớm, không nói cũng vô dụng!

Hắn không nóng nảy, Thiên Đạo lại có chút không kiên trì nổi rồi, kêu thảm thiết vài tiếng, sóng tinh thần yếu ớt lần nữa phóng thích tới.

- Tốt. Ta nói với ngươi, sở dĩ ta có thể tụ ý thức, là vì A Dục Vương, dùng hắn Hỗn Độn Tụ Linh Châu giúp ta!

Thanh âm của Thiên Đạo đứt quãng.

- Hỗn Độn Tụ Linh Châu? Có thể làm cho Thiên Đạo hội tụ hình thể, hơn nữa có được ý thức tự chủ?

Hô hấp của Nhiếp Vân có chút dồn dập.

Nếu như là thật, chỉ cần tìm được loại Hỗn Độn Tụ Linh Châu này, chẳng phải có thể làm cho Đạm Đài Lăng Nguyệt một lần nữa ngưng tụ thân hình, khôi phục ý thức sao?

------oOo------

Chương 1917: Hỗn Độn Phong Vương (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vâng!

- Không đúng. Vì sao A Dục Vương làm như vậy? Hẳn không có hảo tâm đến mức để cho Thiên Đạo hội tụ ý thức a!

Đột nhiên lông mi của Nhiếp Vân nhíu một cái.

A Dục Vương này mình đã nghe qua mấy lần, hẳn là cường giả Phong Vương giống như Tu La Vương, loại người này thực lực mạnh mẽ, tâm ngoan thủ lạt, làm sao sẽ vô duyên vô cớ ngưng tụ ý

thức, để cho Thiên Đạo có hình người?

- Hảo tâm? Đương nhiên không có hảo tâm, hắn làm như vậy chỉ là vì thu hoạch... Đáng giận. Đáng giận!

Thiên Đạo gào rú hai tiếng, ý thức chấn động lần nữa giảm xuống, trong giọng nói mang theo ý cầu khẩn:

- Nhanh cứu ta, ta sắp không kiên trì nổi rồi...

- Thu hoạch?

Tâm tình của Nhiếp Vân vốn cao hứng liền lạnh xuống.

Xem ra vị A Dục Vương này giống như Tu La Vương, coi Thiên Đạo trở thành hạt giống, chờ đợi thành thục sẽ thu hoạch, chỉ bất quá hắn so với Tu La Vương càng cao hơn, dùng thủ đoạn cũng cao minh hơn.

Rất rõ ràng, Thiên Đạo ngưng tụ ra ý thức độc lập, so với Thiên Đạo hỗn hỗn độn độn thì có tác dụng bổ dưỡng càng lớn.

- Dừng lại đi!

Hiểu được cái này, Nhiếp Vân gật đầu, đi tới trước mặt đại trận.

- Ngươi gọi Nhiếp Vân đúng không, không biết ngươi là cao thủ của thế giới nào, bất quá việc này tốt nhất không cần quản, sự tình của A Dục Vương, ai quản liền chết!

Trung niên nhân kia xoay đầu lại, lộ ra hai mắt đỏ thẫm.

Linh hồn cùng thân thể của hắn cực không đối xứng, xem xét liền biết là ý niệm hàng lâm, mà không phải bản tôn.

- Nếu như ta quản thì sao?

Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, lấy ra Thự Quang Kiếm.

Tuy người này là ý niệm hàng lâm, nhưng thực lực chân chính

tuyệt đối không kém mình, một khi chiến đấu, phải dùng hết toàn lực.

- Quản? Cái kia chính là muốn chết!

Trung niên nhân cau mày:

- Ở thế giới khác, cường giả Tru Thiên cảnh xưng Vương xưng hùng, nhưng ngươi phải biết ở trước mặt A Dục Vương, Tru Thiên cảnh sơ kỳ nho nhỏ, căn bản không đủ xem!

- A Dục Vương có thực lực gì?

Nhiếp Vân hỏi.

- Ha ha, thực lực của A Dục Vương là đỉnh phong nhất trong Hỗn Độn, là tồn tại Hỗn Độn Phong Vương, ngươi biết cái gì gọi là Hỗn Độn Phong Vương sao?

Trung niên nhân cười lạnh.

Nhiếp Vân lắc đầu.

Nói thật hắn một mực muốn biết rõ đây là cái gì, chỉ tiếc đến bây giờ còn không có người biết rõ tin tức xác thực.

- Tru Thiên cảnh, giống như cấp bậc khác, đồng dạng chia làm sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong! Ở trong Hỗn Độn Tru Thiên cảnh là cao nhất, không thể siêu việt! Nhưng đồng dạng là Tru Thiên cảnh đỉnh phong, chênh lệch còn rất lớn! Cường giả Tru Thiên cảnh mạnh nhất, phải tu luyện Tam Thiên Đại Đạo đến viên mãn, trùng kích Hỗn Độn Tinh Bích, đạt được tán thành, mới là Hỗn Độn Phong Vương!

- Loại người này liền được xưng là cường giả Phong Vương, toàn bộ Hỗn Độn giới, chỉ có bốn vị cường giả Phong Vương, ngươi nói có cường đại hay không?

Trung niên nhân hắc hắc cười lạnh.

- Tru Thiên cảnh đỉnh phong, phải tu luyện Tam Thiên Đại Đạo đến viên mãn?

Đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại.

Tuy hắn cũng là cường giả Tru Thiên cảnh, nhưng Tam Thiên Đại Đạo chỉ có chừng một trăm đầu viên mãn, khoảng cách toàn bộ viên mãn còn kém rất lớn!

Tam Thiên Đại Đạo đều viên mãn, còn phải đạt được Hỗn Độn thừa nhận, loại thực lực này có thể tưởng tượng!

- Hỗn Độn Tứ đại cường giả Phong Vương... có một vị là Tu La Vương phải không?

Đè xuống khiếp sợ trong lòng, Nhiếp Vân thở ra một hơi, ngẩng đầu hỏi.

- Tu La Vương? Hoàn toàn chính xác có một vị Tu La Vương, chỉ có điều, ở trước đây thật lâu, hắn bị Tam đại vương giả khác, là A Dục Vương, Hỗn Độn Vương, Tuyệt Sát Vương liên thủ đánh rớt cảnh giới, về sau liền thấy không xuất hiện qua!

Trung niên nhân tựa hồ biết rất rõ sự tình Hỗn Độn.

Hắn nói thời gian càng dài, Thiên Đạo liền luyện hóa càng nhiều, Nhiếp Vân không xông lại mà cùng hắn nói chuyện phiếm đúng là hắn thích xem nhất.

- Tứ đại vương giả, A Dục Vương, Hỗn Độn Vương, Tuyệt Sát Vương, Tu La Vương! Nguyên lai Tu La Vương là bị đánh rơi cảnh giới... Gây chuyện không tốt, cùng Nhiếp Đồng linh hồn cộng sinh kia cũng không phải bản tôn của Tu La Vương, mà là một hóa thân của hắn.

Nhiếp Vân trầm tư.

Mặc dù Tu La Vương bị đánh rơi cảnh giới, thực lực khẳng định cũng không yếu, lại nói, hắn diệt vong Thiên Địa Lục Đạo vô số Kỷ Nguyên, thôn phệ Thiên Đạo vô số lần, thực lực nên sớm thì đến

được Tru Thiên cảnh rồi, mà không phải mỗi lần trở lại nguyên điểm, ngay cả Xích Thiên Cảnh cũng không đạt được!

Như vậy thoạt nhìn, Tu La Vương xuất hiện ở Thiên Địa Lục Đạo hẳn là hóa thân, loại hóa thân này nên phân ra không ít, phân tán ở trong vô số Hỗn Độn thế giới, sau khi săn giết Thiên Đạo, sẽ thu thập đưa cho bản tôn! Để cho bản tôn tăng thực lực lên!

Chính bởi vì như thế, mỗi lần Tu La Vương đến đây diệt thế, thực lực cũng không có mạnh như lần trước, nguyên lai chỉ là phân thân mà thôi!

Phân thân cũng lợi hại như thế, để cho Thiên Địa Lục Đạo gặp phải tai nạn cực lớn, thậm chí Đạm Đài Lăng Nguyệt không tiếc hóa thân Thiên Đạo mới cứu vãn thế giới... cường giả Phong Vương đáng sợ như thế nào!

- Tuy thực lực của ngươi không kém, mặc dù gặp được cường giả Tru Thiên cảnh trung kỳ cũng có thể chiến một trận, nhưng nói thiệt cho ngươi biết, A Dục Vương thật muốn giết ngươi, ngay cả xuất thủ cũng không cần, một ý niệm trong đầu có thể ngang qua Hỗn Độn chém giết ngươi!

Ánh mắt của trung niên nhân lộ ra sùng bái cuồng nhiệt đối với A Dục Vương.

- A Dục Vương muốn Thiên Đạo của Cửu Thiên giới, vậy ngươi là ai?

- Ta? Ta là một trong Tứ đại Kim Giáp dưới trướng của A Dục Vương! Tuy đây chỉ là một ý niệm, chỉ có một phần vạn thực lực của bản tôn, cũng đã đạt tới Tru Thiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, giết ngươi hẳn không có vấn đề quá lớn!

- Kim Giáp? Một phần vạn?

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Thực lực của đối phương không yếu hơn hắn, rõ ràng mới có một phần vạn của bản tôn, bản tôn nên mạnh bao nhiêu?

- Tốt rồi, đừng nói nhảm nữa, lập tức cút ngay, đừng cản trở ta luyện hóa Thiên Đạo!

Trung niên nhân thấy Nhiếp Vân minh bạch thực lực của hắn, hét lớn một tiếng.

- Ha ha, không có ý tứ, nếu như ta nói không thì sao?

Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, nở nụ cười, trên mặt không có vẻ sợ hãi.

Cho dù thực lực của đối phương cường thì thế nào?

Ý thức của Nhiếp Vân như sắt thép, đã quyết định muốn cứu Thiên Đạo, thì sẽ không dao động.

Tu luyện như đi ngược dòng nước, nếu như không có ý chí kiên định, muốn thực lực càng cao, không thể nghi ngờ là nằm mơ.

- Không? Ngươi dám nói không?

------oOo------

Chương 1918: Đánh chết!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trung niên nhân không nghĩ tới hắn sẽ nói ra lời này, công nhiên bác bỏ quyết định của hắn, ánh mắt lạnh xuống.

Công nhiên phản bác hắn, tương đương công nhiên phản bác quyết định của A Dục Vương, tuyệt đối là đại nghịch bất đạo.

- Vì sao không dám!

Nhiếp Vân cười khẽ, hai mắt bắn ra hào quang:

- Buông ra!

Tay run lên, hàn mang của Thự Quang Kiếm bắn về phía trước.

Trải qua hắn luyện chế lại một lần, uy lực của Thự Quang Kiếm càng mạnh hơn, một kiếm xuất kích như hoạch lấy một đạo Thiên Đạo, bất luận kẻ nào cũng nhìn không ra quỹ tích, thậm chí ngay cả làm sao xuất kiếm cũng không nhìn ra, mũi kiếm dĩ nhiên xuất hiện ở trên đại trận.

Rầm ào ào!

Không gian Hỗn Độn thế giới, phảng phất như giấy mỏng bị xé nứt ra, mười tám vị cường giả Xích Thiên Cảnh bố thành đại trận, ngay cả nửa cái hô hấp cũng không có chịu đựng, lập tức sụp đổ.

- Muốn chết!

Trung niên nhân không nghĩ tới Nhiếp Vân thực có can đảm động thủ, hơn nữa vừa ra tay liền sắc bén như vậy, trực tiếp phá hư đại trận, gầm lên giận dữ, lòng bàn tay bắn ra ngàn vạn hào quang, lần nữa vững chắc đại trận, đột nhiên xoay đầu lại, điểm ra một chỉ.

Nhiếp Vân đã nhìn ra, tuy chiêu số của hắn lợi hại, nhưng chỉ là lực lượng linh hồn mạnh, cùng thân thể phối hợp lại không cao.

Dù sao thân thể là hắn đánh xuống linh hồn đoạt xá, mà không phải là bản tôn.

- Có phải muốn chết hay không, không phải ngươi nói tính toán!

Tiến về phía trước một bước, trường kiếm trong tay Nhiếp Vân quấy phá, chặt đứt tất cả.

Thoạt nhìn trầm trọng, trên thực tế lại nhẹ nhàng để cho người cảm thấy phiêu hốt.

Phù phù!

Trần gia lão tổ chỉ nhìn thoáng qua, trước mắt liền tối đen, té trên mặt đất, ngất đi.

Loại kiếm thuật dung hợp trên trăm Đại Đạo này, căn bản không phải hắn có thể hiểu được, nhìn nhiều không những không thể gia tăng tu vi, ngược lại sẽ để cho hắn khó có thể lý giải, linh hồn bị hao tổn.

- Kiếm thuật của ca ca quả nhiên lợi hại, nếu như lúc chúng ta tỷ thí dùng tới chiêu này, ta tuyệt đối thắng không được!

Nhiếp Đồng gật đầu, lộ ra vẻ si mê.

Trần gia lão tổ không cách nào lý giải, linh hồn rất dễ dàng bị hao tổn, nhưng với hắn mà nói, lại là một loại hưởng thụ nói không nên lời.

Kiếm pháp của Nhiếp Vân, rất hiển nhiên đã viễn siêu ba vạn năm trước, nếu như dùng Liên Nguyệt kiếm năm đó tới đối công, chỉ sợ ngay cả một cái hô hấp cũng không kiên trì nổi.

Lĩnh ngộ bất đồng, kiếm chiêu đồng dạng, uy lực sẽ không giống nhau.

Chiêu kiếm thuật này thoạt nhìn thường thường không có gì lạ, nhưng tinh túy chân chính ở chỗ không gian của cả Hỗn Độn thế giới bị mổ ra, bao phủ tất cả lực lượng công kích của đối phương, để cho đối thủ không có bất kỳ năng lực phản kháng.

Đinh đinh đinh đinh!

Quả nhiên, toàn bộ lực lượng của trung niên nhân đánh vào mũi kiếm, ở dưới khí lãng trùng kích, chung quanh xuất hiện vô số lỗ đen.

- Đáng giận! Rõ ràng có kiếm thuật lợi hại như vậy!

Trung niên nhân hiển nhiên không nghĩ tới kiếm thuật của hắn lợi hại như vậy, tức giận đến oa oa gọi bậy, cũng chẳng quan tâm luyện hóa Thiên Đạo, cả người lao đến, bàn tay trảo một cái, chưởng ấn đầy trời.

Hắn là một tia ý niệm hàng lâm, không có binh khí thích hợp, lúc này toàn lực ra tay, chưởng ấn ngưng thực, cho dù Tạo Hóa Tiên khí đụng phải, cũng sẽ một kích toái nát.

Nhiếp Vân cũng không lui về phía sau, lần nữa tiến lên, Thự Quang Kiếm điểm một cái.

Nhắm ngay lòng bàn tay của trung niên nhân, vị trí xảo trá, làm người sau không thể không phòng.

Rầm ào ào!

Kiếm quang sắc bén đâm thủng bàn tay của hắn, chưởng ấn đầy trời lập tức biến mất.

- Rất tốt, dám đắc tội ta. Ngươi hoàn toàn chính xác có lá gan rất lớn, tế tự Thiên Đạo, lực lượng hàng lâm!

Trung niên nhân có hại chịu thiệt, tức giận đến gào rú lên tiếng, đột nhiên bàn tay trảo một cái, như xé toang Thương Khung, một đạo quang mang màu vàng ở chỗ sâu trong Hỗn Độn chiếu rọi đến.

- Tế tự Thiên Đạo, ngươi tế tự không được!

Nhiếp Vân biết rõ đối phương không phải đối thủ, muốn thông qua phương pháp tế tự Cửu Thiên Thiên Đạo đổi lấy lực lượng, lúc này ánh mắt ngưng trọng, Thự Quang Kiếm liên tục đâm ba phát.

Mỗi một chiêu đều dùng hết toàn lực.

Kiếm thứ nhất, đâm vào đại trận, trận pháp lần nữa không kiên trì nổi, ầm ầm nổ tung.

Kiếm thứ hai, đâm vào trên đường mà kim quang đi qua, không gian xé rách, lưu lại một hắc động thật lớn, kim quang bị lỗ đen cách trở, không cách nào tới gần.

Kiếm thứ ba, thẳng tắp bắn tới trung niên nhân.

PHỐC!

Kiếm thứ ba chém trung niên nhân thành hai khúc.

- Đi ra đi!

Bàn tay khác trảo một cái, cứu Thiên Đạo từ trong trận pháp đi ra.

- Muốn chết...

Thực lực của trung niên nhân mạnh mẽ, tuy bị chém một kiếm, nhưng không tử vong, thân thể lần nữa hội tụ chung một chỗ, nhìn về phía Nhiếp Vân mang theo sát cơ lạnh lùng.

Hư mất chuyện tốt của hắn, đã có cừu hận không chết không thôi.

- Ngươi có bản lãnh gì liền sử dụng ra đi, ta có thể cho ngươi mười tức, bằng không thì, cái phân thân này của ngươi nhất định phải chết!

Không để ý tới uy hiếp của hắn, Nhiếp Vân lạnh nhạt nói.

- Ngươi... Dám động thủ với ta, chẳng lẽ không sợ chết?

Trung niên nhân nổi giận đùng đùng.

- Còn có năm tức!

Không để ý tới uy hiếp, Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Ngươi phải suy nghĩ kỹ càng, ta là thủ hạ của A Dục Vương, đắc tội ta, tương đương đắc tội A Dục Vương, toàn bộ Tà Nguyệt Hỗn Độn vực sẽ không có chỗ ngươi dung thân...

Trung niên nhân điên cuồng gào thét.

- Đã đến giờ rồi!

Chẳng muốn tiếp tục nói nhảm với đối phương, Thự Quang Kiếm giơ lên, như lưỡi dao sắc bén thiết cát Thiên Đạo.

Vèo...

- A...

Trong tiếng kêu thảm, tất cả công kích của trung niên nhân bị chém nát, thân hình lần nữa bị chém thành hai đoạn.

- Ta sẽ không bỏ qua ngươi...

Một đạo hồn phách mạnh mẽ từ trong thân hình lao ra, thẳng tắp chạy vào trong Hỗn Độn, muốn chạy trốn.

- Không buông tha ta? Ngươi có thể nhảy ra ngoài lại nói, trốn không thoát, tác dụng gì cũng không có!

Ngón tay điểm một cái, một đạo hỏa diễm đen kịt kích xạ ra, thời gian nháy con mắt liền bao phủ hồn phách, không đến nửa cái hô hấp, đã bị đốt thành tro bụi.

Dám động thủ như vậy, cũng không phải Nhiếp Vân tự đại, mà là hắn đã sớm suy tính tốt rồi.

Chỉ cần lưu lại đạo ý niệm kia, không lưu chút dấu vết nào, bản tôn của đối phương liền không có khả năng biết rõ.

- Ngươi nói ra sự tình mình biết đi! Tà Nguyệt Hỗn Độn vực, cùng với A Dục Vương là như thế nào!

Tiện tay diệt sát Kim Giáp gì kia, Nhiếp Vân đi tới trước mặt Cửu Thiên Thiên Đạo.

Tuy Cửu Thiên Thiên Đạo thoạt nhìn có hình người, nhưng không có dung mạo cùng làn da của Nhân loại, lúc này càng hư nhạt, tựa như sương mù.

------oOo------

Chương 1919: Cường giả chi tâm (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hỗn Độn hải dương vô biên vô hạn, thế giới như Cửu Thiên giới, nhiều như cát sông Hằng, là vô số kể! Chuyện cụ thể ta cũng không biết, chỉ biết Hỗn Độn Tụ Linh Châu là đồ vật A Dục Vương luyện chế, để vào trong Thiên Đạo không có ý thức, trải qua vô tận tuế nguyệt, Thiên Đạo có thể hội tụ ra ý thức, chỉ có điều, cái ý thức này bởi vì dung hợp Hỗn Độn Tụ Linh Châu, nên rất dễ dàng bị đối phương luyện hóa!

- Cái này giống như vỗ béo hoa mầu, đối phương lấy ra thứ tốt, để Thiên Đạo phát triển nhanh hơn, chờ đến thời gian nhất định sẽ thu hoạch!

Cửu Thiên Thiên Đạo truyền lại ý niệm.

- Vậy ngươi biết A Dục Vương sưu tập Thiên Đạo mục đích là gì không?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

Nếu như vừa rồi trung niên nhân nói không sai, thực lực của A Dục Vương nên đạt tới viên mãn đỉnh phong, vì sao còn muốn sưu tập Thiên Đạo?

Thực lực của Tu La Vương bị đánh rớt xuống, sưu tập Thiên Đạo có thể tăng lên, này hợp tình hợp lý, thực lực của hắn cơ hồ không cách nào tiến bộ, còn không tiếc phá hư thế giới ổn định, sưu tập Thiên Đạo, thật sự để cho người kỳ quái.

- Ta không biết!

Cửu Thiên Thiên Đạo lắc đầu.

- Ngoại trừ Hỗn Độn Tụ Linh Châu có thể làm cho Thiên Đạo ngưng tụ ý thức bản thân, mặt khác còn có biện pháp nào không?

Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Mặt khác không có biện pháp... Bất quá...

Cửu Thiên Thiên Đạo do dự một chút nói tiếp:

- Chỉ cần thế giới đủ lớn, trật tự đủ mạnh, Thiên Đạo cũng rất dễ dàng hội tụ ý thức! Bất quá, một khi đủ mạnh, nhất định sẽ khiến cho A Dục Vương chú ý, tự mình động thủ!

- Thế giới đủ lớn, trật tự đủ mạnh, có thể tự chủ hội tụ ý thức? Vậy... cái ý thức này còn có ý thức lúc trước sao? Đạm Đài Lăng Nguyệt còn có thể nhớ rõ ta sao?

Vừa rồi Nhiếp Vân trầm ổn không thôi, lúc này nhẹ nhàng run rẩy.

Thế giới càng lớn, Thiên Đạo càng mạnh, đạo lý này rất sớm trước kia hắn đã biết rõ, chỉ là không biết nương theo thế giới tăng trưởng, ý thức của Thiên Đạo cũng có thể dần dần rõ ràng.

Thiên Đạo của Thiên Địa Lục Đạo là Đạm Đài Lăng Nguyệt biến thành, nếu như ý thức rõ ràng, khôi phục thành Lăng Nguyệt, cái kia còn dễ nói, nếu biến thành người khác, há không phải là tự tay giết chết Lăng Nguyệt sao?

Cho nên, mặc dù Nhiếp Vân biết rõ tin tức này, cũng không dám thử! Huống chi hiện tại không có vốn liếng tranh đấu với A Dục Vương, tăng lên Thiên Địa Lục Đạo phục sinh Đạm Đài Lăng Nguyệt, một khi khiến cho đối phương chú ý, thì càng phiền toái.

Lại hỏi vài câu, phát hiện đối phương biết có hạn, Nhiếp Vân đành phải ngừng lại.

- Những cái này hẳn là Tứ Phương Đỉnh a, có tác dụng gì?

Đưa tay thu Tứ Phương Đỉnh, Nhiếp Vân nhìn về phía Cửu Thiên Thiên Đạo.

- Tứ Phương Đỉnh là bảo vật trấn áp Chư Thiên duy trì trật tự, nếu như một thế giới không có Thiên Đạo, hoàn toàn có thể dùng thứ này duy trì trật tự, như vậy thế giới liền không sụp đổ!

Cửu Thiên Thiên Đạo giải thích.

- Ah? Cái này có thể là đồ tốt, ta giữ lại a!

Con mắt của Nhiếp Vân sáng ngời.

Về sau một khi để cho Đạm Đài Lăng Nguyệt lần nữa ngưng tụ ra, có thể dùng cái này trấn áp Thiên Địa Lục Đạo, duy trì trật tự, mà không đến mức sụp đổ.

- Vâng!

Cửu Thiên Thiên Đạo biết rõ người trước mắt này cường đại, không dám phản bác, hắn không dám, những người khác càng không dám nói.

Tinh thần khẽ động, luyện hóa Tứ Phương Đỉnh, Nhiếp Vân cảm ứng thoáng một phát, cấp bậc của đỉnh kia không bằng Thự Quang Kiếm, nhưng cũng siêu việt Tạo Hóa Tiên khí, nhịn không được hỏi:

- Binh khí trên Tạo Hóa Tiên khí làm sao phân cấp?

- Binh khí trên Tạo Hóa Tiên khí gọi là Hỗn Độn thần binh! Chia làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm cùng cực phẩm!

Cửu Thiên Thiên Đạo giải thích.

- Ah? Chuôi Thự Quang Kiếm này của ta, ngươi xem là cấp bậc gì!

Nhiếp Vân không nghĩ tới siêu việt Tạo Hóa Tiên khí còn có nhiều phân loại như vậy, tay khẽ động, Thự Quang Kiếm xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

- Đây là một thanh Hỗn Độn thần binh thượng phẩm! Trước kia thuyền lớn ngươi cưỡi là Hỗn Độn thần binh trung phẩm!

Cửu Thiên Thiên Đạo nhìn thoáng qua, cho ra phân loại.

- Hỗn Độn thần binh thượng phẩm, còn có cực phẩm... trên cực phẩm còn gì nữa không?

- Trên Hỗn Độn thần binh cực phẩm nên còn có cấp bậc, chỉ có điều những chuyện này không phải ta có thể biết được, vừa rồi A Dục Vương mà người kia nói, binh khí hắn sử dụng, khẳng định viễn siêu Hỗn Độn thần binh cực phẩm!

Cửu Thiên Thiên Đạo không biết không nói, biết gì nói nấy không lừa gạt.

- Thế giới của A Dục Vương tên gì, ở địa phương nào?

Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Gọi Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, cách nơi này cực kỳ xa xôi, cần trải qua vô số Hỗn Độn thế giới, nếu như không phải xa như vậy. Trước kia Kim Giáp nhân đã tự mình đến, mà không chỉ là hàng lâm một tia ý niệm!

Cửu Thiên Thiên Đạo suy nghĩ một chút nói tiếp:

- Cụ thể ở địa phương nào, ta cũng không rõ lắm, ta chỉ biết Đại Thế Giới cách nơi này gần nhất là Đại Hiên Hỗn Độn giới! Thế giới kia so với nơi đây lớn gấp mấy vạn lần, có liên hệ với Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, nghe nói còn có Truyền Tống Trận!

- Cho ta vị trí cụ thể của Đại Hiên Hỗn Độn giới!

- Vâng!

Trên đầu Cửu Thiên Thiên Đạo có một đạo quang mang lập loè, lập tức một tin tức mịt mờ liền rơi vào trong óc Nhiếp Vân.

- Quả nhiên rất xa...

Cảm ứng tin tức đối phương truyền lại thoáng một phát, Nhiếp Vân nhịn không được líu lưỡi.

Đại Hiên Hỗn Độn giới kia, hoàn toàn chính xác cách nơi này rất xa, so với trước từ Ngân Nguyệt thế giới đi tới nơi này, là xa gấp mấy trăm lần.

- Nhiếp Đồng, U Thương, chúng ta đi thôi!

Đứng tại nguyên chỗ, nhìn tin tức trong đầu một hồi, biết rõ chỉ có tiến vào thế giới này mới có thể tìm được phương pháp phục sinh Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân một khắc cũng không muốn chậm trễ, lẳng lặng phân phó một tiếng.

- Tốt!

Nhiếp Đồng biết rõ cách nghĩ của ca ca, lúc này gật đầu.

- Nhiếp Vân tiền bối, bọn hắn... làm sao bây giờ?

Trần gia lão tổ thấy hắn muốn đi, vội vàng chỉ bọn người Tuất Triết.

- Bọn hắn? Giao cho Thiên Đạo a! Ngươi cứu được Thiên Đạo, về sau Trần gia các ngươi trở thành Cửu Thiên giới đệ nhất gia tộc ở trong tầm tay!

Nhiếp Vân khoát khoát tay, thấy hắn còn muốn nói chuyện, mỉm cười:

- Duyên phận giữa ta và ngươi, đến đây là kết thúc! Ta cứu ngươi, giúp ngươi, chỉ là tiện tay mà thôi, không cần ghi ở trong lòng!

- Vâng!

Trần gia lão tổ lộ ra vẻ ảm đạm.

------oOo------

Chương 1920: Cường giả chi tâm (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy cùng thiếu niên trước mắt này tiếp xúc thời gian không dài, nhưng đối phương nói chuyện mây trôi nước chảy, làm việc quyết đoán tàn nhẫn, đối với hắn có xúc động rất lớn, vừa rồi lời muốn nói rất đơn giản, là muốn giống như U Thương, trở thành hạ nhân

của hắn, bất quá xem ra đối phương là không cần.

Tuy làm hạ nhân là sự tình mất mặt, nhưng phải xem là đi theo ai, nếu như là một Tiên Quân, tự nhiên không ngóc đầu lên được, nhưng theo vị trước mắt này, về sau tuyệt đối sẽ một bước lên mây, càng ngày càng mạnh.

- Cửu Thiên Thiên Đạo, ngươi cũng tự giải quyết cho tốt, cáo từ!

Thấy đối phương minh bạch ý tứ của mình, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, cười nhạt một tiếng, Cổ Long Chu xuất hiện lần nữa.

- Đại nhân khaon đã!

Thấy hắn muốn ly khai, Cửu Thiên Thiên Đạo nói:

- Tuy chiếc cổ thuyền này của đại nhân có thể xuyên thẳng qua Hỗn Độn, tốc độ cực nhanh, nhưng cấp bậc còn có chút thấp, Cửu Thiên tông sưu tập vô số bảo vật, ở trong đó có lẽ có thể làm cho cổ thuyền tái tiến một bước, tốc độ nhanh hơn!

Vừa nói xong, Cửu Thiên Thiên Đạo nhẹ nhàng trảo một cái, tàng bảo khố của Cửu Thiên tông liền phá không bay đến, vô số khoáng thạch bảo vật quý trọng xuất hiện ở trước mặt.

Không hổ là tông môn cự đại của Cửu Thiên giới, trong đó rõ ràng có không ít khoáng thạch, phẩm chất không thua Địa Ngục Hàn Tinh.

- Đa tạ!

Biết rõ những vật này hữu dụng với Cổ Long Chu, Nhiếp Vân cũng không chối từ, cười nhạt một tiếng, lòng bàn tay có hỏa diễm đen kịt thiêu đốt, nắm vô số khoáng thạch ở trong lòng bàn tay.

Ầm á!

Khoáng thạch để cho người thúc thủ vô sách, thời gian nháy con mắt liền hòa tan, biến thành một loại chất lỏng hỗn hợp, cùng Cổ Long Chu dung hợp chung một chỗ.

Ông!

Cổ Long Chu lập loè hào quang, Hỗn Độn khí lưu ở chung quanh chấn động ra, tựa hồ phẩm chất đã có tăng lên thật lớn.

- Đáng tiếc, thiếu một ít là thành Hỗn Độn thần binh thượng phẩm rồi!

Nhiếp Vân cảm thán lắc đầu.

Hắn làm người luyện chế, hơi chút cảm ứng liền hiểu được, tuy gia nhập những bảo vật này, để cho phẩm chất của Cổ Long Chu tăng lên không ít, bất quá như trước không có đột phá tầng cửa khẩu kia, tấn cấp thành Hỗn Độn thần binh thượng phẩm.

Bất quá dù vậy, tốc độ của Cổ Long Chu tăng lên không chỉ một lần, toàn lực thúc dục mà nói, đi Đại Hiên Hỗn Độn giới sẽ mau hơn không ít.

- Đi thôi!

Luyện chế tốt Cổ Long Chu, Nhiếp Vân không còn lưu luyến, gọi Nhiếp Đồng cùng U Thương tiến vào thuyền, thân thuyền chấn động, tiến vào trong Hỗn Độn.

- Chuyến đi này của hắn, Tà Nguyệt Chí Tôn Vực nhất định sẽ nhấc lên một lần sóng gió cực lớn!

Nhìn xem cổ thuyền biến mất, tinh thần của Cửu Thiên Thiên Đạo phát ra chấn động yếu ớt.

- Tà Nguyệt Chí Tôn Vực không phải thế giới A Dục Vương ở lại sao? Nghe nói trong đó cao thủ nhiều như mây, cường giả Tru Thiên cảnh như cá diếc sang sông, hắn bất quá chỉ là Tru Thiên cảnh sơ kỳ, có thể tạo thành sóng gió gì?

Trần gia lão tổ cảm nhận được ý tứ của sóng tinh thần, có chút kỳ quái.

Tuy Nhiếp Vân vô địch ở Cửu Thiên giới, nhưng ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, tuyệt đối không tính lợi hại, đừng nói chỗ đó, cho dù ở Đại Hiên Hỗn Độn giới chỉ sợ cũng không tính là gì!

Đối với Đại Hiên Hỗn Độn giới, hắn đã từng nghe người khác nói qua, trong đó cường giả Tru Thiên cảnh sơ kỳ có không ít, thậm chí còn có Tru Thiên cảnh trung kỳ, Tiên Quân cùng Xích Thiên Cảnh ở chỗ đó căn bản không tính là cái gì.

Cho dù thực lực của Nhiếp Vân không kém, tiến vào loại Đại Thế Giới này, hẳn rất khó lăn lộn ra, thiên tài càng lợi hại, không có thực lực tuyệt đối, là rất dễ dàng vẫn lạc.

- Ngươi sai rồi, nhấc lên sóng gió cũng không cần thực lực rất mạnh!

Cửu Thiên Thiên Đạo lẳng lặng đứng tại nguyên chỗ.

- Cường giả chân chính cũng không cần thiên phú cao bao nhiêu!

- Cường giả không cần thiên phú?

Trần gia lão tổ có chút không rõ.

Muốn trở thành cường giả, không có thiên phú tu luyện làm sao thành công?

- Không nói cái khác, ở Cửu Thiên giới từ khi ý thức của ta thanh tỉnh, xuất hiện qua vô số người thiên phú mạnh, nhưng mà chân chính đạt tới đỉnh phong, cơ hồ không có! Vô số thiên tài, đều bị chết ở trong lịch sử cuồn cuộn! Cho nên, muốn trở thành cường giả chân chính, cần không phải là thiên phú, mà là tâm! Chỉ có cường giả chi tâm mới có thể chính thức đặt chân chí cường!

Trong giọng nói của Cửu Thiên Thiên Đạo mang theo tôn sùng khó có thể che dấu:

- Nhiếp Vân này, làm việc quyết đoán tàn nhẫn, tâm trí kiên định, chỉ cần nhận định sự tình, sẽ không vì bất cứ chuyện gì dao động, đây là tâm tính tối thiểu nhất để thành đại sự, mặt khác... Ngươi

không thấy sao? Thời điểm Kim Giáp nói ra thân phận, thần thái của hắn có biến hóa chút nào không?

- Hắn... Không có biến hóa gì!

Trần gia lão tổ suy nghĩ một chút, lúc này mới nhớ tới thần thái sắc mặt của Nhiếp Vân, chút biến hóa nào cũng không có, thật giống như thân phận Kim Giáp của đối phương không đáng giá nhắc tới.

- Cái này là tâm trí cùng đảm lượng! Không có tâm trở thành chí cường giả, thì làm sao trở thành chí cường giả?

Cửu Thiên Thiên Đạo gật đầu:

- Trọng yếu nhất là, nếu như ta không nhìn lầm mà nói, hắn đã lĩnh ngộ nguyên vẹn Tam Thiên Đại Đạo, bất quá đều là hình thức ban đầu của Tam Thiên Đại Đạo, không có hoàn toàn quán thông mà thôi!

- Lĩnh ngộ nguyên vẹn Tam Thiên Đại Đạo?

Trần gia lão tổ nuốt nước miếng, con mắt trợn tròn.

- Mặc dù chỉ là hình thức ban đầu, nhưng theo thời gian trôi qua, nhất định có thể dần dần trở nên viên mãn, ngươi nói loại người có thể lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo này, sẽ không thể quấy phong vân sao?

Cửu Thiên Thiên Đạo nhẹ nhàng nói, thân hình tiêu tán ở giữa thiên địa.

Ở chỗ sâu trong Hỗn Độn, một chiếc cổ thuyền theo gió vượt sóng, phảng phất như cá lớn du động ở trong nước, không bị áp chế, rất nhanh đi về phía trước.

Nhiếp Vân lẳng lặng đứng ở đầu thuyền, con mắt nhắm lại, vẫn không nhúc nhích, phảng phất như cọc gỗ.

- Nhiếp Vân thiếu gia đứng như vậy hơn nửa năm, không có sao chứ?

Trong khoang thuyền, một cái bàn hai bình rượu, Nhiếp Đồng cùng U Thương đối diện mà ngồi, U Thương vừa ăn đồ ăn, vừa nghi ngờ hỏi.

Bọn hắn tiến vào Hỗn Độn đã hơn nửa năm rồi, Nhiếp Vân chưa một lần đi ra, càng làm cho hắn nghi hoặc chính là, không chỉ như thế, còn không nhúc nhích đứng đấy, ngay cả tim đập hô hấp cũng không có, nếu như không phải tốc độ của thuyền không giảm, hắn đều cho rằng đối phương đã chết.

- Ca ca đang tu luyện, không cần phải xen vào!

Nhiếp Đồng nhìn thoáng qua, ánh mắt lộ ra kính nể.

------oOo------

Chương 1921: Đại Hiên Hỗn Độn giới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù hắn tu luyện rất khắc khổ, nhưng đối với ca ca mà nói, quả thực là đồ chơi cho con nít.

- Tu luyện? Vẫn không nhúc nhích cũng là tu luyện?

U Thương kỳ quái.

- Tu vi đạt tới loại cảnh giới như ca ca, hấp thu Tiên lực đã không có tác dụng gì rồi, muốn đột phá, quan trọng nhất là tâm tình cảm ngộ Đại Đạo! Hiện tại hắn là tôi luyện tâm tình, một khi tâm tình viên mãn, cảm ngộ Đại Đạo càng thêm mau lẹ! Cái này là đạo tùy tâm sinh, tâm nạp Thiên Địa!

Nhiếp Đồng có chút hâm mộ.

Tuy hắn tu luyện khắc khổ chăm chú, nhưng không có trầm ổn như ca ca.

Mũi nhọn mà không mất trầm trọng, thành tựu của ca ca tuyệt đối không thể đo lường.

- Tâm nạp Thiên Địa?

U Thương cười khổ lắc đầu, loại cảnh giới này với hắn mà nói thật sự quá xa, nghĩ cũng nghĩ không thông.

- Từ Cửu Thiên giới đi ra, bằng vào những vật kia, nửa năm thời gian thì đến được Xích Thiên cảnh trung kỳ, đã không tính chậm! Thấy đủ thường vui cười, lại nói, loại cảnh giới này, không phải người bình thường có thể cảm ngộ, mặc dù rất nhiều cường giả Tru Thiên cảnh cũng không thể chạm đến, ngươi hâm mộ cũng vô dụng!

Nhiếp Đồng uống một hớp rượu, mỉm cười lắc đầu.

Thời điểm ly khai Cửu Thiên giới, Cửu Thiên Thiên Đạo cho không ít bảo vật, khoáng thạch, Nhiếp Vân đều rèn luyện Cổ Long Chu, còn lại thứ tốt thì cho U Thương.

Những vật này là trước kia Ngân Nguyệt thế giới không có, đã có những bảo bối này cộng thêm Nhiếp Đồng chỉ điểm, không đến nửa năm, U Thương một mực dừng lại ở Xích Thiên cảnh sơ kỳ thì có đột phá, đạt tới trung kỳ.

- Đúng vậy, về sau Nhiếp Vân đại nhân nhất định có thể trở thành cường giả nổi danh nhất Hỗn Độn hải dương!

U Thương biết rõ Nhiếp Đồng thiếu gia nói đúng, lúc này không xoắn xuýt nữa, nở nụ cười.

Tu luyện giống nhau, có ít người là bắt chước không ra, Nhiếp Vân chính là như vậy. Nếu như bắt chước phương pháp tu luyện của hắn, đừng nói tiến bộ, không chết liền là tốt.

Không đi quản hai người cảm khái, toàn bộ tâm thần của Nhiếp Vân đều đắm chìm ở trong Khí Hải.

Lúc này Khí Hải bao la giống như Hỗn Độn hải dương, Tiên lực

xoay quanh, ba ngàn đan điền lơ lửng ở trong đó, tựa như ba ngàn thế giới, từng người diễn hóa ra hình thái Đại Đạo bất đồng.

- Không nghĩ tới mở ra hình thái thứ năm của đan điền phiền toái như vậy! Lâu như vậy mới mở ra chừng một trăm cái!

Tâm thần rời khỏi Khí Hải, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Trong quá trình đi đường, hắn vẫn không nhúc nhích, cũng không phải ngẩn người, mà giống như Nhiếp Đồng nói, đang chăm chú tu luyện.

Tu luyện của hắn rất đơn giản, là mở ra hình thái thứ năm của đan điền.

Hình thái thứ năm đại biểu Đại Đạo viên mãn, một đan điền mở đến hình thái thứ năm đại biểu hoàn toàn lĩnh ngộ một Đại Đạo, đối với thực lực gia tăng có giúp lớn cực trợ.

Trước kia đối với làm sao mở ra hình thái đan điền biết không rõ ràng lắm. Chỉ có cơ duyên xảo hợp mới có thể va chạm, hiện tại bất đồng, có được thiên phú Thiên Cơ sư, đẩy diễn Thiên Địa Huyền Cơ, lại phối hợp thiên phú Võ Đạo sư, rất dễ dàng tính ra phương pháp tấn cấp, sau đó tìm được điểm phù hợp, nhất cổ tác khí, cho nên vẫn chưa tới hai năm, đã có hơn một trăm đan điền mở ra đến hình thái thứ năm, tương đương với lĩnh ngộ nhiều hơn một trăm Đại Đạo.

Hiện tại trong cơ thể hắn lĩnh ngộ Đại Đạo toàn bộ cộng lại đã được hai trăm bốn mươi!

- Chỉ làm cho hai trăm bốn mươi đan điền đạt tới hình thái thứ năm, ba ngàn đan điền toàn bộ đạt tới hình thái thứ năm, chỉ sợ không có có vài chục năm là rất khó làm đến! Thời gian có chút quá dài rồi!

Nhiếp Vân lắc đầu thở dài.

Nếu có người nghe được hắn cảm khái, tuyệt đối sẽ phun ra một ngụm máu tươi, tươi sống tức chết.

Lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo khó như lên trời, toàn bộ Hỗn Độn hải dương, hàng tỉ Kỷ Nguyên qua, cũng chỉ đản sinh bốn vị cường giả Phong Vương quán thông Tam Thiên Đại Đạo, Nhiếp Vân mấy chục năm hoàn toàn lĩnh ngộ rõ ràng còn ngại chậm... Quả thực không để người sống rồi!

- Nếu như sớm biết mở ra hình thái thứ năm của đan điền có thể làm cho thực lực của người tiến bộ như vậy, ba vạn năm khẳng định đã sớm mở xong rồi...

Từ khi đánh chết Tu La Vương đến bây giờ đã qua ba vạn năm, lâu như vậy Nhiếp Vân cơ hồ không tu luyện, theo thời gian chuyển dời, chỉ làm cho mấy chục đan điền tấn cấp đến hình thái thứ năm.

- Bất quá cũng chưa chắc! Không có ba vạn năm này tích lũy, tâm trí của ta khẳng định không đủ trầm ổn, tiến bộ sẽ rất chậm, chỉ sợ tu vi còn không bằng hiện tại...

Loại ý nghĩ này vừa sinh ra, lập tức bị Nhiếp Vân lắc đầu bác bỏ.

Thực lực đạt tới Tru Thiên cảnh, tâm tính rất trọng yếu, ba vạn năm trước hắn tiến bộ quá nhanh, tâm trí bất ổn, tuy đạt tới Tru Thiên cảnh sơ kỳ, nhưng thực lực lại không củng cố, khi đó cưỡng ép tu luyện mà nói, mặc dù vất vả ba vạn năm, cũng chưa chắc theo kịp hiện tại.

Thật giống như làm móng xây nhà, nền tảng bất ổn, mặc dù xây ra lâu các, cũng không chịu nổi một kích.

Ba vạn năm, hắn cũng không phí thời gian, ngược lại tôi luyện tâm tính bóng loáng giống như tấm gương, không còn chỗ thiếu hụt, lúc này tu luyện, làm chơi ăn thật, hiệu quả tăng nhiều.

Ngồi mài dai không mất công đốn củi, những lời này không có chút sai lầm nào!

- Lĩnh ngộ Đại Đạo nhiều gấp đôi, thực lực lại gia tăng lên không chỉ một lần! Nếu như lại cùng Kim Giáp hàng lâm ý niệm kia đối chiến, không cần Thự Quang Kiếm cũng có thể nhẹ nhõm đánh

chết!

Cảm thụ một ít thực lực biến hóa, Nhiếp Vân thoả mãn gật đầu.

So với lúc ở Cửu Thiên giới, thực lực của hắn bạo tăng không chỉ một lần, cho dù như trước không có đột phá đến Tru Thiên cảnh trung kỳ, lại đạt tới cực hạn, tùy thời có thể bước qua.

- Ân? Nơi này là địa phương nào? Chẳng lẽ là Đại Hiên Hỗn Độn giới?

Từ trong trầm tư bừng tỉnh, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong Hỗn Độn hải dương có một lĩnh vực cự đại xuất hiện.

Cái lĩnh vực này hoàn toàn bất đồng tất cả thế giới trước kia nhìn thấy, là một đại lục rộng lớn, vắt ngang ở trong Hỗn Độn hải dương, không có chút ngăn cản nào, diện tích to lớn, mặc dù là hắn cũng khó chứng kiến giới hạn.

Trên lục địa có vô số sinh linh sinh hoạt, hấp thu Hỗn Độn chi khí tu luyện, mỗi người thực lực mạnh mẽ, gân cốt vừa thô vừa to, mặc dù tu luyện giả bình thường nhất, cũng có cấp bậc Huyền Tiên, mạnh hơn một chút đều là Kim Tiên.

- Ca ca, đây là Đại Hiên Hỗn Độn giới?

Nhiếp Đồng cùng U Thương bay ra.

------oOo------

Chương 1922: Cửu Phẩm điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hẳn là vậy rồi!

So sánh bản đồ mà Cửu Thiên Thiên Đạo cho hắn thoáng một phát, Nhiếp Vân khẳng định gật đầu.

Mục đích của chuyến này là Đại Hiên Hỗn Độn giới, trải qua hai năm toàn lực phi hành, rốt cục... đã đến!

- Chỉ có đạt tới Tiên Quân cảnh mới có thể bay, lực áp bách không gian của thế giới này thật lớn!

Trong tửu lâu dòng người như thoi đưa, hai huynh đệ lẳng lặng uống rượu, giương mắt nhìn người ở phía ngoài, Nhiếp Vân cười nói.

- Vừa tới nơi này ta cũng cảm giác được có chút không thích ứng, còn làm hư nhiều cái bàn...

Nhiếp Đồng lắc đầu.

Tiến vào Đại Hiên Hỗn Độn giới đã ba ngày rồi, bọn lúc này hắn mới thích ứng không gian áp lực ở đây.

Áp lực của thế giới này còn lớn hơn Cửu Thiên giới, người thấp hơn Huyền Tiên tiến vào trong đó sẽ bị chôn sống đè chết!

Mặc dù Huyền Tiên ở chỗ này cũng chỉ có thể hoạt động bình thường, đừng nói phi hành, đi nhanh một ít cũng thở hồng hộc, khó có thể duy trì, muốn phi hành, chỉ sợ chỉ có đạt tới Tiên Quân cảnh!

- Thiên Địa Lục Đạo dưới Tiên Quân, tu luyện thân thể mạnh nhất chính là Kim Thân Ma tộc Kim Thân Vương, người nơi này, tùy tiện một cái đi ra, đơn thuần thân thể mà nói, đều đáng sợ hơn hắn!

Uống cạn ly rượu, con mắt của Nhiếp Vân nhìn chằm chằm vào bên ngoài.

- Thân thể bọn hắn cường đại là vì trọng lực nơi này thật sự quá đáng sợ, tuyệt đối là gấp 10 lần Thiên Địa Lục Đạo!

Nhiếp Đồng tắc luỡi.

Cái thế giới này chẳng những rộng rãi, không gian pháp tắc cứng lại, càng quan trọng hơn là trọng lực thật sự quá mạnh mẽ, là gấp Thiên Địa Lục Đạo hơn mười lần!

Đột nhiên trọng lực tăng lên lớn như thế, cho dù Nhiếp Đồng cũng thích ứng thời gian thật dài.

- Hai vị thiếu gia, ta đã nghe rõ ràng, ngày mai là sinh nhật mười tám tuổi của Mã Nhã công chúa, hoàng cung cử hành yến hội, sẽ có vô số nhân vật nổi tiếng tới! Đến lúc đó có lẽ có thể thăm dò được sự tình của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực!

Két... cửa phòng mở ra, U Thương đi vào.

- Mã Nhã công chúa? Huyền Quân Đế Quốc này ở Đại Hiên Hỗn Độn giới có thể xếp bao nhiêu?

Nhiếp Vân hỏi.

Sau khi đến Đại Hiên Hỗn Độn giới, hai người liền phái U Thương ra ngoài tìm hiểu tin tức, tuy thực lực của U Thương không đủ mạnh, nhưng Xích Thiên Cảnh trung kỳ vẫn không kém, ít nhất được cho là cường giả cao tầng.

Trải qua ba ngày tìm hiểu, bọn hắn biết rõ địa phương này gọi là Huyền Quân Thành, là đô thành của Huyền Quân Đế Quốc.

Đại Hiên Hỗn Độn giới không có tông môn, mà là chế độ đế quốc. Hoàng đế Đế quốc có được quyền thoại ngữ lớn nhất, điểm ấy có chút tương tự Khí Hải Đại Lục lúc trước.

- Căn cứ tin tức ta nghe ngóng, Đại Hiên Hỗn Độn giới tổng cộng có 16 đế quốc, từng người chưởng quản một lãnh thổ quốc gia, thế lực khó chia trên dưới, Mã Nhã công chúa này là tiểu nữ nhi mà Huyền Quân Đế Quốc Huyền Linh bệ hạ thích nhất, tuy tuổi không lớn lắm, nhưng thực lực kinh người, nghe nói đã đạt đến Xích Thiên Cảnh sơ kỳ, thiên phú rất mạnh!

U Thương nói ra tin tức thăm dò được.

- Lần này yến hội, nghe nói không chỉ là chúc mừng công chúa, quan trọng nhất là nghênh đón một thương đoàn, cái thương đoàn này hình như là thương đoàn lớn nhất Đại Hiên Hỗn Độn giới. Có

thể thông thương với Tà Nguyệt Chí Tôn Vực!

- Thông thương với Tà Nguyệt Chí Tôn Vực?

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức nở nụ cười.

- Cái thương đoàn này rất thú vị, phải lấy cái thiệp mời tham gia yến hội a!

- Vâng, bất quá thiệp mời này không dễ lấy được cho lắm, phải có thân phận quý tộc của Huyền Quân Đế Quốc mới có thể đạt được, hơn nữa phải là quý tộc nhị phẩm trở lên...

U Thương do dự một chút, mặt lộ vẻ khó khăn.

- Quý tộc nhị phẩm trở lên?

- Huyền Quân Đế Quốc sắp đặt đẳng cấp quý tộc, tổng cộng chia cửu phẩm, nhất phẩm cao nhất, có thể có được loại thân phận này cơ hồ đều là vương công tướng quốc, hoàng thân quốc thích, người bình thường không cách nào đạt được! Quý tộc nhị phẩm, là nhân vật có uy tín danh dự, ít nhất thân gia mấy tỷ trở lên, tài sản vô số...

U Thương vừa lắc đầu vừa nói:

- Tài sản bằng vào thực lực của hai vị thiếu gia, muốn đạt được không khó, mấu chốt là phải được đối phương thừa nhận phê duyệt, cần ít nhất một tháng thời gian! Mà yến hội này ngày mai đã bắt đầu...

- Phiền toái như vậy?

Nhiếp Vân mày nhíu.

Ở Cửu Thiên giới, hắn bằng vào thực lực vô địch, có thể trực tiếp mạnh bạo, nhưng ở chỗ này, phải dựa theo quy củ làm việc.

Không nói trước Thiên Đạo của thế giới này mạnh hơn hắn, chỉ nói có được cường giả Tru Thiên cảnh trung kỳ, cũng không phải là

hắn hiện tại có thể đối phó.

Cho nên ở chỗ này, có thể không bạo lộ thực lực, tốt nhất không bạo lộ, có thể dựa theo quy củ, tốt nhất dựa theo quy củ.

- Ngươi lại đi nghe ngóng thoáng một phát, còn có tin tức gì không, tốt nhất là tin tức có thể rất nhanh đạt được thân phận quý tộc nhị phẩm!

Ngón tay gõ mặt bàn, Nhiếp Vân phân phó.

- Vâng...

U Thương gật đầu, vừa định đi ra ngoài, đột nhiên ngừng lại, nghĩ đến một sự kiện:

- Đúng rồi, trước kia thời điểm ta nghe ngóng tin tức, chứng kiến một Cửu Phẩm điện, nghe nói có thể ở bên trong tiếp nhận nhiệm vụ, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ nhất định, có thể đạt được thân phận quý tộc! Chỉ có điều không biết bên trong có nhiệm vụ để cho người tấn cấp quý tộc nhị phẩm hay không...

- Cửu Phẩm điện?

Nhiếp Vân ngẩng đầu, nhìn lướt qua một phương hướng, lập tức cười cười:

- Nơi tốt, Nhiếp Đồng, cùng đi nhìn xem!

- Vâng!

Nhiếp Đồng hết thảy đều dùng ca ca như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, gật đầu.

Ba người ly khai quán rượu, đi đến Cửu Phẩm điện.

Cửu Phẩm điện, là địa phương Huyền Quân Đế Quốc bố trí nhiệm vụ cho tán tu, có chút giống như dong binh công hội của Khí Hải Đại Lục, nơi này có vô số nhiệm vụ, chỉ cần có năng lực hoàn thành, có thể ở Huyền Quân Thành đạt được địa vị tương ứng, đạt

được sinh hoạt mình cần.

Bất quá những nhiệm vụ này đều rất khó, mặc dù cường giả Tru Thiên cảnh muốn hoàn thành, cũng phải phí một cái giá lớn, nếu không mỗi người đều là quý tộc, liền không hiển lộ rõ quý tộc không giống người thường rồi.

Rất nhanh đi tới trước Cửu Phẩm điện, nhìn dòng người trước mắt, ba người bất đắc dĩ lắc đầu.

Tuy biết rõ nhiệm vụ rất khó, nhưng vì thân phận quý tộc, đến đây tìm vận may vẫn không ít, rậm rạp chằng chịt sắp xếp vài hàng dài.

Nhìn cái dạng này, chỉ xếp hàng cũng có thể sắp xếp chết.

- Hai vị thiếu gia, xin hỏi muốn xếp hạng đội không? Ta có thể thay thế sắp xếp, chỉ cần trả tiền, ta có thể hỗ trợ xếp hàng, một khi đến địa phương, sẽ thông tri cho các ngươi, để các ngươi tới...

------oOo------

Chương 1923: Trị Liệu Đại Đạo (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thời điểm ba người nhíu mày, một thiếu niên bộ dáng sai vặt đi tới.

- Thay thế xếp hàng?

Không nghĩ tới còn có loại chức nghiệp này, ba người có chút nghi hoặc.

- Đúng vậy, chỉ cần thiếu gia trả tiền, ta sẽ hỗ trợ xếp hàng, ngươi có thể trở về nghỉ ngơi hoặc đi làm chuyện mình muốn làm, thời điểm sắp đến các ngươi, ta sẽ truyền lại tin tức, chỉ cần cho ta tiền, có thể trực tiếp tiến vào Cửu Phẩm điện nhận lấy nhiệm vụ!

Gã sai vặt cười nói.

- Thế sự tạo nhân tài a!

Nhiếp Vân cảm khái.

Ở Thiên Địa Lục Đạo không có cái gọi là thân phận quý tộc, cũng không có sự tình hoàn thành nhiệm vụ có thể đạt được thân phận quý tộc, cho nên loại tình huống thay thế xếp hàng này là chưa từng nghe nói, cẩn thận nói tiếp, hoàn toàn chính xác có thể cho một ít người không có thời gian lại có tiền tiện lợi rất lớn.

- Ta muốn đạt được thân phận quý tộc nhị phẩm trở lên, nên xếp hàng ở địa phương nào?

Cảm khái một câu, Nhiếp Vân hỏi.

- Quý tộc nhị phẩm trở lên?

Nghe nói như thế, gã sai vặt như nhìn quái vật nhìn ba người:

- Ngươi xác định không có nói đùa?

- Ngươi dám nói chuyện với thiếu gia của chúng ta như vậy? Nếu nói giỡn thì tới đây làm gì!

U Thương nhíu mày.

- Quý tộc Nhị phẩm trở lên, đều là Hoàng gia tự mình tán thành, chạy đến nơi đây hoàn thành nhiệm vụ gì? Lại nói, nơi đây nào có loại nhiệm vụ cao cấp như vậy a!

Nghe được quát lớn, gã sai vặt cười lạnh một tiếng, như đang nhìn mấy hai lúa.

- Không có? Nơi đây không phải Cửu Phẩm điện sao? Đã được xưng cửu phẩm, nên có nhiệm vụ của mỗi phẩm cấp quý tộc a!

Không để ý tới đối phương cười nhạo, Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Ngươi không nói ta ngược lại quên, thật đúng là có một cái, đã ban bố ba năm rồi, chỉ là không người có thể hoàn thành, là xem

bệnh cho mẫu thân của thừa tướng đại nhân! Gã sai vặt vốn cho rằng đối phương cố tình gây sự, muốn rời khỏi, đột nhiên nhớ tới một sự kiện, vỗ đầu một cái.

- Xem bệnh cho mẫu thân của thừa tướng đại nhân?

- Đúng vậy, thừa tướng đại nhân là hiếu tử, mẫu thân của hắn không biết chuyện gì xảy ra bị bệnh nặng, tất cả danh y đều không thể làm gì, cho nên ban bố nhiệm vụ này, chỉ cần ai chữa được bệnh cho ngài, có thể trực tiếp trở thành quý tộc nhị phẩm!

Gã sai vặt vội vàng giải thích.

- Bệnh gì?

Có thể trở thành Tể tướng, thực lực khẳng định đã đạt đến Tru Thiên cảnh rồi, người mạnh như thế hoàn toàn có thể cải vận mệnh, phán sinh tử, đến cùng bị bệnh gì, lại để cho loại cao thủ như hắn, thậm chí cả nước vô sách?

- Cái này... Ta cũng không biết, chỉ biết là rất nghiêm trọng, vô số cao thủ của Huyền Quân Đế Quốc đều qua xem, nhưng không có hiệu quả gì!

Gã sai vặt lắc đầu:

- Giống như chỉ có một nhiệm vụ, mặt khác cao nhất chỉ là Tam phẩm, cuối cùng, ta khuyên các ngươi, nếu quả thật muốn trở thành quý tộc nhị phẩm, thì đừng đánh cái chủ ý này, mà đi suy nghĩ những biện pháp khác a!

- Ah? Vì cái gì? Chẳng lẽ phủ Thừa Tướng còn ăn người sao?

- Đương nhiên sẽ ăn người rồi!

Gã sai vặt biến sắc.

- Ăn người?

Nhiếp Vân bất quá thuận miệng nói, thấy biểu lộ của gã sai vặt như

thế, lập tức bay lên lòng hiếu kỳ.

Nếu là thừa tướng, địa vị khẳng định tôn sùng, cho dù người khác trị không hết mẫu thân hắn cũng không có khả năng hạ thấp thân phận giết người a!

- Ta nói ăn người cũng không phải ăn chân chính, nhưng cũng không xê xích gì nhiều!

Gã sai vặt thế mới biết lời của mình gây hiểu lầm, vội vàng khoát tay, nhìn chung quanh một vòng, giảm thấp thanh âm xuống nói.

- Nói đi, ta đã hạ cấm chế cách âm, sẽ không có người nghe được!

Thấy bộ dáng của hắn cẩn thận từng li từng tí, Nhiếp Vân nở nụ cười.

- Hạ cấm chế cách âm?

Gã sai vặt nhìn chung quanh một vòng, lúc này mới phát hiện quả nhiên có đồ vật cách âm, nhìn mới biết được, đối phương là lúc nào làm, có thể ngăn cách cấp bậc cường giả gì dò xét, hắn rõ ràng nhìn không ra.

Bất quá, hắn nhìn không ra, cũng biết người trước mắt này nhất định là cao thủ, lúc này hắng giọng một cái nói:

- Kỳ thật cũng không phải sự tình bí mật gì! Mọi người đều biết! Thừa tướng là ở ba năm trước ban bố nhiệm vụ, vừa mới bắt đầu rất nhiều người vì thân phận quý tộc Nhị phẩm, tất cả đều chạy tới, mỗi ngày có mấy trăm người tiến vào phủ Thừa Tướng, nói là liên hiệp xem bệnh, trên thực tế cơ hồ đều là đi tìm vận khí!

- Những người này chẳng những đụng vận khí, còn có tự cho là đúng, kê loạn đơn thuốc, hạ loạn dược, kết quả bệnh của mẫu thân thừa tướng không những không tốt, còn càng ngày càng nghiêm trọng! Thừa tướng biết rõ chuyện này, lôi đình giận dữ, hạ xuống quy định, về sau đến đây xem bệnh, nếu như nói sai, hoặc kê đơn thuốc lung tung, giết chết bất luận tội!

- Mới đầu còn có người không tin, tiến đến tìm vận may, kết quả bi kịch, liên tục chết không ít người, giờ mới hiểu được thừa tướng là động thật, đến tận đây, liền không ai dám đi phủ Thừa Tướng xem bệnh! Cho dù y thuật của ngươi cao minh, cũng không cách nào đảm bảo tính sai một lần, tính sai liền chết, ai có lá gan này? Cho nên nhiệm vụ này đã có gần hai năm không ai dám nhận, nếu như không phải các ngươi hỏi, ta cũng đã quên!

Một hơi nói tiền căn hậu quả một lần, gã sai vặt lắc đầu.

- Còn có loại sự tình này... Tuy sát nhân có thể ngăn lang băm, nhưng chính thức có thể trị bệnh chỉ sợ cũng không dám đi a!

Nhiếp Vân không nghĩ tới vị thừa tướng này nóng nảy như thế, sự tình làm tuyệt như vậy, cười khổ lắc đầu.

Lang băm hoàn toàn chính xác đáng hận, chẳng những chậm trễ bệnh tình, còn có thể làm người chí tử, loại này đáng chết, nhưng làm như vậy, thầy thuốc chính thức cũng sẽ cố kỵ, từ đó dừng lại.

- Đúng vậy. Cho nên ta khuyên các ngươi đừng đi, muốn lấy được thân phận quý tộc Nhị phẩm, còn có thể nghĩ những biện pháp khác, cho dù lấy không được, cũng có thể làm cái Tam phẩm, Tứ phẩm, biết rõ nhiệm vụ này hẳn phải chết, lại đi làm, thật sự có chút không đáng rồi!

Gã sai vặt còn tưởng rằng Nhiếp Vân đã biết đầu đuôi sự tình, sẽ không nghĩ làm sao làm nhiệm vụ này nữa, liền vội vàng gật đầu.

- Nói cho ta biết báo danh ở đâu!

Đối với hắn an ủi, Nhiếp Vân lộ ra biểu lộ tán dương, bất quá vẫn cười cười, trực tiếp mở miệng.

- Không đi là được rồi... À? Ngươi nói cái gì? Ngươi muốn đi?

Mới đầu gã sai vặt còn tưởng rằng đối phương đã nghe hắn nói, đang cảm khái, nhưng lập tức minh bạch ý của hắn, con mắt thoáng một phát trợn tròn.

------oOo------

Chương 1924: Trị Liệu Đại Đạo (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Làm cái gì? Biết rõ hẳn phải chết còn muốn đi, ngươi là chán sống hay có bệnh?

- Ta không có chán sống, cũng không có bệnh, dẫn ta nhận nhiệm vụ đi!

Tựa hồ nhìn ra tâm tư của đối phương, Nhiếp Vân mang theo vui vẻ.

- Ách... ngươi đã muốn đi, ta sẽ đưa ngươi đi qua. Miễn phí!

Gã sai vặt thấy thái độ của hắn kiên trì, bất đắc dĩ lắc đầu, đi nhanh về phía trước.

Ba người theo sát phía sau hắn, cũng không xếp hàng ở sau lưng mọi người. Mà dọc theo đội ngũ đi tới trước, càng đi về phía trước, người xếp hàng càng ít.

Chứng kiến cái này, Nhiếp Vân mới hiểu được, cấp bậc càng thấp sắp xếp càng nhiều người, trước kia chứng kiến hàng dài giống như kiến, chỉ là nhiệm vụ quý tộc cửu phẩm đơn giản nhất.

Đi một hồi, người càng ngày càng ít, thẳng đến ngừng lại ở trước một quầy.

Ở trong quầy này, một nữ hài chừng hai mươi tuổi đang ngồi ngủ ở bên trong.

Thực lực của nàng không cao, chỉ là Kim Tiên, ở Đại Hiên Hỗn Độn giới chỉ có thể coi là người bình thường.

Quầy khác đều kín người hết chỗ, người nơi này rõ ràng ngủ gật, khác biệt thật đúng là không phải lớn bình thường.

- Ai, người đến, vẫn chưa chịu dậy!

Xem ra gã sai vặt rất quen thuộc nữ nhân này, đi vào trước quầy, gõ bàn nói.

- Ân? Người nào?

Nữ hài bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn bọn người Nhiếp Vân:

- Đến lĩnh nhiệm vụ gì?

- Chữa bệnh cho mẫu thân thừa tướng, nhiệm vụ Nhị phẩm!

Nhiếp Vân nói.

- Nhiệm vụ kia?

Nữ hài dùng con mắt nhìn người chết nhìn thoáng qua, cũng không nhiều lời:

- Tính danh, huy chương đẳng cấp Y Sư!

- Ta gọi Nhiếp Vân, Y Sư... huy chương đẳng cấp là cái gì?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Cái gì? Ngươi không có huy chương đẳng cấp Y Sư? Còn muốn xem bệnh? Lần này đến phiên nữ hài giật mình, nhìn người trước mắt này, có chút sờ không rõ ý nghĩ.

Thằng này không phải não tàn chứ, ngay cả huy chương đẳng cấp Y Sư cũng không có, liền chạy tới nhận nhiệm vụ?

- Huy chương đẳng cấp Y Sư khảo thi ở nơi nào?

Nhìn bộ dáng của đối phương, không có thứ này, khẳng định không có khả năng thông qua, Nhiếp Vân đành phải lui mà cầu tiếp theo.

- Từ nơi nào khảo thi? Ngươi có biết hay không, muốn nhận nhiệm

vụ này, nhất định phải có huy chương Y Sư Ngũ phẩm trở lên, ngươi ngay cả Nhất phẩm cũng không có, cho dù khảo thi cũng không kịp a! Nữ hài xem thường nhìn thoáng qua, lập tức nhìn chằm chằm vào gã sai vặt:

- Ngươi ở nơi nào lấy được cực phẩm, ngay cả huy chương Y Sư Nhất phẩm cũng không có liền mang tới, về sau đừng tìm ta mở loại vui đùa này, nếu không, xem ta làm sao thu thập ngươi!

Nói xong không hề để ý tới gã sai vặt, tiếp tục gục xuống ngủ.

- ...

Nhiếp Vân không nghĩ tới đường đường Thiên Địa Lục Đạo đệ nhất cao thủ, trong cơ thể có được Tam Thiên Đại Đạo, rõ ràng bị người khinh bỉ, không khỏi cười khổ.

- Ngươi thật không có huy chương Y Sư?

Lần này đến phiên gã sai vặt bất đắc dĩ.

Không có huy chương Y Sư, ngươi tới đảo loạn cái gì a?

- Không có, nói cho ta biết khảo thi ở nơi nào a, hiện tại ta liền đi thi, qua một hồi trở về lại nhận nhiệm vụ là được!

Nhiếp Vân nói.

- Hiện tại khảo thi, qua một hồi trở về...

Gã sai vặt có chút im lặng, thật không biết người trước mắt là thật khờ hay giả ngốc, ngươi cho rằng huy chương Y Sư là tùy tiện khảo thi a, đi qua liền đậu...

Tuy trong nội tâm cảm giác đối phương khoác lác, nhưng hắn vẫn nói ra địa chỉ:

- Khảo thi huy chương Y Sư cũng không cần đi xa, chứng kiến gian phòng phía trước không? Đi nơi nào có thể trực tiếp thi, bất quá, chỗ kia là thừa tướng thiết lập, khảo thí rất nghiêm, nếu như không

có bản lĩnh thật sự, sẽ bị trực tiếp đuổi ra!

- Tốt, đa tạ, Nhiếp Đồng, U Thương, các ngươi chờ ở chỗ này thoáng một phát, ta đi một chút sẽ trở lại!

Nhiếp Vân gật đầu, quay người đi tới gian phòng đối diện.

- Còn đi một chút sẽ trở lại, không khoác lác, ngươi sẽ chết a!

Nữ hài kia cũng không ngủ, nghe được Nhiếp Vân nói, khóe miệng phiết lên, như đấu bò tức giận.

Nàng ở chỗ này an bài nhiệm vụ, người nào cũng gặp, nhưng người không biết trời cao đất rộng như thế, thật đúng là lần đầu tiên gặp!

Thấy nàng như vậy, Nhiếp Đồng bất đắc dĩ.

Thực lực của ca ca, há là loại nhân vật như ngươi có thể lý giải!

.....

Không biết nữ hài khinh bỉ cùng cười nhạo hắn, lúc này Nhiếp Vân đi vào gian phòng.

Gian phòng chỉ có một lão giả ngồi ở trong đó, giống như nữ hài, đang ngủ.

Xem ra nơi này giống như quầy hàng trước kia, thuộc về địa phương thanh nhàn nhất trong Cửu Phẩm điện.

- Ta đến khảo hạch huy chương Y Sư!

Đi tới trước mặt, Nhiếp Vân gõ bàn.

- Huy chương Y Sư? Ah, khảo thi mấy phẩm? Dưới Nhị phẩm, không được qua đây quấy rầy!

Lão giả nhìn cũng không nhìn, tùy ý khoát tay.

- Nhị phẩm... Ta muốn hỏi một chút, huy chương Y Sư của các ngươi cao nhất mấy phẩm?

Nhiếp Vân nói.

- Cao nhất mấy phẩm? Huy chương Y Sư là phán định cùng nhận thức của cả Đại Hiên Hỗn Độn giới đối với Y Sư, tổng cộng chín phẩm cấp, Nhất phẩm thấp nhất!

Lão giả ngẩng đầu lên, như nhìn quái vật nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Ngươi ngay cả điều này cũng không biết, sẽ không ngay cả huy chương Y Sư Nhất phẩm cũng không có khảo thi qua chứ!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Không có khảo thi qua, ngươi tới đây làm gì, còn không mau cút, muốn khảo thi Y Sư Nhất phẩm, ở bên ngoài có, nơi đây không phải chỗ ngươi đùa giỡn...

Lão giả giận dữ.

- Ta không phải đến khảo thi Y Sư Nhất phẩm!

Thấy thái độ của hắn giống như nữ hài, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu:

- Ta muốn khảo thi Y Sư Cửu phẩm!

- Trực tiếp khảo thi Y Sư Cửu phẩm, ngươi cho rằng ngươi là ai? Nam Thiên Y Thánh, Bắc Thiên Y Tiên? Mau cút, mau cút...

Lão giả tức đến cười rộ lên, khoát tay chặn lại, muốn đuổi Nhiếp Vân đi.

- Ta không phải Nam Thiên Y Thánh, cũng không phải Bắc Thiên Y Tiên, nhưng không biết lĩnh ngộ Trị Liệu Đại Đạo nguyên vẹn, có đủ tư cách khảo hạch Y Sư Cửu phẩm hay không?

Nhiếp Vân cũng không tức giận, cười nhạt một tiếng, lộ ra hàm

răng trắng noãn.

Cái gọi là lĩnh ngộ Trị Liệu Đại Đạo nguyên vẹn, kỳ thật là thiên phú Mộc Sinh sư đạt tới hình thái thứ năm.

Nhiếp Vân dám lớn mật tiếp nhiệm vụ kia như thế, chính là bởi vì có cái này.

Thiên phú Mộc Sinh sư, ở trong rất nhiều thiên phú xếp hạng 26, nói cách khác ở trong ba ngàn Đại Đạo, là bài danh Top 30, loại Đại Đạo này cực khó lý giải, chớ nói chi là hoàn toàn lĩnh ngộ!

------oOo------

Chương 1925: Phủ Thừa Tướng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn có thể khẳng định, đừng nhìn Đại Hiên Hỗn Độn giới rộng lớn bao la bát ngát, cường giả vô số, nhưng chính thức lĩnh ngộ Trị Liệu Đại Đạo nguyên vẹn, tuyệt đối không có vượt qua hai người, thậm chí một cái cũng không có!

Lại nói có thể lĩnh ngộ loại Đại Đạo này, trên việc tu luyện tiềm lực vô cùng, thực lực cũng chắc chắn không đơn giản, loại nhân vật này, làm sao có thể vì một quý tộc Nhị phẩm, mà xem bệnh cho người khác?

Độ khó lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo hoàn toàn giống như bài danh của thiên phú đặc thù, cho dù người khác may mắn cảm ngộ, cũng tương đương thiên phú đặc thù chỉ mở ra hình thái thứ nhất, hình thái thứ hai, da lông mà thôi, cách hoàn toàn lĩnh ngộ kém rất xa.

Nhiếp Vân đã có ba ngàn đan điền trụ cột, hơn nữa thấp nhất cũng là hình thái thứ ba, lúc này mới khiến Cửu Thiên Thiên Đạo tôn sùng như thế, cảm thấy hắn nhất định có thể quấy phong vân, là siêu cấp thiên tài tiềm lực không thua Tứ đại Hỗn Độn vương giả!

- Trị Liệu Đại Đạo nguyên vẹn?

Lão giả thoáng một phát nhảy lên, lập tức chứng kiến Mộc Sinh chi khí ở trong lòng bàn tay của Nhiếp Vân huy sái ra, như vẽ ra một đạo Quang Minh Tinh Hà, óng ánh sáng long lanh, giống như ngọc bích, hoàn mỹ không tỳ vết, không có một chỗ thiếu hụt.

- Đại Đạo không tỳ vết... Quả nhiên là một Đại Đạo nguyên vẹn!

Đại Đạo nguyên vẹn giống như mỹ ngọc không tỳ vết, huy sái ra, hoàn mỹ vô cùng, không có chỗ thiếu hụt nào!

Chỉ cần có chỗ thiếu hụt, cái kia chính là không hoàn chỉnh.

Chứng kiến khí lưu hội tụ thành Đại Đạo, lão giả không nghi ngờ gì, ánh mắt lộ ra vẻ sùng bái, cúi người chào thật sâu, thành hậu bối chi lễ.

Có câu đạo không phân trước sau, người giỏi làm thầy, thoạt nhìn tuổi của đối phương nhỏ hơn hắn, nhưng có thể lĩnh ngộ Trị Liệu Đại Đạo nguyên vẹn, đủ để hắn hành tiết!

- Đại nhân, là ta có mắt không tròng, đây là huy chương Y Cửu phẩm Sư. Kính xin tiếp nhận!

Lấy ra một huy chương đưa tới, thái độ của lão giả cung kính.

- Khách khí!

Tiếp nhận huy chương, Nhiếp Vân mỉm cười, cũng không nhiều lời, thẳng tắp đi ra ngoài.

Đạt được huy chương so với tưởng tượng còn muốn đơn giản, vốn tưởng rằng chẳng những phải tế ra Mộc Sinh chi khí. Còn phải đích thân trị liệu mấy người thí nghiệm thoáng một phát. Hiện tại xem ra, hẳn không cần.

Xem ra vị lão giả này cũng là người biết chuyện, liếc nhìn ra Mộc Sinh chi khí đặc thù cùng đáng sợ.

Một lần nữa trở lại bên cạnh bọn người Nhiếp Đồng, đi vào trước

mặt nữ hài.

- Thế nào, có phải bị người đuổi ra ngoài hay không? Nói cho ngươi biết, muốn trang cũng đừng trang ở chỗ này, nhiều năm như vậy người thế nào ta chưa thấy qua, không có thực lực còn muốn trang bức. Ngược lại lần đầu tiên gặp đến...

Thấy hắn tới, nữ hài lần nữa xem thường cười khẽ.

Nhiếp Vân đi ra tới trở về, tổng cộng mấy chục cái hô hấp, thời gian ngắn như vậy, đừng nói khảo hạch, chỉ sợ ngay cả thời gian ban phát huy chương cũng không đủ, không cần nghĩ, nhất định là đụng cái đinh, bị người khác đuổi trở lại!

- Đuổi ra? Hắn không có đuổi ta a!

Không so đo với một tiểu nha đầu, Nhiếp Vân nói.

- Không có đuổi ngươi? Ngươi đừng nói với ta đã khảo thi đến huy chương Y Sư Ngũ phẩm nha?

Nữ hài cười khẽ:

- Muốn khoác lác cũng phải có một hạn độ, nếu như ngươi cầm không ra huy chương Y Sư Ngũ phẩm, ta sẽ lập tức tìm người bắt người vì tội nhiễu loạn!

- Huy chương Y Sư Ngũ phẩm, ta thực cầm không ra...

Nhiếp Vân lắc đầu, lời còn chưa nói hết, liền chứng kiến xem thường trên mặt nữ hài càng đậm, cười một tiếng:

- Thế nhưng mà... Ta lấy được huy chương Y Sư Cửu phẩm!

Nói xong tiện tay quăng ra, huy chương vừa lấy được bay lên trên quầy.

Leng keng!

- Cửu phẩm?

Mới đầu nữ hài còn tưởng rằng hắn nói giỡn, khi thấy huy chương, sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, không còn thái độ trước kia, giống như bị chạm điện đứng lên, cúi đầu chín mươi độ:

- Thực... Thực xin lỗi... Đại nhân, là ta có mắt không tròng...

Bởi vì quá mức khẩn trương, nói chuyện cũng có chút cà lăm rồi.

- Làm người nên lưu một đường, không thể bởi vì không có huy chương liền xem thường người khác! Chuyện này may là ta, đổi lại người khác, ngươi khẳng định thiệt thòi lớn!

Nhiếp Vân cũng không cự tuyệt, hai tay chắp sau lưng, thần sắc lạnh nhạt.

Vừa rồi cố ý không có trực tiếp lấy huy chương ra, là muốn giết ngạo khí của nữ nhân này thoáng một phát, ngươi ở nơi này an bài nhiệm vụ, là phục vụ cho người, lại có loại thái độ này, khẳng định đều là thói quen bình thường dưỡng ra!

Không biết trời cao đất rộng, không biết trên thế giới có cường nhân, nếu có một ngày đắc tội một vị cường giả bụng dạ hẹp hòi, bị giết cũng rất có thể!

- Vâng!

Nữ hài mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nàng biết rõ đối phương muốn động thủ, giết nàng, cũng không ai dám xuất đầu, Y Sư Cửu phẩm... Toàn bộ Huyền Quân Đế Quốc cũng không có mấy cái!

- Tốt rồi, giao nhiệm vụ cho ta đi!

Nhiếp Vân chẳng muốn nhiều lời, dù sao bèo nước gặp nhau, về sau nữ nhân này tao ngộ sự tình gì, cùng hắn không có quan hệ gì.

- Vâng!

Luống cuống tay một lúc, nữ hài mới tiến hành thỏa đáng hết thảy thủ tục, truyền đạt một ngọc bài đại biểu tiếp nhận nhiệm vụ.

- Đến phủ Thừa Tướng, lấy ra cái này sẽ có người chuyên môn mang ngươi đi xem bệnh cho Lão phu nhân!

- Ân!

Tiếp nhận ngọc bài, Nhiếp Vân biết rõ đã nhận được nhiệm vụ, không hề để ý tới đối phương, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy gã sai vặt vừa rồi đang đứng ở trước mắt, toàn thân run rẩy, thấy hắn xoay người, vội vàng quỳ rạp xuống đất.

- Ta vừa rồi có mắt không tròng, không biết tiền bối là đại nhân vật, nói chuyện có chỗ đắc tội, mong ngài rộng lòng tha thứ...

Gã sai vặt sợ hãi.

Cho dù hắn không biết Y Sư Cửu phẩm đến cùng có bao nhiêu lợi hại, nhưng chứng kiến bộ dạng của nữ hài vừa rồi, đã biết rõ không đơn giản!

Nhân vật như thế, mình rõ ràng la lối om sòm, nói chuyện không có lễ phép, quả thực muốn chết.

- Ngươi khách khí, mang ta đi phủ Thừa Tướng, chỗ tốt không thể thiếu của ngươi!

Đối với gã sai vặt này, Nhiếp Vân vẫn rất thưởng thức, nhẹ nhàng cười cười, ngón tay điểm một cái:

- Đây là hình thức ban đầu của một Đại Đạo, tính toán tiền thù lao ta đưa cho ngươi! Chỉ cần ngươi hảo hảo lĩnh ngộ, sớm muộn gì cũng có một ngày triệt để sáng tỏ, không cần làm nghề xếp hàng cho người khác kiếm sống!

Gã sai vặt này, nói ra chuyện phủ Thừa Tướng ăn người, nói rõ đáy lòng không xấu, hơn nữa dẫn hắn tới, đã từng nói qua miễn phí, nói rõ cũng không phải chỉ vì tiễn, cho nên đối với loại người này, Nhiếp Vân sẽ không keo kiệt.

------oOo------

Chương 1926: Tam hồn tiều tụy (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trả thù lao hoặc bảo vật, loại tiểu nhân vật này không có năng lực tự bảo vệ mình, duy nhất có thể trợ giúp, là thực lực!

- Đa tạ!

Cảm nhận được trong cơ thể nhiều ra một đoàn khí lưu, ẩn chứa Đại Đạo chí lý, gã sai vặt biết rõ lần này phát tài, lại không nói nhiều, quỳ trên mặt đất dập đầu mấy cái, lúc này mới vui rạo rực đứng dậy, mang theo ba người đi ra ngoài.

- Mắt chó xem người thấp... Cái tật xấu này, về sau ta nhất định phải sửa...

Thấy bọn họ ly khai, nữ hài thì thào tự nói, sắc mặt khó coi.

Một cường giả có thể tiện tay lấy ra hình thức ban đầu của Đại Đạo tiễn đưa cho người khác, một người có thể đơn giản đạt được huy chương Y Sư cửu phẩm, làm sao có thể đơn giản? Bởi vì mắt chó xem người thấp đắc tội loại người này, làm cho nàng cảm nhận được sợ hãi cùng khủng hoảng.

Đi theo sau lưng gã sai vặt, bọn người Nhiếp Vân rất nhanh đi tới trước một phủ đệ cự đại.

- Ba vị đại nhân, nơi này là phủ Thừa Tướng, hiện tại ta liền đưa lệnh bài nhiệm vụ của ngươi, rất nhanh sẽ có người tới tiếp các ngươi!

Gã sai vặt cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận lệnh bài nhiệm vụ đi tới, chỉ chốc lát sau, một quản gia đi ra.

- Ngươi tiếp nhiệm vụ của lão gia nhà chúng ta?

Nhiếp Vân gật đầu.

- Cùng ta rời đi!

Quản gia cũng không có vênh váo hung hăng, trái lại lạnh nhạt bình tĩnh, cho người một loại cảm giác trầm ổn, Nhiếp Vân từ biệt gã sai vặt, mang theo Nhiếp Đồng cùng U Thương theo sát ở phía sau, đi vào phủ Thừa Tướng.

- Ca ca, quản gia này giống như có được thực lực Xích Thiên Cảnh đỉnh phong, giống như ta!

Thanh âm của Nhiếp Đồng truyền tới.

- Ân! Thực lực của hắn không kém ngươi! Không hổ là Đại Thế Giới, cao thủ nhiều như mây!

Nhiếp Vân gật đầu.

Vừa rồi nhìn thấy quản gia này, hắn liền nhìn ra, đối phương có thực lực Xích Thiên Cảnh đỉnh phong, giống như Nhiếp Đồng.

Một quản gia bình thường thì có loại thực lực này, Đại Hiên Hỗn Độn giới quả nhiên đáng sợ!

- Trước chờ ở chỗ này, hôm nay không chỉ ngươi muốn xem bệnh cho Lão phu nhân, còn có một vị đại nhân vật tới, thừa tướng đại nhân đang đi cùng, qua một hồi hắn đến, ngàn vạn lần không nên tiếng động lớn xôn xao, một khi xảy ra chuyện, giống như những người khác, phủ Thừa Tướng sẽ không ngại giết thêm vài người!

Đi tới trước một tiểu viện, quản gia xoay đầu lại, sắc mặt lạnh lùng phân phó.

- Nam Thiên Y Thánh đại nhân, bên này mời!

Nhiếp Vân đang muốn trả lời, chợt nghe một thanh âm như chuông bạc vang lên, vài bóng người từ một bên đi tới

Tổng cộng có ba người, nói chuyện chính là một thiếu nữ, bận váy

dài xanh lá mạ, hoàn mỹ phụ trợ dáng người uyển chuyển đi ra, trên mặt mang vui vẻ, đơn thuần dung mạo mà nói, là không kém Trần Lạc Dung.

Trong hai tròng mắt nàng tinh quang ẩn ẩn, mười phần tự tin, mang theo một cổ khí thế vượt qua thường nhân.

Con gái của Thừa Tướng, Sư Viện Viện!

Nàng tự tin, cũng có vốn liếng tự ngạo, không chỉ dung mạo, còn có thực lực.

Tuổi còn trẻ thì có thực lực Xích Thiên Cảnh đỉnh phong, ở toàn bộ Huyền Quân Đế Quốc cũng phải tính đến.

Bên người nàng là một người trẻ tuổi khuôn mặt hơi có vẻ xanh, thoạt nhìn tuổi trẻ, trên thực tế lại là lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm, ở trên Trị Liệu Đại Đạo có tạo nghệ thâm hậu, bị người tôn xưng là Nam Thiên Y Thánh!

Là siêu cấp nhân vật đạt được huy chương Y Sư cửu phẩm.

Về phần người thứ ba đi ở giữa, long hành hổ bộ, khí chất bất phàm, khi đi mang theo tiếng gió phần phật, tựa hồ tùy tiện một quyết định có thể để cho người khác đầu rơi xuống đất, ở Huyền Quân Đế Quốc có loại quyền thế này, chỉ sợ cũng chỉ có Thừa Tướng đại nhân!

- Y Thánh tiền bối, lần này ngươi nhất định phải cứu nãi nãi của ta, bệnh của ngài càng ngày càng nghiêm trọng, chỉ cần ngươi có thể cứu nàng, cha ta nhất định thỏa mãn mọi yêu cầu của ngươi!

Thanh âm của nữ hài thanh thúy, như chuông bạc va chạm cực kỳ dễ nghe, tuy trong lời nói mang theo lo lắng, như trước để cho người nghe hoài không chán.

- Yên tâm đi, ta không phải chút ít lang băm trước kia các ngươi mời đến, cái gì cũng không hiểu, chỉ muốn tìm vận may! Chỉ cần Nam Thiên Y Thánh ta ra tay, khẳng định tay đến bệnh trừ, để cho Lão phu nhân lần nữa khôi phục khỏe mạnh!

Trong mắt người trẻ tuổi mang theo cao ngạo, hất tay lên, mang theo khí chất vênh váo hung hăng.

- Vâng!

Đối với loại thái độ này của hắn, trong mắt Sư Viện Viện hiện lên vẻ chán ghét, bất quá nàng biết lúc này đang cầu người, nên không nhiều lời, nhẹ gật đầu.

- Lão gia, tiểu thư!

Ba người rất nhanh đi vào trước cửa chỗ bọn người Nhiếp Vân, quản gia khẽ khom người.

- Sư Vận, sao ngươi đứng ở chỗ này? Ta không phải đã nói không nên tùy tiện quấy rầy Lão phu nhân sao?

Chứng kiến quản gia cùng mấy người đứng ở chỗ này, Thừa Tướng nhíu mày.

- Hồi bẩm lão gia, vị này chính là Y Sư tiếp nhiệm vụ xem bệnh cho Lão phu nhân! Trong hai năm qua thật vất vả có người tới, ta liền cả gan mang đến nơi đây!

Quản gia khom người.

- Xem bệnh?

Nam Thiên Y Thánh liếc nhìn Nhiếp Vân, ánh mắt lộ ra cười khẽ:

- Y Sư Thất phẩm trở lên của Huyền Quân Đế Quốc, ta đều gặp, lại chưa thấy qua các hạ, là mắt của ta kém cỏi, hay chưa từng nghe nói qua nhân vật như vậy?

- Ta vừa tới Huyền Quân Đế Quốc, ngươi chưa thấy qua cũng rất bình thường!

Không nghĩ tới gặp được một người hiếm thấy như vậy, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười, lơ đễnh.

- Vừa tới Huyền Quân Đế Quốc? Thừa Tướng đại nhân, khó trách bệnh của Lão phu nhân một mực không tốt, người nào tiếp được nhiệm vụ đều có thể sang đây xem, chậm trễ bệnh tình không nói, vạn nhất dùng sai thuốc, để cho bệnh tình tăng thêm, sẽ hết cách xoay chuyển!

Nam Thiên Y Thánh cười lạnh một tiếng, đầu lâu ngẩng cao, tựa hồ khinh thường làm bạn với loại người như Nhiếp Vân.

- Ách...

Kỳ thật trước kia tuy Lão phu nhân bệnh nặng, lại không nghiêm trọng như hiện tại, chính là bởi vì lang băm hại người mới sáng tạo ra loại kết quả này, lúc này bị hắn trực diện nói ra, sắc mặt của Thừa Tướng lập tức có chút khó coi.

- Sư Vận, dẫn bọn hắn đi xuống trước đi!

Nói xong khoát tay chặn lại.

- Vâng, lão gia!

Quản gia Sư Vận thấy lão gia lên tiếng, đành phải đi vào trước mặt Nhiếp Vân:

- Mấy vị, mời!

- Còn chưa xem bệnh liền để cho người đuổi chúng ta đi, cái này bề ngoài giống như không phải đạo đãi khách a! Thừa Tướng xác định, vị Nam Thiên Y Thánh này có thể chữa được bệnh, mà không phải lang băm hại người?

Nhiếp Vân cũng không ly khai, ngược lại khẽ cười một tiếng.

------oOo------

Chương 1927: Tam hồn tiều tụy (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn gần đây cả gan làm loạn, Nam Thiên Y Thánh gì kia, căn bản không đủ xem.

- Ngươi nói cái gì? Ngươi hoài nghi thực lực của ta?

Nam Thiên Y Thánh nhướng mày, nhìn về phía Nhiếp Vân mang theo lãnh ý âm hàn.

- Thực lực không phải dùng để hoài nghi, có bản lĩnh ngươi chứng minh thoáng một phát, ngươi có thể cứu chữa được Lão phu nhân lại nói, cứu không được, cho dù nói dễ nghe hơn cũng vô dụng!

Nhiếp Vân khoát tay.

- Ân?

Thấy Nhiếp Vân đối mặt Nam Thiên Y Thánh bình tĩnh như thế, hơn nữa nói chuyện đối chọi gay gắt, không có chút lưu tình nào, cho thấy tự tin cường đại, Sư Viện Viện nhìn nhiều hắn vài lần.

Thiếu niên trước mắt này, không giống những người nàng chứng kiến, trong hai mắt mang theo hào quang trí tuệ, cử chỉ có độ, tràn ngập tự tin.

- Không tệ, đã có rất ít hậu bối dám cùng ta nói như vậy rồi!

Nam Thiên Y Thánh quay đầu nhìn về phía Thừa Tướng:

- Sư Thừa Tướng, trước kia nói tiền thù lao coi như xong, cứu tốt mẹ của ngươi, ta chỉ có một yêu cầu! Giết người này!

- Cái này...

Sư Thừa Tướng không nghĩ tới hắn yêu cầu như vậy, sắc mặt cứng đờ.

Tuy hắn giết qua không ít lang băm, lại không phải lạm sát kẻ vô tội, người trước mắt này còn không có xem bệnh, liền muốn giết,

vậy thì hơi quá rồi.

- Giết ta? Nếu như ta có thể chữa tốt, có phải cũng có thể giết ngươi hay không?

Nhiếp Vân không có nghĩ đến Nam Thiên Y Thánh này, chỉ vì không hài lòng, liền bắt đầu sinh ý sát nhân, nhướng mày.

- Giết ta? Ngươi cũng phải có bổn sự kia mới được! Sư Thừa Tướng, mang ta đi xem Lão phu nhân, ta hi vọng lúc ta đi ra, có thể chứng kiến thi thể của bọn hắn!

Nam Thiên Y Thánh hất tay, đi nhanh vào trong tiểu viện.

- Cái này...

Thấy hắn bá đạo như thế, Sư Thừa Tướng tựa hồ cũng có chút không biết làm sao, nhìn về phía Nhiếp Vân, vẻ mặt áy náy.

- Đi thôi, qua xem gia hỏa khoác lác này có thể cứu được Lão phu nhân hay không, cứu không được lại giết ta, các ngươi cũng chỉ có thể khóc!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, không để ý đối phương có thể động thủ hay không, thân thể chấn động, đi theo Nam Thiên Y Thánh vào tiểu viện.

- Cha, vào xem một chút đi, ta cảm thấy thiếu niên này khẳng định không đơn giản, có lẽ Nam Thiên Y Thánh không có thành công, hắn ngược lại có thể trị tốt bệnh của nãi nãi!

Thấy mấy người đều đi vào tiểu viện, Sư Viện Viện nhìn bóng lưng của Nhiếp Vân rời đi, đột nhiên sinh ra một loại ảo giác, thiếu niên này không đơn giản.

- Qua đi xem a!

Nàng cũng có thể cảm giác được, thực lực của Sư Thừa Tướng mạnh hơn, tự nhiên cũng cảm thấy được Nhiếp Vân không đơn giản, chỉ có điều thực lực cùng y thuật không có quan hệ gì nha.

Nam Thiên Y Thánh ở toàn bộ Đại Hiên Hỗn Độn giới cũng có danh tiếng, mà thiếu niên này chưa từng nghe nói qua, tin tưởng ai bây giờ, vẫn là chờ nhìn kỹ lại nói.

Đi theo Nam Thiên Y Thánh đến gian phòng, Nhiếp Vân quả nhiên thấy một lão nhân nằm ở trên giường, khuôn mặt tiều tụy, thần sắc uể oải, xem ra bệnh không nhẹ, tùy thời sẽ chết.

- Tam hồn tiều tụy! Lại là loại bệnh này!

Nam Thiên Y Thánh đứng ở trước mặt lão giả, lông mi không ngừng nhảy lên, khuôn mặt vốn tự tin, bây giờ trở nên cực kỳ khó coi.

Xem ra loại bệnh này, tuy hắn nhận thức, lại không có thủ đoạn trị liệu.

- Như thế nào? Y Thánh có biện pháp không?

Sư Thừa Tướng chứng kiến loại vẻ mặt này của hắn, trong nội tâm chìm xuống, lại có chút không dám tin tưởng, hy vọng có thể nghe được tin tức tốt.

- Người có ba hồn bảy vía, tam hồn tiều tụy là một loại bệnh cực kỳ đặc thù, người bị loại bệnh này, tam hồn sẽ dần dần tử vong, tiêu tán, chỉ còn lại có bảy phách, hồn phách của thân thể con người, hồn ở trước nói rõ tầm quan trọng, tam hồn tử vong, tương đương không có ý thức, bảy phách bảo tồn tối đa có thể tự chủ hô hấp, không khác gì người sống đời thực vật, cứu không được rồi...

Nam Thiên Y Thánh lắc đầu.

Ba hồn bảy vía, tam hồn tử vong, tương đương với đánh mất tinh thần, cho dù còn sống, cũng giống như người sống đời thực vật, làm sao cứu trở về?

- Không có biện pháp?

Sắc mặt của Sư Thừa Tướng cùng Sư Viện Viện đồng thời trở nên

trắng bệch.

Tuy đã sớm đoán được sẽ có kết quả này, nhưng chính tai nghe được Nam Thiên Y Thánh nói, vẫn không thể tin được.

- Ân, chuẩn bị hậu sự đi!

Nam Thiên Y Thánh hất tay.

- Hậu sự...

Nghe hắn tuyên án tử hình, Sư Thừa Tướng cùng Sư Viện Viện đồng thời lộ ra bi ai.

Nam Thiên Y Thánh ở Đại Hiên Hỗn Độn giới cũng có thanh danh thật lớn, có thể mời hắn tới, đã hao tốn một cái giá lớn, hắn nói khẳng định như thế, liền chứng minh thực hết thuốc chữa.

- Đúng rồi, vị công tử này ngươi nhìn xem...

Đang âm thầm bi thương, Sư Viện Viện đột nhiên nhớ tới Nhiếp Vân, nhịn không được nhìn sang.

- Hừ, ngươi đây là đang không tin y thuật của ta? Ta nói không cứu được, toàn bộ Đại Hiên Hỗn Độn giới sẽ không người có thể cứu được!

Thấy Sư Viện Viện tựa hồ không quá tin tưởng hắn, muốn xin người khác giúp đỡ, sắc mặt của Nam Thiên Y Thánh trở nên có chút khó coi.

- Khẩu khí thật lớn, ngươi nói không thể cứu, người khác liền cứu không được... Thật không biết ngươi tự tin từ nơi nào đến!

Thấy lời của đối phương càng nói càng lớn, Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, lắc đầu:

- Tam hồn tiều tụy, cũng không phải tử vong, chỉ là trở nên suy yếu không cách nào thanh tỉnh mà thôi, chỉ cần để cho nó cường đại là được rồi, bệnh đơn giản như thế, lại còn nói không thể cứu, ngươi

đến cùng Y Thánh hay là Y thừa?

- Ngươi nói cái gì?

Nam Thiên Y Thánh làm sao nghe không ra chữ “Thừa” trong miệng hắn khác biệt, huyết dịch thoáng một phát vọt tới da mặt.

Hắn làm nhân vật có uy tín danh dự của toàn bộ Đại Hiên Hỗn Độn giới, mỗi người tranh nhau truyền tụng Y Thánh, bị ở trước mặt nghi vấn như vậy, tương đương vẽ mặt, cơn tức này làm sao nhẫn xuống được.

Cánh tay vừa nhấc, một cổ khí thế hùng hậu từ trong cơ thể bắn ra, bay phất phới, hóa thành khí kình vô hình.

Hắn lộ ra thực lực, mọi người lập tức nhìn ra, không nghĩ tới Nam Thiên Y Thánh y thuật cao minh, lại là cường giả Tru Thiên cảnh sơ kỳ!

Tuy hắn tu luyện Đại Đạo đại bộ phận đều là chữa bệnh, khôi phục, đối với chiến đấu lực tăng phúc không lớn, nhưng là Tru Thiên cảnh sơ kỳ chân thật, mặc dù ở Đại Hiên Hỗn Độn giới cường giả như mây, cũng được cho là cao thủ!

- Nam Thiên Y Thánh, chậm đã...

Sư Thừa Tướng không nghĩ tới Y Thánh kia chỉ vì vấn đề mặt mũi liền muốn giết người diệt khẩu, sắc mặt thoáng một phát thay đổi.

------oOo------

Chương 1928: Một cái tát rút bay

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiếu niên trước mắt này vừa nói có thể trị liệu, nếu như bị giết, lại đi nơi nào tìm người cứu mẫu thân?

Đang muốn ra tay ngăn cản, liền chứng kiến thiếu niên một mực

không nhúc nhích, trên mặt lộ ra biểu lộ không kiên nhẫn.

- Ta nói cái gì, chẳng lẽ ngươi nghe không hiểu? Cút sang một bên, đừng chậm trễ ta cứu người!

Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, tiện tay rút tới một cái tát.

BA~!

Nam Thiên Y Thánh trang bức vô hạn, còn không có kịp phản ứng, trên mặt liền xuất hiện năm thủ ấn rõ ràng, thân thể mềm nhũn bị tát bay ra ngoài, dọc theo cửa phòng biến mất ở bên ngoài, đầu cắm trên mặt đất.

- Cái gì?

Sư Thừa Tướng cùng Sư Viện Viện đang muốn ra tay, thiếu chút nữa không có trực tiếp ngất đi.

Nam Thiên Y Thánh hưởng dự tôn vinh ở Đại Hiên Hỗn Độn giới nhiều năm, tuy sức chiến đấu của bản thân không phải đặc biệt mạnh, nhưng dù sao cũng là cường giả Tru Thiên cảnh, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa bèo, hơn nữa hắn trị liệu nhiều năm, bảo vật vô số, thủ đoạn cũng nhiều, mặc dù cường giả Tru Thiên cảnh trung kỳ bình thường muốn đả thương, cũng cần tốn hao không ít tay chân.

Thiếu niên ở trước mắt một cái tát đập bay hắn, như đập con ruồi, loại trình độ này, cho dù Sư Thừa Tướng cũng làm không được!

- Chân nhân bất lộ tướng, đây mới thực sự là cao thủ...

Liếc mắt nhìn nhau, Sư Thừa Tướng cùng Sư Viện Viện đồng thời cười khổ.

Vốn còn tưởng rằng thực lực của người này không được tốt lắm, hiện tại xem ra, đây mới thực sự là cao thủ!

Nhất là Sư Viện Viện, hai con ngươi đen nhánh hào quang bắn ra bốn phía, làm cho nàng đối với thiếu niên trước mắt này càng ngày

càng hiếu kỳ.

Đối với Nhiếp Vân mà nói, thực lực của Nam Thiên Y Thánh hoàn toàn chính xác không được tốt lắm, tuy là cường giả Tru Thiên cảnh, nhưng thực muốn động thủ, cho dù là Nhiếp Đồng, trong vòng ba chiêu cũng có thể đánh chết!

Đánh bay loại này đối thủ, với hắn mà nói, cũng không có cảm giác thành tựu gì, cho nên làm xong chuyện cái này, hắn đi thẳng tới trước mặt Lão phu nhân mê man. Bàn tay lăng không trảo một cái, một đạo Mộc Sinh chi khí hội tụ thành Thiên Hà, rơi xuống.

Mộc Sinh chi khí hình thái thứ năm, tương đương Trị Liệu Đại Đạo nguyên vẹn, dọc theo kinh mạch tiến vào trong cơ thể đối phương, linh hồn nguyên bản đã tiều tụy, lập tức nhận được ân cần săn sóc.

- Ân? Linh hồn của nàng rõ ràng còn không trọn vẹn?

Ân cần săn sóc, đồng thời Nhiếp Vân phát hiện một tia không đúng.

Vị Lão phu nhân này chẳng những linh hồn tiều tụy, tựa hồ còn có chút không trọn vẹn, giống như bị người dùng thủ pháp đặc thù, bắt đi một tia linh hồn.

Ba hồn bảy vía, bắt đi một hồn, hơn nữa hai cái còn lại tiều tụy, khó trách không có người có thể chữa tốt.

Bất quá, đối với người khác mà nói không cách nào hoàn thành, nhưng với hắn mà nói không khó khăn lắm.

Ngón tay nhẹ nhàng đưa về phía trước, không trung xuất hiện một Trường Hà linh hồn, ngón tay bắn ra, một đạo hồn phách cô lập chui vào trong cơ thể nàng.

Thiên phú Linh Hồn sư!

Thiên phú Linh Hồn sư ngay cả linh hồn nghiền nát cũng có thể gọi trở về, thì đừng nói chỉ là thiếu hụt.

Đạo hồn phách này tiến vào thân hình, sắc mặt của Lão phu nhân

vốn hơi có vẻ tái nhợt, liền mắt thường có thể thấy được khôi phục hồng nhuận phơn phớt, hô hấp cùng tim đập cũng mau lên, chưa đủ mười cái hô hấp, mí mắt động đậy, chậm rãi mở mắt.

- Nãi nãi...

Thấy lão nhân tỉnh lại, Sư Viện Viện vội vàng tiến lên, mặt mũi tràn đầy hưng phấn.

- Mẹ...

Sư Thừa Tướng cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng tận mắt thấy mẫu thân bệnh lâu nhiều năm cơ hồ khiến người tuyệt vọng tỉnh lại, vẫn khó có thể che dấu nội tâm hưng phấn, đi tới trước mặt Nhiếp Vân nói:

- Vị đại sư này, đa tạ ngươi trị tốt gia mẫu, ngươi muốn cái gì, cứ việc nói! Cho dù muốn kết hôn nữ nhi bảo bối của ta, ta cũng đáp ứng!

- Ách?

Không nghĩ tới đường đường Thừa Tướng lại có thể nói như vậy, Nhiếp Vân vốn sững sờ, lập tức hiểu được.

Thằng này không hổ là càng già càng lão luyện, mưu trí cao viễn.

Những lời này cũng không phải thuận miệng nói ra, mà là cố ý nói ra, tiện tay hắn đánh Nam Thiên Y Thánh sinh tử không biết, hình dáng như cho chết, nói rõ thực lực cùng thiên phú, nhẹ nhõm trị được quái bệnh mà mỗi người bó tay, nói rõ năng lực!

Nhân vật như thế, nếu như có thể mời chào, thế lực khẳng định còn có thể gia tăng, địa vị Thừa Tướng sẽ càng thêm củng cố!

Lúc này nói ra, trong đó mang theo ý tứ nửa nói giỡn, vạn nhất hắn không đồng ý, cũng có đường lui, nếu như đồng ý, tự nhiên tốt nhất!

Thời gian nháy con mắt, liền nghĩ nhiều như vậy, hơn nữa nói ra

chuyện đó, có thể lên làm Thừa Tướng, quả nhiên đa mưu túc trí.

Thanh âm của hắn không nhỏ, Sư Viện Viện tựa hồ cũng đã nghe được, nghe được phụ thân rõ ràng thuận miệng đáp ứng loại sự tình này, cầm hạnh phúc của mình làm trò đùa, đôi mi thanh tú nhăn lại, nhìn về phía Nhiếp Vân.

Nàng thực có chút sợ thiếu niên ở trước mắt đáp ứng.

- Thừa Tướng nói giỡn, ta chỉ muốn một thân phận quý tộc Nhị phẩm, tham gia sinh nhật yến hội ngày mai của Mã Nhã công chúa mà thôi!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Thân phận quý tộc Nhị phẩm cùng thiệp mời yến hội? Cái này đơn giản!

Thấy đối phương cự tuyệt, Sư Thừa Tướng không khỏi có chút thất vọng.

- Cha này...

Hắn thất vọng, trong nội tâm Sư Viện Viện không khỏi có chút tức giận.

Nếu như đối phương đáp ứng, nàng nhất định sẽ cảm thấy rất khó chịu, nhưng không đáp ứng, nàng cảm thấy càng khó chịu.

Đối phương trực tiếp cự tuyệt phụ thân, chỉ vì muốn một thiệp mời tham gia Mã Nhã công chúa, chẳng lẽ nàng kém Mã Nhã công chúa nhiều như vậy?

- Gia hỏa đáng giận!

Sắc mặt trầm thấp, bàn chân giẫm mặt đất, sắc mặt của Sư Viện Viện không vui.

Nếu như cho Nhiếp Vân biết rõ nữ nhân này đang ở sau lưng mắng hắn, tuyệt đối sẽ cười ha ha.

Đáp ứng sinh khí, không đáp ứng cũng sinh khí, mặc kệ ngươi tức giận hay không, cùng ta không có quan hệ gì cả.

Sư Thừa Tướng quả nhiên là người giữ chữ tín, một lát sau, liền để cho người mang lệnh bài thân phận quý tộc Nhị phẩm cùng thiệp mời qua, đưa cho Nhiếp Vân cười nói:

- Gia mẫu thức tỉnh, là ngày phủ Thừa Tướng ta vui mừng lớn nhất, đêm nay cử hành yến hội, mấy người các ngươi cũng đừng đi, cứ ở lại đây, cho dù muốn tham gia yến hội của công chúa, cũng phải đến ngày mai, đến lúc đó ta phái người chuyên môn đưa các ngươi qua!

- Tốt!

Nhiếp Vân gật đầu.

Nếu có Thừa Tướng tự mình phái người đưa qua, khẳng định tiếp xúc địa vị càng cao, lại càng dễ nhìn thấy thương đoàn kia.

------oOo------

Chương 1929: Tin tức Hồn thạch (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng rồi, sư Thừa Tướng, vị Y Thánh này...

Tất cả đều vui vẻ, lúc này Nhiếp Vân mới nhớ tới Nam Thiên Y Thánh mới vừa rồi bị hắn tát bay, bây giờ còn cắm trên mặt đất, không khỏi chỉ chỉ.

- Qua một hồi ta sẽ phái người ném hắn ra, ngươi yên tâm đi!

Còn tưởng rằng Nhiếp Vân sinh khí, Sư Thừa Tướng vội vàng nói.

- Ách...

Nhiếp Vân cười khổ.

Xem ra Thừa Tướng này cũng là người khó gây, làm việc quả quyết, thủ đoạn tàn nhẫn, bằng không thì cho dù Nam Thiên Y Thánh bó tay không chữa được bệnh, cũng không trở thành như vậy.

Bất quá, cẩn thận ngẫm lại cũng đúng, nếu như không phải loại tính cách này, làm sao có thể trở thành Thừa Tướng của một quốc gia, dưới một người trên vạn người.

Đối với Sư Thừa Tướng đến cùng xử lý Nam Thiên Y Thánh như thế nào, Nhiếp Vân cũng không quan tâm, mà đi theo sau lưng quản gia, tới chỗ ở Thừa Tướng an bài.

Đây là phòng khách tôn quý nhất của phủ Thừa Tướng, trong viện có hồ nhân tạo phương viên mấy trượng, trong đó rõ ràng đều là linh khí hội tụ thành chất lỏng.

- Thủ bút thật lớn!

Chỉ nhìn hồ này, Nhiếp Vân đã biết rõ giá trị to lớn, để cho người tắc luỡi.

- Ca ca, ngươi có phát hiện hay không, kỳ thật mẫu thân của Thừa Tướng cũng là cao thủ!

Đi vào phòng, Nhiếp Đồng lặng lẽ đi tới.

- Ân, mẫu thân hắn chỉ sợ thực lực còn cao hơn cả hắn, là cường giả Tru Thiên cảnh trung kỳ!

Nhiếp Vân gật đầu.

Vừa rồi thời điểm chữa bệnh cho lão phu nhân, hắn liền phát hiện rồi, thực lực của Lão phu nhân này còn mạnh hơn hắn!

Mặc dù Nhiếp Đồng không có nhiều thiên phú như Nhiếp Vân, thực lực cũng chỉ có Xích Thiên cảnh đỉnh phong, nhưng thân thể của hắn dù sao cũng là Tu La Vương, đã từng là tồn tại Hỗn Độn Phong

Vương, tiềm lực vô cùng, mặc dù đối phương che dấu tốt, nhưng không có giấu diếm được hắn.

- Vị Lão phu nhân này cũng không phải nhiễm bệnh, mà là bị người hại...

Nhớ tới ba hồn bảy vía của đối phương thiếu đi một hồn, Nhiếp Vân suy đoán, lập tức cười cười:

- Bất quá, không quản bọn hắn như thế nào, vẫn là hảo hảo tu luyện, tranh thủ sớm ngày đột phá a!

Những chuyện này không có quan hệ gì tới hắn, mục đích bọn hắn tới đây là vì đạt được thân phận quý tộc Nhị phẩm, hiện tại đã được, sự tình khác không có quan hệ gì tới bọn họ.

Tiểu viện yên tĩnh, Sư Thừa Tướng, Sư Viện Viện cùng với Lão phu nhân đồng thời ngồi ở trong một gian phòng.

Lúc này ánh mắt của Lão phu nhân sáng ngời, khí tức toàn thân có cảm giác giương cung mà không bắn, tuy từ bên ngoài nhìn vào không khác người bình thường, nhưng tuyệt đối không người dám coi nàng là một lão nhân bình thường.

Không nói cái khác, chỉ là uy thế nhàn nhạt kia, liền để cho cường giả Xích Thiên cảnh thở không nổi.

- Mẹ, đến cùng xảy ra chuyện gì? Vì sao tam hồn của ngài lại tiều tụy? Loại bệnh này, ở trên người một Kim Tiên, Huyền Tiên thì thôi, nhưng xuất hiện ở trên người ngài...

Sư Thừa Tướng tràn đầy nghi hoặc, hắn đối với mẫu thân tại sao lại nhiễm bệnh, là hết sức kỳ quái.

Cường giả Tru Thiên cảnh, linh hồn vô cùng cường đại, ly khai thân hình cũng có thể sống, tam hồn tiều tụy, nếu như đổi lại trước kia, nghĩ cũng không dám nghĩ.

- Là Hữu Tướng cùng người Kim Diệp thương đoàn!

Con mắt của Lão phu nhân nheo lại, khẽ vuốt tay ghế, xương tay tiết trắng bệch.

Thừa Tướng của Huyền Quân Đế Quốc chia làm hai, trong đó Tả Tướng phụ trợ hoàng đế quản lý triều chính, hiệp đồng đủ loại quan lại, vị trí cao hơn Hữu Tướng nửa cấp, Sư Thừa Tướng là Tả Tướng, dưới một người, trên vạn người!

- Tuy Kim Diệp thương đoàn lợi hại, nhưng bọn hắn chỉ là thương nhân, dám ra tay với mẫu thân, chẳng lẽ muốn chọc tay vào Huyền Quân Đế Quốc chúng ta?

Sắc mặt của Sư Thừa Tướng trầm xuống.

Hắn và Hữu Tướng có mâu thuẫn, đối phương đối phó hắn rất bình thường, nhưng vì sao Kim Diệp thương đoàn lại nhúng tay vào?

Kim Diệp thương đoàn là đệ nhất thương đoàn của Đại Hiên Hỗn Độn giới, nghe nói có thể tiến hành thông thương với Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, hàng năm có thể lấy ra vô số trân bảo mà Đại Hiên Hỗn Độn giới không có, được rất nhiều đế quốc coi trọng.

Chính bởi vì những bảo vật này, địa vị của thương đoàn cao cả. Mặc dù 16 quốc cũng không dám đơn giản đắc tội, nhưng bọn hắn cũng biết chức trách của mình, không dám bao biện làm thay, không nhúng tay vào sự tình 16 quốc, lần này vì sao lại liên thủ với Hữu Tướng, làm ra sự tình vi phạm quy củ?

- Bọn hắn liên thủ, cũng không phải bởi vì Huyền Quân Đế Quốc, mà là một kiện bảo vật!

Lão phu nhân đánh gãy hắn phỏng đoán, chậm rãi nói:

- Mấy năm trước thời điểm ta du lịch Hỗn Độn, phát hiện một địa phương quái dị. Lúc ấy vừa mới đột phá, mười phần tự tin, liền tùy tiện vọt vào!

- Ai ngờ chỗ kia vô cùng quỷ dị, vừa mới tiến vào liền bị công kích, thực lực của ta mạnh nên không sợ hãi, cùng đối phương đại chiến, cứng rắn nhảy vào trong đó, không ngờ để cho ta phát hiện

đồ vật kia! Chỉ tiếc, thực lực của ta không cách nào tới gần! Thời điểm bị vây khốn mệt mỏi, người trước kia tới lần nữa, cùng ta tranh đấu, lần này hắn còn tìm giúp đỡ, kết quả ta không phải đối thủ, bị đánh tổn thương, lúc này mới tam hồn tiều tụy, lâm vào hôn mê!

Lão phu nhân nói ra nguyên do mình bị bệnh.

- Chiến đấu với ngài là Hữu Tướng và người Kim Diệp thương đoàn?

Dừng lại một chút, Sư Thừa Tướng nghi ngờ hỏi.

- Không sai, trước kia ta cũng không nhận ra, nhưng thời điểm bị đánh tổn thương, linh hồn héo rút, đối phương không hề cố kỵ, nói ra thân phận mới hiểu được!

Lão phu nhân gật đầu xác nhận.

- Mẹ, đến cùng là bảo bối gì, lại để ngươi bốc lên phong hiểm lớn như thế?

Sư Thừa Tướng kỳ quái.

Hắn thân là Tả Tướng, bảo bối gì không chiếm được? Đến cùng bảo vật gì có thể làm cho mẹ hắn làm như vậy, không tiếc bị thương?

- Kiện bảo bối kia đừng nói ngươi không chiếm được, cho dù hoàng đế của 16 quốc, muốn có được cũng khó khăn... Bởi vì nó là một viên Hỗn Độn Vương Thạch!

Nói ra Hỗn Độn Vương Thạch, con mắt của Lão phu nhân tỏa ánh sáng.

- Hỗn Độn Vương Thạch?

Sư Thừa Tướng cùng Sư Viện Viện đồng thời hoảng sợ.

Trong Hỗn Độn, các loại bảo vật vô cùng vô tận, nhưng cường đại

nhất chính là Vương Thạch, loại bảo vật cấp bậc này, giống như Hỗn Độn Phong Vương, chỉ có ở chỗ sâu trong Hỗn Độn mới có thể tìm kiếm, trong Đại Thế Giới không cách nào tạo ra.

Nghe được lão phu nhân nói, rõ ràng phát hiện một viên Vương Thạch, trong mắt hai người làm sao không kinh ngạc.

Một viên Vương Thạch, giá trị to lớn, đừng nói hắn là Tả Tướng, cho dù đưa cho hoàng đế, bảo hắn trực tiếp xuống đài, cũng khẳng định không có câu oán hận.

------oOo------

Chương 1930: Tin tức Hồn thạch (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quyền lợi có thể so với giang sơn... Đủ thấy giá trị của thứ này.

- Là Vương Thạch thuộc tính gì?

Ngăn chặn hưng phấn trong lòng, Sư Thừa Tướng hỏi.

Hỗn Độn Vương Thạch, chia làm rất nhiều thuộc tính, thuộc tính bất đồng, hiệu quả khác nhau.

- Lúc ấy ta căn bản không có cơ hội tới gần Vương Thạch, nên không có nhìn ra thuộc tính, bất quá, có thể làm cho ta tam hồn tiều tụy, hiện tại đã xác định thuộc tính cụ thể!

Lão phu nhân suy nghĩ một chút, khẳng định nói.

- Có thể ảnh hưởng hồn phách... Chẳng lẽ là linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch?

Con mắt của Sư Thừa Tướng trợn tròn.

Ở trong mấy thuộc tính của Hỗn Độn Vương Thạch, linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch trân quý nhất, cũng thưa thớt nhất, loại Vương

Thạch này, giá trị thực quá lớn, quả thực không thể đoán chừng!

Rõ ràng có loại vật này?

- Đúng vậy, nhất định là linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch!

Lão phu nhân gật đầu.

- Nếu như không phải loại Vương Thạch này, không có khả năng để cho cường giả Tru Thiên cảnh trung kỳ như ta bị thương hôn mê bất tỉnh... Đúng rồi, ngươi mời vị Y Sư kia rất lợi hại, nếu như ta đoán không sai, hắn có khả năng lĩnh ngộ Trị Liệu Đại Đạo cùng Linh Hồn Đại Đạo, hơn nữa còn là hoàn toàn lĩnh ngộ!

- Linh Hồn Đại Đạo? Thực sự có người có thể hoàn toàn lĩnh ngộ?

Sư Thừa Tướng không quá tin tưởng.

Linh Hồn Đại Đạo, là một trong mấy Đại Đạo khó lĩnh ngộ cùng tu luyện nhất của Tam Thiên Đại Đạo, Đại Hiên Hỗn Độn giới rộng lớn bao la bát ngát, cường giả nhiều vô số kể, cũng không có một cái có thể tu luyện tới cực hạn, thậm chí rất nhiều người đều cho rằng, cái Đại Đạo này là không thể nào lĩnh ngộ... Nhiếp Vân rõ ràng lĩnh ngộ? Còn đạt đến đỉnh phong?

Chữa tốt bệnh của Lão phu nhân, bọn hắn đã biết tên Nhiếp Vân.

- Ân, nếu như không lĩnh ngộ Linh Hồn Đại Đạo, là không có khả năng kéo một hồn của ta từ trong Linh Hồn Trường Hà ra, hơn nữa mặc dù hắn chỉ là Tru Thiên cảnh sơ kỳ, nhưng sức chiến đấu chính thức, sẽ không kém ta, thậm chí còn cường đại hơn! Có khả năng hắn còn lĩnh ngộ một Đại Đạo chủ công phạt!

Lão phu nhân phán đoán.

Mặc dù chỉ ở lúc thanh tỉnh gặp mặt Nhiếp Vân một lần, nhưng bằng vào thực lực của nàng, vẫn nhìn ra sức chiến đấu đáng sợ ở trên người thiếu niên.

Tu vi đạt tới loại cấp bậc như bọn hắn, cho dù che dấu tốt, nhưng

tới gần, cảm giác ẩn chứa nguy hiểm vẫn có thể cảm thấy ra.

Tam Thiên Đại Đạo, có chủ công phạt, chủ phòng thủ, chủ chữa bệnh, chủ linh hồn...

Lĩnh ngộ Đại Đạo năng lực công phạt mạnh, sức chiến đấu liền mạnh, trái lại liền yếu, giống như Nam Thiên Y Thánh, Tru Thiên cảnh sơ kỳ giống như Nhiếp Vân, nhưng bởi vì lĩnh ngộ chỉ là Đại Đạo chữa bệnh, chính thức chiến đấu, ngay cả Nhiếp Đồng cũng kém xa.

Nhiếp Vân là Võ Đạo sư, Kiếm Đạo sư, Diễm Hỏa sư… các loại thiên phú đều chủ trương công phạt, hơn nữa tất cả đều đạt tới hình thái thứ năm, sức chiến đấu tự nhiên lợi hại.

- Người này phải lôi kéo, nếu như có thể cùng ta tìm kiếm linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch, xác xuất thành công sẽ tăng lớn không ít!

Trù trừ một hồi, Lão phu nhân nói ra ý nghĩ của mình.

Một cường giả siêu cấp hoàn toàn lĩnh ngộ Trị Liệu Đại Đạo, Linh Hồn Đại Đạo cùng công phạt Đại Đạo, mặc dù thực lực kém, về sau thành tựu cũng sẽ vô hạn, loại người này đã gặp gỡ, làm sao có thể buông tha!

- Ta nhìn dáng vẻ của hắn cái gì cũng không để ý, chỉ muốn đi tham gia sinh nhật yến hội của Mã Nhã công chúa, chỉ sợ sẽ không đáp ứng a!

Sư Viện Viện ở bên cạnh hừ một tiếng.

Nhiếp Vân không có đáp ứng yêu cầu của Sư Thừa Tướng, chỉ muốn tham gia công chúa yến hội, làm cho nàng vẫn có chút tức giận.

- Sinh nhật yến hội?

Lão phu nhân vừa thanh tỉnh, không biết rõ mấy sự tình này, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

- Là hoàng thất tổ chức yến hội, nghe nói cũng mời người Kim Diệp thương đoàn, nhìn bộ dạng của bệ hạ, hẳn là có chuyện gì tuyên bố, ta cảm thấy có thể là muốn kén rể cho Mã Nhã công chúa, nên không đi tìm hiểu!

Sư Thừa Tướng thuận miệng giải thích.

- Mời người Kim Diệp thương đoàn?

Lão phu nhân cau mày, lắc đầu:

- Chỉ sợ không có đơn giản như vậy, lần này yến hội mời những người nào?

Thấy thần sắc của mẫu thân ngưng trọng, Sư Thừa Tướng không dám giấu diếm:

- Mời quý tộc Nhị phẩm trở lên, bất quá cơ hồ đều là chút ít thiếu niên tài tuấn, Viện Viện cũng nhận được thiệp mời, bất quá nàng không muốn tham gia, trực tiếp cự tuyệt!

- Thiếu niên tài tuấn?

Lão phu nhân nghĩ một lát, quay đầu nhìn về phía cháu gái:

- Viện Viện, ngày mai ngươi qua tham gia, cẩn thận làm việc, một khi có tin tức gì, lập tức thông tri cho ta!

- Tốt, nãi nãi!

Vẻ mặt của Sư Viện Viện đau khổ.

Trước kia cự tuyệt đối phương, hiện tại lại muốn đi qua, đối với nàng mà nói có chút mất mặt.

Bất quá nãi nãi coi trọng như thế, hơn nữa có khả năng liên lụy linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch, cho dù nàng không tình nguyện, cũng không dám chậm trễ.

- Ngươi tham gia, vậy thì ngày mai cùng Nhiếp Vân ở chung một

chỗ, vừa vặn có thể làm tốt quan hệ, đừng cho người Hữu Tướng lôi kéo!

Thấy con gái cũng muốn đi, Sư Thừa Tướng vừa cười vừa nói.

- Tốt, ta đã biết!

Mặc dù cảm thấy bất mãn Nhiếp Vân có mắt không tròng, nhưng nghe được phụ thân trịnh trọng bàn giao, Sư Viện Viện vẫn gật đầu đáp ứng.

Hô!

Nhiếp Vân từ trong tu luyện mở to mắt, há miệng phun ra, Tinh Hà đầy trời.

- Lại lĩnh ngộ một Đại Đạo nguyên vẹn...

Trải qua tiếp cận một ngày một đêm tu luyện, hắn lại mở ra một đan điền đến hình thái thứ năm, lĩnh ngộ một Đại Đạo.

Ở lại phủ Thừa Tướng, hắn ngăn cản hết thảy xã giao, chuyên tâm tu luyện, vô luận ở địa phương nào, thực lực mới là trọng yếu nhất.

- Két...

Cửa viện mở ra, U Thương đi tới:

- Thiếu gia, Sư tiểu thư muốn cùng ngươi đi tham gia yến hội của công chúa, ngươi xem...

- Tốt, để cho nàng vào a!

Quần áo của Nhiếp Vân chấn động, lúc tu luyện rơi xuống bụi đất rơi trên mặt đất, cả người lần nữa tinh thần phấn chấn.

- Hôm nay có thể đi tham gia yến hội, đều là thanh niên tài tuấn, vì hấp dẫn công chúa chú ý, nhất định sẽ lấy ra không ít lễ vật trân quý ganh đua so sánh, ngươi chuẩn bị tốt lễ vật chưa?

Sư Viện Viện thấy hắn vừa tiến vào tiểu viện liền không đi ra, ngay cả bọn hắn tổ chức yến hội cũng không tham gia, nhịn không được có chút tức giận.

- Lễ vật? Còn phải chuẩn bị lễ vật?

Nhiếp Vân có chút xấu hổ.

Hắn thật đúng là quên việc này.

------oOo------

Chương 1931: Trấn Quốc Đại Thủ Ấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất quá, cho dù nhớ tới cũng lơ đễnh, hắn qua tham gia yến hội không phải tranh đua với người, mà nghĩ biện pháp câu thông với người của Kim Diệp thương đoàn, tìm kiếm thông đạo đi Tà Nguyệt Chí Tôn Vực.

- Đã biết rõ ngươi không chuẩn bị, đây là cha ta giúp ngươi chuẩn bị, một viên Thâm Hải Minh Châu, bảo bối luyện chế Hỗn Độn thần binh trung phẩm!

Thấy bộ dáng của hắn, Sư Viện Viện một hồi im lặng, nộ khí trước kia ngược lại có chút biến mất rồi.

Xem ra thằng này cũng không phải bởi vì Mã Nhã công chúa mà không để ý tới nàng, tựa hồ đối với Mã Nhã công chúa cũng không để bụng nha...

- Bảo bối luyện chế Hỗn Độn thần binh trung phẩm?

Tiếp nhận Minh Châu, Nhiếp Vân nhìn thoáng qua, liền biết nàng nói không ngoa, nhịn không được tắc luỡi.

Không hổ là Đại Thế Giới, Thiên Địa Lục Đạo không cách nào so sánh được, tùy tiện lấy ra đồ vật có thể luyện chế Hỗn Độn thần

binh, mà ở Thiên Địa Lục Đạo, loại bảo vật cấp bậc này cơ hồ không có.

- Nhiếp Đồng, ngươi cầm a, chờ đến yến hội, nếu như có tặng quà mà nói, trực tiếp đưa qua!

Nhìn thoáng qua, tiện tay ném Thâm Hải Minh Châu cho Nhiếp Đồng.

Tuy thứ này trân quý, lại kém xa Địa Ngục Hàn Tinh, Nhiếp Vân cũng không thèm.

- Ân?

Thấy động tác của hắn, Sư Viện Viện mày nhíu.

Thâm Hải Minh Châu xem như lễ vật vô cùng tốt rồi, vô cùng trân quý, đổi lại người khác khẳng định không bỏ được lấy ra. Nhưng gia hỏa này rõ ràng ném như phế vật... Là không nhìn được hàng hay cảm thấy không đủ trân quý?

Đương nhiên, muốn nói không nhìn được hàng, nàng không tin.

Một người thực lực vượt xa nàng, làm sao có thể không biết thứ này trân quý? Xem ra, đối phương nhất định là cảm thấy thứ này không sao cả.

Ngay cả loại bảo bối như Thâm Hải Minh Châu cũng cảm giác được không sao cả... Hắn đến cùng có thân phận gì?

Phải biết rằng lấy ra thứ này, ngay cả cha nàng cũng cực kỳ đau lòng.

- Làm sao đi qua? Phi hành hay xe ngựa!

Nhiếp Vân không biết đối phương nghĩ nhiều như vậy, theo miệng hỏi.

- Đương nhiên ngồi xe ngựa, như vậy đi, chúng ta ngồi chung một chiếc xe ngựa!

Sư Viện Viện nói.

- Tốt!

Nhiếp Vân suy nghĩ một chút, hắn cũng không biết đường, gật đầu đáp ứng.

- Thằng này... Đến cùng nghĩ cái gì a?

Thấy hắn đáp ứng nhanh như vậy, Sư Viện Viện lần nữa nghi hoặc.

Dung mạo nàng xinh đẹp, lại là con gái của Thừa Tướng, thiên phú cũng cao, cho tới nay đều là mục tiêu theo đuổi của vô số công tử, mọi cử động bị người khác nhìn chăm chú, một khi Nhiếp Vân cùng nàng chung xe, nhất định sẽ bị người khác phát hiện, mang đến cho hắn không ít phiền toái.

Loại sự tình này, vừa nhìn liền có thể minh bạch, vì sao thằng này không cự tuyệt?

Chẳng lẽ hắn không sợ những phiền toái kia?

- Đi thôi!

Nhiếp Vân nào biết đâu rằng nàng nghĩ cái gì, mỉm cười.

Tuy thiên phú Thiên Nhĩ sư có thể nghe lén ý nghĩ của người khác, nhưng hắn còn không có loại ham muốn đặc thù này.

- Hừ, không nói cho ngươi, qua một hồi ta liền cho ngươi ăn chút đau khổ!

Thấy đối phương giống như không có chút giác ngộ nào, trong nội tâm Sư Viện Viện cười lạnh, đi ra ngoài.

Lần này tham gia yến hội, Nhiếp Vân chỉ dẫn theo Nhiếp Đồng, U Thương không đi theo.

Xe ngựa của Sư Viện Viện cực kỳ rộng rãi, Nhiếp Vân cũng không biết là cái gì, một đường không nói chuyện, rất nhanh đi tới trước hoàng cung.

Hoàng cung của Huyền Quân Đế Quốc rộng rãi cao lớn, khí thế cực kỳ bất phàm.

Còn không có tiến vào, liền chứng kiến tầng tầng lớp lớp trận pháp rậm rạp chằng chịt, một tầng tiếp một tầng, nhiều vô số kể, cho dù Nhiếp Vân lâm vào trong đó, cũng sẽ cảm giác cực kỳ đau đầu, khó có thể đi ra.

- Viện Viện tiểu thư, ngươi cũng tới, thật sự quá tốt...

Xe ngựa vừa dừng lại, một con tuấn mã chạy tới, một thanh niên nhảy xuống, nhìn về phía Sư Viện Viện, không che dấu cuồng nhiệt trong lòng chút nào.

- Ta là đi cùng người khác!

Nhìn người nọ, Sư Viện Viện tựa hồ có chút không ưa, lộ vẻ không vui, nhếch màn xe đi ra, mấy người Nhiếp Vân cũng theo ở phía sau đi ra.

- Cùng người khác? Hắn là ai?

Thanh niên chứng kiến trong xe ngựa của Sư Viện Viện lại chui ra người khác liền cảnh giác, ánh mắt lộ ra địch ý.

Sư Viện Viện gần đây tự ngạo, xe ngựa của mình chưa bao giờ để cho người khác ngồi chung, cái này tất cả thiếu niên tài tuấn ở Huyền Quân Thành đều biết, hôm nay làm sao sẽ để cho người khác ngồi vào?

- Còn có ai, cha ta an bài, ngươi cũng biết, ta một lòng si võ, có một số việc không muốn cũng không được...

Sư Viện Viện khẽ nói.

Thấy Nhiếp Vân một đường lý cũng không lý đến nàng, làm cho

nàng có chút tức giận, cố ý nói lời lập lờ nước đôi, đối phương biết rõ tình hình thì nghĩ nàng nói tới là sự tình tham gia yến hội, không biết rõ tình hình, còn tưởng rằng thiếu niên ở trước mắt là phụ thân nàng an bài đối tượng hôn nhân, mà nàng một lòng si võ, không muốn liên quan tới.

Quả nhiên, nàng vừa dứt lời, sắc mặt của thanh niên thay đổi, nhìn về phía Nhiếp Vân mang theo nộ khí trắng trợn.

- Ta lúc nào đắc tội nàng...

Thanh niên hiểu, Nhiếp Vân làm sao nghe không hiểu, liếc nhìn Sư Viện Viện, có chút kỳ quái.

Mình lúc nào đắc tội nàng hả? Không phải ngươi mời ta lên xe sao? Nếu không phải ta ngồi cùng xe, cũng không biết hoàng cung ở đâu, ngươi cho rằng ta muốn cùng ngươi ngồi một chỗ sao...

- Tiểu tử, ngươi là ai? Viện Viện không thích hợp ngươi, không cần thiết tự mình đa tình!

Thanh niên đi tới trước mặt Nhiếp Vân, hét lớn một tiếng.

- Cái này là hoàng cung? Có thiệp mời có thể đi vào sao?

Thân thể của Nhiếp Vân xoay chuyển, đi tới trước mặt thanh niên, lấy ra thiệp mời.

Bỏ qua!

Đối với loại sự tình tranh giành tình nhân này, Nhiếp Vân biết rõ càng giải thích càng phiền toái, còn không bằng không nói, trực tiếp bỏ qua thanh niên này.

- Ngươi...

Chứng kiến cử động của hắn, thanh niên tức đến sắc mặt đỏ lên, phổi sắp bạo tạc.

Hắn là nhi tử của Huyền Quân Đế Quốc Trấn Quốc Đại tướng

quân, mỗi người kính sợ, đối phương rõ ràng không nhìn thẳng, quả thực không thể chịu được.

- Nói chuyện với ngươi đó, dừng lại cho ta!

Hắn nhướng mày, đột nhiên ra tay.

Vừa ra tay, lập tức cho thấy tu vi, rõ ràng giống như Sư Viện Viện, cũng là cường giả Xích Thiên cảnh đỉnh phong.

Hơn nữa chiêu số của hắn cũng cực kỳ lợi hại, vừa ra tay bao phủ năm chỗ huyệt vị ở sau lưng Nhiếp Vân, vô luận trốn tránh chỗ nào cũng bị tập trung, khó lòng phòng bị.

Trấn Quốc Đại tướng quân, tuyệt học của Trấn Quốc phủ, Trấn Quốc Đại Thủ Ấn!

Xem ra nhi tử của vị tướng quân này, bởi vì Nhiếp Vân vô lễ, cùng Sư Viện Viện đầu độc, trực tiếp phát nộ, vừa ra tay liền là tuyệt chiêu.

------oOo------

Chương 1932: Mã Nhã công chúa (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rầm ào ào!

Thủ ấn của hắn bao phủ tất cả phương vị, Nhiếp Vân ở phía trước lại như không phát hiện, lý cũng không lý, thân thể nhẹ nhàng khẽ động, tiếp tục đi về phía trước.

Bất quá khẽ động như vậy, tất cả công kích của Trấn Quốc Đại Thủ Ấn đều thất bại, phảng phất như chiêu số vừa rồi đánh với không khí, không có người đứng ở phía trước.

- Ân?

Thanh niên sửng sốt thoáng một phát.

Mặc dù hắn có chút lỗ mãng, nhưng không phải người ngu, cử động của đối phương rất rõ ràng không muốn tranh đấu với hắn, hơn nữa nhìn bộ dạng trốn tránh Trấn Quốc Đại Thủ Ấn, thực lực còn mạnh hơn hắn!

Lúc nào Huyền Quân Thành xuất hiện một thanh niên tài tuấn lợi hại như thế?

- Phạm Trấn từ phía sau lưng đánh một chưởng, rõ ràng ngay cả góc áo của hắn cũng không đụng được?

Không chỉ Phạm Trấn khiếp sợ, ngay cả Sư Viện Viện sớm biết thực lực của Nhiếp Vân bất phàm cũng hoảng sợ.

Phạm Trấn là tuổi trẻ tài tuấn lĩnh ngộ Đại Đạo công phạt, phối hợp Trấn Quốc Đại Thủ Ấn, sức chiến đấu tuyệt đối sắp xếp trước ba, sau lưng đánh lén rõ ràng ngay cả góc áo của đối phương cũng không đụng được, cái này cũng quá khoa trương đi!

Chẳng lẽ thằng này thực lĩnh ngộ Đại Đạo công phạt? Hơn nữa không chỉ một?

- Ngươi không phải muốn dẫn ta nhìn xem sao? Chủ nhân không nhanh, chẳng lẽ để cho khách nhân đi trước?

Sư Viện Viện đang kỳ quái, chợt nghe thanh âm của Nhiếp Vân nhàn nhạt vang lên.

Ngay lúc đó, một thanh âm vang ở bên tai Phạm Trấn.

- Ta chỉ là khách nhân được phủ Thừa Tướng mời đến, cùng nàng không có quan hệ gì, cũng không muốn có bất kỳ quan hệ gì, yên tâm đi!

- Ngươi...

Lời này Sư Viện Viện rõ ràng nghe được, sắc mặt của nàng thoáng một phát trở nên cực kỳ khó coi, dậm chân đuổi theo.

Cái gì gọi là không có quan hệ gì, cũng không muốn có bất kỳ quan hệ gì? Chẳng lẽ Sư Viện Viện ta kém như vậy sao?

Hoàng cung của Đại Hiên Hỗn Độn giới, hôm nay đã mất đi uy nghiêm lạnh lùng dĩ vãng, khắp nơi tràn đầy sắc thái vui mừng.

Vô số thanh niên tài tuấn lục tục ngo ngoe đi đến, cả đám quần áo đẹp đẽ quý giá, khí vũ hiên ngang, diện mạo bất phàm.

Bề ngoài đối với tu luyện giả mà nói, tính toán không được cái gì, bởi vì mỗi người chỉ cần muốn biến hóa, đều có thể trở nên vô cùng anh tuấn, mấu chốt là thực lực! Những người này từng cái đều có thực lực Tiên Quân trở lên, đại bộ phận đều là Xích Thiên cảnh.

Nếu như Xích Thiên cảnh ở Thiên Địa Lục Đạo tuyệt đối có thể xưng vương xưng bá, trở thành Lục Đạo Chi Chủ rồi, nhưng ở chỗ này, tiện tay có thể trảo, sai biệt to lớn, để cho Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ.

Hắn lặng lẽ quan sát người khác, những người khác cũng quan sát hắn.

Sư Viện Viện nổi danh lạnh lùng bất cận nhân tình, nhưng bây giờ đi theo phía sau hắn giống như hướng dẫn viên du lịch, sao không cho người giật mình.

Đối với những ánh mắt này, Nhiếp Vân mặc kệ, tiến vào đại sảnh yến hội, liền tùy tiện tìm vị trí ngồi xuống.

Đại sảnh trang trí xa hoa tịnh lệ, để lộ ra Hoàng gia uy nghiêm, chung quanh khắp nơi đều là phong ấn, càng có hộ vệ cường đại canh gác, tuy những tài tuấn này mỗi người thực lực mạnh mẽ, nhưng thực ở chỗ này nháo sự mà nói, chỉ sợ ngay cả cửa hoàng cung cũng ra không được.

- Vị trí nơi đây dựa vào địa vị trong triều, cùng với thân phận quý tộc xếp đặt, vị trí của ta ở phía trước nhất, ngươi theo ta đi qua đi!

Thấy Nhiếp Vân tùy tiện ngồi xuống, Sư Viện Viện có chút không vui, đi tới trước mặt.

Tuy những thanh niên tài tuấn này không phải vương công quý tộc, lại bởi vì cha mẹ ban cho, tuổi còn trẻ liền phong tước vị, chỗ ngồi trong đại sảnh thoạt nhìn mất trật tự không chịu nổi, nhưng lại có xếp đặt đặc thù, chú ý tôn ti.

- Không cần, ta chỉ là quý tộc Nhị phẩm, ta ngồi ở đây là được, ngươi là ái nữ của Thừa Tướng, tìm vị trí của mình ngồi xuống đi!

Nhiếp Vân khoát tay.

Mục đích hắn tới nơi này là nghĩ biện pháp tiếp xúc người của Kim Diệp thương đoàn, cùng Sư Viện Viện chung một chỗ quá mức gây chú ý, còn không bằng trốn ở nơi hẻo lánh, đợi người của thương đoàn tới, còn phải nghĩ biện pháp khác tiếp xúc.

- Ngươi ngồi ở chỗ này? Vậy không được, bất kể nói thế nào ngươi cũng là ta mang đến, ngươi ngồi ở chỗ này, để cho ta còn mặt mũi nào tồn tại?

Sư Viện Viện cự tuyệt.

Nói giỡn sao, người khác đều xem ta là hướng dẫn du lịch mang ngươi tới, hiện tại ta ngồi ở phía trước. Ngươi lại giấu ở nơi hẻo lánh, cho người nhìn thấy, sẽ nghĩ làm sao?

- Ngươi còn đang bận việc, thực không cần phải xen vào ta...

Nhiếp Vân cười khổ, bất quá lời còn chưa nói hết, một thanh âm lạnh lùng vang lên.

- Không tán thưởng đồ vật!

Lập tức một thanh niên đi tới.

Người thanh niên này một thân thanh y, trên mặt mang lạnh lùng trào phúng:

- Viện Viện mời ngươi là vinh hạnh của ngươi, ra sức khước từ, không biết tốt xấu, thực cho là mình rất cao sao?

Nói xong, nhìn về phía Sư Viện Viện, lộ ra vui vẻ:

- Viện Viện, đừng so đo với loại người này, ta cùng ngươi đi qua!

- Viện Viện là ngươi gọi sao? Đi qua một bên!

Sư Viện Viện đối với người này nịnh nọt ton hót, cũng không lĩnh tình, đôi mi thanh tú nhăn lại.

- Ha ha, chúng ta bất kể nói thế nào cũng là thanh mai trúc mã, không nên có loại thái độ này sao? Lại nói, công chúa điện hạ an bài chỗ ngồi, hai người chúng ta liền chung một chỗ...

Thấy thái độ của nàng, thanh niên cũng không tức giận, ngược lại vẻ mặt tươi cười.

- Đây là công tử của Hữu Tướng gia, Gia Luật Mạc Hư, đừng nhìn hắn một bộ cười đùa tí tửng, nhưng lại là người tâm ngoan thủ lạt, hắn và ta đồng thời truy cầu Sư Viện Viện, chỉ là những năm này ta một mực ở hạ phong...

Nhiếp Vân đang kỳ quái, một cái truyền âm vang lên bên tai, quay đầu nhìn lại, đúng là Phạm Trấn.

Tuy trước kia thằng này có địch ý rất lớn với hắn, nhưng khi biết Nhiếp Vân không có ý nghĩa với Sư Viện Viện, cảm giác thân cận liền tăng nhiều, chẳng biết lúc nào đi tới trước mặt.

- Công tử của Hữu Tướng gia?

Nhiếp Vân gật đầu.

Hắn từng làm qua hoàng đế đế quốc, biết rõ trò quyền lực cân bằng, tuy nói vị trí của Tả Tướng hơi cao hơn, nhưng trên còn có hoàng thượng, ai thủ đoạn nhiều, át chủ bài mạnh, thì lực lượng liền lớn.

Công tử Hữu Tướng gia, nhi nữ Tả Tướng gia, được cho là môn đăng hộ đối rồi.

- Nhiếp Vân, ngươi có theo ta đi qua hay không?

Không để ý tới Gia Luật Mạc Hư nịnh nọt, Sư Viện Viện lần nữa xoay mặt nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Không đi!

Nhiếp Vân trực tiếp cự tuyệt.

------oOo------

Chương 1933: Mã Nhã công chúa (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Gia Luật Mạc Hư này xem xét liền biết không phải là người tốt lành gì, hắn cũng không muốn tham gia tiệc rượu, lại bị nhìn chằm chằm vào.

- Không đi?

Sư Viện Viện thấy thái độ của hắn kiên quyết, vốn trong cơn giận dữ, muốn phát tác, đột nhiên nhãn châu xoay động, nhìn về phía Gia Luật Mạc Hư:

- Ngươi không phải muốn thái độ của ta đối với ngươi tốt hơn sao? Muốn mà nói, để cho hắn cùng ta đi qua! Nếu như ngay cả chút bổn sự ấy cũng không có, thì đừng tới tìm ta!

- Cái này...

Gia Luật Mạc Hư không nghĩ tới Sư Viện Viện cho hắn nhiệm vụ như vậy, nhướng mày, không biết nghĩ cái gì, ngay sau đó nở nụ cười:

- Cái này đơn giản, ngươi yên tâm, hắn không qua mà nói, ta sẽ

dẫn hắn đi qua!

Nói xong, đi tới trước mặt Nhiếp Vân:

- Tiểu tử, vừa rồi đối thoại chắc hẳn ngươi đã nghe được, ta không muốn ra tay! Ngươi nên biết lựa chọn như thế nào!

Lời nói chấm dứt, thân thể nhoáng một cái, một cổ khí kình phá không kích xạ ra, Đại Đạo chung quanh thân thể quay cuồng, tựa như Tinh Thần đầy trời, lại là Tru Thiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, thực lực còn cao hơn Sư Viện Viện.

Đối mặt Gia Luật Mạc Hư uy hiếp, Nhiếp Vân nhìn thoáng qua, mỉm cười, chẳng muốn trả lời, tiện tay bưng chén rượu trên bàn, cùng Nhiếp Đồng đụng một cái, uống một hơi cạn sạch:

- Hảo tửu!

- Ngươi...

Thấy đối phương bỏ qua hắn, sắc mặt của Gia Luật Mạc Hư trở nên trầm thấp, trong mắt bắn ra sát cơ, tựa như điện mang.

Không nói thân phận địa vị của hắn, chỉ nói hắn là Tru Thiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, vô luận đi đến địa phương nào cũng sẽ được tôn sùng, hiện tại rõ ràng bị một tiểu tử không có danh tiếng gì uy hiếp, để cho hắn trong cơn giận dữ, hận không thể lập tức động thủ.

Bất quá, hắn cũng biết nơi này là hoàng cung, hơn nữa còn là sinh nhật yến hội, cho dù nộ khí lại lớn, cũng không thể phá hư quy củ.

- Tiểu tử, ta cảnh cáo ngươi một lần nữa, đừng rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!

Nắm đấm siết khanh khách rung động, một cổ khí lãng từ lòng bàn tay của hắn sinh ra, tựa như vòng xoáy.

- Không có ý tứ, rượu mời rượu phạt ta đều không thích uống, nếu như ngươi rảnh rỗi không có chuyện gì lầm, thì qua một bên đi chơi, đừng ở chỗ này làm người mất hứng!

Liếc nhìn đối phương, Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, ngữ khí trầm xuống.

Mặc dù có chỗ kiêng kị cao thủ của Đại Hiên Hỗn Độn giới, nhưng cũng không sợ hãi, nếu như người này thức thời ngoan ngoãn ly khai thì thôi, không ly khai, sẽ không để ý ra tay giáo huấn thoáng một phát.

Hơn nữa bằng vào thủ đoạn của hắn, mặc dù ra tay giáo huấn, cũng tuyệt đối không có người nhìn ra.

- Ngươi nói cái gì?

Gia Luật Mạc Hư thiếu chút nữa tức điên, nhướng mày, vỗ bàn muốn động thủ.

Hắn đường đường nhi tử của Hữu Tướng, khi nào bị người khinh thị qua, nếu như là đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy thì thôi, người trước mắt này lại chưa bao giờ thấy qua.

- Công chúa điện hạ đến!

Ngay thời điểm hắn muốn động thủ, đột nhiên ngoài điện truyền đến một tiếng hét to, lập tức trong điện tất cả ánh mắt đều bị thanh âm này hấp dẫn.

Rầm rầm!

Trong điện an tĩnh lại, tất cả mọi người đứng dậy hành lễ.

Nhiếp Vân không muốn làm chim đầu đàn, cũng đứng lên, Gia Luật Mạc Hư trước kia nổi giận đùng đùng trong chớp mắt như thay đổi một người, vội vàng cúi đầu xuống, chỉ có điều mắt lé liếc qua, còn mang theo một tia lạnh lùng cùng âm tàn.

Mã Nhã công chúa thoạt nhìn mười bảy mười tám tuổi, dung mạo tương đương Sư Viện Viện, là mỹ nhân tiêu chuẩn, thân thể càng thêm thon dài, so với Sư Viện Viện còn cao nửa đầu, thậm chí so với Nhiếp Vân cũng không kém bao nhiêu.

Mặc dù dáng người của Nhiếp Vân không phải đặc biệt cao lớn, nhưng so với người bình thường là hơi cao hơn một chút, một nữ tử cao như vậy, hoàn toàn chính xác hiếm thấy.

- Rõ ràng cũng là Tru Thiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong...

Nhìn kỹ đối phương, Nhiếp Vân phát hiện Mã Nhã công chúa này rõ ràng cũng là Tru Thiên sơ kỳ đỉnh phong, không kém Gia Luật Mạc Hư chút nào.

Tru Thiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong mười tám tuổi? Cái này rất không có khả năng a!

Tuy Sư Viện Viện, Gia Luật Mạc Hư thoạt nhìn tuổi không lớn lắm, nhưng Nhiếp Vân biết rõ số tuổi thật sự của bọn hắn tuyệt đối có mấy ngàn tuổi, chỉ là dung mạo thoạt nhìn không già mà thôi, nhưng Mã Nhã công chúa trước kia U Thương nghe ngóng qua tin tức, yến hội này là chúc mừng nàng sinh nhật mười tám tuổi.

Mười tám tuổi thì đến được loại cấp bậc này, làm sao có thể?

Thời điểm Nhiếp Vân đạt tới Tru Thiên cảnh sơ kỳ, cũng không cao hơn mười tám tuổi, nhưng đó là nguyên nhân đặc thù tạo thành, hắn không tin nữ nhân trước mắt này sẽ có thiên phú cùng năng lực khủng bố giống như hắn.

- Khí tức của nàng cũng không đặc biệt trầm ổn, hẳn là thông qua phương pháp quán đỉnh đạt được thực lực!

Đang kỳ quái, thanh âm của Nhiếp Đồng truyền đến.

Xem ra hắn cũng chú ý tới điểm ấy rồi, hơn nữa nhìn ra điều gì.

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân nhìn kỹ một chút, quả nhiên cũng phát hiện dị thường, đang muốn mở Thiên Nhãn cẩn thận điều tra, chỉ thấy Mã Nhã công chúa nhìn tới, tựa như hàn tinh.

Đối mặt ánh mắt này, Nhiếp Vân cũng không tránh né, ngược lại nghênh đón, cười nhạt một tiếng.

- Ân?

Ánh mắt của Mã Nhã công chúa vốn chỉ là đảo qua, đi đến đâu, các thanh niên tài tuấn đều xấu hổ cúi đầu, không dám nghênh đón, mà thiếu niên này không chỉ chào đón, còn mang theo vẻ ôn nhuận, phảng phất như căn bản không quan tâm nàng thiên phú khủng bố cùng địa vị ngạo nhân của nàng.

- Thú vị!

Nhẹ nhàng cười cười, lập tức quay đầu đi.

Nhất thời ánh mắt trao đổi, chỉ làm cho nàng cảm thấy thiếu niên trước mắt này có chút cổ quái mà thôi, cũng không có khiến cho nàng chú ý quá nhiều.

Mã Nhã công chúa đi vào, trước kia tranh đấu rốt cuộc tiến hành không được nữa, Sư Viện Viện liếc nhìn Nhiếp Vân, trở lại chỗ ngồi của mình, Gia Luật Mạc Hư cũng lộ ra hận ý dữ tợn, ngoan ngoãn trở lại chỗ ngồi.

Hai người là con của Tướng quốc, lúc nhỏ liền được phong tước vị, địa vị nghiễm nhiên đứng đầu ở trong tất cả mọi người, địa phương tới gần công chúa nhất.

Địa vị của Phạm Trấn cũng rất cao, xếp hạng đệ nhất ở đối diện bọn hắn, xem ra địa vị của cha hắn không kém Tả Tướng chút nào.

Tả Tướng, Trấn Quốc Đại tướng quân, một văn một võ, bảo vệ lấy Huyền Quân Đế Quốc bình an.

- Kim Diệp thương đoàn Phục Lưu công tử đến!

Công chúa vừa mới ngồi xuống, bên ngoài một tiếng la lên, một thanh niên áo trắng phong độ nhẹ nhàng đi tới.

Thanh niên áo trắng này mặt mày như đuốc, hai mắt tinh quang, lúc đi đường bả vai ít động, khí thế phi phàm.

------oOo------

Chương 1934: Phục Lưu công tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tru Thiên cảnh trung kỳ...

Sắc mặt của Nhiếp Vân ngưng trọng.

Thanh niên áo trắng này lại là cường giả Tru Thiên cảnh trung kỳ!

Loại thực lực này ở Đại Hiên Hỗn Độn giới tuyệt đối được cho là đỉnh phong rồi.

- Phục Lưu bái kiến Mã Nhã công chúa!

Phục Lưu công tử tiến đến ôm quyền, cử chỉ tiêu sái:

- Nghe nói công chúa thọ yến, đây là cá nhân ta đưa lên một phần lễ mọn, hi vọng không nên từ chối!

Bàn tay chiêu một cái, hai tùy tùng ở sau lưng giơ lễ vật đi lên, bên trái là một kiện quần áo màu lam nhạt, cực kỳ xinh đẹp, bên phải là một thanh đoạn nhận, dù chưa ra khỏi vỏ, lại có thể để cho người cảm nhận được trong đó ẩn chứa lực lượng cường đại.

- Phỉ Thúy Vũ Y này là Hỗn Độn thần binh phòng ngự ta ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực giao dịch mua được, đã đạt đến trung phẩm! Mặc dù đối với thực lực như công chúa trợ giúp không lớn, lại có thể ở thời khắc nguy cấp cam đoan an nguy!

- Chuôi Tinh Tuyết Kiếm này, cũng là Hỗn Độn thần binh trung phẩm, không tính là hàng đầu, lại xứng với khí chất của công chúa. Ta chứng kiến liền cảm thấy không phải công chúa không ai có thể hơn!

Phục Lưu công tử cười giới thiệu hai đồ vật thoáng một phát, để cho hạ nhân đưa lên.

- Hai kiện Hỗn Độn thần binh trung phẩm?

- Còn có một kiện là phòng ngự!

- Giá trị của Hỗn Độn thần binh phòng ngự viễn siêu kiểu tiến công, chỉ sợ Vũ Y này, có thể so với một kiện Hỗn Độn thần binh thượng phẩm rồi...

Chứng kiến Phục Lưu công tử tài đại khí thô, vừa ra tay là hai kiện Hỗn Độn thần binh trung phẩm, tất cả mọi người hít một ngụm khí lạnh.

Hỗn Độn thần binh trung phẩm, tuy rất nhiều gia tộc có thể lấy ra, nhưng làm hạ lễ tiện tay tống xuất, lại không có loại phách lực này.

So sánh với đó, Sư Viện Viện vì Nhiếp Vân chuẩn bị Thâm Hải Minh Châu còn kém không phải một cấp bậc.

Đương nhiên, Nhiếp Vân tới đây không phải là vì làm náo động, cho dù kém cỏi nhất cũng không sao cả.

- Đa tạ Phục Lưu công tử!

Mã Nhã công chúa tiếp nhận hai kiện bảo vật, gật đầu, cũng không nặng bên này nhẹ bên kia:

- Chư vị đưa tới lễ vật ta toàn bộ nhìn, đều cực kỳ ưa thích, Mã Nhã ở chỗ này tạ ơn chư vị!

Nói xong đứng dậy, dịu dàng cúi đầu.

Chứng kiến công chúa lễ phép như thế, toàn bộ đại điện lập tức sôi trào.

- Đây mới là phong phạm của công chúa!

- Nếu ta đột nhiên chứng kiến hai bảo vật này, khẳng định đã sớm không thể chờ đợi được nhận chủ rồi. Người ta nhìn cũng không nhìn, ngược lại trước cảm tạ chúng ta, khí độ này, lợi hại...

Mọi người trong sảnh cả đám mặt mũi tràn đầy hưng phấn, như đã nhận được tán dương cực lớn.

Nghe được nghị luận, Phục Lưu công tử cũng không thèm để ý, ngược lại quay người ngồi ở một bên.

Tuy vị trí của hắn là khách mời, lại cách Mã Nhã công chúa không xa, chỉ từ vị trí cao thấp xem, so với Sư Viện Viện còn cao hơn một đoạn, xem ra Kim Diệp thương đoàn ở Đại Hiên Hỗn Độn giới có địa vị cực cao.

- Công chúa điện hạ, ta có thể nói vài câu sao?

Thấy mọi người nghị luận nhao nhao, Phục Lưu công tử cười cười, nhìn về phía Mã Nhã công chúa.

- Cứ nói đừng ngại!

Mã Nhã công chúa khoát tay.

- Vậy tốt!

Phục Lưu công tử lần nữa đứng lên, nhìn về phía mọi người cười nhạt một tiếng:

- Lần này Phục Lưu tới, là vì một chỗ tốt!

- Chỗ tốt?

Mọi người đình chỉ nghị luận, đều sững sờ.

- Cái gọi là chỗ tốt, là Kim Diệp thương đoàn ta ở đoạn thời gian trước phát hiện một Thời Không Vực do cường giả lưu lại! Trong Thời Không Vực này, có vô số bảo vật, bảo bối như Phỉ Thúy Vũ Y còn nhiều, rất nhiều!

Nói đến đây, Phục Lưu công tử ngừng lại.

- Cái gì? Bảo bối như Phỉ Thúy Vũ Y còn nhiều, rất nhiều?

- Đây là cường giả gì lưu lại?

- Nếu quả thật có loại địa phương này, ta nhất định phải đi, Hỗn Độn thần binh trung phẩm, ta đã sớm muốn nhận được...

Hắn dừng lại, trong mắt mọi người đều lộ ra lửa nóng, cả đám hưng phấn đến sắc mặt hiện hồng.

Thời Không Vực có Hỗn Độn thần binh trung phẩm, đối với mọi người hấp dẫn thật sự quá lớn.

- Bất quá Thời Không Vực này, có hạn chế rất lớn, chỉ có người thiên phú tuyệt đỉnh mới có thể vào, cho nên Kim Diệp thương đoàn ta thông báo 16 nước, hi vọng thanh niên tài tuấn có thiên phú có thể chung một chỗ tiến vào, cộng đồng dò xét, chỉ cần đạt được bảo vật, Kim Diệp thương đoàn ta nguyện ý chia đều!

Phục Lưu cất cao giọng nói.

- Nguyện ý chia đều?

- Ta muốn đi...

- Có loại cơ hội này không đi mới là người ngu...

Mọi người con mắt thấu hồng, tràn đầy hưng phấn.

- Đương nhiên, mọi người trước không vội cao hứng, Thời Không Vực kia cách nơi này thật sự quá xa, cho dù Kim Diệp thương đoàn chúng ta đi qua, cũng cần tốn hao một cái giá lớn, cho nên không phải tất cả mọi người đều có thể đi! Mười sáu nước, từng đế quốc chỉ có tám danh ngạch, cho nên... ta chỉ có thể ở trong chư vị đang ngồi, lựa chọn tám vị!

Phục Lưu công tử nói tiếp.

- Tám cái?

- Chỉ có tám người, ta không có hi vọng rồi...

- Ta nhất định phải tranh đoạt tám danh ngạch này...

Nghe được chỉ có tám danh ngạch, mọi người vốn hưng phấn, một bộ phận lớn uể oải xuống, tuy đồng dạng là thanh niên tài tuấn, nhưng thực lực sai biệt vẫn còn có lớn.

- Xin hỏi Phục Lưu công tử, ngươi tuyển là bằng vào thực lực, hay là cái gì?

Trong đám người có một người hỏi, chính là Phạm Trấn.

Xem ra Thời Không Vực này, để cho hắn cực kỳ động tâm.

- Tuyển không phải dựa theo thực lực, ngươi mười vạn tuổi, người khác mới sống mười mấy tuổi, thời gian chênh lệch quá lớn, so đấu thực lực không có ý nghĩa gì! Cách tuyển của ta rất đơn giản, thiên phú!

Phục Lưu công tử đứng dậy, vẻ mặt tươi cười.

- Thiên phú làm sao trắc?

Tất cả mọi người sững sờ.

Thiên phú là một đồ vật giả thuyết, đại biểu ngộ tính cùng tiềm lực, một chút cũng không trực quan, làm sao khảo thí?

- Rất đơn giản, ta sẽ lấy ra một bộ võ kỹ cung cấp mọi người nghiên cứu, sau nửa canh giờ, mọi người có thể dùng võ kỹ này chiến đấu, vô luận thực lực ngươi mạnh như thế nào, cũng chỉ có thể dùng thực lực của Tiên Quân sơ kỳ, như vậy ai nắm giữ võ kỹ thuần thục, liền có thể chiến thắng, người thắng trận, đại biểu thiên phú!

Phục Lưu công tử cười nói.

- Cái này...

- Áp chế đến thực lực giống nhau dùng võ kỹ vừa học đối chiến,

hoàn toàn chính xác có thể biểu hiện thiên phú...

Nghe được hắn nói, con mắt của mọi người phát sáng.

Võ kỹ, không có ngộ tính, rất khó tu luyện, tuy nửa canh giờ không ngắn, nhưng đối với võ kỹ cao thâm mà nói, hoàn toàn lý giải là rất khó khăn, chớ nói chi là dùng nó tiến hành chiến đấu.

------oOo------

Chương 1935: Đồ Tham ăn (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho nên, ngộ tính càng cao, đối với võ kỹ lĩnh ngộ càng sâu, khả năng chiến đấu chiến thắng lại càng lớn.

- Bất quá, ta trước sớm nói một chút, Thời Không Vực này là một vị Viễn Cổ đại năng lưu lại, các ngươi nên biết, loại đại năng này hỉ nộ vô thường, bọn hắn lưu lại Thời Không Vực, cơ quan rất nhiều, nguy cơ trùng trùng, hơi không cẩn thận, hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Kim Diệp thương đoàn chúng ta đã chết không ít người rồi, cho nên nếu như cảm thấy sợ hãi, kính xin không nên đi qua!

Sắc mặt của Phục Lưu công tử ngưng trọng.

- Nguy hiểm? Đời ta tu luyện, nếu như sợ hãi nguy hiểm mà ngăn chặn cơ hội, thì làm sao có thể đi tới đỉnh phong?

- Ta sẽ không lùi bước!

- Đã lựa chọn con đường này, tất nhiên sẽ gặp nguy hiểm, chút nguy hiểm ấy cũng không dám vượt qua, về sau làm sao có thể thành châu báu!

Tất cả mọi người đồng thời lộ ra kiên định, có thể trở thành thanh niên tài tuấn, nhất định có một đạo tâm kiên định, nếu như biết rõ nguy hiểm liền buông tha, tương đương giội tắt đạo tâm của mình, đừng nói thành tựu, có thể bảo trì thực lực không lui về phía sau đã

không dễ dàng.

- Tất cả mọi người đã không lùi bước, như vậy yến hội này, coi như thành một lần khảo hạch a! Công chúa điện hạ sẽ không ngại chứ?

Phục Lưu công tử cười nói.

- Không sao!

Mã Nhã công chúa gật đầu.

- Vậy tốt, mọi người chú ý!

Phục Lưu công tử tiến về phía trước một bước, đi vào trước mặt mọi người, tay khẽ vẫy, một khí tường hoàn toàn do Tiên lực hội tụ xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Trên mặt tường xuất hiện vô số bóng người áo bào xanh.

- Đây là cái gì?

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Không phải mới vừa nói võ kỹ sao? Như vậy là có ý tứ gì?

- Cái này là võ kỹ, bộ võ kỹ này là từ Thời Không Vực lấy tới, những thanh y nhân này ngồi ngay ngắn, đại biểu một loại chiêu số đặc thù, ta khuyên mọi người chớ nói chuyện, vẫn là mau chóng lĩnh ngộ a, chỉ có nửa canh giờ!

Sắc mặt của Phục Lưu công tử ngưng trọng, nhìn quanh một vòng.

- Đây là võ kỹ?

- Nói đùa gì vậy? Không có chiêu số, không có pháp quyết tu luyện, không có công pháp, để cho người tu luyện như thế nào?

- Bọn hắn ngồi không phải trận pháp, cũng không có hàm nghĩa đặc thù gì, đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Tất cả mọi người phát mộng rồi.

Thanh y nhân trên tấm hình xếp đặt không có hàm nghĩa gì, lộn xộn, tuy mọi người đều là thanh niên tài tuấn, lại thấy không hiểu ra sao, sờ không rõ ý nghĩ.

Đây là võ kỹ? Sao ta không có nhìn ra?

Biểu lộ của mọi người, Phục Lưu công tử nhìn ở trong mắt, vốn trong ánh mắt nóng rực, lúc này biến mất không thấy gì nữa, chậm rãi lắc đầu.

Nói thật, lúc trước lần đầu tiên hắn chứng kiến, cũng không biết là vật gì, trọn vẹn một phút đồng hồ sau, mới cảm giác giống như là một bộ võ kỹ, hơn nửa canh giờ, mới lĩnh ngộ một tia, nửa canh giờ, đã có thể thi triển ra chiêu số siêu việt bình thường.

Tuy hiện tại vẫn chưa tới 10 phút, nhưng còn không có nhìn ra, nói rõ thiên phú của những người này ngay cả hắn cũng không bằng, làm sao có thể phá giải trận pháp cường đại ở Thời Không Vực.

- Ân?

Đột nhiên ánh mắt của hắn ngừng lại, phương hướng rơi vào đúng là Mã Nhã công chúa.

Lúc này sắc mặt của Mã Nhã công chúa ngưng trọng, thỉnh thoảng lộ ra ý mừng rỡ, giống như có chỗ lĩnh ngộ, cảm ngộ đến rất nhiều đồ vật bất đồng.

- Không hổ là người mười tám tuổi thì đến được Tru Thiên cảnh. Loại thiên phú này, ta mặc cảm!

Chứng kiến bộ dạng của công chúa, Phục Lưu công tử biết rõ nàng khẳng định có chỗ lý giải, âm thầm tán dương một tiếng.

- Ân? Lực lĩnh ngộ của Sư Viện Viện cũng không thấp...

Ánh mắt xẹt qua Mã Nhã công chúa, phát hiện năng lực lĩnh ngộ của Sư Viện Viện rõ ràng cũng không yếu, lông mi nhảy lên, như có

cảm ứng, trong ánh mắt có vô số chiêu số quay cuồng, toàn thân lóe ra khí thế cường đại.

Có thể ở trong thời gian ngắn có loại lĩnh ngộ này, nói rõ thiên tư của nàng không kém Mã Nhã công chúa.

Tiếp tục nhìn qua, ngoại trừ hai người kia, nhi tử của Hữu Tướng Gia Luật Mạc Hư cùng nhi tử của Trấn Quốc tướng quân Phạm Trấn cũng tựa hồ có chỗ phát giác, về phần những người khác, cả đám mờ mịt không biết làm sao, xem ra hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

- Ân? Hai gia hỏa này là từ nơi nào đến...

Thời điểm ánh mắt nhìn qua một lần, đột nhiên rơi đến nơi hẻo lánh của đại sảnh.

Nơi này có hai thiếu niên thoạt nhìn tuổi không lớn lắm, đang nâng ly cạn chén uống cao hứng, căn bản không nhìn hình ảnh bên này.

- Võ kỹ cao minh như thế không liếc mắt nhìn, chỉ có thể nói bọn hắn phúc vận nông cạn!

Thấy hai người uống cao hứng, đầu cũng không quay tới, Phục Lưu công tử lắc đầu.

Nói thật, một khi lĩnh ngộ bộ võ kỹ này, tuyệt đối sẽ vượt qua tất cả chiêu số ở Đại Hiên Hỗn Độn giới, ảo diệu vô song, để cho người thực lực tăng nhiều, cơ hội tốt như vậy, hai người kia rõ ràng uống rượu, thật sự là lãng phí cơ hội vô ích!

Thật không biết nhà quê từ nơi nào lẫn vào!

- Tốt!

Hô!

Nhìn một vòng, thời gian cũng không sai biệt lắm qua nửa canh giờ, Phục Lưu công tử khẽ vẫy tay, vách tường Tiên lực biến mất.

- A...

- Quả nhiên là chiêu số tốt, công tử có thể để cho chúng ta xem một hồi nữa không...

Nửa canh giờ, rốt cục có người bắt đầu lĩnh ngộ, thấy hắn lấy đi, cả đám nhíu mày, lộ ra vẻ lo lắng.

Cái này rất giống như người đói bụng nhiều ngày, đột nhiên nhìn thấy mỹ thực, mới đầu không nhận ra, chờ phát hiện mỹ vị, đối phương lại vô tình lấy đi, loại cảm giác khó chịu này không cần nói cũng biết.

- Tốt rồi, nửa canh giờ xem như thời gian dài nhất rồi, các vị có chỗ lĩnh ngộ mà nói, có thể đến thí nghiệm thoáng một phát, đương nhiên, hôm nay là sinh nhật yến hội của công chúa, động thủ khó tránh khỏi tổn thương hòa khí, ta nơi này có một Khảo Sát Thạch! Trong đó có tiền bối của Kim Diệp thương đoàn chúng ta bố trí xuống các loại phong ấn, chỉ cần ngươi thi triển võ kỹ đúng, hơn nữa lực lượng lớn, phía trên sẽ biểu hiện ra con số!

- Lĩnh ngộ đến cấp bậc bình thường, đánh ra con số là một, cấp bậc thuần thục là hai... cấp bậc đại thành là năm! Tóm lại lĩnh ngộ càng nhiều, ngươi thi triển biểu hiện ra con số lại càng cao, nếu như thi triển chiêu số là võ kỹ khác, thì không có thành tích!

Phục Lưu công tử nhìn thoáng qua, nhẹ nhàng cười cười:

- Ai lên trước thử xem?

- Còn có loại vật này?

- Lợi hại...

------oOo------

Chương 1936: Đồ Tham ăn (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phục Lưu công tử nói rất rõ ràng, mọi người lập tức chứng kiến một tảng đá xuất hiện ở trước mặt, phía trên có cấm chế rậm rạp chằng chịt, chỉ cần thi triển động tác võ kỹ đúng, sẽ va chạm cấm chế, biểu hiện con số đối ứng.

- Ta đến đi!

Mã Nhã công chúa đi tới, hai mắt lóe ra hào quang cơ trí, bàn tay như ngọc trắng giơ lên, hóa thành một đoàn huyền ảo, mạnh mẽ ấn lên.

Ông!

Tảng đá phát ra hào quang trắng noãn, một con số cự đại xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Ba!

- Ba chính là tinh thuần, nửa canh giờ chẳng những lĩnh ngộ chiêu này, còn đạt tới tinh thuần... thiên phú quả nhiên đáng sợ!

- Ta đã sớm nghe nói Mã Nhã công chúa thiên phú lợi hại, trước kia không tin, hiện tại xem ra không giả, lợi hại...

Chứng kiến trên tảng đá xuất hiện con số, tất cả mọi người chấn động.

Những người này đều là thanh niên tài tuấn, bình thường ai cũng không phục ai, nhưng chiêu số vừa rồi, bọn hắn tối đa lĩnh ngộ đại khái, đối phương đã lĩnh ngộ đến tinh thuần, thiên phú mạnh, đã đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng nổi.

- Nửa canh giờ lĩnh ngộ đến tinh thuần, lợi hại! Không hổ là Mã Nhã công chúa!

Phục Lưu công tử cũng tán thưởng một câu, đón lấy cười nói:

- Còn ai ra thử xem không!

- Ta đi!

Thấy Mã Nhã công chúa đạt tới tinh thuần, được mọi người tán dương, Sư Viện Viện bay lên lòng háo thắng, cũng đi tới.

Ông!

Trên tảng đá bay lên con số, rõ ràng giống như Mã Nhã công chúa, cũng là ba!

- Không tệ, cũng là tinh thuần, Huyền Quân Đế Quốc quả nhiên nhân tài đông đúc, nửa canh giờ có thể tu luyện bộ võ kỹ này tới tinh thuần, loại thiên phú này cho dù ở trong 16 nước cũng tuyệt đối gần phía trước rồi!

Phục Lưu công tử cao hứng đến liên tục gật đầu.

Vốn trước khi hắn tới đây, cho rằng có thể xuất hiện hai người đạt tới cấp bậc thuần thục liền không tệ, thoáng một phát tuôn ra hai cấp bậc tinh thuần, năng lực lĩnh ngộ của hai người quả nhiên cực kỳ không tệ.

- Ta đến thử xem!

Đã có hai mỹ nữ xung phong, hơn nữa thành tích đều không yếu, tất cả tài tuấn nhen nhóm nhiệt huyết, cả đám đều muốn ở trước mặt mỹ nữ biểu hiện một chút, nhao nhao đi tới.

Rất nhanh tất cả mọi người đều thử một lần.

Lần này tới tham gia yến hội tổng cộng có hơn hai trăm người, chỉ có hơn bảy mươi người đạt tới cấp một, hơn một trăm người ngay cả tư cách xuất hiện con số cũng không có.

Phạm Trấn cùng Gia Luật Mạc Hư đều là hai, cấp bậc thuần thục, so với Sư Viện Viện, Mã Nhã công chúa còn có chút chênh lệch.

- Mọi người không cần nhụt chí, nửa canh giờ lĩnh ngộ đến loại tình trạng này, xem như không tệ rồi!

Phục Lưu công tử ngoài miệng nói không có gì, nhưng trong mắt lại

lộ ra vẻ thất vọng.

Mặc dù có hai cái đạt tới tinh thuần, nhưng những người khác thật sự quá yếu, hơn một trăm người ngay cả nhập môn cũng không đạt được, có chút ra ngoài ý định.

Dựa theo cách nghĩ trước kia, đạt tới hai đã không tệ, nhưng những người này, cũng chỉ có bốn cái không tệ, mặt khác đều là thành tích thường thường.

- Đúng rồi, còn có người chưa khảo hạch hay không?

- Không có khảo hạch? Nên không có a...

Đột nhiên, không biết ai hô một câu, ánh mắt mọi người tập trung lại.

Rất nhiều tài tuấn tham gia yến hội, trước kia xếp hàng khảo hạch nên không ai chú ý, lúc này có người nói ra, lập tức nhớ tới, con mắt đồng thời nhìn nơi hẻo lánh nhất của đại sảnh.

Chỗ này có hai thiếu niên vẻ mặt không sao cả tiếp tục uống rượu, vừa uống vừa ăn mỹ thực, phảng phất như vừa rồi khảo hạch võ kỹ, cùng bọn họ không có bất cứ quan hệ nào, cũng không muốn có bất kỳ quan hệ.

- Nhiếp Vân? Nhiếp Đồng? Hai gia hỏa này...

Chứng kiến ánh mắt của mọi người, khuôn mặt của Sư Viện Viện đỏ lên, cảm thấy mất hết cả mặt.

Sao lại mang đến hai cái tham ăn như vậy?

- Hai người các ngươi, chuyện gì xảy ra?

Tuy mất mặt, nhưng không thể không quản, Sư Viện Viện đi tới trước mặt, cố nén xúc động muốn đánh người, hạ giọng nói.

Thanh âm của nàng không lớn, nhưng giờ phút này toàn bộ đại điện dị thường yên tĩnh, vẫn để cho ánh mắt mọi người tập trung

tới.

- Hai người này là Sư Viện Viện tiểu thư mang đến sao?

- Thật mất mặt a, thân là quý tộc, ở trên yến hội của công chúa rõ ràng dùng bữa hăng say, thật sự là...

- Mất mặt chỉ là phụ, mấu chốt là đã mất đi một lần cơ hội! Vừa rồi võ kỹ kia ngươi cảm nhận được không? Tuy ta mới lĩnh ngộ một chút, lại phát hiện đáng sợ hơn tất cả võ kỹ mà ta tu luyện!

- Đúng vậy, mất đi cơ hội này thật sự rất tiếc nuối...

Trong đám người có nhìn hả hê, có tiếc hận.

- Phục Lưu công tử, hai người kia thiên phú đều là cực cao, ở trong chúng ta tuyệt đối hàng đầu, kỳ thật bọn hắn cũng không phải uống rượu... Mà là... Mà là cảm thấy vừa rồi bộ võ kỹ kia không có gì có thể lĩnh ngộ...

Đột nhiên Gia Luật Mạc Hư đi tới, vẻ mặt vui vẻ nói.

Trước kia không phải Mã Nhã công chúa xuất hiện hắn đã sớm ra tay với Nhiếp Vân rồi, hiện tại có cơ hội để cho bọn hắn xấu mặt, sao lại không làm.

- Gia Luật Mạc Hư ngươi đây là ý gì?

Nghe ra cười nhạo trong lời nói của hắn, Sư Viện Viện nhíu mày, con mắt nheo lại.

- Có ý tứ gì? Ta nói rất rõ ràng, mọi người đều thấy được, thời điểm chúng ta đều vất vả lĩnh ngộ, bọn hắn ăn uống, nói rõ cái gì? Nói rõ bọn hắn đã hoàn toàn lĩnh ngộ, không cần nhìn nữa... Mọi người cảm thấy ta nói có đúng không đúng?

Gia Luật Mạc Hư cười ha ha.

- Đúng vậy, Gia Luật huynh nói rất đúng! Không có loại tự tin này, ai dám làm như vậy...

- Ta còn tưởng rằng bọn hắn không có hứng thú với bộ võ kỹ này, nguyên lai là ta tầm nhìn hạn hẹp...

Thân là nhi tử của Hữu Tướng, nên có không ít bạn bè, hắn vừa dứt lời, thì có hai kẻ xướng người hoạ, trong lời nói mang theo ý trào phúng.

- Gia Luật Mạc Hư, ngươi bớt ở chỗ này âm dương quái khí, có chuyện gì có thể trực tiếp nói với ta!

Nghe được mấy người đối thoại, sắc mặt của Sư Viện Viện khó coi.

Bất kể nói thế nào Nhiếp Vân cũng là nàng mang đến, hiện tại đối phương ép buộc như vậy, tương đương tát mặt của nàng.

- Nói thẳng, ta bây giờ đang nói thẳng a! Hai vị này thiên phú lợi hại, khinh thường làm bạn với chúng ta, cho nên không tham gia khảo hạch. Đây là mọi người rõ như ban ngày, cũng không phải ta nói bậy...

Gia Luật Mạc Hư cười nói.

Lời của hắn luôn thay hai người Nhiếp Vân kéo cừu hận.

------oOo------

Chương 1937: Thành tích của Nhiếp Đồng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy cừu hận kéo không sai biệt lắm, đột nhiên lời nói xoay chuyển, nhìn về phía hai người Nhiếp Vân:

- Nếu như hai vị không muốn làm bạn với chúng ta, có thể tới kiểm tra một chút, để cho chúng ta nhìn xem nhị vị đến cùng lĩnh ngộ đến cấp bậc gì hay không. Để chúng ta mở mang tầm mắt...

- Ngươi...

Sư Viện Viện cảm thấy phổi sắp tức điên.

Đối phương trước tiên kéo cừu hận, sau đó cố ý ngáng chân, lúc này nếu như hai người Nhiếp Vân tiến đến khảo hạch, một khi thành tích không tốt mất mặt xấu hổ, hắn nhất định có rất nhiều lời nói châm chọc! Nếu như không tham gia, là xem thường mọi người, bị người lên án.

Gia hỏa thật ác độc!

Sư Viện Viện có chút hối hận, trước kia không có khắc chế đi tìm Nhiếp Vân, nếu như không phải nàng tìm đối phương, muốn hắn ngồi phía trước, làm sao để cho Gia Luật Mạc Hư cừu hận?

Còn hai người bọn họ có thể bỗng nhiên nổi tiếng hay không, Sư Viện Viện căn bản không nghĩ qua.

Nàng chuyên chú nhìn nửa canh giờ, cũng mới lĩnh ngộ đến tinh thuần, hai người này một mực uống rượu, ngay cả thạch bích nhìn cũng chưa từng nhìn, làm sao lại có thành tích tốt?

- Được rồi, một đám quý tộc ở chỗ này cãi lộn, còn thể thống gì nữa!

Thấy Sư Viện Viện có chút xuống đài không được, Mã Nhã công chúa nhíu mày, quát lớn một câu:

- Phục Lưu công tử khảo thí thiên phú, chỉ là nhằm vào Thời Không Vực, có người nguyện ý đi, có người không muốn đi, không muốn đi, không muốn tham gia khảo hạch cũng không có gì, cần gì ở chỗ này cãi lộn?

Lời của nàng không có vấn đề gì, nhưng nghe vào tai người có ý chí liền không giống.

Khóe miệng của Gia Luật Mạc Hư giương lên, nhìn về phía hai người Nhiếp Vân, ánh mắt lộ ra xem thường:

- Công chúa giáo huấn phải, vừa rồi hai người kia hung hăng càn

quấy lợi hại, ta còn tưởng rằng là nhân vật lợi hại, nguyên lai chỉ là nhát gan sợ chết, không có đảm lượng mà thôi!

- Tu luyện giả chúng ta nghịch thiên mà đi, kháng thiên làm việc, tuy Thời Không Vực nguy cơ trùng trùng, nhưng chỉ cần tồn tại một đường sinh cơ, cũng sẽ không lui về phía sau, dũng cảm tiến tới, như vậy mới có thể có đại quyết tâm, đại thành tựu! Còn không có đi qua, biết rõ nguy hiểm liền bó tay bó chân, tất nhiên khó thành đại sự!

Hắn nói nghĩa chính ngôn từ, để mọi người gật đầu.

Hắn vừa nói như vậy, tương đương nói hai người Nhiếp Vân sợ chết, không có đảm lượng.

Quả nhiên, hắn vừa mới nói xong, tất cả mọi người nhìn về phía hai người Nhiếp Vân, ánh mắt lộ ra xem thường, ngay cả công chúa Mã Nhã cũng nhịn không được lắc đầu.

Trước kia thời điểm nàng đến, cùng Nhiếp Vân đối mặt, cảm thấy người này để cho nàng ngạc nhiên, nên rất có phách lực, lại không nghĩ rằng kết quả sẽ như vậy.

Trong ánh mắt khó tránh khỏi lộ ra khinh thị.

- Nói bậy! Bọn hắn mới không phải sợ hãi!

Thấy mọi người bị Gia Luật Mạc Hư đầu độc, Sư Viện Viện giận dữ.

Muốn nói ai khác nhát gan sợ phiền phức, không dám tham gia khảo hạch, nàng còn tin tưởng, nhưng Nhiếp Vân, nàng một vạn lần cũng không tin!

Sợ hãi?

Nhiếp Vân một tát đánh bay Nam Thiên Y Thánh, cho tới bây giờ không nể mặt nàng, cái này gọi là đảm lượng nhỏ?

Nếu như cái này cũng gọi đảm lượng nhỏ, còn có cái gì gọi đảm

lượng lớn?

- Không phải sợ hãi thì là cái gì? Để cho bọn họ tới khảo hạch thoáng một phát thử xem!

Gia Luật Mạc Hư cười nói.

- Ngươi...

Sư Viện Viện hất tay, quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Ngươi liền khảo hạch thoáng một phát cho hắn nhìn xem, để cho hắn câm miệng!

- Khảo hạch? Coi như được rồi, khảo hạch này, ta cảm thấy còn không thống khoái bằng uống rượu, Thời Không Vực... Không có hứng thú!

Nhiếp Vân duỗi lưng một cái.

Mục đích hắn tới đây, là nghĩ biện pháp tìm được con đường tiến về Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, tiến vào Đại Thế Giới này, tìm kiếm phương pháp cứu Đạm Đài Lăng Nguyệt, phục sinh các đại năng vì Thiên Địa Lục Đạo hi sinh, không có rảnh tiến vào Thời Không Vực gì kia.

Cho dù Thời Không Vực này có chỗ tốt, có thể vượt Tà Nguyệt Chí Tôn Vực sao?

Cho nên cái khảo hạch này, hắn không muốn tham gia, cũng lười so sánh.

Về phần Gia Luật Mạc Hư, ở trong mắt hắn chỉ là tôm tép nhãi nhép, so đo với loại người này, hoàn toàn không cần thiết.

- Ngươi... Ngươi làm sao sẽ không có hứng thú, trong Thời Không Vực này, có không ít bảo vật, có không ít Hỗn Độn thần binh trung phẩm...

Sư Viện Viện vội vàng nói.

- Không có hứng thú!

Nhiếp Vân khoát tay.

Hỗn Độn thần binh trung phẩm, đối với người khác mà nói cực kỳ trân quý, nhưng với hắn mà nói không coi vào đâu, lúc trước vô số Địa Ngục Hàn Tinh còn không có sử dụng hết, dùng thứ này phối hợp một ít khoáng thạch, luyện chế ra thượng phẩm rất khó, nhưng luyện chế trung phẩm thần binh, lại vô cùng đơn giản.

Phải biết rằng Cổ Long Chu là một kiện Hỗn Độn thần binh trung phẩm đỉnh phong.

- Đúng rồi, nếu như ta đoán không sai, Thời Không Vực này còn có linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch! Chẳng lẽ ngươi không có một chút hứng thú?

Thấy hắn lý cũng không lý, Sư Viện Viện bất đắc dĩ, đang muốn buông tha, đột nhiên nghĩ đến nãi nãi nói, vội vàng truyền âm.

Phục Lưu công tử nói Thời Không Vực, nếu như đoán không sai, hẳn là nơi nãi nãi nói

Nếu như không phải như vậy, Phục Lưu công tử không có khả năng đối mặt Gia Luật Mạc Hư hung hăng càn quấy lại một câu không nói, ngược lại có chút dung túng.

Rất có thể không chỉ hai người bọn họ sớm liên lạc qua, thậm chí ngay cả công chúa cũng biết.

Bằng không thì sinh nhật yến hội của công chúa, làm ra loại khảo hạch này, còn không tức giận?

- Linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch?

Nhiếp Vân vốn không thèm để ý đột nhiên ngưng trọng, lông mi nhảy dựng, trong mắt bắn ra một đạo quang mang.

Linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch, đúng là bản thể của Tuyết Tĩnh

Nhi lúc trước, Nhiếp Đồng cũng chính bởi vì thứ này mới tách ra Tu La Vương!

Nếu như có thể tìm được thứ này, vô cùng có khả năng để cho Di Tĩnh phục sinh, làm cho linh hồn tiêu tán của nàng triệt để trở về.

- Đúng vậy, ta nghe nãi nãi nói, là Thời Không Vực này, nếu như muốn đạt được loại bảo vật đó, đây là một cơ hội!

Sư Viện Viện vội nói.

Nãi nãi bàn giao, người trước mắt này nhất định phải lôi kéo, lần này vừa lúc là một cơ hội.

- Nếu có loại bảo vật này, Thời Không Vực kia nhất định phải đi rồi...

Nhiếp Vân nở nụ cười, để chén rượu trong tay xuống, nhìn về phía đệ đệ:

- Nhiếp Đồng, ngươi đi qua thử xem, xem có thể đạt tới mấy điểm!

- Vâng, ca ca!

Nhiếp Đồng đứng dậy, thân thể giãn thoáng một phát, đi tới trước mặt Khảo Sát Thạch, cánh tay chấn động, một đạo lực lượng huyền ảo từ lòng bàn tay kích xạ ra, ầm ầm đánh một quyền!

------oOo------

Chương 1938: Nhiếp Vân ra tay!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ông!

Hào quang bắn ra bốn phía, một con số chậm rãi xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Tám!

Lại là tám!

Toàn bộ đại sảnh trong nháy mắt lặng ngắt như tờ.

Khảo Sát Thạch, bình thường là một, thuần thục là hai, tinh thuần là ba, sơ thành là bốn, đại thành là năm, đỉnh phong là sáu, hoàn mỹ là bảy, tám là cái gì?

- Hắn ăn gian, nhất định là ăn gian, đại thành mới là năm, làm sao có thể xuất hiện tám? Tuyệt đối là giải!

Gia Luật Mạc Hư vốn sững sờ, lập tức điên cuồng rống lên.

Hắn vừa rống, tất cả mọi người từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, hoàn toàn chính xác, bình thường võ kỹ tu luyện, đạt tới đại thành là đến đỉnh rồi, cho dù có đỉnh phong, hoàn mỹ, cái kia cũng là lão quái vật không biết đắm chìm bao nhiêu năm mới có thể làm được... Từ xem võ kỹ này đến tu luyện tổng cộng dùng nửa canh giờ, hơn nữa hai người kia một mực uống rượu dùng bữa, làm sao thời gian nháy con mắt liền tu luyện tới cấp bậc thứ tám?

Người khác chăm chú tu luyện, thành tích cao nhất mới ba, hắn không nhìn thoáng qua, thì đến được tám... tuyệt đối là ăn gian!

- Đúng vậy, nhất định là ăn gian, đừng nói cấp bậc hoàn mỹ, cho dù tu luyện võ kỹ tới đỉnh phong, không có trên vạn năm khổ luyện cũng khó có khả năng! Nửa canh giờ liền luyện đến, tuyệt không có khả năng!

- Hoàn mỹ mới là cấp bậc thứ bảy, đạt tới hoàn mỹ nói rõ vận dụng chiêu số này đạt đến tình trạng không người có thể bằng, chẳng lẽ còn có thể vượt qua loại cấp bậc này sao? Cho dù sợ mất mặt, cũng không nên làm ra con số như vậy đến lừa gạt mọi người chứ...

Tùy tùng của Gia Luật Mạc Hư vội vàng hét lớn.

Thanh âm của ba người bọn họ thật lớn, mọi người vốn giật mình,

quả nhiên cũng hiểu được rất không có khả năng, trong ánh mắt mỗi người lộ ra cổ quái.

- Phục Lưu công tử, hắn công nhiên ăn gian, ngươi xem...

Thấy mọi người đã tin tưởng hắn nói, Gia Luật Mạc Hư vội vàng nhìn về phía Phục Lưu.

- Câm miệng!

Bất quá lời của hắn còn chưa nói hết, chợt nghe một tiếng quát lớn, trên mặt vốn bình tĩnh của Phục Lưu công tử không có nửa phần bình tĩnh nữa, hai mắt lòe lòe sáng lên, như thấy được một đống vàng, hưng phấn đến sắp nhảy dựng lên:

- Đây là... Truyền kỳ... cấp bậc Truyền Kỳ!

- Truyền kỳ?

Tất cả mọi người sững sờ.

- Võ kỹ tu luyện tới cấp bậc hoàn mỹ, chỉ chứng minh tương tự cường giả sáng chế bộ võ kỹ này, đạt đến trình độ như đối phương! Nhưng người sáng chế võ kỹ, chẳng lẽ không có sai lầm?

Thấy tất cả mọi người đều mê hoặc, thanh âm của Phục Lưu công tử hưng phấn đến có chút rung động lắc lư.

- Cái này...

Trong lòng mọi người chấn động.

Hoàn toàn chính xác, võ kỹ là cái gì, cuối cùng là người sáng tạo ra, người sáng chế bộ võ kỹ này, đã bị thực lực, kiến thức hạn chế, có thể thi triển ra rất mạnh, trên thực tế cũng tồn tại không ít sai lầm.

Cho nên, mặc dù một bộ võ kỹ tu luyện tới cấp bậc hoàn mỹ, cũng chỉ tương đương hoàn toàn lĩnh ngộ tinh túy của người sáng lập, cùng bản thân lĩnh ngộ không có nửa phần quan hệ.

- Đúng vậy, khẳng định có sai lầm! Cho nên... trên hoàn mỹ còn có một cấp bậc, trong cấp bậc này, tu luyện giả sáp nhập cảm ngộ của mình vào, sửa chữa chiêu này thành bản lãnh của mình, để chiêu thức càng cường đại hơn, càng thêm lợi hại, là cấp bậc Truyền Kỳ!

Phục Lưu công tử một hơi nói xong cấp bậc Truyền Kỳ, nhìn về phía Nhiếp Đồng khó có thể ngăn chặn tán dương trong lòng:

- Có thể ở trong thời gian ngắn lĩnh ngộ vượt qua hoàn mỹ, dung nhập tư tưởng của mình đạt tới truyền kỳ. Cho dù ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cũng không có bao nhiêu, không nghĩ tới ở chỗ này nhìn thấy một cái, thật sự là quá may mắn...

- Cái này...

Nghe được Phục Lưu công tử giới thiệu, tất cả mọi người trợn tròn mắt, nhất là Gia Luật Mạc Hư, càng khó chịu giống như ăn phải con ruồi.

Ngươi cười nhạo người ta ngay cả một cũng lĩnh ngộ không ra, trên thực tế đối phương đã lĩnh ngộ vượt qua hoàn mỹ rồi!

Vốn muốn đánh mặt người khác, kết quả lại bị tát một chầu, nóng rát khó chịu.

- Hắn... Hắn lĩnh ngộ đến tám, là vì thiên phú của hắn cao, ta không tin Nhiếp Vân này cũng lĩnh ngộ đến như vậy!

Sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, đột nhiên Gia Luật Mạc Hư lần nữa nhìn về phía Nhiếp Vân.

Hắn muốn nhằm vào chính là Nhiếp Vân, không phải là vị thiếu niên này, năng lực lĩnh ngộ của hắn mạnh, có thể nói yêu nghiệt. Gia Luật Mạc Hư không tin Nhiếp Vân kia cũng khủng bố như thế!

- Thằng này muốn xong đời...

Nghe được hắn nói, người khác vẫn còn nghi hoặc, Nhiếp Đồng lại dùng ánh mắt thương cảm nhìn sang, không ngừng lắc đầu.

Nói năng lực lĩnh ngộ, tuy hắn rất mạnh, nhưng so với ca ca Nhiếp Đồng, còn kém không phải nhỏ tí tẹo.

Nếu như không phải như vậy, ca ca cũng không có khả năng không đến hai năm, từ Khí Hải Đại Lục trở thành cường giả siêu cấp của toàn bộ Hỗn Độn hải dương!

- Nếu như Nhiếp Vân cũng lĩnh ngộ rất lợi hại thì sao?

Đối mặt đối phương nhiều lần cố tình gây sự, Sư Viện Viện có chút tức giận rồi.

Ngươi làm cái gì?

Thấy người ta uống rượu ăn thịt liền nói người ta lĩnh ngộ không được, thấy người ta lĩnh ngộ đến truyền kỳ, còn nói Nhiếp Vân không ra gì, ngươi mới lĩnh ngộ đến hai, có tư cách gì nói này nói kia, chỉ trích người khác?

- Nếu như hắn... lĩnh ngộ vượt qua vị tiểu huynh đệ này, Gia Luật Mạc Hư ta cam nguyện lấy ra một thanh Hỗn Độn thần binh trung phẩm làm tiền đặt cược!

Gia Luật Mạc Hư cắn răng.

Kỳ thật hắn nói mang theo âm mưu, Nhiếp Đồng lĩnh ngộ đến tám, là truyền kỳ, đã siêu việt hoàn mỹ đạt tới đỉnh phong nhất rồi, siêu việt hắn, ít có khả năng, cho nên hắn lưu lại đường lui cho mình, mặc kệ có thể thắng hay không, ít nhất sẽ không thua.

- Ngươi... vô sỉ!

Người khác không phải người ngu, nghe nói như thế, ở đâu không biết chuyện gì xảy ra, Sư Viện Viện gầm lên một tiếng.

Truyền kỳ đã là đỉnh phong nhất rồi, làm sao có thể vượt qua?

- Làm sao? Có dám hay không? Không dám mà nói, thì đừng nói nhảm, dám mà nói, cứ tới lấy Hỗn Độn thần binh trung phẩm đi!

Thấy Sư Viện Viện hổn hển, Gia Luật Mạc Hư nhẹ nhàng thở ra, cười lạnh.

- Ngươi nói là thật? Vậy trước tiên lấy ra Hỗn Độn thần binh trung phẩm đi, ta sợ ngươi qua một hồi sẽ quỵt nợ!

Thấy có người muốn bị đánh mặt, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng đi tới.

Vốn đối với tôm tép nhãi nhép như vậy hắn không muốn để ý tới, đã lúc này vươn mặt ra, muốn bị đánh, nếu như không đánh, thì thật sự không có ý tứ.

- Quỵt nợ? Nói đùa gì vậy, ta sẽ quỵt nợ?

------oOo------

Chương 1939: Nhập Hóa (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Gia Luật Mạc Hư căn bản không tin Nhiếp Vân sẽ vượt qua Nhiếp Đồng, còn tưởng rằng đối phương cố lộng huyền hư, muốn làm cho hắn lui về phía sau, cổ tay khẽ đảo, một thanh trường kiếm hàn quang lóng lánh xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

- Chuôi Xuy Tuyết kiếm này, là cha ta tốn hao một cái giá lớn lấy được cho ta, đã đạt đến Hỗn Độn trung phẩm, nếu như ngươi lĩnh ngộ võ kỹ vừa rồi, có thể vượt qua vị tiểu huynh đệ kia, ta sẽ tặng chuôi kiếm này cho ngươi! Nếu như ngươi không vượt qua... Hắc hắc, ta cũng không hỏi ngươi thần binh, ngoan ngoãn chui qua dưới háng của ta, sau đó quỳ gối ở trước mặt, kêu ta là gia gia, thế nào, có dám hay không?

Trong mắt Gia Luật Mạc Hư hiện lên một đạo hào quang âm lãnh.

Hôm nay bởi vì nhằm vào người này, hắn giống như tôm tép nhãi nhép, thù này không báo, thề không làm người.

- Ngươi đã muốn tiễn đưa Hỗn Độn thần binh trung phẩm cho ta, có gì không dám! Phục Lưu công tử, kính xin ngươi làm chứng, chuôi kiếm này của Gia Luật Mạc Hư để ở chỗ công tử đi!

Đối với hắn yêu cầu vô lễ, Nhiếp Vân không thèm để ý.

- Nhiếp Vân...

Không nghĩ tới hắn sẽ đáp ứng loại yêu cầu này, Sư Viện Viện sốt ruột, vội vàng nhắc nhở:

- Hắn nói là siêu việt cấp bậc Truyền Kỳ...

Đối với nhắc nhở của nàng, Nhiếp Vân không nói lời nào, chỉ cười nhạt một tiếng.

- Ngươi...

Chẳng biết tại sao, Sư Viện Viện chứng kiến nụ cười này, trong lòng vốn lo lắng lập tức ngưng xuống, sắc mặt không khỏi đỏ lên.

- Ta cùng Phục Lưu công tử làm chứng, Gia Luật Mạc Hư, lấy Xuy Tuyết kiếm ra đi!

Nhìn hết thảy ở trong mắt, Mã Nhã công chúa đi tới, tiếp nhận Xuy Tuyết kiếm, nhìn quanh một vòng, khí thế của công chúa chấn nhiếp toàn trường.

- Công chúa và Phục Lưu công tử làm chứng, ta liền đợi nhìn ngươi quỳ xuống, kêu ta là gia gia a!

Không nghĩ tới Nhiếp Vân dễ dàng như thế liền đáp ứng, trong nội tâm Gia Luật Mạc Hư chột dạ, bất quá suy nghĩ một chút, Truyền Kỳ cấp hẳn là cao nhất, lúc này cắn răng kiên trì.

Ta không tin ngươi chỉ nhìn thoáng qua, có thể tu luyện bộ võ kỹ này vượt qua Truyền Kỳ!

- Ha ha!

Không để ý tới hắn hung hăng càn quấy, Nhiếp Vân đi tới trước Khảo Sát Thạch, bàn tay nhẹ nhàng nhấn một cái.

- Ha ha, đây là cái gì? Căn bản không phải là bộ võ kỹ kia, ngươi muốn lừa gạt ai...

Chứng kiến động tác của hắn, tựa như ảo mộng, hoàn toàn bất đồng hắn lý giải, Gia Luật Mạc Hư cười ha ha, phảng phất như thấy được Nhiếp Vân quỳ trên mặt đất.

Lĩnh ngộ sai, Khảo Sát Thạch sẽ không biểu hiện cái gì.

Ông!

Bất quá tiếng cười của hắn còn không có chấm dứt, tảng đá ở trong đại sảnh lóe ra hào quang ôn nhuận, một con số cự đại lập tức xuất hiện ở trước mắt mọi người...

Mười!

Toàn bộ đại sảnh lặng ngắt như tờ.

Vừa rồi Nhiếp Đồng đánh ra tám, là truyền kỳ cảnh, tất cả mọi người còn có thể tiếp nhận, mười này là có ý gì?

Nhưng mà... Nếu thi triển không phải bộ võ kỹ này, cảm ngộ không chính xác, nên cái gì cũng không hiện ra a.

Hiện ra mười nói rõ Khảo Sát Thạch đã tán thành hắn! Đạt đến loại cấp bậc này!

Người khác cao nhất đạt tới ba, hắn là mười... Trong đại sảnh vang lên thanh âm nuốt nước miếng, cả đám ánh mắt tập trung ở trên người Phục Lưu công tử.

Tất cả mọi người không hiểu đây là ý gì, chỉ có thể nhìn hắn rồi.

Không nhìn còn tốt, vừa xem xét tất cả đều choáng váng.

Lúc này hai mắt của Phục Lưu công tử nhìn chằm chằm vào Khảo Sát Thạch, cả người đứng tại nguyên chỗ như tượng đá, tựa hồ ngay cả hắn cũng không tin con mắt chứng kiến thành tích này.

- Phục Lưu công tử!

Mã Nhã công chúa đứng ở bên cạnh hắn, thấy bộ dạng này liền nhíu mày, nhẹ kêu một tiếng.

- A...

Lúc này Phục Lưu công tử mới kịp phản ứng, nghĩ tới điều gì, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân tràn đầy lửa nóng.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Mười này... chẳng lẽ là thật? Đây là cấp bậc gì?

Thấy hắn phục hồi tinh thần lại, Mã Nhã công chúa đối với trên Khảo Thí Thạch xuất hiện con số mười cũng có chút khó hiểu, kỳ quái hỏi.

- Đây là biểu hiện tu luyện võ kỹ tới trình độ Nhập Hóa! Cũng chính là cảnh giới cao nhất của võ kỹ rồi!

Thở ra một hơi, lúc này ánh mắt của Phục Lưu công tử mới thu hồi khỏi người Nhiếp Vân.

- Nhập Hóa?

Tất cả mọi người có chút sờ, không rõ ý nghĩ.

Trước kia truyền kỳ cảnh, liền để cho bọn hắn cảm thấy cô lậu quả văn, Nhập Hóa, nghe cũng chưa nghe nói qua.

- Võ kỹ mười loại cảnh giới là cường giả ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực định ra, các ngươi chưa nghe nói qua cũng rất bình thường, tám cảnh giới trước hiện tại đã biết, theo thứ tự là: Bình thường, thuần thục, tinh thuần, tiểu thành, đại thành, đỉnh phong, hoàn mỹ cùng truyền kỳ! Ta liền nói hai loại cuối cùng! Thứ chín gọi là Thần cấp, ta cũng chỉ nghe nói, chưa bao giờ thấy qua!

- Thần cấp?

Mọi người vò đầu.

- Không sai. Truyền kỳ cảnh là sửa võ kỹ càng thêm hoàn thiện, uy lực càng mạnh hơn nữa, mà Thần cấp, là nhất niệm vạn vật, chiêu số tiện tay diễn hóa, không câu nệ ở hình thức... Về phần tầng thứ mười, Nhập Hóa. Truyền thuyết tương đương tu luyện võ kỹ đến linh hồn, bất luận một động tác gì cũng là chiêu số, ánh mắt cũng có thể sinh ra hiệu quả công kích của võ kỹ...

Phục Lưu công tử chậm rãi giải thích:

- Tục ngữ nói xuất thần nhập hóa, chỉ đúng là ý tứ này, chỉ có vượt qua Thần cấp, mới có thể tiến nhập Nhập Hóa! Không nghĩ tới... Nhiếp Vân huynh đệ chỉ nhìn thoáng qua, liền tu luyện võ kỹ tới loại tình trạng này, loại thiên phú cùng năng lực kia...

Tuy hắn nói chưa xong, nhưng ý tứ lại không cần nói cũng biết, mỗi người đều có thể nghe hiểu.

Thiếu niên trước mắt này thoạt nhìn cả người lẫn vật vô hại, nhưng thiên phú mạnh, khủng bố không thể tưởng tượng nổi.

Trong nháy mắt, trong đại sảnh lâm vào nặng nề lần nữa.

Có thể tới tham gia yến hội của công chúa, không chỉ đại biểu thân phận, cũng đại biểu thực lực, bọn hắn tự tin nhất đúng là thiên phú, nhưng mà bọn hắn tốn hao suốt nửa canh giờ mới lý giải đến cấp bậc bình thường, đối phương chỉ nhìn thoáng qua, thì đến được cảnh giới cao nhất... Chênh lệch to lớn để cho người sụp đổ.

Giờ phút này bọn hắn mới biết được, cái gọi là thiên tài, ở trước mặt đối phương, quả thực chính là trò cười.

- Cái này... Điều đó không có khả năng! Không có khả năng...

Người khác khiếp sợ, Gia Luật Mạc Hư giống như mất hồn, sắc mặt trắng bệch, không ngừng lui về phía sau, khó mà tin được.

Nhập Hóa?

Hắn rõ ràng đánh cuộc với một cường giả lĩnh ngộ võ kỹ đến Nhập Hóa, còn mắng đối phương cố lộng huyền hư... nếu như đối phương là phế vật, cố lộng huyền hư. Hắn là cái gì?

------oOo------

Chương 1940: Nhập Hóa (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cái này còn không phải mấu chốt nhất, mấu chốt nhất chính là hắn thua Xuy Tuyết kiếm trân quý nhất... Chuôi kiếm này là dựa vào lớn nhất của hắn, gia tộc hao tốn vô số tâm huyết mới có được... Đánh cuộc thua mất, trước kia nằm mộng cũng không nghĩ đến.

- Đa tạ Gia Luật công tử ban thưởng!

Nhìn bộ dáng của hắn ở trong mắt, Nhiếp Vân không có chút đồng tình nào, ngược lại cười cười, từ trong tay Mã Nhã công chúa tiếp nhận trường kiếm.

Mặc dù chuôi kiếm này đối với hắn tác dụng không lớn, nhưng có thể cho U Thương sử dụng, đối phương tự nguyện đưa tiền, tự nhiên ai đến cũng không cự tuyệt.

- Ngươi...

Tâm tình vốn uể oải, nghe nói như thế càng lọt vào đả kích, Gia Luật Mạc Hư thiếu chút nữa không có tiếp nhận được sự thật trực tiếp bất tỉnh.

Bất quá hắn cũng không phải người quỵt nợ, biết rõ đã thất bại, sẽ không oán trời trách đất, chỉ xoắn xuýt một hồi, liền thích ứng được, lặng lẽ che dấu lạnh lùng tàn nhẫn trong mắt, mặt ngoài giả vờ điềm nhiên như không có việc gì.

Chứng kiến hắn như vậy, tuy Nhiếp Vân cảm thấy thằng này không đơn giản giống tưởng tượng, bất quá hắn cũng không thèm để ý.

Với hắn mà nói loại người này không có chút uy hiếp nào, không cần phải quá mức hao tâm tổn trí.

- Viện Viện, thiên phú của vị Nhiếp Vân công tử này thật sự là lợi hại, có thể nói cho ta biết, các ngươi quen biết như thế nào hay không?

Đại sảnh lần nữa khôi phục, Mã Nhã công chúa đối với Nhiếp Vân đã có hứng thú rất lớn, ánh mắt không ngừng nhìn tới, bất quá người sau đối với thiện ý của nàng không để ý tới, rơi vào đường cùng đành phải tìm Sư Viện Viện nghe ngóng.

Sư Viện Viện vốn cảm thấy mất mặt về đến nhà, nằm mơ cũng không nghĩ tới thoáng một phát biến thành tiêu điểm của tất cả mọi người, trên mặt tràn đầy tự hào cùng kiêu ngạo.

- Nhiếp Vân công tử, có thể cùng ta nói vài lời hay không!

Phục Lưu công tử đi tới.

- Mời!

Thấy hắn tới, Nhiếp Vân biết rõ người chính thức phải đợi đã đến, gật đầu.

Lần này tới mục đích chủ yếu nhất là tìm người của Kim Diệp thương đoàn, hỏi thăm con đường tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, hắn chủ động chào hỏi mình, vừa lúc là một cơ hội.

Chứng kiến biểu lộ của hai người, những người khác không thể chen vào, Mã Nhã công chúa rất nhanh chuẩn bị cho bọn họ một gian phòng yên tĩnh.

- Sự tình Thời Không Vực, giống như trước kia ta nói ở đại sảnh, mấu chốt phá giải là lĩnh ngộ võ kỹ lưu lại ở phía trên, nếu như ngươi có hứng thú, yến hội qua đi, có thể trực tiếp lên đường!

Phục Lưu công tử cũng là người trực tiếp, song phương ngồi vào chỗ của mình, đi thẳng vào vấn đề.

- Nếu như lời ngươi nói, Thời Không Vực này là một vị cường giả Viễn Cổ lưu lại, ta đương nhiên phải đi xem!

Nhiếp Vân cũng không cự tuyệt tuyệt.

Hắn biết rõ Sư Viện Viện sẽ không ăn nói lung tung, đã truyền âm cho mình như vậy, tất nhiên biết một ít nội tình.

- Bất quá...

Nghĩ vậy lời nói xoay chuyển:

- Ta chỉ muốn biết, Thời Không Vực kia đến cùng có dạng bảo vật gì, nếu như chỉ là Hỗn Độn thần binh trung phẩm, ta cảm thấy không cần phải mạo hiểm!

Ý tứ của Nhiếp Vân rất đơn giản, muốn nhìn đối phương có thể lộ ra bao nhiêu bí mật, để xác định mục đích chân thật của đối phương.

- Cái này...

Quả nhiên, nghe được câu hỏi của hắn, Phục Lưu công tử do dự một chút:

- Cụ thể có bảo vật gì ta cũng không biết, nói thật, tuy thương đoàn chúng ta cao thủ nhiều như mây, nhưng chân chính có thiên phú tuyệt đỉnh như Nhiếp huynh lại không nhiều lắm, bồi hồi hồi lâu, như trước chỉ ở ngoại vi, cho nên lúc này mới ở 16 nước tìm kiếm người trẻ tuổi thiên phú cao siêu, nghĩ biện pháp phá vỡ cấm chế bên ngoài, tiến vào trong đó...

Nói đến đây chứng kiến ánh mắt không tin của Nhiếp Vân, thần sắc của Phục Lưu công tử xiết chặt:

- Tuy chúng ta chưa vào trong, nhưng thông qua thời gian dài quan sát, ở trong di tích này, có thể sẽ có đại lượng Hỗn Độn Thánh

Thạch, thậm chí Hỗn Độn thần binh đạt tới thượng phẩm!

Hỗn Độn Thánh Thạch, trong Hỗn Độn sinh ra một loại Linh thạch đặc thù, cấp bậc thấp hơn Hỗn Độn Vương Thạch, bất quá cũng coi như cực kỳ trân quý, là bảo vật luyện chế Hỗn Độn thần binh cùng tài nguyên để cường giả Tru Thiên cảnh tu luyện.

- Hỗn Độn Thánh Thạch? Hỗn Độn thần binh thượng phẩm?

Nhiếp Vân cười cười:

- Nếu chỉ là cái này, có thể làm Kim Diệp thương đoàn các ngươi huy động nhân lực, không tiếc phiền toái như thế sao?

Kim Diệp thương đoàn có thể câu thông Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cùng Đại Hiên Hỗn Độn giới, khẳng định vô cùng lớn, tiện tay tống xuất hai kiện Hỗn Độn thần binh trung phẩm làm hạ lễ, con mắt cũng không nháy, sẽ quan tâm đạt tới Hỗn Độn thần binh thượng phẩm?

- Nhiếp huynh có chỗ không biết!

Thấy hắn không tin, Phục Lưu công tử giải thích:

- Thương nhân trục lợi, tuy Kim Diệp thương đoàn chúng ta làm vô cùng lớn, trên thực tế đều là vỏ bọc không, thật vất vả phát hiện một bảo tàng lớn như thế, đương nhiên phải nuốt vào!

- Như thế a!

Thấy hắn không đề cập tới sự tình Hỗn Độn Vương Thạch, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời hỏi:

- Tại hạ có một yêu cầu quá đáng, muốn cầu Phục Lưu công tử hỗ trợ, không biết công tử có thể giúp không!

- Ah? Nói nghe một chút!

- Tại hạ một mực hướng tới Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, muốn đi Đại Thế Giới này du lịch tôi luyện, mà không biết con đường, Phục Lưu

công tử có thể cáo tri hay không?

Nhiếp Vân nói ra mục đích chính yếu nhất.

- Muốn con đường đi Tà Nguyệt Chí Tôn Vực?

Phục Lưu công tử mạnh mẽ đứng lên, trong mắt hiện lên một đạo sát cơ, như điện mang giằng co, hào khí trong phòng thoáng một phát cứng lại.

- Ân?

Chứng kiến hắn như vậy, Nhiếp Vân có chút nghi hoặc:

- Chẳng lẽ con đường này có bí mật gì sao? Không thể hỏi?

Phục Lưu công tử sát cơ tuôn trào thấy thiếu niên ánh mắt thanh tịnh, không có chút giả bộ nào, tựa hồ đối với chuyện này hoàn toàn chính xác không rõ, lúc này mới thu khí thế lại, lần nữa ngồi xuống.

- Xem ra ngươi thật sự không biết!

Lắc đầu, Phục Lưu công tử giải thích nói:

- Con đường này là vô số tiền bối của Kim Diệp thương đoàn ta tốn hao tánh mạng mới tìm ra được, đại biểu phồn vinh cùng hưng thịnh của toàn bộ thương đoàn chúng ta, cho nên thông đạo được bảo hộ cực kỳ nghiêm khắc, không thể ngoại truyền, thật có lỗi!

- Ách?

Nhiếp Vân gật đầu, giờ mới hiểu được.

Đối với Kim Diệp thương đoàn mà nói, con đường này là nguồn suối phát tài của bọn hắn, một khi bị người khác biết rõ, liền sẽ sinh ra cạnh tranh, còn muốn bảo trì ưu thế hiện tại đã không có khả năng rồi!

------oOo------

Chương 1941: Thời Không Vực (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho nên, bí mật của thông đạo được bảo hộ cực nghiêm.

Nếu như không phải bọn hắn bảo hộ như vậy, chỉ sợ 16 nước sớm đã có cường giả tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, đánh vỡ cân đối của Kim Diệp thương đoàn bọn hắn rồi.

- Ngươi không thể ngoại truyền, không có ý tứ, như vậy ta chỉ có thể động thủ!

Hiểu được, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, bàn tay đột nhiên cầm ra.

Trảo một cái, không gian của cả gian phòng phảng phất như bị lập tức tróc bong ra, người ở phía ngoài rốt cuộc không phát hiện được.

- Muốn động thủ với ta, ngươi rốt cuộc là ai?

Chứng kiến động tác của hắn, sắc mặt của Phục Lưu công tử trầm xuống, đột nhiên đứng dậy, khí thế khổng lồ đột nhiên thoát ra, mang theo lửa giận tựa như hỏa long.

Hắn là cường giả Tru Thiên cảnh trung kỳ, thực lực còn mạnh hơn Nhiếp Vân một cấp, lúc này tức giận, không gian trước mặt mất đi diễn sinh, oanh ra một quyền.

- Đừng có gấp, chỉ muốn hỏi ngươi mấy câu! Dừng lại a!

Đối mặt hắn công kích, Nhiếp Vân cũng không tránh né, ngược lại hừ nhẹ.

Nương theo thanh âm vang lên, lực lượng mà Phục Lưu công tử đánh ra giống như đóng băng cứng lại ở trên không trung, không thể tiến lên mảy may.

- Một lời pháp theo?

Đồng tử của Phục Lưu công tử co rụt lại.

Một lời pháp theo là người lĩnh ngộ Đại Đạo ngôn ngữ mới có thể hoàn thành, loại người này nói một câu, giống như sức chiến đấu, có thể cứng lại thời không, để cho Thiên Địa Đại Đạo theo ngôn ngữ của hắn mà thay đổi.

Loại người này hắn chỉ nghe nói qua ở trong truyền thuyết, lại không nghĩ rằng người trước mắt cũng như vậy, hơn nữa nhìn bộ dáng đã triệt để lĩnh ngộ ngôn ngữ Đại Đạo!

Quái thai!

Ngôn ngữ Đại Đạo ở trong ba ngàn Đại Đạo, tuyệt đối là bài danh phía trên, có thể lĩnh ngộ nguyên vẹn, năng lực lĩnh ngộ của hắn nên mạnh bao nhiêu?

Ông!

Bàn tay vẽ một cái, lòng bàn tay xuất hiện một thanh trường kiếm, trường kiếm xé trời còn không có đâm ra, không gian trước mặt liền xuất hiện khe hở.

Hỗn Độn thần binh thượng phẩm!

Tuy biết rõ thực lực của đối phương chỉ là Tru Thiên cảnh sơ kỳ, nhưng lĩnh ngộ Thiên Đạo nhiều, hơn nữa bài danh phía trên, lực chiến đấu chân chính, khẳng định hơn xa hắn, cho nên không có ngừng chút nào, trực tiếp đánh ra thủ đoạn lợi hại nhất.

- Chết!

Gào rú một tiếng, trường kiếm bị hắn quán thâu khí kình, mang theo lực lượng xé rách không gian thẳng tắp đâm qua Nhiếp Vân.

- Nằm xuống!

Nhiếp Vân như trước ngồi đó, bàn tay vẽ một cái.

Lạch cạch!

Trước mắt Phục Lưu công tử tối sầm té trên mặt đất, lâm vào hôn mê.

Cường giả Tru Thiên cảnh, lĩnh ngộ Đại Đạo gần phía trước càng nhiều, đồng cấp sẽ càng mạnh, Nhiếp Vân lĩnh ngộ hơn hai trăm Đại Đạo, cơ hồ đều là Top 300, sức chiến đấu há là hắn có thể so sánh.

- Tốt rồi, nói thông đạo đi Tà Nguyệt Chí Tôn Vực ở đâu a!

Ngón tay điểm một cái, Mộc Sinh chi khí dung nhập thân thể đối phương, trong lời nói của Nhiếp Vân mang theo đầu độc.

- Thông đạo đi Tà Nguyệt Chí Tôn Vực khống chế ở trong tay mấy vị đại lão của thương đoàn, mặc dù là ta cũng không có quyền biết được...

Rất nhanh, Phục Lưu công tử lâm vào hôn mê, hai mắt thẳng ngoắc ngoắc nói.

Tuy hắn là cường giả Tru Thiên cảnh trung kỳ, nhưng địa vị ở Kim Diệp thương đoàn cũng không cao, rất nhiều sự tình tính quyết sách, căn bản không tới phiên hắn để ý tới.

- Nói sự tình Thời Không Vực đi!

Nghe được Phục Lưu công tử giải thích, Nhiếp Vân lắc đầu, có chút thất vọng, đồng thời cũng ý thức được Kim Diệp thương đoàn cường đại.

Cường giả Tru Thiên cảnh trung kỳ ở trong thương đoàn rõ ràng không có địa vị quyết sách, thật sự là đáng sợ.

Mười sáu nước có thể chống lại, mà không bị thay thế hoặc tiêu diệt, nói rõ át chủ bài của 16 nước cũng rất hùng hậu, may mắn đến nơi này không có hành động thiếu suy nghĩ, bằng không thì

phiền toái khẳng định không ít.

- Thời Không Vực là thương đoàn chúng ta phát hiện ở chỗ sâu trong Hỗn Độn, có vô số bảo tàng, bất quá cấm chế rất lợi hại, mặc dù lão tổ ra tay, cũng chỉ phá vỡ phòng ngự phía ngoài cùng, muốn chính thức tiến vào trong đó, chỉ có một biện pháp, đạt tới yêu cầu của chủ nhân Thời Không Vực, hoàn thành khảo hạch của hắn...

- Chỗ trọng yếu nhất của Thời Không Vực, có một viên linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch trấn áp, mấy vị lão tổ của chúng ta lâm vào trong đó đều bị mê hồn rồi...

Tinh thần bị đầu độc, Phục Lưu công tử không có năng lực phản kháng chút nào, chậm rãi nói ra sự tình mình biết.

- Quả nhiên có linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch!

Nghe được hắn xác nhận, sắc mặt của Nhiếp Vân vui vẻ.

Linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch, từ lúc trước Tuyết Tĩnh Nhi miêu tả, có thể làm cho Di Tĩnh phục sinh, đương nhiên, cụ thể làm sao thì hắn không biết, bất quá, chỉ có trước lấy được Vương Thạch, lại cẩn thận nghiên cứu.

- Quên mất sự tình ngươi mới vừa nói...

Từ trong miệng Phục Lưu công tử nghe ngóng xong sự tình mình muốn biết, Nhiếp Vân nhẹ nhàng phất một cái, một lát sau người phía trước lần nữa tỉnh táo lại.

- Ân...

Phục Lưu công tử tỉnh táo lại liền quên hết chiến đấu mới vừa rồi, trên mặt lộ ra vẻ mờ mịt.

- Phục Lưu công tử, ta có thể đi Thời Không Vực sao?

Nhiếp Vân cười nói.

- Ah, đương nhiên có thể, sự tình đã nói định, yến hội chấm dứt

chúng ta liền xuất phát!

Phục Lưu công tử sửng sốt một chút, lập tức nhớ tới hắn và thiếu niên trước mắt đang thương nghị sự tình đi Thời Không Vực, đối phương bề ngoài giống như cũng đã đáp ứng, cười gật đầu.

Trí nhớ quán thông không nghi ngờ gì, còn cho là mình thất thần trong thời gian ngắn.

Đối với Phục Lưu công tử, Nhiếp Vân cũng không có ý định giết chết hoặc biến thành khôi lỗi.

Nghe khẩu khí của Phục Lưu công tử, Kim Diệp thương đoàn có vài cường gả Tru Thiên cảnh hậu kỳ, vạn nhất loại người này có thủ đoạn đặc thù có thể điều tra khôi lỗi, ngược lại được không bù mất.

Vẫn là chờ lấy được linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch, lại nghĩ những chuyện khác.

Một lần nữa trở lại yến hội, tuy tiết mục rực rỡ, nhưng hào khí bị đè nén rất nhiều, tựa hồ mọi người không có từ trong rung động do Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng mang đến khôi phục lại.

Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng như trước ngồi ở nơi hẻo lánh, bất quá lần này lại không ai dám khinh thị, ngược lại cả đám ánh mắt kính nể.

- Nhiếp Vân, nhanh nói cho ta, ngươi đến cùng làm sao lĩnh ngộ? Sao sẽ lợi hại như vậy...

Sư Viện Viện đi tới, vẻ mặt hưng phấn.

- Xem võ kỹ, nhìn không phải chiêu số, mà là mục đích của người sáng tạo, hắn sáng chế bộ võ kỹ này muốn làm gì, từ điểm đó xuất phát, rất dễ dàng lý giải!

Nhiếp Vân nói.

------oOo------

Chương 1942: Thời Không Vực (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mục đích? Cái này làm sao nhìn ra được? Không muốn nói thì thôi...

Sư Viện Viện tức giận ly khai.

Thấy bộ dáng của nàng, Nhiếp Vân lắc đầu.

Kỳ thật hắn mới vừa nói, đúng là phương pháp lĩnh ngộ võ kỹ cao nhất, muốn nhanh lĩnh ngộ học hội một bộ võ kỹ, nghiên cứu mục đích của người sáng tạo có thể trợ giúp tu luyện rất tốt!

Đáng tiếc, Sư Viện Viện lĩnh ngộ võ kỹ thật sự quá thấp, trước mắt còn ý thức không đến vấn đề này.

Yến hội tiến hành, Phục Lưu công tử lại phạm vi nhỏ tuyển bạt mấy lần, rốt cục xác định tám danh ngạch, theo thứ tự là: Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng, Mã Nhã công chúa, Sư Viện Viện, Phạm Trấn, Gia Luật Mạc Hư cùng hai người trẻ tuổi vừa tuyển bạt ra.

Hai người này số tuổi thật sự cũng không lớn, trên mặt hiện ra non nớt, bất quá hai con ngươi cực kỳ linh động, thoạt nhìn rất thông minh.

- Hiện tại tám người chúng ta liền lên đường đi!

Rất nhanh, yến hội chấm dứt, Phục Lưu công tử tuyển ra tám người tập trung ở chung một chỗ, cười nói.

- Tốt!

Tất cả mọi người là nhân vật quyết đoán, đã quyết định thì không có gì có thể do dự, tất cả đều gật đầu đồng ý.

Nhiếp Vân tìm U Thương chờ đợi ở bên ngoài, đưa bảo kiếm đánh

cuộc chiến thắng cho hắn, hơn nữa khai báo vài câu.

Lần này sau hành trình Thời Không Vực, rất có thể trực tiếp đi Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, U Thương chỉ là Xích Thiên Cảnh trung kỳ, tiến vào Đại Thế Giới kia cũng không an toàn, cho nên hắn không có ý định tiếp tục mang hạ nhân này theo.

Ở Đại Hiên Hỗn Độn giới có Tả Tướng bảo kê, sẽ có tiền đồ phát triển rất lớn.

U Thương cũng ý thức được điểm ấy, sắc mặt khó coi.

Tuy cùng hai huynh đệ này ở chung thời gian không dài, lại làm cho hắn được lợi rất nhiều.

- Yên tâm đi, ta sẽ trở lại gặp ngươi! Đến lúc đó nếu như ngươi còn muốn theo ta, cứ tiếp tục đi theo!

Cuối cùng Nhiếp Vân đáp ứng một câu, hắn mới lần nữa nở nụ cười.

Mọi người đứng ở trên một bong thuyền, nhìn Hỗn Độn khí lưu như gợn sóng tách ra.

Chiếc thuyền này cũng không phải Cổ Long Chu, mà là đồ vật của Kim Diệp thương đoàn, cấp bậc thấp hơn Cổ Long Chu, chỉ là Hỗn Độn thần binh hạ phẩm, hơn nữa rất nhỏ, ngay cả một phần mười của Cổ Long Chu cũng chưa tới.

Dù như thế, đột nhiên lấy ra vẫn để cho bọn người Sư Viện Viện hoảng sợ.

Dù sao chế tạo một chiến hạm có thể phi hành ở trong Hỗn Độn, chẳng những cần tiêu hao tài liệu nhiều, còn cần một luyện bảo đại sư cao minh, mặc dù bọn hắn thân phận không thấp, kiến thức rộng rãi, nhưng vẫn chưa thấy loại vật này.

- Phía trước chính là Thời Không Vực ta nói!

Thuyền phi hành tiếp cận nửa tháng, Phục Lưu công tử chỉ về phía

trước.

- Ở đâu?

- Sao ta cái gì cũng không thấy?

Theo ngón tay hắn chỉ, mọi người nhịn không được nghi hoặc, phía trước không có cái gì, chỉ có Hỗn Độn khí lưu vô tận quay cuồng, nhìn không ra dị thường.

- Chẳng lẽ là vật kia?

Người khác nhìn không ra, nhưng Nhiếp Vân có được thiên phú Thiên Nhãn lại nhíu mày.

Trước mắt đích thật là Hỗn Độn hải dương cực lớn, chỉ có điều ở chỗ sâu trong hải dương nằm một điểm đen lớn cỡ quả bóng đá.

Chẳng lẽ điểm đen này là Thời Không Vực trong truyền thuyết?

Loại nghi hoặc này còn không có chấm dứt, Phục Lưu công tử cười giải thích.

- Chứng kiến điểm đen kia chưa, cái kia chính là điểm kết giới tiến vào Thời Không Vực, qua một hồi thuyền lớn của chúng ta sẽ thẳng tắp bay vào, các vị ngàn vạn lần không nên đi ra, nhất định phải trốn ở trên tàu! Phong bạo ở điểm kết giới cực kỳ đáng sợ, tuy thực lực của các vị mạnh mẽ, không tạo được tổn thương. Nhưng một khi lâm vào trong đó, không biết bị truyền tống đến địa phương nào, còn muốn tụ chung một chỗ là rất không dễ dàng!

- Quả nhiên là điểm kết giới... con đường đi Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, có thể cũng là điểm kết giới lớn như vậy hay không?

Nghe được Phục Lưu công tử nói, một ý nghĩ từ trong óc Nhiếp Vân xông ra.

Hỗn Độn hải dương có rất nhiều điểm kết giới này, thật giống như vòng xoáy trong thời không loạn lưu lúc trước, câu thông lấy một khu vực thời không khác, từ nơi này đi Tà Nguyệt Chí Tôn Vực

không biết xa bao nhiêu, cũng không biết đến cùng ở phương hướng nào. Có phải Kim Diệp thương đoàn khống chế một điểm kết giới như vậy, lúc này mới có thể thuận lợi tiến vào trong đó hay không?

Vô cùng có khả năng!

Nếu như là thông đạo khổng lồ mà nói, Đại Hiên Hỗn Độn giới nhiều cao thủ như vậy, nên sớm phát hiện rồi.

- Đi!

Thấy hắn giải thích, mọi người không dám do dự, đồng loạt đi vào buồng nhỏ, Nhiếp Vân cũng không hiển sơn lộ thủy, đi theo mọi người tiến vào.

Buồng nhỏ này cũng không lớn, giống như thùng xe ngựa, chín người ngồi ở trong đó hơi có vẻ chen chúc.

Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng dựa vào tường, ngồi ở nơi hẻo lánh.

Đang muốn nhắm mắt dưỡng thần, thuận tiện lặng lẽ quan sát, một thân hình ấm áp nhích lại gần.

- Nhiếp Vân, ngươi hẳn không phải là người của Đại Hiên Hỗn Độn giới a!

Lập tức lỗ tai một ngứa, một thanh âm tinh tế truyền tới.

Nghe được thanh âm này, không cần nhìn cũng biết là Mã Nhã công chúa.

Đoạn đường này, bởi vì lực uy hiếp của võ kỹ Nhập Hóa vẫn còn, một đường đến đây mọi người không dám kết giao với huynh đệ bọn họ, hai người cũng lộ ra thanh tĩnh.

Không nghĩ tới sắp đi vào Thời Không Vực, đường đường công chúa lại có thể nhích tới, hơn nữa dựa vào gần như vậy.

Bởi vì buồng nhỏ không lớn, hai người cơ hồ dán chung một chỗ,

mùi thơm thiếu nữ nhàn nhạt trên người nàng truyền vào mũi, để cho nhân tâm không khỏi kích động.

Không thể không nói, Mã Nhã công chúa là nữ nhân cực kỳ xinh đẹp, dung nhan không chê vào đâu được, nhất là tư thái uyển chuyển, kề sát bên thân chảy xuôi ra một cổ lửa nóng, để cho người rất khó tập trung tinh thần.

- Công chúa nói giỡn, ta cùng đệ đệ một mực tiềm tu ở trong núi rừng, không muốn người biết mà thôi! Làm sao có thể không phải người của Đại Hiên Hỗn Độn giới.

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Tiềm tu ở trong núi rừng? Tự mình tu luyện thì có loại thực lực này? Ta không tin!

Vẻ mặt của Mã Nhã công chúa nghi hoặc.

Nàng đường đường công chúa, từ nhỏ tiếp nhận danh sư dạy bảo, lại có vô số bảo vật duy trì, thực lực cũng không quá đáng là Tru Thiên cảnh sơ kỳ, người trước mắt này thâm bất khả trắc, muốn nói ở thâm sơn tự chủ tu luyện, thật đúng là để cho người hoài nghi.

- Nhiếp Vân, quan hệ của chúng ta không cần phải nói đi à nha, đã đến Thời Không Vực, một khi gặp được nguy hiểm, ngươi phải cứu ta, không thể vứt ta xuống...

Vẫn chưa trả lời Mã Nhã công chúa, Nhiếp Vân cảm thấy lỗ tai bên trái lại ngứa ngứa, một thanh âm truyền đến.

------oOo------

Chương 1943: Thời Không Vực (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được thanh âm này, không khỏi lắc đầu cười khổ.

Không phải Sư Viện Viện thì là ai.

Nha đầu kia có tâm tư tỷ thí với Mã Nhã công chúa, mọi chuyện tích cực, thấy nàng dựa tới, không cam lòng lạc hậu, chẳng những dựa vào, còn ôm cánh tay của Nhiếp Vân vào trong ngực, thân thể khẽ động, trước ngực lộ ra một mảnh trắng bóng, hương khí xông vào mũi.

Dung mạo của Sư Viện Viện không kém Mã Nhã công chúa chút nào, hai người cân sức ngang tài, lúc này ở gần như vậy, một đoàn lửa nóng mềm mại kề sát cánh tay, bao khỏa trọn cánh tay ở bên trong, mềm nhũn, cực kỳ thoải mái, để cho Nhiếp Vân cảm giác có chút quá tải rồi.

- Hai người này...

Lắc đầu, Nhiếp Vân liếc nhìn chung quanh:

- Đừng làm rộn, đã đến Thời Không Vực rồi!

Hắn vừa dứt lời, thân tàu chấn động mạnh một cái, như đột nhiên gặp phải đá ngầm, mọi người nhịn không được lắc lư.

Lần này lắc lư đột nhiên, Sư Viện Viện ôm lấy cánh tay của Nhiếp Vân nên không có gì, Mã Nhã công chúa nhất thời không xem xét kỹ, thân thể tung một cái chui vào trong ngực hắn, để cho sắc mặt nàng đỏ bừng, xấu hổ nói không nên lời.

Tuy nàng đã trưởng thành, nhưng với tư cách Hoàng gia công chúa, chưa bao giờ cùng nam nhân lạ lẫm tiếp xúc qua, thoáng một phát gần như vậy, làm cho nàng xấu hổ, hận không thể có một cái lỗ chui vào.

- Đến địa phương rồi!

Biểu lộ của hai nữ, Nhiếp Vân cũng không để ý tới, biết rõ càng nhiễm càng phiền toái, thân thể chấn động, đứng lên, nhẹ nhàng nhoáng một cái, ra khỏi buồng nhỏ.

Hắn cũng không phải người háo sắc, trái lại cực kỳ trọng tình trọng

nghĩa.

Nếu như háo sắc, đã sớm thu bọn người Lạc Khuynh Thành, cũng không đến mức để cho mỹ nhân rưng rưng, đến bây giờ không thể tiêu tan.

Đi ra buồng nhỏ, quả nhiên thấy tràng cảnh trước mắt thay đổi, trước kia Hỗn Độn hải dương tối tăm lu mờ, biến thành một cung điện lơ lửng ở trên bầu trời. Cung điện tầng tầng điệp điệp không biết có bao nhiêu, khí thế nguy nga hùng tráng, mặc dù không có tới trước mặt, liền để cho người cảm thấy ở sâu trong nội tâm sinh ra cảm giác áp lực.

Phía trước là một mảnh sương trắng giống như thủy triều, che lấp cả cung điện ở bên trong, thấy không rõ lắm.

Tuy không có tới trước mặt sương trắng, nhưng từ lực lượng xoay tròn, liền biết rõ tuyệt đối không dễ dàng thông qua, là phòng hộ tráo của cung điện, dùng để ngăn cách người thực lực nhỏ yếu.

- Cái này là Thời Không Vực của cường giả Viễn Cổ lưu lại mà ngươi nói?

Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Chưa đi vào cung điện, nhưng hắn biết khẳng định cường đại hơn Bắc Đẩu tinh cung, ngay cả hắn hiện tại, cũng không thể phá vỡ cấm chế trong đó, thuận lợi tiến vào.

Khó trách Kim Diệp thương đoàn không có chút biện pháp nào, chủ nhân chế tạo thứ này, thực lực chân chính, chỉ sợ ở trong Tru Thiên cảnh đỉnh phong cũng được cho là cường giả.

- Đúng vậy, chính là chỗ này, chư vị chờ một lát, ta liên hệ tiền bối của thương đoàn, để cho bọn hắn tiếp chúng ta thoáng một phát!

Phục Lưu công tử cũng đi ra, trong mắt mang theo một tia hưng phấn, cười giải thích.

Mọi người lục tục đi ra, tựa hồ cũng bị tràng cảnh trước mắt rung

động, làm sao cũng không thể tưởng được tiến vào một điểm kết giới nhỏ xíu, sẽ xuất hiện một tràng diện hùng vĩ như vậy.

Những thanh niên tài tuấn này thực lực không kém, nhưng ở dưới thế lực của gia tộc che chở, rất ít một mình đi ra ngoài, loại tràng cảnh phá vỡ tưởng tượng này, vẫn là không dễ dàng nhìn thấy.

- Đáng giận, tiểu tử này nhất định phải chết...

Buồng nhỏ đi ra một bóng người cuối cùng, đúng là Gia Luật Mạc Hư, vừa rồi động tác của Sư Viện Viện cùng Mã Nhã công chúa đều bị hắn nhìn ở trong mắt, trong nội tâm ghen ghét dữ dội, hận không thể hiện tại liền xông qua chiến đấu với Nhiếp Vân.

Bất quá tuy nổi giận, nhưng hắn lại không ngốc, biết rõ thiếu niên trước mắt này thoạt nhìn chỉ có thực lực Tru Thiên cảnh sơ kỳ, nhưng sức chiến đấu chính thức khẳng định hơn xa hắn, mặc dù phẫn hận, cũng một mực nhịn xuống, không có hành vi quá kích.

Ông!

Biểu lộ của mọi người không đồng nhất, Phục Lưu công tử đứng ở phía trước nhất vung tay, lấy ra một trang giấy, kết xuất thủ ấn liên tiếp, trang giấy hô... bốc cháy lên, xông về phía trước, trong nháy mắt biến mất.

Hỗn Độn thời không pháp tắc hỗn loạn, muốn đưa tin, chỉ có thể dùng loại phương pháp đơn giản nhất này, các loại đồ vật như ngọc bày truyền tin ngược lại không thể sử dụng.

Loại trang giấy đưa tin này, toàn bộ dùng Tiên lực cấu thành, hiệu quả rất tốt.

Ầm ầm!

Trang giấy biến mất không lâu, mọi người liền chứng kiến cung điện giống như gợn sóng tách ra hai bên, một thông đạo hẹp hòi xuất hiện ở trước mặt.

- Vào thôi!

Thân tàu lắc lư, thẳng tắp vọt tới thông đạo, trong chớp mắt liền tiến vào, biến mất ở trong sương mù trắng xoá.

- Đây là Băng Phách Hồn Yên, thoạt nhìn xinh đẹp, trên thực tế lại là lợi khí sát nhân, chỉ cần dính vào, đừng nói Xích Thiên cảnh, cho dù cường gả Tru Thiên cảnh hậu kỳ, cũng sẽ lập tức hồn phi phách tán, trực tiếp tử vong!

Thân tàu chạy ở trong thông đạo, Phục Lưu công tử nhìn sương mù tỏ khắp chung quanh, giải thích nói.

Những sương mù này khi thì tụ thành hình, khi thì tản ra, tựa như mây mù bông tuyết, dị thường xinh đẹp.

Mọi người nghe đồ vật xinh đẹp như thế rõ ràng lợi hại như vậy, thần sắc đều nghiêm túc.

Thuyền tiến lên rất nhanh, chỉ chốc lát liền bay ra thông đạo.

Cuối thông đạo là một quảng trường cực lớn, mọi người vừa xuất hiện liền thấy mấy trăm nhân ảnh rậm rạp chằng chịt ngồi ở phía trên.

- Phục Lưu, ngươi tới trễ nhất, tài tuấn của mười lăm nước khác đều đã đến!

Thu hồi phi thuyền, bay về phía quảng trường, còn chưa tới trước mặt, một tiếng cười vang lên, lập tức liền chứng kiến một trung niên nhân bước đến.

Nhìn về phía trung niên này, sắc mặt của Nhiếp Vân rùng mình.

Lại là cường gả Tru Thiên cảnh hậu kỳ!

Tuy hắn lĩnh ngộ nhiều Đại Đạo gần phía trước, sức chiến đấu mạnh, nhưng gặp được cường gả Tru Thiên cảnh hậu kỳ vẫn là bất lực.

- Xem ra Kim Diệp thương đoàn quả nhiên nội tình thâm hậu...

Tùy tiện đi ra một vị liền là cường gả Tru Thiên cảnh hậu kỳ, Kim Diệp thương đoàn quả nhiên đáng sợ.

- Phục Tường thúc thúc!

Thái độ của Phục Lưu công tử cung kính, đi tới trước mặt trung niên nhân, truyền âm nói mấy thứ gì đó, trung niên nhân tên Phục Tường quay đầu qua, nhìn về phía Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng, lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Nhiếp Vân biết rõ đối phương nhất định là nói sự tình hắn cùng Nhiếp Đồng lĩnh ngộ đến cảnh giới nhập hóa, truyền kỳ, cũng không để ý tới.

- Chư vị ngồi ở chỗ này, qua một hồi, sẽ có cường giả của Kim Diệp thương đoàn tới giải thích đặc điểm của Thời Không Vực này cho các ngươi, nhất định phải dụng tâm ghi nhớ, vì sẽ có chỗ trợ giúp đối với các ngươi!

------oOo------

Chương 1944: Hiệp nghị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phục Tường an bài mọi người ngồi ở trên quảng trường, bàn giao một câu liền cùng Phục Lưu công tử bay vào bên trong.

- Đó là thiên tài của U Nguyệt quốc U Mộc! Kia là thiên tài Bạch Tinh quốc Lưu Tuyền... Không nghĩ tới đều đến. Tại đây quả nhiên là thiên tài tụ tập...

Nhiếp Vân tùy tiện tìm địa phương ngồi xuống, chợt nghe thanh âm của Sư Viện Viện truyền tới, quay đầu nhìn lại, nàng đang ngồi ở cách đó không xa, ngắm nhìn chung quanh, vẻ mặt kinh ngạc.

16 nước thường có lui tới, rất nhiều thiên tài đều có nghe thấy qua, thậm chí còn đã gặp mặt, cho nên có thể nhận ra.

- Tại đây thiên tài hoàn toàn chính xác không ít!

Tuy Nhiếp Vân không nhận ra những người này, nhưng thiên phú như thế nào, từ tuổi cùng tu vi là có thể nhìn ra.

Người ngồi ở trên quảng trường, chừng hơn một trăm, cấp bậc thấp nhất lại là Nhiếp Đồng... Xích Thiên cảnh đỉnh phong. Mặt khác đều là cường giả Tru Thiên cảnh, thậm chí còn có thanh niên tài tuấn đạt tới Tru Thiên cảnh trung kỳ!

Mặc kệ những người này lĩnh ngộ Đại Đạo như thế nào, sức chiến đấu chính thức ra sao, chỉ bằng vào cấp bậc Tru Thiên cảnh, liền cực kỳ đáng sợ!

- Lần này mặc kệ có thể thành công hay không, chỉ nói có võ kỹ lĩnh ngộ, lại có thể nhận thức giao hảo với những thanh niên tài tuấn này, thì chuyến đi này không tệ rồi!

Mã Nhã công chúa tới gần Sư Viện Viện ngồi xuống, kinh ngạc qua đi, chậm rãi nói.

Nàng là công chúa đế quốc, đối với quan hệ chính trị cực kỳ mẫn cảm, những người này đều là thiên tài của các quốc gia, chỉ cần không vẫn lạc, về sau khẳng định đều trở thành nhân vật lão tổ, sớm có thể giao hảo, đối với về sau quốc lực tăng lên, lớn mạnh, có trợ giúp rất lớn.

Đối với nàng nói, bọn người Nhiếp Vân từ chối cho ý kiến, vị trí không giống, quan điểm đối đãi sự tình tự nhiên cũng không giống nhau.

- Ca ca, nơi này có chút quái dị!

Thanh âm của Nhiếp Đồng truyền tới.

- Ngươi cũng nhìn ra!

Nhiếp Vân mỉm cười gật đầu.

- Ân!

Sắc mặt của Nhiếp Đồng ngưng trọng:

- Cái Thời Không Vực này tang thương cổ xưa, tuyệt đối có lịch sử trăm triệu năm, bất quá rất nhiều trận pháp trong đó chỉ tốt ở bề ngoài, tựa như Băng Phách Hồn Yên chúng ta nhìn thấy, trong trận pháp cũ mang theo mới, trong mới xen lẫn cũ, mới cũ thay phiên, quả thật không thích hợp, thật không biết nơi này tại sao lại có loại vật này!

- Rất đơn giản!

Nhiếp Vân thấy hắn nghi hoặc liền nói:

- Trận pháp mới là người của Kim Diệp thương đoàn làm ra!

- Người của Kim Diệp thương đoàn làm ra?

Nhiếp Đồng không ngốc, lập tức hiểu được:

- Bọn họ là muốn thủ hộ nơi đây?

Người của Kim Diệp thương đoàn phát hiện nơi này, biết rõ giá trị trong đó, sợ người khác nhúng chàm, sớm ở bên trong bố trí Thiên La Địa Võng.

Đây chính là vì sao có nhiều trận pháp mới như vậy.

- Thủ hộ bảo tàng, chỉ là thứ nhất, chỉ sợ còn có một phần là chúng ta...

- Chúng ta?

Nhiếp Đồng nhíu mày.

Đối phương biết rõ bảo tàng ở trước mắt, lại thủy chung phá không ra, rơi vào đường cùng chỉ có thể mượn nhờ thiên tài của 16 nước, nhưng mà những thiên tài này sẽ nghe bọn hắn sao? Đã có bảo tàng chính thức, nhất định sẽ làm của riêng, thậm chí tư tàng, lúc

này tác dụng của những trận pháp kia liền xuất hiện, một khi xuất hiện biến cố không thể nghịch chuyển, có thể giết chết những thiên tài này!

- Hoặc là... Bọn hắn căn bản không có ý định phân cho chúng ta, mà là để cho chúng ta dò đường, một khi bảo khố mở ra, trực tiếp giết người diệt khẩu...

Nhiếp Đồng nghĩ đến điểm này, con mắt thoáng một phát trợn tròn, quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, lại phát hiện hắn tựa hồ sớm đã nghĩ đến điểm ấy, lắc đầu thở dài.

Chỉ sợ cái gọi là chia đều bảo tàng chỉ là đánh rắm, mục đích thực sự là lấy những thiên tài này làm đá thử vàng, mở ra môn hộ của bảo tàng, một khi triệt để mở ra, đá thử vàng liền vô dụng, đương nhiên phải giết chết rồi!

Về phần như vậy có thể đắc tội 16 nước hay không, đã có bảo tàng cự đại này, 16 nước lại có sợ gì?

Thật sự là giỏi tính toán!

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Hiểu được cái này, Nhiếp Đồng nhìn về phía ca ca.

- Làm sao bây giờ? Nơi này là Thượng Cổ di tích, cường giả Viễn Cổ lưu lại cung điện, lực phòng ngự có thể nghĩ, đến lúc đó chúng ta tương kế tựu kế, một đường phá quan trảm tướng, một khi khống chế cả bảo tàng ở trong lòng bàn tay rồi, còn sợ bọn họ sao?

Nhiếp Vân cười nói.

- Ách... Như thế!

Nhiếp Đồng kịp phản ứng.

Xem ra ca ca đã sớm nhìn rõ, hơn nữa nghĩ được biện pháp, Thời Không Vực này đã có một kiến trúc cung điện, khẳng định có đầu mối then chốt, giống như Bắc Đẩu tinh cung, Tử Hoa động phủ vậy,

chỉ cần luyện hóa, như vậy tất cả trận pháp đều bị khống chế.

Mà võ kỹ mà Kim Diệp thương đoàn chậm chạp không cách nào phá được, khẳng định là mấu chốt.

Trong nội tâm nghĩ thông suốt, hai người không nói thêm lời, lẳng lặng đợi tại nguyên chỗ.

Qua một nén nhang thời gian, đột nhiên không gian phía trước chấn động, một bóng người cao lớn đi ra.

- Tài tuấn của các quốc gia đã đến, ta trước tiên nói quy củ thoáng một phát!

Bóng người là lão giả, râu tóc trắng noãn, trên mặt đầy nếp nhăn, tuy không có biểu hiện ra thực lực, nhưng nhất cử nhất động không bàn mà hợp ý Thiên Đạo, trên đầu có mấy trăm Đại Đạo hình thành vòng xoáy, quấy phong vân.

- Tru Thiên cảnh hậu kỳ, hơn nữa so với Phục Tường còn cường đại hơn rất nhiều...

tTrong nội tâm Nhiếp Vân nghiêm túc.

Đối với cảnh giới trên Tru Thiên cảnh sơ kỳ, hắn hiểu rõ cũng không nhiều, nhưng trên người vị này mang đến cảm giác nguy cơ, tuyệt đối hơn xa Phục Tường.

Thậm chí, đối phương muốn đánh chết hắn, chỉ sợ ngay cả chỗ trống hoàn thủ cũng không có.

- Thời điểm đến, chắc hẳn đều có người nói với các ngươi, trong Thời Không Vực này ẩn chứa đại lượng bảo tàng, chỉ là những bảo tàng này không dễ dàng đạt được như vậy, cần vượt qua kiểm tra! Cái gọi là vượt qua kiểm tra, là khảo nghiệm mà người sáng lập Thời Không Vực lưu lại, khảo hạch ngộ tính cùng thiên phú của một người, thiên phú càng cao, càng có thể qua càng nhiều cửa khẩu!

Lão giả chậm rãi nói:

- Chính bởi vì như thế, Kim Diệp thương đoàn chúng ta mới mời các vị thiên tài đến, hy vọng có thể thông qua khảo hạch của vị tiền bối kia, mở ra cả bảo tàng!

- Đương nhiên trước đó, ta cùng chư vị phải ký kết một hiệp nghị!

- Hiệp nghị?

Trước kia chưa nói phải ký hiệp nghị a, làm sao bây giờ lại ký?

- Cửa khẩu của Thời Không Vực chia làm mấy tầng, mỗi qua một cửa khẩu, sẽ tìm được bảo vật đối ứng! Hiệp nghị của chúng ta rất đơn giản, là hi vọng chư vị vượt qua kiểm tra lấy được bảo vật, không thể tàng tư, phải toàn bộ giao ra, Kim Diệp thương đoàn trước lấy một nửa, nói cách khác, ngươi đạt được mười kiện bảo vật, chúng ta trước chọn lựa năm kiện, còn lại chư vị tùy ý xử lý!

Lão giả nói.

------oOo------

Chương 1945: Tin nhầm người (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái gì? Lấy một nửa?

- Một nửa vật phẩm, cái này có chút quá phận a, nếu như được một kiện Hỗn Độn thần binh thượng phẩm cùng một kiện Hỗn Độn thần binh hạ phẩm, ngươi lấy đi thượng phẩm rồi, lưu lại hạ phẩm, ta chẳng phải lỗ lớn rồi hả?

- Đúng vậy, Kim Diệp thương đoàn thật sự là giỏi tính toán, tay không bắt hổ, cái gì cũng không làm, liền muốn lấy một nửa, không khỏi nghĩ quá hay a!

Lập tức tạc nồi.

Một nửa vật phẩm, hơn nữa bọn hắn chọn lựa trước, cái này không

khỏi hơi quá đáng!

Tuy không biết khảo nghiệm vượt qua kiểm tra cụ thể là cái gì, nhưng nếu là Viễn Cổ đại năng lưu lại, khẳng định không có khả năng an toàn, nói cửu tử nhất sinh cũng không đủ!

Mình dốc sức liều mạng, lấy được bảo bối lại bị người lấy trước, đổi lại ai, chỉ sợ cũng không cao hứng nổi.

- Chư vị yên tâm, Kim Diệp thương đoàn chúng ta chỉ lấy thích hợp mình, sẽ không chọn lựa vật trân quý nhất, điểm ấy hứa hẹn vẫn phải có! Còn bảo đảm giá trị vật phẩm còn lại, sẽ không ít hơn giá trị vật phẩm chúng ta chọn lựa, nếu như giá trị không đủ, còn có thể dùng những vật khác đền bù tổn thất, tóm lại, tuyệt sẽ không để cho mọi người có hại chịu thiệt!

Lão giả nói tiếp:

- Hi vọng mọi người cũng có thể hiểu được, Thời Không Vực này dù sao cũng là Kim Diệp thương đoàn chúng ta phát hiện, vì thế còn bỏ ra một cái giá lớn, người làm ăn không thích mua bán lỗ vốn, nếu như không thu lấy chỗ tốt, chắc hẳn mọi người cũng sẽ không yên tâm!

- Như vậy... còn có thể cân nhắc!

- Nếu giá trị bằng nhau, ngược lại cũng không tệ...

- Cũng đúng, người ta hao tốn một cái giá lớn, dĩ nhiên phải chút ít thứ tốt, bọn hắn cho chúng ta cơ hội, chúng ta trả thù lao, cực kỳ hợp lý, nếu như bọn hắn thực không thu đồ vật, ta ngược lại hoài nghi mục đích của bọn hắn rồi!

Nghe đối phương nói ra lời này, mọi người ngừng lại nghị luận.

Thiên hạ không có cơm trưa miễn phí, đối phương tốn hao lớn như vậy mời bọn họ tới, tuyệt đối không thể tặng chỗ tốt cho người, làm như vậy, cũng không gì đáng trách.

- Vậy tốt, mọi người đã đồng ý, Kim Diệp thương đoàn chúng ta

trước tiểu nhân sau quân tử, nơi này có một viên Kim Diệp Kim Đan, hi vọng chư vị có thể dùng! Tuy Kim Đan này không phải độc dược, nhưng nếu như thời gian dài không được giải dược, đồng dạng sẽ để cho thực lực người dần dần tiêu mất, sinh mệnh lực suy yếu, cường giả Tru Thiên cảnh cũng không thể may mắn thoát khỏi! Đây cũng là chúng ta sợ có người trái với điều ước, là hành động bất đắc dĩ, hi vọng mọi người thứ lỗi!

Lão giả cười cười.

- Để cho chúng ta ăn độc dược?

- Cái này cũng hơi quá đáng a!

Quảng trường thoáng một phát tạc nồi.

Nếu như nói điều kiện trước kia có thể chịu, điều kiện này tương đương giao mệnh cho người khác, ai có thể chịu được?

Có thể tới nơi này, mỗi người đều là thiên tài, kiệt ngao bất tuần, mệnh ta do ta không do trời, để cho bọn hắn cam tâm ăn vào độc dược, không thể nghi ngờ là nằm mơ.

- Ta nói rồi, đây không phải độc dược, hơn nữa một khi chư vị hoàn thành thực hiện hiệp ước, Kim Diệp thương đoàn ta chẳng những đưa giải dược, còn tặng tiền bồi thường nhất định, cái kim ngạch này có lẽ không lớn, nhưng để cho người vượt qua vạn năm xa hoa không thành vấn đề! Đương nhiên, nếu có người nguyện ý về sau hiệu lực cho thương đoàn chúng ta, chúng ta còn có thể cung cấp đầy đủ tài nguyên tu luyện, cho ngươi đạt tới độ cao mà 16 nước cũng không thể cấp cho!

Đối với quảng trường ồn ào, lão giả không thèm để ý.

- Mọi người đừng tin hắn! Một khi chúng ta ăn độc dược, sinh mệnh liền không do mình rồi, còn không phải bọn hắn nói cái gì chính là cái đó!

Đột nhiên, một thanh niên từ trong đám người đứng dậy, mang theo vẻ vũ dũng.

- Là thiên tài U Nguyệt quốc U Mộc, năm nay chỉ có hai trăm tuổi, dĩ nhiên đạt tới Tru Thiên cảnh trung kỳ rồi!

- Nghe nói hắn là nhi tử mà hoàng đế U Nguyệt quốc yêu thương nhất, có khả năng kế thừa đại nghiệp, không nghĩ tới rõ ràng cũng tới!

- Đúng vậy, ta cũng nghe nói, đến nơi này chỉ là vì tôi luyện, một khi thực lực đạt tới, khẳng định là Đế Vương kế nhiệm của U Nguyệt quốc!

Danh khí của U Mộc không nhỏ, rất nhiều người đều biết.

- Võ giả chúng ta tu luyện, kháng thiên, kháng địch, kháng bất luận áp bách gì, chúng ta có thể lập thệ ngôn, cam đoan lấy được ban thưởng chia đều với Kim Diệp thương đoàn các ngươi, nhưng muốn chúng ta ăn độc dược, không có cửa đâu!

U Mộc vung tay, mang theo ý niệm quyết đoán không thể dao động.

- Không sai, dược này tuyệt không thể ăn, một khi ăn sẽ bị người chế trụ!

- Hiện tại nói thật dễ nghe, uống thuốc xong ai biết sẽ làm gì?

- Thật muốn uống thuốc, cho dù sau khi xông cửa chúng lấy đi tất cả bảo vật, chúng ta cũng không có biện pháp phản kháng!

Tất cả mọi người không phải người ngu, tánh mạng không giao phó người khác, còn có vốn liếng có thể đàm. Một khi uống thuốc, tánh mạng ăn bữa hôm lo bữa mai, người khác còn không phải nói cái gì chính là cái đó? Thấy U Mộc xuất đầu, cả đám đều rống lên.

- Chúng ta cũng là vì đại cục cân nhắc, kính xin nghĩ lại!

Lão giả tiếp tục nói.

- Cái gì đại cục? Cái gọi là đại cục của ngươi, chẳng lẽ là muốn chúng ta làm nô lệ!

U Mộc quát lạnh:

- Rất đơn giản, dược ta sẽ không ăn!

- Làm nô lệ? Ngươi nói đùa rồi, Kim Diệp thương đoàn chúng ta làm sao sẽ làm ra loại chuyện này...

Lão giả mỉm cười nhìn qua, trong mắt mang theo ý hỏi thăm:

- Ngươi thật sự không suy nghĩ thoáng một phát sao?

- Ít nói nhảm, để ta ăn Kim Diệp Kim Đan của các ngươi, quả thực nằm mơ!

U Mộc hào khí nói.

- Ngươi đã không ăn... Vậy không có ý tứ, chỉ có thể trước tiễn đưa ngươi đi rồi!

Lão giả đột nhiên ra tay.

Tiên lực huy sái, như mạng lưới khổng lồ bắn đến, không gian lập tức vặn vẹo, ngăn cách ý niệm, Thiên Địa trong nháy mắt trở nên lờ mờ, phảng phất như Lôi Vân buông xuống, để cho người có chút thấy không rõ lắm.

- Ngươi dám động thủ với ta...

Không nghĩ tới đối phương không nói hai lời trực tiếp ra tay, U Mộc biến sắc, ngón tay điểm một cái, một ánh đao gào thét mà ra, công kích tới mạng lưới khổng lồ.

Hắn thân là vương tử, trên người có không ít bảo vật, ánh đao lóe lên, người sáng suốt xem xét cũng biết là Hỗn Độn thần binh trung phẩm.

Đinh đinh đinh đinh!

Bảo đao phối hợp thực lực Tru Thiên cảnh trung kỳ của U Mộc, nếu

như ở Đại Hiên Hỗn Độn giới, không gian cũng có thể tùy tiện xé rách. Nhưng đụng phải mạng lưới khổng lồ, phảng phất như mộc kiếm đụng dây thép, hỏa hoa bắn tung toé, ngay cả bạch ấn cũng không có lưu lại.

------oOo------

Chương 1946: Tin nhầm người (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái gì?

Đồng tử của U Mộc co rụt lại, quay người bỏ chạy.

Hắn cũng không phải người ngu, đối phương tiện tay đánh ra mạng lưới khổng lồ, công kích mạnh nhất của hắn cũng không thể bài trừ, khẳng định không phải đối thủ.

Bành!

Bất quá, hắn còn không có bay xa, mạng lưới khổng lồ liền bao phủ xuống, một tiếng nổ vang, huyết dịch bắn tung toé, thi thể rớt xuống, trùng trùng điệp điệp rơi vào trên quảng trường.

- Chuyện gì xảy ra?

- Một chiêu đánh chết U Mộc...

- Điều đó không có khả năng... U Mộc là hoàng đế kế nhiệm của U Nguyệt đế quốc, đánh chết hắn tương đương kết đại thù với U Nguyệt quốc...

U Mộc chỉ đào tẩu, thoạt nhìn không bị thương, làm sao lại đột nhiên nổ tung, hồn phi phách tán?

Lại nói, hắn là Đế Vương kế nhiệm của U Nguyệt quốc, trực tiếp giết như vậy, há không phải đối địch U Nguyệt quốc, không còn chỗ trống thương lượng sao?

Thực lực của U Mộc ở trong mọi người xem như hàng đầu, hắn ngay cả nửa chiêu cũng không chống được, chết không thể chết lại, đối phương thật đáng sợ!

- Linh hồn diệt sát!

Người khác không biết, nhưng Nhiếp Vân nhìn tinh tường!

Vừa rồi thời điểm U Mộc trốn chạy, một đạo linh hồn chấn động xé rách không gian trực tiếp nhảy vào trong đầu của hắn, trực tiếp phá diệt linh hồn.

Linh hồn diệt vong, U Mộc làm sao có thể sống được, thân thể không chịu nổi lực lượng vọt tới, nổ thành thịt nát.

Dùng linh hồn diệt sát một cường giả Tru Thiên cảnh trung kỳ, trực tiếp như thế, thực lực của lão giả này, so với hắn tưởng tượng còn cường đại hơn!

- Kỳ thật cũng không phải không sợ U Nguyệt quốc, mà là các ngươi có phát hiện hay không, ở chỗ này tin tức căn bản truyền không đi ra ngoài, một khi tử vong, bọn hắn cũng có thể nói xông cửa thất bại mà chết, dưới tình huống không có bằng chứng, U Nguyệt quốc làm sao có thể chính diện mâu thuẫn với Kim Diệp thương đoàn?

Đột nhiên, trong đám người không biết ai nói ra.

Chung quanh một mảnh trầm tĩnh.

Hoàn toàn chính xác, tại đây ở sâu trong Hỗn Độn, mặc dù giết, cũng không cách nào truyền tin tức trở về, lại nói, người ta sớm đã từng nói qua nơi này cực kỳ nguy hiểm, chết rất bình thường, cho dù U Nguyệt quốc cũng nói không nên lời.

- Để cho các vị ăn Kim Diệp Kim Đan, chúng ta cũng không có biện pháp, chư vị còn có người cảm thấy không công bình sao? Có thể đứng ra, Kim Diệp thương đoàn chúng ta là cực kỳ giảng đạo lý!

Không để ý tới mọi người nghị luận, giết chết U Mộc xong, lão giả như làm sự tình không có ý nghĩa, mí mắt lần nữa liễm xuống, thanh âm bình thản không sóng.

Chứng kiến bộ dáng của hắn, nhớ tới lời trước kia không biết ai nói, mọi người không dám nhiều lời.

Đối phương nói giảng đạo lý, quả thực là không giảng đạo lý, có thể đoán được, nếu có người lại kháng nghị, nhất định sẽ bị đuổi giết lần nữa.

Ở đây thân phận cao nhất đúng là U Mộc, ngay cả hắn cũng bị giết, những người khác khẳng định càng dám giết rồi.

- Ta không muốn thu bảo vật, trở về có được hay không?

An tĩnh một hồi, đột nhiên một thanh âm nhút nhát vang lên.

Nói chuyện chính là một cường giả Tru Thiên cảnh sơ kỳ, trong đám người không tính là nổi danh.

- Trở về? Được!

Lão giả cười nhạt một tiếng.

- Ta đi trước...

Người này vốn cho rằng không thể quay về, nghe nói như thế nhẹ nhàng thở ra, khom người, quay người bay ra ngoài, bất quá còn chưa tới trước Băng Phách Hồn Yên, liền xúc động trận pháp nào đó, một đạo quang mang từ trên trời giáng xuống.

Oanh! một tiếng, kêu thảm cũng không kịp phát ra, nổ thành nhục bính.

Tình huống còn thảm hơn U Mộc.

- Còn có ai muốn đi hay không?

Lão giả thản nhiên nói.

- A...

Mọi người giờ mới hiểu được, chính thức rơi vào bẩy rập rồi.

Dùng tuyển bạt bảo tàng làm mồi nhử, lừa gạt mọi người tới, kết quả đến nơi này, muốn đi cũng không được, chỉ có thể bị ép ăn độc dược.

Một khi ăn độc dược, còn không phải cái gì cũng phải nghe mệnh đối phương?

- Thế nào, mọi người cân nhắc thoáng một phát a! Kim Diệp Kim Đan cực kỳ trân quý, mọi người ăn vào, tương đương cùng Kim Diệp thương đoàn chúng ta buộc chung một chỗ, về sau vinh nhục cùng hưởng, sẽ không kém các ngươi ở đế quốc! Sao lại không làm!

Thấy tâm lý phòng tuyến của mọi người yếu đi, lão giả tiếp tục nói.

- Ta cho các ngươi một nén nhang thời gian cân nhắc, cân nhắc càng nhanh, về sau đãi ngộ càng tốt, nếu như quá chậm, vì đại cục suy nghĩ, ta cũng không có biện pháp rồi...

Mặc dù lời nói nhu hòa phiêu hốt, lại mang theo ý uy hiếp mãnh liệt, tự hồ chỉ cần không đáp ứng, nhất định sẽ động thủ đánh chết toàn bộ bọn họ.

- Chúng ta làm sao bây giờ?

- Nhiếp Vân, ngươi nhanh nghĩ biện pháp a...

Thấy thái độ của Kim Diệp thương đoàn cường thế như thế, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên khó coi, ánh mắt của Mã Nhã công chúa cùng Sư Viện Viện đồng thời tập trung tới.

- Nghĩ biện pháp? Vậy thì nghe ta!

Thấy các nàng như vậy, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Tốt!

Hai người gật đầu.

- Cái này đơn giản!

Thấy các nàng đồng ý, Nhiếp Vân nở nụ cười, đột nhiên đứng dậy:

- Không cần cân nhắc, ta nguyện ý dùng Kim Diệp Kim Đan!

- Cái gì?

Nghe nói như thế, Sư Viện Viện cùng Mã Nhã công chúa đồng thời chấn động, trên mặt lộ ra vẻ trắng bệch.

Phục dụng Kim Diệp Kim Đan... Đây là biện pháp tốt gì? Chẳng lẽ ngươi không biết sau khi phục dụng, tương đương giao tánh mạng vào tay đối phương sao?

Trong nháy mắt, các nàng đều cảm giác có phải tin nhầm người hay không.

Lời nói của Nhiếp Vân có lực xuyên thấu rất mạnh, vang lên ở trong quảng trường, tất cả mọi người giật mình xoay đầu lại.

Người nơi này, mỗi người đều là thiên tài, ngạo khí trùng thiên, cận kề cái chết không cúi đầu, trực tiếp đứng ra nói nguyện ý phục dụng Kim Đan, để cho rất nhiều người lộ ra vẻ thất vọng.

Theo bọn họ, chỉ cần bọn hắn liên hợp chung một chỗ, cho dù đối phương mạnh, cũng không phải là không có đường lui, chỉ khi nào có người khuất phục, bóng mờ thất bại tựa như ôn dịch, sẽ để cho càng nhiều người mất đi tâm lý phòng tuyến.

- Không tệ!

Thấy có người thứ nhất nguyện ý phục dụng Kim Đan xuất hiện, lão giả thoả mãn nhẹ gật đầu, ngón tay bắn ra, một đạo kim quang hiện lên, một viên đan dược màu vàng xuất hiện ở trước mặt Nhiếp Vân.

- Đa tạ!

Thò tay tiếp nhận đan dược, Nhiếp Vân cũng không trực tiếp phục dụng, mà ngẩng đầu lên:

- Tại hạ có một chuyện không rõ, tiền bối có thể giải đáp không?

- Nói!

Lão giả thấy hắn sảng khoái tiếp nhận đan dược, cực kỳ hài lòng.

- Kỳ thật, là vấn đề rất đơn giản!

Nhiếp Vân ngại ngùng cười:

- Sau khi phục dụng đan dược, làm sao xông cửa? Muốn xông cửa lại ở nơi nào?

------oOo------

Chương 1947: Vào điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đại điện trước mắt chắc hẳn ngươi cũng thấy, dọc theo cầu thang tiến vào là cửa khẩu, một khi bước vào trong đó, sẽ bị trận pháp bao phủ, trước mắt xuất hiện một võ kỹ hoàn toàn mới, trong vòng nửa canh giờ luyện võ kỹ này đến cảnh giới nhất định, sẽ thông qua!

Lão giả giải thích.

- Nếu như không cách nào thông qua thì sao?

- Không cách nào thông qua, sẽ xuất hiện khôi lỗi, khôi lỗi này thực lực tương đương ngươi, nếu như đánh bại nó, còn có thể tiếp tục khiêu chiến cấp bậc tiếp theo, nếu ngay cả khôi lỗi cũng không thể thông qua, chỉ có thể bị đá ra, mất đi tư cách tiếp tục!

Lão giả nói tiếp:

- Đương nhiên, nếu như thông qua, sẽ cho ban thưởng nhất định, mặc dù cửa tiếp theo thất bại, cũng sẽ không thu hồi!

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân gật đầu, tiếp tục hỏi:

- Bằng vào thực lực của tiền bối, chẳng lẽ không thể bài trừ phong ấn, trực tiếp qua tất cả cửa khẩu, luyện hóa cả cung điện sao?

- Đương nhiên không thể, tiền bối lưu lại cung điện này, thực lực cường đại tới cực điểm, chỉ sợ đã đạt đến Tru Thiên đỉnh phong đệ ngũ trọng Kim Giáp Tướng, căn bản không phải chúng ta có thể tưởng tượng!

Lão giả lắc đầu.

- Tru Thiên đỉnh phong đệ ngũ trọng? Kim Giáp Tướng?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Đây là phân chia cấp bậc ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực! Hoàn toàn lĩnh ngộ bốn trăm Đại Đạo, là Tru Thiên cảnh đỉnh phong, nhưng đều là cường giả Tru Thiên đỉnh phong, lĩnh ngộ bốn trăm cùng lĩnh ngộ hơn hai ngàn chín trăm Đại Đạo, thực lực có thể giống nhau sao?

- Mặc dù lĩnh ngộ Đại Đạo giống nhau, trước bốn trăm cùng sau bốn trăm cũng khẳng định không giống! Cho nên, chỉ một Tru Thiên đỉnh phong, chênh lệch liền cực kỳ to lớn! Vì phân chia sức chiến đấu chính thức, chỉ cần đạt tới Tru Thiên đỉnh phong, hơn nữa lĩnh ngộ vượt qua năm trăm Đại Đạo, có thể khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ!

- Tà Nguyệt tướng sĩ chia làm năm cấp bậc, cấp thứ nhất gọi Hắc Giáp! Phía dưới theo thứ tự là: Thiết Giáp, Đồng Giáp, Ngân Giáp cùng Kim Giáp!

- Có thể đạt tới Kim Giáp Tướng, căn bản là cường giả siêu cấp lĩnh ngộ hai ngàn năm trăm Đại Đạo! Tung hoành toàn bộ Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cũng được cho phượng mao lân giác, cường giả loại này ra tay bố trí xuống phong ấn, ta làm sao phá vỡ!

Lão giả thở dài.

- Lĩnh ngộ hai ngàn năm trăm Đại Đạo?

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Tổng cộng Tam Thiên Đại Đạo, lĩnh ngộ hai ngàn năm trăm mới có thể trở thành Kim Giáp Tướng, đủ thấy độ khó.

Khó trách ban đầu ở Cửu Thiên giới, vị Kim Giáp Tướng kia hung hăng càn quấy như thế, nguyên lai hoàn toàn chính xác có vốn liếng hung hăng càn quấy.

- Tru Thiên cảnh sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ... làm sao phân chia? Chẳng lẽ cũng có quan hệ tới lĩnh ngộ bao nhiêu Đại Đạo?

Đột nhiên, trong đầu Nhiếp Vân toát ra ý nghĩ, vội vàng hỏi.

- Ách?

Nghe được hắn hỏi, tất cả mọi người sửng sốt, cả đám như nhìn kẻ đần, chẳng lẽ thằng này thật không biết?

Có thể tu luyện tới Tru Thiên cảnh, lại không hiểu rõ cảnh giới này, coi như là hiếm thấy rồi.

- Lĩnh ngộ hai trăm Đại Đạo, có thể tấn cấp đến Tru Thiên cảnh trung kỳ, ba trăm tấn cấp hậu kỳ, bốn trăm đỉnh phong! Lão giả cũng nhướng mày. Bất quá nghĩ đến hắn là người thứ nhất quy thuận, vẫn cố nén không vui giải đáp.

- Hai trăm tấn cấp Tru Thiên cảnh trung kỳ? Ân? Không đúng... Hiện tại ta đã lĩnh ngộ hơn hai trăm Đại Đạo rồi, vì sao vẫn chỉ là Tru Thiên cảnh sơ kỳ?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Hiện tại hắn đã lĩnh ngộ hơn hai trăm Đại Đạo, theo lý thuyết nên sớm tấn cấp Tru Thiên cảnh trung kỳ, sao vẫn bồi hồi ở sơ kỳ?

- Còn có nghi vấn gì không? Không có thì nhanh dùng Kim Diệp Kim Đan ăn đi!

Nên giải thích cũng đã giải thích xong, lão giả không nói nhiều nữa, khoát tay chặn lại.

- Ăn Kim Đan, không có ý tứ, ta đột nhiên cải biến chủ ý, thật có lỗi...

Dứt bỏ ý nghĩ trong lòng, Nhiếp Vân đột nhiên nở nụ cười.

- Ngươi nói cái gì?

Con mắt của lão giả thoáng một phát nheo lại.

Vừa rồi đánh chết bọn người U Mộc sắc mặt cũng không biến hóa, mà bây giờ hùng hổ như là Tu La.

- Ta nói ta không muốn ăn, trả Kim Đan lại cho ngươi!

Nhiếp Vân đột nhiên cười cười, tay phải nhẹ nhàng bắn ra, mặt Kim Đan vèo... bay trở về, tốc độ vượt qua hào quang, cùng thời khắc đó, tay còn lại mạnh mẽ trảo tới.

Hắn trảo một cái này, bọn người Nhiếp Đồng, Sư Viện Viện, Mã Nhã công chúa như bị vòng xoáy thôn phệ, nháy mắt liền biến mất tại nguyên chỗ.

- Muốn chết!

Lão giả chứng kiến cái này, lập tức minh bạch Nhiếp Vân mới vừa rồi là cố ý, tức giận đến nhíu mày, bàn tay đẩy ngang, nghênh hướng đan dược xông đến.

Oanh!

Bất quá chưởng lực của hắn còn không có đụng phải đan dược, dược hoàn lại đột nhiên nổ tung, toàn bộ quảng trường lập tức xuất hiện khói độc để cho người khó có thể mở mắt, đạo sương mù này dày đặc đến cực điểm, giống như mây đen rậm rạp, để cho người thoáng một phát lâm vào trong hỗn loạn.

- Ha ha! Không có ý tứ, ta trước xông cửa!

Lập tức cười to một tiếng, Nhiếp Vân tựa như ánh sáng vọt tới đại điện.

- Xông cửa? Ngươi cũng phải đi tới mới được!

Nhìn thấy hắn tiến lên, lão giả ở đâu không rõ ý của hắn, bàn tay mạnh mẽ chúi xuống, không gian trước mắt bắt đầu sụp đổ, lập tức chặn đường đi của hắn.

- Thiên Hành sư!

Dưới chân Nhiếp Vân khẽ động, tốc độ vốn rất nhanh lần nữa gia tốc, cùng thời khắc đó, Thự Quang Kiếm xuất hiện, nhẹ nhàng vẽ một cái, một đạo Áo Nghĩa đặc thù xuất hiện, không gian sụp đổ ở dưới kiếm quang ngừng lại, xuất hiện một thông đạo có thể để cho người thông qua.

Vèo!

Nhiếp Vân vọt tới, đến trước mặt đại điện!

Ông!

Vừa đến thang lầu, phía trước có quang mang lập loè, một tấm bia đá cự đại hiện ra ở trước mặt, tấm bia đá này cao lớn nguy nga, phía trên khắc lấy một ít phù văn cổ quái.

Những phù văn này không phải văn tự cũng không phải ngôn ngữ, để cho người xem xét liền váng đầu hoa mắt, không biết là vật gì.

- Hắc hắc, cho dù tiến lên lại có thể làm sao? Phía ngoài có cửa

khẩu khảo hạch gây khó dễ, là không thể nào tiến vào chính điện, không tiến vào được chính điện, ngươi cũng chỉ có chết!

Nhướng mày, lão giả lăng không bổ tới Nhiếp Vân.

Nhiếp Vân trả lại Kim Đan xông về phía trước, là hắn biết mục đích của đối phương rồi.

Hắn biết rõ không thể ly khai, lại không có biện pháp cự tuyệt Kim Đan, liền làm ra quyết đoán cuối cùng, trực tiếp xông về trước.

Này bằng với lấy tiến làm lùi, ý định nhảy vào đại điện thu được trận pháp của Thời Không Vực bảo hộ, nhưng hắn không biết, muốn đi vào đại điện, bên ngoài còn có một cửa, cửa khẩu này giống như bên trong, cũng là lĩnh ngộ võ kỹ, muốn lĩnh ngộ loại võ kỹ không có văn tự, chỉ có phù văn chiêu số này, không có nửa canh giờ thậm chí càng dài, thì làm sao có thể thành công!

------oOo------

Chương 1948: Chúa Tể ấn phù (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mà thời gian dài như vậy, đủ để hắn đánh chết tiểu tử này nhiều lần!

Ầm ầm!

Hắn nén giận một chưởng, uy lực vô cùng, mang theo uy lực siêu việt hơn ba trăm Đại Đạo, giống như núi cao sụp đổ nghiền áp đến, không gian sau lưng Nhiếp Vân nhao nhao nghiền nát, biến thành Hỗn Độn khí lưu.

- Chạy mau, cơ hội tốt!

Hắn ra tay, đồng thời những người khác cũng suy nghĩ cẩn thận chuyện gì xảy ra, trong đám người không biết ai hô một câu, mọi người đồng loạt động, điên cuồng vọt tới trước.

Rất hiển nhiên bọn hắn đã minh bạch ý tứ của Nhiếp Vân, vọt tới đại điện, quyết không lui về phía sau.

- Mọi người cùng nhau ra tay!

Không biết lại có ai hô một câu, hơn một trăm vị thiên tài đồng thời ra tay.

Rầm ào ào!

Dưới nguy cấp mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, nhiều người như vậy liên hợp công kích, cho dù lão giả là cường gả Tru Thiên cảnh hậu kỳ cũng không dám đối kháng, vội vàng trốn tránh.

- Ha ha, mọi người cùng nhau đi thôi!

Ngay trong nháy mắt hắn trốn tránh, đột nhiên phía trước đại điện vang lên tiếng cười, bàn tay của Nhiếp Vân phát ra một chiêu số huyền ảo, đè xuống.

Hô!

Như đã đồng ý võ kỹ của hắn chính xác, không gian trước mắt lắc lư, một đạo quang mang lập loè, hơn một trăm người đồng biến mất, tiến nhập đại điện

- Đáng giận, làm sao có thể nhanh như vậy...

Lão giả không nghĩ tới Nhiếp Vân không đến hai tức liền phá vỡ áp chế, thuận lợi tiến vào đại điện, tức giận đến dậm chân, sắc mặt khó coi.

Phong ấn bên ngoài đại điện, tuy Kim Diệp thương hội bọn hắn phá giải qua, nhưng cũng hao tốn vô số nhân lực, từng bước lãnh ngộ điệp gia chung một chỗ, sau đó mới có thể thông qua, tiến vào nội điện, người trước mắt ngay cả hai tức cũng chưa tới liền thi triển ra, cái này... là chuyện gì xảy ra?

- Lão tổ... Nhiếp Vân này chỉ liếc nhìn võ kỹ mà Phục Lưu mang đi, liền tu luyện tới Nhập Hóa...

Phục Tường bay tới.

- Cái gì? Bộ võ kỹ kia là ở cửa thứ nhất trong điện, ngươi nói hắn chỉ nhìn thoáng qua liền lĩnh ngộ đến Nhập Hóa?

Lão giả hoảng sợ.

- Vâng...

Phục Tường gật đầu.

- Vì cái gì không nói sớm? Loại ngộ tính này tuyệt đối là nghịch thiên, nếu hắn tiến vào đại điện... nguy rồi!

Lão giả biến sắc.

Cửa thứ nhất trong đại điện đúng là bộ võ kỹ mà Phục Lưu đưa cho tất cả mọi người, đối phương đã lĩnh ngộ đến Nhập Hóa, há không phải có thể thuận lợi tiến vào tầng thứ hai sao? Hơn nữa đáng sợ nhất chính là loại thiên phú kia, một khi bắt đầu lĩnh ngộ, cửa khẩu còn lại chỉ sợ khó không được hắn...

- Vô liêm sỉ! Nhanh truyền tin tức ra ngoài, để cho tất cả lão tổ của thương đoàn tới, mời Chúa Tể ấn phù!

Thanh âm của lão giả âm trầm.

- Chúa Tể ấn phù? Lão tổ, cái ấn phù này là dựa vào lớn nhất của Kim Diệp thương đoàn chúng ta, nếu dùng như vậy, thương đoàn của chúng ta nhất định sẽ bị thế lực khác nhìn chằm chằm, đến lúc đó...

Phục Tường hoảng sợ.

- Thế lực khác? Hiện tại còn nghĩ nhiều như vậy? Chẳng lẽ ngươi cảm thấy nếu như Nhiếp Vân kia luyện hóa được Thiên Huyền điện này, sẽ bỏ qua Kim Diệp thương đoàn chúng ta?

Lão giả hừ lạnh.

- Cho dù không buông tha, hắn bất quá chỉ là Tru Thiên cảnh sơ kỳ, chúng ta tìm cơ hội tổng có thể đánh chết hắn...

Phục Tường lơ đễnh.

- Nói bậy!

Nghe được hắn nói, lão giả chửi ầm lên:

- Luyện hóa Tử Vi điện có thể tùy thời giấu kín trong đó, chúng ta đến bây giờ còn không có xông vào, chẳng lẽ ngươi cảm thấy đến lúc đó có thể luyện hóa? Không cách nào luyện hóa, đối phương chẳng khác nào một mực tu luyện! Thiên phú hắn nghịch thiên như vậy, siêu việt chúng ta chỉ là vấn đề thời gian... Đương nhiên đây không phải mấu chốt nhất, mấu chốt nhất chính là, người sáng tạo cung điện này, Thiên Huyền lão nhân năm đó từng là một vị Chúa Tể cảnh! Chỉ sợ trong điện sẽ có Chúa Tể ấn phù! Nếu hắn phát hiện hơn nữa tế ra, ngươi cảm giác Kim Diệp thương đoàn chúng ta có thể chống đở được sao?

- Chúa Tể cấp... Cái này... Điều này sao có thể!

Sắc mặt của Phục Tường trắng bệch.

- Làm sao có thể? Nếu như không phải loại nhân vật này, ngươi cảm giác được có thể sưu tập đến linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch? Còn không mau đi!

Lão giả hét lớn.

- Vâng!

Lần này Phục Tường biết tính nghiêm trọng rồi, vội vàng lấy ra một tế đàn, đặt lên vô số cống phẩm.

Ầm ầm!

Thiêu đốt vật phẩm tế tự, không biết qua bao lâu thời gian, ở chỗ sâu trong Hỗn Độn đánh xuống một cổ lực lượng khổng lồ, lập tức một thông đạo cự đại từ nơi không biết tên kéo dài đến.

Ầm ầm!

Bảy bóng người cao lớn đi tới, giống như đã biết chuyện phát sinh ở đây, sắc mặt mỗi người trầm trọng.

- Chẳng lẽ phải sử dụng Chúa Tể ấn phù?

Trong bảy người một lão giả mặt đen, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng.

- Không có biện pháp, nếu như không sử dụng, để cho tiểu tử kia đoạt tiên cơ, Kim Diệp thương đoàn chúng ta tuyệt đối sẽ hủy diệt!

Lão giả gật đầu, quay đầu nhìn về phía một lão giả sắc mặt tối tăm phiền muộn trong đám người:

- Trong chúng ta, thực lực của Phục Nguyên ngươi mạnh nhất. Chúa Tể ấn phù gia trì ở trên người của ngươi phát huy lực lượng cũng mạnh nhất! Nhớ kỹ, một khi bắt đầu dùng Chúa Tể ấn phù, tối đa chỉ có thể duy trì một ngày, đến lúc đó lực lượng sẽ tán loạn, nhất định phải ở trong một ngày giết chết tiểu tử kia, luyện hóa Thiên Huyền điện!

- Tốt!

Lão giả Phục Nguyên gật đầu, hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên vẻ âm tàn.

- Bắt đầu!

Bảy người còn lại hội tụ ở chung quanh, toàn thân khẽ động, một ấn phù lớn cỡ lòng bài tay đột ngột xuất hiện ở trên không trung, Hỗn Độn hải dương vặn vẹo.

- Thiêu đốt!

Phục Nguyên hét lớn một tiếng, ấn phù bắt đầu xoay tròn, phát ra

hào quang ôn nhuận, không gian chấn động. Một cổ năng lượng đặc thù chiếu rọi, như nước sông sôi trào.

Cổ lực lượng này cực kỳ cường đại, mặc dù là Hỗn Độn thần binh thượng phẩm cũng đỡ không nổi. Trong mắt Phục Nguyên tinh quang thiểm thước, thấp giọng hô một tiếng, lực lượng cùng ấn phù đồng thời dung nhập thân thể của hắn.

Đùng đùng!

Thời gian nháy con mắt, thân thể của hắn như nhận được lột xác, cả người vô luận khí chất hay thực lực đều phát sinh biến hóa, càng cường đại hơn, lực lượng càng thêm tràn đầy.

- Được chưa?

Tự hồ bảy người khác chỉ nghe nói qua Chúa Tể ấn phù, nhưng không sử dụng qua, thấy nhanh như vậy liền xong, tất cả đều sững sờ.

- Tốt rồi!

Phục Nguyên gật đầu.

- Có cảm giác gì?

Một người nhịn không được hỏi.

- Không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy... lực lượng của ta bạo tăng gấp 10 lần, hiện tại cho dù Kim Giáp Tướng tới, cũng có thể một quyền đánh bại!

Phục Nguyên cười to.

------oOo------

Chương 1949: Chúa Tể ấn phù (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vậy tốt, đi thôi!

- Ân!

Phục Nguyên hừ nhẹ một tiếng, thân thể nhoáng một cái, đi vào trước đại điện.

Hô!

Tấm bia đá xuất hiện, trận pháp bao phủ.

- Phá cho ta!

Phục Nguyên nhìn cũng không nhìn, lại càng không đi lĩnh ngộ, hừ lạnh một tiếng, một quyền oanh kích.

Rầm ào ào!

Tay đấm như cự chùy xé rách Thiên Địa, trường tiên đánh bại tinh cầu, phong ấn trên tấm bia đá đụng một cái, lập tức tan rã, lộ ra thông đạo cực lớn.

- Đi!

Phục Nguyên đi nhanh vào.

- Trực tiếp xé rách trận pháp tiến vào? Thật tốt quá, chúng ta cũng đi qua!

Mọi người còn lại không nghĩ tới Phục Nguyên sử dụng Chúa Tể phù lục sẽ cường đại như thế, cả đám kinh ngạc đến sắc mặt đỏ lên, theo sát ở phía sau bay tới.

.....

Hô!

Không gian lắc lư, Nhiếp Vân mở to mắt, ngay sau đó liền chứng kiến đã đi tới trước mặt một đại điện nguy nga.

Trên đại điện có ba chữ to, như trấn áp Chư Thiên, lòe lòe sáng lên.

Thiên Huyền điện!

- Lợi hại!

Nhìn thoáng qua ba chữ kia mang theo uy thế, thần sắc của Nhiếp Vân ngưng trọng.

Tuy ba chữ kia thoạt nhìn rất đơn giản, không có kết cấu quá phức tạp, nhưng lại mang theo vô số Đại Đạo Áo Nghĩa, tựa như tự xưng một thế giới, để lộ ra uy thế vô cùng.

Có thể đoán được, nếu như có thể ném ba chữ kia ra, tuyệt đối có thể nện sụp đổ toàn bộ Thiên Địa Lục Đạo.

Không khoa trương chút nào nói, ba chữ kia, phảng phất như ba thế giới, Tam Thiên Đại Đạo hội tụ, bao quát Chư Thiên.

- Người có thể viết ra ba chữ kia, đến cùng có thực lực gì? Chỉ sợ không chỉ là Kim Giáp Tướng bình thường a!

Trong nội tâm Nhiếp Vân ngưng trọng.

Ban đầu ở Cửu Thiên giới hắn bái kiến Kim Giáp Tướng hàng lâm ý niệm, tuy chưa bằng một phần vạn bản tôn, như trước có thể phỏng đoán ra bản thể mạnh bao nhiêu.

Có thể dự đoán, thực lực của Kim Giáp Tướng kia tuyệt đối không bằng người ghi ba chữ Thiên Huyền điện kia!

Cả hai thậm chí có thể nói là khái niệm bất đồng!

- Chư vị, đã đến trong điện, mọi người từng người bằng vào bản lĩnh sống sót a, sống hay chết, toàn bộ do cá nhân, tại hạ không quản nhiều!

Ánh mắt dời khỏi ba chữ kia, Nhiếp Vân nhìn một vòng, cười nói.

Những người này cũng rất cơ linh, hắn kéo lão giả, những người này cũng thừa cơ đi theo.

- Đa tạ ngươi, nếu không phải ngươi, lần này chúng ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Ăn độc dược của Kim Diệp thương đoàn, khẳng định không khác người chết, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, tại hạ trước xông cửa!

- Tại đây không phải địa phương nói chuyện phiếm, Kim Diệp thương đoàn ăn thiệt thòi lớn như vậy, nhất định sẽ đuổi theo, chúng ta cũng đừng đợi, nhanh vào điện a!

Mọi người cảm kích nhìn qua.

Bọn họ đều biết, nếu như không phải Nhiếp Vân xuất đầu, kéo lão giả kia, bọn hắn khẳng định giống như U Mộc, không phải chết, là ăn độc dược rồi, tuyệt sẽ không giống như hiện tại, vận mệnh khống chế ở trong tay mình.

- Tất cả bằng bản lĩnh a!

Nhìn rõ biểu tình của mọi người, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, bàn tay khẽ động, bọn người Nhiếp Đồng, Sư Viện Viện, Mã Nhã công chúa mới vừa rồi bị hắn lấy đi đột ngột xuất hiện.

- Lại tới đây, tạm thời an toàn, muốn an toàn hơn, chỉ có xông đến cửa khẩu càng sâu, tự giải quyết cho tốt!

Liếc nhìn Mã Nhã công chúa, Sư Viện Viện, Nhiếp Vân kéo Nhiếp Đồng một phát, xông về trước đi, thời gian nháy con mắt, hai người đã bị hào quang bao phủ.

- Theo sau!

Nhìn một vòng, hai người Sư Viện Viện cũng hiểu được, đồng thời cắn răng theo sát, vừa tới trước điện, cũng bị hào quang bao phủ, tiến nhập một hoàn cảnh đặc thù, trong đó có vô số nhân ảnh xuất hiện ở trước mặt, bố trí thành trận pháp đặc thù.

Giống tấm bia đá lúc trước Phục Lưu công tử cho các nàng như đúc, chỉ có điều càng thêm lập thể, càng thêm đầy đủ.

- Đây là một bộ võ kỹ, lĩnh ngộ đến đại thành có thể vào cửa tiếp theo... Thời gian của các ngươi chỉ có một giờ!

Một thanh âm ầm ầm vang lên.

- Đại thành mới có thể tiến nhập cửa tiếp theo?

Hai người hít một ngụm khí lạnh.

Đại thành là cảnh giới thứ năm của võ kỹ, lúc trước các nàng mới lĩnh ngộ đến cảnh giới thứ ba, hiện tại lĩnh ngộ cảnh giới thứ năm mới có thể tiến nhập cửa sau, xem ra hoàn toàn chính xác không dễ dàng thông qua như vậy.

Tuy thời gian dài hơn một chút, nhưng một canh giờ thật sự quá ít.

- Cố gắng lên!

Sư Viện Viện, Mã Nhã công chúa liếc mắt nhìn nhau, trong đầu vội vàng đẩy diễn bộ võ kỹ trước mắt.

Kỳ thật bộ võ kỹ này lần trước trong hoàng cung sau khi thấy, các nàng liền nghiên cứu một hồi, trải qua trên đường nhiều ngày như vậy, đều đã có tiến bộ rất lớn, lúc này thấy nguyên bản, lần nữa đẩy diễn, rất nhanh thì có kết quả.

- Ta tới trước!

Nhẹ nhàng cười cười, Sư Viện Viện tiến về phía trước một bước, bàn tay kết xuất huyền ảo, mạnh mẽ đẩy ra.

Hô!

- Đạt đến đại thành, tiến vào cửa tiếp theo! Ban thưởng một kiện Hỗn Độn thần binh trung phẩm loại hình tiến công!

Sư Viện Viện lập tức biến mất.

Thấy nàng thông qua, Mã Nhã công chúa cũng không lùi bước, bước lên phía trước, đánh ra một chưởng.

Hô! Đồng dạng thông qua khảo hạch, tiến nhập cửa tiếp theo.

- Cửa ải này cũng là một bộ võ kỹ, lĩnh ngộ đến đỉnh phong thông qua, thời gian... hai canh giờ!

Mặt đất nổ vang, trước mặt hai người xuất hiện một đồ án, dị thường huyền diệu, khó có thể xem hiểu.

- Hai canh giờ lĩnh ngộ đến... Đỉnh phong? Cái này ai có thể hoàn thành?

Chứng kiến tình huống trước mắt, hai nữ đều có chút điên rồi.

Cảnh giới đỉnh phong là cấp thứ sáu của Võ kỹ, vừa rồi các nàng có thể qua cửa ải kia, là vì sớm có chỗ hiểu rõ, nghiên cứu mấy ngày, lúc này mới có thể thành công, hai canh giờ lĩnh ngộ một bộ võ kỹ chưa bao giờ thấy qua, lại muốn đạt tới đỉnh phong, quả thực quá ép buộc.

- Người khác không có khả năng hoàn thành, hai huynh đệ bọn hắn khẳng định có thể... Ngươi không thấy cửa ải này đã không có ai sao?

Đột nhiên, Sư Viện Viện thở dài một tiếng.

- Đúng vậy! Hai huynh đệ bọn hắn tới cùng là ở đâu ra... Làm sao sẽ yêu nghiệt như vậy...

Nhìn chung quanh một vòng, phát hiện không có nửa bóng người. Rất hiển nhiên hai huynh đệ Nhiếp Vân đã thông qua cửa ải này, tiến vào tầng thứ càng sâu.

.....

Giống như các nàng đoán, lúc này Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng

hoàn toàn chính xác đã tiến vào rất sâu.

- Bộ võ kỹ này, lĩnh ngộ tới Nhập Hóa có thể vào cửa tiếp theo... Các ngươi có 32 canh giờ!

------oOo------

Chương 1950: Tranh sơn thủy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong trận pháp truyền đến thanh âm không hề bận tâm.

- Xem ra những cửa khẩu này thời gian là gia tăng gấp bội, yêu cầu cũng càng ngày càng cao!

Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng liếc mắt nhìn nhau.

Bọn hắn tiến vào đây đã liên tục qua sáu cửa, tuy mỗi một cửa thời gian gia tăng gấp bội, nhưng độ khó lại gia tăng lên không chỉ một lần. Chẳng những võ kỹ càng ngày càng khó hiểu, yêu cầu cảnh giới cũng càng ngày càng cao.

Như cửa ải này, yêu cầu đạt tới Nhập Hóa, ngay cả Nhiếp Đồng cũng cảm giác được có chút lực bất tòng tâm.

- Ca ca, cửa ải này chỉ sợ ta khó có thể hoàn thành, ta tiến vào Tử Hoa động phủ trước!

Nhìn một hồi, Nhiếp Đồng lắc đầu.

- Tiến vào động phủ, chẳng khác nào mất đi tư cách tiếp tục xông cửa, ngươi không tiếp tục thử xem sao...

Nhiếp Vân nhíu mày.

Tiến vào động phủ, sẽ bị Thiên Huyền điện trực tiếp phán định đánh mất tư cách, làm như vậy. Tương đương buông tha cho.

- Ta biết rõ thực lực cùng tiềm lực của mình, hơn nữa...

Do dự một chút, Nhiếp Đồng cười nói:

- Trải qua đoạn đường này lĩnh ngộ, ta tựa hồ chạm vào bình cảnh Tru Thiên cảnh, sắp đột phá, thật sự không cách nào phân tâm chú ý!

- Muốn đột phá? Tốt, ngươi đừng đi Tử Hoa động phủ, đi Nạp Vật đan điền của ta, bên trong linh khí sung túc, đầy đủ ngươi dùng để đột phá!

Nghe đệ đệ muốn đột phá, Nhiếp Vân mắt sáng rực lên.

Đệ đệ bị vây ở Xích Thiên Cảnh ba vạn năm, tích lũy đã sớm đầy đủ, chênh lệch đúng là cơ hội, hiện tại xem ra, cơ hội đã đến.

Lúc trước Nạp Vật đan điền mở ra thành thế giới, linh khí chưa đủ, bên trong có chút trống trải, để cho người khó có thể thời gian dài ở lại, hiện tại bất đồng, trải qua ba vạn năm Nguyên Khí đan điền không ngừng tẩm bổ, đã diễn biến thành thế giới mới, linh khí đầy đủ, mặc dù đột phá Tru Thiên cảnh cần linh khí mênh mông, cũng không có chút vấn đề nào.

- Vậy tốt, ca ca ta đi vào trước!

Hô!

Nhiếp Đồng biết rõ cơ hội đột phá có thể ngộ nhưng không thể cầu, lần sau muốn tìm được không biết năm nào tháng nào, nên không nhiều lời, thân thể nhoáng một cái, tiến vào Nạp Vật đan điền của Nhiếp Vân.

- Nhiếp Đồng trùng kích Tru Thiên cảnh, ta xem ra cũng cần cố gắng!

Nở nụ cười một tiếng, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn đồ án trước mắt.

Đây là một bức tranh sơn thủy, khí thế to lớn, địa thế hung hiểm, nếu như không nói trước đây là một bộ võ kỹ, thì căn bản phát giác

không ra.

- Thiên phú Thiên Nhãn, Thiên Nhĩ, Võ Đạo sư...

Tinh thần khẽ động, thiên phú Thiên Nhãn, Thiên Nhĩ, Võ Đạo Sư của Nhiếp Vân vận chuyển, nhưng bất luận nhìn thế nào, tranh vẽ trước mắt như cũ là thủy mặc đơn thuần, nhìn không ra bất cứ dị thường nào.

- Không đúng...

Nhiếp Vân cau mày.

Trước kia có thể nhanh như vậy lĩnh ngộ võ kỹ, là vì thiên phú Võ Đạo sư cùng thiên phú Thiên Nhĩ sư của hắn thật sự quá mạnh mẽ, đồ vật đối với người khác mà nói khó có thể lý giải, nghe vào trong tai sẽ hóa thành một bộ mạch lạc đặc thù, rõ ràng có thể thấy được.

Nhưng tuyệt chiêu trước kia không chỗ không thắng, ở chỗ này đột nhiên mất linh!

Thật giống như tranh vẽ trước mắt biến thành Vô Tự thiên thư, để cho đầu người choáng váng, cái gì cũng nhìn không ra.

- Chẳng lẽ ta cũng không cách nào lĩnh ngộ? Cửa ải này là cuối cùng?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Hắn không tin chút khó khăn ấy có thể làm khó hắn, thở ra một hơi, đang muốn lần nữa tập trung tinh thần, hảo hảo nghiên cứu bức hoạ cuộn tròn trước mắt, chợt nghe một thanh âm nổ tung mạnh mẽ vang lên, một cổ khí lãng bay thẳng đến, không gian sau lưng lập lòe.

- Cái gì?

Vội vàng quay đầu, lập tức chứng kiến một lão giả thân hình cao lớn đi nhanh tới.

- Tiểu tử, khó trách để cho Kim Diệp thương đoàn ta tình nguyện lãng phí một tấm Chúa Tể ấn phù, cũng phải bắt ngươi lại, trước kia ta còn không cho là đúng, hiện tại xem ra, chút thời gian ngắn ngủn như vậy, liền liên tục đột phá nhiều cửa, hoàn toàn chính xác không đơn giản!

Lão giả chứng kiến Nhiếp Vân, lạnh lùng nói:

- Bất quá, cũng chỉ tới đây là xong! Hiện tại là tử kỳ của ngươi!

Ầm ầm!

Linh khí trong trận pháp bị hắn rút ra sạch sẽ, như lập tức biến thành trạng thái chân không, một Thủ Ấn màu vàng trống rỗng xuất hiện, mang theo áp lực vô cùng vô tận.

- Thật mạnh!

Chứng kiến chưởng ấn mang đến uy thế, đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại.

Thực lực của hắn bây giờ tuy vượt cấp đối chiến cường giả Tru Thiên cảnh trung kỳ như lấy đồ trong túi, nhưng đối mặt chiêu này phảng phất như lần nữa về tới lúc trước đối chiến Tu La Vương, không có chút lực lượng phản kháng nào.

Đã vượt qua tưởng tượng cùng phạm trù hắn có thể tiếp nhận, đừng nói ngạnh kháng, chỉ cần đụng một cái, cũng sẽ trực tiếp chết, hồn phi phách tán!

- Ta ở trong trận pháp khẳng định được trận pháp che chở, tuyệt đối không thể tùy ý hắn làm bậy! Bất quá... Hắn có thể xông đến nơi đây, phong ấn nơi này khẳng định ngăn cản không được bao lâu, phải mau chóng lĩnh ngộ võ kỹ, tiến vào cửa tiếp theo, càng sớm tới gần hạch tâm của Thiên Huyền điện, càng có thể hóa giải nguy hiểm!

Tuy khẩn trương cũng không mất đi một tấc vuông, Nhiếp Vân phun ra một ngụm trọc khí, thân thể tung một cái đi vào hình ảnh, đôi mắt nhìn chằm chằm đồ án.

Rầm rầm!

Quả nhiên như hắn sở liệu, chưởng ấn màu vàng còn chưa tới trước mặt, trận pháp liền phát ra hào quang sáng tỏ, ngăn cản nó ở bên ngoài.

- Hảo tiểu tử, có phách lực! Bất quá đạo phong ấn này tối đa có thể ngăn ta mười chưởng, ta nhìn ngươi có thể tránh được bao lâu!

Phục Nguyên cười ha ha, lần nữa ra tay.

Đổi lại người khác chứng kiến hắn công kích, khẳng định sợ hãi, không ngăn cản cũng muốn trốn tránh, như vậy rất có thể thoát ly phạm vi trận pháp phòng ngự, tiểu tử trước mắt này biết rõ ngăn không được công kích còn thẳng tắp vọt tới, đi vào trước mặt, vô luận tâm trí hay đảm lượng đều cực kỳ đáng sợ!

Nếu như không phải quan hệ đối địch, hắn rất muốn thu người trước mắt làm đồ đệ, kế thừa y bát.

- Mười chưởng? Nhìn tốc độ của hắn, mười chưởng chỉ sợ tối đa chỉ mười cái hô hấp...

Con mắt của Nhiếp Vân sốt ruột.

Có được thiên phú Võ Đạo sư, chỉ cần cho hắn lĩnh ngộ chiêu số, xem hiểu mạch lạc, trong nháy mắt có thể tu luyện chiêu số tới Nhập Hóa, nhưng bức tranh trước mắt này, hắn ngay cả nhìn hiểu cũng nhìn không hiểu, một chút đầu mối cũng không có, vậy phải làm sao bây giờ?

- Bức họa này đến cùng có ý gì?

Tâm tình lo lắng, lần nữa nhìn lại hình ảnh.

------oOo------

Chương 1951: Chạy trốn

Tranh vẽ trước mắt giống như trước, vẽ lấy sơn thủy, tuy khí thế bàng bạc, lại không có chút lực lượng chấn động nào, cũng không giống chữ to bên ngoài, mang theo lĩnh ngộ của cường giả đối với Đại Đạo, ngược lại giống như nước suối từ trong ngọn núi chảy xuôi, để cho người sảng khoái tinh thần, bất luận thấy thế nào, cũng cực kỳ bình thường, không có bất kỳ chỗ đặc thù.

Rầm rầm rầm oanh!

Trận pháp sau lưng đã xuất hiện buông lỏng, xem ra tùy thời có thể bài trừ, nhưng Nhiếp Vân đến bây giờ ngay cả một mạch suy nghĩ cũng không có, nhíu mày.

- Chẳng lẽ muốn vẽ?

Thời gian không đợi người, cũng không cần biết nhiều như vậy rồi, ngón tay dựng thẳng lên nhẹ nhàng vung vẩy.

Sưu sưu sưu sưu vèo!

Tiên lực hội tụ thành mực, trống rỗng xuất hiện ở trên trang giấy, tinh thần khẽ động, đồ án trước mắt bị hoàn mỹ vẽ lên.

Thi Họa là một trong ba ngàn thiên phú, Nhiếp Vân sớm đã mở ra toàn bộ, chưa tới nửa cái hô hấp liền vẽ ra cả bức họa, giang sơn, nước chảy hoàn toàn đồng dạng, nhìn không ra dị thường chút nào, quả thực giống như đúc, thậm chí ý cảnh so với đối phương còn muốn cao hơn một bậc.

Nhưng mặc dù vẽ một lần, cũng không có phát hiện bất cứ dị thường nào, thật giống như bức họa này cực kỳ bình thường, không ẩn chứa võ kỹ.

- Vị chủ nhân của Thiên Huyền điện kia thiết lập nhiều cửa như vậy, không nên ở cửa cuối cùng lừa gạt ta a? Tuyệt đối có địa phương không có lý giải...

Thấy vẽ một lần cũng không có chút tác dụng nào, sắc mặt của Nhiếp Vân càng ngày càng khó coi.

Phong ấn sau lưng, khoảng cách xé mở đã không có thời gian bao lâu, nhưng hắn bây giờ ngay cả một chút đầu mối cũng không có, làm sao không để cho người phát điên?

- Ha ha, đã chưởng thứ chín, phong ấn sắp xé rách, ta nhìn ngươi còn có thể trốn ở đâu!

Ầm ầm!

Tiếng cười của Phục Nguyên truyền đến, một đạo phong ấn cuối cùng bị xé bỏ, lực lượng cuồng bạo mạnh mẽ vọt tới.

Nhiếp Vân không kịp trốn tránh, bị khí kình cuồng mãnh đánh vào trên tường, phảng phất như một cái bánh nướng áp chảo.

Thực lực của đối phương căn bản không phải hiện tại hắn có thể chống lại.

- Hừ, nói thật, thiên phú giống như ngươi, cứ như vậy chết rồi, ta thủy chung cảm thấy có chút đáng tiếc, không bằng như vậy, ngươi hiến tế linh hồn cho ta, làm nô bộc trung thực của ta, chỉ cần hoàn thành, có thể tha cho ngươi một mạng!

Đi nhanh đến, ngón tay của Phục Nguyên giơ lên, lạnh lùng nói.

- Nô bộc?

Nhiếp Vân lắc đầu:

- Nô bộc ta sẽ không làm, muốn giết cứ giết, cùng lắm thì chết, chỉ là trước khi chết, ta có một chuyện không rõ, hi vọng ngươi có thể trả lời! Ngươi bây giờ rốt cuộc là thực lực gì?

- Bớt ở chỗ này kéo dài thời gian đùa nghịch tiểu thông minh. Ngươi cho rằng còn có thể lĩnh ngộ nội dung trên bức tranh kia sao? Chê cười! Có tin hiện tại ta xé bỏ nó hay không! Một câu, làm nô bộc của ta, bằng không thì chết, ta cho ngươi mười cái hô hấp

cân nhắc!

Phục Nguyên quát lạnh.

- Xé bỏ? Hủy diệt?

Không để ý tới hắn nói cân nhắc, Nhiếp Vân bị lời của hắn xúc động, đột nhiên trong đầu lóe lên linh quang, như ngõ cụt không đường đã tìm được cửa sổ ở mái nhà.

- Ha ha! Không sai, ta làm sao không nghĩ tới... Cái gì Nhập Hóa, liền là lừa gạt người mà thôi!

Nói xong bàn tay mạnh mẽ trảo một cái.

Hắn bị khí kình của đối phương trùng kích dán ở trên tường, cách tranh vẽ rất gần, lúc này mạnh mẽ trảo một cái, tranh vẽ lập tức bị khí kình của hắn quấy phá.

Bức tranh này chỉ là tranh sơn thủy bình thường, trải qua trăm triệu năm phong ấn đã yếu ớt không chịu nổi. Mạnh mẽ đụng một cái, lập tức bốc cháy lên, hóa thành tro bụi.

Hô!

Hình ảnh vừa vỡ, nguyên bản gian phòng không có bất cứ động tĩnh gì lần nữa bị trận pháp bao phủ, thân ảnh Nhiếp Vân bắt đầu mơ hồ.

- Thật có lỗi, đi trước!

Nương theo tiếng cười, Nhiếp Vân biến mất.

- Cái gì?

Nằm mơ cũng không nghĩ tới lúc này hắn lại đột nhiên biến mất, Phục Nguyên tức đến sắc mặt đỏ lên, lần nữa trảo tới.

Bành bành bành!

Vách tường trước mắt bị hắn xé rách ra khe hở, một lát sau ầm ầm sụp đổ, nhưng trước mắt nào có nửa bóng người!

- Chẳng lẽ xé bỏ bức vẽ này xem như lĩnh ngộ? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nhớ tới sự tình vừa rồi, Phục Nguyên làm sao cũng không nghĩ ra, đến cùng xảy ra chuyện gì.

Kỳ thật giống như hắn tưởng tượng, đích thật là xé bỏ tranh vẽ, xem như vượt qua kiểm tra.

Cửa ải cuối cùng, nói là một cửa khó khăn nhất, kỳ thật cũng là một cửa đơn giản nhất.

Bất luận võ học gì, vô luận tu luyện tới đại thành, hoàn mỹ hay Thần cấp... Đều phải câu nệ chiêu số.

Chế ngự ở bản thân chiêu số, chẳng khác nào bảo thủ, không cách nào sáng chế tuyệt học tốt hơn.

Cho nên, chủ nhân của Thiên Huyền điện từng là người đại nghị lực, đại kiến thức, biết rõ mặc dù tu luyện võ kỹ tới đâu, cũng là bắt chước, chỉ có đánh vỡ thông thường, đột phá bản thân, mới có thể thực sự trở thành cường giả tuyệt thế.

Bởi vậy, hắn cài đặt cửa ải này, bức tranh sơn thủy là không có bất kỳ hàm nghĩa, nếu như ngươi biết rõ ràng cũng không dám đánh vỡ quy củ này, thì thủy chung không có khả năng thành công.

Dựa theo tình huống bình thường, mặc dù Nhiếp Vân đoán được cũng tuyệt không thể tin được, hiện tại bị Phục Nguyên ép, dưới tình thế cấp bách, đành phải được ăn cả ngã về không, không nghĩ tới rõ ràng thực thành công rồi!

Trước mắt xoay tròn, xuất hiện ở trên một quảng trường trống trải.

Chứng kiến quảng trường này, đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại.

- Cái này... Đây là có chuyện gì?

Vừa rồi truyền tống, rõ ràng để cho hắn trở lại khởi điểm, tới trước Thiên Huyền điện.

- Nhiếp Vân, tại sao ngươi lại ở chỗ này, đi mau!

Đang khiếp sợ, một truyền âm lo lắng vang lên bên tai, lập tức chứng kiến Phạm Trấn lo lắng chạy tới, thần sắc bối rối.

- Ngươi làm sao ở đây?

Chứng kiến Phạm Trấn, Nhiếp Vân sững sờ.

Trước kia hắn nhảy vào Thiên Huyền điện, Phạm Trấn cùng tất cả tài tuấn khác toàn bộ đi qua, theo lý thuyết nên tiến nhập cửa khẩu rồi, làm sao còn sẽ xuất hiện ở chỗ này?

- Ta... Ta ở cửa thứ nhất không có qua, bị truyền tống đến nơi này, đừng nói nữa, đi mau, đằng sau sắp đuổi tới...

Sắc mặt của Phạm Trấn đỏ lên, vội vàng hô.

- Cửa thứ nhất không có qua?

Trong nội tâm Nhiếp Vân mát lạnh.

Chẳng lẽ mình đoán sai, phá tranh sơn thủy không phải vượt qua kiểm tra, mà là thất bại?

- Không đúng, tâm niệm ta như sắt, bức họa kia tuyệt đối là một tranh vẽ rất bình thường, không phải võ kỹ gì, ta không có khả năng đoán sai!

Loại ý nghĩ này lóe lên ở trong óc, ngay sau đó liền biến mất, Nhiếp Vân thở ra một hơi, quay đầu nhìn lại.

------oOo------

Chương 1952: Quỷ Vực Huyền Long (Thượng)

Chỉ thấy lão giả trước kia đánh chết U Mộc bay tới, vẻ mặt giận dữ.

- Tiểu tử, ngươi không nghĩ tới cũng sẽ không cách nào vượt qua kiểm tra a! Hừ, cái này là số mệnh, chết đi!

Lão giả gào thét một tiếng, lực lượng hủy diệt từ trong lòng bàn tay của hắn bắn ra, tựa như mặt trời chiếu rọi Cửu Châu, bất kỳ địa phương nào cũng không thể trốn tránh.

- Muốn ta chết, chỉ sợ ngươi cũng phải trả một cái giá lớn!

Thấy thực lực của đối phương, cũng không cường đại như Phục Nguyên kia, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, Thự Quang Kiếm vũ động, một kiếm đâm ra.

Thiên Vũ Kinh Hồn!

Võ kỹ học được từ Thiên Huyền điện!

Tuy thời điểm học võ kỹ này, yêu cầu cấp bậc hoàn mỹ, nhưng Nhiếp Vân dĩ nhiên đạt tới Nhập Hóa, mũi kiếm nhẹ nhàng vẽ một cái, bầu trời như xuất hiện một vũ giả đẹp đẽ, tác động Cửu Thiên huyền khí, thẳng tắp đâm qua.

- Chút công kích ấy cũng muốn đối phó ta? Tìm đường chết!

Lão giả không thèm quan tâm, trong tiếng cười lạnh, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra.

Vũ trụ chấn động, Tinh Thần vẫn lạc, Thiên Địa cùng không gian ở dưới một chỉ của hắn dần dần nứt vỡ, vũ giả phảng phất như gặp khắc tinh, phát ra kêu thảm thê lương, lập tức mất đi.

- Thật là lợi hại, làm sao sẽ mạnh như vậy...

Nhiếp Vân biến sắc.

Không có nghĩ đến thực lực của lão giả này rõ ràng cũng mạnh như vậy, cơ hồ không có bất kỳ chỗ thiếu hụt, không cách nào ngăn cản!

- Đi mau, nơi này có một lối đi...

Ngay thời điểm Nhiếp Vân ngăn cản không nổi, đột nhiên Phạm Trấn cách đó không xa truyền âm đến, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên cạnh quảng trường, chẳng biết lúc nào xuất hiện một môn hộ, khúc kính thông u, không biết kéo dài tới đâu.

- Tốt!

Tuy không biết lối đi này thông đi đâu, nhưng hiện tại tiếp tục đợi ở chỗ này chỉ có thể bị đánh chết, chờ lãng phí thời gian, còn không bằng xông thoáng một phát, nghĩ thông suốt này điểm, Nhiếp Vân không chút do dự, thân thể tung một cái, Phượng Hoàng chi dực trên lưng lướt đi, lôi kéo Phạm Trấn nhảy vào cửa hông.

Huyết mạch của Tiểu Long cùng huyết mạch của U Minh Hoàng Vương dung nhập hai tay, Phượng Hoàng chi dực của Nhiếp Vân so với trước kia cường đại hơn quá nhiều, hai cánh như Hỗn Độn thần binh, thiết cát lấy không khí, phát ra tiếng vang ô ô, không cần một phần ngàn cái hô hấp, liền vọt vào cửa, lão giả thậm chí còn không kịp ra tay.

- Đáng giận!

Lão giả gào thét một tiếng, lực lượng đầy trời công kích môn hộ, chỉ bất quá tuy lực lượng của hắn mạnh, nhưng trận pháp bên ngoài môn hộ lại lợi hại hơn, một đạo bạch quang hiện lên, lập tức hóa giải tất cả công kích.

Hô!

Chứng kiến hắn xông không vào, lúc này Nhiếp Vân mới nhẹ nhàng thở ra, không hề để ý tới lão giả gào thét, quay đầu nhìn về phía Phạm Trấn.

Đối với Phạm Trấn, hắn vẫn rất có hảo cảm, tuy trước kia bởi vì sự

tình Sư Viện Viện, từng ra tay với hắn, nhưng bản chất của người này không xấu, không giống con buôn như Gia Luật Mạc Hư.

- Nơi này là địa phương nào?

Vừa thoát hiểm, Phạm Trấn cũng nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nhìn lại thế giới trong thông đạo.

Phía trước là thông đạo hẹp dài, sương mù um tùm, mang theo sắc thái quỷ dị, để cho người một mắt nhìn đi, linh hồn cũng cảm thấy rung động lắc lư.

- Người của Kim Diệp thương đoàn nhất định sẽ rất nhanh đuổi theo, nhanh đi thôi!

Ánh mắt của Nhiếp Vân ngưng tụ, tinh thần lắc lư liền vững chắc xuống, không sinh nửa điểm gợn sóng, ngẩng đầu mà bước, bay về phía tiền phương.

Mặc dù lối đi này nguy hiểm, cũng phải xông một chút, đã không có đường lui.

Sưu sưu sưu!

Đi tới không xa, tràng cảnh trước mắt đột nhiên biến hóa, như đi tới một không gian tĩnh mịch. Vô số quỷ ảnh đập vào mặt, giống như Dực Long, răng nanh thật dài, con mắt huyết hồng.

- Đây là Quỷ Vực Huyền Long, sinh vật trong Hỗn Độn, tàn nhẫn hiếu sát, đã xong. Đã xong...

Phạm Trấn biến sắc, chân lập tức mềm nhũn ra.

- Càng lợi hại cũng phải chiến đấu, dù sao chúng ta cũng không có đường lui rồi, đi thôi!

Không nghĩ tới đường đường nhi tử của Trấn Quốc Đại tướng quân, nhìn thấy thứ này lại sợ thành như vậy, không khỏi lắc đầu, thò tay nắm lấy hắn.

- Ta sợ...

Phạm Trấn như bùn nhão, thuận thế ôm lấy cánh tay của Nhiếp Vân.

- Ân?

Thấy động tác của hắn, Nhiếp Vân nhướng mày.

Đối phương ôm lấy cánh tay phải của hắn như vậy, một thân thực lực phát huy không ra một nửa, chẳng lẽ là cố ý sao?

Cúi đầu nhìn một chút, phát hiện khuôn mặt của đối phương khủng hoảng không giống giả bộ, không khỏi lắc đầu.

Cũng không phải thực lực của hắn yếu, nhát gan, mà là Quỷ Vực Huyền Long trong miệng hắn trùng kích linh hồn thật sự quá mạnh mẽ, người còn chưa bắt đầu chiến đấu, tinh thần đã bị đánh tan, không có tâm lý chiến đấu.

Phạm Trấn không có lực ý chí mạnh mẽ như hắn, cũng không có trải qua nhiều như hắn, ở loại đối kháng này, khẳng định không bằng mình, biến thành như vậy, cũng có thể lý giải.

- Ôm lấy cánh tay của ta, đừng buông tay, ta mang ngươi đi qua!

Minh bạch nguyên do, Nhiếp Vân không nói nhiều nữa, vứt bỏ hết thảy tạp niệm, hai mắt như ngọn lửa, thiêu đốt ra hào quang chiến đấu.

Ba vạn năm, hắn một mực yên lặng, không có nghĩa là nhiệt huyết trong cơ thể hắn đã hòa tan, trái lại, theo thời gian tích lũy, hỏa diễm trong cơ thể hắn càng để lâu càng sâu dày, một khi bộc phát, lực lượng tuyệt đối siêu việt trước kia.

Cổ tay khẽ đảo, Thự Quang Kiếm xuất hiện, vận chuyển thiên phú Thiên Thủ Sư, tay trái linh hoạt không khác gì tay phải, không trung hội tụ kiếm khí, tạo thành vô số ánh mắt rét lạnh, vọt tới Quỷ Vực Huyền Long.

Võ kỹ, Tuyệt Sát!

Đoạn đường này quá quan trảm tướng học tập không ít võ kỹ, bất quá đối với Nhiếp Vân mà nói, uy lực mạnh mẽ chính thức vẫn là chiêu số hắn tự nghĩ ra.

Bộ Tuyệt Sát này, là hắn kết hợp thiên phú Ám Sát sư sáng chế, thi triển ra, Tiên lực trong cơ thể hội tụ thành thích khách tuyệt đỉnh, mang theo Tuyệt Sát chi ý làm việc nghĩa không được chùn bước, thế không thể đỡ.

Tuy chiêu này kém Liên Nguyệt kiếm, nhưng là một trong các võ kỹ quần công cực tốt, lúc này không cần suy nghĩ, lập tức thi triển ra.

Ông!

Nguyên Khí chấn động, cả đám thích khách khảng khái liều chết, Thiên Địa vang lên liên tiếp bi ca.

PHỐC! PHỐC!

Quỷ Vực Huyền Long càng hung hãn không sợ chết, cùng thích khách va chạm, ra sức chém giết.

- Đi mau!

Thấy Tuyệt Sát ngăn trở được Quỷ Vực Huyền Long, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, nắm Phạm Trấn cấp tốc đi về phía trước.

Nhìn bộ dạng của Quỷ Vực Huyền Long, vô cùng vô tận, không biết có bao nhiêu, tiếp tục chém giết xuống dưới, cho dù không bị giết chết, người của Kim Diệp thương đoàn ở sau lưng cũng có thể xông tới, đến lúc đó lại muốn chạy trốn cũng khó khăn.

------oOo------

Chương 1953: Quỷ Vực Huyền Long (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta đi không được...

Phạm Trấn ôm chặt Nhiếp Vân, thân thể không ngừng run rẩy, cũng không biết là sợ tới mức này hay đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Bị hắn ôm như vậy, tốc độ tiến lên của Nhiếp Vân bị ngăn cản, rốt cuộc không cách nào đi về phía trước, thân thể rơi trên mặt đất.

Rống!

Ngay lúc đó, không gian trước mắt gào rú, một Quỷ Vực Huyền Long màu vàng vọt ra.

Con này so với Quỷ Vực Huyền Long trước nhìn thấy thì lớn hơn một vòng, còn không có động thủ, không gian bên người liền xuất hiện vết rách, xuất hiện tầng tầng sương mù đen kịt.

- Là Quỷ Vực Huyền Long Vương, ta đã bị nó khống chế, Nhiếp Vân, đừng để ý đến ta, ngươi đi mau...

Trong nội tâm rùng mình, Nhiếp Vân đang suy nghĩ làm sao đối phó, chợt nghe thanh âm của Phạm Trấn truyền đến.

- Phạm Trấn này có cổ quái!

Tuy nghe hắn nói như vậy, nhưng Nhiếp Vân vẫn nổi lên lòng nghi ngờ.

Cùng Phạm Trấn tiếp xúc không nhiều, nhưng thằng này chắc có lẽ không đến nổi như thế, đơn giản liền bị khống chế, tuyệt đối có vấn đề.

Bất quá, bây giờ không phải là thời điểm cẩn thận nghiên cứu, thở ra một hơi, Phòng Ngự chi khí bố trí trong người, Thự Quang Kiếm run lên, ở trên không trung vẽ ra một đạo kiếm ý như thơ như vẽ.

Liên Nguyệt kiếm!

Ba vạn năm này, Nhiếp Vân bao giờ cũng tưởng niệm Đạm Đài

Lăng Nguyệt, Liên Nguyệt kiếm dung nhập loại cảm tình này, uy lực càng tốt hơn, so với lúc trước hắn cùng Tu La Vương chiến đấu càng cường đại hơn.

Kiếm ý vừa ra, đầy trời bi thương, như cả bầu trời đang khóc.

- Rống!

Quỷ Vực Huyền Long màu vàng tựa hồ nhìn ra chiêu này cường đại, gào rú một tiếng, cái đuôi vừa thô vừa to nghênh qua, bất quá cái đuôi của nó cường thịnh trở lại, cũng không chống đở được Thự Quang Kiếm sắc bén, chỉ thoáng một phát, máu tươi bay lên, Quỷ Vực Huyền Long đã bị chém thành hai nửa.

- Nhiếp Vân, cẩn thận, Phạm Trấn kia là giải!

Một chiêu đánh chết Quỷ Vực Huyền Long Vương, Nhiếp Vân đang muốn tiếp tục tiến về phía trước, chợt nghe bên tai truyền đến một thanh âm, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Sư Viện Viện chẳng biết lúc nào cũng vọt lên, vẻ mặt lo lắng cùng bối rối.

- Chết đi?

Nhiếp Vân còn không có đa tưởng, Phạm Trấn lại đột nhiên gào rú, tay phải mạnh mẽ thò ra, trực tiếp trảo qua bộ ngực của hắn.

Ông!

Tuy công kích của hắn tấn mãnh để cho người không hề phòng bị, nhưng Nhiếp Vân sớm liền chuẩn bị xong Phòng Ngự chi khí, nên không bị thương mảy may.

Đang muốn khống chế đối phương, Sư Viện Viện đã bay đến trước mắt, tay ngọc giơ lên, một đạo điện quang xuất hiện, đầu lâu của Phạm Trấn lập tức nổ tung, máu tươi chảy đầm đìa.

- Sao ngươi giết hắn?

Không nghĩ tới động tác của Sư Viện Viện nhanh như vậy, sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống.

- Hắn không phải Phạm Trấn, mà không biết vật gì biến hóa, nơi này vô cùng quỷ dị, không giết hắn, ngươi khẳng định sẽ gặp được phiền toái!

Sư Viện Viện thở ra một hơi.

- Làm sao ngươi biết hắn không phải thật?

Nhiếp Vân cau mày.

- Bởi vì Phạm Trấn thật đã bị chết, là bị người của Kim Diệp thương đoàn giết!

Sắc mặt của Sư Viện Viện ảm đạm.

- Chuyện gì xảy ra?

- Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, vẫn là nắm chặt thời gian đi thôi! Người của Kim Diệp thương đoàn sắp đến rồi!

Sư Viện Viện không kịp nói tỉ mỉ, nhìn thoáng qua phía sau, lập tức hoảng sợ biến sắc, vội vàng xông về trước.

Nhiếp Vân cũng nhìn thoáng qua phía sau, quả nhiên người của Kim Diệp thương đoàn đang đuổi theo, hai lão giả một trái một phải, hiện lên xu thế vây quanh, Quỷ Vực Huyền Long ngăn cản căn bản không chịu nổi một kích.

- Nhanh!

Chứng kiến thân ảnh của bọn hắn, Nhiếp Vân biết rõ thời gian không đợi người, điên cuồng xông về trước.

Hắn toàn lực thi triển, rất nhanh ở trong Quỷ Vực Huyền Long giết ra một lối đi, mấy chục cái hô hấp sau, đã đi về phía trước mấy ngàn thước.

- Ân? Đây là cái gì?

Rất nhanh đi tới cuối cùng, tiến nhập một đại điện rộng rãi.

- Cái này tất cả đều là... bảo vật?

Tiến vào đại điện, cả người Nhiếp Vân sững sờ tại nguyên chỗ, trước mắt tựa như một tàng bảo khố, vô số bảo vật đột ngột xuất hiện ở trước mặt.

Dụi dụi con mắt, Nhiếp Vân không thể tin được.

Trước mắt là một cung điện rộng lớn, xem quy mô chừng mấy ngàn mét vuông, trên kệ rậm rạp chằng chịt chất đầy đủ loại binh khí, khoáng thạch, Linh Dược... Cái gì cần có đều có.

- Một đống này đều là... Hỗn Độn thần binh thượng phẩm?

Đi lên vài bước, bị đồ vật làm trượt chân, nhìn thoáng qua, tròng mắt thiếu chút nữa rơi trên mặt đất.

Tùy tiện ném binh khí, rõ ràng đều là Hỗn Độn thần binh thượng phẩm!

Hỗn Độn thần binh thượng phẩm, bảo bối tương đương Thự Quang Kiếm... Ném đầy đất?

- Đây là... Thâm Hải Minh Châu? Làm sao lớn như vậy...

Lại đi hai bước, một viên châu cự đại xuất hiện ở trước mắt.

Những vật khác hắn nhận thức không ra, nhưng Thâm Hải Minh Châu này lại đã sớm bái kiến, trước kia Sư Viện Viện cầm một viên để hắn làm hạ lễ tặng Mã Nhã công chúa... Chỉ có điều, viên của Sư Viện Viện chỉ như đầu ngón cái, còn viên này không khác quả dưa hấu!

Thâm Hải Minh Châu lớn như dưa hấu?

Nhiếp Vân hít một ngụm khí lạnh.

Nhiều bảo bối như vậy, nơi đây đến cùng là địa phương nào?

- Phát tài! Nơi đây nhất định là tàng bảo khố của Thiên Huyền điện, nhanh lấy đi những vật này! Bằng không thì người của Kim Diệp thương đoàn tới, liền không tới phiên chúng ta rồi!

Vẻ mặt của Sư Viện Viện hưng phấn, thả người đi vào, bàn tay không ngừng trảo lấy.

Động tác của nàng không nhanh, bất quá tựa hồ có thủ pháp đặc thù, mỗi một lần trảo lấy, đều có không ít bảo vật biến mất, mấy chục cái hô hấp, hơn một ngàn kiện Hỗn Độn thần binh thượng phẩm dĩ nhiên bị nàng lấy đi.

- Tàng bảo khố của Thiên Huyền điện...

Tuy động tác của nàng rất nhanh, nhưng Nhiếp Vân không đỏ mắt, mà nhíu mày, lần nữa nhìn một vòng.

Tại nguyên chỗ đi vài bước, như cân nhắc cái gì, ánh mắt đột nhiên biến đổi.

- Nhiếp Vân, ngươi làm gì thế? Nhanh lên, bằng không thì chúng ta cái gì cũng không chiếm được!

Thấy hắn thờ ơ, đứng tại nguyên chỗ ngẩn người, Sư Viện Viện vội vàng hô.

Nhiếp Vân xoay đầu lại, cũng không trả lời nàng, mà thở ra một hơi, ánh mắt sáng quắc.

- Ngươi muốn làm gì?

Thấy bộ dáng của hắn, Sư Viện Viện nghi hoặc.

- Làm gì?

Nhiếp Vân nhướng mày, mạnh mẽ tiến về phía trước một bước, năm ngón tay mở ra, hóa thành chưởng ấn đầy trời.

Ma Ha thần chưởng.

Nương theo thực lực tấn chức, bộ chưởng pháp học được từ Phù Thiên đại lục này đã xa xa theo không kịp. Bất quá, trải qua hắn sửa chữa bổ sung, chưởng pháp triệt để thoát thai hoán cốt, hoàn toàn bất đồng nguyên lai.

------oOo------

Chương 1954: Chúa Tể, Phong Vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này thi triển ra tựa như đầy trời phong vân, Tiên lực hung mãnh tràn đầy đại điện.

Hai mắt của Nhiếp Vân lạnh lùng như băng, căn bản không để ý tới biểu lộ khẩn trương của Sư Viện Viện, trong chiêu số không có bất kỳ lưu tình.

- Nhiếp Vân, ngươi điên rồi sao? Chẳng lẽ vì chút bảo vật ấy, ngươi liền muốn giết ta?

Khuôn mặt thấu hồng, Sư Viện Viện liên tục lập loè, tránh thoát Nhiếp Vân công kích, tức giận đến oa oa gọi bậy.

Không thể không nói, tuy thực lực của Sư Viện Viện không bằng hắn, nhưng tốc độ trốn tránh lại cực nhanh, tuy công kích của hắn hung mãnh, lại không làm bị thương mảy may.

- Điên rồi? Đừng giả bộ, ngươi rốt cuộc là ai? Nơi đây đến cùng là địa phương nào?

Hai tay bãi xuống, Nhiếp Vân không tiến công nữa, nhìn chằm chằm nữ hài trước mắt, tự hồ chỉ cần nàng nói không đúng, sẽ tiếp tục ra tay.

- Ta là ai? Ta là Sư Viện Viện a...

Sư Viện Viện cả giận nói.

- Sư Viện Viện? Vừa rồi Phạm Trấn kia cũng là người của ngươi a! Cố ý để cho hắn lộ ra sơ hở, sau đó bị ngươi giết chết, thu hoạch tín nhiệm... Mặc dù kế sách không tệ, nhưng vẫn quá xem thường ta rồi!

Cơ bắp toàn thân kéo căng, Thự Quang Kiếm xuất hiện, tựa hồ chỉ cần đối phương nói không đúng, Nhiếp Vân liền sẽ ra tay, cho công kích như cuồng phong bạo vũ.

- Ngươi đã nhìn ra, quên đi, không tệ, ta xác thực không phải Sư Viện Viện, ngươi rất thông minh, hoàn tất cửa ải khảo hạch cuối cùng!

Đột nhiên "Sư Viện Viện" khanh khách một tiếng, thanh âm đã có biến hóa, thân thể nhoáng một cái biến thành bộ dáng khác.

Nhìn không ra là nam hay nữ, nhưng dung mạo tuấn mỹ, khí chất lỗi lạc.

- Cửa ải cuối cùng?

Nhiếp Vân nhướng mày.

- Đúng vậy, khảo hạch trước chính là thiên phú, cửa ải cuối cùng khảo hạch là tâm tính, dũng khí cùng trí tuệ! Ngươi rất không tồi, toàn bộ thông qua, phù hợp toàn bộ yêu cầu cùng tiêu chuẩn của lão chủ nhân!

"Sư Viện Viện" nở nụ cười một tiếng, tiếp tục nói:

- Thấy được nguy hiểm, không sợ bất loạn, ứng đối tự nhiên, thời khắc mấu chốt, không bỏ đồng bạn, đủ thấy tâm tính, tính tình! Thấy được Quỷ Vực Huyền Long Vương, không có dọa hỏng, ngược lại chính diện tới chiến đấu, cũng đánh chết nó, đủ thấy vũ dũng, dũng khí! Nhìn thấy bảo tàng, bảo bối, không có giấu kín hai mắt, lại có thể nhìn ra sơ hở, đủ thấy trí tuệ cùng định lực! Cửa ải này khảo hạch, ngươi hoàn mỹ thông qua!

- Nói như vậy... trước kia ta xé rách tranh sơn thủy là thông qua?

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân giờ mới hiểu được, nhẹ nhàng thở ra.

- Thông qua, giống như ngươi tưởng tượng, cửa ải cuối cùng là không phá thì không thể lập, phá rồi lại lập! Lão chủ nhân lưu lại khảo hạch, sau khi ngươi xé rách tranh sơn thủy, liền được truyền tống đến nơi này, vừa rồi quảng trường, thông đạo... Đều là ảo cảnh, tất cả đều là giải!

“Sư Viện Viện” giải thích.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Trước kia cũng có chút nghi ngờ, nhưng tràng cảnh chiến đấu thật sự quá giống như thật, cho dù Thiên Nhãn cũng khó nhìn ra.

- Ngươi làm sao biết ta là giải? Ta bắt chước vô cùng giống a!

“Sư Viện Viện” nghi hoặc nhìn qua.

- Ngươi bắt chước hoàn toàn chính xác rất giống, dùng giả đánh tráo, mới đầu ta tưởng rằng là thật, nhưng có hai vấn đề triệt để bại lộ ngươi!

Nhiếp Vân cười nói:

- Thứ nhất, bảo vật điện này rõ ràng ở trên quảng trường có một lối đi! Đây quả thực không có khả năng, cho dù có, cũng không có khả năng để cho Phạm Trấn phát hiện, dù sao dễ dàng tìm được như vậy, Kim Diệp thương hội làm sao còn sẽ huy động nhân lực như thế, đến 16 nước tìm kiếm thiên tài? Lại nói, bảo vật điện làm sao có thể ngay cả một phong ấn cũng không có?

Toàn bộ Thiên Huyền điện đều có phong ấn ngay cả Tru Thiên đỉnh phong cũng phá không mở, bảo vật điện trân quý nhất nếu như không có, đánh chết cũng không tin!

Cái này vừa nhìn liền lộ ra.

- Như thế, theo lý thuyết bất luận kẻ nào nhìn thấy nhiều bảo bối như vậy, tinh thần cũng sẽ thác loạn, ngươi còn có thể nghĩ đến điểm này, hoàn toàn chính xác không dễ dàng...

“Sư Viện Viện” cười nói.

- Đúng vậy, kỳ thật đây cũng là sơ hở thứ hai của ngươi, tuy Sư Viện Viện là ái nữ của Thừa Tướng, kiến thức rộng rãi, nhưng mà có tính cực hạn nhất định, đột nhiên nhìn thấy nhiều bảo bối như vậy, cho dù trang hưng phấn, nhưng trong ánh mắt lại không có chút hưng phấn nào, ngược lại có chút trấn định... Như vậy xem ra, nàng khẳng định sớm đã biết rõ bảo vật điện này, hơn nữa biết rõ những bảo vật này, nếu không tuyệt sẽ không có loại ánh mắt kia!

Nhiếp Vân nói.

- Trong mắt ta không có nét hưng phấn? Ta đến liền quay lưng về phía ngươi, làm sao ngươi chứng kiến được?

Nhẹ nhàng cười cười, Nhiếp Vân không giải thích.

Có được thiên phú Thiên Nhãn sư, đừng nói đưa lưng về phía hắn, cho dù lại cách mấy vách tường, nhất cử nhất động cũng có thể thu hết vào mắt.

- Ngươi rốt cuộc là ai? Thiên Huyền điện này đến cùng là người phương nào lưu lại?

Trong lòng Nhiếp Vân nghi hoặc hỏi.

Chuyện này cực kỳ kì quái, chỉ là Kim Diệp thương đoàn cũng không hiểu rõ lắm.

- Ta là khí linh của Thiên Huyền điện, ngươi có thể bảo ta Tiểu Linh, lão chủ nhân của ta là Thiên Huyền lão nhân! Một trong tám đại Chúa Tể của Chí Tôn Hỗn Độn vực!

Tiểu Linh nói.

- Thiên Huyền lão nhân? Tám đại Chúa Tể? Chúa Tể là cái gì?

Nhiếp Vân không biết rõ.

- Hỗn Độn có Tam Thiên Đại Đạo, lĩnh ngộ một trăm Đại Đạo nguyên vẹn, có thể tấn cấp Tru Thiên cảnh, lĩnh ngộ hai trăm có thể tấn cấp Tru Thiên trung kỳ... Mà Chúa Tể, là cường giả siêu cấp lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo viên mãn!

Trong mắt Tiểu Linh mang theo sùng bái.

- Lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo viên mãn? Không đúng!

Nhiếp Vân sững sờ.

Trước kia hắn từng nghe Cửu Thiên Thiên Đạo giới thiệu qua, lĩnh ngộ toàn bộ Tam Thiên Đại Đạo, đạt tới cảnh giới viên mãn, là Hỗn Độn Phong Vương, Thiên Huyền lão nhân này rất hiển nhiên cách Phong Vương còn một đoạn.

Nghĩ đến điểm này, trong lòng vội vàng nói ra nghi hoặc.

- Ai nói lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo viên mãn có thể Phong Vương?

Tiểu Linh lắc đầu:

- Cường giả Phong Vương thật ra chỉ là được Hỗn Độn thừa nhận mà thôi! Bọn hắn cũng chỉ là lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo viên mãn, không khác gì nhiều!

- Đạt được Hỗn Độn thừa nhận?

Nhiếp Vân có chút mê hoặc.

- Hỗn Độn hải dương giống như Thiên Đạo của Đại Thế Giới, mặc dù không có linh hồn lạc ấn rõ ràng, có thể hội tụ hình người, lại có thể ngầm đồng ý thừa nhận! Cường giả Phong Vương, là nhận được loại tán thành này, có thể điều động toàn bộ lực lượng của Hỗn Độn, chỉ cần ở trong Hỗn Độn hải dương, chẳng khác nào hậu

hoa viên của hắn, cho nên mặc dù đồng dạng lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo, Chúa Tể cũng xa xa không phải đối thủ của cường giả Phong Vương!

Tiểu Linh giải thích.

------oOo------

Chương 1955: Luyện hóa Thiên Huyền điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hỗn Độn hải dương thừa nhận? Còn có loại sự tình này?

Nhiếp Vân kinh ngạc không ngậm miệng được

Mặc dù đối với Hỗn Độn hải dương thừa nhận, hắn có chút không biết rõ, nhưng nghĩ tới ban đầu ở tế tự chi địa của Kiếm Thần tông, liền lập tức sáng tỏ.

Đạt được Hỗn Độn hải dương tán thành, tương đương trở thành chủ nhân của Hỗn Độn, mặc dù Chúa Tể bình thường, lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo nguyên vẹn, cũng không phải là đối thủ.

Tuy vị Thiên Huyền lão nhân này không có đạt tới Phong Vương cảnh, lại lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo nguyên vẹn giống như Phong Vương, loại thực lực này, tuyệt đối đứng ở đỉnh phong.

Chỉ có điều... Vấn đề lại tới nữa!

- Chúa Tể có thể giết chết Chúa Tể sao?

Nhiếp Vân hỏi.

- Đương nhiên không thể, tất cả mọi người lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo nguyên vẹn, thực lực đạt tới đỉnh phong của Hỗn Độn hải dương, toàn bộ giống nhau, không có chút thiếu hụt cùng khuyết điểm nào, ngoại trừ Hỗn Độn tán thành, không còn phương pháp khác tăng thực lực lên, ai cũng giết không được ai!

Tiểu Linh không biết tại sao hắn lại đột nhiên hỏi như vậy, nhưng vẫn gật đầu trả lời.

Lĩnh ngộ Đại Đạo, bởi vì cấp bậc Đại Đạo bất đồng, số lượng bất đồng, thực lực có thể sẽ có chênh lệch rất nhỏ, nhưng hoàn toàn lĩnh ngộ Đại Đạo, đã không có loại chênh lệch này, ngoại trừ Hỗn Độn Phong Vương, thì không có biện pháp đột phá cảnh giới, tự nhiên thực lực từng người đều giống nhau.

- Nếu như Chúa Tể không thể giết chết Chúa Tể... như vậy Thiên Huyền lão nhân là bị cường giả Phong Vương giết?

Con mắt của Nhiếp Vân trợn tròn.

Chúa Tể giết không chết Chúa Tể, cường giả Tru Thiên cảnh khác khẳng định càng giết không chết, mà tu vi đạt tới Chúa Tể, tuổi thọ vô hạn, có thể nói Bất Tử Bất Diệt... Loại nhân vật này sẽ chết, chỉ có một khả năng... cường giả Phong Vương ra tay!

- Lão chủ nhân là bị A Dục Vương đánh chết...

Tiểu Linh lắc đầu.

- A Dục Vương giết? Thiên Huyền lão nhân là một trong tám đại Chúa Tể của Chí Tôn Hỗn Độn giới, mà Đại Thế Giới A Dục Vương này là vương giả, hắn thân là vương giả vì sao phải giết thuộc hạ?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Thiên Huyền lão nhân là người Chí Tôn Hỗn Độn giới, mà A Dục Vương là vương giả của Chí Tôn Hỗn Độn giới, vì sao vương giả lại ra tay với thuộc hạ?

- Cụ thể nguyên nhân gì ta cũng không biết! Trước khi lão chủ nhân chết đánh ta đi ra Chí Tôn Hỗn Độn giới. Ở trong Hỗn Độn phiêu đãng, hi vọng người hữu duyên có thể phát hiện, hơn nữa luyện hóa, trở thành chủ nhân mới!

Nói lên lão chủ nhân, Tiểu Linh lắc đầu, thần sắc có chút cô đơn,

ngay sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Tuy lão chủ nhân thẳng đến sắp chết cũng không nói gì, nhưng ta biết rõ trong nội tâm hắn khẳng định không cam lòng, ngươi thông qua được khảo hạch, rất nhanh sẽ biến thành tân chủ nhân của Thiên Huyền điện... Ta có thể cầu ngươi một sự kiện hay không?

- Nói đi!

- Về sau ngươi có thực lực, nghĩ biện pháp tìm được thi hài của lão chủ nhân, mang hắn về an táng!

Trong mắt Tiểu Linh mang theo khẩn cầu.

Hắn cũng biết không có người có thể không chiến thắng cường giả Phong Vương, cũng không yêu cầu báo thù.

- Được!

Nhiếp Vân gật đầu đáp ứng.

Tu vi đạt tới Chúa Tể cảnh, thi thể khẳng định sớm đã đạt tới cảnh giới bất hủ. Trừ khi cường giả Phong Vương, bất luận kẻ nào cũng không thể phá hư, tuy Thiên Huyền lão nhân chết rồi, nhưng thi thể khẳng định vẫn còn, Tiểu Linh thỉnh cầu cũng không quá phận.

- Vậy tốt, Thiên Huyền chi tâm ở phía trước, ngươi nhanh luyện hóa đi, chỉ cần thành công, chẳng khác nào triệt để khống chế cung điện này!

Ánh mắt của Tiểu Linh lộ ra hi vọng.

Xem ra ở Hỗn Độn thế giới phiêu đãng thời gian dài, hắn cũng có chút tịch mịch rồi.

- Tốt!

Nhiếp Vân nhìn lại nơi hắn chỉ, quả nhiên thấy một viên cầu lóe sáng. Trong đó tầng tầng điệp điệp, chiếu rọi ra bố cục của cả Thiên Huyền điện.

Thiên Huyền điện so với Tử Hoa động phủ, Bắc Đẩu tinh cung thì lớn hơn nhiều, tựa như một thế giới độc lập, trong đó không gian, thời gian pháp tắc,… đều không bị Hỗn Độn hải dương ảnh hưởng, tự thành nhất thể.

Cắn nát đầu ngón tay, một giọt huyết dịch dung nhập viên cầu, tinh thần của Nhiếp Vân câu thông, chậm rãi luyện hóa.

- Thiên Huyền điện này lại là... Hỗn Độn thần binh đỉnh phong?

Không biết đã qua bao lâu, Nhiếp Vân mở mắt, tắc luỡi không thôi.

Một phen vất vả rốt cục luyện hóa được Thiên Huyền chi tâm, tương đương trực tiếp khống chế Thiên Huyền điện, lúc này mới phát hiện, Thiên Huyền điện này lại là Hỗn Độn thần binh đỉnh phong!

Nếu như là một kiện Hỗn Độn thần binh đỉnh phong tiến công, tuy hắn hưng phấn cũng không cảm giác bao nhiêu kinh ngạc, nhưng đây là phủ đệ... Một tòa phủ đệ tự thành không gian...

Không nói cái khác, chỉ luyện chế tòa phủ đệ này tốn hao tài liệu cùng một cái giá lớn, chỉ sợ liền để cho người tắc luỡi.

- Đó là đương nhiên, vì luyện chế Thiên Huyền điện này, năm đó lão chủ nhân từng góp nhặt Thiên Đạo của mấy vạn Đại Thế Giới, dung nhập trong đó, cho dù Thiên Huyền điện này ở Tà Nguyệt Chí Tôn giới, cũng phải tính đến trước mấy!

Mặt mũi Tiểu Linh tràn đầy kiêu ngạo.

- Thu thập mấy vạn Thiên Đạo của Đại Thế Giới? Thiên Đạo có thể luyện chế binh khí?

- Hỗn Độn hải dương diễn sinh thế giới, vừa ra đời liền hội tụ Tam Thiên Đại Đạo, trong đó hình thành Thiên Đạo, đối với tu luyện giả mà nói, tuyệt đối là vật đại bổ, chẳng những có thể để cho người lĩnh ngộ Đại Đạo khác nhanh hơn, còn có thể luyện chế binh khí, để cho binh khí càng mạnh hơn nữa!

- Cái này...

Nhiếp Vân lần đầu tiên nghe được Thiên Đạo còn có loại tác dụng này, bất quá lập tức giật mình.

Nếu như không phải Thiên Đạo có loại năng lực này, Tu La Vương sẽ không nhiều lần diệt sát Thiên Địa Lục Đạo, lại càng không có chuyện A Dục Vương phái người bắt Thiên Đạo của Cửu Thiên giới.

Xem ra cho dù Thiên Địa Lục Đạo không có Tu La Vương động thủ, phát triển đến cảnh giới nhất định cũng sẽ có người càng mạnh hơn nữa ra tay, đây là quy luật cùng pháp tắc của Hỗn Độn hải dương, không có người có thể vi phạm.

Bất quá, mình đã đột phá Thiên Địa Lục Đạo đến nơi này, về sau Thiên Địa Lục Đạo liền tuyệt đối không cho phép người khác nhúng chàm, bất luận kẻ nào cũng không được!

- Ngươi luyện hóa Thiên Huyền chi tâm, liền là chủ nhân của Tiểu Linh ta, chủ nhân, Phục Nguyên trước kia truy giết ngươi làm sao bây giờ?

Không biết ý nghĩ trong lòng Nhiếp Vân chuyển biến, Tiểu Linh mở miệng, ngón tay điểm về phía trước một cái, không gian phía trước xuất hiện một hình ảnh, Phục Nguyên đang vẻ mặt sốt ruột gào rú, nắm đấm không ngừng vung đánh phong ấn.

------oOo------

Chương 1956: Sử dụng Chúa Tể ấn phù (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ là lực lượng phong ấn thật sự quá mạnh mẽ, cho dù thực lực của hắn cuồng bạo tới cực điểm, cũng không có chút biện pháp nào.

- Phục Nguyên? Nguyên lai thằng này gọi Phục Nguyên!

Trong mắt Nhiếp Vân hiện lên một đạo lãnh ý.

Nếu không phải thời khắc mấu chốt lĩnh ngộ ý nghĩa phá rồi lại lập, chỉ sợ sớm bị thằng này đánh chết rồi!

- Phục Nguyên này là thực lực gì?

- Thực lực của hắn là Kim Giáp Tướng, bất quá hiện tại vận dụng Chúa Tể ấn phù, sức chiến đấu tăng lên mấy chục lần, đã tiếp cận Chúa Tể!

Tiểu Linh nhìn thoáng qua.

- Chúa Tể ấn phù?

- Chúa Tể ấn phù là đồ vật do cường giả Chúa Tể luyện chế, trong đó ẩn chứa lĩnh ngộ của hắn đối với Tam Thiên Đại Đạo, giống như phù lục, một tấm chỉ có thể sử dụng một lần, một khi sử dụng, loại huyền ảo này sẽ lập tức dung nhập thân hình, để cho thực lực người tăng nhiều, đạt tới trình độ tiếp cận Chúa Tể!

- Đương nhiên, chỉ là tiếp cận, cách Chúa Tể chính thức còn xa lắm, dù sao đây chẳng qua là Chúa Tể luyện chế phù lục mà thôi, cũng không phải chính thức lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo!

- Bất quá dù vậy, cũng coi như cực kỳ lợi hại, có Chúa Tể ấn phù, liền tương đương với có át chủ bài cường đại nhất, ngoại trừ Chúa Tể tự mình ra tay, cơ hồ không có người có thể là đối thủ!

Tiểu Linh giải thích.

- Lợi hại như vậy?

Nhiếp Vân vẫn còn có chút nghi vấn:

- Vậy... Hai người đều sử dụng Chúa Tể ấn phù, ai mạnh hơn?

- Nếu như hai người đồng thời sử dụng Chúa Tể ấn phù, lĩnh ngộ

Đại Đạo càng cao cấp, thực lực càng mạnh!

Tiểu Linh nói:

- Mục đích của Chúa Tể ấn phù là giúp ngươi bổ sung Tam Thiên Đại Đạo mà mình lĩnh ngộ chưa đủ, nhưng Đại Đạo chính ngươi lĩnh ngộ thấu triệt, khẳng định vận dụng càng tốt! Cho nên một người dù chỉ lĩnh ngộ một Đại Đạo bài danh Top 10, sau khi sử dụng Chúa Tể ấn phù, sức chiến đấu cũng mạnh hơn người lĩnh ngộ Đại Đạo sau một ngàn!

- Ta cơ hồ lĩnh ngộ toàn bộ Đại Đạo bài danh Top 200, nếu như sử dụng Chúa Tể ấn phù, chẳng phải càng mạnh hơn nữa?

Nghe được Tiểu Linh nói, Nhiếp Vân hưng phấn đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Người khác lĩnh ngộ Đại Đạo, đều từ đơn giản nhất bắt đầu, mà hắn mở đan điền, là từ khó khăn nhất bắt đầu, đan điền bài danh trước hai trăm, ngoại trừ chủ đan điền không có đạt tới hình thái thứ năm, cơ hồ toàn bộ đều đạt đến!

Nói như vậy, nếu như hắn sử dụng Chúa Tể ấn phù, Phục Nguyên kia khẳng định không phải đối thủ!

- Thiên Huyền điện chúng ta có Chúa Tể ấn phù hay không?

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân cố nén hưng phấn trong lòng, nhịn không được hỏi.

- Cường giả Chúa Tể đều không cần Chúa Tể ấn phù, thứ này chỉ có thể cho người còn không có đạt tới viên mãn sử dụng... Cho nên lúc ban đầu lão chủ nhân cũng không luyện chế quá nhiều, tất cả đều để ở bên trong, ngươi xem...

Tiểu Linh chỉ một hẻo lánh của đại điện.

- Không có luyện chế quá nhiều?

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân hơi cảm thấy thất vọng, đi vào nơi

hẻo lánh, mới nhìn thoáng qua, thiếu chút nữa bất tỉnh:

- Sặc, cái này còn gọi là không nhiều? Ngươi không có làm ta sợ chứ...

Chỉ thấy ở nơi hẻo lánh, một đống ấn phù đặt trong đó, có khoảng vài chục tấm.

Nghe được Tiểu Linh giới thiệu, Nhiếp Vân biết Chúa Tể ấn phù trân quý, mỗi một tấm chỉ sợ đều là giá trên trời, một thanh Hỗn Độn thần binh đỉnh phong cũng không đổi được, vốn cho rằng hắn nói không nhiều lắm, chỉ có hai ba tấm, lại không nghĩ rằng nhiều như vậy!

Mấy chục tấm Chúa Tể ấn phù, cho dù một ít thế lực lớn ở Chí Tôn Hỗn Độn giới cũng chưa chắc có!

- Lão chủ nhân là Chúa Tể, thật muốn luyện chế mà nói, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chỉ là hắn làm người quái gở, không thu hạ nhân, cũng không có đệ tử, những cái này chẳng qua là khi đó tiện tay luyện chế vui đùa, cho nên... thực không coi là nhiều!

Tiểu Linh ủy khuất.

- Ách... Như thế!

Nhiếp Vân cười khổ.

Hoàn toàn chính xác, Chúa Tể ấn phù, chỉ cần là cường giả Chúa Tể thì có thể luyện chế, đối với cường giả Chúa Tể mà nói, không tính là trân quý.

Nhưng toàn bộ Tà Nguyệt Hỗn Độn giới tổng cộng chỏ có tám vị Chúa Tể, như vậy so sánh, liền ít đến thương cảm rồi.

Hơn nữa cường giả Chúa Tể không thiếu hụt tài nguyên, vô dục vô cầu, loại ấn phù này không có khả năng luyện chế quá nhiều, cho nên đối với người khác mà nói, thứ này liền cực kỳ trân quý.

- Ta dùng một tấm, chém giết Phục Nguyên này a!

Thò tay lấy ra một tấm ấn phù, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra lửa nóng.

- Tốt!

Tiểu Linh gật đầu.

Hắn là khí linh đi theo Chúa Tể, đối với Chúa Tể ấn phù không có khái niệm quá lớn, nếu như cho người khác biết rõ cách làm của Nhiếp Vân, tuyệt đối sẽ trực tiếp ngăn trở.

Chúa Tể ấn phù, dùng một tấm thiếu một tấm, mỗi một tấm đều có thể cho là át chủ bài bảo vệ tánh mạng, tùy tiện lãng phí như vậy, thật sự quá phá sản.

Kỳ thật cho dù người khác ngăn trở, Nhiếp Vân cũng sẽ cầm một tấm dùng, người khác trùng kích Tam Thiên Đại Đạo viên mãn, có thể không biết bao nhiêu năm, thậm chí chết già cũng làm không được, nhưng đối với hắn mà nói, vài năm mà thôi! Mấy chục tấm Chúa Tể ấn phù này, hoàn toàn đầy đủ.

Đã đầy đủ thì không cần phải tiết kiệm, dùng một quả, cảm thụ lực lượng trong đó thoáng một phát, đừng để lúc nguy hiểm tiến đến lại dùng, luống cuống tay chân.

Cầm lấy ấn phù, thiên phú Võ Đạo sư xoay chuyển, Nhiếp Vân liền hiểu phương pháp sử dụng, bàn tay dùng sức, răng rắc một tiếng, một cổ khí lưu màu xanh lập tức dũng mãnh vào thân hình.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Thân hình của Nhiếp Vân trở nên càng cao lớn hơn, cơ bắp toàn thân gia tăng hoạt tính, một cổ huyền ảo đặc thù dung nhập trong óc.

Như một vòng xoáy, đại biểu viên mãn và lực lượng, cùng Đại Đạo mà hắn lĩnh ngộ dung hợp chung một chỗ, biến thành một vòng tròn cự đại.

- Lực lượng rất mạnh...

Tinh thần khẽ động ở trên vòng tròn, trên người lập tức bộc phát ra lực lượng vô cùng vô tận, cảm thấy ở trước mặt loại lực lượng này, thực lực trước kia giống như con sâu cái kiến, không thể so sánh nổi.

- Có thể mượn nhờ vòng tròn này thừa cơ lĩnh ngộ Đại Đạo khác không?

Cái vòng tròn này, đại biểu Tam Thiên Đại Đạo viên mãn, nếu như có thể thừa cơ lĩnh ngộ Đại Đạo khác, không phải tu luyện sẽ nhanh lên rất nhiều sao?

- Không được...

Tinh thần câu thông trong đó, ý đồ lĩnh ngộ Đại Đạo khác, lại phát hiện như trâu đất xuống biển, không có bất kỳ tin tức.

------oOo------

Chương 1957: Sử dụng Chúa Tể ấn phù (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chủ nhân, lực lượng của Chúa Tể ấn phù chỉ có thể duy trì một ngày, hơn nữa chỉ có thể dùng cho chiến đấu, không thể dùng lĩnh ngộ hoặc đột phá...

Tựa hồ nhìn ra ý nghĩ của hắn, Tiểu Linh nói.

- Chỉ duy trì một ngày? Chỉ dùng cho chiến đấu...

Cảm thụ thoáng một phát, hoàn toàn chính xác, vòng tròn trong đầu đang không ngừng yếu bớt, xem ra một thời gian ngắn về sau, nhất định sẽ trực tiếp tiêu tán, triệt để mất đi tung tích.

Thứ này dù sao không phải là lực lượng của mình, nhất định sẽ có hạn chế.

Về phần không thể dùng đột phá, nếu thời điểm đột phá dùng một tấm thứ này, lực lượng lập tức quán thông, chẳng phải cường giả ngày càng nhiều? Cường giả Chúa Tể cũng sẽ không hiếm như vậy!

- Không cần một ngày, một giờ là đủ rồi!

Trong đầu nghĩ thông suốt, Nhiếp Vân không hề xoắn xuýt, cũng không nghiên cứu nữa, cảm nhận được lực lượng trên người bạo tăng, thét dài một tiếng.

Trước kia gặp được Phục Nguyên chỉ có thể đào tẩu, mà bây giờ, hoàn toàn có thể hành hạ đến chết!

.....

- Đáng giận, đến cùng trốn tới nơi nào...

Bên Nhiếp Vân hưng phấn, bên Phục Nguyên lại cảm giác được phổi sắp nổ tung, giận điên lên.

Mắt thấy sắp giết chết tiểu tử kia, lại đột nhiên đào tẩu, để cho hắn phiền muộn sắp thổ huyết.

- Phục Nguyên, thế nào rồi? Có giết được tiểu tử kia hay không?

Phần phật!

Một thanh âm vang lên, vài bóng người đi nhanh tới.

Phục Nguyên sử dụng Chúa Tể ấn phù, một đường xé rách, phong ấn ở đoạn đường này cũng rách nát không sai biệt lắm, bọn hắn đơn giản liền đi qua.

- Tiểu tử kia đào tẩu rồi, phong ấn bên này ngay cả ta cũng phá không được...

Hai mắt của Phục Nguyên đỏ thẫm, nhìn chằm chằm vào phong ấn trước mắt.

- Ngươi cũng xé không mở? Chẳng lẽ chủ nhân của Thiên Huyền điện này là..

Trong đám người, một lão giả không tiếp tục truy vấn sự tình Nhiếp Vân, mà con mắt phát sáng.

Bây giờ Phục Nguyên sử dụng Chúa Tể ấn phù, ngoại trừ cường giả Chúa Tể, cơ hồ không có đối thủ, cường giả loại này rõ ràng không cách nào xé mở phong ấn, đủ để nói rõ cấp bậc của phong ấn!

- Ân? Không sai, xem ra chúng ta phát tài, bất quá phải giết chết tiểu tử kia đã, mới có thể tiêu trừ tai hoạ ngầm!

Lúc này Phục Nguyên mới kịp phản ứng, con mắt sáng ngời.

Tuy trước kia bọn hắn cảm thấy Thiên Huyền điện lợi hại, tối đa cũng chỉ là Tru Thiên tầng thứ năm đỉnh phong lưu lại, hiện tại Phục Nguyên sử dụng Chúa Tể ấn phù cũng xé không mở, đủ để chứng minh cường đại, chỉ sợ lão chủ nhân nơi này, đã đạt tới Chúa Tể cấp!

Cường giả loại này lưu lại bảo bối, làm sao có thể đơn giản?

Kỳ thật nếu không phải Thiên Huyền lão nhân chết thời gian quá lâu, danh khí biến mất, chỉ sợ vừa nghe đến danh tự bọn hắn liền biết rõ cấp bậc của bảo tàng này rồi.

- Ngươi nói tiểu tử kia làm sao đào tẩu?

Lão giả kia kỳ quái.

Phục Nguyên nói tình cảnh vừa rồi một lần.

- Xem ra hắn đã phá vỡ cửa ải này, bị truyền đi! Nguy rồi, chúng ta phải nắm chặt thời gian tìm được tiểu tử này, nếu không, hắn vô cùng có khả năng lấy đi tất cả bảo bối, thậm chí còn luyện hóa Thiên Huyền điện!

Nghe hắn nói, sắc mặt lão giả trở nên cực kỳ khó coi.

- Luyện hóa Thiên Huyền điện? Nào có dễ dàng như vậy! Bất quá, phải lập tức tìm được hắn là sự thật, nhưng nếu thằng này một mực ẩn giấu, ngay cả ta cũng không có cách nào phá vỡ trận pháp!

Phục Nguyên uể oải.

Sử dụng Chúa Tể ấn phù, thực lực bạo tăng, trong lòng của hắn có loại cảm giác trời đất bao la ta mặc chim bay, nhưng ở chỗ này luân phiên bị nhục, để cho lòng tự tin của hắn có chút cầm lên không nổi.

- Mấy vị đại nhân, ta có một kế sách, không biết các ngươi muốn nghe hay không?

Thời điểm mọi người ở đây cau mày, đột nhiên một thanh âm vang lên, trong đám người một thanh niên đứng ở sau cùng đi ra.

Nếu như Nhiếp Vân ở đây, nhất định có thể nhận ra, đúng là nhi tử của Hữu Tướng, Gia Luật Mạc Hư!

Hắn rõ ràng cùng người của Kim Diệp thương đoàn hỗn chung một chỗ, xem ra Hữu Tướng quả nhiên hợp tác với Kim Diệp thương đoàn rồi.

- Nói!

- Nhiếp Vân này cùng Huyền Quân Đế Quốc Sư Viện Viện quan hệ không tệ, nếu như bắt Sư Viện Viện đến áp chế, không tin hắn không đi ra!

Trong mắt Gia Luật Mạc Hư hiện lên một đạo lãnh ý âm tàn.

Biết rõ Sư Viện Viện đối với hắn không có hứng thú gì, hắn đã không có ý nghĩ yêu thương, chỉ có sát cơ.

- Không tệ! Phá không mở phong ấn, thanh âm lại có thể truyền toàn bộ Thiên Huyền điện! Sư Viện Viện kia ở đâu? Hiện tại ta đi bắt tới!

Con ngươi của Phục Nguyên sáng ngời.

Người của Kim Diệp thương đoàn có thể triệu tập thiên tài 16 nước lại buộc bọn hắn dùng độc dược, đủ thấy tàn nhẫn, bắt lấy con gái của Thừa Tướng áp chế, đối với bọn họ mà nói không đáng kể chút nào.

- Nàng đoán chừng vẫn còn xông cửa, không bằng chộp toàn bộ những người xông cửa kia tới, để cho bọn hắn biết rõ cái giá lớn khi ngỗ nghịch Kim Diệp thương đoàn!

Gia Luật Mạc Hư cười lạnh.

Đối với thiên tài 16 nước hắn không có chút đồng tình, trái lại còn cảm thấy một khi những người này chết rồi, ngày nổi danh của hắn liền đến, trong nội tâm mơ hồ sinh ra một loại hưng phấn tàn nhẫn.

- Rất tốt, tàn nhẫn như vậy, phù hợp khẩu vị của ta!

Phục Nguyên ở đâu không biết hắn tính toán, nhìn thoáng qua, cười lạnh một tiếng, tiến về phía trước một bước, mạnh mẽ bắn ra ngoài.

Ầm ầm!

Rất nhiều cửa khẩu như bị lưỡi dao sắc bén xé rách, lập tức vỡ ra, rất nhiều tài tuấn trước kia đào tẩu, lập tức mất đi trận pháp bảo hộ, hiện ra ở trước mắt bọn hắn.

- Toàn bộ tới cho ta!

Trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn, Phục Nguyên lần nữa trảo một cái, rất nhiều thiên tài ở trước mặt hắn không có sức phản kháng chút nào, đã bị nhốt chặt, cứ thế mà trảo qua.

- Ngươi chính là Sư Viện Viện?

Bắt toàn bộ mọi người đến, con mắt của Phục Nguyên rơi vào trên người Sư Viện Viện.

- Ta là Sư Viện Viện!

Biết rõ đối phương tìm nàng khẳng định không có chuyện tốt, Sư Viện Viện ngược lại có một mặt anh khí, đi tới, không úy kỵ chút nào.

- Phải là tốt rồi!

Ầm ầm!

Thiên Địa sơ khai, Hỗn Độn phân lưu, một bàn tay cực lớn trực tiếp niết nàng ở trong lòng bàn tay.

- Buông Sư Viện Viện ra!

Trong đám người, một thanh niên vọt ra, quát to một tiếng, một thanh trường mâu phá không mà đến.

Phạm Trấn!

Phạm Trấn thân là nhi tử của Trấn Quốc Đại tướng quân, am hiểu binh khí dài, một thanh trường thương ở trên không trung, tựa như điện mang, vỡ ra không gian, khí thế to lớn, từng đạo kình lực tựa như gốc cây già, quay cuồng sôi trào, đâm về phía Phục Nguyên.

------oOo------

Chương 1958: Đánh chết Phục Nguyên

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không biết tự lượng sức mình!

Cong ngón búng ra, trường thương vỡ vụn từng khúc, Phạm Trấn đến nhanh, đi lại càng nhanh hơn, phun ra một ngụm máu tươi, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, tựa như một bãi bùn nhão, vừa nhìn liền biết rõ đã mất nửa cái mạng, chậm trễ cứu chữa, khẳng định không sống nổi.

- Ngươi... Đây là tội gì chứ!

Chứng kiến bộ dạng của Phạm Trấn, Sư Viện Viện lắc đầu, ánh mắt lộ ra khổ sở.

Trước kia nàng chưa bao giờ nhìn Phạm Trấn ở trong mắt, nhưng chẳng biết tại sao trong nháy mắt đối phương xông lên, tiếng lòng phủ đầy bụi không tự chủ được nhúc nhích.

Sư Viện Viện từ nhỏ bắt đầu tu luyện, chưa bao giờ nghĩ tới chuyện nam nữ, đối với Nhiếp Vân cũng chỉ là hiếu kỳ, mà không có cảm tình giữa nam nữ, bây giờ nhìn đến Phạm Trấn tình nguyện vì nàng mà chết, con mắt không tự chủ được hồng nhuận phơn phớt.

- Ngươi bắt ta muốn làm gì? Nói đi, cầu ngươi đừng giết hắn!

Quay đầu nhìn về phía Phục Nguyên, Sư Viện Viện quát.

- Ngươi có thể phối hợp là tốt, loại phế vật này, ta giết hay không giết đều không trọng yếu!

Phục Nguyên nhàn nhạt đáp một câu, ngón tay chỉ tới cổ họng của Sư Viện Viện:

- Nhiếp Vân, ta khuyên ngươi nhanh đi ra, Sư Viện Viện đang ở chỗ này, ta cho ngươi mười tức, nếu như nhìn không thấy người, ngươi chỉ có thể đạt được một cỗ thi thể!

Thanh âm như lôi điện, nổ tung tại nguyên chỗ, không ngừng truyền ra xa xa, dọc theo phong ấn lan tràn ra ngoài.

Sóng âm cực lớn để cho chút ít tài tuấn vừa bị bắt tới sắc mặt khó coi, buồn nôn không thôi.

- Nhiếp Vân, ngươi đừng nghe hắn nói, sau khi ngươi thành công. Chỉ cần giết người này dù báo thù cho ta là được, nếu như hiện tại đi ra, mọi người khẳng định chết chung một chỗ, ngược lại vô dụng...

Lúc này Sư Viện Viện rốt cục minh bạch mục đích của đối phương, khuôn mặt phấn bạch, vội vàng rống lên.

Bằng vào thực lực Tru Thiên cảnh sơ kỳ, dựa theo lẽ thường, tiếng hô của nàng cũng có thể vang vọng một phương Đại Thế Giới, nhưng ở chỗ này lại ngay cả một căn phòng căn lan không hết, thậm chí Phạm Trấn nằm trên mặt đất cũng chỉ thấy nàng dốc sức liều mạng há miệng, lại nghe không được bất kỳ thanh âm gì.

Giống như nàng, bị người phong cấm, truyền lại không xa.

- Không cần uổng phí tâm cơ, thanh âm của ngươi nói căn bản truyền không ra ngoài! Hắn cũng sẽ không nghe được!

Phục Nguyên cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu lên, bắt đầu đếm:

- Một... Hai... Ba...

- Tám... Ha ha, Nhiếp Vân, còn có hai tức, nếu ngươi không ra, nữ nhân này liền hương tiêu ngọc vẫn...

Hai mắt trợn tròn, ngắm nhìn bốn phía, ngón tay của Phục Nguyên bắt đầu tăng lực, máu tươi từ mi tâm nàng chảy ra, tự hồ chỉ cần lực lượng lại tăng thêm một chút, sẽ trực tiếp xuyên phá đầu lâu, bị mất mạng tại chỗ.

- Chín... Mười!

Thanh âm thứ mười chấm dứt, Phục Nguyên đang muốn đánh chết Sư Viện Viện, đột nhiên một thanh âm lười biếng truyền tới.

- Đường đường lão tổ của Kim Diệp thương đoàn, sử dụng Chúa Tể ấn phù, lại dùng một nữ tử uy hiếp ta, có phải có chút xấu hổ hay không...

Theo phương hướng thanh âm nhìn lại, chỉ thấy phía trước mọi người chẳng biết lúc nào xuất hiện một thiếu niên, lơ lửng ở giữa không trung, một bộ lười biếng, giống như căn bản không để lão tổ của Kim Diệp thương đoàn vào mắt.

- Không phải... bảo ngươi đừng đi ra sao...

Chứng kiến thân ảnh của hắn, Sư Viện Viện cắn chặt răng ngà, cũng không biết là cảm động hay sinh khí.

- Ngươi dám ra vậy thì tốt rồi!

Bàn tay ném Sư Viện Viện ra ngoài, Phục Nguyên cười ha ha, ánh mắt như điện.

Hắn bắt Sư Viện Viện chỉ là muốn uy hiếp Nhiếp Vân xuất hiện, hiện tại người xuất hiện, còn muốn giết nàng, vậy thì xấu hổ chết người ta rồi.

- Ta ra tự nhiên là tử kỳ của ngươi...

Nhiếp Vân duỗi lưng, từng bước một đi tới.

- Ngươi cũng sử dụng Chúa Tể ấn phù?

Hắn đi tới, không gian chung quanh tầng tầng vỡ vụn, một cổ lực lượng vô cùng cường đại không cách nào áp chế, Phục Nguyên lập tức minh bạch đối phương có gì dựa vào rồi, khó trách dám ra, nguyên lai hắn cũng sử dụng một tấm Chúa Tể ấn phù!

- Sử dụng Chúa Tể ấn phù thì thế nào? Thực lực của bản thân ngươi kém xa ta, mặc dù sử dụng Chúa Tể ấn phù, cũng không phải đối thủ của ta! Trái lại... Trước kia không sử dụng, nhưng bây giờ lấy ra, nói rõ Thiên Huyền điện này khẳng định còn có Chúa Tể ấn phù lưu lại... Như vậy càng thêm kiên định quyết tâm ta giết ngươi! Chết đi!

Lạnh lùng cười cười, hai mắt như điện, Phục Nguyên đột nhiên gào rú một tiếng, lao đến.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trên không trung tựa như một đạo ảo ảnh, những người khác còn không thấy được đã đi tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Nhiếp Vân...

Trong lòng Sư Viện Viện căng thẳng.

BA~!

Tiếng la còn không có chấm dứt, lập tức chứng kiến Phục Nguyên giống như vải rách bị tát trở về, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, mặt sưng đỏ, năm dấu tay rõ ràng có thể thấy được.

- Cái này... Phục Nguyên dùng Chúa Tể ấn phù bị tát bay trở về?

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Một đám lão tổ của Kim Diệp thương đoàn đều choáng váng.

Vốn bọn hắn chứng kiến Nhiếp Vân xuất hiện, tất cả đều hưng phấn ánh mắt lửa nóng, nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện cục diện này.

- Cái này... Cái này, ta sẽ không nhìn lầm chứ...

Sư Viện Viện liên tục văn vê mắt, sợ nhìn lầm.

Vốn nàng đã tuyệt vọng, nằm mộng cũng không nghĩ đến sẽ có một màn như vậy xuất hiện.

- Đáng giận! Ta muốn ngươi chết!

Từ trên mặt đất giãy dụa đứng lên, cảm nhận được trên mặt nóng rát đau đớn, Phục Nguyên tức sắp nổ tung.

Hắn đường đường cường giả Tru Thiên cảnh đỉnh phong, sau khi sử dụng Chúa Tể ấn phù, có thể nói vô địch dưới Chúa Tể, làm sao sẽ bị đối phương tát bay? Nhất định là lầm rồi!

Lực lượng trên người giống như vỡ đê tràn ra, để cho thân thể của hắn cao ngất thêm một tí, khí tức như cầu vồng, lần nữa lao đến.

BA~!

Lần này hắn xông nhanh, trở về còn nhanh hơn.

Ầm ầm, đầu cắm trên mặt đất.

- Ngươi... Ta cũng luyện hóa Chúa Tể ấn phù, ngươi cũng luyện hóa Chúa Tể ấn phù, ngươi làm sao có thể mạnh hơn nhiều như vậy...

Vừa nhổ đầu ra khỏi mặt đất, liền chứng kiến một bàn chân cự đại rơi vào trên mặt, bị hung hăng dẫm nát dưới chân, động cũng không thể động.

Cái bàn chân này tựa như một Đại Thế Giới trấn áp hắn, lực lượng toàn thân bị giam cầm, không có chút năng lực phản kháng nào.

Tuy cũng luyện hóa Chúa Tể ấn phù, nhưng hắn cảm giác ở trước mặt đối phương giống như hài tử, không có bất kỳ biện pháp nào.

- Vì cái gì ta mạnh hơn ngươi? Bởi vì ta lĩnh ngộ Thiên Đạo bài danh phía trên nhiều hơn ngươi!

------oOo------

Chương 1959: Bảo vật (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khẽ cười một tiếng, dưới chân Nhiếp Vân dùng sức.

Choảng!

Đầu của Phục Nguyên lập tức nổ tung, sử dụng Chúa Tể ấn phù ẩn chứa lực lượng như phong bạo lan tràn.

Thẳng đến sắp chết, hắn cũng không tin một tiểu tử chỉ có Tru Thiên cảnh sơ kỳ, làm sao có thể lĩnh ngộ Thiên Đạo bài danh phía trên nhiều hơn hắn.

- Chết rồi...

- Phục Nguyên chết rồi?

Một màn này rơi vào trong mắt mọi người Kim Diệp thương đoàn, cả đám đều điên rồi.

Vốn bọn hắn cho rằng Phục Nguyên sử dụng Chúa Tể ấn phù đã vô địch dưới Chúa Tể, không còn đối thủ, nằm mộng cũng không nghĩ đến, thiếu niên trước mắt này, nhẹ nhõm liền nghiền áp hắn, tiện tay giết chết!

- Cái này... Không có khả năng!

Chúa Tể ấn phù là căn bản của Kim Diệp thương đoàn bọn hắn, chỉ có một tấm, mạo hiểm sử dụng là muốn đạt được càng nhiều bảo vật nữa, nằm mơ cũng không nghĩ đến hiệu quả gì cũng không có đạt tới, ngược lại người sử dụng tử vong.

- Không có vì cái gì cả, muốn giết người khác, thì phải có chuẩn bị bị người khác giết chết, mạnh được yếu thua, ai thực lực mạnh, người đó có quyền nói chuyện, đây mới là vương đạo!

Ở trong tiếng hừ lạnh, bàn tay của Nhiếp Vân trảo một cái, một lão tổ của Kim Diệp thương đoàn bị nắm qua.

- Thông đạo tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn Vực ở đâu!

Ngón tay điểm một cái, một đạo huyền ảo tiến vào trong óc đối phương, ngay sau đó một đạo tin tức hữu dụng lan tràn ra, tiến vào lòng bàn tay.

- Rất tốt!

Tiêu hóa tin tức, Nhiếp Vân lộ ra mỉm cười.

Quả nhiên là thông đạo tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, chỉ cần xuôi theo lộ tuyến đi về phía trước, dùng không được bao lâu liền có thể đi vào vị diện kia.

- Giữ lại các ngươi không có ý nghĩa gì, có thể đi chết rồi!

Quay đầu, con mắt nhìn về phía mọi người còn lại của Kim Diệp thương đoàn, mấy đạo lực lượng cường đại oanh kích mà đi, những cường giả quát tháo Đại Hiên Hỗn Độn giới này ngay cả phản ứng cũng không kịp, toàn bộ nổ thành thịt nát, hồn phi phách tán, triệt để tử vong.

Những người này dám xếp đặt thiết kế hắn, đối với hắn sinh ra sát cơ, liền không cần phải lưu lại.

Nhổ cỏ không trừ gốc, qua gió xuân lại mọc, không giải quyết tai hoạ ngầm, phiền toái chỉ là mình.

- Ngươi... Ngươi thật là Nhiếp Vân?

Hết thảy kết thúc, tất cả mọi người của Kim Diệp thương đoàn bị đánh chết, lúc này Sư Viện Viện mới kịp phản ứng, dùng sức dụi mắt, không thể tin được mình chứng kiến hết thảy.

Tuy nàng biết Nhiếp Vân không kém, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới lợi hại như vậy!

Một người tiêu diệt toàn bộ Kim Diệp thương đoàn? Hắn... Làm sao làm được.

- Ngươi đứng lên đi!

Không để ý tới mọi người khiếp sợ, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười, ngón tay điểm một cái, một đạo Mộc Sinh chi khí dũng mãnh vào trong cơ thể Phạm Trấn.

Phạm Trấn vốn hấp hối tùy thời sẽ chết, thời gian nháy con mắt liền khôi phục lại, có chút mê hoặc đứng dậy, tựa hồ đến bây giờ còn không có minh bạch chuyện gì xảy ra.

- Tốt rồi, chư vị, các ngươi được cứu trợ, Kim Diệp thương đoàn sẽ không tìm phiền toái nữa, nhanh trở về đi!

Nhẹ nhàng phất một cái, thanh trừ toàn bộ trận pháp mà Kim Diệp thương đoàn lưu lại, một quyền oanh kích, Hỗn Độn khí lưu lập tức

xuất hiện một thông đạo ổn định.

Cuối thông đạo đúng là Đại Hiên Hỗn Độn giới.

Sử dụng Chúa Tể ấn phù, có thể du lịch Hỗn Độn, tuy không thể thuấn di, nhưng có thể ở trong đó mở ra thông đạo, tốc độ nhanh để cho người tức lộn ruột.

- Được cứu rồi...

Những tài tuấn này đều vì bảo tàng mà đến, kết quả bảo tàng không có lấy tới, còn xém chết mất, giờ phút này tất cả đều có loại cảm giác sống sót sau tai nạn, nhìn về phía Nhiếp Vân cả đám tràn đầy cảm kích, đồng loạt đứng dậy, bay về phía thông đạo.

Bọn họ đều biết Nhiếp Vân làm như vậy là hạ lệnh trục khách, tuy trong nội tâm hâm mộ, lại không ghen ghét, nhao nhao ly khai.

Rất nhanh, chỉ còn lại Sư Viện Viện cùng Mã Nhã công chúa.

- Nhiếp Vân, có phải ngươi phải ly khai Đại Hiên Hỗn Độn giới hay không?

Tựa hồ đã biết cái gì, Sư Viện Viện nhìn qua, thần sắc ảm đạm.

- Sau này còn gặp lại!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Ta... Có thể cùng ngươi ly khai hay không?

Nói chuyện không phải Sư Viện Viện, mà là Mã Nhã công chúa.

Không biết vị công chúa này nghĩ cái gì, khẽ cắn chặt cặp môi đỏ mọng, mặt mũi tràn đầy do dự.

- Không cần, ta không quen dẫn người, dẫn người cũng phiền toái, các ngươi đi thôi. Gặp mặt là hữu duyên, hai kiện Hỗn Độn thần binh thượng phẩm này, tiễn đưa các ngươi làm lễ vật. Mời trở về đi!

Hắn cũng không hy vọng mang người nào, cho dù Sư Viện Viện, Mã Nhã công chúa đều là cường giả Tru Thiên cảnh, nhưng đối với thế giới càng cao mà nói, vẫn quá yếu.

Bàn tay nhẹ nhàng vung lên, một đạo thanh phong ôn hòa thổi qua, trong tay hai người nhiều ra một kiện Hỗn Độn thần binh thượng phẩm.

Đây là lúc Nhiếp Vân xông cửa đạt được, vốn cảm thấy cực kỳ trân quý, nhưng sau khi luyện hóa Thiên Huyền điện, liền có chút chướng mắt, tuy hai người này một đường không cho hắn quá nhiều trợ giúp, nhưng gặp nhau tức là duyên, tặng đồ vật đại biểu duyên sinh duyên diệt, duyên phận đã hết, không cần phải dây dưa nữa.

Duyên phận, khó có thể kể ra, tương tự Nhân Quả của Phật gia nói, nếu như không chặt đứt tia duyên phận này, đối với về sau tu hành sẽ có ràng buộc.

Tặng thần binh, Nhiếp Vân cảm thấy linh hồn càng thêm sạch sẽ, thuần khiết, tuy thực lực không có bất kỳ tăng trưởng, lại càng thêm thông thấu, nhận thức đối với vũ trụ cùng Hỗn Độn hải dương càng thêm rõ ràng.

- Chúng ta...

Sư Viện Viện cùng Mã Nhã công chúa còn muốn nói điều gì, Nhiếp Vân lần nữa phất tay.

Hai người lập tức bị một trận gió lốc bao khỏa, dọc theo thông đạo bay đi, thời gian nháy con mắt liền rơi vào Đại Hiên Hỗn Độn giới.

- Tốt rồi, nên lấy Thiên Huyền điện đi rồi!

Đưa tất cả mọi người đi, nhẹ nhàng khẽ động, Nhiếp Vân nhảy ra Băng Phách Hồn Yên, nhìn cung điện cực lớn trước mắt, mỉm cười.

Ầm ầm!

Cung điện đung đưa, thời gian nháy con mắt liền thu nhỏ lại, hóa thành một đạo quang mang chui vào thân thể hắn.

Hỗn Độn hải dương ở chung quanh bởi vì cung điện thu nhỏ lại mà bắt đầu kích động, ở nguyên chỗ tạo thành một hắc động thật lớn, vô số Hỗn Độn khí lưu giống như triều tịch kích động, nếu như lúc này có cường giả Tru Thiên cảnh đi ngang qua, tuyệt đối sẽ bị triều tịch chèn chết, không lưu một tia dấu vết.

Thiên Huyền điện thật sự quá mạnh mẽ, mặc dù bản thân Hỗn Độn hải dương, cũng không thể không thừa nhận sự hiện hữu của nó, đột nhiên bị lấy đi, dẫn phát Hỗn Độn triều tịch, chỉ sợ không có vạn năm là rất khó triệt để bình phục.

------oOo------

Chương 1960: Bảo vật (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đi!

Thân thể khẽ động, Cổ Long Chu xuất hiện lần nữa, đứng ở trên bong thuyền.

Oanh… một tiếng, phá vỡ hải dương, dựa theo phương hướng đặc thù nhanh chóng xông về trước đi.

Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cách nơi này cực kỳ xa, nếu như dựa theo tốc độ phi hành của hắn trước kia, không có vài chục năm là khó có thể đến, hiện tại thừa dịp lực lượng của Chúa Tể ấn phù không có triệt để biến mất, trực tiếp mở thông đạo đi qua, hoàn toàn có thể tiết kiệm vài chục năm này.

Hô!

Mấy chục cái hô hấp sau, không biết phi hành bao xa, một thế giới cự đại chậm rãi xuất hiện ở trước mặt.

Còn không có tiến vào trong đó, liền cảm thấy một cổ áp lực khổng lồ đánh úp lại, mặc dù sử dụng Chúa Tể ấn phù, cũng cảm thấy tim đập nhanh.

- Chủ nhân, đây là lực uy hiếp của Thiên Đạo Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, ngươi vẫn là chờ lực lượng của Chúa Tể ấn phù hoàn toàn tán dật lại vào, bằng không thì nhất định sẽ bị Thiên Đạo phát hiện, nếu như bị coi là người xâm nhập, vậy thì phiền toái!

Tinh thần khẽ động, Tiểu Linh đột ngột xuất hiện ở trên Cổ Long Chu, thanh âm vang lên.

Tiểu Linh là Thiên Huyền lão nhân luyện chế, đối với Tà Nguyệt Chí Tôn Vực biết cực kỳ rõ ràng, để cho hắn đi ra giới thiệu kinh nghiệm, có thể miễn trừ không ít phiền toái.

- Ân! Vừa vặn ta thừa dịp này nghiên cứu Thiên Huyền điện thoáng một phát, nhìn xem Thiên Huyền lão nhân đến cùng để lại cái gì!

Thực lực của hắn bây giờ, năng lực khống chế Chúa Tể ấn phù cực yếu, không cách nào khống chế lực lượng không ngừng tán dật, tùy tiện nhảy vào Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, nhất định sẽ khiến người khác kiêng kị, dẫn xuất không ít phiền toái, như vậy còn không bằng trước đợi ở bên ngoài, chờ lực lượng triệt để tiêu tán lại đi vào.

Trước kia bởi vì sốt ruột tìm kiếm Chí Tôn vực, không nhìn kỹ Thiên Huyền điện đến cùng lưu lại cái gì, vừa vặn thừa dịp này nhìn xem.

Thân thể nhoáng một cái, cổ thuyền biến mất, Thiên Huyền điện biến thành một hạt bụi không có ý nghĩa trong Hỗn Độn, hắn xuất hiện ở trong đại điện nguy nga.

- Chủ nhân, đây là Tàng Binh khố của Thiên Huyền điện! Bên trong chứa binh khí, tuy lão chủ nhân không dùng đến, nhưng là hắn nhiều năm sưu tập đoạt được, đủ để khiếp sợ Chư Thiên!

Biết rõ ý nghĩ của hắn, Tiểu Linh ở phía trước dẫn đường, thời gian qua một lát, đi vào một đại điện rộng rãi.

Cái cung điện này đơn thuần diện tích mà nói, so với toàn bộ Bắc Đẩu tinh cung cũng phải lớn hơn, tựa như một thế giới, bình nguyên, sơn mạch, dòng sông... Nếu không phải vừa rồi Tiểu Linh đẩy cửa ra, cho hắn biết tình huống trong điện, rất khó tưởng tượng, đây chỉ là cung điện bình thường trong Thiên Huyền điện.

Đại điện trống không, Nhiếp Vân vừa tiến vào trong đó, con mắt lập tức bị đài cao đứng sừng sững ở trên sơn mạch hấp dẫn.

Thân thể tung một cái, một người một linh đi vào trên đài cao.

Đài cao kiến trúc xảo diệu, linh khí cả đại điện hội tụ chung một chỗ, ở chỗ giữa nhất có ba khung binh khí, phía trên chỉ có ba kiện binh khí.

- Tàng Binh khố... Chỉ có ba kiện?

Nhiếp Vân quay đầu nhìn một vòng, phát hiện toàn bộ đại điện chỉ có ba kiện binh khí này, nhịn không được hỏi.

Thiên Huyền lão nhân bất kể nói thế nào cũng là cường giả Chúa Tể, sao Tàng Binh khố lớn như vậy chỉ để vào ba kiện binh khí?

Cái này không khỏi quá keo kiệt đi.

- Binh khí quý tinh bất quý đa! Cho dù có hàng tỉ kiện, không có một kiện có thể dùng, đối với ngươi mà nói cũng là phế vật!

Tiểu Linh nói.

- Cũng phải!

Nhiếp Vân gật đầu.

Hoàn toàn chính xác, nếu như bàn về gia thế mà nói, hắn thân là Thiên Địa Lục Đạo đệ nhất cường giả, của cải không ít, muốn binh khí, đừng nói hơn vạn kiện, cho dù mười vạn kiện, trăm vạn kiện, ngàn vạn kiện cũng có thể đơn giản lấy ra!

Nhưng những binh khí này tối đa chỉ là Linh Khí, Tiên khí, đối với

hắn đã không có bất cứ tác dụng gì.

Không nói những thứ này, mặc dù Thự Quang Kiếm mạnh nhất của hắn, trên cơ sở thực lực lúc trước dùng, không có vấn đề gì, nhưng một khi sử dụng Chúa Tể ấn phù, liền vô dụng, ngay cả da cũng trảm không rách, tiện tay có thể bẻ gẫy? Sẽ có bao nhiêu tác dụng?

- Ba thanh kiếm này, là binh khí lúc trước lão chủ nhân dùng qua, từng dùng chúng rong ruổi Thiên Địa, xông ra uy danh hiển hách!

Tiểu Linh tiến về phía trước một bước, đi tới trước một giá đỡ.

- Chuôi kiếm này gọi Tri Thu, là lúc lão chủ nhân không có đạt tới Chúa Tể cảnh dùng qua, Hỗn Độn thần binh đỉnh phong, một kiếm phiêu linh, lạc diệp tri thu, vừa mỏng vừa nhanh, giết người vô hình, năm đó lão chủ nhân cực kỳ ưa thích!

- Chuôi trường thương ái này gọi Bá Lưu, là lão chủ nhân vừa mới tấn cấp Chúa Tể cảnh dùng, cấp bậc ta không biết, chỉ biết là Hỗn Độn thần binh đỉnh phong gặp gỡ cũng sụp đổ! Binh khí hệ sức mạnh thuần khiết, một thương đâm ra, Quỷ Thần khó ngăn cản!

- Cái tháp này gọi Tỏa Hồn, là binh khí lão chủ nhân đắc ý nhất, bất quá, lại không sử dụng qua, Tru Thiên đỉnh phong ngũ trọng bị bao phủ ở trong đó, cũng bị khóa hồn phách, sống không bằng chết! Là pháp bảo tiến công linh hồn!

Bàn tay chỉ, giới thiệu ba bảo vật ở trên kệ, Tiểu Linh mục quang thiểm thước, sắc mặt hưng phấn.

- Những binh khí này, mỗi một chuôi đều vang vọng Chư Thiên, uy lực vô cùng, căn cứ ý tứ của lão chủ nhân, trước khi thực lực của ngươi không có đạt tới, tốt nhất không nên đơn giản sử dụng, để tránh rước lấy họa sát thân!

Tiểu Linh tiếp tục nói.

Mạnh được yếu thua là cách sinh tồn cơ bản nhất của cả Hỗn Độn hải dương, không có thực lực tuyệt đối, lấy ra thần binh vượt qua phạm vi năng lực, nhất định sẽ lọt vào người khác ngấp nghé, sinh

tử không khỏi mình khống chế.

- Bất quá, trước tiên chủ nhân có thể luyện hóa ba kiện binh khí này, một khi xuất hiện nguy hiểm, cũng có thể sử dụng, chỉ cần diệt sát toàn bộ đối thủ, không lưu hậu hoạn là được!

Có thể trở thành Chúa Tể, không ai không là người sát phạt quyết đoán, chỉ sợ vị Thiên Huyền lão nhân này giết người còn nhiều hơn Nhiếp Vân, chính bởi vì như thế, ở Tiểu Linh xem ra, sát nhân không coi vào đâu, chỉ cần giết tất cả người biết, bất luận binh khí gì đều có thể sử dụng.

- Không sai! Trước luyện hóa, một khi xuất hiện nguy hiểm có thể trực tiếp sử dụng!

Nhiếp Vân gật đầu, đi tới trước mặt ba kiện binh khí, thân thể nhoáng một cái, Nhất Khí Hóa Tam Thanh biến thành ba bóng người.

- Ba phân thân? Hơn nữa thực lực giống như đúc? Cái này...

Chứng kiến động tác của Nhiếp Vân, Tiểu Linh sững sờ.

------oOo------

Chương 1961: Di Tĩnh phục sinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rất hiển nhiên, Nhất Khí Hóa Tam Thanh này ngay cả nó cũng chưa thấy qua.

- Đây là một tuyệt kỹ của ta, có thể trong nháy mắt phân ra ba phân thân...

Nhiếp Vân giải thích.

- Phân ra ba phân thân, hơn nữa thực lực giống như, nhìn không ra bản tôn hay phân thân... Loại pháp quyết này, mặc dù ở Tà Nguyệt

Chí Tôn Vực, cũng tuyệt đối được cho hàng đầu rồi!

Con mắt của Tiểu Linh bắn ra hào quang.

Tân chủ nhân trước mắt này, tuy thực lực kém xa lão chủ nhân năm đó, nhưng chẳng biết tại sao, nó thủy chung cảm thấy không tầm thường, thật giống như Cự Long ở trong hồ nước, thẳng đến một ngày, nhất định có thể bay lên thăng thiên, tản mát ra hào quang cùng huy hoàng.

Nhiếp Vân không có nói tiếp, ba phân thân luyện hóa ba thần binh.

Hiệu quả của Chúa Tể ấn phù còn không có chấm dứt, luyện hóa vô cùng đơn giản, rất nhanh ba kiện binh khí liền dung nhập thân hình, trở thành binh khí của hắn.

- Hỗn Độn thần binh đỉnh phong. Thật đáng sợ...

Cánh tay đưa ra, Tri Thu kiếm giống như gió nhẹ vạch tới, không gian trước mặt như giấy mỏng xé mở. Nghe không được chút thanh âm, không tận mắt thấy căn bản không thể tưởng được trong gió nhẹ mang theo ý tiêu sát hẳn phải chết.

Tiện tay vạch phá không gian, mà không có chút thanh âm, triệt để luyện hóa Hỗn Độn thần binh đỉnh phong để cho thực lực của hắn tăng lên đâu chỉ nhỏ tí tẹo. Hiện tại mặc dù cường gả Tru Thiên cảnh hậu kỳ bình thường cũng có thể chiến một trận, thậm chí đánh chết.

Còn lại hai kiện binh khí Bá Lưu, Tỏa Hồn cũng thử một chút, không hổ là cường giả Chúa Tể lưu lại bảo vật, uy lực vô cùng, Tam đại phân thân đồng thời thi triển ba kiện binh khí, thậm chí cường giả Tru Thiên cảnh đỉnh phong cũng có thể chiến một trận!

Đương nhiên, tối đa chỉ là Tru Thiên cảnh đỉnh phong đệ nhất trọng Thiết Giáp, cường thịnh hơn nữa, đối phương chỉ bằng vào lĩnh ngộ Đại Đạo, liền có thể nhẹ nhõm nghiền áp hắn.

- Lão chủ nhân còn để lại một ít tài nguyên tài liệu, là lúc trước sưu tập, một mực không có dùng, ngươi xem đối với ngươi hữu dụng

hay không?

Thấy Nhiếp Vân luyện hóa binh khí xong, Tiểu Linh mang theo hắn đi vào một đại điện khác.

Vừa tiến vào trong đó, Nhiếp Vân mắt sáng rực lên.

Trước kia hắn rất ít đúc luyện binh khí, từ khi đạt được thiên phú Luyện Bảo sư, mới bắt đầu nghiên cứu, ở Thiên Địa Lục Đạo ba vạn năm, thiên phú này sớm đã đạt tới đệ ngũ trọng viên mãn, nếu không phải như vậy, cũng không có khả năng chế tạo Thự Quang Kiếm lợi hại như thế.

Kỹ nghệ luyện bảo tăng lên, ánh mắt kiến thức cũng trở nên cực kỳ tinh chuẩn.

Thiên Huyền lão nhân lưu lại tài nguyên khoáng sản, bảo quang thiểm thước, chiếu rọi con mắt, xem xét liền biết rõ tất cả đều là quáng thạch hiếm thấy, Thiên Địa Lục Đạo thậm chí vô số Hỗn Độn thế giới cũng khó tìm kiếm.

- Quả nhiên có linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch...

Rất nhanh, Nhiếp Vân bị một khoáng thạch hấp dẫn.

Lúc trước hắn bái kiến linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch, tự nhiên biết rõ danh xưng của tảng đá kia.

Cái tảng đá này không có giống như Tuyết Tĩnh Nhi, biến thành hình người, cũng không có nghĩa là cấp bậc thấp, mà là bị người dùng đại thủ pháp phong ấn, mặc dù như thế, vẫn mang theo một cổ linh hồn trùng kích đậm đặc, làm cho tâm thần người kích động.

- Đây thật là linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch, trước kia thuế biến thành hình người đào tẩu, bị ta bắt trở lại xóa đi linh hồn lạc ấn... Cũng chính bởi vì lần biến cố này, bị người của Kim Diệp thương đoàn phát hiện huyền bí của Thiên Huyền điện!

Tiểu Linh nói.

- Ngươi xóa đi linh hồn lạc ấn của nó? Vậy thực lực của ngươi...

Nhiếp Vân sững sờ.

Hỗn Độn Vương Thạch này có thể biến nãi nãi của Sư Viện Viện thành bộ dáng kia, đủ nói rõ uy lực, đồ vật cường đại như vậy bị hắn tiện tay gạt đi lạc ấn linh hồn, Tiểu Linh này mặc dù chỉ là khí linh của Thiên Huyền điện, nhưng trình độ đáng sợ tuyệt đối không giống bình thường.

- Tru Thiên đỉnh phong ngũ trọng bình thường, nên không phải là đối thủ của ta!

Tiểu Linh thản nhiên nói.

- Lợi hại!

Nhiếp Vân tán dương một tiếng, trong đầu có một đạo điện quang hiện lên, nhớ tới một sự kiện, cố nén kích động hỏi:

- Người thiêu đốt linh hồn, hồn phi phách tán, dùng linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch, có thể để cho hắn phục sinh hay không?

- Để cho người hồn phi phách tán phục sinh?

Tiểu Linh sững sờ:

- Điều này cần xem thực lực của đối phương, nếu như đối phương khi còn sống có thực lực Tru Thiên cảnh đỉnh phong, bằng vào năng lực của ngươi bây giờ khẳng định không cách nào hoàn thành, nếu như chỉ là Tiên Quân cảnh bình thường, lại có thể thực hiện!

- Có thể?

Nhiếp Vân thoáng một phát nhảy lên, có chút thất thố.

Nếu như có thể mà nói, há không có nghĩa là, bọn người Khâu Thánh Tôn Giả, Tu Du Tẩu, Di Tĩnh đều có thể phục sinh?

- Có thể, bất quá một viên Hỗn Độn Vương Thạch, chỉ có thể phục sinh một người, nếu như không phải người thân nhất, tốt nhất đừng có dùng, được không bù mất!

Tiểu Linh vội nói.

Linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch, có thể làm cho cường giả Chúa Tể trân tàng, Kim Diệp thương đoàn điên cuồng, đủ thấy trình độ trân quý, một viên chỉ có thể phục sinh một người, không phải chí thân ai có thể làm như vậy?

- Vậy... linh hồn hóa thân Thiên Đạo có thể phục sinh không?

Nhiếp Vân run rẩy.

- Hóa thân Thiên Đạo không phải tử vong, cũng không phải hồn phi phách tán, là chuyển hóa thành một loại hình thức khác, không cách nào sử dụng linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch phục sinh, nhưng chỉ cần thực lực đạt tới Chúa Tể cảnh, hoàn toàn có tách cỗ ý thức này ra khỏi Thiên Đạo, sau đó cải tạo hình người!

Tiểu Linh suy nghĩ một chút, giải thích.

- Chúa Tể có thể tách ý thức ra khỏi Thiên Đạo?

- Ân, Chúa Tể tu luyện Tam Thiên Đại Đạo viên mãn, tróc bong Thiên Đạo vô cùng đơn giản, năm đó lão chủ nhân là lấy rất nhiều Thiên Đạo mới luyện hóa ta thành hình...

Mặt mũi Tiểu Linh tràn đầy kiêu ngạo.

- Thì ra là thế... Nguyệt Nhi được cứu rồi...

Nhiếp Vân siết chặt nắm đấm.

Tốn sức vất vả rời Lục Đạo nghĩ biện pháp tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, chính là vì tìm kiếm phương pháp giải cứu Đạm Đài Lăng Nguyệt, không nghĩ tới Tiểu Linh đã cho đáp án chuẩn xác.

- Chúa Tể cảnh... Ta nhất định phải mau chóng đạt tới!

Trong nội tâm âm thầm hạ thệ ngôn, dứt bỏ cảm xúc mặt trái, Nhiếp Vân lần nữa khôi phục lại bình tĩnh, nhìn linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch trước mắt:

- Vương Thạch này, ta trước sử dụng!

- Muốn sử dụng linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch, phải có đủ thực lực, hoàn toàn khống chế Linh Hồn Đại Đạo...

Tiểu Linh sững sờ.

------oOo------

Chương 1962: Tà Nguyệt Chí Tôn Vực (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không có trả lời hắn kỳ quái, thân thể khẽ động, tay Nhiếp Vân khẽ vẫy, trước mặt xuất hiện một đạo Linh Hồn Trường Hà, nhẹ nhàng trảo một cái, niết Vương Thạch ở trong lòng bàn tay.

- Vẫn là trước phục sinh Di Tĩnh!

Di Tĩnh đối với hắn có tình có nghĩa, trước sau hai lần vì hắn mà chết, vốn cho là ở Linh giới có thể có phương pháp cứu chữa sống, lại thủy chung không có thành công, hiện tại biết rõ linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch có thể cứu sống người, cái thứ nhất nghĩ đến đúng là nữ hài tính cách dã man, lại trọng tình trọng nghĩa này.

Về phần những người khác... Tà Nguyệt Chí Tôn Vực chắc hẳn có thể tìm được càng nhiều Hồn thạch nữa, dù khó tìm kiếm, lại nguy hiểm, cũng không chối từ.

Trong lòng có mục tiêu, Nhiếp Vân điều chỉnh trạng thái một hồi, trong óc không linh, thiên phú Linh Hồn Sư vận chuyển, Linh Hồn Trường Hà xuất hiện lần nữa.

Làm sao phục sinh người hồn phi phách tán, sau khi tu luyện thiên

phú Linh Hồn sư tới hình thái thứ năm, hắn đã hoàn toàn minh bạch, trong miệng quát nhẹ ngôn ngữ Hồn Tộc kỳ quái, Linh Hồn Trường Hà ở trên bầu trời chậm rãi chấn động.

- Ta là Linh Hồn Chi Chủ vĩ đại nhất, mệnh lệnh Di Tĩnh yên lặng ở trong Linh Hồn Trường Hà, một lần nữa tạo thành hồn phách, Niết Bàn trọng sinh...

Ầm ầm!

Nương theo thanh âm của hắn to rõ vang lên, Linh Hồn Trường Hà càng chấn động càng lợi hại, một cổ khí lưu vô hình chậm rãi hội tụ, dần dần hình thành một bóng người xinh đẹp.

Bóng người từ hư ảo, dần dần trở nên ngưng thực, mà linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch thì dần dần nhỏ đi, giống như Nhiếp Vân làm vậy đang không ngừng tiêu hao lực lượng đặc thù trong khoáng thạch.

Rất nhanh, khoáng thạch hóa thành một đoàn khói bụi triệt để biến mất, bóng người hư ảo cũng triệt để trở nên ngưng thực, làn da bóng loáng, ngọc phong đứng vững... ở trên không trung chấn động, rơi xuống.

- Ta đây là ở đâu?

Bóng người kia không mảnh vải che thân, hoàn mỹ như hài nhi.

Di Tĩnh phục sinh!

- Di Tĩnh!

Tay khẽ vẫy, một bộ y phục xuất hiện ở trên người nữ hài, Nhiếp Vân thả người đi vào nàng trước mặt, trong nội tâm kích động.

- Nhiếp Vân? Ngươi... ta sống lại?

Di Tĩnh vốn sững sờ, lập tức từng màn trước lúc tử vong chảy xuôi trong đầu, liền hiểu được.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Đa tạ!

Tuy không biết phục sinh hao tốn cái giá lớn như thế nào, nhưng Di Tĩnh biết rõ, khẳng định xa xỉ, tràn đầy cảm kích.

- Ta nên cảm tạ ngươi, nếu như không phải ngươi, ta đã sớm chết rồi!

Khẽ cười một tiếng, ôm nữ hài vào trong ngực.

Hắn và ca ca của nàng là đối đầu, nữ nhân này lại hai lần cứu mình, phần chân tình này, sớm đã cắm rễ ở trong nội tâm, không cách nào xóa đi.

- Thực lực ngươi bây giờ quá yếu, đây là một ít tài nguyên tu luyện cần có, tranh thủ sớm ngày đột phá, đạt tới Tru Thiên cảnh!

Nhẹ nhàng phất một cái, trước mặt nữ hài xuất hiện một đống tài nguyên, Nhiếp Vân cười nói.

Trước khi Di Tĩnh chết, chỉ là Đoạt Thiên Tạo Hóa đệ lục trọng, cách Tru Thiên cảnh hiện tại chênh lệch thật sự nhiều lắm, bằng vào thực lực của Nhiếp Vân, có thể lần nữa chế tạo cho nàng một bộ thân thể, thừa nhận lực lượng càng mạnh hơn nữa, trực tiếp biến thành cao thủ Tru Thiên cảnh, nhưng hắn không muốn làm như vậy.

Thứ nhất, luyện chế thân thể khẳng định không linh hoạt bằng bản thể! Thứ hai, luyện chế thân thể tương đương giam cầm tu vi, trừ khi luyện chế lại, nếu không rất khó có đột phá! Lại nói, hiện tại cảnh giới linh hồn của nàng quá yếu, mặc dù cho một thân thể cường hãn cũng không cách nào khống chế.

- Tru Thiên cảnh?

Di Tĩnh không hiểu ra sao.

- Ngươi lập tức sẽ biết...

Ngón tay điểm một cái, một tia trí nhớ từ ngón tay của Nhiếp Vân tiến vào trong óc đối phương.

Loại phương pháp truyền tống trí nhớ này yêu cầu linh hồn người truyền tống cực kỳ cao. Hơn nữa cần đối phương cực kỳ tín nhiệm hắn mới có thể hoàn thành.

Hai điều kiện này đều có đủ, Nhiếp Vân thời gian nháy con mắt liền đưa tới tất cả trí nhớ sau khi Di Tĩnh chết.

- Tru Thiên cảnh... Nguyên lai ngươi đã trải qua nhiều như vậy...

Thì thào tự nói, Di Tĩnh nhìn về phía Nhiếp Vân, trong đôi mắt đẹp mang theo kính sợ cùng sùng bái.

Nàng sớm biết thiếu niên trước mắt này bất phàm, hi vọng hắn là đại anh hùng đỉnh thiên lập địa, lại không nghĩ rằng, hắn chẳng những là anh hùng, còn vượt ra nàng tưởng tượng.

- Yên tâm đi, ta sẽ không kéo chân sau của ngươi...

Nghĩ đến người trong lòng thành tựu như thế, Di Tĩnh gật đầu, trong nội tâm âm thầm thề.

Tính cách nàng ham chơi, khó có thể quyết tâm tu luyện, chính bởi vì như thế, Di Hoa đối với nàng không thể làm gì, mà bây giờ, vì đuổi theo bước chân người trong lòng, nàng tình nguyện cố gắng tu luyện.

Thấy bộ dáng rất nghiêm túc của nàng, Nhiếp Vân nở nụ cười.

Nàng phục sinh lần nữa, Nhiếp Vân hoàn thành một tâm nguyện trong lòng, nhẹ nhàng thở ra, cùng Tiểu Linh lần nữa vòng vo vài vòng ở trong Thiên Huyền điện.

Thiên Huyền lão nhân cho rằng cường giả chính thức dựa vào là bản thân, cho nên Thiên Huyền điện không có lưu lại quá nhiều bảo

vật.

Dù vậy, Nhiếp Vân cũng cảm thấy rất thỏa mãn, đi dạo xong cả Thiên Huyền điện, lợi dụng tài nguyên khoáng sản luyện chế Cổ Long Chu cùng Thự Quang Kiếm lại lần nữa, thẳng đến cả hai đạt tới thượng phẩm Hỗn Độn thần binh đỉnh phong, lúc này mới dừng tay.

Lúc này thời gian cũng đi qua vài ngày, lực lượng của Chúa Tể ấn phù biến mất từ lâu, một người một kiếm, lặng yên không một tiếng động tiến nhập Tà Nguyệt Chí Tôn Vực.

.....

Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, Đại Mạc thành.

Hai thanh niên đi ở trên đường phố, nhìn dòng người chen chúc trước mắt.

- Ca ca, Tà Nguyệt Chí Tôn Vực thật lợi hại a! Người bình thường nhất rõ ràng đều là Xích Thiên cảnh... Tru Thiên cảnh sơ kỳ ở chỗ này chỉ là kế cuối?

Nhiếp Đồng trừng lớn hai mắt.

Hắn đã thuận lợi xuất quan, thành công đột phá bình cảnh đạt tới Tru Thiên cảnh sơ kỳ.

Vốn tưởng rằng loại thực lực này, ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực ít nhất có thể ở trình độ trung bình, kết quả lại bất đắc dĩ phát hiện, ở thế giới này, Tru Thiên cảnh sơ kỳ chỉ là kế cuối, chỉ có đạt tới đỉnh phong mới tính toán chân chính có địa vị.

So sánh với nơi đây, trước kia Thiên Địa Lục Đạo, thậm chí Đại Hiên Hỗn Độn giới, đều giống như thâm sơn cùng cốc.

- Thực lực cường thì thôi, mấu chốt là không gian áp bách ở nơi này không khỏi quá lớn a, đừng nói thực lực, tinh thần của ta chỉ có thể lan tràn phương viên hơn 100m...

------oOo------

Chương 1963: Tà Nguyệt Chí Tôn Vực (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lực áp bách không gian của thế giới này thật sự quá lớn, đừng nói Nhiếp Đồng vừa mới đột phá, ngay cả Nhiếp Vân, ở chỗ này cũng không thể phi hành, linh hồn ly khai thân thể, tối đa lan tràn phương viên vài trăm mét, lại xa liền bất lực rồi.

Loại tình huống này ở lúc vừa tới quả thực làm hắn hoảng sợ, qua vài ngày mới tính toán thích ứng được.

- Hai vị thiếu gia, ở chỗ này, chỉ có thực lực Tru Thiên đỉnh phong, hơn nữa đạt được tư cách Tà Nguyệt tướng sĩ mới có thể phi hành, nếu không chỉ có thể đi bộ!

Hiện tại Tiểu Linh hóa thành hạ nhân của bọn hắn, hai người thì giả dạng thành thiếu gia đi ra du ngoạn.

- Tà Nguyệt tướng sĩ? Đó là cái gì?

- Tà Nguyệt tướng sĩ là một đám người đặc thù của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, chỉ có thực lực Tru Thiên cảnh đỉnh phong mới có thể khảo hạch, xác xuất thành công cực thấp, một khi thành công, vô luận thân phận địa vị đều có tăng lên thật lớn! Tỷ như ở khách sạn, có thể hưởng thụ giá ưu đãi, một ít vật phẩm trân quý, cũng có thể sớm đạt được tư cách mua sắm... thân phận này có chút tương tự quý tộc ở Đại Hiên Hỗn Độn giới!

Tiểu Linh nghe Nhiếp Vân giới thiệu qua Đại Hiên Hỗn Độn giới, đối với sự tình quý tộc cũng có chỗ hiểu rõ.

- Thì ra là thế... Tru Thiên cảnh đỉnh phong... Ai, chúng ta còn không có tư cách khảo hạch!

Nhiếp Vân một hồi phiền muộn.

Đạt tới Tru Thiên cảnh đỉnh phong mới có thể khảo hạch, hiện tại hắn chỉ là Tru Thiên cảnh sơ kỳ, mặc dù muốn khảo hạch cũng không có tư cách.

- Kỳ thật cũng không phải đạt tới Tru Thiên cảnh đỉnh phong, mà là có được thực lực Tru Thiên cảnh đỉnh phong! Bất quá, hiện tại chủ nhân hoàn toàn chính xác không thể khảo hạch, dùng tiềm lực của ngươi, ít nhất phải đạt tới Tru Thiên cảnh trung kỳ mới được!

Tiểu Linh đối với tình huống của Nhiếp Vân rõ như lòng bàn tay, biết rõ hắn lĩnh ngộ Đại Đạo gần phía trước, có được năng lực vượt cấp khiêu chiến, mặc dù như vậy, Tru Thiên cảnh sơ kỳ tối đa có thể chiến đấu với hậu kỳ, cách đỉnh phong còn có một khoảng cách rất lớn.

Thật muốn khảo hạch, ít nhất phải đạt tới Tru Thiên cảnh trung kỳ.

- Đừng nghĩ khảo hạch nữa, vẫn là nghĩ biện pháp kiếm ít tiền a, ngay cả một xu cũng không có, đã vài ngày chưa ăn cơm rồi...

Nhiếp Vân cười khổ.

Đi vào Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, hắn mới phát hiện, tiền trước kia căn bản vô dụng, tiền thế giới này giao dịch là một loại Tà Nguyệt tệ, ẩn chứa khí tức đặc thù của thế giới này, không cách nào chế tạo cùng bắt chước.

Năm đó Thiên Huyền lão nhân còn sống, dùng cũng không phải cái này, cho nên tuy kế thừa Thiên Huyền điện, nhưng vẫn giống như dân chúng nghèo hèn, trên người sạch sẽ bóng bẩy, một phân tiền cũng không có.

Trước kia ở Thiên Địa Lục Đạo, mặc dù vài vạn năm không ăn cái gì cũng không đói, nhưng ở chỗ này không được, không gian lực áp bách lớn, tiêu hao cũng lớn, nếu không phải trong cơ thể hai người Tiên lực hùng hậu, là căn bản không chịu nổi.

Dù vậy, lại không ăn cơm sẽ kiên trì không được mấy ngày.

Phải nghĩ biện pháp kiếm chút tiền lấp đầy bụng lại nói.

Đường đường Thiên Địa Lục Đạo đệ nhất nhân, rõ ràng vì không có tiền mà buồn rầu, thật đúng là một phân tiền làm khó anh hùng.

- Muốn kiếm tiền có hai con đường có thể đi, thứ nhất, những thành thị này đều có nhiệm vụ điện, có thể đi nhận nhiệm vụ, đạt được thù lao tương ứng! Thứ hai, lão chủ nhân lưu lại, trước cầm đấu giá! Tuy con đường thứ hai nhẹ nhàng, nhưng trước khi không có đủ thực lực bảo hộ những vật này, lấy ra đấu giá, rất dễ dàng dẫn xuất phiền toái!

Tiểu Linh phân tích.

- Hai thứ này đều không tốt, ta xem, vẫn làm làm sinh ý không vốn trước a!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Tuy hoàn thành nhiệm vụ có thể đạt được thù lao, nhưng bằng vào thực lực bây giờ, thù lao nhiều khẳng định khó khăn, làm không được, thù lao ít, lại không có thời gian, còn không bằng nghĩ những biện pháp khác?

- Sinh ý không vốn?

Tiểu Linh mê hoặc.

- Ha ha, ca ca có ý tứ là đi trộm!

Nhiếp Đồng nở nụ cười.

Nhiếp Vân từ Khí Hải Đại Lục bắt đầu, một đường trộm đến Linh giới, chính nhờ loại thủ đoạn này, mới để hắn ở trong thời gian ngắn tăng thực lực lên, đạt được đầy đủ tài nguyên tu luyện.

Đi tới Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, tuy thực lực của hắn chưa thể kể đến, không coi là cao minh, nhưng kỹ thuật trộm cắp tuyệt đối sắp xếp gần phía trước!

Lĩnh ngộ Thần Thâu Đại Đạo nguyên vẹn, ngay cả Thiên Đạo cũng

có thể ăn cắp, mặc dù Tà Nguyệt Chí Tôn Vực vô cùng rộng lớn, cũng không có mấy cái có thể so sánh!

- Cút ngay, chó chết mắt mù, đừng có ở đây ngăn cản đường của công tử chúng ta!

Ba người đang nói chuyện, một thanh âm hét lớn vang lên, lập tức có mấy hạ nhân đi nhanh đẩy mọi người ra, thẳng về phía trước, phía sau bọn họ có một thanh niên chậm rãi đi dạo, đối với mọi người chung quanh chẳng thèm ngó tới.

- Khách hàng đến rồi!

Nhiếp Vân cười cười.

Vô luận làm chuyện gì, Nhiếp Vân đều có nguyên tắc của mình, mặc dù có được thiên phú Thần Thâu, cũng không trộm đồ bậy bạ.

Vô luận ban đầu ở Phù Thiên đại lục hay ở Linh giới, đều là người khác trước triệt để đắc tội hắn, hắn mới ra tay đối phó.

Vốn đang muốn đi nơi nào tìm một ít bại hoại vi phú bất nhân (*làm giàu không có nhân đức) trộm ít tiền, liền đụng phải một cái, đương nhiên phải liệt hắn vào mục tiêu thứ nhất rồi.

Người này quả nhiên không phụ kỳ vọng của hắn, bá đạo đến cực điểm, giống như cả con đường là nhà hắn mở, chỉ cần thấy có người chặn đường ở phía trước, hạ nhân nhẹ thì nhục mạ, nặng thì động thủ, cực kỳ hung hăng càn quấy.

- Ai, vị lão trượng này, người kia là ai? Sao kiêu ngạo như vậy?

Bên người tựa hồ cũng có người không biết thiếu gia kia, giữ chặt một lão giả hỏi.

- Ngươi ngay cả hắn cũng không nhận ra... Hắn là Tiểu Bá Vương tiếng tăm lừng lẫy Đại Mạc thành Chử Bưu! Người Chử gia, đắc tội không nổi, ta khuyên ngươi vẫn là nhanh đi thôi!

Lão giả đè thấp tiếng nói, mặt lộ vẻ sợ hãi.

- Người Chử gia?

Người nọ tựa hồ ngay cả Chử gia cũng không có nghe nói.

- Chử gia là một trong những gia tộc lớn nhất Đại Mạc thành, nhất là Chử Bưu này, nghe nói là đệ tử của Khánh Dương tông, không ai dám đắc tội!

Lão giả giải thích một câu, sợ đối phương nhìn qua, vội quay người đào tẩu.

- Khánh Dương tông?

Nghe những đối thoại này vào tai, Nhiếp Vân nghi hoặc.

- Khánh Dương tông là tông môn gần nhất Đại Mạc thành, ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực ngay cả thế lực tam lưu cũng không tính, nhưng ở Đại Mạc thành xem như một phương bá chủ, không ai dám đắc tội! Trong đó lão tổ nghe nói có được thực lực Cương Giáp Tướng!

------oOo------

Chương 1964: Thiên Vị vương giả

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tru Thiên đỉnh phong đệ nhị trọng, Cương Giáp Tướng? Lĩnh ngộ một ngàn Đại Đạo!

Sắc mặt của Nhiếp Vân ngưng trọng.

Thông qua trao đổi với Tiểu Linh, hắn đối với Tà Nguyệt tướng sĩ phân cấp cũng có hiểu rõ nhất định, Tru Thiên đỉnh phong có được năm trăm Đại Đạo, có thể khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ. Mỗi lĩnh ngộ năm trăm Đại Đạo, tấn chức một cấp bậc, đạt tới thực lực đệ ngũ trọng Kim Giáp Tướng, phải lĩnh ngộ hai ngàn năm trăm Đại Đạo trở lên!

Đối phương là Cương Giáp Tướng, cái kia đã nói rõ ít nhất lĩnh ngộ một ngàn Đại Đạo!

Loại thực lực này, xa xa không phải hắn lĩnh ngộ gần hai trăm Đại Đạo có thể chống lại.

- Lão tổ có thực lực này, không có nghĩa là toàn bộ Khánh Dương tông đều có thực lực này, đi, qua đi xem Chử Bưu kia. Nếu như biểu hiện tốt, cùng lắm thì đổi lại người, ngược lại khẩu vị của ta, trộm hắn cũng là trộm không!

Nhiếp Vân cười cười.

Cho dù đối phương là Cương Giáp Tướng lĩnh ngộ một ngàn Đại Đạo, chỉ cần không có lĩnh ngộ Thâu Thiên Đại Đạo, tu luyện tới cảnh giới đại thành, liền không cách nào phát hiện động tác của hắn, không có gì phải sợ hãi cả.

- Tốt!

Nhiếp Đồng gần đây dùng ca ca nói như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, nghe nói muốn trộm đồ, hai mắt tỏa ánh sáng, làm Tiểu Linh một hồi bất đắc dĩ, đành phải đi theo.

.....

Bích Hải Huyền Thiên cao nhất ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực.

Trên hải dương sương mù quanh quẩn, một cung điện trắng noãn lơ lửng ở trong đó, đắm chìm trong ánh mặt trời của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, phóng ra hào quang thánh khiết.

Cái này là địa phương trọng yếu nhất của Tà Nguyệt Chí Tôn, chỗ ở của A Dục Vương.

A Dục Vương, cường giả Hỗn Độn Phong Vương, toàn bộ Tà Nguyệt Chí Tôn Vực đúng là hắn một tay sáng tạo, không biết sống bao nhiêu năm, không người biết rõ số tuổi thật sự của hắn, cũng không có người biết rõ thực lực chân chính của hắn!

Chỉ biết, mặc dù cường giả Chúa Tể vi phạm ý chí của hắn, một câu quát nhẹ cũng có thể để cho đối phương hồn phi phách tán, không thể phục sinh.

Có thể nói ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, hắn là vương giả mạnh nhất, cũng là vương giả duy nhất, trừ hắn ra, không ai dám dùng chữ Vương, bởi vì dám dùng loại xưng hô này, là không tôn trọng hắn, chỉ cần một ý niệm buông xuống, thực lực cường thịnh trở lại cũng sẽ biến thành bột phấn, thế lực mạnh hơn nữa, cũng hóa thành tro bụi!

Đã từng có một tông chủ không cho là như vậy, liên hiệp mấy chục tông môn nhất lưu muốn phản kháng ý chí của A Dục Vương, kết quả, đối phương nói một chữ “Diệt”, tất cả người vi phạm tại chỗ tử vong, thậm chí những người này còn không thấy A Dục Vương ở địa phương nào!

Người mạnh như thế, theo lý thuyết, nên vô ưu vô lự, không có gì sợ hãi, nhưng không giống bất luận kẻ nào tưởng tượng, lúc này A Dục Vương đang đứng trên bích hải, nhìn tấm bia đá cự đại ở trên cung điện, sắc mặt trầm thấp.

Tấm bia đá này không biết cao bao nhiêu, một nửa cắm ở trong Hỗn Độn, toàn thân hiện lên màu vàng, để cho người sinh ra một loại ảo giác vắt ngang vũ trụ, không dám nhìn chính diện.

- Hỗn Độn kim bia ghi lại đại sự của Hỗn Độn, bốn Vương hội tụ cao nhất có thể hiện ra màu bạc, vì sao... biến thành màu vàng? Chẳng lẽ thực sự có loại nhân vật này? Hắn... thành công rồi sao?

Nhìn tấm bia đá trước mắt, A Dục Vương thì thào tự nói, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng cùng sợ hãi.

Có thể làm cho cường giả Hỗn Độn Phong Vương xuất hiện loại vẻ mặt này, nói ra tuyệt đối không người tin tưởng.

Tự nói một hồi, cổ tay khẽ đảo, hai trang giấy màu vàng kịch liệt thiêu đốt, một lát sau, Hỗn Độn hải dương sôi trào, hai lối đi thẳng tắp bắn qua, xuất hiện hai bóng người cao lớn.

- A Dục Vương, gấp gáp tìm chúng ta tới như vậy, là chuyện gì xảy ra?

Người đi đầu, còn chưa tới trước mặt liền để cho người cảm thấy một cổ sát khí đậm đặc đập vào mặt, tự hồ chỉ cần hắn tâm niệm vừa động, có thể chém ra một kích tất sát.

Một trong Tứ đại cường giả Hỗn Độn Phong Vương... Tuyệt Sát Vương!

Nghe nói sát ý của Tuyệt Sát Vương còn nặng hơn Tu La Vương, một lời không hợp sẽ sát nhân, lúc trước không biết giết bao nhiêu đối thủ, mới có thể thành vương.

- Có thể làm cho ngươi sử dụng Hỗn Độn Kim Thư, nói rõ sự tình không nhỏ, nói đi, đến cùng làm sao vậy?

Người thứ hai cũng rơi xuống, chân vừa thô vừa to, trong mắt mang theo khí tức Hỗn Độn sinh diệt, một trong Tứ đại Hỗn Độn Phong Vương... Hỗn Độn Vương!

Không nghĩ tới Tứ đại cường giả Phong Vương, thời gian nháy mắt lại hội tụ ba cái.

- Các ngươi xem!

A Dục Vương cũng không nhiều lời, chỉ Hỗn Độn kim bia trước mắt.

- Làm sao vậy?

Tuyệt Sát Vương, Hỗn Độn Vương thấy sắc mặt hắn ngưng trọng, vội vàng quay đầu nhìn sang, mới nhìn thoáng qua, đồng thời biến sắc.

- Hỗn Độn kim bia rõ ràng xuất hiện màu vàng... Chẳng lẽ Tu La Vương trở về?

Tuyệt Sát Vương nhướng mày.

- Hỗn Độn kim bia, mặc dù năm đó Tứ đại vương giả chúng ta tề tụ, cũng chỉ biểu hiện màu bạc, nghe nói là còn có một Thiên Vị vương giả không có xuất hiện, nương theo Tu La Vương vẫn lạc, liền biến thành màu xanh, làm sao lại đột nhiên biến thành màu vàng? Cho dù Tu La Vương trở về, cũng sẽ không như vậy, không biết...

Lời của Hỗn Độn Vương còn chưa nói hết, liền chứng kiến A Dục Vương cùng Tuyệt Sát Vương đồng thời nhìn qua, trong mắt từng người lộ ra kinh hãi.

- Đúng vậy, hẳn là Thiên Vị vương giả nào, xuất hiện!

Một lát sau, A Dục Vương gật đầu.

- Cái này... Làm sao có thể! Hỗn Độn hải dương, trình độ lớn nhất chỉ có thể thừa nhận bốn vị vương giả, nhiều hơn nữa, sẽ xuất hiện sụp đổ, cái này là năm đó lúc Hỗn Độn Phong Vương, chúng ta xác thực biết đến, mặc dù biết có Thiên Vị vương giả, nhưng chúng ta nhất trí cho rằng là một trong bốn người chúng ta đột phá, năm đó giống như Tu La Vương đã tìm được pháp môn, tiến về Hỗn Độn Chí Tôn chi địa, trộm lấy Hỗn Độn chi tâm, về sau bị chúng ta phát hiện, liên thủ đánh chết! Chẳng lẽ hắn chẳng những phá kiếp trọng sinh, còn biết làm sao trở thành Thiên Vị vương giả? Hơn nữa đã có hiệu quả?

Sắc mặt của Hỗn Độn Vương biến hóa.

- Rất có khả năng! Tuy Tu La Vương thành tựu Tứ đại vương giả trễ nhất, nhưng tiến bộ lại nhanh nhất, muốn nói người có khả năng thành tựu Thiên Vị vương giả nhất, trừ hắn ra không còn có thể là ai khác!

------oOo------

Chương 1965: Dung hợp thiên phú cổ quái (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

A Dục Vương chậm rãi nói:

- Năm đó mặc dù ba người chúng ta liên thủ, thi triển ra tuyệt chiêu Hỗn Độn Khung Lư, cũng để cho một tia tàn hồn của hắn đào tẩu, hơn nữa mang đi Hỗn Độn chi tâm, những năm gần đây ta vẫn cho rằng hắn sẽ xuất hiện lần nữa, chỉ là thời gian quá lâu, nên không thèm để ý, không nghĩ tới hắn rõ ràng thật có thể lĩnh ngộ ý nghĩa của Thiên Vị vương giả! Ngóc đầu trở lại!

- Nếu như hắn thực trở thành Thiên Vị vương giả, toàn bộ Hỗn Độn sẽ ở trong lòng bàn tay của hắn, đến lúc đó muốn báo thù, chúng ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Sắc mặt của Tuyệt Sát Vương cũng khó coi.

- Vì kế hoạch hôm nay chỉ có thể xuất thủ trước! Cho dù hắn muốn ngóc đầu trở lại, không đến Tứ Đại Chí Tôn vực, là không có khả năng lĩnh ngộ toàn bộ Tam Thiên Đại Đạo, càng không có khả năng một lần nữa đạt được danh xưng Phong Vương! Chỉ cần ở trước khi hắn đạt được Phong Vương, lần nữa đánh chết, liền không có vấn đề gì!

A Dục Vương siết nắm đấm, không gian trước mắt giống như bọt biển hủy diệt.

- Đúng vậy, muốn triệt để lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo, phải đến Chí Tôn vực, đây là pháp tắc của Hỗn Độn, không người có thể cải biến, Hỗn Độn kim bia xuất hiện màu vàng, nói rõ hắn rất có thể đã xuất hiện ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực rồi, A Dục Vương, làm sao dò xét, tìm được hắn hơn nữa đánh chết, liền nhờ vào ngươi!

Ánh mắt của Tuyệt Sát Vương lóe lên, sát cơ sáng quắc.

- Lúc nào ca ca xuất quan?

Đại Mạc thành, bên ngoài một tĩnh thất vắng vẻ của Đại Mạc tửu lâu, Nhiếp Đồng đi tới.

- Một khi chủ nhân đột phá, nhất định sẽ đi ra, yên tâm đi!

Tiểu Linh đứng ở bên ngoài gian phòng, thần tình lạnh nhạt.

Ngày đó theo dõi Tiểu Bá Vương Chử Bưu kia, quả nhiên phát hiện thằng này hung hăng càn quấy bá đạo đến cực điểm, đối với loại người này, Nhiếp Vân không có gì do dự, trực tiếp vận chuyển thiên phú Thâu Thiên sư, trộm sạch sẽ tiền tài của đối phương.

Đã có tiền tài, tự nhiên không thể tiếp tục ngủ ngoài trời, hai huynh đệ mang theo Tiểu Linh đi vào quán rượu xa hoa nhất Đại Mạc thành ăn no một bữa.

Ai ngờ vừa ăn xong, Nhiếp Vân cảm ứng được dấu hiệu đột phá, tựa hồ tùy thời có thể đột phá Tru Thiên cảnh trung kỳ, lúc này không dám do dự trọ lại.

Vừa bế quan liền là bảy ngày.

- Ca ca tu luyện rất nhanh, bảy ngày đối với người khác mà nói rất ngắn, nhưng đối với ca ca mà nói, khẳng định đã có đột phá thật lớn!

Nhiếp Đồng cười nói.

Đối với thiên phú của Nhiếp Vân hắn biết cực kỳ rõ ràng, từ Khí Hải Đại Lục một đường đột phá, bế quan vượt qua bảy ngày, vốn là không nhiều lắm, mỗi một lần đều có lột xác cực lớn.

Tin tưởng lần này cũng đồng dạng, một khi xuất quan, nhất định sẽ càng cường đại hơn.

.....

Đùng đùng!

Nhiếp Vân để cho Tiểu Linh thủ ở ngoài cửa, mà hắn thì ngồi ngay ngắn ở trong tĩnh thất nhắm hai mắt lại, cả người lâm vào trạng thái đặc thù, không biết qua bao lâu, đột nhiên thanh âm giòn vang liên tiếp, một cổ khí lưu nóng rực dọc theo bụng dưới lan tràn lên trên, quán thông toàn thân.

Oanh!

Cơ bắp toàn thân đồng thời run rẩy, cánh tay chấn động, Nhiếp Vân đứng lên, hai mắt đột nhiên mở ra, một đạo điện mang hiện lên.

- Đột phá!

Nhổ ra một ngụm trọc khí, lộ ra vẻ hưng phấn.

Từ khi chiến đấu với Tu La Vương, qua hơn ba vạn năm, tu vi cơ hồ một mực không tăng, không nghĩ tới mới đến Tà Nguyệt Chí Tôn Vực thì có đột phá, xem ra tuy không gian thế giới áp lực lớn, đối với thực lực tăng lên lại có chỗ tốt rất lớn.

Trách không được mỗi người đều muốn đến thế giới cao cấp hơn, đạo lý giống như nuôi cá. Thế giới quá nhỏ, đã hạn chế phát triển, mặc dù thiên phú cường thịnh trở lại cũng rất khó có thành tựu to lớn.

- Ta đột phá Tru Thiên cảnh trung kỳ rõ ràng cần lĩnh ngộ ba trăm Đại Đạo... Tại sao bất đồng người khác?

Nhiếp Vân phát hiện không đúng.

Trải qua trong khoảng thời gian này không ngừng tu luyện, rốt cục mở ra ba trăm đan điền đến hình thái thứ năm, cũng chẳng khác nào lĩnh ngộ ba trăm Đại Đạo.

Người khác lĩnh ngộ hai trăm Đại Đạo nguyên vẹn có thể đột phá đến Tru Thiên cảnh trung kỳ, mà hắn lĩnh ngộ ba trăm Đại Đạo mới có thể đột phá, cái này để cho hắn có chút sờ không rõ ý nghĩ.

- Ta dung hợp đan điền cũng tăng nhiều rồi...

Nghĩ một lát cũng nghĩ không ra,lúc này mới chú ý tới dung hợp đan điền, chẳng biết lúc nào cũng nhiều hơn không ít.

Ở Thiên Địa Lục Đạo ba vạn năm, tuy hắn không có mở ra quá nhiều đan điền đến hình thái thứ năm, nhưng dung hợp đan điền đã có tiến triển thật lớn.

Dung hợp chín đan điền, là Khu Tu sư cửu phẩm trong Thiên Địa Lục Đạo, năm đó trước khi chiến đấu với Tu La Vương, hắn liền dung hợp hơn mười đan điền ở chung một chỗ, lại trải qua ba vạn năm tu luyện. Hiện tại đan điền bài danh Top 300, trọn vẹn dung hợp một trăm lẽ một cái!

Đương nhiên, xếp hạng Top 10 như trước chỉ có Võ Đạo đan điền.

Dung hợp đan điền, bài danh càng sau càng dễ dàng, càng đến gần trước càng khó.

- Ân? Không đúng, chẳng lẽ...

Chứng kiến đan điền dung hợp, trong nội tâm Nhiếp Vân chấn động, toát ra một cách nghĩ kinh người:

- Ta tổng cộng có một trăm lẽ một đan điền dung hợp chung một chỗ, sẽ không ở thời điểm đột phá, đan điền dung hợp trở thành... một cái chứ!

Đan điền dung hợp, thiên phú chi khí quán thông lẫn nhau, rất nhiều thiên phú biến thành một, nếu như dùng Đại Đạo phân loại mà nói, tương đương với một trăm lẻ một cái này dung hợp chung một chỗ, biến thành một Đại Đạo rồi!

Lĩnh ngộ ba trăm Đại Đạo, dung hợp một trăm lẽ một Đại Đạo, còn thừa một trăm chín mươi chín Đại Đạo, nếu như cộng thêm dung hợp biến thành một Đại Đạo mà nói, vừa vặn hai trăm Đại Đạo... Nói như vậy, đột phá không có chút vấn đề nào, cũng không khác người khác!

- Tuy đột phá giống như người khác, nhưng thực lực của ta lại gấp trăm lần Tru Thiên cảnh trung kỳ bình thường!

Thành công đột phá, Nhiếp Vân đối với thực lực cũng có nắm chắc càng sâu.

Tuy không giao thủ với cường giả đồng cấp, nhưng trải qua mấy ngày nay quan sát ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, đối với thực lực của

cường giả Tru Thiên cảnh vẫn có chỗ hiểu rõ.

Hiện tại cho dù tu vi chỉ là Tru Thiên cảnh trung kỳ, nhưng sức chiến đấu, tuyệt đối có thể vượt qua Tru Thiên cảnh hậu kỳ, có thể so sánh với cường giả lĩnh ngộ bốn trăm, thậm chí năm trăm Đại Đạo!

Đây là dưới tình huống không sử dụng Hỗn Độn thần binh đỉnh phong.

------oOo------

Chương 1966: Dung hợp thiên phú cổ quái (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Người sinh hoạt ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, lực áp bách không gian lớn, chỉ nói huyết mạch, bình thường nhất còn cao cấp hơn Tiểu Long, loại người này đặt ở Thiên Địa Lục Đạo, mỗi người đều có thể vượt cấp chiến đấu, loại tình huống này, ta còn có thể thắng được bọn hắn, chỉ sợ cũng không phải bởi vì lĩnh ngộ Đại Đạo gần phía trước đơn giản như vậy, mà cùng Đại Đạo dung hợp có quan hệ nhất định!

trong nội tâm Nhiếp Vân phỏng đoán.

Có được thiên phú Võ Đạo sư, hắn đối với thân thể nhìn rõ mọi việc, rất nhiều vấn đề đều có thể xem rõ ràng.

Người ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, bởi vì không gian áp lực lớn, mỗi người long tinh hổ mãnh, mặc dù bình thường nhất, thiên phú kém cỏi nhất, ném tới Thiên Địa Lục Đạo cũng cực kỳ cường đại, thật giống như ném người Linh giới tới Phù Thiên đại lục vậy! Cả hai bởi vì bản chất thế giới kết cấu bất đồng, cấp độ sinh mệnh cũng không giống nhau, không phải tu luyện có thể đền bù!

Mà loại tình huống này, hắn còn có thể vượt cấp chiến đấu, cũng không phải lĩnh ngộ Đại Đạo gần phía trước đơn giản như vậy, dung hợp Đại Đạo khẳng định cũng có một bộ phận tác dụng rất

lớn.

- Phải hay không... thí nghiệm thoáng một phát là tốt rồi!

Hừ nhẹ một tiếng, tuy Nhiếp Vân đột phá nhưng cũng không sốt ruột xuất quan, mà lắng đọng tâm linh, tận khả năng dung hợp thiên phú.

Trước kia dung hợp thiên phú không có quá nhiều đầu mối, chỉ có thể dựa vào kỳ ngộ, trải qua ba vạn năm tu luyện, cùng với nghiên kinh nghiệm của vô số Khu Tu sư, cũng tìm được một ít quy luật.

Một trăm lẽ một đan điền đã dung hợp chậm rãi xoay tròn, tới gần một đan điền không dung hợp, cảm ứng đến lực lượng bài xích của song phương như thế nào, sau đó tìm kiếm điểm giống nhau.

Không biết qua bao lâu, lông mi nhảy dựng, đan điền này phát ra một tiếng nổ vang, tới dung hợp chung một chỗ.

Hô!

Cái đan điền này vừa dung hợp thành công, liền cảm thấy khí thế toàn thân thoáng một phát giảm xuống, thực lực đạt tới Tru Thiên cảnh trung kỳ, lần nữa ngã xuống, một lần nữa biến trở về Tru Thiên cảnh sơ kỳ.

- Ách? Cái này... như vậy cũng được?

Mở trừng hai mắt, con mắt của Nhiếp Vân trợn tròn.

Thật vất vả đột phá cảnh giới, rõ ràng nương theo dung hợp một đan điền mà rớt cấp, cái này cũng quá lừa người a!

Chẳng lẽ thời điểm ba trăm đan điền dung hợp thành một trăm, còn có thể quay trở lại Xích Thiên cảnh?

- Bất quá, tuy cấp bậc giảm xuống, nhưng thực lực lại mạnh hơn...

Cấp bậc giảm xuống, Nhiếp Vân lại phát hiện sức chiến đấu chẳng những không có yếu bớt, còn trở nên mạnh hơn!

- Được rồi, chỉ cần thực lực không giảm là được, kỳ thật như vậy cũng tốt, không cần ngụy trang, người khác cũng nhìn không ra sức chiến đấu chính thức! Có thể che dấu rất tốt!

Chỉ cần thực lực ở đó, cấp bậc thấp hay cao đều không trọng yếu, ngược lại có thể che dấu mình, giảm bớt không ít phiền toái.

Nghĩ thông suốt những cái này, Khí Hải của Nhiếp Vân nhẹ nhàng khẽ động, đan điền dung hợp tách ra.

Rầm ào ào!

Dung hợp đan điền vừa ra, lập tức cảm thấy khí thế trên người lần nữa bạo tăng, lại về Tru Thiên cảnh trung kỳ.

- Cái này... Không nghĩ tới Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cổ quái như thế, cấp bậc là điều kiện cứng nhắc, chỉ cần lĩnh ngộ số lượng Đại Đạo nhất định, có thể tùy thời đột phá, mà một khi dung hợp, liền sẽ ngã xuống lần nữa.

- Như vậy rất tốt, bình thường đan điền dung hợp chung một chỗ, có thể tê liệt địch nhân, một khi chiến đấu lập tức triển lộ thực lực, tuyệt đối có thể tạo thành hiệu quả không tưởng được!

Nhiếp Vân nở nụ cười, con mắt tỏa ánh sáng:

- Xem ra sau này mở ra đan điền hình thái thứ năm, đồng thời còn phải không ngừng dung hợp đan điền!

Tuy tách đan điền dung hợp, lập tức để cho cấp bậc tăng cao, nhưng sức chiến đấu không gia tăng, bất quá cho đối phương lực áp bách cùng lực trùng kích lại cực kỳ lớn, song phương giao chiến, từng ỗ thủng đều trí mạng, một khi tâm linh của đối phương xuất hiện kinh ngạc cùng chần chờ, tuyệt đối có thể Nhất Kích Tất Sát.

- Tốt rồi, tu luyện chấm dứt, nên đi ra a!

Đối với tu luyện về sau đã có phương hướng minh xác, Nhiếp Vân

cười cười, đi ra ngoài tĩnh thất, kết thúc bế quan.

Vừa đi ra ngoài, Nhiếp Đồng cùng Tiểu Linh chạy tới đón chào.

- Ân?

Nhiếp Đồng vốn muốn hỏi thực lực của hắn tăng lên bao nhiêu, đột nhiên sững sờ, lộ ra vẻ khó mà tin được:

- Ca ca, ngươi không phải muốn đột phá Tru Thiên cảnh trung kỳ sao? Làm sao... Không có thành công?

Nếu như hiện tại Nhiếp Vân đột phá đến Tru Thiên cảnh hậu kỳ, thậm chí đỉnh phong, hắn cũng không quá kỳ quái, nhưng tu vi không thay đổi chút nào, lại để cho hắn sờ không rõ đầu óc.

- Ta đã đột phá!

Nhiếp Vân không giải thích nhiều, chỉ ra phía ngoài:

- Đi, đi khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ, đi vào thế giới này trước phải dung nhập trong đó, lại làm tiếp ý định!

Thành công đột phá, đối mặt cường giả Tru Thiên cảnh đỉnh phong lĩnh ngộ năm trăm Đại Đạo, hắn cũng có lực đánh một trận, loại thực lực này, có thể khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ rồi.

- Được rồi!

Thấy hắn không nói, Nhiếp Đồng liền không hỏi, nhẹ gật đầu.

Nhìn hai người đối thoại ở trong mắt, Tiểu Linh có chút đứng không yên:

- Chủ nhân, khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ ít nhất có được thực lực Tru Thiên cảnh đỉnh phong, lĩnh ngộ năm trăm Đại Đạo, ngươi như vậy đi qua... có phải có chút quá lỗ mãng hay không?

Nói dễ nghe là lỗ mãng, khó nghe là không biết tự lượng sức mình.

Khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ vốn khó khăn, cửu tử nhất sinh, mặc dù lĩnh ngộ năm trăm Đại Đạo chính thức, cũng rất khó hoàn thành, hắn mới Tru Thiên cảnh sơ kỳ muốn khảo hạch... Tiểu Linh lắc đầu, cũng không cho rằng vị tân chủ nhân này có thể thành công!

- Lỗ mãng? Ca ca đã muốn làm, nhất định sẽ thành công, yên tâm đi!

Không giống hắn lo lắng, Nhiếp Đồng tràn đầy tin tưởng.

Từ khi ly khai Lạc Thủy thành, Nhiếp Vân sáng tạo ra quá nhiều kỳ tích, Nhiếp Đồng đã có sùng bái mù quáng.

- Cái này... Thật không biết tự tin của các ngươi ở nơi nào, minh bạch nói cho các ngươi biết, khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ cực kỳ khó, mặc dù là cường giả lĩnh ngộ năm trăm Đại Đạo, mỗi một trăm người khảo hạch, có thể thông qua một cái cũng không tệ rồi, ý của ta... Không phải là không tin chủ nhân, mà là chủ nhân hoàn toàn có thể đợi thực lực mạnh hơn chút ít nữa lại nói, không cần phải hiện tại liền thử...

Tiểu Linh vội vàng giải thích.

- Không cần chờ, trực tiếp đi khảo hạch a!

Đánh gãy Tiểu Linh lo lắng, Nhiếp Vân lơ đễnh.

------oOo------

Chương 1967: Tà Nguyệt các

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trở thành Tà Nguyệt tướng sĩ sẽ có rất nhiều ưu đãi, thân phận địa vị đề cao, có thể nghe ngóng càng nhiều tin tức nữa! Mặc dù Tiểu Linh nói, đạt tới Chúa Tể có thể tách Thiên Đạo ra, nhưng đây chỉ là lời của hắn, chính xác hay không còn chưa thể xác định.

Ngược lại không phải là không tin hắn, mà là hắn đi theo lão chủ nhân, không biết bao nhiêu triệu năm trước liền vẫn lạc, thời gian lâu như vậy, khó bảo toàn không có biến thiên gì. Lại nói, hắn chỉ biết là có thể thực hiện, lại không biết phương pháp cụ thể. Hết thảy còn cần tìm hiểu kỹ càng.

Đạm Đài Lăng Nguyệt là người yêu duy nhất của hắn, trước khi không có nắm chắc, tuyệt sẽ không mạo hiểm, làm cho đối phương tiếp nhận nhiều thêm một tia nguy cơ.

- Được rồi...

Thấy chủ nhân kiên trì, Tiểu Linh không nói thêm lời. Bất quá ở sâu trong nội tâm, cũng nhìn không tốt Nhiếp Vân có thể thông qua.

Điểm khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ ở Đại Mạc thành, chỉ có thể khảo hạch cấp thấp nhất Thiết Giáp, cấp cao cần đi thành thị càng lớn mới có thể.

Tất cả điểm khảo hạch đều có danh tự giống nhau… Tà Nguyệt các, chỉ cần có thể ở Tà Nguyệt các thông qua khảo hạch, sẽ ban phát huy chương tướng sĩ, dùng màu sắc bất đồng đánh dấu lấy đẳng cấp bất đồng, đại biểu cho thân phận bất đồng.

Đã có huy chương tướng sĩ, chẳng những có thể ở Tà Nguyệt các mua đồ, tìm hiểu tin tức, còn có thể ban bố nhiệm vụ, hoàn thành nhiệm vụ, thu hoạch tài nguyên cùng bí tịch mình muốn.

Nói tóm lại, Tà Nguyệt các này trên thực tế là một tổ chức cường đại, giống như Khu Tu tháp lúc trước, khống chế lực lượng đỉnh phong nhất của toàn bộ Tà Nguyệt thế giới.

Ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, trở thành Tà Nguyệt tướng sĩ, địa vị còn cao hơn Khu Tu sư, vô luận làm gì cũng có thuận tiện thật lớn, cũng chính vì vậy, Nhiếp Vân mới quyết định phải tham gia khảo hạch, hơn nữa thông qua.

Rất nhanh, ba người tới Đại Mạc thành Tà Nguyệt các.

Là một lâu đài cổ, vừa đến liền cảm thấy trong đó mang theo uy

nghiêm dày đặc.

Nơi này so với phủ thành chủ của Đại Mạc thành còn muốn làm cho người kính sợ, người xuất nhập trong đó, cả đám thần thái cung kính, không ai dám nói chuyện lớn tiếng.

Bên ngoài lâu đài không có kiểm tra gì, bất luận kẻ nào cũng có thể tiến vào, ba người đi vào, trước mặt là đại điện rộng lớn, có không ít người đứng, phía trước là quầy hàng thật dài, bên trong đứng một nữ hài thoạt nhìn hai mươi tuổi.

- Đi qua hỏi một chút!

Nhiếp Vân đi tới:

- Ta muốn khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ, nên làm sao báo danh?

- Khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ? Ai muốn khảo hạch, để cho hắn đích thân tới!

Ngẩng đầu liếc nhìn Nhiếp Vân, nữ hài nhướng mày:

- Còn không có khảo hạch cái giá liền không nhỏ, bản thân không đến, để cho một hạ nhân tới hỏi thăm!

Xem ra nàng coi Nhiếp Vân là hạ nhân rồi.

- Ách... Không có ý tứ, bản thân đã tới rồi!

- Đã tới rồi?

Nữ hài sửng sốt một chút, con mắt rơi vào trên người hắn, mặt lộ ra vẻ cổ quái:

- Ngươi... Sẽ không nói ngươi muốn khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ chứ?

- Đúng vậy!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Ngươi biết Tà Nguyệt tướng sĩ có ý tứ gì sao?

Sắc mặt của nữ hài trầm xuống.

- Biết rõ!

- Biết rõ còn ở nơi này hồ đồ? Khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ, ít nhất là cường giả Tru Thiên cảnh đỉnh phong, hoặc là có được loại thực lực này, ngươi bất quá Tru Thiên cảnh sơ kỳ lại tới, có chủ tâm quấy rối hay tìm chết!

Nữ hài hừ lạnh.

- Chẳng lẽ báo danh có hạn chế? Không cho phép Tru Thiên cảnh sơ kỳ báo?

Không để ý tới thái độ của đối phương, Nhiếp Vân hỏi lại.

- Đương nhiên không phải! Bất luận kẻ nào cũng có thể báo danh... Nếu như ngươi muốn chết, ta cũng không ngăn cản ngươi, thấy không, bên kia có Đo Lực sảnh, ngươi đi qua khảo thí, có thể thông qua, ta sẽ tiến hành thủ tục cho ngươi, không qua được, tử vong cũng đừng oán trời trách đất!

Nữ hài khoát tay.

- Tốt, ta qua xem!

Quay đầu nhìn thoáng qua, quả nhiên thấy bên cạnh đại sảnh có một cánh cửa đứng sửng, phía trên có ba chữ to Đo Lực sảnh.

- Các ngươi ở chỗ này chờ ta, ta qua bên kia một chuyến!

Nói với Nhiếp Đồng một tiếng, nhấc chân đi đến Đo Lực sảnh.

Tuy không biết nơi này đang làm gì, nhưng nghe danh tự có thể đoán được, hẳn là dùng để khảo thí thực lực.

- Xem, có người đi Đo Lực sảnh rồi!

- Chẳng lẽ là đến khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ...

- Nhất định là vậy, chỉ là... ta không nhìn lầm chứ, thực lực của hắn làm sao chỉ có Tru Thiên cảnh sơ kỳ? Loại thực lực này cũng tới khảo hạch, cái này là muốn chết a!

- Tru Thiên cảnh sơ kỳ? Thằng này là ẩn dấu thực lực, hay đầu óc có vấn đề?

- Không quản nguyên nhân gì, nhìn xem chẳng phải sẽ biết, Đo Lực sảnh cũng không phải đùa giỡn, không có thực lực, đi vào hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nếu như có thể còn sống đi ra, hơn nữa thông qua khảo hạch, đã khẳng định hắn che giấu thực lực...

Nhiếp Vân đi đến Đo Lực sảnh, lập tức đưa tới mọi người trong đại sảnh chú ý, tất cả đều lộ ra vẻ tò mò, nói thầm.

Tuy địa vị của Tà Nguyệt tướng sĩ tôn sùng, nhưng cực kỳ khó có thể khảo hạch, tuy những người này đều đứng ở trong đại sảnh, nhưng Tà Nguyệt tướng sĩ chính thức lại không có mấy cái, thấy có người tới khảo hạch, tất cả đều muốn nhìn một chút có thể thông qua hay không.

- Chủ nhân... Không có sao chứ!

Nghe những lời này vào tai, Tiểu Linh vốn có chút lo lắng, lần nữa dao động lên.

Ở trong Hỗn Độn hải dương trôi nổi trăm triệu năm, thật vất vả tìm được truyền thừa, lần nữa trở lại Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, hắn cũng không muốn lại đi trở về nha.

- Yên tâm đi, khẳng định không có việc gì!

Nhiếp Đồng cười nói, căn bản không quan tâm Đo Lực sảnh có nguy hiểm hay không.

Không biết ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người hắn, lúc này Nhiếp Vân đẩy cửa đi vào.

Đại môn của Đo Lực sảnh chỉ rộng bằng một người, không có người gác, Nhiếp Vân hô một câu, phát hiện không có người để ý tới mình, đẩy cửa đi vào, ai ngờ vừa mới tiến vào, dưới chân liền mềm nhũn phù phù… ngã trên mặt đất.

- Trọng lực thật mạnh...

Vừa té trên mặt đất, hắn lập tức hiểu được, tuy nơi này và Tà Nguyệt các tương thông, nhưng dĩ nhiên cải biến trạng thái không gian, trọng lực so với vừa rồi lớn hơn trọn vẹn trăm lần!

Mặc dù là hắn, dưới tình huống không hề phòng bị mạnh mẽ đi tới, cơ bắp toàn thân đau đớn, mạch máu sắp bạo liệt.

- May mắn ta một mực tu luyện nhục thể, hơn nữa dung hợp huyết mạch của Tiểu Long cùng U Minh Hoàng Vương, vượt xa thường nhân, bằng không thì, mạnh mẽ tiến vào chỗ trọng lực, chỉ sợ lần này sẽ trực tiếp bạo thể mà vong!

Nhiếp Vân lòng còn sợ hãi.

------oOo------

Chương 1968: Phó Viêm (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa rồi nếu không phải thân thể hắn mạnh mẽ, không hề phòng bị tiến vào đây, mạch máu tuyệt đối sẽ phá tan, lập tức bạo thể mà chết!

Dù vậy, trong cơ thể hắn cũng đã biến thành hỗn loạn, kinh mạch đoạn thất thất bát bát, không sai biệt lắm sắp phế đi.

- Mộc Sinh chi khí trị liệu!

Trong nội tâm khẽ động, Mộc Sinh chi khí chậm rãi vận chuyển ở trong người, nội tạng bị thương khôi phục như lúc ban đầu, Tiên

lực trong cơ thể bắt đầu khởi động, bảo vệ kinh mạch, bàn tay Nhiếp Vân vỗ trên mặt đất.

- Đại Lực Đan điền, lực lượng một trăm lần!

Hô!

Thân thể bắn ra, đứng lên, nhìn động tác cùng bộ dáng của hắn, không giống như nơi này có trọng lực gấp trăm lần chút nào, mà như ở ngoài đại sảnh.

- Ồ?

Đúng lúc này, một thanh âm kỳ quái từ trong đại điện vang lên.

Phó Viêm là một vị Tà Nguyệt tướng sĩ Thiết Giáp ở Đại Mạc thành Tà Nguyệt các, phụ trách khảo hạch Đo Lực sảnh.

Đo Lực sảnh là không gian gấp trăm lần trọng lực, là một cửa khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ rất khó, cái gọi là khảo hạch, là ở trong một tháng thời gian, từ lối vào đại sảnh đi đến lối ra.

Cửa vào, lối ra chỉ cách không tới trăm mét, nhưng gấp trăm lần trọng lực, huyết mạch của thân thể con người tùy thời bạo tạc nổ tung, mặc dù Tru Thiên cảnh đỉnh phong lĩnh ngộ năm trăm Đại Đạo, tiến vào trong đó, cũng sẽ ốc còn không mang nổi mình ốc, khó có thể hành động.

Lúc này, nằm trên mặt đất bất động là lựa chọn chính xác nhất, một khi di động tiêu hao thể năng, thân thể nhất định sẽ trở nên càng thêm suy yếu, gia tốc tử vong!

Chính bởi vì như thế, Đo Lực sảnh này là ác mộng chi địa của tất cả người bị khảo hạch, rất nhiều người đều bị trọng lực tươi sống đè chết, không có khả năng xoay người.

Mặc dù là hắn, lúc trước thời điểm đi thông đạo này, cũng không dám đứng lên, cứ thế mà bò hết toàn bộ hành trình.

Bất quá, tuy trọng lực này đáng sợ, nhưng đối với cơ bắp, tu hành

rất có trợ giúp, thời gian dài ở trong đó tu luyện, có thể làm cho gân cốt chắc chắn, lực lượng càng thêm hùng hậu.

Cũng chính nguyên nhân này, hắn mới tiếp nhận công tác, mỗi sáng sớm rời giường, trước ngồi ở chỗ này điều chỉnh một canh giờ, sau đó bò vào tu luyện nửa canh giờ, lại nghĩ biện pháp leo ra.

Tuy chỉ tu luyện nửa canh giờ, với hắn mà nói đã tiến bộ rất lớn rồi, ngắn ngủn ba năm, da thịt toàn thân chắc chắn gấp đôi, thân thể cũng cường tráng rất nhiều, cùng người thực lực tương tự trước kia chiến đấu, đối phương ngay cả một quyền của hắn cũng đỡ không nổi.

Có thể nói, từ khi trở thành người phụ trách Đo Lực sảnh, thực lực của hắn tiếp cận tăng gấp bội!

Dưới tình huống không lĩnh ngộ thêm Đại Đạo, thực lực gấp bội, loại tiến bộ này có thể nói nghe rợn cả người.

Hô...

Điều chỉnh một canh giờ, Phó Viêm đứng dậy, hai mắt tinh quang thiểm thước, lần nữa đi đến Đo Lực sảnh.

Mỗi lần tiến vào Đo Lực sảnh, hắn đều bỏ rất nhiều thời gian điều chỉnh, cũng không phải nhát gan, mà là chuẩn bị.

- Những kẻ đần đến đây khảo hạch kia, cả đám không biết trời cao đất rộng, không điều chỉnh liền trực tiếp tiến vào. Trong nháy mắt sẽ bị thương, dưới tình huống toàn lực thông qua thông đạo này cũng khó khăn, đừng nói bị thương, khó trách người đến đây khảo hạch, mười không còn một, căn bản không coi nơi này là chuyện quan trọng, nhất định sẽ không may!

Nhớ tới một ít người đến đây khảo hạch, trên mặt Phó Viêm lộ ra vẻ cười lạnh.

Người lần thứ nhất đến đây khảo hạch, mặc kệ ngươi lĩnh ngộ năm trăm, hay sáu trăm Đại Đạo, mới đầu đối với nơi này đều không coi trọng, trực tiếp đi tới, loại tình huống này đối với bọn họ mà nói,

không thể nghi ngờ là trí mạng.

Đột nhiên lâm vào trọng lực lớn như thế, thân thể không chịu nổi trọng áp, huyết mạch trong nháy mắt văng tung tóe, cơ bắp xé rách, bản thân bị trọng thương.

Không bị thương cũng khó thông qua, bị thương lại muốn thông qua, khó càng thêm khó!

Phương pháp chính xác là giống như hắn, điều chỉnh một canh giờ, sau đó chậm rãi leo vào, giảm bớt trọng lực đột nhiên biến hóa mang đến tổn thương.

Làm như vậy mặc dù có chút khó coi, nhưng lại có thể bảo chứng không bị thương, thân thể thủy chung bảo trì ở trạng thái đỉnh phong.

Vài bước vào trước cửa phòng đo lực, đang muốn đi vào, liền chứng kiến một thiếu niên đi nhanh tới, không chút do dự, nhấc chân đi vào.

- Hừ, lại tới một nhân vật mới! Như vậy đi qua, quả thực muốn chết!

Chứng kiến động tác của hắn, Phó Viêm lộ ra khinh thường.

Loại nhân vật mới này, gần đây cho rằng trời đất bao la ta lớn nhất, cái gì cũng không để ý, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào, tuyệt đối muốn chết!

- Vào xem thằng này làm sao mất mặt!

Nghĩ đến điểm này, Phó Viêm đi tới trước cửa, nằm rạp trên mặt đất, từng chút một dịch đi vào.

Vừa tiến vào trong đó, lập tức cảm thấy trọng lực lần nữa đè xuống, mặc dù nằm sấp cũng có chút thở không nổi, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy thiếu niên kia đã nằm sấp ở phía trước, sắc mặt dữ tợn, cơ bắp toàn thân run rẩy.

- Hắc hắc, không biết trời cao đất rộng, đáng đời không may!

Thấy bộ dáng của đối phương, Phó Viêm chẳng muốn đi nói, đương nhiên, ở dưới trọng lực cường, hắn cũng rất khó nói ra thoại ngữ nguyên vẹn, giãy dụa nhúc nhích về phía trước, đang muốn đưa hết cả người vào, liền chứng kiến thiếu niên nằm rạp trên mặt đất đột nhiên trong mắt lòe ra một đạo quang mang, ý định đứng lên.

- Nằm mơ!

Trong lòng thầm nhũ một câu, Phó Viêm đình chỉ nhúc nhích, muốn xem đối phương chê cười.

Hắn ở chỗ này luyện ba năm rồi, cũng không thể đứng lên, tiểu tử này vừa mới tiến đến liền muốn đứng lên, thật sự là không biết trời cao đất rộng.

Hô!

Bất quá, loại ý nghĩ này của hắn còn không có chấm dứt, liền thấy một màn để cho cái cằm hắn thiếu chút nữa rơi xuống.

Bàn tay của thiếu niên vỗ mặt đất, trực tiếp nhảy dựng lên!

Không sai, là nhảy dựng lên, không phải... đứng lên!

Không chỉ như thế, hắn còn nhảy nhót tại nguyên chỗ, phảng phất như gấp trăm lần trọng lực đối với hắn không có ảnh hưởng gì.

- À?

Một màn này, để cho hắn điên rồi, nhịn không được nữa trực tiếp hô lên.

Thanh âm của hắn vừa vang lên, lập tức đưa tới thiếu niên phía trước chú ý, vội vàng quay đầu qua.

- Ách, ngươi cũng tới khảo hạch! Cái trọng lực này có chút cổ quái, ngươi phải cẩn thận!

Thiếu niên chứng kiến bộ dáng của hắn, còn tưởng rằng cũng là đến khảo hạch, hảo tâm nhắc nhở một câu.

Nghe nói như thế, Phó Viêm thiếu chút nữa thổ huyết.

Khảo hạch? Khảo hạch muội muội ngươi a! Lão tử là người phụ trách khảo hạch ở đây... Luyện ba năm vẫn nằm sấp đi vào... Con mẹ nó ngươi đến không tới ba giây rõ ràng nhảy dựng lên, còn có phải là người hay không?

------oOo------

Chương 1969: Phó Viêm (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiếu niên này dĩ nhiên là Nhiếp Vân, sau khi sử dụng Đại Lực Đan điền gấp trăm lần lực lượng, tuy trọng lực nơi này rất mạnh, nhưng đã không đáng để lo.

- Đúng rồi, Đo Lực sảnh này là làm sao khảo hạch ngươi nghe nói chưa? Có phải là muốn giơ lên cái gì hay không?

Cùng Phó Viêm nói dứt lời, nhìn quanh một vòng, Nhiếp Vân có chút nghi ngờ.

Đây là Đo Lực sảnh, tới đo lực, làm sao chỉ có một thông đạo trụi lủi, mặt khác không có cái gì? Thậm chí ngay cả người phụ trách khảo hạch cũng không có?

Không có phong ấn đo lực, cũng không có đồ vật nâng lên, làm sao đo lực?

- Nâng lên? Nâng con em ngươi a...

Phó Viêm khóc không ra nước mắt.

Đi qua là thông qua, bình thường đều là bò qua, ở chỗ này nâng đồ vật, không phải muốn chết sao? Ngươi không thấy ta tu luyện ba

năm rồi, vẫn còn bò sao? Ai biến thái như ngươi, vừa tiến vào liền có thể nhảy...

Trong nội tâm đang thầm mắng, liền chứng kiến thiếu niên lại ra quyền, đá chân, động tác mang theo tiếng gió vù vù, cả người sắp hóa thành ảo ảnh.

Vãi mồ hôi, dưới tình huống một trăm lần trọng lực, luyện quyền còn động tác nhanh như vòi rồng? Con mẹ nó ngươi là thú vật a!

- Ân? Đúng rồi, tiểu tử ngươi không phải càn rỡ sao? Còn dám luyện quyền, ta cho ngươi thiệt thòi lớn!

Đột nhiên, trong đầu Phó Viêm toát ra một ý nghĩ.

Một nhân vật mới, chẳng những có thể đứng ở chỗ này, còn dám luyện quyền, không biết trời cao đất rộng như thế, không giáo huấn thoáng một phát, quả thực để cho người phụ trách như hắn mặt quét rác.

- Ở chỗ này khảo hạch, là muốn nâng đồ vật lên!

Vùng vẫy cả buổi, nhẫn nhịn một hơi thật dài, Phó Viêm giãy dụa nói ra.

Khổ luyện ba năm, rốt cục có thể nói chuyện, loại thành quả này để cho hắn rất hài lòng, bất quá khi chứng kiến thiếu niên ở bên cạnh, lại phiền muộn nói không nên lời.

- Nâng đồ vật? Nâng cái gì?

Nghe được khảo hạch thật phải nâng đồ vật, Nhiếp Vân ngừng lại, quay đầu nhìn về phía gia hỏa nằm rạp trên mặt đất như một cái bánh nướng kia.

- Nâng cái này...

Phó Viêm giãy dụa lấy lật người ra, cánh tay nhoáng một cái, một cái khóa sắt xuất hiện ở trước mặt, nện mặt đất ầm ầm vang vọng.

Tuy hắn không có cách nào nhúc nhích, nhưng từ trong không gian giới chỉ lấy ra đồ vật vẫn rất đơn giản.

- Cái này?

Nhìn thoáng qua khóa sắt trên mặt đất, Nhiếp Vân sững sờ.

Cái khóa sắt này chỉ nhìn hình dạng đã biết rõ rất nặng, đừng nói ở chỗ này, cho dù ở bên ngoài, muốn hắn cầm lên cũng không dễ dàng, giơ lên đồ chơi này... Khảo hạch không khỏi quá khó khăn a!

Lại nói... thứ này từ trên thân người này lấy ra, để cho người không quá tin tưởng.

- Ngươi là ai? Thứ này làm sao sẽ ở trên người của ngươi?

Nhiếp Vân hỏi.

- Ta là người phụ trách Đo Lực sảnh Phó Viêm, đây là huy chương thân phận của ta!

Giãy dụa giơ tay lên chỉ chỉ trước ngực.

Theo phương hướng ngón tay hắn nhìn lại, Nhiếp Vân thấy một huy chương treo ở trước ngực, trên đó viết mấy chữ người phụ trách Đo Lực sảnh.

- Ngươi là người phụ trách Đo Lực sảnh? Vậy... làm sao còn nằm trên mặt đất, nhanh đứng lên a...

Nhiếp Vân có chút không rõ ràng lắm.

Đã là người phụ trách, nằm trên mặt đất làm gì?

- Ta tu luyện một môn tuyệt thế công pháp không được sao?

Phó Viêm tức giận đến oa oa gọi bậy.

Muội muội nó, ngươi cho rằng ta không muốn đứng lên sao, mấu chốt là... ta chỉ có thể bò a!

Mất mặt!

Đường đường người phụ trách, ở trước mặt một nhân vật mới không đứng dậy được, mặt sắp mất hết rồi.

- Còn không mau nâng khoá đá lên!

- Được rồi!

Thấy đối phương quả nhiên là người phụ trách, suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân không muốc đắc tội, cánh tay dùng sức, kéo khoá đá một phát.

Hổn hển!

Đánh cho cái lảo đảo.

Cái này căn bản không phải khoá đá, mà là một loại khoáng thạch đặc thù cùng kim loại đặc thù luyện chế, nặng vô cùng, cho dù ở bên ngoài cũng rất khó cầm lên, ở chỗ này... Quả thực không có khả năng!

- Làm sao? Nâng không nổi a! Nâng không nổi liền không thông qua khảo hạch nha!

Thấy thiếu niên kinh ngạc, Phó Viêm cười lạnh.

Tiểu tử, không phải mới vừa đắc chí sao? Ngươi cũng có lúc ăn hành nha!

Hiện tại trước dọa ngươi thoáng một phát, chờ thêm một hồi, cho ngươi thông qua là được...

- Hoàn toàn chính xác rất khó nâng... Bất quá, muốn giơ lên cũng không khó khăn lắm!

Thấy đối phương nói hắn không thông qua, Nhiếp Vân có chút sốt ruột, trong nội tâm khẽ động, Đại Lực Đan điền vận chuyển, lực lượng đạt tới ba trăm lần.

Hô!

Khoá đá bị hắn ném lên, cầm ở trong tay chơi đùa, như một món đồ chơi, vận chuyển như con quay, khắp nơi đều là tiếng gió.

- Ách! Cái này có tính vượt qua kiểm tra hay không?

Vèo!

Khoá đá dừng lại, không có chút run rẩy nào, Nhiếp Vân nhìn về phía “người phụ trách” nằm trên mặt đất.

- Con mẹ nó!

Miệng mở thật to, như không nghe được Nhiếp Vân nói, Phó Viêm đầu óc hỗn loạn, đã qua cả buổi mới la lên một tiếng.

Con mẹ nó, cái khoá đá này là ta chuyên môn luyện chế, cho dù ở bên ngoài cũng nâng không nổi, ngươi ở nơi này nâng giống như món đồ chơi...

PHỐC!

Sắc mặt đỏ lên, Phó Viêm phun ra một búng máu, thiếu chút nữa thì bất tỉnh.

Tại sao có thể có quái thai như vậy?

Hắn luyện ba năm, vẫn là bò đi, đối phương vừa tiến đến chẳng những đánh rắm không có, còn có thể giơ khoá đá nặng như vậy lên, con mẹ nó, ba năm này tương đương luyện không rồi...

Phó Viêm khóc không ra nước mắt.

- Ngươi làm sao vậy? Có phải muốn biểu diễn tuyệt kỹ cho ta xem thoáng một phát hay không? Cầm lấy!

Nhiếp Vân đưa khoá đá tới, đặt ở trên tay hắn.

- A... Đừng...

Phó Viêm thiếu chút nữa bị hù chết, chỉ cần cái khoá đá này thả xuống, bàn tay của hắn đoán chừng cũng phế đi.

- Không biểu diễn, vậy ta thông qua được chưa?

Nhiếp Vân không ngốc, ở đâu nhìn không ra đối phương là cố ý để cho hắn khó coi, cũng cố ý dọa thoáng một phát, cười hỏi.

- Thông qua, ngươi đi ra ngoài trước, ta lập tức liền tiến hành thủ tục cho ngươi thông qua...

Phó Viêm vội nói.

- Được rồi!

Đạt được hứa hẹn, Nhiếp Vân tiện tay ném khoá đá ra, đi nhanh ra ngoài, ở bên ngoài đợi cả buổi, mới thấy Phó Viêm lần nữa bò ra.

Biết rõ thực lực của Nhiếp Vân, Phó Viêm không dám ngăn trở, rất nhanh hoàn thành thủ tục, hơn nữa tự mình mang theo hắn đi tới chỗ ghi danh.

- Xem... Người nọ đi ra?

- Nhanh như vậy?

- Chẳng lẽ không có thông qua?

- Không có khả năng, nếu như không có thông qua mà nói, Phó Viêm không có khả năng đi theo, ngươi xem thái độ của Phó Viêm, rõ ràng cung kính, thật giống như kém một bậc vậy!

------oOo------

Chương 1970: Bách Nhân Đảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phó Viêm là Thiết Giáp Tướng, để cho hắn như vậy, chẳng lẽ thực lực của tiểu tử này còn mạnh hơn hắn? Nhưng người kia không phải Tru Thiên cảnh sơ kỳ sao?

- Ngươi ngu ngốc sao, có thể làm cho Phó Viêm như vậy, thuận lợi thông qua Đo Lực sảnh, sao lại là Tru Thiên cảnh sơ kỳ, nhất định là giả heo ăn thịt hổ!

Nhiếp Vân vừa xuất hiện, lập tức khiến cho một mảnh xôn xao, mọi người vốn muốn xem náo nhiệt, cả đám lộ ra ánh mắt sùng bái.

Có thể thông qua Đo Lực sảnh khảo hạch, để cho Thiết Giáp Tướng Phó Viêm có vẻ mặt như vậy. Theo bọn họ, thiếu niên trước mắt nhất định là giả heo ăn thịt hổ, thực lực chân chính sớm đã đạt tới Tru Thiên cảnh đỉnh phong.

- Thông qua được...

Tiểu Linh cũng há to miệng.

Ở trong mắt hắn xem ra, tuy Nhiếp Vân là chủ nhân, nhưng muốn thông qua Đo Lực sảnh khảo hạch, nên rất khó, nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ đơn giản như thế.

Toàn bộ đại sảnh duy nhất bình tĩnh chỉ sợ chỉ có Nhiếp Đồng, hắn ngay từ đầu liền tin tưởng thực lực của ca ca, hơn nữa tin tưởng không nghi ngờ. Bởi vậy thấy hắn thuận lợi đi ra, cũng không có chút kỳ quái nào.

- Ta có thể báo danh chưa?

Đi tới trước mặt quầy hàng, Nhiếp Vân nhìn nữ hài hỏi.

- Có thể...

Bờ môi nữ hài run rẩy, cả người sắp sợ cháng váng.

Vốn nàng cho rằng Nhiếp Vân là tới trang bức, nên lơ đễnh, thái độ ác liệt, lúc này chứng kiến hắn thuận lợi thông qua khảo hạch. Ngay cả Thiết Giáp Tướng Phó Viêm cũng có thái độ như này, mới

biết được đối phương nhất định là đại nhân vật, sao còn dám nói nhảm.

- Đại nhân, muốn thành Tà Nguyệt tướng sĩ, cần tham gia ba khảo hạch, thứ nhất Đo Lực sảnh! Thứ hai, Bách Nhân Đảo! Thứ ba là nhận lấy một nhiệm vụ Thiết Giáp Tướng, thành công hoàn thành! Cái thứ nhất ngươi đã hoàn thành, hiện tại có thể tiến hành Bách Nhân Đảo khảo hạch!

Nữ hài vội nói.

- Bách Nhân Đảo?

- Muốn trở thành Tà Nguyệt tướng sĩ, chẳng những phải có thực lực. Còn phải có dũng khí cùng giết chóc, Bách Nhân Đảo khảo hạch đúng là cái này. Danh như ý nghĩa, trên Bách Nhân Đảo có một trăm người khảo hạch, tầm đó cạnh tranh lẫn nhau, vô luận ngươi dùng thủ đoạn gì, chỉ cần có thể sống sót, đến khi toàn bộ đảo chỉ còn lại có ba người, trận đấu sẽ tự động chấm dứt!

Phó Viêm giải thích.

- Một trăm người còn lại ba người?

Sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống.

Khó trách địa vị của Tà Nguyệt tướng sĩ cao như vậy, khảo hạch quả nhiên đáng sợ, như cửa ải này, chỉ có 3% thông qua, hơn nữa không thông qua, chỉ có một đường tử vong.

- Đúng vậy, Bách Nhân Đảo khảo hạch là tàn khốc nhất, nếu như không có thực lực tùy tiện đi qua, chỉ có một con đường chết! Sau khi tham gia khảo hạch, sẽ có Truyền Tống Trận truyền tống hắn đến đảo, đảo này không lớn, người bị khảo hạch trong đó cũng không phải chỉ ở Đại Mạc thành, còn có những thành thị khác, cơ hồ đều không nhận ra nhau, muốn vượt qua kiểm tra, chỉ có thể chém giết!

Phó Viêm cảm thán.

- Đại nhân, ngài có cần ghi danh không? Muốn ghi danh, hôm nay còn có một lần truyền tống!

Nữ hài hỏi.

- Tốt, báo danh a!

Nhiếp Vân gật đầu.

Tuy khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ tàn khốc, nhưng cũng là phương pháp chính xác nhất, vô luận làm chuyện gì, không trải qua mưa gió, có thể nào nhìn thấy cầu vồng.

- Chủ nhân, ngươi nên hiểu rõ ràng...

Thấy hắn muốn báo danh, Tiểu Linh biến sắc, lần nữa tiến lên khuyên can.

- Làm sao vậy?

Nhiếp Vân quay đầu.

- Ngươi thật muốn đi, thì ta mang lên, ta là khí linh của ngươi, cho dù mang lên, cũng không tính không tuân theo quy định!

Tiểu Linh vội nói.

- Mang ngươi?

- Vâng!

Tiểu Linh truyền âm:

- Tà Nguyệt tướng sĩ khảo hạch Bách Nhân Đảo, cũng không phải đơn giản là sinh tử chém giết, rất nhiều người đều có át chủ bài, nguy cơ trùng trùng! Chính bởi vì như thế, có thể đi tham gia khảo hạch, thực lực không chỉ lĩnh ngộ năm trăm Đại Đạo, rất nhiều người sợ nguy hiểm, trước khi tham gia bình thường đều lĩnh ngộ sáu trăm Đại Đạo, bảy trăm Đại Đạo... Thậm chí lĩnh ngộ hơn một ngàn Đại Đạo! Cùng những người này cạnh tranh Top 3 thật sự rất

khó khăn...

- Còn có tình huống như vậy, không tệ!

Nghe được đối phương giải thích, Nhiếp Vân không những không sợ hãi, ngược lại con mắt sáng ngời.

Cũng đúng, lĩnh ngộ năm trăm Đại Đạo vừa đủ tư cách khảo hạch, một khi tiến vào nhất định là kế cuối, có ít người vì có thể sống sót ở trong khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ, nhất định sẽ cố gắng tu luyện tới cảnh giới rất cao mới đi tham gia, như vậy tuy nói lĩnh ngộ năm trăm Đại Đạo thì có tư cách tham gia khảo hạch, trên thực tế có thể đi, thực lực khẳng định càng mạnh hơn nữa!

- Tốt rồi, các ngươi đều đừng đi, ta một người đi qua, yên tâm đi, có Chúa Tể ấn phù, ta không có vấn đề gì!

Thấy hắn lo lắng, Nhiếp Vân khoát tay.

Nếu quả thật gặp được lực lượng không thể kháng cự, hoàn toàn có thể sử dụng Chúa Tể ấn phù, đến lúc đó dưới Chúa Tể vô địch thủ, nguy hiểm gì cũng không cần sợ hãi.

- Đây chính là ta lo lắng... tuy Bách Nhân Đảo không hạn chế binh khí cùng Chúa Tể ấn phù, nhưng thường xuyên sẽ có đại năng chú ý, nếu như ngươi sử dụng Chúa Tể ấn phù bị phát hiện, nhất định sẽ hấp dẫn ánh mắt của cường giả... Ngươi cũng biết trình độ trân quý của Chúa Tể ấn phù, đến lúc đó bọn hắn nhìn chằm chằm vào ngươi, thì phiền toái...

Tiểu Linh nói tiếp.

- Bị cường giả nhìn chằm chằm vào đích thật là chuyện phiền toái... Xem ra tốt nhất không sử dụng Chúa Tể ấn phù, ngay cả Hỗn Độn thần binh thượng phẩm cũng không thể dùng!

Tiền tài không để ra ngoài, trước khi không có thực lực tuyệt đối, tài sản lộ ra, nhất định sẽ rước lấy phiền toái vô cùng vô tận, cho nên vì an toàn, ở Bách Nhân Đảo, tốt nhất không sử dụng Chúa Tể ấn phù cùng Hỗn Độn thần binh thượng phẩm.

- Ngươi là khí linh của Thiên Huyền điện, một khi ngươi ra tay, người khác nhất định có thể phỏng đoán ra cấp bậc của Thiên Huyền điện... Ngươi cũng đừng đi, tuy Bách Nhân Đảo nguy hiểm, nhưng tin tưởng ta thông qua nên không có vấn đề!

Minh bạch những cái này, Nhiếp Vân nói với Tiểu Linh.

Tiểu Linh là khí linh của Thiên Huyền điện, không ra tay, người khác nhiều nhất cho rằng hắn là hạ nhân, chỉ khi nào động thủ, nhất định sẽ bị cường giả phát hiện, đến lúc đó có thể suy đoán ra cấp bậc, cùng tài sản để lộ ra không có gì khác nhau.

Phương pháp an toàn nhất chính là hắn cũng đừng đi, có nguy hiểm gì, Nhiếp Vân một người ứng phó.

- Cái này...

Tiểu Linh cũng minh bạch điểm ấy, vẻ mặt sốt ruột cùng lo lắng.

- Tốt rồi, yên tâm đi, ta khẳng định không có việc gì!

Nhiếp Vân lắc đầu.

------oOo------

Chương 1971: Tiểu liên minh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có được các loại thiên phú Địa Hành sư, Ẩn Nặc sư, Phòng Ngự sư, chỉ cần cẩn thận, cho dù người khác muốn giết hắn cũng khó, lại nói, hắn cũng không phải chờ bị người giết, tuy thực lực kém người lĩnh ngộ sáu trăm Đại Đạo, bảy trăm Đại Đạo một đoạn, nhưng bàn về bảo vệ tánh mạng, sát nhân, sợ rằng bọn hắn cũng không bằng.

- Đại nhân, nếu như ngươi xác định muốn ghi danh, hiện tại phải đi rồi, bằng không thì cũng chỉ có thể đợi ngày mai khảo hạch!

Nữ hài thấy Nhiếp Vân nói chuyện với hạ nhân, một mực không có quyết định, nhịn không được nhắc nhở một câu.

- Đi thôi!

Hất ống tay áo, Nhiếp Vân không nói thêm lời.

- Mời qua bên này!

Nữ hài vội vàng dẫn đường ở phía trước, hai người một trước một sau đi đến chỗ sâu trong Tà Nguyệt các, chỉ chốc lát liền biến mất ở trước mặt mọi người.

- Chủ nhân...

Thấy Nhiếp Vân không nghe hắn nói, trực tiếp ly khai, Tiểu Linh lo lắng nói vọng theo.

- Không cần lo lắng, ca ca khẳng định không có việc gì!

Thấy bộ dáng của hắn, Nhiếp Đồng có chút im lặng, thằng này thân là khí linh của ca ca, sao đối với chủ nhân một chút lòng tin cũng không có?

- Không có việc gì? Ngươi là không biết Bách Nhân Đảo nguy hiểm...

Tiểu Linh lắc đầu, liếc nhìn Nhiếp Đồng, thấy ánh mắt hắn trầm tĩnh, không có chút lo lắng nào, thậm chí ngay cả gợn sóng cũng không có, nhịn không được nghi hoặc... Chủ nhân thật là thân ca ca của ngươi sao?

Ai bái kiến thân ca ca đi tham gia thí luyện chỉ có 3% tỉ lệ còn sống, với tư cách đệ đệ một chút cũng không lo lắng sao?

Trong nháy mắt, Tiểu Linh đối với Nhiếp Đồng sinh ra oán khí cực lớn.

- Ách?

Nhiếp Đồng cảm ứng được cổ oán khí này, gãi gãi đầu, vẻ mặt mê hoặc... mình lúc nào đắc tội thằng này rồi hả?

Trước mắt lóe lên hào quang, Nhiếp Vân mở to mắt, phát hiện mình xuất hiện ở trên một đảo nhỏ tràn đầy cây cối.

Tuy trước kia nói đảo này không lớn, nhưng bằng vào thực lực bây giờ căn bản nhìn không tới cuối cùng, đập vào mắt chỉ là màu xanh lá rậm rạp, một hồi gió biển thổi vào, hoa hoa tác hưởng, mang theo cảm giác mát lạnh.

- Quả nhiên không ở phụ cận Đại Mạc thành...

Cảm nhận được độ ấm ở đây, Nhiếp Vân lập tức hiểu được.

Chỉ sợ lần này truyền tống khoảng cách không ngắn, Đại Mạc thành là mùa hạ, mặt trời nóng bức, mà ở đây không khí mát lạnh, rõ ràng đã đến trời thu, thời gian nháy con mắt truyền tống khoảng cách xa như vậy, thân thể không có chút không khỏe, xem ra đại năng kiến tạo truyền tống trận này, thật không đơn giản.

Vèo!

Đang suy tư, ý định tìm chỗ cao, nhìn xem diện tích hòn đảo một chút, đột nhiên lỗ tai khẽ động, một đạo hàn mang lóe lên.

- Nguy rồi!

Trong nội tâm rùng mình, dưới chân Nhiếp Vân khẽ động.

Vèo... chui vào dưới đất, biến mất vô tung vô ảnh.

Vừa tới chỉ chú ý quan sát hoàn cảnh, đã quên nơi này tràn ngập nguy cơ, nếu một trăm tên chỉ còn ba mới tính thông qua, người đi tới nơi này, nhất định sẽ ra tay! Mà dễ dàng đánh lén nhất, rất rõ ràng là vừa vặn truyền tống tới.

Loại người này từ địa phương an nhàn truyền tống tới, trong nội tâm còn không có hình thành không khí khẩn trương, mà sinh tử

thường thường ở trong nháy mắt ngắn ngủi này là có thể hoàn thành.

- Người đâu?

Nhiếp Vân mới từ tại chỗ biến mất, mấy đạo quang ảnh liền từ xa bắn tới, nham thạch cách đó không xa nổ vang, vỡ vụn, mấy cây châm nhỏ tản mát ra hào quang màu u lam, đâm vào ở phía trên, làm cho người nhìn qua phát lạnh.

Độc châm!

Hơn nữa nhìn tốc độ cùng lực lượng của độc châm, đừng nói Tru Thiên cảnh sơ kỳ, cho dù Tru Thiên cảnh đỉnh phong lĩnh ngộ sáu trăm, bảy trăm Đại Đạo dính vào, cũng sẽ lập tức đánh mất sức chiến đấu, triệt để tử vong.

Sưu sưu sưu!

Ba bóng người xuất hiện, một người trong đó cầm một ống đồng thật nhỏ, độc châm đúng là từ trong đó phóng ra.

- Người này cổ quái, hẳn là Địa Hành chi thuật, chẳng lẽ lại lĩnh ngộ Địa Hành chi đạo?

Người cầm trong tay ống đồng nhìn thoáng qua mặt đất dưới chân, sắc mặt trầm thấp.

Trong nháy mắt biến mất, tuyệt đối là Địa Hành chi thuật. Đây chính là Đại Đạo bài danh 167, tuy người lĩnh ngộ thực lực không thể tăng mạnh, nhưng ở chỗ này, tương đương có được vốn liếng bảo vệ tánh mạng, muốn giết hắn, trừ khi rất nhiều người đào đất chặn đường, hai ba người căn bản đuổi không kịp.

- Hẳn là một loại thủ đoạn bảo vệ tánh mạng, Địa Hành Đại Đạo nào có dễ dàng lĩnh ngộ như vậy? Yên tâm đi, chúng ta trước giết những người khác, chờ chỉ còn lại hắn, Bách Nhân Đảo sẽ tự động bức hắn ra!

Người thứ hai cười lạnh.

- Bức hắn ra? Có ý tứ gì? Người cầm trong tay ống đồng tựa hồ cũng không rõ ràng lắm, có chút nghi hoặc.

- Tuy Bách Nhân Đảo không hạn chế thời gian, nhưng vì phòng ngừa có người một mực ẩn núp không ra chiến đấu, không cách nào hoàn thành khảo hạch, sẽ xuất hiện trận pháp cưỡng chế can thiệp! Cưỡng chế can thiệp này rất đơn giản, là tập trung những người còn lại ở chung một chỗ, không cách nào trốn tránh ẩn núp. Chỉ có thể chính diện chém giết!

Người thứ hai giải thích:

- Nếu như không phải như vậy, một ít người am hiểu che dấu, vừa đến phát hiện cực kỳ nguy hiểm, che dấu mười năm tám năm, còn làm sao khảo hạch?

- Như thế a... Nếu là như vậy liền đơn giản, đi thôi! Trước giết những người khác!

Người cầm ống đồng nhẹ gật đầu.

Hắn nói rất đúng, nếu có người có không gian thần binh, ẩn thân trong đó, tu luyện mười năm tám năm cũng không đi ra, ai có thể tìm được? Tìm không thấy chẳng lẽ Bách Nhân Đảo khảo hạch không chấm dứt? Như vậy một năm cũng khảo hạch không được mấy Tà Nguyệt tướng sĩ.

- Đi!

Ba người biết rõ có được năng lực Địa Hành, không phải bọn hắn hiện tại có thể bắt lấy, lúc này thương nghị thoáng một phát, xoay người rời đi.

Hô!

Bọn hắn vừa đi, Nhiếp Vân từ tại chỗ chui ra.

- Còn có liên hợp chung một chỗ, xem ra Bách Nhân Đảo này hoàn toàn chính xác so với tưởng tượng còn muốn khó khăn!

Nhìn mấy người biến mất, ánh mắt của Nhiếp Vân ngưng trọng.

Bách Nhân Đảo cuối cùng yêu cầu sống sót ba người, chấm dứt khảo hạch, cho nên có ít người kết bạn khảo hạch, liên hợp đánh lén người khác.

Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cũng không phải chỉ có một Bách Nhân Đảo, truyền tống cũng là tùy cơ hội, mặc dù người đồng thời khảo hạch, dù đồng thời truyền tống hai người, cũng chưa hẳn có thể truyền tống đến một đảo, xác suất cũng rơi vào một đảo, chỉ sợ không bằng một phần vạn.

Tỷ lệ nhỏ như vậy, muốn ba người nhận thức gặp nhau, khẳng định rất khó, cho nên ba người này là sau khi tới đảo mới nhận thức và kết minh.

------oOo------

Chương 1972: Ẩn dấu thực lực (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Loại kết minh này cũng không mạnh mẽ, mới đầu mọi người có lẽ còn có thể cộng đồng giết địch, nhưng đến cuối cùng, ai cũng không thể bảo chứng, có thể có người sau lưng chọc dao găm hay không.

Đương nhiên, tuy nguy hiểm, nhưng cơ hội cũng tùy theo tồn tại, ba người liên hợp, sức chiến đấu tăng nhiều, đồ sát những người khác tuyệt đối vô cùng đơn giản, nếu có thể may mắn giết sạch tất cả mọi người, bọn hắn cũng không cần tự giết lẫn nhau.

Chính bởi vì như thế, sau khi tới Bách Nhân Đảo, rất nhiều người nguyện ý cùng người liên hợp, chỉ là không nghĩ tới mới xuất hiện liền đụng phải.

- Ba người này rõ ràng đều là cường giả lĩnh ngộ sáu trăm Đại Đạo, liên hợp lại ta xác thực không phải đối thủ, nhưng nếu như xuất kỳ

bất ý đánh lén, ba người bọn hắn không có một cái là đối thủ của ta!

Tuy vừa rồi ở dưới mặt đất, nhưng thông qua thiên phú Thiên Nhãn, vẫn có thể nhìn rõ ràng thực lực của ba người, ba người này rõ ràng đều là cường giả lĩnh ngộ sáu trăm Đại Đạo, liên hợp chung một chỗ, lĩnh người ngộ bảy trăm Đại Đạo đụng phải cũng chỉ có một đường đào tẩu, hắn cũng không có khả năng ngoại lệ.

Nhưng bọn hắn liên hợp lại giết không chết, từng cái đột phá mà nói, chưa hẳn không có khả năng!

Dù sao hắn chẳng những có thiên phú Địa Hành sư, còn có thiên phú Ám Sát sư, rất nhiều thiên phú ở một thân, đừng nói sáu trăm Đại Đạo, mặc dù cường giả một ngàn Đại Đạo cũng mơ tưởng phát hiện dấu vết nào.

- Động thủ với ta, coi như các ngươi không may, liền bắt các ngươi ra tay a!

Nghĩ đến liền làm, Nhiếp Vân không phải người dây dưa dài dòng, thân thể khẽ động, lần nữa biến mất tại nguyên chỗ, thẳng tắp đi về phía trước.

Rất nhanh, ba bóng người xuất hiện ở trước mắt.

Ba người này, lúc này giống như thợ săn, cẩn thận từng li từng tí đi thẳng về phía trước, mà phía trước bọn hắn, một tráng hán đang cảnh giác giấu ở trong cành lá, không có ý thức được nguy hiểm hàng lâm chút nào.

- Xa như vậy có thể phát hiện tráng hán kia, chỉ sợ ba người này có phương pháp tìm người đặc biệt!

Thấy một màn như vậy, trong nội tâm Nhiếp Vân kỳ quái.

Lực áp bách không gian ooo Tà Nguyệt Chí Tôn Vực rất lớn, mặc dù cường giả sáu trăm Đại Đạo, tinh thần lực tối đa cũng chỉ kéo dài chừng năm trăm thước, khoảng cách gần như thế rất khó phát hiện tráng hán giấu ở trong cành lá, có thể ở xa như vậy liền phát

hiện, đối phương còn không phát giác, nói rõ ba người này khẳng định có phương pháp đặc thù, thậm chí năng lực không thua thiên phú Thiên Nhãn của hắn.

Ở thế giới này, thiên phú Thiên Nhãn của hắn cũng bị áp bách, tối đa chỉ có thể nhìn mấy dặm, lại xa liền nhìn không tới, khoảng cách của ba người này đến chỗ tráng hán tuyệt đối hơn một dặm!

- Hắc hắc, đã có loại thực lực này, trước không giết các ngươi, không bằng giữ lại hấp dẫn lực chú ý của người khác...

Trong nội tâm Nhiếp Vân khẽ động, nghĩ tới một chủ ý rất tốt.

Trong lòng Nhiếp Vân có tính toán, ba người này cũng không biết, lúc này đang cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước.

Tốc độ của bọn hắn rất chậm, động tác nhẹ nhàng, không có gây ra một động tĩnh, nhưng tráng hán giấu ở trong chạc cây rõ ràng cũng không phải kẻ yếu, khi bọn hắn cách 500m như cảm ứng được cái gì, ánh mắt bắn qua.

- Bị phát hiện rồi, ra tay!

Thấp giọng hô một tiếng, người cầm trong tay ống đồng giơ ống đồng lên.

Ông! một tiếng, mấy đạo hàn mang lấy tốc độ mắt thường nhìn không thấy bắn tới tráng hán.

- Đáng giận!

Tráng hán không kịp trốn tránh, đột nhiên trên người xuất hiện một chuông lớn màu vàng, hàn mang bắn lên chung, phát ra nổ vang.

Đinh đinh đinh đinh!

Tiếng vang dồn dập liên tiếp, đều bị ngăn cản lại.

- Quả nhiên có thể tới tham gia Bách Nhân Đảo khảo hạch, đều không thể khinh thường!

Nhìn một màn này ở trong mắt, Nhiếp Vân gật đầu.

Cái ống đồng kia chỉ sợ là Hỗn Độn thần binh trung phẩm, mà chuông lớn xuất hiện ở trên người tráng hán, cấp bậc rất cao, có thể tới tham gia loại khảo hạch cửu tử nhất sinh này, khẳng định sớm có chuẩn bị.

- Dám đánh lén ta, ta muốn các ngươi chết!

Ngăn trở hàn mang xong, tráng hán nổi giận, ở trên chạc cây điểm một cái, biến thành một đạo liệt phong lao đến.

Tốc độ của hắn rất nhanh, còn chưa tới trước mặt, nham thạch giống như bị cương phong quét qua, xuất hiện vân mảnh rậm rạp chằng chịt.

- Cường giả bảy trăm Đại Đạo, mọi người liên thủ đối địch!

Chứng kiến tốc độ cùng lực lượng của tráng hán, đồng tử của ba người co rụt lại, lập tức hiểu được, người trước mắt rõ ràng lĩnh ngộ bảy trăm Đại Đạo!

Lĩnh ngộ nhiều Đại Đạo như vậy, lại có thần binh phòng ngự cường đại như thế, ba người biết đối thủ cực kỳ đáng sợ.

Sưu sưu sưu!

Lần nữa giơ ống đồng lên, ba đạo ảo ảnh giống như ám khí lăng không phóng tới, biết rõ đối phương có chuông lớn phòng ngự. Không cách nào đánh chết hắn, nhưng hoàn toàn có thể tạo thành quấy nhiễu.

Quả nhiên, thân thể tráng hán lần nữa sinh ra chuông lớn, phát ra thanh âm nổ vang, hai người còn lại cũng phòng ngự thoả đáng, một đạo đao mang cùng một bóng kiếm hiện ra ở trên đỉnh đầu của hắn.

- Hừ!

Đối với hai đạo công kích này, tráng hán cũng không sợ hãi, ngược lại quát lạnh một tiếng, song chưởng nghênh đón tiếp lấy.

Tay không đối phó đao kiếm, hắn là thực lực mạnh hãy muốn tìm chết?

Bành!

Rất nhanh đã có đáp án, đao mang, bóng kiếm cùng bàn tay của hắn đụng một cái, phát ra thanh âm kim loại va chạm, bàn tay của hắn không có chút tổn thương nào.

- Trên tay rõ ràng cũng có bảo vật phòng ngự... Nguy rồi!

Thấy một màn như vậy, ba người có chút sụp đổ.

Trên người tráng hán này chẳng những có chuông lớn phòng ngự, trên tay càng có dụng cụ bảo hộ, đao thương bất nhập, bản thân liền đánh không chết, hơn nữa thực lực lĩnh ngộ bảy trăm đạo, bọn hắn cũng không phải đối thủ!

- Hai người các ngươi ngăn hắn lại, cho ta thời gian!

Người cầm trong tay ống đồng biết tráng hán lợi hại, thét dài một tiếng. Hai tay quay cuồng, không ngừng kết ấn. Nhìn dáng vẻ của hắn, tựa hồ đang thi triển bí pháp lợi hại nào đó.

- Tốt!

Hai người còn lại không dám do dự, một đao một kiếm từ hai bên trái phải công tới, đao lạnh như tuyết, kiếm hàn như băng!

Hai người không có chút nương tay, vừa ra tay liền là sát ý lăng lệ ác liệt, không hề giữ lại.

- Ta đang lo không có người giết, ba người các ngươi đến vừa vặn, trước chặt các ngươi lại nói!

Cười ha ha, bàn tay vừa thô vừa to tung bay, phát ra thanh âm đinh đinh, đao kiếm bị hắn chộp ở trong tay.

Vừa ra tay nắm lấy đao kiếm, lực lượng bảy trăm Đại Đạo quả nhiên đáng sợ!

------oOo------

Chương 1973: Ẩn dấu thực lực (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cút ngay!

Tráng hán thét dài một tiếng, cánh tay phát lực.

Hô!

Hai người bị hắn nhấc lên, xoay tròn như gió.

Sưu sưu!

Đột nhiên vung tay, dưới tình huống không hề phòng bị, hai người ngã văng ra ngoài, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

Tuy tráng hán công kích không có chiêu số gì, lại man lực kinh người, làm cho không người nào có thể chống lại.

- Tới lượt ngươi rồi!

Ném hai người kia ra, chấn đến ý nghĩ ngất đi, tiến về phía trước một bước, nhìn về phía người cầm ống đồng, tráng hán đánh tới một quyền.

- Ai chết còn không nhất định, Vĩnh Dạ trầm luân!

Người cầm trong tay ống đồng đã đánh xong thủ ấn, trong mắt đột nhiên lóe ra một đạo hào quang quỷ dị, trong tiếng hét vang, trên người bắn ra một cổ khí thể đen đặc, phảng phất như trong chớp mắt toàn bộ bầu trời đều bị bao phủ, dùng hắn làm trung tâm, trong phạm vi phương viên mấy chục thước không có bất luận ánh mặt

trời gì, phảng phất như để cho người lâm vào Vĩnh Dạ trầm luân, không có chút Quang Minh nào.

- Đây là chiêu số gì? Rõ ràng có thể hấp thu ánh sáng? Ngay cả Thiên Nhãn của ta cũng nhìn không thấu...

Xuyên thấu mặt đất, Nhiếp Vân nhìn tranh cảnh ở trong mắt, không khỏi kinh ngạc.

Người cầm trong tay ống đồng thi triển chiêu này, có thể thôn phệ toàn bộ hào quang ở chung quanh, mặc dù thiên phú Thiên Nhãn, cũng không thể bắn thủng, nhìn không ra bên trong đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Rầm rầm rầm oanh!

Thời gian nháy con mắt, trong bóng tối vang lên nổ đùng liên tục, có tiếng chuông, cũng có công kích, xem ra tráng hán biết rõ đối phương đáng sợ, trực tiếp tế ra chuông lớn, song phương lẫn nhau công kích, khói đen không tiêu tan, nên phân không rõ ai thắng ai thua.

PHỐC!

Trong lúc đó, Nhiếp Vân nghe được thanh âm huyết dịch phún dũng, chợt, khói đen tán đi, người cầm trong tay ống đồng chậm rãi đi ra, tráng hán nằm trên mặt đất, đầu lâu rời cổ, hai mắt trừng trừng, tựa hồ thẳng đến chết, cũng nghĩ không ra vì sao đối phương có thể giết chết hắn!

- Che dấu thật sâu, thằng này cũng không phải lĩnh ngộ sáu trăm Đại Đạo!

Chứng kiến hắn đi ra, nhớ tới thanh âm vừa mới nghe được, sắc mặt của Nhiếp Vân ngưng tụ.

Bên ngoài xem ra người cầm trong tay ống đồng này thực lực chỉ có sáu trăm Đại Đạo, nhưng có thể đánh chết tráng hán có được chuông lớn phòng ngự, hơn nữa động tác nhanh như vậy, không chút dây dưa dài dòng nào, tuyệt không chỉ là sáu trăm Đại Đạo

đơn giản như vậy!

- Tiêm Hầu, ngươi đã giết hắn, rất không tồi!

Hai người kia chỉ là bị ném ra ngoài, bị thương cũng không quá nặng, nhìn thấy tráng hán bị giết, nhẹ nhàng thở ra, nhìn thoáng qua, từng người lộ ra vẻ tham lam.

Thần binh phòng ngự trên người tráng hán lợi hại như thế, ai đạt được chẳng khác nào tánh mạng đã có cam đoan, hai người rất hiển nhiên động tâm.

- Tiêm Hầu, tuy tráng hán này là ngươi giết, nhưng trước kia chúng ta đã nói trước, nếu như không có hai người chúng ta hấp dẫn, ngươi cũng không có khả năng thi triển ra tuyệt chiêu, như vậy đi, đồ vật chia đều, ngươi lấy dụng cụ bảo hộ trên tay hắn, hai người chúng ta lấy chuông lớn!

Một người trong đó nói.

- Đúng vậy, chúng ta đã thương nghị tốt rồi, thì phải tuân thủ quy định, nếu không, lần sau có thứ tốt chúng ta cũng không phân cho ngươi, liên minh cũng không có ý nghĩa!

Người thứ ba hét lớn.

- Các ngươi thật muốn cái chuông lớn này?

Cổ tay của Tiêm Hầu khẽ đảo, lòng bàn tay xuất hiện một thần binh hình chung không lớn.

Xem ra sau khi đánh chết tráng hán, hắn đã lấy đi thứ này, hơn nữa thuận lợi luyện hóa, nếu không cũng không có khả năng để cho thần binh này có thể lớn có thể nhỏ, tùy tâm sở dục.

- Lấy ra a!

Chứng kiến chuông lớn, hai người đồng thời lộ ra vẻ hưng phấn.

- Muốn, vậy thì đi chết!

Thấy bộ dạng của hai người, Tiêm Hầu đột nhiên cười lạnh, trong mắt bắn ra một đạo hào quang quỷ dị, lòng bàn tay đột nhiên bắn ra một dây nhỏ mà mắt thường thấy không rõ, quấn ở trên cổ một người.

Rầm ào ào!

Đầu lâu của người này lập tức rớt xuống, huyết dịch chảy ra, tạo thành một tơ máu đỏ thẫm.

- Tiêm Hầu, ta nói giỡn đấy, đừng giết ta...

Chứng kiến đồng bạn chỉ nháy mắt đầu lâu liền rơi xuống đất, ngay cả một cái hô hấp cũng không có kiên trì, người cuối cùng rốt cục cảm thấy sợ hãi.

Tạm thời tổ hợp chung một chỗ, vốn không chặt chẽ, vốn cho rằng hai người mình liên thủ sẽ để cho Tiêm Hầu kiêng kị, lại không nghĩ rằng động tác của hắn nhanh như vậy, vừa ra tay liền đầu người rơi xuống đất.

- Vui đùa? Ta không thích nói giỡn!

Tay run lên, chỉ đỏ mạnh mẽ cuốn qua.

Vèo!

Lần nữa đầu người rơi xuống đất.

- Vốn tới tìm các ngươi hợp tác, là vì ẩn dấu thực lực, không để người khác phát hiện vây công, các ngươi đã muốn chết, liền đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!

Đánh chết hai người, xoa xoa vết máu trên dây nhỏ, cổ tay khẽ đảo, giống như linh xà thu vào ống tay áo.

Nếu như Bách Nhân Đảo xuất hiện một người thực lực quá mạnh mẽ, tất cả mọi người vì bảo vệ tánh mạng, nhất định sẽ tự chủ liên hợp vây công, thực lực của Tiêm Hầu này rõ ràng vượt qua người

khảo hạch bình thường, nhưng vì phòng ngừa bị người khác ngấp nghé, lúc này mới tìm hai người này làm đồng bạn.

Ai ngờ hai người này không biết phân biệt, dám cùng hắn giật đồ, quả thực muốn chết.

Hừ lạnh một tiếng, đang định thu bảo vật, đột nhiên lỗ tai khẽ động.

- Ai? Đi ra!

Con mắt mạnh mẽ nhìn sang chỗ Nhiếp Vân ẩn thân.

Trong nội tâm Nhiếp Vân khẽ động, còn tưởng rằng bị phát hiện, đang muốn đi ra, liền chứng kiến bụi cỏ cách đó không xa khẽ động, một thanh niên cười cười đi ra.

Người này rất cao, còn cao hơn hắn một cái đầu, trên mặt có một vết sẹo dài, lạnh như băng đáng sợ.

Thực lực đạt tới Tru Thiên cảnh, thân thể có thể tùy ý cải biến, một ít thương thế, mặc dù không có thiên phú Mộc Sinh sư, thời gian dài cũng có thể khôi phục như lúc ban đầu, làn da bóng loáng như mới.

Vết sẹo trên mặt hắn, cũng không phải không cách nào tiêu trừ, chỉ sợ có nguyên nhân đặc thù, ẩn chứa sự tình mà người khác không biết.

- Không tệ, không tệ! Không nghĩ tới đường đường Tiêm Hầu La Thắng cũng tới khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ, hơn nữa ngụy trang thành kẻ yếu sáu trăm Đại Đạo, nếu như không phải tận mắt thấy, thật đúng là khó mà tin được!

Thanh niên nhận ra thân phận của Tiêm Hầu, ngữ khí lạnh như băng, nghe không ra là nộ hay vui.

- Trở thành Tà Nguyệt tướng sĩ ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực mới tính toán có địa vị, vì cái gì ta không thể tới? Ngược lại là ngươi, Vạn Nhân Ma Khấu Tân lại tới đây, để cho người cảm thấy kỳ quái a!

------oOo------

Chương 1974: Một ngàn Đại Đạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bị nhận ra thân phận, Tiêm Hầu La Thắng cũng không che dấu, thanh âm lạnh nhạt.

- Cũng vậy thôi! Không có thân phận Tà Nguyệt tướng sĩ, không cách nào tham gia Quy Khư Hải tuyển bạt! Quy Khư Hải, là thế lực lớn xếp hạng gần phía trước của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, nếu như có thể tiến vào trong đó, thăng chức rất nhanh ở trong tầm tay, bỏ qua cơ hội này, muốn trở thành cường giả, còn không biết cần tốn hao bao lâu, chắc hẳn điểm ấy ngươi rõ ràng hơn ta!

Khấu Tân gõ gõ tay, nói ra mục đích hắn muốn tham gia khảo hạch.

Quy Khư Hải này, tuy Nhiếp Vân chưa nghe nói qua, nhưng từ ngữ khí cùng thái độ của đối phương, có thể đơn giản phán đoán, nhất định là thế lực khổng lồ, giống như tông môn vậy.

Trước mắt đang tiến hành tuyển bạt, một khi thông qua trở thành nhân viên trong đó, sẽ đạt được chỗ tốt thật lớn.

Mà điều kiện tiên quyết tuyển bạt là có được thân phận Tà Nguyệt tướng sĩ.

- Đó là tự nhiên! Như thế nào, hiện tại ngươi muốn giết ta, hay có ý định liên thủ với ta?

Thấy đối phương nói thẳng ra mục đích, La Thắng cũng rất trực tiếp, nói thẳng.

- Giết ngươi?

Khấu Tân lắc đầu, khóe miệng giương lên:

- Nếu như ta đoán không sai, ngươi nên lĩnh ngộ hơn một ngàn Đại

Đạo đi à nha. Hơn nữa có rất nhiều thủ đoạn, Thiết Giáp vệ bình thường cũng có thể chiến thắng thậm chí đánh chết, giao thủ với cường giả như ngươi, hơi không cẩn thận cũng sẽ bị giết chết, ta còn không có điên! Đương nhiên là tìm kiếm hợp tác!

- Muốn hợp tác với ta cũng được, ta không muốn cùng phế vật chung một chỗ, nếu có đầy đủ thực lực, hợp tác không thành vấn đề!

Ngẩng đầu lên, La Thắng hừ nhẹ một câu, đột nhiên mạnh mẽ ra tay.

Bàn tay của hắn lập tức trở nên trong suốt như thủy tinh, đưa về phía trước, khí lưu cắt thành hai nửa, một đạo Tiên lực hội tụ thành dây nhỏ, như hàn mang, thẳng tắp chui ra.

- Thủy Tinh Phù Vân chưởng! Chiêu số rất lợi hại!

Khấu Tân nở nụ cười, cũng không thấy có động tác gì, hai ngón tay đột nhiên kẹp về phía trước, bàn tay của La Thắng đã bị ngăn trở, khó có thể tiến lên mảy may.

- Ngươi cũng lĩnh ngộ một ngàn Đại Đạo?

Cảm thấy tay của đối phương truyền đến lực lượng, La Thắng biết rõ thực muốn động thủ, nhất định có thể đánh bại đối phương, nhưng chỉ vì thăm dò thì không cần phải, thần sắc ngưng tụ thu tay, khí tức toàn thân che dấu xuống, ở người không biết chuyện xem ra, như trước chỉ là cường giả lĩnh ngộ sáu trăm Đại Đạo.

Một chiêu đối bính, hai người đã biết thực lực của đối phương, đều là cường giả một ngàn Đại Đạo, nên không có tất yếu tiếp tục đánh tiếp.

Loại người này, ở bên ngoài cũng có thể đánh bại Thiết Giáp vệ rồi, rõ ràng bây giờ mới đến khảo hạch Thiết Giáp vệ, đủ thấy bọn họ sợ Bách Nhân Đảo như thế nào, trước khi không có nắm chắc tuyệt đối, là sẽ không tham gia.

- Không tệ! Không chỉ ta, trên đảo này còn có một vị lĩnh ngộ một

ngàn Đại Đạo, Băng Phách Tiên Tử Băng Vân Tuyết, ta mang ngươi gặp thoáng một phát, chỉ cần ba người chúng ta liên thủ, Bách Nhân Đảo chẳng khác nào có kết quả, không cần che dấu, không hề cố kỵ đánh chết toàn bộ người khác!

Khấu Tân cười nói.

- Tốt!

La Thắng gật đầu.

Trước kia sở dĩ ngụy trang thành sáu trăm Đại Đạo, còn hợp tác với người khác, chính là sợ gặp được cường giả càng cao cấp, mặc dù là hắn, cũng mang theo tâm kính sợ, nếu như có thể gom góp ba cường giả lĩnh ngộ một ngàn Đại Đạo, như vậy có thể quét ngang rồi, không cần tiếp tục che dấu.

- Đi theo ta!

Thấy hắn đáp ứng, thân thể Khấu Tân tung một cái, bay vút về phía trước, La Thắng theo sát ở phía sau.

Hai người vừa đi, Nhiếp Vân từ dưới đất chui ra, nhíu mày.

Bách Nhân Đảo so với hắn tưởng tượng còn muốn đáng sợ, rõ ràng có ba cường giả lĩnh ngộ một ngàn Đại Đạo!

Loại người thực lực này, ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực tuyệt đối được cho cao thủ, Đại Mạc thành cũng tìm không ra một vị, hiện tại hắn không sử dụng Chúa Tể ấn phù, mặc dù vận dụng tất cả thủ đoạn khác, cũng không thể đánh chết một người.

Giết không chết đối phương, dựa theo quy củ của Bách Nhân Đảo, sẽ bị đối phương giết chết, vậy phải làm sao bây giờ?

- Xem ra kế hoạch phải sửa một chút, phải ở trước khi ba người này giết sạch tất cả mọi người ở trên đảo, tăng thực lực lên, đạt tới tình trạng có thể chiến một trận!

Nghĩ một lát, cũng nghĩ không ra biện pháp tốt, lại không muốn đơn

giản bạo lộ Chúa Tể ấn phù, Nhiếp Vân đành phải cắn răng.

Muốn không để cho người phát hiện át chủ bài của mình, chỉ có thể mau chóng tăng thực lực lên!

Chỉ cần có thể ở trong thời gian ngắn có được thực lực một ngàn Đại Đạo, sẽ thấy sợ hãi cái gì nữa!

Đối phương ba người thì sao? Có được bí thuật Nhất Khí Hóa Tam Thanh, chỉ cần thực lực bản tôn đạt tới, liền không cần sợ hãi.

- Tuy đảo này không lớn, lại cũng không nhỏ, xem diện tích, hẳn không sai biệt lắm một tòa thành trì của Linh giới, loại địa phương này, một trăm người muốn ẩn núp mà nói, mặc dù cường giả một ngàn Đại Đạo, không có mười ngày tám ngày là không có khả năng tìm được toàn bộ... Nhưng mà mặc dù kiên trì mười ngày, ta cũng không có khả năng lĩnh ngộ một ngàn Đại Đạo a...

Tuy nghĩ ra biện pháp, lại không có năng lực thực hiện.

Cho dù hắn có Đại Đạo trụ cột, nhưng lĩnh ngộ Đại Đạo không phải sự tình một sớm một chiều, hiện tại bất quá lĩnh ngộ ba trăm, trong mười ngày tám ngày, muốn lĩnh ngộ hơn bảy trăm Đại Đạo, không thể nghi ngờ là nằm mơ!

- Có biện pháp nào có thể rất nhanh tăng thực lực lên không?

Phải nghĩ phương pháp mau chóng tăng lên, tranh thủ trong mười ngày có được thực lực cùng cường giả một ngàn Đại Đạo chiến một trận!

Bất quá, mặc dù cách nghĩ tốt, lại biết đây cơ hồ là không thể nào!

Nếu như thực lực dễ tăng lên như vậy, sớm đã có vô số tiền bối hoàn thành, không đến mức một chút đầu mối cũng không có.

Rầm rầm rầm!

Ngay thời điểm hắn đau khổ suy tư, không hề có phương pháp, đột nhiên xa xa vang lên một hồi nổ tung, lập tức một tiếng cười vang

lên.

- Thấy được Bích Huyết lão tổ ta, coi như các ngươi không may, Bích Huyết Như Hải!

Nương theo một tiếng hét lớn, lực lượng như gió lan tràn, ở phía xa nổ vang.

Ở Bách Nhân Đảo động thủ, mặc dù thực lực mạnh, cũng phải cẩn thận từng li từng tí, không dám làm ra động tĩnh quá lớn, sợ bị người khác kiêng kị, vây công.

Bích Huyết lão tổ gì kia rõ ràng dám động thủ như vậy, không kiêng nể gì cả, xem ra đối với thực lực có tự tin rất mạnh.

- Qua đi xem!

Biết rõ đột nhiên dẫn xuất động tĩnh lớn như vậy, nhất định sẽ khiến cho càng nhiều người chú ý, lúc này bàn chân của Nhiếp Vân điểm một cái, theo phương hướng thanh âm, rất nhanh bay vút qua.

------oOo------

Chương 1975: Bị đuổi giết (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thực lực không có giữ lại, tốc độ rất nhanh, ba bốn cái hô hấp liền đi tới phương hướng thanh âm vang lên.

Là một sơn cốc không lớn, có hai người đang chiến đấu.

Một lão giả toàn thân như biển máu cuồn cuộn, hào quang màu đỏ tươi kích xạ hư không, từng bước một tiến về phía trước.

Đối diện hắn là một nữ tử, đưa lưng về phía Nhiếp Vân, nhìn không ra dung mạo, nhưng đứng tại nguyên chỗ tựa hồ lơ đễnh với biển máu cuồn cuộn, không thèm quan tâm.

- Bích Huyết Như Hải của ngươi tựa hồ cũng không được tốt lắm a!

Nữ tử hừ lạnh, thanh âm như tuyết.

- Không được tốt lắm, giết ngươi dư xài!

Lão giả mạnh mẽ vọt tới trước, nắm đấm biến thành huyết hồng, trong lòng bàn tay khẽ động, một cái búa cự đại đánh xuống, như mở núi cao, đoạn giang phân lưu, lực lượng kinh người.

- Vậy sao? Ta thực muốn nhìn một chút rồi!

Nữ tử không lui về phía sau, cũng không tránh né, ngón tay giơ lên, nhẹ nhàng bắn ra.

Bành!

Búa như bị một kiện Hỗn Độn thần binh đánh trúng, phát ra âm thanh nức nở nghẹn ngào, bay rớt ra ngoài, cắm ở trên mặt đá, đá vụn bắn tung toé.

- Cái gì? Một ngàn... Đại Đạo! Trốn!

Bích Huyết lão tổ thế mới biết nữ tử trước mắt lại là cường giả lĩnh ngộ một ngàn Đại Đạo, liền không dám chiến đấu, quay người bỏ chạy.

Vèo!

Còn chưa đi xa, một đạo hàn mang lập loè, dây nhỏ phá không mà đến.

Phù phù!

Đầu lâu của Bích Huyết lão tổ rơi trên mặt đất, đoạn tuyệt hô hấp.

Tiêm Hầu La Thắng xuất thủ, đúng là binh khí độc môn của hắn, Tích Huyết!

Xem ra nữ tử này, đúng là Băng Phách Tiên Tử Băng Vân Tuyết

mà hai người bọn họ nói!

Ba người dĩ nhiên hội tụ

- Ha ha, ta giới thiệu cho các ngươi, đây chính là Tiêm Hầu La Thắng trước kia ta nói, vị này chính là Băng Phách Tiên Tử Băng Vân Tuyết, cử động vừa rồi, chắc hẳn đã chứng minh, đều là cường giả thực lực một ngàn Đại Đạo! Từ giờ trở đi, ba người chúng ta liên thủ, bình định Bách Nhân Đảo này, cộng đồng hoàn thành khảo hạch!

Khấu Tân đi ra, cười ha ha, lẫn nhau giới thiệu.

- Ba người chúng ta liên thủ, tòa Bách Nhân Đảo này khẳng định không còn đối thủ, hoàn toàn có thể quét ngang, đã như vậy, vẫn là trước tiên nói sau khi giết những nhân vật kia làm sao phân phối tài sản a!

Sắc mặt La Thắng lạnh nhạt:

- Đã liên hợp, không nên đến lúc đó bởi vì một ít vật ngoại thân mà gây ra mâu thuẫn, tự giết lẫn nhau!

Hắn vừa trải qua loại tình huống này, cho nên cảm thấy vẫn là sớm nói ra mới tốt, vạn nhất bởi vì vấn đề vật tư mà cãi lộn, hắn quyết không phải đối thủ của hai người!

- Ta tới đây chỉ vì thông qua khảo hạch, bất kỳ vật gì cũng không cần!

Băng Vân Tuyết trực tiếp khoát tay, thần sắc lạnh lùng trước sau như một.

- Băng Phách Tiên Tử không muốn, vậy chúng ta chia đều, không bằng như vậy, giết người đầu tiên có được đồ vật gì đó, coi như của ngươi, người thứ hai tính toán ta, người thứ ba của ngươi... Dùng loại này tính ra!

Khấu Tân phân phối.

- Tốt, cứ làm như thế!

La Thắng gật đầu, đột nhiên cười lạnh một tiếng, xoay chuyển ánh mắt:

- Đã như vậy, mượn người một đường theo dõi chúng ta khai đao a!

Oanh!

Lời vừa nói xong, bàn chân đạp mạnh, mạnh mẽ xông ra ngoài, tốc độ như lưu tinh, phương hướng tiến lên đúng là chỗ Nhiếp Vân ẩn thân.

- Bị phát hiện rồi hả? Chẳng lẽ thằng này sớm biết ta giấu ở chỗ này?

Chứng kiến tốc độ cùng phương hướng của hắn, trong nội tâm Nhiếp Vân rùng mình.

Vừa rồi hắn lặng lẽ ẩn núp, dùng thiên phú Ẩn Nặc sư, tự nhận mặc dù đối phương là cường giả một ngàn Đại Đạo cũng phát giác không ra. Lại không nghĩ rằng sớm bị phát hiện, nghe ngữ khí của hắn, tựa hồ trước kia giấu ở dưới mặt đất rình coi hắn đánh chết hai đồng bạn, cũng biết nhất thanh nhị sở.

Vèo!

Thự Quang Kiếm xuất hiện ở trong lòng bàn tay, vẽ một cái, một đạo kiếm hà chảy xuôi mà ra, đâm tới trước mặt.

Thiên phú Kiếm Đạo sư mở ra hình thái thứ năm, lĩnh ngộ Kiếm Đạo tới cực điểm. Tiện tay một kiếm, đều mang theo huyền ảo khó có thể phá giải, chỉ là chế ngự ở lực lượng, lực công kích chưa đủ mà thôi.

Dù như thế, cũng cực kỳ đáng sợ, cường giả sáu trăm Đại Đạo đụng phải, cũng khó có thể tránh né.

- Có chút ý tứ, bất quá với ta mà nói quả thực là đồ chơi cho con

nít! Cho rằng giấu ở dưới mặt đất là có thể đào thoát, vậy trước tiên bắt ngươi tế đao a!

Thấp giọng hô một tiếng, tay trái của La Thắng chỉ về phía trước, mạnh mẽ trảo một cái, không trung xuất hiện một vòng xoáy hình lỗ thủng.

Cường giả lĩnh ngộ một ngàn Đại Đạo, có không ít tuyệt chiêu lợi hại. Kiếm hà ẩn chứa Đại Đạo chi uy của Nhiếp Vân, rõ ràng bị đối phương chộp vào lòng bàn tay, không cách nào nhúc nhích.

- Hừ!

Bắt lấy kiếm hà, hừ nhẹ một tiếng, cong ngón bắn qua.

Bạch hồng quán nhật, hàn mang lăng liệt!

Bành!

Tốc độ quá nhanh, Nhiếp Vân căn bản trốn tránh không kịp, chỉ cảm thấy ngực buồn bực, bay rớt ra ngoài, trùng trùng điệp điệp đâm vào một gốc cây, yết hầu ngòn ngọt, máu tươi quay cuồng.

- Thật mạnh!

Chỉ giao thủ thoáng một phát, hắn liền biết không phải là đối thủ của đối phương, thiên phú Thiên Hành Sư vận chuyển, thân thể hóa thành một đạo thanh phong, quay người bỏ chạy.

- Muốn chạy trốn? Dừng lại a!

Còn chưa đi xa, bên tai có một tiếng hét to, trên người cứng đờ, cảm giác thấy lạnh cả người dâng lên, phảng phất như rơi vào hầm băng.

Cảm giác lạnh này giống như lúc trước ở gần Địa Ngục Hàn Tinh, lực lượng huyết mạch cũng có thể đông lại, đổi lại người khác khẳng định trực tiếp bị chết cóng, nhưng Nhiếp Vân bất đồng.

- Diễm Hỏa phần thiên!

Bàn tay chiêu một cái, thiên phú Diễm Hỏa Sư vận chuyển, sinh ra hỏa diễm hừng hực.

Diễm Hỏa là hỏa diễm đáng sợ nhất thiên hạ, thực tế đạt tới hình thái thứ năm, mặc dù đối phương có được thực lực một ngàn Đại Đạo, cũng có thể lập tức hóa giải.

- Vị Băng Phách Tiên Tử này cũng rất đáng sợ...

Hóa giải Hàn Băng, trong nội tâm Nhiếp Vân ngưng trọng, biết rõ vị nữ tử thoạt nhìn thực lực yếu nhất kia, cũng không phải hắn có thể đối phó, bắt đầu sinh thoái ý.

- Địa Hành!

Vèo!

Dừng bước, thiên phú Địa Hành Sư vận chuyển, mặt đất như lập tức biến thành nước chảy, thân thể tung một cái chui vào, biến mất không còn thấy bóng dáng.

- Địa Hành? Chẳng lẽ thằng này lĩnh ngộ Địa Hành Đại Đạo? Tuy thực lực loại người này không được tốt lắm, nhưng giỏi về đào tẩu, là chuyện phiền toái!

Thấy hắn biến mất, Khấu Tân đi tới trước mặt, bước lên mặt đất chắc chắn, không có phát hiện động quật, nhướng mày.

------oOo------

Chương 1976: Bị đuổi giết (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Yên tâm đi, muốn giết hắn rất đơn giản, ta có một dạng bản lĩnh đặc thù, có thể ngửi được khí tức Nhân loại trong phương viên một dặm, cho dù lĩnh ngộ Địa Hành Đại Đạo cũng không có gì, bằng vào tốc độ của hắn, căn bản trốn không thoát phạm vi tìm tòi của ta,

muốn bắt được dễ dàng!

La Thắng cười lạnh:

- Vừa rồi chui xuống dưới đất, cho rằng ta không biết, ta chỉ là không muốn triển lộ thực lực mà thôi, hiện tại chúng ta đã liên hợp, trước chém giết thằng này a!

Nói xong, đột nhiên nhìn về một chỗ, mạnh mẽ chạy đi.

- Tại đây!

Cổ tay khẽ đảo, đồ vật hình dáng ống đồng xuất hiện ở trong lòng bàn tay, xem chuẩn phương hướng, bàn tay khẽ động, ba đạo hàn mang xuyên thấu qua mặt đất thẳng tắp vọt tới.

Lần này bắn vừa nhanh lại hung ác, mặt đất ở Bách Nhân Đảo nham thạch ít, bùn đất khá nhiều, chính bởi vì như thế, mới có thể dài ra vô số thảm thực vật, lần này bắn tới mặt đất, hàn mang xuyên thấu, thẳng tắp vọt xuống dưới.

Loại hàn mang này thật ra là một loại châm nhỏ luyện chế đặc thù, do Tiên lực kích phát, thúc dục lực lượng càng nhiều, lực công kích càng mạnh, y theo thực lực một ngàn Đại Đạo của La Thắng, để cho nó xuyên thấu vài trăm mét mặt đất là không có chút vấn đề nào.

Vèo!

Xuyên thấu mặt đất, thẳng tắp đâm tới Nhiếp Vân.

- Hắn có thể ngửi được vị trí cụ thể của ta? Đây là thiên phú gì...

Nghe lời nói của đối phương vào tai, Nhiếp Vân sớm có phòng bị, thân thể nhoáng một cái, tuy tránh thoát độc châm, nhưng mồ hôi lạnh ứa ra.

Không khỏi quá lợi hại a! Giấu ở dưới mặt đất cũng có thể bị phát hiện, khó trách trước kia xa như vậy có thể phát hiện tráng hán, rõ ràng có loại thiên phú này!

- Hừ! Rõ ràng có thể tránh thoát độc châm của ta, có thể tránh thoát một lần, ta không tin còn có thể tránh thoát lần thứ hai!

Tựa hồ biết rõ độc châm của hắn cũng không đâm trúng Nhiếp Vân, La Thắng hừ lạnh một tiếng, cái mũi ngửi thoáng một phát, lần nữa xác định vị trí, ống đồng run lên, lại là ba cây độc châm đâm xuống dưới.

Lần này tốc độ còn nhanh hơn hồi nãy, nếu như chỉ có thiên phú Địa Hành sư không có thiên phú Thiên Nhãn sư, tuyệt đối không cách nào phát hiện.

Nhìn những cái này ở trong mắt, Nhiếp Vân đang muốn nhảy ra, đột nhiên trong nội tâm khẽ động, ngừng lại.

PHỐC!

Ba cây kim đâm trúng thân thể, dọc theo lồng ngực xuyên tới.

- Đã đâm trúng?

Khấu Tân không có năng lực như hắn, không biết dưới mặt đất phát sinh tình huống, nhưng thấy La Thắng tươi cười, biết chắc đã đắc thủ.

- Ân! Giúp ta đào mặt đất, lấy thi thể thằng này ra, đã nói rồi, bảo vật trên người hắn đều quy ta...

La Thắng gật đầu, cái mũi ngửi thoáng một phát, bàn tay giơ lên, muốn đào mặt đất.

Sưu sưu sưu sưu!

Nhưng vào lúc này, đột nhiên xa xa truyền đến thanh âm dây cung ầm ầm, lực lượng tỏ khắp, xem ra có người đang chiến đấu.

- Một gia hỏa chỉ biết ẩn núp hẳn không có cái gì, trước đi giết những người khác, chờ bọn hắn ẩn núp đi còn muốn tìm, sẽ tốn hao không ít công phu!

Thấy động tác của hắn, Băng Phách Tiên Tử nhíu mày, thân thể khẽ động, bay về phía địa phương phát ra âm thanh.

Bách Nhân Đảo thí luyện, cho dù thực lực mạnh cũng ưa thích che dấu, cho nên muốn đạt được thắng lợi cuối cùng, cũng không phải có thể giết bao nhiêu người, mà là có thể tìm được bao nhiêu người!

Bên kia phát sinh chiến đấu, nói rõ chí ít có hai người xuất hiện, trước đuổi qua đánh chết mới là vương đạo, về phần một người chỉ biết ẩn núp, hẳn không có thực lực quá lớn, cũng sẽ không có bảo bối tốt.

Nếu không, tuyệt đối không thể một mực ẩn núp, không dám danh chính ngôn thuận chiến đấu.

- Đúng vậy, trước đối phó những người kia!

Thấy nàng ly khai, biết rõ đào móc mặt đất cần không ít thời gian, trong khoảng thời gian này những người khác hoàn toàn có thể đào tẩu, La Thắng cũng không ngừng lại, cùng Khấu Tân chung một chỗ theo sát ở sau lưng Băng Vân Tuyết đuổi tới.

Hô!

Ba người vừa đi, bóng người nhoáng một cái, Nhiếp Vân lại xuất hiện.

Vừa rồi hắn tự nhiên là cố ý để cho những châm nhỏ kia đâm trúng, đồ vật trên châm đối với người khác mà nói là kịch độc, với hắn mà nói lại là đại bổ.

La Thắng cho là hắn bị độc châm đâm trúng, không chết cũng không xê xích gì nhiều, trên thực tế đối với hắn căn bản không có việc gì, chính bởi vì nghĩ đến điểm này, mới cố ý để cho độc châm đâm vào thân thể, làm cho đối phương tê liệt chủ quan.

- Nếu như không nghĩ biện pháp, ba người này khẳng định sẽ đạt được thắng lợi cuối cùng... Ta ẩn giấu như vậy, có thể tránh thoát

nhất thời, nhưng đến cuối cùng vẫn là chuyện phiền toái...

Nhiếp Vân lắc đầu, xoa xoa mi tâm suy nghĩ đối sách, đang nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên toàn thân chấn động, như cảm ứng được cái gì, kích động đến run rẩy.

- Ân? Thiên phú Nguyên Khí sư cùng thiên phú Võ Đạo sư muốn dung hợp?

Thiên phú bài danh Top 10, từng cái đều đại biểu một Đại Đạo cường hãn, rất khó dung hợp.

Từ khi trở thành Khu Tu sư, Nhiếp Vân bắt đầu nghĩ biện pháp để cho chúng dựa sát vào, chỉ tiếc cực kỳ khó khăn.

Tựa như trước kia ý định để Nguyên Khí đan điền cùng Nạp Vật đan điền dựa sát vào vậy, một khi hai đan điền này thành công dung hợp, linh khí ở nạp vật thế giới liên tục không ngừng, khẳng định có thể diễn sinh thành một thế giới mới, nhưng mà ba vạn năm qua, đến bây giờ cũng không có thành công, đủ thấy khó khăn!

Thiên phú Nguyên Khí sư, Võ Đạo sư, một cái bài danh thứ chín, một cái bài danh thứ mười, trong thập đại thiên phú xếp hạng cuối nhất, dung hợp tương đối đơn giản, Nhiếp Vân từ rất lâu trước kia liền ý đồ để chúng nó dung hợp chung một chỗ, chỉ là cho tới nay, hai đại thiên phú làm theo ý mình, không can thiệp chuyện của nhau.

Vốn tưởng rằng cho dù có thể dung hợp, cũng cần tốn hao vô số thời gian, không nghĩ tới hai thiên phú vốn giống như đường thẳng song song, không xâm phạm lẫn nhau, trong lúc đó đã có động tĩnh, xuất hiện sơ bộ kết hợp.

Tuy loại kết hợp này cực kỳ yếu ớt, nhưng lại như một viên lưu tinh trong bóng đêm, để cho hắn có phương hướng.

Thiên phú bài danh Top 10, ở Thiên Địa Lục Đạo chưa bao giờ có một người thân kiêm hai cái, cho nên không tồn tại cách nói dung hợp, chính bởi vì như thế, không có bất kỳ địa phương có thể tham khảo, dung hợp vô cùng phiền toái, không có bất kỳ quy luật.

Một khi hai đan điền này có thể dung hợp thành công, tương đương đã tìm được một ít quy luật, lại dung hợp đan điền bài danh Top 10 khác, sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

------oOo------

Chương 1977: Danh ngạch phù lục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vèo!

Minh bạch những cái này, Nhiếp Vân mới cảm thấy mừng rỡ, thân thể tung một cái, lần nữa chui xuống dưới đất, trốn ở sau một mặt đá, khoanh chân ngồi xuống, tinh thần tập trung, cẩn thận nghiên cứu huyền bí để Nguyên Khí đan điền cùng Võ Đạo đan điền dung hợp.

Hai đan điền này, một cái chủ Nguyên Khí, chân khí trong cơ thể vĩnh viễn không suy kiệt, một cái chủ Võ Đạo, Thiên Địa võ học ở trong tâm ta, trăm sông quy về một biển!

Nói trắng ra một cái là ngọn nguồn của Nguyên Khí, một cái là ngọn nguồn của Võ Đạo, vốn không liên quan nhau, nhưng lúc này bắt đầu tương dung, cẩn thận quan sát, để cho hắn bắt được điểm mấu chốt.

Cả hai đều là lực lượng bổn nguyên nhất của vũ trụ.

Vô luận Võ Đạo hay Nguyên Khí, đều có thể để cho lực lượng người tăng lớn, sức chiến đấu tăng cường. Hai thứ này đều liên lụy đến vũ trụ chi lý, bất luận sinh mệnh nào sinh hoạt ở trong Hỗn Độn cũng không thể tránh né.

Mặc dù sinh mệnh không tu luyện, nhưng từ khi sinh ra đến trưởng thành cũng là một quá trình không ngừng tăng cường.

Một điểm thông, khắp nơi thông, thoáng một phát liền nghĩ thông

suốt. Nhiếp Vân thể hồ quán đỉnh, giống như cảnh tỉnh, hai đan điền chậm rãi tới gần, dần dần dựa vào chung một chỗ.

Ầm ầm!

Hai đan điền bài danh Top 10 dung hợp, một cổ lực lượng to lớn cao ngạo lập tức nhộn nhạo, toàn thân ấm áp, để cho khí tức yên lặng của hắn càng ngày càng mạnh.

Hô!

Không biết qua bao lâu, con mắt của Nhiếp Vân mạnh mẽ mở ra, tinh quang bắn ra bốn phía, chiếu rọi phương xa.

- Không nghĩ tới thiên phú bài danh Top 10 dung hợp, đối với thực lực gia tăng nhiều như vậy...

Siết nắm đấm, Nhiếp Vân đứng dậy, ngón tay điểm một cái, nham thạch ở trên đầu tạc thành bụi phấn.

Đổi lại trước kia, cho dù hắn có thể đánh nát nham thạch, cũng không có khả năng dễ dàng như thế, nằm mộng cũng không nghĩ đến, thiên phú Top 10 chỉ dung hợp một đạo, liền để cho thực lực tăng lên không chỉ một lần!

- Tốt! Thực lực bây giờ, tuyệt đối có thể so với cường giả một ngàn Đại Đạo!

Nhiếp Vân cất tiếng cười to.

Thiên phú bài danh Top 10 dung hợp hai đạo, thực lực liền đột nhiên tăng mạnh, hiện tại xem ra, so với cường giả lĩnh ngộ một ngàn Đại Đạo cũng không kém chút nào! Nhất là tinh thần lực, trước kia chỉ có thể bao phủ vài trăm mét, hiện tại tinh thần tìm tòi, chừng mấy ngàn thước, trọn vẹn tăng lên gấp 10 lần.

Tinh thần lực tăng mạnh, năng lực thiên phú tự nhiên càng cường đại hơn, nếu như dùng Thiên Nhãn quan sát, toàn bộ Bách Nhân Đảo đều ở đáy mắt, không gì có thể che lấp.

- Trước kia truy sát ta, hiện tại ba người các ngươi liền xui xẻo a...

Đã biết thực lực xác thực, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười.

Trước kia bị bọn người La Thắng đuổi giết, chật vật không chịu nổi, thiếu chút nữa tử vong, vốn tưởng rằng trong thời gian ngắn không cách nào báo thù, không nghĩ tới Nguyên Khí đan điền, Võ Đạo đan điền vừa đúng lúc dung hợp, để cho thực lực của hắn tăng nhiều.

Hiện tại chỉ bằng vào thực lực bản thân, liền theo kịp cường giả một ngàn Đại Đạo, nếu như phối hợp Thự Quang Kiếm cùng với rất nhiều thiên phú, mặc dù bọn người La Thắng cường thịnh trở lại, cũng khẳng định không phải đối thủ!

- Xem bọn hắn đang làm gì!

Nở nụ cười một tiếng, Nhiếp Vân vận chuyển Thiên Nhãn, tinh tế quan sát.

Thời gian nháy con mắt liền nhìn hết đảo một lần.

- Ở chỗ nào? Không tệ, ba người bọn họ liên thủ thật đúng là đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi!

Rất nhanh tìm được bọn người La Thắng.

Bọn hắn ba cường giả một ngàn Đại Đạo liên thủ, ở trên đảo quả thực là quét ngang, người khảo hạch khác chỉ cần gặp gỡ liền bị đánh chết, không có chút chỗ trống phản kháng nào.

- Để cho bọn hắn trước giết đã, ta ở chỗ này ngồi đợi kết quả!

Thấy ba người bọn họ hung hăng càn quấy đến cực điểm, không ẩn dấu thực lực chút nào, Nhiếp Vân vốn muốn động thủ liền ngừng lại.

Dù sao Bách Nhân Đảo muốn chấm dứt, thí luyện giả phải chết chỉ còn lại ba người, nếu như hiện tại giết bọn họ, những người khác giao đấu còn thừa lại hai người còn không biết phí bao nhiêu thời gian, không bằng ở đây ngư ông đắc lợi, chờ bọn hắn giết sạch mọi

người lại nói.

Trong nội tâm đang suy tư, đột nhiên khóe miệng giương lên.

Hắn không muốn giết người khác, không có nghĩa là người khác không muốn giết hắn, lúc này rõ ràng có một tên lặng lẽ từ phía sau tiềm qua.

Thằng này thoạt nhìn thực lực chỉ có năm trăm Đại Đạo, nhưng động tác nhẹ nhàng tựa như hơi gió, nếu không phải hắn có được Thiên Nhãn, Thiên Nhĩ, căn bản phát giác không được!

Sưu sưu sưu!

Sợ Nhiếp Vân phát hiện, hắn bay bổng tới gần, chẳng những không có một chút động tĩnh, ngay cả tiếng gió cũng không có.

Chỉ từ chiêu tiềm hành này, Nhiếp Vân đã biết rõ thằng này là cao thủ, chỉ sợ thường xuyên làm một ít sự tình lén lút, giết người cướp của.

- Tốt rồi, đừng ẩn dấu, xuất hiện đi!

Thấy hắn cách mình càng ngày càng gần, Nhiếp Vân cười quay người.

- A...

Người này đang muốn đánh lén, thấy Nhiếp Vân phát hiện rõ ràng ngay cả chiến đấu cũng không, thấp giọng hô một tiếng, quay người bỏ chạy.

- Trốn? Nhát gan như vậy làm sao sát nhân!

Khẽ cười một tiếng, Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước kéo dài qua mấy chục thước khoảng cách đi vào trước mặt hắn, ngăn trở đường đi.

- Chết!

Đó là một gia hỏa hình thể nhỏ gầy, thấy Nhiếp Vân thoáng một phát bước ra khoảng cách xa như vậy, dọa đến sắc mặt thay đổi, biết rõ gặp cao thủ, bàn tay mạnh mẽ đấm đến.

Nắm đấm đi tới, trong khe chỉ phóng ra hào quang lam u u, xem xét liền biết rõ có kịch độc.

- Nằm xuống đi!

Đối với công kích của hắn, Nhiếp Vân không ngăn cản, cánh tay đột nhiên duỗi dài.

BA~! tát tới.

Nắm đấm của đối phương còn chưa tới đến trước mặt, trên mặt liền tê rần, té ngã trên đất.

- Đừng giết ta...

Bị một tát rút trở mình, gia hỏa này biết rõ người trước mắt căn bản không phải hắn có thể ngăn cản, vội xin tha.

- Không giết ngươi? Lý do!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Dù sao Bách Nhân Đảo cần ba danh ngạch, lưu lại một hai cái cũng không sao cả, ngược lại giết toàn bộ, nhất định sẽ khiến cho cường giả chú ý, phiền toái không nhỏ.

- Ta có danh ngạch phù lục mà Quy Khư Hải tuyển bạt, ta có thể trực tiếp tặng thứ này cho ngươi!

Gia hỏa kia vội nói.

- Phù lục Quy Khư Hải tuyển bạt?

- Quy Khư Hải là một trong các tông môn lớn nhất, một vạn năm mới công khai tuyển bạt đệ tử một lần, một khi có thể trở thành đệ tử hạch tâm, tài nguyên tu luyện vô số, nhất định có thể trở thành

cường giả tuyệt đỉnh...

------oOo------

Chương 1978: Lại thu hạ nhân (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiểu gia hỏa liền tranh thủ nói một lần, ngoài miệng thiên hoa loạn trụy:

- Bất quá, tuy Quy Khư Hải được xưng công khai tuyển bạt đệ tử, nhưng chỉ có một vạn danh ngạch phù lục, chỉ có phù lục này mới có thể tham gia tuyển bạt, nếu không, cho dù thực lực của ngươi mạnh hơn nữa, cũng không thể tiến vào!

- Danh ngạch phù lục? Thật ác độc!

Nhiếp Vân hít một ngụm khí lạnh.

Quy Khư Hải này thật sự là ngoan độc, trước cho một vạn danh ngạch phù lục, dựa theo địa vị cùng danh khí của tông môn này, nhất định sẽ có vô số người cướp đoạt, nói cách khác ở trước khi không có bắt đầu tuyển bạt, đã tiến hành một lần sàn chọn.

Cuối cùng có thể được một vạn phù lục, không có chỗ nào mà không phải là người nổi bật.

- Một vạn người chọn lựa bao nhiêu đệ tử?

- Một vạn người chọn lựa ra một ngàn đệ tử ngoại môn, một trăm đệ tử nội môn, cùng mười đệ tử hạch tâm!

Tiểu gia hỏa vội nói.

- Một vạn người lưu lại 1110 người, tỉ lệ đào thải không tính đặc biệt lớn!

Nghe được một vạn người có thể còn lại vượt qua một phần mười,

Nhiếp Vân gật đầu, cảm thấy tỉ lệ đào thải bình thường, dù sao chỉ khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ, cũng vượt qua cái tỷ lệ này.

- Tỉ lệ đào thải làm sao không lớn... Muốn tham gia khảo hạch, chỉ có danh ngạch phù lục vô dụng, trọng yếu nhất phải là Tà Nguyệt tướng sĩ! Cái này... tương đương lại là một lần tuyển bạt!

Tiểu gia hỏa nói.

- Phải là Tà Nguyệt tướng sĩ?

Nhiếp Vân hít một ngụm khí lạnh.

Khó trách đám người La Thắng lĩnh ngộ một ngàn Đại Đạo cũng cẩn thận từng li từng tí như thế, không dám quá phận, nguyên lai là vì vậy!

Quy Khư Hải yêu cầu như thế, rất nhiều người nguyên bản không phải Tà Nguyệt tướng sĩ nhất định sẽ qua tham gia khảo hạch, trong lúc vô tình tăng lớn độ khó của Bách Nhân Đảo, cường giả thêm nữa...

Bề ngoài Quy Khư Hải tuyển bạt yêu cầu không cao, trên thực tế lúc chính thức bắt đầu, đã trải qua đại lượng sàn chọn, có thể thông qua toàn bộ đều là tinh anh!

Sau đó ở trong tinh anh lại tuyển bạt một phần mười, yêu cầu thật đúng là không phải cao bình thường!

Đột nhiên nhớ tới bọn người La Thắng đối thoại, xem ra ba người bọn hắn cũng là ôm ý định khảo hạch Quy Khư Hải, còn bọn hắn có cướp được danh ngạch phù lục hay không, liền không được biết rồi.

- Thực lực của ngươi cũng không cao, làm sao có thể đạt được danh ngạch phù lục?

Đột nhiên, Nhiếp Vân nghĩ đến một sự kiện hỏi.

Tiểu gia hỏa này chỉ có thực lực năm trăm Đại Đạo, loại người này

ở trong mắt người bình thường xem như không tệ, nhưng so sánh với bọn người La Thắng, lại có chút không đủ nhìn, kẻ yếu như thế làm sao có thể đạt được danh ngạch?

- Kỳ thật... Cái danh ngạch phù lục này là ta trộm...

Tiểu gia hỏa vò đầu.

- Trộm?

- Đúng, chỉ cần có thể đạt được phù lục là được, cũng không xem thực lực như thế nào! Ta sớm nghe kỹ tin tức, dùng rượu quá chén tên kia, lặng lẽ trộm đến, dù sao Quy Khư Hải không có yêu cầu ngươi lấy được như thế nào, chỉ cần có đồ vật là tốt rồi...

Tiểu gia hỏa nói.

- Thì ra là thế... nói như vậy, chỉ cần ta giết ngươi cũng có thể được đến danh ngạch phù lục, để người sống hay không không có gì khác nhau!

Khóe miệng của Nhiếp Vân giương lên.

- A... Không muốn, không nên giết ta, chỉ cần đại nhân không giết ta, ta có thể làm hạ nhân của ngươi, đi theo làm tùy tùng hầu hạ... Nhìn bộ dạng của đại nhân, tựa hồ đối với Quy Khư Hải khảo hạch cũng không rõ ràng lắm, ta có thể mang đại nhân đi...

Tiểu gia hỏa hoảng sợ, liên tục khoát tay.

- Làm hạ nhân theo ta, ta không tin ngươi!

Nhiếp Vân giơ bàn tay lên, tựa hồ chỉ cần đối phương nói không tốt, sẽ một chưởng đánh chết hắn.

- A... Thi Hào ta dùng Hỗn Độn hải dương thề, nguyện ý cả đời phụng dưỡng đại nhân, nếu như có vi phạm, hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh!

Tiểu gia hỏa Thi Hào vội vàng quỳ rạp xuống đất.

Ông!

Nương theo lời của hắn nói xong, không trung chậm rãi xuất hiện một đồ án kỳ lạ, cùng linh hồn của hắn dung hợp chung một chỗ, chui vào trong óc Nhiếp Vân.

- Ân? Ta có thể trực tiếp khống chế sinh tử của hắn, biết rõ suy nghĩ của hắn?

Đồ án vừa tiến vào trong óc, Nhiếp Vân sững sờ.

Trong đầu hắn nhiều ra một linh hồn lạc ấn, chỉ cần nguyện ý, hoàn toàn có thể để Thi Hào tử vong, thậm chí tâm tư của hắn như thế nào cũng có thể phản ánh ở trong óc, đối với mệnh lệnh của hắn không cách nào phản kháng.

- Không nghĩ tới Hỗn Độn hải dương thệ ngôn ở chỗ này cũng hữu hiệu...

Cho tới nay, Nhiếp Vân đối với Hỗn Độn thệ ngôn không quá quan tâm, cảm thấy không có tác dụng gì. Hiện tại xem ra, cũng không phải như thế.

- Tốt. Ngươi liền làm hạ nhân theo ta!

Nhiếp Vân khoát tay.

- Đa tạ Đại nhân!

Thi Hào vội vàng đứng dậy, cổ tay khẽ đảo, đưa qua một phù lục:

- Chủ nhân, cái này là danh ngạch phù lục của Quy Khư Hải!

Tiếp nhận phù lục, Nhiếp Vân nhìn thoáng qua, nhịn không được hiếu kỳ.

Thứ này không biết là gì luyện chế, mặc dù hắn hiện tại, cũng không thể hư hao, hơn nữa toàn thân ôn nhuận, tản mát ra một loại khí tức đặc thù, Nạp Vật đan điền cũng không thể che lấp.

Xem ra Quy Khư Hải là cố ý làm ra loại khí tức này, như vậy rất nhiều người có thể tìm được phù lục, vô luận giấu như thế nào cũng vô dụng, như vậy tranh đoạt sẽ càng thêm mãnh liệt.

Hô!

Cổ tay khẽ đảo, thu phù lục vào Thiên Huyền điện.

Lập tức, khí tức đặc thù bị chặt đứt, ngoại giới không thể cảm ứng mảy may.

Cái phù lục này càng lợi hại, cũng không thể vượt cường giả Chúa Tể tự mình luyện chế bảo vật?

- Ách?

Cảm nhận được khí tức biến mất, rốt cuộc cảm ứng không đến, Thi Hào nghiêm sắc mặt, chính thức lộ ra kính sợ.

Kỳ thật sở dĩ hắn nhanh như vậy lấy ra danh ngạch phù lục, hơn nữa cam tâm làm hạ nhân, là có tư tâm rất lớn.

Thứ nhất, có thể không bị đối phương giết chết! Thứ hai, cất danh ngạch phù lục ở trên người giống như minh tinh chói mắt, nhất định có thể đưa tới cho đối phương địch nhân càng lớn, một khi hắn bị đánh chết, Hỗn Độn thệ ngôn cũng sẽ không còn hiệu quả.

Cho nên... danh ngạch phù lục này nói trắng ra là tai họa, với hắn mà nói cũng là đồ vật bảo vệ tánh mạng, chính bởi vì như thế, thực lực của hắn chỉ có năm trăm Đại Đạo, đến bây giờ cũng không có bị đánh chết.

Vốn hắn cho rằng thiếu niên trước mắt sẽ như những người khác, cho dù trở thành hạ nhân của hắn, qua không được bao lâu cũng sẽ bị người khác đánh chết, không nghĩ tới hắn rõ ràng có loại thủ đoạn này, có thể che dấu khí tức của phù lục!

------oOo------

Chương 1979: Lại thu hạ nhân (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chỉ sợ hắn có thể đi xa hơn ta tưởng tượng... Với ta mà nói, có thể là một cơ hội!

Nghĩ thông suốt những cái này, con mắt của Thi Hào càng ngày càng sáng.

Tuy không ai thích làm hạ nhân của người khác, nhưng cũng phải nhìn chủ nhân là ai!

Rõ ràng chỉ có thực lực Tru Thiên cảnh sơ kỳ, hắn lại không phải đối thủ, rõ ràng thoạt nhìn không quá mạnh, nhưng có thể tiện tay áp chế danh ngạch phù lục của Quy Khư Hải... Những cái này, không một không nói rõ thiếu niên trước mắt lai lịch thần bí.

Thiếu niên thần bí như thế, nhất định có thể thông qua Bách Nhân Đảo khảo hạch, đi theo hắn, có lẽ có cơ hội phát triển càng lớn!

Minh bạch những cái này, hắn chẳng những không cảm thấy làm hạ nhân sỉ nhục, ngược lại có chút chờ mong cùng hưng phấn.

- Đi thôi!

Nhìn rõ tâm tư của hắn, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười.

Làm người không vì mình, thiên tru địa diệt, Thi Hào này vì mình suy nghĩ, không có gì đáng trách, chỉ cần không có ý xấu với hắn, liền không sao cả.

- Thi Hào, trả ta danh ngạch phù lục, bằng không thì hôm nay, ta băm ngươi thành mười tám khối!

Hai người một trước một sau, vừa đi về phía trước không xa, một tiếng quát vang lên, lập tức một tráng hán cầm lưỡi búa đi nhanh tới, nhìn về phía Thi Hào, trong ánh mắt mang theo sát cơ đậm đặc.

- Danh ngạch phù lục? Ngươi từ trong tay hắn trộm đến sao?

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân một hồi im lặng, nhìn về phía Thi Hào.

- Vâng!

Thi Hào xấu hổ vò đầu.

Nghe được hắn thừa nhận, Nhiếp Vân lắc đầu.

Bách Nhân Đảo cũng không phải là một, cơ bản đều là tùy cơ hội truyền tống, nếu như là trước kia trộm, tráng hán muốn tìm được hòn đảo này không thể nghi ngờ là nằm mơ, nhất định là sau khi đi vào đảo mới bị trộm!

Hòn đảo này nguy cơ trùng trùng, tình huống như vậy còn có thể quá chén tráng hán này, chỉ sợ trước kia quan hệ của hai người không kém.

- Húc Diêu, ta đã bái vị đại nhân này làm chủ nhân, cam tâm làm hạ nhân, danh ngạch phù lục, ta cũng hiếu kính hắn rồi, cho nên... Ta xem hay là thôi đi!

Thi Hào nói.

- Thôi đi?

Sắc mặt Húc Diêu trầm xuống:

- Ngươi bái hắn làm chủ, ta sẽ giết hắn, sau đó lại giết ngươi!

Vèo!

Rống lên một tiếng, Húc Diêu bổ một phát, một cổ lực lượng để cho linh hồn suy yếu lan tràn đến, thẳng tới Nhiếp Vân.

- Linh hồn công kích?

Tinh thần khẽ động, khôi phục bình thường, Nhiếp Vân có chút giật

mình.

Thực lực của Húc Diêu thoạt nhìn không hơn Thi Hào, dưới một búa lại mang theo lực công kích linh hồn cực kỳ cường đại, thậm chí có thể ảnh hưởng đến hắn, để cho người kỳ quái.

Linh hồn công kích, trừ khi cảnh giới linh hồn mạnh hơn đối phương, nếu không rất khó tạo thành ảnh hưởng, linh hồn của Húc Diêu rõ ràng không bằng hắn, lại có thể sinh ra ảnh hưởng với hắn, khẳng định liên lụy bí pháp đặc thù nào đó.

- Trước nằm xuống a!

Hừ nhẹ một tiếng, Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, một chỉ bắn bay búa của đối phương, nhấc chân đá tới.

Bành!

Đối mặt một chân này, Húc Diêu căn bản ngăn không nổi, còn không có kịp phản ứng, liền bay ra ngoài, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, cuồng phun máu tươi.

Mặc dù hắn có bí thuật công kích linh hồn, nhưng thực lực chân chính chỉ có năm trăm Đại Đạo, so với Nhiếp Vân kém không phải nhỏ tí tẹo.

- Ngươi...

Tựa hồ không nghĩ tới tiểu tử trước mắt thoạt nhìn chỉ có Tru Thiên cảnh sơ kỳ, sẽ có thực lực như thế, Húc Diêu giãy dụa đứng lên, ánh mắt lộ ra khủng hoảng.

Đây là Bách Nhân Đảo, tới liền có thể sát nhân, đối phương có loại thực lực này, thực muốn động thủ, muốn giết hắn chỉ là sự tình trở tay.

- Giống như Thi Hào, làm hạ nhân theo ta, ta có thể cam đoan ngươi thuận lợi thông qua Bách Nhân Đảo khảo hạch, trở thành Tà Nguyệt tướng sĩ! Không đồng ý, ta sẽ trước sưu hồn ngươi, sau đó đánh chết!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Vừa rồi bí thuật công kích linh hồn của đối phương, hấp dẫn hứng thú của hắn, nếu như ngoan ngoãn quy thuận, giao bí thuật cho hắn nghiên cứu, có thể lưu lại tánh mạng, nếu không, sưu hồn cũng không sao cả.

- Quy thuận a!

Thi Hào thấy Nhiếp Vân rõ ràng đồng ý nhận lấy Húc Diêu, con mắt sáng ngời, vội vàng khuyên can.

- Ta... Tốt, ta có thể làm hạ nhân của ngươi!

Húc Diêu suy nghĩ một chút, biết rõ đối phương nói là lời nói thật, cắn răng một cái, gật đầu đồng ý

Ông!

Phát xong Hỗn Độn thệ ngôn, trong linh hồn Nhiếp Vân lần nữa nhiều ra một cổ ý niệm.

Tinh thần khẽ động, nhìn sang cổ ý niệm này, vừa xem xét, mắt liền sáng rực lên.

Nguyên lai vừa rồi Húc Diêu này công kích cũng không phải bí pháp gì, mà là một loại lực lượng huyết mạch đặc thù.

Húc Diêu không phải Nhân loại, mà là một loại Hỗn Độn thần thú giống như đám người Thao Thiết, một khi thức tỉnh, sẽ có được năng lực đặc thù.

Loại năng lực này là có thể hoàn mỹ dung hợp công kích linh hồn cùng võ kỹ chung một chỗ, đối với người cảnh giới linh hồn mạnh hơn nữa cũng có thể ảnh hưởng.

- Tuy trước kia ta tu luyện võ kỹ, có rất nhiều công kích linh hồn, nhưng bàn về trình độ tinh diệu, lại không bằng loại huyết mạch đặc thù thiên địa sinh ra này, hảo hảo nghiên cứu, có lẽ có thể sáng chế

một bộ võ kỹ mới!

Nhìn những cái này ở trong mắt, Nhiếp Vân mỉm cười, đang định có rảnh hảo hảo nghiên cứu, sáng chế một bộ võ kỹ công kích linh hồn, đột nhiên trong đầu lóe lên linh quang.

- Võ kỹ linh hồn... Là linh hồn lực công kích dung hợp Võ Đạo... Như vậy có thể thực hiện, vậy có phải có thể để thiên phú Linh Hồn sư cùng thiên phú Võ Đạo sư dung hợp chung một chỗ hay không?

Ý nghĩ này xuất hiện, Nhiếp Vân càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

- Thiên Cơ sư, có thể suy diễn Thiên Cơ, dựa theo đạo lý không cách nào dung hợp Nguyên Khí sư, Linh Hồn sư, nhưng nếu như Thiên Cơ đẩy diễn dùng đến võ kỹ chiến đấu, có phải cũng có thể dung hợp với Võ Đạo hay không?

- Dùng loại này suy tính, Luân Hồi sư, Bất Tử Bất Diệt sư, Thiên Quân sư,… đều có thể liên quan tới Võ Đạo, hoàn toàn có thể lấy thiên phú Võ Đạo sư làm căn cơ, dung hợp những thiên phú này chung một chỗ...

Ý nghĩ này xuất hiện, Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Vốn dung hợp thập đại thiên phú không có đầu mối gì, trong nháy mắt đã có điểm đột phá.

Bất quá, mặc dù có phương hướng, nhưng cách lĩnh ngộ dung hợp chính thức, còn có một khoảng cách rất lớn, bất quá chí ít có phương hướng cùng mục tiêu tiến lên.

Thập đại thiên phú dung hợp hai cái cuối cùng, liền để cho hắn có được thực lực so với cường giả một ngàn Đại Đạo. Một khi toàn bộ dung hợp, sẽ có thực lực gì?

------oOo------

Chương 1980: Cuối cùng quyết chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngẫm lại cũng để người cảm thấy chờ mong!

Ô ô ô!

Thời điểm Nhiếp Vân tìm kiếm điểm giống nhau của thập đại thiên phú, đột nhiên mặt đất kịch liệt lắc lư, một cổ lực lượng đặc thù bao phủ ba người, dẫn dắt bọn hắn bay tới một nơi nào đó.

- Chuyện gì xảy ra?

Cảm nhận được cổ lực lượng này không cách nào thoát khỏi, Nhiếp Vân sững sờ.

- Thời điểm Bách Nhân Đảo còn thừa lại không đến mười người, trận pháp sẽ tự động mở ra, đưa những người này đến chung một chỗ, quyết định sinh tử, như vậy có thể phòng ngừa ít người một mực trốn đến cuối cùng, không ra mặt chiến đấu!

Thi Hào tựa hồ hiểu rõ loại tình huống này, vội vàng giải thích.

- Thì ra là thế, không đến mười người. Xem ra động tác của ba gia hỏa kia rất nhanh a!

Có thể nhanh như vậy để cho một trăm người biến thành chưa đủ mười người, nhất định là tốc độ của bọn người La Thắng quá nhanh, chỉ là chỉ sợ bọn hắn nằm mộng cũng không nghĩ đến, người trước kia bị bọn hắn đuổi giết không có lực phản kháng, lúc này đã có vốn liếng giết mình.

Hô!

Một lát sau, ba người tới trung tâm hòn đảo, vừa tiến vào trong đó, liền chứng kiến một đại trận bay lên, phong tỏa chung quanh, ở chỗ này, bất luận năng lực giấu kín gì cũng trở nên dư thừa, chỉ có thể chính diện chiến đấu, thẳng đến còn lại ba người cuối cùng.

Vù vù vù!

Ba người vừa dừng lại, liền chứng kiến đối diện cũng xuất hiện ba người, đúng là đám người La Thắng.

Trừ bọn họ ra, lại có ba người xuất hiện, xem ra cũng là một đội ngũ, chỉ có điều tổng thể thực lực kém xa bọn người La Thắng, đều là cường giả 800 Đại Đạo.

Trong trận pháp không lớn, tương đương chia làm ba nhóm, lấy ba người Nhiếp Vân thực lực kém cỏi nhất (*Nhiếp Vân Tru Thiên cảnh sơ kỳ, hai cái khác đều chỉ có năm trăm Đại Đạo).

- Ngươi rõ ràng không chết?

Chứng kiến Nhiếp Vân, La Thắng sững sờ, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười tàn nhẫn:

- Bất quá, cho dù trước kia không chết, hiện tại cũng không xê xích gì nhiều!

- Trước kia không giết chết ta, lần này ngươi cảm giác có thể thành công?

Trước kia đối với La Thắng còn có chút sợ hãi, nương theo thực lực tăng lên, đã không để ý, nhìn dáng vẻ của hắn, Nhiếp Vân mỉm cười.

- Ha ha, đối phó loại người như ngươi, không cần tốn bao lâu thời gian!

Còn tưởng rằng hắn bình tĩnh là giả vờ, La Thắng hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía Khấu Tân cùng Băng Vân Tuyết:

- Ba phế vật bên kia giao các ngươi, ba cái này lưu cho ta, ta sẽ để cho bọn hắn nhận hết tra tấn!

- Tốt, động tác nhanh lên!

Băng Vân Tuyết liếc nhìn bọn người Nhiếp Vân, khoát khoát tay,

cùng Khấu Tân đồng thời phóng tới một tổ ba người khác.

- Hắc hắc, tiểu tử, cho rằng tìm hai phế vật làm giúp đỡ, có thể cùng ta kêu gào rồi, hôm nay ta liền để cho ngươi biết, chút thực lực mèo ba chân ấy của ngươi, cùng cường giả một ngàn Đại Đạo chênh lệch lớn đến cỡ nào!

Mười lạnh Một tiếng, La Thắng thân thể nhoáng một cái lao đến.

Tựa hồ cảm thấy Nhiếp Vân ba người rất dễ đối phó, ngay cả mạnh nhất Tích Huyết cũng không có sử dụng, thường thường duỗi ra một quyền.

Cái này quyền thoạt nhìn rất đơn giản, nhưng phối hợp thêm một ngàn Đại Đạo thực lực, hay vẫn là người bình thường rất khó ngăn cản đấy.

- Vậy sao? Ta ngược lại muốn nhìn ngươi có thực lực gì, lại dám kêu gào như thế!

Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, đồng dạng ra quyền oanh qua.

- Muốn chết!

Chứng kiến cử động của hắn, trên mặt La Thắng lộ ra vẻ đùa cợt, ở trong mắt hắn xem ra, cùng hắn đối quyền, quả thực là muốn chết!

Bất quá, vẻ đùa cợt này vẫn chưa hoàn toàn tách ra, liền cảm thấy xương cốt trên cánh tay nhức mỏi, ngay sau đó nơi bàn tay có một cổ đại lực dâng lên, toàn thân như bị cái gì phong tỏa, không thể động đậy!

Bành!

Bay rớt ra ngoài ngã trên mặt đất, cúi đầu xem xét, toàn bộ cánh tay triệt để vỡ vụn, bị đối phương một quyền oanh kích thành cặn bã.

- Cái gì? Ngươi... ngươi che giấu thực lực?

Đồng tử của La Thắng co rụt lại.

Đối phương rõ ràng che giấu thực lực, cho tới bây giờ mới lộ ra răng nanh dữ tợn.

- Tùy ngươi nghĩ như thế nào! Bách Nhân Đảo chỉ có thể lưu lại ba người, không có ý tứ, ngươi chỉ có thể chết rồi!

Đánh bay La Thắng, Nhiếp Vân đối với thực lực của mình đã có hiểu rõ càng sâu, nhẹ nhàng thở ra, đi nhanh về phía trước, bàn tay mạnh mẽ đưa ra, lăng không đánh xuống.

- Ẩn dấu thực lực thì sao? Chẳng biết hươu chết về tay ai đâu!

Gào rú một tiếng, cổ tay của La Thắng khẽ đảo, một đạo hàn mang bắn qua.

Tích Huyết!

Xem ra hắn đã biết Nhiếp Vân đáng sợ, trực tiếp vận dụng thủ đoạn mạnh nhất.

Vèo!

Tốc độ của Tích Huyết nhanh, tốc độ của Nhiếp Vân còn nhanh hơn, ảo ảnh quỷ dị, còn chưa tới trước mặt, hắn liền kéo dài qua một bước, xuất hiện ở sau lưng La Thắng, biến chưởng thành quyền.

Ông!

La Thắng không kịp trốn tránh, bên ngoài thân đột nhiên sinh ra một cái chuông lớn, phát ra nổ vang.

Đúng là lúc trước hắn từ trên người tráng hán vơ vét đến chiến lợi phẩm, đã hoàn toàn luyện hóa.

Bành!

Nắm đấm cùng chuông lớn đụng chung một chỗ.

Tạch tạch tạch tạch...

Chuông lớn cũng không ngăn trở được nắm đấm của Nhiếp Vân, trái lại phát ra thanh âm vỡ vụn, dùng nắm đấm của hắn làm trung tâm xuất hiện vết rạn, dần dần tăng lớn, rậm rạp chằng chịt.

Oanh!

Chuông lớn nổ tung.

- Ngươi... Ngươi...

La Thắng thiếu chút nữa hù chết.

Cái chuông lớn này sau khi hắn luyện hóa đã minh bạch, cho dù ở trong Hỗn Độn thần binh trung phẩm cũng được cho không kém, bảo bối như vậy, không có uy lực của Hỗn Độn thần binh thượng phẩm, là tuyệt đối không thể phá hư, rõ ràng bị đối phương một quyền nổ nát...

Đây là cái tình huống gì?

- Ngươi có thể chết rồi!

Đánh nát chuông lớn, ánh mắt của Nhiếp Vân phát lạnh, lực lượng đột nhiên gia tăng.

Bành!

La Thắng không kịp phát ra kêu thảm, trước mắt tối sầm, thi thể bay rớt ra ngoài, trùng trùng điệp điệp té trên mặt đất, hô hấp đoạn tuyệt, không có bất kỳ sinh cơ.

Kỳ thật cho dù thực lực của Nhiếp Vân tăng nhiều, muốn đánh chết La Thắng, cũng cần tốn hao không ít thời gian, sở dĩ đơn giản như vậy, là vì thời điểm động thủ, nắm đấm lặng lẽ mượn nhờ lực lượng của trường thương Bá Lưu.

Trường thương Bá Lưu là binh khí tuyệt đỉnh mà Thiên Huyền lão nhân lưu lại, vượt qua Hỗn Độn thần binh đỉnh phong, sau khi hoàn toàn luyện hóa, lực công kích trầm trọng sắc bén dung vào nắm đấm, bất luận kẻ nào cũng nhìn không ra.

Trước kia thực lực không đủ, áp chế không nổi loại binh khí này, hiện tại thiên phú Võ Đạo, Nguyên Khí dung hợp, đã có năng lực, thần không biết quỷ không hay thi triển.

------oOo------

Chương 1981: Chử gia (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- La Thắng...

Thi thể vừa ngã xuống đất, chỉ thấy Khấu Tân, Băng Vân Tuyết xoay đầu lại, lông mày lộ ra kinh ngạc nồng đậm.

Hai người bọn họ đều là cường giả một ngàn Đại Đạo, ba người tám trăm Đại Đạo dĩ nhiên bị giết, trong phạm vi trận pháp chỉ còn lại có năm người.

- Ngươi giết hắn?

Trong mắt hai người lập loè sát cơ, nhưng biết rõ đối phương có thể nhẹ nhõm giết chết La Thắng, khẳng định có thực lực kinh người, cũng không chủ động ra tay, từng người lộ ra kiêng kị.

- Phải chết hai cái nữa mới được, các ngươi là tự sát, hãy để ta ra tay?

Đối với sát cơ của bọn hắn, Nhiếp Vân làm như không thấy, mí mắt khẽ nhấc, hừ nhẹ một tiếng.

- Muốn giết chúng ta, ngươi cũng phải có bổn sự này mới được, cùng một chỗ động thủ!

Không nghĩ tới thiếu niên trước mắt này còn cuồng vọng hơn nàng, Băng Vân Tuyết bước ra một bước, hàn khí rét thấu xương.

Đối với Băng Hàn chi đạo, nàng lĩnh ngộ sâu đậm, thi triển ra, có thể ảnh hưởng khí hậu trong phạm vi nhỏ, để cho chung quanh biến thành hầm băng, lúc này nổi giận ra tay, Thi Hào, Húc Diêu ở sau lưng Nhiếp Vân chỉ cảm thấy toàn thân cứng đờ, tựa như lập tức biến thành bức tượng, ngay cả tư duy cũng như bị đông lại.

Hai người một đường từ Bách Nhân đảo giết ra, sớm đã có ăn ý nhất định, Băng Vân Tuyết vừa ra tay, Khấu Tân cũng đồng thời xuất thủ.

Công kích của hắn hoàn toàn bất đồng La Thắng, Băng Vân Tuyết, như là mặt trời, chiếu rọi Cửu Châu, tựa như Phật Đà đến thế gian, thực chủ hiện thân, để cho người từ sâu trong đáy lòng không sinh ra năng lực chống lại.

Thái Dương Bát Nhã Quyền!

Tuy Tà Nguyệt Chí Tôn Vực không có Phật giới, không có tăng lữ, nhưng có võ kỹ tương tự Phật môn, lúc này sử xuất, không gian chung quanh như bị giam cầm, khắp nơi đều là quang bích.

Hai người công kích cường đại, Nhiếp Vân cũng không sợ hãi, ánh mắt như nước, tiến về phía trước một bước, bàn tay lướt qua, một đạo kiếm quang phun ra nuốt vào.

Rầm ào ào!

Băng Hàn chi lực giam cầm ở dưới kiếm quang trùng kích biến mất, phảng phất như trong đêm tối xuất hiện một ánh rạng đông, sáng chói chói mắt, không thể ngăn cản.

- Cái gì? Không có khả năng!

- Chết!

Bị đối phương một chiêu phá vỡ đại thế, hai người đồng thời lộ ra thần sắc kinh khủng, sắc mặt biến hóa, Tiên lực tuôn ra, như thủy

triều nổ vang.

Nhẹ nhàng cười cười, lần nữa bước ra, Nhiếp Vân phảng phất như nhiều ra hai cánh tay, Húc Nhật kiếm như chia ra làm hai, hàn mang đứng vững, bình bạc chợt phá.

PHỐC! PHỐC!

Băng Vân Tuyết, Khấu Tân tuôn ra Tiên lực cũng không ngăn cản được, nơi cổ họng có hai lỗ máu chảy ra máu tươi, thẳng đến sắp chết, bọn hắn cũng không hiểu rõ, gia hỏa trước kia bị truy chật vật không chịu nổi, vì sao đột nhiên có được thực lực đáng sợ như thế.

- Ba cường giả Nhất Thiên Đại Đạo cứ như vậy chết rồi...

Thi Hào, Húc Diêu từ trong đóng băng khôi phục lại, nhìn thi thể nằm trên đất, liếc mắt nhìn nhau, từng người từ trong thần sắc đối phương thấy được khiếp sợ nồng đậm.

Tuy bọn hắn sớm biết chủ nhân này rất cường đại, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ cường đến loại trình độ này!

Giơ tay nhấc chân đánh chết ba cường giả Nhất Thiên Đại Đạo... Đây rốt cuộc là thực lực gì? Nhưng vì sao từ bên ngoài nhìn vào, chỉ là Tru Thiên cảnh sơ kỳ?

- Đáng tiếc, không có phù lục danh ngạch...

Đánh chết ba người, Nhiếp Vân trộm qua tất cả vật phẩm của đối phương, bất quá trên người ba người này, cũng không có phù lục danh ngạch.

Trong nội tâm đang cảm khái, liền cảm thấy một cổ đại lực vọt tới, Bách Nhân đảo khảo hạch hoàn tất, Nhiếp Vân lập tức bị trận pháp bao phủ, di chuyển ra khỏi hòn đảo.

- Chủ nhân, chúng ta phát Hỗn Độn thệ ngôn, triệt để thuần phục ngươi, có thể thông qua linh hồn liên hệ cảm ứng được vị trí của ngươi, sau khi khảo hạch xong, chúng ta sẽ tới tìm ngươi!

Trong đầu có hai cổ ý niệm đồng thời truyền đến, lập tức thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái, một lần nữa trở lại Đại Mạc thành Tà Nguyệt Các.

Thi Hào, Húc Diêu không phải ở Đại Mạc thành Tà Nguyệt Các, cho nên thông qua Bách Nhân đảo, sẽ được truyền tống đến địa phương bọn hắn tham gia khảo hạch.

Cảm ứng thoáng một phát, quả nhiên phát hiện có thể cảm ứng được hai người, Nhiếp Vân thầm khen Hỗn Độn thệ ngôn thần kỳ.

Hỗn Độn thệ ngôn này một khi triệt để quy thuận, sẽ có chút tương tự thiên phú Tuần Thú sư ở Thiên Địa lục đạo, chủ nhân có thể vô điều kiện khống chế người hầu của mình, thậm chí cách xa thiên sơn vạn thủy, cũng có thể một ý niệm để cho hắn tử vong.

Cho nên, mặc dù hai người này không ở trước mặt, cũng không sao cả. Chế ngự ở Hỗn Độn thệ ngôn ước thúc, là quyết không dám phản bội.

.....

Từ khi Nhiếp Vân tiến vào Bách Nhân đảo, mỗi ngày Tiểu Linh đều tới Tà Nguyệt Các, thấy bộ dáng của hắn gấp gáp, Nhiếp Đồng không có biện pháp, cũng chỉ có thể theo tới.

- Chủ nhân đã đi vào ba ngày rồi, sao đến bây giờ còn chưa đi ra? Không có việc gì a!

Vẻ mặt Tiểu Linh lo lắng.

- Ngươi là khí linh của ca ca, hắn có việc ngươi không phải có thể dễ dàng cảm ứng ra sao?

Nhiếp Đồng bất đắc dĩ nhìn đối phương.

- Chủ nhân bây giờ là không có việc gì, nhưng thực lực của hắn không đủ, trong thời gian ngắn có thể ẩn núp, một khi Bách Nhân đảo còn lại dưới mười người, liền không thể không ra mặt chiến đấu...

Nhớ tới Bách Nhân đảo tàn khốc, Tiểu Linh có chút sợ hãi.

- Ngươi cứ yên tâm đi, ca ca khẳng định không có việc gì!

Nhiếp Đồng lắc đầu.

- Yên tâm? Ngươi cũng không phải không có nghe nói, lần này Quy Khư Hải một vạn năm một lần tuyển nhận đệ tử, Bách Nhân đảo cạnh tranh càng thêm tàn khốc, nghe nói rất nhiều cường giả Lục Bách Đạo, Thất Bách Đạo cũng tham gia khảo hạch, ngươi là đệ đệ của chủ nhân, sao một chút cũng không lo lắng an nguy của hắn?

Tiểu Linh có chút nhịn không được.

- Tiểu Linh, ngươi đối với ta không tin tưởng như vậy sao?

Nhiếp Đồng còn chưa nói, trong phòng Truyền Tống Trận của Tà Nguyệt Các truyền đến một tiếng cười khổ, Nhiếp Vân đi ra.

- Chủ nhân, ngươi thông qua được...

Tiểu Linh vội vàng chạy ra đón chào, hưng phấn đến thiếu chút nữa nhảy lên.

- Không thông qua, bề ngoài giống như ra không được a!

Nhiếp Vân khoát tay.

Bách Nhân đảo chỉ có thông qua mới có thể ly khai, không thông qua, chứng minh đã chết.

- Ách... Như thế a!

Tiểu Linh xấu hổ.

Tuy nàng là khí linh của Hỗn Độn thần binh đỉnh phong Thiên Huyền điện, nhưng cô độc trăm triệu năm, tâm tính không khác gì hài tử.

------oOo------

Chương 1982: Chử gia (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mau nhìn... người tham gia khảo hạch Bách Nhân đảo đi ra!

- Ra liền chứng minh thông qua được, thật lợi hại!

- Lúc này có thể thông qua Bách Nhân đảo khảo hạch, thực lực chỉ sợ chí ít có sáu bảy trăm Đại Đạo rồi!

- Đúng vậy, bất quá thực lực của hắn thấy thế nào cũng chỉ là Tru Thiên cảnh sơ kỳ?

- Cường giả đều thích ẩn dấu thực lực, chỉ sợ là hắn dùng thủ đoạn nào đó...

Nhiếp Vân vừa xuất hiện, trong đại sảnh lần nữa sôi trào.

Trong Tà Nguyệt Các có không ít người không dám tham gia khảo hạch, lại không cam lòng, bình thường hội thủ trong điện, dù sao đối với cường giả Tru Thiên cảnh mà nói, tuổi thọ rất dài, nhàn rỗi cũng nhàn rỗi, muốn nhìn một chút đến cùng người nào có thể thông qua khảo hạch, để sớm kết giao.

Khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ có ba khâu, một khi hoàn toàn thông qua trở thành Thiết Giáp vệ, địa vị sẽ bất đồng, thừa dịp bọn hắn còn không có thành công kết giao, xác xuất thành công sẽ lớn hơn.

Địa phương như Đại Mạc thành, chính thức tham gia khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ cũng không có nhiều, thật vất vả có một cái thông qua, lập tức đưa tới không ít người chú ý.

Quả nhiên, Nhiếp Vân vừa mới đi ra, thì có một lão giả đi nhanh tới.

- Vị đại nhân này, ta là người của Đại Mạc thành Chử gia, gia tộc

đã chuẩn bị tốt tiệc rượu, tộc trưởng chúng ta muốn mời ngài qua làm khách!

- Chử gia?

Nhiếp Vân Nhiếp Đồng liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt cổ quái.

Trước kia món tiền đầu tiên, là từ Tiểu Bá Vương Chử Bưu trộm đến a... Lúc này đối phương rõ ràng còn coi bọn họ là khách quý, mời làm khách...

- Không có ý tứ, ta khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ, còn có một khâu cuối cùng, muốn hoàn thành nhiệm vụ không biết năm nào tháng nào, hảo ý của các ngươi ta tâm lĩnh, thay ta tạ ơn Chử gia gia chủ!

Nhiếp Vân nói.

Từ Bách Nhân đảo đi ra, hắn đã có mục tiêu.

Mục đích đến Tà Nguyệt Chí Tôn Vực là vì thực lực càng mạnh hơn nữa, có năng lực phục sinh bọn người Lăng Nguyệt, muốn nhanh tăng thực lực lên, Đại Mạc thành này rất hiển nhiên là không được, nếu như có thể tham gia Quy Khư Hải khảo hạch, hơn nữa thuận lợi thông qua tiến vào đại tông môn, khẳng định hiệu quả rất tốt.

Cho nên, mục tiêu chủ yếu của hắn là thi đậu Tà Nguyệt tướng sĩ, sau đó đi tham gia Quy Khư Hải khảo hạch.

Về phần Chử gia, không muốn có quá nhiều liên quan.

- Xem ra đại nhân có khả năng không biết, khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ khâu thứ ba là thí luyện hoàn thành, cái thí luyện này, do Tà Nguyệt Các hội thống nhất ban bố, cũng không phải nói có thì có, nhanh thì năm ba tháng, chậm có thể mấy năm, một mực chờ ở chỗ này, cũng không phải biện pháp!

Lão giả cười nói.

- Tầm năm ba tháng? Mấy năm?

Nhiếp Vân nhướng mày.

Những chuyện này hắn không biết, cũng chưa từng nghe nói qua.

- Hắn nói không sai, Tà Nguyệt tướng sĩ thí luyện, đích thật là Tà Nguyệt Các thống nhất ban bố, hiện tại còn không có nhiệm vụ, chỉ có thể chờ...

Một thanh âm vang lên, Phó Viêm cười đi tới.

Nhiếp Vân từ Bách Nhân đảo đi ra, hắn liền nghe nói, vội vàng chạy tới.

Có thể thông qua Bách Nhân đảo khảo hạch, tên tuổi Tà Nguyệt tướng sĩ cơ bản là hoàn thành hơn phân nửa rồi, bất kể là ai, đều hy vọng có thể tới giao hảo.

- Như vậy a...

Vốn tưởng rằng có thể nhất cổ tác khí hoàn thành Tà Nguyệt tướng sĩ thí luyện, sau đó tham gia Quy Khư Hải khảo hạch, không nghĩ tới bây giờ ngay cả nhiệm vụ cũng không có, Nhiếp Vân nhịn không được có chút buồn bực.

Hắn từ trong tay Chử Bưu trộm đến không ít tiền, nhưng đến bây giờ đã tiêu hao không sai biệt lắm a.

Nếu như thời gian quá dài, gây chuyện không tốt chỉ có thể đi bán đấu giá bảo bối lấy được ở Bách Nhân đảo rồi.

- Nguyên lai là Phó Viêm đại nhân, ngươi đến vừa vặn, thực không dám đấu diếm, gia tộc bọn ta vừa vặn ra chút sự tình, hy vọng có thể mời hai vị đại nhân qua, nếu như nhị vị có khả năng giúp đỡ giải quyết vấn đề, gia chủ nguyện ý trả giá gấp đôi!

Lão giả khom người nói.

- Sự tình gì?

- Hai vị đại nhân đi qua sẽ biết!

Lão giả nói.

- Nhiếp Vân đại nhân, ta xem không bằng chúng ta đi xem, ở Đại Mạc thành, bất kể nói thế nào, cũng quấn không ra Chử gia!

Nhiếp Vân còn đang suy tư, bên tai vang lên truyền âm của Phó Viêm.

- Vậy tốt, chúng ta liền qua xem!

Nhiếp Vân cười gật đầu.

Khảo hạch đã không cách nào tiếp tục, chờ cũng không phải cách hay, vừa vặn đi Chử gia, xem bọn hắn muốn làm gì.

Gọi Nhiếp Đồng cùng Tiểu Linh, đi theo sau lưng lão giả ra Tà Nguyệt Các.

Lão giả sớm liền chuẩn bị xong xe ngựa, một đường đi nhanh, không đến nửa canh giờ liền tới một phủ đệ cự đại.

Phủ đệ khí thế cao lớn, bất quá không phải để cho người kính sợ, mà là trong trong ngoài ngoài để lộ ra hương vị phù hoa.

Loại khí tức phù hoa này, ở trong mắt người khác, có lẽ là ưu việt chỉ đại gia tộc mới có, nhưng ở trong mắt Thiên Cơ sư Nhiếp Vân, rõ ràng cho thấy là dấu hiệu suy bại.

Gia tộc chính thức phát triển quang vinh, dùng thiên phú Thiên Cơ sư quan sát, khí như xung thiên, tựa như Cửu Long xoay quanh, cái phủ đệ này, tuy cũng có xung thiên chi khí, nhưng rõ ràng gầy yếu không chịu nổi, mang theo hương vị bàng chi hưng thịnh, chủ chi suy bại.

Cũng không nhiều lời, đi theo sau lưng lão giả vào trong.

- Hai vị đại nhân có thể tới, thực để cho Chử gia chúng ta vinh hạnh!

Đi đến đại điện, một trung niên nhân thân hình cao lớn cười đi tới, nhìn về phía hai người Nhiếp Vân, vẻ mặt cung kính.

Không nói Phó Viêm là Thiết Giáp vệ chân chính, chỉ nói Nhiếp Vân, có thể thông qua Bách Nhân đảo khảo hạch, đã nói lên tuyệt đối sẽ có thực lực vượt qua 500 Đại Đạo, không phải một gia tộc ở tiểu thành thị như bọn hắn có thể đắc tội!

- Chử tộc trưởng khách khí!

Phó Viêm gật đầu ôm quyền lên tiếng.

Người trung niên này đúng là Chử gia tộc trưởng, phụ thân của Tiểu Bá Vương Chử Bưu.

Nhiếp Vân cũng gật đầu xem như chào hỏi, đồng thời nhìn thoáng qua, thực lực của Chử tộc trưởng này tựa hồ vừa tới Tru Thiên cảnh hậu kỳ, ngay cả đỉnh phong cũng không có đạt tới, loại thực lực này ở một tiểu thành thị có lẽ còn tạm được, nhưng ở toàn bộ Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, liền hoàn toàn không đủ nhìn.

- Hai vị mời đến!

Vẻ mặt của Chử tộc trưởng vui vẻ dẫn hai người vào đại sảnh, vừa tiến vào, lông mi Nhiếp Vân dựng lên.

Trong đại sảnh bày biện mấy bàn trà, phía trên có rượu và thức ăn. Xem bộ dáng là chuẩn bị cho bọn hắn, nhưng ở vị trí phía trước nhất đã ngồi một người.

Đó là một thanh niên chòm râu nồng đậm, ánh mắt hơi tối tăm phiền muộn, Tiểu Bá Vương Chử Bưu đứng ở bên cạnh hắn, cử chỉ cung kính, trong mắt mang theo sùng bái.

------oOo------

Chương 1983: Điêu Hùng

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nha. Nguyên lai Chử tộc trưởng còn mời người khác, không ngại giới thiệu cho chúng ta thoáng một phát!

Tâm tình của Phó Viêm có chút không vui.

Hắn thân là Tà Nguyệt Thiết Giáp Tướng, bất luận thế lực nào ở Đại Mạc thành cũng không dám lãnh đạm, lần này Chử gia mời, rõ ràng có người ngồi thượng tịch, đương nhiên là mất hứng.

- Vị này chính là Đại sư huynh của khuyển tử Chử Bưu, đệ nhất thiên tài của Khánh Dương tông, Điêu Hùng! Cường giả 600 Đại Đạo! Kỳ thật... Hôm nay đúng là hắn để ta thay mời các ngươi đến!

Chử tộc trưởng vội nói.

- Điêu Hùng?

Phó Viêm nghiêm sắc mặt.

- Ngươi nhận thức?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

- Ta không biết, nhưng nghe nói qua. Điêu Hùng này là thiên tài của Khánh Dương tông, ba trăm năm trước liền thành công thông qua khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ, trở thành Thiết Giáp vệ rồi, ba trăm năm qua, không ngừng tu luyện, không nghĩ tới rõ ràng lại lĩnh ngộ thêm 100 Đại Đạo... Thực lực rất mạnh, là truyền thuyết đáng sợ nhất của Đại Mạc thành!

Thần sắc của Phó Viêm ngưng trọng, lặng lẽ truyền âm.

- Ba trăm năm lĩnh ngộ thêm 100 Đại Đạo... Rất lợi hại sao?

Nhiếp Vân có chút im lặng.

Nếu như cho hắn 300 năm lĩnh ngộ 100 Đại Đạo, hắn sẽ cảm giác chậm như ốc sên, muốn tìm khối đậu hủ đâm chết, như thế nào

nghe khẩu khí của đối phương, cái này tính toán tuyệt đỉnh thiên tài rồi hả?

- 300 năm lĩnh ngộ 100 Đại Đạo, nói rõ hắn ba năm lĩnh ngộ một đầu, thiên phú quả thực nghịch thiên!

Thấy hắn có chút không sao cả, Phó Viêm vội vàng an ủi:

- Qua một hồi ngàn vạn lần đừng đắc tội hắn, loại thiên tài này, thực lực cường đại, người lại có ngạo khí, có thể không gây, tốt nhất chớ chọc!

- Tốt, qua một hồi dùng ngươi như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!

Thấy hắn nói ngưng trọng, Nhiếp Vân không muốn bỏ qua hảo ý của hắn, gật đầu đáp ứng.

- Ân!

Thấy hắn đồng ý, Phó Viêm nhẹ nhàng thở ra, đi đầu vào đại sảnh, ngồi ở bên cạnh Điêu Hùng.

Nhìn dáng vẻ của hắn, Nhiếp Vân biết rõ đối phương sợ đại đệ tử của Khánh Dương tông, lắc đầu đi về phía đối diện.

Nhiếp Đồng, Tiểu Linh theo ở phía sau.

Mấy người ngồi xuống, trong đại sảnh có chút nặng nề.

- Chử tộc trưởng, ngươi không giới thiệu thoáng một phát sao?

Điêu Hùng nhìn thoáng qua.

Thanh âm của hắn có chút lạnh nhạt, không có cảm tình gì, cẩn thận nghe, thậm chí mang theo vẻ lạnh như băng, xem ra đối với Chử tộc trưởng này, hắn cũng không có quá nhiều tôn trọng.

- Đúng, đúng! Là ta sơ sẩy!

Chử tộc trưởng xấu hổ cười cười, vội vàng giới thiệu:

- Điêu Hùng đại nhân, vị này là Phó Viêm Phó đại nhân, vị này là Nhiếp Vân Nhiếp đại nhân, Nhiếp Vân đại nhân vừa mới thông qua Bách Nhân đảo khảo hạch! Hai vị, này là Điêu Hùng đại nhân, đệ nhất thiên tài của Khánh Dương tông, cường giả 600 Đại Đạo!

Nhìn cử chỉ động tác của hắn, không có chút phong phạm nào của tộc trưởng, ở trước mặt Điêu Hùng giống như người hầu vậy.

Cường giả 600 Đại Đạo, lại là tử đệ đại tông môn, không phải một gia tộc tộc trưởng bình thường như hắn có thể chống lại.

- Ân!

Thấy hắn giới thiệu xong, Điêu Hùng tùy ý khoát tay áo, ngẩng đầu nhìn Nhiếp Vân cùng Phó Viêm, cười nhạt một tiếng:

- Phó Viêm huynh có thể trở thành Tà Nguyệt tướng sĩ đủ thấy thực lực, vị Nhiếp Vân huynh này, có thể thông qua Bách Nhân đảo khảo hạch, cũng nói rõ cách Thiết Giáp vệ không xa, hôm nay mời các ngươi tới, là có sự tình hi vọng nhị vị hỗ trợ, một khi thành công có chỗ tốt rất lớn, không biết có hứng thú hay không?

- Sự tình gì? Có thể nói tỉ mỉ hay không?

Thấy hắn đi thẳng vào vấn đề, Phó Viêm lộ ra một tia hứng thú hỏi.

- Rất đơn giản, ta ý định ra tay đối phó Bạch Hà Tông Mạc Nhân Địch, hy vọng có thể đạt được hai vị trợ giúp!

Điêu Hùng thản nhiên nói.

- Bạch Hà Tông?

Phó Viêm sửng sốt một chút, sắc mặt lập tức trầm xuống:

- Bạch Hà Tông cùng Khánh Dương tông không kém bao nhiêu, hai đại tông môn nhiều năm giao phong cũng thế lực ngang nhau, để cho chúng ta tùy tiện gia nhập đối phó bọn hắn, cái này không tốt lắm đâu! Lại nói, Mạc Nhân Địch này ta nghe nói qua, cũng là

cường giả 600 Đại Đạo, thực lực của chúng ta bình thường, tùy tiện đối nghịch với người mạnh như vậy, thật sự có chút không thỏa đáng...

- Không nên gấp gáp cự tuyệt như vậy, nghe ta nói hết lời đã! Ta cũng không phải vô duyên vô cớ yêu cầu, Mạc Nhân Địch kia, lúc này đang ở Đại Mạc thành, ta đã xác định vị trí của hắn, chỉ cần đến lúc đó hai vị giúp ta khóa chặt thông đạo, để cho hắn không cách nào đào tẩu là được, một khi đánh chết, ta nguyện ý kính dâng hai kiện Hỗn Độn thần binh trung phẩm đỉnh phong tạ lễ!

Ngón tay của Điêu Hùng nhẹ gõ mặt bàn, chậm rãi nói.

- Hỗn Độn thần binh trung phẩm đỉnh phong?

Phó Viêm nheo mắt, lập tức lắc đầu:

- Thật sự không có ý tứ, ta chỉ là tán tu, không muốn dính vào đại sự của tông môn!

Tuy Hỗn Độn thần binh trung phẩm đỉnh phong với hắn mà nói cực kỳ trọng yếu, nhưng hắn biết tông môn tranh đấu tốt nhất đừng dính vào, giống như tổ ong vò vẽ, đánh tiểu nhân, nhất định sẽ xuất hiện đại nhân, không có chỗ dựa, không có bối cảnh, chọc phiền toái là tự mình muốn chết.

Tuy hắn là kẻ quản lý Tà Nguyệt Các, nhưng dù sao chỉ là nhân viên bên ngoài, không phải thành viên chính thức bên trong, đắc tội tông môn, nếu đối phương trả thù, mình đối kháng không được.

- Chuyện gì xảy ra?

Nhiếp Vân nghe mà mơ mơ màng màng.

- Bạch Hà Tông là tông môn tương đương Khánh Dương tông, lão tổ cũng là Thiếp Giáp Vệ, hai đại tông môn bởi vì liên lụy lĩnh vực, tài nguyên, khoáng sản… nhiều vấn đề, thường xuyên chiến đấu, lẫn nhau đánh chết đệ tử đối phương là chuyện thường! Mạc Nhân Địch này giống như Điêu Hùng, là đệ tử rất nổi danh của Bạch Hà Tông... Ta cảm thấy loại sự tình này, chúng ta tốt nhất không nên

dính vào, một khi đụng vào, Bạch Hà Tông tìm không thấy Điêu Hùng, nhất định sẽ tìm chúng ta phiền toái!

Phó Viêm truyền âm tới.

- Như thế a!

Nhiếp Vân gật đầu.

Thần Tiên đánh nhau, tiểu quỷ gặp nạn nha.

Hai đại tông môn bọn hắn mâu thuẫn, tốt nhất không nên chạm phải, nếu không, hoàn toàn chính xác có không ít tai hoạ ngầm cùng phiền toái.

- Ngươi thì sao? Nhiếp Vân huynh định như thế nào?

Hai người vừa trò chuyện xong, Điêu Hùng nhìn qua.

- Ta? Thái độ của ta cùng giống như Phó Viêm huynh, không muốn dính vào chuyện giữa tông môn!

Nhiếp Vân khoát tay.

- Ah? Không muốn dính vào? Hai vị không muốn dính vào, ta liền xử lý một chút a!

Điêu Hùng cười cười, hai tay nhẹ nhàng vỗ.

Rầm ào ào!

Thanh âm vỗ tay chấm dứt, ba người ừ ba phương hướng trong đại sảnh đi ra, chắn hai người ở bên trong.

------oOo------

Chương 1984: Lá gan của Khánh Dương tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ba người này đều là cường giả 500 Đại Đạo, trong tay cầm binh khí, vừa xuất hiện, hào khí trong đại sảnh lập tức rơi vào băng điểm.

- Điêu Hùng, ngươi đây là ý gì?

Phó Viêm đứng dậy, ánh mắt lăng nhiên.

Muốn người khác hỗ trợ, không giúp đỡ liền động thủ, Điêu Hùng này không khỏi quá bá đạo a!

- Không có ý gì! Chỉ hi vọng các ngươi có thể cùng ta hợp tác, bớt đi phiền toái!

Đối mặt Phó Viêm tức giận, Điêu Hùng không thèm để ý, nhẹ nhàng giơ chén rượu lên.

- Nếu như ta nói không thì sao?

Phó Viêm nhướng mày.

Có thể tu luyện tới Tru Thiên cảnh đỉnh phong, lĩnh ngộ 500 Đại Đạo, Phó Viêm cũng không phải người sợ chết.

- Không nên cự tuyệt, ngươi nhìn xem ba vị này, có lẽ còn có người quen biết cũ ở bên trong!

- Người quen biết cũ?

Phó Viêm sững sờ, nhìn về phía ba người trước mắt, vừa xem xét, liền lộ ra tràn đầy kinh ngạc.

- Cao Tuyền? Lần trước ngươi không phải nói muốn đi Phỉ Thúy thành lưu lạc sao, như thế nào lại ở đây?

- Vương Nghị, thê tử ngươi bị người Khánh Dương tông giết chết, ngươi luôn miệng nói cùng Khánh Dương tông bất cộng đái thiên, như thế nào...

- Chu Thao, mười năm trước thời điểm ta thấy ngươi, hào khí ngất

trời, muốn đi đại tông môn lưu lạc, sao lại ở đây? Đến cùng chuyện gì xảy ra?

Cao Tuyền, Vương Nghị, Chu Thao là Tà Nguyệt Thiết Giáp vệ, tuy không phải cùng Phó Viêm khảo hạch chung, lại lẫn nhau nhận thức, trước kia hắn cho rằng những người này đi thành thị lớn, đánh ra sự nghiệp của mình, lại không nghĩ còn ở lại Đại Mạc thành, càng không có nghĩ tới đều quy thuận Khánh Dương tông.

Nhất là Vương Nghị, cùng Khánh Dương tông có mối hận giết vợ, bỏ bao công sức, vẫn nghĩ biện pháp báo thù, sao không chỉ không báo thù, còn biến thành người của Khánh Dương tông rồi hả?

- Phó Viêm, đừng phản kháng, quy thuận Khánh Dương tông a, đây là lựa chọn duy nhất!

- Đúng vậy, bằng không thì chúng ta huynh đệ nhiều năm, hôm nay sẽ làm không được!

- Nói thật cho ngươi biết, nhân tài đều bị Bạch Hà Tông, Khánh Dương tông tranh đoạt. Những năm này Thiết Giáp vệ ở Đại Mạc thành thông qua khảo hạch, cơ bản đều biến thành người của hai tông, ngươi sảng khoái đáp ứng a, phát Hỗn Độn thệ ngôn, miễn cho động thủ, đưa nhập ý niệm ở ngươi trong óc, bằng không thì, thật muốn động thủ, tình huynh đệ không còn, đối với ngươi đối với ta đều không tốt!

Thấy hắn nhận ra, bọn người Cao Tuyền cũng không ngụy trang mà khuyên nhủ.

- Hỗn Độn thệ ngôn? Đưa nhập ý niệm? Có ý tứ gì?

Phó Viêm biến sắc.

- Rất đơn giản, là ngươi phải phát Hỗn Độn thệ ngôn thành người của Khánh Dương tông chúng ta. Nếu không, ý niệm đưa nhập trong linh hồn của ngươi, sẽ biến ngươi thành khôi lỗi!

Điêu Hùng đứng ở bên người Chử Bưu cười lạnh một tiếng.

- Ta là Tà Nguyệt tướng sĩ của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, thụ phong ở Tà Nguyệt Đại Thế Giới. Các ngươi dám biến ta thành khôi lỗi? Chẳng lẻ không sợ bị chế tài sao?

Phó Viêm lui về phía sau.

Tà Nguyệt tướng sĩ là Tà Nguyệt Chí Tôn Vực khảo hạch ra, chỉ có Tà Nguyệt Các mới có thể thống lĩnh, địa vị cao cả, bọn hắn một tông môn nho nhỏ rõ ràng dám làm như vậy, quả thực không kiêng nể gì cả, cả gan làm loạn.

- Chế tài? Ngươi thuận theo chúng ta, ý niệm bị chúng ta giám thị, không thể tố giác, không tố giác, Tà Nguyệt Các làm sao biết? Làm sao chế tài chúng ta?

Điêu Hùng cười nói.

- Ngươi...

Trên lưng Phó Viêm chảy ra mồ hôi lạnh, lúc này mới ý thức tới đối phương đáng sợ.

Thật bị bọn hắn khống chế, tự nhiên không có khả năng nói ra Khánh Dương tông, nếu như bị giết, liền càng không thể nói ra.

Mặc dù sau đó có người điều tra, bọn hắn là bị Chử gia mời tới, cùng Khánh Dương tông không có quan hệ gì!

- Nhiếp Vân huynh đệ, là ta liên lụy ngươi rồi, ta ngăn chặn bọn hắn, ngươi nghĩ biện pháp đào tẩu, truyền tin tức quay lại Tà Nguyệt Các, báo thù cho ta!

Thở ra một hơi, ánh mắt Phó Viêm dần dần kiên định, cánh tay chấn động, phát ra tiếng vang lách cách.

Dù sao cũng chạy không thoát, chờ hai người đều chết ở chỗ này, còn không bằng trốn một cái tính một cái.

Dù sao Nhiếp Vân này vốn không muốn tới, là bị hắn liên lụy mới tới a.

- Trốn? Ngươi cảm thấy thật có thể đào tẩu sao? Quá ngây thơ rồi! Ta đã để cho hai người các ngươi đồng thời đến, thì không nghĩ tới có thể đào tẩu!

Bàn tay Điêu Hùng chiêu một cái, trong đại điện đột nhiên hào quang khởi động, một trận pháp xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Tuy trận pháp này không có tính công kích, nhưng kỳ quái chính là, môn hộ trước kia có thể chứng kiến, toàn bộ biến mất, phảng phất như bị bao phủ ở trong một cái lồng thủy tinh, không có phương hướng, tìm không thấy đường ra.

- Thanh Lãng Lăng Thiên trận... trận pháp phòng ngự đáng sợ nhất Khánh Dương tông? Một khi thi triển, cường giả lĩnh ngộ 800 Đại Đạo cũng không thể phá vỡ...

Chứng kiến trận pháp này, thân thể Phó Viêm nhoáng một cái, khí thế tích súc lên không khỏi tan rã.

Biết rõ đối phương sớm có thủ đoạn, nhưng nằm mộng cũng không nghĩ đến, ngay cả đại trận lợi hại như thế cũng chuyển qua, loại đại trận này người lĩnh ngộ 800 Đại Đạo cũng không thể bài trừ, huống chi là hắn!

Lại nói, bên cạnh còn có ba vị Thiết Giáp Tướng cùng một người 600 Đại Đạo nhìn chằm chằm, cho dù hiểu rõ trận pháp, cũng không có rảnh nghiên cứu a!

- Phó Viêm, đừng phản kháng, ngươi không phải là đối thủ! Ngoan ngoãn quy thuận Khánh Dương tông, mặc dù chỗ tốt chưa hẳn có, nhưng ít ra có thể giữ được tánh mạng, sẽ không biến thành khôi lỗi!

Vương Nghị lần nữa khuyên nhủ.

- Để cho ta quy thuận, nằm mơ! Phó Viêm ta, thà rằng chết đứng, cũng tuyệt không sống quỳ!

Phó Viêm cười lạnh, một tiếng nhìn quanh một vòng:

- Hôm nay ngươi có thể giết ta, nhưng muốn ta khuất phục ở dưới dâm uy, nằm mơ!

Không thể không nói, Phó Viêm vẫn rất có cốt khí.

Nếu như không phải như vậy, cũng không có khả năng mỗi ngày canh giữ ở Đo Lực sảnh, mỗi ngày bị trọng lực áp nửa chết nửa sống, còn dốc sức liều mạng kiên trì.

- Phó Viêm huynh, nói hay lắm!

Nhiếp Vân một mực không nói chuyện, nhìn những cái này ở trong mắt, cười nói.

Kỳ thật cái đại trận này hắn vừa tiến vào tiểu viện liền thấy được, muốn nhìn một chút Chử gia làm cái quỷ gì, chỉ là không nghĩ tới, lại dám cả gan làm loạn như thế, ngay cả Tà Nguyệt tướng sĩ cũng dám xếp đặt thiết kế.

- Như thế nào, ngươi cũng muốn vi phạm Đại sư huynh nói, muốn chết?

Thấy Nhiếp Vân đi tới, Chử Bưu hét lớn một tiếng.

- Ngươi tính toán cái rễ hành gì, dám nói như vậy với ca ca ta, cút sang một bên!

Còn chưa tới trước mặt, Nhiếp Đồng liền đi tới, một cước đạp qua.

------oOo------

Chương 1985: Nhiệm vụ: Tiêu diệt Khánh Dương tông (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy Chử Bưu cũng là Tru Thiên cảnh sơ kỳ, nhưng so với Tu La Vương Nhiếp Đồng, chênh lệch thật sự nhiều lắm, đồng tử co rụt

lại, muốn trốn tránh, lại bất kể trốn thế nào, cũng trốn không kịp, bị một cước đá trúng ngực!

Bành!

Cả người bay rớt ra ngoài, vừa vặn rơi vào trên mặt bàn của Điêu Hùng, tửu thủy, đồ ăn tung tóe đầy đất.

Một cước đạp bay Chử Bưu, còn đá trùng hợp như thế, vừa vặn rơi vào trên mặt bàn của Điêu Hùng, phần lực khống chế này, cũng không phải là người bình thường có thể hoàn thành.

- Không tệ, tiến bộ của ngươi so với ta tưởng tượng còn muốn lớn hơn không ít!

Nhiếp Vân nhìn về phía đệ đệ thoả mãn gật đầu.

Đệ đệ bởi vì có được trí nhớ của Tu La Vương, sự tình trên việc tu luyện, đã chỉ điểm không được rồi, hơn nữa phương thức tu luyện cùng hắn hoàn toàn bất đồng, cho dù muốn chỉ điểm cũng bất lực.

Vốn cho rằng Nhiếp Đồng vừa mới đột phá Xích Thiên cảnh, tấn cấp Tru Thiên cảnh sơ kỳ, thực lực tối đa như Tru Thiên cảnh trung kỳ bình thường, lại không nghĩ rằng, vừa ra tay liền nghiền áp Chử Bưu, thực lực so với Phó Viêm lĩnh ngộ 500 Đại Đạo, cũng không kém quá nhiều.

Không hổ là Tu La Vương một trong tứ đại Vương giả, loại thiên phú này không khỏi quá đáng sợ đi.

- Nếu như tiến bộ không lớn, sao có tư cách làm đệ đệ của ngươi!

Nhiếp Đồng nở nụ cười.

- Xem ra các ngươi thật sự muốn chết! Đã muốn chết, ta sẽ thanh toàn các ngươi, Cao Tuyền, Vương Nghị, Chu Thao, giết tất cả bọn họ cho ta, một tên cũng không để lại!

Điêu Hùng không nghĩ tới những người này chẳng những không sợ hãi, ngược lại dám xuất thủ trước, con mắt lập tức híp lại, sát cơ

lành lạnh.

Những năm này hắn thu phục chiếm được không ít Thiết Giáp Tướng, nhưng còn không có trở thành Tà Nguyệt tướng sĩ liền cả gan làm loạn như thế, lại là lần đầu tiên gặp.

- Vâng!

Nghe được mệnh lệnh, bọn người Cao Tuyền đi tới.

- Cao Tuyền, ta và ngươi huynh đệ nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ngươi thật muốn nghe theo mệnh lệnh của bọn hắn giết ta?

Biết rõ chiến đấu không thể tránh được, Phó Viêm nhìn về phía ba người trước mắt, vẻ mặt giận dữ.

- Bị Hỗn Độn khế ước ảnh hưởng, chúng ta cũng không có biện pháp!

Nghe được hắn chất vấn, bọn người Cao Tuyền lộ ra một hồi bất đắc dĩ.

- Đã như vậy, vậy thì động thủ đi, vừa vặn cũng cho ta biết, những năm này các ngươi tu luyện ra bản lĩnh gì!

Thấy huynh đệ tầm đó phải sống mái với nhau, Phó Viêm cắn răng một cái, cổ tay khẽ đảo, một thanh trường thương xuất hiện ở lòng bàn tay.

Là trung phẩm Hỗn Độn thần binh, nhẹ nhàng run lên, thương hoa lập loè, chỉ từ cái này cũng có thể thấy được ở dùng thương, hắn có được tạo nghệ sâu đậm.

- Phó Viêm huynh, không nên gấp gáp!

Thấy song phương chiến đấu hết sức căng thẳng, Nhiếp Vân tiến lên, mang trên mặt vui vẻ.

- Ngươi có biện pháp tốt gì?

Phó Viêm nhíu mày.

- Ba vị này đã là huynh đệ của ngươi, không muốn chiến đấu với ngươi, vì không cho bằng hữu tương tàn, ta trực tiếp giết Điêu Hùng là được!

Nhiếp Vân cười khẽ.

- Giết ta? Chỉ bằng ngươi?

Hắn nói cũng không cấm kỵ, Điêu Hùng nghe nhất thanh nhị sở, như nghe được chuyện cười lớn nhất thế gian, trong mắt lãnh ý liên tục.

- Là ta!

Thấy thái độ của hắn, Nhiếp Vân lắc đầu, nhẹ nhàng đi tới, trở tay co lại.

BA~

Tiếng cười của Điêu Hùng lập tức im bặt, đầu cắm ở trên bàn trà, trát ra một lỗ thủng

- Ngươi...

Ai cũng biết Nhiếp Vân che giấu thực lực, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ lợi hại như vậy.

Đừng nói ai khác, ngay cả Tiểu Linh, cũng thiếu chút nữa bị dọa ngất đi.

Tuy hắn là khí linh của Nhiếp Vân, nhưng người phía trước có được thiên phú thứ nhất, vận mệnh không cách nào phỏng đoán, mặc dù là hắn, cũng không biết vị chủ nhân trẻ tuổi này đến cùng có thực lực gì.

Bất quá, trước khi nhận chủ Thiên Huyền điện, hắn ngay cả Tru Thiên cảnh hậu kỳ bình thường cũng đánh không lại, đây là sự thật không thể tranh giành, lúc này mới mấy ngày, một tát rút bay

cường giả 600 Đại Đạo, cái này...

Quay đầu lần nữa nhìn thoáng qua Nhiếp Đồng, hắn thế mới biết vì sao đối phương không lo lắng rồi, tốc độ tu luyện của chủ nhân mình không khỏi quá nghịch thiên a!

Không chỉ như thế, ngay cả đệ đệ hắn Nhiếp Đồng, cũng cực kỳ đáng sợ nha!

Vừa đột phá Tru Thiên cảnh sơ kỳ, ngay cả cường giả 500 Đại Đạo cũng không sợ...

Hai huynh đệ này còn có phải là người hay không?

- Đại trận mở ra, các ngươi còn đứng ngây đó làm gì, giết hắn cho ta...

Rút đầu ra, Điêu Hùng oa oa gọi bậy, con mắt trở nên huyết hồng, lên tiếng rống to.

Hắn thân là đại đệ tử của Khánh Dương tông, thiên phú tài tình không người có thể so sánh, nào bị qua loại ủy khuất này!

Quả thực là vô cùng nhục nhã!

- Giết? Không có ý tứ, chỉ có thể để ngươi chết trước rồi!

Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, ngón tay nhẹ nhẹ một chút.

Vèo!

Một đạo hàn mang từ đầu ngón tay bắn ra, nhanh đến mắt thường cũng không cách nào chứng kiến, thẳng tắp từ trước mắt Điêu Hùng bắn qua, xuyên thủng đầu lâu.

Phù phù!

Đại đệ tử Khánh Dương tông mới vừa rồi còn hung hăng càn quấy, thời gian nháy con mắt liền biến thành một thi thể.

- Ngươi... Ngươi giết Đại sư huynh... Sư phụ tuyệt sẽ không bỏ qua ngươi...

Bọn người Chử Bưu, Chử tộc trưởng điên rồi.

Bọn hắn bám vào Khánh Dương tông, làm loại hoạt động tập kích Tà Nguyệt tướng sĩ này không biết bao nhiêu lần, nằm mơ cũng không nghĩ tới, một thanh niên còn chưa thông qua khảo hạch sẽ có thực lực đáng sợ như thế.

Một chiêu, chỉ dùng một chiêu, Điêu Hùng uy chấn Đại Mạc thành liền triệt để tử vong, cái này... người này đến cùng có thực lực gì?

- Trợ Trụ vi ngược, các ngươi cũng chết đi!

Nhiếp Đồng tiến về phía trước một bước, hàn mang lóe lên, đầu lâu của Chử Bưu, Chử tộc trưởng liền rơi xuống đất.

Đối với gia hỏa trợ Trụ vi ngược, giữ lại chỉ có thể là tai họa.

- Đa tạ Đại nhân ra tay!

- Chúng ta kiếp này nguyện ý vì đại nhân làm trâu làm ngựa!

Bọn người Cao Tuyền bởi vì chế ngự ở Hỗn Độn thệ ngôn, phải thuần phục Khánh Dương tông, lúc này chủ nhân phát ra mệnh lệnh vừa chết, cảm thấy tinh thần buông lỏng, nhìn về phía Nhiếp Vân tràn đầy cảm kích.

Nghe lệnh của người, làm sự tình mình không muốn làm, để cho bọn hắn nhận lấy thống khổ vô cùng vô tận, lúc này rốt cục đạt được giải thoát.

- Làm trâu làm ngựa coi như xong, các ngươi là bằng hữu của Phó Viêm huynh, nói những lời này là khách khí rồi!

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân quay đầu:

- Phó Viêm huynh, Khánh Dương tông làm ác, ta xem ngươi nhanh báo cáo cho Tà Nguyệt Các đi!

------oOo------

Chương 1986: Nhiệm vụ: Tiêu diệt Khánh Dương tông (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đánh chết Điêu Hùng, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhất định sẽ khiến cho Khánh Dương tông bắn ngược. Hiện tại báo cáo tội ác đi, đạt được Tà Nguyệt Các ủng hộ. Cho dù đối phương lá gan lại lớn, cũng không dám làm gì bọn họ.

- Tốt!

Cổ tay của Phó Viêm khẽ đảo, lấy ra một cái huy chương, trên đó viết bốn chữ Tà Nguyệt tướng sĩ.

Huy chương Tà Nguyệt tướng sĩ, chẳng những là biểu tượng thân phận, còn có thể truyền đạt, tiếp nhận tin tức, báo cáo rất nhiều sự tình.

Ngón tay điểm lên huy chương một cái, một lát sau, Phó Viêm lắc đầu:

- Cái Thanh Lãng Lăng Thiên trận này chẳng những có thể vây khốn chúng ta, tin tức cũng truyền không ra ngoài được...

Nếu như có thể đơn giản truyền tin tức ra ngoài, Khánh Dương tông cũng không dám không kiêng nể gì cả như vậy rồi.

- Phá vỡ trận pháp là được!

Nhiếp Vân nở nụ cười, dạo qua một vòng, con mắt đột nhiên rơi vào một phương hướng, cánh tay giơ lên, một quyền oanh ra.

Quả đấm của hắn không có thi triển uy lực quá lớn, lại mang theo uy thế không để cho từ chối, ầm ầm một tiếng, trận pháp trước mặt lắc lư, như bị đánh trúng điểm yếu kém nhất, lập tức xé mở.

Hô!

Trận pháp giống như sương mù biến mất, mấy người một lần nữa trở lại đại điện.

- Ông!

Hiệu quả trận pháp mất đi, Phó Viêm rất dễ dàng truyền tin tức ra ngoài, một lát sau, huy chương của hắn lóe lên, như nhận được cái gì, ánh mắt lộ ra cổ quái.

- Làm sao vậy? Chẳng lẽ Tà Nguyệt Các không tin?

Thấy nét mặt của hắn, Nhiếp Vân kỳ quái.

- Không phải không tin, mà tựa hồ bọn hắn sớm có phát giác, nghe được báo cáo của ta, trực tiếp xác định xuống!

Phó Viêm gật đầu.

- Đây là chuyện tốt!

Nhiếp Vân cười nói.

- Là chuyện tốt... Nhưng đối với ngươi mà nói chỉ sợ không phải chuyện tốt...

Phó Viêm cười khổ.

- Ân?

- Tà Nguyệt Các đã biết hành vi phạm tội của Khánh Dương tông, cho nên lần này khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ, yêu cầu cũng đã phát, là tiêu diệt Khánh Dương tông!

Khuôn mặt của Phó Viêm khó coi.

- Tiêu diệt Khánh Dương tông?

Nhiếp Vân im lặng.

Tà Nguyệt Các cũng thật ngoan độc, hắn vốn tưởng rằng đối phương nhất định sẽ tiếp tục tìm hiểu hành vi phạm tội, thẳng đến xác nhận hơn nữa tìm được chứng cớ lại ra tay, không nghĩ tới những thứ này đều không cần, trực tiếp hạ lệnh tiêu diệt!

Hơn nữa biến thứ này trở thành yêu cầu khảo hạch, đã có thể tiết kiệm nhân lực tài nguyên, lại có thể giảm bớt tổn thất cho Tà Nguyệt tướng sĩ, thật sự là giỏi tính toán!

- Nhiếp Vân huynh, nhiệm vụ này, phạm vi tuyên bố không nhỏ, các ngươi chờ mấy ngày, sẽ có không ít cường giả thông qua Bách Nhân đảo khảo hạch tới, đến lúc đó, các ngươi cùng hành động, xác xuất thành công sẽ lớn hơn một chút!

Thấy bộ dáng của hắn, Phó Viêm cho rằng hắn lo lắng không thể hoàn thành nhiệm vụ, giải thích nói.

Tà Nguyệt Các ban bố nhiệm vụ, tự nhiên là theo tiêu chuẩn có thể hoàn thành chế định, nếu như không thể hoàn thành, ai còn có thể thông qua khảo hạch Tà Nguyệt tướng sĩ?

Cho nên, bọn hắn ban bố nhiệm vụ này phạm vi không nhỏ, tất cả người khảo hạch tới gần Đại Mạc thành hơn nữa thông qua Bách Nhân đảo đều đến, đến lúc đó liên thủ công kích, xác xuất thành công sẽ lớn hơn rất nhiều.

- Người thực lực mạnh nhất của Khánh Dương tông như thế nào?

Không để ý tới giải thích của hắn, Nhiếp Vân trầm tư một chút hỏi.

- Nghe nói Khánh Dương tông lão tổ là một vị Thiếp Giáp Vệ lĩnh ngộ 1000 Đại Đạo, bất quá, đây đã là tin tức vài ngàn năm trước, lâu như vậy, chỉ sợ thực lực của hắn lần nữa tăng lên không ít!

Không biết hắn tại sao lại hỏi, Phó Viêm suy nghĩ một chút, vẫn giải thích một câu.

- Thiếp Giáp Vệ...

Suy tư một lát, trên mặt Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, lập tức quay đầu nhìn về phía Nhiếp Đồng:

- Đi, cùng ta chung một chỗ diệt Khánh Dương tông!

- Tốt!

Tựa hồ Nhiếp Đồng đã sớm đoán được ý tứ của ca ca, hưng phấn đến vội vàng gật đầu.

Tu La Vương trời sinh tính thị sát khát máu, bằng không thì cũng sẽ không gọi danh xưng này rồi, tuy Nhiếp Đồng khôi phục ý chí bản thân, nhưng bản tính của Tu La Vương còn che dấu ở trong người, từ ba vạn năm trước chiến đấu kinh thiên động địa, rốt cuộc không có động thủ rồi, lần này cơ hội tốt, như thế nào bỏ qua.

- Nhiếp Vân huynh, ngươi ngàn vạn lần đừng xúc động, Tà Nguyệt Các đã tuyên bố nhiệm vụ, dùng không được bao dài, nhiều nhất một tháng, người khảo hạch ở phụ cận đều vào, một mình một người tiến lên, còn không bằng chờ thêm một thời gian ngắn...

Phó Viêm thiếu chút nữa bị tươi sống hù chết.

Khánh Dương tông là tông môn quát tháo Đại Mạc thành không biết bao nhiêu năm, nội tình thâm hậu, làm sao có thể nói diệt liền diệt!

- Không cần, một tháng thời gian, ngươi ở Tà Nguyệt Các chuẩn bị tốt huy chương chờ ta, ta rất nhanh sẽ trở lại!

Khẽ cười một tiếng, thân thể Nhiếp Vân lập loè vài cái, rất nhanh liền bay vút về phía Khánh Dương tông, Nhiếp Đồng cùng Tiểu Linh theo sát ở phía sau.

- Ngươi... Vị Nhiếp huynh này cũng quá lỗ mãng đi, làm sao bây giờ...

Thấy ba người biến mất, Phó Viêm sốt ruột xoay quanh, lại không có chút biện pháp nào.

Nên nói hắn đã nói tất cả, nhưng đối phương không thèm quan tâm

a.

Đây chính là Khánh Dương tông, tồn tại đáng sợ nhất Đại Mạc thành, hai ba người tùy tiện tiến lên, đây không phải muốn chết sao?

- Phó Viêm, không cần lo lắng, Nhiếp Vân huynh đệ này làm người thông minh, chắc có lẽ không làm sự tình không nắm chắc, làm như vậy, khẳng định đã có biện pháp!

Cao Tuyền nói.

- Có biện pháp? Hắn vừa mới thông qua Bách Nhân đảo khảo hạch, ngay cả Thiết Giáp vệ cũng không phải, làm sao là đối thủ của một Thiếp Giáp Vệ? uy tín lâu năm

Phó Viêm lo lắng.

- Yên tâm đi, vị Nhiếp Vân này, xem xét liền không đơn giản, không phải chúng ta có thể tưởng tượng! Chúng ta muốn làm không phải thêm phiền cho hắn, mà là ngoan ngoãn quay trở lại Tà Nguyệt Các chờ đợi, yên tâm đi, dùng không được bao lâu, nhất định sẽ có tin tức!

Cao Tuyền gật gật đầu.

Tuy hắn và Nhiếp Vân tiếp xúc thời gian không dài, nhưng chẳng biết tại sao, khí tức đặc thù trên người đối phương cùng dáng tươi cười ôn nhuận, lại để cho hắn vô điều kiện tin tưởng.

Cho dù ba người tiêu diệt Khánh Dương tông như đầm rồng hang hổ, nhưng chẳng biết tại sao hắn cảm thấy đối phương có thể hoàn thành!

- Hắn là người sáng tạo kỳ tích, nhất định có thể thành công!

Trong nội tâm toát ra một ý nghĩ, con mắt Cao Tuyền tỏa ánh sáng.

Tuy thực lực của Nhiếp Vân bây giờ có thể phi hành, nhưng trước khi không có huy chương Tà Nguyệt tướng sĩ, tốt nhất không nên

gây phiền toái, may mắn tốc độ của hắn cực nhanh, một đường bay thẳng, chừng mười phút đồng hồ sau liền chứng kiến một núi cao xuất hiện ở trước mặt.

------oOo------

Chương 1987: Tạ Chân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khánh Dương tông tọa lạc ở trên ngọn núi này.

Ngọn núi này gọi Đại Mạc Sơn, nguyên nhân chính để Đại Mạc thành có cái tên này, ngọn núi cực cao, ẩn chứa tài nguyên khoáng sản phong phú, nghe nói năm đó nhiều tông môn muốn tranh đoạt tư cách ở chỗ này kiến tông, cuối cùng để cho Khánh Dương tông đoạt được thứ nhất.

Dừng bước, Nhiếp Vân nhìn kỹ bố cục của Đại Mạc Sơn cùng Khánh Dương tông.

Ngọn núi này hoàn toàn chính xác gặp may mắn, tự thành cổ trận, hội tụ linh khí ở chung quanh tới, người ở bên trong tu luyện, sẽ càng dễ cảm ngộ tự nhiên, tăng thực lực lên.

- Chủ nhân, thật muốn hiện tại tiêu diệt Khánh Dương tông?

Thấy hắn dừng lại, Tiểu Linh từ phía sau đi qua.

Thân là khí linh của Thiên Huyền điện, Tiểu Linh thi triển ra thực lực chân chính, so với Nhiếp Vân hiện tại càng cường đại hơn, chỉ là một khi thi triển, rất dễ bị cường giả của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực phát hiện, thực lực chưa tới, thân mang trọng bảo, tuyệt đối là tối kỵ!

Cho nên cho tới nay, hắn đều ẩn nấp lực lượng, không dám đơn giản bạo lộ.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Tà Nguyệt Các đã ban bố nhiệm vụ, chúng ta hoàn toàn có thể đợi bọn hắn tới, cần gì gấp gáp như vậy...

Tiểu Linh mê hoặc.

Chẳng phải một tháng sao, đối với tu luyện giả mà nói, một tháng cái gì cũng không tính, tùy tiện bế quan đã trôi qua rồi, gấp gáp như vậy, đến cùng là vì cái gì.

- Xem ra ngươi vẫn không biết ca ca, Khánh Dương tông thân là tông môn lợi hại nhất Đại Mạc thành, lại đứng sừng sững không biết bao nhiêu năm. Trong đó bảo vật khẳng định rất nhiều, chúng ta mới vừa vào Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, trên người không có tiền, cũng không thể cả ngày đi trộm a! Có dê béo ở trước mặt như vậy, không ăn, chẳng phải lãng phí sao?

Nhiếp Đồng cười đã đi tới.

- Đúng vậy, vẫn là ngươi hiểu ta!

Nhiếp Vân gật đầu.

Hắn nghĩ đúng là điểm ấy.

Chờ mọi người Tà Nguyệt Các thí luyện đến, mọi người cùng nhau tiêu diệt Khánh Dương tông, thứ tốt làm sao chia? Cho dù có thể phân cũng phân không được bao nhiêu, chờ lãng phí nhiều thời gian như vậy, còn không chiếm được thứ tốt, không bằng hiện tại liền động thủ!

Dù sao có nhiệm vụ Tà Nguyệt Các, tiêu diệt Khánh Dương tông danh chính ngôn thuận, cái gì cũng không cần kiêng kị.

- Là có thứ tốt... Nhưng cũng phải có thực lực nuốt vào mới được a!

Sắc mặt Tiểu Linh tối sầm.

Hắn còn tưởng rằng chủ nhân sẽ có lý do quang minh chính đại gì, tỷ như sợ đối phương sớm chạy trốn, trảm thảo trừ căn... Nằm mơ cũng không nghĩ tới là vì tiền!

Ngươi là truyền nhân duy nhất của cường giả Chúa Tể cấp Thiên Huyền Lão Nhân... Sao có thể tham tài như vậy?

Vì ít tiền, liền lâm vào trong nguy hiểm...

Diệt một tông môn cũng không phải đơn giản đánh chết một cường giả. Cho dù ngươi có thực lực đánh chết cường giả 1000 Đại Đạo, cũng không thể tiêu diệt một tông môn a!

Một tông môn thành lập không biết bao nhiêu năm, trong đó trận pháp vô số, cao thủ nhiều như mây, những người này đều xông lại, chỉ tiêu hao, cũng có thể hao tổn chết người.

- Được rồi, bất kể nói thế nào, chủ nhân muốn làm, ta phải giúp hắn. Nếu quả thật xuất hiện nguy hiểm, cho dù mạo hiểm bị người khác phát hiện, ta cũng sẽ ra tay!

Thấy bộ dạng của Nhiếp Vân không cách nào khuyên can, Tiểu Linh do dự một chút, ánh mắt kiên định.

Chủ nhân đã muốn làm, thân là khí linh, chỉ có thể ủng hộ.

- Đi thôi!

Không biết ý nghĩ trong lòng Tiểu Linh đã cải biến, Nhiếp Vân nói một tiếng, mang theo Nhiếp Đồng thẳng tắp bay vút lên núi.

- Người nào? Khánh Dương tông trọng địa, cấm tự tiện xông vào... A!

Mấy đệ tử hộ sơn vừa xuất hiện, còn không có nói hết lời, trên người giống như bị đĩa sắt đánh trúng, bay rớt ra ngoài, hô hấp đoạn tuyệt.

Tới diệt môn, không có biện pháp dự phòng, gặp một cái giết một

cái!

Từ Điêu Hùng, Chử Bưu có thể nhìn ra, có thể ở Khánh Dương tông, khẳng định cũng không phải người tốt lành gì.

Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng dọc theo đường núi bay vút lên, trong Khánh Dương tông, lúc này sớm đã tạc mở nồi.

Trong nghị sự điện nguy nga cao lớn của Khánh Dương tông.

Lão tổ Tạ Chân ngồi ở trên vương tọa, tông chủ, trưởng lão đều tại hạ phương đứng đấy, đại khí cũng không dám ra ngoài.

- Ta muốn biết Tà Nguyệt Các vì sao biết sự tình chúng ta bắt Tà Nguyệt tướng sĩ, hơn nữa muốn tiêu diệt chúng ta!

Tạ Chân nhìn quanh một vòng, thanh âm lạnh như băng.

Tà Nguyệt Các ban bố nhiệm vụ, chỉ cần có được Tà Nguyệt huy chương liền biết, vị lão tổ này thân là Thiếp Giáp Vệ, cũng nhận được thông tri.

Nhiệm vụ của Tà Nguyệt Các lại là tiêu diệt Khánh Dương tông bọn hắn, chứng kiến chuyện này, làm sao có thể bình tĩnh?

- Hồi bẩm lão tổ, ngay tại vừa rồi... linh hồn ngọc bài của Điêu Hùng vỡ vụn, trước kia ta phái hắn đi bắt một Thiết Giáp vệ cùng một người mới khảo hạch đến... Chẳng lẽ lại vì chuyện này?

Tông chủ vội vàng nói.

- Người mới khảo hạch?

Lão tổ nhíu mày một cái.

- Là một gia hỏa vừa thông qua Bách Nhân đảo khảo hạch, ta cảm thấy có tiềm lực, nên để cho Điêu Hùng ra tay...

Tông chủ vội nói.

- Vô liêm sỉ! Thành sự thì ít mà bại sự thì nhiều!

Tạ Chân tức đến sắc mặt đỏ lên:

- Quy Khư Hải một vạn năm tuyển nhận đệ tử một lần, năm nay Bách Nhân đảo khảo hạch cực kỳ nghiêm khắc, có thể thông qua, cơ hồ đều là cường giả siêu việt 800 Đại Đạo, ngươi lại để cho một người 600 Đại Đạo đi tìm hắn phiền toái, không phải muốn chết thì là gì?

- 800 Đại Đạo...

Sắc mặt Tông chủ khó coi:

- Vậy làm sao bây giờ?

Tông chủ này là con ruột của Tạ Chân, cả ngày chỉ biết ăn uống chơi gái đánh bạc, không có bản lãnh gì, toàn bộ bằng hắn một tay đỡ đến, bằng không thì, Khánh Dương tông từ lúc thằng này dẫn dắt đã đi về hướng diệt vong rồi!

Không có bổn sự, cũng không có đảm đương, vừa nghe Khánh Dương tông bị Tà Nguyệt Các biến thành nhiệm vụ tiêu diệt, lập tức sợ hãi.

- Tốt rồi, không nói cái này nữa, vì kế hoạch hôm nay, phải mau chóng đánh chết hai người kia! Sau đó giết chết tất cả Thiết Giáp vệ có khế ước, như vậy không có đối chứng! Sau đó ta sẽ đích thân báo cáo Tà Nguyệt Các, nói bọn hắn vu hãm, chỉ cần tìm không thấy chứng cớ, Khánh Dương tông có thể bảo vệ một thời gian ngắn...

Tạ Chân lắc đầu, xoa xoa mi tâm, cảm thấy có chút ưu sầu.

Tà Nguyệt Các phát ra mệnh lệnh, rất khó sửa đổi, chỉ có thể gửi hi vọng ở thí luyện giả khác còn không có phát động tổng tiến công, giải quyết vấn đề.

Đương nhiên, đây chỉ là sự tình trị phần ngọn không trị căn bản, nếu như không giải quyết được, cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp trốn

đi.

------oOo------

Chương 1988: Chúa Tể Luyện Hồn Đan (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vậy tốt, ta lập tức đi làm!

Tông chủ biết rõ đây là biện pháp tốt nhất, vội vàng gật đầu, đang muốn đi giết chết khế ước Thiết Giáp vệ, chợt nghe đại môn ầm một tiếng bay tới, trùng trùng điệp điệp rơi vào trong đại điện.

- Không cần làm phiền đi giết ta, ta đã đến rồi!

Đại môn ngã xuống, một tiếng cười vang lên, Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng ý cười đầy mặt đi tới.

Hai người không có chút che lấp nào, trực tiếp vọt lên, cái gọi là tông môn đại trận, ở trước mặt Trận Pháp Sư, Thiên Nhãn sư như Nhiếp Vân chỉ là trò đùa.

- Ngươi là vị thí luyện giả kia?

Tạ Chân không nghĩ tới đối phương dám vọt tới nhanh như vậy, sắc mặt trầm xuống.

- Không sai!

Nhiếp Vân cũng không phủ nhận.

- Chúng ta tầm đó khả năng có chút hiểu lầm, như vậy đi, nếu như bây giờ ngươi tới Tà Nguyệt Các chứng minh Khánh Dương tông chúng ta là người vô tội, ta có thể lập tức đưa ngươi một kiện Hỗn Độn thần binh thượng phẩm!

Tạ Chân nói.

- Một kiện Hỗn Độn thần binh thượng phẩm?

Nhiếp Vân cười khẽ.

Xem ra thằng này còn rất thông minh, không đần như Điêu Hùng.

- Như thế nào? Ngại ít? Ngại ít, ta có thể đưa ngươi hai kiện! Hai kiện Hỗn Độn thần binh thượng phẩm, đối với một tán tu mà nói, đã xem như giá tiền tốt nhất!

Tạ Chân nói.

- Giết ngươi chẳng phải lấy được thêm nữa sao?

Nhiếp Vân nhìn về phía đối phương.

- Giết ta? Ngươi cũng phải có bổn sự này mới được!

Không nghĩ tới hai kiện Hỗn Độn thần binh thượng phẩm đối phương cũng không đồng ý, trong mắt Tạ Chân sinh ra sát cơ nồng đậm, bàn tay run lên, lực lượng trong đại điện quay cuồng, một đại trận bao phủ ba người Nhiếp Vân ở bên trong.

- Thiên Đường có lối ngươi không đi, Địa Ngục không cửa ngươi lại chui vào, ngươi đã muốn chết, ta sẽ thành toàn ngươi!

Thấy đối phương không chạy ra trận pháp, Tạ Chân cười lạnh, một bước từ chỗ ngồi đi xuống, đi tới trước mặt bọn người Nhiếp Vân bị trận pháp bao phủ, bàn tay mạnh mẽ giơ lên, lăng không trảo qua.

Hắn lộ ra thực lực, lập tức để cho tất cả mọi người ở trong đại điện khiếp sợ không thôi, lại là cường giả lĩnh ngộ 1200 Đại Đạo!

Tuy mọi người Khánh Dương tông biết lão tổ rất lợi hại, nhưng không biết hắn thân kiêm một ngàn hai trăm Đại Đạo.

Loại thực lực này, cho dù ở trong Thiếp Giáp Vệ cũng được cho là người nổi bật.

Răng rắc! Răng rắc!

Bàn tay còn không có rơi xuống, trận pháp đã bị áp xèo...xèo rung động, tựa hồ tùy thời có thể vỡ tan, xem ra, một khi phá vỡ, người ở bên trong khẳng định mất mạng, tử vong tại chỗ.

Vèo!

Ngay thời điểm trận pháp tùy thời có thể vỡ tan, một thanh trường kiếm không biết từ chỗ nào đưa ra ngoài, không mang theo một tia khí tức, tựa như Thiên Ngoại phi thiên, bay bổng về phía trước, thời gian nháy con mắt, đâm xuyên qua bàn tay của Tạ Chân.

- A...

Một tiếng kêu thảm vang lên, Tạ Chân vội vàng lui về phía sau.

Hắn đường đường cường giả 1200 Đại Đạo, thực lực siêu tuyệt, có một không hai Đại Mạc thành, nằm mơ cũng không nghĩ tới một thí luyện giả nho nhỏ, sẽ có thực lực như thế, một kiếm đâm xuyên qua bàn tay của hắn.

Hô!

Thân thể lui về phía sau, bàn tay lật lên, một đại chùy xuất hiện, vung vẩy, tia chớp màu đỏ như máu bổ xuống.

Hỗn Độn thần binh thượng phẩm đỉnh phong, Thiên Lôi chùy!

Cái binh khí này thiếu một ít thì đến được cực phẩm, phối hợp công pháp của hắn, mặc dù gặp gỡ cường giả 1300 Đại Đạo cũng có thể chiến một trận, Tạ Chân tự tin cho dù đối phương cường thịnh trở lại, đụng phải binh khí này, cũng sẽ phải bị áp chế.

Răng rắc!

Tia chớp màu đỏ như máu, đục lỗ muôn đời, trận pháp trong đại điện như bị tróc bong ra, sôi trào như đuốc, không khí kích động, mang theo nổ vang nức nở nghẹn ngào, nghe vào trong tai làm cho người kinh sợ.

- Chết!

Tạ Chân nhíu mày, quán thâu lực lượng toàn thân.

- Ai chết còn không nhất định!

Thanh âm của Nhiếp Vân bay bổng, trường kiếm trong tay giơ lên, kiếm như không có chút lực lượng, lại mang theo áo nghĩa đặc thù vạch phá bầu trời, đại điện phảng phất như lập tức đi vào trời thu, trận pháp bị thiết cát thành vô số mảnh vỡ, tựa như gió thu đảo qua, cuốn sạch lá vàng.

Hỗn Độn thần binh cực phẩm đỉnh phong Tri Thu!

Biết rõ thằng này thực lực cường đại, Nhiếp Vân không có chút khinh địch nào, trực tiếp dùng một trong ba thanh thần binh mà Thiên Huyền Lão Nhân lưu lại, Tri Thu kiếm.

Dù sao Khánh Dương tông này sắp diệt môn, có chứng kiến hay không không sao cả.

Rầm ào ào!

Tri Thu kiếm cùng Thiên Lôi chùy va chạm.

Tạ Chân tràn ngập tự tin với Thiên Lôi chùy, dù sao cái này là binh khí mạnh nhất của hắn. Cả hai đụng nhau, trong mắt thả ra tinh quang, ngay thời điểm hắn cho rằng trường kiếm của đối phương bị chấn nát, trên tay lại buông lỏng.

Bành!

Thiên Lôi chùy bị chém thành hai nửa, đồng tử của Tạ Chân co rụt lại, ngay sau đó liền cảm thấy tay đau nhức kịch liệt, năm ngón tay đứt tận gốc.

- Cái gì?

Mạnh mẽ nhảy về phía sau, chạy ra vòng chiến, Tạ Chân nhìn Thiên Lôi chùy trên mặt đất, sắc mặt khó coi.

Một kiếm của đối phương chẳng những phá vỡ đại chùy, còn chặt đứt ngón tay của hắn, đây là cái binh khí gì?

- Hỗn Độn thần binh cực phẩm! Nhất định là Hỗn Độn thần binh cực phẩm! Nếu như ta có một kiện, cho dù gặp được Đồng Giáp vệ cũng không cần sợ hãi rồi...

Cảm xúc hoảng sợ ở trong lòng lóe lên rồi biến mất, lập tức bị tham lam thay thế.

Hỗn Độn thần binh cực phẩm, cho dù Ngân Giáp vệ, Kim Giáp vệ bình thường cũng không nhất định có một kiện, để cho hắn chứng kiến, sao không hưng phấn?

- Tiểu tử, binh khí này ta muốn định rồi, lấy đến cho ta a!

Điên cuồng hét lên một tiếng, Tạ Chân miệng há, nuốt một viên thuốc vào trong bụng.

Ầm ầm!

Đan dược vào bụng, khí thế trong cơ thể nhanh chóng bay lên, thực lực cả người lập tức tăng lên một mảng lớn.

- Chủ nhân cẩn thận, là Chúa Tể Luyện Hồn Đan!

Thấy khí chất trên người hắn biến hóa, Tiểu Linh biến sắc.

- Chúa Tể Luyện Hồn Đan?

Nhiếp Vân chưa từng nghe qua cái tên này, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

- Chúa Tể Luyện Hồn Đan là một loại đan dược lợi dụng thiêu đốt linh hồn trong thời gian ngắn tăng lực lượng lên. Một khi phục dụng, thực lực sẽ lập tức tăng lên gấp đôi, nhưng sau đó, linh hồn uể oải, muốn khôi phục, phải thừa nhận nỗi khổ cửu luyện, tại sao hắn có thể có loại đan dược này...

Tiểu Linh vội vàng giải thích.

- Nỗi khổ cửu luyện? Giống như lúc trước Phù Thiên đại lục Nguyên Hằng trưởng lão phục dụng Liệt Mệnh đan, trả giá thật nhiều đổi lấy thực lực...

Nhiếp Vân lập tức hiểu được.

------oOo------

Chương 1989: Chúa Tể Luyện Hồn Đan (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thứ này hắn sớm đã biết rõ, ban đầu ở Khí Hải Đại Lục, Thất hoàng tử cùng Tề Dương ở dưới xếp đặt thiết kế của hắn, tự giết lẫn nhau, từng phục dụng qua Phong Luyện Tâm đan, là dùng máu tươi, thân thể làm đại giá, ở trong thời gian ngắn tăng thực lực lên, vừa tới Phù Thiên đại lục, thời điểm tìm kiếm di tích Nguyên Khí sư, thì bị Nguyên Hằng trưởng lão đuổi giết, đối phương cũng sử dụng Liệt Mệnh đan, thực lực đại tiến.

Loại vật này tuy trong thời gian ngắn có thể làm cho thực lực người bạo tăng, nhưng tăng trưởng qua đi, trả giá là cực kỳ lớn.

Tạ Chân biết rõ thiếu niên trước mắt thực lực không kém hắn, cộng thêm Hỗn Độn thần binh cực phẩm, khẳng định không cách nào chiến thắng, trực tiếp phục dụng át chủ bài cuối cùng, muốn một lần hành động đánh chết Nhiếp Vân, một khi thành công, đạt được một kiện Hỗn Độn thần binh cực phẩm, đừng nói nỗi khổ cửu luyện, cho dù mười tám luyện cũng đáng!

- Thiêu đốt linh hồn đổi lấy thực lực... Như vậy liền muốn giết ta, ngươi nghĩ không khỏi quá đơn giản a!

Nhiếp Vân cười to một tiếng, hào khí từ trong cơ thể đúng thời cơ sinh ra.

Cũng không ngăn trở đối phương phục dụng đan dược không

ngừng đề thăng lực lượng, ngược lại nhíu mày, Tri Thu kiếm trong tay nhẹ nhàng run rẩy, mang theo một cổ khí thế cường đại không sợ hãi chút nào.

Võ Đạo sư, võ đạo chi tổ, loại người này làm sao có thể sợ hãi chiến đấu?

Cho dù thực lực ngươi tăng lên thì sao? Vừa vặn để ta luyện tay!

- Tiểu tử, hiện tại là tử kỳ của ngươi!

Thời gian nháy con mắt, lực lượng trong cơ thể Tạ Chân tụ tập hoàn tất, nhất cử nhất động lực lượng đều từ trong lỗ chân lông bắn tung toé ra, tựa hồ đối với loại lực lượng bá đạo này, vẫn không thể hoàn toàn khống chế.

Một quyền oanh kích ra.

Không khí hội tụ thành gợn sóng, mặt đất trong đại điện xuất hiện vết rạn rậm rạp chằng chịt, ầm ầm vỡ ra, lực lượng cuồng mãnh bắn đến, thế không thể đỡ.

- Rất tốt!

Trên mặt Nhiếp Vân lóe ra vẻ hưng phấn, Tri Thu kiếm nhẹ nhàng múa, thời gian nháy con mắt, một đạo kiếm ý không hiểu thi triển ra.

Kiếm ý trung để lộ ra không bỏ, biệt ly cùng hối tiếc, vừa xuất hiện liền để cho linh hồn người không tự chủ được bị hắn hấp dẫn, ruột gan đứt từng khúc.

Liên Nguyệt kiếm thức thứ bảy, Nhất Kiếm Thốn Đoạn!

Lúc cùng Tu La Vương chiến đấu, Liên Nguyệt kiếm của Nhiếp Vân tổng cộng sáng tạo ra sáu thức, theo thứ tự là Nhất Kiếm Phá Trần, Nhất Kiếm Hoàn Vũ, Nhất Kiếm Tru Thiên, Nhất Kiếm Hủy Diệt, Nhất Kiếm Hỗn Độn, Nhất Kiếm Sáng Thế!

Sau khi Đạm Đài Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo, hắn cảm ngộ tự

nhiên, tưởng niệm ái thê, dần dần tất cả tưởng niệm hóa thành một đạo kiếm ý Vô Thượng, ngay ở lúc trong chiêu Nhất Kiếm Thốn Đoạn này!

Ở trong chiêu Nhất Kiếm Thốn Đoạn này, mang theo linh hồn công kích, trước kia hắn còn có chút không quá lý giải, không có thông hiểu đạo lí, nhưng sau khi thiên phú Linh Hồn sư, Võ Đạo sư triệt để dung hợp, rộng mở trong sáng, chiêu này trực tiếp đạt đến đại thành.

- Mượn ngươi tới tế kiếm a!

Lần thứ nhất thi triển ra chiêu này, ánh mắt Nhiếp Vân mê ly, phảng phất như lần nữa về tới dĩ vãng, kiếm khí như tình nhân thủ thỉ, để cho người hâm mộ, để cho người thống khổ.

Tạ Chân phục dụng Chúa Tể Luyện Hồn Đan không nghĩ tới Nhiếp Vân có được võ kỹ lợi hại như thế, tinh thần trong hoảng hốt, kiếm quang liền quét qua.

- Nguy rồi!

Hắn cũng là loại người hung ác, thời khắc mấu chốt tỉnh lại, vội vàng tránh đi.

PHỐC!

Tuy tránh rất nhanh, nhưng đối với kiếm khí mà nói, vẫn chậm một tia, bả vai tính cả cánh tay phải bị gọt xuống, máu tươi như trụ.

- Trốn!

Đối với cường giả lĩnh ngộ 1200 Đại Đạo mà nói, loại thương thế này tuy nghiêm trọng lại không nguy hiểm đến tánh mạng, cho tới giờ khắc này Tạ Chân mới biết rõ, khẳng định không phải đối thủ của đối phương, quay người bỏ chạy.

Cường giả 1200 Đại Đạo toàn lực đào tẩu, tựa như một đạo lôi điện, thời gian nháy con mắt liền bay đi.

- Chạy đi đâu!

Tròng mắt Nhiếp Vân hơi híp.

Thằng này đào tẩu, về sau bí mật Tri Thu kiếm nhất định sẽ tiết lộ ra, làm sao có thể để cho hắn đào thoát!

Thân thể tung một cái, thi triển ra thiên phú Thiên Hành sư, phiêu hốt bất định, còn nhanh hơn Tạ Chân một phần.

- Cái này... Cái này... Các ngươi thấy không? Này là người vừa khảo hạch Thiết Giáp vệ, chẳng những đả bại lão tổ, còn đuổi theo hắn?

- Lão tổ còn phục dụng Chúa Tể Luyện Hồn Đan, rõ ràng cũng không phải đối thủ, một kiếm chém rụng bả vai cùng cánh tay, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Đã xong, Khánh Dương tông đã xong, mọi người chạy mau...

Vốn Nhiếp Vân đột nhiên xuất hiện, ở trong mắt người Khánh Dương tông, quả thực là tự tìm đường chết, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Ai nghĩ đến lão tổ tự mình ra tay không chỉ không có đánh chết, còn bị một kiếm đâm thủng bàn tay, chặt đứt ngón tay, gọt sạch cánh tay!

Lão tổ vô địch trong suy nghĩ của mọi người, rõ ràng không phải đối thủ, thậm chí ngay cả gánh một chiêu cũng làm không được, tất cả mọi người cảm thấy trong đầu chấn động, nhận thức trước kia sụp đổ.

- Chạy? Tất cả đều lưu lại cho ta!

Mọi người bối rối, Nhiếp Đồng một mực không nói chuyện nở nụ cười, nhẹ nhàng tiến về phía trước một bước, trường kiếm trong tay như gió phiêu tán.

Thoáng một phát, thi thể nằm trên mặt đất, tất cả người muốn chạy

trốn chứng kiến đạo kiếm quang này, như thấy được Diêm La đòi mạng, căn bản không ngăn cản nổi.

Kiếm pháp của Nhiếp Đồng không có bất kỳ sức tưởng tượng, cũng không có quá nhiều kỹ xảo, là nhanh, chuẩn, hung ác, vô luận tốc độ trốn chạy của đối phương nhanh ra sao, đều bị một kiếm đâm trúng cổ họng, không có bất kỳ có thể tránh né.

- Đôi huynh đệ này... rốt cuộc là quái thai từ đâu xuất hiện a? Lần này... thực nhặt được bảo rồi!

Còn không có từ trong rung động Nhiếp Vân đuổi giết Tạ Chân tỉnh táo lại, liền chứng kiến kiếm pháp khủng bố đến cực điểm của Nhiếp Đồng, Tiểu Linh nuốt nước miếng, cảm thấy cả người sắp điên rồi.

- Chuyện ngày hôm nay, ta biết rất hoang đường, nhưng đây là Phó Viêm ta lần thứ nhất muốn nhờ, không cầu các ngươi động thủ, chỉ cầu kéo động thanh thế, để cho Khánh Dương tông kiêng kị là được!

Trong đại điện Tà Nguyệt Các, Phó Viêm đứng trước đám người, cất cao giọng nói.

Lúc này hắn hoàn toàn không hợp thân phận Tà Nguyệt tướng sĩ, thái độ cung kính, không có chút không kiên nhẫn nào, ngược lại ánh mắt lộ ra khát vọng, hi vọng mọi người trước mắt có thể trợ giúp.

- Kéo động thanh thế? Đây chính là đối phó Khánh Dương tông, Phó Viêm đại nhân, ta nhìn ngươi vẫn là mời người khác a!

------oOo------

Chương 1990: Khánh Dương tông bị diệt

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Khánh Dương tông chúng ta đắc tội không nổi, tuy ngươi nói rất

hay, chúng ta theo ở phía sau là được, nhưng ta sợ bọn họ sẽ trả thù!

- Đúng vậy, Phó Viêm đại nhân, ngươi đừng cầu chúng ta nữa, chúng ta chỉ là tiểu nhân vật, đắc tội Khánh Dương tông không nổi!

...

Trong đại điện có mấy trăm người, tuy thái độ của Phó Viêm thành khẩn, bọn hắn vẫn liên tục khoát tay, sợ tai hoạ nhiễm đến trên người.

- Chỉ cần ai đáp ứng hỗ trợ, Phó Viêm ta thiếu hắn một nhân tình, mặc kệ sau này các ngươi có cừu có oán, chỉ cần năng lực ta có thể đạt được, tuyệt đối nghĩa bất dung từ!

Thấy thái độ của mọi người, Phó Viêm tiếp tục nói.

Thiếu nợ một cái nhân tình, loại hứa hẹn này xem như rất lớn rồi, một hứa hẹn của Tà Nguyệt tướng sĩ Tru Thiên cảnh đỉnh phong, ở loại địa phương nhỏ như Đại Mạc thành mà nói, là có thể so sánh với Chử gia, không người có thể thay thế.

Có thể để cho một người trong vòng một đêm trở thành thế gia, gia tài bạc triệu.

Bất kể nói thế nào, Tà Nguyệt Chí Tôn Vực là một địa phương dùng thực lực vi tôn, nếu như Đại Mạc thành không có Khánh Dương tông, Tà Nguyệt tướng sĩ 500 Đại Đạo tuyệt đối là sức chiến đấu cao nhất.

- Tuy chúng ta rất muốn nhân tình của đại nhân, nhưng phải có mệnh dùng mới được a!

- Đắc tội Khánh Dương tông, ngươi có thể còn sống hay không cũng không nhất định, chúng ta cần nhân tình lại có cái gì dùng?

- Đại nhân, nhân tình này của ngươi chúng ta không cần, ngươi vẫn là mời cao nhân khác a, chúng ta chỉ là tiểu nhân vật, không dám đối kháng Khánh Dương tông...

...

Mọi người tiếp tục khoát tay.

- Ai!

Chứng kiến thái độ của những người này, thần sắc của Phó Viêm ảm đạm.

Những người này thường xuyên xuất hiện ở Tà Nguyệt Các, trên thực tế không phải là vì khảo hạch, mà là muốn mượn cơ hội nhận thức cường giả, trước kia mỗi ngày thời điểm hắn xuất nhập đại sảnh, những người này đều không sợ làm phiền người khác, thái độ cung kính như chó con, muốn hiệu lực cho mình.

Mà bây giờ, hắn thành khẩn thỉnh cầu, lại đạt được loại kết quả này.

- Đừng suy nghĩ nữa, những người này nói cũng không sai, địa vị của Khánh Dương tông ở Đại Mạc thành, không cần ta nhiều lời ngươi cũng biết, bọn họ đều là tiểu nhân vật, đối kháng không nổi!

Cao Tuyền đi tới.

- Ta biết rõ bọn hắn khó xử, nhưng bọn hắn không biết đã có nhiệm vụ Tà Nguyệt Các, Khánh Dương tông bị diệt chỉ là sự tình sớm muộn, ta chỉ là muốn bọn hắn ngụy trang thành thí luyện giả, gia tăng uy thế, cứu Nhiếp Vân ra... cũng không phải bảo bọn hắn chính thức đối kháng a...

Phó Viêm lắc đầu.

Từ Chử gia trở về, nhớ tới Nhiếp Vân trực tiếp phóng tới Khánh Dương tông, hắn liền hoảng sợ.

Tuy cùng Nhiếp Vân này tiếp xúc thời gian không dài, nhưng đối phương hào khí ngất trời, nhịn không được sinh ra tâm kết giao, lại nói đối phương đã cứu tánh mạng của hắn, nhìn đối phương chết ở Khánh Dương tông, Phó Viêm vô luận như thế nào cũng làm không

được!

Cho nên, trở lại Tà Nguyệt Các, hắn hi vọng những người này có thể ngụy trang thành thí luyện giả, gây áp lực cho Khánh Dương tông, thừa cơ cứu hắn ra, ai ngờ những người này căn bản không muốn, mặc dù hứa hẹn cũng không được.

Khánh Dương tông trong nội tâm những người này như núi cao, mặc dù biết rõ ngọn núi này sẽ sụp đổ, cũng không dám có chút hành vi và cử chỉ vượt qua.

- Yên tâm đi, ta cảm thấy Nhiếp Vân huynh đệ khẳng định không có việc gì, hắn dám đơn thương độc mã phóng tới Khánh Dương tông, nhất định có nắm chắc, không có khả năng chịu chết!

Biết rõ hắn lo lắng, Cao Tuyền an ủi.

- Ngươi là không biết Khánh Dương tông đáng sợ, Khánh Dương lão tổ Tạ Chân ở bên ngoài là Thiếp Giáp Vệ, lĩnh ngộ 1000 Đại Đạo, trên thực tế ta nghe nói đã lĩnh ngộ 1200 Đại Đạo rồi, hơn nữa còn có một kiện Hỗn Độn thần binh thượng phẩm đỉnh phong, chiến đấu chính thức sức, có thể so với cường giả 1300 Đại Đạo, chính bởi vì như thế, từ khi ta thành tựu Tà Nguyệt tướng sĩ, chưa bao giờ ra Tà Nguyệt Các, sợ sự tình xuất hiện...

Nói đến đây, Phó Viêm không ngừng lắc đầu.

Sự tình Khánh Dương lão tổ, hắn sớm có nghe thấy, một mực cẩn thận từng li từng tí, kết quả không nghĩ tới vẫn trúng kế của Chử gia.

- Cường giả có thể so với 1300 Đại Đạo... Khó trách những năm này dám không kiêng nể gì đối phó Tà Nguyệt tướng sĩ như thế, loại thực lực này thật đáng sợ...

Tuy Cao Tuyền bị ép hạ Hỗn Độn thệ ngôn thuần phục Khánh Dương tông, nhưng chưa từng thấy qua vị lão tổ này, cũng không biết hắn có được thực lực như thế, nghe được loại thực lực này, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Cường giả 1300 Đại Đạo, đừng nói Đại Mạc thành, cho dù ở thành thị cao cấp hơn cũng là hàng đầu, loại người này, từng cái đều là chư hầu một phương, nhảy vào tông môn của loại người này, vốn hắn đối với Nhiếp Vân còn có chút kỳ vọng, nghe như thế, trực tiếp biến thành tuyệt vọng.

Cho dù thực lực ngươi rất mạnh, có thể đối kháng cường giả 1300 Đại Đạo, nhưng đối phương là một tông môn, không phải một người, một tiểu thế lực, chỉ tiêu hao cũng có thể hao tổn chết ngươi.

- Được rồi, không trông cậy vào bọn hắn nữa, tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo, cho dù hôm nay Phó Viêm ta chết, cũng phải cứu Nhiếp Vân huynh đệ ra!

Đột nhiên, ánh mắt Phó Viêm kiên định.

Những người này đã không đáng tin cậy, liền dựa vào mình.

- Ha ha, ngươi muốn đi cứu ai?

Ngay thời điểm Phó Viêm quyết định muốn đi cứu người, một tiếng cười nhàn nhạt vang lên.

Nghe được thanh âm này, đồng tử của Phó Viêm co rụt lại, vội vàng quay đầu, một dáng tươi cười hòa ái xuất hiện ở trước mặt.

- Nhiếp Vân... Ngươi không có đi Khánh Dương tông?

Thấy ba người xuất hiện ở trước mặt, Phó Viêm hưng phấn đến thiếu chút nữa nhảy lên.

- Không đi? Đã quay trở lại rồi!

Nhiếp Vân đi tới.

- Đi?

Phó Viêm sững sờ:

- Khánh Dương tông làm sao có thể thả ngươi trở về?

Ở trong mắt hắn xem ra, Nhiếp Vân có thể nhanh như vậy trở về, khẳng định chỉ có một nguyên nhân, không có đi Khánh Dương tông, thực muốn đi vào trong đó, lấy thái độ của đối phương, làm sao có thể nhanh như vậy đi ra.

- Thả? Vì sao phải thả?

Nhiếp Vân có chút nghe không hiểu, lập tức hiểu được, cười ha ha:

- Yên tâm đi, từ hôm nay trở đi, đã không có Khánh Dương tông rồi, đây là đầu của Khánh Dương lão tổ Tạ Chân, cùng Khánh Dương tông chưởng giáo ấn, ngươi nhìn xem, có thể bàn giao nhiệm vụ, để cho ta thuận lợi vượt qua kiểm tra, trở thành Thiết Giáp vệ hay không!

Bàn tay vung lên, một cái đầu người cùng một chưởng giáo ấn rơi trên mặt đất.

- Đầu người... Chưởng giáo ấn...

------oOo------

Chương 1991: Càn Huyết Vương triều (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chứng kiến đồ vật trên mặt đất, đầu óc Phó Viêm chấn động, không có kịp phản ứng.

Khi nhìn rõ ràng đồ vật trên mặt đất, lập tức điên rồi.

- Quả nhiên là... đầu của Tạ Chân, Khánh Dương tông chưởng giáo ấn... Ngươi... Ngươi diệt Khánh Dương tông rồi?

Hai tay run rẩy, Phó Viêm cắn cắn đầu lưỡi, khó mà tin được.

Điều này sao có thể? Khánh Dương tông diễu võ dương oai nhiều

năm như vậy bị diệt? Bị một người còn không có thông qua Thiết Giáp vệ diệt?

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Phó Viêm... Ta vừa cảm ứng được, Hỗn Độn thệ ngôn mà Khánh Dương tông trói buộc ở trên đầu ta đã biến mất, chỉ có một khả năng... Khánh Dương tông thật sự bị diệt rồi!

Mấy người Cao Tuyền cũng ngốc tại nguyên chỗ, cả đám trợn mắt há hốc mồm.

Người khác có khả năng còn phải đi dò xét tin tức, xác nhận đến cùng chuyện gì xảy ra, nhưng mấy người bọn hắn hạ Hỗn Độn thệ ngôn, triệt để thuần phục, hiện tại Khánh Dương tông bị diệt, trên linh hồn đã không có trói buộc, loại cảm giác này là không thể nào sai lầm!

- Thế nào, xác nhận a, ta như vậy có tính thông qua khảo hạch hay không?

Nhiếp Vân cười nói.

- Đương nhiên qua, bất quá chuyện này ta phải báo cáo, chờ đợi xác nhận mới có thể nhận lấy huy chương...

Phó Viêm vội vàng gật đầu.

Người như vậy nếu không thông qua khảo hạch, loại người như hắn còn có đất sống sao...

- Vậy tốt, ngươi báo cáo đi, ta chờ ở chỗ này, nên có chỗ ở a...

Nhiếp Vân nói.

- Đương nhiên là có, bên này...

Phó Viêm vội vàng dẫn hắn đi xuống.

Mấy người vừa đi, tất cả mọi người trong điện đều từ trong hóa đá

tỉnh táo lại.

- Khánh Dương tông bị tiểu tử này diệt? Hắn khoác lác a, một người làm sao diệt một tông môn?

- Ta cũng không biết, nếu quả thật bị diệt, tin tức rất dễ nghe ngóng...

...

Mọi người lời còn chưa nói hết, liền có người tin tức linh thông vọt vào, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ:

- Nói cho các ngươi biết một đại sự, Khánh Dương tông... bị diệt, tất cả mọi người một cái cũng không trốn được, ngay cả cung điện cũng sập thành phế tích...

- Khánh Dương tông thực bị diệt?

- Vừa rồi nên đáp ứng a, đáng tiếc...

- Ta thật khờ...

Mọi người sững sờ, lập tức hiểu được, một cơ hội kết giao cường giả thật tốt, lại triệt để biến mất, rốt cuộc không cách nào trở về nữa.

Ở Tà Nguyệt Các chờ đợi vài ngày, chứng thực thông qua khảo hạch còn không có xuống, người tới bái phỏng đã nối liền không dứt.

Những người này đại bộ phận đều là gia tộc quyền thế của Đại Mạc thành, rất dễ dàng thăm dò được tin tức Khánh Dương tông bị diệt, khi minh bạch người ra tay là một thí luyện giả, tất cả đều nhao nhao tới nịnh nọt.

Sức một mình tiêu diệt một tông môn? Đây là cái thực lực gì?

Trong chớp mắt, toàn bộ Đại Mạc thành tin đồn nổi lên bốn phía, người gọi Nhiếp Vân kia, chỉ sợ ít nhất có được 1500 Đại Đạo, thực

lực Đồng Giáp Tướng.

Rất nhiều danh môn vọng tộc, nghe nói vị cường giả này không mang theo nữ quyến, liền nhao nhao đưa tới con gái, cháu gái, không ngừng đi dạo ở trong Tà Nguyệt Các, hy vọng có thể trùng hợp gặp mặt, được sủng hạnh.

Đương nhiên, đối với những người này, Nhiếp Vân hết thảy đều không gặp, cũng không phải hắn ngăn cách, mà là lại có cảm ngộ mới.

Thiên phú Nguyên Khí sư cùng thiên phú Võ Đạo sư dung hợp, lại để cho thực lực của hắn tăng nhiều, những ngày này hắn một mực đang suy nghĩ để cho thiên phú Linh Hồn sư cùng thiên phú Võ Đạo sư dung hợp.

Một khi thành công, mượn nhờ Võ Đạo đan điền, ba loại thiên phú bài danh Top 10 có thể triệt để dung hợp!

Cẩn thận nhớ lại lúc trước Húc Diêu, trong đầu Nhiếp Vân không ngừng đẩy diễn, trải qua mấy ngày nay nghiên cứu, tuy không có triệt để dung hợp hai loại thiên phú, lại không bài xích như trước kia rồi.

Cô cô cô cô!

Trong tiểu viện Tà Nguyệt Các, Nhiếp Vân đứng lặng, mặt ngoài thân thể không ngừng tán dật ra một loại khí tức tối tăm lu mờ.

Cổ khí tức này không phải Tiên lực, cũng không phải chân khí, phảng phất như vô số lỗ đen đang không ngừng xoay tròn, để cho người xem xét liền sinh ra một loại cảm giác mê muội, khó có thể nói rõ.

- Chủ nhân tu luyện là cái gì?

Nhìn một màn này ở trong mắt, Tiểu Linh đứng ở ngoài tiểu viện, sắc mặt âm tình bất định.

Năm đó hắn là đi theo cường giả Chúa Tể cấp, kết quả đối mặt với

Nhiếp Vân, nhiều lần bị đã kích, thậm chí dùng kiến thức của hắn, rõ ràng xem không hiểu đối phương tu luyện cái gì!

Bất luận tu luyện công pháp gì, đều thoát thai từ Tam Thiên Đại Đạo, trước kia lão chủ nhân lĩnh ngộ toàn bộ Tam Thiên Đại Đạo. Cho nên với hắn mà nói, chỉ cần tu luyện công pháp tương quan, hắn đều có thể nhận ra, mà tân chủ nhân tu luyện cái gì, rõ ràng một chút cũng nhìn không hiểu... quá đả kích người rồi!

Phải biết rằng, loại thực lực của tân chủ nhân, ở năm đó, hắn ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn...

Nhìn kỹ lại, đồ vật tân chủ nhân tu luyện có chút giống Linh Hồn Đại Đạo, nhưng Linh Hồn Đại Đạo bề ngoài giống như không có uy lực này a, người chỉ nhìn lên một cái liền sinh ra mê muội, nên mạnh bao nhiêu?

- Đồ vật ca ca tu luyện, khẳng định không đơn giản, vẫn là chớ suy nghĩ lung tung, không bằng theo ta uống rượu a.

Nhiếp Đồng cười cười, đẩy chén rượu tới.

Hắn tu luyện bất đồng Nhiếp Vân, giống như trước đây, mỗi ngày luyện kiếm, hơn nữa không có một kiếm chiêu, chỉ là đơn giản rút kiếm, xuất kiếm, thu kiếm.

Ba chiêu công tác liên tục, không có bất kỳ động tác dư thừa.

Mỗi ngày luyện kiếm, chỉ đúng hai canh giờ, bình thường đều uống rượu nói chuyện phiếm, chơi đùa.

- Huynh đệ các ngươi... quá kì quái!

Nhìn thằng này mỗi ngày chỉ luyện động tác đơn giản như vậy, thực lực lại mạnh như thế, ca ca càng quái dị, Tiểu Linh cảm thấy thế giới quan của hắn bị phá vỡ, vô luận nghĩ như thế nào cũng không rõ.

Bất quá, nghĩ mãi mà không rõ liền không nghĩ nữa, ít nhất tuy thực lực của chủ nhân này cách lão chủ nhân còn kém rất xa, nhưng lại

để cho hắn vừa ý nhất.

Ầm ầm!

Hai người đang uống rượu, Nhiếp Vân đang tại tu luyện thu lại khí thế.

- Ha ha!

Cười tiếng vang lên, đi nhanh tới chỗ hai người.

- Ca ca, ngươi thành công rồi hả?

Tuy không biết ca ca tu luyện cái gì, nhưng nhìn nét mặt của hắn, biết chắc có chỗ thu hoạch.

- Cách thành công còn một đoạn, bất quá, đã tìm được phương hướng, không có gì bất ngờ xảy ra, ở trong ba tháng, nhất định sẽ có kết quả!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Mấy ngày nay tu luyện, tuy cuối cùng không có triệt để dung hợp Linh Hồn đan điền cùng Võ Đạo sư, nhưng cả hai cách triệt để dung hợp đã tiếp cận, dựa theo tốc độ tu luyện bình thường, ở trong ba tháng, nhất định có thể triệt để dung hợp.

------oOo------

Chương 1992: Càn Huyết Vương triều (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nguyên Khí sư, Võ Đạo sư dung hợp chung một chỗ liền để cho hắn có được thực lực tương đương cường giả 1000 Đại Đạo, tam đại đan điền dung hợp sẽ như thế nào?

Ngẫm lại cũng cảm thấy có chút chờ mong.

- Nhiếp huynh, bên ngoài có hai Tà Nguyệt tướng sĩ, nói là thị vệ của ngươi, ngươi có muốn gặp hay không?

Phó Viêm đi đến.

Mấy ngày nay hắn là đường làm quan rộng mở, tuy Tà Nguyệt tướng sĩ ở Đại Mạc thành cực kỳ lợi hại, nhưng cũng có mấy vị, trước kia những người này, tối đa cùng hắn xưng huynh gọi đệ, nhưng bây giờ bởi vì Nhiếp Vân, cả đám thái độ cung kính, coi hắn là cường giả cao hơn một cấp.

Không chỉ những cường giả này, rất nhiều gia tộc ở Đại Mạc thành, những tộc trưởng kia, cả đám so với thân nhi tử còn thân hơn, không có chỗ nào mà không hy vọng có thể thông qua hắn, nhận thức Nhiếp Vân tiền bối.

Đương nhiên, hắn cũng biết đúng mực, minh bạch Nhiếp Vân không thích những cái này, toàn bộ đẩy ra, bất quá chuyện hôm nay không thể đẩy được.

Có hai Tà Nguyệt tướng sĩ thực lực không kém hắn bao nhiêu chạy tới, nói muốn tìm Nhiếp Vân, hơn nữa công bố là thị vệ của hắn, để cho hắn không thể cự tuyệt, đành phải mạo muội tới quấy rầy.

- Là Húc Diêu cùng Thi Hào, không nghĩ tới hai thằng này khảo hạch nhanh hơn ta, đã thông qua được, để cho bọn hắn vào đi!

Kỳ thật không cần hắn nói, Nhiếp Vân cũng cảm ứng được hai người, nhẹ nhàng cười cười.

Địa phương hai người bọn họ khảo hạch không ở Đại Mạc thành, khâu thí luyện thứ ba rõ ràng thông qua sớm hơn hắn, hiện tại đã trở thành Tà Nguyệt tướng sĩ.

- Lão đại!

Một lát sau, Thi Hào cùng Húc Diêu đi nhanh đến, cả đám sắc mặt hưng phấn.

Trước kia có lẽ còn cảm thấy bị ép trở thành thị vệ có chút ủy

khuất, nhưng bây giờ, là từ đáy lòng thật bội phục.

Nhổ sạch tận gốc một tông môn có được cường giả 1200 Đại Đạo, loại thực lực này, nghe rợn cả người.

Hai người hội tụ, lại chờ hai ngày, lúc này Phó Viêm mới lấy huy chương Tà Nguyệt tướng sĩ tới.

Khánh Dương tông bị diệt là một đại sự, cần cẩn thận hạch định, nhiều ngày như vậy, xác minh không sai biệt lắm, cấp cho thông qua.

- Đã có huy chương Tà Nguyệt tướng sĩ cùng Khánh Dương tông nhiều năm tích lũy, tiền bạc trên cơ bản không cần buồn rồi, đi tham gia cái gọi là Quy Khư Hải khảo hạch gì kia, thuận tiện nhìn xem đại tông môn của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực đến cùng có được dạng thực lực gì!

Tiếp nhận Tà Nguyệt huy chương, trong lòng Nhiếp Vân có quyết định.

Đến Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, mục đích là vì mau chóng tăng thực lực lên, nghĩ biện pháp phục sinh Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng mọi người, tuy không biết Quy Khư Hải là tông môn gì, nhưng nhìn thủ bút khẳng định cực kỳ khổng lồ, có thể thông qua thí luyện, tiếp xúc loại thế lực này, đối với thực lực của hắn tăng lên tuyệt đối có chỗ tốt cực lớn.

Đã có quyết định, liền không dừng lại, cáo từ Phó Viêm, tìm được Truyền Tống Trận, Nhiếp Vân bước lên hành trình tiến về Quy Khư Hải.

Phó Viêm không nghĩ tới hắn lại ly khai nhanh như vậy, có chút không bỏ, nhưng biết thiếu niên này tuyệt không phải vật trong ao, loại địa phương nhỏ như Đại Mạc thành này không có khả năng vây khốn quá lâu, liền buông ra nội tâm, phất tay cáo từ.

Có được huy chương Tà Nguyệt tướng sĩ, đã có tư cách dùng Truyền Tống Trận của Tà Nguyệt Các, tốc độ của bọn người Nhiếp Vân cực nhanh, không đến nửa tháng, liền đi qua khoảng cách

bằng mấy trăm Linh giới, tới một thành thị cự đại.

- Chủ nhân, cái này gọi là Đại Hóa thành, Quy Khư Hải khảo hạch cử hành ngay ở chỗ này, chúng ta chỉ cần chờ ở chỗ này là được!

Húc Diêu đối với sự tình Quy Khư Hải khảo hạch biết rõ ràng hơn Thi Hào.

- Quy Khư Hải đến cùng là dạng tông môn gì, ta một mực không biết, ngươi nói nghe một chút a!

Tiến vào nội thành, Nhiếp Vân hỏi.

Những ngày này ngoại trừ chạy đi, là minh tưởng tu luyện, tục sự khác đều có Tiểu Linh cùng hai thị vệ xử lý, đối với khảo hạch Quy Khư Hải, rõ ràng một chút cũng không biết.

- Chủ nhân không biết?

Húc Diêu cười khổ.

Chủ nhân này thật không biết hình dung ra sao, ngay cả Quy Khư Hải cũng không biết liền đến đây khảo hạch, nếu như không phải biết rõ tính cách của hắn, nói ra tuyệt đối không có người tin tưởng.

- Địa phương chúng ta đang đứng gọi Càn Huyết Vương triều, Quy Khư Hải là một trong tứ đại Vương triều đạt trình độ cao nhất, nghe nói lão tổ là một vị cường giả lĩnh ngộ 2700 Đại Đạo! Thực lực mạnh, mặc dù ở toàn bộ đại lục, cũng có uy danh hiển hách!

- Càn Huyết Vương triều?

Nhiếp Vân sững sờ.

Vốn hắn nghĩ Quy Khư Hải là thế lực đạt trình độ cao nhất của cả Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, hiện tại xem ra, vẫn còn ở dưới Vương triều thống trị.

Đã có Càn Huyết Vương triều, có phải còn có Vương triều khác hay không?

- Càn Huyết Vương triều đến cùng có bao nhiêu ta không rõ lắm, nhưng phạm vi thật sự quá lớn, cho dù không ngừng cưỡi Truyền Tống Trận, cũng cần mấy năm mới có thể đi đến cuối cùng! Đương nhiên, cụ thể cuối cùng là ở đâu, không có người đi qua, cũng ai không biết, bởi vì Truyền Tống Trận cũng không phải bao trùm toàn bộ Vương triều, còn có rất nhiều địa phương là người bình thường không thể đi vào!

Húc Diêu nói.

Truyền Tống Trận của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, đại bộ phận đều thành lập ở trong Tà Nguyệt Các, địa phương Tà Nguyệt Các bao phủ không đến, ngoại trừ nguy hiểm, chỉ sợ còn có một ít là kẻ thống trị chính thức không muốn mở.

Thật giống như thời không loạn lưu ở Phù Thiên đại lục lúc trước, Thiên Địa lục đạo cao cao ở cửu trọng thiên.

Không đạt tới cảnh giới nhất định, có được đầy đủ thực lực, là không thể nào tiến vào.

Tà Nguyệt Chí Tôn Vực là do A Dục Vương một tay thành lập, có không ít chỗ không muốn người biết, không nói cái khác, năm đó A Dục Vương, Hỗn Độn Vương, Tuyệt Sát Vương vây giết Tu La Vương ở địa phương nào? Cái này chỉ sợ sẽ là thiên đại bí mật.

- Bốn thế lực lớn của Càn Huyết Vương triều ngoại trừ Quy Khư Hải còn có ba cái nào?

Không thèm nghĩ những chuyện này nữa, Nhiếp Vân chuyển đến trước mắt.

- Ngoại trừ Quy Khư Hải, còn có Vạn Nhận Sơn, Thập Thu Lĩnh cùng Đoạn Thiên Nhai!

Húc Diêu nói.

- Vạn Nhận Sơn? Thập Thu Lĩnh? Đoạn Thiên Nhai?

Nhiếp Vân hỏi:

- Vì sao những thế lực này đều là địa danh?

Một ít thế lực lớn, như Phù Thiên đại lục Hóa Vân tông, Kiếm Thần tông, đều dùng tông môn mệnh danh, cao hơn thì như Thiên Địa lục đạo, gọi Ma giới, Linh giới, Nho giới... Bốn thế lực lớn lại là bốn địa danh, để cho người khó hiểu a.

------oOo------

Chương 1993: Bốn thế lực lớn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái này vốn chính là địa danh, nghe nói thời kỳ thượng cổ, Càn Huyết Vương triều trăm tông đua tiếng, cường giả vô số, lẫn nhau tầm đó ai cũng không phục, chinh chiến không ngừng, dân chúng lầm than! Ngay cả Vương giả của Càn Huyết Vương triều cũng không có biện pháp! Cuối cùng chỉ có thể tế tự Thượng Thiên, thỉnh cầu A Dục Vương đánh xuống ý chỉ!

- A Dục Vương hàng lâm nhân gian, cũng không nhiều lời, tiện tay điểm một cái, đại lục xuất hiện Tứ đại tuyệt cảnh. Tuy là tuyệt địa, nhưng lại có linh khí mà toàn bộ Càn Huyết Vương triều không thể bằng được, nghe nói ở bên trong tu luyện, có thể lĩnh ngộ bản chất Đại Đạo, tăng thực lực lên! Chính bởi vì như vậy, vô số cường giả tre già măng mọc, chỉ muốn chinh phục tuyệt địa, biến thành tông môn của mình! Không biết qua bao nhiêu năm, cuối cùng bốn thế lực lớn trổ hết tài năng, cũng chính là bốn đại tông môn lúc này! Về sau mỗi người đều dùng hiểm địa xưng hô. Thời gian lâu rồi, trước kia vốn tên gọi là gì ngược lại không có ai nhớ!

Húc Diêu nói.

Truyền thuyết của bốn thế lực lớn, cũng không phải bí mật gì, chỉ cần người sinh trưởng ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, cơ bản đều biết, chỉ có Nhiếp Vân từ bên ngoài đến mới không rõ ràng.

- Tiện tay điểm một cái, xuất hiện Tứ đại tuyệt địa?

Nhiếp Vân sững sờ.

Có thể xưng là tuyệt địa, khẳng định dị thường hung hiểm, mặc dù cường giả như Kim Giáp Tướng cũng không thể đơn giản giao thiệp, địa phương hiểm ác như thế, lại là A Dục Vương tiện tay điểm ra, cái này ý vị sâu xa rồi.

Nhiếp Vân có được thực lực Tru Thiên cảnh, ban đầu ở Thiên Địa lục đạo, có thể tùy thời hủy diệt một ngọn núi, một hải dương, thậm chí một quyền đục lỗ thế giới, diệt đi Thiên Đạo. Nhưng để cho hắn tiện tay làm ra một hiểm địa ngay cả Tiên Quân cũng không thể tiến vào, vậy thì có chút lực bất tòng tâm rồi.

Loại thủ đoạn này có thể so sánh với Tạo Vật chi chủ!

- Nạp Vật Đan Điền?

Đột nhiên, trong óc Nhiếp Vân toát ra một ý nghĩ.

Nạp Vật Đan Điền trải qua những năm này tăng trưởng, đã lớn hơn Thiên Địa lục đạo rồi, ở chỗ này, hắn là Tạo Vật chi chủ, bất luận địa hình, sông núi gì cũng có thể trống rỗng xuất hiện, chỉ cần một ý niệm là có thể hoàn thành.

Chẳng lẽ Tà Nguyệt Chí Tôn Vực này là Nạp Vật Đan Điền của A Dục Vương?

- Không đúng...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cắm rễ ở trong Hỗn Độn, không phải Nạp Vật Đan Điền, mà là một Đại Thế Giới độc lập, sở dĩ A Dục Vương có thể tiện tay bố trí ra Tứ đại hiểm địa, chỉ sợ không phải năng lực của Tạo Vật chi chủ, mà là đạt được Hỗn Độn tán thành!

- Thực lực của A Dục Vương như vậy, Tu La Vương khẳng định cũng có, thật không biết Tu La Vương là bị đánh chết như thế nào...

Nhiếp Vân sinh ra nghi hoặc.

Nếu như đoán không sai, đạt được Hỗn Độn tán thành, ở trong Hỗn Độn hải dương liền tương đương với Tạo Vật chi chủ, loại thực lực này đã vượt qua cái gọi là sức chiến đấu, đạt tới cảnh giới không gì làm không được, loại người này làm sao có thể bị giết?

Đương nhiên, bởi vì vấn đề độ cao, những chuyện này không phải hắn bây giờ có thể cân nhắc, tuy Nhiếp Đồng từng cộng sinh qua với Tu La Vương, nhưng đối với mấy sự tình này, lại hoàn toàn không biết gì cả, đa tưởng vô ích, còn không bằng không nghĩ, Nhiếp Vân cười hỏi.

- Quy Khư Hải, Vạn Nhận Sơn, Thập Thu Lĩnh, Đoạn Thiên Nhai có đặc thù cùng bất đồng gì?

- Ta biết chỉ là truyền thuyết, có phải thật hay không liền không rõ ràng lắm!

Húc Diêu gãi gãi đầu tiếp tục nói:

- Nghe nói Quy Khư Hải là hải dương sương mù cự đại, không có cuối cùng, hành tẩu ở bên trong, tìm được Bỉ Ngạn, có thể đạt được Đại Đạo tán thành, tìm không thấy Bỉ Ngạn, liền sẽ chết!

- Vạn Nhận Sơn là ngọn núi cao nhất của Càn Huyết Vương triều, lên đỉnh núi, có thể chứng kiến quỹ tích vận hành Thiên Đạo của toàn bộ Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, đối với lĩnh ngộ Đại Đạo có giúp lớn cực trợ!

- Thập Thu Lĩnh, danh như ý nghĩa, một năm mười thu, nghe nói thời gian bên trong bất đồng ngoại giới, ngoại giới một năm, bên trong mười năm, tuy kỳ quái như thế, nhưng tuổi thọ người sống ở trong đó lại đồng dạng ngoại giới! Ví dụ một người tuổi thọ là 100, tiến vào trong đó, hoàn toàn có thể sống trên một ngàn năm mới chết!

- Đoạn Thiên Nhai càng thêm kỳ lạ, nghe nói vô luận là nước hay sơn mạch, đến chỗ này đều đình chỉ, cũng không phải nơi này địa

thế cao hoặc nguyên nhân khác, mà là bị chặt đứt, phảng phất như ở địa phương này Thiên Đạo đều đứt đoạn, nước chồng chất lại cao cũng sẽ không chảy, như đóng băng bị chặt đứt!

Húc Diêu chậm rãi nói, nói ra chỗ kỳ quái, tựa hồ ngay cả hắn cũng không quá tin tưởng.

- Quy Khư Hải, Vạn Nhận Sơn đều không kỳ quái, Thập Thu Lĩnh cùng Đoạn Thiên Nhai hoàn toàn chính xác để cho người khiếp sợ!

Nhiếp Vân ngạc nhiên.

Ban đầu ở Phù Thiên đại lục, một ít thời không lung khu thì có năng lực cải biến thời gian, chẳng có gì lạ, nhưng tiến vào trong đó, còn có thể bảo trì tuổi thọ nhất trí với ngoại giới, liền để cho người không thể tưởng tượng nổi!

Trước kia thời không lung khu, ngươi có một vạn năm tuổi thọ, tiến vào thời không lung khu 100 lần, một trăm năm sau đi ra, nhất định sẽ chết già, mà nghe khẩu khí của Húc Diêu, ở Thập Thu Lĩnh, trạng thái thân thể sẽ không bởi vì thời gian gia tốc mà biến hóa!

Cái này chẳng khác nào lăng không nhiều ra gấp 10 lần thời gian tu luyện, khó trách có thể làm cho người thèm thuồng không thôi!

Đương nhiên, loại địa phương này đối với người thực lực thấp, tuổi thọ ít có tác dụng lớn, nhưng đối với cường giả chính thức tuổi thọ vô hạn, ngược lại không có bất cứ ý nghĩa gì.

Về phần Vạn Nhận Sơn, thì càng thêm kì quái.

Nước thuận thế mà xuống, đây là quy luật, cũng là Thiên Đạo, nước nơi này rõ ràng có thể dừng lại không chảy, nói rõ Thiên Đạo pháp tắc đã ở nơi này vô dụng, có được một loại pháp tắc mới khác, quả thực vi phạm nguyên tắc cơ bản nhất của Hỗn Độn hải dương.

- Bốn đại tông môn, Tứ đại tuyệt địa... Quả nhiên bất thường!

Cảm thán một câu, Nhiếp Vân lại hỏi vài câu.

Húc Diêu biết gì nói nấy, kỳ thật đối với bốn thế lực lớn, hắn cũng chỉ nghe được đại khái, sự tình cụ thể biết cũng không nhiều.

Thấy hắn biết cũng không rõ ràng lắm, Nhiếp Vân liền không hỏi nhiều, đoàn người ý định tìm chỗ nghỉ ngơi, chờ đợi Quy Khư Hải khảo hạch.

Dọc theo đường đi tìm kiếm nơi nghỉ lại, một người lảo đảo đi tới, trong lúc vô tình đụng phải Nhiếp Vân thoáng một phát, xin lỗi một tiếng, liền quay người ly khai.

Thấy hắn đi xa, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười.

------oOo------

Chương 1994: Khánh Nguyên Các (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Làm sao vậy, chủ nhân?

Thấy nụ cười của hắn có chút quái dị, Tiểu Linh đi tới.

- Người này lĩnh ngộ Thần Thâu Đại Đạo, muốn trộm đồ của ta!

Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng.

- Trộm đồ của ngươi?

Tiểu Linh im lặng, bị người trộm còn cao hứng như vậy?

- Nếu như đoán không sai hắn hẳn là muốn trộm danh ngạch phù lục của ta, chỉ có điều... Hắn không biết mình không có trộm thành, ngược lại còn mất một cái!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, cổ tay khẽ đảo, lòng bàn tay hiện ra hai ngọc bài, đúng là phù lục danh ngạch.

Phù lục danh ngạch chẳng những là bằng chứng tham gia Quy Khư Hải khảo hạch, còn là công cụ truyền tin, lúc nào khảo hạch, khảo hạch ở địa phương nào, nội dung khảo hạch, đều sẽ thông qua thứ này truyền tới, Nhiếp Vân sợ đặt nó ở Thiên Huyền điện thu không được tin tức, nên lấy ra bỏ vào Nạp Vật Đan Điền, không nghĩ tới thời gian không dài, liền đưa tới ăn trộm.

Bất quá, ăn trộm trộm đến trên đầu tổ tông đạo tặc như hắn, tuyệt đối là không may, chẳng những không có trộm thành, ngay cả cái của đối phương cũng rơi vào tay hắn.

- Nhiếp Đồng, cái này cho ngươi, đến lúc đó chúng ta chung một chỗ tham gia khảo hạch, tiến vào Quy Khư Hải!

Tiện tay ném cho Nhiếp Đồng.

- Tốt!

Nhiếp Đồng đối với có vào Quy Khư Hải hay không không sao cả, hết thảy đều nghe ca ca, thấy hắn nói như vậy, gật đầu đáp ứng, thu vào đan điền.

Thấy hắn cất kỹ, Nhiếp Vân đang muốn nói chuyện chợt nghe hai tiếng thở hổn hển vang lên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Húc Diêu, Thi Hào hai mắt thấu hồng, mặt mũi tràn đầy hi vọng.

- Chủ nhân, ngươi có thể giúp chúng ta tìm được hai cái không? Chúng ta cũng muốn khảo hạch...

- Nhìn cơ duyên a!

Đối với hai thị vệ thỉnh cầu, Nhiếp Vân cũng không trực tiếp đáp ứng, cũng không cự tuyệt.

Thứ này hoàn toàn chính xác phải xem cơ duyên, nếu như ngươi không có tư cách trở thành đệ tử của Quy Khư Hải, cho dù có phù lục danh ngạch cũng vô dụng, còn nếu có, vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ thành công.

Tu vi đạt tới cấp bậc như hắn, tuy không tin vận mệnh, nhưng biết

mỗi người ở trong tối tăm có một sợi dây dẫn dắt, đi bao xa liền xem sợi dây này có thể dài bao nhiêu.

Thật giống như hắn, một đường quật khởi, từ Khí Hải Đại Lục, Phù Thiên đại lục đến Thiên Địa lục đạo thậm chí Tà Nguyệt Chí Tôn Vực hiện tại, thủy chung có loại ảo giác này, không cách nào ngừng được.

Hai thị vệ này, là bị buộc rơi vào đường cùng mới thuận theo hắn, cảm tình không sâu, không cần phải ra tay đối phó người khác, nhóm lửa thiêu thân, chỉ vì thành toàn bọn hắn.

Đương nhiên, nếu như đổi lại những người khác, khỏi cần phải nói, coi như là Phó Viêm thỉnh cầu, hắn cũng sẽ không chút do dự đi tìm.

Tuy hắn có một phù lục lấy được từ trên người Thi Hào, cũng không thấy là thua thiệt đối phương, bởi vì lúc ấy nếu không phải hắn ra tay, hiện tại hai người, khẳng định sớm đã chết ở ở trên Bách Nhân đảo rồi.

- Vâng!

Thấy thái độ của chủ nhân lạnh nhạt, hai người Thi Hào nhìn nhau, cũng biết thân phận cùng giá trị của mình, không có bất mãn cùng không vui chút nào.

Kỳ thật đối với có thể đi vào Quy Khư Hải hay không, chỉ là mang theo một loại kỳ vọng, trên thực tế bọn hắn cũng biết bằng vào thực lực 500 Đại Đạo, là rất khó thông qua khảo hạch.

Thấy cử chỉ của hai người, Nhiếp Vân thoả mãn gật đầu.

Làm thị vệ, phải hiểu được đúng mực, biết rõ tiến thối, không biết những cái này, giữ lại cũng không có tác dụng.

- Đại Hóa thành này so với Yêu Hoàng thành còn phồn hoa hơn vô số lần, vừa vặn nhàn rỗi không có việc gì, tùy tiện nhìn một chút a, có lẽ có thể hiểu rõ thêm một ít sự tình chúng ta không biết!

Không để ý tới hai người, Nhiếp Vân chỉ về phía trước.

Đại Hóa thành này phồn hoa hơn tất cả thành trấn mà mình từng bái kiến. Cái gọi là phồn hoa cũng không phải chỉ thành thị lớn nhỏ, mà là thực lực tổng thể!

Ở đây tùy tiện một người, đều là cường giả Tru Thiên cảnh, Xích Thiên cảnh ở chỗ này chỉ là một ít hài đồng non nớt.

Hơn nữa ở đây không chỉ thực lực cường đại, nội thành mua bán đồ vật cũng cực kỳ cao cấp, thậm chí một ít cửa hàng lớn, còn bán ra Hỗn Độn thần binh trung phẩm, Hỗn Độn thần binh thượng phẩm.

Đương nhiên giá cả cũng làm cho người tức lộn ruột, không phải người bình thường có thể mua được.

Mấy người đi dạo một hồi, thì có cảm giác thâm sơn cùng cốc tới đại thành, chớ nói chi là Thiên Địa lục đạo rồi.

Nếu quả thật so sánh, Thiên Địa lục đạo thật giống như Khí Hải Đại Lục cùng Linh giới, hoàn toàn không thể so.

Đoàn người đi một hồi, đang định tìm một chỗ ở lại, nghe ngóng tin tức khảo hạch. Đột nhiên Nhiếp Đồng cùng Nhiếp Vân sửng sốt, nhìn nhau.

Hô!

Hai người đồng thời lật tay, phù lục danh ngạch xuất hiện ở lòng bàn tay.

Lúc này phù lục có chút bất đồng trước kia, tản mát ra ánh sáng màu đỏ, phía trên có một nhóm chữ chậm rãi hiển hiện.

- Người đạt được phù lục, đến Khánh Nguyên Các chọn lựa chỗ ở!

Chỉ có mấy chữ này.

- Khánh Nguyên Các? Chọn lựa chỗ ở? Chỗ ở cũng cần chọn lựa?

Hai người đều sững sờ.

Quy Khư Hải đã cung cấp chỗ ở, tới trước được trước, mọi người tùy tiện ở là được, sao còn cần chọn lựa?

- Chủ nhân, Khánh Nguyên Các là khách điếm lớn nhất Đại Hóa thành. Chỗ ở bên trong, căn cứ thân phận chia làm năm cấp bậc Thiên, Địa, Nhân, Long, Thú! Quy Khư Hải cố ý chọn lựa nơi này để cho người khảo hạch ở lại, thậm chí chọn lựa gian phòng, chỉ sợ mang theo hương vị khảo nghiệm!

Húc Diêu cũng nhìn thấy nội dung trên phù lục, thấy hắn nghi hoặc, vội vàng giải thích nói.

- Thiên, Địa, Nhân, Long, Thú? Nhân tộc so với Long tộc còn muốn cao quý hơn?

Nhiếp Vân không để ý sự tình khảo hiệu, ngược lại có chút kỳ quái sắp xếp.

Vô luận trước kia nhận thức hay là kinh nghiệm ở Thiên Địa lục đạo, Long tộc tuyệt đối là chủng tộc cao quý, huyết mạch so với Nhân tộc cường đại hơn không ít, sao sẽ xếp hạng sau Nhân tộc?

- Nhân tộc chủ đạo thế giới, là sủng nhi của Đại Đạo, Long tuy không kém, nhưng so với Nhân tộc, vẫn kém không ít, ở đây giảng hẳn không phải huyết mạch, mà là ai làm chủ!

Húc Diêu còn chưa nói xong, Tiểu Linh liền giải thích.

Nhiếp Vân gật đầu.

Hoàn toàn chính xác, vô luận Tà Nguyệt Đại Thế Giới, hay Hỗn Độn giới, Thiên Địa lục đạo... trước kia, cơ hồ đều là Nhân tộc chiếm chủ đạo, Long tộc vô luận số lượng cá thể hay cao thủ, so với Nhân loại đều chênh lệch quá nhiều.

- Thi Hào, ngươi đi nghe ngóng phương vị của Khánh Nguyên Các thoáng một phát!

Hiểu được cái này, liền không hề hỏi nhiều, Nhiếp Vân dặn dò một tiếng.

------oOo------

Chương 1995: Khánh Nguyên Các (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thi Hào lĩnh mệnh đi tìm hiểu tin tức, chỉ chốc lát liền một đường chạy chậm trở về, mọi người dưới sự dẫn dắt của hắn đi đến Khánh Nguyên Các.

Khánh Nguyên Các cũng không ở trung tâm Đại Hóa thành, mà là địa phương tới gần biên giới, dựa núi diện thủy (*sau lưng là núi, trước mặt là hồ nước), hoàn cảnh ưu mỹ, nhất là linh khí, ở dưới rất nhiều đại trận gia trì, nồng đậm hùng hậu, so với nội thành cao hơn ít nhất gấp hai!

- Nơi tốt, khó trách là khách điếm lớn nhất Đại Hóa thành!

Nhìn kỹ một chút, thấy rõ địa thế cùng linh khí chung quanh, Nhiếp Vân không khỏi cảm thán.

Khánh Nguyên Các này không chỉ hội tụ linh khí, chỉ sợ còn tụ tập số mệnh của Đại Hóa thành đến, thời gian dài ở địa phương này, sẽ tự động thần thanh khí minh, càng dễ dàng đột phá.

Có thể nói ở đây tuyệt đối là thánh địa tu luyện của cả Đại Hóa thành thậm chí phương viên ức vạn dặm, khó trách sinh ý lửa nóng như vậy.

- Khánh Nguyên Các là sản nghiệp của Quy Khư Hải, đi qua chọn lựa chỗ ở, nhất định sẽ có cao thủ Quy Khư Hải lặng lẽ quan sát, có thể cũng sẽ làm căn cứ nhập môn!

Thi Hào nói.

Vừa rồi hắn chẳng những hỏi thăm ra vị trí của Khánh Nguyên Các, còn hỏi thăm ra một ít tin tức nhỏ.

- Kỳ thật không cần nghe ngóng cũng có thể đoán được, các ngươi xem!

Nhìn thoáng qua phía trước, Nhiếp Vân cười nói.

Mọi người theo ánh mắt của hắn nhìn lại, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy trước Khánh Nguyên Các, trên quảng trường cực lớn, đã chồng chất đầy người, mỗi người khí thế hùng tráng, hai đầu lông mày mang theo khí phách ta mặc kệ hắn là ai, tựa hồ đối với khu Thiên phẩm là tình thế bắt buộc.

- Chư vị, xin lấy ra phù lục danh ngạch!

Bọn người Nhiếp Vân còn chưa tới trước mặt quảng trường, đã bị một chấp pháp giả ngăn lại.

- Ân!

Lấy ra phù lục đưa tới, chỉ ba người Thi Hào, Tiểu Linh nói:

- Bọn họ là thị vệ của ta!

- Thật có lỗi, thị vệ tạm thời chỉ có thể ở bên ngoài chờ, sau khi chủ nhân chọn xong chỗ ở, mới có thể vào!

Chấp pháp giả mặt không biểu tình nói.

- Các ngươi ở bên ngoài chờ một chút!

Nghe được quy củ này, Nhiếp Vân cũng không nghĩ nhiều, tùy ý khoát tay áo.

Bọn người Thi Hào gật đầu lui xuống.

- Hai vị mời, Khánh Nguyên Các tổng cộng có năm loại cấp bậc

gian phòng, Thiên, Địa, Nhân, Long, Thú, chữ Thiên cao nhất, còn lại càng ngày càng kém! Xin lựa chọn cấp bậc, nhắc nhở một câu, lựa chọn xong sẽ không được sửa đổi, một khi chọn lựa sai, sẽ mất tư cách ưu tiên khảo hạch!

Chấp pháp giả nói.

- Cái này tính toán khảo hạch đã bắt đầu rồi sao?

Tuy không biết ưu tiên khảo hạch có chỗ lợi gì, nhưng có xử phạt thất bại, chỉ sợ đã xem như khảo hạch.

- Không tính vào thành tích khảo hạch, nhưng có thể làm căn cứ, cụ thể chúng ta cũng không rõ ràng lắm, đây là quy củ do đại nhân vật định ra, ta chỉ phụ trách nói cho người được khảo hạch mà thôi!

Chấp pháp giả nói.

- Ân, có thể giới thiệu cho ta năm phẩm cấp Thiên Địa Nhân Long Thú thoáng một phát, cần thực lực gì mới có thể tranh đoạt hay không?

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói, đồng thời bí mật đưa tới một cái không gian giới chỉ, bên trong tự nhiên là một ít bảo vật.

Chấp pháp giả tiếp nhận chiếc nhẫn nhìn thoáng qua, lập tức lộ vẻ khiếp sợ, vội vàng thu hồi, thái độ chuyển biến.

Vô luận ở địa phương nào, tiền có thể thông thần, từ cổ chí kim không thay đổi.

- Quy Khư Hải chia làm đệ tử chân truyền, đệ tử hạch tâm, đệ tử nội môn, đệ tử ngoại môn cùng đệ tử tạp dịch, Ngũ phẩm khu này, chính là dựa theo tiêu chuẩn đó đến xếp đặt thiết kế!

- Muốn vào khu Thiên phẩm, ít nhất phải có thực lực 1500 Đại Đạo! khu Địa phẩm, cần thực lực 1300 Đại Đạo, mỗi một cấp bậc đều chênh lệch 200 Đại Đạo, theo thứ tự suy ra liền chứng minh, muốn trở thành đệ tử tạp dịch của Quy Khư Hải, cũng cần có được thực lực 700 Đại Đạo!

Thu được chỗ tốt, chấp pháp giả giới thiệu cực kỳ kỹ càng.

- Những khu vực này có bao nhiêu phòng, chẳng lẽ đến bao nhiêu thu bấy nhiêu?

Nghe nói Quy Khư Hải tổng cộng thả ra một vạn phù lục danh ngạch, nơi này nên ở không dưới một vạn người a!

- Khu Thiên phẩm, tổng cộng có 30 bộ, bất quá đều là biệt viện! Khu Địa phẩm, hơn 100 bộ, cũng là biệt viện, bất quá quy cách nhỏ hơn không ít, còn lại chỉ là gian phòng tĩnh thất bình thường, vô luận đãi ngộ hay quy cách, đều xa xa không bằng Thiên Địa nhị phẩm, toàn bộ gian phòng cộng lại tổng cộng chỉ có 5000 bộ, nói cách khác, chí ít có 5000 thí luyện giả, không thể ở chỗ này!

Chấp pháp giả nói.

- Chỉ có 5000 bộ? Vậy còn lại năm ngàn người thì sao?

- Bọn hắn không có tư cách tiến vào Khánh Nguyên Các, chẳng khác nào bị loại bỏ rồi, không thể tham gia nhóm đầu tiên thí luyện, không có quyền ưu tiên! Cho dù như trước có cơ hội khảo hạch, nhưng tỉ lệ đào thải sẽ tăng lớn không ít!

Chấp pháp giả nói đến đây thì gật đầu nói:

- Cho nên, muốn có cơ hội tiến vào tông môn càng lớn, ở lúc chọn lựa gian phòng, phải cực kỳ thận trọng, bởi vì rất nhiều gian phòng có bài danh, xếp hạng sau cùng sẽ gặp được khiêu chiến! Thua, vẫn đồng dạng bị loại bỏ, nhất là loại khiêu chiến này, thậm chí một ngày nhiều lần, chỉ cần bị khiêu chiến, nhất định phải tiếp nhận, đây là quy định!

- Lợi hại!

Nhiếp Vân tán thưởng.

Quy Khư Hải nói chọn lựa gian phòng không phải khảo hạch, trên thực tế đã tiến nhập phạm trù khảo hạch, chỗ ở càng tốt, càng dễ bị

khiêu chiến, một khi thực lực không đủ, rất nhanh sẽ bị loại bỏ!

Hơn nữa, kinh nghiệm nhiều tràng khiêu chiến, còn có thể tôi luyện tâm tính, sức chịu đựng, phán đoán... của người bị khảo hạch, không phải khảo hạch, lại còn hơn khảo hạch.

- Đại nhân, ngươi cân nhắc tốt muốn đi khu nào chưa? Ta có thể mang ngươi đi qua!

Cầm chỗ tốt, thái độ của chấp pháp giả rõ ràng có biến hóa rất lớn, tuy hắn nhìn không ra thực lực của thiếu niên trước mắt, nhưng từ trình độ ra tay hào phóng, liền biết chắc không đơn giản.

- Ta đi khu Địa phẩm!

Cân nhắc thoáng một phát, Nhiếp Vân nói.

- Khu Địa phẩm?

Chấp pháp giả lại càng hoảng sợ, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc:

- Khu Địa phẩm cần lĩnh ngộ 1300 Đại Đạo, đại nhân ngươi...

Tuy lời không có nói ra, nhưng ngữ khí cực kỳ rõ ràng, khu Địa phẩm cao thủ nhiều như mây, thực lực của ngươi tựa hồ còn không đạt tới a!

- Dẫn ta đi qua là được!

Nhiếp Vân chẳng muốn giải thích, quay đầu nhìn về phía đệ đệ:

- Ngươi thì sao?

- Ta đi khu Thú phẩm a!

Nhiếp Đồng nói.

------oOo------

Chương 1996: Khu Địa phẩm

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân!

Thực lực của đệ đệ bây giờ, vượt qua 500 Đại Đạo, miễn cưỡng có thể ở Thú khu, lại cao là rất khó khăn. Mà hắn, có thể đánh chết Tạ Chân, đi khu Địa phẩm 1300 Đại Đạo, nên có thể ứng phó, về phần khu Thiên phẩm, cũng biết bằng vào thực lực bây giờ, căn bản không tới!

Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cường giả vô số, cao thủ nhiều như mây, hắn có thể được kỳ ngộ, người khác cũng đồng dạng có thể được, không thể quá mức tự đại.

Bằng không thì, chết cũng không biết chết như thế nào.

Thời điểm nên ít xuất hiện thì ít xuất hiện, thời điểm nên hung hăng càn quấy thì hung hăng càn quấy, không áp chế bản tính, không trói buộc tính tình. Như vậy mới có thể tâm tình hiểu rõ, đi được xa hơn.

- Không vội!

Thấy đệ đệ muốn đi, Nhiếp Vân tiến lên vỗ vỗ bờ vai của hắn.

- Cảm ơn ca ca!

Nhiếp Đồng chấn động, lập tức cười gật đầu, quay người rời đi.

Động tác này để chấp pháp giả sờ không rõ ý nghĩ, không biết hai người kia làm gì.

Trên thực tế Nhiếp Vân là lợi dụng thiên phú Thâu Thiên sư đưa một Chúa Tể ấn phù vào trong cơ thể của hắn.

Nhiếp Đồng cộng sinh với Tu La Vương, tương đương với Tu La Vương trọng sinh, thiên phú vô cùng cao, lại đã tìm được đạo thuộc về mình, cùng với bất luận kẻ nào khác đều bất đồng. Ngay cả hắn

cũng cảm giác có chỗ không kịp!

Nhưng trước khi thực lực không có triệt để khôi phục, hết thảy nguy hiểm vẫn phải có, vì phòng ngừa vạn nhất, làm cho mình hối tiếc không kịp, không bằng sớm cho một Chúa Tể ấn phù.

Có thứ này, chỉ cần thực lực không vượt qua Chúa Tể, tuyệt đối không thể đánh chết hắn.

Huynh đệ từ biệt, Nhiếp Vân đi theo sau lưng chấp pháp giả, đi đến khu Địa phẩm.

Khánh Nguyên Các so với tưởng tượng còn muốn lớn hơn không ít, bất quá người tới tham gia khảo hạch nhiều lắm, rậm rạp chằng chịt, khắp nơi đều xếp hàng.

Bởi vì tác dụng của lễ vật, chấp pháp giả mang đi cửa sau, thủ tục làm cực nhanh, hai người rất nhanh đi vào khu Địa phẩm.

Khu Địa phẩm là tiểu viện rộng lớn liên tiếp nhau, đi vào trong đó phảng phất như tiến nhập linh tuyền, thần thanh mắt sáng, quanh thân để lộ ra sảng khoái.

- Đại nhân, vì phòng ngừa có ít người thực lực không đủ, lại tùy ý khiêu chiến, muốn đi vào khu Địa phẩm, đầu tiên phải tiến hành khảo hạch, cái khảo hạch này rất đơn giản, là khiêu chiến Khôi Lỗi, một khi thành công, có thể tiến vào trong đó, có được tư cách khiêu chiến biệt viện từ 91-100!

Chấp pháp giả chỉ về phía trước, Nhiếp Vân lập tức chứng kiến một gian phòng, trên đó viết bốn chữ Khôi Lỗi khảo hạch.

- Tư cách khiêu chiến biệt viện số 91-100? Chẳng lẽ khu Địa phẩm 100 biệt viện, còn không giống nhau sao?

- Không giống, chắc hẳn ngươi cũng đã nhìn ra, ở đây sở dĩ linh khí nồng đậm như thế là vì trận pháp, sắp xếp càng gần trước, càng đến gần trung tâm trận pháp, linh khí càng nồng đậm, địa vị cũng càng cao! Người vừa thông qua khảo hạch, không có tư cách vượt cấp khiêu chiến cao, chỉ có thể khiêu chiến phòng từ 91-100!

Chấp pháp giả giải thích.

- Khiêu chiến chiến thắng thì sao?

- Có thể tùy ý khiêu chiến bất luận ai trong phạm vi này, một khi chiến thắng, liền có được tư cách khiêu chiến gian phòng số 81-90! Lần nữa chiến thắng, có được tư cách khiêu chiến phòng gian số 71-80, dùng loại này tính lên!

- Chẳng lẽ chỉ có thể từng bước một khiêu chiến lên?

Nhiếp Vân không nghĩ tới chỗ ở cũng phiền toái như thế, hỏi.

- Cũng không nhất định, thân ở phía sau không thể vượt cấp khiêu chiến, nhưng người ở phía trước, lại có thể khiêu chiến đằng sau, nói cách khác, vạn nhất một người xếp hạng Top 10 khu Địa phẩm cùng ngươi có cừu oán, muốn chiến đấu với ngươi, kết quả hắn thua, ngươi có thể trực tiếp tiến vào gian phòng của hắn!

- Đương nhiên, khả năng có cừu oán rất nhỏ, bình thường người ở một khu, mỗi cách ba ngày sẽ có một cơ hội tụ họp, lúc này có thể chủ động khiêu khích khởi xướng chiến đấu, chỉ cần hơn người phía trước, có thể trực tiếp chiếm hữu gian phòng của hắn!

- Khi đạt tới Top 10 khu Địa phẩm, liền có được tư cách khiêu chiến khu Thiên phẩm! Có thể không cần thông qua Khôi Lỗi khảo hạch, trực tiếp khiêu chiến tùy ý gian phòng nào ở khu Thiên phẩm!

Chấp pháp giả giải thích cặn kẽ.

- Đúng rồi, ta nghe nói Quy Khư Hải không phải chỉ tuyển nhận một ngàn đệ tử ngoại môn, 100 đệ tử nội môn cùng mười đệ tử hạch tâm sao? Sao ở đây chia làm năm khu, còn có đệ tử chân truyền gì nữa?

Nhớ tới lúc trước Thi Hào nói, Nhiếp Vân có chút không rõ.

- Ngươi lấy được tin tức không sai, bất quá đây chẳng qua là phạm vi đại khái, nếu như lần khảo hạch này ra một tuyệt đỉnh thiên tài,

chưởng giáo ưa thích, không phải có thể thu thành đệ tử của chưởng giáo sao?

Chấp pháp giả cười cười:

- Lại nói, trước kia ta đã từng nói qua, Khánh Nguyên Các cũng không phải là nơi khảo hạch, có thể đi vào khu nào, chỉ chứng minh ngươi có tiềm lực thành đệ tử của Quy Khư Hải, cũng không phải liền trở thành đệ tử của Quy Khư Hải, dùng kinh nghiệm trước kia đến xem, rất nhiều người ở khu Thiên phẩm, cuối cùng lại không có tư cách nhập tông!

- Ah!

Nhiếp Vân cười cười xấu hổ.

Đối phương hoàn toàn chính xác chưa nói qua muốn thu chân truyền đệ tử, cùng đệ tử tạp dịch gì, chỉ là hình dung phẩm cấp của năm khu vực.

- Còn một điều, ngươi cần phải chú ý, trước khi khiêu chiến tốt nhất nên tìm hiểu kĩ, biết rõ đối thủ có dạng thực lực gì, bằng không chiến đấu bắt đầu sẽ cực kỳ bị động!

Nên nói đều nói xong, sắc mặt chấp pháp giả ngưng trọng nhắc nhở.

- Tìm hiểu? Những người này chắc có lẽ không nói ra thực lực chân chính cùng nhược điểm của mình a!

Tham gia khảo hạch, ai cũng không nhận ra ai, người khác có thực lực gì, hắn làm sao biết? Cho dù nghe ngóng cũng nghe không ra a!

- Kỳ thật rất đơn giản, khu Địa phẩm có một Thông Thiên bia, danh tự chủ nhân từ phòng gian 1 đến 100 đều sẽ xuất hiện ở phía trên, thực lực cụ thể cũng sẽ hiện ra!

Chấp pháp giả nói tiếp:

- Đương nhiên, chỉ nhìn danh tự cùng thực lực cũng xem không ra cái gì, nhưng có thể hình ảnh chiến đấu của bọn hắn!

- Hình ảnh chiến đấu?

- Ân, những người này có thể tầng tầng vào trong, khẳng định đều đã trải qua vô số chiến đấu, Khánh Nguyên Các quy định, vô luận khiêu chiến hay chiến đấu, phải ở luận võ tràng, nơi này có trận pháp ghi chép hình ảnh, ghi chép lại toàn bộ hình ảnh chiến đấu, gặp được đối thủ ngươi muốn khiêu chiến, có thể lấy hình ảnh chiến đấu của hắn, bất quá cái này cũng không phải vô duyên vô cớ cho không, mà cần tốn hao tài vật nhất định đổi lấy!

Chấp pháp giả nói.

------oOo------

Chương 1997: Khiêu chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tốt! Đa tạ nhắc nhở!

Nhiếp Vân gật đầu.

Xem ra lễ vật không có đưa uổng phí a, chấp pháp giả này cáo tri tin tức, rất rõ ràng vượt ra giá trị vật phẩm mà hắn đua cho rất nhiều.

Thực lực một người, đơn thuần xem lĩnh ngộ bao nhiêu Đại Đạo, có binh khí gì, là phỏng đoán không ra, không nói cái khác, tựa như hắn, đến bây giờ còn không có lĩnh ngộ 500 Đại Đạo, nhưng thực lực chân chính ngay cả cường giả 1300 Đại Đạo cũng có thể đánh chết.

Cho nên, có hình ảnh chiến đấu quan sát phỏng đoán, đối với chiến đấu là cực kỳ có trợ giúp.

- Tốt rồi, nên nói ta đã nói, đại nhân đừng lo, hy vọng có thể có một

thành tích tốt, thuận lợi tiến vào khảo hạch!

Chấp pháp giả nói.

- Đa tạ!

Nhiếp Vân gật đầu, nhấc chân đi vào khu khảo hạch.

Gian phòng Khôi Lỗi khảo hạch không lớn, cũng không có bóng người nào, vừa tiến vào trong đó, cảm thấy một cổ hàn khí đập vào mặt, ánh lửa đột nhiên thắp sáng, chiếu lên bốn phía.

Nhiếp Vân nhìn thoáng qua bốn phía, chỉ thấy mỗi góc đều treo một viên thủy tinh không lớn, hẳn là đồ vật ghi chép hình ảnh, phía trước là một Khôi Lỗi, thấy hắn tiến đến, chậm rãi đứng dậy.

Khôi Lỗi này cũng không phải thi thể cải tạo, mà là một loại binh khí đặc thù, hẳn là một ít luyện bảo sư lợi hại, dùng thủ pháp đặc thù luyện chế, nhất cử nhất động mang theo uy thế không hiểu.

- Thực lực 1300 Đại Đạo...

Nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân đã biết rõ Khôi Lỗi này có được thực lực 1300 Đại Đạo, nếu như thả ra, được cho là một phương quan to rồi.

- Khảo hạch bắt đầu, ngươi động thủ đi, hơn ta, thông qua, thất bại, rời khỏi, hoặc là... chết!

Con mắt Khôi Lỗi lập loè, trên mặt không có chút biểu lộ nào, cánh tay hất lên, trong không khí phát ra tiếng vang ba ba, lòng bàn tay nhiều ra một thanh trường kiếm.

Trường kiếm hàn mang bắn ra bốn phía, chỉ là Hỗn Độn thần binh trung phẩm bình thường, xem ra người phụ trách khảo hạch cũng sợ Khôi Lỗi ở trên binh khí chiếm ưu thế, để cho khảo hạch không cách nào thông qua.

- Đến đây đi!

Nhiếp Vân cũng không lấy ra Tri Thu, mà lấy Húc Nhật kiếm ra.

Cho dù luyện chế Khôi Lỗi tốt ra sao, cũng không có khả năng giống người, có được ý thức chiến đấu cùng năng lực lĩnh ngộ võ đạo độc lập, đối phó một Khôi Lỗi lại lấy ra át chủ bài, thật sự là xấu hổ chết người rồi.

Tay run lên, Húc Nhật kiếm hóa thành cuồng phong, đâm về phía trước.

.....

Nhiếp Vân tiến vào gian phòng Khôi Lỗi khảo hạch, trong một gian phòng trung tâm nhất khu Địa phẩm ngồi hai lão giả, nhìn quần áo trang sức, cùng trên người ẩn ẩn phát ra khí tức, hẳn là cường giả của Quy Khư Hải.

Trước mặt bọn họ là một Thủy Tinh Cầu cự đại, chiếu rọi toàn bộ hình ảnh khảo hạch ở bên trong.

- Lại có người đến khảo hạch rồi!

Thấy Nhiếp Vân tiến vào gian phòng, lão giả bên trái cười nhạt một tiếng.

- Ta nhìn xem... Ân? Tiểu tử này như thế nào chỉ là Tru Thiên cảnh sơ kỳ? Loại thực lực này, hỗn loạn vào để làm gì?

Lão giả bên phải tinh thần lan tràn, như gió đảo qua toàn bộ khu Địa phẩm, đột nhiên sững sờ, nhíu mày.

Có thể tới tham gia khảo hạch, thấp nhất là Thiết Giáp vệ, cũng là Tru Thiên cảnh đỉnh phong, lĩnh ngộ 500 Đại Đạo. Như thế nào toát ra Tru Thiên cảnh sơ kỳ?

- Có thể là ẩn dấu thực lực đi à nha!

Lão giả bên trái cũng nhướng mày, rất hiển nhiên, thời điểm đối phương phát hiện vấn đề, hắn cũng phát hiện.

- Ẩn dấu thực lực? Dạng pháp quyết gì ẩn dấu thực lực có thể dấu diếm được ta và ngươi?

Lão giả bên phải hừ một tiếng, nhìn thoáng qua hình ảnh thủy tinh:

- Được rồi, tự gây nghiệt không thể sống, chết thì chết a!

- Loại người này có thể có được phù lục danh ngạch, đã xem như vạn hạnh rồi. Rõ ràng còn dám đến khu Địa phẩm, quả thực... À?

Lão giả bên trái gật gật đầu, cực kỳ nhận thức đối phương nói, đang cảm khái, đột nhiên thét lên một tiếng, ngữ khí thất thố.

- Làm sao vậy?

Lão giả bên phải nhướng mày.

Hắn và người này nhận thức không dưới mấy ngàn năm, đối phương gần đây làm việc trầm ổn, rất ít bối rối, sao đột nhiên thất thố như thế?

- Ngươi xem!

Chính đang kỳ quái, chợt nghe lão giả bên trái chỉ thủy tinh trước mặt. Lão giả bên phải nghi hoặc nhìn thoáng qua, cũng sửng sờ.

Chỉ thấy trong phòng thủy tinh chiếu rọi, đã không có nửa cái bóng người, Khôi Lỗi thì đang nằm ở trên mặt đất, nửa chết nửa sống, rất hiển nhiên bị trọng kích, đã mất đi tác dụng.

- Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là tiểu tử vừa rồi kia đánh?

Lão giả bên phải tìm một vòng không tìm được Nhiếp Vân, kỳ quái.

- Điều tra hình ảnh không phải được sao...

Lão giả bên trái tựa hồ còn trong lúc khiếp sợ.

Nghe nói như thế, ngón tay của lão giả bên phải điểm một cái, hình ảnh vừa rồi thu liền xuất hiện lần nữa ở trong thủy tinh cầu, chỉ thấy

tiểu tử Tru Thiên cảnh sơ kỳ kia, trường kiếm duỗi ra, nhẹ nhàng vẽ một cái.

Một đạo huyền ảo để cho người khó có thể lĩnh ngộ hiện lên, lập tức... Khôi Lỗi ngã xuống đất!

- Cái này... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đừng nói Khôi Lỗi không hiểu, ngay cả hai người bọn họ là cường giả vượt qua 2000 Đại Đạo cũng không hiểu ra sao.

Thiếu niên này đến cùng thi triển thủ đoạn gì?

Đây rốt cuộc là kiếm thuật gì? Có thể làm cho bọn hắn ngay cả xem cũng không hiểu?

- Mau nhìn xem, hắn có tiếp tục khiêu chiến hay không...

Hai người nhìn nhau một hồi, liên tục nhìn hình ảnh trong thủy tinh ba lượt, kết quả đều không nhìn ra cái gì, lão giả bên trái đột nhiên nhớ tới gì đó, một tiếng la lên.

- Không sai!

Hắn vừa nói, một người khác cũng hiểu được.

Hiện tại khu Địa phẩm đã ở đầy người rồi, muốn vào ở, khẳng định phải tiến hành khiêu chiến, vừa rồi dùng chiêu số nhìn không ra, lại nhìn một hồi, hẳn có thể nhìn ra cái gì.

Nghĩ như vậy, bàn tay của lão giả bên phải trảo một cái, nhẹ nhàng khẽ động.

Ông!

Hình ảnh trong thủy tinh cầu lập tức thay đổi, biến thành một luận võ tràng.

Cái luận võ tràng này cực kỳ rộng lớn, phía trên quả nhiên đứng hai người, một người trong đó, chính là thiếu niên vừa vặn chứng kiến.

Mà đối diện hắn, là một trung niên nhân cao gầy, hai mắt đen nhánh, trên mặt có vẻ ác lạnh.

- Trực tiếp khiêu chiến Bối Húc ở phòng số 91 gian? Lá gan thật là lớn, Bối Húc lĩnh ngộ 1350 Đại Đạo, một đôi thiết quyền cương mãnh vô song, nhất là lực lượng, cuồng bạo đến cực điểm, người khiêu chiến trước kia đều bị hắn một quyền đang sống đánh chết!

- Đúng vậy a, nghe nói Bối Húc này được Nhiễm Minh trưởng lão cực kỳ coi trọng, đừng nói hắn, cho dù ta cũng cảm giác là một thiên tài!

------oOo------

Chương 1998: Quái vật (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Trong cơ thể hắn có Cuồng Long huyết mạch, thân thể mạnh mẽ, nếu như tính thực lực chân chính, tuyệt đối có thể khiêu chiến Top 30 khu Địa phẩm, cái thứ nhất liền tìm tới hắn, vận khí của tiểu tử này xác thực không tốt!

Chứng kiến Thủy Tinh Cầu xuất hiện tràng cảnh, hai lão giả đều sững sờ, lập tức lắc đầu.

Tiểu tử này có lẽ có thể bằng vào một chiêu số quái dị thắng qua Khôi Lỗi, nhưng đối với Bối Húc là hoàn toàn không có hi vọng.

Thực lực của Bối Húc, cho dù ở toàn bộ khu Địa phẩm cũng có thể xếp thượng đẳng, nếu như dễ dàng bị đánh bại như vậy, đã sớm đi xuống rồi.

Quả nhiên như hai người nói, Bối Húc thấy có người khiêu chiến hắn là tràn đầy khinh thường, cũng không có động tác gì, dưới chân lướt tới, một quyền oanh kích ra.

Chiêu này của hắn không có chút đồ vật hư ảo, dùng lực lượng

quét ngang, còn chưa tới trước mặt, không khí trên đài tỷ võ liền bay phất phới, giống như bị xé nứt.

Chứng kiến động tác của hắn, hai lão giả đồng thời rùng mình.

Chiêu này nếu như bị đánh trúng, đừng nói tiểu tử kia, cho dù bọn hắn, chỉ sợ cũng ăn thiệt thòi lớn, lực lượng quá mạnh mẽ.

- Mau nhìn, tiểu tử này động...

Thời điểm bọn hắn âm thầm khiếp sợ, thiếu niên đối diện đột nhiên động.

Không có trốn tránh, cũng không có hoa chiêu, càng không lấy ra binh khí, mà giống như đối phương, vươn nắm đấm ra.

- Đối quyền? Đây không phải muốn chết sao?

Nhìn động tác của hắn, hai lão giả đồng thời nhíu mày.

Đối quyền với Bối Húc có Cuồng Long huyết mạch? Ngoại trừ tên điên, là muốn tìm cái chết, chẳng lẽ hắn không biết chiêu này đáng sợ sao?

Bành!

Hai nắm đấm một lớn một nhỏ đối bính chung một chỗ, cả hai không có khí thế kinh người, cũng không có người bị đánh bay, hai người đồng thời đứng ở trên đài, vẫn không nhúc nhích.

- Người nào thắng?

Tình huống trước mắt, lại để cho hai lão giả không hiểu ra sao.

- Ta cảm thấy là Bối Húc, quyền này hẳn là dùng ám kình, bên ngoài nhìn không ra cái gì, kỳ thật trên người tiểu tử kia đã bị trọng thương, thậm chí chết cũng không nhất định...

Lão giả bên trái nói ra phân tích của mình, bất quá hắn lời còn chưa nói hết, đồng tử liền co rụt lại.

Răng rắc! Răng rắc!

Phù phù!

Chỉ thấy đầu gối của Bối Húc mềm nhũn quỳ trên mặt đất, máu tươi không ngừng từ trong miệng mũi phun ra, tung tóe đầy đất, đồng thời toàn thân không ngừng run rẩy, như liễu trong gió.

Mà thiếu niên đối diện hắn, vẻ mặt mỉm cười, thò tay lấy viện bài trên người hắn, đi xuống luận võ đài.

- Chính diện, dùng phương thức quyền đối quyền đánh bại Bối Húc?

- Miệng mũi phún huyết, rất hiển nhiên nội tạng bị hao tổn, một quyền chấn hắn nội tạng bị hao tổn... người kia là Cuồng Long huyết mạch a...

Hai lão giả chỉ cảm thấy nhân sinh quan bị phá vỡ, đầu choáng váng, có chút nói không ra lời.

- Tiểu tử này xem ra là che giấu thực lực, hơn nữa có chút cổ quái...

Một lát sau, lão giả bên trái lắc đầu cười khổ.

Loại thực lực như bọn hắn, lần thứ nhất cảm thấy nhìn lầm rồi.

- Đúng vậy... Không đúng, hắn giống như đang tiếp tục khiêu chiến, hơn nữa lần này là Hắc Lăng xếp 81!

Lão giả bên phải cảm khái gật đầu, đang muốn nói gì đó, nhưng lời còn chưa nói hết đột nhiên lần nữa thấy được tràng cảnh trên đài tỷ võ, da mặt co lại, kinh ngạc hô lên thành tiếng.

Lần này, hắn triệt để thất thố rồi.

Tạ Tử Ngọc là Đại Hóa thành Tạ gia Tam thiếu gia, trời sinh đối với kiếm thì có mẫn cảm đặc thù, là thiên tài kiếm đạo nổi danh nhất

Đại Hóa thành thậm chí phương viên mấy vạn dặm,.

Nghe nói thời điểm hắn bốn tuổi, lần thứ nhất cầm kiếm, liền thi triển ra kiếm khí, xuyên thủng nham thạch, thiết cát cỏ cây! Tám tuổi sử dụng kiếm đánh bại tộc thúc thực lực mạnh hơn hắn một cấp, dùng binh khí cùng kiếm chiêu đồng dạng! Mười hai tuổi, dĩ nhiên tiến vào Tru Thiên cảnh, bằng vào thực lực Tru Thiên cảnh sơ kỳ, xoắn giết đạo tặc Tru Thiên cảnh hậu kỳ, một kiếm xuyên qua yết hầu, lập tức miểu sát.

Năm nay, hắn đã 130300 tuổi, càng lĩnh ngộ hơn 1320 Đại Đạo, phối hợp trường kiếm Hỗn Độn thần binh trung phẩm đỉnh phong, vừa ra tay, dư luận xôn xao, Vô Thượng kiếm ý giống như Phượng Hoàng mở cánh, thường thường chiêu số còn không có thành, đối thủ liền sợ tới mức bất tỉnh.

Đi vào khu Địa phẩm, hắn tổng cộng đã trải qua ba cuộc chiến đấu, cơ hồ đều dùng một chiêu!

- Ba ngày ba cuộc tỷ thí, tính toán là tần suất tỷ thí nhanh nhất cả khu Địa phẩm rồi, hôm nay nhìn xem khiêu chiến ai!

Trường kiếm vác ở sau lưng, sống lưng thẳng tắp, Tạ Tử Ngọc là kiếm khách cô tịch, đi ở trong huyên náo, không thèm để ý ánh mắt cùng cái nhìn của bất luận kẻ nào.

Khánh Nguyên Các từ một tháng trước liền mở, người đạt được phù lục danh ngạch, chỉ có đi vào Đại Hóa thành, hơn nữa tới phạm vi nhất định, mới có thể tiếp thu đến tin tức, trước kia hắn một mực tu luyện, không biết những chuyện này, thời điểm đến tự nhiên đã chậm.

Ba ngày trước hắn mới tiến vào đây, thông qua khảo hạch, ngày đầu tiên khiêu chiến một tán tu xếp hạng 100, một kiếm đánh bại, không dây dưa dài dòng.

Ngày hôm sau, hắn khiêu chiến cường giả gian phòng số 97, kiếm ý như nước thủy triều, đối phương tan tác.

Ngày thứ ba, khiêu chiến người gian phòng số 94, tuy cũng chiến

thắng trở về, lại cảm nhận được một tia áp lực.

Không thể không nói, có thể tới tham gia khảo hạch không có một nhân vật đơn giản, mặc dù hắn thiên phú lợi hại, thực lực mạnh mẽ, muốn lần lượt chiến thắng, là cực kỳ khó khăn.

- Hôm nay nếu như có thể khiêu chiến thắng Bối Húc, liền nghỉ ngơi vài ngày, sau đó lại nhất cổ tác khí, tiếp tục tiến lên!

Thở ra một hơi, ánh mắt của Tạ Tử Ngọc kiên định.

Chỉ cần sự tình hắn nhận định, liền không quay đầu lại, dù phía trước là núi cao, cũng sẽ không lùi bước.

Tuy cùng tồn tại ở khu Địa phẩm, nhưng bài danh phía trên cùng phía sau, đãi ngộ là hoàn toàn bất đồng. Linh khí đầy đủ hay không đầy đủ, đối với đệ tử gia tộc như bọn họ mà nói không có gì, mấu chốt là mỗi một biểu hiện của ngươi, đều có trưởng lão lặng lẽ chú ý, một khi biểu hiện tốt, được một vị trưởng lão coi trọng, sẽ rất dễ dàng trở thành đệ tử chân truyền!

Quy Khư Hải có đệ tử chân truyền của trưởng lão cùng đệ tử hạch tâm, cả hai thân phận địa vị giống nhau. Nhưng đệ tử hạch tâm tương đương với du binh tán dũng, sao có thể so với đệ tử chân truyền của trưởng lão?

Có sư phụ mỗi ngày chỉ điểm, làm hậu thuẫn kiên cường, cùng tiếp nhận tông môn thống nhất quản lý, giống như chăn dê phân phối, tuyệt đối là hai loại khái niệm.

------oOo------

Chương 1999: Quái vật (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho nên, tuy biết rõ bài danh càng đi về phía trước, càng khó khiêu chiến, nhưng hắn như trước không sợ hãi, từng bước một tiến lên, không có ý lùi bước chút nào.

- Nghe nói trong cơ thể Bối Húc có Cuồng Long huyết mạch, lực lượng cuồng bạo... Muốn chiến đấu với hắn, trước tìm hình ảnh chiến đấu của hắn nhìn xem, phân tích nhược điểm, sau đó một lần hành động phá giải...

Tạ Tử Ngọc tập trung suy tư, đi vào khu Địa phẩm, ngẩng đầu nhìn sang Thông Thiên bia.

Mỗi ngày sang đây liếc nhìn Thông Thiên bia, thấy có vô số cường giả sừng sững ở trước mặt mình, là động lực lớn nhất để hắn cố gắng khiêu chiến.

- Bối Húc, ta tới khiêu chiến ngươi rồi... Ân? Bối Húc đâu?

Con mắt rơi vào tên thứ 91, phía trên thình lình không phải Bối Húc, mà là một danh tự mới… Nhiếp Vân!

Cái tên này chưa từng nghe nói qua, cũng chưa từng xuất hiện qua ở trên Thông Thiên bia, chẳng lẽ là hôm nay mới tới sao?

Đi vào ngày đầu tiên liền khiêu chiến Bối Húc, hơn nữa thành công? Thiệt hay giả?

Bối Húc là người Nhiễm Minh trưởng lão tự mình định ra, tiềm lực mạnh mẽ, lực lượng cuồng bạo vô cùng vô tận, cho dù hắn tới chiến đấu cũng chỉ 5-5, ai thắng ai thua còn khó nói, như thế nào một người vừa tới liền đánh bại?

Ông!

Ngay thời điểm Tạ Tử Ngọc ngây người, đột nhiên danh tự của Nhiếp Vân đung đưa.

Thông Thiên bia là một loại pháp bảo đặc thù, có thể tự động cập nhật thành tích mới nhất, lắc lư như vậy chỉ có thể nói rõ hai nguyên nhân, thứ nhất, Nhiếp Vân này bị người khiêu chiến, thứ tự sắp khó giữ được, thứ hai, hắn khiêu chiến người khác chiến thắng tiến lên.

- Hẳn là bị người khiêu chiến...

Tạ Tử Ngọc có khuynh hướng loại thứ nhất.

Có thể tới khu Địa phẩm nói rõ thực lực cách 1500 Đại Đạo còn có một đoạn, loại thực lực này, gặp được Bối Húc, cho dù có thể chiến thắng, cũng cần trả giá rất lớn, ở trong mắt hắn xem ra, Nhiếp Vân này vừa thông qua Khôi Lỗi khảo hạch liền khiêu chiến, khẳng định bị thương, chính bởi vì như thế, người phía sau mới tìm được cơ hội khiêu chiến hắn, muốn một lần hành động đánh bại đối thủ.

- Loại cơ hội tốt này ta đã tới chậm, bằng không thì, gian phòng 91 nhất định là của ta...

Tạ Tử Ngọc cảm thấy có chút đáng tiếc.

Người bị thương dễ dàng khiêu chiến nhất, nếu có thể nắm lấy cơ hội, vị trí tuyệt đối sẽ có tăng lên trên phạm vi lớn.

Nhiếp Vân kia nhất định là sau khi bị thương, bị người phát hiện mới bị khiêu chiến, mà hắn lại không thể cự tuyệt.

Kỳ thật cũng chính vì quy định như vậy, hắn một ngày chỉ khiêu chiến một trận, sợ trận thứ hai tới, khí lực chưa đủ, ngược lại làm mai mối cho người khác.

Nếu sớm đến một chút, phát hiện chuyện này, tuyệt đối sẽ không chút do dự khiêu chiến Nhiếp Vân, một khi thành công chẳng khác nào chiếm gian phòng 91, địa vị lần nữa gia tăng.

Ông!

Thời điểm cảm khái tới chậm, trên Thông Thiên bia, tên của Nhiếp Vân đột nhiên phóng ra hào quang sáng chói, vèo… đình chỉ nhảy lên, biến thành một danh tự khác… Hắc Lăng!

- Nguyên lai hắn là bị Hắc Lăng khiêu chiến, Hắc Lăng này xem như chiếm tiện nghi rồi...

Tạ Tử Ngọc thở dài, lời nói mới nói một nửa, đột nhiên con mắt

trợn tròn, giống như bị kim đâm nhảy lên, mạnh mẽ ngẩng đầu.

- Thứ 81? Nhiếp Vân? Hắn không phải là bị khiêu chiến, mà là tiếp tục khiêu chiến? Thắng Hắc Lăng ở vị trí 81? Cái này... Điều này sao có thể?

- Hắn làm sao dám vừa đến liền liên tục khiêu chiến hai trận? Chẳng lẻ không sợ bị thương, không sợ lực lượng hao tổn quá lớn sao?

Tạ Tử Ngọc không thể tin được mình chứng kiến.

Nhiếp Vân này vừa rồi đánh thắng Bối Húc ở vị trí 91, liền khiêu chiến Hắc Lăng 81, không chỉ như thế, còn thắng... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Đây không phải là thật a!

Ông!

Ngay thời điểm hắn khiếp sợ, danh tự Nhiếp Vân lần nữa đung đưa.

- Hắn... Là bị khiêu chiến hay tiếp tục khiêu chiến?

Trái tim mạnh mẽ co lại.

Chẳng lẽ Hắc Lăng cũng không phải cực hạn của Nhiếp Vân, hắn tiếp tục khiêu chiến?

Sẽ khiêu chiến ai? Triệu Nguyên bài danh 80 hay Trương Phẩm thứ 79?

Hai cái này bề ngoài giống như cũng không phải nhân vật đơn giản, nhất là Trương Phẩm, lĩnh ngộ 1400 Đại Đạo, hơn nữa nghe nói chỉ là bài danh trước 100 thì có năm loại, thực lực rất mạnh, tuyệt đối có năng lực trùng kích Top 30, chỉ là một mực không có trùng kích mà thôi!

Khiêu chiến hắn, tuyệt đối là muốn chết!

Bất quá phía trước lại càng không dễ dàng sống chung, nhìn xem

mấy danh tự phía trước, Tạ Tử Ngọc cảm thấy tim nặng trịch, gia hỏa Nhiếp Vân kia, đến cùng sẽ chọn chiến ai?

Hô!

Hắn đang xoắn xuýt, danh tự thứ 81 đã thay đổi.

- Lâm Triều?

Chứng kiến cái tên này, Tạ Tử Ngọc vốn là sững sờ, đồng tử lập tức co rụt lại, thiếu chút nữa kêu ra:

- Lâm Triều xếp hạng 71? Rõ ràng cũng thua?

Lần này thật sự cảm thấy chấn kinh rồi, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Nhiếp Vân này rốt cuộc là quái vật phương nào, vừa vào cửa liền bắt đầu khiêu chiến, lúc này mới bao lâu thời gian, đã đánh bại Lâm Triều ở vị trí 71?

Lâm Triều giống như hắn, cũng là đệ tử đại gia tộc, từng gặp qua một lần, hơn nữa đã giao thủ, Tạ Tử Ngọc tự nhận là kiếm thuật vô song, nhưng lần đó giao thủ vẫn bại, bị bại không hề có lực hoàn thủ, mặc dù hiện tại, cũng cảm giác được khẳng định không phải là đối thủ của hắn, Nhiếp Vân này chẳng những chiến thắng, còn dùng thời gian ngắn như vậy...

Hai phút? Một phút đồng hồ? Hay hơn mười giây?

Nếu như tính cả thời gian tìm người, đi vào tỷ thí đài... Chỉ sợ thời gian chiến đấu không tới 10 giây a!

Mười giây tiêu diệt Lâm Triều?

Tạ Tử Ngọc run rẩy.

Ông!

Trên Thông Thiên bia, hào quang của Nhiếp Vân lần nữa lóe lên.

- Không... Sẽ không còn muốn tiếp tục khiêu chiến chứ?

Chứng kiến hai chữ Nhiếp Vân tiếp tục lập loè, hô hấp của Tạ Tử Ngọc dồn dập, đột nhiên cảm thấy một người vốn để cho hắn liều mạng tu luyện tới khiêu chiến, lại trở nên như tôm tép nhãi nhép.

Đi vào liên tục khiêu chiến mấy trận, liên chiến liên thắng, không chút do dự...

Nhiếp Vân này rốt cuộc là quái vật gì...

Không chỉ Tạ Tử Ngọc, hai vị lão giả giấu ở khu Địa phẩm khiếp sợ, toàn bộ khu Địa phẩm cũng bạo động, vì một người tên Nhiếp Vân mà cảm thấy rung động.

Ngắn ngủn không đến nửa canh giờ, dĩ nhiên trùng kích đến 51, hơn nữa liên tục khiêu chiến năm cường giả, đều là một kiếm diệt sát, không có chút dây dưa dài dòng.

Bất quá, đạt tới 51, hắn đột nhiên ngừng lại, tiến vào tiểu viện, không biết nguyên nhân gì, lại không tiếp tục khiêu chiến nữa.

------oOo------

Chương 2000: Ca ca, ta đến rồi! (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong tỉ thí hắn đừng nói bị thương, trên người ngay cả bụi đất cũng không có dính vào một tia, vốn nhìn khí thế của hắn, khẳng định sẽ tiếp tục khiêu chiến, thậm chí trùng kích gian phòng thứ nhất, đột nhiên đình chỉ, lại để cho rất nhiều người cảm thấy kỳ quái, không biết hắn tính toán cái gì.

Vừa mới bắt đầu, đều cho là hắn sẽ nghỉ ngơi một chút liền tiếp tục chiến đấu, ai ngờ liên tiếp đợi bảy ngày, cũng không có động tĩnh, trầm tĩnh như nham thạch chìm vào đáy sông.

Thẳng đến mười ngày sau, rốt cục một người mới thế tới hung mãnh khiêu chiến hắn, bất quá lần này càng thêm quỷ dị, Nhiếp Vân kia ngay cả kiếm cũng không có lấy ra, chỉ điểm một cái, nhân vật mới khí thế hung hung gục trên đài hôn mê bất tỉnh, trực tiếp nhận thua.

Có thể đi đến một bước này, thực lực đều sẽ không dưới 1400 Đại Đạo, tiện tay nhất chỉ, liền để cho đối phương hôn mê, cái này... Là cái thực lực gì?

Thời điểm mọi người ở đây cho là hắn nhất định sẽ mượn uy thế lần này, tiếp tục vọt tới trước, nhưng Nhiếp Vân lại mai danh ẩn tích rồi.

Bất quá, tuy mai danh ẩn tích, nhưng tên của hắn đã vang vọng toàn bộ khu Địa phẩm, vô luận mới tới hay lão nhân, đều biết gian phòng 51 đáng sợ đến cực điểm, không ai dám khiêu chiến đắc tội.

Như vậy Nhiếp Vân cũng đạt được nhàn nhã, mỗi ngày tu luyện.

Tuy khu Địa phẩm tranh đấu để cho không ít người cảm thấy chấn động, nhưng dù sao chỉ như phù dung sớm nở tối tàn, theo thời gian trôi qua, không ít người đã quên, không có ấn tượng gì, nhưng một người ở khu Thú phẩm lại như lưu tinh lóng lánh, không có người có thể ngăn cản.

Vị ở khu Thú phẩm này, thời điểm vừa tới, thông qua Khôi Lỗi cũng có chút khó khăn, miễn cưỡng tiến vào chỗ ở, sau khi nghỉ ngơi ba ngày liền bắt đầu khiêu chiến.

Vừa khiêu chiến, bài danh lập tức dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai bay lên, ngắn ngủn không đến ba ngày, đã vọt tới vị trí thứ nhất của khu Thú phẩm.

Về sau, thành công tấn cấp khu Long phẩm, đồng dạng nghỉ ngơi ba ngày, một đường quét ngang, như trước tốn hao ba ngày, vọt tới trí vị thứ nhất khu Long phẩm.

Lại ba ngày sau, trùng kích đến thứ nhất khu Nhân phẩm, tấn cấp khu Địa phẩm.

Chỉ dùng mười lăm ngày, liền từ khu Thú phẩm vọt tới khu Địa phẩm, loại tốc độ tiến bộ này quả thực không thể tưởng tượng, nghe rợn cả người.

Người từng thấy hắn chiến đấu, toàn bộ đều không thể tin được con mắt chứng kiến là chân thật.

Người thần bí khiêu chiến kia là thiếu niên, thoạt nhìn rất trẻ tuổi, thân thể có chút gầy yếu. Trong tay chỉ có một thanh trường kiếm khô quắt, không phải loại cao cấp, chỉ là trường kiếm bình thường mà thôi.

Đương nhiên, những cái này đều không trọng yếu, quan trọng nhất là phương thức chiến đấu của hắn.

Mỗi lần hắn chiến đấu, chỉ có ba động tác, rút kiếm, xuất kiếm, thu kiếm.

Nhưng ba động tác này, phảng phất như vạch phá thời gian không gian, cho dù thực lực đối phương cường thịnh trở lại, cũng không thể phòng ngự, không cách nào ngăn cản.

Nhất là tên thứ nhất của khu Nhân phẩm, là một Thần Thú am hiểu tốc độ, phi động lên, đầy trời ảo ảnh.

Biết rõ khiêu chiến hắn nên không dám chiến đấu, vừa tiến vào tỷ thí đài liền phi hành, vòng quanh sân bãi chạy như điên, tất cả mọi người tìm không thấy người ở nơi nào.

Ngay cả người tỷ thí cũng tìm không thấy, tự nhiên không cách nào chiến thắng, thời điểm mọi người ở đây cảm thấy hắn sẽ thất bại, hắn đột nhiên động.

Như cũ là tiến về phía trước một bước, một chân tựa như cứng ngắc, trường kiếm chậm rãi rút ra, nhẹ nhàng đâm một phát.

Nhìn không ra tốc độ của kiếm này, cũng nhìn không ra chút uy lực, nhưng khi kiếm ra, đối thủ giống như quả táo bị đâm thủng, treo ở phía trên không gian.

Thu kiếm!

Thiếu niên đi xuống đài tỷ thí, không có chút biểu lộ chấn động nào.

Cũng bởi vì một kiếm này, danh khí của thiếu niên này không chỉ ở Thú phẩm, Long phẩm, Nhân phẩm, ở toàn bộ Khánh Nguyên Các cũng oanh động lên.

Thậm chí còn có một ngoại hiệu, gọi Nhất Kiếm Phong Hầu.

Ý tứ rất đơn giản, mặc kệ ngươi mạnh ra sao, nhanh cỡ nào, chỉ cần một kiếm, liền cho ngươi nằm trên mặt đất, cường thịnh trở lại cũng không được!

Tiến vào khu Địa phẩm, có chút người tin tức linh thông đã biết rõ, bất quá có thể đạt tới loại thực lực này, làm sao có thể không chiến mà bại, ngày đầu tiên tiến vào khu Địa phẩm, thiếu niên này cũng không có khiêu chiến người khác, bất quá, hắn không khiêu chiến, không có nghĩa là người khác không khiêu chiến hắn.

Cường giả gian phòng số 95 biết thanh danh của Nhất Kiếm Phong Hầu, cực kỳ khinh thường, đưa ra khiêu chiến.

Hai người đứng ở trên tỷ thí đài, còn chưa khai chiến, liền đưa tới không ít người quan sát, nhất là Tạ Tử Ngọc, nghe nói vị Nhất Kiếm Phong Hầu này cũng sử dụng kiếm, vội vàng chạy tới.

- Đúng rồi, Nhất Kiếm Phong Hầu này tên gọi là gì ấy nhỉ?

- Không biết tự đi xem sao, trên Thông Thiên bia viết rõ ràng đấy thôi!

- Nhiếp Đồng? Rõ ràng cũng họ Nhiếp, sẽ không nhận thức yêu nghiệt gian phòng số 51, hơn nữa là người một nhà chứ!

- Ngươi nói đùa không buồn cười một chút nào, chẳng lẽ họ Nhiếp đều là người một nhà? Nếu như ta họ A mà nói, có phải là con trai của A Dục Vương hay không!

- Phải, họ đồng dạng, chưa hẳn nhận thức, bất quá hai nhân vật yêu nghiệt, đều họ Nhiếp, không khỏi thật trùng hợp!

- Sự tình trùng hợp nhiều lắm, ta hi vọng Nhiếp Đồng này khiêu chiến Nhiếp Vân thoáng một phát, hai cái này đều là yêu nghiệt, ngươi nói nếu như đối chiến, ai sẽ thắng?

- Không biết, hai người đều thích một kiếm diệt sát đối thủ, ai thắng ai thua khó mà nói, bất quá, ta cảm thấy được Nhiếp Vân gian phòng số 51 chiến thắng lớn hơn, dù sao hắn chiến đấu nhiều tràng như vậy, ai cũng không biết thực lực mạnh như thế nào!

...

Vừa tới trước sân khấu tỷ thí, Tạ Tử Ngọc chợt nghe chung quanh nhỏ giọng nói thầm.

Nghe được bọn hắn nói, Tạ Tử Ngọc cười lạnh lắc đầu.

Họ đồng dạng liền nhận thức, là người một nhà, đây không phải chuyện phiếm sao? Xếp hạng thứ nhất khu Địa phẩm gọi Tạ Đào, nghe nói thực lực đã đạt đến 1490 Đại Đạo, cách 1500 chỉ một đường, cường giả loại này, chỉ cần đi vào tông môn, nhất định sẽ được ưu đãi cực kỳ cao.

Trước khi mình đến, căn bản chưa từng nghe qua, chẳng lẽ bởi vì cùng họ, liền nói thành người một nhà?

Nói đùa gì vậy!

Trong tiếng cười lạnh, ngẩng đầu nhìn đài tỷ thí.

Đều dùng kiếm, hắn đối với kiếm có lĩnh ngộ đặc thù, trước kia yêu nghiệt số 51, kiếm thuật lưu loát, rộng lớn đại khí, mang theo uy thế để cho người không thể ngăn cản, một lần hành động phá địch, hắn muốn nhìn Nhất Kiếm Phong Hầu kia đến cùng sử dụng kiếm như thế nào, lại có loại thực lực gì.

------oOo------

Chương 2001: Ca ca, ta đến rồi! (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thời điểm trong lòng hắn suy tư, hai người trên đài tỷ thí động.

Sở dĩ người ở gian phòng số 95 dám khiêu chiến, là vì phòng ngự vô địch, cái gọi là vô địch, cũng không phải thân thể hắn mạnh mẽ, mà là bên ngoài thân mặc một khôi giáp phòng ngự chắc chắn.

Khôi giáp là Hỗn Độn thần binh thượng phẩm, mặc ở bên ngoài thân, hắn thật giống như một con rùa đen giấu ở trong mai, vô luận công kích cường thịnh trở lại, cũng khó có khả năng đả bại hắn.

Chính bởi vì có dựa vào này, hắn mới dám khiêu chiến, không sợ hãi chút nào, muốn bài trừ thần thoại của Nhất Kiếm Phong Hầu, để cho thanh danh của mình tăng nhiều.

Hô!

Vừa động thủ, hắn liền kích hoạt khôi giáp, hàn mang bắn ra bốn phía, chỉ từ phẩm chất mà nói, cái khôi giáp phòng ngự này cho dù người 2000 Đại Đạo đến cũng chưa hẳn có thể phá vỡ.

- Vô sỉ...

- Này làm sao gọi vô sỉ, binh khí cũng là một bộ phận của thực lực, hắn có khôi giáp phòng ngự liền không được dùng sao!

...

Dưới đài lập tức vang lên hai loại thanh âm, một loại vì gian phòng số 95 vô sỉ mà cảm thấy bất đắc dĩ, một loại cảm thấy không sao cả.

Bất quá hai loại quan điểm đối với hai người trên đài đều không ảnh hưởng, cường giả gian phòng số 95 cười lạnh, khôi giáp xuất hiện, đã có dựa vào, rống to một tiếng vọt tới Nhiếp Đồng, binh khí là hai thanh đồng chùy.

Hai cái đại chùy này lực lượng cuồng mãnh, một khi bị đánh trúng, người cường thịnh trở lại cũng sẽ bị đánh chết.

Thời điểm mọi người ở đây cảm thấy không công bình, thì thiếu niên tên Nhiếp Đồng động, bàn chân rút lui một bước, đột nhiên xuất kiếm.

Không có người nhìn rõ ràng kiếm từ chỗ nào đâm ra, cũng không có người nhìn rõ ràng, kiếm này đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Kiếm ra, kiếm thu.

Phù phù!

Gia hỏa ở gian phòng số 95 té trên mặt đất, máu tươi từ lồng ngực không ngừng phun ra, người đã đoạn tuyệt hô hấp.

- Đây là có chuyện gì?

- Xảy ra chuyện gì?

Tất cả mọi người điên rồi.

Bọn hắn nghĩ tới, Nhất Kiếm Phong Hầu có thể sẽ thắng, nhưng không nghĩ tới thắng nhẹ nhõm như thế, đơn giản như thế.

Cường giả gian phòng số 95, trên người mặc khôi giáp trầm trọng, dựa theo loại tình huống này, căn bản đâm không vào a, làm sao có thể một kiếm đánh chết?

Đến cùng xảy ra chuyện gì?

- Mau nhìn!

Đột nhiên trong đám người không biết ai hô một tiếng, mọi người khiếp sợ ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện, khôi giáp trên người cường giả gian phòng số 95, không biết vì sao rơi lả tả trên đất, biến thành một đống sắt vụn.

- Vừa rồi kiếm của Nhất Kiếm Phong Hầu, dùng tốc độ nhanh nhất đâm vào khe hở của khôi giáp!

- Không chỉ như thế, còn đánh gãy kết nối của khôi giáp, lúc này mới biến thành như vậy...

Có người hiểu được.

Khôi giáp cường thịnh, lại nghiêm mật, cũng có khe hở, không phải chỉnh thể, nếu không sẽ ảnh hưởng hoạt động, nhưng thời điểm chiến đấu, đối thủ không ngừng di động, một kiếm đâm trúng khe hở của giáp phiến, không có chút sai lầm nào, đây là thực lực cùng độ chính xác như thế nào?

Người đang xem cuộc chiến, từng cái đều lộ ra kinh hãi, không ngừng run rẩy.

Thật đáng sợ!

Đổi lại bọn hắn, tuyệt đối ngăn không được một kiếm của thiếu niên.

Nhất là Tạ Tử Ngọc, chứng kiến kiếm này hắn chỉ cảm thấy lạnh cả người, sắc mặt tái nhợt.

- Mau nhìn, yêu nghiệt số 51 tới...

- Cái này có trò hay để nhìn, hai yêu nghiệt đối bính, ngươi nói bọn hắn có đánh nhau hay không?

Đang thời điểm Tạ Tử Ngọc cảm thấy sợ hãi, đột nhiên có người hô lên, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Nhiếp Vân đã đi tới.

- Bọn hắn thật muốn đánh nhau?

Nhiếp Vân sớm không hiện ra muộn không hiện ra, rất nhiều người luận võ đều không đến xem, lúc này lại đột nhiên thò đầu ra, chẳng lẽ nghe nói qua yêu nghiệt này, muốn chiến đấu với hắn?

Nghĩ đến điểm này, Tạ Tử Ngọc chẳng biết tại sao, trong nội tâm

đột nhiên sinh ra một loại khát vọng.

Bất quá, sự tình hắn tưởng tượng không có xuất hiện, Nhất Kiếm Phong Hầu Nhiếp Đồng, từ tỷ thí đài nhảy xuống, nhìn về phía Nhiếp Vân, vẻ mặt mỉm cười, thanh âm nhẹ nhàng quanh quẩn toàn bộ khu Địa phẩm, lại tựa như sấm sét nổ vang trong lòng mọi người.

- Ca ca, ta đến rồi!

- Bọn hắn lại là huynh đệ?

- Ca ca? Đệ đệ? Người một nhà?

Nghe được Nhiếp Đồng xưng hô, trong lúc nhất thời toàn bộ khu Địa phẩm lâm vào điên cuồng.

Một biến thái thì thôi, hai huynh đệ đều biến thái, làm sao có thể?

Nhất là Tạ Tử Ngọc, trước kia vẫn còn cười nhạo người khác, nói Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng không có khả năng nhận thức, trong nháy mắt, đối phương liền huynh đệ tương xứng, để cho hắn thiếu chút nữa sụp đổ.

Đến cùng là gia tộc nào, có thể nuôi dưỡng được hai quái thai như thế?

- Đi thôi!

Không để ý tới người chung quanh ngốc trệ, Nhiếp Vân gật gật đầu, quay người đi đến gian phòng số 51.

Nhiếp Đồng theo sát phía sau.

Hai người vừa ly khai, đài tỷ thí liền tạc mở nồi, nhìn xem cường giả gian phòng số 95 đã tử vong nằm trên đài, tất cả mọi người hiểu được, hiện tại khu Địa phẩm có hai người không thể khiêu chiến, hơn nữa, bọn hắn còn là huynh đệ!

Đối với mọi người cuồng nhiệt, hai người Nhiếp Vân không để ý tới,

rất nhanh tiến vào tiểu viện.

Tiểu viện số 51 cũng không lớn, bất quá dù sao cũng là tiểu viện độc lập, hai người tiến vào trong đó, sẽ không cảm thấy chen chúc chút nào, về phần độ dày linh khí... Đối với hai người bọn hắn mà nói, đã không trọng yếu.

- Ngươi gần đây có chỗ lĩnh ngộ?

Tiến vào tiểu viện, ngồi vào chỗ của mình, Nhiếp Vân cười nhìn về phía đệ đệ.

Thực lực của đệ đệ càng cường, hắn càng cao hứng, chỉ là không nghĩ tới tiến bộ của đối phương nhanh như vậy mà thôi.

- Ân! Đến Tà Nguyệt Chí Tôn Vực thời gian càng dài, ta càng cảm thấy kỳ quái, nhất là gần đây luyện kiếm, đột nhiên có loại cảm giác có thể khống chế không gian, một kiếm đâm ra, thật giống như không gian thời gian chung quanh thân kiếm, đều có thể bị ý niệm của ta khống chế!

Tuy thực lực tiến bộ, nhưng Nhiếp Đồng đối với tại sao lại xuất hiện loại tình huống này vẫn còn có chút mê hoặc, nhìn thấy ca ca, nhịn không được hỏi.

- Ý niệm khống chế?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Vâng. Thật giống như chỉ cần kiếm ở trong tay ta, thời không chung quanh thân kiếm sẽ nghe theo mệnh lệnh của ta, tùy ý cải biến, thậm chí có thể cho kiếm đâm ra ngoài, không cần phải dùng thời gian, đi thẳng tới địa phương muốn đâm trúng!

Nhiếp Đồng nói.

- Cái này...

Nghe được hắn thuyết minh, Nhiếp Vân kinh ngạc, con mắt sáng ngời, vội nói:

- Ngươi thi triển kiếm pháp cho ta xem một chút!

- Tốt!

Nhiếp Đồng đứng dậy, thân thể nhoáng một cái đi vào trong nội viện, trường kiếm đâm ra.

------oOo------

Chương 2002: Huynh đệ thi đấu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phần phật á!

Một kiếm này thoạt nhìn cực kỳ chậm chạp, lại mang theo cảm thụ để cho người khó có thể nói rõ, thật giống như không gian thời gian chung quanh kiếm đều biến hóa, thật muốn tới đối chiến, tuyệt đối trốn tránh không được.

- Quả là thế...

Nhiếp Vân có được thiên phú Võ Đạo sư, tầm mắt cực cao, nhìn thoáng qua, lập tức minh bạch kiếm này đáng sợ.

Hoàn toàn khống chế không gian, thời gian chung quanh thân kiếm, mặc dù ban đầu ở Thiên Địa lục đạo cũng không được, ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, lại càng không thể tưởng tượng nổi, đệ đệ ở trong thời gian ngắn như thế liền làm được điểm ấy, chỉ sợ cùng thân phận Tu La Vương của hắn có quan hệ rất lớn.

- Đây là một loại lực lượng khống chế thời không. Đơn giản mà nói, là lực lượng của Tạo Vật chi chủ. Tên gọi tắt là Tạo Vật chi lực! Thật giống như Tà Nguyệt Chí Tôn Vực là hậu hoa viên của ngươi, tu luyện tới cấp bậc cao thâm, hoàn toàn có thể cải biến thời không, khống chế Thiên Đạo!

Nhiếp Vân nói.

Loại năng lực này hắn cũng có, bất quá chỉ có thể ở trong nạp vật thế giới, ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, một chút cảm giác cũng không có.

Có loại lực lượng này, thế giới thật giống như hắn sáng tạo, có được năng lực tùy ý hủy diệt diễn sinh, nghịch chuyển thời không, khống chế Thiên Đạo muốn làm gì thì làm.

Bất quá, hiện tại loại lực lượng này của Nhiếp Đồng cực kỳ yếu ớt, chỉ có thể khống chế thời không chung quanh trường kiếm, cách A Dục Vương tiện tay tạo ra Tứ đại hiểm địa, còn có khoảng cách rất lớn.

- Tạo Vật chi lực?

Nhiếp Đồng không rõ.

- Ân! Tới, huynh đệ chúng ta đối luyện thoáng một phát, ta vừa vặn cũng có chỗ tâm đắc!

Nhiếp Vân biết rõ loại vật này chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, chậm rãi tu luyện, hắn sẽ càng hiểu càng nhiều, nên không có giải thích.

Lại nói, cho dù muốn giải thích, cũng không cách nào nói ra, ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, hắn không có loại lực lượng này, nếu như có, cho dù cường giả 2000 Đại Đạo, cũng khẳng định không phải đối thủ!

- Tốt! Ca ca cẩn thận, thực lực của ta bây giờ rất đáng sợ!

Nhiếp Đồng cười cười.

- Dùng hết toàn lực là được!

Nhiếp Vân cũng không nhiều lời.

- Ân!

Biết rõ thiên phú của ca ca còn trên hắn, hắn có thể đi nhanh như vậy, ca ca khẳng định tiến bộ càng lớn, lúc này Nhiếp Đồng không nói nhiều, trường kiếm trong tay run lên, rút kiếm ra vỏ.

Đối chiến với người khác, hắn đều xuất kiếm sau, nhưng đối mặt ca ca, hắn không có chút tin tưởng nào, kiếm vừa ra vỏ, tựa như rồng ngâm, lập tức kích xạ ra kiếm khí, sáng chói đâm nhanh mà đến.

Tốc độ kiếm của hắn cực nhanh, nhưng thoạt nhìn cực chậm, tốc độ kết hợp, thân kiếm run run, lập tức cảm nhận được thời gian, không gian chung quanh thân kiếm bị đối phương khống chế.

Hô!

Một bước bước ra, đi tới trước mặt Nhiếp Vân, trường kiếm lăng không xuất kích, đâm thẳng mặt.

- Ha ha!

Đối mặt trường kiếm để vô số cường giả ở Khánh Nguyên Các kinh hãi lạnh mình này, Nhiếp Vân không có bối rối chút nào, ngược lại cười nhạt một tiếng, một bước chạy ra đón chào.

Hắn không có rút kiếm, thậm chí ngay cả kiếm cũng không có lấy ra, ngón giữa, ngón trỏ khép lại, một đạo Phòng Ngự chi khí quán thâu ở đầu ngón tay, nhẹ nhàng điểm tới.

Đinh đinh đinh đinh!

Kiếm cùng đầu ngón tay của hắn đối bính, phát ra cảm giác sắt thép giao kích, không trung vẩy ra hỏa hoa, lại thủy chung đâm không qua.

Thậm chí Nhiếp Đồng có loại cảm giác, ngón tay của ca ca cùng trường kiếm của hắn đụng một cái, không gian hắn khống chế giống như lọt vào cắn trả, không thể khống chế.

Ào ào ào ào!

Lực lượng bắn ra bốn phía, khắp nơi đều là lỗ kiếm, thân hình

Nhiếp Đồng liên tục di động, biến hóa chín chín tám mươi mốt phương vị, mà Nhiếp Vân thì đứng tại nguyên chỗ, vô luận đối phương di động như thế nào, đều là hai ngón tay điểm tới, không có chiêu số cùng động tác hoa mỹ gì, lại làm cho kiếm của hắn căn bản đâm không đến.

Hô!

Kiếm phong ngừng.

Vẻ mặt Nhiếp Đồng cười khổ.

Vốn tưởng rằng lần này tiến bộ, cách ca ca khẳng định tới gần không ít, lại không nghĩ rằng, ca ca so với trước kia càng thêm đáng sợ!

Kiếm chiêu ở trước mặt người khác mọi việc đều thuận lợi, ở trước mặt hắn, lại như tiểu hài tử múa gậy, ngây thơ buồn cười.

- Không nên nản chí, bây giờ ngươi khống chế Tạo Vật chi lực còn không được, ta có thể đối kháng, một khi càng ngày càng lợi hại, ta cũng không phải đối thủ...

Thấy thần thái hắn uể oải, Nhiếp Vân nở nụ cười.

- Ân!

Nghe được an ủi, Nhiếp Đồng gật đầu.

Kỳ thật đối với hắn mà nói, ca ca ở trong suy nghĩ vẫn là mạnh nhất, vượt qua hắn, cũng không có gì khó chịu.

- Đúng rồi, ca ca, ngươi sao sẽ lợi hại như vậy? Bằng vào thực lực bây giờ, cường giả 1500 Đại Đạo chỉ sợ cũng không phải đối thủ của ngươi a!

Dứt bỏ cảm xúc mặt trái, Nhiếp Đồng tò mò hỏi.

Thực lực của hắn bây giờ, tuyệt đối có thể so với cường giả 1400 Đại Đạo, ca ca nhẹ nhõm tiếp được công kích điên cuồng của hắn

như thế, chẳng lẽ có được thực lực 1500 Đại Đạo?

- Còn không có!

Nhiếp Vân cười nói:

- Sở dĩ ta có thể ngăn được công kích của ngươi, là vì ta hiểu rõ Tạo Vật chi lực, thực lực chân chính, cũng chỉ tương đương ngươi, khoảng 1400 Đại Đạo! 1500 Đại Đạo quá khó khăn, tương đương với một đại cấp bậc, không phải dễ dàng vượt qua như vậy!

1500 Đại Đạo, đối với tu luyện giả Tru Thiên đỉnh phong mà nói, là bình chướng cự đại, đã lĩnh ngộ một nửa 3000 Đại Đạo ở trong trời đất.

Một khi đạt tới, lực lượng tuyệt đối sẽ có tăng lên thật lớn!

Tu luyện Đại Đạo, càng về sau càng khó, đây là quy luật của Thiên Địa, lĩnh ngộ một Đại Đạo dễ dàng, nhưng khi ngươi lĩnh ngộ đến 1000 Đại Đạo trở lên, lại lĩnh ngộ dù bất luận một đầu nào, cũng so với trước khó hơn mấy chục, thậm chí gấp trăm lần!

Nếu không phải bởi vì như vậy, cao thủ cũng không có khả năng ít như vậy rồi.

Nhất là lĩnh ngộ đến 2000 trở lên, càng là khó càng thêm khó, về sau mỗi lĩnh ngộ một đầu, nghe nói khó khăn hơn trước kia một ngàn lần.

Nghe nói người lĩnh ngộ 2999 Đại Đạo, còn kém một đạo cuối cùng có thể đạt tới Chúa Tể cảnh, nhưng độ khó của một đầu này, so với lĩnh ngộ 2999 Đại Đạo trước cộng lại, còn muốn khó hơn hàng tỉ lần.

Chính bởi vì như thế, có thể đạt tới Chúa Tể cảnh, không chỉ ngộ tính cao, thiên phú cường đại, càng quan trọng hơn là cơ duyên cùng vận khí.

Không có hai dạng đồ vật này, tuyệt đối không có khả năng!

Thực lực của Nhiếp Vân bây giờ, phương thức tăng lên chính yếu nhất là dung hợp đan điền bài danh Top 10, có chút bất đồng lĩnh ngộ Đại Đạo, nhưng càng dung hợp, càng biết rõ độ khó.

------oOo------

Chương 2003: Nguyệt Trảm (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những ngày này không đi ra ngoài khiêu chiến, là vì chuyên chú dung hợp hai loại thiên phú Linh Hồn sư cùng Võ Đạo sư.

Tuy còn không có dung hợp thành công, nhưng cách thành công đã rất gần, chênh lệch chỉ là thời gian.

Ông!

Vừa cảm khái xong, Nhiếp Vân đang muốn tiếp tục nói chuyện với Nhiếp Đồng, đột nhiên hai người đồng thời lật tay, phù lục danh ngạch xuất hiện, phát ra hào quang.

Tiến vào Khánh Nguyên Các hơn nửa tháng, xem ra rốt cục bắt đầu khảo hạch chính thức rồi.

Chỉ thấy trên phù lục danh ngạch như trước có một hàng chữ.

- Nhanh chóng đến quảng trường trong Khánh Nguyên Các tập hợp, Quy Khư Hải khảo hạch chính thức bắt đầu!

Bọn hắn tới đây đã hơn nửa tháng, vốn cho rằng phải đợi một thời gian ngắn nữa, không nghĩ tới sắp mở màn rồi.

Hai huynh đệ gật gật đầu, thu thập thoáng một phát, ly khai tiểu viện đi đến quảng trường trong Khánh Nguyên Các.

Cái gọi là quảng trường trung tâm cũng không phải cái trước kia nhìn thấy, mà là ở trong Khánh Nguyên Các, bên cạnh một hồ nước cự đại.

Người khu Địa phẩm vốn đối với hai người cảm thấy sợ hãi, lúc này nhẹ nhàng thở ra, cả đám vui vẻ ra mặt, nhao nhao đi ra khu Địa phẩm.

Có bom hẹn giờ như hai người bọn họ, ai cũng không biết lúc nào bị khiêu chiến, chứng kiến thảm trạng của chủ nhân gian phòng số 95, đều lòng có ưu tư, sợ lúc chiến đấu bị một kiếm mất mạng.

Khảo hạch bắt đầu, năm khu Thiên Địa Nhân Long Thú, liền không có quan hệ gì tới bọn họ rồi, cũng không tồn tại khiêu chiến, toàn bộ trầm tĩnh lại.

Theo dòng người đi vào quảng trường Khánh Nguyên Các, tất cả khu vực hơn năm ngàn người chung một chỗ, người ta tấp nập, khắp nơi đều là đầu người.

- Nhìn, cái kia là Nhất Kiếm Phong Hầu...

- Thoạt nhìn tuổi không lớn lắm a...

- Cùng hắn chung một chỗ là ai?

- Ta cũng không biết, chưa bao giờ thấy qua...

Huynh đệ hai người vừa tiến vào đám người, lập tức gây ra bạo động.

Nhiếp Đồng từ khu Thú phẩm một đường đánh tới, danh khí thật lớn, tất cả mọi người chứng kiến dung mạo của hắn, đều nhao nhao tránh ra, sợ cùng gia hỏa khủng bố này song song.

Bất quá, khi mọi người thấy mãnh nhân như thế rõ ràng đi theo sau lưng một thiếu niên khác, đối với hắn cung kính có thừa. Tất cả đều sửng sốt, âm thầm phỏng đoán thân phận của Nhiếp Vân.

- Xem ra danh tiếng của ngươi không nhỏ a...

Thấy thái độ của mọi người, Nhiếp Vân mỉm cười lắc đầu.

Xem ra trong khoảng thời gian này đệ đệ làm ra động tĩnh rất lớn. Nếu không, cũng sẽ không khiến nhiều người kiêng kị như vậy rồi.

Là vàng thì đến chỗ nào cũng sẽ sáng, những lời này dùng ở trên người hắn thích hợp nhất, vốn hắn còn tưởng rằng đệ đệ sẽ nguy hiểm, cho đối phương một Chúa Tể ấn phù, hiện tại xem ra, hoàn toàn không cần.

- Tránh ra...

Thời điểm hai người đi về phía trước, một tiếng hét lớn vang lên, lập tức mấy người từ phía sau đi nhanh tới.

Ngăn cản ở phía trước, bị bọn hắn đẩy bổ nhào, nhưng không dám nửa câu nói nhảm, cử chỉ bá đạo hung hăng càn quấy, so sánh với hai người vừa rồi được đặc thù, thì cái gì cũng không tính.

- Đây là người nào? Sao bá đạo như vậy?

Chứng kiến đám người kia không kiêng nể gì như thế, nhìn ai không thuận mắt liền động thủ, trong đám người có người nổi lên nghi ngờ.

Đều là đến khảo hạch, những người này không khỏi cũng quá kiêu ngạo đi.

- Ngươi không biết, bọn họ là người khu Thiên phẩm...

- Khu Thiên phẩm? Cường giả lĩnh ngộ 1500 Đại Đạo?

- Khó trách kiêu ngạo như vậy, hoàn toàn chính xác có vốn liếng hung hăng càn quấy...

Đám người vội giảm thấp thanh âm.

Nghe được khu Thiên phẩm, tất cả mọi người trước kia đối với cử động vô lễ của bọn họ còn có ý kiến đều im lặng, cả đám sắc mặt khó coi.

Khu Thiên phẩm, tất cả đều lĩnh ngộ vượt qua 1500 Đại Đạo, từng

cái đều có được sức chiến đấu của Đồng Giáp Tướng. Mặc dù ở Càn Huyết đại lục cũng có thể tính toán nhất phương quan to, nhân vật như thế tới tham gia khảo hạch, ai dám động bọn hắn?

Nghe những lời này vào tai, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn mấy người kia.

Chỉ có chín cái, cũng không biết là khu Thiên phẩm không có ở đầy hay nguyên nhân gì khác, thực lực chín người này mỗi người đều không đơn giản, mặc dù yếu nhất, hắn cũng khó địch nổi.

Cường giả 1500 Đại Đạo, ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực là Đồng Giáp Tướng, cũng không phải nhân vật dễ sống chung.

- Ca ca, thực lực của người nọ thật mạnh...

Đột nhiên, thanh âm cccNhiếp Đồng truyền tới.

Theo ánh mắt của hắn nhìn sang, đúng lúc một trung niên nhân cũng nhìn qua, hai mắt hàn mang như băng, chiếu xạ mà đến, để cho người không tự chủ được lạnh run.

- Ít nhất có được 1600 Đại Đạo...

Nhiếp Vân rùng mình.

Tuy nhìn không thấu thực lực của đối phương, nhưng tuyệt đối trên 1600 Đại Đạo.

Ông trời là công bình, thực lực đạt tới 1500 trở lên, mỗi tu luyện nhiều một Đại Đạo, đều khó khăn trùng trùng điệp điệp, tương ứng, lĩnh ngộ nhiều một Đại Đạo, sức chiến đấu cũng sẽ có chênh lệch bản chất, 1600 Đại Đạo trở lên, loại thực lực này, cho dù ở trong hàng đệ tử chính thức của Quy Khư Hải, cũng có thể nổi tiếng rồi.

- Hắn gọi Nguyệt Trảm, nghe nói xếp hạng thứ hai khu Thiên phẩm, làm người hung ác, làm việc quả quyết!

Có người nhận ra.

- Thứ hai Khu Thiên phẩm?

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Mặc dù hắn hiện tại cũng không dám xông Khu Thiên phẩm, có thể ở trong đó xếp đến vị trí thứ hai, thực lực tuyệt đối đáng sợ đến cực điểm.

Không nói cái khác, chỉ ánh mắt của đối phương nhìn qua, liền để cho hắn có loại cảm giác không thể chống cự.

- Nếu như dung hợp Linh Hồn sư cùng Võ Đạo sư, có thể cùng hắn chiến một trận...

Tuy hiện tại không phải đối thủ, nhưng một khi Linh Hồn sư cùng Võ Đạo sư dung hợp, Tam đại thiên phú bài danh Top 10 dung hợp, thực lực nhất định sẽ bạo tăng một mảng lớn, gặp đối phương cũng không sao cả rồi.

- Linh Hồn sư cùng Võ Đạo sư tương dung, nhanh nhất cũng phải nửa tháng thời gian...

Trải qua khoảng thời gian này không ngừng tu luyện, tuy rất cố gắng, nhưng muốn triệt để dung hợp hai đại thiên phú Linh Hồn sư cùng Võ Đạo sư, không có nửa tháng thời gian là căn bản không có khả năng hoàn thành.

Cũng không biết Quy Khư Hải khảo hạch cái gì, nửa tháng thời gian, có thể phát sinh rất nhiều sự tình rồi.

- Ca ca, đó là... đạo tặc trước kia trộm ngươi?

Ngay thời điểm Nhiếp Vân suy tính, bên tai truyền đến một thanh âm, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy bên người trung niên nhân Nguyệt Trảm chẳng biết lúc nào đứng một người, người này dung mạo bình thường, ném vào đám người tuyệt sẽ không hiển sơn lộ thủy, rất nhiều người nhìn lên một cái, sẽ quên mất, nhưng Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng là nhân vật bậc nào, chỉ thoáng một phát liền nhận ra được.

------oOo------

Chương 2004: Nguyệt Trảm (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đúng là vừa tới Đại Hóa thành về sau, gia hỏa muốn trộm phù lục danh ngạch của hắn, kết quả bị hắn trộm, nên Nhiếp Đồng mới có danh ngạch.

Vốn tưởng rằng thằng này chỉ là ăn trộm bình thường, không nghĩ tới rõ ràng cũng tham gia khảo hạch, hơn nữa ở khu Thú phẩm.

Loại người này theo lý thuyết không có khả năng nhận thức cường giả khu Thiên phẩm, nhưng xem cử chỉ của hắn, cùng Nguyệt Trảm quan hệ hẳn không tệ lắm.

Đạo tặc đứng ở trước mặt Nguyệt Trảm, tựa hồ truyền âm nói cái gì đó, một lát sau, con mắt của Nguyệt Trảm hàn mang run rẩy, ánh mắt híp lại, đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt như điện thẳng tắp bắn qua Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng.

- Không muốn gây phiền toái, lại theo nhau mà đến...

Chứng kiến bộ dáng của đối phương, Nhiếp Vân biết chắc sẽ không thiện rồi, cười khổ một tiếng.

Đổi lại người khác, đắc tội cao thủ như Nguyệt Trảm, khẳng định đã sớm sợ hãi, nhưng với hắn mà nói, cũng không có gì, từ Khí Hải Đại Lục một đường đi tới, sóng to gió lớn thấy nhiều lắm, một người thứ hai khu Thiên phẩm, còn chưa đủ để cho hắn sợ hãi.

Quả nhiên, như hắn tưởng tượng, Nguyệt Trảm cùng ăn trộm kia nói dứt lời, hai người đã đi tới.

Danh khí của Nguyệt Trảm thật lớn, mọi người thấy hắn sát khí đằng đằng, nào dám ngăn cản ở phía trước, chung quanh hai người Nhiếp Vân liền trống ra một mảng lớn.

- Sư phụ, chính là hắn...

Ăn trộm đi tới trước mặt, chỉ Nhiếp Vân, ánh mắt lộ ra cười lạnh.

- Ngươi trộm phù lục danh ngạch của đồ nhi ta?

Lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân, trên người Nguyệt Trảm mang theo khí thế để cho người không rét mà run, mọi người chung quanh sợ tai bay vạ gió, lần nữa lui về phía sau, thời gian nháy con mắt, mấy người làm trung tâm, chung quanh mấy chục thước không có nửa bóng người.

- Làm sao vậy? Đồ đệ không được, sư phụ muốn thay hắn ra mặt?

Nhiếp Vân đã biết quan hệ của hai người, nhẹ nhàng cười cười.

- Nói nhảm thật nhiều!

Con mắt của Nguyệt Trảm nheo lại.

Người khác nhìn thấy hắn, đều cảm thấy sợ hãi, từng đợt phát run, thằng này rõ ràng dám già mồm, để cho sắc mặt hắn trầm xuống, hừ lạnh một tiếng:

- Mặc Trần, vả miệng 50 cái, cho hắn biết về sau nói chuyện với cường giả như thế nào!

- Vâng!

Mặc Trần nghe được sư phụ phân phó, lập tức cười hắc hắc, đi nhanh tới.

- Quả nhiên đồ đệ dạng gì sẽ có sư phụ dạng đó...

Không nghĩ tới đối phương một câu không hợp liền để cho người đánh mình, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, muốn dạy dỗ Mặc Trần thoáng một phát, lại cảm thấy trên người xiết chặt, như bị một cổ lực lượng áp bách, lực lượng trong cơ thể vận chuyển bất động, giống như cứng ngắc.

- Thằng này vụng trộm xuất thủ...

Cảm nhận được thân thể biến hóa, Nhiếp Vân lập tức minh bạch, nhất định là đối phương lặng lẽ xuất thủ.

Xem ra hắn cũng biết đồ đệ không phải đối thủ, vụng trộm ra tay, để cho mình không có biện pháp hoàn thủ.

- Đổi lại người khác, dù là cường giả 1500 Đại Đạo, lần này cũng cứng ngắc, không cách nào nhúc nhích, nhưng hắn quá coi thường ta rồi...

Hừ nhẹ một tiếng, thiên phú Linh Hồn sư khẽ động, gông cùm xiềng xích trên người Nhiếp Vân đã không để lại dấu vết cởi bỏ.

Chiêu này của Nguyệt Trảm, thoạt nhìn quỷ dị, để cho người khó lòng phòng bị, kỳ thật nói trắng ra là một loại vận dụng Linh Hồn Đại Đạo, nếu như người không biết Linh Hồn Đại Đạo đụng phải, bị hắn thi triển chiêu số, lập tức sẽ từ trong tới ngoài cảm thấy vô lực, không cách nào nhúc nhích.

Đây là công kích trên linh hồn, không phải Tiên lực đánh nhau sống chết, cho dù người cường thịnh trở lại cũng nhìn không ra chút vấn đề nào.

Nhưng hắn nằm mộng cũng không nghĩ đến, ra tay đối phó, lại là một người tu luyện Linh Hồn Đại Đạo tới Đại viên mãn, thời gian nháy con mắt liền hóa giải công kích của hắn, để cho hắn còn không có chút phát giác nào.

- Hắc hắc, tiểu tử, dám trộm đồ đạc của ta, sớm nên có loại giác ngộ này, hôm nay ta liền để cho ngươi biết, người nào có thể gây, người nào không thể gây!

Mặc Trần cười lạnh, đi tới trước mặt, trong ánh mắt âm trầm lộ ra hưng phấn khó có thể ngăn chặn, bàn tay giơ lên tát qua.

Tuy lực lượng không lớn, nhưng thật bị rút trúng, tuyệt đối mặt quét rác, thanh danh mất sạch.

- Ai, Nhiếp Vân này xui xẻo...

- Nguyệt Trảm ở bên cạnh nhìn xem, hắn chỉ có thể nhịn, bằng không thì, dùng tính tình của Nguyệt Trảm, nhất định sẽ ra tay...

- Đúng vậy, nếu là ta cũng không có biện pháp, chỉ có thể cam nguyện bị đánh...

- Bị đánh có thể miễn đi họa sát thân, cũng coi như đáng giá...

Nhìn một màn này ở trong mắt, chung quanh cảm thán.

Cục diện trước mắt ai cũng không có biện pháp, cường giả như Nguyệt Trảm bất luận kẻ nào cũng không đắc tội nổi, đối phương quyết tâm báo thù cho đồ đệ, không thể nhịn cũng phải nhịn.

- Không thể gây? Chỉ bằng ngươi, ngươi tính toán ngon vậy sao?

Thời điểm mọi người ở đây cảm thấy Nhiếp Vân khẳng định bị đánh, hắn đột nhiên động, cười lạnh một tiếng, một cước đạp ra ngoài.

Bành… ở giữa đầu Mặc Trần, một tiếng giòn vang, đầu trực tiếp nổ tung, óc chảy đầy đất.

Tất cả mọi người cho rằng Nhiếp Vân sẽ nhẫn nhất thời, sau đó lại nghĩ biện pháp báo thù, cho dù gan lớn, tối đa cũng chỉ ngăn trở Mặc Trần, để cho đối phương ly khai, như vậy cũng có chỗ trống hòa hoãn.

Nằm mơ cũng không nghĩ tới kịch liệt như thế, vừa ra tay đưa vào chỗ chết, không có chút do dự cùng nhân từ nương tay.

Làm như vậy, thoải mái là thoải mái rồi, lại tương đương trực tiếp thành cừu nhân bất cộng đái thiên với Nguyệt Trảm, khó có thể vãn hồi.

Trong nháy mắt mọi người chung quanh đều im lặng, trợn mắt há hốc mồm nói không ra lời.

- Mặc Trần...

Đừng nói mọi người không nghĩ tới Nhiếp Vân kịch liệt như thế, ngay cả Nguyệt Trảm cũng ngây ngẩn cả người, sắc mặt trở nên vặn vẹo dữ tợn.

Thân là cao thủ xếp hạng thứ hai của khu Thiên phẩm, ai cũng không dám vi phạm ý nguyện của hắn, đi đến chỗ nào cũng là nịnh nọt ton hót, chính diện đối nghịch như vậy, ở trước mặt đánh chết đệ tử của hắn, tuyệt đối là người thứ nhất.

Tuy loại đệ tử như Mặc Trần với hắn mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy trực tiếp đánh chết, tương đương bỏ qua hắn, vẽ mặt trần trụi, làm sao có thể chịu được?

- Ngươi đã muốn chết, ta thành toàn ngươi!

Ầm ầm!

Một thanh âm lạnh như băng vang lên, trong mắt Nguyệt Trảm có từng vòng huyết sóng lan tràn, người còn không có động, khí thế cuồng bạo tựa như núi cao sắp đổ, mưa gió sắp đến.

Mặt đất ở dưới khí kình cuồng bạo trùng kích xuất hiện vết rách, mặt đất dưới chân hắn đã che kín nhện văn.

------oOo------

Chương 2005: Trận đầu khảo hạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ô ô ô ô!

Ngay thời điểm hết sức căng thẳng, không trung đột nhiên vang lên thanh âm nức nở nghẹn ngào, vài bóng người đột ngột xuất hiện ở trung tâm đám người, lơ lửng giữa không trung.

Người quản lý Quy Khư Hải khảo hạch đến rồi!

- Hôm nay coi như số ngươi gặp may...

Bọn hắn đột ngột xuất hiện, hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Tuy trong nội tâm Nguyệt Trảm phẫn hận, nhưng hiện tại cũng biết không phải là thời cơ động thủ. Oán hận nhìn Nhiếp Vân, quay đầu ly khai.

- Ca ca, có phải ngươi đã đoán được hay không?

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Đồng cười khẽ.

Ca ca không phải hạng người lỗ mãng, biết không phải là đối thủ của Nguyệt Trảm, còn trực tiếp giết chết đệ tử của hắn, thủ đoạn kịch liệt như vậy, có phải đã đoán ra người của Quy Khư Hải sắp tới hay không?

- Ha ha!

Nhiếp Vân không có giải thích, cũng không phủ nhận, cười nhạt một tiếng.

Nhiếp Đồng còn muốn hỏi tiếp, chỉ thấy vài bóng người ở trên không trung mở miệng.

- Đa tạ các vị lựa chọn Quy Khư Hải, ta là Quy Khư Hải Cửu Tiên trưởng lão, lần này khảo hạch đều do ta tự mình phụ trách!

Một lão giả ở giữa nhất nói.

Thanh âm của hắn không lớn, lại vang vọng trong tai mỗi người, chung quanh thanh âm lại lớn cũng sẽ bị ép xuống.

- Lại là Cửu Tiên trưởng lão tự mình chủ trì lần khảo hạch này...

- Cửu Tiên trưởng lão là một trong thập đại trưởng lão của Quy Khư Hải, thực lực Kim Giáp Tướng, bình thường rất ít khi xuất hiện, lần này rõ ràng tự mình chủ trì khảo hạch, xem ra Quy Khư Hải cực kỳ coi trọng lần khảo hạch này!

- Cường giả Kim Giáp Tướng?

Trong đám người có người biết thân phận của lão giả này, trong mắt khiếp sợ khó có thể che dấu.

Cửu Tiên trưởng lão ở toàn bộ Quy Khư Hải cũng là nhân vật rất nổi danh, loại đại nhân vật này, bình thường rất ít xuất thế, chuyên tâm tu luyện, mọi người nằm mộng cũng không nghĩ đến, lần khảo hạch này rõ ràng do hắn chủ trì.

Bàn tay làm động tác ép xuống, mọi người an tĩnh lại.

Cửu Tiên trưởng lão nhìn quanh một vòng, ánh mắt lạnh nhạt:

- Ta biết rõ các vị có thể là đệ tử gia tộc, cũng có thể là thiên chi kiêu tử của một ít tông môn, nhưng muốn vào Quy Khư Hải, phải nghe theo quy củ, bất luận kẻ nào cũng không thể vượt qua, nếu không, trực tiếp đánh mất tư cách, Quy Khư Hải sẽ không thu, thậm chí người vi phạm nghiêm trọng, tại chỗ đánh chết, không chút lưu tình!

Trong thanh âm mang theo uy nghiêm, một câu rơi xuống, tất cả mọi người cảm thấy trái tim co lại.

Quy Khư Hải, một trong bốn thế lực lớn của Càn Huyết Vương triều, ai dám vi phạm? Cho dù ngươi là đệ tử tông môn khác, đệ tử gia tộc, đến nơi đây cũng phải theo quy củ làm việc, là Long là Hổ cũng phải nằm xuống!

- Hiện tại các ngươi ghi lai lịch, tính danh lên phù lục danh ngạch, về sau những cái này sẽ xuất hiện ở trên 16 tấm Thông Thiên bia, xuất hiện ở trên tấm bia đá nào, đều là do trận pháp tùy cơ hình thành, không ai có thể nhúng tay, cũng không thể làm việc thiên tư!

Cửu Tiên trưởng lão nhìn quanh một vòng, nhẹ nhàng nói.

Ầm ầm!

Mặt đất lập tức chấn động, 16 tấm bia đá cự đại từ dưới đất chậm

chạp đưa lên, trong suốt như ngọc, lóe ra hào quang.

Giống như Thông Thiên bia ở khu Địa phẩm, chỉ có điều càng cao lớn hơn.

- Bắt đầu đi!

Tấm bia đá xuất hiện, Cửu Tiên trưởng lão nói.

Mọi người vội vàng lấy ra phù lục danh ngạch trong tay, ghi lý lịch của mình vào.

Lai lịch của Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng là ở Đại Mạc thành, tính danh cũng là thực, dù sao Tà Nguyệt Chí Tôn Vực là không người biết rõ bọn hắn.

Ông!

Tất cả mọi người là cường giả Tru Thiên cảnh đỉnh phong, động tác rất nhanh, thời gian nháy con mắt không trung hình thành một mật vân kỳ quái, ở trên đỉnh đầu mọi người không ngừng xoay tròn, hô… thoáng một phát, giống như gió lốc tản ra, bắn tới 16 tấm Thông Thiên bia.

Rầm ào ào!

Trên 16 tấm Thông Thiên bia lập tức hiện lên danh tự rậm rạp chằng chịt, một tên tiếp theo một tên, mọi người nắm phù lục danh ngạch lập tức có thể cảm ứng được danh tự của mình ở tấm bia đá nào, ở vị trí gì.

Đương nhiên, vị trí này xếp đặt là căn cứ gian phòng ở lại trước kia sắp xếp, khu Thiên phẩm ở trên nhất, theo sau là Địa, Nhân, Long, Thú.

Tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân cảm ứng được tấm bia đá thuộc về mình, tấm thứ bảy bên trái, ngẩng đầu nhìn sang, thứ tự cũng không thấp, vị trí bảy tám.

Sắp xếp ở vị trí thứ nhất là Lang Tà, hẳn là khu Thiên phẩm, hắn

chưa thấy qua, cũng không biết là ai.

Còn lại hắn cũng không biết, nhưng Tạ Đào xếp hạng khu Địa phẩm thứ nhất rõ ràng cũng ở trên tấm bia đá này.

- Ngươi ở đâu?

Xem hết tình huống của mình, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía đệ đệ.

- Ta ở tấm bia đá cuối cùng!

Nhiếp Đồng cười cười.

Nhiếp Vân nhìn tấm bia đá cuối cùng, đệ đệ xếp thứ mười hai, mấy người phía trước như trước không biết, Nguyệt Trảm cùng bọn họ có mâu thuẫn, thì ở tấm bia đá thứ nhất bên trái.

- Chắc hẳn các vị cũng đã rõ ràng rồi, 16 Thông Thiên bia đại biểu 16 khu vực các ngươi khảo hạch! Hiện tại ta nói yêu cầu cùng tiêu chuẩn khảo hạch!

Thấy mọi người đều tìm được vị trí của mình, Cửu Tiên trưởng lão tiếp tục nói.

Nghe được nói yêu cầu cùng tiêu chuẩn, tất cả mọi người ngừng lại hô hấp, sợ nghe lọt cái gì.

- Các ngươi là nhóm đầu tiên tiến vào Khánh Nguyên Các, cũng là nhóm đầu tiên có được quyền ưu tiên khảo hạch, cho nên được khảo hạch trước, trận đầu khảo hạch rất đơn giản, dựa theo Thông Thiên bia phân phối, đưa các ngươi đến 16 khu vực! Chư vị đều là Tà Nguyệt tướng sĩ, khẳng định đều trải qua Bách Nhân đảo khảo hạch! Khu vực này tương đương như Bách Nhân đảo khảo hạch!

Cửu Tiên trưởng lão nói đến đây thì dừng lại một chút.

Mọi người nghe được khảo hạch như Bách Nhân đảo, tất cả đều sửng sốt, trên mặt cả đám lộ ra sợ hãi.

Bách Nhân đảo khảo hạch tuyệt đối là tàn khốc nhất, 100 người lưu lại ba người, đây là khái niệm gì?

Chẳng lẽ Quy Khư Hải khảo hạch cũng tàn khốc như vậy?

- Yên tâm, không có tàn khốc như Bách Nhân đảo, cũng không cần phân ra sinh tử!

Thấy biểu lộ của mọi người, Cửu Tiên trưởng lão nở nụ cười:

- Từng người tiến vào khu vực, các ngươi phải lấy ra phù lục danh ngạch, để ở trong ngực, mà không được đặt ở trong Không Gian Dung Khí! Nếu như không tuân thủ quy định này, sẽ bị trận pháp trực tiếp truyền tống ra ngoài, một khi đi ra, chẳng khác nào đã mất đi tư cách khảo hạch, trực tiếp đào thải!

- Người ở trong khu vực, chỉ có thể cướp đoạt phù lục danh ngạch, lấy được càng nhiều, thứ tự của ngươi ở trên Thông Thiên bia sẽ càng cao, càng có khả năng hấp dẫn người khác chủ ý, lại càng dễ trở thành đệ tử của Quy Khư Hải!

------oOo------

Chương 2006: Lang Tà (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thời điểm cướp đoạt phù lục danh ngạch, sinh tử không luận, nếu ngươi có thực lực, giết chết tất cả mọi người, đoạt được phù lục, cũng coi như thành công, tông môn sẽ không trách tội! Đương nhiên, nếu như không phải đối thủ của người khác, lại không muốn bị giết, cũng rất đơn giản, chỉ cần toàn lực quán thâu Tiên lực cho phù lục danh ngạch, sẽ được truyền tống ra, bất quá, một khi ly khai khu vực, chẳng khác nào bị loại bỏ, không có tư cách tham gia nữa!

- Mặt khác, các ngươi đi vào cũng có quy định, thứ nhất, không cho phép sử dụng binh khí! Thứ hai, không cho phép sử dụng phù lục! Muốn cướp đoạt phù lục danh ngạch của người khác, đạt được thứ

tự cao, chỉ có thể dựa vào thực lực bản thân! Một khi phát hiện dựa vào ngoại lực, trực tiếp hủy bỏ tư cách khảo hạch, bị truyền ra ngoài!

- Thậm chí, nếu như tất yếu, ta sẽ đích thân ra tay, chém giết người không tuân theo quy định! Quy Khư Hải chúng ta khảo hạch là đệ tử, mà không phải phế vật chỉ biết dựa vào bảo vật!

Cửu Tiên trưởng lão nói ra một câu cuối cùng, thanh âm ngưng trọng, mang theo sát ý, nghe mà mọi người rùng mình.

Tuy không biết tính cách của vị Cửu Tiên trưởng lão này như thế nào, nhưng chỉ từ một câu nói kia đã biết rõ, tuyệt đối là người sát phạt quyết đoán, ai dám vi phạm, hắn nhất định sẽ trực tiếp ra tay!

- Không cho phép sử dụng bảo vật?

- Chỉ có thể dựa vào thực lực của mình?

Nghe quy định này, tất cả mọi người sững sờ, lập tức xì xào bàn tán.

- Cửu Tiên trưởng lão, như vậy không công bình, có ít người từ vừa ra đời liền luyện kiếm, luyện đao, tất cả thực lực đều ở trên đao kiếm, ngươi để cho bọn hắn vứt bỏ không dùng, tương đương bỏ qua sở trường, rất nhiều người không có khả năng phát huy ra thực lực!

- Phải, tựa như ta, từ nhỏ liền tu luyện Lưu Tinh Chùy, một thân bản lĩnh đều ở phía trên, bảo ta không dùng cái này, chỉ có thể phát huy ra 30% thực lực!

- Đúng vậy, có ít người thích hợp cận chiến, như vậy không phải cho bọn hắn được lợi sao?

Một lát sau, rốt cục có người nhận thức không ra, cao giọng hô.

Không cho phép sử dụng binh khí, không cho phép sử dụng phù lục, thoạt nhìn công bình, trên thực tế không phải, rất nhiều người cả đời tu luyện binh khí, đối với công phu quyền cước biết có hạn,

thật giống như Nhiếp Đồng, tất cả thực lực đều ở trên thân kiếm, không cho hắn dùng kiếm, như chặt đứt cánh tay vậy.

Ngược lại Nhiếp Vân, có được thiên phú Võ Đạo sư, bất luận binh khí, chiêu số gì cũng có thể hạ bút thành văn, có binh khí hay không đều không sao cả.

- Rất tốt, ta liền giải thích thoáng một phát, vì sao không cho các ngươi sử dụng binh khí!

Cửu Tiên trưởng lão nhìn quanh một vòng, cũng không có bởi vì mọi người nghi vấn mà tức giận, nhàn nhạt gật đầu, thanh âm bình tĩnh.

- Ngươi am hiểu sử dụng kiếm, không dùng kiếm khẳng định có hại chịu thật, nhưng nếu như ngươi lĩnh ngộ 800 Đại Đạo sử dụng Hỗn Độn thần binh trung phẩm, đối thủ lĩnh ngộ 500 Đại Đạo dùng một kiện Hỗn Độn thần binh đỉnh phong, ngươi cảm giác được ai sẽ thắng?

Cửu Tiên trưởng lão hỏi.

- Cái này...

Tất cả mọi người sững sờ.

Không cần nghĩ, nếu quả thật có loại tình huống này, nhất định là người sau chiến thắng, tuy thực lực 500 Đại Đạo thấp hơn rất nhiều, nhưng một kiện Hỗn Độn thần binh đỉnh phong, đủ để đền bù chênh lệch rồi.

- Không dùng binh khí, ngươi dùng bàn tay, ngón tay, đồng dạng có thể thi triển khí thế, chiêu số như binh khí, nhưng sử dụng binh khí, chênh lệch sẽ càng lớn. Ngươi cảm giác cái trước công bình, hay cái sau công bình?

Cửu Tiên trưởng lão hừ lạnh.

Lúc này mọi người đều hiểu được.

Hoàn toàn chính xác, không cho phép dùng binh khí khẳng định không công bình. Nhưng cho phép sử dụng binh khí, hơn nữa không hạn chế, sẽ càng không công bình!

Không có binh khí, giống như Nhiếp Vân dùng ngón tay đồng dạng có thể thi triển ra kiếm ý, cho dù uy lực yếu cũng sẽ không yếu bao nhiêu, nhưng đối phương sử dụng Hỗn Độn thần binh đỉnh phong, thật sự sẽ quét ngang rồi.

Hỗn Độn thần binh đỉnh phong đều có khí linh, khí linh khống chế binh khí, có thể so với cường giả 2000 Đại Đạo, làm sao đánh nhau sống chết?

- Lần khảo hạch này, có thời gian hạn chế, là hai tháng. Trong hai tháng này, đạt được phù lục danh ngạch tối đa, mỗi khu vực năm người bài danh cao nhất, trực tiếp tham gia khảo hạch đệ tử hạch tâm, 6 đến 50, tham gia khảo hạch đệ tử nội môn, còn lại chỉ có thể tham gia khảo hạch đệ tử ngoại môn, nhưng chỉ cần biểu hiện tốt, đồng dạng có thể cạnh tranh nội môn, thậm chí hạch tâm!

Cửu Tiên trưởng lão nhìn quanh, cao giọng hỏi:

- Còn có gì nghi hoặc không?

- Không có!

Mọi người cùng kêu lên.

- Vậy tốt, cho các ngươi một phút đồng hồ chuẩn bị, một phút đồng hồ sau, Truyền Tống Trận khởi động, sẽ căn cứ danh ngạch trên Thông Thiên bia, mang bọn ngươi đến các khu vực!

Cửu Tiên trưởng lão cất cao giọng nói, nói xong thân hình cao lớn lóe lên, biến mất.

Hắn vừa đi, mọi người lập tức xì xầm, trước kia nhiều loại suy đoán đối với khảo hạch, lại không nghĩ rằng sẽ là như thế.

- Không thể dùng kiếm, ngươi phải cẩn thận!

Nhiếp Vân cũng không suy nghĩ công bình hay không công bình, mà có chút lo lắng nhìn đệ đệ.

- Yên tâm đi ca ca, tuy ta luyện kiếm, nhưng sớm đã đạt tới cảnh giới Mệnh Kiếm, người tức là kiếm, kiếm cũng là người, kiếm có ở trong tay hay không cũng không trọng yếu!

Nhiếp Đồng nói.

- Ân!

Nghe được hắn nói, Nhiếp Vân ngẫm lại cũng phải, lập tức bỏ đi lo lắng.

Cảnh giới Mệnh Kiếm, dùng mệnh làm kiếm, sớm đã đột phá cảnh giới Nhân Kiếm Hợp Nhất, mặc dù trong tay không có kiếm, nhất cử nhất động cũng không bàn mà hợp ý kiếm đạo, mang theo kiếm ý vô cùng mãnh liệt.

- Ca ca, ngươi không cần lo lắng cho ta, ngược lại ngươi phải cẩn thận nhiều một ít, ngươi xem...

Nhiếp Đồng cười chỉ về phía trước.

Ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy Nguyệt Trảm đang lôi kéo một cường giả khu Thiên phẩm nói chuyện với nhau.

Cường giả khu Thiên phẩm này trước kia đi theo sau lưng Nguyệt Trảm tất cung tất kính, hẳn là tiểu đệ của hắn, nương theo lời nhắn nhủ ngày càng nhiều, vị “tiểu đệ” này thỉnh thoảng lườm qua, nhìn về phía Nhiếp Vân mang theo một loại lãnh ý như nhìn người chết.

- Thằng này chắc có lẽ là Lang Tà!

Thấy bộ dạng của đối phương, thật giống như đoán chừng hắn, Nhiếp Vân lắc đầu.

- Hẳn là vậy, vừa rồi ta nghe người bên cạnh nói, là Lang Tà, gian phòng số tám khu Thiên phẩm!

Nhiếp Đồng nói:

- Giống như đã lĩnh ngộ 1540 Đại Đạo!

- Xem ra vận khí của ta hoàn toàn chính xác không tốt!

Nghe được còn không có tiến vào khu khảo hạch, đã bị một cường giả lĩnh ngộ 1540 Đại Đạo nhìn chằm chằm, Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ.

------oOo------

Chương 2007: Lang Tà (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cho nên, ngươi nhất định phải cẩn thận...

Nhiếp Đồng nói.

- Yên tâm đi, những người khác ngươi lo lắng, ca ca ngươi vẫn chưa yên tâm sao? Người muốn giết ta rất nhiều, nhưng đều đã chết hết!

Thanh âm của Nhiếp Vân không lớn, lại mang theo một loại tự tin làm cho không người nào có thể cự tuyệt.

Loại tự tin này là trải qua thiên chuy bách luyện mới có, không phải tự đại, cũng không phải liều lĩnh, mà là một loại tâm hồn cường đại.

Đúng như bọn họ đoán, “tiểu đệ” của Nguyệt Trảm đích thật là Lang Tà.

Nghe được Nguyệt Trảm phân phó, Lang Tà đi tới trước hai người Nhiếp Vân, ánh mắt lạnh như băng, không nói chuyện, nhưng mọi người chung quanh đã biết ý của hắn.

Ở chỗ này, có rất nhiều trưởng lão của Quy Khư Hải nhìn xem, bất tiện ra tay, một khi tiến vào khu khảo hạch, chỉ sợ tử kỳ của tiểu tử

này liền đến!

- Không cần nhìn, ta khuyên ngươi tốt nhất không nên cùng Nguyệt Trảm kia đi quá, thân cận người nọ sớm muộn gì cũng chết ở trên tay ca ca ta, đi gần với hắn, ta sợ ngươi cũng sống không lâu...

Thấy ánh mắt của hắn lạnh như băng, Nhiếp Đồng duỗi lưng một cái nói.

- Ngươi nói cái gì?

Con ngươi của Lang Tà Nhãn nheo lại.

- Lời hữu ích không nói hai lần, đừng đến lúc đó chết cũng không biết chết như thế nào...

Nhiếp Đồng chẳng muốn nói nhảm với hắn, thân thể xoay chuyển, đi đến Thông Thiên bia tương ứng của mình.

Mọi người chung quanh chứng kiến hai huynh đệ này, biết rõ bị cao thủ khu Thiên phẩm nhìn chằm chằm, còn có loại thái độ không sao cả này, tất cả đều run rẩy.

Hai người kia rốt cuộc là tâm lớn, hay có dựa vào gì?

Bất quá mặc kệ cái gì, đều không phải chuyện của bọn hắn, bọn hắn cần cân nhắc là làm sao không bị cường giả tìm được, đạt được càng nhiều phù lục.

Có thể đến nơi đây tham gia khảo hạch, đều là người thông minh, mặc dù Cửu Tiên trưởng lão nói hàm súc, nhưng kỳ thật mọi người đều biết, lần này khảo hạch, chính yếu nhất không phải đoạt, mà là trốn cùng nấp, đánh lén cùng ám sát!

Muốn đạt được càng nhiều phù lục danh ngạch nữa, đầu tiên phải ẩn tàng mình, không giấu được mình, ngươi làm sao chiến thắng?

Thật giống như thực lực của ngươi rất cường đại, thậm chí đạt tới Tạ Đào thứ nhất khu Địa phẩm, nhưng vạn nhất ngươi vừa ngoi đầu ra liền gặp Lang Tà thì sao?

Cho dù không gặp được Lang Tà, gặp được mấy người liên thủ, chỉ sợ cũng không phải đối thủ a!

Cho nên, thực lực có mạnh hơn nữa, cũng không dám nói có thể đi ngang, lão hổ cũng có lúc ngủ ngáy, hơi không cẩn thận sẽ bị những người khác cướp đoạt phù lục.

Nhất là thời gian kéo tới hai tháng, càng cực kỳ khảo nghiệm tinh thần, ý chí của con người.

Một khi không kiên trì nổi, tinh thần sụp đổ, không cần đối thủ ra chiêu, mình liền chết rồi.

- Rất tốt, vốn ta chỉ muốn phế bỏ ngươi, nhưng nhìn ngươi cùng tiểu tử kia kiêu ngạo như vậy, ta đột nhiên cải biến chủ ý, ngươi tốt nhất cầu nguyện không nên ở trong khu khảo hạch gặp được ta, nếu không, ta sẽ hành hạ chết ngươi, cho ngươi muốn sống không được muốn chết không xong, hối hận vì sinh ra trên thế giới này!

Vốn muốn tới đây uy hiếp Nhiếp Vân thoáng một phát, gia tăng áp lực trong lòng đối phương, ở trong khu khảo hạch biến thành chuột chạy qua đường, lại không nghĩ rằng uy hiếp còn chưa nói ra, trước liền bị đối phương uy hiếp, lửa giận trong lòng Lang Tà có thể nghĩ, không có trực tiếp bạo chết đã coi như không tệ.

- Được!

Nhiếp Vân khoát khoát tay, không thèm quan tâm, đi đến trước Thông Thiên bia thuộc về mình.

Chứng kiến bộ dáng của hắn, Lang Tà cảm giác giống như một quyền hội tụ lực lượng đánh lên bông, ngực nghẹn khó chịu.

- Rất tốt, đủ hung hăng càn quấy, ta hi vọng ngươi đến khu khảo hạch, cũng có thể hung hăng càn quấy như vậy!

Hừ lạnh một tiếng, Lang Tà đi tới trước Thông Thiên bia, sắc mặt trầm thấp, thanh âm vang vọng ở trong tai mọi người phụ cận:

- Bằng hữu tiến vào khu vực này nghe kỹ, sau khi đi vào, ai có thể giúp ta bắt tiểu tử này, hoặc nói cho ta biết vị trí cụ thể của hắn, ta sẽ trực tiếp cho hắn mười phù lục danh ngạch làm thù lao!

- Cái gì? Mười miếng phù lục danh ngạch?

Nghe nói như thế, tất cả mọi người đồng thời nổ tung, cả đám nhìn về phía Nhiếp Vân, ánh mắt lửa nóng, như kẻ lang thang vài ngày chưa ăn cơm, thấy được đồ ăn mỹ vị.

Nhóm đầu tiên khảo hạch tổng cộng 5000 người, phân thành 16 khu vực, mỗi khu vực không tới 300 người, mới mở miệng liền hứa hẹn mười miếng, tuyệt đối là đại thủ bút!

Rất nhiều người phấn đấu hai tháng, chỉ sợ cũng không chiếm được nhiều như vậy!

Cũng không phải bọn hắn không có thực lực, mà là chỗ thí luyện khẳng định không nhỏ, ở địa phương rộng lớn tìm kiếm người có chủ tâm muốn tránh tránh, cũng không phải chuyện dễ dàng!

Có thể tưởng tượng, nếu quả thật có thể được mười phù lục danh ngạch, cho dù về sau không tìm được thêm cái nào, ít nhất cũng có thể bảo chứng danh ngạch đệ tử nội môn rồi.

Loại hấp dẫn này thật sự quá lớn, lập tức ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người Nhiếp Vân, hiện tại bọn hắn còn không dám ra tay, nhưng một khi tiến vào khu vực, sẽ như sói đói xông lại.

- Nhớ kỹ hình thể dung mạo, linh hồn khí tức của tiểu tử này, đừng cho hắn chạy thoát...

- Yên tâm đi, ta đã lĩnh ngộ Truy Tung Đại Đạo, vừa rồi lặng yên không một tiếng động thả lạc ấn ở trên người hắn, muốn chạy trốn truy tung của ta, ít có khả năng!

- Tuy tiểu tử này là một thiên tài, nhưng đáng tiếc quá ngông cuồng, bằng không thì, nhất định sẽ có một tiền đồ không tệ, bị nhiều người nhớ thương như vậy, dữ nhiều lành ít!

- Súng bắn chim đầu đàn, muốn trách thì trách mình, Nguyệt Trảm là người nào? Nhân vật xếp hạng thứ hai khu Thiên phẩm, loại người này hắn cũng dám đắc tội, đây không phải muốn chết là cái gì?

Các loại thần niệm không ngừng va chạm, tất cả người khảo hạch đã coi thiếu niên này trở thành người chết.

- Hừ, hung hăng càn quấy với ta, tiểu tử, thời điểm lão tử hung hăng càn quấy, ngươi còn không biết ở đâu chơi bùn đây này!

Thấy mọi người nhiệt tình, Lang Tà cười lạnh, bàn tay trảo một cái. Lòng bàn tay xuất hiện trên trăm ngọc phù, lần lượt phân phát cho mọi người, chỉ cần có người phát hiện Nhiếp Vân, bóp nát ngọc phù, là hắn có thể biết rõ phương vị, rất nhanh tiến đến.

Nhìn xem động tác của hắn, Nhiếp Vân cũng không để ý, ngược lại thần sắc lạnh nhạt, suy nghĩ sự tình khảo hạch.

Thời gian khảo hạch là hai tháng, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, hiện tại việc cấp bách của hắn là dung hợp thiên phú Linh Hồn sư cùng thiên phú Võ Đạo sư, dựa theo suy tính, ít nhất cần nửa tháng, thời gian khảo hạch là hai tháng, quá đầy đủ.

------oOo------

Chương 2008: Thí luyện bắt đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất quá, nửa tháng trong suy tính là dưới tình huống bế quan tu luyện không có người quấy nhiễu. Nếu đối phương giống như châu chấu càn quét, không ngừng quấy rối, đừng nói hai tháng, bốn tháng cũng có chút quá sức.

Tu luyện không phải chơi đùa, nhất là loại dung hợp thiên phú này, cần tập trung tư tưởng suy nghĩ tĩnh tâm, hết sức chăm chú, tinh thần không tập trung, rất khó có hiệu quả, bị người đuổi giết khắp nơi, làm sao có thể có cơ hội an tâm tu luyện?

Nhưng không thể dung hợp thiên phú, bằng vào thực lực bây giờ, muốn hơn Lang Tà, là ít khả năng!

- Đến chỗ thí luyện, đầu tiên không cùng bọn hắn dây dưa, mà tìm địa phương dung hợp thiên phú, một khi linh hồn, võ đạo dung hợp, cả khu vực sẽ không sợ hãi, cái gì Lang Tà, Nguyệt Trảm, đều không đáng giá nhắc tới!

Nhiếp Vân trầm tư, đã làm xong kế hoạch.

Ngay thời điểm hắn trầm tư, mặt đất lắc lư.

- Khảo hạch bắt đầu, hiện tại các ngươi tiến vào chính là một không gian đặc thù, là trưởng lão của Quy Khư Hải chúng ta liên thủ bố trí, trong hai tháng, ngoại trừ quán thâu lực lượng vào trong phù lục danh ngạch, thì không có biện pháp nào khác đi ra! Tự giải quyết cho tốt, vào đi thôi!

Nương theo một thanh âm già nua vang lên, mọi người lập tức chứng kiến Thông Thiên bia trước mắt phảng phất như biến thành cửa vào cự đại, một thế giới rộng lớn xuất hiện ở trước mặt.

Giống như ngoại giới, sơn thủy giao hòa, cây cối bộc phát, liếc nhìn không tới cuối cùng, không biết rộng bao nhiêu dặm.

- Đi!

Biết rõ một khi lâm vào trong đám người, muốn chạy trốn liền khó khăn, thời điểm mọi người ở đây khiếp sợ thế giới trước mắt, Nhiếp Vân thả người nhảy lên bay vào trong đó.

Muốn thoát khỏi người khác đuổi theo, chỉ có thể dựa vào tốc độ, đây cũng là vì sao hắn chen đến trước Thông Thiên bia.

Dốc sức liều mạng đào tẩu, chẳng quan tâm giấu diếm, thiên phú Thiên Hành sư phối hợp Phượng Hoàng chi dực, giống như ảo ảnh, thời gian nháy con mắt tiến vào thế giới trước mắt.

Vừa mới tiến vào, thân thể không khỏi trầm xuống, từ không trung

rớt xuống.

- Cái không gian này pháp tắc lớn như vậy?

Nhiếp Vân vốn sững sờ, chuyển biến thành cũng không phải tức giận, mà là cuồng hỉ.

Không gian pháp tắc nơi khảo hạch này lớn hơn ngoại giới, mặc dù loại thực lực như hắn, cũng không thể phi hành, linh hồn lan tràn ra, bất quá mấy chục thước.

Theo người khác, không thể phi hành, linh hồn không cách nào lan tràn, ưu thế bản thân sẽ giảm xuống không ít, nhưng với hắn mà nói, lại là phương tiện có thể tránh né Lang Tà tìm tòi thăm dò!

Nơi này không gian trói buộc lớn như thế, mặc dù đối phương muốn dùng linh hồn điều tra cũng rất khó khăn, muốn tìm được mình, không biết cần tốn hao bao lâu thời gian.

Tốn hao thời gian càng dài, hắn lại càng được tiện nghi.

Người khác đạt tới loại cảnh giới này, muốn tăng lên, không có mấy trăm năm, ngàn năm là không có khả năng thực hiện, nhưng hắn bất đồng, nương theo lĩnh ngộ Linh Hồn sư, Võ Đạo sư càng sâu, mỗi một ngày thực lực đều biến hóa, tốc độ tiến bộ kinh người.

- Chạy đi đâu!

Không thể phi hành, tốc độ của Nhiếp Vân cũng rất nhanh, rơi xuống mặt đất, thẳng tắp chạy như điên, đang tiến lên, sau lưng hoạch xuất một đạo bụi mù, cấp tốc đuổi theo, không phải Lang Tà, mà là một tán tu không biết từ nơi nào xuất hiện, người khu Địa phẩm, ở trong ấn tượng của Nhiếp Vân, là người xếp vị trí còn trên hắn.

Sở dĩ thằng này có tốc độ nhanh như vậy, bởi vì hắn là một loại Hỗn Độn Thần Thú, am hiểu nhất đúng là chạy trốn, sau khi hoá hình, loại năng lực này như trước bảo trì, vừa rồi hắn một mực chú ý Nhiếp Vân, đối phương vừa tiến vào liền theo sát lấy vọt lên, thời điểm mọi người chưa phản ứng, hai người một trước một sau, đã

chạy như điên mấy chục dặm.

Ầm ầm!

Tiếng la chấm dứt, một đạo điện mang sét đánh mà đến.

Thằng này rõ ràng có thể phóng xuất ra Lôi Điện công kích.

Nhìn dáng vẻ của hắn cũng không lĩnh ngộ Lôi Điện Đại Đạo đến đại thành, nhưng tiện tay đánh ra công kích lợi hại như thế, đã rất cường đại rồi.

- Thực lực hơn 1400 Đại Đạo, một khi bị hắn quấn, muốn chạy trốn liền khó khăn!

Đối phương công kích, Nhiếp Vân liền đoán được thực lực cụ thể.

Loại nhân vật này, đổi lại ở khu Địa phẩm, hoàn toàn có thể nhẹ nhõm chiến thắng chém giết, nhưng hiện tại không cho phép sử dụng Tri Thu kiếm, thực lực giảm bớt đi nhiều, cùng đối phương chiến đấu, vô luận chiến thắng hay thất bại, đều rất dễ bị người phía sau đuổi theo!

Thiên Nhãn nhìn về sau, chỉ thấy bóng người rậm rạp chằng chịt, giống như châu chấu.

Từng cái đều là Tà Nguyệt tướng sĩ, có được 500 Đại Đạo trở lên, toàn lực chạy như điên, Tiên lực vận chuyển như xung thiên, mang theo lực lượng rung động tâm hồn.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người đuổi theo hắn, càng nhiều là bốn phía tản ra.

Bọn hắn cũng sợ còn không có đuổi theo Nhiếp Vân, đã bị người khác giết chết!

Tiến vào nơi đây, mỗi người đều có thể biến thành đối thủ, bất luận kẻ nào cũng không thể tin tưởng.

- Thiên phú Địa Hành sư!

Biết không thể tới dây dưa, thiên phú Địa Hành sư khẽ động, Nhiếp Vân chui xuống đất.

- Muốn đi? Hừ!

Vừa chui xuống dưới đất, liền phát hiện người sau lưng cũng chui vào, tốc độ giống như hắn, không có chút nào yếu bớt.

- Thằng này rõ ràng lĩnh ngộ Địa Hành Đại Đạo?

Không nghĩ tới tên này giống như mình, lĩnh ngộ Địa Hành Đại Đạo, Nhiếp Vân biết rõ muốn chạy trốn khẳng định không được, trở tay oanh ra một quyền.

Bất quá một quyền này của hắn cũng không phải chiêu số, mà là hỏa diễm cực nóng.

Thi triển thiên phú Diễm Hỏa sư.

Hừng hực hừng hực!

Diễm Hỏa sư đạt tới hình thái thứ năm, uy lực hỏa diễm đã đạt đến cảnh giới không có gì không dung, tuy không gian chỗ này có lực áp bách lớn, nhưng nham thạch ở trong mặt đất lại không khác địa phương khác của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, đụng đến hỏa diễm, không đến một cái hô hấp, liền biến thành Nham Tương, mặt đất sau lưng Nhiếp Vân cũng lập tức sụp đổ.

- Rõ ràng cũng lĩnh ngộ Diễm Hỏa Đại Đạo?

Gia hỏa đuổi theo bị nham thạch nóng chảy ngăn cản, sắc mặt rốt cục thay đổi.

Vô luận Địa Hành hay Diễm Hỏa, ở trong Tam Thiên Đại Đạo, đều được cho là gần phía trước, lĩnh ngộ hai Đại Đạo này, khó trách đối phương có thể oanh động toàn bộ khu Địa phẩm, quả nhiên không đơn giản như vậy.

- Không có ý tứ, đi trước!

Thấy đối phương dừng lại, đã cách xa vài trăm mét, Nhiếp Vân cười hắc hắc, thân thể đột nhiên chuyển hướng.

Mặc dù đối phương lĩnh ngộ Địa Hành Đại Đạo, nhưng không có thiên phú Thiên Nhãn, muốn truy tung mình, chỉ có thể dựa vào tinh thần lực tập trung, trước kia hắn đã biết, ở chỗ này tinh thần lực chỉ có thể lan tràn mấy chục thước, chỉ cần ly khai khoảng cách này, trời đất bao la, còn muốn tìm được liền khó khăn.

------oOo------

Chương 2009: Bọn người Tiểu Linh lo lắng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Giống như hắn suy tính, đối phương lạc hậu, rốt cuộc cảm ứng không đến, mạnh mẽ cải biến phương hướng, thoát ra mấy ngàn thước, tìm được địa phương vận chuyển thiên phú Ẩn Nặc sư, cả người phảng phất như hư không tiêu thất, tìm không được nữa rồi.

Cùng lúc đó, không chỉ người này cảm ứng biến mất, Truy Tung sư trước kia lời thề son sắt, lúc này cũng đồng thời cảm thấy không còn...

Nhiếp Vân triệt để biến mất

- Cũng không biết đám người thiếu gia thế nào rồi!

Ngoài Khánh Nguyên Các, Tiểu Linh, Thi Hào, Húc Diêu đứng ở trên quảng trường, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng tiến vào Khánh Nguyên Các, ba người bọn họ tùy tiện tìm địa phương ở lại, mỗi ngày đều đúng hạn tới nơi này, hy vọng có thể thăm dò được tin tức của bọn người Nhiếp Vân, bất quá, Quy Khư Hải làm biện pháp giữ bí mật cực kỳ tốt, căn bản dò xét không được.

Không chỉ bọn hắn, còn có vô số người chờ ở bên ngoài Khánh

Nguyên Các, hiển nhiên bọn hắn cũng có thân hữu ở bên trong.

- A... Trần Quang...

Đột nhiên, phía trước có một tiếng kêu thảm, một thanh niên vọt tới, ôm một thi thể mới từ Khánh Nguyên Các đẩy ra, lên tiếng khóc lớn.

Trong quá trình tranh đoạt gian phòng ở Thiên Địa Nhân Long Thú, số lượng tử vong cũng không ít, mỗi ngày đều có, ba người đứng ở chỗ này, mỗi ngày có thể chứng kiến người chết đẩy ra, người thân khóc rống.

Chính bởi vì như thế, bọn hắn mới cảm giác cực kỳ khẩn trương.

- Yên tâm đi, chủ nhân thiên phú tuyệt hảo, thực lực mạnh mẽ, chắc có lẽ không có vấn đề!

Thi Hào thấy hào khí ngưng trọng, cười nói.

- Đúng vậy, chúng ta phát qua Hỗn Độn thệ ngôn, chủ nhân có việc mà nói, có thể liền cảm ứng được, chắc chắn sẽ không có việc...

Húc Diêu cũng nói.

- Ta cũng không lo lắng chủ nhân, mà là lo lắng tiểu chủ nhân Nhiếp Đồng, thực lực của hắn có chút thấp...

Tiểu Linh biết rõ hai người nói như vậy là vì an ủi hắn, lắc đầu.

Trải qua sự tình trước kia, đối với Nhiếp Vân hắn cũng không quá lo lắng, hiện tại lo lắng nhất ngược lại là Nhiếp Đồng.

Nhiếp Đồng mới vừa gia nhập Tru Thiên cảnh không lâu, cùng một đám Tru Thiên cảnh đỉnh phong tranh đấu, để cho người không yên lòng a.

- Đúng rồi, Quy Khư Hải không phải yêu cầu phải có được huy chương Tà Nguyệt tướng sĩ mới có thể tham gia khảo hạch sao? Tiểu chủ nhân hắn tựa hồ không có huy chương a, làm sao có thể

vào!

Đột nhiên Thi Hào nhớ tới chuyện gì, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Kỳ thật chuyện này không chỉ hắn kỳ quái, ngay cả Húc Diêu cũng có chút kỳ quái.

Nếu như không phải Quy Khư Hải khảo hạch có loại yêu cầu này, bọn hắn sao sẽ tham gia Bách Nhân đảo khảo hạch thiếu chút nữa tử vong?

- Ta cũng không biết, kỳ thật có đôi khi ta cảm thấy tiểu chủ nhân so với chủ nhân còn muốn thần bí, chủ nhân khẳng định cũng biết điểm ấy, mới cho hắn phù lục danh ngạch!

Tiểu Linh lắc đầu.

Vô luận Nhiếp Vân hay Nhiếp Đồng, ở chung thời gian càng lâu, càng sẽ phát hiện bọn hắn kỳ lạ, hoàn toàn không thể dùng lẽ thường phỏng đoán.

Không có huy chương Tà Nguyệt tướng sĩ, không cách nào tham gia khảo hạch, đây chẳng qua là đối với người khác. Nhưng đối với hai huynh đệ này, có thể áp dụng hay không liền khó mà nói rồi.

- Có thể nhận phù lục danh ngạch, nói rõ tiểu chủ nhân khẳng định có thủ đoạn, chắc có lẽ không có việc...

Nặng nề chỉ chốc lát, ba người đồng thời nghĩ tới hai huynh đệ kia thần kỳ, lo lắng hơi giảm bớt một ít.

Ầm ầm!

Nhưng vào lúc này, đột nhiên ngoài sân rộng, một hồi đất rung núi chuyển, toát ra mười sáu tấm bia đá cao lớn.

- Đây là Thông Thiên bia, người tiến vào Khánh Nguyên Các đã bắt đầu khảo hạch, tên của bọn hắn đều ở trên tấm bia đá, khảo hạch thành tích càng cao, danh tự cũng càng cao. Một khi vẫn lạc hoặc khảo hạch thất bại, danh tự sẽ biến mất!

Tấm bia đá hiện lên, một lão giả đột ngột xuất hiện ở trên đỉnh đầu của mọi người, cao giọng nói, chính là Cửu Tiên trưởng lão.

- Có thể chứng kiến danh tự? Mau tìm!

- Như vậy liền không cần lo lắng rồi...

- Thật tốt quá, mau nhìn xem chủ nhân nhà ta ở địa phương nào...

Trên quảng trường mọi người nghe nói như thế, tất cả đều lộ ra nét mặt hưng phấn.

Tiến vào khảo hạch, nguy cơ trùng trùng, ở bên ngoài chờ đợi là cực kỳ dày vò, có thể tận mắt thấy thân bằng sống hay chết, thành tích như thế nào, tự nhiên tốt hơn nhiều so với cái gì cũng không biết.

- Mau nhìn, chủ nhân ở trên tấm bia đá kia, danh tự ở vị trí thứ tám!

Nghe được Cửu Tiên trưởng lão nói, bọn người Tiểu Linh cũng vội tìm tới, rất nhanh ở trên một tấm bia đá tìm được tên Nhiếp Vân.

- Mau nhìn tiểu chủ nhân, ở trên tấm bia đá kia, vị trí thứ mười!

Thi Hào cũng tìm được danh tự Nhiếp Đồng.

- Thành tích của bọn hắn không tệ, nói rõ thực lực cũng không tệ, chắc có lẽ không có vấn đề rồi...

Tìm được danh tự của hai người, đám người Tiểu Linh trầm tĩnh lại, không khẩn trương như trước kia, cả đám vui vẻ ra mặt.

Ầm ầm!

Nhưng vào lúc này, 16 Thông Thiên bia lần nữa khẽ động, thứ tự phía trên bắt đầu phát sinh biến hóa.

- Thứ tự trước kia, là bài vị chỗ ở, hiện tại mới là bài vị thí luyện, bài vị càng cao, khả năng trở thành đệ tử của Quy Khư Hải càng lớn!

Thấy Thông Thiên bia lắc lư, Cửu Tiên trưởng lão giải thích một câu, quay người ly khai.

- Mau nhìn thứ tự...

Bọn người Tiểu Linh vội vàng nhìn lại tấm bia đá, quả nhiên thấy thứ tự phát sinh biến hóa, thứ tự của Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng trong nháy mắt rớt xuống vị trí trung tâm.

Vù vù vù!

Vừa mới rớt xuống không lâu, thứ tự của Nhiếp Đồng bắt đầu chậm rãi nhảy lên, thời gian nháy con mắt, liền đi tới thứ mười, mà tên Nhiếp Vân, một mực không nhúc nhích.

- Yên tâm đi, chủ nhân còn không có phát uy, một khi phát uy, thứ tự tuyệt đối sẽ không thấp hơn tiểu chủ nhân...

Chứng kiến thứ tự của Nhiếp Đồng rõ ràng cao như vậy, Tiểu Linh cười ha ha.

Đối với Nhiếp Đồng hắn vốn không có hy vọng quá lớn, không nghĩ tới sẽ có thành tích như thế, hắn cũng lợi hại như vậy, chủ nhân chẳng phải càng lợi hại hơn?

Bất quá, loại ý nghĩ này rất nhanh biến thành lo lắng.

Ngày đầu tiên, tên Nhiếp Vân không có chấn động quá lớn.

Ngày hôm sau, thời điểm ba người cảm thấy nhất định sẽ bay lên, lại phát hiện càng đi xuống dưới!

- Chỉ là hiện tượng tạm thời, nhất định sẽ đi lên...

An ủi bản thân một câu, ngày thứ năm ra nhìn, phát hiện lại giảm xuống hơn mười vị trí.

Nửa tháng sau, rõ ràng đã rớt xuống mười vị trí cuối cùng rồi.

- Cái này... Đến cùng chuyện gì xảy ra?

Bọn người Tiểu Linh sửng sốt, cả đám hai mặt nhìn nhau.

------oOo------

Chương 2010: Hàn Lăng trưởng lão đề cử (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này Nhiếp Đồng đã vọt tới Top 5, mà Nhiếp Vân thực lực càng mạnh hơn nữa lại rớt xuống sau mười tên, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Nhất định là có gì ngoài ý muốn, thực lực của chủ nhân, khẳng định còn có thể đi lên...

Nói đến đây, Thi Hào cũng có chút lực lượng chưa đủ.

Trong nháy mắt, đã qua một tháng.

Danh tự trên từng Thông Thiên bia đều thiếu đi hơn phân nửa, ba người lần nữa nhìn lại, Nhiếp Đồng đã sắp xếp đến vị trí thứ hai của khu vực kia, mà Nhiếp Vân dĩ nhiên rớt xuống cuối cùng, đến cùng là chuyện gì xảy ra?

- Khu vực của chủ nhân có người đào thải, nhưng không tử vong, vừa rồi ta đi qua hỏi thoáng một phát, thăm dò được tin tức của chủ nhân!

50 ngày sau, thứ tự của Nhiếp Vân một mực kế cuối, mắt thấy thí luyện sắp chấm dứt, ba người rốt cục kìm nén không được, đi lòng vòng tìm người nghe ngóng.

Rất nhanh Thi Hào thăm dò được tin tức, vẻ mặt uể oải.

Mỗi khu vực thí luyện, có tử vong, cũng có người có thể còn sống đi ra, những người này đối với tình huống bên trong biết rất rõ ràng.

- Như thế nào? Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Vốn mọi người cho rằng, bằng vào thực lực của Nhiếp Vân, tối đa trầm mặc 3-5 ngày, có thể nhất phi trùng thiên, đạt tới đỉnh phong nhất.

Nhưng đến bây giờ còn không động tĩnh, cũng có chút luống cuống rồi.

Chẳng lẽ bị thương?

Bằng không thì làm sao đến bây giờ vẫn ở cuối cùng?

Nếu như dựa theo cái này chấm dứt mà nói, là không thể nào tiến vào tông môn a.

- Ta nghe nói...

Sắc mặt Thi Hào khó coi, một lát sau mới cắn răng nói:

- Ta nghe nói, chủ nhân ở Khánh Nguyên Các đắc tội một vị siêu cấp cường giả, vị cường giả kia còn không có tiến vào thí luyện đã hô muốn giết hắn, công bố ai có thể nói ra hành tung của chủ nhân, có thể đạt được ban thưởng cực lớn... Cho nên... chủ nhân vừa tiến vào thí luyện, liền ẩn nấp, không có hiện thân...

- Đắc tội cường giả? Ẩn núp?

Sắc mặt của Tiểu Linh cùng Húc Diêu đồng thời biến đổi.

Tuy không biết nội dung thí luyện là gì, nhưng một mực ẩn núp, chắc chắn sẽ không có thứ tự tốt.

- Đến cùng là thực lực gì?

Một lát sau, Tiểu Linh nhịn không được hỏi.

- Nghe nói là một vị Đồng Giáp Tướng...

- Đồng Giáp Tướng?

Hai người đồng thời kinh hô.

Có thể trở thành Đồng Giáp Tướng, ít nhất cũng lĩnh ngộ 1500 Đại Đạo, đắc tội loại cường giả thực lực này, một khi bị bắt, còn không dữ nhiều lành ít?

- Tuy thực lực của chủ nhân mạnh, nhưng loại thực lực này khẳng định không phải đối thủ, hiện tại ta lo lắng nhất không phải chủ nhân có thể đạt tới thứ tự gì, mà là có thể không bị đối phương phát hiện, kiên trì sống sót hay không...

Thi Hào lắc đầu.

- Đúng vậy a... Chỉ mong có thể sống sót...

Tiểu Linh, Húc Diêu cũng gật đầu.

Chỉ có thể nghĩ như vậy rồi, Nhiếp Vân có thể đạt tới thứ tự cao, bọn hắn đã không dám hy vọng xa vời.

Vù vù!

Ngay thời điểm thần sắc ba người uể oải, thứ tự trên Thông Thiên bia lần nữa đã có biến hóa.

- Mau nhìn, mau nhìn...

Đột nhiên, Húc Diêu như phát hiện cái gì, biến sắc, Tiểu Linh, Thi Hào đồng thời ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Nhiếp Vân xếp hạng cuối cùng lắc lư một cái, bắt đầu động.

Trong một gian phòng tới gần trung tâm Khánh Nguyên Các, mấy lão giả ngồi ở trong đó, đồng thời nhìn Thông Thiên bia ở ngoài cửa sổ.

- Còn thừa mười ngày nữa thí luyện sẽ chấm dứt, thành tích cũng không sai biệt lắm sắp kết thúc rồi, chư vị có đệ tử coi trọng, hiện tại liền định ra, mọi người thương thảo thoáng một phát, xác định danh ngạch sơ bộ!

Ngón tay của Cửu Tiên trưởng lão nhẹ nhàng gõ mặt bàn, ngữ khí lạnh nhạt.

Mặc dù chỉ là trận đầu khảo hạch, nhưng phía trước trải qua phù lục danh ngạch tuyển bạt, tương đương đã đào thải một nhóm lớn, trong hai tháng thí luyện, đúng là để cho Quy Khư Hải nhìn rõ ràng tiềm lực cùng tâm tính của một đệ tử.

- Hơn năm mươi ngày đào thải, như trước có thể xếp ở phía trước, còn sống, không phải thực lực siêu nhiên, là ẩn tàng cường đại, Quy Khư Hải chúng ta lựa chọn đệ tử, cũng không phải nhất định là thực lực mạnh mẽ, nhưng nhất định phải thông minh, thành tích bây giờ đã có thể thấy được, ta lựa chọn Nguyệt Trảm khu vực thứ nhất làm đệ tử hạch tâm hậu tuyển, tổng hợp bài danh của Thông Thiên bia, hắn cao nhất, đã được 33 phù lục danh ngạch rồi!

Một lão giả vuốt vuốt chòm râu cười nói.

Có thể ngồi ở chỗ này, cơ hồ đều là trưởng lão của Quy Khư Hải, trận đầu khảo hạch liền phái ra nhiều trưởng lão như vậy tuyển bạt, đủ thấy coi trọng đối với khảo hạch.

- Ta lựa chọn Lang Tà, hắn từ vừa mới bắt đầu thì được thứ nhất, tiềm lực rất lớn, ta xem không bằng làm người chọn lựa đệ tử hạch tâm tiềm lực, đến lúc đó để cho chính bọn hắn cạnh tranh!

Lại một trưởng lão nói.

Rất nhanh, rất nhiều trưởng lão đều nói ra danh ngạch mình chọn, Nhiếp Đồng thình lình cũng có mặt.

Những trưởng lão bọn hắn chỉ lựa chọn đệ tử hạch tâm, về phần cái gọi là nội môn, ngoại môn… căn bản không đa tưởng, chỉ cần bọn họ tuyển ra, còn lại tông môn sẽ có khảo hạch khác, phân loại ra.

- Rất tốt, các ngươi tuyển ra những người này ta cũng thấy rõ, hoàn toàn chính xác có thiên phú cao, là hạt giống không tệ!

Nói xong tất cả danh ngạch, Cửu Tiên trưởng lão gật gật đầu, có chút thoả mãn, lần nữa nhìn quanh một vòng:

- Còn có ai chưa chọn hay không, chỉ cần có tiềm lực, dù lần này thành tích không tốt, nhưng chúng ta có thể thương nghị thoáng một phát. Nhiều năm như vậy mới tuyển bạt một lần, ngàn vạn lần không thể để lọt nhân tài!

Đã tuyển bạt, đương nhiên phải dùng nhân tài làm chủ, tốn hao nhiều tâm huyết như vậy, nếu sẽ bỏ sót nhân tài, là bọn hắn thất trách, cho nên, tận khả năng đào móc hết hạt giống tốt ra.

- Ta nghĩ đến một cái, nhưng không biết nói như thế nào!

Đột nhiên, một lão giả nói.

Đúng là một trong hai lão giả lúc trước phụ trách khu Địa phẩm.

- Hàn Lăng trưởng lão không cần kiêng kị, cứ nói đừng ngại!

Cửu Tiên trưởng lão nói.

Trưởng lão này tên là Hàn Lăng.

Nghe được Cửu Tiên trưởng lão nói, Hàn Lăng trưởng lão nhìn thoáng qua một lão giả khác lúc trước cùng hắn quản lý khu Địa phẩm, đứng dậy:

- Ta nghĩ đến một người. Hắn vừa mới tiến vào khu Địa phẩm, ngày đầu tiên liên tục khiêu chiến vài người, thành tích trực tiếp đạt tới 51. Vô luận thực lực hay phong quang đều nhất thời không hai, nhưng về sau hắn liền hành quân lặng lẽ, không có động tĩnh!

------oOo------

Chương 2011: Hàn Lăng trưởng lão đề cử (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Theo lý thuyết, loại người này khả năng là dùng bí pháp nào đó, đột nhiên bộc phát, sau đó thì không được, không đáng hai người chúng ta chú ý, nhưng kiếm pháp của người này thật sự quá mạnh mẽ, ta cùng Chu trưởng lão nghiên cứu rất nhiều ngày, thậm chí đến bây giờ cũng nghiên cứu không ra kiếm thuật huyền bí của hắn! Ngẫm lại cũng cảm giác có chút hổ thẹn! Chính bởi vì như thế, ta mới cảm giác được người này nhất định là một thiên tài, muốn đề cử thoáng một phát!

- Kiếm thuật ngay cả các ngươi cũng nhìn không ra? Hàn Lăng, ngươi có chút nói quá sự thật đi à nha!

Một trưởng lão áo tím khẽ nói.

- Đúng vậy, ngươi là thực lực gì? Tuyệt thế cường giả siêu việt 2000 Đại Đạo, lại còn nói xem không hiểu kiếm pháp của một tiểu tử, làm sao có thể?

Có người phụ họa, cảm thấy không quá tin tưởng.

Trưởng lão có thể ngồi ở chỗ này, thực lực đều từ 2000 Đại Đạo trở lên, loại người này vô luận ở địa phương nào của Càn Huyết Vương triều, đều được cho là cường giả nhất lưu, hắn xem không hiểu... tuyệt không có khả năng!

- Thật sự! Ta có thể làm chứng!

Cừ Chu trưởng lão mở miệng nói.

- Ah? Còn có thiên tài như vậy, bây giờ hắn đang ở tấm bia đá nào, tên gọi là gì?

Thấy hai vị trưởng lão lời thề son sắt, nói cực kỳ chuẩn xác, trên mặt Cửu Tiên trưởng lão lộ ra biểu lộ cảm thấy hứng thú, nhịn không được hỏi.

- Hắn ở...

Hàn Lăng do dự lên.

- Như thế nào? Chẳng lẽ bị loại rồi hả? Nếu thật là thiên tài chắc có lẽ không bị loại bỏ a!

Trưởng lão áo tím khẽ nói.

Xem ra vị trưởng lão áo tím này cùng Hàn Lăng có chút không hợp, chuyên môn làm trái lại.

- Hắn không bị loại, chỉ là thứ tự không tốt lắm, hắn gọi Nhiếp Vân... Ở tấm bia đá kia!

Hàn Lăng tiện tay chỉ.

Theo ngón tay hắn chỉ nhìn lại, mọi người vốn sững sờ, bắt đầu từ phía trên tìm xuống.

- Nhiếp Vân? Không ở trên tấm bia đá này a, ta đã sắp tìm đến phía dưới cùng rồi... À? Ngươi nói là Nhiếp Vân xếp cuối cùng kia?

Đột nhiên một trưởng lão giật mình nói.

Lập tức tất cả mọi người sửng sốt, đồng loạt nhìn lại, quả nhiên thấy được danh tự mà Hàn Lăng trưởng lão mới vừa nói, cả đám dở khóc dở cười.

- Cái này là người ngươi nói kiếm pháp ngay cả các ngươi cũng xem không hiểu?

- Chuyện cười này không vui chút nào đâu, kiếm pháp các ngươi cũng xem không hiểu, khảo hạch kế cuối, không nên nói bậy như vậy a!

- Người này không phải là con riêng của ngươi chứ, bất quá, coi như phải, muốn giúp hắn, cũng không nên hiển nhiên như thế a!

Mọi người cười vang.

Tuy ở trong sân thí luyện không thể dùng binh khí, nhưng cường giả chân chính, có kiếm hay không đều như nhau, đều có thể phát huy ra thực lực mạnh nhất, tên thứ nhất đếm ngược, hơn nữa nhìn

thành tích, một phù lục danh ngạch cũng không tìm được, rất rõ ràng từ đầu liền dấu đi, không dám cùng người tranh đấu.

Loại người này sao có thể là cao thủ?

- Các ngươi không tin coi như xong, ban đầu ở khu Địa phẩm khiêu chiến, người càng lợi hại hơn hắn cũng một kiếm diệt sát, cực kỳ lợi hại, hiện tại vì sao sẽ biến thành đếm ngược thứ nhất... Ta cũng không biết!

Hàn Lăng có chút xấu hổ.

- Người khác bị hắn một kiếm diệt sát, mà hắn tiến vào khu vực năm mươi ngày, vẫn là đếm ngược thứ nhất... Ngươi bảo chúng ta làm sao tin tưởng?

- Tốt rồi, chuyện cười này không vui chút nào đâu, Hàn Lăng, ta nhìn ngươi là lớn tuổi, phải hảo hảo nghỉ ngơi...

Lại có hai người nở nụ cười, những lời này, mang theo thành phần vui đùa khá nhiều, cùng là trưởng lão Quy Khư Hải, sống vô số năm, bọn hắn tầm đó ngẫu nhiên cũng sẽ vui đùa một chút.

- Cái gì vui đùa, ta nói Nhiếp Vân này, là ca ca của Nhiếp Đồng mà vừa rồi các ngươi tán thành đấy!

Nghe được mọi người nói hắn đùa giỡn, Hàn Lăng có chút mất hứng.

Đưa ra Nhiếp Vân cũng là vì suy nghĩ cho Quy Khư Hải, không hy vọng để cho chạy một thiên tài, lại không nghĩ rằng biến thành chê cười.

- Ca ca của Nhiếp Đồng thì thế nào? Đệ đệ thiên tài, ca ca liền nhất định là thiên tài sao?

- Đúng vậy...

- Tốt rồi, đừng cãi nữa, mọi người đã chọn lựa xong, liền làm ra danh sách, ngày mai báo cáo trở lại tông môn, coi là người được

chọn lựa cạnh tranh đệ tử hạch tâm!

Nhìn ra Hàn Lăng xấu hổ, Cửu Tiên trưởng lão giảng hòa nói.

- Được rồi, đã biết rõ các ngươi không tin...

Thấy thái độ của Cửu Tiên trưởng lão, Hàn Lăng biết rõ đối phương cũng không tin, lắc đầu, vừa đứng dậy, liền chứng kiến danh ngạch thật nhiều ngày không nhúc nhích kia, đột nhiên bắt đầu chuyển động, mà dẫn động sự biến hóa này, đúng là Nhiếp Vân hắn vừa nói kia.

- Các ngươi xem... danh tự của Nhiếp Vân động...

Chứng kiến cái này, Hàn Lăng đột nhiên rống to.

- Động? Liền tăng trưởng hai thứ tự đạt được hai phù lục? Cho dù hiện tại động cũng xong rồi a, chỉ còn mười ngày, ta không tin hắn có thể vọt tới trước...

Trưởng lão áo tím nhìn thoáng qua, cười ha ha.

Nghe nói như thế, mọi người cũng chú ý tới, đồng thời nở nụ cười.

Phạm vi khu vực thí luyện rất lớn, vài trăm người phóng ở trong đó như muối bỏ biển, muốn tìm được rất khó, không thừa dịp giai đoạn trước tất cả mọi người không tìm được địa điểm giấu kín an toàn, đoạt nhiều chút ít danh ngạch, một khi những người khác cảm thấy thành tích kém không nhiều lắm, ẩn nấp rồi, còn muốn tìm được quả thực không có khả năng!

Chính bởi vì như thế, 50 ngày qua đi, thứ tự cơ bản liền không động, hiện tại cho dù muốn tìm danh ngạch, cũng không có khả năng đạt được thứ tự cao.

- Nhưng...

Tuy không muốn phủ nhận, nhưng trưởng lão áo tím nói rất có lý, Hàn Lăng không thể không lắc đầu.

Nhiếp Vân này làm cái gì a, 50 ngày kia đi làm cái gì rồi, lúc này mới động thủ, trinh nữ đã thành đàn bà rồi.

Ông!

Ngay thời điểm hắn âm thầm cảm thán, Thông Thiên bia lắc lư, một đạo bạch quang lập loè, thứ tự của Nhiếp Vân đột ngột lẻn đến thứ nhất, mà Lang Tà trước kia ở vị trí thứ nhất lập tức ảm đạm, trực tiếp biến mất.

- Cái gì? Lang Tà bị giết?

Tất cả mọi người sững sờ, lập tức nổ tung.

Không biết bọn người Tiểu Linh lo lắng, Hàn Lăng trưởng lão đề cử, Nhiếp Vân từ trong tu luyện chậm rãi mở to mắt.

Những ngày này hắn vẫn dấu kín ở dưới mặt đất, không ăn không uống, toàn tâm tìm hiểu Linh Hồn sư cùng Võ Đạo sư.

Quả nhiên, công phu không phụ lòng người, rốt cục ở trước đó một khắc, dung hợp được hai loại thiên phú.

Hai thiên phú dung hợp, mượn nhờ thiên phú Võ Đạo sư, thuận lợi dung hợp luôn thiên phú Nguyên Khí sư vào chung một chỗ.

------oOo------

Chương 2012: Người quen biết cũ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm!

Ba loại thiên phú giao hòa, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy một cổ lực lượng đặc thù ấm áp bao phủ toàn thân, bình chướng tích súc tới cực điểm khó có đột phá trong cơ thể ầm ầm mở ra.

Hô!

Vô luận cơ bắp, Tiên lực, linh hồn, đều đã có bộ lớn cự tiến, tinh thần khẽ động, trong hai mắt kiếm khí quét ngang, khí thế như cầu vồng.

- Quả nhiên như ta phỏng đoán, dung hợp ba loại đan điền, thực lực có thể so với 1500 Đại Đạo, hơn nữa ta lý giải cùng lĩnh ngộ chiến đấu, cho dù gặp gỡ Nguyệt Trảm cũng có thể đơn giản chém giết!

Thân thể nhoáng một cái, đứng lên.

Ba loại thiên phú bài danh Top 10 dung hợp, để cho thực lực của hắn tăng nhiều, giống như trước kia phỏng đoán, thực lực đã có thể so với cường giả 1500 Đại Đạo, loại thực lực này, phối hợp kinh nghiệm chiến đấu của hắn, tuy Nguyệt Trảm cường hãn, nhưng hắn như trước có tự tin một kiếm chém giết!

- Đã qua năm mươi ngày? So với ta phỏng đoán chậm hơn gần một tháng...

Tính toán một chút, lúc này mới phát hiện tiến vào khu thí luyện đã qua 50 ngày, vốn dựa theo hắn suy tính, nửa tháng là có thể hoàn toàn lĩnh ngộ, trên thực tế lại chậm hơn rất nhiều.

Bất quá, thực lực bây giờ càng thêm củng cố, đã không cần sợ hãi gì nữa.

Trước kia còn lo lắng Lang Tà tìm được hắn, hiện tại ngược lại có loại cảm giác ước gì bị tìm được.

Thả người từ dưới đất chui ra.

Trước khi một mực ở dưới mặt đất, hiện tại vừa xuất hiện, lúc này mới phát hiện, nơi này là mô đất không lớn, phía trên mọc đầy các loại thực vật, cây cối rậm rạp, bóng người trốn ở trong đó, cái gì cũng nhìn không thấy.

- Có người xuất hiện?

Vừa mới ra, chợt nghe xa xa có một tiếng thấp giọng hô, hai bóng người nhảy lên chạy tới.

- Đến vừa vặn, vẫn là người quen biết cũ...

Vừa định nghĩ làm sao có thể tìm được người khác đạt được phù lục danh ngạch, chỉ thấy có người chạy tới, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười, quay đầu nhìn sang.

Người phía trước, đúng là người quen biết cũ, vừa tiến vào đây liền điên cuồng đuổi giết hắn, gia hỏa lĩnh ngộ thiên phú Địa Hành kia.

Vốn tưởng rằng ở đây phạm vi to lớn, muốn tìm được khó càng thêm khó, không nghĩ tới mới vừa ra liền chứng kiến, thật đúng là có duyên.

Kỳ thật hắn không biết, người này từ lúc truy tìm Nhiếp Vân, vẫn ở phụ cận dò xét. Bằng không thì làm sao có thể vừa xuất hiện liền đi tới trước mặt.

Người phía sau hắn, tựa hồ cũng có chút ấn tượng, lúc trước Lang Tà đáp ứng mười miếng phù lục, là kẻ kêu gào hung nhất, bề ngoài giống như cũng là người khu Địa phẩm. Bất quá bài danh ở phía sau hắn, cụ thể tên gì ngược lại có chút nhớ không rõ.

Nhìn bộ dạng hai người, hẳn là hợp tác a!

- Là Nhiếp Vân, ha ha, thật sự là đạp phá thiết hài vô mịch xử, được đến toàn bộ không uổng phí công phu!

Người quen biết cũ thấy rõ dung mạo của Nhiếp Vân, thét lên một tiếng, cất tiếng cười to.

- Nhiếp Vân, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ trốn đến thí luyện chấm dứt, rõ ràng dám ra đây, thực là muốn chết!

Một người khác cũng hừ lạnh một tiếng, hai người một trước một sau, vây quanh hắn ở bên trong.

- Muốn chết? Các ngươi xác định là nói chuyện với ta?

Chứng kiến hai người tự tin, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Đương nhiên nói chuyện với ngươi, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, để cho chúng ta đưa cho Lang Tà đại nhân, có thể bớt chút khổ sở, bằng không thì một khi chúng ta động thủ, ngươi sẽ không thư thái như vậy rồi...

Người quen biết cũ mặt mũi tràn đầy âm hiểm cười nói.

Ở trong thí luyện, có một ít người vì an toàn, lẫn nhau kết minh, điểm ấy tương tự như ở Bách Nhân đảo, phải lẫn nhau tín nhiệm mới được.

Bọn hắn đều từ khu Địa phẩm đi ra, thực lực không kém nhiều, liên hợp chung một chỗ, sức chiến đấu không kém, tự tin cho dù Nhiếp Vân lại yêu nghiệt, cũng có thể chiến thắng!

Dù sao trước kia hắn đã giao thủ với đối phương, chỉ là lĩnh ngộ Đại Đạo kỳ lạ một chút, thực lực chân chính, ngay cả hắn cũng không bằng.

- Tốt, các ngươi động thủ đi!

Thấy bộ dáng của bọn hắn kiêu ngạo tự phụ, tựa hồ cho rằng đoán chừng mình, Nhiếp Vân lắc đầu.

- Đã muốn chết, chúng ta sẽ thành toàn ngươi...

Người quen biết cũ không nghĩ tới đối phương không bị uy hiếp, ngược lại nói ra lời này, hừ lạnh một tiếng, vừa muốn động thủ, đột nhiên cảm thấy cổ họng xiết chặt, bị người nhấc lên.

Chỉ thấy thiếu niên đứng ở trước mấy chục thước chẳng biết lúc nào đã nắm cổ mình.

- Lần trước bất quá là chơi đùa với ngươi, chẳng lẽ ngươi cho rằng loại thực lực này có thể giết ta?

Nhiếp Vân mang theo nụ cười thản nhiên, ngón tay đột nhiên dùng

sức.

Răng rắc!

Người này ngay cả một câu cũng không nói ra, đầu lâu liền rơi trên mặt đất.

Bàn tay duỗi ra, Nhiếp Vân bóp nát Không Gian Dung Khí trên người hắn, đồ vật bên trong rơi đầy đất.

- Không có vật gì tốt...

Thằng này thực lực không thấp, trong Không Gian Dung Khí lại không có vật gì tốt, bất quá Nhiếp Vân hiện tại là cái gì cũng lấy, bàn tay quét qua, liền thu vào Nạp Vật Đan Điền.

Lòng bàn tay lật lên, ba phù lục liền xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Thằng này cộng thêm chính hắn, tổng cộng mới có ba miếng.

Loại thực lực như hai người bọn họ, mới đạt được chút xíu như vậy, cũng không phải nói những người khác thực lực cường đại, mà là địa phương thí luyện thật sự quá lớn, muốn tìm được một người không rất dễ dàng.

Ngay cả người cũng tìm không thấy, thì làm sao đạt được danh ngạch phù lục?

- Ngươi... Ngươi giết Đông Tự? Cái này... Cái này...

Người thứ hai không nghĩ tới Nhiếp Vân lợi hại như vậy, vừa ra tay liền giết đồng bạn, dọa đến sắc mặt thay đổi.

Theo lý thuyết, từ tình huống hắn đào tẩu đến xem, thực lực nên không cao mới đúng, sao sẽ cường đại như vậy? Vừa ra tay liền giết người?

- Tới lượt ngươi rồi!

Đánh chết Đông Tự, Nhiếp Vân cảm thấy ác khí trước kia bị đối

phương truy kích ra hết, nhẹ nhàng cười cười, hai hàng lông mày nhíu lại, thân thể như ảo ảnh xẹt qua.

- Trốn...

Chứng kiến hắn động, người thứ hai ở đâu còn không biết, dọa đến sắc mặt thay đổi, quay người bỏ chạy, bất quá còn chưa đi mấy bước, đồng dạng cảm thấy cổ họng tê rần, giống như Đông Tự vừa rồi, bị người nhấc lên.

- Đừng giết ta, trước kia ta là bị Đông Tự đầu độc, ta thật sự không muốn giết ngươi...

Cảm nhận được tử vong xuất hiện ở trước mặt, người này rống to.

- Không muốn giết ta? Ta không có nhìn ra a... Hơn nữa, không có ý tứ, ta muốn giết ngươi...

Không cho đối phương cơ hội quán thâu Tiên lực vào phù lục danh ngạch, ngón tay khẽ động, niết đoạn cổ của hắn.

Đối với người muốn giết mình, hắn gần đây không lưu tình, không giết, sớm muộn gì cũng sẽ thành họa.

------oOo------

Chương 2013: Đánh giết Lang Tà (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bóp nát không gian dung khí của đối phương, bên trong quả nhiên cũng rơi ra ba phù lục danh ngạch, còn có một ngọc phù.

- Đây không phải Lang Tà phát ra sao? Vừa vặn!

Chứng kiến ngọc phù, Nhiếp Vân nhận ra được, đúng là Lang Tà chia cho mọi người, để cho người khác nhìn thấy mình, trực tiếp bóp nát, thông tri cho hắn.

Cầm lấy ngọc phù, nhẹ nhàng sờ.

Đang lo làm sao tìm được Lang Tà, đã có cái này, liền đơn giản hơn không ít, có thể ngồi ở chỗ này chờ đối phương chui đầu vô lưới.

Hô!

Một đạo gợn sóng kỳ quái lan tràn ra, truyền lại xa xa.

Bóp nát ngọc phù, Nhiếp Vân từ trong Nạp Vật Đan Điền lấy ra cái bàn, thả rượu và đồ ăn lên, tự rót tự uống.

Vèo!

Tiếng gió vang lên, một bóng người xuất hiện ở cách đó không xa.

- Tạ Đào?

Xuất hiện ở trước mặt không phải Lang Tà, mà là Tạ Đào lúc trước xếp vị trí thứ nhất ở khu Địa phẩm!

Lúc này hai mắt Tạ Đào tinh lực tràn đầy, khí tức như Giao như Long, xem ra ở chỗ này gần hai tháng, thực lực lại có tiến bộ nhảy vọt.

Hắn chênh lệch một tia thì đến được 1500 Đại Đạo, hiện tại chỉ sợ đã đột phá cửa khẩu này, tiến vào một lĩnh vực hoàn toàn mới.

- Lang Tà tìm ngươi khắp nơi, không nhanh ly khai, chờ hắn đến, còn muốn đi sẽ trễ...

Tạ Đào liếc nhìn Nhiếp Vân, cũng không tiến lên bắt giữ, mà nhíu mày nói.

- Đa tạ hảo ý, ta ở chỗ này, chính là vì chờ hắn!

Tạ Đào này chưa cùng hắn tiếp xúc, vốn cho là hắn sẽ như Đông Tự, không nghĩ tới nói ra lời này, cười nhạt một tiếng:

- Có hứng thú tới uống một chén hay không?

- Uống rượu?

Tạ Đào lắc đầu:

- Ta khuyên ngươi vẫn nhanh đi thôi, Lang Tà dẫn theo rất nhiều người, thực lực đều không kém, một khi bị vây, sẽ không dễ dàng chạy thoát...

- Ngươi nói không sai, hiện tại hắn đã đi không được nữa...

Tạ Đào còn chưa dứt lời, không khí bạo liệt, vài bóng người từ đằng xa lao đến, đi đầu đúng là Lang Tà, nhìn thấy Nhiếp Vân đang uống rượu, không để ý tới sự xuất hiện của hắn chút nào, sắc mặt lập tức âm trầm, tựa như Hàn Băng.

- Đến rồi?

Nhìn thấy chính chủ xuất hiện, Nhiếp Vân cười nhạt:

- Có muốn uống một chén hay không?

Thấy hắn bình tĩnh như thế, Lang Tà giận dữ mà cười:

- Thật không biết nên nói ngươi gan lớn, hay đầu óc có tật xấu! Nhìn thấy ta còn dám như thế, thực sự là tự mình muốn chết!

- Muốn chết? Nếu ngươi muốn chết, ta liền tiễn ngươi một đoạn đường!

Nhiếp Vân đang uống rượu đột nhiên chuyển động, như mũi tên bắn nhanh ra, hô… liền xuất hiện ở trước mặt Lang Tà, lấy chỉ làm kiếm, một đạo kiếm khí lăng không đâm tới.

Thiên phú Kiếm Đạo sư phối hợp thiên phú Ám Sát sư, lực lượng toàn thân ngưng tụ thành một cây châm sắc bén, đâm thẳng mi tâm của Lang Tà.

- Cái gì?

Lang Tà không nghĩ tới người trước mắt này tốc độ nhanh như vậy, con ngươi co rụt lại, song chưởng hợp lại, một quyền ngăn đón Nhiếp Vân.

Không hổ là cường giả 1500 Đại Đạo trở lên, tốc độ phản ứng cực nhanh, thực lực cũng đủ mạnh, vừa ra tay không khí liền phát sinh âm hưởng, nham thạch mặt đất bị lực lượng tán dật xung kích bay loạn.

Pháp tắc không gian chỗ này so với Tà Nguyệt Chí Tôn Vực mạnh hơn gấp mấy lần, cường giả Tru Thiên cảnh sơ kỳ bước đi ở đây cũng khó khăn, khí tức tán dật ra lại thổi bay tảng đá, đủ thấy mạnh mẽ.

Bất quá, mạnh mẽ cũng phải phân đối tượng, ở trong mắt những người khác, thuộc về hàng đầu, ở trước mặt Nhiếp Vân hiện tại lại có chút không đáng chú ý.

Quyền chỉ tương giao, Lang Tà chỉ cảm thấy quả đấm của mình như đụng tới Hỗn Độn thần binh, một trận đau đớn kịch liệt lan đến, máu tươi phun mạnh ra.

Nắm đấm kể cả cánh tay, bị chỉ tay của đối phương cắt ra!

- Ngươi...

Cánh tay bị đối phương cắt, Lang Tà thế mới biết thực lực của đối phương đáng sợ như thế, chẳng trách không trốn, có bản lĩnh như thế, nên trốn chính là mình a!

Trong nháy mắt, hắn có chút hối hận đáp ứng Nguyệt Trảm, thay hắn hiệu lực.

Trên thực tế hắn cùng Nhiếp Vân này không có chút mâu thuẫn nào, sở dĩ muốn giết hắn, là vì lấy lòng Nguyệt Trảm, ai biết lại phải trả giá sinh mệnh...

Xì!

Khí mang từ đầu ngón tay của Nhiếp Vân xuyên thấu mi tâm.

Phù phù!

Thi thể Lang Tà ngã trên mặt đất.

Hai mắt trừng trừng, nằm mộng cũng không nghĩ tới lấy thực lực của hắn, ngay cả sát hạch cũng không thông qua, chết ở chỗ này.

Hô!

Nạp vật trên người hắn bị Nhiếp Vân vồ tới, nhẹ nhàng vỗ một cái, hai mươi lăm phù lục danh ngạch rơi vào lòng bàn tay.

- Hai mươi lăm, thêm vào sáu cái lúc trước, là ba mươi mốt cái, xem như không tệ rồi. Mấy người các ngươi cũng cống hiến phù lục danh ngạch cho ta đi!

Thu phù lục vào đan điền, Nhiếp Vân nhìn nhìn, biết đã xếp tới thứ nhất, nhìn về phía mấy người cùng Lang Tà chạy tới, mang theo ý cười.

- Nhiếp Vân đại nhân, chúng ta không phải một nhóm với Lang Tà, chúng ta biết ngươi ở đây, chuyên môn lại đây thông báo ngươi...

Nhìn thấy ý cười của hắn, trên người mấy người đồng thời phát lạnh, thế mới biết muốn săn bắn lại là một nhân vật đáng sợ dường nào.

Lang Tà này muốn chết, cũng đừng kéo bọn họ a!

Chẳng trách vừa xuất hiện liền ẩn đi, thật muốn động thủ, có bao nhiêu cũng không đủ giết!

Rõ ràng điểm ấy, tất cả mọi người đều hối hận, đứng sai trận doanh, một trung niên phản ứng nhanh nhất, trực tiếp mở miệng phản chiến.

Nghe được người này vô liêm sỉ đến cực điểm, Nhiếp Vân lắc lắc đầu.

Thấy vô liêm sỉ, nhưng chưa thấy vô sỉ như vậy!

- Mấy người các ngươi thì sao? Sẽ không cũng là đến thông báo ta chứ!

Tựa như cười mà không phải cười nhìn về phía mấy người còn lại.

- Nhiếp Vân đại nhân ngươi nói đúng, chúng ta là đến thông báo ngươi!

- Ngươi đừng hiểu lầm, ta là vừa vặn đi ngang qua...

...

Mấy người biết Lang Tà cũng không phải là đối thủ, bọn họ lại càng không phải, vội vã tìm các loại lý do, nỗ lực rũ sạch quan hệ.

- Cút!

Thấy những người này hai mặt, giống như cỏ đầu tường, Nhiếp Vân cũng lười giết, rống to một tiếng.

Hô!

Miệng phun ra cơn lốc như lôi, mấy người bị cơn gió này thổi, liên tục lăn lộn, ngã sấp xuống một chỗ.

- Chuyện này...

Một câu nói hất ngã một mảnh, mọi người mới biết, rõ ràng đánh giá cao đối phương, trên thực tế vẫn là đánh giá thấp rồi!

Thực lực như vậy, coi như Nguyệt Trảm cũng không sợ!

Chẳng trách dám hò hét với đối phương, hai đại cường giả tranh tài, bọn họ biến thành vật hy sinh, phiền muộn không nói ra được a.

Vèo! Vèo! Vèo!

Trong lòng nghĩ như vậy, cũng không dám oán giận, từng cái từng cái mừng vì Nhiếp Vân không giết bọn họ, xoay người rời đi, hận không thể sinh nhiều mấy chân, có thể chạy càng mau càng tốt.

------oOo------

Chương 2014: Đánh giết Lang Tà (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy bọn họ đi xa, lúc này Nhiếp Vân mới quay đầu nhìn về phía Tạ Đào:

- Lần này có thể uống rượu chưa?

- Ngươi cũng thật là quái nhân... Rõ ràng có thực lực này nhưng không động thủ, lại đợi đến cuối cùng...

Không nghĩ tới hắn nói ra lời này, Tạ Đào cười khổ một tiếng.

Vốn tưởng rằng đối phương không phải đối thủ của Lang Tà, lại không nghĩ rằng thực lực chân chính mạnh như vậy, e là lúc trước ở khu Địa phẩm muốn động thủ, hắn đã sớm nhường ra gian phòng số một.

Tình nguyện bị người nói thành nhát như chuột, cũng không ra tay, thật là quái nhân!

- Nếu như ta nói mới vừa tiến vào thực lực của ta ngay cả ngươi cũng không bằng, ngươi tin không?

Rót đầy một chén rượu, Nhiếp Vân làm tư thế mời, cười nói.

- Sao có thể có chuyện đó! Tuy hiện tại ta có đột phá, cũng bất quá 1500 Đại Đạo, thực lực Lang Tà có tới 1637 Đại Đạo, ngươi nói mới vừa vào ngay cả ta cũng không bằng, lẽ nào ngươi ở trong năm mươi ngày lĩnh ngộ hơn 130 Đại Đạo? Lừa quỷ a!

Tạ Đào lắc đầu.

- Ha ha!

Nhiếp Vân cũng không giải thích.

Xác thực, Tạ Đào nói không sai, dựa theo tình huống bình thường, đừng nói người khác, coi như hắn cũng không thể ở trong vòng năm mươi ngày lĩnh ngộ nhiều Đại Đạo như vậy!

Thực lực của hắn tiến bộ bắt nguồn từ thiên phú xếp hạng thứ mười dung hợp!

Loại dung hợp này tuy không biết người Tà Nguyệt Chí Tôn Vực có hoàn thành qua hay không, nhưng xác thực có thể làm cho hắn ở trong thời gian ngắn thực lực tăng mạnh!

- Tại sao ngươi không giết ta?

Cho rằng đối phương là đang nói đùa, Tạ Đào đột nhiên hỏi.

- Vừa nãy ngươi đến, không nghĩ ý muốn giết ta, ngược lại khuyên ta rời đi, tại sao ta phải giết ngươi?

Nhiếp Vân nói.

- Vậy... Mấy người kia đều là đến giết ngươi, sao ngươi còn thả bọn họ đi?

Tạ Đào kỳ quái.

Mấy người kia đi theo Lang Tà, khí thế hùng hổ, nếu như thực lực của Nhiếp Vân không đủ, bọn họ nhất định sẽ động thủ.

- Bởi vì trung hoà!

Nhiếp Vân cười nói:

- Quy Khư Hải sát hạch, tuy người thực lực mạnh có thể giết toàn bộ người yếu, nhưng khó tránh không ít phiền phức, phù lục danh ngạch đủ là được, quá nhiều, trở thành chim đầu đàn, ngược lại có

hại cho mình!

Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ!

Loại sát hạch này, có thể nắm giữ tư cách thăng cấp là được, nếu như quá mức yêu nghiệt, khó bảo toàn sẽ bị người ghen tỵ, mặt khác, có thể đi vào nơi này sát hạch, có rất nhiều sau lưng đều có gia tộc, tông môn, đuổi tận giết tuyệt, làm quá mức, triệt để chọc giận bọn họ, hậu hoạn vô cùng.

Tuy không đến nỗi sợ những thế lực kia, nhưng nếu như phiền phức không đâu, cũng làm cho người chán ghét.

- Vẫn là Nhiếp huynh ánh mắt rộng lớn, ta không kịp vậy...

Tạ Đào cũng là người thông minh, điểm một cái tức thông, lập tức hiểu được, nhẹ nhàng nở nụ cười:

- Lang Tà vừa chết, hiện tại ta xếp thứ hai, muốn số một, chỉ có thể giết ngươi, ta đánh không lại ngươi, xem ra chỉ có thể ngoan ngoãn làm lão nhị, xem ra vẫn là đừng lãng phí thời gian, bồi ngươi uống rượu a!

- Được!

Nhiếp Vân gật đầu.

Đối với Tạ Đào, cảm giác đối phương không tệ, bằng không, không đến nỗi mời đối phương uống rượu, cũng không phải ai cũng có thể uống rượu với hắn.

Rượu này đến từ Linh giới, ở Linh giới 3 vạn năm, hắn lợi dụng đại pháp lực, để Tĩnh Hầu tộc lần nữa trở nên phồn vinh, làm ra không ít Hầu Tâm Tửu, coi như mỗi ngày uống, cũng uống mấy trăm ngàn năm, đối với hắn mà nói đã không tính đặc biệt quý giá, nhưng đối với người của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực mà nói, loại rượu này tuyệt đối không tìm được loại thứ hai.

Hai người uống rượu nói chuyện phiếm, cũng không ẩn giấu thân hình, e là ở trong khu vực này thí luyện, thoải mái nhất chính là bọn

họ.

Bất quá, những người khác đều không phải người ngu, từ trong phù lục danh ngạch nhìn thấy Lang Tà tử vong, mà hắn hoàn hảo không chút tổn hại, nên cái gì cũng hiểu, phàm là nhìn thấy, tất cả đều đi đường vòng, không ai dám đến gây chuyện.

Thời gian nháy mắt, mười ngày trôi qua.

Ầm ầm!

Không gian nổ vang.

- Xin mời các vị truyền Tiên lực vào phù lục danh ngạch, trận đầu sát hạch kết thúc!

Nghe được âm thanh này, tất cả mọi người không dám dừng lại, đều lấy ra phù lục, đưa vào Tiên lực.

Hô!

Nhiếp Vân cũng lấy phù lục ra, đưa vào Tiên lực, lập tức thấy thân thể loáng một cái, phảng phất như bị trận pháp truyền tống bao phủ, mở mắt lần nữa, dĩ nhiên xuất hiện ở quảng trường Khánh Nguyên Các.

- Các vị có thể lưu lại, nói rõ thông qua trận đầu sát hạch, hiện tại ta đọc một thoáng, danh sách có tư cách tham gia sát hạch đệ tử hạch tâm!

Vừa tới quảng trường, Cửu Tiên trưởng lão liền xuất hiện ở đỉnh đầu bọn họ, âm thanh uy nghiêm chầm chậm vang lên.

- Nguyệt Trảm... Hồ Linh... Tạ Đào... Nhiếp Vân... Nhiếp Đồng...

Cửu Tiên trưởng lão mở miệng hô, âm thanh vang vọng toàn bộ quảng trường, huynh đệ Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng đều có mặt.

- Hả?

Trong đám người, Nguyệt Trảm nghe được tên Nhiếp Vân, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

- Tên rác rưởi Lang Tà này, chút chuyện nhỏ như vậy cũng không làm được!

Hừ lạnh một tiếng, trong mắt Nguyệt Trảm có một đạo hàn ý lóe qua.

Dưới cái nhìn của hắn, Nhiếp Vân không chết, còn xuất hiện ở trong danh sách tham gia sát hạch đệ tử hạch tâm, cũng không phải thực lực mạnh, mà là Lang Tà không tận lực làm việc, bằng không, làm sao giết không được?

Mỗi khu vực Thông Thiên bi đều không giống nhau, hắn có thể nhìn thấy phạm vi bia đá của mình, nhưng không nhìn thấy được khu vực khác, vừa ra, Cửu Tiên trưởng lão liền xuất hiện, vì lẽ đó mặc dù thực lực hắn cường hãn, cũng không biết khu vực của Nhiếp Vân xảy ra chuyện gì, càng không biết tên rác rưởi trong miệng hắn nói, đã bị Nhiếp Vân chém giết.

- Được rồi, ba mươi hai người này, đến gian phòng bên tay phải chờ đợi, đến thời điểm các ngươi sẽ được thống nhất sắp xếp, những người còn lại, ở lại tại chỗ!

Cửu Tiên trưởng lão đọc xong danh sách, tổng cộng ba mươi hai người.

Ba mươi hai người này, nắm giữ tư cách sát hạch đệ tử hạch tâm, nghênh tiếp bọn họ, sẽ là sát hạch không giống những người khác.

Nghe như vậy, những người khác dồn dập lộ ra vẻ hâm mộ.

Có thể tới tham gia Quy Khư Hải sát hạch, đều hy vọng có thể trở thành đệ tử trọng yếu nhất, tuy những người này cách đệ tử hạch tâm chân chính còn có một khoảng cách rất lớn, nhưng so với bọn họ càng gần hơn rồi.

- Sao không có Lang Tà?

Nghe niệm xong danh sách, lại không có tên Lang Tà, Nguyệt Trảm sửng sốt.

Tuy thực lực của Lang Tà không bằng hắn, nhưng cạnh tranh tiêu chuẩn ba mươi hai người vô cùng đơn giản, làm sao có khả năng không có?

------oOo------

Chương 2015: Luận võ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi đi hỏi thăm một chút, khu vực Lang Tà xảy ra chuyện gì!

Hơi nhướng mày, Nguyệt Trảm xua tay dặn dò một tùy tùng.

Người này vội vã đi ra, chỉ chốc lát liền về, trên mặt khó có thể che giấu khiếp sợ.

- Làm sao?

Nhìn thấy vẻ mặt như vậy, Nguyệt Trảm hơi nhướng mày, vô cùng không thích.

- Ta nghe nói... Lang Tà thật giống bị Nhiếp Vân kia giết...

Người này vội nói.

- Bị giết? Làm sao có khả năng, tuy ta không giao thủ với Nhiếp Vân kia, nhưng thấy hắn ra tay, nhiều nhất 1400 Đại Đạo, làm sao có khả năng thắng được Lang Tà?

Nguyệt Trảm không thể tin được.

- Ta cũng không biết. Ta biết tin tức là như vậy, còn tỉ mỉ thì không biết!

Người này lắc đầu.

Nhiếp Vân cùng Lang Tà chiến đấu, chỉ có mấy người thấy, trong thời gian ngắn không thể tìm được mấy người kia, tự nhiên không hỏi được tỉ mỉ.

- Ta biết rồi, ngươi ở chỗ này chờ đi!

Nguyệt Trảm tựa hồ cũng biết, nhíu mày, khoát tay áo một cái, xoay người đi về phía gian phòng bên tay phải.

Đây là một đại điện rộng rãi, hắn vừa tiến vào, liền nhìn thấy ba mươi mốt người khác đã đến đông đủ, Nhiếp Vân cùng đệ đệ hắn Nhiếp Đồng cũng ở trong hàng ngũ đó.

Nhìn thấy hai người, con mắt Nguyệt Trảm híp lại, trong lòng khó chịu như ăn con ruồi, đi tới trước mặt hai người, hừ lạnh một tiếng.

- Tiểu tử, ta không biết ngươi dùng thủ đoạn gì giết Lang Tà, bất quá, ta hi vọng ngươi cầu khẩn sau đó ở trong sát hạch không nên gặp gỡ ta, bằng không, ta sẽ để ngươi chết cũng không biết chết như thế nào!

- Ca ca, cái ngu ngốc này là ai?

Hắn vừa mới dứt lời, Nhiếp Đồng chậm rãi xoay người hỏi.

- Ai biết được, phỏng chừng là cái não tàn nào đó!

Nhiếp Vân vung vung tay, hai huynh đệ đều không để ý.

- Các ngươi, rất tốt, các ngươi phải hy vọng không nên gặp lại ta...

Vốn định uy hiếp đối phương một thoáng, lại không nghĩ rằng bị người coi là ngu ngốc, não tàn, sắc mặt Nguyệt Trảm trong nháy mắt trở nên ngăm đen, nếu như nơi này không phải Khánh Nguyên Các, sợ là đã sớm động thủ.

- Có thể đi tới nơi này, nói rõ các vị đều là thiên tài, bất luận thực lực hay tâm lực, đều vượt xa những người khác!

Đúng lúc này, trong phòng có một giọng nói vang lên, Cửu Tiên trưởng lão xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Tuy trong lòng Nguyệt Trảm phẫn nộ, nhưng vẫn đi qua một bên.

- Bất quá, đệ tử hạch tâm của Quy Khư Hải tiêu chuẩn có hạn, trong chư vị chỉ có năm người có thể trở thành đệ tử hạch tâm, mà hai mươi bảy vị khác, chỉ có thể tiếc nuối đào thải!

- Đào thải hai mươi bảy người?

- Tỷ lệ này không khỏi quá lớn a...

- Chúng ta đều là chọn lựa tới, còn phải đào thải nhiều như vậy, cần sát hạch cái gì a?

Phía dưới nhất thời vỡ tổ.

Mọi người vốn tưởng rằng được chọn lựa, tỷ lệ thành đệ tử hạch tâm sẽ lớn hơn nhiều, lại không nghĩ rằng như trước cực kỳ tàn khốc.

- Yên tĩnh, ta biết các ngươi sẽ cảm thấy từ trong nhiều người như vậy lao ra đã rất không dễ dàng, lại bị loại hai mươi bảy người, có chút không cam lòng, nhưng đây chính là sự thực! Bất quá, yên tâm, mặc dù bị loại, cũng có thể trực tiếp trở thành đệ tử nội môn của Quy Khư Hải, chỉ cần biểu hiện tốt, sau đó đồng dạng có thể thăng thành đệ tử hạch tâm!

Cửu Tiên trưởng lão nói.

Vừa nói như vậy, mọi người yên tĩnh lại.

Nói cách khác, bất luận thành bại, bọn họ chí ít đã bảo vệ tiêu chuẩn đệ tử nội môn.

- Cửu Tiên trưởng lão, cửa ải tiếp theo chúng ta sát hạch cái gì? Nếu như trước kia, e là không quá công bằng!

Một người hỏi.

Trước cướp giật phù lục danh ngạch, bề ngoài thực lực mạnh chiếm ưu thế, trên thực tế có rất nhiều chỗ lực bất tòng tâm, thật giống như người xếp hàng thứ hai mới vừa xuất hiện liền gặp phải xếp hạng thứ nhất, kết quả bị chém giết, lẽ nào nói xếp hàng thứ hai thực lực không tốt?

Cũng có thể là xếp hàng thứ hai, thứ ba liên thủ, chém giết người thứ nhất.

Loại sát hạch này có quan hệ tới vận khí, vận khí quá kém, liền xui xẻo rồi.

- Chư vị yên tâm, đương nhiên sẽ không giống như trận đầu sát hạch, Quy Khư Hải chúng ta lấy vũ lực xưng danh, đương nhiên phải sát hạch sức chiến đấu!

Cửu Tiên trưởng lão nhìn quanh một vòng, cười nói:

- Một lúc nữa ba mươi hai người các ngươi đều sẽ rút thăm lựa chọn đối thủ, tiến hành luận võ! Tuyển ra bốn người thực lực mạnh nhất!

- Bốn người này, trực tiếp thành đệ tử hạch tâm của Quy Khư Hải chúng ta, hai mươi bảy người mà thất bại, cũng đồng dạng có cơ hội, trận pháp, đan đạo, luyện khí... rất nhiều lĩnh vực, có thể tùy ý lựa chọn sở trường nhất sát hạch, nếu có tài năng xuất chúng, được trưởng lão tán thành, như thế được có thể thành đệ tử hạch tâm! Đương nhiên, chỉ có một tiêu chuẩn, vì lẽ đó, người thất bại, nhất định phải lấy ra sở trường mạnh nhất, nếu như ngay cả sở trường cũng không có, vậy thật không tiện, chỉ có thể thành đệ tử nội môn!

Cửu Tiên trưởng lão nói.

- Như vậy cũng coi như công bằng!

Mọi người nghe được Cửu Tiên trưởng lão nói sát hạch, tất cả đều gật gù.

Không hổ là một trong bốn thế lực lớn của Càn Huyết Vương triều, loại phương pháp sát hạch này, xem như là công bằng.

Tuy thế giới này cường giả vi tôn, nhưng những thiên phú khác cũng không thể khinh thường, thật giống như trận pháp đại sư, đan dược đại sư, mỗi một vị đều nắm giữ địa vị cực cao, nếu như thực lực không đoạt tới bốn người đứng đầu, đúng là có thể từ phương diện này cân nhắc.

- Được rồi, bắt đầu rút thăm! Các vị đều đưa Nguyên Khí vào phù lục của mình, phù lục sẽ tùy cơ phân phối đối thủ cho ngươi, thi đấu có bốn luận võ đài giáp, ất, bính, đinh, nếu như ngươi bắt được giáp một, còn có một người khác cũng là giáp một, hai người các ngươi liền phải đối chiến!

Cửu Tiên trưởng lão cất cao giọng nói:

- Đã hiểu chưa?

- Rõ ràng!

Mọi người gật đầu, quy tắc rất đơn giản, không cần phí nhiều miệng lưỡi.

- Bốn luận võ đài này ở phía trước các ngươi, phía trên đều có trận pháp đối ứng, các ngươi có thể dùng hết toàn lực, phát huy sức chiến đấu mạnh nhất, không cần lo lắng ngoài tạo thành thương tổn cho người bên!

Cửu Tiên trưởng lão chỉ tay, mọi người nhất thời nhìn thấy phía trước chậm rãi xuất hiện bốn luận võ đài.

Những luận võ đài này cũng không lớn, đường kính chỉ có mấy chục mét, nhưng Thiên Nhãn của Nhiếp Vân chỉ liếc mắt nhìn, liền biết bên trong bố trí trận pháp không gian, mặc dù thực lực mạnh đến đâu, đánh long trời lở đất, cũng sẽ không tán dật lực lượng ra.

- Để cho công bằng, còn có một chút quy định!

------oOo------

Chương 2016: Tâm phục khẩu phục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cửu Tiên trưởng lão thấy mọi người đều nhìn luận võ đài, tiếp tục nói:

- Bên ngoài mỗi luận võ đài đều có một giá lính khí, phía trên có các loại binh khí, cấp bậc đều là Hỗn Độn thần binh trung phẩm, người tiến vào bên trong luận võ, không được dùng binh khí của mình, chỉ có thể sử dụng những cái này, bằng không, sẽ bị trực tiếp nhận định thua đối phương! Cái này cũng là vì phòng ngừa có người chiếm tiện nghi binh khí!

- Mặt khác, câu cuối cùng, luận võ khó tránh khỏi tử thương, nếu như biết rõ thực lực không đủ, tốt nhất bỏ quyền hoặc chịu thua, bằng không, một khi tử vong, Quy Khư Hải sẽ không phụ trách!

Cửu Tiên trưởng lão nói xong câu này, vung tay lên:

- Được rồi, hiện tại bắt đầu đưa Nguyên Khí vào phù lục danh ngạch, tìm kiếm đối thủ của mình!

Nghe được mệnh lệnh, tất cả mọi người đều đồng loạt đưa Tiên lực vào.

Vù!

Nhiếp Vân cúi đầu nhìn, mình ở Bính nhị, Nhiếp Đồng ở Giáp nhất.

- Hừ! Lần này ta xem ngươi còn có thể cười hay không, không ngốc, tốt nhất mau thua trận, nếu không để ta đụng tới, khà khà!

Mới vừa xem xong thứ tự trong tay, liền nghe cách đó không xa có một tiếng hừ lạnh nhàn nhạt, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong tay Nguyệt Trảm cầm phù lục danh ngạch, mặt đầyhàn ý.

Trên phù lục lập loè hai chữ, Bính tứ!

Bính tứ chính là ở khu vực chữ Bính, cuộc tỷ thí thứ tư, mà hắn là trận thứ hai, không có gì bất ngờ xảy ra, thời điểm tranh cướp bốn vị trí đầu, nhất định sẽ đụng phải, đương nhiên, tiền đề là không có ai thua.

Thua trận một liền không chạm mặt được.

Hơn nữa một khi thua trận, cơ bản chẳng khác nào vô duyên đệ tử hạch tâm.

Tuy hai mươi bảy người còn có một tiêu chuẩn thêm, nhưng hai mươi bảy tuyển một, độ khó thực quá lớn, hầu như không có quá nhiều hi vọng.

- Ngươi nói mình đi, tuyệt đối đừng thua!

Nhiếp Vân cười ha ha, không để ý tới khuôn mặt Nguyệt Trảm đã tức đến biến thành màu đen, quay đầu nhìn Nhiếp Đồng một chút:

- Cẩn thận!

Giáp nhất là trận đầu khu vực Giáp tự, lập tức liền phải so tài.

- Yên tâm đi!

Nhiếp Đồng nở nụ cười một tiếng, ở trên giá binh khí lấy ra một thanh trường kiếm, nhẹ nhàng nhảy lên đài tỷ thí.

Cùng hắn đối chiến là một cường giả trước đây ở khu Địa phẩm xếp hạng hai mươi, trong vòng hai tháng thí luyện, tựa hồ lại có tinh tiến, nhìn thấy Nhiếp Đồng đối chiến với hắn, trong mắt tràn ngập hàn ý.

- Đến đây đi...

Rống to một tiếng, vọt tới Nhiếp Đồng, bất quá còn chưa tới trước mặt, liền nhìn thấy một đạo hàn mang lấp loé.

Xì!

Một mũi kiếm xuyên qua yết hầu của hắn, một giọt máu chậm rãi rơi trên mặt đất.

- Thực lực của hắn lại tiến bộ...

Nhìn động tác của Nhiếp Đồng ở trong mắt, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Thực lực của đệ đệ tựa hồ lại tăng cường không ít, mặc dù so với mình bây giờ, cũng không kém mảy may.

- Không hổ là Tu La Vương... Thiên phú quả nhiên đáng sợ!

Thiên tài lợi hại đến đâu so sánh với thiên phú với đệ đệ, cũng sẽ cực kỳ buồn cười.

Tuy xoá bỏ ý thức chân chính của thượng cổ Tu La Vương, nhưng thân thể Nhiếp Đồng là Tu La Vương sống lại, cũng chẳng khác nào hắn chính là Tu La Vương, thân phận như vậy, tu luyện nhanh cũng là chuyện đương nhiên.

Nhiếp Đồng đi xuống, nhìn hắn nở nụ cười:

- Ca ca, tới lượt ngươi. Ta cũng muốn nhìn một chút, thực lực của ngươi trong khoảng thời gian này có tiến bộ hay không!

- Được!

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy khu vực Bính tự chiến đấu cũng đã kết thúc.

Trận chiến này thực lực chênh lệch hơi lớn, một cái trước đây là khu Thiên phẩm, một cái khác ở khu Địa phẩm chỉ có thể bài cuối cùng, người này biết chắc không phải đối thủ, vừa lên đài liền chịu thua. Vì lẽ đó giao đấu không có bất kỳ giao thủ liền kết thúc.

Đến phiên hắn, đi tới trước đài tỷ thí, nắm lấy một thanh trường kiếm nhảy lên.

- Ngươi chính là Nhiếp Vân ở khu Địa phẩm khuấy phong vân?

Mới vừa lên đài, liền nhìn thấy đối thủ cũng đứng ở đối diện, tựa hồ trước đây là người khu Thiên phẩm.

- Ngươi biết ta?

- Ngươi làm ra động tĩnh lớn như vậy, để Nguyệt Trảm mất mặt xấu hổ, ta muốn không biết cũng khó khăn!

Người này cười cợt, đột nhiên chắp tay:

- Ta biết không phải là đối thủ của ngươi, bất quá vẫn muốn thử một chút, xin chỉ giáo!

- Cũng xin ngươi chỉ giáo!

Thấy người này nói chuyện thú vị, Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng.

Nghe lời nói của hắn, quan hệ với Nguyệt Trảm tựa hồ cũng không tốt lắm.

Hô!

Người này nói xong liền động.

Binh khí của hắn là một đôi búa lớn, múa lên lực lượng cuồng mãnh, mang theo tiếng gió vun vút, khí thế bức người.

- 1540 Đại Đạo...

Không động thủ rất khó phán đoán ra thực lực cụ thể, lúc này hơi động, Nhiếp Vân nhất thời nhìn ra, người này cũng không kém, có sức chiến đấu tới 1540 Đại Đạo, lại phối hợp hai cây đại chùy này, thực lực chân chính có thể chiến một trận với cường giả 1600 Đại Đạo.

Thực lực như vậy, ở trong nhiều người như vậy, nhất định có thể bài danh trước năm, nếu như không gặp hắn, hẳn có thể tiến thêm một bước, chỉ tiếc...

Thiên Nhãn của Nhiếp Vân phối hợp thiên phú Võ Đạo sư, chỉ liếc mắt nhìn, liền nhìn ra bảy tám nơi kẽ hở của đối phương, trường kiếm xoay chuyển nửa vòng, điểm về phía trước.

- Ngăn trở!

Đối phương nhìn ra chiêu này lợi hại, song chùy đột nhiên giáp công, phong thanh phần phật.

Thời gian nháy mắt, hai người ở trên đài chiến đấu bảy tám chiêu, mỗi lần tráng hán mới vừa triển khai chiêu số ra, liền nhìn thấy kiếm khí của đối phương đâm tới kẽ hở, liên tục mấy chiêu, đều là như vậy, đánh hắn hoàn toàn không còn tự tin.

Hai người đối chiến nhiều chiêu như vậy, ngay cả binh khí cũng không đụng tới một thoáng, từ xa nhìn lại, hoàn toàn như đơn độc biểu diễn.

- Một chiêu cuối cùng, ngươi có thể tiếp được, ta coi như thua!

Đánh như vậy, tráng hán biết kiên trì khẳng định phải thua không thể nghi ngờ, một tiếng rống to, gân xanh lóe ra, song chùy đồng thời bổ xuống, đột nhiên tuột tay.

Thời điểm tỷ thí binh khí tuột tay là tối kỵ, ở tình huống bình thường, không có nắm chắc chém giết, là tuyệt sẽ không có người làm như vậy, dù sao có binh khí cũng chưa chắc có thể thắng được, rời tay, một khi không cách nào đánh giết đối thủ, bại cục đã định.

Ầm ầm!

Bất quá, Nhiếp Vân vừa nhìn thấy hắn ra chiêu, liền biết đối phương không phải ném ra lung tung, mà là một loại kỹ xảo đặc thù.

Chiêu ném ra song chùy này, so với trước tốc độ nhanh hơn, lực lượng cũng càng thêm hung mãnh, lực lượng cuồng bạo gộp lại, từng tầng từng tầng như sóng triều bao phủ bốn phương tám

hướng.

Xem ra chiêu này hắn không dùng thì thôi, một khi dùng tuyệt đối là phải giết!

Nói cách khác, đối mặt song chùy của hắn, không cách nào né tránh, chỉ có thể cứng đối cứng!

------oOo------

Chương 2017: Đối chiến Nguyệt Trảm (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thực lực của tráng hán có hơn 1500 Đại Đạo, búa lớn lại là binh khí hạng nặng, cầm trong tay vung vẩy uy lực liền không phải bình thường, tuột tay bổ trợ uy lực, đòn đánh này, coi như cường giả 1600 Đại Đạo đụng phải, không cẩn thận cũng sẽ bị đập thành bánh thịt, nuốt hận tại chỗ.

Không hổ là tuyệt chiêu, một khi sử dụng, kinh động thiên hạ.

Người xem cuộc chiến dưới đài, tất cả đều lộ ra vẻ kinh ngạc, ngay cả Nguyệt Trảm cũng không ngoại lệ.

Tráng hán này, lúc trước ở khu Thiên phẩm, xếp hạng đếm ngược thứ hai, không lộ ra trước mắt người đời, khiến người ta không biết thực lực xác thực, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới, chân chính bạo phát lên, uy lực mạnh, so với hắn cũng không kém bao nhiêu.

- Đây chính là ngươi nói, ta sẽ động thủ!

Chuỳ sắt gào thét mà đến, Nhiếp Vân không lùi, cũng không trốn tránh, trái lại hai chân mở ra, khẽ mỉm cười, đột nhiên hít một hơi.

Bộ ngực của hắn bắt đầu bành trướng, tay phải cầm kiếm nhẹ nhàng hơi động, trường kiếm cắm trên mặt đất, song quyền đồng thời oanh kích về phía trước.

Nắm đấm đối chuỳ sắt?

Tất cả mọi người thấy cảnh này, đều cảm thấy điên rồi.

Tuy đôi chuỳ sắt kia không phải binh khí cao minh gì, nhưng Hỗn Độn thần binh trung phẩm, phối hợp kỹ xảo của đối phương, binh khí cùng cấp đụng vào cũng sẽ lập tức vỡ vụn, hắn dùng nắm đấm liều... Chẳng lẽ không muốn sống?

Ngay cả tráng hán thấy cảnh này, cũng cảm thấy khó mà tin nổi.

Bất quá, tiếp theo cảnh tượng để mọi người càng khó tin xuất hiện, nắm đấm của Nhiếp Vân không hề che lấp va vào chuỳ sắt.

Keng! Keng!

Hai nắm đấm đối đầu hai cái chuỳ sắt bay tới, lẽ ra nên có âm thanh gãy xương vang lên, nhưng xuất hiện ở trước mặt mọi người là chuỳ sắt xẹp thành đại bính.

- Cái gì?

Cúi đầu nhìn, chỉ thấy hai Hỗn Độn thần binh trung phẩm đã biến thành sắt vụn, phía trên có hai rãnh sâu, dáng dấp rõ ràng là nắm đấm của đối phương.

- Chuyện này...

- Tay không đánh Hỗn Độn thần binh trung phẩm thành như vậy?

Hết thảy người nhìn thấy cuộc tranh tài này, đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Này là người sao?

Lẽ nào cơ thể hắn, so với Hỗn Độn thần binh trung phẩm càng thêm đáng sợ?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nhìn về phía Nhiếp Vân, ánh mắt đều thay đổi.

- Thế nào? Chịu thua chưa?

Không để ý tới vẻ mặt của mọi người, Nhiếp Vân nhàn nhạt nhìn về phía tráng hán.

- Ta chịu thua!

Tráng hán cũng là người sảng khoái, biết công kích mạnh nhất không có tác dụng, chơi xấu cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, trực tiếp đầu hàng.

- Ha ha, kỳ thực ngươi sớm nên đầu hàng!

Tráng hán chịu thua, thi đấu kết thúc, hắn vừa mới nhảy xuống đài tỷ thí, liền nghe tiếng cười của Nhiếp Đồng vang lên.

- Sớm nên đầu hàng, tại sao?

- Ngươi xem y phục của ngươi đi...

Nhiếp Đồng cười nhạt.

- Quần áo?

Tráng hán cúi đầu nhìn, sắc mặt nhất thời thay đổi.

Chỉ thấy quần áo trên người hắn nguyên bản hoàn hảo không chút tổn hại, nhưng gió vừa thổi tới, vải vụn tung bay, xuất hiện mấy chục lỗ thủng, mỗi một nơi đều là chỗ yếu hại hẳn phải chết, mới vừa rồi thời điểm chiến đấu với đối phương, chẳng biết lúc nào sử dụng kiếm đâm ra nhiều lỗ kiếm như vậy!

Mỗi một nơi, đều có thể đưa hắn vào chỗ chết!

- Nhiếp Vân đại nhân, ta thua…

Tráng hán thế mới biết đối phương hạ thủ lưu tình, thật muốn động sát tâm, e là chiêu thứ nhất cũng đã mất mạng, nghĩ tới đây đi tới trước mặt Nhiếp Vân, phù phù quỳ ở trên đất, âm thanh to rõ vang

vọng.

- Tâm phục khẩu phục!

Ở đây thi đấu, chiến thắng không ít, lại để cho đối thủ vui lòng thừa nhận thất bại, cơ hồ không có, thanh âm to rõ của tráng hán vờn quanh đại sảnh, tất cả mọi người đồng loạt nhìn qua, tràn đầy nghi hoặc.

Đây là có chuyện gì?

Cũng có không ít thấy được hai người chiến đấu, đều vì kiếm pháp của Nhiếp Vân mà cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Một kiếm giết đối thủ cũng không có gì, nhưng ở trên người đâm nhiều kiếm như vậy, đối thủ ngay cả phát hiện cũng không phát hiện, cái này lại để cho người kinh dị rồi.

Đến cùng là kiếm pháp gì, có thể làm được loại trình độ này?

Nguyệt Trảm cũng xem một màn này ở trong mắt, trong nội tâm sợ đến cơn sóng gió động trời, sắc mặt khó coi.

Coi như là hắn, muốn ở dưới tình huống tráng hán không biết chút nào đâm ra vô số lỗ thủng, là không thể nào làm được!

- Tiểu tử này nhất định là kiếm pháp cao minh, cùng hắn gặp gỡ, phải nghĩ biện pháp để cho hắn không dùng kiếm...

Nắm đấm xiết chặt, trong nội tâm âm thầm tính toán.

Kiếm thuật của đối phương thật sự quá mạnh mẽ, hắn cũng cảm thấy khó giải, nếu như có thể nghĩ đến biện pháp để cho hắn không dùng trường kiếm thì tốt rồi...

- Không đúng... Nhục thể của hắn cũng rất mạnh, bằng không thì không có khả năng một đấm đánh hỏng Hỗn Độn thần binh trung phẩm...

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, lập tức nhớ tới trước kia Nhiếp Vân tay

không tấc sắt một chiêu đánh tan Hỗn Độn thần binh trung phẩm.

Cái này không có quan hệ gì tới kiếm pháp, chỉ là thân thể công kích.

Cho dù đối phương không dùng kiếm, loại thân thể này hắn tự nhận cũng không phải đối thủ.

- Đều là tiểu tử thúi Mặc Trần kia, chọc cho ta địch nhân cường đại như vậy...

Nhíu mày, nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra biện pháp gì tốt, ngón tay Nguyệt Trảm vẫy vẫy, một tiểu đệ trước kia ở khu Thiên phẩm đi tới.

Nói với tiểu đệ này vài câu, tiểu đệ gật gật đầu, đi tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Nhiếp Vân, Nguyệt Trảm lão đại chứng kiến trận đấu vừa rồi của ngươi, trong nội tâm sinh ra tâm ái tài, qua một hồi lên đài tỷ thí, chỉ cần ngươi trực tiếp nhận thua, chuôi Hỗn Độn thần binh thượng phẩm này liền là của ngươi!

Tiểu đệ khẽ vươn tay truyền qua một không gian dung khí.

- Hỗn Độn thần binh thượng phẩm?

Nhiếp Vân cười ha ha:

- Muốn dùng cái này hối lộ ta, để ta thua hắn? Ngươi về khuyên hắn đừng nằm mơ nữa, chỉ cần ở trên đài tỷ thí có thể thắng được ta, giết ta cũng không sao cả. Thua, vậy thì khó mà nói rồi...

Nhiếp Vân nói đến đây, thanh âm không có chút nào áp chế. Cố ý truyền bá ra ngoài, vị tiểu đệ này trong tay đang cầm đồ vật, liền chứng kiến ánh mắt của mọi người đồng loạt xem qua, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

- Hối lộ? Chuyện gì xảy ra?

- Nguyệt Trảm có mâu thuẫn với Nhiếp Vân này, vẫn muốn giết hắn. Hiện tại bị phân đến một lôi đài, đoán chừng chứng kiến thực lực của Nhiếp Vân nên sợ hãi!

- Một kiện Hỗn Độn thần binh thượng phẩm liền muốn hối lộ người khác, Nguyệt Trảm này thật đúng là đủ keo kiệt!

...

Tất cả mọi người không phải người ngu, chứng kiến động tác của hai người, lại nghe Nhiếp Vân nói, sao đoán không ra, ai cũng cười lạnh, đồng loạt nhìn sang Nguyệt Trảm.

------oOo------

Chương 2018: Đối chiến Nguyệt Trảm (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thứ không tán thưởng!

Biết rõ cái này xem như mất mặt xấu hổ rồi, sắc mặt Nguyệt Trảm càng thêm âm trầm, hất tay, cũng không để ý tới biểu lộ của mọi người, vừa vặn đến phiên hắn tỷ thí, trực tiếp nhảy lên đài tỷ thí.

Trận đấu phía sau không cần tiếp tục rút thăm, người thắng cùng người thắng tỷ thí, thất bại tự động đào thải, tỷ như hai người rút thăm được Giáp nhất, người thắng sẽ cùng Giáp nhị chiến thắng giao đấu, người thắng Giáp tam sẽ cùng người thắng Giáp tứ đấu.

Đều là người thắng giao thủ, từng sân thi đấu, tổng cộng không có mấy cuộc tranh tài.

Người cùng Nguyệt Trảm tỷ thí, tuy thực lực rất lợi hại, nhưng so với hắn vẫn chênh lệch một tí, rất nhanh liền bại trận.

Về phần thi đấu với Nhiếp Vân, là người thắng Bính nhất, vị này trước kia chỉ là người khu Địa phẩm, vừa rồi tráng hán cùng Nhiếp Vân tỷ thí hắn cũng thấy, biết không phải đối thủ, lên đài liền trực

tiếp nhận thua.

Dù sao thua cường giả cũng không mất mặt.

Trận đấu thực lực cách xa tiến hành vô cùng nhanh, Nhiếp Đồng là cái thứ nhất tiến vào trận chung kết.

Đối chiến với hắn là một người đã từng ở khu Thiên phẩm, nghe nói người này xếp đến vị trí thứ tư khu Thiên phẩm, thực lực chừng 1600, tiếp cận 1700 Đại Đạo, Nhiếp Đồng chiến đấu hắn nhìn rất rõ ràng, biết thiếu niên trước mắt này thực lực không yếu hơn hắn, cho nên vừa lên đài, liền trực tiếp thi triển ra tuyệt chiêu mạnh nhất.

Tuyệt chiêu của hắn không ở binh khí, mà là một loại năng lực đặc thù, một quyền đánh ra, luận võ tràng như là lâm vào đêm tối.

- Là Mặc Hắc Quật Hắc Ám trầm luân!

- Ta nhận thức người này, hắn gọi Mặc Thanh, là đệ tử thiên tài nổi danh Mặc Hắc Quật!

- Mặc Hắc Quật xem như thế lực nổi danh rồi, nghe nói một thi triển ra chiêu Hắc Ám trầm luân này, phương viên phạm vi nhất định sẽ lập tức biến thành đêm tối, đây không phải Hắc Ám bình thường, mà là Hắc Ám tuyệt đối, mặc dù con mắt lại sáng cũng nhìn không tới, chỉ có phần bị đánh!

- Đúng vậy, thật đáng sợ, nếu ta gặp được, khẳng định hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Ngươi đương nhiên hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng Nhiếp Đồng đại nhân lại không nhất định, chờ xem...

Chiêu này vừa xuất hiện, người dưới đài lập tức nghị luận nhao nhao, mỗi người lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắc Ám tuyệt đối, loại tình huống này, mắt thường cái gì cũng nhìn không tới, làm sao chiến đấu?

Đăng đăng đăng đăng!

Thời điểm mọi người ở đây không biết trên đài tỷ thí đến cùng chuyện gì xảy ra, một tiếng bước chân vang lên, lập tức, liền chứng kiến một bóng người nhảy xuống đài tỷ thí.

- Nhiếp Đồng đại nhân...

Lúc này trên mặt Nhiếp Đồng không có bất kỳ biểu lộ, đi tới bên người Nhiếp Vân.

Hô!

Đợi hắn dừng lại, mọi người mới phát hiện, khói đen trên đài tỷ thí biến mất, Mặc Thanh nằm dưới đất, đã biến thành một cỗ thi thể.

- Thật lợi hại...

Tất cả mọi người thế mới biết, tuy Hắc Ám trầm luân của Mặc Thanh lợi hại, nhưng Nhiếp Đồng mới là người cười đến cuối cùng.

Danh ngạch đài tỷ thí Giáp tự đã có, danh ngạch của đài tỷ thí Ất tự cũng sắp có kết quả.

Là một thanh niên rất ít nói chuyện, trước kia Nhiếp Vân cũng không chú ý, nhưng một chiêu ra tay, lập tức bộc phát ra hào quang chói mắt, thực lực trọn vẹn đạt tới 1800 Đại Đạo!

- Vị này đã từng ở gian phòng số một khu Thiên phẩm, mặc dù Nguyệt Trảm hung hăng càn quấy, cũng không dám khiêu chiến qua, thực lực mạnh đáng sợ...

Nhiếp Đồng đã sớm thăm dò được thân phận người này, lặng lẽ truyền âm.

- Tên thứ nhất Khu Thiên phẩm, Tạ Đào thua không oan...

Nhiếp Vân gật đầu.

Tạ Đào cũng ở khu vực này, bất quá đợt thứ hai đã bị loại, ra tay đúng là người này.

Danh ngạch khu vực Ất tự xuất hiện, đón lấy liền đến phiên Nhiếp Vân cùng Nguyệt Trảm.

Trước kia Nguyệt Trảm muốn giết Nhiếp Vân, đã sớm truyền khắp toàn bộ khu khi đấu, lúc này hai người đụng ở trên luận võ đài, lập tức trở thành tiêu điểm nghị luận.

- Các ngươi nói ai có thể thắng?

- Đây còn phải nói, đương nhiên là Nhiếp Vân đại nhân!

- Cái này khó nói, Nguyệt Trảm đã từng là người thứ hai khu Thiên phẩm, thực lực không thể khinh thường!

- Nếu như hắn lợi hại mà nói, vừa rồi sẽ không tìm người hối lộ rồi, nhất định là sợ hãi!

- Cái này khó mà nói, chiến đấu không tới cuối cùng, ai cũng không biết, hư tức là thực, thực chính là hư, vạn nhất hắn cố ý làm như vậy, mê hoặc đối thủ thì sao?

...

Các loại ý niệm lập loè ở trên không trung, có cảm thấy Nhiếp Vân sẽ thắng, có lòng tin với Nguyệt Trảm cũng có khối người.

- Hiện tại nhận thua còn kịp, một khi bắt đầu chiến đấu, ta sẽ không lưu tình!

Đối với dưới đài nghị luận nhao nhao, hai người trên đài hoàn toàn không bị ảnh hưởng, con mắt Nguyệt Trảm nheo lại, khí thế trên người chậm rãi tăng lên, thanh âm trầm thấp âm lãnh.

- Vậy thì bắt đầu a!

Biết rõ tuy thực lực của mình tiến bộ rất nhiều, nhưng đối phương cũng không kém, Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, bàn tay khẽ động, trường kiếm hoạch xuất ra một đạo huyền ảo đặc thù, thẳng tắp đâm về phía trước.

- Hừ!

Chứng kiến kiếm pháp của đối thủ, hắn căn bản xem không hiểu, da mặt co lại, cơ bắp toàn thân Nguyệt Trảm kéo căng, một thanh trường thương đâm tới.

Hắn tuyển binh khí là trường thương, từ nhỏ luyện thương, để cho thương pháp của hắn kinh người.

Mũi thương run lên, thương ảnh đầy trời, mũi thương hội tụ thành vô số cái bóng hư ảo.

Vách tường như hoàn toàn do thương hội tụ thành, căn bản nhìn không ra chuôi nào là thực, chuôi nào là giả.

Nguyệt Trảm biết rõ Nhiếp Vân cường đại, vừa ra tay liền thi triển ra tuyệt kỹ sở trường nhất.

- Lợi hại!

Thấy đối phương có thể thi triển ra loại chiêu số này, thần sắc của Nhiếp Vân dần dần trở nên ngưng trọng.

Không hổ là người thứ hai của khu Thiên phẩm, để cho nhiều người cam tâm làm tiểu đệ của hắn như vậy, thực lực so với bọn người Lang Tà thì cường đại hơn nhiều lắm, hoàn toàn không thể so sánh nổi!

Hô!

Trong nội tâm khiếp sợ, trên mặt lại không có chút biểu lộ nào, thân thể nhẹ nhàng trượt, như cưỡi gió mà đi, trường kiếm của Nhiếp Vân vung lên.

Đinh đinh đinh đinh!

Trường kiếm cùng mũi thương ở trên không trung gặp nhau, phát ra thanh âm như mưa to, tất cả công kích của Nguyệt Trảm bị Nhiếp Vân ngăn cản ở bên ngoài.

- Đáng giận!

Thương nặng kiếm nhẹ, theo lý thuyết mỗi một lần đối bính, người cầm kiếm nên cảm thấy cực kỳ cố sức, nhưng Nguyệt Trảm lại cảm giác mỗi lần thương kiếm va chạm, thân thương đều truyền đến một loại ám kình, để cho bàn tay hắn như nhũn ra.

Một thương một kiếm, cộng lại dài chừng hơn ba mét, vậy mà lực lượng thông qua hai dạng đồ vật này truyền đến, đây là cái công phu gì? Sao đáng sợ như thế!

------oOo------

Chương 2019: Hạo Chân trưởng lão

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy bề ngoài hai người đối bính thế lực ngang nhau, nhưng hắn biết rõ, ở dưới chiến đấu như vậy, hắn khẳng định không chịu nổi.

.....

Hai người chiến đấu như Long Hổ đánh nhau, các loại tuyệt chiêu tầng tầng lớp lớp, làm dưới đài như si mê như say sưa, trong một gian phòng bên cạnh đài tỷ thí, mấy vị lão giả ngồi ngay ngắn trong đó, cũng nhìn một màn này ở trong mắt.

Cửu Tiên trưởng lão cũng có mặt.

Chính là mấy vị trưởng lão trước kia phụ trách khảo hạch.

- Cửu Tiên trưởng lão, Nhiếp Vân cùng Nguyệt Trảm này thực lực mạnh mẽ, đều là người nổi bật trong đám người, ta xem không bằng phá lệ thu hai người làm đệ tử a!

- Mục đích chúng ta tuyển nhận đệ tử, chính là vì để cho tông môn càng cường đại hơn, hai vị thiên tài như thế, có một cái hao tổn, đều là tổn thất...

Nhìn xem hai người chiến đấu, có hai trưởng lão đều sinh ra ý thương tài.

- Ân, này cũng không tệ, các ngươi có ý kiến gì không?

Cửu Tiên trưởng lão nhìn về phía những người khác.

- Cửu Tiên trưởng lão, Nguyệt Trảm kia thực lực mạnh mẽ, làm việc quả quyết, Hạo Chân ta nguyện ý thu hắn làm đồ đệ!

Một lão giả đứng dậy.

Hạo Chân trưởng lão, trong đám người ngoại trừ Cửu Tiên trưởng lão, là thực lực mạnh nhất, chưa bao giờ thu đệ tử, lúc này đột nhiên mở miệng muốn thu Nguyệt Trảm, tất cả mọi người sững sờ.

- Có thể làm cho Hạo Chân trưởng lão thu làm đệ tử, về sau Nguyệt Trảm này tiền đồ vô lượng!

Cửu Tiên trưởng lão cười ha ha, vuốt vuốt chòm râu, nhìn quanh một vòng:

- Nhiếp Vân kia, chư vị có ai muốn thu làm đệ tử hay không?

- Nhiếp Vân này kiếm pháp cổ quái, ta không am hiểu kiếm pháp, chỉ sợ khó có thể dạy bảo!

- Ta đối với luyện thể cũng không am hiểu, cũng dạy không được...

...

Nghe Cửu Tiên trưởng lão hỏi, mấy vị trưởng lão đồng thời lắc đầu.

Đối với thực lực của Nguyệt Trảm, bọn hắn còn có thể nắm chắt, nhưng đối với Nhiếp Vân, mặc dù là bọn hắn, cũng có chút cảm giác nhìn không thấu, xem không hiểu.

Ngay cả chiêu số của đồ đệ cũng xem không hiểu, thì làm sao dạy hắn?

- Mọi người đã không muốn làm sư phụ của hắn, ta sẽ báo cáo chuyện này cho tông chủ, để hắn làm ra quyết định. Tốt rồi, bảo bọn hắn dừng tay đi!

Cửu Tiên trưởng lão cười khổ.

Lúc trước Hàn Lăng trưởng lão đề cử, nói kiếm chiêu của Nhiếp Vân này hắn xem không hiểu, bị tất cả mọi người cười nhạo, hiện tại chính thức nhìn thấy, cho dù là hắn cũng cảm thấy khó giải.

Kiếm đạo Đại Đạo, là Đại Đạo bài danh cực cao, trong tông môn có thể hoàn toàn lĩnh ngộ, chỉ có tông chủ, tất cả mọi người cảm thấy không dám làm sư phụ của Nhiếp Vân, chỉ sợ chỉ có tông chủ mới có thể đảm nhiệm.

- Ta đi a!

Hạo Chân trưởng lão đứng dậy, hướng bên ngoài gian phòng mặt đi đến.

- Dừng tay, thực lực của hai vị đã được các trưởng lão nhất trí tán thành, quyết định...

Đi tới trước sân khấu, Hạo Chân trưởng lão cao giọng hô, bất quá lời còn chưa nói hết, da mặt co lại, lửa giận thoáng một phát đốt tới đỉnh đầu.

Ầm ầm!

Xé rách phong ấn, Hạo Chân trưởng lão đi vào trên đài, chứng kiến thi thể nằm trên mặt đất, sắc mặt âm tình bất định, mãnh liệt ngẩng đầu.

- Tại sao ngươi lại giết hắn...

Nhìn chằm chằm thiếu niên trước mắt, mang theo tức giận vô cùng vô tận.

- Làm sao vậy? Tỷ thí tử vong là rất bình thường, ta không giết hắn,

hắn sẽ giết ta, có gì kỳ quái chứ!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Tuy Nguyệt Trảm công kích cường đại, thực lực cũng không yếu, nhưng rất nhanh liền cho hắn phát hiện nhược điểm, vốn còn muốn tiếp tục cân nhắc thoáng một phát, dù sao có thể chiến đấu với đối thủ thực lực mạnh như thế, đối với bản thân hắn cũng có chỗ tốt rất lớn.

Ai ngờ Hạo Chân trưởng lão lao đến, nghe được hắn nói, Nhiếp Vân đã biết rõ, đối phương có khả năng không muốn Nguyệt Trảm chết, đã như vậy, giải quyết dứt khoát, một kiếm diệt sát.

Loại người như Nguyệt Trảm này, cừu hận đã kết, không thể lưu người sống, nếu không ở sau lưng ngáng chân, phiền toái càng thêm nữa....

- Ngươi... rất tốt, tất cả trưởng lão đều không dám thu ngươi làm đệ tử, ta ngược lại muốn nhìn, ngươi có dạng bổn sự gì!

Không nghĩ tới Nhiếp Vân còn dám phản bác hắn, ánh mắt Hạo Chân trưởng lão híp lại, đưa tay về phía trước.

Chưởng lực còn chưa tới trước mặt, liền để cho không gian vặn vẹo, khí tức tản mát ra, làm cho cả đài tỷ thí không ngừng run rẩy.

Hắn vừa định thu Nguyệt Trảm làm đệ tử, đã bị đối phương chém giết, như thế nào không giận?

- Hơn hai ngàn Đại Đạo...

Nhiếp Vân lập tức nhìn ra thực lực của đối phương, tuy tu vi xác thực không cách nào phán đoán, nhưng tuyệt đối vượt qua 2000.

- Ca ca, ta tới giúp ngươi!

Nhiếp Đồng thả người nhảy qua, trường kiếm đâm thẳng.

- Tốt, huynh đệ chúng ta liên thủ, liền nhìn xem trưởng lão của Quy

Khư Hải này có bản lãnh gì!

Thấy đệ đệ đi tới trước mặt, Nhiếp Vân cười ha ha, ngón tay bay múa, vận kiếm như gió, lăng không đâm xuống.

Đối với kiếm pháp của đệ đệ hắn hiểu rất rõ ràng, biết rõ thiếu hụt cùng ưu điểm của đối phương, tuy bình thản không có gì lạ bổ một kiếm, trên thực tế lại bù lên tất cả khuyết điểm của đối phương, làm ra tác dụng vẽ rồng điểm mắt.

- Ân?

Vốn Hạo Chân trưởng lão đối với chiêu số của Nhiếp Đồng là không thèm để ý, mặc dù có chút quỷ dị, nhưng không tạo được bất cứ thương tổn gì, nhưng Nhiếp Vân bổ một kiếm này, lại làm cho kiếm pháp vốn quỷ dị kia, trở nên càng thêm đáng sợ, ngay cả hắn cũng chần chờ, nhịn không được lui về phía sau nửa bước.

Hạo Chân trưởng lão, cường giả hơn hai ngàn Đại Đạo, mặc dù hai người Nhiếp Vân liên thủ, dựa theo đạo lý, cùng hắn cũng kém khá xa, hoàn toàn không thể so sánh, nhưng liên thủ liền để cho hắn lui về phía sau nửa bước, hoàn toàn chính xác ra ngoài ý định.

- Ta đến nhìn xem, các ngươi có dạng thực lực gì!

Sắc mặt trầm xuống, lấy chỉ làm kiếm, đầu ngón tay của Hạo Chân trưởng lão kích bắn kiếm khí.

Ba đạo kiếm khí hình thành xu thế Tam Tài, giống như trong chớp mắt tạo thành một trận pháp cự đại, lâm vào trong đó, liền triệt để bị động.

Kiếm pháp cao minh, xuất kiếm phù hợp trận pháp, vô luận công thủ đều sẽ lâm vào bị động, Hạo Chân đúng là như thế.

Tuy chiêu số của hắn không đủ mới lạ, lại trung quy trung củ, sơ hở cực nhỏ.

- Nhiếp Đồng, dưới sườn trái ba thốn!

Đối mặt chiêu này, Nhiếp Vân hừ nhẹ một tiếng.

Đối với ca ca nói tin tưởng không nghi ngờ, Nhiếp Đồng tiến về phía trước một bước, kiếm đâm ra, vị trí đúng là dưới sườn trái ba thốn của đối phương, không sai chút nào.

------oOo------

Chương 2020: Đài tỷ thí luận đạo (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay khi kiếm của hắn đâm ra, kiếm của Nhiếp Vân cũng động, ngang nhiên đứng thẳng, như long xà một kích, thẳng phá mi tâm.

Hai kiếm này thoạt nhìn thường thường không có gì lạ, nhưng Hạo Chân trưởng lão đâm ra ba đạo kiếm khí đụng một cái, lập tức như khí cầu bị đâm rách, uy thế tiêu tán, không còn chút lực lượng.

- Ân...

Nằm mơ cũng không nghĩ tới tuyệt chiêu Tam Tài kiếm của hắn sẽ bị phá giải, hơn nữa nhanh chóng như thế, Hạo Chân trưởng lão thế mới biết hai thiếu niên trước mắt này, tuy thực lực chân chính kém khá xa hắn, nhưng liên hợp lại, liền đủ làm đối thủ của hắn.

Hô!

Lần nữa lui về phía sau nửa bước, tránh đi kiếm khí của hai người, không còn khinh thị như trước, bày tay trái của Hạo Chân quay cuồng, tay phải điệp gia nhấn ra.

Lập tức, không trung lóe ra hào quang chói mắt, tựa như Liệt Nhật tiến đến, khiến người lóa mắt.

Chiêu này của hắn là một trong các võ kỹ nổi tiếng của Quy Khư Hải, Tam Dương Khai Thiên Thủ, bàn tay điệp gia phóng xuất Tiên lực ra, rồi đột nhiên bạo tạc nổ tung chói mắt tựa như ánh mặt trời.

Kích thích kịch liệt sẽ để cho người trong thời gian ngắn không thấy đường.

Tuy chiêu này không có quá nhiều kỹ xảo, lại có chút tương tự Hắc Ám trầm luân của Mặc Thanh, một khi thi triển, để cho người lập tức lâm vào bị động.

- Nhiếp Đồng, kiếm chìm bảy tấc!

Nhiếp Vân không bị bất luận ảnh hưởng gì, lần nữa hừ nhẹ, mũi kiếm đi thẳng nhập đề, theo sát đằng sau kiếm khí của Nhiếp Đồng, đâm về hạ bộ của đối thủ.

Đồng tử của Hạo Chân trưởng lão co rụt lại.

Tam Dương Khai Thiên Thủ đột nhiên phóng thích hào quang lợi hại đến cực điểm, để cho người mất đi chủ động công kích, phối hợp chiêu số đằng sau, mặc dù cường giả hơn hai ngàn Đại Đạo đụng phải cũng khó có thể ngăn cản, uy lực vô cùng, danh khí rất lớn, nhưng trên thực tế, chiêu này cũng có ưu khuyết điểm, hai thiếu niên công kích, đúng là chỗ nhược điểm của bộ chưởng pháp này!

Cái này... Điều này sao có thể!

Chứng kiến chiêu này, đã biết rõ bị người nhìn ra sơ hở, rơi vào đường cùng, Hạo Chân trưởng lão lần nữa lui về phía sau nửa bước.

Từ vừa mới bắt đầu chiến đấu, ba người công kích không có đụng vào thoáng một phát, nhưng Hạo Chân trưởng lão lại liên tiếp lui về phía sau một bước rưỡi, người dưới đài thấy một màn như vậy, tuy không hiểu huyền bí chiến đấu của bọn hắn, nhưng cũng biết ai chiếm ưu thế rồi!

- Vị kia là Hạo Chân trưởng lão, thực lực đã tiếp cận Kim Giáp Tướng, tuyệt đối đạt tới hơn 2400 Đại Đạo, chiến đấu với Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng, rõ ràng lui về phía sau? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Không phải là hắn cố ý nhường nhịn chứ!

- Không có khả năng, ngươi xem nét mặt của hắn ngưng trọng, Tiên lực toàn thân sôi trào, mỗi lui một bước đài tỷ thí sẽ lưu lại dấu chân, những dấu chân này không phải hắn tận lực giẫm ra, mà là lực lượng trong cơ thể vận chuyển tới cực hạn, không tự giác sinh ra đấy...

- Không tự giác sinh ra? Chẳng phải là nói, hai người Nhiếp Vân liên thủ thực lực đã tiếp cận Kim Giáp Tướng?

Dưới đài các loại ý niệm tung bay, cả đám mở to hai mắt nhìn.

Mà ngay cả tên thứ nhất ở khu Thiên phẩm cái gì cũng không quan tâm kia thấy một màn như vậy, nắm đấm cũng âm thầm xiết chặt.

Đại Đạo càng về sau càng khó tu luyện, sau 2000 Đại Đạo, càng là khó càng thêm khó, thực lực sai biệt cũng như Thiên Địa, không có khả năng so sánh, dựa theo tình huống bình thường, một cường giả 2000 Đại Đạo, chiến thắng đánh chết trên trăm người 1500 Đại Đạo cũng không có vấn đề gì.

Thực lực của Hạo Chân trưởng lão càng tiếp cận Kim Giáp Tướng, đừng nói loại thực lực như Nhiếp Vân, cho dù hắn lĩnh ngộ 1800 Đại Đạo lên, 100 cái cũng không phải đối thủ, nhưng huynh đệ đối phương liên thủ, lại hoàn mỹ chế trụ Hạo Chân trưởng lão, không ngừng lui về phía sau...

Nếu như nói Hạo Chân trưởng lão làm bộ... tuyệt không có khả năng này!

Lúc này trên đầu hắn mồ hôi chảy ra, sắc mặt đỏ lên, Đại Đạo trong cơ thể vận chuyển tới cực hạn, mỗi đi một bước, mặt đất đều phát ra lắc lư, lưu lại một dấu chân, những dấu chân này bình bình chỉnh chỉnh, chẳng những khoảng cách hoàn toàn nhất trí, ngay cả chiều sâu cũng giống như đúc.

Lĩnh ngộ hơn hai ngàn Đại Đạo, bản thân đã đạt được Đại Đạo tán thành, nhất cử nhất động dung hợp Thiên Đạo, thực lực phi phàm.

- Hai người kia đến cùng... là quái thai gì... Về sau quyết không thể đối địch với bọn hắn!

Vị cường giả từng đã là Thiên phẩm số 1 này, qua cả buổi, mới thở ra một hơi, trong lòng quyết định.

Người khảo hạch trong đại điện, cả đám khiếp sợ nói không ra lời. Trong phòng rất nhiều trưởng lão cũng mở to hai mắt nhìn.

Vốn chứng kiến Hạo Chân trưởng lão rõ ràng động thủ với người khảo hạch, ý định tiến lên khuyên can, nhưng thấy một màn như vậy, mọi người đều ngừng lại.

- Chiêu này đến cùng có ý gì?

- Không nghĩ tới Tam Tài kiếm rõ ràng có thể dùng loại phương pháp này phá giải, quả thực văn sở vị văn (*mới nghe lần đầu)...

- Mỗi lần ta giao thủ với Hạo Chân trưởng lão, đều sẽ ăn thiệt thòi vì chiêuTam Dương Khai Thiên Thủ của hắn, không nghĩ tới phá giải lại đơn giản như thế, nhược điểm...

- Các ngươi xem, đã giao thủ hơn mười chiêu, Hạo Chân trưởng lão rõ ràng một mực lui về phía sau, không có một bước vượt lên trước!

Những trưởng lão phụ trách khảo hạch Quy Khư Hải này, cả đám giật mình, nhìn về phía hai huynh đệ trên đài, như thấy được quái vật.

Thật đáng sợ!

Hạo Chân trưởng lão ở trong đám người bọn hắn, là gần với Cửu Tiên trưởng lão, thực lực như thế, rõ ràng bị hai thiếu niên làm cho liên tiếp lui về phía sau, ngay cả cơ hội trở tay cũng không có, không phải tận mắt nhìn thấy, là tuyệt khó tin tưởng.

Chiến đấu với người, đoạt công mới có phần thắng, một mực bị động phòng thủ liên tiếp lui về phía sau, chẳng lẽ Hạo Chân trưởng lão còn có thể thua sao?

- Chiêu này không đúng... Kiếm sao có thể dùng như vậy? Sử dụng kiếm như vậy mà nói, tương đương dùng hết chiêu số, một khi đối phương phản kích thì làm sao bây giờ?

Không chỉ những trưởng lão bình thường này ngẩn người, ngay cả Cửu Tiên trưởng lão cũng thì thào tự nói, cảm thấy ngây dại.

Hai thiếu niên kia sử dụng chiêu số, ở trong mắt hắn xem ra rất nhiều đều là nét bút hỏng, dưới tình huống bình thường, không cho phép sử dụng, thậm chí còn cấm, nhưng lúc này phối hợp dùng đến, lại có thu hoạch để cho người không tưởng được.

Điểm ấy từ Hạo Chân trưởng lão liên tục lui về phía sau có thể nhìn ra.

Song phương giao thủ, một chiêu cũng không có va chạm, Hạo Chân trưởng lão đã lui mười bảy mười tám bước, cho dù hắn muốn làm được điểm ấy, cũng cơ hồ không có khả năng!

------oOo------

Chương 2021: Đài tỷ thí luận đạo (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong nháy mắt, trưởng lão vốn trên cao nhìn xuống, chỉ điểm giang sơn, tất cả đều nhìn kiếm pháp của hai thiếu niên trước mắt như si mê như say sưa, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ai dám tưởng tượng, trên đời thậm chí có phối hợp lợi hại như thế, kiếm chiêu cường đại như thế!

Thậm chí rất nhiều kiếm chiêu xuất hiện, bọn hắn cũng không hiểu nổi chuyện gì xảy ra, chờ thời điểm phát hiện ảo diệu, song phương lại giao thủ mấy chiêu rồi.

- Ha ha! Sảng khoái!

Hạo Chân trưởng lão liên tiếp lui về phía sau rốt cục cảm thấy dưới

chân cứng đờ, đi tới biên giới đài tỷ thí, biết rõ lại lui về phía sau một bước, nhất định sẽ trực tiếp té xuống, cùng hai người liên thủ tranh đấu, không cần phải nói, hắn đã thua.

Bất quá hắn lại không tức giận, ngược lại cười to một tiếng, hai tay giơ lên, thu hồi bàn tay vào ống tay áo.

Híz-khà zz Hí-zzz!

Hắn đột nhiên thu tay lại, công kích của hai người Nhiếp Vân cũng im bặt mà dừng, đứng ở giữa không trung.

- Hai người các ngươi liên thủ, kiếm pháp có hiệu quả Quỷ Thần khó lường, ta không phải là đối thủ!

Hạo Chân trưởng lão gật gật đầu, khẽ vươn tay:

- Tại hạ Quy Khư Hải trưởng lão Hạo Chân, hoan nghênh nhị vị trở thành đệ tử của Quy Khư Hải!

- Ách...

Nghe được đường đường trưởng lão, trực tiếp thừa nhận không phải đối thủ, hơn nữa thái độ như thế, Nhiếp Vân biết rõ vị Hạo Chân trưởng lão này trên thực tế là người có đại khí độ, vừa rồi hắn tức giận hẳn là cố ý, có thể là vì thí nghiệm mình, lại không nghĩ rằng hai huynh đệ bọn hắn liên thủ sẽ có uy thế như thế.

- Vừa rồi ta thi triển ra Quỷ Vực Liên Hoàn Thủ, hai người các ngươi đâm ra kiếm pháp, như linh dương móc giác, để cho ta căn bản ngăn không nổi, có thể thi triển lại một lần, để cho ta nhìn kỹ thoáng một phát hay không?

Dừng lại công kích, hai mắt Hạo Chân trưởng lão như ánh huỳnh quang:

- Còn có chiêu đó, chiêu số các ngươi phá giải Tam Dương Khai Thiên Thủ của ta...

Hắn là vũ si, nhìn thấy chiêu số tốt, có thể nào buông tha, giới thiệu

mình xong, lập tức bày ra tư thái khiêm tốn thỉnh giáo.

- Chiêu kia là như thế này...

Nhiếp Vân thấy đối phương thành khẩn, không có hương vị khác chút nào, lúc này cũng không lưu, giảng giải từng chiêu một.

Ba người đối chiêu, từ bắt đầu đến chấm dứt, chừng bốn năm mươi chiêu, hơn nữa tốc độ biến chiêu cực nhanh, thường thường một cái hô hấp liền ra khoảng ba chiêu, động tác nhanh chóng như thế, Nhiếp Vân phân tích từng chiêu, không có chút sai lầm nào, ngay cả Hạo Chân trưởng lão ch âm thầm kinh hãi.

Xem ra đối phương còn có lưu lực, nếu không, tuyệt đối không thể phân tích chiêu số tinh chuẩn như thế.

- Cái này...

- Trưởng lão Quy Khư Hải thỉnh giáo người khảo hạch?

- Ta không nhìn lầm a...

Trên đài một lão hai thiếu thảo luận kiếm thuật, dưới đài tất cả mọi người đều cảm giác được sắp muốn điên rồi.

Thỉnh giáo kiếm thuật, luôn luôn là độc quyền của đệ tử, sao hiện tại biến thành trưởng lão thỉnh giáo đệ tử?

Hơn nữa nhìn thái độ của hai người, chậm rãi nói ra, không có chút cấm kỵ cùng khó coi nào, ngược lại cảm thấy cực kỳ tự nhiên.

- Khó trách Quy Khư Hải có thể thành một trong bốn thế lực lớn của Càn Huyết Vương triều, trăm triệu năm không suy, quả nhiên có bầu không khí rất tốt!

- Đúng vậy! Nếu như ta là trưởng lão, ngay cả hai người khảo hạch cũng đánh không lại, mất mặt xấu hổ, nhất định sẽ xoay người rời đi, tuyệt không làm được như Hạo Chân trưởng lão, khiêm tốn thỉnh giáo...

- Đây mới thực sự là bầu không khí của tu luyện giả, gia nhập loại tông môn này, lo gì thực lực không tăng...

Chứng kiến hai người ở trên đài luận đạo, mọi người dưới đài đều nghiêm nghị kính nể.

Đường đường trưởng lão bị người đánh bại, không chỉ không thẹn quá thành giận, ngược lại thái độ hòa ái tới luận đạo như thế, chỉ phần tâm tình này, là rất nhiều người không học được.

Vừa mới bắt đầu luận đạo, chỉ có Nhiếp Vân cùng Hạo Chân trưởng lão, chỉ chốc lát bọn người Hàn Lăng trưởng lão thấy tâm ngứa khó nhịn, cũng gia nhập đi vào.

Cuối cùng ngay cả Cửu Tiên trưởng lão cũng tới, một đám trưởng lão cùng hai người khảo hạch, đàm luận kiếm chiêu, thảo luận võ học.

Không biết qua bao lâu, mọi người mới dừng lại.

Lúc này Nhiếp Vân mới phát hiện, bọn hắn rõ ràng thảo luận mười ngày mười đêm!

Mười ngày mười đêm này, không chỉ chư vị trưởng lão cảm thấy tiến bộ rất lớn, ngay cả Nhiếp Vân cũng cảm thấy toàn thân thoải mái, dung hợp Linh Hồn sư, Nguyên Khí sư, Võ Đạo sư, kết hợp càng thêm hoàn mỹ, thiên phú Thiên Cơ sư cũng bắt đầu rục rịch, tựa hồ tùy thời sẽ cùng ba loại Đại Đạo kia giao hòa.

Một khi bốn loại thiên phú triệt để dung hợp, Nhiếp Vân có loại cảm giác, thực lực tuyệt đối sẽ đột phá 2000 Đại Đạo!

Đương nhiên, tiến bộ lớn nhất không phải bọn hắn, mà là Nhiếp Đồng.

Trải qua luận đạo với mọi người, hai mắt Nhiếp Đồng như sao, hào quang bắn ra bốn phía, mỗi đi một bước, đều mang theo lực lượng đặc thù, tựa hồ lực khống chế với Tà Nguyệt Chí Tôn Vực này càng mạnh hơn nữa, khống chế Tạo Vật chi lực càng thêm thuần thục!

Trước kia hắn chỉ có thể khống chế phạm vi xung quanh thân kiếm, mà bây giờ một kiếm chém ra, dùng hắn làm trung tâm, mấy chục thước không gian đều sẽ lập tức mất đi!

Đương nhiên, loại năng lực này, hắn cũng không thi triển ra, dù sao quá mức kinh thế hãi tục, không thuộc về Tam Thiên Đại Đạo, một khi sử dụng, thân phận Tu La Vương trọng sinh khó bảo toàn sẽ không bị phát hiện.

Lúc trước Tu La Vương là bị tam vương khác liên thủ đánh chết, bây giờ ở A Dục Vương Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, vẫn là cẩn thận một ít cho thỏa đáng

Luận đạo mười ngày, không chỉ những trưởng lão này như si mê như say sưa, ngay cả người đến khảo hạch, cũng nghe mà tâm trì thần đãng, không kiềm chế được.

Có thể tới tham gia Quy Khư Hải khảo hạch, hơn nữa lấy được thứ tự như thế, từng cái đều có thể được xưng tụng tuyệt đỉnh thiên tài, tuy nội dung Nhiếp Vân cùng các vị trưởng lão thảo luận cao thâm mạt trắc, bọn hắn rất khó lý giải, nhưng chỉ lĩnh ngộ một chút, đã cảm thấy được ích lợi vô cùng.

Ầm ầm!

Một hồi linh khí cuồng bạo cấp tốc vọt tới, làm tất cả mọi người từ trong lĩnh ngộ Đại Đạo tỉnh táo lại.

- Xem, lại một cái đột phá, mười ngày nay, là cái thứ bảy đột phá rồi!

- Lý giải Đại Đạo, lời lẽ dễ hiểu, thuận miệng một câu, liền chỉ hướng hạch tâm của Đại Đạo, trước kia ta vẫn cảm thấy Nhiếp Vân tiền bối có tiếng không có miếng, thật muốn đối chiến với Nguyệt Trảm, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, hiện tại mới biết được, Nguyệt Trảm thật sự là ếch ngồi đáy giếng, làm sao có thể so sánh với Nhiếp Vân tiền bối!

------oOo------

Chương 2022: Nhận được khởi

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng vậy, mấy ngày nay nghe Nhiếp Vân tiền bối luận đạo, ta thu hoạch rất lớn, nói thật, nếu như có thể một mực nghe hắn diễn giải, chỉ sợ không dùng được ba năm, thực lực của ta có thể tăng lên gấp đôi, ba mươi năm, lĩnh ngộ nhiều thêm 30 Đại Đạo là không có vấn đề gì!

- Ta cũng có loại cảm giác này, trước kia ta vẫn cảm thấy Đại Đạo chỉ cần vùi đầu lĩnh ngộ là được, hiện tại mới biết, loại ý nghĩ này buồn cười đến cực điểm, nếu như sớm có thể gặp được Nhiếp Vân tiền bối diễn giải, thực lực bây giờ tuyệt đối vượt qua Nguyệt Trảm, trùng kích đệ tử hạch tâm cũng không phải là không có khả năng!

...

Từ trong lĩnh ngộ tỉnh lại, lúc này mọi người mới phát hiện luận đạo trên đài đã chấm dứt, mỗi người lộ ra vẻ tiếc hận.

Ngắn ngủn mười ngày luận đạo, tuy không phải là diễn giải chính thức, nhưng mọi người dưới đài đã được ích lợi không nhỏ, cả đám nhìn về phía Nhiếp Vân, tất cả lộ ra vẻ sùng bái.

Cường giả, vô luận đi đến nơi nào cũng được người tôn kính, hiện tại Nhiếp Vân chính là như vậy, đổi lại trước khi luận đạo, người khác nhìn thấy hắn, tối đa xưng hô một tiếng Nhiếp Vân, hoặc Nhiếp Vân đại nhân, mà bây giờ tất cả đều tôn xưng tiền bối.

Loại xưng hô này không có tận lực biến hóa, hết thảy thuận theo tự nhiên, lại không người cảm thấy không đúng, thậm chí cảm giác được chỉ có xưng hô như thế mới xứng với đối phương.

Nương theo linh khí trùng kích, người ở trong luận đạo được lợi, khí tức đột phá trên người dần dần thở bình thường lại, Cửu Tiên trưởng lão thở ra một hơi, nhìn về phía hai thiếu niên bình thản không có gì lạ kia.

- Lần này luận đạo được lợi rất nhiều, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, căn bản là không tin tưởng, trên đời còn lưu lại sáng minh châu chói như thế!

Vuốt vuốt chòm râu, Cửu Tiên trưởng lão thở dài một tiếng:

- Vốn ta cho rằng, ngươi lý giải kiếm pháp Đại Đạo, ta không có tư cách dạy ngươi, Quy Khư Hải chỉ sợ chỉ có chưởng giáo đại nhân mới có tư cách, hiện tại xem ra, chỉ sợ chưởng giáo đại nhân cũng không cách nào dạy ngươi rồi!

- Trưởng lão quá khen...

Không nghĩ tới đối phương cho ra đánh giá như thế, Nhiếp Vân vội vàng đứng dậy.

Mười ngày luận đạo, hắn chỉ nói ra lý giải của mình đối với Đại Đạo, còn đối phương giảng giải tri thức, lại để cho hắn hiểu rõ Tà Nguyệt Chí Tôn Vực ngày càng nhiều, hơn nữa Thiên Cơ sư Võ Đạo sư sắp dung hợp, cẩn thận nói tiếp, hắn thu hoạch càng lớn.

Để cho đối phương khen ngợi như thế, thật sự chịu không nổi.

- Có tư cách hay không, ta nói không tính!

Cửu Tiên trưởng lão lắc đầu, chỉ dưới đài.

- Ân?

Lúc này Nhiếp Vân mới quay đầu nhìn lại dưới đài, chỉ thấy trước đài tỷ thí chữ Bính, đã đứng đầy người, mọi người tham gia khảo hạch cả đám nhìn về phía hắn và Nhiếp Đồng, tràn đầy tôn kính.

Rầm ào ào!

Đột nhiên, một người bái xuống đất.

- Nhiếp Vân tiền bối, ngày khác nếu ta có tiến bộ, công lao của ngài lớn nhất, xin nhận ta cúi đầu!

Nói xong quỳ xuống.

Đã có cái thứ nhất, thì có thứ hai, trong nháy mắt, trong đại sảnh còn thừa lại hơn hai mươi người đồng loạt quỳ rạp xuống đất, dùng nghi lễ học sinh bái kiến sư tôn, đối với hai người bái một cái.

- Làm như vậy không được, ta hà đức hà năng, sao dám nhận đại lễ...

Nhiếp Vân lại càng hoảng sợ.

- Ngươi có tư cách nhận! Nói thật, coi như là chúng ta, cùng với ngươi luận đạo mười ngày, cũng có hiểu ra, thu hoạch thật lớn!

Thò tay ngăn Nhiếp Vân, Cửu Tiên trưởng lão cười gật đầu.

- Trưởng lão nói như vậy, để cho ta kinh sợ rồi!

Không nghĩ tới thuận miệng nói ra một ít nghi hoặc, hóa giải một vài vấn đề, lại đạt được đánh giá cao như vậy, Nhiếp Vân mỉm cười lắc đầu.

Kỳ thật hắn không biết, Tà Nguyệt Chí Tôn Vực có thể hoàn toàn lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo, quán thông một thân, ngoại trừ cường giả Chúa Tể cấp, chỉ sợ chỉ có hắn rồi.

Hiện tại hắn kém bất quá là tu luyện tất cả Đại Đạo đến đại thành mà thôi!

Chính bởi vì Tam Thiên Đại Đạo tập trung vào một thân, cho nên lý giải đối với Đạo, đã vượt xa người bình thường, thường thường ở trong mắt hắn chỉ là thuận miệng một câu, nhưng đối với những người khác lại là cảnh tỉnh, tuyên truyền giác ngộ.

Cửu Tiên trưởng lão cười nhạt một tiếng, không tiếp tục miệt mài theo đuổi, thanh âm truyền tới:

- Vừa rồi ta cùng mấy vị trưởng lão khác thương nghị qua, sẽ liệt ngươi thành đệ tử hạch tâm thứ nhất, tiến vào Quy Khư Hải, đương nhiên, dùng lĩnh ngộ của ngươi đối với Đại Đạo, cho ngươi làm

trưởng lão cũng là nhân tài không được trọng dụng, nhưng thực lực trước mắt của ngươi còn có chút yếu... hi vọng ngươi có thể thông cảm!

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Thực lực của hắn bây giờ, làm đệ tử hạch tâm của Quy Khư Hải cũng có chút miễn cưỡng, muốn hắn làm trưởng lão, nhất định sẽ gây ra phong ba rất lớn, một khi như vậy, chính thức muốn an tĩnh tu luyện, sẽ khó hơn lên trời.

Cho nên, để cho hắn thành đệ tử hạch tâm, là lựa chọn tốt nhất.

- Bất quá ngươi yên tâm, Quy Khư Hải chúng ta sẽ không để nhân tài không được trọng dụng, tuy ngươi là đệ tử hạch tâm, nhưng vừa đến tông môn, chúng ta sẽ lập tức xin cho ngươi đãi ngộ cùng tài nguyên tốt nhất, vô luận quyền hạn hay cấp bậc đều sẽ không thấp hơn chúng ta!

Thấy Nhiếp Vân sảng khoái đáp ứng như thế, Cửu Tiên trưởng lão thoả mãn gật đầu, nói tiếp.

- Như vậy thì quá long trọng rồi!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Không long trọng! Luận đạo mấy ngày, ngươi trợ giúp chúng ta vượt xa những đãi ngộ này, bất quá, chúng ta quyền lợi có hạn, chỉ có thể làm được như vậy...

Thái độ của Cửu Tiên trưởng lão thành khẩn.

- Vậy thì đa tạ!

Thấy bộ dáng của hắn, Nhiếp Vân biết rõ đối phương đã làm ra quyết định, không thể sửa đổi, đành phải gật đầu đáp ứng.

Về phần Nhiếp Đồng, hắn không muốn tách ra ca ca, cũng làm đệ

tử hạch tâm.

Luận đạo mười ngày, làm trễ nãi không ít thời gian, an bài xong sự tình hai huynh đệ Nhiếp Vân, Cửu Tiên trưởng lão vội vàng tổ chức những người khác tuyển ra hai danh ngạch còn lại.

Danh ngạch cuối cùng bị một cao thủ từng ở khu Thiên phẩm đạt được, cuối cùng lúc khảo hạch năng lực đặc thù, ngay cả Nhiếp Vân cũng không nghĩ tới, Tạ Đào thành công đoạt giải nhất, lấy được danh ngạch cuối cùng.

Ba ngày sau, nhóm đầu tiên tuyển ra được năm đệ tử hạch tâm ra lò.

- Hạo Chân, trận đấu còn lại, ngươi tổ chức an bài, hiện tại ta dẫn đám người Nhiếp Vân trở về Quy Khư Hải, mau chóng chứng thực thân phận đệ tử hạch tâm cho bọn họ!

Năm danh ngạch đi ra, Cửu Tiên trưởng lão triệu tập bọn người Nhiếp Vân lại, an bài Hạo Chân trưởng lão cùng mấy trưởng lão khác một câu, bay tới Truyền Tống Trận gần nhất.

------oOo------

Chương 2023: Quy Khư Hải tổ sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thời điểm ly khai Khánh Nguyên Các, Nhiếp Vân chuyên môn để cho Cửu Tiên trưởng lão dừng lại thoáng một phát, thuận tiện đón ba người Tiểu Linh, Húc Diêu, Thi Hào.

Ba người nằm mơ cũng không nghĩ tới, hai huynh đệ Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng toàn bộ trở thành đệ tử hạch tâm của Quy Khư Hải, càng không nghĩ tới Cửu Tiên trưởng lão, một trong thập đại trưởng lão của Quy Khư Hải đối với hắn thái độ như thế, đều cảm giác như nằm mơ, sắp muốn điên rồi.

Bất quá, nghe được hai huynh đệ biểu hiện ở Khánh Nguyên Các,

cả đám mở to hai mắt nhìn, tất cả đều lộ ra khủng hoảng, Húc Diêu, Thi Hào thì thôi, tuy cảm thấy khiếp sợ, nhưng không đặc biệt quá phận.

Nhưng Tiểu Linh bất đồng, thời điểm hắn vừa gặp hai huynh đệ Nhiếp Vân, thực lực không được tốt lắm, thậm chí ngay cả Tru Thiên cảnh đỉnh phong bình thường nhất cũng không phải đối thủ, lúc này mới mấy tháng, thì có loại thực lực này...

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, hắn nằm mơ cũng không tin!

- Có lẽ... tân chủ nhân này sẽ đi xa giống như lão chủ nhân...

Trong tâm có một thanh âm chậm rãi vang lên, ánh mắt Tiểu Linh kiên định.

Đương nhiên, về phần đi xa hơn lão chủ nhân thì hắn không dám nghĩ, lão chủ nhân là Chúa Tể cấp, đã là tồn tại mạnh nhất Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, về phần càng mạnh hơn nữa chỉ có thể là Tứ đại cường giả Phong Vương!

Muốn trở thành cường giả Phong Vương?

Đây tuyệt đối không có khả năng!

Nếu có thể dễ dàng thành công, nhiều năm như vậy, sao chỉ có bốn người?

.....

Tinh không phiêu miểu, gió nhẹ phơ phất, thổi tới trên mặt như tình nhân vuốt ve làn da.

Nhiếp Vân đứng ở trên phi thuyền cảm ngộ Tà Nguyệt Chí Tôn Vực rộng lớn, nhìn xem Quy Khư Hải càng ngày càng gần, tâm tình lạnh nhạt, không bi không hỉ.

- Quy Khư Hải rất bao la hùng vĩ!

Cửu Tiên trưởng lão đi tới, hai tay chắp sau lưng, trong mắt mang theo nụ cười thản nhiên.

Từ Khánh Nguyên Các đi ra, mọi người một đường cưỡi Truyền Tống Trận, trải qua gần một tháng xuyên việt, rốt cục đi vào Quy Khư Hải.

Quy Khư Hải là một hải dương mênh mông, bao trùm ở trên chín tầng trời, Truyền Tống Trận không thể trực tiếp tiến vào, muốn đi vào, chỉ có một cách… cưỡi phi thuyền.

Cưỡi phi thuyền, Nhiếp Vân ưa thích đứng ở bong thuyền lẳng lặng nhìn thế giới rộng lớn mạnh mẽ, ầm ầm sóng dậy trước mắt, như vậy có thể càng dễ tiếp cận tự nhiên. Dung nhập tự nhiên, đối với tu hành Đại Đạo có chỗ tốt thật lớn.

Hơn một tháng yên tĩnh tu luyện, thiên phú Thiên Cơ sư cùng Võ Đạo sư đã có dấu hiệu dung hợp. Cho dù cách hoàn toàn dung hợp còn có một khoảng cách rất lớn. Nhưng ít ra đã có phương hướng minh xác, không có gì bất ngờ xảy ra, trong một năm, tất nhiên dung hợp thành công!

Dung hợp đan điền bài danh Top 10 tăng thực lực lên, nhưng đẩy diễn Đại Đạo khác lại chưa bao giờ ngừng, đến Tà Nguyệt Chí Tôn Vực mấy tháng, từ trước kia 300 Đại Đạo, đẩy diễn đến hơn sáu trăm!

Mấy tháng liền đẩy diễn 300 Đại Đạo đến mức tận cùng, loại tốc độ tu luyện này, nói ra tuyệt đối không có người tin tưởng!

- Rất bao la hùng vĩ!

Thở ra một hơi, từ trạng thái tu luyện khôi phục lại, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Quy Khư Hải chỉ nhìn diện tích mà nói, tuyệt đối không thua Linh giới của Thiên Địa lục đạo, bao la vô biên, mặc dù thực lực như hắn bây giờ, cũng nhìn không tới cuối cùng, khắp nơi đều là ngôi sao, chiếu rọi tứ phương, tất cả ánh sáng dung hợp chung một chỗ, tựa như một hải dương cực lớn.

Những ánh sáng dung hợp thành hải dương này, tuy không có nguy hiểm quá lớn, nhưng rất dễ dàng để cho người mất phương hướng, nếu như không có hải trình chuẩn xác, mặc dù thực lực như Nhiếp Vân, cũng sẽ một mực du đãng ở trong đó, trăm triệu năm tìm không thấy đường ra.

- Đúng vậy, năm đó thời điểm tổ sư sáng lập Quy Khư Hải, vì tìm kiếm trung tâm của phiến hải dương này, đã hao tốn trọn vẹn ba trăm triệu năm, cái giá to lớn, xa xa không phải chúng ta có thể tưởng tượng!

Cửu Tiên trưởng lão nhìn thế giới rộng lớn mạnh mẽ, ầm ầm sóng dậy trước mắt cười nói.

Tuy hắn là một trong thập đại trưởng lão của Quy Khư Hải, cường giả Kim Giáp Tướng, nhưng hắn biết rõ tiềm lực của thiếu niên trước mắt này, sớm đã coi đối phương trở thành người ngang hàng, không có chút giá đỡ nào.

- Ba trăm triệu năm? Có thể giảng cho ta lịch sử của Quy Khư Hải thoáng một phát không?

Nhiếp Vân nói.

Ba trăm triệu năm, đối với thế giới bình thường mà nói, có thể thay đổi mấy lần Vương triều thậm chí văn minh, nhưng đối với cường giả chân chính mà nói, giống như một cái chớp mắt.

Không nói cái khác, chỉ nói Tu La Vương, Thiên Địa lục đạo từ khi sinh ra đến mất đi, mỗi một lần đều là trăm triệu năm thời gian, mà mỗi một lần diệt thế, hắn đều sẽ xuất hiện, cái này nói lên tuổi thọ của hắn vượt xa trăm triệu năm, đã không thể sử dụng thời gian đến cân nhắc.

Khả năng vài tỷ năm ở trong mắt loại người này, thật không coi vào đâu, chớ nói chi là ba trăm triệu năm.

- Chắc hẳn ngươi đã nghe nói qua sự tình A Dục Vương đánh xuống Tứ đại hiểm địa!

Cửu Tiên trưởng lão thấy Nhiếp Vân gật đầu, mới nói tiếp:

- Chuyện này toàn bộ người của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực đều biết, nhưng không có người biết rõ là thật hay giả, nhưng ta biết rõ... kia là thật!

- Năm đó Càn Huyết Vương triều náo động, bách tông lâm lập, ai cũng không phục ai, đại chiến không ngừng, vì vậy Vương triều vương giả tế tự Thượng Thiên, thỉnh cầu A Dục Vương ra tay!

- A Dục Vương tiện tay điểm một cái, tạo thành Tứ đại hiểm địa, cũng truyền dụ thiên hạ, ai có thể chinh phục được Tứ đại hiểm địa, thì có tư cách ở chỗ này thành lập tông môn, mà ở chỗ này thành lập tông môn, sẽ được hắn che chở, tông môn khác sẽ bị thay thế...

- Cái mệnh làm này vừa ra, toàn bộ cường giả của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực đều tới khiêu chiến Tứ đại hiểm địa, nhưng vô số người đều chôn vùi, rốt cuộc ra không được!

- Tổ sư của Quy Khư Hải chúng ta, năm đó chỉ là người trẻ tuổi nóng tính tràn đầy, chưa đủ mười vạn tuổi liền lĩnh ngộ 2500 trăm Đại Đạo, trở thành Kim Giáp Tướng, hào khí ngất trời, lẻ loi một mình khiêu chiến Quy Khư Hải! Ai ngờ tiến vào hải dương trước mắt, liền không đi ra nữa, trọn vẹn ở bên trong phiêu đãng ba trăm triệu năm!

- Đổi lại những người khác, ở chỗ này đợi thời gian dài như vậy, lẻ loi một mình, làm bạn chỉ là hàn quang vô tận, chỉ sợ sớm đã điên rồi, nhưng lão tổ là người ý chí kiên định, chẳng những không có nhụt chí, ngược lại có đột phá, một lần hành động thành công, lĩnh ngộ 2900 Đại Đạo, trở thành cường giả đỉnh cao của toàn bộ Tà Nguyệt Chí Tôn Vực!

------oOo------

Chương 2024: Hỗn Độn cổ ngữ (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nói lên vị khai phái tổ sư này, ánh mắt Cửu Tiên trưởng lão lộ ra vẻ sùng bái cuồng nhiệt.

- 2900 Đại Đạo?

Nhiếp Vân hít một hơi lạnh.

Đạt tới loại tình trạng này, cách Chúa Tể cũng chỉ có một bước ngắn, hoàn toàn chính xác có tư cách khai tông lập phái, trở thành một phương bá chủ rồi.

Về phần cường giả Chúa Tể, sớm đã lĩnh ngộ tất cả Đại Đạo, trên thế giới đã không có đồ vật truy cầu, cho nên đối với quyền lực, cũng không mưu cầu danh lợi, mỗi người dạo chơi nhân gian, cơ hồ không người có thể tìm được tung tích.

Những người bọn hắn không ra, cường giả 2900 Đại Đạo chính là tồn tại đỉnh phong nhất.

- Đúng vậy, tổ sư gia đạt tới loại thực lực này, rất nhanh liền phát giác được Quy Khư Hải huyền bí, đi vào hạch tâm của Quy Khư Hải, khai tông lập phái, mới có Quy Khư Hải hiện tại!

Cửu Tiên trưởng lão gật đầu.

- Lợi hại!

Nhiếp Vân gật đầu, chân tâm thật ý cảm thấy bội phục.

Quy Khư Hải Tinh quang sáng chói, khắp nơi đều là tinh đấu, để cho người không phân biệt được phương hướng, mặc dù nói không có bẫy rập, nhưng những cái này là bẫy rập lớn nhất, nhìn một hồi tinh thần sẽ rất khó tập trung, tu luyện cũng sẽ trở nên càng ngày càng chậm.

Có thể ở chỗ này tập trung tinh thần, hơn nữa từ 2500 trăm Đại Đạo tu luyện tới 2900, ý chí kiên định tuyệt đối vượt quá tưởng tượng!

Phải biết rằng, Đại Đạo càng về sau tu luyện càng khó, không phải

vấn đề một cộng một bằng hai.

- Đúng rồi, hiện tại khai phái tông sư của Quy Khư Hải chúng ta còn có ở đây không?

Nhiếp Vân đột nhiên hỏi.

Đạt tới 2900 Đại Đạo, tuổi thọ tuyệt đối là vô cùng vô tận đấy, đã không chết được rồi, thực lực như thế, chỉ cần Chúa Tể không ra tay, là quyết sẽ không vẫn lạc, cho nên vị khai phái tông sư này, vô cùng có khả năng còn sống, hơn nữa, ba trăm triệu năm liền lĩnh ngộ đến 2900 Đại Đạo, hiện tại thì sao? Thực lực sẽ đạt tới cấp bậc gì, có khả năng trở thành Chúa Tể cấp hay không?

- Ngươi là muốn hỏi vị khai phái tông sư này có đạt tới Chúa Tể cấp hay không đúng không!

Cửu Tiên trưởng lão tựa hồ nhìn ra ý nghĩ của hắn, lắc đầu:

- Chúa Tể cấp nào dễ đạt tới như vậy, tổ sư kỳ tài ngút trời, nhưng cũng không có thành công! Về phần hắn còn sống hay không, ta lại không biết, chỉ biết là trước đây rất lâu liền ly khai tông môn tìm kiếm cơ hội đột phá, đến bây giờ còn không có trở về, cũng không có tin tức gì!

- Không có tin tức gì? Không có tin tức, vậy làm sao ngươi biết hắn còn không có đạt tới Chúa Tể cảnh?

Nhiếp Vân kỳ quái.

- Năm đó lúc gần đi lão tổ đã từng nói qua, một khi hắn đạt tới Chúa Tể cảnh nhất định sẽ quay trở lại tông môn, hiện tại không có trở về, hẳn là không có đạt tới, hơn nữa, một mực không nghe nói có Chúa Tể mới xuất hiện, hẳn là không có thành công!

Cửu Tiên trưởng lão nói.

- Không có Chúa Tể mới xuất hiện?

Cho dù có người lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo, chỉ cần không

trương dương, là quyết không có người biết!

- Từ khi Tà Nguyệt Chí Tôn Vực có lịch sử đến bây giờ, đã không biết bao nhiêu trăm triệu năm không có Chúa Tể mới xuất hiện rồi!

Cửu Tiên trưởng lão lắc đầu:

- Cường giả Chúa Tể hoàn toàn chính xác chỉ có thể dựa vào chiến đấu mới có thể phân biệt, không trương dương mà nói, không có người biết rõ, nhưng loại người thực lực này, chỉ cần hành tẩu ở trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, tổng sẽ lộ ra dấu vết để lại, không có khả năng một chút cảm giác cũng không có... Đây là kết quả do vô số cường giả tổng kết, cũng không phải là ta nói bậy!

- Thì ra là thế...

Nhiếp Vân gật đầu.

Cường giả như rừng, thật sự là cường giả Chúa Tể cảnh, đi ở trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, chỉ cần ra tay, sớm muộn gì cũng sẽ bị người phát hiện, nhưng một mực không có bị phát hiện, nói rõ không có Chúa Tể mới xuất hiện.

- Đúng rồi, Chúa Tể vẫn lạc ngươi nghe nói qua chưa?

Nhiếp Vân nhớ tới Thiên Huyền Lão Nhân.

Nếu Thiên Huyền Lão Nhân là một trong tám đại Chúa Tể, sau khi vẫn lạc, nên có tin tức a!

- Chúa Tể vẫn lạc? Điều này sao có thể, Chúa Tể lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo, đã là người mạnh nhất trên thế giới này rồi, trừ khi cường giả Phong Vương ra tay, bằng không thì ai có thể giết được? Ta chưa từng nghe nói qua!

Cửu Tiên trưởng lão lắc đầu.

- Ách...

Nhiếp Vân không hề hỏi nhiều.

Thiên Huyền Lão Nhân chết, chỉ sợ bị A Dục Vương phong bế vô cùng nghiêm mật, không có người biết rõ, mặc dù hỏi cũng hỏi không ra.

- Tốt rồi, đã đến Quy Khư Hải!

Lúc hai người nói chuyện, phi thuyền phá vỡ tầng tầng tinh quang giống như sương mù, một ngọn núi cực lớn xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Ngọn núi lan tràn không biết bao nhiêu dặm, so với Phù Thiên đại lục lúc trước còn lớn hơn mấy chục vạn lần. Vô số ngọn núi nhỏ lâm lập, giấu ở trong tinh quang đầy trời, nửa ẩn nửa hiện, giống như Thần Long, thấy đầu không thấy đuôi, tăng thêm một phần sắc thái thần bí.

So sánh với nó, Linh giới trước kia quả thực như cá chạch nằm bên cạnh Cự Long, nhỏ bé nói không nên lời.

Đứng ở trước mặt ngọn núi huy hoàng này, ngay cả Nhiếp Vân cũng nhịn không được cảm thấy tâm trì thần đãng, không kiềm chế được.

- Đây không phải ngọn núi sao? Vì sao gọi Quy Khư Hải?

Nhiếp Đồng đi tới, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

- Quy Khư Hải chỉ chính là hải dương ngôi sao, còn có những ngọn núi này kết nối! Chúng ta nhìn từ đàng xa, mấy ngọn núi này vô cùng cao lớn. Trên thực tế là do vô số ngọn núi nhỏ hội tụ thành, khoảng cách ở giữa đều có vô số ngôi sao, như là hải dương, ngọn núi tựa như đảo hoang trong hải dương. Chỉ là những hòn đảo này đều rất cao lớn, kết nối chung một chỗ, liền để cho người chứng kiến thịnh cảnh như thế!

Cửu Tiên trưởng lão giải thích.

Nhiếp Vân cũng không nói nhiều, hắn có thiên phú Thiên Nhãn, tất nhiên đã nhìn tinh tường, ngôi sao ở Quy Khư Hải, không có chút

lạc ấn Đại Đạo nào, lại khắp nơi đều là Đại Đạo. Khó trách ở chỗ này tu luyện có thể tăng lên tốc độ, coi như là hắn cũng cảm thấy lĩnh ngộ Đại Đạo càng thêm nhạy cảm.

- Ở đây khắp nơi đều là khe hở thời không rời rạc, nếu như không dựa theo lộ tuyến đặc biệt đi, rất dễ dàng mất phương hướng trong đó, khó có thể đi ra! Cho nên, mặc dù đệ tử của Quy Khư Hải muốn rời tông môn, cũng cần sớm xin trước!

Cửu Tiên trưởng lão tiện tay ném ra một vật phẩm, mọi người liền chứng kiến không gian bình tĩnh trước mắt đột nhiên biến thành miệng rộng như Thao Thiết, hô… thôn phệ vật phẩm này vào, thời gian nháy mắt đã mất đi tung tích.

------oOo------

Chương 2025: Hỗn Độn cổ ngữ (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thậm chí tinh thần lực của mọi người lan tràn qua cũng bị thôn phệ, đoạn tuyệt với bản thân.

- Đáng sợ!

Tất cả đều rùng mình, thấy lạnh cả người.

- Tầng dải sương trắng noãn bên ngoài ngọn núi, là Toái Kim Hàn Lưu Thủy, không có thực lực Kim Giáp Tướng, chỉ cần chạm phải thoáng một phát, liền sẽ kim chất hóa, biến thành bức tượng, triệt để tử vong!

- Đạo chỗ hơi có vẻ u ám kia, là Hỗn Độn Tử Giới, thoạt nhìn yên lặng, trên thực tế mỗi thời mỗi khắc đều du động, nói không chừng lúc nào liền đụng phải, rơi vào bên trong, liền sẽ chết, trừ khi cường giả Chúa Tể cảnh!

- Chỗ này gọi Luân Chuyển Hải, tiến vào trong đó tuy sẽ không tử vong, lại để cho người vòng đi vòng lại tại nguyên chỗ, vĩnh viễn ra

không được...

- Chỗ kia gọi...

...

Cửu Tiên trưởng lão đứng ở đầu thuyền, theo ngón tay chỉ, mọi người càng nghe trái tim càng băng giá.

Khó trách xưng là Tứ đại hiểm địa, khắp nơi đều là nguy hiểm, nếu mình tới, mặc dù có thiên phú Thiên Nhãn, cũng rất dễ dàng lâm vào tuyệt cảnh, tử sinh không do mình khống chế.

Chỉ sợ có thể phát hiện những địa phương này, là vô số tiền bối dùng thi thể chồng chất lên.

Nhiếp Vân như có điều suy nghĩ.

- Yên tâm đi, Quy Khư Hải không hạn chế tự do, nếu như ngươi muốn rời đi, có thể tùy thời nói với ta, ta có thể mang ngươi đi ra!

Thấy bộ dáng của hắn, Cửu Tiên trưởng lão còn tưởng rằng hắn lo lắng làm sao ly khai, vừa cười vừa nói.

- Đa tạ trưởng lão rồi!

Nhiếp Vân gật đầu.

Đối với Tam Thiên Đại Đạo đều có đọc lướt qua, huống chi dung hợp ba loại thiên phú bài danh Top 10, lộ tuyến hắn sớm đã hoàn mỹ nhớ trong đầu, muốn đi ra, hơi chút đẩy diễn, có thể ly khai, không cần người khác dẫn.

Đương nhiên, những lời này hắn sẽ không nói ra, hảo ý của đối phương cũng nên tiếp nhận.

Thoạt nhìn rất gần, nhưng đi cực kỳ xa, Nhiếp Vân chính thức cảm nhận được Tà Nguyệt Chí Tôn Vực rộng lớn, từ khi mọi người chứng kiến ngọn núi, đến đi vào trước mặt, lại đi gần một tháng.

Đương nhiên, đây cũng là vì quá nhiều hiểm địa, mỗi ngày đều phải cẩn thận từng li từng tí, sợ lâm vào trong đó, nên tốc độ không thể nhanh.

Oanh!

Ngày hôm nay, phi thuyền chấn động, tất cả mọi người từ trong tu luyện tỉnh táo lại, lập tức liền chứng kiến trước mắt mây mù vờn quanh, một tấm bia đá cự đại xuất hiện ở trước mặt.

Trên tấm bia đá viết ba chữ to Quy Khư Hải, phù hợp Thiên Đạo, cho người một loại uy nghiêm không hiểu, chỉ cần nhìn một cái, liền cảm thấy tim đập nhanh không thôi, phảng phất như linh hồn cũng bị nó hấp dẫn.

- Tà Nguyệt Chí Tôn Vực sinh ra vô số thế giới, diễn sinh qua vô số văn minh, tự nhiên cũng có qua vô số ngôn ngữ, đây là Hỗn Độn cổ ngữ viết thành, ý tứ là Quy Khư Hải, nhưng đặt bút như thế nào, ghi như thế nào, lại không người biết rõ!

Cửu Tiên trưởng lão giải thích.

- Cửu Tiên trưởng lão, nghe nói Hỗn Độn cổ ngữ tổng cộng có 3000 chữ, từng cái đại biểu một loại Đại Đạo, ai có thể viết ra 3000 chữ này, chẳng khác nào hiểu rõ toàn bộ Tam Thiên Đại Đạo! Chuyện này có phải thật hay không?

Thiên phẩm đệ nhất nhân một mực không nói chuyện đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

- Truyền thuyết đích thật là như vậy, nhưng không có người có thể viết ra loại văn tự này, cho dù ta cũng không được, ở trong lịch đại tiền bối của Quy Khư Hải chúng ta, nghe nói có người thành công ghi ba chữ kia một lần, nhưng không ai không phải là tuyệt thế cường giả siêu việt Kim Giáp Tướng.

Cửu Tiên trưởng lão nhìn ba chữ to trước mắt, cười cười:

- Lấy thực lực của các ngươi, tốt nhất không nên mạo hiểm, bằng không thì, thân thể linh hồn không chịu nổi gánh nặng, khẳng định

bị thương tổn!

- Tổn thương trí mạng sao?

Một người tò mò hỏi.

- Trong quá trình viết, cảm thấy không thích ứng liền lập tức đình chỉ, cho dù bị thương, cũng sẽ không quá nghiêm trọng, vài ngày có thể khôi phục, nhưng muốn tiếp tục cưỡng ép viết liền phiền toái, gây chuyện không tốt linh hồn sẽ sụp đổ, biến thành ngu ngốc!

Sắc mặt Cửu Tiên trưởng lão ngưng trọng:

- Các ngươi có thể thử một chút, nhưng nhớ lấy ngàn vạn lần không nên hành động theo cảm tình, nếu không, hậu hoạn vô cùng, ta cũng cứu không được!

- Yên tâm đi, ai cũng sẽ không cầm tánh mạng của mình nói giỡn!

Đám người Tạ Đào cười cười.

- Vậy là tốt rồi, ta ngừng phi thuyền ở chỗ này, cho các ngươi một ngày, một ngày qua đi, không quản các ngươi có lĩnh ngộ hay không, chúng ta đều phải rời đi!

Cửu Tiên trưởng lão bàn giao.

- Tốt!

Mọi người gật đầu đáp ứng.

Thấy mọi người toàn bộ tập trung ánh mắt ở trên ba chữ to, Nhiếp Vân cũng nhìn sang.

Ba chữ kia, nếu như không phải sớm nói, căn bản không có người biết là Quy Khư Hải, kiểu chữ mượt mà, tựa như một vòng tròn quấn quanh lấy một vòng tròn, không có đặt bút cùng thu bút, để cho người nhìn không ra rốt cuộc là viết như thế nào.

- Hỗn Độn cổ ngữ... Đối ứng Tam Thiên Đại Đạo!

Nhiếp Vân nhìn hồi lâu cũng nhìn không ra cái gì, lắc đầu, con mắt muốn rời đi, đột nhiên nhớ tới đối thoại trước kia.

Hỗn Độn cổ ngữ đối ứng Tam Thiên Đại Đạo, mà Tam Thiên Đại Đạo, hắn đã lĩnh ngộ toàn bộ, tuy cách toàn bộ đại thành còn một đoạn, nhưng trong cơ thể lại thật có được 3000 đan điền, 3000 loại thiên phú!

Nếu đây là Hỗn Độn cổ ngữ viết, đối ứng ba cái nào đó trong Tam Thiên Đại Đạo, mình có thể tìm được đan điền tới xứng đôi!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân đình chỉ thu hồi ánh mắt, con mắt thẳng ngoắc ngoắc nhìn thạch bích, ba chữ kia như chui vào đầu, ở trong thức hải bốc lên, không ngừng viết.

Hô!

Trong lúc đó, ba đan điền trong cơ thể mạnh mẽ bỗng nhúc, giống như thạch bích trước mắt, xuất hiện sắc thái quỷ dị.

Sắc thái quỷ dị này, bao quanh vờn quanh, cùng ba chữ to trong thức hải hoàn mỹ dung hợp, phát ra thanh âm nức nở nghẹn ngào.

- A...

Nhiếp Vân đang muốn nhấc tay viết ra ba chữ kia, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng la, lập tức từ trong cảm ngộ thanh tỉnh.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đã té trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, miệng sùi bọt mép, toàn thân không ngừng run rẩy.

Rõ ràng cho thấy tinh thần lực tiêu hao quá độ tạo thành.

- Đáng sợ!

Người này vừa mới ngã xuống đất, trong nháy mắt, lại có ba người ngồi xuống.

Ba người này không giống tên trước, không có miệng sùi bọt mép,

nhưng từ sắc mặt trắng bệch có thể nhìn ra, tuyệt đối không dễ chịu.

Lần này cùng Cửu Tiên trưởng lão đi Quy Khư Hải, có năm đệ tử hạch tâm đã tuyển ra, còn có tùy tùng của những người này, giống như bọn người Thi Hào, cũng theo ở phía sau, mấy cái ngã xuống đất, cơ bản đều là tùy tùng.

------oOo------

Chương 2026: Đại động tĩnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất quá, một lát sau, Tạ Đào trong năm người tựa hồ cũng chịu không được, khoanh chân ngồi xuống, không ngừng run rẩy.

Đã có cái thứ nhất, thì có thứ hai, mấy hơi thở sau, năm đại đệ tử hạch tâm, lại có hai người không kiên trì nổi, chỉ còn lại huynh đệ Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng.

- Cửu Tiên trưởng lão, chữ này căn bản nhìn không ra làm sao đặt bút viết, không có biện pháp viết, chớ nói chi là lĩnh ngộ hàm nghĩa trong đó rồi!

Khôi phục thoáng một phát, chứng kiến mọi người ngã xuống đất, Tạ Đào cười khổ.

- Đúng vậy a, ta vừa ghi, thật giống như cảm nhận được chạm đến Hỗn Độn uy nghiêm, một cổ áp lực cường đại tới cực điểm áp bách đến, linh hồn thiếu chút nữa sụp đổ, may mắn thu tay lại sớm, bằng không thì, chỉ sợ đã chết!

Thiên phẩm đệ nhất nhân nói.

Trải qua thời gian ngắn này ở chung, mọi người biết rõ Thiên phẩm đệ nhất nhân này chỉ là không thích nói chuyện, nhưng không phải lạnh lùng, cũng biết tên của hắn gọi Ngụy Thư, người Huyền thành Ngụy gia.

- Hỗn Độn cổ ngữ đại biểu uy nghiêm cùng lực lượng của Hỗn Độn. Người bình thường viết tương đương mạo phạm Hỗn Độn, tự nhiên sẽ bị trừng phạt!

Chứng kiến bộ dáng của mọi người, Cửu Tiên trưởng lão lắc đầu, nói tiếp:

- Đương nhiên, nếu như có thể viết thành công, đạt được Hỗn Độn tán thành, sẽ tìm được chỗ tốt thật lớn!

- Chỗ tốt. Chỗ tốt gì?

- Ta cũng không biết, trước kia tiền bối thành công, đều không nói tỉ mỉ. Tông môn không có ghi lại kỹ càng, cho nên, đừng nói là ta, dù chưởng giáo Chí Tôn cũng không biết! Nhưng có một điểm có thể xác nhận, chỉ cần có thể thành công viết, tuyệt đối là việc trọng đại của Quy Khư Hải, nghe nói sẽ vạn chung cùng vang, âm thanh chấn động Cửu Châu!

Cửu Tiên trưởng lão cười nói.

- Vạn chung cùng vang?

Mọi người nhịn không được tắc luỡi.

Quy Khư Hải có vô số ngọn núi nhỏ, chỉ cần có đệ tử ở, trong đó đều có chuông lớn, toàn bộ Quy Khư Hải cộng lại đâu chỉ hơn vạn chuông, nếu như những chuông lớn này đồng thời minh hưởng, hoàn toàn chính xác kinh thế hãi tục, để cho người phấn chấn.

- Được rồi, các ngươi đều thử qua, tiếp tục đợi ở chỗ này, chỉ sẽ bị thương nặng, đi thôi!

Giải thích một câu, Cửu Tiên trưởng lão cười cười, thúc dục muốn ly khai.

Tuy trước kia nói một ngày, nhưng những người này kiên trì càng lâu, bị thương càng nặng, vì an toàn, vẫn là ly khai cho thỏa đáng.

- Tốt... Bất quá Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng giống như không có thử, chẳng lẻ không thử liền rời đi?

Tạ Đào nói.

Nghe hắn nói, ánh mắt mọi người toàn bộ tập trung ở trên người hai huynh đệ.

- Ta không thử! Ta cũng không muốn bị thương!

Nhiếp Đồng cười nhạt một tiếng, lui về phía sau hai bước, sự tình người khác cảm thấy hứng thú, với hắn mà nói không có nửa phần hứng thú.

- Nhiếp Vân, ngươi không thử một chút sao? Bằng vào lý giải của ngươi đối với đại đạo, có thể viết ra ba chữ kia cũng chưa biết chừng!

Cửu Tiên trưởng lão nói.

Đối với thiếu niên trước mắt này, mặc dù là hắn cũng có cảm giác nhìn không thấu, người khác thí nghiệm viết, sẽ bị Hỗn Độn uy áp chấn thương, có lẽ, thiếu niên này có thể ngoài dự đoán mọi người, giống như tiền bối năm đó, thành công viết ra ba chữ, khai sáng khơi dòng.

- Ta? Thử xem đi!

Nhiếp Vân không nghĩ tới ánh mắt của mọi người sẽ tập trung ở trên người mình, vừa vặn nhớ tới sự tình trước kia, cũng muốn cẩn thận cảm ngộ thoáng một phát, lúc này gật gật đầu, lần nữa nhìn sang.

Cô cô cô!

Ánh mắt cùng chữ cổ dung hợp, ba đan điền trong cơ thể lần nữa xoay tròn, giống như trước kia, chậm rãi dung hợp.

Cẩn thận đối lập chữ cổ cùng đan điền xoay tròn, trong nội tâm Nhiếp Vân đột nhiên khẽ động.

- Kỳ thật cái chữ này, là dùng thiên phú chi khí, miêu tả đan điền ra...

Một ý niệm đặc thù vang lên ở trong óc, ngón tay của Nhiếp Vân không tự chủ được giơ lên, ba loại thiên phú chi khí đặc thù ở đầu ngón tay vờn quanh, phân biệt hoạch xuất ba đạo huyền ảo đặc thù, bay về phía trước.

Vù vù vù!

Khi ba chữ hình thành, mọi người liền chứng kiến không gian trước mắt lập tức sụp đổ.

Không gian của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực vững chắc đến cực điểm, muốn đánh nát không gian, mặc dù Kim Giáp Tướng cũng làm không được, mấy chữ liền đánh nát không gian, uy lực to lớn, làm cho người tắc luỡi.

Vèo!

Ba chữ bay ra ngoài, cùng Quy Khư Hải trước mặt hoà lẫn, đồng thời đại phóng hào quang.

Ầm ầm!

Vô số ngôi sao ở trong Quy Khư Hải cùng thời khắc đó phóng xuất ra quang minh sáng chói, hào quang vạn đạo, từng đợt chuông vang dồn dập, đồng thời vang vọng, triệt để kinh động tất cả mọi người trong Quy Khư Hải.

Sưu sưu sưu sưu!

Tiếng chuông vang lên, vô số tiên hạc ở trong Quy Khư Hải đồng thời lên không, tựa như mây đen, ngăn trở liệt nhật.

- Chuyện gì xảy ra?

- Sao chuông trên núi của ta lại đột nhiên vang lên?

- Nhất định là có người viết ra ba Hỗn Độn cổ ngữ của Quy Khư Hải!

- Cái gì? Chữ kia không phải không người có thể viết sao? Cái này... Điều này sao có thể...

Chuông lớn vang lên, vô số người ở trong Quy Khư Hải như từ trong mộng bừng tỉnh, từng đạo ý niệm hội tụ, hình thành nước lũ.

- Cái này nháo lớn rồi...

Nhiếp Vân không nghĩ tới viết ra Hỗn Độn cổ ngữ, sẽ có động tĩnh lớn như vậy, cười khổ một tiếng.

Bất quá, oanh động để cho hắn khiếp sợ cũng không có chấm dứt, mọi người chỉ cảm thấy phi thuyền lắc lư, lập tức chứng kiến xa xa trên sơn mạch nguy nga, lăng không nhiều ra một ngọn núi.

Ngọn sơn phong này so với chung quanh cao hơn một mảng lớn, hận đời vô đối.

Ầm ầm!

Nương theo ngọn núi xuất hiện, một đạo hào quang từ trên ngọn núi bắn thẳng đến, tựa như ở trên bầu trời dựng lên một cây cầu, đi thẳng tới dưới chân Nhiếp Vân, ngay sau đó tinh quang trên bầu trời tản ra, một đạo hào quang bảy màu bao phủ lấy hắn.

Bị cổ hào quang này bao phủ, Nhiếp Vân cảm thấy ba đan điền vừa rồi ẩn chứa thiên phú kia, lập tức đạt tới viên mãn, trên người tràn đầy khí tức đại đạo.

Tinh thần lực ở dưới tia sáng này ôn nhuận, cũng như cỏ mọc sau mưa, chậm chạp tăng trưởng, thời gian nháy con mắt đã đột phá gông cùm xiềng xích, đạt tới cảnh giới mới.

- Nguyên lai chỗ tốt là cái này...

Nhiếp Vân hiểu được.

Trước kia hắn không biết viết ra ba chữ, Hỗn Độn sẽ có loại ban thưởng nào, nguyên lai ba đại đạo kia trực tiếp viên mãn, hơn nữa tinh thần lực tăng lên.

Lập tức lĩnh ngộ ba đại đạo, với hắn mà nói, thực lực tăng lên không rõ ràng, nhưng tinh thần lực tăng lên đối với hắn có chỗ tốt thật lớn, về sau đẩy diễn đan điền dung hợp, tốc độ sẽ càng nhanh.

Hào quang tiêu tán, Nhiếp Vân thở ra một hơi, trên mặt mỉm cười thản nhiên, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy mọi người đều mang theo vẻ hâm mộ.

------oOo------

Chương 2027: Thất Thập Nhị Phong (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta biết ngay Nhiếp Vân sư huynh nhất định có thể thành công!

- Đúng vậy, sớm biết Nhiếp Vân sư huynh bất phàm, lại không nghĩ tới sẽ lợi hại như vậy...

...

Mọi người đều nở nụ cười.

Người so với người tức chết người, so với thiếu niên kia, quả thực là tự mình tìm tai vạ.

Trên đường đến, Nhiếp Vân không muốn quá mức đặc thù, bảo bọn hắn không nên xưng tiền bối, gọi thẳng kỳ danh là được, nhưng mọi người vì tôn trọng vẫn xưng hắn là sư huynh.

- Cửu Tiên trưởng lão, ngươi làm sao vậy?

Chứng kiến bộ dạng của mọi người, Nhiếp Vân biết rõ không có chuyện gì để nói, nhìn về phía Cửu Tiên trưởng lão, lại sửng sốt.

Chỉ thấy Cửu Tiên trưởng lão nhìn ngọn núi vừa mới xuất hiện ở phía xa, con mắt trừng đến sắp rơi trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, thậm chí ngay cả vừa rồi hắn được hào quang thất thải bao phủ, tiếp nhận Hỗn Độn ban thưởng cũng không biết.

- Cái này... Đây là Thất Thập Nhị Phong hạch tâm... ngọn núi này đột nhiên sắp xếp đến phía trước nhất?

Cửu Tiên trưởng lão thì thào tự nói, như là điên rồi.

- Cái gì Thất Thập Nhị Phong hạch tâm?

Nhiếp Vân kỳ quái nhìn Cửu Tiên trưởng lão trước mắt, có chút mê hoặc.

Sưu sưu sưu!

Bất quá, Cửu Tiên trưởng lão còn không có giải thích, bầu trời vang lên tiếng gió liên tiếp, vô số nhân ảnh bay tới.

- Ha ha, Cửu Tiên, chẳng lẽ là đệ tử mới tới viết ra Hỗn Độn cổ ngữ? Mau mang hắn đến để cho ta trông thấy...

Ngay sau đó một tiếng cười to vang lên, một trung niên nhân lăng không mà đến.

- Tông chủ...

Chứng kiến trung niên nhân này, Cửu Tiên trưởng lão thanh tỉnh, biến sắc.

Nhiếp Vân nghe được tông chủ, hiếu kỳ ngẩng đầu, chỉ thấy một trung niên nhân bước đi ra, oai hùng anh phát, dung mạo nhìn không ra niên kỷ cụ thể, nhưng trên trán mang theo lạc ấn Hỗn Độn, cảm ngộ Đại Đạo nồng đậm, một hít một thở tầm đó, phía trên tựa hồ có vô số Đại Đạo pháp tắc từ đỉnh đầu quán thâu xuống, để cho người cảm giác hắn tiện tay có thể bóp nát Thiên Địa, phá vỡ hoàn vũ.

- Ít nhất có được 2800 Đại Đạo...

Thần sắc Nhiếp Vân ngưng tụ.

Tuy nhìn không ra đối phương đến cùng có loại thực lực nào, nhưng vị tông chủ này tuyệt đối vượt qua 2800!

Loại người này, nếu như tiến vào Thiên Địa lục đạo, không cần tận lực ra tay, chỉ cần năng lượng trong cơ thể có một tia mất khống chế, toàn bộ thế giới cũng sẽ sụp đổ.

Ở trước mặt hắn, Nhiếp Vân cảm thấy thủ đoạn cường thịnh trở lại cũng vô dụng, trừ khi sử dụng Chúa Tể ấn phù!

Đương nhiên, mặc dù sử dụng Chúa Tể ấn phù, có thể đả bại hắn hay không cũng khó nói, dù sao loại cường giả này, trong tay khẳng định cũng có ấn phù, đồng dạng sử dụng, khẳng định không là đối thủ.

- Tông chủ!

Cửu Tiên trưởng lão tiến về phía trước một bước, thần thái cung kính.

Cho dù hắn là Kim Giáp Tướng, một trong thập đại trưởng lão, nhưng đối với vị tông chủ này, vẫn là tất cung tất kính, không dám vi phạm.

- Là ai viết Hỗn Độn cổ ngữ?

Tông chủ cũng không để ý tới hắn, thân hình khẽ động, rơi vào trên phi thuyền, nhìn quanh một vòng, con mắt rơi vào trên người Nhiếp Vân.

- Này chẳng lẽ là Nhiếp Vân mà ngươi đưa tin nói tới?

Lông mi giương lên, ánh mắt lộ ra tán dương, tông chủ hỏi.

- Vâng!

Cửu Tiên trưởng lão vội vàng gật đầu.

Sự tình khảo hạch đệ tử, ở trước khi đến, hắn liền một năm một mười dùng phương thức đặc thù đưa tin trở về, thân là tông chủ Quy Khư Hải, tự nhiên có thể biết.

- Trước kia chứng kiến ngươi đưa tin, còn tưởng rằng nói quá sự thật, hiện tại xem ra, nói còn chưa đủ! Ba chữ kia, thực lực của ta còn không viết ra được. Hắn loại thực lực này lại có thể thuận lợi viết ra, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Tông chủ cười ha ha, cử chỉ phóng khoáng.

- Tông chủ khen ngợi, tiểu tử không dám nhận!

Nhiếp Vân ôm quyền.

- Đúng vậy, rất không tồi!

Thấy bộ dáng của hắn, không có chút nào không thoả đáng, tông chủ cực kỳ vui mừng.

Vừa rồi thời điểm hắn đến, cố ý không che dấu khí tức cuồng mãnh trên người, tu luyện giả thấp hơn 2000 Đại Đạo, cảm nhận được cổ uy áp này, sẽ mất tự nhiên sinh ra cảm giác áp bách, không cách nào bảo trì bình tĩnh, thiếu niên trước mắt này, chẳng những không có bối rối, ánh mắt bình thản, lại không thấy nịnh nọt ton hót, cũng không có bởi vì khích lệ mà cảm thấy cao hứng, trái lại tràn đầy vẻ đạm nhiên.

Có thể ở trước mặt hắn bảo trì loại tâm tính này, đừng nói người có 2000 Đại Đạo, cho dù rất nhiều Kim Giáp Tướng cũng khó làm được!

Nghịch thiên tu luyện, tâm tính trọng yếu nhất, tâm tính bất định, thường thường khó có thành tựu cao.

Thắng không kiêu, bại không nản, vừa mới viết ra Hỗn Độn cổ ngữ được tông chủ khích lệ, mà không có cảm thấy tài trí hơn người, ngược lại bình thản không mất phương hướng, người như vậy nhất định có thể đi xa!

Chính bởi vì như thế, tuy tông chủ chỉ vừa gặp Nhiếp Vân, nhưng lại tán dương phát ra từ nội tâm.

Đệ tử thiên tài hắn bái kiến nhiều lắm, nhưng chỉ bằng vào khí độ, có thể so với người này, chỉ sợ đi hết Chư Thiên cũng không cao hơn năm ngón tay.

- Rất tốt, có tư cách ở lại ngọn núi này, xem ra Hỗn Độn tuyển định quả nhiên càng thêm chuẩn xác, chỉ là... Chỉ sợ cuộc sống sau này của hắn không yên ổn lắm a!

Tông chủ lần nữa thoả mãn gật đầu, cười nói.

- Đúng vậy!

Cửu Tiên trưởng lão nhìn ngọn núi xa xa, lại nhìn Nhiếp Vân một chút, nhịn không được cười khổ.

- Đây là có chuyện gì? Xin trưởng lão chỉ rõ?

Thấy hai người đối thoại, để cho người sờ không rõ ý nghĩ. Nhiếp Vân có chút buồn bực, nhịn không được hỏi.

- Kỳ thật không có đại sự gì, là ngươi vừa tới đã gây ra động tĩnh quá lớn!

Cửu Tiên trưởng lão nghe được liền nói:

- Quy Khư Hải chúng ta, tuy một vạn năm mới tuyển nhận một lần, mỗi lần chỉ tuyển nhận mười người, nhưng Quy Khư Hải tồn tại thật sự lâu lắm, có thể đạt tới đệ tử hạch tâm, tuổi thọ đều rất cao, như vậy trừ chết trận, số lượng đệ tử hạch tâm còn lại đã làm cho người khủng bố!

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Như thế là lời nói thật.

Tuy một vạn năm tuyển nhận một lần, một lần chỉ có mười người, thoạt nhìn không nhiều lắm, nhưng không chịu nổi nhiều năm a!

Mười vạn năm liền 100 người, trăm vạn năm một ngàn, ngàn vạn năm một vạn, một trăm triệu năm mười vạn...

Từ khi Quy Khư Hải thành lập đến nay, không biết tồn tại bao nhiêu trăm triệu năm, nếu như vậy tính toán, chỉ đệ tử hạch tâm, chỉ sợ đã vượt qua ngàn tỷ, làm cho người khủng bố.

Nhiều người như vậy, khẳng định có chết trận khi lịch lãm rèn luyện, hoặc bị giết, nhưng tổng cộng có thể có bao nhiêu?

Tuyệt đối vẫn là còn sống nhiều.

------oOo------

Chương 2028: Thất Thập Nhị Phong (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đệ tử hạch tâm, đã đại biểu hạch tâm của tông môn, nếu như số lượng quá lớn, làm sao truyền thụ? Làm sao cam đoan chất lượng? Bởi vậy, đệ tử hạch tâm mặc kệ tuyển nhận bao nhiêu, số lượng cũng sẽ không tăng nhiều, chỉ có 72 người! Cũng được xưng là Thất Thập Nhị Phong!

Cửu Tiên trưởng lão tiếp tục nói.

- Thất Thập Nhị Phong?

- Đúng vậy, chính là Thất Thập Nhị Phong, chỉ có đạt được ngọn núi ở lại, mới có thể được cho là đệ tử hạch tâm chính thức của Quy Khư Hải!

Cửu Tiên trưởng lão chỉ về phía trước.

Theo ngón tay của hắn nhìn lại, quả nhiên thấy vô số ngọn núi nhỏ

tầm đó, một loạt ngọn núi cao vút trong mây, lộ ra hận đời vô đối, mà mình vừa lĩnh ngộ Hỗn Độn cổ ngữ đột nhiên xuất hiện ngọn núi, thình lình lập ở phía trước, càng cao hơn đại, xông ra:nổi bật.

- Thất Thập Nhị Phong này là chỗ ở lại của đệ tử hạch tâm, cũng đại biểu địa vị cùng tôn nghiêm, mỗi qua một ngàn năm, liền có một lần bài vị chiến, phán định vị trí ở lại của rất nhiều đệ tử, dựa theo bài danh, xếp hạng thứ nhất tự nhiên là Đại sư huynh thực lực mạnh nhất, kém nhất là tiểu sư đệ, dùng loại này tính lên!

- Thất Thập Nhị Phong này cũng không phải đơn giản bài vị bất đồng, càng quan trọng hơn là, ngọn núi càng đến gần trước, càng dễ dàng lĩnh ngộ Đại Đạo, cho nên, người sắp xếp phía trước, dốc sức liều mạng muốn đi địa phương càng cao, cái này là động lực cạnh tranh!

- Nếu như chỉ có Thất Thập Nhị Phong... 72 đệ tử hạch tâm, vậy chúng ta những người này đi vào làm sao bây giờ?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

- Rất đơn giản, đệ tử mới tới, có một vạn năm giảm xóc, nói cách khác, một vạn năm này ngươi không cần tham gia loại bài vị thi đấu này, không cần tham gia bất luận tỷ thí gì, tài nguyên của tông môn vô điều kiện giúp đỡ, cho ngươi tu luyện! ở trong một vạn năm, ngươi có thể tùy ý khiêu chiến, thất bại cũng không sao cả, bất quá một khi thành công, thì có tư cách vào Thất Thập Nhị Phong! Một vạn năm sau, sẽ không có loại điều kiện này rồi, chỉ có thể như những người khác, tham gia bài vị thi đấu, thành công, tiến ngọn núi, thất bại, trở thành đệ tử nội môn, tham gia đệ tử nội môn bài vị thi đấu!

Cửu Tiên trưởng lão nói.

- Cái này...

Không chỉ Nhiếp Vân nghe được, những người khác cũng nghe được môn quy tàn khốc, tất cả đều biến sắc.

Một vạn năm nhìn như rất dài, trên thực tế so với tu sĩ tu luyện trăm

triệu năm mà nói, thật sự quá ngắn, thời gian ngắn như vậy, muốn tăng thực lực lên tới một cảnh giới mới, cơ hồ là không thể nào!

- Nếu có những người thực lực cường đại, nói như vậy chẳng phải một mực chiếm lấy Thất Thập Nhị Phong sao?

Trong đám người có người hỏi.

Nếu có người thực lực mạnh, rất nhiều đệ tử không phải đối thủ, nương theo thời gian tu luyện càng dài, tu vi khẳng định càng ngày càng cao, người phía sau còn muốn đuổi theo càng khó, chẳng phải một mực chiếm lấy vị trí tốt, để cho người sau không có cơ hội sao?

- Điểm ấy không cần lo lắng, tuy thời gian tu luyện càng dài, tu vi càng cao, nhưng người cũng không thể không hạn chế tu luyện, tiềm lực sẽ có lúc hao hết!

Cửu Tiên trưởng lão cười nói.

Mỗi người đều có tiềm lực, tiềm lực hao hết, vô luận khắc khổ cỡ nào, thực lực cũng sẽ đi đến cuối cùng, không có chỗ trống phát triển nữa.

Thật giống như cá vàng, mặc dù cho ăn như thế nào đi nữa, cũng không có khả năng trở thành cá mập, cái này là tiềm lực.

- Tông môn dùng trăm vạn năm làm đơn vị, chỉ cần đệ tử đến, ở chỗ này trăm vạn năm, thực lực còn không đạt tới 2000 Đại Đạo, liền sẽ tự động rời khỏi Thất Thập Nhị Phong! Đương nhiên nếu vượt qua 2000 Đại Đạo, sẽ trở thành đệ tử chân truyền của chưởng giáo!

Cửu Tiên trưởng lão nói tiếp.

- Thì ra là thế...

Mọi người tất cả hiểu được.

Tuy Thất Thập Nhị Phong nghe rất đáng sợ, rất tàn khốc, trên thực

tế là của một ít thực lực không có đạt tới 2000 Đại Đạo, tuy bây giờ thực lực của mọi người không bằng, nhưng dưới tình huống tu luyện một vạn năm, tài nguyên cung cấp vô hạn, vẫn có sức liều mạng.

- Đệ tử hạch tâm Thất Thập Nhị Phong, hoàn toàn chính xác rất tàn khốc...

Nhiếp Vân gãi gãi đầu:

- Thế nhưng mà... Cùng ta có quan hệ gì a? Vì cái gì nói cuộc sống sau này của ta không khá giả?

Đây mới là chỗ hắn nghi hoặc.

Chỉ cần đệ tử mới đến đều có đãi ngộ như vậy, vì sao tông chủ nói hắn không sống khá giả?

- Đệ tử hạch tâm tổng cộng có Thất Thập Nhị Phong, dựa theo đạo lý, các ngươi tới đến, nên ở địa phương thấp nhất, kết quả... Ngươi vừa đến viết ra Hỗn Độn cổ ngữ, Quy Khư Hải chủ động thành lập cho ngươi một ngọn núi, còn ở trước Thất Thập Nhị Phong khác, xếp hạng hoàn toàn xứng đáng thứ nhất...

Cửu Tiên trưởng lão nói tới đây, vẻ mặt cổ quái:

- Chẳng lẽ ngươi cảm thấy, sẽ có ngày tốt lành qua?

- Ách...

Sắc mặt của Nhiếp Vân trong nháy mắt trở nên hết sức khó coi.

Nếu thật là nói như vậy, cuộc sống sau này hoàn toàn chính xác không dễ chịu lắm.

Nghe Cửu Tiên trưởng lão nói, có thể phỏng đoán ra, có thể tiến vào Thất Thập Nhị Phong, từng người đều là thế hệ thiên tài tuyệt đỉnh, kiệt ngao bất tuần, ai cũng không phục ai, mình vừa tới, liền làm ra động tĩnh lớn như vậy, tạo ra ngọn núi thứ 73, hơn nữa xếp hạng ở trước mặt mọi người, ai có thể phục?

Chỉ sợ thật muốn tiến vào, về sau thời gian khiêu chiến sẽ ngày càng nhiều, phiền toái vô số!

Bất quá loại sắc mặt khó coi này, thoáng qua tức thì, lập tức khôi phục bộ dạng mây trôi nước chảy.

Nói trắng ra, bị khiêu chiến, tuy phiền toái không ít, nhưng cũng là động lực để thực lực tiến bộ rất nhanh, ở Thiên Địa lục đạo nếu như không phải Tu La Vương áp bách, hắn làm sao có thể trong thời gian ngắn ngủi như thế, đạt tới loại tình trạng này!

- Không tệ!

Thấy tâm tình của hắn rất nhanh chuyển biến, Cửu Tiên trưởng lão cùng tông chủ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

Người khác gặp được loại sự tình này, chỉ sợ sớm đã thấp thỏm lo âu, khó có thể thừa nhận áp lực, nhưng thiếu niên trước mắt có thể nhanh như vậy khôi phục lại, tâm tính mạnh, mặc dù một ít trưởng lão cũng xa xa không bằng.

- Đi thôi, mang bọn ngươi tiến hành nghi thức nhập tông! Sau đó phát lệnh bài đệ tử hạch tâm của Quy Khư Hải! Có lệnh bài này, có thể tùy ý quan sát Tàng Kinh các của Quy Khư Hải, đương nhiên, chỉ là sách vở bình thường, cao thâm phải tốn hao điểm cống hiến mua sắm!

Tông chủ chỉ đợi một hồi liền ly khai, Cửu Tiên trưởng lão thúc dục phi thuyền, mang theo mọi người, bay tới ngọn núi trung tâm nhất của Quy Khư Hải.

------oOo------

Chương 2029: Có gì không thể?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngọn núi này là hạch tâm của Quy Khư Hải, Quy Khư cung chính là

ở chỗ này.

Quy Khư cung là biểu tượng của Quy Khư Hải, rộng lớn hùng vĩ, còn chưa đến trước mặt, liền cảm nhận được khí thế huy hoàng, đâm vào trong Hỗn Độn, tựa như cùng Hỗn Độn hải dương hòa tan vào nhất thể.

Thất Thải quang mang ở trên đầu không ngừng xoay tròn, tựa như Cự Thú Thôn Thiên, cho người một loại cảm giác tùy thời có thể bị nuốt vào trong đó.

- Đương nhiên không có khả năng nuốt Quy Khư cung vào. Sở dĩ xuất hiện loại hiện tượng này, là tổ tiên Quy Khư Hải cố ý gây nên, là muốn cảnh cáo hậu nhân, thời khắc nhớ kỹ, không có thực lực, vận mệnh vĩnh viễn không thể khống chế trong tay mình, chỉ có càng ngày càng mạnh, mới có tư cách sống sót, loại trừ tất cả nguy cơ...

Cửu Tiên trưởng lão giải thích.

- Ân!

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân cực kỳ chấp nhận.

Tu luyện giả hành sự nghịch thiên, mỗi một lần đột phá, giống như có một thanh đao lơ lửng ở trên đỉnh đầu, hơi không cẩn thận sẽ thân tử đạo tiêu. Nếu như không có loại ý thức nguy cơ này, chỉ có một chút thực lực liền đắc chí, kiêu ngạo tự mãn, về sau khẳng định khó có thành tựu!

Trên thực tế đây cũng chính là tâm mang sợ hãi, tu vi càng cao, đối với thiên địa càng nên có kính ý. Mà không phải bản thân thỏa mãn, bản thân bành trướng.

Mọi người chỉ đi tới phụ cận Quy Khư cung, cũng không tiến vào.

Đến chỉ có năm người, tất cả đều là đệ tử hạch tâm, không cần nghi thức gì, Cửu Tiên trưởng lão phát lệnh bài đại biểu thân phận, lại giảng giải một tí sự tình nên chú ý của Quy Khư Hải, lúc này mới dàn xếp đám đông thoáng một phát.

- Ngươi viết Hỗn Độn cổ ngữ xuất hiện đỉnh núi, đã có liên hệ với linh hồn của ngươi, cho dù không tiến vào, phiền toái cũng sẽ không ít, nhưng nếu như hiện tại đi qua, ta sợ nhất định sẽ lọt vào không ít quấy nhiễu, loại quấy nhiễu này là đệ tử hạch tâm tranh đấu, mặc dù là ta, cũng không thể nhúng tay!

Dựa theo quy củ bình thường, đệ tử hạch tâm mới nhập môn đều ở Thủy Vân các, Nhiếp Vân gây ra động tĩnh lớn như vậy, nếu đi Thủy Vân các, sẽ cho người một loại biểu hiện khiếp đảm, nhưng thật muốn tới chỗ kia, thực lực lại không đủ, áp lực to lớn, khó có thể tưởng tượng.

- Ta xem... Không bằng ngươi đi Thủy Vân các trước, ở một thời gian ngắn, đợi thực lực có thể chống lại những đệ tử hạch tâm kia, lại đi qua cũng không muộn!

Cửu Tiên trưởng lão cân nhắc hồi lâu, cho ra một đề nghị.

- Đệ tử hạch tâm ở Thất Thập Nhị Phong, đều có dạng thực lực gì? Có thể nói rõ một chút hay không?

Kỳ thật không cần hắn nói, kể từ khi biết quy củ của Thất Thập Nhị Phong, Nhiếp Vân có thể đoán được.

- Có thể ở trong đệ tử hạch tâm đạt được trước 72, cơ hồ toàn bộ đều có thực lực hơn một ngàn chín trăm Đại Đạo, hơn nữa đây chỉ là Đại Đạo, không có nghĩa là thực lực, trong bọn họ rất nhiều người sức chiến đấu chỉ sợ đã vượt qua 2000 Đại Đạo, nhất là Đoạn Giáp ở vị trí thứ nhất, tuy chỉ lĩnh ngộ 1999 Đại Đạo, nhưng thực lực chân chính, chỉ sợ giống như Kim Giáp Tướng...

Cửu Tiên trưởng lão nói.

Lĩnh ngộ số lượng Đại Đạo, chỉ là một tiêu chuẩn cân nhắc thực lực, cùng sức chiến đấu quan hệ không lớn.

Thật giống như Nhiếp Vân, chỉ lĩnh ngộ 600 Đại Đạo, chỉ có thể coi là Thiết Giáp Tướng bình thường, nhưng thực lực chân chính, Đồng Giáp Tướng lĩnh ngộ 1500 Đại Đạo cũng không phải đối thủ!

Tuy sức chiến đấu của người khác không có khoa trương như vậy, nhưng là có phạm vi chấn động nhất định, giống như Cửu Tiên trưởng lão nói Đoạn Giáp kia, cho dù chỉ lĩnh ngộ 1999 Đại Đạo, chưa tới 2000, nhưng thủ đoạn rất nhiều, còn có Hỗn Độn thần binh đỉnh phong, sức chiến đấu đơn thuần, mặc dù Kim Giáp Tướng bình thường cũng không bằng, cực kỳ khó chơi!

- Tương xứng Kim Giáp Tướng?

Nhiếp Vân cười khổ.

Cửu Tiên trưởng lão là một vị Kim Giáp Tướng, tương xứng Kim Giáp Tướng, cho dù thực lực không bằng hắn, cũng kém không xa rồi?

Cho dù không giao thủ với Cửu Tiên trưởng lão, nhưng trải qua một đường quan sát, đối với thực lực của hắn đã có lý giải đại khái, hiện tại hắn đừng nói không thắng nổi, mặc dù lại thăng gấp 10 lần, chỉ sợ cũng không phải đối thủ!

Thực lực như thế... làm sao có thể đấu?

Chỉ sợ còn chưa kịp ra chiêu, đã bị đối phương miểu sát rồi!

- Không nên không tin, Thất Thập Nhị Phong hạch tâm, là thánh địa tu luyện, so với chỗ ở của thập đại trưởng lão chúng ta cũng không kém chút nào, chính bởi vì như thế, những đệ tử này không muốn đột phá, kỳ thật trong bọn họ, rất nhiều người rõ ràng sớm có thể lĩnh ngộ 2000 Đại Đạo, lại cố ý áp chế tu vi, chính bởi vì như thế, những người này đều có được sức chiến đấu không tương xứng Đại Đạo mình lĩnh ngộ! Nói thật với ngươi, cho dù đệ tử hạch tâm ở vị trí 72, chính thức bộc phát sức chiến đấu mà nói, cũng sẽ không kém Hạo Chân trưởng lão!

Thấy bộ dạng của Nhiếp Vân, Cửu Tiên trưởng lão còn tưởng rằng hắn không tin, giải thích nói.

- Sức chiến đấu kém cỏi nhất cũng có thể so với Hạo Chân trưởng lão?

Nhiếp Vân cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Thực lực của Hạo Chân trưởng lão, hắn là thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, lúc trước nếu không phải Nhiếp Đồng xuất hiện, đừng nói chiến đấu, ngay cả một chiêu cũng tiếp không được, đã bị đánh ngã.

Thực lực tiếp cận Kim Giáp Tướng, làm sao có thể đơn giản?

Cũng bởi vì viết ra Hỗn Độn cổ ngữ, tùy tiện làm ra ngọn núi, kết quả sắp xếp đến trước những người này, cũng không biết đây là ban thưởng, hay là muốn giết chết mình.

Sớm biết như vậy, cái ban thưởng này không muốn cũng được...

- Nhiếp Vân, nếu không ngươi đừng đi đỉnh núi kia, theo chúng ta đi Thủy Vân các a!

Những người khác cũng nghe những lời này vào tai, Tạ Đào tiến về phía trước một bước nói.

- Đi Thủy Vân các? Không được, càng có áp lực, ta cảm thấy càng nên thử một chút, Cửu Tiên trưởng lão, làm phiền ngươi mang ta và Nhiếp Đồng qua!

Đã biết thực lực của những người này, tuy Nhiếp Vân cảm nhận được áp lực nồng đậm, lại không cảm thấy sợ hãi, ngược lại trong nội tâm toát ra hưng phấn nhàn nhạt.

Nếu như hiện tại lùi bước đi Thủy Vân các, tuy trở ngại mặt mũi, những đệ tử hạch tâm kia không có khả năng đi tìm, nhưng nhất định sẽ khinh thị mình, đối với đạo tâm của hắn cũng có đả kích rất lớn.

Ngọn sơn phong này đã là mình làm ra, tại sao phải che dấu? Tại sao phải tránh né? Đã muốn đi, vậy thì cao điệu đi qua!

- Cái này...

Cửu Tiên trưởng lão sững sờ.

------oOo------

Chương 2030: Ném ra (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dựa theo ý kiến của hắn, hiện tại Nhiếp Vân tốt nhất là ẩn nấp mũi nhọn, đợi thời cơ chín muồi lại quyết đoán, dùng hắn hiểu rõ Nhiếp Vân, ngày này chắc có lẽ không quá lâu... Tối đa vài vạn năm, mười vài vạn năm... Chẳng lẽ thời gian ngắn như vậy hắn cũng kìm nén không được?

Trực tiếp đi qua như vậy, khẳng định sẽ lọt vào những đệ tử hạch tâm kia chèn ép, dưới tình huống thực lực không đủ, mất mặt là nhỏ, vạn nhất đạo tâm bởi vậy rạn nứt, còn muốn có thành liền khó khăn.

- Yên tâm đi, Cửu Tiên trưởng lão, ta có chừng mực!

Biết rõ Cửu Tiên trưởng lão là hảo ý, Nhiếp Vân an ủi một câu, đột nhiên nhớ tới cái gì hỏi:

- Đúng rồi, trước kia ngươi nói một ngàn năm một lần đệ tử hạch tâm bài vị thi đấu, ước chừng lúc nào cử hành?

- Bài vị thi đấu? Đại khái ở nửa năm sau, ngươi sẽ không muốn tham gia nửa năm sau bài vị thi đấu chứ...

Cửu Tiên trưởng lão sững sờ, tròng mắt thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, nếu như nói một vạn năm, mười vạn năm hắn còn tin tưởng, nửa năm? Có lầm hay không!

- Có gì không thể?

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, trên mặt lộ ra tự tin nồng đậm.

Bốn chữ “có gì không thể” này, cũng không có khí thế quá lớn,

nhưng phối hợp thân hình như tiêu thương của Nhiếp Vân, dáng tươi cười bình tĩnh, lại cho người một loại trầm trọng vững như núi đá, tựa hồ từ trong miệng hắn nói ra, cũng không có vấn đề gì, dù không tin, cũng sẽ cảm giác nhất định có thể làm được!

- Cái này...

Ngay cả Cửu Tiên trưởng lão cũng nhịn không được thất thần.

Một lát sau, con mắt mới trừng tròn xoe, không cách nào che dấu nội tâm rung động.

Loại tự tin này, hắn chỉ nhìn thấy qua ở trên người tông chủ, là một loại ý chí cùng khí độ tiếu ngạo Chư Thiên, coi như là hắn cũng làm không được, như thế nào cũng không thể tin được, Nhiếp Vân này chẳng những có, thậm chí so với tông chủ còn mạnh hơn vài phần!

- Có lẽ, chính bởi vì có loại tự tin cùng khí độ này, mới khiến hắn trẻ tuổi như vậy liền có được loại tiềm lực này...

Cưỡng chế rung động trong lòng, Cửu Tiên trưởng lão thì thào tự nói.

Bằng vào thực lực của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra số tuổi thật sự của Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng, ba vạn tuổi, đối với rất nhiều người mà nói cực kỳ lâu, nhưng đối với bọn họ mà nói, quả thực không khác hài nhi.

Loại tuổi này liền có giải thích sâu như vậy với Đại Đạo, so với hắn còn lợi hại hơn, viết ra Hỗn Độn cổ ngữ, cho dù Quy Khư Hải thiên tài vô số, nhưng nhìn chung lịch sử, cũng tìm không thấy mấy cái.

Loại người này chỉ cần cấp cho đầy đủ tài nguyên cùng thời gian, tuyệt đối có thể giống như Giao Long bay lên, bỗng nhiên nổi tiếng!

- Có gì không thể? Khẩu khí thật cuồng vọng! Vốn cho rằng có thể viết ra Hỗn Độn cổ ngữ là một thiên tài, lại không nghĩ rằng, là thế hệ cuồng vọng, vô tri tiểu nhi chỉ biết nói bốc nói phét như thế!

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng hừ lạnh vang lên, lập tức chứng

kiến bảy tám nhân ảnh ngạo nghễ đứng ở phía trước, cả đám khuôn mặt lạnh lùng, mang theo vẻ kiêu căng.

Mọi người nói chuyện, đều là nói ở trên phi thuyền, lúc này phi thuyền đã phi hành rất xa, đi tới trước mặt ngọn núi đột ngột xuất hiện, mà mấy người kia đang đứng ở trên ngọn núi. Nhìn về phía Nhiếp Vân, lộ ra vẻ khinh thường lạnh lùng.

- Phải nói bốc nói phét hay không, còn chưa tới phiên các ngươi bình phán, là cẩu nhà ai, lại chạy đến nơi đây, bốn phía giương oai!

Nhiếp Đồng tiến về phía trước một bước, hai hàng lông mày như điện.

Mấy người này từ quần áo đến xem, là không phải đệ tử hạch tâm, mà chỉ là một ít thị vệ.

Đệ tử hạch tâm của Thất Thập Nhị Phong, địa vị tôn sùng, mỗi người đều có rất nhiều thị vệ, để thay mình làm một ít việc vặt.

Tuy những người này chỉ là thị vệ, nhưng mỗi người thực lực no đủ. Tuy nhìn không ra tu vi cụ thể, nhưng từ nhất cử nhất động phát ra uy thế có thể thấy được, từng cái đều không dưới 1900 Đại Đạo!

Ở lại ngọn núi của đệ tử hạch tâm đối với tu luyện có trợ giúp rất lớn, rất nhiều người cạnh tranh không được 72 vị trí đệ tử hạch tâm, lại muốn sử dụng điều kiện tu luyện của Thất Thập Nhị Phong, đành phải làm thị vệ của đệ tử hạch tâm, trên thực tế tuy danh nghĩa là thị vệ, nhưng thực lực chân chính, so với những đệ tử hạch tâm kia lại không kém quá nhiều.

Chính bởi vì như thế, mặc dù là thị vệ, cũng ngạo khí trùng thiên, đi đến nơi nào, đều được người khác tôn trọng.

Bất quá, người khác tôn trọng hay không, Nhiếp Đồng không thèm để ý, chỉ cần bọn hắn dám vũ nhục ca ca hắn, dù cường thịnh trở lại, cũng sẽ lập tức phản kích, không có bất kỳ chỗ trống thương lượng!

- Ngươi nói cái gì?

Thị vệ mới vừa nói kia, không nghĩ đến thiếu niên thoạt nhìn văn nhược, phản kích sẽ tàn nhẫn như thế, gọi thẳng hắn là chó, tức giận đến cái mũi thiếu chút nữa lệch ra, nhíu mày, lửa giận xông thẳng lên trời.

Thân thể không động, nhưng trong cơ thể phát ra tiếng sấm nổ mạnh, như một cổ lực lượng áp chế trong người, tùy thời có thể tán phát ra.

Hắn khẽ dùng lực lượng, thực lực lập tức hiển lộ ra, lĩnh ngộ số lượng Đại Đạo, tuy không cao hơn 2000, nhưng sức chiến đấu chính thức, tuyệt đối bằng 2500 Đại Đạo.

Loại thực lực này, đừng nói Nhiếp Đồng không phải đối thủ, mặc dù Nhiếp Vân tới liên thủ, chỉ sợ cũng không chiến thắng nổi.

Biết rõ như thế, nhưng trong mắt Nhiếp Đồng không có bất kỳ sợ hãi, ngược lại cả người như trường kiếm, mang theo xu thế sắc bén không thể ngăn cản.

- Tốt rồi! Nơi này là trọng địa của đệ tử hạch tâm, có chuyện gì, phải do đệ tử hạch tâm tự mình giải quyết, nếu như không có việc gì, lập tức rời đi cho ta!

Thấy cục diện tùy thời có thể chiến đấu, Cửu Tiên trưởng lão tiến về phía trước một bước, sắc mặt trầm xuống.

Bất kể nói thế nào, hắn cũng là một trong thập đại trưởng lão của Quy Khư Hải, đệ tử hạch tâm tầm đó mâu thuẫn thì thôi, không dễ nhúng tay, nhưng một thị vệ nho nhỏ rõ ràng dám diễu võ dương oai ở trước mặt hắn, tìm đệ tử hạch tâm phiền toái, thật sự có chút hơi quá đáng!

- Nguyên lai là Cửu Tiên trưởng lão, chúng ta thất lễ!

Nghe được thanh âm, lúc này mấy người kia mới nghĩ đến đối phương là trưởng lão cao cao tại thượng, sắc mặt đồng thời biến đổi, gia hỏa vừa rồi hung hăng càn quấy vội vàng khom người:

- Bất quá, cho dù là trưởng lão, cũng không quản được đệ tử hạch tâm tầm đó tụ hội a!

------oOo------

Chương 2031: Ném ra (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nói đến đây, thị vệ này lạnh lùng liếc nhìn Nhiếp Đồng, đi về phía Nhiếp Vân, cổ tay khẽ đảo, lòng bàn tay nhiều ra một thư mời màu vàng, đưa tới:

- Chủ nhân nhà ta biết được Nhiếp Vân sư huynh là "thiên tài" khó gặp, muốn mời hắn đi Tuệ Vũ Phong tụ hội, chiêm ngưỡng phong thái "thiên tài" viết ra Hỗn Độn cổ ngữ thoáng một phát!

Thời điểm hắn nói "thiên tài", cố ý tăng thêm ngữ khí, trong giọng nói mang theo ý trào phúng nồng đậm.

Xem ra bọn hắn tìm hiểu tin tức rất kỹ, ngay cả tên Nhiếp Vân cũng biết rồi.

- Chủ nhân nhà của chúng ta cũng là ý này, muốn mời Nhiếp Vân sư huynh tiến đến Tụ Hiền Phong tụ hội, mong không nên từ chối!

Thấy có người ngoi đầu lên, lại một người đi tới.

- Chủ nhân nhà của chúng ta biết rõ Nhiếp Vân sư huynh là người bận rộn, hơn nữa là một thiên tài, có thể xem thường người bình thường như hắn, bất quá vẫn thành tâm mời, hi vọng sư huynh có thể đi Thần Châu Phong tụ hội...

- Sư huynh, chủ nhân chúng ta...

...

Trong chớp mắt, bảy tám người đứng ở chỗ này từng người đưa

lên thư mời, đều mời Nhiếp Vân đi tới chỗ chủ nhân của bọn hắn.

Tuy trên miệng nói mời, nhưng từ lời nói cùng cử chỉ có thể thấy được, khẳng định không phải chuyện tốt, là muốn cho “thiên tài” như hắn một hạ mã uy.

Nếu như Nhiếp Vân đáp ứng đi, khẳng định nhận hết khuất nhục, mà không đáp ứng, sẽ bị đối phương chụp mũ là bất cận nhân tình gây khó dễ.

Dù sao bất kể như thế nào, mục đích đối phương đưa thư mời là vì để cho hắn khó chịu, tiếp hay không tiếp, đều trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, tiến thối lưỡng nan.

- Nhàm chán!

Người khác đều có thể liếc nhìn ra, Nhiếp Vân làm người trong cuộc sao nhìn không ra, bất quá hắn lơ đễnh, kéo Nhiếp Đồng về sau, đi lên phía trước, sắc mặt lạnh nhạt.

Những thủ đoạn này, ở trong mắt hắn như tiểu hài tử chơi đùa, không có chút trình độ.

- Nhàm chán? Chẳng lẽ Nhiếp Vân sư huynh xem thường chủ nhân nhà ta, cảm thấy hắn không xứng mời ngươi?

Thị vệ thứ nhất nói chuyện âm dương quái khí, từ trong lỗ mũi hừ ra thanh âm.

- Đúng vậy, chủ nhân chúng ta thành tâm mời, ngươi lại nói như vậy, xem ra thiên tài có thể viết Hỗn Độn cổ ngữ liền không giống người thường, xem thường chúng ta...

Lại một thị vệ nói.

- Các ngươi nhìn không thấy ư, ngọn núi của người ta xếp hạng thứ nhất, đương nhiên chướng mắt những người khác, người ta vừa tới, liền là đệ tử hạch tâm đệ nhất nhân rồi...

- Đệ tử hạch tâm đệ nhất nhân, ta nhổ vào! Cái đệ nhất nhân này

chẳng lẽ là tự mình phong sao? Là cần nhờ thực lực nói chuyện, không có thực lực chỉ biết "trang bức", đó là lão sói vẫy đuôi...

...

Rất nhiều thị vệ một cái so một cái nói chuyện khó nghe.

- Nhiếp Đồng nói không sai, quả nhiên là một đám Dã Cẩu không biết lễ nghĩa liêm sỉ!

Thấy bọn họ nói khó nghe, Nhiếp Vân cũng không tức giận, mà nhướng mày, âm thanh chấn khắp nơi, xa xa truyền ra ngoài:

- Trở về nói cho chủ nhân của các ngươi biết, muốn cùng ta tụ hội, trước ba ngày bài vị thi đấu, tự mình tới chỗ ta chịu đòn nhận tội, ta sẽ cho cái mặt mũi, không để hắn khó chịu nổi! Bằng không thì, ta sẽ khiêu chiến qua... Bất quá, để cho ta khiêu chiến, chỉ có một con đường có thể chọn... chính là chết!

Thanh âm của hắn bí mật mang theo thiên phú Tiên Âm sư, giống như rồng ngâm, truyền đi xa xa, thời gian nháy con mắt liền vang vọng Thất Thập Nhị Phong.

- Cái gì?

- Khẩu khí thật cuồng vọng!

- Rõ ràng để cho chủ nhân tự mình tìm hắn, còn nói chỉ có một con đường... Hắn biết rõ đang nói với ai sao? Quả thực phát rồ tới cực điểm...

Nhiếp Vân vừa nói xong, tất cả mọi người điên rồi.

Không chỉ thị vệ đến đây, ngay cả Cửu Tiên trưởng lão cũng nhịn không được lảo đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Cuồng!

Thật quá ngông cuồng rồi!

Đừng nói một người thực lực chỉ 1700 Đại Đạo, cho dù Đoạn Giáp sắp xếp ở vị trí thứ nhất, cũng không dám nói ra lời này!

Lời này tương đương công nhiên đối nghịch ít nhất bảy tám đệ tử hạch tâm, ngay cả bài danh của những người này cũng không biết, liền trực tiếp nói như vậy, chẳng lẽ thật không sợ đối phương?

- Đồ vật không biết sống chết, không cần chủ nhân chúng ta ra tay, hiện tại ta liền khiêu chiến ngươi, nếu như có thể thắng ta, lại khoác lác cũng không muộn...

Đột nhiên trong đám người có một thị vệ gầm rống lên, thân thể khẽ động, khí thế hùng hậu bắn ra, giống như người trước kia giằng co với Nhiếp Đồng, hơn 1900 Đại Đạo, nhưng thực lực có thể so với cường giả hơn 2400 Đại Đạo, so với Hạo Chân trưởng lão cũng không kém quá nhiều.

- Tiểu Linh, ném những gia hỏa sủa loạn này ra ngoài cho ta, về sau không có lệnh của ta, ai dám tiến vào sơn mạch phương viên một trăm dặm, giết chết bất luận tội!

Bỏ qua đối phương khiêu khích, Nhiếp Vân quay đầu phân phó một câu.

- Vâng, chủ nhân!

Tiểu Linh đi tới, cũng không thấy hắn có động tác gì, thò tay nhẹ nhàng trảo một cái, gia hỏa muốn khiêu chiến Nhiếp Vân, thực lực có thể so với Hạo Chân trưởng lão đã bị niết ở trong lòng bàn tay, tiện tay ném ra ngoài.

Hô!

Người kia miệng không ngừng mở ra, lại như cá thiếu nước, hô không ra nửa chữ, thời gian nháy con mắt liền như đạn pháo bị quăng ra ngoài, không nhìn thấy tung tích, cũng không biết sinh tử.

- Chủ nhân bảo ta ném các ngươi ra, ngượng ngùng...

Ném bay người kia xong, Tiểu Linh tiến về phía trước một bước,

một tay một cái, thời gian nháy con mắt, bảy tám người tới khiêu khích đều như rác rưởi bị ném bay, không lưu lại chút dấu vết.

Tựa hồ ở trong tay hắn, những cường giả không kém Hạo Chân trưởng lão bao nhiêu kia, giống như hòn đá trên đất, ném đi căn bản không tốn chút khí lực nào.

- Cái này...

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người trực tiếp hóa đá.

Cửu Tiên trưởng lão mở to tròng mắt, coi như là hắn, cũng không nghĩ tới thị vệ sau lưng Nhiếp Vân thường thường không có gì lạ kia, sẽ có thực lực như thế, mặc dù so với hắn, cũng không kém chút nào!

Tiểu Linh là khí linh của Thiên Huyền điện, Hỗn Độn thần binh đỉnh phong, cường giả Chúa Tể cảnh Thiên Huyền Lão Nhân tự tay luyện chế, sức chiến đấu chính thức, so với Kim Giáp Tướng bình thường chỉ mạnh không yếu, chỉ là vẫn dấu kín thực lực không có ra tay mà thôi, lần này nghe được chủ nhân mệnh lệnh, biết rõ không cần phải tiếp tục che dấu, vừa mới ra tay, liền để cho người khiếp sợ.

- Tiểu Linh... Đại nhân...

Tuy người khác khiếp sợ, nhưng tối đa chỉ một lát liền trôi qua, mà Thi Hào, Húc Diêu thì thiếu chút nữa không có tươi sống hù chết.

------oOo------

Chương 2032: Bạch Dục sư huynh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai người bọn họ cùng Tiểu Linh quan hệ trải qua mấy tháng này ở chung đã cực kỳ tốt, vẫn cho là thực lực của thằng này kém cỏi nhất, ngay cả bọn hắn cũng không bằng, nằm mơ cũng không nghĩ tới, thằng này mới thật sự là giả heo ăn thịt hổ, có được thực lực

như thế!

Cái này giống như đột nhiên chứng kiến một bằng hữu ăn mày, đột nhiên có một ngày biến hóa nhanh chóng trở thành vương tử, chênh lệch thật sự quá lớn, lớn đến để cho bọn hắn điên cuồng.

- Từ hôm nay trở đi, chỗ này tên là Liên Nguyệt Phong!

Sớm biết Tiểu Linh có loại thực lực này, thần sắc của Nhiếp Vân lạnh nhạt, cũng không sợ những cái gọi là thiên tài kia ghi hận, mà cười nhạt một tiếng, nhìn quanh một vòng:

- Chư vị, các ngươi ai nguyện ý ở lại Liên Nguyệt Phong, thì ở lại chỗ này, không muốn lưu lại, thì theo Cửu Tiên trưởng lão đi Thủy Vân các, ta không bắt buộc!

- Loại thánh địa tu luyện này, người khác muốn cầu cũng cầu không được, không ở lại đi, chẳng phải là đầu óc hư mất sao? Ta không đi...

Tạ Đào cười nói.

- Đúng vậy, khẳng định không đi Thủy Vân các, về sau theo Nhiếp Vân sư huynh lăn lộn...

Ngụy Thư cũng buông kiêu ngạo của Thiên phẩm đệ nhất nhân lúc trước, đối với Nhiếp Vân vui lòng phục tùng.

- Chúng ta lưu lại, sư huynh đừng chê chúng ta phiền a...

Người có thể tới nơi này, đều không phải người ngu, nhìn ra được ngọn núi này đặc thù, có nơi tu luyện tốt như vậy, ai lại đi Thủy Vân các, không phải đầu óc có vấn đề sao?

- Ha ha, cái kia tốt, Cửu Tiên trưởng lão, đa tạ ngươi đưa chúng ta tới, muốn vào uống một chén trà hay không?

Thấy mọi người đều nguyện ý lưu lại, Nhiếp Vân cũng không nói cái gì. Dù sao ngọn núi này rất lớn, nhiều hơn một ngàn người tu luyện, cũng không cảm thấy chen chúc. Những người này ở lại sẽ

làm cho nơi này lộ ra không trống trải, có chút sinh cơ.

- Không được, ta còn phải trở về phục mệnh... Sớm biết ngươi có thị vệ lợi hại như thế, ta cũng không cần lo lắng như vậy rồi...

Cửu Tiên trưởng lão cười khổ một tiếng, nhưng không nhiều lời.

Mục đích của hắn là tuyển ra đệ tử hạch tâm mới. Hơn nữa đưa đến Quy Khư Hải, hiện tại nhiệm vụ hoàn thành, cũng nên trở về báo cáo kết quả công tác rồi.

- Ta liền không tiễn...

Nhiếp Vân gật đầu.

Đối với Cửu Tiên trưởng lão, hắn vẫn là rất cảm kích, nhưng thực lực bây giờ quá yếu, cho dù muốn giúp đối phương cũng làm không được, gây chuyện không tốt còn có thể để cho người cảm thấy quá mức kinh thế hãi tục, còn không bằng chờ thực lực chính thức đạt tới đỉnh phong lại nói!

Dù sao đối với tu luyện giả, thời gian căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì, sớm hay muộn đều không sao cả.

- Cáo từ!

Phi thuyền khẽ động, Cửu Tiên trưởng lão phá không mà đi, một lát sau liền biến mất ở trước mặt mọi người.

- Nhiếp Vân sư huynh, ta xem chúng ta vẫn là trước xây nhà a, bằng không thì cho dù muốn tu luyện, cũng không thể đơn sơ như vậy!

Cửu Tiên trưởng lão đi rồi, mọi người nhìn ngọn núi trụi lủi, đồng thời cười nói.

Tuy nơi này là thánh địa tu luyện, nhưng thật sự quá đơn sơ rồi, ngọn núi người khác cung điện lâm lập, mà ở đây chỉ có Thạch Đầu trụi lủi cùng cây cối xanh mơn mởn, cho dù muốn tu luyện, cũng phải trước kiến thiết thoáng một phát lại nói.

- Tiểu Linh, nhờ vào ngươi...

Không có trả lời mọi người, Nhiếp Vân nhìn về phía Tiểu Linh.

- Ân!

Tiểu Linh gật gật đầu, đi tới đỉnh ngọn núi, bàn tay lớn vẽ một cái, không gian lập tức vặn vẹo, một lát sau, mọi người liền chứng kiến một cung điện xa hoa xuất hiện ở trước mặt.

- Đây là... Thủ đoạn gì?

Nhìn một màn này ở trong mắt, tất cả mọi người cảm thấy đầu óc chuyển không đến, nếu như mới vừa rồi khiếp sợ, như vậy bây giờ là điên cuồng.

Chỉ có Nhiếp Vân trên mặt không có chút ngoài ý muốn nào.

Bản thể của Tiểu Linh Thiên Huyền điện là một cung điện cự đại, để cho nó kiến tạo chỗ ở, tự nhiên vô cùng đơn giản, mặc dù Cửu Tiên trưởng lão tới cũng kém xa.

- Mọi người từng người lựa chọn chỗ ở, hiện tại ta muốn bế quan tu luyện, Tiểu Linh, ngươi phụ trách Liên Nguyệt Phong an toàn, có người dám xông tới, bất luận nguyên nhân gì, chỉ cần không đưa lên bái thiếp, trực tiếp đuổi đi!

Xây xong cung điện, Nhiếp Vân không muốn cùng mọi người nhiều chuyện, mà phân phó một tiếng, quay người bay vút vào chỗ sâu của đại điện.

Hiện tại hắn muốn nhanh tăng thực lực lên, chỉ có một con đường có thể đi, là để cho thiên phú đặc thù bài danh Top 10 dung hợp.

Trước kia vừa tới Quy Khư Hải, hắn đã có chỗ cảm ngộ, muốn thiên phú Thiên Cơ sư dung hợp Võ Đạo sư, làm từng bước mà nói, cần tốn hao một năm, hiện tại không có khả năng cho hắn một năm thời gian, chỉ có thể nắm chặt hết thảy tu luyện rồi!

Về phần vừa rồi để cho Tiểu Linh ra tay, cũng không phải hắn lỗ mãng, mà là cố ý.

Vừa đến nơi đây liền xuất hiện nhiều thị vệ bới móc như vậy, nếu như nén giận, cuộc sống sau này khẳng định càng thêm khổ sở, chờ phiền toái ngày càng nhiều, còn không bằng trực tiếp giết gà dọa khỉ, khiến người khác kiêng kị!

Tuy cái này không phải là thực lực của mình, nhưng chỉ cần có thể dung hợp Thiên Cơ sư cùng Võ Đạo sư, Nguyên Khí sư, Linh Hồn sư, hạch tâm Thất Thập Nhị Phong cũng không có gì đáng sợ rồi!

Hắn có một loại dự cảm, chỉ cần dung hợp thiên phú Thiên Cơ sư vào ba loại thiên phú khác, thực lực khẳng định còn sẽ có nhảy lên càng lớn, sức chiến đấu đạt tới hơn hai ngàn Đại Đạo, dễ dàng.

- Tu luyện...

Tìm được trụ sở phù hợp, để cho Tiểu Linh bố trí ra một trận pháp ngay cả Kim Giáp Tướng cũng khó quấy rầy, Nhiếp Vân trực tiếp ngồi ở trong đó, tiến vào trạng thái tu luyện.

.....

Hắn tiến vào tu luyện, bên ngoài lại như muốn nổ tung.

Hạch tâm Thất Thập Nhị Phong đột nhiên nhiều ra một ngọn núi, hơn nữa người mới tới ngang ngược càn rỡ, dĩ nhiên vang vọng toàn bộ Quy Khư Hải.

- Không biết sống chết, tiểu tử này là căn bản không biết hạch tâm Thất Thập Nhị Phong cường đại!

- Hạch tâm Thất Thập Nhị Phong, trải qua trăm vạn năm đào thải, có thể lưu lại đều là cường giả chân chính, có được sức chiến đấu mà thường nhân không tưởng được, hắn một nhân vật vừa tới, cái gì cũng không hiểu, lại đắc tội những cao thủ này, không phải muốn chết thì là cái gì...

- Có trò hay để nhìn, Quy Khư Hải nhiều năm như vậy cũng không

có xuất hiện việc vui rồi, nhìn xem a...

Tất cả mọi người nghe được tin tức này, kể cả đệ tử hạch tâm khác, đệ tử nội môn, đệ tử ngoại môn, đều cho rằng thiếu niên Nhiếp Vân kia muốn chết!

------oOo------

Chương 2033: Ta gọi Nhiếp Đồng (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hạch tâm Thất Thập Nhị Phong là trải qua không biết bao nhiêu năm đào thải còn lại, từng cái đều có năng lực kinh thiên động địa, tuy lĩnh ngộ Đại Đạo chưa tới 2000, nhưng phóng ra bên ngoài, Kim Giáp Tướng bình thường cũng không phải đối thủ!

Đắc tội loại người này, không phải là muốn chết sao? Càng buồn cười chính là, thằng này không biết tự xét lại, còn tuyên bố nửa năm sau tìm bọn hắn phiền toái... thời điểm vừa mới nghe được tin tức này, bọn hắn đều sắp cười chết rồi.

Sau khi xác nhận, đều cảm giác được Nhiếp Vân này tuyệt đối là vô tri tới cực điểm!

Nơi này là Quy Khư Hải, chẳng lẽ là những địa phương nhỏ bé của các ngươi?

Bất đồng những người khác xem náo nhiệt, Minh Tông Phong xếp hạng thứ mười ở hạch tâm Thất Thập Nhị Phong, trong đại sảnh tiếp khách, hoàn toàn yên tĩnh, mười thanh niên ngồi ở chung quanh đại điện, cả đám sắc mặt âm hàn, khuôn mặt khó coi.

- Bạch Dục sư huynh, chuyện này ngươi nhất định phải làm chủ cho chúng ta, tiểu tử này vừa tới liền gây ra động tĩnh lớn như vậy, khẩu xuất cuồng ngôn, không hảo hảo giáo huấn một lần, hạch tâm Thất Thập Nhị Phong chúng ta, chẳng phải uy nghiêm quét rác?

Nặng nề một lát, một thanh niên Thanh y lên tiếng quát.

- Đúng vậy, Bạch Dục sư huynh, ngươi không biết tiểu tử kia cuồng vọng ra sao đâu, hôm nay thị vệ ta đi Liên Nguyệt Phong, muốn tiểu tử Nhiếp Vân kia tới bái kiến ngươi, lại không nghĩ rằng còn chưa tới phụ cận, đã bị người ném ra, quả thực coi trời bằng vung, quá không để ta vào mắt!

Lại một người quát.

Trong Thất Thập Nhị Phong, cũng không phải làm theo ý mình, mà có rất nhiều tiểu đoàn thể, thật giống như mấy người này, là một trong rất nhiều đoàn thể.

- Bạch Dục sư huynh, nếu như không giáo huấn thằng này một lần, chúng ta những đệ tử hạch tâm uy tín lâu năm này thật sự không còn tôn nghiêm, hiện tại rất nhiều đệ tử nội môn đều đang trông xem thế nào, nếu như chúng ta lại không ra tay, chỉ sợ bọn họ sẽ càng thêm cười nhạo!

- Ta nghe ngóng qua, tiểu tử này thực lực bình thường, tối đa một ngàn bảy tám trăm Đại Đạo, chỉ là thị vệ kia cực kỳ lợi hại, có thể so với Kim Giáp Tướng...

...

Mọi người trong đại sảnh, mỗi người đều là thiên chi kiêu tử, hiện tại bị một gia hỏa mới tới uy hiếp, mỗi người lòng đầy căm phẫn, nuốt không trôi cơn tức này.

- Tốt rồi, đừng cãi nữa!

Sắc mặt Bạch Dục trầm xuống, nhìn quanh một vòng, còn chưa nói lời nào, khí thế liền áp bách toàn trường.

- Các vị đều là đệ tử hạch tâm, nhân vật thiên kiêu chi tử, sao thiếu kiên nhẫn như vậy!

Thanh âm của Bạch Dục sư huynh lạnh như băng, mang theo hương vị giống như gió thu, mọi người ồn ào không dám nửa câu nói nhảm.

- Nhiếp Vân này, ta cũng nghe nói, hoàn toàn chính xác đủ càn rỡ! Bất quá, vừa đến liền lĩnh ngộ ba Hỗn Độn cổ ngữ của Quy Khư Hải, hơn nữa ghi ra, nói rõ đã được Quy Khư Hải tán thành, bằng không thì không có khả năng vô duyên vô cớ nhiều ra một ngọn núi! Đạt được Quy Khư Hải tán thành, địa vị cao hơn chúng ta là bình thường!

- Hơn nữa, còn nghe nói hắn và Cửu Tiên trưởng lão quan hệ vô cùng tốt, thậm chí tông chủ cũng chính miệng khích lệ qua! Loại người này nhất cử nhất động, khẳng định có không ít đại nhân vật chú ý, người của các ngươi bị thuộc hạ của hắn đả thương, lại không người đến quản, nói rõ các đại nhân vật đã ngầm đồng ý cử động của hắn! Gây ra động tĩnh lớn như vậy, lại không người xuất đầu, những người bài danh Top 10 kia mỗi người như người chết, chẳng lẽ các ngươi thực nghĩ Nhiếp Vân này một chút bổn sự cũng không có sao?

Ngón tay của Bạch Dục sư huynh gõ bàn, tinh tế nói ra sự tình của Nhiếp Vân, so với những người khác biết càng kỹ càng.

- Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ sư huynh có ý tứ là để cho chúng ta nhịn?

- Đúng vậy, mục đích chúng ta để cho hắn đến ngọn núi của chúng ta, đơn giản là muốn mời chào thay sư huynh, ai nghĩ tới tên này không cảm thấy được như vậy!

- Có đại nhân vật chú ý thì thế nào, đệ tử hạch tâm tranh đấu là bình thường, không tranh đấu nào có tiến bộ, đây cũng là sự thật tông môn ngầm đồng ý!

- Chỉ cần chúng ta không giết chết hắn, hung hăng nhục nhã một chầu, cho dù tông chủ cũng nói không nên lời a!

...

- Nhẫn? Ta chưa nói nhẫn!

Khoát tay chặn lại, Bạch Dục lành lạnh nói:

- Một người mới tới, không kiêng nể gì cả như vậy, công nhiên vẽ mặt, nếu như không xử lý, tương đương cổ vũ loại bầu không khí này, về sau người mới đến sẽ không thể quản lý, Từ Càn, ngươi có thể phát một chiến thiếp, cùng Nhiếp Vân kia quyết đấu! Nếu như hắn không tiếp, là sợ hãi, không có gì phải kiêng kị! Đã tiếp nhận, một khi tiến vào đài tỷ thí, sinh tử còn không phải hoàn toàn khống chế!

- Đúng vậy!

Đệ tử hạch tâm gọi Từ Càn con mắt sáng ngời:

- Đệ tử hạch tâm phát chiến thiếp khiêu chiến, thuộc về chuyện thường xảy ra. Cho dù trưởng lão cũng không có quyền can thiệp...

Nói đến đây, đột nhiên sửng sốt:

- Bất quá, còn có chút không đúng, Bạch Dục sư huynh, đệ tử Thất Thập Nhị Phong chúng ta, trong một vạn năm là không cho phép khiêu chiến đệ tử mới tới, chỉ cho phép bọn hắn khiêu chiến chúng ta...

Quy Khư Hải vì phòng ngừa không công bình, trong một vạn năm, không cho phép đệ tử Thất Thập Nhị Phong khiêu chiến đệ tử mới tới, cho dù có chiến đấu, cũng là người sau khiêu chiến người trước, đây là văn bản quy định rõ ràng, không có người có thể sửa đổi.

- Ta bảo ngươi phát chiến thiếp, cũng không phải để ngươi khiêu chiến hắn, đệ tử Thất Thập Nhị Phong không thể khiêu chiến đệ tử hạch tâm mới tới, nhưng đệ tử nội môn không thể khiêu chiến sao?

Bạch Dục sư huynh lộ ra dáng tươi cười âm lãnh.

- Cái này... Đúng vậy! Sao ta không nghĩ tới chứ!

Từ Càn vốn sững sờ, lập tức hưng phấn đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Mặc dù mới tới cũng là đệ tử hạch tâm, địa vị cao hơn đệ tử nội môn, cái sau hoàn toàn có thể khiêu chiến a.

Rất nhiều đệ tử nội môn đều là cạnh tranh Thất Thập Nhị Phong đào thải xuống, thực lực không kém đệ tử của Thất Thập Nhị Phong bao nhiêu, chỉ cần tìm một thân tín ra tay, tuyệt đối có thể làm cho Nhiếp Vân mất hết mặt, thậm chí đánh chết!

- Vạn nhất thằng này không tiếp khiêu chiến thì sao?

- Cái này đơn giản, chiến thiếp vừa phát ra, liền tạo dư luận, làm cho cả Quy Khư Hải biết rõ! Hắn không tiếp cũng được, bởi như vậy, liền biến thành đối tượng cho tất cả mọi người phỉ nhổ, há không phải hả giận sao?

Lần này không cần Bạch Dục sư huynh mở miệng, một đệ tử hạch tâm đã biết quá trình, cười gian nói.

- Tốt, cứ làm như thế...

------oOo------

Chương 2034: Ta gọi Nhiếp Đồng (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ Càn cười ha ha:

- Cho mặt không biết xấu hổ, dám khi dễ người của ta, ta sẽ để cho ngươi ở Quy Khư Hải một ngày cũng đợi không được...

Ba ba ba...

Ngay thời điểm mọi người trong đại điện cực kỳ hưng phấn, cửa đại điện đột nhiên vang lên thanh âm vỗ tay.

- Thật đúng là giỏi tính toán, một đám đệ tử hạch tâm của Quy Khư Hải, ở trong mỗi người hâm mộ chiếm được ngọn núi, không hảo hảo tu luyện, lại đi nghĩ tính toán người khác, thật đúng là đủ buồn

cười!

Thanh âm vỗ tay chấm dứt, tiếng cười nhàn nhạt vang lên, một bóng người hơi có vẻ gầy yếu từ ngoài cửa chậm rãi đi đến.

- Chủ nhân, người này không nghe khuyên bảo liền xông lại...

Thị vệ thủ ở ngoài cửa lao đến, ngăn ở trước mặt thiếu niên, bàn tay trảo một cái, đánh tới hắn, bất quá tay còn không có rơi xuống trên người đối phương, liền cảm thấy cổ băng hàn, không biết từ nơi nào toát ra một đạo hàn mang, trực tiếp xuyên qua cổ họng của hắn.

Phù phù!

Thi thể té trên mặt đất.

- Cái gì?

Mọi người trong đại điện đồng tử đồng thời co rụt lại.

Thị vệ thủ ở ngoài điện, bọn hắn cơ hồ đều biết, đã từng cùng bọn họ chung một chỗ tranh đoạt Thất Thập Nhị Phong, bất quá cuối cùng thất bại, có thể tranh đoạt ngọn núi nói rõ thực lực đạt tới một ngàn chín trăm trở lên, thực lực như thế rõ ràng thời gian nháy con mắt liền bị đâm thủng yết hầu, chết cũng không biết chết như thế nào, thậm chí tất cả mọi người cũng không thấy rõ... Đây là cái thực lực gì?

- Ngươi là người nào! Đây là Minh Tông Phong, ngọn núi xếp hạng thứ mười của Thất Thập Nhị Phong, trụ sở của Bạch Dục sư huynh, dám quấy rối ở chỗ này, muốn chết phải không!

Một đệ tử hạch tâm tiến tới, lên tiếng rống to.

Vèo!

Tiếng hô còn không có chấm dứt, thân ảnh gầy yếu đột nhiên động, hàn mang đánh úp lại, tựa như đông chí.

- Còn dám giương oai, muốn chết...

Vị đệ tử hạch tâm này không nghĩ tới đối phương rõ ràng còn dám động thủ, sắc mặt trầm xuống, năm ngón tay mở ra lăng không trảo một cái, tiếng gió phần phật, không trung xuất hiện từng đạo lạc ấn quỷ dị kỳ lạ.

Đây là lĩnh ngộ Đại Đạo đến cảnh giới nhất định mới xuất hiện đạo vân, nghe đồn chỉ có cường giả Kim Giáp Tướng mới có thể thi triển ra, không nghĩ tới một đệ tử hạch tâm chưa tới 2000 Đại Đạo lại có thể sử dụng.

Ào ào!

Đạo vân vừa xuất hiện, không khí lập tức cứng lại, phảng phất như kết lên Hàn Băng.

Ở trong loại không khí này, thực lực có mạnh hơn nữa cũng bị ngăn trở.

Ông!

Bất quá...

Kiếm quang không có ngừng chút nào, đạo vân cường đại ngưng cố không gian, nhưng ở trước mặt trường kiếm, tựa hồ không có chút năng lực ngăn cản nào.

Phù phù!

Người đệ tử này nằm trên mặt đất, giống như thị vệ vừa rồi, nơi cổ họng có một lỗ máu ồ ồ chảy ra, người đã đoạn tuyệt hô hấp.

Hai mắt trợn tròn xoe, tựa hồ thẳng đến sắp chết, cũng nghĩ mãi mà không rõ đối phương rốt cuộc là ai, tại sao có thể có động tác cùng kiếm thuật nhanh như vậy!

- Ngươi...

Thấy một cái trong mọi người, thời gian nháy con mắt đã bị đánh

chết, ngay cả năng lực phản ứng cũng không có, tất cả mọi người cảm thấy điên rồi.

Động tác nhanh như vậy đánh chết một đệ tử trong Thất Thập Nhị Phong, mặc dù là Bạch Dục thực lực mạnh nhất trong đám người, cũng làm không được!

Trừ khi chút ít quái vật bài danh Top 5 kia!

Nhưng người trước mắt này, không phải bài danh Top 5, những quái vật kia bọn hắn thường xuyên liên hệ, toàn bộ nhận thức, lúc nào đột nhiên toát ra một gia hỏa quỷ dị như vậy?

Tuy không biết người này, dung mạo lại nhìn tinh tường, là thanh niên thân thể đơn bạc, hai đầu lông mày mang theo vui vẻ, lại làm cho người không tự giác được cảm thấy rét lạnh.

- Chung một chỗ động thủ, giết hắn!

Sắc mặt Bạch Dục khó coi.

Người khác vọt tới ngọn núi của hắn sát nhân, nhưng ngay cả thân phận của đối phương cũng không biết, nội tâm lửa giận hừng hực thiêu đốt, thân thể nhoáng một cái, một thanh chiến đao xuất hiện ở trong lòng bàn tay, lăng không bổ tới thiếu niên.

Ô ô!

Chiến đao mang theo khí tức xé rách không gian, phối hợp lực lượng của hắn đánh ra, mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, như không gian cũng bị cắt toái, đao đã xỏ xuyên qua mấy chục thước khoảng cách, đi tới trước mặt đối phương.

Thiếu niên nhẹ nhàng khẽ động, cũng không thấy hắn có động tác gì, chỉ nhẹ nhàng nâng trường kiếm.

Tay của Bạch Dục xiết chặt, liền chứng kiến công kích vừa rồi toàn bộ biến mất, phảng phất như căn bản không có xuất hiện qua.

Rầm ào ào!

Một mũi kiếm đâm qua, giống như cắt trang giấy đâm xuyên qua cổ họng của Bạch Dục.

- Ngươi... Ngươi...

Con mắt của Bạch Dục trợn tròn, muốn nói chuyện, lại một câu cũng nói không nên lời, cảm thấy sinh mệnh lực dần dần xói mòn, lại không có bất kỳ biện pháp nào:

- Ngươi... Rốt cuộc là ai...

- Ta là ai?

Thiếu niên cười nhạt một tiếng, cũng không trả lời, cổ tay khẽ đảo, trường kiếm biến mất, không biết đi địa phương nào.

Hô!

Đi ra ngoài, trong chớp mắt thiếu niên đến trước cửa đại điện.

Mọi người còn lại thấy hắn ly khai, vậy mà không có một cái nào có dũng khí đuổi theo, tất cả đều sợ tới thân thể run rẩy, phảng phất như cương lại.

Đường đường đệ tử hạch tâm của Thất Thập Nhị Phong, bị người dọa thành như vậy, truyền đi tuyệt đối không có người tin tưởng.

- Muốn báo thù, đi Liên Nguyệt Phong tìm ta!

Thiếu niên dừng một cái, thanh âm truyền tới.

- Ta gọi Nhiếp Đồng!

- Ngươi nói cái gì? Nhiếp Vân đệ đệ Nhiếp Đồng, đơn thương độc mã nhảy vào Minh Tông Phong, trước mặt mười đệ tử hạch tâm đánh chết Bạch Dục cùng La Thần, mọi người không có năng lực hoàn thủ, trơ mắt nhìn hắn ly khai? Cái này... Thật hay giả?

- Tin tức vừa mới truyền đến, nghe nói là Bạch Dục triệu tập đội

ngũ, thương nghị làm sao đối phó Nhiếp Vân, kết quả đệ đệ của hắn vọt tới, sau khi sát nhân phiêu nhiên mà đi, quả thực không thể tưởng tượng nổi...

- Bạch Dục có thể ở lại Minh Tông Phong, thực lực ở trong Thất Thập Nhị Phong xếp hạng thứ mười, tuy không cách nào so sánh chút ít yêu nghiệt bài danh Top 5 kia, nhưng thực lực ở Quy Khư Hải tuyệt đối là thượng du... Loại thực lực này, bị đánh chết ở trước mặt... Ta thực không thể tin được!

- Có tin hay không là tùy ngươi, chuyện này toàn bộ Quy Khư Hải đều biết, đệ đệ cũng lợi hại như vậy, ca ca khẳng định càng mạnh hơn nữa, tất cả mọi người biết rõ, Nhiếp Vân này không dễ chọc rồi...

Quy Khư Hải khắp nơi đều là loại cảnh tượng này, vô luận trưởng lão hay đệ tử, chỉ cần vừa thấy mặt, đàm luận tối đa là sự tình mấy ngày nay Minh Tông Phong Bạch Dục bị người đơn thương độc mã chém giết ở trong cung điện của mình.

------oOo------

Chương 2035: Thượng Tuyền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lúc nhất thời, mọi người biết rõ ở trong nhân vật mới lần này, chẳng những có Nhiếp Vân kinh thế hãi tục, thiên phú dị bẩm, nhẹ nhõm viết ra Hỗn Độn cổ ngữ, còn có một Nhiếp Đồng, thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành, như là hiệp khách.

Trong nháy mắt, trong đầu tất cả mọi người đều toát ra một ý niệm... hai huynh đệ này không thể đắc tội!

Những chuyện này đều ở truyền lưu bên ngoài, trên đỉnh Liên Nguyệt Phong, Nhiếp Vân đẩy cửa đi ra.

Đối với những chuyện này, hắn hoàn toàn không biết gì cả!

Trong khoảng thời gian này hắn một mực cố gắng tu luyện, trải qua tiếp cận nửa năm cố gắng, rốt cục đuổi ở trước lúc bài vị chiến, hoàn mỹ dung hợp thiên phú Thiên Cơ sư cùng Võ Đạo sư, Nguyên Khí sư, Linh Hồn sư.

Tứ đại thiên phú bài danh Top 10 dung hợp, lập tức để cho hắn cảm thấy bất đồng.

Thiên Cơ sư, vận chuyển Thiên Cơ, sớm biết trước hung hiểm, dung hợp với thiên phú Võ Đạo sư, so với Thiên Nhãn dung hợp càng cường đại hơn, cùng người giao chiến, có thể sớm dự đoán ra chiêu số đối phương muốn thi triển, liệu địch tiên cơ.

Đương nhiên, loại năng lực này đối với đồng cấp hoặc thực lực không kém bao nhiêu hiệu quả rõ ràng, đối phó người thực lực cao hơn một mảng lớn, lại không có hiệu quả!

Ngươi ngay cả chiêu số của đối phương cũng đỡ không nổi, cho dù dự đoán ra lại có thể như thế nào?

Dù vậy, sức chiến đấu của Nhiếp Vân vẫn tăng lên rất nhiều, so với lúc bế quan, thì cường đại hơn mấy lần.

- Chủ nhân, ngươi xuất quan, bên ngoài có người đưa bái thiếp, nói muốn gặp ngươi cùng tiểu chủ nhân!

Hắn vừa ra khỏi cửa, Tiểu Linh liền đi tới nói.

- Bái thiếp? Ai?

Không nghĩ tới vừa xuất quan đã có người đưa bái thiếp, Nhiếp Vân hơi sững sờ.

- Thất Thập Nhị Phong xếp hạng thứ năm Thượng Tuyền!

Tiểu Linh nói.

- Thượng Tuyền? Xếp hạng thứ năm?

Có thể vào Top 5 Thất Thập Nhị Phong, mỗi người đều là nhân tài

nghịch thiên, cho dù hắn lĩnh ngộ Hỗn Độn cổ ngữ, có chút ngoi đầu lên, cũng không nên kinh động loại người này a!

Những người này đều là thế hệ đạo tâm chắc chắn, không có khả năng bởi vì một chút chuyện nhỏ, mà chuyên môn đến tìm mình phiền toái.

Trong nội tâm nghi hoặc, Nhiếp Vân tiện tay mở bái thiếp ra.

- Cái bái thiếp này rõ ràng viết ta cùng Nhiếp Đồng, nghe khẩu khí của hắn chủ yếu là muốn bái kiến Nhiếp Đồng... có phải thằng này gây họa gì rồi hay không?

Xem hết nội dung, Nhiếp Vân kỳ quái.

- Cái này...

Tiểu Linh cười khổ một tiếng, không biết nên trả lời như thế nào:

- Ngươi vẫn là chính miệng hỏi tiểu chủ nhân a!

- Chẳng lẽ thực xảy ra chuyện?

Thấy hắn không nói, Nhiếp Vân biết rõ vị đệ đệ này khẳng định gây ra động tĩnh rất lớn, cười khổ lắc đầu.

Đường đường Tu La Vương, lúc trước huyên náo Thiên Địa lục đạo nghiêng trời lệch đất, sao có thể là loại sống yên ổn. Nếu như không phải mình, chỉ sợ sớm đã náo đại rồi.

Thân thể nhoáng một cái, đi vào nghị sự đại điện.

Tiến vào đại điện, liền để Tiểu Linh hồi phục Thượng Tuyền, cho hắn tiến đến, đồng thời truyền âm cho Nhiếp Đồng.

- Ca ca!

Một lát sau, Nhiếp Đồng đi tới.

Hiện tại bộ dạng của Nhiếp Đồng không khác gì trước kia, chỉ là

trên người không ngừng tán dật ra đao phong chi ý, vô cùng sắc bén.

- Đúng vậy, thực lực tiến rất xa!

Chứng kiến bộ dạng của hắn hiện tại, Nhiếp Vân gật đầu.

Đệ đệ này quả nhiên không phải vật trong ao, tốc độ tu luyện thật đúng là thần tốc, chỉ nhìn khí tức, mình trong khoảng thời gian này tu luyện, chỉ sợ có chỗ không kịp.

- Thực lực của ca ca cũng tăng lên không ít a!

Nhiếp Đồng cười cười.

- Tốt rồi, nói cho ta một chút, có phải đã gây họa gì hay không?

Nhiếp Vân trực tiếp hỏi.

- Gây họa? Không có... Ah, ta nhớ rồi, là mấy đệ tử hạch tâm thương nghị như thế nào đối phó ngươi, sau khi ta biết đi qua giết chủ sự, không coi là đại sự gì a!

Nhiếp Đồng khoát khoát tay.

- Ah!

Nhiếp Vân gật đầu, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc nhìn về phía Tiểu Linh:

- Ngươi vừa rồi nói là việc này?

- Đúng vậy, tiểu chủ nhân nhảy vào ngọn núi của người ta giết đệ tử hạch tâm, đối phương không có chỗ trống hoàn thủ... Chuyện này đã huyên náo Quy Khư Hải xôn xao...

Tiểu Linh nói.

- Ta còn tưởng rằng đại sự gì... Nhiếp Đồng nói không sai, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, lần sau loại sự tình này Nhiếp Đồng muốn xử

lý tùy tiện xử lý, căn bản không cần nói với ta...

Nhiếp Vân đánh gãy hắn nói, vẻ mặt không sao cả.

Đệ tử hạch tâm tầm đó xuất hiện tranh đấu là chuyện thường xảy ra, hắn đã nói qua, nếu như đối phương không đến xin lỗi mà nói, hắn sẽ lần lượt khiêu chiến một lần, chỉ là không nghĩ tới đệ đệ làm trước, ở trong mắt hắn xem ra thực không tính là đại sự gì.

- Việc nhỏ...

Thấy bộ dạng của Nhiếp Vân không phải giả bộ, hoàn toàn chính xác không quan tâm, da mặt của Tiểu Linh co lại mãnh liệt.

Đôi chủ nhân này của mình đến cùng là người nào? Nhảy vào đại điện của người ta đánh chết đối phương còn không gọi đại sự... vậy cái gì mới gọi đại sự?

- Ngươi mới vừa nói Thượng Tuyền kia, có nghe ngóng qua, thực lực như thế nào hay không?

Không để ý tới Tiểu Linh, Nhiếp Vân hỏi.

- Thượng Tuyền ở Thất Thập Nhị Phong bài danh thứ năm, một mực rất ít xuất hiện, lần trước bài vị thi đấu đột nhiên bộc phát lực lượng, quá quan trảm tướng, là hắc mã nổi danh, lĩnh ngộ 1999 Đại Đạo, nghe nói từng ở trong một lần thí luyện, săn giết qua một Kim Giáp Tướng 2600 Đại Đạo!

Trong khoảng thời gian này Tiểu Linh cũng không có nhàn rỗi, sưu tập tin tức của Thất Thập Nhị Phong rõ ràng.

- Có thể đánh chết Kim Giáp Tướng 2600 Đại Đạo...

Nhiếp Vân ngưng trọng.

Đều là Kim Giáp Tướng cũng có mạnh có yếu, có thể đạt tới 2600 Đại Đạo, ở trong Kim Giáp Tướng tuyệt đối là gần phía trước rồi, bằng vào 1999 Đại Đạo, có thể đánh chết đối phương, vô luận tiềm lực hay thủ đoạn, đều để người cảm thấy đáng sợ.

- Đúng vậy, căn cứ ta tìm hiểu, người nọ là vũ si, đối với kéo bè kéo cánh cho tới bây giờ không có hứng thú, mỗi ngày thích làm nhất là tu luyện, sau đó khiêu chiến cường giả! Nghe nói hắn tự mình sáng chế một bộ kiếm pháp, đáng sợ đến cực điểm, tông chủ đã từng khen ngợi, chỉ cần tu luyện bộ kiếm pháp kia tới cực hạn, thứ nhất Thất Thập Nhị Phong không hắn không còn ai!

Tiểu Linh nói.

- Tông chủ chính miệng khen ngợi, vậy kiếm pháp hắn lĩnh ngộ khẳng định rất lợi hại!

Tông chủ hắn đã từng thấy qua, là người hùng tài đại lược, loại người này nhìn sự tình rất chuẩn, có thể được loại khen ngợi này, nói rõ tiềm lực của Thượng Tuyền để người khủng bố.

- Ân...

Tiểu Linh gật đầu:

- Coi như là ta, cùng hắn chiến đấu, chỉ sợ cũng thua nhiều thắng ít...

------oOo------

Chương 2036: Cửu Tiên trưởng lão lo lắng (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiểu Linh là khí linh của Thiên Huyền điện, sống không biết bao nhiêu năm, kiến thức nhiều, so với Nhiếp Vân chỉ mạnh không yếu, thực lực càng vượt qua Kim Giáp Tướng bình thường, ngay cả hắn cũng không có nắm chắc, đủ thấy Thượng Tuyền này đáng sợ.

Loại nhân vật đáng sợ này hôm nay hạ bái thiếp tới, là muốn làm gì?

- Đệ tử hạch tâm Thượng Tuyền, đặc biệt đến bái phỏng!

Trong nội tâm đang nghi hoặc, thanh âm sáng sủa vang lên, ngoài điện có một bóng người cao gầy đi tới.

- Thượng Tuyền sư huynh khách khí, mời ngồi!

Nhiếp Vân đứng dậy, cười nghênh đón.

Mặc kệ ý đồ của đối phương đến cùng như thế nào, cấp bậc lễ nghĩa là không thể thiếu.

Phân chủ khách ngồi vào chỗ của mình, Nhiếp Vân chẳng muốn phỏng đoán, trực tiếp mở miệng hỏi:

- Thượng Tuyền sư huynh... Không biết hôm nay đột nhiên đến tìm hiểu là cần làm chuyện gì?

- Là như thế này, ta cả đời say mê kiếm thuật, từng tốn hao mười vạn năm thời gian, du lãm Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, bái phỏng danh sư học tập các loại kiếm thuật! May mắn để ta lĩnh ngộ vụn vặt đối với kiếm đạo, sáng chế ra mấy kiếm chiêu! Chỉ có điều bộ kiếm pháp kia có thiếu hụt, ta một mực đang hoàn thiện... Nghe nói Nhiếp Đồng sư đệ am hiểu dụng kiếm, cho nên sinh hứng thú, muốn cùng Nhiếp Đồng sư đệ chiến đấu một hồi, hy vọng có thể từ trong chiến đấu thu hoạch lĩnh ngộ mới... Không biết sư đệ có đồng ý không!

Thượng Tuyền nói xong đứng dậy, đưa tới một tấm chiến thiếp màu hồng, nhìn về phía Nhiếp Đồng, trong mắt chiến ý sáng quắc.

- Chiến đấu, luận võ?

Nhiếp Vân sững sờ, mày nhíu lại.

Đệ tử hạch tâm thi đấu, cực kỳ nguy hiểm, hơi không cẩn thận sẽ có tổn thương, tuy Nhiếp Đồng là Tu La Vương, tiến bộ cực nhanh, nhưng đến Tà Nguyệt Chí Tôn Vực thời gian thật sự quá ngắn, so sánh với Thượng Tuyền, khẳng định còn kém không ít.

Vạn nhất trong chiến đấu có chỗ tổn thương...

- Ca ca, không cần lo lắng, đáp ứng a!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân do dự, bên tai truyền đến Nhiếp Đồng truyền âm.

- Ngươi có nắm chắc không?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

- Nắm chắc? Ca ca, lúc trước quyết chiến với Tu La Vương có nắm chắc không? Ngươi muốn khiêu chiến chư phong, có nắm chắc không?

Nhiếp Đồng hỏi.

- Cái này...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Lúc trước quyết chiến với Tu La Vương, hắn không có một chút nắm chắc, trước kia tuyên bố khiêu chiến chư phong, cũng không có nắm chắc quá lớn... Bất cứ chuyện gì, nếu như chờ có nắm chắc lại làm, trinh nữ đã thành đàn bà rồi.

Làm tu luyện giả phải không ngừng khiêu chiến, khiêu chiến cực hạn của sinh mệnh, khiêu chiến Thiên Đạo, chống lại thiên địa! Nếu như ngay cả tâm khiêu chiến cũng không có, vậy có tư cách gì nói mình là cường giả?

- Thượng Tuyền này, thực lực của ta bây giờ không có nắm chắc có thể chiến thắng, lại có lòng tin chiến một trận!

Nhiếp Đồng nói.

- Tốt!

Nghe được đệ đệ quyết tâm, Nhiếp Vân biết rõ không cách nào ngăn trở, tiếp nhận chiến thiếp của Thượng Tuyền:

- Tiếp chiến thiếp, ngươi cho thời gian cùng địa điểm đi!

- Sảng khoái!

Thượng Tuyền thấy Nhiếp Vân đáp ứng, sắc mặt vui vẻ:

- Vậy thì ba ngày sau, ở Thiên Chiến Phong!

- Thiên Chiến Phong?

Nghe được cái tên này, Tiểu Linh khẽ chau mày.

- Làm sao vậy? Có vấn đề?

Nhiếp Vân nhìn sang.

- Chủ nhân, Thiên Chiến Phong là nơi luận võ cấp bậc cao nhất Quy Khư Hải, một khi ước chiến, toàn bộ Quy Khư Hải sẽ biết, chiến đấu ở chỗ này, ta sợ còn chưa bắt đầu đã vạn chúng chú mục...

Tiểu Linh chậm rãi nói.

- Vạn chúng chú mục, như vậy càng có thể kích phát huyết khí chi dũng, cứ quyết định như vậy đi!

Nhiếp Vân cười nói.

- Ách...

Nghe được chủ nhân an bài, Tiểu Linh lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ. Trong nội tâm xông ra hai chữ… tên điên!

Tiểu chủ nhân là Tiểu Phong Tử, đại chủ nhân là Đại Phong Tử... Tóm lại, đều là tên điên!

- Vậy ta đi chuẩn bị!

Thượng Tuyền ôm quyền nhìn về phía Nhiếp Đồng:

- Hi vọng ba ngày sau chiến một trận, chúng ta có thể từng người đạt được ước muốn!

Bọn hắn đạt tới loại cấp bậc này, võ đạo đã trở thành truy cầu, mặc dù chết ở trong tay đối phương, cũng sẽ cảm thấy vui vẻ.

Thượng Tuyền đến nhanh, đi cũng nhanh, tiến vào Liên Nguyệt Phong tổng cộng không đến 10 phút, cũng đã phiêu nhiên xuống núi.

Bất quá hắn mới đi không lâu, toàn bộ Quy Khư Hải Đốn nhấc lên sóng to gió lớn.

Đệ tử nội môn Trương Hạo, là đệ tử chấp sự của Quy Khư Hải Thiên Bi Cung. Hắn trùng kích Thất Thập Nhị Phong mấy lần, đều không có thành công, biết rõ kiếp này vô vọng, liền xin đi chỗ Thiên Bi cung làm việc.

Thiên Bi cung, phụ trách quản lý Quy Khư Thiên Bi, công tác rất đơn giản, mỗi ngày quét dọn vệ sinh, truyền chuyện phát sinh ở trên Thiên Bi thượng lại chư phong, bán một cái nhân tình.

Quy Khư Thiên Bi, Quy Khư Hải sinh ra đời liền xuất hiện một Hỗn Độn kỳ bảo, không có người biết rõ tài liệu gì cấu thành, cũng không có người biết rõ lai lịch, chỉ biết chỉ cần Quy Khư Hải phát sinh đại sự, mặc dù không cần nói, cũng sẽ tự nhiên khắc lên, thật giống như tấm bia đá này giám sát và điều khiển toàn bộ Quy Khư Hải.

Lần trước nhân vật mới tên là Nhiếp Vân đến liền lĩnh ngộ Hỗn Độn cổ ngữ, phía trên liền cho thấy, hào quang vạn trượng, sáng chói chói mắt.

Bất quá trong khoảng thời gian này một mực không có chuyện gì, trôi qua cực kỳ bình thản, không hề bận tâm.

Hôm nay hắn cũng như bình thường, chán đến chết đi qua chỗ Quy Khư Thiên Bi.

- Thật nhàm chán a...

Hét một tiếng, vặn eo bẻ cổ chậm rãi đi về phía trước.

Thực lực của hắn, bằng vào lĩnh ngộ mà nói đã tới cực hạn, tài liệu đầy đủ mà nói, ngược lại có thể gia tăng một ít, lúc trước hắn xin đến đây, trên thực tế chính là vì chỗ tốt của những nhân tình này mà đến.

Khống chế Thiên Bi cung, trước tiên biết Quy Khư Hải phát sinh đại sự, hắn hội tụ thành tin tức truyền lại ra ngoài, rất nhiều đệ tử hạch tâm, đệ tử nội môn, thậm chí trưởng lão cũng sẽ cực kỳ cam tâm tình nguyện biết.

Đạt được tin tức của hắn, nếu như trọng yếu, chỗ tốt tự nhiên cũng không thiếu được, không thể không nói có thể ở chỗ này chấp sự, tuyệt đối là chức quan béo bở.

Đương nhiên, nếu như thời gian dài không có tin tức, bọn hắn sẽ không có thu nhập, thời gian sẽ trôi qua cực kỳ nhàm chán.

Lần trước tuy Nhiếp Vân lĩnh ngộ Hỗn Độn cổ ngữ là đại sự, nhưng gây ra động tĩnh quá lớn, mặc dù không cần hắn nói, tất cả mọi người cũng biết rồi, không có kiếm được chỗ tốt gì, lần này chỉ mong có thể có tin tức gì tốt, để cho hắn kiếm lớn một số.

Trong nội tâm đang suy nghĩ, đột nhiên dưới chân dừng lại, con mắt rơi vào tấm bia đá trước mắt.

------oOo------

Chương 2037: Cửu Tiên trưởng lão lo lắng (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thất Thập Nhị Phong bài danh thứ năm Thượng Tuyền khiêu chiến đệ tử hạch tâm mới tới Nhiếp Đồng? Ta... Không nhìn lầm a!

Con mắt của Trương Hạo lập tức trợn tròn.

Nếu như Thượng Tuyền khiêu chiến đệ tử hạch tâm xếp hạng thứ nhất, hắn sẽ không có kinh ngạc như vậy, khiêu chiến một đệ tử hạch tâm mới tới, muốn làm cái gì a?

- Nhiếp Đồng, Nhiếp Đồng... Cái tên này rất quen thuộc... A! Chẳng lẽ là Nhiếp Đồng đoạn thời gian trước đơn thương độc mã xâm nhập Minh Tông Phong, đánh chết Bạch Dục cùng La Thần?

Trong lòng thầm nhũ một tiếng, lập tức há miệng, rốt cuộc không cách nào khép lại.

Lần trước Nhiếp Đồng xâm nhập Minh Tông Phong cũng là đại sự trong đại sự, bất quá thời điểm Thiên Bi hiển hiện chuyện này, lại không phải hắn trực, mà là một đệ tử khác, để cho người nọ đại phát một số, cho nên hắn nhớ không quá tinh tường, lần này Thượng Tuyền khiêu chiến Nhiếp Đồng... Sự tình to lớn, tuyệt đối vượt qua lần trước!

- Cái này phát tài...

Con mắt trở nên huyết hồng, Trương Hạo hưng phấn đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

- Chuyện này tuyệt đối là đại sự oanh động Quy Khư Hải, đệ tử hạch tâm của Quy Khư Hải, kiếm đạo đệ nhất nhân Thượng Tuyền, khiêu chiến Nhiếp Đồng mới tới, hơn nữa quyết chiến ở Thiên Chiến Phong, tuyệt đối có thể làm cho cả Quy Khư Hải sôi trào... Phải đưa tin tức cho tất cả mọi người... Chuyện này tuyệt đối không thể để cho người khác đoạt tiên cơ...

Trương Hạo vội vàng lấy ra ngọc bài, đưa tin cho tất cả trưởng lão, đệ tử hạch tâm, đệ tử nội môn hắn nhận thức.

Kế tiếp, giống như hắn phỏng đoán, toàn bộ Quy Khư Hải lập tức sôi trào.

- Nghe nói chưa? Thượng Tuyền khiêu chiến Nhiếp Đồng, hai người ba ngày sau quyết đấu ở Thiên Chiến Phong! Ngươi đi qua xem sao?

- Đương nhiên! Đệ tử hạch tâm Thượng Tuyền xếp hạng thứ năm, tự nghĩ ra kiếm thuật cực kỳ bá đạo, từng được tông chủ khen có hi vọng trùng kích hạch tâm đệ nhất, cùng người ước chiến, có thể nào không nhìn?

- Nhiếp Đồng cùng hắn chiến đấu cũng không đơn giản, nghe nói đơn thương độc mã, ở Minh Tông Phong đánh chết Bạch Dục, thủ đoạn ngập trời...

- Nếu đơn giản mà nói, Thượng Tuyền cũng không có khả năng khiêu chiến, chỉ có cường giả cùng cường giả mới có khả năng chiến đấu, chúng ta những người này đi xem là được...

Lần trước Nhiếp Đồng đánh chết Bạch Dục, nhiệt độ còn không có giảm xuống, liền phát sinh loại sự tình này, trong nháy mắt Quy Khư Hải lần nữa náo nhiệt, vô luận đệ tử ngoại môn nội môn hay đệ tử hạch tâm, gặp mặt trò chuyện tối đa là chuyện này.

Hơn nữa, không chỉ đệ tử tầm đó trò chuyện sự tình này, ngay cả trưởng lão cũng xôn xao.

Ngọn núi của Cửu Tiên trưởng lão ở lại, hắn đang ngồi ngay ngắn trong phòng, lông mi nhíu chặt.

- Lỗ mãng, thật sự là lỗ mãng!

Cảm khái một tiếng, sắc mặt của hắn khó coi.

- Cửu Tiên trưởng lão, chuyện gì cho ngươi thất thố như vậy?

Một lão giả nở nụ cười, đây cũng là một vị trưởng lão, Mạc Tiêu, mặc dù không phải thập đại trưởng lão, nhưng thực lực không kém, thình lình cũng đạt tới Kim Giáp Tướng.

Mạc Tiêu và Cửu Tiên trưởng lão quan hệ vô cùng tốt, hai người từ vừa mới bắt đầu tu luyện liền chung một chỗ, đến bây giờ đã thành trưởng lão của Quy Khư Hải, sớm đã có giao tình không biết bao nhiêu vạn năm.

- Còn không phải sự tình Nhiếp Đồng và Thượng Tuyền quyết đấu

ở Thiên Chiến Phong!

Cửu Tiên trưởng lão xoa xoa mi tâm.

- Ah, chuyện này a, ta cũng nghe nói, Nhiếp Đồng này gần đây rất náo động, mấy ngày trước đánh chết Bạch Dục, ta cũng biết...

Mạc Tiêu trưởng lão nói đến đây, nghi ngờ hỏi:

- Làm sao vậy, thực lực của hắn nên không kém a, hai người bọn họ luận võ, cũng không có gì, cần gì lo lắng như thế!

- Ngươi không biết...

Cửu Tiên trưởng lão lắc đầu:

- Nếu như Nhiếp Đồng này lại tu luyện mười vạn năm, quyết đấu với Thượng Tuyền ta một chút cũng không lo lắng, nhưng hiện tại đấu với hắn, thật sự hung hiểm vạn phần!

- Ah? Cớ gì nói ra lời ấy?

Mạc Tiêu trưởng lão nghi hoặc.

- Kiếm pháp của Thượng Tuyền cùng kiếm pháp của Nhiếp Đồng ta đều gặp, muốn nói quỷ dị, hai người tương xứng, nhưng kiếm đạo của Nhiếp Đồng mới vừa vặn nhập môn không lâu, nếu như cấp bậc đại thành là mười, hắn bất quá lĩnh ngộ một hai, mà kiếm đạo của Thượng Tuyền, hắn đã lĩnh ngộ tám chín, chỉ kém một cước lâm môn, tuy tiềm lực của Nhiếp Đồng rất lớn, nhưng thời gian tu luyện quá ngắn, thi đấu với Thượng Tuyền, khẳng định sẽ cực kỳ thòi lớn...

Mặt mũi Cửu Tiên trưởng lão tràn đầy thần sắc lo lắng.

- Lĩnh ngộ một hai? Cái này... Không khỏi quá khoa trương đi!

Mạc Tiêu trưởng lão kinh ngạc.

Lĩnh ngộ một hai có thể tiện tay chém giết Bạch Dục, lĩnh ngộ

nguyên vẹn nên có bao nhiêu lợi hại? Chẳng phải là tông chủ cũng không phải đối thủ?

- Ta biết ngươi không tin, ngươi biết thời điểm ta lần thứ nhất nhìn thấy Nhiếp Đồng, hắn có dạng thực lực gì không?

Cửu Tiên trưởng lão biết lời của mình đối phương khó mà tin được, hỏi.

- Ngươi vừa thấy hắn? Hắn không phải đệ tử lần này khảo hạch mới đến sao? Lần trước ngươi đi ra ngoài đến bây giờ, tối đa chỉ khoảng một năm a! Các ngươi hẳn là khi đó nhận thức!

Mạc Tiêu trưởng lão nói.

- Đúng vậy, chính là thời điểm đó nhận thức, lúc ấy Nhiếp Đồng này cùng Khôi Lỗi 500 Đại Đạo chiến đấu, cũng hơi có vẻ cố hết sức, nhưng bây giờ lại đơn giản chém giết Bạch Dục, không đến một năm thì có biến hóa như thế, nếu như ngươi biết cái này, còn cảm thấy ta khoa trương sao?

Cửu Tiên trưởng lão nói.

- Cái này... Không đến một năm thực lực tiến bộ lớn như vậy... Không phải nói giỡn a!

Mạc Tiêu trưởng lão lại càng hoảng sợ.

Nói đùa gì vậy, một năm trước ngay cả Khôi Lỗi 500 Đại Đạo cũng đánh không lại, nhưng bây giờ nhẹ nhõm chém giết Bạch Dục lĩnh ngộ hơn một ngàn chín trăm Đại Đạo, có được sức chiến đấu Kim Giáp Tướng... Ngươi sẽ không nói giỡn chứ!

- Ngươi thấy ta giống người nói giỡn sao?

Cửu Tiên trưởng lão lắc đầu.

- Cái này...

Mạc Tiêu trưởng lão không nói thêm gì nữa.

Hắn và Cửu Tiên trưởng lão giao tình nhiều năm, biết rõ cách làm người của đối phương, tuyệt sẽ không ăn nói lung tung, đã như vậy... này chính là thật, một năm tu luyện tới loại tình trạng này... Cái này nên nghịch thiên bao nhiêu?

- Cũng chính bởi vì như thế, ta cảm thấy Nhiếp Đồng lỗ mãng rồi. Loại thiên phú này, đừng nói một vạn năm, cho dù tu luyện một năm nữa, lại khiêu chiến Thượng Tuyền ta cũng không lo lắng, mà bây giờ...

Cửu Tiên trưởng lão thở dài.

------oOo------

Chương 2038: Cửu Tiên trưởng lão lo lắng (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta biết rõ ngươi lo lắng cái gì, kiếm pháp của Thượng Tuyền được xưng tử vong chi kiếm, nghe nói sau khi hắn sinh ra, thân thể Tiên Thiên gầy yếu, hô hấp khi có khi không, người nhà cho là hắn không cách nào sống, liền vứt bỏ ở bãi tha ma, là một con sói hoang nuôi hắn lớn! Chính bởi vì loại kinh nghiệm này, trong kiếm pháp mang theo tử khí nồng đậm, vừa ra tay, đã đưa người vào tử địa, khó lòng phòng bị... Ngươi là sợ Nhiếp Đồng chiến đấu với hắn, xuất hiện nguy hiểm!

Mạc Tiêu trưởng lão suy nghĩ một chút, cũng có chút lo lắng.

- Đúng vậy, vô luận Nhiếp Đồng hay Thượng Tuyền, đều là tuyệt đỉnh thiên tài của Quy Khư Hải chúng ta, nếu như vậy tổn thương một cái, là tổn thất của Quy Khư Hải!

Cửu Tiên trưởng lão nói.

- Nhưng mà... sự tình bọn hắn quyết đấu đã định xuống. Hơn nữa thông qua Quy Khư Thiên Bi truyền lại đến toàn bộ Quy Khư Hải, cho dù muốn vãn hồi, cũng không có biện pháp đi à nha!

Mạc Tiêu trưởng lão nhíu mày.

Quyết chiến Thiên Chiến Phong, hơn nữa thông qua Quy Khư Thiên Bi truyền tin tức ra, chuyện này chẳng khác nào trở thành kết cục đã định, không cách nào vãn hồi.

- Đúng vậy. Nếu như hiện tại để bọn hắn lùi bước, nhất định sẽ ảnh hưởng tâm tình. Vạn nhất bởi vậy đạo tâm rạn nứt, về sau còn muốn có tiến bộ liền khó khăn...

Hai người hai mặt nhìn nhau, không có bất kỳ biện pháp nào.

Hiện tại đã thành thế cỡi hổ, Quy Khư Thiên Bi truyền khắp Quy Khư Hải, để cho bọn hắn lùi bước, tương đương giội tắt tự tin của bọn hắn, không lùi bước, hai hổ đánh nhau tất có một con bị thương, vạn nhất một cái vì vậy mà chết, sẽ là tổn thất của Quy Khư Hải.

- Đúng rồi, ta có một chủ ý, ngươi xem có thể hay không!

Đột nhiên Mạc Tiêu trưởng lão nhớ ra cái gì đó.

- Nói nghe một chút!

- Đã không cách nào ngăn cản bọn hắn chiến đấu, chúng ta có thể đi chứng kiến! Hoàn toàn có thể đứng ở hiện trường, dùng tên tuổi điểm đến là dừng, để cho bọn hắn ở thời điểm chiến đấu, từng người chú ý, như vậy có thể thỏa thích luận võ, lại có thể không cho bọn hắn bị tổn thương!

Mạc Tiêu trưởng lão nói.

- Biện pháp tốt!

Con mắt của Cửu Tiên trưởng lão sáng ngời.

Ngăn không bằng thuận theo, đã ngăn không được, hoàn toàn có thể dẫn đạo, nếu như sợ nguy hiểm, thậm chí có thể lệnh bọn hắn dùng mộc kiếm tỷ thí, như vậy mặc dù đâm vào người cũng không

tử vong, lại có thể khảo nghiệm khống chế đối với lực lượng, tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất rồi.

- Cứ làm như thế, hiện tại ta liền thông tri cửu đại trưởng lão khác, đã muốn làm liền làm lớn một chút, để tất cả mọi người biết rõ!

Nghĩ thông suốt sự tình, Cửu Tiên trưởng lão cười ha ha, đi nhanh ra ngoài.

Thất Thập Nhị Phong, ngọn núi xếp thứ nhất.

Một thanh niên ngồi ở giữa đại điện, một tay cầm ngọc bài, nhìn xem tin tức phía trên, một tay không ngừng đánh lấy mặt bàn.

- Chủ nhân, Hoa Ngọc sư tỷ cùng Thanh Mộ sư huynh cầu kiến!

Đúng lúc này, bên ngoài có một thị vệ đi tới.

Hoa Ngọc, Thất Thập Nhị Phong xếp hạng thứ hai, cũng là nữ tính duy nhất trong Thất Thập Nhị Phong.

Thanh Mộ, xếp hạng thứ ba, hai người dắt tay nhau mà đến, cần làm chuyện gì không cần nói cũng biết.

- Để cho bọn hắn tiến đến!

Thanh niên khoát tay.

- Vâng!

Thị vệ gật đầu lui ra ngoài, một lát sau, hai bóng người đi tới.

Hoa Ngọc, thoạt nhìn không quá hai mươi tuổi, hai hàng lông mày đen nhánh, toàn thân cao thấp tản mát ra một cổ khí khái hào hùng bừng bừng, Thanh Mộ thì lão thành, bộ dáng hơn ba mươi tuổi, cử chỉ trầm ổn.

Hai người vừa đi vào gian phòng, một cổ khí thế chỉ cao thủ mới có cùng với thanh niên ở trong đại điện đối ứng, gào thét phong minh.

Bọn họ đều là trẻ tuổi kiệt xuất nhất của Quy Khư Hải, từng cái đều có thực lực mà rất nhiều người cả đời không thể chạm đến, cũng có kiêu ngạo mà rất nhiều người không thể tưởng tượng.

Ba đại cao thủ đồng thời xuất hiện ở trong một phòng, trừ năm đó bài vị thi đấu, đã một ngàn năm chưa từng có rồi.

- Thượng Tuyền cùng Nhiếp Đồng thi đấu, chắc hẳn ngươi cũng biết!

Hoa Ngọc đi vào trước mặt, cũng không nói nhảm, trực tiếp mở miệng, trong thanh âm thanh thúy mang theo không linh, phối hợp dung mạo tuyệt mỹ, để cho người nhìn một cái, liền khó có thể tự kiềm chế.

Bất quá, thanh niên cùng Thanh Mộ đều là người ý chí kiên định, sắc đẹp, tình ái giữa nam nữ, đối với bọn họ bất quá là kinh nghiệm nhân sinh mà thôi, chỉ có Đại Đạo mới là truy cầu Vĩnh Hằng.

- Tuy Thượng Tuyền xếp hạng thứ năm, nhưng kiếm pháp của hắn có phong cách riêng, ngay cả ta cũng không thể không thừa nhận, cực kỳ đáng sợ! Một ngàn năm này, không có bất cứ động tĩnh gì, nhưng bây giờ đột nhiên ra mặt khiêu chiến một nhân vật mới, để cho người không thể tưởng tượng!

Thanh niên lắc đầu.

- Cái này có gì kỳ quái, Nhiếp Đồng kia nhất định là đáng giá hắn ra tay, ý của ta là không bằng chúng ta đi quan sát thoáng một phát, nhìn xem một ngàn năm nay kiếm pháp của Thượng Tuyền đến cùng tu luyện đến mức nào, như vậy đối mặt vài ngày sau bài vị thi đấu, cũng có thể sớm có tâm lý chuẩn bị! Kê Huyền sư huynh, ngươi cảm thấy thế nào?

Thanh Mộ nói.

Kê Huyền, đúng là danh tự của thanh niên ngồi ở bên trong, đệ tử xếp hạng thứ nhất của Thất Thập Nhị Phong.

- Ân! Thực lực của Thượng Tuyền đáng giá quan sát, ta chỉ sợ hắn

lựa chọn đối thủ này quá yếu, ngay cả một chiêu cũng tiếp không được đã bị đánh chết, cho dù muốn nhìn cũng nhìn không ra cái gì!

Kê Huyền nói.

- Chắc có lẽ không quá kém, nghe nói mấy ngày trước hắn đơn thương độc mã xâm nhập Minh Tông Phong, một kiếm đánh chết Bạch Dục, kiếm pháp siêu quần!

Thanh Mộ suy nghĩ một chút nói.

- Bạch Dục tự cao tự đại, lần trước có thể xếp thứ mười, mang theo vận khí rất lớn, nếu như chúng ta muốn giết hắn, ngay cả nửa chiêu cũng không cần dùng đến, dùng hắn làm mục tiêu cân nhắc mà nói, không có bất cứ tác dụng gì!

Kê Huyền hừ một tiếng, trong lời nói mang theo khinh thường nồng đậm:

- Đúng rồi, Nhiếp Đồng này còn có một ca ca, các ngươi nghe nói chưa?

- Ngươi nói Nhiếp Vân?

Hoa Ngọc nhíu mày một cái.

- Ân, Nhiếp Vân này so với Nhiếp Đồng huyên náo động tĩnh càng lớn, trực tiếp ở trước Quy Vân Phong của ta làm ra Liên Nguyệt Phong, không chỉ như thế, còn công nhiên tiến vào ở, quả thực không để chúng ta vào mắt! Ý của ta rất đơn giản, Thượng Tuyền đã khiêu chiến Nhiếp Đồng, gây ra động tĩnh lớn như vậy, ta ý định trực tiếp khiêu chiến Nhiếp Vân, giết uy phong của người này!

Kê Huyền khẽ nói.

Quy Vân Phong là ngọn núi xếp hàng thứ nhất của Thất Thập Nhị Phong, chỗ ở của Kê Huyền.

------oOo------

Chương 2039: Đốn ngộ (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi khiêu chiến Nhiếp Vân?

Lần này không chỉ Hoa Ngọc sửng sốt, ngay cả Thanh Mộ cũng sững sờ.

Trước kia Nhiếp Vân lĩnh ngộ Hỗn Độn cổ ngữ dựng lên Liên Nguyệt Phong, mỗi người bọn hắn đều có ý kiến rất lớn, chỉ có điều thân là đệ tử hạch tâm xếp hạng Top 5, mọi cử động bị người khác chú ý, nếu quả thật biểu hiện quá kích, ngược lại sẽ cho đối phương cơ hội kiếm lấy danh khí.

Hơn nữa cố gắng tu luyện chuẩn bị nghênh đón một ngàn năm một lần bài vị thi đấu, ốc còn không mang nổi mình ốc, nên không đi quản, hiện tại hoàn thành tu luyện, bài vị thi đấu sắp bắt đầu, cũng nên là thời điểm giết gà dọa khỉ rồi!

- Đúng vậy, đoạn thời gian trước ta một mực tu luyện một bộ võ kỹ từ Thượng Cổ lưu truyền tới nay, hôm nay vừa vặn hoàn thành, muốn thử xem bộ võ kỹ này lợi hại, Nhiếp Vân kia vừa lúc là đá thử vàng tốt nhất!

Mục quang của Kê Huyền thiểm thước, lộ ra một đạo lãnh ý.

Đối với toàn bộ Quy Khư Hải oanh động, Liên Nguyệt Phong vẫn như thường ngày, cũng không vì ở trên đầu sóng ngọn gió mà mất đi tiết tấu dĩ vãng.

Tuy bọn người Tạ Đào cực kỳ lo lắng, nhưng bọn hắn biết bổn sự của hai huynh đệ Nhiếp Vân, bọn hắn đều vững như Thái Sơn, mặc dù gấp chết cũng vô dụng, chỉ hy vọng lần này không có việc gì!

Không giống những người khác lo lắng, lúc này Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng đang ở trong một tiểu viện.

- Nhiếp Đồng, ngươi có thể chém giết Bạch Dục bài danh thứ

mười, nói rõ nửa năm qua này thực lực đã có tăng lên trên phạm vi lớn, thi triển kiếm pháp của ngươi cho ta xem một chút, nhìn ngươi lĩnh ngộ đến cảnh giới gì!

Nhiếp Vân cười nói.

Vừa xuất quan chợt nghe sự tích anh hùng của đệ đệ, hắn cũng tương đối cao hứng, muốn xem xem thực lực của Nhiếp Đồng đạt đến dạng gì, đối chiến với Thượng Tuyền đến cùng có bao nhiêu nắm chắc.

- Tốt!

Biết rõ ý tứ của ca ca, Nhiếp Đồng khẽ động, trường kiếm tựa như rồng ngâm, gào thét từ trong lòng bàn tay bắn ra, hàn mang kích phá, khí thế như cầu vồng, không khí trước mặt hai người phảng phất như bị mở ra, phát ra thanh âm vỡ tan.

Không gian của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực chắc chắn như thế, một kiếm lại có thể làm ra như vậy, quả thực nghe rợn cả người.

- Ngươi khống chế Tạo Vật chi lực càng thêm lợi hại...

Kiếm pháp của Nhiếp Đồng ở trong mắt người bình thường cái gì cũng nhìn không ra, phảng phất như Thiên Đạo quỷ dị, nhưng ở trong mắt Nhiếp Vân, lại hoàn mỹ biểu hiện, phảng phất như từng sợi tơ mỏng tổ hợp thành kiếm đạo, rõ ràng minh bạch.

Trước kia ở Khánh Nguyên Các, hắn thi triển qua bộ kiếm pháp này, nếu như lúc ấy khống chế Tạo Vật chi lực là một mà nói, hiện tại dĩ nhiên đạt tới năm rồi.

Khó trách có thể chém giết Bạch Dục, khống chế Tạo Vật chi lực càng nhiều, sẽ khống chế Tà Nguyệt Chí Tôn Vực càng lợi hại, có thể điều động lực lượng lại càng mạnh. Khi khống chế đạt tới 100%, hắn sẽ trở thành Vương giả của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, mặc dù cường giả Chúa Tể cảnh ở trước mặt, cũng có thể đơn giản đánh chết!

- Ca ca, ta có một nghi hoặc!

Kiếm ngừng lại, Nhiếp Đồng thu kiếm đi tới bên người Nhiếp Vân.

- Nói đi!

Từ trong kiếm pháp cường đại của hắn giật mình tỉnh lại, Nhiếp Vân nói.

- Lần trước ngươi nói kiếm pháp của ta là một loại khống chế đối với thời không, gọi Tạo Vật chi lực. Tu luyện tới cực hạn, có thể cải biến thời không, khống chế Thiên Đạo... Nhưng cảm giác của ta bất đồng, tuy cũng có năng lực khống chế không gian, thời gian chung quanh, lại không hoàn toàn khống chế, giống như bị cái gì đó chế ước, làm không được hoàn mỹ như một!

Nhiếp Đồng hỏi.

- Có chế ước? Chuyện gì xảy ra?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Dựa theo đạo lý, không phải là như vậy a, Tạo Vật chi lực, là hắn nói ra, giống như Tạo Vật chi chủ, có được quyền khống chế tuyệt đối, thật giống như ở trong thế giới nạp vật mình. Chỉ cần một ý niệm trong đầu, bất cứ chuyện gì cũng có thể thực hiện, không nên có chế ước a.

- Ta cũng không biết, chỉ là một loại cảm giác, trên thực tế cũng không có người đến chế ước ta. Nhưng tu luyện càng lợi hại, loại cảm giác này càng mãnh liệt. Thật giống như tuy ta có thể khống chế thời không ở đây, là được người giao phó loại quyền lực này, không phải mình bẩm sinh thì có, cùng ngươi khống chế nạp vật thế giới là không giống nhau!

Nhiếp Đồng nói.

Nạp vật thế giới của Nhiếp Vân, hắn đi vào qua, biết rõ ca ca ở đó có năng lực gì, cùng hắn ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, hoàn toàn là hai loại khái niệm.

- Giao phó quyền lực? Cường giả Phong Vương...

Đột nhiên trong nội tâm Nhiếp Vân khẽ động.

Tu La Vương được xưng cường giả Hỗn Độn Phong Vương, tất cả lực lượng đều đến từ đạt được Hỗn Độn tán thành, chẳng lẽ Nhiếp Đồng nói chế ước, là... Phong Vương? Mà không phải Tạo Vật chi chủ chân chính?

Như vậy giống như người sáng tạo cùng người sử dụng, dù người sử dụng nghiên cứu lại tinh thông, cũng khẳng định không bằng người sáng tạo!

Người sử dụng chỉ là phát huy ra công hiệu của vật phẩm, mà người sáng tạo lại giao nó loại năng lực này, cả hai đứng ở độ cao bất đồng, làm sao có thể có lĩnh ngộ giống nhau?

Cường giả Phong Vương, chỉ là người đạt được Hỗn Độn tán thành mà thôi, không phải Tạo Vật chi chủ chính thức, tự nhiên không có khả năng nguyên vẹn khống chế thời không, làm được giống như Tạo Vật chi chủ.

- Xem ra cường giả Phong Vương cũng chưa chắc cao hứng như vậy, cái này rất giống như Vương gia thế tục, thoạt nhìn quyền lợi rất lớn, nhưng có thể giữ được quyền lợi hay không, chỉ ở một ý niệm của Đế Vương! Chính bởi vì như thế, mới có nhiều người bí quá hoá liều, mưu toan soán vị...

Nhiếp Vân lẳng lặng đợi tại nguyên chỗ, trong nội tâm suy tư.

- Ở trong thế giới nạp vật của ta, ta là Chúa Tể duy nhất, nếu như Nhiếp Đồng tiến vào trong đó, ta có thể để cho hắn có được năng lực dời núi tạo biển, nhưng hắn muốn làm cái gì, đều ở một ý niệm của ta... Ân? Đúng rồi, tại nạp vật thế giới ta có thể giao phó quyền lợi cho bất luận kẻ nào, tại Hỗn Độn thế giới, Hỗn Độn có thể giao phó quyền lợi cho Nhân loại... có phải là đạo lý giống nhau hay không?

Đột nhiên, Nhiếp Vân khẽ động, tựa hồ nghĩ tới điều gì, thân thể không tự chủ run rẩy lên.

Ông!

Lập tức một cổ lực lượng đặc thù dùng hắn làm trung tâm, hình thành một khe hở Thất Thải chu vi 10m.

- Ca ca...

Nhìn thấy hiện tượng cổ quái như thế, Nhiếp Đồng lại càng hoảng sợ, vội vàng bổ nhào qua Nhiếp Vân, bất quá còn chưa tới trước mặt, khe hở Thất Thải nhẹ nhàng chấn động, lập tức bay rớt ra ngoài.

------oOo------

Chương 2040: Đốn ngộ (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái này...

Nhiếp Đồng hoảng sợ.

Hắn có được thực lực đơn giản chém giết Bạch Dục, nhưng không cách nào đột phá khe hở đi vào bên người ca ca, đây là có chuyện gì?

- Ca ca... Nhất định là đốn ngộ rồi...

Bất quá Nhiếp Đồng cũng không ngốc, trong nháy mắt liền hiểu được, nhất định là đốn ngộ rồi!

Tùy tiện một cái khe hở thì có loại thực lực này, sau khi đốn ngộ ca ca sẽ có loại sức chiến đấu nào?

Đột nhiên, trong nội tâm Nhiếp Đồng tràn đầy chờ mong.

.....

Tiếu Tĩnh Tuyết là một đệ tử nội môn bình thường.

Đệ tử nội môn 3000, nàng chỉ có thể sắp xếp thượng trung du, không tính rất mạnh cũng không tính quá yếu.

Dung mạo không tính đặc biệt xinh đẹp, nhưng cũng không kém, ít nhất ở trong hàng nữ đệ tử sắp xếp khá cao.

Chính bởi vì như thế, tỏ tình với nàng chỗ nào cũng có, mỗi ngày đều có không ít sư huynh sư đệ, tiễn đưa các loại đồ vật, hy vọng có thể cùng nàng kết thành đạo lữ.

Nhưng đối với loại người này nàng không có hứng thú chút nào, những năm này có một bóng người một mực bồi hồi ở trong lòng nàng, chưa bao giờ phai màu... Thượng Tuyền!

Ở trong một lần thí luyện, Thượng Tuyền sư huynh đã từng cứu nàng, sau đó phiêu nhiên mà đi.

Sự tình nàng thích Thượng Tuyền sư huynh, chưa bao giờ nói với người khác, cũng chưa bao giờ tỏ vẻ qua, cho nên... tâm tư của thiếu nữ này, không có ai biết rõ.

Cũng không phải nàng thẹn thùng, không muốn biểu đạt, mà là nàng biết rõ... thân phận của bọn hắn chênh lệch quá xa.

Nàng bất quá là đệ tử nội môn bình thường, còn đối phương lại đệ tử hạch tâm xếp hạng Top 5, có thể nói Thiên Địa chênh lệch cũng không đủ!

Dưới loại chênh lệch này, mặc dù nghĩ như thế nào, cũng bất lực!

Bất quá, tuy biết không thể chung một chỗ, nhưng không cách nào ngăn cản nàng chú ý Thượng Tuyền sư huynh, đối phương có chuyện, nàng đều nghe rõ ràng, chôn dấu thật sâu ở dưới đáy lòng, mỗi một lần luận võ nàng đều núp ở phía sau quan sát, yên lặng cổ vũ người trong lòng.

Thật giống như lần này Thượng Tuyền cùng một người tên là Nhiếp Đồng luận võ, trước tiên liền biết, hôm nay đúng là thời gian thi

đấu, tuy thời gian tỷ thí ở giữa trưa, nhưng mới sáng nàng liền đi tới Thiên Chiến Phong, ý định tìm được một vị trí gần phía trước, có thể nhìn rõ người trong lòng.

- Như thế nào... Nhiều người như vậy...

Bất quá, mới đi đến Thiên Chiến Phong, nàng liền hoảng sợ, trên quảng trường trước đài tỉ thí, rậm rạp chằng chịt đứng đầy nhân ảnh, khắp nơi đều là đầu người, không có địa phương chen chân, vốn nàng cho rằng mới vừa sáng liền tới, cho dù có người cũng sẽ không quá nhiều, hiện tại xem ra... tuyệt đối vượt qua mấy vạn!

- Chẳng phải một trận đấu thực lực cách xa nhau sao? Tại sao lại đến nhiều như vậy?

Nàng có chút nghĩ không thông.

Theo nàng bằng vào thực lực của Thượng Tuyền sư huynh, có thể tùy tiện đả bại người mới tới không biết trời cao đất rộng kia, nếu không phải bởi vì muốn nhìn người trong lòng một chút, loại trận đấu thực lực cách xa này không có gì đáng xem, nàng quyết sẽ không đến...

Những người này chẳng lẽ đều điên rồi sao? Mình không tu luyện, chạy đến nơi đây làm gì?

- Thực lực cách xa? Ngươi nói cái rắm a... Ngươi sao có thể nói như vậy?

Thanh âm nghi vấn của nàng không hề che dấu, chung quanh lập tức có người không vui, quát lớn một câu, bất quá khi nhìn rõ ràng trước mắt là đại mỹ nữ, lập tức ách xuống.

- Chẳng lẽ không phải? Nhiếp Đồng này chỉ là một nhân vật mới mà thôi, may mắn chiến thắng Bạch Dục, liền muốn khiêu chiến Thượng Tuyền sư huynh, chẳng lẽ ngươi cho rằng, thực lực hai người không kém nhiều?

Tiếu Tĩnh Tuyết khẽ nói.

- May mắn chiến thắng Bạch Dục? Ngươi thực biết nói giỡn, Nhiếp Đồng sư huynh đơn thương độc mã nhảy vào Minh Tông Phong, một kiếm đánh chết Bạch Dục, tại chỗ còn có mười đệ tử hạch tâm, ngay cả ngăn trở cũng không dám... Cái này là may mắn ngươi nói? Hơn nữa, ngươi phải tinh tường, đến cùng ai khiêu chiến ai, là Thượng Tuyền sư huynh khiêu chiến Nhiếp Vân sư huynh!

Người nọ là Fans hâm mộ trung thực của Nhiếp Đồng, nghe đối phương nói có chứa khinh thị với Nhiếp Đồng, lập tức khó chịu.

Nhiếp Đồng đánh chết Bạch Dục, tương đương trực tiếp chiếm cứ vị trí của hắn, thành đệ tử hạch tâm thứ mười, đối với chút ít đệ tử nội môn này mà nói, xưng hô sư huynh cũng không quá phận.

- Cho dù Thượng Tuyền khiêu chiến Nhiếp Đồng, cũng là muốn dạy dỗ hắn không biết phân biệt, không biết trời cao đất rộng a!

Tiếu Tĩnh Tuyết chu miệng.

- Giáo huấn hắn? Trận đấu này, ai thắng ai thua còn không nhất định! Gây chuyện không tốt Thượng Tuyền muốn giáo huấn lại bị người giáo huấn rồi...

Fans hâm mộ của Nhiếp Đồng cũng không lui về phía sau.

- Ngươi nói bậy!

Tiếu Tĩnh Tuyết thiếu chút nữa tức điên.

Trong lòng nàng Thượng Tuyền quả thực là tồn tại vô địch, làm sao có thể có người giáo huấn hắn!

- Lần này, thập đại trưởng lão đều sẽ đi qua xem cuộc chiến, ngay cả Thất Thập Nhị Phong xếp hạng thứ nhất Kê Huyền cũng sẽ đích thân tới, nhiều cường giả coi trọng như vậy, ngươi còn cảm thấy là thiên về một bên, quả thực buồn cười!

Fans hâm mộ hừ một tiếng.

- Ngươi... Nói cái gì? Thập đại trưởng lão... Kê Huyền cũng sẽ

đến? Cái này... Điều này sao có thể!

Tiếu Tĩnh Tuyết triệt để ngây ngẩn cả người.

Vốn theo nàng trận đấu này Thượng Tuyền sư huynh khẳng định chiến thắng, không có bất kỳ lo lắng, nghe được nhiều cao thủ như vậy tự mình tới, trong lúc nhất thời nàng liền không có loại tin tưởng này rồi.

Nếu như không phải thế lực ngang nhau, làm sao có thể để cho nhiều cao thủ như vậy tự mình tới?

Xem ra Nhiếp Đồng này, tuy là nhân vật mới, lại không đơn giản như mình tưởng tượng, chỉ sợ thực lực cực kỳ đáng sợ!

- Thượng Tuyền sư huynh... Ngươi nhất định phải thắng a...

Đáy lòng Tiếu Tĩnh Tuyết âm thầm hò hét.

Thời gian nương theo Tiếu Tĩnh Tuyết khẩn trương lo lắng chậm chạp xói mòn, trong nháy mắt mặt trời mới mọc chậm chạp bay lên, đã đến đỉnh đầu mọi người.

Sưu sưu sưu!

Nương theo vài tiếng gió bén nhọn, mười lão giả đột ngột xuất hiện ở chung quanh đài tỷ thí Thiên Chiến Phong.

Ầm ầm!

Ngay sau đó có một tiếng vang thật lớn, mặt đất trống rỗng xuất hiện một bệ đá cao lớn, cao vài chục mét, phía trên có một loạt Vương Tọa đứng sừng sững, mười lão giả ngồi xuống.

- Mau nhìn, thập đại trưởng lão đã đến...

- Đây mới là thực lực của cường giả Kim Giáp Tướng, tiện tay di sơn đảo hải, lăng không biến núi thành Vương Tọa, thật lợi hại...

- Thập đại trưởng lão đều đến, sao hai nhân vật chính còn chưa tới,

không phải ước định giữa trưa sao?

- Ai nói không tới, Thượng Tuyền sư huynh đã đến, ngươi xem...

------oOo------

Chương 2041: Cảm ứng không đến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở trong tiếng nghị luận, không trung lần nữa rít lên, vài bóng người lướt qua đỉnh đầu, xuất hiện ở phía trước nhất đài tỷ thí.

Dưới tình huống bình thường, không kiêng nể gì bay qua đỉnh đầu người khác, vọt tới phía trước như thế, là cực kỳ không lễ phép, nhưng mọi người không ai dám có ý kiến.

Bởi vì mấy người đến đúng là năm vị xếp hạng phía trước nhất của Thất Thập Nhị Phong!

- Xếp thứ nhất Kê Huyền sư huynh quả nhiên đã đến, thật có phong độ...

- Ta thích Hoa Ngọc sư tỷ sắp xếp thứ hai, xinh đẹp, thực lực lại mạnh, nếu có thể chinh phục nàng, chết cũng đáng giá!

- Chinh phục nàng, ngươi cũng phải có bổn sự này mới được, Hoa Ngọc sư tỷ từng nói qua, muốn cầu ái nàng, phải chiến thắng nàng, chỉ bằng công phu mèo ba chân của ngươi, chỉ sợ còn chưa tới trước mặt đã bị đánh ngã...

- Ách... Mau nhìn Thanh Mộ sư huynh cũng tới, tuy hắn thoạt nhìn lớn tuổi, nhưng lại trầm ổn nhất, ta cực kỳ ưa thích...

- Đừng nói sang chuyện khác. Ngươi không phải ưa thích Hoa Ngọc sư tỷ sao? Nếu không... ngươi đi tỏ tình a, dù sao vừa rồi cũng ngươi nói, lập tức chết cũng giá trị, có thể cho nàng đánh chết, há chưa đủ tâm nguyện của ngươi?

- ...

Chứng kiến vài bóng người kia, mọi người nghị luận nổi lên bốn phía.

Thất Thập Nhị Phong xếp hạng Top 5, mỗi người đều có năng lực kinh thiên động địa, xưng bá không biết đã bao nhiêu năm. Những người này sớm có một nhóm lớn tín đồ trung thực, lúc này chứng kiến bọn hắn tới, tình cảm quần chúng xúc động, tỷ thí còn chưa bắt đầu, hào khí đã lửa nóng.

- Hôm nay rất náo nhiệt a!

Dừng lại, nhìn phía sau người ta tấp nập, Kê Huyền cười nhạt một tiếng.

- Ân! Hôm nay người rất nhiều!

Thượng Tuyền gật gật đầu, thân thể tiến vào Thiên Chiến đài.

Tiến vào Thiên Chiến đài, hắn cũng không nóng nảy, ôm trường kiếm vào trong ngực, cả người không nhúc nhích, phảng phất như sáp nhập vào tự nhiên, cùng tự nhiên kết hợp chung một chỗ.

- Thượng Tuyền sư huynh tất thắng!

- Thượng Tuyền sư huynh tất thắng!

- Thượng Tuyền sư huynh tất thắng!

...

Thấy hắn tiến vào đài tỷ thí, phía dưới la lên giống như thủy triều.

Nhất là Tiếu Tĩnh Tuyết, chứng kiến người trong lòng xuất hiện, hưng phấn đến sắc mặt đỏ lên, nắm đấm siết chặt, không ngừng la lên, thanh âm híz-khà-zzz lạp cũng không tự biết.

La lên cả buổi, đột nhiên một thanh âm nghi hoặc vang lên.

- Nhiếp Đồng cùng hắn tỷ thí đâu? Sao còn chưa tới?

- Đúng vậy a, sao còn chưa tới? Thượng Tuyền sư huynh đã đến, chẳng lẽ muốn sư huynh chờ?

- Lại để cho Thượng Tuyền sư huynh cùng chúng ta chờ, thật không có quy củ!

- Hừ, tiểu nhân vật làm xiếc, cố ý tới chậm là muốn nổi bật tầm quan trọng mà thôi, bất quá, ta sợ hắn là ăn trộm gà bất thành còn mất nắm gạo a!

- Vì sao?

- Chẳng lẽ ngươi nhìn không ra? Thập đại trưởng lão đã đến, bọn người Kê Huyền sư huynh đã đến, hắn rõ ràng còn kênh kiệu, đây không phải muốn chết sao? Một khi Thượng Tuyền sư huynh tức giận, thời điểm tỷ thí không nương tay, tuyệt đối sẽ trực tiếp đánh chết!

...

Rất nhanh, mọi người hưng phấn bị âm thanh nghi vấn thay thế, tất cả mọi người cau chặt lông mày, trong nội tâm nghi hoặc vì sao Nhiếp Đồng còn không xuất hiện.

Rtấ nhiều người cho là hắn làm bộ làm tịch, kiếm lấy ánh mắt.

- Cửu Tiên trưởng lão, ngươi cực kỳ khen ngợi Nhiếp Đồng này, muốn chúng ta tới quan sát, tiểu tử này sẽ không sợ tới mức không dám tham gia trận đấu chứ!

Trưởng lão ngồi ngay ngắn trên đài cao, một lão giả nhìn đám người phía dưới ầm ĩ, hừ một tiếng.

- Đúng vậy, thời gian tỷ thí là giữa trưa, hiện tại còn chưa tới, nếu như lâm trận bỏ chạy, mặt mũi của thập đại trưởng lão chúng ta sẽ mất hết!

- Mọi người yên tâm, loại chuyện này sẽ không phát sinh, hắn nên

bị sự tình gì chậm trễ, lập tức sẽ tới!

Nghe được mấy vị trưởng lão nghi vấn, Cửu Tiên trưởng lão cười cười.

Đối với Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng hắn vẫn có tự tin rất lớn, hai người kia nhất tâm hướng đạo, loại tỷ thí này, một khi lui về phía sau, đạo tâm sẽ lập tức rạn nứt, còn muốn có thành tựu liền khó khăn, loại tình huống này bọn hắn cầu cònkhông được, làm sao có thể tránh né?

- Lập tức sẽ tới? Hiện tại đã đến thời gian tỷ thí, còn không có xuất hiện, ta xem là sẽ không xuất hiện rồi!

- Thật muốn không xuất hiện, để cho chúng ta ở chỗ này làm kẻ đần, thật sự xấu hổ chết người ta rồi...

Quy Khư Hải thập đại trưởng lão, từng cái đều có quyền lực chí cao vô thượng, thực lực đỉnh phong của toàn bộ Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, vốn loại luận võ cấp bậc này, bọn hắn sẽ không tới, nhưng Cửu Tiên trưởng lão một mực đề cử, mới động tâm, chỉ là như thế nào cũng không nghĩ tới, bọn hắn đến, nhưng Nhiếp Đồng lại bề ngoài giống như muốn thả bồ câu.

- Mọi người đã lo lắng, ta đi xem xem, để cho hắn lập tức tới ngay...

Thấy mấy vị trưởng lão có chút không kiên nhẫn, Cửu Tiên trưởng lão lắc đầu, thầm nghĩ Nhiếp Đồng này thật không cho người bớt lo, cười nói.

- Ân, đi thôi! Một đệ tử nho nhỏ, lại để cho trưởng lão đi mời, mặt mũi thật là lớn!

Một trưởng lão khẽ nói.

Cửu Tiên trưởng lão cũng không nhiều lời, thân thể khẽ động bay tới Liên Nguyệt Phong.

Tuy Liên Nguyệt Phong cách Thiên Chiến Phong có chút xa, nhưng bằng vào tốc độ của hắn, hơn mười cái hô hấp liền đi vào đỉnh núi.

- Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng có ở đây không?

Đi tới đỉnh núi, hắn cũng không dựa vào thân phận trưởng lão tùy tiện xông vào, mà lơ lửng ở trên không trung hỏi.

- Cửu Tiên trưởng lão tự mình giá lâm, mời đến!

Tiểu Linh bay ra, vội vàng mời hắn tiến vào đại điện.

- Hai người bọn họ đâu?

Thấy nghênh đón là Tiểu Linh mà không phải huynh đệ Nhiếp Vân, trong nội tâm Cửu Tiên trưởng lão lộp bộp thoáng một phát, hai người kia sẽ không thực xảy ra chuyện gì chứ!

- Chủ nhân đang bế quan, tiểu chủ nhân sợ hắn có nguy hiểm gì, đang chờ đợi ở bên cạnh!

Tiểu Linh vội nói.

- Bế quan? Lúc nào rồi rõ ràng còn bế quan?

Cửu Tiên trưởng lão chán nản.

Toàn bộ Quy Khư Hải, tính cả thập đại trưởng lão đều chờ đợi luận võ, lại ở chỗ này bế quan, thủ hộ... làm cái gì a?

- Mang ta đi nhìn xem!

Sắc mặt khó coi, Cửu Tiên trưởng lão khẽ nói.

- Mời!

Tiểu Linh không dám lãnh đạm, mang theo Cửu Tiên trưởng lão bay tới tiểu viện Nhiếp Vân bế quan.

Một lát sau, hai người tới tiểu viện.

- Cửu Tiên trưởng lão...

Mới vừa gia nhập tiểu viện, liền chứng kiến Nhiếp Đồng chạy ra đón chào.

- Sao ngươi còn ở nơi này, ngươi với Thượng Tuyền tỷ thí sắp bắt đầu, còn không mau một chút...

Thấy Nhiếp Đồng như người không có việc gì, Cửu Tiên trưởng lão có chút tức giận, khẽ nói.

------oOo------

Chương 2042: Khôi Lỗi chi thân (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ca ca bế quan sắp chấm dứt, nên ta chờ hắn xuất quan!

Nhiếp Đồng nói.

- Nhiếp Vân đâu?

Sắc mặt Cửu Tiên trưởng lão trầm xuống.

- Đang ở đó...

Nhiếp Đồng sững sờ, lập tức chỉ về phía trước.

- Ân?

Theo ngón tay thiếu niên chỉ, Cửu Tiên trưởng lão nhìn sang, vừa xem xét lập tức sững sờ.

Quả nhiên thấy Nhiếp Vân đang đứng trong sân, toàn thân bị hào quang bảy màu bao khỏa, tựa như biến thành một cái kén tằm.

- Cái này... Làm sao có thể, ta rõ ràng một chút khí tức cũng cảm thụ không đến?

Chứng kiến Nhiếp Vân, Cửu Tiên trưởng lão lại càng hoảng sợ.

Tại sao trên người đối phương lại xuất hiện Thất Thải quang kén hắn không biết, nhưng vừa rồi hắn đến, tinh thần đảo qua, lại không có phát hiện người thứ hai, đối phương rõ ràng ở chỗ này, tinh thần lại quét không đến?

Trong nội tâm rung động, Cửu Tiên trưởng lão lần nữa thí nghiệm thoáng một phát, rõ ràng mắt thường có thể chứng kiến Nhiếp Vân đứng ở trước mặt, tinh thần lại như quét đến không khí, không có nửa bóng người.

- Cái này...

Hắn là cường giả Kim Giáp Tướng, một trong thập đại trưởng lão của Quy Khư Hải, cho dù đứng ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cũng tuyệt đối được cho là cao thủ, nhân vật như thế, rõ ràng đứng ở trước mặt tinh thần cũng quét không đến đối phương, cái này... Đến cùng chuyện gì xảy ra?

- Ha ha! Làm phiền Cửu Tiên trưởng lão tự mình đến một chuyến, thật sự là băn khoăn, ta muốn cùng Nhiếp Đồng nói vài lời, chúng ta sẽ lập tức đi Thiên Chiến Phong!

Nhưng vào lúc này, Thất Thải quang kén đột nhiên biến mất, Nhiếp Vân đứng tại nguyên chỗ vẫn không nhúc nhích đột nhiên động, đi nhanh tới.

Hô!

Cửu Tiên trưởng lão lập tức cảm thấy tinh thần có thể lần nữa quét đến đối phương, một màn quỷ dị vừa rồi, giống như chưa bao giờ phát sinh qua.

- Tốt! Ngươi nói đi, ta đi ra ngoài chờ các ngươi!

Cưỡng chế khiếp sợ trong lòng, Cửu Tiên trưởng lão gật gật đầu, rất nhanh đi ra phía ngoài.

- Ca ca!

Nhiếp Đồng đi tới.

- Mấy ngày nay ta có chỗ lĩnh ngộ, có lẽ đối với kiếm pháp của ngươi có trợ giúp, đây là thành quả lĩnh ngộ của ta, ngươi mau chóng tiêu hóa thoáng một phát, có lẽ đối với ngươi tỷ thí có trợ giúp...

Nhiếp Vân nhẹ nhẹ điểm một chút, một đạo ý niệm đặc thù lập tức tiến vào trong óc Nhiếp Đồng.

- Cái này...

Cảm nhận được trong đầu nhiều ra đồ vật, Nhiếp Đồng khiếp sợ tột đỉnh, một lát sau, lúc này mới thở ra một hơi, trong mắt kích bắn hào quang:

- Đa tạ ca ca! Vốn đối với lần chiến đấu này, ta chỉ có ba thành nắm chắc, hiện tại có sáu thành trở lên! Hơn nữa, nếu như một lần nữa cho hai ngày, để cho ta hảo hảo lĩnh ngộ, mười thành nắm chắc cũng có!

- Đi thôi!

Cười gật đầu, Nhiếp Vân bay ra phía ngoài.

Ba người Nhiếp Vân rất nhanh bay tới, mà lúc này Thiên Chiến Phong đã triệt để khống chế không nổi.

- Ta xem nhất định là Nhiếp Đồng không dám chiến đấu, dọa chạy rồi!

- Khiêu chiến Thượng Tuyền sư huynh làm ra động tĩnh lớn như vậy, ta còn tưởng Nhiếp Đồng này có thực lực gì, ba đầu sáu tay, nguyên lai là người nhát gan!

- Nếu như sợ hãi thì đừng tiếp a, tiếp xong lâm trận bỏ chạy, loại này cực kỳ đáng giận, quả thực là tiểu nhân!

Khắp nơi đều tràn ngập thanh âm quát lớn, lúc này Fans hâm mộ

của Nhiếp Đồng không dám nói một câu.

Thượng Tuyền sư huynh chờ thời gian dài như vậy, ngươi còn không có xuất hiện, nếu như nói trước kia mọi người cho là hắn muốn tạo thanh thế, nhưng bây giờ còn không hiện ra, tất cả mọi người cho rằng lâm trận bỏ chạy, không dám tới rồi.

Cùng người luận võ, lâm trận bỏ chạy, đây là sỉ nhục a.

- Đừng xem nữa, cho dù đến cũng là người nhát gan, loại chiến đấu này có gì có thể xem?

- Đúng vậy, vốn tưởng rằng là một hồi Long Hổ đấu đặc sắc, lại không nghĩ tới sẽ có loại kết quả này, thực mất hứng!

- Thật sự là mất mặt đến cực điểm, nên đuổi loại người này ra Quy Khư Hải!

...

Lại đợi một hồi, rốt cục có người không nhịn được, ồn ào muốn rời khỏi.

Nếu sợ hãi, thời điểm đối phương khiêu chiến, không nghênh chiến mọi người tối đa nói ngươi nhát gan, nhưng bây giờ, rõ ràng đáp ứng lại lâm trận bỏ chạy, tuyệt đối là sợ chết, người nhu nhược rồi!

- Thấy không, ngươi không phải nói Nhiếp Đồng rất lợi hại sao? Chẳng lẽ là loại lâm trận bỏ chạy này?

Thấy bầy người càng ngày càng xúc động phẫn nộ, rõ ràng đã đến thời gian thi đấu, Nhiếp Đồng còn không hiện ra, Tiếu Tĩnh Tuyết cực kỳ đắc ý, nhìn thoáng qua đệ tử trước kia cùng nàng tranh luận, cái cổ cao cao giơ lên, mang theo kiêu ngạo.

Tuy đệ tử kia là Fans hâm mộ của Nhiếp Đồng, nhưng thần tượng không hiện thân, cũng không có biện pháp a. Nghe được châm chọc lại cắn chặt răng, trong nội tâm yên lặng cầu nguyện:

- Nhiếp Đồng sư huynh, ngươi ngàn vạn lần phải tới a...

- Xem ra là không đến rồi!

Không chỉ những người này dao động, ngay cả đám người Hoa Ngọc cũng nhíu mày.

- Cao thủ luận võ, phải sớm tiến vào đài tỷ thí, thích ứng cấm chế chung quanh, đã đến thời gian còn không tới, chắc có lẽ không đến rồi!

Kê Huyền lắc đầu:

- Vốn ta còn tưởng rằng hắn có thể tới, xem một hồi quyết đấu chính thức, đã không dám tới, huynh đệ bọn hắn liền không đáng sợ rồi, ba ngày sau đệ tử hạch tâm bài vị thi đấu, bọn hắn tham gia hay không, cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng với chúng ta!

- Ân... Đúng rồi, Kê Huyền sư huynh, sự tình ngươi muốn khiêu chiến Nhiếp Vân, nên không có để lộ ra chứ, có khi Nhiếp Vân kia bởi vì sợ ngươi, mới bảo đệ đệ của hắn không tham gia trận đấu này!

Thanh Mộ cười nói.

- Trước kia nói khiêu chiến, ta là muốn xem kết quả trận đấu của Nhiếp Đồng với Thượng Tuyền, nếu như không chịu nổi một kích, có tư cách gì đáng giá ta khiêu chiến?

Ánh mắt Kê Huyền lộ ra khinh thường:

- Phế vật là không có tư cách để cho ta ra tay, nếu như Nhiếp Đồng có thể chiến thắng, ta có thể cân nhắc thoáng một phát, hiện tại xem ra, không cần phải rồi...

Hắn lời còn chưa nói hết, đột nhiên toàn bộ Thiên Chiến Phong an tĩnh lại.

Vội vàng quay đầu, lập tức chứng kiến ba bóng người từ đằng xa thẳng tắp bay tới.

- Ha ha, Thượng Tuyền sư huynh thật sự không có ý tứ, cho ngươi đợi lâu rồi, vừa rồi ta có việc chậm trễ, bắt đầu trận đấu đi!

Nương theo một tiếng gào thét, Nhiếp Đồng thẳng tắp lao đến, thời gian nháy con mắt liền đi vào tỷ thí đài.

Tốc độ vọt tới rất nhanh, nhưng bàn chân tiếp xúc đài tỷ thí, lại như mọc rễ, không chút sứt mẻ, thậm chí ngay cả góc áo trên người cũng không có lắc lư thoáng một phát, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, tất cả mọi người sẽ cho là hắn vốn ở trên đài, mà không phải từ đằng xa bay tới.

------oOo------

Chương 2043: Khôi Lỗi chi thân (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lợi hại!

- Chỉ từ chiêu thức ấy, cũng không phải người bình thường có thể là được...

Hai người còn không có chiến đấu, chỉ từ Nhiếp Đồng xuất hiện, tất cả mọi người liền cảm giác được trước mắt sáng ngời.

Cái này thoạt nhìn đơn giản, trên thực tế lại lĩnh ngộ Đại Đạo cực kỳ sâu đậm mới có thể hoàn thành, mặc dù mấy đệ tử hạch tâm bài danh phía trên, muốn làm được cũng phí công phu rất lớn.

- Có chút ý tứ!

Ánh mắt Kê Huyền lóe lên.

- Ha ha, ta biết Nhiếp huynh là người thủ tín, nhất định sẽ tới, không tính đợi lâu, ngược lại là ngươi, nếu như sự tình không có bề bộn xong, có thể tiếp tục, trận đấu của chúng ta đổi ngày cũng không sao cả! Không nên bởi vì sự tình mà ảnh hưởng tâm tình, không thể phát huy thực lực mạnh nhất!

Thượng Tuyền từ trong tĩnh tu tỉnh táo lại, hai mắt mở ra, phóng xuất tinh quang.

Đổi lại người khác nói như vậy, khẳng định ngôn ngữ mang theo châm chọc, nhưng Nhiếp Đồng từ trong mắt đối phương nhìn ra chân thành, không hề có một chút ý châm chọc, hẳn là thật sự lo lắng đối phương bởi vì sự tình phân tâm, không thể toàn lực, lúc này cười cười:

- Sự tình đã hoàn thành, sẽ không ảnh hưởng trận đấu!

- Vậy là tốt rồi!

Sắc mặt Thượng Tuyền vui vẻ, thân thể cao ngất, cổ tay khẽ đảo, trường kiếm rút ra, lập tức, một tiếng long ngâm vang vọng Thiên Địa, khí thế cường đại để cho mấy vạn người đang xem cuộc chiến ở Thiên Chiến Phong lặng ngắt như tờ.

Một người chi uy, mạnh mẽ như vậy, quả thực nghe rợn cả người.

- Không tệ!

Con mắt Nhiếp Đồng sáng ngời, cũng rút trường kiếm ra, hàn mang chảy xuôi, tuy phẩm chất của trường kiếm không cao, lại mang theo băng hàn để cho người vì sợ mà tâm rung động, giống như hắn trời sinh vì giết chóc mà sinh.

Hai đại cao thủ còn chưa bắt đầu chiến đấu, không khí trên đỉnh Thiên Chiến Phong tựa như cứng lại, người đang xem cuộc chiến ngay cả hô hấp cũng thả chậm, sợ bỏ lỡ bọn hắn đối chiến.

- Hai vị chậm động thủ!

Đúng lúc này, Cửu Tiên trưởng lão đi vào không trung, bàn tay lớn chúi xuống, trấn áp khí thế của hai người lại.

- Hai vị đều là thiên tài của Quy Khư Hải ta, trận thi đấu này đã không phải sinh tử bác đấu, mà là lẫn nhau xác minh, không bằng điểm đến là dừng, như thế nào?

- Điểm đến là dừng?

- Ở trong thi đấu, kiếm khí tổn thương người không thể khống chế, nếu như điểm đến là dừng, làm sao kích phát tiềm lực?

Nhiếp Đồng cùng Thượng Tuyền liếc mắt nhìn nhau, đồng thời lắc đầu.

Ngay từ đầu đã biết rõ điểm đến là dừng, thi đấu sẽ giống như diễn kịch, không cách nào cho người áp bách sinh tử, làm sao có thể phát huy ra thực lực mạnh nhất?

- Ta nói điểm đến là dừng, cũng không phải là để các ngươi tránh đi chỗ hiểm, mà là dùng Tiên lực ngưng tụ Khôi Lỗi chi thân, như vậy mặc dù làm bị thương đối phương cũng không phải chắc chắn chết, tránh cho thương vong!

Cửu Tiên trưởng lão nói.

Khôi Lỗi chi thân, giống như hóa thân, là cường giả dùng Tiên lực hội tụ thành, có chứa một bộ phận ý niệm của bản thân, mặc dù mất đi, cũng chỉ là hao tổn một bộ phận linh hồn, không phải trực tiếp tử vong.

Dựa theo đạo lý, dùng Khôi Lỗi chi thân luận võ, đã có thể làm cho người cảm giác đến tử vong uy hiếp, lại giảm thiểu tổn thương, đích thật là lựa chọn tốt nhất.

- Ồ...

Bất quá hắn lời vừa mới dứt, phía dưới liền truyền đến thanh âm cười vang.

- Đã sợ hãi thì đừng luận võ!

- Ta nói vì sao Nhiếp Đồng đến cuối cùng cũng không đi ra, nguyên lai là sợ chết, tìm Cửu Tiên trưởng lão thương nghị kế sách!

- Thật sự là mất mặt, loại người này cũng có thể thành đệ tử hạch

tâm? Nói giỡn a...

- Đúng vậy, quả thực mất mặt xấu hổ...

Vô số người cười nhạo.

Theo bọn họ, Nhiếp Đồng thật lâu không hiện ra, vừa xuất hiện Cửu Tiên trưởng lão liền nói ra lời này, tuyệt đối là hắn sợ không dám nghênh chiến, cố ý thi triển thủ đoạn.

Bằng không thì vì sao hắn sẽ cùng Cửu Tiên trưởng lão chung một chỗ tới?

- Hảo ý của ngươi ta tâm lĩnh, đã tỷ thí, tự nhiên có thắng có thua, có sống có chết, nếu như sợ hãi tử vong, thì không đáp ứng trận đấu này rồi, Cửu Tiên trưởng lão ngươi yên tâm đi, không có việc gì đâu!

Không để ý tới mọi người dưới đài nhao nhao, Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, ngăn ở trước mặt Cửu Tiên trưởng lão.

- Thế nhưng mà...

- Không có gì, nếu để cho bọn hắn dùng Khôi Lỗi chi thân động thủ, vô luận thắng thua, đều không có bất kỳ ý nghĩa, chiến đấu không phải thế thân, là thật sinh tử tương bác, không ở trong sinh tử bồi hồi, làm sao có thể lĩnh ngộ sinh tử huyền bí, phát huy kiếm pháp đến cực hạn?

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Ai, được rồi!

Kỳ thật ngay cả Cửu Tiên trưởng lão cũng minh bạch đạo lý này, chỉ là không muốn bất kỳ ai trong Nhiếp Đồng hay Thượng Tuyền xảy ra vấn đề mà thôi!

Lúc này thấy Nhiếp Vân nói như vậy, biết rõ lại tiếp tục nữa, sẽ để cho cuộc tỷ thí này không có bất cứ ý nghĩa gì, lúc này lắc đầu, trở lại Vương Tọa.

- Bắt đầu đi!

Giải quyết xong Cửu Tiên trưởng lão, Nhiếp Đồng cười nhạt một tiếng.

Đối với những người khác nghi vấn, giải thích tốt nhất là chiến đấu, chiến đấu chiến thắng, hết thảy nghi vấn đều tan thành mây khói, thất bại, nói nhiều hơn nữa cũng uổng công.

- Tốt!

Thượng Tuyền gật gật đầu, khí tức cường đại lần nữa lan tràn ra.

Cửu Tiên trưởng lão xen giữa, không chỉ không có để cho chiến ý của hắn biến mất, ngược lại càng cường đại hơn, lực lượng hung mãnh giống như muốn nhập vào cơ thể mà ra, ở trên đỉnh đầu hình thành một mảnh mây đen.

Trường kiếm giơ lên, mưa kiếm đầy trời.

- Tử khí thật dày đặc...

Chứng kiến kiếm pháp của hắn, Nhiếp Vân nhíu mày.

Tuy kiếm pháp của Thượng Tuyền che dấu vô cùng tốt, khí thế bàng bạc, nhưng ở dưới ánh mắt của Thiên Nhãn cùng Võ Đạo sư, không chỗ nào che dấu, rất rõ ràng hiển lộ ra.

Trong kiếm khí của đối phương mang theo tử khí đậm đặc, phảng phất như từ trong mộ địa bò ra, đảm lượng hơi nhỏ, chỉ sợ chỉ nhìn một cái, sẽ cảm thấy toàn thân băng hàn, như lâm vào vũng bùn, khó có thể tự kiềm chế.

- Không tệ!

Nhiếp Vân nhìn ra kiếm thuật của hắn kỳ lạ, Nhiếp Đồng cũng nhìn ra, cười ha ha, hai mắt nheo lại, trường kiếm nhẹ nhàng múa, không gian chung quanh như bị thiết cát, xuất hiện một trạng thái chân không.

Vèo!

Trường kiếm của hai người đối bính chung một chỗ, không có nổ mạnh, không có hỏa hoa, phảng phất như chuồn chuồn lướt nước, vừa chạm vào tức mở.

Hô!

Hai người đồng thời lui về phía sau bảy tám bước.

- Cái này... Chuyện gì xảy ra?

- Vừa rồi xảy ra chuyện gì?

- Không biết, hai người nên giao thủ a, nhưng tốc độ quá nhanh, căn bản không thấy rõ ràng...

------oOo------

Chương 2044: Khiêu chiến Nhiếp Vân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một chiêu đối bính, Nhiếp Đồng, Thượng Tuyền đồng thời đã biết thực lực của đối phương, lại làm cho người dưới đài mơ hồ.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Bất quá, thời gian không để cho bọn hắn nghĩ lại, hai người lần nữa chiến chung một chỗ.

- Thật mạnh!

- Không nghĩ tới một ngàn năm không thấy, Thượng Tuyền rõ ràng đạt tới loại thực lực này, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ta cũng không thể tin được!

- Ta không có tu luyện chiêu đó, gặp được hắn, nhất định sẽ chết ở

dưới kiếm của hắn... Không nghĩ đến Nhiếp Đồng kia cũng lợi hại như thế, rõ ràng có thể cùng hắn so đấu tương xứng...

Không chỉ những người khác khiếp sợ, ngay cả bọn người Kê Huyền cũng hai mặt nhìn nhau, từng người từ trong mắt đối phương thấy được hoảng sợ.

Bọn hắn bài danh cao hơn Thượng Tuyền, nhưng từ lần trước bài vị thi đấu, Thượng Tuyền tựa như biến mất, bất luận tụ hội nào cũng không tham gia, khổ tâm tu luyện, mỗi người đều biết thực lực của hắn sẽ tăng thêm không ít, lại không nghĩ rằng sẽ trở nên đáng sợ như vậy!

Mặc dù Kê Huyền sắp xếp ở vị trí thứ nhất, chứng kiến kiếm chiêu đáng sợ như thế, cũng cảm giác được có chút lực bất tòng tâm!

Đương nhiên, chỉ hắn đáng sợ thì thôi, Nhiếp Đồng rõ ràng cũng không lộ ra hiện tượng thất bại, bọn họ quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Đinh đinh đinh đinh!

Trong ánh mắt giật mình của mọi người, hai người đã giao thủ mấy trăm chiêu, kiếm chiêu càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng ngay cả thập đại trưởng lão cũng cảm giác được có chút cố sức.

- Sảng khoái! Nhiếp Đồng, đây là ta vừa mới lĩnh ngộ ra thức thứ sáu Tử Vong chi kiếm, Thiên Địa đồng thọ! Tiếp chiêu!

Đột nhiên, Thượng Tuyền cười to một tiếng, nhảy ra vòng chiến, trường kiếm trong tay hóa thành nửa đường vòng cung.

Nương theo hắn múa kiếm, Nguyên Khí ở giữa thiên địa lập tức hỗn loạn, một cổ tử khí nồng hậu dày đặc từ trên trời giáng xuống, như Địa Ngục Chi Môn bị hắn mở ra, lực lượng nồng hậu dày đặc không ngừng kích thích linh hồn con người.

- A...

- Đây là cái gì, ánh mắt của ta...

- Không, không, không phải ta giết ngươi...

Kiếm pháp của hắn còn không có triệt để thi triển ra, dưới khán đài tu vi hơi thấp, sẽ kêu thảm ra tiếng, có che tròng mắt, có thống khổ lăn qua lăn lại, lâm vào ảo cảnh.

Loại ảo cảnh này như để cho bọn hắn đặt mình trong đống xác chết, dưới tử vong chi khí đậm đặc xâm nhập, tinh thần cũng có chút thác loạn.

- Phong ấn khí tức!

Chứng kiến loại tình cảnh này, thập đại trưởng lão ở trên đài cao đồng thời ra tay, lực lượng cường đại từ trên trời giáng xuống, tạo thành một phong ấn cự đại, bao phủ đài tỷ thí lại.

Hô!

Bị phong ấn bao phủ, lúc này mọi người mới trì hoãn, nhìn nhau thất sắc.

Đài tỷ thí tiết lộ ra khí tức liền đáng sợ như vậy, người đối diện chẳng phải thừa nhận áp lực càng lớn sao?

- Tinh thần trùng kích thật đáng sợ! Loại kiếm pháp này thật không biết luyện thành như thế nào a!

- Đạo kiếm thuật này, đáng sợ nhất đúng là tinh thần áp lực, một khi không chịu nổi, kẻ nhẹ biến thành ngu ngốc, kẻ nặng trực tiếp bỏ mình!

- Đúng vậy, cho dù dùng tu vi của ta, bị đạo kiếm thuật này trùng kích, cũng cần ít nhất một hơi mới khôi phục, xem ra Nhiếp Đồng sẽ xui xẻo!

- Ân, ngay cả cường giả Kim Giáp Tướng chính thức cũng có thể ảnh hưởng, Nhiếp Đồng này khẳng định không chịu nổi, chỉ mong Thượng Tuyền có thể hạ thủ lưu tình, không chém giết Nhiếp Đồng!

Trên đài cao, thập đại trưởng lão chứng kiến một màn trước mắt, cũng từng người rung động.

Chiêu Tử Vong chi kiếm thức thứ sáu Thiên Địa đồng thọ này của Thượng Tuyền, ngay cả bọn hắn cũng bị ảnh hưởng đến, uy lực như thế theo bọn họ, Nhiếp Đồng tất nhiên ngăn cản không nổi.

- Chiêu kiếm pháp này hoàn toàn chính xác không kém, coi như là ta cũng bị ảnh hưởng, bất quá, dùng tinh thần ẩn chứa tử vong áo nghĩa áp bách Tu La Vương...

Không giống những người khác, nhìn một kiếm này ở trong mắt, Nhiếp Vân mỉm cười lắc đầu.

Loại kiếm thuật này đối phó người khác, người khác khẳng định ngăn cản không nổi, nhưng đối phó Nhiếp Đồng... Tu La Vương?

Tu La Vương là cái gì? Không nói trước hắn là cường giả Phong Vương, chỉ nói hắn khống chế Sát Lục, từ vừa ra đời liền diệt sát Thiên Địa lục đạo mấy lần, sát ý đã xâm nhập cốt tủy, không dùng tử vong kiếm khí đối phó người khác cũng không tệ rồi, dùng cái này đối phó hắn, khẳng định không có bất kỳ hiệu quả.

Quả nhiên, giống như hắn tưởng tượng, kiếm khí rộng rãi mà xuống, rơi xuống bên người Nhiếp Đồng.

Vèo!

Ngay thời điểm Thượng Tuyền cảm giác đối phương khẳng định đắm chìm trong tử vong chi khí trùng kích, khó có thể thừa nhận, một đạo kiếm quang như ánh mặt trời vạch phá đêm tối, thẳng tắp chiếu rọi mà đến, thẳng hướng thương khung.

Rầm ào ào!

Mây đen trên bầu trời như gặp vòi rồng, thời gian nháy con mắt đã bị thổi tan.

Sắc mặt Thượng Tuyền cứng đờ, đăng đăng đăng đăng liên tục lui về phía sau vài chục bước, một hơi chìm vào Khí Hải, lại vận lên

không được.

Hô!

Một đạo hàn mang xuất hiện ở cổ họng của hắn, vững vàng ngừng lại, không có rung động lắc lư chút nào, vững vàng giống như mọc ở chỗ đó.

- Cái này...

- Chuyện gì xảy ra?

- Kiếm của Nhiếp Đồng rõ ràng đặt ở cổ họng của Thượng Tuyền sư huynh?

...

Mọi người mới từ kiếm thuật cường đại của Thượng Tuyền khôi phục lại, liền thấy một màn như vậy, cả đám hai mặt nhìn nhau.

Đến cùng xảy ra chuyện gì?

- Ta thua!

Mọi người nghi hoặc còn không có triệt để chấm dứt, chợt nghe thanh âm của Thượng Tuyền vang vọng toàn bộ Thiên Chiến Phong.

- Thua? Thượng Tuyền sư huynh rõ ràng thua?

- Cái này không phải thật sự... Ta không tin!

- Thượng Tuyền sư huynh thua, chẳng phải là Nhiếp Đồng sư huynh sắp xếp đến vị trí thứ năm rồi hả?

- Lợi hại, mới đến Quy Khư Hải chưa tới nửa năm, thì có loại thực lực này, Nhiếp Đồng sư huynh quá cường đại...

- Mới vừa rồi còn nói Nhiếp Đồng sư huynh sợ hãi, thật sự là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, loại thực lực này, như thế nào sẽ

sợ? Nhất định là thực có chuyện cần xử lý!

- Đúng vậy, là chúng ta suy nghĩ nhiều...

Nghe được Thượng Tuyền nhận thua, Thiên Chiến Phong lập tức xôn xao.

Trước kia nghi vấn, lập tức tan thành mây khói.

Công bình quyết đấu, một đệ tử hạch tâm mới tới chưa đủ nửa năm chiến thắng, đối với tất cả mọi người có tác dụng rung động rất mạnh.

- Ca ca!

Nghe được Thượng Tuyền nhận thua, Nhiếp Đồng cười cười thu trường kiếm lại, bay tới chỗ Nhiếp Vân.

- Ân, một kiếm cuối cùng rất không tồi!

Nhiếp Vân cười cười.

- Nhờ có ca ca truyền thụ cho lĩnh ngộ cho ta, nếu như không phải đạo lĩnh ngộ kia, ta căn bản không có khả năng thành công...

Nhiếp Đồng nói.

------oOo------

Chương 2045: Kê Huyền sư đệ (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn nói là lời nói thật, nếu như lúc trước không có ca ca truyền thụ cho hắn lĩnh ngộ, chỉ sợ lần này thắng thua rốt cuộc là ai còn chưa biết.

- Đệ tử hạch tâm cạnh tranh là chuyện tốt, tỷ thí...

Thấy hai hổ tranh chấp không có người bị thương, Cửu Tiên trưởng lão nhẹ nhàng thở ra, cười ha ha, bay đến không trung, đang muốn tổng kết thoáng một phát, nói vài câu, đột nhiên một bóng người bay tới, đánh gãy hắn nói.

- Cửu Tiên trưởng lão, chư vị trưởng lão, chư vị đồng môn, tất cả mọi người đã ở chỗ này, lại có Thượng Tuyền cùng Nhiếp Đồng thi đấu trước, ta muốn mượn cơ hội này khiêu chiến Nhiếp Vân, không biết vị đệ tử hạch tâm mới tới này có thể nghênh chiến không?

Một tiếng cười vang lên, Kê Huyền lơ lửng không trung, nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt mang theo lãnh ý nhàn nhạt.

- Khiêu chiến Nhiếp Vân?

- Vô sỉ! Quá vô sỉ rồi!

- Hắn tuyệt đối là cố ý! Nhiếp Vân sư huynh mới đến Quy Khư Hải chưa tới nửa năm, mà hắn đã vượt qua mấy chục vạn năm, sao có thể không biết xấu hổ như vậy!

- Vốn ta còn rất thích Kê Huyền sư huynh, hiện tại cảm thấy người này thực dối trá...

- Ngươi có bản lĩnh một vạn năm sau lại khiêu chiến, hiện tại khiêu chiến tính toán bổn sự gì...

Thanh âm của Kê Huyền vang lên, nghênh đón hắn không phải hoan hô, mà là cả đám trợn mắt cùng khinh bỉ.

Bình thường luận võ, đều là sớm hạ chiến thư, nếu như đối phương không có nắm chắc, có thể lựa chọn tiếp hay không tiếp, nói ra lý do ước đấu, lẫn nhau không tổn thương hòa khí! Hiện tại Kê Huyền ở trước mặt nhiều người nói như vậy, rõ ràng là muốn bức Nhiếp Vân đáp ứng thi đấu, thậm chí đã đến tình trạng bắt buộc!

Nếu như là kẻ yếu khiêu chiến cường giả, sợ cường giả không đáp ứng thì cũng thôi, nhưng hắn chiếm cứ vị trí thứ nhất của Quy Khư Hải nhiều năm như vậy, thực lực mạnh, một ít trưởng lão cũng

không sánh bằng, khiêu chiến một nhân vật mới như thế, quả thực hơi quá đáng!

Sự tình Nhiếp Vân lĩnh ngộ Hỗn Độn cổ ngữ, Quy Khư Hải đột ngột nhiều ra Liên Nguyệt Phong, tất cả mọi người biết rõ, Kê Huyền này nhất định là cảm thấy người phía trước đoạt danh tiếng của hắn, cố ý tìm cơ hội cho đối phương giáo huấn!

- Khiêu chiến ta?

Kê Huyền đột nhiên khiêu chiến, Nhiếp Vân có chút kinh ngạc, lập tức minh bạch dụng ý của đối phương, đang muốn nói chuyện, chợt nghe người dưới đài chỉ trích, không khỏi cười một tiếng.

Chẳng lẽ mình thoạt nhìn yếu như vậy, nhất định sẽ thua sao?

Thân thể tung một cái, lăng không bay lên, đi tới trước mặt Kê Huyền.

- Nhiếp Vân sư huynh, không cần đáp ứng hắn. Ngươi có thể tu luyện vạn năm sau lại khiêu chiến!

- Đúng vậy, cho dù không đáp ứng cũng không sao, chúng ta sẽ không cho rằng ngươi là người nhu nhược...

- Ngươi vừa mới tới Quy Khư Hải, cố gắng tu luyện, về sau lại đáp ứng cũng không muộn...

...

Hắn vừa bay lên, mọi người lập tức hô to, thanh âm như nước thủy triều, trên cơ bản đều muốn hắn không đáp ứng trận đấu.

Ở người khác xem ra, hắn vừa mới quy thuận Quy Khư Hải, thuộc về nhân vật mới. Cho dù nhân vật mới cường thịnh trở lại cũng đâu thể bằng đệ tử hạch tâm đệ nhất nhân? Chỉ cần nhịn xuống cơn tức này, quân tử báo thù mười năm không muộn.

- Nhiếp Vân, bọn hắn nói rất đúng. Cuộc tỷ thí này ngươi không thể tiếp!

Cửu Tiên trưởng lão lại càng hoảng sợ, vội vàng bay tới, nhìn Kê Huyền nói:

- Kê Huyền, ngươi thân là đệ tử hạch tâm đệ nhất nhân, nhất cử nhất động đại biểu cho uy nghiêm của đệ tử hạch tâm! Cho dù muốn khiêu chiến, cũng là người khác khiêu chiến ngươi... Hơn nữa mặc dù muốn khiêu chiến người khác, cũng phải sớm phát chiến thiếp, mà không phải ở chỗ này nói thẳng ra!

- Trưởng lão nói như vậy ta liền không thích, Liên Nguyệt Phong của Nhiếp Vân xếp ở trước ta, ta sao lại là đệ tử hạch tâm đệ nhất nhân? Ta thân là sư đệ, khiêu chiến hắn cực kỳ bình thường a!

Kê Huyền bất âm bất dương nói.

- Cái này...

Cửu Tiên trưởng lão sững sờ, không biết trả lời như thế nào.

Cẩn thận nói tiếp, Liên Nguyệt Phong của Nhiếp Vân xếp hạng trước Thất Thập Nhị Phong, đương nhiên là Đại sư huynh, Kê Huyền là sư đệ. Sư đệ khiêu chiến sư huynh không tính không tuân theo quy định.

- Liên Nguyệt Phong xuất hiện ở trước Thất Thập Nhị Phong là Nhiếp Vân lĩnh ngộ Hỗn Độn cổ ngữ ban thưởng, mà không phải con người làm ra, bất kể nói thế nào, Nhiếp Vân cũng là nhân vật mới vừa tới Quy Khư Hải, ngươi đường đường là đệ tử uy tín lâu năm, ở Thất Thập Nhị Phong xếp thứ nhất thời gian dài như vậy, chẳng lẽ chút khí độ ấy cũng không có?

Một trưởng lão cười đi tới.

Đúng là Mạc Tiêu trưởng lão cùng Cửu Tiên trưởng lão quan hệ rất tốt, hắn không thuộc về thập đại trưởng lão, cũng không ngồi ở trên đài cao, vừa rồi Nhiếp Đồng, Thượng Tuyền luận võ đứng ở trong đám người xem cuộc chiến, lúc này thấy Kê Huyền vô sỉ như thế có chút nhịn không được, trực tiếp bay lên.

- Mạc Tiêu trưởng lão ý là ta không có khí độ? Quỷ hẹp hòi? Ngươi là trưởng lão, ta là đệ tử, không bằng như vậy, ta không khiêu chiến Nhiếp Vân nữa, mà khiêu chiến ngươi, ngươi có dám nghênh chiến không?

Kê Huyền nhướng mày.

- Ngươi...

Sắc mặt của Mạc Tiêu trưởng lão trầm xuống, cực kỳ khó coi.

Tuy hắn cũng là Kim Giáp Tướng, nhưng thực lực không phải hàng đầu, chỉ có thể nói trung quy trung củ, có chút bình thường, so với thập đại trưởng lão như Cửu Tiên trưởng lão còn có chênh lệch nhất định, thật muốn đấu với Kê Huyền mà nói, có thể thắng hay không còn khó nói.

- Như thế nào, không muốn chiến với ta một trận?

Ánh mắt của Kê Huyền lộ ra khinh miệt, cười ha ha:

- Ngươi không muốn chiến đấu với ta, Nhiếp Vân chưa hẳn sẽ không đáp ứng, người bị khiêu chiến còn chưa nói, hai vị trưởng lão lại tới đây nói nhiều như vậy, không khỏi có chút bao biện làm thay a!

Nói xong nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Nhiếp Vân, Liên Nguyệt Phong của ngươi xếp thứ nhất trong hàng đệ tử hạch tâm, thân là đệ tử hạch tâm đệ nhất nhân, nên không úy kỵ sư đệ khiêu chiến a?

Những lời này trực tiếp chụp mũ cho Nhiếp Vân, buộc hắn không thể không đáp ứng.

- Kê Huyền, làm việc lưu một đường, không nên quá phận!

Cửu Tiên trưởng lão cũng nghe không nổi nữa, nhíu mày một cái.

- Ta làm việc gần đây chú ý đúng mực, không cần trưởng lão quan

tâm...

Kê Huyền cười ha ha.

- Ngươi...

Cửu Tiên trưởng lão còn muốn nói gì, đột nhiên cảm thấy bả vai trầm xuống, một bàn tay rơi lên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nhiếp Vân cười nhìn qua, thản nhiên nói:

- Cửu Tiên trưởng lão, ngươi nhìn Kê Huyền sư đệ cực kỳ chân thành, không đáp ứng không tốt lắm đâu!

Nhiếp Vân mới mở miệng liền gọi "Kê Huyền sư đệ", tương đương trực tiếp thừa nhận thân phận đệ tử hạch tâm thứ nhất của hắn, nghe mà sắc mặt Kê Huyền khó coi.

------oOo------

Chương 2046: Kê Huyền sư đệ (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Rất tốt, rất tốt! Cửu Tiên trưởng lão ngươi đã nghe được chưa? Nhiếp Vân "sư huynh" cũng nguyện ý tiếp nhận khiêu chiến, ngươi cần gì làm người xấu chứ!

Kê Huyền cười lạnh nói, thời điểm nói ra hai chữ "sư huynh", cố ý tăng thêm âm lượng, trong mắt không che dấu sát cơ chút nào.

Hắn tự xưng sư đệ thì thôi, đối phương mới tới cư nhiên chẳng biết xấu hổ như thế, tự nhận sư huynh, thật sự là gan lớn!

- Nhiếp Vân, ngàn vạn lần không được hành động theo cảm tình, tuy Kê Huyền lĩnh ngộ 1999 Đại Đạo, nhưng thực lực chân chính, so với ta cũng không kém nhiều, toàn lực tương bác mà nói, ta cũng chưa hẳn là đối thủ...

Kê Huyền Đô nghe được, Cửu Tiên trưởng lão tự nhiên cũng nghe

ra, lo lắng truyền âm.

- Không sao!

Nhiếp Vân cười khoát khoát tay, cẩn thận dò xét Kê Huyền trước mắt.

Kê Huyền này danh khí rất lớn, dung mạo như thanh niên cao gầy, hai hàng lông mày dựng thẳng, khóe miệng có chút giơ lên, ánh mắt lạnh lùng tự nhiên mang theo một cổ âm hàn.

- Kê Huyền sư đệ, nếu như không hảo hảo quản thúc tính cách của ngươi thoáng một phát, chỉ muốn ghét hiền ghen tài, chỉ sợ thành tựu của ngươi có hạn, năm nay bài vị thi đấu, ngay cả Top 3 cũng chưa hẳn có thể giữ được!

Có được thiên phú Thiên Cơ sư, chỉ từ tướng mạo, Nhiếp Vân có thể nhìn ra đối phương trời sinh tính cay nghiệt, có thù tất báo, loại tính cách này có thể nói rất mạnh, tu luyện giai đoạn trước có chỗ tốt rất lớn, nhưng đến cảnh giới cao, không có lòng dạ bình thản rộng lớn, rất khó đi xa hơn.

- Ngươi nói cái gì?

Kê Huyền thiếu chút nữa tức điên.

Hắn vốn tưởng rằng thiếu niên trước mắt tự xưng sư huynh, chỉ là sĩ diện ngu xuẩn, không nghĩ tới rõ ràng còn giáo huấn hắn, sắc mặt thoáng một phát xanh lên, nắm đấm khanh khách rung động.

Hắn chiếm vị trí thứ nhất của Thất Thập Nhị Phong mấy chục vạn năm, bình thường đều là hắn răn dạy người khác, chưa từng bị người răn dạy như vậy!

- Ta nói đều là lời vàng ý ngọc, ngươi đã xưng hô ta là sư huynh, tự nhiên là tiểu bối, ta làm sư huynh cho ngươi vài lời khuyên là rất bình thường... Ah, đúng rồi, chỉ khuyên không ngươi có khả năng không cao hứng, như vậy đi, ta ở đây còn có một kiện Hỗn Độn thần binh trung phẩm không dùng, xem như lễ gặp mặt tặng cho ngươi, trưởng bối tặng tiểu bối lễ vật cũng rất bình thường, không

nên khách khí với ta!

Giống như nhìn không ra trên mặt đối phương thiêu đốt lửa giận, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, cổ tay khẽ đảo, đưa tới một thanh Hỗn Độn thần binh trung phẩm.

- Ha ha... Thú vị!

- Hỗn Độn thần binh trung phẩm đối với đệ tử nội môn mà nói, ném ra cũng không có người nhặt, đối với đệ tử hạch tâm mà nói, càng không coi vào đâu, Nhiếp Vân sư huynh cố ý lấy ra Hỗn Độn thần binh trung phẩm, như đưa cho tiểu bối, tương đương trực tiếp đánh mặt Kê Huyền a!

- Đúng vậy, lá gan của Nhiếp Vân sư huynh ghê gớm thật, nhưng đùa giỡn Kê Huyền như vậy, thật muốn chọc giận hắn, về sau sẽ phiền toái!

- Có phiền toái gì? Tu luyện giả chúng ta chú ý khoái ý ân cừu, vừa rồi ngươi cũng không phải không thấy được, Kê Huyền cố ý dùng lời nói ép buộc Nhiếp Vân sư huynh, để cho hắn nghênh chiến, hiện tại tốt rồi, tương đương lấy đá đập chân, Nhiếp Vân sư huynh tương đương ra một ngụm ác khí! Thật sảng khoái!

- Đúng vậy, ngươi xem sắc mặt của Kê Huyền, thật khó xem...

Mọi người sao nhìn không ra, Nhiếp Vân là cố ý mắng người, tất cả đều nở nụ cười.

Dù sao pháp không trách chúng, cho dù Kê Huyền ngươi càng lợi hại, nhiều người cười như vậy, ngươi cũng không xen vào được a!

- Vốn ta còn tưởng rằng Nhiếp Vân này là người thông minh, hiện tại xem ra, quả thực là cái ngu ngốc!

Trước đám người, ánh mắt Hoa Ngọc lóe lên, trên mặt ngọc lộ ra một tia lãnh ý.

- Ah? Vì sao nói như vậy?

Thanh Mộ cười cười.

- Hắn cho rằng cố ý chọc giận Kê Huyền, có thể ở trong tỉ thí mất đi lý trí, chiếm chút tiện nghi, tuyệt đối là mười phần sai! Làm như vậy, sẽ chỉ làm Kê Huyền sát tâm càng nặng, thằng này quả thực là chui đầu vào rọ, tự mình muốn chết!

Hoa Ngọc khẽ nói.

Rất nhiều cường giả thực lực tương tự, vì có thể ở thời khắc mấu chốt đạt được thắng lợi, bình thường sẽ sử dụng các loại thủ đoạn, chọc giận đối thủ chính là một cái trong số đó, có ít người một khi tức giận, khống chế lực lượng sẽ mất đi tinh chuẩn, từ đó xảy ra vấn đề, bị thua.

Ở Hoa Ngọc xem ra, Nhiếp Vân làm như vậy, rất rõ ràng là xuất phát từ mục đích này.

- Ah?

- Ngươi cũng đã giao thủ với Kê Huyền, nên biết tâm lý tố chất của hắn cường đại, lần trước ta cố ý lộ ra sơ hở lớn như vậy, hắn cũng không động, cuối cùng bằng vào bình tĩnh phá vỡ Tố Nữ Huyền Công của ta, định lực bình tĩnh như thế, làm sao có thể bị một hai câu, một hai động tác ngây thơ chọc giận, từ đó mất đi đúng mực?

Hoa Ngọc cười lạnh, nhìn về phía Nhiếp Vân lộ ra xem thường nồng đậm, theo nàng, hiện tại Nhiếp Vân là vở hài kịch tự cho mình thông minh.

- Như thế a...

Nhớ tới Kê Huyền cơ trí, Thanh Mộ gật đầu.

Đối thủ này hoàn toàn chính xác không dễ đối phó, nếu không cũng sẽ không mấy chục vạn năm, kinh nghiệm mấy trăm lần bài vị thi đấu, một mực chiếm cứ thứ nhất, ai cũng không thay thế được.

Người nạnh như thế, rõ ràng có thể tùy thời đột phá 2000 Đại Đạo trở thành Ngân Giáp Tướng, lại nén hơn mười vạn năm, làm sao

có thể bị một hai câu mà tức giận đến nổi điên?

...

Dưới đài lửa nóng chỉ thiên, trên đài tỷ thí, Kê Huyền giận quá mà cười.

- Tốt, rất tốt! Nhiếp Vân “sư huynh” cho ta đồ vật có thể nào không thu! Bất quá... ta đưa ra tỷ thí, “sư huynh” cũng không nên cự tuyệt a!

Tiếp nhận Hỗn Độn thần binh trung phẩm mà Nhiếp Vân cho, hai mắt Kê Huyền tựa hồ muốn thiêu đốt ra lửa.

Hắn nói hai câu đều mang theo hai chữ “sư huynh”, để cho Nhiếp Vân không thể không tham gia tỷ thí, một khi đáp ứng thi đấu, vừa rồi bị vũ nhục sẽ trăm ngàn lần hoàn trả!

- Tỷ thí ta xem ra thôi đi, ta sao có thể lấy lớn hiếp nhỏ, ỷ cường lăng nhược? Như vậy truyền đi không tốt lắm a...

Nhiếp Vân như an ủi vãn bối, vỗ bờ vai của Kê Huyền hai cái.

Bả vai của Kê Huyền co rụt lại, da mặt co rúm, một ngụm lão huyết xông lên, thiếu chút nữa phun ra!

Hai đấm rung động, gân xanh tóe lên, trong mắt sát cơ như thủy triều, sắp bao phủ cả người.

Bất quá, hắn dù sao cũng là người có lòng dạ, hít sâu một hơi, cấp tốc hô hấp hai cái, rốt cục triệt để áp chế lửa giận trong lòng, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười:

------oOo------

Chương 2047: Âm thầm nhường cho

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân “sư huynh” nói gì vậy chứ, đồng môn luận bàn mà thôi, sao sẽ tồn tại lấy lớn hiếp nhỏ! Như thế nào, ngươi không phải sợ sư đệ chiến thắng, mới không muốn tỷ thí với ta chứ!

- Ai, nếu đồng môn luận bàn, thắng bại tự nhiên là chuyện thường của binh gia, ta sao sẽ sợ thua, chỉ là sợ mình ra tay không biết nặng nhẹ, đả thương sư đệ, vậy sẽ không tốt...

Nhiếp Vân cười nói, khí định thần nhàn:

- Nếu không như vầy, ngươi trước hạ bái thiếp, sau đó dùng lễ vãn bối ước chiến, ta nhìn xem có thời gian rãnh không sẽ đáp ứng...

- Ngươi...

Da mặt Kê Huyền co giật.

...

Trên trưởng lão đài.

- Cửu Tiên trưởng lão khoa trương Nhiếp Vân như một đóa hoa, sao nhát gan như thế, không dám nghênh chiến?

Một trưởng lão nhíu mày, tựa hồ có chút nhìn không được.

Vừa rồi Nhiếp Đồng luận võ với Thượng Tuyền, để cho bọn hắn cảm thấy có chút ý tứ, vốn tưởng rằng còn có thể tiếp tục xem một hồi long tranh hổ đấu, không nghĩ đến Nhiếp Vân này ra sức khước từ, một mực kiếm cớ, căn bản không có ý tứ động thủ.

- Thực lực của Kê Huyền, ngay cả Cửu Tiên trưởng lão cũng có thể chiến một trận, Nhiếp Vân này không dám nghênh chiến cũng rất bình thường, bất quá, không dám nghênh chiến liền nói thẳng ra là được, cũng không mất mặt, đùa nghịch những thủ đoạn này, có lẽ đến tông môn thời gian quá ngắn, không có khí độ của đệ tử đại tông môn a...

Lại một trưởng lão vuốt vuốt chòm râu khẽ nói.

- Đúng vậy, được rồi, mau chấm dứt trò khôi hài này, để bớt mất mặt xấu hổ...

Một trưởng lão đứng dậy.

- Ngồi xuống!

Hắn lời còn chưa nói hết, một thanh âm uy nghiêm vang lên, tất cả xôn xao lập tức biến mất.

Ở trong chín vị trưởng lão, một lão giả râu bạc trắng ngồi ở bên trái nhất, con mắt khép hờ chậm rãi mở ra.

Nghe được thanh âm này, trưởng lão vừa đứng lên kia lần nữa ngồi xuống, trên mặt không có chút không vui nào.

- Nghiêu Nguyên trưởng lão...

Nặng nề chỉ chốc lát, một trưởng lão rốt cục nhịn không được.

Trước mắt rõ ràng là trò khôi hài, vì sao Nghiêu Nguyên trưởng lão không cho ngăn cản?

Nghiêu Nguyên trưởng lão, đứng đầu trong Quy Khư Hải thập đại trưởng lão, thực lực nghe nói sớm đã đạt tới 2900 Đại Đạo, bất quá hắn chưa bao giờ xuất thủ qua, không có người biết rõ thực lực chân chính, chỉ biết là, mặc dù tông chủ nhìn thấy hắn, thái độ cũng phải cung kính, không dám có chút vi phạm.

Thực lực, địa vị đều vô cùng tôn sùng, cho nên ở trong thập đại trưởng lão có uy danh rất lớn, đối với lời hắn nói, chín vị khác không ai dám vi phạm.

- Ai nói Nhiếp Vân kia không dám tỷ thí?

Nghiêu Nguyên trưởng lão tựa hồ dùng cái mũi nói chuyện, nhìn không thấy bờ môi khép mở, bất quá thanh âm lại vô cùng rõ ràng rơi vào trong tai mọi người.

- Bọn hắn đã thi đấu rồi, chỉ có điều... Không chỉ các ngươi, ngay cả

Kê Huyền cũng không phát hiện mà thôi!

- Cái gì? Đã bắt đầu thi đấu? Chẳng lẽ những lời nói kia?

- Mặc dù những lời này có chút hương vị đấu trí so dũng, nhưng không tính là thi đấu a?

...

Mọi người nghi hoặc.

Không phải nói vài câu sao, nếu cái này là thi đấu, vậy không khỏi quá đơn giản a!

- Nói chuyện không phải trọng điểm, các ngươi nhìn kỹ ngôn ngữ, cử động, thậm chí ánh mắt của Nhiếp Vân đi!

Thấy mọi người rõ ràng không có ai nhìn ra, Nghiêu Nguyên trưởng lão nhịn không được lắc đầu, lộ vẻ tiếc hận.

- Nhìn ngôn ngữ cử động ánh mắt của hắn?

Tám vị trưởng lão khác đều rất kỳ quái, bất quá bọn hắn đối với Nghiêu Nguyên trưởng lão tin tưởng không nghi ngờ, tất cả đều nhìn sang.

Một lát sau quả nhiên nhìn ra không đúng.

Thật giống như toàn thân Nhiếp Vân này có một cổ ma lực đặc thù, không gian, khí tức chung quanh theo động tác của hắn phát ra cải biến rất nhỏ, tiếng nói của hắn như có một loại lực lượng đặc thù, kích động lấy linh hồn người, để cho người không tự chủ được dựa theo thanh âm của hắn chấn động cải biến suy nghĩ.

- Cái này...

- Quả nhiên có cổ quái...

- Thằng này là chuyện gì xảy ra? Đây là năng lực gì?

...

Thấy mọi người nhìn ra vấn đề, Nghiêu Nguyên trưởng lão vuốt vuốt chòm râu tuyết trắng:

- Nhiếp Vân này rõ ràng là không muốn làm cho Kê Huyền quá mức khó coi, cho nên khắp nơi nhường nhịn, mà Kê Huyền không biết quý trọng cơ hội! Các ngươi xem, vừa rồi hắn cố ý đưa bàn tay vỗ vào bả vai đối phương, Kê Huyền muốn trốn tránh, cuối cùng lại không trốn được!

- Nghiêu Nguyên trưởng lão không nói thật đúng là không nhìn ra, quả nhiên có vấn đề!

- Trước kia Kê Huyền chiến đấu ta cũng xem qua, tâm thái của hắn trầm ổn, dựa theo lẽ thường, đối phương chỉ nói mấy câu, hắn không nên lửa giận như vậy mới phải, nhưng bây giờ như sư tử bị trêu chọc, tùy thời có thể động thủ!

- Đúng vậy, rất rõ ràng tâm tình của hắn đã thay đổi, bị ngôn ngữ của Nhiếp Vân ảnh hưởng...

...

Những trưởng lão này đều là cao thủ trong cao thủ, được Nghiêu Nguyên trưởng lão chỉ điểm, bọn hắn lập tức hiểu được.

Nhiếp Vân này không phải kéo dài, không dám chiến đấu, mà là đã tiến nhập chiến đấu, đánh bại Kê Huyền, người sau lại cái gì cũng không biết!

Rõ ràng nhường nhịn, đối thủ còn mặt dày mày dạn xông lên...

Loại năng lực này, cho dù mấy vị trưởng lão đang ngồi, lại có mấy người có thể làm được?

Đáng sợ!

- Trận đấu này, bất luận so hay không so, đều không có gì để xem!

Con mắt của Nghiêu Nguyên trưởng lão lần nữa đóng lại.

- Vâng!

Biết rõ những cái này, minh bạch trận thi đấu này khẳng định không có bất kỳ lo lắng, mọi người không có ý tứ xem tiếp, tất cả đều đồng loạt đứng dậy, muốn rời khỏi.

Bất quá bọn hắn vừa mới khẽ động, toàn bộ Quy Khư Hải lắc lư kịch liệt, một ngọn núi cự đại đột nhiên từ chỗ sâu trong hư không hiển hiện.

Ầm ầm!

Phong minh kịch liệt, xé rách một mảng lớn hải dương ngôi sao của Quy Khư Hải, vô số cầu vồng lan tràn, lập tức bao phủ Thất Thập Nhị Phong cùng Liên Nguyệt Phong vào bên trong.

Nhiếp Vân đang cùng Kê Huyền ngôn ngữ giao phong cũng cảm nhận được biến hóa bất thình lình, vội vàng quay đầu nhìn sang.

Kê Huyền thì đồng tử co rụt lại, nắm đấm xiết chặt.

- Đệ tử hạch tâm bài vị thi đấu... Rõ ràng sớm bắt đầu?

Thất Thập Nhị Phong bài vị thi đấu, tuy một ngàn năm một lần, nhưng thời gian không phải con người định ra, mà là Quy Khư Hải căn cứ Hỗn Độn vận chuyển, Thiên Địa định ra.

Mỗi qua một ngàn năm, Quy Khư Hải sẽ tự động xuất hiện một Bài Vị Phong, tất cả đệ tử tham gia bài vị thi đấu, có đủ tư cách, sẽ tự động bị ngọn núi thu nạp qua, an bài tỷ thí đối ứng.

Dựa theo quy luật bình thường, lần bài vị thi đấu này, nhanh nhất cũng cần mấy ngày nữa mới có thể bắt đầu, tất cả mọi người không nghĩ tới, rõ ràng vào lúc này đột ngột xuất hiện, hơn nữa thanh thế to lớn như thế.

------oOo------

Chương 2048: Bài vị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bài Vị Phong vừa xuất hiện, người muốn tham gia bài vị thi đấu, phải ở trong 10" tiến vào, nếu không, ngọn núi đóng cửa, mặc dù là trưởng lão Kim Giáp Tướng cũng không có lực lượng phá vỡ!

Bởi vì đây là lực lượng Thiên Địa, không cách nào vi phạm!

- Ta ở Bài Vị Phong chờ ngươi, là nam nhân thì tới tham gia!

Tuy trong nội tâm khiếp sợ tại sao Bài Vị Phong lại đột nhiên xuất hiện, nhưng Kê Huyền biết rõ không chậm trễ được, quay đầu liếc nhìn Nhiếp Vân, hừ lạnh một tiếng, đi đầu bay qua.

Sưu sưu sưu sưu!

Động tĩnh của Bài Vị Phong thật sự quá lớn, tất cả đệ tử muốn tham gia tranh đoạt Thất Thập Nhị Phong, tất cả đều đứng dậy, thẳng tắp bay đi.

Ngay cả thập đại trưởng lão cũng liếc mắt nhìn nhau, không chút do dự bay qua.

Tranh đoạt Thất Thập Nhị Phong, là đại sự nhất của Quy Khư Hải, đừng nói bọn hắn, cho dù tông chủ cũng sẽ đích thân tới.

- Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng, các ngươi cũng đi a, cho dù không tham gia, qua xem cũng có thể sớm biết rõ thủ đoạn cùng bản lĩnh mà người khác am hiểu, vì về sau tranh đoạt mà chuẩn bị sẵn sàng!

Cửu Tiên trưởng lão đi tới trước mặt hai người Nhiếp Vân.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Đi thôi!

Mấy người thẳng tắp bay về phía Bài Vị Phong.

Trước ngọn núi là một cầu vồng cự đại, muốn đi vào, đầu tiên phải đạp vào Thất Thải chi kiều này.

Vừa tiến vào mặt cầu, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy một dòng nước ấm dũng mãnh vào thân thể, cực kỳ thoải mái.

- Đây là khảo thí thân phận cùng thực lực, nếu như ngươi có ý nguyện tham gia bài vị thi đấu, Bài Vị Phong sẽ thông qua loại kiểm tra này, an bài ngươi tiến vào khu vực đối ứng, xác định thực lực, tránh cho cường giả đồng cấp tự giết lẫn nhau!

Cửu Tiên trưởng lão giải thích.

Nhiếp Vân gật đầu.

Đã biết rõ không có hại, liền tùy ý dòng nước ấm này tiến vào thân thể, một lát sau, trong đầu có một đạo tin tức, không khỏi cười nhạt.

- Chẳng lẽ ngươi muốn tham gia bài vị thi đấu?

Chứng kiến nét mặt của hắn biến hóa, Cửu Tiên trưởng lão hiểu được.

Tham gia hay không tham gia không cần nói ra, chỉ ở trong ý niệm của mình, Thất Thải chi kiều này có thể đọc hiểu tư tưởng, phóng đại ý nguyện kia ra.

Nếu như muốn tham gia, rất nhanh sẽ xác lập vị trí chiến đấu đối ứng, không muốn tham gia, chỉ đi quan chiến mà nói, đồng dạng phân phối cho ngươi chỗ quan chiến.

- Ở khu vực nào?

Thấy Nhiếp Vân không trả lời, Cửu Tiên trưởng lão biết rõ hắn khẳng định tham gia trận đấu, hơn nữa xác định được vị trí, lúc này con mắt sáng ngời, nói tiếp:

- Đây là đánh giá của Quy Khư Hải đối với thực lực ngươi, cơ bản đều rất chuẩn xác! Là Giáp khu, Ất khu, Bính khu, Đinh khu hay là khu vực khác?

Mặc dù hắn rất tin tưởng thực lực của Nhiếp Vân, nhưng dù sao thời gian tu luyện của đối phương quá ngắn, hơn nữa vừa rồi đối mặt Kê Huyền khiêu chiến. Hắn không ngừng “lản tránh”, cho nên ở trong mắt hắn xem ra, thực lực của Nhiếp Vân không bằng đệ đệ Nhiếp Đồng, không có tin tưởng quá lớn mới không dám đáp ứng.

Nếu có đầy đủ thực lực, khẳng định đã sớm đáp ứng đối phương, tranh đoạt khí phách nhất thời rồi.

Nếu đối phương ở Giáp khu, thực lực chắc có lẽ không quá kém, ít nhất Top 10 của Thất Thập Nhị Phong, nếu rơi xuống đằng sau, thành tích liền không tốt lắm.

- Chỉ có khu vực, không xác thực thêm một chút sao?

Nhiếp Vân hỏi.

- Hiện tại ngươi lấy được tin tức, chỉ là xác định khu vực, về phần chính xác hơn, sau khi tiến vào khu vực, ngồi ở vị trí đối ứng, nhắm quang bích trước mặt đánh ra lực lượng! Quy Khư Hải sẽ căn cứ đạo lực lượng này sắp xếp kỹ càng hơn, an bài đối chiến!

Cửu Tiên trưởng lão giải thích.

- Ah, ta ở Giáp khu, Nhiếp Đồng, ngươi thì sao?

Nhiếp Vân gật gật đầu, nhìn về phía đệ đệ.

Xác định Giáp khu, đã nói lên có được thực lực Top 10 Thất Thập Nhị Phong.

- Ta cũng vậy!

Nhiếp Đồng cũng nói.

- Đều là Giáp? Thật tốt quá!

Nhiếp Đồng có thể thắng Thượng Tuyền, đã chứng minh có được thực lực Top 5 Thất Thập Nhị Phong, tiến vào Giáp khu cực kỳ bình thường, Nhiếp Vân rõ ràng cũng có thể đi vào, để cho Cửu Tiên trưởng lão có chút ngoài ý muốn.

- Cửu Tiên trưởng lão, chúng ta đi trước, đến lúc đó có vị trí nào, ngươi nhìn xem sẽ biết!

Gọi Nhiếp Đồng một tiếng, hai người bay về phía Bài Vị Phong.

Bài Vị Phong cực kỳ rộng rãi, so với Liên Nguyệt Phong còn muốn lớn hơn mấy lần, nếu như không sớm biết khu vực, căn bản tìm không thấy phương vị cụ thể.

Tốc độ của hai người Nhiếp Vân cực nhanh, thời gian nháy con mắt đã tìm được Giáp khu, ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy khu vực này đã tới tám người, bọn người Kê Huyền, Thượng Tuyền thình lình có mặt.

Trong khu vực, tổng cộng có mười chỗ ngồi, bất quá hiện tại chỗ ngồi không có xếp đặt, chỉ có mười người toàn bộ đến đông đủ, mới có thể xếp ra thứ tự chính thức.

- Hừ, hắn thậm chí có tư cách đến Giáp khu...

Thấy Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng bay tới, Kê Huyền ngồi trong đám người nhíu mày:

- Bất quá, có thể tới chỗ này rất tốt, để ta đụng phải, ta sẽ cho hắn biết một cái giá lớn khi đắc tội ta...

- Có thể đi vào Giáp khu, Nhiếp Vân này cũng không phải đơn giản...

Không chỉ Kê Huyền chứng kiến, bọn người Hoa Ngọc cũng chứng kiến Nhiếp Vân đến, trước kia thấy hắn một mực lản tránh không dám chiến đấu với Kê Huyền, còn tưởng rằng thực lực của hắn không được tốt lắm, bây giờ có thể tiến vào Giáp khu, xem như để cho bọn hắn thay đổi cách nhìn.

Vù vù!

Hai người Nhiếp Vân ngồi vào chỗ của mình.

Toàn bộ Giáp khu lập tức bị một cổ khí tức đặc thù bao phủ.

Tất cả mọi người cảm thấy có một cổ ý niệm vang lên trong đầu, trước mắt xuất hiện một vách tường do hào quang hình thành.

Quả nhiên như Cửu Tiên trưởng lão nói, dùng hết toàn lực nện quang bích, sau đó Bài Vị Phong sẽ căn cứ thực lực, tự động sắp xếp.

- Ta tới trước!

Trong Giáp khu có một thiếu niên nở nụ cười, đứng dậy.

- Là Tào Trí trước kia bài danh thứ bảy, không biết lần này có thể xếp thứ mấy!

Nhiếp Đồng truyền âm nói.

Nhiếp Vân gật đầu nhìn lại Tào Trí, chỉ thấy nắm đấm của hắn biến lớn, lực lượng hung mãnh như mở ra một thế giới khác, quán thâu vào quang bích.

Nếu như cổ lực lượng này ở địa phương khác, tuyệt đối có thể vặn vẹo không gian, phá huỷ ngọn núi, nhưng ở trước mặt quang bích, không có gây ra chút gợn sóng nào.

Hô!

Lực lượng biến mất.

Ầm ầm!

Chỗ ngồi của Tào Trí đột nhiên lóe lên, bay đến trước mọi người, xếp hạng thứ nhất.

- Ha ha, mặc dù chỉ là ngắn ngủi trong nháy mắt, nhưng cũng đủ rồi, chư vị ra tay đi...

Chứng kiến chỗ ngồi của mình đi tới trước mặt mọi người, Tào Trí cười ha ha.

------oOo------

Chương 2049: Chỉ điểm (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta đến thử xem!

Đệ tử hạch tâm Thất Thập Nhị Phong xếp hạng thứ ba Thanh Mộ cười cười, oanh ra một quyền.

Hô!

Chỗ ngồi của hắn ở trong dự liệu của tất cả mọi người, rơi xuống trước Tào Trí.

Ngay sau đó mấy người còn lại nhao nhao ra tay, kỳ thật tu hành một ngàn năm, đối với cường giả tuổi thọ vô hạn mà nói, thực lực sai biệt không lớn, cho nên bài vị trước kia cơ bản không có hóa lớn quá biến.

Chỉ có Thượng Tuyền có biến hóa, lần này rõ ràng xếp trước Thanh Mộ, sau Hoa Ngọc, nếu như dựa theo bình thường suy tính, thực lực của hắn đạt tới vị trí thứ ba.

- Ta đến!

Hô!

Kê Huyền oanh ra một quyền, thời gian nháy con mắt, chỗ ngồi rơi xuống trước nhất.

Hiện tại chỉ còn lại có hai huynh đệ Nhiếp Vân không có xuất thủ.

- Đến phiên các ngươi rồi, Nhiếp Vân, ngươi không phải “sư huynh” sao? Để cho ta nhìn ngươi đến cùng có thể ở vị trí nào? Ngươi thật cho rằng lĩnh ngộ Hỗn Độn cổ ngữ có thể luôn đứng ở trước ta? Ở chỗ này, là dựa vào thực lực nói chuyện, mà không phải... Vận khí!

Ngồi ở vị trí thứ nhất, Kê Huyền quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, liên tục cười lạnh.

Vừa rồi khiêu chiến đối phương nhiều lần như vậy, đối phương đều không ra tay, hiện tại muốn nhìn xem gia hỏa "trang bức" này, đến cùng có dạng thực lực gì.

- Vận khí? Có phải vận khí hay không, nhìn xem sẽ biết...

Cười khẽ một tiếng, không để ý tới Kê Huyền châm chọc, bàn tay của Nhiếp Vân chậm rãi ấn tới.

- Thấy không? Chưa ăn cơm a... một chút lực lượng cũng không có, rõ ràng có thể lẻn đến Giáp khu, sao Bài Vị Phong cũng làm việc thiên tư rồi hả?

- Đúng vậy, chiêu này của hắn ta thực nhìn không ra có lực lượng gì...

Chứng kiến chưởng pháp của Nhiếp Vân, không có quá nhiều lực lượng, giống như đập con muỗi, tất cả mọi người nở nụ cười.

Bất quá tiếng cười còn không có chấm dứt, chỗ ngồi của Nhiếp Vân đột nhiên động, ầm ầm thoáng một phát...

Rơi xuống trước Kê Huyền.

- Sao hắn sẽ ngồi ở chỗ này?

- Chẳng lẽ thực lực của hắn còn mạnh hơn Kê Huyền sư huynh?

- Điều này sao có thể...

Chỗ ngồi của Nhiếp Vân rơi vào trước Kê Huyền, sắc mặt của tất

cả mọi người đều biến đổi.

Bài Vị Phong định chỗ ngồi, dựa theo lẽ thường sẽ không xuất hiện vấn đề gì, chẳng lẽ thực lực của Nhiếp Vân mạnh hơn Kê Huyền, trước kia hắn không muốn thi đấu cũng không phải lản tránh, mà là không muốn làm cho Kê Huyền xấu mặt?

- Đáng giận! Điều đó không có khả năng, nhất định là sai lầm rồi...

Nghi vấn nhao nhao, Kê Huyền đều nhìn ở trong mắt, cả người sắp tức điên, toàn thân không tự chủ được run rẩy.

Dùng tính cách cao ngạo của hắn, trước một khắc mới cười nhạo đối phương ở Bài Vị Phong là nhìn thực lực mà không phải vận khí, kết quả nháy mắt đối phương liền hung hăng tát một cái, cực kỳ chắc chắn, ngay cả phản kháng cũng không phản kháng được.

- Dĩ vãng thời điểm Bài Vị Phong xuất hiện sai lầm rất nhiều, trước để cho ngươi đắc ý một hồi, chờ gặp được ta, ta sẽ đánh chết ngươi!

Trong nội tâm gào thét, sắc mặt Kê Huyền dữ tợn.

Tuy Bài Vị Phong định vị trí tinh chuẩn, bất quá cũng có khi sai, người bài vị thấp, trong chiến đấu đánh chết người bài vị cao số lượng cũng không ít, hiện tại Kê Huyền cảm giác mình là bị đánh giá sai, bằng vào thực lực của hắn, nhất định có thể một lần nữa đoạt lại thứ nhất, đánh chết thiếu niên này!

- Ca ca, ta cũng tới!

Bất quá, vẻ dữ tợn này còn không triệt để biến mất, một tiếng cười vang lên, Nhiếp Đồng xuất thủ.

Một đạo kiếm khí từ đầu ngón tay hắn bắn ra, so lúc chiến đấu với Thượng Tuyền càng thêm đáng sợ, mặc dù quang bích trước mặt, tựa hồ cũng có chút không chịu nổi, phát ra rung động rất nhỏ.

Hô!

Kiếm khí tiêu tán, chỗ ngồi của Nhiếp Đồng rơi xuống ở sau Nhiếp Vân, trước Kê Huyền.

- Ngươi...

Da đầu của Kê Huyền thoáng một phát nổ tung, sắc mặt như ăn phải con ruồi.

Chỉ Nhiếp Vân ở phía trước hắn thì thôi, Nhiếp Đồng cũng vậy, hai huynh đệ tất cả đều xếp trước hắn, loại khuất nhục này làm sao nuốt được!

Sắc mặt càng ngày càng hồng, tựa hồ tùy thời có thể tức điên.

- Nha. Kê Huyền sư đệ, ngươi không phải nói ca ca dựa vào vận khí sao? Qua một hồi, thời điểm tỷ thí đừng gặp ta, bằng không thì, ta nhất định hảo hảo giáo huấn ngươi một chầu!

Nhiếp Đồng không có tính tình tốt như Nhiếp Vân, quay đầu nhìn về phía Kê Huyền, cười ha ha.

- Ngươi... Rất tốt. Hãy đợi đấy, hi vọng ngươi có bổn sự này!

Bị Nhiếp Đồng xưng “Kê Huyền sư đệ”, Kê Huyền xém chút nữa từ trên chỗ ngồi té xuống, giận quá mà cười, hung dữ quát.

Đối với hắn gào rú, hai người Nhiếp Vân không thèm để ý. Tất cả đều lẳng lặng ngồi ở vị trí, chờ Bài Vị Phong an bài tỷ thí.

Thực lực chân chính, không phải dựa vào rống ra, mà là chiến đấu.

- Qua một hồi các ngươi cùng hai người bọn họ luận võ, tận lực không nên khách khí. Ta ngược lại muốn nhìn, bọn hắn đến cùng có dạng thực lực gì, lại dám càn rỡ như thế!

Thấy hai người không để ý tới mình, để hắn giống như vở hài kịch, Kê Huyền càng thêm tức giận, quay đầu nhìn về phía bọn người Hoa Ngọc.

- Ân, không cần ngươi nói, ta cũng sẽ dùng hết toàn lực!

Hoa Ngọc khoát khoát tay, không nói thêm lời.

- Ta cũng vậy!

Thanh Mộ cũng nói.

- Ngươi thì sao?

Kê Huyền thấy Thượng Tuyền không đáp lời, nhướng mày.

Hắn thân làm Thất Thập Nhị Phong đệ nhất nhân nhiều năm như vậy, sớm hình thành thói quen tất cả mọi người thuận theo hắn, Thượng Tuyền không đáp lời, ở trong mắt hắn xem ra, là không tôn kính với hắn.

Sau khi hỏi xong, liền chứng kiến mí mắt của Thượng Tuyền nhấc lên nhìn hắn, lắc đầu, cũng không nói chuyện, ánh mắt lộ ra vẻ thuơng hại, thân thể tung một cái, từ trên chỗ ngồi đứng dậy, đi tới trước mặt Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng, thi lễ nói.

- Sư huynh!

- Móa!

Chứng kiến động tác của hắn, Kê Huyền chỉ cảm thấy hô hấp dồn dập, thiếu chút nữa thở không được.

Cái vẽ mặt này thật hung ác.

Hắn nói chuyện đối phương không thèm để ý, lại chạy tới trước mặt hai người Nhiếp Vân xưng hô sư huynh, quả thực không coi hắn là cái gì cả!

- Tốt, rất tốt, Thượng Tuyền, ngươi tốt nhất cầu khẩn đừng gặp gỡ ta, gặp được ta, tuyệt đối sẽ cho ngươi đẹp mắt...

Hàm răng cắn khanh khách rung động, lửa giận của Kê Huyền không ngừng từ trong thân thể kích động ra, tựa hồ tùy thời có thể thiêu đốt.

Hắn triệt để tức giận rồi.

- Vừa rồi gặp Nhiếp Đồng sư huynh ra tay, mới biết trước kia sư huynh thi đấu cố ý muốn nhịn, trong lòng Thượng Tuyền cảm kích!

Không để ý tới Kê Huyền tức giận, Thượng Tuyền cười nói.

------oOo------

Chương 2050: Chỉ điểm (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa rồi Nhiếp Đồng lấy chỉ làm kiếm, đánh ra kiếm khí hắn thấy rõ ràng, nếu như trước kia lúc luận võ với hắn, vừa xuất thủ liền đánh ra chiêu này, chỉ sợ hắn ngay cả một chiêu cũng tiếp không được.

Khẳng định là bận tâm mặt nên cố ý lưu thủ.

- Khách khí, thời điểm tỷ thí, ta cũng không có nhường nhịn!

Nhiếp Đồng lắc đầu.

Kỳ thật hắn nói là lời nói thật, thời điểm luận võ với Thượng Tuyền, hoàn toàn chính xác không có nhường, chỉ có điều, đạt được lĩnh ngộ của Nhiếp Vân, tốc độ tiến bộ của hắn cực nhanh, mặc dù mới vừa chiến đấu kết thúc thời gian không dài, nhưng trên thực tế tu vi lại tăng trưởng không ít.

- Nhiếp Đồng sư huynh khách khí! Tại hạ thỉnh giáo ngươi một vấn đề!

Thượng Tuyền ở đâu tin tưởng, bất quá cũng không tiếp tục cái đề tài này, khiêm tốn thỉnh giáo:

- Ta vừa mới lĩnh ngộ chiêu thứ sáu Thiên Địa đồng thọ, tuy uy lực không nhỏ, nhưng chẳng biết tại sao, thủy chung không cách nào vận chuyển tới viên mãn như ý, sư huynh có thể đơn giản phá giải

chiêu số của ta, có thể chỉ điểm ta chiêu này thiếu hụt ở địa phương nào hay không?

- Cái này... Kiếm thuật của ta, đều là ca ca chỉ điểm, ta chỉ biết phá chiêu, không hiểu giải thích, ngươi hỏi ca ca ta đi!

Nhiếp Đồng vò đầu.

- Kiếm thuật của ngươi đều là Nhiếp Vân sư huynh chỉ giáo?

Đồng tử của Thượng Tuyền co rụt lại.

Vốn hắn nghĩ rằng cho dù thực lực của Nhiếp Vân cường đại, cũng sẽ không mạnh hơn hắn quá nhiều, nhưng biết rõ tin tức này liền hoảng sợ.

Kiếm thuật của Nhiếp Đồng lợi hại như thế cũng là hắn dạy, bản thân của hắn nên là thực lực gì?

- Kính xin sư huynh chỉ điểm!

Nghĩ vậy, thái độ của hắn càng thêm cung kính, vội vàng đi tới trước mặt Nhiếp Vân.

Hắn là vũ si, đối với võ đạo có si mê truy cầu, lần này tuy tỷ thí thất bại, nhưng trong lòng của hắn không có cảm giác thất lạc quá lớn, ngược lại mang theo một loại xúc động muốn hoàn thiện kiếm đạo.

- Ngươi đã muốn ta chỉ điểm, ta liền nói vài lời!

Thấy thái độ của Thượng Tuyền hoàn toàn bất đồng Kê Huyền, không có tâm nôn nóng, lúc này Nhiếp Vân mới thoả mãn gật đầu, nói:

- Kiếm pháp của ngươi sát cơ nồng đậm, cực kỳ lợi hại, nhưng Thiên Địa còn có một đường sinh cơ, một mặt truy cầu giết chóc, ngược lại không phải là chiến thắng chi đạo chính thức, nếu như ngươi nghe đề nghị của ta, gia nhập một tia sinh cơ vào chiêu Thiên Địa đồng thọ, uy lực sẽ cường đại hơn rất nhiều!

- Sinh cơ? Gia nhập sinh cơ mà nói, một khi bị người khác tìm được, tất nhiên sẽ một lần hành động đánh tan...

Thượng Tuyền có chút không hiểu.

Thời điểm sáng chế chiêu này, hắn cũng nghĩ qua điểm ấy, bất quá, một khi xuất hiện sinh cơ, rất dễ dàng bị cao thủ nắm chặt, ngược lại làm cho hắn lâm vào bị động.

- Vậy ngươi xem chiêu này của ta, như thế nào?

Nhiếp Vân cười cười, một thanh kiếm hoành lập, đã không công kích, cũng không động đậy.

- Chiêu này? Ngươi không có chiêu số a...

Mặt mũi Thượng Tuyền tràn đầy mê mang.

- Không có chiêu số, nhưng là hữu chiêu! Chiêu này của ta còn không có động, khắp nơi đều là tử môn, cũng khắp nơi đều là sinh cơ, nhưng một khi có người xông lại...

Nói đến đây, ngón tay nhẹ nhàng khẽ động, trường kiếm mạnh mẽ nhảy lên, hoạch xuất ra một đạo huyền ảo.

Đạo huyền ảo này mang theo sinh cơ, cũng mang theo ý giết chết hết thảy, Thượng Tuyền nhìn ở trong mắt, rõ ràng sinh ra một loại cảm giác khó có thể kháng cự.

- Sinh tử gắn bó, họa phúc tương y, nếu như ngươi ở dưới tình huống khắp nơi đều là tử lộ, lại có một chỗ sinh môn, sẽ nghĩ như thế nào?

- Ta... Ta sẽ cảm thấy có thể là bẩy rập!

Con mắt Thượng Tuyền dần dần sáng lên.

- Đúng vậy, ngươi sẽ cảm thấy là bẩy rập, không dám tiến lên, nhưng đến cùng có phải bẩy rập hay không, còn không phải ngươi nói tính toán? Thật muốn xông lại, sinh cơ cũng có thể biến thành

tử lộ, mà tử lộ cũng chưa chắc không có sinh cơ... Đây mới là ngươi nên biểu đạt chiêu này!

Nhiếp Vân nói.

- Thì ra là thế, thì ra là thế...

Thượng Tuyền cười ha ha, như hiểu được cái gì, càng ngày càng cao hứng, cổ tay khẽ đảo, trường kiếm xuất hiện, nhẹ nhàng múa.

- Đúng rồi, là như thế này, là như thế này...

Thở phào một tiếng, Thiên Địa đồng thọ lần nữa xuất hiện, bất quá so với trước kia tử khí đầy trời, lại dẫn theo một đạo sinh cơ.

Đạo sinh cơ này thoạt nhìn cực kỳ yếu ớt, hỗn tạp ở trong chiêu số hẳn phải chết, không chút nào thu hút, nhưng sinh cơ thời gian nháy mắt lần nữa biến thành tử môn, để cho người càng thêm thất vọng.

Tất cả đều là tử khí, ngược lại sẽ cho người khác dũng khí đập nồi dìm thuyền, rõ ràng có một đường sinh cơ lại trốn không thoát, này mới khiến người ta tuyệt vọng.

Rầm ào ào!

Kiếm chiêu lần nữa va chạm quang bích.

Hô!

Thượng Tuyền vốn đứng ở sau Hoa Ngọc, đột nhiên thoáng một phát nhảy lên, trực tiếp rơi xuống sau lưng Nhiếp Đồng, đi tới trước Kê Huyền.

- Cái gì...

Kê Huyền mạnh mẽ đứng dậy, lần này là thật sự ngồi không yên.

Bị hai huynh đệ Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng vượt lên trước, có thể nói là bởi vì không rõ thực lực của bọn hắn, dù sao hai người này vừa

đến Quy Khư Hải, nhưng Thượng Tuyền hắn cực kỳ rõ ràng, Thất Thập Nhị Phong tiến hành qua nhiều lần bài vị thi đấu, giao thủ quá nhiều lần, chưa bao giờ hơn mình, sao chỉ cùng tiểu tử Nhiếp Vân kia nói hai câu, liền sắp xếp đến trước mình?

Đầu óc choáng váng, Kê Huyền chỉ cảm thấy lửa giận thiêu đốt ở trong lòng, phảng phất như muốn bạo tạc nổ tung.

- Không, ta không cam lòng! Kê Huyền ta đường đường Thất Thập Nhị Phong đệ nhất nhân hơn mười vạn năm, tuyệt đối không thể liên tục bại bởi ba người!

- Nhất định là địa phương nào đó xảy ra vấn đề, ta sẽ không biến thành tên thứ tư...

- Không được, bài vị thi đấu ta chỉ là thứ tư, vô cùng có khả năng không cách nào chiến đấu với Nhiếp Vân, thật muốn như vậy, tên thứ tư liền cố định rồi, nhất định phải chiến đấu với hắn, một lần nữa đoạt lại vị trí thuộc về ta!

Trong nội tâm điên cuồng hét lên, diện mục của Kê Huyền dữ tợn, da mặt không ngừng run rẩy.

Bài vị thi đấu cùng tỷ thí với ai, là Bài Vị Phong tự hành điều phối, không cách nào cho nhân lực can thiệp, rất có thể tên thứ nhất cùng tên thứ tư không cần tỷ thí, liền xác định xuống thứ tự, như vậy hắn sẽ không còn cơ hội cướp về vương tọa.

Nắm đấm xiết chặt, tựa hồ Kê Huyền hạ quyết định rất lớn, đột nhiên cắn răng đứng dậy, ngửa mặt lên trời thét dài.

- Tông chủ, chư vị trưởng lão, ta quyết định mở ra Đoạt Thiên chiến, khiêu chiến Nhiếp Vân!

Thanh âm của hắn thông qua trận pháp đặc biệt trong Bài Vị Phong truyền ra, trong nháy mắt để cho tất cả mọi người nghe tinh tường.

------oOo------

Chương 2051: Tát Kê Huyền

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Kê Huyền muốn tiến hành Đoạt Thiên chiến? Khiêu chiến Nhiếp Vân sư huynh?

- Thật độc ác, Đoạt Thiên chiến phải dùng tuổi thọ làm đại giá. Đổi lấy một lần cơ hội khiêu chiến, hơn nữa một khi khiêu chiến tất nhiên phải có người chết. Không có thâm cừu đại hận, sẽ không có ai làm như vậy, Kê Huyền đây là điên rồi sao?

- Kê Huyền sư huynh căn bản không điên, ngươi cũng không phải không thấy, Nhiếp Vân kia một mực đoạt danh tiếng của hắn, hiện tại lại cướp vị trí thứ nhất của Giáp khu, nếu như Kê Huyền sư huynh lại không động, vị trí đệ tử hạch tâm đệ nhất phong sẽ bị đối phương cướp đi!

- Đúng vậy. Nếu thật như vậy, tất cả vinh dự của hắn đều sẽ không còn...

- Tiên hạ thủ vi cường, một khi Đoạt Thiên chiến mở ra, hai người sẽ được an bài ở một chiến trường, cho dù Nhiếp Vân này còn muốn trốn tránh cũng trốn không được, làm như vậy, mặc dù Kê Huyền sư huynh sẽ tổn thất một ít tuổi thọ, trả một cái giá lớn, lại có thể triệt để bảo trụ tôn nghiêm!

- Các ngươi nói như là Kê Huyền sư huynh có thể chiến thắng vậy, một khi thua thì sao? Mệnh chẳng phải không còn?

...

Nhìn một màn này ở trong mắt, rất nhiều ý niệm bắn ra, ở trên bầu trời không ngừng kích động, phảng phất như sương mù bốc hơi.

- Đoạt Thiên chiến? Đó là cái gì?

Nghe Kê Huyền khiêu chiến mình, Nhiếp Vân lắc đầu, có chút mê hoặc nhìn về phía Thượng Tuyền cách đó không xa.

Xem ra thằng này một chút cũng không có cảm thấy mình đang nhường hắn.

- Bài Vị Phong an bài trận đấu, dựa theo tình huống bình thường, là từng tràng tỷ thí, mà không phải cho ngươi muốn chiến với ai liền chiến với ai! Nhưng mà cũng có ngoại lệ, có ít người vì tranh đoạt vinh dự, cực kỳ muốn cùng một người khác chiến đấu, có thể mở ra Đoạt Thiên chiến, Đoạt Thiên chiến, cần người khiêu chiến tiêu hao sinh mệnh lực, một khi Bài Vị Phong cho phép, người bị khiêu chiến và người khiêu chiến đều bị truyền tống đến tỷ thí đài cao nhất, các đệ tử đều có thể chứng kiến!

Thượng Tuyền truyền âm nói.

- Thằng này...

Nghe được giải thích, Nhiếp Vân hiểu được, trong mắt hiện lên một đạo lãnh ý:

- Đã muốn chết, ta sẽ thanh toàn hắn!

Sau khi đi vào Quy Khư Hải, hắn không thích gây chuyện, nhưng không có nghĩa là hắn sợ phiền phức, xem ra vô luận ở địa phương nào, đều có người nhảy đáp, đối với loại người này, thủ đoạn khác đều vô dụng, chỉ có một phương pháp… một cái tát chụp chết!

Ông!

Ý nghĩ này vừa chấm dứt, trong đầu đột nhiên nhiều ra một ý niệm, Nhiếp Vân đứng dậy.

- Ta tiếp nhận khiêu chiến!

Thanh âm của hắn thông qua Bài Vị Phong truyền lại đến trong tai mỗi người, lập tức gây ra xôn xao.

- Nhiếp Vân sư huynh đã đáp ứng?

- Đoạt Thiên chiến, còn gọi là cuộc chiến hẳn phải chết, nghe nói người tiến vào tỷ thí, đều là không chết không ngớt, chỉ có một

phương tử vong mới có thể chấm dứt!

- Đúng vậy, nếu như Nhiếp Vân sư huynh không đáp ứng, mặc dù Bài Vị Phong cũng không thể cưỡng chế người khác thi đấu, hắn đáp ứng, chẳng khác nào không có đường lui rồi!

- Nhiếp Vân sư huynh cũng là bị buộc không có biện pháp, Kê Huyền từ vừa mới bắt đầu liền hùng hổ dọa người, quyết thi đấu với hắn, nếu như hắn không tiếp, khẳng định để cho người xem thường...

- Thật không biết ai có thể chiến thắng, chỉ mong Nhiếp Vân sư huynh không có việc gì...

...

Đoạt Thiên chiến, bởi vì cần tiêu hao tuổi thọ làm đại giá mới có thể mở ra, song phương tranh đấu tất nhiên có cừu hận bất cộng đái thiên, vì càng dễ giải quyết thù này, phương pháp xử lý trực tiếp nhất là một phương chết trận.

Cho nên, loại trận đấu này tất cả mọi người đều ngầm hiểu, Quy Khư Hải thành lập không biết bao nhiêu ngàn tỷ năm, cũng không biết kinh nghiệm qua bao nhiêu lần Đoạt Thiên chiến, mỗi một lần trận đấu kết thúc, đều là có một phương tử vong, chưa bao giờ có chuyện hai người đồng thời đi ra.

Chính bởi vì như thế, tỷ thí này lại được xưng là đoạt mệnh chiến, chiến một trận tất nhiên có người chết.

Nhiếp Vân là tân đệ tử hạch tâm, vừa đến Quy Khư Hải liền lóe ra hào quang chói lọi, mà Kê Huyền là đệ nhất nhân uy tín lâu năm, tất cả mọi người cho rằng một núi không thể chứa hai cọp, nhưng không nghĩ tới loại đối bính này sẽ đến nhanh như vậy, không thể quay lại như thế.

- Cái này...

- Kê Huyền này, rốt cuộc muốn làm cái gì?

- Ta xem hắn làm đệ nhất nhân nhiều năm như vậy, đã làm đến tự cao tự đại rồi!

- Hai hổ tranh chấp, tất có một con chết, Kê Huyền này dám làm như vậy, khẳng định có nắm chắc, Nhiếp Vân kia đoán chừng sẽ xui xẻo...

Ở trong đám trưởng lão cũng ý niệm lập loè, thần niệm trao đổi.

Những người này, không phải thập đại trưởng lão quan sát Thượng Tuyền và Nhiếp Đồng tỷ thí, đối với thực lực của Nhiếp Vân là không biết.

Cho dù biết rõ vừa rồi Giáp khu sắp hắn thứ nhất, cũng không cho rằng hắn có thể thắng được Kê Huyền.

Dù sao khảo thí bài vị, chỉ là Bài Vị Phong căn cứ lực lượng một quyền của ngươi tiến hành cân nhắc, nếu như hắn có át chủ bài không phát huy thì sao?

Lại nói thời điểm chiến đấu, rất nhiều chuyện thay đổi trong nháy mắt, thắng bại cũng không phải người đó thể định đoạt, cho dù lực lượng mạnh hơn hắn, thực lực cao hơn hắn, kết quả chính thức cũng chưa chắc có thể chiến thắng.

Trong lịch sử có rất nhiều đệ tử ở trong tỉ thí không được coi trọng, nhưng lúc chiến đấu lại phát huy ra lực lượng vượt qua bình thường.

Ở trong mắt những người này, Kê Huyền không tiếc hao tổn tuổi thọ tiến hành đoạt mệnh khiêu chiến, tất nhiên đã có nắm chắc, muốn dựa vào trận chiến này sáng lập uy danh, để cho tất cả mọi người biết rõ, hắn mới là lão đại của Thất Thập Nhị Phong!

- Nghiêu Nguyên trưởng lão, ngươi thấy thế nào?

Thập đại trưởng lão thấy một màn như vậy, đồng thời lắc đầu, một người trong đó hỏi.

- Tự mình muốn chết, trách không được người khác!

Nghiêu Nguyên trưởng lão thản nhiên nói, nói xong lần nữa nhắm mắt lại.

Hô!

Vạn chúng chú mục, ánh mắt của tất cả mọi người tập trung đài tỷ thí, hai bóng

người đột ngột xuất hiện.

Song phương đều đồng ý tiến hành Đoạt Thiên chiến, sẽ bị truyền tống đến đài tỷ thí.

Ông!

Nhiếp Vân chứng kiến Kê Huyền bị một tia sáng trắng bao phủ, ngay sau đó liền chứng kiến tuổi thọ của hắn dùng tốc độ kinh người biến mất mấy trăm vạn năm.

Loại tuổi thọ tổn thất này, bình thường ngoại nhân là nhìn không ra, chỉ có mình mới có thể cảm nhận được, Nhiếp Vân có được thiên phú Thiên Nhãn, có thể thấy nhất thanh nhị sở rất nhiều biến hóa nhỏ.

Tuy tổn thất mấy trăm vạn năm, nhưng đối với Kê Huyền tuổi thọ lâu dài, có thể sống không biết bao nhiêu tỷ năm mà nói, ảnh hưởng cũng không lớn!

------oOo------

Chương 2052: Đánh chết Kê Huyền (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu có thể mượn cái này tiêu trừ Tâm Ma, để cho thực lực càng tiến một bước, tuổi thọ tổn thất có lẽ còn có thể đền bù.

Chính bởi vì như thế, hắn không để ý hao tổn như vậy.

Hô!

Bạch quang biến mất, Kê Huyền nhẹ nhàng thở ra, vô luận thân thể hay thực lực, đều không có bị ảnh hưởng quá lớn.

- Rốt cục dám tiếp sao? Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, ai mới thật sự là đệ nhất trong hàng đệ tử của Quy Khư Hải!

Kê Huyền gầm điên cuồng, sắc mặt dữ tợn.

- Ngươi khiêu chiến ta, là muốn nói cho ta biết cái này?

Thấy bộ dáng của hắn, Nhiếp Vân lắc đầu.

- Đúng vậy, ta sẽ cho ngươi biết, ta mới là cường giả chân chính, Quy Khư Hải vĩnh viễn chỉ có một Vương giả, cái kia chính là... Ta!

Kê Huyền khẽ nói.

- Ah, ta đã biết!

Nhiếp Vân thở dài một tiếng, đột nhiên tiến về phía trước một bước.

Hô!

Không có người thấy rõ tốc độ của hắn, thật giống như nháy mắt, không gian ở trước mặt hắn đã mất đi tác dụng.

BA~!

Kê Huyền còn không kịp phản ứng, đã cảm thấy trên mặt tê rần, một cái tát quất vào, năm dấu tay như in lên, hỏa hồng chướng mắt.

- Cái gì?

Toàn bộ Quy Khư Hải lập tức sôi trào.

Tất cả mọi người nghĩ tới cảnh tượng hai người đối chiến, thậm chí đến gần chín thành người, cho là Kê Huyền chiến thắng sẽ lớn hơn một chút, nhất là Hoa Dao, Thanh Mộ, hai người là đồng minh trung thực của Kê Huyền, theo các nàng, chỉ cần người trước xuất thủ, khẳng định sẽ thắng, dạy dỗ người mới tới một trận, sau đó đánh chết! Nằm mơ cũng không nghĩ tới lại xuất hiện kết quả này.

Một cái tát rút ở trên mặt, hơn nữa đánh ra hồng ấn, tuyệt đối là cố ý làm nhục!

Có thể tiện tay làm được loại trình độ này, thực lực của hai người nên chênh lệch bao nhiêu, mới có thể làm được như vậy?

Vốn theo các nàng, chỉ cần không có đột phá hai nghìn Đại Đạo, cho dù mạnh, cũng có hạn độ, mà Nhiếp Vân vừa ra tay, liền phá vỡ hạn độ này!

- Ta muốn giết ngươi...

Không cần nhìn, cũng biết tình huống trên mặt mình, sắc mặt Kê Huyền xám ngắt, cuồng bạo rống giận, một cái đại ấn màu vàng xuất hiện ở trong lòng bàn tay, lăng không ném đi, đài tỷ thí lập tức giống như bị cầm giữ.

- Là Quy Nguyên Kim Ấn! Hỗn Độn thần binh đỉnh phong, dĩ vãng chiến đấu Kê Huyền sư huynh đều lưu ở cuối cùng, lần này chiêu thứ nhất liền lấy ra, xem ra có một trận đại chiến để coi rồi!

- Quy Nguyên Kim Ấn là bảo vật lấy được từ thượng cổ di tích, có tuyệt chiêu phối hợp, nghe nói chiêu lợi hại nhất gọi là Quy Nguyên Nhất Mạch, cho dù thiên phú như Kê Huyền sư huynh, tu luyện nhiều năm cũng không thành công, nhìn uy thế kia, chẳng lẽ chính là chiêu này? Hắn đã luyện thành?

- Nhất định là chiêu này, chiêu số còn không có hoàn toàn tạo thành, không gian liền bị ngưng đọng, một khi hoàn toàn thi triển ra, sợ là Kim Giáp Tướng cũng có thể ung dung đánh chết, thật quá mạnh mẽ!

- Chỉ là không biết chiêu số cuồng mãnh như vậy, Nhiếp Vân sư

huynh ngăn cản như thế nào!

- Bị người tát một cái, đổi lại là ai, sợ rằng cũng sẽ phát điên, khó trách trực tiếp sử xuất tuyệt chiêu...

...

Quy Nguyên Kim Ấn của Kê Huyền ở Quy Khư Hải danh tiếng cực lớn, tất cả mọi người biết uy lực của Hỗn Độn thần binh đỉnh phong này, thấy hắn vừa xuất thủ liền thi triển ra, người người lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đang lúc mọi người giật mình, Nhiếp Vân động.

Bàn tay đưa về phía trước, một thanh trường kiếm xuất hiện.

Thanh kiếm này không có quang mang cùng uy áp quá mạnh mẻ, nhưng tất cả mọi người vừa nhìn liền biết, cũng là một thanh Hỗn Độn thần binh đỉnh phong.

Hỗn Độn thần binh đỉnh phong, cho dù ở toàn bộ Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cũng cực kỳ thưa thớt, mỗi một chuôi uy lực vô cùng, khiếp sợ Chư Thiên, hai đệ tử hạch tâm tiện tay lấy ra, để cho tất cả mọi người cảm thấy không tưởng tượng nổi.

Leng keng leng keng!

Trường kiếm và kim ấn đụng nhau, thân kiếm tựa như ẩn chứa ma lực, mang thao một vòng xoáy, mấy chiên liền hoàn toàn hóa giải lực lượng của Quy Nguyên Kim Ấn.

- Chết!

Khóe mắt Kê Huyền giật giật, trong tiếng cuồng bạo, lực lượng trên người như nước thủy triều tuôn ra, thời gian nháy con mắt liền bao trùm xuống, tạo thành một đạo kình khí đục ngầu, thẳng tắp bắn tới!

Đạo kình khí này vừa xuất hiện, liền mang theo lực lượng xé không gian, vạch ra một vết nứt đen nhánh.

- Thật là Quy Nguyên Nhất Mạch... Hắn thật luyện thành!

Thấy chiêu này, Hoa Dao, Thanh Mộ liếc mắt nhìn nhau, mỗi người đều kinh hãi.

Người khác không hiểu chiêu này nhiều, nhưng hai người bọn họ cùng Kê Huyền quan hệ không tệ, biết chiêu này đáng sợ cùng cường đại, vốn tưởng rằng tuyệt chiêu cường đại như vậy không thể nào luyện thành, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới, lại chính mắt nhìn thấy.

- Chiêu số rất tốt!

Bất quá, để cho bọn họ càng thêm khiếp sợ còn ở phía sau, đối mặt chiêu số phá vỡ không gian trước mắt, trên mặt Nhiếp Vân lại không có chút khiếp sợ nào, ngược lại mang theo nụ cười thản nhiên, ánh mắt nheo lại, trường kiếm trong tay rạch một cái.

Một đạo khí tức huyền ảo khó hiểu tản mát ra, tựa như trong thiên địa có vô số Đại Đạo đan vào, Quy Nguyên Nhất Mạch của Kê Huyền phối hợp Quy Nguyên Kim Ấn, gặp phải đạo kiếm khí kia, giống như trong nháy mắt rơi vào lưới cá, vô luận giãy giụa ra sao cũng khó tránh thoát.

- Cái này là đồ tốt, để lại cho ta a!

Ngăn trở công kích xong, thần sắc của Nhiếp Vân lạnh nhạt, đột nhiên đưa tay về phía trước, kim ấn tản mát ra uy lực cường đại, lại không có chút triệu chứng nào, đột ngột biến mất.

- Cái gì?

Da đầu của Kê Huyền nổ tung.

Hắn cảm thấy, mặc dù đối phương có thể tát mặt của hắn, cũng không phải thực lực chân chính mạnh, mà là thân pháp quỷ dị, âm thầm đánh lén, cho nên trực tiếp sử dụng Quy Nguyên Kim Ấn, tính toán mạt sát đối phương.

Nằm mơ cũng không nghĩ tới, đối phương cũng có Hỗn Độn thần binh đỉnh phong, hơn nữa ung dung ngăn trở công kích toàn lực của hắn! Càng không nghĩ tới chính là, đối phương tiện tay trảo một cái, liền lấy đi Quy Nguyên Kim Ấn của hắn!

- Cái này không thể nào... Không thể nào!

Quy Nguyên Kim Ấn hắn đã hoàn toàn luyện hóa, phía trên có lạc linh hồn của hắn, cho dù bị bắt, bỏ vào nạp vật dung khí, cũng có thể cảm ứng được, hơn nữa hắn có năng lực để cho nó phá không mà ra, trở lại bên người.

Nhưng...

Đối phương nhẹ nhàng trảo một cái, hắn liền cảm thấy Quy Nguyên Kim Ấn và hắn không còn chút quan hệ, tựa như trong nháy mắt rơi vào một thời không khác, căn bản không cách nào liên lạc... Đây là thủ đoạn gì? Điều này sao có thể?

------oOo------

Chương 2053: Đánh chết Kê Huyền (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hời hợt lấy đi, luyện hóa Hỗn Độn thần binh đỉnh phong của hắn, coi như là Cửu Tiên trưởng lão trong thập đại trưởng lão cũng tuyệt đối làm không được!

- Trả kim ấn cho ta...

Mặc dù không biết đối phương dùng thủ đoạn gì, nhưng Quy Nguyên Kim Ấn là hắn tốn hao cái giá thật lớn mới lấy được, tương đương với một tánh mạng khác, trình độ trân quý có thể tưởng tượng, hét lên điên cuồng, vọt tới Nhiếp Vân.

- Nằm xuống đi!

Sắc mặt trầm xuống, bàn tay của Nhiếp Vân nhẹ nhàng đè một cái.

Thình thịch!

Kê Huyền lập tức cảm thấy trên người như có một ngọn núi lớn chèn ép tới, đầu gối mềm nhũn, nặng nề quỳ xuống đất, miệng mũi phun ra máu tươi.

- Ở Chiến Thiên đỉnh, ta cho ngươi nhiều lần cơ hội, để ngươi biết khó mà buông tay, ngươi không chỉ không nghe, biến thành như vậy cũng là tự làm tự chịu!

Lắc đầu một cái, Nhiếp Vân tăng thêm lực lượng.

Kê Huyền cảm thấy gân cốt toàn thân giống như bị đè gảy, tùy thời có thể tan nát.

Một màn ở trên Chiến Thiên đỉnh lần nữa hiện ra ở trước mắt, linh quang lóe lên.

Nhớ tới lời nói của đối phương, nhớ tới đối phương vỗ vào bả vai, thật ra thì hắn sớm nên biết, chẳng qua là ghen tị che mắt...

- Tại sao có thể như vậy? Tại sao... Ta không phục! Không phục!

Gầm lên điên cuồng, cặp mắt Kê Huyền đỏ ngầu.

Ầm!

Thân thể của hắn đột nhiên nổ lên, lực lượng cuồng mãnh như muốn xé bầu trời, tầng tầng xé rách cấm chế.

- Kê Huyền muốn đột phá?

- Một khi đột phá, thì hắn không phải là đệ tử hạch tâm, sẽ không cách nào tiếp tục tham gia bài vị chiến!

- Đột phá chỉ bất quá không cách nào tham gia bài vị chiến, không đột phá là chết, hắn làm như vậy, cũng là bị buộc không có biện pháp!

...

Thấy động tác của Kê Huyền, tất cả mọi người hiểu được.

Đệ tử hạch tâm, lĩnh ngộ đại đại không thể vượt qua hai nghìn, vì có thể thường ở lại Thất Thập Nhị Phong, cường giả như Kê Huyền đều áp chế, giống như Nhiếp Vân, mặc dù lĩnh ngộ Đại Đạo đã vượt qua 2000, nhưng chân chính đạt đến đại thành chỉ có 1999!

Những Đại Đạo chỉ kém một tia kia, tùy thời có thể đột phá, lúc này Kê Huyền biết tình huống không ổn, không phải là đối thủ của Nhiếp Vân, dưới giận dử trực tiếp buông bỏ áp chế.

Ầm!

Trên người đè nén khí tức cuồng bạo, giống như sư tử hung mãnh, ở trên đầu tạo thành một Hỗn Độn đại dương to lớn, vô số Đại Đạo tạo thành ánh sáng màu vàng, lăng không chảy xuôi, tràn vào thân thể của hắn.

Một, hai, ba... 100...

500!

600!

Ước chừng sáu trăm Đại Đạo trong nháy mắt bị hắn giải khai, tràn vào thân thể.

Hắn đã hoàn toàn lĩnh ngộ đến gần hai ngày sáu trăm Đại Đạo, cho dù ở trong Kim Giáp Tướng cũng tuyệt đối coi như người xuất sắc!

Thực lực như thế, khó trách có thể chiếm Thất Thập Nhị Phong mấy chục vạn năm, quá đáng sợ!

- Mở!

Thiêu đốt tất cả Đại Đạo trong cơ thể, toàn thân Kê Huyền chấn động mạnh một cái, lực lượng giam cầm trên thân thể hắn lập tức bị xé rách.

Thân thể của hắn tựa như thiêu đốt, toàn thân cao thấp thả ra ánh sáng màu vàng.

Đột nhiên đột phá, mở ra tất cả áp chế, thực lực của hắn thời gian nháy con mắt liền tăng lên gấp mấy lần, khí tức Đại Đạo hỗn tạp giao dung, rậm rạp chằng chịt, nếu như không phải có đại trận phong ấn cách trở, rất nhiều đệ tử thực lực thấp, sợ rằng nhìn không đến những thứ này, linh hồn liền không chịu nổi, lâm vào hôn mê.

2600 Đại Đạo, Kim Giáp Tướng!

Hai mắt thâm thúy như tinh không, Kê Huyền nhìn chằm chằm thiếu niên ở trước mắt, sát cơ trên người khó có thể át chế.

- Ta nói rồi, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi, người nào cũng không ngăn được!

Trong tiếng gầm gừ, bàn tay đè một cái, bầu trời chung quanh lật xuống.

Cường giả Kim Giáp tương hai nghìn sáu trăm đại đạo, mỗi một vị đều là cường giả mạnh mẽ nhất của Tà Nguyệt Chí tôn vực, nắm trong tay một phương thế lực, cho dù là ở Quy Khư Hải thì cũng có thể ung dung đạt tới cấp bậc trưởng lão, thậm chí ở trong hàng trưởng lão còn ở gần phía trước.

Tay của Kê Huyền tay chộp ra một trảo, mặc dù động tác nhìn rất chậm chạp, thế nhưng lại ẩn chứa vô số áo nghĩa sâu xa, bao phủ toàn bộ tỷ thí thai vào bên trong, phiên vân phúc vũ.

- Quy Nguyên nhất mạch? Không dùng Quy Nguyên Kim Ấn mà lại có thể lấy tay thi triển ra được sao?

- Cái này... Thật là mạnh mẽ! Lấy tay thi triển ra nó. Cho dù uy lực so ra kém Quy Nguyên Kim Ấn, thế nhưng lại càng thêm mượt mà như ý. Phối hợp với thực lực hai nghìn sáu trăm đại đạo của hắn, lần này Nhiếp Vân gặp phải phiền toái rồi.

Một chiêu này của Kê Huyền vừa mơi ra tay, không ít cường giả đã nhìn ra được, Hoàn toàn giống với với Quy Nguyên nhất mạch trước đó, chỉ có chỗ khác biệt duy nhất, đó là lúc này hắn không có Quy Nguyên Kim Ấn, thế nhưng phối hợp với thực lực vừa mới đột phá, uy lực còn mạnh mẽ hơn, càng thêm như ý.

- Thú vị!

Trong lúc toàn bộ mọi người ở đây đều nhìn về phía tỷ thí thai đang bị lực lượng của Kê Huyền bao phủ thì đột nhiên có một tiếng cười khẽ vang lên. Nhiếp Vân lần nữa có hành động.

Bước lên phía trước, tựa như đi ở trong hậu hoa viên nhà mình, ung dung mà thích ý, cổ tay nâng lên, chợt lật một cái rồi vỗ xuống.

Ầm!

Một thủ ấn màu vàng lập tức xuất hiện ở trên không trung, mang theo lực lượng nghiền ép thiên địa.

- Cũng là Quy Nguyên nhất mạch… Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

- Sao hắn lại thi triển được chiêu này, đây không phải là tuyệt kỹ độc môn của Kê Huyền sư huynh hay sao? Lại còn sử dụng Quy Nguyên Kim Ấn, kim ấn này đã bị hắn luyện hóa rồi sao?

Trong đầu của tất cả mọi người đều cảm thấy như nổ tung, cũng sắp phát điên rồi.

Nhiếp Vân dưới tình huống mà tất cả mọi người không nghĩ tới lại luyện hóa Quy Nguyên Kim Ấn. Hơn nữa còn thuận lợi thi triển ra tuyệt chiêu sở trường nhất Quy Nguyên nhất mạch của Kê Huyền!

Hơn nữa hắn thi triển ra dường như so với Kê Huyền còn càng thêm mượt mà, càng thêm lưu loát. Dường như tất cả thiếu sót trong chiêu số này đã bị hắn bổ sung hoàn toàn đầy đủ, đạt tới một cảnh giới lợi hại hơn!

Khác với vẻ điên cuồng của mọi người, chiêu này mà Nhiếp Vân thi triển quả thực là của Quy Nguyên nhất mạch. Hắn nhìn một lần,

cũng đã thôi diễn ra được. Phối hợp với Quy Nguyên Kim Ấn đã luyện hóa cho nên có thể tiện tay thi triển ra.

Hoàn toàn lĩnh ngộ thiên phú võ đạo, bất kỳ tuyệt chiêu nào trong thiên địa cũng không thể làm khó được hắn. Chỉ cần nhìn một chút là có thể ung dung xuất ra, cực kỳ đơn giản.

------oOo------

Chương 2054: Đánh chết Kê Huyền (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm!

Chiêu số giống như va chạm, chiêu số của Nhiếp Vân có Hỗn Độn thần binh thích hợp nhất đỉnh phong nhất. Lực lượng lại cường đại hơn, vừa mới tiếp xúc, trong lúc nhất thời đã xuất hiện cục diện nghiêng về một phía.

Khí lãng đầy trời quay cuồng, tuyệt chiêu của Kê Huyền bị áp súc từng tấc, lực lượng hung mãnh cũng cuốn tới.

- Ngươi... Làm sao ngươi biết Quy Nguyên nhất mạch? Chiêu này ta tu luyện nhưng ba mươi vạn năm, mãi cho tới mấy ngày trước mới hoàn toàn luyện thành. Chuyện này không thể nào...

Kê Huyền gần như sắp điên.

Chiêu số này và Quy Nguyên Kim Ấn đều là dưới một lần cơ duyên xảo hợp hắn lấy được trong một di tích thượng cổ, vì chiêu số này hắn đã dốc lòng tu luyện bao nhiêu lâu. Mãi cho đến mấy ngày vừa rồi mới hoàn toàn thông hiểu đạo lí. Thành công đánh chiêu số ra được.

Vốn hắn tưởng rằng bằng vào chiêu này là có thể tùy tiện nghiền ép đối thủ đồng bối, vững vàng đứng ở vị trí thứ nhất đệ tử hạch tâm. Thế nhưng có nằm mơ hắn cũng không thể nghĩ tới, chẳng những đối phương lấy đi Quy Nguyên Kim Ấn của hắn mà còn

luyện hóa. Đồng thời còn thi triển ra tuyệt chiêu của hắn một cách hoàn mỹ. Thậm chí so với hắn còn thi triển lưu loát hơn. Chuyện này sao có thể được chứ?

- Không...

Tới lúc này hắn mới ý thức được rốt cuộc mình đã đắc tội với loại quái thai nào.

Ầm!

Lực lượng khổng lồ do Quy Nguyên Kim Ấn hình thành không ngừng chút nào, lập tức đánh xuống. Mũi, miệng Kê Huyền đều có máu tươi phun ra ngoài.

Thình thịch!

Một tiếng nổ kịch liệt vang vọng. Kim ấn từ trên đỉnh đầu Kê Huyền đè xuống, cường giả đỉnh phong hai nghìn sáu trăm đại đạo, trong nháy mắt đã biến thành một vũng máu, không lưu lại bất kỳ thứ gì. Cuối cùng ngay cả kêu thảm cũng không thể vang lên.

Sợ rằng cho tới trước khi chết hắn cũng không thể tin được lại có người dùng chính chiêu số mà hắn am hiểu nhất, dựa vào kiện binh khí mà hắn thành danh để đánh chết hắn.

Quang mang tiêu tán, Nhiếp Vân đứng ngạo nghễ tại chỗ.

Yên tĩnh!

Tất cả mọi người đều cảm thấy trong cổ họng khô khốc. Hai mắt nhô ra.

Người đứng thứ nhất trong hàng đệ tử hạch tâm, không biết đã quát tháo bảy mươi hai phong bao lâu lại, chết ở trong binh khí của mình. Chết dưới chiêu số của mình, không có một chút năng lực chống cự nào. Loại rung động này quả thực quá lớn.

- Có còn ai muốn khiêu chiến với ta nữa hay không? Nhiếp Vân ta bồi tiếp tới cùng!

Cổ tay run lên, thu hồi lại Quy Nguyên Kim Ấn, Nhiếp Vân nhìn vòng quanh một tuần, thanh âm vang vọng mây xanh.

Lần nữa lại yên tĩnh.

Trước đó trong đám người có không ít người chất vấn hắn, bọn họ đều cảm thấy chỉ là hắn vận khí tốt, may mắn lĩnh ngộ Cổ Hỗn Độn ngữ, bản lĩnh chân thật cũng không có lớn bao nhiêu. Thế nhưng bây giờ bọn hắn mới biết, có thể lăng không thành lập một sơn phong trong Quy Khư Hải, hơn nữa không thông qua thi đấu bài vị lại có thể xếp hạng vị thứ nhất, đây tuyệt không phải là vận khí, mà là có lực lượng chân chính a!

- Hoa Dao, không phải ngươi vẫn cảm thấy thực lực Nhiếp Vân sư huynh không đủ hay sao? Không bằng ngươi cũng lên đi khiêu chiến một chút đi?

Thượng Tuyền quay đầu nhìn Hoa Dao một cái, cười khanh khách nói.

Mặc dù Thượng Tuyền không nghe được nàng nói nói xấu Nhiếp Vân, nhưng mà từ vẻ khinh thị và sự ưu việt trong ánh mắt của nàng ta, nàng lại nhìn thấy rất rõ ràng.

- Ta...

Hoa Dao giật mình, vội vàng khoát tay.

Nàng mặc dù tự luyến, thế nhưng cũng biết ngay cả Kê Huyền cũng không phải là đối thủ của người này, sao nàng có thể thắng nổi Nhiếp Vân cơ chứ?

Cho tới giờ phút này nàng mới biết, những lời nói trước đó của nàng là ngây thơ tới nhường nào.

Trước đó Thiên Chiến phong, nàng vẫn cho rằng Nhiếp Vân dùng lời nói chọc giận Kê Huyền, làm cho hắn phát huy không được tốt. Cho nên mới nhân cơ hội chiếm tiện nghi, mà bây giờ nhìn lại, thực lực của đối phương như vậy, còn cần phải dùng tới loại thủ đoạn

này hay sao?

Nếu như thực sự động thủ, chỉ cần một cái tát là có thể đập chết, căn bản không cần phải nói nhảm nhiều như vậy a.

Sợ rằng mục đích của Nhiếp Vân là muốn làm cho hắn biết khó mà lui, mà Kê Huyền lại khăng khăng nhất mực. Mãi tới trước khi chết hắn cũng không biết, thực lực mà hắn tự cho là kiêu ngạo, ở trong mắt đối phương cũng chỉ giống như một thằng hề, là một trò cười mà thôi.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Hoa Dao ảm đạm.

Ngay cả Kê Huyền ở trong mắt đối phương cũng chỉ là thằng hề, như vậy thì nàng là thứ gì cơ chứ?

- Nếu không có ai khiêu chiến, ta không hy vọng sẽ lại được nghe bất kỳ lời phỉ bang nào. Đồng thời cũng không hy vọng có người ở khiêu khích tôn nghiêm của ta, gây phiền phức cho đệ tử mới! Nếu không, Kê Huyền chính là kết quả của kẻ đó!

Thấy không ai xuất đầu nữa, Nhiếp Vân mình đánh chết Kê Huyền đã lập được uy. Lúc này hắn không nói thêm gì nữa, để mặc cho một đạo bạch quang bao phủ thân thể. Sưu một cái, lần nữa trở về chỗ ngồi số một ở trong khu vực chữ Giáp.

Lúc này vị trí số một của hắn đã không còn ai dám nghi vấn, cũng không có ai dám khiêu chiến.

- Ngạo nghễ đứng, một lời kêu lên, khiến cho người của một sơn phong cũng không dám thở mạnh, đây mới thật sự là cường giả!

- So sánh với Nhiếp Vân sư huynh, tất cả những cường giả trước kia không tính là thứ gì. Khó trách có thể lĩnh ngộ Cổ Hỗn Độn ngữ, thực lực như vậy quá đáng sợ a!

- Cường giả chân chính, đối mặt với nghi vấn không cần giãi bày, chỉ cần chiến đấu một trận là không còn ai dám nói cái gì. Không biết lúc nào, ta mới có được bản lĩnh như Nhiếp Vân sư huynh cơ chứ?

- Từ nay về sau Nhiếp Vân sư huynh chính là thần tượng của ta, ta sẽ lấy hắn là mục tiêu cả đời của ta.

...

Tất cả đệ tử hạch tâm, đệ tử nội môn, đệ tử ngoại môn đều nhìn một màn này vào trong mắt, mỗi một người đều âm thầm hạ quyết tâm.

Cho dù trước kia Kê Huyền có mạnh hơn nữa, phong quang hơn nữa thì người cũng đã chết, đã tan thành mây khói, đã không còn bất kỳ chút giá trị nào khiến cho người ta lưu luyến nữa.

Đoạt Thiên chiến kết thúc, thi đấu xếp hạng bình thường vẫn còn phải tiếp tục.

Từng trận tỷ thí không ngừng diễn ra, bất quá, rất nhiều trận đều tiến hành ở trong phạm vi nhỏ, khiến cho tất cả mọi người cảm thấy Đoạt Thiên chiến không còn tình huống thú vị nào nữa.

Có loại cường giả như Nhiếp Vân và Kê Huyền chiến đấu trước đó, những trận chiến sau này đã không đề khiến cho những người khác hứng thú được. Chẳng qua chỉ là tranh tài cho có lệ, không có quá nhiều điểm sáng.

------oOo------

Chương 2055: Tàng Thư các (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tranh tài liên tục kéo dài tới bảy ngày.

Tổng cộng Nhiếp Vân đã bị rút thăm tranh tài mười lần, bất quá, mười lần này đối phương chỉ cần thấy đối thủ là hắn thì lập tức bỏ quyền nhận thua.

Mười lần tranh tài, ngay cả một chiêu hắn cũng không phải ra. Ung

dung thăng cấp. Kết quả cuối cùng đã ra, không khác dự đoán một chút nào, đệ nhất hạch tâm thất thập nhị phong!

Một chiêu không ra thì cũng thôi đi. Thế nhưng khiến cho Nhiếp Vân có chút lúng túng là một nữ đệ tử tỷ thí với hắn lại muốn hắn ký tên. Hơn nữa lại là ký tên vào áo ngực. Chuyện này khiến cho hắn trực tiếp chạy trối chết.

Bất quá, lúc này hắn lại lần nữa ý thức được một chuyện. Danh tiếng lớn có đôi khi cũng chưa chắc đã là chuyện tốt!

Kết quả tranh tài đã có, Nhiếp Vân không ngoài suy đoán đã đứng ở vị trí đệ nhất. Nhiếp Đồng thứ hai, Thượng Tuyền lĩnh ngộ một đường sinh cơ, bài danh không có khác biệt quá lớn so với trước đó, đạt tới thứ ba.

Duy chỉ có ba động khá lớn, đó chính Hoa Dao hạng nhì trước đó, lần này nàng lại xếp hàng thứ bảy.

Xem ra Kê Huyền bị giết, đả kích đối với tâm cảnh của nàng rất lớn, ngay cả thứ hạng trước đó cũng không giữ nổi.

Thi đấu bài vị oanh oanh liệt liệt cứ như vậy mà kết thúc, có người thất vọng, cũng có người cao hứng. Bất quá những chuyện này đối với Nhiếp Vân mà nói, cũng không có ảnh hưởng quá lớn, lúc này hắn đang nhanh chóng bay về phía Tàng Thư các Quy Khư Hải.

Mục đích lớn nhất hắn tới Tà Nguyệt Chí tôn vực đó là tìm phương pháp cứu sống Đạm Đài Lăng Nguyệt, thực lực bây giờ đã đủ để tự vệ, cũng là lúc nên đi tìm kiếm phương pháp.

Tàng Thư các Quy Khư hải ở vị trí trung tâm trong Tàng Thư phong, có mây mù nồng đậm vờn quanh, tựa như tiên cảnh.

- Ca ca, trước kia đệ đã từng nghe nói, tuy rằng đệ tử hạch tâm có thể cho phép tự do tiến vào Tàng Thư phong quan sát, nhưng mà bình thường nhất định phải có chút lo lót cho chấp pháp đệ tử, bằng không, nhất định mọi chuyện sẽ khó khăn, muốn tìm thứ gì cũng khó!

Trong lúc di chuyển trong mây mù, quan sát tinh thần đầy trời, Nhiếp Đồng đi theo phía sau hắn, cười nói.

Nơi nào có người là có chuyện, tuy rằng Quy Khư hải là một trong bốn đại tông môn trong Tà Nguyệt Chí tôn vực của Càn Huyết đại lục, thế nhưng chuyện này cũng không phải là ngoại lệ.

- Yên tâm đi! Ta cũng không phải người cổ hủ, đã sớm chuẩn bị các thứ xong xuôi rồi.

Nhiếp Vân cười cười.

Loại chuyện này đã không có cách nào tránh khỏi, như vậy cũng không cần phải lảng tránh. Hắn đã sớm chuẩn bị xong đầy đủ mọi thứ, cũng không phải hắn sợ những người này. Chỉ là hắn không có thời gian chậm trễ với bọn họ mà thôi.

- Yếu địa Tàng Thư các, người tới dừng lại!

Tốc độ của hai người cực nhanh, trong lúc đang nói chuyện thì một chấp pháp đệ tử đã đi tới, lông mày dựng thẳng lên, trong mắt mang theo vẻ lạnh lùng.

- Chúng ta là đệ tử hạch tâm, đây là lệnh bài thân phận của ta!

Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng tiện tay ném lệnh bài thân phận tới.

- Đệ tử hạch tâm, sao ta chưa từng thấy qua? Có hiểu quy củ hay không...

Vị chấp pháp đệ tử này tiếp nhận lệnh bài thân phận, bàn tay xoa xoa, đang định làm khó thì đột nhiên hai mắt nhìn thấy tên trên lệnh bài, lời nói tới cổ họng đã bị nuốt lại. Toàn thân hắn run rẩy một hồi:

- Hóa ra là Nhiếp Vân sư huynh, Nhiếp Đồng sư huynh... Mau mời vào! Là ta có mắt không tròng, không nhận ra nhị vị sư huynh đến. Mong nhị vị sư huynh chớ trách, mau mời vào...

- Ách...

Nhìn thấy nét mặt của hắn, hai người nhìn nhau cười cười. Vốn hắn đang cho rằng đối phương sẽ làm khó cho nên cũng đã chuẩn bị xong hết các thứ. Không nghĩ tới tên tuổi của bọn hắn lại vang dội như thế, đối phương chỉ vừa mới nhìn thấy đã bị dọa thành như vậy.

Ngẫm lại cũng đúng, tuy rằng ở nơi nào có người thì sẽ có chuyện, quy củ. Nhưng mà thực lực mới là quan trọng nhất nhất, không có thực lực, nhất định sẽ bị đối phương làm khó, mà có thực lực. Thứ chờ đợi bọn họ chỉ là khiêm tốn và cung kính.

- Khách khí rồi!

Đối phương cung kính như vậy, hai người cũng không cần phải khách khí mà cười nhạt một tiếng. Sau đó lập tức theo sát sau lưng vị chấp pháp đệ tử này, đi vào đến Tàng Thư phong.

Tàng Thư phong cực cao, từ bậc thang dưới chân núi chậm rãi đi lên phía trên. Muốn đọc thư tịch ở nơi này thì nhất định phải leo thang lầu, từng bước một leo lên trên, không cho phép phi hành, hai người cũng không nóng nảy mà từng bước một đi lên trên.

- Ngươi bận việc gì thì cứ làm, không cần đi cùng chúng ta...

Thấy vị chấp pháp đệ tử này lại nhắm mắt theo đuôi cùng, Nhiếp Vân nói.

- Ta không vội. Có thể đi theo sau lưng hai vị sư huynh là vinh dự của ta a.

Vị đệ tử này dùng vẻ mặt cung kính nói.

Thấy đối phương có loại thái độ này, Nhiếp Vân cũng không cự tuyệt, hắn nói:

- Vừa vặn huynh đệ hai chúng ta là lần đầu tiên tới Tàng Thư các, đối với nơi này cũng không hiểu rõ lắm. Ngươi giới thiệu cho chúng ta một chút đi!

- Được!

Vị đệ tử này thấy hắn không đuổi đi, mà còn muốn nghe mình giới thiệu, hắn lập tức mừng rỡ, vội nói:

- Cho dù Tàng Thư phong chỉ là một sơn phong, thế nhưng trong đó lại ẩn chứa chín tiểu thế giới!

- Chín tiểu thế giới?

- Những thế giới tiểu thế giới này nghe nói là trước đó lão tổ đi du lịch Hỗn Độn du lịch phát hiện ra. Sau đó lão tổ thu lại, đặt ở nơi này, mỗi một thế giới đều ẩn chứa vô số mật tàng, từ cấp một đến cấp chín, tất cả đều không giống nhau, để cho đệ tử trưởng lão thực lực khác biệt quan sát!

Vị đệ tử này vội nói.

- Thu tiểu thế giới, đặt ở trong sơn phong?

Nhiếp Vân líu lưỡi.

Những tiểu thế giới mà đối phương nói cũng không phải là trận pháp không gian, mà là thế giới chân thật có được thiên đạo, chỉ sợ có một ít thế giới còn cường đại hơn Thiên Địa Lục Đạo, thế giới lớn như thế lại bị tiện tay thu, đặt vào sơn phong, muốn làm được như vậy cần phải có thực lực thế nào chứ?

- Từ cấp một tới cấp chín, muốn tiến vào trong đó có yêu cầu gì? Trong đó có thư tịch gì?

Trong lòng cảm khái, Nhiếp Vân hỏi tiếp.

- Thư tịch mỗi một cấp đều không giống nhau, giống như đẳng cấp của tu luyện giả vậy. Tiến hành theo chất lượng, cấp một chỉ là một ít thứ thường dùng nhất, công pháp, võ kỹ đơn giản nhất. Cấp thứ hai công pháp bí tịch bên trong có tác dụng đối với đệ tử ngoại môn. Cấp thứ ba đối với đệ tử nội môn có tác dụng, cứ như vậy mà tính toán! Đệ tử mới nhập môn và hạch tâm chỉ có thể vào từ cấp một tới cấp tứ tư. Đệ tử hạch tâm thất thập nhị phong có thể tiến vào ngũ cấp, như hai vị sư huynh, bài danh thi đấu có thể đạt được

top năm thì hoàn toàn có thể tiến vào cấp thứ sáu!

------oOo------

Chương 2056: Tàng Thư các (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đệ tử này lại nói tiếp:

- Về phần cấp bảy, tám, chín thì theo thứ tự là đám người trưởng lão, thập đại trưởng lão và tông chủ mới có thể tiến vào quan sát. Bên trong có được bí mật của Quy Khư hải thậm chí là toàn bộ Tà Nguyệt Chí tôn vực, còn có cảm ngộ của chư vị tổ tiên Quy Khư hải đối với Tam Thiên Đại Đạo.

- Được rồi!

Nhiếp Vân cúi đầu trầm tư, một lát sau hắn ngẩng đầu nhìn sang bên Nhiếp Đồng rồi nói:

- Đệ đi cấp một đi, ta đi cấp thứ hai, sau khi xem xong toàn bộ, lại đi cấp ba, cấp bốn!

Hắn phải tìm biện pháp trưởng thành thiên đạo biến hóa của Đạm Đài Lăng Nguyệt, bất luận một manh mối gì cũng không thể bỏ sót, nếu không, tất sẽ tạo thành tiếc nuối cả đời.

- Đi cấp một? Cấp hai? Còn xem hết toàn bộ?

Nghe thấy hắn quyết định như vậy, người đệ tử này lại càng hoảng sợ, vội vàng khoát tay nói:

- Nhị vị sư huynh không phải đang nói giỡn đó chứ?

- Nói giỡn? Ngươi cảm thấy ta giống như đang nói giỡn hay sao?

Nhiếp Vân quay đầu lại nói.

Tuy nhiên hắn không có cố gắng ra vẻ uy nghiêm, thế nhưng uy thế tiện tay có thể đánh chết Kê Huyền vẫn khiến cho vị đệ tử này không tự chủ run sợ, cả người run rẩy.

- Không dám... Vô luận là cấp một hay là cấp thứ hai Tàng Thư phong, thư tịch bên trong không biết đã tích lũy bao nhiêu ức vạn năm qua trong Quy Khư hải, rất là phong phú, không chỉ có thế. Cho dù người có mạnh mẽ hơn nữa, phải xem hết toàn bộ, cũng là chuyện không thể nào a. Sư huynh muốn từ cấp một lần lượt tìm kiếm lên trên, chỉ sợ sẽ tốn không ít thời gian.

Đệ tử này vội nói.

- Ồ, cần tốn bao nhiêu thời gian?

Nghe thấy thư tịch quá nhiều, phong phú, Nhiếp Vân cũng sửng sốt, hai hàng lông mày khẽ nhăn lại.

- Chỉ sợ không có mấy trăm vạn năm khó có thể xem hết cấp một a.

Người đệ tử này cười khổ.

Hai vị sư huynh này chưa bao giờ tiến vào Tàng Thư các, cũng không biết bên trong đến rốt cuộc có bao nhiêu thư tịch cho nên mới dám nói ra lời như vậy. Nếu như hai người nhìn thấy, chỉ sợ không biết sẽ bị dọa thành cái dạng gì.

- Mấy trăm vạn năm?

Nhiếp Vân sững sờ tại chỗ.

Tuy rằng tánh mạng của hắn gần như vô hạn, thế nhưng bảo hắn tốn thời gian mấy trăm vạn năm để độc thư tịch, chuyện này quả thực có chút không chịu được.

Cũng không phải là hắn không có kiên nhẫn, mà là tiến vào Hỗn Độn hắn mới biết được cường giả Hỗn Độn vô số. Vạn nhất trong lúc vô tình cường giả Hỗn Độn cường giả tiến vào Thiên Địa Lục Đạo, diệt sạch tất cả. Khi đó quả thực quá phiền toái!

Cho nên, hắn phải mau chóng tìm được phương pháp, trở lại Thiên Địa Lục Đạo, cứu sống Đạm Đài Lăng Nguyệt. Thời gian mấy trăm vạn năm, quả thực quá dài a! Hơn nữa, cho dù có kiên trì được mấy trăm vạn năm thìcũng chưa chắc có thể tìm được phương pháp cứu sống Lăng Nguyệt.

- Đúng vậy a, ta thấy vẫn nên chú ý thời gian thì hơn. Nếu như không nghỉ không ngủ, đổi thành tốc độ đọc thư tịch bình thường, chỉ sợ mấy ngàn vạn năm cũng không xem hết thư tịch ở tầng một.

Vị đệ tử này vội nói.

- Như vậy sao?

Nhiếp Vân biết rõ đối phương không có khả năng lừa dối hắn, hắn do dự một chút, đột nhiên lại hỏi:

- Trong chín tầng này, có thư tịch liên quan tới Thiên Đạo hay không? Lại ở cấp thứ mấy?

- Thiên Đạo sao? Năm cấp đầu ta đều đi qua, dường như cũng không có miêu tả, về phần bốn cấp trên ta không có đi qua cho nên cũng không biết...

Người đệ tử này nghe thấy đối phương hỏi về chuyện Thiên Đạo lại càng hoảng sợ, vội nói.

- Được rồi. Nhiếp Đồng, vậy chúng ta trực tiếp đi cấp thứ sáu đi!

Nhiếp Vân suy nghĩ một chút, lại nói một tiếng với Nhiếp Đồng, sau đó quay đầu phân phó vị chấp pháp đệ tử này:

- Dẫn đường đi!

- Vâng!

Vị đệ tử này nhấc chân đi lên trên.

Dọc theo cầu thang đi lên trên, Nhiếp Vân phát hiện, càng đi lên trên thì áp lực lại càng lớn, mỗi lần bước một bước đều tiêu hao thể

lực rất lớn.

- Xem ra cũng không phải là quy định không thể đi tới thứ mấy, mà là thực lực yếu căn bản không leo lên được a.

Nhiếp Vân lập tức hiểu rõ vấn đề..

Sơn phong càng cao thì càng khó leo, xem ra cái gọi là phân cấp, cũng không phải là phân biệt giới hạn. Mà là thực lực không đủ, cho dù ngươi có được quyền lợi tiến vào địa phương cao cấp hơn thì cũng không vào được.

Rất nhanh ba người đã đi tới trước mặt cấp thứ năm.

- Hai vị sư huynh, bên trên ta không thể đi lên nữa, cho nên chỉ có thể đưa đến nơi này mà thôi.

Trên đầu vị đệ tử này mồ hôi đầm đìa, không kịp thở nói.

Có thể trở thành chấp sự đệ tử Tàng Thư các, tuy rằng sức chiến đấu không nhất định vượt chúng cường giả Hạch tâm thất thập nhị phong, thế nhưng cấp bậc nhất định đều vượt qua hai nghìn đại đạo, người mạnh như thế, cho dù phi hành mấy trăm năm, ngàn năm chỉ sợ cũng sẽ không mệt nhọc. Thế nhưng ở đây chỉ đi một đoạn cầu thang đã biến thành như vậy, đủ để thấy được áp lực to lớn ra sao.

- Được rồi, ngươi lui đi!

Nhiếp Vân khoát khoát tay, cùng với Nhiếp Đồng chậm rãi đi lên phía trên, một lát sau đã đi tới trước cửa vào cấp thứ sáu, là một cánh cửa có hình vòng xoáy cực lớn. Bên trên có, quang mang bảy màu lóe lên, bố trí một trận pháp tựa như tinh thần.

- Ồ? Dường như áp lực không có lợi hại như vậy a. Ta còn có thể tiếp tục đi lên trên nữa.

Nhìn cánh cửa cấp thứ sáu, Nhiếp Vân vừa định dừng lại thì đột nhiên hai hàng lông mày khẽ nhíu một cái.

Nơi này mặc dù áp lực so với cấp thứ năm ước chừng còn lớn gấp đôi. Thế nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói, cũng không phải là cực hạn, dường như hắn hoàn toàn có thể tiếp tục đi lên phía trên nữa.

- Nhiếp Đồng, đệ còn có thể tiếp tục đi lên được không?

Do dự một chút, Nhiếp Vân hỏi.

- Đệ đã tới cực hạn, đi lên nữa sẽ không nhúc nhích được.. Sao vậy ca ca, chẳng lẽ ca ca còn có thể tiếp tục đi lên hay sao?

Nhiếp Đồng mở miệng thở hổn hển, có chút kỳ quái với câu hỏi của ca ca. Mới vừa rồi không phải người đệ tử kia đã nói rồi sao, cực hạn của đệ tử hạch tâm chính là cấp thứ sáu, chẳng lẽ ca ca hắn còn có thể tiếp tục đi lên hay sao?

- Ta không sao, trước tiên tầng thứ sáu xem một chút đi!

Áp chế cảm giác nghi hoặc trong lòng, Nhiếp Vân cũng không tiếp tục đi lên trên nữa.

Trước tiên thử tìm một chút ở cấp thứ sáu, nếu như không tìm được ở đây thì lại nghĩ biện pháp khác.

------oOo------

Chương 2057: Thư yêu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dù sao phía trên là nơi mà chỉ có trưởng lão, tông chủ mới có thể đi, vạn nhất tùy tiện tiến vào, chọc vào phiền toái. Như vậy lại làm chậm trễ không ít thời gian.

Đi tới cánh cửa như vòng xoáy tinh thần, hai người đồng thời đem lệnh bài đại biểu thân phận đệ tử hạch tâm hướng đặt lên trên cấm chế.

Ông!

Một đạo quang mang bao phủ hai người, ngay sau đó thân thể cả hai nhoáng một cái, Nhiếp Vân lấp tức cảm thấy thấy hoa mắt, sau đó hắn đã thấy mình tiến vào một thế giới khác.

- Quả nhiên là một thế giới độc lập..

Vừa nhìn qua, quả nhiên đã tiến vào một thế giới độc lập, chỗ này so với Đại Hiên Hỗn độn giới trước đó còn mênh mông hơn, pháp tắc không gian thời gian tạo thành hệ thống, khiến cho người ta có một loại cảm giác hoàn toàn khác biệt với Tà Nguyệt Chí tôn vực.

Thiên nhãn mở ra nhìn về phía trước, chỉ thấy toàn bộ thế giới đều là thư tịch rậm rạp chằng chịt, quả thực là thế giới do thư tịch hình thành thế giới.

Vô luận sông hồ hay là núi cao trùng trùng điệp điệp, cũng là do thư tịch tạo thành. Từng quyển chất đống, có lớn có nhỏ, lớn mấy vạn tờ, giống như núi cao, nhỏ thì như lông tóc, phải dùng tinh thần quét qua, nếu không cơ hồ không nhìn thấy được.

Con sông, biển, đám mây trên bầu trời, khắp nơi có các loại thư tịch, chữ viết khác biệt.

Tất cả chủng tộc, tất cả ngôn ngữ, viễn cổ, thượng cổ, nhân tộc, Long tộc, yêu tộc, Ma tộc... Cần cái gì có cái đó!

- Chúng ta chia nhau đi ra. Một khi có phát hiện, lập tức liên lạc!

Nhiếp Vân nói với Nhiếp Đồng một tiếng, sau đó chọn một phương hướng nhanh chóng bay về phía trước.

Tinh thần khổng lồ tạo thành hình dạng như cái ô lan tràn ra bên ngoài. Trong chớp mắt đã bao phủ một đống thư tịch, không tới hai hô hấp đã tiếp tục đi về phía trước.

Hắn nhìn những cuốn thư tịch này, chỉ vì muốn làm cho Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại. Những thư tịch linh tinh hắn. cũng không thèm để ý.

- Nhiếp Vân sư huynh!

Vừa đi về phía trước mấy trăm dặm thì đã nghe thấy có một đạo thanh âm vang lên, ngay sau đó đã thấy một người đang đứng ở trong một đám thư tịch. Người này đang dù vẻ mặt kỳ quái nhìn về phía hắn.

- Hoa Dao

Thấy người này, Nhiếp Vân sửng sờ một chút.

Người này không phải là ai khác, mà chính là Hoa Dao lần này xếp vị trí thứ bảy trong lần so tài vừa rồi.

Hôm nay Hoa Dao mặc một bộ trường sam màu xanh nhạt, dung mạo xinh đẹp phối hợp với đôi mắt hơi lạnh lùng, làm cho nàng nhìn qua giống như một vị tiên tử, khí chất bất phàm.

Bởi vì Kê Huyền tỷ thí với Nhiếp Vân, dẫn tới sự tự tin trong lòng nàng sụp đổ, vì vậy mới khiến cho nàng có biểu hiện không được tốt trong thi đấu. Vốn từ vị trí thứ hai lại rớt xuống tới vị trí thứ bảy, bất quá thực lực chân thật cũng không giảm sút. Vẫn có thể đi tới đến cấp thứ sáu, tìm kiếm thư tịch.

- Ừm.

- Ta đi trước nhìn một chút, cáo từ!

Bởi vì không quen thuộc với Hoa Dao này cho nên Nhiếp Vân cũng lười nói nhiều, tinh thần quét qua thư tịch ở phụ cận, không có phát hiện ra thứ mình muốn tìm, hắn gật đầu một cái, định tiếp tục đi về chỗ sâu bên trong.

- Sư huynh dừng bước!

Thấy hắn muốn đi, Hoa Dao vội nói.

- Sao vậy?

Nhiếp Vân dừng lại.

- Nhìn dáng vẻ của sư huynh, chắc là lần đầu tiên tới nơi này a!

Hoa Dao nói.

- Đúng vậy!

- Lần đầu tiên tới đây thì có thể có rất nhiều chuyện không biết, tiến vào thế giới thư tịch cấp thứ sáu này, tốt nhất không nên nhanh chóng tiến vào trong như vậy. Nếu không, phiền toái không nhỏ a!

Hoa Dao cười nói.

- Phiền toái? Đọc thư tịch thì còn có phiền toái gì chứ?

Nhiếp Vân có chút không hiểu rõ, chỉ là đọc thư tịch mà thôi, phiền toái từ đâu tới chứ?

- Sư huynh có chỗ không biết rồi. Điển tịch trong thế giới này, có một bộ phận rất lớn đều là do cường giả Kim Giáp viết, bên trong ẩn chứa cảm ngộ đại đạo của bọn họ. Mỗi một hành động đều ẩn chứa ảo diệu đại đạo. Cho nên thư tịch bọn họ để lại, thường thường cũng ẩn chứa trí tuệ. Nương theo thời gian càng ngày càng dài, loại trí tuệ này cũng sẽ dần dần trưởng thành. Vì vậy ở chỗ này, không nhìn ra được cái gì. Bởi vì thường có đệ tử đi vào, cho dù có trí tuệ cũng bị ma diệt! Ở chỗ sâu thì khác, có rất ít người đi vào, hơn nữa lực lượng điển tịch cường giả lưu lại mạnh mẽ, thời gian tồn tại quá dài, thường thường sẽ tạo thành Thư yêu thực lực mạnh mẽ!

- Những Thư yêu có trí khôn không kém gì nhân loại, có một chút Thư yêu cường đại sẽ cố ý bày bẫy rập ở chỗ sâu trong thế giới, chờ đợi đệ tử đi vào. Một khi có người không cẩn thận rơi vào trong đó, nhất định sẽ bị nó chém giết, luyện hóa Nguyên Thần! Hết sức nguy hiểm!

Trên mặt Hoa Dao hiện lên vẻ ngưng trọng:

- Trước đó có rất nhiều đệ tử bởi vì chuyện này mà bỏ mình, nếu như ngươi thật sự muốn đi vào trong đó, tốt nhất nên cẩn thận!

- Thư yêu?

Cường giả cảm ngộ càng nhiều đại đạo thì nhất cử nhất động càng phù hợp hàm nghĩa đại đạo. Viết thư tịch, khi viết chữ, rất tự nhiên đem đạo nghĩa lĩnh ngộ ẩn chứa vào trong đó, giống như ba chữ Thiên huyền điện mà Thiên Huyền lão nhân lưu lại vậy. Mang ba nghìn khí chất viên mãn, dường như tùy thời có thể phá không bay đi. Nếu như không có trận pháp áp chế, sợ rằng ba chữ này đã sớm biến thành hình, ngưng tụ thành yêu.

Còn có ba Cổ Hỗn Độn ngữ Quy Khư Hải mà hắn viết ra trước đó. Nhiếp Vân có thể cảm nhận được rõ ràng, nó có ý thức đặc biệt, nếu không cũng không tới nỗi mới vừa mới lĩnh ngộ đã gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Nhớ tới những chuyện này, sắc mặt Nhiếp Vân nhất thời trở nê ngưng trọng.

Ban đầu ở Khí Hải đại lục, linh dược sống ngàn năm cũng sẽ xu cát tị hung, biết chạy trốn. Quy Khư Hải không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, thư tịch tiên hiền lưu lại cất giữ ức vạn năm, thư tịch có biến thành yêu thậm chí có thể tu luyện thì cũng chẳng có gì là lạ.

- Đúng vậy, toàn bộ thư tịch trong Tàng Thư các chia làm chín cấp bậc, thực lực không đủ thì không có cách nào đi tới nơi cao hơn, cũng không phải là vì cấm chế đệ tử đọc thư tịch, mà là một loại khảo nghiệm. Mục đích chính là sợ bị Thư yêu đánh chết, thực lực không đủ, như vậy không nên tiến vào cấp cao hơn, khi đó tự nhiên nguy hiểm cũng sẽ hạ thấp không ít!

Hoa Dao nói tiếp.

- Thì ra là như vậy!

Nhiếp Vân gật đầu một cái, lúc này hắn mới hiểu được.

------oOo------

Chương 2058: Thư yêu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước đó hắn luôn cảm thấy kỳ quái, ở Quy Khư Hải đọc thư tịch không cần tốn điểm cống hiến, cũng không cần tốn bất kỳ cái giá nào. Chỉ cần là đệ tử thì có thể đi vào, đã như vậy tại sao lại phân toàn bộ thư tịch trong Tàng Thư các ra như vậy chứ? Chín cấp bậc, tương ứng với chín loại thân phận.

Hóa ra cũng không phải là lo lắng đệ tử xem xét thư tịch vượt quá tu vi của bản thân. Mà là sợ có vài người thực lực không đủ đã tùy tiện xông vào phạm vi của Thư yêu, trực tiếp bị đánh chết.

- Đúng vậy, nếu như ngươi muốn tiến vào sâu hơn nữa thì tốt nhất nên cẩn thận một chút. Hơn nữa tốt nhất không nên vượt qua một ức vạn dặm, nếu không, càng vào bên trong thì Thư yêu càng lợi hại, cho dù là một ít trưởng lão cũng khó có thể chống lại!

Hoa Dao tiếp tục nói.

- Đa tạ nhắc nhở!

Nhiếp Vân gật đầu một cái, lần nữa ôm quyền, bay đi vào bên trong.

Nếu như không phải có Hoa Dao này nhắc nhở, nhất định hắn sẽ cho rằng những thứ này đều là thư tịch bình thường, không có bất kỳ nguy hiểm nào. Xem ra nhất định phải cẩn thận.

Trong lúc đi về phía trước, đồng thời hắn cũng đem tin tức này nói cho Nhiếp Đồng. Đợi sau khi đệ đệ xác nhận, lúc này Nhiếp Vân mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục đi về phía trước.

- Nếu như luôn giữ loại tốc độ này đi về phía trước, muốn tìm kiếm trong toàn bộ thế giới này không biết phải tốn bao nhiêu vạn năm. Đã có Thư yêu, như vậy tại sao ta không trực tiếp đi tìm vật này, hỏi rõ tình huống cơ chứ?

Đi về phía trước một lúc lâu, một suy nghĩ đột nhiên hiện lên trong

đầu hắn.

Mặc dù tinh thần lực của hắn rất cường đại, một hô hấp ít nhất có thể nhìn qua mấy vạn quyển thư tịch. Thế nhưng lực lượng của một người dù sao cũng có hạn, hơn nữa thư tịch ở nơi này lại quá nhiều. Cho dù dùng loại tốc độ này lục soát, một ngày đêm không nghỉ ngơi, nhiều nhất cũng chỉ có thể phi hành hơn mấy trăm ngàn dặm.

Loại tốc độ này, đừng nói là dò xét một thế giới nguyên vẹn. Cho dù muốn dò xét được khoảng cách một ức vạn dặm như lời Hoa Dao nói thì ít nhất cũng cần hơn mấy trăm năm!

Đối với tu luyện giả khác mà nói, hơn mấy trăm năm cũng không có gì, nhưng mà đối với Nhiếp Vân mà nói, quá dài, căn bản hắn không đợi được.

Nhất định phải tăng thêm tốc độ!

Đã có Thư yêu thì nhưng thứ này không biết đã sống bao nhiêu ức vạn năm trong thế giới này. Đối với thư tịch trong thế giới này nhất định hiểu rất nhiều, so với phiền toái dùng tinh thần lực tìm kiếm từng chút một, không bằng trực tiếp bắt bọn họ hỏi qua a!

- Đi!

Nghĩ đến điểm này, thân thể Nhiếp Vân khẽ động một cái, chợt phi thân về phía trước, trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ.

- Nhanh như vậy... Hắn muốn làm gì?

Hoa Dao phía xa xa thấy hắn trong nháy mắt đã biến mất, chạy thẳng vào chỗ sâu trong thế giới thư tịch, nàng không nhịn được ngạc nhiên.

Mới vừa nó xong với đối phương bên trong chỗ sâu nguy cơ trùng trùng thì đối phương trực tiếp chạy vào trong chỗ sâu, chẳng lẽ hắn ta càng hy vọng gặp phải nguy hiểm hay sao?

- Cùng đi qua nhìn một chút...

Do dự một chút, thân thể Hoa Dao nhoáng một cái, theo sát phía sau Nhiếp Vân.

Mặc dù đối với những chuyện khác nàng cũng không quan tâm, thế nhưng đối với thiếu niên đột nhiên xuất hiện, chung quanh tỏa ra quang này, trong lòng nàng tràn ngập tò mò.

Cương phong đập vào mặt, Nhiếp Vân phi hành vào sâu trong thư khố cấp thứ sáu, nương theo càng chạy càng xa, một mùi thơm nhàn nhạt truyền vào trong mũi hắn.

Mùi thơm này như là hoa lan, mang theo khí tức khiến cho người ta say mê, giống như hình thành một cái biển cực lớn. Lại khiến cho người ta ở trong đó lưu luyến quên đường về.

- Người khác đều nói Thư Hương, Mặc Hương, ta vốn lơ đễnh không đồng ý. Hiện tại xem ra quả nhiên không sai.

Cảm thấy hương khí càng ngày càng đậm, lại khiến cho người ta trầm mê vào trong đó, Nhiếp Vân không khỏi tán thưởng một câu.

Phàm giới thường gọi gia tộc người đọc sách là thư hương môn đệ, nghe nói thư tịch có thể hóa giải lệ khí, táo bạo, sầu lo, nôn nóng... Các loại tâm lý mặt trái, một cái hung đồ cuồng bạo. Nếu như tiến vào một biển sách vở, lại để cho hắn ở trong đó vài năm, như vậy có thể hóa giải khí tức thô bạo toàn thân, biến thành một thư sinh tính cách nhẹ nhàng.

Loại chuyện này trước kia Nhiếp Vân đều cho rằng là truyền thuyết, hiện tại ngửi thấy được Thư Hương đầy trời, cảm nhận khí tức tinh lọc, gột rửa tâm linh hắn đã triệt để tin tưởng.

Khó trách lúc trước kinh thư Phật giới lại là pháp bảo Vô Thượng, hóa ra huyền bí là ở chỗ này.

Nương theo mùi hương càng ngày càng đậm, thư tịch bên trong không còn không nhúc nhích như trước nữa. Mà là tựa như từng con thú đang lưu động, thậm chí có một ít thư tịch còn phấn khởi đả thương người.

Bất quá, những thư tịch thực lực mạnh mẽ, không sai biệt lắm với người của Tà Nguyệt Chí tôn vực, đại bộ phận đều chừng Xích Thiên Kính, đối với Nhiếp Vân mà nói căn bản không tạo thành tổn thương.

Ngẫu nhiên có một hai thư tịch thực lực mạnh mẽ, trong khoảnh khắc hóa thành văn tự đầy trời, bao phủ lấy hắn. Chỉ là trong nháy mắt cũng sẽ bị bài trừ triệt để, bị hắn chém giết hắn linh tính.

Những thư tịch này thực lực quá yếu, còn xưng không được xưng là Thư yêu, không đáng để kiêng kị, vẻ mặt Nhiếp Vân lạnh nhạt, tiếp tục phi hành vào bên trong.

Không tới nửa canh giờ, khoảng cách một ức dặm đã xẹt qua dưới chân hắn.

Lúc này một mảnh bình nguyên khiến cho tầm mắt người ta khoáng đạt xuất hiện ở trước mặt hắn.

Một ức dặm dường như là một ranh giới phân cách hoàn mỹ. Thư tịch phía sau cho dù có một ít có thể hành động, có được thực lực, nhưng mà cũng không được đặt lên mặt bàn. Không có quy tắc, quy củ, có thể đơn giản đánh chết. Mà bình nguyên phía trước ngay ngắn trật tự, không ngờ thư tịch đã thành lập nên thị trấn nhỏ, quần cư giống như nhân loại vậy.

- Khó trách nàng ta nói tốt nhất không muốn nên đi qua ranh giới này, nơi này quả thật có chút quỷ dị!

Thiên nhãn lập loè. Nhiếp Vân nhìn về phía trước, chỉ thấy có vô số thư tịch đang làm việc, giống như là các loại chức nghiệp của nhân loại vậy. Phân bổ rất là tinh tế.

Thư tịch Công pháp, thư tịch võ kỹ ở cùng một chỗ, tựa như quân đội. Dưới sự dẫn dắt của thư tịch binh pháp tiến hành thao luyện. Thư tịch nông canh, chăn nuôi, y dược các loại thì phụ trách sinh hoạt hàng ngày, trồng trọt chăn nuôi. Thư tịch giáo dục thì mở thư viện, truyền thụ tri thức, để cho những thư tịch không có trí tuệ bắt đầu sản sinh trí tuệ.

------oOo------

Chương 2059: Thư tịch quốc độ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thư tịch hình thành thôn trang, các loại thư tịch kiến trúc, tu kiến ra vô số phòng ở xa hoa để cho các thư tịch ở.

Bầu trời trời u ám, thỉnh thoảng lại có mùi mặc hương lan tràn. Khiến cho chữ bên trên thư tịch trải qua ức vạn năm đều không phai màu, ngược lại còn lập lòe không thôi.

- Cái này... Thật là lợi hại, quả thực là thế giới của thư tịch a!

Nhiếp Vân lần nữa cảm khái.

Trước đó nói là thế giới thư tịch, đó là bởi vì thư tịch quá nhiều, mà bây giờ nhìn thấy những thư tịch này phân công rõ ràng, bố trí hợp lý, khiến cho hắn có cảm giác như một xã hội sinh tồn, sinh sôi không ngừng vậy.

- Chẳng lẽ những thư tịch này còn có thể sinh ra thư tịch nhỏ hay sao?

Mang theo vẻ kỳ quái tiếp tục nhìn lại phía trước, Nhiếp Vân nhìn thoáng qua, vẻ mặt hắn lập tức có chút cổ quái.

Trong thư tịch không ngờ cũng phân chia trống mái, thư tịch do cường giả nam tính lưu lại, kiên cường vô cùng, tràn ngập dương khí, thư tịch mà cường giả nữ tính lưu lại mang theo sự ôn nhu, coi như là thê tử hiền thục, nội trợ.

Thư tịch chia làm trống mái, cả hai kết hợp sẽ sinh ra tri thức mới, hình thành thư tịch mới. Mà những thư tịch này tập hợp ưu điểm của thư tịch trống mái, càng thêm thuần túy, ưu mỹ.

Chỉ có điều loại thư tịch này không ẩn chứa cái thần của cường giả, cho nên cho dù có hình thì thực lực cũng sẽ không quá mạnh,

thành tựu có hạn.

- Đi qua xem...

Thân thể khẽ động, thiên phú ngụy trang sư vận chuyển, Nhiếp Vân biến thành một quyển thư tịch, phá không phi hành về phía trước.

Trong nháy mắt đã đi vào trên không một thôn trang, dạo qua một vòng. Thấy những quyển thư tịch khác cũng không nhìn thấu được mình, lúc này hắn mới yên tâm tiếp tục đi về phía trước.

Đã có một thôn trang, thì nhất định sẽ có cái thứ hai, càng đi về phía trước, thôn trang càng lớn, phi hành mấy trăm vạn dặm, thôn trang không ngờ lại biến thành thành trấn, xa hơn phía sau là thành thị.

- Hạ xuống đi tìm hiểu một chút a!

Thân thể khẽ động, Nhiếp Vân đáp xuống một cái thành bên dưới.

Thành thị này giống như thành thị của nhân loại vậy, tường thành chắc chắn vô cùng, rất nhiều thư tịch trận pháp bố trí đủ loại trận pháp khác nhau. Mà ngay cả Nhiếp Vân muốn phá vỡ cũng cần phí một phen tay chân nhất định.

Vô số thư tịch đi lại ở trong thành thị, rao hàng, rao bán các loại vật phẩm.

Vật phẩm chúng bán ra vô cùng đơn giản, thường thường là một đoạn văn tự, nhưng mà những văn tự này một khi tổ hợp lại một chỗ sẽ sinh ra uy lực lớn.

Giống như Kim Giáp Tướng ghi chữ kiếm và Ngân Giáp Tướng ghi chữ kiếm vậy. Cùng một chữ, thế nhưng uy lực cũng rất khác nhau.

Đảo qua một vòng trong nội thành, Nhiếp Vân tấc tắc kêu kỳ lạ, nếu không phải hắn tận mắt nhìn thấy thì tuyệt đối khó mà có thể tin tưởng đây là sự thật!

- Xin hỏi nơi này còn cách đế đô xa nữa không?

Tùy tiện đi vài bước, Nhiếp Vân nhìn một bản thư tịch cũ kỹ rồi hỏi.

Hắn không biết nơi này có đế đô hay không. Nhưng mà nhìn tình huống phân bố thành thị, càng ngày càng dày, càng lúc càng lớn, có lẽ cũng có một thủ lĩnh thống nhất a.

- Đế đô? Ta cũng không biết, ngươi có thể đi tới hỏi thư tịch địa lý.

Trang giấy của thư tịch cũ kỹ rung động một hồi, dường như đang khoát tay với hắn.

- Đa tạ!

Gật gật đầu, Nhiếp Vân đi thẳng về phía trước, Thiên nhãn nhìn qua, quả nhiên rất nhanh đã nhìn thấy một thư tịch có liên quan tới địa lý đang bán đồ.

- Ta muốn mua lộ tuyến đi đế đô!

Đã có kinh nghiệm cho nên Nhiếp Vân không nói một lời nào dư thừa mà trực tiếp mở miệng nói.

- Mười ba điểm Mặc Hương!

Thư tịch Địa lý cũng không ngẩng đầu lên mà nói.

- Mặc Hương?

Xấu hổ vò đầu, lúc này Nhiếp Vân mới chú ý tới, thứ mà song phương giao dịch lại là Mặc Hương, thứ này, hắn đâu có a.

Bất quá chuyện này cũng không làm khó được hắn, thân là Thâu Thiên sư, nếu như một chút việc nhỏ ấy cũng không giải quyết được thì nguy lớn a.

Ngón tay khẽ động, hắn lập tức trộm lấy Mặc Hương từ trên một quyển thư tịch vừa đi qua bên người hắn. Đếm qua, vừa vặn có mười ba điểm rồi lại đưa tới cho đối phương.

- Cho ngươi!

Thân thể thư tịch địa đồ khẽ động, một đạo văn tự giống như tranh vẽ xuất hiện ở trước mặt hắn, lóe lên quang mang chói lọi.

Nắm đoạn văn tự này trong tay rồi nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân lập tức hiểu ra.

Khu vực mà đám thư tịch này hình thành quả nhiên đã thành lập một cái gọi là đế quốc, gọi là Thánh Ngôn quốc, dùng thánh ngôn làm chuẩn mà xác lập quốc độ.

Đế đô cách nơi này đủ có mấy ức vạn dặm.

Ghi nhớ nội tuyến trong đầu, Nhiếp Vân cũng không tiếp tục dừng lại nữa mà thả người bay lên, dọc theo lộ tuyến nhanh chóng rời đi.

Tốc độ của hắn cực nhanh, tựa như hư không qua sông, bất quá cho dù có dùng loại tốc độ này, muốn phi hành qua mấy vạn ức dặm, không có vài ngày cũng không làm được.

- Không được, cứ bay qua như vậy thật sự quá chậm, Chúa Tể ấn phù, thiêu đốt!

Trong lòng khẽ động, một khỏa Chúa Tể ấn phù xuất hiện tại trong lòng bàn tay, hắn nhẹ nhàng sờ, toàn thân lập tức bị một cỗ lực lượng đặc thù bao phủ.

Dù sao Chúa Tể ấn phù của hắn rất nhiều, giữ lại cũng không có bao nhiêu tác dụng, không bằng dùng một khỏa. Như vậy có thể tăng thêm tốc độ, về sau gặp phải phiền toái cũng có thể giải quyết thuận lợi hơn.

Chính là bởi vì có chỗ dựa này cho nên đối với Thư yêu theo lời Hoa Dao nói cũng không có chút sợ hãi nào. Cho dù Thư yêu có mạnh mẽ tới đâu cũng khó có khả năng là cấp bậc Chúa Tể, chỉ cần không phải là Chúa Tể, bằng vào ấn phù cũng có thể giải quyết được!

Ông!

Ba ngàn đại đạo bao phủ Nhiếp Vân vào bên trong, cả người trong nháy mắt lập tức phóng ra quang mang màu vàng. Bàn tay nhẹ nhàng xé một cái, không gian bị nghiền nát, lập tức xuất hiện một cái động lớn, Nhiếp Vân nhanh chóng chui vào, sau một khắc, không ngờ lại xuất hiện ở bên ngoài, cách đó những trăm ức dặm.

- Chúa Tể ấn phù? Chuyện này... rốt cuộc hắn là ai? Tại sao lại có thể có thứ này cơ chứ? Hơn nữa lại cam lòng dùng như vậy, vì chạy đi mà lại cam lòng dùng một cái?

Hoa Dao theo đuôi mà đến vừa vặn nhìn thấy một màn như vậy, đồng tử co rút lại, sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên không trung té xuống dưới đất.

Trước đó Nhiếp Vân ngụy trang thành thư tịch nàng đã cảm thấy không thể tưởng tượng được nổi rồi. Lúc này không ngờ vì chạy đi lại trực tiếp thiêu đốt một khỏa Chúa Tể ấn phù, cái này... Thủ bút cũng quá lớn a!

------oOo------

Chương 2060: Thư tịch Chúa Tể (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một khỏa Chúa Tể ấn phù, giá trị to lớn không gì sánh bằng. Cho dù là tông chủ cũng chưa hẳn đã cam lòng tùy tiện sử dụng, mà đối phương chỉ vì chạy đi đã dùng một khỏa. Rốt cuộc đối phương có thân phận gì?

- Được rồi, tốt nhất vẫn không nên nói gì về chuyện này thì hơn. Cũng không kể với ai...

Do dự một chút, Hoa Dao lập tức quyết định quay đầu đi về.

Có thể được Quy Khư hải tán thành, tạo ra một sơn phong độc lập, chắc có lẽ sẽ không làm ra chuyện gì có hại với Quy Khư hải. Đã như vậy, bí mật của đối phương nàng cũng không cần phải tìm hiểu

làm gì. Bằng không, biết càng nhiều thì cái chết cũng tới càng nhanh a.

Kỳ thật Hoa Dao theo sát ở phía sau, Nhiếp Vân đã sớm biết được, chỉ là hắn cũng mặc kệ đối phương. Hắn sử dụng Chúa Tể ấn phù là cũng có ý chấn nhiếp nàng.

Không gian vặn vẹo một hồi, Nhiếp Vân lập tức từ trong không trung đi ra, lập tức có một tòa thành thị cực lớn xuất hiện ở trước mắt.

Trên cửa thành cao lớn xuất hiện ba chữ —— Thánh Ngôn thành.

Thánh Ngôn thành, vương đô của thế giới thư tịch.

- Chính là chỗ này...

Đứng trên không trung, hai mắt tựa như kim cương phóng ra quang mang màu vàng. Vô số phòng ốc tầng tầng lớp lớp xuất hiện trước mắt hắn. Đồng thời hắn còn lập tức nhìn thấy hoàng cung xuất hiện ở phía xa xa.

Ở đây thư tịch đã triệt để lột xác thành yêu, đã có được trí tuệ và lực lượng không kém gì nhân loại.

Sưu!

Bước ra một bước, Nhiếp Vân nhanh chóng đi về phía trước.

- Người nào?&- Trọng địa Thánh Ngôn thành, cấm chế phi hành không trung!

- Lập tức đi xuống, tiếp nhận kiểm tra, bằng không sẽ xử trí tội gian tế...

...

Hắn vừa mới động thì đã có một cỗ huyền ảo đặc thù hình lưới bao phủ thân thể. Sau đó lập tức có vô số tiếng hét lớn vang lên, trên không trung xuất hiện mấy trăm quyển thư tịch.

Những quyển thư tịch này đều có bộ dáng như nhân loại, tay chân có đầy đủ, tay cầm trường thương lợi kiếm, vây quanh hắn vào bên trong.

- Ta muốn gặp hoàng đế bệ hạ của các ngươi...

Bị vây vào giữa, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý mà chỉ thản nhiên nói.

- Gặp hoàng đế bệ hạ? Hoàng đế bệ hạ không phải là ai cũng có thể gặp được. Lập tức rời đi, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí...

Trong đám thư tịch có một quyển thư tịch nặng nề đi ra. Bộ dáng mà quyển thư tịch này biến ảo ra có chút bình thường, nhưng mà thực lực lại không thể khinh thường. Lực lượng toàn thân nổ vang, vừa nhìn thoáng qua đã biết rõ thực lực của quyển thư tịch này so với Kê Huyền trước đó cũng không chênh lệch chút nào.

Khó trách Hoa Dao nói phải cực kỳ thận trọng, tùy tiện một thống lĩnh hộ vệ thư tịch cũng đã có loại thực lực này, trong Thánh Ngôn thành này không biết có bao nhiêu cao thủ a.

- Không khách khí? Ngươi đã không dẫn đường, như vậy ta đành phải không khách khí với ngươi trước...

Cho dù không sử dụng Chúa Tể ấn phù, bằng vào thực lực của mình Nhiếp Vân cũng không cần cố kỵ Kê Huyền huống chi là hiện tại. Hắn khẽ cười một tiếng, bàn tay lăng không đánh ra một trảo.

Không gian bên trên Thánh ngôn trên thành lập tức vặn vẹo. Một đạo lực lượng như dòng nước lũ từ phía sau hắn tuôn ra, giống như xé rách cánh cửa thiên địa. Lực lượng cường đại hội tụ tạo thành một bàn tay chống trời, lăng không chộp về phía đám hộ vệ trước mắt.

Ầm ầm!

Không gian dưới một trảo toàn lực của hắn tức thì vỡ vụn thành

từng mảnh, ngay cả thời gian cũng bắt đầu vặn vẹo.

Hơn mười quyển thư tịch vây quanh trước mặt hắn sao có thể ngăn cản được một kích có uy thế như Chúa Tể như vậy. Cả đám đồng thời kêu thảm một tiếng từ trên không trung ngã xuống phía dưới, toàn thân thiêu đốt.

Một chiêu đánh tan đám thư tịch này. Nhiếp Vân nhẹ nhàng khẽ động, tiếp tục đi thẳng về phía trước, trong nháy mắt đã nhìn thấy hoàng cung ở trước mặt.

Sưu! Sưu! Sưu! Sưu!

Đang định tiến vào hoàng cung thì trên bầu trời liên tiếp có tiếng xé gió sắc bén vang lên. Vô số dây nhỏ từ chung quanh hắn bắn ra, hội tụ lại trên bầu trời. Lập tức hình thành một cái lao lung giống như phong tỏa, bao phủ hắn vào bên trong.

Những cái dây nhỏ này đều do văn tự biến thành. Đám văn tự nhỏ này như là phù văn màu vàng, mang theo hương vị thiên đạo huyễn hoặc, lại khiến cho người ta sinh ra một loại ảo giác khó có thể phá vỡ.

- Ngươi là nhân loại?

Trong lúc hắn đang kỳ quái thì có một lão giả từ trong hoàng cung bay ra, tinh khí trên người nội liễm, khiến cho người ta không nhìn ra thực lực cụ thể. Bất quá, từ nhất cử nhất động không bàn mà hợp ý với thiên đạo đã thấy được, người này chỉ sợ dù là Nghiêu Nguyên Trưởng lão trong thập đại trưởng lão muốn thắng hắn cũng vô cùng khó khăn.

Lão giả này đã triệt để lột xác hình thái thư tịch, chợt nhìn qua cũng không khác gì nhân loại, trên đầu mang theo một cái vương miện màu vàng óng ánh. Tượng trưng cho địa vị và uy nghiêm.

- Ngươi đã nhìn ra?

Nhiếp Vân biết rõ người này có lẽ chính là hoàng đế bệ hạ trong thế giới thư tịch mà hắn muốn tìm. Lúc này hắn cười nhạt một

tiếng, trên mặt không có chút khẩn trương nào.

- Nhân loại, ngươi sử dụng Chúa Tể ấn phù tới chỗ của ta làm gì? Nếu như muốn giết ta, ta nói cho ngươi biết, không có cửa đâu!

Hai mắt lão giả nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân, hừ lạnh một tiếng.

- Không có cửa sao? Ngươi là cường giả cấp bậc Chúa Tể?

Gặp đối phương nói như thế, Nhiếp Vân mới nói.

- Tuy rằng ta không phải là cường giả cấp bậc Chúa Tể, thế nhưng lại là thư tịch do cường giả Chúa Tể lưu lại, tuy rằng Chúa Tể ấn phù mà ngươi thi triển rất lợi hại, thế nhưng muốn giết ta, cũng không có khả năng! Mà một khi lực lượng của Chúa Tể ấn phù tiêu hao, khi đó ta cũng có thể đánh chết được ngươi!

Lão giả này nói.

- Thư tịch cường giả Chúa Tể lưu lại?

Nhiếp Vân sững sờ.

Khó trách người này có thể trở thành Thư yêu, thống trị nhiều thư tịch như vậy, lại còn thành lập một đế quốc lớn như thế, hóa ra là thư tịch mà cường giả Cấp bậc Chúa Tể lưu lại.

Chúa Tể lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo, đối với đại đạo có lý giải đặc biệt, thư tịch loại người này viết ra, bên trong nhất định ẩn chứa lực lượng tinh thần rất mạnh. Mà một khi thư tịch hóa thành Thư yêu, cỗ lực lượng này chỉ sợ không thua siêu cấp cường giả hai nghìn chín trăm đại đạo!

Tuy rằng một khi thi triển Chúa Tể ấn phù thực lực đạt tới gần vô hạn Chúa Tể. Thế nhưng dù sao cũng không có đạt tới cảnh giới Chúa Tể. Muốn đánh chết cường giả hai nghìn chín trăm đại đạo cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

------oOo------

Chương 2061: Thư tịch Chúa Tể (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mà Chúa Tể ấn phù lại có hạn chế thời gian, mà thực lực đối phương lại là vô cùng... Khó trách hắn dám nói như vậy, muốn đánh chết hắn quả thực không dễ dàng a.

- Đúng vậy, ngươi sử dụng Chúa Tể ấn phù để tới đây, thực lực mạnh mẽ, ta cũng không muốn trở mặt với ngươi. Có chuyện gì cứ nói thẳng là được, chỉ cần ta có thể hoàn thành được. Nhất định ta sẽ cố gắng làm cho ngươi thỏa mãn. Bất quá, nếu như quá phận, nhất định ta sẽ không thể đồng ý được...

Lão giả này cao giọng nói, lời nói chính nghĩa vô cùng.

- Vậy sao?

Đổi lại là người bình thường, sau khi nghe được lời nói chính nghĩa của hắn, nhất định sẽ cảm thấy thái độ của đối phương thành khẩn, nhưng mà Nhiếp Vân là ai chứ? Là lão quái vật từ trong núi thây biển máu đi ra. Làm sao có thể bị đối phương dùng lời nói để lừa gạt được? Hắn nhẹ nhàng cười cười, ánh mắt lập lòe.

- Xem ra lĩnh ngộ của ngươi với Tiên âm Thiên Đạo cũng không thấp, chỉ sợ đã đạt tới cấp bậc đại thành a...

- Ngươi có ý gì? Ta nghe không hiểu... Ta thành tâm thành ý nói chuyện, ngươi đừng có tự mình đa tình...

Trong mắt lão giả hiện lên vẻ bối rối.

- Có ý gì sao? Dùng lời nói ngăn chặn ta, kỳ thật đang bố trí các loại trận pháp lợi hại. Sau đó để cho ta chủ động chui vào. Ngươi định vây khốn ta, muốn đợi lực lượng của Chúa Tể ấn phù hao hết rồi sẽ giết chết ta sao? Nếu như ngươi nghĩ như vậy thì sai rồi!

Khóe miệng Nhiếp Vân nhếc lên, bàn tay mạnh mẽ chộp về phía trước.

Ầm ầm!

Thiên Địa lập tức tối om, phong tỏa không gian chung quanh do những hàng văn tự nhỏ tạo thành dưới một chưởng của hắn lập tức uốn éo lại.

- A...

Liên tiếp có mấy tiếng kêu thảm vang lên. Ở một đầu khác của đám dây nhỏ văn tự, mấy chục đầu Thư yêu do thư tịch hình thành bị một trảo của hắn nhấc lên. Trực tiếp biến thành thịt vụn.

Những cái dây nhỏ này không biết được làm từ cái gì. Lại chắc chắn dị thường, cho dù bằng vào thực lực của hắn bây giờ cũng khó có thể kéo đứt, nếu như không phải vừa vặn hắn có được thiên phú Thiên nhãn hơn nữa trời sinh cảnh giác. Một khi chậm trễ hơn một chút thì đám nhỏ này sẽ tạo thành lưới đánh cá. Khi đó cho dù có lực lượng do Chúa Tể phù ấn mang tới cũng khó có khả năng giãy giụa thoát ra ngoài.

- Ngươi muốn chết...

Bị vạch trần ý định thực sự, lão giả này gào thét một tiếng, trong tiếng gào thét, đồng thời đánh ra một quyền.

Ba ngàn đại đạo hình thành một vòng tròn trước mặt nó, sau đó vọt về phía Nhiếp Vân.

Tuy rằng nó không phải là cường giả cấp bậc Chúa Tể, Tam Thiên Đại Đạo viên mãn. Thế nhưng dù sao cũng là thư tịch mà cường giả Chúa Tể lưu lại. Bản thân đã mang theo ý niệm cấp bậc Chúa Tể, nhẹ nhàng khẽ động thì thời không đã bị phá vỡ, giống như song lớn bị lật úp vậy.

- Lợi hại!

Vẻ mặt Nhiếp Vân vô cùng ngưng trọng, miệng cảm thán một tiếng, lại tiến về phía trước một bước. Ngón tay xẹt qua không trung, lập tức, lấy hắn làm trung tâm, phương viên mấy chục dặm chung

quanh như biến thành lãnh địa tư nhân của hắn. Pháp tắc không gian thay đổi, công kích ẩn chứa trong đó tất cả đều nằm trong một ý niệm của hắn.

- Cái gì?

Lão giả này không ngờ tới Nhiếp Vân lại lợi hại như thế, hắn hoảng sợ không thôi. Thân thể tung bay, nhanh chóng chạy trốn ra ngoài, nhảy ra khỏi phạm vi khống chế của Nhiếp Vân, thân thể nhoáng lên, một cỗ ý niệm đặc thù lăng không đánh xuống, đâm thẳng vào trong đầu Nhiếp Vân.

Đây là lực lượng tinh thần mà cường giả Chúa Tể lưu lại, giống như trường kiếm sắc bén, phá không mà tới. Giống như chặt đứt gông cùm thời gian và không gian, bắn thẳng về phía mi tâm của Nhiếp Vân.

- Ngươi có ý niệm Chúa Tể, chẳng lẽ khinh ta không có hay sao? Thiên Huyền điện, ngăn cản!

Thấy đối phương không ngờ lại bắn ra công kích như vậy. Nhiếp Vân nhướng mày, trong tiếng cười lạnh, tinh thần hắn khẽ động, một cung điện cao lớn xuất hiện ở chỗ mi tâm của hắn

Chính là Thiên Huyền điện!

Thiên Huyền điện chính là thứ do Thiên Huyền lão nhân, cường giả Chúa Tể kiến tạo mà thành. Nó vừa xuất hiện thì ba chữ to Thiên Huyền điện do Thiên Huyền lão nhân viết đã phóng ra uy áp cường đại. Va chạm với lực lượng tinh thần của đối phương một cái. Sau đó cả hai đồng thời biến mất trong hư không.

Đều là cường giả cấp bậc Chúa Tể, cũng lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo, không có ai mạnh ai yếu, nếu như chính thức so sánh, kỳ thật cũng không sai biệt lắm là bao.

Quyển thư tịch này không biết là do vị cường giả Chúa Tể nào lưu lại, nhưng mà cho dù vị cường giả này tự mình giá lâm thì cũng không làm gì được Thiên Huyền lão nhân! Vì vậy hai cỗ ý niệm giao phong, cũng không có bên nào chiếm được thượng phong.

- Tới cho ta!

Giao phong ý niệm cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi. Nhiếp Vân nhìn thấy Huyền điện ngăn cản công kích của đối phương, hai hàng lông mày nhướng lên, hàn mang trong mắt bắn ra, bàn tay mạnh mẽ chộp về phía trước một trảo.

Lần này, hắn dùng toàn bộ lực lượng cùng với cảm ngộ gần đây đối với Tà Nguyệt Chí tôn vực, còn có cảm ngộ về Hỗn Độn. Cho nên vừa mới ra tay thì Thiên Địa đã sụp đổ, nhật nguyệt vô quang.

Sưu Sưu!

Lão giả thư tịch kia ngay cả chạy trốn cũng không kịp thì đã bị một trảo của hắn chộp vào trong lòng bàn tay.

- Đừng giết ta...

Bị Nhiếp Vân bắt, lão giả thư tịch lập tức biến trở về nguyên hình vốn có

Đây là một bản thư tịch không tính là quá nặng nề, bên trên có chữ viết do cường giả cấp bậc Chúa Tể tự tay lưu lại, tổng cộng chỉ có vài chục chữ. Thế nhưng vài chục chữ này lại đại biểu cho đại đạo viên mãn, ẩn chứa toàn bộ lực lượng cực hạn. Toàn bộ chữ viết no đủ mà tinh thuần, quang mang đại thịnh.

- Không giết ngươi? Không giết ngươi cũng được, ta hỏi ngươi cái gì thì ngươi phải cẩn thận trả lời ta cái đó. Chỉ cần như vậy mà thôi!

Tiện tay phân cách không gian ra, tạo thành một không gian độc lập. Nhiếp Vân buông lão giả thư tịch này ra, khiến cho hắn lần nữa biến trở về bộ dáng như lão giả. Lúc này hắn mới nhàn nhạt hỏi.

- Được, chỉ cần ta biết rõ, nhất định sẽ không biết không nói, biết gì nói nấy, không có lừa gạt...

Thấy động tác của hắn, lão giả thư tịch biết rõ mình không còn biện pháp đào tẩu, người ở phía ngoài cũng không có biện pháp cứu

viện hắn. Cho nên lúc này hắn mới uể oải gật đầu.

- Rất tốt!

Thông qua Thiên Nhĩ sư, thiên phú Thiên Nhãn sư, Nhiếp Vân đã có thể đơn giản phân biệt ra lời nói của đối phương không có ý qua loa. Lúc này hắn mới thở ra một hơi, cố nén sự kích động trong lòng mà hỏi:

------oOo------

Chương 2062: Phương pháp phục sinh Lăng Nguyệt (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nếu như một người hóa thân làm thiên đạo, như vậy có thể một lần nữa phục sinh hay không?

Hỏi xong, hai mắt Nhiếp Vân nhìn chằm chằm vào đối phương, sợ đối phương nói không biết.

Từ sau khi Đạm Đài Lăng Nguyệt hóa thân thành thiên đạo, hắn vì chuyện này mà đã cố gắng quá nhiều.

- Hóa thân Thiên Đạo? Ngươi nói là hóa thân làm thiên đạo của một tiểu thế giới hay sao? Tà Nguyệt Chí tôn vực có muốn làm cũng không được a...

Vẻ mặt của lão giả thư tịch tràn ngập nghi hoặc.

- Đúng, đúng là một tiểu thế giới!

Nhiếp Vân vội vàng gật đầu.

- Hóa thân làm thiên đạo của tiểu thế giới, muốn khiến cho bản thân người này thoát khỏi gông cùm Thiên Đạo, như vậy phải xem lực trói buộc của thế giới kia thế nào. Chỉ cần lực trói buộc không lớn thì cũng không quá phiền phức.

Lão giả thư tịch nói.

- Không quá phiền toái?

Trên mặt Nhiếp Vân lập tức hiện lên vẻ hưng phấn, hắn vốn đang bình tĩnh, thế nhưng lúc này dường như ngay cả thanh âm cũng có chút run rẩy:

- Vậy phải làm thế nào?

- Có thể hóa thân làm thiên đạo đã nói rõ bản thân người nọ đã hoàn toàn lĩnh ngộ thiên phú Thiên đạo, chỉ cần không phải là Thiên đạo chuyển sinh thì hoàn toàn có thể bóc loại lĩnh ngộ này ra, làm cho người nọ khôi phục!

Dường như lão giả thư tịch biết được rất nhiều chuyện cho nên lại chậm rãi nói.

- Thiên Đạo chuyển sinh? Có ý gì?

Trong lòng Nhiếp Vân giật thót một cái.

- Thiên Đạo chuyển sinh là vừa ra đời đã lĩnh ngộ Thiên đạo, sứ mạng sinh ra là vì tu bổ toàn bộ thiếu thốn của thiên đạo!

Lão giả thư tịch nói.

- Chuyện này...

Trái tim Nhiếp Vân thoáng cái trở nên phát lạnh, tâm tìm chìm xuống đáy cốc.

Đạm Đài Lăng Nguyệt vừa ra đời đã là Thiên Đạo sư, đây là chuyện nhất định a. Cũng không phải là về sau mới lĩnh ngộ Thiên đạo, chẳng lẽ... Nàng là Thiên đạo chuyển sinh hay sao?

- Nếu như... Nàng là Thiên Đạo chuyển sinh thì sao?

Thanh âm như phát run, Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Nếu như là Thiên đạo chuyển sinh, vậy thì phiền toái sẽ lớn hơn, trừ phi ngươi có lực lượng nghịch chuyển thời gian...

Trên mặt lão giả thư tịch mặt hiện lên vẻ ngưng trọng.

- Lực lượng nghịch chuyển thời gian?

- Đúng vậy, Thiên Đạo chuyển sinh, từ nhỏ đã là một bộ phận của Thiên đạo. Không thể phân cách, nếu như cố gắng phải chia lìa người nọ ra thì tương đương với việc làm cho thế giới và Thiên đạo triệt để sụp đổ, yên diệt. Điểm ấy rất rõ ràng không thể nào làm được! Cho nên biện pháp duy nhất chính là nghịch chuyển thời gian, khiến cho thời gian đảo ngược. Trở lại thời điểm trước khi người nọ không có lĩnh ngộ pháp tắc Thiên đạo. Kéo người nọ ra, bất quá...

Lão giả thư tịch nói tới đây thì ngừng lại.

- Bất quá như thế nào?

- Bất quá, nếu làm như vậy lời mà nói... Tuy rằng có thể ngăn cản người no biến thành Thiên đạo, nhưng mà bởi vì nàng còn không có lĩnh ngộ pháp tắc Thiên đạo cho nên chắc chắn sẽ không nhớ rõ chuyện trước kia. Nói cách khác. Tối đa ngươi chỉ có thể kéo nàng về thời điểm lúc còn nhỏ hoặc là lúc thiếu nữ, một khi lĩnh ngộ Thiên đạo, cho dù kéo tới thời đại này thì cũng vô dụng...

Lão giả thư tịch chậm rãi nói.

- Thời điểm nàng còn là thiếu nữ sao?

Sắc mặc Nhiếp Vân có chút không tốt.

Lúc hắn quen biết Đạm Đài Lăng Nguyệt thì đối phương đã biết rõ bản thân mình là Thiên Đạo sư, hơn nữa cũng đã lĩnh ngộ loại lực lượng này rồi. Như nếu như đối phương nói không sai, cho dù cứu sống Nguyệt Nhi lại thì nàng cũng sẽ giống như trước đây, không biết hắn.

Bảo hắn để cho đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm kia một lần nữa

mất đi… Hắn nên làm cái gì bây giờ chứ?

- Ta chỉ biết là những chuyện này mà thôi. Về phần có những phương pháp hay không ta cũng không biết...

Lão giả thư tịch nói ra toàn bộ tin tức mình biết, sau đó lắc đầu, tỏ vẻ không biết thêm gì nữa.

- Ta đã từng du lịch qua tiểu thế giới khác, biết rõ chỉ cần thế giới đủ mạnh. Như vậy Thiên đạo có thể diễn sinh ra ý thức, lột xác ra hình thể, có phải là thật hay không? Có thể dùng loại phương pháp này khiến cho nàng sống lại một lần nữa hay không?

Do dự một chút, Nhiếp Vân nhớ tới chuyện hắn biết được khi ở trong Cửu Thiên thế giới.

Trong thế giới kia, Tứ phương đỉnh trấn áp tứ phương, có thể khiến cho Thiên Đạo có được ý chí độc lập. Nếu như như vậy, chẳng phải cũng tương đương khiến cho Lăng Nguyệt sống lại hay sao?

- Có thể. bất quá, tuy rằng Thiên đạo có thể diễn sinh ý chí, thế nhưng thủy chung vẫn là Thiên Đạo, không có cảm tình của nhân loại. hơn nữa hình thể mà Thiên đạo diễn sinh ra tương đương với việc triệt để lột xác. Cho dù sau này thực lực ngươi có mạnh. Có muốn nghịch chuyển thời không khiến cho người nọ phục sinh cũng khó có khả năng a...

Lão giả thư tịch nói.

- Ồ? Lột xác trở thành Thiên đạo thực sự còn khó như vậy hay sao?

Nhiếp Vân lại càng hoảng sợ, hắn cảm thấy mồ hôi lạnh sau lưng chảy ròng ròng. May mà lúc trước sau khi biết rõ tin tức này hắn không có trực tiếp trở lại Thiên Địa Lục Đạo. Nếu không, nếu như thực sự làm cho Đạm Đài Lăng Nguyệt biến thành Thiên đạo chính thức, nhất định hắn sẽ hối hận không kịp.

- Trở về thời điểm thiếu nữ cũng được, chỉ cần có thể khiến cho nàng phục sinh... Ngươi nói nghịch chuyển thời không khiến cho

người phục sinh, có yêu cầu gì hay không? Cần thực lực thế nào mới có thể hoàn thành được?

Biết rõ con đường này không được, Nhiếp Vân buông tha cho suy nghĩ này, lại tiếp tục hỏi tiếp.

- Nghịch chuyển thời gian của Tà Nguyệt Chí tôn vực, cho dù là cườn giả Chúa Tể cũng không làm được. Nhưng nếu như là một ít tiểu thế giới thì lại vô cùng đơn giản! Giống như cái thư khố tiểu thế giới này vậy. Dùng thực lực của ngươi bây giờ, nếu như thiêu đốt thực lực Chúa Tể ấn phù cũng có thể làm được!

Lão giả thư tịch nói.

- Được rồi.

Nhiếp Vân cảm nhận qua một chút, quả nhiên hắn cảm thấy tinh thần lực có thể lan tràn ra toàn bộ thế giới thư tịch, thậm chí còn có thể dùng lực lượng điên đảo thời không nơi này, nghịch chuyển tất cả.

- Tiểu thế giới Thiên Địa Lục Đạo còn không lớn bằng thế giới thư khố này, có lẽ muốn nghịch chuyển sẽ rất đơn giản a.

Cảm nhận được thực lực của mình có thể đơn giản làm được chuyện này, Nhiếp Vân có chút hưng phấn.

Thiên Địa Lục Đạo ở trong mắt hắn mà nói, vô cùng nhỏ. Hơn nữa lại là thế giới xa xôi. Ngay cả so với thế giới thư tịch cũng yếu kém hơn không ít. Chỉ cần thiêu đốt Chúa Tể ấn phù, ngay cả thời gian của thế giới này hắn cũng có thể thay đổi, nhất định bên Thiên Địa Lục Đạo cũng có thể làm được.

------oOo------

Chương 2063: Phương pháp phục sinh Lăng Nguyệt (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nói như vậy, chẳng khác nào có thể phục sinh được Đạm Đài Lăng Nguyệt. Cho dù bởi vậy nàng sẽ đi trí nhớ về mình. Thế nhưng chung quy so với nàng trở thành Thiên đạo còn tốt hơn nhiều.

Kiếp trước kiếp này, hai đời hắn cũng có thể làm cho nàng yêu mến hắn, cho dù không có trí nhớ thì thế nào chứ? Chỉ cần có thể khiến cho nàng phục sinh thì hắn cũng có thể khiến cho nàng yêu mến mình!

- Chuyện này không liên quan tới thế giới lớn nhỏ ra sao, chủ yếu phải xem lực lượng bổn nguyên của thế giới này và Hỗn Độn hải dương có liên hệ thế nào. Nếu như so sánh Hỗn Độn hải dương với một cây đại thụ thì rất nhiều tiểu thế giới chính là trái cây kết ở phía trên. Trái cây bình thường ngươi muốn làm như thế nào cũng không có việc gì. Cho dù có đem thời gian đảo loạn thì cũng sẽ không ảnh hưởng tới căn bản. Nhưng mà nếu như tiểu thế giới này ở chỗ quan trọng nhất của Hỗn Độn hải dương, là rễ của gốc đại thụ này, như vậy không thể động. Bởi vì chỉ cần ngươi khẽ động chẳng khác nào tương đương với khuấy động thời gian Hỗn Độn hải dương, loại năng lực này, cho dù là cường giả Chúa Tể cũng không làm được, chỉ sợ chỉ có nhân tài cấp Cấp Phong Vương mới có thể hoàn thành!

Lão giả thư tịch nói.

- Ồ? Điểm ấy không cần phải lo lắng, tiểu thế giới kia rất là xa xôi, cấp độ bổn nguyên nên rất thấp, không có khả năng có liên quan tới Hỗn Độn hải dương!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, vẻ mặt vui mừng không thôi.

Khoảng cách giữaThiên Địa Lục Đạo và hạch tâm Hỗn Độn rất là xa xôi, ở vào một nơi hẻo lánh không biết tên nào đó, chính là bởi vì như vậy cho nên cái gọi là bổn nguyên thế giới kia cấp độ vô cùng thấp. Sẽ không dính dấp tới Hỗn Độn hải dương.

- Vậy là tốt rồi!

Lão giả thư tịch gật gật đầu.

- Đúng rồi, liên hệ giữa bổn nguyên thế giới và Hỗn Độn hải dương, có phân cấp hay sao?

Đột nhiên nhớ tới cái gì, Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Dưới tình huống bình thường là ba cấp bậc, loại kém cỏi nhất gọi là Tử Tịch thế giới, liên hệ với Hỗn Độn hải dương là con số không, tương đương với tế bào, khối u đã hỏng trong cơ thể. Chỉ có chỗ hỏng, không có chỗ lợi! Lực lượng thế giới bổn nguyên màu xám! Loại này tiểu thế giới cho dù có vỡ vụn cũng không có quan hệ gì với Hỗn Độn hải dương cả gì, thậm chí nếu có nghiền nát nó thì còn được Hỗn Độn hải dương ca ngợi!

-

- Loại thứ hai, gọi là thế giới bình thường, do Hỗn Độn hải dương diễn sinh ra. Diễn sinh ra nhân loại bình thường, có được quỹ tích lịch sử của mình. Loại bổn nguyên của thế giới này là màu đỏ đấy, nhưng mà cho dù có liên quan tới Hỗn Độn thế giới, rót lực lượng vào trong thì cho dù nó có mất đi, Hỗn Độn thế giới cũng sẽ không quan tâm. Nó giống như là trái cây chín mọng rơi xuống đất vậy!

- Loại thứ ba, gọi là hạch tâm thế giới, giống như Tà Nguyệt Chí tôn vực này vậy, chính là một loại hạch tâm thế giới. Bổn nguyên thế giới là màu hỗn độn, có thể giao hòa hoàn mỹ với hỗn độn cùng một chỗ, một khi phá hỏng, hoặc là muốn thay đổi thời gian trong đó, nhất định sẽ lập tức rơi vào Hỗn Độn hải dương cắn trả. Ngay cả cường giả Chúa Tể cũng không làm được, chỉ sợ chỉ có cường giả Phong Vương mới có thể hoàn thành!

Lão giả thư tịch chậm rãi nói ra.

- Ba loại thế giới, ba loại màu sắc, không nghĩ tới thế giới do Hỗn Độn diễn sinh lại giốn như tông môn vậy, phân làm hạch tâm, nội môn, ngoại môn!

Nhiếp Vân cười nói.

Ba loại thế giới theo như lời lão giả thư tịch này nói có chút giống như ba loại đệ tử của tông môn, cấp bậc rõ ràng.

Sau khi hiểu rõ phân cấp Hỗn Độn, Nhiếp Vân lại hỏi kỹ càng qua một chút về chuyện nghịch chuyển thời gian, trên người đang mang sinh tử của Đạm Đài Lăng Nguyệt cho nên hắn không dám có chút qua loa nào.

Lão giả thư tịch biết rõ mạng mình đang ở trong tay đối phương, cho nên hắn cũng không dám nói dối, đem toàn bộ mọi chuyện hắn biết biết rõ hai năm rõ mười nói ra.

- Rất tốt, ngươi không có nói dối với ta, ta cũng sẽ không giết ngươi! Cáo từ!

Sauk hi hỏi xong toàn bộ, Nhiếp Vân quay người xé rách phá không gian, lăng không mà đi.

Tuy rằng lão giả thư tịch này là thứ do cường giả Cấp bậc Chúa Tể tự mình viết. Nếu như gạt bỏ linh tính của nó hoàn toàn có thể coi nó là một kiện Hỗn Độn thần binh cấp bậc đỉnh phong để sử dụng. Nhưng mà hắn không có làm như vậy, cũng không phải là hắn nhân từ, mà là đối phương nói rất sảng khoái. Không có chút ý định chơi trò tâm kế nào. Đã như vậy hắn cũng không cần phá hỏng cái thước đo chuẩn mực trong lòng.

Đương nhiên, như nếu như đối phương mưu đồ làm loạn, lòng dạ khó lường. Như vậy hắn nhất định sẽ sớm ra tay đem luyện hóa, biến nó thành binh khí a.

Thấy hắn xoay người rời đi, lão giả thư tịch sửng sốt một chút, thấy hắn chính thức rời đi, lúc này nó mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, ngơ ngác tới nhập thần, không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Người này nếu như không vẫn lạc, thành tựu sau này tuyệt đối không thể hạn lượng.

Một lát sau, một tiếng cảm khái vang lên, lão giả thư tịch thở dài một hơi.

Hắn là thư tịch do cường giả Chúa Tể lưu lại, có chứa ý niệm Chúa Tể, trình độ trân quý không cần phải nói. Bảo vật như vậy mà đối

phương cũng có thể thờ ơ. Có thể giữ vững điểm mấu chốt trong lòng đã nói rõ đối phương ý chí kiên định tới cực điểm, không động tâm vì ngoại vật. Loại người này, thật tình cầu đạo, thành tựu sao có thể thấp được cơ chứ?

Không biết lão giả thư tịch ca ngợi mình thế nào, Nhiếp Vân một đường tiến lên, chỉ trong chốc lát đã đi tới gần lối ra thư khố, đã tìm được Nhiếp Đồng.

Lúc này Nhiếp Đồng vẫn như trước, đang triển khai tinh thần, không ngừng tìm kiếm. Cách làm giống như hắn lúc trước vậy.

- Ca ca, ca ca dùng Chúa Tể ấn phù rồi sao?

Nhìn thấy Nhiếp Vân đột ngột xuất hiện ở trước mặt, toàn thân không ngừng phóng ra lực lượng xé rách thương khung, Nhiếp Đồng có chút kinh ngạc nói.

- Đúng vậy. Ta đã tìm được thứ mà ta muốn biết rồi, không cần tiếp tục tìm nữa!

Nhiếp Vân cười nói.

Sau khi biết rõ Đạm Đài Lăng Nguyệt có thể phục sinh, tâm tình của hắn đã tốt hơn rất nhiều.

- Ca ca định về Thiên Địa Lục Đạo hay sao?

Thấy bộ dáng của hắn, biết rõ trong lòng ca ca nghĩ gì. Hai mắt Nhiếp Đồng sáng ngời.

- Vẫn là đệ hiểu ta!

Nhiếp Vân cười nói một tiếng.

------oOo------

Chương 2064: Quay trở lại Thiên Địa Lục Đạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thật sự là hắn đã có ý định như vậy. Nếu như đã biết rõ phương pháp có thể phục sinh được Lăng Nguyệt, như vậy nhất định phải trở về một chuyến. Bất cứ chuyện gì cũng không quan trọng bằng việc cứu sống Lăng Nguyệt.

- Lúc nào xuất phát?

Trong mắt Nhiếp Đồng cũng hiện lên vẻ kích động.

- Đệ đừng trở về, an tâm ở chỗ này tu luyện đi. Một mình ta trở về là được rồi. Đương nhiên, cũng không phải bản thân ta trở về, mà là dùng Nhất Khí Hóa Tam Thanh huyễn hóa ra một đạo phân thân để trở về!

Nhiếp Vân nói.

Mọi hành động của hai người bọn họ ở trong Quy Khư hải bị không ít người quan sát. Nếu như trực tiếp rời đi nhất định sẽ phiền toái không ít. Lại nói, nếu như có thể khiến cho Lăng Nguyệt phục sinh thì sớm muộn gì cũng phải mang nàng tới đây. So với việc tự thân quay lại, giày vò như vậy, còn không bằng để cho một đạo phân thân trở về.

Dù sao phân thân do Nhất Khí Hóa Tam Thanh biến hóa ra có thực lực giống như bản thể. Nếu như để cho phân thân trở về, lại thi triển Chúa Tể ấn phù mà nói, cũng có thể nghịch chuyển thời gian, làm cho Lăng Nguyệt phục sinh.

- Như vậy sao...

Thấy ca ca quyết định như vậy, sắc mặt Nhiếp Đồng lập tức uể oải.

- Tu luyện cho tốt đi, khi nào đệ khôi phục được thực lực cường giả Phong Vương, khi đó Tà Nguyệt Chí tôn vực thì sao chứ? Cũng có thể xưng bá Thiên địa, muốn làm gì thì có thể làm cái đó! Hiện tại một khi chúng ta đồng thời quay trở lại Thiên Địa Lục Đạo. Nếu như bị người có ý chí nắm lấy dấu vết mà nói... Sợ rằng sẽ mang tới tai kiếp cực lớn cho Thiên Địa Lục Đạo!

Nhiếp Vân nói.

- Được...

Nhiếp Đồng gật đầu.

Không tiến vào Tà Nguyệt Chí tôn vực thì cũng không có gì, thế nhưng hiện tại đã tiến vào nơi đây. Hơn nữa đã trở thành đệ tử hạch tâm của Quy Khư hải, nhất định đã bị cường giả chú ý. Lúc này vạn nhất bởi vì trở về mà mang tới tai kiếp cho Thiên Địa Lục Đạo thì nguy to a.

Sau khi hai người quyết định cũng không sốt ruột đi ra ngoài, mà là đợi lực lượng của Chúa Tể ấn phù trên người Nhiếp Vân biến mất triệt để, lúc này hai người mới rời khỏi thư khố.

Trên đườngvlại Hoa Dao, lúc này tiểu nữu này nhìn thấy Nhiếp Vân, trong mắt không ngờ lại hiện lên vẻ kính sợ.

- Hoa Dao, gần đây ngươi có muốn ra ngoài làm nhiệm vụ hay không?

Tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân nhớ tới cái gì đó mà hai sáng rực lên.

- Làm nhiệm vụ? Ta không có nhiệm vụ gì a.

Hoa Dao không biết hắn có ý gì cho nên mới sửng sốt một hồi.

- Ngươi đi tiếp nhiệm vụ mở rộng Quy Khư hải đi, càng nhanh càng tốt!

Nhiếp Vân nói.

- Ách... Được rồi!

Do dự một chút, nghĩ tới thực lực khủng bố của đối phương, cùng với có thể đơn giản sử dụng Chúa Tể ấn phù, cuối cùng Hoa Dao vẫn là đồng ý với đề nghị của hắn.

- Được! Ta hóa ra một đạo phân thân theo ngươi đi ra ngoài. Ta có chút việc tư muốn làm, bất quá, ngươi yên tâm, không có liên quan tới Quy Khư hải, đối với ngươi cũng không có một chút ảnh hưởng gì!

Sợ đối phương hiểu lầm cái gì đó, Nhiếp Vân giải thích một câu với nàng.

Thân là đệ tử tông môn, thủ hộ tông môn là trách nhiệm đầu tiên, Nhiếp Vân là người của hai thế giới, lại xuất phát từ Hóa Vân tông, đối với tông môn có cảm tình sâu đậm. Vì vậy hắn không có khả năng làm ra chuyện phản bội Quy Khư hải.

- Được!

Thấy nàng đồng ý, thân thể Nhiếp Vân khẽ động, thi triển ra tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh, lập tức biến thành ba đạo. Một đạo trong đó lập tức biến thành một hạt hơi bụi rất nhỏ, tiến vào trong cái túi trên y phục của Hoa Dao.

- Ba đạo phân thân thực lực giống nhau?

Hoa Dao lại càng hoảng sợ hơn.

Bằng vào thực lực của nàng hiện tại, liếc mắt là có thể nhìn ra chỗ đáng sợ của chiêu này, thoáng cái biến hóa ra ba phân thân thực lực giống nhau. Chiêu số cường đại như vậy, coi như là nàng kiến thức rộng rãi, không biết đã sống bao nhiêu vạn năm cũng từng được nghe nói qua.

- Đừng nói thực lực mạnh hơn Kê Huyền, cho dù có yếu, một khi thi triển chiêu này ra, Kê Huyền sao có thể thắng được ba người hợp lực cơ chứ?

Rốt cục Hoa Dao cũng hiểu được vấn đề, tim nàng đập nhanh một hồi.

Đừng nói thực lực Nhiếp Vân vượt xa Kê Huyền, cho dù có yếu một ít, với việc có được ba phân thân thực lực giống nhau, chỉ sợ Kê

Huyền cũng không phải là đối thủ của thiếu niên này.

Thật là đáng sợ!

Ba đạo phân thân không phải là ba người đơn giản, tâm linh có thể tương thông. Một khi thi triển trận pháp công kích, hiệu quả đâu chỉ tăng lên gấp ba, gấp năm lần, tám lần, thậm chí gấp mười lần cũng là chuyện có thể làm được!

Thoáng cái đã phân hoá ba đạo phân thân, thiêu đốt Chúa Tể ấn phù, có thực lực có thể đơn giản bóp chết Kê Huyền... Vô luận từ mặt nào, Hoa Dao đều hiểu rõ. Thiếu niên trước mắt này mạnh mẽ hơn nàng rất nhiều, để lộ ra vẻ thần bí khiến cho nàng khó có thể tưởng tượng ra được.

Trước đó nàng còn cảm thấy âm thầm khó chịu vì đối phương bắt nàng đi nhận nhiệm vụ, hiện tại loại khó chịu trong lòng này đã triệt để biến mất.

Thượng Tuyền bởi vì một lòng với hắn, khiêm tốn thỉnh giáo, do vậy thực lực tăng lên nhiều thoáng cái từ vị trí thứ năm vọt tới trước Kê Huyền. Lần này nàng vừa vặn có cơ hội tiếp cận hắn, nếu như thỉnh giáo hắn một phen. Chẳng lẽ không thể thu được chỗ tốt càng lớn hơn hay sao?

Nghĩ vậy, Hoa Dao cũng không cảm thấy đi nhận nhiệm vu ra ngoài là chậm trễ tu hành, ngược lại nàng còn cảm thấy đây là một lần đại kỳ ngộ.

- Ta sẽ lập tức đi nhận nhiệm vụ, chỉ cần ra khỏi Quy Khư hải là được, hay là cần phương hướng cụ thể?

Hoa Dao vội vàng hỏi.

- Không cần phương hướng cụ thể, chỉ cần ra Quy Khư hải là được!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói ra, thân thể nhoáng một cái, một đạo phân thân khác đã bị hắn thu vào Nạp Vật thế giới:

- Những chuyện khác, ngươi cứ âm thầm câu thông với đạo phân thân kia của ta là được, bất quá, tốt nhất nên dùng ý niệm trao đổi, ta và Nhiếp Đồng cáo từ trước!

Kỳ thật đạo phân thân kia cũng là bản tôn của hắn. Tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh không phân biệt bản tôn hay phân thân, bất quá, nếu trực tiếp nói như vậy. Nhất định đối phương sẽ bị dọa ngốc, cho nên Nhiếp Vân đành phải nói thứ ẩn giấu ở trong túi áo của nàng chính là phân thân.

- Được!

Hoa Dao gật đầu, cũng đi ra bên ngoài thư khố.

Ba người rời khỏi phạm vi Tàng Thư các, Nhiếp Vân và Nhiếp Đồng trước tiên trở về chỗ ở của hai người.

Mà bản thân Hoa Dao thì đi thẳng tới Nhâm Vụ phong, đi nhận nhiệm vụ.

------oOo------

Chương 2065: Lạc Khuynh Thành tiến bộ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quy Khư hải không phải là cơ cấu từ thiện, không có khả năng cung cấp, nuỗi dưỡng rất nhiều đệ tử vô điều kiện, bởi vậy cho nên mới thường xuyên tuyên bố không ít nhiệm vụ. Mỗi một đệ tử, trong thời hạn nhất định đều phải có nhiệm vụ đặc biệt phải làm, đi nhậ lúc nào cũng có thể được.

Không biết đã bao nhiêu năm rồi Hoa Doa không có đi nhận nhiệm vụ, bất quá, thực lực đạt tới loại cảnh giới như nàng, thực lực tăng trưởng rất chậm, dưới tình huống không có cách nào đột phá, đi hoàn thành nhiệm vụ ma luyện cũng là chuyện thường xảy ra. Cho nên cũng không có gì là đột ngột ca.

Rất nhiều đệ tử Nhâm Vụ phong cũng biết nàng là người xếp top

đầu trong hàng đệ tử Hạch tâm thất thập nhị phong. Cho nên thái độ của mỗi người đều rất cung kính. Hoa Dao nhìn quanh một hồi, rất nhanh đã tìm được một nhiệm vụ đi ra ngoài, nàng tiện tay tiếp nhận.

Cầm lấy lệnh bài nhiệm vụ, Hoa Dao cũng không có gì để thu thập, cho nên thân thể mềm mại khẽ động, lập tức bay lên. Sau khi đi tới không trung, bàn tay trắng như ngọc ném đi, một cái phi chu xuất hiện ở trước mặt nàng.

Đệ tử hạch tâm như nàng có được phi chu cũng không có gì là kỳ lạ. Lại nói, cái phi chu này của nàng cấp bậc cũng không cao, chỉ là kiện Hỗn Độn thần binh trung phẩm mà thôi.

Sưu sưu!

Phi chu chậm chạp bay về phía Tinh Hải bên ngoài Quy Khư hải.

Tinh Hải, sau khi tiến vào buồng nhỏ trên phi chu, Nhiếp Vân lại dùng đại thủ pháp bố trí cấm chế, khiến cho người ta ở bên ngoài khó có thể phát giác ra tình cảnh trong đó. Sau đó hắn mới từ trong túi áo của Hoa Dao chui ra.

Thân thuyền phá sóng, Nhiếp Vân biết rõ ý tứ của Hoa Dao cho nên hắn giảng giải cho nàng một chút đạo lý. Thấy nàng có chỗ cảm ngộ là lập tức không để ý tới, để cho nàng tự thân tu luyện.

Quy Khư hải rộng rãi vô cùng, vì phòng ngừa người khác cảm thấy ngoài ý muốn cho nên tốc độ tiến lên của phi chu cũng không nhanh. Bay thẳng ra ngoài ba tháng mới đi ra khỏi Tinh Hải nguy cơ trùng trùng.

- Cáo từ!

Rời khỏi Quy Khư hải, Nhiếp Vân không còn cố kỵ nữa, sau khi nói một tiếng với Hoa Dao, hắn trực tiếp bay về phía Hỗn Độn hải dương.

Vừa tiến vào Hỗn Độn hải Nhiếp Vân lập tức bóp nát một khỏa Chúa Tể ấn phù, dò xét trái phải một phen, phát hiện ra không có

người nào phát giác, lúc này hắn mới nhảy lên, nhanh chóng đi về phía trước.

Trước đó, để tới được đây hắn đã tiêu hao vô số tinh lực và thời gian. Lúc này lại thiêu đốt Chúa Tể ấn phù, thực lực gần với cường giả cấp bậc Chúa Tể, tốc độ cực nhanh, lực lượng ấn phù còn chưa có triệt để tiêu tán thì đã nhìn thấy Thiên Địa Lục Đạo xuất hiện ở trước mắt.

Khi tới hắn đã đánh dấu lộ tuyến, cho dù Hỗn Độn hải dương mênh mông mịt mờ thì cũng sẽ không bị mất đi phương hướng.

- Rốt cục cũng đã trở về...

Tuy rằng thời gian rời khỏi nơi này cũng không dài, thế nhưng lại giống như lãng tử phiêu đãng bên ngoài nhiều năm rốt cục cũng trở về nhà vậy, mang theo cảm giác hưng phấn mãnh liệt.

Thân ảnh lóe lên, Nhiếp Vân trực tiếp xuất hiện tại bên trong Thiên Địa Lục Đạo.

- Nhìn xem bọn hắn đang làm gì?

Tinh thần khẽ động, trong nháy mắt đã bao phủ Thiên Địa Lục Đạo vào bên trong.

- Không ngờ lại ở chỗ này?

Nhẹ nhàng cười cười, thân ảnh Nhiếp Vân biến mất tại chỗ.

Chỗ giao giới giữa Thiên Địa Lục Đạo à Hỗn Độn có mấy chục đạo thân ảnh đang đứng trên không trung. Không gian chung quanh có gợn sóng quay cuồng từng đợt. Lúc này có hai vịcường giả đang chiến đấu ở phía trước.

Ầm Ầm Ầm!

Động tác giao thủ của hai người giao thủ cũng không nhanh chóng. Thế nhưng uy lực lại rất lớn, bên trong Hỗn Độn có từng đạo khe nứt đen kịt chậm rãi xuất hiện. Dường như Thiên Địa Lục Đạo cũng

bị ảnh hướng tới cho nên mây đen trở mình, thời không vỡ vụn.

- Không nghĩ tới Khuynh Thành trong thời gian ngắn như vậy, thực lực rõ ràng đã bạo tăng không ít!

- Đâu chỉ có nàng, tiến bộ của Tiêu Lăng cũng rất nhanh. Hai người bọn họ chiến đấu chúng ta hoàn toàn không nhúng tay vào được a!

- Đừng nói là nhúng tay, chỉ sợ ngay cả dư âm lực lượng chung quanh chúng ta cũng không chịu nổi được nha.

- Quả thực đã làm khó đứa nhỏ Khuynh Thành này rồi, vì muốn đi tới Hỗn Độn tìm Vân nhi mà liều mạng tu luyện, thậm chí còn để cho bản thân chịu mạo hiểm. Có được loại thực lực như vậy cũng là chuyện bình thường!

...

Những người đang xem cuộc chiến ở chỗ này cơ hồ đều là người quen biết cũ của Nhiếp Vân, còn có thân nhân của hắn. Như phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên, mẫu thân Nhiếp Linh nhi, tỷ tỷ Nhiếp Tiểu Phượng...

Những người chí thân của hắn lúc này đều có thực lực cấp bậc Tiên Quân. Bàn về sức chiến đấu, so với đám người Tu Du Tẩu lúc trước cũng không chênh lệch chút nào.

Đợi ba vạn năm trong Thiên Địa Lục Đạo, vừa tu luyện, đồng thời hắn cũng đem vô số kinh nghiệm truyền cho mọi người. Hơn nữa lại có đầy đủ vật tư. Có được loại thực lực này cũng không có gì là kỳ quái. Dù sao ba vạn năm trước Nhiếp Vân cũng đã là cường giả Tru Thiên cảnh rồi.

Bất quá cho dù thực lực mọi người có mạnh, thế nhưng thực lực hai người đang thi đấu còn mạnh hơn nữa, trong lúc mơ hồ thiên địa có một tia ý tứ bài xích. Không ngờ hai người đều là cường giả bán bộ Xích Thiên Kính, tùy thời đều có thể bước ra được một bước cuối cùng kia.

Xích Thiên Kính ở trong Tà Nguyệt Chí tôn vực chỉ là người bình

thường, nhưng mà ở trong Thiên Địa Lục Đạo, rất khó đột phá. Từ chuyện Tu La Vương diệt thế vô số lần cũng đã có thể thấy được, người sinh ra ở trong thế giới như Thiên Địa Lục Đạo muốn đột phá sao mà khó khăn a.

Khó khăn như vậy mà hai người này cũng có thể nhanh chóng đột phá như vậy, đủ thấy được tiềm lực và nghị lực của hai người ra sao.

Hai người này chính là Lạc Khuynh Thành và Tiêu Nhiên.

Sauk hi Nhiếp Vân mặc kệ mọi chuyện, tất cả những chuyện trong Thiên Địa Lục Đạo đều là một tay Tiêu Nhiên xử lý, dĩ nhiên hắn đã trở thành người đứng đầu mới của Thiên Địa Lục Đạo. Lạc Khuynh Thành vì đuổi theo bước chân của Nhiếp Vân cho nên luôn cố gắng.

Hai người một người là bằng hữu, một người là hồng nhan, lúc này song phương chiến đấu cũng không phải là có mâu thuẫn gì đó. Mà là song phương muốn xác minh một chuyện, hy vọng có thể mượn nhờ lần này đột phá cửa ải kia, tấn cấp lên cấp độ cao hơn.

Ầm Ầm Ầm!

Liên tục đánh ra ba chưởng, hai người đồng thời lui về phía sau, sau đó cũng ngừng lại.

------oOo------

Chương 2066: Lạc Khuynh Thành tiến bộ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Sao rồi?

Thấy hai người dừng lại, biết rõ song phương sẽ không chiến đấu nữa, Nhiếp Khiếu Thiên lập tức đi tới.

- Vẫn thiếu chút nữa!

Tiêu Nhiên lắc đầu.

- Chúng ta không phải sinh tử tương đấu, cho nên muốn đột phá vách tường kia thật sự quá khó khăn, căn bản không vượt qua được a...

Trên khuôn mặt ngọc trắng nõn của Lạc Khuynh Thành cũng lộ lên một tia phiền muộn.

Hai người chiến đấu với nhau, muốn nhanh chóng đột phá cửa ải, thế nhưng lại phát hiện ra. Cửa ải này so với trong tưởng tượng của hai người càng thêm đáng sợ, thật sự không biết lúc trước Nhiếp Vân đột phá như thế nào a. Hơn nữa vừa mới đột phá là hai cấp bậc lớn, thậm chí còn vọt tới cảnh giới Tru Thiên.

- Không nên nhụt chí, Vân nhi đã có thể đột phá, như vậy các ngươi nhất định cũng có thể, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi!

Nhiếp Khiếu Thiên cười cười.

- Phụ thân nói không sai, chỉ cần có lòng tin, đột phá không phải việc khó!

Nhiếp Khiếu Thiên vừa mới dứt lời thì đã có một đạo thanh âm vang lên. Vừa nghe thấy đạo thanh âm này, thân thể tất cả mọi người ở đây đều chấn động, vội vàng ngẩng đầu lên. Chỉ thấy lúc này Nhiếp Vân đang cười cười, đứng ở cách đó không xa.

- Nhiếp Vân?

- Ngươi trở về rồi sao?

Hỗn Độn hải dương nguy cơ trùng trùng, tuy rằng thực lực của Nhiếp Vân và Nhiếp Đồng không kém, thế nhưng một mình rời đi vẫn khiến cho bọn hắn một mực không yên lòng, lúc này thấy hắn xuất hiện, tất cả đều mừng rỡ không thôi.

- Chàng đã tìm được phương pháp phục sinh lăng Nguyệt tỷ tỷ rồi

sao?

Hai mắt Lạc Khuynh Thành sáng ngời.

Mục đích Nhiếp Vân rời khỏi Thiên Địa Lục Đạo nàng rất rõ ràng. Đó là vì tìm kiếm phương pháp phục sinh Đạm Đài Lăng Nguyệt. Hiện tại mới đi được hơn một năm đã trở về, nhất định đã có kết quả. Nếu không hắn cũng sẽ không có thái độ như thế.

- Cũng coi như có chút hi vọng rồi, lần này trở về là vì muốn thử qua một chút!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

- Ồ, nếu như vậy thì thật là tốt quá!

Nghe thấy hắn gật đầu xác nhận, tất cả mọi người đều chấn động tinh thần, vẻ mặt vô cùng mừng rỡ.

Tất cả mọi người ở đây đều biết rõ, khúc mắc lớn nhất của Nhiếp Vân chính là Đạm Đài Lăng Nguyệt, nếu như có thể khiến cho nàng phục sinh lại, tuyệt đối có thể làm cho hắn lần nữa sinh long hoạt hổ, không tới mức mỗi ngày đều đứng ở bên vách núi, một lần đứng là mấy năm a.

- Vậy thì mau động thủ đi!

Lạc Khuynh Thành vội nói.

- Đừng vội, phục sinh Lăng Nguyệt là chuyện tất nhiên, bất quá trước đó thì phải làm cho mọi người đột phá Xích Thiên Kính rồi lại nói tiếp!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

- Làm cho chúng ta đột phá? Cửa ải Xích Thiên Kính này chúng ta căn bản không đột phá được a!

Tiêu Nhiên lắc đầu nói.

- Đột phá không được? Đó là bản thân các ngươi đã bị Thiên Địa Lục Đạo và hỗn độn hải dương áp chế mà thôi.

Nhiếp Vân cười cười, ngón tay đột nhiên điểm về phía trước một cái, một cỗ khí tức đặc thù mà mạnh mẽ tiến vào bên trong cơ thể Tiêu Nhiên.

Ầm ầm!

Nương theo cỗ khí tức đặc thù này tiến vào trong thân thể, khí tức cả người Tiêu Nhiên lập tức tăng lên, giống như là khí cầu được thổi lên, bành trướng không thôi.

- Ồ... Đây là...

Ngay khi hắn sắp không chịu nổi thì đột nhiên toàn thân rung động một hồi. Tiếng oanh vang vọng trong đầu, lực lượng toàn thân thoáng cái biến đổi, cả hình thái tính mạng cũng có biến hóa hoàn toàn mới.

- Xích Thiên Kính... Ta... Đột phá? Chuyện này... Sao có thể được chứ?

Hai mắt trợn trừng tròn xoe, Tiêu Nhiên không thể tin nổi chuyện đang xảy ra.

Trước đó sống chết cũng không thể đột phá, Nhiếp Vân tùy tiện điểm một cái đã loại trừ gông cùm... Chuyện này cũng quá kì quái a!

- Khuynh Thành, nàng cũng đột phá đi thôi!

Nhiếp Vân lần nữa điểm lên trên người Lạc Khuynh Thành một điểm.

Ông!

Nàng cũng lập tức giống như Tiêu Nhiên, khí tức trong nháy mắt trở nên thông thấu, đạt tới Xích Thiên Kính.

Ở trong Thiên Địa Lục Đạo sở dĩ khó có thể đột phá là vì thế giới quá nhỏ, giống như cá lớn trong vạc cá vậy, đã bị hoàn cảnh hạn chế. Cho dù có thiên phú Tiên Thiên tốt tới đâu cũng không trưởng thành nổi.

Thiên Địa Lục Đạo ở trong rất nhiều tiểu thế giới cũng là tồn tại bình thường không có gì lạ, thậm chí còn có chút nhỏ hẹp. Cường giả Xích Thiên Kính đã vượt ra khỏi phạm trù mà thế giới này có thể thai nghén ra. Như vậy muốn đột phá đương nhiên rất là khó khăn.

Chính bởi vì biết rõ điểm ấy cho nên Nhiếp Vân cũng không cho bọn họ lực lượng. Mà hắn chỉ đem một ít khí tức không gian bao la từ Tà Nguyệt Chí tôn vực truyền tới. Một chút khí tức này mang theo sự bao la to lớn cao ngạo. Vừa lưu chuyển trên người một vòng đã khiến cho lực lượng áp chế trong cơ thể của bọn họ triệt để thông suốt, cùng nhau đạt tới Xích Thiên Kính.

- Thực lực của chàng bây giờ là gì...

Một lát sau, Lạc Khuynh Thành đã củng cố tu vi xong. Hai mắt nhìn về phía thiếu niên trước mắt mang theo vẻ hưng phấn, đồng thời nàng cũng có chút nghi hoặc.

Trước đó Nhiếp Vân là Tru Thiên cảnh, cho dù nàng chỉ là Tiên Quân đỉnh phong thế nhưng lại có thể nhìn rõ thực lực của hắn khủng bố bao nhiêu. Mà bây giờ, đối phương giống như một cái đầm nước bình tĩnh vậy, căn bản không nhìn ra nông sâu. Thậm chí chung quanh thân thể còn có một loại chấn động đặc thù khẽ nhộn nhạo, lan tràn ra ngoài. Bài xích tất tinh thần lực tiến tới dò xét.

Vốn tưởng rằng bản thân không ngừng cố gắng, đạt tới Xích Thiên Kính thì khoảng cách với đối phương sẽ gần hơn. Thế nhưng, không nghĩ tới lại càng ngày càng xa, nàng cảm thấy chênh lệch càng lúc càng lớn!

- Ta vẫn là Tru Thiên cảnh...

Nhiếp Vân cũng không nói nhiều, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, một

mảng lớn đan dược bắn về phía mọi người:

- Đây là một ít đan dược ta sưu tầm. Đối với tu vi mọi người hiện tại đều có trợ giúp rất lớn. Mỗi một loại dược hiệu đều khác biệt, là ta căn cứ vào tu vi mọi người để phân phối. Cứ phục dụng theo tuần tự, đột phá Tru Thiên cảnh chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

Ở trong Tà Nguyệt Chí tôn vực, tuy rằng hắn không chiến đấu nhiều lắm, thế nhưng lại sưu tập không ít đan dược, những vật này đối với hắn mà nói, không có bất kỳ tác dụng gì. Thế nhưng đối với đám người Tiên Quân đỉnh phong như phụ mẫu lại có tác dụng quá lớn!

Chỉ sợ một khỏa đan dược bình thường nhất cũng có thể khiến cho bọn họ trực tiếp vượt qua cổ chai Tiên Quân đỉnh phong, sau đó tấn cấp Xích Thiên Kính.

------oOo------

Chương 2067: Nghịch chuyển thời gian

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Những bí tịch này có một ít là ta tự mình suy diễn, cũng có một chút là ngoài ý muốn lấy được. Bên trong bao hàm phương pháp, trình tự tu luyện từ Tiên Quân tới Tru Thiên cảnh. Sau khi xem xong, khắc ở trong đầu, không nên tản ta ngoài. Bằng không sẽ khiến cho Thiên Địa Lục Đạo có rung chuyển không đáng có!

Nhiếp Vân lần nữa bắn ra, ném ra một đống bí tịch.

Từ Tiên Quân đột phá tới Xích Thiên Kính, thậm chí là tới Tru Thiên cảnh đều có, tất cả bí tịch tạo thành một hệ thống nghiêm ngặt.

Loại vật này ở trong Tà Nguyệt Chí tôn vực đều là bảo bối cực kỳ quan trọng, huống chi là ở nơi này. Một khi để cho một ít người lòng dạ khó lường đạt được. Nhất định sẽ khuấy động phong vân, làm toàn bộ thế giới huyên náo, không có một ngày yên bình.

Cho nên, Nhiếp Vân không thể không nhắn nhủ một câu.

Tuy rằng bằng vào thực lực của hắn có thể trấn áp tất cả. Nhưng mà Thiên Địa Lục Đạo lại quá mức yếu kém, nếu như bởi vậy mà khiến cho Thiên đạo màLăng Nguyệt hình thành mất đi, khi đó có thương tâm cũng không còn kịp.

- Như vậy đi, ta sẽ kiến tạo một cung điện chuyên để những bí tịch này ở trên Cửu Tiêu Cửu Trọng Thiên. Chỉ có nhân tài đạt được tán thành thì mới có thể đi vào đọc, ngươi cảm thấy thế nào?

Tiêu Nhiên nói.

Những năm này hắn chủ trì tất cả mọi thứ trong Thiên Địa Lục Đạo, đối với mấy chuyện này rất là rõ ràng.

- Được, đây là ý kiến hay. Như vậy đi, so với việc kiến tạo cung điện còn không bằng làm một tiểu thế giới, người đạt tới cấp bậc cao trong Thiên Địa Lục Đạo, sau khi đạt tới thực lực nhất định, phẩm hạnh tốt có thể tự động được triệu hoán vào trong. Tu luyện công pháp cao cấp hơn, như vậy thực lực có thể tăng càng mạnh hơn nữa!

Nhiếp Vân trầm tư một chút rồi nói.

- Tiểu thế giới?

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Nghe hắn nói như vậy có lẽ là định sáng chế một thế giới cao cấp cùng loại với Thiên Địa Lục Đạo! Đây tuyệt đối là chuyện mà bọn hắn không dám tượng tượng ra.

- Hiện tại đi tìm thế giới khác cũng là chuyện không thực tế, bất quá trong thời không loạn lưu có không ít thời không lung khu. Lôi tất cả những thứ này ra, cô đọng thành một tiểu thế giới nhỏ hơn so với Thiên Địa Lục Đạo vẫn là chuyện rất đơn giản a!

Nghĩ tới là làm, bàn tay Nhiếp Vân khẽ lật, một khỏa Chúa Tể ấn phù lập tức thiêu đốt trong người. Cả người hắn giống như lập tức

biến thành Chúa Tể duy nhất ở trong thiên địa, bàn tay nhẹ nhàng chộp một trảo.

Phàm giới, vách ngăn của Thiên Địa Lục Đạo ở trước mặt hắn hiện lên không sót lại một chút gì. Vô số thời không lung khu bên trong thời không loạn lưu đều bị hắn nắm vào trong tay, dần dần hội tụ thành một thế giới cực lớn.

Trước khi mở Thiên Địa Lục Đạo, bằng vào rất nhiều thủ đoạn là hắn có thể khôi phục Nho giới, Phật giới. Bây giờ thực lực càng mạnh hơn nữa, lại phối hợp với Chúa Tể ấn phù, chỉ cần một cái lật tay là có thể khiến cho thế giới không ngừng sinh diệt. Khiến cho mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Một lát sau, một tiểu thế giới xuất hiện ở trước mặt mọi người, cắm rễ vào bên trong Hỗn Độn, chậm rãi hấp thu lực lượng bên trong Hỗn Độn hải dương, làm lớn mạnh bản thân mình.

Tính ổn định của không gian trong tiểu thế giới này viễn siêu Thiên Địa Lục Đạo, mọi người vừa tiến vào bên trong thì lập tức cảm thấy áp chế vốn có trong người rục rịch, dường như tùy thời đều có thể đột phá.

- Được rồi, mọi người tu luyện ở chỗ này đi! Ta đi thử xem có thể phục sinh Nguyệt Nhi hay không!

Sau khi tạo ra tiểu thế giới này, cũng đem mọi người vào bên trong, Nhiếp Vân nói một câu rồi sải bước đi ra.

Căn cứ vào lời lão giả thư tịch nói, muốn phục sinh Đạm Đài Lăng Nguyệt, nhất định phải nghịch chuyển toàn bộ thời gian của Thiên Địa Lục Đạo.

Thời gian huyền bí vô cùng, cho dù là hắn hiện tại cũng không dám đơn giản đụng vào. Bởi vì chỉ cần có chút không cẩn thận, không gian sẽ sụp đổ, làm cho một thế giới triệt để vỡ vụn. Chính bởi vì như vậy cho nên hắn mới không sốt ruột ra tay, mà là tạo ra một thế giới mới, dàn xếp xong thân hữu, lúc này mới lại chuẩn bị bắt đầu động thủ.

- Nhiếp Vân, đợi một chút..

Vừa đi ra khỏi tiểu thế giới thì chợt nghe sau lưng có một đạo thanh âm vang lên, Lạc Khuynh Thành đang đuổi theo sau lưng hắn.

- Làm sao vậy?

Nhiếp Vân có chút kinh ngạc.

- Có phải chàng không có... Không có nắm chắc phục sinh Nguyệt Nhi tỷ tỷ hay không?

Lạc Khuynh Thành nhìn chằm chằm vào hai mắt của hắn.

- Không có, chỉ là có chút khẩn trương mà thôi!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười.

Thật sự là hắn rất khẩn trương, hắn sợ mình không có cách nào phục sinh được nàng. Sợ lúc gặp lại nàng không biết mình, biến thành một người xa lạ...

Loại cảm xúc hỗn loạn này vốn hắn tưởng rằng bản thân đã che dấu vô cùng tốt, thế nhưng không nghĩ rằng vẫn bị Lạc Khuynh Thành nhìn ra được.

- Có phải chàng có chuyện gì chưa nói đúng không? Nguyệt Nhi tỷ tỷ có thể phục sinh là tâm nguyện lớn nhất của chàng, sao lại phải khẩn trương cơ chứ?

Lạc Khuynh Thành nói.

- Muốn phục sinh cần nghịch chuyển thời gian...

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp mang theo vẻ mang kiên định của nàng, Nhiếp Vân biết rõ nếu như mình không nói rõ ràng, nhất định đối phương sẽ kiên trì tới cùng. Hắn lắc đầu đem lới mà lão giả thư tịch nói với hắn ra nói lại một lần cho nàng nghe.

- Ý chàng là... Cho dù Nguyệt Nhi tỷ tỷ có được phục sinh thì cũng

không còn nhận biết chàng nữa?

Sắc mặt Lạc Khuynh Thành có chút khó coi.

- Đúng vậy!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

- Vậy phải làm sao bây giờ? Chàng...

Lạc Khuynh Thành muốn nói một ít lời an ủi, thế nhưng nàng lại phát hiện ra mình không thể mở miệng ra được.

Tuy rằng nàng rất ưa thích nam nhân trước mắt này, cam nguyện chờ đợi hắn cả đời. Thế nhưng nàng vẫn hắn vui vẻ khoái hoạt chứ không phải như bây giờ. Thiên tân vạn khổ mới phục sinh được người thương. Thế nhưng đối phương lại không nhận ra được hắn... Chuyện này thống khổ biết bao nhiêu cơ chứ?

- Cho nên ta do dự, không biết bản thân phải làm sao bây giờ!

Nhiếp Vân thở dài một hơi rồi nói.

- Kỳ thật... Chàng không cần phải lo lắng, tình cảm khắc cốt ghi tâm không phải nói quên là quên sạch. Cho dù Nguyệt Nhi tỷ tỷ khôi phục lại thời điểm không biết chàng, nhưng mà chỉ cần để cho tỷ ấy nhìn thấy chàng, ta tin rằng hai người vẫn có thể một lần nữa ở cùng một chỗ.

Một lát sau, Lạc Khuynh Thành kiên định nói một câu.

------oOo------

Chương 2068: Lỗ đen cổ quái (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nếu được như thế thì tốt, đa tạ nàng...

Nhiếp Vân nở nụ cười rồi nói một tiếng. Tuy rằng lời nàng nói không có một chút đạo lý nào. Thế nhưng loại chuyện duyên phận tình cảm thật sự rất khó phỏng đoán. Giống như kiếp này, khi hắn vừa gặp mặt nàng vậy. Tuy rằng nàng chưa bao giờ gặp mặt hắn, nhưng mà vẫn cảm thấy thân cận như cũ.

- Bắt đầu đi!

Trong lòng kiên định,hai hàng lông mày của Nhiếp Vân nhướng lên, lực lượng do Chúa Tể ấn phù mang đến lập tức thiêu đốt toàn bộ, tinh thần lực khổng lồ lập tức bao phủ trọn Thiên Địa Lục Đạo vào bên trong.

- Thật mạnh...

Cảm nhận lực lượng từ trong thân thể của hắn phát ra, sắc mặt Lạc Khuynh Thành biến hóa, liên tục lui về phía sau mấy bước.

Quá mạnh mẽ, chỉ riêng loại khí thế này cũng không phải là thứ mà nàng có thể chống lại được.

Sưu Sưu Sưu Sưu!

Thiên Địa Lục Đạo bị tinh thần lực khổng lồ của hắn bao phủ, giống như là một món đồ chơi lơ lửng trong lòng bàn tay của hắn vậy.

- Nghịch chuyển thời không!

Khẽ quát một tiếng, hai hàng lông mày của Nhiếp Vân nhướng lên, tay chộp về phía Thiên Địa Lục Đạo.

Ầm Ầm!

Trước bàn tay của hắn, thời gian lập tức vặn vẹo, từng đạo gợn sóng giống như sóng nước lan tràn trên bầu trời, trong nháy mắt đã nhộn nhạo toàn bộ thế giới.

Đây là phương pháp thay đổi thời gian mà lão giả thư tịch dạy hắn, lúc này toàn lực thi triển, hắn lập tức cảm thấy toàn thân rung động lắc lư kịch liệt, lực cắn trả cường đại vọt tới.

Cưỡng ép thay đổi thời gian của một thế giới, lực cắn trả sẽ rất mạnh, sẽ phải chịu quy tắc vũ trụ hạn chế.

- Lực cắn trả thật mạnh, chẳng lẽ Thiên Địa Lục Đạo là thế giới bình thường mà không phải là Tử Tịch thế giới?

Nhiếp Vân nhíu mày thầm nói.

Theo phỏng đoán của Nhiếp Vân, Thiên Địa Lục Đạo giống như là nơi hẻo lánh bị Hỗn Độn thế giới vứt bỏ vậy, Tu La Vương diệt thế vô số lần cũng không có chuyện gì. Hẳn là một Tử Tịch thế giới, muốn nghịch chuyển thời gian trong đó, chắc có lẽ sẽ không phải chịu Hỗn Độn hải dương cắn trả.

Thế nhưng cho dù có nằm mơ hắn cũng không nghĩ tới lại sẽ có lực cắn trả cường đại như thế, chẳng lẽ đây là một thế giới bình thường, cũng không phải là Tử Tịch thế giới hay sao?

Nếu quả thực là như vậy, sợ rằng muốn nghịch chuyển thời gian phục sinh Lăng Nguyệt cũng cần phải tốn một cái giá lớn a!

- Bất quá, nếu như là thế giới bình thường, chẳng phải lúc đó Hỗn Độn hải dương không quan tâm hay sao?

Cảm nhận được lực cắn trả càng ngày càng mạnh do Hỗn Độn hải dương mang đến, giống như một lưỡi dao sắc bén lơ lửng trên đầu, tùy thời đều có thể chém xuống diệt sát mình. Sự nghi hoặc trong lòng Nhiếp Vân càng ngày càng đậm.

Dựa theo lời nói của lão giả thư tịch, thế giới chia làm ba loại, cho dù là thế giới bình thường, thay đổi thời gian trong đó cũng giống như quả mọng, chín rụng xuống vậy, Hỗn Độn hải dương sẽ không quan tâm, tại sao lại có thể có lực cắn trả mạnh như vậy chứ?

Phốc!

Thân thể lung lay thoáng một chút, thời gian chấn động kịch liệt, lắc lư một cái, lần nữa đi về phía trước, Thiên Địa Lục Đạo dường như lại khôi phục như trước kia, không có bất kỳ chút biến hóa nào. Mà

sắc mặt Nhiếp Vân thì trắng bệch, trong mắt lộ ra vẻ khó mà tin được nổi.

- Điều này không có khả năng... Dùng tới Chúa Tể ấn phù mà không ngờ vẫn không có cách nào thay đổi được thời gian của Thiên Địa Lục Đạo? Thiên Địa Lục Đạolại là thế giới hạch tâm có thể so sánh với Tà Nguyệt Chí tôn vực? Điều này sao có thể?

Sử dụng Chúa Tể ấn phù, sức chiến đấu của Nhiếp Vân tới gần cấp độ Chúa Tể, cho dù là ở nơi như Cửu Thiên thế giới, Đại Hiên Hỗn độn giới cũng có thể đơn giản thay đổi thời gian, không bị hạn chế chút nào. Thế nhưng lúc này chỉ thay đổi thời gian của Thiên Địa Lục Đạo thì đã bị cắn trả. Mạng chỉ còn một đường, thiếu chút nữa tử vong.Chuyện này khiến cho hắn khó có thể tiếp nhận được.

Chẳng lẽ Thiên Địa Lục Đạo nho nhỏ này có thể so sánh với thế giới Tà Nguyệt Chí tôn vực hay sao?

Thân thể nhoáng lên một cái, Nhiếp Vân sải bước ra ra một bước, thân thể đã đến Hỗn Độn hải dương. Hắn từ trên cao nhìn xuống Thiên Địa Lục Đạo phía dưới.

Hắn muốn nhìn xem bổn nguyên của Thiên Địa Lục Đạo rốt cuộc có màu gì.

Dưới thiên nhãn bao phủ, Thiên Địa Lục Đạo giống như thế giới bổn nguyên đang chậm rãi xoay tròn, không phải là màu xám cũng không phải là màu đỏ, lại càng không phải là màu Hỗn Độn. Mà giống như là một khối bảo thạch sáng chói khảm nạm ở trong Hỗn Độn hải dương, lóe lên quang mang sáng ngời mà chói lọi, không ngờ lại có màu như là màu hoàng kim.

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

Da đầu Nhiếp Vân thoáng cái run lên.

Tại sao lại là như vậy chứ?

Nếu như là mà Hỗn Độn, như vậy hắn sẽ cảm thấy nó giống như Tà Nguyệt Chí tôn vực, mang theo Hỗn Độn bổn nguyên chi lực, là

hạch tâm thế giới. Thế nhưng không ngờ nó lại là màu vàng, rốt cuộc là cái gì?

Loại địa phương hẻo lánh, yếu đuối như Thiên Địa Lục Đạo sao lại có bổn nguyên màu vàng?

Nếu là như vậy, sao Tu La Vương có thể diệt thế được?

Thay đổi thời gian cũng đã bị Hỗn Độn hải dương cắn trả như thế, tiêu diệt trọn Thiên Địa Lục Đạo, sao Tu La Vương kia lại không bị ảnh hưởng một chút nào vậy?

- Ồ? Tu La Vương không diệt thế giới khác, chỉ đối phó với Thiên Địa Lục Đạo, chẳng lẽ... Thiên Địa Lục Đạo nho nhỏ này có bí mật bất thường nào đó hay sao?

Đột nhiên hai hàng lông mày nhảy dựng lên, một suy nghĩ xuất hiện trong đầu hắn.

Từ Thiên Địa Lục Đạo rời đi, tiến vào Hỗn Độn hải dương hắn đã từng gặp một ít tiểu thế giới. Nhưng mà hắn lại chưa từng nghe qua sự tích Tu La Vương diệt thế. Sao có nhiều Đại Thế Giới như vậy hắn ta không đi diệt. Hết lần này tới lần khác lại chỉ muốn diệt Thiên Địa Lục Đạo?

- Hơn nữa, ở trong Thiên Địa Lục Đạo, chỉ lần là người có được hai loại đan điền trở lên thì đều có tiềm lực trở thành Khu Tu sư. Nhưng mà dung hợp hai loại thiên phú chi khí hoàn mỹ lại chẳng khác nào dung hợp hai loại đại đạo. Vì sao thế giới lớn như Tà Nguyệt Chí tôn vực, địa bàn A Dục Vương lại không có một vị cường giả dung hợp đại đạo cơ chứ?

Toàn thân Nhiếp Vân chấn động.

Khi còn ở Phù Thiên đại lục, hắn đã thành công dung hợp các thiên phú khác nhau. Thế nhưng lúc ấy chỉ là con sâu cái kiến, ngay cả tiên lực cũng không có.

Loại nhân vật này mà cũng có thể dung hợp hai đại đạo, mà Tà Nguyệt Chí tôn vực, dù là cường giả Kim Giáp Tướng, cường giả

cấp bậc Chúa Tể cũnh chưa từng nghe nói có ai đem hai loại đại đạo dung hợp với nhau.

------oOo------

Chương 2069: Lỗ đen cổ quái (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước đó hắn cũng không để ý, hắn còn cảm thấy có thể là đan điền và đại đạo có chỗ khác biệt. Hiện tại xem ra, chỉ sợ không có đơn giản như thế a!

Bổn nguyên thế giới màu vàng... Mỗi người đều có thể dung hợp đại đạo... Hành động của Tu La Vương... Mỗi một biểu hiện đều nói cho hắn biết Thiên Địa Lục Đạo cũng không phải đơn giản như hắn tưởng tượng!

- Nhiếp Vân, chàng làm sao vậy?

Trong lúc trong hắn tràn ngập nghi hoặc thì Lạc Khuynh Thành nhanh chóng bay tới.

- Không có gì!

Đối với chuyện này Lạc Khuynh Thành biết càng ít, cho dù có nói ra cũng là vô dụng. Vì vậy Nhiếp Vân dứt khoát không nhiều lời.

Bất quá, không có cách nào nghịch chuyển thời gian thì chẳng khác nào không thể phục sinh được Đạm Đài Lăng Nguyệt. Chuyện này khiến cho hắn không khỏi sinh ra cảm giác cô đơn.

Vốn tưởng rằng lần này trở về là có thể gặp lại tình lữ, thế nhưng hắn không ngờ rằng lại là công dã tràng xe cát.

Hơn nữa nhìn lực cắn trả của Hỗn Độn hải dương, đừng nói là hiện tại, cho dù có trở thành cường giả Chúa Tể, chỉ sợ cũng rất khó chuyển động thời gian Thiên Địa Lục Đạo, một lần nữa cứu sống được Lăng Nguyệt.

- Ài!

Nhìn thấy nét mặt của hắn, Lạc Khuynh Thành đã biết chuyện phục sinh Đạm Đài Lăng Nguyệt đã xuất hiện biến cố, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy khổ sở một hồi.

Đôi tình lữ này gặp không ít trắc trở, chẳng lẽ thật sự ông trời không muốn để cho bọn họ ở cùng một chỗ hay sao?

- Đúng rồi, Nhiếp Vân, đoạn thời gian trước Thiên Địa Lục Đạo xảy ra rung động lắc lư, ta và Tiêu Nhiên đi Hồn Thiên thế giới, dường như đã phát hiệnra một ít chỗ không đúng. Chàng có muốn qua đó xem hay không?

Trong lòng thầm cảm thán một tiếng, đột nhiên Lạc Khuynh Thành nhớ tới một chuyện, lại vội vàng nói.

- Không đúng? Có cái gì không đúng cơ chứ?

Nhiếp Vân sững sờ hỏi.

Hồn Thiên thế giới lơ lửng ở trong thời không loạn lưu, là hạch tâm Thiên Địa Lục Đạo. Lúc trước bởi vì chạy tới bảo hộ Ám Ma chi tâm của Ma giới cho nên hắn mới chiến đấu với Tu La Vương một hồi.

Hồn Thiên thế giới này chẳng những quản lý Ám Ma chi tâm của Ma giới mà còn có khống chế Linh giới chi tâm của Linh giới. Khi xóa ngăn cách của chư giới trong Thiên Địa Lục Đạo hắn đã từng tới đó. Bất quá cũng khôngphát hiện ra điều gì dị thường. Không biết lúc này xảy ra chuyện gì, lại khiến cho Lạc Khuynh Thành có thái độ như thế?

- Ta cũng không biết, ta cảm giác toàn bộ Hồn Thiên thế giới đột nhiên tản mát ra một cỗ khí tức đặc thù. Nơi phát ra cụ thể ta cũng không biết là ở nơi nào. Chính là bởi vì tiếp xúc với cỗ khí tức này cho nên thực lực mới tiến bộ nhanh như vậy. Ta và Tiêu Nhiên đồng thời đạt tới bán bộ Xích Thiên Kính. Nếu không, chàng mới chỉ rời khỏi đây một năm, cho dù chúng ta có cố gắng hơn nữa cũng không có khả năng đột nhiên thông suốt, tiến bộ nhanh như

vậy a!

Lạc Khuynh Thành nói.

- Mang ta đi nhìn xem...

Sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng, vội vàng khoát tay nói.

Nói thật, bản thân Thiên Địa Lục Đạo đã rất là kỳ quái, dưới thời không loạn lưu ngăn cách, Phàm giới, Linh giới phân cách hoàn mỹ, đây là chuyện mà tiểu thế giới khác chưa từng có.

- Được!

Thân thể Lạc Khuynh Thành khẽ đảo, bay thẳng về phía thời không loạn lưu.

Nhiếp Vân theo sát ở phía sau nàng, tốc độ cực nhanh, hai người một trước một sau, trong mấy chục hô hấp đã đi tới thời không loạn lưu.

Trước đó tiến vào nơi này, xuất ra toàn bộ thủ đoạn còn sợ xảy ra biến cố. Lúc này ngang nhiên đi qua, không có một chút kiêng kị nào nữa.

Một lát sau, hai người lần nữa đi vào Hồn Thiên thế giới.

Thế giới này vẫn giống như trước đây, không có một chút biến hóa nào, giống như chiến đấu ba vạn năm trước cũng không có chút quan hệ nào với nó vậy. Giống đại chiến chỉ là một sự việc xen giữa mà thôi.

- Ồ? Quả nhiên khác biệt...

Khi lần đầu tiên tới đây, bởi vì bên trong đó ẩn chứa khí tức cường đại cho nên hắn cảm thấy rung động. Chỉ là sau khi trở thành cường giả Tru Thiên cảnh, loại cảm giác này đã biến mất, thực lực bây giờ lại càng mạnh hơn nữa, nhất là lực lượng của Chúa Tể ấn phù cũng còn chưa có biến mất. Vốn hắn không cảm nhận được loại rung động này, thế nhưng vừa mới tiến bên trong đã khiến cho

hắn cảm nhận ra được một tia bất thường.

Một cỗ khí tức đặc thù từ đằng xa truyền lại, khiến cho hai hàng lông mày của Nhiếp Vân lập tức nhướng lên.

- Ở bên kia, đi!

Lạc Khuynh Thành không có cách nào cảm ứng được nơi khí tức phát ra. Thế nhưng Nhiếp Vân có Chúa Tể ấn phù trên người, chỉ cần dạo qua một vòng là đã có thể tìm được chỗ không đúng. Hắn kéo tay Lạc Khuynh Thành, cả người lập tức phá không xông về phía trước.

Càng đi về phía trước, loại khí tức đặc thù này lại càng nồng đậm, trong mấy tức hai người đã đi ngang qua hằng ức dặm, đi tới trước mặt một cái lỗ đen kịt.

Lỗ đen này giống như là một vòng xoáy cái gì cũng có thể thôn phệ được, ẩn giấu ở nơi hẻo lánh của Hồn Thiên thế giới. Bất quá lúc này cũng không phải là thôn phệ thứ gì đó, mà là lẳng lặng lơ lửng, khí tức đặc thù kia đúng là từ bên trong đó phát tán ra.

- Đây là vật gì?

Cánh tay đưa tay về phía trước, chưởng ấn ngập trời, một cỗ lực lượng mạnh mẽ lan tràn về phía lỗ đen.

Sưu!

Công kích siêu cường, tiện tay có thể xé rách Thiên Địa Lục Đạo, rơi vào bên trên lỗ đen lại giống như rơi vào trên bông, không có một chút phản ứng chút nào, thậm chí ngay cả một điểm gợn sóng cũng không có tạo ra được.

- Cái này...

Nhiếp Vân nhíu mày nói.

Một chưởng này của hắn, dù là ở trong Quy Khư hải cũng không có khả năng không tạo ra một chút động tĩnh nào, thế nhưng hiện tại

sao lại xuất hiện loại tình huống này cơ chứ?

Chuyện này cũng quá kì quái a!

- Cỗ khí tức này rất là quen thuộc...

Một chưởng này không có bất kỳ động tĩnh gì, lỗ đen trước mắt không có bất kỳ chút biến hóa nào, sắc mặt Nhiếp Vân có chút cổ quái, tinh thần lực cường đại chậm rãi lan tràn về phía trước, một lát sau sắc mặt hắn đã cổ quái không thôi.

Cỗ khí tức trước mắt này nếu như không cẩn thận phân tích còn không cảm giác được cái gì. Thế nhưng lúc này tinh thần vừa mới tiếp xúc, không ngờ lại mang theo một chút quen thuộc.

- Khí tức có chút giống như ở Tà Nguyệt Chí tôn, chỉ là lại không quá giống...

Nhiếp Vân nhíu mày.

Bằng vào thực lực của hắn, chỉ cần là khí tức đã cảm ứng qua, tuyệt đối sẽ khắc ghi trong lòng, cũng sẽ không quên. Thế nhưng đạo khí tức trước mắt này lại vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm, nếu như muốn nói tương tự với ai, quả thực có chút giống như ở trong Tà Nguyệt Chí tôn vực, mang theo sự mênh mông của Đại Thế Giới.

------oOo------

Chương 2070: Mộ địa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khó trách Lạc Khuynh Thành lại có thể đột phá, loại khí tức này nếu như hấp thu nhiều một chút, hoàn toàn có thể làm cho người ta đột phá gông cùm, tấn cấp lên cấp độ cao hơn.

Chỉ có điều, tuy rằng cỗ khí tức này huyền ảo, nhưng mà cũng không có cảm giác sinh cơ bừng bừng như Tà Nguyệt Chí tôn vực,

ngược lại còn mang theo cảm giác suy bại.

- Đây chẳng lẽ là một thông đạo đi thông Đại Thế Giới khác hay sao?

Đột nhiên một suy nghĩ hiện lên trong đầu hắn.

Càng nghĩ càng đúng, nếu như không phải là thông đạo đi thông Đại Thế Giới thì tại sao có thể có khí tức như vậy cơ chứ?

- Ta muốn đi vào xem một chút!

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Lạc Khuynh Thành rồi nói.

- Ta cùng đi với chàng!

Lạc Khuynh Thành vội nói.

- Nàng vẫn nên ở lại thì hơn. Phía trước rốt cuộc là cái gì, ai cũng không biết được. Có bao nhiêu nguy hiểm ta cũng không rõ ràng lắm, cho nên vẫn ở lại đây thì hơn!

Nhiếp Vân lắc đầu nói.

Có phải là thông đạo đi thông Đại Thế Giới hay không, ngay cả hắn cũng không thể nói rõ, đây chỉ là một loại suy đoán mà thôi. Vạn nhất không phải là thông đạo mà là đường chết thì sao?

- Không, ta đi cùng với chàng!

Lạc Khuynh Thành lắc đầu, trong mắt mang theo vẻ kiên định trước nay chưa từng có.

- Được rồi!

Thấy bộ dáng của nàng, dường như Nhiếp Vân đã nhìn ra mình không có cách nào thay đổi ý định của đối phương, hắn đành phải gật đầu đồng ý.

- Đi!

Hít sâu một hơi, lực lượng khổng lồ của Nhiếp Vân lập tức bao phủ Lạc Khuynh Thành, bàn chân đạp mạnh, đi về phía lỗ đen trước mắt.

Sưu!

Trong nháy mắt, cả người hắn như là lập tức rơi vào trong một thế giới đang xoay tròn. Cho dù là người cường đại như hắn cũng cảm thấy trời đất quay cuồng một hồi, máu tươi toàn thân sôi sục, giống như tùy thời cũng có thể nổ tung.

- Thiên phú Phòng ngự, Kim Cương bất động!

Hai hàng lông mày dựng lên, Nhiếp Vân nhanh chóng bị một khe nứt bao phủ, toàn thân bất động như là Kim cương, đứng ở bên trong vòng xoáy.

Quang mang Chúa Tể ấn phù ở dưới thiên phú phòng ngự so trước kia càng thêm cường đại. Tuy rằng vòng xoáy lợi hại, thế nhưng dù sao cũng là vật vô chủ, nếu không làm sao có thể để cho hai người không bị tổn hại một chút nào cơ chứ?

- Đây là... Thời gian lưu tốc...

Dần dần rơi xuống vòng xoáy đen kịt, đột nhiên hai mắt Nhiếp Vân lập loè quang mang, trong cơ thể Lạc Khuynh Thành có một cỗ nhiệt lượng xoay tròn, lập tức đã nhìn thấy trong đêm tối có một đạo quang mang hỗn loạn bao phủ toàn bộ hai người.

Dưới đạo quang mang này, trong khoảng thời gian ngắn hai người có cảm giác như đã trải qua vạn năm, lại giống như chỉ có một phần ngàn hô hấp, thời gian ở trong vòng xoáy đen kịt này bị tàn phá thành từng mảnh nhỏ, giống như không có bất luận một chút quy tắc gì vậy.

Ông!

Bên trong thủy triều thời gian hỗn loạn, hai người ngừng lại, xuất

hiện ở trong một thế giới kỳ lạ.

Thế giới này không nhìn ra được rốt cuộc rộng lớn bao nhiêu. Thế nhưng khắp nơi đều là lực lượng tĩnh mịch và suy bại. Cái gọi là khí tức tử vong của Thượng Tuyền so với khí tức nơi đây mà nói, quả thực thật giống như một trời một vực, hoàn toàn không thể so sánh được.

- A...

Lông mi Lạc Khuynh Thành khẽ nhíu, thân thể không ngừng run rẩy, mặc dù có phòng ngự chi khí của Nhiếp Vân bảo hộ, thế nhưng nàng vẫn không cản nổi tĩnh mịch chi khí đánh úp lại. Hai mắt nàng bắt đầu trở nên đỏ tươi. Mơ hồ có ảo giác như muốn nổi điên lên vậy.

- Bóp nát nó!

Sắc mặt Nhiếp Vân ngưng tụ, vội vàng ném tới một cái ngọc bài.

- Được!

Lạc Khuynh Thành không biết đây là vật gì. Nhưng mà nàng cũng không dám do dự, bàn tay trắng như ngọc chấn động, bóp nát ngọc bài.

Ông!

Không khí chấn động, ngọc bài vừa nát, Lạc Khuynh Thành lập tức cảm thấy có một cỗ nhiệt lưu lan tràn ra toàn thân, khí chất cả người đã có biến hóa khác biệt. Tam Thiên Đại Đạo trong người dường như đã nhận được viên mãn, tạo thành một vòng tròn cực lớn.

- Đây là...

Biến sắc. Lạc Khuynh Thành lại càng hoảng sợ.

Đây là ngọc bài gì, sao lại lợi hại như vậy chứ? Nàng có cảm giác rõ ràng, thực lực của nàng trong nháy mắt đã tăng lên ít nhất hàng

ức lần.

- Đây là Chúa Tể ấn phù, nó có thể khiến cho nàng trong thời gian ngắn có thể có được thực lực so với cường giả Tru Thiên cảnh đỉnh phong!

Nhiếp Vân muốn nói là thực lực Chúa Tể nhưng mà lại sợ nàng không hiểu cho nên đành phải đổi thành cường giả Tru Thiên cảnh đỉnh phong nhất.

Chúa Tể ấn phù ở trong mắt của người Tà Nguyệt Chí tôn vực mà nói, cũng cực kỳ quan trọng, nhưng mà trong mắt hắn. Nó lại không bằng một góc của thân hữu, muốn triệt để ngăn cản tĩnh mịch chi khí cường đại như thế, phòng ngự chi khí rất khó chống đỡ. Cho nên biện pháp duy nhất chính là Chúa Tể ấn phù.

Có Chúa Tể ấn phù trợ giúp, thân thể Lạc Khuynh Thành tạo thành một tầng quang mang nhàn nhạt, không ngừng đem tĩnh mịch chi khí xâm nhập vào trong đầu ở bên ngoài. Nàng cũng lập tức nhìn thấy rõ tình huống trước mắt.

Nơi này giống như một cái mộ địa cực lớn, cả một đám mộ bia cắm nghiêng trên mặt đất, lại khiến cho người ta vừa mới nhìn qua thì ở sâu trong lòng đã sinh ra một cỗ cảm giác bi thương.

- Đây là nơi nào?

Trong lòng Lạc Khuynh Thành nhảy dựng lên.

- Đây hẳn là một nơi có tên là Kim Diễm tông!

Hai hàng lông mi của Nhiếp Vân nhíu lại.

- Kim Diễm tông?

Lạc Khuynh Thành sững sờ, tùy ý nhìn về phía một cái mộ bia. Nàng lập tức nhìn thấy có vô số văn tự cổ quái khắc ở phía trên mộ bia.

Những văn tự này hoàn toàn khác với những thứ trước kia nàng

từng gặp. Căn bản không nhìn ra có ý tứ gì. Bất quá lực lượng Chúa Tể ấn phù trong người vận chuyển, khiến cho nàng lập tức hiểu ra.

- Kim Diễm tông Cơ Sướng, khảng khái với cái chết, không cầu lưu danh muôn đời, chỉ cầu không thẹn với lương tâm...

- Kim Diễm tông phù Phù Khiếu, tiếu ngạo thương khung, khí phá huyền thiên, chân đạp cửu châu, thề cùng tồn vong với thiên địa...

- Kim Diễm tông Đỗ Chấn...

...

Trên bia mộ có vô số văn tự để lộ sự khẳng khái với cái chết, giống như đây không phải là mộ bia, mà là bài danh ghi chép công đức trong đời của mỗi người, toàn bộ những người này đã sớm chết rồi, đã sớm hóa thành hạt bụi trong dòng song lịch sử.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Ngón tay Lạc Khuynh Thành nhẹ nhàng sờ về phía một tấm bia đá.

- Đừng nhúc nhích...

Nhiếp Vân đang chìm đắm bên trong tĩnh mịch vô biên, vừa nhìn thấy động tác của nàng hắn lại càng hoảng sợ. Khi thấy ngón tay của đối phương đã tiếp xúc với tấm bia đá, biết rõ cho dù có nói nhiều hơn nữa cũng đã muộn. Lúc này hắn lập tức ngậm miệng lại.

------oOo------

Chương 2071: Mộ địa (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Làm sao vậy?

Lạc Khuynh Thành sững sờ, bất quá nàng không có sững sờ được

bao lâu thì đã cảm thấy tấm bia đá trước mắt nhẹ nhàng chấn động. Trong nháy mắt bia đá đã hóa thành bụi đất đầy trời.

Rầm rầm!

Tấm bia đá vỡ vụn này giống như là bắt đầu hiệu ứng domino, những tấm bia đá khác cũng bắt đầu có tình cảnh tương tự, tiếng rít nổi lên, bụi mù nổi lên bốn phía. Hàng ngàn tấm bia đá chung quanh đồng thời vỡ nát thành bụi phấn, tựa như quang mang xuôi theo chỗ Lạc Khuynh Thành đang đứng lan tràn ra chung quanh.

- A...

Lạc Khuynh Thành lại càng hoảng sợ.

Dù thế nào nàng cũng không nghĩ tới, chỉ đụng vào tấm bia đá một cái đã sinh ra hiệu quả như vậy.

- Những tấm bia đá này không biết đã tồn tại bao nhiêu ức năm, đã sớm phong hoá từ lâu rồi. Chỉ cần tiếp xúc với lực lượng sinh mệnh, là sẽ lập tức sụp đổ

Thấy nàng ngẩn người, Nhiếp Vân giải thích một câu.

Loại tình huống này lúc trước khi đi Đạo giới hắn đã từng gặp qua một lần, cho nên mới có ấn tượng rất sâu.

Những tấm bia đá này thoạt nhìn rất là chắc chắn, đó là bởi vì không gian nơi này bị phong bế, tuy rằng không biết đã trải qua bao nhiêu ức năm. Thế nhưng có thể giữ vững nguyên vẹn như trước. Vừa rồi Lạc Khuynh Thành đột nhiên đụng vào, mang theo lực lượng sinh mệnh cho nên lập tức phá hủy sự cân bằng này. Cái đầu tiên sụp đổ thì cái thứ hai đương nhiên cũng sẽ sụp đổ. Trong nháy mắt di tích cổ không biết đã đứng sừng sững bao nhiêu ức năm, rốt cuộc cũng triệt để biến thành tro bụi, biến mất trong dòng sông dài lịch sử.

- Không phải ta cố ý a...

Lạc Khuynh Thành chưa có trải qua loại chuyện như vậy cho nên

rất là hoảng sợ, sắc mặt nàng không ngừng biến hóa.

- Không sao!

Nhiếp Vân thở dài một hơi, cũng không nói nhiều mà chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Bụi mù nổi lên bốn phía, phát ra thanh âm ken két. Thân thể của hắn không nặng, thế nhưng nham thạch dưới chân vừa mới đụng phải là lập tức biến thành bụi phấn, hãm xuống dưới thật sâu, giống như trên mặt đất có một tầng bụi đất dày đặc.

- Nơi này tuyệt đối đã có hơn ức không có người nào tới qua. So với Đạo giới lúc trước còn cũ kỹ hơn!

Đi ở trong bụi đất giống như là đi trong đống tuyết, trên mặt đất phát ra tiếng ken két, Nhiếp Vân thở ra một hơi, sắc mặt trầm trọng vô cùng.

Thế giới này giống như bị phủ đầy bụi ở trong lịch sử, nhìn dấu vết đầy đất, Nhiếp Vân có cảm giác như nhìn thấy thế giới ức vạn năm trước.

- Kim Diễm tông này thật là lợi hại, thoạt nhìn so với Khu Tu tháp cũng còn cường đại hơn rất nhiều a.

Hai người nhanh chóng tiến lên. Đi theo sát sau lưng hắn, hai hàng lông mi của Lạc Khuynh Thành nhíu lại, càng ngày càng ngưng trọng.

Chỉ từ mặt đất của di tích này xem ra, cái gọi là Kim Diễm tông này so với Khu Tu tháp còn cường đại hơn nhiều, vô luận là địa vực hay là số lượng cường giả, giữa cả hai vốn không phải là cùng một khái niệm.

- Đúng rồi, có lẽ cùng loại với Quy Khư hải a.

Nhiếp Vân cũng phát hiện ra chuyện này, hắn gật gật đầu, trong lòng thầm phán đoán một phen.

Một ít bia đá vừa rồi hai người bọn hắn nhìn chỉ là nh muốn bỏ biển trong Kim Diễm tông mà thôi, toàn bộ tông môn đứng sừng sững ở trong thế giới trước mắt. Từ cổ chí kim, lan tràn ra toàn bộ thế giới, liếc nhìn không thấy tận cùng, không ngờ so với toàn bộ diện tích của Phù Thiên đại lục còn lớn hơn rất nhiều.

Vô số kiến trúc trong tông môn tầng tầng lớp lớp trọng điệp, rậm rạp chằng chịt, giống như sơn phong của Quy Khư hải vậy. Thật sự không biết cái gọi là Kim Diễm tông này lúc thời kỳ toàn thịnh mạnh mẽ tới bao nhiêu, chỉ sợ lúc trước, khi còn chưa suy bại, Quy Khư hải có thắng được Kim Diễm tông này hay không cũng khó mà nói được.

- Đây rốt cuộc là thế giới gì vậy?

Phỏng đán phán đoán trong lòng qua một lần, Nhiếp Vân lại càng hoảng sợ.

Quy Khư hải là một trong bốn đại tông môn của một trong, không biết đã truyền thừa bao lâu, nội tình rất là thâm hậu. Cường đại tới mức khó có thể đánh giá. Kim Diễm tông này không ngờ lại có thể so sánh với nó, nếu như thế giới này không bị nghiền nát, như vậy chẳng phải có thể chống lại được Tà Nguyệt Chí tôn vực hay sao?

Tuy rằng thời không nơi này đã vỡ vụn rồi, cảm nhận không được sự cường đại của thời gian không gian. Nhưng mà từ trong khí tức cũ kỹ thẩm thấu từ bên trong xem ra, vẫn có thể cảm nhận được sự huy hoàng và sáng lạn của thế giới này trước đây.

- Đó là cái gì?

Đột nhiên Lạc Khuynh Thành chỉ về phía trước.

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ở trên bầu trời phía trước có mây đen buông xuống, một cung điện cực lớn chậm rãi xuất hiện ở trong tầm mắt của hai người.

Bên ngoài cung điện có một bứctượng đá cực lớn đứng sừng sững, thân thể cao lớn vươn vào trong mây đen.

Cho dù chỉ là một bức tượng đá, thế nhưng lại mang theo uy nghiêm nhìn thấu thương khung, áp lực cường đại tới mức bằng vào thực lực của Nhiếp Vân hiện tại cũng cảm thấy tim đập nhanh một hồi, từ sâu trong lòng sinh ra cảm giác khủng hoảng.

- Bức tượng đá này có chút quen thuộc...

Cái đầu của tượng pháp giống như đã bị người ta dùng đại thủ pháp xóa đi, nhưng mà bộ dáng của nó rơi vào trong mắt hai người vô cùng rõ ràng. Thân thể đơn bạc gầy yếu, tay cầm một thanh trường kiếm, dường như mang theo hàn mang đâm rách thương khung.

- Không ngờ... Nhiếp Đồng, là bộ dáng của Nhiếp Đồng!

Hai mắt Lạc Khuynh Thành đột nhiên co rút lại, miệng kêu một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

Bức tượng đá trước mắt này thân thể gầy yếu, mang theo cảm giác đâm rách thương khung, hai vai đơn bạc, giống như đang gánh đạo nghĩa thương khung. Cho dù không có đầu, thế nhưng bản thể tượng đá lại tản mát ra khí thế trước nay chưa từng có. Khí thế nay căn bản không thể che đậy hết được. Sống lưng đứng thẳng, dường như sẽ không vì bất kỳ chuyện gì mà mà uốn cong!

- Nhiếp Đồng?

Sắc mặt Nhiếp Vân cũng biến đổi, đệ đệ trong trí nhớ và tượng đá trước mắt chậm rãi dung hợp, dần dần giao hòa lại cùng một chỗ.

Quả nhiên giống như đúc!

Tượng đá của đệ đệ Nhiếp Đồng tại sao lại ở chỗ này? Hơn nữa nhìn bộ dáng cũ kỹ của Kim Diễm tông này, không biết đã tồn tại biết bao nhiêu ức vạn năm.

- Không phải là Nhiếp Đồng, là Tu La Vương! Thế giới này chỉ sợ là thế giới của Tu La Vương...

Nhiếp Vân như hiểu ra, hai tay không tự chủ được mà xiết chặt.

------oOo------

Chương 2072: Tu La Vương không chết? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đây không phải là đệ đệ hắn, mà là tượng đá của Tu La Vương, trước đó hắn đã hoài nghi thế giới cực lớn này chính là một thế giới cực lớn, không thua gì Tà Nguyệt Chí tôn vực. Hiện tại xem ra, hẳn là thế giới của Tu La Vương kia!

Tà Nguyệt Chí tôn vực là do A Dục Vương sáng tạo ra, thực lực của Tu La Vương giống như người này. Đương nhiên cũng có thể sáng tạo ra thế giới, chỉ là nương theo hắn vẫn lạc, thế giới này triệt để nghiền nát, biến thành bộ dạng như hiện tại.

- Thế giới của Tu La Vương?

Lạc Khuynh Thành không có một chút kinh nghiệm và kiến thức nào về Tà Nguyệt Chí tôn vực, Nhiếp Vân nhìn thấy bộ dáng của nàng như vậy, ngón tay khẽ điểm một cái. Tất cả kinh nghiệm từ lúc mở Thiên Địa Lục Đạo ra đều tức thì truyền vào trong đầu nàng.

- Thì ra là thế... Nhưng mà, thế giới của Tu La Vương thế giới tại sao không ở trong Hỗn Độn hải dương? Tại sao lại ở chỗ này?

Bởi vì mới biết được rất nhiều chuyện cho nên vẻ mặt,Lạc Khuynh Thành vô cùng nghi hoặc.

Kỳ thật, đây cũng là nỗi nghi hoặc trong lòng của Nhiếp Vân.

Dựa theo tình huống bình thường mà nói, thế giới mà Tu La Vương sáng tạo ra có lẽ nên giống như Tà Nguyệt Chí tôn vực, ở địa điểm trung tâm Hỗn Độn. Không biết tại sao lại ở chỗ này?

Thiên Địa Lục Đạo dựa theo trực giác của hắn, hẳn phải ở trong một nơi hẻo lánh của Hỗn Độn hải dương, cách Tà Nguyệt Chí tôn vực rất xa mới đúng.

- Sauk hi Tu La Vương vẫn lạc, thế giới này cũng nên bị đánh tan chứ? Tại sao lại còn như vậy? Chuyện này quả thực quá mơ hồ…

Nhiếp Vân lắc đầu nói

Chuyện này dính dáng tới bí mật thái cổ, chỉ sợ chỉ có người trong cuộc như cường giả Tứ đại Phong Vương mới biết được nội tình bên trong. Trừ bọn họ ra, cho dù là cường giả Cấp bậc Chúa Tể chỉ sợ cũng không biết trận chiến thượng cổ năm đó như thế nào.

- Tu La Vương luôn muốn diệt Thiên Địa Lục Đạo, không từ mọi thủ đoạn để đạt được mục đích. Thế nhưng đối với thế giới khác cũng không có để ý tới. Hắn ta vẫn lạc, thế giới lại vẫn cùng tồn tại với Thiên Địa Lục Đạo. Chẳng lẽ giữa cả hai có liên quan gì hay sao?

Đột nhiên, trong lòng Nhiếp Vân toát ra một suy nghĩ như vậy.

Những Đại Thế Giới khác đều không có truyền thuyết Tu La Vương diệt thế. Chỉ có Thiên Địa Lục Đạo mới có, đại thế giới này lại ở gần Thiên Địa Lục Đạo như vậy, chẳng lẽ giữa cả hai có liên quan đặc thù gì đó?

Từ cảnh tượng trước mắt mà nói, bổn nguyên Thiên Địa Lục Đạo có màu vàng, viễn siêu thế giới bình thường. Tuy rằng diện tích nhỏ nhất. Không gian áp bách cũng không lớn, thế nhưng phẩm chất bổn nguyên lại không chênh lệch với Tà Nguyệt Chí tôn vực là bao!

Nếu như để cho nó có đầy đủ thời gian phát triển, lại để cho nó không ngừng hấp thu lực lượng từ Hỗn Độn hải dương, muốn phát triển tới trình độ như Tà Nguyệt Chí tôn vực cũng không thành vấn đề.

Mà Tu La Vương không ngừng diệt thế lại vừa vặn ngăn cản loại chuyện này phát triển. Chẳng lẽ giữa cả hai có liên quan đặc thù nào đó?

Vô số nghi hoặc hiện lên trong đầu Nhiếp Vân, hắn không ngừng nhíu mày, sắc mặt càng ngày ngưng trọng.

Mặc kệ từ phương diện nào xem ra. Thiên Địa Lục Đạo đều rất là

kỳ lạ, độc nhất vô nhị, chỉ sợ thực sự có liên quan tới Tu La Vương.

Chỉ là ý thức bản ngã của Tu La Vương đã bị diệt sát, chỉ còn lại có ý niệm của Nhiếp Đồng...

Không đúng!

Hai mắt Nhiếp Vân co rút lại.

Lúc trước đám người A Dục Vương cũng không có cách nào đánh chết hắn, thế nhưng sao hắn lại có thể giết chết đối phương?

Chẳng lẽ…. Tất cả đều là cục diện do Tu La Vương bố trí? Chẳng lẽ hiện tại đã tới lúc thu vén?

Mồ hôi lạnh từ trên lưng hắn chảy xuống.

Dựa theo thực lực của hắn, căn bản không có khả năng có mồ hôi chảy ra. Nhưng mà bây giờ chẳng biết tại sao hắn lại có cảm giác như đang đặt mình ở cuối mùa thu, thân thể không tự chủ được mà run rẩy.

Tu La Vương đáng sợ thế nào hắn biết rõ. Từ lúc vừa mới bắt đầu tiếp xúc thể nghiệm qua, lúc trước hắn cũng chỉ vừa mới tấn chức Tru Thiên cảnh, cho dù ở trong Thiên Địa Lục Đạo được xưng là đệ nhất nhân. Nhưng mà ở trong Tà Nguyệt Chí tôn vực ngay cả cọng lông cũng không bằng. Tồn tại yếu đuối như vậy, làm sao có thể đánh chết được Tu La Vương rong ruổi Hỗn Độn hải dương cơ chứ?

Nếu như hắn đoán không sai, cái chết của Tu La Vương chỉ là che mắt người khác. Vẫn như trước, ẩn giấu ở trong cơ thể Nhiếp Đồng!

Hoặc là Nhiếp Đồng căn bản chính là Tu La Vương, giữa hai người bọn họ căn bản không có cái gọi là linh hồn cộng sinh, mà là... một người nguyên vẹn!

Khó tự trách bản thân hắn tu luyện nhanh như vậy mà tốc độ tu luyện của Nhiếp Đồng cũng không kém. Rõ ràng không có huy

chương của Tà Nguyệt tướng sĩ, thế nhưng lại có thể nhẹ nhõm tham gia khảo hạch Quy Khư hải, tất cả, tất cả đều có chút đột ngột và quỷ dị.

Nếu như Nhiếp Đồng chỉ là đệ đệ, như vậy thiếu niên ngây thơ kia, sao lại hiểu rõ nhiều như vậy về Tà Nguyệt Chí tôn vực cơ chứ? Tuy rằng không có biểu hiện ra ngoài, thế nhưng nhất cử nhất động đều cho thấy sự bất phàm của đệ đệ.

- Xem ra Nhiếp Đồng có rất nhiều bí mật đang gạt ta, chỉ sợ Tu La Vương kia cũng không phải hung tàn như trong truyền thuyết a.

Nghĩ tới những chuyện này, tuy rằng cảm thấy sợ hãi, thế nhưng đồng thời trong lòng Nhiếp Vân cũng có nghi hoặc.

Nếu như Tu La Vương giống như trong truyền thuyết, thị sát khát máu như vậy, khi đó chỉ sợ hắn đã sớm biến thành người chết, sẽ không còn bình yên vô sự cho đến bây giờ.

Trong chuyện này nhất định liên quan tới bí mật cực lớn.

Phù!

Thở ra một hơi, sắc mặt Nhiếp Vân trầm thấp, phát hiện ngoài ý muốn, lại không biết là phúc hay là họa lại càng làm cho hắn cảm thấy áp lực lớn hơn.

- Chúng ta còn đi vào nữa không?

Lạc Khuynh Thành bên cạnh biết rõ nhất định hắn đang suy nghĩ cái đó, cho nên cũng không quấy rầy. Một lát sau, thấy hắn không có động tĩnh gì, nàng không nhịn được phải hỏi một câu.

- Đi vào!

Nhiếp Vân gật đầu.

Bên ngoài cung điện trước mắt đã có tượng đá Tu La Vương đứng sừng sững, có lẽ bên trong có dấu vết mà hắn lưu lại, có lẽ có thể mang tới một ít manh mối.

Đạp lên trên phế tích cũ kỹ, hai người chậm rãi đi vào trong.

Cung điện trên mặt đất này không biết đã trải qua bao nhiêu vạn năm, thế nhưng vẫn không có chút bụi đất nào. Sạch sẽ như là vừa có người đi qua vậy.

------oOo------

Chương 2073: Tu La Vương không chết? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần này Lạc Khuynh Thành đã có kinh nghiệm cho nên cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước, sợ chạm phải thứ gì đó, khiến cho nó bị khí tức sinh khí hủy diệt.

Cung điện có một hành lang rất dài, bên trên khắc đủ loại bức hoạ, đại biểu cho một nền văn minh khác.

Nền văn minh này hoàn toàn khác với văn minh Tiên Ma Nho Phật, ở trong đó phảng phất như đi vào một thời đại khác, phong cách tang thương cổ xưa mang theo chuẩn tắc của một thế giới khác.

- Hoàn toàn khác với Thiên Địa Lục Đạo, thậm chí còn không giống với Tà Nguyệt Chí tôn...

Thiên phú Thiên Nhĩ sư không ngừng vận chuyển, lĩnh ngộ những thứ bên trên bức họa, vẻ mặt Nhiếp Vân càng ngày càng âm trầm.

Thời gian trôi qua, hai người đi qua hành lang, một đại điện rộng lớn xuất hiện ở trước mặt hai người.

Nóc đại điện đã bị lực lượng mạnh mẽ phá huỷ, nhìn phạm vi cao thấp, có lẽ chính là chiêu số công kích đã phá huỷ đầu bức tượng đá của Tu La Vương.

Trong đại điện tràn ngập đá vụn, chung quanh có một đám Vương tọa đứng sừng sững.

Tuy rằng những Vương Tọa này đã trải qua ức vạn năm, nhưng mà vẫn tản mát ra uy áp cực lớn như trước. Thể hiện rõ ràng thực lực và địa vị chúng cường giả từng ngồi trên Vương tọa.

- Những cái Vương Tọa này không ngờ đều là Hỗn Độn thần binh đỉnh phong? Rốt cuộc là ai lại có thủ bút lớn như thế chứ?

Lạc Khuynh Thành thấp giọng hô một tiếng.

Vừa rồi Nhiếp Vân truyền lại cho nàng cách dùng ý niệm mở Thiên Địa Lục Đạo, cho nên đương nhiên nàng cũng biết cấp bậc Hỗn Độn thần binh. Hỗn Độn thần binh đỉnh phong cho dù là ở trong Tà Nguyệt Chí tôn vực cũng được cho là binh khí rất mạnh, loại thứ tốt này không ngờ lại không mang đi chế tạo binh khí mà lại đi chế tạo Thành vương tọa...

- Ở đây ước chừng có mười tám cái Vương Tọa, mỗi một cái đều là Hỗn Độn thần binh đỉnh phong, Kim Diễm tông này rốt cuộc là tông môn lợi hại tới đâu chứ? Dường Quy Khư hải so sánh với nó cũng kém không ít...

Nhiếp Vân cũng có chút kinh ngạc.

Lạc Khuynh Thành có thể nhìn ra cấp bậc của những Vương Tọa này, đương nhiên hắn cũng có thể nhìn ra được. Vương Tọa cấp bậc Hỗn Độn thần binh đỉnh phong, đây cũng không phải là vấn đề thủ bút mà là vấn đề nội tình!

Kim Diễm tông này nếu như không đủ nội tình thì làm sao có thể chế tạo ra Vương Tọa lợi hại như vậy chứ? Hơn nữa còn nhiều như vậy?

Theo hắn biết, cho dù là Quy Khư hải, một trong bốn đại tông môn Tà Nguyệt Chí tôn vực so sánh với nó cũng kém hơn không ít.

- Những Hỗn Độn thần binh đỉnh phong này chắc có lẽ sẽ không tổn hại a!

Lạc Khuynh Thành tiến về phía trước một bước, đi tới trước mặt

một cái Vương Tọa, muốn đụng vào nó, thế nhưng lại sợ nó sẽ giống như những kiến trúc trước đó, hóa thành bụi mù.

- Sẽ không!

Nhiếp Vân gật đầu.

Hỗn Độn thần binh đỉnh phong là tuyệt thế binh khí do cường giả dùng đại thủ pháp luyện chế, đương nhiên không có khả năng giống như các kiến trúc, cho dù thời gian có lâu hơn nữa cũng sẽ không hủy diệt.

Giống như Tri Thu kiếm của hắn vậy, cho dù Thiên Huyền lão nhân đã tử vong rất lâu, không biết bao nhiêu năm, thế nhưng vẫn sắc bén như lúc ban đầu, hàn mang bắn ra bốn phía.

- Vậy là tốt rồi!

Lạc Khuynh Thành nở nụ cười, cánh tay vươn về phía Vương Tọa, dường như muốn cảm nhận văn minh và lực lượng do Vương Tọa mang tới.

Bất quá, ngón tay vừa mới đụng phải Vương Tọa….

Ào Ào!

Bụi mù xuất hiện, Vương Tọa lập tức vỡ vụn.

- Cái này...

Nhiếp Vân và Lạc Khuynh Thành đồng thời sững sờ.

Hỗn Độn thần binh đỉnh phong không ngờ cũng đụng một cái đã vỡ nát. Chẳng lẽ hắn nhìn lầm?

Hỗn Độn thần binh đỉnh phong dùng nguyên liệu quý trọng phối hợp với thực lực, bản lĩnh luyện khí tuyệt cao mới có thể luyện chế thành công đấy. Mỗi một cái Vương Tọa đều có uy lực hủy diệt thiên địa, đừng nói đặt một cái ở trong thế giới cũ nát, cho dù là ở trong Hỗn Độn hải dương, tồn tại hàng ức vạn năm cũng sẽ không

có chút tổn thương nào. Thế nhưng sao nó lại giống như những kiến trúc kia đụng một cái đã vỡ nát thành bụi phấn?

- Chỉ có một khả năng, nguyên liệu luyện chế những Hỗn Độn thần binh đỉnh phong này đều lấy từ thế giới này, thế giới sụp đổ, pháp tắc bị hủy hoại. Cho dù đồ có mạnh mẽ tới đâu, mất đi dựa vào thì cũng sẽ nứt vỡ a...

Trong lòng xuất hiện suy nghĩ này, Nhiếp Vân nói một câu.

- Có lẽ là vậy!

Lạc Khuynh Thành gật gật đầu.

Nói thật, hiện tại cũng chỉ có giải thích như vậy mà thôi.

Hỗn Độn thần binh đỉnh phong giống như cá mập trong hải dương, cho dù có hung mãnh, một khi hải dương khô cạn thì cũng sẽ bị chết.

Thế giới của Tu La Vương gặp công kích cực lớn, bị phá thành từng mảnh nhỏ, đồ vật trong đó đương nhiên không có khả năng tồn tại. Da không còn thì lông sao có thể bình yên tồn tại được chứ?

- Vốn tưởng rằng có thể kiếm được chút ít bảo bối, xem ra cho dù có thể tìm được thứ gì thì cũng không có tác dụng...

Vốn hắn nghĩ thế giới lớn như vậy nhất định sẽ có không ít bảo vật. Hiện tại xem ra, cho dù có tìm được vài thứ thì cũng không có chút tác dụng nào. Bất quá chỉ là một đống đồ phế thải mà thôi.

- Để xem thế giới này lớn tới bao nhiêu...

Lần nữa đảo qua trong điện một vòng, hai người cũng không có phát hiện ra nhiều manh mối hơn, thả người bay ra ngoài, đứng trên không trung, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, tinh thần lực khổng lồ bắn ra chung quanh.

Vừa rồi hắn không có dùng tinh thần lực tìm kiếm, lúc này hắn mới

nhìn xem nơi này rộng lớn tới đâu.

Thi triển Chúa Tể ấn phù khiến cho lực lượng, tinh thần đạt tới xu thế viên mãn. Tinh thần lực lan tràn ra phía ngoài, giống như thủy triều chấn động, cuồn cuộn.

Cấp bậc Chúa Tể chưa hẳn đã có thể đem tinh thần lực hoàn toàn bao trùm thế giới lớn như Tà Nguyệt Chí tôn vực, chớ đừng nói là thi triển Chúa Tể ấn phù. Bất quá, tinh thần lực khổng lồ như thế, bao trùm hơn phân nửa thế giới cũng không có vấn đề gì. Tinh thần mới lan tràn không bao lâu thì Nhiếp Vân đột nhiên nhíu mày một cái.

- Không đúng, thế giới này sao lại nhỏ như vậy chứ?

Thiên nhãn vận chuyển. Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn qua.

Tuy rằng cụ thể Tà Nguyệt Chí tôn vực lớn bao nhiêu hắn không rõ ràng cho lắm. Thế nhưng thế giới trước mắt tối đa cũng chỉ rộng bằng mấy trăm Quy Khư hải, nhất định còn xa không bằng Tà Nguyệt Chí tôn vực.

Cũng là thế giới do cường giả Phong Vương chế tạo ra, sao lại hơn kém lớn như vậy chứ?

Chẳng lẽ trước đó hắn đã nghĩ nhầm, đây cũng không phải là thế giới do Tu La Vương tạo ra?

------oOo------

Chương 2074: Tam tông tới chơi

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đi xem...

Thân thể khẽ động Nhiếp Vân đang định đi tới biên giới thế giới một vòng thì đột nhiên ngừng lại.

- Làm sao vậy?

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, Lạc Khuynh Thành ở bên cạnh sững sờ.

- Trong Quy Khư hải xảy ra chuyện...

Nhiếp Vân chậm rãi nói, hai hàng lông mày nhíu lại.

Phân thân do tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh biến hóa ra có được năng lực trí nhớ truyền thừa. Chỉ cần là ở trong Hỗn Độn hải dương là hắn có thể thu được tất cả tin tức do phân thân mang đến.

Lúc này ở Quy Khư hải, giống như cảm ứng của hắn, vạn chung tề minh. Tất cả sơn phong như bị đánh động, vô số đạo thân ảnh từ trong sơn phong bay lên.

- Tất cả đệ tử Quy Khư hải, lập tức đến Thiên Chiến Phong hội tụ. Nghênh đón khách quý!

Ầm ầm!

Một đạo thanh âm cực lớn bắt đầu vang vọng, mang theo lực xuyên thấu rất mạnh. Cho dù là người bế tử quan nghe được thanh âm này cũng triệt để bừng tỉnh.

Tông chủ!

Là tông chủ thi triển lực lượng vô thượng làm cho tất cả mọi người thức tỉnh.

- Khách quý? Khách quý gì chứ?

Bản tôn của Nhiếp Vân từ trong Liên Nguyệt Phong bay ra, ánh mắt quét qua, nhìn về phía Thiên Chiến phong, chỉ thấy nơi đó mây mù vờn quanh, một đạo quang mang bao phủ chung quanh khiến cho hắn không nhìn thấy được cái gì.

- Có thể làm cho Quy Khư hải coi trọng như thế, chắc hẳn là người

của ba đại tông môn khác a!

Nhiếp Đồng cũng bay lên.

Nhìn thấy Nhiếp Đồng, trong đầu nhớ tới tin tức do phân thân từ Thiên Địa Lục Đạo truyền đến, hắn lập tức nhìn kỹ đối phương.

Vẫn là bộ dáng gầy yếu như vậy, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt thuần khiết, không có một chút vẩn đục nào. Căn bản không giống như Tu La Vương sát phạt quả quyết.

Nhất là loại cảm giác thân cận trên người của Nhiếp Đồng không giống như giả bộ, nếu như thực sự là lão quái vật sống hàng ức vạn năm như Tu La Vương, nhất định không thể giả trang ra được.

- Chẳng lẽ ta suy nghĩ nhiều hay sao?

Nhìn thấy bộ dáng của Nhiếp Đồng, trong lòng Nhiếp Vân không khỏi nghi hoặc, thầm nói một tiếng.

Bây giờ không phải là lúc hỏi chuyện này, không nói tới thân phận Tu La Vương ở trong Tà Nguyệt Chí tôn vực nguy hiểm hay không nguy hiểm. Chỉ riêng bên Quy Khư hải làm ra trận thế lớn như vậy, nhất định đã xảy ra đại sự, không thể chậm trễ.

- Bốn thế lực lớn của Kiền Huyết vương triều bao gồm Quy Khư hải, Vạn Nhận sơn, Thập Thu lĩnh cùng Đoạn Thiên nhai. Nhiếp Đồng sư huynh nói không sai, chỉ có người của ba đại tông môn khác tới mới có trận thế như thế, đi qua đó xem đi!

Thượng Tuyền bay tới.

- Đúng vậy!

Nhiếp Vân gật gật đầu, ba người rất nhanh đã bay về phía Thiên Chiến phong.

Lúc này Thiên Chiến phong đã có rất nhiều người tụ tập. Sắc mặt cả đám Thập đại trưởng lão có chút ngưng trọng, thân thể lơ lửng ti trên đài cao, vô số đệ tử dựa theo thân phận từng người đứng ở

các khu vực tương ứng.

Đám người Nhiếp Vân thân là tồn tại xếp hạng top ba trong đệ tử hạch tâm cho nên có vị trí riêng. Tương đối gần phía trước, chỉ ở phía sau một ít trưởng lão. Lúc này bọn hắn đã nhìn thấy Tông chủ đang ngồi ở trên một cái Vương Tọa lên, sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía phương xa.

Theo ánh mắt của hắn, Nhiếp Vân giương mắt lên nhìn theo. Chỉ thấy trong Tinh Huy hải dương có ba chiếc thuyền cực lớn đang chậm rãi đi về phía bên này.

Mỗi một chiếc thuyền đều là Hỗn Độn thần binh thượng phẩm, so với Long Chu cổ thuyền của Nhiếp Vân cường đại hơn không ít, tốc độ Phá phong trảm sóng, còn chưa tới bên này, thì đã chợt nghe thấy tiếng nổ mạnh mẽ giống như tiếng sấm mơ hồ vang vọng trên không trung.

- Quả nhiên là người của ba đại tông môn khác!

Nhìn thấy ba chiếc cổ thuyền này, tuy rằng không biết tiêu chí bên trên cổ thuyền. Thế nhưng thanh thế như vậy, ngoại trừ ba đại tông môn ra tuyệt không có người nào dám hung hăng càn quấy như thế.

Suy đoán của hắn cũng không kéo dài bao lâu thì đã được chứng minh là đúng.

Cái thuyền lớn đi đầu nhẹ nhàng chấn động, không ngờ đã phá vỡ không gian xuất hiện ở trên Thiên Chiến phong.

- Cổ tông chủ, đã lâu không gặp, xem ra Quy Khư hải các ngươi những năm này không có quá biến hóa lớn, có phải Mạc Tiếu tông chủ đi rồi cho nên các ngươi đã quên cái gì gọi là quyết chí tự cường, quên đi lời thề mà lúc trước bốn đại tông môn lưu lại hay sao?

Ầm ầm!

Trong tiếng cười lớn, một người trung niên nhanh chóng từ trong

cổ thuyền đi ra, hai hàng lông mày nhướng lên, mang theo vẻ oai hùng nồng đậm.

Phía sau hắn có mây đen cuồn cuộn, vô số đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện, thuyền lớn nhoáng một cái đã bị hắn thu vào trong lòng bàn tay, sau đó mọi người lăng không đi xuống.

Khí phách mà càn rỡ, mang theo uy lực quân lâm thiên hạ.

- Đây là tông chủ Trình Nguyên của Thập Thu lĩnh, thực lực thâm bất khả trắc, vô số ức năm trước đã có người thịnh truyền hắn là cường giả Cấp bậc Chúa Tể. Thế nhưng rốt cuộc thực lực của hắn ra sao không ai biết được... Nghe nói hắn và tông chủ Quy Khư hải của chúng ta có chút không hợp...

Tiếng truyền âm của Thượng Tuyền vang lên bên tai mọi người.

Cường giả Chúa Tể không thi triển thực lực, cho dù có mạnh mẽ tới đâu thì người khác cũng không nhìn ra được. Người ngoài căn bản không biết, chỉ có một chút tin đồn suy đoán mà thôi.

- Cường giả cấp bậc Chúa Tể?

Nhiếp Vân lặng lẽ nhìn lại, chỉ thấy vị Trình Nguyên tông chủ này, toàn thân như là vòng xoáy, thời gian không ngừng xoay quanh chung quanh thân thể, hoặc sinh hoặc diệt, lóe lên quang mang kỳ dị, sáng chói. Nhìn không ra thực lực cụ thể cao bao nhiêu. Chỉ là lại khiến cho hắn có cảm giác rất là nguy hiểm, thâm bất khả trắc.

Cho dù có thi triển Chúa Tể ấn phù, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của đối phương!

- Quy Khư hải chúng ta ở bên trong bốn đại tông môn xem như gần top đầu hay là cuối?

Thấy vị Trình Nguyên tông chủ này mạnh mẽ như thế, ngữ khí lại bất thiện, Nhiếp Vân đột nhiên nhớ tới trình tự cao thấp của bốn đại tông môn.

Tuy rằng bốn đại tông môn của Tà Nguyệt Chí tôn vực đều được

cho là cự phách đỉnh phong thì nhất định cũng có mạnh yếu. Giống như tám đại tông môn trên Phù Thiên đại lục lúc trước vậy, tông môn lợi hại nhất đương nhiên chính là Hóa Vân tông. Cho dù những tông môn khác cũng rất cường hãn, thế nhưng thủy chung vẫn chênh lệch hơn một chút.

Loại so sánh này không phải là đệ tử có bao nhiêu, mà là so sánh lực lượng đỉnh phong!

Thường thường một vị cường giả Cấp bậc Chúa Tể có thể nhẹ nhõm tiêu diệt một đại tông môn. Cho dù là thế lực như Quy Khư hải, đụng phải cường giả Chúa Tể, chỉ sợ cũng khó có thể may mắn thoát khỏi.

------oOo------

Chương 2075: Thần chi di tích (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên, Quy Khư hải có cường giả Chúa Tể tọa trấn hay không,cũng không có ai biết được. Chỉ là tông môn lợi hại như thế nhất định không có khả năng chỉ có một chút thực lực biểu hiện mặt ngoài.

- Quy Khư hải... Xếp hạng thứ tư!

Sắc mặt Thượng Tuyền có chút xấu hổ.

- Vị trí thứ tư?

Ban đầu Nhiếp Vân còn không có kịp phản ứng, vừa nghĩ tới vị trí thứ tư trong bốn đại tông môn hắn lập tức dở khóc dở cười. Đây không phải là vị trí cuối cùng hay sao?

- Quy Khư hải chúng ta sau khi lão tông chủ đi rồi, thực lực đỉnh phong đã yếu đi, so với những tông môn khác kém hơn không ít...

Thượng Tuyền lắc đầu nói.

- Thập Thu lĩnh này có thể xếp thứ mấy?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái hỏi.

- Tông chủ Thạch Dương của Thập Thu lĩnh thâm bất khả trắc, cho dù không phải là cường giả Chúa Tể thì cũng không kém gì nhiều, xếp thứ hai trong bốn đại tông môn!

Dường nhưThượng Tuyền đối với những chuyện này biết rất là rõ ràng, do dự một chút rồi hắn mới nói ra.

- Vị trí thứ hai? Khó trách...

Nhiếp Vân gật đầu.

- Vạn Nhận Sơn được công nhận là thứ nhất, bởi vì không cần phải hư hư thực thực, bọn hắn thật sự có một vị cường giả Cấp bậc Chúa Tể tọa trấn. Chính là tông sư sáng lập ra môn phái lúc trước, không biết đã sống bao nhiêu ức vạn năm rồi, tuy rằng bình thường không có xuất thế, thế nhưng mỗi người đều biết, chỉ cần có hắn tồn tại, địa vị của Vạn Nhận Sơn không ai có thể thay thế!

Thượng Tuyền nói tiếp.

- Cường giả Cấp bậc Chúa Tể... Không biết hôm nay có tới hay không...

Nghe thấy đối phương giới thiệu như vậy, Nhiếp Vân tặc luỡi, cường giả Cấp bậc Chúa Tể ở trong Tà Nguyệt Chí tôn vực tuyệt đối là tồn tại đỉnh phong nhất, chỉ cần cường giả Phong Vương không ra tay, nhất định có thể đi ngang!

Trong lòng nghĩ vậy, hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hai chiếc cổ thuyền còn lại đã đi tới trước mặt.

Hai chiếc cổ thuyền này không kém cổ thuyền của Thập Thu lĩnh trước đó là bao, mang theo lực lượng phá không, tinh thần ngập trời của Quy Khư hải dưới áp lực cường đại của cổ thuyền lập tức xao động, bị bài trừ ra một cái thông đạo cực lớn.

Ầm ầm!

Trên Cổ thuyền có vô số đạo thân ảnh bắn ra, một cỗ khí tức cường đại giống như thiên băng địa liệt lan tràn, uy áp xuống phía dưới. Khiến cho mọi người cảm thấy khí tức không thuận, mà ngay cả Nhiếp Vân, trong lòng cũng không khỏi phát run, hắn cảm thấy như có một ngọn núi lớn đứng sững ở trên đỉnh đầu.

- Giang Hào, thân phận của ngươi như thế mà lại thi triển uy áp đối với đệ tử bình thường của Quy Khư hải chúng ta, ngươi không cảm thấy mình lấy lớn hiếp nhỏ hay sao?

Tông chủ Cổ Ung Quy Khư hải biết rõ đối phương cố ý tạo ra thanh thế như vậy, muốn đè nén hắn một phen cho nên mới hừ lạnh một tiếng. Cánh tay chấn động, một vòng tròn gợn sóng nhộn nhạo lan tràn ra, mọi người lập tức cảm thấy áp lực tiêu hết, thân thể thoải mái hơn rất nhiều.

- Ha ha, ta chỉ muốn nhìn xem đệ tử các ngươi Quy Khư hải những năm này có tiến bộ hay không, có tư cách tham gia thí luyện hay không mà thôi!

Thanh âm Cổ Ung vừa dứt thì lập tức có một tiếng cười to vang lên, lập tức có một người trung niên ngang trời đi đến.

Người trung niên này thoạt nhìn so với Thạch Dương trước đó không chênh lệch chút nào. Lực lượng cuồng bạo giống như bão tố lan tràn ra toàn bộ trời cao, phát ra tiếng lôi minh ì ùng.

- Chọn lựa một vạn đệ tử tham gia thí luyện, đương nhiên phải chọn người mạnh nhất a. Cổ Ung, nếu như đệ tử của các ngươi quá kém, chết ở bên trong, như vậy vô luận đối với ai cũng là tổn thất rất lớn. Giang Hào lão ca làm như vậy là lo nghĩ thay ngươi, cũng tiện khảo nghiệm một phen a!

Lại có một đạo thanh âm vang lên, người trên cổ thuyền cuối cùng cũng đi ra.

Cũng là một người trung niên, bất quá thực lực rõ ràng so với

Giang Hào, Thạch Dương còn thấp hơn một ít. Thế nhưng dù vậy, cũng tuyệt đối vượt qua hai nghìn chín trăm đại đạo, thuộc về cường giả trình độ cao nhất trong toàn bộ Tà Nguyệt Chí tôn vực.

- Giang Hào này là tông chủ Vạn Nhận Sơn, người cuối cùng gọi là Ứng Thiên Triệu. Là tông chủ Đoạn Thiên nhai...

Thượng Tuyền tiếp tục truyền âm.

Thân là đệ tử bốn đại tông môn, tuy rằng chưa thấy qua bản thân tông chủ tông môn khác, thế nhưng tên tuổi vẫn được nghe nói qua.

Những chuyện này vốn cũng không phải là bí mật gì, tùy tiện tìm hiểu là có thể biết được.

Trong tiếng nói, người ba đại tông môn trong cổ thuyền đã đáp xuống, cùng với đệt ử Quy Khư hải tạo thành bốn phương. Ba Đại Tông Chủ đi tới trước mặt Cổ Ung tông chủ t, bàn tay chộp một trảo, dưới thân xuất hiện Vương Tọa, cả ba đồng thời ngồi xuống.

- Cổ tông chủ, ý đồ chúng ta đến đây chắc hẳn không cần nhiều lời a! Thời gian thương nghị sắp tới. Bốn người liên thủ mở ra Thần chi thông đạo, sau đó để cho bọn hắn xuất phát!

Giang Hào khoát tay, thản nhiên nói.

- Thần chi thông đạo? Xuất phát? Có ý gì?

- Thời gian ngươi gia nhập Quy Khư hải muộn, không biết cũng là điều rất bình thường, đây là thí luyện giữa bốn đại tông môn, một trăm vạn năm cử hành một lần!

- Trăm vạn năm cử hành một lần? Thí luyện gì mà lợi hại như vậy chứ?

- Ta cũng không biết, nghe nói chỗ kia gọi là Thần khư, là một bộ phận của chiến trường của thần thời đại viễn cổ, ở bên trong rất dễ dàng tìm được bảo vật. Đương nhiên, khả năng vẫn lạc cũng khá lớn!

- Nghe nói bên trong Thần khư có lực lượng đặc thù, có thể khiến cho tiềm lực của người ta gia tăng, chỉ cần là người đã tham gia Thần khư mà còn sống trở về, tiền đồ đều không thể hạn lượng. Chỉ có điều tỷ lệ thể thông qua quá nhỏ a. Thế nhưng dù vậy vẫn khiến cho vô số người chạy theo như vịt...

...

Thanh âm của Giang Hào không có tận lực áp chế, vang vọng toàn bộ sơn phong, vô số đệ tử nghị luận nhao nhao. Đối với Thần khư, chỉ cần là người sinh sống lâu trong Tà Nguyệt Chí tôn vực người cơ hồ đều biết.

- Thần khư? Trăm vạn năm một lần? Ngươi đã từng nghe nói qua hay sao?

Nhiếp Vân nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Thượng Tuyền rồi hỏi.

Thời gian hắn tới Tà Nguyệt Chí tôn vực tính ra cũng chỉ được chừng một năm mà thôi, rất nhiều chuyện căn bản không hiểu rõ.

- Ta từng nghe nói qua một ít, mà tin tức cũng giống như bọn họ nói, Thần khư này là một bộ phận của chiến trường đại thần Viễn Cổ, mỗi lần mở ra thông đạo phải do bốn đại tông môn liên thủ lại mới có thể hoàn thành. Bất quá, bên trong đó nguy cơ trùng trùng, không riêng gì đệ tử hạch tâm, đệ tử nội môn của bốn đại tông môn có tư cách…

------oOo------

Chương 2076: Thần chi di tích (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- …Ngay cả rất nhiều tông môn nhỏ trong Tà Nguyệt Chí tôn vực cũng có tư cách này, mỗi một lần mở ra chí ít cũng có mấy chục vạn, thậm chí trăm vạn tài tuấn tiến vào trong đó. Mà người ra được còn chưa tới một phần trăm, thậm chí là một phần ngàn cũng

chưa tới... Đây là một trong những thí luyện tàn khốc nhất của Tà Nguyệt Chí tôn vực!

Trong mắt Thượng Tuyền hiện lên vẻ mặt ngưng trọng:

- Bất quá người có thể từ trong thí luyện đi ra, thành tựu về sau đều rất là cao. Nghe nói bốn đại tông chủ trước mắt cũng từng tham gia thí luyện này.

- Ồ? Còn có loại nơi như vậy hay sao?

Hai mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Mặc kệ tin đồn có phải là thật hay không, có thể làm cho bốn đại tông môn huy động nhân lực như thế, nhất định sẽ không đơn giản.

- Được rồi, tính ra thời gian cũng không còn nhiều lắm. Kỳ hạn trăm vạn năm kỳ hạn đã tới, các ngươi lại cùng tới đây thì chắc hẳn cũng đã suy tính thời gian rồi. Quy Khư hải chúng ta làm theo các ngươi là được!

Trong lúc Nhiếp Vân và Thượng Tuyền truyền âm với nhau thì thanh âm của Cổ Ung tông chủ vang lên.

Mặc dù Thần chi thí luyện sẽ tiêu hao không ít đệ tử tông môn. Thế nhưng nếu như có thể đi ra được, lại còn cầm bảo vật cường giả lưu lại ra ngoài, đối với con đường phát triển về sau sẽ rất tốt.

- Cổ tông chủ đã nói như vậy, như vậy quyết định như vậy đi, bất quá... Chuyện danh ngạch, có phải chúng ta nên thương nghị lại lần nữa hay không?

Giang Hào nhíu mày, thản nhiên nói.

- Danh ngạch?

Sắc mặt Cổ Ung tông chủ trầm xuống, tới giờ hắn mới hiểu được nguyên nhân đối phương liên hợp mà đến.

Bốn đại tông môn dựa theo lệ cũ trước đây, tất cả tông môn đều chỉ

có một vạn danh ngạch đệ tử thí luyện. Nghe nói là quy củ do A Dục Vương định ra, cho dù là tồn tại mạnh mẽ như Vạn Nhận Sơn cũng không có biện pháp sửa đổi.

- Đúng vậy, danh ngạch đệ tử nhiều hay ít đều có liên quan tới thực lực của tông môn, những năm này Quy Khư hải không gượng dậy nổi, nếu như lại phân phối giống như trước đây, mỗi tông môn hưởng thụ một vạn danh ngạch đệ tử. Chuyện này có chút không công bằng. Cho nên, tam tông chúng ta thương nghị qua một chút, hi vọng các ngươi có thể đưa ra sáu ngàn danh ngạch, phân cho tam tông chúng ta. Cổ Ung tông chủ, ngươi nên cân nhắc một chút!

Mặt Giang Hào không chút biểu tình nói.

- Cái gì? Nhường ra sáu ngàn danh ngạch? Các ngươi đang cướp bóc sao?

- Tổng cộng có một vạn, các ngươi muốn những sáu ngàn? Nằm mơ…

- Tuy rằng những năm gần đây Quy Khư hải chúng ta có chút suy yếu, nhưng mà cũng không phải là người mà các ngươi có thể tùy ý muốn làm gì thì làm.

...

Lời nói của Giang Hào giống như một viên đá kích thích ra vô số sóng gió. Tất cả đệ tử cũ của Quy Khư hải đều lên tiếng, trên trán nổi lên gân xanh, sắc mặt có chút khó coi.

Trực tiếp đoạt danh ngạch, lại còn dám nói quang minh chính đại như thế, quả thực là đánh mặt một cách trần trụi a.

- Muốn chúng ta nhường ra danh ngạch, tuyệt đối không thể!

Sắc mặt Cổ Ung tông chủ cũng biến đổi, hắn vung tay lên, đứng dậy, nộ khí dâng trào như là thủy triều.

- Có nhường hay không không phải ngươi nói là được, ta thấy không bằng như vậy đi. Chúng ta tới tỷ thí, quyết đấu công bình, đệ

tử Quy Khư hải các ngươi mà thua, như vậy đừng trách chúng ta không khách khí...

Giang Hào nói.

- Thi đấu? So đấu thế nào?

- Rất đơn giản, để cho mấy vạn đệ tử tông môn hỗn chiến, hiển nhiên là chuyện không có khả năng. Như vậy đi, ngươi từ trong hàng đệ tử chọn ra ba người mạnh nhất, ta cũng chọn ra ba người trong hàng đệ tử, để cho bọn chúng quyết đấu công bình. Nếu các ngươi thua, tặng cho Vạn Nhận Sơn chúng ta hai nghìn danh ngạch, thắng. Như vậy việc này coi như thôi!

Giang Hào khoát tay nói.

- Coi như thôi? Tính toán giỏi lắm. Muốn tay không bắt giặc hay sao?

Cổ Ung cười lạnh.

- Được, nếu như các ngươi thắng được Vạn Nhận Sơn chúng ta. Như vậy chúng ta sẽ cho các ngươi hai ngàn danh ngạch. Thế nào, có dám tỷ thí hay không?

Hai mắt Giang Hào lập lòe, có một đạo hàn mang bắn ra.

Xem ra vừa rồi là hắn cố ý nói như vậy, mục đích chính là muốn làm cho Cổ Ung đáp ứng thi đấu. Từ lời nói đã có thể thấy được, hắn ta đối với việc đệ tử của mình chiến thắng có lòng tin rất mạnh.

- Tuyết đấu công bình? Cho dù đệ tử của ta chiến thắng, chỉ sợ hai vị tông chủ Thạch Dương, Thiên Triệu cũng sẽ khiêu chiến a. nếu như thay phiên chiến đấu, ngươi cảm thấy Quy Khư hải chúng ta có khả năng chiến thắng hay không?

Cổ Ung khoát tay nói.

Rất rõ ràng ba đại tông môn khác đã bố trí xong thế cục này. Định để cho bọn hắn nhảy vào, vô luận là chiến thắng hay là thất bại đều

sẽ phải giao ra danh ngạch.

- Sao nào? Ngươi không dám? Nếu không như vậy đi. Ba nhà chúng ta buộc cùng một chỗ, các ngươi thua, xuất ra sáu ngàn danh ngạch tặng cho ba đại tông môn chúng ta. Nếu chiến thắng, chúng ta sẽ gom góp cho các ngươi sáu ngàn danh ngạch. Đương nhiên, tỷ thí là do một trong ba nhà chúng ta tham dự, ba ván thắng hai, các ngươi có dám hay không?

Thạch Dương nói.

- Đệ tử cạnh tranh công bình, không phải Cổ tông chủ cũng không có một chút lá gan như vậy đó chứ? Nếu quả thực như thế, cho dù là đi Thần chi di tích cũng sẽ chết, như vậy không bằng không đi thì hơn!

Thanh âm của Thiên Triệu tông chủ bất âm bất dương, mang theo vẻ châm chọc

- Một trong ba nhà ra tay?

- Ba đại tông môn các ngươi bản thân đã chiếm ưu thế so với chúng ta, mỗi nhà ra một người mạnh nhất. Bọn họ đang bắt nạt Quy Khư hải chúng ta, tông chủ, ngàn vạn lần không thể đồng ý với chúng!

- Quá khi dễ người a, làm sao có thể đồng ý được chứ...

...

Nghe thấy lời nói của hai người Ứng Thiên Triệu, Thạch Dương, trong đám trưởng lão đoàn lập tức nổ tung.

Vạn Nhận Sơn, Thập Thu lĩnh, Đoạn Thiên nhai, thực lực tổng thể của ba đại tông môn còn hơn Quy Khư hải. Đồng ý tỷ thí lần này chẳng khác nào dùng lực một tông khiêu chiến ba đại tông môn, làm như vậy căn bản không có khả năng thắng được a.

- Được, quyết đấu công bằng! Nếu như ba vị muốn bằng vào thủ đoạn dùng sức mạnh, tuy rằng những năm gần đây Quy Khư hải

chúng ta suy nhược, thế nhưng chúng ta cũng sẽ không sợ hãi!

Thấy hai vị tông chủ nói ra lời này, thân thể Cổ Ung đứng dậy, trong mắt mang theo vẻ ngạo nghễ.

Nhìn bộ dáng của đối phương, rõ ràng là đang bới móc a. Tuy rằng những năm gần đây Quy Khư hải thoạt nhìn không bằng tam tông khác, thế nhưng cũng không phải là quả hồng mềm mà đối phương có thể tùy ý có thể nắn bóp.

------oOo------

Chương 2077: Chưởng giáo thân truyền (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cổ tông chủ đừng nóng giận. Nếu như không đồng ý thì chúng ta có thể đề nghị một quy củ càng thêm công bằng a!

Thấy thái độ của Cổ Ung kiên quyết, rất có tư thế trực tiếp quyết liệt, Giang Hào khoát tay nói.

Tuy rằng ba đại tông môn bọn hắn liên hợp, thế nhưng hiện tại lại ở trong phạm vi của Quy Khư hải, muốn liên thủ ức hiếp đối phương, cũng không phải dễ dàng như vậy.

- Quy củ gì?

- Ngươi, ta, Thập Thu lĩnh, Đoạn Thiên nhai, mỗi bên tuyển ra mười tên đệ tử, lại để cho bọn chúng tiến vào Bách Nhân đảo tiến hành đấu võ, mỗi người đều được cho một ngọc bài đặc chế, đại biểu cho hai trăm danh ngạch. ở trong Bách Nhân đảo không cho phép đánh chết lẫn nhau, chỉ có thể cướp đoạt. Lấy ba ngày làm kỳ hạn, sau ba ngày, dựa theo số lượng ngọc bài mà đệ tử tất cả tông đạt được, phân phối danh ngạch, như vậy cũng công bằng a!

Giang Hào khoát tay nói.

- Cái này...

Cổ Ung do dự một chút, gật gật đầu, nói.

- Cũng coi như công bình!

Dựa theo loại quy định này cũng coi như là công bình, muốn có được bao nhiêu danh ngạch, toàn bộ đều phải dựa vào thủ đoạn của từng đệ tử.

Đương nhiên, biểu hiện bề ngoài thoạt nhìn không có vấn đề gì, thế nhưng người ba đại tông môn nhất định đã sớm cùng một đường. Một khi đệ tử Quy Khư hải đi vào đấu võ, kết quả nhất định sẽ không khả quan là bao.

- Sao nào? Không phải ngay cả loại đấu võ công bằng như vậy Cổ Ung tông chủ cũng không dám đó chứ?

Trong thanh âm của Giang Hào mang theo vẻ cười nhạo.

- Đồng ý với hắn!

Trong lúc đang do dự thì bên tai Cổ Ung đột nhiên vang lên một tiếng truyền âm, nghe thấy thanh âm này lông mi hắn khẽ nhíu lại.

- Nghiêu Nguyên Trưởng lão...

Người nói chuyện chính là người đứng đầu đứng đầu thập đại trưởng lão, Nghiêu Nguyên Trưởng lão.

- Không đồng ý đối với sĩ khí của Quy Khư hải sẽ ảnh hưởng rất lớn. Khi tiến vào Thần chi di tích, sĩ khí rất là quan trọng. Làm chuyện gì cũng bó tay bó chân, cho dù có giữ lại được danh ngạch. Đệ tử có thể sống sót có nhiều hơn nữa thì cũng sẽ không có thành tựu quá cao! Nhất định bọn hắn đã đoán ra được điểm này, cảm thấy ngươi sẽ không đồng ý, cho nên lúc này mới cố ý cao giọng, lớn lối ở trước mặt rất nhiều đệ tử, mục đích là vì muốn dập tắt lòng tin của đệ tử Quy Khư hải!

Nghiêu Nguyên trưởng lão nói.

- Được!

Cổ Ung gật đầu.

Nghiêu Nguyên Trưởng lão nói rất đúng, mặc dù Thần chi di tích có đại kỳ ngộ, thế nhưng cũng là nơi có nguy hiểm rất lớn. Nếu như làm bất cứ chuyện gì cũng bị bó tay bó chân, như vậy về sau sao có thể có được thành tựu lớn được cơ chứ?

Loại người này nếu như tiến vào Thần chi di tích, chỉ sợ cũng sẽ chết non. Cho dù có may mắn còn sống trở về, cũng sẽ bởi vì vấn đề khí độ mà thành tựu có hạn.

Bất quá, đây cũng không phải là điểm quan trọng nhất, quan trọng nhất là Giang Hào cố ý dùng các loại phương pháp làm nhục Quy Khư hải ở trước mặt rất nhiều đệ tử. Nếu như không dám nghênh chiến, cam nguyện chịu thiệt trong tay đối phương. Như vậy tự nhiên đệ tử Quy Khư hải sẽ cảm thấy mình kém một bậc, thành tựu về sau không cần phải nói.

Đám người Giang Hào vừa mới tới đã làm ra uy thế lớn như vậy, rất rõ ràng là một dương mưu. Đồng ý thì chịu thiệt, không đồng ý thì càng chịu thiệt lớn hơn! Cho nên cho dù biết rõ đối phương cố ý, thế nhưng lại không có biện pháp phản kháng nào khác.

Cũng không thể thực sự lao vào chém giết a!

Tuy rằng nơi này là địa bàn của Quy Khư hải, thế nhưng đối phương là ba đại tông môn liên thủ. Nhất là còn có ba đại tông chủ tới gần cấp bậc Chúa Tể, nếu như thực sự động thủ. Các đệ tử ở Thiên Chiến Phong ít nhất cũng phải chết mất chín phần.

- Được, ta đáp ứng! Bất quá, bằng vào thực lực của những đệ tử này, Bách Nhân đảo bình thường nhất định không thể tạo trở ngại với bọn chúng. Ta thấy không bằng không cần để cho bọn hắn tới Bách Nhân đào, mà là đi tới Hỗn Loạn sơn trong Quy Khư hải! Như vậy sẽ càng thêm công bằng một chút, ba vị tông chủ thấy thế nào?

Nghĩ thông tất cả, Cổ Ung cười nhạt một tiếng rồi nói.

- Lợi hại!

Rất nhiều người đều không nghĩ ra mấu chốt, thế nhưng Nhiếp Vân lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo, tâm tư trong suốt, đã sớm nghĩ ra mục đích lần này của đám người Giang Hào. Vì vậy lúc này nghe thấy Cổ Ung nói ra lời này, hắn nhịn không được mà hai mắt sáng ngời.

Lời này của đối phương chẳng những chặn dương mưu của đối thủ, mà còn đem bóng da đá lại về phía người đối phương.

Tuy rằng trong khoảng thời gian này hắn một mực tu luyện, thế nhưng đối với Quy Khư hải cũng không phải là hoàn toàn không biết gì hết. Hỗn Loạn sơn là một chỗ cực kỳ đặc thù trong Quy Khư hải, giống như con đường trở về Quy Khư hải vậy, khắp nơi đều tràn ngập nguy hiểm, là chỗ đệ tử hạch tâm thường xuyên đi tôi luyện tâm trí, thí luyện.

Đệ tử hạch tâm Quy Khư hải bởi vì thường đi tới đó cho nên đối với một ít nguy hiểm trong đó đều biết rất rõ ràng. Thế nhưng đối phương nhất định lại không biết. Như vậy cho dù phương diện thực lực khác biệt, thế nhưng cũng tương đương dùng địa lợi để bù đắp chỗ thiếu sót của bản thân.

Đối phương đưa ra khảo hạch như vậy, hắn lại đưa ra ý kiến này, nếu như đối phương không đáp ứng, chẳng khác nào tự đánh vào mặt mình. Mang tâm tư muốn đả kích chúng nhân Quy Khư hải, thế nhưng không cẩn thận còn làm cho bản thân mất mặt.

Quả nhiên, đám người Giang Hào nghe hắn nói như thế, sắc mặt đồng thời trở nên tái nhợt, không còn vẻ hưng phấn như vừa rồi.

- Sao nào? Mới vừa rồi ba vị tông chủ còn nói khí phách như vậy, không phải nói vậy là lấy Quy Khư hải chúng ta ra làm trò tiêu khiển đó chứ?

Sắc mặt Cổ Ung trầm xuống.

- Ha ha, tiêu khiển? Nếu như Cổ tông chủ không sợ hãi, vậy thì Hỗn Loạn sơn!

Giang Hào nói.

- Vậy thì được, chúng ta chọn người đi!

Thấy hắn đồng ý, Cổ Ung cũng không nói nhảm mà quay đầu nhìn về phía rất nhiều đệ tử trên Thiên Chiến phong, hai mắt khẽ động, nhìn kỹ tất cả.

Sưu sưu sưu sưu!

Nương theo ánh mắt của hắn, trong đám người lập tức có vài bóng người bay ra.

Nhìn về phía mấy người nhìn lại, không ngờ ngay cả một người Nhiếp Vân cũng không nhận ra, bọn hắn không phải bất luận một ai thuộc Hạch tâm thất thập nhị phong.

Bất quá, thực lực của những người này, tuy rằng biểu hiện ra ngoài của đám người này thoạt nhìn không có vượt qua hai nghìn đại đạo. Thế nhưng cảm giác mang đến cho hắn còn không yếu hơn so với Kê Huyền lúc trước, thậm chí còn mạnh hơn vài phần.

------oOo------

Chương 2078: Chưởng giáo thân truyền (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đám người này từ đâu xuất hiện?

- Mấy người này là đệ tử thân truyền của chưởng giáo, những người này đều từng đứng đầu Hạch tâm thất thập nhị phong.

Dường như Thượng Tuyền nhận ra mấy người này cho nên mới truyền âm nói.

- Đệ tử thân truyền của chưởng giáo?

- Đúng vậy, chỉ có người đạt được vị trí đứng đầu Thất thập nhị phong mới có tư cách trở thành đệ tử chưởng giáo. Có được quyền lợi càng lớn hơn đệ tử hạch tâm, đồng thời cũng hưởng thụ thêm vô số tài nguyện. Ngày thường đều ở cung điện trong chỗ sâu nhất của Quy Khư hải tu luyện, tránh né Hỗn Độn hải dương dò xét. Cho nên, rất nhiều người cũng không nhận ra bọn họ! Tuy rằng những người này giống như chúng ta, không có vượt qua hai nghìn đại đạo, nhưng mà tiềm lực vô cùng, một khi đột phá, hoàn toàn có thể trùng kích hai nghìn sáu trăm, hai nghìn bảy trăm đại đạo!

Thượng Tuyền nói.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân gật đầu.

Tu luyện giả rõ ràng có được thực lực hơn hai ngàn đại đạo mà lại áp chế tu vi, cũng không phải là cố ý giấu dốt, mà là vì muốn chống cự uy áp của Hỗn Độn, rất tốt cho việc tu luyện.

Người củaTà Nguyệt Chí tôn vực đều biết, tu luyện giả chỉ cần vượt qua hai nghìn đại đạo, muốn tu luyện thêm nhiều hơn nữa đều phải tốn một cái giá lớn hơn trước rất nhiều. Một khi xuất hiện loại tình huống này, cũng không phải là đại đạo trở nên khó có thể lý giải, mà là bởi vì uy áp của Hỗn Độn.

Đại đạo càng nhiều, áp lực của Hỗn Độn càng mạnh, dưới loại áp lực này, tốc độ lĩnh ngộ đại đạo cũng sẽ trở nên chậm lại.

Biện pháp tốt nhất để hóa giải vấn đề này chính là lĩnh ngộ đến một ngàn chín trăm chín mươi chín đại đạo rồi ngừng lại, không có triệt để lĩnh ngộ đại đạo nữa.

Không triệt để lĩnh ngộ đại đạo, những đại đạo này không có viên mãn, không có đạt tới hai nghìn đạo thì cũng sẽ không bị Hỗn Độn hải dương áp chế.

Loại tình huống này có chút tương tự với Nhiếp Vân, Tam Thiên Đại Đạo tất cả hắn đều lĩnh ngộ một ít. Thế nhưng khoảng cách cho tới viên mãn toàn bộ còn có rất xa. Rõ ràng có sức chiến đấu hơn

xa cường giả hai nghìn đại đạo, thế nhưng trên thực tế khoảng cách lĩnh ngộ đại đạo tới hai nghìn đạo còn có một khoảng rất lớn.

Đương nhiên, làm như vậy tương đương với việc lừa trời. Không bị phát hiện cũng thôi đi, thế nhưng một khi bị phát hiện, sẽ lập tức dẫn động lực lượng, giống như Kê Huyền vậy. Phải đột phá, nếu không, Hỗn Độn hải dương đánh xuống tai kiếp, cho dù có mạnh mẽ tới đâu thì cũng sẽ lập tức tử vong.

Có một điểm nữa đó là đại đạo cũng không phải là thứ ngươi muốn lĩnh ngộ bao nhiêu thì có thể lĩnh ngộ bấy nhiêu. Giống như khắc hoa lên trên tờ giấy mỏng vậy, tuy rằng ngươi không lĩnh ngộ hoàn toàn, thế nhưng chỉ cần hơi chút không cẩn thận thì có thể đâm thủng tờ giấy mỏng này. Đột phá gông cùm hai nghìn đại đạo.

Chính là bởi vì có hạn chế hai ngàn đại đạo này cho nên loại người có được thực lực như Kê Huyền đã ít càng thêm ít. Hơn nữa mỗi một người đều đạt tới trình độ cao nhất, cho dù có một ít người mạnh hơn một ít, thế nhưng cũng sẽ không mạnh hơn quá nhiều.

- Nhiếp Vân, ngươi cũng tới đi!

Ngay khi Nhiếp Vân đang nghe Thượng Tuyền giới thiệu về thân phận của mấy người phía trước thì bên tai đột nhiên vang lên thanh âm của tông chủ.

- Vâng!

Thân thể Nhiếp Vân khẽ động, đứng lên rồi bay về phía trước, đáp xuống bên cạnh chư vị đệ tử của chưởng giáo. Mấy vị đệ tử chưởng giáo quét mắt nhìn Nhiếp Vân một cái, cũng không nói chuyện, nhưng mà trong ánh mắt hiện lên vẻ khinh thường rõ ràng. Có thể đánh bại được Kê Huyền, đối với bọn họ mà nói không coi vào đâu a. Không để ý tới thái độ của bọn họ, Nhiếp Vân lẳng lặng đứng một mình ở một bên. Một lát sau, Nhiếp Đồng và Thượng Tuyền cũng bay tới. Ba người bọn họ đứng hàng trước ba ở trong Hạch Tâm Thất thập nhị phong, coi như là có tư cách trở thành một trong các thí sinh.

- Mười người các ngươi đi tới Hỗn loạn sơn nhất định phải một

lòng đoàn kết, ngàn vạn lần không thể hành sự theo cảm tính!

Rất nhanh Cổ Ung tông chủ đã gọi xong mười người tham dự đi ra, hắn lại đi tới bên cạnh bọn họ, dặn dò một phen.

- Vâng!

Mọi người đồng thời đáp một tiếng.

- Rất tốt, đây là địa đồ Hỗn Loạn sơn, nếu như gặp phải đối phương thì cố gắng không nên phát sinh chiến đấu. Sau khi ẩn nấp lại lợi dụng địa hình quần nhau với đối phương một phen. Mục tiêu của các ngươi không phải là kiếm được nhiều ngọc bài hơn, mà là không để cho ngọc bài trong tay mất đi.

Ngón tay của Cổ tông chủ điểm một cái, toàn bộ mọi người nhất thời cảm thấy mi tâm nóng lên, một đạo tin tức tiến vào trong đầu.

Đây chính là địa đồ Hỗn Loạn sơn, bên trên có chú thích vô cùng cặn kẽ, còn viết những nơi là cấm địa. Những nơi nào là nơi an toàn. Phần này địa đồ này, dựa theo tình huống bình thường mà nói. Cho dù là trưởng lão cũng không có tư cách có được. Nhưng mà vì chuyện lần này liên quan trọng đại, tông chủ không thể không truyền thụ xuống cho mọi người.

- Vâng!

Mọi người cũng biết rõ đạo lý này, cho nên sắc mặt đồng thời ngưng trọng. Thực lực của bọn hắn ở trong hàng ngũ đệ tử Quy Khư Hải coi như là top đầu. Thế nhưng so với đệ tử ba đại tông môn khác, chưa chắc đã có thể vượt trội được. Cho nên tất cả nên cẩn thận cho thỏa đáng.

- Phần địa đồ này ta đã dùng phương pháp đặc thù khóa ở trong đầu các ngươi, cho dù các ngươi bị người khác bắt lại thì cũng không thể nào lợi dụng phương thức sưu hồn lấy được nó. Bất quá, nhất định đối phương cũng có biện pháp khác lấy được tình huống trong Hỗn Loạn sơn. Không nên xem thường cái bản đồ này, nếu như nắm giữ tốt, bởi vì nếu không cẩn thận nhất định sẽ rơi vào bẫy rập của bọn chúng! Tóm lại, tất cả phải cẩn thận, đánh mất

danh ngạch là nhỏ, vinh dự của Quy Khư Hải mới là lớn!

Tông chủ truyền âm giao phó, ánh mắt ngưng trọng. Một vạn danh ngạch, mất đi hai ngàn danh ngạch cũng không có ảnh hưởng đặc biệt lớn. Thế nhưng đám người Giang Hào nhất định sẽ coi đây là cái cớ, đối với danh tiếng của Quy Khư Hải sẽ tổn hại rất lớn.

- Vì vinh dự củaQuy Khư Hải, chúng ta nghĩa bất dung từ!

Tất cả mọi người đều gật đầu một cái.

- Lên đường!

Nhắn nhủ xong, tông chủ vung tay lên, trước mặt mọi người tức thì xuất hiện một cái thông đạo. Ở cuối thông đạo chính là đỉnh núi của Hỗn Loạn sơn.

------oOo------

Chương 2079: Phùng Tránh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đi thôi!

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy người của ba tông khác lúc này cũng đã chọn xong người. Ba mươi người kia mang theo nụ cười nghiền ngẫm nhìn tới, giống như là con cọp đang đang nhìn con mồi. Thiên nhãn lặng lẽ vận chuyển, chậm rãi nhìn sang, Nhiếp Vân không nhịn được lắc đầu. Khó trách thái độ của Cổ Ung tông chủ lại như thế, đám người đối phương quả nhiên đáng sợ, mỗi một người đều có thực lực vượt qua Kê Huyền, cho dù bọn chúng đều giống bọn hắn, đều không vượt quá hai nghìn đại đạo, nhưng mà vô luận từ phương diện nào nhìn vào, sức chiến đấu đều vượt xa bên này a.

- Đây là ngọc bài, mỗi người một cái...

Đi tới bên cạnh thông đạo, bốn đại tông chủ đồng thời xuất thủ, trên

không trung lập tức xuất hiện từng khỏa ngọc bài, rơi vào trong lòng bàn tay của tất cả mọi người. Những ngọc bài này đều dùng thủ đoạn đặc thù luyện chế ra, không có cách nào bắt chước. Bên trên mang theo năng lực qua lại không gian, nếu như quả thật rơi vào thời không hỗn loạn, không có cách nào trốn thoát. Như vậy chỉ cần bóp vỡ nó là sẽ lập tức bị truyền tống trở về. Bất kể thế nào nói, những người này đều là tương lai của tông môn, không thể nào bởi vì một lần đánh cuộc mà để cho bọn hắn mất mạng được.

Nhận lấy ngọc bài, Nhiếp Vân phát hiện thứ này ngay cả tinh thần lực của hắn cũng không có cách nào thẩm thấu vào bên trong. Hắn âm thầm ngạc nhiên, tiện tay bỏ vào Nạp Vật thế giới, sau đó theo sát sau lưng những người khác, tiến thẳng về phía thông đạo. Ầm! Vừa mới tiến vào thông đạo thì đã giống như tiến vào một cánh cửa truyền tống to lớn, thân thể nhất thời đung đưa. Vừa mới cảm thấy hoa mắt thì đã tới bên trong một dãy núi. Dãy núi này có vô số tiên hoa lục thảo, chỉ là khắp nơi mơ hồ lộ ra khí tức nguy hiểm, làm cho trong lòng người ra khó chịu.

- Đây là vùng ranh giới của Hỗn Loạn sơn.

Bên tai vang lên một đạo thanh âm, hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy mười người của Quy Khư Hải cùng bị truyền tống tới cùng nhau. Một vị đệ tử trong đó ánh mắt lập lòe nhìn quanh một vòng, căn cứ vào địa đồ trong đầu để phán đoán vị trí. Nhiếp Vân cũng nhìn vị trí của mình một vòng, kết quả cũng có phán đoán giống như người nọ. Nơi này chính là lăn vùng ranh giới của Hỗn Loạn sơn, cách nơi hạch tâm còn có một khoảng cách rất xa.

- Nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta là giữ vững ngọc bài, không được để cho đối phương cướp đi, sau đó lại tìm cơ hội cướp đoạt đối phương.

Người đệ tử trước đó nói chuyện lại lên tiếng, từ trên không trung đáp xuống, ánh mắt nhìn về phía mọi người.

- Vì phòng ngừa ngoài ý muốn, ta có một đề nghị, mọi người nhìn xem có thể thực hiện được hay không a!

- Mời Phùng Tránh sư huynh cứ nói!

Tên đệ tử này dường như có uy tín rất cao trong hàng ngũ đệ tử chưởng giáo, nghe thấy hắn lên tiếng, những người khác đồng thời gật đầu.

- Phùng Tránh này là đệ nhất cao thủ xưng bá Hạch Tâm Thất thập nhị phong ba trăm vạn năm trước. Vốn ta cho rằng đối phương đã sớm đột phá trở thành trưởng lão, không ngờ tới đối phương lại cũng áp chế thực lực đến bây giờ. Sợ rằng thực lực của hắn ở trong hàng ngũ đệ tử chưởng giáo cũng coi như top đầu a…

Thượng Tuyền dường như sợ Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng không biết cho nên lại lặng lẽ giới thiệu cho hai người. Thời gian hắn tới Quy Khư Hải ít nhất cũng đã có mấy chục vạn năm. Cho dù bình thườnh không có ra khỏi cửa, thế nhưng bởi vì có vô số thời gian cho nên vẫn biết rất nhiều chuyện cũ.

- Ồ?

Nhiếp Vân âm thầm gật đầu. Thật ra cho dù không có hắn ta giới thiệu, bằng vào thiên phú Thiên nhãn thì Nhiếp Vân cũng có thể nhìn ra được thực lực của đối phương. Người này ở trong hàng đệ tử của chưởng giáo cũng là số một số hai.

- Biện pháp của ta rất đơn giản, đem tất cả ngọc bài của các ngươi giao cho ta, do ta bảo vệ. Như vậy cho dù có người bởi vì thực lực yếu mà bị bắt thì cũng sẽ không tổn thất lớn. Như vậy cũng có thể giữ vững thực lực!

Thấy mọi người không có dị nghị gì, Phùng Tránh nhìn quanh một vòng rồi nói.

- Biện pháp này của Phùng Tránh sư huynh không tệ, đem ngọc bài giao cho người mạnh nhất, cho dù gặp phải nguy hiểm, để cho một mình sư huynh trốn thoát, như vậy cũng có thể bảo vệ ngọc bài, không bị đối phương cướp đi. Đây quả thực là biện pháp tốt nhất trước mắt!

Một người đệ tử phụ họa nói.

- Ta cũng đồng ý!

Lại có một đệ tử nói.

- Ý các ngươi thế nào?

Thấy các vị đệ tử đồng ý, Phùng Tránh hài lòng gật đầu, lại nhìn quanh một vòng.

- Ta không đồng ý!

Đột nhiên ở trong đám người có một người lên tiếng cắt đứt loại cục diện nghiêng về một phía này. Người nói chuyện chính là một thanh niên vẻ mặt đen thui.

- Đỗ Chiêu, ngươi không đồng ý, chẳng lẽ ngươi còn có biện pháp nào tốt hơn hay sao? Không bằng nói ra nghe một chút a!

Thấy có người làm trái lại yêu cầu của mình, Phùng Tránh có chút không vui, vẻ mặt trầm xuống.

- Đưa ngọc bài tập trung lên trên người một người, cho dù có dễ dàng trốn thoát hơn. Thế nhưng một khi nào bị bắt, cũng rất dễ mất đi tất cả mọi thứ!

Đỗ Chiêu hừ lạnh, lại nói tiếp:

- Hơn nữa, ba đại tông môn dám khiêu khích Quy Khư Hải chúng ta như vậy, lạicó tự tin như thế. Ta hoài nghi trong chúng ta có nội gian, đã ở trong tối đầu phục ba đại tông môn!

- Ngươi đang hoài nghi ta?

Nghe hắn nói như vậy, hai mắt Phùng Tránh híp lại, trên người có một cỗ khí tức xông thẳng lên trời, hai hàng lông mày nhướng lên, giống như ngọn lửa đang thiêu đốt.

- Không phải ta hoài nghi ngươi, mà là đang phỏng đoán. Chuyện liên quan tới vinh dự của Quy Khư Hải, nhất định phải cẩn thận làm việc. Đặt toàn bộ ngọc bài lên trên người một người, tỷ lệ nguy

hiểm ngược lại còn tăng cao hơn khi đặt ở trên người mỗi người.

Đối với lửa giận của đối phương, Đỗ Chiêu mặc kệ.

- Đúng vậy.

Nghe hắn nói như vậy, Nhiếp Vân gật đầu đồng ý.

Trên thực tế trong lòng hắn cũng có chút hoài nghi. Những người này mặc dù đều là đệ tử của chưởng giáo, thế nhưng khó bảo đảm không bị lợi ích lớn hơn đả động, trở thành phản đồ Quy Khư Hải! Nếu như không có phản đồ, ba đại tông môn như Vạn nhận sơn sao dám có tự tin như vậy chứ? Nhất định bọn chúng có thể chiến thắng được hay sao?

- Đỗ Chiêu, ở trong tông môn ngươi luôn đối nghịch với ta, ta luôn mặt kệ. Thế nhưng, nếu như hôm nay ngươi lại lần nữa ra tay phá rối, phá hỏng quy củ, như vậy Quy Khư Hải chúng ta sớm muộn gì cũng phải đối mặt với thất bại!

------oOo------

Chương 2080: Mặt mũi mất hết (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai hàng lông mày của Phùng Tránh khẽ nhíu, hắn bước lên phía trước một bước, khí thế trên người như rồng như hổ, tràn ngập uy nghiêm lan tràn về phía Đỗ Chiêu.

- Sao nào? Ngươi định tỷ đấu với ta? Tất tốt a, ta tùy thời phụng bồi!

Thấy đối phương khí thế hung hãn, lại mang theo sát cơ, Đỗ Chiêu cũng không cam yếu thế. Nghe khẩu khí của hai người, dường như cho dù ở trong tông môn cũng đã chiến đấu không ít, cho nên lúc này càng không chịu thua. Một lời không hợp sợ rằng sẽ lại lần nữa giao thủ.

- Bây giờ chúng ta quan trọng nhất phải là đoàn kết, mà không phải là tranh đấu, nhị vị vừa tới đã vã, chẳng phải đúng như mong muốn của tam tông kia hay sao?

Thấy hai người tùy thời động thủ, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu một cái rồi đi tới.

- Ngươi là thứ gì mà dám giao huấn chúng ta? Một đệ tử hạch tâm, thứ không có quy củ. Tông chủ bảo các ngươi tới, chẳng lẽ các ngươi cho rằng mình thực sự có bản lĩnh hay sao? Hừ, ở trong mắt ta, loại thực lực như ngươi, tiện tay là có thể bóp chết một đám! Nếu không phải là bởi vì có các ngươi cản trở, sao ta phải dùng biện pháp như thế?

Ánh mắt Phùng Tránh lạnh lùng, trong thanh âm mang theo ý tứ châm chọc.

- Ta tốt bụng khuyên giải, không ngờ ngươi lại là con chó điên như thế. Gặp người nào cũng cắn, sao ở Quy Khư Hải nhiều năm như vậy mà còn không có ai quản được miệng lưỡi của ngươi chứ?

Khẽ cười một tiếng, Nhiếp Vân lạnh nhạt nói.

- Một đệ tử hạch tâm nho nhỏ mà lại dám nói chuyện với Phùng Tránh sư huynh như vậy sao?

- Chẳng lẽ hắn ta không biết thực lực cách biệt, muốn chết hay sao?

- Đủ cuồng! Tiểu tử này quả thật là cuồng vọng a.

Nghe thấy lời nói của Nhiếp Vân, mọi người trong nháy mắt như nổ tung.

Địa vị của Phùng Tránh ở trong chúng đệ tử chưởng giáo giống như địa vị của Nhiếp Vân ở trong đám đệ tử hạch tâm vậy, xếp hạng thứ nhất, nói một không nói hai, không ai dám phản bác nửa câu. Lúc này, hắn chẳng những bị phản bác, mà còn bị chỉ dâu mà mắng hòe. Gọi hắn là chó, quả thực chẳng khác nào đánh vào mặt mũi.

- Được, rất tốt, xem ra những năm qua ta bế quan quá lâu, rất nhiều người không biết cái gì gọi là quy củ rồi!

Phùng Tránh giận dữ mà cười, trong mắt hiện lên một đạo quang mang âm nhu thoáng qua, miệng lạnh lùng cười gằn:

- Một đệ tử hạch tâm nho nhỏ lại dám ngông cuồng ở trước mặt ta. Chiêm Tuấn, ngươi đi nói cho hắn biết cái gì gọi là quy củ đi!

- Vâng!

Một tên đệ tử chưởng giáo đệ tử mới vừa rồi luôn đồng ý với lời hắn nói đi ra.

Người này có cái đầu cực cao, thân thể rắn chắc như tháp, lực lượng trên người mênh mông chấn động, chỉ riêng từ khí tức xem ra, người này còn mạnh mẽ hơn Kê Huyền.

Ầm!

Hắn vừa xuất hiện thì Thượng Tuyền và Nhiếp Đồng đồng thời đi tới sau lưng Nhiếp Vân.

- Các ngươi cứ lui qua một bên trước đã!

Biết hai người lo lắng cho mình cho nên Nhiếp Vân khoát khoát tay nói.

- Tiểu tử, lập tức quỳ xuống, lại nói lời xin lỗi với Phùng Tránh sư huynh, hơn nữa phải được sư huynh đồng ý. Như vậy chuyện ngày hôm nay ta sẽ bỏ qua. Nếu không, ta sẽ cho ngươi biết, cái gọi là đệ nhất trong đám đệ tử hạch tâm, ở trước mặt chúng ta cũng không tính là gì!

Chiêm Tuấn quát to một tiếng, lộ ra vẻ lãnh ngạo, hắn nhìn về phía Nhiếp Vân giống như đang nhìn một con thỏ tiện tay là có thể bóp chết vậy.

- Quỳ xuống nói lời xin lỗi? Nếu như ta nói không thì sao?

Không nghĩ tới thời khắc mấu chốt như vậy mà những người này còn muốn lục đục, trong mắt Nhiếp Vân lóe lên vẻ thất vọng.

Khó trách Quy Khư Hải lại kém hơn ba tông khác, kể từ khi hắn đi tới đây đã thấy không ít đệ tử tự cho mình là đúng, không có đoàn kết mà ngược lại còn có tranh đấu nhiều hơn.

- Không sao? Vậy ta sẽ làm cho ngươi biết cái gì gọi là quy củ!

Ầm!

Nương theo một tiếng quát to, Chiêm Tuấn xuất thủ. Lực lượng hung mãnh lấy hắn làm trung tâm, tạo thành một cái hắc động rất lớn, tinh thần ngập trời dường như đều bị hắc động này thôn phệ. Bàn tay hắn lăng không bổ xuống.

Đồ Long Trảo!

Nghe nói chiêu này đánh ra có thể Đồ Long, năm đó bằng vào tuyệt chiêu này hắn đã đánh bại tất cả đệ tử hạch tâm, cuối cùng được tông chủ chọn trúng, trở thành đệ tử chưởng giáo.

Bàn tay còn chưa tới bên cạnh thì không khí trước mặt Nhiếp Vân đã vặn vẹo, tựa như một cái lối đi nhỏ dài, từ trên hư không lan tràn tới một chỗ không biết. Năm ngón tay của hắn giống như là năm đầu cự long đang lao nhanh, bắn thẳng về phía cổ họng đối phương.

- Hừ, ta cũng muốn nhìn một chút, nhìn xem ngươi có quy củ gì!

Không ngờ tới đối phương vừa mới ra chiêu đã hạ thủ ngoan lệ như vậy, hai hàng lông mày của Nhiếp Vân khẽ nhíu một cái, đối mặt với Đồ Long thủ của đối phương hắn cũng không tránh né mà bước lên trước bước, một trái một phải, hai cánh tay chợt đánh về phía trước.

Sưu sưu!

Hai cánh tay đột nhiên xuất hiện giống như là một rồng một

phượng, phát ra thanh âm bạo liệt ầm vang, hư ảnh long phượng trọng điệp vào một chỗ, tất cả bị cuốn sạch. Trong nháy mắt đã bao phủ Đồ Long Trảo của Chiêm Tuấn vào bên trong.

- Cái gì?

Chiêm Tuấn biến sắc, muốn lui về phía sau thì lại phát hiện ra hư ảnh long phượng đã bao phủ toàn bộ thời không chung quanh.

Hai cánh tay của Nhiếp Vân giống như là Ngũ trảo Long Hoàng và Hoàng Vương biến hóa mà thành. Một khi chân chính thúc dục, long phượng trình tường, cho dù Đồ Long Trảo của đối phương được xưng là có thể Đồ Long thì cũng phải nhìn cấp bậc của long. Ngũ trảo Long Hoàng, dị chủng thượng cổ, ở trong hỗn độn cúng là huyết mạch mạnh mẽ, sao hắn có thể chống đở được chứ?

Ầm ầm!

Long ảnh do năm ngón tay của Chiêm Tuấn hình thành va chạm với Ngũ trảo Kim long, vừa mới đụng vào đã hóa thành một đoàn tán loạn. Chân Nhiếp Vân bước ra một bước, bàn tay nhẹ nhàng bóp một cái, lập tức đã xách cổ đối phương.

- Ngươi...

Không ngờ tới mình đường đường là đệ tử chưởng giáo lại bị một tên đệ tử hạch tâm dễ dàng nắm cổ như vậy, sắc mặt Chiêm Tuấn đỏ lên, liều mạng giãy giụa. Thế nhưng nhưng thủy chung vẫn không thể tránh thoát.

- Mau buông Chiêm Tuấn ra!

Đám người Phùng Tránh không nghĩ tới tên đệ tử hạch tâm khiến cho bọn hắn xem thường này lại có thực lực như thế. Vừa mới ra tay đã bắt lại Chiêm Tuấn, sắc mặt cả đám trầm xuống, liên tục rống to.

- Thả ra? Được!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, đột nhiên ánh mắt như điện, tát một

cái tới.

Phanh!

Trên mặt Chiêm Tuấn tức thì xuất hiện năm dấu tay vô cùng rõ ràng.

- Ngươi...

------oOo------

Chương 2081: Mặt mũi mất hết (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù mọi người có nằm mơ cũng không nghĩ tới hắn lại đột nhiên đành vào mặt Chiêm Tuấn. Nhất là Chiêm Tuấn càng không nghĩ tới. Sắc mặt hắn thoáng cái đỏ tươi, cả người như muốn nổ tung.

- Không phải mới vừa rồi ngươi bảo ta quỳ xuống nói lời xin lỗi sao? Ta thấy không bằng ngươi quỳ xuống thay ta đi!

Không để ý tới mọi người đang giật mình, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, lại lật tay tát một cái. Tát cho cả người Chiêm Tuấn xoay tít trên mặt đất, đầu gối mềm nhũn rồi quỳ sụp xuống.

- Ta muốn giết ngươi...

Hai mắt Chiêm Tuấn đỏ tươi giống như máu vậy, hắn ở dưới đất ngọa nguậy một lúc lâu, muốn đứng lên, thế nhưng lại thủy chung không có làm được. Giống như bị một cỗ lực lượng trói buộc cực lớn, khiến cho hắn căn bản không nhúc nhích được vậy.

- Đệ tử hạch tâm nho nhỏ lại làm cho đệ tử chưởng giáo phải quỳ xuống?

- Tại sao hắn lại có thể có được thực lực mạnh như vậy chứ?

- Từ lúc nào đệ tử hạch tâm lại lợi hại như vậy?

Nhìn thấy một màn này trong mắt, tất cả mọi người nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

Mặc dù Chiêm Tuấn ở trong hàng đệ tử chưởng giáo không tính là top đầu, thế nhưng thực lực lại không kém chút nào. Người mạnh như vậy chưa tới một hô hấp đã bị tiện tay nắm cổ, lại còn bị tát cho hai cái. Cho dù là người mạnh nhất trong bọn họ, sợ rằng cũng khó có thể làm được.

- Dừng tay! Súc sinh không biết quy củ, muốn chết!

Phùng Tránh hoàn toàn nổi giận.

Chiêm Tuấn là người của hắn, ngay trước mặt mọi người mà lại bị đánh thành như vậy, chẳng khác nào hung hăng đánh vào mặt hắn, bảo sao hắn có thể nhịn được cơ chứ.

Một tiếng gầm thét vang vọng, hắn đột nhiên xuất thủ.

Khí lưu lan tràn, lực lượng cuồng bạo ở trên đầu hắn tạo thành một mảnh mây đen, giống như sấm sét gầm thét, dòng sông cuồn cuộn. Lực lượng hung mãnh xé rác không khí bắn thẳng tới.

Quả nhiên hắn ta mạnh mẽ hơn Chiêm Tuấn rất nhiều, vừa mới ra tay đã thể hiện ra vẻ bất phàm của mình.

Đạp Đạp Đạp!

Bị cỗ khí tức này đánh vào, tất cả mọi người vốn đứng ở xung quanh xem náo nhiệt đều co rút cổ lại, không kềm chế được mà lui về phía sau mấy bước, nhanh chóng vận chuyển lực lượng, chống cự lực lượng trùng kích.

- Là Đại Quy Thiên Tâm Chưởng!

- Đây là bí kỹ bất truyền của chưởng giáo, không ngờ lại truyền cho hắn, hơn nữa nhìn uy lực của nó, ắt hắn đã tu luyện tới cấp bậc đại thành, lợi hại…

- Tên đệ tử hạch tâm này sợ rằng sẽ phải xui xẻo rồi.

Thấy chiêu này, vẻ mặt của tất cả đệ tử chưởng giáo đều như nhau.

Bọn họ đã sớm biết Phùng Tránh lợi hại thế nào. Nhưng mà chiêu này bọn hắn vẫn chưa từng thấy.

Đại Quy Thiên Tâm Chưởng này là bí mật bất truyền của tông chủ, uy lực vô cùng, không ngờ tới tông chủ đã truyền thụ cho hắn, hơn nữa còn luyện đến cảnh giới như vậy.

Chiêu số lợi hại như vậy, cho dù là Đỗ Chiêu thực lực tương đương với hắn cũng không phải là đối thủ, huống hồ là một đệ tử hạch tâm nho nhỏ?

- Hừ!

Đối mặt với chưởng lực cuồng bạo như vậy, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng. Cổ tay kẽ vẩy, một đạo hàn mang bắn ra, hóa thành một đạo quỹ tích huyền ảo, nghênh đón.

Cho dù bọn họ chỉ có mười người, thế nhưng nếu như thể không một lòng mà làm theo ý mình. Trận thế như vậy muốn đối kháng với ba mươi người của ba tông khác quả thật là chuyện không thể nào!

Cho nên, nếu như đã xuất thủ, như vậy hắn lựa chọn lập uy, muốn cho những người tự cho mình là đúng này biết, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!

Không nên bảo thủ, tự cho rằng mình là lão đại, ông trời là lão nhị.

Ầm ầm.

Kiếm khí xé rách bầu trời, dẫn động khí lưu ở Hỗn Loạn sơn cuốn lại, một đạo lực lượng xuyên qua tất cả xuất hiện ở trước mặt Phùng Tránh.

Trong kiếm khí không có chiêu số đặc biệt gì, nếu có chẳng qua chỉ là tốc độ và lực lượng.

Thình thịch!

Mũi kiếm va chạm với Đại Quy Thiên Tâm Chưởng của đối phương, không khí phát ra thanh âm bạo liệt liên tục. Khuôn mặt Phùng Tránh biến sắc, lui về sau một bước.

Ánh mắt Nhiếp Vân lạnh lẽo, chợt lại đánh về phía trước, lại là một kiếm được đánh ra.

Chiêu này không phải là đâm, mà là chém xuống bên dưới, phối hợp với toàn bộ thực lực của hắn, không gian chung quanh tựa như bị nắm giữ, vặn vẹo dữ tợn. Mây đen trên đầu Phùng Tránh cũng bị bao phủ vào bên trong, xuất hiện thanh âm sụp đổ.

- Đây là chiêu số gì?

Thấy chiêu này uy lực mạnh mẽ, thậm chí ngay cả Đại Quy Thiên Tâm Chưởng của mình cũng không ngăn cản được, sắc mặt của Phùng Tránh rốt cuộc cũng thay đổi. Mãi tới lúc này hắn mới biết được tên đệ tử hạch tâm mà hắn luôn xem thường này lại có lực lượng kinh khủng và sức chiến đấu mạnh mẽ tới bực nào.

Sưu sưu sưu sưu!

Kiếm khí ngang dọc, giống như một đạo ngân hà bao phủ toàn bộ Phùng Tránh vào bên trong, kình khí cuồng bạo không ngừng gột rửa, giống như kích đánh thẳng vào đá vụn, thanh âm chói tai không ngừng vang vọng.

Y phục trên người Phùng Tránh dưới sự xung kích của cỗ kiếm khí này lập tức vỡ tan từng tấc một. Trong nháy mắt y phục xa hoa đã biến thành vải rách, cả người giống như dân chạy nạn mới trở về vậy. Không còn vẻ khí độ tiêu sái như trước nữa.

- Nằm xuống!

Một tiếng quát lạnh vang dội như là sấm sét vang vọng chợt nổ tung ở bên tai Phùng Tránh.

Phốc!

Đường đường là người đứng đầu trong đám đệ tử chưởng giáo, mới vừa rồi còn không ai bì nổi, thế nhưng trong nháy mắt lại giống như người uống rượu say vậy, ngã xuống đất, mặt mũi mất hết.

- Phùng Tránh bị một đệ tử hạch tâm đánh bại?

- Thua thảm như vậy, ta không nhìn lầm đó chứ?

Đám người chung quanh lặng ngắt như tờ.

Thực lực của Phùng Tránh ở trong đám người tuyệt đối nổi tiếng, thế nhưng ở trong tay đối phương lại giống như đồ chơi vậy, dễ dàng bị đánh bại. Tên đứng đầu đệ tử hạch tâm này rốt cuộc có thực lực gì?

Trước đó mọi người đối với hắn còn có chút miệt thị, cho rằng đối phương tuổi còn trẻ quá mức, vừa mới trở thành đệ tử hạch tâm sẽ có chút nông nổi, cuồng mạo. Mà bây giờ bọn hắn mới biết, thực lực của đối phương đã đạt tới cấp độ mà bọn họ không thể chạm đến được.

- Phùng Tránh này bảo thủ, ỷ vào bản thân có chút thực lực mà tự cho là đúng. Hiện tại ta thu hồi ngọc bài của hắn, chắc có lẽ chư vị cũng không có ý kiến gì đó chứ?

Đánh bại Phùng Tránh, Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng, bàn tay tạo thành trảo, một cái ngọc bài đã bị hắn nắm ở trong lòng bàn tay.

- Không có...

Mọi người lập tức vội vàng gật đầu.

------oOo------

Chương 2082: Lập uy (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngay cả Phùng Tránh cũng không phải là đối thủ của đối phương, bọn hắn đâu dám làm trái cơ chứ.

- Vậy là tốt rồi!

Thấy đã lập uy thế, Nhiếp Vân hài lòng gật đầu một cái.

Muốn có quyền phát biểu, như vậy phải lấy nắm đấm ra. Tất cả mọi thứ đều là giả dối.

Đám người kia, mỗi một người đều đã từng là người đứng đầu đệ tử hạch tâm, mỗi một người thiên phú tuyệt đỉnh, kiệt ngạo bất tuân, ai cũng không phục ai. Muốn làm cho bọn họ triệt để ngoan ngoãn, như vậy chỉ có một biện pháp, đó chính là dùng vũ lực cường hãn nhất!

- Nhiếp Vân sư huynh, như vậy bây giờ chúng ta nên làm gì đây?

Trong đám đệ tử có một người hỏi.

Mọi người đã triệt để công nhậ thực lực của hắn cho nên bối phận lập tức thăng cấp lên làm sư huynh.

- Tông chủ bảo chúng ta giữ vững ngọc bài, nhưng mà như vậy cũng không thể giải quyết vấn đề. Phải nghĩ biện pháp đoạt ngọc bài của tam đại tông môn tới tay mới là biện pháp tốt nhất!

Nhiếp Vân có chút do dự nói.

Dựa theo ý tứ của tông chủ, bảo thủ không có sai. Chắc chắn sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì, nhưng mà khó tránh khỏi bị động. So với bị động như vậy còn không bằng chủ động tấn công a.

Bằng vào tam đại thiên phú đào tẩu của hắn, cùng với bản lĩnh Thâu Thiên Sư, lại thêm thực lực bây giờ, muốn lấy thêm nhiều mấy khối ngọc bài có lẽ cũng không có vấn đề lớn.

- Tam đại tông môn bọn hắn nhất định sẽ liên hợp lại. Ba mươi người, thực lực vđều mạnh hơn chúng ta, bằng vào mười người chúng ta người muốn cướp đoạt ngọc bài của bọn họ... Sợ rằng

không quá thực tế a!

Một đệ tử chưởng giáo cười khổ.

- Đúng vậy. Sư huynh, ta biết thực lực của sư huynh mạnh. Thế nhưng bảo chúng ta đối mặt với nhiều cường giả như vậy, sợ rằng khó mà làm được.

Người tam đại tông môn đối phương thực lực bản thân đã mạnh, hơn nữa lại liên hợp với nhau. Một khi bị bọn chúng gặp phải, sợ rằng chỉ có thể chịu số phận bị bao vây, muốn cướp đồ từ trong tay đối phương không thể nghi ngờ là chuyện nằm mơ.

- Ta không nói là mạnh mẽ cướp, hơn nữa, không cần là mười người, các ngươi tìm một nơi an toàn chờ đợi, để một mình ta đảm nhiệm chức vụ đi đoạt này đi!

Ánh mắt lóe lên, Nhiếp Vân lạnh nhạt nói.

- Một người?

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Đúng là thực lực của ngươi không kém. Nhưng mà đối phương rất có khả năng ba mươi người ở cùng một chỗ. Một chiến với ba mươi người, lại còn định từ trong tay bọn họ giành được ngọc bài? Đây không phải là nằm mơ thì là gì chứ!

- Một người càng thêm linh hoạt, công thủ đều có thể bảo đảm. Các ngươi cứ ở cùng nhau là được. Chỉ cần bảo đảm vật trong tay không bị người khác cướp đi là được, toàn bộ số ngọc bài mới một mình ta sẽ nghĩ biện pháp đi đoạt là bài được!

Trong lòng Nhiếp Vân đã sớm có suy nghĩ, cho nên hắn mới nói một tiếng.

- Một mình ngươi?

- Chuyện này có phần quá nguy hiểm a...

Tất cả mọi người đều không nghĩ tới thiếu niên này lại làm hành động điên cuồng như vậy, cả đám không khỏi nhìn nhau một phen.

- Ca ca, nếu không để đệ đi cùng huynh đi?

Nhiếp Đồng đi tới rồi nói.

- Không cần!

Nhiếp Vân cười cười:

- Đệ ở cùng với mọi người, mau chóng tìm một chỗ an toàn để trốn.Yên tâm đi, một mình ta càng thêm dễ dàng a!

- Vậy thì được rồi!

Nhớ tới thực lực của ca ca, Nhiếp Đồng gật đầu.

- Được rồi, ta đi trước...

Nói một tiếng với mọi người, thân thể Nhiếp Vân nhoáng lên, bay về phía xa xa, một lát sau đã biến mất trước mặt mọi người.

Hỗn Loạn Sơn bị một cỗ khí tức đặc thù bao phủ, cho dù thực lực mọi người cũng không yếu, thế nhưng tinh thần lực lại không lan tràn được xa. Chỉ có lan tràn ra được khoảng trăm thước, Nhiếp Vân bay một hồi, mọi người cũng đã không thể cảm ứng được hắn nữa.

- Một mình đối phó với người của tam đại tông môn... Làm như vậy quá lỗ mãng a...

- Vị Nhiếp Vân sư huynh này trẻ tuổi như vậy mà đã có thực lực như thế, có lẽ hắn sẽ có biện pháp nào đó nha.

- Đúng vậy, chẳng biết tại sao ta cũng có lòng tin với hắn.

Thấy thân ảnh của Nhiếp Vân biến mất, mấy vị đệ tử chưởng giáo, có người nghĩ làm như vậy có chút lỗ mãng, cũng có người nghĩ làm như vậy là có chút khí khái.

- Đây là hắn tự mình muốn chết, không trách được người khác! Hừ, chờ tới khi trở lại trong tông, ta nhất định sẽ báo cáo việc ngày hôm nay cho tông chủ một chút, Quy Khư Hải giữ người như vậy, sớm muộn gì cũng biến thành tai họa...

Trong lúc mọi người ở đây đang nghị luận thì có một đạo thanh âm mang theo vẻ oán độc vang lên, Phùng Tránh kia đứng dậy.

Vừa rồi Nhiếp Vân cũng không hạ sát thủ, tuy rằng mất mặt xấu hổ, thế nhưng thương thế nhưng cũng không nặng. Lúc này vừa thấy Nhiếp Vân rời đi ly khai, nghĩ đến khuất nhục vừa rồi. Trong lúc nhất thời giận dữ cho nên khó có thể kiềm chế.

- Phùng Tránh sư huynh, Nhiếp Vân hắn vì tông môn, lấy thân phạm hiểm, ngươi lại đi nói sau lưng như vậy cũng có chút không đúng nha!

Một vị đệ tử chưởng giáo không nhịn được mà lên tiếng.

Vừa bị người ta đánh thì giả bộ như là tôn tử vậy, tùy ý để cho đối phương lấy đi ngọc bài trên người. Ngay cả cái rắm cũng không dam thả, bây giờ người ta vừa đi thì đã ra vẻ giương nanh múa vuốt, nói lời độc ác, có phần hơi quá đáng a.

- Quá đáng? Vậy hiện tại ta sẽ khiến cho ngươi biết cái gì gọi là quá đáng!

Sắc mặt Phùng Tránh dữ tợn vô cùng, vừa rồi mất mặt hắn đang buồn rầu vì không có nơi phát tiết. Lúc này thấy người này không ngờ lại dám nói như vậy, hắn cười lạnh một tiếng, tay chộp về phía trước.

Ầm ầm!

Đối mặt với Nhiếp Vân, bằng vào thực lực của hắn có khả năng không làm gì được. Nhưng mà đối phó với người này, tuyệt đối là chuyện dễ như trở bàn tay.

Mặt đất vang lên tiếng nổ vang, trong nháy mắt hắn đã chộp tên đệ

tử vừa mới nói chuyện vào trong lòng bàn tay.

- Ngươi muốn làm gì?

Tên đệ tử này không nghĩ tới đối phương lại dám động thủ, hơn nữa lại nhanh, mạnh như vậy, hắn sợ đến mức sắc mặt thay đổi.

- Không làm gì! Giáo huấn ngươi một chút, để cho ngươi biết cái gì gọi là trời cao đất rộng!

Bàn tay vươn ra, hung hăng tát vài cái tên mặt người này. Hắn lại nhìn quanh một vòng, trong mắt mang theo sát khí trần trụi.

- Từ giờ trở đi, các ngươi đều phải nghe theo ta, nếu Nhiếp Vân kia dám trở về, các ngươi phải liên thủ với ta đánh chết hắn! Hiện tại các ngươi phải phát thệ ngôn thật độc cho ta, ai không đồng ý, ta sẽ lập tức giết hắn! Đồng thời, người ở Hỗn Loạn Sơn, chết là chuyện rất bình thường, căn bản không tra ra được.

------oOo------

Chương 2083: Lập uy (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thật không? Nếu như vậy, ở cùng với loại người chuyên gây tai họa như ngươi, còn không bằng trước tiên giết ngươi thì hơn a!

Phùng Tránh vừa mới dứt lời thì chợt nghe được một đạo thanh âm lạnh nhạt vang lên. Mọi người lập tức cảm thấy hoa mắt, thiếu niên rời đi một lúc lâu chẳng biết từ khi nào đã lại xuất hiện ở trước mặt bọn hắn lần nữa.

- Ngươi...

Phùng Tránh hoảng sợ vô cùng.

Hắn tận mắt nhìn thấy Nhiếp Vân rời đi, làm sao lại đột nhiên không có chút tiếng động xuất hiện trở lại cơ chứ?

- Đều là đệ tử Quy Khư Hải, bị tam đại tông môn áp bách, không những không nghĩ làm sao để đối phó bọn họ, lại còn ức hiếp đồng môn. Thảo nào Quy Khư Hải xuống dốc như vậy. Chính là bởi vì có đám sâu mọt như các ngươi ở trong. Không nói tới không công lãng phí tài nguyên tông môn mà còn kéo lui tông môn về phía sau, giữ lại ngươi thì có tác dụng gì chứ?

Nhiếp Vân đã sớm đoán được Phùng Tránh này nhất định sẽ làm mưa làm gió, cố ý giả vờ chờ hắn rời khỏi rồi lại phát tác cho nên hắn mới cố ý rời đi. Thế nhưng trên thực tế bản thân đã sớm lợi dụng thiên phú Địa Hành sư lần nữa chạy trở về, quả nhiên đối phương đã để cho hắn nhìn thấy màn này.

- Ta muốn ngươi chết!

Không nghĩ tới Nhiếp Vân rời đi còn có thể quay lại, đồng thời tận mắt nhìn thấy hắn đầu độc mọi người. Lúc này Phùng Tránh biết rõ cho dù có nói nhiều hơn nữa cũng vô ích. Sắc mặt hắn trở nên vặn vẹo, lăng không vọt tới thiếu niên trước mắt.

Người ở không trung lực lượng toàn thân bắn ra, giống như là hỏa diễm thiêu đốt vậy. Xem ra hắn cũng biết Nhiếp Vân trước mắt đáng sợ thế nào. Cho nên mới dùng lực lượng cường đại nhất.

- Phanh!

Nhiếp Vân nhướng mày, mạnh mẽ bước phía trước một bước, lăng không đánh ra một quyền.

Ầm ầm!

Một đạo cuồng phong nổi lên, trong nháy mắt đã bao phủ Phùng Tránh vào bên trong, công kích của hắn còn chưa tới trước mặt thì đã tiêu tan thành mây khói trong nháy mắt. Ngay sau đó hắn kêu thảm một tiếng, lần thứ hai bị lòng bàn tay đối phương bóp chặt cổ.

- Ngươi... Ngươi không thể giết ta... Ta là đệ tử chưởng giáo, ngươi giết ta, nhất định tông chủ sẽ truy xét kỹ càng...

Phùng Tránh trước đó vô cùng kiêu ngạo, thế nhưng lúc này sắc mặt thay đổi, miệng không ngừng kêu lớn.

- Truy xét? Vậy thì cứ việc.

Nhiếp Vân cũng lười lời quan tâm, bàn tay hắn dùng sức. Rắc một tiếng, Phùng Tránh còn chưa nói hết lời thì đã bị nổ thành một đống thịt nát.

Người như thế, nói thật cho dù có giữ lại cũng là tai họa, còn không bằng đánh chết, xử lý tất cả mọi chuyện.

- Ngươi... Giết Phùng Tránh?

Tranh đấu giữa các đồng môn với nhau, đả thương là chuyện thường, thế nhưng trực tiếp xuất thủ đánh chết, hơn nữa còn ở loại thời khắc mấu chốt này càng làm cho mọi người giật nảy mình.

- Là hắn muốn giết ta trước, ta mới bị ép cho nên mới động thủ. Sao nào? Nếu như ai có thành kiến đối với phương thức xử lý của ta thì có thể nói thẳng ra. Giết một người cũng là giết, giết hai người cũng là giết!

Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng.

- Không dám...

Mọi người đồng thời sửng sốt, sắc mặt lập tức thay đổi.

- Như vậy cũng tốt, vẫn theo như ta vừa nói, các ngươi ở lại chỗ này, bảo tồn thực lực, ta đi tìm cơ hội đoạt chút ngọc bài!

Thấy toàn bộ mọi người đều bị kinh sợ, Nhiếp Vân phân phó một tiếng, thân thể nhất thời tung bay, lần nữa rời đi.

Có tiền lệ của Phùng Tránh, những người khác cũng không dám có dị nghị gì khác thường.

Một đường đi về phía trước, Thiên nhãn của Nhiếp Vân mở ra quan sát chung quanh.

Hỗn Loạn sơn và Tà Nguyệt Chí tôn vực khác nhau, thời không tự thành một thể, mang theo áp lực cực mạnh, cho dù Thiên nhãn thì tối đa cũng chỉ có thể thấy phương viên vài dặm, xa quá sẽ không nhìn thấy được.

Nhìn kỹ địa đồ mà Cổ Ung tông chủ đưa cho mỗi người một lần, Nhiếp Vân xác nhận một con đường.

Tuy rằng không xác định đối phương có thể ở trên ở con đường này hay không, nhưng mà đối phương muốn tìm đám người Nhiếp Đồng thì nhất định phải đi qua con đường này.

Nói cách khác, chỉ cần hắn không gặp được đối phương thì đám người Nhiếp Đồng tuyệt đối sẽ an toàn.

- Thời không ám sa lưu... Nơi này thật là quỷ dị!

Phi hành một hồi, ngay phía trước xuất hiện một mảnh thời không sụp đổ. Thời gian không gian ở ái chỗ này cũng giống như lưu sa, chỉ cần bị rơi vào vào, tinh thần trong nháy mắt sẽ bị xé rách thành ngàn vạn phần, mỗi một phần đều giống như đang ở trong thời gian bất đồng. ở trong một mặt không gian bất đồng. Chỉ cần bị rơi vào trong đó, cho dù là cường giả Cấp bậc Chúa Tể tự mình xuất thủ, sợ rằng cũng khó khăn có thể cứu ra được.

Nơi này tuyệt đối là một trong những nơi nguy hiểm nhất trong Hỗn Loạn sơn này.

Người khác rơi vào trong đó ắt hẳn phải chết, nhưng mà binh khí, vật phẩm, những đồ vật không có sinh mạng rơi vào bên trong không sẽ tổn thương một chút nào. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy điều này thì tuyệt đối khó có thể tin tưởng được trên thế giới này lại còn chỗ kỳ quái giống như thế này.

Căn cứ vào lộ tuyến đã hi rõ trên địa đồ, Nhiếp Vân cẩn thận vòng qua thời không ám sa lưu này. Hắn đang định đi về phía trước thì đột nhiên cảm thấy có một đạo linh khí nồng nặc phóng lên cao.

Cỗ linh khí này ngưng tụ mà không tiêu tan, phảng phất giống như

kết tinh, chỉ từ uy thế bên trên, nhất định linh khí tỏa ra từ linh dược cấp bậc hỗn độn.

- Mặc dù Hỗn Loạn sơn khắp nơi tràn ngập nguy hiểm, thế nhưng bản thân nó cũng có không ít kỳ ngộ. Chính vì vậy cũng hấp dẫn không ít đệ tử mạo hiểm tới đây. Không phải vận khí của ta tốt như vậy, gặp phải bảo bối linh dược gì đó chứ?

Hai mắt Nhiếp Vân sáng rực lên.

Hỗn Loạn sơn không biết là do ai kiến tạo thành, không nói tới việc bên trên có vô số linh dược, mà còn tồn tại các loại bảo tàng. Nếu như vận khí tốt một chút, thường thường sẽ có thu hoạch, không ngờ lần này hắn cũng có loại vận khí này.

Trong lòng khẽ động. Nhanh chóng bay về phía phương hướng linh khí sinh ra, thiên phú ẩn nấp sư vận chuyển, thân thể và cảnh vật chung quanh dung hòa vào làm một thể, khí tức như có như không, trong chốc lát đã tới nơi linh khí kích động.

Là một sơn cốc không lớn, vòng xoáy nguyên khí chung quanh không ngờ lại liên tục tụ hội.

Ở giữa nguyên khí chính là một gốc dược thảo màu vàng, cành lá xoè ra, tản mát ra mùi linh dược nồng nặc. Hương khí tụ lại, xoay quanh rồi lan tràn, linh khí nồng

đậm, mềm mại giống như một cái dây nhỏ thẳng tắp bắn về phía trước. Đám linh khí hắn vừa thấy chính là cái này.

------oOo------

Chương 2084: Thiên Tâm Đằng

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Dược hương hóa long... Gốc dược liệu này tuyệt đối đã đạt tới mấy trăm vạn năm…

Gốc dược liệu trước mắt này gọi Kim Lăng Thảo, là một loại bảo vật vô thượng chuyên môn thối thể luyện hồn. Cho dù là đại đạo có thể lĩnh ngộ, thế nhưng hồn phách và thân thể thì chỉ có thể dựa vào tích lũy chậm rãi, cũng có thể dùng linh dược đề thăng.

Tốc độ lĩnh ngộ đại đạo của Nhiếp Vân đã vượt xa linh hồn thân thể, gốc dược liệu này… Nếu như có thể thu được, đồng thời luyện hóa, đối với hắn mà nói, tuyệt đối có tác dụng cực lớn!

Thiên Địa Lục Đạo đem thiên phú thân thể chia làm sáu cấp bậc, theo thứ tự là: Tinh lực tiên thể, Chí tôn tinh thể, Tiên Thiên linh thể, Hoang Cổ Thánh Thể, Thiên Địa Thánh Thể, Hỗn Độn Thánh Thể.

Trước đây Nhiếp Vân dùng Hỗn Độn Linh Dịch đạt được cấp bậc Hoang Cổ Thánh Thể, sau khi luyện hóa Ám Ma Chi Tâm, trực tiếp đột phá đạt tới cấp độ cao cấp nhất là Hỗn Độn Thánh Thể. Loại này thể chất này dù có du lịch Hỗn độn hải dương, không dùng tới tiên lực thì cũng sẽ không bị thương tổn, là thân thể bổn nguyên nhất của hỗn độn.

Phân cấp thiên phú thân thể trong hỗn độn so với Thiên Địa Lục Đạo cao cấp hơn, Hỗn Độn Thánh Thể cũng không phải là cấp bậc cao nhất. Bên trên còn có Bất Diệt Thánh Thể, Chúa Tể Thánh Thể và Phong Vương Thánh Thể!

Hỗn Độn Thánh Thể là Tà Nguyệt Chí tôn vực thánh thể mà hầu như Thiết Giáp tướng và những người thực lực trên Thiết Giáp tướng đều có được. Có thể du lịch hỗn độn mà không bị thương tổn, còn Bất Diệt Thánh Thể, chỉ có đạt tới thực lực Kim Giáp Tướng thì mới có thể đạt được, bất tử bất diệt, bất hủ.

Đương nhiên, đây chỉ là một loại các nói mà thôi. Giống như thế giới Tu La vương kia vậy. Một khi bổn nguyên thế giới bị hủy diệt, khi còn sống có khả năng sẽ không có việc gì, chỉ khi nào tử vong, thi thể cũng sẽ hóa thành tro bụi mục nát.

Chúa Tể Thánh Thể là thân thể mà chỉ có vương giả Cấp bậc Chúa Tể mới có, toàn thân được ba nghìn đại đạo viên mãn ôn nhuận. Trình tự sinh mệnh khác với tu luyện giả phổ thông rất rõ ràng, linh hồn cũng có cấp độ đại đạo viên mãn, loại cường giả này, cho dù

đứng ở trước mặt rồi lại để cho cường giả hai nghìn chín trăm đại đạo tùy ý công kích, sợ rằng cũng không thể làm thương tổn đám người mảy may.

Về phần Phong Vương Thánh Thể, có người nói chỉ có cường giả Phong Vương mới có, bất cứ thứ gì cũng không thể làm hư hao, Hỗn Độn thần binh đỉnh phong nện vào trên mặt, chẳng nhữn mặt không có việc gì mà thứ vỡ lại là Hồn Độn thần binh đỉnh phong.

Vài loại thánh thể này, thiên phú thân thể cực đại, Nhiếp Vân không ngừng tu luyện, lĩnh ngộ đại đạo. Đến bây giờ bất quá cũng chỉ là Hỗn Độn Thánh Thể đỉnh phong mà thôi. Khoảng cách cho tới Bất Diệt Thánh Thể còn có một đoạn chênh lệch, nếu như có thể đoạt được gốc dược liệu này, lại luyện thành đan dược để dùng. Khi đó hắn hoàn toàn có thể một lần đột phá gông cùm, đạt tới tầng thứ cao hơn.

Bất Diệt Thánh Thể của hắn cho dù không dùng tới đại đạo lĩnh ngộ, thế nhưng cũng có thể bó chết Kim Giáp Tướng bình thường.

Hơn nữa gốc dược liệu này, dược hương giống như cự long bay lượn, hiển nhiên đã đạt tới trình tự dược hương hóa long. Dược liệu có thể xuất hiện loại hiện tượng này, tuyệt đối đã có tuổi tác trên trăm vạn năm tháng, mỗi một gốc đều trân quý vô cùng, không thua một kiện Hỗn Độn thần binh đỉnh phong.

- Nhìn xem có linh thú trông coi hay không!

Mặc dù vô cùng động tâm đối với gốc dược liệu này, thế nhưng Nhiếp Vân cũng không lỗ mãng tiến lên, mà là Thiên nhãn xoay tròn chung quanh, liên tục tìm kiếm mọi thứ bên trong sơn cốc.

Linh dược lợi hại như vậy, bình thường đều có linh thú trấn thủ, không qua loa được.

Tìm bên trong sơn cốc một vòng, vẫn không có phát hiện ra cái gì, hắn nhìn xuống phía dưới, quả nhiên nhìn thấy chỗ làm cho hắn cảm thấy không thích hợp.

Ở mấy chục thước dưới đất có một thảm thực vật lớn sinh trưởng,

mặt trên có vô số dây, rậm rạp ước chừng hơn mười đầu, giống như xúc tua, ở trong bùn đất chậm rãi đung đưa, đè ép nham thạch chung quanh sang một bên.

Nếu như chỉ là chậm rãi đung đưa thì cũng sẽ không làm cho Nhiếp Vân chú ý, mấu chốt là gốc cây Kim Lăng Thảo làm cho hắn động tâm này lại đột nhiên sinh trưởng phía trên thảm thực vật này.

- Chẳng lẽ là... Thiên Tâm Đằng?

Đột nhiên, một cái tên xuất hiện ở trong đầu Nhiếp Vân.

Trong lúc ở cấp thứ sáu Tàng Thư các tìm kiếm chuyện về thiên đạo, cho dù không có thu hoạch quá lớn, nhưng mà cũng làm cho hắn biết được không ít tri thức. Thiên Tâm Đằng này chính là thứ ghi lại bên trong một quyển thư tịch ở trong đó.

Thiên Tâm Đằng, một loại sinh mệnh cổ hỗn độn, xen giữa động vật và thực vật, có thể hấp thu linh khí trong hỗn độn cùng với lực lượng trong cơ thể người ta để tăng trưởng, trạng thái hoàn mỹ thậm chí còn có thể với cường giả hai nghìn chím trăm đại đạo!

Đây là một loại sinh mệnh phi thường kỳ lạ.

Thứ trước mắt này nhìn cực nhỏ, xem chừng chưa diễn sinh được bao lâu, khoảng cách tới trạng thái hoàn mỹ cũng còn có chênh lệch rất lớn. Bất quá, dù vậy, chỉ sợ cũng có được lực lượng mạnh hơn Kim Giáp Tướng bình thường a.

Nếu như chỉ bằng vào hấp thu linh khí tăng trưởng mà nói, không có hàng ức vạn năm thì căn bản không khả năng có được quy mô như vậy. Nhất định thứ này lợi dụng Kim Lăng Thảo mê hoặc đệ tử tham lam đến đây, sau đó lại dùng kế thôn phệ.

Hấp thu lực lượng trong cơ thể tu luyện giả, thứ này tấn cấp rất nhanh, nếu như thôn phệ đủ nhiều, hoàn toàn có thể rút ngắn thời gian tấn cấp, trở thành quái vật lớn kinh khủng làm cho mọi người sợ hãi.

- Nếu như có thể đem nó luyện hóa, khiến cho nó trở thành của ta,

như vậy giá trị so với Kim Lăng Thảo còn lớn hơn rất nhiều.

Nhiếp Vân hưng phấn.

Gốc Thiên Tâm Đằng này có khả năng ngay cả đám người tông chủ cũng không biết, nếu sớm biết như vậy thì tuyệt không sẽ tùy ý để cho nó trưởng thành, nhất định đã sớm luyện hóa.

Thứ này giống như yêu sủng vậy, có thể thu phục trở thành sủng vật sớm một ngày, lại dốc ra một lượng lớn vật phẩm. Khi đó hoàn toàn có thể khiến cho nó trong khoảng thời gian ngắn trở thành cường giả có thể so với hai nghìn chím trăm đại đạo!

Có loại cường giả yêu sủng này, đừng nói là đệ tử chưởng giáo tứ đại tông môn chưởng giáo, cho dù là chưởng giáo tự mình tới, chỉ sợ cũng có thể đánh chết!

------oOo------

Chương 2085: Luyện hóa Thiên Tâm Đằng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thứ này lợi dụng Kim Lăng Thảo thu hút thỏ béo, ta phải cẩn thận…Vòng qua vòng vây của nó, lại vây khốn lại. Như vậy mới có thể nghĩ biện pháp luyện hóa được..

Trong lòng Nhiếp Vân suy tư.

Người khác đi tới nơi này, nhất định sẽ bị khí tức chấn động mà Kim Lăng thảo tán phát ra mà trực tiếp tiến lên ngắt lấy. Làm như vậy sẽ trực tiếp rơi vào vòng vây của Thiên Tâm Đằng, bị nó giết chết.

Sợ rằng đã có không ít đệ tử bởi vì thiếu hiểu biết mà chết như vậy.

Hỗn Loạn sơn khắp nơi đều là nguy hiểm, hơn nữa những đệ tử này cũng không nổi danh, cho nên mới không khiến cho cao tầng chú ý, làm cho gốc Thiên Tâm Đằng này mới có thể sống đến bây

giờ.

- Cỗ khí tức vừa rồi đang ở gần đây, nhất định là một gốc tuyệt thế dược thảo.

Ngay khi Nhiếp Vân đang suy nghĩ xem làm sao có thể luyện hóa được Thiên Tâm Đằng thì đột nhiên trong không khí sinh ra một tiếng nổ vang dồn dập, lại có hai bóng người vọt tới.

Một người trong đó còn chưa tới nơi thì thanh âm đã vang vọng tới, trong mắt mang theo vẻ tham lam tìm kiếm khắp nơi.

- Đi mòn gót giày không thấy, tới lúc tìm được lại không tốn chút công phu. Hai người này chắc hẳn là người của Vạn Nhận sơn a...

Thân thể co rút lại, thân thể Nhiếp Vân lần thứ hai ẩn nấp, triệt để dung hợp với hoàn cảnh chung quanh, làm cho người khác không nhìn ra được.

Hai người bay tới kia lúc trước hắn đã gặp qua, là đệ tử mà Vạn Nhận sơn phái ra, trước đó nhìn thấy đám người này hắn đã cười nhạt, vốn có đang nghĩ ngợi xem làm sao có thể tìm được đám người này. Thế nhưng không ngờ đối phương lại tự mình đi tới, hơn nữa nhìn bộ dáng đúng là bị khí tức của Kim Lăng Thảo hấp dẫn, định tự chui đầu vào lưới.

- Vừa đang nghĩ xem làm sao có thể luyện hóa gốc Thiên Tâm Đằng này thì các ngươi lại tới, quả thực là người tốt...

Nhiếp Vân mỉm cười.

Thiên Tâm Đằng thuộc về một loại thực vật hỗn độn sinh mệnh cực mạnh, cường đại vô cùng. Bằng vào thực lực của hắn bây giờ, muốn luyện hóa nó cũng không dễ dàng chút nào, cho dù có thể thành công thì cũng phải tốn hao không ít thứ, còn phí một phen tay chân. Chi cần hơi có chút vô ý còn có thể đưa tới phiền phức càng nhiều hơn. Lúc này có hai người này tự chui đầu vào lưới thì lại khác.

Chỉ cần mượn thế hoàn mỹ là hoàn toàn có thể thu Thiên Tâm

Đằng vào tay, đánh chết hai người này, mượn hai người này luyện hóa Thiên Tâm Đằng.

- Kỷ Dạ sư huynh, mau nhìn, là bụi dược thảo kia.

Trong lòng Nhiếp Vân đang tính toán thì v hai người vừa mới ọt tới đã thấy được linh dược đứng sững ở trong sơn cốc. Linh khí khổng lồ giống như giao long phun ra nuốt vào, dược hương xông vào mũi, làm cho người ta hít vào đã cảm thấy tâm trí thoải mái.

- Là Kim Lăng Thảo, tuyệt đối có thọ mệnh trăm vạn năm...

Trong mắt của người gọi là Kỷ Dạ sư huynh kia hiện lên vẻ tham lam:

- Không ngờ tới không tìm được đám nhát gan Quy Khư Hải thì lại thấy được thứ này, thực sự là trời cũng giúp ta a!

Điên cuồng cười một tiếng, mười ngón tay của Kỷ Dạ sư huynh khẽ động, từng đạo khí tuyến từ trên đầu ngón tay hắn bắn ra.

Ầm ầm!

Thiên địa sơ khai, nhất nguyên phục thủy, lực lượng nổ tung như giót áp mưa sa ập xuống. Bao phủ toàn bộ sơn phong vào bên trong. Ngăn cách khí tức trong đó, triệt để phong ấn.

Vừa ra tay đã đem che lại khí tức phát tán ra chung quanh, lại cắt đứt khí tức, rất rõ ràng đã cho thấy hắn ta muốn nuốt một mình gốc dược liệu này.

- Thực lực của cường giả Hai ngàn bảy trăm đại đạo?

Thấy hắn xuất thủ, sắc mặt Nhiếp Vân nhất thời ngưng trọng.

Đám người kia tuy rằng mạnh mẽ, thế nhưng một khi không nhìn ra trị số tu luyện đại đạo thì không có biện pháp xác định thực lực, chỉ có nhìn hắn xuất thủ thì mới biết được lực chiến đấu chân chính ra sao.

Kỷ Dạ sư huynh này lực lượng no đủ tràn đầy, cường đại mà hùng hậu, vừa mới động thủ đã biết, Kê Huyền so sánh với hắn quả thực giống như là trẻ con với gia gia vậy. Nực cười tới cực điểm. Cho dù là hắn, nếu như muốn đánh chết đối phương cũng không hề dễ.

Thực lực của Nhiếp Vân bây giờ, lại thêm tất cả thủ đoạn cộng lại, tối đa cũng chỉ chừng hai nghìn sáu trăm năm mươi tới hai nghìn sáu trăm bảy mươi. Gặp phải đối thủ mạnh hơn thì hắn cũng chỉ có thể đào tẩu, đối mặt cường giả Hai ngàn bảy trăm đại đạo như Kỷ Dạ, rất khó chiến thắng.

Trước đây Kê Huyền chỉ có thực lực Hai nghàn sáu trăm đại đạo, đạt được loại cảnh giới này, mỗi khi lĩnh ngộ thêm một đại đạo, thực lực đều bạo tăng hơn không ít, huống chi là hơn một trăm đại đạo.

- Sư huynh...

Thấy Kỷ Dạ có động tác như vậy, người còn lại hoảng sợ vô cùng.

- Yên tâm đi, không thiếu chỗ tốt của ngươi...

Kỷ Dạ sư huynh hừ lạnh một tiếng:

- Linh dược có thể sống tới trăm vạn năm đều có linh tính cực mạnh, ngươi ở đây coi chừng, cẩn thận đề phòng nó đào tẩu...

Phân phó một tiếng, khí tức trên người của Kỷ Dạ sư huynh kia càng ngày càng mạnh, thân thể tung lên rồi mạnh mẽ đáp xuống, đi tới trước mặt Kim Lăng Thảo.

Tuy rằng thực lực của hắn so với Nhiếp Vân còn mạnh hơn, nhưng mà không lĩnh ngộ Thiên nhãn đại đạo. Thiên Tâm Đằng lại ẩn giấu thâm sâu như thế. Khiến cho hắn căn bản không nghĩ ra được gốc dược liệu này chỉ là một cái mồi. Sát khí chân chính chôn ở chỗ sâu dưới mặt đất a.

Trong mắt lóe lên vẻ tham lam, bàn tay của Kỷ Dạ sư huynh giống như đao phong, lực lượng lan tràn, bắt về phía dược liệu.

Loại dược liệu cấp bậc này đều có linh tính, muốn bắt lấy, đầu tiên phải phong tỏa bốn phía, áp chế linh khí.

Sưu!

Ngay khi bàn tay hắn tiếp xúc với dược liệu, đột nhiên có một cái dây không biết từ chỗ nào lan tràn qua, lập tức ngăn cản bàn tay của hắn.

- Cái gì?

Con ngươi co rút lại, Kỷ Dạ hoảng sợ không thôi.

Bất quá dù sao hắn cũng là cường giả Hai ngàn bảy trăm đại đạo, tuy rằng khiếp sợ nhưng vẫn chưa có hoảng loạn. Da dẻ toàn thân đột nhiên bắn ra mấy đạo kiếm quang, cắt về phía cái dây kia.

Đạt tới loại thực lực kia như hắn, nhất cử nhất động đều tự thành võ đạo, những kiếm quang này tuy rằng nhẹ nhàng bắn ra, thế nhưng lại mang theo uy thế của Hỗn Độn thần binh thượng phẩm, trên dây nhỏ kia tóe lên tia lửa. Bị cắt thành bốn năm phần.

Sưu Sưu sưu!

Mạnh mẽ chặt đứt dây nhỏ, lại có hai cái cây khác từ bên dưới chui ra, trong nháy mắt kéo tới toàn bộ tay chân hắn.

------oOo------

Chương 2086: Luyện hóa Thiên Tâm Đằng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ghê tởm... Đây là thứ quỷ gì...

Vẻ mặt trở nên khó coi, lực lượng toàn thân Kỷ Dạ giống như thủy triều lan tràn, phun trào ra phía ngoài, các khiếu huyệt trên người ầm ầm rung động, mấy trăm đạo kiếm ảnh lập tức bao phủ toàn thân hắn, đồng loạt chém về phía dây nhỏ.

Ầm!

Dây nhỏ lần thứ hai bị chặt đứt. Bất quá, trong nháy mắt lại lần nữa sinh ra mấy cái, quấn vào hắn. Lần này là bốn cái, so với lần thứ hai vừa rồi còn nhiều gấp đôi.

- Kỷ Dạ sư huynh, có chút không thích hợp, cái dây nhỏ này đang hút thu lực lượng của sư huynh để tăng trưởng...

Thanh niên canh giữ ở cách đó không xa dường như cũng nhìn ra chỗ vấn đề, hắn kinh ngạc, vội vàng hô lớn.

- Hấp thu lực lượng của ta để tăng trưởng?

Trong lòng phát lạnh Kỷ Dạ, dường như hắn đã hiểu ra cái gì đó.

Trước đó chỉ có một cái dây, lúc hắn chặt đứt lại xuất hiện hai cái, chặt đứt hai lại biến thành bốn dây... Mà kiếm khí hắn thả ra lại giống như như tiêu thất vậy, không lưu lại vết tích trong không khí, nhất định đã bị đối phương hấp thu!

Dây leo có thể hấp thu lực lượng...

Nghĩ vậy, một cái tên sinh ra trong đầu hắn.

- Thiên Tâm Đằng? Chẳng lẽ lại là Thiên Tâm Đằng?

Nhớ tới cái tên này, cảm giác của hắn không giống với Nhiếp Vân.

Nhiếp Vân cảm thấy lần này là phát tài, mà hắn thì cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân cứng đờ.

Thiên Tâm Đằng có thể hấp thu lực lượng của người ta để tăng trưởng, một khi bị vây khốn lại, trên cơ bản tuyên cáo tử vong.

- Mau cứu ta...

Nghĩ vậy, Kỷ Dạ nhịn không được lên tiếng rống to.

- Ta...

Đệ tử còn lại lúc này cũng ý thức được đây là quái vật gì. Sắc mặt hắn trở nên rất là xấu xí, do dự một chút, đột nhiên hắn huýt sáo dài một tiếng, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm dài, đâm thẳng về phía mặt đất.

Dây leo của Thiên Tâm Đằng đằng chặt đứt vẫn có thể tiếp tục sinh trưởng, hơn nữa chặt một dây thì thay đổi thành hai dây, không có biện pháp tiêu diệt, nếu như muốn chém giết thì chỉ có thể tìm rễ của nó mà thôi.

Không thể không nói phương pháp của hắn đã đúng, đáng tiếc hắn đã đánh giá thấp năng lực của gốc Thiên Tâm Đằng này.

Sưu!

Người còn chưa tới mặt đất thì một cái dây leo đã mạnh mẽ lan tràn tới, cuốn lấy bàn chân hắn từng chút một, đạp trên mặt đất mà tới.

- A...

Cảm nhận thân thể trở nên nặng nề, trái tim của tên đệ tử này cũng trùng xuống, một tiếng thét kinh hãi vang vọng. Trường kiếm trong tay vội vàng chém tới cái dây leo dưới chân. Bất quá kiếm còn chưa tới trước mặt dây thì lại có một cái dây từ dưới hắn xuất hiện, lan tràn lên phía trên, trong nháy mắt đã trói hắn thành một cái bánh chưng.

- Ô ô...

Ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp, tên đệ tử này đã bị kéo xuống phía dưới.

- Chính là cơ hội này...

Thấy tên đệ tử này bị bắt đi, Kỷ Dạ thì đang ở chỗ kia giãy dụa, Nhiếp Vân biết cơ hội đã đến. Hắn hừ nhẹ một tiếng, thiên phú Địa Hành sư vận chuyển, cả người chìm vào trong nham thạch từng

chút một. Lai bước lên phía trước một bước, lập tức xuất hiện ở trước mặt một cái dây to lớn.

Lúc này Thiên Tâm Đằng đang ở toàn lực vây khốn hai người đệ tử, căn bản không rảnh chiếu cố hắn, đồng thời cũng không biết ở gần đây còn có một người nhìn chằm chằm vào bên này.

- Thiên phú Tuần thú, phục tùng!

Đi tới trước mặt cái dây này, Nhiếp Vân thu hồi thiên phú Ngụy Trang sư, vận chuyển thiên phú Thuần Thú Sư, một cỗ khí tức đặc thù lập tức đem Thiên Tâm Đằng to lớn bao phủ.

Nếu như Thiên Tâm Đằng không phải đang toàn lực đối phó với Kỷ Dạ và một người đệ tử khác. Nếu làm như vậy, nhất định sẽ rơi vào phản phệ, thậm chí còn còn bị những cái dây leo kia vây khốn, chậm rãi luyện hóa hoặc đánh chết. Mà bây giờ thì khác, hai người Kỷ Dạ cho dù không có chút phòng bị nào đã bị nó bắt. Nhưng mà thực lực bản thân còn ở đó, muốn triệt để luyện hóa bọn hắn thì phải vây khốn, tiêu hao toàn bộ tinh lực. Như vậy sao có thể đối phó với Nhiếp Vân đột nhiên xuất hiện cơ chứ.

Hơn nữa thiên phú Tuần Thú Sư ở trong đại đạo tuy rằng tiến được vào trong top một trăm, thế nhưng cũng không kém. Khí tức đặc thù kết hợp với thiên phú Tiên Âm sư, Đầu độc sư của Nhiếp Vân, tâm trí vốn không quá là thành thục của Thiên Tâm Đằng lập tức xuất hiện sự mơ hồ.

- Ngươi là linh thú của ta, triệt để quy thuận ta, ta có thể khiến cho ngươi trở nên càng cường đại hơn, trở thành Thiên Tâm Đằng cường đại nhất.

Ý niệm có chứa ý đầu độc chậm rãi truyền qua chỗ của Thiên Tâm Đằng, làm cho nó mê hoặc.

Nơi cốt lõi nhất của Thiên Tâm Đằng chính là gốc dây leo, cũng là nơi yếu nhất. Nhiếp Vân đi tới nơi này, lại dùng vài loại lực lượng thiên phú, vốn Thiên Tâm Đằng còn muốn phân ra một ít lực lượng, thế nhưng dưới cỗ ý niệm của Nhiếp Vân lại từ từ yếu bớt xuống đi.

Sưu!

- Chủ nhân!

Một lát sau, một cỗ ý niệm thanh thúy xuất hiện ở trong đầu Nhiếp Vân, trong đầu hiện ra cái bóng của Thiên Tâm Đằng.

- Thành công...

Hai mắt Nhiếp Vân sáng lên, hắn lập tức cảm thấy có một gốc cây to lớn bị tinh thần của hắn chi phối, sinh tử của đám người Kỷ Dạ chỉ nằm trong một ý niệm của hắn.

- Lợi hại!

Cảm nhận được loại tình huống này, Nhiếp Vân hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Luyện hóa Thiên Tâm Đằng là hắn lập tức biết dược thực lực của gốc Thiên Tâm Đằng này, cũng giống như Kỷ Dạ sư huynh bên trên, đều là Hai ngàn bảy trăm đại đạo.

Cũng là Hai ngàn bảy trăm đại đạo, bởi vì Thiên Tâm Đằng có rất nhiều dây, hơn nữa chặt đứt là có thể tùy ý sinh trưởng. Cho nên một khi chân chính chiến đấu, bốn cường giả Hai ngàn bảy trăm đại đạo cũng không phải là đối thủ của nó.

Chính là bởi vì loại thuộc tính đáng sợ này cho nên Thiên Tâm Đằng mới có thể nổi tiếng chư thiên, làm cho vô số cường giả Tà Nguyệt Chí tôn vực đều có chút phát cuồng.

- Đem Kỷ Dạ này đưa tới bên cạnh ta!

Tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân ra lệnh.

Triệt để luyện hóa đã khiến cho Thiên Tâm Đằng hoàn toàn nghe theo lời của hắn. Cái dây lớn khẽ động thì Kỷ Dạ đã đi tới trước mặt.

Lúc này Kỷ Dạ dưới lực lượng của Thiên Tâm Đằng không ngừng

thôn phệ, khí tức đã yếu bớt, cả người xuất hiện trạng thái uể oải, suy nghĩ cũng cảm thấy mê muội.

------oOo------

Chương 2087: Đại bí mật (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy rằng hắn là cường giả Hai ngàn bảy trăm đại đạo, thế nhưng đối mặt với sinh mệnh thượng cổ như Thiên Tâm Đằng này thì cũng không có bất kỳ biện pháp nào. Dưới sự thôn phệ không ngừng, lực lượng bản thân hắn đã mười không còn một.

- Nói cho ta biết, toàn bộ những người còn lại của Vạn Nhận sơn các ngươi ở nơi nào...

Thấy bộ dáng này của hắn, nửa chết nửa sống, Nhiếp Vân cũng lười lôi kéo làm quen. Tinh thần khẽ động, bên trong lời nói mang theo ý tứ đầu độc, kích thích tinh thần của hắn.

- Ở Hỗn Loạn sơn...

Nghe thay âm có chứa đầu độc, thần trí của Kỷ Dạ có chút mê ly, lẩm bẩm một chốc, đang định nói thì đột nhiên mạnh mở mắt. Hắn lập tức thấy rõ Nhiếp Vân trước mắt, trong mắt hiện lên sát khí:

- Là ngươi?

Có thể trở thành đệ tử chưởng giáo ở Vạn Nhận sơn, lại lĩnh ngộ gần nghìn đại đạo. Lại có thực lực Hai ngàn bảy trăm đại đạo, ý chí định lực kiên định hơn người, cũng không phải đôi lời là có thể đầu độc, mê hoặc được hắn. Cho dù là thiên phú Tiên âm sư, đầu độc sư của Nhiếp Vân cũng không được.

Cho dù đã bị trọng thương, thực lực đại giảm, thế nhưng vẫn rất khó đầu độc.

- Không sai, ta cho ngươi một con đường, thứ nhất, quy thuận ta,

trở thành người hầu đi theo ta. Hai, chết!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Trở thành người hầu đi theo ngươi, nằm mơ...

Hai mắt Kỷ Dạ phát lạnh. Nhìn chung quanh một chút đã hiểu ra:

- Gốc Thiên Tâm Đằng này là của ngươi? Hóa ra Kim Lăng Thảo là ngươi bày ra để mai phục, nực cười ta không ngờ lại bị lừa!

- Đã biết rõ Thiên Tâm đằng là của ta thì cũng nên hiểu rõ. Ta muốn làm cho ngươi chết thì cũng chỉ bằng vào một ý niệm, trở thành người hầu đi theo ta. Lừa gạt toàn bộ người Vạn Nhận sơn các ngươi đến, như vậy còn có thể giữ mạng. Bằng không, chỉ có một con đường chết!

Hai mắt Nhiếp Vân lạnh nhạt, dây Thiên Tâm Đằng dây rung động, dường như chỉ cần hắn không đồng ý thì sẽ lập tức cho hắn một kích trí mạng.

- Bảo ta dụ dỗ người của Vạn Nhận sơn tới đây cho ngươi? Mưu kế thật là ác độc! Không nghĩ tới Quy Khư Hải lại có nhân vật như ngươi!

Hàm răng Kỷ Dạ cắn chặt, cười nhạt. Trong ánh mắt hiện lên vẻ bi ai.

- Sự kiên trì của ta có hạn, cho ngươi thời gian mười hô hấp, đưa ra lựa chọn!

Nhiếp Vân lười nói nhảm với người này.

- Ta còn có lựa chọn khác sao?

Trong mắt Kỷ Dạ hiện lên vẻ hối hận.

- Muốn trách thì trách ta tham lam! Lúc này mới trúng kế của ngươi. Bất quá, muốn bảo ta trở thành người hầu của ngươi. Nằm mơ đi! Ta tình nguyện chết còn hơn!

- Được!

Thấy thái độ của hắn như vậy, Nhiếp Vân đã biết không có cách nào làm cho Kỷ Dạ này trở thành người hầu của mình.

Người tính cách cao ngạo như thế, luôn luôn coi mình là duy ngã độc tôn, muồn làm cho hắn trở thành người hầu đi theo mình, quả thực chẳng khác nào muốn mạng đối phương. Tuyệt đối so với giết hắn ta còn khó chịu hơn.

- Ta sẽ cho ngươi chết một cách có thể diện!

Hừ nhẹ một tiếng, kiếm quang giống như gió nhẹ đi qua.

Sưu!

Máu tươi từ trên yết hầu Kỷ Dạ phun ra, khí tức từ từ suy yếu, hắn nói:

- Cảm ơn!

Trong nháy mắt người này đã đoạn tuyệt hô hấp.

Đối với loại người cao ngạo như hắn mà nói, để cho Thiên Tâm Đằng thôn phệ, không bằng trực tiếp ra tay giết hắn ta còn có tôn nghiêm hơn.

- Mang người thứ hai đến!

Giết chết Kỷ Dạ, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, tên sư đệ vừa mới bị bắt kia cũng đã bị dẫn tới.

- Đừng giết ta...

Tên sư đệ này bởi vì chưa bị bắt lâu, cho nên lực lượng trong cơ thể còn không có triệt để bị thôn phệ sạch sẽ, ý thức tỉnh táo. Mới vừa rồi Nhiếp Vân giết chết Kỷ Dạ, một màn nọ hắn đều nhìn vào trong mắt, cho nên lúc này vội vã hô lớn.

- Đi theo làm người hầu cho ta. Ta có thể không giết ngươi!

Nhiếp Vân nói.

- Ta nguyện ý làm của người hầu đi theo ngươi, nghe theo mệnh lệnh của ngươi, ngươi muốn bảo ta làm gì thì ta sẽ làm cái đó.

Người sư đệ này vội nói, rất rõ ràng bản thân hắn không có cốt khí như Kỷ Dạ.

Cũng đúng, nếu như có cốt khí thì sẽ không thể trở thành người hầu của Kỷ Dạ được.

- Tốt, phát hỗn độn thệ ngôn đi!

- Củng Học ta nguyện ý lấy hỗn độn hải dương để thề, nguyện ý cả đời phụng dưỡng đại nhân, nếu như có vi phạm, hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh!

Vị sư đệ Củng Học này nghe thấy có cơ hội giữ được mạng sống cho nên vội vã phát ra hạ thệ ngôn.

Ông!

Thệ ngôn vừa dứt thì trong đầu Nhiếp Vân lập tức cảm nhận được tư duy củađối phương, hoàn toàn nằm trong khống chế, không thể nào phản bội được

- Không tồi!

Ầm!

Thiên Tâm Đằng rung động, buông hắn ra.

Tuy rằng trong lòng có chút khinh thường đối người như thế này, nhưng mà bây giờ hắn cần người như thế.

- Ta ở chỗ này chờ, ngươi đi hấp dẫn người của Vạn Nhận sơn, Đoạn Thiên nhai, Thập Thu Lĩnh tới đây. Nhớ là mang từng ít một tới. Nói ở nơi này xuất hiện linh dược, mỗi lần không thể vượt quá

hai người!

Thấy hắn triệt để thuận theo, Nhiếp Vân phân phó một tiếng.

Vốn hắn có dự định đi tìm những người khác, trộm linh dược bên trong cơ thể của đám người này.Thế nhưng hiện tại có Thiên Tâm Đằng thì không cần thiết phải làm như vậy. Lhông bằng trực tiếp dụ dỗ từng chút một, lại giết giết chết từng người.

Về phần giết chết những người này có thể tạo thành động tĩnh quá lớn hay không, hắn căn bản chưa từng nghĩ qua.

Nếu như không giết, tam đại tông môn cũng sẽ không đồng tình, ngược lại còn càng tăng thêm áp bách. Như vậy còn không bằng trực tiếp tâm ngoan thủ lạt một chút. Chặt đứt suy nghĩ của đám người này.

Một không làm, nếu đã làm thì phải ngăn chặn hậu hoạn, đây mới chính là tính cách của hắn.

- Chuyện này...

Nghe được mệnh lệnh của hắn, Củng Học chưa có trực tiếp rời đi mà là do dự một chút, đứng ở tại chỗ.

- Sao nào? Không nghe mệnh lệnh của ta hay sao?

Nhiếp Vân nhướng mày nói.

- Cũng không phải, là như vậy a. Lần này ba đại tông môn chúng ta sở dĩ đến đây bức bách Quy Khư Hải các ngươi là vì có nắm chắc tuyệt đối... Ta không đi, là bởi vì... Đại nhân còn không biết người lần này tiến vào Hỗn Loạn sơn có thực lực gì a. Nếu như đại nhân biết, sợ rằng cũng sẽ không hạ mệnh lệnh này!

Củng Học vội nói.

- Nói nghe một chút!

- Lần này những người bị phái tới, ta ở bên trong tu vi thấp nhất,

bản thân chỉ có sức chiến đấu Hai nghìn sáu trăm tám mươi đại đạo, Kỷ Dạ sư huynh... Kỷ Dạ này ở trong mười người của Vạn Nhận sơn cũng chỉ có thể đếm ngược từ dưới lên trên. Mười người mà cho Thập Thu Lĩnh, Đoạn Thiên nhai phái ra cũng không sai biệt lắm với chúng ta. Vì vậy... Chúng ta cảm thấy ăn chắc được các ngươi!

Củng Học nói.

------oOo------

Chương 2088: Đại bí mật (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thực lực Hai ngàn bảy trăm đại đạo mà xếp hạng phía dưới?

Sắc mặt Nhiếp Vân có chút xấu xí.

Thực lực của hắn còn chưa tới Hai ngàn bảy trăm đại đạo, ở trong mười người trung Quy Khư Hải có thể bài danh thượng đẳng. Ngay cả Phùng Tránh mạnh nhất trong hàng đệ tử chưởng giáo cũng không phải là đối thủ của hắn. Nếu như sự thực đúng như lời Củng Học nói với hắn, chẳng phải hắn ở trong ba mươi người đối phương xếp hạng cuối cùng hay sao?

- Đúng vậy, vì vậy nếu nwh đại nhân bảo ta tìm người dưới Hai ngàn bảy trăm đại đạo... Người như thế tuy rằng cũng có, thế nhưng cơ bản đều là người đi cùng đệ tử cao cường khác. Nếu như ta thực sự nói ra chuyện Kim Lăng Thảo, nhất định người này sẽ nói cho những đệ tử khác...

Củng Học do dự nói.

- Còn có loại chuyện này sao? Cùng là đệ tử chưởng giáo, sao Vạn Nhận sơn, Đoạn Thiên nhai và Thập Thu Lĩnh các ngươi lại mạnh như vậy chứ? Lẽ nào các ngươi điều không phải là đệ tử chưởng giáo?

-

Lúc này Nhiếp Vân mới biết trong lòng đối phương đang lo lắng cái gì, hai hàng lông mày nhíu chặt, đồng thời trong lòng cũng có chút kỳ quái.

Quy Khư Hải và tam đại tông môn khác được xưng là tứ đại tông môn, đệ tử chưởng giáo lại có chênh lệch lớn như vậy, có phần không quá bình thường a!

- Quả thực chúng ta điều không phải là đệ tử chưởng giáo, chỉ là... Đệ tử hạch tâm!

Củng Học nói.

- Đệ tử hạch tâm?

- Đúng vậy, đệ tử chưởng giáo so với chúng ta còn mạnh hơn, là con bài chưa lật của tam đại tông môn, chưa từng lộ ra. Người mạnh nhất trong đó, có người nói bản thân bọn họ đã có thực lực Hai nghìn tám trăm đại đạo, đương nhiên, cụ thể mạnh mẽ ra sao ta cũng không biết, ta cũng chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi.

Củng Học vội vã giải thích.

- Ngươi chỉ là đệ tử hạch tâm?

Lần này Nhiếp Vân thực sự chấn kinh.

Đệ tử hạch tâm đã lợi hại như vậy, so với đệ tử chưởng giáo của Quy Khư Hải còn mạnh hơn, đây là tình huống gì chứ?

- Kỳ thực... Chuyện này có liên quan tới Thần chi di tích thí luyện lần trước. Ta cũng chỉ nghe Kỷ Dạ sư huynh nói, nói là thí luyện lần trước, tam đại tông môn phát hiện ra một chỗ thần bí, chiếm được chỗ tốt cực lớn. Sau khi trở về lại đem mấy thứ này cống hiến cho tông môn. Cho nên hiện tại mới làm cho thực lực đệ tử phổ thông trong tam đại tông môn chúng ta mạnh hơn Quy Khư Hải! Chuyện này là tuyệt mật, không ai nói ra, tam đại tông môn dự định thí luyện lần này qua đi sẽ đánh chết toàn bộ đệ tử thí luyện của Quy

Khư Hải, khiến cho các ngươi nguyên khí tổn hao, lúc đó lại tiếp tục đồng loạt ra tay chia cắt...

Củng Học chậm rãi nói, nói ra một tin tức cực lớn, long trời lở đất, làm cho Nhiếp Vân kinh ngạc vô cùng.

- Một chỗ thần bí? Rốt cuộc là chỗ thần bí gì mà lợi hại như vậy, có thể khiến cho đệ tử tam đại tông môn so với đệ tử của Quy Khư Hải lại mạnh hơn nhiều như vậy?

Hai mắt Nhiếp Vân trợn tròn, có chút không dám tin tưởng.

- Cụ thể là nơi nào ta cũng không biết, thế nhưng thực lực của đệ tử phổ thông ba đại tông môn chúng ta mạnh hơn Quy Khư Hải không phải là nói điêu. Ta chỉ là một tiểu lâu la, không biết được nhiều lắm, vì vậy…

Củng Học rất sợ Nhiếp Vân hoài nghi hắn có chỗ dấu diếm cho nên mới vội vã giải thích.

- Được rồi, ta đã biết!

Bản thân Nhiếp Vân có thiên phú Thiên Nhĩ sư, biết được đối phương không có nói láo, hắn gật đầu nói:

- Ngươi không cần dẫn người đi tới tới. Một lát nữa ta đi cùng với ngươi tìm những người khác!

- Đi cùng ta?

Củng Học lại càng hoảng sợ.

- Tuy rằng thực lực chủ nhân không kém, thế nhưng làm như vậy...

Tuy rằng hắn không nói có ra, thế nhưng ý tứ rất rõ ràng, Nhiếp Vân làm như vậy chẳng khác nào là đi chịu chết.

Khẽ cười một tiếng, Nhiếp Vân cũng không nói lời nào mà ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Tâm Đằng trước mắt.

Ầm!

Cái dây to lớn tạo ra động tĩnh cực lớn, một cổ lực lượng thôn phệ sinh ra. Vài tiếng kẽo kẹt vang lên, Kỷ Dạ đã hóa thành một vũng máu, không có lưu lại bất cứ dấu vết gì.

Thôn phệ xong Kỷ Dạ, lực lượng của Thiên Tâm Đằng dường như lần nữa tăng trưởng thêm một ít, chỉ là tiến bộ cũng không lớn, vẫn chỉ loanh quanh ở Hai ngàn bảy trăm đại đạo.

Mặc dù Thiên Tâm Đằng là sinh mệnh hỗn độn rất lợi hại trong thượng cổ, dựa vào thôn phệ là có thể tấn cấp. Thế nhưng cũng không phải là vô điều kiện, chỉ có thôn phệ người mạnh hơn nó mới có thể khiến cho nó tiến bộ, thực lực của Kỷ Dạ không chênh lệch với nó bao nhiêu, cho dù có nuốt trọn thì cũng sẽ không mang tới bao nhiêu trợ giúp.

- Thu!

Xử lý xong thi thể của Kỷ Dạ, Nhiếp Vân khẽ hô một tiếng, Thiên Tâm Đằng to lớn trong nháy mắt lan tràn về phía thân thể hắn rồi chậm rãi thu nhỏ lại, trong nháy mắt đã tiến vào trong da dẻ,biến mất không thấy đâu nữa.

- Chuyện này...

Củng Học hoảng sợ không thôi.

Vật lớn đáng sợ như Thiên Tâm Đằng, không ngờ trong nháy mắt lại ẩn giấu ở dưới da. Cái gì cũng không nhìn thấy, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

- Không tồi!

Kỳ thực không riêng hắn kỳ quái, ngay cả bản thân Nhiếp Vân cũng có chút kinh ngạc. Trong lòng tràn ngập vẻ mừng rỡ.

Thiên Tâm Đằng chỉ ở trong truyền thuyết, có rất ít người nhìn thấy, sở dĩ cho dù có ghi chép lại, thế nhưng năng lực cụ thể cũng không có người nào biết được. Sau khi hắn luyện hóa nó cũng mới biết

được nó có thể giấu ở dưới da của chủ nhân. Giống như luyện hóa binh khí vậy, chỉ cần muốn sử dụng, tinh thần khẽ động là sẽ lập tức bộc phát ra uy lực làm cho người ta sợ hãi than thở.

Sưu sưu!

Thu lấy Thiên Tâm Đằng, khí tức toàn thân Nhiếp Vân đột nhiên thay đổi, dáng dấp cũng xảy ra thay đổi, biến thành một người khác.

- Ngươi... Ngươi... Ngươi là Kỷ Dạ sư huynh hay là Nhiếp Vân đại nhân...

Thấy dáng dấp sau khi Nhiếp Vân biến hóa, hai mắt Củng Học thiếu chút nữa rớt xuống mặt đất.

Người trước mắt này vô luận là khí tức hay là dung mạo. Thậm chí ngay cả ba động do linh hồn phát ra cũng đều giống Kỷ Dạ như đúc. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy chuyện này, ngay cả hắn cũng đang hoài nghi liệu có đúng là Kỷ Dạ sư huynh không chết, lại sống lại hay không?

Người khác ngụy trang chỉ là dung mạo tương đồng, khí chất có chút chênh lệch một ít. Hơn nữa linh hồn của từng người cũng có khí tức khác biệt. Nhiếp Vân biến thành như vậy không có chút kẽ hở nào, ngay cả người ở chung không biết bao năm với Kỷ Dạ như hắn cũng không thể nhìn ra được. Quả thực là khó mà tin được.

------oOo------

Chương 2089: Đại năng chuyển thế

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Như vậy sẽ không có vấn đề gì chứ? Ta đi chung với ngươi gặp những người khác của Vạn Nhận sơn, Thập Thu Lĩnh, Đoạn Thiên nhai. Nhất định đám người đó sẽ không nhìn ra, đến lúc đó lại tìm cơ hội hạ thủ!

Nhiếp Vân nói.

Nếu như không thể đưa đám người này lừa gạt đến đây, như vậy ngụy trang thành một thành viên của đám người này, lẫn vào trong đó, tùy thời hành động.

- Được, Được, nhất định không thành vấn đề!

Củng Học vội vàng gật đầu.

Nói thật, tới bây giờ hắn đối với vị chủ nhân trước mắt này càng ngày càng hiếu kỳ, không nói tới việc thân là đệ tử hạch tâm Quy Khư Hải, lại có thực lực mạnh hơn so với đệ tử chưởng giáo, thủ đoạn càng tầng tầng lớp lớp, làm cho người ta không nhìn ra nông sâu.

Loại này năng lực làm cho người ta kinh ngạc này, cho dù là ở Vạn Nhận sơn, cũng rất ít gặp.

- Chủ nhân, chẳng lẽ người là một đại năng thượng cổ chuyển thế?

Đột nhiên, trong đầu xuất hiện suy nghĩ này, Củng Học hỏi một câu

- Đại năng chuyển thế? Có ý gì?

- Người không biết?

Thấy dáng vẻ của hắn không giống như giả bộ, Củng Học vỗ trán một cái, giống như đã hiểu ra cái gì đó.

- Ta biết rồi, chắc là trí nhớ của người còn chưa có thức tỉnh, cho nên mới không biết!

- Ký ức thức tỉnh?

-

- Đúng vậy, tu luyện giả chúng ta đều biết, tu luyện càng về sau càng khó khăn. Nhất là hai ngàn chín trăm đại đạo trùng kích Chúa Tể, so với lên trời còn khó khăn hơn nhiều! Có người nói ở thượng

cổ có không ít đại năng vì đạt được loại cảnh giới này, một trùng kích Chúa Tể. Thế nhưng cảnh giới này thực sự quá khó khăn, cũng không đủ cơ duyên, nếu như chỉ bằng vào lĩnh ngộ mà nói, cơ hồ là không có khả năng hoàn thành được... Sở dĩ, những đại năng này thấy tiềm tu không có nhiều kết quả cho nên mới làm ra một quyết định điên cuồng!

- Đám người này cho rằng, sở dĩ không thể trở thành Chúa Tể là bởi vì không lĩnh ngộ được một ít đại đạo cuối cùng. Sở dĩ đám người này mới đem ý thức của mình phong ấn lại, tự chấn vỡ linh hồn, tự sát chuyển sang kiếp khác! Chuyển sang kiếp khác, sau khi sinh ra, lại lần nữa diễn biến ý thức, lại một lần nữa tu luyện, cũng không bị kiếp trước làm ảnh hưởng, có thể lần nữa lựa chọn đại đạo!

- Một lần nữa tu luyện, nếu như lần thứ hai đạt được thực lực kiếp trước là có thể phá vỡ phong ấn, tham chiếu lĩnh ngộ của kiếp trước, nếu như đại đạo hai thế tu luyện cộng lại cũng đủ ba nghìn, như vậy có thể mượn cơ hội trùng kích Chúa Tể...

Củng Học nói.

- Sống lại? Đem tích lũy lĩnh ngộ đại đạo hai thế trùng kích Chúa Tể? Quả thật là một biện pháp tốt a.

Nhiếp Vân có chút im lặng.

Làm như vậy nhất định sẽ không có lỗi lầm gì, dù sao kiếp trước lĩnh ngộ hơn Hai ngàn chín trăm đại đạo, kiếp sau nhất định cũng lĩnh ngộ nhiều như vậy, không có khả năng hoàn toàn giống nhau. Một khi đã không có đại đạo giống nhau, bổ sung con số ba ngàn rất có khả năng trùng kích Chúa Tể.

Cho dù không có lệch lạc, thế nhưng theo Nhiếp Vân mà nói, đây cũng là một lần đặt cược rất lớn. Vạn nhất sau khi sống lại còn chưa có tu luyện đã chết đi thì sao? Vạn nhất vĩnh viễn không đạt tới cảnh giới kiếp trước thì sao?

Tu vi đạt tới cảnh giới của kiếp trước, trí nhớ của kiếp trước thức tỉnh, ý thức cả hai đồng thời khống chế một thân thể, khi đó chẳng

phải hỗn loạn hay sao?

Nói chung theo hắn thấy, đây là một biện pháp tốt, nhưng mà phiêu lưu cũng quá lớn.

Bất quá, ngẫm lại cũng đúng.

Thực lực của hắn bây giờ không có bị gông cùm cho nên cũng không có cảm thấy cái gì. Nếu như quả thật bị nhốt ở hơn Hai ngàn chín trăm đại đạo, tốn hàng ức vạn năm cũng không thể đột phá, chỉ sợ hắn cũng sẽ lựa chọn như những người này. Chọn con đường không đường về này, mưu toan trùng kích cảnh giới cao hơn.

Loại người sau khi sống lại này thành tựu cao tới đâu hắn không thể biết được. Thế nhưng bởi vì kiếp trước thiên phú tốt, vừa sinh ra sẽ so với người bình thường càng thêm lợi hại, trở thành rồng trong loài người cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Thảo nào Củng Học lại cho rằng là hắn là đại năng chuyển thế, dù sao bằng vào những biểu hiện của hắn, mạnh mẽ hơn những đệ tử khác trong Quy Khư Hải nhiều lắm.

- Tuy rằng ta không phải đại năng chuyển thế, thế nhưng cũng là người sống lại, sống hai kiếp...

Trong lòng Nhiếp Vân suy tư.

Hắn cũng không phải là đại năng chuyển thế, chỉ là từng sống lại có một lần, có hai lần nhân sinh, lại có lịch lãm sinh tử chân chính, làm cho hắn có khí chất và tâm tính tuyệt nhiên khác với người khác.

- Vạn Nhận sơn, Thập Thu Lĩnh, Đoạn Thiên nhai có loại đại năng chuyển thế này hay không?

Nhiếp Vân như nhớ tới cái gì đó mà cười hỏi.

- Có... Ta cũng không dám xác định, cũng không biết đối phương có thức tỉnh hay không. Bất quá, rất nhiều đại nhân vật trong tông môn đều nói đám người kia rất có thể là đại năng chuyển thế!

Củng Học suy nghĩ một chút rồi nói.

- Đám người? Rất nhiều người sao?

Nhiếp Vân sửng sốt.

- Không phải là rất nhiều người, mà là trong Vạn Nhận sơn, Thập Thu Lĩnh và Đoạn Thiên nhai đều có, bất quá có mấy người ta không biết. Ta chỉ biết Mặc Nghiêu của Vạn Nhận sơn chúng ta đã sớm được rất nhiều đại nhân vật xác nhận là đại năng chuyển thế!

Củng Học nói.

- Xác nhận? Chuyện này làm sao xác nhận được chứ?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

Đại năng chuyển thế cũng có thể xác nhận hay sao? Đây là thủ đoạn gì chứ?

- Kỳ thực rất đơn giản, đại năng chuyển thế, tất nhiên là linh hồn đầu thai một lần nữa lớn lên. Như vậy bản chất linh hồn sẽ không thay đổi, linh hồn ba động của từng người cũng không tương đồng. Cho dù đại năng chuyển thế là sống lại, thế nhưng bản chất linh hồn lại mang theo vẻ mênh mông phong cách cổ xưa. Trải qua thủ đoạn đặc thù của tông môn tra xét, chuyện này cũng không phải quá là trắc trở a!

Củng Học giải thích.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân hiểu ra.

Đích thực, đầu thai chuyển thế, bản chất linh hồn sẽ không thay đổi, chỉ cần tra xét chỗ sâu nhất trong linh hồn thì mới có thể cảm giác được sự khác biệt.

- Vị Mặc Nghiêu mà ngươi nói tới lần này có tiến vào Hỗn Loạn sơn

hay không? Hắn có thực lực gì? Ý thức thượng cổ có thức tỉnh hay không?

Nghĩ thông suốt chuyện xảy ra, Nhiếp Vân lại lên tiếng hỏi.

- Hắn không có tới! Loại tranh đấu cấp bậc này đối với hắn quá thấp, cho nên sẽ không xuất thủ!

------oOo------

Chương 2090: Loạn Phong cốc (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Củng Học lắc đầu:

- Về phần có thức tỉnh hay không ta cũng không biết, thực lực cụ thể mạnh mẽ bao nhiêu, cũng không rõ ràng. Bất quá, Cừu Thiên, người mạnh nhất trong đám người đi tới đây lần này, ngay cả một chiêu trong tay hắn cũng không tiếp nổi!

- Cừu Thiên kia có thực lực gì?

- Bản thân Cừu Thiên có thực lực Hai ngàn sáu trăm bảy mươi đầu đại đạo!

Củng Học nói.

- Cường giảHai nghìn bảy trăm sáu mươi đại đạo mà ở trong tay hắn ngay cả một chiêu cũng không tiếp được?

Nhiếp Vân kinh ngạc, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Có thực lực Hai ngàn bảy trăm sáu mươi đầu đại đạo mà không ngờ ngay cả một chiêu cũng không chịu được. Thực lực của vị Mặc Nghiêu này nhất định đã vượt qua Hai ngàn tám trăm!

Không phải Thiên đạo đều có chế ước hay sao? Tại sao có thể đem thực lực tu luyện tới loại cấp bậc này chứ? Mà còn giấu diếm

được thiên đạo?

Dựa theo tình huống bình thường mà nói, đem tu vi áp chế ở dưới Hai ngàn đầu đại đạo, có sức chiến đấu Hai ngàn bảy trăm đầu đại đạo đã coi như là cực hạn, Quy Khư Hải cũng ở trong cực hạn này, cho nên, cho dù đám người tu Phùng Tránh luyện như thế nào cũng không thể đột phá gông cùm xiềng xích này mà trùng kích lên thực lực mạnh hơn.

Bằng không, nhất định sẽ gặp phải thiên địa chế tài, bị ép đột phá.

Mặc Nghiêu này làm sao có thể có vượt quá hai ngàn Hai ngàn tám trăm đầu đại đạo, mà chuyện gì cũng không có cơ chứ?

Chuyện này có chút không phù hợp đạo lý!

- Ta chỉ biết là có liên quan tới Thần chi di tích, những chuyện khác cũng không biết rõ ràng cho lắm.

Củng Học nói.

- Xem ra chỉ có tiến vào Thần chi di tích mới có thể tìm hiểu được nhiều chuyện hơn!

Nhiếp Vân gật đầu, không có tiếp tục hỏi nữa mà chỉ nói.

- Vấn đề ngươi vừa mới nói, có đúng là đại năng chuyển thế đầu thai hay không ta cũng không biết. Bất quá, thuần phục ta, sau này nhất định sẽ có chỗ tốt của ngươi, đi thôi!

Nhiếp Vân có thể khẳng định hắn không phải là đại năng chuyển thế, đại năng cho dù có chuyển thế thì cũng phải ở trong Tà Nguyệt Chí tôn vực chứ? Làm sao có thể ở một góc hẻo lánh như Quy Khư Hải?

- Được!

Củng Học cũng biết chuyện phải phụng dưỡng hắn là chủ nhân đã không có cách nào thay đổi, mặc kệ đối phương có đúng là đại năng chuyển thế hay không đều phải triệt để thuần phục. Cho nên

lúc này hắn cũng không nhiều lời mà thả người bay theo.

Chui ra khỏi mặt đất, nhìn thoáng qua Kim Lăng thảo mà Thiên Tâm Đằng dùng để câu dẫn tu luyện giả, hắn nhanh chóng thu lấy.

Nếu như Thiên Tâm Đằng đã bị hắn luyện hóa, như vậy gốc Kim Lăng thảo dùng để hấp dẫn người khác này cũng sẽ không còn có tác dụng. Dù sao Thiên Tâm Đằng đã trở thành yêu sủng của hắn. Bằng vào thực lực của mình nhất định hắn sẽ không ngừng ban cho nó mỹ vị. So với việc nó một mình ở đây còn thuận lợi tăng cấp hơn nhiều.

Dù sao đã có thực lực Hai ngàn bảy trăm đầu đại đạo, nếu như muốn đột phá thì chỉ có thể thôn phệ người mạnh hơn nó. Mà ở Quy Khư Hải người cường đại như vậy chỉ có trưởng lão, một khi trưởng lão biến mất. Bị truy ra, sợ rằng cũng khó thoát khỏi kiếp nạn.

Thế nhưng đi theo bên người Nhiếp Vân lại khác. Bằng vào thủ đoạn của hắn, muốn giết người trong vô hình, tuyệt đối sẽ không có ai phát hiện ra.

Bàn tay khẽ lật, lập tức thu Kim Lăng thảo ném vào Nạp Vật thế giới, giữ lại để sau này luyện chế đan dược. Sau đó hắn lại theo sát sau lưng Củng Học, cùng bay về phía trước.

Trong Hỗn Loạn sơn không chỉ khắp nơi đều là bẫy rập, không gian nghiền nát mà còn có vô số sinh mệnh Cổ hỗn độn, mấy thứ này có kịch độc. Cho dù là cường giả hơn hai ngàn đầu đại đạo dính vào cũng sẽ chết, có một ít thứ gặp người là giết, cuồng bạo vô cùng. Càng có một ít thần thú trời sinh sẽ bố trí một ít mê trận, khiến cho người ta rơi vào trong đ, quên đi tất cả, không có biện pháp chạy trốn.

Củng Học đúng như Nhiếp Vân phỏng đoán. Dường nưh đối với địa hình ở Hỗn Loạn sơn đã có lý giải nhất định, trong quá trình đi về phía trước, hắn cố gắng tránh xa nguy hiểm. Chừng nửa canh giờ sau, một thung lũng to lớn xuất hiện ở trước mặt hai người.

- Loạn Phong cốc!

Địa hồ hiện lên trong đầu Nhiếp Vân, bên trên có tên gọi của sơn cốc này.

Loạn Phong cốc, một hiểm địa nổi danh bên trong Hỗn Loạn sơn, trong đó có loạn phong khiến cho người ta chùn bước. Cho dù là cường giả hai ngàn bảy, hai ngàn tám đầu đại đạo rơi vào trong đó thì cũng sẽ choáng váng đầu óc, tinh thần khó có thể tập trung được.

- Trước đó chúng ta và Cừu Thiên tách ra, hắn nói muốn tới nơi này, tìm kiếm một thứ khác. Cho nên mang theo những người khác đi tới đây. Về phần tiến vào hay chưa ta cũng không rõ ràng cho lắm…

Đứng ở trước cốc, Củng Học do dự một chút, dường như có chút không dám tiến vào.

Loại địa phương như thế này, nguy cơ trùng trùng, không có nắm chắc tuyệt đối, một khi tiến vào bên trong ắt hẳn phải chết.

Tinh thần khẽ động, thiên phú Thiên Nhĩ sư tỉ mỉ nghe quanh, hắn phát hiện ra Củng Học cũng không có nói dối, toàn bộ lời nói đều là thật. Lúc này Nhiếp Vân mới gật đầu.

Dựa theo đạo lý mà nói, một khi hạ hỗn độn thệ ngôn, không có khả năng thi triển quỷ kế với chủ nhân, nhưng mà bởi vì an toàn cho nên hắn vẫn phải cẩn thận một ít.

Vạn Nhận sơn là đại tông môn mạnh nhất trong tứ đại tông môn Tà Nguyệt Chí tôn vực, đệ tử trong đó mỗi người thực lực đều mạnh mẻ, nhiều thủ đoạn, không thể chủ quan.

Sau khi xác định đối phương không có lừa gạt mình, thiên phú Thiên Cơ sư vận chuyển, bàn tay khẽ động, hai cái mai rùa xuất hiện ở trong lòng bàn tay. Nhiếp vân nhẹ nhàng ném ra, trước mắt hiện lên bốn con đường tương ứng.

- Quả nhiên đám người này đang ở bên trong...

Lợi dụng thiên phú Thiên Cơ sư suy diễn, Nhiếp Vân lập tức xác định được.

Ở trong sơn cốc này quả thực có người của Vạn Nhận sơn, hơn nữa chí ít cũng có hơn ba người.

Đám người Vạn Nhận sơn kia không phải đi tìm bọn hắn, cướp giật ngọc bài hay sao? Sao lại chạy tới Loạn Phong cốc nguy cơ trùng trùng làm gì?

Lại suy diễn một chút, hắn không khỏi lắc đầu một phen.

Tuy rằng thiên phú Thiên Cơ sư có thể suy diễn ra họa phúc cát hung, tính toán theo công thức chu thiên. Thế nhưng vẫn có rất nhiều chuyện không làm được, giống như làm sao có thể khiến cho Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại, làm sao có thể tìm kiếm Hỗn Độn Vương Thạch, cứu sống đám người Tu Du Tẩu vậy.

------oOo------

Chương 2091: Loạn Phong cốc (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thực lực đám người Cửu Thiên đã vượt qua hắn, có thể suy diễn đám người kia ở chỗ này đã là cực hạn. Nếu như còn muốn suy tính ra đám người đang làm cái gì, dự định làm cái gì, chuyện này căn bản không có khả năng.

- Chủ nhân, chúng ta làm sao bây giờ?

Thấy Nhiếp Vân không ngờ lại dùng phương phápv, suy tính cái gì đó. Củng Học sửng sốt một chút rồi lên tiếng hỏi.

- Đám người kia đang ở bên trong, đi vào thôi!

Nhiếp Vân cũng không nói nhiều mà nhanh chóng đi vào trong cốc.

Vừa mới tiến vào sơn cốc, tức thì có một cơn gió kỳ dị thổi qua, tựa

như tiếng chuông vang vọng ở bên tai, mang theo thanh âm nức nở.

Như khóc như kể lể, thanh âm đâm thẳng vào trong linh hồn, cho dù kịp thời bít lỗ tai vào cũng không đỡ được. Thanh âm dường như ngón tay kích thích dây đàn, linh hồn không tự chủ được mà rung động theo thanh âm.

- Loạn phong thật là lợi hại...

Mở miệng tán thán một tiếng, phòng ngự chi khí vận chuyển, cắt đứt đạo thanh âm này ở bên ngoài.

Loạn Phong cốc,thứ đáng sợ nhất cũng không phải là bẫy rập, linh thú, mà là Loạn phong, gió này vào người như là đao, nghe vào trong tai như ma âm, khiến cho người ta khó lòng phòng bị, người ý chí không kiên định rất dễ dàng bị tẩu hỏa nhập ma, chết oan chết uổng.

Vừam ới tiến vào sơn cốc, loạn phong cũng không mạnh, bằng vào thực lực của hai người rất dễ ngăn cản. Bất quá càng đi vào trong thì thanh âm lại càng ngày càng quỷ dị, không ngờ không thể nghe nổi, lại đột nhiên nổ vang bên tai, mang theo mùi vị u oán, lại chợt biến thành chiến âm sát phạt quả quyết, khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

- Chủ nhân, ta không kiên trì được nữa...

Lại đi về phía trước một hồi, Củng Học đột nhiên khẽ hô một tiếng, sắc mặt trở nên đỏ hồng, hai mắt cũng đỏ tươi.

Thấy hắn có bộ dáng này, Nhiếp Vân biết rõ đối phương không đỡ được tinh thần rung chuyển do loạn phong tạo thành, ngón tay hắn vội vàng vung vẩy, một đạo phòng ngự chi khí xuất hiện, tạo thành một cái lá chắn phòng ngự chung quanh hắn.

Được vòng phòng ngự che chở, sắc mặt Củng Học lúc này mới đỡ hơn một ít.

- Đi về trước đi!

Ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy loạn phong phía trước càng thêm mãnh liệt, so với ở nơi đây còn cường đại hơn. Dùng tu vi của Củng Học, nhất định không có cách nào đi tới thêm nữa. Hắn do dự một chút, lại quay đầu phân phó.

- Vâng!

Củng Học như được đại xá, vội vàng gật đầu, đi về phía sau mấy bước, trong lúc bất chợt thì Nhiếp Vân cũng đi theo qua đây. Hắn không khỏi kỳ quái lên tiến:

- Chủ nhân, sao người cũng trở lại vậy?

- Không phải là ta trở về, mà là Kỷ Dạ đã trở về!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Tuy rằng bằng vào thực lực của hắn, dùng rất nhiều thủ đoạn là có thể tiến vào càng sâu hơn. Nhưng mà Kỷ Dạ kia nhất định lại không làm được. nếu như tự mình đi qua giết người, mới đến trước mặt đối phương thì đã bị nhìn thấu. Như vậy không phải tự mình muốn chết hay sao?

Cho nên, so với việc bị nhìn thấu còn không bằng hiện tại lui ra ngoài.

Ầm!

Bất quá hắn còn chưa đi được bao xa thì phía sau đã nghe thấy một loạt tiếng bước chân vang lên, có vài bóng người xuất hiện ở trước đó không xa.

- Cừu Thiên!

Thấy bóng người đi ra ngoài, mi tâm Nhiếp Vân khẽ động.

Trước đó Củng Học cũng đã truyền lại tin tức về Cừu Thiên và những người khác vào trong đầu hắn. Lúc này vừa mới thấy được người thì đã nhận ra được thân phận của bọn họ.

- Kỷ Dạ, Củng Học? Không phải các ngươi đi tìm kiếm đám người Quy Khư Hải kia sao? Sao lại tới nơi này?

Cừu Thiên là một thanh niên vẻ mặt hơi ngăm đen, nhìn dung mạo chỉ chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi. Hai hàng lông mày rậm rạp dựng thẳng, nhất cử nhất động đều mang theo khí tức duy ngã độc tôn.

- Hồi bẩm sư huynh, ta vì chuyện này cho nên mới qua đây bẩm báo với sư huynh!

Nhiếp Vân vội nói.

- Ồ?

Lông mày của Cừu Thiên khẽ động, khoát tay nói.

- Đi ra ngoài rồi lại nói!

Tuy rằng biểu hiện của hắn rất trầm ổn, thế nhưng Nhiếp Vân vẫn nhìn ra được vẻ đỏ sậm trên mặt hắn, dường như đã bị thương một chút.

Phía sau Cừu Thiên tổng cộng có ba người, đều là đệ tử Vạn Nhận sơn, Nhiếp Vân tỉ mỉ quan sát một chút, kết quả phát hiện ra lực lượng ẩn giấu ở trong cơ thể đám người này, tựa như sông lớn, không ngừng cuồn cuộn không thôi. Đúng như lời Củng Học nói, đều có sức chiến đấu không kém gì Kỷ Dạ.

Trong lòng hoảng sợ, trên mặt cũng không có biểu hiện ra ngoài, hắn đi ở sau lưng mọi người, rời khỏi Loạn Phong cốc.

- Có chuyện gì xảy ra?

Trên một bãi đất trống bằng phẳng ngoài cốc, Cừu Thiên đã nuốt vào một khỏa đan dược, sắc mặt cũng khôi phục được một ít.

- Ta và Củng Học sư đệ đi tìm người của Quy Khư Hải, phát hiện một chuyện cho nên lập tức đến đây bẩm báo với sư huynh!

Kỷ Dạ do Nhiếp Vân ngụy trang vội nói.

- Chuyện gì?

- Hai chúng ta kỳ thực cũng không tìm được người của Quy Khư Hải, chỉ là phát hiện ra vết tích của đám người kia đi ngang qua. Kết quả... Kết quả nhìn thấy thi thể của Phùng Tránh đệ tử hạch tâm Quy Khư Hải, bị người ta dùng tay bóp cổ tới chết!

Nhiếp Vân vội noi.

- Phùng Tránh bị người bóp cổ chết?

Cừu Thiên nhíu mày nói.

- Theo ta được biết, Phùng Tránh là người có thực lực mạnh nhất trong hàng đệ tử chưởng giáo Quy Khư Hải, cho dù so với ngươi còn có chút không bằng. Thế nhưng so với Củng Học lại không kém chút nào. Thực lực như thế mà vẫn bị người ta bóp chết, là ai ra tay? Lẽ nào là người Đoạn Thiên nhai, Thập Thu Lĩnh đã tìm được bọn hắn rồi hay sao?

Cừu Thiên kỳ quái nói một tiếng.

- Cũng không biết, ta cũng suy đoán là bọn hắn làm, thuận tiện đã đoạt ngọc bài đi rồi. Nhưng m bởi vì không có chứng cứ cho nên không tiện nói ra! Bất quá, bằng vào thực lực của Phùng Tránh, trong đám đệ tử Quy Khư Hải ai có thể đả thương hắn ta được chứ? Lại nói, đám người kia cũng không cần thiết tự giết lẫn nhau a!

Nhiếp Vân suy luận.

- Đúng vậy, người Thập Thu Lĩnh, Đoạn Thiên nhai luôn luôn nói một đàng làm một nẻo, phải đề phòng! Bất quá thời gian còn sớm, nếu như hai người các ngươi đều tới, như vậy cùng ta tiến vào Loạn Phong cốc, sau khi tìm được món đồ kia lại đi tìm đám người kia cũng không muộn.

Cừu Thiên nói.

- Tốt!

Nhiếp Vân vội vàng gật đầu nói.

Vừa mới rồi hắn cố ý nói như vậy. Cũng không phải là khiến cho đám người Cừu Thiên và Thập Thu Lĩnh phản bội nhau. Chỉ là cho bọn hắn một cái ám chỉ tâm lý, khiến cho bọn hắn nghĩ người của hai tông môn môn này cũng không đáng tin, sau này sẽ không tin tưởng nữa.

------oOo------

Chương 2092: Thiên Diệp Bình Chướng

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tìm đồ vật? Sư huynh tìm cái gì vậy?

Dưới sự chỉ bảo của Nhiếp Vân, Củng Học ra vẻ kỳ quái hỏi.

- Loạn Phong thạch!

Trong mắt Cừu Thiên hiện lên vẻ hưng phấn, cánh tay vung lên, tiếng gió thổi phần phật vang vọng.

- Một loại khoáng thạch đặc thù. Là bảo bối tuyệt hảo để luyện chế Hỗn Độn thần binh đỉnh phong, nếu như có thể tìm được, dung nhập vào trong binh khí, như vậy binh khí sẽ mang theo công kích tinh thần khiến cho người ta hỗn loạn, uy lực đại tăng!

- Khiến cho uy lực Hỗn Độn thần binh đỉnh đại tăng? Có đồ tốtnhư vậy chẳng phải đã sớm bị người Quy Khư Hải cướp sạch rồi hay sao?

Củng Học kỳ quái nói tiếp.

Khiến cho Hỗn Độn thần binh đỉnh phong công kích có chứa tinh

thần công kích, hiệu quả như vậy có thể nói là nghịch thiên. Nếu như thực sự có loại bảo vật này, chỉ sợ đã sớm bị đệ tử Quy Khư Hải cướp sạch ah, sao còn tới phiên bọn hắn cơ chứ?

- Hỗn Loạn sơn là nơi lúc đầu A Dục Vương kiến tạo Quy Khư Hải đã có. Loạn Phong cốc còn tồn tại lâu hơn. Loạn phong bên trong cường đại đến cực điểm, cho dù là cường giả hai ngàn bảy, hai ngàn tám đầu đại đạo muốn đi vào cũng rất là trắc trở, nào có dễ dàng đạt được khoáng thạch như vậy chứ? Lại nói. Loại khoáng thạch này được hình thành ở nơi quanh năm bị loạn phong ăn mòn. Bởi vậy cho nên số lượng cũng không nhiều lắm!

Trong mắt Cừu Thiên hiện lên vẻ thèm muốn.

- Ta dám khẳng định, tuy rằng người trong Quy Khư Hải biết chuyện này không ít, đồng thời cũng có rất nhiều người đi vào Loạn Phong cốc này, thế nhưng người có thể đi vào, lại còn thành công trong đó có lẽ không mấy người!

- Cường giả hai ngàn bảy, hai ngàn tám đầu đại đạo cũng gặp trắc trở, chỉ sợ chúng ta cũng khó có thể tiến vào ah...

- Trước đây khi thí luyện ở một chỗ di tích thượng cổ ta từng đạt được một chỗ gốc Thiên Diệp Bình Chướng, có thể ngăn chặn loạn phong trong Loạn Phong cốc. Cho nên có thể tiến vào càng sâu hơn. Vừa mới chỉ là đụng phải Loạn Phong thú trong cốc, bằng không thì tuyệt đối Loạn Phong thạch đã tới tay!

Hai mắt Cừu Thiên lóe lên.

- Thiên Diệp Bình Chướng, là thứ của Thiên Diệp cổ thụ cắm rễ trong hỗn độn?

Nhiếp Vân cả kinh.

Thiên Diệp Bình Chướng này hắn đã từng nghe qua, là thứ từ trên một loại cây gọi là Thiên Diệp cổ thụ, loại cây này sinh trưởng ở trong hỗn độn hải, hấp thu hỗn độn chi lực mà sinh trưởng. Lá cây sinh ra, mỗi một lá đều có thể hóa thành mấy nghìn lá, ngăn trở các loại công kích, lực lượng âm ba, một cách hoàn mỹ. Loại nói, quả

thực là khắc tinh của loạn phong ở đây.

Bất quá, loại Thiên Diệp Bình Chướng này rất là hi hữu, cho dù là ở Quy Khư Hải cũng không nhất định có thể tìm ra được một lát. Hắn không nghĩ tới Cừu Thiên này lại có vận khí tốt như thế, lại có được loại vật phẩm nghịch thiên này.

- Có hai người các ngươi gia nhập, chúng ta mới có thể chiến thắng Loạn Phong thú, thành công tiến vào chỗ sâu trong sơn cốc, hiện tại hai người các ngươi cũng mau chóng điều tức, khôi phục thể lực. Sau đó chúng ta lập tức đi vào, cành nhanh càng tốt, một khi đạt được Loạn Phong thạch, chỗ tốt không thiếu được các ngươi!

Cừu Thiên nói, trong thanh âm mang theo vẻ chân thật đáng tin, dường như trong mắt hắn, đám người Kỷ Dạ cũng không phải là sư đệ, mà là người hầu đi theo hắn vậy.

Nhiếp Vân lặng lẽ quan sát những người khác một chút, thấy phản ứng của mọi người bình thản, dường như đã sớm thích ứng chuyện này. Lúc này hắn cũng không nói nhiều mà gật đầu đáp ứng.

Bây giờ không phải là lúc trở mặt với đám người này, lúc này xuất thủ, cho dù cộng thêm Thiên Tâm Đằng thì cũng không thể nào đánh chết Cừu Thiên và ba đệ tử Vạn Nhận sơn khác. Đã như vậy cũng không cần nóng nảy, Nhiếp Vân khoanh chân ngồi xuống, làm bộ khôi phục thể lực một phen.

Mới vừa rồi tiến vào Loạn Phong cốc, hắn cũng không có bị tổn thương quá lớn, cho nên lúc này khôi phục chỉ là làm bộ làm tịch một phen mà thôi.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Cừu Thiên thét dài một tiếng rồi đứng dậy, mấy người khác cũng ánh mắt lấp lánh, dường như đã hoàn toàn khôi phục.

Thực lực đám người này như vậy mà cũng cần nửa canh giờ mới có thể khôi phục, đủ để thấy được thương tổn của bọn hắn cũng không đơn giản.

- Đi!

Phân phó một tiếng, Cừu Thiên nhanh chóng đi về phía Loạn Phong cốc, bàn tay chộp một trảo, một cái lá cây xuất hiện ở trước mặt mọi người. Phiến lá cây này cũng không lớn, xanh mượt, bên trên còn có một chút lông tơ màu xám.

- Mở!

Kết xuất thủ ấn, chợt điểm một điểm lên trên lá cây, chiếc lá lập tức huyễn hóa ra vô số cái lá, giống như cái quạt mở ra, bao phủ mọi người vào bên trong, tạo thành một cái bình chướng kỳ dị.

- Lợi hại...

Đứng ở trongv, Nhiếp Vân có thể cảm nhận được rõ ràng cảm giác loạn phong kích thích đầu óc đã yếu bớt đi không ít. Tuy rằng vẫn chưa triệt để biến mất, thế nhưng cũng không còn ảnh hưởng quá lớn.

Giương mắt nhìn lại, phòng ngự do Thiên Diệp Bình Chướng hình thành vẫn chưa hoàn toàn ngăn cản tầm mắt, lá cây ở phía trước như là biến thành trong suốt, không ngờ lại nhìn thấy được loạn phong đánh vào phía trên, không ngừng phát ra rung động.

- Thiên Diệp Bình Chướng, thủy hỏa bất xâm, phòng ngự chư thiên... Quả nhiên là danh bất hư truyền!

Nhớ tới miêu tả về Thiên Diệp Bình Chướng trên thư tịch, trong lòng Nhiếp Vân

không khỏi tán thán một câu.

Thứ này nổi tiếng toàn bộ Tà Nguyệt Chí tôn vực, đó là bởi vì một khi thi triển hoàn mỹ ra, thủy hỏa không có cách nào xâm nhập, ngay cả tinh thần công kích cũng có thể ngăn cản ở bên ngoài, so với phòng ngự chi khí cũng không kém hơn chút nào. Tuyệt đối được cho là bảo vật phòng ngự tuyệt hảo!

Bất quá, hắn có phòng ngự chi khí, thứ này đối với hắn lại có vẻ như gân gà. Đối với hắn mà nói, tác dụng cũng không lớn, cho nên, tuy rằng tán thán một câu nhưng mà trong mắt cũng không có vẻ tham lam chút nào, chỉ là thưởng thức đơn thuần, cảm thán vạn vật hỗn độn kỳ quái.

Có Thiên Diệp Bình Chướng giúp đỡ, không bị loạn phong làm ảnh hưởng, mọi người rất nhanh đã tiến vào trong cốc, càng chạy càng xa.

Nương theo tiến vào sâu hơn, dường như Thiên Diệp Bình Chướng cũng có chút không đỡ được, bắt đầu khẽ run lên, hai mắt Cừu Thiên tràn ngập vẻ ngưng trọng, ngón tay liên tục điểm ra, từng đạo chưởng ấn huyền ảo liên tục đánh về phía trước.

Quang mang chớp động, sau khi được thủ ấn của hắn gia trì, Thiên Diệp Bình Chướng đang rung động rốt cục cũng ổn định lại, mọi người cũng cảm thấy áp lực của loạn phong gia tăng, sắc mặt mỗi một người đều ngưng trọng, không ai nói một câu nào.

------oOo------

Chương 2093: Loạn Phong thú (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lại đi về phía trước một đoạn, Cừu Thiên đột nhiên dừng lại.

- Loạn Phong thú đang ở gần đây...

Vừa mới dứt lời thì mọi người đã thấy cuồng phong ngập trời đã hội tụ vào một chỗ, tạo thành một đầu thần thú to lớn.

Đầu thần thú này dài chừng bảy tám trượng dài, tứ chi chạm đất, hình thể to lớn, trên đầu có ba con mắt, quét qua chung quanh, toàn bọ không có một góc chết nào. Còn chưa có động thủ đã tản mát ra áp lực làm cho trong lòng người ta kinh sợ.

- Thực lực hai ngàn bảy trăm năm mươi đầu đại đạo...

Sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Đầu Loạn Phong thú trước mắt do loạn phong hình thành không ngờ lại có thể có thực lực so với cường giả Hai ngàn bảy trăm năm mươi đầu đại đạo, loại cường giả này cho dù không chiến đấu cũng có thể mang đến áp lực to lớn trong lòng, khiến cho người ta tan vỡ.

- Thứ này cũng không phải là thực thể, mà là do loạn phong hình thành, búa chém không chết, đao băm cũng không bị thương. Tiên lực bình thường căn bản không tạo ra bất kỳ thương tổn nào cho nó. Cho nên tuy rằng chỉ có thực lực hai ngàn bảy trăm năm đầu đại đạo, thế nhưng một khi chiến đấu chiến đấu, lại khiến cho ta cũng khó có thể ngăn chặn!

Cừu Thiên hừ lạnh một tiếng rồi nói.

Hắn có thực lực Hai ngàn bảy trăm sáu mươi đầu đại đạo, dựa theo đạo lý mà nói, so với Loạn Phong thú cường đại hơn không ít. Nhưng mà vừa mới qua đây lại tay không mà về, không có chút thu hoạch nào, đủ để thấy được chỗ đáng sợ của Loạn Phogn thú trước mắt.

- Đầu Loạn Phong thú này, do sáu đầu quái thú nhỏ hình thành, một lát nữa Cừu Thiên sư huynh sẽ dùng thủ đoạn chia lìa chúng nó ra. Như vậy chúng ta vừa vặn có sáu người, một người đối phó với một đầu, Cừu Thiên sư huynh đối phó với đầu quan trọng nhất. Đầu quái thú kia kỳ thực chính là do Loạn Phong thạch biến hóa mà thành! Chỉ cần chúng ta có thể ngăn chặn bọn chúng tổ hợp lại, như vậy Cừu Thiên sư huynh có thể luyện hóa được đầu quái thú này!

Một vị đệ tử nói.

Tên đệ tử này gọi là Tạ Trầm, là một người cực kỳ trung tâm với Cừu Thiên trong đám đệ tử hạch tâm.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân như bừng tỉnh đại ngộ.

Thảo nào lại gặp phải quái vật như vậy, hoar a đầu quái vật này hạch tâm lại chính là Loạn Phong thạch.

Đối với việc khoáng thạch diễn sinh ra linh trí, biến ảo thành hình, Nhiếp Vân cũng không xa lạ gì. Ban đầu Tuyết Tĩnh nhi trên thực tế là do linh hồn Hỗn Độn Vương Thạch diễn sinh ra ý niệm, biến ảo mà thành.

Khỏa Loạn Phong thạch này nếu như cấp bậc không thấp, biến thành quái thú thì cũng không quá khó.

- Được rồi, tất cả đều chuẩn bị cho tốt cho ta. Một lát nữa ta sẽ mở rộng Thiên Diệp Bình Chướng, bao phủ đoạn sơn cốc này vào bên trong, khiến cho Loạn Phong thú không có chỗ chạy trốn. Các ngươi cần phải dùng hết toàn lực xuất thủ, cành nhanh càng tốt. Bằng không một khi ta không kiên trì nổi, bình chướng đổ nát, như vậy chúng ta đều phải chết ở chỗ này...

Vẻ mặt Cừu Thiên lạnh lùng, mở miệng quát.

- Bình chướng đổ nát?

Hai mắt Nhiếp Vân sáng lên.

Mục đích chủ yếu lần này chính là đánh chết người của Vạn Nhận sơn, nếu như có thể làm cho Thiên Diệp Bình Chướng đổ nát, loạn phong bắn tới. Như vậy cũng tiết kiệm được không ít tay chân.

Bất quá, suy nghĩ này vừa mới hiện lên trong đầu thì đã bị Nhiếp Vân lập tức dập tắt.

Tuy rằng bình chướng nghiền nát thì năm cường giả Vạn Nhận sơn trước mắt sẽ dữ nhiều lành ít, nhưng mà hắn cũng chưa chắc đã có thể còn sống.

Loạn phong phía ngoài so với lúc đi vào còn mạnh hơn nhiều, nức nở rít gào. Cho dù phòng ngự chi khí cũng không nhất định có thể ngăn trở được. Một khi rơi vào bên trong, nguy cơ trùng trùng. Cho

nên vì giết bọn hắn mà khiến cho bản thân rơi vào tình cảnh nguy hiểm, chuyện này Nhiếp Vân sẽ không làm.

Hơn nữa, vạn nhất đối phương còn có thủ đoạn giữ mạng nào đó, chỉ cần không giết chết đối phương, khi đó thân phận sẽ bại lộ, sẽ rất là phiền toái.

Khi Nhiếp Vân đang suy tư thì những người khác đều ý thức được chỗ nguy hiểm và đáng sợ của chuyện này. Trong mắt mọi người hiện lên vẻ ngưng trọng.

- Giết!

Nương theo tiếng quát to của Cừu Thiên, một đạo lực lượng cường đại từ trong lòng bàn tay của hắn bắn ra, mang theo ý tứ huyền ảo xé rách không gian, bắn về phía Loạn Phong thú trước mặt.

Rống!

Loạn Phong thú nhìn thấy đạo quang mang này lập tức điên cuồng hét lên một tiếng. Hai cỗ lực lượng va chạm, đá vụn bay tán loạn, không khí như là bị sấm sset phá vỡ, mang theo mùi khét lan tràn.

Chi!

Cũng không biết Cừu Thiên dùng thủ đoạn gì mà có một đạo quang mang màu xám trong quát trình đối công lại bao phủ thung lũng, Loạn Phong thú đột nhiên kêu thảm một tiếng. Ở trong tiếng kêu quả nhiên biến thành sáu đầu quái thú dáng người khác biệt.

- Mở!

Song chưởng giơ lên, trong nháy mắt Cừu Thiên giống như hồng hoang cự thú, Thiên Diệp Bình Chướng trên đầu mọi người trong nháy mắt xảy ra hai tiếng ào ảo. Lập tức bao phru chung quanh, như là rơi vào một cái ao toàn đá, che chắn loạn phong làm cho tâm thần người ta rung động ở trong trong cốc ở bên ngoài, toàn bộ sáu đầu quái thú cũng bị bao phủ vào bên trong.

- Còn chưa động thủ?

Lấy Thiên Diệp Bình Chướng che đậy loạn phong che ở bên ngoài, miệng quát một tiếng, Cừu Thiên vọt về phía một trong sáu đầu quái thú trước mắt.

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đầu quái thú này và khác với những đầu khác. Trên đầu mang theo một cái sừng dài màu vàng, hai mắt càng thêm hung mãnh tàn bạo.

- Động thủ!

Lúc này không phải là lúc nên do dự, trong tiếng quát, đám người Tạ Trầm, Nhiếp Vân đều nhắm vào quái thú mà vọt tới.

Đầu mà Nhiếp Vân đối phó cũng giống như những người khác, bất quá, cũng không phải có cái sừng dài màu vàng mà là màu đen. Trong miệng phun ra hơi thở như là gió nỉ non. Còn chưa tới trước mặt thì tinh thần đã bị đâm vào, cảm thấy đau nhức từng đợt.

Tuy rằng những quái thú này bị nhốt ở trong Thiên Diệp Bình Chướng, thế nhưng vẫn như cũ, có thể điều động được loạn phong trong Loạn Phong cốc, làm cho tinh thần bọn hắn bị quấy rầy.

- Thật là quái vật lợi hại!

Nhiếp Vân vẫn chưa sốt ruột động thủ mà là né tránh không ngừng. Một mặt lại còn nhìn mấy người khác bên cạnh, đồng thời thiên phú Võ Đạo Sư trong lòng liên tục vận chuyển, thôi diễn tất cả các chiêu số.

Tuy rằng hắn có thể mô phỏng hình dáng bên ngoài của Kỷ Dạ, linh hồn, cử chỉ cũng được mô phỏng hoàn mỹ. Thế nhưng chiêu số tu luyện, pháp quyết khác nhau. Như vậy thủ đoạn sử dụng để công kích nhất định cũng không giống nhau.

------oOo------

Chương 2094: Loạn Phong thú (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vì phòng ngừa bị đối phương nhìn ra sơ hở, cho nên lúc này hắn chỉ có thể bằng vào thiên phú thủ đoạn, mô phỏng theo người khác, làm ra chiêu số thuộc về mình. Những người này đều là đồng môn Vạn Nhận sơn, vũ kỹ tu luyện mặc dù có chút chênh lệch, thế nhưng cũng sẽ không hơn kém là bao.

Chỉ trong vài khắc đã khiến cho hắn học được vài bộ chiêu số tuyệt nhiên khác biệt với Quy Khư Hải, thiên phú Võ Đạo Sư thôi diễn, tiện tay thi triển ra, không khí bị xé rách, sơn cốc nổ vang. Uy lực không giống tầm thường.

Những người khác thấy hắn thi triển ra công kích cũng là vũ kỹ của Vạn Nhận sơn cho nên cũng không nghĩ nhiều. Hơn nữa, quái thú trước mắt lại có thực lực quá mạnh mẽ, cũng không cho phép bọn hắn có nhiều thời gian suy nghĩ.

Sưu sưu sưu!

Nhiếp Vân vừa chiến vừa lui về sau. Dựa theo thực lực của hắn, đối phó với đầu quái thú nhỏ này, thủ đoạn ra hết, cho dù không có cách nào đánh chết được nó. Thế nhưng muốn ngăn cản cũng không quá khó khăn. Chỉ là bây giờ không phải là thời điểm để biểu hiện, hắn ngụy trang thành Kỷ Dạ cho nên chỉ có thể liều mạng kiên trì, liên tiếp lui về phía sau.

- Tạ Trầm sư huynh, ta có chút không kiên trì nổi.

Trong nháy mắt nhìn thấy một người đứng ở gần đó, đang chiến đấu cùng một đầu quái thú khác, Nhiếp Vân vội vàng hô lớn một tiếng.

Đây chính là Tạ Trầm trước đó vừa mới nói chuyện.

Lúc này thực lực của hắn đã vận chuyển hoàn mỹ ra, Nhiếp Vân rốt cục cũng nhìn rõ ràng, hai ngàn bảy trăm hai mươi đầu đại đạo!

Loại thực lực này, đối phó cái này quái thú nhỏ này tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn khó có thể đánh chết nó, thế nhưng thắng

lợi là chuyện tất nhiên.

- Chịu đựng! Chỉ cần Cừu Thiên sư huynh chiến thắng đầu đầu quái thú kia, luyện hóa được Loạn Phong thạch. Khi đó những quái thú này sẽ tự động biến mất, có bản lãnh gì ngàn vạn lần không nên lưu thủ, chỉ cần để cho sư huynh thu được Loạn Phong thạch, chỗ tốt của ngươi không thể thiếu!

Thấy hắn thối lui tới trước mặt, Tạ Trầm không có chút hoài nghi nào, vội vã hô lớn.

- Được... Thế nhưng ta thực sự không chịu nổi...

Nhiếp Vân lên tiếng đồng ý, lại lần thứ hai lui về phía sau, đi tới trước mặt Tạ Trầm, lo lắng hô lớn.

- Tạ Trầm sư huynh, ngươi giúp ta gánh một chút, nếu không nhất định ta sẽ tử …

Nói xong, hắn cũng không quản Tạ Trầm có đồng ý hay không mà liên tục đánh ra hai chưởng ngăn cản quái thú vọt tới trước. Sau đó thân thể nhoáng lên, trốn ra sau lưng Tạ Trầm.

- Ngươi...

Tạ Trầm biến sắc, hắn đối phó với một quái thú đã có chút cố sức, đầu thứ hai xông lại căn bản không đỡ được. Bất quá, lúc này căn bản không có thời gian để cho hắn có cơ hội nói chuyện. Quái thú bị Nhiếp Vân bức lui gầm gừ một tiếng rồi vọt tới, cái đuôi lớn quét ngang, mang theo uy lực đặc biệt của loạn phong, từng đợt kích thích vào trong đầu của hắn.

Hơn nữa lúc này đầu quái thú còn lại cũng gào thét mà xông tới.

Thực lực hai đầu này đều không chênh lệch với hắn là bao, đánh bại một miễn cưỡng còn có thể thắng lợi. Thế nhưng đối chiến với hai, hắn lập tức rơi xuống hạ phong.

- Nhanh động thủ một chút, nếu không, tất cả mọi người sẽ chết ở chỗ này...

Sắc mặt xấu xí, liên tục bị đánh trúng hai chiêu, trong đầu Tạ Trầm có chút mơ hồ, một ngụm máu đã quanh quẩn trong miệng, dường như tùy thời cũng có thể phun ra ngoài.

- Được!

Nhiếp Vân vội vã đi tới bên cạnh hắn, bàn tay nhẹ nhàng phất một cái, đánh tới sau lưng của Tạ Trầm.

Động tác của hắn thoạt nhìn đang trợ giúp Tạ Trầm, thế nhưng trên thực tế, bàn tay vừa va chạm với lưng đối phương thì Tạ Trầm nhất thời cảm thấy có một cỗ lực lượng thôn phệ to lớn, từ trong lòng bàn tay đối phương lan tràn ra. Hậu tâm cảm thấy tê rần, một cái dây leo chẳng biết từ khi nào đã xuyên vào trong thân thể của hắn.

Két két két két!

Trong nháy mắt, lực lượng bên trong cơ thể của hắn đã bị dây leo thôn phệ sạch sẽ, nay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra. Trong nháy mắt đã biến thành một cỗ thây khô.

Ầm!

Cùng lúc đó, công kích của hai quái vật cũng đánh vào trên người hắn, không có lực lượng làm sao ngăn cản, thi thể trong nháy mắt nổ tung thành bột phấn.

- Tạ Trầm sư huynh...

Đánh chết Tạ Trầm, Nhiếp Vân la lên một tiếng, lại vội vàng lui về phía sau.

Động tác của hắn rất nhanh, mọi người ốc còn không mang nổi mình ốc cho nên căn bản không thấy được mờ ám trong đó. Vừa nghe thấy tiếng la lên của hắn thì cũng vừa vặn thấy Tạ Trầm bị nổ thành thịt vụn, tất cả đều biến sắc.

Trong mắt đám người này, Tạ Trầm bị hai đầu quái vật liên thủ đánh chết, cho nên không có nhận ra Nhiếp Vân thi triển thủ đoạn

mờ ám.

Hơn nữa, cho dù thấy, chỉ sợ cũng không có cách nào tưởng tượng nổi Nhiếp Vân có thể đánh chết đối phương.

Bản thân Tạ Trầm có thực lực hai ngàn bảy trăm hai mươi đầu đại đạo, cho dù Kỷ Dạ muốn động thủ thì cũng khó có thể đánh chết được hắn.

Kỳ thực Nhiếp Vân cũng thừa dịp đối phương không chuẩn bị mới rat ay. Nếu như đối phương cỉ cần hơi có chút phòng bị thì dây leo của Thiên Tâm Đằng cũng không thể đâm thủng thân thể hắn. Muốn nhanh chóng thôn phệ lực lượng trong cơ thể của hắn như vậy, quả thực không có khả năng!

Ầm ầm!

Tạ Trầm chết, chiến đấu vẫn không có dừng lại. Hai đầu quái thú thấy Nhiếp Vân lui về phía sau cho nên đồng thời đuổi theo.

- Hạc Đàm sư huynh cứu ta...

Đồng thời đối mặt hai đại quái thú, đương nhiên Nhiếp Vân không phải là đối thủ, tiếng quát vang vọng, hắn bắn thẳng tới một người đệ tử khác gần đó.

Người này gọi là Hạc Đàm, hai nghìn bảy bách ba mươi đầu đại đạo, so với Tạ Trầm trước đó còn lợi hại hơn một tia.

Lúc này hắn đang cùng với một đầu quái thú đánh tới hừng hực khí thế, nghe thấy tiếng la của Nhiếp Vân lập tức biến sắc, vội vàng lui về phía sau.

Tuy rằng hắn không thấy được Nhiếp Vân giết chết Tạ Trầm, thế nhưng hắn cũng biết hai đầu quái thú đồng thời xông lại, hắn khó mà có thể may mắn tránh thoát. Vì vậy hắn nào dám ứng chiến, vội vã tránh đi.

- Đáng tiếc...

Thấy hắn lui về phía sau, Nhiếp Vân biết thủ đoạn vừa rồi chỉ có thể thi triển một lần, lần thứ hai sẽ không có tác dụng, hắn nhịn không được lắc đầu một cái.

Có thể trở thành cường giả đỉnh phong của một tông môn, những người này cũng không kém. Dưới tình huống biết rõ hẳn phải chết sao có thể buông tay trợ giúp người khác được chứ?

------oOo------

Chương 2095: Tần Đào (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Biết không còn khả năng đánh lén, Nhiếp Vân cũng không động thủ nữa, thân thể né tránh trái phải. Tuy rằng người ngoài nhìn vào thoạt nhìn rất là chật vật, thế nhưng hai đầu quái thú này mỗi lần chỉ có thể kém một chút là có thể đụng tới hắn, cho nên không thể làm hắn bị thương được.

Hai đầu quái này dường như cũng nhìn ra hắn giống như con trạch, rất là khó bắt cho nên cũng không truy kích mà bắt đầu gia nhập vòng chiến chỗ người khác.

Vốn áp lực của đám người Hạc Đàm đã lớn, lúc này lại đối phó với hai đầu quái thú. Cả đám nhất thời cảm thấy da đầu tê dại, có chút không chịu nổi.

- Chết!

Trong lúc mọi người ở đây cảm thấy không thể kiên trì được ữna, tùy thời cũng có thể bị những quái thú này đánh chết thì đột nhiên cách đó không xa truyền tới một tiếng quát lanh lảnh. Bên trong thanh âm lạnh lẽo có một đạo hàn mang xuyên qua Thiên Diệp Bình Chướng, Nhiếp Vân vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đầu quái thú kim giác lợi hại nhất đã kêu thảm một tiếng, đầu rớt xuống, biến thành một hòn đá lớn bằng nắm tay.

Sưu!

Kim giác quái thú vừa chết, mấy đầu còn lại đồng thời hóa thành loạn phong, tiêu thất tại chỗ, giống như chưa từng xuất hiện qua vậy

- Chạy đi đâu!

Tảng đá do Kim giác quái thú biến thành ở trên không trung lập tức nhoáng lên, xoay người định bay đi. Cừu Thiên hét lớn một tiếng, bàn tay phá không, giống như muốn xuyên qua vũ trụ, trong nháy mắt đã xuyên thấu khoảng cách, bắt nó vào trong lòng bàn tay.

Bị bàn tay hắn chộp lấy, vô luận Loạn Phong thạch giãy dụa thế nào cũng không thể thoát khỏi tay hắn.

- Trấn áp!

Thủ ấn cuồn cuộn, từng đạo cấm chế đánh vào trên tảng đá, tảng đá vốn tràn ngập linh tính, giãy dụa không ngớt, chấn động càng ngày càng nhỏ rồi dần dần ngừng lại.

- Thu!

Cổ tay khẽ lật, thu Loạn Phong thạch vào trong nạp vật khí vật, lúc này Cừu Thiên mới nhẹ nhàng khẽ động, Thiên Diệp Bình Chướng nhỏ đi, khôi phục dáng dấp vừa rồi.

- Ha ha, không sai! Trước tiên rời khỏi nơi này trước rồi nói sau!

Có dược thứ mình muốn, Cừu Thiên cười lớn một tiếng, dường như không vì việc Tạ Trầm tử vong mà bị ảnh hưởng, vẻ mặt vui sướng.

Người như Tạ Trầm ở trong lòng hắn chỉ là người theo đuôi, một con chó, chết thì chết, không có gì không được, quan trọng thua xa này Loạn Phong thạch.

- Vâng!

Nghe thấy hắn phân phó, mọi người đồng thời gật đầu, bàn tay của

Cừu Thiên chộp một cái, lấy đi vật mà sau khi Tạ Trầm chết lưu lại, sau đó lại bay đi ra ngoài cốc.

Nhiếp Vân thiết kế ám hại Tạ Trầm tử vong, không có lấy đi di vật của hắn. Không phải là hắn không muốn, mà một khi đụng vào nhất định sẽ lòi đuôi. Vì vậy khối ngọc bài kia hắn cũng không đụng vào, lúc này thứ kia đãbị Cừu Thiên trực tiếp cuốn đi.

Sưu sưu!

Cừu Thiên rời đi, mọi người cũng theo sát ở phía sau hắn.

- Chúng ta lại gặp mặt, Cừu Thiên, tốt như vậy không phải ngươi sẽ độc chiếm đó chứ?

Còn chưa đi được xa thì đã có một tiếng quát trầm thấp vang lên. Nhìn về phía thanh âm vang vọng, chỉ thấy có vài bóng người đứng ở trên đường rời cốc. Trên người mỗi người đều mang theo một tầng hơi mỏng, có hiệu quả như Thiên Diệp Bình Chướng vậy, ngăn cách loạn phong ở bên ngoài.

- Phòng ngự chi khí?

Thấy bình chướng ngoài thân những người này. Nhiếp Vân nhíu mày thầm nói.

Đây là phòng ngự chi khí, có lẽ trong đám người này có người lĩnh ngộ phòng ngự đại đạo tạo thành, hơn nữa từ trình độ phòng ngự chi khí còn hơn hẳn hắn chỉ mạnh hơn chứ không kém hơn.

Nhận ra phòng ngự chi khí, Nhiếp Vân lập tức nhìn kỹ qua,người xuất hiện ở đây tổng cộng có bốn người. Mỗi một người đều khí tức cuồn cuộn, lực lượng mạnh mẽ vô cùng. Trong đó người ở phía trước đám người có thực lực cực mạnh. Lời nói mới vừa rồi chính là do hắn nói ra, hai mắt như chim ưng mang theo vẻ âm lãnh, nhìn về phía mọi người mang theo vẻ khinh thường nồng đậm.

- Tần Đào? Ngươi có ý gì?

Thấy người này. Cừu Thiên nhíu mày.

- Đây là Tần Đào là cường giả Thập Thu Lĩnh. Thực lực so với Cừu Thiên sư huynh cũng không chênh lệch bao nhiêu, có người nói hai người tranh đấu đã nhiều lần, bất phân thắng bại. Chính vì vậy, hai người ai cũng chướng mắt nhau, cừu thị lẫn nhau.

Bên tai Nhiếp Vân truyền đến tiếng truyền âm của Củng Học.

- Ồ?

Nhiếp Vân hiểu ra.

Xem ra người của Thập Thu Lĩnh, Vạn Nhận sơn cũng không có hài hòa như biểu hiện bề ngoài, cũng có tranh đấu.

- Không có ý gì, rất đơn giản. Loạn Phong thạch chia cho ta một nửa, như vậy ta sẽ tha cho các ngươi đi qua!

Tần Đào cười nói.

- Phân cho ngươi phân nửa? Ngươi tham tài tới mức đầu hỏng rồi sao?

Hạc Đàm hừ nói.

Sau Tạ Trầm hắn là huộc hạ trung thành nhất của Cừu Thiên, thấy Tần Đào nói chuyện như vậy, hắn lập tức lên tiếng, đối chọi gay gắt.

- Ta nói chuyện với Cừu Thiên, ngươi tính là thứ gì mà dám nói xen vào, còn không mau quỳ xuống?

Sắc mặt trầm xuống, Tần Đào đột nhiên hét lớn một tiếng, trong thanh âm mang theo ý công kích linh hồn, bí mật mang theo loạn phong của Loạn Phong cốc, tạo thành một đạo khí lãng hình kiếm, bắn thẳng về phía Hạc Đàm.

Sưu!

Hạc Đàm không kịp chống cự, bị khí lãng bắn trúng, sắc mặt hắn

đột nhiên biến đổi, hai đầu gối mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, trên đầu, mồ hôi lớn như hạt đậu không ngừng chảy xuống, toàn thân liên tục co quắp.

- Tiên âm đại đạo...

Thấy chiêu số của đối phương, Nhiếp Vân nheo mắt lại.

Xem chừng Tần Đào này đã Tiên âm lĩnh ngộ Đại Đạo, ngôn xuất pháp tùy, cho dù là Hạc Đàm cũng vô pháp ngăn cản.

Tuy rằng bản thân Hạc Đàm cũng có thực lực hai nghìn bảy trăm ba mươi đầu đại đạo, nhưng mà so với Tần Đào Hai nghìn bảy trăm sáu mươi đầu đại đạo mà nói, vẫn còn kém hơn không ít. Hơn nữa Tiên âm Đại Đạo đứng hàng top đầu, nhất cử nhất động tự nhiên mang theo oai của thiên địa, phối hợp với loạn phong của Loạn Phong cốc khiến cho Hạc Đàm căn bản không chịu nổi.

- Tần Đào, dám hạ thủ đối với người của ta, chẳng lẽ ngươi thực sự cho rằng ta không dám động thủ với ngươi hay sao

Sắc mặt Cừu Thiên có chút xấu xí, đối phương làm như vậy chẳng nào trực tiếp đánh vào mặt của hắn. Trong tiếng hừ lạnh, hắn bước lên phía trước một bước, ngón tay khẽ điểm, một đạo khí tức màu trắng bắn ra, cảm nhậ được cỗ khí tức này, sắc mặt Hạc Đàm lúc này mới chuyển biến tốt đẹp hơn một chút. Hắn run rẩy một cái rồi đứng lên, chỉ là lúc này cái miệng không ngừng thở hổn hển.

Tiên âm Đại Đạo tạo thành tinh thần công kích tuy rằng lợi hại, thế nhưng bằng vào thủ đoạn của Cừu Thiên vẫn có thể chống cự được!

------oOo------

Chương 2096: Tần Đào (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- May mà vừa rồi ta không có động thủ.

Nhìn động tác của hai người ở trong mắt, Nhiếp Vân âm thầm cảm thấy may mắn.

May là trước đó không có động thủ, bằng không, hắn cũng sẽ không so tốt hơn so với Hạc Đàm là bao.

Nếu như vừa rồi nhịn không được bại lộ tung tích, cho dù không có bị đánh chết thì cũng sẽ vô cùng chật vật, trừ phi là sử dụng Chúa Tể phù ấn đào tẩu.

Một khi làm như vậy, con bài chưa lật sẽ triệt để mất đi. Đồng thời còn khiến cho nhiều người chú ý tới hắn hơn nữa, hậu hoạn vô cùng.

- Động thủ với ta? Ta rất thích nguyện ý phụng bồi, chỉ là mấy năm nay chúng ta đã đánh nhau không ít, tối đa chỉ ngang hàng. Ta không dễ đả thương ngươi, ngươi muốn tạo ra thương thế cho ta cũng khó! Bất quá… Nếu như ta phá hủy Thiên Diệp Bình Chướng của ngươi, chỉ sợ những sư đệ này của ngươi đều chết ở chỗ này a!

Hai mắt Tần Đào lóe lên, cười nhạt nói.

Nghe thấy lời của hắn, sắc mặt Cừu Thiên trầm xuống.

Mọi người cùng nhau trốn ở trong Thiên Diệp Bình Chướng thì mới có thể chống lại loạn phong tập kích. Tần Đào ở bên ngoài thực lực xấp xỉ với hắn, ai cũng không thắng nổi ai. Thế nhưng một khi đối phương phá vỡ Thiên Diệp Bình Chướng, như vậy hắn có thể tránh thoát được, những người khác thì không được. Một khi rơi vào Loạn Phong cốc, không kiên trì được bao lâu, chỉ sợ tinh thần cũng sẽ tan vỡ mà trực tiếp tử vong.

- Lần này tam đại tông môn chúng ta liên hợp với nhau, cùng nhau đối phó với Quy Khư Hải, nếu như ngươi thực sự muốn động thủ đối với Vạn Nhận sơn chúng ta. Chuyện này cũng có thể, bất quá, ngươi cần phải nghĩ đến hậu quả, sau khi trở về sẽ phải chịu nghiêm phạt thế nào.

Sắc mặt xấu xí, bất quá Cừu Thiên cũng là người tàn nhẫn, hắn cười lạnh một tiếng, ánh mắt lập lòe.

Đám người tam tông tuy rằng trước kia có quan hệ cạnh tranh, thế nhưng hiện tại thì khác, là quan hệ hợp tác. Nếu như quả thực Tần Đào làm như vậy, xúc phạm tới lợi ích của tam đại tông môn, cho dù thực lực mạnh có mạnh tới đâu nhất định cũng sẽ đã trừng phạt không nhẹ.

- Không cần mang những những khuôn sáo v ra để uy hiếp ta! Ta không quan tâm những thứ này. Bất quá, lời ngươi nói cũng có đạo lý, bây giờ Thập Thu Lĩnh chúng ta đang hợp tác cùng Vạn Nhận sơn các ngươi, không cần thiết phải xé rách da mặt. Như vậy đi Loạn Phong thạch ta có thể không lấy, bất quá, một lát nữa chúng ta liên thủ đi tìm người của Quy Khư Hải, mười ngọc bài của đám người kia, Thập Thu Lĩnh chúng ta muốn toàn bộ!

Tần Đào nói.

- Hóa ra mục tiêu thực sự của ngươi là cái này... Tính toán rất giỏi a, muốn toàn bộ, khẩu vị lớn như vậy không cũng sợ bị sặc mà chết hay sao?

Rốt cuộc Cừu Thiên cũng biết mục đích của đối phương.

Đối phương ngăn cản ở đây cũng không có ý định làm cho nhóm người bọn hắn toàn quân bị diệt, mà là có mưu đồ khác. Muốn toàn bộ ngọc bài của Quy Khư Hải!

- Có nghẹn mà chết hay không là chuyện của chúng ta, có đồng ý hay không là chuyện của ngươi... Nếu đồng ý, như vậy hôm nay ta sẽ không xuất thủ, không đồng ý, ta sẽ lập tức động thủ cướp giật Loạn Phong thạch, cướp giật bảo vật. Những đệ tử thực lực không đủ của Vạn Nhận sơn các ngươi … Tử vong ắt hẳn là chuyện không thể tránh khỏi. khi đó cũng không trách được lên trên đầu của ta a!

Tần Đào cười nhạt:

- Hơn nữa, mới vừa rồi chiến đấu với Loạn Phong thú, tuy rằng

thoạt nhìn ngươi không ai bì nổi, hung uy hiển hách, thế nhưng thực tế cũng đã bị thương. Dưới tình huống như vậy ngươi lại chiến đấu với ta, ngươi nghĩ xem mình sẽ có bao nhiêu phần thắng?

- Tốt, tốt! Xem ra mấy năm nay ta đã xem thường ngươi! Tìm được người của Quy Khư Hải, ta có thể đồng ý đưa toàn bộ ngọc bài của đám người đó cho ngươi! Bất quá...

Hít sâu một hơi, trong mắt Cừu Thiên hiện lên quang mang lập lòe.

- Cướp giật ngọc bài, chúng ta sẽ không động thủ, các ngươi muốn có được đành phải dựa vào bản lĩnh của mình rồi!

- Quy Khư Hải bất quá chỉ là một bầy kiến hôi mà thôi, chỉ cần có thể tìm được đám người này, không cần các ngươi xuất thủ, một mình ta cũng có thể giết chết toàn bộ!

Tần Đào cười nhạt.

- Không động thủ... Có ý tứ?

Nghe đối thoại của hai người, Nhiếp Vân trầm tư một hồi.

Cừu Thiên cũng là một người tàn nhẫn, ngày hôm nay bị đối phương uy hiếp như vậy, hắn không tin đối phương sẽ đồng ý sáng khoái như vậy.

- Ta biết rồi, trước ta nói Phùng Tránh bị giết, đem chuyện này đổ lên trên người đám người Thập Thu Lĩnh và Đoạn Thiên nhai. Hiện tại Tần Đào xuất hiện, lại vẫn chưa tìm được người của Quy Khư Hải. Vì vậy Cừu Thiên suy đoán, người động thủ có thể là người của Đoạn Thiên nhai. Hắn cố ý nói như vậy là vì muốn tới lúc đó làm cho Đoạn Thiên nhai và Thập Thu Lĩnh có mâu thuẫn, sau đó hắn ta lại đoạt được lợi lộc từ đó.

Suy tư một lát Nhiếp Vân đã hiểu ra.

Cừu Thiên vừa nhìn cũng biết là một người không chịu thua thiệt, hiện tại lại đồng ý với đối phương, nhất định sẽ có thủ đoạn kế tiếp.

- Hắc hắc, càng ngày càng thú vị, một lát nữa không bằng ta lại ra tay trợ giúp một chút.

Ánh mắt Nhiếp Vân lóe lên.

Xem ra mâu thuẫn giữa tam đại tông môn không cạn, nếu như có cơ hội hắn cũng sẽ trợ giúp một phen. Khi đó tuyệt đối có thể xuất hiện kết quả không giống ban đầu.

- Như vậy thì tốt, ta có thể thi triển bí thuật, suy tính ra phương vị của đám người Quy Khư hải!

Thấy đối phương đồng ý, sự hưng phấn nhàn nhạt hiện lên trong mắt hắn, lúc này Cừu Thiên lại hừ lạnh một tiếng:

- Tuy nhiên, tất cả phải đợi ra khỏi Loạn Phong cốc rồi nói sau!

- Ta tin tưởng Cừu Thiên ngươi là người giữ chữ tín, đi!

Tần Đào cười một tiếng, xoay người rời đi.

Sưu sưu sưu sưu!

Trong nháy mắt bốn người ngăn ở phía trước sơn cốc lập tức biến mất trước mặt mọi người.

- Sư huynh, nếu như chúng ta cứ đáp ứng điều kiện của bọn hắn như vậy. Chẳng phải bọn hắn sẽ càng thêm càn rỡ hay sao?

Sắc mặt Hạc Đàm có chútkhó coi.

Mới vừa rồi hắn bị bức quỳ xuống, tràn ngập khuất nhục, thấy sư huynh không ngờ lại đồng ý với điều kiện của đối phương, hai tay hắn nắm chặt, da mặt run rẩy.

- Ai là người cười đến cuối cùng còn không nhất định a.

Cừu Thiên cũng không nhiều lời, thân thể tung bay, chạy về phía trước, mọi người theo sát sau lưng hán, bắn thẳng ra bên ngoài

cốc bay đi.

Rất nhanh, mọi người đã trở lại bên ngoài cốc, đám người Tần Đào cũng đã đợi ở bên ngoài, giữ hai hàng lông mày mang theo vẻ ngạo nghễ nhàn nhạt.

------oOo------

Chương 2097: Tề Thiên lĩnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hừ!

Thấy bộ dáng của mấy người bọn họ như vậy, không ngờ lại không thèm để ý tới mình mà đứng chờ ở chỗ này, Cừu Thiên hừ lạnh một tiếng, cổ tay khẽ đảo, hai mảnh mai rùa xuất hiện tại ở trong lòng bàn tay. Hắn nhẹ nhàng ném đi, một cỗ ý niệm đặc thù lập tức nhộn nhạo lan tràn ra.

- Thiên phú Thiên Cơ sư?

Cảm nhận được cỗ ý niệm này, Nhiếp Vân sững sờ một chút.

Cừu Thiên này không ngờ lại lĩnh ngộ Thiên Cơ đại đạo, tuy rằng khoảng cách tới đại thành còn có một đoạn, thế nhưng cũng đã có thể suy tính ra cát hung, khống chế họa phúc.

Đi vào Tà Nguyệt Chí tôn vực thời gian dài như vậy mà đây là lần đầu tiên gặp được người lĩnh ngộ thiên phú bài danh top mười.

Có thể lĩnh ngộ được loại thiên phú này, đủ để thấy được Cừu Thiên này đáng sợ thế nào.

Ầm ầm!

Trong lúc hắn suy nghĩ, trên bầu trời có một con sông rộng rãi xuất hiện, khác với con sông linh hồn trước đó, liên lụy tới cát hung họa phúc, Thời Không Loạn Lưu.

Bàn tay của Cừu Thiên giơ lên, chộp một trảo về phía dòng sông, mai rùa lật qua lật lại hai vòng rồi rơi xuống trên mặt đất, đường vân bên trên xảy ra biến hóa kỳ quái.

- Ồ?

Nhìn thấy biến hóa của đường vân, hai hàng lông mày của Cừu Thiên nhíu một cái, trong mắt lóe lên sát cơ.

- Ở nơi nào vậy?

Thấy biểu lộ của hắn, Tần Đào vội vàng hỏi.

Thiên Cơ đại đạo, nếu như lĩnh ngộ, những đường vân trên mai rùa này vừa nhìn đã biết. Nếu như không có lĩnh ngộ, dù nhìn thế nào cũng vô dụng, cho dù là người cường hãn như hắn cũng nhìn không ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Ở tại Tề Thiên lĩnh!

Cừu Thiên nói.

Tề Thiên lĩnh cũng là một chỗ nguy hiểm bên trong Hỗn Loạn sơn, không sai biệt lắm với Loạn Phong cốc. Chỉ là chỗ đó không có loạn phong ngập tràn, mà thay vào đó là sương mù cái gì cũng không nhìn thấy.

- Tề Thiên lĩnh... Không ngờ lại ẩn thân ở nơi này! Người Quy Khư hải quả thực đúng là biết lẩn trốn a!

Nghe thấy nơi này, Tần Đào khẽ nói.

Xem ra ba đại tông môn đối với địa hình ở trong Hỗn Loạn sơn đã sớm thăm dò rõ ràng, tùy tiện nói ra một địa điểm thì tất cả mọi người đều biết được.

- Không phải bọn hắn biết lẩn trốn, mà là bọn hắn đã bị người của Đoạn Thiên nhai giết sạch, là người Đoạn Thiên nhai che dấu ở chỗ này!

Con ngươi Cừu Thiên nheo lại.

- Cái gì? Người của Đoạn Thiên nhai đã giết sạch bọn chúng rồi sao?

Sắc mặt Tần Đào trầm xuống.

- không sai! Trên quỷ ta suy tính nói như vậy, đáng giận, không nghĩ tới những người này lại vô sỉ như thế!

Cừu Thiên gào thét.

- Tuy rằng Khánh Hồng làm việc không đáng tin cậy, nhưng mà ta cảm thấy hắn còn không có cái lá gan kia. Dám trực tiếp vượt qua người của Vạn Nhận sơn, Thập Thu lĩnh, ăn mảnh a!

Dường như Tần Đào có chút không quá tin tưởng.

Khánh Hồng là người có tu vi mạnh nhất trong mười người của Đoạn Thiên nhai, thực lực không kém hai người bọn hắn bao nhiêu, bình thường cũng có không ít liên hệ, cũng đều biết đối phương.

- Ngươi đang hoài nghi thủ đoạn của ta?

Hai hàng lông mày của Cừu Thiên dựng thẳng lên.

- Cái này... Như vậy đi, chúng ta lập tức đi tới Tề Thiên lĩnh nhìn xem, nói bóng nói gió thoáng một chút. Nếu như quả thực Khánh Hồng lấy đi toàn bộ ngọc bài của đám người Quy Khư hải mà không chủ động dâng ra, khi đó ta cũng không ngại giáo huấn bọn chúng một lần.

Tần Đào khoát tay nói.

Tuy rằng hắn cảm thấy Cừu Thiên không có khả năng nói dối, nhưng mà hắn cũng là người có chủ kiến, cũng không phải tin tưởng một cách mù quáng.

- Như vậy thì tốt, đi thôi!

Cừu Thiên gật gật đầu, sau khi nhắm một phương hướng, lập tức bay vút đi.

Hắn vừa mới rời đi thì mọi người cũng theo sát ở phía sau.

- Trò hay sắp lên sàn a.

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười, hai mắt nheo lại.

Vừa rồi cũng không phải là Cừu Thiên tính toán sai, mà là hắn lợi dụng Thiên Cơ đại đạo lặng lẽ thay đổi kết quả suy tính của đối phương.

Thiên phú Thiên Cơ sư đạt tới hình thái thứ năm cũng đại biểu cho việc hắn tu luyện tới cực hạn, căn bản không phải là người mà Cừu Thiên có thể so sánh. Tùy tiện thay đổi kết quả suy tính của người này, cho dù thực lực có mạnh mẽ tới đâu cũng không nhìn ra được cái gì.

Lại nói, bên trong ý niệm của bản thân Cừu Thiên đã cho rằng nhất định là người của Đoạn Thiên nhai chém giết người Quy Khư hải Một khi xuất hiện loại kết quả này đối phương cũng không cảm thấy bất ngờ, càng không có nghĩ tới kết quả đã bị người ta lặng lẽ gian lận.

Đương nhiên, Nhiếp Vân chỉ thay đổi suy tính của hắn về người của Quy Khư hải, nếu như đổi thành đám người Đoạn Thiên nhai có lẽ đã khác. Chính thức suy tính Tề Thiên lĩnh ra vẫn là dựa vào thực lực của bản thân Cừu Thiên.

Dù sao, thực lực của Nhiếp Vân còn xa không kịp Khánh Hồng trong miệng bọn hắn, đối với tung tích của những người này hắn không cách nào triệt để suy tính ra được.

Sưu sưu sưu!

Cừu Thiên dẫn đường ở phía trước, mọi người một đường đi về phía trước, bọn hắn dường như biết rõ rất nhiều về Quy Khư hải, biết rõ phương hướng của Tề Thiên lĩnh. Cả đám đẩy cao tốc độ,

không đến nửa canh giờ đã nhìn thấy một sơn lĩnh trắng xoá xuất hiện ở trước mặt.

Tề Thiên lĩnh, lĩnh như Tề Thiên, khắp nơi đều là một mảnh trắng xoá, vô luận là tinh thần lực, mắt thường, đều không thể nhìn quá xa, chỉ có thể nhìn được mọi thứ trong phạm vi gần thân thể vài trượng.

Làm cho người ta nhìn không rõ thì cũng bỏ đi. Thế nhưng ở nơi này khắp nơi đều có chỗ bị nghiền nát, các loại khe ứt đáng sợ xuất hiện, chỉ cần hơi chút không cẩn thận nhất định sẽ bị cắt thành từng mảnh vỡ.

Cẩn thận mà nói, so với Loạn Phong cốc còn nguy hiểm hơn.

Bởi vì tuy rằng loạn phong làm ảnh hưởng tớ tâm trí của con người, thế nhưng tối đa cũng chỉ khiến cho đầu người ta choáng váng, thật sự không chịu nổi thì có thể

lui ra ngoài. Mà ở nơi này, tinh thần và mắt thường đều không nhìn xa được. Cho dù người có mạnh mẽ hơn nữa tới đây cũng chỉ có thể trợn mắt, không có biện pháp gì.

Hơn nữa một khi tiến vào, không có phương pháp đặc thù đi ra mà nói, sẽ giống như Quy Khư khải vậy, triệt để mất đi phương hướng, vĩnh viễn rơi vào trầm luân.

- Nơi này nguy cơ trùng trùng, Cừu Thiên, ngươi nói đám người Khánh Hồng ở chỗ này, không phải muốn thừa cơ tiêu diệt chúng ta đó chứ?

Đi tới nơi này, mọi người dừng lại, không có ai tùy tiện tiến vào, một vị đệ tử trong Thập Thu lĩnh khẽ nói.

------oOo------

Chương 2098: Mê Thiên Kỳ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Các ngươi có thể không tin, cũng có thể không đi vào. Tuy nhiên, một khi chúng ta nắm ngọc bài tới tay, khi đó các ngươi cũng đừng mơ có được nó!

Hừ lạnh một tiếng, Cừu Thiên không hề để ý tới tên đệ tử này mà hai hàng lông mày nhíu lại, nhìn thẳng về phía trước.

Trước mắt mây mù vờn quanh, cái gì cũng không nhìn tới, một khi tiến vào trong đó quả thực không khác gì trợn mắt.

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người đều nhíu mày.

Nhiếp Vân cũng thừa cơ quan sát Tề Thiên lĩnh này.

Giống như trong truyền thuyết, sương mù bốc lên, tinh thần lan tràn về phía trước giống như sương mù trước mắt có môt loại năng lực hấp thu đặc thù vậy. Có thể đem tinh thần lực nhanh chóng hấp thu, cho dù là hắn, phạm vi có thể quan sát cũng không cao hơn mười trượng.

- Thiên Nhãn!

Trong lòng khẽ động, thiên phú Thiên Nhãn lặng lẽ vận chuyển, nhìn vào bên trong sương mù, sương mù ở trước mặt Thiên Nhãn giống như mê cung tầng tầng lớp lớp chậm rãi tách ra.

- Khoảng cách ngàn trượng.

Liếc mắt nhìn qua, lại suy tính một chút, hai mắt Nhiếp Vân lập lòe.

Dùng tinh thần lực, tối đa chỉ có thể nhìn được phạm vi chừng mười trượng, mà Thiên Nhãn hoàn toàn có thể nhìn rõ trong phạm vi ngàn trượng!

Tề Thiên lĩnh, người nhiều nhất cũng nhìn nhìn được hơn mười trượn, hắn lại có thể xem nhìn một ngàn trượng, loại này phạm vi bao trùm có ưu thế rất lớn.

- Cừu Thiên, không phải là chúng ta không tin ngươi, Tề Thiên lĩnh này quả thực quá mức nguy hiểm, không bằng như vậy đi. Ngươi đi

trước dẫn đường, chúng ta đi theo sau ngươi. Cùng lắm thì sau khi có được ngọc bài, chúng ta sẽ phân cho ngươi một bộ phận!

Nhìn một hồi, hai hàng lông mày của Tần Đào càng ngày càng nhíu chặt, khẽ nói.

- Hừ, sợ hãi thì ở lại chỗ này đi!

Cừu Thiên phất tay, thân thể khẽ động, dẫn đầu đi vào bên trong Tề Thiên lĩnh.

- Hừ, mới vừa rồi kiêu ngạo như vậy, ta còn tưởng rằng có bao nhiêu lợi hại, hóa ra chỉ là bao cỏ!

Hạc Đàm thấy Tần Đào bó tay bó chân, nhịn không được cất tiếng cười to. Cỗ uất khí vừa rồi hắn phải chịu trong nháy mắt được hóa giải toàn bộ, hắn theo sát sau lưng Cừu Thiên lập tức tiến vào bên trong sương mù.

- Đáng giận!

Nghe thấy đối phương cười nhạo, sắc mặt Tần Đào có chút khó coi, lại nói với mấy người sau lưng mình một câu.

- Chúng ta cũng đi vào, không thể để cho bọn chúng xem nhẹ được!

Sau đó hắn cũng thả người đi vào.

Người vừa tiến vào sương mù, cảm giác hoàn toàn khác biệt khi ở bên ngoài, bên trong mang theo hàn ý lạnh như băng, giống như vừa tiến vào thế giới băng tuyết vậy.

Thiên phú Thiên Nhãn của Nhiếp Vân toàn lực vận chuyển, đem tất cả sương mù nhìn vào trong đáy mắt, thậm chí một ít mảnh vỡ không gian hắn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Người khác ở chỗ này nguy cơ trùng trùng, sinh tử khó dò. Hắn ở chỗ này lại giống như hậu hoa viên nhà mình vậy, cực kỳ đơn giản.

- Ồ, đúng rồi, Tề Thiên lĩnh này có phải là nơi để cho người ta lĩnh ngộ đại đạo Thiên Nhãn hay không?

Đột nhiên, một suy nghĩ hiện lên trong đầu hắn.

Tề Thiên lĩnh sương mù nồng nặc, không có thiên phú Thiên Nhãn, muốn đi ra khỏi nơi đây, không thể nghi ngờ là người si nói mộng. Bất quá, vạn vật tương sinh tương khắc, chính bởi vì có thuộc tính như vậy cho nên Thiên nhãn đại đạo ở chỗ này càng thêm rõ ràng, dễ dàng lĩnh ngộ hơn.

- Tề Thiên lĩnh quả thực có trợ giúp lĩnh ngộ thiên phú Thiên nhãn, Loạn Phong cốc hẳn là cũng có tác dụng lĩnh ngộ phòng ngự đại đạo a...

Một pháp thông vạn pháp thông, Nhiếp Vân lúc này mới hiểu ra.

Mọi người đều nói những nơi đặc thú trong phạm vi tứ đại tông môn đối với lĩnh ngộ đại đạo có trợ giúp rất lớn, trước đó hắn không cho là đúng, hiện tại xem ra quả nhiên lời đồn không sai!

Hỗn Loạn sơn nguy cơ trùng trùng, cũng nà nơi rất tốt để lĩnh ngộ đại đạo, chính vì vậy mới có vô số đệ tử tre già măng mọc, không quản nguy hiểm đi tới nơi này.

Đương nhiên, trên Hỗn Loạn sơn có vô số linh dược quý trọng, bảo vật cũng là một trong số đó.

- Nếu như Cừu Thiên suy tính không sai, người của Đoạn Thiên nhai hẳn trốn ở chỗ này! Đám người này dám tiến vào nơi đây... Sợ rằng có một vị cường giả đã hoàn toàn lĩnh ngộ Thiên nhãn đại đạo a!

Trong đầu suy nghĩ một phen, tâm Nhiếp Vân như tấm gương sáng.

Người của Đoạn Thiên nhai dám ở trốn chỗ này mà không có một chút chuyện gì. Như vậy cũng không phải ăn no dửng mỡ mà đám người này có nắm chắc. Có một vị cường giả cũng giống như hắn, lĩnh ngộ Thiên nhãn đại đạo.

Nghĩ tới điểm này, hai mắt Nhiếp Vân lóe lên quang mang, đang nghĩ xem làm sao có thể thi triển được kế hoạch.

Đối phương cũng có cường giả Thiên nhãn, muốn mượn dùng địa lợi chỉnh chết bọn chúng tương đối phiền phức, chỉ có thể nghĩ những biện pháp khác mà thôi.

- Tề Thiên lĩnh sương mù dày đặc nhiều như vậy, diện tích lại lớn, ngươi có thể xác định được người của Đoạn Thiên nhai ở nơi nào hay không? Nếu như không tìm được, một khi chúng ta bị giam ở trong đó quả thực là một trò cười lớn a!

Theo sát ở phía sau đám người Cừu Thiên, Tần Đào hừ lạnh một tiếng, nói.

Không nói tới sương mù ởTề Thiên lĩnh dày đặc đa. Đường đi càng tương tự mê cung, tầng tầng lớp lớp đếm không xuể. Nếu như không biết địa phương chính xác. Cứ nhắm mắt đi loạn như vậy, không chỉ không tìm được mà bản thân còn rơi vào trong đó, khó có thể đi ra.

- Yên tâm, vị trí cụ thể ta đã suy tính đi ra rồi. Dựa theo lộ tuyến ta nói mà đi, tuyệt đối có thể tìm tới đám người kia.

Hừ lạnh một tiếng, Cừu Thiên tiếp tục đi về phía trước. Bất quá động tác của hắn bây giờ rõ ràng đã cẩn thận hơn không ít. Tuy rằng thiên phú Thiên cơ lợi hại vô cùng, thế nhưng cũng không có khả năng tính toán được tất cả nguy hiểm trên đường đi.Còn xa mới tiện bằng Thiên nhãn.

- Cừu Thiên làm như vậy nhất định người của Đoạn Thiên nhai đang ở chỗ này, sẽ không sai. Tuy rằng thiên phú Thiên Cơ sư của ta g cao minh hơn hắn, thế nhưng lại bị giới hạn bởi thực lực. Không thể nào suy tính ra vị trí cụ thể của cường giả Đoạn Thiên nhai. Bất quá có thể suy tính ra nơi không có người trong Tề Thiên lĩnh. Một khi suy tính không ra, nhất định chính là nơi đám người kia ẩn thân!

Một cái suy nghĩ hiện lên trong đầu Nhiếp Vân.

Thực lực của hắn bây giờ so với người của Đoạn Thiên nhai thấp hơn, không thể suy tính phương vị chính xác của đối phương, nhưng mà nếu như Cửu Thiên xác định đối phương ở gần đây như vậy thì hắn hoàn toàn có thể suy tính ra được những chỗ không có người.

------oOo------

Chương 2099: Mê Thiên Kỳ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đây là phương pháp loại trừ.

Giả như Tề Thiên lĩnh có một vạn lối đi, nhất định sẽ có chín nghìn chín trăm chín mươi chín lối đi không có người, mà thông đạo còn lại không có cách nào suy tính ra tất nhiên là chỗ đám người kia ẩn thân bên trong.

Trong lòng đã có dự định, tinh thần khẽ động, thiên phú Thiên Cơ sư lặng lẽ thôi diễn trong lòng.

Suy tính thông đạo không có người vô cùng đơn giản. Không cần mai rùa cũng có thể suy tính ra rất rõ ràng.

Sưu!

Trong nháy mắt, trong đầu Nhiếp Vân xuất hiện một con đường.

- Được rồi, người của Đoạn Thiên nhai có lẽ đang ở ngay trên con đường này, đi gặp bọn hắn trước một chút.

Xác định vị trí của đối phương, Nhiếp Vân nở nụ cười, bàn chân đạp mạnh trên mặt đất một bước, một đạo quang mang trong nháy mắt chui vào mặt đất.

Động tác của hắn không lớn, hơn nữa tất cả mọi người lại đem lực chú ý tập trung vào sương mù dày đặc chung quanh, không ai phát

hiện ra được chút dị thường nào.

Sưu sưu!

Rất nhanh mọi người đã rời khỏi chỗ cũ, không còn tung tích, một bóng người đột nhiên từ dưới mặt đất chui ra, chính là Nhiếp Vân.

Tuyệt chiêu mà hắn tu hành có thể huyễn hóa ra ba phân thân, một trở về Thiên Địa Lục Đạo, còn có một đạo vẫn giấu ở trong nạp vật đan điền, động tác vừa rồi chính là làm cho đạo phân thân này ẩn giấu ở dưới mặt đất, tránh thoát tầm mắt của mọi người.

- Đi!

Có thiên phú Thiên nhãn làm chỗ dựa, vòng qua trước mặt một đám người như người mù là chuyện vô cùng đơn giản. Tốc độ của Nhiếp Vân tăng nhanh, rất nhanh đã tới trước mặt đám người Tần Đào, Cừu Thiên, dọc theo phương hướng trong đầu đi thẳng về phía trước.

- Tề Thiên lĩnh, so với thiên với địa, cùng nhật nguyện chung quy, quả thực có rất nhiều thứ tốt.

Thiên nhãn mở ra, hoàn cảnh chung quanh lập tức hiện lên trong mắt hắn. Nhiếp Vân đẩy nhanh tốc độ, một mặt tiến lên phía trước một mặt tỉ mỉ quan sát, kết quả lại khiến cho hắn phát hiện ra được không ít thứ tốt.

Có một chút dược liệu quý hiếm còn hơn Kim Lăng Thảo lúc trước, mỗi một gốc đều linh khí nồng nặc, sống không dưới mấy trăm vạn năm.

Sương mù ở Tề Thiên lĩnh quá dày đặc, linh dược trốn ở chỗ này cũng được thiên nhiên bảo hộ. Nếu như không phải lĩnh ngộ thiên phú Thiên nhãn, căn bản hắn không có cách nào chiếm được. Cho nên vô luận là chủng loại hay là cấp bậc của dược vật đều tốt hơn so với bên ngoài.

Ngược lại tốc độ của đám người Cừu Thiên không khác con rùa bao nhiêu. Nhiều đồ đạc tốt như vậy tự nhiên Nhiếp vân sẽ không

bỏ qua. Hắn một mặt tiến lên, một mặt thu thập, không tới nửa ngày, linh dược trên trăm vạn năm hắn đã thu không dưới hơn mười cây, linh dược hơn mười vạn năm, vạn năm, càng có vô số.

Những linh dược này tác dụng đối với hắn hiện tại không lớn, tối đa cũng chỉ rèn luyện thân thể và linh hồn. Nhưng đối với đám người phụ mẫu, Lạc Khuynh Thành ở trong Thiên Địa Lục Đạo lại có tác dụng cực lớn. Nếu như luyện chế thành đan dược, sợ rằng tùy tiện một khỏa cũng có thể làm cho phụ thân trực tiếp từ Tiên quân đỉnh phong trùng kích đến Tru thiên cảnh.

Loại linh dược này linh lực ẩn chứa bên trong so với hỗn độn kim lệnh lúc trước còn đáng sợ hơn nhiều.

- Ồ? Người của Đoạn Thiên nhai quả nhiên ở chỗ này.

Lại đi một đoạn về phía trước, Nhiếp Vân đột nhiên ngừng lại, nhanh chóng lui về phía sau mấy bước.

Lúc này một đám thân ảnh xuất hiện ở trước mắt hắn. Không nhiều không ít, vừa vặn có mười người, dường như đang tìm cái gì đó mà thận trọng đi tới.

Hắn vừa mới phát hiện ra đối phương thì trong nháy mắt đã rời đi. Cho nên tuy rằng đối phương tuy có thiên phú Thiên nhãn, thế nhưng cũng không có phát hiện ra được.

- Dùng loại dáng dấp này đi qua nhất định không được, Tần Đào, ngại quá, vẫn nên dùng bộ dáng của ngươi thì hơn.

Trong lòng khẽ động, ngụy trang chi khí trong cơ thể vận chuyển, trong nháy mắt Nhiếp Vân đã biến hóa thành giống như Tần Đào, khí tức linh hồn cũng không nhìn ra được.

Dưới loại tình huống này, dùng tướng mạo sẵn có tiến lên nhất định là hành động không sáng suốt, lợi dụng thiên phú Địa Hành sư lặng lẽ tiềm đi qua cũng là chuyện không có khả năng. Đã như vậy không bằng ngụy trang một chút.

Dựa theo tình huống bình thường mà nói, thiên phú Thiên nhãn so

với thiên phú ngụy trang còn xếp trước hơn. Ngụy Trang sư ở trước mặt cường giả lĩnh ngộ Thiên nhãn đại đạo là vô dụng. Bất quá, hắn hoàn toàn lĩnh ngộ hai loại đại đạo, cho dù thực lực so với đối phương thấp hơn ít, thế nhưng nếu muốn làm cho đối phương trong khoảng thời gian ngắn không nhìn ra kẽ hở thì vẫn vô cùng đơn giản.

Ngụy trang thành Tần Đào, nhìn kỹ bản thân một lần, phát hiện ra không có chút sai lầm nào, lúc này Nhiếp Vân mới đi nhanh đi về phía trước.

Bất quá tuyệt nhiên khác với lúc trước, trước đó long hành hổ bộ, tốc độ cực nhanh, lúc này lại mang theo dáng dấp thận trọng ứng phó, dường như cái gì cũng không nhìn thấy, đang sờ loạn mà đi tới.

Đi về phía trước vài bước, rơi vào trong mắt đối phương, Nhiếp Vân giả vờ không nhìn thấy bộ dáng của đối phương, lại tiếp tục chậm rãi về phía trước.

Đi được chốc lát, một người trong đối phương dường như phát hiện ra hắn cho nên mới quay đầu nhìn qua, hai hàng lông mày dựng lên.

- Lĩnh ngộ Thiên nhãn đại đạo quả nhiên không thấp hơn so với ta.

Thấy vẻ mặt của đối phương, Nhiếp Vân đã biết sương mù dày đặc không thể ngăn cản tầm mắt của đối phương được. Ở xa như vậy cũng có thể nhìn thấy mình, như vậy lĩnh ngộ về Thiên Nhãn đại đạo của đối phương, cũng không thấp hơn so với hắn là bao.

Biết rõ đối phương nhìn thấy mình, hắn càng đi càng chậm, trong mắt càng hiện lên vẻ cẩn thận, thận trọng đi về phía trước.

- Sao vậy, Khánh Hồng sư huynh!

Nhiếp Vân ngụy trang chậm rãi đi về phía trước, người của Đoạn Thiên nhai ngừng lại, một người đệ tử trong đó nhìn về phía người thanh niên đứng phía trước, có chút kỳ quái hỏi.

Người thanh niên này chính là người nhìn thấy Nhiếp Vân, là cường giả lĩnh ngộ Thiên nhãn đại đạo.

Hóa ra hắn chính là người mạnh nhất trong mười người Đoạn Thiên nhai ở đây, là Khánh Hồng làm cho Tần Đào, Cừu Thiên cũng phải kiêng kỵ.

- Không có gì, ta cương thấy Tần Đào, sao hắn ta cũng tới nơi này chứ?

Khánh Hồng khoát khoát tay, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Lần đầu nhìn thấy Tần Đào đi tới, hắn còn tưởng rằng nhìn lầm, thế nhưng không nghĩ tới lại là sự thực.

Người này vẫn chưa lĩnh ngộ Thiên nhãn đại đạo, chạy tới nơi này làm gì chứ?

- Tần Đào Thập Thu Lĩnh? Hắn tới đây làm gì? Lẽ nào mục đích cũng giống sư huynh, luyện chế Mê Thiên Kỳ?

Vẻ mặt đệ tử này có chút kỳ quái.

------oOo------

Chương 2100: Trận kỳ mất (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Luyện chế Mê Thiên Kỳ? Hắn còn không có bản sự này a. Ta đoán, có lẽ là trong lúc vô ý đi vào, mấy người các ngươi tiếp tục luyện chế, ta đi qua nhìn một chút, một lát nữa sẽ tới!

Khánh Hồng hừ lạnh một tiếng, lại quay đầu phân phó một tiếng.Thân thể tung lên, bay về phía, Nhiếp Vân.

- Vâng! Sư huynh!

Chín người còn lại cũng không nhúc nhích, nếu như có người cũng

lĩnh ngộ Thiên nhãn đại đạo thì nhất định sẽ phát hiện ra chín người này tạo thành một hàn đặc thú. Ở giữa đám người có chín casit rận kỳ, quay tròn xoay tròn, liên tục cắn nuốt sương mù dày đặc trong Tề Thiên lĩnh, tản mát ra tia sáng yêu dị.

- Mê Thiên Kỳ? Hỗn loạn chư thiên chi kỳ?

Chậm rãi đi về phía trước, ánh mắt trong lúc lơ đãng nghe thấy rõ ràng lời đối thoại của mấy người này.

Mê Thiên Kỳ, Nhiếp Vân đã trông thấy ở trên thư tịch. Là một loại cờ từ là thượng cổ lưu truyền xuống, dùng trong hành quân chiến đấu. Là Hỗn Độn thần binh đỉnh phong, một khi thi triển ra, thiên địa rơi vào trạng thái mê huyễn. Cho dù là cường giả hai nghìn bảy trăm tám mươi đầu đại đạo cũng khó có thể chạy trốn được.

Vốn tưởng rằng thứ này chỉ có ở trong truyền thuyết, không nghĩ vừa mới đây lại thấy Khánh Hồng đang luyện chế, hơn nữa nhìn dáng dấp trận kỳ run rẩy, dường như cách lúc đại thành cũng chỉ còn kém nửa bước!

Cừu Thiên vừa mới tới đã tiến vào Loạn Phong cốc, tìm kiếm Loạn Phong thạch, Khánh Hồng càng trực tiếp dẫn người đi tới nơi này luyện chế trận kỳ, xem ra cách làm tự cho là thông minh của Cổ Ung tông chủ từ lâu đã nằm trong kế hoạch của đối phương.

Sợ rằng ở trong tam đại tông môn Vạn Nhận sơn kia còn có một vị siêu cấp cường giả am hiểu suy tính, đám người này áp bách, Cổ Ung phản kích. Tất cả đều bị suy tính ra rõ ràng, cho nên những người này cũng đã sớm có chuẩn bị.

Đương nhiên, cũng có thể đám người này cố ý áp bách, sau đó lại dùng phương thức giải quyết, chính là đệ tử cướp giật ngọc bài của nhau. Ngay cả Hỗn Loạn sơn cũng đã tính toán ra từ trước. Chỉ bất quá bị Cổ Ung nói ra trước mà thôi.

- Trước đó còn phải suy nghĩ xem làm sao mới có thể gây cừu hận cho đối phương, Mê Thiên Kỳ này tới vừa vặn a.

Việc này lóe lên trong đầu trong đầu, một chủ ý lập tức nổi lên ở

trong đầu Nhiếp Vân, hắn cười hắc hắc, ánh mắt lóe lên.

- Tần Đào, ngươi tới nơi này làm gì?

Một đường chậm rãi đi về phía trước, làm bộ cái gì cũng không nhìn thấy, đạp vào mấy cái bẫy nhỏ, người bị chút vết thương nhẹ. Khi sắp đi tới tới trận pháp thì vừa vặn gặp Khánh Hồng đi ra nghênh đón.

- Ai?

Nhiếp Vân làm bộ hoảng sợ không thôi, vội vàng nhìn quanh một vòng. Một lát sau, giống như là đoán được chủ nhân của thanh âm, sắc mặt hắn lại khôi phục bình tĩnh, nói:

- Khánh Hồng, tại sao ngươi lại ở chỗ này?

- Ta vẫn luôn ở chỗ này. Là ta muốn hỏi ngươi, vì sao ngươi tới đây...

Khánh Hồng hừ lạnh một tiếng rồi từ trong sương mù dày đặc đi ra.

- Quả nhiên là ngươi, xem ra ngươi đã liên thủ cùng với Cừu Thiên, ghê tởm, ngày hôm nay ta thề phải giết ngươi!

Thấy hắn xuất hiện, trong mắt Nhiếp Vân mang theo vẻ tức giận, rống to một tiếng. Phòng ngựchi khí trong người vận chuyển, bên ngoài thân tạo thành quang đoàn phòng ngự, khí tức toàn thân bay lên. Dường như tùy thời cũng có thể động thủ.

- Tần Đào, ngươi nổi điên làm cái vậy? Cái gì mà liên thủ với Cừu Thiên, ta không biết ngươi đang nói cái gì. Ta vừa tiến vào Hỗn Loạn sơn đã tới nơi này. Căn bản không gặp được Cừu Thiên a. Rốt cuộc đã chuyện xảy ra gì?

Thấy hắn nổi giận, lực lượng toàn thân tùy thời có thể bắn ra, sắc mặt Khánh Hồng lập tức trở nên xấu xí, vội vàng nói.

Thực lực của hắn và Tần Đào không chênh lệch nhau bao nhiêu, một khi hai người chân chính chiến đấu cũng không làm gì được

đối phương. Chỉ là bây giờ tam đại tông môn liên hợp, đánh nhau một cách không minh bạch quả thực là chuyện không nên.

Hơn nữa mấu chốt nhất nhất là Mê Thiên Kỳ đã luyện chế đến thời khắc mấu chốt nhất a. Một khi bởi vì chiến đấu mà dẫn đến thất bại trong gang tấc, khi đó hắn muốn khóc cũng không còn kịp.

- Ngươi dám đảm bảo không liên thủ với Cừu Thiên được không?

Thấy thái độ của hắn như vậy, Tần Đào do Nhiếp Vân ngụy trang do dự một chút, khí thế trên người bình ổn lại.

- Đương nhiên là không có, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, bây giờ tam đại tông môn chúng ta đang liên thủ, ta không muốn bởi vì hiểu lầm mà hủy hoại minh ước, bị người khác lên án a!

Khánh Hồng hừ lạnh nói.

Không thể không nói, Khánh Hồng này vẫn rất có lý trí, không có bởi vì vTần Đào trước mắt này vô lễ mà không có chút kiên trì nào.

- Đượch nếu ngươi đã nói vậy ta cũng tin tưởng ngươi!

Trong mắt Nhiếp Vân lóe lên vẻ hận ý.

- Chúng ta lần này phụng mệnh đến cướp đoạt ngọc bài của Quy Khư Hải, tam tông chia đều, ai biết Cừu Thiên tự đại như điên, lại dám ngang nhiên đi trước ta một bước tìm được người của Quy Khư Hải. Lại đánh chết toàn bộ đám người kia, đoạt ngọc bài đi! Ta tới tìm hắn lý luận, người này không ngờ lại đánh lén đả thương ta, sau đó lại trốn vào ở đây, quả thực ghê tởm tới cực điểm!

Thanh âm của Nhiếp Vân giống như sói rống, tràn đầy u oán và lửa giận ngập trời.

Thiên phú Ngụy Trang sư vận chuyển làm cho biểu lộ mà hắn mô phỏng ra bất kỳ từ điểm nào đều rất hoàn mỹ, không có nhìn ra được chút vấn đề nào.

Lúc này hắn thực sự giống như Tần Đào, tức giận hành vi của Cừu

Thiên.

- Không ngờ Cừu Thiên lại cướp giật tất cả ngọc bài đi?

Nghe hắn nói như thế, sắc mặt Khánh Hồng cũng trở nên trầm thấp.

Lần này tam đại tông môn liên thủ, từ trước đó đã thương thảo xong, sau khi đoạt được ngọc bài, tam tông chia đều, đánh nát nhuệ khí của Quy Khư Hải. Cừu Thiên làm như vậy quả thực có phần không đặt bọn họ vào trong mắt.

- Nếu như không phải là vì nguyên nhân này, ngươi nghĩ ta sẽ tức giận như vậy sao?

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng.

- Ghê tởm, không nghĩ tới tên này lại quá phận như vậy!

Khánh Hồng vung tay lên, hừ lạnh nói.

- Hắn vẫn chưa đi tới đây, bất quá, ngươi yên tâm đi, ta đang luyện chế Mê Thiên Kỳ sắp xong. Để ta cùng với ngươi đi tìm hắn, bằng vào thiên phú Thiên nhãn của ta, muốn tìm được hắn, hẳn là chuyện vô cùng đơn giản!

- Mê Thiên Kỳ? Ngươi đang luyện chế Mê Thiên Kỳ ở đây sao?

Nhiếp Vân ra vẻ như không biết.

- Đúng vậy, chỉ cần luyện chế thành thành công là có thể khuấy động cửu thiên, không lo hắn ta không giao đồ ra!

Trong mắt Khánh Hồng lóe lên quang mang cường đại tự tin.&

------oOo------

Chương 2101: Trận kỳ mất (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tam đại tông môn liên hợp, đám người bọn họ đều là cường giả đồng cấp, số lần giao thủ cũng không ít, cũng tự tay hiểu rõ thủ đọa của đối phương. Tuy rằng Mê Thiên Kỳ cơ mật, thế nhưng Tần Đào vẫn biết, cho nên Khánh Hồng cũng không có chút cố kỵ nào.

- Đã như vậy, ta tới giúp ngươi!

Nhiếp Vân nói.

- Không cần ngươi giúp, đã sắp luyện chế thành công rồi, chỉ còn kém một bước cuối cùng. Ngươi ở nơi này chờ một lát là được!

Tuy rằng là minh hữu thế nhưng Khánh Hồng cũng không tin tưởng đối phương, thân thể nhoáng lên, lần thứ hai tiến vào sương mù dày đặc, trong nháy mắt đã biến mất không còn tung tích.

Theo hắn thấy, sương mù dày đặc khiến cho đối phương không nhìn thấy cái gì, ném Tần Đào này ở đây, có lẽ cũng không làm được chuyện gì a.

Làm sao Nhiếp Vân lại không biết mục đích của hắn ta cơ chứ? Lúc này hắn làm bộ tức giận, nhanh chóng đuổi về phía trước theo đối phương. Bất quá,cũng không biết là đuổi theo phương hướng sai, hay là nhận thức vị trí không tốt mà hiện tại không chỉ không tới gần, mà ngược lại còn càng ngày càng xa.

Hô!

Chỉ chốc lát không ngờ đã rời khỏi phạm vi tầm mắt của Khánh Hồng.

- Hừ, ngươi bình thường rất là lợi hại, nhưng mà ở trong Tề Thiên lĩnh, ta quyết định..

Thấy Tần Đào giống như người mù, biến mất không còn tung tích, Khánh Hồng cười nhạt.

Tần Đào bình thường cũng là đại nhân vật, cho dù là hắn, muốn

chiến thắng cũng cần tốn rất nhiều thời gian. Lúc này lại bị hạn chế bởi sương mù dày đặc, cái gì cũng không nhìn thấy, thoạt nhìn không khác gì người thường.

- Một lát nữa sẽ tìm ngươi nữa...

Ngẩng đầu nhìn về phía chín cây trận kỳ trước mắt, ngày càng rung động mạnh mẽ hơn. Hiển nhiên đã đến thời khắc mấu chốt nhất, Khánh Hồng không nhiều lời, sắc mặt ngưng trọng, không để ý tới Tần Đào kia nữa. Ngón tay kết xuất pháp ấn, từng đạo lực lượng đặc thù rót vào bên trong.

Nương theo lực lượng của hắn tiến vào, quang mang trên trận kỳ đại thịnh, khí thế càng ngày càng mạnh. Thấy một màn như vậy, cho dù là người không hiểu Mê Thiên Kỳ thì cũng sẽ biết, kiện Hỗn Độn thần binh đỉnh phong này chỉ kém một bước cuối cùng là có thể hóa long bay lên, tiếu ngạo cửu thiên.

- Thi triển toàn lực, cắn răng kiên trì...

Thấy trận kỳ càng ngày càng chấn động lợi hại hơn, Khánh Hồng rống to một tiếng, hai tay đẩy ngang, lực lượng toàn thân giống như thủy triều dũng mãnh tiến vào trong đó.

Chín người khác cũng biết đã tới thời khắc mấu chốt, cả đám đồng thời rống to, từng đạo lực lượng cuồn cuộn rót vào chín trận kỳ ở giữa.

Ầm ầm!

Không biết đã qua bao lâu, một tiếng nổ vang kịch liệt vang vọng, chín cây trận kỳ chấn động mạnh mẽ, lực lượng ngập trời bay lên, uy lực cường đại trong nháy mắt phong tỏa không gian chung quanh. Tạo thành một thế giới sương mù dày đặc đục ngầu.

- Thành công!

Thấy một màn như vậy, Khánh Hồng cười ha hả, hai mắt càng ngày càng sáng.

Mê Thiên Kỳ và Tề Thiên lĩnh có hiệu quả như nhau, nếu như toàn lực vận chuyển, có thể sinh ra thế giới sương mù dày đặc, làm cho đối phương đánh mất phương hướng, người rơi vào trong trận nhất định sẽ giống như con ruồi không đầu vậy, mất đi sự chủ động, bị vây sống.

Luyện chế thành công món binh khí này đã nói rõ con bài chưa lật của Khánh Hồng lại lần nữa tăng lên, cho dù lần nữa gặp phải Tần Đào Cừu Thiên thì hắn cũng không sợ.

- Chúc mừng sư huynh!

- Chúc mừng sư huynh luyện thành bảo vật...

- Có Mê Thiên Kỳ, sư huynh tất có thể xưng bá trong hàng đệ tử trẻ tuổi tứ đại tông môn a.

Những đệt ử hỗ trợ luyện chế đồng thời lên tiếng chúc mừng.

- Thực lực ta mạnh tất không thiếu chỗ tốt của các ngươi. Đây là đan dược khôi phục thể lực. Mỗi người một khỏa, nắm chặt thời gian điều tức đi.

Cười lớn một tiếng, ngón tay Khánh Hồng búng một cái, chín khỏa đan dược phân biệt bắn tới trong tay mọi người.

Luyện chế Mê Thiên Kỳ, lúc cuối cùng tiêu hao cực lớn, những người này lúc này đều khí tức suy yếu, nhất định đã bị thương.

Đừng nói là đám người này, ngay cả Khánh Hồng cũng chịu ảnh hưởng, thực lực giảm bớt đi nhiều.

- Đa tạ sư huynh!

Mọi người không dám do dự, đồng thời tiếp nhận đan dược, vội vã phục dụng.

Đan dược vào cổ họng, vmỗi người chậm rãi khôi phục.

- Sư huynh, ngươi diễn luyện Mê Thiên Kỳ cho chúng ta xem một

chút đi!

Một lát sau, một đệ tử cười nói.

- Đuọc!

Khánh Hồng cũng có ý này, hai mắt sáng lên, ngẩng đầu nhìn lại về phía trận kỳ, bàn tay to chộp một trảo, chưởng ấn lăng không bay tới.

Sưu!

Ngay khi bàn tay hắn tiếp xúc với trận kỳ, chín cây trậ nkỳ vốn đang lơ lửng trên không trung, trong nháy mắt lại biến mất, giống như chưa từng xuất hiện qua.

- Cái gì?

Da đầu Khánh Hồng thoáng cái nổ tung.

Mê Thiên Kỳ là do Khánh Hồng luyện chế, bên trong ẩn chứa ý niệm và tinh thần của hắn. Lúc này đột ngột biến mất, giống như ý niệm đã bị người ta che dấu, xóa bỏ, cái gì cũng không thể cảm ứng được. Lại giống như rơi vào một thế giới khác, không còn tồn tại nữa. Chênh lệch quá lớn khiến cho hắn thiếu chút nữa phun ra một búng máu phun ra, gần như bị hù chết.

Có chuyện gì xảy ra?

- Trận kỳ của ta…

Tinh thần khổng lồ lan tràn ra, cái gì cũng không có phát giác được.

Lúc này hắn có ngốc cũng biết chắc đã có người lặng lẽ xuất thủ trộm đi trận kỳ của hắn. Ở ngay trước mí mắt hắn lại trộm trận kỳ đi, như vậy người nọ có thực lực gì chứ?

- Là ai, rốt cuộc là ai!

Một tiếng rống vang lên, Thiên nhãn lập tức vận chuyển ra ngoài,

nhìn ra chung quan. Bất quá, trong phạm vi tầm nhìn có khả năng chạm đến cũng không có nửa bóng người nào. Thậm chí ngay cả một điểm khí tức của nhân loại cũng không có phát hiện ra được.

- Điều này sao có thể...

Hai mắt hắn liên tục chuyển động, vẻ mặt âm trầm như sắp nhỏ máu.

Tuy rằng ban đầu hắn có chút phát mộng, thế nhưng trong nháy mắt đã kịp phản ứng lại. Thiên nhãn đại đạo từ lâu hắn đã lĩnh ngộ tới cấp bậc đại thành, thế nhưng trong phạm vi ngàn thước lại không nhìn ra được ai. Trong phạm vi ngắn như vậy khắp nơi đều là tình huống nguy hiểm, cho dù đối phương cũng lĩnh ngộ Thiên nhãn đại đạo thì cũng không khả năng đào tẩu. Thế nhưng sự thực là lúc này không có một nửa bóng người nào, không có nhìn thấy đã chứng minh người nọ đã triệt để biến mất!

Rốt cuộc là ai mà lại có thực lực như thế?

Ở trước mắt hắn, ngay sau khi hắn luyện chế xong Mê Thiên Kỳ lại trộm đi. Không nói tới sớm phát hiện ra hay không, đối phương chạy nhay như vậy, ngay cả Thiên nhãn trong phạm vi lớn như vậy cũng không thể theo kịp, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra!

------oOo------

Chương 2102: Khánh Hồng nổi giận

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Sư huynh, không xong, ngọc bài của ta đã bị người ta đánh cắp đi.

- A, ngọc bài của ta cũng không thấy, chuyện này làm sao bây giờ...

Ngay khi sắc mặt của Khánh Hồng xấu xí vô cùng, trong lòng đoán non đón già thì đột nhiên chung quanh trở nên rối loạn. Những ngườ khác trong Đoạn Thiên nhai cũng đồng thời rống lên.

- Cái gì? Ngọc bài của các ngươi đã mất?

Nghe mọi người nói như thế, Khánh Hồng hoảng sợ không thôi, vội vàng nhìn vào trong nạp vật của mình. Vừa nhìn qua, sắc mặt hắn cũng biến thành xấu xí, khó coi vô cùng.

Ngọc bài mà hắn đặt ở trong giới chỉ không ngờ cũng đã biến mất, giống như căn bản chưa từng tồn tại vậy!

Không chỉ có như thế, từng món bảo vật mà hắn khổ cực tích góp từng tí một cũng đã không thấy!

- Là Thâu Thiên Đại Đạo! Tuyệt đối có một vị siêu cấp cường giả lĩnh ngộ Thâu Thiên Đại Đạo trộm đồ của chúng ta đi...

Khánh Hồng lập tức hiểu ra.

Có thể lặng lẽ không một tiếng động trộm đi đồ trong nạp vật giới chỉ của hắn, còn làm cho hắn không có phát hiện ra. Nhất định đối phương đã hoàn toàn lĩnh ngộ Thâu Thiên Đại Đạo. Bằng không, tuyệt đối sẽ không có được loại năng lực này.

- Rốt cuộc là ai?

Tất cả cường giả lĩnh ngộ Thâu Thiên Đại Đạo ở trong Tà Nguyệt Chí tôn vực hiện lên trong đầu nhất hắn, sắc mặt hắn cực kỳ xấu xí.

Dựa theo đạo lý mà nói, hắn và những cường giả này cũng không có xích mích, đối phương không có khả năng xuất thủ đối phó với minh. Hơn nữa… Nơi này là Hỗn Loạn sơn của Quy Khư Hải. Những người này cũng không có khả năng đi vào được a!

- Sư huynh, không phải vừa rồi sư huynh nói Tần Đào đã tới sao? Có phải là hắn làm hay không?

Đột nhiên, trong đám người có một người hô lớn.

- Tần Đào? Hắn còn chưa lĩnh ngộ Thâu Thiên Đại Đạo a.

Cũng không phải Khánh Hồng không hoài nghi đối phương. Bất quá hắn cực kỳ hiểu rõ Tần Đào này, trong đám người lĩnh ngộ Thâu Thiên Đại Đạo tuyệt đối không có tên của đối phương.

Chỉ là... Trước đây không có. Không có nghĩa là hiện tại cũng chưa có lĩnh ngộ được a!

Người như thế giỏi về ngụy trang, sẽ đem thực lực mạnh nhất, lặng lẽ ẩn dấu. Nếu nói hiện nay ở Hỗn Loạn sơn, ai có thể đào tẩu trước mắt hắn mà không bị phát hiện ra, sợ rằng cũng chỉ có hai người Cừu Thiên, Tần Đào.

- Ghê tởm, khó trách vừa rồi hắn đột nhiên xuất hiện. Lại giả vờ biến mất như kẻ mù, hóa ra tất cả đều là giả bộ...

Trong lòng có hoài nghi, Khánh Hồng lập tức phát hiện ra đối phương không bình thường, hắn tức giận tới mức không ngừng kêu loạn.

Nếu như không phải đã sớm có mưu đồ, làm sao có thể xuất hiện trong thời khắc mấu chốt như vậy cơ chứ? Lại còn đột ngột biến mất?

Trong lòng nghĩ vậy, hắn vội vàng bay về phía phương hướng mà Tần Đào vừa mới biến mất. Liên tục đuổi mấy nghìn thước, thế nhưng ngay cả nửa bóng người cũng không có phát hiện ra được. Dường như người này căn bản không có xuất hiện qua vậy.

- Ghê tởm a! Quả nhiên là hắn!

Dựa theo tốc độ chạy vừa rồi của đối phương, thời gian ngắn như vậy nhất địnhsẽ không đi xa được. Thế nhưng đuổi lâu như vậy, không ngờ lại không nhìn thấy ai. Xem ra Tần Đào này không chỉ lĩnh ngộ Thâu Thiên Đại Đạo, mà còn lĩnh ngộ Thiên nhãn đại đạo hoàn mỹ, cho nên mới có thể thần không biết quỷ không hay làm ra việc này!

Ghê tởm, quá ghê tởm!

- Tần Đào, Khánh Hồng ta không giết ngươi, ta thề không làm

người!

Điên cuồng hét lên một tiếng, Khánh Hồng một lần nữa trở lại trước mặt đám người Đoạn Thiên nhai, sau khi chọn một phương hướng, hắn nói với đám người này:

- Tất cả đi theo ta, Tần Đào dám động thủ với ta, phá hỏng thế liên minh, ngày hôm nay nhất định phải khiến cho đám người Thập Thu Lĩnh kia phải trả một cái giá!

Nói xong, hắn nhanh chóng đi về phía trước, mọi người đi theo sau lưng, cũng rời khỏi nơi này.

Không lâu sau khi hắn rời đi, mặt đất vốn yên lặng lại đột nhiên rung động, một bóng người đột nhiên xuất hiện, người này chính là Nhiếp Vân.

Thực lực của Khánh Hồng mạnh hơn hắn, lại hoàn toàn lĩnh ngộ Thiên nhãn đại đạo, dựa theo tình huống bình thường mà nói, bằng vào thực lực của hắn không có khả năng đào tẩu. Bất quá, hắn đã sớm có chuẩn bị, thân thể nhoáng lên một cái đã chui vào Thiên Huyền điện.

Thiên Huyền điện là bảo vật do cường giả Chúa Tể cường giả Thiên Huyền lão nhân luyện chế mà thành, hoàn toàn ẩn nấp, cho dù là Khánh Hồng có Thiên nhãn thiên phú thì cũng khó có thể cảm nhận được. Trừ phi hắn ta dùng tinh thần lực tinh tế kiểm tra.

Mà ở Tề Thiên lĩnh này, tinh thần lực sẽ bị sương mù dày đặc thôn phệ, cho dù là Khánh Hồng thì cũng không thể nhìn thấy quá xa. Vì vậy, trong mắt hắn, Nhiếp Vân giống như đột ngột biến mất vậy.

Trận kỳ, ngọc bài trước đó tự nhiên là hắn ra tay. Thiên phú thần thâu tấn cấp thành thiên phú Thâu Thiên Sư, đã không cần mượn môi giới gì đó, có thể cách không đem bất luận thứ gì đó mà hắn muốn trộm đi. Sau khi trộm đi những thứ này, hắn lại trực tiếp đặt vào nạp vật đan điền.

Nạp vật đan điền trải qua tấn cấp đã triệt để lột xác thành Nạp Vật thế giới, bên trong có pháp tắc không gian khác với Tà Nguyệt Chí

tôn vực rõ, một khi giấu vào trong đó, Khánh Hồng căn bản không cảm ứng ra được.

- Hắc hắc, trước tiên ta ta luyện hóa trận kỳ a!

Thân thể khẽ động, Nhiếp Vân tiến vào trong Nạp Vật thế giới.

Lúc này Nạp Vật thế giới đã rộng hơn Thiên Địa Lục Đạo, các loại pháp tắc trong đó chậm rãi diễn biến, càng ngày cô đọng.

Xem chừng không bao lâu nữa thì Nạp Vật thế giới này sẽ triệt để lột xác thành thế giới chân thật, diễn sinh ra vô số nhân loại.

Ở thế giới này, hắn là Chúa Tể duy nhất, có thể so với sáng thế chủ, muốn làm gì thì có thể làm cái đó, pháp tắc không gian, pháp tắc thời gian đều bởi vì một ý niệm của hắn mà hoàn toàn thay đổi.

Lẳng lặng đứng ở trong nạp vật trên thế giới đang phát triển, Nhiếp Vân giương mắt nhìn về phía chín cây trận kỳ trước mắt.

Lúc này nó đang lẳng lặng huyền phù, lơ lửng trên không trung, từng đạo hàn mang lóe lên, làm cho trong lòng người ta lạnh lẽo.

Trong trận kỳ mang theo một cỗ ý niệm đặc thù, đó là của Khánh Hồng, tuy rằng nó đã mất đi liên hệ với bản tôn, thế nhưng rung động, muốn chạy đi.

- Ngươi là ai? Đây là nơi nào?

Cỗ ý niệm này nhìn thấy Nhiếp Vân xuất hiện, trong thanh âm mang theo vẻ dữ tợn.

- Đây là thế giới của ta!

Nhiếp Vân cười nhạt nói.

- Thế giới của ngươi? Mau thả ta, nếu không bản tôn ta nhất định sẽ đánh chết ngươi.

Ý niệm này điên cuồng hét lên.

------oOo------

Chương 2103: Dương mưu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đánh chết ta? Ha ha, phải xem hắn có bản lãnh này hay không a. Được rồi, luyện hóa cho ta!

Bàn tay Nhiếp Vân duỗi về phía trước một cái, miệng nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

- Xóa bỏ!

Một đạo quang mang hiện lên, đạo ý niệm này ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có đã hóa thành một đoàn khói trắng triệt để biến mất.

Ở trong Nạp Vật thế giới này cho dù là cường giả Chúa Tể thì Nhiếp Vân cũng có thể tiện tay đánh chết, chứ đừng nói tới một đạo ý niệm.

- Luyện hóa!

Xóa bỏ ý niệm bên trong Mê Thiên Kỳ, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động, lập tức triệt để luyện hóa trận kỳ.

- Quả nhiên là đồ tốt...

Mê Thiên Kỳ trở thành vật của hắn, hắn lập tức cảm nhận được uy lực đỉnh phong của nó.

Tuy rằng Mê Thiên Kỳ này không phải là thần binh chủ công sát lục, thế nhưng lại có thể làm nhiễu loạn tâm trí linh hồn của người ta, làm cho người ta nếu như bị vây khốn bên trong khó có thể đi ra ngoài.

Có trận kỳ này, cho dù thực lực đối thủ mạnh hơn hắn, một khi bị vây khốn vào trong đó, nhất định cũng giống như thú trong lồng, tùy

ý để cho hắn xâm lược.

- Ồ, nếu như bên trong trận kỳ này có thêm Loạn Phong thạch, không biết có thể sản sinh ra cảm giác như ởLoạn Phong cốc hay không?

Nắm trận kỳ ở trong lòng bàn tay, đột nhiên có một suy nghĩ hiện lên, hai mắt Nhiếp Vân sáng lên.

Loạn Phong thạch gia cố vào trong binh khí là có thể làm cho binh khí sản sinh công kích làm cho tinh thần hỗn loạn. Nếu như gia cố vào trên trận kỳ này, bố trí mê trận, chẳng phải cũng có hiệu quả tương đồng. Làm cho người tiến vào trong đó không chỉ có bị mê hoặc, không tìm ra được lối ra mà còn có thể ảnh hưởng tới tinh thần đối phương, làm cho đối phương tẩu hỏa nhập ma, triệt để phát rồ hay sao?

- Xem ra cũng chỉ có thể trộm Loạn Phong thạch rồi thử một chút a.

Cười hắc hắc, Nhiếp Vân chui ra từ trong Nạp Vật thế giới, thân thể khẽ động, bắn thẳng về phía đám người Cừu Thiên kia.

Nếu như đã là giá họa thì đương nhiên muốn làm cho tốt, nên động thủ với đám người Cừu Thiên.

Vừa rồi phương hướng mà Nhiếp Vân giả vờ rời đi cũng không phải là vị trí của đám người Cừu Thiên. Vì vậy phương hướng mà đám người Khánh Hồng đuổi theo cũng không cùng đường, cho nên nhất định chưa gặp đám người Cừu Thiên.

Đẩy nhanh tốc độ, phi hành chừng hai ba canh giờ đã thấy đám người Cừu Thiên đang chậm rãi đi về phía trước, mỗi một người mang theo vẻ mặt ngưng trọng.

Lúc này trong đám người đã có bốn người bị thương, bản tôn Nhiếp Vân vì phòng ngừa người khác hoài nghi cho nên cũng đã bị thương. Chỉ bất quá cũng không có nghiêm trọng cho lắm.

Cảm nhận được khoảng cách của phân thân chỉ còn cách nơi ngàn ngàn thước, hai mắt bản tôn sáng lên, ngẩng đầu nhìn về phía Cừu

Thiên, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

- Cừu Thiên sư huynh, ngươi suy tính một chút xem Khánh Hồng kia có cách chúng ta xa lắm không. Ta sợ nếu cứ tiếp tục như vậy, còn chưa có nhìn thấy đối phương thì chúng ta cũng đã bị thương hết rồi.

- Đúng vậy, sư huynh, nơi này quá cổ quái, không bằng chúng ta đi ra ngoài chờ đám người Khánh Hồng trước a. Ta không tin đám người này còn có thể không ra!

Một đệ tử cũng cảm thấy sợ hãi.

Cái gì cũng không nhìn thấy, mắt thường, tinh thần lực đều bị hạn chế, khắp nơi đều là bẫy rập. Đổi lại là ai cũng khó có thể thừa nhận được tình cảnh này.

- Ta suy tính một chút!

Thấy mọi người ý chí tan rã, sắc mặt Cừu Thiên có chút xấu xí, hừ lạnh một tiếng, mai rùa lần nữa xuất hiện ở trong lòng bàn tay, dòng sông Thiên cơ xuất hiện ở trước mặt mọi người. Bên trên mai rùa hiện lên mật vân đặc thù.

- Mọi người chú ý, Khánh Hồng tới, đang ở gần đây.

Thấy văn tự bên trên mai rùa, Cừu Thiên biến sắc, mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

- Hắc hắc. Xem ra đám phế vật các ngươi vẫn còn có chút cẩn thận a.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, bên trong sương mù dày đặc dương như có một đầu quái thú ngủ đông. Lợi dụng sương mù dày đặc giấu kín thân thể, cũng không có xuất hiện.

- Khánh Hồng!

Nghe được thanh âm này, Cừu Thiên, Tần Đào nhìn nhau, lập tức nhận ra được đối phương.

- Không sai, là ta! Các ngươi ngàn vạn lần không nên tới đây! Ta lĩnh ngộ Thiên nhãn đại đạo, Tề Thiên lĩnh là địa bàn của ta. Ta sẽ khiến cho các ngươi có đến mà không có về...

-

Một tiếng cười lạnh vang lên, thanh âm dần dần biến mất, dường như chưa từng xuất hiện qua vậy.

- Ghê tởm. Khánh Hồng này muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn muốn xé bỏ hiệp ước của tam tông hay sao?

Hai tay xiết chặt, hai mắt Tần Đào mang theo lửa giận hừng hực.

Trước đó hắn vẫn hoài nghi Cừu Thiên đem mọi người đưa tới Tề Thiên lĩnh, có mưu đồ khác. Hiện tại xem ra, đối phương không tính toán sai, mà là quả thực Khánh Hồng có chuyện!

Khiến cho đám người bọn hắn có đến mà không có về... Lẽ nào đối quên hiệp ước không thể giết, làm hại lẫn nhau của tam tông hay sao?

- Mọi người cẩn thận, ngàn vạn lần không nên đi loạn..

Sắc mặt có chút xấu xí, lực lượng toàn thân Tần Đào lan tràn ra, phòng ngự chi khí tạo thành một quả cầu nhàn nhạt ngoài thân thể. Sau đó hắn lại quay đầu, nói với đám người phía sau.

- Vâng...

Tất cả mọi người đều biết tình thể nguy cấp cho nên đồng thời gật đầu.

Đổi thành ở nơi khác, một Khánh Hồng căn bản không tính là gì. Nhưng nơi này là Tề Thiên lĩnh. Sương mù dày đặc vô cùng, Khánh Hồng lại lĩnh ngộ Thiên nhãn đại đạo, bản thân đã ưu thế tiên thiên. Nếu như thực sự lặng lẽ động thủ, đám người bọn hắn tuyệt đối sẽ xuất hiện tổn thương không thể vãn hồi.

- Hắc hắc, muốn đối phó với ta? Ở chỗ này ta thông suốt, các ngươi chẳng khác nào bị che mắt. Nếu như không đối phó được một đám người mù như các ngươi, ta thà đâm đầu vào đá chết còn hơn.

Bên trong sương mù dày đặc vang lên một tiếng hừ lạnh, bên trong thanh âm mang theo vẻ kiêu ngạo vô cùng.

- Ồ? Phải không? Nếu như có thể đối phó với chúng ta thì cũng đừng giấu ở trong sương mù. Lập tức đi ra ngoài, mạnh miệng ai cũng làm được nha. Đáng tiếc chỉ là vô dụng mà thôi.

Cừu Thiên cười lạnh một tiếng, cổ tay vừa lật, một kiện binh khí đã xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn. Hai mắ cảnh giác nhìn bốn phía, dường như chỉ cần Khánh Hồng vừa xuất hiện thì nhất định hắn sẽ đánh ra công kích trí mạng.

- Mạnh miệng? Như vậy ta đây sẽ khiến cho các ngươi nhìn xem có đúng là mạnh miệng hay không!

Thanh âm của Khánh Hồng vang lên, dường như đang cười nhạo. Bất quá, sau khi thanh âm vừa dứt mọi người cũng không phát hiện ra có người đánh lén, cũng không có phát hiện ra có người nào xông tới.

------oOo------

Chương 2104: Dương mưu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chuyện gì xảy ra?

Cảm thấy bầu không khí có chút áp lực, tất cả mọi người không nói nên lời, đâu đó còn nghe được tiếng thở dốc của đối phương. Cừu Thiên nhíu mày, liên tục điều tra bốn phía.

Nếu Khánh Hồng đã nói như vậy, có lẽ không phải là mạnh miệng a. Sao lại không có một chút động tĩnh nào như vậy?

- A... Sư huynh không xong rồi…

Ngay khi hai người Cừu Thiên, Tần Đào đang kinh nghi bất định thì đột nhiên Kỷ Dạ ở trong đám người rống lớn một tiếng, sắc mặt cực kỳ khó coi.

- Làm sao vậy?

Thấy dáng vẻ của hắn như vậy, trong đầu mọi người lập tức kéo căng.

- Ngọc của ta bài không thấy đâu...

Kỷ Dạ vội nói, trong mắt mang theo vẻ sợ hãi.

- Ngọc bài?

Cừu Thiên biến sắc, vội vàng nhìn vào bên trong nạp vật giới chỉ của mình. Vừa mới nhìn qua, sắc mặt hắn lập tức phát lạnh.

Ngọc bài của hắn giống như những người khác, cũng đã mất đi, không biết mất từ khi nào.

- Của ta cũng không thấy...

- Sư huynh, của ta cũng không thấy...

Nương theo trong lòng Cừu Thiên giật thót. Thanh âm của mọi người lục tục vang lên, vội vàng nhìn lại về phía Tần Đào, chỉ thấy vẻ mặt của hắn cũng cực kỳ xấu xí. Rất hiển nhiên những người này cũng giống như hắn, không có ai may mắn tránh khỏi, ngọc bài giấu ở trên người đều bị người khác lấy đi mất.

- Khó trách hắn lại lớn lối như thế, hóa ra đã lĩnh ngộ Thâu Thiên Đại Đạo...

Cừu Thiên đã hiểu ra, hàm răng cắn chặt tạo thành tiếng ken két. Tức giận tới mức sắp bạo tạc.

Hiện tại chỉ có một loại khả năng, đó là đối phương đã triệt để lĩnh ngộ Thâu Thiên Đại Đạo. Nếu không, tuyệt đối không thể dưới tình huống mọi người không hề phòng bị mà trộm đồ đạc đi.

Thân là tuyệt đỉnh thiên tài của Vạn Nhận sơn mà lại bị người ta đùa giỡn, xoanh quanh như vậy. Ngay cả cái bóng của đối phương cũng không thấy, khiến cho hắn trực tiếp bạo tạc.

- Không sai, Thâu Thiên Đại Đạo… Người này không thể lưu, phải đánh chết!

Tần Đào cũng tức giận không thôi, cả người giống như khí cầu đang bành trướng, tùy thời đều có thể bạo tạc.

- Không chỉ có giết chết tất cả người của Quy Khư Hải mà còn trộm đi ngọc bài của chúng ta. Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết! Cửu Thiên ta không giết hắn thề không làm người!

Khí thế quanh thân Cửu Thiên nhộn nhạo, lửa giận khuếch tán khiến cho toàn bộ nham thạch trên mặt đất đều bị thiêu đốt.

Hắn đã triệt để nổi giận.

Đối phương đang khiêu chiến uy nghiêm của hắn!

Đám người Vạn Nhận sơn, Thập Thu Lĩnh vốn mang theo hùng tâm tráng chí, định làm cho người của Quy Khư Hải xấu mặt. Thế nhưng không nghĩ tới lại bị người Đoạn Thiên nhai tính toán, mất mặt xấu hổ. Nếu như ngậm bồ hòn đi ra ngoài như vậy, sợ rằng bọn hắn sẽ bị những tông môn khác cười nhạo, không còn mặt mũi gặp người khác.

- Giết ta? Các ngươi cũng phải có bổn sự này mới được. Ngọc bài đã tới tay, không nhiều lời với các ngươi nữa, ta đi trước, có bản lĩnh thì đuổi theo, không bản lĩnh ở chỗ này chờ đi a, ha ha...

Tiếng cười càn rỡ lần nữa vang lên, tiếng cười to càng ngày càng xa rồi từ từ biến mất.

Xem chừng sau khi Khánh Hồng trộm đồ đạc của mọi người đi

cũng không có ý định dừng lại, đã rời khỏi nơi này rồi.

- Một mình hắn thực lực có mạnh mẽ tới đâu cũng không dám đi tới phạm vi tầm mắt của chúng ta. Rời đi như vậy, nhất định là muốn hấp dẫn chúng ta đi tới bẫy rập mà hắn bố trí.

Thấy hắn rời đi, tuy rằng đám người Cừu Thiên nổi giận thế nhưng vẫn chưa mất đi lý trí.

- Thế nào, ngươi sợ sao? Ta không tin chúng ta nhiều người như vậy liên thủ mà còn để cho hắn lộng hành như vậy. Nếu như ngươi sợ thì có thể không đuổi. Đệ tử Thập Thu Lĩnh đệ tử, đi theo ta.

Tần Đào cười lạnh một tiếng, bàn tay to đánh ra một chiêu. Nhanh chóng đuổi theo phương hướng mà thanh âm củaKhánh Hồng biến mất.

Thập Thu Lĩnh và bốn người sau lưng hắn nhìn thấy hắn rời đi, cũng vội vàng đi theo sau lưng.

- Sư huynh, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Nhiếp Vân đi tới.

- Cũng đi theo sau!

Cắn răng một cái, Cừu Thiên hừ lạnh một tiếng, theo sát phía sau đám người Thập Thu Lĩnh, bắn thẳng về phía trước.

Loại tình huống này, tuy rằng biết rõ đối phương có bẫy rập. Thế nhưng hắn cũng không thể nhẫn nhịn được nữa. Không đi chẳng những khiến cho sĩ khí bị hao tổn mà còn bị người ta cười nhạo.

Ầm ầm!

Trước đó đám người này hành tẩu trong Tề Thiên lĩnh vẫn có chút sợ hãi rụt rè. Sợ đột nhiên xuất hiện thời không hỗn loạn, không gian vỡ nát. Lúc này dưới lửa giận thiêu đốt sẽ không nghĩ nhiều như vậy, cho nên tốc độ cực nhanh.

- Tới tốt...

Phân thân Nhiếp Vân thấy đám người trúng kế, miệng cười hắc hắc. Hắn để lại vết tích khiến cho đối phương có thể nhận ra, cước bộ liên tục thay đổi, rất nhanh đã đuổi theo phương hướng của đám người Khánh Hồng.

Điều hiện tại hắn đang không tính là âm mưu, tuyệt đối là dương mưu trần trụi.

Đối phương biết rõ phía trước có khả năng có bẫy rập, thế nhưng vẫn sẽ đuổi tiếp. Bởi vì ngọc bài ở trong tay hắn, không có ngọc bài, Vạn Nhận sơn, Thập Thu Lĩnh sẽ triệt để biến thành trò cười, sẽ không ngóc đầu lên được.

Đám người này cũng sẽ bởi vậy mà mất mặt xấu hổ, khó mà gặp người khác.

- Hạc Đàm sư huynh, đó là cái gì vậy?

Phân thân Nhiếp Vân ngụy trang thành Khánh Hồng dẫn đường ở phía trước, bản tôn thì đi cùng mọi người ở sau lưng, cũng không ở phía trước, cũng không quá ở phía sau. Đi một lát đột nhiên hắn truyền âm.

- Cái gì?

Hạc Đàm vốn đi theo sát sau lưng Cừu Thiên, nghe thấy hắn truyền âm mới khẽ nhíu mày. Sau đó nhìn theo phương hướng mà ngón tay bản tôn của Nhiếp Vân chỉ..

- Vừa rồi ta thấy một bóng người chạy theo hướng kia.

Nhiếp Vân ngập ngừng nói.

- Bóng người?

Hạc Đàm nghi hoặc hỏi.

Hai người dừng lại, nhất thời kéo giãn khoảng cách với đám người

Cừu Thiên, thoát khỏi phạm vi tầm mắt và tinh thần lực có thể quan sát.

- Ở đâu?

Hạc Đàm không chút nghi ngờ hắn, lập tức đi tới Nhiếp Vân trước mặt, dùng vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

- Ở đây!

Nhiếp Vân tiện tay chỉ về một phương hướng, lại đột nhiên xuất thủ!

Ầm ầm!

Từ bàn tay của hắn có một cái dây trườn ra, trong nháy mắt đã bao phủ Hạc Đàm.

- Ngươi...

Còn chưa kịp nói thì dây đã dọc theo cổ họng xuyên qua cổ họng đối phương. Đâm thủng cổ.

Két két két két!

Thanh âm như băng tuyết hòa tan vang vọng, hai mắt Hạc Đàm mở to, không kịp nhúc nhích thì đã bị Thiên Tâm Đằng thôn phệ sạch sẽ, trở thành vật đại bổ cho nó.

------oOo------

Chương 2105: Hỗn chiến (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sưu!

Lấy đi Thiên Tâm Đằng, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Hạc Đàm có thực lực hai nghìn bảy trăm ba mươi đầu đại đạo, so với hắn còn mạnh hơn không ít. Một khi đánh lén không thành công rất có thể làm cho toàn bộ kế hoạch xôi hỏng bỏng không. Nhưng mà cơ hội như thế, giết được người nào thì hay người đó. Nếu như không đánh chết đối phương, sau này nhất định sẽ tạo thành uy hiếp.

Sưu sưu sưu sưu!

Sau khi thôn phệ lực lượng trong cơ thể Hạc Đàm sạch sẽ, Thiên Tâm Đằng như được ăn vật đại bổ, cái dây hài lòng dây rung động, tạo ra tiếng sưu sưu xé rách không khí.

Trước đó nó bất quá chỉ có thực lực Hai ngàn bảy trăm đại đạo, mà bây giờ lại lan tràn ra thêm mấy cái dây, thực lực lại tiến thêm một bước. Tuy rằng không có đạt được tới hai nghìn tám trăm đầu đại đạo nhưng mà cũng không xê xích gì nhiều.

- Thu!

Thu dây vào trong thân thể, Nhiếp Vân mạnh mẽ vỗ ngực, tiên huyết phun ra, hắn lập tức nằm ở trên mặt đất, kêu thảm một tiếng.

Tề Thiên lĩnh chỉ có thể hạn chế tinh thần lực và phạm vi tầm mắt, lại không thể hạn chế thanh âm, thanh âm sắc bén của hắn vang vọng, lập tức vang vọng ra ngoài.

Sưu sưu sưu!

Trong nháy mắt, đám người Cừu Thiên đang đi phía trước đã nhìn thấy Hạc Đàm đã biến thành thây khô, còn có Kỷ Dạ trọng thương nằm trên mặt đất, hai mắt co rút lại.

- Làm sao vậy?

Đi vài bước tới trước mặt Nhiếp Vân, ngón tay nhẹ nhàng điểm vào trên người hắn, một cổ lực lượng dũng mãnh tiến vào thân thể.

Dưới cỗ lực lượng cuồng bạo này, Nhiếp Vân nhất thời cảm thấy thương thế trên người đã chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều.

Tuy rằng không phải là Mộc sinh đại đạo, thế nhưng lại có cùng công hiệu. Mang theo trị liệu thương thế hiệu quả.

- Có người đánh lén, Hạc Đàm sư huynh đã bị giết...

Nhiếp Vân cắn răng nói.

- Ghê tởm...

Tuy rằng đã sớm đoán được thủ phạm, nhưng mà nghe được Nhiếp Vân nói vậy, Cừu Thiên giận dữ không thôi. Trong hai mắt mang theo hàn ý lạnh lẽo, dường như tùy thời có thể xé rách không gian.

- Là ai ra tay...

Tần Đào đi tới.

- Ta không nhìn thấy rõ...

Nhiếp Vân nói.

- Không cần suy nghĩ, nhất định là Khánh Hồng kia. Trừ hắn ra, tuyệt đối không thể có có người thứ hai có thực lực làm cho Hạc Đàm ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra thì đã bị đánh chết!

Hận ý của Cừu Thiên thủy triều lan tràn, đột nhiên hắn ngửa mặt lên trời rống to.

- Khánh Hồng, nếu như ngươi có bản lĩnh thì lập tức đi ra. Đừng giấu đầu hở đuôi, giả thần giả quỷ!

- Sao nào? Ngươi cứ thỏa thích hét đi. Có bản lĩnh thì tới giết đi ta, yên tâm đi, ta sẽ đánh chết toàn bộ các ngươi, không còn một mống... Hắc hắc, nếu như giết chết tất cả các ngươi, sau đó lại nói là cường giả Quy Khư Hải ra tay. Các ngươi thử nghĩ xem sẽ xảy ra tình huống gì chứ? Ha ha…

Thanh âm của Khánh Hồng vang vọng ở chỗ sâu trong sương mù dày đặc.

- Tâm cơ thật là độc ác!

Đám người Cừu Thiên, Tần Đào đều biến sắc.

Trước đó đám người này thấy Khánh Hồng trộm đi ngọc bài, chỉ cho là hắn muốn ăn một mình, khiến cho đám người bọn hắn mất hết mặt mũi. Thế nhưng hiện tại xem ra, kế hoạch của đối phương so với trong tưởng tượng của bọn hắn còn đáng sợ hơn nhiều.

Nếu như quả thật đánh chết tất cả mọi người, sinh tử không có đối chứng, không ai biết là ai ra tay. Một khi chuẩn bị thỏa đáng, giá họa lên trên người Quy Khư Hải, nhất định sẽ khiến cho Vạn Nhận sơn, Thập Thu Lĩnh không từ thủ đoạn ra tay.

Đến lúc đó hắn ta làm bộ chứng kiến, nói đã nhìn thấy người của Quy Khư Hải giết mọi người báo thù. Như vậy không chỉ sẽ không bị nghiêm phạt mà ngược lại còn bởi vậy mà được ngợi khen.

Mưu kế này từng đợt từng đợt. Nếu như thi triển ra, tuyệt đối có thể giấu diếm được không ít người!

- Đuổi! Mọi người ngàn vạn lần đừng tụt lại phía sau! Vô luận xảy ra chuyện gì cũng không nên dừng lại!

Đồng thời hiểu rõ điểm ấy, hai người Cừu Thiên liếc nhau. Đồng thời cắn răng, lần nữa phân phó một tiếng, nhanh chóng đuổi theo phương hướng thanh âm vọng lại.

Nhiếp Vân làm ra vẻ thương thế khôi phục, cũng đi theo sau lưng mọi người.

Lần này đã có hai người tử vong, nếu còn muốn xuất thủ đánh lén, sợ rằng có chút khó khăn. Bất quá, hắn cũng có đủ kiên trì, cho nên cũng không có sốt ruột.

Mọi người dưới sự hướng dẫn của phân thân Nhiếp Vân, càng chạy càng xa, khoảng cách với Khánh Hồng chân chính cũng càng

ngày càng gần.

Đoạn đường này để phòng ngừa không bị ai phát hiện ra, Nhiếp Vân vẫn không có sốt ruột xuất thủ mà lặng lẽ quan sát một chút.

Cho dù bây giờ đang cùng chung mối thù, thế nhưng người của Vạn Nhận sơn và Thập Thu Lĩnh vẫn mang theo vẻ đề phòng lẫn nhau, không ai tin tưởng ai.

- Ở phía trước...

Đi gần nửa ngày, phân thân của Nhiếp Vân rốt cục cũng thấy được đám người Khánh Hồng, thân thể hắn nhoáng lên, chui xuống dưới đất, tiến vào trong Thiên Huyền điện.

Tuy rằng động tác biến mất của hắn rất nhỏ, thế nhưng cũng dẫn tới Khánh Hồng chú ý, hắn ta vội vàng quay đầu lại thì lập tức nhìn thấy đám người Cừu Thiên, Tần Đào.

- Thảo nào dám lớn lối như vậy, trộm đồ của ta, hóa ra cùng một bọn với Cừu Thiên.

Thấy đám người này xuất hiện, sắc mặt Khánh Hồng cũng trở nên rất là khó coi.

Mê Thiên Kỳ của hắn cùng với tất cả ngọc bài đều bị Tần Đào kia trộm đi. Hắn đang đi tìm đối phương, tìm lâu như vậy cũng không thấy một chút bóng dáng nào. Hiện tại đối phương quang minh chính đại đi ra, hóa ra đã tìm được rồi giúp đỡ a.

- Đối phó với một Tần Đào còn có thể được, lại thêm một Cừu Thiên, nhất định sẽ chịu thiệt. Nếu cứ tiến lên như vậy, vừa vặt bị hai mặt giáp công, người thất bại nhất định là ta...

Hận ý trong lòng dâng trào, thế nhưng hắn cũng không có lỗ mãng, cổ tay khẽ lật, liên tiếp lấy ra trận kỳ. Sau đó bàn tay run lên, hóa thành mấy đạo quang mang cắm vào chung quanh.

Bát Hoang Linh Lung trận!

Tuy rằng uy lực không bằng mê thiên trận trước đó, thế nhưng cũng có thể làm cho đối phương bị hạn chế, thực lực tiêu hao lớn.

Bố trí xong đã thấy đám người Cừu Thiên đi tới trước mặt.

Sưu!

Khánh Hồng mang theo chín người còn lại của Đoạn Thiên nhai chào đón.

- Khánh Hồng, ngươi có cảm thấy mất mặt hay không? Ta tưởng ngươi bố trí mai phục gì đó, hóa ra là những thứ này phế vật này.

Thấy Khánh Hồng không còn trốn tránh mà xuất hiện ở trước mặt, Cừu Thiên cười nhạt một tiếng.

------oOo------

Chương 2106: Hỗn chiến (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước đó Khánh Hồng vẫn đào tẩu, đám người bọn hắn nghĩ đối phương nhất định đã bố trí bẫy rập không biết tên ở đây, để cho bọn hắn chui vào, hiện tại xem ra, hóa ra chỉ dẫn theo những phế vật này mà thôi!

Những người này ở trong Quy Khư Hải đều có thực lực không kém gì Kê Huyền, thế nhưng ở trong mắt Cừu Thiên mà nói, còn không được hắn coi vào đâu.

- Cừu Thiên, đây là chuyện giữa ta và Tần Đào không liên quan gì đến ngươi. Hiện tại ngươi quay người rời đi, Khánh Hồng ta cảm kích đại ân, tương lai tất báo!

Không nghĩ tới Tần Đào còn chưa nói chuyện thì Cừu Thiên lại mang theo hận ý nồng đậm như vậy, Khánh Hồng có chút kỳ quái. Bất quá hắn vẫn cố nén tức giận, hừ lạnh.

- Tương lai tất báo? Không cần tương lai, hiện tại báo luôn đi!

Nghe hắn nói như thế, Cừu Thiên còn tưởng rằng đối phương đang cười nhạo mình. Hắn đâu còn nhịn được nữa? Tiếng gầm vang vọng, thân thể nhảy lên rồi bắn tới, bàn tay như lưỡi câu, lực lượng sắc bén phá không vẽ ra một đạo hàn mang, xé rách về phía Khánh Hồng.

- Ngươi điên rồi...

Thấy Cừu Thiên không nói hai lời trực tiếp động thủ, Khánh Hồng phiền muộn vô cùng. Bất quá hắn cũng biết bây giờ không phải là lúc buồn bực, hai tay khẽ lật, nghênh đón công kích.

Vừa mới động thủ Nhiếp Vân đã thấy rõ thực lực của Khánh Hồng, quả nhiên không chênh lệch bao nhiêu với Cừu Thiên. Cũng chừng Hai nghìn bảy trăm sáu mươi đầu đại đạo, may mà trước đó hắn không lỗ mãng xuất thủ. Loại thực lực này phối hợp với Mê Thiên Kỳ, một khi rơi vào trong đó, tuyệt đối sẽ cửu tử nhất sinh.

Ầm! Ầm! Ầm!

Hai đại cao thủ một khi nén giận xuất thủ, bị ép nghênh chiến. Thủ đoạn của mỗi người đều thiên biến vạn hóa, lộ ra tất cả, phát huy hoàn mỹ ưu thế của cường giả tông môn ra ngoài.

- Tần Đào, ngươi còn chưa động thủ, chẳng lẽ muốn xem náo nhiệt sao hay sao?

Chiến đấu hơn mười chiêu, Cừu Thiên biết chỉ bằng vào thực lực của hắn muốn giết đối phương, tuyệt đối không có khả năng. Hắn không nhịn được mà gầm một tiếng điên cuồng.

- Khánh Hồng, muốn trách thì trách ngươi tham lam, ngày hôm nay cho dù chết thì cũng không thể trách được người khác!

Nghe được tiếng quát, Tần Đào bước lên trước một bước, cũng lăng không đi ra.

Chưởng lực của hắn so với Cừu Thiên không khác là bao, khi còn

đang trên không trung đã diễn biến thành trận pháp, bao phủ xuống phía dưới.

- Tham lam? Ngươi so với ta còn tham lam hơn, ngươi đã không để ý tới tất cả, không để ý tới ước định của tông môn thì cũng chết đi cho ta!

Thấy Tần Đào trộm đi Mê Thiên Kỳ, lại đi tìm tới Cừu Thiên mà còn nói ra lời nói vô sỉ như vậy, Khánh Hồng thiếu chút nữa không nhịn được tức chết. Hắn điên cuồng gầm rú, cánh tay vung vẩy, trận kỳ bay lượn khắp bầu trời, Bát Hoang Linh Lung trận hoàn toàn vận chuyển.

Ầm ầm!

Tiếng sấm minh từ trong trận pháp vang lên, mấy đạo thiểm điện đột nhiên xuất hiện, phóng về phía Cừu Thiên, Tần Đào.

Đùng!

Dưới tình huống hai người không hề có phòng bị, bị đánh tới mức toàn thân tê dại, tiên huyết tràn ra.

- Hóa ra đòn sát thủ chân chính lại ở chỗ này, Bát Hoang Linh Lung trận. Tốt lắm, bất quá, bằng vào loại trận pháp này đã muốn giết chúng ta hay sao? Nằm mơ!

Sắc mặt Cừu Thiên có chút dữ tợn, trong lòng bàn tay đã xuất hiện một vật tròn, ngăn cản lôi điện đánh úp tới.

Hỗn Độn thần binh đỉnh phong, Như Ý Kim Hoàn!

Như Ý Kim Hoàn là binh khí mạnh nhất của hắn, trước đó khi chiến đấu với Loạn Phong thú hắn cũng không có thi triển ra, lúc này dưới tình huống giận dữ không còn cố kỵ nhiều như vậy nữa. Vừa mới động thủ thì đã bay phấp phới, xé rách trời cao.

- Khánh Hồng, muốn trách thì trách ngươi quá tham lam!

Tần Đào cũng đánh ra một quyền bạo kích, một thanh thiết giản

xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn.

Thanh Long Giản!

Binh khí mạnh nhất của hắn, Hỗn Độn thần binh đỉnh phong!

Nương theo tiếng quát, trường giản phá không mà đến, còn đang ở trên không trung đã biến thành một cây cột chống trời, nghiền ép đánh xuống.

- Rốt cục đã hạ sát thủ sao? Vậy thì tới đi!

Vẻ mặt Khánh Hồng dữ tợn vô cùng.

Hắn làm người bị hại, vốn tưởng rằng Tần Đào khi nhìn thấy mình sẽ hổ thẹn, sợ hãi. Thế nhưng dù có nằm mơ hắn cxng không nghĩ đến đối phương lại vô sỉ như vậy. Không những trong lòng không có chút áy náy nào, ngược lại còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ như vậy, quả thực không biết xấu hổ.

Lửa giận cuồng bạo tràn ngập trongl òng, song chưởng xé rách không khí, một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao đột nhiên xuất hiện.

Người khác đều biết hắn ở trận pháp nhất đạo cường thế không có gì sánh kịp, thế nhưng không ai biết chiến lực mạnh nhất của hắn chính là ở trên thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao này.

Ầm!

Trường đao bổ ngang, trong nháy mắt đã che Cửu Thiên Như Ý Kim Hoàn ở bên ngoài, Khánh Hồng lại mạnh mẽ xoay đầu lại, rít lên một tiếng với đám người sau lưng.

- Còn chờ cái gì? Động thủ giết sạch đám người này cho ta.

- Vâng!

Người của Đoạn Thiên nhai đối với hắn như thiên lôi sai đâu đánh đó, lúc này thấy hai đại cao thủ của Vạn Nhận sơn, Thập Thu Lĩnh

liên hợp đánh lén sư huynh, trong lòng tất cả đều tràn ngập căm phẫn đâu còn nhịn đượ nữa. Cả đám gầm lên một tiếng vọt tới chỗ đám người Nhiếp Vân.

- Động thủ!

Trong đám người có một cường giả hét lớn một tiếng, đồng thời bản thân cũng vọt tới.

Trước đó người theo sau lưng Cừu Thiên tổng cộng có ba người. Thế nhưng Tạ Trầm, Hạc Đàm bị đánh lén giết chết, lúc này chỉ còn lại có một, hơn nữa lại thêm Nhiếp Vân, Củng Học, bên Vạn Nhận sơn tương đương còn có bốn người.

Về phần bên Thập Thu Lĩnh này, không có bị tiêu hao quá nhiều, lại cộng thêm Tần Đào tổng cộng có năm người. Bản thân Cừu Thiên, Tần Đào vây công Khánh Hồng, cho nên số còn lại là bảy người đấu với chín người.

Chín người của Đoạn Thiên nhai mỗi một người thực lực cũng không yếu. Lúc này xông lên, còn không có xuất thủ thì đã tản mát ra lực lượng làm cho trong lòng người ta ngưng trọng. Cả đám bao quanh mọi người vào giữa.

Người đối phó với Nhiếp Vân là một thanh niên đệ tử mặt đen. Người này có thực lực Hai ngàn bảy trăm đầu đại đạo, người như thế Nhiếp Vân thiết kế một chút, lại phối hợp với Thiên Tâm Đằng, hoàn toàn có thể tiện tay đánh chết đối phương.

Bất quá hắn vẫn chưa có sốt ruột động thủ, dù sao hiện tại hắn cũng đang ngụy trang Kỷ Dạ, thực lực không chênh lệch bao nhiêu với đối phương.

Các loại thủ đoạn ù ùn kéo tới, nếu như chỉ đơn thuần nhìn qua, ai muốn thắng cũng phải trả một cái giá cực lớn.

------oOo------

Chương 2107: Đánh chết Cừu Thiên

Hắn đang cố ý kéo dài thời gian, ở trước mặt Cừu Thiên đám người không có khả năng thi triển ra Thiên Tâm Đằng được. Cho nên không bằng chờ đám người này tàn sát lẫn nhau một phen.

Ba phương chiến đấu đều không lưu tình, mỗi một chiêu đều là sát chiêu lãnh khốc, không quá bao lâu đã có đệ tử tử vong.

Tên đệ tử cuối cùng của Vạn Nhận sơn cũng đã bị đánh chết. Củng Học bởi vì có Nhiếp Vân bảo hộ chu toàn, cho nên tuy rằng thực lực thấp nhất nhưng mà cũng chưa có tử vong.

Thập Thu Lĩnh cũng đã chết hai người, hai người còn lại lúc này cũng đều trọng thương tùy thời có thể tử vong.

Đám người bên này tổn thất nghiêm trọng, bên Đoạn Thiên nhai cũng không khả quan hơn là bao. Trong chín người thì đã có năm tử vong. Bốn người còn lại thương thế không thể thấp hơn hai người bên Thập Thu Lĩnh.

- Tần Đào, Cừu Thiên, ta thề không đội trời chung với các ngươi.

Rít gào một tiếng, thân ảnh của Khánh Hồng tiến vào trong sương mù, bỏ chạy ra xa xa.

Đồng thời chiến đấu với hai người thực lực không bao chênh lệch nhiêu với hắn, hắn không phải đối thủ, vừa mới trọng thương, biết rõ sẽ không có khả năng chiến thắng cho nên hắn lập tức xoay người bỏ chạy.

Trong sương mù. Hắn tinh thông thiên phú Thiên nhãn, thắng có thể đuổi, bại có thể trốn, ngay từ đầu chẳng khác nào đứng ở thế bất bại.

Đương nhiên, hắn nhận thấy Tần Đào cũng lĩnh ngộ Thiên nhãn đại đạo, nhất định có thể đuổi theo. Cho nên ngay từ đầu đào tẩu hắn đã không có ngừng nghỉ chút nào, vạ dụng hết toàn lực, ngay cả nửa hô hấp cũng không dừng. Thân ảnh trong nháy mắt đã biến

mất trước mặt mọi người.

Ngay cả trận kỳ của Bát Hoang Linh Lung trận cũng không kịp thu dọn.

- Ghê tởm...

Thấy hắn đào tẩu, hai người Cừu Thiên tức giận tới mức sắc mặt xám xịt.

Không nghĩ tới hai đám người liên thủ vẫnđể cho tên này trốn mất.

- Điều tức một hồi, tiếp tục đuổi. Nhất định phải cướp về toàn bộ ngọc bài!

Thở ra một hơi, sắc mặt Cừu Thiên khó coi vô cùng.

Tuy rằng hai người liên thủ, thế nhưng thủ đoạn của Khánh Hồng thực sự quá nhiều cho nên hai người chỉ hơi chiếm chút thượng phong mà thôi. Bởi vậy một phen tranh đấu trôi qua, hai người cũng bị thương, thậm chí còn không thể nhanh chóng đuổi theo đối phương được.

- Đúng vậy, bất quá trước tiên giết chết đám người này đã!

Tần Đào gật đầu, quay đầu nhìn về phía bốn người đệ tử còn lại của Đoạn Thiên nhai.

Khánh Hồng đào tẩu cũng không mang đi đám sư đệ phía sau. Cho nên lúc này bốn người đã trở thành mục tiêu trần trụi trong mắt hai đám người.

- Cừu Thiên, Đoạn Thiên nhai chúng ta và Vạn Nhận sơn, Thập Thu Lĩnh liên minh, vì sao các ngươi vi phạm khế ước, muốn giết người của chúng ta.

Thấy hai người sát khí ngập trời, bốn vị đệ tử này biết mình chạy trời không khỏi nắng, một người trong đó lên tiếng quát lớn.

Đám người này thủy chung không rõ vì sao hai người Cừu Thiên,

Tần Đào lại phải làm như vậy. Trộm đi Mê Thiên Kỳ mà đám người bọn hắn khổ cực luyện chế cũng thôi đi. Vì sao còn muốn vô sỉ như vậy, đuổi tận giết tuyệt cơ chứ?

- Vì sao? Muốn hỏi thì các ngươi đi hỏi Khánh Hồng đi!

Cừu Thiên gầm lên giận dữ, Như Ý Kim Hoàn xoay tròn, lăng không đập tới.

Phanh Phanh!

Bốn người đệ tử này vốn là không phải là đối thủ của Cừu Thiên, lúc này lại bị thương cho nên đâu có chống đỡ được. Ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra thì đã trực tiếp bị nghiền nát thành bụi phấn.

- Điều tức tại chỗ, nắm chắc thời gian khôi phục thể lực!

Đánh chết bốn người này, Cừu Thiên phân phó một tiếng rồi ngồi xuống dưới đất khôi phục đầu tiên.

Sưu!

Bất quá, vừa mới ngồi xuống thì chín cái trận kỳ đã đột ngột xuất hiện ở bốn phía, bao phủ toàn bộ không gian chung quanh.

Ầm ầm!

Trận kỳ vừa mới xuất hiện thì mặt đất lập tức quay cuồng, sương mù dày đặc càng thêm nồng nặc. Trước đó bằng vào thực lực của đám người này còn có thể nhìn thấy rõ phạm vi mười thước phía trước. Hiện tại hầu như đưa tay không thấy được năm ngón, giống như bản thân tiến vào trong một thế giới tràn ngập đặc dính, sền sệt, giống như trong nháy mắt đã biến thành người mù.

- Mê Thiên Kỳ... Không ngờ Khánh Hồng lại đem thứ này luyện chế thành công, nếu như luyện chế thành công, vì sao vừa rồi không dùng?

Cừu Thiên, Tần Đào đồng thời hiểu ra.

- Chúng ta ở chỗ đây, mọi người nhanh đi qua một chút. Ngàn vạn lần không được đi lạc nhau.

Tần Đào vội vã quát.

Thân là đệ tử đại tông môn, đối với Mê Thiên Kỳ hắn biết rất là rõ ràng, mê thiên trận chỉ là một loại khốn trận, mê trận, cũng không phải là sát trận. Như vậy chỉ cần mọi người tạo thành một đoàn, khi đó nguy hiểm cũng không quá lớn.

- A...

Bất quá hắn vừa mới dứt lời thì chợt nghe được một tiếng kêu thảm vang lên. Hai người còn lại của Thập Thu Lĩnh đã có người tử vong.

- Chúc Siêu...

Nghe thấy thanh âm này, con ngươi của Tần Đào co rút lại, vội vàng về bước phía trước, chạy về phía thanh âm phát ra, còn chưa tới nơi thì đã có một tiếng kêu thảm vang lên.

Rất rõ ràng, người đệ tử cuối cùng cũng đã trúng độc thủ.

- Ghê tởm, quá ghê tởm. Khánh Hồng, ngày hôm nay Tần Đào ta không giết ngươi, ta thề không làm người!

Đi tới trước mặt, thấy đệ tử Thập Thu Lĩnh gọi là Chúc Siêu này quả nhiên đã tử vong. Hơn nữa toàn thân đã khô quắt, giống như lực lượng đã bị hấp thu sạch sẽ, triệt để. Tình trạng khi chết giống như Hạc Đàm của Vạn Nhận sơn như đúc.

Không cần nhìn cũng biết nhất định là Khánh Hồng đã hạ thủ.

- A...

Tiếng quát vừa mới kết thúc lại có một tiếng kêu thảm truyền đến.

- Là Củng Học Vạn Nhận sơn!

Nghe thấy đạo thanh âm này, Tần Đào lập tức biết được là người có thực lực yếu nhất trong Vạn Nhận sơn, gọi là Củng Học. Xem ra trong lúc đánh lén người của hắn, đối phương cũng đã sớm tính toán đánh lén người của Vạn Nhận sơn.

- Sư huynh, cứu mạng, ta sợ...

Tiếng kêu thảm kết thúc, một tiếng la nóng nảy vang vọng. Sau đó lập tức vang lên tiếng bước chân dồn dập, nhanh chóng chạy về phía chỗ Cừu Thiên mà đi.

- Không có việc gì, có ta ở đây. Khánh Hồng, có bản lĩnh ngươi cứ tới đây, Cừu Thiên ta sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết!

Ống tay áo phất lên mang theo tiếng gió rít. Hắn lập tức bảo hộ vị đệ tử cuối cùng của Vạn Nhận sơn là Kỷ Dạ, ngăn hắn ở phía sau. Đồng thời Cừu Thiên nhìn về chỗ sâu trong sương mù dày đặc rồi điên cuồng gào thét.

Sưu!

Thế nhưng vào lúc này đột nhiên có thanh âm vang vọng, tiếng kinh ngạc của Cừu Thiên lần nữa vang lên:

- Ngươi... Ngươi... Là ngươi...

- Không sai, là ta...

------oOo------

Chương 2108: Truy kích Khánh Hồng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Két két két két!

Lập tức lại có một trận thanh âm thôn phệ vang vọng. Thanh âm của Cừu Thiên càng ngày càng yếu, mãi tới lúc biến mất mới thôi.

- Cừu Thiên, có chuyện gì xảy ra vậy?

Tuy rằng mắt không nhìn thấy thế nhưng lại có thể nghe rõ những thanh âm này trong tai khiến cho Tần Đào nhất thời cảm thấy sợ hãi, toàn thân nổi da gà.

Thực lực của hắn và Cừu Thiên cũng không chênh lệch bao nhiêu, nghe động tĩnh vừa rồi, không ngờ Cừu Thiên lại bị người ta lén đánh chết, điều này sao có thể cơ chứ?

Hơn nữa nghe thanh âm của Cừu Thiên, dường như kinh ngạc đến cực điểm, dường như không nghĩ tới người đánh lén hắn là ai, chẳng lẽ người nọ không phải là Khánh Hồng?

- Không xảy ra chuyện gì đâu, chỉ là Cừu Thiên bị giết mà thôi!

Trong lúc hắn đang nghi hoặc thì có một đạo thanh âm nhàn nhạt vang lên, lập tức có một bóng người chậm rãi xuất hiện ở trước mặt hắn.

- Kỷ Dạ? Ngươi giết Chúc Siêu và Cừu Thiên?

Thấy rõ dáng dấp bóng người này, Tần Đào sửng sốt không thôi.

Không ngờ lại là Kỷ Dạ thực lực không mạnh bao nhiêu của Vạn Nhận sơn, nếu nói hắn đánh lén đánh chết Chúc Siêu thì cũng thôi đi. Dù sao hai người cũng là người của hai tông môn, thế tại sao lại muốn giết chết Cừu Thiên, hắn ta không phải là thuộc hạ của Cừu Thiên hay sao?

- Kỷ Dạ? Ồ? Được rồi, đây là ta ngụy trang. Có lẽ ta nên cho ngươi xem dung mạo chân chính của ta một chút a!

Kỷ Dạ vỗ trán một cái, cười cười, dung mạo nương theo lời nói đột nhiên biến hóa, khí tức linh hồn trong nháy mắt cũng thay đổi hoàn toàn.

- Ngươi là... Nhiếp Vân kia Quy Khư Hải?

Tần Đào nhận ra được hắn, sắc mặt lập tức trầm xuống.

- Tất cả đều là do ngươi thiết kế ra hay sao?

Nhận ra dung mạo và thân phận của Nhiếp Vân, trong lúc nhất thời Tần Đào hiểu ra mọi chuyện.

Dựa theo tình huống trước đó, người của Quy Khư Hải đều đã chết. Thế nhưng lúc này đột nhiên lại toát ra một người, cho dù hắn có ngốc cũng đã hiểu rõ toàn bộ nguồn cơn.

Không nghĩ tới đám người bọn hắn là cao thủ mạnh nhất của tam đại tông môn lại bị một tiểu tử không có chút danh tiếng nào xoay vần, trêu chọc tới thảm cảnh như vậy.

- Thông minh!

Sauk hi biến hóa ra tướng mạo vốn có, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười.

- Bất quá, hiện tại dù có biết cũng đã muộn!

Sau khi Khánh Hồng rời đi, thấy mọi người khí tức uể oải, Nhiếp Vân biết cơ hội của mình đã tới. Phân thân trở về lấy Mê Thiên Kỳ, lại lợi dụng Thiên Tâm Đằng, nhân cơ hội lén đánh chết mấy vị đệ tử còn lại của hai tông môn.

Nếu như đổi lại là lúc bình thường, tuy rằng Thiên Tâm Đằng đã tấn cấp, thế nhưng muốn đánh chết mấy vị đệ tử này vẫn còn có chút phiền phức. Lúc này bản thân đám người này đã bị trọng thương, lại bị sương mù dày đặc vờn quanh che khuất tầm mắt. Như vậy Thiên Tâm Đằng thần không biết quỷ không hay bao phủ bọn hắn, tiện tay đánh chết đối phương.

Giết chết hai người của Thập Thu Lĩnh, để cho Củng Học giả vờ kêu thảm một tiếng. Mà Kỷ Dạ do bản thân hắn ngụy trang thì nhân cơ hội đi tới trước mặt Cửu Thiên.

Ở trong loại sương mù này, đưa tay không thấy được năm ngón. Đổi lại là những người khác nhất định khó có thể tìm được vị trí của

Cừu Thiên. Thế nhưng hắn là người bày ra đám sương mù này, đương nhiên có thể nhìn rõ ràng bất luận một điểm nào bên trong trận pháp, muốn tìm được Cừu Thiên không phải là nói chơi hay sao?

Vốn đây là mưu kế có lỗ hổng rất rõ ràng, nhưng mà Cừu Thiên đã bị cái chết của các sư đệ hù dọa, hơn nữa trên người lại bị thương. Cho nên không có phát hiện ra chút dị thường nào.

Nhiếp Vân đi tới trước mặt, thấy đối phương không ngờ lại sơ sẩy vào thời khác mấu chốt như vậy, sao có thể lưu tình? Thiên Tâm Đằng toàn lực vây công hơn nữa lại đánh lén, muốn chém giết đối phương cũng không tốn bao nhiêu tay chân.

Cũng không phải là Cừu Thiên trở nên yếu đi, mà là Thiên Tâm Đằng sau khi liên tục thôn phệ hai đệ tử của Thập Thu Lĩnh đã trở nên cường đại hơn, có thêm vài cái dây. Cho dù là Cừu Thiên lúc toàn thịnh cũng rất khó đối kháng chứ đừng nói tới hiện tại.

Thôn phệ Cừu Thiên, Thiên Tâm Đằng như được ăn đồ đại bổ, lượng lần nữa tăng lên, những cái dây leo vung vẩy. Lúc này bản thân nó đã có thực lực hai ngàn bảy trăm năm mươi đầu đại đạo.

- Không nghĩ tới đệ tử tam đại tông môn chúng ta liên minh lại bị hủy bởi vì kế sách của ngươi. Sao ta không nghĩ ra sớm hơn chứ? Ghê tởm, ghê tởm!

Điên cuồng hét lên một tiếng, Thanh Long Giản của Tần Đào khẽ động, đang định động thủ với Nhiếp Vân thì đã cảm thấy tay cánh tay mình căng cứng. Một cái dây leo từ dưới mặt đất chui ra, trói chặt cánh tay của hắn.

- Đây là cái gì...

Con ngươi co rút lại, hắn đang định nói tiếp thì lại có vài cái dây leo từ dưới đất chui lên, bao phủ cao thấp toàn thân của hắn vào bên trong nó.

- Thiên Tâm Đằng, là Thiên Tâm Đằng... Tại sao ngươi lại có thể có loại vật này được….

Rốt cục Tần Đào cũng đã nhận ra được lai lịch của nó. Bất quá, hiện tại có nhận ra được cũng đã muộn. Tiếng kêu thảm liên tục vang vọng, thế nhưng lại không có chút tác dụng nào. Chỉ trong vài khắc hắn đã biến thành một cỗ thây khô, nằm trên mặt đất. Chết tới mức không thể chết lại được.

Tuy rằng Thiên Tâm Đằng chỉ có thực lực hai nghìn bảy trăm năm mươi đầu đại đạo, còn cách một đoạn với thực lực hai nghìn bảy trăm sáu mươi đầu của Tần Đào. Thế nhưng mà dây leo rất nhiều, hơn nữa lại thêm bản thân Tần Đào bị thương, căn bản không phải đối thủ thì đã bị trực tiếp diệt sát.

Két két két két két!

Thôn phệ Tần Đào, lực lượng của Thiên Tâm Đằng lần nữa bạo tăng, toàn thân chấn động, đạt tới Hai nghìn bảy trăm sáu mươi đầu đại đạo.

Loại thực lực này, cho dù không cần bất luận mưu kế gì, cho dù gặp lại đám người Cửu Thiên thì cũng có thể hoàn toàn nghiền ép, không có chút vấn đề nào.

- Không hổ là dị chủng thượng cổ, một trong những sinh mệnh đáng sợ nhất trong thiên địa. Quả nhiên lợi hại...

Thấy lực lượng của Thiên Tâm Đằng nương theo thôn phệ càng nhiều lại tăng càng nhanh, Nhiếp Vân cũng nhịn không được cảm khái một tiếng.

Nếu như không có gốc Thiên Tâm Đằng này, bằng vào thực lực của hắn hiện tại.

Muốn đánh chết những người này rất là khó khăn, thậm chí còn không giết được một ai. Mà bây giờ cũng không tốn bao nhiêu công phu, đủ để thấy được chỗ đáng sợ của nó.

Đánh chết Tần Đào, bàn tay nhẹ nhàng phất một cái. Một đống đồ đạc đã rơi vào trong lòng bàn tay hắn, sau đó tiến vào nạp vật đan điền.

------oOo------

Chương 2109: Truy kích Khánh Hồng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những đệ tử tông môn này đều là người nổi bật trong đám người, là thiên tài trong một vạn không có lấy một. Bảo vật trên người có rất nhiều. Cho dù không có tác dụng quá lớn đối với hắn, thế nhưng hoàn toàn có thể để cho mọi người ở Thiên Địa Lục Đạo.

- Đi xem Khánh Hồng thế nào...

Hừ nhẹ một tiếng, Nhiếp Vân thu hồi Mê Thiên Kỳ, thân thể nhất thời tung lên, bắn thẳng về phương hướng Khánh Hồng đào tẩu.

Trước đó hắn dùng thần thâu thiên phú trộm đi toàn bộ ngọc bài trên người mọi người, căn bản không lo đối phương lợi dụng không gian rời khỏi Hỗn Loạn sơn. Không có loại con bài chưa lật này. Cho dù hiện tại có chạy được xa thì cũng chỉ có thể chấp nhận số phận bị đánh chết mà thôi.

- Truy tung chi khí, theo dõi!

Ngón tay nhẹ nhàng khẽ động, một cái dây nhỏ xuất hiện ở trong lòng bàn tay, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, nhanh chóng đuổi theo.

Trước khi trộm Mê Thiên Kỳ của Khánh Hồng, hắn đã lặng lẽ hạ truy tung chi khí ở trên người đối phương. Bằng không, ở đây khắp nơi đều là sương mù dày đặc thì làm sao có thể dẫn đám người Tần Đào, Cừu Thiên tới trước mặt đối phương cơ chứ?

Chạy theo phương hướng của truy tung chi khí, Nhiếp Vân một đường đi về phía trước. Đi gần nửa canh giờ thì đã nhìn thấy một chỗ cây cỏ rậm rạp, lá rụng dày đặc.

- Hắn ta thật biết ẩn nấp a.

Nhìn thấy vậy, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng

Thông qua truy tung chi khí, hắn có thể cảm ứng được rõ ràng Khánh Hồng đã đào tẩu vẫn chưa rời khỏi Tề Thiên lĩnh. Mà lúc này đối phương đang ở trong một cái động ở phía trước, đang trốn ở trong đó.

Ẩn giấu ở dưới mặt đất, trên bề mặt còn có lá rụng nhiều như vậy, đổi lại là đám người Tần Đào, Cừu Thiên nhất định sẽ không phát hiện ra được. Nhưng mà hắn có được truy tung chi khí cho nên có thể tra xét ra rất rõ ràng.

- Hắn cũng giống như ta, đều có thể thấy toàn bộ mọi thứ trong phạm vi ngàn thước. Nếu cứ tùy tiện đi qua như vậy, nhất định sẽ bị phát hiện ra. Như vậy lúc đó đối phương đào tẩu sẽ còn khó đuổi kịp hơn nữa.

Xác định chỗ ẩn thân của đối phương, Nhiếp Vân không có trực tiếp tiến lên mà suy tư một phen. Đột nhiên hắn nhớ ra gì đó, ngụy trang chi khí vận chuyển, cả người lần nữa biến hóa dáng dấp.

Chính là dáng vẻ của một trong bốn đệ tử Đoạn Thiên nhai vừa rồi bị Cừu Thiên đánh chết.

Ngụy trang thành bộ dáng của đối phương, Nhiếp Vân ra vẻ trọng thương, thất tha thất thểu đi về phía trước. Vừa đi vừa thổ huyết, toàn thân đau đớn tới mức co quắp.

Nếu như là người không biết chuyện, chỉ từ bộ dáng bên ngoài nhìn vào thì tuyệt đối sẽ nghĩ thương thế hắn rất nặng, khó có thể duy trì mạng sống. Dường như tùy thời cũng có thể tử vong.

- Kỳ Viên?

Khánh Hồng ẩn nấp dưới mặt đất, cho dù đang điều tức khôi phục thương thế, thế nhưng vẫn cẩn thận quan sát bốn phía. Cho nên Nhiếp Vân vừa mới xuất hiện thì đã lập tức khiến cho hắn cảnh giác. Sau khi nhìn thấy rõ ràng bộ dáng người này, hắn lập tức nhíu mày.

Kỳ Viên là thuộc hạ của hắn, dựa theo đạo lý bình thường mà nói. Bị đám người Cừu Thiên vây quanh, nhất định sẽ trực tiếp bị đánh chết không thể nghi ngờ. Khó có thể đào tẩu, sao lại còn có thể đi tới nơi này được chứ?

Nghĩ vậy, hắn cũng không có sốt ruột xuất thủ cứu giúp đối phương mà dùng vẻ mặt nghi ngờ nhìn qua.

Hiện tại hắn đã là chim sợ cành cong, rất sợ bị đám người Cừu Thiên phát hiện ra.

- Phải đem tin tức đám người Vạn Nhận sơn vây công Đoạn Thiên nhai chúng ta truyền ra ngoài... Nếu không, cho dù chết, ta cũng không nhắm mắt...

Trong lúc đang nghi hoặc thì chợt nghe được thanh âm không cam lòng của Kỳ Viên vang lên, trong mắt mang theo hận ý nồng đậm, cổ tay khẽ lật, lập tức lấy ra một cái ngọc bài.

- Ngọc bài đưa tin của tông môn...

Thấy khối ngọc bài này Khánh Hồng lập tức nhận ra được.

Đúng là thứ mà người tông môn dùng để đưa tin.

Ngón tay giơ lên, định ghi tin tức vào trong ngọc bài, thế nhưng bởi vì thương thế quá nặng cho nên không thể khắc nổi tin tức vào trong.

- Bất kể có phải là bẩy rập hay không, trước tiên cứu hắn rồi nói sau.

Thấy bộ dáng của Kỳ Viên này không giống như giả bộ, Khánh Hồng do dự một chút rồi quyết định xuất thủ.

Nếu như còn không ra tay, như vậy người trước mắt này nhất định phải chết không thể nghi ngờ. Cho dù có thể là bẩy rập của đám người Cừu Thiên thì hắn cũng có cũng đủ lòng tin có thể chạy trốn.

Bàn tay nhẹ nhàng chộp một trảo, một cỗ lực lượng mạnh mẽ lan

tràn ra, bao phủ Kỳ Viên vào bên trong, đồng thời trong nháy mắt bị túm xuống dưới đất.

Sưu sưu sưu!

Kỳ Viên vừa mới xuống đất thì mặt đất nữa khôi phục như thường, căn bản không nhìn ra được cái gì.

- Khánh Hồng sư huynh, có thể nhìn thấy ngươi thật sự tốt quá.

Kỳ Viên nhìn thấy Khánh Hồng xuất hiện ở trước mặt, vẻ mặt kích động không thôi.

- Cừu Thiên không có giết ngươi?

Khánh Hồng nhíu mày.

- Không phải là hắn không có giết ta, là ta trốn được... Mấy vị sư đệ khác vì để cho ta đào tẩu... Đều đã chết hết rồi!

Kỳ Viên kêu lên một tiếng.

- Đáng hận…

Nghe thấy lời này của hắn, hai tay Khánh Hồng xiết chặt, sắc mặt xấu xí vô cùng.

- Sư huynh, cầu ngươi lập tức đem tin tức này truyền lại cho tông chủ, để cho lão nhân gia sớm đề phòng. Nếu không, nhất định sẽ bị Vạn Nhận sơn, Thập Thu Lĩnh tính kế...

Kỳ Viên run rẩy người, vội vàng nói.

- Không sai, phải đem chuyện ngày hôm nay báo lên tông chủ một cách chi tiết nhất.

Trong mắt Khánh Hồng lóe lên hàn mang. Hắn lấy ra một khỏ ngọc bài đưa tin, khối ngọc bài này vừa nhìn đã biết cao cấp hơn ngọc bài mà Kỳ Viên vừa cầm. Ngón tay khẽ điểm một cái, liên tiếp khắc tin tức vào bên trong, sau đó truyền ra ngoài.

Đạo tin tức này bao gồm việc Tần Đào trộm đi Mê Thiên Kỳ của hắn, lại liên hợp với Cừu Thiên sát hại người của Đoạn Thiên nhai.

- Được rồi, đã báo cho tông chủ, ngươi đừng động, để ta giúp ngươi chữa thương!

Sau khi làm xong những chuyện này, Khánh Hồng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như người trước mắt này là bẫy rập mà đám người Cừu Thiên phái tới, như vậy chắc chắn sẽ không tùy ý để cho hắn phát ra tin tức. Dù sao làm như vậy sẽ khiến tam đại tông môn lục đục, sẽ làm cho tất cả kế hoạch của Tần Đào thất bại.

Hiện tại tùy ý để hắn phát ra tin tức đã nói rõ đối phương là thật...

Sưu!

Trong lòng vừa nghĩ như vậy, còn chưa tới trước mặt Kỳ Viên thì đột nhiên trước mắt đã sinh ra khí tức mông lung. Hai người đồng thời rơi vào trong một đại trận.

------oOo------

Chương 2110: Xuất sơn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mê thiên trận! Hắn đã luyện hóa Mê Thiên Kỳ? Đi mau!

Thấy bản thân bị trận pháp vây khốn, Khánh Hồng lôi kéo Kỳ Viên trước mắt, mạnh mẽ phóng ra ngoài.

Ầm!

Vừa mới bay ra khỏi mặt đất thì đã thấy có vô số dây leo bao phủ hắn, Kỳ Viên trước mắt biến hóa dáng dấp.

- Ngươi là người của Quy Khư Hải?

Thấy đối phương khôi phục dung mạo Nhiếp Vân, Khánh Hồng lập tức hiểu ra. Giữa hai lông mày dường như có máu tươi.

- Hóa ra là ngươi...

Hắn cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, trước đó đã cảm thấy Tần Đào và Cừu Thiên có chút quỷ dị. Lúc này lại thấy đối phương có thể tùy ý biến thành dáng dấp của người khác, sao hắn còn không biết đã có chuyện gì xảy ra cơ chứ? Vốn hắn cuồng vọng không ai bì, cho rằng người của Quy Khư Hải đều giống như con kiến hôi, tiện tay là có thể bóp chết. Thế nhưng hiện tại xem ra, ở trong mắt đối phương, hắn mới giống như con rối, bị người ta trêu chọc mà không biết!

Hơn nữa bây giờ đối phương có thể đuổi theo hắn, sợ rằng đám người Cừu Thiên, Tần Đào đã rơi vào quỷ trảo của đối phương.

- Muốn trách thì trách các ngươi muốn đối phó với Quy Khư Hải, xin lỗi!

Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

Vô luận là Khánh Hồng, Cừu Thiên hay là Tần Đào, đều là tuyệt thế thiên tài trong một vạn không có lấy một người. Nếu không phải có quan hệ đối địch, quả thật hắn cũng không muốn đánh chết đối phương. Nhưng mà bây giờ không có biện pháp nào khác. Nếu như không giết đối phương, nhất định đối phương sẽ có khả năng giết bản thân mình. Mà còn là tiên hạ thủ vi cường, đánh chết trước khi bản thân chú ý!

Két két két két!

Thiên Tâm Đằng lan tràn tới bên cạnh Khánh Hồng, hoàn toàn bao phủ hắn vào bên trong. Một lát sau đã có một thây khô nằm trên mặt đất.

Sau khi thôn phệ hắn, thực lực của Thiên Tâm Đằng lần thứ hai tăng lên, đạt tới thực lực Hai nghìn bảy trăm sáu mươi đầu đại đạo.

Dây cũng đạt tới mười sáu cái, từ phía sau Nhiếp Vân lan tràn ra, liên tục vung vẩy, hân hoan nhảy múa.

Chỉ bằng vào nó dùng linh dược để câu dẫn đệ tử mắc câu chẳng biết phải tốn bao nhiêu năm mới có thể tăng trưởng tới loại thực lực này. Thế nhưng vừa mới nhận chủ nhân thì lại nhanh chóng đột phá. Chuyện này càng làm cho nó càng thêm khăng khăng nhất mực, ỷ lại đối với Nhiếp Vân.

- Đi ra xem một chút, để xem đám người Vạn Nhận sơn, Thập Thu Lĩnh còn lại ở nơi nào.

Giết chết nhóm người Khánh Hồng, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, rất nhanh đã bay ra ngoài Tề Thiên lĩnh.

Người Vạn Nhận sơn tới Hỗn Loạn sơn có mười người. Kỷ Dạ, Củng Học cùng với mấy người Cừu Thiên cộng lại cũng chỉ có sáu người. Như vậy đã nói rõ còn có bốn người khác không biết đang ở nơi nào.

Thập Thu Lĩnh chỉ nhìn thấy có năm người Tần Đào, như vậy còn có năm người ở bên ngoài.

Địa vực của Tề Thiên lĩnh rất rộng, càng đi vào sâu bên trong thì sương mù lại càng dày đặc, càng nhiều hơn. Chỉ là bản thân có thiên phú Thiên nhãn cho nên Nhiếp Vân cũng không sợ hãi. Một đường tiến lên phía trước, không tới nửa ngày thì đã từ trong sương mù đi ra.

Tuy rằng Tề Thiên lĩnh nguy hiểm, thế nhưng thu hoạch cũng phong phú. Trừ bỏ bảo vật cướp đoạt được từ trên thân đám người Cừu Thiên ra, các loại dược liệu quý trọng, khoáng thạch cũng có vô số.

- Lại một lần nữa luyện chế Mê Thiên Kỳ!

Rời khỏi Tề Thiên lĩnh. Nhiếp Vân thong thả đi tìm những người còn lại của tam đại tông môn. Mà thân thể nhoáng cái đã tiến vào trong Thiên Huyền điện.

Những người còn lại hắn cũng không biết thực lực thế nào. Vì vậy, để an toàn, vẫn nên một lần nữa luyện chế lại Mê Thiên Kỳ một phen thì hơn.

Thiên Huyền điện hóa thành một hạt bụi dung nhập vào trong đám bụi bặm. Nhiếp Vân đứng ở trên quảng trường bên ngoài đại điện, cổ tay khẽ lật, một tảng đá ở trong lòng bàn tay bắn ra, liên tục chấn động, dường như tùy thời đều có thể bay ra ngoài.

Đánh chết Cừu Thiên, Loạn Phong thạch đã trở thành đồ trong tay hắn.

- Thiêu!

Tiện tay phá giải phong ấn, trong lòng bàn tay có một cổ hỏa diễm mạnh mẽ thiêu đốt.

Diễm hỏa!

Bị hỏa diễm thiêu đốt, trong lúc nhất thời Loạn Phong thạch không còn vẻ kiêu ngạo như trước nữa mà liên tục phát ra tiếng rít gào.

Không để ý tới nó gào thét, Nhiếp Vân tăng tốc độ thiêu đốt của diễm hỏa. Hơn mười người hô hấp qua đi. Loạn Phong thạch đã bị hắn hòa tan thành một đống dịch thể chảy xuôi.

Ngón tay khẽ búng một cái, chín cái Mê Thiên Kỳ phá không mà ra, hắn lại tiện tay đem Loạn Phong thạch đã bị thiêu đốt thành dịch thể bắn tới, khắc thành một loại đường vân đặc thù.

Ông!

Đường vân ở trên Mê Thiên Kỳ rung động, toàn bộ trận kỳ trong nháy mắt phóng ra lực lượng làm cho tinh thần hỗn loạn, không ngừng trùng kích giống như thủy triều.

Thiên phú Luyện Bảo Sư Nhiếp Vân đã tu luyện tới cảnh giới đại thành. Trong toàn bộ Tà Nguyệt Chí tôn vực người bằng vào đạo luyện khí có thể thắng hắn cũng không có nhiều. Tuy rằng là hạ bút

thành văn, thế nhưng uy lực của Mê Thiên Kỳ so với trước đây còn lớn hơn gấp đôi, không chỉ khiến cho người khác bị thu hẹp tầm mắt, không tìm được lối ra mà còn có thể mê hoặc tâm trí của con người. Đã không còn là khốn trận nữa, chỉ cần người thực lực hơi yếu rơi vào trong đó, tuyệt đối sẽ bị vây khốn tới chết.

- Thu!

Bàn tay vung lên, thu chín cái trận kỳ vào trong lòng bàn tay, dung nhập vào thân thể.

Có vương bài này phối hợp với Thiên Tâm Đằng, cho dù gặp phải người có thực lực mạnh hơn mình thì cũng có thể bảo hộ bản thân chu toàn!

- Thiên phú Thiên Cơ sư, suy tính!

Tinh thần khẽ động, trước mắt xuất hiện một cái sông dài, ngón tay khẽ điểm nhẹ vào trong đó, hai mảnh mai rùa rơi xuống mặt đất.

Nhìn thấy đường vân bên trên, Nhiếp Vân lần nữ lắc đầu.

Tuy rằng thiên phú Thiên Cơ sư của hắn mạnh hơn Cửu Thiên, thế nhưng mấy người còn lại của Vạn Nhận sơn, Thập Thu Lĩnh thực lực đều mạnh hơn hắn. Dường như còn có phương pháp ẩn nấp đặc thù, cho nên căn bản suy tính không ra được.

- Trở về trước vậy.

Đang định trở lại bên người đám người Nhiếp Đồng thì đột nhiên toàn thân chấn động, có một cỗ quang mang đặc thù từ trên trời giáng xuống.

Ông!

Không khí chấn động, một cỗ hấp lực to lớn ừ trên trời hàng lâm, trong nháy mắt bao phủ hắn.

- Trở lại? Không phải còn chưa tới ba ngày hay sao?

Cảm nhậ được cỗ hấp lực này, Nhiếp Vân biết rõ, nhất định là tất cả cường giả của Quy Khư Hải, Vạn Nhận sơn thi triển thủ đoạn làm cho đám người bọn hắn nhanh chóng trở lại.

Dựa theo tình huống bình thường mà nói, thời gian thí luyện là ba ngày thì nhất định là ba ngày. Thế nhưng hiện tại bất quá mới chỉ có chừng hai ngày, sao lại đột nhiên triệu hồi người về chứ?

------oOo------

Chương 2111: Ngọc bài của mọi người là giả! (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất quá, nếu như Quy Khư Hải triệu hồi người trở về thì hắn cũng sẽ không cự tuyệt. Thân thể thả lỏng, không chống lại hấp lực đến từ không trung. Sưu một cái hắn đã xuyên qua không gian, lần nữa xuất hiện ở trên Thiên Chiến phong của Quy Khư Hải.

Sưu sưu sưu sưu!

Hắn vừa mới xuất hiện thì lập tức thấy có mấy bóng người cũng chậm rãi xuất hiện, đám người Nhiếp Đồng cũng đáp xuống.

Lúc này vẻ mặt đám người Nhiếp Đồng có chút thất lạc. Giữa hai lông mày mang theo vẻ thất lạc, hơn nữa trong đó còn có mấy người rõ ràng đã bị thương, chật vật vô cùng.

Bất quá, may là ngoại trừ Phùng Tránh đã chết ra nhân số còn lại cũng không thiếu, vẫn còn những tám người.

- Có chuyện gì xảy ra?

Thấy bộ dáng này của bọn họ, hai hàng lông mày của Nhiếp Vân nhíu lại.

- Xin lỗi, ca ca...

Nhiếp Đồng có chút áy náy nói.

- Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Nhiếp Vân đang định hỏi cho rõ ràng thì không gian trước mắt lần nữa lóe lên, lập tức có vài bóng người đột ngột xuất hiện.

Mấy người này ăn mặc phục sức của Vạn Nhận sơn và Thập Thu Lĩnh, cũng chính là mấy người mà hắn chưa tìm được. Lúc này đám người này nhìn về phía đám người Nhiếp Vân, trong ánh mắt hiện lên vẻ đắc ý dạt dào. Hai mắt còn mang theo vẻ hưng phấn nồng đậm.

- Tiểu tử, coi như ngươi gặp may mắn, bất quá một khi tới Thần chi di tích, ngươi sẽ không may mắn như thế nữa đâu.

Trong lúc hắn đang nghi hoặc thì có một thanh âm truyền vào trong tai, mang theo vẻ lạnh lùng.

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy có một thanh niên hung tợn nhìn qua, trong ánh mắt mang theo vẻ khinh miệt và đùa cợt.

Là một đệ tử Vạn Nhận sơn, tuy rằng thực lực so ra kém với Cừu Thiên, thế nhưng cũng không kém nhiều lắm.

Ánh mắt mang theo vẻ khinh miệt, dường như trong mắt hắn, Nhiếp Vân chỉ là một người may mắn, không có bị hắn bắt gặp. Bằng không, nhất định kết quả sẽ giống như đám người Nhiếp Đồng, chật vật không thôi.

- Xin lỗi ca ca, tất cả ngọc bài của chúng ta đều bị đám người này đoạt đi rồi...

Ngay khi Nhiếp Vân đang có chút kỳ quái vì sao người này lại có cảm giác về sự ưu việt cường đại như vậy thì bên tai truyền đến thanh âm tràn ngập tự trách của Nhiếp Đồng.

- Đều bị đoạt đi rồi?

Tới giờ Nhiếp Vân mới hiểu được đã có chuyện gì xảy ra.

Thảo nào trước đó một đệ tử nho nhỏ của Vạn Nhận sơn lại dám dùng thái độ lớn lối như thế, thì ra là thế.

Ở trong mắt đối phương, bản thân hắn đích thị là một con cá lọt lưới, nếu không, tất cả ngọc bài nhất định cũng sẽ bị đối phương đoạt lấy. Mà chính vì vậy cho nên đối phương mới dám nói ra những lời như vậy.

- Có chuyện gì xảy ra?

- Sau khi ca ca đi, ta dựa theo lời của ca ca, mang theo mọi người ẩn nấp. Bất quá, còn chưa đi xa thì đã gặp đám người Thương Cầu, cũng chính là người vừa mới nói chuyện với ca ca. Người này là đệ tử Vạn Nhận sơn, thực lực hai nghìn bảy trăm năm mươi lăm đầu đại đạo, bọn chúng vây quanh chúng ta, cho nên thực sự không có biện pháp. Cuối cùng vẫn phải dựa vào địa hình đặc thù của Hỗn Loạn sơn mới có thể chạy trốn. Bất quá, ngọc bài của mỗi người đều bị hắn dùng thủ đoạn đặc thù lấy đi. Nếu không chạy nhanh, sợ rằng ngay cả mạng cũng bị mất..

Nhiếp Đồng đem chuyện xảy ra trước đó nói lại một lần.

- Thực lực Hai nghìn bảy trăn năm mươi lăm đầu đại đạo?

Nhiếp Vân nhìn về phía thanh niên gọi là Thương Cầu kia, chỉ thấy vẻ mặt của hắn tràn ngập kiêu căng, mang theo cảm giác không ai bì nổi.

Thảo nào trước đó hắn không tìm được đối phương, hóa ra người này đi tìm đám người Nhiếp Đồng.

- Chúng ta mất ngọc bài, lần này đã làm cho Quy Khư Hải mất mặt lớn a.

Đám người Nhiếp Đồng vẻ mặt uể oải, giống như gà trống bại trận.

Tam đại tông môn hùng hổ mà tới, mục đích là làm cho Quy Khư Hải mất mặt. Vốn mọi người cho rằng bằng vào sự quen thuộc với Hỗn Loạn sơn, cho dù không cướp đoạt được ngọc bài thì chí ít cũng sẽ không mất. Thế nhưng hiện tại xem ra, bọn hắn đã quá

ngây thơ rồi.

Thực lực của đối phương quả thật đáng sợ, còn xa không phải là người mà bọn họ có thể chống lại. Giữa song phương căn bản không phải cùng một cấp bậc.

Bọn họ thân là đệ tử chưởng giáo. Mỗi một người đều là thiên tài trong vạn không có lấy một. Trước đây đều là bọn họ cả vú lấp miệng em đối đãi với người khác. Đây là lần đầu tiên bị người cùng thế hệ làm cho thê thảm như vậy.

- Ha ha, đề cao tinh thần lên, ai mất mặt còn chưa nhất định a. Nhìn trong không gian nạp vật của các ngươi có cái gì kia?

Thấy bộ dáng của mọi người như vậy, Nhiếp Vân đâu không biết mọi người nghĩ cái gì chứ? Hắn mỉm cười, trong mắt chợt có quang mang lóe lên. Một chủ ý nổi lên trong đầu, vừa cười vừa nói.

- Không gian nạp vật?

Tất cả mọi người đều có chút nghi hoặc, bất quá nhìn thấy hắn tự tin như vậy. Tất cả đều do dự một chút, lại nhìn vào trong nạp vật giới chỉ, vừa mới nhìn vào, tất cả đều ngây người.

- Ngọc bài? Trên người chúng ta sao lại còn có ngọc bài cơ chứ?

- Lẽ nào không bị mất đi?

- Không phải là không mất. Mà là Nhiếp Vân sư huynh dùng Thâu Thiên Đại Đạo đưa đám ngọc bài mà sư huynh lấy được cho chúng ta.

Mọi người có thể xác định, ngọc bài trước đó tuyệt đối đã bị đoạt mất. Mà bây giờ trong nạp vật giới chỉ của mỗi người lại có một khỏa ngọc bài yên tĩnh nằm đó, lóe lên quang mang. Cho dù mọi người có ngốc cũng đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, vẻ mặt tất cả đều mừng rỡ như điên.

Tuy rằng không biết Nhiếp Vân lấy được những ngọc bài này từ đâu, lại dùng thủ đoạn gì. Thế nhưng có mấy thứ này, chẳng khác

nào Quy Khư Hải không có thua. Những tông môn khác muốn gây phiền phức thì cũng không tìm được điểm hạ thủ.

Đệ tử Tứ đại tông môn tiến vào Hỗn Loạn sơn, tất cả đều được ban cho ngọc bài giống nhau, không có bất luận phân chia gì. Những ngọc bài này giống như ngọc bài mà bọn họ bị đoạt mấy. Cho dù đám người Cổ Ung cũng không nhìn ra sơ hở gì.

- Vẫn là Nhiếp Vân sư huynh lợi hại...

Suy nghĩ cẩn thận chuyện đã xảy ra, trong lòng mọi người đồng thời toát ra một suy nghĩ như vậy. Hai mắt nhìn về phía Nhiếp Vân tràn ngập cảm kích và bội phục.

- Sư huynh, sao đám người kia lại không uể oải chút nào vậy? Ngược lại còn vui vẻ ra mặt a?

Mấy người đệ tử của Vạn Nhận sơn, Thập Thu Lĩnh đứng chung một chỗ, nhìn thấy đám người Nhiếp Vân không có chút uể oải nào, ngược lại trên mặt còn mang theo tiếu ý cho nên cả đám không nhịn được có chút kỳ quái.

------oOo------

Chương 2112: Ngọc bài của mọi người là giả! (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha, làm bộ vui vẻ mà thôi, một lát nữa sẽ có người phải khóc!

Thương Cầu hừ lạnh một tiếng, không ở về phía đối phương mà hai mắt nhìn thẳng về phía thông đạo bốc lên vụ khí trước mắt.

Cái thông đạo này chính là lực lượng tiếp dẫn đưa mọi người từ Hỗn Loạn sơn về đây. Là thủ đoạn tập hợp của cường giả tứ đại tông môn.

- Ồ? Đám người Cừu Thiên sao còn chưa có trở lại?

Thấy vụ khí càng lúc càng mờ nhạt, lực lượng xuyên qua Hỗn Loạn sơn dường như tùy thời cũng có thể tiêu tán, hai hàng lông mày của Thương Cầu nhảy lên, trong mắt mang theo vẻ nghi hoặc.

Thực lực đám người Cừu Thiên còn mạnh hơn hắn. Dựa theo đạo lý mà nói, tiếp thu cỗ lực lượng tiếp dẫn kia có lẽ sẽ lập tức về ngay. Thế nhưng tại sao tới bây giờ còn chưa thấy một bóng người trở về chứ?

Không phải bị rơi vào khốn cảnh nào đó, không thể thoát ra đó chứ?

Thế nhưng, nếu như chỉ có một mình Cừu Thiên không ra được cũng thôi đi. Tần Đào Thập Thu Lĩnh, thậm chí là người của Đoạn Thiên nhai cũng không có một ai đi ra. Chuyện này làm cho hắn nhịn không được cảm thấy có chút hoảng sợ.

- Ồ, tại sao Cừu Thiên sư huynh còn chưa có đi ra?

Lời của hắn lập tức dẫn tới sự chú ý của những người khác.

- Yên tâm đi, Cừu Thiên sư huynh thực lực cao cường, nhất định sẽ không có vấn đề. Có thể là sư huynh bị chuyện gì quấn thân cho nên không thể lập tức quay lại!

- Đúng vậy, lúc chúng ta và sư huynh rời đi, không phải sư huynh nói muốn đi tới Loạn Phong cốc hay sao? Có lẽ ở nơi đó không có loại lực lượng tiếp dẫn này a.

- Nhất định là không có chuyện gì...

Đám người này mang theo lòng tin nồng đậm với đám người Cừu Thiên.

- Không riêng gì Cừu Thiên không có xuất hiện, mà ngay cả Thập Thu Lĩnh Tần Đào cũng không đi ra. Không phải đã xảy ra chuyện gì đó chứ?

- Một người của Đoạn Thiên nhai cũng không ra được. Ta thấy chuyện này có chút kỳ hoặc...

- Lẽ nào mọi người ở trong Hỗn Loạn sơn phát hiện ra cái gì đó. Lại đang đi tìm bí mật, sau đó xuất hiện biến cố hay sao?

Nương theo thời gian trôi đi, những người có lòng tin trước đó lúc này tim cũng bắt đầu đập nhanh hơn.

Sưu!

Quang mang của vụ khí triệt để biến mất, rốt cuộc tới lúc cuối cùng thì đám người Cừu Thiên cũng không có xuất hiện.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Quang mang biến mất, chín người Thương Cầu của Vạn Nhận sơn và Thập Thu Lĩnh mới vừa trở về dù có ngốc cũng biết chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Ầm ầm!

Trong lúc bọn hắn đang nghi ngờ thì đột nhiên vang vọng tiếng nổ. Tứ đại tông chủ xuất hiện ở trước mặt bọn hắn. Ba người Giang Hào, Thạch Dương, Ứng Thiên Triệu lúc này không còn vẻ dương dương đắc ý như trước đó. Thay vào đó là hai hàng lông mày nhíu chặt. Cổ Ung thì ngược lại, trong mắt hiện lên vẻ mơ hồ, sắc mặt có chút cổ quái nhìn về phía đám người Nhiếp Vân.

- Tông chủ, chúng ta may mắn không làm nhục mệnh, mười người Quy Khư Hải ta đã thu được tám ngọc bài!

Thấy tông chủ xuất hiện, Thương Cầu cũng không để ý tới việc đám người Cừu Thiên vì sao còn chưa có trở lại. Hắn lạnh nhạt nói, bàn tay khẽ điểm, tám cái ngọc bài đã lăng không bay lên, tản mát ra quang mang sáng chói.

Ở trong tông môn hắn vẫn bị Cừu Thiên áp chế một đầu. Lúc này lại lập được lớn công như vậy, nhất định tông chủ sẽ tưởng thưởng cho hắn, lại còn biểu dương một phen.

Ngay khi hắn cho rằng, tông chủ vừa mới biết được tin tức này nhất

định sẽ vui vẻ ra mặt thì đột nhiên nhìn thấy sắc mặt của đối phương càng lúc càng thêm âm trầm trong mắt còn mang theo lửa giận.

- Cừu Thiên đâu? Mọi người đi đâu hết rồi?

- Cừu Thiên sư huynh ở đâu sao? Đệ tử cũng không biết!

Thương Cầu sửng sốt một chút, vội vàng nói.

- Không biết? Ngươi thực sư không biết hay là cố ý giả bộ hồ đồ... Giang Hào, nếu như hôm nay ngươi không nói cho ta biết rõ ràng. Đoạn Thiên nhai ta nhất định phải hỏi rõ!

Ứng Thiên Triệu cười nhạt, thanh âm giống như sấm sét liên tục nổ vang bên tai Thương Cầu. Dường như chỉ cần lực lượng lớn hơn một chút nữa là có thể khiến cho hắn phun ra tiên huyết, lập tức bị trọng thương.

- Hồi bẩm tông chủ, người này nói điêu. Người của Quy Khư Hải ta cũng không gặp phải người của Vạn Nhận sơn, chỉ có Phùng Tránh một mình hành động. Một đi không trở về. Đây là ngọc bài của chín người chúng ta, xin tông chủ xem qua!

Thấy người Đoạn Thiên nhai và người của Vạn Nhận sơn mâu thuẫn. Dường như tùy thời cũng có thể trở nên gay gắt, Nhiếp Vân biết rõ chuyện mình để cho Khánh Hồng truyền ra tin tức đã phát huy tác dụng. Lúc này hắn mới tiến lên một bước, lớn tiếng nói.

Thanh âm của hắn vừa dứt thì đám người Nhiếp Đồng lập tức vươn tay ra. Chín cái ngọc bài lập tức lơ lửng trên không trung, không ngừng tỏa sáng.

- Cái gì? Chuyện này... Chuyện này không có khả năng! Ngọc bài của các ngươi đều bị ta thu lấy rồi, các ngươi lấy đâu ra ngọc bài cơ chứ?

Nhìn thấy động tác của đám người Nhiếp Vân, Thương Cầu vô cùng hoảng sợ, vội vã nhìn ngọc bài mà mọi người giơ lên. Sau khi xác định đều là thật, hắn nhịn không có chút kỳ quái.

Không phải toàn bộ ngọc bài trên thân đám người kia đã bị hắn lấy đi rồi hay sao? Sao lại còn có? Điều này không có khả năng a... Được rồi, ta hiểu rồi. ha ha, ta sẽ làm cho các ngươi lộ ra nguyên hình..

- Hồi bẩm tông chủ, ngọc bài của đám người này nhất định đều là giả, đám người này dùng ngọc bài giả, giả thần giả quỷ, xin bốn vị tông chủ minh giám…

Suy nghĩ một chút, Thương Cầu lập tức hiểu ra, trong mắt lóe lên một đạo quang mang hung ác, vội vã rống to.

- Câm miệng!

Giang Hào quát lạnh một tiếng.

- Tông chủ, ngọc bài của đám người Quy Khư Hải tổng cộng có mười cái. Ta đã chiếm được tám cái. Đám người này không có khả năng có thêm ngọc bài khác. Nhất định là giả, khẩn cầu tông chủ tra xét…

Không biết vì sao tông chủ lại tức giận, Thương Cầu vội vã giải thích.

- Nói gì đó? Không sai... Mười người của Quy Khư Hải ngươi đã lấy được tám cái. Ta thấy tám cái này không phải từ tay Quy Khư Hải, mà là từ tay người Đoạn Thiên nhai chúng ta a!

Giang Hào còn chưa lên tiếng thì một tiếng cười lạnh đã vang lên, thanh âm của Ứng Thiên Triệu bất âm bất dương, trong mắt mang theo sát khí nồng nặc.

- Lấy được từ tay người của Đoạn Thiên nhai? Có ý gì?

Thương Cầu không biết vì sao Ứng Thiên Triệu lại nói như vậy, vẻ mặt hắn mơ hồ vô cùng.

- Bớt giả vờ ở đây đi!

------oOo------

Chương 2113: Ta có ngọc bài (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất quá, còn đang mơ hồ thì trên mặt đã cảm thấy đau đơn. Lập tức có một bàn tay nhanh chóng thu hẹp khoảng cách, đánh vào trên mặt hắn. Đánh cho hắn liên tiếp lui về phía sau. Khi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy vẻ mặt tông chủ Giang Hào tràn ngập lửa giận. Trong mắt mang theo sát khí ngập trời.

- Rốt cuộc ngươi và Cừu Thiên làm chuyện gì ở trong Hỗn Loạn sơn?

- Làm chuyện gì? Chính là tìm người Quy Khư Hải rồi đi đoạt ngọc bài của đám người này a. Những chuyện khác… Cũng không có gì a..

Thương Cầu vội nói, bất quá hắn còn chưa nói hết lời thì một bàn chân đã đá tới.

Phanh phanh!

Bàn chân đá trúng ngay ngực, ngực Thương Cầu cứng lại, thân thể bay ra ngoài, toàn thân giống như là bị điện giật, liên tục run rẩy.

- Không làm gì? Ngươi nhìn một chút xem đây là cái gì? Mở mắt to ra mà nhìn đi.

Dùng một cước đạp bay hắn, Giang Hào vung tay, một ngọc bài bắn ra, rơi xuống trước mặt Thương Cầu.

- Không hổ là tông chủ một tông, thật là thông minh...

Những người khác của Quy Khư Hải thấy Giang Hào làm vậy đều ngây ngốc, trợn mắt há hốc mồm. Thế nhưng Nhiếp Vân lại không tự chủ được mà gật đầu, thầm than Giang Hào này quả thực là lão làng thành tinh.

Làm như vậy mặc dù có chút cảm giác tự đánh vào mặt. Thế nhưng lại biểu hiện với Đoạn Thiên nhai một loại thái độ chịu thua. Như vậy cũng giống như tiểu hài tử gây ra rắc rối, bị cáo về đến nhà, gia trưởng không hỏi lý do, đúng sai, trước tiên đã đánh tiểu hài tử nhà mình. Như vậy cho dù đối phương vốn có lý do tràn đầy thế nhưng cũng chỉ có thể ngượng ngùng trừng phạt mà thôi.

Đại tông môn như Đoạn Thiên nhai, Vạn Nhận sơn giao dịch tạo thành liên minh, trong đó tất có dính dáng tới lợi ích rất lớn. Cho nên không có khả năng bởi vì mấy người đệ tử chết mà đã trực tiếp chiến đấu. Hiện tại Giang Hào trực tiếp làm như vậy coi như đã chịu thua. Khi đó Ứng Thiên Triệu muốn nói gì cũng không nói ra được!

Làm như vậy, cho dù có chút mất mặt, thế nhưng lại có thể bảo vệ đệ tử, lại bảo vệ được lợi ích, hợp tác giữa hai tông môn. Tuyệt đối là phương thức giải quyết tốt nhất hiện tại. Nếu như trực tiếp không thừa nhận, rất có thể sẽ đưa tới hiệu quả trái ngược. Sợ rằng sẽ làm cho Đoạn Thiên nhai lạnh lẽo trong lòng. Khi đó chuyện hợp tác tất sẽ không thông thuận như trước đây nữa.

Không hổ là người đứng đầu một tông, là lão quái vật không biết đã sống bao nhiêu năm. Suy nghĩ chu toàn, nhìn xa trông rộng.

Hiểu rõ những chuyện lẩn khuất này, Nhiếp Vân nhìn về phía Cổ Ung, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt hắn có chút xấu xí. Hai hàng lông mày ngày càng nhíu chặt lại.

Chuyện lúc trước tuy rằng hắn không biết nguyên nhân thế nào. Nhưng mà cũng biết tam đại tông môn có chút mâu thuẫn, mà chuyện này đối với Quy Khư Hải mà nói, cực kỳ tốt. Chỉ là hiện tại, không ngờ lại bị Giang Hào áp chế xuống dưới.

- Cừu Thiên và Tần Đào liên hợp động thủ với Khánh Hồng? Chuyện này… Quả thực ta không biết! Ta vừa tới Hỗn Loạn sơn là lập tức tách khỏi Cừu Thiên, không biết hắn lại làm ra chuyện phát rồ như vậy...

Nhìn trên ngọc bài, lông mày của Thương Cầu không ngừng nhảy

lên, giờ hắn mới hiểu được vì sao tông chủ nổi giận, cho nên mới vội vã giải thích.

Ngọc bài này chính là ngọc phù đưa tin đặc thù của Đoạn Thiên nhai. Bên trong có tin tức mà Khánh Hồng lưu lại. Bên trên có viết hắn bị đám người Cừu Thiên, Tần Đào đả thương. Tùy thời cũng có thể tử vong. Hắn cũng đã chuẩn bị tử vong, nhưng mà hắn muốn tông chủ báo thù cho mình, các loại lời nói độc ác đều có.

- HỪ, rốt cuộc là thế nào tự nhiên sẽ có Ứng Thiên Triệu tông chủ tự mình cân nhắc quyết định. Chuyện này ngươi giải thích với hắn đi!

Bàn tay chộp một trảo, Thương Cầu lập tức bị một cỗ lực lượng bao vây, cả người như bị trói lại, lực lượng toàn thân không thi triển được, bị tông chủ mình tiện tay ném tớiv Ứng Thiên Triệu.

- Hừ...

Thấy hành động của Giang Hào, lửa giận của Ứng Thiên Triệu hạ thấp xuống không ít. Hắn cúi đầu nhìn về phía Thương Cầu trước mắt, hai hàng lông mày dựng thẳng lên, trong ánh mắt bắn ra một đạo quang mang đặc thù.

Bị đạo quang mang này chiếu rọi, hai mắt Thương Cầu lập tức trở nên mê ly.

- Xem ra ta vẫn xem thường thủ đoạn của tứ đại tông chủ a.

Trong lòng Nhiếp Vân rùng mình.

Trước đó thủ đoạn của hắn mặc dù không tệ, thế nhưng lại không nghĩ rằng tứ đại tông chủ cũng không phải là người có thể bị hắn chơi đùa một cách đơn giản. Muốn làm cho bọn hắn tự giết lẫn nhau, xuất hiện ngăn cách cũng không dễ dàng.

Giống như Ứng Thiên Triệu bây giờ vậy, có lẽ đang thi triển một loại thủ đoạn mê hoặc nào đó, có thể làm cho Thương Cầu nói ra sự thật.

Một khi Thương Cầu bị đối phương mê hoặc, nói ra lời nói thật, như vậy chuyện về Cửu Thiên cũng trở nên rõ ràng. Chút mưu mẹo nhỏ của hắn cũng không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa. Ngược lại sẽ bởi vì đám người bọn hắn đột nhiên lấy ra ngọc bài mà làm cho người khác nghi hoặc.

Đương nhiên, cho dù nghi hoặc thì đối phương cũng không dám biểu hiện ra ngoài. Dù sao tam tông chỉ là ngầm liên thủ, không thể nào đặt lên trên mặt bàn được. Vạn nhất ép Quy Khư Hải quá đáng, ngọc thạch câu phần, đám người này cũng không có chỗ tốt gì.

Quả nhiên, một lát sau dường nhưỨng Thiên Triệu đã biết cái gì đó, sắc mặt xấu xí vô cùng. Hắn vung tay lên, hai mắt nhìn về phía đám người Nhiếp Vân lộ ra vẻ nghi hoặc nồng đậm.

Bất quá, một chút nghi hoặc này lập tức bị hắn áp chế xuống dưới đáy lòng, không có biểu hiện ra ngoài. Hắn liếc mắt nhìn đám người Giang Hào dường như đang trao đổi cái gì đó.

- Cổ Ung tông chủ, vừa xuất hiện một vài vấn đề nhỏ, có chút thất lễ mong rằng tông chủ bỏ qua. Vừa rồi đệ tử Thương Cầu của ta nói những ngọc bài là giả, chúng ta đều có thể nhìn ra là thật. Cho nên trong chuyện này nhất định có chút hiểu lầm, có thể để cho ta hỏi vị đệ tử này của ngươi mấy câu được hay không?

Trao đổi một hồi, hai mắt Giang Hào nhìn về phía Nhiếp Vân nhiều lần, sau đó lại cười nhìn về phía Cổ Ung rồi lên tiếng.

- Hỏi? Ta thấy cũng không cần a! Mấy vị đệ tử của ta chưa thấy qua các mặt của xã hội, ta sợ bị kinh hãi nha.

Cổ Ung cũng không thỏa hiệp, dường như hắn cũng nhìn ra cái gì đó. Cho nên thấy đối phương hỏi vậy, sao hắn có thể đồng ý được chứ? Vạn nhất đối phương ra vẻ hỏi, trên thực tế lại vận dụng ưu thế linh hồn, áp bách Nhiếp Vân. Khi đó ai biết sẽ xảy ra chuyện gì cơ chứ?

------oOo------

Chương 2114: Ta có ngọc bài (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hơn nữa, cho dù không làm như vậy, lặng lẽ lưu lại thủ đoạn trên người hắn, để cho vị thiên tài này âm thầm tử vong, khi đó được không bù mất a1

Thân thể nhoáng lên, che ở trước mặt đám người Nhiếp Vân, thái độ của Cổ Ung cực kỳ kiên quyết.

- Cổ Ung tông chủ cẩn thận quá mức rồi. Ta chỉ muốn hỏi một câu, dù sao đám người Cừu Thiên, Tần Đào, Khánh Hồng chết không rõ ràng. Nếu như không tra rõ, quả thực khó mà ăn nói!

Giang Hào nhíu mày, hừ lạnh.

Thân là tông chủ tông môn, đối với việc đệ tử trong tông mình tử vong ra sao hắn phải biết được rõ ràng.

- Có ăn nói được hay không là chuyện của tam tông các ngươi, không có liên quan gì tới Quy Khư Hải chúng ta?

Cổ Ung tông chủ khoát tay nói.

- Nếu như mỗi một đệ tử của các ngươi chết, ta lại phải giải thích, như vậy chẳng phải Quy Khư Hải chúng ta mỗi ngày đều bận rộn tới chết hay sao?

- Ngươi...

Nghe thấy Cổ Ung tông chủ nói vậy, hai mắt Giang Hào phát lạnh.

Quả thực vừa rồi hắn có chút tâm tư, muốn mượn việc hỏi để tra xét mấy người đệ tử của Quy Khư Hải một chút. Thế nhưng hắn nằm cũng không nghĩ đến Cổ Ung không chỉ cự tuyệt mà còn nói ra lời quả quyết như vậy.

- Thế nào? Ta nói sai sao? Trước khi tiến vào Hỗn Loạn sơn ta

cũng đã nói vô cùng nguy hiểm. Sinh tử do mệnh, nếu như đám người Cừu Thiên đã chết, như vậy cũng là do bản thân không cẩn thận, có can hệ gì tới đệ tử của ta chứ? Cho dù là đám đệ tử ta muốn giết người, chỉ sợ cũng không có thực lực đó a! Đừng tưởng rằng ta không biết, nếu như ta không nhìn nhầm, đám người Cừu Thiên trước đó chí ít có thực lực Hai nghìn bảy trăm sáu mươi đầu đại đạo. Loại thực lực này lẽ nào ngươi cho rằng bằng vào những đệ tử này của ta có thể đánh chết bọn chúng hay sao?

Cổ Ung hừ lạnh, nói.

Hắn cũng là một đời tông chủ, sao có thể tùy ý để cho đối phương muốn làm gì thì làm được chứ? Hai tay vung vẩy, một cỗ lực lượng đặc thù vây quanh đám người Nhiếp Vân vào bên trong. Ai mà dám đối phó với đám người Nhiếp Vân thì chẳng khác nào đối đầu với hắn.

- Hừ!

Thấy Cổ Ung nói như vậy, còn có hành động như thế, đám người Giang Hào đã biết chuyện ngày hôm nay chỉ có thể cố mà nuốt xuống, sắc mặt mấy người xấu xí vô cùng.

Quả thực, dựa theo tình huống bình thường, thực lực đám người Cừu Thiên cao tuyệt, tuyệt đối không thể bị đám đệ tử của Quy Khư Hải giết chết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sợ rằng trong khoảng thời gian ngắn bọn hắn cũng không có biện pháp điều tra được.

- Mục đích chủ yếu lần này tới đây là mở ra Thần chi di tích, đã như vậy, chúng ta bắt đầu đi!

Giang Hào cũng là người cầm được thì cũng buông được, biết rõ không thể dây dưa trên chuyện này cho nên chỉ có thể hừ lạnh một tiếng rồi nói.

- Mở ra Thần chi di tích là điều tất nhiên, bất quá, trước đó không phải chúng ta đã nói tới chuyện danh ngạch hay sao? Hiện tại Quy Khư Hải chúng ta một cũng không thiếu, mà tam đại tông môn các ngươi lại thiếu như vậy, nên làm thế nào bây giờ?

Cổ Ung cũng không phải là người mặc cho người ta xâm lược, hắn cười lạnh một tiếng.

- Ngươi muốn làm thế nào?

- Rất đơn giản, tuy rằng ngọc bài của các ngươi không biết đã đi nơi nào, nhưng mà cộng lại toàn bộ dù sao cũng thiếu mười ba khối (đám người Cừu Thiên, Tần Đào Khánh Hồng tổng cộng lại có hai mươi mốt khối ngọc bài. Thương Cầu cướp đi của đám người Nhiếp Đồng tám khối). Cũng chính là hai nghìn sáu trăm danh ngạch, những danh ngạch này Quy Khư Hải ta muốn một nữa, như vậy chắc cũng không có vấn đề gì chứ?

Cổ Ung nói.

- Muốn một nửa? Khẩu vị rất lớn a. Ta đã nói trước rồi, có ngọc bài mới có thể thu được danh ngạch. Tuy rằng ngọc bài của chúng ta ngọc bài biến mất, thế nhưng cũng không để cho Quy Khư Hải ngươi thu được, dựa vào cái gì mà muốn có được danh ngạch? Ta thấy chuyện này bỏ qua đi, cũng không nên nhắc lại làm gì.

Giang Hào hừ lạnh nói.

- Tông chủ... Đệ tử có một chuyện muốn nói..

-

Đúng lúc này, đột nhiên có một đạo thanh âm vang lên, mọi người nhìn qua, người nói chuyện chính là Nhiếp Vân.

- Cứ nói đi, không phải sợ!

Thái độ Cổ Ung rất là ôn hòa.

- Là như vậy, ở chỗ ta có rất nhiều ngọc bài... Không biết có thể cống hiến ra hay không?

Bàn tay Nhiếp Vân khẽ lật, mười ba khối ngọc bài mạnh mẽ bay ra, giống như tinh quang chói mắt.

- Những ngọc bài này sao lại ở trong tay hắn?

- Xem ra chuyện đám người Cừu Thiên khó thoát khỏi liên quan với người này.

Thấy ngọc bài từ trong tay Nhiếp Vân bay ra, đám người Giang Hào liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đã có suy đoán.

Đám người Cừu Thiên tử vong, ngọc bài dựa theo đạo lý bình thường, hẳn phải rơi ở trong Hỗn Loạn sơn, thế nhưng lúc này lại xuất hiện ở trong tay người này. Rất nhiều chuyện không cần nói cũng biết a.

- Chuyện này...

Thấy ngọc bài đột nhiên xuất hiện, so với đám người Giang Hào lạnh lùng, Cổ Ung thì lại càng hoảng sợ.

- Những ngọc bài này là Phùng Tránh sư huynh giao cho ta bảo quản, về phần hắn làm sao có được ta cũng không rõ ràng cho lắm. Mà sư huynh...

Nói đến đây, vẻ mặt Nhiếp Vân tràn ngập đau thương.

Lấy ra ngọc bài, chuyện này hắn đã sớm suy nghĩ qua.

Tứ đại tông môn tranh đoạt danh ngạch như vậy, lấy ra ngọc bài, thứ nhất là có thể khiến cho tam tông khác kinh ngạc. Thứ hai, đem chuyện này đổ lên trên người Phùng Tránh, có thể tránh đi không ít phiền phức không đáng có.

Bây giờ đối phương đã bắt đầu hoài nghi hắn, so với việc khiến cho đám người này tìm phiền toái, còn không bằng đem quyền chủ động nắm ở trong tay mình.

Con rận sinh ra không sợ ánh nắng, chỉ cần mấy vị tông chủ này không có ra tay, những đệ tử khác, quả thực hắn không quan tâm cho lắm.

Hiện tại đem mọi chuyện đổ lên người chết là Phùng Tránh, những tông chủ tông môn khác muốn gây phiền phức thì cũng không thể viện cớ. Dù sao bọn họ đều là đại nhân vật trong Tà Nguyệt Chí tôn vực, đều có mặt mũi của mình. Không có khả năng không cố kỵ thân phận, tùy ý xuất thủ.

- Phùng Tránh... Xem ra hắn ta trong lúc song phương sống mái với nhau lại sửa mái nhà dột lấy được ngọc bài a!

Thân là tông chủ Quy Khư Hải, Phùng Tránh tử vong lúc nào, hắn biết rất rõ ràng. Nghe thấy Nhiếp Vân nói hắn đã hiểu rõ ý tứ của Nhiếp Vân, cho nên làm bộ cảm thán một tiếng.

- Hừ!

Nghe thấy hắn nói vậy, mấy tông chủ khác cũng đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Sắc mặt mỗi một người cực kỳ xấu xí, muốn phát tác lại không thể phát tác được.

------oOo------

Chương 2115: Cổ Tiêu

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phùng Tránh để lại nhiều ngọc bài như vậy cũng là vì suy nghĩ cho tông môn. Ta làm tông chủ sao có thể cô phụ ý tốt của đệ tử cơ chứ? Những ngọc bài này ta nhận!

Tay của Cổ Ung chộp một cái, thu mười ba khối ngọc bài trên không trung vào trong lòng bàn tay, lại ngẩng đầu nhìn về phía đám người Giang Hào.

- Hiện tại ta đã có ngọc bài, các ngươi cũng nên giao danh ngạch ra rồi chứ? Ha ha…

- Hừ...

Đám người Giang Hào cực kỳ khó chịu giống như ăn phải thứ rất là

buồn nôn vậy.

Đám người bọn họ vừa mới nói không có ngọc bài thì đừng nghĩ tới danh ngạch. Đối phương lại lập tức lấy ra nhiều ngọc bài như vậy, chẳng khác nào trần trụi đánh vào mặt bọn hắn.

- Được, tốt. Ta nói cho ngươi biết, đi vào nhiều người, có đôi khi cũng chưa chắc đã là chuyện tốt, không cẩn thận còn sẽ tạo thành tổn thất lớn hơn nữa!

Giang Hào cũng là người cầm được thì cũng buông được. Sắc mặt hắn dữ tợn rống lên một tiếng.

Sắc mặt đám người Thạch Dương, Ứng Thiên Triệu tuy rằng xấu xí, thế nhưng bọn hắn cũng biết việc ngày hôm nay nếu như tiếp tục nháo xuống dưới, như vậy bọn hắn sẽ chỉ càng thêm mất mặt. Vì vậy lúc này cả đám cũng không ở có nói nhiều, đều tự đem danh ngạch nhường ra.

- Nếu như đã xác định danh ngạch, như vậy hiện tại chúng ta lên đường đi. Có lẽ những tông môn khác và những tán tu kia có lẽ đã sớm tới nơi rồi!

Phân phối danh ngạch xong, Giang Hào nói.

- Được. Đi thôi!

Cổ Ung biết nếu như tiếp tục giằng co chỉ có làm cho thời gian chậm trễ. Cho nên lúc này hắn gật đầu, bàn tay đánh ra một cái, một cái thuyền lớn xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Cùng loại với thuyền của tam đại tông môn trước đó, uy mãnh cao lớn, mang theo khí tức từ thượng cổ lưu truyền xuống, mênh mông vô cùng, phong cách cổ xưa.

- Những đệ tử có danh ngạch trước đó đi ra, tất cả đều lên thuyền cho ta!

Một tiếng rống to vang lên, trên Thiên Chiến phong có vô số thân ảnh bắn thẳng về phía thuyền lớn.

Dám người Nhiếp Vân ở trong Hỗn Loạn sơn hai ngày, trong khoảng thời gian này Cổ Ung đã lựa chọn xong đệ tử đi tớiThần chi di tích. Lúc này nghe được mệnh lệnh của hắn, từng người bay lên, giống như châu chấu, che khuất bầu trời.

- Ngươi đi theo ta...

Trong lúc Nhiếp Vân đang định đi theo sau lưng mọi người tiến vào trong thuyền, thì bên tai vang lên thanh âm của Cổ Ung. Nghe hắn nói vậy, chỉ thấy Cổ Ung đang đứng ở đầu thuyền, hai tay chắp ở sau lưng, mang theo một cỗ khí độ phách tuyệt thiên hạ.

Thân thể Nhiếp Vân khẽ động, đi tới trước mặt hắn rồi đáp xuống.

Cổ Ung tiện tay bố trí ra một cấm chế cách âm rồi nói.

- Nói một chút chuyện ở trong Hỗn Loạn sơn đi. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Hắn biết chuyện trước đó nhất định có liên quan tới vị thiếu niên trước mắt này. Trong mắt hắn mang theo vẻ tán thưởng nồng đậm, không có một chút ý tứ trách cứ nào.

- Là như vậy...

Nhiếp Vân lập tức đem chuyện xảy ra trong Hỗn Loạn sơn nói ra một lần, chỉ là không nói ra chuyện Thiên Tâm Đằng mà thôi.

Tuy rằng hắn biết vị tông chủ này làm người cũng không tệ, thế nhưng Thiên Tâm Đằng thực sự quá đặc thù. Một khi nói ra khó bảo đảm đối phương sẽ không động tâm. Cho nên mọi chuyện cũng nên cẩn thận mới thỏa đáng.

- Thì ra là thế...

Nghe xong hắn giải thích, hai hàng lông mày của Cổ Ung nhíu chặt lại.

- Tuy rằng chuyện này đám người Giang Hào không biết rõ ràng

lắm. Thế nhưng nhất định đã bắt đầu hoài nghi. Bọn chúng vì ngại thân phận cho nên không có khả năng ỷ lớn hiếp nhỏ ra tay với ngươi. Chỉ là một khi tiến vào Thần chi di tích, tất nhiên sẽ nói với đệ tử bên trong đối phó với ngươi. Hay là chuyến đi Thần chi di tích lần này ngươi đừng tham gia. Tiếp tục đợi ở Quy Khư Hải tu luyện đi. Ta tin tưởng bằng vào tiềm lực của ngươi, cho dù không cần đi Thần chi di tích thì cũng sẽ trong trăm vạn năm lột xác, có được thực lực tự mình độc bá một phương!

- Ở lại Quy Khư Hải? Không được, ta vẫn muốn đi Thần chi di tích đi!

-

Nhiếp Vân lắc đầu nói.

Tuy rằng không biết Thần chi di tích này là nơi nào. Thế nhưng nhất định có trợ giúp rất lớn với tu luyện giả. Hiện tại hắn đang cần đề thăng thực lực lên, có loại cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ qua được chứ?

- Ài, ta biết không khuyên được ngươi. Bất quá, thanh niên các ngươi cũng nên có loại khí thế loại không chút sợ hãi này. Nếu như ngươi vẫn có ý đi vào Thần chi di tích, ngươi hãy cầm lấy thứ này. Vào lúc nguy hiểm, chỉ cần bóp nát nó, chí ít có thể giữ được tính mạng!

Dường như Cổ Ung cũng đã sớm biết hắn sẽ chọn như vậy cho nên cũng không tức giận. Ngược lại hắn còn nở nụ cười, cổ tay khẽ lật, một khối ngọc bài xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn.

- Chúa Tể phù ấn? Thứ này quá quý trọng, ta không thể nhận...

Thấy thứ hắn lấy ra, Nhiếp Vân vội vã xua tay nói.

Không ngờ đối phương lại lấy ra Chúa Tể phù ấn.

Thứ này chỉ có cường giả Chúa Tể mới có thể luyện chế ra, mỗi một khối đều trân quý vô cùng, cho dù là tông môn như Quy Khư Hải, sợ rằng cũng sẽ không có lưu trữ quá nhiều, trực tiếp lấy ra

một khỏa, quả thực có chút quý trọng.

- Nếu như không phải có ngươi, ngày hôm nay Quy Khư Hải chúng ta sẽ phải chịu nhục. Đây là thứ ngươi nên có được. Hơn nữa, tuy rằng Chúa Tể phù ấn rất thưa thớt, thế nhưng Quy Khư Hải chúng ta truyền thừa nhiều năm, còn có một ít. Cầm đi, nếu như thực sự gặp phải nguy hiểm, như vậy cũng có thể dùng thứ này cứu những đệ tử khác!

Cổ Ung đưa Chúa Tể phù ấn qua, mang theo ý tứ không cho hắn từ trôi. Trong lời nói còn có vẻ tự tin và hào sảng.

- Được, đa tạ tông chủ!

Hắn biết nếu như tiếp tục từ chối nhất định sẽ khiến cho song phương nói chuyện, cho nên Nhiếp Vân nở nụ cười, tiếp lấy ngọc bài.

- Ta lên làm tông chủ Quy Khư Hải, không dưới ức vạn năm, đã gặp thiên tài vô số kể. Vốn ta tưởng rằng ngươi chỉ là thiên tài trăm vạn năm khó gặp, hiện tại xem ra ta đã đánh giá thấp ngươi. Cho dù Quy Khư Hải truyền thừa nhiều năm như vậy cũng không có gặp nhiều người như ngươi a!

Thấy Nhiếp Vân cầm Chúa Tể phù ấn trong tay mà cũng không có hưng phấn vì có được bảo vật. Vẻ mặt cũng không có biến hóa quá lớn. Cổ Ung không khỏi tán thán một câu.

Nếu như đổi thành người khác, tiếp nhận bảo vật quan trọng như vậy, tất nhiên sẽ kích động mừng rỡ. Thế nhưng đối phương không có chút ba động tâm tình nào, định lực cực mạnh. Cho dù là hắn đều cảm thấy khó mà tin được.

------oOo------

Chương 2116: Cấp bậc Tông chủ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên, nếu như để cho hắn biết thiếu niên trước mắt sở dĩ không có tâm tình ba động quá lớn là bởi vì trong tay có nhiều Chúa Tể phù ấn hơn thì chỉ sợ hắn cũng sẽ không nghĩ như vậy.

- Thanh Hàn Dương Kiếm này là ta lợi dụng thủ đoạn luyện hóa chín chín tám mươi một ngôi sao luyện chế mà thành. Ta còn dung nhập một hỗn độn thế giới vào trong đó. Cho dù chỉ là Hỗn Độn thần binh đỉnh phong, thế nhưng uy lực lại không thể khinh thường. Hôm nay ta tặng nó cho ngươi, ta mong ngươi có thể phát dương quang đại nó!

Bàn tay Cổ Ung khẽ động, một kiện trường kiếm mang theo hàn khí bức người xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn, tiếng xé gió vang vọng. Cho dù không có sử dụng, thế nhưng không gian chung quanh cũng tự vặn vẹo.

- Chuyện này... Tông chủ đưa bảo kiếm cho ta, người bảo ta nên làm thế nào bây giờ?

Nhiếp Vân nhíu mà nói.

Tuy rằng còn chưa luyện hóa thanh kiếm này, thế nhưng hắn cũng nhìn ra cấp bậc của nó cũng không kém hơn Tri Thu kiếm chút nào. Binh khí như vậy đối phương chắp tay đưa tới, ân tình này thực sự quá lớn.

- Ta sao? Yên tâm đi, ta không cần kiếm, người trong Tà Nguyệt Chí tôn vực có thể đả thương ta cũng không có bao nhiêu!

Cổ Ung tông chủ nói một tiếng, mang theo khí tức ngạo nghễ.

- Vậy ta đây sẽ nhận!

Thấy khí độ của hắn giống như lưỡi dao sắc bén có thể phá vỡ trời cao, Nhiếp Vân không khỏi tán tán. Vị tông chủ trước mắt này xem ra cũng không phải là người cổ hủ, càng không phải là người nhát gan, hào khí ngập trời, khí thế bất phàm.

- Ừm, Như vậy mới không sai biệt lắm!

Thấy hắn tiếp nhận trường kiếm, Cổ Ung tông chủ hài lòng gật đầu, bàn tay vung lên, lại nói.

- Đến đây, để ta giới thiệu cho ngươi một người, cũng là thiên tài giống như ngươi, hắn mới là người mạnh nhất trong hàng đệ tử của ta, Phùng Tránh so sánh với hắn căn bản không tính là cái gì!

- Hắn gọi là Cổ Tiêu!

Cổ Ung cười chỉ về phía trước, Nhiếp Vân lập tức nhìn thấy có một người từ trong buồng nhỏ trên tàu đi ra ngoài.

Nhìn dung mạo người này ước chừng ba mươi tuổi, hai mắt đen nhánh có thần, sâu thẳm giống như hồ nớc, khác với Phùng Tránh ngang ngược, mang theo vẻ bình tĩnh ổn trọng.

- Tại hạ Cổ Tiêu, thời gian nhập môn tương đối sớm, như vậy ta sẽ gọi ngươi một tiếng Nhiếp Vân sư đệ!

Đi tới trước mặt hai người, Cổ Tiêu cười nói.

- Cổ Tiêu sư huynh!

Nhiếp Vân hành lễ.

- Sư phụ bình thường hay nhắc tới ngươi, nói ngươi là một người trí dũng song toàn, là nhân kiệt! Sau khi tiến vào Thần Chi di tích, sư huynh đệ chúng ta cần phải chiếu cố lẫn nhau.

Thái độ của Cổ Tiêu thành khẩn, không có chút làm ra vẻ nào. Hàn huyên một hồi Nhiếp Vân đã biết hắn là một người khiêm tốn. Sở dĩ không có nổi danh như Phùng Tránh chính là bởi vì người này có tính cách không tranh với người. Mà trên thực tế, thực lực của hắn không chênh lệch là bao với đám người Cừu Thiên, ước chừng Hai nghìn bảy trăm sáu mươi đầu đại đạo.

- Ta cũng mong sư huynh chiếu cố nhiều hơn a.

Đối với người như thế Nhiếp Vân cũng bảo trì khiêm tốn, đem tư thái của mình hạ thấp.

- Được rồi, nếu như hai người các ngươi ở chung không tệ, Cổ Tiêu, mang Nhiếp Vân và những người khác đi làm quen một chút đi!

Thấy hai người ở chung không tồi, Cổ Ung cười ha hả rồi nói một tiếng.

- Vâng!

Cổ Tiêu gật đầu, bước lên trước một bước đi đến buồng nhỏ trên tàu.

- Chiếc Tịnh Nguyệt Cổ Thuyền này là sư phụ dùng đại thủ đoạn luyện chế ra. Bên trong dung hợp một thế giới, chúng ta đi qua đi!

Cổ Tiêu vừa đi vừa giới thiệu, Nhiếp Vân theo ở phía sau. Vừa tiến vào hắn đã cảm thấy cảnh vật trước mắt nhoáng lên, lập tức đã thấy toàn bộ thiên địa biến hóa, thoáng cái đã tiến vào trong một thế giới khác.

Thế giới này còn hơn nhỏ hơn Tà Nguyệt Chí tôn vực, có vẻ bé nhỏ không đáng kể. Thế nhưng so với Thiên Địa Lục Đạo mà nói, lại lớn hơn một vòng. Có được pháp tắc độc lập của mình, xem ra cũng là một thế giới hỗn độn sơ khai bị Cổ Ung thu lấy rồi mang đi luyện chế vào trong cái buồng nhỏ trên tàu.

Vô số đệ tử ở trong cái thế giới này, yên tĩnh ngồi tu luyện, cũng không có người nào gây ra tiếng động xôn xao. Số lượng người bên trong rất nhiều, giống núi sông vậy. Rất là rậm rạp, liếc mắt không nhìn thấy tận cùng.

- Cũng chỉ có luyện hóa loại thế giới này mới có thể một tức đem toàn bộ tuấn kiệt của một tông môn thu lại một chỗ a.

Nhiếp Vân cảm thán.

Loại cổ thuyền cấp bậc như Tịnh Nguyệt Cổ Thuyền này hắn cũng có một cái. Chỉ là bên trong không dung hợp tiểu thế giới. Mang mười mấy người thì không sao, thế nhưng hơn trăm người, khi đó

không có khả năng nhích nổi.. Muốn mang vào hơn vạn người, tuyệt đối là chuyện không có khả năng.

Mà loại cổ thuyền luyện hóa tiểu thế giới này, đừng nói hơn một vạn người, cho dù có hơn ức, hơn mười ức người tiến vào cũng dư xài, cũng không có chút chật chội nào.

- Đại nhân vật đều thích luyện hóa tiểu thế giới hay sao?

Nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân nhìn về phía Cổ Tiêu trước mắt.

Bên trong Tịnh Nguyệt Cổ Thuyền này dung hợp tiểu thế giới, bên trong Hàn Dương kiếm mà Cổ Ung vừa cho hắn cũng ẩn chứa tiểu thế giới. Lẽ nào những đại nhân vật này rất thích đem tiểu thế giới luyện hóa làm của riêng hay sao?

- Tiểu thế giới hỗn độn sở khai có pháp tắc và lực lượng không gian đặc biệt của mình, luyện hóa dung nhập vào trong binh khí, có thể khiến cho uy lực của binh khí đại tăng, quả thực có rất nhiều đại nhân vật thích du lịch hỗn độn tìm kiếm nó. Chỉ bất quá những tiểu thế giới này số lượng nương theo không ngừng hủy diệt càng ngày càng ít...

Cổ Tiêu nói.

- Luyện hóa tiểu thế giới, Như vậy sinh linh bên trong thì sao?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Hắn thấy, bất luận sinh mệnh gì cũng có tự do và dũng khí của mình. Tùy tiện luyện hóa tiểu thế giới như vậy, như vậy sinh linh ẩn chứa trong đó làm sao bây giờ?

- Bọn họ đều là sinh mệnh thấp hơn, chết thì chết, cũng không có gì...

Cổ Tiêu lắc đầu.

- Đương nhiên cũng có một chút người thực lực không yếu, sẽ được mang vào Tà Nguyệt Chí tôn vực, tự sinh tự diệt. Bất quá, bởi

vì không thể nào thích ứng với pháp tắc không gian nơi này cho nên đại bộ phận đều chết hết, có rất ít người có thể sống sót được!

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân thở dài.

Tu luyện giới tràn ngập sát lục lõa lồ. Yếu sẽ bị giết, đây là sự thực không có biện pháp xoay chuyển, không có bất kỳ biện pháp nào, cho dù là hắn cũng không có cách nào thay đổi.

------oOo------

Chương 2117: Cấp bậc Tông chủ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quy Khư hải ở Tà Nguyệt Chí tôn vực mặc dù là danh môn chính phái. Thế nhưng để lập phái, không biết đã có bao nhiêu người bị tử vong, những người tu luyện này đối với sinh mệnh trên cơ bản đều là lãnh đạm như nhau.

Chuyện này cũng đúng, thời gian Nhiếp Vân sống lại còn nắn, nếu như cho hắn sống thêm hàng ức năm nữa. Như vậy cái gì cũng sẽ cảm thấy nhàm chán, tánh mạng những người khác đối với hắn mà nói, cũng không coi vào đâu.

Chính là bởi vì nghĩ tới điểm ấy, cho nên tuy rằng hắn thở dài, thế nhưng lại không nghĩ đám người Cổ Ung luyện hóa tiểu thế giới có gì là sai.

- Đến đây, để ta giới thiệu cho ngươi vài người. Những người này tuy rằng không tới Hỗn Loạn sơn, thế nhưng thực lực cũng không yếu hơn so với Phùng Tránh. Mỗi một người đều người một mình đảm đương một phía. Chỉ là bọn hắn không thích tranh cường háo thắng mà thôi. Lần này tông chủ bảo chúng ta cùng đi Thần Chi di tích đó là mong muốn chúng ta cùng nhau đồng hành, cùng nhau tiến thoái!

Cổ Tiêu không biết suy nghĩ trong lòng hắn cho nên cười một tiếng, lại bay về một phía.

Mấy người này ngồi ở trên một sơn phong trong tiểu thế giới của buồng nhỏ trên tàu, bình tĩnh mà lãnh đạm. Trên người không có một chút khí tức sắc bén nào toả ra, tĩnh lặng giống như một bức tranh vậy.

- Thất Nguyên sư đệ, Tĩnh An sư đệ, Lưu Chiêm sư đệ, đến đây. Để ta giới thiệu một vị sư đệ cho các ngươi, vị sư đệ này chính một anh hùng a.

Thấy mấy người này, Cổ Tiêu cười ha hả một tiếng, lại đáp xuống đỉnh núi.

- Anh hùng? Anh hùng không có dễ làm như vậy a. Được, để cho ta xem một chút rốt cuộc người nào mà lại đáng để Cổ sư huynhv như vậy a.

Thanh âm của Cổ Tiêu còn không có kết thúc thì đã có một đạo thanh âm nhàn nhạt vang lên. Có một thanh niên đứng dậy, hai mắt tỏa ra quang mang, hai hàng lông mày như kiếm.

- Vị này là Nhiếp Vân sư đệ, lĩnh ngộ Cổ Hỗn Độn ngữ, là người được Quy Khư hải thừa nhận. Chuyến đi Hỗn Loạn sơn cũng tỏa sáng, thực lực không kém ta, Thất Nguyên đệ chớ có vô lễ!

Nghe thấy hắn nói như thế, Thất Nguyên hừ lạnh.

- Thực lực không dưới sư huynh? Sư huynh đạt được Huyền Thánh truyền thừa, một thân tu vi đã đánh vỡ gông cùm thiên đạo, khoáng tuyệt cổ kim. Làm sao hắn có thể so sánh được với sư huynh chứ? Chuyện này có phần phóng đại a!

Thanh niên gọi là Thất Nguyên có chút không tin, lại nói.

- Như vậy đi, nói miệng không bằng chứng, không bằng hai chúng ta tỷ thí một chút, để ta ta nhìn xem ngươi rốt cuộc có thực lực gì!

Nói xong trong mắt Thất Nguyên phóng ra chiến ý cực nóng.

- Tỷ thí... Ta không phải là đối thủ của Thất Nguyên sư huynh! Ta chủ động chịu thua!

Nhiếp Vân lắc đầu nói.

Từ hành động của đối phương hắn đã có thể nhìn ra Thất Nguyên này cũng không phải là ghen tị với hắn. Mà là người này cực kỳ hiếu chiến, thực lực ước chừng hai nghìn bảy trăm năm mươi đầu đại đạo, đối phó với cường giả loại này, một khi không dùng tới Thiên Tâm đằng thì nhất định hắn không phải là đối thủ. Mà ở đây hắn lại không muốn vận dụng con bài chưa lật cuối cùng này.

- Chịu thua? Cái này... Dù thế nào cũng phải đánh một chút a...

Thấy hắn trực tiếp chịu thua, Thất Nguyên sửng sốt nói.

- Tự mình biết không phải là đối thủ mà còn muốn động thủ, đây là tự rước lấy nhục, ta cũng không có sở thích chịu nhục a!

Nhiếp Vân cười nói.

- Ha ha, không sai, tiểu tử ngươi hiểu biến báo. Không giống như tiểu tử Phùng Tránh kia, luôn giả vờ trang bức, ta thích! Sau đó hãy lăn lộn cùng Thất Nguyên ta là được. Trong hàng đệ tử ai dám bắt nạt người ngươi, ngươi tới nói cho ta biết một tiếng, ta sẽ giúp ngươi đòi lại công bằng.

Thấy thái độ của hắn như vậy, Thất Nguyên biết rõ đã không đánh được cho nên hài lòng gật đầu một cái.

- Đa tạ Thất Nguyên sư huynh!

Thấy người này tính tình ngay thẳng, tâm huyết mười phần, Nhiếp Vân cũng không có cự tuyệt mà gật đầu đáp ứng.

- Tính tình Thất Nguyên là vậy, ngươi đừng để ý, vị này chính là Tĩnh An sư đệ, còn nhỏ đã đạt được kỳ ngộ, thân thể cường hãn vô cùng, có thể so với Thái cổ cự thú... Vị này chính là Lưu Chiêm sư đệ...

Thấy hai người vốn có đang giương cung bạt kiếm thì một bên chịu thua, tất cả tiêu tan thành mây khói, Cổ Tiêu nở nụ cười, giới thiệu từng người một với Nhiếp Vân.

Ở đây đại khái chừng mười người, Nhiếp Vân nhìn kỹ một chút, hắn phát hiện ra những người này không ngờ mỗi người thực lực hùng hậu, mỗi một người đều có thực lực Hai ngàn bảy trăm đại đạo trở lên. So với người của tam tông tiến vào Hỗn Loạn sơn cũng không kém hơn chút nào.

- Ra vẻ yếu trước mặt địch, Cổ Ung tông chủ quả nhiên lợi hại!

Nhìn thấy rõ ràng thực lực của những người này, Nhiếp Vân không khỏi cảm thán một tiếng.

Nếu như trực tiếp phái những người này qua đó, coi như hắn không đi, đối kháng với đám người Cửu Thiên cũng không có gì phải sợ hãi. Thế nhưng Cổ Ung tông chủ vẫn không có làm như vậy, mà là để cho đám người hắn đi qua. Xem ra trong lòng cũng có tâm tư.

Hỗn Loạn sơn tranh đoạt danh ngạch, đây chỉ là tiểu đả tiểu nháo, danh ngạch cho dù mất cũng không sao. Thế nhưng không thể để cho tam tông khác thăm dò được nội tình.

Ra vẻ yếu trước mặt địch, sau đó có chuyện gì cũng có thể phòng ngừa. Không hổ là nhân vật phong vân, không biết nắm Quy Khư hải trong tay đã được bao nhiêu năm, chỉ sợ hắn ta đã sớm nhìn ra dã tâm của tam tông khác, cho nên lúc này mới làm ra thủ đọa như vậy.

- Được rồi, Cổ Tiêu sư huynh, vừa rồi Thất Nguyên sư huynh nói sư huynh đã từng có được Huyền Thánh truyền thừa, Huyền Thánh này là cường giả cấp bậc gì?

Cổ Tiêu giới thiệu xong toàn bộ, lúc này Nhiếp Vân nhớ tới lời vừa rồi của Thất Nguyên, hắn nhịn không được hỏi một câu.

- Huyền Thánh là cường giả cấp bậc tông chủ, thực lực chỉ dưới

Chúa Tể!

Cổ Tiêu đạo.

- Ta cũng là vận khí tốt cho nên mới nhận được truyền thừa...

- Cấp bậc tông chủ?

- Đây không phải là cấp bậc tu luyện chính thống trên Càn Huyết đại lục, mà là chúng ta lén gọi như vậy. Cấp bậc này là chỉ cường giả lĩnh ngộ hai nghìn chím trăm đầu đại đạo trở lên!

Thấy Nhiếp Vân có chút nghi hoặc, Cổ Tiêu giải thích.

Nhiếp Vân gật đầu.

Cường giả Chúa Tể không xuất thế, cường giả lĩnh ngộ hai nghìn chín trăm đầu đại đạo coi như là cường giả đứng đầu, đạt được truyền thừa của người như thế, thảo nào vị Cổ Tiêu này lại có được thực lực mạnh mẽ như thế.

------oOo------

Chương 2118: Tinh không chi vực (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bên trong Thần Chi di tích truyền thừa vô số bảo vật, chỉ cần vận khí không quá kém thì đều có thể có được thu hoạch. Nhiếp Vân sư đệ phúc duyên thâm hậu, lần này nhất định có thu được truyền thừa của một vị đại năng, một bước bay lên trời!

Cổ Tiêu cho rằng trong lòng hắn đang ước ao cho nên mới an ủi một câu..

- Như vậy ta nhận lời chúc của sư huynh trước!

Nhiếp Vân cũng không giải thích mà chỉ ôm quyền nói một tiếng, sau đó lại hỏi tiếp:

- Thần Chi di tích rốt cuộc là cái gì, thời gian ta tới tông môn ngắn, có thể nói hoàn toàn không biết gì cả. Có thể làm phiền sư huynh nói tỉ mỉ một chút được hay không?

- Ta cũng không biết nó là cái gì, chỉ biết đây là nơi thế hệ trẻ tuổi của Tà Nguyệt Chí tôn vực thí luyện, mỗi người chỉ có một lần cơ hội tiến vào. Nghe nói chỉ cần có thể ở bên trong còn sống đi ra, thực lực đều tiến nhanh, tiềm lực cũng sẽ tăng cao. Hơn nữa còn có người nói bên trong có vô số truyền thừa cao minh, chỉ cần vận khí tốt thu được một truyền thừa. Khi đó tuyệt đối sẽ tiền đồ vô lượng!

Cổ Tiêu nói.

Nhiếp Vân không hỏi thêm nữa.

Sợ rằng Thần chi thí luyện này đã liên quan tới bí mật quan trọng nhất của Tà Nguyệt Chí tôn vực, hắn không biết cũng là chuyện bình thường.

- Tuy rằng Thần chi thí luyện có chỗ tốt vô cùng lớn, thế nhưng bên trong lại nguy cơ trùng trùng. Chỉ sợ cũng là một trong những nơi thí luyện tàn khốc nhất của Tà Nguyệt Chí tôn vực. Thí luyện Bách Nhân đảo còn có thể sống sót a, thế nhưng nơi này, một vạn người thí luyện vị tất có thể còn sống? Người còn sống mới chân chính là ngàn dặm tìm được một!

Thấy Nhiếp Vân không nói lời nào, vẻ mặt Thất Nguyên mang theo vẻ cảnh giác.

- Vì vậy, không nên ôm tâm lý may mắn, tiến vào trong đó, sinh tử sẽ không phải là của mình. Nhất định phải cẩn thận nhiều hơn nữa, không nên bởi vì nghĩ tới truyền thừa tựu mà ý vênh váo. Làm như vậy sẽ chỉ chết nhanh hơn mà thôi, mà người chết, cho dù có đạt được truyền thừa thì cũng không có tác dụng!

- Đa tạ sư huynh nhắc nhở!

Sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng gật đầu.

Thất Nguyên nói rất đúng, vô luận thực lực ngươi có mạnh mẽ tới đâu, cho dù thủ đoạn nhiều hơn nữa, địa vị cao tới đâu, thu được truyền thừa nhiều hơn nữa. Một khi chết đi thì cái gì cũng không có. Cho nên sau khi tiến vào di tích không phải là nghĩ bản thân sẽ thu được bao nhiêu truyền thừa, đạt được bao nhiêu bảo bối, mà là làm sao có thể giữ được tính mạng của mình!

- Thần Chi di tích ở tinh không chi vực xa xôi. Cho dù tốc độ của Tịnh Nguyệt Cổ Thuyền có nhanh, thế nhưng không có hơn mười ngày cũng không thể nào tới được. Thừa dịp khoảng thời gian này, ta thấy chúng ta nên tranh thủ tu luyện đi. Tuy rằng thời gian ngắn như vậy thu hoạch cực kỳ bé nhỏ, thế nhưng thêm một phần thực lực là thêm một phần thủ đoạn bảo vệ tính mạng. Không thể khinh thường!

Cổ Tiêu nói.

- Tinh không chi vực?

- Tinh không chi vực là địa phương tương tự với Quy Khư hải chúng ta, huyền phù ở trên Tà Nguyệt Chí tôn vực, khắp nơi đều là tinh thần. Chỉ bất quá tinh thần nơi đó đều đã bị nghiền nát, bình thường bị phong ấn lại. Mỗi hơn trăm vạn năm phong ấn sẽ trở nên buông lỏng. Lúc này tứ đại tông chủ lợi dụng chưởng giáo phù ấn liên thủ thì mới có thể xé rách ra một cái khe, cho phép người ta tiến vào! Đương nhiên cái thời gian tồn tại của cái khe này cũng không lâu, chỉ có chừng ba tháng. Nói cách khác, người tiến vào Thần Chi di tích, vô luận ngươi có bản lĩnh lớn tới đâu thì cũng chỉ ở trong đó đợi ba tháng. Nếu như thời gian quá lâu. Cái khe đóng lại, khi đó cũng chỉ có thể chờ trăm vạn năm sau mới có thể đi ra ngoài! Chỉ bất quá, trăm vạn năm qua đi, người có thể từ bên trong đi ra ngoài hầu như không có!

- Vì sao?

Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái.

Thực lực đạt tới loại cảnh giới này như bọn hắn, sống ức vạn năm cũng không phải là vấn đề, trăm vạn năm cũng không tính là gì a.

- Đây không tính là bí mật gì. Nghe nói bên trong Thần Chi di tích khắp nơi đều là khí tức suy bại. Không có linh khí, nguyên khí, tiến vào trong đó chỉ có thể tiêu hao tu vi bản thân. Có lẽ dựa vào đan dược linh dược duy trì thể năng. Duy trì được ba tháng cũng đã rất đáng sợ rồi. Trăm vạn năm, làm sao có thể chịu được chứ?

- Không có linh khí, nguyên khí?

Nhiếp Vân lập tức hiểu ra.

Đạt tới tu vi như bọn hắn, ức vạn năm không ăn cơm cũng sẽ không chết, cũng không phải bọn họ không cảm thấy đói bụng, mà là bọn hắn có thể dựa vào hấp thu linh khí, bổ sung năng lượng tiêu hao, bảo trì lực lượng không cạn.

Chỗ kia không có linh khí, nguyên khí, không thể nào hấp thu được mà còn chỉ có thể tiêu hao. Cho dù người có mạnh mẽ tới đâu cũng sẽ không nhịn được tiêu hao, cho dù những người này có mang theo linh dược các loại đồ vật thì chỉ sợ cũng không kiên trì được trăm vạn năm. Huống chi ở nơi đó lại là khắp nơi tràn ngập nguy hiểm.

Loại địa phương không thể nào hấp thu linh khí, nguyên khí này Nhiếp Vân cũng đã trải qua. Ban đầu ở trong tinh bích đi thông linh giới chính là loại tình huống này. Bất quá khi đó thiên phú nguyên khí sư của hắn có thể hấp thu năng lượng hơi yếu để tiếp tế, cho nên cũng không biết cái gọi là Thần Chi di tích này nguyên khí đan điền có thể dùng hay không. Nếu như có thể dùng mà nói, như vậy cũng không cần lo lắng.

Nhiếp Vân lại hỏi một chút chuyện về tinh không chi vực, Thần Chi di tích. Thấy đối phương cũng không phải biết được quá nhiều cho nên hắn cũng không hỏi thêm nữa.

Không có nói chuyện nữa, Nhiếp Vân cũng không giống như những người khác tu luyện, mà là tiện tay bố trí cấm chế, cổ tay khẽ lật, một gốc dược liệu xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn.

Đây chính là Kim Lăng Thảo mà Thiên Tâm đằng dùng để hấp dẫn

người khác tới.

Thiên Tâm đằng trở thành yêu sủng của hắn, thứ này lại không dùng tới, cho nên vừa vặn có thể luyện chế thành đan dược. Trước khi tiến vào Thần Chi di tích có thể lần nữa đề thăng phẩm chất linh hồn, thân thể.

Lòng bàn tay có diễm hỏa thiêu đốt, Nhiếp Vân lập tức ném cây dược liệu vào trong đó.

Người khác luyện chế đan dược còn cần dược đỉnh, thế nhưng thiên phú luyện đan của hắn đã đạt đến cấp bậc đại thành, đã không cần dùng dược đỉnh nữa. Những dược liệu này đều là lấy được từ Hỗn Loạn sơn. Vừa vặn phối hợp lại, có thể khiến cho Kim Lăng Thảo phát huy tốt dược lực của mình.

------oOo------

Chương 2119: Tinh không chi vực (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Két két két két!

Không bao lâu sau, một khỏa đan dược màu vàng đã được hắn luyện chế thành công. Nhiếp Vân thu lấy rồi bắt đầu phụng dụng.

Cô Cô Cô Cô!

Toàn thân rung động một trận, linh hồn và thân thể của bản thân dưới đan dược làm dịu nhanh chóng tăng trưởng.

Bản thân hắn chính là Hỗn Độn Thánh Thể, khoảng cách với Bất Diệt Thánh Thể cũng chỉ có kém nửa bước, lúc này thân thể dưới đan dược làm dịu liên tục tấn chức, xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Linh hồn cũng càng no đủ phong phú hơn, ngày càng thêm tinh thuần.

Sưu!

Dược lực hoàn toàn bị hắn luyện hóa.

- Ài, đáng tiếc còn không có đạt tới Bất Diệt Thánh Thể...

Đứng dậy, Nhiếp Vân khẽ lắc đầu.

Phục dụng đan dược dùng Kim Lăng Thảo luyện chế mà thành, vốn hắn tưởng rằng có thể trực tiếp trùng kích lên Bất Diệt Thánh Thể. Đáng tiếc còn không có thành công. Bất quá, tuy rằng không có thành công, thế nhưng thân thể và linh hồn đều có tiến bộ rất rõ ràng, cho dù đối với thực lực tăng trưởng cũng không lớn, thế nhưng lại làm cho lực lượng trong cơ thể hắn vận chuyển càng thêm như ý, phản ứng cũng nhanh hơn.

- Phân thân Thiên Địa Lục Đạo chỉ cần dung nhập vào thân thể là có thể lần nữa tăng lên a.

Phân thân do Nhất Khí Hóa Tam Thanh hình thành, có thực lực tương đồng với bản tôn hắn. Nếu một phân thân này dùng đan dược, cái còn lại không phục dụng, như vậy nhất định sẽ không thể tăng trưởng thực lực. Bất quá cũng không có việc gì, chỉ cần hắn triệu hồi phân thân trở lại trước mặt, dung nhập vào trong bản tôn. Khi lần kế phân hóa ra, nhất định sẽ có thực lực tương đồng với mình.

Ầm ầm!

Đứng dậy hắn đã lập tức cảm thấy không gian rung động không ngừng, lập tức có thanh âm của tông chủ Cổ Ung truyền tới.

- Đã tới Thần Chi di tích mọi người ra đi!

Sưu sưu sưu!

Lập tức Nhiếp Vân đã thấy có vô số đạo thân ảnh đứng lên, bay thẳng ra phía ngoài.

- Đi thôi!

Thấy đám người Cổ Tiêu cũng đứng dậy, Nhiếp Vân theo sau lưng bọn hắn. Trong nháy mắt đã đi tới bên ngoài cổ thuyền.

Đứng ở trên boong thuyền cổ thuyền, ngẩng đầu nhìn về phía trước, vừa mới nhìn qua, Nhiếp Vân lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Trước mắt quả nhiên giống như Cổ Tiêu nói, là một phiến tinh không cùng loại với Quy Khư hải vậy. Chỉ bất quá khắp nơi đều là khí tức suy bại, tinh cầu nghiền nát hình thành nham thạch bay chung quanh, không có một chút ấm áp nào, ngược lại còn lộ ra vẻ âm lãnh.

Không chỉ có như thế, không gian cũng hiện ra trạng thái hỗn loạn, khắp nơi đều là nước lũ thời không.

- Đây là tinh không chi vực? Cũng... Quá tàn phá a.

- Đúng vậy, đây là tinh không chi vực, nghe nói là nơi bị đại năng thượng cổ dùng đại lực lượng mạnh mẽ phá hỏng.

- Khu vực này còn lớn hơn Quy Khư hải, đe phá hư một mảnh tinh không lớn như vậy, người này mạnh bao nhiêu chứ?

- Ai biết được? Nơi này đã sớm có từ trớc, ai cũng không nói được lịch sử, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, không ai được biết. Chúng ta cứ yên tâm tới tham gia thí luyện là được, không cần thiết phải nghĩ nhiều như vậy...

Vô số đệ tử cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ, mỗi một người nghị luận ầm ĩ.

Thiên nhãn vận chuyển, Nhiếp Vân về phía trước, quả nhiên hắn đã thấy ở chỗ sâu trong tinh vực có một phong ấn to lớn vắt ngang thời không, đem một mảng lớn khu vực phong tỏa vào bên trong.

- Phong ấn thật mạnh mẽ.

Phong ấn này mang theo khí tức hỗn độn đặc thù, thủ đoạn mà đối phương dùng cực kỳ huyền bí. Cho dù hắn có thiên phú Thiên nhãn thế nhưng cũng không nhìn ra được cái gì. Chỉ biết là căn bản không có cách nào phá được phong ấn.

Chung quanh phong ấn không gian vặn vẹo, khắp nơi đều là một đống nghiền nát, đừng nói là hắn, cho dù là cường giả Hai nghìn tám trăm đầu đại đạo rơi vào trong đó, sợ rằng cũng sẽ không thể thoát thân, trực tiếp bị vây quanh.

Dựa theo lời Cổ Tiêu nói, phong ấn lúc này đã yếu đi. Thế nhưng lúc yếu nhất cũng đã lợi hại như vậy, khi toàn thịnh chẳng phải càng thêm lợi hại hay sao?

Ầm ầm!

Ngay khi Nhiếp Vân đang quan sát phong ấn trước mắt thì lại có một trận nổ vang vang vọng. Hơn mười cái thuyền rất lớn vỡ phá vỡ thời không bay tới.

Trên thuyền đều có vô số thân ảnh, mang theo vẻ hân hoan vui vẻ.

- Tà Nguyệt Chí tôn vực ngoại trừ tứ đại tông môn ra còn có vô số tông môn nhỏ. Còn có các gia tộc cùng với một ít tán tu. Những người này cũng có danh ngạch tiến vào Thần Chi di tích, tuy rằng là con số ít. Thế nhưng cộng lại cũng là con số lớn. Thậm chí còn nhiều hơn bên tứ đại tông môn cộng lại.

Thấy những cổ thuyền này, Cổ Tiêu nói.

- Ồ?

Nhiếp Vân nhìn sang, chỉ thấy trên thuyền có vô số đạo thân ảnh, mỗi một đạo đều có tu vi cực mạnh. Tuy rằng so ra kém đám người Cổ Tiêu, thế nhưng số lượng thực sự rất đáng sợ. Dòng người tấp nập, nếu như liên hợp lại cùng một chỗ, cho dù là cường giả cấp bậc tông chủ cũng khó có thể chống lại.

Ầm ầm!

Lại chờ ở chỗ này một hồi, sau đó lại có hơn mười cái chiến thuyền bay tới, số lượng người chồng chất ở nơi này càng ngày càng nhiều.

- Ca ca, huynh ở đây đi. Tiến vào Thần Chi di tích đệ sẽ không đi cùng huynh, đệ muốn... Một mình hành động!

Ngay khi Nhiếp Vân đang cảm khái thì đột nhiên có một đạo thanh âm vang lên ở bên tai. Hắn quay đầu nhìn lại thì đã thấyNhiếp Đồng đang đi tới.

- Không đi cùng ta? Thần Chi di tích vô cùng nguy hiểm, vẫn nên đi cùng nhau thì hơn. Như vậy cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.

Không nghĩ tới Nhiếp Đồng lại đưa ra quyết định này, Nhiếp Vân nhíu mày, vội nói.

Thần Chi di tích dựa theo như lời Cổ Tiêu nói, quá mức nguy hiểm, thực lực Nhiếp Đồng tuy rằng không kém, thế nhưng so với những cao thủ khác của tam đại tông môn mà nói, vẫn còn kém hơn không ít, một mình hành động sẽ càng làm cho hắn lo lắng hơn mà thôi.

- Không cần lo lắng cho đệ, đệ không sao!

Nhiếp Đồng lắc đầu nói.

- Đệ đã kiên trì như vậy, ta sẽ cho đệ vài khối Chúa Tể phù ấn, nếu như thực sự gặp phải nguy hiểm, cũng tiện sử dụng!

Biết cái vị đệ đệ này một khi đã quyết định thì rất khó thay đổi, Nhiếp Vân cũng không khuyên can nữa. Ngón tay hắn nhẹ nhàng bắn ra, vài khối phù ấn trong nháy mắt đã tiến vào trong cơ thể đối phương.

- Đa tạ ca ca!

Nhiếp Đồng gật đầu nói.

Nhiếp Vân cũng không nói nhiều.

------oOo------

Chương 2120: Tiến vào Thần Chi di tích (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như đổi lại là lúc trước khi phân thân trở về Thiên Địa Lục Đạo, nhất định hắn sẽ không cho phép đệ đệ một mình hành động. Thế nhưng trải qua chuyện ở Thiên Địa Lục Đạo, hắn đã biết rất nhiều. Cho nên tuy rằng trước mắt người này là đệ đệ hắn, thế nhưng cũng là Tu La vương. Nhất định trên người có bí mật rất lớn, chắc hẳn cũng có quan hệ lớn lao với Thần Chi di tích, như vậy một mình hành động cũng là đương nhiên.

Chính là bởi vì nghĩ tới những chuyện này cho nên hắn mới không ngăn cản.

- Nếu như người đã đến đông đủ, như vậy cũng nên mở Thần Chi di tích rồi! Trước khi mở ra ta có vài chuyện muốn nói một chút!

Trong lúc hai người đang nói chuyện với nhau thì có một đạo thanh âm chậm rãi vang lên. Người nói chuyện chính là tông chủ Giang Hào của Vạn Nhận sơn.

- Thứ nhất, sau khi Thần Chi di tích mở ra chỉ có thể duy trì ba tháng. Nói cách khác trong vòng ba tháng, vô luận các ngươi đi bao xa đều phải trở về. Bằng không cũng sẽ bị vây ở bên trong, không có khả năng trở về!

- Thứ hai, trong di tích không cấm sát lục, bất luận kẻ nào cũng có thể chém giết đối phương. Cho nên, tất cả phải cẩn thận!

- Thứ ba, đồ lấy được trong di tích chúng ta sẽ không đòi hỏi. Các ngươi cứ yên tâm tranh đoạt, lấy được bao nhiêu thì lấy, có mạng cầm về là được!

- Cũng chỉ có vài điều như vậy mà thôi. Quan trọng nhất là trong vòng ba tháng phải đi ra, bằng không, cho dù có nhiều bảo vật hơn nữa cũng không có tác dụng. Được rồi, hiện tại chúng ta sẽ mở ra!

Nương theo tiếng quát của Giang Hào, ở chỗ của tứ đại tông chủ đột nhiên xuất hiện bốn đạo quang mang. Quang mang giống như là lợi kiếm xé rách trời cao, mượn lực lượng hỗn độn đánh tới phong ấn trước mắt. Nương theo một tiếng nổ vang, một cái khe to lớn xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Cái khe này ước chừng cao hàng ức vạn thước, vắt ngang trong hư không trên tinh cầu tràn ngập phế tích. Giống như là một cái miệng rộng dữ tợn mà đen kịt, muốn đem tất cả mọi người thôn phệ vào bên trong.

- Đi!

Thấy cái cái khe này, bên trong đám người đột nhiên có một tiếng rống lên. Lập tức có vô số đạo thân ảnh bắn thẳng vào bên trong, giống như mây đen che khuất bầu trời, lại giống như vô số châu chấu rậm rạp, nhìn không rõ rốt cuộc có bao nhiêu người tiến vào.

- Ca ca, đệ đi trước...

Bên tai vang lên tiếng truyền âm, Nhiếp Vân lập tức nhìn thấy Nhiếp Đồng ở trong đám người, nhanh chóng triệt để biến mất. Lẫn vào trong đại quân cho nên cũng không nhìn thấy tung tích được nữa.

- Chúng ta đi!

Cổ Tiêu khẽ hô một tiếng, chân bước về phía trước. Đám người Thất Nguyên thì theo sát phía sau hắn. Mấy đạo thân ảnh xé rách trời cao, giống như một cái dây kim loại có thể cắt tất cả, bắn thẳng về phía cái khe to lớn trước mắt.

Nhiếp Vân theo sát phía sau mọi người.

Thiên phú Thiên hành sư phối hợp với Phượng hoàng chi dực thi triển ra. Tốc độ cũng không chênh lệch bao nhiêu với đám người Cổ Tiêu. Trong nháy mắt đã tiến vào tinh không chi vực suy bại trước mắt.

Két két két két!

Vừa mới tiến vào nơi này thì nhất thời Nhiếp Vân đã cảm thấy có một cỗ suy bại khí ập tới. Dường như muốn ăn mòn thân thể và linh hồn của hắn. Làm cho ở sâu trong lòng hắn cảm thấy tuyệt vọng và bất lực.

A a a a a a...

Từng tiếng kêu thảm vang vọng bên tai, hắn vội vàng ngẩng đầu nhìn qua. Lúc này mới phát hiện ra, ở phía trước có không ít người vọt tới. Bởi vì cỗ khí tức này tập kích cho nên đã tử vong, thi thể lơ lửng, phiêu đãng trên không trung. Lần nữa tăng thêm vẻ quỷ dị cho phiến tinh không này.

- Đi theo ta!

Khẽ hô một tiếng, bàn tay Cổ Tiêu đưa về phía trước, một thứ có hình dáng như cây dù xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn. Bao phủ phương viên hơn mười dặm vào bên trong. Có thứ này xuất hiện, khí tức suy bại lập tức bị chắn ở bên ngoài.

- Cửu U tán! Bảo vật phòng ngự cấp bậc tương đương với Thiên Diệp Bình Chướng.

Thấy cây dù, Nhiếp Vân gật đầu thầm nghĩ.

Sau khi giết chết Cừu Thiên, Thiên Diệp Bình Chướng trên người của hắn tự nhiên cũng bị Nhiếp Vân luyện hóa. Chỉ là hắn vẫn không có sử dụng mà thôi. Tuy rằng khí tức suy bại của tinh vực này có thể sản sinh ra công kích đối với người khác. Nhưng mà so với loạn phong của Loạn Phong cốc còn kém rất nhiều, đừng nói là Thiên Diệp Bình Chướng, tùy tiện dùng một ít thủ đoạn cũng có thể ngăn cản.

Cửu U tán này cũng giống như Thiên Diệp Bình Chướng, cũng là trái cây của một loại Hỗn độn cổ sinh mệnh kết mà thành. Là một loại pháp bảo phòng ngự cực mạnh, có nó chống cự, khí tức suy bại ở đây không thể tập kích được mọi người mữa.

- Đi!

Cửu U tán đã mở, vô số đệ tử Quy Khư hải tiến vào phạm vi đã được che chở, Cổ Tiêu lại dẫn đầu phóng về phía cái khe.

Lúc này người của những tông môn khác cũng đã tiến vào không ít, người của Quy Khư hải cũng không cam lòng tụt lại phía sau.

Ầm!

Vừa mới tiến vào cái khe thì nhất thời Nhiếp Vân cảm thấy thời không trong nháy mắt biến hóa, cả người như đã tiến vào một cái mộ lớn vậy. Ngay cả hít thở cũng có chút trắc trở.

Đây là một thế giới nghiền nát, thoạt nhìn so với thế giới trước đó hắn nhìn thấy ở Thiên Địa Lục Đạo còn quỷ dị hơn, chung quanh đều bị nghiền nát, không có bất luận một chút linh khí nào.

- Quả nhiên không hấp thu được linh khí...

Đan điền vận chuyển, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy như đã bị vật gì đó giam giữ vậy. Chỉ có thể sử dụng lực lượng trong cơ thể mà không thể hấp thu được lực lượng bên ngoài tiến hành bổ sung tiêu hao.

- Nguyên khí đan điền vận chuyển!

Trong lòng kinh ngạc, trên mặt lại không có chút biểu tình nào. Thầm hô một tiếng, nguyên khí đan điền chậm rãi vận chuyển. Một lát sau, Nhiếp Vân lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng.

Nguyên khí đan điền ở bên ngoài có thể coi như là một biển lực lượng vô cùng vô tận. Mà ở ở đây, loại này cảm giác như vậy không ngờ cũng đã biến mất, giống như nó căn bản không tồn tại vậy.

Ở trong Thần Chi di tích này giống như tất cả pháp tắc hỗn độn trong nháy mắt đã bị mất đi. Mỗi người đều giống như trẻ con vừa mới tập đi, chỉ có thể y theo quy tắc của nó mà hành sự.

- Mọi người không nên khinh dịch động thủ, như vậy sẽ làm cho lực lượng càng tiêu hao nhiều hơn. Tới lúc đó ngay cả trở về cũng không còn khí lực!

Bàn tay vung lên, Cửu U tán được thu hồi vào trong cơ thể, Cổ Tiêu nói.

- Vâng.

Tất cả mọi người đều đồng ý với hắn.

------oOo------

Chương 2121: Tiến vào Thần Chi di tích (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nơi này không chỉ có không thể hấp thu nguyên khí, mà còn tiêu hao nguyên khí gấp mấy lần bên ngoài. Bên ngoài, bằng vào thực lực của bọn hắn, hoàn toàn có thể phong tỏa lỗ chân lông toàn thân, làm cho lực lượng trong cơ thể không thể nào phát tán ra. Mà ở đây lại không thể làm được, cho dù có đứng yên thì tiên lực trong cơ thể cũng sẽ liên tục tiêu hao.

Thảo nào rất nhiều người cho dù không gặp phải nguy hiểm thì cũng không sống được tới ba tháng. Loại tiêu hao này, người không đủ nội tình và thực lực không có khả năng chịu đựng được.

- Nếu như ai còn biết chuyện về nơi này thì nhất định phải nói ra, mọi người cũng sớm có đề phòng.

Cổ Tiêu nhìn quanh một vòng rồi hỏi.

- Ở đây tuy rằng không thể hấp thu nguyên khí, thế nhưng ta lại nghe nói có sinh mệnh viễn cổ sống sót. Loại sinh mệnh này khi ngủ đông, không có một chút năng lượng tiêu hao nào. Chỉ khi khe nứt mở ra, mới có thể tỉnh táo lại, chúng nó dựa vào thôn phệ người tới đây thí luyện để bổ sung năng lượng tiêu hao. Cho nên nhất định phải cẩn thận!

- Ta cũng nghe nói qua chuyện này. Hơn nữa dường như không phải chỉ có một loại sinh mệnh, có động vật cũng có thực vật. Chúng ta tới đây thí luyện cũng tương đương đưa thức ăn tới cho bọn chúng, vạn nhất gặp phải, cố gắng không nên dây dưa với chúng mà phải lập tức đào tẩu!

- Ta nghe nói không riêng gì những sinh mệnh này, còn có một chút khí linh của pháp bảo thượng cổ cũng sẽ ngưng tụ thành hình, đi qua cướp đoạt linh hồn của nhân loại làm lớn mạnh bản thân. Cho ên các ngươi cũng phải cẩn thận.

Nghe thấy Cổ Tiêu nói, những người khác đều lên tiếng bổ sung.

Tuy rằng những người này chưa từng tới nơi này, thế nhưng đã sớm chuẩn bị không ít. Vì vậy đối với Thần Chi di tích cũng biết không ít.

Nghe thấy lời của mọi người, vẻ mặt Nhiếp Vân ngưng trọng không thôi.

Tuy rằng nơi này không thích hợp với nhân loại sinh tồn, thế nhưng một ít sinh mệnh viễn cổ, sinh mệnh lực cực kỳ cường đại. Cho nên ở chỗ này vẫn có thể sống sót được. Ngay cả nơi như vậy cũng có thể sinh tồn, đủ để thấy được chỗ đáng sợ của bọn chúng.

- Còn có chuyện gì đáng chú ý nữa hay không? Ngàn vạn lần không nên quên, cho dù là tin đồn cũng tốt, chúng ta có thể sớm chuẩn bị tâm lý, không tới mức lúc đó luống cuống tay chân, cái gì cũng không làm được.

Nghe thấy mọi người nói các loại tin đồn, đám người Cổ Tiêu nhíu mày không ngừng. Một lát sau, thấy không có ai nói nữa, Cổ Tiêu tiếp tục hỏi.

Từ số lượng ít ỏi người còn sống từ trong Thần Chi di tích đi ra cũng có thể thấy được nơi này kinh khủng ra sao. Bọn họ tới nơi này đều muốn có được thực lực cao hơn. Muốn thành tựu của bản thân cao hơn, mà không phải là đến chịu chết. cho nên trước lúc hành động mà biết càng nhiều tin tức, khả năng sống sót sau này

lại càng lớn.

- Ta biết một tin. Bất quá không có quan hệ tới nơi này. Mà là từ tam đại tông môn khác. Vạn Nhận sơn, Thập Thu Lĩnh, Đoạn Thiên nhai đối với Quy Khư hải chúng ta luôn nhìn chằm chằm vào. Sợ rằng sẽ động thủ đối với chúng ta, chúng ta phải cẩn thận hơn.

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân nói.

Đối với Thần Chi di tích hắn cũng không biết nhiều lắm, nhưng mà đối với hành động của tam đại tông môn, trải qua chuyện đám người Cửu Thiên hắn đã biết được không ít. Cho nên đối với đệ tử Quy Khư hải mà nói, đám người này cũng là một mối uy hiếp to lớn.

- Đúng vậy, chuyện tam đại tông môn liên hợp ta cũng nghe nói, đám người này vẫn muốn tiêu diệt Quy Khư hải chúng ta. Rốt cuộc bọn chúng đã muốn xé rách da mặt. Một lát nữa khi gặp phải người của tam đại tông môn, nhất định toàn lực chém giết, không để cho đám người này đào tẩu...

- Giết chúng ta, hắc hắc, ai giết ai còn chưa nhất định, các ngươi cũng đừng mong chạy thoát.

Cổ Tiêu còn chưa nói nói hết lời thì đột nhiên có một tiếng cười dữ tợn vang lên. Mọi người vội vàng quay đầu lại, lập tức nhìn thấy hơn mười đạo thân ảnh chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện ở chung quanh. Bao phủ mọi người vào giữa.

Mấy chục người này ăn mặc phục sức của tam đại tông môn, mỗi một người đều dùng con mắt lạnh như dã thú nhìn chăm chú vào mọi người ở đây, giống như là đang nhìn một đám cừu con đang đợi làm thịt vậy.

- Vũ Chúc? Nguy rồi!

Nhìn thấy người cầm đầu đám người kia, sắc mặt Cổ Tiêu lập tức trở nên khó coi.

- Sư huynh, làm sao vậy?

- Vũ Chúc này, Thập Thu lĩnh thiên tài, một thân tu vi đã đạt đến hai ngàn bảy trăm bảy mươi đầu đại đạo, sức chiến đấu càng thêm đáng sợ, tuy rằng không phải là đại năng chuyển thế, thế nhưng cũng không kém gì nhiều. Ta đã từng chiến đấu với hắn qua vài lần, chỉ tiếc mỗi một lần đều không phải là đối thủ của hắn. Không nghĩ tới vừa mới đi vào đã gặp phải hắn, một lát nữa ta sẽ ngăn cản hắn, các ngươi mau đi.

Cổ Tiêu vội vã truyền âm.

- Cuốn lấy ta? Ngươi cũng xứng sao? Ta thấy ngày hôm nay đừng ai trong các ngươi chạy thoát!

Dường như nghe được hắn truyền âm, người gọi là Vũ Chúc trong đám người kia cười lớn một tiếng rồi đi ra. Lúc này Nhiếp Vân mới nhìn rõ dung mạo của đối phương, dáng người cao gầy, giữa hai hàng lông mày mang theo vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, vừa nhìn đã biết là người sát phạt quyết đoán.

Ầm ầm!

Trong lúc nói chuyện, bàn tay của Vũ Chúc vỗ một cái, giống như núi cao, lăng không đánh xuống. Đầu ngón tay bắn ra dây nhỏ, trong nháy mắt mọi người như bị một cái lồng to lớn trói lại, trên không trung lập tức xuất hiện một cái trận pháp to lớn.

- Vạn Lý Kinh Thiên trận... Lẽ nào thật sự không trốn ra được sao?

Lùi lại mấy bước, bàn tay của Cổ Tiêu lăng không xé một cái, không khí giống như bị đao cắt, không khí chung quanh vặn vẹo một trận. Bất quá khe nứt vừa mới cắt ra lại lập tức bị trận pháp bù đắp, giống chưa từng xuất hiện vậy.

- Vạn Lý Kinh Thiên trận là tuyệt sát chi trận mà Thạch Dương Tông chủ luyện chế mấy ức vạn năm mới thành công, rơi vào trong đó chẳng khác nào rơi vào một tiểu thế giới, muốn chạy trốn, sao có thể chạy thoát được chứ! Cổ Tiêu, ngày hôm nay các ngươi rửa cổ, ngoan ngoãn chờ chết đi thôi!

Tiếp theo đó lại có một đạo thanh âm van vọng, lại có một bóng người đi tới.

Người này so với Vũ Chúc càng to lớn mạnh mẽ hơn. Khuôn mặt vặn vẹo, một thân mặc y phục màu xám, nhất cử nhất động mơ hồ hợp với thiên đạo, mang theo khí thế và lực lượng kinh người.

- Trầm Nghiêu?

Khuôn mặt của Cổ Tiêu càng thêm khó coi.

- Người kia là ai?

------oOo------

Chương 2122: Còn chưa tỉnh ngủ sao?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Trầm Nghiêu này là cao thủ Đoạn Thiên nhai, thực lực không cách biệt mấy với Vũ Chúc này, đều là người thu được truyền thừa của cường giả cấp bậc tông chủ, một thân tu vi kinh thiên động địa. Nếu như chỉ có một mình Vũ Chúc, chúng ta liều mạng chống lại có lẽ còn có cơ hội. Thế nhưng lại xuất hiện một Trầm Nghiêu, lần này nguy rồi...

Cổ Tiêu còn chưa nói xong thì Thất Nguyên đã giải thích.

Hắn là người hiếu chiến, vừa nghe thấy chiến đầu là hai mắt sẽ trở nên hừng hực. Mà lúc này lông mày lại nhíu lại. Sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi, giống như còn không có chiến đấu đã báo trước kết quả vậy.

- Chỉ cần chúng ta đồng thời động thủ, đám người này muốn đánh giết cũng rất khó, muốn đào tẩu cũng không khó lắm a!

Thấy bộ dáng này của hắn, Nhiếp Vân nói.

- Không khó? Không biết trời cao đất, nếu chúng ta toàn lực ra tay,

ngươi cho rằng mình còn có cơ hội đào tẩu hay sao? Đừng tưởng rằng đánh chết đám phế vật kia thì ngươi đã rất lợi hại a. Ta nói cho ngươi biết, ở trong mắt ta. Ngươi bất quá chỉ là tiểu nhân vật chưa thấy các mặt xã hội mà thôi, không đáng để nhắc tới!

Vũ Chúc nghe thấy Nhiếp Vân nghi hoặc lập tức cười ha hả, trong mắt tràn ngập vẻ khinh bỉ.

Trong mắt của hắn, Nhiếp Vân trước mắt quả thực là tiểu nhân vật không biết đã có được kỳ ngộ gì mà thôi, cái gì cũng không tính. Hắn muốn bóp chết, chỉ cần một ngón tay là có thể làm được. Không cần tiêu tốn quá nhiều công phu.

Xem ra, nhìn kẻ thù tự chết không phải là chủ ý của đám người Giang Hào, tông chủ tam đại tông môn đã đưa dung mạo của Nhiếp Vân cho môn hạ đệ tử. Nếu không phải vậy, người này cũng không thể nhanh chóng nhận ra hắn như vậy được.

- Vũ Chúc, tiểu tử này để cho ta, tông chủ đã phát ra mệnh lệnh với ta, phải đem đầu tiểu tử này về, ngươi tuyệt đối không nên tranh với ta, Cổ Tiêu kia để lại cho ngươi!

Trầm Nghiêu bước lên trước một bước, trước người lập tức phong vân cuồn cuộn.

- Tiểu tử này tông chủ ta cũng tự mình nói nhất định phải giết. Như vậy đi, những người khác ngươi có thể tùy tiện giết, thế nhưng người này để cho ta, ta sẽ không để cho hắn chết sớm như vậy a. Trước tiên phải trêu đùa một trận rồi mới chậm rãi giết chết, không làm vậy thù của Tần Đào làm sao báo được đây?

Vũ Chúc cũng không yếu thế, bàn tay vung lên, từ chối kiến nghị của Trầm Nghiêu.

Dường như hai người căn bản không có đặt đám người Cổ Tiêu vào trong mắt, trong mắt bọn hắn đám người Cổ Tiêu đã thành con mồi, rất khó có thể đào tẩu.

- Được rồi, lúc nên trêu đùa để cho ta chơi đùa một chút. Đối phó với loại người đê tiện như vậy, ít nhất ta cũng có hơn một vạn loại

phương pháp khiến cho hắn muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong!

Trầm Nghiêu cười ha hả.

- Được rồi, cứ quyết định như thế đi!

Thấy đối phương đồng ý, Vũ Chúc nhíu mày, lại nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Ngươi gọi là Nhiếp Vân đúng không, tuy rằng chuyện ở Hỗn Loạn sơn ta không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Nhưng mà tông chủ đã nói với ta, ngươi lập tức quỳ xuống trước mặt ta, thừa nhận sai lầm, sau đó đem thứ tốt giao ra đây, như vậy ta có thể cân nhắc để cho ngươi sống thêm một đoạn thời gian nữa!

Trong lúc nói chuyện hắn đi về phía trước, khí thế mạnh mẽ như núi cao rơi rụng, đối mặt với áp chế của hắn, người thực lực hơi kém, lập tức hít thở dồn dập, không nói nên lời.

- Vũ Chúc, muốn đối phó với Nhiếp Vân sư đệ thì trước tiên phải bước qua thi thể của ta!

Thấy đối phương hùng hổ doạ người, nói chuyện khó nghe, Nhiếp Vân đang định đi qua đánh giết thì đột nhiên Cổ Tiêu lướt người đi tới trước mặt hắn. Hai hàng lông mày nhướng lên, mang theo khí thế đại nghĩa lăng nhiên.

- Ta ngăn cản đám người này, Thất Nguyên, ngươi mang theo Nhiếp Vân nghĩ biện pháp phá vòng vây đi ra ngoài, trốn càng xa càng tốt. Tuyệt đối đừng để cho đám người này đuổi theo. Yên tâm đi, tuy rằng thực lực của ta không bằng đám người này, thế nhưng bọn chúng muốn giết ta lại không dễ như vậy.

Nhiếp Vân đang định nói chuyện thì bên tai truyền đến tiếng truyền âm của Cổ Tiêu.

- Cổ Tiêu sư huynh, vẫn để ta đến đi. Ngươi là người dẫn đầu của chúng ta, trên người mang trách nhiệm trọng đại. Sư huynh mang Nhiếp Vân sư đệ đi mới có thể bảo đảm an toàn, nếu không, coi

như tránh thoát kiếp nạn này ngày hôm nay thì au này cũng khó có thể chạy trốn.

Thất Nguyên bước lên trước một bước, trong mắt mang theo vẻ kiên quyết.

Nhìn thấy hai người đều mang theo vẻ kiên nghị, xem ra bọn họ đều vì mọi người mà không tiếc hi sinh bản thân. Nhiếp Vân nói.

- Được rồi, tâm ý của hai vị ta nhận, nếu như hai người này vì tìm ta mà đến, để ta ra tay giết là được. Mọi người không cần cãi cọ!

Trong lòng Nhiếp Vân cảm động, hắn lắc lắc đầu, đi lên phía trước.

Tiến vào Thần Chi di tích, cường giả cấp bậc tông chủ đều cũng không thể đem tinh thần lan tràn vào trong. Cho nên lúc này hắn cũng không sợ Thiên Tâm đằng lộ ra ngoài. Tuy rằng Vũ Chúc, Trầm Nghiêu mạnh mẽ, nhưng mà đối với Thiên Tâm đằng đã nắm giữ hai ngàn bảy trăm sau mươi đầu đại đạo mà nói, cũng không tính là gì.

- Nhiếp Vân, không nên lỗ mãng.

Thấy hắn đi về phía đám người Vũ Chúc, Trầm Nghiêu, Cổ Tiêu suýt chút nữa bị dọa cho chết bất đắc kỳ tử. Toàn thân không tự chủ được mà run rẩy.

Hai người này là đại năng, là tồn tại mà cả đám bọn hắn cũng không thể đối chọi. Một khi đi ra, quả thực là tự mình tìm chết.

- Ha ha! Muốn giết ta? Có phải ngươi đã điên rồi hay không? Ngươi có bao nhiêu phân lượng ngươi biết không? Ngươi có biết mình họ gì không? Đồ không biết sống chết, quả thực là nực cười!

Nghe thấy Nhiếp Vân nói vậy, Vũ Chúc suýt chút nữa bị cười tới chết.

- Không biết sống chết, ngươi biết thực lực của Vũ Chúc sư huynh ra sao sao? Không ngờ lại dám nói lời này, ngay cả Cổ Tiêu cũng phải ngoan ngoãn không dám lên tiếng mà ngươi lại dám lớn lối

như vậy. Ta thấy tiểu tử ngươi đầu vô nước rồi.

- Đâu chỉ đầu vô nước, quả thực không có đầu óc a. Thật không biết lấy gan từ đâu mà lại dám nói chuyện như vậy.

- Sư huynh, người này đã ngốc nghếch như vậy, không bằng để cho ta trêu đùa một chút, đối phó với loại người này ta có rất nhiều thủ đoạn...

Những người khác cũng nghe được lời nói của Nhiếp Vân, tất cả đều cười ha hả, giống như là nhìn thấy một người điếc không sợ súng vậy.

------oOo------

Chương 2123: Chém giết toàn bộ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân, ngươi trở về, những người này ngay cả ta cũng không phải là đối thủ.

Thất Nguyên bước lên phía trước, muốn kéo hắn trở về, bất quá còn chưa tới trước mặt thì đã thấy thiếu niên ở trước mắt đã động thủ.

Thân thể của Nhiếp Vân giống như huyễn ảnh vậy, trong chớp mắt đã xuất hiện ở trước mặt Vũ Chúc, bàn tay vung lên rồi đẩy về phía trước.

Trong lòng bàn tay của hắn mang theo tiếng phong lôi, vừa mới xuất hiện đã có lôi điện lập lòe, xé rách Vạn Lý Kinh Thiên trận, xuất hiện ở trước mặt Vũ Chúc.

- Thứ không biết sống chết...

Vũ Chúc không ngờ tới hắn lại dám động thủ trước, sắc mặt Vũ Chúc tối sầm lại, đánh ra một quyền.

Bất quá quyền của hắn còn chưa tới đến trước mặt Nhiếp Vân thì một cái dây leo thô to đã không biết từ chỗ nào lan tràn tới. Nhanh chóng theo cánh tay của hắn lập tức quấn quanh toàn thân.

- Cái gì...

Không ngờ tới lúc chiến đấu lại đột nhiên xuất hiện vật này, Vũ Chúc sợ hãi, con ngươi co rút lại, rống to một tiếng.

Bất quá, tiếng rống còn không có kết thúc thì dây leo đã theo cái miệng hắn chui vào bên trong.

- Ô ô ô...

Dây leo tiến vào trong miệng, con ngươi của Vũ Chúc co rút lại, muốn nói chuyện thế nhưng lại phát hiện ra cái gì cũng không nói thành lời. Toàn thân hắn liên tục run rẩy.

Kẽo kẹt! Kẽo kẹt!

Trong cơ thể trong nháy mắt liên tiếp vang lên thanh âm giòn giã, cả người lập tức khô quắt lại, giống như là bị hấp thu năng lượng sạch sẽ vậy. Râu tóc cả người trở nên trắng xóa, con mắt có máu tươi lóe lên.

Ầm!

Dây leo vừa mới thu lại thì thi thể của Vũ Chúc đã ngã xuống mặt đất, không ngờ đã triệt để đoạn khí bỏ mình.

- Bằng vào chút thực lực này mà cũng muốn giết ta? Còn chưa tỉnh ngủ sao!

Thiên Tâm đằng vừa mới thu lại thì Nhiếp Vân đã nhìn về phía đám người Trầm Nghiêu.

- Hắn giết Vũ Chúc?

- Chuyện này... Sao lại có thể…

Đám ngườiTrầm Nghiêu khó có thể tin được

Đừng nói đám người này, liền ngay cả mấy người Cổ Tiêu, Thất Nguyên cũng đều há hốc mồm, hai mắt trợn lên, con ngươi sắp lồi ra đến nơi.

- Một chiêu giết chết Vũ Chúc, chuyện này... Chuyện này...

Liên tục nói hai chữ chuyện này, ngay cả từ ngữ khác Cổ Tiêu cũng không nói ra được.

Vừa nãy hắn giận dữ Nhiếp Vân không biết điều, tùy tiện xông tới. Bây giờ hắn mới biết, đệ nhất nhân đệ tử hạch tâm trẻ tuổi này còn có thực lực đáng sợ hơn so với hắn.

- Hắn nói không phải là đối thủ của ta, ta lại tin tưởng. Nếu như thật động thủ, có khả năng ngay cả một chiêu ta cũng không tiếp được mà chết. Trước đó không ngờ lại giữ lại mặt mũi cho ta..

Thất Nguyên nhớ tới tình cảnh trước đó muốn luận võ với đối phương mà đối phương lại trực tiếp chịu thua.

Nực cười hắn lại tin là thật, còn vỗ ngực đảm bảo, nói muốn chăm sóc đối phương. Thế nhưng bây giờ mới biết, đối phương vốn chỉ nói chơi với hắn, thực lực như vậy, bất cứ lúc nào có thể giết vài người như hắn, sao có thể không phải là đối thủ của hắn được chứ?

Rõ ràng đã giữ lại mặt mũi cho hắn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Thất Nguyên cảm động một hồi.

- Thiên Tâm đằng? Ngươi lại có Thiên Tâm đằng? Loại bảo vật này không phải là thứ loại người như ngươi có tư cách nắm giữ, đi cho ta.

Đầu tiên Trầm Nghiêu kinh ngạc, sau đó lập tức nhận ra dây leo mà vừa nãy Nhiếp Vân điều khiển chọc vào yết hầu Vũ Chúc là thứ gì. Trong mắt lập tức hiện vẻ tham lam.

Thiên Tâm đằng này đừng nói hắn, cũng là đồ vật mà cường giả cấp bậc tông chủ cũng phải thèm nhỏ dãi, chỉ có thể gặp mà không thể cầu, lúc này hắn đã gặp phải, làm sao có thể buông tha được chứ?

Biết rõ Thiên Tâm đằng lợi hại, Trầm Nghiêu không do dự chút nào, lập ứtc lăng không vỗ tới.

Ầm ầm!

Bầu trời bị hắn vỗ nát, lực lượng mạnh mẽ, cuồng bạo hung hãn tàn sát bừa bãi, bao phủ tới. Mặt đất rạn nứt, ngân hà phía sau Trầm Nghiêu xoay tròn, bàn tay giống như là xé rách bầu trời, rít gào đánh xuống.

Vừa ra tay đã sử dụng toàn lực, thực lực hai ngàn bảy trăm bảy mươi đầu đại đạo thi triển ra toàn bộ, khiến cho hắn giống như người khổng lồ xé rách ngân hà. Làm cho người ta cảm thấy áp lực vô cùng vô tận.

- Tới tốt!

Dường như Nhiếp Vân đã sớm biết hắn sẽ động thủ như vậy. Hai tay rung lên, dây leo của Thiên Tâm đằng lan tràn ra, từng sợi dây leo thô to giống như cánh tay, kéo dài ra đón đỡ bàn tay trên không trung.

Vừa nuốt chửng Vũ Chúc, Thiên Tâm đằng lại lần nữa có một cái dây leo dài ra. Thực lực đạt tới hai ngàn bảy trăm sáu mươi lăm đầu đại đạo, có vài dây leo lan tràn đi ra, giống như có mấy vị cường giả cấp bậc như vậy đồng thời tấn công, một khi liên hợp lại lực lượng kinh người.

Phanh!

Chưởng mà Trầm Nghiêu ra tay bị dây leo bao phủ rồi bị kéo thành mảnh vỡ. Lại kéo tới mức khiến cho Trầm Nghiêu liên tục lùi về sau vài bước.

- Hừ!

Sắc mặt Trầm Nghiêu trở nên âm trầm, bàn tay chộp một trảo, một đạo hàn mang lăng không đánh xuống, sinh ra thanh âm nghẹn ngào, phảng phất ngay cả không khí cũng đang chảy máu.

Kinh thiên nhất đao!

Tuyệt kỹ tất sát của hắn!

Không trung đao, đem sức mạnh toàn thân của hắn tụ tập lại, giống như trên không trung hiện ra vô số đầu Cự Long, mỗi một đầu đều mở miệng rít gào một tiếng, lôi kéo không gian, khiến chon gay cả thiên địa cũng vì đó mà run rẩy.

Dưới một đao toàn lực trùng kích vào, Vạn Lý Kinh Thiên trận bắt đầu xuất hiện rung động, tiếng kẽo kẹt vang vọng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đổ nát.

Từ ánh đao xem ra, chiêu này quả thực không thể đối mặt, cho dù là Hỗn Độn thần binh đỉnh cao nghênh đón cũng sẽ bị khí tức thẩm thấu tới làm cho bị thương.

- Thiên Tâm đằng, ra!

Nhiếp Vân bước lên trước một bước, Thiên Tâm đằng rít gào, vọt về phía ánh đao sắc bén, trong nháy mắt đã biến thành một biển dây leo tầng tầng lớp lớp.

Ào ào ào!

Tuy rằng ánh đao sắc bén, thế nhưng sau khi chặt đứt một sợi dây leo thì lại có một sợi dây leo khác lan tràn tới, sinh sôi liên tục, vô cùng vô tận. Liên tục đánh tan mấy vạn đạo dây leo ngăn cản, rốt cuộc ánh đao cũng ngừng lại.

- Nắm bắt!

Ánh đao biến mất, bàn tay Nhiếp Vân chỉ một cái, biển dây leo lập tức bao phủ Trầm Nghiêu vào bên trong, giống như trói hắn thành bánh chưng vậy?

- Còn nhìn cái gì, còn chưa động thủ?

Bị Thiên Tâm đằng vây quanh, Trầm Nghiêu thét dài một tiếng.

Hắn biết một khi để cho dây leo triệt để cuốn lấy, khi đó chẳng khác nào hắn sẽ tử vong. Vì vậy vào lúc thời khắc nguy cấp cái gì hắn cũng không quan tâm nữa.

------oOo------

Chương 2124: Chém giết toàn bộ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vâng!

Những người khác lúc này mới kịp phản ứng lại, cả đám đồng thời thét dài, cùng nhau động thủ.

Những người này đều là cường giả của tam đại tông môn, đồng thời ra tay, lực lượng trong nháy mắt hội tụ thành một dòng sông, mênh mông cuồn cuộn vọt tới.

- Liên thủ cũng vô dụng, thứ Thiên Tâm đằng không sợ nhất chính là liên thủ a!

Thấy hành động của mọi người, Nhiếp Vân cười gằn một tiếng. Ngón tay khẽ điểm một cái, dây leo nhanh chóng bắn ra, dây leo giống như bạch tuộc, đem tất cả công kích chặn ở bên ngoài. Từng sợi dây leo sắc bén lập tức chọc vào yết hầu của đối phương.

Thứ Thiên Tâm đằng không sợ nhất chính là vây công, càng nhiều người thì năng lượng nó hấp thu càng nhiều, uy lực cũng sẽ càng lớn.

Sưu Sưu Sưu Sưu!

Liên tiếp có thanh âm vang vọng, mấy chục người vây công toàn bộ

đã biến thành thây khô, ngã xuống mặt đất.

- Không...

Tình cảnh này Trầm Nghiêu nhìn thấy ở trong mắt, khiến cho hắn cảm thấy mình sắp phát điên. Hắn phát điên công kích ra ngoài, thế nhưng lại phát hiện ra dây leo xung quanh dường như so với trước đó còn càng mạnh mẽ hơn. Vừa mới liên hợp lại chẳng khác nào tường đồng vách sắt, cho dù là hắn, cũng không thể làm gì được.

Sưu!

Dây leo đâm vào cổ họng của hắn, lực lượng tuôn ra, thi thể ngã xuống mặt đất.

- Thu!

Thân thể khẽ động, thu lại Thiên Tâm đằng, hai mắt Nhiếp Vân tỏa sáng.

Nơi này không có linh khí, không thể hấp thu linh khí, thế nhưng hắn nắm giữ Thiên Tâm đằng, đây là biện pahsp giải quyết vấn đề này một cách tốt nhất. Mỗi khi đánh chết một người là có thể thu hoạch được một lượng lớn nguyên khí. Giết càng nhiều thì tích lũy lực lượng càng mạnh mẽ. Cho dù liên tục lan tràn ra cũng không cần lo lắng tới vấn đề thiếu hụt lực lượng.

- Đi nhanh một chút, động tĩnh quá lớn, nếu như bị những người khác vây công sẽ rất phiền phức!

Quét sạch đồ của đám người này, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái đã thu Thiên Tâm đằng vào trong cơ thể, sau đó hắn quay đầu hô một câu với đám người Cổ Tiêu.

- Đi thôi!

Mấy người Cổ Tiêu cũng biết nguy hiểm, đây mới chỉ là một đội ngũ nhỏ trong tam đại tông môn, cũng không phải là người mạnh nhất. Nếu như quả thực bị bị vây lại, khi đó khó có thể chạy trốn. Cho nên lúc này bọn hắn cũng không hỏi nhiều mà nhanh chóng phóng

chạy về phía trước, trong nháy mắt đã rời khỏi nơi này.

Sau mấy chục hô hấp mọi người đã xuất hiện ở một nơi cách đó mấy vạn dặm.

- Nhiếp Vân... Thiên Tâm đằng kia thực sự là của ngươi?

Dừng lại, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Đúng vậy!

Biết rõ không che giấu nổi cho nên Nhiếp Vân gật đầu.

- Lợi hại! Chẳng trách tông chủ bảo ta đi theo ngươi, hóa ra ngươi có loại bảo vật này!

Cổ Tiêu hưng phấn gật gù.

Thiên Tâm đằng thuộc về hỗn độn dị chủng thượng cổ. Thứ này chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, Nhiếp Vân nắm giữ thứ này chẳng khác nào đã đứng ở thế bất bại, không cần sợ hãi tiêu hao năng lượng quá lớn mà không có cách nào tu bổ.

Nhiếp Vân nhìn một vòng, phát hiện ra tuy rằng mọi người ước ao, thế nhưng không có ánh mắt ghen tỵ. Lúc này hắn không khỏi thở dài nhẹ nhõm.

Có đôi khi không sợ kẻ địch mạnh mẽ mà lại sợ đồng bọn làm khó dễ từ bên trong. Khi đó cho dù kẻ địch yếu thì cũng sẽ gặp không ít phiền phức.

Vì lẽ đó, cho nên khi không có kẻ địch nhất định hắn phải đem uy hiếp ẩn nấp trong đồng bọn xóa đi.

- Mau nhìn, đó là cái gì?

Đột nhiên, Thất Nguyên chỉ về phía trước.

Theo phương hướng ngón tay hắn nhìn lại, ở phía trước có một

đạo quang mang nhanh chóng bắn ra, chiếu rọi nửa bầu trời, đỏ rực, rất là đẹp mắt.

- Hẳn là có bảo vật xuất thế, đã có không ít người phát hiện, nhanh đi qua xem một chút!

Cổ Tiêu nghiêm mặt, vội nói.

Đây là quang mang bảo vật xuất thế tạo ra, có thể có như thế quang mang, như vậy e rằng cấp bậc của món bảo vật này không thấp.

- Cẩn thận một ít, cũng có thể là cạm bẫy!

Có kinh nghiệm Thiên Tâm đằng, đối với bảo vật Nhiếp Vân cũng không quá đặc biệt hưng phấn và nóng lòng, mà là có chút cảnh giác.

Tuy rằng chiêm được bảo vật là tốt, thế nhưng thực lực không đủ, mà tùy tiện xông tới. Như vậy chỉ có thể rơi vào bị động, sinh tử không nằm trong tay chính mình nữa.

- Không sai, đại gia hành sự phải cẩn thận!

Cổ Tiêu gật đầu, theo sát sau lưng Nhiếp Vân đi về phương hướng quang mang xuất hiện.

Ô ô ô ô!

Trong lúc mọi người đang tiến lên thì đã nghe thấy tiếng gió chói tai vang vọng. Một vòng xoáy đỏ chót thổi tới.

Đám nham thạch chung quan ở trong cơn lốc này bị xoắn nát thành bụi phấn, coi như là đám người Nhiếp Vân tiến vào bên trong, cũng cảm thấy trên người dường như bị đao đâm, máu tươi liên tục xuất hiện ở bên ngoài thân thể.

- Đây là quỷ phong di tích, chẳng những có thể đâm thủng da dẻ mà còn có thể xuyên thủng xương cốt, đóng băng người ta thành băng, mọi người phải cẩn thận..

Cảm nhận được thanh âm nghẹn ngào mang theo hàn ý thấu xương, Cổ Tiêu vội vã hô lớn.

Quỷ phong di tích, so với loạn phong ở Hỗn Loạn sơn càng thêm đáng sợ, loạn phong có tác dụng mê huyễn tinh thần, mà quỷ phong di tích này lại có thể giống như cường giả đánh ra công kích, ngay cả thân thể cũng có thể công kích, là một trong những thứ đáng sợ nhất bên trong Thần Chi di tích.

- Mở!

Biết này cỗ quỷ phong này đáng sợ, Nhiếp Vân quát lạnh một tiếng, một cái bình phong to lớn tản ra, bao vây mọi người vào bên trong.

Thiên Diệp bình phong!

- Động tác nhanh lên một chút...

Sau khi đánh chết Cừu Thiên, Thiên Diệp bình phong rơi vào trong tay hắn, bị hắn triệt để luyện hóa. Cho nên lúc này hắn mới triển khai ra, ngăn chặn toàn bộ cuồng phong ở bên ngoài.

Ô ô ô!

Một đường tiến về phía trước, còn chưa tới chỗ quang mang bay lên thì đã thấy có vô số bong người quái lạ rít gào mà đến, rơi xuống phía trước.

Những bóng người này toàn thân ngăm đen, mỗi một người đều có răng nanh cao ba, bốn mét, ở ngoài miệng, vẻ mặt hung mãnh.

Là một đám thần thú.

- Là Lạc Dương Thú đặc biệt ở trong Thần Chi di tích!

- Lạc Dương Thú mang theo lực lượng thuộc tính Âm thuần khiết. Dương Lạc vừa ra, thôn phệ tu luyện giả nhân loại, kéo dài sinh mệnh của nó. Thứ này vô cùng quỷ dị, xem ra chúng nó cũng bị linh khí ngập trời kia hấp dẫn tới. Cảm nhận có bảo vật xuất thế cho

nên muốn tới đây phân một chút canh.

Cổ Tiêu nhíu mày, có chút kinh hoàng.

------oOo------

Chương 2125: Bia đá bị niêm phong (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Linh khí trong cơ thể những nhân loại này sung túc, giết đám người này thì thực lực của chúng ta nhất định sẽ có đột phá...

- Dám tới nơi này tìm kiếm bảo vật, những người này đều đáng chết, nhất định phải giết chết bọn chúng.

- Đồng thời động thủ, vây nhốt đem đám người này lại, không thể để cho bọn chúng chạy thoát. Những này đều là mỹ thực a.

Theo lời của hắn Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại, từng đạo từng đạo ý niệm truyền vào trong đầu. Hai mắt đỏ tươi của Lạc Dương Thú nhìn về phía mọi người, mỗi một người đều liếm môi, nước dãi chảy ròng.

Sinh mệnh tồn tại ở trong Thần Chi di tích, bởi vì không thể hấp thu linh khí, chỉ có thể dựa vào ngủ đông tồn tại cho nên mỗi một lần thí luyện bắt đầu, chúng nó đều sẽ tỉnh lại. Sau đó lại trắng trợn giết chóc, tìm kiếm năng lượng cần thiết cho lần ngủ đông sau.

- Chúng nó muốn động thủ đối với chúng ta, chuẩn bị tác chiến!

Nhiếp Vân dùng thiên phú Thiên Nhĩ sư có thể nghe hiểu tất cả ngôn ngữ, cho nên đám Lạc Dương Thú này tuy rằng chỉ tỏa ra sóng tinh thần đặc thù, thế nhưng vẫn bị hắn nắm bắt được.

Ầm ầm!

Vừa mới phân phó xong thì mặt đất lay động một trận, một đạo sóng khí vọt tới làm cho tất cả mọi người đều bị đánh cho lảo đảo.

- Đó là cái gì?

Đột nhiên Thất Nguyên chỉ về phía trước.

Theo ngón tay của hắn nhìn lại, chỉ thấy bên trong một cái khe núi phía trước, mặt đất cuồn cuộn, một tấm bia đá đột ngột từ dưới lòng đất chậm rãi trồi lên.

quang mang ngập trời từ trên mặt bia đá phát tán ra, đâm vào hồn phách của mọi người, khiến cho hai mắt mọi người cảm thấy nóng bỏng.

- Là Phong Cấm thạch bi! Không ngờ lại là Phong Cấm thạch bi, không nghĩ tới chúng ta lại có vận may tốt như vậy, tùy ý đào tẩu lại gặp phải thứ đồ tốt này.

Cổ Tiêu nở nụ cười, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

- Phong Cấm thạch bi? Đây là cái gì?

Nhiếp Vân kỳ quái hỏi.

Tuy rằng thời gian tiếp xúc với Cổ Tiêu không dài, thế nhưng hắn biết người này tính cách trầm ổn. Cho dù lúc trước gặp phải đám người Vũ Chúc cũng không có biểu hiện ra hỉ nộ ái ố quá lớn. Mà hiện tại lại thất thố như thế. Phong Cấm thạch bi này rốt cuộc là cái gì?

- Phong Cấm thạch bi, ý nghĩa cũng như tên, chính là bia đá có cấm chế phong ấn. Nơi này xuất hiện bia đá lợi hại như vậy đã nói rõ sau bia đá rất có khả năng có một chỗ bị niêm phong!

Cổ Tiêu tỏ rõ vẻ hưng phấn, vừa giải thích lại vừa lấy binh khí ra.

- Nơi niêm phong là tiểu thế giới mà một ít cường giả sau khi chết lưu lại. Lúc trước ta nhận được truyền thừa huyền thánh cũng nhận được từ một nơi niêm phong. Nơi như thế này rất có thể nắm giữ truyền thừa cực kỳ lợi hại...

- Truyền thừa? Vận may quả nhiên không tồi a!

Nghe hắn giải thích xong, con mắt Nhiếp Vân cũng sáng ngời.

Giết chết đám người Vũ Chúc, vì tránh né đệ tử những tông môn khác truy sát cho nên mọi người tùy tiện bay loạn, thế nhưng không nghĩ tới lại gặp phải loại địa phương tốt như thế này.

Nếu như lời đối phương nói là thất. Cường giả có thể lưu lại Phong Cấm thạch bi ở đây, như vậy vị cường giả lưu lại truyền thừa này khi còn sống chí ít là cũng là cấp bậc tông chủ!

Cho dù đối với với truyền thừa hứng thú của hắn không lớn, thế nhưng trên người một vị cường giả cấp bậc tông chủ, bảo bối lưu lại nhất định không đơn giản a.

Sưu Sưu Sưu!

Trong lúc đang suy tư thì trên không trung lại có một trận tiếng xé gió vang vọng. Lại có mấy bóng người bay tới.

Tổng cộng có bốn người, ăn mặc phục sức đệ tử của Vạn Nhận sơn, dung mạo đều là thanh niên, người cầm đầu ước chừng khoảng ba mươi tuổi, cầm trong tay một thanh trường kiếm, cả người lăng không mà đứng, không khác nào kiếm tiên.

Ba người phía sau hắn, mỗi một người trong hai con mắt đều có quang mang bắn ra, mang theo khí thế ngạo nhân.

- Cường giả hai ngàn bảy trăm bảy mươi đầu nhnh đại đạo?

Nhiếp Vân nhíu mày lại.

Người trước mắt này lại có lực lượng tương đương với Vũ Chúc, Trầm Nghiêu lúc trước. Đều là cường giả Hai ngàn bảy trăm bảy mươi đầu đại đạo.

- Là Phong Cấm thạch bi! Ha ha, lần này phát tài rồi!

- Đi thheo Minh Thừa sư huynh quả nhiên phúc vận tề thiên, vừa

mới đi vào di tích đã gặp phải Phong Cấm thạch bi rồi!

- Nhìn cấp bậc của Phong Cấm thạch bi này đã biết rõ nơi niêm phong này nhất định không đơn giản. Có lẽ bên trong cấp bậc tông chủ cũng là đỉnh cấp, nhất định phải đoạt được.

Mấy người này cũng bị quang mang trên bề mặt Phong Cấm thạch bi hấp dẫn tới. Nhìn thấy tấm bia đá từ lòng đất chậm rãi trồi lên, trên mặt từng người hiện lên vẻ vui mừng.

- Sư huynh, mấy người này dường như là người Quy Khư hải...

-

Hai mắt từ trên bia đá rời đi, rốt cuộc mấy người này cũng nhìn thấy đám người Nhiếp Vân.

- Quy Khư hải?

Thanh niên Minh Thừa kia khẽ nhếch miệng, hai mắt nhìn về phía Cổ Tiêu, nói.

- Ta còn tưởng rằng là ai, hóa ra là Cổ Tiêu, nơi niêm phong này Minh Thừa ta coi trọng, cho các ngươi thời gian ba cái hô hấp, cút ngay cho ta.

Hai tay vung lên một cái, một cỗ khí tức lạnh lẽo vung lên. Trong mắt hắn cũng hiện lên vẻ khinh thường nồng đậm.

- Sưu.

Hắn vừa mới dứt lời thì tiếng nổ vang trên bia đá ngừng lại, bốn chữ lớn trên mặt bắn nhanh kim quang đại thịnh.

Kim Hiên bí cảnh!

- Quả nhiên là nơi niêm phong!

Tinh thần của tất cả mọi người đều là run lên.

Tuy rằng từ Phong Cấm thạch bi này là có thể đoán ra nơi này sẽ có nơi niêm phong. Thế nhưng dù sao bọn hắn cũng không xác định được. Lúc này nhìn thấy bốn chữ này, bọn hắn đã không cần phải suy đoán cũng có thể hoàn toàn khẳng định.

Kim Hiên bí cảnh, nhất định là di tích mà một cường giả gọi là Kim Hiên lưu lại.

Chi Chi Chi Chi!

Bốn chữ Kim Hiên bí cảnh xuất hiện, trong lúc mọi người đang phấn chấn thì đám Lạc Dương Thú cũng đều hét ầm lên. Mỗi một đầu đều hưng phấn điên cuồng hét lên, mấy đầu Lạc Dương Thú đột nhiên vọt về phía bia đá.

Sưu!

Còn chưa tới trước mặt thì trên bia đá đột nhiên bắn ra hàn mang, giống như là đao kiếm vậy.

Xì! Xì! Xì!

Lạc Dương Thú bị đánh thành thịt nát, một chút sức phản kháng cũng không có.

- Hả?

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều nhíu mày.

Những đầu Lạc Dương Thú này, tuy rằng chỉ là thần thú phổ thông, thế nhưng không biết đã sống bao nhiêu năm ở đây. Cũng không biết đã nuốt chửng bao nhiêu cường giả, thực lực mỗi một đầu, đều không dưới hai ngàn năm trăm đại đạo. Một khi liên hợp lại, thực lực còn mạnh mẽ hơn.

------oOo------

Chương 2126: Bia đá bị niêm phong (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thế nhưng thần thú mạnh mẽ như vậy lại bị hàn mang mà bia đá tùy tiện bắn ra đánh giết, ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có. Quả thực khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

- Hừ, một đám súc sinh cũng muốn luyện hóa bia đá, nằm mơ!

Thanh niên Minh Thừa kia khẽ mỉm cười, bay về phía trước, lăng không đi về phía chỗ bia.

Rống!

Thấy động tác của hắn, đám Lạc Dương Thú còn lại đâu chịu để yên, từng đầu từng đầu vẻ mặt dữ tợn liên tục rống to.

Sưu Sưu Sưu!

Mấy đầu Lạc Dương Thú còn lại vọt tới, lúc còn đang ở trên không trung đã hóa thành màu đỏ, hàm răng thô to lóe lên hàn quang, dường như lưỡi dao sắc bén khiến cho trên không trung phát ra tiếng gió rít nghẹn ngào. Lại mang theo một loại quỹ tích kỳ lạ.

Chúng nó đã động thủ!

- Muốn chết!

Hai mắt Minh Thừa phát lạnh, tay nắm chặt trường kiếm vẫn chưa nhúc nhích, cái tay còn lại giơ lên thật cao, nhẹ nhàng bắn ra một cái. Một cái ấn tỷ to lớn bỗng nhiên từ trong lòng bàn tay hắn bay ra, nổ vang một tiếng rồi vọt về phía đám Lạc Dương Thú kia.

Ấn tỷ này thấy gió lập tức bành trướng, lập tức biến thành to như một ngón núi, không nhìn ra cấp bậc cụ thể. Lúc còn đang trôi nổi trên không trung thì đã có từng đạo từng đạo kim quang bao phủ xuống. Hai chữ to lớn từ phía trên không trung bỗng nhiên hạ xuống, bao phủ mấy đầu Lạc Dương Thú này vào bên trong.

Hai chữ này cũng không phải là văn tự thường dùng của Tà Nguyệt Chí tôn vực, mà là mang theo lực lượng của hỗn độn hải dương,

vừa mới xuất hiện đã lộ ra uy thế mạnh mẽ.

- Cổ Hỗn Độn ngữ?

Nhìn thấy hai chữ này, trên mặt đám người Cổ Tiêu hiện lên vẻ kinh sợ.

Cổ Hỗn Độn ngữ là ngôn ngữ truyền lưu thời kỳ thượng cổ của hỗn độn hải dương, mỗi một chữ đều đại biểu cho một loại đại đạo. Ba chữ lớn trên sơn môn của Quy Khư hải chính là dùng loại ngôn ngữ đặc thù này hội tụ mà thành.

Loại này văn tự này hầu như không ai miêu tả được. Mỗi một chữ đều nặng tựa như Thái sơn, ấn tỷ mà Minh Thừa tiện tay lấy ra, không ngờ trên mặt lại có kiểu chữ như vậy. Chuyện này quả thực nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

- Chẳng trách hắn dám kiêu ngạo như thế, tuy rằng ấn tỷ này cấp bậc không cao, thế nhưng phối hợp với hai chữ này, uy lực không thể khinh thường...

Ánh mắt Cổ Tiêu nghiêm túc, lại nhìn về phía Nhiếp Vân nói.

- Lực lượng của Cổ Hỗn Độn ngữ, không giống như tiên lực công kích phổ thông. Cho dù là Thiên Tâm đằng cũng không có cách nào chịu đựng được, không được... Chúng ta phải tạm lánh phong mang rồi sau đó lại nói sau.

Đối phương cầm Hỗn Độn thần binh đỉnh cao, Thiên Tâm đằng gặp phải nó cũng có thể đánh một trận. Thế nhưng đối với loại Cổ Hỗn Độn ngữ này thì không có bất kỳ biện pháp nào chống lại.

Đây không phải là sức mạnh, mà là một loại lĩnh ngộ đối với đại đạo và cộng hưởng với hỗn độn hải dương. Có thể lý giải được thì hai chữ này không đáng nhắc tới. Không lý giải được, như vậy nó sẽ như Thái Sơn, đánh tan người ta từ trong lòng, không có một chút biện pháp phòng ngự nào.

- Ta biết...

Mặc dù Cổ Tiêu nói rất hàm súc, thế nhưng Nhiếp Vân lại biết ý của hắn. Đối mặt với loại công kích do Cổ Hỗn Độn ngữ hình thành này, cho dù có nắm giữ Thiên Tâm đằng thì cũng không có cách nào chiến thắng.

Bất quá, biết những chuyện này mà Nhiếp Vân vẫn không lùi về phía sau. Hai mắt còn dán thẳng vào hai chữ trước mắt, hai hàng lông mày nhướng lên, trong chốc lát, đột nhiên hắn khẽ mỉm cười, hai mắt bắn nhanh ra vẻ hưng phấn.

- Hai chữ này, có vẻ như ta biết...

- Ngươi biết?

Cổ Tiêu sững sờ, lập tức mừng rỡ như điên.

Thứ làm cho Cổ Hỗn Độn ngữ khiến cho người ta kính nể chính là không hiểu có ý gì, mạnh mẽ đối kháng với nó thì chẳng khác nào khiêu khích uy nghiêm của hỗn độn hải dương. Nếu như hiểu rõ ý nghĩa thì lại đơn giản. Nếu như viết ra sợ rằng còn có thể được hai chữ này thể tán thành. Giống như ba chữ lớn ở trước Quy Khư hải vậy. Tạo ra thu hoạch và hiệu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nhiếp Vân cũng không giải thích nhiều, khung cảnh chiến đấu trước mắt nương theo hai văn tự cổ hỗn độn xuất hiện đã xảy ra biến hóa. Dưới ấn tỷ chèn ép, tất cả Lạc Dương Thú đều mất đi năng lực chống cự, trong tiếng gào thét liên tục lùi về phía sau. Hai mắt to tròn lộ ra vẻ, sợ hãi.

- Cút!

Minh Thừa quát to một tiếng, quang mang lần thứ hai gia tăng.

Ầm ầm!

Lạc Dương Thú lại không dám dừng lại, đồng thời bay về bốn phương tám hướng mà đi, trong nháy mắt đã biến mất ở trước mặt mọi người.

- Sư huynh uy vũ!

- Sư huynh đánh đâu thắng đó...

Ba đệ tử khác của Vạn Nhận sơn thấy Minh Thừa dùng một chiêu đã doạ đi một đám Lạc Dương Thú, tất cả đều rống to, trong thanh âm tràn ngập vẻ nịnh nọt.

- Tới phiên các ngươi. Sao vậy, các ngươi coi lời của ta là gió thoảng bên tai? Không muốn đi sao? Nếu như không muốn đi thì cũng đừng đi, ở lại đi thôi!

Thấy Lạc Dương Thú bay đi, Minh Thừa nhìn về phía đám người Nhiếp Vân, ánh mắt phát lạnh.

Vừa nãy hắn đã cảnh cáo, thế nhưng đối phương vẫn chưa rời đi, trong mắt của hắn, rõ ràng là đối phương đang muốn chết.

- Phong Cấm thạch bi này là chúng ta phát hiện ra trước, nếu như muốn lăn thì cũng phải là các ngươi, chứ không phải là chúng ta a!

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng rồi đi tới.

- Ngươi nói cái gì?

Sắc mặt Minh Thừa tối sầm lại.

Nhiếp Vân cũng lười nhiều lời, chân bước lên trước một bước. Khoảng cách trước mắt giống như bị rút ngắn, không ngờ đã đi tới trước mặt bia đá, ngón tay điểm một cái. Một quang mang trong nháy mắt đã bao phủ lấy hắn.

Muốn mở ra nơi niêm phong, trước hết phải luyện hóa bia đá thì mới có thể tìm được lối vào cấm chế.

- Hừ, ta từng thấy những kẻ chán sống, nhưng mà chưa từng thấy ai không muốn sống như ngươi. Muốn luyện hóa bia đá sao? Muốn chết!

Nhìn thấy động tác của hắn, Minh Thừa giận dữ cười gằn.

Tranh đấu ở Hỗn Loạn sơn trước đó hắn tu luyện trong khoang thuyền, cho nên cũng không biết Nhiếp Vân trước mắt này có công tích vĩ đại ra sao. Càng không nhận ra đối phương. Hắn chỉ biết bên trong đám đệ tử Quy Khư hải người lợi hại nhất chính là Cổ Tiêu.

Lúc này Cổ Tiêu không nhúc nhích, tiểu tử này lại còn xông tới, không để ý tới sự tồn tại của hắn, quả thực là khiêu chiến uy nghiêm của hắn một cách trần trụi.

- Sư huynh. Ta biết tiểu tử này. Hắn gọi là Nhiếp Vân, đám người Cửu Thiên dường như bị tiểu tử này hạ độc thủ...

------oOo------

Chương 2127: Luyện hóa ấn tỷ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Minh Thừa không biết Nhiếp Vân, thế nhưng những người khác lại nhận ra được, cả đám nhỏ giọng truyền âm.

- Hắn hạ độc thủ? Rất tốt, chẳng trách dám càn rỡ như thế, hóa ra là có bản lĩnh. Bất quá, ta rất yêu thích giáo huấn có người có bản lãnh. Càng kiêu ngạo thì khi giáo huấn ta càng cao hứng!

Hai mắt Minh Thừa sáng lên. Miệng thét dài một tiếng, ấn tỷ trong tay lần nữa bay lên, bắn thẳng tắp về phía Nhiếp Vân.

Sưu!

Đồng thời trường kiếm trong tay phải hắn vung lên, hàn mang ngập trời, giống như muốn cắt ngân hà trên bầu trời xuống, cắt ra khoảng cách không gian đi tới phía sau lưng Nhiếp Vân.

- Cẩn thận...

Nhìn thấy hai đạo công kích này đáng sợ, đám người Cổ Tiêu đều có chút lo lắng.

Sưu!

Tiếng la của đám người còn chưa có kết thúc thì đã thấy thân ảnh thiếu niên đứng trước tấm bia đá, đang định luyện hóa Phong Cấm thạch bi nhoáng một cái rồi đột nhiên biến mất.

Ầm!

Công kích của Minh Thừa đột nhiên mất đi mục tiêu, đánht hẳng về phía bia đá, còn chưa đánh tới trước mặt thì đã sưu một tiếng. Quang mang vừa rồi đánh giết Lạc Dương Thú lại lần nữa xuất hiện, đón đỡ công kích của hắn.

Ầm!

Đạo công kích này va chạm với kiếm quang của Minh Thừa, đồng thời biến mất ở trên không trung, tạo thành từng đạo từng đạo gợn sóng.

Đạp Đạp Đạp!

Minh Thừa liên tục lùi lại mấy bước, sắc mặt khó coi vô cùng. Bàn tay chộp một trảo, đang định bắt lấy ấn tỷ thì đã thấy thiếu niên vừa nãy đột nhiên biến mất chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở trước mặt ấn tỷ. Bàn tay vẽ về phía trước, vẽ ra một đạo hoa văn kỳ quái.

- Hừ? Ngươi muốn vẽ Cổ Hỗn Độn ngữ? Muốn chết!

Nhìn thấy động tác của hắn, Minh Thừa cười gằn, lực lượng trong tay đột nhiên gia tăng.

Ầm ầm!

Hai chữ bên trong ấn tỷ lần nữa bay ra, tạo thành quang mang bao phủ Nhiếp Vân vào bên trong.

Bị đạo quang mang này bao phủ, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy áp lực khổng lồ phả vào mặt, khiến cho hắn có chút khó thở.

Lúc trước Nhiếp Vân vẽ ra ba chữ của Quy Khư hải đã biết Cổ Hỗn Độn ngữ rất khó viết. Hơn nữa một khi thất bại rất dễ gặp phải phản phệ. Cho nên lúc này Minh Thừa cố ý tăng thêm lực lượng. Muốn làm cho hắn viết sai, khi đó nhất định lực lượng phản phệ sẽ càng mạnh mẽ hơn.

- Ai muốn chết còn chưa chắc chắn a!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, tốc độ của ngón tay đột nhiên tăng nhanh.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang vọng, hai chữ to lớn từ đầu trên đầu ngón tay hắn bắn ra, nhẹ nhàng va chạm với hai chữ trên mặt ấn tỷ, khiến cho quang mang càng thêm chói mắt.

Bên trong quang mang, bốn chữ lớn triệt để dung hợp lại với nhau.

Sưu!

Nhẹ nhàng chộp một cái, ấn tỷ lập tức thay đổi phương hướng, rơi vào trong lòng bàn tay của Nhiếp Vân.

Viết ra hai cổ hỗn độn văn tự này chẳng khác nào thu được ấn tỷ này tán thành. Như vậy cũng chẳng khác nào luyện hóa được nó. Cho dù là chủ nhân như Minh Thừa cũng không có cách nào ngăn cản.

Dù sao Minh Thừa chỉ là lợi dụng ấn tỷ này mà thôi. Bản thân hắn ta cũng không viết ra được hai văn tự cổ hỗn độn này chứ đừng nói là triệt để luyện hóa nó.

- Cái gì? Đây là bảo vật của Mặc Nghiêu sư huynh, mau trả lại cho ta...

Ấn tỷ thoáng cái mất đi liên hệ với linh hồn, sắc mặt của Minh Thừa lập tức trở nên trắng xám. Hắn điên cuồng hét lên, kiếm khí rít gào, nhanh chóng đâm về phía Nhiếp Vân.

- Mặc Nghiêu?

Thấy dáng dấp sốt sắng của hắn, đồng thời còn nói ra cái tên này, Nhiếp Vân khẽ cau mày.

Lần đầu tiên hắn nghe được cái tên Mặc Nghiêu này là do Củng Học nói. Có người nói đối phương là đại năng chuyển thế, thực lực ước chừng trên hai ngàn tám trăm đầu đại đạo. Trước đó hắn đã hoài nghi vì sao Minh Thừa này lại có được ấn tỷ uy lực như thế, mà còn không có cách nào triệt để khống chế. Hóa ra là vị Mặc Nghiêu này giao cho hắn ta sử dụng, cũng không có cho hắn ta triệt để luyện hóa nó.

Bất quá, mặc kệ Mặc Nghiêu này thực lực ra sao, một khi đã trở mặt với Vạn Nhận sơn thì Nhiếp Vân cũng lười nói nhảm nhiều như vậy. Ngón tay hắn nhẹ nhàng bắn ra, ấn tỷ đã bị luyện hóa ngược lại bắn về phía Minh Thừa.

- Ngươi...

Thấy hai văn tự cổ hỗn độn đánh về phía mình Minh Thừa biến sắc, vội vàng thu hồi kiếm chiêu đang đâm ra, lại khẽ lách người tránh né.

Hắn đã sử dụng ấn tỷ này cho nên biết sự đáng sợ của hai văn tự này. Nếu như thật sự bị nhốt lại, cho dù thực lực mạnh hơn đối phương thì cũng chỉ có thể bị động chịu đòn mà thôi.

- Có thể nhanh như vậy đã viết ra văn tự cổ hỗn độn. Nhiếp Vân, ta thừa nhận ngươi là một thiên tài. Bất quá, thiên tài tốt nhất cũng nên biết điều một ít, ngươi lấy đi ấn tỷ. Coi như ta không giết được ngươi, thế nhưng cũng có thể xoay người rời đi bất cứ lúc nào. Nếu như ta đem chuyện này nói cho Mặc Nghiêu sư huynh, coi như ngươi luyện hóa ấn tỷ thì cũng vô dụng!

Thân thể dừng lại, trên mặt Minh Thừa vặn vẹo, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lẽo.

- Như vậy đi, ta cho ngươi một lựa chọn, ngoan ngoãn đem ấn tỷ trả lại cho ta, sau đó ngoan ngoãn mang theo người của ngươi rời

đi. Như vậy ta có thể không tính chuyện ngày hôm nay, cũng sẽ không đem chuyện này nói cho Mặc Nghiêu sư huynh. Nếu không, chỉ cần ta đưa tin một cái, nhất định Mặc Nghiêu sư huynh sẽ đích thân tới đây, chém giết tất cả các ngươi!

- Ngươi đang uy hiếp ta?

Thấy đối phương lúc này lại còn nói ra lời như vậy, Nhiếp Vân cảm thấy buồn cười.

- Không sai, ngươi có thể coi là uy hiếp, cũng có thể coi là khuyến cáo, Mặc Nghiêu sư huynh thân là đại năng chuyển thế, thực lực Thông Thiên triệt địa, chỉ cần ngươi cầm ấn tỷ. Bất luận có chạy trốn đâu thì cũng có thể bị tìm tới. Cho nên ta khuyên ngươi tốt nhất không nên tự mình muốn chết..

Minh Thừa hừ lạnh, nói.

- Ta có muốn chết hay không cũng không cần ngươi nhọc lòng. Bất quá ta, có thể nói cho ngươi, ngươi sẽ lập tức chết rồi.

Nhiếp Vân cười khẽ một tiếng, một cái dây leo đột nhiên từ dưới lòng đất lao ra, trực tiếp dọc theo bàn chân của Minh Thừa lan tràn lên phía trên.

- Đây là cái gì...

Nhìn thấy dây leo đột nhiên xuất hiện, con ngươi Minh Thừa co rút lại, thanh kiếm dài bằng bàn tay đánh ra một đám kiếm pháp như mưa rơi xuống.

Kiếm pháp của hắn vô cùng cao minh, vừa đánh ra thì không khí đã vang lên tiếng ong ong, ở chung quanh thân thể của hắn hóa thành một bình phong màu vàng.

Leng keng leng keng!

Bình phong đánh vào trên thân dây leo cũng không thể chặt đứt nó, mà còn tạo ra từng đốm lửa bắn tứ tung.

------oOo------

Chương 2128: Mặc Nghiêu tới (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Liên tục nuốt chửng đám người Vũ Chúc, lực phòng ngự ủa Thiên Tâm đằng cũng trở nên mạnh mẽ hơn không ít. Nếu như Minh Thừa toàn lực đánh ra một chiêu đánh về cùng một điểm thì vẫn có thể đem chặt đứt. Chỉ là lúc này lực lượng phân tán như vậy, muốn chặt đứt, hầu như là chuyện không thể.

Cho dù chém ra một ít vết thương, thế nhưng dựa theo tốc độ khôi phục của Thiên Tâm đằng cũng có thể trực tiếp khôi phục tới trạng thái không chút tổn hại. Có thể nói là không bị thương tổn một chút nào.

- Không...

Minh Thừa không nghĩ tới đột nhiên lại có dây leo cường đại như thế xuất hiện, trong ánh mắt của hắn rốt cục cũng lộ ra vẻ kinh hoảng. Bất quá hắn cũng là người bình tĩnh, tuy rằng kinh hoảng, thế nhưng vẫn chưa mất đi lý trí, cổ tay của hắn xoay một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện thêm một cái ngọc bài, đột nhiên bị hắn bóp nát.

Sưu!

Ngọc bài vừa vỡ, một đạo ý niệm khổng lồ đột nhiên dâng trào, tạo thành một cái đầu người to lớn.

- Thiên Tâm đằng?

Nhìn về phía dây leo trên người Minh Thừa, hai mắt đầu người này sáng lên.

Ý niệm hình thành đầu người mang theo khí thế phách tuyệt thiên hạ, nhất cử nhất động đều có thể xé rách không gian. Trong tròng mắt đen thui mang theo sinh tử, dường như coi nhẹ việc nhân gian,

dường như thiên đạo mênh mông.

Có người nói tu luyện giả khi tu luyện tới cảnh giới nhất định, nhân tính sẽ yếu bớt, sẽ vô tình như thiên đạo, coi vạn vật như rơm rạ, không vì ngoại vật mà thay đổi.

Cái đầu người này rất rõ ràng là một đạo ý niệm của người khác ngưng tụ mà thành, một đạo ý niệm đã có được uy lực như thế, đủ để thấy được bản thể mạnh mẽ ra sao.

Người như thế theo lý thuyết mà nói, đã không có thất tình lục dục, tham niệm, thế nhưng sau khi nhìn thấy được Thiên Tâm đằng vẫn sinh ra vẻ cuồng nhiệt.

- Mặc Nghiêu sư huynh cứu ta...

Minh Thừa vội vã hô.

- Mặc Nghiêu? Đây chính là Mặc Nghiêu?

Sắc mặt Nhiếp Vân tối sầm lại.

Trước đó hắn đã biết Mặc Nghiêu này rất lợi hại, thế nhưng lại không nghĩ rằng lợi hại đối phương như vậy, một đạo ý niệm đã nắm giữ thực lực không kém gì hắn, thậm chí còn mạnh mẽ hơn!

Ý niệm của Mặc Nghiêu biến ảo ra đầu người nghe thấy tiếng quát lập tức thổi về phía Minh Thừa một cái, Thiên Tâm đằng bao quanh hắn giống như bị một cỗ lực lượng khổng lồ ngăn cản, liên tục nhúc nhích thế nhưng vẫn không có cách nào nuốt chửng được người bên trong.

Một đã xuất hiện loại uy lực này khiến cho vẻ mặt của tất cả mọi người đồng thời căng thẳng.

Thực lực như vậy, rất hiển nhiên đã hoàn toàn không cùng đẳng cấp với đám người bọn hắn, hoàn toàn thoát khỏi phạm trù.

- Ngươi là chủ nhân của Thiên Tâm đằng?

Khiến cho Thiên Tâm đằng dừng tấn công, đầu người do Mặc Nghiêu biến ảo nhìn về phía Nhiếp Vân rồi nói.

- Không sai!

Thấy hắn chú ý tới mình, sắc mặt Nhiếp Vân cứng lại.

- Đem Thiên Tâm đằng tặng cho ta, ta sẽ để ngươi còn sống!

Cái mặt trên đầu người không hề có chút cảm xúc nào.

- Ta phát hiện ra người Vạn Nhận sơn các ngươi tại sao đều thích tự cho là đúng như vậy chứ? Tặng cho ngươi, chỉ bằng vào một đạo ý niệm này của ngươi sao? Chết đi!

Cười lớn một tiếng, Hàn Dương kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vung vẩy, kiếm quang xuyên qua không gian đánh về phía cái đầu người kia.

- Điếc không sợ súng!

Đầu người này hừ lạnh, lần nữa thổi ra một hơi.

Ầm!

Hơi thở của hắn hình thành một thanh trường kiếm trên không trung, cùng va chạm với kiếm quang như cầu vồng của Hàn Dương kiếm, không khí bao phủ nhau, đất đá vụn lăn lộn, một đạo khí tức của sự hủy diệt lan tràn ra xung quanh, khiến cho đám người Cổ Tiêu không kìm lòng được mà phải lùi về phía sau.

- Hóa ra thực lực của vcũng đáng sợ như vậy...

- Vốn ta cho rằng hắn dựa vào Thiên Tâm đằng cho nên mới lợi hại như vậy. Thế nhưng nhìn kiếm chiêu này ta mới biết, cho dù hắn chỉ bằng vào thực lực thì ta cũng không phải là đối thủ của hắn.

Kiếm khí của hai người tương giao, đám người Cổ Tiêu không nhịn được đồng thời cảm khái.

Trước đó mọi người cảm thấy Nhiếp Vân là dựa dẫm vào Thiên Tâm đằng cho nên mới cường đại như vậy. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, cho dù không sử dụng thần vật thượng cổ này thì thực lực bản thân hắn cũng mạnh mẽ tới mức đáng sợ!

Đặc biệt là kiếm chiêu, huyền ảo khó hiểu, mang theo khí tức đại đạo bản nguyên nhất, cho dù thực lực của bọn họ như vậy, thế nhưng một khi đối đầu chính diện cũng sẽ vô cùng chật vật, khó mà phòng ngự kiếm chiêu này.

- Tuy rằng Nhiếp Vân sư đệ lợi hại, thế nhưng Mặc Nghiêu này càng thêm lợi hại! Ý niệm biến ảo thành đầu người, sợ rằng ngay cả một phần trăm thực lực của bản tôn hắn cũng không bằng. Chỉ bằng vào chút ý niệm đã có sức chiến đấu như thế, nếu như bản tôn tới, không biết sẽ mạnh bao nhiêu a.

- Ta đã sớm nghe nói người này là đại năng chuyển thế, ta vẫn không tin. Bây giờ nhìn lại, sợ rằng không chỉ là đại năng chuyển thế mà không cẩn thận còn đã thức tỉnh ý thức rồi.

Tuy rằng đám người Cổ Tiêu cảm thấy Nhiếp Vân rất lợi hại, thế nhưng vừa mới nhìn thấy ý niệm biến ảo đầu người của Mặc Nghiêu lại có thực lực như vậy. Trong lòng mọi người lập tức sinh ra cảm giác vô lực.

Nhiếp Vân đối mặt với ý niệm biến ảo đầu người không có cách nào chiến thắng, thế nhưng lại có sức liều mạng. Mà đối mặt với cái này, đừng nói là chiến thắng, ngay cả tâm tư phản kháng cũng không sinh ra được đến.

Đứng ở trước mặt đối phương, hắn có thể rõ ràng cảm nhạn được bọn họ vốn không cùng một thế giới, trên phương diện cảnh giới chênh lệch rất lớn, không thể đánh đồng.

Leng keng leng keng!

Khi đám người Cổ Tiêu đang cảm khái thì Nhiếp Vân và đầu người đã đối chiến được vài chiêu.

Đầu người không có tay chân, nhưng mà mỗi một ngụm khí lại

giống như nguyên khí từ chỗ sâu xa trong hỗn độn hội tụ lại, sức mạnh vô cùng vô tận, không có tận cùng. Khiến cho người ta không thể nào chống lại.

Đổi lại là người khác gặp phải chuyện quái dị như vậy có khả năng đã sớm tan vỡ, không có cách nào chiến đấu. Thế nhưng Nhiếp Vân dựa vào kiếm pháp cao cường, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp có thể cản lại từng chiêu. Nhìn cục diện bây giờ, trong khoảng thời gian ngắn cái đầu người này không làm gì được hắn, đồng thời Nhiếp Vân cũng không làm gì được đối phương!

- Ngươi không giết được ta, ta cũng không giết được ngươi. Bất quá, bản tôn ta đã được ta đưa tin, chẳng mấy chốc sẽ chạy tới. Ta khuyên ngươi vẫn là bó tay chịu trói đi!

------oOo------

Chương 2129: Mặc Nghiêu tới (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy không làm gì được đối phương, đầu người có chút tức giận, dường như tôn nghiêm đã bị khiêu khích vậy. Giữa hai lông mày mang theo vẻ lạnh lẽo, thanh âm dường như lưỡi đao, đâm vào hồn phách của người ta.

- Bản tôn người đã thu được tin tức?

Nhiếp Vân nhướng mày lên tiếng.

Một đạo ý niệm cũng đã lợi hại như vậy, nếu như bản tôn tới, quả thực khó mà đối kháng được.

Tuy rằng hắn có Chúa Tể phù ấn, trong thời gian ngắn có thể nâng cao thực lực, thế nhưng đối phương thân là tồn tại mà tông môn trọng điểm đào tạo, lại là đại năng chuyển thế, ai có thể bảo đảm hắn ta không có cơ chứ?

Vạn nhất đối phương cũng có Chúa Tể phù ấn, cũng thiêu đốt lên,

khi đó hắn nhất định không phải là đối thủ của người này.

- Không sai, bản tôn đã chạy tới bên này, lập tức giao Thiên Tâm đằng ra, phát hỗn độn thề nguyện cống hiến cho ta. Như vậy ta có thể miễn trừ cho ngươi tội chết. Một khi để bản tôn ta đi tới, trong các ngươi đừng ai mong chạy trốn.

Đầu người của Mặc Nghiêu cười ha hả, ánh mắt lạnh lùng và nghiêm nghị giống như rắn độc vậy.

- Nếu như ngươi đã muốn chết, như vậy cũng đừng trách ta...

Biết rõ một khi đối phương đến, tất cả mọi người khó có thể chạy trốn, vẻ mặt Nhiếp Vân nghiêm túc, một khối Chúa Tể phù ấn xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn rồi đột nhiên bị bóp nát.

Ầm ầm!

Lực lượng toàn thân lóe lên, khí tức đột nhiên xảy ra biến hóa.

- Chúa Tể phù ấn? Ngươi lại có vật này?

Đầu người Mặc Nghiêu thấy biến hóa trên người hắn, sắc mặt vốn bình tĩnh lập tức thay đổi.

- Hiện tại mới biết cũng đã chậm... Tất cả đều chết đi cho ta!

Chúa Tể phù ấn bốc cháy, thực lực của Nhiếp Vân xảy ra biến hóa long trời lở đất, Thiên Tâm đằng cũng giống như có được vật đại bổ, lần nữa dài thêm vài nhánh dây leo. Những dây leo giống như rắn nước đột nhiên bắn về phía những đệ tử khác.

Những đệ tử này thực lực cũng không yếu, tuy rằng không sành bằng Minh Thừa, thế nhưng cũng không yếu hơn người Cổ Tiêu chút nào.

Trước đó Nhiếp Vân một lòng muốn giết Minh Thừa, không lo nổi tới đám người này. Hiện tại dây leo giống như xúc tu của bạch tuộc, sưu sưu vài cái đã phong tỏa toàn bộ không gian chung quanh.

Phanh phanh phanh phanh!

Bản thân những đệ tử này vốn đã không phải là đối thủ của Thiên Tâm đằng. Lúc này lại có Nhiếp Vân sử dụng Chúa Tể phù ấn rồi thiêu đốt. Uy lực càng thêm mạnh mẽ, trong thời gian nháy mắt đã thôn phệ sạch sẽ lực lượng của những đệ tử này. Từng người nhanh chóng biến thành thây khô.

- Chết!

Sau khi nuốt chửng sạch sẽ những người này, uy lực của Thiên Tâm đằng lần nữ gia tăng thêm một tia. Bàn tay của Nhiếp Vân lăng không bổ xuống, vụ khí của đầu người bao phủ Minh Thừa trước đó lập tức bị xé rách, dây leo bên ngoài nhanh chóng chui vào bên trong.

- Hả... Không nên...

Không nghĩ tới Nhiếp Vân trước mắt chẳng những có Chúa Tể phù ấn, hơn nữa lại còn quả quyết thi triển như vậy, Minh Thừa sợ tới mức lên tiếng rống to.

Bất quá hiện tại cho dù rống to tới đâu cũng không có tác dụng. Một cái dây leo đã dọc theo cổ họng của hắn rồi chui vào bên trong. Không tới một cái hô hấp, ngay cả tiếng hét cũng không thốt lên được, thi thể lập tức đổ ập xuống mặt đất.

Sưu sưu sưu sưu!

Nuốt chửng Minh Thừa, Thiên Tâm đằng lần nữa tăng trưởng, thực lực không ngờ lại đạt đến Hai ngàn bảy trăm bảy mươi đầu đại đạo. Dây leo múa may trên không trung, khiến cho không gian vang vọng từng đợt.

- Không... Ngươi dám giết người của ta, ta muốn ngươi phải chết...

Không nghĩ tới Nhiếp Vân quả quyết như vậy, sau khi thiêu đốt Chúa Tể phù ấn, chưa tới hai hô hấp đã đánh chết tất cả mọi người. Cái đầu người nọ rống lên một tiếng, lần nữa phun ra vụ khí

công kích.

Vụ khí tạo thành kiếm quang so với vừa rồi còn có uy lực lớn hơn, đâm thẳng tới yết hầu của Nhiếp Vân.

- Hừ!

-

Nhiếp Vân dung hợp Chúa Tể phù ấn không còn sợ cỗ lực lượng này nữa, ngón tay đột nhiên bắn ra, một đám hỏa diễm thiêu đốt bắn về phía trước.

Ầm ầm!

Hỏa diễm trong nháy mắt đã thiêu đốt đầu người vào bên trong, tiếng vang khiến cho người ta không rét mà run đùng đùng vang vọng. Ý niệm của Mặc Nghiêu ở trong hỏa diễm liên tục giãy dụa, rít gào.

- Ngươi dám giết ta, ta thề sẽ không bỏ qua cho ngươi...

Tuy rằng thực lực bản tôn hắn rất là lợi hại, thế nhưng đây cũng chỉ là một đạo ý niệm. Đối mặt với Nhiếp Vân thi triển Chúa Tể phù ấn làm sao có khả năng là đối thủ. Trong tiếng kêu thảm mang theo oán độc nồng đậm, dưới diễm hỏa thiêu đốt không ngừng bị thu nhỏ lại, từ từ bị hòa tan.

- Thu!

Một tay liên tục phun ra diễm hỏa, thiêu đốt đầu người. Bởi vì biết thời gian không còn nhiều cho nên tay còn lại của Nhiếp Vân lăng không đánh về phía Phong Cấm thạch bi.

Sưu sưu!

Lực lượng hung mãnh trùng kích mà vào, bia đá không có chút lực phản kháng nào thì đã bị hắn trong nháy mắt thu vào trong nạp vật đan điền.

- Đáng chết, dám đánh giết đám người Minh Thừa, đánh chết phân thân của ta. Nhiếp Vân, Cổ Tiêu, ta sẽ khiến cho người Quy Khư hải các ngươi tử vong toàn bộ, không chừa một ai.

Vừa lấy đi bia đá, trên bầu trời đã vang vọng tiếng rít gào, không gian lập tức vỡ vụn, một bóng người từ đằng xa phá không đánh tới.

Bóng người này hai mắt đỏ như máu, giống cái đầu người đã thiêu đốt như đúc, chỉ có điều bên trong hai mắt đỏ ngầu mang theo sát ý nồng đậm.

- Không chừa một ai sao? Trước tiên phải xem bản lĩnh của ngươi thế nào đã!

Trong tiếng hừ nhẹ, hỏa diễm thiêu đốt đầu người của Nhiếp Vân đột nhiên gia tăng. Thanh âm như khối băng rơi vào chảo dầu vang vọng. Đầu người này ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra thì đã bị triệt để thiêu đốt sạch sẽ...

Nếu ý niệm của Mặc Nghiêu biến ảo đầu người ở chỗ này. Như vậy bản tôn của hắn ta nhất định sẽ biết tất cả tình huống xảy ra ở đây. Một khi đã trở mặt, như vậy cũng không cần thiết phải làm người tốt lành làm gì.

Nhiếp Vân không phải là người thiện nam tín nữ gì. Trải qua ba vạn năm tích lũy cùng với chuyện của Đạm Đài Lăng Nguyệt khiến cho tâm tư của hắn trầm ổn hơn không ít. Không có như trước đây nữa. Vì lẽ đó, sau khi tới Tà Nguyệt Chí tôn vực

hắn vẫn duy trì vẻ rất biết điều. Thế nhưng như vậy cũng không có nghĩa là hắn đã mất đi vẻ thô bạo và hào khí trước kia. Nếu như thật sự ra tay, hắn vẫn là huyết ngục Ma tôn trước đây, chó gà không tha, không cho đối phương một chút thời gian nào.

------oOo------

Chương 2130: Mặc Nghiêu phá trận (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phốc! Đáng hận..

Ý niệm linh hồn bị diễm hỏa thiêu đốt sạch sẽ, Mặc Nghiêu đang phóng tới như bị thương nặng, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Thân thể ở trên không trung lăng không chộp tới.

Sưu!

Tiên lực trên không trung dung hợp tạo thành vòng tròn, giống như là dòng nước lũ xé rách ràng buộc, mang theo hương vị Thái cổ, không gian bị mạnh mẽ xé rách.

- Thật là ác độc, lại trực tiếp sử dụng Chúa Tể phù ấn...

Nhìn thấy uy lực một chưởng của đối phương, ba ngàn đại đạo liên tục sinh sôi, lặng lẽ chảy. Nhiếp Vân biết đối phương quả thực đủ tàn nhẫn, sau khi biết hắn sử dụng Chúa Tể phù ấn lại không chút do dự nào, cũng trực tiếp sử dụng Chúa Tể phù ấn.

Mặc Nghiêu Chúa Tể phù ấn rất hiển nhiên so với hắn còn mạnh hơn không ít, vừa mới ra tay đã xé rách thiên địa, mặt đất sụp đổ. Sức chiến đấu sợ rằng ngay cả một vị cường giả tông chủ gặp phải cũng phải tạm lánh phong mang.

Bản thân hắn đã có thực lực hơn hai ngàn tám trăm đầu đại đạo. Đại đạo đứng hàng khá cao cũng lĩnh ngộ không ít, sau khi sử dụng Chúa Tể phù ấn thực lực tăng lên so với Nhiếp Vân còn lớn hơn rất nhiều.

- Đi!

Biết không phải là đối thủ của đối phương, trường kiếm của Nhiếp Vân đâm ra một cái, vẽ ra một cái đồ án đặc thù trên không trung. Kiếm quang trong phút chốc đã biến thành lưu tinh, va chạm với bàn tay của Mạc Nghiêu.

Cùng lúc đó, cái tay còn lại chộp một trảo về phía đám người Cổ Tiêu, đám người Cổ Tiêu lập tức bị một đoàn năng lượng đặc thù

bao phủ. Phượng Hoàng chi dực dang rộng, Nhiếp Vân lập hóa thành một đạo cương phong bắn thẳng về phía xa xa!

Không phải là đối thủ, như vậy hắn sẽ không mạnh mẽ chống đỡ. Trước tiên đào tẩu rồi nói sau!

Ngược lại chỉ cần thu lấy được Phong Cấm thạch bi kia thì chẳng khác nào nắm giữ nơi niêm phong kia vào trong tay. Trốn khỏi phong mang của đối phương, sau đó lại đi tìm nơi niêm phong cũng không có gì.

- Để xem ngươi trốn chỗ nào!

Một chưởng đánh nát kiếm khí Nhiếp Vân đâm ra. Mặc Nghiêu nhanh chân đuổi theo về phía trước.

Mỗi bước chân của hắn như rút ngắn mặt đất. Mỗi một bước bước ra đều có khoảng cách mấy trăm dặm. Chỉ hai ba bước đã tới phía sau Nhiếp Vân, trong tiếng thét dài, lực lượng trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, không gian chung quanh giống như bị một bình phong đặc thù bao phủ, vây khốn Nhiếp Vân khốn vào trong đó.

- Xé rácg!

Nhiếp Vân biết một khi do dự một chút thì nhất định sẽ bị đối phương triệt để vâ khốn. Khi đó có muốn chạy trốn cũng sẽ khó khăn. Ánh mắt biến ảo, bàn tay hắn đột nhiên xé rách phía trước.

Thiên phú Thiên thủ sư vận chuyển. Một chưởng này giống như Hỗn Độn thần binh đỉnh cao, trong nháy mắt đã đánh vào bên trong bình phong. Lực lượng trong cơ thể thiêu đốt, phát ra tiếng nổ vang. Bình phong mà Mặc Nghiêu tạo ra đã bị xé thành hai nửa, vụ khí tàn sát bừa bãi, khiến cho tất cả thực vật, động vật trong phạm vi trăm dặm đều bị quét sạch sẽ.

Sưu Sưu Sưu Sưu!

Rất nhiều thần thú trong Thần Chi di tích vốn hai mắt tràn ngập thèm khát nhìn về phía nhân loại tiến vào thí luyện. Thế nhưng sau khi nhìn thấy song phương chiến đấu tỏa ra uy thế như vậy, tất cả

đều sợ tới mức chạy trối chết, không dám quay đầu lại.

Hai người sử dụng Chúa Tể phù ấn, thực lực so với cường giả tông chủ còn cường đại hơn gấp mấy lần. Những sinh linh này nào dám ở lại đối địch cơ chứ?

- Tuy rằng cùng sử dụng Chúa Tể phù ấn, thế nhưng ngươi còn lâu mới là đối thủ của ta. Ta đã nói rồi. Nói ngươi trốn không thoát thì tuyệt đối sẽ trốn không thoát được.

Bình phong bị xé rách, sắc mặt Mặc Nghiêu không thay đổi, lại ra tay lần nữa. Lần này bàn tay của hắn cũng đã biến thành màu vàng, giống Nhiếp Vân vừa nãy như đúc. Bàn tay lăng không bổ xuống, như là đao mang đánh tới.

- Thiên thủ sư đại đạo? Lợi hại...

Nhìn thấy đối phương đánh ra chiêu này, Nhiếp Vân đã biết đối phương cũng giống như mình, lĩnh ngộ Thiên thủ đại đạo. Một khi nắm giữ thiên phú như thế, bàn tay không chỉ có uy lực cực mạnh mà càng là linh hoạt, khó mà đối kháng được.

- Nếu đã như vậy, mê tự thiên trận!

Thấy đối phương thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, nếu như thực sự bị quấn lấy thì khó mà đào tẩu. Hai mắt Nhiếp Vân hiện lên vẻ kiên quyết, ngón tay điểm ra một điểm.

Oanh oanh oanh!

Chín cái trận kỳ từ trên đầu ngón tay bay ra, trong nháy mắt đã cắm vào mặt đất.

Ầm ầm!

Nương theo trận kỳ xuất hiện, không gian bên trong lập tức bị một đoàn sương mù bao phủ. Đoàn sương mù này đưa tay không thấy được năm ngón, giống như Thiên Đình đổ nát, Địa ngục nổ tung, cho dù là cường giả như Mặc Nghiêu cũng không nhìn thấy rõ ràng cho lắm.

- Đây là cái gì? Mê Thiên kỳ?

Bị sương mù ngăn trở, sắc mặt Mặc Nghiêu tối sầm lại, tốc độ tiến lên chậm lại.

Cũng sử dụng Chúa Tể phù ấn, tuy rằng thực lực của đối phương yếu hơn hắn. Thế nhưng cũng không yếu hơn là bao. Trong hoàn cảnh như vậy, một khi rơi vào mai phục của đối phương, coi như là hắn cũng phải mất một lớp da.

- Thiên nhãn đại đạo, vận chuyển!

Hai tay điểm vào mi tâm, hai mắt vốn vẩn đục của Mặc Nghiêu lập tức trở nên trở nên sáng ngời.

Bất quá cho dù là dùng Thiên nhãn đại đạo thì cũng chỉ có thể nhìn thấy rõ ràng phạm vi có đường kính trăm trượng mà thôi. Đối với trận pháp khổng lồ như thế mà nói, tác dụng quá mức nhỏ bé, có thể coi là không đáng kể.

- Nhiếp Vân, lẽ nào ngươi cho rằng trốn ở trong mê trận là có thể tránh thoát được một kiếp hay sao? Nằm mơ!

Hít sâu một hơi, Mặc Nghiêu tiếp tục tăng tốc phóng về phía trước..

Bất quá còn chưa đi được bao xa thì hắn đột nhiên dừng lại.

Sưu Sưu Sưu Sưu!

Thân thể vừa mới đứng vững thì đã nghe thấy chung quanh vang lên tiếng gió nghẹn ngào từng đợt. Lập tức có mấy đạo âm phong quỷ dị từ bốn phương tám hướng thổi tới. Nhưng âm phogn này giống như đao, cũng không làm tổn hại tới thân thể, thế nhưng có thể đâm thẳng vào linh hồn, khiến cho người ta hoa mắt chóng mặt.

- Hừ!

Cánh tay vung một cái, bên ngoài thân thể Mặc Nghiêu lập tức hình thành một vòng mai rùa phòng ngự.

Nhìn dáng dấp của hắn, dường như cũng đã hoàn toàn lĩnh ngộ phòng ngự đại đạo.

Có mai rùa phòng ngự, ác phong xung quanh tuy rằng lợi hại thế nhưng cũng không thể gây ra một chút tổn thương nào cho hắn. Lực lượng toàn thân rung động, càng đánh văng sương mù ra chung quanh. Chân tiếp tục tiến lên phía trước.

Tuy rằng hắn không biết phương hướng rõ ràng, thế nhưng Mặc Nghiêu lại có thể xác nhận, chắc chắn Nhiếp Vân sẽ không rời khỏi nơi này.

------oOo------

Chương 2131: Mặc Nghiêu phá trận (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dù sao trận pháp ngay cả hắn cũng có thể nhốt lại, coi như là người có thân gia phong phú cũng sẽ không bỏ qua.

Sưu Sưu Sưu Sưu!

Trong lúc đang tiến lên, kiếm khí xung quanh giống như rắn, từ bốn phương tám hướng bắn về phía hắn. Mỗi một đạo kiếm khí đều bằng một kích toàn lực của một vị cường giả cấp bậc tông chủ. Mấy đạo kiếm khí dung hợp, cùng nhau hình thành một trận pháp mạnh mẽ đặc thù, lập tức triệt để bao phủ hắn vào bên trong.

- Chút tài mọn mà thôi!

Mặc Nghiêu cũng không đối kháng, cũng không tránh né, bàn tay khẽ lật, một cái trang giấy màu vàng chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn.

Trang giấy này cũng không lớn, chỉ lớn bằng bàn tay, thế nhưng lại tỏa ra uy năng vô cùng vô tận. Trang giấy vừa mới xuất hiện đã đem sương mù xung quanh đánh văng ra, khuấy động tạo thành

một phạm vi mấy ngàn trượng trống rỗng.

Ầm Ầm!

Trang giấy bay lên, từ từ bành trướng, không tới một phần ngàn hô hấp đã biến thành một cái thảm to. Trên bề mặt có kim văn dày đặc. Nếu như có người ở đây thì lúc này nhất định sẽ nhìn thấy rõ, hóa ra bên trên trang giấy này lại có vô số chữ viết tràn ngập. Có tới mười mấy, những chữ này tuy rằng không lớn, thế nhưng mỗi một chữ lại mang theo khí tức xúc động hỗn độn, giống như có thể dung hợp hoàn mỹ với hỗn độn hải dương vậy.

Văn tự Cổ hỗn độn!

Thứ ghi chép trên trang giấy này không ngờ đều là cổ hỗn độn văn tự, hơn nữa dường như còn tụ hợp lại tạo thành một câu nói đặc thù nào đó, làm cho uy lực của nó càng hơn.

Phanh Phanh Phanh Phanh!

Kiếm quang bốn phía phóng tới rơi vào trên trang giấy ẩn chứa Cổ Hỗn Độn ngữ, sinh ra một trận nổ vang đinh đương. Bị những cổ ngữ này làm cho rung động. Tất cả đều bị ngăn ở bên ngoài, căn bản không thể xúc phạm tới Mặc Nghiêu một chút nào.

- Đi!

Ngăn chặn kiếm quang ở bên ngoài, ngón tay Mặc Nghiêu vung lên về phía trước, nhẹ nhàng chỉ tay một cái. Trang giấy lại xoay tròn trên không trung, đột nhiên bay về phía trước.

Mang theo khí tức giống như nghiền ép, trang giấy đánh tới đâu thì sương mù dồn dập tản ra tới đó. Giống như là một cái tầu phá băng, tuy rằng sương mù nồng nặc, thế nhưng lại không có cách nào ngăn được mảy may.

- Hừ, để ta xem ngươi có thể trốn tới khi nào!

Thân thể nhảy lên, Mặc Nghiêu đáp xuống phía trên trang giấy rồi phóng thẳng về phía trước. Toàn bộ Mê thiên trận dưới cỗ lực

lượng này trùng kích, liên tục lay động. Dường như bất cứ cũng có thể không chịu nổi, sẽ trực tiếp tiêu tán.

Tuy rằng Mê Thiên kỳ lợi hại, thế nhưng dù sao cũng có những vật khác có thể khắc chế được nó. Trang giấy tràn ngập cổ hỗn độn văn tự này đơng nhiên cũng có được loại năng lực này.

- Phá cho ta!

Xông về phía trước một hồi, cảm nhận được trận pháp trước mắt liên tục lay động, dường như sắp không chịu nổi, bàn chân Mặc Nghiêu đột nhiên đạp xuống.

Sưu!

Quang mang trắng nõn lập tức lấy hắn làm trung tâm nhộn nhạo lan tràn ra phía ngoài. Tạo thành một đoàn văn tự bắn về phía xung quanh, những văn tự này bắt tới đâu bên trong vang lên tiếng nổ tung ầm ầm. Cho dù Mê Thiên kỳ có lợi hại tới đâu cũng không chịu đựng nổi. Phanh một cái rồi triệt để tản đi, bầu trời lần nữ khôi phục lại vẻ sáng sủa.

- Hả? Người đâu?

Sương mù biến mất, xung quanh lần nữ sáng sủa, dưới Thiên nhãn đại đạo phụ trợ, hai mắt của Mặc Nghiêu như kim nhãn sáng lập lòe. Phạm vi mấy trăm dặm đều hiện lên trong mắt. Thế nhưng tất cả lại rỗng tuếch, ngay cả nửa cái bóng người cũng không có, giống như đám người Nhiếp Vân trong nháy mắt đã biến mất khỏi thế gian vậy.

- Không thể nào!

Sắc mặt tối sầm, hai hàng lông mày của Mặc Nghiêu nhướng lên.

Hắn thiêu đốt Chúa Tể phù ấn, thực lực coi như là ở trong cấp bậc tông chủ cũng được cho đỉnh cấp. Dưới thực lực như vậy, đám người Nhiếp Vân cho dù có đào tẩu thì nhất định hắn cũng có thể nhìn thấy. Làm sao lại giống như hiện tại, cái gì cũng không phát hiện ra được?

Chuyện này không phù hợp với đạo lý!

- Nếu như ngươi đào tẩu ta sẽ thu Mê Thiên kỳ của ngươi..

Tinh thần giống như nước lũ lan tràn ra xung quanh, lại phát hiện ra không có một chút động tĩnh nào. Giống như đối phương đã biến mất không còn tăm hơi. Mặc Nghiêu hừ lạnh một tiếng, lại quay đầu nhìn về phía nơi vừa rồi trận pháp lan tràn. Vừa nhìn qua, sắc mặt của hắn càng thêm khó coi.

Không chỉ có người đào tẩu, chín cái trận kỳ cũng không có để lại, tất cả đều biến mất không thấy hình bóng.

Mê Thiên trạ của đối phương hắn vừa mới dùng bạo lực phá tan. Dựa theo tình huống bình thường mà nói, nếu như đối phương bỏ trạ mà chạy, như vậy trận kỳ hẳn phải ở lại chỗ này. Nếu như không phải đào tẩu, từ lúc phá trận cho tới hiện tại thời gian ngắn ngủi như vậy, coi như người thực lực mạnh đến đâu cũng không thể đào tẩu ở trong tầm mắt của hắn a.

Thế nhưng đối phương lại thực sự biến mất a, ngay cả một chút dấu vết cũng không có để lại.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

- Đáng hận! Đáng hận! Nhiếp Vân, ngươi tuyệt đối đừng để ta gặp mặt được. một khi gặp lại, ta tuyệt đối sẽ trực tiếp đánh giết ngươi, không chút lưu tình nào.

Vận dụng toàn bộ lực lượng, tìm kiếm mặt đất một lần. Thế nhưng vẫn không hề có phát hiện ra được thứ gì, Mặc Nghiêu điên cuồng gào thét không thôi.

Hắn là thiên chi kiêu tử, đại năng chuyển thế, từ khi sinh ra đã đại diện cho sự bất phàm. Thế nhưng nhân vật như vậy lại bị một tiểu tử không chút danh tiếng trêu chọc. Đánh chết phân thân ý niệm cùng với rất nhiều đệ tử tông môn, chuyện này bảo sao hắn có thể chịu đựng được chứ?

Sưu!

Ngay khi Mặc Nghiêu đang nổi giận thì đột nhiên bàn tay khẽ động, một ngọc phù xuất hiện ở trên không trung. Hắn hơi điểm nhẹ một cái, một đạo ý niệm bỗng nhiên hiện lên.

Đạo ý niệm này giống như ý niệm phân thân trước đó của hắn. Là một cái đầu người mơ hồ, trôi nổi trên không trung, hai mắt mang theo vẻ lạnh lùng.

- Mặc Nghiêu. Thần điện sắp mở ra, mau tới tập hợp!

- Biết rồi!

Bàn tay chộp một trảo, đầu người biến mất, Mặc Nghiêu lần nữ nhìn quanh một tuần. Vẫn không có phát hiện ra tung tích của đám người Nhiếp Vân. Lúc này hắn mới hừ lạnh một tiếng.

- Hừ, ngày hôm nay ta tha cho ngươi một mạng, chờ ta từ trong thần điện đi ra, khi đó chính là này chết của ngươi!

Nói xong hắn cắn răng một cái, sưu một cái đã biến mất chỗ, không còn bóng dáng tăm hơi.

Hắn vừa rời đi không lâu thì mặt đất nhúc nhích một trận, một bóng người đột nhiên xuất hiện. Tay vỗ vỗ bụi đất trên người, người này chính là Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 2132: Luyện hóa bia đá

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thần điện? Đó là cái gì?

Gãi đầu một cái. Nhiếp Vân có chút nghi hoặc, bất quá hắn lại lập tức lắc đầu một cái.

- Trước tiên không nghĩ những chuyện này nữa, tập hợp mọi người rồi lại nói.

Nói xong thân thể khẽ động, bay thẳng về phía trước, liên tục bay được trên vạn dặm, thân thể nhoáng một cái đã chui xuống dưới đất. Cách nơi hắn vừa mới biến mất không tới mấy chục trượng, mặt sau của một khối nham thạch, đám người Cổ Tiêu đang vây quanh hắn, cả đám đứng chung một chỗ.

Nhiếp Vân vừa rồi chỉ là một cỗ phân thân, mà bản tôn thì đã lợi dụng thời gian bày trận Mê Thiên kỳ, mang những người này trốn tới nơi này.

Phân thân một mình đối mặt với Mặc Nghiêu, lợi dụng lúc hắn phá trận đồng thời lấy đi trận kỳ. Sau đó tiến vào Thiên Huyền điện.

Thiên Huyền điện là thứ do cường giả Cấp bậc Chúa Tể luyện chế mà thành. Dưới tình huống cấm chế hoàn toàn mở ra. Cho dù Mặc Nghiêu sử dụng Chúa Tể phù ấn, thế nhưng vẫn không phát hiện ra được.

- Mặc Nghiêu có đuổi theo hay không?

Đứng ở đống đất mặt sau, Cổ Tiêu đám người nhớ tới trước Mặc Nghiêu uy thế, như trước lòng vẫn còn sợ hãi.

- Hắn đi rồi! Đi tới thần điện gì đó. Mọi người có nghe nói qua nơi này hay không?

Tiêu hóa tin tức mà phân thân lan truyền tới một chút, Nhiếp Vân hỏi.

- Thần điện? Không có...

Tất cả đám người Cổ Tiêu đều lắc đầu một cái, vẻ mặt mờ mịt.

- Không biết? Vậy người này các ngươi nhận thức sao?

Thấy dáng dấp của đám người quả thực không biết, ngón tay của Nhiếp Vân điểm một cái. Đầu người vừa rồi xuất hiện ở trước mặt

Mặc Nghiêu không ngờ lại bị hắn phục chế lại. Chỉ là cái đầu người kia không có loại khí tức kinh khủng kia mà thôi.

- Đây là Tô Lâm, thiên tài Thập Thu lĩnh, có người nói hắn là đại năng chuyển thế. Kiếp trước là một lão quái vật lĩnh ngộ hai ngàn chín trăm ba mươi bảy đầu đại đạo, bởi vì thực sự không có cách nào đột phá cho nên mới lựa chọn sống lại...

Cổ Tiêu nhận ra người này, vội vàng nói.

- Đại năng Thập Thu lĩnh chuyển thế

-

Lông mày Nhiếp Vân nhíu lại.

Mặc Nghiêu là đại năng của Vạn Nhận sơn chuyển thế, Tô Lâm này là đại năng Thập Thu lĩnh chuyển thế. Hai vị cường giả liên thủ muốn đi tới nơi gọi là thần điện, lẽ nào ở chỗ này có liên quan tới bí mật lớn nào đó hay sao?

Bất quá, đối phương quá mạnh mẽ, hắn không có dũng khí đuổi theo. Ngay cả truy tung chi khí cũng không dám sử dụng.

Dù sao đối phương lĩnh ngộ nhiều đại đạo như vậy, Truy tung đại đạo nhất định cũng hoàn toàn lĩnh ngộ. Một khi dùng truy tung chi khí lần theo, một khi bị phát hiện ra. Sợ rằng sẽ trực tiếp rơi vào cạm bẫy của đối phương, khó mà đào tẩu.

- Làm sao vậy?

Thấy dáng vẻ của hắn, Cổ Tiêu hỏi.

- Không có cái gì, chẳng qua ta cảm thấy có chút kỳ quái mà thôi. Không có chuyện gì, trước tiên không nói tới chuyện này nữa, chúng ta nên ưu tiên tìm nơi niêm phong này ở nơi nào thì hơn.

Do dự một chút, Nhiếp Vân vẫn không có đem chuyện này nói ra.

Nói ra thì mọi người cũng không thể nào đi theo theo Mặc Nghiêu

kia được. Đã như vậy, so với không nói cũng không có khác là bao.

- Đúng rồi, để xem nơi niêm phong này ở nơi nào, nếu như là truyền thừacủa một vị cường giả lưu lại. Như vậy chúng ta cũng có tư cách chiến đấu với đối phương a.

Cổ Tiêu cười nói.

- Đúng vậy!

Ngón tay Nhiếp Vân điểm về phía trước một điểm, Phong Cấm thạch bi lập tức xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Phù văn trên bia đá vờn quanh, chỉ cần khẽ đụng vào là lập tức có thể đánh ra công kích.

Tình huống vừa này hắn chỉ là dùng man lực lấy nó đi, vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa, bởi vậy tấm bia đá này vẫn có tính phá hoại cực lớn như trước.

- Luyện hóa!

Nhướng mày, Nhiếp Vân lăng không chộp một cái. Một đám quang như một đoàn mây mù bao phủ bia đá.

Sau khi sử dụng Chúa Tể phù ấn, thực lực của hắn có thể so với cường giả hơn hai ngàn chín trăm đầu đại đạo, cấm chế trên bia đá tuy rằng lợi hại, thế nhưng vẫn không thể chống đỡ được.

Sưu!

Trong giây lát bia đá đã bị hắn triệt để luyện hóa. Hắn nhẹ nhàng phất một cái, bốn chữKim Hiên bí cảnh trên bia đá lập tức nhúc nhích lên, biến thành một bộ địa đồ kỳ quái.

Địa đồ này chằng chịt khắp nơi, ghi chép địa hình địa vật. Bất quá, Nhiếp Vân vừa mới liếc mắt nhìn, nhất thời không khỏi cười khổ.

- Bản đồ này...

Dường như Cổ Tiêu cũng phát hiện ra vấn đề, sắc mặt có chút khó coi.

- Đây chính là địa đồ đi tới nơi niêm phong. Bất quá, cường giả lưu lại địa đồ này không biết đã chết bao nhiêu năm rồi. Căn bản không có nghĩ tới địa hình nơi này đã triệt để biến hóa, hoàn toàn khác với hiện tại.

Nhiếp Vân nói.

Thần Chi di tích này tuy rằng không có linh khí, nguyên khí. Thế nhưng vị trí không gian vẫn có tính lưu động rõ ràng, cũng không phải là một khi hình thành thì bất biến. Trong thời gian hàng ức vạn năm, Thương Hải cũng có thể biến thành Tang Điền, chứ đừng nói là địa hình. Địa hình này, hắn chỉ cần liếc mắt nhìn một chút cũng đã phát hiện ra không có một chỗ nào tương tự với xung quanh, căn bản không nhìn ra được đây rốt cuộc là nơi nào.

Nói cách khác, có bộ địa đồ này so với việc không có bộ địa đồ này cũng không có gì khác nhau biệt. Căn bản không có được bất kỳ tác dụng gì.

- Không có địa hình đối chiếu, như vậy nơi niêm phong này căn bản không tìm được a.

Cổ Tiêu cũng liên tục lắc đầu.

- Bia đá có thể xuất hiện ở chỗ vừa rồi. Như vậy nơi niêm phong này nhất định sẽ ở gần đó. Hiện tại luyện hóa bia đá, chỉ cần chạm phải niêm phong thì nhất định sẽ có cảm ứng!

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân nói.

- Hiện tại cũng chỉ có thể dùng biện pháp này mà thôi!

Cổ Tiêu đồng ý.

Phong Cấm thạch bi là chìa khoá tiến vào nơi niêm phong, chỉ cần tới gần, tất sẽ có cảm ứng. Nếu như địa đồ đã không có tác dụng. Như vậy cũng chỉ có thể dựa vào loại cảm ứng này để mà tìm kiếm

mà thôi.

Thế nhưng nơi niêm phong cũng không nhất định ở gần Phong Cấm thạch bi. Giống như Tàng Bảo đồ và bảo tàng vậy, nếu như dựa vào loại cảm ứng này để tìm kiếm, Thần Chi di tích lớn như vậy, không biết phải tìm tới ngày tháng năm nào a.

- Ta thử một chút!

Nếu như chỉ có một biện pháp như vậy, Nhiếp Vân cũng không do dự nữa, ngón tay khẽ điểm một cái, Phong Cấm thạch bi lập tức lơ lửng lên trên. Bay thẳng về phía vừa rồi xuất hiện. Dưới ý niệm của hắn khống chế, quay một vòng, trong mấy chục hô hấp đã bay về phía chỗ lần trước.

------oOo------

Chương 2133: Nghe Nhiếp Vân hiệu lệnh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thế nào?

- Không có bất kỳ cảm ứng nào, có lẽ nơi niêm phong này không ở gần đây!

Nhiếp Vân lắc đầu một cái rồi nói.

Sau khi thi triển Chúa Tể phù ấn, lực lượng tinh thần của hắn cũng tăng lên không ít. Hơn nữa lại thêm phạm vi cảm ứng của bia đá. Vừa nãy hắn đã tìm kiếm một lần nơi mà bia đá xuất hiện, thế nhưng cũng không có phát hiện ra một chút sóng năng lượng nào.

- Nếu cứ đi tìm không có mục đích như vậy cũng không phải là biện pháp. Như vậy đi, kỳ thực ở trong Thần Chi di tích ta biết một chỗ, có người nói bên trong ẩn chứa bảo tàng mà cường giả lưu lại, chúng ta có thể đi tới nơi đó tìm vận may!

Thấy hắn tìm một vòng cũng không tìm được cái gì, Cổ Tiêu biết

tìm kiếm như vậy tất nhiên sẽ không có tác dụng cho nên mới không nhịn được nói.

- Ồ? Ở nơi nào?

Hai mắt mọi người đồng thời sáng ngời.

- Thập tuyệt cổ địa!

Cổ Tiêu nói.

- Thập tuyệt cổ địa? Chỗ kia không thể đi a.

Dường như Thất Nguyên đối với nơi này cũng có nghe thấy, cho nên khuôn mặt lập tức biến đổi.

- Ồ? Vì sao không thể đi tới đó? Thập tuyệt cổ địa này chẳng lẽ có chỗ đặc thù gì hay sao?

Thấy hai người vẻ mặt nghiêm túc, thái độ như thế làm cho Nhiếp Vân không nhịn được hỏi một câu.

Hai người này đều là thiên tài tông môn, không biết sợ hãi. Vừa rồi đối mặt với đám người Mặc Nghiêu cũng không có xuất hiện loại thái độ này. Làm sao vừa nhắc tới nơi này lại có biến hóa lớn như vậy chứ?

- Thập tuyệt cổ địa này ta từng nghe người ta nói qua, là vị trí nguy hiểm nhất bên trong Thần Chi di tích, cái gọi là thập đoạn tuyệt chính là Tuyệt Mệnh, tuyệt hồn, tuyệt phách, tuyệt tâm, tuyệt thọ, tuyệt tình, tuyệt nghĩa, tuyệt hiếu, tuyệt trung, tuyệt căn.. Người tiến vào nơi này hầu như không có ai có thể sống sót đi ra, là một trong những hiểm địa lớn của Thần Chi di tích bên!

Thất Nguyên vội nói.

- Nguy hiểm như vậy sao?

Nhiếp Vân rùng mình.

- Thất Nguyên nói không sai, thập tuyệt cổ địa quả thực là nơi nguy hiểm nhất trong Thần Chi di tích, là hạch tâm của thần chi chiến trường. Tuy rằng nguy cơ tầng tầng, thế nhưng ở đây cũng có rất nhiều kỳ ngộ, so với nơi này còn mạnh mẽ hơn rất nhiều! Nơi này vô số năm qua không biết đã có bao nhiêu người càn quét qua, đã không còn món đồ gì dưa lại nữa rồi.

Cổ Tiêu nói.

- Đúng vậy!

Nhiếp Vân rất tán thành gật gù.

Coi như là Thần Chi di tích đâu đâu cũng có bảo tàng, thế nhưng hàng ức vạn năm qua, không biết đã có bao nhiêu cường giả từng tiến vào. Coi như người đi ra ngoài ít, nương theo thời gian trôi qua, cộng lại toàn bộ cũng sẽ tạo thành một con số khiến cho người ta kinh khủng. Những người này đem đồ vật từ bên trong mang đi ra ngoài, coi như là nơi có bảo bối nhiều hơn đi nữa, chỉ sợ cũng sẽ biến thành một nơi trống rỗng..

Giống như nơi này vậy, từ sau khi đi tới đây mọi người đã phi hành không dưới mấy trăm ngàn dặm, ngoại trừ Phong Cấm thạch bi vừa mới luyện hóa ra. Căn bản không tìm được thứ gì.

- Căn cứ vào tình huống mà Nhiếp Vân sư đệ nói, Người Vạn Nhận sơn, Thập Thu lĩnh cùng Đoạn Thiên nhai nhất định đã tìm được một nơi vô cùng kỳ lạ. Cho nên mới khiến cho đám người tam tông trong thời gian trăm vạn năm cường giả trong môn tăng lên nhanh chóng. Nếu như chúng ta không tìm được nơi này hoặc là tìm được một nơi tương tự. Như vậy ta sợ rằng Quy Khư hải sớm muộn cũng sẽ bị tam tông tiêu diệt. Khi đó chúng ta cũng khó có thể chạy trốn!

Trên mặt Cổ Tiêu mang theo vẻ sầu lo nói tiếp.

- Vì lẽ đó, hiện tại chúng ta cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể được ăn cả ngã về không mà thôi.

- Cổ Tiêu sư huynh nói không sai, tuy rằng thập tuyệt cổ địa nguy

hiểm, thế nhưng cũng không phải là chắc chắn phải chết. Chỉ cần cẩn thận một chút vẫn có thể thu được thu hoạch không tưởng tượng được nổi!

Nhiếp Vân trầm tư trong chốc lát rồi mở miệng nói.

Tam Đại Tông môn có ân oán với Quy Khư hải. Thời gian hắn đến tông môn còn ngắn, không có quá nhiều cảm tình, có thể bỏ qua không tính. Thế nhưng nếu như không nhanh chóng đề cao thực lực. Mặc Nghiêu chính là một cái mầm tai họa lớn!

Hiện tại đã triệt để trở mặt cùng với người này. Lần này cho dù có thể chạy trốn, là bởi vì may mắn. Một khi đối phương xuất ra hết thủ đoạn, một khi bắt đầu liên tục công kích mãnh liệt, khi đó có thể sống sót hay không cũng khó mà nói, chứ đừng nói là chạy trốn.

Vì lẽ đó, quyết định mau chóng tăng cao thực lực mới là vương đạo lúc này. So với việc từ từ chậm rãi tìm kiếm bảo vật, không thu hoạch được gì là nhỏ. Chỉ là một khi làm không cẩn thận, chết xuống ở đây mới là chuyện lớn.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là Thần Chi di tích này khiến cho Nhiếp Vân có một loại cảm giác vô cùng kỳ quái. Loại cảm giác này không biết từ đâu mà đến, chỉ là lại làm cho hắn có cảm giác muốn tra xét tới tột cùng.

Huống chi, đệ đệ Nhiếp Đồng tiến vào nơi này là lập tức tách ra với hắn. Tuy rằng không biết đệ đệ muốn làm gì, thế nhưng nếu như xuất hiện nguy hiểm mà hắn lại không có thực lực cứu giúp. Khi đó tuyệt đối hắn sẽ hối hận, trở thành tiếc nuối to lớn với bản thân hắn.

- Như vậy đi, chúng ta cũng không bắt buộc. người đồng ý đi cùng chúng ta tới thập tuyệt cổ địa thì ở lại. Người không muốn trực tiếp rời đi, đi hội họp cùng với những đệ tử khác đi!

Cổ Tiêu nhìn quanh một vòng rồi nói.

- Cổ Tiêu sư huynh đi đâu, ta đi đó, đừng mơ đuổi ta đi.

Tuy rằng trong lòng Thất Nguyên không muốn, thế nhưng hắn vẫn

tán thành ý kiến của Cổ Tiêu. Hắn bước lên trước một bước, sau đó nhìn về phía một người mặt xanh sau lưng hắn.

- Độc Triệu ngươi thì sao?

- Ta...

Độc Triệu do dự một chút, trên mặt mang theo vẻ khó khăn, nói:

- Thập tuyệt cổ địa tiến vào nhất định sẽ chết, thời gian tu luyện của ta còn ngắn, vì lẽ đó... Kính xin sư huynh tha thứ!

- Độc Triệu, ngươi được lắm. Lúc trước ngươi thí luyện rơi vào nguy hiểm chính là Cổ Tiêu sư huynh liều chết cứu ngươi. Không nghĩ tới ngươi lại làm ra như vậy quyết định. Hừ, sau này Thất Nguyên ta ân đoạn nghĩa tuyệt với ngươi!

Nghe thấy hắn nói như vậy, sắc mặt Thất Nguyên tối sầm lại..

Hắn từng nghĩ tới những người khác sẽ lựa chọn rút lui, thế nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới Độc Triệu này lại lùi. Bằng không hắn cũng sẽ không hỏi đối phương đầu tiên.

------oOo------

Chương 2134: Nghe Nhiếp Vân hiệu lệnh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sở dĩ như vậy là bởi vì Độc Triệu ở trong hàng đệ tử nội môn không có tiếng tăm gì, trong một lần thí luyện hắn ta gặp phải nguy hiểm. Là Cổ Tiêu đánh bạc với tính mạng cứu hắn, như vậy hắn mới có thể sống tới bây giờ.

Loại này ân tình nặng như thái sơn này, theo lý thuyết mà nói. Vì báo báo ân, nhất định đối phương cũng sẽ ủng hộ Cổ Tiêu, không nghĩ tới đối phương lại là người đầu tiên lâm trận bỏ chạy. Chuyện này khiến cho phổi của hắn suýt chút nữa nổ tung!

- Ta...

Nghe thấy tiếng quát lớn, sắc mặt Độc Triệu một mặt, nhưng mà cũng không dám nói cái gì.

- Được rồi, Thất Nguyên, người ta có chí riêng, chúng ta không thể đem ý nghĩ của chính mình áp đặt lên trên người người khác. Độc Triệu, ngươi không cùng đi cùng chúng ta, ngươi phải tự lo lấy an nguy của bản thân. Nhất định phải cẩn thậ người của tam tông khác!

Cổ Tiêu ngăn cản Thất Nguyên đang nổi giận đùng đùng, vẻ mặt lạnh nhạt nói ra. Sau đó lại lập tức lần nữa nhìn về phía những người khác, nói:

- Còn có ai nữa? Cùng đi với Độc Triệu là được!

- Xin lỗi, sư huynh...

- Ta ở lại...

Có người đi cũng có người ở lại, rất nhanh đã tạo thành hai trận doanh.

Thu hành động của những người này vào trong mắt, Nhiếp Vân cũng không có nói chuyện, nhưng mà trong lòng âm thầm khiếp sợ sự đáng sợ của thập tuyệt cổ địa.

Nếu như nơi này không đáng sợ, nhất định không thể khiến cho nhiều người như vậyvào thời khắc mấu chốt lại rút lui như thế.

Bất quá, càng là nguy hiểm thì trong lòng hắn càng hưng phấn. hắn cũng muốn nhìn một chút xem thập tuyệt cổ địa này rốt cuộc có nguy hiểm thế nào.

Rất nhanh, đi người và người ở lại đã triệt để tách ra, song phương gần như đều có một nửa. Đám người bọn hắn ở đây chỉ có hơn mười người, hiện tại rời đi một nửa chỉ còn lại sáu người.

Tăng thêm Nhiếp Vân vào cũng chỉ có bảy người.

- Người quý tinh, mà không quý đa. Nhiều người như vậy cũng không tiện. ít người tiến thoái đều hợp, càng thêm thuận tiện, Cổ Tiêu sư huynh, ngươi dẫn đường đi, chúng ta đi!

Thấy cũng nên rời đi, Nhiếp Vân phất tay nói.

Tuy rằng người trước đó so với hiện tại nhiều hơn gấp đôi, thế nhưng rất nhiều người đều có chủ ý riêng. Đều có suy nghĩ của mình, không dễ dàng khống chế. Không bằng như bây giờ, ít người nhưng mà là tinh anh, đồng tâm đồng lực, lúc gặp phải nguy hiểm cũng có thể dễ ứng phó hơn.

- Nhất định phải đi, bất quá trước khi đi ta muốn xác định một chuyện!

Cổ Tiêu đi tới phía trước đoàn người, sắc mặt nghiêm túc.

- Rồng không có đầu là không được, tuy rằng chúng ta chỉ có bảy người. Thế nhưng cũng cần có một người đầu lĩnh, mệnh lệnh mọi người, dẫn dắt mọi người cùng đi tới.

Hai mắt Cổ Tiêu nhìn quanh một vòng, ở giữa hai lông mày mang theo vẻ kiên định..

- Sư huynh chính là đầu lĩnh của chúng ta, chúng ta ở cùng sư huynh nhiều năm như vậy, vẫn luôn nghe mệnh lệnh của sư huynh. Sư huynh nói gì chúng ta sẽ làm cái đó, tuyệt đối không có hai lời!

Thất Nguyên bước lên trước một bước, lực lượng mạnh mẽ từ trong thân thể tản mát ra, dâng trào không ngớt, hắn lại nhìn về phía mọi người rồi nói.

- Các ngươi ai dám không nghe lời nói của Cổ Tiêu sư huynh, ta sẽ trực tiếp cắt đứt cổ của kẻ đó.

- Chúng ta đồng ý tôn sư huynh là đầu lĩnh...

Mọi người đồng thời nói.

- Nếu mọi người đã đồng ý coi ta là đầu lĩnh, như vậy lời của ta nói, các ngươi đều nghe, sẽ không đổi ý đúng không?

Thấy thái độ của mọi người, Cổ Tiêu thoả mãn gật gù.

- Sẽ không đổi ý!

Mọi người gật đầu.

- Được rồi, hiện tại ta sẽ nói chuyện thứ nhất!

Cổ Tiêu nhướng mày nói tiếp, mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ.

- Bắt đầu từ bây giờ, nhất cử nhất động của chúng ta, đều phải nghe theo Nhiếp Vân sư đệ sắp xếp. Sư đệ là thủ lĩnh của chúng ta, đối với sư đệ, bất luận là ai cũng không thể vi phạm mệnh lệnh. Các ngươi có thể làm được hay không?

- Chuyện này...

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Trước đó mọi người nghe Cổ Tiêu nói muốn tuyển chọn thủ lĩnh, trong thâm tâm đều cho rằng hắn muốn có quyền lên tiếng. Thế nhưng cho dù nằm mơ cũng không nghĩ tới, đối phương nói chuyện đầu tiên lại là chuyện này. Khiến cho tất cả đều sững sờ tại chỗ.

- Cổ Tiêu sư huynh, ngươi...

Nhiếp Vân cũng sững sờ.

Cho dù là hắn là người của hai kiếp, nhìn thấy vô số người, thế nhưng hắn cũng không nghĩ tới Cổ Tiêu sẽ nói thẳng ra loại mệnh lệnh này. Đối phương làm như vậy, tương đương với đem tính mạng của toàn bộ mọi người thậm chí là tính mạng của chính mình giao vào trên tay hắn.

Hắn còn chưa nói hết lời thì Cổ Tiêu đã đưa tay ngăn lại. Tiếp tục nhìn về phía mọi người rồi nói.

- Làm sao, Chẳng lẽ ngay cả mệnh lệnh đầu tiên của ta cũng không làm được hay sao? Xem ra mới vừa rồi các ngươi nói sẽ nghe lời của ta, toàn bộ đều là giả hay sao?

- Sư huynh...

Thất Nguyên muốn nói cái gì đó, thế nhưng đối mặt ánh mắt sắc bén của Cổ Tiêu, hắn không thể làm gì khác hơn là đem lời nói tới miệng nuốt ngược lại. Hắn dùng vẻ mặt bất đắc dĩ, quay đầu nhìn Nhiếp Vân một chút rồi cắn răng một cái:

- Được, bắt đầu từ bây giờ, ta hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của Nhiếp Vân sư đệ, không, là mệnh lệnh Nhiếp Vân sư huynh!

- Chúng ta cũng nghe theo mệnh lệnh của Nhiếp Vân sư huynh!

Nghe thấy Thất Nguyên đổi giọng xưng hô Nhiếp Vân là sư huynh, xác định địa vị của hắn. Những người khác liếc mắt nhìn nhau, không dám có chút do dự, trăm miệng một lời, tất cả đều cúi thấp đầu lên tiếng.

- Nếu sư huynh đã để ta gánh trọng trách nàym như vậy ta cũng không từ chối, Cổ Tiêu sư huynh, mời dẫn đường đi!

Thấy thái độ của mọi người chuyển biến, Nhiếp Vân biết nếu như từ chối nữa sẽ làm tổn thương tâm tư của Cổ Tiêu. Lúc này hắn không nói thêm nữa, bàn tay vẫy một cái, mọi người đều bị một đạo lực lượng đặc thù vờn quanh, ở bên trong đạo lực lượng đặc thù này, bất kỳ công kích đánh lén nào cũng có thể ngăn cản ở bên ngoài, là một tầng phòng hộ tuyệt hảo.

Lúc này Nhiếp Vân đã sử dụng tất cả thủ đoạn, cả người giống như là Thần Ma cao quý. Toàn thân không có một tia dơ bẩn nào, hoàn mỹ giống như điêu khắc. Hai mắt như điện, bắn ra quang mang, giống như nhật nguyệt đang phun ra nuốt vào ở trong lòng hắn, mang theo lực lượng vô cùng vô tận.

- Xem ra lựa chọn của Cổ Tiêu sư huynh là đúng!

Nhìn thấy khí của hắn biến hóa về chất, trong lòng mọi người đồng thời rùng mình, mỗi một người đều lộ ra vẻ bội phục.

------oOo------

Chương 2135: Ma thần Cổ Hùng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một người thực lực có thể tăng mạnh, thế nhưng khí độ lại rất khó sửa đổi, khí độ của Nhiếp Vân này giống như thiên thần giáng lâm, bao nạp vạn vật. Vừa mới nhìn đã biết tuyệt đối không là người vì lợi ích mà bỏ qua bằng hữu, người như thế, đáng giá để dựa vào và tin tưởng.

- Đi!

Không biết trong lòng đám người này có biến hóa, Nhiếp Vân dựa theo phương vị mà Cổ Tiêu nói tới, miệng kêu một tiếng, bàn tay chộp đi. Mọi người chỉ cảm thấy trước mặt hoa mắt, thân thể lập tức bay về phía trước mà đi, tốc độ nhanh chóng, nhanh như chớp giật.

Trong phút chốc đã đi qua ức vạn vạn, Nhiếp Vân sử dụng uy lực của Chúa Tể phù ấn, thực lực cường hãn, lại thêm có Thiên Tâm đằng thôn phệ, lực lượng trong cơ thể dồi dào, không cố kỵ cái gọi là tiêu hao, thủ đoạn được triển khai thỏa thích, không có một chút kiêng kỵ nào.

- Đến rồi!

Sưu!

Nhiếp Vân ngừng lại, mọi người cảm thấy quang mang trước mắt biến mất, cả đám lập tức nhìn thấy trước mắt có vô số mảnh vỡ tinh thần tạo thành hải dương.

Hải dương này tương tự với tinh thần chi hải trong Quy Khư hải, còn gần giống như tinh không chi vực, rồi lại có chút không giống.

Khí tức ở nơi này so với tinh không chi vực càng thêm tĩnh mịch, đâu đâu cũng có phế tích thành thị trôi nổi, mảnh vỡ tinh thần. Khắp nơi không có lấy nổi nửa bóng người.

- Không sai, đây chính là thập tuyệt cổ địa, sau khi tiến vào cửu tử nhất sinh!

Cổ Tiêu đi lên phía trước, mắt nhìn về phía trước, trên trán nhăn lại, vẻ mặt nghiêm túc vô cùng.

- Không cần phải nghĩ nhiều như vậy, vào đi thôi. Đây là đồ do phòng ngự đại đạo hình thành, hòa tan vào thân thể thì có thể trong thời gian ngắn tạo thành mai rùa phòng ngự, bảo vệ an toàn của bản thân.

Ngón tay điểm một cái, phòng ngự chi khí tiến vào trong cơ thể mọi người, tạo thành từng cái từng cái mai rùa phòng ngự.

Nhiếp Vân bước một bước tiến vào cổ địa trước mắt.

Vừa mới đi vào đã lập tức cảm thấy có một luồng áp lực cực lớn truyền tới, giống như đem linh hồn tách ra khỏi thân thể của hắn. Các loại tâm tình tiêu cực như thống khổ, khổ sở, bi thương... lũ lượt kéo đến, tiêu diệt linh hồn.

- Quả nhiên là nơi thập đoạn tuyệt, nếu như người thân thể hay là linh hồn không cường hãn tùy tiện tiến vào nơi này. Tất sẽ phải chịu tàn phá rất lớn.

Vẻ mặt nghiêm túc, hai mắt Nhiếp Vân giống như thiểm điện, nhìn thẳng về phía trước nhìn.

Nơi này mang theo năng lượng đặc thù, chẳng những có thể áp chế lực lượng trong cơ thể mà còn có thể tiêu hao linh hồn, khiến cho người ta sinh ra tâm tình tiêu cực, không kềm chế được mình.

Bất quá những chuyện này đối với hắn mà nói cũng không có gì cả. Phòng ngự chi khí vừa mới vận chuyển đã lập tức chặn nó ở bên ngoài.

- Phía trước là cái gì?

Những người khác cũng đi vào theo, có phòng ngự chi khí của hắn, nơi này cũng không tính là đặc biệt nguy hiểm, mọi người tiến lên một hồi. Đột nhiên Thất Nguyên chỉ về phía trước rồi nói.

Theo phương hướng ngón tay của hắn nhìn lại, trong không gian trước mắt lúc này có một mảnh quan tài to lớn trôi nổi, mỗi một cái đều to bằng căn phòng. Lẳng lặng trôi nổi, khiến cho người ta như tiến vào đây như có cảm giác tiến vào một cái nghĩa địa quỷ dị vậy.

Trước đó Nhiếp Vân đi tới thế giới bỏ đi kia đâu đâu cũng có bia mộ, nơi này cũng làm cho hắn khó có thể tin nổi. Nơi này đâu đâu cũng có quan tài, khiến cho người ta không hiểu ra sao, khó mà hiểu nổi.

- Sư huynh có từng nghe nói qua tình huống như thế hay chưa?

Nhiếp Vân không có lỗ mãng xông tới mà quay đầu hỏi đối phương.

- Không có...

Cổ Tiêu lắc đầu một cái.

Tuy rằng hắn tri thức uyên bác, thế nhưng đối với thập tuyệt cổ địa lại không biết gì cả, những quan tài này rốt cuộc là có ý gì? Tại sao lại trôi nổi ở đây, chuyện này hắn cũng không biết.

Ầm ầm!

Vừa mới dứt lời thì một tiếng vang vỡ nát vang vọng chư thiên. Lập tức có một cái quan tài to lớn đột nhiên phóng về phía mọi người.

Quan tài này toàn thân do một loại ngọc thạch không biết tên tạo thành, màu ngăm đen như là kim loại. Quan tài đánh tới mang theo uy lực đánh tan bầu trời, còn chưa đánh tới trước mặt mọi người thì khí bạo đã cuồn cuộn, dường như kình phong vỗ vào mặt.

- Tránh ra!

Thấy quan tài rất lớn, nếu như mọi người không tránh né nhất định sẽ bị nghiền ép, hai tay Nhiếp Vân rung lên, ngăn cản mọi người ở phía sau, lại nâng tay đánh ra một quyền.

Ầm!

Trên nắm tay bắn ra quang mang, giống như lớn lên, lực lượng cuồng mãnh đánh vào trên quan tài, chặn đứng uy thế của quan tài ở bên ngoài.

- Cái gì?

Một quyền va chạm, Nhiếp Vân giống như đã phát hiện ra cái gì đó, hai hàng lông mày nhướng lên, biến quyền thành chưởng, lăng không chộp tới.

Sưu Sưu Sưu Sưu!

Trong không khí vang vọng tiếng xé gió, nắp của quan tài bị bắn bay đi, nhoáng một cái đã có một đầu quái vật to lớn xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Đầu quái vật này toàn thân đen thui, dáng dấp dường như gấu đen, thế nhưng lại thêm to lớn hơn, toàn thân mọc ra vảy kiên cố như ngọc thạch, lập loè tỏa sáng ra quang mang quỷ dị khiến cho trong lòng người ta sợ hãi run rẩy.

Rống!

Đầu quái vật này bị Nhiếp Vân chộp ra, lập tức gào thét, trong tiếng thét chói tai của nó, một trảo giống như đao mang đập tới chỗ Nhiếp Vân.

- Hừ!

Thân thể vọt tới, Nhiếp Vân đi tới trước mặt đầu gấu đen này, thân thể bành trướng giống như khí cầu được thổi, đỉnh thiên lập địa, lớn khoảng mười trượng.

Hai mắt như điện, hai tay như móc câu, lăng không chộp ra một trảo, nắm chặt hai tay đầu quái vật này rồi đột nhiên xé một cái.

Rầm!

Cánh tay thô to của quái vật lập tức bị hắn mạnh mẽ kéo xuống.

- Ngươi là quái vật gì, vì sao lại ở chỗ này...

Một chiêu đánh cho đầu quái vật này run sợ, Nhiếp Vân truyền ý niệm tới phía trước.

Hắn nắm giữ thiên phú Thiên Nhĩ sư, thiên phú Tiên âm sư, hắn có thể nghe hiểu tất cả ngôn ngữ, cũng có thể nói ra tất cả ngôn ngữ.

- Rống!

Quái vật gào thét, cũng không trả lời câu hỏi của hắn, trái lại còn càng thêm táo bạo. Trong tiếng gào thát mang theo âm tiết quỷ dị, giống như là cầu viện vậy..

- Không ổn!

Nghe thấy đạo âm thanh này, hai hàng lông mày của Nhiếp Vân nhảy một cái. Hắn không có tâm tư trò chuyện nữa, hai mắt bắn ra quang mang đánh vào trên người đầu quái vật này. Trong nháy mắt đã đốt nó thành tro bụi, sau đó thân thể co rút lại, nhanh chóng lùi về sau.

Ầm ầm ầm!

------oOo------

Chương 2136: Ma thần Cổ Hùng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất quá tuy rằng hắn lùi tuy nhanh, thế nhưng vẫn chậm như trước. Vô số quan tài trôi nổi phía trước lập tức rung động, giống như mưa

xối xả ào ào giáng lâm, hóa thành một đường vòng cung đặc thù bao vây toàn bộ mọi người vào giữa.

- Đây là cái gì?

Nhiếp Vân cũng không hoảng hốt mà là bảo hộ mọi người chặt chẽ, đồng thời quay đầu hỏi Cổ Tiêu.

Đầu quái vật này khá giống tượng hùng, thế nhưng so với tượng hung còn càng thêm kinh khủng, hẳn là một loại thần thú thượng cổ nào đó. Có lẽ Cổ Tiêu có thể nhận thức ra được.

- Lẽ nào là Ma thần Cổ Hùng?

Dường như Cổ Tiêu đã nhớ tới cái gì đó.

- Ma thần Cổ Hùng?

- Đúng vậy, đây là một loại thần thú thượng cổ, không chỉ lực lượng cuồng bạo mà còn có thể tiến hành công kích linh hồn. Khiến cho người ta tinh thần thất thường, bình thường đều ngủ đông, một khi có người xông vào lãnh địa của chúng nó sẽ bị đả kích điên cuồng, không chết không thôi! Hơn nữa loại này quần cư, am hiểu trận pháp, một khi bị vây quanh, rất khó thoát đi...

Trong mắt Cổ Tiêu hiện lên vẻ khó coi vô cùng.

Nhiếp Vân nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy bên trong quan tài trên bầu trời xuất hiện biến hóa đặc thù, giống như tạo thành một cái trận pháp đặc thù, đem toàn bộ không gian chung quanh phong tỏa, bao phủ lại. Khiến cho người ta không thể chạy trốn.

- Xong... Chúng ta đã bị nhốt rồi, thập tuyệt cổ địa quả nhiên đáng sợ, vừa mới tiến vào đã đụng tới vật này, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Thanh âm của Thất Nguyên cũng bắt đầu thay đổi.

Tính cách của hắn không sợ trời không sợ đất, nhưng mà đối mặt với nhiều hình thái sinh mệnh không biết tên như vậy, ở sâu trong

lòng vẫn sinh ra cảm giác khủng hoảng.

- Làm sao sao? Trực tiếp đánh ra là được rồi, đánh tới khi chúng nó sợ sợ tự nhiên chúng sẽ lui ra!

Khẽ cười một tiếng, trong mắt Nhiếp Vân lộ ra chiến ý mạnh mẽ.

Sau khi đi tới Tà Nguyệt Chí tôn vực sau, hắn vẫn chưa từng toàn lực bạo phát. Nếu như những người này tự mình muốn chết, như vậy hắn sẽ tác thành cho chúng nó.

- Không nên rời khỏi vòng phòng hộ này, bằng vào thực lực của mọi người có lẽ bọn chúng còn tạm thời không đột phá được. Cổ Tiêu sư huynh, đây là Thiên Diệp bình phong, ngươi luyện hóa nó, coi như phòng hộ bị phá thì cũng có thể chống lại một phen!

Tiện tay bố trí cho mọi người một cái vòng phòng hộ, Nhiếp Vân lại đưa Thiên Diệp bình phong ném cho Cổ Tiêu.

Cho dù Thiên Diệp bình phong là hỗn độn kỳ vật, thế nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói, tác dụng đã không lớn, có Thiên Tâm đằng phòng hộ khí hộ thân, vật này không có quá nhiều tác dụng thực tế, đã như vậy, không bằng tặng cho người khác.

Tác dụng đối với hắn không lớn, nhưng mà đối với Cổ Tiêu mà nói, lại có tác dụng rất lớn, có thể chống lại không ít nguy hiểm.

- Đa tạ sư đệ...

Thấy hắn ngay cả vật quý giá như vậy cũng có thể tiện tay đưa ra, Cổ Tiêu sững sờ, trong mắt hiện lên vẻ cảm kích nồng đậm.

- Ma thần Cổ Hùng... Ta tới đây!

Bàn giao xong xuôi, Nhiếp Vân không còn nỗi lo, hắn cười hì hì, miệng thét dài một tiếng, bắn thẳng về phía vô số quan tài trước mắt.

Ầm ầm!

Quan tài thấy có người xông tới giống như uy nghiêm bị khiêu khích, nó bộc phát lực lượng cường đại như mưa to gió lớn.

- Ha ha, phá cho ta!

Nhiếp Vân sớm có chuẩn bị, hắn thét dài, mấy chục dây leo Thiên Tâm Đằng nhanh chóng lan tới, chúng giống như vô số xúc tu rậm rạp chằng chịt và có được tai mắt quan sát, mỗi một đầu xúc tu bò về phía quan tài.

Răng rắc!

Răng rắc!

Răng rắc!

Tuy quan tài đáng sợ nhưng Thiên Tâm Đằng càng thêm lợi hại, thực tế thôn phệ đám người Vũ Chúc nên thực lực bạo tăng lần nữa, mỗi một đầu dây leo đều tương đương với cường giả hai ngàn bảy trăm bảy mươi đại đạo, va chạm với quan tài, nắp quan tài bị đẩy ra, tất cả Ma Thần Cổ Hùng bay ra ngoài..

Xem ra những quan tài này là khí cụ dùng để Ma Thần Cổ Hùng ngủ say trong đó, cũng không phải nơi chứa di thể của chúng.

NGAO...OOO!

NGAO...OOO!

NGAO...OOO!

Những Ma Thần Cổ Hùng này vừa xuất hiện, đồng thời phát ra tiếng gào rú như thủy triều, tiếng kêu của chúng mang theo lực lượng xuyên thủng linh hồn, làm tâm thần của người ta rung động, không tự chủ làm thân thể không ngừng run rẩy.

Linh hồn công kích!

- Tiên âm đại đạo? Lợi hại!

Nghe được những Cổ Hùng la lên kích thích linh hồn, làm người ta khó kháng cự, Nhiếp Vân lộ ra vẻ ngạc nhiên không nhỏ.

Những âm thanh này cùng loại với thiên phú tiên âm sư, là một loại thể hiện khác của tiên âm đại đạo, lực ý chí hơi chút kém một chút, linh hồn bạc nhược yếu kém cũng sẽ bị tiếng gào bao phủ tinh thần sụp đổ mà chết.

Nghe đồn có chút thượng cổ thần thú vừa ra đời có thể lĩnh ngộ một loại đại đạo, cũng hóa nó thành bản năng, trước kia hắn còn có chút không tin, hiện tại xem ra Ma Thần Cổ Hùng chính là loại vừa ra đời đã lĩnh ngộ tiên âm đại đạo, hơn nữa có thể chuyển hóa nó thành sức chiến đấu.

- Câm miệng!

Mặt không đổi sắc, Nhiếp Vân lăng không đứng đó, hắn nhìn chung quanh sau đó thét lớn.

Lời nói của hắn mang theo sóng âm đặc thù chậm rãi nhộn nhạo truyền ra chung quanh, sóng âm nhìn không thấy hình thái, vô hình vô sắc và hóa thành khí lãng mang theo uy thế vô tận.

Tiếng quát lớn chẳng những sử dụng thiên phú tiên âm sư, còn dung nhập thiên phú linh hồn sư vào trong đó, sóng âm vừa lan tới, tiếng hô cực lớn của Ma Thần Cổ Hùng bị dìm ngập trong đó, chẳng khác gì ném hòn đá vào trong biển cả, không có chút gợn sóng nào.

Bành!

Bành!

Bành!

Mấy trăm đầu Cổ Hùng chẳng những không có âm thanh, dường như bị lực lượng khổng lồ va chạm, lúc này chúng nổ tung thành thịt nát.

Vù vù!

Những Cổ Hùng này tử vong, lực lượng trên người chúng hóa thành gió lốc phóng lên trời, lúc này lan khắp bốn phía.

Những Cổ Hùng này mỗi con đều là cường giả hai ngàn năm trăm đầu đại đạo, mỗi con có lực lượng tuyệt thế hủy diệt thiên địa lục đạo, mấy trăm đầu đồng thời tử vong, lực lượng của chúng bộc phát mạnh cỡ nào, chẳng khác gì thiên địa tan vỡ, nhật nguyệt trầm luân.

- Thôn phệ!

Người khác thấy có nhiều năng lượng như thế nhất định sẽ bị dìm ngập mà chết, khó có thể nhúc nhích, Nhiếp Vân như nhìn thấy đồ ăn ngon nhất thế gian, lộ ra thần thái điên cuồng, Thiên Tâm Đằng bộc phát toàn bộ, tất cả dây leo đều tràn lan hơn vạn dặm, chúng như thao thiết há miệng thôn phệ tất cả.

Xì xì xì xì...

Thiên Tâm Đằng có được năng lượng bổ sung nên không ngừng biến thô, biến lớn, dây leo lúc trước hơn mười cái biến thành trên trăm cái, tuy không có biến hóa về chất nhưng lượng đã đủ làm người ta tặc lưỡi.

------oOo------

Chương 2137: Lời thề hỗn độn mất đi hiệu lực

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Càn quét, tiếp tục thôn phệ cho ta.

Thấy Thiên Tâm Đằng xuất hiện loại biến hóa này, Nhiếp Vân mừng rỡ, hắn tiến nhanh về phía trước, mỗi một bước đều vượt qua trăm dặm, đến mức tất cả quan tài đều bị mở ra, Ma Thần Cổ Hùng bên trong bị đánh chết, năng lượng đều bị thôn phệ.

Linh tính của Thiên Tâm Đằng đạt được nhiều năng lượng như thế

cho nên trở nên sinh động hơn trước, từ đó cảm giác ỷ lại Nhiếp Vân càng mạnh.

- Đáng giận, dám giết nhiều tử tôn của ta như vậy, ngươi là người nào?

Đang chém giết sảng khoái, đột nhiên một âm thanh vang vọng trong không gian, rung động tâm linh.

- Vương giả trong Ma Thần Cổ Hùng?

Nghe âm thanh này vang lên, sắc mặt Nhiếp Vân nghiêm túc.

Ma Thần Cổ Hùng đã sinh tồn thành đàn, tất nhiên có vương giả làm chỗ dựa thống lĩnh toàn cục, hắn đã sớm đoán được, đối phương vẫn không hiện thân, hắn cũng chẳng muốn so đo, lúc này nghe âm thanh truyền tới liền đoán được.

- Không nên muốn giả thần giả quỷ, đi ra cho ta a!

Tiến về phía trước một bước, bàn tay Nhiếp Vân nắm phía trước.

Ầm ầm!

Tay phải biến thành kình thiên cự chưởng xuyên qua không biết bao nhiêu không gian, đột phá vô số bình chướng và tiến vào khu vực không biết tên.

Uy lực Chúa Tể Ấn Phù còn chưa biến mất, lúc này hắn vẫn là cường giả cấp bậc Tông Chủ, hắn toàn lực thi triển có thể nghiền nát không gian, hắn muốn bắt một con gấu cũng không có gì.

Tê tê!

Không gian bị đè ép, một con hắc hùng bị hắn bắt tới.

Con hắc hùng này lớn hơn Ma Thần Cổ Hùng khác rất nhiều, nó lớn chừng trăm trượng, miệng mũi phun ra khí tức có thể hủy diệt tinh cầu và thế giới.

- Nhân loại vô sỉ, ngươi muốn chết...

Bị bắt tới nơi này, dường như Cổ Hùng Vương cảm thấy phát điên, nó gầm rừ như thủy triều, tiếng gào bén nhọn hình thành đạo châm xuyên thấu linh hồn.

- Ai muốn chết, xem ra ngươi bây giờ còn chưa hiểu rõ tình cảnh của mình.

Cất tiếng cười ha ha, bàn tay Nhiếp Vân dùng sức đánh xuống một quyền.

Thời không hỗn loạn, thiên địa xoay tròn, nắm đấm của hắn mang theo khí thế sinh tử tiêu tan, còn chưa tới trước mặt Cổ Hùng Vương đã làm lông toàn thân nó dựng đứng, tùy thời sẽ tróc ra.

Ầm ầm ầm...

Quyền phong bao phủ, làn da Cổ Hùng Vương nổ tung, huyết dịch không ngừng bắn tung tóe ra ngoài.

Hiện tại nó mới biết người mà mình đối mặt chính là kẻ khống chế sinh tử của nó, nó hoàn toàn không có năng lực phản kháng.

- Đừng giết ta...

La lớn một tiếng, trong lời nói không có mang theo kích thích linh hồn như cũ, mà là mang theo cầu khẩn.

- Thần phục ta, làm yêu sủng của ta, có thể không giết ngươi!

Quyền phong ép xuống như là cự sơn áp đỉnh, Cổ Hùng Vương biết rõ chỉ cần nó nói sai một câu nắm đấm của đối phương sẽ đánh xuống, khi đó nó biến thành bánh thịt.

- Ta... Thần phục!

Cảm thấy lực lượng của đối phương càng ngày càng mạnh, tùy thời có thể giết nó, Cổ Hùng Vương không do dự quá lâu và đáp ứng.

- Phát lời thề hỗn độn a!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Lời thề hỗn độn?

Cổ Hùng vương sững sờ, ánh mắt của nó mang theo hương vị kỳ quái.

- Lời thề hỗn độn không có tác dụng gì, ngươi sẽ tin tưởng ta sao?

- Vô dụng?

Lần này đến phiên Nhiếp Vân sửng sốt.

Lời thề hỗn độn từ khi tiếp xúc đã có lực ước thúc cực lớn, sẽ được hỗn độn hải dương bảo hộ, làm sao có thể vô dụng?

- Ngươi thử một chút...

Trong lúc kỳ quái, Nhiếp Vân đưa một đạo ý niệm tới, hắn nói phương pháp phát lời thề hỗn độn một lần.

- Được, ta là Hùng Cổ nguyện ý dùng hỗn độn hải dương thề, nguyện ý cả đời phụng dưỡng đại nhân, nếu có vi phạm sẽ hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh...

Cổ Hùng Vương Hùng Cổ liền hô to.

Thời điểm Hùng Cổ phát lời thề, Nhiếp Vân chú ý xem, trình tự cũng không sai lầm, trong linh hồn cũng không có chút ý niệm ngỗ nghịch nào, mang theo thành khẩn, tuy phát xong hỗn độn hải dương vốn nên có phản ứng lại không có chút cảm ứng, cũng không sinh ra động tĩnh gì.

Dường như hắn nói những lời này không có quan hệ, cũng không phải đang phát lời thề hỗn độn.

Thấy bộ dạng Nhiếp Vân như vậy, Hùng Cổ xấu hổ nhếch miệng,

khoát khoát tay.

- Quả nhiên vô dụng, xảy ra chuyện gì?

Nhiếp Vân nhíu mày khó chịu, hắn cảm thấy kỳ quái và không rõ vì sao.

Dựa theo đạo lý, chỉ cần đại thế giới tồn tại trong hỗn độn hải dương sẽ bị hỗn độn hải dương chế ước, làm sao có thể phát lời thề hỗn độn mà vô dụng?

Chẳng lẽ có quan hệ tới di tích thần chi sao?

Trong nội tâm hắn sinh ra suy nghĩ như thế, Nhiếp Vân nhịn không được hỏi:

- Trước kia phát lời thề hỗn độn sẽ không dùng được?

Hùng Cổ lắc đầu:

- Dù sao từ khi ta biết chuyện tới nay, lời thề hỗn độn sẽ không dùng được, nơi này được xưng là thế giới bị hỗn độn vứt bỏ, phát lời thề tự nhiên không có hiệu quả gì.

- Thế giới bị hỗn độn vứt bỏ?

Nhiếp Vân sửng sốt, tại sao còn có loại thế giới này?

Chẳng lẽ là loại thứ nhất, là thế giới bị vứt đi theo lời Thư Tịch Vương?

Trước kia tại Tàng Thư Các quy khư chi hải, trong thư tịch hoàng giả từng đề cập tới ba loại thế giới, loại thứ nhất chính là một loại thế giới bị vứt đi, hỗn độn hải dương cho rằng nó là khối u, là tế bào hoại tử, hận không thể cắt nó đi, tự nhiên sẽ không bảo vệ.

Chỉ sợ di tích thần chi chính là thế giới như vậy, cho nên lời thề hỗn độn không có tác dụng ở đây, nơi này mới không khí trầm lặng, không cách nào hấp thu nguyên khí.

- Hiến tế linh hồn đi!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân không hề nghĩ nhiều, mặc kệ thế giới này có phải bị vứt đi hay không, thế giới tĩnh mịch không có quan hệ với hắn, đây là chuyện những đại nhân vật biết, thực lực của hắn bây giờ còn kém xa lắm.

Nếu phát lời thề hỗn độn vô dụng, vậy thì hiến tế linh hồn, đây là chiêu số thông dụng nhất, thực tế đối với thần thú có tác dụng ước thúc hơn nhiều.

- Vâng!

Hùng Cổ gạt đầu, âm thanh nổ vang.

Ông!

Một đạo linh hồn tiến vào trong đầu Nhiếp Vân, Hùng Cổ và yêu sủng đồng thời thần phục hắn.

- Đáng tiếc, ngươi không thể rời khỏi thế giới này...

Linh hồn hiến tế thành công, Nhiếp Vân cũng biết thực lực và ưu khuyết điểm của Hùng Cổ.

Đầu Cổ Hùng vương này có được hai ngàn tám trăm đầu đại đạo, nếu như không phải uy lực Chúa Tể Ấn Phù vẫn còn, hắn khẳng định không là đối thủ.

Hơn nữa nó khống chế một quân đội Ma Thần Cổ Hùng, thuộc hạ Cổ Hùng nghe theo mệnh lệnh, cam tâm tình nguyện chết vì nó, sức chiến đấu có thể nói phi thường đáng sợ, khuyết điểm duy nhát chính là nó và những Cổ Hùng này không thể rời khỏi nơi đây, càng không thể rời khỏi thế giới này.

------oOo------

Chương 2138: Huyền Thiền Vương Dực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một khi rời đi sẽ lọt vào hỗn độn hải dương áp bách tan thành mây khói.

- Rất tốt, thập tuyệt cổ địa có địa vực đặc thù nào hay không, có được rất nhiều bảo tàng?

Thấy Cổ Hùng vương triệt để thần phục, Nhiếp Vân phất tay bảo đám người Cổ Tiêu đi tới và hỏi thăm.

Những lời này hắn cũng không lưng cõng đám người Cổ Tiêu, mọi người cảm động lần nữa.

Dựa theo đạo lý Cổ Hùng vương là hắn hàng phục, mọi người không ra chút lực nào, mặc dù hỏi ra cái gì bọn họ cũng không có tư cách biết rõ, Nhiếp Vân làm như vậy cho thấy tín nhiệm bọn họ, xem bọn họ thành người nhà.

- Thập tuyệt cổ chính là nơi thượng cổ lưu lại, bởi vì các nơi nguy hiểm, ta cũng không dám bốn phía đi loạn, khu vực này trừ ta ra, muốn nói chỗ nào có bảo tàng thì ta không rõ lắm, nhưng mà...

Nói đến đây Hùng Cổ dừng lại, dường như nhớ tới cái gì đó và cảm thấy kỳ quái.

- Nhưng cái gì?

- Nhưng cách đây không lâu, một đám nhân loại đi về hướng này, bởi vì không có đi qua địa bàn của ta nên ta không thèm lưu ý, nhưng là phương hướng đó ta biết rõ, dường như là tuyệt mệnh chi địa trọng yếu nhất nơi này!

Hùng Cổ nhớ lại và nói:

- Tuyệt mệnh chi địa?

- Thập tuyệt cổ địa chia làm tuyệt mệnh, tuyệt hồn, tuyệt phách, tâm, tuyệt thọ, tuyệt tình, tuyệt nghĩa, tuyệt hiếu, tuyệt trung, tuyệt căn... Thập đại hiểm địa, tại đây chỉ là khu vực biên giới mà thôi,

không tính là nguy hiểm chân chính, khu vực nguy hiểm nhất tuyệt mệnh chi địa, mặc dù người mạnh hơn nữa tới nơi này đều phải lưu lớp da, là tuyệt mệnh chân chính.

Hùng Cổ nói.

- Nguy hiểm như vậy?

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Hắn mới vừa gia nhập nơi này đã cảm thấy vô cùng đáng sợ, nếu như không phải uy lực Chúa Tể Ấn Phù chưa biến mất, chỉ sợ không kiên trì nổi, nơi nguy hiểm như vậy chỉ là khu vực biên giới, trong đó còn đáng sợ cỡ nào?

Hơn nữa nó nguy hiểm như thế, người nào đi qua, vì sao đi qua?

- Tuyệt mệnh chi địa... Rốt cuộc có gì, vì sao cam tâm mạo hiểm nhu thế?

Nghĩ vậy nhịn không được hỏi thăm.

- Ta cũng không biết, Dường... Dường như nghe nói bên trong có không ít Hỗn ĐộnVương Thạch!

Hùng Cổ nói.

- Cái gì?

Đầu óc Nhiếp Vân gần như suýt nổ tung, nắm đấm xiết chặt.

Hắn đến Tà Nguyệt Chí Tôn Vực có hai đại mục đích, thứ nhất, phục sinh Đạm Thai Lăng Nguyệt, thứ hai, tìm kiếm Linh Hồn Hỗn Độn Vương Thạch, nghĩ biện pháp phục sinh đám người Tu Du Tẩu.

Trước kia đã tìm qua một và phục sinh Di Tĩnh, sau đó không có tìm được Linh Hồn Vương Thạch thứ hai, lúc này nghe được Hỗn Độn Vương Thạch thì làm sao không kích động?

Tuy Hỗn Độn Vương Thạch cũng không có nghĩa là nhất định có Linh Hồn Hỗn Độn Vương Thạch, ít nhất còn có một phần cơ hội.

- Tại đây... Có hay không Linh Hồn Hỗn Độn Vương Thạch?

Cố nén kích động, Nhiếp Vân hỏi.

- Linh Hồn Hỗn Độn Vương Thạch? Có, nghe nói còn có rất nhiều.

- Đương nhiên, Vương Thạch này có đạt được hay không phải xem cơ duyên, cơ duyên không đến cho dù đứng trước mặt Vương Thạch cũng không nhìn thấy cái gì.

Không nhìn ra hắn kích động, Hùng Cổ lắc đầu, tràn đầy cảm khái.

- Ân!

Người khác có khả năng cả đời chưa từng gặp qua Hỗn Độn Vương Thạch, mà hắn đã thấy qua hai cái, lúc trước Tuyết Tĩnh Nhi là Vương Thạch biến hóa mà thành, về sau tìm được một cứu sống Di Tĩnh, loại Vương Thạch này nếu không phong ấn, bình thường sẽ tạo ra ý thức của mình, mặc dù thực lực có mạnh hơn nữa, hơi không chú ý cũng không tìm được.

Cho nên đối với tất cả tu luyện giả mà nói, Vương Thạch đều là có thể ngộ nhưng không thể cầu, cho dù ngươi chuẩn bị kỹ càng, kỳ ngộ không tới cũng không chiếm được

- Mang bọn ta đi tuyệt mệnh chi địa!

Nghe được đối phương xác nhận, Nhiếp Vân lại không chút do dự phân phó.

- Đi tuyệt mệnh chi địa? Này...

Nghe mệnh lệnh này, sắc amwtj Hùng Cổ phi thường khó coi.

- Muốn cải lệnh ta?

Gương mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

- Không dám, nhưng tuyệt mệnh chi địa có được một loại tuyệt mệnh chi khí, tu luyện giả chỉ cần không có đạt tới cấp bậc Chúa Tể một khi tiến vào sẽ trúng độc, cho dù thân thể hay linh hồn đều cấp tốc suy yếu... Tuy thực lực chủ nhân có mạnh, lại sử dụng Chúa Tể Ấn Phù nhưng không phải ta xem thường ngươi, khẳng định không cách nào thừa nhận nổi tuyệt mệnh chi địa bao phủ, cứ như vậy đi vào, đừng nói tìm Hỗn Độn Vương Thạch, chỉ sợ không qua bao lâu chúng ta đều phải chết.

Do dự một lúc, Hùng Cổ chậm rãi nói.

- Tuyệt mệnh chi khí?

Nhiếp Vân cau mày khó chịu.

Trải qua hỗn độn sơn, hắn biết rõ ở giữa thiên địa luôn luôn có chút ít kỳ vật có được lực lượng không thể tưởng tượng nổi, chỉ cần không có đạt tới cấp bậc Chúa Tể thì khó có thể đối phó, Hùng Cổ đường đường cường giả hai ngàn tám tẩm đầu đại đạo đã nói ra lời này, chứng tỏ tuyệt mệnh chi khí lợi hại.

- Phòng ngự đại đạo có thể ngăn cản sao?

Phòng ngự chi khí có thể ngăn cản tinh thần công kích, vật chất công kích, có lẽ có tác dụng nhất định với tuyệt mệnh chi khí.

- Không thể! Nếu như phòng ngự đại đạo có thể ngăn cản, tuyệt mệnh chi khí cũng không có đáng sợ như vậy, nghe nói trong thiên địa chỉ có một loại đồ vật có thể ngăn cản khí tức quỷ dị này!

Suy nghĩ một lúc, Hùng Cổ lắc đầu, còn nói ra một hi vọng.

- Cái gì đó?

Nhiếp Vân vội vàng hỏi.

- Huyền Thiền Vương Dực!

Hùng Cổ nói:

- Huyền Thiền Vương là một trong bốn đại vương giả của thập tuyệt cổ địa, có được hai ngàn chín trăm đầu đại đạo, đôi cánh sau lưng nó trong suốt như kính, lại mang theo uy lực chống lại chư thiên, nghe nói tuyệt mệnh chi khí lợi nhưng không cách nào xuyên thấu đôi cánh của nó.

- Còn có tính mạng kỳ dị này? Ở địa phương nào?

Nghe được có thứ có thể phá giải tuyệt mệnh chi khí cho nên Nhiếp Vân thở ra một hơi.

- Tuy Huyền Thiền Vương là vương giả nhưng không phải cấp dưới, chỉ có một mình nó, không có nơi cố định, cho dù là ta cũng tìm không thấy.

- Lại nói Huyền Thiền Vương chỉ một cặp Huyền Thiền Vương Dực, cắt đứt thì mất đi ưu thế, làm sao có thể tặng cho người khác...

Hùng Cổ cũng nhìn không tốt việc đi tìm Huyền Thiền Vương.

Một cường giả hai ngàn chín trăm đầu đại đạo, nếu như dễ dàng bị đuổi giết như thế, nó cũng không xứng trở thành một trong tứ địa vương giả trong thập tuyệt cổ địa.

- Tứ đại vương giả có ngươi hay không?

Nhiếp Vân hiếu kỳ.

- Không có, ta không lên nổi thượng đẳng, tứ đại vương giả kém cỏi nhất chính là Huyền Thiền Vương, mạnh nhất là Cực Thiên Vương, ta cũng chỉ nghe nói qua

nhưng chưa bao giờ thấy qua, cũng không biết ở địa phương nào!

Hùng Cổ cảm thấy xấu hổ.

------oOo------

Chương 2139: Thanh khư thạch huyệt (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy nó là Cổ Hùng vương, là cao thủ hàng đầu của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, nhưng ở thập tuyệt cổ địa vẫn kém một chút, cái gọi là tứ đại vương giả căn bản không xếp vào thượng đẳng.

- Bất kể như thế nào, ta phải có được Linh Hồn Hỗn Độn Vương Thạch!

Ánh mắt Nhiếp Vân kiên định.

Nếu như có thể tìm được Linh Hồn Vương Thạch ở bên ngoài, chỉ sợ không biết phải tốn hao bao nhiêu thời gian và tinh lực, nếu nơi này có thì hắn không lùi bước.

- Hỗn Độn Vương Thạch là thứ hấp dẫn người khác, nhưng nếu như không có Huyền Thiền Vương Dực, tiến vào tuyệt mệnh chi địa hẳn phải chết, tùy tiện đi vào không phải khôn ngoan.

Cổ Tiêu mở miệng nói.

Vừa rồi Nhiếp Vân và Hùng Cổ đối thoại hắn nghe hết, trầm tư một lúc và cảm thấy không ổn.

Bên ngoài đã đáng sợ như thế, tuyệt mệnh chi địa còn bao nhiêu lợi hại? Tưởng tượng cũng biết rõ.

- Không có Huyền Thiền Vương Dực, vậy trước tiên tìm Huyền Thiền Vương!

Nghe được hắn nói như thế, Nhiếp Vân cũng không lùi bước, ngược lại cười nhạt một tiếng.

- Tìm kiếm Huyền Thiền Vương? Làm sao tìm được? Thập tuyệt cổ địa lớn như vậy, nó không có nơi ở cố định, lại thêện chạy trốn khỏi chết, muốn tìm được nó chỉ sợ phi thường khó khăn.

Hùng Cổ lắc đầu.

Huyền Thiền Vương có đôi cánh như cánh chim, lập tức có thể vạch phá không gian tiến hành na di, muốn bắt nó sao mà khó khăn, càng đừng nói lấy vương dực của nó.

- Nếu đi tìm đương nhiên tìm không thấy, tuy, nếu như sử dụng thiên cơ đại đạo suy tính thì sao?

Nhiếp Vân cười nói.

- Thiên cơ đại đạo? Ngươi lĩnh ngộ thiên cơ đại đạo?

Trên mặt Hùng Cổ mang theo ngạc nhiên.

Không riêng nó như thế, đám người Cổ Tiêu vẫn không tưởng tượng nổi.

Thiên cơ đại đạo bài danh top mười trong ba ngàn đại đạo, uy lực bất thường, rất khó lĩnh ngộ, hắn làm sao biết, cũng quá cường đại rồi.

- Ân! Sử dụng Chúa Tể Ấn Phù, thực lực của ta vượt qua Huyền Thiền Vương cho nên mới có thể suy tính ra nó!

Nhiếp Vân gật gật đầu, lộ ra vẻ tự tin cường đại.

- Cho dù không tính ra vị trí của nó cũng có thể suy tính ra đám người tiến vào trước đi tới nơi nào.

- Ta không tin bọn chúng không cần Huyền Thiền Vương Dực có thể đi vào tuyệt mệnh chi địa!

Một đám người tiến vào lúc trước, mặc dù không biết bọn chúng muốn làm gì nhưng đã dám đi tuyệt mệnh chi địa, khẳng định có thủ đoạn bảo vệ tánh mạng, nếu không không có khả năng bản thân đi tìm chết.

Nếu như có thể suy tính ra tung tích của Huyền Thiền Vương cũng bỏ đi, suy tính không ra hoàn toàn có thể tìm đám người này, từ đó ra tay với bọn chúng.

- Không sai, biện pháp này rất tốt.

Đôi mắt Cổ Tiêu sáng ngời, ngay sau đó cười khổ.

- Chỉ mong đám người này không phải Mặc Nghiêu.

Bọn họ vẫn trốn tránh đám người Mặc Nghiêu, vạn nhất là gia hỏa này, bọn họ đi qua chẳng khác gì tìm chết.

- Trước không quản bọn chúng là ai, ta trước suy tính Huyền Thiền Vương đang ở nơi nào, nhìn xem có thể tìm được nó hay không.

Điểm này Nhiếp Vân sớm nghĩ ra, trong nội tâm cũng sớm có biện pháp khác, tuy khó mà nói ra, lúc này không nói thêm lời nào, bàn tay vẽ về phía trước một cái, một dòng sông đại biểu suy tính thiên cơ xuất hiện trước mặt mọi người.

Ngón tay bắn tới, hai mai rùa từ đó rơi xuống, xuất hiện bí vân phức tạp.

Nhìn những bí vân này một hồi, Nhiếp Vân tươi cười.

- Ta đã biết rõ Huyền Thiền Vương ở địa phương nào, theo ta đi, Hùng Cổ, ngươi có thể mang theo những tộc nhân của ngươi hay không?

- Có thể!

Hùng Cổ gật gật đầu, phát ra một tiếng thét dài, hùng trảo cực lớn đánh vào phía trước, một quan tài đột ngột xuất hiện.

Quan tài này còn lớn hơn các quan tài Ma Thần Cổ Hùng khác ở lại nhiều, nó bành trướng càng lúc càng lớn, so ra không kém Long Chu Cổ Thuyền của Nhiếp Vân bao nhiêu.

Sưu sưu sưu sưu!

Nghe được tiếng gào của nó, đám Cổ Hùng vây công bọn họ lúc trước mang theo quan tài bay tới, bọn chúng tiến vào bên trong và

chồng chất trong đó.

- Đây l;à thanh khư thạch huyệt của Cổ Hùng chúng ta, có thể dung nạp tính mạng nhất tộc, có tác dụng giống cổ thuyền của nhân loại, bên trong tự thành không gian, có thể chuyên chở mấy chục vạn người, nếu như chủ nhân không chê, cũng có thể đi cùng chúng ta.

Thấy tất cả Ma Thần Cổ Hùng đều tiến vào quan tài, Hùng Cổ giơ cái chân vừa thô vừa to giới thiệu.

- Thanh khư thạch huyệt? Thực là đồ tốt!

Thấy cấp bậc của huyệt này không kém gì Tịnh Nguyệt Cổ Thuyền của Cổ Ung tông chủ, Nhiếp Vân âm thầm gật gật đầu và nói với mọi người:

- Chúng ta cưỡi thanh khư cổ huyệt của nó đi!

Nói xong hắn theo sát sau lưng Hùng Cổ bay lên quan tài.

Hô!

Mọi người tiến vào quan tài, nắp quan tài lập tức đóng lại, những công kích lúc trước lập tức biến mất vô tung vô ảnh, dường như mọi người tiến vào thế giới khác.

- Lợi hại!

Đám người Cổ Tiêu đồng thời hưng phấn.

Khó trách những Cổ Hùng này đều ngủ trong quan tài, thì ra những quan tài này là bảo bối phòng ngự tuyệt hảo, có thể ngăn cản đa số công kích của thập tuyệt cổ địa.

- Thanh khư cổ huyệt này của ta cũng chỉ có thể ngăn cản khí tức tại đây, về phần tuyệt mệnh chi khí đã nói trước, ta căn bản không thể ngăn cản.

Thấy biểu lộ của mọi người, Hùng Cổ nói.

- Ân, dựa theo phương hướng này đi thôi.

Nhiếp Vân gật gật đầu, chỉ một phương hướng và nói.

- Tốt!

Tinh thần Hùng Cổ khẽ động, mọi người lập tức nhìn thấy không gian bên ngoài, vách quan tài chung quanh không có ngăn cản hình ảnh chung quanh.

Lập tức bộc phát âm thanh ầm ầm. thanh khư cổ huyệt phá không bay đi xa.

Thập tuyệt cổ địa khắp nơi đều là bẩy rập, mảnh vỡ không gian, đủ loại hiểm địa, nếu như không quen thuộc địa hình chung quanh, hơi không cẩn thận sẽ rơi vào trong đó hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Mặc dù Hùng Cổ chỉ là vương giả của địa vực, quanh năm sinh hoạt ở nơi này, rất nhiều địa hình xem xét đã biết rõ nguy hiểm hay không, hơn nữa Nhiếp Vân có thiên phú thiên nhãn, thiên cơ, một đường đi về phía trước không đụng phải quá nhiều nguy hiểm.

- Mau nhìn, đó là Hỏa Diễm Tinh Kim thạch!

- Là vật có thể luyện chế hỗn độn thần binh đỉnh phong Hỏa Diễm Tinh Kim Tráo, nhanh cầm lên!

- Nhìn cái đó kìa, là linh châu chi tâm, dung nhập thân thể có thể gia tăng nhục thân của bản thân, phòng ngự càng mạnh hơn nữa!

Móa!

Móa!

Móa!

- Mau nhìn, là đại đạo chi diệp, nghe nói có thể viết đại đạo lên trên đó, sẽ giúp lĩnh ngộ đại đạo càng trực quan dễ hiểu...

- Còn có cụ phong chi thủy, có thể tịnh hóa tạp chất trong linh hồn, có thể giúp nhân ma quỷ niệm biến mất, tu luyện rất tốt...

...

------oOo------

Chương 2140: Thanh khư thạch huyệt (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một đường đi về phía trước, đám người Cổ Tiêu nhìn bên ngoài và hít thở kích động dồn dập.

Không hổ là thập tuyệt cổ địa, khắp nơi đều là bảo vật, mọi người quả thực rơi vào trong nhà kho tàng bảo, trước kia căn bản tìm không thấy, thậm chí khoáng thạch trong truyền thuyết, bảo vật đều lấy được dễ dàng.

Mọi người đạt được không ít.

Loại thu hoạch nếu như không phải tại nơi này, chỉ sợ bọn họ ở bên ngoài tìm trăm triệu năm cũng không tìm được.

Có thể nói thu hoạch trên đoạn đường này đã siêu giá trị, nếu như bây giờ trở về cũng kiếm đầy bồn đầy bát, vượt qua dự đoán.

Đối với những vật này, Nhiếp Vân không muốn cái nào cả.

Trong tay hắn hỗn độn thần binh đỉnh phong đã đủ, luyện chế nhiều hơn nữa cũng không gia tăng thực lực, về phần tu vi, chỉ cần cấp cho hắn đủ thời gian, sớm muộn gì cũng có thể lĩnh ngộ tất cả đại đạo, những thứ khác phụ trợ khác không khác gì nuông chiều thành hư, chỉ làm hắn đắm chìm trong đó.

Hắn khát vọng nhất chính là Hỗn Độn Vương Thạch, hắn không yêu cầu xa vời với thứ khác.

- Được rồi, dừng lại!

Đi về phía trước gần nửa ngày, đột nhiên Nhiếp Vân lắc cánh tay sau đó phân phó Hùng Cổ.

Hô!

Nghe theo mệnh lệnh của hắn, thanh khư cổ huyệt đang bay về phía trước chấn động trên không trung và dừng lại.

- Ta thu các ngươi vào một nơi, các ngươi tạm thời chia ra, nghe ta phân phó làm việc.

Nói một tiếng, thân thể Nhiếp Vân nhảy lên cao, hắn chui ra khỏi thanh khư cổ, bàn tay lớn đánh một trảo, cổ huyệt chậm rãi nhỏ đi và rơi vào trong tay của hắn.

Lúc này nạp vật đan điền của hắn đã có thể cho phép nhân loại ở lại, tiến vào trong đó tương tự với một tiểu thế giới, những người khác chỉ biết rằng đó là thế giới của hắn, cũng không biết thế giới này chỉ là một cái đan điền của hắn.

Vèo!

Sau khi làm xong chuyện này, Nhiếp Vân bước về sơn cốc trước mặt.

- Tại hạ Nhiếp Vân, đến đây bái kiến Huyền Thiền Vương, còn mời đi ra gặp mặt.

Tiếng quát giống như gợn sóng, nó hóa thành đường vân đặc thù trên không trung và truyền vào sơn cốc.

Âm thanh qua đi, trong cốc không có chút đáp lại giống như hắn suy tính sai, Huyền Thiền Vương căn bản không ở nơi này.

- Nếu Huyền Thiền Vương không muốn đi ra gặp, tại hạ chỉ có thể xông vào, còn hi vọng rộng lòng tha thứ!

Tiếng cười khẽ vang lên, Nhiếp Vân nắm về phía trước, song chưởng vung mạnh xé rách không gian.

Ầm ầm ầm ầm...

Không gian vỡ ra giữa không trung, trong sơn cốc có vô số trận pháp như bị gió bão cuốn qua, chỉ trong nháy mắt vỡ ra, một thạch động xuất hiện trước mặt hắn, bên trong có con ve màu vàng đang ngồi.

Con ve này lớn hơn mười mét, đôi cánh ve trong suốt phản xạ hào quang ngôi sao chung quanh, chiếu rọi ánh mắt liền cảm thấy lạnh buốt.

- Ngươi là người nào? Tại sao tìm được nơi ta ẩn thân.

Kim Thiền Vương thấy Nhiếp Vân phá vỡ nơi ẩn thân của nó, đôi cánh run run tùy thời có thể đào tẩu, đồng thời vẻ mặt cảnh giác hỏi.

- Nếu có thể tìm được ngươi, tự nhiên có được phương pháp đặc thù, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta sẽ nói phương pháp cho ngươi biết sao?

Nhiếp Vân cười nói.

- Không nói cho ta biết cũng không sao, tìm ta có chuyện gì? Mặc kệ chuyện gì, ta sẽ không đáp ứng.

Kim Thiền Vương khẽ nói, ánh mắt của hắn cảnh giác và cẩn thận.

- Sẽ không đáp ứng, ta cảm thấy ngươi nên đáp ứng.

Thấy Kim Thiền Vương gian trá như thế, vừa mở miệng đã cự tuyệt, Nhiếp Vân mỉm cười.

- Ta muốn mượn cánh của ngươi dùng một chút, không biết Kim Thiền Vương có thể bỏ qua thứ ưa thích không?

- Cái gì? Mượn Kim Thiền Vũ Dực của ta? Ngươi muốn chết!

Không nghĩ tới người đến mới mở miệng muốn mượn nó Kim Thiền

Vũ Dực trọng yếu nhất của nó, khí tức của Kim Thiền Vương bạo tẩu, cánh mở ra, hai đạo điện mang bắn thẳng về phía trước, kéo lê hai khe hở đen kịt đánh tới trước mặt.

- Khôngnên gấp gáp, ngươi hãy nghe ta nói cái giá đã, lại cẩn thận cân nhắc!

Thấy nó trực tiếp động thủ, Nhiếp Vân cười ha ha, bàn tay lăng không một trảo tạo thành bình chướng to lớn ngăn cản khe hở bên ngoài.

Sau khi sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, thực lực của hắn vượt xa Kim Thiền Vương, căn bản không quan tâm nó công kích.

- Cái giá thế nào? Cái giá gì cũng không đổi, tuy thực lực ngươi mạnh, ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng ta không tin ngươi có thể bắt được ta...

Đầu của Kim Thiền Vương lắc lắc như trống bỏi, hai cánh xé rách không gian bay đi xa, chỉ trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

- Muốn đi? Nào có dễ dàng như vậy!

Phượng Hoàng chi dực sau lưng Nhiếp Vân xuất hiện, mang theo tiếng sấm nổ mạnh, chỉ trong nháy mắt đã đuổi theo và xuất hiện sau lưng nó, khoảng cách chỉ cách nhau vài trăm trượng.

Chủ Tể Phù Ấn thoải mái sử dụng Phượng Hoàng chi dực, chỉ bằng vào tốc độ đã không chậm hơn Kim Thiền Vũ Dực của Kim Thiền Vương, thậm chí còn nhanh hơn một tia.

- Tốc độ của ngươi như thế...

Thấy Nhiếp Vân theo ở phía sau càng ngày càng gần, trong ánh mắt tròn vo của Huyền Thiền Vương mang theo thần thái không dám tin tưởng.

Huyền Thiền Vương Dực nó du lịch chư thiên, tốc độ cực nhanh, mặc dù không nói thứ nhất nhưng tuyệt đối viễn siêu tất cả tốc độ, nhân loại bình thường này rõ ràng có thể đuổi theo, trực tiếp phá

vỡ nhận thức của nó.

- Ta đã nói rồi, ngươi trốn không thoát, hôm nay bất kể nói thế nào cũng phải hoàn thành trao đổi cho ta.

Hô!

Trong lúc đó một thân ảnh đột ngột xuất hiện trước mặt Huyền Thiền Vương, ngăn cản đường đi của nó, lúc này tiến về phía và một bình chướng do tiên lực bình thường tạo thành phong tỏa tất cả đường đi.

- Chết tâm này đi, ta chắc chắn sẽ không trao đổi với ngươi...

Huyền Thiền Vương quay người muốn bỏ chạy về phía sau, tuy còn chưa đi xa đã dừng lại.

Trước mắt xuất hiện một Nhiếp Vân giống nhau như đúc, hơn nữa tươi cười sử dụng thủ đoạn như vừa rồi, từ đó vây nó vào giữa.

- Đây... Đây là phân thân của ngươi? Tại sao có thể có phân thân thực lực giống nhau như đúc?

Nó mở to mắt nhìn, Huyền Thiền Vương tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Từ tốc độ đơn thuần đối phương tương tự nó cũng bỏ đi, mấu chốt là có thực lực phân thân giống nhau như đúc, việc này quá khoa trương rồi.

- Trốn không thoát ah.

Nhiếp Vân đã sớm tính ra phương hướng nó bỏ chạy, cố ý lưu lại phân thân nấp ở nơi này, quả nhiên một lần hành động có hiệu quả, từ đó vây hắn vào giữa.

- Huyền Thiền Vương Dực là đồ vật ta dựa vào sinh tồn, một khi mất đi, chẳng những thực lực đại tổn, còn có thể trọng thương, tuyệt đối không thể cho ngươi.

Huyền Thiền Vương không ngừng lắc đầu.

------oOo------

Chương 2141: Thiết Cát Vũ Dực

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi đừng có gấp, nghe xong đồ vật ta trao đổi, có lẽ ngươi sẽ cải biến chủ ý.

Nhiếp Vân cười nói.

- Cái gì?

Huyền Thiền Vương nghi hoặc nhìn sang.

- Đầu tiên, cắt đứt đôi cánh của ngươi, ta có biện pháp giúp ngươi mọc ra lần nữa.

- Tiếp theo ta nguyện ý dùng một tấm Chủ Tể Phù Ấn đổi lấy đôi cánh bị cắt của ngươi.

Nhiếp Vân nói.

- Chém cánh của ta còn có thể giúp mọc dài ra? Ah, ta biết rõ ngươi lĩnh ngộ mộc sinh đại đạo, cánh của ta là nơi ẩn chứa tinh hoa của toàn thân, cho dù có mộc sinh đại đạo, nếu không đủ năng lượng sẽ không thể mọc dài ra.

- Trong thập tuyệt cổ địa căn bản không có nhiều năng lượng như thế để hấp thu, ngươi cho ta ngân phiếu khống, ta không mua đâu.

- Về phần Chủ Tể Phù Ấn, ta ở nơi này tiêu dao khoát hoạt, có thể đánh thắng ta cũng không nhiều, ta lại am hiểu tốc độ, đánh không lại có thể đào tẩu, ta có thứ này hay không cũng không sao cả.

Huyền Thiền Vương tiếp tục lắc đầu.

Có lẽ Chủ Tể Phù Ấn làm người khác động tâm không thôi, đối với nó mà nói tác dụng cũng không lớn.

- Đây là ngươi nói? Đừng hối hận? Ta hiện tại cho ngươi nhiều như thế, lại có thể tìm được ngươi, ngay sau đó sẽ không có giá tiền như thế đâu...

Nhiếp Vân cười nói.

- Có trả giá cao hơn cũng không đổi, chết tâm này đi.

Thấy đối phương phong tỏa nơi này lộ ra một tia dấu vết, không biết là đối phương cố ý hay là sơ sẩy, thân thể khẽ động, Huyền Thiền Vương nắm chắc cơ hội đào tẩu ra ngoài, chỉ trong nháy mắt biến mất mất dạng.

- Ha ha!

Tâấy nó đào tẩu, Nhiếp Vân cũng không ngăn cản, ngược lại cười nhạt một tiếng, mang theo ý tứ đặc thù và thân thể chấn động, hắn thu phân thân vào trong người sau đó biến mất tại chỗ.

- Muốn thu cánh của ta? Nằm mơ!

- Nếu như ta dùng đồ vật đổi hai tay của ngươi, ngươi có làm hay không...

Vừa ra khỏi hư không, Huyền Thiền Vương đột ngột xuất hiện, nó thở ra một hơi, vẻ mặt xem thường.

Huyền Thiền Vương Dực tương đương với hai cánh tay của nó, dùng cánh tay của mình đi đổi đồ khác, hắn không ngu như vậy.

- Không được, gia hỏa này chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, phải nhanh chóng bỏ chạy mới được.

Do dự một lúc, hai cánh Huyền Thiền Vương khẽ động, nó đang muốn bay đi lần nữa, đột nhiên không gian chung quanh đông cứng lại giống như bị người ta dùng bàn tay bóp chặt hư không.

- Hỏng bét!

Cảm nhận được ba động này, ánh mắt Huyền Thiền Vương biến đổi, nó quay người bỏ chạy.

- Đừng trốn, ta có thể tìm ra ngươi đấy...

Ầm ầm!

Một trận pháp đặc thù trống rỗng xuất hiện trong không gian, phong tỏa không gian chung quanh thật chặt, ba bóng người đột ngột xuất hiện phong bế lộ tuyến bỏ chạy của nó.

Ba người này toàn thân lực lượng bành trướng, trong người sinh ra uy lực chấn nhiếp tâm tâần người khác, vừa nhìn đã biết rõ thi triển Chủ Tể Phù Ấn.

- Các ngươi là ai?

Bị vây quanh vào trong, Huyền Thiền Vương dùng sức phát động nhưng phát hiện trận pháp phong tỏa nó vô cùng cường đại, căn bản trốn không thoát, sắc mặt biến thành vô cùng khó coi.

- Chúng ta là ai ngươi không cần quan tâm, chúng ta cảm thấy hứng thú với cánh của ngươi, động thủ đi.

Một người trong đó cười lạnh, lúc này bước về phía trước, hắn khác với Nhiếp Vân dụ dỗ, vừa ra tay kiếm khí chém thẳng về phía trước đâm rách bầu trời, xé rách toàn bộ không gian.

- Trốn!

Không gian xé nát, Huyền Thiền Vương biết chắc không phải là đối thủ, hai cánh của nó vỗ mạnh và muốn bỏ trốn.

Nó còn chưa kịp bay đi lại bị lực lượng cường đại tấn công, một người khác đã ra tay.

Người này dùng Phiên Thiên Ấn, bàn tay của hắn mở ra, thiên địa trong ấn, không gian phía trên Huyền Thiền Vương bị phong tỏa

rậm rạp, tất cả lộ tuyến bỏ chạy bị phong tỏa không còn lại gì, nó như tiến vào ngõ cụt, chẳng khác gì bị giam giữ.

Bành!

Huyền Thiền Vương đâm vào Phiên Thiên Ấn, đầu rơi máu chảy.

- Xuống đây đi!

Người thứ ba ra tay, đao mang lăng lệ ác liệt, chỉ trong nháy mắt chém lên người Huyền Thiền Vương.

- PHỐC!

Đôi cánh của Huyền Thiền Vương bị cắt đứt ngay sau đó, máu tươi bắn tung tóe.

- Ah...

Cánh bị cắt, Huyền Thiền Vương đau đớn kêu thảm thiết.

- Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!

- Chúng ta đi!

Bàn tay người thứ ba vung lên, Huyền Thiền Vương Dực rơi vào trong tay của hắn, hừ lạnh một tiếng, ba người xoay người rời đi.

- Trả cánh cho ta!

Không nghĩ tới bọn chúng tàn nhẫn như vậy, vừa ra tay không lưu tình cảm chút nào, Huyền Thiền Vương cắn chặt hàm răng, thân thể nhảy tới tấn công một người trong đó.

- Muốn chết!

Người này cau mày, hắn dùng trường kiếm đâm tới.

Rào rào rào...

Kiếm quang đâm vào giữa ngực Huyền Thiền Vương, máu tươi màu vàng chạy rãi chảy xuống

- Một con súc sinh, chúng ta muốn cánh của ngươi là cho ngươi vinh hạnh, thật sự không thức thời, hiện tại ta luyện chế ngươi thành thịt khô ăn.

Người này quát lớn một tiếng, gương mặt âm trầm.

- Được rồi, Chu Thông, vật tới tay, nhanh i thôi, đừng chậm trễ thời gian!

- Tuy thủ đoạn của gia hỏa này không được nhưng ôm quyết tâm phải chết thi triển thủ đoạn sẽ phiền toái không ít, bỏ đi!

Người dùng đao khoát khoát tay, lúc này đi thẳng về phía trước.

- Tính ngươi hảo vận!

Người dùng kiếm hừ lạnh sau đó đuổi theo.

Không gian chấn động một lúc, ba người đồng thời biến mất tại chỗ, không biết đi nơi nào.

- Đáng giận, đáng giận...

Trong một kiếm, Huyền Thiền Vương cũng không chết đi, gương mặt dữ tợn gào to.

Ba người kia thật sự quá đáng giận, chẳng những cướp đi Huyền Thiền Vương Dực của nó, còn muốn đánh chết nó, nếu như không phải kiêng kị thủ đoạn cuối cùng của nó, chỉ sợ hôm nay tất chết ở chỗ này.

- Ngươi vẫn còn xem náo nhiệt sao? Ta đáp ứng điều kiện của ngươi...

Giãy dụa một hồi, Huyền Thiền Vương hô to vào hư không.

- Ta nói ngươi sẽ đáp ứng...

Một bóng người chậm rãi đi tới, chính là Nhiếp Vân.

Vừa rồi hắn tìm được Huyền Thiền Vương đã phát hiện có người đánh chủ ý với nó, từ đó tương kế tựu kế, cũng không sốt ruột ra tay.

Làm như vậy thứ nhất có thể nhìn xem người muốn đi tuyệt mệnh chi địa là ai, có thực lực gì.

Thứ hai, cũng có thể thông qua đó kích thích Huyền Thiền Vương nóng tính, đạt được thu hoạch không tưởng, đương nhiên còn có chỗ tốt khác, điều kiện tiên quyết là gia hỏa này triệt để thần phục hắn.

- Hiện tại ngươi không có cánh, muốn đáp ứng cũng vô dụng!

- Ta lại muốn cánh của ngươi, ta không xem trọng thực lực của ngươi.

Đi tới trước mặt Huyền Thiền Vương, ánh mắt Nhiếp Vân mang theo thương cảm.

- Ta biết rõ ngươi không phải nói có biện pháp giúp ta khôi phục sao? Ngươi khôi phục cho ta trước...

Huyền Thiền Vương nói.

------oOo------

Chương 2142: Thôn Thiên Kim Quy (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta có biện pháp khôi phục cho ngươi nhưng cần năng lượng khổng lồ, nếu sau khi ta lãng phí những năng lượng này, ngươi khôi phục lại thay đổi thì ta làm sao bây giờ?

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?

Huyền Thiền Vương hỏi.

- Rất đơn giản, linh hồn hiến tế, tự nguyện làm yêu sủng của ta, ta chẳng những giúp ngươi khôi phục, còn tặng ngươi một tấm Chủ Tể Phù Ấn, từ đó thực lực của ngươi tăng nhiều đối phó ba người kia.

- Không đồng ý thì thôi, ta vẫn có thể giúp ngươi khôi phục, sau khi mọc dài ra ta lại cắt đi, ngươi tự sanh tự diệt!

Nhiếp Vân khoát khoát tay:

- Cho ngươi mười giây suy nghĩ, có đồng ý hay không tự ngươi nói tính toán!

- Muốn ta làm yêu sủng của ngươi, nằm mơ.

Không nghĩ tới sẽ là yêu cầu này, Huyền Thiền Vương nặng nề quát lớn.

- Làm yêu sủng của ta, ta sẽ giúp ngươi báo thù, giúp ngươi khôi phục đỉnh phong, bằng không mất đi đôi cánh, không qua bao lâu sẽ có người tới tìm ngươi, kết quả chắc hẳn không cần ta nhiều lời a!

Thần sắc Nhiếp Vân lạnh nhạt.

- Việc này...

Huyền Thiền Vương dừng lại.

Đối phương nói rất không dễ nghe nhưng lại là sự thật.

Tuy nó là một tring tứ đại vương giả thập tuyệt cổ địa nhưng vẫn có thiên địch, bằng không cũng không ẩn thân suốt cả ngày, nấp ở nơi nhỏ bé này không đi ra.

Có được Huyền Thiền Vương Dực, nó qua lại như gió, tự nhiên không sợ đối đầu, tình huống hiện tại không được.

Không có cánh nên tốc độ giảm mạnh, đó chỉ là một phương diện, còn tương đương với mất đi thủ đoạn công kích và phòng ngự mạnh nhất của bản thân.

Lúc này hắn đừng nói gặp người sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, cho dù là cường giả hai ngàn tám trăm đại đạo xuất hiện cũng có thể chém giết nó dễ dàng.

- Huyền Thiền Vương, thuận theo đi, không lỗ lả gì đâu.

Thời điểm thấy nó do dự, một âm thanh vang lên, ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy con Ma Thần Cổ Hùng đứng trước mặt nó.

Đầu Cổ Hùng này mang theo khí vương giả, vừa nhìn đã biết là vương giả trong Cổ Hùng.

- Hùng Cổ, ngươi...

Huyền Thiền Vương nhận ra.

- Không sai, ta đã thành yêu sủng của chủ nhân!

Hùng Cổ gật đầu.

- Ách...

Huyền Thiền Vương dừng lại.

Cùng là tính mạng thượng cổ trong thập tuyệt cổ địa, Hùng Cổ chưa thấy qua nó, nó đã thấy qua đối phương, biết rõ nó là vương giả của Ma Thần Cổ Hùng nhất tộc, khống chế mấy chục vạn Cổ Hùng.

Thực lực của gia hỏa này còn cường đại hơn người cô đơn như nó, nó còn quy thuận đã làm Huyền Thiền Vương cảm thấy rung động.

- Không có gì phải do dự, Huyền Thiền Vương Dực của ngươi bị cắt, nếu như không có những biện pháp khác chỉ có thể chờ chết nhưng quy thuận chủ nhân, có thể giúp ngươi khôi phục đôi cánh, thậm chí tăng lên sức chiến đấu, giúp ngươi tự mình báo thù.

- Lại nói chủ nhân cũng không phải là người trong thập tuyệt cổ địa, chỉ ở lại nơi này trong thời gian ngắn, khả năng sẽ rời đi, đến lúc đó ngươi đã có thân tự do, loại cơ hội này không nắm lấy đúng là ngu xuẩn.

Hùng Cổ truyền âm.

Nó truyền âm cũng là Nhiếp Vân bày mưu đặt kế, chỉ có nói như vậy mới có thể triệt để bỏ đi cảnh giác của Huyền Thiền Vương.

- Tốt, ta đáp ứng...

Do dự một chút, Huyền Thiền Vương gật gật đầu, nó cắt một đạo linh hồn đưa vào trong thức hải Nhiếp Vân.

Chỉ trong nháy mắt Nhiếp Vân cảm nhận được linh hồn của đối phương, Huyền Thiền Vương và Cổ Hùng đều trở thành yêu sủng của hắn.

- Ân, rất tốt!

Mộc sinh chi khí khôi phục thương thế, Thiên Tâm Đằng cung ứng năng lượng.

Thấy nó thần phục, Nhiếp Vân biết rõ mục đích đạt thành, hắn cười một tiếng, một đạo mộc sinh chi khí lập tức tiến vào trong thân thể đối phương, Huyền Thiền Vương đang trọng thương cũng khôi phục nhanh chóng.

Cùng thời khắc đó toàn thân tuôn ra vô số dây leo, từng đạo lực lượng cường đại quán thâu vào trong người Huyền Thiền Vương.

Thiên Tâm Đằng thôn phệ vô số Ma Thần Cổ Hùng, tăng thêm đám người Minh Thừa, lực lượng trong người rất nhiều, lúc này quán thâu vào trong cơ thể, phối hợp mộc sinh chi khí, mấy giây qua đi

cánh của Huyền Thiền Vương đã mọc ra lần nữa.

Ầm ầm ầm...

Hàn quang lóe lên, Huyền Thiền Vương mất đi đôi cánh và đưa qua cho Nhiếp Vân.

Đã nhận chủ nhân, cánh cũng mọc dài ra, cũng không sao, lại nói chỉ cần có mộc sinh đại đạo và đầy đủ năng lượng sẽ mọc ra lần nữa.

- Rất tốt!

Tiếp nhận đôi cánh, Nhiếp Vân tiện tay luyện hóa, tiếp tục đánh vào một đạo mộc sinh chi khí khôi phục thương thế của Huyền Thiền Vương, từ đó nó lại mọc thêm đôi cánh khác, sau khi chuẩn bị xong, lúc này mới tập trung lực chú ý vào Huyền Thiền Vương Dực.

Không hổ là đồ vật làm Ma Thần Cổ Hùng khen không dứt miệng, đôi cánh này trong suốt như không khí, lại mang theo hiệu quả phòng ngự ngay cả phòng ngự chi khí cũng không bằng, mặc dù hắn hiện tại công kích cũng không đánh tan.

- Dung hợp!

Đôi tay hơi động, hai cánh mỏng lập tức dung hợp với Phượng Hoàng chi dực, chỉ trong nháy mắt Phượng Hoàng chi dực tăng lớn gấp đôi, mang theo hào quang quỷ dị.

Hô!

Nhẹ nhàng khẽ động, Nhiếp Vân biến mất trong nháy mắt, xuất hiện ở cách đó mấy vạn dặm giống như thuấn di.

- Lợi hại!

Cảm nhận được cánh chim sau dung hợp lợi hại như thế, Nhiếp Vân khó có thể áp chế hưng phấn trong nội tâm.

Sau khi dung nhập Huyền Thiền Vương Dực với Phượng Hoàng

chi dực, tốc độ của hắn đã tăng lên gấp đôi so với lúc trước, tốc độ tăng lên, sức chiến đấu tự nhiên cũng tăng lên, hiện tại mặc dù không sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, gặp đám người Minh Thừa cũng có thể đánh chết dễ dàng.

Đương nhiên, dung hợp Huyền Thiền Vương Dực không chỉ gia tăng tốc độ, quan trọng hơn là lực công kích và phòng ngự của đôi cánh tăng cường rất mạnh, lúc này đôi cánh khép lại hoàn toàn, mặc dù cường giả hai ngàn chín trăm đầu đại đạo công kích cũng có thể lông tóc không tổn hao gì, không luuwlaij chút thương thế nào khác

Nói cách khác, cho dù Nhiếp Vân không sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, đối mặt cường giả cấp bậc Tông Chủ cũng không cần sợ hãi, tuy hắn không thể giết đối phương, đối phương cũng không có khả năng đả thương hắn.

Khó trách Huyền Thiền Vương ỷ lại đôi cánh như vậy, đúng là đáng sợ!

Đương nhiên, có khả năng do dung hợp với đôi cánh của hắn.

Phượng Hoàng chi dực của hắn dung hợp toàn bộ lực lượng của U Minh Hoàng Vương, bản thân đã là tồn tại số một số hai trong hỗn độn hải dương, lúc này tương dung với cánh của cường giả khác, lập tức càng cường đại hơn trước.

Thậm chí vượt qua tu vi bản thân hắn.

Hô!

Trong quá trình dung hợp đôi cánh, Huyền Thiền Vương đã khôi phục lần nữa, đôi

cánh mới tỏa ra hào quang giống như tùy thời sẽ xé rách bầu trời.

------oOo------

Chương 2143: Thôn Thiên Kim Quy (2)

- Ân, rất tốt, đây là một tấm Chủ Tể Phù Ấn, cho!

Thấy nó khôi phục, Nhiếp Vân thoả mãn gật gật đầu, hắn lật cổ tay ném một tấm Chủ Tể Phù Ấn cho nó.

- Cảm tạ chủ nhân!

Thấy hắn nói là làm, Huyền Thiền Vương cảm kích.

- Đi thôi, mang bọn ta đi tuyệt mệnh chi địa!

Lúc này Nhiếp Vân cũng thí nghiệm xong đặc tính của đôi cánh sau dung hợp, phân phó một tiếng, thả người tiến vào thanh khư cổ huyệt.

Ầm ầm!

Cổ huyệt mang theo đám người bay thẳng tới tuyệt mệnh chi địa.

- Chủ nhân, tuyệt mệnh chi địa, ta đi qua rất nhiều lần, ta biết rõ địa hình nơi đó, ta có thể dẫn đường!

Huyền Thiền Vương tiến lên.

- Ân, tuyệt mệnh chi địa, bên trong có Hỗn Độn Vương Thạch hay không?

Sở dĩ Nhiếp Vân không cắt cánh của nó ngay từ đầu, mà là dùng phương pháp dụ dỗ thu phục Huyền Thiền Vương, mục đích chính là muốn nó nghe lời, nghe được nó nói như vậy thoả mãn gật gật đầu.

- Có Hỗn Độn Vương Thạch, ta từng thấy tận mắt nhìn thấy, nhưng...

Huyền Thiền Vương do dự một lúc.

- Nhưng cái gì?

- Những Hỗn Độn Vương Thạch kia cơ bản đều nằm trong cung điện Cực Thiên Vương, bị nó làm thành quyền trượng cực lớn, muốn đạt được, chỉ sợ phải đấu với Cực Thiên Vương!

Huyền Thiền Vương nói.

- Cực Thiên Vương, kẻ mạnh nhất tứ đại vương giả trong thập tuyệt cổ địa?

Nhiếp Vân lúc trước đã nghe Hùng Cổ nói qua một tiếng và nhớ kỹ, lúc này nghe cái tên này lại cau mày.

- Không sai, chính là nó!

- Thực lực của nó thế nào.

- Thực lực Cực Thiên Vương mạnh như thế nào thì ta không biết, bởi vì chưa bao giờ thấy qua nó ra tay, nó tuyệt đối là kẻ mạnh nhất trong tứ đại vương giả, nghe nói đã sớm lĩnh ngộ đến hơn hai ngàn chín trăm đại đạo, mặc dù chủ nhân sử dụng Chủ Tể Phù Ấn cũng khó mà thắng nổi nó.

Huyền Thiền Vương do dự một lúc.

- Lợi hại như vậy?

Nhiếp Vân cười cười, cũng không bối rối quá nhiều:

- Xem ra lúc trước đã làm đúng

Ba người lúc trước đánh chủ ý Huyền Thiền Vương, hắn cố ý tàng cũng không ra tay, thứ nhất có thể làm cho Huyền Thiền Vương cảm kích phục tùng, thứ hai chính là muốn dùng đám người này đi hấp dẫn thù hận.

Hỗn Độn Vương Thạch lợi hại như vậy, mỗi người đều động tâm, mà thần chi di tích mở ra nhiều năm như thế, thứ này vẫn còn, nói rõ bên trong nhất định nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, do đám

người này đi mở đường, hắn lại đi theo sẽ an toàn hơn không ít.

Hắn xem ra, tuyệt mệnh chi địa không có khả năng có sinh mạng tồn tại, nhiều nhất là một tiểu hiểm địa, hiện tại xem ra hiểm địa không đủ gây sợ, chính thức làm người ta sợ hãi chính là Cực Thiên Vương!

- Bản thể Cực Thiên Vương là cái gì?

Tứ đại vương giả trong thập tuyệt cổ địa xem ra đều không phải nhân loại, mà là tính mạng thượng cổ đặc thù, Cực Thiên Vương lợi hại như thế, hắn là tính mạng gì?

- Là Thôn Thiên Kim Quy!

- Nghe nói vừa ra đời đã lĩnh ngộ Thiên Đạo đại đạo, có thể thôn phệ thiên địa.

- Là sinh mệnh thượng cổ, một trong những giống cường đại nhất!

Huyền Thiền Vương nói.

- Vừa ra đời lĩnh ngộ Thiên Đạo?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng là trời sinh thiên đạo sư, vừa ra đời đã có quan hệ mật thiết không thể tách rời với Thiên Đạo, tuy cũng không phải lĩnh ngộ ngay từ đầu nhưng không sai biệt lắm.

Vốn tưởng rằng loại người này cũng ít khi thấy, không nghĩ tới Cực Thiên Vương lại có năng lực như thế.

Nghe Huyền Thiền Vương giới thiệu, loại Thôn Thiên Kim Quy này cũng không phải là hóa thân Thiên Đạo, có thể lột xác Thiên Đạo, mà là lợi dụng lĩnh ngộ đại đạo tiến hành thôn phệ, nuốt Thiên Đạo vào trong bụng.

Nói như vậy vẫncó khác biệt nhất định với Đạm Thai Lăng Nguyệt.

- Nếu như... Đánh chết đầu Cực Thiên Vương này, có thể luyện hóa thành Thiên Đạo mới hay không? Có thể dùng nó thay thế Đạm Thai Lăng Nguyệt?

Đột nhiên trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân sinh ra suy nghĩ như thế.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Nhiếp Vân đã lắc đầu.

Hiện tại nghĩ nhiều như thế cũng vô dụng, vạn nhất Cực Thiên Vương quá mức cường đại, ai giết ai còn chưa biết đâu, mục đích chủ yếu của lần này làm tìm kiếm Linh Hồn Hỗn Độn Vương Thạch, những thứ khác xem tình hình nói sau.

- Tiểu Long, U Minh Hoàng Vương, ta sẽ phục sinh các ngươi.

Nhìn hai tay của mình, Nhiếp Vân thở dài một hơi.

Tuy phòng ngự của hai tay của hắn cực mạnh, kỳ thật chính là nhờ tiểu Long và U Minh Hoàng Vương bỏ qua lực lượng toàn thân lột xác mà thành, nếu như có thể cứu sống bọn họ, chém đi đôi tay này cũng không sao.

Tu Du Tẩu, Khổng Thánh Chí Tôn, Thích Già Phật tổ...

Những tiền bối cố gắng vì hòa bình của thiên địa lục đạo vừa xuất hiện trước mắt, nội tâm của hắn như nhớ lại chiến trường ba vạn năm trước.

- Đúng rồi, Nhiếp Đồng đi nơi nào?

Đột nhiên nội tâm hắn sững sờ.

Nhiếp Đồng nói phải đi làm chuyện của mình, thần chi di tích rộng lớn như thế, hắn đi nơi nào?

Cắn nát đầu ngón tay, một giọt huyết dịch bay ra, vận chuyển thiên phú thiên cơ sư, mai rùa không ngừng xoay tròn, phía trên trống rỗng không xuất hiện cái gì.

Nhiếp Đồng và hắn không phải cùng phụ, mẫu nhưng lại cùng gia gia, có quan hệ huyết thống mật thiết không phân cách được, hắn dùng phương pháp huyết dịch suy tính tìm vị trí của đối phương nhưng không tính ra cái gì.

Dựa theo đạo lý, thực lực Nhiếp Đồng thấp hơn hắn, hắn lại thiêu đốt Chủ Tể Phù Ấn, có lẽ dễ dàng suy tính ra mới đúng nhưng bây giờ lại không chêếm được tin tức gì, không thể không làm hắn cảm thấy kỳ quái.

- Xem ra việc này có quan hệ lớn tới Tu La Vương ah.

Suy tính không ra cái gì, lại biết Nhiếp Đồng khẳng định tánh mạng không ngại, lúc này cũng không nghĩ nhiều.

Phân thân tìm được thế giới tàn phá, Nhiếp Vân đã biết rõ Nhiếp Đồng khẳng định còn có rất nhiều bí mật, nếu hắn không muốn nói, khẳng định có mục đích của mình, cũng không cần phải biết.

- Chủ nhân, đến tuyệt mệnh chi địa...

Ngay thời điểm Nhiếp Vân suy tư thất thần, Huyền Thiền Vương lại lên tiếng.

Ngẩng đầu nhìn lên, lúc này nhìn thấy khu vực đặc thù xuất hiện trước mặt.

Chỉnh thể của khu vực này bao phủ trong sương mù màu đỏ, sương mù mịt mờ thấy không rõ lắm, nó cho người ta cảm giác đáng sợ và tim đập chân run, dường như tiến vào trong đó, cho dù tinh thần hay thân thể đều không chịu nổi.

- Không vội đi vào!

Lại để Hùng Cổ dừng thanh khư cổ huyệt, cũng không sốt ruột tiến vào trong đó, hắn đi tới bên ngoài, ngón tay Nhiếp Vân điểm về phía trước, đem một thanh hỗn độn thần binh thượng phẩm bay vào trong.

------oOo------

Chương 2144: Tuyệt mệnh chi khí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn đánh chết không ít địch thủ, cũng đạt được không ít hỗn độn thần binh cấp bậc này, với hắn mà nói không tính là hi hữu.

Ông!

Thần binh tiến vào trong sương mù màu đỏ, âm thanh bén nhọn vang lên nhưng sau đó không có động tĩnh, cũng không có hư hao, cũng không có ăn mòn, mọi người lại có cảm giác nó rực rỡ như mới.

- Xem ra không ảnh hưởng nhiều tới binh khí, được xưng tuyệt mệnh chi địa có phần nói quá sự thật.

Cổ Tiêu kỳ quái.

- Không đúng, ảnh hưởng quá lớn...

Nhiếp Vân rút tay trở về, giao hỗn độn thần binh thượng phẩm trong tay đưa cho Cổ Tiêu:

- Ngươi dùng ngón tay điểm vào thử xem.

- Điểm vào sao?

Không biết hắn vì sao phải làm như vậy, Cổ Tiêu kỳ quái tiếp nhận binh khí, ngón tay chạm nhẹ vào binh khí.

Lạch cạch!

Binh khí bị bẻ gẫy.

- Này... Này...

Cổ Tiêu đã giật mình:

- Ta không có dùng lực lượng, vì sao thanh hỗn độn thần binh này bị gãy?

Hỗn độn thần binh thượng phẩm, tuy nó kém xa đỉnh phong nhưng cũng cực kỳ cứng rắn, bằng vào thực lực Cổ Tiêu, dùng tất cả thủ đoạn có thể bẻ gãy hay không còn khó nói, lúc này ngón tay chạm nhẹ vào, thậm chí còn không dùng tới tiên lực đã làm nó bị gãy, xem ra binh khí trải qua đụng chạm với sương mù vừa rồi đã bị hủy diệt kết cấu bên trong, từ đó bị bẻ gãy.

- Tuyệt mệnh chi khí thật đáng sợ...

Lại nói tới một nửa, hắn ý thức được điểm ấy cho nên ánh mắt mang theo sợ hãi không nhỏ nhìn sương mù màu đỏ trước mặt.

Thật đáng sợ!

Nếu như không phải mới vừa rồi là binh khí mà đổi thành hắn, chỉ sợ hiện tại đã tử vong.

- Không thể cưỡi thanh khư thạch huyệt đi vào, bằng không chúng ta đều phải chết.

Thất Nguyên cảnh giác ra mặt.

Không quan tâm tới mọi người ngạc nhiên, thân thể Nhiếp Vân hơi động, hắn mở Phượng Hoàng chi dực ra và chạm vào sương mù.

Đinh đinh đinh đinh!

Dung hợp Huyền Thiền Vương Dực cho nên đôi cánh tiến vào sương mù, lúc này âm thanh đinh đương vang lên giống như kim thiết va chạm với nhau, hào quang màu tím bắn tung tóe, một lát sau hào quang biến mất.

Hô!

Nhiếp Vân thu Phượng Hoàng chi dực trở lại, lúc này cuồng phong xuất hiện.

- Quả nhiên không có vấn đề, mọi người tiếp tục trốn trong thanh khư thạch đi, Huyền Thiền, theo ta đi vào.

Cảm thấy Phượng Hoàng chi dực không có tổn thương nào khác, Nhiếp Vân bàn giao với mọi người một câu, hắn thu thanh khư thạch huyệt vào trong lòng bàn tay.

Tiến vào sương mù trước mặt.

Vừa tiến vào, Phượng Hoàng chi dực lập tức mở ra bao phủ không gian chung quanh, hình thành một viên cầu lớn mấy trăm trượng, hắn và Huyền Thiền Vương bay vào trong.

- Tuyệt mệnh chi địa không chỉ có tuyệt mệnh chi khí, còn có hai dạng đồ vật phi thường hung hiểm, Tranh Nanh Cự Khẩu và thời gian cấm vực!

Vừa phi hành về phía trước, Huyền Thiền Vương bên cạnh giới thiệu.

- Tranh Nanh Cự Khẩu? Thời gian cấm vực?

- Tranh Nanh Cự Khẩu là vết nứt không gian đặc thù, đi thông địa phương nào thì ta không biết, chỉ cần đi vào tuyệt đối không thể còn sống đi ra, cường giả cấp bậc Chúa Tể cũng không được.

- Nhìn từ đằng xa nó giống như miệng cự thú khổng lồ, nó có thể ăn người cho nên gọi như thế.

- Thời gian cấm vực càng kinh khủng, Tranh Nanh Cự Khẩu là thứ có thể nhìn thấy, thời gian cấm vực là thứ vô hình, chỉ có đi vào bên trong mới phát hiện.

- Nhưng thời điểm đó đã muộn rồi, cho dù muốn chạy trốn cũng không có biện pháp, chỉ có thể trơ mắt bị cắn nuốt!

Ánh mắt Huyền Thiền Vương mang theo kiêng kị.

- Lúc này quang cấm vực, thiên nhãn đại đạo có thể nhìn thấy

không?

Nhiếp Vân hỏi.

- Thiên nhãn đại đạo có thể truy tìm dấu vết để lại, nếu không thời gian cấm vực cũng không ai biết rõ.

Huyền Thiền Vương gật đầu.

Nếu như ngay cả thiên nhãn cũng nhìn không thấy, thời gian cấm vực chẳng khác gì u hồn, những kẻ phát hiện đều đã chết, người khác làm sao có thể biết rõ tin tức này.

- Vậy là tốt rồi, đây là khí tức đặc thù thiên nhãn đại đạo, có thể giúp ngươi lĩnh ngộ thiên nhãn đại đạo trong thời gian ngắn.

Nhiếp Vân đánh một đạo thiên nhãn chi khí vào trong người đối phương.

- Có thể làm cho người ta có được năng lực lĩnh ngộ thiên nhãn đại đạo trong thời gian ngắn, đây không phải thủ đoạn của Chủ Tể Ấn Phù mới có sao?

Trên mặt Huyền Thiền Vương mang theo ngạc nhiên.

Dung hợp Chủ Tể Phù Ấn có thể giúp người ta hoàn thành dung hợp ba ngàn đại đạo trong thời gian ngắn, có được tất cả lực lượng đại đạo, mặc dù chỉ là tạm thời nhưng có thể mượn nhờ thủ đoạn tất cả đại đạo, ảo diệu vô cùng.

Thiên nhãn đại đạo xếp hạng thứ mười tám, nếu có thể lĩnh ngộ trong thời gian ngắn, thủ đoạn của chủ nhân cũng quá lợi hại rồi.

- Không phải Chủ Tể Phù Ấn, là thủ đoạn của ta.

Ngón tay điểm về phía trước, một đạo khí tức thiên nhãn chạy dọc theo kinh mạch Huyền Thiền Vương, chỉ trong nháy mắt ánh mắt của nó biến hóa.

- Quả nhiên!

Cảm nhận cảnh vật biến hóa, đôi mắt Huyền Thiền Vương lóe sáng, xem ra chủ nhân này lợi hại hơn nó suy nghi nhiều, có lẽ đi theo hắn không phải chuyện xấu.

- Nên chờ một chút, nhìn xem đám người cắt cánh của ngươi lúc trước đi nơi nào.

Không đi quản Huyền Thiền Vương suy nghĩ cái gì, Nhiếp Vân dừng lại, cẩn thận nhìn chung quanh.

Những người này cũng sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, truy tung chi khí khẳng định không có khả năng dùng trên người bọn họ nhưng chỉ cần sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, trừ phi cường giả Chúa Tể, những người khác không ai có thể ngăn cản năng lượng tán dật ra ngoài.

Chỉ cần cẩn thận quan sát năng lượng dư thừa chấn động chung quanh, có thể tìm ra lộ tuyến của bọn chúng đi qua.

Bởi vì nơi này là nơi hung hiểm nhất trong thập tuyệt cổ địa, nó khác với nơi bên ngoài, không có những người khác đi qua, năng lượng cũng không bị quấy nhiễu, có thể bảo tồn trong thời gian ngắn.

Sở dĩ lúc trước không dùng phương pháp này tìm đám người Mặc Nghiêu, bên ngoài khí tức lộn xộn, cho dù có năng lượng tán dật cũng biến mất thật nhanh, bị những vật khác quấy nhiễu, nếu dựa vào đó truy tung sẽ đi nhầm đường.

Hai mắt tỏa ra hào quang sáng ngời, cẩn thận quan sát một vòng, đột nhiên Nhiếp Vân gật gật đầu, chỉ về một hướng.

- Bọn chúng đi hướng này, có phải là hướng cung điện Cực Thiên Vương hay không?

Nhiếp Vân mở miệng hỏi.

- Đúng là hướng cung điện của Cực Thiên Vương, xem ra đám người kia từng tới nơi này.

Huyền Thiền Vương gật gật đầu.

- Cho dù không có người đi qua cũng khẳng định biết rõ phương vị, biết rõ đồ vật bọn chúng muốn tìm ở nơi nào, nhanh theo sau.

Phượng Hoàng chi dực tỏa sáng, Nhiếp Vân bay thẳng về một hướng.

Huyền Thiền Vương theo sát phía sau.

------oOo------

Chương 2145: Phục Giang vương tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một người một ve phi hành cả buổi, Nhiếp Vân lại bóp nát một tấm Chủ Tể Phù Ấn lần nữa, lúc này mới nhìn thấy thân ảnh mấy người xuất hiện trong tầm mắt, ba người trong đó chính là kẻ đã cắt cánh của Huyền Thiền Vương.

Tổng cộng năm người, cũng không có Mặc Nghiêu và Tô Lâm, hắn cũng không nhận ra, hẳn là đám người khác, mỗi người đều dùng Chủ Tể Phù Ấn, toàn thân lực lượng sôi trào nhìn không ra tu vi cụ thể.

- Phục Giang vương tử, còn xa lắm không?

Hắn và Huyền Thiền Vương giấu mình phía sau một phế tích ngôi sao, thiên nhĩ khẽ động, Nhiếp Vân nghe được người phía trước đối thoại.

- Sắp rồi, muốn thứ tốt nên học kiên nhẫn!

Người gọi là Phục Giang hừ một câu, hắn đi thẳng về phía trước.

Năm người bọn họ đều đứng trongphamj vi Huyền Thiền Vương Dực bao phủ, tuyệt mệnh chi khí bị ngăn cản bên ngoài, không thể tổn thương mảy may.

- Cửu Triêuchờ tới nơi ta cùng Chu Thông, Trương Trác phụ trách hấp dẫn Cực Thiên Vương chú ý, ngươi và Hồ Vi tìm cơ hội lẻn vào cung điện ăn cắp Hỗn Độn Vương Thạch!

- Sau khi đắc thù truyền tin trở về, chúng ta đồng thời rời đi, bằng không sẽ bị Cực Thiên Vương quấn lên, ai cũng không trốn thoát!

Phục Giang vương tử bàn giao một câu.

- Yên tâm đi, ta đã lĩnh ngộ Thâu Thiên đại đạo, khoảng cách đại thành chỉ còn kém một tia, trộm đi chút ít tử vật tuyệt đối dễ như trở bàn tay, sẽ không xuất hiện ngoài ý muốn, ngược lại các ngươi, cẩn thận lão rùa kia phản công, gia hỏa này có danh xưng thôn thiên, tất nhiên có bản lĩnh cường đại!

Thanh niên tên Cửu Triêu bộ dáng chừng hai mươi tuổi, vẻ mặt vô lại, hắn nói chuyện mang theo nụ cười xấu xa, nếu như không nhìn thực lực, chỉ nhìn tướng mạo đơn thuần tuyệt đối là tiểu nhân vật phố phường.

- Ân!

Phục Giang gật gật đầu, mọi người vừa nói vừa tiến lên.

Nhiếp Vân Huyền Thiền Vương lặng lẽ theo phía sau.

Một người một ve đều am hiểu tốc độ, trong hoàn cảnh sương mù mờ mịt như thế này càng như cá gặp nước, tuy năm người phía trước sử dụng Chủ Tể Phù Ấn nhưng lại không phát hiện.

- Cổ Tiêu sư huynh, ngươi có biết người tên Phục Giang hay không?

Vừa tiến lên phía trước, Nhiếp Vân vừa nhỏ giọng truyền âm.

- Phục Giang? Dường như ta nghe nói qua người này, không phải bốn đại tông môn, mà là vương thất Kiền Huyết vương triều, như thế nào? Chẳng lẽ là mấy người trước kia sao?

Cổ Tiêu giấu trong thanh khư thạch huyệt, hắn không biết tình huống bên ngoài, nghe được cái tên Phục Giang liền ngạc nhiên.

- Vương thất Kiền Huyết vương triều?

Nhiếp Vân sững sờ:

- Vương triều so với quy khư hải, cái nào lợi hại hơn?

Kiền Huyết vương triều, lúc trước hắn nghe Húc Diêu từng nói qua một lần, dường như bốn đại tông môn thành lập trong phạm vi vương triều.

- Đương nhiên là Kiền Huyết vương triều, bốn đại tông môn chúng ta trên thực tế đều chịu vương triều tiết chế!

- Nương theo bốn đại tông môn càng ngày càng cường thịnh, vương triều quản lý có chút lực bất tòng tâm cho nên im lặng không biết bao nhiêu năm, thậm chí những năm gần đây không nghe nói vương triều có động tác gì, không nghĩ tới trong thần chi di tích mở ra lần này lại phái người tới, hơn nữa phái Phục Giang tiếng tăm lừng lẫy tới đây!

Cổ Tiêu nói.

- Phục Giang có thực lực gì?

- Cho dù không sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, chỉ sợ cũng có lực lượng hơn hai ngàn tám trăm đại đạo, chỉ mạnh chứ không yếu hơn Mặc Nghiêu, tốt nhất không nên ngạnh kháng với hắn!

Sắc mặt Cổ Tiêu ngưng trọng.

- Lợi hại như vậy?

Ánh mắt Nhiếp Vân co rút.

Tuy dung hợp Huyền Thiền Vương Dực, hắn lực phòng ngự gia tăng không ít nhưng sức chiến đấu vẫn không thay đổi quá nhiều, còn không phải đối thủ của người như Mặc Nghiêu.

Trừ phi tìm cơ hội lại giúp Thiên Tâm Đằng thôn phệ mấy cường giả, từ đó hắn có thể tấn cấp.

Nếu không chỉ sợ rất khó chiến thắng.

- Không riêng như thế, dường như Phục Giang là con riêng của hoàng đế Kiền Huyết vương triều, về sau bởi vì thiên phú tốt bị triệu hoán trở lại, cho dù không nắm giữ thực quyền nhưng tài nguyên tu luyện khẳng định không thiếu, nhất là Chủ Tể Phù Ấn, nếu như không thể chém giết hắn, bị hắn dây dưa sẽ gặp phiền toái không nhỏ.

Mặc dù Cổ Tiêu nói chuyện rất hàm súc nhưng là ý tứ rất rõ ràng, nếu như không thể nhất kích tất sát, một khi bị đối phương quấn lấy chỉ sợ chết chính là bọn họ.

Hiện tại chỗ dựa lớn nhất của bọn họ là Chủ Tể Phù Ấn, đối phương có được Chủ Tể Phù Ấn còn nhiều hơn bọn họ, ưu thế mất hết, sao có thể thắng?

- Bọn họ có được rất nhiều Chủ Tể Phù Ấn? Chẳng lẽ Kiền Huyết vương thất có được một vị cường giả cấp bậc Chúa Tể?

Chủ Tể Phù Ấn chỉ có cường giả Chúa Tể mới có thể luyện chế, Kiền Huyết vương triều có thể gọi một vương tử từ ngoài quay về, cầm nhiều như vậy, chỉ sợ sau lưng có một cường giả cấp bậc Chúa Tể ủng hộ.

- Ân, dường như Kiền Huyết vương triều có một cường giả cấp bậc Chúa Tể, rốt cuộc là ai thì ta không rõ ràng, những việc này là bí mật đại nhân vật mới biết, tuy ta theo tông chủ thời gian dài nhưng thực sự không biết...

Cổ Tiêu lắc đầu.

- Ah, đi theo Phục Giang vương tử còn có bốn người, phân biệt Cửu Triêu, Chu Thông, Trương Trác, Hồ Vi, những người này có gì đặc biệt không?

Thấy Cổ Tiêu không xác định đối phương có cường giả Chúa Tể hay không, Nhiếp Vân không hề hỏi nhiều, nhớ tới tên mấy người còn lại và lên tiếng hỏi thăm.

- Chưa từng nghe nói qua những người này, có lẽ đều là hộ vệ của hắn, có thể đi tới nơi này chắc chắn thực lực không kém.

Nghe bốn cái tên vừa rồi, Cổ Tiêu lắc đầu, thái độ của hắn cẩn thận.

- Ta biết rõ!

Mang những lời Cổ Tiêu nói rõ truyền cho Huyền Thiền Vương.

- Người có hai ngàn tám trăm đại đạo với ta mà nói uy hiếp không lớn, ra tay đánh lén giết chết không thành vấn đề, nếu năm người thì khó khăn.

Huyền Thiền Vương do dự trả lời một câu.

Bản thân Huyền Thiền Vương có thực lực hơn hai ngàn tám trăm đại đạo, tăng thêm đôi cánh cực nhanh, đánh lén đánh chết một hai người không thành vấn đề.

- Ân, một lúc tìm cơ hội nói sau!

Thấy nó khẳng định như thế Nhiếp Vân gật gật đầu, theo sát đối phương tiến lên phía trước.

Có những người này dẫn đường ở phía trước, hai người một đường hữu kinh vô hiểm, lúc này môt cung điện xuất hiện trước mặt bọn họ.

Cung điện này không biết làm bằng chất liệu gì, nó có hình dáng nửa vòng tròn, phía trên có đây bí vân ngăn cản tuyệt mệnh chi khí ra bên ngoài.

- Đến rồi, mọi người chuẩn bị cho tốt!

Phục Giang vương tử hất bàn tay lên, một chiếc Huyền Thiền

Vương Dực rời khỏi tay bay về phía Cửu Triêu và Hồ Vi.

------oOo------

Chương 2146: Tay có thể hái sao (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai người tiếp nhận, thân thể hơi động và ẩn nấp đi về phía cung điện.

Người còn chưa tới trước mặt nhưng giống như đột ngột biến mất, mất đi tung tích.

Ẩn nấp đại đạo!

Có được Chủ Tể Phù Ấn có thể làm người ta thi triển nhiều đại đạo trong thời gian ngắn nhưng dù sao không lợi hại bằng chính mình lĩnh ngộ ra, cũng nói rõ nếu người dùng Chủ Tể Phù Ấn có được năng lực thâu thiên, trộm đồ tuyệt đối không bằng bản thân lĩnh ngộ thâu thiên đại đạo và sử dụng Chủ Tể Phù Ấn.

Xem năng lực ẩn nấp của hai người, hai người Hồ Vi và Cửu Triêu đã sớm lĩnh ngộ thiên phú ẩn nấp, bằng không tuyệt đối không thể làm triệt để như vậy, trừ thiên phú thiên nhãn, chỉ sợ không ai nhìn ra.

Hô!

Hai người thi triển thiên phú ẩn nấp lặng lẽ đi vào một góc của cung điện, toàn bộ ngụy trang tốt, lúc này mới dùng tay ra hiệu với đám người Phục Giang.

- Ân!

Đám người Phục Giang đưa mắt nhìn sang, hít sâu một hơi, lúc này đứng thành phương vị tam giác nhảy lên cao và bay lên không trung.

- Cực Thiên Vương, tại hạ Kiền Huyết vương triều Phục Giang vương tử muốn mượn một vật của ngươi, hy vọng có thể thành toàn!

Tiếng nói như long ngâm vang lên, lời nói chẳng khác gì sấm rền vang vọng cả tuyệt mệnh chi địa.

- Kiền Huyết vương triều? Không biết, cút!

Hắn vừa mới hô xong, đã có tiếng thét lớn vọng lại, khí lãng từ cung điện lan ra ngoài giống như trường kiếm đâm vào lỗ tai của mọi người.

Tuy lời này là thú ngữ nhưng tất cả mọi người sử dụng Chủ Tể Phù Ấn cho nên nghe hiểu.

- Nếu Cực Thiên Vương không muốn, chúng ta đành phải mạo muội!

Nghe nói như thế, Phục Giang vương tử hít sâu một hơi, hắn lật cổ tay một cái, lòng bàn tay xuất hiện trường cung màu đen, hắn đặt mũi tên lên đó, kéo cung như trăng rằm sau đó buông tay.

Mũi tên bay nhanh như sao băng, bay thẳng vào trong cung điện phía trước.

Ầm ầm!

Thiết mũi còn chưa tới trước mặt, tuyệt mệnh chi khí đã bị uy lực cường đại đánh vỡ ra một thông đạo, không gian cũng xuất hiện một khe hở đen kịt.

- Hỗn độn thần binh đỉnh phong?

Thấy uy thế của cung tiễn, Nhiếp Vân hít khí lạnh.

Cung tiễn này trải qua luyện chế tỉ mỉ, mỗi một cây đạt tới hỗn độn thần binh đỉnh phong, hơn nữa không kém hơn Tri Thu Kiếm của hắn chút nào.

Dùng cung tiễn cấp bậc này, phối hợp Chủ Tể Phù Ấn bắn ra, lực lượng có thể nghĩ, cũng biết đáng sợ đến cỡ nào!

- Đáng giận!

Cực Thiên Vương trong cung điện cũng ý thức được cung tiễn cường đại, nó gào rú một tiếng sau đó một bóng dáng từ bên trong cung điện lao ra ngoài.

Đó là lão nhân tuổi tác thật lớn, nhìn thấy mũi tên bắn thẳng về phía trước, hai hàng lông mày nhíu lại, hắn vươn tay nắm chặc.

Hắn bàn tay của hắn đưa về phía trước trong thời gian ngắn, sau đó hóa thành trăm ngàn ảo ảnh, mỗi giây biến hóa ảo ảnh đánh vào mũi tên, liên tục trăm ngàn lần, cho dù uy lực mũi tên thật lớn nhưng chưa tới trước mặt đã mất đi uy lực, cánh tay còn lại nắm mũi tên trong tay.

- Ha ha, có thể hay không bằng thực lực nói chuyện đi, Cực Thiên Vương, đắc tội!

Thấy đối phương bắt lấy mũi tên, Phục Giang vương tử cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, chỉ trong nháy mắt hắn kéo mũi tên như trăng rằm và bắn ra ba mũi tên.

Ba mũi tên xếp thành hình chữ “Phẩm” bắn về phía trước, bao phủ các phương vị trên người lão nhân, cũng không cho hắn cơ hội né tránh.

- Ngươi muốn chết!

Cực Thiên Vương đứng trong tuyệt mệnh chi khí cũng không có cảm giác không khỏe, hắn gầm gừ một tiếng sau đó đưa tay đánh thẳng về phía trước, hào quang lóng lánh như vàng ròng, thân thể hắn lui về phía sau, dường như hắn nhảy vào trong thế giới khác.

Ba mũi tên này chẳng khác gì giòi bọ trong xương, không cho hắn cơ hội chạy thục mạng, chúng lại bay tới trước mặt, thân thể Cực Thiên Vương đang lui về phía sau co rụt lại, bàn tay áp xuống phía dưới.

Thời không rung động lắc lư, thiên địa chấn động, ý niệm đại biểu Thiên Đạo đại đạo xuất hiện bao phủ ba mũi tên vào trong, sau khi cuốn lấy, lực lượng cường đại như thủy triều bao phủ Cực Thiên Vương vào trong.

- Động thủ!

Thấy Cực Thiên Vương thực lực cường đại hung hãn như thế, Phục Giang không do dự nữa, hắn lên tiếng hô to, lúc này Chu Thông, Trương Trác bên cạnh lao tới, một đạo kiếm khí như cầu vồng, một lưỡi đao như điện đồng thời lăng không trảm kích.

- Cơ hội tốt...

Thấy ba người đồng thời vây công, Cực Thiên Vương có chút ốc còn không mang nổi mình ốc, Cửu Triêu, Hồ Vi đang nấp ở một óc cung điện bắt đầu hành động nhẹ nhàng, bọn họ đi dọc theo cung điện vào trong.

- Lặng lẽ đi qua, tìm cơ hội đánh chết Cửu Triêu và Hồ Vi!

Thấy hai người tiến vào cung điện, Nhiếp Vân bàn giao với Huyền Thiền Vương một câu, một người một ve chậm rãi đi tới gần cung điện.

Hai người dùng ẩn nấp chi khí ẩn giấu thân thể, lại thừa dịp loạn tiến lên phía trước, đám người Cực Thiên Vương, Phục Giang đang đánh khí thế hừng hực, song phương không ai phát hiện dị thường.

Hô!

Sau khi qua một lát đi vào cửa cung điện, Nhiếp Vân đi đầu xông vào trong.

Trong điện sinh ra khí tức phú quý xa hoa, tráng lệ, cả đại điện không biết dùng tài liệu gì luyện chế mà thành, trống trải bao la và vô cùng chắc chắn, tuyệt mệnh chi khí trùng kích vẫn lù lù bất động, hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào.

Trốn vào trong cung điện, mặc dù không cần Huyền Thiền Vương Dực cũng không bị tổn thương.

Thu hồi Phượng Hoàng chi dực, hắn vận chuyển thiên phú địa hành sư cẩn thận tiến lên phía trước một bước.

Đi một lát giống như bước vào tân thế giới, thời không lập tức biến hóa, cũng không còn bộ dáng cung điện, bầu trời quần tinh lóng lánh, nhật nguyệt đồng huy, hào quang nhu hòa chiếu gọi ấm áp.

- Trong cung điện này là tiểu thế giới?

Nhiếp Vân đã biết rõ cường giả ưa thích luyện hóa tiểu thế giới vào trong binh khí, cũng không khiếp sợ quá nhiều.

- Cực Thiên Vương có binh đoàn giống như Hùng Cổ hay không?

Đi về phía trước vài bước, Nhiếp Vân cũng không phát hiện dị thường nhưng trong lòng cảm thấy có chút không đúng, quay đầu hỏi Huyền Thiên Vương phía sau.

- Không biết, nó đều sinh hoạt trong cung điện, rất ít gặp mặt người khác, có binh đoàn hay không ta không rõ, dường như nó có bản lĩnh tát đậu thành binh, nếu như chiến đấu không lại, có thể triệu hồi hơn mười đầu Thôn Thiên Kim Quy hình thành đội ngũ!

- Đám Thôn Thiên Kim Quy này không phải tính mạng trên ý nghĩa, mà là một loại khôi lỗi không biết tên, phòng ngự rất mạnh, mặc dù hỗn độn thần binh đỉnh phong cũng không làm gì được đối phương, hơn nữa hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, chính bởi vì như thế nó mới có thể được gọi là vương giả cường đại nhất thập tuyệt cổ địa, cho nên không ai chọc nó.

Huyền Thiền Vương suy nghĩ một lúc và nói rõ chi tiết.

------oOo------

Chương 2147: Tay có thể hái sao (2)

- Khôi lỗi? Phòng ngự rất mạnh? Còn có thứ tốt như vậy?

Dựa theo đạo lý bình thường, tính mạng như Thôn Thiên Kim Quy đã quá mức nghịch thiên, một đại thế giới có được một con cũng bỏ đi, có một đám khẳng định không thực tế, cho nên hắn xem ra Cực Thiên Vương được xưng là vương giả, có lẽ nó cũng là người cô đơn giống Huyền Thiền Vương!

Nghe đối phương có khôi lỗi cường đại như thế, lúc này hắn cảm thấy kỳ quái.

Hắn biết rõ về khôi lỗi, bởi vì trong ba ngàn đại đạo có khôi lỗi đại đạo, tuy bài danh không tiến vào một trăm nhưng không yếu.

Muốn khôi lỗi cường đại, đầu tiên phải có đủ tài liệu cường đại, bằng không thì không có khả năng có được thực lực cường đại, Cực Thiên Vương bên ngoài chật vật như vậy cũng không mang khôi lỗi ra, chẳng lẽ những thứ này đang ở trong cung điện?

Nghĩ vậy Nhiếp Vân bắt đầu vận dụng thiên phú thiên nhãn nhìn chung quanh.

Thế giới trong cung điện vô cùng trống trải, mặc dù có núi cao sông lớn, thảm thực vật xanh tươi nhưng không có khí tức sinh linh nào, dường như là thế giới tịch mịch.

Việc này không kỳ quái, kỳ quái nhất là bầu trời có nhật nguyệt đồng huy, đồng thời chiếu rọi thiên địa, dù vậy còn có bảy tám ngôi sao chiếu rọi không kém gì nhật nguyệt đồng huy.

Thế giới bình thường chỉ có một mặt trời, một mặt trăng, hơn nữa cả hai luân chuyển với nhau, cảnh tượng cả hai cùng tồn tại như vậy quá hiếm có, hơn nữa mặt trời, mặt trăng và ngôi sao cùng xuất hiện càng hiếm hơn.

- Trước không vội tìm Hỗn Độn Vương Thạch, đầu tiên phải tìm hai tên Cửu Triêu, Hồ Vi!

Cẩn thận quan sát một chút, cũng không phát hiện có dị thường, cũng có phần không nghĩ ra, Nhiếp Vân không nghĩ nhiều và phân phó Huyền Thiền Vương.

Việc cấp bách chính là tìm Hỗn Độn Vương Thạch quan trọng nhất, tìm được đám người Cửu Triêu càng quan trọng không kém.

Tìm được Hỗn Độn Vương Thạch tốt nhất, nếu như tìm không thấy ngược lại bị đám người Cửu Triêu đạt được sẽ phiền toái, tốt nhất nên giải quyết đối thủ trước, sau đó lại chậm rãi tìm kiếm.

Dù sao Cực Thiên Vương đang bị đám người Phục Giang ngăn cản bên ngoài, trong thời gian ngắn có lẽ không trở về, tạm thời bọn họ an toàn.

Hơn nữa cho dù đối phương trở lại, khẳng định cũng lưỡng bại câu thương với đám người Phục Giang, hắn có Phượng Hoàng chi dực và Huyền Thiền Vương Dực, đào tẩu cũng không khó!

- Ở đằng kia!

Nhiếp Vân đang tìm, dường như Huyền Thiền Vương sớm phát hiện nên đi trước.

Không gian trong thế giới này không áp bách lớn như trong thập tuyệt cổ địa, một người một ve bay cực nhanh, một lát sau, quả nhiên nhìn thấy hai người Cửu Triêu, Hồ Vi đang đứng trên ngọn núi cao và bố trí trận pháp nào đó.

Trận pháp này đã bị bọn họ khắc thành, bí vân được lực lượng đặc thù trùng kích nên kêu vang, hai người đứng ở giữa trận pháp, Cửu Triêu lắc cánh tay, một đồ vật như mũi tên xuất hiện trên tay hắn, phía dưới có mâm tròn khắc địa vực và phương hướng.

Đó là la bàn lớn.

- Đây là thần binh đặc thù tìm Hỗn Độn Vương Thạch, khó trách bọn chúng tới nơi này, thì ra là như thế.

Nhìn thấy thứ này, tuy Nhiếp Vân không biết nhưng ý thức được tác dụng của nó.

Đám người Phục Giang vương tử trực tiếp xông vào nơi đây, hơn nữa thuận lợi tìm được Cực Thiên Vương, chỉ sợ trừ biết rõ một ít tin tức ra, la bàn này cũng có tác dụng quan trọng không thể thiếu.

Có thể tìm kiếm Hỗn Độn Vương Thạch, nói rõ thứ này không đơn giản.

Ông!

La bàn chỉ lên trên không trung, Cửu Triêu không ngừng quán thâu lực lượng vào trong la bàn, đột nhiên nó kêu vang, đầu kim như mũi tên đột nhiên dừng lại và chỉ lên một hướng.

- Không trung?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Hắn bằng vào thiên phú thiên nhãn cho nên nhìn rõ đầu mũi kim chỉ nơi nào, cũng không phải chỉ vào địa vực, cũng không phải kiến trúc đặc thù, mà là bầu tơời.

Trên bầu trời trừ nhật nguyệt tinh thần ra thì không có cái gì, tại sao lại chỉ lên đó?

- Chẳng lẽ... Những mặt trời mặt trăng và ngôi sao kỳ thật cũng không phải là nhật nguyệt chân chính, mà là... Hỗn Độn Vương Thạch diễn biến mà thành?

Nội tâm Nhiếp Vân chấn động không nhỏ, hắn xuất hiện suy nghĩ như thế.

Vừa mới tiến vào hắn cảm thấy mặt trời mặt trăng và ngôi sao quỷ dị, sẽ không phải là Hỗn Độn Vương Thạch biến hóa chứ?

Nếu thật là như vậy thì khó trách.

- Là mặt trời, mặt trăng và ngôi sao!

Hắn ý thức được điểm này, hai người Cửu Triêu cũng hiểu ra, hưng phấn thét lên, Cửu Triêu bay lên bầu tời.

Mặt trời vô cùng nóng bỏng, nó tỏa ra hỏa diễm cực kỳ cường đại, Cửu Triêu sử dụng Chủ Tể Phù Ấn cho nên thủ đoạn ngập trời, còn chưa tới gần đã vươn tay lên.

Tay có thể hái sao!

Tuy mặt trời cực nóng nhưng sau khi hắn thu xong nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ trong nháy mắt biến thành một tảng đá nhỏ như nắm tay, nó tỏa ra nhiệt độ cực nóng.

- Hỗn Độn Vương Thạch hỏa thuộc tính!

Nhìn tảng đá trong tay, Cửu Triêu cười ha ha.

Hỗn Độn Vương Thạch có được rất nhiều thuộc tính, linh hồn chỉ là một trong đó mà thôi, Hỗn Độn Vương Thạch hỏa thuộc tính trời sinh có thể phát ra hỏa diễm vô cùng vô tận chiếu rọi cửu châu, nhiệt lượng thoải mái vạn vật.

- Chúng ta trốn phía sau những ngôi sao kia, ngươi tìm cơ hội đánh lén, một kích trọng thương, không cần đánh giết, để ta tới giết chết.

Thấy hai người Cửu Triêu, Hồ Vi biết rõ bí mật và điên cuồng thu ngôi sao, ánh trăng, Nhiếp Vân suy tính một phen và nấp phía sau một ngôi sao ở ngoài cùng.

- Tốt!

Huyền Thiền Vương hiện tại nghe lời của hắn, lúc này cũng không nhiều lời, thân thể biến mất và tới gần ngôi sao.

Nhiếp Vân lại đi vòng qua, hắn trốn phía sau ngôi sao, đồng thời chậm rãi duỗi Thiên Tâm Đằng ra phía trước, tùy thời phát ra một kích trí mạng.

- Đến!

Hai người vừa mới nấp kỹ, Cửu Triêu đã đi tới trước ngôi sao này.

Hắn có được thiên phú thâu thiên sư, động tác nhanh chóng, mới mấ giây đã thu ngôi sao thất thất bát bát, lúc này vươn tay về phía hai ngôi sao của hai người.

Lòng bàn tay bộc phát lực lượng đặc thù tiếp xúc với ngôi sao, thứ hai lập tức tới gần, không ngừng thu nhỏ lại và bay vào trong tay hắn.

Quan sát khoảng cách gần, Nhiếp Vân mới phát hiện những ngôi sao trên bầu trời bị phong ấn chặt, cũng phai mờ linh trí trong đó.

Khó trách những Hỗn Độn Vương Thạch này có thể ngoan ngoãn lưu lại trên không trung, thì ra đã bị Cực Thiên Vương lưu lại thủ đoạn.

Cửu Triêu bắt lấy những ngôi sao này với thủ đoạn phi thường cao minh, cho thấy hắn có thủ đoạn thâu thiên sư, cũng không có đụng vào cấm chế chung quanh, bởi vậy cho dù trộm tất cả mọi thứ, chỉ sợ Cực Thiên Vương cũng không biết.

------oOo------

Chương 2148: Hỗn Độn Vương Thạch đến tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Động thủ!

Thấy ngôi sao dần dần thu nhỏ lại, vào lúc nó sắp rơi vào trong tay đối phương, Nhiếp Vân động thủ.

Vèo!

Nương theo tiếng nói của hắn vừa dứt, trên người Huyền Thiền Vương bộc phát lực lượng Chủ Tể Phù Ấn, ngay sau đó hai cánh trong suốt rung động và xuất hiện trước mặt Cửu Triêu.

Cửu Triêu là một trong ba kẻ vây công nó lúc trước, Huyền Thiền Vương nghe mệnh lệnh, động tác nhanh chóng, biên giới hai cánh sắc bén như lưỡi đao cắt không gian thành hai nửa.

- Người nào?

Không nghĩ tới phía sau ngôi sao lại ẩn chứa sát cơ, Cửu Triêu cũng không phải nhân vật đơn giản, hắn biến sắc và lui về phía sau, song chưởng đẩy về phía trước, một đồ vật như tấm chắn màu vàng ngăn cản trước mặt.

Chỉ bằng vào tốc độ phản ứng của hắn đã biết rõ gia hỏa này am hiểu phòng ngự, chỉ sợ bị người ta đuổi giết thành thói quen.

Hô!

Không để ý tới tấm chắn trước mặt, Huyền Thiền Vương tiếp tục gia tốc, hai cánh chấn động rất mạnh, hai gợn sóng không khí lan tới và đánh lên tấm chắn.

Răng rắc!

Răng rắc!

Bị hai gợn sóng va chạm, tấm chắn màu vàng tan vỡ trong nháy mắt và rơi xuống đất.

- Lợi hại...

Nhìn thấy tuyệt chiêu của Huyền Thiền Vương, ánh mắt Nhiếp Vân cũng phải tán thưởng.

Không hổ là một trong tứ đại vương giả trong thập tuyệt cổ địa, thật đáng sợ, nếu như nó trước kia có Chủ Tể Phù Ấn, hắn tuyệt đối không phải đối thủ chớ đừng nói thu phục biến thành yêu sủng của mình.

- Cứu mạng!

Tấm chắn vừa vỡ, Cửu Triêu biết rõ gặp phải cường giả, hắn biến sắc và rống to lên.

Kỳ thật không cần hắn hô, Hồ Vi bên cạnh nhìn thấy cũng lao tới cứu giúp.

Người còn chưa tới, một đạo hàn khí như đóng băng thiên địa xuất hiện, ở giữa thiên địa xuất hiện hàn băng mang theo hàn ý thấu xương, hình thành lưỡi đao bén nhọn tấn công Huyền Thiền Vương.

Quay tròn!

Hai cánh Huyền Thiền Vương khép lại, thân thể xoay tròn trên không trung và ngăn cản băng đao tấn công hắn, lúc này há miệng gào thét.

Ông!

Không khí chấn động, sóng chấn động rất mạnh đánh tới.

Bành!

Sóng âm đánh vào ngực Cửu Triêu, hắn phun ra một ngụm máu tươi, tinh thần của hắn cũng tán loạn.

Bản thân Huyền Thiền Vương có được hơn hai ngàn tám trăm đại đạo, tại tăng thêm sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, sức chiến đấu mạnh tới mức Nhiếp Vân cũng không phải đối thủ, tại tăng thêm tốc độ bay nhanh, đôi cánh sắc bén, lại đánh lén bất ngờ cho nên không kịp trở tay, Cửu Triêu đã bị thương.

- Là Huyền Thiền Vương...

Ngã xuống mặt đất, Cửu Triêu nhận ra đánh lén nó la ai, hắn gào thét cảnh báo, tiên lực trong người sôi trào giống như muốn khôi phục thương thế, ai ngờ vừa mới nhúc nhích, sau lưng xiết chặt, hắn bị dây leo nào đó bắt lấy.

- Đây là cái gì?

Đồng tử co rút kịch liệt, Cửu Triêu vội vàng giãy giụa, hắn không nghĩ càng giãy dụa thì dây leo càng nhiều.

Vèo!

Đồng thời một đạo kiếm quang đâm tới, sáng nó tỏa ra hào quang sáng lạn giống như trong nháy mắt phong tỉa năm giác quan, xúc giác, khứu giác, thị lực, thính lực...

- Không có khả năng...

Trước mắt tối sầm, Cửu Triêu điên cuồng hét lên một tiếng.

Thân là thuộc hạ Kiền Huyết vương triều Phục Giang vương tử, hắn gặp qua không ít kiếm pháp cao minh, cũng biết không ít, vừa ra tay là tuyệt chiêu phong bế giác quan, đừng nói gặp được, cho dù nghe cũng chưa từng nghe qua.

Phong tỏa ngũ giác của cường giả cấp bậc Tông Chủ, như vậy thực lực đối phương phải mạnh cỡ nào?

PHỐC!

Hắn cũng không có thời gian suy nghĩ, bởi vì hắn lập tức cảm giác cổ họng của mình đau đớn và linh hồn bị tiêu diệt, ngay sau đó ý thức Cửu Triêu xói mòn và biến mất, thi thể bị vô số dây leo cuốn lấy.

Từ khi hắn tám tuổi đã bắt đầu đi học ăn trộm, vẫn chạy khắp phố phường, không biết bị bắt bao nhiêu lần, bị đánh bao nhiêu lần nhưng đều sống sót, về sau đầu phục Phục Giang vương tử, vốn tưởng rằng vận mệnh bắt đầu đạt được chuyển cơ, nằm mơ đều không nghĩ tới lại chết ở nơi này, thậm chí hắn còn không biết là ai ra tay, cũng không rõ mình chết bởi cái gì.

Xì xì xì xì...

Hắn cũng không nghĩ được nữa, hắn vừa chết, Thiên Tâm Đằng lập tức cắm vào cổ họng của hắn, chỉ trong nháy mắt đã hút hắn

thành thây khô.

Cô cô cô cô!

Thực lực Cửu Triêu đã đạt tới hai ngàn tám trăm đại đạo, hiện giờ đang sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, lực lượng toàn thân hắn bị Thiên Tâm Đằng thôn phệ, những lực lượng cung cấp cho Huyền Thiền Vương chữa thương được bổ sung nguyên vẹn, thậm chí càng tốt hơn, lực lượng tăng lên lần nữa.

Răng rắc!

Dường như đạt tới cấp độ lột xác, Thiên Tâm Đằng lập tức đột phá gông cùm xiềng xích, nó cũng đạt tới thực lực hai ngàn tám trăm đại đạo.

- Thiên Tâm Đằng? Ngươi là người nào?

Thấy Cửu Triêu bị đánh chết trong nháy mắt, Hồ Vi đang bay tới đã dừng lại, trong mắt mang theo sợ hãi.

Thực lực Cửu Triêu không kém hắn bao nhiêu nhưng không kiên trì nổi một giây đã biến thành thịt khô, loại cảm giác sợ hãi này làm hắn sinh ra tuyệt vọng không thể xóa nhòa.

- Sát!

Vẫy tay một cái, hắn lấy toàn bộ Hỗn Độn Vương Thạch trong người Cửu Triêu ra ngoài, Nhiếp Vân nói với Huyền Thiền Vương một tiếng.

- Vâng!

Mặc dù hắn không cần phải nói, Huyền Thiền Vương cũng không có ý định buông tha đối phương, tốc độ tăng lên nhanh chóng, hai cánh xé rách không gian tới trước mặt đối thủ.

- Trốn!

Nhìn thấy thảm trạng của Cửu Triêu, hắn biết rõ bị hai cánh của

Huyền Thiền Vương đụng phải hẳn phải chết không thể nghi ngờ, Hồ Vi nào dám dừng lại, hắn quay người bỏ chạy.

Vừa đào tẩu, bàn tay của hắn vẫn đánh thẳng về phía sau, lúc này một tầng tường băng chồng chất ngăn cản toàn bộ con đường Huyền Thiền Vương lao tới.

Hắn thi triển tường băng có hàn khí đáng sợ, dường như không gian bị đông kết lại, Huyền Thiền Vương bị hàn khí ngăn cản, tốc độ của hắn giảm mạnh.

- Diễm hỏa phá hàn!

Phượng Hoàng chi dực lập loè, Nhiếp Vân cũng đuổi theo, lòng bàn tay của hắn bao phủ phía trước, một đạo hào quang do diễm hỏa hình thành xuất hiện, trong đó hỏa diễm bốc cháy hừng hực vô cùng sáng lạn.

Trước kia Hỗn Độn Vương Thạch hỏa thuộc tính diễn biến mặt trời bị Cửu Triêu lấy đi, thế giới này chỉ còn lại mấy ngôi sao chiếu sáng, không gian vốn ảm đạm, lúc này bị hỏa diễm của Nhiếp Vân bao phủ nên ánh sáng bao phủ bốn phía, thậm chí còn sáng hơn cả mặt trời vài phần.

Phần phật!

Diễm hỏa va chạm với tường băng, hỏa diễm thiêu đốt hàn băng thành hơi nước, hình thành sóng nhiệt đáng sợ bao phủ không gian.

Bởi vì nhiệt độ nơi này biến hóa, không khí chung quanh hội tụ lại và hình thành một vòi rồng vừa thô vừa to xé rách không khí chung quanh, mặt đất xuất hiện khe rãnh cực lớn.

------oOo------

Chương 2149: Trong bụng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bọn họ là cường giả khủng bố, chỉ cần động thủ, cho dù áp chế thực lực vẫn tạo thành phá hư đại quy mô, thiên địa thay đổi, tuế nguyệt tang thương.

PHỐC!

Hỏa diễm thiêu đốt tường băng, Hồ Vi gặp phải trọng kích, sắc mặt khó bừng lảo đảo, tốc độ giảm mạnh.

Xem ra bức tường băng là thủ đoạn hắn dùng tinh huyết tạo thành, một khi phá hư sẽ ảnh hưởng tới tâm thần và linh hồn của hắn.

- Đừng trốn, chết đi!

Nương theo Nhiếp Vân thét dài, Thiên Tâm Đằng lập tức bay tới và bao phủ Hồ Vi.

Tốc độ lan tỏa của Thiên Tâm Đằng cực nhanh, tốc độ bay của nó cũng không chậm, thậm chí hiện tại đã nhanh hơn Phượng Hoàng chi dực rất nhiều, chỉ trong nháy mắt dây leo cuốn lấy đùi Hồ Vi và rễ cây lan tỏa nhanh chóng.

- Ah... Ta không muốn chết...

Bị Thiên Tâm Đằng bao phủ, Hồ Vi kêu thảm thiết và đầy hối hận.

Vốn bọn họ chỉ kiêng kị Cực Thiên Vương, nằm mơ cũng không nghĩ tới còn xuất hiện một người một ve đáng sợ như vậy.

Xì xì xì xì...

Hắn không có thời gian nghĩ nhiều, Thiên Tâm Đằng bao phủ lấy hắn, Hồ Vi và Cửu Triêu biến thành thây khô, lúc này cũng lấy Hỗn Độn Vương Thạch của bọn chúng, Nhiếp Vân lúc này bay lên cao thu lấy số còn lại.

- Thu!

Những ngôi sao còn lại trên bầu trời bị hắn thu đi.

Ầm ầm!

Vừa bắt lấy những ngôi sao này, đột nhiên cảm thấy thiên địa trước mặt lắc lư, chấn động cực lớn lan khắp không gian, dường như tiểu thế giới tùy thời sẽ sụp đổ.

- Hỏng bét, đoán chừng Cực Thiên Vương phát hiện, đi mau!

Nhiếp Vân biến sắc.

Đây là tiểu thế giới, tuy sụp đổ không thể làm tổn thương hai người bọn họ nhưng dù sao nơi này cũng là địa bàn của Cực Thiên Vương, bị nhốt trong nơi này khẳng định phiền toái không ít, hiện tại vật tới tay, nắm chặt thời gian bỏ chạy mới là chính đồ.

Vèo!

Nhíu mày một cái, Nhiếp Vân, Huyền Thiền Vương nhảy ra khỏi tiểu thế giới và quay về cung điện.

- Ân? Không đúng, tại sao cung điện biến mất?

Trở lại cung điện, một người một ve biến sắc nhìn quanh.

Trước mắt làm gì có cung điện gì, vật phẩm xa hoa bên trong đã biến mất, nóc phòng hình tròn co rút lại giống như lồng sắt cực lớn hoàn toàn phong tỏa chung quanh, thậm chí không gian cũng bị đông cứng làm bọn họ không thể na di.

- Hỏng bét, cung điện này là một kiện hỗn độn thần binh, chạy mau!

Nhìn thấy cảnh này, Nhiếp Vân hiểu ra, cung điện này hẳn là kiện hỗn độn thần binh, hiện tại đang nằm dưới sự khống chế của Cực Thiên Vương, nó nhanh chóng co rút lại, một khi bị triệt để vây khốn, còn muốn trốn quá khó khăn!

Trong nội tâm thấp giọng hô lên, Phượng Hoàng chi dực vỗ mạnh, Huyền Thiền Vương cũng biết nguy hiểm cho nên không dám dừng lại, lúc này cánh ve sắc bén cắt không gian tiến lên phía trước.

Ông!

Còn chưa đi xa, trong cung điện rung động rất mạnh, vô số sợi dây nhỏ bảy màu bay tới, chỉ trong nháy mắt bao phủ bọn họ.

Dây nhỏ như kén tằm cuốn lấy Nhiếp Vân, một người một ve như lâm vào vũng bùn nhưng không thoát ra được.

- Xé rách!

Biến sắc, Nhiếp Vân sử dụng Phượng Hoàng chi dực hóa thành lưỡi đao cắt qua dây nhỏ, dây nhỏ càng cắt càng quấn quanh nhanh hơn, chỉ cần giãy dụa thì dây nhỏ càng quấn càng nhiều, toàn thân bị trói như bánh chưng.

- Huyền Thiền Vương...

Bị bao phủ không thể chạy thoát, vội vàng nhìn sang Huyền Thiền Vương, nhìn thấy nó cũng như mình, bị dây nhỏ vùi vào bên trong, mặc dù thiêu đốt lực lượng Chủ Tể Phù Ấn cũng không cách nào bỏ chạy.

- Chủ nhân, làm sao bây giờ?

Sắc mặt biến hóa, Huyền Thiền Vương truyền âm thật nhanh.

Với tư cách tính mạng thượng cổ, bình thường không sợ trời không sợ đất, đối mặt với thứ quỷ dị này lại cảm thấy hoảng hốt.

- Đừng có gấp, để ta xem thứ này là cái gì.

Thấy Huyền Thiền Vương bị khốn trụ, nội tâm Nhiếp Vân mát lạnh một nửa, xem ra những dây nhỏ này đáng sợ còn hơn tưởng tượng.

Tuy bị nhốt nhưng hắn cũng không có sốt ruột bối rối, từ khi bước ra từ đại lục Khí Hải đi tới bây giờ, hắn lâm vào cục diện nguy hiểm quá nhiều lần, biết rõ hiện tại khẩn trương chỉ loạn trận cước mà thôi.

- Diễm hỏa đốt!

Tuy không biết những dây nhỏ này là cái gì nhưng chỉ cần là dây thì sợ lửa, hắn vận chuyển thiên phú diễm hỏa sư, lực lượng toàn thân hóa thành hỏa diễm và thiêu đốt dây nhỏ.

Xì xì xì xì...

Dây nhỏ va chạm với hỏa diễm, quả nhiên có phản ứng, nó tỏa ra mùi khét làm người ta buồn nôn, dây nhỏ nhũn ra và đứt gãy.

- Đây là thứ quỷ gì?

Thấy những dây nhỏ này không bị diễm hỏa đốt thành tro, Huyền Thiền Vương sắp điên lên.

Diễm hỏa được xưng không có gì không đốt, rốt cuộc thứ này là gì?

- Đây là dịch nhờn tính mạng thượng cổ, bằng không làm sao có mùi thúi!

Nhiếp Vân nhíu mày, vẻ mặt của hắn kỳ quái.

Thông qua diễm hỏa bốc cháy, thiên nhãn thấu thị, hắn nhìn ra dây nhỏ là thứ gì, đó là dịch nhờn tính mạng giống dịch dạ dày, dịch ruột non, không biết nơi này là nơi nào mà có thứ buồn nôn như thế.

- Tánh mạng dịch nhờn? Tại sao trong cung điện Cực Thiên Vương lại có thứ này? Chẳng lẽ...

Huyền Thiền Vương nghĩ tới cái gì đó, đôi mắt trợn tròn nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Không sai, hẳn là như thế, đến, đi theo ta!

Dường như biết rõ hắn nghĩ tới cái gì, Nhiếp Vân gật gật đầu, toàn thân hắn như lửa đốt, Thiên Tâm Đằng duỗi bàn tay ra sau đó kéo dài về phía trước, bắt lấy một khu đất trống bên cạnh Huyền Thiền Vương và kéo một cái.

Ầm ầm ầm...

Dường như sa vào trong đầm lầy, một người một ve bị kéo về phía trước.

Trước dùng diễm hỏa thiêu đốt dây nhỏ, sau đó dùng Thiên Tâm Đằng kéo về phía trước, qua một lúc đã kéo hai người một đoạn đường khá xa, lúc này một vách tường lớn xuất hiện trước mắt bọn họ.

Vách tường có đường vòng cung, không biết làm bằng chất liệu gì, nó vô cùng chắc chắn, tinh thần không thể lan ra ngoài.

Hô!

Hít sâu một hơi, Hàn Dương kết xuất hiện trong tay hắn, hai mắt Nhiếp Vân híp lại và đâm tới.

Hô!

Một đạo kiếm khí huy hoàng như vắt ngang cửu thiên, vừa giống như tinh hà rơi xuống đất mang theo uy lực không thể ngăn cản, từ đó va chạm với vách tường.

- Kiếm chiêu thật mạnh!

Nhìn kỹ một kiếm này vào trong mắt, gương mặt Huyền Thiền Vương nghiêm túc.

Trước kia nó vẫn cho rằng chủ nhân trước mặt chỉ dùng Chủ Tể Phù Ấn và Thiên Tâm Đằng mới lợi hại hơn nó một ít, hiện tại xem ra không riêng những thứ này, chỉ kiếm thuật đơn thuần đã có thể đánh thắng nó.

Có thể đoán được, nếu chiêu này đánh lên người của nó, trừ thi triển Huyền Thiền Vương Dực tránh né, căn bản không có biện pháp phản kích.

Ầm ầm!

Vào lúc nó đang suy tư, kiếm khí va chạm vào vách tường, cả không gian lắc lư một hồi, âm thanh nổ tung vang vọng khắp nơi.

------oOo------

Chương 2150: Trong bụng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một lát sau lực lượng tiêu tán, nhìn về trước mặt, vách tường trước mắt không tổn hao gì, một chút vết thương nhỏ cũng không có.

- Làm... Làm sao có thể?

Uy lực một kiếm vừa rồi, Huyền Thiền Vương cảm thấy cánh của mình ngăn cản cũng bị thương, vách tường trước mặt không có một vết ngấn, đúng là quá khoa trương.

- Xem ra là thật!

Một kiếm không thể phá vỡ vách tường, Nhiếp Vân không có uể oải chút nào, ngược lại có cảm giác xác định và thở dài.

- Đúng vậy, chỉ sợ chỉ có mai rùa của Cực Thiên Vương mới có năng lực phòng ngự như vậy.

Sắc mặt Huyền Thiền Vương khó coi.

Trải qua thí nghiệm, một người một ve rốt cục xác định cung điện trước kia cũng không phải hỗn độn thần binh biến thành, mà là mai rùa của Cực Thiên Vương!

Bản thể Cực Thiên Vương là Thôn Thiên Kim Quy, nơi cứng rắn nhất chính là mai rùa của nó, nó còn cường đại hơn cánh của Huyền Thiền Vương, nhất định có thể ngăn cản tuyệt mệnh chi khí.

Trước khi Thôn Thiên Kim Quy trực tiếp tiếp xúc tuyệt mệnh chi khí mà không tổn thương gì, làm người ta nghĩ lầm mai rùa trên người

nó, nằm mơ cũng không nghĩ tới nó dùng mai rùa cường đại nhất của mình luyện thành cung điện, hơn nữa cư trú trong đó!

Nói cách khác, hai người bọn họ hiện tại không phải dang ở trong cung điện, mà là đang ở trong bụng của Thôn Thiên Kim Quy!

Mà những dây nhỏ này chính là dịch nhờn tiêu hóa của nó.

- Chúng ta làm sao bây giờ? Phòng ngự mai rùa của Thôn Thiên Kim Quy còn mạnh hơn ta quá nhiều, căn bản không phá được, chúng ta làm sao rời đi?

Suy nghĩ cẩn thận những việc này, Huyền Thiền Vương cảm thấy bận tâm.

Cho dù la ai bị nuốt vào trong bụng, chỉ sợ cũng không có cảm thụ tốt.

- Xem mai rùa cứng rắn như thế, chúng ta không thể phá hư, Thôn Thiên Kim Quy biết rõ chúng ta trong bụng nó cũng không thả chúng ta ra ngaoif.

- Cho nên... Nếu thật muốn ra ngoài chỉ có thể dựa vào người khác cứu ra mà thôi.

Cân nhắc một lúc, Nhiếp Vân lên tiếng.

Thôn Thiên Kim Quy được xưng là thôn thiên, trong bụng tự thành thế giới, muốn phá hư kết cấu trong cơ thể nó, làm cho đối phương thả bọn họ đi ra ngoài là ít có khả năng, biện pháp duy nhất chính là nội ứng ngoại hợp từ đó cứu bọn họ lao ra ngoài

- Cứu ra? Đám người Hùng Cổ, Cổ Tiêu đang ở cùng chúng ta, làm sao cứu?

Huyền Thiền Vương cười khổ.

Hùng Cổ, Cổ Tiêu đang ở trong thanh khư cổ huyệt, đi theo Nhiếp Vân vào nơi này, hiện tại cũng lâm vào nơi đây, không có khả năng cứu bọn họ, trông cậy vào những người khác là không có khả

năng, tuy nó được xưng là “Vương” nhưng lại là người cô đơn.

- Cho dù đám người Hùng Cổ, Cổ Tiêu ở bên ngoài cũng không có khả năng cứu chúng ta, yên tâm đi, có những người khác động thủ!

Nhiếp Vân nhạt cười nhạt nói.

- Những người khác? Ai?

Huyền Thiền Vương mê hoặc.

- Chẳng lẽ ngươi quên Phục Giang vương tử bên ngoài sao?

Nhiếp Vân cười cười.

- Bọn chúng? Không phải bọn chúng đối địch với chúng ta sao? Biết rõ chúng ta bị nhốt, cao hứng cũng không kịp...

- Đối địch không giả, nhưng nếu như chúng ta ngụy trang thành Cửu Triêu, Hồ Vi, hơn nữa nói cho hắn biết, Hỗn Độn Vương Thạch đã tới tay thì kết quả thế nào?

Khóe miệng Nhiếp Vân nở nụ cười vui vẻ.

- Việc này...

Huyền Thiền Vương sững sờ, đôi mắt càng ngày càng sáng:

- Bọn chúng biết rõ tin tức này tất nhiên sẽ toàn lực công kích Cực Thiên Vương, cứu chúng ta ra ngoài!

- Không sai, đây chỉ là thứ nhất, ngươi còn muốn cái gì!

- Thứ nhất?

Huyền Thiền Vương vò đầu, trầm tư một lát, dường như nghĩ tới cái gì:

- Chúng ta phối hợp với nhau, tuy Cực Thiên Vương cường đại, nhất định sẽ bị trọng thương hoặc là bị đánh chết, nó tử vong, đám

người Phục Giang vương tử chắc chắn không dễ chịu, tổn thất nghiêm trọng!

Huyền Thiền Vương càng nói càng hiểu ra, sắc mặt càng hưng phấn.

- Nếu bọn chúng tổn thất to lớn cứu chúng ta ra, lại không nghĩ rằng chúng ta là giả, một khi tiến hành đánh lén, tuyệt đối có thể một lần hành động đánh chết hai người, còn thừa một người sẽ đơn giản hơn nhiều!

- Hoàn toàn có thể đánh chết dễ dàng!

- Chính là như vậy!

Nhiếp Vân cười.

Chế định kế hoạch xong, Nhiếp Vân sử dụng một đạo ngụy trang chi khí đưa cho Huyền Thiền Vương, thân thể của hắn chấn động mạnh, xương cốt toàn thân bắt đầu phát sinh biến hóa, một lát sau hắn biến hóa giống Cửu Triêu như đúc.

Trong thời gian sử dụng Chủ Tể Phù Ấn thì trong cơ thể hình thành vòng tròn ba ngàn đại đạo, thậm chí có thể nắm giữ một ít năng lực ngụy trang nhưng dù sao không phải do mình lĩnh ngộ hoàn toàn.

Hắn ngụy trang như vậy, chỉ cần đối phương không có lĩnh ngộ thiên nhãn đại đạ sẽ rất khó nhìn ra, mặc dù lĩnh ngộ thiên nhãn, không vận chuyển cũng không có phát hiện, mà hắn chỉ cần thời gian rất ngắn là có thể đánh chết đám người Phục Giang!

- Đưa tin cho bọn chúng.

Biến hóa hoàn tất, hơi hành động nhẹ nhàng, trên tay Cửu Triêu lúc này xuất hiện ngọc phù truyền tin, tinh thần khẽ động, một sóng ý niệm truyền ra bên ngoài.

Tuy không thể phá không thoát ra khỏi mai rùa nhưng những ngọc phù truyền tin này là thứ Kiền Huyết vương triều đặc chế, có thể đưa tin trong loại địa phương như thập tuyệt cổ địa, càng đừng nói

ở trong bụng Thôn Thiên Kim Quy.

Một đạo ý niệm truyền ra ngoài, một người một ve chờ một lát, chỉ chốc lát ngọc phù khẽ động, một tin tức truyền trở lại.

- Như thế nào?

Huyền Thiền Vương vội vàng nhìn qua.

- Phục Giang vương tử chắc chắn đang chiến đấu với Cực Thiên Vương, chúng ta chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi!

Sau khi xem tin tức xong, Nhiếp Vân lên tiếng.

Phục Giang vương tử không biết có người đi theo sau lưng Cửu Triêu vào trong cơ thể Cực Thiên Vương, càng không biết hai người bọn họ đã vẫn lạc đổi thành người khác, cho nên lúc đưa tin cũng không nghi ngờ.

Ầm ầm!

Chờ một lát, Nhiếp Vân đang định suy tính tình huống chiến đấu của hai bên để sớm chuẩn bị sẵn sàng, đột nhiên tâm thần khẽ động, mai rùa trước mặt chấn động một cái, một đạo lực lượng tàn sát bừa bãi xuất hiện và làm bọn họ bổ nhào xuống đất.

- Xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt Huyền Thiền Vương trầm xuống.

Có thể làm cho bọn họ bổ nhào như thế, động tĩnh khẳng định thật lớn, sẽ không phải Cực Thiên Vương bị Phục Giang vương tử giết chứ?

Phục Giang thân là vương tử của Kiền Huyết vương triều, tài nguyên vô cùng, thủ đoạn khẳng định rất nhiều, tuy Cực Thiên Vương rất lợi hại, lại có tuyệt mệnh chi địa làm dựa vào nhưng Phục Giang động thủ chân chính khẳng định cũng có thể giết hắn.

- Ân? Không tốt, đi mau!

Nhiếp Vân cũng sửng sờ, thiên cơ đại đạo lưu chuyển trong mắt, không ngừng suy tính, đột nhiên biến sắc, Thiên Tâm Đằng đẩy một cái, ngay sau đó một người một

ve lui lại.

------oOo------

Chương 2151: Giao dịch (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đã hoàn toàn lĩnh ngộ thiên cơ đại đạo cho nên có thể biết trước họa phúc, tâm huyết dâng trào, vừa mới suy tính đã có một đạo sát ý đánh tới, nếu như không tránh né tất nhiên nguy hiểm vô cùng.

Ầm ầm ầm...

Vừa thoát ra, một đạo hàn mang quét ngang khu vực hai người vừa xuất hiện, như không gian lợi nhận cắt qua tất cả, nó cắt đứt mấy sợi dây nhỏ gần đó.

Nhiếp Vân không cách nào chém đứt những sợi dây nhỏ kia, hàn mang lại dễ dàng chặt đứt đã đủ thấy nó cường đại, nếu như hai người không trốn nhanh, khẳng định sẽ ăn thiệt thòi không nhỏ.

Hô!

Tránh thoát hàn mang, Nhiếp Vân không ngừng nhìn chung quanh, đột nhiên hắn nhìn chằm chằm một khu vực, hắn phun ra một ngụm trọc khí và lên tiếng nói:

- Xuất hiện đi, không cần ẩn nấp!

- Hắc hắc, khó trách có thể lặng lẽ lẻn vào trong cơ thể ta trộm Hỗn Độn Vương Thạch đi, quả nhiên có chút tài năng!

Vừa dứt lời tại khu vực không có vật gì, một bóng người đột ngột

xuất hiện, đó chính là lão giả chiến đấu với Phục Giang vương tử, Cực Thiên Vương!

- Hiện tại các ngươi đang ở nơi này thì cũng đừng nghĩ đi ra ngoài, chết ở chỗ này đi!

Trong mắt Cực Thiên Vương mang theo dữ tợn.

- Chết ở chỗ này? Ngươi phải có năng lực này mới được, nếu như ta đoán không sai, trạng thái của ngươi hiện tại không tốt.

Thấy bộ dạng đối phương hung mãnh, Nhiếp Vân lơ đễnh, hắn cười nhẹ nhàng.

- Ngươi nói cái gì?

Ánh mắt Cực Thiên Vương phát lạnh.

- Không có gì, luận sự mà thôi! Vừa rồi chiến đấu với đám người Phục Giang, nếu như ta không có đoán sai, có lẽ ngươi không chiếm được chút tiện nghi nào, thậm chí còn ăn thiệt thòi lớn.

- Nếu như không phải như vậy, ngươi sẽ trốn vào mai rùa sao?

Tuy Cực Thiên Vương trước mắt ngụy trang rất giống nhưng Nhiếp Vân biết rõ đối phương tất nhiên bị thương nặng, bằng không với bản tính của nó tuyệt nhiên không xuất hiện tại nơi này.

Thôn Thiên Kim Quy là thượng cổ thần thú nhưng nó vẫn có bản tính con rùa như cũ, gặp phải nguy hiểm không thể kháng cự, đầu tiên nghĩ đến là ẩn núp vào trong mai rùa, Huyền Thiền Vương không thấy xảy ra vấn đề nhưng Nhiếp Vân sử dụng thiên phú thiên nhãn cho nên làm sao không nhìn ra chứ.

Nó hô hấp dồn dập, thân thể run nhè nhẹ, ngón tay xiết chặc mất tự nhiên, hiển nhiên cố nén đau đớn, không cần phải nói bị thương tuyệt đối không nhẹ, động tác vừa rồi chỉ là ra oai phủ đầu, muốn hù dọa bọn họ mà thôi.

- Nói bậy!

Sắc mặt trầm xuống, Cực Thiên Vương lập tức xiết chặc không gian trước mặt, ngay sau đó có hai đạo hàn quang bay tới.

Hàn quang này tương tự cái vừa rồi, không gian bị thiết cắt cắt vang, uy thế còn mạnh hơn so với lúc đánh lén vừa rồi.

- Hừ!

Nhìn thấy hàn quang đánh tới, lần này Nhiếp Vân cũng không trốn tránh, ngược lại hắn thu hồi Thiên Tâm Đằng vào trong cơ thể, Phượng Hoàng chi dực tỏa sáng che khuất hắn và Huyền Thiền Vương.

Bành!

Bành!

Cánh chim đem ngăn cản hàn quangở bên ngoài, cũng không có cảnh tượng đáng sợ như lúc trước.

- Dường như không được tốt lắm.

Vừa thu Phượng Hoàng chi dực lại, Nhiếp Vân biết rõ chính mình phỏng đoán chính xác, đối phương thật sự bị thương nặng, bằng không hai đạo hàn quang vừa rồi không có chút lực công kích yếu như thế.

- Được rồi,, không nói nhảm với ngươi, chúng ta tranh đấu trong cơ thể của ngươi, chắc hẳn ngươi cũng biết thân phận của hai chúng ta không cùng một đám với Phục Giang vương tử bên ngoài.

- Cho nên chúng ta cũng không nhất định là địch nhân, nếu trời đất đưa đẩy còn có thể làm bằng hữu cộng đồng đối phó địch nhân!

Nhiếp Vân tiến lên phía trước một bước và lên tiếng.

Hắn và Huyền Thiền Vương lặng lẽ lẻn vào trong cơ thể đối phương, có lẽ có thể dấu diế một hồi nhưng đại chiến kinh thiên động địa với đám người Cửu Triêu như thế, nếu như Cực Thiên

Vương không biết tình huống như thế nào thì hắn có thể chết được rồi..

Cho nên cứ tiếp tục ngụy trang còn không bằng nói thẳng ra.

Dù sao mục tiêu của hắn là Hỗn Độn Vương Thạch, hiện tại Vương Thạch đến tay, cũng không cần đánh chết Cực Thiên Vương.

Lại nói hắn có chuyện nghi hoặc, chỉ sợ chỉ có Cực Thiên Vương mới có thể giải thích cho hắn biết.

- Bằng hữu? Hừ, trộm Hỗn Độn Vương Thạch của ta, còn dám nói là bằng hữu ta? Tuy hiện tại ta bị thương nhưng mai rùa phong tỏa, chỉ cần người xông vào bên ngoài không phải cấp bậc Chúa Tể thì không có khả năng xông vào, ta hoàn toàn có thể khôi phục thương thế và rời đi!

Về phần các ngươi, bọn chúng không vào được, ngươi cảm giác các ngươi có thể đi ra sao?

Nghe được Nhiếp Vân nói chuyện, Cực Thiên Vương cười lạnh.

Mai rùa của nó phòng ngự rất mạnh, bằng không nó trở lại, Phục Giang vương tử khẳng định cũng xông vào, hiện tại không có xuất hiện cảnh tượng như thế nói rõ còn bị nhốt ở bên ngoài, không vào được trong thời gian ngắn.

- Ngươi nói không sai, chúng ta thật sự không thể xông ra ngoài... Không xong ra ngoài được không có nghĩa chúng ta không đối phó ngươi được.

Quát lớn một tiếng, Nhiếp Vân lật tay một cái, ngay sau đó có cung điện xuất hiện, nó xuất hiện trước mặt mọi người và lập tức bao phủ Cực Thiên Vương vào bên trong.

- Đây là cái gì?

Nhìn thấy tòa cung điện trước mặt, đồng tử Cực Thiên Vương co rụt lại, hắn muốn chạy trốn nhưng đã muộn, cấm chế trong cung điện mở ra, từng đạo bí vân đặc thù xuất hiện trước mặt hình thành

bình chướng không thể trốn tránh.

- Đây là cung điện... Cường giả Chúa Tể luyện chế? Tại sao ngươi có thứ này?

Cực Thiên Vương không còn bình tĩnh như lúc ban đầu, ánh mắt mang theo hoảng sợ không nhỏ.

Hai người đối phương đều thiêu đốt Chủ Tể Phù Ấn mới có lực lượng, đối với nó mà nói cũng không đáng sợ, chỉ cần ấn phù mất đi hiệu quả khẳng định phải bị nó xâm lược, hiện tại đột nhiên xuất hiện cung điện do cường giả Chúa Tể luyện chế, lại có cấm chế của cường giả Chúa Tể lưu lại, nó đã sợ thật rồi.

Tuy thực lực của nó không kém nhưng so thủ đoạn với Chúa Tể thì nó kém đi rất nhiều, căn bản không phải một cấp bậc.

Nếu như nó thời kỳ toàn thịnh có lẽ còn có thể bằng vào thân pháp đào tẩu, hiện tại bản thân bị trọng thương, lại có Huyền Thiền Vương am hiểu tốc độ nhìn chằm chằm, đừng nói đào tẩu, đối phương thực muốn động thủ, gây chuyện không tốt hắn còn phải chết tại nơi đây.

- Bất kể ta tại sao có thứ này, hiện tại ngươi chỉ có hai lựa chọn, nghe ta hoặc là... Chết!

Thấy hắn bị nhốt, Nhiếp Vân thở ra một hơi, sắc mặt vui vẻ.

Lúc trước nhiều lời như thế mục đích giảm tâm phòng bị của đối phương xuống, sau đó lặng lẽ bố trí, lúc này mới một lần hành động và thành công.

------oOo------

Chương 2152: Giao dịch (Hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cường giả Chúa Tể Thiên Huyền điện Thiên Huyền lão nhân lưu lại

cung điện, cấm chế trong đó đều là Thiên Huyền lão nhân tự tay lưu lại, đối phó một bị Cực Thiên Vương bị thương không có vấn đề quá lớn.

- Muốn ta biến thành yêu sủng giống phế vật Huyền Thiền Vương hay sao? Nằm mơ!

Cực Thiên Vương giãy dụa vài cái, phát hiện nó không cách nào phá vỡ cấm chế thoát ra, sắc mặt của nó hối hận, lúc nhìn về phía Huyền Thiền Vương lại đầy kiêu ngạo.

Bằng vào thực lực của nó hoàn toàn có thể thấy rõ Huyền Thiền Vương đã thành yêu sủng của người này, đường đường vương giả biến thành yêu sủng, nó làm không được.

- Ngươi muốn chết...

Nghe lời nói của Cực Thiên Vương tràn ngập miệt thị mình như thế, Huyền Thiền Vương giận dữ.

- Ngươi sẽ trở thành yêu sủng của ta!

Ngăn Huyền Thiền Vương nổi giận, ngón tay Nhiếp Vân khẽ động, vô số cấm chế lợi hại sáng lên, Tiểu Linh xuất hiện.

- Chủ nhân!

- Đừng để hắn chết.

Nhiếp Vân bàn giao một câu.

Tiểu Linh là khí linh của Thiên Huyền điện, nàng có được quyền khống chế tuyệt đối với những cấm chế này, thậm chí ra tay còn thuận buồm xuôi gió hơn so với hắn ra tay.

- Vâng!

Nghe được mệnh lệnh, Tiểu Linh quay đầu nhìn về phía Cực Thiên Vương, ánh mắt thâm thúy, ngón tay liên tục bắn tới, từng lưỡi đao từ cấm chế bắn tới tắp, không ngừng cắt qua không gian.

Xì xì xì xì...

Âm thanh lưỡi dao cắt vào trong da thịt xuất hiện, Cực Thiên Vương kêu thảm thiết, dường như trải qua đau khổ như địa ngục tra tấn, hai mắt của hắn đỏ rực và đầy tơ múa.

Những cấm chế mnayf cũng không phải tra tấn thầần túy, quan trọng hơn là giày vò linh hồn, một khi bộc phát chẳng khác gì cự chùy nện vào trong linh hồn, nếu như không phải tinh thần cứng cỏi, chỉ sợ sẽ trực tiếp sụp đổ.

Sau khi Tiểu Linh sử dụng loại thủ đoạn này, cũng không thể nói Nhiếp Vân tàn nhẫn, mà là hiện tại bị nhốt trong mai rùa, phải mau chóng giải quyết lão rùa già trước mặt, nếu hắn dám lưu tình sẽ gặp vô số phiền toái.

- Ngươi giết ta đi, ta sẽ không thần phục...

Cực Thiên Vương gào rú thảm thiết.

- Chủ nhân, linh hồn Cực Thiên Vương phi thường cứng cỏi, nếu như tiếp tục nữa, ta sợ sẽ...

Một lát sau, Tiểu Linh đi tới, mặt mang theo khó xử.

Nàng còn chưa dứt lời nhưng Nhiếp Vân có thể nghe hiểu ý của nàng, Cực Thiên Vương trước mặt nhìn không tốt lắm nhưng lại là gia hỏa vô cùng cứng cỏi, nếu như tiếp tục bức bách, gây chuyện không tốt đối phương sẽ trực tiếp tử vong.

- Chẳng lẽ không thể thu gia hỏa này thành yêu sủng hay sao?

Nhiếp Vân cảm thấy buồn bực.

Nói thật, hắn mới gặp phải loại chuyện này lần đầu tiên

Thà chết chứ không chịu khuất phục làm người ta kính nể nhưng gặp được loại người này phi thường làm cho người ta đau đầu.

Không có thần thú không nhận chủ, dựa theo đạo lý sẽ không cự tuyệt nhận chủ, cũng như Huyền Thiền Vương, tuy quật cường nhưng nó cũng đáp ứng nhanh chóng.

Có chủ nhân hoàn toàn khác nhau, sẽ bị chế ước, không thể phản bội chủ nhân mới xuất hiện tình huống này.

- Không vội động thủ.

Do dự một lúc, Nhiếp Vân lại bảo Tiểu Linh dừng tay.

Hắn còn muốn biết tin tức trong miệng lão rùa già này, không thể giết chết, về phần sưu hồn, tu vi đạt tới cấp bậc như nó, mặc dù lĩnh ngộ linh hồn đại đạo, chỉ cần tu vi không có vượt qua đối phương cũng không làm được gì.

- Vâng1

Tiểu Linh ngừng tay ngay sau đó.

- Muốn ta làm yêu sủng của ngươi, đừng có nằm mơ!

- Ta sẽ không đáp ứng!

Thấy hắn đi tới, Cực Thiên Vương thở hổn hển, nó tiếng gào thét, trong ánh mắt mang theo kiên định, dường như bất cứ uy hiếp gì cũng vô dụng.

- Ngươi đã thần phục người khác?

Không để ý tới thái độ của nó, Nhiếp Vân hỏi.

- Không sai, linh hồn của ta đã kính dâng cho thiên địa, kính dâng cho Thiên Đạo, cho dù ngươi giết ta, ta cũng không khuất phục.

Cực Thiên Vương gào thét, trong mắt mang theo kiêu ngạo nồng đậm.

Nghe nó nói như thế Nhiếp Vân cũng không nói chuyện.

Thôn Thiên Kim Quy vừa ra đời có thể lĩnh ngộ Thiên Đạo, tất nhiên là có kiêu ngạo của mình, linh hồn kính dâng cho Thiên Đạo cũng là có khả năng, cưỡng ép bắt nó nhận chủ đúng là không quá sự thật.

- Chỉ cần trả lời vấn đề của ta, có thể không cần nhận ta làm chủ, thậm chí ta có thể buông tha ngươi, giúp ngươi đánh chết đám người Phục Giang, từ đó giúp ngươi báo thù!

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân đưa ra điều kiện và cái giá đánh bạc.

- Trả lời vấn đề của ngươi?

Cực Thiên Vương vốn tưởng rằng đối phương nghe nói như thế sẽ trực tiếp hạ sát thủ không lưu tình chút nào, sau khi nghe xong liền sững sờ.

- Rất đơn giản, thập tuyệt cổ địa từ đâu mà đến, ngươi đạt được Hỗn Độn Vương Thạch từ nơi nào?

Đi vào thập tuyệt cổ địa, Nhiếp Vân có ảo giác nơi này phi thường cổ quái, đi vào tuyệt mệnh chi địa càng có cảm giác này.

Nhất là nhìn thấy Hỗn Độn Vương Thạch thì một suy nghĩ xuất hiện trong đầu của hắn.

Thập tuyệt cổ địa, thậm chí sinh mệnh trong thần chi di tích không thể nào sử dụng lời thề hỗn độn, nói cách khác nơi này không quan hệ với hỗn độn, dựa theo cách nói của Thư Hoàng lúc trước, hẳn là hỗn độn muốn muốn hủy diệt thế giới này.

Loại địa phương này tại sao có th có Hỗn Độn Vương Thạch trân quý nhất trong hỗn độn? Tại sao có nhiều như thế?

Việc này không phù hợp lẽ thường!

Hỗn Độn Vương Thạch trân quý, Nhiếp Vân cũng không phải tiểu tử không hiểu chuyện, hắn biết phi thường rõ ràng, cho dù ném bất cứ viên nào trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cũng sẽ sinh ra gió tanh mưa máu, mặc dù thế lực lớn trong quy khư hải cũng khó tìm được

một viên, bảo vật quý như thế, một mình Cực Thiên Vương cầm hơn mười viên, hơn nữa phong ấn trở thành mặt trời mặt trăng và ngôi sao, nếu như nói không có bí mật gì, đánh chết hắn cũng không tin.

- Ngươi giết ta đi, ta sẽ không nói!

Cực Thiên Vương khoát tay.

- Ân?

Thấy bộ dạng của nó như vậy, Nhiếp Vân cau mày:

- Đừng cho rằng ta sẽ không giết ngươi, lưu ngươi đến bây giờ bởi vì cảm thấy ngươi còn dùng được.

Tuy hắn rất muốn biết số Hỗn Độn Vương Thạch này tới từ nơi nài nhưng đối phuowgn không phối hợp như vậy thì hắn không lưu thủ.

- Giết đi!

- Ta sẽ không nói Hỗn Độn Vương Thạch tới từ đâu cho ngươi biết.

- Ngươi đừng mong dò la ta, người Tà Nguyệt Chí Tôn Vực không kẻ nào tốt, nếu như ta không phải bị ngươi vây khốn, tuyệt đối đến một giết một...

Cực Thiên Vương một tiếng gào thét, chẳng muốn tiếp tục nói chuyện, một lòng muốn chết.

- Hừ...

Thấy thái độ của hắn như vậy, Nhiếp Vân cau mày.

------oOo------

Chương 2153: Giao dịch (Hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Gia hỏa này đầu muối không tiến, hơn nữa nghe khẩu khí hắn cực kỳ thù hận người Tà Nguyệt Chí Tôn Vực.

- Tiểu Linh, ngươi có biện pháp nào không? Ta muốn sưu hồn của hắn, biết rõ chuyện nó biết là được, về phần sinh tử, không sao cả!

Nếu đối phương một lòng muốn chết, Nhiếp Vân cũng lười tiếp tục hỏi tiếp, quay đầu nhìn về phía Tiểu Linh.

Tiểu Linh là khí linh do cường giả cấp Chúa Tể luyện ra, nên xử lý cường giả Tông Chủ thế nào có lẽ có biện pháp tốt hơn hắn nhiều.

- Chủ nhân, ta có biện pháp!

Tiểu Linh còn chưa nói xong, Huyền Thiền Vương đi tới.

- Ah?

- Đồ vật trọng yếu nhất của Cực Thiên Vương chính là mai rùa, nếu như chủ nhân ngươi có thể luyện hóa mai rùa, tin tưởng nó nhất định sẽ khuất phục.

Huyền Thiền Vương nói.

- Luyện hóa mai rùa? Là ý kiến hay!

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Mai rùa này là đồ tốt, từ việc hắn toàn lực oanh kích nhưng không thể làm gì đã nói rõ nó cường đại, nếu như có thể luyện hóa bảo vật này, lực phòng ngự nhất định sẽ tăng cường rất nhiều, gặp lại Mặc Nghiêu cũng không cần sợ đầu sợ đuôi.

- Đáng giận...

Nghe được Huyền Thiền Vương dâng kế sách, Cực Thiên Vương tức giận kêu to.

- Ta thử xem có thể luyện hóa hay không!

Không đi quản Cực Thiên Vương gào rú, tinh thần lực của Nhiếp Vân từ Thiên Huyền điện lan tràn ra ngoài, từ đó bao phủ toàn bộ mai rùa.

- Tróc ra!

Bàn tay biến thành kiếm quang, hắn nắm lấy Cực Thiên Vương trước mặt.

Trước kia không tìm được chính chủ ở địa phương nào, đối mặt mai rùa lớn như thế không có bất kỳ biện pháp nào, lúc này Cực Thiên Vương ngay trước mặt, chỉ cần khống chế hắn, bóc quyền khống chế mai rùa của nó ra là có thể hoàn toàn luyện hóa.

Cực Thiên Vương có kết nối linh hồn với mai rùa, thân thể đã rút ra khỏi triệt để dựa theo tình huống bình thường, chỉ cần không đánh chết nó thì kết nối không thể nào chặt đứt, nhưng chẳng biết tại sao, kiếm quang đụng vào nó, Cực Thiên Vương lập tức cảm thấy đầu óc đau đớn dữ dội, kết nối với mai rùa càng lúc càng nhạt và tùy thời bị chặt đứt.

- Linh hồn đại đạo...

Cảm nhận được loại tình huống này, Cực Thiên Vương đã hiểu ra.

Đối phương đã hoàn toàn lĩnh ngộ linh hồn đại đạo, xem ra nếu như không phải thực lực bản thân kém nó, chỉ bằng vào lĩnh ngộ đại đạo có thể sưu hồn của nó rồi.

- PHỐC!

Qua một hồi trong đầu Cực Thiên Vương sinh ra chấn động, hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Nó cảm giác rõ ràng, mai rùa đã hoàn toàn thoát ly khống chế của nó, bị đối phương triệt để khống chế.

- Luyện hóa!

Ngẩng đầu lên, lúc này nó nhìn thấy thiếu niên trước mặt phun một

giọt máu tươi bay ra khỏi Thiên Huyền điện và bay tới mai rùa.

Máu tươi chạm vào mai rùa lập tức phát ra tiếng ỏổ vang, từng đường vân đặc thù lập lòe.

Rất nhiều đường vân trải rộng mai rùa.

Những đường vân này đại biểu cho Thiên Đạo, nếu như không thể lĩnh ngộ sẽ khó mà luyện hóa mai rùa.

Nhiếp Vân phi thường quen thuộc nhũng đường vân này, người khác muốn triệt để lý giải luyện hóa có khả năng cần tốn hao không ít thời gian, với hắn mà nói là chyện cực kỳ đơn giản.

Hô!

Qua một lúc, mai rùa đã bị luyện hóa triệt để thành pháp bảo của hắn.

- Ngươi... Ngươi...

Nhiếp Vân xoay đầu lại, hắn đang suy nghĩ nên dùng thái độ gì đối phó Cực Thiên Vương, chỉ thấy gia hỏa này nhìn hắn, ánh mắt mang theo sợ hãi, đột nhiên đầu gối mềm nhũn và quỳ xuống đất.

- Tại hạ Cực Thiên Vương, tham kiến chủ nhân!

- Ân?

Thấy thái độ Cực Thiên Vương trước ngạo mạn sau cung kính làm mọi người sững sờ.

Biến hóa như vậy cũng quá nhanh a.

Trước kia thà chết không nhận Nhiếp Vân làm chủ nhân, như vậy tại sao hiện tại kiên quyết nhận chủ như thế?

Chẳng lẽ luyện hóa mai rùa thực sự có hiệu quả lớn như vậy?

Không có khả năng ah!

Nó bây giờ có thể tự do ra vào mai rùa, nói rõ hắn đã triệt để thoát ly mai rìa, mai rùa đối với nó mà nói chỉ là một kiện pháp bảo mà thôi, chỉ luyện hóa pháp bảo cũng không thể làm nó nhận chủ.

- Tại hạ Quy Nguyên, vui lòng phục tùng nhận chủ, kính xin chủ nhân không kể hiềm khích lúc trước mà thu lưu!

Nhìn thấy mọi người nghi hoặc, Cực Thiên Vương vội vàng nói, thái độ thành khẩn, hoàn toàn là hai bộ dạng khác nhau.

- Mai rùa này quan trọng với ngươi như vậy, không tiếc cải biến tâm niệm cũng muốn nhận ta làm chủ?

Hai mắt như điện, Nhiếp Vân muốn xem đối phương nghĩ cái gì.

Nếu như là lá mặt lá trái, ý định thừa cơ đoạt lại mai rùa thì không thoát khỏi mắt của hắn.

- Bẩm chủ nhân, không quan hệ tới mai rùa, là ta trước kia hiểu lầm chủ nhân, xin hãy tha lỗi!

Thái độ của Cực Thiên Vương Quy Nguyên cung kính.

- Hiểu lầm?

Thông qua thiên nhĩ sư, thiên nhãn sư quan sát, đối phương nói ra lời này từ đáy lòng, cũng không có giữ lại, cũng không phải khẩu Phật tâm xà, Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái.

- Đúng thế, trước kia ta ta cho rằng chủ nhân là người Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cho nên thái độ không tốt, hiện tại mới thân phận chủ nhân, xin thứ lỗi.

Quy Nguyên vội nói.

- Ngươi biết ta không phải người Tà Nguyệt Chí Tôn Vực?

Nhiếp Vân chấn động, ánh mắt mang theo sát cơ trần trụi.

Hắn cũng không phải là người Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, hắn vẫn che giấu rất tốt, ngay cả quy khư hải tông chủ Cổ Ung cũng không nhìn ra tình hình, bây giờ lại bị đầu rùa già này nhận ra, đổi lại là ai, đều cảnh giác.

Tà Nguyệt Chí Tôn Vực là địa bàn của A Dục Vương, nếu như để đối phương biết rõ hắn cũng không phải là người sinh trưởng ở địa phương này, còn mang theo Tu La Vương, chỉ sợ tùy thời có nguy hiểm tử vong.

Cho dù thực lực của hắn không kém, nhưng đối mặt ới A Dục Vương có thể đánh chết Tu La Vương, cường giả hỗn độn phong vương thì hắn cũng không có cơ hội sống.

- Vừa rồi chủ nhân luyện hóa mai rùa sử dụng một giọt máu làm ta biết rõ thân phận của chủ nhân!

- Kính xin chủ nhân thu ta làm yêu sủng, ta tuyệt đối trung tâm như một, sẽ không làm chuyện vi phạm ý chủ nhân!

Quy Nguyên cúi đầu xuống, tinh thần khẽ động, một đạo linh hồn bị hắn cắt ra bay về phía Nhiếp Vân.

Thấy động tác của hắn như giải thích, Nhiếp Vân cau mày khó chịu.

Không nghĩ tới một giọt máu cải biến cái nhìn của đối phương, chẳng lẽ máu của mình có vấn đề?

Muốn nói đặc thù, chỉ sợ cũng chỉ là vì hắn là thân huynh đệ của Tu La Vương Nhiếp Đồng, có được huyết thống đặc thù.

Ân? Tu La Vương?

Nghĩ vậy Nhiếp Vân sững sờ.

Thần chi di tích và thế giới bị vứt đi hắn gặp được tại thiên địa lục đạo tương tự nhau, Nhiếp Đồng đi tới nơi này liền hành động một mình, chẳng lẽ nơi này có quan hệ với Tu La Vương lưu lại lúc trước hay sao?

------oOo------

Chương 2154: Thần quy nâng trời

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có lẽ chính là thế giới Tu La Vương bị A Dục Vương, Tuyệt Sát Vương và Hỗn Độn Vương liên thủ phá diệt, thứ còn sót lại biến thành nơi này, từ đó mới có nhiều bảo vật truyền thừa như thế, mới có nhiều cường giả lưu lại di tích như vậy.

Nghĩ đến điểm này, nội tâm Nhiếp Vân khẽ động, hắn nhìn Cực Thiên Vương Quy Nguyên trước mắt, ánh mắt sáng ngời:

- Ngươi sống bao nhiêu năm? Ngươi biết chuyện thế giới này bị phá diệt hay không?

- Rùa đen có ưu thế lớn hơn nhân loại chính là tuổi thọ, ta thân là Thôn Thiên Kim Quy, thực lực càng mạnh thì sống càng lâu, cụ thể bao nhiêu thời gian thì ta không nhớ rõ, thời điểm tahieuer chuyện còn không có thập tuyệt cổ địa này, về sau không biết vì sao thế giới sụp đổ, thế giới bắt đầu phá diệt, ta bị khốn ở nơi này không thể ra ngoài.

Quy Nguyên chậm rãi nói.

- Sống từ lúc thế giới phá diệt tới bây giờ?

Nghe nó nói như thế, Huyền Thiền Vương và Tiểu Linh ngạc nhiên không thôi.

Đây thật sự là tính mạng thượng cổ rồi.

Kỳ thật Tiểu Linh có thời gian sống cũng thật lâu, chỉ có điều nó là khí linh, chỉ cần Thiên Huyền điện bất diệt sẽ không tử vong, cho nên không thể đánh đồng với tuổi thọ của sinh linh khác.

- Được rồi, nếu không biết thì thôi, từ giờ trở đi, ngươi là yêu sủng của ta!

Thấy đối phương cũng không biết thiên địa vì sao sụp đổ, tại sao thập tuyệt cổ địa xuất hiện, Nhiếp Vân không hề hỏi nhiều.

Chuyện này khẳng định liên lụy tới A Dục Vương, Tu La Vương các cường giả phong vương, mặc dù biết Tà Nguyệt Chí Tôn Vực là thế giới đời thứ hai, khó bảo toàn không có cường giả tập trung lực chú ý tới nơi này, bình thường tiểu đả tiểu nháo cũng bỏ đi, liên lụy chuyện Tu La Vương thì tận lực không biết bằng không chết cũng không biết chết như thế nào.

Ngón tay điểm một cái, Nhiếp Vân thu linh hồn Quy Nguyên kính dâng vào trong thức hải, chỉ trong nháy mắt cũng hiểu rõ ý định của nó.

Thu nó làm yêu sủng của mình, biết rõ đối phương thật sự không biết thế giới này vì sao phá diệt, tuy sống đã lâu nhưng vẫn ở nơi này không có rời đi, thậm chí đối với nơi khác trong thần chi di tích cũng không biết được quá nhiều.

Về phần vì sao nhận hắn làm chủ không khác gì hắn đoán lúc trước, đối phương ngửi được một tia khí tức của Tu La Vương trong máu của hắn, Tu La Vương là người sáng lập thiên địa này, mà nó lại lĩnh ngộ Thiên Đạo của thế giới này, tự nhiên có thể nhìn và đoán ra Nhiếp Vân là ai.

Loại năng lực này không quan hệ tới tuổi thọ, có liên hệ với lĩnh ngộ Thiên Đạo của nó.

- Thì ra là thế!

- Nói cho ta biết ngươi làm sao có Hỗn Độn Vương Thạch!

Sau khi hiểu ra việc này, Nhiếp Vân truyền một đạo ý niệm tới.

- Kỳ thật nơi khởi nguyên của Hỗn Độn Vương Thạch có quan hệ với sứ mạng của ta.

Quy Nguyên lúc này trả lời.

- Sứ mạng?

- Ngươi luyện hóa mai rùa của ta, ngươi di động thử xem và phát hiện cái gì.

Quy Nguyên cũng không giải thích, nó nói sang chuyện khác.

- Ân!

Vừa rồi xem như luyện hóa nhưng cũng không thí nghiệm, sau khi nghe nó nói thế, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, ý đồ điều động mai rùa lơ lửng trong tuyệt mệnh chi địa, vừa mới động làm hắn ngạc nhiên không nhỏ.

Dựa theo tình huống bình thường, pháp bảo bị luyện hóa hoàn toàn có thể bị chủ nhân khống chế, tùy ý biến hóa lớn nhỏ, tùy ý thu phóng, dường như mai rùa bị lực lượng đặc thù bao phủ, mặc dù hắn dùng tinh thần lực nó cũng không nhúc nhích.

- Rốt cuộc alf chuyện gì? Ta đã luyện hóa rồi mà?

Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái.

Mai rùa đã bị hắn luyện hóa, làm sao có thể không động đậy?

- Kỳ thật... Sở dĩ ta không thể rời khỏi nơi này cũng không phải là nguyên nhân khác, mà là... Bị khóa ở đây!

Quy Nguyên lắc đầu.

- Bị khóa?

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân vận chuyển thiên nhãn xuyên thấu qua mai rùa nhìn ra phía ngoài, quả nhiên nhìn thấy một xích sắt vừa thô vừa to cố định nó tại chỗ.

Trên khóa sắt có đường vân đặc thù, chỉ liếc mắt nhìn cũng cảm thấy đôi mắt đau đớn, dường như những đường vân này có thể diệt sát linh hồn của hắn.

- Đây là cái gì?

Sắc mặt Nhiếp Vân biến hóa.

Hắn chỉ liếc mắt nhìn lại có thể cảm thấy trên khóa sắt có lực lượng vô cùng vô tận, nếu như không phải thu mắt nhanh, chỉ sợ linh hồn của hắn đã bị diệt sát.

Hiện tại hắn đang thi triển Chủ Tể Phù Ấn, thực lực so với cường giả cấp bậc Tông Chủ, thậm chí còn mạnh hơn, thực lực như thế nhìn khóa sắt khong sự sống cũng có thể bị diệt sát, rốt cuộc nó là đồ vật gì?

- Ta cũng không biết, lúc trước ta không chết, đã bị khóa sắt này vây khốn, cho dù thế nào cũng không trốn thoát.

- Ban đầu ta cảm thấy rất tuyệt vọng, nghĩ tới chết đi cho xong, đáng tiếc chẳng biết tại sao, ta không chết được!

- Không biết qua bao nhiêu năm, ta trải qua không ngừng tu luyện, lúc này mới chia lìa thân thể ra khỏi mai rùa nhưng không đi được xa, chỉ có thể ở trong tuyệt mệnh chi địa.

Quy Nguyên thở dài một tiếng.

- Thực lực của ngươi như thế cũng không thể giãy giụa, chẳng lẽ là cường giả Chúa Tể ra tay?

Thực lực Quy Nguyên có thể đối kháng với hắn sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, tuyệt đối có thực lực cấp bậc Tông Chủ, cường giản hư thế, lại là thượng cổ thần thú, một khóa sắt bình thường có thể khóa nó không thể bỏ chạy, chẳng lẽ người khóa là cường giả chúa tể?

Có thể... Chúa tể khóa nó làm cái gì?

- Mục đích khóa ta lại là để ta nâng thượng cổ chiến trường.

Dường như Quy Nguyên biết suy nghĩ của hắn và thở dài.

- Cổ chiến trường?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Nơi này người Tà Nguyệt Chí Tôn Vực gọi là thần chi di tích a, kỳ thật căn bản không phải cái gì di tích, mà là vùng đất bị nghiền nát bởi dư âm của chiến đấu thời thượng cổ

- Thượng cổ chiến trường này nằm trên thập tuyệt cổ địa, dùng mai rùa của ta nâng lên.

Quy Nguyên nói.

- Dùng mai rùa của ngươi nâng cổ chiến trường? Này... Này... Rốt cuộc là thủ bút của ai? Làm chuyện này làm gì?

Nhiếp Vân chính thức giật mình.

Tuy nhiên không biết thượng cổ chiến trường này có bao nhiêu lợi hại, nhưng thần chi di tích cũng chỉ là dư âm còn sót lại của nó, khẳng định không đơn giản.

- Hắn là cường giả phong vương!

Ánh mắt Quy Nguyên mang theo hoảng sợ.

- Ngươi nói là... Tu La Vương?

Nội tâm Nhiếp Vân chấn động.

Cường giả phong vương chỉ có mấy người mà thôi, Tu La Vương, A Dục Vương, Tuyệt Sát Vương và Hỗn Độn Vương!

Có thể bắt lấy thần quy thời kỳ viễn cổ sống sót tới bây giờ, lại để nó nâng cổ chiến trường, chỉ sợ cũng chỉ có Tu La Vương làm ra.

------oOo------

Chương 2155: Sử dụng hết Chủ Tể Phù Ấn

Năm đó đại chiến, tuy hắn vẫn không hiểu nhưng từ rất nhiều dấu vết lưu lại mà đoán ra được tất nhiên là A Dục Vương, Tuyệt Sát Vương, Hỗn Độn Vương liên thủ nhảy vào thế giới Tu La Vương và chém giết hắn.

Vì bảo trụ con dân của mình, lại làm thế giới không hủy mất, Tu La Vương mới bị bách lưu lại thủ đoạn này.

Bởi như vậy, cho dù thế giới nghiền nát, cuối cùng vẫn có một ít tính mạng còn sống sót như Huyền Thiền Vương, xem như giữ hỏa chủng.

Cho du như vậy cũng có tầng tầng nghi hoặc.

Thứ nhất, nếu như thần chi di tích là thế giới lúc trước của Tu La Vương, thiên địa lục đạo có liên quan gì với thế giới bị nghiền nát?

Thứ hai, nếu như đây là thế giới nghiền nát của Tu La Vương, vì sao tính mạng trong đó không tử vong theo.

Thứ ba, vì sao đám người A Dục Vương cho phép thế giới này tồn tại?

Hắn biết rõ quá ít, nghĩ quá nhiều cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

- Hẳn là hắn, bằng không tuyệt đối không có người nào nguyện ý hao tổn lớn như thế tróc thế giới cổ chiến trường đặt lên lưng ta.

Quy Nguyên gật đầu.

- Sứ mạng của ngươi là chở thượng cổ chiến trường, làm sao đạt được Hỗn Độn Vương Thạch?

Nhiếp Vân không muốn quan tâm nhiều tới chuyện của Tu La Vương, dù sao nơi này chưa chắc an toàn, trực tiếp nói sang chuyện khác.

- Kỳ thật Hỗn Độn Vương Thạch này chảy ra từ thượng cổ chiến trường, ta cũng cơ duyên xảo hợp đạt được.

Quy Nguyên giải thích.

- Ah? Từ thượng cổ chiến trường lưu truyền tới đây? Làm sao tiến vào thượng cổ chiến trường.

Nhiếp Vân hỏi.

- Muốn vào thượng cổ chiến trường, đầu tiên phải đi lên mai rùa của ta, sau đó theo xiềng xích bò lên, cuối xiềng xích là nó, đương nhiên, ta cũng chưa từng đi vào, đây chỉ là suy đoán.

Quy Nguyên do dự sau đó lên tiếng.

- Theo khóa sắt...

Nhiếp Vân cau mày...

Chỉ liếc mắt nhìn khóa sắt đã có cảm giác như lọt vào hầm băng, muốn bò lên quá khó khăn.

Khác với lúc trước hắn từ đại lục Phù Thiên tiến vào Linh giới, cho dù có chút tương tự nhưng dọc theo đồ vật đặc thù đi lên, việc này hung hiểm hơn trước rất nhiều.

Thậm chí những tuyệt mệnh chi khí khủng bố kia chính là từ thượng cổ chiến trường thổi xuống, bằng không tại sao có uy lực đáng sợ như vậy.

- Trừ khóa sắt, ngươi còn biết thông đạo nào nữa hay không?

Nhiếp Vân hỏi.

- TA không quá rõ ràng, ta bị khóa ở đây từ thượng cổ tới nay, cũng không đi ra ngoài, cũng không tiếp xúc với người nào nên không biết, nhưng...

Quy Nguyên lắc đầu, đang muốn nói tiếp, đột nhiên cảm thấy cả

Thiên Huyền điện lắc lư rất mạnh.

Ngay sau đó có tiếng nổ mạnh kinh thiên vang lên, đâm thẳng linh hồn bọn họ.

- Như thế nào?

Huyền Thiền Vương vội vàng đứng dậy, vẻ mặt cảnh giác.

- Phục Giang vương tử không phá được mai rùa, hiện tại đang sử dụng thủ đoạn bạo lực.

Nhiếp Vân lật tay một cái, mọi người bay ra khỏi Thiên Huyền điện bay trở lại mai rùa.

Lúc này mai rùa đang bị thủ đoạn bạo lực nào đó xông vào, cả không gian không ngừng rung động lắc lư, âm thanh nổ mạnh như chuông ngân làm màng tai mọi người như nứt ra, tinh thần không được, chỉ sợ tùy thời sẽ sụp đổ.

Chỉ từ âm thanh đã biết rõ đối phương đang sử dụng đồ vật cực kỳ cuồng bạo nào đó, không ngừng oanh kích mai rùa, bằng không sẽ không xuất hiện tiếng nổ lớn như thế.

- Chủ nhân, làm sao bây giờ?

Nhìn thấy mai rùa chấn động mạnh như thế, Quy Nguyên nhìn qua.

Lúc này phụng Nhiếp Vân làm chủ, toàn bộ dùng hắn cầm đầu.

- Không có biện pháp nào khác, chỉ có thể đi chiếu cố bọn chúng, Huyền Thiền Vương, ngươi tiếp tục ngụy trang thành Hồ Vi, ta tiếp tục ngụy trang thành Cửu Triêu, về phần Quy Nguyên, hiện tại ta khôi phục thương thế của ngươi.

Thiên nhãn xuyên thấu qua mai rùa, nhìn rõ tình huống bên ngoài, Nhiếp Vân dặn dò một câu, trong bàn tay xuất hiện một đạo mộc sinh chi khí rót vào trong người Quy Nguyên, đồng thời Thiên Tâm Đằng lan tràn rót lực lượng tinh thuần cho Quy Nguyên.

Thiên Tâm Đằng vừa mới thôn phệ năng lượng của Cửu Triêu, Hồ Vi, hêện tại phải nhổ ra.

Cô cô cô cô!

Tuy thương thế Quy Nguyên lợi hại nhưng có mộc sinh chi khí duy trì, tăng thêm vô số năng lượng quán thâu, không qua ba giây đã khôi phục hoàn toàn, cũng không còn cảm giác không khỏe.

- Hiện tại ta và Huyền Thiền Vương lao ra, ngươi đuổi theo phía sau, làm ra biểu hiện giả dối chúng ta chạy trốn khỏi chết, chờ chúng ta tới gần đối phương thì đồng loạt ra tay.

Sau khi chữa tốt thương thế của Quy Nguyên, Nhiếp Vân cũng truyền ý niệm của mình với mọi người.

- Vâng, chủ nhân!

Nghe được kế hoạch này, đôi mắt Quy Nguyên, Huyền Thiền Vương tỏa sáng.

Có kế hoạch này, cho dù đám người Phục Giang vương tử có mạnh hơn nữa cũng phải ăn thiệt thòi lớn.

- Quy Nguyên, đây là một tấm Chủ Tể Phù Ấn, tặng cho ngươi, không nên dùng vội, thời điểm động thủ mới sử dụng nó mới có thể sinh ra hiệu quả nghiền áp tốt nhất.

Nhiếp Vân tiện tay ném một tấm Chủ Tể Phù Ấn đưa cho Quy Nguyên.

- Tạ chủ nhân!

Tiếp nhận Chủ Tể Phù Ấn, đôi mắt Quy Nguyên lóe sáng, nó có thực lực so với cấp bậc Tông chủ, nếu như không vì thứ này tuyệt đối không bị đối phương đè đánh.

- Chủ nhân...

Vừa giao Chủ Tể Phù Ấn cho Quy Nguyên, Tiểu Linh nhút nhát e lệ

nói với hắn.

- Như thế nào?

Tiểu Linh hiện tại đang ở trong Thiên Huyền điện, lúc này hắn thu Thiên Huyền điện vào trong người, dựa theo tình huống bình thường sẽ không liên hệ với hắn, đột nhiên nói chuyện, chẳng lẽ có chuyện gì?

- Chủ Tể Phù Ấn... Chỉ còn lại một tấm

Tiểu Linh nói.

- Một tấm?

Sắc mặt Nhiếp Vân cứng đờ.

Hiện tại hắn có thể thu phục Huyền Thiền Vương, Cực Thiên Vương, đánh chết Cửu Triêu, thuận lợi tiến vào tuyệt mệnh chi địa, toàn bộ nhờ có Chủ Tể Phù Ấn, một khi không có thứ này, thực lực sẽ trở về như cũ, mặc dù sử dụng Thiên Tâm Đằng, nhất nhất chỉ có thể đánh chết cường giả hai ngàn tám trăm đại đạo, gặp được những chuyện này không có tư cách chen tay vào, ngay cả chạy trốn chết cũng không được!

Cho nên Chủ Tể Phù Ấn mới là thứ cam đoan thực lực của hắn, nếu không có thứ đó, hắn có thể sống sót ở nơi này hay không còn khó nói, đừng nói quần nhau với các cường giả nơi đây.

- Ta nhớ lúc trước không phải có hơn mười tấm sao? Vì sao lại sử dụng nhanh như thế?

Nhiếp Vân nghi hoặc hỏi.

Lúc đạt được Thiên Huyền điện hắn thấy có hơn mười tấm, vì sao sử dụng nhanh

hết như thế? Cho dù trong khoảng thời gian này không tiết chết cũng không dùng nhanh như vậy.

------oOo------

Chương 2156: Đánh lén thành công (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Kỳ thật không có hơn mười tấm, chỉ có tầm mười tấm, lúc trước chồng chất với nhau còn có một ít là bán thành phẩm, là chưa luyện chế thành công, những thứ này không thể sử dụng... Lúc trước chúng ta vừa gặp mặt ta đã từng nói qua, những n phù là lão chủ nhân luyện chơi, không có nhiều... Lại nói thời điểm phân thân ngươi rời đi đã mang đi một ít, trong khoảng thời gian này ngươi vẫn thiêu đốt duy trì lực lượng, cho nên...

Tiểu Linh cảm thấy ủy khuất.

- Ách!

Nhiếp Vân cảm thấy xấu hổ.

Lúc trước vừa mới luyện hóa Thiên Huyền điện, Tiểu Linh đã nói qua chuyện này, Thiên Huyền lão nhân cũng không có quá nhiều Chủ Tể Phù Ấn, hắn chỉ tùy tiện luyện chơi mà thôi, làm ra một ít là được, lúc trước cảm thấy rất nhiều, cho nên sử dụng không có biện pháp dự phòng, nằm mơ cũng không ngờ một đống ngọc phù có một ít là bán thành phẩm.

Phân thân quay trở lại thiên địa lục đạo, hắn sợ Chủ Tể Phù Ấn không đủ dùng cho nên đưa cho hắn nhiều hơn vài tấm, hiện tại cho dù chạy tới cũng vô dụng, lại nói gây chuyện không tốt còn bại lộ thân phận, bị người khác bắt đi làm chuột bạch nghiên cứu.

Bán thành phẩm không thể sử dụng, Chủ Tể Phù Ấn chỉ còn một tấm, một khi dùng hết, không thể duy trì thực lực hiện tại, làm sao bây giờ?

- Không có biện pháp nào khác, chỉ có thể nhìn xem có đánh chết đám Phục Giang công tử, từ đó đạt được một ít Chủ Tể Phù Ấn trong tay của hắn hay không!

Suy nghĩ một lúc, Nhiếp Vân không có biện pháp nào khác, Nhiếp Vân đành phải nói thế.

Nếu Phục Giang vương tử là người của Kiền Huyết vương triều, tuy Chủ Tể Phù Ấn trân quý nhưng hắn nhất định sẽ có không ít, hiện tại phương pháp tốt nhất chính là đánh chết đối phương sau đó cướp lấy những vật này, có lẽ còn có thể giảm bớt cục diện khó xử hiện tại.

Rốt cuộc đối phương có bao nhiêu phù ấn chỉ là suy đoán, chỉ có thể hi vọng hắn là dê béo nên làm thịt một chút.

- Đi!

Nghĩ đến liền làm, không nhiều lời với Tiểu Linh, thân thể Nhiếp Vân hơi động và bay thẳng về phía trước.

Sau khi luyện hóa mai rùa, thu Cực Thiên Vương Quy Nguyên làm yêu sủng, hắn ra vào nơi này không bị ngăn cản, cũng biết địa phương nào có thể đi ra ngoài, một người hai thú dùng tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã tới lối ra.

Lối ra này rất che giấu, giấu trong từng đạo bí vân phức tạp, nếu như không phải luyện hóa mai rùa, mặc dù có được thiên phú thiên nhãn cũng không nhìn thấy.

Đi tới trước mặt, một người hai thú lập tức nhìn rõ tình hình bên ngoài.

- Phù Hư Đam Sơn?

Ánh mắt Nhiếp Vân rùng mình.

Loại tình huống này, hắn từng thấy giới thiệu trong thư tịch quy khư hải, gọi là Phù Hư Đam Sơn, là một loại thủ đoạn tiến công cuồng bạo.

Phục Giang vương tử đứng trên ngọn núi là hỗn độn thần binh đỉnh phong, nó vô cùng nặng nề, dùng vô số tinh cầu cứng lại luyện chế

mà thành, Phù Hư Đam Sơn có uy danh hiển hách, nói trắng ra rất đơn giản, chính là sử dụng binh khí hình núi nện thẳng xuống mà thôi.

Loại biện pháp công pháp này không nhanh, cường nhân hoàn toàn có thể đào tẩu, uy hiếp không lớn, nhưng nếu như dùng để phá thành, đối phó quân đội và một ít người thực lực kém thì hiệu quả phi thường rõ ràng, chỉ cần biến ngọn núi thành diện mạo vốn có, tiện tay ném đi, bằng vào sức nặng và uy lực có thể đâm chết khối người.

Chiêu này là một cường giả cấp bậc Tông Chủ sáng tác mà thành, hắn khi còn trẻ lúc bị một đại gia tộc giết sạch thân hữu, vì báo thù nên mai danh ẩn tích nhiều năm, bởi vì không hiểu thủ đoạn luyện khí, hắn mang tất cả thứ tốt luyện chế với nhau hình thành pháp bảo ngọn núi, cuối cùng hắn như chiến thần quay về, một núi quét ngang, cũng dùng ngọn núi hủy diệt gia tộc kẻ thù.

Gia tộc kẻ thù phi thường khổng lồ, sau khi tiêu diệt dẫn phát chấn động rất lớn, lúc này có mười cường giả cấp bậc Tông Chủ liên thủ vây công hắn, kết quả đều bị hắn dùng pháp bảo núi lớn đánh chết, từ đó thủ đoạn dùng núi áp người cũng vô cùng nổi danh.

Ngọn núi của Phục Giang vương tử không biết có mạnh hơn Phù Hư Đam Sơn trong truyền thuyết hay không nhưng uy thế rất cường đại, mặc dù là Nhiếp Vân nếu không sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, bị đụng phải chỉ sợ sẽ mất mạng tại chỗ, không có khả năng hoàn thủ.

Đương nhiên, Nhiếp Vân có Thiên Huyền điện và Phượng Hoàng chi dực phòng hộ, loại công kích này muốn giết hắn cũng không đơn giản chút nào.

Cho dù không đơn giản cũng đủ để nói rõ này hỗn độn thần binh to lớn cực kỳ đáng sợ.

Nếu như dùng nó không ngừng nện vào mai rùa, mặc dù không cách nào phá vỡ mai rùa, thời gian dài cũng làm người bên trong bị sóng âm đánh chết.

- Cực Thiên Vương, ta khuyên ngươi nhanh đi ra đây, tuy mai rùa này cứng rắn nhưng chấn động mạnh cũng đủ giết ngươi đấy!

Phục Giang vương tử cũng không phát hiện đám người Nhiếp Vân phía sau bí vân, hắn cười ha ha sau đó lên tiếng.

- Ta yêu cầu rất đơn giản, ngươi thả đám người Cửu Triêu, Hồ Vi đi ra, hơn nữa giao Hỗn Độn Vương Thạch ta muốn tới đây, ta lập tức rời đi, cũng không quấy rầy tới ngươi, nếu như không đáp ứng, cũng chỉ có thể tiếp tục!

Ngón tay điểm vào ngọn núi trước mặt, lúc này âm thanh nổ vang sinh ra, lực lượng tán dật truyền khắp bốn phía, ngọn núi và mai rùa va chạm với nhau làm xuất hiện vết nứt không gian đen kịt không ngừng lan ra phía ngoài.

- Như thế nào, muốn làm rùa đen sao? Ah, thật xấu hổ, ta quên, bản thân ngươi chính là con rùa đen!

- Còn thôn thiên nữa đó, ta xem đảm lượng còn không bằng cả con chuột.

Phục Giang vương tử cười to lần nữa, trong nụ cười mang theo đùa cợt.

- Đáng giận.

Nghe được đối phương cười nhạo trần trụi, Quy Nguyên tức giận đỏ mặt, hắn muốn tiến lên nhưng bị Nhiếp Vân giữ lại.

- Có cơ hội cho ngươi ra tay, đừng nhúc nhích, xem ta!

Nhiếp Vân cười cười.

Vốn đang nghĩ ngợi tìm cơ hội gì đi ra ngoài, đối phương làm như vậy cũng đúng ý của hắn.

Thở ra một hơi, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn phía trước, trong nháy mắt hô to.

- Đừng nện, ta đầu hàng... Giao người cho ngươi cũng được, Hỗn Độn Vương Thạch là ta vất vả đạt được, không có khả năng cho ngươi, ta trả người cho ngươi, các ngươi trực tiếp rời đi.

Tiếng nói của Nhiếp Vân vang vọng ra ngoài nhưng lại làm bọn họ không biết truyền tới từ nơi nào, ngữ điệu hay sóng tinh thần đều giống Cực Thiên Vương Quy Nguyên như đúc, làm người ta không thể phân biệt rõ.

Hắn ngụy trang thành lời nói của Quy Nguyên, từ đó tiến hành đầu độc Phục Giang vương tử, làm cho đối phương cảm giác Cực Thiên Vương bị hắn công kích không chịu nổi.

------oOo------

Chương 2157: Đánh lén thành công (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Xem ra ngươi không có chút thành ý nào cả, ta nói rồi, giao người và Hỗn Độn Vương Thạch ra đây, ta lập tức rời đi, nếu không sẽ nện như thế, nhìn ngươi có thể chống đỡ bao lâu.

Nghe lời nói vọng ra, Phục Giang vương tử không nghi ngờ gì, tưởng rằng Quy Nguyên trả lời hắn, hắn cười to đầy hưng phấn.

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta không dám giết thủ hạ của ngươi sao?

Nhiếp Vân ngụy trang thành lời nói tức giận.

- Hắc hắc, ngươi có thể động thủ, ngươi giết bọn họ, ta cũng có thể giết ngươi, dù sao ta có thời gian, sớm muộn gì cũng đánh chết ngươi.

Phục Giang vương tử cười nhạt một tiếng, hắn không thèm quan tâm đám người Cửu Triêu sống hay chết.

- Hừ!

Nhiếp Vân hừ một tiếng, hắn nháy mắt với Quy Nguyên, Huyền Thiền Vương.

- Hiện tại ta giết các ngươi... Ah, đáng giận, chạy đi đâu!

Quy Nguyên lĩnh hội ý tứ sau đó thét lên, nương theo tiếng la, Nhiếp Vân và Huyền Thiền Vương lập tức lao ra khỏi mai rùa, tốc độ nhanh như sao băng.

Bọn họ tiến lên phía trước, đằng sau Cực Thiên Vương gầm gừ đuổi theo rất gần, đuổi tới sau lưng.

- Phục Giang vương tử, mau ra tay!

Nhiếp Vân ngụy trang Cửu Triêu hô to, hắn phóng thẳng về phía Phục Giang vương tử pi.

- Ân?

Nhìn thấy hai người vọt tới, Phục Giang vương tử vốn sững sờ sau đó mừng rỡ.

Nếu như Nhiếp Vân lúc trước không bàn “Điều kiện”, có lẽ hắn sẽ hoài nghi hai người này, lúc này thấy Cực Thiên Vương tức giận đuổi theo sát phía sau liền cười ha ha, lúc này ngọn núi nện thẳng về phía Quy Nguyên.

Lần này núi lớn nện về phía sau Nhiếp Vân và Huyền Thiền Vương, ngăn cản Cực Thiên Vương, nếu như nó không tránh né tiếp tục truy kích đám người Nhiếp Vân, nhất định sẽ bị đập chết.

Vèo!

Trên mặt mang theo không cam lòng, Cực Thiên Vương đành phải hướng lui về phía sau.

- Đa tạ vương tử đại nhân!

Nhiếp Vân, Huyền Thiền Vương đi tới trước mặt đám người Phục

Giang.

- Vật tới tay chưa?

Phục Giang vương tử mừng rỡ.

- Đến, ngươi xem!

Bàn tay khẽ đảo và xuất một viên Hỗn Độn Vương Thạch trong tay, cùng lúc đó thân thể Nhiếp Vân khẽ động, xúc tu của Thiên Tâm Đằng nhanh chóng bao phủ bốn phía và tấn công Trương Trác, hai cánh Huyền Thiền Vương mở ra xé rách bầu trời và lập tức tấn công Chu Thông.

Phục Giang thân là vương tử, khẳng định có rất nhiều thủ đoạn bảo vệ tánh mạng, một khi động thủ không cách nào đánh chết hắn, ba người liên thủ hậu hoạn vô cùng, cho nên sau khi thương định kế sách, Nhiếp Vân đặt mục tiêu không phải Phục Giang, mà là Chu Thông, Trương Trác bên cạnh, chỉ cần đánh chết hai người này, cho dù Phục Giang vương tử mạnh hơn nữa cũng khó chèo chống, muốn giết chết sẽ dễ dàng hơn không ít.

Ầm ầm ầm...

Thiên Tâm Đằng bao phủ Trương Trác, Nhiếp Vân động, kiếm quang sắc bén như thanh phong lóe sáng, ngay sau đó nó như sao băng xẹt qua bầu trời và đánh thẳng tới trước người đối phương.

- Ngươi...

Vốn nhìn thấy đám người Cửu Triêu, Trương Trác vô cùng hưng phấn, ai nghĩ đến đột nhiên xuất hiện biến cố như vậy, đồng tử của hắn co rút và theo bản năng lui về phía sau.

Hắn còn chưa lui lại cảm thấy bàn chân bị xiết chặt, một sợi dây leo bắt lấy hắn.

- Đây là đồ quỷ gì!

Sắc mặt khó coi, lực lượng rót vào bàn chân, Trương Trác muốn

chặt đứt đồ vật dưới chân nhưng lại phát hiện lại có dây leo kéo dài bắt lấy hai tay của hắn, trong nháy mắt hắn bị trói chặt toàn thân, căn bản không thể thi triển lực lượng.

PHỐC!

Vào lúc này có một đạo kiếm quang đánh tới trước mặt hắn, chỉ trong nháy mắt đâm vào trong đó, cảm thấy lực lượng toàn thân bị rút đi, đôi mắt Trương Trác mở to, trên mặt không dám tin và khí tuyệt bỏ mình.

Hô!

Hắn vừa mới chết, dây leop Thiên Tâm Đằng nhanh chóng phá tan khí hải và thôn phệ tất cả lực lượng của hắn.

Cô cô cô cô!

Thiên Tâm Đằng lại biến lớn hơn trước, dường như lực lượng còn mạnh hơn nữa.

Sau khi đánh chết Trương Trác, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Huyền Thiền Vương bên kia, sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, tốc độ của Huyền Thiền Vươngnhanh hơn, hắn tiến lên chỉ lưu lại một khe nứt màu đen, hơn mười khe nứt vọt tới, tuy thực lực Chu Thông không kém nhưng bị đánh lén nên hắn không có lực phản kháng.

Cũng giống như dự kiến lúc trước, không đến một giây đầu lâu Chu Thông bị chặt đứt, hắn bước theo gót Trương Trác.

- Ầm!

Chu Thông vừa chết, Thiên Tâm Đằng như nhìn thấy vật đại bổ, nó thét dài một tiếng liền kéo dây leo sang bên kia, cũng hấp thu đối phương thành thây khô.

Sau khi đánh chết hai người, Nhiếp Vân, Huyền Thiền Vương và Cực Thiên Vương đi đường vòng vây quanh Phục Giang vương tử vào giữa.

Từ khi lao ra khỏi mai rùa đến khi chém giết Chu Thông, Trương Trác, tổng cộng chỉ tốn ba giây, mặc dù Phục Giang vương tử phản ứng nhanh cũng không nghĩ tới thủ hạ của mình nhanh chóng biến thành địch nhân, hơn nữa thi triển ra thủ đoạn lôi đình và nhanh chóng tới như vậy.

- Huyền Thiền Vương, Cực Thiên Vương rất tốt, không nghĩ tới các ngươi lại liên thủ... Ngươi là ai?

Bị vây vào trong, Phục Giang vương tử cũng không có thần sắc bối rối, trong mắt hắn mang theo lửa giận, hắn nhìn áng ba người vây quanh, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân, đôi mắt mang theo hàn ý.

- Động thủ!

Chẳng muốn nói nhảm với đối phương, Nhiếp Vân tiến lên phía trước và gia tăng lực lượng.

Loại người như Phục Giang vương tử này khẳng đinh có rất nhiều thủ đoạn phía sau, chậm trễ thời gian càng dài, phiền toái càng lớn, càng khó chém giết, phải dùng thời gian nhanh nhất, thậm chí không cho đối phương có thời gian phản ứng mà nhất kích tất sát, xác xuất thành công mới có thể càng lớn.

- Bọn tiểu nhân chuột nhắt không dám lộ mặt ra, muốn giết ta? Nằm mơ đi!

Bàn tay nâng lên, Phục Giang vương tử ngăn cản.

Ngọn núi cực lớn vắt ngang mấy vạn dặm bay lên giữa không trung, nó mang theo xu thế vạch phá bầu trời, thay đổi thời không, hủy diệt tinh thần nện thẳng xuống, cũng đụng nát không gian trước người của Nhiếp Vân.

Ngọn núi như sao băng mang theo lực lượng khôn cùng, mang theo áp lực cường đại không tên, còn chưa tới trước mặt nhưng Nhiếp Vân đã cảm thấy cơ bắp toàn thân như bị lực lượng cường đại bóc ra, huyết dịch tùy thời bắn tung toé.

- Chủ nhân!

Huyền Thiền Vương, Cực Thiên Vương thấy chủ nhân bị ngọn núi đè ép, tất cả đều lộ ra vẻ lo lắng.

- Không cần phải lo cho ta, hắn chưa giết được ta đâu, các ngươi cùng ra tay giết hắn đi.

Nhiếp Vân lên tiếng ra lệnh cho bọn họ, Phượng Hoàng chi dực xuất hiện sau lưng, nó vỗ nhẹ một cái, cuồng phong gào thét, núi lớn đang đánh tới cũng im lặng, nó không thể di động mảy may, đồng thời dưới chân hắn đột nhiên xuất hiện đại lộ, dọc theo con đường tiến lên phía trước, bốn bề yên tĩnh, không có chút áp lực do ngọn núi ảnh hưởng.

------oOo------

Chương 2158: Chủ Tể Pháp Y

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là... Thiên địa đại đạo!

Cực Thiên Vương Quy Nguyên nhìn thấy mặt đường sinh ra dưới chân Nhiếp Vân liền nghiêm túc.

Thiên Đạo chia làm trời và đất, toàn bộ đạo nói ra chính là thiên địa đại đạo, kết nối thương khung, cắm rễ đại địa, thoải mái vạn vật!

Hoàn toàn lĩnh ngộ Thiên Đạo có thể sáng tạo vạn vật, một lần nữa diễn biến thiên địa, dưới chân Nhiếp Vân sinh ra mặt đất thực chất, rất rõ ràng hắn đã dùng năng lực lượng, lợi dụng sáng tạo sáng tạo một phiến thiên địa khác đối kháng lực lượng cuồng bạo của đối phương.

- Lợi hại!

Trong mắt Cực Thiên Vương tràn ngập sùng bái và tán dương.

Nó vừa ra đời đã lĩnh ngộ Thiên Đạo, nó làm những việc này không khó cũng tuyệt đối không thể làm thuần thục và tốc độ nhanh như đối phương, sáng tạo thiên địa thuộc về mình trong chiến đấu, đây quả thực đã vượt qua cấp bậc nhân loại bình thường.

- Thiên Đạo? Mặc kệ ngươi lĩnh ngộ cái gì, hôm nay đều phải chết!

Nhìn thấy Nhiếp Vân làm thế, sắc mặt Phục Giang vương tử trầm xuống, trong mắt mang theo ý vặn vẹo, hắn đưa bàn tay lên không trung, đột nhiên quay cuồng, cự sơn mang theo lực lượng cuồng bạo đánh thẳng về phía trước.

Chầm chậm!

Lực lượng ngọn núi gia tăng, Nhiếp Vân vừa mới sáng chế con đường đã xuất hiện khe nứt kinh người, mặt đất bị xé rách nhưng băng tan.

- Thiên Tâm Đằng vững chắc không gian!

Đối mặt với lực lượng đối phương gia tăng, Nhiếp Vân không thèm quan tâm, tiếp tục tiến lên phía trước, Thiên Tâm Đằng bay ra khỏi thân thể của hắn, nó như cột trụ kinh thiên đánh thẳng về phía trước.

Hắn sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, bản thân có thực lực của cường giả tông chủ, phối hợp Thiên Tâm Đằng, lực lượng của hắn càng cường đại hơn, tiên lực hùng hậu và liên tục gia tăng như sóng nước, không hề chừng mực, không biết lan tràn đến địa phương nào.

Ầm ầm!

Nương theo hắn toàn lực thi triển, không gian biến thành thủy ngân sền sệt, lực lượng ngọn núi tuy lớn nhưng vẫn không thể áp xuống, dường như nó vẫn đọng ở giữa thiên địa, đính trên tường, không tiếp tục hung mãnh như lúc trước.

- Ta còn tưởng là cái gì, xem ra cũng không được tốt lắm, Phù Hư Đam Sơn lưu trong tay ngươi đúng là đại tài tiểu dụng, lãng phí bảo

vật, ta xem nên lưu cho ta đi.

Khẽ cười một tiếng, Nhiếp Vân đi tới trước mặt, bàn tay hắn đưa lên không trung, ngón tay như xuyên qua hàng tỷ thời không xuất hiện trên ngọn núi sau đó xiết chặc.

Vèo!

Ngọn núi to lớn nguy nga bị bàn tay của hắn nắm chặc, ngọn núi biến mất trong nháy mắt, dường như nó chưa từng xuất hiện qua bao giờ.

- Cái gì? ngọn núi của ta!

Không nghĩ tới ngọn núi lại bị đối phương lấy đi, ngay cả cảm ứng linh hồn cũng không thể dò xét được, sắc mặt Phục Giang vương tử lúc này phi thường khó coi, hắn phun máu tươi ra ngoài.

Ngọn núi này là bổn mạng pháp bảo do hắn luyện chế, ẩn chứa vô số tinh huyết toàn thân, một đi mất đi chẳng khác gì mất đi một nửa linh hồn, mặc dù thực lực mạnh cũng không chịu nổi.

- Ta muốn ngươi chết!

Trong mắt chảy huyết thủy, hắn gào thét thảm thiết, bàn tay khô héo của Phục Giang vương tử có vài đạo kiếm quang vờn quanh, kéo dài qua khoảng cách như lưỡi đao đâm rách vô số thời không, chỉ trong nháy mắt tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Chút tài mọn!

Tiến về phía trước một bước, hai tay Nhiếp Vân buông thỏng, dây leo đầy trời tạo thành bình chướng, kiếm quang đâm thẳng vào đống dây leo ngăn cản cho nên không sinh ra hiệu quả gì.

Vèo!

Tuy ngăn cản kiếm thế của đối phương, hắn nhìn thấy Phục Giang vương tử cắm một chân vào trong hư không, dường như muốn tan biến vào trong không gian.

- Hỏng bét, gia hỏa này muốn chạy trốn.

Nhìn thấy động tác của hắn, sắc mặt Nhiếp Vân rùng mình.

Không có nghĩ tới tên này quyết đoán như vậy, lần này hắn tới muốn cướp Hỗn Độn Vương Thạch, kết quả Vương Thạch không được không nói, thuộc hạ cũng chết hết, thậm chí bảo vật ngọn núi cũng bị người ta lấy đi, tình huống như vậy không nghĩ làm thế nào chiến thắng đối thủ mà là xoay người rời đi, không chút dây dưa dài dòng, tâm trí kiên định và lạnh lùng tới mức đáng sợ.

Nếu như hắn hung hãn không sợ chết, trực tiếp xông lên chiến đấu với hắn, đánh thiên địa sụp đổ, nhật nguyệt vô quang cũng không có gì, hắn xoay người rời đi như vậy chẳng khác gì chuyện nhục nhã to lớn, co được dãn được mới đáng sợ nhất!

Phượng Hoàng chi dực mở ra, lộ trình ức vạn dặm xuyên qua trong nháy mắt, vừa sải bước đã vượt qua vô số ngôi sao, nhìn thân ảnh trước mặt, Nhiếp Vân lăng không điểm một chỉ.

Tiên lực toàn thân sôi trào, lĩnh ngộ rất nhiều đại đạo hình thành vòng tròn lan thẳng về phía trước, từng đạo hào quang như thiểm điện tập kích đâm thẳng vào lưng Phục Giang vương tử.

- Chết!

Ngay lúc này Cực Thiên Vương, Huyền Thiền Vương đang thủ hộ cũng ra tay, hai vương giả trong thập tuyệt cổ địa toàn lực thi triển công kích, hai đạo hào quang cắt qua không gian đánh tới.

- Ha ha! Muốn giết ta, không có cửa đâu, ta không cần biết ngươi là ai, chờ ta lần sau gặp được, đó là thời điểm ngươi hẳn phải chết!

Ba đạo quang mang đâm vào người Phục Giang vương tử, cũng không cắt hắn thành hai đoạn, trên người hắn sinh ra hào quang sáng ngời, một kiện áo khoác đặc thù xuất hiện, nó chấn động và ngăn cản tất cả lực lượng.

Quần áo của hắn chấn động, hắn thoát ra khỏi vòng vây và tháo

chạy vào trong không gian không biết tên, cũng biến mất trước mặt mọi người.

- Chủ Tể Pháp Y?

Nhìn thấy y phục xuất hiện vào thời khắc cuối cùng, sắc mặt Nhiếp Vân khó coi.

Chủ Tể Pháp Y là thủ đoạn phòng ngự của Chúa Tể, lợi dụng dung hợp ba ngàn đại đạo tạo thành quần áo, mặc dù bộ y phục này chỉ là hư ảo, cũng không phải hỗn độn thần binh, lại dung hợp lực lượng của cường giả Chúa Tể, chỉ cần không đạt tới cấp bậc Chúa Tể, muốn phá vỡ cái áo này là chuyện không có khả năng.

Đương nhiên, cái áo này không phải thứ sử dụng vô hạn, hoàn toàn do năng lượng tạo thành, nương theo số lần công kích càng nhiều sẽ dần dần trở nên suy yếu cho đến biến mất!

- Không hổ là vương tử Kiền Huyết vương triều, trên người có nhiều thứ tốt như têế.

Biết rõ đối phương triệt để đào tẩu, trong tối tăm không thể truy tìm, Nhiếp Vân lắc đầu.

Đối phương có thể lấy Chủ Tể Pháp Y ra, đại biểu rất khó đánh chết đối thủ, cho dù có thể đuổi theo cũng không có ý nghĩa gì.

Để hắn đào tẩu cho nên không thể cướp được Chủ Tể Phù Ấn, từ đó làm hắn thất vọng.

Chủ Tể Phù Ấn chỉ còn một tấm cuối cùng, nhất định sẽ gặp không ít phiền toái về sau, thậm chí mang đến vô số nguy hiểm.

- Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể tìm kiếm đám người Mặc Nghiêu sau đó nghĩ biện pháp chém giết bọn chúng cướp đoạt Chủ Tể Phù Ấn!

------oOo------

Chương 2159: Thanh Diệp vương (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không thể giết Phục Giang vương tử, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác, Nhiếp Vân nghĩ đến Mặc Nghiêu.

Lúc trước Mặc Nghiêu lĩnh ngộ hơn hai ngàn tám trăm đại đạo, lại phối hợp Chủ Tể Phù Ấn cho nên hắn không phải đối thủ, nhưng hiện tại Thiên Tâm Đằng liên tục thôn phệ đám người Cửu Triêu, Chu Thông, thực lực đại tiến, hơn nữa hắn dung hợp Huyền Thiền Vương Dực thực lực tăng nhiều, gặp lại lần nữa chưa chắc đã chật vật như vậy, thậm chí ra tay đánh lén có thể chém giết đối phương.

Chỉ hi vọng trên người đối phương có được Chủ Tể Phù Ấn, khi đó hắn đủ tiêu xài trong thần chi di tích.

- Thời gian không còn sớm, việc này không nên chậm trễ, phải nhanh chóng tìm được đám người Mặc Nghiêu trước khi lực lượng Chủ Tể Phù Ấn tiêu tán, cũng phải đánh chết đối phương!

Trong lòng có kế hoạch, Nhiếp Vân thở ra một hơi, hắn nhìn về phía Cực Thiên Vương và Huyền Thiền Vương:

- Ta phải rời khỏi tuyệt cổ địa tìm một cừu nhân, biết rõ các ngươi không thể rời khỏi cổ địa, tình duyên chủ tớ chúng ta tới đây chấm dứt, hiện tại ta trả linh hồn các ngươi hiến tế trở về, khôi phục các ngươi tự do, sau này confgapwj lại.

- Khôi phục tự do, sau này còn gặp lại...

Huyền Thiền Vương, Cực Thiên Vương đồng thời sững sờ.

Cực Thiên Vương, Huyền Thiền Vương và hắn ký kết linh hồn phụ thuộc, thời gian không dài, nhanh giải trừ như thế làm cho hai đại thượng cổ thần thú có chút không dám tin tưởng.

- Ta tiến vào thập tuyệt cổ địa vốn muốn tìm kiếm một chỗ di tích thượng cổ, đạt được chút ít bảo vật, trong lúc vô tình biết được chuyện Hỗn Độn Vương Thạch, hiện tại ta cũng đạt thành mong

muốn, tiếp tục lưu lại chỉ chậm trễ thời gian, không bằng rời đi!

Nhiếp Vân nói.

Đến thập tuyệt cổ địa vốn có ý định tìm kiếm liên lệ phong ấn bia đá kim hiên bí cảnh, kết quả không tìm được, lại đạt được tin tức Hỗn Độn Vương Thạch, hơn nữa đã có được nên xem như hoàn thành mục tiêu.

Có thể đạt được Hỗn Độn Vương Thạch, với hắn mà nói lần này đi thần chi di tích chi đã không có tiếc nuối, mặc dù hiện tại đi ra ngoài cũng không có vấn đề gì.

Cực Thiên Vương, Huyền Thiền Vương phi thường lợi hại, có thể ra ngoài tuyệt đối có thể chấn nhiếp tông môn, dương danh cả Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, nếu không thể mang ra ngoài thì không nên khó chịu, nhân sinh có được có mất, có viên mãn sẽ có thiếu hụt, nếu một vẫn tính toán chi li được mất sẽ không sống tốt được.

- Chủ nhân...

Cực Thiên Vương, Huyền Thiền Vương lộ ra vẻ không bỏ.

Tuy hai đại thần thú vừa mới bắt đầu đều là uy bức lợi dụ phục tùng, trải qua sống chung thời gian ngắn phát hiện chủ nhân trẻ tuổi trước mặt có thủ đoạn thường nhân khó có thể với tới và trí tuệ siêu phàm, có được tâm trí khủng bố, loại nhân vật này qua một thời gian sẽ dương danh hỗn độn, đi theo hắn khẳng định còn đặc sắc hơn rất nhiều.

- Nhân sinh tụ tán vô thường, đúng rồi, ta muốn đuổi giết người đi thần điện, các ngươi có nghe nói qua hay không?

Khoát khoát tay, cắt ngang hai thú không bỏ, Nhiếp Vân vừa muốn rời đi, đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó và hỏi thăm.

Muốn tìm được Mặc Nghiêu, đầu tiên phải biết thần điện nằm ở đâu, tìm không thấy thì tất cả đều vô nghĩa!

- Thần điện?

Hai thú đồng thời lắc đầu.

- Chủ nhân, chúng ta vẫn lưu lại trong thập tuyệt cổ địa, chưa bao giờ đi ra ngoài qua, nếu như thần điện tại cổ địa khẳng định biết rõ, theo ta được biết, nơi này không có nơi như vậy.

Huyền Thiền Vương vẻ mặt áy náy.

- Đúng thế, ta sống lâu như thế nhưng chưa bao giờ nghe qua thần điện, cho nên...

Cực Thiên Vương Quy Nguyên cũng cảm thấy xấu hổ.

- Được rồi, không biết thì thôi, cáo từ!

Vốn cũng không cảm thấy chúng có thể biết được, Nhiếp Vân vừa chắp tay, thân thể muốn đi xa.

- Chủ nhân chậm đã!

Vừa đi vài bước, Quy Nguyên hô lên.

- Như thế nào?

Nhiếp Vân dừng lại.

- Chúng ta không biết thần điện là nơi nào, nhưng có người khẳng định biết rõ!

Quy Nguyên nhớ tới cái gì đó, vội vàng giải thích.

- Ah? Ai?

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Tuy sức chiến đấu của hắn tăng nhiều, thực lực bản thân chưa đủ suy tính ra phương vị của đám người Mặc Nghiêu, cho nên cho dù ra khỏi thập tuyệt cổ địa cũng chỉ có thể mò mẫm đi tìm mà thôi, có người có thể biết rõ thần điện ở nơi nào là tốt nhất.

- Vừa rồi ở trong mai rùa, ngươi hỏi ta, trừ thông qua khóa sắt còn có đường nào đi thông tới thượng cổ chiến trường, ta nói không biết, còn nói ‘ nhưng ’!

- Lúc ấy Phục Giang vương tử dùng cự sơn tập kích mai rùa cho nên chưa kịp nói, hiện tại ta sẽ nói hết...

Quy Nguyên chậm rãi lên tiếng.

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân cẩn thận nhớ lại, lúc trước Quy Nguyên đã có nói như thế, trong mắt hắn mang theo chờ mong.

- Sở dĩ ta nói ‘ nhưng ’ là vì trong thập tuyệt cổ địa có một tính mạng từng du lịch qua di tích thượng cổ, với các điển cổ di tích, các nơi bí mật không gì không biết.

Quy Nguyên nói:

- Ta không biết không có nghĩa là nó không biết, nếu như có thể tìm được, nhất định sẽ tìm được đáp án mà chủ nhân muốn.

- Ah? Còn có tính mạng kỳ lạ như vậy?

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Trên thế gian có rất nhiều sinh vật kỳ lạ, giống như Cực Thiên Vương vừa ra đời lĩnh ngộ Thiên Đạo, bản thân cũng rất khó lường, có thể có tính mạng kỳ lạ hơn cũng không có gì lạ.

- Nó chính là một trong tứ đại vương giả thập tuyệt cổ địa Thanh Diệp vương!

Quy Nguyên nói.

- Thanh Diệp vương?

- Thanh Diệp vương xếp thứ ba trong tứ đại vương giả, thực lực của nó không kém ta nhiều, lại am hiểu ẩn núp, tốc độ, hơn nữa nó còn có khả năng mở thần chi di tích, không bị ảnh hưởng, chính bởi

vì như thế nên thần chi di tích rộng lớn nhưng bị nó du lịch qua một lần, chỉ có điều rất nhiều bí cảnh nguy cơ trùng trùng, cho dù nó biết rõ ở đâu cũng không dám xông vào.

Quy Nguyên giải thích.

- Am hiểu ẩn núp, tốc độ? Còn có loại tánh mạng này? Bản thể nó là gì?

Nhiếp Vân sinh ra hứng thú nồng đậm.

Bản thể Cực Thiên Vương là con rùa đen, bản thể Huyền Thiền Vương là con ve sầu, Thanh Diệp vương là gì?

- Nó là.. Một đầu Thanh Diệp Biên Bức, ưa thích hành động ban đêm, cho nên...

Quy Nguyên cảm thấy xấu hổ.

Rất nhiều tu sĩ Tà Nguyệt Chí Tôn Vực có suy nghĩ khác thường về con dơi, cảm thấy hành động ban đêm không khác gì quỷ mị, làm người ta không thích.

- Con dơi?

Nhiếp Vân cũng không có ý khác về con dơi, hỏi tiếp:

- Nói ra đặc thù của nó, ta suy tính một chút.

- Đúng rồi, nó ưa thích ẩn thân phía sau mặt tối các tinh cầu...

Quy Nguyên cũng nói đặc thù của Thanh Diệp vương kỹ càng cho Nhiếp Vân nghe.

------oOo------

Chương 2160: Thanh Diệp vương (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tốt!

Cẩn thận nghe Quy Nguyên giới thiệu, Nhiếp Vân cau mày, một dòng sông thiên cơ xuất hiện trước mặt, vô số ngôi sao chảy xuôi theo dòng sông, một lát sau hai mai rùa rơi xuống và xuất hiện bí vân phức tạp.

- Ta biết rõ ở địa phương nào, theo ta đi.

Suy tính ra vị trí cụ thể của Thanh Diệp vương, hai cánh Nhiếp Vân vỗ nhẹ bay về phía trước.

Tuy mai rùa Quy Nguyên bị khóa sắt khóa lại nhưng đã tu luyện tới mức thân thể rời khỏi mai rùa, chỉ cần không rời khỏi thập tuyệt cổ địa thì không ảnh hưởng quá lớn, một người hai thú tiến lên phía trước.

- Thanh Diệp vương đang ở tuyệt hồn chi địa, Huyền Thiền Vương Dực mới có thể ngăn cản hay không?

Vừa đi về phía trước, Nhiếp Vân vừa nói thứ mình suy tính ra.

Thập tuyệt cổ địa, đệ nhất hung hiểm là tuyệt mệnh chi địa, đệ nhị hung hiểm là tuyệt hồn chi địa, mà Thanh Diệp Vương đang ở đó.

- Huyền Thiền Vương Dực của ta có thể ngăn cản tuyệt mệnh chi, tuyệt hồn chi khí không là gì cả!

Vẻ mặt Huyền Thiền Vương kiêu ngạo.

- Vậy là tốt rồi!

Nghe được Huyền Thiền Vương Dực có thể ngăn cản tuyệt hồn chi khí không bị thương tổn, Nhiếp Vân không hỏi nhiều, hắn bay thẳng về phía trước.

Thôi diễn thiên cơ phù hợp thiên địa đại đạo, trước kia suy tính Huyền Thiền Vương không thành vấn đề gì, lúc này chắc có lẽ không xuất hiện sơ suất.

Đoàn người bay đi thật nhanh, chỉ mười giây đã bay ra khỏi tuyệt mệnh chi địa, lúc này đi vào khu vực có sương mù màu đỏ.

Nơi này khắp nơi đều có hương khí, mới vừa đã làm người ta có cảm giác như tiến vào hoa viên, qua một lúc mới có thể ý thức nơi này khác với hoa viên, những hương khí này mang theo tác dụng thôi miên linh hồn, ngửi nó sẽ làm bản thân đánh mất tự chủ và khí lực, cháng váng đầu óc và mất đi năng lực phản kháng.

Tuyệt hồn chi địa thôi miên linh hồn, ngay cả Nhiếp Vân sử dụng Chủ Tể Phù Ấn mà không có chuẩn bị trước, hắn suýt nữa trúng chiêu.

- Thập tuyệt cổ địa, quả nhiên khắp nơi đều là nguy cơ, nếu không có Huyền Thiền Vương Dực ngăn cản, ta thật nửa bước khó đi!

Cảm nhận được tuyệt hồn chi khí và tuyệt mệnh chi khí có bản chất khác nhau nhưng vô cùng khủng bố thì Nhiếp Vân cảm khái.

Nơi nguy hiểm như thế, chẳng những có tánh mạng còn sống, còn sống tỏoải mái như vậy, không thể không nói tạo vật thần kỳ.

Tiến vào tuyệt hồn chi địa, đi về phía trước và dừng lại, nhìn thấy vô số tinh cầu lơ lững trên đầu.

Những tinh cầu này cùng loại với thời không chi vực, đại bộ phận đều là tinh cầu mât đi sinh cơ, yên lặng lơ lửng trên bầu trời đêm, không có chút dấu hiệu tính mạng nào.

Nhiếp Vân vượt qua nhất tinh cầu, hắn nhanh chóng tiến lên phía trước.

Thông qua thôi diễn, hắn đã biết rõ vị trí xác thực của Thanh Diệp vương, tốc độ bay nhanh, mấy chục giây qua đi, một tinh cầu đen kịt xuất hiện trước mặt.

- Thì ra ở trong tinh cầu trước mặt, Quy Nguyên, ngươi kêu nó ra đi, sợ ta xuất hiện sẽ có hiệu quả trái ngược.

Nhiếp Vân phân phó một tiếng.

Hắn là nhân loại đột nhiên xuất hiện tại nơi này, lại tìm Thanh Diệp vương, đối phương khẳng định cảnh giác nên phiền toái không ít, đổi thành Quy Nguyên sẽ khác hoàn toàn.

- Ân!

Quy Nguyên gật gật đầu, hắn tiến lên phía trước một bước, lời nói như chuông đồng.

- Thanh Diệp, Quy Nguyên và Huyền Thiền tới bái phỏng.

Tiếng nói truyền ra, xuyên thấu qua vô số không gian, tiếng nói vang vọng tinh vực bỏ hoang.

- Thì ra là Cực Thiên Vương và Huyền Thiền Vương, mời vào, vừa vặn Vạn Lực Vương cũng ở nơi đây, mọi người đã lâu không gặp, chúng ta có thể tụ tập một chút.

Tiếng nói vang vọng không lâu, tiếng cười lớn vang lên, mang theo hương vị cởi bỏ, hoàn toàn khác với ấn tượng trong nội tâm Nhiếp Vân lúc trước.

Hắn xem ra con dơi hành tẩu trong bóng tối có lẽ sẽ cho người ta cảm giác âm trầm, trong lời nói của đối phương không mang theo cảm giác này, ngược lại có cảm giác cởi mở, làm người ta sinh ra cảm giác thoải mái vui vẻ và hảo cảm.

- Vạn Lực Vương là vương giả cuối cùng trong tứ đại vương giả thập tuyệt cổ địa, bài danh thứ hai!

- Chúng ta đều là người cô đơn, nó là vương giả thật sự, có được hàng tỉ thần dân, hơn nữa mấu chốt là.. Là nữ!

Huyền Thiền Vương truyền âm, trong giọng nói mang theo kiêng kị nồng đậm.

- Bản thể nó là gì?

Có thể làm cho Huyền Thiền Vương kiêng kỵ như vậy và có hàng tỉ

thần dân, nó có địa vị gì?

- Bản thể của nó là Thực Giới Nghĩ, có thể nuốt vạn giới.

Huyền Thiền Vương nói.

- Thực Giới Nghĩ?

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Hắn nghe nói qua tính mạng này, Thực Giới Nghĩ có thực lực không tính làn mạnh nhưng có hàng tỉ thần dân, quần thể tác chiến đáng sợ, nghe nói lúc trước có một đại năng trong hỗn độn giới đại thế giới bởi vì đắc tội một đầu Thực Giới Nghĩ, cả thế giới đều bị cắn nuốt, bản thân cũng mất mạng.

Loại tánh mạng này không có gì không nuốt, thậm chí phù văn, trận pháp cũng có thể ăn, bất cứ kẻ nào nhìn thấy cũng run sợ, không nghĩ tới thập tuyệt cổ địa lại có tính mạng này tồn tại, hơn nữa còn là vương giả.

- Chủ nhân, Vạn Lực Vương và Thanh Diệp phi thường phản cảm với nhân loại, đến nơi này ngươi không nên nói gì, ta giải thích cặn kẽ với bọn họ, sau đó lại nói...

Quy Nguyên truyền âm bên tai.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu, hắn cũng có chừng mực ở điểm này.

Trong khi nói chuyện, hai vương giả đã xuất hiện ở mặt ngoài tinh cầu.

Tinh cầu này chỉnh thể âm u không có một tia ánh sáng, khắp nơi đều là khí tức ẩm ướt và mục nát, dường như tiến vào trong bãi rác.

- Ân! Tại sao các ngươi mang theo nhân loại tới?

Vận chuyển thiên nhãn, Nhiếp Vân thấy rõ tràng cảnh trước mặt, trên đài cao có một thanh niên tuấn mỹ đang ngồi trên vương tọa, bên cạnh nó là nữ tử trung niên.

Thanh niên thấy Quy Nguyên, Huyền Thiền dẫn theo người khác thì sắc mặt lạnh lùng.

- Thanh Diệp, vị này chính là...

Quy Nguyên đang muốn giải thích, chỉ thấy thanh niên cau mày và nói:

- Ngươi và Huyền Thiền nhận hắn làm chủ nhân? Như thế nào, chính mình làm nô tài, cũng chúng ta làm nô tài theo? Không có cửa đâu!

- Ta không chào đón các ngươi, hiện tại cút đi.

Nhìn ra Quy Nguyên, Huyền Thiền biến thành yêu sủng, thái độ của Thanh Diệp vương lập tức biến hóa.

- Thanh Diệp vương, đừng có gấp, nghe ta nói hết!

Quy Nguyên cau mày nói.

Bất kể thế nào nó đều là đệ nhất vương giả trong thập tuyệt cổ địa, nói với nó vô lễ như vậy, mặc dù tính tình có ôn hòa cũng tức giận.

- Không có gì có thể nói, lúc trước ngươi đã từng kiên định nói qua, đời này kiếp này chỉ nhận thiên địa làm chủ, tuyệt không nhận nhân loại!

------oOo------

Chương 2161: Thực Giới Nghĩ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hiện tại thì sao? Lập tức rời đi ta có thể không động thủ, bằng

không hôm nay chúng ta máu tươi tại đây, ta thật muốn xem ngươi có chủ nhân có thể làm gì khó dễ được ta?

Thanh Diệp vương gầm gừ, sau lưng có hai cánh đen xuất hiện, giống như ma nhân lúc trước tỏa ra khí tức âm trầm.

- Hai đại vương giả quy thuận một nhân loại, Quy Nguyên, Huyền Thiền, hắn cho các ngươi chỗ tốt gì?

Phu nhân trung niên nhìn sang Nhiếp Vân, ánh mắt thâm trầm, lực lượng trên người bộc phát, dường như chỉ cần một lời không hợp thì nó và Thanh Diệp vương sẽ liên thủ công kích.

- Có thể có gì? Ta nhìn thấy có lẽ thực lực của ngươi hiện tại tăng nhiều...

Thấy hai người vô lễ, Quy Nguyên cũng không nhịn được nữa, bàn tay xiết chặc muốn động thủ, còn chưa tiến lên đã bị người ta giữ chặt.

Quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Nhiếp Vân đi tới, trong mắt mang theo đùa cợt, đột nhiên hắn cất tiếng cười to:

- Ha ha, ha ha!

Tiếng cười như sấm vang vọng cửu châu, cả tinh cầu bị tiếng cười của hắn làm chấn động, mặt đất xuất hiện từng vết rách.

- Ngươi cười cái gì? Có cái gì buồn cười?

Thấy nhân loại này chẳng những không sợ hãi ngược lại còn cười ra tiếng, Thanh Diệp Vương cùng Vạn Lực Vương nhìn nhau.

- Không cười cái gì!

- Trước kia vẫn nghe Huyền Thiền, Quy Nguyên nói Thanh Diệp vương, Vạn Lực Vương uy phong cỡ nào, anh hùng ra sao, thì ra là hai kẻ vô tri tới cực điểm, chỉ là tiểu nhân vật chỉ biết đấu tranh nội bộ!

- Thật sự nghe danh không bằng gặp mặt!

Ánh mắt Nhiếp Vân mang theo thương cảm.

- Ngươi nói cái gì?

- Dám nói ta vô tri, muốn chết!

Nghe được Nhiếp Vân nói chuyện có xem thường, Thanh Diệp vương, Vạn Lực Vương cảm thấy đầu óc như nổ tung, đôi mắt đỏ lên, khí thế toàn thân bộc phát muốn động thủ.

Quy Nguyên, Huyền Thiền đứng cạnh nhìn thấy cảnh này, đồng thời đứng hai bên, sợ hai người thẹn quá hoá giận làm ra chuyện bất lợi với chủ nhân.

Nhìn thấy hai yêu sủng đứng trước mặt, Nhiếp Vân khoát khoát tay bảo chúng nó lui ra, hắn bước tới trước mặt hai đại vương giả sau đó chắp tay sau lưng, không môn mở rộng và không phòng ngự.

- Như thế nào? Ta nói không đúng sao? Quy Nguyên, Huyền Thiền và các ngươi tịnh xưng tứ đại vương giả thập tuyệt cổ địa, vừa gặp mặt lại nói chuyện binh đao, chẳng lẽ không phải đấu tranh nội bộ?

Nhiếp Vân cười lạnh.

- Cho dù chúng ta đấu tranh nội bộ thì thế nào? Dường như không có quan hệ gì với nhân loại Tà Nguyệt Chí Tôn Vực như ngươi cả.

Sắc mặt Thanh Diệp vương dữ tợn, hắn cố nén xúc động ra tay.

- Không có vấn đề gì? Ai nói không có vấn đề gì? Chúng là hai yêu sủng của ta, ngươi động thủ với yêu sủng của ta, ngươi nói có quan hệ tới ta hay không? Mặt khác, ta không phải người của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, ngươi còn không biết rõ thân phận của ta còn ngang ngược chỉ trích, không phải vô tri là cái gì?

Nhiếp Vân vẻ mặt lãnh ý, thái độ ngạo mạn, như là đang nhìn lưỡng cái gì cũng đều không hiểu loài bò sát.

Nhìn tư thế vừa rồi, đối phương căn bản không nghe giải thích, nói chuyện bình thường đối phương không tin nhưng dùng phương pháp khích tướng có lẽ sẽ có hiệu quả không tổn.

- Lừa gạt ai đó? Thượng cổ chiến trường cũng là thần chi di tích trong lời các ngươi, tính mạng cường đại nơi đây ai không biết, sẽ không có ngươi!

- Mặt khác, nơi này trăm vạn năm mở ra một lần, trong thời gian mở ra không phải là nơi Tà Nguyệt Chí Tôn Vực thí luyện hay sao, có thể để người ngoài đi vào sao?

Thanh Diệp vương khẽ nói.

- Ta đến Tà Nguyệt Chí Tôn Vực tham gia thí luyện, lại không phải người Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, ngươi tin cũng tốt, không tin cũng được, không cần giải thích với ngươi!

Nhiếp Vân khoát khoát tay:

- Ta tới nơi này chỉ hỏi ngươi một câu, vẫn đừng ở thế giới tàn phá này, không cách nào hấp thu năng lượng, chỉ có thể dựa vào ngủ say bảo tồn thể lực, chỉ có thời điểm thần chi di tích mở ra mới có thể thanh tỉnh một thời gian ngắn... Đây là sinh hoạt các ngươi muốn sao?

- Việc này...

Nghe nói như thế sắc mặt Thanh Diệp vương khó coi.

Thế giới này không có nguyên khí hấp thu, bởi vì muốn giảm tiêu hao chỉ có thể ngủ say, là ngủ say chính thức trên ý nghĩa, chỉ có thời gian trăm vạn năm di tích mở ra một lần mới có thể tỉnh táo lại, dựa vào săn giết thí luyện giả duy trì thể lực và tánh mạng.

Loại cuộc sống này giống như bị người ta nuôi trong lồng, khó chịu nói không nên lời, chúng sớm chịu quá đủ rồi.

Lời này không thể phản bác, Thanh Diệp vương khá tốt chút, có thể rời khỏi thập tuyệt cổ địa, những người khác không thể rời khỏi

thập tuyệt cổ địa, chỉ có thể đợi ở chỗ này, một năm rồi lại một năm, bất kể thời gian trôi qua.

- Chúng ta có muốn sống cuộc sống như vậy hay không thì liên quan gì tới ngươi, đừng nói với ta, ngươi có thể mang bọn ta rời đi, trước kia cũng có người nói như thế nhưng đều bị ta ăn cả rồi.

Ánh mắt Vạn Lực Vương lập loè.

- Mang các ngươi đi ra ngoài? Ngươi nghĩ nhiều!

Nhiếp Vân khoát tay.

- Không nghĩ như vậy, vậy ngươi nói những chuyện này làm gì? Cầm chúng ta trêu đùa? Đừng tưởng rằng ngươi có thể làm Quy Nguyên, Huyền Thiền nhận làm chủ nhân là có thể tùy ý làm bậy, nói cho ngươi biết, trong chiến đấu chân chính, hai người bọn họ chưa hẳn có thể chiếm được tiện nghi!

Vạn Lực Vương cười lạnh, trong mắt mang theo tự ngạo.

Nó thật có tiền vốn tự ngạo, phóng xuất hàng tỉ Thực Giới Nghĩ ra ngoài, cho dù Cực Thiên Vương là cường giả cấp tông chủ cũng phải ảm đạm vô lực.

- Ta chỉ muốn hỏi các ngươi một câu... Muốn báo thù không?

- Báo thù? Báo thù tếế nào?

- Nếu như thế giới của các ngươi không trải qua chiến tranh thượng cổ, nơi này vốn phồn vinh dồi dào, so với Tà Nguyệt Chí Tôn Vực chỉ mạnh không yếu, hiện tại biến thành bộ dạng này, các ngươi chỉ biết đấu tranh nội bộ, chẳng lẽ sẽ không nghĩ tới báo thù?

Nhiếp Vân nhìn chằm chằm hai thú.

- Báo thù, ai không muốn? Bây giờ chúng ta còn sống, trên thực tế chính là đám đại nhân vật Tà Nguyệt Chí Tôn Vực lưu lại chúng ta làm chuột bạch, chuyên môn tôi luyện đệ tử của bọn chúng mà thôi.

- Nhưng có thể làm được gì? Ngươi tùy tiện nói một câu là có thể báo thù? Ngươi biết kẻ thù của chúng ta là ai không? Ngươi không biết là ai mà dám nói như vậy, không cảm thấy buồn cười hay sao?

Vạn Lực Vương hừ lạnh, ánh mắt mang theo lạnh lùng nhìn Nhiếp Vân.

- Kẻ thù các ngươi là ai ta chẳng những biết rõ, hơn nữa biết rõ hơn cả các ngươi.

Ngón tay Nhiếp Vân điểm về phía trước, một giọt máu xuất hiện trước mặt hai thú, tản mát ra khí tức đặc thù.

- Ngươi... Ngươi... Ngươi là người nào?

------oOo------

Chương 2162: Hai phương pháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy lực lượng trong giọt máu trước mặt, mang theo hương vị tương dung với thế giới này, Vạn Lực Vương, Thanh Diệp vương nhìn nhau, bọn họ đều nhìn thấy khiếp sợ trong mắt của đối phương, nhịn không được lên tiếng hỏi.

Toàn thân Vạn Lực Vương, Thanh Diệp vương run rẩy.

Chúng từ trong máu của đối phương cảm nhận được khí tức bổn nguyên của thế giới này, thuần túy, to lớn, bàn bạc, uyên bác.

Loại lực lượng này đến từ thiên địa, đến từ huyết mạch, không ai có thể thay thế.

Một giọt máu nhỏ xuất hiện, có thể đoán ra thân phận của thiếu niên trước mặt tất nhiên có liên hệ mật thiết với Tu La Vương.

Tu La Vương, đối với chúng mà nói là thế giới chủ, sáng thế chủ, tuy nhiên chưa bao giờ gặp qua nhưng chỉ cần sinh ra trong thế

giới này tất nhiên có quan hệ kỳ diệu, đây là thứ khắc sâu vào linh hồn, không thể nào làm giả được.

Giống như thực vật mọc trên thổ nhưỡng, cho dù lớn lên cao to cỡ nào, nó hùng vĩ ra sao cũng không thể sống mà thiếu thổ nhưỡng nuôi dưỡng nó.

- Ngươi là...

Sau khi hiểu ra điểm này, Thanh Diệp vương cũng phải kêu lớn.

- Ta là người như thế nào cũng không trọng yếu, quan trọng ta sẽ báo thù vì các ngươi, cho dù phải chết!

- Nếu đã nhất định thì không cách nào cải biến.

Thấy biểu lộ của chúng, Nhiếp Vân biết rõ cũng giống như Cực Thiên Vương vừa nhìn thấy mình, đoán ra cái gì và nói ngay.

Tu La Vương bị giết, sớm không chết không thôi với đám người A Dục Vương, thân là huynh trưởng, tất nhiên sẽ đứng trước đệ đệ, cho nên với hắn mà nói, sớm muộn gì cũng xung đột vũ trang với những kẻ mạnh nhất thế giới.

Tuy biết rõ tu luyện tới đỉnh phong, chỉ cần không được hỗn độn tán thành, trước mặt đám người A Dục Vương chỉ là kẻ hèn mọn đáng thương nhưng rất nhiều chuyện đã có kết cục nhất định.

Không cách nào cự tuyệt mình là huynh đệ với Tu La Vương, cũng không có biện pháp kháng cự quan hệ này.

- Hiện tại biết rõ ta không phải là người Tà Nguyệt Chí Tôn Vực rồi chứ?

Trước dùng khích tướng để làm đối phương chú ý, sau đó một lần hành động đứng ở điểm cao đạo nghĩa của thế giới, lúc này mới nói rõ thân phận sau đó mới thu được hiệu quả tốt nhất.

Trước khi đến thập tuyệt cổ địa, Nhiếp Vân căn bản không biết huyết thống của mình và Nhiếp Đồng có hiệu quả như thế, có thể

làm Cực Thiên Vương ngoan ngoãn nhận chủ sau mới biết được có quan hệ với chút huyết thống kia, hơn nữa có lực ước thúc không thể kiềm chế với thần thú ở đây.

Đây cũng là nguyên nhân hắn đi tới thần chi di tích lại sinh ra cảm giác đặc thù.

- Chúng ta biết rõ!

Thanh Diệp vương liền vội vàng gật đầu:

- Ngươi tìm chúng ta là...

Biết rõ thân phận Nhiếp Vân có quan hệ với Tu La Vương, Thanh Diệp vương, Vạn Lực Vương không còn cảm giác ngạo mạn như trước, thái độ cung kính.

- Ngươi nói ngươi du lịch qua các di tích trong nơi này, cho nên muốn hỏi ngươi một nơi.

Thấy thái độ đối phương biến hóa, Nhiếp Vân biết rõ đã đạt mục đích, chẳng muốn nói nhảm, trực tiếp mở miệng:

- Ngươi có từng nghe nói qua thần điện hay không?

- Thần điện?

Thanh Diệp vương sững sờ một chút, đôi mắt mở to.

- Ngươi nói nơi trọng yếu nhất của thượng cổ chiến trường, thần điện?

- Ân? Ngươi biết?

- Ta nghe nói qua nơi này, nó nằm ở hạch tâm thượng cổ chiến trường nhưng...

Thanh Diệp vương nghi hoặc nhìn Cực Thiên Vương:

- Ta không biết cách nào đi vào bên trong, thậm chí cửa vào

thượng cổ chiến trường ở đâu cũng không biết...

- Thượng cổ chiến trường? Ngươi nói là thế giới trên lưng Quy Nguyên hay sao?

Nhiếp Vân cau mày.

- Không sai, chính là thế giới!

- Truyền thuyết về thần điện, ta từng nhìn thấy ghi lại trong mật tàng ở các di tích khác, cụ thể xảy ra chuyện gì thì ta không biết, nhưng có thể khẳng định nó là thế giới trên lưng Cực Thiên Vương.

Trong mắt Thanh Diệp vương y xác định.

- Vậy thì phiền toái!

Xoa xoa mi tâm, Nhiếp Vân nhịn không được lắc đầu.

Thượng cổ chiến trường trên mai rà Cực Thiên Vương, tuy hắn chưa đi qua, bởi vì hắn biết nơi đó còn đáng sợ hơn thập tuyệt cổ địa, bằng không cũng không có khả năng đặt trên khóa sắt đáng sợ trên lưng Cực Thiên Vương!

Hơn nữa không biết thông đạo mà đi vào trong đó, chỉ có thể thông qua khóa sắt, hắn xem ra đây là chuyện không thể hoàn thành.

Hắn nhìn thấy bí vân trên khóa sắt đã cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, tùy thời sẽ chết đi, nếu như bò lên đó, há không phải bị lực lượng ẩn chứa trong đó đánh chết hay sao?

- Ngươi có biết trừ xuôi theo khóa sắt trên mai rùa Quy Nguyên bò lên trên còn có thông đạo nào khác hay không?

Nghĩ vậy vẻ mặt Nhiếp Vân đầy hi vọng nhìn hắn.

Khẳng định đám người Mặc Nghiêu biết có thông đạo khác, bằng không một khi bọn chúng đi vào thập tuyệt cổ địa gặp được Cực Thiên Vương sẽ bị phát hiện.

Nếu như có thể đi vào lối đi của bọn họ, có lẽ có thể đơn giản hơn việc bò lên khóa sắt.

- Nếu muốn vào thượng cổ chiến trường, bò lên khóa sắt trên mai Quy Nguyên là phương pháp đơn giản nhất nhưng không ai mạo hiểm tính mạng của mình như vậy, bò lên là có thể thành công hoan nghênh thượng cổ chiến trường.

- Còn có một phương pháp, nghe nói cần đồ quyển, có thể tìm được thứ này sẽ được tiếp dẫn đi lên.

Thanh Diệp vương biết rõ thượng cổ chiến trường nhiều hơn người khác, suy nghĩ một chút và nói.

- Đồ quyển? Đó là cái gì? Đi nơi nơi nào tìm nó?

Nếu như có thể tìm được, tự nhiên không cần bò lên khóa sắt, an toàn tăng lên rất lớn.

- Ân, ta cũng không biết, lúc trước ta vào một di tích và nhìn thấy, nó là đồ vật đặc thù từ thượng cổ chiến trường rơi xuống, tổng cộng chỉ có mấy miếng, ta từng du đãng qua thần chi di tích không biết bao nhiêu năm nhưng chưa bao giờ gặp qua.

Thanh Diệp vương vò đầu, vẻ mặt không có ý tứ.

- Ngươi không tìm được, xem ra thứ này rất khó tìm...

Nghe nói như thế, một tia hi vọng trôi theo dòng nước.

Thanh Diệp vương sống trong di tích không biết bao nhiêu năm nhưng không tìm được thứ gọi là đồ quyển, hắn không tin mình có thể tùy tiện tìm được.

Nếu Chủ Tể Phù Ấn rất nhiều, chậm rãi tìm kiếm cũng không sao, nhưng chỉ còn một tấm, nếu không nhanh chóng tìm được đám người Mặc Nghiêu, chờ bọn chúng đi vào thần điện sẽ giế ngược trở lại, khi đó hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Hơn nữa đám người Mặc Nghiêu tiến vào cái gọi là thần điện, tất

nhiên liên lụy rất nhiều bí mật của thế giới này, thậm chí còn liên lụy tới nguyên nhân ba đại tông môn Vạn Nhận Sơn cường đại, không biết chuyện này cũng bỏ đi, biết rõ mà không đi ngăn cản, vạn nhất bởi vậy phá hư kế hoach của Nhiếp Đồng thì hỏng bét.

------oOo------

Chương 2163: Ta hiểu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy không biết Nhiếp Đồng đi nơi nào, nếu không có trong thập tuyệt cổ địa thì chỉ sợ cũng đi thượng cổ chiến trường, sở dĩ không nói với mình là vì nơi đó nguy cơ trùng trùng, sợ chính mình lo lắng.

- Kỳ thật là chuyện thượng cổ chiến trường, ta cũng đã được nghe nói một ít!

Đột nhiên Vạn Lực Vương do dự một chút và nói xen vào.

- Khóa sắt trên người Quy Nguyên được xưng là Thông Thiên Lộ, nghe nói chỉ cần leo lên, chẳng những thực lực tăng nhiều, thậm chí còn có cơ hội luyện hóa thượng cổ chiến trường!

- Luyện hóa thượng cổ chiến trường?

Nhiếp Vân sững sờ.

Thượng cổ chiến trường hẳn là tiểu thế giới, hơn nữa còn là tiểu thế giới do Tu La Vương lưu lại, nếu như có thể luyện hóa, chỗ tốt to lớn, khẳng định viễn siêu đạt được Hỗn Độn Vương Thạch.

- Đúng, đây chỉ là truyền thuyết, có phải thật hay không, chúng ta cũng không biết!

- Ta đã từng đi qua khóa sắt kia, cẩn thận quan sát đúng là không dễ dàng gì, thật có thể đi lên, linh hồn và thân thể đều có rèn luyện thật lớn.

Vạn Lực Vương nói tiếp.

- Nếu không đi lên sẽ phải chết!

Nhiếp Vân cười khổ một tiếng.

Rèn luyện tử vong, hắn cũng nhìn thấy rất nhiều, cũng như Nhiếp Đồng lúc trước, dùng độc dược rèn luyện thân thể, trực giác tiến vào chí tôn cảnh, vận dụng một ít đồ chí tử, thực sự có thể biến chuyện xấu thành chuyện tốt, việc này cần đại nghị lực và đại thủ đoạn, tương đương với chạy kề cận cái chết, gây chuyện không tốt còn tử vong, cặn bã không thừa.

- Nếu như ngươi thật ở cổ chiến trường, hiện tại có hai biện pháp, thứ nhất, trở lại thần chi di tích, tìm kiếm loại phương pháp gọi là đồ quyển, loại phương pháp này nguy hiểm nhỏ nhất, thần chi di tích chỉ mở ra trong ba tháng, có thể tìm được hay không lại không thể cam đoan.

- Thứ hai, khóa sắt trên lưng Quy Nguyên bò lên thượng cổ chiến trường, làm như vậy nguy hiểm phi thường rất cao, một khi thành công, chẳng những linh hồn, thân thể được cường hóa, càng có cơ hội luyện hóa thượng cổ chiến trường, chỗ tốt rất lớn!

Thanh Diệp vương tổng kết tin tức và nhìn sang Nhiếp Vân.

- Tìm kiếm đồ quyển, thời gian không kịp!

Xem ra chỉ có thể lựa chọn phương pháp thứ hai!

Nhiếp Vân thở ra một hơi, tràn đầy bất đắc dĩ.

Phương thức thứ hai chính là bò lên khóa sắt đáng sợ, hắn không muốn xông qua bị hành hạ.

Nhưng đi thượng cổ chiến trường là phải làm, không vì mình cũng phải vì Nhiếp Đồng.

Nhiếp Đồng là Tu La Vương, hắn còn chưa triệt để khôi phục thực

lực của mình, ngay cả mình còn không bằng, vạn nhất gặp phải đám người Mặc Nghiêu sẽ phi thường nguy hiểm.

- Ta có biện pháp nhưng không biết có được hay không.

Vạn Lực Vương do dự một chút và ngẩng đầu lên.

- Phương pháp gì!

Nhiếp Vân nhìn qua.

- Bản thể ta là Thực Giới Nghĩ, có thể thôn phệ không gian, phong ấn, ta có thể thử một chút, có thể thôn phệ bí vân trên khóa sắt với nhau.

Vạn Lực Vương tinh quang lập loè.

- Thôn phệ bí vân?

Nhiếp Vân trầm tư một lát nhìn sang phu nhân trung niên:

- Ngươi có nắm chắc?

Nếu như có thể nuốt bí vân vào người, trên mình sẽ đơn giản hơn không ít, quan trọng hơn là không có bí vân, Quy Nguyên muốn tránh thoát khóa sắt sẽ dễ dàng hơn nhiều.

- Cũng không nói trước được, có thể thử xem!

- Vậy thì tốt, việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi!

Thí nghiệm một chút, nếu như nguy hiểm, hoàn toàn có thể nghĩ những biện pháp khác.

Có chút biện pháp mới được, tứ đại vương giả đi theo sau lưng Nhiếp Vân, một lần nữa bay về tuyệt mệnh chi địa, Nhiếp Vân chỉ còn một tấm Chủ Tể Phù Ấn, hắn không dám chậm trễ chút thời gian nào khác, tăng thêm tốc độ, thời gian không dài đã nhìn thấy mai rùa cực lớn của Quy Nguyên đứng sững trước mặt.

Đi vào phía trên mai rùa, khóa sắt càng kinh khủng, tuy không phải thập phần thô to nhưng bí vân phía trên có ẩn chứa thiên địa đại đạo, giải thích vũ trụ ảo diệu, chỉ liếc mắt nhìn đã bị trùng kích linh hồn, tùy thời sẽ té ra khỏi mai rùa.

- Có thể chứ?

Không nhìn tới những bí vân này, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Vạn Lực Vương.

- Thử một chút đã!

Hít sâu một hơi, Vạn Lực Vương cau mày đi tới, đột nhiên hét lên bén nhọn, hình thể biến lớn hơn trước gấp mấy lần, bàn tay chụp về phía trước, trên bầu trời lập tức xuất hiện một đám mây đen đen kịt.

Nhìn thấy mây đen này, Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Nơi này toàn là mây nhưng nhìn kỹ thì đó là Thực Giới Nghĩ, rậm rạp chằng chịt không biết bao nhiêu, không rõ số lượng là bao nhiêu, đến mức không gian vỡ vụn thành thông đạo đen kịt, khí lưu hỗn độn tán dật ra khắp bốn phía, dường như thập tuyệt cổ địa đang bị đám thượng cổ thần thú thôn phệ trở nên phi thường yếu ớt, thậm chí tuyệt mệnh chi khí cũng không có chút biện pháp nào.

Thấy cảnh tượng như thế, Nhiếp Vân mới biết được Vạn Lực Vương đáng sợ, nếu như không phải huyết thống Nhiếp Đồng làm cho nàng khuất phục, thật muốn chiến đấu, cho dù sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, gặp được loại tình huống này cũng chỉ có thể chạy trốn khỏi chết.

- Ngươi... Những Thực Giới Nghĩ này không cần nguyên khí duy trì?

Nhớ tới một sự kiện, Nhiếp Vân kỳ quái hỏi.

Nhiều Thực Giới Nghĩ như thế, mặc kệ dùng phương pháp gì làm ra, nhưng khẳng định phải ăn uống, hiện tại xuất hiện nhiều như thế, chẳng lẻ không cần nguyên khí duy trì?

Hỏi xong, Nhiếp Vân không đợi đối phương trả lời đã nhìn ra đáp án.

Lúc này sắc mặt Vạn Lực Vương tái nhợt, thân thể không ngừng run rẩy, trên trán đổ mồ hôi lạnh, dường như tiêu hao tất cả lực lượng.

- Cần nhưng chúng không có gì không nuốt, không gian cũng có thể ăn tươi, chỉ cần ăn đủ là có thể lớn mạnh!

Cắn chặt hàm răng, Vạn Lực Vương giải thích.

- Ân!

Nhiếp Vân không nói thêm lời nào, trong nội tâm cảm động.

Nhìn bộ dạng của nàng, biết rõ triệu hồi Thực Giới Nghĩ cũng không phải chuyện đơn giản, khẳng định cần trả giá rất lớn mới có thể, vì mình tiến vào thượng cổ chiến trường mà trả giá nhiều như vậy, ân tình to lớn khó có thể đền bù tổn thất.

- Vạn Lực Vương triệu hoán mấy vạn Thực Giới Nghĩ là gánh nặng to lớn, lần này triệu hoán quá nhiều, chỉ sợ kiên trì không bao lâu...

Ánh mắt Thanh Diệp vương mang theo thần thái lo lắng.

Hắn vừa dứt lời, Vạn Lực Vương trước mặt thét dài một tiếng, mọi người nhìn thấy mây đen trên cao áp vào khóa sắt, tất cả Thực Giới Nghĩ đen kịt không úy kỵ tử vong cắn nuốt bí vân trên khóa sắt.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Bí vân trên khóa sắt bị trùng kích, chúng nhộn nhạo như gợn sóng, đường vân bị ăn mòn, vô số Thực Giới Nghĩ rơi xuống đất biến

thành thi thể.

------oOo------

Chương 2164: Ta hiểu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những thi thể này không có vết thương trên người, đồng tử lại hoàn toàn tan rả, liếc mắt nhìn là biết bị chấn vỡ linh hồn, mộc sinh chi khí cũng không cách nào chữa trị, hết cách xoay chuyển.

Lạch cạch!

Lạch cạch!

Lạch cạch!

Mây đen bay nhanh về phía trước rất nhanh, rơi xuống cũng nhanh, lúc này thi thể chất đầy mai rùa.

- Thế nào?

Thực Giới Nghĩ không ngừng vờn quanh, mọi người cũng thấy không rõ tình huống thế nào, nhìn thấy số lượng mây đen giảm bớt cực nhanh, sắc mặt Vạn Lực Vương càng ngày càng kém, Quy Nguyên cũng phải lên tiếng hỏi.

- Có thể thôn phệ bí vân, nhưng có bí vân phạm vi mười mét còn chưa bị cắn nuốt sạch.

Vạn Lực Vương cắn răng.

- Phạm vi mười mét còn chưa cắn nuốt sạch?

Nội tâm Nhiếp Vân trầm xuống.

Nhìn mây đen đã biết chết một phần ba nhưng không thể thôn phệ sạch phạm vi mười mét, muốn thôn phệ tất cả bí vân trên khóa sắt

là không thể nào.

Phải biết rằng khóa sắt này kéo dài tới không gian đen kịt, không nhìn thấy cuối cùng, cũng không biết dài bao nhiêu.

- Dừng lại đi, biện pháp này không được!

Nhiếp Vân khoát tay.

Dựa theo tốc độ thôn phệ mà tính toán ra, cho dù òoàn bộ Thực Giới Nghĩ tử vong cũng chỉ có thể quét sạch phạm vi vài chục mét, đối với cả khóa sắt mà nói không có ý nghĩa.

- Vâng!

Vạn Lực Vương cũng biết loại tình huống này, ánh mắt mang theo thất vọng, nàng gào rút lần nữa và mây đen biến mất, không biết đi nơi nào giống như chưa từng xuất hiện qua.

Thực Giới Nghĩ biến mất, quả nhiên địa phương bị thôn phệ khoong còn bí vân, lộ ra tướng mạo sẵn có, khóa sắt đen kịt trầm trọng, nhìn không ra chất liệu gì cấu thành, cho dù là Thực Giới Nghĩ cũng bất lực.

- Nếu không ta lại thử xem.

Thở ra một hơi, sắc mặt Vạn Lực Vương khôi phục một ít nhìn vào khóa sắt dài không biết bao nhiêu dặm.

- Không cần, còn có những biện pháp khác a!

Nhiếp Vân cự tuyệt.

Nó triệu hoán nhiều Thực Giới Nghĩ như vậy cũng không có biện pháp, cho dù nó là vương của hàng tỷ con kiến, lực thôn phệ mạnh hơn cũng bất lực.

- Ta thử xem!

Thanh Diệp vương đi tới.

- Ngươi có biện pháp?

- Không có, nhìn xem có thể dùng biện pháp khác chấn vỡ bí pháp hay không!

Hít sâu một hơi, trên lưng Thanh Diệp vương xuất hiện đôi cánh chim đen kịt, lúc này bay nhanh về phía trước, trên không trung xuất hiện tiếng gào rú.

Tiếng rít của nó bén nhọn tới cực điểm, nghe vào trong tai sẽ thấy đau đớn, đôi cánh đen kịt có lực công kích rất mạnh hình thành sóng âm đánh thẳng vào khóa sắt, nó va chạm với bí vân và tiêu tán.

Đăng đăng đăng!

Lui về phía sau vài bước, sắc mặt Thanh Diệp vương và Vạn Lực Vương cùng trắng bệch, ánh mắt nhìn Nhiếp Vân và lắc đầu, vẻ mặt thất vọng:

- Cũng không được!

- Không nên vội1

Đở lấy Thanh Diệp vương, Nhiếp Vân nhìn sang Huyền Thiền Vương và Quy Nguyên và lắc đầu, hắn hỏi Vạn Lực Vương:

- Có thể nói cẩn thận truyền thuyết Thông Thiên Lộ một lần hay không?

Trước kia Vạn Lực Vương nói chuyện khóa sắt này nó cũng biết, được xưng là Thông Thiên Lộ, chỉ cần có thể leo lên phía trên, chẳng những thực lực tăng nhiều, còn có cơ hội luyện hóa thượng cổ chiến trường, nếu đây là thật, có lẽ có phương pháp leo lên khóa sắt, tuyệt đối không phải phá hư bí vân như vậy.

- Cụ thể xảy ra chuyện gì thì ta không rõ, thời điểm ta còn nhỏ, không biết nghe được từ nơi nào, nói đây là Thông Thiên Lộ, phải mang nội tâm hết sức chân thành và ý chí không sợ leo lên, chỉ có

đại nghị lực, đại phách lực mới có thể đi tới cuối cùng, tìm được thượng cổ chiến trường, tiến vào thần điện... Về phần chuyện khác ta không rõ ràng.

Vạn Lực Vương suy nghĩ một lúc và nói.

Tuy nó nghe qua là truyền thuyết nhưng thời gian quá xa xưa nên dần quên lãng.

- Ta cũng nghe nói qua giống như Vạn Lực Vương, lúc trước ta cũng nhìn thấy trong di tích, nói rằng chỉ có người thành tâm nhất mới có thể leo lên, nếu không sẽ bị bí vân trực tiếp đánh chết, hồn phi phách tán, cũng không còn lại cái gì.

Thanh Diệp vương nghĩ ra cái gì đó và nói chen vào.

- Ân!

Nghe được những lời này, sắc mặt Nhiếp Vân không có biến hóa gì, hắn quay đầu nhìn về phía Quy Nguyên cách đó không xa.

- Khóa sắt này trói lên mai của ngươi, ngươi có phát hiện gì?

- Phát hiện? Muốn nói phát hiện thì đúng là có một chút, khóa sắt này trói buộc ta, nếu như dốc sức liều mạng giãy giụa sẽ càng trói chặt hơn, cho đến khi không thể hô hấp, nếu như ta buông lỏng không đi quản cái gì, cũng không thèm nghĩ nữa, khóa sắt lại như biến mất không thấy tung tích, sẽ không sinh ra chút áp lực gì.

Quy Nguyên cẩn thận nhớ lại và lên tiếng.

- Ngươi nói là, khóa sắt càng phản kháng thì càng mạnh, phản kích cũng càng mãnh liệt?

Nhiếp Vân hỏi.

- Có thể là như vậy, ta cũng nói không rõ ràng, phản kháng một thời gian ngắn, biết rõ không cách nào giãy giụa nên ta buông tha...

Quy Nguyên xấu hổ vò đầu.

- Thì ra là thế, ta hiểu rồi!

Nghe xong ba thú giải thích, Nhiếp Vân thở ra một hơi, sắc mặt lạnh nhạt, trong mắt mang theo hào quang trí tuệ.

- Biết rõ? Chủ nhân ngươi biết làm sao đi lên?

Huyền Thiền Vương sững sờ, đôi mắt sáng lên.

- Ân!

Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, thân thể thon gầy bay lên không trung.

Nghe được hắn nói lời tự tin như thế, Vạn Lực Vương, Thanh Diệp Vương cùng Quy Nguyên cũng phải sững sờ.

Vừa rồi thủ đoạn của Vạn Lực Vương, Thanh Diệp vương có thể nói là kinh thiên động địa, khiếp sợ hoàn vũ, nếu như đối chiến với người khác, cường giả hai ngàn chín trăm đầu đại đạo cũng phải tạm lánh phong mang, loại lực lượng này không có chút biện pháp nào với phù văn kỳ lạ, hắn chỉ hỏi vài câu đã có phương pháp, làm sao có thể?

Nhìn thấy bộ dáng tự tin của hắn như vậy không giống giả bộ, nhất là ánh mắt, ánh mắt kiên định làm người ta không tự chủ sinh ra cảm giác tin cậy không nói thành lời.

Loại cảm giác này không phải lĩnh ngộ đại đạo, cũng không lý giải thiên địa pháp tắc, mà là nhân cách mị lực đơn thuần.

Dường như cho dù hắn nói cái gì làm người ta không tự chủ phải tin tưởng.

- Hắn có biện pháp nào?

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Nhiếp Vân lơ lửng trên không trung và không động đậy, Thanh Diệp vương phải lên tiếng hỏi.

- Ta cũng không biết nhưng chủ nhân dám xác định như vậy tất nhiên có thủ đoạn của mình!

Quy Nguyên lắc đầu, tuy không biết phương pháp của Nhiếp Vân nhưng hắn rất tin tưởng chủ nhân.

Loại tin tưởng này sau khi nhận chủ liền dần dần dưỡng thành.

Hô!

Hai thú nói chuyện với nhau, lúc này toàn thân Nhiếp Vân chấn động, lực lượng Chủ Tể Phù Ấn đột nhiên biến mất.

------oOo------

Chương 2165: Tán sạch lực lượng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chủ Tể Phù Ấn thiêu đốt duy trì một ngày nhưng cũng có thể làm nó tiêu hao sạch từ sớm, tuy làm như vậ tương đương lãng phí lực lượng ấn phù, được không bù mất.

- Chủ nhân...

Nhìn thấy hành động của hắn, Huyền Thiền Vương đã giật mình.

Nơi này khắp nơi đều là tuyệt mệnh chi khí, mất đi lực lượng Chủ Tể Phù Ấn tương đương mất đi vốn liếng lớn nhất, không khác gì muốn chết.

Nó biết rõ chủ nhân trong tình huống không sử dụng Chủ Tể Phù Ấn thì thực lực không được.

Không riêng Huyền Thiền Vương kỳ quái, ba người khác cũng nhìn nhau, không biết Nhiếp Vân đang làm cái gì.

Hô!

Thời điểm mọi người đang cảm thấy kỳ quái, Nhiếp Vân trên không trung làm ra hành động làm người ta khiếp sợ, hắn lấy ra một tấm vải, cũng che mắt của mình lại, đồng thời lực lượng toàn thân biến mất giống như biến thành người bình thường.

Vèo!

Trong ánh mắt giật mình của mọi người, hắn đi tới trước khóa sắt, hai tay cầm khoát sắt sau đó chậm rãi bò lên.

Kỳ quái là lần này phù văn trên khóa sắt không tấn công hắn, cũng không có bộc phát lực lượng giống như lâm vào ngủ say.

- Việc này...

Quy Nguyên nháy mắt mấy cái, không biết xảy ra chuyện gì.

- Tốt, tốt, quả nhiên là đại trí tuệ, đại thông minh, đại phách lực!

Một lát sau, Thanh Diệp vương như lĩnh ngộ ra cái gì, hắn đứng lên, đôi mắt tỏa ra hào quang sáng ngời, mang theo hưng phấn nồng đậm

- Cái gì đại trí tuệ, đại thông minh, ngươi đang nói cái gì?

Quy Nguyên có chút không rõ nên mê man.

- Nói ngươi là con rùa đen quả nhiên phản ứng chậm mà!

Thanh Diệp vương cười ha ha, hắn nhìn Nhiếp Vân đang chậm rãi bò lên khóa sắt, đôi mắt hưng phấn biến thành sùng bái.

- Khóa sắt đã được xưng là Thông Thiên Lộ, nhất định có thể cho phép nhân loại hành tẩu, xem cường độ công kích của chúng ta vừa rồi, mặc dù thủ đoạn nhiều hơn nữa cũng không có khả năng phá hư toàn bộ phù văn, tảo thanh chướng ngại!

- Cho dù cố gắng thế nào cũng không làm được, vì sao không suy nghĩ ngược lại... Không xem những bí vân này là chướng ngại?

- Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?

Quy Nguyên càng hồ đồ.

Huyền Thiền Vương và Vạn Lực Vương nhìn nhau, dường như hiểu ra cái gì đó.

- Ta muốn nói chúng ta căn bản không cần thanh trừ những bí vân này làm gì, nó giống như lò xo, công kích càng mạnh thì lực lượng bắn ngược càng mạnh, trái lại, ngươi không đi công kích nó, nó cũng không có lực công kích.

Thanh Diệp vương nói.

- Ý ngươi nói là... Chỉ cần không dùng sức lượng chống lại, bí vân cũng không có tác dụng gì, không cách nào đả thương người?

Quy Nguyên hiểu ra, đôi mắt mở to.

- Hẳn là như vậy, những bí vân này chỉ có cường giả khắc lên, bản thân không có năng lượng nhưng có thể chống lại lực lượng cường đại, phản kích làm khí huyết của ta cũng phải hư nhược, bản thân không kỳ quái hay sao? Phải biết rằng nơi này không có nguyên khí để hấp thu.

- Năng lượng không có khả năng trống rỗng xuất hiện, cũng không thể hư không tiêu thất, cho dù trận pháp hay bí vân cũng phải biểu hiện uy lực, phải có đầy đủ năng lượng duy trì, tỷ như linh thạch, hỗn độn thạch các loại, khóa sắt này không có năng lượng duy trì, bí vân lại có thể có được lực lượng như thế, bản thân nó đã rất kỳ quái.

- Cho nên... Chỉ có một khả năng, bí vân có thể phát ra lực công kích trên thực tế chính là lực lượng của chúng ta từ bên ngoài đánh vào.

- Nói cách khác, những bí vân này giống như tấm gương, có thể phản xạ lực công kích, công kích càng mạnh thì thương tổn càng lớn!

- Trái lại, nếu như không có lực công kích, mặc dù tới gần cũng không tổn thương.

Thanh Diệp vương cười nói.

- Thì ra là như thế, khó trách chủ nhân giải tán lực lượng toàn thân xem như người bình thường, nhưng mà vạn nhất suy nghĩ sai lầm, tán đi lực lượng, tùy tiện đi qua không phải bị lực lượng bí vân đánh chết?

Quy Nguyên sửng sốt.

Có suy nghĩ này thì đơn giản thế nhưng phải dám đi làm mới được, ngàn khó vạn khó, tán đi lực lượng toàn thân và không có chút phòng ngự nào, vạn nhất bí vân cũng không phải giải quyết như vậy, há không phải đi chịu chết?

Đổi lại người bình thường khẳng định không có đảm lượng như thế.

- Đúng vậy a, cho nên nói hắn có đại phách lực, đổi lại là ta, cho dù nghĩ đến điểm này cũng tuyệt không dám tán đi lực lượng toàn thân và tay khong leo lên, bởi vì quá nguy hiểm, nơi này chẳng những có tuyệt mệnh chi khí, còn có thời không loạn lưu nghiền nát không gian, thiên thạch bay loạn cực kỳ nguy hiểm, trực tiếp đi lên, tương đương bỏ qua không quan tâm tính mạng của mình.

- Hơn nữa ngươi cũng nhìn thấy, những bí vân này chẳng có tác dụng phản xạ lực lượng, còn sẽ thông qua phản xạ lực lượng ánh mắt rung động linh hồn, che kín con mắt tuy có thể ngăn cản bí vân công kích nhưng không thể quan sát sẽ càng nguy hiểm!

Thanh Diệp vương tràn đầy bội phục.

Biết rõ phía trước vô cùng nguy hiểm nhưng dám lấy thân phạm hiểm, không chút do dự, chỉ tự tin và phách lực này cũng không phải nó có thể so sánh.

- Quả nhiên là Thông Thiên Lộ, lực lượng mạnh chưa hẳn có thể tiến lên, lực lượng yếu cũng có thể thông qua... Cũng nói rõ đại đạo

vô loại, chúng sinh ngang hàng.

Vạn Lực Vương lúc này cũng hiểu ra.

- Lợi hại!

Rốt cuộc Quy Nguyên nghĩ thông suốt, lúc này nhìn sang Nhiếp Vân đang leo lên khóa sắt, hắn bội phục không thôi.

- Chúng ta theo sau đi.

Thân thể Huyền Thiền Vương chấn động, lực lượng Chủ Tể Phù Ấn cũng biến mất sạch sẽ, lực lượng toàn thân bị áp thấp xuống, hắn đi vài bước tới trước khóa sắt.

Ba người cũng làm như vậy và đi tới.

Bành bành bành bành!

Bịt kín đôi mắt của mình, hắn đưa tay chạm vào khóa sắt, bốn thú lúc này chạm vào trong khóa sắt nhưng bị lực lượng cuồng bạo nện vào ngực bọn họ.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Bị rung chuyển mạnh, bàn tay Huyền Thiền Vương buông lỏng, lúc này hắn rơi xuống.

- Là chúng ta chưa giải tán lực lượng hết sao?

Thanh Diệp vương và những người khác cũng như thế, không thể không rút lui tay.

- Còn không giải tán hết? Ta đặt tất cả lực lượng vào trong khí hải, cũng không tán dật ra ngoài chút nào còn không tính sạch sẽ? Còn phải làm thế nào?

Huyền Thiền Vương lắc đầu.

Giấu lực lượng trong khí hải, cũng không phát ra chút nào, xem

như nó có thể làm ở mức độ lớn nhất, còn có thể làm như thế nào? Chẳng lẽ phải giải tán sạch sẽ lực lượng toàn thân hay sao? Nếu thật làm như vậy chẳng phải trực tiếp biến thành người bình thường, cho dù leo lên khóa sắt, tiến vào thượng cổ chiến trường cũng không cách nào tu luyện trở lại!

- Thu lực lượng vào khí hải là vẫn có lực lượng, cũng bị bí vân phản kích, chỉ có toàn thân không lực lượng mới có thể thuận lợi leo lên trên.

Thanh Diệp vương nói.

------oOo------

Chương 2166: Thân thể, linh hồn lột xác (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ý của ngươi là... Chủ nhân hiện tại không còn chút lực lượng nào?

Huyền Thiền Vương sửng sốt.

- Nếu ta đoán không sai thì đúng là như vậy, cho dù ta biết rõ điểm này cũng không làm được.

Thanh Diệp vương cười khổ.

- Ta cũng làm không được...

Sắc mặt đám người Quy Nguyên khó coi.

Bảo bọn chúng bỏ sạch lực lượng toàn thân chẳng khác gì một tỷ phú bỏ sạch tài sản của mình phân cho người khác, làm như vậy còn không bằng giết hắn đi cho xong.

Không có đại nghị lực, đại phách lực, tâm trí cực kỳ kiên định, không có người nào làm được.

- Chúng ta làm được, hắn làm được, chỉ bằng điểm này, chỉ cần hắn trở lại, Thanh Diệp ta cam nguyện nhận hắn làm chủ.

- Vạn Lực Vương ta cũng nguyện ý nhận hắn làm chủ.

Thanh Diệp vương, Vạn Lực Vương đồng thời ngẩng đầu nhìn lên thiếu niên đang bò lên cao, cũng hạ quyết tâm kiên định.

- Ở nơi này chờ ta quay về, ta đi lên xem một chút.

Hai người vừa dứt lời, chợt nghe tiếng cười khẽ vang lên, thiếu niên đang leo lên từng chút, một lát sau đã biến mất trong tầm mắt tiến vào trong tinh không đen kịt, rốt cuộc không nhìn thấy, dường như đã tiến vào thế giới khác.

- Hô!

Nhiếp Vân lau mồ hôi trên đầu, hai tay của hắn nắm chặc khóa sắt chậm rãi leo lên cao.

Dựa theo lẽ thường, tu vi đạt tới cấp bậc của hắn, cho dù mệt cũng không có khả năng đổ mồ hôi, nhưng bây giờ mồ hôi đầm đìa, cũng không phải thân thể suy yếu, mà là hắn toàn thân hắn không có chút tiên lực nào.

Đúng như Thanh Diệp vương phân tích, hắn phát hiện những bí vân này có lực lượng đặc thù, lực công kích càng mạnh, phản kích lực cũng càng mạnh, chỉ có thực lực yếu tới trình độ nhất định mới không bị bí vân công kích.

Có thể tán hết tu vi, một thân lực lượng sẽ trôi theo nước chảy, được không bù mất, suy nghĩ một chút nên hắn có chủ ý khác, hắn thu toàn bộ lực lượng vào nạp vật đan điền.

Nạp vật đan điền lúc này đã hình thành một thế giới hoàn toàn mới, đừng nói lực lượng của hắn, cho dù lực lượng nhiều hơn gấp mười lần bỏ vào bên trong cũng có thể dung nạp hoàn mỹ, không có chuyện biến thành vướng víu!

Hơn nữa nạp vật thế giới có pháp tắc thời không đặc biệt, giấu lực

lượng vào trong đó, mặc dù phù văn trên khóa sắt cường đại cũng không cách nào cảm ứng.

- Lực phản chấn thật mạnh.

Không ngừng leo lên cao, Nhiếp Vân cảm thán không nhỏ.

Tuy hắn ẩn tàng tiên lực toàn thân nhưng hắn thân thể của hắn quá mạnh cho nên vẫn cảm thấy lực phản chấn, lực lượng này không ngừng đẩy hắn ra ngoài, nếu không phải hắn nắm chắc chỉ sợ hiện tại đã rơi xuống.

Nếu chỉ là lực bắn ngược cũng bỏ đi, không gian trên khóa sắt hoàn toàn khác với mai rùa, có lực hấp dẫn thật lớn, dường như phía dưới có một lỗ đen cực lớn không ngừng lôi kéo hắn, loại cảm giác này giống như lúc hắn mới bắt đầu tu luyện, lúc không biết bay muốn leo lên cao sẽ bị trọng lực cường đại dẫn dắt, hơi không cẩn thận sẽ ngã chết ngay lập tức.

Hai lực lượng này dẫn dắt, mặc dù thân thể hắn cường đại cũng không kiên trì nổi, mồ hôi như tắm.

Hai mắt của hắn bị vải đen che chắn, cũng không biết hiện tại đang đi tới nơi nào, chỉ biết đã leo lên thật lâu, cũng vô cùng mệt mỏi, tay chân như nhũn ra, dường như tùy thời sẽ té xuống.

- Dựa theo thời gian của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực tính toán, ít nhất đã leo một ngày một đêm.

Suy tính một ít thời gian, nội tâm Nhiếp Vân hít khí lạnh.

Tuy hắn giấu lực lượng vào nạp vật đan điền nhưng vào vào lực lượng thân thể vẫn leo lên thật nhanh, nếu như đổi đại lục Phù Thiên thành con đường thẳng, chỉ sợ thời gian một ngày một đêm cũng đã vượt qua rồi.

Cự ly xa không dưới hàng tỷ dặm nhưng không thấy cuối cùng, rốt cuộc khóa sắt này do ai đúc thành, tại sao nó lại dài như thế?

- Nghỉ ngơi một chút!

Thở ra một hơi, hai chân Nhiếp Vân bám chặt vào khóa sắt.

Một ngày một đêm không nghỉ không ngủ, nếu có tiên lực duy trì còn có thể thừa nhận, chỉ bằng vào thân thể, hơn nữa không ngừng thừa nhận lực lượng kéo xuống và bắn ngược thì thật sự có chút không kiên trì nổi, ngừng trên không trung, hắn lấy bầu nước trong nạp vật thế giới ra và uống một ngụm, lúc này mới cảm thấy thoải mái không ít.

Đôi mắt bị bịt kín, hắn lại không dám sử dụng thiên phú thiên nhãn, cũng không biết phía trên còn xa không, Nhiếp Vân biết rõ, chỉ cần dọc theo con đường này leo lên cao sẽ đi tới cuối cùng.

Nghỉ ngơi một lát sau đó tiếp tục leo lên cao, càng leo càng mệt mỏi, vào đêm của ngày hôm sau thì hắn có phần không chịu nổi, vừa nghĩ tới hiện tại buông tha tất nhiên sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, lực lượng trong người tuôn ra, lúc này lại cắn răng kiên trì.

Hắn từ đại lục Khí Hải đi tới bây giờ, mỗi bước đều muôn vàn khó khăn nhưng không thể ngăn cản hắn, hắn cũng không tin khóa sắt có thể ngăn cản hắn tiến vào thượng cổ chiến trường.

Xì xì xì xì...

Nhiếp Vân che mắt tiến lên, cũng không biết quá trình hắn bò lên thế nào, rất nhiều phù văn thật nhỏ trên khóa sắt không ngừng tiến vào lỗ chân lông của hắn, không ngừng cải biến thân thể và linh hồn, làm cho thân thể của hắn lột xác một cách vô tri vô giác.

Trong nội tâm yên lặng tính toán, leo đến ngày thứ bảy thì buông lỏng, lực lượng gia trì trên thân thể biến mất, dường như mất đi trói buộc.

- Ân? Chẳng lẽ đến nơi rồi?

Đưa mắt nhìn lên, Nhiếp Vân không dám phóng thích một chút lực lượng nào.

Chỉ thấy trên không có một thế giới to lớn đang lơ lửng, nó giống

như khí cầu xuất hiện trước mặt hắn, nhìn theo hướng này thật giống như hắn nhìn thấy thiên địa lục đạo qua thời không loạn lưu, thế giới to lớn như viên cầu gạt tất cả ra ngoài.

Chung quanh thế này giới này không phải hỗn độn hải dương mà là thời không loạn lưu đen kịt, ánh sáng cũng có thể bị thôn phệ, chỉ liếc mắt nhìn đã làm người ta cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Dung nhập toàn bộ tiên lực vào nạp vật đan điền, có lẽ thực lực của hắn bây giờ chỉ

vượt qua Tru Thiên Cảnh sơ kỳ nhưng kiến thức đỉnh phong của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, cho dù như thế hắn cũng hoảng sợ không nhỏ.

- Ân? Phù văn không còn?

Nhìn lên không trung, ánh mắt lại nhìn khóa sắt, lúc này mới phát hiện, phù văn trên khóa sắt biến mất, hẳn là phù văn khắc tới nơi này, bằng không cũng không có cảm giác mất trọng lượng.

Cúi đầu nhìn xuống phía dưới, lập tức bị ý niệm nóng cháy truyền tới, phù văn phía dưới vẫn còn, đôi mắt của hắn nóng bỏng như lửa đốt nhưng không còn cảm giác kích thích linh hồn.

------oOo------

Chương 2167: Thân thể, linh hồn lột xác (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phía dưới khóa sắt kéo dài không biết tới nơi nào, cũng không nhìn thấy mai rùa Quy Nguyên đâu nữa.

- Lên đi!

Đã không có phù văn thì không cần sợ hãi, Nhiếp Vân vận chuyển nạp vật đan điền sau đó lực lượng rót vào trong thân thể, lực lượng bắt đầu bao phủ kinh mạch của hắn.

- Ân? Không đúng, thân thể của ta...

Lực lượng trở về thân thể, hắn lập tức phát hiện thân thể không đúng.

Lúc này thân thể của hắn càng đáng sợ hơn lúc trước, tất cả tế bào đều có một tiểu phù văn bao phủ óng ánh lập loè, tỏa ra hào quang như mawtjt rời.

Tuy những phù văn này không cường đại giống như phù văn trên khóa sắt nhưng không ngừng thoải mái thân thể, từ đó làm lực lượng cả hắn không ngừng tăng trưởng.

- Linh hồn của ta cũng phát sinh lột xác...

Không riêng thân thể tăng cường, lực lượng trở về, hắn phát hiện linh hồn cũng có tiến bộ nhất định, hiện tại linh hồn và thân thể tương hợp, mặc dù gặp được cường giả hai ngàn tám trăm đại đạo cũng có lực đánh một trận.

Trước kia không sử dụng Thiên Tâm Đằng, Chủ Tể Phù Ấn, sức chiến đấu của hắn tối đa có thể so với cường giả chừng hai ngàn bảy trăm năm mươi đại đạo, lúc này chỉ bằng vào thân thể linh hồn đã có thể so với cường giả hai ngàn tám trăm đại đạo, chỉ bảy ngày ngắn ngủi đã có tiến bộ lớn như thế làm người ta tặc lưỡi.

- Loại thân thể này, chỉ sợ Huyền Thiền Vương, Thanh Diệp vương cũng kém ta...

Nhìn thấy cường độ thân thể, đôi mắt Nhiếp Vân sáng lên.

Chẳng những lực lượng thân thể tăng cường, cường độ cũng cường đại không ít, hắn lúc này chẳng khác gì thân thú hình người, chỉ bằng vào man lực đã có thể đánh bại Huyền Thiền Vương, nếu như lần nữa gặp được đám người Phục Giang vương tử, phối hợp Chủ Tể Phù Ấn, tuyệt đối không cho phép hắn đào tẩu!

- Xem ra Vạn Lực Vương nói úng, có thể bò lên, cho dù linh hồn hay thân thể đều đạt được chỗ tốt to lớn, hiện tại ta xem như đạt

được...

Thở ra một hơi, nhớ tới trước khi Vạn Lực Vương nói chuyện, Nhiếp Vân mỉm cười.

Vạn Lực Vương nghe được là truyền thuyết, chỉ cần có thể dọc theo khóa sắt leo lên trên sẽ có được thu hoạch không tưởng, trước kia cho rằng là bảo tàng gì, xem ra đó là rèn luyện thân thể và linh hồn.

Nhũng ngay qua hắn không ngừng leo lên khóa sắt, lực lượng phù văn đã rót vào toàn thân, tuy bây giờ nhìn thân thể, linh hồn biến hóa không rõ ràng nhưng nương theo thời gian gia tăng, thân thể dung hợp phù văn, tất nhiên sẽ có được lột xác không tưởng.

- Nơi đó là cửa vào, vào đi thôi!

Nhìn hết biến hóa những ngày qua, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên thế giới giống như viên cầu.

Thế giới này so với cái gọi là thần chi di tích thì nhỏ hơn không ít, không kém hơn thập tuyệt cổ địa bao nhiêu, chung quanh có không gian loạn lưu ngăn cách giống Linh giới, cũng không nhìn rõ tình huống phía trên.

Khóa sắt kéo dài tới giữa viên cầu kia, hít sâu một hơi, thân thể Nhiếp Vân nhảy lên không trung.

Tiên lực rót vào thân thể, hắn sử dụng Phượng Hoàng chi dực bay thẳng vào thông đạo trước mặt.

Ở cuối khóa sắt có cánh cửa, cánh cửa đóng chặt và khắt đầy bí vân.

Lúc này hắn đi tới trước cánh cửa.

Bí vân trên cánh cửa khác với trên khóa sắt, không có quá nhiều bài xích, ngược lại làm cho hắn có cảm giác thân cận.

Nhiếp Vân biết rõ loại thân cận này chính là vì phù văn trên khóa

sắt rót vào trong thân thể, nếu không có đoạn kinh nghiệm này, trực tiếp bay chỉ sợ sẽ bị đánh chết, mặc dù cường giả Tông Chủ đỉnh phong cũng không may mắn thoát khỏi.

Vươn tay về phía cánh cửa, phù văn trong người tương giao với bí vân trên cánh cửa, lực lượng quán thông toàn thân, ôn hòa như xuân, mệt nhọc trên thân thể biến mất.

Bàn tay khẽ động.

Két..

Cánh cửa từ từ mở ra.

Hô!

Cửa vừa mở ra, mùi vị huyết tinh sát phạt lập tức ập vào mặt, Nhiếp Vân nhướng mày.

Vèo!

Mùi huyết tinh nồng đậm này đối với người khác mà nói có thể sẽ không chịu nổi, với hắn mà nói không có vấn đề gì, thân thể nhảy lên, hắn như con cá bơi vào trong cánh cửa.

Lạch cạch!

Vừa tiến vào cánh cửa đã tiến vào thế giới khác, trọng lực cường đại như nam châm hút lấy cây sắt, thân thể hắn lắc lư hai cái suýt nữa ngã xuống đất.

Nếu không phải trước kia thông qua phù văn rèn luyện thân thể, chỉ sợ hắn đã bị thương.

Khó trách có cách nói leo khóa sắt và sử dụng đồ quyển có khác biệt với nhau, hiện tại quả nhiên nhìn thấy chênh lệch, nếu như không thông qua khóa sắt, thân thể trải qua phù văn rèn luyện, vừa vào thân thể bị xé rách, tuy thực lực bây giờ không tử vong nhưng không có khả năng hoạt động thong dong.

Đứng thẳng người lên Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn chung quanh.

Nhìn thế giới trước mặt, cũng không giống như trong tưởng tượng là nó sẽ phồn hoa dồi dào, khắp nơi đều là bảo bối, nơi này vô cùng hoang vu.

Loại hoang vu này không có bất kỳ sinh cơ nào, người ta có cảm giác như tiến vào trong tử địa có phần tương tự thiên địa lục đạo và đại thế giới vứt đi, khắp nơi tràn ngập tuyệt vọng và tử vong.

Có kinh nghiệm ở đại thế giới, Nhiếp Vân cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, Phượng Hoàng chi dực chấn động và bay đi.

Tuy không gian nơi này áp bách rất lớn nhưng thực lực của hắn bây giờ đã có thể so với cường giả hai ngàn tám trăm đại đạo, phi hành là chuyện vô cùng đơn giản.

- Tthế giới này hạn chế thiên phú linh hồn lực và thiên nhãn, mặc dù thiên nhãn toàn lực vận chuyển cũng chỉ có thể nhìn thấy phạm vi mười dặm mà thôi!

Bay trên không trun, Nhiếp Vân đã biết rõ tình huống bây giờ, không gian nơi đây hạn chế linh hồn và thiên nhãn rất mạnh giống Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, bằng vào thực lực bây giờ, vận chuyển thiên nhãn có thể nhìn rõ phạm vi trăm triệu dặm cũng không khó khăn, ở nơi này chỉ có thể nhìn được mười dặm mà thôi.

Nơi này còn có thể dùng thiên nhãn nhìn mười dặm, nếu sử dụng linh hồn chỉ bao phủ phạm vi trăm mét.

Nơi này quá đáng sợ.

Nếu như không có thiên nhãn thiên phú tiến vào nơi này, chỉ sợ không khác gì lâm vào sương mù như ở Tê Thiên Lĩnh, gần như không nhìn thấy cái gì.

- Như vậy... Ta làm sao tìm được thần điện đây?

Nhiếp Vân cảm thấy buồn bực.

Tuy không gian này không lớn nhưng thật sự không kém thập tuyệt cổ địa bao nhiêu, nơi lớn như thế, còn lớn hơn mấy trăm đại lục Phù Thiên, làm sao tìm được thần điện?

Nếu thật muốn dựa vào vận khí lục lọi đường đi, chỉ sợ thời gian ba tháng cũng không tìm được.

- Thiên phú thiên cơ sư!

Tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân bắt lấy bầu trời, một dòng sông thiên cơ xuất hiện trước mặt hắn, hai mảnh mai rùa rơi xuống.

------oOo------

Chương 2168: Thần điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Giấu kín thiên cơ? Không cách nào suy tính vị trí cụ thể của thần điện?

Không nhìn thấy đường vân xuất hiện trên mai rùa, Nhiếp Vân cười khổ.

Không biết thần điện là nơi thế nào, có thể giấu kín thiên cơ, không ngờ còn không suy tính ra vị trí cụ thể.

- Không chỉ giấu kín thiên cơ, dường như hỗn độn pháp tắc cũng bị giấu kín, ở chỗ này bị chế ước hai ngàn đại đạo.

Thu hồi mai rùa, vận chuyển tinh thần, Nhiếp Vân phát hiện có khác biệt.

Cho dù Tà Nguyệt Chí Tôn Vực hay là đại thế giới khác, chỉ cần ở trong hỗn độn hải dương đều bị hỗn độn hải dương chế ước.

Trước kia thu phục Ma Thần Cổ Hùng, hắn phát hiện lời thề hỗn độn không thể thành lập, đã biết rõ thần chi di tích không bị hỗn độn hải dương chế ước, nhưng ít ra còn có thể tuân theo một ít hỗn độn

pháp tắc, hiện tại thế giới này không thể sử dụng hỗn độn pháp tắc.

Dường như trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, lĩnh ngộ tới hai ngàn đại đạo, một khi đột phá sẽ khó lĩnh ngộ đại đạo, tốc độ sẽ biến chậm, cực khó gia tăng, nương theo đại đạo tu luyện càng nhiều, khó khăn cũng tăng lên càng nhiều, càng ngày càng khó, hiển nhiên nhiều năm qua không có người nào đạt tới cường giả Chúa Tể.

Chính bởi vì như thế vô số đệ tử tông chỉ lĩnh ngộ tới một ngàn chín trăm chín mươi chín đại đạo sẽ không đi đột phá, cố ý áp chế tu luyện lĩnh ngộ đại đạo khác, lĩnh ngộ đại đạo phía sau cũng không đột phá, chỉ gia tăng thực lực dần dần.

Nhưng loại tình huống này cũng có hạn chế, đạt tới hai ngàn bảy trăm đầu đại đạo thì hiệu quả yếu bớt, muốn lĩnh ngộ nhiều hơn cũng khó khăn.

Chính bởi vì như thế, trong thế hệ trẻ của quy khư hai người đạt tới hai ngàn bảy trăm đầu đại đạo phi thường ít, hạn chế ở nơi đây ít tồn tại, Nhiếp Vân cảm ứng một lúc, lực áp bách hoàn toàn có thể tăng lên tới hai ngàn chín trăm đầu đại đạo!

Nói cách khác, nếu tu luyện ở nơi này, chỉ cần không đột phá hai ngàn đầu đại đạo, có thể bảo trì tốc độ lĩnh ngộ đại đạo khác như nhau, thẳng đến hai ngàn chín trăm đầu, lúc này lại liên tục đột phá hoàn toàn có thể một lần hành động lột xác trở thành cường giả cấp bậc Tông Chủ!

- Chỉ sợ Vạn Nhận Sơn tìm tới nơi này, dùng thủ đoạn nào đó mới để cao thủ trẻ tuổi của mình hơn xa quy khư hải!

Biết rõ những chuyện này, Nhiếp Vân suy nghĩ cẩn thận đã xảy ra chuyện gì.

Vạn Nhận Sơn, Thập Thu Lĩnh và Đoạn Thiên Nhai, đều là bốn đại tông môn, đệ tử trong đó đều cường đại hơn quy khư hải, cũng giống Cổ Tiêu và Mặc Nghiêu, cả hai hoàn toàn không phải một cấp bậc, sở dĩ xuất hiện loại tình huống này, chỉ sợ có quan hệ to lớn với thượng cổ chiến trường.

- Đầu tiên không nghĩ những chuyện này, phải tìm xem có tìm được thần điện hay không, tìm đám người Mặc Nghiêu đi nơi nào.

Hắn dứt bỏ suy nghĩ ra khỏi đầu, Nhiếp Vân duôi tay ra, hắn bóp nát một tấm Chủ Tể Phù Ấn cuối cùng, trên người tỏa ra hào quang sáng ngời và tiến lên.

Bằng vào tầm nhìn của hắn hiện tại muốn tìm được thần điện không biết năm nào tháng nào, chỉ có thể mượn nhờ Chủ Tể Phù Ấn, tuy chỉ còn một tấm cuối cùng nhưng không nỡ hài tử sau bắt được sói, nếu không dùng chỉ chậm trễ thời gian, lãng phí nhiều tinh lực hơn nữa.

Hô!

Chủ Tể Phù Ấn gia trì thân thể, thực lực của hắn lại tăng cường, thiên phú thiên nhãn cũng gia tăng gấp trăm lần, trước kia chỉ có thể nhìn thấy cảnh tượng mười dặm, hiện tại hắn có thể nhìn rõ phạm vi ngàn dặm...

- Không nghĩ tới ở nơi này Chủ Tể Phù Ấn vẫn có hiệu quả tốt như thế...

Cười hắc hắc, Nhiếp Vân vận dụng Phượng Hoàng chi dực tiến lên phía trước.

Có Chủ Tể Phù Ấn gia trì, tầm mắt khoáng đạt, tốc độ cực nhanh, tuy không biết thần điện đang ở nơi nào nhưng phi hành một giờ đã có phát hiện bất thường.

Khí tức sát phạt và huyết tinh cua thế giới này không cố định, mà là dần dần tăng cường về một hướng.

Nói cách khác, những khí tức huyết tinh sát phạt rất có thể đều phát ra từ hướng kia..

Suy nghĩ một lúc, Nhiếp Vân quyết định bay thẳng về hướng sinh ra khí tức huyết tinh sát phạt, nếu thần điện là nơi trọng yếu nhất của thế giới này, chiến tranh nhất định sẽ thảm thiết nhất, thuận theo khí tức chắc chắn sẽ tìm tới.

Nhận ra mục tiêu, Nhiếp Vân biết rõ Chủ Tể Phù Ấn chỉ có thời gian một ngày nên lãng phí không được, không dám dừng lại, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Lực lượng thân thể tăng cường, hơn nữa Phượng Hoàng chi dực cường đại, chỉ dùng thời gian nửa ngày đã nhìn thấy một dãy kiến trúc cực lớn xuất hiện trước mặt.

Kiến trúc này cao lớn tới cực điểm, nó đâm vào đám mây và tỏa ra khí thế bàng bạc, tuy tường viên sụp đổ chứng minh nơi này từng có chiến đấu cực kỳ thảm thiết.

- Nhiếp Đồng?

Trước kiến trúc có một tượng đá cực lớn chỉ còn nửa người, dường như bị người ta bổ ra từ nửa bờ vai, thân thể tượng đá gầy yếu, cầm một thanh trường kiếm trong tay giống như có thể đâm thủng thiên địa.

Là tượng đá của Nhiếp Đồng!

Trước kia nhìn thấy thế giới thiên địa lục đạo nghiền nát qua, cho nên chỉ liếc mắt nhìn đã nhận ra.

Xem ra hắn đoán không sai, quả nhiên thượng cổ chiến trường có quan hệ với Nhiếp Đồng, rất có thể là thế giới này là chuẩn bị do hắn lưu lại.

- Đây chính là thần điện?

Tìm được tượng đá, Nhiếp Vân nhìn về phía kiến trúc, tất cả sát khí huyết tinh đều sinh ra từ nơi này, có lẽ đây chính là thần điện.

Nửa cánh cửa đá cực lớn của thần điện mở ra, bên ngoài có vô số thi cốt nằm rải rác, những thi thể này bị lực lượng cường đại đánh trúng, thịt đã sớm hư thối sạch sẽ, chỉ còn lại xương cốt cháy đen.

Binh khí rơi lả tả đầy đất, tùy tiện nhìn sang, Nhiếp Vân nhịn không được tắc luỡi, tùy tiện nhìn đều là hỗn độn thần binh thượng phẩm,

hỗn độn thần binh đỉnh phong đầy đất, chỉ có điều khí linh của linh khí bị lực lượng cường đại tiêu diệt, hơn nữa phẩm chất hủ bại không còn uy lực, thậm chí đụng vào một cái sẽ làm chúng biến thành tro bụi biến mất trong thiên địa.

- Rốt cuộc là chiến đấu thảm thiết cỡ nào?

Nhìn thi thể đầy đất, vô số binh khí nghiền nát, nội tâm Nhiếp Vân rung động không nói thành lời.

Có thể diệt sát khí linh hỗn độn thần binh đỉnh phong, rốt cuộc là ai ra tay?

Ô ô!

Vào lúc đang rung đột, đột nhiên trên không trung có tiếng nức nở nghẹn ngào vang lên, thân ảnh mấy người bay tới.

Vèo!

Thân thể Nhiếp Vân chấn động sau đó chui xuống dưới đất, hắn lặng lẽ ẩn nấp.

- Rốt cục đến!

- Đáng giận, nơi này không gian pháp tắc thật quá đáng sợ!

Một bóng người đi đầu đáp xuống, hắn nhíu mày thật sâu, sắc mặt tái nhợt, chính là Thập Thu Lĩnh Tô Lâm.

------oOo------

Chương 2169: Tác dụng chân chính của Hỗn Độn Vương Thạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này Tô Lâm hoàn toàn không có tiêu sái giống như khi Nhiếp Vân nhìn thấy lúc trước, khí tức trên người đứt quãng, trên mặt

mang theo gian nan vất vả, xem ra ăn không ít đau khổ.

Bọn hắn lợi dụng đồ quyển trực tiếp đi vào nơi này, không hề giống Nhiếp Vân có được phù văn rèn luyện thân thể, thích ứng nhiều ngày như vậy mới có thể miễn cưỡng phi hành.

- Đây là nơi bốn đại vương giả giao chiến lúc trước, tính ổn định của không gian còn hơn cả Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, chúng ta phải cẩn thận.

Vèo!

Lại một bóng người đáp xuống, chính là Mặc Nghiêu đuổi giết Nhiếp Vân lúc trước.

Mặc Nghiêu không kém gì Tô Lâm, bộ dạng của hắn vô cùng chật vật, trên người tỏa ra hỏa diễm, lực lượng Chủ Tể Phù Ấn không ngừng lập loè chiếu rọi tám phương.

- Cẩn thận? Nơi này không có bóng quỷ, chỉ có mấy người chúng ta, Mặc Nghiêu ngươi không biết sợ sao?

- Hay là ngươi tài cao gan lớn, nghe danh không bằng gặp mặt ah!

Một giọng nói đùa cợt vang lên, có người thứ ba xuất hiện.

Người này chừng ba mươi tuổi, thân thể cao gầy, gương mặt như than chì, đôi mắt mang theo vẻ đùa cợt.

- Thích Huân, ít nói lời trào phúng đi, lúc vừa mới tiến vào ngươi cũng không tốt hơn chúng ta đâu, nếu như ngươi cảm thấy nơi này không có gì thì có thể xông vào trước tiên, ta cùng Mặc Nghiêu tuyệt đối không ngăn cản.

Tô Lâm hừ lạnh.

- Ai cũng biết đi vào trước vô cùng nguy hiểm, tại sao ta phải vào trước chứ?

Người tên Thích Huân khoát khoát tay.

- Được rồi, đừng cãi nữa, vừa mới gặp mặt dã nhao nhao, trước khi bị không gian chi lực áp bách nằm rạp xuống đất sao không thấy các ngươi phí lời như thế?

Sưu sưu sưu!

Lại có ba người bay tới, người đi đầu tuổi hơi lớn, bộ dáng chừng ba mười hai tuổi, trên hai hàng chân mài mang theo tang thương.

- Hồ Tuyền, ngươi cũng dừng làm bộ dạng lão đại, đám người chúng ta không phải đại năng chuyển thế thì cũng đạt được truyền thừa, thực lực không kém nhiều, không ai phục ai đâu.

- Thời điểm bị không gian chi lực áp bách, ngươi cũng không tốt hơn chúng ta đâu, cũng nằm rạp trên mặt đất.

Thích Huân khoát tay một cái, dường như hắn không quan tâm Hồ Tuyền.

- Ngươi...

Sắc mặt Hồ Tuyền trầm xuống, lực lượng toàn thân bắn ra, hào quang Chủ Tể Phù Ấn lập loè, lực lượng bộc phát như thủy triều.

Xem bộ dạng của hắn dường như một lời không hợp là đánh đập tàn nhẫn.

- Được rồi, không nên cãi nhau, Hồ Tuyền nói không sai, chúng ta không phải đại năng chuyển thế thì đạt được truyền thừa chân chính, bản thân cảm giác về sự ưu việt rất lớn, nơi này không phải ai cũng có thể đi, nơi cường giả phong vương chiến đấu, mặc dù cường giả Chúa Tể cũng phải chết đấy.

- Sáu người chúng ta nhao nhao như vậy, gây chuyện không tốt toàn quân bị diệt, đều chết tại đây, chỉ có liên hợp với nhau mới an toàn nhất, có thể nhất phi trùng thiên.

Thân thể Tô Lâm chấn động, hắn đi vào giữa hai người và khoát khoát tay.

Nghe được hắn nói thế, sắc mặt Hồ Tuyền, Thích Huân cũng hòa hoãn một ít.

Tuy bọn họ là thiên tài, ai cũng tâm cao khí ngạo nhưng biết nơi này rất đáng sợ, mặc dù bọn họ sử dụng Chủ Tể Phù Ấn cũng có thể vẫn lạc.

- Đúng rồi, Tô Lâm, ta chỉ biết nơi này hỗn độn quy tắc phi thường mỏng, tu luyện thời gian dài ở đây có thể đạt được tiến bộ càng lớn, chẳng lẽ còn có bảo tàng gì sao?

- Đúng vậy, đều lại tới đây, cũng nên nói đi!

- Hiện tại mọi người chính là đám châu chấu bị cột chung sợi dây, thần điện bị ngươi nói đáng sợ như vậy, ngươi khẳng định biết rõ cái gì, nên nói ra đi.

Mấy người khác đi tới, trên mặt đầy nghi hoặc.

Xem ra bọn họ đi tới nơi đây nhưng lại không biết mình muốn tìm cái gì, trong thần điện có bảo bối lợi hại gì?

- Nếu các ngươi hỏi hì ta nói ra cũng không sao, nghe nói thần điện này chính là hạch tâm trong thế giới của Tu La Vương, cũng là thần miếu triều bái, bên trong chẳng những có hỗn độn thần binh đỉnh phong, nghe nói còn có chúa tể thần binh!

Sắc mặt Tô Lâm ngưng trọng.

- Chúa tể thần binh? Thực sự có loại vật này?

Đôi mắt mọi người tỏa sáng, thiếu chút nữa nhảy lên.

Chúa tể thần binh là binh khí viễn siêu hỗn độn thần binh đỉnh phong, chỉ có cường giả cấp bậc chúa tể mới có thể luyện chế, đại biểu lực lượng viên mãn của ba ngàn đại đạo, sở dĩ bốn đại tông môn có thể sừng sững trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực không người dám xâm phạm, trưởng lão, đệ tử mạnh mẽ chỉ là thứ nhất, chính yếu nhất chính là có một thanh chúa tể thần binh.

Có loại thần binh này trấn áp, chỉ cần thực lực không đạt tới chúa tể hoặc vô hạn gần tới chúa tể sẽ không dám làm càn.

- Ân! Cụ thể có hay không thì ta không xác định, nhưng có thể khẳng định tất có Hỗn Độn Vương Thạch!

Tô Lâm nói tiếp.

- Hỗn Độn Vương Thạch?

- Đây là đồ tốt.

Đôi mắt mọi người sáng ngời.

Hỗn Độn Vương Thạch là tinh thạch đặc thù chỉ hỗn độn mới có thể sinh ra, uy lực vô cùng, mỗi một viên vô cùng trân quý, có thể ngộ nhưng không thể cầu.

- Tô Lâm, nói thật, ta biết rõ về Hỗn Độn Vương Thạch không nhiều, thứ này trừ luyện chế hỗn độn thần binh đỉnh phong, luyện chế thành thân ngoại hóa thân ra, nó còn tác dụng nào khác hay không?

Mặc Nghiêu hỏi.

Nghe được hắn nói như vậy, những người khác cũng lắng tai nghe.

Tuy bọn họ thường xuyên nghe người khác nói qua Hỗn Độn Vương Thạch, nó trân quý như thế nào, tác dụng thật sự của nó là gì thì không biết, cũng không hiểu tỉ mỉ.

- Việc này không cần hỏi Tô Lâm, ta từng nghe qua tông chủ nói của ta nói qua một lần, luyện chế hỗn độn thần binh đỉnh phong, thân ngoại hóa thân chỉ là cách vận dụng đơn giản nhất của Hỗn Độn Vương Thạch mà thôi.

Thích Huân nói chen vào, trong giọng nói không có tổn hại như vừa rồi.

- Nếu như chỉ có những tác dụng này thì nó không thể làm nhiều cường giả điên cuồng như thế, thậm chí xuất hiện một viên, cường giả cấp bậc Tông Chủ cũng điên cuồng cướp đoạt!

- Tác dụng là gì?

Trừ Tô Lâm, những người khác nhìn qua.

Cường giả cấp bậc Tông Chủ đã đứng ở đỉnh phong của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, hỗn độn thần binh đỉnh phong trong mắt người bình thường là thứ phi thường trọng yếu, đối với bọn họ mà nói cũng không có gì, về phần thân ngoại hóa thân lại càng không có gì, tu vi đạt tới cấp bậc của bọn họ mà nói, ai không có vài thủ đoạn bảo vệ tính mạng chứ?

- Chẳng lẽ là... Luyện chế chúa tể thần binh?

Mặc Nghiêu mở miệng nói, hắn nói một nửa lại lắc đầu.

------oOo------

Chương 2170: Phân phối (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cho dù có thể luyện chế chúa tể thần binh cũng không có gì dùng ah, không phải chúa tể không cách nào luyện chế thành công, cho dù đạt được thứ này cũng vô dụng với chúa tể.

Mọi người đồng thời gật đầu.

Chúa tể thần binh chỉ có cường giả chúa tể mới có thể luyện chế, cường giả chúa tể trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực không biết đi nơi nào, vẫn không rõ tung tích, nếu như Hỗn Độn Vương Thạch thật sự là nguyên vật liệu luyện chế chúa tể thần binh, cho dù cướp đến tay nhưng không tìm được người luyện chế cũng vô dụng.

- Luc ấy ta tông chủ nói như thế, Hỗn Độn Vương Thạch đã được xưng là vương thì nó có quan hệ với cường giả phong vương, lúc

ấy hắn chỉ nói như vậy, còn lại ta không biết.

Thích Huân nói.

- Có quan hệ với cường giả phong vương?

Nếu như nói cường giả Chúa Tể là hoàng giả trong lòng mọi người, cường giả phong vương chính là thiên địa!

Không có người nào có thể chống lại ý niệm và mệnh lệnh của bọn họ, bọn họ đừng nói đánh chết chúa tể, cho dù hủy diệt cả đại thế giới như Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cũng chỉ là chuyện một câu nói.

Chỉ từ thượng cổ chiến trường này có thể nhìn ra điểm này.

Không gian của cổ chiến trường này áp bách còn lớn hơn cả Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, chỉ sợ lúc toàn thịnh chắc chắn là đại thế giới khủng bố, bởi vì cường giả phong vương chiến đấu cho nên biến thành như hiện tại, không gian nghiền nát, khắp nơi đều là phế tích.

Nếu như Hỗn Độn Vương Thạch đáp lên quan hệ với cường giả phong vương, khó trách mặc dù cường giả cấp bậc Tông Chủ cũng phải điên cuồng.

- Thích Huân, ngươi sẽ không nói đùa chứ, lời này không đùa được đâu.

Mặc Nghiêu cảnh giác nhìn chung quanh một chút, hắn rụt cổ lại.

Cử động đầu ba thước có thần linh, cường giả phong vương quản lý một thế giới, trong lòng bọn họ chính là thần linh, vạn nhất nói những lời này bị bọn họ nghe được thì thảm rồi.

- Thích Huân không có nói đùa, hắn nói là thật!

Thích Huân cũng không trả lời, Tô Lâm tiếp lời sau đó trịnh trọng nói:

- Hỗn Độn Vương Thạch là kết quả đặc thù của hỗn độn, nghe nói có tác dụng rất lớn với cường giả phong vương!

Loại Vương Thạch này chia làm thuộc tính khác nhau, các ngươi biết rõ có thuộc tính nào?

- Ta biết rõ, hình như là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, hồn, âm, dương, lôi chín loại thuộc tính!

Hồ Tuyền cau mày lên tiếng.

- Không sai, chính là chín loại thuộc tính.

Chín đại biểu cho thiên địa cực hạn, chín loại thuộc tính cũng đại biểu viên mãn đỉnh phong nhất!

Bàn tay Tô Lâm đánh một trảo bố trí kết giới cách âm.

- Ta nghe nói, ai có thể tìm được chín viên Vương Thạch chín thuộc tính và hiến tế hỗn độn, như vậy sẽ được cường giả hỗn độn phong vương tự mình tiếp kiến, hơn nữa làm một chuyện vì hắn.

- Cái gì?

Đầu óc của mọi người sắp nổi điên.

Không trách mọi người có vẻ mặt này, tin tức này thật sự quá đáng sợ.

Làm cường giả hỗn độn phong vương tự mình tiếp kiến, hơn nữa còn làm một chuyện gì mình? Khó trách Vương Thạch có thể làm cho người ta điên cuồng, đúng là có lực lượng để người ta điên cuồng.

Cường giả hỗn độn phong vương là người nào?

Người sáng lập cả thế giới, nếu quả thật có người hoàn thành, không nói thứ khác, chỉ cần một thanh chúa tể thần binh, chỉ sợ có thể quét ngang thiên địa, vĩnh viễn đứng ở đỉnh thế giới!

Phải biết có chúa tể thần binh, cho dù cả Tà Nguyệt Chí Tôn Vực đều không có vài món, bên ngoài xuất hiện bốn đại tông môn và

hoàng thất Kiền Huyết vương triều, một cường giả cấp bậc Tông Chủ phối hợp một kiện chúa tể thần binh, hoàn toàn là vô địch dưới chúa tể.

- Ta vừa nghe nói việc này cũng có biểu lộ giống các ngươi, nói thật, tin tức này thật sự quá đáng sợ!

Thấy biểu lộ của mọi người, Tô Lâm không có chút ngoài ý muốn, mà là gật gật đầu.

Lúc trước lần đầu tiên hắn nghe được không có biểu hiện tốt hơn mọi người chút nào, thiếu chút nữa hắn sợ tới mức hôn mê.

Khó trách cường giả cấp bậc Tông Chủ nghe được Hỗn Độn Vương Thạch đều điên cuồng, thì ra là có chuyện tốt như vậy.

- Nếu như đây thật sự là Hỗn Độn Vương Thạch, chúng ta không thể buông tha.

Biết rõ tác dụng của Hỗn Độn Vương Thạch là thế nào, tất cả mọi người vô cùng hưng phấn, suýt nữa hưng phấn nhảy dựng lên.

Trước kia bọn họ không tính là đặc biệt mưu cầu Hỗn Độn Vương Thạch nhưng hiện tại tất cả đều hận không thể lập tức tiến vào, đi tìm kiếm khắp nơi.

- Mọi người không nên gấp, ta lời còn chưa nói hết, theo tin tức ta biế, nơi này không chỉ có khả năng có chúa tể thần binh và Hỗn Độn Vương Thạch, còn có một loại đồ vật cực kỳ hữu dụng với chúng ta.

Thấy vẻ mặt kích động của mọi người, ai cũng muốn xông qua, Tô Lâm ném ra một quả bom tấn.

- Còn có đồ hữu dụng với chúng ta? Đó là cái gì?

Hỗn độn thần binh đỉnh phong, tất cả mọi người đều có, đã không tính là trân quý, về phần những vật khác, trừ Hỗn Độn Vương Thạch, chúa tể thần binh thì có gì hấp dẫn mọi người chứ?

- Sách vở dùng ngôn ngữ cổ hỗn độn viết!

Sắc mặt Tô Lâm ngưng trọng, ánh mắt không ngừng lập loè, hiển nhiên hắn vô cùng hưng phấn.

- Sách vở dùng ngôn ngữ hỗn độn viết?

Nghe nói như thế, ánh mắt mọi người nhìn sang Mặc Nghiêu.

Mặc Nghiêu có một trang giấy dùng ngôn ngữ hỗn độn viết, uy lực vô cùng, làm cho tất cả mọi người hâm mộ, chẳng lẽ đạt được ở nơi này?

- Ta không phải đạt được ở đây, ta ngoài ý muốn đạt được từ một truyền thừa thượng cổ, không nên nhìn ta, ta chỉ có một trang giấy hơn mười chữ mà thôi, nếu như có thể đạt được một quyển sách nguyên vẹn, uy lực khẳng định tăng thật lớn!

Thấy mọi người nhìn mình như thế, Mặc Nghiêu vội vàng khoát tay.

- Kỳ thật đạt được sách vở nguyên vẹn cũng không phải tác dụng chiến đấu, mà là căn cứ những ngôn ngữ hỗn độn lĩnh ngộ đại đạo.

Hồ Tuyền nói.

- Đúng thế! Nếu thần điện có thứ này, đối với chúng ta mà nói tác dụng xác thực quá lớn!

Môt thanh niên không nói chuyện cũng lên tiếng.

- Tốt, trong nơi này có bảo tàng, hiện tại cũng nói rõ với mọi người, nếu các vị còn muốn sống ở nơi này, hơn nữa còn cầm những bảo tàng này tới tay, chúng ta nhất định phải liên hợp với nhau, cộng đồng cố gắng, bằng không nhân tâm không đồng đều, từ đó gây ra mâu thuẫn, chỉ sợ không cần các loại trận pháp cấm chế của thần điện đâu, chính chúng ta sẽ tự giết lẫn nhau thôi.

Nói tới trong thần điện có bảo bối, Tô Lâm nhìn quanh một vòng và nói.

- Đúng thế!

- Tô Lâm, ngươi nói đi, làm như thế nào thì chúng ta nghe ngươi.

- Từ giờ trở đi, ngươi là đầu lĩnh của chúng ta, ngươi nói cái gì chúng ta đi làm theo là được.

------oOo------

Chương 2171: Phân phối (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tất cả mọi người là thiên tài, tuy kiệt ngao bất tuần nhưng cũng biết nặng nhẹ, nơi này nguy cơ trùng trùng, nếu bọn họ không thể liên thủ, đừng nói những bảo vật làm mọi người động tâm, có còn sống đạt được hay không còn khó nói.

Nghĩ thông suốt điểm này cho nên suy nghĩ của mọi người nhất trí với nhau, qua một lúc đã hoàn toàn thống nhất với nhau, quyết định dâng Tô Lâm làm đầu lĩnh, tất cả đều nghe hắn.

- Vậy thì tốt, nếu tất cả nghe ta, bây giờ ta nói tới tình huống phân phối bảo vật sau khi đạt được.

Thấy mọi người dùng hắn cầm đầu, Tô Lâm gật gật đầu, hắn nói ra vấn đề thứ hai cần giải quyết cấp bách.

Bọn họ chỉ là liên minh ngắn ngủi, nếu như không sớm nói rõ chuyện này, cho dù liên minh chắc chắn, một khi bảo tàng xuất hiện trước mắt cũng sẽ lập tức sụp đổ, biến thành không có tác dụng gì.

- Đây quả thật là vấn đề, Tô Lâm, ngươi nói trước đi, ngươi suy nghĩ cái gì, nếu như phù hợp, mọi người hoàn toàn có thể trực tiếp đồng ý.

Hồ Tuyền nói.

- Đúng thế, ngươi nói đi, chúng ta nghe xem.

Những người khác đồng thời lên tiếng.

- Ta sẽ nói!

- Suy nghĩ của ta rất đơn giản, ta và Trịnh Khải đều là người Thập Thu Lĩnh, xem như một nhà, cũng là một chỉnh thể, Mặc Nghiêu và Hồ Tuyền đều là người Vạn Nhận Sơn, cũng là một chỉnh thể, Thích Huân và Trương Lân đều là người Đoạn Thiên Nha, cũng có thể trở thành một chỉnh thể!

- Như vậy cho dù đạt được bảo bối gì cũng có thể bình quân phân thành ba phần, phân biệt cho ba chỉnh thể chúng ta.

Tô Lâm nói.

- Phân như thế ta không ý kiến.

- Ta cũng không có ý kiến gì.

Mọi người gật đầu.

Phân như vậy cũng tính là công bằng.

Cùng tông môn nhân nên chiếu ứng lẫn nhau là đương nhiên, công bình phân thành ba phần thì không ai nói thành lời gì.

- Như vậy không có vấn đề gì, nhưng nếu quả thật có chúa tể thần binh, hoặc là Hỗn Độn Vương Thạch, sách vở hỗn độn không đủ ba phần thì thế nào?

Người tên Trương Lân hỏi.

Nghe được câu hỏi của hắn, mọi người đồng loạt nhìn sang.

Đây cũng là vấn đề, không nói trước có có chúa tể thần binh hay không, chỉ nói Hỗn Độn Vương Thạch, nếu như chỉ có một hoặc hai viên thì sao? Có bốn viên thì phân thế nào?

- Đây chính là điểm ta muốn nói, thứ tự đến trước và sau, công lao

phân phối!

- Chúa tể thần binh chúng ta không nói trước, bởi vì thứ này có hay không còn không biết, thật có, tối đa cũng chỉ có một kiện, chúng khi đó bằng vào thủ đoạn của mình đạt được!

- Ai cướp luyện hóa trước thì nó là của ai!

Tô Lâm nói ra ý nghĩ của mình.

- Về phần Hỗn Độn Vương Thạch và sách vỡ hỗn độn, chúng ta có thể dựa theo trình tự đạt được, thứ tự này liên quan tới cống hiến và công lao.

Tỷ như tiến vào thần điện gặp trận pháp phi thường nguy hiểm, ai cũng không có biện pháp thông qua, Mặc Nghiêu thông qua, hắn sẽ có công lớn nhất, Vạn Nhận Sơn của bọn họ có quyền lựa chọn đầu tiên.

Đương nhiên, chỉ là lựa chọn, sau khi chọn xong, người có công lao thứ hai tiếp tục chọn, cuối cùng mới là người có ít công lao.

- Như vậy rất công bình!

Nghe được Tô Lâm nói thế mọi người đồng thời gật đầu.

Như vậy là công bằng nhất, không dễ dàng xuất hiện mâu thuẫn, muốn đạt được bảo vật đầu tiên phải có cống hiến, tay không bắt sói, nghĩ cũng đừng nghĩ, tự nhiên không có nhiều chuyện tốt như vậy!

- Mặt khác, nếu như công lao mọi người như nhau, hoặc là ai cũng không có cống hiến lớn, do Thập Thu Lĩnh ta tuyển trước, bởi vì mọi người có thể đi tới nơi này, ta công lao lớn nhất, có lẽ các vị không dị nghị ah.

Tô Lâm nói tiếp.

- Không có! Mọi người đồng ý.

Nếu như không có Tô Lâm, không có khả năng đi tới thần điện này, về phần chỗ tốt không nói, hắn quyết định như thế không ai dị nghị gì nữa.

- Vậy là tốt rồi, chúng ta vào đi thôi!

Thấy mọi người đồng ý điều kiện phân phối, Tô Lâm thét dài, quay đầu nhìn về phía trước mắt thần điện, muốn mang theo mọi người đi vào.

- Ha ha, chư vị phân phối xong đồ vật, tại sao không thêm cho ta một phần.

Một tiếng cười to, một bóng người xuất hiện từ đằng xa, trên người bắn ả lực lượng ẩn chứa khí tức cường đại.

- Phục Giang vương tử? Tại sao hắn cũng tới nơi này?

Nhiếp Vân đang nấp dưới mặt đất, đám đông đối thoại hắn cũng nghe rõ ràng, biết được không ít chuyện, lúc này nhìn thấy có bóng người đột nhiên xuất hiện thì sững sốt không thôi.

Phục Giang vương tử bị chính mình đánh chạy, chạy ra khỏi thập tuyệt cổ địa, vì sao hắn lại tới đây?

Xem ra gia hỏa này có thứ gọi là đồ quyển nhưng không muốn sử dụng, sau khi thoát khỏi tay của mình, vì tiếp tục tìm kiếm Hỗn Độn Vương Thạch cho nên khởi động đồ quyển vào đây.

- Ngươi là người nào?

Nhìn thấy Phục Giang vương tử đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người đồng thời sinh ra địch ý, bọn họ biến sắc và sinh ra sát khí.

- Mọi người dừng tay!

Cánh tay Tô Lâm lắc lắc ý bảo mọi người thu khí thế, hắn bước lên một bước.

- Vị này chính là Kiền Huyết vương triều Phục Giang vương tử!

Nói xong nhìn về phía Phục Giang:

- Tại sao vương tử tới đây, có ý định gì?

- Các ngươi làm sao tới, ta tự nhiên làm sao tới!

- Được rồi, đừng nói nhiều như vậy, chỗ tốt mọi người cùng nhau được, nếu ta đã ở nơi này, quy tắc phân phối của các ngươi vừa rồi nên sửa một chút, thêm phần của ta vào.

Đột nhiê Phục Giang vương tử cười cười, hắn cau mày đi tới.

- Phân cho ngươi một phần? Dựa vào cái gì?

Hắn vừa dứt lời, Trường Lân tiến lên phía trước một bước, khí tức quay cuồng giống như thiên cẩu nhật thực.

- Dựa vào cái gì? Bằng vào ta là vương tử Kiền Huyết vương triều, bằng Vương Hầu Lệnh của ta!

Phục Giang vương tử cười lạnh một tiếng, bàn tay ném tới, một lệnh bài xuất hiện trên không trung, phía tên có chữ “Vương” viết bằng cổ ngữ, nó bao phủ làm không gian bị áp bách.

- Vương Hầu Lệnh?

- Đây là lệnh phù đại biểu hoàng thất Kiền Huyết vương triều, có được uy áp của mỗi hoàng thất mới có, chỉ cần là người sinh ra trong Kiền Huyết vương triều sẽ bị lệnh bài này áp bách, mười thành lực lượng không thể phát huy quá ba thành.

Trừ phi thực lực vượt qua người nắm giữ lệnh bài.

Sắc mặt đám người Tô Lâm lúc này vô cùng ngưung trọng, vào lúc nói chuyện hai người cũng bắt đầu chiến đấu.

Trương Lân bị Vương Hầu Lệnh áp bách cho nên toàn thân run rẩy, không thể thi triển lực lượng của mình cho nên không phải đối thủ của Phục Giang vương tử, chỉ một quyền đã bay ra ngoài, sắc

mặt trắng bệch, hắn bị thương nặng.

------oOo------

Chương 2172: Luyện hóa ngọn núi

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Còn có ai ý kiến không?

Sau khi đả thương Trương Lân, Phục Giang vương tử tiến lên phía trước một bước.

- Hiện tại có thể phân ta một phần chưa?

- Phục Giang vương tử đại biểu Kiền Huyết vương triều, tự nhiên có thể đạt được một phần, quy tắc lúc trước không thay đổi, từ ba phần đổi thành bốn phần, có lẽ vương tử không có ý kiến chứ?

Tô Lâm và mọi người nhìn nhau, biết rõ Phục Giang vương tử có được Vương Hầu Lệnh, muốn chiến thắng rất khó, đồng thời gật gật đầu đáp ứng.

- Không có ý kiến!

Phục Giang vương tử cười một tiếng.

- Vậy thì tốt, chúng ta đi thôi.

Tất cả mọi người là nhân vật uy tín, mặc dù chỉ ước định miệng nhưng thực sự có lực ước thúc lớn, thương nghị hoàn tất sẽ không dị nghị, tất cả đều cẩn thận tiến lên trong thần đêện.

Vèo!

Đối mặt với binh khí rơi lả tả trên mặt đất nhưng không có chút thực dụng gì, mọi người nhìn cũng chưa từng nhìn, chỉ qua một lúc đã mở cửa thần điện đi vào bên rong.

Hô!

Bọn họ vừa biến mất, Nhiếp Vân mới bước ra khỏi mặt đất.

Bảy người này thực lực không ai yếu hơn hắn, thậm chí có người mạnh hơn hắn không ít, đoạt thức ăn trong miệng của bọn họ không phải là chuyện quá thực tế, hơn nữa trước mắt thần điện nguy cơ trùng trùng, ngay cả đám người này còn kiêng kị như thế, hắn cũng không dám đi vào.

- Xem ra chỉ có thể tìm cơ hội hành sự theo hoàn cảnh.

Suy tư một lát, Nhiếp Vân bác bỏ không ít chủ ý.

Hắn thông minh, những người này cũng không phải người ngu, bất cứ mưu kế gì đối mặt với đội ngũ cường đại như thế đều biến thành vô lực, cho nên hắn cần làm là đi theo sau, hành sự tùy theo hoàn cảnh!

- Đúng rồi, đầu tiên phải luyện hóa Phù Hư Đam Sơn rồi nói sau.

Đã quyết định đi theo sau lưng đám người, đột nhiên Nhiếp Vân nhớ tới ngọn núi cực lớn của Phục Giang vương tử.

Đây là đồ tốt, thời điểm quần chiến có hiệu quả tốt hơn Hàn Dương Kiếm, Tri Thu Kiếm rất nhiều.

Lúc trước Phục Giang dùng ngọn núi này trấn áp hắn, bị hắn trực tiếp thu vào trong nạp vật thế giới, về sau quá nhiều việc nên quên, hiện tại cũng là thời điểm luyện hóa.

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân chui vào nạp vật thế giới.

Lúc này nạp vật thế giới trải qua mấy vạn năm tẩm bổ, hấp thu lực lượng trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cho nên càng lớn mạnh, nó khôn cùng bao la bát ngát, trước kia chỉ có đại lục, hải dương, mà bây giờ diễn biến ra vô số tinh cầu, mặt trời mặt trăng và ngôi sao luân chuyển xoay tròn giống như đại thế giới hoàn toàn mới, cũng không yếu hơn Tà Nguyệt Chí Tôn Vực chút nào.

Đương nhiên, ở phương diện không gian pháp tắc chắc chắn còn kém xa lắm, nhưng ít ra nơi này đã thích hợp cho tính mạng sinh sống, thậm chí có thể tu luyện và phát triển.

- Là thời điểm nên làm ra chút ít tính mạng rồi...

- Xem ra có lẽ nên đưa một ít tính mạng tới đây, để bọn chúng chậm rãi phát triển, tánh mạng càng nhiều, thế giới này cũng thăng cấp, khi đó thực lực của ta khẳng định tăng lên rất nhiều.

Dù sao tại thế giới này hắn là sáng thế chủ, tánh mạng càng nhiều, đối sáng thế chi lực của hắn cũng càng mạnh.

Lắc đầu, trước không nghĩ tới chuyện này, Nhiếp Vân đi vài bước tới trước ngọn núi.

Ngọn núi này tỏa ra hào quang óng ánh, không biết dùng tài liệu gì đúc thành, nó vô cùng nặng nề, thậm chí mang theo áp bách linh hồn.

- Luyện hóa!

Hắn đưa tay về phía trước, Nhiếp Vân cầm ngọn núi, một đạo hỏa diễm cực nóng tiến vào bao phủ ấn ký linh hồn trong đó.

Hỏa diễm tiếp xúc với ấn ký linh hồn, một bóng người hư ảo đột nhiên xuất hiện.

- Người nào dám luyện hóa thần sơn của ta, muốn chết!

Ầm ầm!

Bóng người vừa xuất hiện, một lực lượng khổng lồ từ trên cao giáng xuống, cả thiên địa u ám, vô số lưỡi đao giống như mưa to gió lớn nện thẳng xuống người Nhiếp Vân.

- Cường giả tông chủ đỉnh phong? Xem ra ngọn núi này cũng không phải Phục Giang vương tử, mà là hắn mượn tới!

Nhìn thấy bóng người này, Nhiếp Vân mỉm cười, hắn không có

động tác gì, mưa to trên cao dừng lại, đồng loạt đình chỉ ở cách hắn một thước.

Khẽ cười một tiếng, ngón tay Nhiếp Vân đụng về phía trước, lực lượng lưỡi dao như mưa to biến thành bụi phấn.

những lực lượng này do linh hồn thể trước mặt tạo thành, nó không như lưỡi dao thật sự, nếu như không phải nơi này là nạp vật thế giới, chỉ sợ lần này hắn không chịu nổi và trọng thương.

- Ngươi là ai?

Thấy Nhiếp Vân có thể ngăn cản tất cả công kích của hắn, bóng người tiến công dừng lại.

Lúc này Nhiếp Vân mới nhìn rõ bộ dáng đối phương, hắn mặc quần áo thật dài, trong đôi mắt mang theo hoàng giả chi khí.

- Hoàng đế Kiền Huyết vương triều?

Nhìn thấy quần áo và uy nghiêm của đối phương, nội tâm Nhiếp Vân khẽ động.

- Đã biết là trẫm, còn không quỳ xuống!

Bóng người cau mày đầy uy nghiêm, lực lượng đế vương tăng cường không ngớt, tuy người trước mặt chỉ là linh hồn thể, một đạo ý niệm tàn hồn nhưng có hơn hai chín trăm đầu đại đạo đứng trước mặt cũng không phải đối thủ của hắn.

- Quỳ xuống? Ngươi bị điên rồi! Ta muốn luyện hóa ngươi, còn bảo ta quỳ xuống?

Nhiếp Vân cảm thấy buồn cười, bàn tay điểm nhẹ một cái, vô số lực lượng như mưa to bị giam cầm cũng rơi xuống.

- Ngươi... Ngươi là cường giả cấp chúa tể?

Nhìn thấy hành động của hắn, rốt cuộc bóng người cũng khiếp sợ.

Thủ đoạn đối phương đã vượt qua tưởng tượng của hắn, trừ cấp bậc chúa tể thật sự không nghĩ ra còn có ai đáng sợ như thế.

- Ta không phải cường giả Chúa Tể, nhưng ở chỗ này, mặc dù cường giả phong vương cũng phải ngoan ngoãn nghe lời của ta!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, hắn nhìn sang bóng người.

Không có động tác nào khác, không có hành động nào, bóng người lập tức biến mất và hóa thành năng lượng tinh thuần.

Tê tê!

Đám năng lượng tinh thuần này bị Thiên Tâm Đằng hấp thu.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Thiên Tâm Đằng lại tăng trưởng lần nữa.

Tuy đây chỉ là linh hồn tàn phiến nhưng tác dụng với Thiên Tâm Đằng còn lớn hơn thôn phệ đám người Cửu Triêu rất nhiều, dây leo tăng trưởng lần nữa, lực lượng tăng trưởng rất nhiều, đạt tới hai ngàn tám trăm mười đại đạo.

- Luyện hóa!

Tiêu diệt linh hồn tàn phiến, ngọn núi trước mặt chính là dê béo, không có khả năng phản kháng, bàn tay đánh một trảo, một đạo linh hồn ý niệm thẩm thấu vào bên trong và triệt để luyện hóa.

Hô!

Sơn mạch biến nhỏ như đầu kim và rơi vào trong tay của hắn.

Có ngọn núi này, cho dù bị đám người vây công cũng có thể thong dong ứng đối.

- May mắn tới nơi này, nếu như ở bên ngoài, muốn luyện hóa ngọn

núi này chắc chắn phải phí không ít tay chân mới được!

Nhìn thấy ngọn núi như đầu kim trong tay, Nhiếp Vân cảm khái.

------oOo------

Chương 2173: Hỗn Độn Vương Phù Lệnh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như ở bên ngoài, đối mặt với tàn hồn vừa rồi, mặc dù hắn sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, muốn triệt để luyện hóa chỉ sợ sẽ gặp phiền toái, hơi không cẩn thận sẽ ăn thiệt thòi, khó trách sau khi mất đi ngọn núi này Phục Giang vương tử cũng không khẩn trương, mà là quay người bỏ chạy, chỉ sợ hắn cũng đoán được không phải cường giả chúa tể sẽ không có khả năng luyện hóa.

Đương nhiên, hắn nằm mộng cũng không ngờ Nhiếp Vân có một thế giới thuộc về mình, trong thế giới này hắn là sáng thế chủ duy nhất, đừng nói tông chủ cảnh đỉnh phong, cho dù mạnh hơn gấp mười, chúa tể, cường giả phong vương đến nơi đây cũng phải ngoan ngoãn nghe lời hắn nói mà không cách nào phản kháng!

Hô!

Nhiếp Vân bước ra khỏi nạp vật thế giới, lúc này hắn lặng lẽ theo sau đám người đi vào trong thần điện.

Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, Kiền Huyết hoàng thành xa xôi.

Hoàng đế cường đại uy thế hiển hách đang ngồi trên vương tọa, hai mắt như điện xử lý quốc sự.

- Bệ hạ yên tâm, Phục Giang vương tử đi lần này tất nhiên có thể mã đáo thành công, cầm bảo vật trở lại, trọng chấn ta uy nghiêm Kiền Huyết hoàng thất.

Một đại thần đứng trước mặt hắn cung kính nói ra.

- Ân, ta rất yên tâm với Phục Giang, chắc có lẽ không xuất hiện vấn đề quá lớn...

Hoàng đế lên tiếng, hắn muốn tiếp tục nói tiếp, đột nhiên biến sắc, hắn cau mày sau đó...

PHỐC!

Phun ra một ngụm máu tươi.

- Bệ hạ...

Đại thần giật mình, sắc mặt biến hóa.

- Phù Hư Đam Sơn lại bị người luyện hóa... Là ai ra tay?

Sắc mặt đỏ lên sau đó khôi phục, hai mắt hoàng đế bệ hạ mang theo hàn quang, đôi mắt như điện quang lập lòe, dường như cả hoàng thành cũng phải chấn động theo tâm tình của hắn.

- Bệ hạ là lĩnh ngộ 2999 đầu đại đạo nửa bước cường giả Chúa Tể, tuy Phù Hư Đam Sơn chịu tải một tia ý niệm của ngài, thực sự uy thế bát phương, cho dù cũng là nửa bước chúa tể muốn luyện hóa cũng cần tốn hao thời gian vài tháng, chẳng lẽ là.. Chúa tể ra tay?

Gương mặt đại thần ngưng trọng.

Nếu như không phải bệ hạ thừa nhận, hắn vẫn không tin đây là sự thật.

Nửa bước Chúa Tể uy thế ngập trời, trong Tà Nguyệt Đại Thế giới, chỉ sợ chỉ có cường giả Chúa Tể mới có thể thắng được!

- Không biết là ai, ý niệm của ta bị diệt ngay lập tức, ta cũng mất đi liên hệ không thể có tin tức gì.

Sắc mặt hoàng đế tái nhợt.

- Lập tức diệt sát? Này... Này...

Toàn thân đại thần run rẩy.

Bị người diệt ấn ký linh hồn nhưng không biết xảy ra chuyện gì, người đó mạnh bao nhiêu!

- Không sao, tuy ý niệm của ta không thể truyền tin tức nhưng ta có thể tra ra là ai, cho dù hắn là cường giả chúa tể cũng không thể tránh được!

Tuy gương mặt khó coi nhưng trong mắt hoàng đế vẫn bảo trì thanh tỉnh.

- Bệ hạ muốn dùng Kiền Huyết Long Ấn sao?

Đại thần sững sờ, lập tức trong mắt tràn đầy lửa nóng.

- Không sai, sử dụng Kiền Huyết Long Ấn thôi diễn tình huống lúc ấy.

Hoàng đế lật tay một cái, một đại ấn cực lớn xuất hiện trong lòng bàn tay, phía trên có cửu long bay múa rung động linh hồn.

Kiền Huyết Long Ấn!

Ngọc tỷ truyền quốc của Kiền Huyết vương triều!

- Phù Hư Đam Sơn đã xưng là Đam cho nên phải luyện chế một đôi, là hai ngọn núi lớn hoàn toàn nhất trí, từ đó có trọng trách bảo trì cân đối.

- Hiện tại ta mượn dùng Kiền Huyết Long Ấn thôi diễn tình hình của ngọn núi khác.

Hoàng đế hừ lạnh, lúc này lại có ngọn núi xuất hiện trong lòng bàn tay, nó giống như đúc ngọn núi của Nhiếp Vân, không khác chút nào.

Ầm ầm!

Kiền Huyết Long Ấn bay lên không trung, vạn đạo hào quang lập

loè, lúc này lực lượng nặng nề bao phủ giống như che đậy vạn vật, hào quang bao phủ ngọn núi vào bên trong.

Hô!

Một lát sau, Kiền Huyết Long Ấn vừa thu lại và rơi vào lòng bàn tay của hắn, đôi mắt của hắn hơi mờ, gương mặt nhăn nhó khó chịu.

- Bệ hạ...

Đại thần vẫn không rõ xảy ra chuyện gì, hắn đang nhìn chằm chằm vào hoàng đế phong vân một cõi trước mặt.

- Kỳ quái, tại sao không suy tính ra?

Trong mắt hoàng đế đầy nghi hoặc.

- Không suy tính ra?

- Ân, Kiền Huyết Long Ấn lkhống chế ực lượng cả Kiền Huyết vương triều, mang theo áp lực của đại lục, dựa theo lẽ thường, cho dù suy tính chúa tể cũng không có gì, tại sao không tính ra được cái gì cả?

Hoàng đế bệ hạ nhíu mày, nội tâm khó chịu.

- Bệ hạ cũng không biết, vi thần càng không biết!

Đại thần lắc đầu, hắn không hiểu xảy ra chuyện gì.

Kiền Huyết Long Ấn có thể thuận lợi thôi diễn chúa tể, hiện tại không thể phỏng đoán đối phương, chẳng lẽ đối phương còn mạnh hơn cả chúa tể sao?

Mạnh hơn cả chúa tể, đó là người nào?

Nội tâm đại thần mát lạnh, hắn không dám nói lời nào.

- Ngươi suy nghĩ có phải là A Dục Vương đại nhân ra tay? Yên tâm đi, A Dục Vương đại nhân không nhàm chán như thế, hắn càng

không ra tay với bảo vật của ta.

- Ngươi nhìn xem này!

Hoàng đế bệ hạ cũng nhìn ra suy nghĩ trong nội tâm của đại thần, ngón tay điểm một cái, một bảng cáo thị màu vàng xuất hiện trên không trung.

Bảng cáo thị dùng chữ hỗn độn viết thành, nó vừa xuất hiện đã tỏa ra uy thế phong ấn thiên địa, hỗn độn hải dương cũng rung động lắc lư.

- Đây là... Hỗn Độn Vương Phù Lệnh?

Đại thần đã giật mình, chân mềm nhũn trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

- Không tệ, là Hỗn Độn Vương Phù Lệnh, A Dục Vương trực tiếp đưa ra nhiệm vụ!

Hoàng đế bệ hạ đứng dậy, hai mắt bắn ra hào quang màu vàng:

- Hỗn Độn Vương Phù Lệnh, trên triệu năm cũng chưa chắc phát ra một lần, phù lệnh này viết rất rõ ràng, tìm được người như vậy sau đó đánh chết hoặc tế tự cho hắn, từ đó sẽ có ban thưởng trọng đại.

Ban thưởng là đối phương làm một chuyện vì người nhận thưởng.

- A Dục Vương nói sự kiện kia?

Tròng mắt đại thần như rớt xuống, ngẩng đầu nhìn lên bảng cáo thị, đáng tiếc lại chỉ có thể nhận ra mấy chữ, đa số không thể nhận ra.

A Dục Vương là sáng thế chúa tể, đối phương làm một chuyện, điều kiện này quá mức phong phú.

- Diện tích Tà Nguyệt Chí Tôn Vực bao la, nhân số đâu chỉ hàng tỉ, tìm một người cũng quá phiền toái, A Dục Vương đại nhân có nói rõ đặc thù của người này không?

- Nói ba điều kiện, thứ nhất, trong linh hồn mang theo sát khí.

- Thứ hai, am hiểu sử dụng kiếm, tiến bộ rất nhanh.

- Thứ ba, vận mệnh không cách nào suy tính!

Hoàng đế nói.

- Không cách nào suy tính... Chẳng lẽ bệ hạ cho rằng...

Đại thần sững sờ.

- Không sai, ta không thể suy tính người luyện hóa ngọn núi kia, chỉ sợ đúng với vận mệnh không cách nào suy tính, rất có thể chính là người A Dục Vương đại nhân muốn tìm!

------oOo------

Chương 2174: Hỗn Độn Vương Phù Lệnh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi bây giờ lập tức phái người đi thần chi di tích, không được thả bất cứ kẻ nào, cẩn thận thẩm tra!

Hoàng đế lông mi giương lên.

- Ta hiểu rồi!

Đại thần gật gật đầu, hắn lui ra bên ngoài.

- Hỗn Độn Vương Phù Lệnh... Ta nhất định phải hoàn thành!

- Nếu như có thể đạt được một kiện chúa tể thần binh phòng ngự, cho dù gặp được cường giả chúa tể cũng không cần sợ.

Trong mắt hoàng đế bắn ra hào quang bốn phía, dường như hắn cũng không tức giận vì mất đi Phù Hư Đam Sơn.

- Sát khí thật cường đại!

Đẩy cửa đi vào bên trong, Nhiếp Vân lập tức tiến vào một hành lang thật dài, đập vào mặt chính là sát khí cuồng bạo.

Những sát khí này đã có linh trí hình thành đầu quỷ lơ lửng trên không trung, gặp người liền công kích, cắn xé, cường giả hai ngàn tám trăm đại đạo đụng vào cũng bị cắn thành tro bụi, cặn bã không thừa.

- Thiên Tâm Đằng!

Tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, Thiên Tâm Đằng nhanh chóng bắn ra, xúc tu của nó đưa qua chung quanh thôn phệ đám đầu quỷ.

Xì xì xì xì...

Chỉ trong nháy mắt đầu quỷ bị Thiên Tâm Đằng thôn phệ biến thành chất dinh dưỡng.

- Có lẽ bọn chúng thông qua thông đạo này, ta phải nhanh một chút!

Sau khi càn quét đám đầu quỷ, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên và phát hiện phía trước không có tung tích đám người Tô Lâm, biết rõ đám người này đã thông qua hành lang, hắn cũng không nhiều lời, tăng thêm tốc độ xông về phía trước.

Ô ô ô!

Dọc theo thông đạo đi về phía trước, từng tiếng nức nở nghẹn ngào kích thích đầu óc, sát khí không ngừng hóa thành đầu quỷ thôn phệ người sống, còn hình thành gió lạnh thổi qua linh hồn, linh hồn hơi dính vào sẽ cảm thấy đau đớn như nứt ra, thống khổ không chịu nổi.

Phòng ngự chi khí của Nhiếp Vân bảo vệ linh hồn, tăng thêm tốc độ đi thẳng về phía trước, thời gian qua một lát đã vượt qua thông đạo, một đại sảnh rộng lớn xuất hiện trước mặt.

Đám người Tô Lâm đang ở trong đại sảnh, cả gian phòng có vô số

thi thể nằm ngang, mỗi một thi thể vô cùng sống động giống như còn chưa chết, đôi mắt hoảng sợ mở to ra, dường như thấy chuyện khó tin nhất trên đời.

Những nhân vật này tuy đã biến thành thi thể từ không biết bao nhiêu triệu năm trước, từ kết cấu thân thể, làn da có thể nhìn ra được mỗi người khi còn sống đều là nhân vật kinh thiên động địa, không ít là cường giả cấp bậc Tông Chủ, nhiều cường giả đồng thời chết ở chỗ này, hơn nữa nhìn bộ dạng tử vong đã tạo thành trùng kích tinh thần quá lớn!

Khó trách trong thông đạo nhiều sát khí, oán khí như vậy, nhiều cường giả đồng thời tử vong tại đây, muốn sát khí không mạnh cũng không được.

Chẳng lẽ là lực lượng của cường giả phong vương?

- Trên Tửu Tiên Hồ Lô này có khắc mười tám bức họa đại đạo, nếu như không có lĩnh ngộ mười tám loại đại đạo này và quan sát nó sẽ có lĩnh ngộ to lớn, thứ này trân quý không thua gì một kiện hỗn độn thần binh đỉnh phong, nhưng mà Tô Lâm ta đã lĩnh ngộ xong mười tám đầu đại đạo này rồi nên không cần, các ngươi ai muốn?

Đám người Tô Lâm đi ở phía trước, vượt qua thi thể đi vào gian phòng ở giữa.

Nơi này còn bày ra không ít bảo vật, trong đó bắt mắt nhất là hồ lô rượu, trên hồ lô có mười tám bức họa, mỗi bức đều là một đại đạo rườm rà phức tạp giống như sao trời.

Nhìn thấy bảo bối, người được chọn trước lại không cần, như vậy có thể thuận lý thành chương muốn bảo bối còn lại.

Tuy Tửu Tiên Hồ Lô trân quý nhưng đối với Tô Lâm mà nói không có tác dụng lớn nên bỏ qua.

- Tửu Tiên Hồ Lô này có thể sử dụng làm thuyền cưỡi, vô cùng ảo diệu!

- Thích Huân ta muốn!

Thích Huân đi lên phía trước, hắn đưa tay cầm lấy hồ lô vào tay, thu vào nạp vật dung khí.

- Hồ lô với ta mà nói tác dụng không lớn, có thể đưa cho Lạc Khuynh Thành các nàng dùng, từ đó có thể trợ giúp lĩnh ngộ đại đạo.

Nhiếp Vân giấu trong thông đạo, hắn nhìn rõ hành động của mọi người, đột nhiên cười cười, bàn tay lặng yên đưa về phía trước và nắm lấy.

Hô!

Vận chuyển thiên phú thâu thiên sư, hồ lô bị Thích Huân thu vào nạp vật dung khí cũng rơi vào trong tay của hắn.

Nhiếp Vân hoàn toàn lĩnh ngộ thiên phú thâu thiên sư, hắn còn cường đại hơn Thích Huân chỉ là kẻ sử dụng Chủ Tể Phù Ấn có được năng lực rất nhiều, lúc trước thiên phú thần thâu đệ ngũ trọng ăn cắp vật phẩm của đệ tam trọng, tuy có năng lực tương tự nhưng có thể thần không biết quỷ không hay ăn trộm đồ vật của đối phương..

- Hắc hắc, các ngươi ở phía trước gặp phải nguy hiểm, ta theo sau phát tài.

Thấy mình dễ dàng thu Tửu Tiên Hồ Lô vào trong tay, Nhiếp Vân cười hắc hắc, tiện tay đưa vào nạp vật thế giới.

Một khi bảo vật tiến vào nạp vật thế giới chẳng khác nào ngăn cách với thế giới này, đối phương càng lợi hại cũng không dò xét được.

Vù vù vù!

Lấy đi Tửu Tiên Hồ Lô, mọi người cũng không thèm nhìn những thứ khác, tiếp tục đi thẳng về phía trước, đằng sau đại sảnh là thạch đồ to lớn lơ lửng, nó tỏa ra khí tức bá tuyệt thiên hạ.

Đám người Tô Lâm đi tới phía trước và dừng lại.

Thạch đồ này cho người ta cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, dường như đó là quái vật khổng lồ, chờ đám đông đi vào sẽ thôn phệ toàn bộ.

- Đây là địa đồ lãnh thổ, muốn tiếp tục đi lên phía trước phải thông qua địa đồ này, nếu không căn bản sẽ gặp khó khăn!

Ngẩng đầu nhìn lên thạch đồ, đôi mắt Tô Lâm sáng lên.

- Địa đồ lãnh thổ?

Mọi người nhìn chằm chằm, quả nhiên nhìn thấy thạch đồ dãy núi trùng điệp, sông dài, hải dương, hồ nước, thạch đồ to lớn thâm thúy, cho người ta cảm giác quan sát thế giới.

- Ân? Tại sao thạch đồ này thiếu một khối?

Mặc Nghiêu chỉ về phía trước.

Nhìn theo hướng hắn vừa chỉ, quả nhiên mọi người nhìn thấy chính giữa thạch đồ còn thiếu một góc hình vuông, không biết là bị người ta lấy đi hay nó vốn là như thế.

- Vị trí thiếu đi chính là vị trí thần điện, hoặc chính là cổ chiến trường cho nên không làm ký hiệu.

Tô Lâm phán đoán.

- Ta đi trước, thử xem có thể luyện hóa thạch đồ này hay không?

Tô Lâm bước lên phía trước một bước, hắn đi vào trong phạm vi thạch đồ bao phủ.

Hô!

Hào quang bao phủ lấy hắn, thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ.

- Loại vật này người có năng lực mới có được, Tô Lâm, ta sợ ngươi gánh không được, ta cũng tới thử xem!

Phục Giang vương tử hừ một tiếng, hắn đi vào trong thạch đồ, đồng thời biến mất tại nguyên.

- Đáng giận, đã nói trình tự, Tô Lâm không muốn Tửu Tiên Hồ Lô, thạch đồ này nên do hắn luyện hóa, Phục Giang quá phận!

Nhìn thấy Phục Giang trực tiếp tiến lên, Thập Thu Lĩnh Trịnh khải tức giận kêu to.

------oOo------

Chương 2175: Huyền Giáp thú

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Trình tự nói không sai nhưng Tô Lâm không có nói thật, thạch đồ này mang theo khí tức địa vực nặng nề, chỉ sợ uy lực còn không kém gì Kiền HUyết Long Ấn của Kiền Huyết vương triều.

- Loại bảo bối này, ta cũng không muốn cho người khác đi đầu một bước!

Hồ Tuyền cũng biết uy lực của thạch đồ, hắn cười lạnh và không quan tâm Trương Khải kêu gào, hắn đi vào khu vực hào quang và biến mất.

- Không kém gì Kiền Huyết Long Ấn? Kiền Huyết Long Ấn chính là nửa bước chúa tể thần binh, ta không thể buông tha.

Mặc Nghiêu theo sát phía sau tiến vào trong hào quang.

- Đáng giận, chúng ta cũng đi!

Mấy người còn lại biết rõ thứ này lợi hại cho nên nội tâm động đậy, đã không thể nhịn được, tất cả đều đi vào thạch đồ và biến mất tại chỗ.

- Thạch đồ...

Thấy mọi người biến mất, Nhiếp Vân bước ra khỏi nơi ẩn thân, ngẩng đầu nhìn hướng trước mắt cực lớn thạch đồ.

Không biết thạch đồ do thứ gì cấu thành nhưng mang theo địa vực trầm trọng, còn chưa tới trước mặt đã làm người ta rung động tâm thần.

- Thứ này quá mạnh mẽ, nếu như có thể luyện hóa, thực lực tất nhiên tăng nhiều!

Nhìn đồ vật trước mặt, Nhiếp Vân động tâm tư.

Trước kia Tửu Tiên Hồ Lô không có tác dụng lớn với hắn thạch đồ trước mặt tuyệt đối là thứ đáng sợ hơn cả Phù Hư Đam Sơn, nếu như có thể luyện hóa thì sức chiến đấu sẽ gia tăng không ít.

- Cùng đi xem!

Vừa có suy nghĩ này, Nhiếp Vân cũng không che dấu, thân thể hắn têến nhanh vào phạm vi thạch đồ bao phủ.

- Hô!

Hắn bêến mất ngay sau đó.

Hắn vừa mở to mắt nhìn, hắn nhìn thấy diện tích lãnh thổ cực lớn.

Xem ra thạch đồ này không khác gì pháp bảo không gian, đã hoàn toàn áp súc một thế giới vào trong thạch đồ.

Hắn xuất hiện tại vị trí khác với người khác, nhìn chung quanh và phát hiện đây là sơn mạch, gió lạnh gào thét thê lương, cát vàng đầy trời, cũng không nhìn thấy cái gì.

Thánh sơn không có thực vật, khắp nơi đều trụi lủi, cũng không có sinh cơ.

Một người tiến lên phía trước, chung quanh hoang vắng như sa mạc, không có cái gì, cũng không có vật tham chiếu, không biết

phía trước có cái gì.

Ô ô ô ô!

Lúc hắn muốn tiến lên phía trước, đột nhiên không trung xuất hiện tiếng gào rú, lúc này có quái thú hung mãnh bay tới.

- Huyền Giáp thú? Tại sao ở nơi đây có nhiều thứ này như thế?

Nhìn thấy bộ dạng quái thú, Nhiếp Vân cau mày, sắc mặt biến hóa, Huyền Giáp thú có lân phiến bao phủ như áo giáp, phòng ngự rất mạnh, mỗi con có thực lực hai ngàn tám trăm đại đạo, đáng sợ đến cực điểm, hiện tại xuất hiện nhiều thế này, có hơn mười vạn con, đây quả thật là chuyện khó tin tới cực điểm.

Thực lực thần thú càng mạnh, số lượng càng không có khả năng nhiều, giống như Huyền Thiền Vương, Cực Thiên Vương, một thế giới có thể có vài con đã không kém, đây là quy tắc thế giới, nếu không có nhiều thần thú mạnh như vậy, sinh linh khác sống thế nào?

Giống như số lượng của lão hổ phải ít hơn sơn dương nhiều, sinh vật đứng trên đỉnh thực vật càng cao, số lượng tương ứng càng ít.

Huyền Giáp thú này có thực lực không kém gì Huyền Thiền Vương, dựa theo tình huống bình thường, một thế giới tối đa sẽ không vượt qua mười con, hiện tại xuất hiện vài chục vạn con, nếu thả ra toàn bộ, cho sợ Quy Khư Hải sẽ bị chúng hủy diệt.

Hắn xem ra đây là chuyện không có khả năng, hoàn toàn vi phạm quy tắc thế giới.

Rống!

Hắn cũng không có thời gian suy nghĩ, phần đông Huyền Giáp thú đã tới trước mặt, sau khi nhìn thấy hắn liền xông lên cắn xé.

Hừ!

Phượng Hoàng chi dực mở ra và hình thành bình chướng, Thiên

Tâm Đằng lập tức lan tràn sang các hướng chung quanh sau đó tấn công Huyền Giáp thú từ bốn phương tám hướng.

PHỐC!

PHỐC!

PHỐC!

Âm thanh đâm vào thịt vang lên liên tiếp, tất cả Huyền Giáp thú nổ tung trên không trung, chúng không ngừng rơi xuống đất.

Phù Hư Đam Sơn xuất hiện trong lòng bàn tay và hóa thành thần sơn cực kỳ to lớn, phá không nện thẳng về phía trước.

Ầm ầm!

Lúc này không khí nổ tung, ngọn núi nhanh chóng nện thẳng vào đám quái thú, chừng mấy ngàn đầu Huyền Giáp thú bị nện chết tại chỗ, biến thành thịt nát văng tung tóe.

- Thôn phệ!

Đánh chết nhiều Huyền Giáp thú như thế,Thiên Tâm Đằng phân ra mấy ngàn dây leo tiến tới bãi thịt nát.

Đối với Thiên Tâm Đằng mà nói, không sợ năng lượng nhiều, những Huyền Giáp thú này có thực lực hai ngàn tám trăm đại đạo, nếu như có thể thôn phệ toàn bộ tuyệt đối có thể giúp nó tiến thêm một bước.

Cô cô cô cô!

- Ân?

Thiên Tâm Đằng cắm vào trong rất nhiều thi thể, dốc sức liều mạng thôn phệ nhưng Nhiếp Vân lại cau mày.

Nhiều thi thể như thế, Thiên Tâm Đằng lại không thể thôn phệ năng lượng.

- Là ảo cảnh?

Thiên Tâm Đằng được xưng không gì không nuốt, chỉ cần có năng lượng, không có khả năng không cách nào thôn phệ, trừ phi chỉ có một tình huống, đó là ảo cảnh.

Xem ra mình bị trúng ảo cảnh.

Hô!

Đoán được có thể là ảo cảnh, Nhiếp Vân thở ra một hơi, thu hồi Phù Hư Đam Sơn và Thiên Tâm Đằng, thân thể của hắn đối mặt với Huyền Giáp thú mà không tránh né.

Hô!

Một đầu Huyền Giáp thú gào thét xông thẳng về phía hắn, nếu như không tránh né, nếu đối phương không phải ảo cảnh mà là chân thật, mặc dù là hắn cũng bị trọng thương.

Tâm tính Nhiếp Vân trầm ổn, mắt tĩnh như nước.

Ầm ầm ầm...

Thân thẻ Huyền Giáp thú xuyên qua người hắn, cũng không có bất cứ không khỏe gì.

Ầm ầm!

Nương theo Huyền Giáp thú xông tới vô dụng, lúc này bầu trời khôi phục sáng sủa, Huyền Giáp thú đầy trời vừa rồi trong nháy mắt biến mất sạch sẽ, dường như nó chưa từng xuất hiện trên không trung.

Ảo cảnh chỉ cần bị nhìn thấu sẽ tiêu tán.

- Hô!

- Nguy hiểm thật!

Thở ra một hơi, ánh mắt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Ảo cảnh này có thể che đậy thiên nhãn của hắn, đủ thấy đáng sợ!

- Có thể xuất hiện ảo cảnh, nói rõ thạch đồ này có được hạch tâm, tìm được hạch tâm mới có thể luyện hóa nó.

Nội tâm Nhiếp Vân suy nghĩ, hắn mở thiên nhãn ra nhìn chung quanh.

Ô!

Sau khi nhận châẩn một hướng, đang định đi về phía trước, đột nhiên một đạo kiếm quang bắn tới, hàn ý chém thẳng vào hậu tâm của hắn.

- Cái gì?

Cảm nhận được sau lưng có sát khí lăng lệ ác liệt và kiếm quang hung mãnh đánh tới.

Phượng Hoàng chi dực mở ra, hắn nhanh chóng lao về phía trước.

Hắn trốn nhanh, kiếm quang nhanh hơn giống như giòi bọ trong xương, hắn không thể đào thoát.

- Nhiếp Vân, chết đi!

Lúc này sau lưng có tiếng quát lớn vang lên.

- Phục Giang vương tử?

Đôi mắt Nhiếp Vân trầm xuống.

Giọng nói này vô cùng quen thuộc, chính là Phục Giang vương tử đã đào tẩu.

Không biết gia hỏa này ẩn nấp sau lưng khi nào, hiện tại ra tay đánh lén làm Nhiếp Vân sợ tới mức hồn phi phách tán.

------oOo------

Chương 2176: Đạm Thai Lăng Nguyệt hư ảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như nói trong đám người vừa rồi hắn kiêng kị nhất là ai, tất nhiên là vị vương tử này, hắn không có thực lực cao nhất nhưng bảo vật và thủ đoạn vô cùng vô tận, trước khi có Huyền Thiền Vương, Cực Thiên Vương nhìn chằm chằm, hai bên chiếu ứng lẫn nhau nhưng đối phương trực tiếp đào tẩu, hiện tại chỉ còn một mình hắn, chiến đấu, ai sống ai chết còn chưa biết.

- Muốn giết ta, không dễ dàng như vậy!

Vận chuyển Phượng Hoàng chi dực tới cực hạn, đột nhiên trên bầu trời có ngọn núi lớn đánh,.

Ngọn núi xuất hiện lập tức ngăn cản kiếm quang của đối phương ra ngoài, Nhiếp Vân thở ra một hơi, hắn nhìn về phía sau, quả nhiên đánh lén là Phục Giang vương tử, hai mắt hắn lúc này mang theo sát cơ như sôi, trong tay cầm một thanh trường kiếm quỷ dị làm lòng người sợ hãi không thôi.

- Có thể tránh thoát một chiêu, chẳng lẽ ngươi có thể thoát được chiêu thứ hai, hôm nay ngươi phải chết trong tay của ta.

Phục Giang vương tử cười lạnh một tiếng, kiếm quang vung vẩy sau đó hàn tinh bắn đầy trời, kiếm ý hung mãnh như bao phủ thiên địa, bao phủ tất cả huyệt vị và phương hướng đào tẩu của Nhiếp Vân, cũng không có thiếu hụt chút nào.

Chiêu kiếm pháp này như bút tích của thần, mặc dù Nhiếp Vân là kiếm đạo sư, võ đạo sư cũng không nhìn ra sơ hở, hắn không cách nào trốn tránh.

Ông!

Thời điểm kiếm chiêu đáng sợ đánh tới trước mặt, đột nhiên không

gian sau lưng xuất hiện một tiếng nổ vang, lúc này có lực lượng cường đại ập tới.

Chiêu này còn đáng sợ hơn công kích của Phục Giang vương tử vừa rồi quá nhiều, tuy mắt thường không nhìn thấy nhưng tinh thần hoàn toàn có cảm nhận rõ không gian sau lưng bị giam cầm, vô số lực lượng phù văn hàng lâm, ngay sau đó văn tự như hỗn độn, như ngôi sao đánh thẳng vào Nhiếp Vân.

- Mặc Nghiêu!

Nội tâm Nhiếp Vân trầm xuống.

Không nghĩ tới hai người này lại liên thủ đây, hơn nữa phối hợp vô cùng xảo diệu, không sai chút nào.

- Không thể tránh được!

Nhìn thấy hai người công kích gần như hoàn mỹ, cugnx không có lỗ thủng và thiếu hụt nào, Nhiếp Vân sợ hãi không nhỏ.

Trong nháy mắt hắn suy tính trăm ngàn đường lui, kết quả vô dụng, hai người phối hợp hoàn mỹ không có tỳ viết, trừ phi thực lực lượng rất mạnh cho nên hắn không thể tránh thoát.

- Ân? Không đúng!

Phục Giang vương tử cũng không biết tên của ta, hắn vừa đi ra đã kêu lên quá rõ ràng.

Nội tâm Nhiếp Vân đang sốt ruột, thời điểm cảm thấy không thể làm gì, thân thể hắn chấn động và đột nhiên hắn hiểu ra.

Dựa theo đạo lý tên của hắn ngay cả Phục Giang vương tử cũng không biết, vì sao đối phương biết tên của mình, nói rõ cái gì?

Ảo cảnh!

Khẳng định vẫn là ảo cảnh!

- Liều!

Cắn răng một cái, hắn cũng dừng động tác trốn tránh, nếu như không phải ảo cảnh, lần này bị hai người công kích chắc chắn phải chết, nhưng nếu là ảo cảnh nó sẽ tán loạn, mặc dù hắn không tin tưởng nhưng cũng đánh cược một lần!

Oanh!

Công kích của hai người đồng thời đánh vào thân thể Nhiếp Vân nhưng như gió nhẹ thổi qua, chỉ chạm vào là biến mất.

- Hô!

Nhiếp Vân thở ra một hơi này và phát hiện sau lưng ướt đẫm mồ hôi.

Ảo cảnh này quá thật, mặc dù hắn là huyễn cảnh sư, thiên nhãn sư cũng không nhìn ra mánh khóe, nếu như không phải thời khắc mấu chốt nhớ tới Phục Giang vương tử không biết thân phận của hắn, tuyệt không dám đứng tại chỗ chờ chiêu thức của đối phương đánh lên người.

Không ngừng thở hổn hển, nội tâm Nhiếp Vân vẫn còn sợ hãi.

Tuy thời gian tiến vào trong thạch đồ không bao lâu nhưng lại kinh tâm động phách làm người ta muốn nổi điên, nếu không phải tố chất tâm lý của hắn cường đại, căn bản không có khả năng thành công.

- Nhiếp Vân, đừng có gấp, có ta ở đây!

Điều tức một lúc, hắn đang suy nghĩ làm cách nào tìm được vị trí hạch tâm, từ đó luyện hóa thạch đồ, bên tai hắn nghe được giọng nói như chuông bạc ngân vang, toàn thân cứng đờ, Nhiếp Vân vội vàng xoay người nhìn sang nơi khác, tại đó có một thiếu nữ áo trắng đi tới.

Thân ảnh nàng xuất hiện giống như hào quang của cả thế giới, dung nhan tuyệt mỹ của nàng còn mang theo đôi mắt chứa chan

tình cảm, thân thể Nhiếp Vân run rẩy không tự kiềm chế được

- Nguyệt Nhi...

Nhẹ nhàng nỉ non một tiếng, trái tim Nhiếp Vân mềm nhũn.

- Nhiếp Vân, những năm qua... Ngươi chịu khổ!

Nói nhỏ một câu, trong lời nói của Đạm Thai Lăng mang theo ôn nhu nồng đậm giống nhau ba vạn năm trước.

Vèo!

Nhiếp Vân xuất kiếm, thu kiếm!

- Ngươi...

Sắc mặt Đạm Thai Lăng Nguyệt khó coi bụm cổ họng, thân thể mềm mại dần dần ngã xuống.

- Nguyệt Nhi là một đạo phòng tuyến cuối cùng trong nội tâm của ta, ảo cảnh xuất hiện ai cũng được nhưng tuyệt đối không phải là nàng.

Sau khi đánh chết “Đạm Thai Lăng Nguyệt” trước mặt, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Biết rõ người trước mắt là giả nhưng trong quá trình xuất kiếm vẫn làm trái tim hắn đau đớn.

Ảo cảnh quá chân thật, thật tới mức hắn không tự kiềm chế được nữa, thậm chí sinh ra cảm giác muốn ôm lấy Đạm Thai Lăng Nguyệt và không thoát ra nữa, cho dù như vậy hắn vẫn quyết tâm dứt bỏ.

Đây không phải Đạm Thai Lăng Nguyệt thật, không phải người hắn yêu, chỉ là tưởng tượng trong đầu của hắn mà thôi.

Ầm ầm!

Đạm Thai Lăng Nguyệt vừa chết, thời không lập tức vặn vẹo, dãy núi trước mặt biến mất, ánh mắt Nhiếp Vân lóe sáng, hắn xuất hiện trước thạch đồ lần nữa, dường như hắn chỉ mới vừa tiến vào nơi đây mà thôi.

- Thì ra thạch đồ đang khảo hạch, ảo cảnh chân thật như vậy, ta lần đầu tiên gặp được.

Nhiếp Vân thở ra một hơi, hắn không quan tâm những chuyện vừa rồi, hắn nhìn sang lỗ thủng hình vuông trên thạch đồ.

Thạch đồ yên tĩnh bất động, nó mang theo cảm giác đại địa nặng nề và bao la, nó sinh ra uy áp làm người ta sợ hãi.

Nhiếp Vân biết rõ trải qua ba lần ảo cảnh khảo hạch, hắn tương đương có được tư cách luyện hóa thạch đồ, khoáng cách hắn có thể luyện hóa còn kém quá xa, đành phải cẩn thận quan sát, sợ bỏ sót cái gì.

Đám người Tô Lâm tiến vào trong ảo cảnh sớm hơn hắn, có lẽ cũng sắp ra, muốn luyện hóa thạch đồ phải nhanh hơn mới được, một khi đối phương đi ra, cho dù hắn muốn luyện hóa cũng không có cơ hội.

Dù sao đối phương nhiều người như thế, cho dù thực lực hắn mạnh hơn nữa cũng không thể làm gì.

- Mỗi một kiện bảo vật đều có hạch tâm của mình, chỉ cần luyện hóa hạch tâm chẳng khác nào luyện hóa toàn bộ bảo vật, thạch đồ này tuy to lớn nhưng vẫn tuân theo đạo lý như vậy.

Thiên nhãn dò xét thạch đồ trước mặt, nội tâm Nhiếp Vân có phán đoán.

Tuy thạch đồ trước mắt không phải quá lớn nhưng trong đó ẩn chứa không gian to lớn, nếu như không thể nhanh chóng tìm ra vị trí hạch tâm giấu kín, muốn luyện hóa là chuyện không có khả năng.

------oOo------

Chương 2177: Nội chiến (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên, nếu như cho hắn thời gian, tìm được hạch tâm có lẽ không khó nhưng đám người Tô Lâm chắc chắn không cho hắn thời gian này!

Những người này đều là thiên tài, thượng cổ đại năng chuyển thế, tâm trí rất mạnh, nếu như vừa rồi không phải biến ảo thành Đạm Thai Lăng Nguyệt, chỉ sợ đi ra trước tiên không phải là hắn mà là đối phương.

- Ân? Chẳng lẽ là hình vuông có cổ quái?

Cẩn thận tìm kiếm, không thu hoạch được gì, mắt thấy đám người Tô Lâm sắp đi ra, Nhiếp Vân nóng lòng như lửa đốt, đang suy nghĩ nên ẩn nấp hay không, không luyện hóa thạch đồ, đột nhiên trong nội tâm khẽ động, đôi mắt nhìn vào khe hở trên thạch đồ.

Khe hở hình vuông giống như bị móc ra khỏi thạch đồ, chợt nhìn không biết là cái gì, cẩn thận suy nghĩ đã cảm thấy không đúng.

Dựa theo tình huống bình thường, thạch đồ là chỉnh thể nguyên vẹn, tại sao nó lại thiếu hụt, chẳng lẽ điểm thiếu hụt chính là hạch tâm của nó?

Nghĩ vậy sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng, tinh thần chậm rãi dò xét nơi thiếu hụt đó.

Nếu như đây là hạch tâm thì khó mà luyện hóa.

Bởi vì hắn không có khả năng tìm được vị trí thiếu hụt kia, tìm không thấy thì không có khả năng luyện hóa, thạch đồ này vẫn là vật vô chủ, với hắn mà nói không có bất cứ tác dụng gì.

- Ân? Độ lớn như vậy...

Tinh thần dò xét điểm thiếu hụt trên thạch đồ, sắc mặt Nhiếp Vân biến thành cổ quái.

Điểm thiếu hụt sử dụng mắt thường dò xét sẽ không nhìn ra cái gì, nhưng tinh thần lực cảm ứng lại không sai lầm chút nào.

Hô!

Hắn lật cổ tay, một tấm bia đá xuất hiện trong lòng bàn tay, nó chính là tấm bia đá phong ấn kim hiên bí cảnh tại thần chi di tích.

- Đi lên!

Ngón tay nâng lên, tấm bia đá trong lòng bàn tay bay lên, nó chậm rãi tiến vào điểm thiếu hụt trên thạch đồ.

Ầm ầm ầm...

Vừa mới khảm vào bên trong đã dung hợp hoàn mỹ không có hke hở chút nào.

- Thì ra cái gọi là kim hiên bí cảnh chính là chìa khóa mở ra bức thạch đồ này.

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức mừng như điên.

Tấm bia đá trong kim hiên bí cảnh là bảo bối hắn đạt dược trước khi bước vào thập tuyệt cổ địa, vốn tưởng rằng liên lụy một cường giả lưu lại truyền thừa, nằm mơ cũng không nghĩ tới đây là chìa khóa mở thạch đồ, cũng không ngờ nó lại liên quan tới thạch đồ trên cổ chiến trường, hoàn toàn là ở hai thế giới khác nhau.

- Luyện hóa!

Tìm được chìa khóa mở thạch đồ, muốn luyện hóa nó cũng vô cùng đơn giản, mấy giây sau lại luyện hóa thạch đồ là xong.

- Thạch đồ chỉ có thể tạm thời giam cầm, căn bản không cách nào đánh chết hắn.

Luyện hóa thạch đồ, Nhiếp Vân cũng hiểu ra.

Hắn muốn dựa vào thạch đồ này có thể trực tiếp đánh chết Tô Lâm nhưng hiện tại xem ra căn bản không có chuyện này, hút vào bên trong chỉ là khảo hạch, muốn đánh chết đối phương sẽ gặp khó khăn lớn hơn.

Nếu như vậy không nên đánh rắn động cỏ.

Tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân lại ẩn nấp lần nữa, đồng thời bàn tay mở ra, thạch đồ thu nhỏ lại và biến vào trong cơ thể của Nhiếp Vân.

Vù vù vù vù vù vù!

Thạch đồ bị hắn lấy đi, lúc này mặt đất chấn động, bảy đạo quang mang hiện ra, đám người Tô Lâm xuất hêện, bọn chúng thở hổn hển và chật vật không chịu nổi.

- Thạch đồ đâu? Ai luyện hóa?

Hít sâu vào cái, Tô Lâm ngẩng đầu nhìn lên không trung, đồng tử co rụt lại, ánh mắt mang theo hàn quang nhìn sang đám người.

Bọn họ còn chưa khảo hạch xong đã bị thạch đồ bài xích ra ngoài, nói rõ nó đã bị chủ nhân luyện hóa.

- Là ai?

Sắc mặt Phục Giang vương tử cũng khó coi, đôi mắt mang theo huyết sắc nhìn chằm chằm vào mọi người nơi đây.

Thạch đồ là thứ tốt, tất cả mọi người đều muốn chiếm làm của riêng, hiện tại bị người ta luyện hóa mà không biết, hắn làm sao không căm tức.

- Chỉ có mấy người chúng ta, vừa rồi tất cả mọi người đi vào, ai luyện hóa thì thừa nhận đi, không cần phải che giấu!

Thích Huân nhíu mày mang theo thần thái không vui.

- Không nên che giấu, nếu ta luyện hóa sẽ khẳng định nói ra!

Thấy ánh mắt đám người tập trung nhìn hắn, Mặc Nghiêu hừ lạnh.

- Cũng không phải ta!

Còn lại Trương Lân, Trịnh khải, Hồ Tuyền đồng thời lắc đầu.

- Đều không thừa nhận... Xem ra liên minh của chúng ta không cần tồn tại rồi.

Thấy sáu người đều lắc đầu, ngược lại đều giả ra bộ mặt vô tội, Tô Lâm tức muốn điên lên.

Hai mắt sáng ngời hữu thần, cẩn thận nhìn chằm chằm vào mặt đám người, muốn xem ai là người nói dối, lại phát hiện sắc mặt mỗi người không thay đổi, làm mọi người không nhìn ra sâu cạn.

Thực lực mọi người không kém nhau bao nhiêu, mỗi người đều có vô số thủ đoạn, thật không muốn thừa nhận, trừ phi vạch mặt, bằng không thì không tra ra đâu.

- Tô Lâm, ngươi không cần giả, ngươi là người vào khảo hạch đầu tiên, ngươi hiểu thạch đồ nhiều nhất, nhất định là ngươi luyện hóa lại làm ra vẻ không thừa nhận.

- Loại chuyện này không thể giấu diếm người khác, không thể giấu diếm ta được.

Phục Giang vương tử tiến về phía trước một bước, sau lưng thay đổi bất ngờ, không gian chung quanh vặn vẹo như lỗ đen.

Nhìn thấy động tác của Phục Giang vương tử và những người khác, đám người Mặc Nghiêu đều sững sờ, nghi hoặc nhìn về phía Tô Lâm.

Muốn nói ai có thể luyện hóa, Tô Lâm thật sự có hiềm nghi lớn nhất, hắn là người tiến vào đầu tiên, ai cũng hoài nghi hắn bước ra đầu tiên và luyện hóa trước mọi người.

- Cái gì? Ngươi hoài nghi ta?

Thấy động tác của hắn giống như một lời không hợp sẽ đánh đập tàn nhẫn, Tô Lâm cau mày.

- Ngươi không nói ta còn không hoài nghi, muốn nói trong chúng ta ai có thể luyện hóa thạch đồ nhất, không phải ngươi không ai có thể hơn!

- Thạch đồ này tương tự Kiền Huyết vương triều Kiền Huyết Long Ấn, ngươi tất nhiên biết rõ nên luyện hóa như thế nào.

- Luyện hóa bảo bối còn giả mù sa mưa như vậy, vừa ăn cướp vừa la làng, có ý tứ gì? Chẳng lẽ muốn ăn thêm phần?

- Rất tốt, ta thật muons nhìn ngươi có năng lực nuốt thạch đồ vào trong bụng hay không.

Phục Giang vương tử thấy đối phương không thừa nhận còn “trả đũa “, chẳng muốn nói nhảm, hai tay như móc sắt tấn công.

Phong vân sau lưng hắn như bị đao quang xé rách, từng đạo khí kình đen kịt giống như lôi đình giáng xuống, càng giống như Thiên Đạo thét dài.

- Muốn bịt miệng ta sao? Vậy phải xem ngươi có được năng lực này hay không.

Tô Lâm đã sớm không kiềm nén được và xuất quyền.

Hắn vẫn không ra tay cho nên không nhìn ra thực lực cụ thể, lúc này vừa động thủ, Nhiếp Vân lập tức phát hiện thực lực của gia hỏa này còn mạnh hơn Phục Giang vương tử phối hợp Chủ Tể Phù Ấn, mặc dù mình đấu một với hắn cũng không có khả năng thắng.

------oOo------

Chương 2178: Nội chiến (2)

Hai đại cường giả cũng hoài nghi đối phương luyện hóa thạch đồ, một câu không hợp đánh đập tàn nhẫn, những người khác đứng nguyên tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, không có hỗ trợ.

Nói trắng ra đám người bọn họ liên minh nhưng trên thực tế là đoàn thể lợi ích ngưng tụ, không có lợi ích sẽ không ai xuất đầu.

- Đánh đi, có thể đánh chết cả hai mới tốt.

Nhiếp Vân giấu trong lòng đất, hắn nhìn hai người đang chiến đấu và cười thầm.

Hắn chỉ lấy đi thạch đồ, cũng không nghĩ tới sẽ có hiệu quả như vậy.

Đương nhiên, trong nội tâm nói thầm như thế nhưng hắn cũng biết hai gia hỏa này không có khả năng đánh chết nhau.

Đám người bọn họ đều là người thông minh, biết rõ bảo vật trọng yếu còn chưa xuất hiện, hiện tại tranh giành tới chết chỉ làm kẻ khác chiếm tiện nghi mà thôi.

Trong lúc Nhiếp Vân suy đoán, hai người đang chiến đấu đã tiến vào gay cấn.

Phục Giang vương tử không biết thi triển chiêu số gì, bầu trời xuất hiện hào quang u ám đầy trời, trong hào quang có vô số binh khí, búa, việt, câu, xiên, côn, bổng, kiếm, kích... Lăng không xuất hiện trên cao, những binh khí này hình thành trận pháp giống như hàng tỉ quân đội tạo thành chỉnh thể.

- Thập Vạn Binh Khí Trận? Xem như ngươi lợi hại!

- Muốn giết ta không dễ dàng như vậy!

Nhìn thấy bầu trời có chiêu số cổ quái như thế, Tô Lâm lên tiếng.

Thập Vạn Binh Khí Trận là tuyệt chiêu nổi danh của hoàng thất Kiền Huyết vương triều, lợi dụng ngàn vạn binh khí hình thành đại trận giống như thiên quân vạn mã bay tới.

Nhìn binh khí trên không trung đều là hỗn độn thần binh thượng phẩm, tuy chưa đủ mười vạn, thực sự có mấy ngàn mà thôi, vừa ra tay đã bố trí binh khí thành đại trận, chỉ sợ cũng chỉ có một vị vương tử mới có thủ bút lớn như thế.

Đón đỡ loại chiêu số này sẽ ăn thiệt thòi lớn, trong tiếng thét dài, thân thể Tô Lâm chấn động, dưới chân xuất hiện vết rách, lúc này trên người xuất hiện mấy chục trận pháp.

Những trận pháp này có chủ trì giết chóc, có chủ trì mê huyễn, có bẫy rập khắp nơi... Trận pháp vừa xuất hiện đã làm không gian chung quanh vặn vẹo, làm cho người ta không nhìn rõ chiến đấu thật sự.

- Không hổ là đại năng chuyển thế, thật giàu có...

Nhìn thấy này, Nhiếp Vân lắc đầu tán thưởng.

Hai người đang chiến đấu, một là vương tử, một là đại năng chuyển thế, bảo vật trên người nhiều vô số kể, chiêu số như vậy còn chưa phải thủ đoạn mạnh nhât của bọn họ nhưng đánh long trời lở đất, so sánh với cả hai, hắn lúc trước chẳng khác gì ăn mày.

Oanh!

Trận pháp đánh tan binh khí đầy trời, Phục Giang vương tử vươn tay thu hồi binh khí, hai người liếc nhau, bọn họ đều nhìn ra kiêng kị trong mắt của nhau.

- Ta thấy các vị đứng đánh nhau nữa, tự giết lẫn nhau không có bất cứ ý nghĩa gì, nên tìm bảo vật trân quý rồi nói sau!

Thấy hai người dừng lại,đaám người Mặc Nghiêu nhìn nhau sau đó khuyên can.

- Tốt! Phục Giang vương tử, chắc hẳn ngươi cũng nhìn ra, ta muốn

giết ngươi, rất không dễ dàng, nhưng ngươi muốn giết ta cũng không có đơn giản như vậy, tiếp tục đánh tiếp cũng không có ý nghĩa gì.

Tô Lâm nói.

- Không sai, ta muốn giết ngươi đúng là không dễ dàng!

Phục Giang vương tử cũng không phủ nhận.

- Đã như vậy, ta muốn lập lại lần nữa, về sau chúng ta thẳng thắn thành khẩn với nhau, trong thần điện nguy cơ trùng trùng, tự giết lẫn nhau như vậy, ta sợ chỗ tốt gì cũng không chiếm được.

Tô Lâm khẽ nói.

- Ta cũng nghĩ thế, tốt nhất không nên đùa nghịch thủ đoạn với ta.

Đôi mắt Phục Giang vương tử nhìn chằm chằm đối phương.

- Vậy thì tốt, đi!

Thấy đối phương không có ý thừa nhận còn hoài nghi hắn, nội tâm Tô Lâm nghi hoặc nhìn những người khác, biết rõ lúc này nói thêm nữa chỉ gia tăng mâu thuẫn càng lớn, hất tay lên và đi sâu vào thần điện.

Tuy hắn rất muốn giết chết Phục Giang vương tử nhưng bằng vào thủ đoạn của hắn lại không được, mà những người khác xuất công không xuất lực, thật muốn vạch mặt, có hại chịu thiệt càng lớn, cho nên do dự một lúc mới bỏ qua.

Hành động của hắn đều bị Phục Giang vương tử nhìn vào trong mắt, ánh mắt lập loè, không biết nghĩ cái gì, cũng không ngăn cản.

Những người khác đều nhìn rõ động tác cảu hai người, bảy người mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, lần nữa đi thẳng về phía trước, trải qua chuyện này sẽ không có ăn ý, cũng không biết đối phương nghĩ cái gì.

Ô ô ô ô!

Đi qua thông đạo có thạch đồ, một đen kịt gian phòng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Vừa tiến vào gian phòng kia, trên không trung có tiếng nức nở nghẹn ngào vang lên giống như là trong sơn cốc có vượn gầm, làm nội tâm mọi người sợ hãi.

- Là Uyên Vân Đề Huyết... Mọi người cẩn thận!

Nghe thế âm thanh, Tô Lâm hô một tiếng, ngón tay hướng lên một điểm, một đạo quang mang vạch phá không gian, đem chung quanh chiếu sáng.

- Tương truyền thời kỳ thượng cổ, thê nhi một cường giả cấp bậc Tông Chủ bị cường giả cấp bậc chúa tể cấp đánh chết, thực lực của hắn không cách nào báo thù, đành phải vào rừng tưởng nhớ, hắn tán sạch lực lượng toàn và hóa thành tàn niệm, làm cho cả khu rừng biến thành không ngọn cỏ.

- Thậm chí chim bay cũng không vượt qua.

- Về sau một vị cường giả đi ngang qua nơi đây, cảm thấy vi phạm thiên hòa cho nên ngưng tụ oán khí vào một chỗ, dùng cổ hỗn độn ngữ phong ấn vào trong quyển sách, đáng tiếc oán khí của cường giả này thật sự quá mạnh mẽ, mặc dù phong ấn chặt nhưng quyển sách ngày đêm sinh ra tiếng chim quyên gáy, thực lực hơi kém phải âm thanh này lâm vào trong bi ai, sinh tử khó liệu!

- Về sau quyển sách được người ta gọi là Uyên Văn Đề Huyết, chẳng lẽ là thực?

Dường như Thích Huân biết rõ điển cố Uyên Văn Đề Huyết, cảm nhận được tiếng ai oán như ảnh hưởng linh hồn, da đầu như tróc ra.

Nghe hắn giải thích, mọi người đồng loạt nhìn lên trên, lúc này ánh sáng chói mắt nhưng nghe âm thanh vang vọng bên tai.

Chỉ thấy trên không trung có một quyển sách đang lơ lửng, phía trên có một đầu người, trong đôi mắt mang theo oán khí mãnh liệt làm ai nhìn vào cũng cảm thấy tâm linh rung động, đạo tâm thất thủ.

Ô ô ô ô!

Ánh mắt của đầu người sinh ra hàn khí rất lớn, đột ngột đáp xuống trước mặt mọi người.

- Hừ!

Tô Lâm vung tay lên, một đạo bình chướng xuất hiện bao phủ mọi người, bình chướng hoàn toàn do tiên lực cấu thành, dày đặc ngưng trọng.

Ầm ầm ầm...

Bình chướng không có khả năng ngăn cản hàn mang mảy may, tiếp tục bị áp chế.

- Đây là oán khí hình thành tinh thần công kích, tiên lực không ngăn cản nổi, xem ta!

------oOo------

Chương 2179: Hỗn độn ngôn tường

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc Nghiêu tiến lên, bàn tay biến lớn, lòng bàn tay đang cầm một trang giấy trầm trọng, phía trên có cổ hỗn độn ngữ tỏa ra âm thanh của Thiên Đạo, lúc này va chạm với hàn quang giống như băng gặp lửa mạnh phát ra âm thanh xì xì và biến mất trên không trung.

Ô ô!

Nhìn thấy Mặc Nghiêu có trang giấy cổ hỗn độn ngữ, đầu người sinh ra ngạc nhiên, ngay sau đó nó biến thành nhạt và tiến vào

trong sách, sau đó phát ra tiếng xé gió bay thẳng ra ngoài.

- Chạy đi đâu!

Ầm ầm ầm...

Phục Giang vương tử tiến lên phía trước một bước, một đạo hỏa diễm xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn và bay thẳng bao phủ quyển sách.

Hỏa diễm vừa xuất hiện liền thiêu đốt không gian chung quanh vặn vẹo.

Thiên phú diễm hỏa!

- Không nhọc vương tử hao tâm tổn trí, để ta đánh đi!

Thấy đối phương thi triển ra thiên phú diễm hỏa, rất rõ ràng muốn thiêu đốt quyển sách thành tro bụi, Mặc Nghiêu hừ lạnh, hắn bước vào trong không trung, trang giấy chấn động, mấy chục văn tự rậm rạp chằng chịt đan vào với nhau hình thành một lưỡi đánh cá bao phủ quyển sách đang bay đi.

Lưới đánh cá mang theo phong cách xưa mờ mịt, nó giống như tới từ sâu trong hỗn độn hải dương, dường như quyển sách đang bỏ chạy gặp phải thứ đáng sợ nhất, tốc độ tiếp tục nhanh hơn.

- Mọi người đuổi kịp, xuất hiện thứ này nói rõ nơi đây khẳng định có sách vở chứa cổ hỗn độn ngữ, đuổi theo nó có thể thu hoạch.

Mặc Nghiêu lên tiếng hô.

- Sách vở cổ hỗn độn ngữ?

Đôi mắt mọi người lóe sáng.

Trước khi tiến vào trong thần điện, Tô Lâm đã từng nói qua mấy bảo vật, trong đó sách vỡ cổ hỗn độn ngữ, loại sách này chẳng những là binh khí uy lực cường đại, thường xuyên tìm hiểu sẽ có trợ giúp người ta lĩnh ngộ tam thiên đại đạo, có trợ giúp gia tăng tu

vi thật lớn.

- Đuổi theo mau!

Đám người Tô Lâm không chút do dự theo sát phía sau quyển sách.

- Cùng đi xem một chút.

Nhiếp Vân nhìn bọn họ, thấy bọn họ đi xa cũng không do dự đi theo.

Đi một hồi trước mắt có hào quang bắn ra khắp bốn phía, đất rung núi chuyển, khí tức văn minh mênh mông bao phủ các nơi, mặt đất tỏa ra kim quang sáng ngời.

Dừng bước, Nhiếp Vân nhìn sang phía trước, chỉ thấy bảy người đi tới một gian phòng cực lớn.

Bên ngoài căn phòng có hào quang đặc thù, dường như có văn tự chi lực cường đại bộc phát, bên trong không ngừng có âm thanh đọc sách vang lên nhưng mọi người nghe không hiểu.

Quyển sách vừa đào tẩu lập tức tiến vào trong gian phòng.

- Quả nhiên có nhiều sách vở... Ít nhất hơn mười bản, nhiều sách vở như thế, khẳng định bao quát tam thiên đại đạo, chỉ cần đạt được, chúng ta trở thành cường giả cấp bậc Tông Chủ trong tầm tay.

Đám người Tô Lâm đi trước nhất, bọn họ nhìn vào gian phòng, vẻ mặt hồng nhuận phơn phớt, hưng phấn khó có thể tự kiềm chế.

- Ta đi vào trước!

Vừa dứt lời, Hồ Tuyền trong đám người xông tới.

Hắn xông vào nhanh, lui nhanh hơn, hào quang trước mặt hắn hóa thành một bức tường, hắn đụng vào mặt tường này, trên người Hồ Tuyền xuất hiện hỏa diễm như thiêu đốt, trên người sinh ra mùi thúi

đậm đặc, máu tươi phun tung tóe ra ngoài.

Bành!

Hắn ngã xuống mặt đất, sắc mặt trắng bệch, ngực của hắn biến thành đen kịt.

Ầm ầm ầm...

Nhìn bộ dạng của hắn, Mặc Nghiêu vội vàng tiến lên một bước, bàn tay mang theo trang giấy và đánh một chưởng vào hào quang trước ngực đối phương, một lát sau thương thế trên người Hồ Tuyền hoàn hảo, sắc mặt trắng bệch khôi phục như cũ.

- Mọi người đừng có gấp, hào quang bên ngoài gian phòng chính là những sách vỡ tạo thành phong ấn tên là hỗn độn ngôn tường, lực phòng ngự rất mạnh,nếu cưỡng ép xông vào sẽ bị cắn trả rất mạnh.

Chữa thương cho Hồ Tuyền xong, sắc mặt Mặc Nghiêu ngưng trọng nói ra.

- Hỗn độn ngôn tường?

- Chỏ dùng hỗn độn văn tự tạo thành phòng ngự có chứa kiểu chữ ‘ tường, công, sát, phòng ’, nếu như không thể lĩnh ngộ những chữ này, xông vào bên trong sẽ bị phản kích rất mạnh.

Mặc Nghiêu rất hiểu về sách vỡ hỗn độn, hắn nhìn vách tường và lên tiếng.

Nghe hắn nói như thế, mọi người nhìn qua hào quang tạo thành vách tường, một phù văn kỳ quái bay ra hình thành họa bút đặc thù, nó hoàn toàn dung hợp với hỗn độn ngôn tường, mang theo uy áp kỳ diệu.

Cổ hỗn độn văn tự!

- Hoàn toàn lĩnh ngộ? Cổ hỗn độn ngữ là thứ khó lĩnh ngộ, nếu như không lĩnh ngộ thì không cách nào đi vào, chẳng lẽ chúng ta phải ở

nơi này chờ đợi?

Phục Giang vương tử nhíu mày.

Lĩnh ngộ cổ hỗn độn ngữ chính là chuyện cực kỳ khó khăn, điểm ấy từ ba chữ Quy Khư Hải không ai lĩnh ngộ suốt bao nhiêu năm qua đã nói rõ mọi chuyện, chỉ có lĩnh ngộ mới được đi vào, bọn họ không thể ở lại nơi này chờ đợi.

- Hoàn toàn lĩnh ngộ tự nhiên là biện pháp tốt nhất, còn có một phương pháp, đó là cường công xé rách vách tường.

- Nếu như có thể thành công, chúng ta có thể đi vào.

Mặc Nghiêu nói.

- Cường công thôi!

Tô Lâm đi tới.

Đối với sách vỡ cổ hỗn độn ngữ, hắn không có tinh thông như Mặc Nghiêu nhưng nghe Mặc Nghiêu nói thế liền gật đầu đồng ý.

Thời gian không đợi người, bọn họ chỉ có thể ở lại thần chi di tích ba tháng, vì một ít sách vỡ mà lưu lại đây lĩnh ngộ là không thực tế.

- Phục Giang vương tử, lần phải xem thủ đoạn của ngươi rồi.

Tô Lâm quay đầu nhìn về phía Phục Giang.

- Xem thủ đoạn của ta? Ngươi có ý gì?

Phục Giang vương tử xoay đầu lại.

- Theo ta được biết, Kiền Huyết vương triều các ngươi có binh khí là Phù Hư Đam Sơn, ngọn núi này có uy lực lớn lao, trong tay vương tử có nhiều bảo vật như thế, thứ này chắc chắn ở trong tay ngươi, không bằng thi triển đi ra đập phá hỗn độn ngôn tường.

Tô Lâm nói.

- Ngươi nói cái gì?

Sắc mặt Phục Giang vương tử trầm xuống, lực lượng toàn thân lập lòe giống như tùy thời bạo tẩu.

Không đề cập tới Phù Hư Đam Sơn cũng bỏ đi, nhắc tới lập tức làm hắn nhớ tới chuyện cũ, thiếu chút nữa hắn tức điên.

- Ân? Như thế nào? Không muốn lấy ra thì thôi, chẳng lẽ muốn động thủ với ta sao?

Nhìn thấy bộ dạng của hắn như thế, Tô Lâm sinh ra không vui lần nữa.

Gia hỏa này có bệnh hay không, ta chỉ hỏi một câu, không có thì thôi, cần gì muốn động thủ chứ?

- Hừ!

Phục Giang vương tử hất tay lên.

Hắn không có nắm chắc tất thắng khi đối mặt Tô Lâm, tiếp tục chiến đấu chỉ biến thành trò cười, không có bất cứ ý nghĩa gì.

Lại nói hắn nhìn kỹ đối phương, dường như cũng không biết chuyện hứn mất Phù Hư Đam Sơn cho nên chỉ hỏi mà hắn, mà hắn lại nghĩ nhiều.

- Ta có thể thử một chút!

Hai người không nói thêm gì nữa, Thích Huân do dự sau đó tiến lên, bàn tay của hắn cầm một chiếc cổ thuyền.

------oOo------

Chương 2180: Phá Thần Chu

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phá Thần Chu?

Nhìn thấy cổ thuyền, tất cả mọi người đồng thời sững sờ, ngay sau đó kinh hô thành tiếng.

- Không sai, là Phá Thần Chu, ta lấy được trong một lần ra ngoài du lịch, hỗn độn thần binh đỉnh phong, không chỉ là một kiện pháp bảo phi hành mà còn là pháp bảo tiến công, mạnh mẽ đâm tới có thể phá diệt linh hồn.

Nhìn thấy mọi người kinh hô thành tiếng, Thích Huân cảm thấy đắc ý.

Phá Thần Chu, được xưng phá thần, linh hồn cũng có thể đánh vỡ, tuyệt đối là lợi khí tiến công.

Thấy hắn xuất ra Phá Thần Chu, Phục Giang vương tử cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên, rất hiển nhiên hắn phi thường kỳ quái khi nhìn thấy Thích Huân có loại đồ vật này.

Phá Thần Chu cũng không kém gì Phù Hư Đam Sơn của hắn mảy may, cả hai đều là pháp bảo quần công, Phá Thần Chu này càng linh hoạt nhiều hơn thôi.

- Ngươi muốn làm như thế nào? Có cần chúng ta phối hợp hay không?

Tô Lâm hỏi.

- Cần các ngươi phối hợp, qua một lúc chúng ta tuyến vào buồng nhỏ trong thuyền, mọi người hợp lực với ta thúc dục Phá Thần Chu, trực tiếp tiến hành oanh kích hỗn độn ngôn tường, từ đó mới có thể xé rách phong ấn.

Thích Huân nói.

- Tốt!

Mọi người gật đầu.

Việc này vô cùng đơn giản, hơn nữa không tồn tại nguy hiểm gì.

- Việc này không nên chậm trễ, hiện tại bắt đầu đi!

Thích Huân nâng tay lên, Phá Thần Chu lăng không bay lên sau đó biến lớn cả trăm trượng, nó mang theo khí tức hỗn độn tang thương giống như có thể phá tan hỗn độn ngao du thiên địa.

- Không ngờ còn lợi hại hơn Tinh Nguyệt cổ thuyền của Cổ Ung tông chủ!

Nội tâm Nhiếp Vân rùng mình.

Cổ Ung và ba đại tông chủ đều có thể cưỡi cổ thuyền, bên trong đều ẩn chứa tiểu thế giới, uy thế vô cùng nhưng chỉ là hỗn độn thần binh thượng phẩm, Phá Thần Chu lại là đỉnh phong, đủ thấy đáng sợ.

Đương nhiên cũng không thể nói Thích Huân giàu có hơn bốn đại tông chủ, Cổ Ung tông chủ lấy ra Tịnh Nguyệt cổ thuyền dùng vận chuyển đệ tử, cũng không phải tiến công, trong tay hắn cầm pháp bảo công kích mạnh hơn nhiều, bằng không cũng không có khả năng tiện tay ném Hàn Dương Kiếm cho mình.

Phá Thần Chu biến lớn, mọi người lập tức bay lên Phục Giang vương tử đi cuối cùng, trong ánh mắt mang theo tham lam nhưng bị hắn che giấu thật nhanh.

Chiếc Phá Thần Chu này cấp bậc không dưới Phù Hư Đam Sơn hắn đã mất đi, nếu như có thể đoạt lấy, sau khi quay về hoàng cung cũng có thể bàn giao.

Mọi người tiến vào Phá Thần Chu, thân thuyền lập tỏa ra hào quang rực rỡ, lực lượng cường đại không ngừng tỏa ra ngoài giống như thủy triều bạo phát.

Bảy người này đều sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, tương đương với bảy tên cường giả cấp bậc Tông Chủ, bảy cường giả Tông Chủ đồng thời thúc dục, Phá Thần Chu lập tức sinh ra lực lượng xé rách thiên địa sau đó tiến thẳng về phía phong ấn.

Oanh!

Lúc này cả thiên địa run rẩy, một đạo lực lượng hủy diệt thế giới dùng Phá Thần Chu và gian phòng làm trung tâm truyền ra khắp bốn phía, mặt đất và vách tường tróc ra từng chút, Nhiếp Vân ẩn nấp dưới mặt đất cũng chấn động hai cái, ngực khó chịu, suýt nữa hiển lộ thân thể.

Hỗn độn ngôn tường bị lực lượng cuồng bạo oanh kích, kiểu chữ phía trên không ngừng lắc lư, xuất hiện một vết rạn rất nhỏ.

- Tiếp tục!

Nhìn thấy hỗn độn ngôn tường xuất hiện vết rách, đám người Tô Lâm cũng vui vẻ, Phá Thần Chu tăng thêm tốc độ sau đó tiếp tục xông tới.

Mang theo uy thế hỗn độn thần binh đỉnh phong và lực lượng bảy cường giả cấp bậc Tông Chủ oanh kích, rất tốt hỗn độn ngôn tường không kiên trì nổi và bị xé rách, xuất hiện một khe hở cực lớn.

- Đi vào!

Phá Thần Chu xông vào trong khe hở, bảy đạo nhân ảnh xuất hiện, Thích Huân vươn tay thu Phá Thần Chu vào trong tay và dung nhập vào trong cơ thể.

Xì xì xì xì...

Sách vở không ngừng chấn động, chúng không ngừng chạy ra bên ngoài.

Những sách này không phải là chú văn của cường giả, chỉ là một ít cổ hỗn độn ngữ, bởi vì không có gia nhập dấu vết tinh thần của cường giả, sẽ không giống thư khố Quy Khư Hải đều hình thành sách yêu, cho dù như vậy cũng ẩn chứa uy lực cường đại, cũng gióng như một ít binh khí và có linh tính.

- Mọi người cùng nhau ra tay!

Tô Lâm ra tay, tiên lực hội tụ thành tấm lưỡi đánh cớ đầy trời, từ trên không trung ập xuống.

Lúc này không cần hắn la lớn, mọi người cũng biết nên làm như thế nào, đều cầm thủ đoạn của bản thân ra, trong lúc nhất thời cả đại bị khí lưu hỗn độn bao phủ, hơn mười bản sách vỡ bị lực lượng lôi kéo và liều mạng giãy dụa, không cách nào đào tẩu.

- Lưu lại!

Tiếng rống lớn vang lên, bảy người liên hợp hình thành lực lượng hội tụ thành bàn tay thu sách vở vào trong trong và lôi kéo.

Ô ô ô!

Rất nhiều sách vở cũng cảm nhận được nguy hiểm, chúng phát ra âm thanh lật sách xoạt xoạt, lúc này không có trốn mà lui lại chồng lên nhau.

Chồng chất với nhau giống như dung hợp, bộc phát ra lực lượng khác với bình thường, sách vở phát huy ra lực lượng vượt xa lúc trước.

Bành!

Liên hợp hình thành chồng sách và xông thẳng về phía trước, hơn nữa đụng mạnh vào bàn tay.

PHỐC!

PHỐC!

PHỐC!

PHỐC!

PHỐC!

PHỐC!

PHỐC!

Sắc mặt bảy người đỏ lên, lui về phía sau và phun máu tươi.

Bảy người liên thủ cho dù cường giả tông chủ đỉnh phong cũng phải nhượng bộ lui binh, mười quyển sách lại có thể làm bọn họ thổ huyết, sắc mặt đám người Tô Lâm khó coi.

- Đó cũng không phải mười quyển sách, mà là một quyển sách không biết nguyên nhân gì đã có linh, chính bởi vì như thế mới không thể biến thành hình người, nó đã có ý thức của mình nhưng hiện tại đã có linh tính, một khi thời gian chúng dung hợp dài hơn tất nhiên trở thành một tồn tại cường đại chúng ta khó có thể ngăn cản!

Phải mau chóng diệt sạch linh tính này.

Kiến thức của Phục Giang vương tử rộng rãi và gào thét.

- Một quyển sách có linh không rõ nguyên nhân vì sao.

Mọi người vốn sững sờ, lập tức hoảng sợ.

Hắn nói không sai, nếu như quyển sách này không xa rời nhau tất nhiên đã hình thành ý thức của mình, thuế biến thành hình người, cũng giống như thư hoàng trong Quy Khư Hải, thậm chí có thể chạy ra khỏi nơi đây.

Lúc này dung hợp lần nữa, tất cả linh tính điệp gia với nhau và hình thành linh tính không bị phai mờ, lúc này chúng có được ý thức của mình, đến lúc đó cho dù bảy người bọn họ liên thủ, ai thắng ai thua cũng chưa biết.

- Lên thuyền!

Sau khi hiểu ra điểm này, đám người Tô Lâm đang nghĩ ngợi dùng biện pháp gì hủy

diệt linh tính của quyển sách, chợt nghe sau lưng có tiếng la lớn,

lập tức nhìn thấy Phá Thần Chu xuất hiện trên không trung lần nữa, Thích Huân đang muốn bảo mọi người đi vào.

------oOo------

Chương 2181: Chạy trốn khỏi chết (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng, dùng Phá Thần Chu!

Mọi người lập tức giật mình, đồng thời bay lên thuyền.

Phá Thần Chu có thể công kích linh hồn, sách vở hình thành linh tính tự nhiên cũng có thể công kích.

Ầm ầm!

Bảy người trở lại Phá Thần Chu, thuyền lớn nổ vang ầm ầm, cũng giống như vừa rồi mang theo lực lượng nghiền áp sinh ra lực lượng và khí thế san bằng chư thiên, từ đó xông thẳng vào đám sách.

Sách vở dung hợp với nhau nên linh tính cũng cao hơn trước, dường như biết rõ bị Phá Thần Chu đánh lên khả năng sẽ trả giá thật nhiều nên quay người bỏ chạy.

Lúc này trên không trung xuất hiện kiểu chữ lớn, bị kiểu chữ thúc đẩy, sách vở gia tăng tốc độ lên mấy lần, Phá Thần Chu xông tới không đạt được hiệu quả và đánh vào không trung.

- Hẳn là cổ hỗn độn ngữ ‘ nhanh ’ hoặc là chữ ‘ đi ’!

- Đối ứng với thiên phú thiên hành sư, bằng không cũng không làm sách vở bộc phát tốc độ nhanh như thế!

Nhiếp Vân nấp dưới đất nhìn rõ tất cả, trong nội tâm âm thầm phán đoán.

Tuy không biết chữ này là gì nhưng hắn là thiên hành sư nên có

thể cảm ứng mật thiêt với thiên hành đại đạo.

- Chạy đi đâu!

Sách vở trốn nhanh, Phá Thần Chu nhanh hơn, quán thâu lực lượng bảy đại cao thủ vào thân thuyền, nó phá thời không nhanh như tia chớp, chỉ trong nháy mắt đã đụng vào sách vỡ.

Ầm ầm ầm...

Phía trước Phá Thần Chu sinh ra gợn sóng lực lượng đặc thù, sách vở bị đụng trúng xoay tròn trên không trung, chúng lắc lư một lúc và ngã xuống.

Rất hiển nhiên va chạm này đã đánh một kích trí mạng vào linh tính của nó.

Oanh!

Linh tính của sách vở không có mất đi òoàn bộ, Phá Thần Chu lao tới lần nữa va chạm với nó.

Lần này linh tính của sách vở bị tiêu diệt, lực lượng triệt để hao hết.

- Ha ha, nhìn ngươi còn trốn đi nơi nào.

Tô Lâm bay ra khỏi thuyền, hắn cất tiếng cười to, lúc này vẫy tay kẹp sách vào trong tay.

Không có linh tính chỉ là sách vở bình thường, phía trên tràn ngập cổ hỗn độn ngữ, ẩn chứa vẻ ngoài của đại đạo cho nên không biết chúng viết gì.

- Giải quyết hậu hoạn lại thương nghị nên phân sách vở trước, Thích Huân, động thủ!

Thấy ánh mắt mọi người mang theo lửa nóng, đột nhiên Tô Lâm hừ một tiếng và chỉ về một phía.

- Ân!

Thích Huân gật đầu, Phá Thần Chu cải biến phương hướng trên không trung, mang theo xu thế vạn quân lao thẳng về phía trước.

- Cái gì?

Đột nhiên đồng tử Nhiếp Vân co rút lại.

Phá Thần Chu đâm thẳng vào vị trí hắn đang ẩn thân.

- Hỏng bét, bị phát hiện...

Nhìn thấy Phá Thần Chu mạnh mẽ đâm tới, phương hướng là khu vực hắn ẩn thân, thiên địa vỡ vụn, khí phách vô song, da đầu Nhiếp Vân như nổ tung, hắn đã hiểu ra tất cả.

Chính mình trộm đi Kiếm Tiên Hồ Lô, lấy đi Cương Vực Đồ xem như phi thường che giấu, thủ đoạn cũng rất cao minh, kỳ thật đối phương sớm phát hiện, thậm chí vừa rồi Tô Lâm, Phục Giang vương tử đánh đập tàn nhẫn cũng là làm cho hắn xem, từ đó tiêu trừ cảnh giác và muốn đánh hán chết tại chỗ.

Những người này có ai không phải lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm trọng sinh, cũng có tuyệt thế thiên tài, nếu chuyện quỷ dị như thế xảy ra mà nhìn không ra, cũng không tránh khỏi quá ngây thơ và ngu xuẩn.

Chỉ sợ vẫn không ra tay là vì tê liệt chính mình, mặt khác mấu chốt là vì thư tịch, sợ thời khắc mấu chốt phá hư mới cố nén không có ra tay, hiện tại hoạ ngầm đã trừ, lúc này xuất kích lôi đình, cũng không lưu tình chút nào, không do dự và chần chờ.

Quả nhiên không dễ dàng đối phó, tâm cơ thật lợi hại.

Tốc độ Phá Thần Chu cực nhanh, sau khi Nhiếp Vân hiểu ra điểm này thì nó đã bay tới trước mặt, lực lượng hung mãnh mang theo áp lực to lớn, từ đó giam cầm không gian chung quanh, Nhiếp Vân bị quấn như bánh chưng, mặc dù thủ đoạn nhiều hơn nữa, Phượng Hoàng chi dực mạnh hơn nữa cũng không thể thoát đi.

- Không gian áp bách, tập trung linh hồn...

Sắc mặt Nhiếp Vân khó coi.

Chẳng những Phá Thần Chu có được năng lực diệt linh hồn, rõ ràng còn có thể phong tỏa thời không, có thể tập trung linh hồn làm cho không người nào có thể bỏ chạy.

Trong tình huống hiện tại, trừ phi thực lực của hắn chính thức đạt tới hai ngàn chín trăm đầu đại đạo, hơn nữa sử dụng Chủ Tể Phù Ấn mới có thể đào tẩu, bằng không mặc dù thi triển nhiều thiên phú hơn nữa cũng chỉ bị nghiền áp thành bánh thịt, hắn sẽ không có năng lực phản kháng.

- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ...

Đi vào Tà Nguyệt Chí Tôn Vực đến nay hắn vẫn thuận lợi không trở ngại gì, tuy cũng có mạo hiểm nhưng chưa bao giờ gặp qua nguy cơ như hiện tại, loại cảm giác này giống như quay trở lại đại lục Phù Thiên, tràng cảnh bị Vân Huyên và Di Hoa liên thủ đuổi giết, hắn bị giam cầm triệt để và không có biện pháp gì.

- Chủ nhân, nhanh tiến vào Thiên Huyền điện!

Thấy Phá Thần Chu đã tới trước mắt, hắn không có khả năng tránh đi, tùy thời sẽ bị nghiền chết tại chỗ, một giọng nói vang lên bên tai hắn.

Là Tiểu Linh.

- Đúng, đi!

Nghe nói như thế, thân thể Nhiếp Vân chấn động và biến mất trước mặt mọi người, một tòa cung điện lập tức xuất hiện thay thế vị trí của hắn.

Ầm ầm!

Phá Thần Chu va chạm với Thiên Huyền điện, cả đại điện quay cuồng, vô số cấm chế liên tục bị xé rách.

PHỐC!

Nhiếp Vân vừa mới tiến vào Thiên Huyền điện đã lảo đảo té xuống đất, máu tươi tung tóe, tuy vừa rồi trốn nhanh nhưng áp lực của Phá Thần Chu quá lớn, từ đó đã làm tổn thương thân thể và linh hồn của hắn.

Hơn nữa nếu không phải Thiên Huyền điện ngăn cản đại bộ phận lực lượng vào thời khắc mấu chốt, lực lượng vừa rồi đã xé rách linh hồn của hắn.

Khó trách vừa rồi có thể xé rách hỗn độn ngôn tường, bảy người phối hợp thúc dục Phá Thần Chu thật sự quá đáng sợ!

Thực lực tuyệt đối đạt tới cấp bậc Tông Chủ đỉnh phong!

- Thật mạnh!

Hắn vận chuyển mộc sinh chi khí trong người thật nhanh, khôi phục thương thế thân thể linh hồn, Nhiếp Vân đứng dậy sau đó thở ra, vẻ mặt ngạc nhiên.

Nếu như không có Thiên Huyền điện, đổi lại những người khác, cho dù thực lực như Cực Thiên Vương cũng sớm hình thần câu diệt, hài cốt không còn.

Xem ra đối phương đã hạ quyết tâm muốn diệt sát hắn, căn bản không có lưu lại thủ đoạn gì cả.

- Cung điện hỗn độn thần binh đỉnh phong?

Sắc mặt Nhiếp Vân khó coi, đám người Tô Lâm cũng cảm thấy ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng tập hợp lực lượng bảy người và dùng Phá Thần Chu va chạm, mặc kệ đối phương có thực lực gì cũng tử vong tại chỗ, không nghĩ tới đối phương có được cung điện lợi hại như thế, từ cường độ cấm chế xuất hiện, cho dù Phá Thần Chu lợi hại như thế cũng không thể bài trừ trong thời gian ngắn.

------oOo------

Chương 2182: Chạy trốn khỏi chết (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngoài ý muốn qua đi nhưng ánh mắt biến thành tham lam.

Bọn họ có rất nhiều hỗn độn thần binh đỉnh phong nhưng không có binh khí loại cung điện, loại binh khí này khác với loại cổ thuyền, thích hợp bố trí cấm chế, lực phòng ngự càng mạnh hơn nữa, tuy thủ đoạn tiến công không nhiều nhưng giá trị chân chính lại không thấp hơn Phá Thần Chu, thậm chí còn mạnh hơn nữa.

Nhất là bọn họ nhìn thấy cấm chế trong cung điện có thể ngăn cản Phá Thần Chu va chạm mà không bị xé rách, ánh mắt sáng lên.

Nếu như có thể đạt được cung điện này, tuyệt đối là thu hoạch không tệ.

- Đụng cho ta, xé rách phong ấn!

- Ai giết người này, cung điện sẽ là của người đó.

Gào thét lớn tiếng, trong mắt Tô Lâm mang theo tham lam.

- Tốt!

Những người khác không cần hắn nói, cũng nhiệt huyết dâng trào, Phá Thần Chu lại đụng tới lần nữa.

Oanh!

Phá Thần Chu tiếp tục va chạm với Thiên Huyền điện, rung động và va chạm mạnh làm Nhiếp Vân lảo đảo.

- Hỏng bét, tiếp tục bị bọn chúng đụng như thế, tuy Thiên Huyền điện không đến mức phá hư nhưng cấm chế bị xé rách, đến lúc đó trốn cũng không có chỗ trốn.

Nhìn thấy là biết phong ấn sẽ bị xé nát, Nhiếp Vân nóng lòng như lửa đốt.

Nếu không nghĩ ra biện pháp giải quyết, phong ấn bên ngoài sẽ bị phá hủy, đến lúc đó đối phương xông vào hắn khó thoát chết.

- Liều!

Thấy Phá Thần Chu của đối phương lao tới lần nữa, bàn tay mở ra, Phù Hư Đam Sơn xuất hiện trong lòng bàn tay,

Vèo!

Bay ra khỏi Thiên Huyền điện, một ngọn núi biến lớn nghênh đón.

- Thu!

Nhân cơ hội này thả người bay ra khỏi Thiên Huyền điện, hắn lập tức thu cung điện vào trong người.

Ầm ầm!

Phá Thần Chu va chạm với ngọn núi, ngọn núi khó có thể ngăn cản cho nên bay ngược về phía sau.

Tuy Phù Hư Đam Sơn không kém gì Phá Thần Chu, đều là bảo bối hệ sức mạnh bảy người đối phương toàn lực khu động áp đảo Nhiếp Vân, chênh lệch quá lớn cho nên Nhiếp Vân kém một cấp bậc.

- Trốn!

Biết rõ lúc này hắn không có khả năng đối kháng đối phương, mượn nhờ ngọn núi ngăn cản cho nên mở Phượng Hoàng chi dực, thân ảnh Nhiếp Vân nhảy lên và thoát đi ngay lập tức.

Ầm ầm!

Hắn đi nhanh, ngọn núi bay ngược nhanh hơn, nó quay cuồng và xé rách không gian.

- Thu!

Tinh thần khẽ động hắn thu vào nạp vật thế giới.

Dựa theo tốc độ của ngọn núi bay tới, cho dù binh khí bị luyện hóa, nếu hắn dùng tay không đón lấy, gây chuyện không tốt sẽ bị đè chết tại chỗ, nếu thu vào nạp vật thế giới sẽ không có vấn đề này.

- Đi!

Sau khi thu ngọn núi, Nhiếp Vân không dám ngừng lại, Phượng Hoàng chi dực không ngừng vỗ mạnh và xuyên phá hư không tiến sâu vào thần điện.

Lúc này không quan tâm cái gì, cũng quản bên trong có nguy hiểm hay không nguy hiểm, có thể chạy trốn khỏi chết liền nói sau.

- Là ngươi?

Phù Hư Đam Sơn xuất hiện, Nhiếp Vân lại hiển lộ Phượng Hoàng chi dực, Phục Giang vương tử liền nhận ra, lửa giận xông lên đầu, toàn thân hắn hóa thành hỏa diễm.

Cừu nhân gặp mặt hết sức đỏ mắt, lúc ấy Cực Thiên Vương phối hợp Huyền Thiền Vương nhìn chằm chằm bên cạnh, hắn không thể không đào tẩu, lúc này lạc đàn thì sao có thể buông tha, hắn rống to sau đó điểm một cái, một đạo hàn mang bay đi càng lúc càng nhanh, nó đâm thẳng vào lưng Nhếp Vân.

Đạo hàn mang này không phải kiếm không phải đao mà là một cây cương châm.

Vừa mịn lại nhẹ, tốc độ cực nhanh, không gian cũng không thể ngăn cản nó tiến lên, hàn mang vừa xuất hiện đã tới sau lưng của hắn.

Đinh!

Đánh lên Phượng Hoàng chi dực, lực xông tới cực lớn làm cho

Nhiếp Vân lảo đảo, tim của hắn đau đớn suýt làm hắn rơi xuống đất.

Lực lượng cương châm tập trung vào một điểm, nội tạng văng tung tóe, nếu như không phải mộc sinh chi khí không ngừng ủng hộ, Phượng Hoàng chi dực phòng ngự rất mạnh, chỉ sợ hắn không kiên trì nổi.

- Trốn chỗ nào!

Phục Giang vương tử thi triển tuyệt chiêu, những người khác cũng hưng phấn đỏ mắt, ai giết ai có thể đạt được cung điện hỗn độn thần binh đỉnh phong, nó còn hấp dẫn hơn bất cứ chuyện gì khác, lúc này cả đám gào rút điên cuồng, vô số lực lượng không ngừng đánh tới.

Những lực lượng này có mang theo quang điện, có mang theo hỏa diễm cực nóng, có tinh thần công kích, có... Các loại bảo vật tầng tầng lớp lớp, lúc này hiển lộ nội tình của bảy đại cao thủ, một lợi hại hơn một, công kích cực kỳ cường đại.

Đây là hung hiểm lớn nhất kể từ khi Nhiếp Vân tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn Vực nhưng trong nội tâm cũng không có bối rối, ngược lại hai mắt ngưng trọng, hắn không ngừng cải biến phương hướng trên không trung và bay bất quy tắc, từ đó làm đám người không thể tìm ra vị trí cụ thể của hắn.

Dù vậy hắn bị lực lượng công kích đánh máu tươi văng tung tóe, cho dù linh hồn hay thân thể đều bị thương cực kỳ nghiêm trọng.

- Không được, tiếp tục như vậy tất nhiên sẽ bị đánh chết...

Cắn chặt hàm ẳng, Nhiếp Vân sử dụng thiên nhãn nhìn thấy đám người đuổi theo không bỏ, lúc này trên trán nổi gân xanh.

Tốc độ Phượng Hoàng chi dực của hắn phối hợp thiên phú thiên hành sư bay đi cực nhanh bảy người thôi động Phá Thần Chu còn nhanh hơn hắn nhiều.

Hơn nữa mọi người không ngừng công kích, căn bản không cho

hắn cơ hội thở dốc, quả thực chính là lên trời không đường, xuống đất không cửa.

Trước kia tại đại lục Phù Thiên, có thể thông qua thiên phú địa hành sư chui xuống dưới đất đào thoát truy kích, mà bây giờ lại không thực tế, đám người truy kích sau lưng sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, có thể vận dụng đại hành đại đạo thuận lợi, một khi chui vào gây chuyện không tốt sẽ biến khéo thành vụng, bị đối phương đánh chết tại chỗ.

- Ân? Hỏng bét, lực lượng Chủ Tể Phù Ấn sắp sử dụng hết...

Vào lúc đang phi hành, toàn thân Nhiếp Vân chấn động, cảm được cái gì đó, sắc mặt như sương lạnh.

Hắn chỉ còn lại một cái Chủ Tể Phù Ấn này, tiến vào cổ chiến trường đã dùng tới, đến bây giờ lực lượng không ngừng suy giảm, lực lượng giảm bớt rất nhiều.

Lực lượng Chủ Tể Phù Ấn sớm không tiêu tan muộn không tiêu tan, hết lần này tới lần khác lại vào lúc này, chẳng lẽ ông trời muốn ta chết hay sao?

Sử dụng lực lượng Chủ Tể Phù Ấn hắn cũng không phải đối thủ của bảy người, chỉ có thể đào tẩu, lực lượng ấn phù vừa tiêu tán cũng chỉ còn lại hai ngàn tám trăm đại đạo, hắn làm sao đấu với đám người này? Làm sao đào thoát?

- Phía trước có phong ấn, mặc kệ, tiến lên thôi!

Trong nội tâm lo lắng vạn phần, hắn không biết nên làm thế nào cho phải, đột nhiên ánh mắt sáng lên, hắn nhìn thấy phong ấn phía dưới.

------oOo------

Chương 2183: Nhiếp Đồng nguy cấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong ấn này giấu trong đống gạch tàn phá tại một góc thần điện, cũng bao phủ một gian phòng cực lớn vào trong, nó cùng loại với hỗn độn ngôn tường, dường như phong ấn đồ vật gì đó.

Không biết bên trong là cái gì, hiện tại không có biện pháp, một khi Chủ Tể Phù Ấn tiêu tán sạch sẽ, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nếu đã như vậy hắn không bằng đánh cược một lần.

Ầm ầm ầm...

Phượng Hoàng chi dực tỏa ra hào quang và bay thẳng về phía phong ấn.

- Phù Hư Đam Sơn, PHÁ...!

Biết rõ thời gian trì hoãn không nổi, Nhiếp Vân không dám giữu lại thủ đoạn gì, ngọn núi trong lòng bàn tay không ngừng biến lớn và bay thẳng tới phía trước, đồng thời Cương Vực Đồ dần dần biến lớn, nó mang theo áp lực nặng nề nện thẳng xuống phía dưới.

Ầm ầm!

Phong ấn này rõ ràng không có đáng sợ như phong ấn hỗn độn ngôn tường, hai đại pháp bảo vận chuyển toàn lực, tiếng nổ mạnh vang lên, Nhiếp Vân chui vafot rong phong ấn.

Hô!

Vừa mới vào trong phong ấn, lực lượng Chủ Tể Phù Ấn biến mất sạch sẽ, khí thế và lực lượng không còn bao nhiêu.

Tiện tay thu hồi hai đại bảo vật vào trong người, hắn ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trước mắt là gian phòng phi thường to lớn, nó giống như tiểu thế giới, ở nơi này có một tượng đá cao lớn đứng thẳng như cự nhân kinh thiên, mang theo uy nghiêm có một không hai trong thiên hạ.

Đối diện là một thân ảnh gầy yếu đơn bạc, hắn đang ngồi khoanh

chân dưới đất, tóc rối tung không chịu nổi, hai mắt đỏ thẫm.

Từng đạo hào quang bắn ra khỏi mắt của tượng đá và bao phủ thân ảnh đơn bạc kia vào trong, dường như thân ảnh kia đang thừa nhận thống khổ cực lớn, hàm răng cắn chặt, sắc mặt dữ tợn và tái nhợt như tuyết.

- Nhiếp Đồng?

Nhìn thấy thân ảnh ấy, Nhiếp Vân biến sắc.

Xuất hiện ở nơi này không phải người nào khác, chính là đệ đệ Nhiếp Đồng, quả nhiên hắn đi tới nơi đây, hơn nữa đang tiến hành giao chiến thiên nhân.

Hắn la lớn mang theo thiên phú tiên âm sư, âm thanh vang vọng cả cung điện nhưng Nhiếp Đồng đang ngồi đó giống như không hề nghe thấy, hai mắt của hắn nhắm chặt, toàn thân không ngừng run rẩy, dường như căn bản không chịu nổi hào quang bao phủ.

- Đây là cái gì?

Nhìn thấy đệ đệ có biểu lộ như thế, hắn biết chắc hắn rất thống khổ, nào dám dừng lại, thân thể lập tức đi tới sau lưng, bàn tay duỗi ra nắm lấy Nhiếp Đồng.

Ầm ầm!

Hắn còn chưa chạm tới đã bị một lực lượng cường đại truyền dọc theo cánh tay tiến vào người, Nhiếp Vân cảm thấy ngực của mình bị siêu cấp cường giả đạp mạnh, hắn lập tức bay ra xa, trong lúc bay ngược về phía sau đã phun máu tươi tung tóe, cánh tay của hắn nổ thành bụi phấn.

Bành!

Hắn đâm vào vách tường mới dừng lại, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy thần hồn mệt mỏi, toàn thân rã rời không sức lực.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Mộc sinh chi khí khôi phục cánh tay tan vỡ rất nhanh, nội tâm Nhiếp Vân rất sốt ruột.

Còn chưa đụng vào Nhiếp Đồng, chỉ bằng vào lực lượng trên người của hắn đã đáng ợ như vậy, rốt cuộc hắn trải qua cái gì, những hào quang này là thế nào?

Chẳng lẽ là thủ đoạn Tu La Vương lưu lại năm đó, Nhiếp Đồng đang tiếp thụ truyền thừa?

Không đúng!

Tiếp nhận truyền thừa, Nhiếp Đồng không có khả năng có biểu lộ như thế, mà thông qua tiếp xúc vừa rồi, hắn có thể cảm nhận được khí tức linh hồn của Nhiếp Đồng đang bị hào quang kia áp chế và không ngừng suy yếu, dường như tùy thời sẽ dập tắt.

- Hỏng bét, nhất định là ý thức của Nhiếp Đồng và Tu La Vương đang giao chiến với nhau.

Đồng tử co rụt lại, Nhiếp Vân nhớ tới cái gì.

Tuy Nhiếp Đồng là Tu La Vương chuyển thế thân nhưng lại không phải bản thân Tu La Vương, ý thức của hắn sinh ra sau đó, hoàn toàn khác bản chất tàn khốc của Tu La Vương.

Trước kia Tu La Vương có ý niệm tàn khốc bị linh hồn thạch tách ra và hắn đã tử vong, vốn tưởng rằng chuyện này đã hoàn tất, hiện tại xem ra không đơn giản như thế.

Tu La Vương khẳng định còn lưu thủ đoạn, muốn đoạt lại thân thể của mình, Nhiếp Đồng cũng muốn mượn nhờ lực lượng của đối phương gia tăng thực lực bản thân, chỉ sợ chính vì nguyên nhân này cho nên song phương giao chiến.

Giao chiến ý thức này vô cùng hung hiểm, hơi không cẩn thận sẽ thần hồn câu diệt, lúc này xem bộ dạng Nhiếp Đồng cũng không lạc quan, chỉ sợ hắn không kiên trì nổi.

Trước kia linh hồn Nhiếp Đồng là ý thức cộng sinh với Tu La Vương, tuy khó khăn vẫn có thể đủ tách ra, nếu như muốn tiêu diệt đối phương chẳng khác nào không sống nổi nữa.

Ầm ầm!

Thời điểm hắn đang suy nghĩ, bên ngoài có tiếng nổ vang rất mạnh, đám người Tô Lâm sử dụng Phá Thần Chu xé rách không gian cũng tiến vào tiểu thế giới này.

Bọn họ vừa vào nơi này cũng bị cảnh tượng trước mặt dọa sợ, sau khi quan sát một lúc và nhìn hai người Nhiếp Vân và Nhiếp Đồng.

- Đó là cái gì?

Nhìn Nhiếp Đồng với gương mặt khó coi ngồi dưới đất, trên mặt Thích Huân mang theo kỳ quái, tuy bọn hắn kiến thức rộng rãi nhưng không biết xảy ra chuyện gì.

Chuyện Nhiếp Đồng là Tu La Vương không có người biết rõ, cho dù nói ra cũng không ai tin, không cho rằng thiếu niên đang ngồi gầy yếu không chịu nổi chính là một trong tứ đại cường giả hỗn độn phong vương.

- Không quản xảy ra chuyện gì, xem ra tiểu tử này không kiên trì được bao lâu, giết tên kia nói sau.

Phục Giang vương tử cũng không biết Nhiếp Đồng là ai, tại sao xuất hiện nơi này, từ biểu lộ của Nhiếp Đồng thì hắn biết rõ đối phương không thể kiên trì bao lâu, nếu theo đúng hắn suy đoán, như vậy không bằng giết Nhiếp Vân trước nói sau.

Lại nói cảnh tượng nơi này quá quỷ dị, làm cho hắn cảm thấy kiêng kị, hắn cũng không biết Nhiếp Đồng rốt cuộc là ai cho nên không dám động thủ.

- Không sai, nên giết tiểu tử này trước.

Tô Lâm nhìn một vòng, cũng cắn răng lên tiếng.

- Trên người hắn không có lực lượng Chủ Tể Phù Ấn, có lẽ đã sử dụng hết ấn phù, hắn phải chết!

Thấy bọn họ có quyết định, Thích Huân cười ha ha, Phá Thần Chu chấn động cải biến phương hướng, lúc này lại nhắm vào Nhiếp Vân.

- Hỏng bét!

Thấy đối phương đi vào truy kích mình trước, sát cơ không giảm, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống biến thành khó coi tới cực điểm.

Lúc này không có lực lượng Chủ Tể Phù Ấn, nếu thật bị đánh trúng sẽ không sống nổi.

Hắn vừa chết, bộ dạng đệ đệ hiện tại tất nhiên không kiên trì nổi.

Nên làm cái gì bây giờ?

Nhiếp Vân cảm thấy da đầu như tróc ra.

Thời gian không cho phép hắn nghĩ nhiều, Phá Thần Chu đã cải biến phương hướng nhắm vào hắn, lúc này đang tiến nhanh tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Mặc kệ, Nhiếp Đồng, chỉ mong như vậy có thể cứu ngươi!

Tình cảnh nguy cấp, căn bản không có thời gian nghĩ lại, Nhiếp Vân cắn răng một cái, Phượng Hoàng chi dực mở ra.

------oOo------

Chương 2184: Hiểu ra

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vèo!

Lúc này hắn bay thẳng về tượng đá to lớn.

Kim quang trong hai mắt tượng đá bao phủ Nhiếp Đồng, nó làm Nhiếp Đồng không chịu nổi, hiện tại muốn tránh né Phá Thần Chu của đối phương, đồng thời giúp Nhiếp Đồng thoát khỏi nguy hiểm, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Mấu chốt phải xem đám người Tô Lâm có phối hợp hay không.

Hừ!

Thấy hắn bay về hướng tượng đá, Phá Thần Chu nổ vang sau đó đuổi theo.

Xì xì xì xì..

Còn chưa đến trước mặt tượng đá, tốc độ Nhiếp Vân giảm mạnh, phía trước xuất hiện bình chướng ngăn cản hắn tới gần, hắn không cách nào tiến lên phía trước.

Căn bản không có khả năng tới gần tượng đá.

- Việc này...

Nhiếp Vân đã sớm đoán ra sẽ có loại tình huống này, việc này không nên chậm trễ, hất tay lên, lòng bàn tay xuất hiện Phù Hư Đam Sơn và ném về phía Phá Thần Chu.

Oanh!

Phù Hư Đam Sơn va chạm với Phá Thần Chu, cũng giống như lúc trước, ngọn núi cực lớn bay đi như quả bóng chày, nó bay ra bên ngoài, lực lượng nghiền áp đè thẳng vào tượng đá

Tốc độ lần này bay nhanh, chẳng những hất văng lực lượng trở về, cộng thêm lực xông tới của Phá Thần Chu cho nên uy lực rất mạnh, mặc dù cường giả tông chủ đỉnh phong cũng phỉa tạm lánh phong mang.

- Chính vào lúc này! Đi xuống đi!

Biết rõ cho dù uy lực có mạnh hơn nữa cũng không thể đánh nát tượng đá, thân thể Nhiếp Vân lúc này xuất hiện trên không Phù Hư Đam Sơn và song chường gia tăng lực lượng, Cương Vực Đồ xuất hiện, dồn sức nện tới.

Oanh!

Hắn Hắn vừa nện tới, Phù Hư Đam Sơn lập tức cải biến phương hướng và vọt tới điểm kết nối giữa Nhiếp Đồng và tượng đá.

PHỐC!

Mặc dù chỉ xông tới bên cạnh, lực lượng Phù Hư Đam Sơn thật sự quá lớn cho nên làm khí huyết của hắn sôi trào, hắn phun ra máu tươi lần nữa.

Cho dù có thiên phú mộc sinh sư nhưng thương thế quá nặng, trong đầu có cảm giác mê muội, hắn cũng không nhịn được nữa.

Hô!

Oanh!

Ầm ầm!

Phù Hư Đam Sơn cải biến phương hướng, một đầu xông vào vị trí kết nối giữa Nhiếp Đồng và tượng đá, một lực lượng to lớn bộc phát, hỗn độn thần binh đỉnh phong vô kiên bất tồi như bị sắt thép nện trúng và hóa thành bọt biển.

Ầm ầm ầm...

Vỡ vụn ra và biến thành bụi phấn.

- Cái gì?

Lần này không riêng Nhiếp Vân giật mình, ngay cả đám người Tô Lâm cũng biến sắc.

Phá Thần Chu luân phiên va chạm Phù Hư Đam Sơn nhiều lần

nhưng không thể làm nó tổn hại, hiện tại bị kim quang chiếu vào đã tan biến, lực lượng kim quang mạnh bao nhiêu?

Thiếu niên này là ai? Tại sao hắn có thể tiếp được kim quang cường đại như thế, tại sao hắn có thể kiên trì mà không nổ tung?

Trong nội tâm khiếp sợ, hành động đuổi giết Nhiếp Vân cũng dừng lại.

- Ca ca, đi mau!

Bởi vì ngăn cách ngắn ngủi, Nhiếp Đồng ngồi khoanh chân dưới đất tỉnh táo lại, thấy rõ tình huống trước mắt liền vội vàng hô một tiếng, Nhiếp Vân cảm thấy cánh tay xiết chặt như bị người giữ chặt, hắn bay thẳng về phía trước.

- Nhiếp Đồng, ngươi tỉnh!

Quay đầu nhìn về phía Nhiếp Đồng bắt lấy chính mình, xem xét một lúc gương mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

Lúc này khí tức của Nhiếp Đồng hỗn loạn, thương thế cực kỳ nghiêm trọng, xem ra tuy cắt ngang kim quang có thể làm hắn thanh tỉnh nhưng thương thế vô cùng đáng sợ.

Hiện tại phải tìm nơi chữa thương cho hắn.

Nhiếp Đồng rời đi, kim quang trong hai mắt tượng đá mất đi đối tượng.

Hô!

Nó thoáng biến mất và không còn động tĩnh nào nữa.

Kim quang có lực lượng cường đại, trực tiếp hủy Phù Hư Đam Sơn đã biến mất.

- Đừng để bọn chúng chạy trốn.

Biến cố lần này làm đám người Tô Lâm nhìn thấy, không có kim

quang đáng sợ, hơn nữa nhìn thấy bộ dạng Nhiếp Đồng đã có chút không kiên trì nổi cho nên không sợ hãi, Phá Thần Chu tiếp tục đuổi theo hai người Nhiếp Vân.

- Đáng giận, tiến vào Thiên Huyền điện!

Thấy đối phương tấn công, mang theo tư thế không chết không thôi, Nhiếp Vân biết rõ ngạnh kháng đối phương trong tình huống này sẽ có hại chịu thiệt, hắn nhìn chung quanh, cũng không có nơi ẩn thân, hắn kéo theo Nhiếp Đồng sau đó cùng tiến vào trong Thiên Huyền điện.

Oanh!

Mới vừa tiến vào trong điện, hắn cảm thấy trời đất quay cuồng dữ dội, Phá Thần Chu lại tấn công.

- Nhiếp Đồng, tại sao ngươi ở đây? Đây là mộc sinh chi khí...

Dù sao đối phương không thể công phá cấm chế bên ngoài Thiên Huyền trong thời gian ngắn, Nhiếp Vân cũng không lo lắng, hắn vội vàng nhìn đệ đệ trước mặt.

- Là tranh đấu linh hồn, mộc sinh chi khí vô dụng với ta.

Nhiếp Đồng hữu khí vô lực ngồi xuống đất.

- Tranh đấu linh hồn, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao ngươi không nói cho ta biết.

Thấy bộ dạng đệ đệ như thế, nội tâm Nhiếp Vân tê rần.

- Là một bộ phận ý chí của Tu La Vương lưu lại, cũng như trước kia, hắn tranh đoạt quyền khống chế thân thể với ta.

Sắc mặt Nhiếp Đồng càng ngày càng khó coi, hắn cắn chặt hàm răng một lúc và nói:

- Hảo ca ca, ta nói nhiều như vậy có chút khống chế không nổi, đám người bên ngoài kia, ta không có biện pháp giúp ngươi...

Còn chưa nói hết câu, Nhiếp Đồng yên tĩnh ngồi tại chỗ, hắn vẫn không nhúc nhích, dường như biến thành thi thể.

Nhiếp Vân nhìn cũng biết ý thức của hắn lùi vào trong thân thể chiến đấu với ý thức của Tu La Vương, biết rõ hắn thật sự bất lực, đành phải lợi dụng phong cấm giam cầm Nhiếp Đồng trong Thiên Huyền điện, phòng ngừa đại điện rung động lắc lư ảnh hưởng tới hắn.

Rầm rầm rầm!

Tiếng oanh minh bên ngoài càng ngày càng mạnh, xem ra Phá Thần Chu xé rách cấm chế bên ngoài Thiên Huyền điện chỉ là vấn đề thời gian, một khi thật bị xé rách, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ không nói, đệ đệ hiện tại như thế, hắn không có khả năng thoát khỏi.

Vậy phải làm sao bây giờ?

- Tiểu Linh, cấm chế bên ngoài có thể kiên trì trong bao lâu?

Trong nội tâm lo lắng, Nhiếp Vân hỏi Tiểu Linh cách đó không xa.

- Bẩm chủ nhân, nhiều nhất là một trăm giây!

Gương mặt của Tiểu Linh vô cùng khó coi.

Làm khí linh Thiên Huyền điện, bản thể bị người ta công kích như thế, nàng hoặc ít hoăc nhiều cũng bị thương.

- Một trăm giây... Trên người Nhiếp Đồng cũng không có Chủ Tể Phù Ấn, vậy phải làm sao bây giờ?

Vừa rồi giam cầm thân thể đệ đệ, hắn nhìn thấy đệ đệ không có Chủ Tể Phù Ấn, hẳn là dùng xong.

Không có thứ này, thực lực của hắn hiện tại không có tư cách chạy ra ngoài, chỉ sợ vừa lộ đầu ra đã bị đánh chết ngay tại chỗ.

Có thể... Không xuất hiện, hắn vẫn nấp ở đây cũng không có biện pháp.

Tối đa chỉ có thể kiên trì một trăm giây, hơn nữa cũng không thoát khỏi vận mệnh phải chết.

- Nơi này còn Chủ Tể Phù Ấn hay không?

Hắn còn chưa bỏ ý đồ, Nhiếp Vân nhìn sang Tiểu Linh lần nữa.

------oOo------

Chương 2185: Thực lực bạo tăng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng là không có, nếu có đã lấy ra, chỉ còn lại một ít bán thành phẩm, lại không thể sử dụng...

Tiểu Linh cười khổ.

Hắn cũng biết tình huống bây giờ nhưng không có biện pháp.

Không có Chủ Tể Phù Ấn, nàng chỉ là khí linh chứ không phải cường giả chúa tể, cũng không thể biến ra được.

- Nếu không ngươi mang bán thành phẩm cho ta xem, có thể dùng hay không.

Nghe được thật không có, Nhiếp Vân lắc đầu, nói tiếp.

- Vâng!

Tiểu Linh cũng biết chủ nhân không có biện pháp, cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, cũng không nói nhiều, bàn tay lật một cái, có vài tấm ngọc phù xuất hiện.

Mấy tấm ngọc phù này giống Chủ Tể Phù Ấn nhưng có điều bên trong không có vòng trong ba ngàn đại đạo của cường giả Chúa

Tể, mà là dấu vết đại đạo không hoàn chỉnh, rất hiển nhiên là lúc trước Thiên Huyền lão nhân động thủ nhưng không có bổ sung toàn bộ.

- Chủ Tể Phù Ấn là bổ sung toàn bộ dấu vết đại đạo và hình thành ba ngàn đầu, có thể làm người sử dụng mượn nhờ lực lượng của ba ngàn đại đạo kia... Những thứ này không hoàn chỉnh, cho dù bóp nát cũng không có hiệu quả gì...

Thấy hắn nhìn sang, Tiểu Linh vội hỏi.

- Ân!

Xem một hồi, kỳ thật không cần Tiểu Linh nói, Nhiếp Vân cũng hiểu rõ.

Chủ Tể Phù Ấn là lợi dụng lý giải của cường giả Chúa Tể với ba ngàn đại đạo khắc lên, có thể làm cho người khác mượn lực lượng và thuộc tính trong ba ngàn đại đạo.

- Nếu hoàn toàn lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo mới có thể khắc lên, có thể làm cho đại đạo mượt mà không thôi, hoàn hoàn tương sinh, thiếu một đạo cũng không được, hiện tại không có cường giả Chúa Tể, những vật này không dùng được.

Thấy bộ dạng sốt ruột của Nhiếp Vân như thế, Tiểu Linh cũng rất bất dắc dĩ.

Tuy rất muốn giúp hắn thế nhưng mà... Chủ Tể Phù Ấn chỉ có cường giả Chúa Tể mới có thể luyện chế, đây là định số, không ai có thể sửa đổi.

- Lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo mới có thể khắc, làm nó mượt mà không thôi, hoàn hoàn tương sinh... Ta có ba ngàn đan điền, chẳng khác nào có ba ngàn đại đạo, tuy khoảng cách nào làm được đại thành không thể phân cách, thế nhưng mà... Làm chúng tương sinh không khó.

Đột nhiên nội tâm Nhiếp Vân hơi động, đôi mắt của hắn mở to ra.

Nhiếp Vân ban đầu ở thiên địa lục đạo và lúc chiến đấu với Tu La Vương đã mở ba ngàn đan điền, cũng giao phó thuộc tính, có được ba ngàn đại đạo.

Nhưng ba ngàn đan điền này cũng không đạt tới cấp bậc đại thành, cho nên thực lực của hắn cũng cách cấp bậc Chúa Tể rất xa.

Trước khi vẫn không hiểu ý nghĩa của Chủ Tể Phù Ấn, lúc này nghe được Tiểu Linh giới thiệu, trong nội tâm của hắn xuất hiện suy nghĩ khác.

Mục đích của Chủ Tể Phù Ấn cũng không phải trợ giúp người khác lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo, nó giống như thiên phú chi khí, từ đó giúp người khác có được lực lượng ba ngàn đại đạo trong thời gian ngắn.

Đã như vầy... Hắn rót ba ngàn thiên phú chi khí mượt mà tạo thành vòng tròn, như vậy có thể tạo thành hiệu quả giống như thế hay không?

Bất kể nói thế nào, tất cả đan điền của hắn cũng đạt tới hình thái thứ ba, bàn về thiên phú chi khí còn mạnh hơn năng lực do Chủ Tể Phù Ấn mang đến không ít.

Trước kia trải qua sử dụng, hắn sớm đã biết rõ, tuy Chủ Tể Phù Ấn có thể giúp người ta có được năng lực khống chế ba ngàn đại đạo trong thời gian ngắn nhưng tối đa chỉ có được năng lực cùng loại như đan điền hình thái thứ nhất mà thôi.

Chính bởi vì như thế, sử dụng Chủ Tể Phù Ấn đạt được thiên phú còn kém xa bản thân lĩnh ngộ.

Giống như người thi triển Chủ Tể Phù Ấn có được thâu thiên đại đạo như Cửu Triêu và hắn, khi ăn cắp người khác đã có thể làm người ta không phát hiện ra.

Chủ Tể Phù Ấn có thể cho người ta năng lực sử dụng ba ngàn đại đạo trong thời gian ngắn, nhưng loại năng lực này cũng chỉ là cách vận dụng nông cạn nhất, bằng không chẳng phải cũng biến thành cháu tể? Thiên hạ vô địch?

- Ha ha, ta hiểu rồi!

Nghĩ thông suốt những việc này, đôi mắt Nhiếp Vân lóe sáng, tiếng cười vang lên rất to, ba ngàn đan điền trong người vận chuyển, ba ngàn loại thiên phú đặc thù chi khí lập tức xoay quanh và tạo thành vòng tròn.

Vì cân đối hắn sử dụng thiên phú chi khí đều là hình thái thứ ba, mặc dù đan điền hình thái thứ năm, vì cân đối cũng chỉ có thể duy trì hình thái thứ ba.

Ầm ầm!

Vào lúc đang thí nghiệm, Thiên Huyền điện lắc lư lần nữa.

Tên tê...

Rốt cuộc cấm chế bên ngoài không thể kiên trì và nổ tung.

Xem ra Phá Thần Chu còn đáng sợ hơn Tiểu Linh phỏng đoán, hiện tại mới hơn mười giây đã phá vỡ cấm chế..

- Hắc hắc, tiểu tử, ta xem ngươi trốn đi nơi nào...

Xé rách phong ấn, Phá Thần Chu xông thẳng tới trước, trong chớp mắt bảy đại cao thủ bay ra và vây quanh Nhiếp Vân vào trong tâm, đồng thời cất tiếng cười to.

Phong ấn bị xé nát, tương đương đánh tan lá bài tẩy cuối cùng của đối phương, cho dù thực lực của hắn mạnh hơn nữa thì có chạy đằng trời.

Không quan tâm đám người lao tới, Nhiếp Vân lẳng lặng đứng tại chỗ cảm ứng ba ngàn thiên phú chi khí vờn quanh người của mình..

Hô!

Ba ngàn thiên phú chi khí dung hợp với thân thể, chỉ trong nháy

mắt thân thể hắn bắn ra khí thế cường đại giống như thiêu đốt Chúa Tể Phù Ấn.

Khí thế này vừa xuất hiện đã bị khống chế hoàn òoàn và dung nhập vào trong cơ thể.

Chủ Tể Phù Ấn khắc ba ngàn đại đạo thành vòng tròn nhưng không khống chế nổi nên lực lượng tán dật ra ngoài, thiên phú chi khí do bản thân hình thành, muốn khống chế thế nào cũng chỉ bằng một ý niệm mà thôi.

- Tiểu tử, mau lấy tất cả bảo bối ra cống hiến cho chúng ta, ta có thể cân nhắc cho ngươi sống lâu thêm một phút.

Không có chú ý tới hắn biến hóa, Phục Giang vương tử thấy hắn đứng tại chỗ không bỏ chạy, mặt hắn mang theo vặn vẹo dữ tợn.

- Tiểu tử, vừa rồi xảy ra chuyện gì, tiểu tử ngươi mang đào tẩu kia đi nơi nào?

Tô Lâm tiến lên một bước.

Trong mắt bọn họ xem ra, Nhiếp Vân đã thành cá trong chậu cho nên không nóng nảy giết hắn.

Dù sao bọn họ còn chưa biết rất nhiều chuyện, tại sao tiểu tử này lại xuất hiện tại đây? Hơn nữa kim quang chấn vỡ Phù Hư Đam Sơn là cái gì?

- Lỗ tai của ngươi bị điếc sao? Hỏi ngươi chẳng lẽ không nghe thấy?

Thấy Nhiếp Vân vẫn không nhúc nhích và đứng nguyên tại chỗ, dường như không nghe thấy lời bọn họ nói, sắc mặt Trương Lân trầm xuống, hắn lên tiếng rống to, hắn cầm thanh kiếm đâm thẳng về phía trước, chỉ trong nháy mắt đã đâm tới trước ngực Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 2186: Thực lực bạo tăng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn ra tay âm tàn độc ác, đâm trúng địa phương cũng không phải chí tử nhưng làm người ta thống khổ không chịu nổi, xem ra hắn cũng không ý định đánh chết Nhiếp Vân, mà là muốn hành hạ Nhiếp Vân.

Hô!

Vào lúc gương mặt Trương Lân mang theo nụ cười đắc ý, nghĩ thầm ép buộc gia hỏa trước mặt phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, đột nhiên trường kiếm đang đâm về phía trước dừng lại, dường như trên người đối phương có lực lượng đáng sợ ngăn cản trường kiếm, hắn không thể đâm tới trước.

- Cái gì?

Trương Lân đã giật mình.

Hắn phi thường rõ ràng lực lượng của mình, phối hợp Chủ Tể Phù Ấn cho nên uy lực rất mạnh, vốn tưởng rằng đối phương có thể tránh thoát cũng chật vật không chịu nổi sẽ, mất mặt xấu hổ, nằm mơ cũng không ngờ trường kêếm chưa đâm tới trước mặt đã dừng lại, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

- Chết!

Trong mắt xuất hiện lãnh ý, hắn cắn chặt hàm răng, Trương Lân gia tăng lực lượng đâm thẳng vào người Nhiếp Vân, ai ngờ lúc này trường kiếm như bị người ta nắm chặc không thể nhúc nhích, cho dù hắn sử dụng tất cả lực lượng toàn thân cũng không thể nhúc nhích mảy may.

Hô!

Trước kia Nhiếp Vân đang nhắm mắt đã mở mắt ra, trong đôi mắt mang theo hàn quang đáng sợ.

- Chỉ có chút lực lượng này cũng muốn giết ta? Ngươi quá đề cao bản thân mình rồi.

Hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt Nhiếp Vân lóe sáng như nhật nguyệt trên trời.

Hắn ngưng tụ ba ngàn thiên phú chi khí hoàn toàn, hắn cũng biết sự đáng sợ của chúng.

Loại lực lượng này còn cường đại hơn Chủ Tể Phù Ấn rất nhiều, đã tiếp cận chúa tể.

Nhìn trường kiếm trước mắt đang giãy dụa, ngón tay Nhiếp Vân điểm về phía trước.

Ông!

Hàn mang nổ mạnh, mọi người đang vây quanh còn chưa kịp phản ứng đã nhìn thấy hàn quang sáng ngời đánh tới trước mặt Trương Lân.

PHỐC!

Kiếm quang sắc bén đánh tới, bỗng nhiên thân thể Trương Lânbị cắt thành hai nửa.

- Cái gì... Không... Không có khả năng...

Nằm mơ cũng không nghĩ tới bản thân bị binh khí của mình cắt đôi, Trương Lân càng không nghĩ tới tiểu tử mới vừa rồi bị mọi người đuổi giết không có chút sức hoàn thủ lại đột nhiên cường đại như thế, trong mắt hắn mang theo không cam lòng nồng đậm, thi thể ngã xuống đất và khí tuyệt bỏ mình.

Kỳ thật dựa vào lực lượng của bọn họ, đừng nói chém thành hai nửa, cho dù bâm thành nhân thịt cũng không tử vong, Nhiếp Vân công kích mang theo phá hư chi lực cường đại, tuy một kiếm này chỉ chặt đứt thân thể của hắn nhưng lại tương đương chặt đứt sinh cơ toàn thân của hắn.

Tu vi đạt tới cảnh giới như bọn họ, chặt đứt đầu lâu, thân thể hay đánh thành thịt vụn cũng không có gì, trên thực tế chém giết sinh cơ của đối phương mới có thể chém giết, tánh mạng biến mất, cho dù thân thể hoàn hảo không có gì cũng sẽ tử vong ngay lập tức.

- Điều... Điều đó không có khả năng!

- Tại sao ngươi có thể chém giết Trương Lân...

Nhiếp Vân dùng binh khí Trương Lân chém giết chính chủ, cả quá trình không dài hơn một phần ngàn giây, tất cả mọi người nhìn thấy đều cho rằng thế giới này điên cả rồi.

Nhất là Tô Lâm, Phục Giang vương tử, chỉ cảm thấy da đầu như tróc ra, bọn họ không dám tin vào cảnh này.

Vừa rồi tiểu tử này bị truy bọn họ và chạy trốn như chuột qua đườngchỉ từ điểm này thực lực không kém bọn họ bao nhiêu, tối đa chỉ có thực lực hai ngàn tám trăm đầu đại đạo mà thôi, mặc dù sử dụng Chủ Tể Phù Ấn cũng không khác gì cường giả Tông Chủ nhưng tuyệt đối không thể cường đại như thế.

Bộ dạng của hắn hiện tại, lực lượng trong cơ thể không phát ra ngoài, không sử dụng Chủ Tể Phù Ấn... Vì sao thực lực chẳng những không giảm xuống ngược lại càng cường đại hơn?

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Tiểu tử này cổ quái, mọi người cùng động thủ đi.

Trịnh Khải thét dài, bàn tay duỗi ra, lúc này trên bầu trời có hùng trảo phách không nện xuống.

Trịnh Khải đã từng săn giết một đầu thượng cổ thần thú, dung nhập móng vuốt của nó vào trong tay của mình, cho nên át chủ bài chân chính của hắn là cánh tay này, vận chuyển nó còn đáng sợ hơn hỗn độn thần binh đỉnh phong vài phần.

Hùng trảo vừa xuất hiện, thiên địa huyết khí sôi trào vạch phá

không gian đánh tới trước mặt Nhiếp Vân, cuồng phong cường đại làm nham thạch dưới đất tan vỡ.

Nhiếp Vân ngẩng đầu lên, sắc mặt không có biến hóa, hắn cười lạnh và vươn tay lên.

Ầm ầm!

Ngón tay yếu ớt va chạm với hùng trảo của đối phương, nhìn thì có vẻ chênh lệch rất lớn nhưng Trịnh Khải có cảm giác như va chạm với núi lớn nên biến sắc.

Tê tê!

Cánh tay bị Nhiếp Vân đâm rách nát, máu tươi bắn tung tóe.

- Ngươi cũng chết đi!

Một ngón tay đánh tan hùng trảo của Trịnh Khải, Nhiếp Vân đấm một quyền về phía trước.

Ba!

Một quyền này nhìn như không mang chút lực lượng nào nhưng Trịnh Khải muốn đào tẩu cũng không làm được, sau khi bị đánh trúng hắn nằm trên mặt đất và biến thành bánh thịt.

Không cần nhìn đã biết đối phương chết không thể chết lại.

Tất cả mọi người có cảm giác điên cả rồi, nếu như nói giết chết Trương Lân chỉ là trùng hợp, đánh chết Trịnh Khải không phải là may mắn nữa rồi.

- Tiểu tử này cổ quái, mọi người nhanh tiến vào Phá Thần Chu!

Tô Lâm rống to một tiếng, thân thể một nhảy lên, hắn không quan tâm người khác và tiến vào trong Phá Thần Chu.

Sưu sưu sưu sưu!

Bốn người khác không cần hắn nói cũng biết nên làm như thế nào, giật mình và sợ tới mức mềm chân, toàn bộ theo sát phía sau nhảy lên cổ thuyền to lớn.

Trịnh Khải, Trương Lân có thực lực tương tự bọn họ, sau khi sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, ai mạnh ai yếu còn khó nói, hiện tại đối mặt với đối phương lại không khác gì con sâu cái kiến, tiện tay bóp chết, cảnh tượng rung động làm bọn họ không dám tin vào mắt mình.

- Chúa tể? Chẳng lẽ hắn đã đạt tới cảnh giới chúa tể?

Sau khi tiến vào thân thuyền, da mặt Mặc Nghiêu co giật liên tục.

Lần đầu tiên hắn gặp gia hỏa này và đuổi giết như chó nhà có tang, chạy trốn tứ phía, lúc ấy trong mắt hắn không khác gì con rối, lần thứ hai gặp lại, đối phương bị bọn họ vây công bỏ chảy như chuột qua đường, thực lực cũng cường đại hơn lúc trước gấp bội nhưng vẫn cảm thấy không cần xem trọng.

Hiện tại giơ tay nhấc chân là có thể bóp chết hắn, chẳng lẽ tất cả những hành động lúc trước là đối phương giả ra?

Từ khi gặp hắn từ lần đầu tiên tới hiện tại tổng cộng không đến mười ngày, tiến bộ lớn như vậy? Điều này sao có thể?

- Ai biết lai lịch của tiểu tử này?

Tiến vào cổ thuyền, mọi người thở ra một hơi, Tô Lâm hỏi.

- Ta cảm thấy có lẽ hắn là thượng cổ đại năng chuyển thế, đột nhiên thức tỉnh trí nhớ kiếp trước, nếu không, không có khả năng gia tăng thực lực nhanh như thế.&

------oOo------

Chương 2187: Nửa bước chúa tể cửu trọng cảnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta cũng cho rằng như vậy...

Mọi người đều nhất trí kinh người.

Lĩnh ngộ đại đạo không có khả năng tiến bộ nhanh như diều gặp gió, một giây trước bị đuổi giết không có đường trốn, sau một giây đã nghịch chuyển, chỉ có cách giải thích đối phương là thượng cổ đại năng chuyển thế hợp lý nhất, lúc trước không có thức tỉnh trí nhớ, hiện tại thức tỉnh vào lúc nguy cấp nhất.

- Gia hỏa này ở Quy Khư Hải, lần trước ta nhìn thấy hắn ở cùng với đám người Cổ Tiêu, có lẽ tên là Nhiếp Vân, vừa gia nhập Quy Khư Hải chưa tới nửa năm.

Mặc Nghiêu nói rõ chuyện mình biết.

- Gia nhập Quy Khư Hải chưa tới nửa năm?

- Không có nói bậy chứ?

Tất cả mọi người cảm thấy choáng váng.

Tiến vào tông môn chưa tới nửa năm đã có loại thực lực này, hơn nữa thời điểm bị đuổi giết lại thức tỉnh... Hắn nghịch thiên bao nhiêu?

- Không quản gia hỏa này là ai, hiện tại chúng ta chỉ cần làm một chuyện, sử dụng Phá Thần Chu đâm chết hắn.

Phục Giang vương tử khoát tay ngăn cản mọi người, ánh mắt của hắn sáng quắc.

- Không sai, đã không có đường lui, vừa rồi đuổi giết hắn đã kết thù không đợi trời chung, hiện tại hắn thức tỉnh trí nhớ, tất nhiên sẽ giết chúng ta, đã không chết không ngớt thì không cần nghĩ nhiều.

Tô Lâm cũng lên tiếng.

Tất cả mọi người là người quyết đoán, sau khi thương nghị hoàn tất, Phá Thần Chu nổ vang sau đó xé rách không gian đâm thẳng

về phía trước.

Ầm ầm!

Lúc trước mọi người kiêng kị lẫn nhau nên không chịu dùng toàn lực, lúc này không quan tâm việc khác, bọn họ toàn lực ứng phó, Phá Thần Chu bộc phát ra lực lượng chưa từng có, lực lượng này cuồng bạo hơn lúc trước không ít.

Không gian bị Phá Thần Chu đụng nát bấy giống như chưa từng tồn tại, vết rách quán triệt cả Thiên Huyền điện.

- Ta muốn xem xem Phá Thần Chu mạnh như thế nào!

Lần này Nhiếp Vân cũng không lui về phía sau, cũng không có đào tẩu, ánh mắt của hắn mang theo hào quang hưng phấn, lực lượng cuồng bạo hung mãnh bộc phát như thủy triều.

- Dừng lại!

Bàn tay nâng lên và điểm về phía trước.

Ầm ầm!

Lực lượng hung hãn tới cực điểm, vừa rồi Phù Hư Đam Sơn cũng không thể ngăn cản cổ thuyền nhưng đã dừng lại trước bàn tay của hắn, không thể tiến lên nửa bước.

- Cái gì?

Đám người trong Phá Thần Chu có cảm giác sắp phát điên, bọn họ không ngừng gào thét.

Năm người bọn họ toàn lực thúc dục Phá Thần Chu, cường giả hai ngàn chín trăm năm mươi đầu đại đạo tông chủ đỉnh phong bị đụng trúng cũng phải chết, mà hắn chỉ vươn tay là có thể ngăn cản, hoàn toàn không có cố sức, đây là thực lực gì?

- Nửa bước chúa tể... Hắn tuyệt đối đạt tới hai ngàn chín trăm chín mươi đầu đại đạo, là cấp bậc nửa bước chúa tể.

Phục Giang vương tử ngã ngồi xuống đất, trước kia bất kể thế nào hắn cũng tươi cười tự tin, hiện tại hắn giống như người chết, trong ánh mắt tràn ngập hoảng sợ.

- Nửa bước chúa tể?

- Lĩnh ngộ hai ngàn chín trăm đầu đại đạo đã là cấp bậc Tông Chủ, lại lĩnh ngộ chín mươi mốt đầu chính là nửa bước chúa tể!

- Cấp bậc này có phân chia rõ ràng, từ lĩnh ngộ hai ngàn chín trăm chín mươi mốt đầu đến hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu tổng cộng chín đầu đại đạo, mỗi khi lĩnh ngộ thêm một loại, thực lực sẽ biến hóa rất lớn, đó là một cấp bậc.

- Cho nên được xưng là nửa bước chúa tể cửu trọng cảnh, hắn khẳng định đạt tới cảnh giới, bằng không sẽ không có thực lực như thế.

Phục Giang vương tử biết rõ cấp bậc ngoài tông chủ, hắn dùng lời lẽ hoảng sợ lên tiếng.

- Nửa bước chúa tể cửu trọng cảnh... Chẳng lẽ Kiền Huyết Đại Đế đã đạt tới cấp bậc này?

Tô Lâm hỏi.

- Không sai, hắn đã đạt tới cảnh giới cao nhất của nửa bước chúa tể, lĩnh ngộ hai ngàn chín trăm chín mươi chín đại đạo!

Phục Giang vương tử gật đầu.

- Nửa bước chúa tể... Chúng ta không phải đối thủ của loại người này.

Tô Lâm hiểu rõ đối thủ trước mắt đáng sợ giống như Kiền Huyết Đại Đế, rốt cục hắn cũng sinh ra hoảng sợ.

- Cho dù chúng ta có sử dụng tất cả thủ đoạn cũng không phải đối thủ.

Trên mặt Phục Giang vương tử mang theo đắng chát.

- Vậy làm sao bây giờ?

- Chỉ có một biện pháp, làm người hầu của hắn!

- Đối phương không có khả năng đáp ứng điều kiện nào khác.

Phục Giang vương tử nói.

- Làm người hầu? Làm sao có thể như thế, nếu như vậy còn không bằng chết đi.

Tô Lâm lắc đầu.

Hắn là thượng cổ đại năng chuyển thế lại biến thành người hầu của kẻ khác, đánh chết cũng không làm.

- Kế tạm thích ứng àm thôi, cha ta thân cường giả Đại Tam trọng đỉnh phong, căn bản không phải hắn có thể chống lại, chỉ cần đánh chết hắn, chúng ta sẽ lập tức khôi phục thân tự do.

Trong mắt Phục Giang vương tử mang theo lãnh ý.

- Vậy thì tốt...

Đám người Tô Lâm biết rõ không có quá nhiều thời gian do dự, tất cả đều gật gật đầu.

Trước mặt cường giả nửa bước chúa tể, bọn họ chắc chắn không có năng lực đào tẩu, phương pháp duy nhất là ổn định đối phương không giết bọn họ.

- Xuất hiện đi...

Vào lúc bọn họ đang muốn đầu hàng lại nghe tiếng nói hời hợt vang lên, chợt nghe thiếu niên bên ngoài Phá Thần Chu lên tiếng, thân thuyền chấn động mạnh một cái sau đó đồng loạt rơi ra ngoài.

- Đừng giết chúng ta, chúng ta nguyện ý làm người hầu...

Sau khi rơi ra bên ngoài, Tô Lâm vội vàng cao giọng hô.

Hiện tại không quản được nhiều như thế, nếu như không hô nhanh nhất định sẽ bị đánh chết giống Trương Lân, Trịnh Khải.

- Nguyện ý làm người hầu...

Vẻ mặt Nhiếp Vân cổ quái nhìn sang.

- Vâng, ta cũng nguyện ý!

Phục Giang vương tử cũng lên tiếng.

- Ta cũng thế...

Mấy người khác không dám nói nhảm, đồng loạt nói ra.

- Làm người hầu của ta cũng không tệ!

Nhiếp Vân cười cười:

- Ta không thiếu người hầu nên không cần!

Hắn hừ một tiếng, ngón tay Nhiếp Vân điểm về phía trước.

Hàn mang hội tụ lên đầu ngón tay, chỉ trong nháy mắt hình thành một đạo thiểm điện và đánh tới trước mặt mọi người.

- Không nên!

- Đừng có giết chúng ta...

Không nghĩ tới hắn lại không muốn người hầu và trực tiếp ra tay, mọi người bị dọa sợ hãi.

- Chủ Tể Pháp Y!

Nương theo Phục Giang vương tử hô to, một kiện áo cà sa xuất

hiện trên người hắn và ngăn cản một chỉ của Nhiếp Vân đánh tới.

Mặc Nghiêu ném trang giấy ngăn cản, Tô Lâm dựa vào một kiện pháp bảo không bị thương, hai người khác không may mắn như bọn họ, Hồ Tuyền, Thích Huân không kịp phát ra tiếng kêu thảm đã bị hào quang đánh thành hai đoạn và ngã xuống đất.

Còn chưa rơi xuống đất đã bị dây leo quấn quanh, sau đó bị thôn phệ trong nháy mắt.

- Không tệ, xem các ngươi có thể ngăn cản ta mấy lần.

------oOo------

Chương 2188: Phục Giang nhận chủ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy ba người không bị hắn đánh chết ngay lập tức, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, hắn giơ bàn tay lên bầu trời, Phá Thần Chu xé rách phong ấn Thiên Huyền điện đã khôi phục nguyên hình, hình thành một tầng không gian bịt kín, đám người Tô Lâm có muốn chạy cũng không chạy được.

- Giết ngươi trước!

Phong bế lộ tuyến đào tẩu, thân thể Nhiếp Vân biến mất và xuất hiện trước mặt Tô Lâm, bàn tay hắn hóa thành trảo bóp cổ Tô Lâm.

Tuy pháp bảo phòng ngự của hắn lợi hại, có thể ngăn cản tiến công nhưng không thể ngăn cản lực lượng và tốc độ của Nhiếp Vân, hắn bị bóp cổ, đôi mắt mở to mang theo sợ hãi không nói thành lời.

- Đừng giết ta... Ta có thể giao tất cả bảo vật trên người cho ngươi...

Cảm nhận được tử vong tiến đến, tất cả cao ngạo lúc trước mất đi sạch sẽ, Tô Lâm vội vàng hô lên, bộ dáng không có gì khác những người khác, cũng không còn ngạo khí không đặt tất cả mọi thứ vào

trong mắt.

- Giết ngươi, tất cả bảo vật vẫn là của ta.

Khẽ cười một tiếng, Nhiếp Vân dùng sức bóp mạnh.

Răng rắc!

Đầu Tô Lâm rơi xuống.

Phần phật!

Sau khi đánh chết Tô Lâm, Thiên Tâm Đằng thoát ra thôn phệ hắn sạch sẽ, đồng thời bàn tay Nhiếp Vân đưa tới và thu tất cả bảo vật của đối phương vào đan điền.

Gia hỏa này thân là thượng cổ đại năng chuyển thế, bảo vật rất nhiều, không thể lãng phí.

- Đến phiên ngươi!

Đánh chết Tô Lâm, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn sang Mặc Nghiêu cách đó không xa.

Gia hỏa này đuổi giết hắn khắp bốn phía thiếu chút nữa tử vong, đã sớm kết thành thù hận, cừu nhân gặp mặt mặc dù không có hết sức đỏ mắt nhưng không có khả năng lưu người sống.

- Động thủ đi!

Mặc Nghiêu nhìn ra sát cơ trong mắt Nhiếp Vân, biết rõ khó có thể đào tẩu, ngược lại cũng không còn sợ hãi như lúc trước, hắn vẫn ngẩng cao đầu, bộ dạng thấy chết không sờn.

- Ah? Cho rằng như vậy ta sẽ lưu ngươi một mạng?

Nhiếp Vân hừ lạnh.

- Ta biết rõ có cầu xin thì ngươi cũng giết ta, nếu như thế còn không bằng trực tiếp một chút.

Mặc Nghiêu nói.

- Dám nói như thế với Nhiếp Vân đại nhân, muốn chết!

Nhiếp Vân vẫn chưa nói chuyện, đột nhiên Phục Giang vương tử ở bên cạnh đã động thủ, trong bàn tay hắn cầm một kiện pháp bảo giống như cây dù đâm thẳng về phía trước, một đạo hào quang màu vàng xoay tròn đánh tới, đánh thẳng vào người Mặc Nghiêu.

- Phục Giang, ngươi hèn hạ!

Thấy Phục Giang vương tử đánh lén từ phía sau, Mặc Nghiêu tức giận kêu gào, trong tiếng kêu hắn đánh thẳng về phía Phục Giang.

Chết trong tay Nhiếp Vân, hắn biết rõ bản thân mình không cách nào phản kháng nhưng chết trong tay người mình là việc hắn không cam lòng nhất.

Trước kia vì ngăn cản một chỉ của Nhiếp Vân nên trang giấy đã bị hủy diệt cho nên không còn át chủ bài.

- Hừ!

Phục Giang vương tử lại đánh tới lần nữa, hai đạo hàn quang cùng đánh tới, bàn tay của Mặc Nghiêu cứng rắn nhưng không ngăn cản được.

PHỐC!

Thân thể của hắn bị chém thành hai đoạn.

Phù phù!

Thi thể ngã xuống đất, Mặc Nghiêu đã chết.

Hai người tranh đấu, Nhiếp Vân nhìn vào trong mắt nhưng không ra tay.

Tử vong tới gần, cái gọi là minh hữu, tôn nghiêm đều biến mất

không còn một mảnh, lúc này Phục Giang vương tử vì mạng sống cũng không khác gì chó điên, Nhiếp Vân tin tưởng đổi lại là mình cũng làm như vậy.

Cũng khó trách, tuy hắn là vương tử nhưng cũng không phải lớn lên trong hoàng cung, mà là lưu lạc tới nơi nghèo nàn, trải qua tranh đấu sinh tồn, chỉ cần có thể sống sót thì hắn còn lạnh lùng hơn những kẻ khác.

- Nhiếp Vân đại nhân, Phục Giang ta nguyện ý phụng ngươi làm chủ nhân, chỉ cần không giết, muốn ta làm gì cũng được!

- Mặc Nghiêu chính là đầu danh trạng của ta!

Đánh chết Mặc Nghiêu, Phục Giang trực tiếp quỳ rạp xuống đất, cũng không có chút tôn nghiêm của vương tử.

- Nguyện ý phụng ta làm chủ? Muốn dẫn ta tới chỗ Kiền Huyết Đại Đế sau đó nhờ nửa bước chúa Đại Tam Trọng đỉnh phong ra tay giết ta?

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Vừa rồi đối phương nói chuyện trong Phá Thần Chu, mặc dù đại bộ phận là dùng thần thức truyền âm nhưng hắn có được thiên phú thiên nhĩ sư cho nên nghe được toàn bộ.

Cũng chính bởi vì như thế mới quyết định đánh chết đối phương, cũng không lưu tình một chút nào.

- Không phải... Tại hạ cam nguyện kính dâng linh hồn, nhận ngươi làm chủ, nếu như chủ nhân xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ hỗn phi phách tán.

Nghe đối phương nói như thế, sắc mặt Phục Giang vương tử khó coi, sau đó cắn răng ra quyết định.

Vì mạng sống, hắn nguyện ý làm tất cả, hơn nữa hắn cũng nhìn ra người trước mặt có thiên phú và tâm tính rất mạnh, nếu như có thể làm người hầu của hắn thì về sau tiền đồ vô lượng.

- Ngươi rất độc ác với mình.

Nghe được đối phương nói thế, Nhiếp Vân vốn định đánh chết đối phương cũng suy nghĩ lại.

Bằng vào thực lực của hắn hiện tại, đối phương căn bản không nhảy nhót được gì, chi bằng giữ lại.

Dù nói thế nào thì hắn cũng là vương tử, tất nhiên Kiền Huyết vương triều có thủ đoạn dò xét, thực phải chết ở chỗ này, gây chuyện không tốt sẽ tìm lên đầu mình, đưa tới không ít phiền toái.

Tuy thực lực của hắn hiện tại rất mạnh nhưng Nhiếp Vân cũng không cho rằng mình có thể đối kháng với một vương triều.

Lại nói hắn còn có chuyện cần Phục Giang vương tử đi làm, nguyện ý kính dâng linh hồn, nhận thức hắn làm chủ là biện pháp tốt nhất.

- Tốt, tha mạng nhỏ của ngươi một lần, hiện tại kính dâng linh hồn đi, không nên nghĩ biện pháp gian lận, ta muốn giết ngươi chỉ bằng một ý niệm mà thôi.

Nghĩ đến những việc này, Nhiếp Vân khoát khoát tay.

- Vâng!

Thấy hắn đáp ứng, Phục Giang vương tử thở ra một hơi, ngón tay điểm vào thức hải, một đạo hào quang trắng noãn bay ra ngoài.

Hô!

Sau khi thu vào trong thức hải, Nhiếp Vân cảm thấy suy nghĩ trong lòng đối phương, thậm chí có thể bằng một ý niệm làm đối phương tử vong.

Gia hỏa này thật sự vì mạng sống mà làm nô bộc của mình, tuy loại người này sợ chết và không có gì cốt khí nhưng cũng không tệ, có thể khống chế rất tốt.

- Lấy tất cả bảo bối của ngươi ra đây.

Không khách khí chút nào, cũng mặc kệ đối phương có đồng ý hay không, Nhiếp Vân vươn tay, tất cả bảo vật trên người Phục Giang vương tử bị hắn cạo sạch sẽ.

- Không sai!

Sau khi vơ vét Phục Giang vương tử, hắn vươn tay thu Phá Thần Chu vào lòng bàn tay.

Thích Huân tử vong, hỗn độn thần binh đỉnh phong không có chủ nhân, tinh thần hơi động và luyện hóa triệt để.

Không thể không nói đồ vật này quá lợi hại, nó còn cường đại hơn cả ngọn núi lúc trước, càng là pháp bảo phi hành, dùng nó phi hành có tốc độ không chậm hơn Phượng Hoàng chi dực của hắn.

------oOo------

Chương 2189: Phục Giang nhận chủ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi đi tìm nơi khôi phục thương thế đi, có chuyện ta sẽ bàn giao với ngươi.

Lấy đi tất cả bảo vật, Nhiếp Vân phân phó.

- Vâng!

Phục Giang gật gật đầu, ngay cảm thấy hắn bị lực lượng thôn phệ, lập tức tiến vào một đại thế giới.

Nạp vật thế giới là thế giới khác với Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, mặc dù Phục Giang có quỷ kế gì đi nữa cũng bất lực, thu hắn vào trong, Nhiếp Vân chẳng muốn xen vào, hắn nhìn vào cơ thể của mình.

Vừa mới nghe được Tiểu Linh giới thiệu, lợi dụng thiên phú chi khí trong cơ thể quả nhiên hình thành vòng tròn ba ngàn đại đạo, hiệu quả còn cường đại hơn Chủ Tể Phù Ấn nhiều!

- Gấp mười lần Chủ Tể Phù Ấn!

Suy tính một phen, đôi mắt Nhiếp Vân tỏa sáng.

Sở dĩ lợi hại như vậy, có thể dễ dàng đánh chết bảy người liên thủ, cũng không phải thực lực của hắn có đột phá thật lớn, mà là dùng thiên phú chi khí hình thành vòng tròn ba ngàn đại đạo, là gấp mười lần Chủ Tể Phù Ấn!

Sử dụng Chủ Tể Phù Ấn bình thường sẽ có thực lực tông chủ đỉnh phong, từ đó dùng nó hình thành vòng tròn đại đạo thì thực lực sẽ tăng lên, đạt tới cấp độ nửa bước chúa tể.

- Sở dĩ vòng tròn đại đạo của ta cường đại như thế, chỉ sợ có quan hệ với đan điền hình thái thứ ba.

Thấy mình hình thành vòng tròn đại đạo lợi hại như thế, Nhiếp Vân suy đoán trong lòng.

Trải qua quan sát tu luyện đại đạo và thiên phú đan điền nhiều ngày qua, hắn tìm được ba điểm khác nhau.

Thứ nhất, thiên phú có thể dung hợp, đại đạo không thể dung hợp.

Thứ hai, thiên phú bài danh top mười không thể đồng thời xuất hiện tại một thế giới, mà người lĩnh ngộ đại đạo bài danh top mười cũng không bị đối phương ảnh hưởng.

Thứ ba, thiên phú có thể hình thành thiên phú chi khí cho người khác mượn sử dụng, có thể giúp đối phương có lực lượng siêu cường trong thời gian ngắn, đại đạo không thể mượn như vậy, phương pháp duy nhất là Chủ Tể Phù Ấn, mà sử dụng Chủ Tể Phù Ấn đạt được năng lực đặc thù, dựa theo đan điền chi khí suy tính tối đa chỉ tương tự đan điền chi khí hình thái thứ nhất.

Chúa tể luyện chế vòng tròn đại đạo chỉ sánh bằng thiên phú chi khí

hình thái thứ nhất, lúc này hắn sử dụng thiên phú chi khí hình thái thứ ba, uy lực tự nhiên thành gia tăng gấp bội!

Hắn không nghĩ tới lại gấp mười Chủ Tể Phù Ấn ah!

- Nếu như thiên phú chi khí hình thành vòng tròn đại đạo ngưng tụ thành Chủ Tể Phù Ấn và đưa cho người khác sử dụng, chẳng phải có thể tạo ra một đám đại quân nửa bước chúa tể trong thời gian ngắn?

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Chủ Tể Phù Ấn có thể cho người ta thực lực cường đại trong thời gian ngắn, có được thực lực so với tông chủ, chính mình làm ra vòng tròn đại đạo lợi hại như thế, nếu cũng có thể phong ấn thành Chủ Tể Phù Ấn cho người khác sử dụng, như vậy không phải có được thực lực nửa bước chúa tể hay sao?

Trong nội tâm hưng phấn một hồi, cẩn thận suy nghĩ và lắc đầu.

Hắn hình thành vòng tròn đại đạo có quan hệ với đan điền, thực tế bởi vì có được thiên phú chi khí top mười, trừ chính hắn thì người khác không thể dùng, thực muốn tặng cho người khác, chỉ sợ thực lực không có tăng cường mà còn bị nổ chết.

- Vòng tròn đại đạo này do thiên phú chi khí của mình sáng tạo ra, sau thời gian sử dụng do bản thân khống chế, thời điểm không cần cũng có thể tùy ý che giấu nhưng lực lượng không biến mất

Không thể cho người khác mượn dùng, Nhiếp Vân không có uể oải, tiếp tục nhìn vòng tròn lực lượng trong người và tươi cười.

Sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, bởi vì năng lực có hạn khống chế không nổi lực lượng, tối đa chỉ có thể dùng một ngày là tiêu hết lực lượng, vòng tròn đại đạo của hắn không có vấn đề này, muốn dùng thì dùng, không cần phải tùy ý ẩn nấp, bất cứ kẻ nào cũng không thể phát hiện ra.

Tuy thực lực của Nhiếp Vân bây giờ chỉ là hai ngàn tám trăm đại đạo nhưng vòng tròn đại đạo cũng tương đương lực lượng của

hắn, cẩn thận tính ra sức chiến đấu của hắn tương đương với cường giả nửa bước Chúa Tể!

Loại thực lực này cho dù tại Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cũng có thể tính là đỉnh phong.

- Nhìn xem Nhiếp Đồng thế nào!

Kiểm tra biến hóa trong thân thể, hắn đi tới trước mặt Nhiếp Đồng.

Lúc này thân thể Nhiếp Đồng cứng ngắc giống như người chết, ngay cả tim cũng ngừng đập, Nhiếp Vân vô cùng lo lắng khi nhìn thấy cảnh này.

- Nhất định là chiến đấu trong ý thức, tiến vào trong cơ thể hắn xem thế nào.

Do dự một lúc, linh hồn thoát ra khỏi cơ thể và tiến vào trong người đối phương.

Qua một lúc sau Nhiếp Vân đi vào thế giới kỳ lạ, trong thế giới này chỉ có một ngọn núi cao dốc đứng sắc bén, nó giống như một thanh cự kiếm cắm vào mặt đất.

Biết rõ đây là thức hải của Nhiếp Đồng, Nhiếp Vân không dám xằng bậy, hắn đáp xuống ngọn núi và nhìn lên, lập tức nhìn thấy hai thân ảnh đang chiến đấu.

Trên mặt đất có một thân ảnh gầy yếu đang ngồi, sắc mặt dữ tợn, trên đỉnh đầu hắn có một cái đầu lâu thỉnh thoảng thổi ra gió lạnh như lưỡi dao có thể xé rách linh hồn.

Khoanh chân ngồi chính là Nhiếp Đồng, đầu lâu cực lớn phía trên giống hắn như đúc đôi mắt đen nhánh và lạnh lùng như băng, vừa nhìn cũng biết là thế hệ sát phạt quả quyết.

- Quả nhiên là Tu La Vương đang tranh đấu với Nhiếp Đồng!

Thấy cảnh tượng như thế, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống, thân thể nhảy lên cao.

- Nhiếp Đồng, ta tới giúp ngươi!

Vừa tiến lên một bước, ngón tay diễn biến vô số kiếm quang như mưa to gió lớn.

- Hừ!

Đầu lâu trên không trung cau mày, kiếm ý như mưa gió còn chưa tới trước mặt, đột nhiên Nhiếp Vân cảm thấy toàn thân cứng đờ bay ra ngoài.

Ý niệm của đầu lâu to lớn quang minh, không có chút sát cơ và lạnh như băng giống Tu La Vương lúc trước nhưng lại mang theo uy nghiêm và lực lượng không thể kháng cự, không cho phép kẻ nào phản kháng.

- Ca ca, đi mau, ngươi ở nơi này không thể giúp được gì đâu.

Ngồi dưới đất, Nhiếp Đồng nhìn thấy ca ca cho nên ý niệm của hắn truyền tới.

- Hiện tại ta và hắn tranh đoạt hỗn độn phong vương tán thành, giao phong ý thức như thế này không cho phép người ngoài xen vào, nếu như ngươi cưỡng ép hỗ trợ sẽ chỉ làm ta thất bại trong gang tấc, tất cả cố gắng sẽ tan vỡ.

- Tranh đoạt hỗn độn phong vương tán thành?

Nhiếp Vân sững sờ.

Hỗn độn phong vương là đại sự của hỗn độn, cả hỗn độn hải dương cũng chỉ có bốn cường giả phong vương, chẳng lẽ thứ này cũng có thể cướp đoạt?

------oOo------

Chương 2190: Đệ đệ dặn dò

Nguồn: EbookTruyen.Me

Suy nghĩ một lúc Nhiếp Vân cũng giật mình, Nhiếp Đồng thật sự là Tu La Vương trọng sinh, người sau chính là cường giả phong vương, tự nhiên có được hỗn độn tán thành, cả hai tranh đoạt trên thực tế là ý thức tranh đoạt với nhau, người ngoài không thể nhúng tay.

Ngẩng đầu nhìnlên, quả nhiên nhìn thấy Nhiếp Đồng và đầu lâu chỉ là ý niệm lắc lư mà thôi, bọn họ đang giằng co với nhau.

- Ca ca, nếu như ngươi thật muốn giúp ta, trên người của ta có ngọc bài màu vàng, sau khi đưa vào trong ngọc bài sẽ tự động hiện ra chuyện cần làm, tổng cộng có ba kiện, làm thành chuyện đầu tiên, chuyện thứ hai sẽ xuất hiện, nếu như hoàn thành ba chuyện, ta hoàn toàn có dễ dàng đạt được quyền khống chế, một lần hành động trở thành cường giả phong vương!

- Yên tâm đi, ta đang giằng co với hắn, trong một năm hắn không làm gì được ta, ta cũng không làm gì được hắn, chỉ cần trong vòng một năm hoàn thành ba chuyện này là được.

Nhiếp Đồng nói.

- Ah? Còn có chuyện này? Ta sẽ đi làm ngay.

Cảm nhận được ý niệm của đệ đệ lo lắng, Nhiếp Vân vội vàng gật đầu, tinh thần khẽ động và rời khỏi thân thể Nhiếp Đồng.

Tu La Vương là cường giả phong vương, tuy bịđaám người A Dục Vương liên hợp vây công, khẳng định còn lưu lại rất nhiều thủ đoạn, một lần hành động phục sinh, một lần nữa khống chế thiên hạ.

Có lẽ Nhiếp Đồng chính là một trong những thủ đoạn của hắn, chỉ có điều hắn không nghĩ tới Nhiếp Đồng có ý thức tự nhiên của mình, hơn nữa càng ngày càng mạnh, thậm chí đã có thể triệt để tiêu diệt bản tôn.

- Nếu như Nhiếp Đồng có thể đạt được thực lực cường giả phong

vương, chẳng khác nào triệt để thay thế Tu La Vương!

Tinh thần trở lại thân thể, Nhiếp Vân thở ra một hơi, trong mắt bắn ra hào qung sáng ngời.

Cho dù vì đệ đệ hay bản bản thân có thể nói rõ thân phận quang minh chính đại trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, hắn phải mau chóng hoàn thành ba chuyện đệ đệ cần làm.

Lại nói nếu đệ đệ một lần nữa có được thực lực phong vương, phục sinh Đạm Thai Lăng Nguyệt là chuyện vô cùng đơn giản, cũng không phải vấn đề quá lớn.

Bàn tay vươn lên, ngọc bài màu vàng trong người Nhiếp Đồng xuất hiện trong tay hắn.

Hắn rót tiên lực vào trong, Nhiếp Vân cau mày thật nhanh.

Phía trên viết một hàng chữ —— Đạt được Kiền Huyết Long Ấn.

- Kiền Huyết Long Ấn là cái gì? Chẳng lẽ có quan hệ với Kiền Huyết vương triều?

Trong nội tâm nghi hoặc, hắn thu ngọc bài vào trong đan điền, thân thể hắn đi vào trong nạp vật thế giới, hắn nhìn Phục Giang vương tử.

- Bẩm chủ nhân, Kiền Huyết Long Ấn là ngọc tỷ hoàng đế của Kiền Huyết vương triều, đại biểu quyền lợi cao nhất của vương triều!

Phục Giang vương tử không biết vì sao chủ nhân hỏi chuyện này, ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc nhưng vẫn trả lời.

- Ngọc tỷ hoàng đế Kiền Huyết vương triều?

Trái tim Nhiếp Vân co lại.

Hắn cũng không biết có thể lấy được đồ chơi này hay không.

Trước kia Phục Giang vương tử đã từng nói qua, Kiền Huyết Đại

Đế là cường giả nửa bước chúa tể Đại Tam trọng, chỉ sợ đã lĩnh ngộ hai ngàn chín trăm chín mươi chín đại đạo, khoảng cách chúa tể chỉ còn một bước mà thôi, cường giả như vậy giư tay có thể hái cao, hủy diệt thiên địa, lấy ngọc tỷ trong tay của hắn... Độ khó to lớn làm người ta cảm thấy bất lực.

Nếu đệ đệ nói ra chuyện này tất nhiên có đạo lý của hắn, vì Nhiếp Đông cho nên không thể từ chối.

Đứng nguyên tại chỗ, hỏi một hồi về chuyện Kiền Huyết vương triều, Nhiếp Vân lúc này mới quay về Thiên Huyền điện.

May mắn lúc trước lưu Phục Giang vương tử sống sót, bằng không hắn không biết làm nhiệm vụ này thế nào.

- Đừng nghĩ chuyện này, sau khi ra khỏi nơi này rồi nói sau.

Suy nghĩ một lúc cũng không biết làm cách nào lấy Kiền Huyết Long Ấ, Nhiếp Vân lắc đầu, thân thể biến mất và quay lại thần điện.

Trước kia bị đám người Tô Lâm đuổi theo, bị ép tiến vào Thiên Huyền điện, lúc này đã đánh chết đám người, bọn chúng biến thành chất dinh dưỡng của Thiên Tâm Đằng, một vào một ra, chênh lệch to lớn làm người ta cảm thán.

- Hẳn tượng đá này do Tu La Vương lưu lại, trong đó ẩn chứa tàn niệm của Tu La Vương, bằng không cũng không có khả năng tranh đoạt quyền khống chế thân thể với Nhiếp Đồng.

Sau khi thu Thiên Huyền điện, Nhiếp Vân nhìn gian phòng trước mặt.

Một pho tượng to lớn đứng cách đó không xa, nó mang theo uy nghiêm bao quát bầu trời và giống đệ đệ Nhiếp Đồng như đúc, lúc này nhiếp Vân bay thẳng về phía trước.

Lúc này không còn áp bách, hắn đi tới pho tượng.

- Không dúng, việc trong thượng cổ chiến trường không có khả năng giấu diếm được đám người A Dục Vương, tượng đá to lớn

như thế thực có thể lưu tàn hồn Tu La Vương mà không bị phát hiện sao?

Nhiếp Vân cau mày.

- Hay là thủ đoạn của Tu La Vương vượt qua ba phong vương khác, làm cho đối phương không chú ý tới nơi này?

Vừa rồi trong người Nhiếp Đồng có ý thức cường đại vô biên,, còn được hỗn độn phong vương tán thành, ý thức cường đại như thế giấu ở nơi này, muốn nói đám người A Dục Vương không phát hiện thì đánh chết hắn cũng không tin.

Đương nhiên, cùng là cường giả phong vương, rất có thể thực lực Tu La Vương đã vượt qua đám người A Dục Vương, lúc này mới bị ghen ghét và liên thủ chém giết.

Cho dù như thế nào, những chuyện này đều là bí mật thượng cổ, trước khi Nhiếp Đồng triệt để khôi phục trí nhớ sẽ không biết rõ, so với việc hắn ở đây phỏng đoán lung tung, còn không bằng mau chóng hoàn thành chuyện Nhiếp Đồng bàn giao.

- Tại sao nơi này không có Hỗn Độn Vương Thạch và chúa tể thần binh?

Hắn đi quanh tượng đá một vòng, hắn cẩn thận quan sát gian phòng và chung quanh một vòng, cũng không tìm được một viên Hỗn Độn Vương Thạch nào khác, Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái.

Ngay cả cung điện Cực Thiên Vương cũng có thể tìm được Hỗn Độn Vương Thạch, vì sao nơi này không có? Vương Thạch không phải từ nơi này rơi xuống thập tuyệt cổ địa sao?

Về phần chúa tể thần binh, đám người Tô Lâm cũng chỉ nghe nói mà không dám xác định, tìm một vòng không có phát hiện, Nhiếp Vân đành phải thất vọng tiếp tục đi về phía trước, lại phát hiện gian phòng kia là gian cuối cùng trong thần điện, lại đi về phía trước không có gì khác, một lần nữa biến thành thế giới trông trải màu trắng.

- Kỳ quái...

Lúc này đi quanh thần điện một vòng, hắn đi tới các nơi tàn phá một vòng nhưng không phát hiện cái gì cho nên quay về.

Lần này đi cổ chiến trường gia tăng thực lực là thứ nhất, đánh chết đám người Tô Lâm và đạt được vô số bảo vật, lúc này hắn đã giàu hơn trước không ít.

Nhất là Chủ Tể Phù Ấn, hiện tại có được không ít, hiện tại thu sạch bảo bối của đám người Phục Giang, Tô Lâm cho nên hắn tìm được hai mươi tấm.

------oOo------

Chương 2191: Thi thể kỳ quái (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên, hiện tại hắn đã có thể tự mình ngưng tụ vòng tròn đại đạo, loại Chủ Tể Phù Ấn này đã không có tác dụng với hắn, có thể ban thưởng cho thuộc hạ, từ đó bọn họ sẽ hiệu lực tốt hơn cho mình.

- Trước kia khi Thanh Diệp vương nói, từ khóa sắt đi lên sẽ có được cơ hội luyện hóa thượng cổ chiến trường cơ hội, hiện tại xem ra nghe đồn cũng không đáng tin...

Hắn bay về khóa sắt, Nhiếp Vân vừa bay vừa lắc đầu.

Thanh Diệp vương nói chỉ là nghe đồn, bò lên từ khóa sắt, cho dù thân thể linh hồn đều đạt được chỗ tốt thật lớn, lúc này đã thực hiện, có được cơ hội luyện hóa thượng cổ chiến trường chỉ là nghe đồn, không có cơ hội thực hiện.

Muốn luyện hóa một tiểu thế giới, đầu tiên phải tìm được hạch tâm của thế giới này, thượng cổ chiến trường bị phá thành mảnh nhỏ, bằng vào thực lực của hắn cũng không biết nơi gọi là hạch tâm nằm ở nơi nào, người khác tự nhiên càng không tìm được.

- Tuy khoảng cách ba tháng còn thời gian ngắn, vì đệ đệ, ta mau rời khỏi thôi.

Vốn còn muốn tiếp tục tìm kiếm một vòng, nghĩ đến đệ đệ và Tu La Vương đang giao phong ý thức, hắn không dám dừng lại tiếp mà rời đi thật nhanh.

Lúc đến còn leo lên khóa sắt, còn muốn bịt kín con mắt, khi trở về không cần phức tạp như vậy.

Thân thể và linh hồn của hắn trải qua rèn luyện cũng đã dung hợp tốt với các phù văn, không đến một ngày đã trượt ra khỏi khóa sắt, từ xa nhìn thấy mai rùa cực lớn với khí lưu đục ngầu, dường như nó đặt cả thượng cổ chiến trường đều trên lưng nó.

- Chủ nhân như thế nào còn không có trở lại? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Trong cung điện do mai rùa hình thành, Huyền Thiền Vương cau mày lo lắng.

Ở chung thời gian không dài nhưng Huyền Thiền Vương đã có tình cảm với chủ nhân, không muốn chủ nhân gặp chuyện không may.

- Có lẽ không có việc gì, chúng có linh hồn khế ước với hắn, một khi gặp chuyện không may sẽ cảm ứng được.

Cực Thiên Vương Quy Nguyên lắc đầu.

- Yên tâm đi, Nhiếp Vân đại nhân thông minh tuyệt đỉnh, thực lực hùng hậu, chắc có lẽ không có vấn đề quá lớn.

Vạn Lực Vương nói.

- Đứng vậy a, nếu như ta đoán không sai, hiện tại hắn đã têến vào chiến trường.

Thanh Diệp vương cũng nói.

Tứ đại vương giả thập tuyệt cổ địa từ khi sinh ra đã ở cùng nhau sẽ không vượt qua một ngày, lúc này ngồi trên mai rùa Quy Nguyên không nhúc nhích lo lắng vì một nhân loại, đây là việc không tưởng.

- Kỳ thật, ta đến không lo lắng chủ nhân sẽ xảy ra chuyện, mà là trước kia ngươi nhận được tin tức làm ta lo lắng!

Nghe được ba người khác nói thế, sắc mặt Huyền Thiền Vương tốt một chút và lo lắng nói ra.

- Ta nghe nói chuyện đệ tử Quy Khư Hải bị vây sao?

Thanh Diệp vương hỏi.

- Ân!

Huyền Thiền Vương gật đầu.

Nó và Nhiếp Vân ở chung thời gian dài nhất, sau khi biết người là đệ tử Quy Khư Hải, nếu như biết rõ tin tức này nhất định sẽ trợ giúp.

- Chủ nhân không phải Tà Nguyệt Chí Tôn Vực người, Quy Khư Hải chỉ là hắn che dấu thân phận địa phương, diệt vong bất diệt vong không có quá lớn quan hệ, chắc có lẽ không để ý!

Thanh Diệp vương khoát khoát tay.

- Chúng ta không có tình cảm với Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, cũng không có hảo cảm với tông môn ở đây, tự giết lẫn nhau là tốt nhất.

- Cũng đúng, tính toán không thèm nghĩ nữa, chờ chủ nhân trở lại đi, nhưng ta nghe nói thượng cổ chiến trường nguy cơ trùng trùng, không biết chủ nhân sẽ xuất hiện khi nào.

- Ha ha, Huyền Thiền, tại sao ngươi không tin tưởng ta như thế?

Huyền Thiền Vương còn chưa nói dứt câu đã có tiếng cười vang lên, ngay sau đó có bóng người xuất hiện.

- Chủ nhân!

Nghe lời nói lo lắng như thế, đôi mắt Huyền Thiền Vương sáng lên, vội vàng nhìn sang, chỉ thấy Nhiếp Vân tươi cười đi tới, trên người không nhiễm bụi trần, thượng cổ chiến trường nguy hiểm như thế nhưng hắn có thể toàn thân trở ra.

- Chủ nhân, ngươi không sao chớ!

Cực Thiên Vương nghênh đón.

- Đương nhiên không có việc gì!

Cất tiếng cười khẽ, Nhiếp Vân đi tới trước mặt mọi người.

- Đi rất nhanh!

Đám ngươi Cực Thiên Vương còn không thấy rõ, chỉ thấy Nhiếp Vân đã xuất hiện ở vị trí trung tâm nhất, tất cả đều ngạc nhiên và mở to mắt.

Dường như thực lực chủ nhân đã mạnh hơn trước quá nhiều.

- Đệ tử Quy Khư Hải xảy ra chuyện gì?

Ngồi xuống, Nhiếp Vân nhìn về phía Thanh Diệp vương.

Vừa rồi tứ đại thần thú đối thoại hắn cũng nghe được, liên lụy tới Quy Khư Hải, nhất định phải hỏi một chút.

Tuy hắn không có quá nhiều cảm tình với Quy Khư Hải nhưng không thể tùy ý để ba đại tông môn khác tùy ý gạt bỏ.

- Tai mắt của ta ở lại thần chi di tích nói cho ta biết, đệ tử ba đại tông môn lúc này vây quét người Quy Khư Hải, chết tổn thương thảm trọng...

Thanh Diệp vương đạo.

- Động thủ sao?

Nhiếp Vân cau mày.

Trước kia ở Hỗn Độn Sơn đánh chết đám người Thù Thiên, hắn biết rõ Vạn Nhận Sơn, Thập Thu Lĩnh, Đoạn Thiên Nhai sẽ động thủ với Quy Khư Hải, nhưng mà không nghĩ tới này mới đi đến thần chi di tích hơn mười ngày đã náo như vậy.

Thật sự thiếu kiên nhẫn.

Tuy hắn không có cảm tình lớn với Quy Khư Hải nhưng biết rõ đám người Cổ Tiêu phải đi về, hiện tại xem ra phải tiện tay trợ giúp mới được, đoạn thời gian này hắn có nhân quả với Quy Khư Hải.

- Các ngươi trừ Thanh Diệp vương, chẳng lẽ thật không có biện pháp rời khỏi thập tuyệt cổ địa?

Trong lòng có quyết định, Nhiếp Vân không lại đi hỏi chuyện Quy Khư Hải làm gì, mà là kỳ quái nhìn về phía tứ đại thần thú trước mắt.

Này tứ đại vương giả, tuy nhiên tại hắn hiện tại xem ra, thực lực chỉ có thể coi là là, nhưng nếu như mang đi ra ngoài, tuyệt đối là tốt nhất phụ tá đắc lực, nhất là Vạn Lực Vương, hàng tỉ Thực Giới Nghĩ phóng xuất ra, cho dù đối mặt ba đại tông môn, cũng không sợ hãi.

Chính bởi vì suy nghĩ này hắn mới về tới đây, nhìn xem có cơ hội mang chúng ra ngoài hay không.

- Chúng ta thật không thể rời đi...

Huyền Thiền Vương lắc đầu.

- Là nguyên nhân nào?

- Cực Thiên Vương không cần nhiều lời, mai rùa nó ở đây, cho dù muốn đi cũng không đi được, đây là chuyện không có biện pháp, về phần Vạn Lực Vương và ta, chúng ta từ nhỏ lớn lên trong thập tuyệt cổ địa, đã có khí tức tương liên với thập tuyệt cổ địa, cũng là

một tầng gông cùm khó chặt đứt, nếu không một khi đi ra ngoài hẳn phải chết không nghi ngờ.

Huyền Thiền Vương nói:

- Trừ phi... Có người luyện hóa thập tuyệt cổ địa giải trừ gông cùm linh hồn của chúng ta.

Huyền Thiền Vương nói.

- Luyện hóa thập tuyệt cổ địa? Luyện hóa thế nào?

Nhiếp Vân kỳ quái.

------oOo------

Chương 2192: Thi thể kỳ quái (Hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thập tuyệt cổ địa tới gần thượng cổ chiến trường nhưng dựa theo đạo lý bình thường không có chênh lệch lớn với thần chi di tích, nó cũng không hoang vu không có cọng cỏ, ngay cả cường giả hai ngàn tám trăm đầu đại đạo cũng không thể tiến vào, sở dĩ xuất hiện loại tình huống này phải nói về một thi thể từ thượng cổ rơi xuống.

Huyền Thiền Vương nói:

- Thi thể này tỏa ra khí tức đặc thù biến nơi đây thành tử địa, cho nên gọi là thập tuyệt cổ địa...

- Thi thể? Khí tức quỷ dị?

Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Thi thể của ai mà đáng sợ như vậy?

- Đúng thế, chúng ta cũng không biết thi thể tới từ nơi nào, không phải là cường giả tông chủ, cũng không phải nửa bước chúa tể, lại

càng không phải chúa tể, bất hủ bất hủ lại mang theo uy nghiêm rất mạnh, làm người ta khó tiếp cận.

Khống chế cả thập tuyệt cổ địa, chỉ có chém giết phai mài ý niệm của thi thể, từ đó luyện hóa nó mới có thể giải trừ gông cùm xiềng xích linh hồn liên lụy chúng ta, một khi thành công, đừng nói nơi này, cho dù bên ngoài thần chi di tích cũng có thể rời đi.

Thanh Diệp vương nói tiếp.

- Thi thể sau khi chết còn có thể làm người ta không thể rời đi, ta thật muốn biết là thi thể như thế nào.

Nhiếp Vân sinh ra lòng hiếu kỳ.

Đã tử vong, khẳng định sẽ không có ý thức, tại sao còn có thể khống chế thập tuyệt cổ địa? Đây là điểm kỳ quái.

Hơn nữa nếu như Thanh Diệp vương nói không sai, không phải là cường giả tông chủ, cũng không phải nửa bước chúa tể, càng không phải chúa tể, đó là gì?

- Thi thể này nằm ở vị trí trung tâm thập tuyệt cổ địa, chính là Tuyệt Tâm chi địa, được xưng là đầu mối then chốt của thập tuyệt cổ địa, là nơi sinh ra sinh linh trong cổ địa, linh hồn sẽ bị ràng buộc và khống chế, không cách nào rời đi.

Thanh Diệp vương tiếp tục giới thiệu.

- Vậy thì tốt, Thanh Diệp vương, Vạn Lực Vương, Huyền Thiền Vương theo ta rời đi, dù sao Cực Thiên Vương ngươi không thể rời đi, cũng đừng đi, tiếp tục chờ ở nơi này, yên tâm, về sau ta sẽ mang ngươi ra ngoài.

Nhiếp Vân đứng dậy, nhìn thấy Vạn Lực Vương đắng chát thì cười nói.

- Vâng, chủ nhân!

Đạt được lời này, trên mặt Vạn Lực Vương tươi cười nhiều hơn.

Đổi lại người khác nói lời này thì hắn xì mũi xem thường, thiếu niên trước mắt nói ra lời này lại cho hắn cảm giác cực kỳ thoải mái, nói như vậy hắn tất nhiên có thể thành công.

- Đi thôi! Thanh Diệp vương nói vị trí, ta mang các ngươi đi qua, tốc độ của các ngươi quá chậm.

Bàn tay mở ra, Phá Thần Chu xuất hiện ngay trước mặt, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng sau đó nhìn sang Thanh Diệp Vương.

Tốc độ Huyền Thiền Vương không tệ nhưng so với Phá Thần Chu thì chênh lệch quá xa, nó là thứ tốt đương nhiên phải sử dụng.

Ầm ầm ầm!

Phá Thần Chu xé rách không gian bay nhanh như thiểm điện.

Vạn Lực Vương, Thanh Diệp vương, Huyền Thiền Vương nhìn nhau, lúc này chúng nuốt nước bọt, tròng mắt suýt rớt ra ngoài.

Vốn chúng đã biết rõ thực lực Nhiếp Vân khẳng định sẽ tiến bộ rất nhiều nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới lại mạnh tới mức này.

- Vừa rồi chủ nhân nói tốc độ chúng ta quá chậm, ta còn cho rằng không đúng, cảm thấy bằng vào Huyền Thiền Vương Dực của ta chắc chắn sẽ không cản trở, hiện tại mới biết được... Đâu chỉ cản trở, quả thực là như rùa bò.

Đứng trong buồng thuyền nhỏ, cảm nhận lực lượng xé rách không khí và không ngừng xuyên qua không gian, gương mặt Huyền Thiền Vương đã từ ngạc nhiên biến thành chết lặng.

Nó am hiểu tốc độ nhất, vào lúc này đối mặt Phá Thần Chu lại không khác gì ốc sên.

- Tuy Phá Thần Chu là hỗn độn thần binh đỉnh phong nhưng muốn có tốc độ này còn phải nhìn người nào thúc dục, nếu như ta thúc dục chỉ sợ không có tốc độ như thế.

Nhìn sang thiếu niên đứng trước bong thuyền, trong mắt Vạn Lực Vương mang theo sùng bái.

Có binh khí tốt nhưng không đủ thực lực thì không thể phát huy ra hiệu quả lớn nhất, tuy Phá Thần Chu lợi hại nhưng đặt trong tay nó là minh châu bị long đong, ở trong tay đối phương sẽ phát huy ra thực lực lớn nhất.

- Vừa nhìn thấy Nhiếp Vân đại nhân, ta cảm hắn còn chưa sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, thực lực chân thật sẽ kém hơn chúng ta một đoạn lớn, hiện tại... Một trăm ta cũng không phải đối thủ của hắn.

Thanh Diệp vương cũng sùng bái, trong tiếng cảm khái nhìn sang Huyền Thiền Vương hâm mộ cách đó không xa.

- Vẫn là ngươi tinh mắt, trước kia ta cảm thấy ngươi nhận nhân loại làm chủ là đắm mình, hiện tại mới biết được ngươi lựa chọn sáng suốt.

- Đó là tự nhiên!

Huyền Thiền Vương ngẩng đầu, vẻ mặt cao ngạo.

- Đến rồi!

Ba đại vương giả đang bàn luận với nhau, lúc này nghe được âm thanh bên tai liền ngẩng đầu lên, lúc này nhìn thấy một biển cả xuất hiện trước mặt.

Biển cả này khôn phải là nước, mà là chất lỏng làm người ta tim đập chân rung, dính vào trong người sẽ bị thiêu đốt, từ đó làm người ta lâm vào tuyệt vọng.

- Tuyệt vọng chi thủy!

Đây là tứ đại danh thủy nổi danh nhất trong hỗn độn hải dương!

Đứng ở đầu thuyền, Nhiếp Vân nhìn biển trước mặt với sắc mặt lạnh lùng.

Tuyệt vọng chi thủy, đó là chất lỏng đặc thù có thể ăn mòn linh hồn người khác, người nhiễm phải sẽ lâm vào cảm xúc tuyệt vọng, hiệu quả mạnh, mặc dù cường giả hai ngàn tám trăm đại đạo cũng không may mắn thoát khỏi.

- Thi thể kia nằm ở trung tâm biển cả, chúng ta chưa bao giờ tới gần qua...

Thanh Diệp vương cẩn thận từng li từng tí nói.

- Vậy chúng ta vào đi thôi!

Nhiếp Vân gật đầu, khu động Phá Thần Chu muốn bay vào trong.

- Đại nhân trước không vội, chúng ta có nên chuẩn bị một chút hay không? Những tuyệt vọng chi thủy kia dính lên người căn bản không cách nào loại trừ...

Thanh Diệp vương vô cùng cảnh giác, trong mắt nó mang theo kiêng kị to lớn với biển cả trước mặt.

- Không cần, các ngươi chỉ cần an tâm ở trên thuyền, không nên đi bốn phía là được.

Nhiếp Vân khoát khoát tay, hắn không quan tâm tới biển cả trước mặt, hắn đánh một trỏa và ý niệm khổng lồ bao phủ toàn bộ chiếc thuyền, thân tàu tiến vào trong biển cả.

Những tuyệt vọng chi thủy này có hiệu quả rất lớn với cường giả hai ngàn tám trăm đại đạo nhưng đối với Nhiếp Vân hiện tại mà nói, không có uy hiếp gì, tinh thần khẽ động có thể ngăn cách ra ngoài, cũng không bị nó ảnh hưởng tới chút nào.

- Như... Như vậy cũng được?

Thấy hắn trực tiếp dụng ý niệm gạt chất lỏng ra chung quanh, Thanh Diệp vương cũng phải giật mình.

Tại sao lại mạnh như thế?

------oOo------

Chương 2193: Thi thể kỳ quái (Hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tốc độ của tàu không giảm bớt chút nào, mấy chục giây qua đi đã nhìn thấy thi thể to lớn đang trôi nổi trong nước biển, nó lớn chừng bảy tám chục trượng, phía trên tỏa ra sát khí đáng sợ tách tuyệt vọng chi thủy sang một bên.

Những sát khí này phi thường hung mãnh, đừng nói Thanh Diệp vương, Huyền Thiền Vương các thần thú, cho dù Nhiếp Vân đi tới trước mặt cũng có cảm giác mê muội.

- Quả nhiên không phải thi thể chúa tể, cũng không phải nửa bước chúa tể...

Liếc mắt nhìn, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Tuy hắn chưa gặp qua cường giả cấp bậc chúa tể nhưng tới cấp bậc hiện tại cũng có thể hiểu cường giả chúa tể là thế nào, cỗ thi thể này cũng không phải chúa tể, càng đáng sợ là, này thi thể đang không ngừng sinh ra khí tức đại đạo, nếu như đoán không sai, chỉ sợ khi còn sống hắn không có lĩnh ngộ đầu đại đạo nào.

Không lĩnh ngộ đại đại, sau khi chết thi thể lại làm người ta có cảm giác tim đập chân run, rốt cuộc là người nào? Tại sao lại cổ quái như thế?

Dù Nhiếp Vân kiến thức rộng rãi cũng không hiểu ra làm sao, cũng không biết thế nào.

- Thiên nhãn!

Nhìn một vòng không phát hiện có gì kỳ quái, hai mắt Nhiếp Vân bắn ra thiên nhãn sáng ngời.

Bị thiên nhãn chiếu sáng, mọi thứ ẩn giấu đều xuất hiện.

Vị trí thi thể cực lớn làm không gian vặn vẹo, ánh sáng chiếu vào phóng ra hào quang bảy màu...

- Không phải thi thể Tu La Vương...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Đã không phải thi thể chúa tể, cũng không phải thi thể nửa bước chúa tể, sau khi chết còn có được uy năng như thế, chỉ sợ chỉ có thể là thi thể của cường giả phong vương mà thôi, nhưng cường giả phong vương chỉ chết một người là Tu La Vương.

Nhưng này cũng không phải thi thể Tu La Vương!

Đối với Tu La Vương, hắn hiểu rõ hơn bất cứ kẻ nào, thật sự là thi thể đối phương sẽ nhận ra ngay.

- Chủ nhân, ngươi xem có phải ngực hắn đang đập không?

Đột nhiên Thanh Diệp vương phát hiện cái gì, hắn chỉ vào phía trước.

- Ân?

Nhiếp Vân nhìn theo ngón tay của hắn, hắn cau cau mày nhìn sang.

Đúng là làm hắn cảm thấy không đúng.

Thi thể nằm trong biển cả yên tĩnh lạnh nhạt giống như một cục đá, vốn tưởng rằng đã chết mất trăm triệu năm sẽ không có bất kỳ động tĩnh gì, hiện tại nhìn sang nhìn thấy lồng ngực của nó đang nhúc nhích, tựu mỗi lần như thế đều có một đại đạo bay tới và chậm rãi dung nhập vào trong đó.

Động tác này, dường như thi thể kia đang... Hô hấp!

Thi thể chết đi bao nhiêu trăm triệu năm lại có hô hấp?

Nghĩ tới cũng sởn da gà.

- Dường như thi thể này đang nuôi nhốt các ngươi, biến các ngươi thành thẻ đánh bạc phục sinh hắn.

Sóng to gió lớn thấy nhiều, Nhiếp Vân tự nhiên không sợ hãi, hắn cau mày nhìn sang, hắn vẫn cảm thấy khủng bố kinh khủng tới cực điểm.

- Nuôi nhốt chúng ta?

Vạn Lực Vương mang theo thần thái khó tin.

- Không biết ai đánh chết thi thể này, nó đã hồn phi phách tán, dựa theo đạo lý bình thường tuyệt đối không có khả năng phục sinh, mà hắn không biết trước khi chết dùng bí pháp gì, hắn phong cấm một nơi, dùng tính mạng nơi này biến thành chất dinh dưỡng của hắn, cung cấp đủ lực lượng giúp hắn phục sinh.

Nhiếp Vân chậm rãi nói ra, tuy hắn đoán ra chuyện gì nhưng trong mắt vẫn mang theo hoảng sợ.

- Phong cấm? Chất dinh dưỡng?

Sắc mặt đám người Huyền Thiền Vương đồng thời trở nên phi thường khó coi, thế mới biết vì cái gì chúng không thể rời khỏi thập tuyệt cổ địa, thì ra thi thể trước mặt chỉ xem chúng như chất dinh dưỡng, thực lực càng mạnh thì tác dụng với nó càng lớn.

- Đây là bí pháp gì? Tại sao chưa từng nghe nói qua?

Vạn Lực Vương nhịn không được hỏi thăm.

Rốt cuộc là bí pháp cổ quái nghịch thiên thế nào? Có thể phục sinh người đã chết?

Dường như trong ba ngàn đại đạo không có phương pháp như vậy.

- Ta cũng không biết, thứ này không thuộc về bất cứ cái nào trong ba ngàn đại đạo!

Nhiếp Vân cau mày khó chịu, hắn cũng cảm thấy kỳ quái.

Nếu như thằng này là người sinh ra trong hỗn độn hải dương, tất nhiên sẽ tuân theo pháp tắc của hỗn độn hải dương, thi triển thủ đoạn phù hợp ba ngàn đại đạo, mà tràng cảnh trước mắt quỷ dị tuyệt đối không phải loại nào trong ba ngàn đại đạo có thể làm được, rốt cuộc đối phương làm thế nào?

Thì thể này của ai? Lại bị ai đánh chết? Tại sao lại ở chỗ này?

Nhiều vấn đề xuất hiện trong lòng, Nhiếp Vân càng nhíu mày chặt hơn, trong mắt mang theo kỳ quái càng đậm.

- Các ngươi chờ ở đây ta đi xem!

Nhiếp Vân đã có quyết định.

- Chủ... Chủ nhân coi chừng!

Huyền Thiền Vương vốn định nói muốn đi cùng nhưng suy nghĩ một chút phát hiện chỉ phiền toái chủ nhân mà thôi, đành phải buông tha và biến thành dặn dò.

- Ân, yên tâm đi!

Lưu Phá Thần Chu tại nơi này, hắn tiến về phía trước một bước, Nhiếp Vân lăng không đứng vững, thân thể hắn nhảy tới gần thi thể.

Ông!

Đang muốn cẩn thận quan sát thi thể đang xảy ra chuyện gì, đột nhiên bên tai có tiếng nổ mạnh vang lên, một đạo ý niệm đặc thù bộc phát và xâm nhập vào trong đầu của hắn.

Ý niệm này như cái dùi vô cùng sắc bén, mặc dù là hắn cũng không tránh khỏi.

- Hỏng bét!

Biến sắc, toàn thân Nhiếp Vân lúc này cứng ngắc.

Ý niệm tiến vào trong óc, hình thành bóng người đen kịt, bóng người cũng không phải thật thể mà là niệm loại, nếu bị nó thôn phệ linh hồn sẽ mất đi thân thể.

Trong miệng bóng người lẩm bẩm ngôn ngữ làm người ta không hiểu, nó lại làm người ta buồn ngủ, Nhiếp Vân đổ mồ hôi lạnh và cảm thấy quỷ dị không nói thành lời.

Đối phương làm như vậy giống như muốn hắn tán thành và cống hiến linh hồn của mình ra.

- Muốn đoạt xá ta, không dễ dàng như vậy, vòng tròn đại đạo ba ngàn viên mãn!

Trong nội tâm khẩn trương, lại không mất đi đúng mực, tinh thần Nhiếp Vân tập trung cao độ, thiên phú chi khí hội tụ với nhau hình thành vòng tròn đại đạo, linh hồn trong thức hải viên mãn như một, lại giống như núi lớn, mặc dù lực lượng của đối phương thế nào vẫn có thể lù lù bất động.

- Ô ô ô ô!

Nhìn thấy tinh thần của Nhiếp Vân biến hóa, bóng người phát ra âm thanh nức nở nghẹn ngào như quỷ kêu, cổ quái khó nghe, kích thích màng tai làm người ta choáng váng.

Linh hồn bản thân Nhiếp Vân viên mãn nhưng bị âm thanh ảnh hưởng xuất hiện một tia khe hở khó phát hiện ra.

- Đây là ngôn ngữ gì? Đáng giận!

Thiên nhĩ sư cũng không nghe hiểu đối phương nói gì, tinh thần Nhiếp Vân tập trung cao độ, một quyển sách bay lên và xuất hiện hào quang sáng ngời.

Chính là bản sách đám người Tô Lâm đạt được trong thần điện, sau khi đánh chết bọn chúng cũng chiếm thứ này và luyện hóa.

------oOo------

Chương 2194: Lại quay về thần điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm!

Sách vở lơ lửng giữa không trung, thượng cổ hỗn độn văn tự bộc phát và tỏa ra hào quang sáng ngời, bóng đen bị cổ lực lượng này chiếu rọi, cảm giác mê muội yếu bớt.

- Sát!

Bàn tay duỗi ra, vòng tròn đại đạo được ý niệm gia trì nhưng biến thành biển cả, lúc này bóng đen bao trùm mỗi một góc nhỏ trong thức hải.

Có được vòng tròn đại đạo, lực lượng linh hồn Nhiếp Vân đạt tới đại viên mãn, mỗi một lần trùng kích không kém gì một kích toàn lực của cường giả nửa bước chúa tể, dường như thân ảnh trước mặt không cảm ứng gì cả, ý niệm như biến thành quỷ dữ và không thèm quan tâm.

Xèo...xèo!

Bóng người rống to lần nữa, gương mặt vặn vẹo, ánh mắt lóe sáng, một đạo hào quang đen kịt xuyên thấu qua không gian.

Ầm ầm ầm!

Sách vở như bị nhiễm mực nước, thượng cổ hỗn độn văn tự lập tức ảm đạm, cả quyển sách mất đi uy thế lúc trước và rơi xuống.

- Cái gì?

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Nhiếp Vân lập tức biến thành trắng bệch.

Ý niệm này thật sự quá mạnh mẽ, sách vỡ chứa thượng cổ hỗn độn văn tự, mặc dù hắn muốn tổn hại cũng phải trả giá thật lớn, đối phương chỉ trùng kích là có thể ô nhiễm, thủ đoạn quỷ dị làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này Nhiếp Vân hiểu ra, bằng vào ý niệm và thực lực hiện tại căn bản không có khả năng gạt bỏ đối phương, nếu như không lập tức đào tẩu, hắn giằng co nữa sẽ bị gạt bỏ ngay lập tức.

Nghĩ vậy nếu không chiến đấu đã quay người bỏ chạy.

Xèo...xèo!

Dường như cảm ứng được ý đồ của hắn, bàn tay bóng người bao phủ như lưới, muốn giam cầm ý niệm của hắn không thể nhúc nhích.

- PHÁ...

Biết rõ một khi bị triệt để vây khốn, lúc này muốn chạy trốn cũng khó khăn, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, hét lớn một tiếng, hắn ra lệnh khống chế Phá Thần Chu cách đó không xa mạnh mẽ phá không bay tới.

Ầm ầm ầm!

Mang theo cảm xúc nghiền nát không gian và đâm thẳng vào Nhiếp Vân.

Ầm ầm!

Phá Thần Chu mang theo thủ đoạn phá diệt linh hồn phá không bay đi và va chạm với bóng đen, hắn nhảy lên một cái, Nhiếp Vân lại khống chế thân thể lên thuyền, chỉ trong nháy mắt lao ra bên ngoài.

Hô!

Một lát sau Phá Thần Chu dừng lại tại một khu vực của biển cả, Nhiếp Vân thở hổn hển và sắc mặt biến thành trắng bệch.

Tuy vừa rồi sử dụng Phá Thần Chu phá hư phong tỏa gông cùm xiềng xích của đối phương nhưng linh hồn của hắn cũng bị trùng kích, cho dù thân thể hay tinh thần đều bị thương thế cực kỳ nghiêm trọng.

Như thế cũng may mắn, nếu không dùng chiêu này, chờ lực lượng đối phương hoàn toàn vây khốn, lúc đó muốn thoát cũng khó khăn.

- Hô!

Điều tức một lát, Nhiếp Vân cảm thấy triệt để khôi phục, lúc này mới ngẩng đầu lên.

Thi thể vẫn ở cách đó xa xa, nó lẳng lặng nằm trong biển cả, cũng không có cử động khác nhưng Nhiếp Vân biết rõ, nếu như tùy ý đối phương tiếp tục như vậy tất nhiên có thể phục sinh!

Một khi hắn phục sinh, Vạn Lực Vương, Huyền Thiền Vương, Thanh Diệp vương là những thần thú sinh trưởng ở đây nhất định sẽ bị cắn nuốt sạch sẽ không còn.

Hơn nữa nhìn cường độ và lực lượng của đối phương, chỉ sợ khoảng cách phục sinh đã không xa.

Hắn lật cổ tay lấy quyển sách ra, chỉ thấy văn tự trên đó bị ô nhiễm triệt để, quyển sách có uy lực to lớn bị hủy diệt, triệt để biến thành phế vật!

Chỉ giao phong ý niệm đã hủy diệt một quyển sách có thể so sánh với hỗn độn thần binh đỉnh phong, thật sự đáng sợ!

- Chủ nhân, như thế nào?

Nhìn thấy sắc mặt hắn khó coi trốn trở về, Huyền Thiền Vương không hỏi nhiều, chờ hắn khôi phục mới hỏi thăm.

Thở ra một hơi, Nhiếp Vân nói ra suy đoán và điểm đáng sợ của đối phương.

Nghe nói như thế, ba đại vương giả đồng thời ngây người tại chỗ,

cũng không nói thành lời.

Không có người nào muốn chết, chúng tự nhiên cũng không ngoại lệ.

- Hiện tại hắn chỉ có một ý niệm, chỉ cần không có phục sinh thì chúng ta còn có cơ hội, nếu có thể đánh chết hắn sẽ có thể tự cứu mình.

Sắc mặt Thanh Diệp vương trầm trọng nói.

- Nói thì nói như thế, thực lực của chủ nhân cũng không thể chiến thắng, chúng ta có biện pháp nào chứ?

Huyền Thiền Vương khẽ nói.

Nghe được nó nói thế, ba đại thần thú đồng thời trầm mặc.

Đúng vậy, thực lực như Nhiếp Vân cũng không thể chiến thắng đối phương, bất đắc dĩ sử dụng Phá Thần Chu tự mình hại mình đào tẩu, bọn họ khẳng định không có cách nào.

- Ai, nếu như chủ nhân có một kiện chúa tể thần binh là tốt rồi, đối phương có ý niệm tuy mạnh nhưng gặp được chúa tể thần binh khẳng định không có biện pháp gì, có thể diệt sát ngay lập tức.

Thanh Diệp vương cảm khái.

- Chúa tể thần binh, cả Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cũng không có vài món, làm gì dễ tìm như thế?

Nhiếp Vân cười khổ.

Chúa tể thần binh nếu dễ dàng đạt được như vậy, bằng không nó cũng không trân quý như thế.

- Đúng rồi, chủ nhân, không phải thượng cổ chiến trường trong truyền thuyết có được chúa tể thần binh sao? Chẳng lẽ ngươi không tìm được?

Vạn Lực Vương nói chen vào.

- Không tìm được!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Hắn cẩn thận sưu tầm qua nhưng làm gì có chúa tể thần binh?

- Chúa tể thần binh là cường giả chúa tể luyện chế, đại đạo viên mãn, nghe nói nếu không sử dụng thì không khác vũ khí bình thường, không có uy lực cường đại gì, chỉ có rót lực lượng vào mới có thể kích hoạt, mới có uy thế kinh thiên động địa, hủy diệt vạn vật!

Thanh Diệp vương biết rõ nhiều việc nên nói ra.

- Không khác gì binh khí bình thường?

Nhiếp Vân sững sờ.

Thời điểm hắn tìm kiếm trong thần điện, hắn không thèm nhìn một ít binh khí bình thường, chỉ tìm một ít khí tức mạnh mẽ, uy lực cực lớn, chẳng lẽ... Hắn bỏ qua chúa tể thần binh?

Nếu thật như thế cũng làm người ta sụp đổ.

- Chẳng lẽ...

Đột nhiên Nhiếp Vân nghĩ đến một sự kiện.

- Ta cũng nghe được truyền thuyết, chúng ta chưa từng gặp qua chúa tể thần binh, cũng không biết thế nào, chỉ biết nó có uy lực cực lớn, thực lực của chủ nhân hiện tại đã có thể thi triển, nếu có một thanh, cho dù ý thức của thi thể mạnh hơn nữa khẳng định cũng có thể diệt sát!

Thanh Diệp vương nói.

- Về... Về tìm Cực Thiên Vương!

Nhiếp Vân thúc dục Phá Thần Chu bay tới tuyệt mệnh chi địa.

Đã nghĩ tới cái gì thì phải đi làm ngay, bằng không vạn nhất bỏ qua chúa tể thần binh thì nhất định sẽ hối tiếc cả đời.

Toàn lực thúc dục Phá Thần Chu bay đi cực nhanh, không qua bao lâu đã thoát ra khỏi biển cả, một lần nữa trở lại mai rùa của Cực Thiên Vương.

- Các ngươi chờ ở nơi này, ta lại đi thượng cổ chêến trường.

Nhiếp Vân lại quay về mai rùa, đang định giấu lực lượng vào trong nạp vật thế giới, hắn lại mừng rỡ phát hiện hắn không bị khóa sắt bài xích quá lớn.

------oOo------

Chương 2195: Di tích chi tâm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trải qua thời gian dung nhập phù văn vào trong cơ thể, nó đã liên hệ với huyết mạch của hắn, thân thể sinh ra sức miễn dịch với khóa sắt, mặc dù không ẩn giấu lực lượng cũng có thể leo lên khóa sắt.

- Nếu như thế đi vào thượng cổ chiến trường nhẹ nhõm hơn nhiều.

Sau khi hiểu ra điểm này, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời, hắn cười ha ha và không tiếp tục che giấu thực lực, hắn bay lên dọc theo khóa sắt.

Trước khi leo lên tốc độ rất chậm, hao phí suốt bảy ngày, hiện tại phi hành cực nhanh, chưa tới một ngày đã lần nữa nhìn thấy thượng cổ chiến trường lơ lửng trên không, yên tĩnh lạnh nhạt.

- Đi vào!

Đã có kinh nghiệm lần đầu tiên, lần này quen việc dễ làm, cũng không có bất cứ vấn đề gì, thân thể hắn nhảy vào trong thượng cổ

chiến trường.

Hắn vận chuyên vòng tròn đại đạo trong người, nhắm chuẩn phương hướng liền bay tới thần điện.

Một giờ sau đã nhìn thấy thần điện cao lớn trước mặt, đập vào mắt chính là cung điện to lớn bị một kiếm của Nhiếp Đồng bổ ra, tượng đá vẫn như trước và không có biến hóa gì.

Nửa người của tượng đá bị chém đứt, nham thạch vỡ vụn, thời gian dài sát khí xâm nhập vào trong và biến thành màu đen nhánh.

Lướt qua tượng đá đi vào bên trong, chỉ chốc lại tới đại điện của Nhiếp Đồng.

Trong điện lãnh lãnh thanh thanh không có cái gì, chỉ có một tượng đá to lớn cao vút trong mây.

Tượng đá này không khác gì bên ngoài, nó càng nguyên vẹn hơn, không biết sử dugnj đá gì điêu khắc mà thành, bóng loáng không có chút khuyết điểm nhỏ nhặt nào, vừa sải bước đi tới trước pho tượng, bàn tay của hắn chạm nhẹ vào tượng đá, nham thạch phía trên bóng lóng..

- Mở ra!

Quát một tiếng, lòng bàn tay bộc phát lực lượng đánh vào tượng đá.

Ầm ầm!

Tượng đá đứng sừng sững trăm triệu năm bị lực lượng cường đại đãnh nổ vang và dần dần ngã xuống, bụi đất mờ mịt.

- Quả nhiên có cái gì!

Sau khi đánh ngã tượng đá, hắn vội vàng bay lên nhìn xuống phía dưới, quả nhiên hắn nhìn thấy cửa vào bị phong ấn.

Cửa vào không lớn, chỉ cho phép một người tiến vào, phía trên có

phong ấn lưu chuyển và tỏa ra gợn sóng màu tím nhạt.

Nghe được Thanh Diệp vương nói về chúa tể thần binh, hắn nghĩ ngay tới pho tượng, quả nhiên còn có càn khôn khác.

Đi tới trước phong ấn, bàn tay đặt lên và đẩy về phía trước.

Oanh!

Ánh sáng tím bộc phát, lực phản chấn cực lớn từ cánh tay truyền vào bàn tay, ngay sau đó hắn không kiềm lòng được lui về phía sau vài bước.

- Đúng là lợi hại vòng tròn đại đạo, phá vỡ!

Quát lớn một tiếng, Nhiếp Vân đánh một quyền.

Vòng tròn đại đạo phối hợp lực lượng cường đại nhất toàn thân, ánh sáng tím chấn động mạnh sau đó vỡ ra.

Hắn như con cá nhỏ chui vào trong phong ấn bị vỡ.

Ầm ầm ầm!

Một gian phòng lớn xuất hiện trước mặt.

- Người nào?

Bàn chân còn chưa chạm vào mặt đất, một đạo ý niệm nặng nề từ xa tới gần, lúc này Nhiếp Vân nhìn thấy nắm đấm phá không đánh tới.

Chủ nhân nắm đấm bị quần áo đen bao phủ không nhìn ra dung mạo và tuổi tác, lực lượng oanh kích xé rách không gian, tiếng nổ mạnh vang lên.

- Không có tiên lực?

Cảm nhận được lực công kích của đối phương không có bất kỳ tiên lực chấn động nào, thân thể Nhiếp Vân lúc này tránh thoát công

kích của đối phương.

Đây là khôi lỗi không biết thứ gì luyện chế thành, biểu lộ cứng ngắc ngốc trệ, lực lượng rất mạnh, mỗi một quyền đánh tới, cho dù cường giả tông chủ hai ngàn chín trăm đầu đại đạo cũng không chịu nổi, sẽ bị nó đánh chết ngay lập tức.

Nhiếp Vân vận chuyển vòng tròn đại đạo cho nên thực lực vượt qua tông chủ, đạt tới nửa bước chúa tể cảnh, hắn đưa tay về phía trước ngăn cản nắm đấm tấn công.

Rầm rầm rầm!

Lực lượng khôi lỗi đánh vào bình chướng, toàn bộ bị ngăn cản ở bên ngoài.

- Khôi lỗi này thật lợi hại, nhìn xem có thể luyện hóa hay không.

Thấy khôi lỗi trước mắt tự chủ chiến đấu, thực lực có thể so với cường giả cấp bậc tông chủ, nội tâm Nhiếp Vân vui vẻ, tinh thần tập trung sau đó hóa thành dây nhỏ quấn quanh người nó.

Xì xì!

Tinh thần tiến vào trong cơ thể khôi lỗi, một lát sau đã đi vào vị trí hạch tâm, thúc dục khôi lỗi lại là một viên Hỗn Độn Vương Thạch!

Khó trách có được lực lượng cường đại như thế, sử dụng Hỗn Độn Vương Thạch thúc dục, gia hỏa chế tạo khôi lỗi cũng quá giàu có.

Tinh thần đi vào hạch tâm, sau khi đụng vào thì khôi lỗi dừng công kích, nó đi vài bước tới trước mặt hắn.

- Chủ nhân!

- Luyện hóa đơn giản như vậy?

Nhìn thấy động tác của khôi lỗi, Nhiếp Vân cảm thấy dở khóc dở cười.

Vốn tưởng rằng khôi lỗi cường đại như thế muốn luyện hóa cần thời gian thật lâu, nằm mơ cũng không nghĩ tới đơn giản như vậy.

- Nơi này là nơi nào?

Thấy khôi lỗi này khác với những thứ trước kia, nó có thể nói chuyện, Nhiếp Vân kỳ quái và hỏi thăm.

- Bẩm chủ nhân, đây là hạch tâm của thượng cổ chiến trường, cũng là hạch tâm của thần chi di tích!

Khôi lỗi nói.

- Hạch tâm của thượng cổ chiến trường?

Nhiếp Vân sững sờ, quay đầu nhìn sang gian phòng chung quanh, quả nhiên hắn nhìn ra khác biệt.

Trung tâm của gian phong phòng có một viên cầu giống như trái tim đang chấn động, nó tỏa ra khí tức cường đại mà bàng bạc.

- Chẳng... Chẳng lẽ là thượng cổ chiến trường chi tâm?

Đôi mắt Nhiếp Vân lóe sáng.

Loại vật này trước kia hắn từng nhìn thấy tại thiên địa lục đạo, giống như lúc trước luyện hóa Hắc Ma tâm, chỉ cần luyện hóa, chẳng khác nào luyện hóa thế giới, chẳng lẽ Vạn Lực Vương nói chính xác, leo dọc theo khóa sắt là có khả năng luyện hóa cả thượng cổ chiến trường?

Hắn đi vài bước tới trước viên cầu.

Chỉ thấy viên cầu này giống Cương Vực Đồ, nó tỏa ra uy áp nặng nề, dường như đại biểu vô số không gian của thần chi di tích, bao quát thế giới to lớn.

- Ta có thể luyện hóa hay không?

Nhiếp Vân quay đầu hỏi khôi lỗi.

Không biết khôi lỗi này do người nào luyện chế, nó giống như khí linh có được linh tính của mình, đúng là chưa bao giờ gặp qua.

- Ngươi có thể luyện hóa nhưng thực lực của ngươi không thể làm được... Nếu như không tin, có thể thử một chút!

Khôi lỗi thấy thái độ hưng phấn trong mắt của hắn, cũng không ngăn cản.

- Vậy thì tốt, ta thử xem!

Hắn đã lĩnh ngộ vòng tròn đại đạo, thực lực có thể so với cường giả nửa bước chúa tể đệ nhất trọng trong cửu trọng cảnh, không tin không luyện hóa viên cầu này.

Tinh thần khẽ động, một giọt máu bay ra khỏi ngón tay tiến vào trong viên cầu, đồng thời tinh thần lực cường đại bao phủ viên cầu.

Xì xì xì xì...

Dường như cảm nhận được tinh thần lực và việc hắn muốn làm, mặt ngoài viên cầu sinh ra lực lượng đặc thù, lực phản chấn cường đại bộc phát như thủy triều và đẩy mạnh về phía trước.

------oOo------

Chương 2196: Di tích chi tâm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đăng đăng đăng đăng đăng!

Liên tục lui về phía sau vài bước, Nhiếp Vân có cảm giác không hít thở nổi.

- Quả... Quả nhiên không cách nào luyện hóa? Đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ thí nghiệm một chút, Nhiếp Vân lập tức hiểu ra viên cầu trước mặt cũng không phải hắn có thể luyện hóa.

Thứ này có hạn chế đẳng cấp thực lực, tuy nói hắn có sức chiến đấu so được với nửa bước chúa tể nhưng thực lực chân chính không cao như vậy.

- Muốn luyện hóa di tích chi tâm, phải có được thực lực hai ngàn chín trăm chín mươi đầu đại đạo, hoặc là sức chiến đấu hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo... Không đạt được, căn bản không có khả năng luyện hóa.

Khôi lỗi nói.

- Thực lực hai ngàn chín trăm chín mươi đầu đại đạo?

Sắc mặt Nhiếp Vân khổ sở.

Tuy hiện tại hắn có thể chiến thắng cường giả hai ngàn chín trăm chín mươi đầu đại đạo nhưng thực lực chân chính còn kém lắm, tất cả thực lực đều phải dựa vào vòng tròn đại đạo, nếu muốn chân chính đạt tới cấp bậc này,còn không biết phải chờ tới năm nào tháng nào.

Không cách nào luyện hóa viên cầu trước mặt, tự nhiên cũng không thể khống chế thần chi di tích, Nhiếp Vân lắc đầu, hắn nhìn chung quanh.

Nhìn một hồi, phát hiện gian phòng này trừ viên cầu ra cũng không có vật nào khác, hắn kỳ quái hỏi.

- Thần điện có chúa tể thần binh hay không?

Không cách nào luyện hóa di tích chi tâm cũng không có gì, mấu chốt là chúa tể thần binh, Nhiếp Vân hỏi mục đích mình khi tới đây.

- Trong phạm vi thần điện có một kiện chúa tể thần binh, cụ thể ở phương vị nào thì ta cũng không biết, ta chỉ là khôi lỗi ở đây, không cách nào ra ngoài.

Khôi lỗi lắc đầu.

- Có? Có là tốt rồi!

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Hắn chỉ sợ nơi đây không có, đối phương xác nhận có thì hắn cũng có hi vọng.

- Chủ nhân, nếu như ngươi phải rời khỏi thần chi di tích, đây là Hỗn Độn Truyền Tống Phù, có thể giúp ngươi rời khỏi đây, cho dù thần chi di tích đóng cửa cũng không bị ảnh hưởng.

Thấy Nhiếp Vân ý định quay lại thần điện tìm kiếm chúa tể thần binh, khôi lỗi đi tới.

- Hỗn ĐộnTruyền Tống Phù?

Nhiếp Vân cười.

Trước kia đang suy nghĩ tới thời gian ba tháng, một khi rời khỏi nơi đây, cho dù thực lực đạt tới cũng không cách nào trở lại, dù sao bốn đại tông môn liên thủ mới có thể mở di tích, còn phải trăm vạn năm một lần, hắn cũng không có nhiều thời gian chờ đợi như vậy.

Có được Truyền Tống Phù thì khác, Hỗn Độn Truyền Tống Phù có thể bỏ qua phong ấn và thế giới bình chướng, trực tiếp truyền tống đến nơi đây, về sau thực lực cường đại, hoàn toàn có thể quay trở lại và luyện hóa di tích chi tâm.

Vươn tay tiếp nhận Hỗn Độn Truyền Tống Phù, nội tâm Nhiếp Vân vui mừng nhưng cảm thấy kỳ quái.

Lần này trở lại thần điện có tiến triển thuận lợi vượt qua hắn tưởng tượng, hắn cũng có chút không quá tin tưởng.

- Đó là bởi vì chủ nhân thông qua nhờ leo lên khóa sắt, thân thể đã bị phù văn rèn luyện một lần.

- Những phù văn này là cường giả phong vương lưu lại khi lĩnh ngộ

đại đạo, dung nhập nó vào trong thân thể chẳng khác nào đã đạt được thần điện tán thành, hơn nữa sức chiến đấu của ngươi có thể so với cường giả nửa bước chúa tể, cho nên tương đối dễ dàng không ít.

Dường như nhìn ra nghi hoặc của hắn nên khôi lỗi trả lời.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân hiểu ra:

- Ta đi ra ngoài trước, về sau sẽ quay lại tìm ngươi.

Tuy rất muốn mang khôi lỗi ra ngoài nhưng đối phương không cách nào rời khỏi gian phòng này, chỉ có thể như vậy thôi, hắn dặn dò một tiếng, thân thể nhảy lên, hắn thoát ly phong ấn đi ra ngoài.

Biết rõ trong phạm vi thần điện có tể thần binh, Nhiếp Vân lập tức tràn ngập lực lượng, tinh thần hưng phấn không nhỏ, hắn không ngừng tìm chung quanh, lần này hắn tìm phi thường cẩn thận, cũng không tha bất cứ cái gì, thậm chí ngay cả thiên nhãn cũng dò xét mặt đất chung quanh.

Thần điện phi thường to lớn, Nhiếp Vân không ngừng tìm chung quanh, hao phí suốt ba ngày phát hiện không ít hỗn độn thần binh đỉnh phong, còn cái gọi là chúa tể thần binh là cái gì cũng không tìm thấy.

- Chẳng lẽ tìm sai phương hướng, nó không nằm trong phạm vi thần điện?

Ba ngày ba đêm không nghỉ không ngủ, hai phí tinh thần dò xét, mặc dù thực lực Nhiếp Vân mạnh mẽ nhưng cũng cảm thấy mệt mỏi.

Sưu tầm đến này, hắn có chút hoài nghi có phải khôi lỗi lừa gạt hắn.

- Nếu như không nằm trong phạm vi thần điện thì tìm ở cổ chiến trường một lần, vì một kiện chúa tể thần binh, trả giá nhiều hơn nữa

cũng đáng.

Trải qua ba ngày tìm tòi hắn còn chưa đi tới lối ra cổ chiến trường, đi tới cánh cửa đóng một nửa, lúc này Nhiếp Vân quyết định tới đó.

Nếu không tìm thấy trogn phạm vi thần điện, hắn không tiếc tốn hao nhiều thời gian tìm khắp thượng cổ chiến trường một lần, chúa tể thần binh, trả giá nhiều hơn nữa cũng không lỗ.

Bằng vào thực lực của hắn bây giờ, phối hợp một kiện chúa tể thần binh, chỉ cần không phải chúa tể, cho dù đụng với phải cường giả hai ngàn chín trăm chín mươi chín đại đạo cũng không sợ chút nào.

Sau khi đã có quyết định, trong nội tâm thả lỏng không ít, duỗi người, hắn muốn đi tới cổ chiến trường tìm kiếm, đột nhiên đôi mắt nhìn tượng đá ngoài cửa.

Tượng đá này giống cái trong thần điện, nó bị người ta chém một nửa, chỉ có bàn chân và trường kiếm trong tay vẫn ngạo nghễ hướng lên trời, từ đócho thấy phẫn nộ và không cam lòng

Tượng đá này phi thường sinh động, nó mang theo khí thế rất mạnh, mặc dù không có đầu lâu nhưng làm người ta có cảm giác uy hiếp không giảm, dường như Tu La Vương thời kỳ toàn thịnh mang theo ý không phục thiên, ngạo khí không phục địa.

- Tu La Vương... Tình hình chiến đấu năm đó phi thường thảm thiết... Ân?

Nhìn thấy tượng đá như thế bị người ta dùng một kiếm chém ngang, Nhiếp Vân cảm khái một câu, hắn còn chưa dứt lời đôi mắt càng ngày càng sáng, đột nhiên hưng phấn cất tiếng cười to.

- Ha ha, ha ha!

- Ta thật là đần, tìm một lần lại một lần, đơn giản như vậy lại không biết!

Tiếng cười chấm dứt, hắn đứng lên đi thẳng tới chỗ tượng đá, hai tay kẹp lại sau đó nắm lấy trường kiếm trong tay tượng đá.

Thanh trường kiếm do tảng đá điêu khắc mà thành, cũng không liên quan gì tới chúa tể thần binh, lúc hắn cầm lên, Nhiếp Vân cũng không có uể oải, trái lại mang theo hưng phấn nồng đậm.

Bàn tay vuốt lên thân kiếm.

Rầm rầm!

Tảng đá phía trên không ngừng rơi xuống, lúc này nó để lộ vật che giấu bên trong.

Một thanh bảo kiếm sắc bén!

------oOo------

Chương 2197: Kỷ Hư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chuôi kiếm này không biết tài liệu gì cấu thành, toàn thân đen kịt nhưng lại sinh ra hào quang làm người ta sợ hãi, cũng không có kêếm ý đâm rách bầu trời, chỉ có ôn nhuận bình thường, giữ trong lòng bàn tay cảm thấy thoải mái không nói thành lời, dường như có huyết mạch tương liên với hắn.

Tinh thần khẽ động, máu tươi chảy vào trong đường vân trên thân kiếm, một lát sau, một đạo ý niệm đặc thù truyền tới, trường kiếm giống như bêến hóa, nó chấn động nhẹ nhàng, một đạo kiếm quang thẳng tắp như xuyên qua hàng tỷ dặm không gian, xé rách không gian thành một khe hở nhỏ.

- Hảo kiếm!

Vào lúc này Nhiếp Vân cảm thấy thanh kiếm này là thanh kiếm của hắn, có thể phóng xuất ra công kích mạnh nhất, không cần nghĩ, đây tuyệt đối là một thanh chúa tể thần binh!

Nó mạnh hơn hỗn độn thần binh đỉnh phong quá nhiều, cả hai

không thể so sánh với nhau.

- Kỷ Hư kiếm, chỉ sợ thanh kiếm này do cường giả Kỷ Hư lưu lại!

Vuốt nhẹ qua thân kiếm, trường kiếm phát ra âm thanh nổ vang, trên chuôi kiếm có hai chữ hỗn độn cổ lóe sáng chiếu rọi tứ phương.

Hai chữ này gọi là “Kỷ Hư “, nghe giống tên người, chuôi kiếm này hẳn do cường giả Kỷ Hư Chúa Tể luyện chế, cường giả này nương theo Tu La Vương hủy diệt, chỉ sợ hắn cũng bêến thành bụi bậm lịch sử.

- Thanh kiếm giấu trong tượng đá Tu La Vương, từ đó có thể nhìn ra vị Kỷ Hư chúa tể này rất thông minh, chỉ sợ tất cả mọi người không thể ngờ đồ vật trân quý nhất cả tâần điện cũng không nằm trong thần điện, mà nằm ở bên ngoài thần điện ai cũng nhìn thấy.

Thu hồi thanh kiếm, Nhiếp Vân nhìn sang tượng đá Tu La Vương và cười khổ.

Giống như bóng tối dưới bấc đèn, tìm khắp cả thần điện nhưng không ai ngờ trọng bảo trân chính lại được giấu ngay trước mặt mọi người.

Dựa theo suy nghĩ của người bình thường, cái gọi là chúa tể thần binh, mỗi người thậm chí đều muốn đạt được sẽ được giấu đi, giấu ở một nơi bí mật không ai biết, đây chính là điểm ai cũng cho rằng như thế.

Nếu không phải hắn liếc mắt nhìn tượng đá, cũng có kinh nghiệm đánh dổ tượng đá lúc trước, chỉ sợ hắn không nghĩ sẽ tìm hiểu nơi đây.

- Trở về đi!

Chúa tể thần binh đến tay, mục đích đạt tới, Nhiếp Vân không ngừng bay đi, hắn trở về khóa sắt và bay xuống, hắn bay trở về thập tuyệt cổ địa.

Trên đường đi về hắn không ngừng nghiên cứu thanh kiếm.

Thanh Kỷ Hư kiếm này nó hoàn toàn không khác gì một thanh kiếm bình thường nếu như chưa thúc dục, một khi thúc dục sẽ xuất hiện hào quang sắc bén ai cũng phải sợ hãi.

Đương nhiên cũng không phải là người nào cũng có thể thúc dục, chuôi kiếm này phải sử dụng vòng tròn đại đạo phối mới có thể phát huy sức mạnh, nói cách khác, nếu như không phải hắn sử dụng, những người khác dùng phải thúc dục Chủ Tể Phù Ấn mới được.

So sánh với binh khí trước kia, Hàn Dương kiếm, Tri Thu Kiếm không khác gì sắt vụn, tùy ý có thể chặt đứt phá huỷ.

Hô!

Thu Kỷ Hư kiếm vào trong thân thể, Nhiếp Vân rơi xuống.

Đến cung điện Cực Thiên Vương đến.

- Chủ nhân, ngươi trở lại!

Lần này còn chưa tiến vào trong cung điện, Huyền Thiền Vương đứng chờ bay tới.

- Đi, đi gạt bỏ ý chí của thi thể kia!

Luyện hóa chúa tể thần binh, Nhiếp Vân tin tưởng tăng nhiều, tiện tay ném Phá Thần Chu ra ngoài, hắn bảo đám người Thanh Diệp vương cùng bay tới Tuyệt Tâm chi địa.

Có kinh nghiệm lúc trước, tốc độ lần này nhanh hơn, không qua bao lâu đã đi tới trước thi thể to lớn.

Thi thể vẫn như vài ngày trước, không có biến hóa chút nào, lồng ngực phập phồng và hô hấp nhè nhẹ.

- Các ngươi ở đây chờ ta, ta đi thử chút!

Nhớ tới thi thể này cổ quái, Nhiếp Vân thở ra một hơi, trực tiếp bay ra khỏi Phá Thần Chu và bay tới lần nữa.

Hô!

Vừa tới gần thi thể, một đạo bóng đen bay vào trong thức hải của hắn.

Đã sớm đoán được có tình huống như vậy, lần này Nhiếp Vân không cảm thấy ngoài ý muốn, tinh thần lực bay trở về thức hải, hắn nhìn rõ bóng đen kia.

Xì xì xì xì...

Thân ảnh cũng giống lúc trước, không có chút biến hóa nào, trực tiếp mở thế công cực mạnh vào tinh thần Nhiếp Vân, muốn tiêu diệt linh trí của hắn.

Không có khẩn trương, Nhiếp Vân cũng nhìn ra ý chí này rất đặc thù.

Bóng đen là nhiều ý chí lộn xộn tổ hợp mà thành, ý chí này không giống người, tinh thần độc lập, xem ngược lại có chút phát tán, dường như là rất nhiều ý chí cưỡng ép tạo thành.

- Xem ra suy đoán là đúng, thi thể này dùng phương pháp đặc thù biến sinh linh trong thập tuyệt cổ địa thành chất dinh dưỡng của nó, một khi thời cơ chín muồi sẽ dung hợp thành ý chí của nó!

Nhìn thấy ý thức lộn xộn, Nhiếp Vân biết rõ bản thân mình đoán không sai, thi thể này thật sự xem sinh linh trong thập tuyệt cổ địa thành chất dinh dưỡng.

Đương nhiên nếu ý thức này hỗn lộn không chịu nổi thì hắn cũng không đáng chú ý, ý thức trải qua thi thể thoải mái đã có hướng tập trung và phát triển, xem loại tình huống này nếu có đủ thời gian, tuyệt đối có thể hình ý chí đặc thù, từ đó thi thể phục sinh lần nữa.

Sau khi tử vong có thể phục sinh bản thân mình, loại năng lực này vô cùng đáng sợ, căn cứ Nhiếp Vân biết rõ, cho dù là cường giả

Chúa Tể cũng không làm được như thế.

Chỉ sợ cũng chỉ có cường giả phong vương mới có thể hoàn thành.

Nhưng chẳng phải chỉ có bốn cường giả phong vương sao? Hơn nữa chỉ chết một Tu La Vương, đây là ai?

- Trước mặc kệ, muốn bất tử bất diệt làm gì có chuyện dễ như thế, gạt bỏ.

Suy nghĩ cẩn thận những chuyện này, Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, bàn tay chấn động và xuất kiếm trong tay, phối hợp linh hồn và thúc dục lực lượng kiếm khí chém thẳng vào bóng đen.

Ầm ầm ầm!

Bóng đen bị Kỷ Hư kiếm đánh trúng sau đó tán loạn và biến mất trong thiên địa.

- Chết?

Hắn vừa thu trường kiếm lại, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Không hổ là uy lực chúa tể thần binh, thật đáng sợ, mặc dù chỉ chỉ trảm linh hồn nhưng uy lực còn mạnh hơn hỗn độn đỉnh phong thần binh quá nhiều, không thể so sánh nổi.

- Ân?

Trong khi hắn muốn lui ra khỏi thức hải, đột nhiên hắn cau mày.

Tại vị trí bóng đen rút lui trong thức hải có từng tia màu đen quỷ dị, những tia này phi thường nhỏ, nếu như không phải cẩn thận quan sát sẽ không phát hiện ra.

Tia nhỏ màu đen chậm rãi quấn quanh, chậm rãi hội tụ càng ngày càng nhiều trong thức hải, dường như nó không ngừng cắn nuốt và tăng trưởng.

- Ký sinh? Chẳng lẽ đồ chơi này có thể ký sinh thức hải?

Tóc gáy Nhiếp Vân dựng đứng, da đầu như nổ tung.

Tuy hắn chưa trải qua loại tình huống này nhưng hắn từng nghe nói qua, ký sinh!

------oOo------

Chương 2198: Phù văn cường đại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa rồi đánh tan bóng đen, ý thức của đối phương vẫn lưu lại trong thức hải của hắn, thông qua thôn phệ linh hồn hắn chậm rãi khôi phục, nếu như không nhanh chóng xử lý, linh hồn sớm muộn gì cũng sẽ bị đối phương thôn phệ sạch sẽ, biến thành cái xác không hồn!

Đáng giận!

Rốt cuộc đây là quái vật gì?

Tuy hứn tới Tà Nguyệt Chí Tôn Vực thời gian không dài nhưng sau khi xem xong thư khố Quy Khư Hải cũng coi như tri thức uyên bác, tri thức uyên bác như thế nhưng không có chút khái niệm nào với thứ hai, thậm chí còn chưa từng nghe nói qua.

Nó quá kinh dị rồi!

- Nhìn tốc độ ký sinh, không qua cả buổi linh hồn ta sẽ bị thôn phệ toàn bộ, phải mau chóng nghĩ biện pháp!

Trong nội tâm rung động không nhỏ, đồng thời hắn phát hiện hắc tuyến càng ngày càng lớn mạnh, nếu như tùy ý loại tình huống này tiếp tục phát triển, mặc dù thực lực của hắn mạnh cỡ nào, không qua bao lâu cũng sẽ bị thôn phệ sạch sẽ và tử vong.

- Làm sao bây giờ?

Suy tính cả buổi, Nhiếp Vân cau mày lo lắng không thôi.

Như nếu như đối phương chỉ giết không chết còn có thể chiến đấu, nếu ăn mòn thức hải lại làm cho người ta khó lòng phòng bị, không cách nào ngăn cản.

Đầu óc hoạt động nhanh chóng, hắn không ngừng sinh ra nhiều ý nghĩ, hắn không ngừng bác bỏ các loại chủ ý, lúc này nhìn ánh mắt kỳ quái nhìn sang thi thể đáng sợ kia.

Những sợi tơ màu đen kia nhanh chóng lớn thành ngón cái, linh hồn hắn cũng sinh ra từng đợt suy yếu, dựa vào tốc độ thôn phệ này, nếu không nhanh chóng giải quyết, đừng nói cả buổi, chỉ sợ qua mười phút nữa hắn phải chết không nghi ngờ.

- Phòng ngự chi khí, vòng tròn đại đạo!

Điều động tất cả biện pháp trong người têến hành phòng ngự nhưng tất cả đều không làm nên chuyện gì.

Đối phương có thể thôn phệ linh hồn, phòng ngự chi khí và vòng tròn đại đạo không có tác dụng.

Rầm rầm!

Thời điểm hắn sốt ruột không có biện pháp gì, đột nhiên trong thức hải có âm thanh đặc thù vang lên, ngay sau đó khóa sắt xuất hiện và lan thẳng tới sợi tơ màu đen.

Xèo...xèo!

Nhìn thấy khóa sắt, dường như sợi tơ nhìn thấy thứ đáng sợ nhất trên đời, nó phát ra tiếng kêu chói tai, cũng không quan tâm thôn phệ linh hồn và bỏ chạy tứ tán.

Khóa sắt xuyên ngang qua sau đó bắt lấy những sợi tơ này và xoay quanh bên trong.

Trong khóa sắt này dung nhập ấn ký phù văn, không ngờ có thể đối phó những sợi tơ màu đen này...

Tinh thần Nhiếp Vân chấn động.

Khóa sắt này không phỉa thực thể chân chính, mà là phù văn khi hắn leo khóa sắt dung nhập vào người, trước kia không nhìn ra tác dụng của nó, không nghĩ tới vào lúc nguy cấp nó hình thành khóa sắt và triệt để bao phủ thứ này vào trong.

Bị khóa sắt và phù văn bao phủ, sợi tơ không còn hung ác như trước kia, bị ngoan ngoãn bị khóa tại nơi hẻo lánh không dám nhúc nhích.

Vèo!

Tinh thần trở về thân thể, ngón tay bắn ra, sợi tơ bị hắn bắt ra ngoài, nó không ngừng xoay quanh ngón tay.

- Đúng là thứ đáng sợ, trước giữ lại!

Hắn lấy một ngọc bài ả ngoài, cũng phong ấn sợi tơ vào trong đó, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

May mắn hắn leo khóa sắt tiến vào chiến trường, nếu như giống đám người Tô Lâm sử dụng đồ quyển đi vào, chỉ sợ khó có thể tránh thoát nguy cơ lần này, cuối cùng sẽ hồn phi phách tán, biến thành xác khô.

Có lợi có tệ, có mất có được, tuy leo khóa sắt lãng phí không ít thời gian nhưng chỗ tốt phi thường to lớn.

Sau khi phong bế sợi tơ vào nạp vật thế giới, Nhiếp Vân bay tới về phi thuyền.

- Chủ nhân, ngươi xem!

Vừa trở lại Phá Thần Chu, chợt nghe Huyền Thiền Vương lo lắng chỉ về phía trước, quay đầu nhìn sang, chỉ thấy thi thể to lớn trong tuyệt vọng chi thủy không ngừng biến thành khô héo, làn da biến chất rạn nứt, lồng ngực phập phồng lúc này dừng lại sau đó sụp đổ, nó ngâm trong nước biển và tan thành tro bụi.

- Việc này...

Trong ánh mắt ngạc nhiên, thi thể xem vô cùng chắc chắn, nó bất hủ suốt trăm triệu năm lại biến thành tro bụi và dung hợp vào tuyệt vọng chi thủy, tuy hai mà một.

Mới vừa rồi còn tranh đấu với hắn không dứt, thậm chí sử dụng chúa tể thần binh cũng không thể tiêu trừ thi thể quỷ dị, trong chớp mắt hòa tan biến mất, mặc dù Nhiếp Vân sớm có chuẩn bị nhưng cũng cảm thấy quỷ dị khó nói thành lời.

- Chủ nhân, giam cầm trong đầu chúng ta biến mất... Hiện tại có thể rời khỏi thập tuyệt cổ địa.

Lúc muốn nói gì đó, Huyền Thiền Vương, Vạn Lực Vương hai đại thần thú thét lên thật to, chúng hưng phấn hoa chân múa tay, xem ra có thể rời khỏi thập tuyệt cổ địa chính là tâm nguyện lớn nhất của chúng, lúc này tâm nguyện hoàn thành nên hưng phấn có thể nghĩ.

- Thanh Diệp vương (Vạn Lực Vương) bái kiến chủ nhân!

Hưng phấn qua đi, Thanh Diệp vương, Vạn Lực Vương nhìn nhau, đồng thời quỳ rạp xuống đất, trong mắt tràn đầy sùng bái, trên đầu có một đạo linh hồn bay ra và chờ Nhiếp Vân thu.

- Các ngươi muốn nhận ta làm chủ?

Nhiếp Vân sững sờ.

Thời điểm hai thần thú này gặp hắn đã xì mũi coi thường, chẳng thèm ngó tới, thậm chí còn châm chọc Huyền Thiền Vương, Cực Thiên Vương nhận thức hắn làm chủ, cảm thấy tổn hại uy nghiêm thần thú, mà bây giờ lại chủ động quỳ xuống, thỉnh cầu thu làm yêu sủng, biến hóa to lớn ngay cả Huyền Thiền Vương cũng khiếp sợ không thôi.

- Thỉnh cầu chủ nhân đồng ý!

- Chủ nhân giải trừ gông cùm xiềng xích của chúng ta, tương đương cứu tánh mạng chúng ta, thỉnh không nên từ chối!

Vạn Lực Vương, Thanh Diệp vương đồng thời lên tiếng.

- Tốt, nếu các ngươi thật tình muốn theo ta, ta cũng không chối từ!

Có thể thu chúng làm yêu sủng, Nhiếp Vân cầu còn không được, hắn cười ha ha sau đó thu hai đạo linh hồn vào trong đầu, một lát sau hắn cũng cảm nhận được ý nghĩ của chúng, Thanh Diệp vương, Vạn Lực Vương cũng thành yêu sủng của hắn.

- Hiện tại các ngươi có thể rời khỏi thập tuyệt cổ địa, theo ta ra ngoài.

Đã thu chúng làm yêu sủng, Nhiếp Vân thúc dục Phá Thần Chu, phá vỡ không khí bay thẳng ra ngoài.

Đệ tử Quy Khư Hải bị đệ tử ba đại tông môn khác vây công, hiện tại cũng nên đi cứu rồi.

Phá Thần Chu phi hành cực nhanh trong không trung, Nhiếp Vân đứng trên bong thuyền, tinh thần khẽ động, lúc này một thạch huyệt xuất hiện trước mắt của hắn.

Rầm rầm!

Đám người Cổ Tiêu bay ra ngoài.

Sau khi tìm được Huyền Thiền Vương, Nhiếp Vân cũng thu bọn chúng vào thanh khư thạch huyệt và thu vào nạp vật thế giới, chuyện về sau sẽ phi thường mạo hiểm, không có cơ hội thả hắn ra ngoài, lúc này muốn đi cứu đệ tử Quy Khư Hải, cũng nên nói với bọn họ một tiếng.

- Nhiếp Vân, thế nào, có tìm được Cực Thiên Vương hay không? Chuyện Hỗn Độn Vương Thạch như thế nào.

------oOo------

Chương 2199: Phá Vẫn Sơn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cổ Tiêu vừa xuất hiện, thấy Nhiếp Vân không có thương thế gì liền thở ra một hơi.

- Tìm được Cực Thiên Vương...

Nhiếp Vân đang muốn giải thích, chỉ thấy đám người Cổ Tiêu biến sắc, nhìn thấy Thanh Diệp Vương cùng Vạn Lực Vương.

Tuy hai yêu này biến thành người nhưng trên người mang theo khí tức âm u không thể lấn át được, nhất là Thanh Diệp vương, toàn thân bị khí lưu màu đen bao phủ giống như Hấp Huyết Quỷ bay ra từ địa ngục, mọi người nhìn thấy không sợ hãi mới là lạ.

- Đây là hai vương giả khác trong thập tuyệt cổ địa, Thanh Diệp Vương cùng Vạn Lực Vương, chúng tâm ngoan thủ lạt, thống hận nhất là nhân loại Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, chỉ cần nhìn thấy sẽ giết chết, các ngươi chạy mau.

Hùng Cổ nhìn thấy hai yêu sủng này liền biến sắc, nó lập tức hét lớn lên, sắc mặt càng khó coi.

Con người trước mắt không biết hai vương giả đáng sợ, nó là sinh mệnh sống trong thập tuyệt cổ địa làm sao không biết hai vương giả đáng sợ cơ chứ, nhất là biết rõ chúng thống hận nhân loại, lúc này xuất hiện tại đây làm sao không khẩn trương?

- Nhiếp Vân, ngươi đi mau, ngươi là tương lai của Quy Khư Hải, hôm nay cho dù chết cũng phải bảo vệ ngươi an toàn!

- Đúng vậy a, ngươi đi mau, nếu không sẽ không kịp...

Cổ Tiêu, Thất Nguyên nghe được Hùng Cổ nói như vậy liền hoảng sợ biến sắc, tràn đầy lo lắng, thần thú trong thập tuyệt cổ địa cực kỳ bài xích nhân loại, bọn họ cũng có nghe thấy, biết rõ nếu thật bị đối phương vây quanh hẳn phải chết không thể nghi ngờ, khẳng định

khó có thể đào thoát.

Nhìn thấy bọn họ lo lắng như vậy, Nhiếp Vân im lặng, ngay sau đó bọn họ cảm động vẫy tai với hai thú Vạn Lực Vương.

- Chủ nhân!

Hai thú đi vài bước về phía trước, đồng thời quỳ rạp xuống đất.

- Chủ... Chủ nhân?

- Chúng gọi ngươi cái gì... Chủ nhân?

Cổ Tiêu, Thất Nguyên như hóa đá.

Chúng vô cùng cao ngạo, cực kỳ thống hận với nhân loại Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, Thanh Diệp vương, Vạn Lực Vương hiện tại trực tiếp quỳ rạp xuống đất xưng hô Nhiếp Vân là chủ nhân, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy căn bản không thể tin được.

Vốn đám người Cổ Tiêu cho rằng Nhiếp Vân đã sử dụng thực lực cưỡng ép làm chúng thần phục, ai ngờ từ trong mắt hai đại vương giả lại nhìn thấy sùng bái và hưng phấn, điểm ấy tuyệt đối là vui lòng phục tùng mới có thể làm được, cũng không phải vũ lực uy áp.

Trước khi tới thập tuyệt cổ địa, tất cả mọi người ôm quyết tâm phải chết, cho rằng cửu tử nhất sinh, ai ngờ không chết một ai cũng bỏ đi, vương giả trong thập tuyệt cổ địa lại biến thành yêu sủng của Nhiếp Vân, trong khoảng thời gian ngắn mọi người ngạc nhiên không nói thành lời.

Làm sao có thể tin nổi chứ?

- Ân, Vạn Lực ngươi khống chế Phá Thần Chu, Thanh Diệp nói rõ tin tức ngươi biết đi!

Nhìn thấy mọi người giật mình, Nhiếp Vân cũng không có giải thích cặn kẽ, hắn phân phó một câu.

- Vâng!

Vạn Lực Vương lui xuống, khống chế Phá Thần Chu tiếp tục đi tới, Thanh Diệp Vương đi tới trước mặt mọi người.

Đám người Cổ Tiêu thấy biểu lộ của nó liền đoán được cái gì, sắc mặt ngưng trọng và bộ dạng khác với lúc trước.

- Bảy ngày trước, bằng hữu của ta trong thần chi di tích đưa tin tới, nói rất nhiều đệ tử ba đại tông môn Vạn Nhận Sơn, Thập Thu Lĩnh và Đoạn Thiên Nhai đang vây quét người Quy Khư Hải người, chết tổn thương thảm trọng!

Thanh Diệp vương lên tiếng, tuy hắn nói đơn giản nhưng lọt vào tai đám người Cổ Tiêu lại hiểu rõ mức độ thảm thiết trong đó.

Ba đại tông môn muốn đối phó Quy Khư Hải không phải một ngày hai ngày, lần này dám động tay, tất nhiên sẽ là lôi đình một kích, chỉ sợ đệ tử Quy Khư Hải sẽ lâm vào nguy cơ chưa từng có.

- Đáng giận!

- Đám người kia, Nhiếp Vân, chúng ta nhanh trở về cứu bọn họ.

- Cho dù liều chết cũng không để đám người Vạn Nhận Sơn thực hiện được...

Đám người Thất Nguyên ở lại Quy Khư Hải không biết bao nhiêu năm, được xem như nguyên lão, nghe đệ tử tông môn bị người ta khi nhục cho nên căm phẫn, hận không thể lập tức tiến lên đối chiến.

- Đừng nói chuyện, nghe Thanh Diệp Vương đại nhân nói hết lời.

Cổ Tiêu cắt ngang xúc động của mọi người, Nhiếp Vân có thể thuận miệng xưng hô Thanh Diệp, hắn cũng không dám.

Cổ Tiêu hiện tại có địa vị và uy nghiêm cực cao trong đám người, nghe hắn quát lớn liền im lặng, đồng loạt nhìn về phía Thanh Diệp vương.

- Làm phiền đại nhân nói cho chúng ta biết đệ tử Quy Khư Hải hiện tại têế nào?

- Đây là tin tức ta nhận được hôm qua.

Bàn tay Thanh Diệp vương xuất ra một âấm ngọc bài, phía trên có một hàng chữ và nói tiếp:

- Rất nhiều đệ tử Quy Khư Hải không ngăn cản nổi, bị vây công tụ tập cùng một chỗ, thối lui đến Phá Vẫn Sơn!

- Nếu như muốn đi cứu bọn họ, trực tiếp đi Phá Vẫn Sơn là được!

- Phá Vẫn Sơn? Phá Diệt vẫn lạc chi địa?

Sắc mặt Cổ Tiêu và Thất Nguyên khi nghe cái tên này liền khó coi.

- Đây là nơi nào?

Nhiếp Vân không rõ rất nhiều địa phương trong thần chi di tích, quay đầu nhìn về phía Thanh Diệp vương.

- Phá Vẫn Sơn là hiểm địa không kém gì thần chi di tích và thập tuyệt cổ địa, cũng là một nơi chiến đấu kịch liệt nhất trong thượng cổ chiến trường, thời điểm bình thường bởi vì quá mức nguy hiểm, đệ tử tiến vào trong đó không nhiều, lúc này đệ tử Quy Khư Hải tập thể rút vào bên trong đã nói rõ lâm vào bước đường cùng!

Thanh Diệp vương du lịch cả thần chi di địa cho nên hắn phi thường hiểu rõ các nơi.

- Bản thân Phá Vẫn Sơn chính là Phá Diệt vẫn lạc chi địa, nguy cơ trùng trùng, xem ra tình cảnh không thể lạc quan... Nhiếp Vân!

Cổ Tiêu nói thầm một tiếng, ngẩng đầu nhìn tới.

- Ân?

Nghe hắn đột nhiên goi mình, Nhiếp Vân sững sờ.

- Ta hi vọng ngươi có thể đáp ứng ta một chuyện!

Gương mặt Cổ Tiêu ngưng trọng, trong mắt mang theo thần sắc kiên định.

- Đủ khả năng, không chối từ!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Tiềm lực và phách lực của ngươi là có tiền đồ nhất từ trước tới nay, lần này Quy Khư Hải gặp đại kiếp nạn, mặc kệ có thể vượt qua hay không, ta đều hi vọng ngươi không nên dính vào, tốt nhất có thể nghĩ biện pháp tránh thoát!

Cổ Tiêu nói.

- Bảo ta làm đào binh?

Nhiếp Vân sững sờ, hắn chưa nói hết câu, chỉ thấy đối phương nhấc tay ngăn hắn nói.

- Không phải đào binh, mà là vì bảo tồn lực lượng của Quy Khư Hải, chỉ cần ngươi còn sống, Quy Khư Hải chúng ta sẽ có hi vọng, sẽ không có triệt để đoạn tuyệt, hi vọng ngươi có thể đáp ứng!

Trong mắt Cổ Tiêu mang theo thành khẩn và chân thành, ánh mắt nhìn chăm chú.

------oOo------

Chương 2200: Phá Vẫn Sơn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thật có lỗi, thứ khó tòng mệnh!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Tuy hắn không có quá nhiều cảm tình với Quy Khư Hải nhưng dù

sao cũng là tông môn của hắn, bảo hắn làm đào binh vào thời khắc mấu chốt, cho dù thế nào hắn cũng không làm được điểm này.

- Ngươi...

Nghe hắn nói không lưu chỗ trống như vậy, gương mặt Cổ Tiêu xuất hiện thần sắc khó coi.

- Nghĩ những chuyện này làm gì, đại trượng phu chết thì chết, ba đại tông môn muốn diệt Quy Khư Hải của chúng ta, tuyệt đối cũng phải trả cái giá cực kỳ thê thảm mới được.

Mọi người lúc này ôm quyết tâm phải chết.

Thấy bộ dáng của hắn như thế, Thất Nguyên lớn tiếng cười nói, hào khí ngất trời.

- Không sai, Thất Nguyên sư huynh nói đúng, cho dù chết cũng phải kéo bọn chúng làm đệm lưng, rất lâu không có giết một hồi thống thống khoái khoái, chỉ cần có thể làm chúng biết rõ Quy Khư Hải chúng ta không phải dễ trêu, chết thì như thế nào!

- Mọi người có thể chết cùng nhau cũng là một loại vận khí...

Bị cảm xúc của Thất Nguyên ảnh hưởng, mấy đệ tử khác không còn áp lực như trước, ngược lại cười to, biểu lộ thấy chết không sờn.

Nhìn thấy thái độ của những người này, Nhiếp Vân sinh lòng cảm động.

Khó trách Quy Khư Hải có thể sừng sững tại Kiền Huyết đại lục, trở thành một trong bốn đại tông môn, địa thế tiên thiên chỉ là một trong số đó, chính thức làm cho tông môn càng ngày càng phát triển chính là đệ tử đoàn kết một lòng.

- Mọi người yên tâm đi, tuy Thập Thu Lĩnh, Đoạn Thiên Nhai, Vạn Nhận Sơn liên hợp nhưng ai sống ai chết còn không biết đâu...

Đi tới trước mặt mọi người, Nhiếp Vân cười cười, trong mắt mang

theo hào quang lập loè.

Đám người Tô Lâm vừa chết, người khác trong ba đại tông môn chỉ là một đám ô hợp, đến lúc đó cứ thi triển Thiên Tâm Đằng hết sức thôn phệ, cũng diệt sạch tất cả đệ tử ba đại tông môn tại chỗ!

Đương nhiên, làm như vậy sẽ bạo lộ Thiên Tâm Đằng, từ đó gặp phiền toái không nhỏ.

Bằng vào thực lực của hắn hiện tại đã không sợ hãi, nhưng Nhiếp Vân không muốn quá mức trương dương, bởi vì hắn không phải người sinh ra trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, Tu La Vương lại là đệ đệ hắn, một khi quá mức trương dương, khó tránh khỏi sẽ bị đám người A Dục Vương chú ý, khi đó sẽ hỏng bét.

Cho nên phải có một sách lược vẹn toàn.

- Chẳng lẽ ngươi có biện pháp tốt?

Nhìn thấy Nhiếp Vân tự tin như vậy, Cổ Tiêu và những người khác vui vẻ, đồng thời lên tiếng.

Thiếu niên trước mắt tiến vào tông môn thời gian không dài nhưng vẫn làm người ta kinh hỉ và ngoài ý muốn, có lẽ kết cục hẳn phải chết không nghi ngờ, trong tay hắn lại có kết quả không giống.

- Biện pháp tốt ngược lại là không có... Ân? Đúng!

Thấy mọi người dùng ánh mắt kỳ vọng nhìn qua hắn, Nhiếp Vân đang muốn lắc đầu, đột nhiên đôi mắt tỏa sáng và cười vang.

Trước kia lưu lại chuẩn bị phía sau, lần này cũng nên quan sát và gặt hái.

Trong tiếng cười, Nhiếp Vân thả một bóng người xuất hiện trước mặt mọi người.

- Quần áo Kiền Huyết hoàng thất, chẳng lẽ là... Phục Giang vương tử?

Nhìn thấy bóng người đột nhiên xuất hiện, sắc mặt Cổ Tiêu biến hóa.

Tuy hắn chưa từng gặp qua Phục Giang vương tử nhưng vẫn biết một ít đặc thù của đối phương, nhớ tới đoạn thời gian trước Nhiếp Vân đã từng hỏi người này, hắn còn không biết là ai.

Phục Giang vương tử là cường giả hơn hai ngàn tám trăm đại đạo, thân là vương tử, trong tay có vô số thứ bảo vệ tính mạng, thực lực mạnh, chỉ sợ người trong thuyền liên hợp lại cũng không phải đối thủ của đối phương, lúc này đột nhiên xuất hiện, muốn làm gì?

- Phục Giang vương tử, chúng ta là đệ tử Quy Khư Hải, không có quan hệ lợi ích gì với Kiền Huyết vương triều, kính xin thả chúng ta một con ngựa...

Cổ Tiêu vội nói, hắn vừa nói một nửa liền dừng lại...

Quan tâm sẽ bị loạn, vừa rồi nhìn thấy Phục Giang vương tử liền chấn động mạnh, quên đi vì sao đối phương xuất hiện tại đây, chẳng lẽ Nhiếp Vân thả đối phương từ nạp vật dung khí hay sao?

Quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, Cổ Tiêu khiếp sợ và cảm thấy lo lắng.

Thân phận Phục Giang không giống bình thường, thân là vương tử Kiền Huyết vương triều, ngươi đặt đối phương trong nạp vật dung khí, còn không chọc đối phương phát bực?

Làm một vương tử phát bực, chỉ sợ ba đại tông môn cũng khó giải quyết được...

Không riêng hắn có loại cảm giác này, những người khác cũng nghĩ tới điểm ấy, sắc mặt ngưng trọng không biết nên nói cái gì.

- Chủ nhân, ngươi tìm ta!

Nhưng bọn họ còn chưa kịp lo lắng xong, vương tử uy vũ trước mặt bọn họ lại quỳ bái Nhiếp Vân.

- Chủ nhân? Đem thu... Phục Giang vương tử làm người hầu...

Trước khi là hóa đá, lần này đám người Cổ Tiêu suýt phát điên.

Phục Giang vương tử thân phận địa vị tôn sùng, nghe nói là một trong những người cạnh tranh cực mạnh cho vị trí Kiến Huyết hoàng đế, nhân vật như thế bướng bỉnh khó thuần, không ngờ lại biến thành người hầu, biến hóa cực lớn làm đám người Cổ Tiêu có cảm giác thiên lôi đánh trúng, có cảm giác phát điên.

Khốn kiếp, vương cũng có thể thu làm người hầu? Ngươi là A Dục Vương sao?

Lúc này đám người Cổ Tiêu dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Nhiếp Vân.

Bọn họ biết Cổ Ung tông chủ cũng không có được uy thế như vậy, thiếu niên trước mắt lại có thể làm được, rung động quá lớn.

- Ha ha!

Thấy mọi người dùng ánh mắt như thế nhìn mình, Nhiếp Vân xấu hổ cười một tiếng, hắn quay đầu nhìn sang Phục Giang:

- Đây là Thiên Tâm Đằng, qua một lúc gặp người ba đại tông môn cứ tận lực chém giết, không cần lưu tình, có thể giết bao nhiêu thì giết bao nhiêu!

- Đây là Chủ Tể Phù Ấn, đầy đủ ngươi tiêu xài một thời gian ngắn!

Ngón tay điểm một cái, Thiên Tâm Đằng bay ra khỏi người hắn và tiến vào trên người Phục Giang vương tử.

Thiên Tâm Đằng đã bị hắn luyện hóa hoàn toàn, cho dù trong thời gian ngắn thả lên người Phục Giang cũng không có khả năng lại nhận chủ, không cần lo lắng.

- Vâng!

Phục Giang vương tử gật đầu, trên mặt mang theo mừng rỡ.

Hiện tại hắn chỉ sợ Nhiếp Vân không để ý tới hắn, không phân phối nhiệm vụ cho hắn, giao Thiên Tâm Đằng quý trọng như thế cho hắn, nói rõ có tín nhiệm.

- Ý kiến hay...

Thấy Nhiếp Vân giao Thiên Tâm Đằng cho Phục Giang vương tử, bảo hắn đi đánh chết người ba đại tông môn, đám người Cổ Tiêu ban đầu còn không rõ lắm, về sau suy nghĩ ra liền tươi cười.

Đây là biện pháp tốt nhất.

Bảo Phục Giang vương tử động thủ, tương đương dẫn mâu thuẫn lên người Kiền Huyết vương triều, Thiên Tâm Đằng có Phục Giang yểm hộ, người khác cũng không thể liên tưởng lên người hắn.&

------oOo------

Chương 2201: Thiên tài chân chính

Nguồn: EbookTruyen.Me

Làm như vậy có thể cứu người Quy Khư Hải, đánh chết cường giả ba đại tông môn và bảo toàn thực lực, che dấu át chủ bài, đây là kế sách ném một hòn đá trúng hai con chim.

- Thanh Diệp, Vạn Lực, Huyền Thiền, các ngươi cũng đi theo sau lưng Phục Giang, ngụy trang thành yêu sủng của hắn, lúc này cùng động thủ với người ba đại tông môn.

Sau khi bàn giao với Phục Giang vương tử, Nhiếp Vân quay đầu nhìn sang đám yêu sủng của mình.

Bảo ba yêu sủng đi theo đối phương, thứ nhất có thể hủy diệt ba đại tông môn liên thủ, thứ hai cũng có thể làm Phục Giang vương tử quang đầu danh trạng, kiểm nghiệm gia hỏa này có phản bội hay không.

Tuy hắn đã hiến tế linh hồn nhưng làm vương tử Kiền Huyết vương triều sẽ có không ít thủ đoạn, nên phòng bị mới thỏa đáng.

- Vâng!

Ba đại vương giả thập tuyệt cổ địa gật đầu đồng ý, trong ánh mắt mang theo hưng phấn.

Chúng đều là thần thú hiếu sát, có cơ hội đánh chết cường giả nhân loại, tuyệt đối là chuyện làm chúng cao hứng nhất.

Ầm ầm!

Trong lúc nói chuyện với nhau, Phá Thần Chu lao ra khỏi gông cùm xiềng xích của thập tuyệt cổ địa, lúc này trở lại thần chi di tích.

Thần chi di tích không có gì khác với lúc trước nhưng Nhiếp Vân lại có cảm giác như trải qua mấy đời.

Hơn mười ngày trước tiến vào thập tuyệt cổ địa, tuy thời gian không dài nhưng trải qua rất nhiều chuyện, thực lực gia tăng nhiều tới mức làm hắn cảm thấy không chân thật.

Lúc tiến lên phía trước, thực lực của hắn gặp được cường giả hai ngàn tám trăm đại đạo chỉ có thể chạy trốn, chỉ có sử dụng Chủ Tể Phù Ấn mới có thể chiến đấu, mà bây giờ đừng nói cường giả hai ngàn tám trăm đại đạo, mặc dù là cường giả tông chủ ở trước mặt hắn cũng không khác gì con sâu cái kiến.

Thậm chí chúa tể thần binh vừa xuất hiện, cường giả nửa bước chúa tể cũng có thể chém giết!

Loại thực lực này đã có thể nói là đỉnh phong của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực.

- Mau nhìn, thiệt nhiều thi thể... Đều là đệ tử Quy Khư Hải!

Tốc độ của Phá Thần Chu rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã xuyên qua trăm vạn dặm trong thần chi di tích, vô số thi thể lọt vào tầm mắt mọi người, thi thể nằm ngang trên mặt đất, mặt đất nghiền nát

và mang theo vị đạo đặc thù, hiển lộ nơi này phát sinh chiến đấu vô cùng thảm thiết.

Đám người Cổ Tiêu nhìn thấy cảnh này đều xiết chặc nắm đấm, gương mặt run run mang theo hận ý.

Trong những thi thể này có bộ phận rất lớn là hắn biết, đã từng là sư huynh đệ, lúc này đều biến thành thi thể, lửa giận có thể nghĩ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Nhiếp Vân cũng không nói chuyện.

Có người thì có tranh đấu, có tranh đấu thì có giang hồ, muốn sống lâu trên thế giới này chỉ có một phương pháp, đó là không ngừng làm bản thân mình mạnh hơn nữa!

Những người này bị giết, chỉ có thể nói rõ một nguyên nhân, bọn họ chưa đủ mạnh.

Bằng không sẽ chết trong tay kẻ khác.

- Phía trước là Phá Vẫn Sơn, người Quy Khư Hải đang ở nơi đó.

- Phục Giang, Phá Thần Chu cũng cho ngươi mượn dùng, ngươi và đám người Thanh Diệp chỉ cần nhìn thấy người ba đại tông môn thì lập tức chém giết, không nên lưu tình cảm làm gì.

Nhiếp Vân lại bàn giao một câu, nhìn về phía đám người Cổ Tiêu:

- Chúng ta một mình đi thôi, trước tìm được người Quy Khư Hải sẽ nói sau!

- Ân!

Đám người Cổ Tiêu đồng thời gật gật đầu.

Vèo!

Bàn tay Nhiếp Vân cầm một chiếc cổ thuyền, đám người Cổ Tiêu cũng bay lên đó.

Long Chu Cổ Thuyền!

Nhiếp Vân đạt được cổ thuyền ban đầu ở thiên địa lục đạo, trải qua nhiều năm luyện chế đã đạt tới cấp bậc hỗn độn thần binh thượng phẩm, tuy kém Phá Thần Chu nhưng dùng đi đường sẽ không có vấn đề quá lớn.

- Hùng Cổ, ngươi cũng theođaám người Phục Giang đi.

Đi vào Long Chu Cổ Thuyền, Nhiếp Vân bàn giao với Hùng Cổ một câu.

Thực lực Hùng Cổ đối mặt với ba đại vương giả, Phục Giang cũng không xuất chúng, nó có vô số thần dân, thanh khư cổ huyệt mạnh mẽ đâm tới uy lực cũng không nhỏ, bảo nó đi theo đám người Phục Giang cũng có tác dụng không nhỏ.

Lại bảo Hùng Cổ đi theo Phục Giang, Nhiếp Vân cho ba đại vương cùng với Hùng Cổ một tấm Chủ Tể Phù Ấn, lúc này mới thay đổi Long Chu Cổ Thuyền bay thẳng về phía Phá Vẫn Sơn.

- Ẩn nấp đại đạo, ẩn nấp thân thuyền!

Đứng ở đầu thuyền, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, hắn vận chuyển thiên phú ẩn nấp sư sau đó hào quang bao phủ thân thuyền, Long Chu Cổ Thuyền bị màn hào quang bao phủ, dường như lập tức mang theo mọi người biến mất triệt để.

Trước kia thực lực của hắn có được thiên phú ẩn nấp sư nhưng chỉ có thể ẩn nấp tự thân, mà bây giờ vòng tròn đại đạo viên mãn, tinh thần khẽ động đã có thể ẩn tàng cả cổ thuyền cũng không thành vấn đề.

- Lợi hại...

Nhìn thấy hành động của Nhiếp Vân, trái tim đám người Cổ Tiêu co rút lại.

Trước kia nhìn thấy Thanh Diệp vương, Phục Giang vương tử nhận Nhiếp Vân làm chủ, bọn họ biết rõ thực lực của hắn khẳng định có

tiến bộ rất lớn, hiện tại nhìn thấy thủ đoạn này vẫn làm bọn họ khiếp sợ không thôi.

Lúc này ẩn tàng cả cổ thuyền... Cho dù tông chủ Cổ Ung cũng không làm được.

Chẳng lẽ thực lực của thiếu niên trước mắt đã vượt qua Cổ Ung?

- Không có khả năng!

Cho dù thiên phú của hắn rất mạnh, thời gian hơn mười ngày cũng không có tiến bộ rất lớn như thế, tu luyện đại đạo chú ý tiến hành theo chất lượng, người càng lợi hại cũng không có khả năng tăng lên nhanh như thế.

Cổ Ung lắc đầu, cũng không tin phỏng đoán trong nội tâm.

Cũng khó trách hắn nghĩ như vậy, cho dù tu luyện đại đạo có đốn ngộ cũng chỉ là một đầu đại đạo, hai đầu đại đạo, chưa từng nghe nói qua có người lĩnh ngộ mấy trăm đầu hơn một ngàn đầu đại đạo!

Đây cũng không phải là tu luyện, mà là nghịch thiên.

- Có lẽ phía trước chính là Phá Vẫn Sơn, mọi người cẩn thận, nơi này giống thập tuyệt cổ địa, mang theo nguy hiểm, muốn rời khỏi cổ thuyền phải nói với ta một tiếng.

Vào lúc Cổ Tiêu đang nghi hoặc, chợt nghe ở đầu thuyền có tiếng nói vọng về, bọn họ nhìn thấy ngọn núi trước mặt.

Ngọn núi cắm vào bầu trời hấp dẫn nhân tâm, làm cho mọi người có cảm giác bao la mờ mịt, sơn mạch lan tràn phập phồng, nó cũng giống như thập tuyệt cổ địa, khắp nơi đều là bẫy rập thời không loạn lưu, hơi không cẩn thận sẽ lâm vào trong đó, sinh tử không biết.

- Nhiếp Vân, thuyền chạy chậm một chút, nơi này quá nguy hiểm, ta sợ xảy ra vấn đề.

Nhìn thấy đến nơi, ánh mắt Cổ Tiêu mang theo lo lắng.

Nhiếp Vân thúc dục Long Chu Cổ Thuyền quá nhanh, dựa theo loại tốc độ này thực gặp được nguy hiểm cũng khó có thể trốn tránh.

------oOo------

Chương 2202: Mạnh mẽ đâm tới (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không cần giảm tốc độ!

Nhẹ nhàng cười cười, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, lực lượng vòng tròn đại đạo bao phủ cả cổ thuyền.

Ầm ầm!

Tuy bản chất Long Chu Cổ Thuyền chỉ là hỗn độn thần binh thượng phẩm nhưng bị lực lượng của hắn bao phủ còn đáng sợ hơn cả hỗn độn thần binh đỉnh phong, vô số thời không loạn lưu, không gian nghiền nát bị nghiền qua, căn bản không tạo thành uy hiếp gì.

- Này... Này...

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đám người Cổ Tiêu sững sờ tại chỗ.

Cho tới giờ phút này, bọn hắn mới biết được thiếu niên trước mắt này đến cùng mạnh cỡ bao nhiêu!

- Xem ra suy nghĩ của ta sai rồi... Thật sự có người nghịch thiên, không thể hiểu theo lẽ thường.

Cổ Tiêu cười khổ, hắn nhìn cảnh tượng trước mắt, phát hiện càng ngày càng xem không hiểu đối phương.

Người khác hơn mười ngày cho dù đốn ngộ, thực lực tối đa tăng trưởng một tia, hắn lại có thể biến hóa từng ngày, đây quả thật là chuyện không thể hiểu theo lẽ thường.

Có lẽ đây mới là thiên tài chân chính trong miệng người khác thường nói.

Tốc độ của Long Chu Cổ Thuyền bay nhanh, nó trực tiếp nghiền nát tất cả nguy hiểm của Phá Vẫn Sơn, cũng không ngừng lại chút nào.

Chung quanh ngọn núi không ngừng có nhiều bẫy rập, thời không gấp khúc làm người ta lâm vào trong đó giống như lâm vào mê cung, khó có thể đào thoát, Nhiếp Vân khống chế Long Chu Cổ Thuyền, bỏ qua thời không gấp khúc chung quanh, hắn tiến thẳng về phía trước, không có bất cứ thứ gì có thể ngăn cản cổ thuyền tiến lên.

- Thực lực của hắn tuyệt đối vượt qua cấp bậc Tông Chủ!

Nhìn thấy cảnh này, Cổ Tiêu, Thất Nguyên nhìn nhau, lúc này bọn họ biết rõ thực lực chân chính của hắn, tuyệt đối vượt qua cấp bậc Tông Chủ!

Cũng chỉ có loại thực lực này mới dám không quan tâm nguy hiểm trong Phá Vẫn Sơn, mạnh mẽ xông tới không cố kỵ chút nào.

- Khó trách hắn bình tĩnh như thế, xem ra Quy Khư Hải chúng ta lần này được cứu rồi.

Cổ Tiêu thì thào tự nói, ánh mắt mang theo hào quang hưng phấn.

Trước kia nghe thấy ba đại tông môn vây công Quy Khư Hải làm hắn có tâm tư chịu chết, định dùng nhiệt huyết hồi báo tông môn, nằm mơ cũng không nghĩ tới Nhiếp Vân sư đệ lại có thực lực như thế.

Cường giả có thực lực này, cho dù cao thủ ba đại tông môn cũng không cần phải sợ.

- Mau nhìn phía trước!

Long Chu Cổ Thuyền tiếp tục tiến lên phía trước, Phá Vẫn Sơn phi

hành gần nửa ngày, Thất Nguyên chỉ về phía trước.

Nhìn theo hướng ngón tay hắn đang chỉ, một ngọn núi với mây đen rậm rạp, vô số lực lượng đang hội tụ như mưa to, kiếm khí, đao khí, trận pháp, tiên lực... Đủ loại lực lượng giống như mây đen ngưng tụ thành hình ảnh làm người ta sợ hãi.

Cho dù đệ tử ba đại tông không đủ nhưng số lượng rất nhiều, hơn nữa bọn họ chỉnh hợp vô số tán tu, ngàn vạn người đồng thời ra tay, cho dù cường giả cường giả nửa bước Chúa Tể tùy tiện đụng vào cũng phải nuốt hận tại chỗ.

Lực lượng của hắn cường đại không có lửa làm sao có khói, nếu như không phải như vậy, Vạn Lực Vương cũng làm người ta biến sắc.

- Bị nhiều người vây công như thế, bên trong nhất định là người Quy Khư Hải, chúng ta làm sao bây giờ?

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người đem ánh mắt tập trung ở Nhiếp Vân trên người.

Trước kia Cổ Tiêu bảo bọn họ nghe theo Nhiếp Vân, bọn họ còn cho rằng người trẻ tuổi như thế chưa đủ hiệu lệnh bọn họ, mà bây giờ nhìn thấy thực lực của hắn cho nên sớm ném suy nghĩ này ra khỏi đầu...

Thế giới tu luyện vẫn dựa vào thực lực nói chuyện, không có thực lực, tất cả đều là giả.

- Không có gì, trực tiếp giết vào là được...

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, tinh thần khẽ động, Long Chu Cổ Thuyền xông thẳng về phía trước.

Sau khi chọn được hướng xông tới, ẩn nấp sẽ không hiệu quả, cổ thuyền to lớn xé rách không gian lao đi.

két...

Âm thanh xé rách không gian vang vọng bốn phía.

- Mau nhìn, một chiếc cổ thuyền!

- Xem bộ dạng nó là viện binh của Quy Khư Hải, ha ha, có thể xuất ra cổ thuyền lợi hại như thế, giá trị con người xa xỉ ah!

- Mọi người cùng nhau động thủ, chỉ cần đem những người này chết thì tất cả sẽ là của chúng ta.

- Tình huống này còn dám tới, quả thực không biết sống chết!

- Những thứ này là của ta, các ngươi không nên đoạt với ta, lần này thật phát đạt rồi...

- Không phải ma quỷ mà thôi, ta cũng muốn phân một số canh...

Nhìn thấy cổ thuyền lao thẳng tới, vô số ý niệm bay tán loạn, vốn rất nhiều người đang vây công như nhìn thấy miếng thịt ngon nên xông thẳng tới.

Những người này đa số có thực lực hai ngàn đại đạo, hơn trăm người đồng thời vọt tới, không gian sinh ra tiếng rít chói tai, khí lãng cường đại làm cỏ cây chung quanh biến thành bụi phấn.

- Nếu đã tới thì đi chết đi!

Lúc này đám người mạnh nhất lao thẳng về phía trước, hai mắt của hắn mang theo hào quang hưng phấn tiến lên.

Ầm ầm!

Hai tay của hắn đánh thẳng về phía trước, chỉ cần đánh chết người trong cổ thuyền, ai ngờ lực lượng còn không có đụng phải cổ thuyền đã bị lực lượng cường đại hơn giáng thẳng xuống, ngay sau đó hắn cảm thấy lực lượng hủy thiên diệt địa từ trên cao nghiền xuống.

Bành!

Tiếng kêu hưng phấn bêến thành sợ hãi, tiếng kêu thảm chưa kịp vang lên đã hóa thành thịt nát.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Long Chu Cổ Thuyền to lớn nghiền chết vô số người, nó không dừng lại mà vẫn têến lên phía trước, vô số người ngăn cản không kịp thoát đi sẽ có cảnh tượng xe lu cán qua con chuột, không ai có thể ngăn cản cổ thuyền, những kẻ mưu toan làm thế đều bêến thành thịt nát.

- Cổ thuyền này thật lợi hại, mọi người không nên tùy tiện xông lên, đồng loạt ra tay.

Có thể có tư cách đi vào thần chi di tích cũng không phải kẻ ngu dốt, nhìn thấy chết nhiều người như vậy, nếu còn không biết cổ thuyền cường đại thì những kẻ này quá ngu xuẩn.

Hắn vừa la lớn và được nhiều người hưởng ứng, mọi người đồng thời ra tay, lực lượng cường đại hóa thành bàn tay lớn đánh thẳng vào cổ thuyền.

Bàn tay mang theo đường vân rõ ràng, mang theo dấu vết đại đạo, không gian bị bàn tay đánh nát.

Nhiều người liên thủ hình thành bàn tay như thế, mặc dù cường giả hơn hai ngàn tám trăm đại đạo đụng phải cũng bị đánh thành bánh thịt nhưng đáng tiếc gặp được Nhiếp Vân.

Oanh!

Cũng không thấy Nhiếp Vân có động tác gì, bàn tay đến nhanh, đi nhanh hơn, ngay sau đó nó nện thẳng vào trong đám người, chỉ trong nháy mắt có hơn trăm người chết, ngay cả linh hồn cũng không có tư cách thoát đi.

- Cái gì?

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Hắn là ai? Tại sao mạnh như vậy?

Nhìn thấy cảnh này làm mọi người như sắp điên lên.

------oOo------

Chương 2203: Mạnh mẽ đâm tới (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong mắt bọn họ xem ra, quả nhiên chiếc cổ thuyền này vô địch, nhiều người liên thủ ra tay nhưng không thể làm gì đối phương, còn bị phản kích, đánh sống đánh chết, rốt cuộc là ai điều khiển cổ thuyền?

- Tiếp tục đi về phía trước!

Đánh chết đám tôm tép nhãi nhép, Nhiếp Vân không dừng lại, khống chế lực lượng cổ thuyền tiến lên, lúc này gió tanh mưa máu bộc phát, không có bất kỳ người nào có thể ngăn cản mảy may.

Đối diện thực lực tuyệt đối, tất cả thủ đoạn âm mưu biến thành trò cười.

Lúc này mây đen rậm rạp xuất hiện.

- Lục Tường sư huynh, vẫn là ngươi có lực hiệu triệu lớn, chỉ hiệu triệu một lúc đã tụ tập hơn ba vạn tán tu cộng đồng vây công Quy Khư Hải, xem ra đại công lần này không phải sư huynh không ai hơn.

Một thanh niên vẻ mặt vui vẻ không ngừng nịnh nọt người áo xanh trước mặt.

Tuổi của người áo xanh không lớn, cũng là thanh niên, hai mắt mang theo lệ khí nồng đậm, thỉnh thoảng trong mắt sinh ra hàn ý lạnh lùng.

- Đó là tự nhiên, phế vật Mặc Nghiêu không biết đi nơi nào vào lúc mấu chốt, còn muốn tranh đoạt công lao với ta, quả thực không có cửa đâu!

Người áo xanh Lục Tường cười lạnh.

- Sư huynh uy vũ khí phách, sở hướng vô địch, Mặc Nghiêu không thể so sánh.

Thanh niên kia nịnh nọt.

- Cũng không thể nói như vậy, Mặc Nghiêu thân là thượng cổ đại năng chuyển thế, hắn có thực lực nhất định, đương nhiên đó là lúc trước, lần này tiến vào thần chi di tích, ta được đến truyền thừa nên thực lực bạo tăng, đã có thực lực hai ngàn tám trăm năm mươi đại đạo, lại trở lại tông môn hắn khẳng định không phải đối thủ của ta!

Trong mắt Lục Tường tràn đầy tự tin.

Hắn cũng có vốn liếng tự tin, thực lực hai ngàn tám trăm năm mươi đại đạo thật sự không phải Mặc Nghiêu có thể so sánh.

- Đó là tự nhiên, sư huynh sau này sẽ là thiên tài trẻ tuổi nhất của Vạn Nhận Sơn, Mặc Nghiêu là thượng cổ đại năng chuyển thế thì thế nào, đến lúc đó cũng bị sư huynh giẫm dưới chân, đúng không!

Thanh niên sau lưng Lục Tường chính là chân chó trung thành, lúc này không bỏ qua cơ hội nịnh hót.

- Ân, ngươi rất không tệ, yên tâm đi, chờ ta giết đám gia hỏa Quy Khư Hải, đạt được tông môn ban thưởng sẽ luận công ban thưởng, không thiếu chỗ tốt cho ngươi.

Nghe hắn lấy lòng, Lục Tường mặt vô cùng cao hứng, cũng cho đối phương táo ngọt.

- Đa tạ sư huynh tài bồi, ta nhất định hảo hảo cố gắng, không cô phụ sư huynh coi trọng!

Nghe nói như thế, thanh niên hưng phấn suýt nhảy lên, vội vàng tươi cười nịnh nọt:

- Đúng rồi, sư huynh, lần này Quy Khư Hải bị chúng ta vây quanh có lẽ không có cao thủ gì.

- Quy Khư Hải có thể lọt vào mắt ta cũng chỉ có Cổ Tiêu, hiện tại ta đã tấn chức, gia hỏa này không còn là đối thủ của ta.

- Yên tâm đi, Quy Khư Hải chỉ là một đám đám ô hợp, cũng không sinh ra sóng gió gì, sở dĩ ta triệu tập nhiều tán tu cùng vây công với chúng ta, chính là không muốn bị chúng liều chết phản kích.

Lục Tường tùy ý khoát khoát tay, trên mặt mang theo thần sắc kiêu ngạo.

- Hiện tại xem ra ta còn có phần lo ngại, trong đám người Quy Khư Hải không có ai lọt vào mắt của ta.

- Đúng têế, sư huynh hùng tài đại lược...

Thanh niên nịnh nót vội vàng khích lệ, hắn còn chưa nói xong, một người lảo đảo chạy tới, trên mặt mang theo hoảng sợ.

- Không tốt, không tốt, sư huynh...

- Không biết lớn nhỏ, một chút chuyện nhỏ đã thất kinh, còn ra thể thống gì!

Nhạc Thần, vả miệng!

Nhìn thấy bóng người người sốt ruột chạy tới, Lục Tường cau mày nhìn sang.

Hắn đang c chí vừa lòng, cảm giác được thế cục thiên hạ đều nằm trong khống chế, đối phương lại xông lại nói “không tốt “, đây không phải vẽ mặt sao?

- Vâng!

Thanh niên Nhạc Thần vừa rồi còn vuốt mông ngựa cười lạnh đi tới, hắn đánh bóng người vừa chạy tới vài bạt tai, đánh miệng đầy máu tươi mới dừng tay.

- Đồ không hiểu quy củ, trước mặt Lục Tường sư huynh còn đám vô lễ như thế, quả thực muốn bị đánh!

Mắng xong hắn còn vẻ mặt cung kính nói với Lục Tường:

- Sư huynh, ta xử lý xong...

- Ân!

Thoả mãn gật gật đầu, Lục Tường tràn đầy tán dương, lúc này nhìn sang bóng người bị vả miệng:

- Phát sinh chuyện gì, tại sao bối rối như thế, ngươi có hiểu hay không? Thôi đi, dù sao ngươi cũng là lão nhân theo ta nhiều năm, nếu như lại như vậy coi chừng ta giết ngươi.

- Vâng, sư huynh...

Bóng người liền vội vàng gật đầu, do dự một lúc và nói:

- Là như thế này, vừa rồi bên ngoài có người truyền tin tức bẩm báo, nói có một chiếc cổ thuyền xông tới đây, người của chúng ta không ngăn cản nổi... Cho nên, ta sốt ruột báo lại...

- Một chiếc cổ thuyền vọt tới? Chẳng lẽ là Cổ Tiêu? Không tệ, hắn có thể tới là tốt nhất, ta vừa vặn đánh chết hắn dùng để chấn nhiếp những người khác!

Nghe nói như thế, Lục Tường không chút sợ hãi, hắn tươi cười hào hứng.

- Sư huynh văn thành võ đức, thiên hạ vô địch, đương nhiên không sợ những tôm tép nhãi nhép này rồi!

Nhạc Thần nói khoác lần nữa.

Ô ô ô ô!

Hắn vừa dứt lời, ở đằng xa có tiếng rít dài vang lên, một chiếc cổ thuyền xông thẳng tới nơi này, mang theo ý phá không đâm chết tất cả những người dám ngăn cản, nó giống như liêm đao thu hoạch lúa mạch, đám người bị đụng thành thịt nát.

- Sư huynh, chính là cổ thuyền này...

Nhìn thấy cổ thuyền kia uy mãnh như thế, bóng người bị vả miêng sợ hãi sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy.

- Thứ không có tiền đồ, một tiểu thuyền mà sợ như thế, xem ta hiện tại bắt người bên trong đây, ta sẽ cho cá ngươi biết rõ đâm thẳng ở nơi này chỉ có ta nói mới tính toán.

Cười lạnh một tiếng, Lục Tường đứng dậy, hắn tung người nhảy lên cao, bay lên không trung, khí thế toàn thân quay cuồng như bá vương.

Vèo!

Một thanh trường thương xuất hiện trong lòng bàn tay, tiên lực bành trướng bắn ra từ lỗ chân lông, trong nháy mắt dường như cả thiên địa chỉ còn lại có một mình hắn, anh tuấn nói không nên lời.

- Bộ dáng của ngươi không có tiền đồ như vậy, có Lục Tường sư huynh ở đây, ngưu quỷ xà thần không thể chịu nổi một kích.

Lạnh lùng liếc mắt nhìn người bị vả miệng, Nhạc Thần tràn đầy kiêu ngạo nhìn về phía không trung, đôi mắt tràn ngập sùng bái.

- Tiểu thuyền phía trước dừng lại cho ta, Cổ Tiêu, còn không mau ra đây nhận lấy cái chết.

Cảm nhận được hào quang vạn chúng chú mục, Lục Tường cười ha ha, trường thương như phá tan hoàn vũ.

- Hô!

Vừa dứt lời, trong cổ thuyền đột ngột xuất hiện một thủ ấn.

Thủ ấn này cũng không lớn, chỉ cao hơn một người, xem ra còn có chút lảo đảo không có uy lực gì cả.

------oOo------

Chương 2204: Hoàng Trữ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha, vốn cho rằng trong tiểu thuyền có nhiều cường giả, hiện tại nhìn thấy Lục Tường sư huynh cũng ỉu xìu a!

- Đúng vậy, Lục Tường sư huynh là người trẻ tuổi mạnh nhất Vạn Nhận Sơn chúng ta, một ít trưởng lão lâu năm cũng không phải đối thủ của hắn, bọn chúng dựa vào cổ thuyền cũng không phải đối thủ của sư huynh.

- Sư huynh đại triển thần uy đánh chết bọn chúng, để cho đám phế vật Quy Khư Hải nhìn thấy rõ Vạn Nhận Sơn chúng ta lợi hại.

Nhìn thấy không trung xuất hiện cục diện như vậy thì mọi người đều cười khẩy.

Tiếng cười lạnh còn chưa chấm dứt, trường thương của Lục Tường cũng va chạm với thủ ấn.

Răng rắc!

Răng rắc!

Nhìn thủ ấn va chạm với trường thương, trường thương đứt gãy, đồng tử Lục Tường co rút và bị thủ ấn đánh trúng ngực.

PHỐC!

Hắn phun ra một ngụm máu tươi, ngực của hắn bị đánh sụp xuống, tròng mắt lồi ra, ý thức của Lục Tường rời khỏi thân thể, hắn chết

không nhắm mắt.

- Sư huynh uy vũ...

Nhạc Thần phía dưới còn không rõ tình huống phía trên, hắn vẫn hô to như trước.

- Sư huynh nhất định cố ý yếu thế, sau đó làm đối thủ mắc lừa...

Sau khi rống to liền chột dạ, hắn vội vàng vọt tới vị trí Lục Tường rơi xuống và nhìn một cái, hắn sợ tới mức ngã ngồi xuống đất.

- Sư huynh... Sư huynh... Chết!

Một chiêu liền đánh chết Lục Tường lĩnh ngộ hai ngàn tám trăm năm mươi đại đạo, rốt cuộc trên cổ thuyền là ai? Tại sao lại lợi hại như thế?

Nhạc Thần hoảng sợ phát run, cổ thuyền trên không trung cũng không dừng lại, nó tiếp tục bay thẳng về phía trước, dường như đánh chết Lục Tường chẳng khác gì con sâu cái kiến.

Hô!

Có Lục Tường làm ví dụ, tất cả mọi người biết rõ cổ thuyền trước mắt đáng sợ, không dám ngăn cản, tùy ý tránh né.

- Vừa rồi là... Lục Tường? Trước kia chúng ta đã giao thủ, thực lực của hắn kém ta một chút, xem bộ dáng không có tiến bộ nhiều.

Trong Long Chu Cổ Thuyền, Cổ Tiêu nhìn thấy Lục Tường bị đánh thành bánh thịt liền run run.

Vừa rồi Nhiếp Vân ra tay tốc độ quá nhanh, cũng không có bất kỳ phản kháng gì cả, mặc dù Cổ Tiêu biết đối phương bị một tát chụp chết nhưng lại không biết có thực lực gì.

- Ah, gia hỏa vừa rồi có thực lực hai ngàn tám trăm năm mươi đại đạo!

Nhiếp Vân thuận miệng nói.

- Hai ngàn tám trăm năm mươi đại đạo?

Mọi người lông mi nhảy dựng, mặc dù biết Lục Tường khẳng định tiến bộ rất lớn, lại không nghĩ rằng đáng sợ như thế!

Hai ngàn tám trăm năm mươi đầu đại đạo, các đệ tử Quy Khư Hải đang bị đối phương vây bên trong.

- Là đám người Độc Triệu.

Không bị ai ngăn cản, cổ thuyền tiến nhanh về phía trước, một lát sau đã nhìn thấy một đám đệ tử Quy Khư Hải đang đứng giữa ngọn núi, cũng nấp trong trận pháp cực lớn, sắc mặt bọn họ tái nhợt giống như đã dùng hết lực lượng toàn thân, lại tiếp tục nữa sẽ không kiên trì nổi.

Nhiếp Vân nhìn sang, quả nhiên trong đám người nhìn thấy mấy người quen.

Lúc trước Độc Triệu cùng đi theo hắn vào thần chi di tích, bởi vì sợ hãi đi thập tuyệt cổ địa mà sản sinh chia rẽ cho nên mang đám người còn lại rời đi, không nghĩ tới bị nhốt tại đây, xem ra lực lượng đã tiêu hao không sai biệt lắm, tùy thời lâm vào cảnh dầu cạn đèn tắt.

- Sư huynh, chúng ta sắp không kiên trì nổi.

Đám người Độc Triệu trong trận pháp liên tục run rẩy, gương mặt khó coi.

Thần chi di tích không có linh khí hấp thu khôi phục thể lực, lại bị nhiều người vây công liên tục, cho dù bọn họ có trận pháp thủ hộ cũng phải hao phí tất cả thủ đoạn, rốt cuộc không kiên trì nổi.

- Không kiên trì nổi cũng kiên trì!

Một thanh niên đứng trong đám người quát lớn.

Cũng không phải Độc Triệu kêu lên, là một thanh niên trẻ tuổi lông mi thô đen.

Hắn chỉ trì trận pháp này, hiển nhiên có địa vị cao trong đám người.

- Hoàng Trữ, Độc Triệu, chúng ta tới đây!

Thời điểm đám người Quy Khư Hải cảm thấy không cách nào kiên trì nổi, đột nhiên trên không trung có tiếng la lớn vang lên.

- Đây là tiếng của.. Cổ Tiêu! Mau mở trận pháp ra cho bọn họ tiến vào.

Đôi mắt Độc Triệu sáng lên và vội vàng đứng dậy.

- Không được, vạn nhất là kế sách của ba đại tông môn thì chúng ta sẽ chết tại đây.

Thanh niên Hoàng Trữ khoát tay ngăn cản.

- Ta là Cổ Tiêu!

Hắn vừa dứt lời, cổ thuyền dừng lại, đám người Cổ Tiêu bay từ trong ra ngoài, bàn tay Nhiếp Vân vung lên và thu lấy cổ thuyền.

- Hắn thật sự là Cổ Tiêu, ta có thể khẳng định!

Độc Triệu xác nhận, mặt mũi đầy mừng rỡ.

- Hừ, nếu như hắn là người lĩnh ngộ ngụy trang đại đạo thì sao? Chẳng lẽ ngươi có thể nhìn thấy? Ta cảm thấy như vậy, không thể dễ dàng mở đại trận ra.

Hoàng Trữ cũng không đồng ý, hắn hừ lạnh va cắn răng nói.

- Việc này...

Nghe được hắn nói thế, Độc Trêệu lại do dự.

Đối phương nếu như sử dụng ngụy trang đại đạo, mặc dù là hắn

cũng không có cách nào phân biệt đi ra, vạn nhất thật sự là ba đại tông môn cao thủ ngụy trang, mượn cơ hội tiến vào trận pháp, tất cả mọi người sẽ được tử vong.

- Hoàng Trữ, ta thật sự là Cổ Tiêu, ta qua cứu các ngươi, còn không mau mở trận pháp cho chúng ta vào!

Thấy đối phương chậm chạp không mở trận pháp ra, sắc mặt Cổ Tiêu lúng túng.

- Bọn họ cảm thấy chúng ta là người ba đại tông môn ngụy trang cho nên không dám cho đi, không cần phải nói, trực tiếp phá vỡ phong ấn vào thôi.

Nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, Nhiếp Vân đã đoán ra cái gì, cười nói.

- Vậy làm phiền Nhiếp Vân sư huynh!

Biết rõ thực lực Nhiếp Vân cường đại, Cổ Tiêu cũng không có xấu hổ, từ sư đệ đổi thành sư huynh.

- Ân!

Hừ nhẹ một tiếng, Nhiếp Vân đi về phía trước, cũng không có bất kỳ động tác gì, trận pháp phòng ngự trước mặt chấn động.

- Rốt cuộc các ngươi là người nào?

Nhìn thấy trận pháp bị phá hư ngay sau đó, Hoàng Trữ đã giật mình, đôi mắt hắn co rút và rống to.

Đối với trận pháp phòng ngự của mình, Hoàng Trữ có tự tin tuyệt đối, từ điểm có thể ngăn cản ba đại tông môn thời gian dài như vậy cũng có thể thấy được nó cường đại, bây giờ đối phương đi tới liền phá vỡ, hắn làm sao không khẩn trương?

Hắn chỉ cảm thấy da đầu như tróc ra, cả người căng cứng.

- Ta thật sự là Cổ Tiêu, Hoàng Trữ, tại sao ngươi không nhận ra

ta?

Phá vỡ trận pháp, Cổ Tiêu theo sát phía sau đi tới, nhìn thấy bộ dạng của hắn liền im lặng.

- Thật sự là Cổ Tiêu?

Thấy đám người Cổ Tiêu sau khi phá vỡ trận pháp đi tới nhưng không công kích, Hoàng Trữ tin tưởng vài phần, nếu là người tông môn khác, có được năng lực tùy ý phá trận cũng không cần phải ngụy trang.

------oOo------

Chương 2205: Vẽ mặt

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân, nghe nói các ngươi bị vây công, cố ý tới cứu các ngươi, chúng ta nhanh rời đi thôi.

Thấy thái độ của đối phương hòa hoãn, Cổ Tiêu nói.

- Rời đi? Rời đi thế nào, nơi này bị bao vây ba vòng trong ba vòng ngoài, muốn chạy đi quá khó khăn.

Hoàng Trữ lắc đầu.

Nếu quả thật dễ dàng chạy đi như vậy, bọn họ đã sớm trốn đi cũng không cần chờ tới bây giờ.

- Mọi người lên thuyền, ta mang các ngươi rời đi!

Nhiếp Vân tươi cười tiến lên.

- Vị này là ai?

Hoàng Trữ nhíu mày một cái.

Tuy Nhiếp Vân là đệ tử hạch tâm đệ nhất nhân nhưng hắn thân là một thành viên đệ tử chưởng giáo, quanh năm bế quan cho nên không gặp qua.

- Vị này chính là Nhiếp Vân, là hạch tâm đệ nhất nhân bảy mười hai phong lần này!

Cổ Tiêu còn chưa lên tiếng, Độc Triệu giới thiệu.

- Hạch tâm đệ nhất nhân bảy mười hai phong? Hừ, nơi này không có phần để ngươi nói chuyện.

- Đừng tưởng rằng có thể trở thành hạch tâm đệ nhất nhân sẽ có cái gì khó lường, tình huống bên ngoài phức tạp hơn ngươi nghĩ nhiều.

Nghe được là hạch tâm đệ nhất nhân điện bảy mười hai phong, Hoàng Trữ lơ đễnh.

Bọn họ có thể trở thành đệ tử chưởng giáo cho nên từng là hạch tâm đệ nhất nhân, cho nên đối với đệ tử hạch tâm khác mà nói đã vô cùng lợi hại, đối với đệ tử chưởng giáo mà nói không có gì đáng quan tâm.

Hắn cho rằng người này thực lực không tốt lắm, trực tiếp nói như thế quả thực không có cấp bậc lễ nghĩa.

Thời điểm Nhiếp Vân phá trận vừa rồi cũng không có bất kỳ động tác nào, hắn còn tưởng rằng là Cổ Tiêu dùng thủ đoạn gì đó phá hư, căn vốn không nghĩ là thanh niên trước mặt.

- Hoàng Trữ, tại sao ngươi dám nói với Nhiếp Vân sư huynh như vậy, chúng ta có thể tới nơi này là bằng vào thủ đoạn của hắn đấy.

Hắn nói lời này, Cổ Tiêu thiếu chút nữa bị hù chết.

- Bằng vào thủ đoạn của hắn? Ngươi nói hắn một đệ tử hạch tâm...

Hoàng Trữ sững sờ:

- Ngươi gọi hắn cái gì? Sư huynh?

Cổ Tiêu được xem là đệ nhất trong đệ tử hạch tâm, thực lực còn mạnh hơn hắn vài phần, hiện tại xưng hô đệ tử hạch tâm khác là sư huynh, cũng khó trách hắn ngạc nhiên.

- Ân, vị này là Nhiếp Vân sư huynh, thực lực mạnh hơn ta quá nhiều, hắn hoàn toàn có thể mang bọn ta rời khỏi nơi đây!

Cổ Tiêu vội nói.

- Tốt... Tốt!

Do dự một lúc, Hoàng Trữ gật đầu, lúc này cũng không có biện pháp khác, hắn cũng tin phục Cổ Tiêu nói, cho nên lựa chọn tin tưởng.

Ầm ầm ầm!

Thấy hắn đồng ý, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, bàn tay vẽ một cái, Long Chu Cổ Thuyền xuất hiện lần nữa, mọi người nối đuôi nhau đi vào.

- Cổ Tiêu sư huynh, các ngươi... Thực đi thập tuyệt cổ địa?

Đi vào trên thuyền, đám người Độc Triệu đi tới, bọn họ gương mặt đỏ bừng nhìn đám người Cổ Tiêu.

Lúc trước bọn họ nghe tới thập tuyệt cổ địa cho nên sợ hãi lâm trận bỏ chạy, hiện tại nhìn thấy đối phương chẳng những trở về, tinh khí thần đều cường đại hơn lúc trước không ít, cảm thấy không có thể diện.

- Ân, chẳng những trở lại, còn có được vô số bảo bối, ngươi xem!

Thất Nguyên không có tính tình tốt như Cổ Tiêu, lúc trước Độc Triệu rời đi đã làm hắn tức giận, lúc này có cơ hội làm đối phương mất mặt sao có thể bỏ qua, bàn tay run lên, ngay sau đó vô số bảo vật xuất hiện.

- Nhìn xem, đó là hỏa diễm tinh kim thạch, là bảo vật luyện chế hỗn độn thần binh đỉnh phong...

- Đạo đạo chi diệp, là bảo vật vô thượng có ẩn chứa đại đạo trong đó, nghe nói tông chủ lúc trước phái người đi tìm nhưng không tìm được.

- Cụ phong chi thủy, có thể tinh hóa linh hồn...

- Quá mạnh mẽ, có những vật này, tu vi của bọn họ sẽ têến nhanh, dùng không bao lâu sẽ bỏ xa chúng ta...

Nhìn thấy Thất Nguyên có nhiều bảo vật như thế, tất cả mọi người khiếp sợ không thôi, lúc này mở to mắt nhìn.

Những bảo vật này đều có trong truyền thuyết, mỗi một kiện đều giá trị liên thành, Thất Nguyên vừa ra tay xuất ra nhiều như vậy đã phá vỡ suy nghĩ của mọi người.

- Đều... Đều là đạt được trong thập tuyệt cổ địa?

Thấy có nhiều bảo vật như thế, đám người Độc Triệu ngạc nhiên sau đó biến thành khổ sở.

Không phải lúc trước bọn họ nhát gan, hiện tại những bảo vật này có phần của bọn họ, mà lúc này chỉ có thể trông mà thèm, cũng không chiếm được món nào.

- Đúng rồi, Cổ Tiêu, Thất Nguyên, những hỗn độn thần binh đỉnh phong này đều ta ngoài ý muốn đoạt được, vẫn quên cho các ngươi, nhanh nhận chủ đi.

Biết rõ suy nghĩ của Thất Nguyên, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười, ngón tay điểm một cái, vài món hỗn độn thần binh đỉnh phong bay ra khỏi lòng bàn tay của hắn và rơi vào trong tay đám người Cổ Tiêu.

Những thần binh này đều doạt được trên người đám Phục Giang, Tô Lâm, với hắn mà nói đã không có tác dụng quá lớn, còn không bằng thừa cơ đền đáp.

- Dùng hỗn độn thần binh đỉnh phòng làm lễ vật tặng đi?

- Sớm biết như vậy ta cũng đi thập tuyệt cổ địa...

- Đám người Độc Triệu mất đi cơ hội tốt nhất, nếu như theo chân bọn họ chẳng những đạt được nhiều bảo bối như thế, còn có thể đạt được một kiện hỗn độn thần binh đỉnh phong, đáng tiếc... Hiện tại không chiếm được cái gì...

Những người khác cũng nhìn ra xảy ra chuyện gì, lúc này nghị luận liên tục.

PHỐC!

Nghe nói như thế đám người Độc Triệu vốn bị thương, lúc này nộ hỏa công tâm làm sao chịu nổi, đồng thời phun máu tươi và uể oải ngã xuống đất.

Lúc này bọn họ không cần nghe người khác nói, bọn họ biết sai rồi.

Trong lúc nguy cấp không để ý đạo nghĩa, chỉ vì chính mình chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.

Không để ý tới đám người Độc Triệu bị thương, Nhiếp Vân quay đầu đi, tiếp tục thúc dục Long Chu Cổ Thuyền đi về phía trước.

Đối với đám người vong ân phụ nghĩa quay lưng vào lúc mấu chố, hắn cũng không có bất kỳ hảo cảm gì.

Thất Nguyên từng nói qua, lúc trước Cổ Tiêu cứu mạng Độc Triệu, hiện tại gặp nguy hiểm lại đối phương buông tha cứu Cổ Tiêu, nếu như không phải cảm thấy bẩn tay thì hắn sớm giết kẻ này.

Ầm ầm!

Long Chu Cổ Thuyền mới bay không xa, chợt nghe sau lưng có tiếng oanh minh vang lên, lúc này đám người Hoàng Trữ nhìn thấy cảnh tượng cả đời khó quên.

Một bóng người đứng trong vòng vây, toàn thân đều có dây leo phủ kín, dây leo tới đâu cũng hút khô mọi người thành thây khô

Phía sau bóng người còn có vài đầu thần thú tấn công, chỉ cần đi ngang qua sẽ có vô số đầu ngời bay xuống đất, tu sĩ ba tông môn và tán tu vây công bọn họ lúc trước bị chém giết gần một nửa trong vài giây.

------oOo------

Chương 2206: Trấn Viễn tướng quân (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đám người còn lại cũng biết sợ, tất cả hoảng hốt bỏ chạy khắp bốn phía, còn chưa đi xa đã bị con kiến lớn bao phủ, biến thành đồ ăn trong bụng chúng.

- Đã xảy ra chuyện gì..

Toàn thân đám người Hoàng Trữ run rẩy.

Cảnh tượng trước mặt quá đáng sợ, hoàn toàn vượt xa bọn họ tưởng tượng.

- Ta cũng không biết, bọn họ có thể giết chết người ba đại tông môn hẳn là bằng hữu.

Cổ Tiêu biết rõ Nhiếp Vân cố ý bảo Phục Giang ra tay, hẳn không muốn người ta biết rõ nên chuyển đầu mâu đi, lúc này lắc đầu giả bộ như không biết Phục Giang.

- Bằng hữu?

Hoàng Trữ có chút không dám tin tưởng, khi nhìn thấy Phục Giang giết sạch người ba đại tông môn liền rời đi, cũng không khó xử bọn họ cho nên hắn tin Cổ Tiêu nói thật.

- Dường như đó là Kiền Huyết vương triều Phục Giang vương tử,

ta từng gặp qua một lần, không nghĩ tới hắn cứu chúng ta!

Đột nhiên trong đám người có kẻ nhận ra Phục Giang.

- Phục Giang vương tử?

- Tại sao Kiền Huyết vương triều phải cứu chúng ta?

- Ta cũng không biết, nhìn mấy thần thú của hắn chắc là yêu sủng, thật lợi hại...

Nghe được là Phục Giang vương tử đánh chết đệ tử ba đại tông môn, đám người Hoàng Trữ đưa mắt nhìn nhau, cũng không rõ xảy ra chuyện gì.

Quan hệ giữa Quy Khư Hải và Kiền Huyết vương triều cũng không được tốt lắm, tại sao đối phương có thể mạo hiểm đắc tội ba đại tông môn để cứu bọn họ chứ?

- Ha ha, hắn làm như vậy khẳng định có mục đích của mình, người Quy Khư Hải chúng ta còn hay không? Đang ở nơi nào, chúng ta đi cứu bọn họ.

Cổ Tiêu cũng không giải thích, nhìn về phía đám người Hoàng Trữ và nói.

- Còn có những người khác...

Hoàng Trữ đang muốn nói chuyện, đột nhiên trên không trung có khí lưu xuất hiện, bầu trời chấn động như nổ tung.

- Lần thần chi thí luyện này sắp đóng cửa, thỉnh tất cả đệ tử trong di tích quay về.

Giọng nói vang vọng bên tai mọi người như sấm sét.

- Quay về? Lúc này mới bao nhiêu thời gian? Không phải nói ba tháng sao?

- Đúng vậy, mỗi lần thần chi di tích thí luyện đều là ba tháng, hiện

tại cũng đã qua nửa nhiều tháng, làm sao lại phải đi về?

- Đã xảy ra chuyện gì?

Nghe nói như thế tất cả mọi người đều sững sờ.

Dựa theo tình huống bình thường, thần chi di tích đều mở ra ba tháng, hiện tại hơn nửa tháng một chút, muốn mọi người trở về, có phải quá không hợp lẽ thường hay không?

- Như vậy trở về là tốt nhất, bằng không sẽ bị vây công, sẽ không may mắn như vậy!

- Đúng thế a, ba đại tông môn đồng thời phát động tấn công Quy Khư Hải chúng ta, chuyện này phải bẩm báo tông chủ!

Tuy khiếp sợ và kỳ quái nhưng mọi người lại cảm thấy may mắn.

Bây giờ có thể đủ trở về, vừa vặn có thể tránh được ba đại tông môn vây giết, xem như lợi nhuận, bằng không vẫn ở lại nơi này, sớm muộn gì còn gặp được người khác của ba đại tông môn, lần này có thể gặp được Phục Giang vương tử đánh chết đối phương, lần sau sẽ không có vận khí tốt như vậy.

- Sư huynh, chúng ta làm sao bây giờ?

Nghe nói như thế, Cổ Tiêu biết rõ những người khác không cần cứu cũng an toàn không sai biệt lắm, đều nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Ngươi mang theo những sư huynh đệ này về trước đi, ta sẽ đi ra sau.

Nhiếp Vân cũng không nghĩ tới mọi người phải trở về nhanh như vậy, hắn có chút kinh ngạc, lần này đi thần chi di tích chi, mục đích tăng thực lực của hắn lên đã đạt được, muốn hoàn thành ba chuyện của đệ phải đi ra ngoài mới được, nghe phân phó như thế hắn cầu còn không được.

Suy nghĩ một lúc, hắn còn phải đợi đám người Phục Giang và Thanh Diệp vương, cũng không thể đi cùng đám người Cổ Tiêu ra

ngoài.

- Vậy thì tốt, chúng ta đi trước!

Cổ Tiêu biết rõ ý của Nhiếp Vân cho nên lúc này gật gật đầu, hắn mang một kiện thần binh phi hành, mang theo mọi người bay ra khỏi khe hở.

- Trở về nói cho Cổ Ung tông chủ, bảo hắn phòng bị ba đại tông môn khác, sau đó ta sẽ đi ra.

Thu hồi Long Chu Cổ Thuyền, Nhiếp Vân truyền âm dặn dò một câu, lúc này hắn bay sang hướng khác.

Phục Giang là người hầu của hắn, đám người Thanh Diệp vương là yêu sủng của hắn, hắn có thể cảm nhận rõ vị trí của bọn họ, hắn có thể nhanh chóng đi tìm bọn họ.

Vận dụng Phượng Hoàng chi dực, vòng tròn đại đạo bao phủ thân thể, tốc độ của hắn bay đi nhanh như thuấn di, mặc dù có người nhìn thấy cũng cho rằng nhìn lầm.

Thời gian qua không lâu đã bay hàng tỷ dặm, hắn đáp xuống một ngọn núi.

- Chủ nhân!

Hắn vừa đáp xuống đã thấy đám người Phục Giang đi ra.

Lúc này hắn dùng thần thức truyền âm, lúc này cả đám nhanh chóng tụ tập tại nơi đây.

- Chủ nhân, đây là Thiên Tâm Đằng, Phá Thần Chu...

Đi tới trước mặt, Phục Giang vương tử đưa bảo vật tới.

Tiếp nhận Thiên Tâm Đằng dung nhập thân thể, Nhiếp Vân nhìn hắn và âm thầm gật đầu.

Trải qua thôn phệ phạm vi lớn, tuy Thiên Tâm Đằng không có gia

tăng, thực lực vẫn là hai ngàn tám trăm đầu đại đạo, dây leo lại vừa thô vừa to hơn trước, sinh cơ gia tăng mạnh hơn trước kia đâu chỉ gấp đôi!

Hiện tại chỉ bằng vào lực lượng Thiên Tâm Đằng cũng có thể đánh chết đám người Tô Lâm dễ như trở bàn tay.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bọn chúng không sử dụng Chủ Tể Phù Ấn.

Sau khi dung nhập Thiên Tâm Đằng vào trong thân thể, Nhiếp Vân nhìn sang đám yêu sủng Thanh Diệp vương, phát hiện thực lực của chúng tinh tiến nên sinh ra cảm giác kỳ quái.

Chúng cũng không phải Thiên Tâm Đằng, có thể thôn phệ năng lượng tiến bộ, tại sao chém giết một hồi lại gia tăng thực lực mạnh như thế?

Nhất là Vạn Lực Vương tiến bộ lớn nhất, khí tức ngưng trọng không phát, dường như tùy thời có thể đột phá gông cùm xiềng xích hai ngàn chín trăm đầu đại đạo, trở thành cường giả tông chủ.

- Chúng ta là thần thú trong thập tuyệt cổ địa, bởi vì không cách nào cảm ứng hỗn độn cho nên cũng không thể tu luyện đại đạo, chỉ có thể dựa vào thôn phệ nhân loại tăng thực lực lên, trước kia cường giả tiến vào thập tuyệt cổ địa quá ít, cho nên... Thực lực chúng ta tiến bộ chậm chạp, lần này có thể thôn phệ nhiều người như thế, nhất là Vạn Lực Vương, mỗi một phân thân Thực Giới Nghĩ đều hội tụ lực lượng vào người, bởi vậy có tiến bộ càng lớn.

Dường như nhìn ra nghi hoặc của hắn, Thanh Diệp Vương Tiếu giải thích.

- Thì ra là thế, các ngươi có thể thôn phệ lực lượng người khác gia tăng thực lực?

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

- Trên lý luận là như thế, nhưng là tối đa đạt tới tông chủ đỉnh phong, muốn trở thành nửa bước chúa tể cần lĩnh ngộ.

Thanh Diệp vương nói.

------oOo------

Chương 2207: Trấn Viễn tướng quân (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lợi hại, không hổ là thượng cổ thần thú, quá mạnh mẽ!

Trong nội tâm mừng như điên, Nhiếp Vân biết rõ lần này hắn nhặt được bảo.

Tu sĩ nhân loại tu luyên cần lĩnh ngộ đại đạo, phiền toái vô cùng, đúng theo như lời Cổ Tiêu đã nói, không thể tăng lên quá lớn, nhưng Thiên Tâm Đằng, Thanh Diệp vương đều là thượng cổ thần thú đặc thù thì khác, không cần lĩnh ngộ đại đạo trực tiếp dựa vào thôn phệ tấn cấp là quá dễ dàng.

Nếu như có số lượng đủ lớn, hoàn toàn có thể bồi dưỡng thành cường giả tông chủ đỉnh phong trong thời gian ngắn.

- Các ngươi đừng phản kháng, ta sẽ mang các ngươi ra ngoài trước và nói sau.

Áp chế vui sướng trong nội tâm, Nhiếp Vân nói với các yêu sủng Thanh Diệp vương, Hùng Cổ.

Những thần thú này ở lại đây cũng không làm được gì, một khi đi ra ngoài sẽ gây ra gió tanh mưa máu, gây ra động tĩnh quá lớn, lại không rõ tình huống và thế cục bên ngoài cho nên ít xuất hiện mới tốt.

Nếu đệ đệ cướp đoạt thành công, có được thực lực hỗn độn phong vương, lại cao điệu cũng không sao cả.

Thu thần thú và Phục Giang vương tử vào nạp vật thế giới, Nhiếp Vân lập tức bay ra ngoài.

Sử dụng toàn bộ lực lượng, tốc độ cực nhanh, không qua nửa giờ đã xuất hiện tại khe hở đi ra ngoài.

- Ân? Những người này làm gì, tại sao đi chậm như thế?

Vào lúc muốn tiến vào trong khe hở, đột nhiên phát hiện không đúng.

Người ở khe hở phải xếp hàng chậm rãi đi ra bên ngoài, căn bản không giống như lúc vừa đến là mạnh mẽ đâm vào bên trong.

- Xếp hàng, Kiền Huyết vương triều Trấn Viễn tướng quân tự mình kiểm tra, trật tự cho ta, bằng không sẽ giết chết tại chỗ, tông môn các ngươi sẽ không dám nói nhảm nửa câu.

Từ trên cao bay xuống, thời điểm Nhiếp Vân không hiểu xảy ra chuyện gì, phía trước có tiếng hét lớn vang lên.

Đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy mọi người xếp hàng tiến lên, bên cạnh có hai hàng binh sĩ thủ hộ chung quanh, rậm rạp chằng chịt phong tỏa toàn bộ không gian.

Những binh sĩ này đều có thực lực hai ngàn năm trăm đầu đại đạo, thân thể cường tráng, lực lượng tinh thâm, hô hấp mang theo phù văn đại đạo kéo dài và đều nhịp, cho thấy sức chiến đấu siêu cường.

- Binh sĩ? Kiền Huyết vương triều Trấn Viễn tướng quân? Phát sinh chuyện gì?

Nhìn thấy loại tình huống này, Nhiếp Vân không rõ xảy ra chuyện gì.

Kiền Huyết vương triều đột nhiên phái binh ngăn chặn khe hở, lần lượt kiểm tra, muốn làm gì? Chẳng lẽ Kiền Huyết hoàng đế biết rõ con của hắn biến thành người hầu của mình?

- Ah, vị sư huynh này, ta muốn hỏi một chút, những binh sĩ này làm gì? Muốn kiểm tra cái gì?

Trong nội tâm nghi hoặc, Nhiếp Vân hỏi một thanh niên.

- Ta cũng không biết, dường như nghe nói có một tội phạm quan trọng của Kiền Huyết vương triều nấp trong đám người chúng ta, muốn thẩm tra kỹ càng và bắt hắn lại.

Dường như thanh niên không biết, hắn chỉ thuận miệng nói một câu.

- Tội phạm quan trọng? Tội phạm quan trọng gì đáng để Kiền Huyết vương triều làm như vậy?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Bốn đại tông môn đều có tôn nghiêm, lần lượt thẩm tra đệ tử của bọn họ như vậy tương đương vạch mặt, hắn không tin vì một đào phạm bình thường mà Kiền Huyết vương triều không tiếc trở mặt với bốn đại tông môn.

Việc này quá mức khoa trương rồi.

- Ai biết được, dù sao thẩm tra rất nghiêm, cái gì dịch dung, cái gì huyết dịch, thậm chí kiểm tra cả tuổi, không biết muốn làm gì...

Người này cũng không hiểu, lắc đầu.

- Huyết dịch, tuổi?

Nghe tới dịch dung, Nhiếp Vân lơ đễnh, nghe nói huyết dịch và tuổi thì cảnh giác của hắn bộc phát.

Hắn và Nhiếp Đồng có quan hệ huyết thống với nhau, trong huyết dịch có thuộc tính cùng loại với Tu La Vương, bởi vì như thế đám người Cực Thiên Vương, Thanh Diệp vương vừa thấy liền thay đổi chủ ý.

Bắt đào phạm cứ kiểm tra dịch dung là được, huyết dịch và tuổi thì đáng giá suy nghĩ.

Không nói tới huyết dịch, chỉ nói tuổi, tính toán ra hắn tu luyện tới hiện tại mới hơn ba vạn năm, tuổi như vậy mà có thực lực cao như hắn, một khi bị điều tra ra, tất nhiên sẽ thành đối tượng nghiên cứu của kẻ khác, phiền toái không ít.

- Phục Giang, Kiền Huyết vương triều của các ngươi có Trấn Viễn tướng quân hay không?

Trong nội tâm nghi hoặc, lặng lẽ truyền âm hỏi Phục Giang vương tử trong nạp vật thế giới.

- Đúng thế, Trấn Viễn tướng quân là tâm phúc bên cạnh phụ thân của ta, thực lực tông chủ đỉnh phong hai ngàn chín trăm đầu đại đạo.

Phục Giang vương tử nói.

- Hiện tại hắn đang ở lối ra thần chi di tích và mang theo trọng binh canh gác, nói phải tìm được tội phạm quan trọng.

- Ngươi có thể liên hệ với hắn hay không, hỏi xem xảy ra chuyện gì?

Nhiếp Vân nói tiếp.

- Có thể liên hệ, ngươi chờ một chút!

Phục Giang vương tử cầm một ngọc bài sau đó truyền tin tức vào bên trong, tin tức này không cách nào truyền ra khỏi nạp vật thế giới, bởi vì Nhiếp Vân cho đi nên mới có thể truyền ra bên ngoài.

Hô!

Một lát sau có tin tức truyền trở về, Phục Giang vương tử cau mày.

- Bẩm chủ nhân, là mệnh lệnh của phụ hoàng, nói phải tìm một người, cụ thể là ai, cũng không nói tỉ mỉ, chỉ nói ba điều kiện, thứ nhất, khí tức linh hồn mang theo tử vong.

- Thứ hai, am hiểu sử dụng kiếm, tiến bộ rất nhanh.

- Thứ ba, vận mệnh không cách nào suy tính!

- Những phần khác phụ hoàng không có nói tỉ mỉ, hắn cũng không biết!

Phục Giang vương tử nói.

- Khí tức giết chóc? Am hiểu sử dụng kiếm? Xem ra đang tìm Nhiếp Đồng.

Nhiếp Vân rùng mình.

Có thể phù hợp điều kiện này chỉ có đệ đệ Nhiếp Đồng, chính là Tu La Vương, xem ra A Dục Vương đã biết rõ Nhiếp Đồng tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, hơn nữa chuẩn bị ra tay.

Nhưng bởi vì vận mệnh của Nhiếp Đồng không cách nào suy tính, mặc dù mạnh như phong vương cũng không thể tìm ra vị trí của hắn, từ đó Kiền Huyết vương triều dùng loai thủ đoạn này tiến hành điều tra.

Một khi bị điều tra ra, tất nhiên sẽ bị bắt trở về, đưa tới trước mặt A Dục Vương thì mọi chuyện đã muộn rồi.

- Phục Giang, hiện tại ta là tùy tùng Cửu Triêu của ngươi, mang ta ra ngoài.

Tinh thần khẽ động, hắn thả Phục Giang ra khỏi nạp vật thế giới sau đó điều động ngụy trang chi khí của bản thân, hắn biến thành bộ dạng khác, chính là thuộc hạ của Phục Giang vương tử, Cửu Triêu.

Tuy Nhiếp Đồng đang ở trong Thiên Huyền điện, đối phương không nhất định có thể phát hiện nhưng cẩn thận một chút mới tốt, đối phương thân là một vương triều, tất nhiên có được rất nhiều thủ đoạn, vạn nhất bị tra ra cái gì, muốn đi cũng khó khăn!

Hô!

Phục Giang vương tử rời khỏi nạp vật thế giới sau đó đi cách hắn không xa.

------oOo------

Chương 2208: Chư Cát Lăng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân đứng đằng sau đám người, lại thi triển một ít thủ đoạn, động tác rất nhỏ cho nên không làm ai chú ý.

- Vâng, chủ nhân!

Phục Giang vương tử biết rõ ý của hắn, hắn nhìn cảnh vật chung quanh, nhìn thấy người xếp hàng và binh lính, hắn mang theo Nhiếp Vân bước nhanh ra bên ngoài.

- Người nào? Lui vào xếp hàng! Nếu lại đi về phía trước thì chúng ta sẽ động thủ.

Một binh sĩ thấy hắn chen ngang cho nên hét lớn, thái độ hung hãn.

Rầm rầm!

Nương theo tiếng la có hơn mười binh sĩ tay cầm trường thương đứng ra, động tác đều nhịp, tuy những người này thực lực không phải rất cao, liên hợp lại với nhau sẽ có uy thế cường đại, có thể đánh bại đối thủ cường đại hơn nhiều.

Binh sĩ Kiền Huyết vương triều đều am hiểu đánh hợp kích và liên thủ với nhau, có thể liên hợp cùng một chỗ và phát huy một trăm phần trăm tới hai trăm ba mươi phần trăm sức chiến đấu.

Phục Giang là vương tử nhưng không phải ai cũng có thể nhận ra, nhất là loại binh lính này làm sao biết hắn là ai.

- Làm càn! Đây là Phục Giang vương tử điện hạ, chẳng lẽ ngươi muốn tra?

Nhiếp Vân ngụy trang Cửu Triêu tiến về phía trước một bước, hắn cau mày quát lớn.

Đã ngụy trang thành người khác, đương nhiên phải làm tốt bản phận chó săn.

- Ah... Thì ra là vương tử điện hạ, mời bên này!

Nghe được người trước mặt là vương tử, binh sĩ đã giật mình và không dám ngăn cản, trực tiếp đi trước dẫn đường.

Càng tiến lên phía trước, một lát sau nhìn thấy cái liễn, phía trên có hào quang bảy màu, cửu long vờn quanh, một kim giáp tướng quân ngồi ở trên, trong ánh mắt mang theo uy nghiêm cao cao tại thượng.

- Bẩm tướng quân, vương tử đến!

Binh sĩ đi vài bước tới trước liễn sau đó khom người hành lễ.

- Thần Trấn Viễn tướng quân Lưu Chí Uyên bái kiến vương tử điện hạ!

Thân thể hơi động, Trấn Viễn tướng quân vội vàng đứng lên, khôi giáp toàn thân kêu rầm rầm và hai tay ôm quyền.

Tuy hắn là tướng quân chiến công hiển hách, bàn về thân phận lại không bằng vương tử điện hạ.

- Miễn lễ!

Phục Giang vương tử tùy ý khoát khoát tay:

- Phụ hoàng bảo ngươi tra người, cụ thể dò xét như thế nào, có cần ta trợ giúp hay không.

- Làm phiền vương tử điện hạ quan tâm, đây là nghĩa vj của thần, vương tử điện hạ đứng một bên nhìn là được.

Lưu Chí Uyên nào dám để vương tử tự mình động thủ sưu tầm, vội vàng bảo thuộc hạ mang thêm cái liễn khác tới, lại mời Phục Giang ngồi lên trên.

Cách gần đó Nhiếp Vân cẩn thận quan sát một chút, Lưu Chí Uyên quả nhiên là cường giả tông chủ, bởi vì quanh năm chinh chiến, trên người mang theo thiết huyết và sát khí, tuy chỉ có thực lực hai ngàn chín trăm đầu đại đạo, sức chiến đấu lại cao hơn không ít.

- Vương tử điện hạ, vị này chính là...

An bài tốt Phục Giang vương tử, đôi mắt Lưu Chí Uyên nhìn lên người Nhiếp Vân.

- Hắn là thủ hạ Cửu Triêu của ta!

Phục Giang vương tử nói.

- Thì ra là Cửu Triêu huynh đệ, thật sự không có ý tứ, lần này ta có lệnh vua, hi vọng ngươi có thể phối hợp kiểm tra một chút, một khi vô sự ta sẽ tự mình xin lỗi ngươi.

Lưu Chí Uyên vẫy vẫy tay một cái, lập tức có mấy binh sĩ chạy tới, cungc vây Nhiếp Vân vào giữa.

- Tra ta? Ta đi theo vương tử nhiều năm như vậy, ngươi hoài nghi ta là đào phạm?

Nhiếp Vân sững sờ.

Gia hỏa này quá cẩn thận, chính mình đi theo sau lưng Phục Giang vương tử cũng phải tra, nếu một mình hành động chắc chắn khó có thể đào thoát.

Nếu quả thật để đối phương tra, rất nhiều bí mật sẽ bị lộ, phiền toái không nhỏ, thân thể khẽ động nháy mắt với Phục Giang.

- Lưu Chí Uyên, ngươi có ý tứ gì?

Nhìn thấy ánh mắt, Phục Giang vương tử làm sao không biết xảy ra

chuyện gì, hắn cau mày đứng dậy, ánh mắt tức giận.

Điều tra người của hắn tương đương không tin hắn, khiêu chiến uy nghiêm của hắn.

- Kính xin vương tử thứ lỗi, ta cũng phụng mệnh làm việc, mỗi người đều phải tra kỹ càng, không thể buông tha dấu vết nào!

Tâấy thái độ của Phục Giang vương tử, Lưu Chí Uyên vội vàng giải thích.

Tuy thực lực của hắn mạnh hơn vương tử trước mắt nhưng thân phận đối phương hiển hách, lại là con ruột của hoàng đế cho nên hắn không dám quá phận.

- Không thể buông tha dấu vết nào, vậy có phải cũng nên tra cả ta một lần hay không? Tốt, bây giờ ta đứng đây, ngươi phái người tới tra ta đi, nếu như điều tra ra ta là đào phạm, có thể bắt ta đi, nếu tra không ra, coi chừng ta lật tung liễn xe của ngươi lên.

Cau mày tức giận, lực lượng Phục Giang vương tử bộc phát, trong tay cầm một tấm Kiền Huyết Vương Hầu Lệnh phụ trợ uy nghiêm và thân phận của hắn.

- Thuộc hạ không dám!

Gương mặt Lưu Chí Uyên nhỏ máu, da mặt co quắp, hắn không nói nên lời.

Đối phương là vương tử, có kiêu ngạo và tôn nghiêm của vương tử, tra người của hắn tương đương hoài nghi hắn, đây không phải nhổ lông trên mông hổ sao?

- Không dám thì đừng nói nhảm, nhanh tra kẻ khác đi, đừng lãng phí thời gian đôi co với ta!

Vung tay lên, Phục Giang vương tử không nói nhiều.

- Vâng!

Lưu Chí Uyên không dám nói nữa, nhìn kỹ Nhiếp Vân, cũng không phát hêện có gì dị thường, lúc này mới quay người rời đi, liên tục điều tra kẻ khác.

Tuy thực lực bản thân Nhiếp Vân không bằng đối phương, sau khi có thể sử dụng vòng tròn đại đạo, có thể so với cường giả nửa bước chúa tể, bằng vào thực lực của hắn căn bản không lộ ra chút sơ hở gì.

Hô!

Thấy hắn rời đi, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Nhờ có lúc trước lưu Phục Giang vương tử lại, bằng không chuyện hôm nay khó có khả năng giải quyết êm thắm.

Nhìn bộ dạng Lưu Chí Uyên tuyệt đối không bỏ qua cơ hội tra xét kẻ nào, không đi theo sau lưng Phục Giang vương tử tất nhiên sẽ bị điều tra ra, khó tránh khỏi chém giết một lần.

Tránh thoát điều tra, Nhiếp Vân không nói câu nào, hắn đứng bên cạnh liễn của Phục Giang vương tử, lúc này Phục Giang nói:

- Lưu tướng quân, ta phải mau chóng quay về phục mệnh với phụ vương, ta sẽ không chờ tại nơi này, ngươi phải nghiêm khắc điều tra, không được xuất hiện sơ suất!

- Vâng!

Lưu Chí Uyên vội vàng gật đầu, thở ra một hơi.

Đối phương là vương tử, nếu vẫn chờ ở nơi này hắn cảm thấy áp lực.

- Ân, Cửu Triêu chúng ta đi!

Thấy đối phương không hề ngăn cản, Phục Giang vương tử thoả mãn gật gật đầu, quay người muốn rời đi, còn chư bay đi đã nghe tiếng hét lớn, một bóng người bay tới rất nhanh.

- Chậm đã!

Nương theo tiếng nói, một trung niên nhân mặc triều phục bay tới.

Trung niên nhân gương mặt nghiêm túc, thực lực còn cũng không kém gì Lưu Chí Uyên, đều là cường giả tông chủ.

------oOo------

Chương 2209: Tam giới chiến trường (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây chính là tâm phúc bên cạnh phụ hoàng của ta, đại thần Chư Cát Lăng, là người túc trí đa mưu, ngàn vạn cẩn thận!

Nhiếp Vân nghe được Phục Giang vương tử truyền âm.

Hắn truyền âm thông qua linh hồn khế ước, cũng không có năng lượng chấn động, mặc dù cường giả chúa tể cũng không thể nhìn ra.

- Túc trí đa mưu?

Nhiếp Vân nheo mắt.

Chẳng lẽ đối phương phát giác cái gì? Muốn tra đến cùng?

- Thì ra là Chư Cát thúc thúc!

Phục Giang vương tử vui vẻ.

Tuy đại thần này luận thân phận không bằng vương tử nhưng đối phương là tâm phúc bên cạnh hoàng đế, mặc dù là Phục Giang cũng kiêng kị vài phần.

- Vương tử điện hạ!

Chư Cát Lăng dừng lại, khẽ khom người:

- Chuyện này là bệ hạ phân phó, không cho phép có bất kỳ sai lầm nào, kính xin vương tử tha thứ!

- Chư Cát thúc thúc có ý tứ gì?

Nghe nói như thế, Phục Giang nhíu mày một cái.

- Không có có ý gì, vương tử thân phận cao quý tự nhiên không thể tra, thuộc hạ của vương tử điện hạ đề phòng có kẻ khác giả mạo, hy vọng có thể phối hợp dò xét một chút.

Chư Cát Lăng nói.

- Ngươi muốn tra hắn?

Sắc mặt Phục Giang khó coi.

- Kính xin phối hợp, chuyện này liên lụy rất lớn, ta không thể nói ra, kính xin vương tử thứ lỗi, nếu như vương tử không tin có thể trở về tự mình hỏi bệ hạ, một khi biết rõ sẽ hiểu khổ tâm của hạ thần.

Sắc mặt Chư Cát Lăng ngưng trọng, nói tiếp:

- Mặt khác, mời vương tử qua bên này, thuộc hạ còn có một câu muốn hỏi!

- Ân?

Thấy đối phương ngưng trọng như thế, nội tâm Phục Giang vương tử nghi hoặc đi qua.

Hô!

Chư Cát Lăng tiện tay bố trí một cấm chế làm người ngoài không nghe thấy, lúc này khom người nói:

- Bệ hạ đã biết vương tử mất đi Phù Hư Đam Sơn, còn muốn hỏi một chút, là người nào cướp bảo vật này trong tay của vương tử?

- Phụ hoàng bảo ngươi hỏi?

Phục Giang nhíu mày.

Binh khí bị người đoạt đi, đây là chuyện vô cùng nhục nhã, trực tiếp hỏi như vậy, tương đương vạch trần vết sẹo, không nhục mã mới lạ.

- Đúng thế!

Chư Cát Lăng gật đầu.

- Phải!

Phục Giang vương tử do dự sau đó ngẩng đầu lên nói:

- Cụ thể là ai ta cũng không quá rõ ràng, là người ba đại tông môn Vạn Nhận Sơn, Thập Thu Lĩnh và Đoạn Thiên Nhai liên thủ làm, ta chỉ nhớ rõ hai người mạnh nhất là Tô Lâm và Mặc Nghiêu, mặt khác cũng không nhận ra!

- Chính đám người này cướp đi Phù Hư Đam Sơn, lại phá hư nhiệm vụ phụ hoàng giao cho ta, lúc này ta đại khai sát giới với ba đại tông môn, làm cho bọn chúng biết rõ Kiền Huyết vương triều chúng ta lợi hại!

- Thì ra là thế!

Nghe nói như thế Chư Cát Lăng tin tưởng vài phần.

Trước kia còn chưa tới, hắn chợt nghe có người nói vương tử đồ sát người ba đại tông môn trong thần chi di tích.

Tuy ba đại tông môn không bằng Kiền Huyết vương triều nhưng nội tình bày ra đó, thân là đệ tử hoàng gia nên biết chuyện này, sẽ không dễ dàng làm ra chuyện tà đạo này, Phục Giang vương tử là người nổi danh tỉnh táo, hắn làm như vậy đã làm người ta cảm thấy không đúng.

Chính bởi vì như thế hắn mới vội vàng chạy đến, muốn cẩn thận

điều tra một chút vì sao vương tử lại làm như vậy, nghe nói như thế lập tức tin tưởng bảy, tám phần.

Ba đại tông môn lại dám cướp đồ của vương tử, khó trách hắn nổi giận.

- Chư Cát thúc thúc, ngươi ở nơi này cẩn thận thẩm tra, nhất định đừng để người kia chạy trốn, ra tay với ta chính là khiêu khích uy nghiêm của Kiền Huyết vương triều, tội không thể tha!

Nói đến đây Phục Giang vương tử oán hận lên tiếng, trong mắt mang theo lửa giận.

- Vâng, vương tử yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ hảo hảo xử lý, cũng bắt lấy tất cả những người kia!

Chư Cát Lăng vội vàng trả lời.

- Ân, Cửu Triêu là thuộc hạ của ta, đi theo ta nhiều năm, ta thân là vương tử không cách nào bảo hộ, để tùy ý để binh sĩ bình thường điều tra, thật sự có chút không nói nổi.

- Ta làm vương tử cũng cần mặt mũi của mình, Chư Cát thúc thúc, không nên thật thẩm tra a.

Phục Giang vương tử nói tiếp.

- Như vậy đi, bảo binh sĩ đi thăm dò thật có tổn hại uy nghiêm của vương tử, ta tự mình đi tra, chỉ dò xét linh hồn là được rồi.

Nghe nói như thế Chư Cát Lăng do dự sau đó lên tiếng:

Công nhiên thẩm tra người của vương tử thật sự đã làm hao tổn mặt mũi vương tử.

- Vậy là tốt.

Phục Giang vương tử gật gật đầu, bước ra khỏi cấm chế sau đó ngoắc Nhiếp Vân:

- Cửu Triêu, tới đây phóng thích linh hồn để Chư Cát thúc thúc thẩm tra một chút, tra xong chúng ta đi về, ta còn có việc gấp cần bẩm báo với phụ hoàng.

- Vâng!

Nhiếp Vân đi tới.

Tuy vừa rồi Chư Cát Lăng bố trí cấm chế nhưng Phục Giang vương tử là người hầu của Nhiếp Vân, thông qua dấu vết linh hồn có thể nghe rõ ràng.

Hai bên nói chuyện cũng truyền vào tai hắn, cho nên vừa rồi Phục Giang nói những lời kia là Nhiếp Vân bảo hắn nói.

Tiếp tục biến ba đại tông môn thành kẻ thế mạng để bảo trụ chính mình, lại có thể làm bọn chúng chó cắn chó một miệng đầy lông.

Ông!

Nhiếp Vân bộc phát linh hồn.

Linh hồn của hắn không có khí tức giết chóc, tương đối sạch sẻ, cho dù cho đối phương thẩm tra cũng không có gì, quả nhiên Chư Cát Lăng cẩn thận thẩm tra một lần cũng không phát hiện cái gì, lúc này mới xấu hổ cười cười nói xin lỗi Phục Giang vương tử.

- Tốt, chúng ta đi trước, Chư Cát thúc thúc nhất định phải bắt lấy đám người Tô Lâm, Mặc Nghiêu giao cho ta, ta muốn đích thân xử lý bọn chúng.

Phục Giang vương tử nói thêm một câu và mang theo Nhiếp Vân bay đi xa, chỉ trong nháy mắt biến mất khỏi nơi này.

Hô!

Hai người bay đi không bao lâu, xác định không có ai phát hiện mới dừng bước.

- Ta phải về xử lý chuyện Quy Khư Hải, ngươi tiến vào nạp vật thế

giới của ta, xử lý xong chuyện Quy Khư Hải ta sẽ cùng ngươi đi Kiền Huyết vương triều!

Nhiếp Vân thở ra một hơi và phân phó một câu.

Tuy bằng vào thực lực của hắn hiện tại sẽ không sợ Chư Cát Lăng, Trấn Viễn tướng quân cái gì, hắn không muốn bại lộ thân phận của mình mà thôi, bằng không phiền toái không nhỏ, có thể tránh được phiền toái quấn thân mới là tốt nhất.

- Vâng!

Phục Giang vương tử gật gật đầu, thân ảnh của hắn lập tức biến mất tại chỗ.

Phần phật!

Sau khi thu hắn vào nạp vật thế giới, Nhiếp Vân khôi phục dung mạo vốn có, thân ảnh biến mất, hắn bay trở về khe hở thần chi di tích.

Vừa rồi lúc đến hắn nhìn thấy Tinh Nguyệt cổ thuyền của Cổ Ung tông chủ Quy Khư Hải, cổ thuyền dừng cách khe hở không xa, chờ đệ tử Quy Khư Hải trở về.

------oOo------

Chương 2210: Tam giới chiến trường (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đề phòng có người khác phát hiện, Nhiếp Vân phi thường cẩn thận, chỉ trong chốc lát đã tới trước cổ thuyền, ngay sau đó hắn đáp xuống bong thuyền.

- Nhiếp Vân!

Thấy hắn đột ngột xuất hiện liền có tiếng cười vang lên, lập tức nhìn thấy Cổ Ung tông chủ đứng ở đầu thuyền tươi cười nhìn hắn:

- Chuyện của ngươi, ta đã nghe Cổ Tiêu nói cả rồi, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên.

Cổ Ung tông chủ tươi cười vui vẻ.

Đối với vị tông chủ này, Nhiếp Vân có hảo cảm rất lớn, trực tiếp tặng hỗn độn thần binh đỉnh phong Hàn Dương kiếm và Chủ Tể Phù Ấn, đổi lại những người khác khẳng định không có phách lực như thế.

- Nhiếp Vân sư huynh dẫn ta vào trong thập tuyệt cổ địa đạt được bảo vật, lại cứu đám người Độc Triệu, ta đã nói tất cả với tông chủ rồi, ngươi đừng trách ta lắm miệng.

Cổ Tiêu đứng sau lưng tông chủ và tươi cười vui vẻ.

- Chuyện này...

Nghe Cổ Tiêu nói thế, có lẽ chưa nói chuyện đám người Thanh Diệp vương, Vạn Lực Vương, nội tâm Nhiếp Vân thả lỏng nhìn sang tông chủ, lúc đang muốn lên tiếng, Cổ Ung cau mày nhìn sang hai chiếc cổ thuyền cách đó không xa.

- Xem ra tâật sự phải vạch mặt với Vạn Nhận Sơn, Thập Thu Lĩnh, Đoạn Thiên Nhai, lần này ngươi yên tâm, vừa rồi ta đã kiểm tra lại, bị Phục Giang vương tử đánh lén, bọn chúng tổn thất rất lớn, ngược lại chúng ta tổn thất nhỏ nhất, trải qua chuyện này, chỉ sợ chúng không dám động thủ với chúng ta trong thời gian ngắn, chúng ta cũng có nhiều thời gian chuẩn bị.

Nói ra chuyện này, Cổ Ung vô cùng hớn hở:

- Lại nói có thể làm một vương tử làm ra loại thủ đoạn này, xem ra ba đại tông môn đã làm chuyện khiến hắn tức lộn ruột, Kiền Huyết vương triều tất nhiên cũng sẽ có thủ đoạn tiếp theo.

- Vậy là tốt rồi!

Thấy bộ dạng Cổ Ung như vậy, Nhiếp Vân biết rõ Cổ Tiêu cũng

không nói chuyện của Phục Giang vương tử, cũng biết tông chủ khẳng định làm xong tất cả chuẩn bị nên không nhiều lời, có phần nghi hoặc hỏi:

- Đúng rồi, tông chủ, đã xảy ra chuyện gì, vì sao phong bế phong ấn nhanh như thế, còn bảo mọi người ra ngoài?

Dựa theo tình huống bình thường, thần chi di tích mở ra trong ba tháng, hiện tại đột nhiên chấm dứt, nhất định xảy ra chuyện gì đó.

- Chuyện này các ngươi sớm muộn gì cũng phải biết, nói trước với các ngươi cũng được, là vì tam giới chiến trường sắp mở ra.

Cổ Ung tiện tay bố trí cấm chế, sắc mặt ngưng trọng lên tiếng.

- Tam giới chiến trường? Đó là cái gì?

Vẻ mặt Nhiếp Vân vô cùng kỳ quái.

- Ngươi biết ba đại cường giả phong vương chứ?

Thấy ánh mắt hắn khó hiểu không phải giả bộ, lúc này Cổ Ung nhớ tới thiếu niên này tiến vào Quy Khư Hải thời gian không dài, hắn không biết rất nhiều chuyện cho nên cười khổ.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Vốn có bốn đại cường giả phong vương, sau khi Tu La Vương chết đi còn ba người, theo thứ tự là A Dục Vương, Hỗn Độn Vương và Tuyệt Sát Vương.

- Biết rõ ba đại vương giả, chắc hẳn cũng biết Tà Nguyệt Chí Tôn Vực của chúng ta là do A Dục Vương quản lý, hai vương giả còn lại cũng có địa bàn của mình, đây là ba thế lực đỉnh cấp trong hỗn độn hải dương, bởi vậy được xưng là tam giới!

Cổ Ung giải thích nói.

- Ah, thì ra là thế!

Nhiếp Vân hiểu ra.

Nếu như thế giới Tu La Vương không bị hủy diệt sẽ là tứ giới, mà bây giờ chỉ còn lại ba đại thế giới.

- Tuy ba đại thế giới cách nhau rất xa, rất ít liên hệ, nhưng đều là đại thế giới trong hỗn độn hải dương, vẫn có cạnh tranh với nhau, vì hòa hoãn loại cạnh tranh này cho nên cách một trăm triệu năm, hỗn độn hải dương sẽ xuất hiện chiến trường, ai cũng có thể đi vào chiến trường tam giới tiến hành chém giết, chiến đấu!

- Đây là đại chiến quy mô lớn nhất Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, thậm chí lớn nhất cả hỗn độn hải, vô số thiên tài, vô số cường giả đều tre già măng mọc xông vào, chiến đấu cực kỳ thảm thiết.

Cổ Ung chậm rãi lên tiếng, trong mắt mang theo cảnh giác.

- Ah? Còn có loại chiến đấu này? Quy Khư Hải chúng ta phải phái người tham gia?

Nhiếp Vân không nghĩ tới còn có chiến đấu như thế cho nên sững sờ.

- Làm đại tông môn trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực là phải đi.

- Mỗi một lần tam giới chiến trường mở ra sẽ tổn thất không ít người, đương nhiên, cũng sẽ có rất nhiều người đột nhiên tăng mạnh, đạt được chỗ tốt cực lớn!

Cổ Ung nói:

- Tam giới chiến trường tồn trong hỗn độn hải dương, do ba đại vương giả liên thủ hình thành, có thể dễ dàng ngộ đạo trong nơi đây, hơn nữa ba đại vương giả đều lưu nhiệm vụ trong chiến trường, nếu có người nào tìm được và hoàn thành có thể đưa ra yêu cầu với bọn họ, thậm chí đạt được chúa tể thần binh!

- Chính bởi vì như thế, biết rõ nơi đây phi thường nguy hiểm nhưng

vô số cường giả như tre già măng mọc lao vào bên trong.

- Cường giả phong vương lưu lại nhiệm vụ? Chúa tể thần binh? Khó trách...

Nhiếp Vân gật đầu.

Rất nhiều tu luyện giả đạt tới bình cảnh trăm triệu năm cũng khó đột phá, vào chiến trường nàu có thể đạt được vô số chỗ tốt, tất nhiên khả năng hấp dẫn vô số cường giả tre già măng mọc đi vào, chỉ sợ cấp bậc tông chủ, cường giả nửa bước chúa tể cũng tiến vào trong đó, quy mô còn lớn hơn thần chi di tích quá nhiều.

Thấy biểu lộ của hắn như vậy, Cổ Ung biết rõ hắn nghĩ đến tam giới chiến trường tàn khốc, trong mắt mang theo tiếc hận:

- Mỗi một lần tam giới chiến trường mở ra đều có vô số cường giả chết ở trong đó, thậm chí tiền nhêệm tông chủ Quy Khư Hải chúng ta cũng chết bên trong.

Nghe nói tiền nhiệm tông chủ cũng chết trong đó, Nhiếp Vân hơi kinh ngạc, tuy biết rõ việc này liên lụy tới bí mật tông môn nên bất tiện hỏi nhiều, nói:

- Xác định thời gian chưa? Mở ra lúc nào?

- Vào ba tháng sau!

- Chính bởi vì như thế, lúc này mới sốt ruột ra khỏi thần chi di tích như vậy.

Cổ Ung nói.

- Nhanh như thế?

Thời gian ba tháng với người tu luyện vô tận tuế nguyệt mà nói chỉ là nháy mắt mà thôi, nhanh mở tam giới chiến trường ra như thế, đám người tông chủ chẳng quan tâm bọn họ, đành phải sớm đóng cửa thần chi di tích, có được càng nhiều thời gian để chuẩn bị cho tam giới chiến trường.

- Đúng thế!

Cổ Ung tông chủ gật đầu nói:

- Tam giới chiến trường, ta vốn muốn đi cùng với đám người Cửu Tiên trưởng lão, nghe Cổ Tiêu nói thực lực ngươi đã đạt tới hơn hai ngàn tám trăm đại đạo, cho nên cũng muốn mang ngươi đi qua cho biết.

Cổ Tiêu cũng không nói rõ chi tiết thực lực Nhiếp Vân, dù sao quá mức kinh thế hãi tục, chỉ nói thực lực của hắn vượt xa chính mình, thậm chí có thể đánh chết đối thủ hơn hai ngàn tám trăm đại đạo, cho nên mặc dù Cổ Ung cũng không biết tu vi của hắn.&

------oOo------

Chương 2211: Quy khư tổ địa

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nếu như tông chủ rời khỏi tông môn, Vạn Nhận Sơn, Thập Thu Lĩnh têến tới đánh lén thì làm sao bây giờ?

Nhiếp Vân sững sờ.

Hắn không nghĩ tới tông chủ lại có ý định đi tam giới chiến trường.

- Bọn chúng sẽ không đánh lén, bởi vì tông chủ ba tông môn cũng nhận được lệnh bài của Kiền Huyết vương triều, phải đi tam giới chiến trường!

Cổ Ung cười cười, còn tưởng rằng Nhiếp Vân sợ hãi lo lắng, an ủi một câu:

- Yên tâm đi, tam giới chiến trường tuy nguy hiểm nhưng chỉ cần không đi tranh đoạt Hỗn Độn Vương Phù Lệnh, chỉ tu hành đại đạo sẽ không nguy hiểm gì.

- Vận khí tốt còn có thể đạt được chỗ tốt không tưởng.

- Hỗn Độn Vương Phù Lệnh?

- Ah, trước kia có nói cường giả phong vương lưu lại nhiệm vụ, nếu như có thể tìm được phù lệnh này, hơn nữa đọc hiểu nội dung phía trên chẳng khác nào tiếp nhận nhiệm vụ, trong thời gian nhất định Hỗn Độn Vương Phù Lệnh sẽ là pháp bảo cường đại bảo hộ ngươi an toàn, mặc dù cường giả chúa tể muốn phá vỡ cũng cần thủ đoạn cường đại mới được.

- Đúng rồi, còn một điều chuyện cần nói sớm một chút, tam giới chiến trường là chiến đấu quy mô lớn nhất trong tam, khả năng cường giả chúa tể cũng sẽ xuất hiện!

Cổ Ung nói.

- Cường giả chúa tể xuất hiện? Chúa tể thần binh không phải do cường giả chúa tể luyện chế sao? Bọn họ không cần...

Nhiếp Vân kỳ quái.

Tam giới chiến trường hấp dẫn người ta nhất chính là chúa tể thần binh, loại binh khí này do cường giả chúa tể luyệnchế, tới tham gia làm gì?

- Tam giới chiến trường phi thường nguy hiểm, nhưng đối với cường giả chúa tể mà nói không có bất kỳ uy hiếp gì, trừ cường giả phong vương ra tay, nếu không ta chưa từng nghe nói có ai đánh chết cường giả chúa tể.

- Chúa tể đồng cấp đều lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo, thực lực không kém nhau bao nhiêu, không ai làm gì được ai.

- Sở dĩ bọn họ tới không phải vì chúa tể thần binh, mà là vì cường giả phong vương đồng ý!

- Nếu như có thể đạt được cường giả cấp bậc này hứa hẹn còn tốt hơn bảo vật rất nhiều.

Cổ Ung cười nói.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Tuy cường giả chúa tể đứng trên đỉnh phong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực nhưng kém cường giả phong vương quá xa, có thể đạt được cường giả phong vương đồng ý tự nhiên cầu còn không được.

- Còn thời gian ba tháng tam giới chiến trường mới mở ra, ta muốn mang ngươi đi nơi thần bí trong Quy Khư Hải tu luyện, như vậy có thể giúp ngươi tu luyện nhanh hơn, có hứng thú hay không?

Cổ Ung tông chủ nói rõ chuyện tam giới chiến trường, vẻ mặt vui vẻ nhìn qua.

- Tông chủ muốn nói quy khư tổ địa?

Cổ Tiêu ở bên cạnh nghe nói như thế hưng phấn thiếu chút nữa nhảy lên, quay đầu nhìn thấy Nhiếp Vân không hiểu cho nên giải thích một câu.

- Quy khư tổ địa là thánh địa tu luyện lợi hại nhất Quy Khư Hải, có mạnh hơn nơi tu luyện hạch tâm phong cả trăm lần, các đệ tử Quy Khư Hải dùng tiến vào trong đó tu luyện làm mục tiêu cuối cùng, Nhiếp Vân sư huynh, chúc mừng, chúc mừng!

- Quy khư tổ địa đã mấy chục vạn năm chưa mở ra cho đệ tử đi vào...

Nói đến đây Cổ Tiêu vô cùng hâm mộ.

- Ha ha!

Tâấy Cổ Tiêu giải thích với mình, Cổ Ung tông chủ gật gật đầu, trong mắt mang theo vui vẻ.

- Tiến vào quy khư tổ địa tu luyện? Tông chủ, ta vừa vặn có việc tìm ngươi thương nghị!

Do dự thoáng một chút, Nhiếp Vân mở miệng nói.

- Chuyện gì?

Cổ Ung tông chủ thấy thần thái của hắn ngưng trọng thì cười nói.

- Ta có chút việc riêng cần phải xử lý, có lẽ không thể đi quy khư tổ địa và tam giới chiến trường, cho nên...

Nhiếp Vân nói.

Chuyện của đệ đệ quan trọng hơn, liên lụy cũng càng phức tạp, cái gì quy khư tổ địa, tam giới chiến trường cứ bỏ qua đi, hấp dẫn nhiều người nhiều hơn nữa cũng không làm hắn sinh ra hứng thú.

- Ngươi có chuyện gì? Có cần hỗ trợ hay không? Nếu như có thể cứ nói với ta một tiếng, Cổ Tiêu ta tuyệt không cau mày!

Cổ Tiêu không nghĩ tới hắn lại cự tuyệt, lộ ra vẻ tiếc hận, lúc này trong lời nói mang theo quả quyết.

- Đa tạ, chỉ là một ít chuyện riêng, cũng không nguy hiểm, không cần hỗ trợ!

Thấy anh mắt Cổ Tiêu mang theo thành tâm giúp đỡ,, không có chút ý tứ làm bộ, Nhiếp Vân cảm động.

Tuy hắn tiếp xúc đệ nhất nhân trẻ tuổi của Quy Khư Hải không lâu nhưng biết hắn là người quang minh lỗi lạc.

Chuyện của đệ đệ quá mức nguy hiểm quỷ dị, thứ nhất không thể lộ tin tức, thứ hai thực lực Cổ Tiêu quá yếu, mặc dù mang theo cũng không có tác dụng quá lớn.

- Có chuyện gì cứ việc nói, Quy Khư Hải là hậu thuẫn kiên cố của ngươi.

Thấy Cổ Tiêu như thế,, Cổ Ung cũng mãn ý gật gật đầu, nhìn về phía Nhiếp Vân và cười nói.

- Da tạ tông chủ, ta không cần!

Nhiếp Vân cự tuyệt lần nữa.

- Vậy cũng tốt, ngươi đi xử lý chuyện của mình đi, nếu có thể xử lý trong ba tháng, có thể trực tiếp đi tam giới chiến trường tìm ta!

Cổ Ung tông chủ gật gật đầu.

- Tốt!

Nên nói đã nói xong, Quy Khư Hải cũng không có chuyện lớn, Nhiếp Vân biết rõ lưu lại cũng không có gì ý nghĩa, lúc này cười cười, vừa chắp tay:

- Cáo từ!

- Đi thôi!

Thấy hắn phải đi, Cổ Ung tông chủ khoát khoát tay.

Vèo!

Đã có quyết định cho nên Nhiếp Vân không nhiều lời, thân thể hóa thành hào quang bay thẳng về phương xa, chỉ chốc lát đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

- Haizzz, anh hùng xuất thiếu niên, quả là thế, nếu như Nhiếp Vân không vẫn lạc, về sau nhất định trở thành bá chủ một phương.

Nhìn hướng Nhiếp Vân rời đi, Cổ Ung tông chủ cảm thán.

- Nhiếp Vân sư huynh tiến bộ nhanh, ta cũng không hoài nghi tương lai của hắn.

Nhớ tới chuyện trong thần chi di tích, Cổ Tiêu cảm thán một tiếng:

- Chỉ đáng tiếc, nếu như hắn có thể lại đi quy khư tổ địa tu luyện một thời gian ngắn, thực lực tất nhiên có thể tiến thêm một bước,

cũng không sao cả, chờ hắn xử lý xong việc tư cũng có thể trở về...

- Ha ha!

Nghe nói như thế Cổ Ung cười lắc đầu:

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng hắn làm chuyện riêng đơn giản như thế sao?

- Hắn không nói rất đơn giản? Không phải không có quá nhiều nguy hiểm sao?

Cổ Tiêu sững sờ.

- Hắn nói không có nguy hiểm sẽ không nguy hiểm?

Cổ Ung khoát tay, ánh mắt nhìn phương xa.

- Nếu như ta đoán không sai, chuyện riêng hắn muốn làm không đơn giản, còn đặc biệt nguy hiểm!

- Mặc dù thực lực như hắn không cẩn thận cũng thân tử đạo tiêu.

- Này... Này... Vì sao hắn không nói? Nhiều một người là nhiều một phần lực lượng...

Cổ Tiêu một hồi sốt ruột.

------oOo------

Chương 2212: Thành Lưu Ly

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hắn không nói là sợ chúng ta lo lăgs, muốn một mình đối mặt, đây mới là nam tử hán nên làm.

Cổ Ung chậm rãi lên tiếng, hắn đứng ở âầu thuyền, trong mắt mang theo tán dương không che giấu.

Lưu quang lập loè, Phá Thần Chu xuyên qua không gian bay thẳng về phía trước.

- Còn bao xa thì tới Kiền Huyết hoàng thành?

Đứng trên bong thuyền, Nhiếp Vân nhìn về sang Phục Giang vương tử đứng sau lưng.

Sau khi rời khỏi đám người Cổ Ung, hắn thả Phá Thần Chu ra và nhanh chóng tiến lên phía trước, lúc này đã phi hành bảy ngày bảy đêm.

Trải qua phi hành, Nhiếp Vân mới biết được Tà Nguyệt Chí Tôn Vực rộng lớn cỡ nào, vòng tròn đại đạo bộc phát, tốc độ nhanh hơn trước gấp trăm lần, mỗi giây có thể xuyên qua mấy trăm dặm, phi hành liên tục bảy ngày bảy đêm vẫn chưa tới Kiền Huyết hoàng thành, đổi lại trước kia tuyệt đối khó mà tin tưởng.

- Phía trước là thành Lưu Ly, là thành khẩu cuối cùng tiến vào hoagnf thành, chỉ cần qua thành này sẽ đi tới hoàng thành.

Phục Giang vương tử nhìn về phía trước và cười nói.

- Tốt!

Nhìn theo ngón tay hắn chỉ, một thành thị nguy nga xuất hiện trước mặt, náo nhiệt phồn vinh, dòng người như thoi đưa, những thành thị hắn từng nhìn thấy không thể so sánh.

- Vào mỗi đêm, tại đây đều có vô số lưu ly tôn xuất hiện, sinh ra hỏa diễm bảy màu chiếu sáng nửa bầu trời, đêm khuya không ngủ, chính bởi vì như thế thành này gọi là Lưu Ly Diễm Hỏa thành.

- Là thành thị phồn hoa nhất sau Kiền Huyết hoàng thành.

Phục Giang vương tử giới thiệu.

- Quả nhiên phồn hoa, hôm nay chúng ta ở lại nơi này một đêm, ngày mai lại đi!

Cúi đầu nhìn thấy vô số phòng ốc, cảnh tượng phồn hoa không bóng tối, Nhiếp Vân suy nghĩ sau đó làm ra quyết định, Phá Thần Chu lập tức bay qua thành Lưu Ly.

Hô!

Bằng vào thủ đoạn của Nhiếp Vân đã xuất hiện trong ngã tư đường phồn hoa, cũng không làm ai chú ý tới.

- Nơi này nơi nào dễ nghe ngóng tin tức nhất?

Hai người một trước một sau đi trên đường một hồi, hắn nhìn Phục Giang vương tử và hỏi.

Sở dĩ hắn không trực tiếp đi Kiền Huyết hoàng thành mà là dừng lại nơi đây chính là muốn ngóng tình hình hoàng thành gần đây.

Kiền Huyết Đại Đế hạ lệnh điều tra di tích, tất nhiên là phát hiện cái gì, vạn nhất lúc này Kiền Huyết hoàng triều như thùng sắt, tùy tiện đi vào sẽ có nguy hiểm không nhỏ.

Tuy lực chiến đấu của hắn hiện tại là nửa bước chúa tể, lại có chúa tể thần binh nhưng cẩn thận mới tốt, có thể sử dụng phương pháp đơn giản đạt được Kiền Huyết Long Ấn, tuyệt đối sẽ không dùng biện pháp phức tạp.

Ai có thể bảo chứng Kiền Huyết hoàng thất không có phương pháp liên hệ với A Dục Vương?

Lại nói Kiền Huyết hoàng thất nghe nói còn có một lão tổ cấp bậc chúa tể, vạn nhất không có chuẩn bị phía sau, lão ổổ chúa tể ra tay sẽ vô cùng phiền toái.

- Dễ dàng nghe ngóng tin tức nhất tự nhiên là đi phủ thành chủ!

Phục Giang vương tử trả lời.

Nhiếp Vân nói:

- Nếu muốn nghe ngóng tin tức không lộ ra ánh sáng thì sao?

- Không thể lộ ra ngoài ánh sáng thì đi Lưu Ly Tháp, nghe nói chỉ cần có thể đi tới đỉnh Lưu Ly Tháp, người Tháp Lâm sẽ hoàn thành tâm nguyện của người thông qua khảo hạch của bọn họ, hơn nữa sẽ không nói với bất cứ kẻ nào.

Phục Giang vương tử nói.

- Ah? Còn có loại địa phương này? Mà Tháp Lâm là tổ chức gì, chẳng lẻ không bị Kiền Huyết vương triều các ngươi quản chế?

Nhiếp Vân kinh ngạc.

Nghe khẩu khí của hắn thì Lưu Ly Tháp hẳn không phải chính thức, khoảng cách Kiền Huyết hoàng thành gần như vậy, tại sao hoàng thất để cơ cấu này hoạt động?

- Lưu Ly Tháp giống như bốn đại tông môn, tông môn truyền thừa từ thượng cổ tới nay, chỉ có sức ảnh hưởng trong thành Lưu Ly, hơn nữa không có dã tâm quá lớn cho nên hoàng thành cho phép bọn họ tồn tại!

Phục Giang vương tử giải thích.

- Thì ra là thế, đi, đi Lưu Ly Tháp nhìn xem, trước đó phải cải biến dung mạo của ngươi một chút, thân phận vương tử của ngươi quá mẫn cảm.

Nhiếp Vân cười một tiếng, một đạo ngụy trang chi khí tiến vào trong người Phục Giang và biến hóa hình dạng của hắn, mà chính hắn cũng không cải biến dung mạo.

Hiện tại hắn không có danh tiếng gì trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, ngụy trang hay không ngụy trang đều không sao cả.

Lưu Ly Tháp nằm ở trung tâm của thành Lưu Ly, tháp lâm đứng sừng sững, trên từng ngọn tháp có đèn lưu ly chiếu rọi tứ phương, cả cảnh đêm sáng như ban ngày.

Còn chưa tới trước mặt đã nhìn thấy vô số người đang leo tháp, náo nhiệt như trẩy hội, hơn nữa những người này đại đa số đều là thanh niên nam nữ, bọn họ ăn mặc quần áo hoa lệ, cảnh tượng xinh đẹp lung linh dưới ánh đèn lưu ly.

- Những kẻ này đều trèo lên tháp?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Thấy thế nào không quá giống ah?

- Ah, ta quên bẩm báo chủ nhân, hôm nay vừa lúc Tháp Lâm mở Ngân Nguyệt trao đổi đại hội, hàng năm vào lúc này thanh niên nam nữ sẽ mộ danh tới đây, tìm kiếm đối tượng ngưỡng mộ trong lòng, một khi tìm được nữ tử có thể dùng khăn tay biểu lộ ý nghĩ yêu thương, nam tử cũng có thể đưa bội kiếm cho đối phương tỏ vẻ đồng ý, Ngân Nguyệt trao đổi đại hội này thật sự là Nguyệt lão đại hội, trước kia ta chỉ nghe qua, hiện tại mới gặp được.

Phục Giang vương tử xem một hồi liền bừng tỉnh đại ngộ, dường như hắn cũng quên chuyện này thật.

- Nguyệt lão đại hội? Thú vị!

Nhiếp Vân mỉm cười.

Theo trọng sinh đến bây giờ hắn vẫn chiến đấu và tu luyện, những nơi hắn đi qua không có thịnh cảnh như thế này, hiện tại đột nhiên nhìn thấy làm cho hắn cảm thấy mới lạ.

Cảnh tượng trước mắt náo nhiệt, Nhiếp Vân dạo chơi đi vào tháp lâm.

Lưu ly đăng hiếu sáng mặt đất như ban ngày, trong tháp lâm có vô số tuấn nam mỹ nhân đang leo lên cao, ánh mắt sáng ngời nhìn bốn phía.

Nhiếp Vân không có tâm tình ngắm mỹ nữ, hắn đang nhìn chằm chằm vào Lưu Ly Tháp.

Không biết những tháp cao này dùng vật liệu gì tạo thành, không mất mỹ quan, phía trên có không ít phù văn giống trang sức, mang theo cảm xúc khác lạ.

Những phù văn này không có đại đạo chi lực gì, chỉ là trang trí bình thường, người ta nhìn lâu sẽ vui vẻ thoải mái, càng ngày càng cao hưng.

Đi trên đường nhỏ vào tháp lâm, tùy thời đều có thể nhìn thấy một ít thanh niên nam nữ rúc vào nhau, ngọt ngào mật mật, ao ước chết nhiều người.

- Nếu Nguyệt nhi ở đây chắc chắn sẽ phi thường ưa thích.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đột nhiên trong đầu nhớ tới Đạm Thai Lăng Nguyệt, trên mặt mang theo nụ cười vui vẻ.

tuy Đạm Thai Lăng Nguyệt không thích thích nói chuyện nhưng lại là người trung trinh, cảm tính của nàng dành cho mình vững như bàn thạch, nếu nàng không biến thành Thiên Đạo, chắc chắn đi cùng mình tới nơi này sẽ phi thường cao hứng.

------oOo------

Chương 2213: Xông tháp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đông đông đông thùng thùng!

Trong nội tâm ang suy tư, đột nhiên phía trước có một bóng người đi tới, đỏ mặt đưa một cái khăn tay.

- Ách?

Ngẩng đầu nhìn lên, đó là nữ hài tuổi không lớn, làn da trắng nõn, dung mạo hơi xinh xắn, chỉ như vậy thôi, nếu so sánh với Đạm Thai Lăng Nguyệt và Lạc Khuynh Thành còn kém quá xa.

- Ha ha, là thiếu gia mị lực lớn!

Nhìn thấy có người chủ động đưa khăn tay bày tỏ ái mộ, Phục Giang vương tử cười lớn, Nhiếp Vân cảm giác dở khóc dở cười.

Hắn đã áp chế tu vi, trên đường đi dạo qua đây mà thôi, cũng không có ý muốn nào khác, tại sao có nữ hài chú ý hắn? Lại ái mộ hắn? Thật sự không biết nên nói như thế nào.

Kỳ thật hắn không biết, bởi vì hắn không có suy nghĩ, nhìn bộ dạng của hắn tự tin nho nhã hơi ưu thương mới càng hấp dẫn những nữ hài chung quanh.

- Thật xấu hổ, ta chỉ đi du lịch, cũng không phải tới tìm đạo lữ, tình cảm ta tâm lĩnh.

Xấu hổ cười cười, Nhiếp Vân trả lại khăn tay cho nữ hài, lắc đầu, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

- NGươi...

Không nghĩ tới cố nén xấu hổ tới tặng khăn tay lại bị người cự tuyệt, sắc mặt nữ hài đỏ lên, nước mắt liên tục rơi xuống đât.

- Ah, người này, ngươi không thể đi!

Đối mặt với đối phương khóc thút thít, Nhiếp Vân không để ý tới, tiếp tục đi thẳng về phía trước, còn chưa đi được hai bước đã thấy có nữ hài đi tới trước mặt.

Nữ hài này đẹp hơn nữ hài vừa rồi rất nhiều, tư thế hiên ngang, hai đầu mang theo anh khí bừng bừng.

- Như thế nào?

Bị người ngăn cản, Nhiếp Vân cũng không hiểu.

- Lập tức xin lỗi cô nương này!

Nữ hài cau mày, một tay giữ chặc nữ hài vừa tặng khăn tay, tay

còn lại ngăn cản đường hắn đi.

- Nhàm chán!

Thấy đối phương muốn hắn xin lỗi, Nhiếp Vân lắc đầu.

Đối phương tặng khăn tay cho mình, chẳng lẽ mình phải tiếp? Vừa rồi nên nói cũng nói, hắn không cảm thấy thất lễ thì dựa vào cái phải xin lỗi?

Không để ý tới hai nữ hài, hắn tiếp tục đi thẳng về phía trước, nữ hài đang ngăn cản cảm thấy có lực lượng đẩy nàng tránh ra, thời điểm còn muốn tìm kiếm lại phát hiện chung quanh trống rỗng, hai thiếu niên vừa rồi biến mất không thấy gì nữa giống như chưa từng xuất hiện bao giờ.

- Đáng giận, đáng giận!

Không nghĩ tới đối phương trực tiếp rời đi không nói thêm câu nào, nữ hài anh khí bừng bừng tức giận đỏ mặt.

- Lần sau ta gặp được ngươi, khẳng định không để ngươi sống khá giả!

- Nên đi Lưu Ly Tháp a!

Loại chuyện tùy ý đi dạo cũng gặp này làm cho Nhiếp Vân có tâm tình rất tốt cũng phải mất hứng, ngẩng đầu nhìn lên kiến trúc cao nhất của tháp lâm.

Tháp cao này cao hơn những nơi khác, không biết có bao nhiêu tầng, cắm vào không trung, từ xa nhìn vòa có cảm giác tương tự tổng bộ Khu Tu Tháp ở thiên địa lục đạo.

- Vâng!

Phục Giang vương tử theo sát sau lưng.

Hai người một trước một sauđi nhanh vào tháp cao.

- Mau nhìn, Sùng Diệu thiếu gia xông đến tầng thứ tư!

- Sùng Diệu thiếu gia kỳ tài ngút trời, tuổi còn trẻ đã có thành tựu như thế thật sự làm người ta sợ hãi thán phục.

- Mặc dù Lưu Ly Tháp có mười tám tầng nhưng mười năm này có thể xông qua tầng thứ ba lại không có ai, Sùng Diệu thiếu gia xem như phá kỷ lục!

- Sùng Diệu thiếu gia là thần tượng của ta, ta muốn gả cho hắn, ta muốn trải giường xếp chiếu sinh con cho hắn...

Vừa tới trước tháp đã nghe được vô số tiếng la vang lên, vô số thanh niên nam nữ không ngừng thảo luận một cái tên, nhất là chung quanh có thật nhiều nữ tử trẻ tuổi, cả đám hưng phấn và sinh ra ý thần phục trên mặt.

Thấy bộ dạng mê trai của những thêếu nữ này, Nhiếp Vân thiếu chút nữa bị nước miếng sặc chết.

Không hổ là Nguyệt lão chi địa, bầu không khí cởi mở còn hơn cả những nơi trước kia hắn nhìn thấy, ở nơi khác muốn gặp được nữ tử nói ra những lời này tuyệt đối sẽ bị người ta khinh bỉ mà chết.

Với cái nhìn của hắn... Không biết xấu hổ đến mức tận cùng.

Lắc đầu không để ý tới những nữ tử này gào rú, ngẩng đầu nhìn lên tháp cao, các tầng tháp khác đều tối tăm, có người thông qua sẽ chiếu sáng cả bầu trời.

Nhiếp Vân liếc mắt nhìn, phát hiện tầng thứ tư của tháp cao đang sáng trưng, nói rõ đã có người xông qua tầng thứ tư, chờ đợi một lát ngọn đèn ở tầng thứ tư ảm đạm, lúc này hào quang của các tầng dập tắt, một thanh niên bước ra.

Tuy thanh niên này mặc quần áo màu xanh lá nhưng khó che giấu quý khí trên người của mình, hắn tuấn lãng, lắc đầu đi xuống, tuy được xưng là đệ nhất nhân khi xông tháp mười năm qua nhưng trên mặt lại không có chút đắc ý nào, ngược lại mang theo uể oải nồng đậm, xem ra hắn không vừa ý với thành tích này.

- Sùng Diệu thiếu gia, ta yêu ngươi, ngươi là thiên tài duy nhất trong nội tâm của ta...

Hắn vừa đi ra, đang lắc đầu, một nữ hài nhào thẳng tới, không quan tâm và đưa khăn tay màu trắng cho hắn.

- Đa tạ!

Sùng Diệu thiếu gia tiếp nhận khăn tay, uể oải trên mặt biến mật, lập tức biến thành tươi cười, nhìn thấy hắn phong độ như thế, chung quanh lại vang lên tiếng thét liên tiếp, lại có bốn, năm nữ hài xông lên đưa khăn ay bày tỏ ý nghĩ yêu thương.

Sùng Diệu thiếu gia tiếp nâận từng cái, cũng không phỏng đoán.

- Ách? Tại sao hắn thu những khăn tay này, chẳng lẽ ưa thích những nữ hài này sao?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Hắn xem ra những nữ tử này giao khăn tay chính là bày tỏ yêu thương, nếu như tỏ vẻ tiếp thu, chẳng lẽ hắn lại thu hết bọn họ sao?

- Hiến khăn tay chỉ tỏ vẻ ái mộ đối phương, đây là một loại thiện ý, tiếp thu nhiều người hơn nữa cũng không sao, chỉ khi ngươi tặng đối phương bảo kiếm mới nói rõ ngươi chung tình với đối phương, nếu như đối phương cho ngươi khăn tay, ngươi không tiếp thụ ngược lại trả lại là thập phần không lễ phép, tương đương xem thường đối phương...

Nhiếp Vân nghi hoặc lên tiếng, một người nghe được và lên tiếng.

- Xem thường đối phương?

Nhiếp Vân mở to mắt, lúc này hắn mới vì sao nữ hài kia lại khóc, thì ra còn có cách nói như vậy, không biết đúng là đắc tội với người ta.

Cũng không sao cả, hắn chỉ dạo chơi mà thôi, dùng không bao lâu

sẽ rời đi, cũng không ảnh hưởng tới ai.

- Hôm nay còn một lần xông tháp cuối cùng, có người nào nguyện y xông một lần?

Sùng Diệu thiếu gia đang tiếp thu phần đông nữ hài sùng bái, cánh cửa màu đen lại mở ra, lúc này bóng người cao gầy cất cao giọng nói.

- Còn có một lần cơ hội? Ta đi thử!

- Ngươi đi cũng được, chỉ sợ bổn sự của ngươi không qua được tầng thứ nhất.

- Như vậy đừng đi...

Bóng người cao gầy nói ra, mọi người trước tháp nghị luận liên tục, mọi người đang bàn tán lẫn nhau.

------oOo------

Chương 2214: Xông tháp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta thử xem!

Nhiếp Vân đi tới.

Hắn tới nơi này chính là muốn xông lên đỉnh tháp, lúc này có cơ hội sẽ không bỏ qua.

- Mau nhìn, là một gia hỏa không biết trời cao đất rộng!

- Hắc hắc, có trò hay xem!

- Loại người này không thể xông lên cả tầng thứ nhất, không ngờ dám đi lên.

Thấy một thiếu niên đi tới như lăng thanh đầu, tất cả mọi người cười khẽ một tiếng.

Nhiếp Vân ẩn giấu tu vi của mình, những người khác cho rằng thực lực của hắn không tốt lắm, cho nên tất cả mọi người nhìn không tốt.

- Đầu tiên giao phí tổn xông tháp, sau đó lại đi vào!

Thấy Nhiếp Vân bước ra khỏi đám người, trực tiếp đi tới tháp cao, người phụ trách Lưu Ly Tháp cao gầy lên tiếng.

- Còn phải giao phí?

Nhiếp Vân tại nháy mắt.

- Nói nhảm, không giao phí tổn, thậm chí mỗi người đều muốn đi lên, chẳng phải chúng ta mệt chết?

Người phụ trách cao gầy lên tiếng, vốn tưởng rằng lần này sẽ là gia hỏa lợi hại, ai ngờ là người hồ đồ không biết quy củ.

- Ha ha, nghe chưa? Hắn còn không biết tháp phí kìa, không ngờ còn muốn xông Lưu Ly Tháp, thật sự quá buồn cười!

- Môốn lên Lưu Ly Tháp mọi người sớm chuẩn bị, tốn hao nhiều năm nghiên cứu, kết quả những kẻ như vậy không xông qua được tầng ba, xem bộ dạng của hắn nhà quê như vậy, cái gì cũng không hiểu lại dám xông lên, quả thật chê cười.

- Ta cược hắn không qua được tầng một.

- Ta cũng cược hắn không lên nổi tầng một.

Thấy bộ dáng Nhiếp Vân không giống giả vờ, dường như thật sự không biết tháp phí, đám người chung quanh cười vang.

Dám đến trùng kích Lưu Ly Tháp, có ai không hiểu sâu về Lưu Ly Tháp chứ, cũng sớm chuẩn bị trước, gia hỏa này ngay cả tháp phí đầu tiên cũng không biết còn muốn xông tháp, mọi người thiếu chút nữa đã bị sặc chết.

- Không nên quấy rối ở nơi này, rời đi đi!

Những lời này lọt vào trong tai của người phụ trách cao gầy lại khác, hắn cho rằng thiếu niên tới đây quấy rối, sắc mặt trầm xuống.

- Tháp phí bao nhiêu?

Không để ý tới thái độ của hắn, Nhiếp Vân hỏi.

- Một kiện hỗn độn thần binh thượng phẩm, nếu như ngươi giao thì đi vào, không có lập tức lui ra ngoài, bằng không sẽ dựa theo tội làm loạn quy củ Lưu Ly Tháp mà bắt ngươi.

Người phụ trách cao gầy khoát tay.

- Một kiện hỗn độn thần binh thượng phẩm? Không đắt, giao!

Trải qua thượng cổ chiến trường lần này, hỗn độn thần binh đỉnh phong ttrong tay hắn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, đừng nói hỗn độn thần binh thượng phẩm không đáng kể chút nào, tiện tay ném ra một kiện.

- Ách?

Thấy hắn xuất ra một kiện hỗn độn thần binh thượng phẩm mà không nhíu mày, người phụ trách cao gầy sững sờ một chút, lập tức gật gật đầu và tránh ra.

Bất kể là ai, chỉ cần có thể giao tháp phí hoàn toàn có tư cách đi vào Lưu Ly Tháp, mặc dù là hắn cũng không thể ngăn cản.

- Gia hỏa này thật sự có thể giao tháp phí, chẳng lẽ chúng ta nhìn lầm, hắn là thiếu gia có tiền?

- Ai biết được, thiếu gia thì thế nào, ngay cả tháp phí xông tháp cũng không biết, đoán chừng không lên được tầng một.

- Hàng năm có không ít đệ tử nhà giàu tới đây thử vận khí, kết quả đều thất bại chấm dứt...

Gặp thiếu niên không biết cái gì lại có thể tiện tay giao tháp phí, những người khác sững sờ một lúc, ngay cả Sùng Diệu thiếu gia vừa rời đi vừa rồi cũng dừng bước.

- Sùng Diệu thiếu gia, ngươi là người duy nhất có thể xông nhiều tầng nhất trong mười năm nay, cũng có quyền lên tiếng nhất, ngươi xem tiểu tử này có thể xông lên mấy tầng?

Thấy hắn không đi, một nữ hài sùng bái cười hỏi.

- Tầng thứ mấy? Lưu Ly Tháp mỗi một tầng đều phi thường khó, không có tri thức uyên bác và lực lượng cường đại thì không có khả năng hoàn thành, thiếu niên này không biết giao tháp phí, nếu như muốn ta nói thì ta thấy hắn khó mà qua được cửa tháp!

Sùng Diệu thiếu gia hất tóc, hắn làm ra động tác rất nhiều nữ hài bị cảm mạo, sau đó lại cười nói.

- Không tiến được vào cửa tháp?

Nữ hài kỳ quái.

- Không sai, tiến vào cửa tháp cũng là khảo nghiệm, thực lực phải đạt tới hai ngàn đầu đại đạo mới có thể vào, ta thấy thực lực của hắn không được tốt lắm, gây chuyện không tốt còn không vào được cửa tháp mà bị oanh ra ngoài.

Sùng Diệu thiếu gia nói.

- Đạt hai ngàn đại đạo mới có thể đi vào? Sùng Diệu thiếu gia thật lợi hại.

Nữ hài mê trai lại hét lớn.

Tiếng nói mê trai chưa dứt, mặt đất đột nhiên chấn động một lúc.

Ầm ầm!

Lúc này mọi người muốn nói gì đó, đột nhiên thiếu niên đã vượt

qua cửa tháp.

- Cho dù có thể đi vào nhưng chưa chắc qua được tầng thứ nhất...

Vừa nói xong hắn không thể qua được cửa tháp, đối phương đã đi vào, Sùng Diệu thiếu gia như bị đánh vào mặt, bộ dạng khó coi, cắn răng hừ lạnh, hắn còn chưa dứt lời chỉ thấy tháp cao trước mặt xuất hiện hào quang, từ dưới lên trên tầng tầng sáng ngời, tốc độ cực nhanh giống như khói lửa bay lên cao.

- Việc này...

Dưới Lưu Ly Tháp, mấy trăm thanh niên nam nữ đang cười nhạo như bị ách ở cổ, trên mặt có cảm giác đau đớn do bị người ta tát vào mặt, đôi mắt mở to như sắp rớt ra ngoài, cái cằm sắp rơi xuống đất.

Nằm mộng cũng muốn không ngờ gia hỏa trước kia bị bọn họ cười nhạo và ngu ngốc lại có thể vượt qua cửa tháp, hơn nữa tốc độ còn nhanh như vậy!

- Mau nhìn, hắn đã lên tới tầng thứ ba, chỉ cần tầng thứ tư sáng ngời là có thể thông qua...

- Tầng thứ tư cũng sáng, không ngờ lại có thể lên cao giống như Sùng Diệu thiếu gia...

- Hành động vừa rồi của hắn là trang bức đúng không? Bằng không vì sao có thể nhanh chóng xông qua tầng thứ ba? Phải biết rằng vừa rồi Sùng Diệu thiếu gia đi tới tầng này cũng phí mất một giờ

Lúc này mới bao nhiêu thời gian? Mười giây? Mười lăm giây?

- Ngươi xác định Lưu Ly Tháp không có tính sai...

Lên tới tầng mấy của Lưu Ly Tháp thì mọi người không rõ nhưng có thể thông qua hào quang của mỗi tầng để suy tính ra.

Chỉ cần thông qua một tầng thì bên ngoài sẽ có hào quang sáng ngời.

Thiếu niên này từ xông tháp cho tới tầng thứ ba, tối đa chỉ mười giây, hắn làm sao làm được?

- Này... Này... Không có khả năng, không có khả năng có người đi lên nhanh như thế.

Nhìn thấy hào quang tầng thứ tư Lưu Ly Tháp tỏa sáng, toàn thân Sùng Diệu thiếu gia không ngừng run rẩy, căn bản không tin tưởng những gì mình thấy là thật, hắn không ngừng gào thét.

- Tầng thứ nhất là bổ sung tiếng đàn, dùng đá vụn đánh, đánh tiếng đàn không nguyên

vẹn rơi ra ngoài, lần đầu tiên ta xông vào tầng này phải đánh bảy mươi hai lần, nghiên cứu mấy vạn loại kết quả, mỗi lần hành động đều thành công, tại sao hắn có thể đi qua? Tầng thứ hai là phá cuộc!

------oOo------

Chương 2215: Tầng thứ mười một

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Một ván động càn khôn, thiên địa ta tuyệt sát!

- Đây là một tuyệt sát cục, một khi tiến vào, trước có truy binh sau có sài lang, không có kỳ nghệ cao siêu tuyệt đối khó hoàn thành, ta bái phỏng danh sư ba trăm bảy mươi ba năm mới triệt đê nghiên cứu rõ ván cờ, thời điểm thông qua cũng trải qua vô số gian nan trắc trở, linh hồn cường đại nghiền ép, ảo cảnh mê hoặc mới có thể thông qua, việc này...

- Tầng thứ ba là đọc hiểu một chữ trên vách tường, hơn nữa vẽ ra, chữu này là cổ hỗn độn văn tự, cần lĩnh ngộ đại đạo sâu đậm mới có thể hoàn thành, hắn có thực lực như thế, tại sao còn nhanh hơn ta... Không... Không... Không thể nào là thật!

Sùng Diệu thiếu gia sắp điên cuồng, hai mắt đỏ rực.

Vì đột phá ba tầng trước của Lưu Ly Tháp hắn cẩn thận nghiên cứu không dưới ngàn năm, từ đó mới có thể một lần hành động thành công như hôm nay, nằm mơ cũng không nghĩ tới thiếu niên trước kia lại xông qua trong mười giây, so với hắn tương phản mãnh liệt, llàm cho hắn căn bản không thừa nhận.

- Sùng Diệu thiếu gia, hắn chỉ là may mắn mà thôi, mỗi ba tầng của Lưu Ly Tháp là một cửa ải khó, mười tám tầng sáu cửa ải khó, có thể thông qua tầng thứ ba nhưng chưa chắc thông qua tầng thứ tư.

Một thiếu nữ mê trai vì ngưỡng mộ trong lòng cho nên lên tiếng giải thích.

- Không sai, tầng thứ tư là một bộ thủy mặc màu xanh, chỉ có nửa bức họa, chẳng những cần người lĩnh ngộ họa cảnh hòa hợp, càng phải bổ sung nguyên vẹn, ta dừng lại ở tầng này, ta không tin hắn có thể làm được.

Nghe được thiếu nữ mê trai giải thích, Sùng Diệu thiếu gia khôi phục một ít tự tin, nắm đấm xiết chặt, hai mắt nhìn chằm chằm vào tháp cao.

Trèo lên tháp thành công hay không, chỉ nói lên được tầng mấy và không quan hệ thời gian, một giây lên đỉnh tháp và mười năm lên đỉnh tháp đều giống nhau, gia hỏa này chỉ cần thất bại thì thành tựu cũng chỉ ngang hắn, không thể nào vượt qua.

Ông!

Thời điểm Sùng Diệu thiếu gia chờ đợi hào quang của tầng thứ tư dập tắt, chờ lúc thiếu niên xấu hổ bước ra ngoài, đột nhiên tháp cao kêu vang, tầng thứ năm, tầng thứ sáu, tầng thứ bảy đồng thời sáng lên.

- Cái gì!

Sùng Diệu thiếu gia sợ tới mức lui về phía sau vài bước, gương mặt trắng bệch, dám nói đối phương không thông qua tầng thứ tư,

đảo mắt người ta đã lên tầng thứ bảy, rốt cuộc cả thế giới điên hay hắn nhìn lầm?

Không riêng gì hắn, lúc này phía trước Lưu Ly Tháp lặng ngắt như tờ, dường như mọi người bị cảnh tượng trước mắt làm điên cuồng, thậm chí vừa rồi người phụ trách cao gầy của Lưu Ly Tháp cũng đứng nguyên tại chỗ, toàn thân cứng ngắt.

- Mau nhìn, Lưu Ly Tháp sáng tới tầng thứ bảy?

- Đã mấy ngàn năm qua chưa từng có ai tới tầng thứ bảy, nhanh đi qua xem.

- Ai đi vào? Lợi hại như vậy? Chẳng lẽ là Sùng Diệu thiếu gia?

- Không phải hắn, hắn chỉ có tiến vào tầng thứ tư là đi xuống, nghe nói là nhân vật mới không danh tiếng.

- Nhân vật mới? Nhân vật mới xông tới tầng bảy?

Lưu Ly Tháp bộc phát ánh sáng, người trong tháp lâm bị kinh động, rát nhiều tình lữ lúc trước anh anh em em cũng không còn đi dạo bốn phía, nhìn thấy thịnh cảnh ở nơi này, tất cả đều đi tới, thời gian qua một lát, Lưu Ly Tháp đã có hơn vạn người đứng xem.

Những người này nhìn về phía Lưu Ly Tháp cao ngất, dường như bị người ta bóp cổ nên lặng ngắt như tờ, yên tĩnh tới mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Nội tâm mọi người đang suy nghĩ... Rốt cuộc người xông tháp là ai? Có thể xông tới tầng thứ mấy?

Trăm triệu năm qua, từ khi Lưu Ly Tháp thành lập, ghi chép tốt nhất là tầng mười ba... Hắn có thể phá sao?

Nhiếp Vân không biết hành động của hắn làm cho cả tháp lâm chú ý, lúc này hắn hắn đang đi từng bước về phía trước.

Hiện tại hắn đang ở trong phòng tầng mười một.

Với người có ba ngàn đan điền như hắn mà nói mấy tầng trước vô cùng đơn giản, không có bất kỳ độ khó nào, độ khó khi vượt qua tầng mười đã gia tăng không ít.

Xuất hiện trước mặt hắn là một giá đỡ cực lớn, phía trên đặt một đống lớn dược liệu, chính giữa là đồng đỉnh, trên không trung có tên đan dược lơ lửng, rất hiển nhiên hắn có thể tùy ý lựa chọn dược liệu, hơn nữa luyện chế thành đan dược.

- Phá Hồn đan?

Nhìn thấy cái tên đang lơ lửng trên đỉnh tháp, Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực có nhiều chủng đan dược phong phú, mặc dù là hắn cũng chưa từng nghe nói qua cái tên này, không nghe qua tên, không biết đan phương, cái gì cũng không biết thì làm sao luyện chế.

Chẳng lẻ phải dừng ở tầng này?

- Đầu tiên thử công hiệu xem sao!

Cau mày suy nghĩ, Nhiếp Vân nhìn công hiệu đan dược.

Bằng vào thiên phú đan đạo và kiến thức của hắn, chỉ cần biết công hiệu, sau đó lại căn cứ vào một đống dược liệu là có thể đoán ra phương thuốc.

Ngón tay điểm vào tên của đan dược, công hiệu xuất hiện trước mắt, cũng chỉ có tám chữ ---- Linh hồn phá cảnh, thực lực tăng lên!

- Linh hồn phá cảnh? Xem ra là đan dược tăng linh hồn, như vậy lựa chọn sẽ giảm nhiều...

Tuy chỉ có tám chữ thể hiện công hiệu và cường độ của đan dược nhưng Nhiếp Vân thở ra một hơi, hắn đi tới kệ thuốc.

- Kim Thụ Thảo, Linh Dị Hoa, Cửu Tiết Mộc, Hồng Diệp Cầm...

Trên giá có hơn hai mươi loại dược liệu, mỗi loại phi thường trân quý, hắn xem một hồi, Nhiếp Vân cau mày giống như rơi vào hầm băng.

- Kim Thụ Thảo là dược liệu kim thuộc tínhcó lợi cho rèn luyện linh hồn, Linh Dị Hoa và Cửu Tiết Mộc đều là thánh dược chữa thương không có tác dụng với linh hồn, Hồng Diệp Cầm giúp người ta chống cự tâm ma, có tác dụng an thần tĩnh tâm và linh hồn, không có tác dụng với linh hồn phá cảnh.

Tuy những dược liệu này trân quý nhưng không có hi hữu, chỉ cần cẩn thận tìm kiếm sẽ tìm được, dược liệu không quý trọng, chỉ cần phối hợp tốt cũng có thể luyện ra đan dược lợi hại, điểm ấy cũng không kỳ lạ quý hiếm, mấu chốt là... Những dược liệu này không có cái nào hữu dụng với linh hồn một cách thật sự.

Muốn linh hồn phá cảnh, ít nhất phải có dược liệu tác dụng trực tiếp lên linh hồn, đống dược liệu này làm sao luyện chế Phá Hồn đan đây?

Nhiếp Vân im lặng suy nghĩ.

Muốn luyện chế đan dược tương ứng, đầu tiên phải có dược liệu tương ứng mới có

thể thông qua linh lực phối hợp, thông qua chủ phụ phối hợp cô đọng mà thành, một đống dược liệu nhưng không có cái nào giúp gia tăng linh hồn, làm sao có thể luyện ra linh hồn phá cảnh?

Như vậy không phải chơi ta sao?

------oOo------

Chương 2216: Nguyệt Vũ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân? Đúng rồi, muốn linh hồn phá cảnh, đầu tiên phải tâm thần yên tĩnh, tâm tư yên tĩnh mới có thể càng đi càng nhanh, Hồng Diệp

Cầm vừa vặn có thể làm cho người tĩnh tâm, chẳng lẽ Phá Hồn đan dùng nó làm chủ?

- Thân thể chính là căn bản khí huyết toàn thân, linh hồn tẩm, thân thể mạnh mẽ, linh hồn mới có thể tăng trưởng, Kim Thụ Thảo có tác dụng rất lớn.

- Linh Dị Hoa và Cửu Tiết Mộc có tác dụng chữa thương, lại có thể gia tăng tốc độ khôi phục thân thể, gia tăng sự trao đổi chất...

Tuy cảm thấy không có khả năng hoàn thành nhưng Nhiếp Vân lại yên tĩnh thể ngộ, lúc này nhìn kỹ đan dược chung quanh một lần, thuộc tính và dược hiệu của chúng không ngừng xuất hiện trong đầu, không ngừng hình thành một phương thuốc.

Cứ như vậy!

Đứng nguyên tại chỗ không biết qua bao lâu, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời, trong đầu hình hành đan phương.

- Tất cả dược tính trong đan phương này không có quan hệ linh hồn nhưng lại có quan hệ linh hồn, có thể thành công hay không cứ thử là biết.

Cẩn thận cân nhắc hai lần, phát hiện cũng không ngoài ý muốn, lúc này mới thở ra một hơi.

Trong lòng của hắn suy tính đan phương chưa bao giờ xuất hiện qua, cũng chưa bao giờ luyện chế qua, hắn chỉ căn cứ vào dược liệu mà luyện chế thành, dụng ý thực sự cũng không phải làm linh hồn phá cảnh, mà là làm cho thân thể long tinh hổ mãnh, cho dù thân thể, tinh lực hay khí thế đều tụ tập tới cực điểm,

Vào lúc lực lượng toàn thân tập trung tới cực điểm, khí huyết sung túc, linh hồn đột phá sẽ dễ dàng rất nhiều.

- Bắt đầu đi!

Bởi vì chưa bao giờ luyện chế đan dược này, tất cả đều là hắn suy tính mà ra, có thể thành công hay không còn chưa biết được,

những dược liệu này tối đa chỉ có thể thành công luyện chế đan dược gia tăng thân thể mà thôi, lúc này không hề nghĩ nhiều, bàn tay lăng không một trảo, dược liệu bay vào lòng bàn tay, hỏa diễm bốc lên thiêu đốt dược liệu.

Hắn là người trong nghề luyện đan, tăng thêm thiên phú đan hỏa cho nên luyện đan dược này không cần lò đan.

Ầm ầm ầm!

Qua chừng một bữa cơm, một viên đan dược hình thành trong lòng bàn tay của hắn, nó tỏa ra mùi thuốc làm tâm thần người ta chấn động, thoải mái không nói nên lời.

- Thành công!

Đan hỏa biến mất, Nhiếp Vân lăng không một trảo, đan dược rơi vào lòng bàn tay, lúc này hắn đặt đan dược vào khu vực kiểm tra đan dược.

Phần phật!

Trận pháp tiếp xúc với đan dược, đột nhiên tháp cao nổ vang, một truyền tống tâận xuất hiện trước mặt, sau một khắc hắn đã tới tầng mười hai.

- Thành công!

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Nhiếp Vân biết rõ suy đoán của mình là chính xác, trong nội tâm âm thầm buông lỏng một hơi, lại học được kỹ xảo.

Phá Hồn đan khác với đan dược bình thường, đi con đường quang co vòng vèo, mỗi dược liệu trong đó không có cái nào gia tăng linh hồn, lại có thể làm cho linh hồn phá cảnh, kỹ xảo đủ làm người khác tán thưởng.

- Thiên địa tạo nhân, thân, hồn, phách, lực, huyết, khí, hoàn toàn cân đối, một phương tăng lên, một phương khác cũng phải tăng lên duy trì cân bằng này, tăng lên năm loại, một loại khác bị ảnh hưởng

cũng tăng lên, giống như kẻ điếc thường có đôi mắt tốt hơn người thường, kẻ mù lòa có thính lực mạnh hơn người khác... Đạo lý là giống nhau!

Trong nội tâm có cảm ngộ, Nhiếp Vân cảm thấy vòng tròn đại đạo càng viên mãn, tâm linh tăng vọt.

Hắn chậm rãi tiêu hóa thứ vừa mới cảm ngộ, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên phía trước.

Trước mắt là lò binh khí, chung quanh có một ít tài liệu hi hữu, không cần nhìn, tầng vừa rồi luyện đan, tầng này luyện chế binh khí!

- Dùng những tài liệu bình thường luyện chế hỗn độn thần binh đỉnh phong?

Xem yêu cầu một hồi, nhìn tài liệu trên mặt đất, Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Lần này càng khoa trương, cho một đống tài liệu bình thường, yêu cầu lại là hỗn độn thần binh đỉnh phong, độ khó to lớn còn hơn lúc nãy rất nhiều.

- Với luyện bảo sư cao minh đây là chuyện không cách nào hoàn thành, nhưng... Đối với ta mà nói nó là chuyện đơn giản.

Một lát sau, Nhiếp Vân cười.

Không bột đố gột nên hồ, luyện bảo sư cao minh cỡ nào, nếu như không có đầy đủ tài liệu cũng không có khả năng luyện chế ra binh khí tốt, đây là đạo lý được công nhận, nhưng với hắn mà nói không phải không thể.

Phù văn trên khóa sắt thập tuyệt cổ địa triệt để dung nhập vào linh hồn và thân thể của hắn, tuy không hiểu ý nghĩa của những phù văn này nhưng phục chế nó và khắc lên binh khí không thành vấn đề.

Chỉ cần thành công, bằng vào những phù văn thần kỳ này hoàn

toàn có thể tăng binh khí lên một cấp bậc, mặc dù không luyện thành hỗn độn thần binh thượng phẩm, khắc phù văn cũng có thể giúp nó tấn cấp đỉnh phong.

- Bắt đầu đi!

Nhìn quanh một vòng, xem đống tài liệu, Nhiếp Vân tùy ý ném vào lò luyện, hỏa diễm cực nóng làm hỏa diễm hòa tan, lực lượng cường đại hội tụ thành thiết giản.

- Khắc phù văn!

Ngón tay điểm một cái, đầu ngón tay hóa thành từng đường vân quỷ dị, lập tức khắc phù văn lên đó.

Ông!

Thiết giản chấn động lắc lư và phóng ra hào quang cực mạnh, một đạo khí tức phá không sinh ra, còn chưa triệt để luyện chế thành công đã cho thấy uy lực.

Vèo!

Thiết giản bay ra khỏi lò, nó cắm vào đài kiểm nghiệm trên tháp.

Ầm ầm ầm!

Nhiếp Vân chấn động lần nữa, hắn đã tiến vào mười ba tầng.

Từng bước đi lên đỉnh tháp, không nhanh không chậm, Nhiếp Vân dùng năng lực ba ngàn đan điền phá giải tầng tầng khó khăn, nhìn thì không tính là phức tạp, sử dụng thời gian không nhiều lắm nhưng cả Lưu Ly Tháp đã điên mất rồi.

Sưu sưu sưu!

Trên tầng cao ngất Lưu Ly Tháp có mấy thân ảnh lóe sáng, đồng thời xuất hiện.

- Tháp chủ, các ngươi gọi chúng ta tới làm gì?

- Ngân Nguyệt trao đổi đại hội nho nhỏ có lẽ không đến mức triệu hoán tất cả chúng ta tới ah.

- Ta đang bế quan tu luyện trùng kích cảnh giới, ngươi triệu hoán gấp gáp như vậy ta còn tưởng chuyện gì, bỏ cơ hội đột phá, lần sau muốn tìm cơ hội như vậy không biết tới năm nào tháng nào?

- Tháp chủ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Mấy thân ảnh xuất hiện và phàn nàn.

Mấy người kia rõ ràng đều là nữ tử, tuy dung mạo trung niên nhưng làn da trắng nõn giống thiếu nữ.

Người được các nàng gọi là tháp chủ đang ngồi ở giữa, hai mắt nghiêm túc và trang trọng, mang theo khí chất lạnh như băng, cũng là nữ tử trung niên, hai mắt như hồ sâu, mang theo một tầng mê huyễn làm cho người ta không rõ thực lực cao thâm cỡ nào, càng nhìn không ra cảm xúc chấn động.

Trên gương mặt của nàng không lưu lại dấu vết thời gian, có thể nhìn ra khi còn trẻ tất nhiên có dung mạo khuynh quốc khuynh thành.

- Các ngươi xem đi.

------oOo------

Chương 2217: Dục Thân Viêm Viêm Công (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không để ý tới mọi người phàn nàn, nữ tử vươn tay và một đám sương mù xuất hiện, lập tức hình thành hình dáng Lưu Ly Tháp, ngọn tháp đang có tầng tầng hào quang bao phủ.

- Có người xông tháp? Hơn nữa đến tầng thứ mười ba?

- Là ai?

- Đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy hình dáng Lưu Ly Tháp trong sương mù, những người phàn nàn đều mở to mắt không nói ra lời.

- Biết rõ vì cái gì gọi các ngươi tới chưa?

- Có thể leo lên tầng mười ba, thiên phú chân thật đáng tin, loại người tài giỏi này, trăm vạn năm không gặp một lần, nếu như có lưu thiên phú nay lại, Lưu Ly Tháp chúng ta có thể quật khởi thành tông môn thứ năm cũng chưa biết chừng.

Thấy thái độ mọi người chuyển biến, ánh mắt nữ nhân trung niên hưng phấn.

- Không sai, trước điều tra xem gia hỏa này có óối cảnh hay không, sau đó lại xử lý.

Một phu nhân nói.

- Ngươi nói không tệ, sau khi điều tra xong lưu lại cho ta!

- Đại Hỗn Độn Sất Nữ Tâm Kinh của ta đã tu tới cực hạn, một khi có chỗ đột phá tất có thể trở thành tông chủ đỉnh phong, đột phá nửa bước chúa tể cũng chưa biết chừng, đến lúc đó Lưu Ly Tháp mới quật khởi.

Một nữ đứng lên, trong mắt mang theo hào quang như tơ.

- Mị Cơ, ngươi ít được tiện nghi mà khoe mẽ, lần trước ngươi chiếm kẻ xông tới tầng tám, lần này ngươi không thể chiếm, ta tu hành Âm Dương Hòa Tâm Quyết tới cực hạn, có thiên tài như vậy trợ giúp, ta đột phá nửa bước chúa tể là chuyện ván đã đóng thuyền, ngươi lấy cái gì đoạt với ta?

Lại một nữ tử lên tiếng.

- Hừ, hai người các ngươi không sợ kẻ khác chê cười, đều là lão

quái vật sống vài tỷ tuổi lại tranh đoạt một lô đỉnh, không sợ mất mặt? Tất cả đều là tháp chủ nói tính toán, những năm qua các ngươi giằng co, ta cũng không đoạt cái gì, tháp chủ tất nhiên sẽ xem xét những chuyện này!

Lại một người lên tiếng.

Thấy có người xông tháp, hơn nữa đi vào tầng thứ mười ba, trong phòng vô cùng náo nhiệt như nước sôi, ánh mắt nhìn bóng người xông tháp mang theo hưng phấn khó nói thành lời.

- Đừng cãi nữa, một đám trưởng lão cãi lộn ở đây ra thể thống gì?

Tháp chủ đứng lên, sắc mặt trầm thấp, khí thế cường đại quét ngang, là cường giả tông chủ đỉnh phong, khoảng cách nửa bước chúa tể chỉ còn kém một tia.

Cảm nhận áp lực bao phủ, đám người cãi lộn cũng im lặng.

- Được rồi, người này giao cho Nguyệt Vũ xử lý, nàng là thánh nữ Lưu Ly Tháp chúng ta, chưa đủ mười vạn tuổi đã đạt tới tông chủ, tiềm lực còn lớn hơn ta vài lần, giao cho nàng mới có thể giúp Lưu Ly Tháp chúng ta huy hoàng!

Tháp chủ vươn tay lên sau đó bóp vỡ ngọc bài.

Ông!

Hào quang chớp động, một bóng người đột ngột xuất hiện.

- Sư phụ!

Bóng người quỳ bái, chậm rãi ngẩng đầu lên lộ ra dung nhan.

Nếu như Nhiếp Vân ở chỗ này, nhất định sẽ lập tức nhận ra chính là thiếu nữ phấn chấn anh khí bừng bùng ra mặt vì nữ hài khóc lóc khi Nhiếp Vân không thu khăn tay.

- Có người xông tháp hơn nữa đã lên tới tầng mười ba, ngươi đã biết chứ?

Tháp chủ nhìn về phía nữ hài trước mặt, trong mắt mang theo hiền lành.

- Vâng!

Nguyệt Vũ gật đầu.

- Ân, có thể xông đến tầng mười ba không dừng lại, nói rõ người này thiên phú rất mạnh!

- Thời điểm vào tháp, ta lặng lẽ quan sát qua tuổi của hắn, tuyệt không cao hơn mười vạn tuổi, khả năng chưa tới năm vạn tuổi, trẻ tuổi như vậy đã có thực lực này, tiềm lực vô cùng.

Tháp chủ chậm rãi nói:

- Ta truyền thụ Dục Thân Viêm Viêm Công, ngươi đã tu luyện tới cực hạn, nếu như có thể sử dụng người này như lô đỉnh, nhất định có thể đột phá gông cùm xiềng xích, một lần hành động có được cường giả nửa bước chúa tể!

- Lô đỉnh...

Sắc mặt Nguyệt Vũ đỏ lên.

- Lưu Ly Tháp nhất mạch truyền thừa dùng thôn phệ tinh nguyên nam tử làm căn bản, từ khi ngươi tu luyện tới bây giờ chưa mất thân xử nữ đã có thực lực như thế, thiên phú rất tốt, thiên phú mạnh hơn nữa cũng có lúc hao hết, nam tử này là lô đỉnh thích hợp lấy thân xử nữ của ngươi, qua một lúc vận chuyện Dục Thân Viêm Viêm Công tới cực hạn và mê hoặc hắn, chuyện này liên lụy đến Lưu Ly Tháp nhất mạch chúng ta có thể tiếp tục tiến thêm một bước hay không, chỉ cho phép thành công không cho phép thất bại!

Tháp chủ nghiêm túc lên tiếng.

- Vâng, sư phụ, ta nhất định cố gắng!

Thấy sư phụ nói nghiêm trọng như vậy, Nguyệt Vũ liền vội vàng gật

đầu.

Lưu Ly Tháp nhất mạch tu luyện âm dương hòa hợp chi khí, chủ trương lô đỉnh tấn cấp, thời điểm song tu hấp thụ tiềm lực của nam tử, thập phần quỷ dị, Nguyệt Vũ có thể bằng vào tấm thân xử nữ tu luyện tới loại cảnh giới này, thiên phú mạnh thập phần hiếm có trong Lưu Ly Tháp nhất mạch.

- Tháp chủ vẫn bất công ah, Nguyệt Vũ tuổi còn rất trẻ, hơn nữa chưa bao giờ tiếp xúc qua với nam tử, ta sợ không khống chế nổi lực lượng Dục Thân Viêm Viêm Công, không công chà đạp một lò đỉnh!

- Vì đạt được mục đích ổn thỏa, nên để ta đi thôikhông thể lãng phí cơ hội tốt như thế.

Một tiếng cười mị hoặc vang lên, trong lời nói mang theo hấp dẫn.

- Thu lại tao khí của ngươi đi Mị Cơ.

- Ngươi không nói cũng bỏ đi, lần trước là ai thất bại bị người ta cởi sạch quần áo treo trên đỉnh tháp mất mặt xấu hổ?

Nữ tử bất mãn với Mị Cơ vừa rồi cười lạnh.

- Ngươi...

Nghe nói như thế sắc mặt Mị Cơ phi thường khó coi, nàng đứng lên, ánh mắt như trường đao.

Đây là vết sẹo trong lòng nàng, hiện tại bị người ta vạch trần.

- Như Hương, ngươi cũng không cần nói Mị Cơ ta, dường như lần trước ngươi cũng không thành công, ngược lại bị mị công của mình cắn trả, suốt ba ngàn năm không thể tiếp cận nam sắc!

Lại có người cười nói.

- Như Hương ba ngàn năm không thể tiếp cận nam sắc, ngươi cũng không tốt đi nơi nào, linh hồn bị dục vọng xâm nhập, một ngày

phải thay đổi nam sủng, liên tục duy trì ba ngàn năm, âm khí tu luyện được tiết ra ngoài không còn bao nhiêu, dường như càng xui xẻo!

- Ngươi...

Mấy trưởng lão Lưu Ly Tháp một so với một nói chuyện chuyên vạch trần vết sẹo, người trong phòng giương cung bạt kiếm, hào khí quái dị.

- Đủ rồi, nói ít đi vài câu!

Tháp chủ vung tay, gương mặt trầm thấp, khí tràng vô hình bộc phát giống như mặt trời ban trưa, không thể chống cự.

- Ai dám nói nhảm thêm câu nào nữa, có tin ta đánh gục tại chỗ hay không?

Lời nói không lớn lại mang theo uy nghiêm chân thật đáng tin, sắc mặt đám người cãi lộn biến đổi và ngậm miệng lại.

Tuy tháp chủ nhìn xinh đẹp mỹ lệ nhưng thật muốn động thủ lại vô cùng đáng sợ, đã từng có trưởng lão phản bác ý kiến của nàng, nhiều lần nói không nghe nên bị

đánh gục tại chỗ, ngay cả hồn phách cũng không thể chạy thoát và bị luyện hóa.

------oOo------

Chương 2218: Dục Thân Viêm Viêm Công (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được rồi, chuyện này quyết định như thế đây, Như Hương các ngươi khởi động trận pháp phòng ngự tốt bốn phía, không thể để kẻ này chạy thoát.

Mị Cơ, ngươi bây giờ lặng lẽ đi ra ngoài, một khi người xông tháp

dừng lại thì phải loan tin tức nói thành chủ thành Lưu Ly triệu kiến hắn, cấp cho hắn khen thưởng cao nhất, trong thời gian ngắn sẽ không ra khỏi tháp.

Thấy mọi người không hề nói nhảm, tháp chủ bàn giao công việc.

Lúc này mấy nữ tử trung niên chính là trưởng lão Lưu Ly Tháp bắt đầu bay ra khỏi căn phòng và biến mất trong bầu trời đêm.

Các nàng vừa đi, Nguyệt Vũ hiếu kỳ nhìn sư phụ trước mặt:

- Sư phụ...

- Có phải sợ giống Mị Cơ trưởng lão bị người nào đó cởi sạch quần áo và treo trên tháp không?

Tháp chủ cũng không kiêng kỵ, cũng nhìn ra tâm tư của nàng.

- Vâng!

Nghe được sư phụ nói cởi sạch quần áo, Nguyệt Vũ đỏ mặt.

Tuy nàng tu luyện công pháp nam nữ song tu nhưng dù sao cũng là nữ tử chưa trải qua chuyện đời, trong ý thức vẫn còn có chút bảo thủ.

- Ai, nói tới đây là sỉ nhục Lưu Ly Tháp chúng ta!

- Người năm đó giống như thiếu niên này, một đường xông cửa, đi vào tầng thứ mười tám, khi đó Mị Cơ trẻ tuổi tiềm lực vô cùng, lão tháp chủ liền phái nàng tiến lên mị hoặc, kết quả bị đối phương nhìn thấu, chẳng những lột sạch và treo trên tháp, còn huyên náo toàn bộ Lưu Ly Tháp, cũng lật tung vài tầng của ngọn tháp, thậm chí lão tháp chủ cũng bị hắn đả thương, thời gian không dài liền chết...

Nói đến đây tháp chủ lắc đầu:

- Tính toán, chuyện này vẫn chính là nhục nhã của Lưu Ly Thpas, nghiêm cấm nói lung tung, ngươi không biết rất bình thường!

- Người... Người nọ tên gì? Thực lực gì?

Thân là đệ tử Lưu Ly Tháp, biết rõ Lưu Ly Tháp cường đại, nơi lợi hại như thế có thể qua lại tự nhiên, đánh chết tháp chủ, người này có thân phận gì? Tiềm lực gì?

- Ta không biết tên, thực lực cụ thể không rõ ràng, khi đó ta giống như ngươi, chỉ là thánh nữ bình thường, tuy không có nhìn thấy tràng cảnh khi đó, lại nghe qua truyền thuyết, lúc ấy người nọ độc thân xâm nhập tầng mười chín, một người độc chiến bảy đại trưởng lão Lưu Ly Tháp, một kích đánh bại, sau khi đả thương tháp chủ liền thong dong rời đi!

Tuy Lưu Ly Tháp nguyên khí đại thương và vô cùng nhục nhã nhưng lão tháp chủ vẫn yêu cầu môn hạ đệ tử không được phép báo thù, nhất định biết rõ mặc dù tìm được người này cũng không phải đối thủ, ngược lại sẽ tổn thất càng lớn!

Tháp chủ lắc đầu.

- Việc này...

Một người đơn thương độc mã đánh Lưu Ly Tháp người ngã ngựa đổ, cũng không có dũng khí báo thù, đây là thực lực gì? Nên mạnh bao nhiêu?

Mặc dù đối phương là kẻ thù nhưng ánh mắt Nguyệt Vũ nóng bỏng và sùng bái nồng đậm.

- Kỳ thật không riêng gì ngươi, những người khác cũng có suy nghĩ không khác gì, tuy người này là kẻ thù của Lưu Ly Tháp nhưng cho dù phách lực hay không độ cũng không kém người nào, loại mị lực này chẳng khác gì thần tượng của các đệ tử.

- Ai, đáng tiếc người này rời đi không trở lại, rốt cuộc là người nào thì ta không rõ.

Tháp chủ lắc đầu, ánh mắt nhìn xa, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thấy sư phụ như thế, Nguyệt Vũ không dám nhiều lời, lẳng lặng đứng bên cạnh.

- Qua một lúc ngươi đi xuống, phối hợp trận pháp thi triển Dục Thân Viêm Viêm Công chế tạo ảo cảnh mê hoặc hắn, nếu người này cam tâm tình nguyện kính dâng cho ngươi, ngươi sẽ đạt được chỗ tốt càng lớn, nhớ kỹ, nam tử trong thiên hạ đều là kẻ phục bạc, không nên động tình, cũng không cần có ý khác, trực tiếp hút khô lực lượng của hắn, ngươi do do dự dự sẽ không tốt!

Qua một hồi, tháp chủ phục hồi tinh thần và bàn giao với đệ tử.

- Vâng, sư phụ!

Nguyệt Vũ biết rõ sư mệnh không thể trái liền vội vàng gật đầu.

- Xem hắn đi tới tầng thứ mấy, nếu như người này cũng có thể xông đến tầng mười tám, tốt nhất cẩn thận, mị hoặc xong lập tức trở lại, chỉ cần không tới thứ mười tám tầng, bằng vào thực lực ngươi đối phó không khó khăn.

Tháp chủ bàn giao lần nữa, trong bàn tay xuất hiện tiểu tháp.

Dường như tiểu tháp này là Lưu Ly Tháp áp súc mà thành, Nhiếp Vân đi tới nơi nào hào quang bắn ra khắp bốn phía.

- Đạt tới tầng mười bốn nhanh như vậy?

Nhìn thấy hào quang sinh ra, tháp chủ vô cùng kinh ngạc.

- Tầng mười ba là binh đao gia thân, phá gan kinh hồn, người chưa bao giờ đi vào vừa mới vào bên trong tất nhiên sẽ bị thượng cổ thần thú phong tỏa trong đó dọa hỏng, thậm chí dũng khí bản thân bị đánh xơ xác, lúc trước ta qua tầng này cũng tốn hao thời gian hai năm, tại sao hắn thông qua nhanh như thế?

Nhìn thấy tiểu tháp tỏa sáng ở tầng mười bốn, tháp chủ sững sờ, gương mặt đầy kinh ngạc.

- Chẳng lẽ người này cũng có thể trùng kích tầng mười tám?

- Không có khả năng!

- Từ tầng thứ nhất tới tầng mười tám, một khó hơn một, mặc dù thực lực của ta hiện tại rất khó xông qua, hắn chỉ là tiểu nhân vật chưa đủ mười vạn tuổi, làm sao có thể...

Tháp chủ lắc đầu:

- Hiện tại ngươi lập tức đi xuống bố trí hoàn cảnh mê hoặc tiểu tử kia!

- Vâng, sư phụ!

Nguyệt Vũ gật gật đầu, thân thể của nàng biến mất tại chỗ.

- Tầng thứ mười bốn là khảo nghiệm tinh thần lực, ngươi trẻ tuổi như vậy, cho dù tu luyện trong bụng mẹ thì tinh thần lực mạnh bao nhiêu? Ta không tin ngươi có thể thông qua tầng này.

Nguyệt Vũ rời đi, tháp chủ nhìn tiểu tháp trong lòng bàn tay và lên tiếng, còn chưa nói dức câu đã có hào quang tỏa sáng.

Đùng đùng!

Mười bốn, mười lăm, mười sáu, mười bảy, mười tám, hào quang sáng lên liên tục.

- Cái gì?

Bàn tay tháp chủ chấn động, rốt cuộc bắt không được, tiểu tháp rơi xuống đất.

Hô!

Nhiếp Vân xuất hiện tại tầng mười tám của Lưu Ly Tháp.

Tầng mười bốn khảo hạch linh hồn lực, được phù văn và vòng tròn đại đạo thoải mái, tinh thần lực của hắn đã đạt tới trình độ cực cao, loại trình độ khảo hạch này không đáng kể chút nào.

Sau tầng mười bốn, vốn tưởng rằng còn lại mấy tầng sẽ phi thường khó khăn, ai ngờ là một đống trận pháp công kích và khí tức đặc thù.

Tỷ như sát trận của tầng mười lăm có thể phóng sát khí đậm đặc, đổi lại người bình thường khẳng định không chịu nổi, nhưng hắn trải qua con đường ở thần điện, chút sát khí ấy không tính là gì.

Tử vong chi khí của tầng mười sáu có hiệu quả tương tự tuyệt mệnh chi khí trong tuyệt mệnh chi địa, Phượng Hoàng chi dực mở ra là có thể ngăn cản dễ dàng, không cách nào tổn thương hắn mảy may.

------oOo------

Chương 2219: Mị hoặc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thứ mười bảy tầng có rất nhiều sinh diệt chi thủy được xưng một trong bốn tử vong chi thủy của hỗn độn hải dương, thứ này có hiệu quả ăn mòn lớn ới cường giả tông chủ, nó lại không thể làm gì được hắn.

Sau khi đột phá bốn tầng liên tục, hắn đi thẳng tới tầng cao nhất của Lưu Ly Tháp.

Lọt vào mắt hắn là khu vực trống trải, những tầng trước có vật phẩm và khảo hạch tương ứng, tầng này không có gì, dường như là gian phòng trống.

Chẳng lẽ tầng thứ mười tám còn có khảo hạch?

Không nên ah!

Không phải nói xông qua tầng mười tám mới có thể đạt được tán thành sao? Không có khả năng đây là tầng mười bảy thôi.

Thời điểm khó hiểu đi chung quanh một vòng, đang định vận chuyển thiên nhãn, nhìn xem có trận pháp che giấu hay không, sau khi nhìn thấy vách tường chung quanh màu hồng phấn, hương khí nhàn nhạt xông vào trong mũi.

Hương khí làm khí huyết người ta dị động, trong nội tâm không tự chủ sinh ra xúc động nguyên thủy.

Hô!

Một bóng người đột ngột xuất hiện, là nữ nhân, nữ nhân phi thường xinh đẹp, nàng mặc quần áo đỏ nhạt, quần áo đơn bạc, đùi ngọc thon dài như ẩn như hiện, da thịt trắng tuyết mang theo màu hồng, có vách tường hồng phấn phụ trợ càng xinh đẹp mê người.

- Là ngươi?

- Là ngươi?

Nhìn rõ bộ dạng của người này, Nhiếp Vân sững sờ, dường như đối phương cực kỳ khiếp sợ và đứng nguyên tại chỗ.

Nhiếp Vân nhận ra đối phương chính là nữ tử anh khí bừng bừng ra mặt cho nữ hài tặng khăn tay ở tháp lâm, đối phương còn nhận ra gia hỏa này chính là kẻ vô lễ lúc trước.

- Hừ!

Nếu như nói trước kia Nguyệt Vũ còn có mâu thuẫn khi hấp thu tiềm lực của đối phương, nhìn thấy người nọ chính là người này thì xem thường.

Gia hỏa này không lễ phép như thế, hơn nữa còn tổn thương nữ hài ngưỡng mộ mình tại sao có thể là người tốt?

Tiếng hừ nhẹ vang vọng căn phòng nhưng đâm vào linh hồn làm người ta phát run.

- Mị công?

Nghe âm thanh này, ánh mắt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Trong tiếng hừ lạnh mang theo vô thượng mị công và đầu độc tinh thần, thậm chí định lực như hắn cũng sinh ra sơ hở, đủ thấy đáng sợ cỡ nào.

Xem ra nữ hài trước mặt không đơn giản.

Ầm ầm ầm!

Vào lúc đang tập trung tinh thần, nữ hài trước mặt chậm rãi đi tới, quần áo đơn bạc trên người chậm rãi rơi xuống và lộ ra da thịt bóng loáng màu ngà sữa, đôi chân đẹp thon dài cho thấy co dãn kinh người, nàng chậm rãi tới gần hắn.

Vù vù vù!

Chỉ trong nháy mắt Nhiếp Vân cảm thấy lỗ chân lông toàn thân như bị người ta rót đầy, ngay sau đó cảm giác khó nói thành lời xuất hiện trong nội tâm.

- Hỏng bét, hương khí này có vấn đề.

Tinh thần ngưng tụ, Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Hắn có thiên phú kịch độc, có thể chống cự tất cả độc dược nhưng hương khí là thứ có hiệu quả thôi tình, không thuộc về phạm trù độc dược, một mình thi triển không có bất cứ vấn đề gì, phối hợp mị công của đối phương, uy lực sẽ gia tăng gấp đôi, mặc dù là hắn cũng không chịu được.

Xì xì xì xì...

Bóng dáng xuất hiện trước mặt, hai nữ tử trần như nhộng đứng trước mặt hắn, thân thể lắc lư và dán chặt vào trước ngực cùng sau lưng, eo nhỏ mềm mại như rắn đang dính sát vào người.

Tuy hai thân ảnh này là hư ảo nhưng làn da bóng loáng, thậm chí trên người còn có nhiệt độ, mỗi một sợi tóc đều rõ ràng, hoàn toàn không khác gì người thật, mặc dù Nhiếp Vân có thiên nhãn cũng

không sơ hở chút nào.

- Hỏng bét, đây là mị công gì? Tại sao lợi hại như thế?

Toàn thân như bị giam cầm, thân thể hắn cứng ngắc.

Mị công của đối phương thật đáng sợ, định lực của Nhiếp Vân như bị xé rách.

- Còn do dự cái gì? Đây là nơi ngươi tùy tâm sở dục...

Giọng nói bay bổng du dương vang lên bên tai, hắn cảm thấy hoa mắt, dathijt bóng loáng như tơ lụa của Nguyệt Vũ đã hiện ra trước mặt hắn, bộ ngực no tròn, hai hạt đậu màu hồng phấn mê người, đôi chân thon dài ẩn giấu sơn cốc âm u... Hắn nhìn rõ không sót thứ gì.

Nguyệt Vũ đi tới, vòng eo nhỏ nhắc mềm mại như rắn, nhất cử nhất động mang theo mị lực đặc biệt, dường như mỗi cái cau mày cũng sinh ra hấp dẫn trí mạng với nam nhân.

Hô!

Dáng người xinh đẹp đi tới trước mặt, bàn tay như ngọc trắng nâng lên vuốt ve ngực Nhiếp Vân, nàng dán sát vào ngực Nhiếp Vân, mỗi hành động như câu dẫn mị lực nguyên thủy nhất của con người, làm cho người ta si mê và điên cuồng.

- Còn không động sao? Đồ ăn đưa tới miệng mà không ăn, ta sẽ đi đấy...

Kề sát người Nhiếp Vân và nỉ non vào tai hắn, mái tóc đen nhánh bay bay khuấy động lỗ tai Nhiếp Vân, làm cho nội tâm hắn ngứa ngáy.

Thân thể mềm mại khẽ động, Nguyệt Vũ dịu dàng đi thẳng về phía trước, dường như muốn rời đi, vòng eo vặn vẹo như thần nữ nhảy múa.

- Không nên đi!

Ánh mắt Nhiếp Vân mê ly, hắn đi về phía trước sau đó đưa tay lên, nữ hài thuận thế đổ vào trong ngực hắn.

Bàn tay chạm vào da thịt bóng loáng mê người, cảm xúc khó nói nên lời, dường như Nhiếp Vân bị mê hoặc và triệt để ngây ngốc, dường như muốn ôm nữ hài vào trong ngực và chà đạp.

- Hừ, quả nhiên không khác gì nam nhân khác, đều là sắc lang, hôm nay có chết cũng đừng trách ta.

Nhìn thấy bộ dạng thiếu niên trước mặt, trong mắt Nguyệt Vũ mang theo lãnh ý, sát cơ sôi trào.

Vốn tưởng rằng người này xông tới tầng mười tám chính là anh hùng, sẽ chống cự mị hoặc, không thể ngờ không khác gì người bình thường khác, nhìn thấy sắc đẹp thì quên chính mình, loại người này chết chưa hết tội!

Ánh mắt lạnh lùng, Nguyệt Vũ cũng không động thủ, bàn tay vuốt ve lồng ngực Nhiếp Vân, nàng muốn cuốn lấy hắn và nâng bờ môi đỏ mọng, thổ khí như lan, bộ dạng mặc ngươi hái, cầu quân thương tiếc.

- Tầng thứ mười tám? Hỏng bét!

Nguyệt Vũ đang vận chuyển Dục Thân Viêm Viêm Công tới cực hạn, thân thể bắt đầu đỏ hồng, lúc này tháp chủ đứng ở tầng mười chín nhìn tiểu tháp rơi xuống đất, đồng tử của nàng thu nhỏ lại.

Hô!

Khẽ vẫy tay một cái nâng tiểu tháp lên, tinh thần khẽ động, một đạo ý niệm dùng nàng làm trung tâm và lan ra bên ngoài.

Lúc này đối phương nhẹ nhõm xông vào tầng mười tám làm nàng nhớ tới chuyện lần trước, chẳng biết tại sao nội tâm sinh ra cảm giác không tốt.

Sưu sưu sưu sưu!

Ý niệm vừa ngừng, lúc này mấy trưởng lão bay trở lại trong phòng.

- Tìm chúng ta gấp gáp như thế, phát sinh chuyện gì?

Mị Cơ vừa xuất hiện liền cau mày, ngữ khí hơi khó chịu.

- Đúng vậy, tháp chủ, ta đang chấp hành nhiệm vụ ngươi bàn giao, vẫn chưa xong đâu vào đâu, lại phát sinh cái gì làm ngươi gấp gáp như thế.

Như Hương trưởng lão cũng đi tới.

------oOo------

Chương 2220: Kinh Hồn Vũ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Các ngươi xem này...

Tháp chủ chẳng muốn giải thích, tiểu tháp bay tới và tỏa ra hào quang lúc này chiếu sáng ngọn tháp hoàn toàn.

- Tầng mười tám? Gia hỏa này vào tầng mười tám nhanh như thế? Điều này sao có thể?

- Ngươi không phải nói hắn chưa tới mười vạn tuổi sao? Sao có thể kháng cự khảo nghiệm tầng mười bảy, tại sao lại nhanh chóng tiến vào tầng mười tám?

- Có thể vọt tới tầng mười tám, chẳng lẽ chuyện lần trước tái diễn? Lần này hỏng bét.

- Hỏng bét, mặc kệ có tái diễn hay không, người này tất nhiên không phải chúng ta có thể đắc tội, thật sự không được, bỏ đi!

Nhìn thấy tiểu tháp phóng thích hào quang, sắc mặt mấy trưởng lão biến hóa.

Chuyện lần trước ập tới như thủy triều, tuy không biết thực lực cụ thể của người xông tháp nhưng lại biết có thể nhất cổ tác khí xông đến thứ mười tám tầng cũng không phải thế hiện dễ sống chung.

- Ân, ta cũng nghĩ như vậy, lần này thôi đi...

Tháp chủ thấy mọi người có thái độ này liền thở ra một hơi, đang muốn tiếp tục nói chuyện, nhìn chung quanh một vòng và biến sắc.

- Tại sao Nguyệt Vũ còn chưa đi lên? Nàng sẽ không thi triển Dục Thân Viêm Viêm Công đi mê hoặc đối phương chứ, hỏng bét!

- Cái gì?

Nghe được tháp chủ kinh hô, mọi người này mới phát hiện Nguyệt Vũ không có mặt ở đây, vẻ mặt trắng bệch giống như nhìn thấy chuyện đáng sợ nhất.

- Ngươi muốn giết ta?

Trong tầng mười tám, thiếu niên đang ôm thân thể mềm mại và mê ly, đột nhiên hắn mở mắt ra và kim quang bắn ra khắp bốn phía giống như mặt trời sáng ngời.

Lúc này chỉ cần người sáng suốt có thể nhìn ra, bộ dạng này làm gì bị mê hoặc chứ.

- Cái gì?

Nguyệt Vũ đã giật mình, đang muốn chạy trốn, đột nhiên thân thể mềm mại cứng lại, thì ra nàng bị bàn tay của đối phương giữ lại, cũng không thể trốn thoát.

Ba!

Thân thể mềm mại chấn động, một cái tát vỗ vào bờ mông đầy đặn của nàng, âm thanh thanh thúy vang dội quanh quẩn cả gian phòng.

- Ngươi...

Bị vỗ vào mông, toàn thân Nguyệt Vũ run rẩy suýt nữa bất tỉnh.

Nàng đường đường cường giả cấp bậc tông chủ, là bá chủ một phương, mặc dù tại thành Lưu Ly cũng là minh châu được nâng niu, không ai làm gì nàng, đã khi nào bị vỗ mông thế này?

- Làm sao? Loại mị công này cũng muốn mê hoặc ta? Ngươi quá đề cao mình hay xem thường người khác?

Nhiếp Vân ngoài miệng nói nhẹ nhõm nhưng trong lòng nói thầm một tiếng nguy hiểm thật.

Đối phương mị hoặc phối hợp hương khí đặc thù quả nhiên đáng sợ, mặc dù tâm thần hắn vững như sắt cũng không chịu nổi, thiếu chút nữa bị nàng triệt để mê hoặc lâm vào trầm luân.

Thời khắc mấu chốt vận chuyển lực lượng phù văn trong linh hồn mới giúp hắn thanh tỉnh.

- Không mê hoặc được ngươi, giết ngươi đủ rồi...

Không nghĩ tới nàng vất vả tu luyện mị công, lần thứ nhất thi triển đã bị phá giải, Nguyệt Vũ vừa thẹn vừa giận, thân thể chấn động mạnh sau đó thoát đi như du ngư, tiên lực hùng hậu bắn ra ngoài, lăng không một trảo cầm cây roi trong tay, lúc này nàng đánh thẳng về phía Nhiếp Vân.

Cây roi này là một kiện hỗn độn thần binh đỉnh phong, phối hợp thực lực cấp bậc tông chủ của nàng giống như lưỡi đao, chỉ trong chốc lát không khí nổ vang, tiếng nổ mạnh lan về phía trước.

Không chiến đấu khá tốt, vừa đối diện với Nhiếp Vân, bởi vì tức giận cho nên thân thể đỏ rực, làn da của nàng sáng bóng óng ánh, tăng thêm một phần mị hoặc.

Đối mặt với tình cảnh như thế, Nhiếp Vân lắc đầu.

Hắn không phải thánh nhân, đối mặt nữ sắc câu dẫn mà không

động lòng.

Tuy mị hoặc qua đi cho nên không xem vào đâu, phù văn không ngừng tỏa sáng trong linh hồn, ngón trỏ ngón giữa điểm về phía trước, cây roi hỗn độn thần binh đỉnh phong bị ngón tay bắt lấy, hắn xoay cổ tay, cây roi lập tức bay ra khỏi tay của nàng.

- Ngươi là cường giả.. Tông chủ đỉnh phong?

Nhìn thấy chiêu mạnh nhất của mnfh không thể làm gì được đối phương, Nguyệt Vũ mới biết đáng sợ, đối phương lợi hại hơn tưởng tượng của nàng nhiều.

Vừa rồi nàng bị bắt, chỉ cảm thấy đối phương ra tay đánh lén, thừa dịp nàng không bị nên đắc thủ, hiện tại xem ra mặc dù nàng có chuẩn bị cũng không phải đối thủ của người ta.

Tuyệt đối đạt tới tông chủ đỉnh phong!

- Cho dù là tông chủ đỉnh phong cũng vô dụng, Dục Thân Viêm Viêm Công đệ cửu chuyển, Kinh Hồn Vũ!

Ngạc nhiên chỉ xuất hiện thoáng qua trong mắt, đôi mi Nguyệt nhíu lại, nàng lăng không một trảo, tiên lực biến ảo thành quần áo bao phủ thân thể, nàng lúc này biến thành chim én nhỏ.

Cũng như tên của nàng, nàng cũng không công kích mà lại khiêu vũ.

Dục Thân Viêm Viêm Công đệ cửu chuyển, tuyệt chiêu mạnh nhất Kinh Hồn Vũ!

Một nhảy câu hồn đoạt phách, hai nhảy kinh hồn, ba nhảy tâm thần đoạn!

Tuyệt chiêu cường đại nhất của Dục Thân Viêm Viêm Công.

Xì xì xì xì...

Nương theo vũ bộ của nàng, từng đạo tình dục chi niệm bao phủ

hắn vào trong, giống như ném đá vào trong hồ nước, từng gợn sóng lan ra chung quanh.

- Khó trách tháp lâm tổ chức Nguyệt lão đại hội, thì ra là muốn tụ tập thất tình chi niệm.

Nhìn thấy khí lưu đặc thù tầng tầng vọt tới, tâm thần Nhiếp Vân chấn động và xuất hiện mê hoặc ngắn ngủi, hắn đã lập tức hóa giải tình huống trước mắt.

Tháp lâm tổ chức Nguyệt lão đại hội, tụ tập vô số thanh niên nam nữ tới đây, một khi sinh sôi tình yêu tất nhiên sẽ có tình dục chi niệm, những vật này dần dần lên men và bị rất nhiều phù văn của tháp lâm hấp thu, hội tụ hình thành chỗ dựa giúp người khác tu luyện.

Khó trách trước kia cảm thấy phù văn trên tháp lâm không đơn giản chỉ là trang trí, thì ra mục đích chính là như thế.

Loại tình dục chi niệm này khác với tà ma ngoại đạo dâm tà dục vọng, là tướng niệm đơn thuần của nam nữ, là ký thác tình cảm, mối tình đầu thường rất đẹp, cũng không có chút tạp chất nào, dùng thứ này tu luyện chẳng những uy lực càng mạnh hơn nữa, thi triển mị hoặc còn đáng sợ hơn nhiều.

Ngay cả hắn cũng trúng chiêu, xem ra Lưu Ly Tháp cũng không đơn giản giống như tưởng tượng, phi thường đáng sợ.

Những ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Nguyệt Vũ nhảy múa Kinh Hồn Vũ với tốc độ càng lúc càng nhanh, gợn sóng nhộn nhạo càng lúc càng mạnh, lúc này gian phòng hình thành khí tức màu hồng phấn đâm thẳng linh hồn.

Khí tức vang lên bên tai giống như tình nhân thổ lộ, trong nháy mắt làm Nhiếp Vân cảm thấy Đạm Thai Lăng Nguyệt đang ở trước mặt mình, nhìn thấy người mình yêu tha thiết phong ấn trong Thiên Đạo và không ngừng thút thít nỉ non.

Nghe tiếng khóc như thế, trái tim Nhiếp Vân co thắt mạnh như bị đao cắt.

Khi trọng sinh, nội tâm của hắn chỉ có hai tàn niệm, thứ nhất, báo thù vì phụ mẫu thân hữu, thứ hai, Đạm Thai Lăng Nguyệt.&

------oOo------

Chương 2221: Kinh Hồn Vũ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi sống lại đã giải quyết chuyện phụ mẫu thân hữu, đạo chấp niệm này đã biến mất, sau khi đi tới Linh giới, vốn tưởng rằng chuyện Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng có thể giải quyết viên mãn, lại không thể ngờ vì ổn định lục đạo sắp sụp đổ, nàng kính dâng chính mình...

Chuyện này chính là đau đớn lớn nhất trong nội tâm của hắn, ban đầu hắn ngồi suốt ba vạn năm trên thiên địa lục đạo chỉ vì muốn nghe âm thanh của nàng, nghe nàng thổ lộ hết, lúc này nghe tiếng khóc làm trái tim hắn như tan nát, khóe mắt đỏ lên.

Nguyệt nhi, là ta không thể bảo vệ tốt ngươi!

Tuy ta có thực lực không người thiên địa lục đạo nào có thể sánh được nhưng không có ngươi ở cùng, không có cảm giác vinh quang hay an bình.

Lẳng lặng lắng nghe tiếng khóc, Nhiếp Vân như lâm vào trầm luân.

- Thì ra ngươi có người yêu? Hơn nữa yêu sâu như vậy...

Nguyệt Vũ đang nhảy muốn, dường như nhìn thấy nội tâm Nhiếp Vân đau đớn nên ngạc nhiên.

Tuy nàng biết rõ đang giao chiến linh hồn không thể nương tay, một khi đối phương cắn trả, người bị thương sẽ là nàng, lúc này thần sắc nàng ngưng trọng, càng múa càng nhanh.

Lực lượng sinh ra gợn sóng nhanh hơn, tinh thần oanh kích càng

lúc càng mạnh, Nhiếp Vân đứng nguyên tại chỗ giống như bị nàng chinh phục không thể nhúc nhích.

Tầng thứ mười tám, Nhiếp Vân giao chiến linh hồn với Nguyệt Vũ, đám người tháp chủ tại tầng mười chín cũng tỉnh táo lại.

- Đã đi tìm Nguyệt Vũ, nàng khẳng định đangở tầng mười tám, chúng ta mau qua cứu nàng.

Một trưởng lão vô cùng lo lắng lên tiếng..

Trưởng lão này nói xong muốn đi tới tầng mười tám, còn chưa rời đi đã bị tháp chủ cản lại.

- Không vội, nếu như Nguyệt Vũ đối mặt người này, khẳng định đã thi triển Dục Thân Viêm Viêm Công, đối chiến linh hồn tối kỵ quấy nhiễu, chúng ta đi qua chỉ làm nàng phân tâm và tẩu hỏa nhập ma, quá nguy hiểm.

- Tháp chủ nói không sai, hiện tại không nên đi qua!

Nghe được tháp chủ phân tích, một trưởng lão cũng gật gật đầu.

Giao chiến linh hồn tối kỵ quấy nhiễu, vạn nhất các nàng tiến lên, cứu người không thành, gây chuyện không tốt còn biến thành chuyện xấu.

- Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta không thể cứ chờ đợi ở đây ah?

Trưởng lão vừa rồi sốt ruột lên tiếng.

- Không cần, đây là Lưu Ly Tháp lệnh, có công năng chiếu sáng mười tám tầng, chúng ta ở chỗ này quan sát, nếu như Nguyệt Vũ xuất hiện nguy hiểm liền đi qua cũng không muộn.

Tháp chủ lại cầm tiểu tháp ra.

Tiểu tháp này chính là hạch tâm tất cả cấm chế của Lưu Ly Tháp, có thể chiếu rọi tất cả tình huống trong Lưu Ly Tháp.

Điểm về phía trước, một đạo quang mang sinh ra và hình ảnh xuất hiện trước mặt bọn họ.

Tầng mười tám của tiểu tháp tỏa sáng, mấy đạo quang mang chiếu sáng không trung, cũng nhìn rõ tình hình trong tầng mười tám.

Chỉ thấy trong tòa tháp rộng lớn, Nguyệt Vũ không ngừng thi triển Kinh Hồn Vũ, vũ bộ rất nhanh, làm cho tình dục chi niệm càng ngày càng mạnh, chậm rãi tràn ngập cả gian phòng, mà thiếu niên đứng đối diện với nàng cau mày giống như sắp không chịu nổi và lâm vào trầm mê.

- May mắn vừa rồi không xuống, Nguyệt Vũ sắp thắng...

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mọi người đồng thời thở ra một hơi, sắc mặt vui vẻ.

Những người vừa rồi hoài nghi năng lực của Nguyệt Vũ cũng thở dài.

- Nguyệt Vũ còn mạnh hơn tưởng tượng của chúng ta, xem ra người này trở thành lô đỉnh là chuyện ván đã đóng thuyền!

Mị Cơ cười nói.

- Ân...

Mọi người cùng gật đầu, thời điểm mọi người hưng phấn, đột nhiên Mị Cơ nhìn thấy tháp chủ cau mày, nàng kỳ quái hỏi:

- Như thế nào, tháp chủ? Chẳng lẽ còn có lo lắng hay sao?

- Người bị mị hoặc phải là không thể kiềm chế tình dục chi niệm, tư duy không do mình khống chế, mà thiếu niên này đang nhớ lại chứ không phải đầu độc.

Tháp chủ nói.

- Ân?

Nghe nói như thế, mọi người đều sững sờ, hưng phấn biến mất, lúc này quả nhiên phát hiện không đúng.

Tuy thiếu niên cau mày và không ngừng run rẩy, biểu lộ xem có chút khó chịu nhưng hoàn toàn không bị tình dục chi diệm màu hồng chung quanh ảnh hưởng, mà là phối hợp nhớ lại cái gì đó.

- Lăng Nguyệt đã hóa thân Thiên Đạo, nghĩ nhiều hơn cũng vô dụng... Hiện tại ta phải chặt đứt nhớ mong này, không thể tiếp tục chấp niệm!

Thời điểm đám người tháp chủ đang nghi hoặc, Nhiếp Vân tại tầng mười tám mở mắt ra, đôi mắt đen nhánh có phù văn vờn quanh, kim quang bắn ra như điện và sáng lên.

Ba!

Hình ảnh trước mặt tháp chủ nổ tung thành bọt nước.

Ban đầu trong ảo cảnh Cương Vực Đồ, khảo nghiệm lớn nhất là Đạm Thai Lăng Nguyệt, hiện tại bị đối phương sử dụng Kinh Hồn Vũ mị hoặc cũng là nàng... Nói rõ tâm tình của Nhiếp Vân không đạt tới viên mãn như ý, chỉ cần chạm vào nàng sẽ xuất hiện vết rách.

Loại vết rách này gặp đối thủ tâấp hơn không có gì, nếu như giao chiến với đối thủ không kém, hoàn toàn có thể bị đối phương nắm lấy cơ hội và lâm vào bị động.

Chính bởi vì ý thức được điểm này, Nhiếp Vân cũng không tận lực chống cự, mà là để Kinh Hồn Vũ tùy ý xâm nhập linh hồn và đào móc đau thương, đau xót giống như mủ độc, đào càng sâu càng đau, một khi chảy sạch sẽ liền khỏi hẳn.

Cho nên Nhiếp Vân cẩn thận hiểu rõ cảm giác đau đớn này, càng ngày càng lo lắng, càng ngày càng đau đớn.

Đổi lại người khác làm như vậy nhất định sẽ khó có thể tự kềm chế, hắn thì khác, là người của hai thế giới cho nên tâm nghiệm và nghị lực càng kiên định, chờ tình dục chi niệm của đối phương ảnh

hưởng tới mức lớn nhất, phù văn trong linh hồn tỏa sáng và chặt đứt.

Ầm ầm!

Chỉ trong nháy mắt ánh mắt Nhiếp Vân thanh minh và triệt để tỉnh táo lại, Kinh Hồn Vũ không thể ảnh hưởng tới hắn, thậm chí chấp nhiệm Đạm Thai Lăng Nguyệt trong đầu cũng mỏng manh, không thể ảnh hưởng tới hắn nữ.

- Là.. Tuệ kiếm!

Nhìn thấy hai mắt thiếu niên bắn ra kim quang lập loè, tất cả hình ảnh biến mất làm tháp chủ xiết chặc nắm đấm.

- Tuệ kiếm?

Mọi người sững sờ.

- Thiếu niên này căn bản không bị Nguyệt Vũ mê hoặc, hắn đang dùng Kinh Hồn Vũ của nàng tôi luyện linh hồn, ngưng tụ tuệ kiếm chặt đứt chấp niệm trong nội tâm.

Hai mắt tháp chủ mang theo điên cuồng.

- Tại sao có người ý chí kiên định như thế, lại làm điên cuồng như vậy?

- Tuệ kiếm? Nghe nói đây là thứ cường giả chúa tể mới có được, có thể tùy ý chặt đứt suy nghĩ mặt trái của bản thân, làm cho người ta bảo trì trạng thái thanh tỉnh nhất, bất cứ linh hồn công kích nào cũng không thể tạo thành ảnh hưởng, chẳng lẽ hắn là cường giả chúa tể?

Mị Cơ biến sắc.

Tuệ kiếm, đó là trí tuệ hình thành mũi kiếm, có thể chặt đứt bất cứ tạp niệm nào trong linh hồn, loại năng lực này chỉ có cường giả chúa tể mới làm được, chẳng lẽ người trước mắt là chúa tể?

------oOo------

Chương 2222: Tuệ kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không phải chúa tể, nếu như là chúa tể, Nguyệt Vũ nhảy nhanh hơn nữa cũng không thể ảnh hưởng, càng không ngưng tụ tuệ kiếm vào lúc này.

- Linh hồn hắn phát ra chấn động hẳn là tông chủ đỉnh phong, thậm chí đã đạt tới hai ngàn chín trăm chín mươi đầu đại đạo, thực lực tương tự như ta.

Tháp chủ nói.

Cường giả chúa tể không chỉ ba ngàn đại đạo viên mãn, quan trọng hơn là linh hồn viên mãn, lúc này thức hải có thể sinh ra tuệ kiếm, dễ dàng chặt đứt suy nghĩ không cần thiết, nếu như thiếu niên trước mắt là cường giả chúa tể, không cần khó khăn như vậy, tạm thời dùng đại nghị lực phá vỡ cảnh giới linh hồn.

Nhìn đối phương sinh ra tuệ kiếm có uy lực không mạnh, hơn nữa vừa mới hình thành, linh hồn chấn động cũng không mạnh hơn nàng quá nhiều, có lẽ chỉ là cường giả tông chủ đỉnh phong, khoảng cách chúa tể còn rất lớn.

- Chỉ cần không phải chúa tể thì không cần sợ, nhanh chóng cứu Nguyệt Vũ...

Trưởng lão vừa rồi muốn cứu Nguyệt Vũ không do dự nữa, nàng lập tức biến mất khỏi tầng mười chín.

- Ah...

Hai mắt Nhiếp Vân bắn ra kim quang, Nguyệt Vũ trước mặt bị hào quang bắn trúng, bước nhảy cũng dừng lại, toàn thân cứng đờ, đồng tử thu nhỏ lại và ngã trên mặt đất.

Vù vù vù!

Nguyệt Vũ vừa ngã xuống, tám người đồng thời xuất hiện chiếm cứ đông, nam, tây, bắc, đông nam, đông bắc, tây nam, tây bắc tám hướng và bao phủ nàng vào bên trong.

Người ở mặt đông nhìn nàng.

- Nguyệt Vũ...

Trưởng lão biến mất đầu tiên nhanh chóng lao về phía Nguyệt Vũ, nàng hô to sau đó nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Ngươi làm gì nàng? Nếu như nàng có chuyện gì, ta sẽ làm ngươi chôn cùng.

Gào thét một tiếng, vị trưởng lão này muốn xông tới tấn công Nhiếp Vân.

Xem bộ dạng kích động của nàng, có lẽ có quan hệ không kém với Nguyệt Vũ.

- Không nên lỗ mãng, Nguyệt Vũ là bị Kinh Hồn Vũ của mình phản kích bị thương, không phải hắn động thủ!

Tháp chủ ngăn vị trưởng lão này, nàng nhìn thiếu niên trước mắt với hai mắt sáng ngời, mang theo hàn ý đáng sợ.

Linh hồn giao phong, một khi một phương thất bại sẽ bị chiêu số của mình cắn trả, nhẹ thì tinh thần thác loạn, nặng thì biến thành ngu ngốc, triệt để tử vong.

Xem bộ dạng của Nguyệt Vũ là bị Kinh Hồn Vũ cắn trả, bị thương không nhẹ, mặc dù chữa tốt cũng khó có thể tiến vào cảnh giới cao hơn.

- Đáng giận...

Vị trưởng lão kia nghe được là cắn trả, sau khi hiểu hậu quả cho nên đôi mắt đỏ rực, nàng chằm chằm Nhiếp Vân.

- Ngươi rất lợi hại, có đại nghị lực ngưng tụ tuệ kiếm.

Không riêng vị trưởng lão này cừu hận, sắc mặt tháp chủ trầm thấp, Nguyệt Vũ là đệ tử nàng yêu thương nhất, hiện tại biến thành như vậy làm nàng tức giận không nhỏ.

- Cho dù nghị lực lớn hơn nữa, dám tổn thương Nguyệt Vũ cũng phải chết ở chỗ này!

- Ah? Nàng muốn giết ta, lại bị phản phệ thành như vậy, chẳng lẽ là ta sai sao?

Nghe được đối phương nói lời thù hận, Nhiếp Vân cau mày.

Nếu như không phải hình thành tuệ kiếm chặt đứt chấp niệm, chỉ sợ nằm xuống nhất định là hắn, đối phương vô lễ không nói đạo lý chọc giận hắn.

- Có phải ngươi sai hay không, không do ngươi nói tính toán, hôm nay cho dù thế nào ngươi cũng phải chết.

Gào thét một tiếng, tiểu tháp xoay tròn trong tay tháp chủ.

- Tháp chủ, không nên động thủ, ngươi xem vị tiểu huynh đệ này có thực lực rất mạnh, người lại không tệ, nên để cho ta.

Vào lúc hết sức căng thẳng, đột nhiên Mị Cơ tươi cười, tiếng cười đáng yêu động lòng người.

- Tiểu huynh đệ, chỉ cần ngươi nói một câu nhận thua, tỷ tỷ có thể bảo vệ ngươi không chết.

Giọng nói và động tác của Mị Cơ đều mang theo mị hoặc nồng đậm, lại làm người ta si mê.

- Vậy sao?

Thấy nữ nhân này dám vận dụng mị hoặc chi thuật với mình, Nhiếp Vân cười cười nhìn sang.

- Phải1

Vào lúc muốn nói tiếp, đột nhiên Mị Cơ nhìn thấy ánh mắt của hắn sáng lên, cũng không có biểu lộ bị mê hăặc, trong nội tâm rùng mình, vừa muốn cải biến sách lược đã cảm thấy ngực đau đớn, thiếu niên điểm một chỉ vào ngực của nàng.

Bành!

Không có thời gian phản ứng, ngực Mị Cơ đau đớn và bay về phía sau, lưng đụng mạnh vào vách tường, miệng phun máu tươi.

- Mị hoặc thuật mặc dù không tệ nhưng ngươi quá già xấu, già như vậy cũng đừng đi ra làm những chuyện này, thật mất mặt xấu hổ, bằng không ta sợ ngươi sống không lâu đã bị người ta giết.

Sau khi đánh bay Mị Cơ Nhiếp Vân vỗ vỗ tro bụi trên quần áo.

Thức hải sinh ra tuệ kiếm, chặt đứt chấp niệm với Đạm Thai Lăng Nguyệt, tuy khoảng cách linh hồn chúa tể viên mãn còn rất lớn nhưng không phải mị thuật có thể dao động.

Mị công của Mị Cơ không thua Nguyệt Vũ, đối với Nhiếp Vân mà nói lại vô dụng..

- Ngươi...

Thương thế của Mị Cơ không tính là đặc biệt nặng, nghe nói như thế liền giận dữ, nàng phun ra một ngụm máu tươi và suýt thổ tức giận mà chết.

Tuy nàng sống không ít năm nhưng bởi vì thực lực cho nên bảo trì dáng vẻ không tệ, làn da như thiếu nữ, vô cùng trơn mềm, hơn nữa dung mạo tuyệt hảo, nàng vẫn lấy làm kiêu ngạo, đối phương nói thẳng nàng vừa già lại xấu, nàng khó chịu hơn cả chết.

- Đáng giận!

Tháp chủ ra tay.

Tiểu tháp vừa xuất hiện đã làm chung quanh chấn động khó nói thành lời, rất nhiều trận pháp cấm chế trong tầng mười tám như cuồng bạo phong vũ tấn công Nhiếp Vân, không ngừng rơi xuống.

Những cấm chế công kích mang theo lực lượng của cường giả tông chủ đỉnh phong tấn công, đồng thời đánh xuống sẽ làm không gian rung động giống như tùy thời vỡ vụn.

- Không kích không tệ!

Đối mặt cấm chế của Lưu Ly Tháp công kích, Nhiếp Vân không bỏ chạy và lui ra sau, ngược lại tán thưởng, ngón tay điểm về phía trước, liên tục điểm ba cái.

Mỗi một điểm, ở đầu ngón tay hình thành vòng tròn và nổ tung, cũng ngăn cách tất cả cấm chế ra ngoài, vòng tròn nhìn vô cùng đơn bạc nhưng cho người ta cảm giác gió thổi qua sẽ vỡ vụn, cấm chế có lực công kích của tông chủ đỉnh phong bị ngăn cản bên ngoài, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Ba đạo vòng tròn tiêu tán, cấm chế hình thành công kích cũng không còn giống như chưa từng xuất hiện bao giờ.

Đăng đăng đăng đăng!

Nhiếp Vân không có việc gì, sắc mặt của tháp chủ biến hóa, vòng tròn nổ tung hình thành vòi rồng đánh thẳng vào ngực của nàng, nàng liên tục lui về phía sau bảy tám bước, cũng giống đám người Mị Cơ lưng đâm vào vách tường mới dừng lại.

Tuy dừng lại, dung mạo lại biến hóa liên tục, khác với tự tin lúc trước, nhất là đôi mắt mang theo hoảng sợ, bờ môi run rẩy, giọng nói không dám tin tưởng vang lên:

- Nửa bước chúa tể?

- Cái gì? Ngươi không phải tông chủ đỉnh phong, thực lực nửa bước chúa tể?

------oOo------

Chương 2223: Thần phục ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nửa bước chúa tể có tuổi chưa tới mười vạn năm?

- Chúng ta đang vây công cường giả nửa bước chúa tể?

Nghe được tháp chủ run rẩy lên tiếng, đối phương tùy ý đánh bay Mị Cơ, thần thái tháp chủ và mọi người cứng đờ, thân thể phát run.

Tông chủ đỉnh phong có thực lực hai ngàn chín trăm chín mươi đầu đại đạo và nửa bước chúa tể hai ngàn chín trăm chín mươi mốt đầu đại đạo chỉ kém nhau một đại đạo, thực lực chênh lệch như trời và đất, hoàn toàn không thể so sánh nổi.

Tháp chủ thủ đoạn ra hết có thể đánh chết cường giả tông chủ đỉnh phong hai ngàn chín trăm chín mươi đầu đại đạo, nhưng đối mặt nửa bước chúa tể bình thường nhất lại không có kha năng hoàn thủ.

Một nửa nửa bước chúa tể chưa tới mười vạn tuổi... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Mọi người cùng nhau động thủ!

Trưởng lão quan hệ tốt với Nguyệt Vũ lao tới, lăng không đánh một trảo, lòng bàn tay cầm một cây xuyên phá không đâm về phía trước, cây xuyên đâm thẳng vào mi tâm Nhiếp Vân.

Sưu sưu sưu!

Nàng động, mấy vị trưởng lão khác cũng đồng thời động thủ, bọn họ cùng thi triển tuyệt chiêu mạnh nhất của mình.

Vài kiện hỗn độn thần binh đỉnh phong xoay tròn trên không trung, hình thành bố cục thất tinh, lực lượng cường đại ngưng tụ giống

như muốn xé bầu trời, đâm thủng hoàn vũ.

- Trận pháp?

Nhiếp Vân vốn khinh thị cũng biến thành ngưng trọng.

Bảy người này có thực lực tông chủ bình thường nhưng liên hợp cùng một chỗ, bố trí thành trận pháp, sức chiến đấu hơn xa một cộng một, bảy người có thể phát huy thực lực tông chủ đỉnh phong, khoảng cách nửa bước chúa tể chỉ kém một bước nhỏ.

Bắc Đấu Thất Tinh trận tụ tập trên không trung, hỗn độn hải dương khổng lồ như đạt được cảm ứng và tỏa ra hào quang sáng chói huy hoàng, hào quang chiếu xuống vị trí Diêu Quang, Thiên Khu và ngưng tụ thành kiếm khí, không khí chung quanh như bị đánh nát.

Công kích này còn đáng sợ hơn cấm chế của tháp chủ vừa vận dụng, mặc dù cường giả tông chủ đỉnh phong hai ngàn chín trăm chín mươi đầu đại đạo đụng phải cũng tạm thời thối lui, không dám tranh phong chính diện.

- Lợi hại!

Sắc mặt ngưng trọng, bàn tay Nhiếp Vân đẩy về phía trước, một bức thạch đồ xuất hiện trong lòng bàn tay, phía trên có lãnh thổ quốc gia tung hoành mang theo xu thế dung nạp vạn vật, gánh vác đại địa nặng nề.

Trận pháp của đối phương hình thành kiếm khí vô cùng sắc bén, mặc dù hắn có được nửa bước chúa tể thực lực cũng không dám trực tiếp tiếp xúc, chỉ có thể thi triển Cương Vực Đồ.

Ầm ầm!

Thất Tinh kiếm quang va chạm với thạch đồ, thạch đồ không sứt mẻ và chậm rãi bay về phía trước, chỉ trong nháy mắt bay tới đỉnh đầu bảy người.

- Đây là cái gì?

- Nó là pháp bảo giống Kiền Huyết Long Ấn? Tại sao có loại vật này...

Cương Vực Đồ bay tới, bảy đại trưởng lão Lưu Ly Tháp biến sắci, toàn thân run rẩy, áp lực cường đại làm đầu gối không khỏi cong veo, đồng loạt quỳ rạp xuống đất.

Cương Vực Đồ mang theo uy thế cả một thế giới áp xuống, ngưng thực trầm trọng không thể kháng cự, bảy người liên thủ hình thành trận pháp có sức chiến đấu rất mạnh nhưng không cách nào chống cự.

- Dừng tay... Chúng ta nhận thua!

Trước đó tháp chủ bị thương, nhìn thấy bảy trưởng lão tùy thời bị nghiền chết thành bánh thịt, nàng cắn răng, tiểu tháp bay ra và hóa đại trụ kinh thiên ngăn cản Cương Vực Đồ rơi xuống, nàng lên tiếng quát lớn.

- Nhận thua? Nếu như hôm nay thực lực của ta không đủ, khi ta nhận thua các ngươi sẽ không giết ta hay sao?

Nhiếp Vân nhìn chằm chằm.

- Ta...

Tháp chủ sững sờ.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Thời điểm tháp chủ không biết nên trả lời như thế nào, Cương Vực Đồ tiếp tục hạ xuống, tiểu tháp bị đè ép chấn động và sắp sụp đổ.

Đều là hỗn độn thần binh đỉnh phong, Cương Vực Đồ đại biểu đại địa trầm trọng, chúa tể vạn vật, lực lớn vô cùng, căn bản không phải một hạch tâm Lưu Ly Tháp có thể ngăn cản.

Nghe được âm thanh kia, trong mắt mọi người mang theo khủng

hoảng.

Không cần nghĩ, chỉ cần đối phương tiếp tục thúc dục lực lượng, thạch đồ trên không trung sẽ nghiền nát tiểu tháp, từ đó mọi người sẽ biến thành thịt vụn.

Bọn họ vốn cho rằng người này chưa đủ mười vạn tuổi, thiên phú cường đại hơn nữa nhưng các nàng liên thủ sẽ có thể áp chế dễ dàng, bị chém giết tùy ý, hiện tại xem ra người ta còn đáng sợ hơn cả ác ma.

Lúc ác ma động thủ sẽ có biểu lộ không quan tâm, căn bản không xem đám người mình là chuyện quan trọng, thái độ dạo chơi nhân gian, người trước mặt với đôi mắt lạnh lùng như băng, không có bất cứ cảm tình nào, tuy không có biểu hiện giết chóc nhưng các nàng lại biết, chỉ cần trả lời không hài lòng tuyệt đối là động thủ không lưu tình, quản ngươi có phải mỹ nữ hay không, cứ chém giết là được.

Bằng chừng ấy tuổi, dựa theo lẽ thường đang là thời thanh xuân sức sống, khí huyết tràn đầy, lúc đối mặt với nữ tử dung mạo khuynh quốc khuynh thành sẽ khó tránh khỏi thương hương tiếc ngọc, hắn lại không có thái độ này, tâm trí chi kiên định làm người ta cảm thấy khủng hoảng.

Cũng đúng, nếu như không có tâm trí như vậy, làm sao có thể trẻ tuổi đã có thực lực như hiện tại.

Mặc dù các nàng liên thủ cũng chỉ là kiến càng lay cây mà thôi.

- Ta sẽ động thủ...

Tháp chủ cắn răng nói ra lời nói thật.

- Rất tốt! Ta hi vọng nghe được lời nói thật.

Ban tay Nhiếp Vân điểm về phía trước, một vương tọa xuất hiện, hắn ngồi xuống và Cương Vực Đồ đình chỉ đè xuống, cũng không rút về, chỉ cần hắn nguyện ý vẫn có thể đánh một kích trí mạng lên bọn họ.

- Hiện tại ta hỏi các ngươi trả lời.

Lời nói của Nhiếp không có tận lực thi triển lực lượng nhưng mang theo chân thật đáng tin, đám người tháp chủ biết rõ chỉ cần cự tuyệt sẽ trúng một kích thảm thiết.

- Thứ nhất, Lưu Ly Tháp các ngươi có quan hệ gì với Kiền Huyết hoàng thất!

- Tổ tiên Lưu Ly Tháp chúng ta từng bị hoàng đế Kiền Huyết hoàng thất vứt bỏ cho nên lập môn quy nam nhân trong thiên hạ đều là kẻ phụ lòng bội bạc, tuy thành Lưu Ly nằm gần Kiền Huyết hoàng thất nhưng quan hệ không tốt lắm.

Nếu như không phải Kiền Huyết hoàng đế nhớ vị tổ tiên kia, hơn nữa chúng ta vẫn cuộn mình trong tháp không bước ra ngoài, bằng không đã sớm trừ tận gốc chúng ta rồi.

Tháp chủ không dám do dự, vội vàng trả lời.

Chuyện này không phải cơ mật gì, chỉ cần dùng tâm có thể tùy ý hỏi thăm, cũng không có gì phải giấu diếm.

- Rất tốt, vấn đề thứ hai, Kiền Huyết hoàng thất gần đây có động tĩnh gì, phòng ngự trong hoành thàng có động tĩnh gì?

Nhiếp Vân hỏi tiếp.

- Kiền Huyết hoàng thất cũng không có động tĩnh gì!

------oOo------

Chương 2224: Phục Giang biến mất (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Về phần phòng ngự trong hoàng thành, bốn cửa đông tây nam bắc của hoàng thành phân biệt bốn cường giả tông chủ đỉnh phong

tọa trấn, Kiền Huyết hoàng đế bệ hạ lại là cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng, lĩnh ngộ hai ngàn chín trăm chín mươi chín đại đạo, có bọn họ trấn thủ, con ruồi cũng khó lẫn vào trong đó.

Tháp chủ nói.

- Bốn cường giả tông chủ đỉnh phong, cường giả hai ngàn chín trăm chín mươi chín đại đạo... Thậm chí còn có được vương giả chúa tể lánh đời...

Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Quả nhiên Kiền Huyết Long Ấn không dễ thu hoạch như vậy, không nói trong hoàng thành có khả năng có cường giả chúa tể, chỉ nói bốn tông chủ đỉnh phong và Kiền Huyết hoàng đế thực lực hai ngàn chín trăm chín mươi chín đại đạo đã làm người ta đau đầu, khó có thể chống lại.

- Làm cách nào tiến vào trong hoàng cung mà không bị hoài nghi, có thể thuận lợi nhìn thấy Kiền Huyết hoàng đế?

Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

Kiền Huyết Long Ấn tương đương với ngọc tỷ, thời thời khắc khắc sẽ ở cùng với Kiền Huyết hoàng đế, muốn đạt được, chỉ có thể trước tìm được hoàng đế sau đó lại nghĩ biện pháp.

- Kiền... Kiền Huyết hoàng đế chỉ tiếp kiến cận thần, hoặc là con dân có công lao cực lớn, bình thường sẽ ở hoàng cung không ra ngoài, cụ thể gặp thế nào thì ta không biết...

Tháp chủ vẻ mặt đắng chát.

Nghe câu hỏi của đối phương, nàng đã biết rõ đối phương có thể sẽ xông vào tìm Kiền Huyết hoàng đế, xông vào Kiền Huyết hoàng triều, tìm nhóm người các nàng làm gì? Các nàng không quen với hoàng triều...

- Không biết? Lưu Ly Tháp các ngươi mị công vô song, mê hoặc một tên đại thần cũng không thành vấn đề.

Nhiếp Vân khẽ nói.

- Việc này...

Tháp chủ và các trưởng lão đồng thời sững sốt.

Đúng thế, bằng vào mị công mê hoặc một ít đại thành là không thành vấn đề, cũng chính bởi vì như thế các nàng mới có căn bản dừng chân tại đây.

Nếu như không phải rất nhiều đại thần góp lời, Kiền Huyết hoàng đế cho dù nhớ tình bạn cũ nhưng khẳng định cũng sẽ có người khác động thủ, bên cạnh giường làm sao có thể để kẻ khác ngủ say?

- Thần phục ta, có thể không giết các ngươi, nếu không chẳng những các ngươi phải chết, Lưu Ly Tháp cũng không cần tồn tại nữa.

Thấy mọi người không nói chuyện, Nhiếp Vân cũng lười hỏi nhiều, hắn cau mày sau đó thúc dục lực lượng, Cương Vực Đồ không ngừng gào thét, dường như tùy thời sẽ giáng xuống.

- Bảo chúng ta thần phục?

- Ngươi...

- Không có khả năng!

- Chúng ta đều là cường giả cấp bậc tông chủ, làm sao có thể thuần phục người khác...

Các vị trưởng lão không nghĩ tới đối phương đưa ra yêu cầu này, tất cả đều biến sắc.

- Các ngươi không có quyền lựa chọn, chỉ có đồng ý hoặc là... Không đồng ý!

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống, Cương Vực Đồ trên không trung

lúc ày đột nhiên hạ xuống.

- Ta không đồng ý, tháp chủ ngàn vạn đừng đáp ứng... Đạo thống Lưu Ly Tháp chúng ta truyền thừa nhiều năm như vậy, không thể hủy trong tay chúng ta.

Một trưởng lão quát, trong mắt tràn đầy không đồng ý.

Vèo!

Nàng chưa nói hết câu, một đạo kiếm khí đột nhiên đánh tới, nó như ợợi dây nhỏ, chỉ trong chớp mắt quét qua cổ của nàng.

PHỐC!

Máu tươi bắn tung tóe, đầu lâu vị trưởng lão này rơi xuống đất, đôi mắt lồi ra, lúc sắp chết cũng không thể tin được đối phương lại có thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, động tác nhanh như vậy.

- Ngươi...

Nhìn thấy trưởng lão trực tiếp tử vong, ngay cả linh hồn cũng không thể chạy đi, cả gian phòng lập tức trầm mặc.

Thiếu niên trước mắt còn lạnh lùng hơn bọn họ nghĩ, thực nếu không đáp ứng có thể đoán được hắn thật sự đánh hết bọn họ, một không cũng không lưu.

- Chúng ta thuần phục ngươi có chỗ tốt gì?

Nhìn thấy một trưởng lão chết đi, mọi người khẽ cắn môi, Mị Cơ hỏi.

- Hiện tại các ngươi không có lựa chọn khác, chỉ có thể lựa chọn chết hoặc là không chết.

- Nếu như các ngươi thiệt tình thuần phục, chỗ tốt sẽ có, hơn nữa còn lớn hơn các ngươi tưởng tượng nhiều.

Đầu ngón tay Nhiếp Vân có một đạo kiếm khí quanh quẩn.

Đối phương khống chế sinh tử của mình, không có khả năng không hứa hẹn cái gì với các nàng.

- Tốt, Mị Cơ ta đồng ý thần phục ngươi!

Mị Cơ cắn cắn bờ môi, nàng là người đáp ứng đầu tiên.

- Mị Cơ ngươi...

Nghe nàng đồng ý nhanh như thế, những người khác biến sắc.

- Tình thế bắt buộc, chúng ta không có quá nhiều lựa chọn, ta xem các ngươi cũng đều đồng ý a, vị đại nhân này còn trẻ đã có thực lực như thế, đi theo hắn có khi còn tốt vẫn lưu lại trong Lưu Ly Tháp.

Mị Cơ nói.

- Việc này...

Nghe nói như vậy mọi người liền im lặng.

Nàng nói không sai, tuy tình huống trước mắt là bắt buộc nhưng có được một vị cường giả nửa bước chúa tể bảo kê, về sau có thể không gian trưởng thành lớn hơn nữa, Lưu Ly Tháp có thể phát triển ra ngoài.

Bản thân Lưu Ly Tháp đã bị Kiền Huyết hoàng thành kiêng kị, các nàng là cấp bậc tông chủ nên không dám quá phận, sợ bị bắt lấy tay cầm trực tiếp diệt sát, lúc này đầu nhập vào một cường giả nửa bước chúa tể chưa đủ mười vạn tuổi, ai biết về sau có câu chuyện đặc sắc gì?

- Thuần phục ta, ta có thể chữa tốt cho thiên tài Nguyệt Vũ của các ngươi, cũng không lưu bất cứ di chừng gì, hơn nữa giúp nàng trùng kích cảnh giới nửa bước chúa tể!

Thấy có một người đáp ứng điều kiện, Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Hắn đang dùng chiến thuật tâm lý, vừa mới bắt đầu làm đối phương tuyệt vọng, làm cho các nàng biết rõ không phù hợp quy tắc sẽ chết, trong nội tâm sinh ra xoắn xuýt, sau đó lại cấp chỗ tốt nhất định sinh ra hi vọng.

Quả nhiên những lời này vừa ra, vốn cảm thấy thần phục người khác không có bất cứ hi vọng gì, mấy vị trưởng lão kia lập tức động tâm.

- Ngươi có thể chữa khỏi cho Nguyệt Vũ, hơn nữa còn làm không có di chứng gì?

Trưởng lão có quan hệ tốt với Nguyệt Vũ lập tức hưng phấn hỏi thăm.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Nguyệt Vũ là bị hắn dùng lực lượng phù văn phản kích chấn tổn thương, chỉ cần rút phù văn vào trong người hắn, lại lợi dụng thiên phú linh hồn sư ân cần săn sóc, muốn khỏi hẳn không khó.

Về phần giúp nàng tấn chức nửa bước chúa tể, Nhiếp Vân cũng không nắm chắc, hắn chỉ ném một quả táo ngọt mà thôi, hiện tại không có biện pháp, không có nghĩa về sau không có biện pháp, bằng vào tốc độ tấn cấp của hắn, trở thành chúa tể chỉ là vấn đề thời gian, một khi thành công muốn trở thành nửa bước chúa tể có lẽ không khó.

- Tốt, ta nguyện ý thần phục ngươi!

Nghe được Nhiếp Vân xác nhận, vị trưởng lão này trực tiếp gật đầu, cũng không dây dưa dài dòng làm gì.

------oOo------

Chương 2225: Phục Giang biến mất (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta cũng nguyện ý!

- Ta cũng đồng ý...

Mấy người khác đã làm phản, trong nội tâm không còn gánh nặng nên đồng ý.

Cho dù có chuyện gì, chỉ sợ có đầu lĩnh, đầu lĩnh vừa xuất hiện thì về sau càng đơn giản hơn trước, trong nội tâm không cam lòng cũng biến thành thuận theo tự nhiên.

- Ngươi thì sao?

Thấy mọi người đều đáp ứng đồng ý, Nhiếp Vân gật gật đầu, ánh mắt nhìn sang tháp chủ.

Ông!

Kiếm khí xoay quanh đầu ngón tay, một thanh trường kiếm tràn đầy hàn mang xuất hiện trên không trung.

Thanh kiếm vừa xuất hiện đã sinh ra vết rách không gian, còn chưa phát lực cả Lưu Ly Tháp như bị chấn nát, linh khí hội tụ hình thành kiếm thể.

Ông!

Vừa rồi mọi người thi triển rất nhiều hỗn độn thần binh đỉnh phong, kể cả tiểu tháp trong tay tháp chủ, nhìn thấy thanh trường kiếm này như gặp được quân chủ, đồng thời kêu vang, lẳng lặng tại chỗ không nhúc nhích.

- Chúa tể thần binh?

Tất cả mọi người sững sờ.

Tuy mọi người chưa bao giờ thấy qua chúa tể thần binh nhưng nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng lập tức biết rõ.

Thanh kiếm này bình thường không có gì lạ nhưng tất nhiên là chúa tể thần binh, nếu không, không có khả năng làm những hỗn độn thần binh đỉnh phong triệt để thần phục, không có khả năng không phản kháng.

Nửa bước chúa tể hơn nữa có chúa tể thần binh? Người... Người này có địa vị gì?

- Ta nguyện ý thần phục!

Khiếp sợ chúa tể thần binh, tháp chủ thở ra một hơi, cắn răng nói.

Uy lực chúa tể thần binh cường đại, là tồn tại kẻ nào cũng hâm mộ, nếu đối phương đã cho nàng biết có thứ này, nếu như không thần phục, tất nhiên sẽ giết người diệt khẩu, tháp chủ biết rõ tánh mạng lúc này đang nằm trong tay kẻ khác, không thần phục cũng không được, đành phải gật đầu đáp ứng.

- Rất tốt, hiến tế linh hồn đi!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Trải qua thần chi di tích, hắn không quá tin tưởng vào lời thề hỗn độn, hiến tế linh hồn mới được là ổn thỏa nhất.

- Vâng!

Mọi người quyết định thần phục, cũng không có quá nhiều nhăn nhó, lúc này hiến tế linh hồn bản thân, lúc này thức hải Nhiếp Vân chấn động, cảm nhận được tư duy của mọi người, hắn vung tay thu Cương Vực Đồ vào trong cơ thể.

Có hiến tế linh hồn, chẳng khác nào khống chế toàn bộ, Cương Vực Đồ đã xong việc.

- Ta cứu tỉnh nàng.

Ngồi xuống lần nữa, Nhiếp Vân nhìn về phía Nguyệt Vũ nằm trên mặt đất, bàn tay đặt lên vai nàng, phù văn dung nhập trong cơ thể

nàng bị hắn thu trở về, đồng thời rót một dòng linh hồn tẩm bổ linh hồn của nàng, ngay sau đó hào quang ôn nhuận sáng lên, linh hồn Nguyệt Vũ đã khỏi hẳn.

Một lát sau Nguyệt Vũ tỉnh lại.

- Sư phụ... Sư phụ coi chừng, người này lợi hại...

Nguyệt Vũ tỉnh lại sau đó nhìn thấy đám người bọn người và Nhiếp Vân đứng chung một chỗ, nàng biến sắc hô lớn.

Vừa rồi nàng bị đánh bất tỉnh, cũng không biết phát sinh chuyện gì, nào biết sư phụ và trưởng lão lúc này đã thành người hầu của thiếu niên trước mặt.

- Nguyệt Vũ, đây là chủ nhân của chúng ta, còn không mau nhận chủ thần phục?

Tháp chủ nói.

- Nhận chủ? Thần phục?

Tròng mắt Nguyệt Vũ như rơi ra ngoài.

- Ân, chúng ta cũng đã thần phục, ngươi cũng động thủ đi!

Trưởng lão quan hệ tốt với nàng lên tiếng.

- Việc này...

Nguyệt Vũ nhìn qua mọi người, nàng chớp mắt vài cái, biết rõ mọi người nói là thật, giờ mới hiểu rõ thiếu niên đáng sợ, nàng khổ sở và hiến tế linh hồn.

Ông!

Chỉ trong nháy mắt cũng nhận Nhiếp Vân làm chủ.

- Rất tốt, nếu các ngươi nhận ta làm chủ, ta cũng không dấu diếm nữa, ta ý định đi Kiền Huyết hoàng thành trộm lấy Kiền Huyết Long

Ấn!

Thấy mọi người đã nhận chủ, Nhiếp Vân cũng không hề che dấu, hắn nói rõ mục đích của mình.

Thu phục những người này, hắn tự có chỗ dùng, cho nên phải sớm nói mục đích ra, từ đó mới có thể an bài rất tốt, bằng không đến thời khắc mấu chốt, mọi người quá mức rung động không cách nào tiêu hóa, chỉ sẽ ảnh hưởng kế hoạch.

- Trộm lấy Kiền Huyết Long Ấn?

Đám người tháp chủ nghe được chủ nhân nói thế, thiếu chút nữa đã bị hù chết.

Kiền Huyết Long Ấn đại biểu ngọc tỷ của Kiền Huyết vương triều, đại biểu thân phận hoàng đế, muốn trộm lấy không khác gì nằm mơ.

- Nói là trộm, trên thực tế là đoạt, chỉ có thể thành công không thể thất bại!

Nhiếp Vân nói.

Kiền Huyết hoàng đế lĩnh ngộ hai ngàn chín trăm chín mươi chín đại đạo, tất nhiên sớm lĩnh ngộ thâu thiên đại đạo, long ấn bị hắn chưởng quản, muốn trộm đi là chuyện không thể hoàn thành, gây chuyện không tốt chỉ có thể cường đoạt.

Cướp đồ trong tay cường giả lĩnh ngộ hai ngàn chín trăm chín mươi chín đại đạo, trong hoàng cung còn có cường giả cấp chúa tể, độ khó to lớn có thể nghĩ.

Chính bởi vì đây là nhiệm vụ không thể hoàn thành, Nhiếp Vân mới quyết định thu những người này làm người hầu phối hợp với hắn.

- Đoạt...

Tất cả mọi người nghe tin tức này suýt khóc thét lên.

Ngươi xác định không có lầm?

Đi Kiền Huyết hoàng cung đoạt Kiền Huyết Long Ấn... Bọn họ nghĩ thế nào cũng không có cảm giác chân thật.

- Không cần ngạc nhiên, ta tự có biện pháp, Nguyệt Vũ, ngươi đi xem người hầu bên ngoài tháp lâm của ta còn đó hay không!

Thấy biểu lộ của mọi người, Nhiếp Vân cười cười nhìn về phía Nguyệt Vũ, phân phó một câu.

Hắn và Phục Giang vương tử đi dạo tháp lâm từng gặp mặt Nguyệt Vũ, nàng có thể nhận ra Phục Giang.

- Vâng!

Nghe theo mệnh lệnh, Nguyệt Vũ đi ra ngoài, qua một lúc đi vào.

- Bẩm chủ nhân, người hầu của ngươi... Không thấy, ta đã tìm cả tháp lâm nhưng không thấy tung tích.

- Vậy sao? Rất tốt!

Nhiếp Vân đứng dậy.

Thấy Nhiếp Vân không có ngạc nhiên lại cười cười, tất cả mọi người đều nghi hoặc.

Người hầu của hắn biến mất, không có thất vọng ngược lại cao hứng, đã xảy ra chuyện gì?

- Người hầu của ta chính là Phục Giang vương tử của Kiền Huyết hoàng triều!

Nhiếp Vân giải thích.

- Phục Giang vương tử?

Đầu óc tất cả mọi người sắp nổ tung.

Vị chủ nhân này sắp nghịch thiên.

Chẳng những muốn cướp Kiền Huyết Long Ấn, không ngờ còn thu nhi tử của Kiền Huyết hoàng đế thành người hầu, rốt cuộc hắn muốn thế nào? Lại nói ngươi muốn cướp Kiền Huyết Long Ấn, hiện tại Phục Giang vương tử đào tẩu, tất nhiên sẽ truyền tin tức này ra ngoài, có lẽ phải sợ hãi mới được, tại sao phải cao hứng?

- Chủ nhân muốn Phục Giang vương tử mang tin tức cướp đoạt Long ấn truyền ra ngoài?

Tháp chủ hiểu ra đầu tiên.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Tuy Phục Giang vương tử hiến tế linh hồn cho hắn nhưng hắn biết rõ người này cũng không đáng tin, bằng không sẽ không bảo đám người Huyền Thiền Vương cẩn thận, chỉ sợ tiến vào Lưu Ly Tháp là kế sách của hắn, Nhiếp Vân thuận theo tâm ý tiến vào tháp cao, linh hồn bị trận pháp ngăn cản cho nên hắn đào tẩu.

------oOo------

Chương 2226: Thành chủ thành Lưu Ly

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quả nhiên đúng như phản đoán, gia hỏa này đào tẩu không lưu lại.

- Hắn đào tẩu sẽ tiết lộ mục đích của ngươi, như vậy Kiền Huyết hoàng triều sẽ có phòng bị, còn muốn đạt được Kiền Huyết Long Ấn quá khó...

Lần này không riêng tháp chủ không rõ, những người khác cũng không rõ.

Ngươi muốn cướp đoạt Kiền Huyết Long Ấn, lại để đối phương

sớm nhận được tin tức, đối phương chuẩn bị sẵn sàng, chẳng phải rất bị động?

- Thủ vệ Kiền Huyết hoàng cung như thế nào?

Nhiếp Vân cũng không giải thích mà là tùy ý hỏi.

- Do cường giả chúa tể tự mình bố trí trận pháp, như thùng sắt!

Tháp chủ nói.

- Nếu như ta đi vào cướp đoạt Kiền Huyết Long Ấn thì sao?

Nhiếp Vân hỏi tiếp.

- Việc này...

Sắc mặt tháp chủ biến ảo khó coi, cũng không biết nói thế nào.

- Nói thẳng!

Biết rõ nàng băn khoăn cảm nhận của mình, Nhiếp Vân cười nói.

- Chủ nhân tiến vào... Chỉ sợ rất khó đi ra!

Nghẹn cả buổi tháp chủ chậm rãi nói.

- Ngươi nói không sai, ta tiến vào hoàng cung tất nhiên sẽ bị bao vây, muốn chạy ra là ít có khả năng!

Nhiếp Vân gật đầu nói tiếp:

- Hơn nữa, ngươi vừa rồi cũng nói Kiền Huyết hoàng đế đều ở trong cung không ra ngoài!

- Ý của chủ nhân là dẫn hắn ra bắt ngươi?

Rốt cuộc tháp chủ hiểu ra, ánh mắt co rút.

Dẫn Kiền Huyết hoàng đế ra ngoài? Việc này quá điên cuồng ah.

Kiền Huyết hoàng đế chính là cường giả tuyệt thế lĩnh ngộ hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo, khoảng cách chúa tể chỉ còn kém một đường, thật muốn đi ra sẽ mang theo xu thế lôi đình vạn quân, kinh thiên động địa, lại muốn dẫn hắn ra tay... Thực lực chủ nhân có mạnh như vậy không?

- Không sai!

Nhìn ra mọi người khiếp sợ, sắc mặt Nhiếp Vân lạnh nhạt.

Kiền Huyết hoàng thành nguy cơ trùng trùng, nhất là hoàng cung, tiến vào trong đó nhất định khó có thể đi ra, dù sao cũng là ra tay cướp đoạt, nếu như tên hoàng đế này bước ra khỏi hoàng thành là tốt nhất.

Nếu đối phương mất đi ưu thế địa lợi, hắn có thể dễ lấy long ấn hơn trước.

Dù sao cho dù thế nào cũng phải đối mặt, tuy thực lực đối phương mạnh nhưng hắn cũng không phải kẻ yếu, ai thắng ai thua còn khó mà nói.

- Nhưng mà... Cho dù ngươi muốn cướp đoạt Kiền Huyết Long Ấn của hắn, hắn... Cũng chưa chắc sẽ đi ra.

Thấy vị chủ nhân này gật đầu xác nhận, tháp chủ vẫn cảm thấy không đúng, tuy nói uyển chuyển nhưng người khác nghe hiểu.

Kiền Huyết hoàng đế thân phận gì, vì sao lại ra tay bắt ngươi? Cho dù ngươi là cường giả nửa bước chúa tể, hắn cũng chưa chắc sẽ rời khỏi hoàng thành tự mình ra tay!

Chẳng lẽ bởi vì biết ngươi muốn cướp Kiền Huyết Long Ấn?

Những năm qua người muốn cướp đoạt long ấn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế quá nhiều, cũng không thấy hoàng đế tự thân xuất mã.

- Hắn sẽ đến!

Ánh mắt Nhiếp Vân nhìn ra xa, hắn như xuyên thấu qua vô số không gian tìm được hoàng cung.

Đối phương có thể tra ra được trong thần chi di tích, tất nhiên đã biết rõ chuyện Tu La Vương, hắn không có mị lực lớn, hấp dẫn đối phương tự mình chạy tới, nhưng Tu La Vương thì khác.

Một trong bốn đại cường giả phong vương chuyển thế, không tin hắn không động tâm!

Đương nhiên, cho dù không đến cũng có thể, hắn có đầy đủ biện pháp ép hắn tới.

- Nghe nói Kiền Huyết vương triều có được một kiện chúa tể thần binh, các ngươi ai biết là cái gì không?

Suy tư một hồi, thu hồi ánh mắt, Nhiếp Vân lắc đầu và hỏi.

- Nghe tổ tiên từng nói một câu về chúa tể thần binh của Kiền Huyết vương triều, đó là một kiện phòng ngự linh hồn kim tâm tráo!

- Về phần mặt tin tức kỹ càng lại không biết.

Tháp chủ suy nghĩ và trả lời.

Kim tâm tráo, chúa tể thần binh phòng ngự linh hồn có thể phòng ngự linh hồn không bị thương tổn, mặc dù tuệ kiếm của cường giả cấp chúa tể cũng không thể đánh chết hắn.

- Thì ra là thế, khó trách Phục Giang vương tử dám phản bội, rốt cuộc ta biết vì sao hắn không sợ ta tiêu diệt linh hồn của hắn.!

Nghe được Kiền Huyết vương triều có loại bảo vật này, Nhiếp Vân gật đầu.

Hắn và Phục Giang vương tử là quan hệ chủ tớ, tình huống bình thường có thể một ý niêm diệt sát đối phương, Phục Giang biết rõ như thế còn lựa chọn phản bội, tất nhiên có chỗ dựa, trước kia vẫn suy nghĩ hắn có át chủ bài gì, hiện tại xem ra chỗ dựa chính là kim tâm tráo.

Chúa tể thần binh phòng ngự linh hồn, chẳng những có thể bảo hộ người sử dụng linh hồn, còn có thể bảo hộ trong phạm vi nhất định, mặc dù hắn là chủ bộc của Phục Giang nhưng chỉ cần đối phương đang ở trong phạm vi phòng hộ sẽ được bảo hộ, ý niệm không thể diệt sát.

Phục Giang nhất định đã sớm tính toán đến điểm này cho nên không do dự kính dâng linh hồn, lấy được tín nhiệm của mình sau đó tìm cơ hội đào thoát.

Trước kia tại khe hở thần chi di tích, khoảng cách Kiền Huyết hoàng thành quá xa, hắn không thể chạy trốn, bởi vì chỉ sợ còn chưa trở về hoàng thành cũng sẽ bị đánh chết, lúc này đến thành Lưu Ly, tự nhiên không cần cố kỵ nhiều như vậy, dùng thời gian không bao lâu quay về hoàng cung và đạt được che chở.

Hắn xem ra chỉ cần Nhiếp Vân không thể đánh chết hắn trong thời gian ngắn, hắn có thể giữ được tánh mạng.

Bởi vì Kiền Huyết hoàng đế sẽ truy kíchNhiếp Vân, chỉ cần giết hắn thì đối phương an toàn.

- Chúa tể lão ỏổ sau lưng Kiền Huyết vương triều còn ở trong hoàng thành hay không?

Suy nghĩ cẩn thận những chuyện này, Nhiếp Vân cũng không tức giận, hắn chỉ cười nhạt và không suy nghĩ thêm nữa, tiếp tục hỏi.

Kỳ thật Phục Giang không biết Nhiếp Vân chẳng những thu một phần linh hồn của hắn, còn khống chế linh hồn, quan trọng hơn trong người của hắn còn có một đoạn Thiên Tâm Đằng.

Muốn hằn chết, chỉ cần phát ra một ý niệm, Thiên Tâm Đằng sẽ tự động xuất kích thôn phệ huyết dịch của hắn sạch sẽ, cặn bã đều không thừa!

Nếu như không phải căn cứ vào điểm này, lúc ở trong thần chi di tích, hắn làm sao dám yên tâm giao Thiên Tâm Đằng cho đối phương sử dụng.

- Ta cũng không biết, khí tức của cường giả cấp chúa tể đã viên mãn như một, nếu như muốn muốn che dấu, bất cứ ai cũng không phát hiện ra.

Tháp chủ lắc đầu.

- Ân!

Sở dĩ Nhiếp Vân muốn Phục Giang hấp dẫn Kiền Huyết hoàng đế đi ra, kỳ thật trọng yếu nhất chính là vì lo lắng lão tổ cấp chúa tể đang ở trong hoàng thành, cho dù thủ đoạn thông thiên cũng không thể trốn thoát.

- Chủ nhân muốn chúng ta làm cái gì?

Thấy Nhiếp Vân hỏi xong sau đó không nói thêm gì nữa, lẳng lặng ngồi tại chỗ suy nghĩ cái gì, tháp chủ hỏi.

Người trước mặt có mưu sâu kế xa như thế, bảo các nàng thần phục tất nhiên có mục đích, tuyệt đối không tùy ý làm cho vui.

------oOo------

Chương 2227: Vô Tâm Xà (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta thật sự cần các ngươi làm một chuyện.

Nhiếp Vân đứng dậy, ánh mắt thâm thúy như đầm nước.

- Hiện tại các ngươi đi Kiền Huyết hoàng thành, tới gần cửa thành sau đó mua biệt viện, sau đó khống chế cửa thành cho ta, ta muốn đi vào trong thành.

- Đi Kiền Huyết hoàng thành? Chủ nhân không phải ý định dẫn Kiền Huyết hoàng đế đi ra sao?

Tháp chủ bọn người có chút bất đắc dĩ.

Vừa nói xong muốn dẫn Kiền Huyết hoàng đế ra ngoài, sẽ không đi hoàng thành, tại sao lại phân phó làm chuyện này?

- Không cần hỏi nhiều, cho các ngươi hai ngày giải quyết chuyện này.

- Đến lúc đó ta sẽ liên hệ các ngươi!

- Chuyện này Mị Cơ đi làm đi!

Nhiếp Vân điểm một chỉ, một đạo mộc sinh chi khí bay vào trong người Mị Cơ, tất cả thương thế của nàng khôi phục như ban đầu.

Tuy một nhóm người này đều tu luyện mị công nhưng Mị Cơ rất rõ ràng đã dung nhập vào thực chất, do nàng làm chuyện này hiệu quả tốt nhất.

- Vâng! Chủ nhân!

Cảm nhận được thương thế đã khôi phục như lúc ban đầu, mị nhãn của Mị Cơ bắn ra, trong mắt sùng bái nhìn chủ nhân.

- Ân, về phần những người khác...

Nhiếp Vân đang muốn nói chuyện, chợt bên ngoài tháp có phong bạo, lúc này có tiếng nói vang lên.

- Chúc mừng Lưu Ly Tháp có người xông đến tầng mười tám, tại hạ thành chủ thành Lưu Ly Độc Cô Ngạn Quân, thỉnh cầu trông thấy vị thiên tài này, mong rằng tháp chủ dàn xếp!

- Độc Cô Ngạn Quân? Thành chủ thành Lưu Ly? Hắn tới làm gì?

Sắc mặt tháp chủ trầm xuống biến thành phi thường khó coi.

- Như thế nào? Này Độc Cô Ngạn Quân có vấn đề gì sao?

Thấy sắc mặt của nàng như thế, Nhiếp Vân kỳ quái.

Thưc lực của tháp chủ mạnh mẽ, và ngay cả lúc mình chuẩn bị hậu chiêu hắn cũng không thất thố như thế, làm sao nghe được thành chr tới liền biến sắc?

- Kiền Huyết hoàng đế bởi vì kiêng kị chúng ta, ủy nhiệm thành chủ thành Lưu Ly có thực lực rất mạnh, vị c Cô Ngạn Quân này là cường giả nửa bước chúa tể tiểu tam trọng, ta không phải đối thủ!

- Hơn nữa người này cực kỳ háo sắc, vẫn đánh chủ ý lên Nguyệt Vũ...

Trong mắt tháp chủ không cam lòng.

- Đánh chủ ý lên Nguyệt Vũ?

Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Nguyệt Vũ, quả nhiên thấy sắc mặt của nàng trắng bệch, dường như nghe tới Độc Cô Ngạn Quân liền mang theo ý sợ hãi.

- Các ngươi tu luyện mị công, thái dương bổ âm, bị cường giả như thế có tâm bất chính sao?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Đám người Lưu Ly Tháp tu luyện tình dục chi khí, thôn phệ tiềm lực của người khác tăng tu vi, Độc Cô Ngạn Quân đã vừa ý, hắn miễn được mị hoặc hay sao?

Tại sao phải sợ thành như vậy?

- Chúng ta tu luyện mị công, thôn phệ đồng cấp, hoặc người cao hơn chúng ta một chút, nếu như chênh lệch quá lớn, đối phương sẽ cắn trả lực lượng, đến lúc đó nếu không thể gia tăng lực lượng, một thân tu vi, cũng sẽ đánh mất...

Tháp chủ giải thích nói:

- Giống như Nguyệt Vũ thi triển mị công với chủ nhân, kết quả ngươi không bị xâm hại, nàng bị lọt vào phản kích.

- Ân!

Nhiếp Vân hiểu ra.

Mị công của các nàng không phải gặp ai cũng có thể thôn phệ, gặp được cường giả, nhất là nửa bước chúa tể đã siêu thoát luân hồi, một khi thôn phệ, nhất định sẽ bị phản kích, đến lúc đó thôn phệ không thành, gây chuyện không tốt còn biến thành lô đỉnh của đối phương.

- Hơn nữa... Trọng yếu nhất là, Độc Cô Ngạn Quân cũng không phải nhân loại, mà là thượng cổ thần thú Vô Tâm Xà biến hóa, loại thượng cổ thần thú này cũng như tên, không có tim, là người vô tâm, vô tình vô nghĩa, đừng nói thực lực của hắn vượt qua chúng ta, cho dù không cao hơn, thi triển mị công với hắn mà nói cũng không có tác dụng gì!

Tháp chủ mở miệng nói ra bí mật:

- Bởi vì vô tình, một khi Nguyệt Vũ trở thành lô đỉnh của hắn sẽ bị thôn phệ khí huyết, không có giá trị lợi dụng sẽ bị giết chết, sau đó còn sẽ tiếp tục nghĩ cách đánh chủ ý lên người Lưu Ly Tháp chúng ta... Cho nên, gười Lưu Ly Tháp chúng ta nghe được hắn như sợ cọp.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân không nghĩ tới còn có loại thần thú này.

Bất cứ tính mạng gì, trọng yếu nhất chính là trái tim, không có trái tim thì huyết dịch không thể lưu thông toàn thân, vô tâm còn có thể sống, hơn nữa còn có thực lực như vậy thì mới lần đầu nghe thấy.

- Kỳ thật... Lưu Ly Tháp chúng ta đã có vài chục người đều chết trong tay hắn... Lúc trước hắn tới đây chỉ là tông chủ đỉnh phong, thôn phệ mười mấy người chúng ta mới có thực lực như bây giờ, chỉ sợ Kiền Huyết hoàng đế cũng bởi vì biết rõ bản thể và thuộc tính của hắn, biết rõ không bị ảnh hưởng mị hoặc của chúng ta, ngược lại có thể kiềm chế chúng ta, nên mới cho hắn làm thành

chủ thành Lưu Ly!

Mị Cơ lên tiếng.

- Ân!

Nhiếp Vân ngạc nhiên.

Khó trách người Lưu Ly Tháp nghe thấy tên thành chủ này liền sợ hãi, thì ra còn có nhân quả như vậy, liên tục bị cắn nuốt mười mấy người khó trách mỗi người cảm thấy bất an.

- Chủ nhân, bản thể người này là rắn, giảo hoạt gian trá, Phục Giang vương tử đã đào tẩu, gây chuyện không tốt đã sớm truyền tin tức cho hắn, lần này tới đây, ta cảm thấy không phải đối phó chúng ta, nhắm vào ngươi càng lớn hơn!

Tháp chủ trầm tư chốc lát nói.

- Nếu là như vậy, vừa vặn cũng có thể giảm bớt không ít phiền toái!

Nhiếp Vân mỉm cười.

Đang muốn làm chuyện này lớn lên, từ đó dẫn Kiền Huyết hoàng đế tới đây, nếu gia hỏa này đưa tới cửa làm sao không nhận chứ?

- Chủ nhân ngàn vạn không được phớt lờ, nếu như Phục Giang vương tử truyền tin tức cho hắn, như vậy tất nhiên sẽ biết rõ thực lực của chủ nhân, hơn nữa còn xông tới tầng mười tám nhanh như vậy... Dùng tính cách cẩn thận của hắn sớm có chuẩn bị vạn toàn, nếu không, không có khả năng qua đi tìm cái chết!

Tháp chủ cẩn thận nói.

- Yên tâm đi, một ít tiểu tiểu nửa bước chúa tể, ta không mặt vào trong mắt.

Một tiếng hừ nhẹ, Nhiếp Vân không thèm quan tâm.

Kỳ thật những chuyện này không cần tháp chủ nói, hắn đã quan sát

qua một lần, vận chuyển thiên nhãn đã nhìn thấy mọi chuyện.

Độc Cô Ngạn Quân đúng như tháp chủ nói, đúng là không phải một người tới, chung quanh tòa tháp có vô số binh sĩ vây quanh, liên hợp bố trí thành trận pháp, dường như phòng ngừa hắn chạy thoát.

- Lưu Ly tháp chủ, xin cho vị thiên tài này gặp mặt ta, bằng không ta tuy dễ nói chuyện nhưng cũng rất không cao hứng.

Mọi người thương nghị với nhau, bên ngoài lại có tiếng nói vang lên.

- Ha ha, ngươi muốn gặp ta?

Vừa dứt lời, Nhiếp Vân chậm rãi bước ra khỏi tháp, một lát sau đi tới bên dưới tháp cao.

------oOo------

Chương 2228: Vô Tâm Xà (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tên thành chủ Độc Cô Ngạn Quân này xem chừng ba mươi tuổi, trong hai mắt mang theo lạnh lùng ngạo khí, ánh mắt cay độc của loài rắn làm cho lòng người sinh chán ghét.

Rầm rầm!

Nhiếp Vân vừa mới rơi xuống, tháp chủ bọn người cũng theo sát tại còn có mặt bay xuống đến.

Nếu như đã nhận chủ tự nhiên cũng phải bảo hộ chủ nhân an toàn, các nàng cũng không có thần binh chúa tể phòng ngự linh hồn, một khi chủ nhân tử vong cũng tương đương hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

- Ah? Người Lưu Ly Tháp biến thành bảo tiêu sao? Chẳng lẽ lại vừa ý vị thiên tài này?

Thấy đám người tháp chủ đi theo như vậy, lời nói của Độc Cô Ngạn Quân biến thành bất âm bất dương.

- Ngươi có chuyện gì nói thẳng, không cần ở chỗ này giả thần giả quỷ!

Nghe được đối phương nói khó nghe như thế, tháp chủ hừ lạnh.

- Hắc hắc, người sảng khoái nói chuyện sảng khoái, ta thích!

Gương mặt Độc Cô Ngạn Quân biến thành dữ tợn, trong tiếng cười đồng tử biến thành một đường thẳng giống như độc xà, quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Không biết vị tiểu huynh đệ này xưng hô như thế nào?

- Khách khí, tại hạ Nhiếp Vân!

Nhiếp Vân nói.

- Ta có một số việc muốn mời tiểu huynh đệ đi phủ thành chủ một chuyến, mong rằng chớ từ chối!

Thành chủ nói.

Lời nói của hắn nghe giống như mời lại mang theo hương vị cưỡng chế, dường như chỉ cần thanh niên này cự tuyệt sẽ động thủ..

- Ta sẽ không đi phủ thành chủ, ngươi nên đi thôi, nếu như muốn động thủ dùng sức mạnh, ta có thể phụng bồi tới cùng.

Nhiếp Vân cười khẽ.

Nếu như không phải cảm thấy nhàm chán, căn bản chẳng muốn nói nhảm với đối phương làm gì.

- Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, đã như thế đừng trách ta không khách khí.

Độc Cô Ngạn Quân thấy hắn nói như vậy, trong mắt sinh ra hàn mang, hắn tiến lên phía trước, sau lưng bộc phát khí tức nhấp nhô giống như xuất hiện đại đạo thẳng tắp bao phủ tất cả mọi thứ vào bên trong.

Đây là tuyệt chiêu hắn tu luyện, đại đạo vô cương!

Đại đạo không có biên giới, cũng không có cuối cùng, chiêu này tu luyện đại đạo diễn biến thành con đường không lối về, đâm thẳng linh hồn, phá hư tâm tính và ý niệm của tu luyện giả, làm người ta sụp đổ.

- Hừ!

Hừ nhẹ một tiếng, Nhiếp Vân nghênh đón về phía trước, bàn tay giống như móc câu, hắn đánh thẳng về phía trước, không gian trước mặt hình thành lỗ đen thôn phệ vạn vật.

Đại đạo vô cương, lỗ đen Nhiếp Vân sâu không thấy đáy, cũng không nhìn thấy cái gì, nó giống như lỗ đen thao thiết, chỉ trong nháy mắt thôn phệ đại đạo trước mặt.

Một vật khắc một vật, tuyệt chiêu đại đạo vô cương của Độc Cô Ngạn Quân tuy lợi hại, đụng phải chiêu này của hắn chẳng khác gì ném đá vào trong biển cả, không sinh ra chút bọt nước nào.

- Cường giả nửa bước chúa tể? Khó trách có thể xông qua mười tám tầng Lưu Ly Tháp, quả nhiên có chút môn đạo!

Chiêu số bị nuốt nhưng không tổn thương đối thủ chút nào, Độc Cô Ngạn Quân cũng không khẩn trương, hắn cười lạnh và tiến lên phía trước, hai tay như nhuyễn tiên đánh thẳng về phía trước.

Bản thể hắn là rắn, mềm mại không xương, hai tay đánh tới theo góc độ quỷ dị mang theo lôi đình chi uy, biến cả Lưu Ly Tháp thành lực lượng biển cả.

Nhiếp Vân bị biển cả này bao phủ vào bên trong, hắn như sa vào vũng bùn và không cách nào nhúc nhích được.

- Trước khi ta phát lực đào tẩu còn có một đường sinh cơ, hiện tại còn không có động, đã muộn!

Quấn quanh!

Đối phó chiêu này của hắn phương pháp tốt nhất là trước khi nó kịp phát huy tác dụng hoàn toàn thừa cơ đào tẩu, hiện tại lực lượng phong tỏa không gian, khống chế khí lưu trong phạm vi vài dặm, muốn chạy trốn là chuyện không có khả năng.

Xì xì xì xì...

Cánh tay Độc Cô Ngạn Quân giống như dây leo Thiên Tâm Đằng kéo dài khắp bốn phía, nó uốn lượn như rắn nước đang múa, nó đang xông tới với răng nanh mang theo kịch độc, xé rách không khí, phá hư sinh cơ.

Ầm ầm ầm!

Không gian vỡ ra giống như khe hở dài nhỏ bị trảm phá, kéo dài qua khoảng cách giữa hai người, chỉ trong nháy mắt đâm thẳng vào mi tâm Nhiếp Vân.

Hô!

Đối mặt với thế công điên cuồng và lực phá hoại của hắn, toàn thân Nhiếp Vân như bị giam cầm không nhúc nhích, giống con thuyền nhỏ đang lênh đênh trên sóng nước mênh mông, tùy thời đều bị sóng biển cường đại thôn phệ, hoàn toàn không có chút năng lực phản kháng.

- Chủ nhân, hắn...

- Hỏng bét, nhanh động thủ, chủ nhân gặp chuyện không may, chúng ta cũng phải tử vong!

- Không nghĩ tới Độc Cô Ngạn Quân lợi hại như vậy, lần này xong rồi...

Nhìn thấy Nhiếp Vân như tượng đá không thể nhúc nhích, sắc mặt

đám người Nguyệt Vũ trắng bệch và kinh hô thành tiếng.

Các nàng nhận Nhiếp Vân làm chủ, một khi chủ nhân gặp chuyện không may cũng không cách nào sống sót một mình, vốn tưởng rằng vị chủ nhân này có thực lực thông thiên, có thể dẫn đầu các nàng đánh ra thiên địa mới, không nghĩ tới lại chìm nghỉm vào lúc này, lâm vào trong công kích của đối phương, ngay cả năng lực phản kháng cũng không có.

- Vội cái gì? Chủ nhân chỉ chơi đùa với Độc Cô Ngạn Quân mà thôi, muốn giết hắn còn không khác gì bóp chết con chuột.

Thấy thái độ của mọi người tháp chủ cắt ngang hành động của các nàng.

Nhiếp Vân trước kia thi triển thạch đồ nghiền áp thiên địa, đâm rách muôn đời, chỉ cần thi triển là có thể phá hủy tiểu thế giới trước mặt, hiện tại hắn không thi triển thạch đồ, nói rõ hắn còn dư lực rất lớn, làm sao thất bại?

Đoán chừng có ý chơi đùa với đối phương, căn bản không dùng toàn lực!

Lại nói hắn còn một thanh chúa tể thần binh, nếu quả thật muốn đánh chết đối phương, thần binh vừa ra là có thể hoàn thành trong một phần ngang giây, linh hồn không có cơ hội đào tẩu, làm sao có thể không phản kích?

Tháp chủ vừa dứt lời, Nhiếp Vân đang đứng như tượng đá cũng đúng như dự đoán của nàng, hắn có hành động!

Trong tiếng cười, năm ngón tay mở ra giống như cây quạt bồ, lúc này bổ mạnh một trảo về phía trước.

Từng đạo kiếm khí bắn ra khỏi lòng bàn tay của hắn, mỗi một đạo đều nhắm ngay con rắn dài nhỏ, xà và kiếm khí va chạm với nhau không khác gì đậu hủ đâm vào khối sắt, con rắn kêu thảm thiết giống như bị đánh nát nơi bảy tấc.

- Xuống đây đi!

Vào lúc này hai mắt Nhiếp Vân bắn ra hào quang, trong mắt sinh ra hai đạo hỏa diễm quỷ dị đâm vào hai tay đối phương, hỏa diễm thiêu đốt ngay lập tức.

- Ah... Dừng lại!

Đồng tử Độc Cô Ngạn Quân co rụt nhanh chóng, tất cả cảnh tượng chung quanh biến hóa, hai tay có hỏa diễm bốc cháy hừng hực.

------oOo------

Chương 2229: Chư Thiên Diệt Hồn Trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong tiếng kêu ầm ĩ, tiên lực của hắn không ngừng chạy vào trong khí hải ngăn cản hỏa diễm giống như muốn ngăn chặn lây lan, lại phát hiện tiên lực quán thâu càng nhiều hỏa diễm càng mạnh, còn chưa tới một phần ngàn giây hắn đã bị thiêu đốt thành hỏa nhân.

Một khi thiêu đốt, đừng nói hắn là nửa bước chúa tể, cho dù là cường giả chúa tể cũng không cứu được, bởi vì hỏa diễm thiêu đốt từ trong người đốt ra, căn bản không cách nào ngăn cản.

Tuy hắn thân là thượng cổ thần thú nhưng bản tính độc xà, huyết dịch lạnh như băng, sợ nhất hỏa diễm, hơn nữa hỏa diễm của đối phương hơn xa hỏa diễm bình thường, một khi thiêu đốt chẳng khác gì ngọn nến, không xử lý nhanh chóng cũng chỉ có con đường chết.

- Tráng sĩ bóp cổ tay!

Trong mắt lửa giận và hận ý bộc phát, Độc Cô Ngạn Quân hét dài hai tiếng.

PHỐC!

PHỐC!

Hắn lăng không chém đứt hai tay, máu tươi bắn tung tóe, sắc mặt hắn tái nhợt.

Với thực lực của hắn chặt đứt hai tay tùy thời cũng có thể dài ra nhưng lỗ lả tinh huyết là khó tránh khỏi.

- Còn chưa động thủ!

Lại mọc ra hai tay, Độc Cô Ngạn Quân giận dữ thét dài một tiếng.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Nương theo hắn gầm rú, vô số binh sĩ đang ẩn nấp chung quanh đột nhiên lao ra ngoài tạo thành đại trận và vận chuyển, lúc này áp lực to lớn ập tới và giam cầm toàn bộ Lưu Ly Tháp vào bên trong.

Hắn đạt được Phục Giang vương tử đưa tin, biết rõ người trước mặt vô cùng đáng sợ, tuy hắn tự tin vào thực lực của mình nhưng không dám xem thường, hắn châẩn bị thật đầy đủ, những binh sĩ này vừa hình thành trận pháp, bầu trời xuất hiện một đại ma bàn và phong tỏa chung quanh vào trong.

- Chư Thiên Diệt Hồn Trận?

Nhìn thấy biến hóa trên không trung, tháp chủ biến sắc.

- Chư Thiên Diệt Hồn Trận? Đó là cái gì?

- Đây là một trong những trận pháp hợp kích cường đại nhất trong Kiền Huyết hoàng triều, có thể phong tỏa thời không tiêu diệt linh hồn, nếu như chỉ là những binh lính này khẳng định không thể tổn thương chủ nhân mảy may, nhưng Độc Cô Ngạn Quân chủ trì trận kỳ thì khó mà nói.

Tháp chủ lộ ra vẻ lo lắng.

Bản thân Độc Cô Ngạn Quân là cường giả nửa bước chúa tể, chủ trì trận kỳ, khống chế đại trận, sức chiến đấu tăng lên lần nữa, nếu bị hắn công kích khó tránh phải nguy hiểm thật lớn.

Nhất là trận pháp này có hiệu quả tiến công linh hồn, chủ nhân có chúa tể thần binh không thể bảo hộ linh hồn, tác dụng không quá lớn.

- Tuy thực lực của ngươi vượt xa ta dự đoán nhưng ngươi vẫn phải chết.

Trên không trung xuất hiện hào quang màu vàng bao phủ Độc Cô Ngạn Quân vào trong, trong nháy mắt khí huyết của hắn được bổ sung, tinh khí thần mười phần, khí thế như cầu vồng, lại tràn ngập tự tin lần nữa.

Theo hắn xem ra, bị hỏa diễm thiêu đốt là do chủ quan, hiện tại phối hợp trận pháp, cho dù thủ đoạn đối phương thông thiên cũng khó có thể đào thoát.

- Ngươi xác định có thể giết ta?

Nhiếp Vân cười khẽ, chắp hai tay sau lưng, lẳng lặng nhìn qua, ánh mắt bình tĩnh, cũng không bối rối hay khẩn trương, dường như đại trận tùy thời hủy thiên diệt địa trước mặt không có bất cứ quan hệ nào với hắn.

- Ít giả vờ giả vịt ở đây! Tâm niệm diệt thế, chư thiên diệt hồn!

Trong tiếng thét dài, hai tay Độc Cô Ngạn Quân giơ lên bầu trời, trên bầu trời xuất hiện cối xay rất mạnh, dường như có thể xoắn giết tất cả tội ác trên thế gian.

Chiêu số tuyệt sát của Chư Thiên Diệt Hồn Trận chính là tâm niệm diệt thế.

Lực lượng hai tay không ngừng quán thâu vào trong cối xay, thời điểm Độc Cô Ngạn Quân cảm thấy trận pháp sẽ thi triển ra một kích trí mạng, khí cầu như cối xay đâm rách bầu trời, lập tức tan thành

mây khói và biến mất trên đỉnh đầu.

- Cái gì?

Lực lượng trận pháp rút đi, hắn không khác gì dùng một quyền toàn lực đánh vào không khí, sắc mặt đỏ lên và rút lui vài bước, miệng phun máu tươi và sốt ruột nhìn chung quanh.

Mấy ngàn binh sĩ đồng thời thi triển Chư Thiên Diệt Hồn Trận, dựa theo bình thường có lẽ sẽ thi triển ra lực lượng tịch diệt, ngay cả nửa bước chúa tể cũng không ngăn cản nổi, vì sao lại tan thành mây khói và biến mất?

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Trong nội tâm lo lắng, đôi mắt nhìn sang các binh sĩ chung quanh, sau khi xem xét một lúc, thân thể Độc Cô Ngạn Quân chấn động, hắn lập tức muốn ngất xỉu.

Chỉ thấy vô số binh sĩ bố trí thành đại trận lúc này đứng lặng một chỗ, bộ dạng si ngốc không có biểu lộ gì cả.

- Các ngươi...

Thấy những người này vào thời khắc mấu chốt như bánh xe tụt xích, bản thân hắn bị trọng thương, Độc Cô Ngạn Quân suýt nữa tức chết tại chỗ, gương mặt trầm xuống, thân ảnh của hắn xuất hiện trước mặt một binh sĩ, đang muốn quát lớn, thân thể binh sĩ bị cơn gió xuât hiện đột ngột thổi ngã nhào.

Lạch cạch!

Lạch cạch!

Lạch cạch!

Nương theo người này ngã xuống đất, những người còn lại đồng loạt ngã xuống theo, lúc này có lực lượng gì đó bao phủ, mỗi binh sĩ nơi này bị thôn phệ thành thây khô.

Ầm ầm ầm!

Thây khô té xuống mặt đất và hóa thành tro bụi, lúc này tro bụi bao phủ bầu trời.

Mấy ngàn binh sĩ bố trí đại trận tử vong trong nháy mắt, cho dù thực lực mạnh như Độc Cô Ngạn Quân cũng sinh ra cảm giác sợ hãi, hắn không ngừng run rẩy, cảm giác đáng sợ bao phủ nội tâm của hắn, hắn khủng hoảng.

Khó trách đối phương tự tin như thế, không ngờ có thể thần không biết quỷ không hay đánh chết vô số hắn bố trí chung quanh, rốt cuộc đối phương làm như thế nào?

- Đi ra!

Cảm giác kinh hãi sinh ra liền biến mất, đột nhiên Độc Cô Ngạn Quân gào thét và đạp mạnh vào mặt đất dưới chân của mình.

Ầm ầm!

Bàn tay kéo dài xé rách mặt đất một lỗ thủng lớn, một sợi dây leo vừa thô vừa to thoát ra và đâm thẳng vào ngực của hắn.

- Hừ!

Bàn tay vẽ một cái, trước ngực hình thành bình chướng, dây leo va chạm mạnh và phát hiện bất lực, ngay sau đo nó co rút lại và chui vào trong lòng đất, kế tiếp bay trở về trong tay Nhiếp Vân.

Hô!

Dây leo tiến vào trong cơ thể Nhiếp Vân.

- Thiên Tâm Đằng? Ngươi có thứ này?

Độc Cô Ngạn Quân mới hiểu ra chuyện gì, thì ra Nhiếp Vân khi đấu với hắn có lưu thủ, cũng không phải trêu đùa hắn, mà là dùng thời gian này điều khiển Thiên Tâm Đằng lan tràn chung quanh, từ đó đánh một kích trí mạng với các binh sĩ chung quanh!

Thực lực những binh sĩ này có hạn, làm sao là đối thủ của Thiên Tâm Đằng, hơn nữa dây leo thập phần che giấu lan ra chung quanh, mọi người cũng bị chiến đấu của hai người hấp dẫn, căn bản giống như trúng một kích trí mạng.

------oOo------

Chương 2230: Tiêu Diêu Tiên (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi làm xong bố cục, cũng không sốt ruột ra tay, hắn chờ đợi thời cơ tới, thấy tất cả lực chú ý và lực lượng đều tập trung vào trong trận pháp đánh ra một kích lôi đình, chỉ trong nháy mắt hút khô mọi người.

Thủ đoạn thật độc ác, tâm cơ thật kín đáo!

Đối mặt cường giả nửa bước chúa tể như hắn còn có thể tính toán những chuyện này, gia hỏa này có phải là người hay không?

Độc Cô Ngạn Quân nhìn thiếu niên trước mặt, mặc dù mạnh như nửa bước chúa tể cũng phải sinh ra hàn ý từ tận đáy lòng.

- Trốn!

Không có trận pháp dây dưa, Độc Cô Ngạn Quân không còn hung hăng càn quấy như trước, quay người bỏ chạy.

Thân thể khẽ động lộ ra bản thể, trên người bộc phát sương mù và bay thẳng về phía trước.

Tuy hắn là loài rắn, lại mang theo năng lực long tộc, vận chuyển thực lực nửa bước chúa tể với tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt bay ra khỏi tháp lâm và bỏ chạy về hướng phủ thành chủ.

Phủ thành chủ là địa bàn của hắn, một khi về đến nhà, bằng vào trận pháp và rất nhiều hộ vệ, cho dù thực lực đối phương hơn xa

hắn cũng có thể chống lại.

Vèo!

Độc Cô Ngạn Quân biết rõ đây là cơ hội duy nhất, thân thể vặn vẹo xuyên qua tiết điểm không gian, ảo ảnh không ngừng lập loè, trong nháy mắt xuyên qua phạm vi tháp lâm.

- Chủ nhân, không thể buông tha hắn...

Đám người tháp chủ nhìn thấy Nhiếp Vân đứng nguyên tại chỗ trơ mắt nhìn Độc Cô Ngạn Quân đào tẩu mà không cso động tác gì, lúc này đồng thời la lớn.

Nhìn thấy thủ đoạn của chủ nhân, các nàng biết rõ chỉ cần chủ nhân nguyện ý, Độc Cô Ngạn Quân khẳng định trốn không thoát, vì sao vẫn không nhúc nhích, tùy ý đối phương rời đi?

Chẳng lẽ không biết một khi đối phương trở lại phủ thành chủ chẳng khác nào thả hổ về rừng, khó mà đánh chết hay sao?

- Ta chưa từng nói buông tha hắn.

Thấy tháp chủ lo lắng như thế, Nhiếp Vân cười khẽ, hắn nhìn hướng Độc Cô Ngạn Quân chạy xa, lúc này tươi cười lên tiếng.

- Một khi hắn vào phủ thành chủ còn muốn đánh chết rất khó...

Tháp chủ vội nói.

- Vậy cũng không nhất định, muốn làm thì làm lớn, chỉ giết một thành chủ khẳng định không cách nào dẫn Kiền Huyết hoàng đế tới đây, nếu như đánh sập phủ thành chủ sẽ dẫn một đống đại nhân vật xuất hiện.

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn phương xa, lúc này Độc Cô Ngạn Quân đã trốn mất tung tích, hắn dùng thiên nhãn nhìn xuyên qua vô số không gian và nói:

- Tốt, có thể xuất phát!

Bước chân sinh điện quang, đám người tháp chủ cảm thấy mình bị lực lượng đặc thù bao phủ, lập tức cảm thấy không gian trước mặt lắc lư, lúc mở mắt ra đã xuất hiện trên không phủ thành chủ.

- Việc này...

Đám người tháp chủ nhìn nhau, ngạc nhiên suýt chút nữa phun đầu lưỡi ra ngoài.

Loại tốc độ này thật sự quá nhanh, thật muốn đuổi theo Độc Cô Ngạn Quân chỉ sợ bằng một bước là đủ.

- Ha ha, hiện tại mới đuổi theo, đã muộn rồi, ta biết rõ thực lực ngươi lợi hại hơn ta, ở nơi này ngươi có thể làm gfi ta chứ?

Độc Cô Ngạn Quân ở trong phủ thành chủ nhìn thấy hắn đuổi theo nhanh như vậy liền kinh hãi, lập tức nhìn trận pháp và phòng ngự chắc chắn chung quanh mới thở ra một hơi, hắn cất tiếng cười to.

Phủ thành chủ chính là hạch tâm của trận pháp, không thể để mất, cả phủ đệ có cao thủ của Kiền Huyết hoàng triều tu kiến mà thành, mặc dù là hắn, muốn phá vỡ phòng ngự là chuyện không có khả năng, hắn không tin người trước mắt có thực lực như thế!

Cho dù có thể phá vỡ cũng phải hao phí nhiều thời gian và tinh lực, gây chuyện không tốt lúc này Kiền Huyết hoàng triều đã phái cao thủ đến.

Hắn hiện tại cần làm là kéo dài thời gian, chỉ cần Kiền Huyết đại quân đi vào, đừng nói chỉ là nửa bước chúa tể tiểu tam trọng, cho dù đại tam trọng cảnh giới cũng không sợ.

- Ta có thể làm gì ngươi?

Nhiếp Vân mỉm cười.

- Không sai, phủ thành chủ của ta có trận pháp rậm rạp, vững như hàng rào, đừng nói ngươi, cho dù nửa bước chúa tể trung tam trọng muốn phá vỡ cũng cần tốn hao cái giá lớn, hơn nữa có ta tọa

trấn, muốn phá vỡ là chuyện không có khả năng.

- Ha ha, vừa rồi ngươi hoàn toàn có thể giết ta, lại làm ra quyết định như vậy thật ngu xuẩn.

Độc Cô Ngạn Quân lên tiếng gào thét, hắn đắc ý nói không ra lời.

Tại đây hắn có tự tin tuyệt đối.

- Nửa bước chúa tể trung tam trọng không thể phá vỡ phòng ngự, đúng là phí cái giá rất lớn, ta không phải cường giả nửa bước chúa tể trung tam trọng nhưng ta không tốn cái giá quá lớn đâu.

Nhiếp Vân nhìn trận pháp phòng ngự của phủ thành chủ, đúng là không kém, cũng không thèm để ý tới, hắn mỉm cười và vươn bàn tay điểm về phía trước.

Bàn tay của hắn nhìn không ra chút thô ráp nào, trong lòng bàn tay có một tấm bia đá chậm rãi biến lớn, chậm chạp mang theo lực lượng trấn áp chư thiên ập xuống.

Cương Vực Đồ!

Ầm ầm!

Cương Vực Đồ đại biểu một quốc gia nặng nề áp xuống, tuy không phải chúa tể thần binh nhưng tuyệt đối có thể đứng hàng đầu trong hỗn độn thần binh đỉnh phong, lúc này nó rơi xuống không khác gì một thế giới nện xuống.

Tiếng nổ vang vọng, âm thanh trận pháp bị xé rách không ngừng vang lên.

- Việc này...

Đám người tháp chủ nhìn thấy tràng cảnh trước mắt, nội tâm run rẩy không thôi.

Nhất là tháp chủ, nàng trước kia cho rằng tiểu tháp có thể ngăn cản Cương Vực Đồ hạ xuống, hiện tại xem ra loại ý nghĩ này vô tri buồn

cười cỡ nào.

Không nói đối phương thi triển toàn lực, thi triển lực lượng hiện tại, đừng nói tiểu tháp, cho dù cả Lưu Ly Tháp cũng sẽ bị phá hủy, các nàng không ai có thể may mắn sống sót.

Khó trách chủ nhân tự tin như thế, Cương Vực Đồ thật sự quá đáng sợ!

Thậm chí còn không kém Kiền Huyết Long Ấn của Kiền Huyết hoàng đế chút nào.

- Ngươi... PHỐC!

Nhìn thấy trận pháp bị nghiền nát dễ dàng như thế, rốt cuộc Độc Cô Ngạn Quân cảm thấy sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, hai tay kết ấn quyết muốn vận dụng lực lượng trận pháp ngăn cản, kết quả lại chán nản phát hiện chẳng khác gì kiến càng lay cây, không có chút tác dụng nào.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Tấm bia đá tiếp tục ép xuống, rốt cục phá hư tất cả kiến trúc và trận pháp và áp vào đỉnh đầu của hắn, một hồi âm thanh rợn người vang lên, tinh khí thần của hắn bị đánh tan ngay lập tức, tấm bia đá mang theo lực lượng cường đại trùng kích và biến thành một bánh thịt.

Xì xào!

Một sợi dây leo không biết từ nơi này bay tới và chui vào thân thể của hắn, chỉ trong nháy mắt thôn phệ hắn sạch sẽ.

- Đi thôi!

Nhiếp Vân vung tay thu hồi Cương Vực Đồ vào trong lòng bàn tay.

Đám người tháp chủ nhìn sang, lúc này ánh mắt hoảng sợ.&

------oOo------

Chương 2231: Tiêu Diêu Tiên (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này phủ thành chủ biến thành một vùng đất bằng, vô số kiến trúc và trận pháp cường đại bị Cương Vực Đồ đè xuống đã biến mất không thấy tung tích, không còn tồn tại.

Xì xào!

Thiên Tâm Đằng bay trở về, dây leo không ngừng múa may hưng phấn không thôi.

Không cần nhìn, thôn phệ Độc Cô Ngạn Quân đã giúp thực lực của nó đột phá, lúc này đạt tới cấp bậc tông chủ hai ngàn chín trăm đầu đại đạo.

- Đi về Lưu Ly Tháp thôi!

Thu hồi Thiên Tâm Đằng vào trong cơ thể, Nhiếp Vân mang theo mọi người quay trở lại phạm vi Lưu Ly Tháp.

Lúc này trong Lưu Ly Tháp còn có tu sĩ chưa kịp đào tẩu nhìn thấy cảnh này liền hoảng sợ nhìn sang, trong mắt còn có sùng bái.

Tiện tay tiêu diệt mấy ngàn binh sĩ bố thành đại trận, đuổi giết thành chủ, biến phủ thành chủ thành phế tích lịch sử... Đây cũng không phải là hai chữ cao thủ có thể hình dung, hoàn toàn là vô địch!

- Đây mới là phong độ cường giả.

- Mặc kệ ngươi đào tẩu hay không đào tẩu, có chỗ dựa hay không, tất cả đều không sao cả, một khi động thủ thì có phòng ngự cũng vô dụng.

- Vô địch chân chính, ta cũng muốn làm cường giả như thế, xưng bá thiên hạ...

Mỗi người sùng bái cường giả, nhất là không ít thiếu niên nam nữ tụ tập trong Lưu Ly Tháp, những người này nhiệt huyết sôi trào, kích tình bắn ra khắp bốn phía, nhìn thấy tràng cảnh hùng vĩ như thế sao có thể áp chế tâm tình, bọn họ hưng phấn không nhỏ, chỉ trong nháy mắt đã xem Nhiếp Vân thành thần tượng phấn đấu suốt đời của bọn họ.

- Chủ nhân, chúng ta làm sao bây giờ?

Nhìn thấy ánh mắt cuồng nhiệt của những người này, thậm chí rất nhiều cô nương hận không thể trực tiếp nhào đầu tới hêến thân, tháp chủ cảm thấy bất đắc dĩ.

Kỳ thật không riêng gì những người này, vừa rồi nàng nhìn thấy đồ đệ Nguyệt Vũ của nàng sau khi thấy Nhiếp Vân đại triển thần uy đã hưng phấn, sùng bái khó nói thành lời.

Trước kia đồ đệ bị nàng ảnh hưởng cho nên không thèm ngó tới nam tử, mà lúc này tuyệt đối lâm vào trong vũng bùn không thể tự thoát ra được.

- Các ngươi quay về trong tháp chờ đi, không có ta phân phó, không được hành động thiếu suy nghĩ!

- Ta đi ra ngoài một chuyến, sẽ trở về nhanh thôi.

Nhiếp Vân khoát khoát tay.

- Vâng!

Nghe hắn phân phó, tháp chủ gật gật đầu, mang theo đám người Lưu Ly Tháp bay trở về trong tháp.

- Hô!

Thấy bọn họ đều rời đi, thân thể Nhiếp Vân nhạt dần trên không trung, qua một lúc biến mất trong tầm mắt mọi người.

Sau một khắc đã biến hóa bộ dáng thành thanh niên bình thường

xuất hiện dưới Lưu Ly Tháp.

Dọc theo đường đi trong Lưu Ly Tháp, Nhiếp Vân chậm rãi tiến lên, qua một lúc đi tới ngọn núi nhỏ.

Trên núi nhỏ có hòn đá xanh, lúc này có một thanh niên đang nằm, trong tay cầm hồ lô rượu, mắt say lờ đờ mông lung, dường như hắn không nhìn thấy đại chiến kinh thiên vừa rồi, cũng không bị ảnh hưởng gì cả.

- Trò chơi trong cuộc sống, bầu rượu đấu ánh trăng.

- Thanh đài nằm trên đá,, tự xưng Tiêu Diêu Tiên.

Vừa uống rượu, thanh niên lúc này đánh vào trong đá phát ra vận luật đặc thù và hát vang.

- Tốt ca, một người độc ẩm không thú vị, không bằng chúng ta cùng uống?

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng và đi tới.

Hắn phát hiện người nằm trên tảng đá khi đấu với Độc Cô Ngạn Quân.

Xem người này không có thực lực gì, rất bình thường nhưng chẳng biết tại sao hắn lại cảm thấy nguy hiểm.

Lại nói nếu thật là người bình thường, với quy mô chiến đấu khủng bố vừa rồi, đừng nói uống say, cho dù người cũng bị chấn động sống lại, hắn cũng không tin còn có người có thể nhàn nhã uống rượu tại đây mà không biết cái gì.

Chính bởi vì như thế, vừa rồi trong chiến đấu với Độc Cô Ngạn Quân cũng không sốt ruột sử dụng chúa tể thần binh, cũng không có trực tiếp thi triển tuyệt chiêu mạnh nhất, hắn sợ người này đột nhiên động thủ.

Hiện tại Độc Cô Ngạn Quân bị giết, hắn cũng không có động tĩnh gì, hắn nằm nơi này uống rượu như cũ làm Nhiếp Vân kỳ quái,

cũng đi tới nơi này.

Mặc kệ người này là địch là bạn, nên giải quyết phải mau chóng giải quyết, nếu không một khi đại quân Kiền Huyết vương đi tới sẽ có phiền toái.

Thanh niên không để ý tới Nhiếp Vân nói chuyện, dường như không nghe thấy, hắn vẫn vỗ tảng đá ca hát, đột nhiên cổ tay chấn động và một hồ lô rượu bay vào trong tay Nhiếp Vân.

Hắn vươn tay thu hồ lô vào lòng bàn tay, hắn ngẩng đầu lên uống cạn, rượu giống như kiếm khí và cực kỳ nóng rát.

- Hảo tửu!

Lúc này rượu cay vào bụng, Nhiếp Vân cười to một tiếng.

Rượu này vô cùng cay nhưng lại là rượu ngon nhất đẳng, cũng không kém khi so với hắn trân tàng hầu tâm tửu, nghĩ đến hầu tâm tửu, nội tâm của hắn ngứa ngáy, hắn lật cổ tay, một hồ lô rượu xuất hiện trong tay hắn, lúc này ném qua cho đối phương.

Thanh niên trên bệ đá cũng không có nhiều lời, hắn vẫn ca hát, thấy hắn không chút do dự mang rượu ra, ánh mắt mang theo tán dương, thò tay một trảo, hồ lô rượu rơi vào lòng bàn tay sau đó uống vào bụng, ngay sau đó sắc mặt của hắn vô cùng đặc sắc, lúc này bật dậy và đổ rượu vào miệng, không ngừng ngửi tới ngửi lui, bộ dạng khó tin nổi.

Hầu tâm tửu, mặc dù chỉ là đồ tiểu thế giới như thiên địa lục đạo sản xuất ra nhưng tinh khiết và thơm ngon, dư vị vô cùng, mặc dù Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cũng không có loại nào sánh bằng.

- Hảo tửu ah hảo tửu!

Ngửi mấy nhơi thanh niên liếm môi, bộ dạng trông rất thèm, hắn có cảm giác không bỏ được.

Sợ uống xong hồ lô rượu trong tay sẽ không còn rượu ngon như thế nhắm nháp.

- Uống hế không sao, ta còn không ít.

Nhìn bộ dạng của hắn, Nhiếp Vân lúc này cảm thấy buồn cười, hắn cầm một bình ném qua.

Xem xét đã biết rõ người này là người thích rượu, hoàn toàn cùng loại với lão tửu quỷ, loại người này thích rượu như mạng, đột nhiên nhìn thấy rượu ngon như thế có chút không bỏ uống cạn.

- Hảo tửu, hảo tửu!

Sau khi tiếp nhận hồ lô thứ hai thấy giống như đúc, thanh niên thích rượu thở ra một hơi, lúc này yên lòng mở ra uống.

Kỳ thật Nhiếp Vân cũng không nói dối, ở trong thiên địa lục đạo ba vạn năm, số lượng hầu tâm viên càng ngày càng nhiều, hầu tâm tửu cũng càng ngày càng nhiều, đến Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cũng chứa đựng không ít, hắn có tới mấy vạn hồ lô như thế, tặng người một hai hồ lô cũng không có gì.

Có được rượu ngon, thanh niên cũng không nhiều lời, lúc này hắn uống vào, sau một lúc uống sạch rượu ngon, mang theo biểu lộ không thỏa mãn, lúc này hắn cầm hồ lô kia ôm vào trong ngực, có chút không dám uống.

Lúc này hắn ngẩng đầu nhìn sang Nhiếp Vân:

- Ta không uống chùa rượu ngon của ngươi, ngươi có thù với Kiền Huyết hoàng thất hay sao?

------oOo------

Chương 2232: Tiêu Diêu Tiên (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không có! Chỉ muốn lấy một thứ nhất định phải lấy mà thôi.

Nhiếp Vân cười nói.

- Lấy một vật? Hiện tại người trẻ tuổi đúng là lỗ mảng.

Nghe được hắn trả lời, thanh niên lắc đầu.

Nhiếp Vân biết rõ đối phương nhìn không lớn nhưng chỉ sợ mấy ngàn vạn tuổi, hơn trăm triệu tuổi cũng có, tuổi này nói hắn là người trẻ tuổi cũng không gì đáng trách, lúc này không nhiều lời và cười nhạt.

- Ta cũng không uống không rượu ngon của ngươi, ta quen một ít người trong Kiền Huyết hoàng triều, ngươi nghĩ muốn cái gì, ta cầm cho ngươi là được, tin tưởng bọn họ sẽ cho ta chút tình mọn này.

Thanh niên nói.

- Đa tạ tiền bối hậu ý, không cần, ta muốn cái gì, hi vọng dùng tay mình tranh thủ, nếu như tiền bối muốn uống rượu, có thể tiếp tục tìm ta, nếu bởi vì rượu mà giúp ta, kính xin không cần nhiều lời!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Cũng không phải hắn ra vẻ cao ngạo, mà là hắn muốn cái gì, quá mức ly kinh bạn đạo, nói ra thật đáng sợ!

Tuy không biết thanh niên trước mắt là người nào, thực lực rất mạnh, cho dù là cường giả chúa tể muốn hỏi Kiền Huyết hoàng đế là mình cần Kiền Huyết Long Ấn, chỉ sợ hắn cũng không cho.

Chuyện này liên quan tới ngôi vị hoàng đế của Kiền Huyết hoàng triều, đã không phải là người bình thường có thể nhúng tay!

- Ngươi... Ai, ngươi không có ý tứ muốn nhờ ta, ta cũng không tiếp tục uống rượu của ngươi, ta...

Thanh niên nhìn hồ lô rượu trong tay, vẻ mặt chần chờ, dường như không bỏ buông tay, hắn không muốn chiếm tiện nghi của người ta, cũng không biết làm như thế nào.

- Rượu này ta tặng ngươi, tuy hiện tại không cần tiền bối hỗ trợ, về sau có lẽ sẽ dùng, xem như tiền đặt cọc.

Thấy bộ dáng của hắn, Nhiếp Vân cười ha ha.

Thông qua nói chuyện cũng nhìn ra thanh niên này không có quan hệ lớn với Kiền Huyết hoàng thất, đã như vầy một hồ lô rượu mà thôi.

- Việc này.

Thanh niên có chút do dự.

- Vừa rồi tiền bối nói mình là Tiêu Diêu Tiên, tiêu diêu tự tại vô câu vô thúc, chẳng lẻ còn sợ một hồ lô rượu trói buộc?

Nhiếp Vân cười nói.

- Không sai, tiêu diêu tự tại, vô câu vô thúc, tiểu tử, ngươi rất không tệ, hồ lô rượu này ta lấy đi!

Nói xong cười nhạt một tiếng, thân ảnh hắn bay lên không trung và biến mất trước mặt hắn.

Lần này rời đi, ngay cả Nhiếp Vân sử dụng thiên nhãn cũng không bắt được dấu vết, giống như hắn chưa từng xuất hiện bao giờ.

- Lợi hại, chỉ sợ vị tiền bối này ít nhất đã là nửa bước chúa tể đại tam trọng!

Nhìn người nọ đi nhanh như vậy, Nhiếp Vân cảm khái một tiếng.

Chỉ sợ thực lực của người này còn mạnh hơn cả hắn, chỉ sợ đã đạt tới nửa bước chúa tể đại tam trọng.

Đáng tiếc đến cuối cùng không biết hắn thân phận là gì, có quan hệ với Kiền Huyết hoàng triều hay không.

Hắn nhìn thấy mình đánh chết Độc Cô Ngạn Quân nhưng không đi hỏi cái gì, bộ dạng xoay người rời đi, có lẽ không có quan hệ lớn

với Kiền Huyết hoàng triều.

- Tính toán, mặc kệ người này là ai, chỉ cần không ảnh hưởng tới ta là được, lại nói binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, cho dù muốn đối phó ta cũng không dễ dàng như vậy!

Thấy đối phương triệt để biến mất không thấy tung tích, Nhiếp Vân cười khẽ và quay về Lưu Ly Tháp, cũng không để ý nhiều.

Mặc kệ đối phương là ai, mục đích như thế nào, nên đến sẽ đến, không nên tới cho dù có tìm cũng không gặp, với hắn mà không ảnh hưởng bao nhiêu, nghĩ nhiều sẽ chỉ làm mình mệt mỏi, không bằng không thèm nghĩ nữa.

Nhiếp Vân trở lại Lưu Ly Tháp, Kiền Huyết hoàng cung lúc này nổ tung nồi.

- Ngươi nói cái gì? Người này đã luyện hóa Phù Hư Đam Sơn, hơn nữa còn thu ngươi làm người hầu?

Trong hoàng cung cao lớn, Kiền Huyết hoàng đế cau mày nhin chằm chằm vào Phục Giang vương tử.

Phục Giang vương tử chạy ra khỏi thành Lưu Ly, lúc này hắn mới vào hoàng cung gặp Kiền Huyết hoàng đế bệ hạ.

Khả năng nằm mơ cũng không nghĩ tới hắn đào tẩu đều nằm trong tính toán của Nhiếp Vân, càng không thể ngờ hắn có thể nhanh chóng vượt qua Lưu Ly Tháp, thật muốn giết hắn, chỉ sợ hắn còn chưa về hoàng thành đã biến thành một cỗ thi thể.

- Vâng, phụ hoàng, không chỉ như thế, người này hình như còn muốn trộm lấy Kiền Huyết Long Ấn của ngươi, theo hài nhi thấy phải mau chóng đánh chết kẻ này, nếu không phiền toái không ít!

Phục Giang vương tử vội nói.

- Còn muốn trộm lấy Kiền Huyết Long Ấn của ta? Không tệ, nếu hắn quả thật có thể tới là tốt nhất, để cho ta tới bắt rùa trong hũ!

Hai mắt Kiền Huyết hoàng đế tỏa sáng, hắn như nhìn thấy mồi ngon, bộ dạng hưng phấn.

Nghe được người khác muốn trộm lấy Kiền Huyết Long Ấn của hắn, hắn tất nhiên sẽ giận tím mặt, nghe người này muốn tới thì hắn vô cùng hưng phấn.

Nếu như Phục Giang vương tử cung cấp tin tức không sai, người này có lẽ chính là gia hỏa mà Hỗn Độn Vương Phù Lệnh yêu cầu tìm kiếm, nếu hắn xông vào trộm lấy Long ấn, tất nhiên sẽ bị bắt, đến lúc đó chỉ cần hiến tế cho A Dục Vương, chỗ tốt to lớn có thể nghĩ.

- Phụ vương, ý ngươi là....

Lần thứ nhất gặp Kiền Huyết hoàng đế thất thố như thế, Phục Giang vương tử ngây người.

- Ý ta rất đơn giản, Ám Kiêu, Kim Ưng, hai người các ngươi lập tức đi thành Lưu Ly, ngàn vạn không thể để cho tiểu tử kia chạy thoát!

Kiền Huyết hoàng đế phân phó một tiếng:

- Nếu như có thể làm hắn tới hoàng thành là tốt nhất.

Hắn lời còn chưa dứt, một bóng người thất tha thất thểu từ ngoài điện chạy vào.

- Bệ hạ, việc lớn không tốt!

Còn chưa tới đến trước mắt, bóng người vội vàng hô.

- Chuyện gì?

Kiền Huyết hoàng đế cau mày hỏi.

- Thành chủ thành Lưu Ly Độc Cô Ngạn Quân... Bị người ta giết!

- Cả phủ thành chủ bị người ta hủy diệt!

Bóng người cảm nhận được uy thế trên người hoàng đế bộc phát, hắn sợ tới mức vội vàng quỳ rạp xuống đất, hơi bối rối nói ra.

- Cái gì? Ngạn Quân chết? Phủ thành chủ bị hủy diệt?

Kiền Huyết hoàng đế đang dương dương đắc ý, vào lúc này sắc mặt tái nhợt, lúc này hắn nhìn sang Phục Giang vương tử:

- Không phải ngươi nói thực lực của người này hơi cao hơn ngươi sao? Tại sao có thể đánh chết nửa bước chúa tể Độc Cô Ngạn Quân?

- Ta...

Sau khi đi về, bởi vì Phục Giang không xác định Nhiếp Vân có thực lực mạnh bao nhiêu, chỉ nói mạnh hơn hắn một tia, cũng không nói ra nửa bước chúa tể, thậm chí hắn vẫn cho rằng cao lắm là tông chủ đỉnh phong, nằm mơ cũng không ngờ hắn có thể giết nửa bước chúa tể!

Hừ!

Kiền Huyết hoàng đế thấy biểu lộ của hắn, cũng biết đối phương khả năng cũng không biết người tên là Nhiếp Vân mạnh như thế nào, hừ lạnh một tiếng, lúc này nhìn sang bóng người.

------oOo------

Chương 2233: Phục Giang chết

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đã xảy ra chuyện gì, báo cáo rõ ràng.

- Vâng.. Độc Cô thành chủ đạt được tin tức của vương tử cho nên lập tức đi tìm Nhiếp Vân là kẻ xông vào Lưu Ly Tháp, chuẩn bị xong Chư Thiên Diệt Hồn Trận, kết quả đối phương chỉ qua một lúc là phá giải, sau đó đuổi tới phủ thành chủ và giết hắn...

Bóng người nói rõ chi tiết chuyện tại thành Lưu Ly, chuyện này cũng không phải bí mật gì, rất nhiều người đều nhìn thấy, bởi vậy nói phi thường rõ ràng, cũng không sai chút nào.

- Tiện tay đánh bại Độc Cô Ngạn Quân, tại phủ thành chủ có trận pháp thủ hộ lại đánh chết Ngạn Quân, chỉ sợ thực lực Nhiếp Vân đạt tới nửa bước chúa tể trung tam trọng!

Kiền Huyết hoàng đế cau mày suy nghĩ, căn cứ tin tức bóng đen và phân tích thực lực của Nhiếp Vân.

- Kỳ thật thực lực của hắn tối đa là nửa bước chúa tể tiểu tam trọng, sở dĩ có thể phá phủ thành chủ và giết Độc Cô đại nhân chính là nhờ vào một kiện nửa bước chúa tể thần binh.

Bóng người giải thích.

- Nửa bước chúa tể thần binh? Hừ, tiểu tử này vận khí tốt!

Ánh mắt Kiền Huyết hoàng đế lập loè.

Trên hỗn độn thần binh đỉnh phong còn có nửa bước chúa tể thần binh, chỉ có điều loại binh khí này phi thường thưa thớt, mặc dù Kiền Huyết hoàng đế cũng chỉ có Kiền Huyết Long Ấn là đạt tới cấp bậc này, chính bởi vì rất thưa thớt, nghe được nửa bước chúa tể thần binh, mặc dù cường đại như hoàng đế cũng cảm xúc bành trướng, ánh mắt tham lam.

- Ám Kiêu, Kim Ưng, đây là Hổ Phù lệnh của ta, điều động một trăm vạn cấm vệ quân bao vây toàn bộ thành Lưu Ly cho ta!

- Phải lưu lại hướng đi tới hoàng thành, cần phải bức hắn tới hoàng thành cho ta.

Ngón tay gõ vào vương tọa, Kiền Huyết hoàng đế suy tư một lát, tiện tay ném ra ngoài một tấm hổ phù màu vàng.

- Vâng!

Thân ảnh hai người tiến lên, vươn tay tiếp nhận hổ phù sau đó biến

mất khỏi đại đêện.

Hai người này tốc độ cực nhanh, như ảo ảnh, không ngờ đều là cường giả nửa bước chúa tể.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, rất khó tưởng tượng Kiền Huyết vương triều còn có nội tình như thế, có tới vài vị cường giả nửa bước chúa tể.

- Phụ hoàng, ngươi không tự mình đi?

Phục Giang vương tử thấy hoàng đế cũng không ra tay, mà là phái người vây quét, nghi hoặc hỏi.

- Bức hắn tới hoàng thành, ta tự nhiên sẽ tự mình ra tay!

Ánh mắt Kiền Huyết hoàng đế trầm thấp không biết nghĩ gì, hắn suy nghĩ thật lâu.

- Hài nhi sớm cung chúc phụ hoàng đại triển thần uy, bắt lấy nghịch tặc!

Phục Giang vương tử lấy lòng một câu, nói:

- Phụ hoàng, linh hồn ta bị đối phương khống chế...

- Yên tâm đi, trước khi giết chết người này, ngươi nên ở bên cạnh ta... Có thể cam đoan ngươi không có vấn đề gì!

Kiền Huyết hoàng đế biết rõ ý của đối phương, tùy ý khoát tay.

- Đa tạ phụ hoàng...

Phục Giang vương tử đang nói những lời như vậy, hưng phấn vội vàng quỳ gối, hắn đang muốn nói chuyện, đột nhiên đồng tử co rụt và hai tay bắt lấy cổ họng.

- Ta... Ta...

Lúc này thân thể hắn khô héo, thân hình cao lớn co rút.

- Phục Giang?

Hiển nhiên Kiền Huyết hoàng đế không nghĩ tới xảy ra chuyện này, hắn đứng lên vươn tay bắt lấy Phục Giang vương tử, hai mắt bắn ra kim quang muốn xem xảy ra chuyện gì.

Phù phù!

Cho dù động tác của hắn nhanh, Phục Giang nhanh hơn, hắn chưa bắt lấy Phục Giang, Phục Giang đã ngã xuống, bàn tay duỗi về phía trước giống như muốn bắt lấy tính mạng của mình, đáng tiếc cuối cùng hắn vẫn biến thành thi thể.

Hô!

Phục Giang tử vong, Kiền Huyết hoàng đế lập tức đánh một trảo bắt ra một đoạn dây leo trong người hắn ra, nó không ngừng giãy dụa, dường như tùy thơi sẽ đào tẩu.

Xèo...xèo!

Bị nắm lấy, sợi dây leo như con cọp, không ngừng múa vuốt một hồi.

- Thiên Tâm Đằng!

Ầm ầm!

Lòng bàn tay sinh ra hỏa diễm, chỉ trong nháy mắt đã đốt cháy Thiên Tâm Đằng thành tro bụi, Kiền Huyết hoàng đế cau mày và thân thể như núi lửa.

- Đáng giận ah, đáng giận!

Vừa rồi hắn nói sẽ bảo hộ Phục Giang vương tử an toàn, kết quả lại chết ở trước mặt, tuyệt đối là vẽ mặt trần trụi!

- Không đúng, hắn lưu thứ này trong cơ thể Phục Giang, khẳng định sớm biết rõ Phục Giang đi về báo tin, chẳng lẽ tiểu tử này tự

tin ta nhất định sẽ tới tìm hắn?

Kiền Huyết hoàng đế cũng không phải là người táo bạo, sau khi tức giận hắn ý thức được có chút không đúng.

Phục Giang bị khống chế linh hồn, dựa theo tư duy bình thường tuyệt đối bền chắc, sẽ không phản bội, dựa theo tình huống bình thường, đối phương không có khả năng còn lưu lại Thiên Tâm Đằng chuẩn bị ở phía sau, sở dĩ làm như vậy, chỉ sợ chỉ có một nguyên nhân, sớm biết Phục Giang sẽ phản, cố ý để hắn truyền tin tức cho mình sau đó cố ý thị uy!

Bằng không hắn không cần náo lớn như thế, hủy diệt cả phủ thành chủ.

- Hỏng bét, Ám Kiêu, Kim Ưng gặp nguy hiểm, xem ra ta phải tự mình xuất động.

Bàn tay một trảo, Kiền Huyết Long Ấn xuất hiện trong lòng bàn tay, Kiền Huyết hoàng đế lúc này bay ra khỏi hoàng cung bay thẳng về hướng thành Lưu Ly.

- Chủ nhân, ngươi quang minh chính đại đánh chết Độc Cô Ngạn Quân như vậy, Kiền Huyết hoàng thất nhất định sẽ phái đại quân tới...

Trong tầng mười chín Lưu Ly Tháp, đám người tháp chủ đang vây quanh Nhiếp Vân, lộ ra vẻ lo lắng.

Trực tiếp lao tới phủ thành chủ đánh chết thành chủ, hủy diệt phủ thành chủ, chuyện này huyên náo quá lớn, đã kết thù không chết không ngớt với Kiền Huyết hoàng thất.

- Ta đang định náo lớn.

Cười khẽ một tiếng, Nhiếp Vân nhắm mắt lại nhìn về phía trước.

- Bọn chúng tới, ta chờ ở nơi này!

Nói xong thân thể khẽ động, hắn biến mất tại chỗ, sau một khắc đã

xuất hiện bên ngoài thành Lưu Ly.

Lúc này bên ngoài thành Lưu Ly đã có vô số thân ảnh xuất hiện và che khuất bầu trời, bao phủ ánh mặt trờ ra bên ngoài.

Ám Kiêu, Kim Ưng dẫn đầu trăm vạn quân đội tiến lên.

- Đến tốt, các ngươi cùng lên đi.

Nhìn thấy nhiều người xông tới như thế, Nhiếp Vân cũng lười giải thích và nói nhảm, hô nhỏ một tiếng, Huyền Thiền Vương, Thanh Diệp vương, Vạn Lực Vương và Hùng Cổ bay ra bên ngoài.

Những thần thú này có thể sống sót trong thần chi di tích, hơn nữa trở thành vương giả trong đó đều có chút thị sát khát máu, nhìn thấy nhiều cường giả nhân loại như vậy, tất cả đều gào rú hưng phấn và xông tới.

- Đó là cái gì?

Đám ngươi Ám Kiêu, Kim Ưng còn chưa có vây quanh thành Lưu Ly đã nhìn thấy đối phương xông tới, đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hai người bọn họ đều là nửa bước chúa tể không nói, càng mang theo trăm vạn đại quân, liên hợp với nhau, cho dù cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng cũng phải tạm lánh phong mang, chỉ một người và vài con thần thú trực tiếp xông tới chẳng phải tìm chết hay sao?

------oOo------

Chương 2234: Kim Ưng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Suy nghĩ này chỉ mới xuất hiện trong lòng, bọn họ lập tức ý thức được không đúng, vài con thần thú xông tới thực lực cường đại không nói, bên ngoài thân thể tỏ ra lực lượng cường đại, vòng tròn ba ngàn đại đạo bộc phát, rất hiển nhiên đều sử dụng Chủ Tể Phù

Ấn!

Cũng không có gì, đáng sợ hơn có một đầu thần thú chỉ trong nháy mắt bộc phát mấy trăm vạn con kiến đồng loạt lao tới quân đội trước mắt, những con kiến này có thể thôn phệ mọi thứ, chúng đại khai sát giới binh sĩ gặp được.

- Thực Giới Nghĩ?

Sắc mặt Ám Kiêu, Kim Ưng đồng thời biến đổi.

Rốt cuộc bọn họ biết vì sao đối phương đối mặt trăm vạn đại quân mặt không đổi sắt, có được đại sát khí như Thực Giới Nghĩ, đừng nói trăm vạn quân đội, cho dù ngàn vạn hoặc cả ức quân đội cũng có thể đánh một tâận.

- Chỉ cần đánh chết Thực Giới Nghĩ vương thì đám tiểu đệ sẽ biến mất, Ám Kiêu, ngươi đi cuốn lấy Nhiếp Vân, ta đến đánh chết!

Kim Ưng thét dài, hắn bay thẳng về phía Vạn Lực Vương, còn chư tới trước mặt, đột nhiên không gian trước mặt nổ vang, một tấm bia đá lớn từ trên cao áp xuống.

Tấm bia đá vô cùng to lớn, nó che khuất bầu trời, vô số binh sĩ trước mặt Kim Ưng bị bia đá quét qua liền biến thành bánh thịt, bọn họ rơi từ không trung xuống.

- Đáng giận!

Cảm thụ lực lượng của tấm bia đá phát ra, Kim Ưng biết rõ lúc này tiếp tục công kích Vạn Lực Vương sẽ bị đánh trúng, mặc dù không chết nhưng chắc chắn không khá giả gì, bản thân bị trọng thương là chuyện khó tránh khỏi.

Thét dài một tiếng, một thanh binh khí kỳ lạ ngang trời xuất hiện, binh khí giống đao không phải đao, giống kêếm không phải kiếm, giống thương không phải thương, tuy là Tứ Bất Tượng nhưng uy lực vô cùng, tay phải nắm chặt, toàn thân nổi gân xanh và thương mang bắn ra bốn phía, nó tỏa sáng và ngăn cản Cương Vực Đồ.

- Kim Ưng ta đến giúp ngươi!

Lúc này Ám Kiêu chuẩn bị đánh lén Nhiếp Vân nhưng biết không địch lại, Kim Ưng lập tức lao tới.

Trên tay hắn cầm một thanh lợi trảo cường đại, còn chưa tới trước mặt nhưng kình phong đã đánh tới trước mặt.

- Cường giả nửa bước chúa tể? Không hổ là Kiền Huyết vương triều, thật đúng là lợi hại!

Hai người này vừa ra tay, Nhiếp Vân lập tức nhìn rõ thực lực của bọn họ, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Lần trước hắn đánh chết Độc Cô Ngạn Quân là gia hỏa trùng hợp dựa vào chúng nữ Lưu Ly Tháp mới may mắn đột phá, thực lực của đối phương xem như tạm được, từ đó chứng minh thực lực chỉnh thể của Kiền Huyết vương không mạnh, hiện tại xem ra hắn quá xem thường đế quốc rong ruổi hỗn độn hải dương mấy trăm triệu năm rồi.

Có thể áp chế bốn đại tông môn không thể ngẩng đầu lên được tự nhiên có đạo lý riêng.

Nói tới bốn đại tông môn, Nhiếp Vân cũng không biết nhiều, chỉ nói Quy Khư Hải, cái gọi là thập đại trưởng lão đều không đạt tới cấp bậc tông chủ nhưng thực lực hơn hai ngàn tám trăm đại đạo, tông chủ Cổ Ung cũng chỉ là cường giả tông chủ đỉnh phong, khoảng cách nửa bước chúa tể còn kém một khoảng lớn.

Đương nhiên những thứ này cũng có thể chỉ là lực lượng mặt ngoài, đại tông môn như Quy Khư Hải, cường đại chân chính hẳn là Thái Thượng trưởng lão hoặc là vô thượng trưởng lão, mà những người này hắn không gặp được ai cả.

Suy nghĩ xuất hiện trong lòng và biến mất, vòng tròn đại đạo trong người xoay tròn thật nhanh, ánh mắt như băng, thao túng Cương Vực Đồ đối kháng với đối phương, va chạm với binh khí quái dị.

Ầm ầm!

Khí lãng cuồng bạo lấy trung tâm va chạm khuếch tán ra khắp bốn phía, sóng năng lượng cường đại xé rách không gian, lan tràn tới khe hở đen kịt.

- Ah...

- Cứu mạng...

Vô số binh sĩ tới gần trận chiến không có cơ hội chạy trốn, lập tức bị xé rách tiến vào không gian vỡ vụn, biến thành hư vô.

Chiến đấu cấp bậc nửa bước chúa tể căn bản không phải một ít bình thường binh sĩ có thể nhúng tay.

Hô!

Bay ngược ra sau, Nhiếp Vân thu hồi Cương Vực Đồ vào trong cơ thể, khí huyết toàn thân sôi trào, sắc mặt đỏ lên.

Tuy Cương Vực Đồ uy lực vô cùng nhưng lực lượng đối phương quá mạnh, hai người đều là nửa bước chúa tể liên thủ công kích, khí huyết của hắn trong nhất thời khó có thể vận chuyển thông thuận, khóe miệng ngòn ngọt, thân thể bất ổn.

Hắn cảm thấy lực lượng phù phiếm, Ám Kiêu, Kim Ưng cũng không tốt hơn chút nào, lực phản chấn cường đại làm hai người lăn lộn và sắc mặt khó coi.

- Gia hỏa này cổ quái!

Ổn định hô hấp, Ám Kiêu, Kim Ưng nhìn về phía Nhiếp Vân, ánh mắt lộ ra kiêng kị nồng đậm.

Vốn bọn họ cho rằng có thể dễ dàng chém giết tiểu tử này, hiện tại nhìn thấy đối phương có Thực Giới Nghĩ, rất nhiều yêu sủng và các loại thủ đoạn, hơn nữa còn có thực lực cường đại như thế, rốt cục cũng hiểu vì sao Độc Cô Ngạn Quân bị giết.

Hai người bọn họ liên thủ còn chật vật không chịu nổi, một Độc Cô

Ngạn Quân lại sao có thể là đối thủ cơ chứ!

- Binh sĩ nghe lệnh, tạo thành đại trận, phòng ngự kẻ thù bên ngoài!

Lúc này đã biết rõ đối phương có thực lực mạnh mẽ, rất khó là đối thủ, Kim Ưng thét dài, âm thanh vang vọng bốn phía.

Bằng vào lực lượng hai người bọn họ rất khó đánh chết gia hỏa này, xem ra chỉ có thể dựa vào binh khí mà thủ thắng thôi.

- Tạo thành trận pháp, không kịp!

Tiếng la vừa mới vang lên, Kim Ưng đã nghe bên phía binh sĩ có tiếng quát lớn vang lên, một bóng người xuất hiện trên không trung.

Bóng người này giống Nhiếp Vân như đúc, thậm chí khí tức linh hồn cũng giống nhau, không cần nhìn đã biết rõ đó là phân thân của đối phương.

Lúc này thân thể phân thân chấn động, vô số dây leo lan ra khắp nơi và tấn công những binh sĩ bốn phía.

Mỗi một sợi dây leo có thực lực cấp tông chủ, mấy trăm sợi dây leo tạo thành lực lượng cực kỳ cường đại, lúc này các binh sĩ không thể địch lại, liên tục biến thành thây khô và rơi xuống mặt đất.

- Thiên Tâm Đằng... Hỏng bét, thứ này mỗi khi thôn phệ một người thì lực lượng sẽ tăng lớn một phần, liên tục thôn phệ nhiều binh sĩ như thế sẽ lan nhanh sang chung quanh... Không được...

Đồng tử Ám Kiêu co rụt lại.

Binh sĩ tạo thành trận pháp phái có đầy đủ nhân lực và thời gian, đột nhiên xuất hiện nhiều dây leo giết người như vậy, những binh sĩ kia còn chưa hình thành trận pháp đã bị đánh chết, tiếp tục như vậy chỉ chết càng nhiều, muốn liên thủ tạo thành trận pháp là chuyện không có khả năng.

- Thiên Tâm Đằng cần ý chí cường đại duy trì, đó nhất định là bản tôn, hiện tại đây là phân thân, Kim Ưng ngươi ra tay đối phó, ta đi

ngăn cản bản tôn.

Hiểu rõ tình thế nguy cấp. Ám Kiêu phân phó sau đó quay người tiến lên, còn chưa rời đi đã bị thạch đồ ngăn cản.

------oOo------

Chương 2235: Kim Ưng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thạch đồ mang theo lực lượng hủy diệt vô cùng nghiền áp hắn, Ám Kiêu còn chưa đi xa đã bị bức bách trở về.

- Phải liên thủ tiêu diệt phân thân rồi nói sau.

Bị Cương Vực Đồ bức bách, Ám Kiêu có phần không thở nổi, sắc mặt trầm xuống, trong mắt bắn ra sát cơ.

- Tốt!

Kim Ưng cũng gật gật đầu.

Mặc kệ thực lực của ngươi mạnh thế nào, phân thân chính là phân thân, không có khả năng quá mức lợi hại, lại nói linh hồn bị phân cách, rất khó đạt tới cảnh giới viên mãn, hợp lực có thể đánh chết phân thân, sau đó đoạt thạch đồ củađoối phương, nhìn ngươi còn có thể nhảy nhót bao lâu.

Hai người có quyết định, lúc này vận dụng binh khí, lực lượng cường giả nửa bước chúa tể vô cùng cường đại, lực lượng hình thành như nước lũ và đánh thẳng về phía trước.

- Chết đi!

Đấm về phía trước, trên nắm đấm của Ám Kiêu mang theo binh thân, trong lòng bàn tay Kim Ưng xuất hiện binh khí quái dị và phóng ra hào quang sáng ngời, không gian chung quanh bị xé rách tạo thành trạng thái chân không.

Hai người liên thủ đã mạnh hơn vừa rồi không ít, không phải đơn giản một cộng một bằng hai, mặc dù gặp phải cường giả nửa bước chúa tể trung tam trọng cũng có thể đánh chết ngay lập tức.

Hô!

Biết rõ công kích của đối phương đáng sợ, thái độ của Nhiếp Vân ngưng trọng và không ngạnh kháng, thân thể hơi chấn động, Phượng Hoàng chi dực mở ra sau lưng, chỉ trong nháy mắt hắn bay đi không biết bao nhiêu dặm, xuyên việt không biết bao nhiêu tầng không gian, sau một khắc đã xuất hiện phía trên hào quang.

Thạch đồ xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, mượn nhờ thiên địa uy thế nện xuống.

- Cái gì? Tại sao lại nhanh như thế? Chẳng lẽ đây mới là bản tôn, phân thân đang thi triển Thiên Tâm Đằng?

Nhìn thấy Nhiếp Vân chỉ trong nháy mắt tránh được công kích bọn họ liên thủ, Kim Ưng, Ám Kiêu nhìn nhau, nội tâm vô cùng ngạc nhiên.

Vốn tưởng rằng đây là phân thân, Thiên Tâm Đằng là bản tôn, hiện tại xem ra căn bản là sai lầm, nếu như là phân thân sẽ không thể tránh thoát một kích tất sát cường đại của bọn họ.

Không có người nào có được phân thân và bản tôn lực lượng như nhau.

- Giương đông kích tây!

Ngạc nhiên lóe lên rồi biến mất, Ám Kiêu gật đầu với Kim Ưng, lúc này có ý niệm trao đổi với nhau.

- Cùng động thủ!

Ý niệm truyền xong, hai người đồng thời hét lớn, lực lượng dung hợp và tạo thành hào quang vừa thô vừa to bắn tới trước mặt Nhiếp Vân.

Xem bộ dáng bọn họ rất rõ ràng muốn đánh chết hắn rồi nói sau.

Hắn hất tay lên, Cương Vực Đồ nghiền áp ngăn cản hào quang ở bên ngoài, thân ảnh Nhiếp Vân biến mất và xuất hiện bên cạnh Ám Kiêu.

- Hừ!

Thiết quyền của Ám Kiêu quét ngang qua, rất nhiều đại đạo hình thành một trường hà dài hẹp.

Trường hà va chạm với bàn tay của Nhiếp Vân một cái, hai đạo lực lượng tiêu tán, hai người lui về phía sau lần nữa.

- Ha ha, ta sẽ giết phân thân của ngươi rồi nói sau.

Sau khi cứng đối cứng, Ám Kiêu đã biết rõ người trước mặt chính là bản tôn, hắn liếc nhìn Kim Ưng, hai người cười ha ha, binh khí cổ quái và thân thể dính sát vào nhau, hắn bay lên bầu trời và biến thành kim ưng đáng sợ.

Binh khí cổ quái vừa rồi biến thành lông vũ cường đại.

Vèo!

Kim Ưng biến thành bản thể và vỗ cánh, tốc độ của hắn hiện tại nhanh tới mức làm người ta líu lưỡi, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Nhiếp Vân sử dụng Thiên Tâm Đằng, ánh mắt lóe sáng và sinh ra hàn quang tàn nhẫn.

- Chết đi!

Một cây lông vũ bắn thẳng về phía trước, nó đâm rách không gian và xuất hiện trước mặt nhiếp Vân.

Nếu như đây là phân thân của Nhiếp Vân, như vậy chắc chắn không thể ngăn cản công kích sắc bén như thế, sẽ bị đánh chết tại chỗ.

Đây cũng là kế sách của Kim Ưng, Ám Kiêu cố ý thi triển, một người dây dưa với bản tôn, một người ra tay với phân thân.

Phân thân bị giết, bản tôn tất chịu ảnh hưởng, đến lúc đó hai bút cùng vẽ lo gì không giết Nhiếp Vân?

Tuy lông vũ của Kim Ưng không phải hỗn độn thần binh đỉnh phong nhưng còn hơn cả thần binh, từ khi thoát ly bản thể đến xuất hiện trước mặt Nhiếp Vân còn chưa tới một phần ngàn giây, nó đã tới gần cổ họng Nhiếp Vân.

Dường như không gian không có tác dụng ngăn cản lông vũ.

Đây là sát chiêu mạnh nhất của Kim Ưng, đoạn lông vũ!

Lông vũ này của hắn tiếp xúc với hỗn độn chi khí, lại rèn luyện tại nơi cực hàn, cực nhiệt suốt ba ngàn vạn năm mới hình thành, dính bổn mạng tinh huyết và linh hồn, một khi động thủ, có thể chém giết đồng cấp dễ dàng.

Chính bởi vì có chỗ dựa như vậy, hiện tại Kim Ưng mới dám lao tới và ra tay trực tiếp.

- Chết!

Nhìn thấy lông vũ bay tới trước mặt phân thân Nhiếp Vân, nhìn thấy đối phương không có động tác, căn bản không thể trốn ánh, ánh mắt Kim Ưng lóe sáng.

- Thành công?

Không chỉ có hắn, ngay cả Ám Kiêu ở gần đó nắm chặc nắm đấm, tùy thời hắn sẽ cho Nhiếp Vân trước mặt một kích trí mạng.

Chỉ cần phân thân bị giết, Nhiếp Vân trước mặt tất nhiên bị tổn thương nghiêm trọng, đến lúc đó chỉ cần hắn động thủ là có thể giết đối phương.

Chỉ có điều... Vì sao Nhiếp Vân trước mặt có vẻ mặt không sao cả, căn bản không quan tâm phân thân đang gặp nguy hiểm?

- Chẳng lẽ? Còn có thủ đoạn gì nữa? Hỏng bét!

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, nội tâm Ám Kiêu chấn động rất mạnh và sinh ra dự cảm xấu, vội vàng quay đầu nhìn sang Kim Ưng, chỉ cần vừa nhìn hắn đã chấn động, thân thể cứng ngắt trong nháy mắt.

Hắn nhìn thấy lông vũ bay tới trước mặt phân thân Nhiếp Vân, phân thân hành động, ngay sau đó có thanh kiếm xuất hiện và đâm vào lông vũ.

Hô!

Không có âm thanh, cũng không có khí tràng và lực lượng gì sinh ra, lông vũ tiếp xúc với thanh kiếm liền vỡ ra, bị chém thành hai khúc, kiếm khí còn lại không có khí thế xé rách không gian, cũng không có hiệu quả giam cầm thời không đáng sợ, nó như cơn gió nhẹ xẹt qua thân thể Kim Ưng.

Vèo!

Trường kiếm bị Nhiếp Vân thu hồi giống như chưa từng sử dụng qua.

- Đây... Đây là... Chúa tể thần binh... Chúa tể thần binh loại hình tấn công...

Kim Ưng nhận ra trường kiếm trong tay đối phương, đồng tử bắt đầu tan rả, hắn còn chưa nói xong, đầu lâu của hắn bắn máu tươi, chỉ trong nháy mắt không gian vỡ ra, hắn hồn phách không có đào tẩu, thi thể rơi từ không trung xuống đất.

- Đừng lãng phí!

Nương theo tiếng hô vang lên, một sợi dây leo từ trên bay xuống và bao lấy hai đoạn thi thể, không ngừng thôn phệ!

Lúc này chỉ qua một giây, thi thể biến thành thây khô, dây leo thôn phệ Kim Ưng liền thô to hơn trước, lực lượng cường đại tới mức có

thực lực tông chủ đỉnh phong.

------oOo------

Chương 2236: Kiền Huyết hoàng đế

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Việc này...

Từ khi Kim Ưng đánh lén đến biến thành thi thể rơi xuống tổng cộng không đến ba giây, Ám Kiêu cảm thấy da đầu run lên như sắp nổ tung.

Tuy hắn và Kim Ưng đều là nửa bước chúa tể tiểu tam trọng nhưng cẩn thận thảo luận, Kim Ưng phối hợp đoạn lông vũ, mặc dù là hắn cũng phải tạm lánh phong mang, không phải đối thủ.

Kim Ưng vừa thấy mặt đã bị giết... Hắn khẳng định cũng không khá hơn chút nào.

- Binh sĩ, ta cần mượn nhờ binh sĩ...

Nhớ tới thanh kiếm của đối phương vô cùng đáng sợ, nội tâm Ám Kiêu phát run, vội vàng quay người nhìn sang trăm vạn binh sĩ chung quanh, vừa nhìn hắn một lảo đảo suýt rơi xuống đất, khí tức của hắn không đều.

Bởi vì hắn và Kim Ưng mang đến trăm vạn đại quân lúc này đã chết không sai biệt lắm, một nửa bị đại quân Thực Giới Nghĩ thôn phệ, một nửa bị Thiên Tâm Đằng thôn phệ, một phút trước cả chiến trường đằng đằng sát khí, khí thế không ai bì kịp, một phút sau, đại quân bị giết, đồng bạn bị giết, hiện tại chỉ còn một mình hắn mà thôi.

Cảm giác sợ hãi xông thẳng lên đầu hắn.

Từ khi tu luyện thành công, đạt tới cấp bậc nửa bước chúa tể, trong thời gian đó hắn chưa từng có cảm xúc mặt trái, hiện tại không rõ vì

sao sâu trong nội tâm của hắn sinh ra cảm giác không tốt.

Sưu sưu sưu!

Hắn đang sợ hãi, vài gốc dây leo xông tới, chỉ trong nháy mắt trói chặt chân hắn.

- Muốn trói ta lại, nằm mơ!

Sau khi nhìn thấy Thiên Tâm Đằng đáng sợ, hắn thét dài một tiếng, Ám Kiêu đang định tiêu diệt Thiên Tâm Đằng đang trói hắn, đột nhiên mi tâm tê rần, khí lạnh bao phủ mi tâm của hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, Nhiếp Vân thi triển Thiên Tâm Đằng thôn phệ binh sĩ chung quanh đã dung nhập với Nhiếp Vân cách đó không xa, trong tay cầm trường kiếm chỉ vào mặt hắn, dường như chỉ cần hắn dám động đậy sẽ giết hắn.

Ầm ầm ầm!

Toàn thân ám Kiêu cứng ngắc, máu tươi lạnh buốt.

- Dừng tay!

Thời điểm hắn cho rằng mình phải chết, đột nhiên không gian nổ vang, thiên địa biến sắc, một bóng người cao lớn bay tới.

- Bệ hạ...

Nhìn thấy bóng người này, hốc mắt Ám Kiêu đỏ lên, biết rõ mình được cứu.

Hoàng đế bệ hạ lại tự mình đến!

- Thả Ám Kiêu ra, ta có thể lưu ngươi mạng sống...

Nhìn thấy Phục Giang vương tử chết trước mặt mình, Kiền Huyết hoàng đế trực tiếp rời khỏi hoàng cung, rốt cục hắn cũng đi tới nơi này.

- Ngươi chính là Kiền Huyết hoàng đế?

Trường kiếm trong tay, Nhiếp Vân nhìn sang hoàng đế bệ hạ.

Đó là trung niên nhân dung mạo trang nghiêm, chung quanh thân thể có lực lượng bắn ra, hắn đang đứng trong không gian chẳng khác gì chúa tể thế giới.

- Buông tay!

Không để ý tới Nhiếp Vân hỏi mình, Kiền Huyết hoàng đế quát lớn như thiên địa nổ vang, một khe hở đen kịt lan tới, chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt.

Một tiếng đã làm không gian nghiền nát, Kiền Huyết hoàng đế thật sự quá đáng sợ!

Hắn duỗi tay đánh một chưởng, Cương Vực Đồ nằm ngay trước mặt ngăn cách lỗ đen, Nhiếp Vân vẻ mặt nhìn hoàng đế.

- Gia hỏa này là đại bổ vật, nếu như cho Thiên Tâm Đằng hoặc là Vạn Lực Vương thôn phệ mới có thể làm chúng tấn cấp nửa bước chúa tể, ngươi cảm thấy ta sẽ bỏ qua?

Trải qua thôn phệ cả buổi, không riêng Thiên Tâm Đằng đạt tới tông chủ đỉnh phong, ngay cả Vạn Lực Vương lúc này có khí tức no đủ, tùy thời sẽ đột phá.

Nếu như để hai chúng nó thôn phệ gia hỏa này, tất nhiên có thể làm cho chúng gia tăng thực lực, trực tiếp trở thành cường giả nửa bước chúa tể.

- Ngươi dám...

Sắc mặt hoàng đế bệ hạ trầm xuống.

Thân là hoàng đế Kiền Huyết vương triều, hắn là người nói một không hai, không ai dám phản bác lời hắn nói, người trước mắt còn dám trả lời, trong mắt hắn hiện tại sinh ra sát cơ sôi trào.

- Có dám hay không không phải ngươi nói tính toán, muốn ta không giết hắn cũng được, lấy Kiền Huyết Long Ấn ra đây, ta tha mạng chó của hắn.

Nhiếp Vân cười nói.

- Ngươi nằm mơ!

Kiền Huyết hoàng đế giận dữ, hắn chưa bao giờ bị kẻ khác uy hiếp qua, hơn nữa đối phương còn dám mở miệng muốn Kiền Huyết Long Ấn của hắn, lửa giận không ngừng thiêu đốt trong nội tâm, tiện bộc phát muốn xé nát thiếu niên trước mặt.

- Nếu không đồng ý, vậy thì thôi...

Nhiếp Vân lắc đầu, bàn tay run lên, kiếm khí như cầu vồng và đâm thẳng về phía trước.

PHỐC!

Ám Kiêu không kịp có thời gian phản ứng, mi tâm tê rần, linh hồn mất đi, ngay sau đó có dây leo thô to đâm vào mi tâm của hắn và thôn phệ thân thể của hắn một cách triệt để.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Thôn phệ Ám Kiêu, Thiên Tâm Đằng lại phát sinh biến hóa, khí tức khẽ động, trực tiếp phá tan gông cùm xiềng xích tông chủ đỉnh phong và trở thành tính mạng nửa bước chúa tể.

Trong truyền thuyết, cấp bậc cao nhất của Thiên Tâm Đằng chỉ là tông chủ đỉnh phong, không cách nào thành tựu nửa bước chúa tể, kỳ thật cách nói này tương đối mà thôi.

Thiên Tâm Đằng tuy lợi hại, nếu như không có người trợ giúp thì nó không có khả năng đánh chết thôn phệ nửa bước chúa tể, không cách nào thôn phệ người mạnh hơn mình, lực lượng tự nhiên sẽ bị giam cầm không tăng lên.

Lúc này Nhiếp Vân lại để Thiên Tâm Đằng liên tiếp thôn phệ hai nửa bước chúa tể, quả nhiên đã giúp nó tấn cấp trong phạm vi lớn, đột phá gông cùm xiềng xích chưa tuwgnf có.

- Chúa tể thần binh? Rất tốt, nếu ngươi muốn Kiền Huyết Long Ấn, vậy thì chết đi!

Thấy Nhiếp Vân trực tiếp đánh chết Ám Kiêu, Kiền Huyết hoàng đế cũng nâận ra cấp bậc trường kiếm trong tay hắn, trong mắt sinh ra hào quang tham lam càng đậm, ngay sau đó gào thét và một khối ngọc ấn bay tới

Ngọc ấn như cự long biến thành, nó bay lượn không trung và xé rách không gian, thiên địa rung động lắc lư, thành Lưu Ly nằm gần đó bị khí tràng cường đai ảnh hưởng, vô số kiến trúc sụp đổ, mặt đất xuất hiện vết rách to lớn.

Cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng thật sự quá lợi hại, nhất cử nhất động đều mang theo lực lượng hỗn độn hải dương, làm người ta có cảm giác như đang đối mặt với đại tự nhiên, hoàn toàn không có năng lực phản kháng.

- Phá vỡ!

Cảm nhận khí tức khủng bố đánh tới, thân thể Nhiếp Vân cứng ngắc, biết rõ nếu bị áp chế sẽ không thoát khỏi, hắn thét dài sau đó lại dùng trường kiếm vẽ vòng tròn trong hư không.

Tê tê!

Không gian bị xé mở một cái khe, Nhiếp Vân nhảy ra ngoài, lúc này toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Trước mắt vị Kiền Huyết hoàng đế này quá cường đại!

Hắn căn bản không phải đối thủ, cả hai không cung cấp bậc!

------oOo------

Chương 2237: Đại chiến Kiền Huyết hoàng đế

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy đều là nửa bước chúa tể nhưng thực lực của Nhiếp Vân chỉ là tiểu tam trọng, đối phương chính là cường giả đại tam trọng đỉnh phong, lĩnh ngộ hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo, khoảng cách chúa tể cấp bậc chỉ còn một đường, thực lực mạnh nghe rợn cả người!

Chỉ mới giao thủ nhưng hắn biết, nếu đối kháng chính diện sẽ không phải đối thủ của người ta.

Hô!

Thân thể chấn động, phân thân Nhất Khí Hóa Tam Thanh xuất hiện.

Trong tay phân thân cầm Cương Vực Đồ, trên người dây leo quấn quanh, lực lượng mười phần.

Một người không phải đối thủ của Kiền Huyết hoang ddees, hiện tại chỉ có thể động dụng át chủ bài!

- PHÁ...

Phân thân vươn tay lên, Cương Vực Đồ to lớn lập tức bay thẳng về phía Kiền Huyết Long Ấn, đồng thời bản tôn vung chúa tể thần binh, kiếm khí như câu vồng chém về phía Kiền Huyết hoàng đế.

Hai đại pháp thân đồng thời vận chuyển vòng tròn đại đạo, lại phối hợp với Thiên Tâm Đằng, tương đương với ba cường giả nửa bước chúa tể tiểu tam trọng đồng thời ra tay, thế công cường đại không yếu hơn Kiền Huyết hoàng đế chút nào, thậm chí còn cường đại hơn vài phần.

Oanh!

Cương Vực Đồ đối kháng với Kiền Huyết Long Ấn, hai đại bảo vật

không kém bao nhiêu, đều đại biểu lực lượng một thế giới, chỉ có điều Kiền Huyết Long Ấn chiếm cứ ưu thế sân nhà, hơn nữa thực lực Kiền Huyết hoàng đế mạnh hơn Nhiếp Vân, Cương Vực Đồ lập tức rút lui, sắc mặt phân thân đỏ lên và đồng thời lui về phía sau vài bước.

- Hắc!

Phân thân có hại chịu thiệt, bản tôn cần chúa tể thần binh bản tôn lại chiếm tiện nghi cực lớn.

Kiền Huyết Long Ấn bị Cương Vực Đồ ngăn cản không thể phát huy lực lượng, chúa tể thần binh bộc phát kiếm khí đâm rách không gian đi tới trước mặt Kiền Huyết hoàng đế.

Một kiếm này hắn dùng toàn lực, lực lượng cường đại như vòi rồng mang theo tuyệt sát chi khí đâm thẳng vào mi tâm đối phương.

Ông!

Vốn tưởng rằng đánh trúng chính diện Kiền Huyết hoàng đế không chết cũng phải trọng thương, nhưng đối phương bộc phát một đạo quang mang, một đạo hào quang bao phủ quanh người và ngăn cản kiếm khí bên ngoài.

- Không chỉ phòng ngự linh hồn, còn có thể phòng ngự vật chất?

Nhìn thấy hào quang bao phủ mang theo phù văn bao phủ thân thể đối phương, một kiện phòng ngự thánh y phụ trợ đối phương như là thiên thần, trái tim Nhiếp Vân lúc này lạnh buốt.

Trước kia đã biết rõ Kiền Huyết hoàng đế có được chúa tể thần binh, vốn tưởng rằng chỉ là phòng ngự linh hồn, đối mặt công kích vật chất lại không có chỗ dùng, hiện tại xem ra hắn vẫn xem thường chúa tể thần binh này.

Lại là một kiện phòng ngự thánh y, chẳng những có thể ngăn cản linh hồn công kích, vật chất công kích có thể nói ngăn cản hoàn toàn!

- Hừ!

Ngăn cản kiếm khí của Nhiếp Vân, Kiền Huyết hoàng đế cười lạnh và vươn nắm đấm tấn công.

Phòng ngự chúa tể thần binh dung hợp hoàn mỹ với nắm đấm của hắn, nó giống như một bộ đồ bao phủ toàn diện.

Bành!

Nắm đấm va chạm với trường kiếm chúa tể thần binh của Nhiếp Vân, sắc mặt Nhiếp Vân biến hóa và bay ngược ra ngoài.

Phòng ngự thánh y, chẳng những có thể phòng ngự linh hồn và vật chất công kích, không ngờ có thể biến thành bao tay sinh ra vật chất công kích!

Thật đáng sợ!

Trái tim Nhiếp Vân rét run.

Đối mặt với thứ như vậy, Nhiếp Vân không có lòng tin chiến thắng!

Đừng nói thực lực bây giờ còn kém đối phương, cho dù thực lực tương tự, đối phương có được chúa tể thần binh như thế này đã đứng ở thế bất bại, hắn làm sao đánh?

- Thu!

Biết không phải là đối thủ của đối phương, Nhiếp Vân cũng không ham chiến, quay người nhìn sang Kiền Huyết Long Ấn trên không trung, hắn vận chuyển thiên phú thâu thiên sư và nắm lấy nó.

Dù sao hắn tới nơi này cũng không phải đánh chết Kiền Huyết hoàng đế, mục đích chủ yếu là vì Kiền Huyết Long Ấn, lúc này long ấn ở trước mặt cho nên hắn phải chiếm lấy nó.

- Nằm mơ!

Thiên phú thâu thiên vừa tiếp xúc với Kiền Huyết Long Ấn, lúc này

có ý ý niệm cường đại bộc phát giống như núi cao nghiền áp.

Xì xì xì xì...

Cánh tay Nhiếp Vân tê rần, hắn vội vàng rút lui.

Hắn có được thiên phú thâu thiên, đối phương cũng lĩnh ngộ thâu thiên đại đạo, muốn trực tiếp cướp đoạt ngay trước mặt là chuyện không có khả năng, chỉ giao phong đã làm hắn ăn thiệt thòi lớn.

- Nếu đã không thể trộm thì cường đoạt!

Nhiếp Vân cắn răng một cái, trường kiếm bay múa, hắn thi triển kiếm pháp như mộng như ảo.

Hắn đã tu luyện kiếm pháp tới trạng thái lô hỏa thuần thanh, tùy ý một cũng mang theo sắc thái Thiên Đạo cũng khó lý giải, liên hợp với nhau tạo thành bức tranh hoàn mỹ.

Kiếm thuật như vậy đã vượt qua phạm trù người thường có thể tưởng tượng, ngay cả Kiền Huyết hoàng đế cũng khiếp sợ không thôi.

Tuy hắn là cường giả có hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo nhưng lý giải kiếm thuật kém xa đối phương.

Đinh đinh đinh đinh!

Hắn có phòng ngự thánh y, căn bản không quan tâm kiếm pháp của Nhiếp Vân, tùy ý để trường kiếm đánh vào người, hắn lui về phía sau một bước.

Bành!

Trường kiếm quét ngang cản nắm đấm đánh tới, ngực của Nhiếp Vân nóng rát đau đớn.

- Không được, nếu đánh tiếp như vậy khẳng định không phải là đối thủ...

Tuy trong nội tâm không cam lòng nhưng hắn lại hiểu rõ thế cục đang diễn ra.

Thực lực đối phương còn cường đại hơn mìnhlại có được chúa tể thần binh biến thái, tiếp tục chiến đấu chỉ càng ngày càng hỏng bét, gây chuyện không tốt còn vẫn lạc ở nơi đây.

- Trở lại!

Nghĩ đến điểm này, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, hắn lập tức thu Huyền Thiền Vương, Vạn Lực Vương vào trong nạp vật thế giới, phân thân cũng dung nhập vào trong người, đồng thời trường kiếm của hắn đâm rách thời không, thiên địa nổ vang.

Phân thân đánh lén có thể chiếm cứ ưu thế thật lớn nhưng không có chúa tể thần binh, sức chiến đấu vẫn còn kém mộ chút, cho dù Cương Vực Đồ không kém nhưng mà Tà Nguyệt Chí Tôn Vực không phải sân nhà của nó, đối kháng với Kiền Huyết Long Ấn sẽ bị đánh lâm vào hạ phong,, nếu đánh tiếp còn không bằng thu lại, dùng bản tôn đối kháng còn thực tế hơn.

Oanh!

Kiền Huyết hoàng đế tiếp tục tấn công, căn bản không quan tâm một kiếm của hắn, trực tiếp dùng nắm đấm oanh kích.

Vèo!

Nhiếp Vân bay ngược lần nữa, khóe miệng hắn phun máu tươi.

Mẹ kiếp, trận chiến đấu này quá biệt khuất.

Đối phương giấu mình phía sau chúa tể thần binh phòng ngự, chết sống không xuất hiện, tùy ý hắn công kích lợi hại cỡ nào cũng không bị thương mảy may, đối phương công kích làm hắn bị thương nặng... Làm sao đánh đây?

- Dám khiêu chiến uy nghiêm Kiền Huyết hoàng thất của ta, từ khi ngươi giết Phục Giang đã là lúc ngươi phải chết.

Nhìn thấy Nhiếp Vân lui về phía sau, Kiền Huyết hoàng đế cười lạnh sau đó đánh một trảo, Kiền Huyết Long Ấn trên không trung nện xuống.

------oOo------

Chương 2238: Thất bại (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiền Huyết Long Ấn giống chưởng giáo ấn trên đại lục Phù Thiên, khống chế lực lượng của cả phiến thế giới này, hiện tại đang ở trong phạm vi Kiền Huyết đại lục, chỉ cần hơi động ý niệm xé rách không gian, Nhiếp Vân như lâm vào bên trong, không cách nào đào thoát.

- Khốn nạn, quá đáng giận!

Nhiếp Vân cảm thấy phiền muộn, hắn cũng không có phòng hộ thánh y, nếu thật bị nhốt chắc chắn sẽ bị đánh chết, lúc này cắn răng một cái, trường kiếm chúa tể thần binh chém rách không khí và nhảy ra bên ngoài.

May mắn hắn có nguyên khí đan điền, có thể liên tục không ngừng hấp thu lực lượng, bằng không chỉ riêng chiến đấu tiêu ao thế này đã không chịu nổi và bị mệt chết.

Ầm ầm!

Hắn vừa nhảy ra khỏi gông cùm xiềng xích đã nhìn thấy nắm đấm oanh kích tới, Kiền Huyết hoàng đế đúng lúc ra tay đánh lén.

Thời cơ đánh lén nắm chắc tinh chuẩn, đúng vào lúc Nhiếp Vân vừa mới thoát khỏi gông cùm xiềng xích và nhảy ra bên ngoài, lúc này hắn lui về phía sau tránh thoát một kích, tất nhiên nếu như phong tỏa thì khó có thể đào thoát, tiếp tục như vậy nhất định sẽ bị đánh trúng, trong tình thế cấp bách, trường kiếm Nhiếp Vân đặt ngay trước ngực phòng thủ.

Bành!

Nắm đấm va chạm với trường kiếm, chỉ cảm thấy nội tạng của hắn quay cuồng, máu tươi phun ra như suối, sắc mặt Nhiếp Vân trắng bệch và từ trên cao té xuống đất.

Tuy trường kiếm ngăn cản nắm đấm của đối phương nhưng lực phản chấn quá mạnh mẽ, đã tới mức hắn không thể chịu nổi

Giống như tấm chắn của hài tử, mặc dù lực phòng ngự của tấm chắn vô cùng cường đại nhưng bị một cước của người lớn đạp qua, xung lực phản chấn vô cùng khủng bố.

Trường kiếm chúa tể thần binh của Nhiếp Vân vô cùng chắc chắn, lực lượng cũng cường đại thế nhưng mà đối phương dù sao cũng là cường giả hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo, lại phối hợp chúa tể thần binh, lực lượng khủng bố không phải hắn có thể chống cự, nếu không phải hắn có nhiều thủ đoạn, làm người cơ cảnh, chỉ sợ hắn sớm bị đánh chết.

Dù vậy huyết khí toàn thân sôi trào, thân thể mềm yếu giống như sắp bị đánh vỡ.

- Trốn!

Thẳng đến lúc này, Nhiếp Vân biết rõ chính diện cướp đoạt Kiền Huyết Long Ấn đã không có hi vọng, hắn xoay người rời đi.

Như nếu như đối phương chỉ có chúa tể thần binh phòng ngự linh hồn hắn thật không sợ, nhưng thần binh của đối phương thật sự quá nghịch thiên, hoàn toàn có sử dụng như phòng ngự vật chất, linh hồn, tiến công gộp làm một, mặc dù hắn có kỳ ngộ nhiều cũng không có khả năng ngăn cản.

- Muốn đi? Nằm mơ!

Kiền Huyết hoàng đế cười lạnh một tiếng, năm ngón tay mở ra, chúa tể thần binh vươn lên và đánh thẳng về phía trước!

Tê tê!

Bầu trời giống như có một tia sét đánh xuống, từ đó nó mở ra từ xa và giáng thẳng vào đỉnh đầu của Nhiếp Vân, áp bách từ trên đầu xuống.

Nhìn thấy đối phương tàn nhẫn như thế, ra tay chính là sát chiêu đáng sợ, Cương Vực Đồ nghênh đón lần nữa.

Ầm ầm!

Chỉ trong nháy mắt Nhiếp Vân như đạn pháo bắn đi, lực phản chấn cường đại làm hắn phun ra một ngụm máu tươi.

- Hừ, muốn giết ta đúng không? Ta sẽ giết sạch tất cả hoàng tử hoàng tôn của ngươi...

Mộc sinh chi khí vận chuyển, thương thế hoàn hảo, hắn thét dài một tiếng, ánh mắt Nhiếp Vân mang theo điên cuồng.

Nếu đối phương tàn nhẫn như thế, đã không chết không ngớt, cũng không cần phải dùng biện pháp dự phòng, ngươi không phải muốn giết ta sao? Ta hiện tại lao tới Kiền Huyết hoàng thành giết sạch toàn bộ hoàng tử hoàng tôn của ngươi.

Hắn vận dụng Phượng Hoàng chi dực và sau đó vẽ một cái, Nhiếp Vân như xuyên việt không gian, lúc này bay thẳng vào trong hoàng thành.

- Ngươi dám!

Trên miệng thét to tàn nhẫn, trong mắt Kiền Huyết hoàng đế mang theo hào quang hưng phấn.

Kiền Huyết hoàng thành là hang ổ của hắn, trải qua trăm triệu năm bố trí đã sớm chắc chắn như thùng sắt, mặc dù đối phương là nửa bước chúa tể, hơn nữa có được chúa tể thần binh, một khi tiến vào cũng bị giam cầm khó có thể đào thoát.

Nghĩ vậy, trên mặt mang theo giận dữ, hắn lộ ra vẻ khẩn trương, lúc này gia tăng tốc độ cực nhanh và vận chuyển thiên hành đại

đạo, thời không như rút ngắn, hắn tăng thêm tốc độ đuổi theo.

Tốc độ hắn cực nhanh, tốc độ đối phương nhanh hơn, hai cánh sau lưng tỏa ra hào quang bảy màu, lăng đằng phượng nhảy, lúc bay đi phát ra tiếng kêu to rõ, mỗi một lần chấn động đều xé rách không gian thoát về phía trước.

Làm hắn phiền muộn là, tuy tốc độ của hắn rất nhanh nhưng vẫn không đuổi kịp, thậm chí hai người cách nhau càng lúc càng xa.

- Hừ, chỉ cần tiến vào hoàng thành, ta xem ngươi trốn đi nơi nào!

Ánh mắt Kiền Huyết hoàng đế lạnh lùng.

Nhìn bộ dạng táo bạo của thiếu niên, nhảy vào hoàng thành tất nhiên sẽ tiến hành một hồi giết chóc, tuy, với hắn mà nói không sao cả, chết một ít người có thể hoàn thành nhiệm vụ của cường giả phong vương lưu lại, giá trị tuyệt đối siêu lợi nhuận.

Vào lúc hắn nắm chắc cho rằng như thế, tuy hắn bay nhanh nhưng không thông tri cao thủ tạo thành vòng vây, ngược lại thuận lợi cho đi, từ đó Nhiếp Vân nhanh chóng tiến thẳng vào hoàng thành..

- Ân, ta đột nhiên nhớ tới còn có việc không thể vào hoàng thành, không nhọc đưa tiễn, cáo từ!

Thời điểm Kiền Huyết hoàng thành xuất hiện ngay trước mặt, đột nhiên Nhiếp Vân thay đổi phương hướng, hắn cười ha ha sau đó rẽ vòng cung ưu mỹ, bàn chân đạp mạnh vào không trung, hai cánh bay thẳng lên trời cao và tiến thẳng vào hỗn độn hải dương.

- Đáng giận!

Thấy hắn tạm thời chuyển biến phương hướng bay thẳng lên bầu trời, Kiền Huyết hoàng đế sững sờ, thiếu chút nữa tức điên, vào lúc này mới biết bị đối phương trêu đùa.

Đối phương ngay từ đầu căn bản không có ý định xông vào Kiền Huyết hoàng thành, chỉ cố ý làm bộ!

Làm hắn cho rằng đối phương sẽ xông vào Kiền Huyết hoàng thành, giống như con mồi đang xông vào bẫy rập của mình và buông lỏng cảnh giác, sau đó tìm cơ hội thừa cơ đào tẩu.

Nếu như không xông thẳng về hướng này, nếu đi vào nơi khác, dựa vào hắn bố trí rất nhiều thủ đoạn khẳng định không cách nào trốn xa, cũng bị thoát được, mà bây giờ hai người đã cách nhau rất xa, lúc này đối phương thoát vào hỗn độn hải dương, còn muốn bắt quá khó khăn.

Hỗn độn hải dương với cường giả như hắn mà nói không có tổn thương quá lớn nhưng thần thức không thể vươn ra quá xa, khắp nơi sương mù đằng đằng, thiên nhãn đại đạo cũng không có biện pháp tốt, mặc dù là hắn hành động cũng bị hạn chế.

- Chạy đi đâu!

Thân thể của hắn xông thẳng lên bầu trời.

Trong nháy mắt hắn đánh một chưởng đuổi theo Nhiếp Vân, một chưởng này như mây đen bao phủ cả Kiền Huyết hoàng triều, trong nháy mắt đã không nhìn thấy ánh mặt trời.

------oOo------

Chương 2239: Thất bại (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Muốn bắt ta, đã muộn!

Cười hắc hắc, người trên không trung, Nhiếp Vân chém một kiếm xuống dưới, kiếm quang ngăn cản một chưởng của đối phương.

Chưởng ấn va chạm với trường kiếm, mượn nhờ lực lượng này, thân thể hắn tăng tốc và tiến nhanh vào hỗn độn hải dương, lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

- Đáng giận!

Kiền Huyết hoàng đế vài bước vào hỗn độn hải dương, nhìn hải dương có sương mù mênh mông, cũng không thể tìm thấy tung tích của đối phương.

Đường đường hoàng đế một quốc gia nhưng bị tiểu tử miệng còn hôi sửa trêu đùa, hắn tức giận đỏ mặt.

Kỳ thật dựa theo đạo lý bình thường, hắn không có khả năng dễ dàng bị lừa như vậy, mấu chốt là thái độ của đối phương thật sự rất giống, tuyệt đối là tức giận muốn liều chết phản kích, thậm chí hắn lĩnh ngộ thiên nhĩ đại đạo cũng nghe được tiếng lòng của đối phương như vậy, chính bởi vì như thế mới buông lỏng cảnh giác, nằm mơ cũng không nghĩ tới tất cả rõ ràng đều là ngụy trang!

Mục đích chân chính của hắn là đào tẩu.

- Bệ hạ, xảy ra chuyện gì?

Vèo một tiếng, sau lưng có một đám đại thần bay tới.

Trên hoàng thành xuất hiện chấn động năng lượng lớn như thế, xuất hiện chiến đấu kinh thiên, những người này không phát hiện ra thì có thể đi chết được rồi.

- Toàn thành giới nghiêm, bắt người này cho ta.

- Đồng thời nói cho tất cả thành thành chủ, một khi có tin tức bẩm báo cho ta.

Kiền Huyết hoàng đế điểm ngón tay, một đạo ý niệm truyền vào trong đầu các đại thần, chính là khí tức linh hồn và dung mạo của Nhiếp Vân.

- Vâng!

Rất nhiều đại thần không dám vi phạm, cũng không dám hỏi, quay người bay xuống phía dưới.

- Hừ, không biết ngươi vì sao muốn Kiền Huyết Long Ấn, ta tin

tưởng ngươi còn trở lại.

- Thời điểm gặp lại là lúc ngươi phải tử vong.

Nhìn hỗn độn hải dương trước mặt, Kiền Huyết hoàng đế biết rõ cho dù đuổi theo vào bên trong cũng không thể tìm được đối phương, hắn cười lạnh một tiếng sau đó quay người bay vào trong hoàng thành.

Tuy không biết đối phương vì sao muốn cướp đoạt Kiền Huyết Long Ấn của hắn nhưng có thể tu luyện tới loại cảnh giới này, đạo tâm vững chắc, một lần thất bại chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, chỉ cần ôm cây đợi thỏ, đối phương sớm muộn gì cũng tới lần nữa, đến lúc đó tuyệt đối sẽ không trúng kế, một lần hành động đánh chết đối phương...

- Nguy hiểm thật!

Bên phía Kiền Huyết hoàng đế sinh lòng sát cơ, Nhiếp Vân đứng trong hỗn độn hải dương và thở ra một hơi.

- Xem ra ta quá xem thường Kiền Huyết hoàng đế... Lần thất bại này, đối phương tất nhiên sẽ có cảnh giác, còn muốn cướp đoạt Kiền Huyết Long Ấn sẽ khó hơn...

Đứng trong hỗn độn hải dương, trên người hắn tỏa ra khí thế làm chung quanh xuất hiện gợn sóng nhộn nhạo, Nhiếp Vân cau mày khó chịu.

Lần này mặc dù không xuất hiện sai lầm gì, hắn thành công dẫn Kiền Huyết hoàng đế ra ngoài nhưng hắn quá xem thường chúa tể thần binh của Kiền Huyết hoàng đế, nếu như thần binh này hơi bình thường một ít, chiến đấu hôm nay sẽ chiếm Kiền Huyết Long Ấn đến tay!

Nhưng phòng ngự của đối phương vô địch, không trúng công kích vật chất, linh hồn, sức chiến đấu lại mạnh như vậy, vụng trộm cướp khó hoàn thành, đối phương đã có phòng bị.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Nhiếp Vân xoa xoa mi tâm.

Đối phương không chê vào đâu được, thực lực hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo phối hợp với chúa tể thần binh lợi hại kia, quả thực không có chút khuyết điểm này, làm sao chiến thắng.

- Trừ phi... Kiền Huyết Long Ấn cũng không phải trạng thái tiến công, hơn nữa bị ngón tay của ta chạm vào, như vậy có thể trực tiếp thu vào trong nạp vật thế giới, nghĩ biện pháp luyện hóa!

Nếu Kiền Huyết Long Ấn đang ở trạng thái thi triển, uy lực vô cùng, hắn không dám đón đở, càng không khả năng thu vào nạp vật thế giới, trừ phi long ấn nằm tại chỗ, hơn nữa hắn còn đụng phải, chỉ cần bị thu vào trong nạp vật thế giới, không có cái gì phải sợ hãi, lúc trước có kinh nghiệm luyện hóa Phù Hư Đam Sơn, hắn cho rằng luyện hóa long ấn không phải chuyện khó.

Tuy suy nghĩ của hắn đơn giản, Nhiếp Vân biết rõ muốn làm được quá khó khăn.

Không nói hiện tại Kiền Huyết hoàng thành như thùng sắt, phòng bị sâm nghiêm, chỉ nói Kiền Huyết Long Ấn không rời khỏi thân đối phương, muốn gặp được đã khó nói chi là chạm vào.

Trước khi cũng thí nghiệm, thiên phú thâu thiên sư căn bản không thể trộm của đối phương, cường đoạt lại không đánh thắng, chuyện này thật sự đủ phiền toái.

Hô!

Hắn cau mày suy nghĩ, đột nhiên cảm ngộ cái gì đó, sắc mặt vui vẻ, vội vàng bay vào sâu trong hỗn độn hải dương, qua một lúc có bóng người xuất hiện.

Chính là phân thân quay về thiên địa lục đạo lúc trước.

Sau khi tiến vào thần chi di tích, hắn đã bắt đầu triệu hoán phân thân này trở về, dù sao thiên địa lục đạo cũng không có đại sự gì, còn không bằng bảo phân thân quay về dung hợp tiến vào thân thể,

tăng thực lực lên nói sau.

Hô!

Phân thân dung hợp với bản tôn, một lát sau thân thể nhẹ nhàng hơn trước, Nhất Khí Hóa Tam Thanh biến thành ba Nhiếp Vân, mỗi một phân thân đều có thực lực cường giả nửa bước chúa tể.

Trước kia khi trở lại thiên địa lục đạo, thực lực phân thân này yếu nhất, một khi trở về và dung hợp với bản tôn, một lát sau sẽ có được thực lực như bản tôn.

- Kiền Huyết hoàng đế chỉ nhìn thấy bản tôn và phân thân của ta, cũng không biết ta có thể biến hóa ra ba phân thân, hai người các ngươi cầm Thiên Tâm Đằng và Cương Vực Đồ, phân biệt đánh lén các thành thị và nơi đóng quân của Kiền Huyết hoàng đế!

Nhìn hai phần thân trước mặt, Nhiếp Vân suy nghĩ một lúc và phân phó.

- Tốt!

Tiếp nhận Thiên Tâm Đằng, Cương Vực Đồ, hai đại phân thân đồng thời gật đầu, thân thể biến mất và tiến vào sâu trong hỗn độn hải dương.

Hiện tại muốn tiếp tục cướp đoạt Kiền Huyết Long Ấn, chỉ có một biện pháp... Nghĩ biện pháp lẫn vào Kiền Huyết hoàng thành, tiến vào hoàng cung!

Chỉ có như vậy mới có cơ hội thành công!

Mà lúc này muốn thành công vào thành, chỉ có thể hắn là ra cảnh tượng giả dối, đó là phải làm Kiền Huyết hoàng đế buông lỏng cảnh giác.

Mặc dù là hắn khẳng định cũng không nghĩ ra có người có thể biến ra ba phân thân giống nhau như đúc..

Có hai đại phân thân ở bên ngoài hấp dẫn Kiền Huyết hoàng đế

chú ý, hoàng thành tất nhiên xuất hiện lỗ thủng và hư không, chỉ phải nghĩ biện pháp trà trộn vào trong đó, hơn nữa tiếp xúc với Kiền Huyết Long Ấn, một khi đắc thủ lập tức đào tẩu!

Hô!

Tinh thần khẽ động, trước mắt lập tức xuất hiện mấy người, đúng là đám người Lưu Ly Tháp.

Trước kia khi đại chiến với Kiền Huyết hoàng đế và biết không địch lại, thời điểm thu đám người Huyền Thiền Vương cũng mang bọn họ đi cùng, ở lại thành Lưu Ly sẽ bị Kiền Huyết hoàng đế đánh chết, còn không bằng mang đi.

------oOo------

Chương 2240: Lẫn vào hoàng thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chủ nhân!

Nhiếp Vân rời khỏi Lưu Ly Tháp và mang theo các nàng, tận mắt thấy chủ nhân chém giết trăm vạn binh sĩ, chém giết hai đại tướng Ám Kiêu, Kim Ưng, hơn nữa đấu với Kiền Huyết hoàng đế làm bọn họ hưng phấn.

Cường giả đi tới nơi nào cũng được sùng bái, nhất là Nhiếp Vân còn trẻ tuổi như thế đã có thực lực này chính là truyền thuyết.

- Các ngươi liên hệ với Mị Cơ, nàng có thành công hay không, là cửa thành nào?

Nhiếp Vân nhìn về phía tháp chủ.

Trước kia ở Lưu Ly Tháp phân phó Mị Cơ, thứ hai liền trực tiếp rời đi, hiện tại có lẽ đã sớm đến hoàng thành, hơn nữa chấp hành mệnh lệnh của mình.

Bằng vào thực lực và mị công của Mị Cơ có thể đầu độc tướng lãnh ở cửa thành có lẽ không phải việc khó, cũng không biết thành công hay không.

- Ân!

Tháp chủ gật gật đầu, lúc này lấy ngọc bài và truyền âm:

- Đã liên hệ xong, Mị Cơ đã thành công, đang ở cửa đông Kiền Huyết hoàng triều!

- Cửa đông? Rất tốt!

- Mấy người các ngươi tiếp tục ở lại trong Thiên Huyền điện, ngươi ngụy trang và đi cùng ta.

Thấy Mị Cơ thành công nhanh như thế, Nhiếp Vân tán dương gật gật đầu, tinh thần khẽ động liền thu đám người vào Thiên Huyền điện, hắn giả trang một chút và dẫn tháp chủ xuyên qua hỗn độn hải dương đi vào trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực lần nữa.

Bên ngoài hỗn độn hai dương có không ít binh sĩ trông coi, tuy những người này với Nhiếp Vân mà nói đều không khác gì trang trí chút nào, hắn vận dụng thiên phú ẩn nấp sư và mang theo tháp chủ xuyên qua bình chướng dễ dàng, một lần nữa trở lại Kiền Huyết vương triều.

Lần này đi thẳng tới hoàng thành, lúc này hoàng thành đề phòng quả nhiên nghiêm ngặt hơn lúc trước, khắp nơi đều là trạm gác, dùng phương pháp dò xét dặc thù, loại phương pháp này mặc dù Nhiếp Vân cũng khó thông qua.

- Chủ nhân!

Đi tới trước cửa đông, Nhiếp Vân cũng không sốt ruột đi vào, hắn dùng linh hồn truyền âm, một lát sau Mị Cơ và một tướng lĩnh đi tới.

Tướng lãnh bộ dáng người thực lực cũng là cấp bậc tông chủ, lúc này lại văn lời Mị Cơ giống nhu đã bị nàng chinh phục triệt để.

- Vị này chính là Mạc Dạ tướng quân, phụ trách thủ hộ cửa đông!

Đi tới trước mặt Nhiếp Vân, Mị Cơ giới thiệu.

Nhiếp Vân gật gật đầu nhìn tướng lãnh này, tuy cấp bậc của hắn là tông chủ, lúc này rất rõ ràng đã bị Mị Cơ mị công triệt để mê hoặc, cũng không có mất đi ý thức của mình, thực sự không sai biệt lắm.

- Thì ra là Mạc Dạ tướng quân, ta là biểu đệ của Mị Cơ, Vân Đồng, rất vinh hạnh khi gặp được người uy vũ như tướng quân.

Nhiếp Vân áp chế tu vi toàn thân xuống, hắn lại sử dụng cái tên Vân Đồng lần nữa.

Tuy lời của hắn không lớn nhưng lại âm thầm vận chuyển vòng tròn đại đạo, trong giọng nói mang theo đầu độc, quả nhiên Mạc Dạ tướng quân vốn đã bị đầu độc nay lại liên tục gật đầu, từ đó tin tưởng vào lời của Nhiếp Vân không nghi ngờ.

- Thì ra ngươi là biểu đệ Vân Đồng, mời vào bên trong!

Mạc Dạ tướng quân vẻ mặt vui vẻ, hắn đi phía trước dẫn đường mang Nhiếp Vân và tháp chủ vào trong.

- Tướng quân, người này...

Một binh sĩ nhìn thấy tướng quân tự mình dẫn người tới, do dự một lúc liền hỏi thăm.

- Được rồi, đây là biểu đệ của ta, ngươi cảm thấy còn cần thẩm tra? Đi qua một bên!

Mạc Dạ khoát khoát tay, vẻ mặt không kiên nhẫn, đầu óc của ngươi có bệnh hay không, trông thấy ta mang người tới còn dám chất vấn?

- Vâng!

Nghe được tướng quân lên tiếng, binh sĩ nào dám nói nhảm, lập tức cho đi.

Thấy dễ dàng thông qua như vậy, Nhiếp Vân mỉm cười, hắn theo sát sau lưng Mạc Dạ tướng quân, mới đi vài bước, sau lưng có tiếng hét vang lên.

- Chậm đã!

Xoay người sang chỗ khác, lập tức nhìn thấy một đám kim giáp binh đi tới.

- Là Kiền Huyết vương triều kim giáp vệ đội, đội trưởng chính là Ám Kiêu bị ngươi giết...

Tháp chủ lặng lẽ truyền âm bên tai Nhiếp Vân.

- Kim giáp vệ đội?

Nhiếp Vân quay đầu nhìn sang, những người này chẳng những đang mặc kim giáp, thực lực mỗi người đều là hai ngàn năm trăm trăm đầu đại đạo, tuy chỉ có mười mấy người, khí thế như kim long làm cho không người nào có thể ngăn cản.

- Trương Kiêu, như thế nào? Ngươi muốn ngăn ta?

Mạc Dạ tướng quân nhìn thấy mấy người kia liền lộ ra vẻ không vui.

- Không dám, ta muốn kiểm tra hai người này một lần!

Tên Trương Kiêu kim giáp tướng lãnh là thanh niên sắc mặt nghiêm túc, thực lực không có đạt tới cấp bậc tông chủ, thực sự có hơn hai ngàn tám trăm đại đạo, lời nói trầm ổn mang theo chân thật đáng tin.

- Ngươi có ý tứ gì? Nghi vấn chúng ta?

Mạc Dạ tướng quân cau mày.

Bất kể nói thế nói thì hắn cũng là tướng lãnh thủ hộ cửa đông, thực lực lại là cấp bậc tông chủ, đối phương trực tiếp nói như vậy, tương

đương công nhiên khiêu khích, bảo hắn thiên vị, lạm dụng chức quyền.

- Không dám, bệ hạ có lệnh nghiêm tra mỗi người vào thành, hai người này là thân thuộc của tướng quân cũng phải tuân thủ quy định nghiêm chỉnh, tinh tế loại bỏ, ta chỉ là phụng mệnh làm việc, mong rằng tướng quân dàn xếp!

Trương Kiêu thản nhiên nói, trực tiếp mang mệnh lệnh Kiền Huyết hoàng đế ra.

- Ngươi...

Nghe nói như thế, Mạc Dạ tướng quân tức giận nói không ra lời.

Đối phương nói ra mệnh lệnh hoàng đế làm hắn không thể phản bác.

- Cây ngay không sợ chết đứng, tra một chút cũng không có gì.

Nhiếp Vân xoay đầu lại, mỉm cười.

- Vậy thì tốt, mấy người các ngươi thẩm tra kỹ càng, ngàn vạn không nên bỏ qua cái gì!

Thấy hắn phối hợp, Trương Kiêu gật gật đầu, cũng không nhiều lời, phân phó binh sĩ sau lưng.

Ầm ầm!

Còn chưa tới trước mặt Nhiếp Vân thì mặt đất nổ vang kịch liệt, đột nhiên ở phương xa có khe hở nứt ra.

- Xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ các ngươi muốn tra người?

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn sang.

Kỳ thật không cần hắn nói, trương kiêu cũng nghe đến âm thanh, lông mi nhíu một cái, vội vàng quay đầu đi:

- Đi, đi với ta!

Kim giáp vệ đội gánh vác trọng trách giữ gìn an toàn của hoàng thành, xuất hiện biến cố như thế phải dò xét.

Vèo!

Đám người Trương Kiêu lập tức bay theo hướng có biến cố.

- Đi thôi!

Thấy bọn họ rời đi, Nhiếp Vân cũng không để ý tới, hắn nói với Mạc Dạ tướng quân một tiếng, mấy người đi thẳng về phía trước, chỉ trong nháy mắt đi vào cửa thành.

Động tĩnh vừa rồi là hắn làm ra, bằng vào thực lực bây giờ muốn lặng lẽ truyền lực lượng từ xa là vô cùng đơn giản, trừ phi thực lực mạnh hơn hắn, nếu không tuyệt đối

không thể nào nhìn ra.

Thật muốn tra, cho dù phương diện nào cũng gặp không ít phiền toái, trước dẫn Trương Kiêu này đi rồi nói sau, chờ hắn trở lại phát hiện cũng không có vấn đề gì, muốn tìm đám người mình cũng không tìm thấy.

------oOo------

Chương 2241: Kỳ thi cuối năm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thuận lợi vào thành, Nhiếp Vân theo sát sau lưng Mạc Dạ tướng quân.

Mạc Dạ tướng quân thủ hộ cửa thành nhiều năm, nơi này biến thành thế lực tư nhân của hắn, trên đường đi lại không ai dám hỏi đến, lúc này đi tới một phủ đệ trước mặt.

- Chủ nhân, phủ đệ này ta đã kiểm tra, thập phần an toàn.

Mị Cơ lặng lẽ truyền âm.

- Ân!

Nhiếp Vân vận chuyển thiên nhãn dò xét quanh phủ đệ và gật đầu.

Không phải hắn không tin Mị Cơ, mà là thực lực Mị Cơ quá thấp, có chút thời điểm mặc dù có bẩy rập cũng nhìn không ra, hắn có được thiên nhãn, nhìn kỹ một lần cũng không bỏ sót thứ gì.

Thất bại một lần, lần này nhất định phải cướp Kiền Huyết Long Ấn vào trong tay, bằng không trừ phi mình đạt tới chúa tể cảnh, bằng không chỉ sợ khó mà thành công.

Cho nên đây là cơ hội cuối cùng, hắn làm tất cả đều phải cẩn thận.

Phủ đệ không lớn, hẳn là tạm thời tìm, bên trong không có ai, đều là trống trải.

- Mạc Dạ tướng quân, ngươi đi ra ngoài trước đi, ta có một số việc nói với biểu đệ, lát nữa ta đi tìm ngươi.

Tiến vào tiểu viện, Mị Cơ vũ mị cười cười.

- Tốt, tốt!

Mạc Dạ tướng quân liên tục gật đầu, quay người đi ra ngoài.

Tướng quân này tuy không được tốt lắm nhưng bây giờ không thể đánh chết, bởi vì một khi tử vong, tất nhiên sẽ gây ra chú ý, được không bù mất.

- Tốt, ta bây giờ nói bước têếp theo của kế hoạch đi.

Thấy Mạc Dạ tướng quân rời đi, Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng và nói.

- Hiện tại có hai chuyện cần giải quyết cấp bách, thứ nhất, cần thần

không biết quỷ không hay lẫn vào hoàng cung, thuận lợi tiếp cận Kiền Huyết hoàng đế, cũng làm hắn xuất ra Kiền Huyết Long Ấn!

- Thứ hai, xác định Kiền Huyết hoàng thành có cường giả chúa tể tọa trấn hay không.

Chỉ có trà trộn vào Kiền Huyết hoàng cung mới có cơ hội lấy được Kiền Huyết Long Ấn, không thể nghi ngờ làm cách nào trà trộn và trong, làm cho đối phương không cách nào phát hiện mới là vấn đề khó nhất.

Mặt khác, cho dù tiến vào hoàng cung, một khi có cường giả chúa tể tọa trấn cũng không khác gì giỏ trúc múc nước, công dã tràng, Nhiếp Vân tự tin có thể đào thoát khỏi tay Kiền Huyết Đại Đế nhưng gặp phải chúa tể liền không có cơ hội.

Cường giả chúa tể có thể đạt được thanh danh lớn như thế trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực tuyệt đối không phải là hư danh, chỉ cần không có đạt tới loại cảnh giới này, cho dù tiềm lực lớn hơn nữa cũng không thể đối kháng

- Kiền Huyết hoàng cung thủ vệ sâm nghiêm, muốn đi vào nói dễ vậy sao!

- Cường giả chúa tể che giấu khí tức, không ai nhìn ra.

Đám người Huyền Thiền Vương, Lưu Ly Tháp chủ đang cau mày suy nghĩ, nhịn không được lắc đầu.

Hai chuyện này đều nằm ngoài phạm vi thực lực của bọn họ, căn bản không xong.

- Chủ nhân, chuyện thứ hai ta có thể hỗ trợ!

Đột nhiên Vạn Lực Vương nói.

- Ngươi hỗ trợ? Nói nghe một chút?

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

- Ta có phân hoá hàng tỉ tử tôn, những tử tôn này có thực lực mạnh và yếu, hình thể có thể lớn có thể nhỏ, ta rải các tử tôn này khắp Kiền Huyết hoàng thành, như vậy tìm hiểu tin tức đơn giản hơn nhiều.

Vạn Lực Vương nói.

- Ah?

Nhiếp Vân động tâm.

Thực Giới Nghĩ có thể lớn có thể nhỏ, biến thành con kêến bình thường tuyệt đối không làm người khác chú ý, bằng vào năng lực tự nhiên của chúng và tiến vào một ít cấm chế thám thính tin tức dễ như trở bàn tay, có lẽ thật sự có thể tìm được một ít gì đó.

- Hóa thân nhiều như vậy có ảnh hưởng lớn tới ngươi không?

Do dự một lúc, Nhiếp Vân hỏi.

Vạn Lực Vương là yêu sủng của hắn, nếu như bởi vậy trọng thương cũng không đáng.

Kỳ thật nói thật, vì chuyện Nhiếp Đồng, cho dù hoàng thành có cường giả chúa tể, Kiền Huyết Long Ấn là thứ hắn phải đoạt, bởi vậy nghe ngóng có không cường giả chúa tể hay không chỉ là an ủi tâm lý, cũng không thể ngăn cản quyết tâm hắn cướp đoạt long ấn.

Nếu bởi vì việc này làm Vạn Lực Vương bị thương không thể khôi phục thì được không bù mất.

- Biến hóa càng nhiều tử tôn cường đại, có lẽ ta càng cố hết sức, biến hóa loại không có năng lực, chỉ nghe ngóng tin tức cũng không đáng ngại!

Nghe được chủ nhân hỏi câu này, Vạn Lực Vương lộ ra vẻ cảm động, trong nội tâm âm thầm gật đầu, vội vàng giải thích.

- Không có gì trở ngại là tốt rồi, ngươi bắt đầu đi!

Nhiếp Vân gật gật đầu, phân phó một câu.

- Tốt!

Vạn Lực Vương đứng nguyên tại chỗ, tinh thần tập trung, một lát sau vô số con kiến tuôn ra dưới chân, lúc này chúng chạy ra bên ngoài, rậm rạp chằng chịt nhiều không đếm hết, chỉ chốc lát đã phân tán ra bên ngoài, không biết đi nơi nào.

- Bẩm chủ nhân, tử tôn của ta trải rộng khắp Kiền Huyết hoàng thành, chỉ cần có tin tức ta sẽ thông báo cho ngươi biết!

Qua không đến một giờ, Vạn Lực Vương mở to mắt.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu, âm thầm tán thưởng.

Chiêu này của Vạn Lực Vương đủ cường đại, cho dù thiên nhãn, thiên nhĩ của hắn cường đại, hóa thân hàng tỉ làm người ta khó lòng phòng bị, tuyệt đối là năng lực thám thính tin tức tốt nhất.

- Đúng rồi, ngươi không chỉ thám thính tình huống cường giả chúa tể, cũng nên thám thính một chút Kiền Huyết hoàng thất có động tác mới gì không, hoặc là sự tình gì có thể lợi dụng thật tốt.

Nhiếp Vân phân phó.

Nếu có sứ giả bái kiến Kiền Huyết hoàng đế, hoàn toàn có thể đánh chết hắn, có thể thay thế sau đó tiếp cận hoàng cung... Đương nhiên, loại chuyện này cũng chỉ có thể tưởng tượng, làm gì có chuyện trùng hợp có sứ giả tới.

- Vâng, chủ nhân!

Vạn Lực Vương cũng không nhiều lời, tiếp tục nhắm mắt lại, qua một hồi đột nhiên mở ra, ánh mắt bắn ra hào quang.

- Chủ nhân, có một việc ta vừa nghe được, có lẽ có thể trợ giúp ngươi lẫn vào trong hoàng cung.

- Ah? Nói nghe một chút!

Không nghĩ tới nhanh thăm dò ra tin tức như vậy, Nhiếp Vân vội vàng xem ra.

- Ta vừa rồi nhận được tin tức, mấy ngày nay là kỳ thi cuối năm trăm năm một lần của Kiền Huyết hoàng triều.

Vạn Lực Vương nói.

- Kỳ thi cuối năm?

- Giống như thi trạng nguyên của hoàng triều thế tục, tuy có hạn chế nhất định, phải tuổi thấp hơn mười vạn, tu vi đạt tới hơn hai ngàn tám trăm đại đạo mới có tư cách!

Vạn Lực Vương giải thích.

- Ân, ta biết rõ, kỳ thi cuối năm hẳn là phương thức tuyển chọn nhân tài của Kiền Huyết vương triều, ý của ngươi muốn ta tham gia?

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức hiểu ra.

Hằng năm vương triều thế tục đều tổ chức kỳ thi tuyển chọn nhân tài, từ đó không ngừng cung cấp máu mới cho mình dùng, Kiền Huyết vương triều là một đế quốc, tự nhiên cũng có hành động tương tự, Kiền Huyết kỳ thi cuối năm cũng hẳn là như vậy, anh tài trổ hết tài năng sẽ được trọng dụng, là lợi khí quốc gia.

------oOo------

Chương 2242: Kỳ thi cuối năm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chẳng lẽ đối phương muốn hắn tham gia thi tuyển?

- Không sai, vừa rồi ta nghe ngóng rõ ràng, Kiền Huyết kỳ thi cuối năm, đạt được trước top ba có được hai chỗ tốt lớn, thứ nhất, có tư cách đi vào Kiền Huyết tàng bảo khố lựa chọn một kiện bảo vật sử dụng!

- Thứ hai, sẽ được Kiền Huyết hoàng đế tiếp kiến, lợi dụng Kiền Huyết Long Ấn sắc phong chức quan!

- Thứ nhất, chủ nhân có khả năng không thèm quan tâm, nhưng thứ hai tương đương trực tiếp lẻn vào trong Kiền Huyết hoàng cung, khi đó có thể trợ giúp chủ nhân cực kỳ to lớn.

Vạn Lực Vương nói.

- Ân!

Nhiếp Vân trầm tư.

Nàng nói rất đúng, nếu như có thể thuận lợi tiến vào hoàng cung, nhìn thấy Kiền Huyết hoàng đế và Kiền Huyết Long Ấn, thừa dịp hắn không phòng bị đạt được long ấn là rất lớn!

Đây đúng là cơ hội hiếm có.

- Kiền Huyết kỳ thi cuối năm tổ chức mấy thứ gì?

Do dự một chút, Nhiếp Vân lộ ra vẻ kiên định.

Loại cơ hội tốt này bày ra trước mặt, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Đương nhiên, chỉ có tiến vào trước top ba mới có cơ hội, tuy Nhiếp Vân tự tin nhưng không dám qua loa, Kiền Huyết vương triều tàng long ngọa hổ, hắn cũng chưa chắc có thể trổ hết tài năng.

- Chia làm văn khảo thi và võ khảo thi!

- Văn khảo thi là khảo thi cái nhìn đại cục, tư duy và kiến thức, cần dùng ngôn ngữ đáp lại, võ khảo thi chính là đủ loại tỷ thí!

- Cụ thể là hình thức gì, mỗi một lần khảo hạch đều khác nhau, mặc

dù người dự thi trải qua khảo hạch cũng không rõ ràng.

Vạn Lực Vương lắc đầu, trên mặt mang theo áy náy.

Mỗi một lần Kiền Huyết kỳ thi cuối năm đều là tuyệt mật, giống như đề mục giành cho trạng nguyên, không có khả năng sớm tiết lộ ra ngoài, mặc dù Vạn Lực Vương hóa thân hàng tỉ cũng không nghe ngóng ra.

- Biết rõ văn khảo thi và võ khảo thi là được, đơn giản!

Nhiếp Vân cũng không có ý trách cứ.

Vạn Lực Vương hỏi thăm ra đến tin tức đã vượt quá tưởng tượng, tin tưởng cũng không có khả năng hỏi thăm ra cái gì nữa, cho dù văn khảo thi hay võ khảo thi cũng không có gì.

- Mị Cơ, gọi Mạc Dạ tướng quân tới đây đi.

Trong lòng có quyết định, hắn thu đám người Huyền Thiền Vương, Vạn Lực Vương vào trong Thiên Huyền điện, Nhiếp Vân phân phó.

Một lát sau, Mạc Dạ tướng quân đi tới.

- Giúp ta làm một thân pâận hợp pháp!

Nhiếp Vân trực tiếp phân phó.

Lúc này Mạc Dạ tướng quân bị Mị Cơ mị hoặc nên hoàn toàn mê hoặc, căn bản không phân biệt rõ, nghe được phân phó lập tức vỗ ngực:

- Chuyện này đơn giản!

Nói xong đi ra ngoài.

Thân là tướng quân cấp bậc tông chủ, chuyện này xử lý thật nhanh, chỉ dùng gần nửa ngày, thân phận của Nhiếp Vân đã được xác định hoàn mỹ, không có chút sơ hở nào, cho dù người có tâm dò xét cũng có thể không tìm ra căn nguyên, sẽ không có sơ suất gì.

Thân phận này tên là Vân Đồng, là đệ tử thiên tài của vân gia tại thành Đại Ấp Kiền Huyết vương triều, năm nay chỉ có hơn ba vạn tuổi!

Vân gia thành Đại Ấp vào ba ngàn năm trước bị các thế lực lớn khác vây công, cả nhà bị giết, chỉ còn lại có một mình Vân Đồng đào thoát, chịu nhục, cố gắng tu luyện, rốt cục thực lực đột phá, ý định tham gia Kiền Huyết kỳ thi cuối năm hãnh diện sau đó báo huyết thù.

Sau khi xem xong tin tức kỹ càng, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Không thể không nói Mạc Dạ làm việc làm người ta yên tâm, thân phận này có bối cảnh có lịch sử còn làm người ta không cách nào thẩm tra, làm người sống sót duy nhất của gia tộc, cho dù người quen biết cũng không nhận ra.

Lại nói đã có mấy ngàn năm lịch sử, gia tộc này chỉ còn trong trí nhớ của mọi người, muốn dò xét kỹ càng, không biết sẽ phí bao nhiêu thời gian và tinh lực, cho dù triệt để dò xét ra, hắn cũng khẳng định sớm cướp được Kiền Huyết Long Ấn và thoát khỏi hoàng thành.

- Đây là tư cách và chứng nhận Kiền Huyết kỳ thi cuối năm, có thứ này không cần rút máu kiểm nghiệm, trực tiếp có thể tiến vào trường thi tham gia khảo hạch!

Mạc Dạ tướng quân lại đưa bằng chứng tham gia khảo hạch tới.

- Rất tốt!

Nhìn thấy đối phương chuẩn bị kỹ càng như thế, Nhiếp Vân thoả mãn gật đầu, tiếp nhận bằng chứng sau đó sững sờ:

- Khảo hạch bắt đầu vào ngày mai? Hơn nữa ngay từ đầu là văn khảo thi?

Nhìn chứng nhận tham gia cuộc thi, trên đó viết kỹ càng thời gian và địa điểm, trận đầu văn khảo là sáng ngày mai.

Tuy trước kia chợt nghe Vạn Lực Vương đã từng nói qua, chia làm văn khảo thi, võ khảo thi, không nghĩ tới ngay từ đầu chính là văn khảo thi, hơn nữa rõ ràng còn diễn ra tại quãng trường phía trước cung điện Kiền Huyết hoàng cung.

Bằng chứng là trên đó không có ghi thời gian, trên đó chỉ ghi lại vị trí khảo hạch của hắn, chỉ cần đến địa phương nhất định có thể tìm được.

- Tính toán, ngày mai đi tham gia a!

Cất kỹ chứng nhận, Nhiếp Vân không nói thêm lời nào, hắn trở lại gian phòng sau đó ngụy trang cẩn thận khí tức và linh hồn của bản thân.

Lần này đi thẳng tới Kiền Huyết hoàng thành, so với lần trước còn nguy hiểm hơn, tất cả đều phải chuẩn bị thỏa đáng, bằng không nếu chưa gặp Kiền Huyết Long Ấn đã bị nhận ra, thật sự nguy hiểm.

Ngụy trang vô cùng đơn giản, chính là biến sắc mặt thành màu đen, càng lộ lộ ra cảm giác tang thương, tóc biến thành trắng, khí chất càng có cảm giác bất tuân, mang theo lạnh lùng.

Trên thân phận cả Vân Đồng là cả nhà bị giết, bỏ bao công sức cố gắng tu luyện, loại khí chất này phù hợp nhất.

Hắn ngụy trang việc này không có sử dụng ngụy trang chi khí, mà là am hiểu dịch dung của kiếp trước, mặc dù như vậy bị Kiền Huyết hoàng đế nhìn thấy cũng sẽ không nhận ra.

Ngụy trang chi khí chỉ làm dung mạo biến hóa, một khi thiên nhãn chiếu xạ sẽ dễ lộ diện, dịch dung qua đi lại cải biến trang phục, mặc dù thiên nhãn nhìn sáng cũng biết bộ dạng này không kém hiện tại nhiều, trong thời gian ngắn không ai liên tưởng hắn chính là tội phạm truy nã Nhiếp Vân.

Lại nói Nhiếp Vân lúc này vẫn còn hành hung ngoài hoàng thành... Đang tập kích nơi đóng quân và phủ thành chủ, chỉ cần không

chiến đấu sẽ không ai làm gì được Nhiếp Vân.

Triệt để trang điểm xong, Nhiếp Vân tìm Vạn Lực Vương lần nữa, bảo nàng tập trung lực lượng tại gần hoàng thành, thuận tiện dò xét lộ tuyến đào tẩu và phối hợp với đám người Huyền Thiền Vương và Tiểu Linh, từ đó xếp đặt đường lui rất tốt, hơn làm ra thủ đoạn cần thiết.

Cướp đoạt Kiền Huyết Long Ấn nguy cơ trùng trùng, nếu không thiết kế đường lui, một khi lâm vào trong đó sẽ khó mà đào thoát.

------oOo------

Chương 2243: Văn khảo thí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiểu Linh thân là khí linh cường giả chúa tể, có nhận biết rõ ràng với các loại trận pháp, do nàng thiết kế lộ tuyến đào tẩu là thích hợp nhất.

Sau khi bàn giao hoàn thành, Nhiếp Vân lúc này thở ra một hơi và an tâm tu luyện.

Lúc này đã qua một ngày

Nhiếp Vân đổi một kiện sạch sẽ áo dài, chuẩn bị một chút, ai cũng không mang theo, một mình một người đi ra sân nhỏ, thẳng tắp hướng Kiền Huyết hoàng triều phía trước quảng trường đi đến.

Kiền Huyết hoàng triều không hổ là địa phương trọng yếu nhất Kiền Huyết đại lục, phồn hoa đến cực điểm, cao thủ chỗ nào cũng có, kim giáp tướng hai ngàn năm trăm trăm đầu đại đạo nơi nào cũng có, đủ loại vật phẩm quý hiếm tỏa ra hào quang, vượt qua xa những thành thị hắn gặp có thể so sánh.

Các kiến trúc chung quanh đường đi lúc này mang theo khí chất hoàng tộc, đủ loại trận pháp rậm rạp đan xen biến thành cung thành một cái thùng sắt, mặc dù là hắn, nếu như không có tuyến đường

của Mạc Dạ tướng quân, muốn lặng yên không một tiếng động trà trộn vào nơi này là chuyện phi thường khó khăn.

- Không hổ là hang ổ Kiền Huyết hoàng thất..

Nhìn tất cả vào trong mắt, Nhiếp Vân tán thưởng.

Kiền Huyết hoàng thất rong ruổi cả Tà Nguyệt Chí Tôn Vực trăm triệu năm đã bố trí thành tòa thành này, không gì đáng trách, nó giống hang ổ Quy Khư Hải, tuy ba đại tông môn liên thủ hùng hổ nhưng không dám tiến lên, bằng không tất nhiên sẽ gặp đả kích hủy diệt.

Ở chỗ này cướp đoạt Kiền Huyết Long Ấn không thể nghi ngờ là nhổ răng cọp, độ khó không phải lớn bình thường, không biết vì sao Nhiếp Đồng bảo hắn làm việc này, hiện tại cho dù muốn hỏi cũng hỏi không ra cái gì, Nhiếp Đồng đang giao phong với Tu La Vương, đã không cách nào trả lời câu hỏi của hắn, làm cho hắn phiền muộn nói không nên lời.

Dọc theo con đường tiến lên, bên tai của hắn chỉ có hai suy nghĩ đơn giản, đầu tiên chính là Kiền Huyết kỳ thi cuối năm, thứ hai chính là đại chiến ngày hôm qua.

Kiền Huyết vương triều đã tổn thất trăm vạn tinh binh, ba vị cường giả nửa bước chúa tể, oanh động to lớn, mặc dù tận lực giấu diếm nhưng phố phường đều biết.

- Nghe nói người đại chiến với hoàng đế tên là Nhiếp Vân, thực lực sớm đạt tới hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo, đánh chết Ám Kiêu, Kim Ưng hai vị đại nhân sau đó thong dong rời đi, mặc dù hoàng đế bệ hạ cũng không có biện pháp với hắn.

- Ta cũng nghe nói, dường như không phải như thế, là hắn không thắng nổi hoàng đế bệ hạ nên bỏ chạy...

- Nói bậy, cường giả như vậy làm sao có thể đào tẩu?

- Đúng rồi, ta còn nghe nói Nhiếp Vân đại nhân là tình căn, nghe nói thích một thánh nữ của Lưu Ly Tháp, mà thành chủ thành Lưu Ly

muốn chiếm hữu thánh nữ, lúc này mới kết thù oán, Nhiếp Vân đại nhân tức giận cho nên đánh chết thành chủ thành Lưu Ly Độc Cô Ngạn Quân nên mới có đại họa.

- Đại họa cái gì, người ta thong dong mà đến, thong dong mà đi, căn bản không đặt Kiền Huyết hoàng thấ vào mắt...

Các loại lời đồn truyền ra chung quanh, những chuyện này như truyền thuyết, Nhiếp Vân thành anh hùng đôi kháng cường quyền, không ít người đàm luận mang theo khâm phục và sùng bái.

- Xem ra bất cứ nơi nào, mỗi người đều có ý định phản kháng chính quyền.

Sau khi nghe những lời này vào tai, khóe miệng Nhiếp Vân không ngừng co giật.

Ban đầu ở đại lục Khí Hải, tiêu diệt hoàng thất Thần Phong đế quốc cũng nghe được nhiều tiếng tán dương, nơi có áp bách sẽ có phản kháng, quá nhiều.

Kiền Huyết hoàng thất rong ruổi cả đại lục không biết bao nhiêu năm, trong lòng vô số dân chúng đã có tâm muốn khiêu chiến uy nghiêm của nó, tương đương với nhổ răng của lão hổ, kẻ có được dũng khí và thực lực phi phàm đều được tán dương và sùng bái.

Tùy tiện nghe một hồi phát hiện không có phiên bản chính xác, đại bộ phận đều là nghe nhầm đồn bậy, không có ý nghe tiếp, Nhiếp Vân đi nhanh về phía trước, không đến một giờ đã nhìn thấy Kiền Huyết hoàng cung nguy nga xuất hiện trước mặt.

Kiền Huyết cung điện cũng không phải đứng sừng sững trên mặt đất mà là lơ lửng trên không trung, cực lớn to lớn, mang theo khí tức hỗn độn hải dương mới có, còn chưa tới trước mặt nhưng làm người ta sinh ra tâm tư cúng bái.

- Đây là đế vương đại đạo...

Nhìn kỹ, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Sở dĩ cho người loại cảm giác này cũng không phải vấn đề xây dựng hoàng cung, mà là trong kiến trúc ẩn chứa đế vương đại đạo.

Đế vương đại đạo là một trong ba ngàn đại đạo, có được uy nghiêm và phách lực của đế vương, làm người ta không tự chủ thần phục, người tu kiến cung điện cũng rất thông minh, cũng dung nhập đại đạo vào trong cung điện để nó tỏa ra uy nghiêm của đế vương, từ đó làm nội tâm mọi người kính sợ.

Chính bởi vì như thế cho nên người vừa nhìn thấy hoàng cung đều trở nên sợ hãi, càng không dám phản kháng Kiền Huyết hoàng thất thống trị.

- Người tới tham gia Kiền Huyết kỳ thi cuối năm mời đi bên này, không phải thỉnh lui về phía sau.

Trong lúc cảm khái đã nghe tiếng nói vang lên, kéo suy nghĩ của hắn trở về, ngẩng đầu nhìn sang đã thấy trước hoàng cung người ta tấp nập, rậm rạp chằng chịt khắp nơi đều là bóng người, chừng mấy ngàn người.

Kiền Huyết kỳ thi cuối năm có thể thay đổi vận mệnh vô số người, người trẻ tuổi đều tới đây và tranh thủ đạt được ưu ái.

Nhìn thấy rầm rộ như thế, Nhiếp Vân lắc đầu, cũng mang đại biểu thân phận ra, binh sĩ thủ hộ nhìn, cẩn thận thẩm tra đối chiếu sau đó tránh tránh đường.

- Nghiêm khắc dựa theo chỗ ngồi của ngươi mà ngồi, không được tùy ý đi đi lại lại, bằng không sẽ xử trí theo bỏ quyền.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu, cũng không nhiều lời, đôi mắt nhìn sang và tìm nơi của mình.

Những vị trí này là cố định, một khi đi vào sẽ bị cấm chế bao quanh, cũng không để người bên trong nhìn và nghe nội dung của người khác.

Đi vào vị trí, Nhiếp Vân nhìn quanh, hắn lắc đầu, người tới tham gia khảo hạch đều không cao hơn mười vạn tuổi, điều này hạn chế đại bộ phận tu vi, đại bộ phận đều mới có thực lực hai ngàn tám trăm đại đạo, thậm chí rất nhiều người được quán đỉnh cưỡng ép tăng lên, khí tức bất ổn, tùy thời sẽ sụp đổ.

Trước khi vẫn còn nghi hoặc, vì sao Kiền Huyết vương triều lại có nhiều trẻ tuổi tuấn tài như thế, hiện tại xem ra đại bộ phận tài tuấn đều là con người làm ra, loại người này cưỡng ép tăng thực lực lên, tiềm lực hao hết, cho dù về sau có cơ hội cũng không thể tăng trưởng.

Quả thực chính là nuông chiều cho hư!

Loại tình huống này cho dù tại Quy Khư Hải cũng không có người làm, ở nơi này quá phổ biến, đủ thấy tầm quan trọng của Kiền Huyết kỳ thi cuối năm, từ đó cũng thấy thái độ của người dự thi.

------oOo------

Chương 2244: Hạ bút

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cá chép nhảy long môn, mỗi người đều muốn nắm chắc và không muốn buông tha!

- Mẹ kiếp, lần này ta đoán phải làm mai mối cho kẻ khác rồi, không nghĩ tới DIêm Siêu công tử đến, thật sự không may.

- Ai nói không phải, hắn thứ nhất, chúng ta còn tranh vài bài danh khác cũng khó khăn.

- Không riêng gì Diêm Siêu, Độc Tấn cũng tới, ngươi xem bọn họ tụ tập với nhau, ta xem vị trí trước top ba là của bọn họ rồi.

- Ai, thật là xui xẻo...

Nhìn chung quanh một vòng, lúc này nghe được nhiều tiếng cảm

khái vang lên.

Theo mọi người nhìn sang một hướng và bàn tán, chỉ thấy mấy thanh niên đang đứng ở vị trí của mình như hạc giữa bầy gà, gương bướng bỉnh, cho thấy cảm giác ưu việt nồng đậm.

- Mấy người kia... Rất lợi hại phải không?

Nhìn thấy bộ dạng mấy người này, Nhiếp Vân nghi hoặc quay đầu hỏi kẻ bên cạnh.

Người trẻ tuổi bên cạnh hắn chất phác, xem ra không thích nói chuyện, nghe hỏi như thế cũng nhìn sang hắn như nhìn người ngoài hành tinh.

- Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua mấy nguwoif bọn họ sao? Chẳng lẽ không biết Kiền Huyết tứ quân tử?

- Kiền Huyết tứ quân tử?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Cái gì tứ quân tử, ngũ quân tử, Kiền Huyết vương triều thậm chí chỉ mới một thời gian trước hắn nghe được Tà Nguyệt Chí Tôn mà thôi, làm sao mà nghe qua mấy người kia.

- Ngươi... Cũng quá cô lậu quả văn, không biết bọn họ cũng tới tham gia sao?

Thấy vẻ mặt hắn mờ mịt không giống giả bộ, thanh niên chất phác lắc đầu, dường như có chút bất đắc dĩ.

- Ta tham gia kỳ thi cuối năm thì có quan hệ gì tới bọn họ?

Nghe được đối phương nói thế, Nhiếp Vân cười hỏi.

- Tại sao không có sao? Mỗi người cũng biết bốn người bọn họ sẽ chiếm bốn vị trí đầu, lần này tới tham gia, cho dù vận khí cũng chỉ chiếm được thứ năm mà thôi.

Thanh niên chất phác nói.

- Trước bốn? Kỳ thi cuối năm cũng có thể dự định?

Nhiếp Vân cười nói.

- Đương nhiên không thể, bốn người bọn họ cũng mười vạn tuổi như chúng ta nhưng cấp bậc thật sự là cường giả tông chủ, lại học phú năm xe, nhạy bén hơn người, cho dù văn khảo thi hay võ khảo thi, ai có thể là đối thủ? Đương nhiên là trước bốn.

Thanh niên chất phác nhìn thấy Nhiếp Vân cái gì cũng không hiểu cho nên giải thích.

- Ngươi nhìn DIêm Siêu công tử áo trắng kia đi, hắn là đệ nhất công tử của Diêm gia thành Quỷ Mặc, được xưng ngàn vạn năm không gặp, bác cổ thông kim, thực lực đạt tới tông chủ cảnh đỉnh phong, chưa đủ ba trăm tuổi đã thông qua thí luyện Ngân Nguyệt tướng sĩ, trở thành thiết giáp tướng

- Tuy hiện tại hơn chín vạn tuổi nhưng thực lực tuyệt đối có thể bức thẳng thế hệ trước, tuyệt đối là thiên tài tuyệt đỉnh!

Thành Quỷ Mặc là thành thị không kém thành Lưu Ly bao nhiêu, có địa vị gần với hoàng thành trong Kiền Huyết đại lục.

- Độc Tấn công tử là truyền nhân tứ đại tông môn đệ nhất phái Xích Nham cổ phái, sinh ra đã lĩnh ngộ một đầu đại đạo, mười bảy tuổi tấn Tru Thiên hậu kỳ, năm nay chín vạn ba ngàn tuổi, đã là đệ nhất cao thủ của Xích Nham cổ phái, ngay cả tông chủ trưởng lão sợ hắn như sợ cợp.

- Đó là Mộc Huyền công tử, tuy không có bối cảnh hiển hách, lại đạt được kỳ ngộ, một kiếm đãng cửu châu, ngạo cười cửu thiên ngoại, nghe nói ba năm trước đây từng bị chín cường giả tông chủ vây công, hắn một người một kiếm đánh chết tất cả chín người, tiếu ngạo thiên hạ!

- Người cuối cùng là Tư Mã Cung công tử, thân phận mười phần thần bí, lúc tuổi còn trẻ bái được danh sư, vị danh sư này là một vị

cường giả nửa bước chúa tể, tay bắt tay dạy bảo, cải tạo thân thể của hắn, trong cơ thể ẩn chứa vô số huyết mạch thượng cổ thần thú cho nên chiến lực vô cùng, nghe nói từng dùng hai tay xé sống thượng cổ thần thú...

- Bốn người này, cho dù bọn họ văn khảo thi không được, một khi võ thi tiến vào tỷ thí, ta cảm thấy không ai có thể thắng bọn họ.

Thanh niên chất phác giới thêệu bốn người, trong mắt bắn ra hào quang nồng đậm, xem ra bốn người này chính đối thủ cạnh tranh rất mạnh, làm trở ngại cho nên bọn họ vừa kính sợ vừa sùng bái.

- Ah!

Nhiếp Vân gật đầu.

Chưa đủ mười vạn tuổi đã có thực lực tông chủ, hơn nữa đạt được chiến tích huy hoàng như thế, khó tránh sẽ bị chú ý.

Liếc mắt nhìn, bốn người này mang theo hào quang sắc bén trên người, tuy che dấu rất tốt nhưng cho người ta cảm giác xé rách, khó trách có thể trở thành người đứng đầu có khả năng giành quán quân, bốn người này cũng có vốn liếng như thế.

Hô!

Nhiếp Vân nhìn bốn người, nhất là DIêm Siêu công tử xoay đầu lại, ánh mắt như điện nhìn qua bên này.

- Nư thế nào, DIêm Siêu?

Thấy động tác của hắn làm mọi người khó hiểu.

- Không có gì, chỉ cảm thấy có chút tâm thần không tập trung, chẳng lẽ trong đám người này có cao thủ?

Diêm Siêu công tử kỳ quái.

- Cao thủ? Yên tâm đi, có bốn chúng ta, cho dù có tài năng cũng không thể xuất đầu.

Độc Tấn cười tự tin.

- Đúng thế!

Nghe được đối phương nói lời này, Diêm Siêu cũng không tìm thấy cái gì trong đám người, cũng gật gật đầu.

- Gia hỏa này có lực cảm ứng rất mạnh.

Thấy Diêm Siêu nhìn sang nơi này, Nhiếp Vân tấc tắc kêu kỳ lạ, lúc này từ khinh thường biến thành ngưng trọng.

Trước nghe thanh niên chất phác nói, hắn chỉ cảm thấy bốn người này chỉ là tiểu nhân vật đạt được kỳ ngộ mà thôi, hiện tại xem ra cũng không phải kẻ tầm thường.

Vừa rồi mình chỉ hơi tập trung lực chú ý, muốn xem thấu tu vi đối phương lại bị phát hiện, lực cảm ứng không thể xem thường.

Không hổ là Kiền Huyết hoàng triều đất rộng của nhiều, nhân tài đông đúc, anh hùng xuất hiện lớp lớp, nếu như không nghiêm túc đối đãi, chỉ sợ gây chuyện không tốt có thể lật thuyền trong mương, không đạt được trước top ba.

- Thú vị!

Càng có khiêu chiến, Nhiếp Vân càng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, khóe miệng cười cười vui vẻ.

- Hiện tại văn khảo thi bắt đầu!

Đúng lúc này có tiếng hét lớn vang lên trước quảng trường, đám người Nhiếp Vân ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người mặc trang phục quan viên, tay cầm quan ấn, một phong ấn lớn bao phủ đám người.

- Hiện tại nói rõ các hạng mục của văn khảo thí!

Bị phong ấn bao phủ, Nhiếp Vân lập tức cảm tinh thần lực bị giam

cầm, dường như xóa đi khỏi thế giới này, cũng không nhìn thấy những người khác, chỉ có thể nhìn thấy cái bàn trước mặt.

- Thứ nhất, trước khi hoàn thành đáp đề, không được rời khỏi vị trí của mình, nếu không xử lý theo bỏ quyền!

- Thứ hai, không chịu nổi văn khảo thi áp lực, có thể trực tiếp viết hai chữ bỏ quyền trên bài thi, sẽ bị trận pháp trực tiếp đưa ra ngoài!

------oOo------

Chương 2245: Văn tự đằng long (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thứ ba, cuộc thi chỉ kéo dài tới giờ thìn, trong lúc đó không được dùng pháp bảo, công cụ đưa tin các loại phương pháp ăn gian, nếu không cũng xử lý theo bỏ quyền.

Âm thanh vang vọng bên tai các thí sinh, mọi người nghe rành mạch.

- Đại thần này có thực lực tông chủ.

Nghe được âm thanh truyền vào trong tai, Nhiếp Vân gật gật đầu.

Kiền Huyết đại lục đúng là tàng long ngọa hổ, thực lực đại thần ít nhất cũng có cấp bậc tông chủ, thậm chí còn là tông chủ đỉnh phong.

- Đây là thi quyển của văn khảo thi, kính xin nghiêm túc đáp đề!

Âm thanh chấm dứt, bầu trời nổ vang, một trang giấy bay xuống nằm trước mặt hắn.

Trang giấy vô cùng nặng nề giống như núi nằm trên bàn.

Két!

Nó mang theo lực lượng đáng sợ.

Nhiếp Vân tiến lên phía trước một bước nhìn vào trang giấy trước mặt, cúi đầu xem xét, sắc mặt của hắn biến thành cổ quái.

Trang giấy chỉ có ba chữ, tứ tứ phương phương giống như ấn vào, chúng tỏa ra hào quang sáng ngời.

Không ngờ đều là cổ hỗn độn văn tự!

- Khảo nghiệm cũng đủ khó khăn.

Ba chữ là cổ hỗn độn ngữ, nếu như nhận không ra tự nhiên không thể đáp đề, cũng không có khả năng có được thành tích, không nói trước ngươi đáp được thế nào, chỉ cần biết chữ đã cản đường không ít người.

- Thiên, địa, nhân!

Có lẽ cổ hỗn độn văn tự làm khó những kẻ khác, đối với Nhiếp Vân mà nói độ khó không lớn, hắn từng ở cổ chiến trường đạt được một bản sách vở toàn cổ hỗn độn ngữ viết thành, trong khoảng thời gian nghiên cứu, hắn đã có thể phân biệt được không ít văn tự trên đó.

Ngón tay điểm lên ba chữ, đọc được ý nghĩa đại biểu của chúng, văn tự phóng hào quang khắp bốn phía.

Bàn tay khẽ động, một cây bút xuất hiện trong tay.

- Dùng thiên địa nhân làm đề mục khảo hạch, đây là muốn trình bài quan hệ giữa thiên, địa, nhân với nhau.

Nhận ra ba chữ, Nhiếp Vân cũng không sốt ruột hạ bút, hắn đang suy nghĩ.

Kiền Huyết vương triều khảo hạch văn thi tự nhiên không có khả năng chỉ dựa vào học vấn và kiến thức, khẳng định có cách dùng khác, kỳ tạật thiên địa nhân chính là một loại người hài hòa với tự nhiên và liên hệ với hỗn độn hải dương.

- Kiền Huyết hoàng đế là cường giả hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo, một lòng muốn làm nhất là đột phá bình chướng cuối cùng thành tựu chúa tể, ra đề mục thiên địa nhân tất nhiên chịu tải tâm nguyện của hắn.

- Ba ngàn đại đạo, đệ nhất là nguyên thủy, diễn biến vạn vật, nhất định là đại đạo không cách nào lĩnh ngộ, muốn từ cảm ngộ của người khác với thiên địa mà thu hoạch đột phá, tuy lần này là văn khảo thi khảo hạch mọi người, trên thực tế cũng là khảo vấn nội tâm của hắn, làm hắn đi được xa hơn...

- Nếu như thế ta viết lập lờ nước đôi dẫn đạo lý luận sai lầm, chỉ cần không phải cường giả chúa tể, không ai có thể nhìn ra.

Hắn suy nghĩ một lúc, khóe miệng Nhiếp Vân cười cười vui vẻ, lúc này một dòng suy nghĩ xuất hiện trong đầu, dần dần suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện và viết lên.

Ầm ầm!

Đầu bút lông vừa hạ xuống, cái bàn lắc lư và vô số nguyên khí bộc phát.

Tại khu vực khác của trường thi, Diêm Siêu công tử nhìn trang giấy trước mặt và gật đầu.

- Thiên, địa, nhân, thiên nhân hợp nhất, thiên địa mặc dù thịnh, trọng yếu nhất cuối cùng là người...

Hắn nhận ra ba chữ trên đó, lúc này thì thào và ánh mắt sáng lên.

- Ha ha, quán quân lần văn khảo thi này không phải ta không ai hơn, ta không tin còn có kẻ nào có lý luận cao hơn ta.

Vận chuyển đầu bút lông chậm rãi viết lên, đầu bút lông tương giao với trang giấy và phát ra lạc ấn như châu ngọc, âm thanh leng keng thanh thúy động lòng người.

Nhìn thấy ba chữ cổ hỗn độn văn tự đã làm không ít người hưng

phấn và ưu sầu, càng có nhiều người không nhận ra, cả cuộc thi có không ít thí sinh vẻ mặt cổ quái, bi thương, khốn khổ, có mừng rỡ như điên, đắc ý quên hình.

Tuy tất cả mọi người đang ở trong trận pháp, bọn họ bị cấm chế hạn chê cho nên không ai nhìn thấy đối phương, ngược lại cũng không vì những biểu lộ như vậy làm xấu hổ.

Kiền Huyết hoàng cung, Kiền Huyết hoàng đế ngồi và nhiều đại thần đang đứng, lúc này nhìn về phía trường thi.

- Bệ hạ ra đề mục lần này... Thiên địa nhân có phải quá lớn hay không, làm bọn họ không thể viết?

Một đại thần nói.

Lần văn khảo thi là Kiền Huyết hoàng đế tự mình ra đề mục, những người khác cho dù biết rõ cũng không dám phản bác, lúc này cuộc thi bắt đầu mới dám hỏi thăm.

- Thiên địa vô cùng, nhân tâm có tận, đề mục này cũng không lớn, tam giới chiến trường sắp mở ra, nếu như dựa theo phương pháp tuyển chọn bình thường, rất khó chọn ra nhân tài chân chính, lần này ta cố ý đưa ra vấn đề này khảo thí cái nhìn đại cục của bọn họ, là kính sợ và thái độ với thiên địa.

Kiền Huyết hoàng đế mặt không biểu tình, thản nhiên nói.

- Bệ hạ anh minh, tam giới chiến trường sắp tới, anh tài xuất hiện lớp lớp, lần này Tà Nguyệt Chí Tôn Vực chúng ta tất nhiên có thể đạt được thắng lợi và nhiều chỗ tốt.

- Dùng loại phương thức này chọn ra nhân tài, có được đầy đủ tầm mắt và cái nhìn đại cục, nhất định có thể trở thành một phương trụ cột của quốc gia!

Một đại thần chúc mừng.

- Bệ hạ sớm cân nhắc vấn đề này, ta chờ không được...

Những đại thần khác cũng bắt đầu chúc mừng.

- Ân, mau nhìn, bên kia có người lĩnh ngộ đề mục, bắt đầu phá đề!

Trong tiếng nghị luận, đột nhiên trong đám người có tiếng thét kinh hãi, mọi người đều nhìn sang quảng trường, chỉ thấy trường thi trước mặt sinh ra linh khí rậm rạp, một âm thanh leng keng vang lên.

- Chữ sinh tiếng đàn, quảng nạp vạn vật, vị này chính là ai?

Đôi mắt hoàng đế bệ hạ sáng ngời.

Tuy còn không chưa biết đối phương ghi cái gì nhưng hạ bút có thể phát ra tiếng đàn đã nhất định bất phàm, nói rõ người này lý luận phù hợp Thiên Đạo, lúc này mới sinh ra âm thanh như thế.

- Bẩm bệ hạ vị này chính là Kiền Huyết tứ quân tử Diêm Siêu công tử!

- Thiếu gia Diêm gia thành Quý Mặc.

Một đại thần vội vàng giải thích.

- Diêm gia thành Quý Mặc? Hậu nhân Diêm Phong lão quỷ? Không tệ, quả nhiên là thiên tài, có thể viết ra loại vật này, lần này hắn không lọt ra khỏi top ba.

Kiền Huyết hoàng đế âm thầm gật đầu, tán dương hiện rõ trên mặt.

Hô!

Vừa dứt lời liền có hương khí sinh ra phá tan trời cao, ngửi ngửi còn có thể lưu hương khắp người.

- Đây là... Văn tự sinh hương?

Ngửi thấy hương khí nồng đậm, tất cả mọi người vốn sững sờ, lúc này đồng thời hưng phấn.

- Văn tự sinh hương, nói rõ ngôn luận của người này đã được thiên địa tán thành, thậm chí đạt được tán dương, so với chữ sinh tiếng đàn càng cao hơn minh, ai vậy?

Hoàng đế cũng vui vẻ.&

------oOo------

Chương 2246: Văn tự đằng long (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bẩm hoàng thượng, vị này cũng là Kiền Huyết tứ quân tử, tên là Tư Mã Cung, nghe nói sư phụ là một vị cường giả nửa bước chúa tể, cụ thể là ai thì không rõ.

Một đại thần biết chuyện lên tiếng.

- Tư Mã Cung? Không tệ, người này rất tốt!

- Văn tự sinh hương, nếu như cũng không đủ phách lực, căn bản không có khả năng hoàn thành!

Hoàng đế lớn tiếng tán dương.

- Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, kỳ thi cuối năm lần này xuất hiện hai nhân tài kiệt xuất như thế, nói rõ Kiền Huyết vương triều chúng ta sắp rầm rộ, lần này tam giới chiến trường Tà Nguyệt Chí Tôn Vực tất nhiên đạt được thắng lợi, thành tựu huy hoàng trăm triệu năm...

- Đúng vậy a, bệ hạ, đây chính là rầm rộ xuất thế, nói rõ Kiền Huyết hoàng triều chúng ta càng lợi hại, thành tựu càng cao.

Rất nhiều đại thần nhìn thấy tâm tình hoàng đế cao hứng, mấy ngày nay bởi vì chuyện Nhiếp Vân cho nên phiền muộn, hiện tại đã quét sạch, tất cả đều không ngớt lời lấy lòng.

- Ân, không tệ, văn tự sinh hương, chữ sinh tiếng đàn, hai người

này có thể đạt được số một số hai...

Nghe được lấy lòng, Kiền Huyết hoàng đế tươi cười, đang đưa ra thứ tự của bọn họ, đột nhiên mặt đất lắc lư, vô số nguyên khí trong thiên địa hội tụ, hỗn độn hải dương trên không trung không ngừng sôi trào và giáng xuống rất nhiều năng lượng...

- Đây là cái gì...

Kiền Huyết hoàng đế biến sắc, hắn đứng lên nhìn lên cao.

Rất nhiều đại thần nhìn thấy tình cảnh như thế cũng an tĩnh lại, không kẻ nào dám nói nhảm một câu.

Nhìn bầu trời hội tụ vô tận linh khí, những linh khí tụ tập cùng một chỗ giống như mây đen, đột nhiên một đầu kim long xuất hiện gào thét như sấm sét.

- Bệ hạ... Đây là, đây là... Văn tự đằng long!

Một đại thần nhìn thấy kim long trên cao không có lực công kích, nó chỉ ẩn hêện trong mây, chỉ trình bày đại đạo chí lý nào đó, lập tức lên tiếng kinh hô, bởi vì quá mức kích động cho nên nói chuyện khàn khàn.

- Văn tự đằng long? Trong truyền thuyết chỉ có thiên địa đại đạo chân chính, phù hợp hỗn độn yêu cầu mới có thể biến thành hình rồng, mỗi một chữ đều đặc biệt tinh thần, điều này sao có thể...

- Đây không phải thật ah, cho dù là ta cũng không làm được điểm này, là ai...

Tất cả đại thần nhìn thấy cảnh này đều phát điên.

- Mau nhìn, là cổ hỗn độn văn tự!

Trong đám người lại một người hô, nương theo tiếng la của hắn, mọi người nhìn thấy trên kim long có văn tự huyền ảo, chính là cổ hỗn độn văn tự.

- Người này dùng cổ hỗn độn ngữ viết... Mau nhìn xem người này là ai!

Kiền Huyết hoàng đế xiết chặc nắm đấm, trong mắt bắn ra hào quang sáng ngời.

Bằng vào ánh mắt của hắn có thể dễ dàng nhìn ra văn tự trên kim long đang trình bài lý luận đại đạo viên mãn, mặc dù là hắn cũng có trợ giúp rất lớn.

Nếu như trường kỳ nghiên cứu chỉ sợ có thể đột phá gông cùm xiềng xích cuối cùng, thành tựu ba ngàn đại đạo viên mãn cũng không phải việc khó!

Sau khi hiểu ra hắn làm sao không kích động.

- Cổ hỗn độn ngữ viết?

- Hắn làm sao biết cổ hỗn độn ngữ? Chẳng lẽ hắn đã lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo, là cường giả chúa tể?

- So sánh với chữ viết đằng long vửa rồi, văn tự sinh hương, chữ sinh tiếng đàn quả thực không tính là cái gì.

Hoàng đế bệ hạ khiếp sợ tột đỉnh, các đại thần khác sắp phát điên.

Lại có người dùng cổ hỗn độn văn tự viết bài thi, hơn nữa chữ chữ châu ngọc, văn tự đằng long, loại năng lực này đã vượt qua tưởng tượng, trăm triệu năm không gặp!

Việc này không thể dùng thiên tài để hình dung, có thể viết ra loại văn tự này tuyệt đối khong đơn giản.

- Bẩm bệ hạ, viết ra những văn tự này chính là Vân Đồng, là hậu nhân Vân gia bị diệt tại thành Đại Ấp vào ba ngàn năm trước, sau khi gia tộc phá diệt không rõ hắn đi nơi nào, nghe nói đạt được truyền thừa của cường giả thượng cổ...

Lúc này có đại thần đi tới, cũng điều tra rõ tin tức của Nhiếp Vân.

Những tin tức này đều là Nhiếp Vân ghi lên thân phận Vân Đồng, chỉ cần đạt được chứng nhận tham gia kỳ thi cuối năm phải có đăng ký và ghi rõ ràng.

- Thành Đại Ấp? Loại địa phương nhỏ này lại xuất hiện nhân vật thiên tài như thế? Chỉ sợ người này đạt được truyền thừa của cường giả chúa tể, bằng không không có khả năng viết ra văn tự lợi hại như thế.

Hai mắt hoàng đế bệ hạ tỏa sáng.

Có thể sử dụng cổ hỗn độn văn tự viết bài thi, hơn nữa văn tự đằng long, nói rõ người này kiến thức không giống tầm thường, truyền thừa tuyệt đối không thể tầm thường, chỉ sợ đạt được chúa tể truyền thừa, cho dù kém cỏi nhất cũng là cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng truyền thừa!

Bằng không tuyệt đối không có thanh thế như vậy.

- Đúng thế, bệ hạ, người này đại tài, chúng ta nên làm gì?

Một đại thần vội vàng hỏi.

- Rất đơn giản, trực tiếp định hắn là văn khảo đệ nhất.

- Văn khảo thi qua đi, bắt đầu võ khảo thi, ta muốn nhìn người này có thực lực gì.

Hoàng đế bệ hạ dừng một chút và phân phó.

- Vang, bệ hạ, thuộc hạ đi làm!

Đại thần gật gật đầu, lui ra ngoài.

Người trong Kiền Huyết hoàng cung không ngừng phấn chấn, thí sinh trong trường thi cũng bị kinh động.

Văn tự đằng long, đạt được hỗn độn tán thành, điểm này thật đáng sợ, mặt đất rung động lắc lư làm mọi người đang đáp đề bừng tỉnh.

- Văn tự đằng long, dùng cổ hỗn độn văn tự viết? Rốt cuộc là ai?

Hai người Tư Mã Cung, Diêm Siêu đồng thời dừng lại, rốt cuộc không ghi tiếp.

Có văn tự đằng long, quán quân đã định, tất cả mọi người không có dục vọng ghi tiếp, một hồi văn khảo thi oanh oanh liệt liệt kết thúc như vậy.

- Đã đến giờ!

Nương theo quan chủ khảo hét lớn một tiếng, trận pháp chung quanh mọi người biến mất, trước mắt khôi phục nắng ráo sáng sủa, bài thi trước mặt bay lên không trung, bay thẳng vào hoàng cung.

- Ai, ta nói rồi, tỷ thí với Kiền Huyết tứ quân tử không chiếm được bài danh tốt, quả là thế... Văn tự đằng long cũng xuất hiện, quá biến thái.

Thu thập bàn trước mặt, Nhiếp Vân thở ra một hơi, đang muốn nghe quan chủ khảo phân phó gì đó, chợt nghe thanh niên chất phác nói thầm.

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân mỉm cười.

- Có cái gì mà cười? Văn tự đằng long xuất hiện, tương đương văn khảo thi quán quân đã xuất hiện, chúng ta đều không được gì...

Thanh niên chất phác cau mày lên tiếng.

- Ngươi nói viết ra văn tự đằng long sẽ là ai?

Lời nói của hắn không lớn nhưng làm mọi người chú ý.

Hiển nhiên hắn phi thường bội phục người viết ra văn tự đằng long.

------oOo------

Chương 2247: Xã tắc chi thương

- Còn phải nói nữa sao, tất nhiên là một trong Kiền Huyết tứ quân tử, ta cảm thấy có lẽ là Diêm Siêu công tử!

Thanh niên chất phác nói lời khẳng định.

- Ta cũng cảm thấy là một trong bốn bọn họ, ta lại cho rằng là Tư Mã Cung, hắn lai lịch thần bí nhất, khả năng cũng lớn nhất...

Một người khác nói.

- Độc Tấn và Mộc Huyền hai vị công tử cũng rất có thể, bọn hắn học phú năm xe, bác cổ thông kim...

Nhớ tới văn tự đằng long vừa rồi, mọi người lập tức đưa ra nghị luận liên tục.

Văn tự đằng long trăm triệu năm không gặp, có thể viết ra bài thi lợi hại như thế chắc chắn là thiên tài tuyệt đỉnh, tất cả mọi người bội phục đến cực điểm.

Nghe được những suy đoán này, Nhiếp Vân cười khổ, hắn không quan tâm mà đi về phía trước.

- Đừng uể oải, nhìn bộ dạng của ngươi là tán tu, tán tu thiếu tri thức nhất khi so với gia tộc, tông môn, về sau bị hoàng thượng tuyển bạt, trở thành quan to một phương, loại hoàn cảnh xấu này dần thay đổi, trở thành cường giả cũng rất có thể!

Thấy bộ dạng của hắn như thế, thanh niên chất phác cho rằng hắn quá mức thất lạc, không có ý tứ nhiều lời, lúc này lên tiếng an ủi một câu.

- Đa tạ!

Nhiếp Vân cảm thấy dở khóc dở cười, lại không tốt nhiều lời, lúc này gật gật đầu.

- Đúng rồi, huynh đệ, ngươi tên gì? Thứ tự văn khảo thi sẽ lên bảng nhanh thôi, ta xem ngươi có thông qua khảo hạch hay không, nếu không có tên trên bảng sẽ không thể tham gia võ khảo thi.

Thanh niên chất phác cười nói.

Lúc này hắn đã không chất phác, ngược lại nói nhiều một ít.

- Ta tên Vân Đồng!

Nhiếp Vân nói.

- Vân Đồng, ta tên Triệu Tuyên!

Thanh niên chất phác Triệu Tuyên nói tên của mình, nói xong không quên an ủi Nhiếp Vân:

- Đừng uể oải, cho dù thành tích văn khảo thi không được, chỉ cần tham gia võ khảo thi, chỉ cần tỏa sáng trong võ khảo thi có tư cách tiến vào top ba, đương nhiên, quán quân là không trông cậy vào, nói cho cùng Kiền Huyết vương triều vẫn lấy võ lực làm chủ.

- Võ khảo thi đều là khảo thi những gì?

Nhìn thấy hắn có hảo ý, Nhiếp Vân không muốn cãi lại, nói sang chuyện khác.

- Võ khảo thi, so với văn khảo thi còn phức tạp hơn nhiều, dưới tình huống bình thường có ba trận, hai trận trước là dũng khí, lực lượng, trí tuệ, cuối cùng là luận võ, đương nhiên, mỗi lần khảo hạch có nội dung khác nhau, đừng nói là ta, cho dù rất nhiều đại nhân vật cũng không tìm ra quy luật, chỉ có tỷ thí bắt đầu mới biết chính thức đang làm cái gì.

Triệu Tuyên nói:

- Yên tâm đi, võ khảo thi công bằng nhất, chỉ cần ngươi có bản lĩnh thật sự, nhất định có thể trổ hết tài năng, bỗng nhiên nổi tiếng!

- Ah!

Thấy đối phương cũng không biết, Nhiếp Vân không hề hỏi nhiền, hắn đứng tại chỗ chờ yết bảng.

Thời gian không dài, bầu trời nổ vang một hồi, một đạo hồng quang bắn thẳng lên hoàng cung, bao phủ cả bầu trời.

- Yết bảng, mau nhìn xem người vừa văn tự đằng long là ai?

Nhìn thấy ánh sáng màu đỏ, tất cả mọi người vội vàng ngẩng đầu lên, vừa rồi văn tự đằng long tạo thành uy thế thật sự quá lớn, tất cả mọi người muốn nhìn xem rốt cuộc là ai mà có được năng lực như thế.

- Ta đoán tất nhiên là Diêm Siêu công tử, không cần suy nghĩ nhiều...

Triệu Tuyên tươi cười nhìn lên âầu trời, lúc này không trung tỏa ra ánh sáng màu đỏ, ngay sau đó những cái tên xuất hiện.

- Thế nào, ta đoán... Đệ nhất là Vân Đồng? Vân Đồng là ai? Không phải Kiền Huyết tứ quân tử sao?

Ý cười đầy mặt khi nói chuyện với Nhiếp Vân, đột nhiên ách lại, đôi mắt Triệu Tuyên như rơi xuống và nhìn thanh niên trước mặt.

- Ngươi là... Vân Đồng?

Nghe được Nhiếp Vân giới thiệu qua chính mình, lúc này kết hợp với xếp hạng nhất đã nói rõ tất cả.

Hắn đạt được đệ nhất?

Văn tự đằng long là hắn sao?

Không riêng hắn ngạc nhiên, mấy người vẫn thảo luận vừa rồi, hai người nói chuyện lọt vào trong tai người khác, biết rõ cường giả viết văn tự đằng long là hắn, bọn họ sinh ra kính sợ.

Kỳ thật không cần phải giới thiệu quá nhiều, một đạo hào quang

màu đỏ bao phủ Nhiếp Vân, thân là văn khảo thi thứ nhất, bị hào quang tiếp dẫn và không tự chủ bay lên phía trước, đứng trước đám người.

Ầm ầm!

Không phải người trong danh sách tất bị trận pháp đưa ra khỏi quảng trường.

Trải qua văn khảo thi, cả quảng trường có mấy ngàn người cũng chỉ còn lại ba trăm.

- Văn khảo thi chấm dứt, tiến hành võ khảo thi!

Quan chủ khảo bay tới lần nữa, hắn nói lớn và vang vọng cửu tiêu.

- Võ điểm thi có ba trận, trận đầu, phép đo lực!

- Trận thứ hai, trắc hồn!

- Trận thứ ba võ đấu!

- Hai trận đầu có đào thải, không thông qua khảo hạch, không có tư cách tham gia võ đấu.

- Phép đo lực, trắc hồn? Trắc như thế nào?

Nghe được an bài, Nhiếp Vân kỳ quái.

Tu vi đạt tới cấp bâc như bọn họ, cầm tinh cầu trong tay không khác gì món đồ chơi, đo lực như thế nào? Linh hồn có thể đo lường?

Thời gian nghi hoặc không dài, bởi vì quan chủ khảo đã nói ra cuộc thi tiến hành ra sao./

- Thanh trường thương này gọi là xã tắc, mang theo ý niệm và ý chí vạn dân của Kiền Huyết đại lục, nó vô cùng nặng nề, trong tình huống không luyện hóa có sức nặng bằng mấy chục ngôi sao to lớn, có cầm nó lên sẽ thông qua, cầm không được đào thải!

Quan chủ khảo chỉ về phía trước, chỉ thấy trên lôi đài hình tròn có một thanh trường thương nằm ngang, nó mang theo cảm giác tang thương cũ kỹ giống như vạn dân hò hét, tượng trưng cho lực lượng xã tắc.

Xã tắc, xã là đất, tắc là cốc, đại biểu cho sinh tồn và đồ ăn, cũng chịu tải lực lượng của quốc gia.

Nhiếp Vân liếc mắt nhìn, tuy nhìn không ra trường này có cấp bậc gì nhưng vô cùng nặng nề, chỉ cần tinh thần đụng vào, đều cảm thấy trầm xuống.

Tinh thần lực cũng cảm thấy sức nặng, thứ này quả nhiên đáng sợ, chỉ sợ so với Cương Vực Đồ cũng không yếu hơn chút nào!

Lãnh thổ quốc gia chi đồ, xã tắc chi thương... Chỉ sợ cả hai đều là nửa bước chúa tể thần binh.

- Được rồi, khảo hạch bắt đầu, bắt đầu từ người cuối cùng trong văn khảo thi, từ đó suy ra!

Quan chủ khảo nói lớn.

- Tốt, ta đến thử xem!

Nam tử có hình thể như cột điện xếp cuối cùng trong văn khảo thi đi tới, nghe được là hắn cho nên rống to, hắn đi lên bình đài và cầm lấy trường thương.

- Khởi!

Hai tay nổi gân xanh, hắn hét to một tiếng, tiên lực lan tràn khắp hai tay và bộc phát, hai tay phát lực.

Ầm ầm!

Lực lượng cường đại bắn ra bốn phía, mặt đất vỡ ra như mạng nhện, thanh niên này ra sức gào rú muốn nâng trường thương lên, kết quả mới nâng lên chưa đủ một mét đã không kiên trì nổi, hắn

phun ra một ngụm máu tươi và lui về sau.

------oOo------

Chương 2248: Võ đấu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xã tắc thương quá nặng, hắn cưỡng ép nâng lên nên bị thương nặng.

- Đáng sợ!

- Người này là Thiết Linh, trong cơ thể có được huyết mạch thượng cổ thần thú, thực lực cũng đạt tới hai ngàn sáu trăm năm mươi đầu đại đạo, người mạnh như thế không thể nâng lên, xem ra ta cũng không có biện pháp.

- Khảo hạch năm nay thật đáng sợ, xã tắc chi thương, thứ này không có thực lực hai ngàn tám trăm đại đạo không thể năng lên.

- Đừng phàn nàn, chỉ có thể thử một chút...

Nhìn thấy đại hán xếp cuối cùng trong văn khảo thi không nâng lên nổi, tất cả mọi người lộ ra thần thái kính sợ.

Xã tắc chi thương đại biểu lực lượng xã tắc, cũng không đủ thực lực, muốn nâng nó lên sẽ bị cắn trả, không có khả năng thành công!

- Thiết Linh thất bại, tiếp theo!

Thiết Linh thất bại, đài cao bộc phát hào quang truyền tống hắn ra ngoài, quan chủ khảo mặt không biểu tình hô to.

Khảo hạch bắt đầu với tốc độ cực nhanh, chỉ chốc lát người thông qua văn khảo thi đều khảo hạch gần hết, chỉ còn đám người Kiền Huyết tứ quân tử và Nhiếp Vân.

- Văn khảo thi đệ nhất vô dụng, phải có đủ thực lực mới được.

Mộc Huyền bài danh thứ năm, hắn cười lạnh nhìn Nhiếp Vân và đi lên bình đài.

Kiền Huyết tứ quân tử chính là người có khả năng đoạt quán quân lớn nhất, vốn tưởng rằng văn khảo thi có thể đại phóng hào quang, có thể che tất cả mọi người, hiện tại lại bị một tiểu tử không biết tới từ nơi nào ngăn cản, đối lại là ai cũng cảm thấy khó chịu.

Mộc Huyền càng có loại cảm giác này, lúc hắn nhìn rõ dung mạo của Nhiếp Vân đã sinh ra ý ngạo nghễ.

Văn khảo thi ngưu bức, không có nghĩa là vũ lực cũng mạnh mẽ, vũ lực không đạt được, mặc dù văn khảo thi đệ nhất thì thế nào?

Cho nên hắn xem ra, quán quân văn khảo thi chỉ là hư danh, không có gì, đi trước không có nghĩa là thành công, Mộc Huyền nhìn về phía Nhiếp Vân với ánh mắt mang theo khiêu khích, hắn vài bước tới gần xã tắc chi thương và quát lớn, hai tay dùng sức, trường thương nâng lên.

Ầm ầm ầm!

Thân thương chấn động, không gian xé rách, một đạo thương khí mang theo khí thế đáng sợ gào thét bay thẳng tới gần Nhiếp Vân.

Hắn đang dùng lực lượng của trường thương cố ý ra oai phủ đầu Nhiếp Vân!

Xã tắc chi thương có uy lực to lớn, chỉ nâng nó lên và không luyện hóa, uy lực của nó vẫn bày ra đó, thương khí bắn ra khắp bốn phía, nham thạch trên mặt đất vỡ tan và xuất hiện một khe rãnh thật dài.

- Không được đả thương người!

Thấy động tác của hắn, quan chủ khảo phát tay áo hóa giải thương khí đầy trời phóng tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Ha ha!

Mộc Huyền cười cười, hắn buông trường thương xuống và ngạo nghễ đi xuống.

Động tác của hắn vừa rồi của hắn cũng không có ý định đả thương Nhiếp Vân, chỉ ra oai phủ đầu, cho hắn biết cái gì là cường giả, văn khảo thi thứ nhất cũng không có gì.

- Ách!

Nhìn thấy hành động của mọi người, Nhiếp Vân không thèm biết hắn nghĩ gì và lắc đầu.

Hắn đạt được thứ nhất chỉ là tùy ý mà làm, không nghĩ tới lại làm cho Kiền Huyết tứ quân tử kiêng kị, ngược lại chuẩn bị không kịp.

Cho dù kiêng kị cũng không sao cả, mục tiêu của hắn là Kiền Huyết hoàng đế, Kiền Huyết Long Ấn, những lũ tiểu nhân này vật này không cần quan tâm.

Cũng chính bởi vì loại tâm tình này làm thái độ của hắn ngạo nghễ, đám người Diêm Siêu nhìn thấy liền tức giận.

Có Mộc Huyền mở đầu, mấy người khác cũng không nổi giận, cả đám đều đi lên nâng trường thương và không nói gì.

- Vân Đồng!

Lúc này mọi người đã khảo hạch xong, chỉ còn lại một mình Nhiếp Vân.

Ba trăm người thông qua văn khảo thi và nâng xã tắc chi thương chỉ còn một nửa, còn một trăm năm mươi người.

Không để ý tới ánh mắt những người khác, Nhiếp Vân đi tới trước trường thương, cũng không cần hai tay, cánh tay phải nắm lấy trường thương.

Ầm ầm!

Bàn tay chấn động, trường thương nâng lên, nó quay cuồng và bắn ra thương hỏa về phía trước.

Vèo!

Một đạo thương khí sáng ngời xuát hiện và lao thẳng về phía Mộc Huyền.

Vừa rồi Mộc Huyền dùng thương khí ý định làm hắn không hạ đài được, hắn hiện tại ngụy trang Vân Đồng kiệt ngao bất tuần, làm sao có thể nuốt cơn tức này,cho nên hắn phả trả thù.

- Ta nói rồi, không được đả thương người!

Không nghĩ tới Mộc Huyền muốn đối phó hắn, người này quá biết báo thù, quan chủ khảo cau mày, hắn vung tay áo lên, một đạo lực lượng ngăn cản trường thương.

Lực lượng hắn đụng một cái, thương mang cũng không ngừng và đâm về phía trước giống như đâm rách tờ giấy, một tiếng giòn tan vang lên.

- Cái gì?

Mộc Huyền cho rằng đối phương công kích tối đa hù dọa mà thôi, cũng không có làm phòng bị gì, nằm cũng không ngờ trái ngược với hắn suy nghĩ lúc này không kịp trốn tránh bị đánh trúng vào ngực.

PHỐC!

Bị thương mang đánh trúng, máu tươi phun tung tóe, Mộc Huyền bay ra ngoài và xuất hiện cái động lớn.

- Ngươi...

Nhiếp Vân cũng không hạ sát thủ, vết thương tuy lớn nhưng không đánh chết, cùng là một chiêu nhưng đồng tác như nhau, không làm người này bị thương căn bản, chính bởi vì như thế nên Mộc Huyền tức giận kêu gào suýt ngất đi.

Quan chủ khảo không thể ngăn cản thương khí của Nhiếp Vân, sắc mặt hắn không dễ nhìn, đang muốn phát tác đã thấy hắn buông xã tắc chi thương xuống, cũng không nói nhiều và hừ một tiếng.

- Rất tốt, tiểu tử này đủ càn rỡ, qua một hồi tỷ thí, ta xem hắn làm sao có thể hung hăng càn quấy như hiện tại!

Đám người Diêm Siêu công tử không nghĩ tới Vân Đồng dám làm như thế, dám vạch mặt với nhau tại đây, bọn họ vô cùng tức giận.

Bọn họ được xưng Kiền Huyết tứ quân tử, là một chỉnh thể, nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn, Mộc Huyền bị một thương đánh bị thương, tương đương với tát vào mặt bọn họ, bọn họ làm sao nuốt cục tức này.

Đám người Diêm Siêu sắp tức điên, những người khác lúc này giật mình.

Nhất là một người cầm xã tắc chi thương bằng một tay, mọi người vô cùng bội phục.

Bọn họ tốn sức toàn thân mới có thể nâng thanh xã tắc chi thương lên cao, đối phương chỉ dùng một tay đã nâng cây thương lên, thực lực mạnh không kém gì những kẻ gọi là tứ đại quân tử!

Khó trách dám trực tiếp khiêu khích tứ quân tử, thì ra hắn có chỗ dựa vào.

- Quá lợi hại, qua một hồi đấu võ sẽ có trò hay để xem.

- Ta vốn cho rằng đám người Diêm Siêu công tử có thể đạt được quán quân, hiện tại xem ra Vân Đồng vô cùng có khả năng.

- Cũng không nhất định, hắn công nhiên đả thương Mộc Huyền, tất nhiên lọt vào đám người Diêm Siêu bắn ngược, thời điểm võ đấu sẽ ra tay độc ác với hắn, hắn có thể tránh thoát hay không còn khó nói.

- Dù sao hắn cũng là một người.

Mọi người nghị luận liên tục, lén nói thầm với nhau.

------oOo------

Chương 2249: Võ đấu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này Nhiếp Vân là hắc mã trong mắt bọn họ, tuy bọn không đạt được bài danh nhưng nếu có thể nhìn đám tứ quân tử chịu tội thì cao hứng không thôi.

- Luận võ trận thứ hai, trắc hồn!

- Vẫn là xã tắc chi thương, dùng linh hồn chi lực nâng nó lên, độ cao càng cao, thành tích càng cao.

Quan chủ khảo cắt lời mọi người, nhìn quanh một vòng và lên tiếng.

- Dùng linh hồn lực nâng xã tắc chi thương? Việc này...

- Ta dùng tiên lực nâng không nổi, linh hồn làm sao có thể nâng lên?

- Không nghĩ khó như vậy, xong...

Nghe được nội dung khảo hạch thứ hai, một nhóm lớn người có cảm giác sụp đổ.

Thân thể tiên lực nâng thương lên đã khó như thế, đừng nói linh hồn!

Không để ý tới tiếng oán than dậy đất của bọn họ, tỷ thí tiếp tục như trước, có kinh nghiệm lần đầu, lần thứ hai tiến hành nhanh hơn, bởi vì Mộc Huyền bị thương, đám người Diêm Siêu biết rõ thực lực của Vân Đồng không đơn giản, cũng không kẻ nào chủ động khiêu khích.

Bọn họ không động thủ, Nhiếp Vân cũng lười phản kích, hắn từng bước đi tới xã tắc chi thương sau đó dùng linh hồn nâng lên, cũng thuận lợi vượt qua kiểm tra.

Sau lần khảo hạch này, một trăm năm mươi người chỉ còn lại năm mươi người.

Mấy ngàn người khảo hạch, cửa ải cuối cùng còn chưa bắt đầu cũng chỉ còn năm mươi người, ngay cả Nhiếp Vân cũng phải khiếp sợ tính nghiêm khắc của Kiền Huyết kỳ thi cuối năm.

Nếu không phải hắn lĩnh ngộ vòng tròn đại đạo, có lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo vượt xa người thường, chỉ sợ cũng không có khả năng đi tới bước này.

- Hiện tại tiến hành khảo hạch cuối cùng, võ đấu!

- Lần võ đấu này khác với lúc trước, thông qua luận võ đạt được thứ tự, lần này năm mươi người các ngươi cùng lên võ đài, có thể liên hợp, cũng có thể một mình hành động, thời gian là một ngày, trong ngày có thể ẩn nấp, cũng có thể chiến đấu với kẻ khác, bệ hạ sẽ đích thân quan sát tuyển chọn top ba ưu tú nhất.

- Đương nhiên, nếu như ngươi muốn ẩn nấp đạt được top ba là chuyện không có khả năng.

Quan chủ khảo lên tiếng.

- Lần khảo hạch này cũng không chỉ khảo hạch thực lực, còn có đoàn thể, ý chí chiến đấu và cảm ứng nguy hiểm!

- Hảo hảo biểu hiện, có lẽ thực lực của ngươi không phải mạnh nhất nhưng chỉ cần biểu hiện tốt cũng có thể đạt được bệ hạ ưu ái, từ đó đạt được đệ nhất.

- Cùng luận võ?

- Kiền Huyết tứ công tử liên hợp, chúng ta ai là đối thủ?

- Tại sao năm nay có quy củ như thế?

- Ngươi cũng không biết ah, nghe nói tam giới chiến trường sắp mở ra, lần Kiền Huyết kỳ thi cuối năm hiện tại, người đạt top ba có sẽ tiến vào chiến trường, vào trong chiến trường, tất cả chiến đấu đều không có quy củ, không có khả năng cho ngươi cơ hội một đấu một, cho nên... Bệ hạ làm như vậy có khả năng cũng vì cân nhắc tam giới chiến trường.

- Thì ra là thế, kỳ thật như vậy cũng tốt, chúng ta có được cơ hội càng lớn...

Nghe được quan chủ khảo lập nhiều quy củ, mọi người vốn sững sờ, lúc này đều hiểu ra.

Có thể tiến vào top năm mươi Kiền Huyết kỳ thi cuối năm đa số đều có bối cảnh, tam giới chiến trường là bí mật với người bình thường, đối với những người này mà nói không có gì bí mật.

- Tam giới chiến trường... Thì ra là thế!

Nhiếp Vân vừa mới bắt đầu cũng có chút không rõ, nghe được mọi người nói chuyện liền hiểu ra.

- Được rồi, võ đấu bắt đầu, thỉnh mọi người tiến vào đài tỷ thí!

Trong khi trầm tư, quan chủ khảo hét lớn một tiếng sau đó trước mặt mọi người xuất hiện bình đài, chung quanh sương mù đằng đằng, trận pháp ẩn tàng tất cả, cũng không nhìn thấy cái gì.

Nhiếp Vân theo sát sau lưng mọi người tiến lên bình đài, vừa tiến vào trong đó đã nhìn thấy nơi đây trống trải, bên ngoài nhìn bình đài không lớn, bên trong lại có trận pháp không gian, cũng không nhìn thấy cuối cùng, năm mươi người tiến vào không có chen chúc.

Sưu sưu sưu!

Mọi người vừa tiến vào trong đó, người có thực lực hơi yếu liền tìm nơi ẩn nấp sợ bị phát hiện, từ đó bị loại bỏ đầu tiên.

- Vân Đồng đại nhân, trước ngươi đả thương Mộc Huyền, tứ quân tử chắc chắn sẽ không buông tha ngươi.

Nhiếp Vân vừa đi hai bước, Triệu Tuyên nói chuyện với hắn lúc trước tiến lên, hắn cẩn thận nhắc nhở.

Tuy Triệu Tuyên nhìn chất phác nhưng trên thực tế thực lực chân thật không kém, nếu không cũng không có khả năng quá quan đi tới vòng này.

- Đa tạ nhắc nhở, có muốn tổ đội với ta không?

Nhiếp Vân nói.

Loại tình huống hiện tại muốn đạt được top ba và gặp mặt hoàng đế bệ hạ, thời gian kiên trì phải đủ dài, hơn nữa không thể bị kẻ khác loại bỏ, chỉ có một con đường có thể đi, tìm người đáng tín nhiệm tổ đội.

Kỳ thật Nhiếp Vân căn bản không cần tổ đội, sở dĩ nói một tiếng là cảm thấy Triệu Tuyên làm người không tệ, muốn đề điểm hắn một chút mà thôi.

- Đa tạ Đại nhân, không cần...

Do dự thoáng một chút, Triệu tuyên cuối cùng vẫn lắc đầu.

Tuy hắn rất muốn tổ đội với người trước mắt nhưng đối phương đắc tội Kiền Huyết Tứ công tử, khẳng định sẽ bị đối phương công kích, tổ đội với hắn chắc chắn sẽ bị trả thù, cường giả như thế tranh đấu, tốt nhất đừng lẫn vào.

- Vậy thì tốt, ngươi đi nhanh đi!

Thấy đối phương bo bo giữ mình, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, tùy ý khoát khoát tay.

- Thực xin lỗi...

Nhìn thấy như thế, Triệu Tuyên biết rõ đã bỏ qua cơ hội kết giao

duy nhất, cắn răng một cái và quay người bỏ chạy.

Muốn giao hảo với Vân Đồng thì phải đánh bạc, hắn xem ra một khi Kiền Huyết tứ quân tử gặp nhau liên thủ, người trước mắt không phải đối thủ, một khi thua sẽ bị đào thải, cho nên do dự sau đó hắn cự tuyệt.

Không qua bao lâu hắn sẽ biết quyết định của mình nát cỡ nào, hối hận thiếu chút nữa thổ huyết.

Thấy Triệu Tuyên không nắm lấy cơ hội, Nhiếp Vân mặc kệ, hắn không quan tâm và tiến lên phía trước.

Trận pháp không gian thập phần rộng rãi, cho dù tứ quân tử liên thủ, cũng chưa chắc gặp được trong thời gian ngắn, Nhiếp Vân không đi nghĩ nhiều, hắn như đi dạo hậu hoa viên.

Người khác ở chỗ này sợ bị đào thải, lựa chọn ẩn nấp và bỏ trốn, liên minh thì liên minh, hắn một người còn tiêu sái đi loạn như vậy, đây là việc người khác cảm thấy không tưởng tượng nổi.

Hừ!

Đi lên phía trước, đột nhiên Nhiếp Vân hừ lạnh, dùng chỉ làm kiếm và điểm về phía trước.

Một đạo hàn mang từ trong đống đá phía trước bắn thẳng về phía hắn.

Vèo!

Hào quang còn chưa tới trước đống đá, một đạo thân ảnh xông ra ngoài, bộ dạng chật vật không chịu nổi, nhìn thấy là hắn liền biến sắc bỏ chạy ra xa.

------oOo------

Chương 2250: Bảy người liên thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân là văn khảo thi đệ nhất, võ khảo thi cũng là đệ nhất, tuy không có chiến đấu qua nhưng người này biết rõ thực lực của hắn cực mạnh.

- Lưu lại đi!

Nhìn thấy tốc độ của người này nhanh chóng, ngay sau đó đã bỏ chạy mất dạng thì hắn cười lạnh, Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước sau đó điểm một cái.

Bành!

Thanh niên đang đào tẩu lúc này té xuống đất, toàn thân bị dây thừng bao phủ và té xuống đất.

Muốn trở thành quán quân thì phải chiến đấu, quét sạch tất cả chướng ngại khác, đã lựa chọn ra tay, Nhiếp Vân cũng không lưu tình, đương nhiên hắn không hạ sát thủ, chỉ cần chế trụ đối phương là có thể đào thải đối thủ.

Quả nhiên người này vừa bị hắn chế trụ, trận pháp không gian lập tức đánh ra một đạo hàn quang và bao phủ hắn vào trong, chỉ trong nháy mắt truyền tống hắn ra bên ngoài.

Tiện tay xử lý đến một người, Nhiếp Vân tiếp tục tiến lên phía trước, còn chưa đi vài bước đã nhìn thấy bảy người đứng cách đó không xa.

Bảy người này liên thủ với nhau, nhìn thấy hắn đột nhiên xuất hiện cho nên lộ ra ý cảnh giác.

- Là Vân Đồng, là hắc mã lớn nhất lần này!

Mọi người nhận ra.

- Hắc hắc, lại đại hắc mã, bảy người chúng ta liên thủ, ta không tin hắn có thể chiến thắng.

Mọi người cùng nhau động thủ tiêu diệt hắn, có lẽ chúng ta sẽ lọt vào top ba đấy.

- Không sai, cầu phú quý trong nguy hiểm, có thể tiêu diệt tên này, thứ tự của chúng ta sẽ tăng lớn, mặc dù không tiến vào top ba cũng có thể lọt vào top mười.

- Mọi người cùng nhau động thủ, không thể để hắn chạy trốn, bằng không một khi hắn trả thù không ai trong chúng ta có thể chạy thoát!

Nhìn thấy Nhiếp Vân, mọi người vốn kinh ngạc, ngay sau đó từng đạo ý niệm xuất hiện và lộ ra nụ cười hưng phấn.

Người trước mắt vô cùng có khả năng đạt được quán quân, nếu như một mình gặp được nhất định có bao xa trốn bao xa, hiện tại đối phương đi một mình, bảy người bọn họ liên thủ có lẽ có thể loại bỏ đối phương.

Sưu sưu sưu sưu!

Bảy người này cũng là kẻ quyết đoán, ý niệm truyền đạt trong nháy mắt, lúc này đồng thời ra tay, bảy đại cao thủ liên hợp lực lượng cường đại lan tới giống như mưa to gió lớn.

Bảy người này đều là cường giả hai ngàn tám trăm đại đạo, sau lưng của bọn họ đều có thanh kiếm, đồng thời ra tay, bảy kiếm hỗn độn thần binh đỉnh phong mang theo lực lượng và hào quang cường đại bao phủ không gian chung quanh Nhiếp Vân, mặc dù cường giả cấp bậc tông chủ bị tập kích cũng chật vật khó có thể chống cự.

- Không tệ!

Nhiếp Vân không có trốn tránh, cũng không có cầm binh khí gì, thân thể khẽ động, phòng ngự chi khí trong người xuất hiện bao phủ hắn vào trong, hào quang sáng tỏa sáng.

Đinh đinh đinh đinh!

Bảy người công kích vào phòng ngự chi khí giống như ném hòn đá vào biển cả, chỉ phát ra âm thanh đinh đương mà thôi.

Thực lực những người này mạnh nhưng còn chưa đủ làm hắn xuất chúa tể thần binh thậm chí hỗn độn thần binh đỉnh phong, chỉ dựa vào phòng ngự chi khí là có thể phá vỡ công kích của bọn họ.

Đối phương công kích không cách nào phá vỡ phòng ngự, nắm đấm Nhiếp Vân đánh thẳng về phía trước, không gian như bị nghiền nát.

Răng rắc!

Những người này không kịp phản ứng đã bị đánh bay ra ngoài, toàn thân run rẩy và mất đi sức chiến đấu.

Nhiếp Vân biết rõ Kiền Huyết hoàng đế khẳng định đang nhìn bọn họ chiến đấu, cho nên hắn không hạ sát thủ, chỉ đánh bọn họ trọng thương mất đi lực lượng mà thôi.

- Ngươi...

Bảy người liên thủ công kích toàn lực nhưng không làm gì được đối phương, ngược lại bị một quyền của hắn đánh tới làm biến sắc.

Người trước mắt còn đáng sợ hơn bọn họ tưởng tượng rất nhiều, nhất là đối mặt bảy người nhưng không có chút sợ hãi nào, ngược lại còn có cảm giác như đối mặt mãnh hổ, nội tâm bọn họ lạnh buốt.

- Hắn quá mạnh mẽ, đi mau!

Trong đám người không biết ai hô một câu, bảy người liên thủ không phá được phòng nưự của đối phương, ngược lại bị đối phương kích thương một người, bọn họ đã biết rõ đối phương cường đại, tiếp tục như vậy sẽ thảm hại cho nên bỏ chạy là tốt nhất.

Sưu sưu sưu!

Sáu người còn lại chưa đi xa, tốc độ nhanh như mủi tên.

- Xuống đây đi!

Nếu như tấn công hắn mà có thể bỏ chạy thì Nhiếp Vân không cần ra ngoài lăn lộn, hắn cau mày đánh thẳng về phía trước.

Phần phật!

Bàn tay hóa thành mây đen đầy trời và bao phủ sáu người đào tẩu vào trong, âm thanh như mưa vang lên, sáu người đồng loạt rơi xuống đất, vừa vặn rơi xuống chung vị trí với người đầu tiên, đồng thời nằm thẳng trên mặt đất, chật vật không chịu nổi.

- Các ngươi đều bị loại bỏ!

Một chiêu đánh bại sáu người, trận pháp tỏa sáng trong không gian, bảy người bị thương cùng biến sắc, thẳng tới lúc này bọn họ mới hiểu ra, thiếu niên trước mắt là quái vật cường đại cỡ nào, căn bản không phải bọn họ có thể trêu chọc, đừng nói chỉ có bảy người, cho dù nhiều gấp cả trăm lần, chỉ sợ đối phương cũng có thể đối phó hoặc thong dong rời đi.

- Không biết hắn so với Kiền Huyết tứ quân tử, ai thắng ai thua...

Nội tâm bảy người đồng thời suy nghĩ và rời khỏi trận pháp không gian.

- Đáng tiếc!

Bàn tay Nhiếp Vân đánh một trảo sau đó thu hỗn độn thần binh đỉnh phong của bọn họ vào nạp vật đan điền, lắc đầu.

Nếu như bảy người này gặp mình liền quay người bỏ chạy, hắn chắc chắn sẽ không làm khó bọn họ, bằng vào bảy người bỏ chạy sang các hướng khác nhau, hắn muốn loại bỏ toàn bộ cũng khó, hiện tại bọn họ đã thất bại.

Tuy nơi này không thể giết người nhưng bị loại bỏ và rời khỏi sớm sẽ không có thứ tự tốt.

- Hắc hắc, rốt cuộc tìm được ngươi!

Xử lý xong bảy người, Nhiếp Vân đang định tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên nghe được tiếng cười lạnh vang lên, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy cái gọi là Kiền Huyết tứ quân tử chẳng biết lúc nào đã đi tới trước mặt, bốn người đứng ở bốn hướng và phong tỏa không gian chung quanh.

Kiền Huyết tứ quân tử vốn ý định đoạt giải quán quân, luân phiên bị tiểu tử không biết từ đâu tới làm thất bại ý định của bọn họ, tất cả sinh ra hận ý cuồn cuộn, nhất là Mộc Huyền, mặc dù thương thế trước ngực đã hoàn hảo nhưng mất mặt rất lớn, đã sớm hận hắn thấu xương, vừa vào nơi này đã liên thủ với nhau tìm kiếm Nhiếp Vân, vừa mới cảm nhận bên này có lực lượng chấn động nên chạy tới, nhìn thấy chính là mục tiêu cần tìm nên mừng như điên.

Thấy bốn người liên hợp phong tỏa không gian chung quanh, Nhiếp Vân cũng không nói chuyện, cũng không có động tác gì.

Bốn người liên hợp thường xuyên, bằng không cũng không ăn ý như thế, bọn họ chọn phương vị nhìn như đơn giản nhưng trên thực tế lại là Tứ Tượng trận, có lực lượng tương sinh tương khắc với nhau, uy lực công kích tăng thêm rất nhiều.&

------oOo------

Chương 2251: Không đơn giản

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không phải trước kia rất hung hăng càn quấy sao? Ta xem ngươi bây giờ có thể hung hăng càn quấy được không!

Sắc mặt dữ tợn, đôi mắt Mộc Huyền biến thành màu đỏ, hận ý bộc phát.

So với hắn hận ý, vẻ mặt Nhiếp Vân đờ đẫn, biểu lộ không có chút chấn động và gật đầu.

- Ah!

Nhìn thấy động tác của hắn, đám người Diêm Siêu thiếu chút nữa tươi sống tức chết.

Người khác nhìn thấy bọn họ liên thủ, tất cả đều sợ tới mức mặt như màu đất, gia hỏa này từ đầu tới cuối không biến sắc qua, thậm chí nhìn bọn họ như đám ruồi, rốt cuộc là thần kinh vừa thô vừa to hay đầu óc có vấn đề?

Nếu nhìn thấy thần sắc bối rối của đối phương bọn họ sẽ cảm thấy lần này tới đây phi thường đáng giá, mà bây giờ loại vẻ mặt này lại có cảm giác một quyền đánh vào không khí, chuyện vốn cao hứng lại không cao hứng nửa phần.

- Đáng giận, tiểu tử này nhất định làm ra vẻ.

- Không sai, bốn người chúng ta đều là cường giả cấp bậc tông chủ, bốn người liên thủ hình thành Tứ Tượng trận, nửa bước chúa tể tiểu tam trọng cũng có lực đấu một trận, ta không tin hắn bằng chừng ấy tuổi có thể đạt tới nửa bước chúa tể.

- Chúng ta làm cái gì cũng thuận lợi, ta không tin thực lực của hắn có thể ngăn cản chúng ta.

Sắc mặt bốn người khó coi, ý niệm lập loè.

- Tiểu tử, nơi này chính là nơi táng thân của ngươi, kiếp sau đầu thai làm người nhớ kỹ ngàn vạn không nên đắc tội người không thể đắc tội.

Mộc Huyền gào thét.

- Đắc tội không nổi? Các ngươi sao?

Vẻ mặt Nhiếp Vân đầy kỳ quái.

- Không sai, chính là chúng ta!

Vốn tưởng rằng nói ra đây là nơi táng thân của mình, đối phương

sẽ biết sợ, kết quả vẫn có vẻ mặt như thế, suýt nữa Mộc Huyền thổ huyết, thằng này đầu óc có bị bệnh không? Chẳng lẽ không nhìn thấy chúng ta hùng hổ muốn giết người?

- Đừng nói nhảm với hắn, trực tiếp động thủ!

- Ta đoán tiểu tử này muốn kéo dài thời gian.

Tư Mã Cung nói.

- Tốt, đã không biết sống chết thì ta thành toàn cho hắn.

Mộc Huyền đem làm xuất thủ trước.

Binh khí của hắn là cây gậy dài, không biết làm bằng chất liệu gì, nó như chạc cây, bàn tay chấn động và phá không bay tới đâm thẳng vào ba đại huyệt trực ngực Nhiếp Vân.

Mộc Huyền động thủ, Diêm Siêu cũng hừ nhẹ, hắn đưa tay về phía trước, năm ngón tay như móc câu.

Lòng bàn tay của hắn có một kiện hỗn độn thần binh đỉnh phong loại roi mềm, một tiếng giòn vang phá không đánh thẳng về phía trước, giam cầm không gian và tấn công Nhiếp Vân.

Hai người bọn họ động thủ, hai người khác không dừng lại, bọn họ đều dùng tới binh khí mạnh nhất của mình, không gian thác loạn và xé rách cả bầu trời.

Đám người đứng từ xa nghe âm thanh phá không như vậy sợ hãi, vốn muốn chiếm tiện nghi, hiện tại bọn họ bỏ chạy thật nhanh.

Tuy không có nhìn rốt cuộc là ai ra tay nhưng cũng biết bọn họ không thể nhúng tay vào chiến đấu cấp bậc này, cho dù một phương chêến đấu bị thương cũng đủ để đánh bại tất cả bọn họ.

Đương nhiên sợ hãi đồng thời cũng âm thầm cao hứng, cường giả như thế lưỡng bại câu thương mới tốt, bọn họ sẽ có thứ tự cao.

- Gặp gỡ nhanh như thế, Vân Đồng quá đáng tiếc!

Kiền Huyết hoàng cung, các đại thần ngẩng đầu nhìn sang vị trí sinh ra năng lượng.

Đây là khu vực do Kiền Huyết hoàng đế huyễn hóa mà thành, có thể hiển lộ tất cả hình ảnh bên trong.

Thiếu niên gọi là Vân Đồng liên tục vượt qua mấy quan kinh tài tuyệt diễm làm mọi người có ấn tượng sâu, vốn tưởng rằng có thể cười tới cuối cùng, lại không nghĩ tới gặp được đám người Kiền Huyết tứ quân tử như thế, chỉ sợ lần này lành ít dữ nhiều.

- Đúng thế, đám người Diêm Siêu liên hợp, mặc dù đối mặt cường giả nửa bước chúa tể tiểu tam trọng vẫn có thể thong dong trở ra, tuy thực lực Vân Đồng không kém nhưng còn kém nửa bước chúa tể rất lớn, chắc hắn sắp bị loại bỏ.

- Cũng chỉ trách hắn, không đủ thực lực nhưng làm việc không kiêng nể gì cả, nhất định sẽ bị vây đánh, hắn không có ý thức khó khăn, mặc dù kiên trì đến cuối cùng, bệ hạ cũng không có khả năng định vị hắn là quán quân.

- Nói có đạo lý, gia hỏa này không có ý thức được khó khăn, vừa bị đám người Diêm Siêu vây quanh nên đào tẩu, hiện tại trận pháp khởi động, bọn chúng liên thủ muốn chạy cũng không được.

Mấy vị đại thần nhìn thấy tình cảnh trong trận pháp, tất cả đều lắc đầu thở dài.

Bọn họ có hảo cảm với Vân Đồng, lúc này thấy hắn không hề cảm giác nguy cơ và bị nhốt trong trận pháp nhưng không có cảm giác khẩn trương, toàn bộ đều cảm thấy chán nản, không nhịn được lắc đầu.

Cho dù ngươi thiên tài nhưng đối mặt thực lực đỉnh phong phải biết đúng mực, không biết đúng mực, cho dù chết cũng trách không được người khác.

- Vân Đồng cũng không phải đơn giản như các ngươi tưởng tượng đâu!

Nghe đám đại thần nghị luận với nhau, Kiền Huyết hoàng đế nhẹ nhàng cười cười.

- Ah? Thỉnh bệ hạ chỉ điểm!

Một đại thần nghi hoặc nhìn về phía hình ảnh chiến đấu, hắn nghi hoặc hỏi.

Những đại thần khác cũng nhìn ra, vừa rồi bọn họ nhìn thấy đều là Vân Đồng khinh địch tự phụ, tại sao bệ hạ lại nói hắn không đơn giản chứ?

- Tuy đám người Diêm Siêu bố trí Tứ Tượng trận vây hắn vào trung tâm, các ngươi chỉ nhìn thấy hắn bị nhốt, có nhìn thấy vị trí và động tác của hắn hay không?

Kiền Huyết hoàng đế điểm về phía trước.

- Động tác và vị trí?

Tất cả mọi người sững sờ, lập tức nhìn vị trí dưới chân Nhiếp Vân.

Quả nhiên bọn họ nhìn thấy khác biệt.

Trận pháp này vốn bao phủ cả mặt đất, chẳng biết lúc nào dưới chân Nhiếp Vân xuất hiện cái hố nhỏ từ khi nào, phạm vi cái hố vừa vặn bao phủ hắn vào trong, hãm xuống mặt đất cũng không sâu, chỉ hãm xuống chừng ba tấc, nếu như không nhìn kỹ căn bản nhìn không ra, mặc dù những đại thần này có thực lực tông chủ, nếu không được hoàng đế nhắc nhở sẽ không phát hiện vấn đề.

- Cái hố này... Chẳng lẽ có vấn đề gì?

Tuy cảm giác cái hó xuất hiện có chút kỳ quái nhưng bọn họ không hiểu.

- Đương nhiên là có vấn đề!

- Tuy cái hố này không lớn nhưng vị trí lại nằm ở hạch tâm của Tứ

Tượng trận do đám Diêm Siêu bố trí, nó có thể xoay tròn như con quay, chỉ cần không rời khỏi trung tâm, xoay tròn nhanh hơn nữa cũng không ảnh hưởng tới trung tâm!

Kiền Huyết hoàng đế nói:

- Cho nên hắn không có đào tẩu, cũng không phải hắn không trốn đi, mà là hắn tìm được phương pháp phá trận, tuy uy lực Tứ Tượng trận rất mạnh nhưng nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, nó giống như trung tâm của vòi rồng, tuy nhìn như nguy hiểm nhưng trên thực tế lại là nơi có lực yếu nhất, chỉ cần đứng ở chỗ này, lực lượng bốn người không dễ điệp gia cho nhau, thậm chí còn có thể phá hư tiết tấu Tứ Tượng trận của bọn họ, từ đó nắm giữ chủ động trong tay.

------oOo------

Chương 2252: Cũng không có gì đặc biệt (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Việc này...

Mọi người đều sững sờ, đồng thời quan sát dựa theo phương vị Kiền Huyết hoàng đế nói, lúc này sắc mặt bọn họ thay đổi.

Hoàng đế nói không sai, vị trí của Nhiếp Vân quả nhiên là nơi lực lượng Tứ Tượng trận khó gia trì và trọng điệp nhất.

Địa phương khác giúp lực lượng bốn người điệp gia, uy lực đại tăng, bộc phát lực lượng gấp mười gấp trăm lần, mà ở chỗ này lại là trung tâm, bốn người điệp gia lực lượng sinh ra cuồng bạo, hơn nữa hố nhỏ phá hư căn cơ trận pháp, chỉ cần hắn tại không di động, bốn người liên thủ chẳng những không có đáng sợ như vậy, ngược lại còn là nơi tùy thời sẽ phá trận.

Hơn nữa mặt đất chung quanh bị bảy người lúc trước chiến đấu phá hư, âm thầm chôn dấu một trận pháp hình tròn tiến hành kiềm chế Tứ Tượng trận, từ đó làm đám người Diêm Siêu khó tập trung.

- Chẳng lẽ hắn sớm nhìn rõ Tứ Tượng trận hay sớm nghĩ ra biện pháp phá trận.

Nhìn thấy thiếu niên đã tính trước, hắn đứng đó không quan tâm tới, một đại thần giật mình kêu lên.

Mặc dù là hắn, nếu như lâm vào cảnh tượng trước mắt, đào tẩu chính là biện pháp duy nhất, đối phương không quan tâm tới, bộ dạng như lão tăng nhập định, lại dụng địa hình chung quanh giống như đã tính trước, chẳng lẽ hắn sớm khám phá tung tích đám người Kiền Huyết Tứ công tử sau đó biểu hiện không phát hiện đối phương, trên thực tế lại đứng nguyên tại chỗ chờ đợi con mồi sập bẫy?

Thậm chí... Lúc chiến đấu với bảy người kia, dấu vết trên mặt đất là hắn cố ý lưu lại?

Thực là như thế này... Người này đáng sợ bao nhiêu?

Tư!

Đám đại thần nghĩ tới điểm này, những người khác cũng nghĩ đến, đồng thời hít khí lạnh liên tục.

Thời điểm đám người trong hoàng cung khiếp sợ không lâu đã nhìn thấy Nhiếp Vân ra tay.

Ô ô ô!

Một thanh Quỷ Đầu Đao mang theo âm thanh nứt nở nghẹn ngào lăng không đánh tới.

Tuy Nhiếp Vân am hiểu nhất là kiếm thuật nhưng có được thiên phú võ đạo sư, hắn sử dụng binh khí khác như hạ bút thành văn, hơn nữa còn vô cùng đáng sợ, hắn đạt được thanh Quỷ Đầu Đao trong thần chi di tích, là hỗn độn thần binh đỉnh phong, cùng cấp bậc với Hàn Dương Kiếm, Tri Thu Kiếm, tuy không thể so với Cương nhưng đối phó đám người trước mặt là dư xài.

Kiếm chủ nhẹ nhàng, đao chủ trầm trọng, thanh Quỷ Đầu Đao này nằm trong tay Nhiếp Vân liền có cảm giác như tu luyện qua trăm triệu năm, cho dù bổ, đâm, trảm, gọt... Đều hạ bút thành văn, không hề có lóng ngóng,lại cho người ta cảm giác hoa mỹ.

- Hảo đao pháp!

Kiền Huyết hoàng đế tán dương.

Hắn vốn cho rằng thiếu niên này có phải Nhiếp Vân ngụy trang hay không, nhìn thấy loại đao thuật này liền tiêu trừ nghi ngờ.

Đao kiếm có khác nhau, hơn nữa trái ngược cực mạnh, hắn tận mắt nhìn thấy kiếm thuật của Nhiếp Vân, đó là kiếm thuật đạt tới đỉnh phong nhất, loại người này khẳng định sẽ mang cả tính mạng nghiên cứu kiếm thuật, không có tinh lực nghiên cứu binh khí khác, đao thuật của thiếu niên này không kém gì kiếm thuật của Nhiếp Vân, đao thuật như thế không biết tôi luyện bao nhiêu năm mới thành, bởi vậy có thể thấy được hai người không phải cùng một người.

Xích có sở đoản phi đao có sở trường, cho dù thiên tài hơn nữa cũng không có khả năng chuyên tâm quá nhiều loại, không có khả năng đao kiếm cùng tu đạt tới trình độ như hiện tại.

Lúc này xuất hiện hắc mã lợi hại như thế, độc thân đối mặt Kiền Huyết tứ quân tử cũng không có biểu lộ chịu thua, thật sự là phúc của Kiền Huyết!

- Mọi người cẩn thận, đao pháp của gia hỏa này rất lợi hại!

Luân phiên thất bại, Tứ Tượng trận lại bị quấy nhiễu, Diêm Siêu công tử cũng biết người này đáng sợ, ánh mắt càng ngày càng ngưng trọng.

Kỳ thật không cần hắn nói mọi người cũng cảm nhận được, bốn đại cường giả cấp bậc tông chủ tạo thành trận pháp vây khốn đối phương, chiến đấu cả buổi nhưng không làm gì được đối phương, ngược lại đám người mình chật vật không chịu nổi... Đối phương có thực lực thế nào?

- Yểm hộ ta, ta có một tuyệt chiêu, cần có thời gian chuẩn bị mới được.

Độc Tấn cắn răng truyền âm cho ba người khác.

- Tốt!

Ba người khác đồng thời gật đầu.

Bọn hắn ở chung không biết bao nhiêu năm, thấyc Tấn nói như vậy liền vô cùng tín nhiệm, ba đại cao thủ đồng thời ra tay tiến công Nhiếp Vân.

Độc Tấn tích súc tuyệt chiêu nên không cách nào duy trì trận pháp, Tứ Tượng trận cũng bị phá vỡ mất đi tác dụng.

Đối mặt ba đại cao thủ đồng thời công kích, sắc mặt Nhiếp Vân không thay đổi, hắn hất tay lên, tay trái xuất hiện một thanh trường đao.

Hắn vận dụng thiên phú thiên thủ sư, hai thanh trường đao như hồ điệp vờn hoa, hai đạo đao quang phá không chém tới và quấy loạn hư không hình thành đao khí vừa thô vừa to, từ đó phá tan công kích của bọn họ liên thủ.

Hiện tại Nhiếp Vân không có thi triển thực lực nửa bước chúa tể, hắn dùng lực lượng tông chủ đỉnh phong, cho dù như vậy cũng không phải ba người có thể kháng cự, ba người Diêm Siêu, Mộc Huyền, Tư Mã Cung đồng thời phun máu tươi và lui về phía sau.

Tuy bọn họ đều là thiên tài trăm vạn năm khó gặp nhưng so sánh với Nhiếp Vân lại kém đi quá nhiều.

- Đoạn Long trảm!

Lui về phía sau vài bước, Diêm Siêu dừng lại, hắn ném mạnh binh khí trong tay về phía trước hình thành hào quang nửa vòng cung vô cùng sắc bén.

Đoạn Long trảm, đây là chiêu số có thể trảm long, vừa xuất hiện, không gian phát ra âm thanh nức nở nghẹn ngào giống như xé nát không gian.

Đây là công kích mạnh nhất của hắn, trong tình thế cấp bách thi triển đi ra, cường giả tông chủ đỉnh phong bình thường gặp được không cách nào ngạnh kháng.

Đáng tiếc Nhiếp Vân cũng không phải tông chủ đỉnh phong, hắn là nửa bước chúa tể, Quỷ Đầu Đao trong tay đổi trảm thành đâm, từ đó hình thành hào quang chém về phía trước, tuy hào quang sắc bén nhưng cũng rất bạc nhược yếu kém, bị Quỷ Đầu Đao đâm liền run rẩy sau đó biến mất trong không trung.

Đánh trúng sơ hở, cho dù công kích mạnh hơn nữa cũng sẽ không chịu nổi một kích.

- Nằm xuống!

Phá vỡ Đoạn Long trảm của đối phương, Nhiếp Vân liên tục chém hai đao, hai cánh tay và hai đùi Diêm Siêu đều bị chém rụng, tuy trên đao không mang theo lực lượng chặt đứt sinh mệnh nhưng vẫn làm đối phương giảm sút một nửa thực lực.!

Lần tổn thương này không tu luyện mấy ngàn năm rất khó triệt để khôi phục.

- Hai người các ngươi cũng nằm xuống đi.

Một đao trảm phế Diêm Siêu, Nhiếp Vân nhìn về phía hai người Tư Mã Cung, Mộc Huyền, đao khí vung vẩy liên tục và chém bọn họ thành nhân côn.

Nếu như không phải vì Kiền Huyết Long Ấn, chỉ sợ hắn đã sớm giết ấấy gia hỏa này rồi, sẽ không lãng phí nhiều thời gian như vậy.

------oOo------

Chương 2253: Cũng không có gì đặc biệt (2)

- Cụ Phong Hủy Thiên!

Vừa phế bỏ ba người, Độc Tấn cũng tích lũy lực lượng tới đỉnh phong, dùng hắn làm trung tâm, một cơn gió sinh ra mang theo sấm sét ầm ầm giống như xé nát cả thế giới.

Phần phật!

Gió bão quét qua cắn nuốt tất cả nham thạch vào trong vòng xoáy, còn chưa tới trước mặt đã bị xoắn thành bột mịn.

Đám người Diêm Siêu cũng bị cơn bão quét qua, bọn họ cực lực duy trì bản thân, sợ bị thôn phệ vào chết không chỗ chôn.

- Chết!

Rốt cục tích lũy lực lượng tới cực điểm, Độc Tấn như thần hủy diệt, gió bão cắn nuốt Nhiếp Vân, chỉ trong nháy mắt bao phủ hắn vào bên trong.

Lúc này Độc Tấn lại già đi nhiều tuổi, từ thanh niên biến thành bộ dáng trung niên.

Chiêu số này tổn thất một nửa sinh mạng của hắn.

- Chiêu này của ta, cho dù là nửa bước chúa tể cũng phải tránh né, ta không tin ngươi không chết.

Cho dù tổn thất rất lớn nhưng hai mắt Độc Tấn tỏa sáng nóng rực như lửa.

Ầm ầm!

Đại địa chấn động, thiên địa sụp đổ, đám tuấn tài đứng xa quan sát trận đấu cảm thấy khủng hoảng, trong mắt mang theo hoảng sợ.

Bọn họ tưởng tượng chiêu số này đánh vào mình, đừng nói bảy

tám người liên thủ, cho dù hai mươi, ba mươi người liên thủ cũng không ngăn cản nổi.

Trước mặt thực lực tuyệt đối, cái gọi là liên minh chính là chê cười.

- Vân Đồng gặp chuyện không may!

- Bị lực lượng cuồng bạo như thế cuốn vào bên trong, thần tiên cũng khó khăn đào thoát, chỉ sợ lần này dữ nhiều lành ít.

- Ai, vốn cho rằng hắn có thể ngăn cản bọn họ liên thủ, ai ngờ Kiền Huyết tứ quân tử lại thắng.

- Kiền Huyết tứ quân tử quá đáng sợ, may mắn không phải đối phó chúng ta, bằng không đã sớm rời khỏi nơi này.

...

Ý niệm sinh ra, một đám tuấn tài dự thi cảm thấy Kiền Huyết tứ quân tử đáng sợ, hoàn toàn không cùng cấp bậc với bọn họ, thật không biết Vân Đồng này có ngăn cản được hay không, nếu như không được, chỉ sợ hắn vô vọng quán quân.

- Bệ hạ, mấy người này đều là nhân tài của Kiền Huyết đế quốc chúng ta, nếu tự giết lẫn nhau sẽ tổn thất quá lớn.

Cảnh tượng này lọt vào trong mắt một đại thần, hắn lập tức lên tiếng.

Nhiếp Vân và tứ quân tử cường đại đều thể hiện trước mặt bọn họ, nếu như bởi vậy như vậy mà hao tổn, mục tiêu chọn nhân tài của Kiền Huyết kỳ thi cuối năm cũng không còn.

- Đúng thế, kính xin bệ hạ xuất thủ cứu Vân Đồng, kết thúc thi đấu của bọn họ.

Lại có một đại thần nói.

Nghe được hai vị đại thần đề nghị, Kiền Huyết hoàng đế cũng không nói lời nào, ánh mắt như xuyên qua vô số chướng ngại

không gian nhìn thấy tình hình hai bên chiến đấu.

Một lát sau, hắn cười nói:

- Không nóng nảy, chẳng lẽ các ngươi hiện tại xác nhận Vân Đồng thất bại?

- Cụ Phong Hủy Thiên của Độc Tấn quá mạnh mẽ, mặc dù ta lọt vào trong đó cũng khó thoát khỏi, Vân Đồng tuổi trẻ kinh nghiệm chiến đấu không nhiều lắm, chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Một đại thần nhìn Cụ Phong Hủy Diệt tàn sát bừa bãi, cũng không thấy tung tích của Nhiếp Vân nên lên tiếng.

- Ta cũng cho rằng như vậy, tuy Vân Đồng cực kỳ thiên tài, dù sao chưa bao giờ đối mặt qua loại tràng cảnh như vậy, nếu như không xuất thủ cứu giúp, ta cho rằng hắn không kiên trì được bao lâu.

Nhiếp Vân biểu hiện cường đại đã đạt được tán thành của các đại thần, lúc này tất cả mọi người không mong hắn gặp chuyện không may.

- Yên tâm đi, các ngươi chờ xem, nếu như Vân Đồng dễ dàng bị giết như vậy, vòi rồng đã sớm dừng lại, hiện tại gió bão càng ngày càng mạnh, cũng không có dừng lại đã nói rõ vấn đề.

Nhìn sang Độc Tấn, hắn có cả giác không thể khống chế, nói rõ Vân Đồng chẳng những an toàn ở bên trong, dường như hắn còn làm ra phản kích cực kỳ cường đại.

- Việc này...

Nghe được hoàng đế nói thế mọi người tiếp tục nhìn vào hình ảnh, xem xét quả nhiên là thế, lúc này sắc mặt của Độc Tấn càng ngày càng khó coi, trên trán nổi gân xanh, toàn thân không ngừng run rẩy, Cụ Phong Diệt Thiên trước mắt tuy lợi hại nhưng lại làm hắn có cảm giác không thể khống chế.

Ầm!

Đột nhiên không gian trước mặt bọn họ nghiền nát, lúc này có một đạo đao quang chém rách vòi rồng và đâm phá bầu tời.

Ngay sau đó có tiếng cười vang sinh ra quanh quẩn trong tai mọi người.

- Đây là tuyệt chiêu của các ngươi sao, dường như cũng không có gì đặc biệt.

Tiếng cười vang lên, đao mang càng lúc càng lớn, gió bão bị xé nát cực kỳ chói tai.

Két!

Nương theo âm thanh, vết rách càng lúc càng lớn, thiếu niên chậm rãi đi ra ngoài.

Ầm ầm ầm!

Cụ Phong Hủy Thiên đã không chịu nổi, triệt để hủy diệt.

PHỐC!

Độc Tấn lọt vào cắn trả phun máu tươi, hắn rút lui bảy tám bước, nằm trên mặt đất, không cần Nhiếp Vân động thủ, chỉ lực lượng cắn trả cũng đủ làm hắn bị thương nặng, không có thời gian vài vạn năm đừng mơ có thể khôi phục.

Ầm ầm!

Thời điểm Nhiếp Vân phá vỡ công kích của đối phương, ý định có nên bổ thêm một đao hay không, mấy đạo quang mang từ trên trời giáng xuống và bao phủ ắn vào trong.

Nhiếp Vân biết rõ tất nhiên là Kiền Huyết hoàng đế ra tay, cũng không phản kháng, thân thể khẽ động và biến mất khỏi không gian.

Kiền Huyết tứ quân tử cũng bị hào quang bao phủ và biến mất khỏi không gian.

- Kết quả võ đấu đã có, tỷ thí chấm dứt!

Lúc này có tiếng nói vang vọng không gian, tất cả người dự thi được lực lượng đặc thù mang ra ngoài.

Hô!

Thân thể Nhiếp Vân chấn động và cảm thấy hoa mắt, hắn xuất hiện trước đại điện to lớn, trong phòng có một người ngồi ngay ngắn trên đài cao, mang theo uy nghiêm như đế vương.

- Kiền Huyết hoàng đế?

Ánh mắt ngưng trong, hắn vội vàng thu liễm tâm thần.

Người trước mắt chính là Kiền Huyết hoàng đế mà hắn chiến đấu lúc trước, xem ra võ đấu chấm dứt, hoàng đế tự mình tiếp kiến.

Vù vù vù!

Cách đó không xa có mấy đạo quang mang lập loè, Kiền Huyết tứ quân cũng xuất hiện gần đó.

Đám người Diêm Siêu bị Nhiếp Vân chặt đứt tay chân, lúc này bọn họ đã khôi phục lại nhưng gương mặt tái nhợt, tổn thất thật lớn, cũng không còn bộ dáng anh tuấn và ngạo khí như trước.

- Nhìn thấy bệ hạ còn không bái kiến!

Một đại thần tiến lên quát lớn.

- Tham kiến bệ hạ!

Nhiếp Vân cũng không do dự, hắn và mọi người tiến lên hai bước sau đó cúi chào..

Không nhìn thấy Kiền Huyết Long Ấn thì không thể trở mặt, nên làm đủ phải làm đủ, không thể có sai lầm.

- Rất tốt, các ngươi đều là rường cột nước nhà.

- Kiền Huyết kỳ thi cuối năm chỉ có ba vị trí, năm người các ngươi biểu hiện ưu tú, có được tư cách tiến vào tàng bảo các lựa chọn bảo vật.

Hoàng đế bệ hạ nói chuyện như sấm.

------oOo------

Chương 2254: Treo đầu dê án thịt chó

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mưu Tiếu, ngươi dẫn bọn họ tiến vào tàng bảo khố, cho dù công pháp, vũ kỹ hay là binh khí, đan dược, mỗi người chỉ có thể lựa một món.

- Sau khi lựa chọn xong ta sẽ tiến hành sắc phong bọn họ.

- Vâng, bệ hạ!

Đại thần gọi là Mưu Tiếu bước ra khỏi đám người, hắn dẫn đám người Nhiếp Vân đi ra ngoài.

Thấy Kiền Huyết hoàng đế cũng không xuất ra Kiền Huyết Long Ấn tiến hành sắc phong, Nhiếp Vân không nói nhiều, lúc này đi theo sau lưng đại thần Mưu Tiếu ra ngoài.

- Đi tàng bảo các nhận bảo vật? Sau đó lại sắc phong... Trình tự có phần kỳ quái nha...

Nhiếp Vân cảm thấy nghi hoặc.

Dựa theo trình tự bình thường, luận công ban thưởng, hẳn là phong chức trước mới có thể ban thưởng vật phẩm, cho lựa chọn bảo vật trước, rất hiển nhiên không tương xứng với trình tự bình thường.

- Mặc kệ, binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn, đi xem cái gọi là

tàng bảo khố có gì, cũng tìm hiểu mục đích của hắn.

Trong nội tâm kỳ quái, trên mặt không có biểu hiện ra ngoài, hắn theo sát Mưu Tiếu tiến lên phía trước.

Mặc dù đám người Diêm Siêu có thù hận sâu đậm với Nhiếp Vân nhưng hiện tại đã có kết quả, bọn họ cũng không thể làm cái gì, đành phải đi theo sau lưng, cũng không nói lời nào, đám người phi thường yên tĩnh.

Đi theo sau lưng Mưu Tiếu một hồi, một lát sau mọi đi tới một gian phòng to lớn.

- Đây là tàng bảo khố, trong đó có binh khí, dược liệu, công pháp, vũ kỹ, các loại sách vở... Các ngươi có thể lựa chọn một loại trong đó, trước khi đo vào trong tàng bảo khố phải thông qua Kiền Huyết thạch kiểm nghiệm thân phận, bảo đảm trung tâm với vương triều.

Mưu Tiếu dừng lại.

- Kiền Huyết thạch?

Nội tâm Nhiếp Vân chấn động không nhỏ.

Khó trách đối phương muốn đi tàng bảo khố trước, chỉ sợ mục đích chính là vì kiểm nghiệm.

Kiền Huyết kỳ thi cuối năm là vì chọn máu máu cho Kiền Huyết vương triều, vạn nhất có địch quân thám tử lẫn vào, bọn họ tra không ra chẳng phải hỏng bét? Khó trách vừa mới bắt đầu không sắc phong mà là đi chọn bảo vật trước, trên thực tế chính là đi kiểm nghiệm thân phận trước, chỉ có thân phận phù hợp mới có tư cách đạt được sắc phong, bằng không một khi sắc phong thành công, cho dù Kiền Huyết thạch cũng rất khó kiểm nghiệm xuất thân thật giả.

- Kiền Huyết thạch kiểm nghiệm như thế nào?

Trong nội tâm sinh ra sóng gió như dời sông lấp biển, trên mặt không có biểu hiện ra ngoài, nhiếp Vân hỏi thăm.

Không biết kiểm nghiệm này có nguyên lý như thế nào, vạn nhất bị điều tra ra chỉ có thể động thủ mà thôi.

Hiện tại động thủ thì không biết Kiền Huyết Long Ấn nằm ở nơi nào, khả năng đạt được không lớn, tất cả những gì hắn làm đều vô dụng.

- Chính là thông đạo phía trước, chỉ cần ngươi là người sinh ra trong Kiền Huyết vương triều, không có tâm tư khác với vương triều thì có thể thông qua, nếu như có chứa tâm tư khác sẽ bị trận pháp xoắn giết.

Mưu Tiếu nói.

- Thông đạo?

Nhiếp Vân nhìn về phía trước, quả nhiên nhìn thấy một thông đạo hẹp đủ cho một người thông qua.

Trong thông đạo này có tảng đá tỏa ra hào quang sáng tối lập lòe và uy áp rất mạnh.

Tảng đá này cho người ta cảm giác cùng loại với Kiền Huyết Long Ấn, nó bao la và nặng nề như đại địa, chỉ cần không phải người sinh ra trong Kiền Huyết đại lục sẽ bị nó bài xích.

- Ngươi đi vào trước đi!

Trong khi nói chuyện, mấy người đi tới trước thông đạo, Mưu Tiếu chỉ vào Diêm Siêu đi sát sau lưng.

- Vâng!

Diêm Siêu công tử gật gật đầu đi vào trong thông đạo, mới vừa gia nhập, thông đạo đã tỏa ra hào quang ôn nhuận bao phủ hắn vào trong, dường như muốn chiếu sáng huyết dịch và linh hồn của hắn.

Hô!

Diêm Siêu công tử thông qua thông đạo, cũng không phát sinh bất luận cái gì không ổn.

Diêm Siêu đi qua, ba người còn lại trong Kiền Huyết tứ quân tử cũng đi qua, tất cả đều thuận lợi thông qua, không có chút gợn sóng nào.

- Đi thôi!

Chỉ còn lại một mình Nhiếp Vân, Mưu Tiếu mặt không biểu tình nói.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu, hắn vừa đi qua thông đạo vừa suy nghĩ.

Người sinh trưởng trong Kiền Huyết đại lục không có bất cứ vấn đề gì, hết lần này tới lần khác hắn không phải người nơi đây, một khi đi vào nhất định sẽ bị tra ra!

Vốn tưởng rằng vượt qua hoàng thành kiểm tra sẽ không có gì, hiện tại không ngờ phức tạp như thế.

Nên làm cái gì bây giờ?

Các loại ý niệm không ngừng bao phủ tâm thần của hắn, hắn không ngừng đưa ra cách loại đối sách nhưng không có bất kỳ biện pháp nào tốt.

Nếu như không thể thông qua kiểm tra sẽ bị phát hiện, lúc này đang ở trong hoàng cung, hắn muốn thoát đi là chuyện không có khả năng.

Nên làm cái gì bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ lúc này biến thành tử cục.

Thông đạo ngay trước mặt, Nhiếp Vân suy nghĩ nhanh như ánh sáng, cơ bắp toàn thân căng cứng.

- Ân, đúng rồi, nếu là người Kiền Huyết đại lục là có thể thông qua, treo đầu dê bán thịt chó có phải cũng như thế?

Thời điểm này hắn cũng nghĩ ra biện pháp xử lý, lúc này một ý niệm xuất hiện trong đầu hắn.

Thông đạo này kiểm nghiệm người ta có phải sinh trưởng trong Kiền Huyết đại lục hay không, cũng không thể kiểm nghiệm tu vi các loại, nếu như hiện tại treo đầu dê bán thịt chó, đổi thành thân thể Kiền Huyết vương triều là có thể thuận lợi thông qua?

Nội tâm hắn có chủ ý, Nhiếp Vân đã đi tới trước thông đạo, việc này không nên chậm trễ, lúc này năng lượng bao phủ toàn thân, một đoàn sương mù bao trùm hắn vào trong.

- Ngươi muốn làm gì?

Nhìn thấy động tác của hắn, bàn tay Mưu Tiếu đưa tay, trong mắt của hắn mang theo sát khí.

- Ah, không có gì, ta hơi khẩn trương, lực lượng không tự chủ phát ra ngoài, ta không cố ý.

Sương mù biến mất, Nhiếp Vân mới xuất hiện, lúc này hắn vui vẻ nói.

- Vào đi thôi!

Thấy Vân Đồng cũng không có hành vi quá khích, Mưu Tiếu không nói thêm lời nào.

- Vâng!

Nhiếp Vân đi nhanh vào trong thông đạo, vừa tiến vào trong đó, một đạo quang mang bao phủ hắn vào trong, dường như chuyên môn thẩm tra huyết mạch và linh hồn của hắn.

Vù vù!

Hào quang bao phủ Nhiếp Vân, cũng không xuất hiện bất kỳ dị thường, hắn đi vài bước vượt qua thông đạo.

- Ân!

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Mưu Tiếu âm thầm gật gật đầu sau đó theo sát phía

sau.

- Nguy hiểm thật!

Thông qua thông đạo, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Vừa rồi hắn linh cơ khẽ động, nghĩ đến chỉ cần là tính mạng Kiền Huyết đại lục thì có thể thông qua, trực tiếp lợi dụng ngụy trang chi khí để Thi Hào ngụy trang thành chính mình, hắn lại ẩn nấp vào trong Thiên Huyền điện.

------oOo------

Chương 2255: Đoạt Kiền Huyết Long Ấn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thi Hào là người hầu đầu tiên hắn thu phục khi đi vào Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, là nhân sĩ sinh trưởng trong Kiền Huyết đại lục, trước khi đi thần chi di tích cũng thu hắn vào trong nạp vật thế giới tu luyện, lúc này vừa vặn đạt được tác dụng, sử dụng hắn ngụy trang thành chính mình có lẽ không có vấn đề quá lớn.

Quả nhiên thuận lợi thông qua kiểm tra!

Rời khỏi thông đạo, Nhiếp Vân dùng tốc độ nhanh nhất thu hắn vào trong nạp vật thế giới, bản thân hắn lại xuất hiện.

Hắn chuyển hóa thân thể vào thời điểm ánh sáng trong thông đạo biến mất, mặc dù đám người Diêm Siêu đi trước cũng không phát hiện có gì dị thường.

Lúc này Mưu Tiến đi vào.

Thấy mấy người đều thông qua kiểm nghiệm, thái độ của hắn tốt hơn nhiều.

- Các ngươi có thể lựa chọn một món trong tàng bảo khố, các ngươi có một giờ tiến hành chọn lựa, thời điểm lựa chọn không thể chạm vào vật phẩm, nhớ kỹ tên sau đó đăng ký.

- Vâng!

Mọi người đáp ứng một tiếng, đồng thời tiến vào tàng bảo khố.

Tàng bảo khố giống như một thế giới, từng kiện từng kiện vật phẩm đều bị phong ấn trong hư không, người tiến vào bên trong cứ xem, thời điểm chính thức vừa ý cứ tới cửa đăng ký, bảo vật sẽ bị lấy ra, mà ở chỗ này bởi vì có trận pháp chế ước, mặc dù Nhiếp Vân cũng không thể lấy đi.

- Chỉ sợ Kiền Huyết vương triều còn có một bảo khố thần bí, đây chỉ là bên ngoài mà thôi.

Nhiếp Vân cũng không nóng nảy, hắn tùy ý du lãm như cưỡi ngựa xem hoa, tu vi đạt tới cấp bậc của hắn, có chúa tể thần binh trong tay, binh khí, bảo vật, công pháp đã chướng mắt, sở dĩ tới nơi này cũng chỉ làm dáng mà thôi.

Tàng bảo khố vô cùng to lớn, đồ vật bên trong cũng rất phong phú, cường giả tu vi dưới nửa bước chúa tể có lẽ sẽ hứng thú tìm kiếm, với hắn mà nói không có gì dùng, xem ra đây không phải bảo khố hạch tâm chứa trân phẩm của Kiền Huyết vương triều!

Kiền Huyết vương triều khống chế đại lục nhiều năm như vậy, bảo vật nhiều vô số kể, tuyệt đối không thể chỉ có bao nhiêu đây, có lẽ còn có một tàng bảo khố bí mật nằm trong tay của hoàng đế.

Một đường đi về phía trước, thời gian trôi qua nhanh chóng, nhìn lâu như thế hắn cũng không nhìn ra có thứ gì làm bản thân mình động tâm, Nhiếp Vân đang định tùy tiện tìm một cái, đột nhiên nội tâm chấn động, đôi mắt nhìn vào một vật cách đó không xa.

Trận pháp phong ấn một Phá Thiên Trùy cũ kỹ đứng sững tại đó,

nhìn không ra đẳng cấp, chỉ cảm thấy cũ kỹ không chịu nổi, dường như nó bị phủ bụi nhiều năm.

- Xem cấp bậc chỉ sợ không phải hỗn độn thần binh đỉnh phong...

Cẩn thận xem xét Phá Thiên Trùy, càng nhìn càng bình thường, cũng không đặc thù gì cả, sở dĩ làm hắn chú ý không phải do bản thân hắn phát hiện ra... Mà là trường kiếm chúa tể thần binh trong người hắn hứng thú với món này.

- Cái này đi!

Xem một hồi không thấy có vấn đề gì, Nhiếp Vân chẳng muốn so đo, dù sao nơi này không có bảo vật làm hắn động tâm, động tác của chúa tể thần binh như thế hẳn là có nguyên nhân, hắn chọn Phá Thiên Trùy cũng không sao.

Rời khỏi tàng bảo khố, tất cả mọi người chọn xong vật phẩm, nhìn tâấy vị quán quân chỉ chọn một thanh Phá Thiên Trùy cũ kỹ, tất cả đều sững sờ.

Lựa chọn cái gì là chuyện của người ta, cũng không ai nhiều lời.

Diêm Siêu lựa chọn một cây linh dược, ba người khác có lựa chọn binh khí, có lựa chọn công pháp, còn có một lựa chọn một gốc sinh mệnh đặc thù hỗn độn, loại tánh mạng này tương tự Thiên Tâm Đằng nhưng cấp bậc và tiềm lực kém hơn, dối với đám người Diêm Siêu mà nói lại là bảo vật có thể ngộ mà không thể cầu.

Sau khi đăng ký bảo vật lựa chọn, vật phẩm mỗi người vừa ý xuất hiện, Nhiếp Vân tiện tay thu Phá Thiên Trùy vào nạp vật thế giới, không hề để ý tới.

- Đi thôi, bệ hạ đang chờ trong đại điện!

Lựa chọn bảo vật hoàn tất, cũng kiểm tra xong, cũng không có địch ý với Kiền Huyết vương triều, Mưu Tiếu nói một tiếng và đi ở phía trước.

Có lần thứ nhất thông qua thông đạo cho nên lần thứ hai đơn giản

hơn không ít, lúc này nhanh chóng đi tới chính điện hoàng cung.

Chính điện hoàng cung, Kiền Huyết hoàng đế vẫn ngồi trên vương tọa, hắn đang cầm bài thi của Nhiếp Vân, tay phải đạt được tin tức của Mưu Tiến, nhìn thấy không có tra ra cái gì của đám người thắng cuộc, lúc này mới thoả mãn gật đầu.

- Bệ hạ cẩn thận như vậy, chẳng lẽ trong mấy người này có vấn đề gì?

Thấy hành động của hắn như thế, đám đại thần khó hiểu.

Kiền Huyết hoàng đế thân là cường giả hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo, thực lực tuyệt đỉnh, trừ cường giả chúa tể, không ai có thể làm gì hắn thế nào, tại Kiền Huyết vương triều không có ai dám phản bác hắn, cho nên bọn họ không hiểu vì sao hắn cẩn thận như vậy.

- Tam giới chiến trường sắp mở ra, A Dục Vương, Tuyệt Sát Vương, Hỗn Độn Vương ba đại thế giới tranh đấu không ngừng, các thế lực hoàng triều khác có khả năng phái nằm vùng tới, tất cả phải cẩn thận mới tốt.

Vẻ mặt Kiền Huyết hoàng đế tỉnh táo mà lạnh nhạt lên tiếng.

- Vân Đồng này trước kia chưa từng nghe nói qua, lúc này đột nhiên xuất hiện, hơn nữa nhìn bài thi của hắn, dường như lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo sâu đậm, chỉ sợ đạt được chúa tể truyền thừa, không thể không cẩn thận.

- Bệ... Bệ hạ hiện tại dò xét như thế nào?

Đại thần cẩn thận hỏi thăm.

- Hắn có thể thuận lợi thông qua thông đạo tiến vào tàng bảo khố, nói rõ hắn là người lớn lên trong Kiền Huyết đại lục, không phải người thế giới khác phái tới, không đáng lo.

Kiền Huyết hoàng đế khoát khoát tay.

- Nếu như vậy chúc mừng bệ hạ tìm được nhân tài!

Đại thần vội hỏi.

- Đúng là nhân tài, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, ta chỉ cần cẩn thận nghiên cứu bài thi của hắn, trở thành chúa tể trong tầm tay!

- Một khi trở thành chúa tể, hắn có công lớn, khi đó sẽ ban thưởng trọng hậu.

Kiền Huyết hoàng đế thoả mãn gật gật đầu.

- Chúc mừng bệ hạ!

Nghe được bệ hạ khen ngợi người này như thế, các vị đại thần kính sợ sau đó gật đầu.

Kiền Huyết hoàng đế không nói nhiều, tiếp tục xem bài thi của Nhiếp Vân một lúc, ngay sau đó bên ngoài đại điện có tiếng bước chân vang lên.

- Bẩm bệ hạ, Nhiếp Vân và phân thân của hắn một nắm giữ Thiên Tâm Đằng, một tay cầm Cương Vực Đồ hoành hành bốn phía, đánh lén quân doanh của hoàng triều, phá trăm vạn quân thong dong đào tẩu, thỉnh cầu bệ hạ phái cường giả tru sát tặc này.

Một đại thần sốt ruột bẩm báo.

- Bọn chúng ở đâu?

Kiền Huyết hoàng đế cau mày.

------oOo------

Chương 2256: Đoạt Kiền Huyết Long Ấn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bọn chúng lúc này đang ở U Minh châu, cách nơi này một ngày lộ trình.

Đại thần giải thích.

- U Minh châu?

Sắc mặt hoàng đế khó coi:

- Triệu tập kim giáp vệ đội theo trẫm thân chinh.

- Vâng!

Hai đại thần ứng một tiếng sau đó rời đi.

- Hừ, lần trước để ngươi may mắn đào tẩu, lần này ta sẽ đích thân bắt ngươi lại.

Phân phó xong, ánh mắt hoàng đế mang theo sát cơ nồng đậm.

Gia hỏa Nhiếp Vân này không kiêng nể như thế, tương đương đang khiêu chiến quyền uy của hắn, loại người này phải đánh chết, cho dù trả giá bao nhiêu cũng phải làm.

- Bệ hạ!

Vừa phân phó xong, hoàng đế cúi đầu xuống đã tâấy đám người Mưu Tiếu đi vào chính điện.

Vân Đồng và đám Kiền Huyết tứ quân tử đang lẳng lặng đứng trong đại điện chờ đợi sắc phong.

- Các ngươi có thể trổ hết tài năng trong kỳ thi năm nay, nói rõ là trụ cột của quốc gia trụ, hiện tại ta giao nhiệm vụ cho các ngươi, theo trẫm xuất chinh!

Kiền Huyết hoàng đế vung tay lên, khí phách vô song.

- Tạ chủ long ân!

Đám người Diêm Siêu không nghĩ tới có thể theo hoàng đế xuất chinh, tất cả đều vui vẻ.

Bình thường vài tên đứng đầu Kiền Huyết kỳ thi cuối sẽ được sắc phong và đưa ra ngoài làm thành chủ nơi nào đó, hoặc là làm phó tướng quân đội, chỉ có đạt được công huân nhất định mới đề bạt tiếp, mới có thể tiến dần làm trọng thần trong hoàng thành, lúc này theo hoàng đế xuất chinh, tương đương trực tiếp tiến vào quyền lợi hạch tâm, đám người Diêm Siêu làm sao không thích?

Tại Kiền Huyết hoàng triều, địa vị càng cao, đạt được tài nguyên tu luyện càng phong phú, về sau trở thành nửa bước chúa tể càng lớn, có thể trực tiếp có đủ loại đãi ngộ, bọn họ nằm mơ cũng không ngờ tới.

- Ân, rất tốt, hiện tại ta tiến hành sắc phong các ngươi, Diêm Siêu, Mộc Huyền bốn người các ngươi là đôi phó xuất chính, đây là tín vật đại biểu thân phận.

Kiền Huyết hoàng đế vung tay, Kiền Huyết Long Ấn bay ra sau đó tỏa ra uy nghiêm không thể chống cự, sưu sưu sưu sưu!

Bốn đạo quang mang bay ra khỏi long ấn bao phủ bốn người Diêm Siêu vào trong, chỉ trong nháy mắt biến thành bốn cái hổ phù, một khi sử dụng hổ phù này, binh sĩ trong phạm vi sẽ vô điều kiện nghe lệnh bọn họ.

- Tạ chủ long ân!

Cảm nhận được số lượng binh sĩ trong hổ phù, chính thức khống chế thực quyền, đám người Diêm Siêu hưng phấn quỳ rạp xuống đất.

Nhìn Vân Đồng cách đó không xa lại mang theo hâm mộ.

Nếu bọn họ là đội phó, như vậy hắn chính là đội trưởng.

Quả nhiên sau khi sắc phong bọn họ xong, Kiền Huyết hoàng đế thoả mãn gật gật đầu nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Vân Đồng, thiên phú của ngươi tuyệt đỉnh, tài hoa xuất chúng, phong ngươi làm đội trưởng xuất chinh, đây là tín vật thân phận của ngươi.

Vung tay lên, Kiền Huyết Long Ấn đi tới trên đầu Nhiếp Vân và bộc phát hào quang.

Nhiếp Vân cảm thấy bờ vai trầm xuống, lực lượng như núi áp xuống người, cũng giống như đám người Diêm Siêu vừa rồi, hắn có một cái hổ phù.

- Chính là lúc này!

Nhìn thấy hổ phù tùy thời hình thành trên đỉnh đầu, Kiền Huyết Long Ấn đang mượn nhờ lực lượng Kiền Huyết đại lục tiến hành sắc phong và cũng là lúc liên hệ với hoàng đế kém nhất, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời, trong nội tâm đang hét lớn, thân thể nhảy lên sau đó nắm lấy Kiền Huyết Long Ấn.

Hô!

Ngón tay vừa tiếp xúc với long ấn, không trung chấn động, trong một phần triệu giây đã thu long ấn vào trong nạp vật thế giới, cũng biến mất trước mặt mọi người.

Kiền Huyết Long Ấn có thể sắc phong người khác, mượn nhờ lực lượng của Kiền Huyết đại lục, lúc này cảm ứng với hoàng đế là yếu nhất, cũng là thời cơ tốt duy nhất cướp đi, Nhiếp Vân nắm lấy thời cơ, thừa dịp đối phương không phòng bị, một lần hành động đắc thủ và trực tiếp thành công.

- Luyện hóa!

Một tia ý niệm trong đầu tiến vào nạp vật thế giới, xuất hiện trước mặt Kiền Huyết Long Ấn sau đó vươn tay một trảo, lực lượng như lò lửa lan ra bên ngoài.

- Dám luyện hóa long ấn của ta, muốn chết!

Tiếng nổ vang lên một tia ý niệm khác của Kiền Huyết hoàng đế

trong Kiền Huyết Long Ấn xông tới, mượn nhờ lực lượng long ấn bộc phát lực lượng bá tuyệt thiên địa, khí thế như hùng.

- Xóa đi!

Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, hắn điểm một chỉ về phía trước.

Tuy hắn chỉ là phân ra một tia ý niệm trong đầu nhưng hắn là chúa tể trong nạp vật thế giới, là vương giả vô thượng, đừng nói một nửa bước chúa tể hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo, cho dù chúa tể chân chính hoặc cường giả phong vương tiến vào trong đó cũng có thể diệt sát không lưu dấu vết.

- Không... Đây rốt cuộc địa phương nào? Không...

Ý niệm của Kiền Huyết hoàng đế lúc này nhanh chóng biến thành hỏa diễm, hắn không kịp kêu thảm thiết đã hóa thành tro tàn.

Nếu như ở trong pháp bảo chứa đồ, thậm chí trong tiểu thế giới khác hắn đều có thể phản kháng, trong không gian trước mặt quá quỷ dị, lực lượng toàn thân hắn không thi triển ra chút nào, chỉ trong nháy mắt đã bị xóa bỏ.

Hô!

Kiền Huyết Long Ấn biến thành vật trong tay Nhiếp Vân.

PHỐC!

Lực chú ý của Kiền Huyết hoàng đế đang tập trung vào bài thi của “Vân Đồng” ngày đó, một bộ phận chú ý chuyện Nhiếp Vân quấy rối ở ngoài kia, căn bản không có phòng bị Vân Đòng thông qua khảo nghiệm và không có vấn đề gì.

Vốn tưởng rằng đối phương lấy đi Kiền Huyết Long Ấn cũng có thể lấy lại, bằng vào khống chế của hắn với long ấn có thể trong thời gian ngắn xé rách gông cùm xiềng xích và thu vào trong tay, nằm mơ cũng không nghĩ tới đối phương có thể luyện hóa trong thời gian ngắn, linh hồn bị hao tổn, sắc mặt đỏ lên sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

- Ta nói rồi, long ấn của ngươi sớm muộn gì cũng là của ta, cáo từ!

Hắn thét dài một tiếng chúa tể thần binh đã xuất hiện trong lòng bàn tay và lao ra khỏi hoàng cung.

Hiện tại mục tiêu của hắn là đào tẩu, chế tạo bối rối là biện pháp tốt nhất.

Đột nhiên trong hoàng cung xuất hiện kiếm khí chói mắt như mặt trời, hào quang bắn ra bốn phía bao phủ đám đại thần vào trong.

PHỐC!

PHỐC!

PHỐC!

PHỐC!

Chỉ trong nháy mắt đám người Diêm Siêu, Mưu Tiếu không có cơ hội phản ứng, bọn họ bị chém thành hai nửa, ngay cả linh hồn cũng không kịp bỏ chạy.

Nhiếp Vân vốn có thực lực nửa bước chúa tể, tăng thêm chúa tể thần binh, trừ người có được chúa tể thần binh phòng ngự ra, nếu không căn bản không ngăn cản nổi, đám người Diêm Siêu nằm mơ cũng không nghĩ tới mình vừa đạt được sắc phong lại bị đánh chết như thế, hơn nữa còn bị đánh chết trước mặt hoàng đế, trước khi chết còn mang theo hoảng sợ nồng đậm, thẳng đến lúc này mới ra, Vân Đồng lúc đấu với bọn họ cũng không có sử dụng tới 1% lực lượng bản thân, bằng không bọn họ đã sớm biến thành quỷ hồn.

------oOo------

Chương 2257: Luyện hóa long ấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Buồn cười bọn họ còn tưởng rằng đối phương chỉ vận khí tốt chiếm cứ ưu thế a!

Một kiếm chém giết hơn mười vị đại thần, kiếm khí còn lại cũng không ngừng phá vỡ rất nhiều trận pháp trong hoàng cung, chặt đứt vô số cột đá thô to trong cung điện.

Ầm ầm!

Tiếng oanh minh vang lên, rốt cuộc cung điện nguy nga không chịu nổi phá hư đã sụp đổ.

- Đáng giận!

Chỉ trong nháy mắt Kiền Huyết hoàng đế cũng khôi phục khi linh hồn bị hao tổn, hắn tức giận đỏ mặt gần như nổ tung.

Cho tới lúc này hắn còn không biết Vân Đồng là ai, thì hắn chết được rồi nghĩ đến hắn đường đường Kiền Huyết hoàng đế, đại lục đệ nhất nhân nhưng bị tiểu nhân vật đùa bỡn trong lòng ban tay, thiếu chút nữa tươi sống tức chết!

Chúa tể thần binh tướng phòng ngự toàn thân bao phủ, phụ trợ như biến thành kim giáp chiến sĩ tiến lên phía trước một bước, nắm đấm oanh kích như xuyên qua quá khứ, hiện tại, tương lai và thời gian, nắm đấm nhanh chóng tới trước mặt Nhiếp Vân.

Vô số trận pháp của hoàng cung mang theo lực lượng giam cầm không gian bao phủ Nhiếp Vân, chỉ trong nháy mắt đã phong tỏa hoàng cung kiên cố.

- Phá!

Đối mặt loại tình huống này, Nhiếp Vân sớm có phòng bị, lúc này tươi cười và điểm về phía trước một cái, Kiền Huyết Long Ấn bay ra ngăn cản nắm đấm của Kiền Huyết hoàng đế.

Hiện tại long ấn bị hắn luyện hóa, hoàn toàn nghe theo lệnh của hắn.

Đồng thời long ấn phát ra hào quang trắng noãn, bị hào quang quét qua, trận pháp giam cầm không gian bị tan rã như nước đá, không chỉ có như thế, trận pháp chung quanh vận chuyển, hào quang chiếu rọi và bao phủ Kiền Huyết hoàng đế vào trong.

Kiền Huyết Long Ấn là đầu mối then chốt tất cả trận pháp trong hoàng cung thậm chí cả hoàng thành, cho dù bản thân hoàng đế cũng không thể ngờ sẽ bị kẻ khác luyện hóa, hiện tại nó bị Nhiếp Vân khống chế trong tay, chẳng những phá vỡ trận pháp giam cầm, gia trì giam cầm này lên người của hắn, làm hắn mua dây buộc mình.

- Đáng giận!

Hoàng đế bệ hạ cảm thấy sắp điên.

Trong hoàng thành của hắn, trong hoàng cung của hắn, đối phương chẳng những cướp luyện hóa long ấn, hơn nữa lợi dụng trận pháp trấn áp hắn, đây là châm chọc cỡ nào?

Trên thế giới này làm gì có người nào quái dị như hắn không?

- Đi!

Biết rõ những trận pháp này tối đa chỉ có thể giam cầm hoàng đế thời gian rất ngắn, Nhiếp Vân không dám do dự, hai cánh mở ra sau lưng, nhẹ nhàng chấn động và bay lên không trung, ngay sau đó tiến vào trong hỗn độn hải dương.

- Chạy đi đâu!

Trong một phần triệu giây, hoàng đế giãy giụa thoát khỏi trận pháp giam cầm, hắn gầm gừ sau đó oanh kích lần nữa.

Uy lực một quyền này còn lớn hơn vừa rồi, có thể làm nhật nguyệt luân chuyển, thiên địa trầm luân.

Trong tiếng rống giận dữ, cả hoàng thành bị khí tức khủng bố bao phủ, mọi người nhìn lên bầu trời.

- Chỉ cần không có cường giả chúa tể, muốn bắt ta không dễ như vậy đâu.

Nhiếp Vân cũng không hoảng hốt, ngược lại cười nhạt một tiếng, Kiền Huyết Long Ấn chấn động và che khuất bầu trời hàng tỷ dặm, ngăn cản nắm đấm đánh tới.

Lúc trước khi đi vào tàng bảo khố, đạt được Vạn Lực Vương đưa tin, trong hoàng thành có lẽ không có cường giả chúa tể.

Tin tức này là tử tôn Vạn Lực Vương dò xét ra, tuy không xác định có phải là thật hay không, lúc này hắn không quản nhiều như thế.

Cướp đoạt Kiền Huyết Long Ấn chỉ có một cơ hội, một khi bỏ qua, trừ phi đạt tới cấp bậc chúa tể, nếu không tuyệt đối không thể thành công, cho nên Nhiếp Vân cũng mặc kệ nơi này có cường giả chúa tể hay không, trực tiếp ra tay rồi nói sau!

May mắn hiện tại xem ra vị cường giả chúa tể của Kiền Huyết hoàng thất không ở trong hoàng thành, bằng không một khi đối phương ra tay, hắn không thể thoát khỏi.

Oanh!

Nắm đấm của Kiền Huyết hoàng đế va chạm vào long ấn một cái, lực phản chấn vô cùng cường đại, Nhiếp Vân vươn tay thu long ấn vào trong tay, mượn nhờ lực phản chấn này tiến vào trong hỗn độn hải dương với tốc độ nhanh hơn vừa rồi.

- Sát!

Kiền Huyết hoàng đế bị Kiền Huyết Long Ấn ngăn cản, bốn phương hướng đông tây nam bắc của hoàng thành bắn ra bốn đạo hào quang và hình thành bóng người to lớn, tốc độ cực nhanh, cũng không kém gì Nhiếp Vân bay đi.

Chính là bốn đại cao thủ trấn thủ bốn cửa thành.

Bốn người này đồng thời xuất chiêu, bầu trời xuất hiện bốn cột sáng song song phối hợp đại trận của tòa thành và đánh thẳng về

phía trước.

- Hừ!

Nhìn thấy lực lượng của đám người này chỉ là nửa bước chúa tể tiểu tam trọng, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

Bốn người liên thủ lại phối hợp trận pháp còn muốn mạnh hơn hắn vài phần.

Kiền Huyết Long Ấn tiếp tục chống đỡ ngăn cản Kiền Huyết hoàng đế, chúa tể thần binh xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn.

- Hô!

Thần binh xoay tròn một vòng, hóa thành một gợn sóng lan ra chung quanh.

Gợn sóng như sóng nước nhộn nhạo lan khắp bốn phía, quét qua đại trận giam cầm không gian chung quanh, không gian lập tức vỡ ra, bốn cột sáng bay tới bị ngăn cản.

Cho dù đám người này có thực lực không kém gì Nhiếp Vân nhưng đối mặt với chúa tể thần binh lại mang theo sợ hãi từ bản năng!

- Chết đi!

Một chiêu ngăn cản bốn người liên thủ, trường kiếm trong tay hắn điểm nhẹ về phía trước.

Mỗi lần điểm tới đều có một đạo hào quang bay thẳng ra bên ngoài, liên tục bao phủ vài phương hướng.

PHỐC!

PHỐC!

PHỐC!

PHỐC!

Bốn âm thanh vang lên, bốn tên cường giả tọa trấn bốn cửa hoàng thành không có cơ hội chạy trốn, bọn chúng bị hào quang bao phủ nhưng thi thể lại rơi xuống.

- Đây là đồ tốt, Thiên Tâm Đằng và Vạn Lực Vương!

Nhìn thấy bốn thi thể rơi xuống, Nhiếp Vân cười hắc hắc, bàn tay xuyên qua hàng ngàn dặm thu thi thể vào trong nạp vật thế giới.

Đây là bốn cường giả nửa bước chúa tể, trong cơ thể có được lực lượng vô cùng, cho Thiên Tâm Đằng, Vạn Lực Vương luyện hóa, hoàn toàn có thể giúp chúng đạt tới nửa bước chúa tể trong thời gian ngắn.

Từ khi ngăn cản Kiền Huyết hoàng đế đến đánh chết bốn đại cường giả chỉ trong một phần ngàn giây, Nhiếp Vân biết rõ lúc này không thể dài dòng cho nên rời đi.

- Cáo từ!

Giết hết bốn người, Nhiếp Vân vung tay thu long ấn, hắn như cá chép vượt long môn, hổ vào rừng sâu, hắn tiến vào hỗn độn hải dương và biến mất không thấy đâu nữa.

- Đáng giận!

Nhìn thấy trước mặt không có bóng người nào, Nhiếp Vân tiến vào hỗn độn hải dương thì khó mà đuổi theo, Kiền Huyết hoàng đế thét dài vang vọng cả thiên địa, trong tiếng gào mang theo oán độc và không cam lòng.

Thực lực đối phương không kém hắn bao nhiêu, một khi tiến vào hỗn độn hải dương chẳng khác gì cá vào biển cả, không có biện pháp đuổi theo.

------oOo------

Chương 2258: Cường giả chúa tể

Đường đường Kiền Huyết hoàng đế bị người ta lẻn vào trong hoàng cung cướp đi Kiền Huyết Long Ấn, ở trước mặt giết chết hơn mười vị đại thần, tương đương đánh vào mặt hắn vài bạt tai, hắn khó có thể chịu được.

- Dùng phân thân đánh lén ở bên ngoài hấp dẫn ta chú ý, bản thân lại lẫn vào hoàng thành... Tiểu tử này không thể lưu!

Đứng trong hỗn độn hải dương, nhớ tới những hành động liên tiếp lúc trước, sắc mặt Kiền Huyết hoàng đế càng ngày càng lạnh.

Tuy lửa giận thiêu đốt nhưng lại không mất đi đúng mực, hắn cẩn thận phân tích nguyên nhân đối phương thành công, tìm kiếm khuyết điểm, đây là thói quen tốt khi hắn làm hoàng đế suốt nhiều năm qua.

Nhiếp Vân cho phân thân ra ngoài quấy mưa gió, làm cho người ta có biểu hiện giả đối không vào hoàng thành, sau đó chính mình lại lặng lẽ hỗn vào trong thành, thừa cơ cướp đi Kiền Huyết Long Ấn, một khâu liên tiếp một khâu, tầng tầng tiến lên, mặc dù là hắn cũng phải trúng chiêu.

Nhất là bài thi của hắn trình bày ba ngàn đại đạo, đạo lý đâu ra đó giống như thật, mặc dù là hắn cũng khó cự tuyệt, nếu không phải hơn phân nửa bộ phận tinh thần đều bị bài thi hấp dẫn, làm sao có thể để hắn cướp Kiền Huyết Long Ấn ngay trước mặt chứ?

Trẻ tuổi như vậy đã có thực lực này, hơn nữa tâm cơ thủ đoạn như thế... Người này tuyệt không có thể lưu!

Nếu không, tất nhiên sẽ trở thành tai họa to lớn nhất của Kiền Huyết hoàng triều!

- Thật sự không được...

Thần sắc ngưng trọng, Kiền Huyết hoàng đế do dự một hồi, đột nhiên hắn cắn răng một cái sau đó xuất ra ngọc bài đặc thù trong

tay.

Ngọc bài này tương tự như Chủ Tể Phù Ấn, tỏa ra khí tức ba ngàn đại đạo viên mãn, tuy không phải hỗn độn thần binh nhưng lại có lực uy hiếp hơn cả hỗn độn thần binh đỉnh phong.

Hắn nhìn chằm chằm vào ngọc bài và bóp mạnh.

Ông!

Không gian trước mặt chấn động, một lực lượng đặc thù lan tràn ra ngoài, một đạo cầu vồng từ sâu trong không gian nào đó xuất hiện, nó như thông đạo đón tiếp kẻ nào đó.

Thông đạo xuất hiện, Kiền Huyết hoàng đế cũng không đi qua, hắn cung kính đứng chờ bên ngoài giống như có đại nhân vật sẽ xuất hiện.

Hô!

Mấy giây sau trên thông đạo có một lão giả chậm rãi xuất hiện, khí tức hỗn độn hải dương hỗn loạn, còn chưa tới gần hắn đã biến mất.

- Xảy ra chuyện gì? Tìm ta gấp gáp như thế?

Lão giả không tận lực phóng thích uy nghiêm nhưng lại mang theo lực lượng xé rách thiên địa, rung động tâm linh, mặc dù Kiền Huyết hoàng đế cũng cảm thấy run rẩy sợ hãi khi đối mặt lực lượng này.

- Thỉnh lão tổ xem!

Kiền Huyết hoàng đế cũng không nói thẳng Kiền Huyết Long Ấn bị người ta đoạt đi, cổ tay hắn câấn động, một tấm bảng cáo thị màu vàng xuất hiện, sau khi hắn mang cáo thị ra ngoài liền không nhiều lời.

- Đây là... Hỗn Độn Vương Phù Lệnh?

Sau khi tiếp cáo thị, lão giả liếc mắt nhìn, sắc mặt biến hóa, thần

thái hưng phấn không nhỏ.

A Dục Vương hứa hẹn với cường giả như hắn cũng có trợ giúp rất lớn.

- Tìm kiếm một người? Có thể làm cho A Dục Vương ban bố Hỗn Độn Vương Phù Lệnh truy tra? Người này có địa vị gì? Chẳng lẽ cũng là cấp bậc chúa tể như ta?

Xem hết yêu cầu trên bảng cáo thị, lão giả kỳ quái.

Hắn nói như thế chắc là cường giả chúa tể.

Hắn chính là siêu cấp cường giả đứng sau lưng Kiền Huyết hoàng triều!

- Người này cũng không phải chúa tể, hắn giống như ta, thực lực nửa bước chúa tể, chỉ là tâm cơ thâm trầm, quỷ kế đa đoan, còn có một thanh chúa tể thần binh!

Kiền Huyết hoàng đế nói.

- Ngươi đã gặp qua?

Lão giả nhíu mày.

- Đúng, chẳng những gặp qua, người này còn đến hoàng cung trộm lấy Kiền Huyết Long Ấn rời đi... Ta không thể đuổi theo, bởi vậy khẩn cầu lão tổ ra tay bắt hắn.

Kiền Huyết hoàng đế ôm quyền nói.

- Không thể đuổi theo? Trộm Kiền Huyết Long Ấn đi? Hừ, nếu như không phải ngươi thất trách, chỉ sợ sẽ không nói cho ta biết chuyện Hỗn Độn Vương Phù Lệnh!

Lão giả cũng không truy vấn Nhiếp Vân, hắn cười lạnh một tiếng, lơi nói của hắn băng hàn bao phủ phạm vi ngàn vạn dặm hư không, lạnh đến cực điểm, làm sâu trong nội tâm người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Tâm tình ảnh hưởng tự nhiên, thậm chí hỗn độn hải dương cũng khó có thể may mắn thoát khỏi, cường giả chúa tể thật sự đáng sợ!

- Kính... Kính xin lão tổ trách phạt!

Kiền Huyết hoàng đế đổ mồ hôi lạnh như mưa, vội vàng ôm quyền, mặt hắn như màu đất.

Kỳ thật đối phương nói không sai, nếu như không phải thực lực Nhiếp Vân mạnh mẽ, hắn sẽ giấu diếm tin tức Hỗn Độn Vương Phù Lệnh, chờ sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ yêu cầu A Dục Vương trợ giúp đột phá, một lần hành động trở thành chúa tể!

Đáng tiếc Nhiếp Vân đào tẩu, hơn nữa cướp đi Kiền Huyết Long Ấn, mặt mũi hắn hao tổn nhiều, chỉ có thể dựa vào lão tổ cấp chúa tể đánh chết đối phương, nếu như muốn lão tổ ra tay, trừ Hỗn Độn Vương Phù Lệnh, chỉ sợ không còn thứ khác.

Cường giả chúa tể, tu vi đạt tới đỉnh điểm nhất, trừ cường giả phong vương ban chỗ tốt, thế tục không có thứ gì làm đối phương động tâm, tuy hắn là hậu trường của Kiền Huyết hoàng thất nhưng bản thân lão tổ chưa chắc sẽ ra tay khi Kiền Huyết hoàng thất bị diệt.

Tu vi đạt tới cảnh giới cảu bọn họ biết rõ bất cứ biến hóa và phát triển gì cũng sẽ có lúc tận cùng, Kiền Huyết vương triều cường đại nhưng cũng không thoát khỏi xu thế hợp lâu tất phân, sẽ có hỗn loạn xuất hiện, cho nên, cho dù vương triều bị diệt cũng là thiên ý, thân là chúa tể sẽ không cưỡng cầu.

Nếu không tất nhiên sẽ gặp bị hỗn độn hải dương cắn trả.

Chính bởi vì có quy tắc như thế, cường giả chúa tể cũng không có khả năng tùy ý làm bậy, nếu không bằng vào thực lực chúa tể có thể tùy ý đánh giữ giang sơn, từ đó giúp hậu nhân nắm giữ quyền thế vĩnh viễn.

Tuy cường giả chúa tể vô địch nhưng cũng không phải thuận buồm xuôi gió, cũng sẽ có tai nạn, chính bởi vì như thế, Thiên Huyền lão

nhân mới bị đánh chết, cho nên Hỗn Độn Vương Phù Lệnh mới càng trọng yếu với bọn họ, lúc tai nạn đến có lẽ chính là một khối miễn tử kim bài.

Chính bởi vì biết rõ những chuyện này, Kiền Huyết hoàng đế đạt được Hỗn Độn Vương Phù Lệnh cũng không nói với lão tổ, sợ hắn đoạt đi cơ hội, hiện tại Nhiếp Vân vẽ mặt hắn như thế, mà hắn cũng biết không cách nào đánh chết đối phương, bị buộc bất đắc dĩ mới mời lão tổ ra.

Lúc này hắn mới bất đắc dĩ, có cảm giác cố ý lừa gạt, chính bởi vì như thế cho nên hắn do dự rất lâu cuối cùng có quyết định.

- Hừ, trách phạt ngươi, ta không rãnh!

Lão giả khoát khoát tay, hừ lạnh một tiếng:

- Nói tư liệu kỹ càng của hắn cho ta biết!

------oOo------

Chương 2259: Chẳng lẽ là hắn? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vâng!

Thấy lão tổ cũng không trách phạt, Kiền Huyết hoàng đế thở ra một hơi.

Tuy hắn đứng ở đỉnh phong của Kiền Huyết đại lục, là thiên chi kiêu tử, không ai dám phản bác ý niệm của hắn, ở trước mặt lão tổ chúa tể lại không khác gì hài tử, không dám có ý kiến phản bác.

Hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo và ba ngàn đại đạo, cho dù kém một đại đạo nhưng lại có khác biệt như thiên địa, không thể so sánh.

Có thể nói lão tổ muốn đánh chét Kiền Huyết hoàng đế sẽ không sử

dụng chúa tể thần binh phòng ngự, một ý niệm cũng làm được.

Chính bởi vì chênh lệch như thế, Kiền Huyết hoàng đế không dám có chút thái độ ngỗ nghịch, lúc này nhanh chóng mang tư liệu kỹ càng của Nhiếp Vân ra.

- Ta biết rồi!

- Ta sẽ giết người này, hiện tại ta đang ở một tuyệt địa, trong thời gian ngắn ra không được, tam giới chiến trường mở ra mới thuận lợi rời đi, ngươi cẩn thận lưu ý tung tích của hắn, tùy thời bẩm báo, một khi xuất hiện ta sẽ ra tay.

Lão giả thản nhiên nói.

Nghe khẩu khí của hắn cũng không phải bản tôn, mà chỉ là một ý niệm hình thành.

Chỉ là ý niệm đã có thực lực như thế, làm cho Kiền Huyết hoàng đế run rẩy không thôi, bản tôn mạnh cỡ nào?

- Vâng!

Kiền Huyết hoàng đế liền vội vàng gật đầu, trên mặt đầy vui mừng.

Có chúa tể lão tổ đồng ý, có thể đoán được Nhiếp Vân hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Tốt rồi, ta đi trước, có tin tức gì báo cho ta.

Sau khi thu Hỗn Độn Vương Phù Lệnh vào trong tay, thân ảnh lão giả biến mất sâ trong không gian, mặc dù thực lực như Kiền Huyết hoàng đế cũng không thấy rõ hắn đi nơi nào.

Hô!

Âm thanh dần dần biến mất, thông đạo cầu vồng trước mắt không còn, không gian khôi phục như cũ giống như chưa từng xảy ra cái gi.

- Cung tiễn lão tổ!

Kiền Huyết hoàng đế cung kính đứng tại chỗ một hồi, thấy lão tổ đã rời đi thật sự, lúc này mới thở ra một hơi, ánh mắt tỏa ra hào quang sáng ngời.

- Tiểu tử, có thể làm cho ta mời lão tổ ra tay giết ngươi, ngươi cũng đủ tự ngạo!

Trong tiếng hừ lạnh, thân hình lóe lên sau đó bay thẳng về Kiền Huyết hoàng cung.

Đối phương cướp đi Kiền Huyết Long Ấn, gây ra động tĩnh lớn như thế phải xử lý thích đáng, bằng không nhất định sẽ sinh ra biến cố to lớn, hơi không cẩn thận, Kiền Huyết hoàng triều cũng bị diệt.

- Rốt cục thành công!

Sâu trong hỗn độn hải dương, Nhiếp Vân lại biến Thiên Huyền điện thành hạt bụi, vuốt vuốt Kiền Huyết Long Ấn, thở ra một hơi.

Vất vả một phen cũng thành công!

Hành động lúc trước xem như thuận lợi, trên thực tế lại cửu tử nhất sinh, hơi không cẩn thận sẽ bị nhốt trong hoàng cung khó thoát ra ngoài.

May mắn hắn ngay từ đầu đã luyện hóa Kiền Huyết Long Ấn, từ đó làm trận pháp trong hoàng cung không cách nào ảnh hưởng lên hắn, bằng không hắn thật khó tránh thoát.

Sưu sưu sưu!

Thiên Huyền điện chấn động, hỗn độn hải dương sôi trào một hồi, mấy thân ảnh bay tới.

Bàn tay Nhiếp Vân mở ra, chính là đám người tháp chủ, Mị Cơ, Vạn Lực Vương.

Từ khi hắn đi vào hoàng cung thì bọn họ cũng lặng lẽ rời khỏi

hoàng thành ẩn thân hỗn độn hải dương, lúc này mới chạy tới tụ tập.

Các nàng đi tới nơi này và chờ đợi một thời gian, hải dương quay cuồng, hai phân thân của Nhiếp Vân cũng xuất hiện nơi đây và dung hợp với bản tôn.

Hai đại phân thân, một tay cầm Cương Vực Đồ, tay kia cầm Thiên Tâm Đằng, cường giả nửa bước chúa tể tiểu tam trọng cũng khó có thể đối kháng, muốn chạy trốn ai có thể ngăn cản?

- Được rồi, mọi người tới đông đủ, lần này xem như hữu kinh vô hiểm, không có tổn thất nào.

- Thiên Tâm Đằng, Vạn Lực Vương, Huyền Thiền Vương, Thanh Diệp vương, các ngươi cắn nuốt bốn thi thể này đi, sẽ giúp các ngươi gia tăng thực lực đấy.

Thấy mọi người đã tới đông đủ không có bất kỳ tổn thương nào, Nhiếp Vân thở ra một hơi, tiện tay ném thi thể bốn tên cường giả nửa bước chúa tể vừa giết ra ngoài.

Thiên Tâm Đằng, Vạn Lực Vương là tính mạng thượng cổ không phải tu luyện đại đạo, mà là thôn phệ lực lượng tấn cấp, bốn thi thể này có trợ giúp lớn với chúng.

- Đa tạ chủ nhân!

Vạn Lực Vương và yêu sủng khác nhìn thấy đều là thi thể nửa bước chúa tể nên hưng phấn đỏ mắt.

- Ha ha!

Khẽ cười một tiếng, Nhiếp Vân không để ý tới bọn chúng, lúc này nhìn sang thân thể bất động của Nhiếp Đồng.

Tinh thần ý thức tiến vào thân thể của hắn.

Lúc này hai cổ ý thức giao chiến kịch liệt như cũ, trong thời gian ngắn không nhìn ra ai thắng thua, lúc này Nhiếp Đồng không còn

tinh lực nói chuyện với hắn, đứng tại chỗ xem một hồi nhưng không nhìn ra cái gì, Nhiếp Vân đành phải tạm thời lui ra ngoài.

Ý thức Nhiếp Đồng thanh tỉnh, sau khi hắn cướp đoạt Kiền Huyết Long Ấn, tác dụng là gì thì hắn không biết.

- Đúng rồi, Nhiếp Đồng nói tổng cộng cần làm ba chuyện, đã làm được chuyện đầu tiên, sẽ tự động xuất hiện chuyện thứ hai, chỉ có ba chuyện đều hoàn thành mới có thể giúp hắn cướp đoạt tư cách phong vương.

Triệt để biến thành Tu La Vương!

Trong nội tâm khẽ động, nhớ tới Nhiếp Đồng từng bàn giao, hắn lật cổ tay và cầm ngọc bài.

Ông!

Quả nhiên ngọc bài xuất hiện biến hóa, trước kia là Kiền Huyết Long Ấn, hiện tại hào quang lóe lên xuất hiện một nhóm chữ khác.

- Việc này...

Nhìn kỹ chữ phía trên, Nhiếp Vân cũng phải sững sờ.

Phía trên có ghi: luyện hóa thiên địa lục đạo.

Thiên địa lục đạo là căn cơ hắn sinh tồn và phát triển, Đạm Thai Lăng Nguyệt diễn hóa thành Thiên Đạo, muốn hắn luyện hóa lục đạo làm gì?

Nhiếp Vân cau mày.

Hắn tin tưởng an bài của đệ đệ nhưng hiện tại hắn lại sinh ra dao động.

Thiên địa lục đạo có tầm quan trọng với hắn thế nào thì Nhiếp Đồng nên biết, luyện hóa lục đạo, tương đương luyện hóa ý chí thiên địa, như vậy tương đương luyện hóa Đạm Thai Lăng Nguyệt, nàng không có khả năng khôi phục, chuyện này hắn không làm.

Nhìn chữ trên ngọc bài, vì sao phải làm như vậy, làm như vậy làm gì, không có chút nhắc nhở nào, lúc này Nhiếp Vân không biết nên làm sao bây giờ.

Bằng vào thủ đoạn của hắn hiện tại, đừng nói luyện hóa thiên địa lục đạo, cho dù thế giới Cửu Thiên, Đại Hiên Hỗn Độn Giới cũng có thể luyện hóa tùy ý, nhưng một khi luyện hóa thế giới, cả thế giới đều sẽ biến thành ý thức của mình và giống như không gian dung khí, chỉ nghe theo lời mình, Đạm Thai Lăng Nguyệt thân là Thiên Đạo đứng mũi chịu sào, sẽ bị gạt bỏ đầu tiên.

- Nhiếp Đồng sẽ không gạt ta, làm như vậy tất nhiên là có mục đích.

Thở ra một hơi, ánh mắt Nhiếp Vân kiên định lần nữa.

Cho dù kiếp trước kiếp này, Nhiếp chính là thiếu niên đơn thuần trong lòng hắn, vì hắn cam nguyện ngăn cản một trăm ba mươi bảy kiếm không lay chuyển, trên ngọc bài viết như thế khẳng định có mục đích.

------oOo------

Chương 2260: Chẳng lẽ là hắn? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Có lẽ có biện pháp trung hoà, nếu có thể luyện hóa thiên địa lục đạo, lại không tổn thương Lăng Nguyệt!

Nhiếp Vân trầm tư.

Kỳ thật hắn suy nghĩ chuyện này ngay từ đầu, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cẩn thận nhớ lại cũng không phải không có khả năng!

Chỉ cần tìm được phương pháp luyện hóa thiên địa lục đạo, lại bảo chứng Đạm Thai Lăng Nguyệt an toàn là được.

Phương pháp này nói nghe thì đơn giản, làm khẳng định không dễ dàng như vậy!

Xoa mi tâm, thức hải của hắn suy nghĩ và nóng như thiêu đốt.

Hắn đi dạo qua thư khố trong Quy Khư Hải, đọc qua không ít sách vở, trong đó cũng có một ít phương pháp luyện hóa tiểu thế giới như thế nào, tuy trên cơ bản đều là hủy diệt Thiên Đạo của tiểu thế giới, dùng phương pháp luyện khí dùng ý chí bản thân thay thế.

Loại phương pháp này khẳng định không được, một khi làm như vậy, về sau cho dù có phương pháp cứu Lăng Nguyệt cũng không thể cứu nàng.

- Các ngươi ai biết biện pháp luyện hóa tiểu thế giới nhưng không tổn thương Thiên Đạo của tiểu thế giới hay không?

Thiên phú thiên cơ sư suy diễn rất lâu, cũng không tính ra cái gì, Nhiếp Vân triệu tập đám người Thanh Diệp vương, tháp chủ và hỏi thăm.

Tiếp thu ý kiến mọi người sẽ tốt hơn tự mình suy nghĩ.

- Luyện hóa tiểu thế giới không tổn thương Thiên Đạo? Chưa nghe nói qua!

Tháp chủ đi đầu lắc đầu.

- Muốn luyện hóa tiểu thế giới, đầu tiên phải diệt Thiên Đạo, dùng ý chí của mình thay thế, nếu không, không có khả năng thành công, chủ nhân nghĩ thế nào hỏi việc này? Có lẽ không có ngươi nào có phương pháp như thế, nếu như giữ lại Thiên Đạo cũng không thể luyện hóa triệt để.

Thanh Diệp vương nói tiếp.

Hai gia hỏa này có tri thức uyên bác nhất trong đám người, ngay cả bọn họ cũng nói thế liền làm nội tâm Nhiếp Vân lạnh lẽo.

- Chủ nhân đừng có gấp, hỗn độn vạn vật không thiếu cái lạ, tuy chúng ta không biết nhưng không có nghĩa là người khác không biết, có lẽ có thể tìm ra người biết phương pháp này!

Thấy bộ dạng của hắn như vậy, Vạn Lực Vương biết rõ chuyện này rất trọng yếu với hắn nên an ủi.

- Vạn Lực Vương vừa nói như vậy, ta thật sự nhớ được có một người có thể giải quyết được chuyện này!

Đột nhiên tháp chủ lên tiếng.

- Ah?

Nhiếp Vân vội vàng nhìn qua.

- Chủ nhân còn nhớ lúc trước ta từng nói với ngươi Lưu Ly Tháp từng bị người ta đạp phá mười tám tầng hay không?

Tháp chủ nói.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Sau khi thu phục tháp chủ, tháp chủ từng giới thiệu kỹ càng lịch sử của Lưu Ly Tháp, trong đó có một người vượt qua mười tám tầng, sau đó bọn họ mị hoặc hắn, người nọ còn lột sạch Mị Cơ lột và treo ngoài tháp, đó chính là cơn ác mộng Lưu Ly Tháp không dám nhớ lại.

- Chỉ sợ thực lực người này không thấp hơn ta, ít nhất là một vị cường giả nửa bước chúa tể...

- Có thể vượt qua mười tám tầng Lưu Ly Tháp, hơn nữa đánh bại tháp chủ thực lực cấp bậc tông chủ, chỉ sợ thực lực người như thế không kém hơn ta, thậm chí còn cao hơn hơn mấy phân!

Nói đến đây đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời và nói.

- Chẳng lẽ người nọ có biện pháp luyện hóa tiểu thế giới mà không tổn thương Thiên Đạo sao?

- Việc này... Ta không biết, nhưng thủ đoạn người này vô cùng, lúc trước từng ném chúng ta vào trong tiểu thế giới, mà ta cảm ứng được ý chí tiểu thế giới không bị luyện hóa, về phần thế giới này có phải của hắn hay không thì ta không biết.

Tháp chủ chậm rãi nói.

- Tháp chủ nói không sai, tiểu thế giới thật sự không có ý thức của hắn, rốt cuộc có phải hắn luyện hóa hay không cũng không biết, chỉ biết lúc đó huyên náo động tĩnh lớn, kinh động người trong thành Lưu Ly, hắn tiện tay ném chúng ta vào trong, sau đó chúng ta mất đi liên hệ với Tà Nguyệt Chí Tôn Vực!

Tuy Mị Cơ không muốn nhớ lại chuyện cũ nghĩ mà sợ nhưng vẫn chậm rãi lên tiếng.

- Tiểu thế giới không có ý thức của hắn, hắn lại có thể tiện tay ném các ngươi vào, chỉ sợ người này thật có phương pháp đặc thù.

Nếu như các nàng nói là thật, chỉ cần tìm người này và học phương pháp luyện hóa tiểu thế giới mà không tổn thương Thiên Đạo là có thể giải quyết vấn đề hoàn mỹ!

- Người này có bộ dáng gì? Có đặc thù và điểm nào nhận dạng hay không?

Cố nén kích động trong nội tâm, Nhiếp Vân vội vàng hỏi.

- Ta cũng không biết thân phận cụ thể của hắn, người này thích rượu thành tánh, phóng đãng không bị trói buộc, có hương vị dạo chơi nhân gian, sau khi giáo huấn chúng ta một lần liền phiêu nhiên rời đi... Nói tới hổ thẹn, mặc dù nghe ngóng nhiều năm nhưng không biết tên hắn và ở nơi nào.

Tháp chủ lắc đầu.

- Không biết không phải nói vô ích...

Nghe được tháp chủ nói thế, Huyền Thiền Vương khoát khoát tay.

Ngươi cái gì cũng không biết, nói nhiều như vậy có thể dùng gì...

Hắn còn chưa nói xong, đột nhiên dừng lại, bởi vì chủ nhân nhớ tới cái gì đó, hai mắt tỏa ra hào quang và thì thào tự nói.

- Dạo chơi nhân gian, thích rượu thành tánh.

Nằm trên đá xanh, tự xưng Tiêu Diêu Tiên... Chẳng lẽ là hắn?

Nghe được tháp chủ giới thiệu, đầu óc Nhiếp Vân lập tức xuất hiện một thân ảnh.

Lúc trước khi hắn đánh chết thành chủ thành Lưu Ly Độc Cô Ngạn Quân đã gặp qua, còn mời hắn uống hầu tâm tửu, tâm tình một phen.

Lúc ấy đã cảm thấy người này thực lực thâm bất khả trắc, chỉ sợ không yếu hơn hắn, hiện tại ngẫm lại vô cùng có khả năng chính là người này.

- Các ngươi xem có phải là hắn hay không?

Nghĩ vậy ngón tay Nhiếp Vân bắn ra một đạo hào quang, ngay sau đó có hình ảnh xuất hiện trước mặt đám tháp chủ, chính là Tiêu Diêu Tiên nằm trên đá xanh.

- Chính... Chính là hắn!

- Chủ nhân gặp qua?

Đôi mắt tháp chủ sáng ngời.

- Thì ra là thế, vậy là tốt rồi, ta sẽ đi tìm hắn ngay bây giờ!

Biết rõ người này có khả năng trợ giúp mình giải quyết phiền toái, Nhiếp Vân không hề do dự, hắn rời khỏi Thiên Huyền điện và ngụy trang thành diện mạo khác và bay thẳng trong hỗn độn hải dương,

một lần nữa đi tới thành Lưu Ly.

Thành Lưu Ly cách Kiền Huyết hoàng thành rất gần nhưng chỉ cần Kiền Huyết hoàng đế không tập trung lực chú ý sẽ không có khả năng phát hiện, lại nói cho dù phát hiện cũng không có gì, từ hoàng cung chạy tới nơi cũng mất thời gian, đối phương cũng không thể làm gì mình.

Một đường phi hành, hắn nhanh chóng đi vào thành Lưu Ly.

Đường phố rộng rãi, nhìn dòng người qua lại như thoi đưa trên đường, Nhiếp Vân đi về hướng Lưu Ly Tháp.

Tuy bốn phía khắp nơi là âm thanh rao hàng nhưng chẳng biết tại sao không có người thấy được hắn, thậm chí người đi song song cũng không phát hiện, dường như hai bên đang ở cách nhau hai thế giới.

------oOo------

Chương 2261: Lại là cường giả chúa tể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đây là một loại lĩnh ngộ với không gian, đối với cường giả nửa bước chúa tể như Nhiếp Vân mà nói làm thế không khó, chiêu này giấu diếm người bình thường không có vấn đề gì, gặp người đồng cấp lại không được.

Sở dĩ làm như vậy chỉ phòng ngừa phiền toái mà thôi, cũng không phải cố ý hiển lộ thực lực.

Hắn nhanh chóng tới trước Lưu Ly Tháp.

Tảng đá xanh xuất hiện trước mặt nhưng phía trên không có bóng người, trước kia người tự xưng Tiêu Diêu Tiên không có ở đây.

Nhìn chung quanh không có người nào, thân thể khẽ động đáp xuống đá xanh, Nhiếp Vân hiển lộ thân thể và lấy một vò hầu tâm

tửu và mở nắp.

- Đa xanh một bầu rượu, độc chước vô tướng thân... Tịch mịch ah tịch mịch!

Cũng không đi tìm, Nhiếp Vân uống hầu tâm tửu sau đó cất tiếng cười to.

Thực lực đối phương chỉ mạnh chứ không yếu hơn mình, muốn đi tìm còn khó hơn lên trời, nếu tìm không có mục đích còn không bằng chờ ở đây.

Hắn đã từng nói nằm trêm đá xanh, như vậy cứ chờ ở đây là được.

Lại nói thời điểm ở đại lục Phù Thiên hắn đã từng tiếp xúc qua với lão tửu quỷ, biết rõ loại người thích rượu đều có một bản tính, chỉ cần là hảo tửu, cho dù cách xa vạn dặm cũng có thể ngửi được.

Hầu tâm tửu mỹ vị vô cùng, rất khó tìm được hảo tửu cấp bậc như thế trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, có thứ này làm mồi dụ là tốt nhất.

Quả nhiên Nhiếp Vân uống hai ngụm, còn chưa kịp uống ngụm thứ ba đã cảm thấy hoa mắt, có một bóng người xuất hiện.

Một thân quần áo vải xanh, bộ dạng lôi thôi, toàn thân mùi rượu nhưng không bị trói buộc.

- Rượu ngon há có thể uống một mình, ta cùng ngươi...

Tiêu Diêu Tiên bước tới, đôi mắt trông mong nhìn Nhiếp Vân, miệng thèm sắp chảy nước miếng.

Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, nội tâm Nhiếp Vân cười thầm.

Đường đường nửa bước chúa tể, siêu cấp cường giả thực lực còn mạnh hơn cả hắn, nghe thấy mùi rượu là như thế làm cho người ta dở khóc dở cười.

- Đây!

Bàn tay ném một hồ lô rượu ra.

Ừng ực ừng ực!

Uống hai ngụm, Tiêu Diêu Tiên thở dài ra một hơi, lúc này mới nhìn sang Nhiếp Vân.

- Tìm ta có chuyện gì? Muốn phần thưởng thì ta cho ngươi.

Thân là cường giả cấp bậc này lại không phải người ngu, Nhiếp Vân hành động rõ ràng như thế, thật sự không nói rõ tìm hắn thì hắn quá ngu rồi.

- Vãn bối thật có chuyện muốn nhờ!

Biết rõ đối phương là cường giả, Nhiếp Vân hạ thấp tư thái.

- Nói đi!

Uống một hớp rượu, Tiêu Diêu Tiên vẻ mặt vui thích và nói.

- Ta muốn biết phương pháp luyện hóa tiểu thế giới nhưng không làm ý thức Thiên Đạo của tiểu thế giới biến mất!

Nhiếp Vân đi thẳng vào vấn đề, cũng không nói nhảm quá nhiều.

- Luyện hóa tiểu thế giới, không làm Thiên Đạo của tiểu thế giới biến mất? Đây là chuyện không thể nào, sao ngươi hỏi chuyên này? Ân?

Tiêu Diêu Tiên nhíu mày một cái, hắn nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Ngươi biết thân phận ta?

Đối phương chấn động nỗi lòng, một đạo ý niệm hàng lâm, thân thể Nhiếp Vân cứng đờ.

Đối mặt ý niệm này, dường như hắn bị đóng băng không có khả năng phản kháng.

- Không phải nửa bước chúa tể đại tam trọng, mà là... Chúa tể cảnh!

Nội tâm Nhiếp Vân chấn động như dời sông lấp biển.

Vị Tiêu Diêu Tiên trước mặt tùy tiện một đạo ý niệm đã làm hắn không thể phản kháng, thực lực cũng không phải nửa bước chúa tể đại tam trọng đơn giản như vậy, chỉ sợ đã đột phá gông cùm xiềng xích, là cường giả chúa tể a.

Chỉ có cường giả như vậy mới làm hắn bất lực không sinh ra chút tâm tư phản kháng.

- Lần thứ nhất chỉ nhìn thì ta đoán được, lúc đó ta không xác định, hiện tại... Đã xác định!

Tuy nội tâm rung động nhưng biết đối phương không có ý hại mình nên trả lời.

Nói như vậy tự nhiên là chuyện phiếm, lần thứ nhất nhìn thấy chỉ cho rằng là nửa bước chúa tể mà thôi, cho tới giờ phút này mới biết được đối phương là chúa tể chân chính, lời này không thể nói ra, nếu không khí thế yếu đi vài phần, càng không thể chống cự lực lượng của đối phương.

Tại đại lục Phù Thiên, tùy tiện gặp được một tửu quỷ là người mạnh nhất đại lục, cường giả Đoạt Thiên Tạo Hóa Bí Cảnh đệ cửu trọng Toái Thần Cảnh, lần này lại gặp một, kết quả là chúa tể... Chính mình có phải hữu duyên với tửu quỷ hay không, hơn nữa vì sao mỗi tửu quỷ đều có thực lực như thế?

- Biết rõ cũng không có gì, ta chỉ có thể nói ngươi nhãn lực không sai...

Tâấy Nhiếp Vân gật đầu, Tiêu Diêu Tiên cũng không có động tác nào khác, lực lượng rút đi như thủy triều, cũng không thèm để ý, tiếp tục uống rượu.

Hắn là cường giả chúa tể cũng không phải là quái vật không dám

để người ta nhận ra, người khác đoán được cũng không giết người diệt khẩu.

- Kính xin tiền bối chỉ điểm, tại hạ đang cần gấp phương pháp này!

Thấy đối phương cũng không có ý trách tội, Nhiếp Vân thở ra một hơi và ôm quyền nói:

- Muốn loại phương pháp này? Đáng tiếc ta cũng không có!

Tiêu Diêu Tiên nói.

- Khẩn cầu tiền bối!

Ánh mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Chuyện này quan hệ tới Đạm Thai Lăng Nguyệt, hắn không thể không cúi đầu.

- Khẩn cầu ta cũng vô dụng, ta thật sự không có biện pháp này.

Tiêu Diêu Tiên lắc đầu.

- Ta từ người khác biết rõ tiền bối có tiểu thế giới, có được Thiên Đạo độc lập?

Thái độ Nhiếp Vân kiên quyết.

- Ta có tiểu thế giới như vậy, nhưng... Ai, nói cho ngươi cũng nói không rõ, như vậy đi, đừng phản kháng, ta mang ngươi đi qua, chính ngươi xem liền biết.

Tiêu Diêu Tiên giải thích một câu, phát hiện không biết nói từ đâu nên lắc đầu.

- Tính toán, xem như trả tiền lãi rượu ngon của ngươi đi, về sau đừng hỏi ta muốn!

- Đó là tự nhiên!

Nghe hắn muốn dẫn mình đi vào, Nhiếp Vân thở ra một hơi và cúi đầu.

Nói xong cảm thấy một đạo tinh thần bao phủ hắn, thân thể khẽ động và xuất hiện trong tiểu thế giới.

Tiểu thế giới cũng không lớn, nó còn nhỏ hơn thiên địa lục đạo rất nhiều, tối đa chỉ sánh ngang đại lục Phù Thiên, xem xét cũng không phải tiểu thế giới hắn luyện hóa, nơi này có không gian pháp tắc và lực lượng khác biệt, thậm chí có được thế giới độc lập.

Tà Nguyệt Chí Tôn Vực có không gian dung khí, Nhiếp Vân cũng đã gặp, nó có hiệu quả giống đan điền, dựa theo lẽ thường sẽ không chứa người sống trong đó, nếu không trong đó không gian rất dễ dàng phát sinh sụp đổ làm người ta tử vong.

Như Tịnh Nguyệt cổ thuyền, có thể để người ta tiến vào đều là dựa theo trận pháp cải tạo, không gian pháp tắc trong đó không xung đột với Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, từ đó mới có thể tồn tại độc lập.

Mà không gian này lại khác biệt, mang theo thời không pháp tắc khác biệt, khác xa Tà Nguyệt Chí Tôn Vực nhưng người ta tiến vào trong đó không bị ảnh hưởng chút nào, cảm giác tiến vào mặt tiểu thế giới khác.

------oOo------

Chương 2262: Bảo hộ thiên địa lục đạo (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Kỳ thật chuyện này không phải bí mật, chỉ cần là chúa tể đều sẽ biết, không gian cũng không phải là ta luyện hóa thành tiểu thế giới độc lập, mà là cường giả chúa tể lĩnh ngộ không gian đại đạo!

Thấy Nhiếp Vân khó hiểu như thế, Tiêu Diêu Tiên nói.

- Không gian đại đạo?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Ân, cường giả chúa tể lĩnh ngộ không gian đại đạo sẽ phải chịu hỗn độn hải dương áp chế, cũng không quá lớn, giống ta xem như tăng trưởng tới cực hạn nhưng bên trong đã có Thiên Đạo ý niệm đặc biệt, xem như không giống thế giới của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực.

- Không phải chúa tể, cho dù lĩnh ngộ không gian đại đạo cũng chỉ ngưng tụ không gian tịch mịch, không có bất kỳ sinh cơ nào, chỉ có đạt được cơ duyên mới có thể một lần đột phá, thành tựu chúa tể, có được tiểu thế giới như thế!

Tiêu Diêu Tiên nói.

- Đạt được cơ duyên? Chúa tể không phải lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo có thể tấn cấp sao?

Nhiếp Vân đầy kỳ quái.

Lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo viên mãn thành tựu chúa tể, đây là sự thật người nào cũng biết, tại sao nghe khẩu khí của Tiêu Diêu Tiên không quá giống?

- Trên lý luận là lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo thành tựu chúa tể nhưng sự thật cũng không phải là như thế!

Tiêu Diêu Tiên lắc đầu, hắn không tiếp tục giải thích, lúc này hỏi:

- Ta hỏi ngươi, đại đạo xếp hạng thứ nhất trong ba ngàn đại đạo là cái gì?

- Xếp hạng đệ nhất? Bổn nguyên đại đạo!

Ba ngàn đan điền xếp hạng đầu tiên là chủ đan điền, có thể diễn biến vô số thiên phú, đại đạo đối ứng, chính là bổn nguyên.

- Không sai, là bổn nguyên đại đạo!

- Đại đạo này có thuộc tính gì?

Tiêu Diêu Tiên hỏi tiếp.

- Có thể diễn hóa các đại đạo khác...

- Không sai, có thể diễn hóa hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo khác, nói cách khác, nếu có người trực tiếp lĩnh ngộ bổn nguyên đại đạo thì sau đó có thể diễn hóa ra hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo còn lại, thậm chí không cần tu luyện đúng không!

Tiêu Diêu Tiên nói.

- Đúng thế a!

Nhiếp Vân gật đầu.

Ba ngàn đan điền của hắn được diễn hóa ra như vậy, trước mở ra chủ đan điền, sau đó diễn sinh, cũng không có gì kỳ quái.

- Đúng?

Thấy hắn gật đầu trực tiếp như thế, Tiêu Diêu Tiên cảm thấy chán nản:

- Đây là chuyện không thể nào!

- Không có khả năng?

Lần này đến phiên Nhiếp Vân sững sờ.

Hắn chính là như vậy từng bước một lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo, tại sao không có khả năng? Đương nhiên hắn không nói ra lời này, bởi vì hắn cảm nhận được một tia khác biệt.

- Không sai, bất cứ thế giới nào cũng có pháp tắc, ba ngàn đại đạo trên thực tế chính là trụ cột cấu thành hỗn độn hải dương, cái gọi là bổn nguyên đại đạo chỉ khống chế trong hạch tâm của hỗn độn hải dương, nếu như bị người khác lĩnh ngộ khống chế, chẳng phải hỗn độn hải dương sẽ sụp đổ?

Tiêu Diêu Tiên nói.

- Sụp đổ? Quá khoa trương a...

Nhiếp Vân nháy mắt, vẻ mặt của hắn không tưởng tượng nổi.

- Nếu như bổn nguyên đại đạo không bị người ta chưởng khống, cường giả... Cường giả chúa tể làm thế nào viên mãn như ý?

Không lĩnh ngộ bổn nguyên đại đạo, ba ngàn đại đạo không thể viên mãn, chúa tể không viên mãn, làm sao có thể có thực lực như thế?

Trước kia sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, hắn có thể cảm nhận được uy lực khi hình thành vòng tròn đại đạo, uy lực cực lớn ah.

- Bổn nguyên đại đạo không thể bị người ta chưởng khống, nhân loại có thể khống chế ngụy bổn nguyên cấp thấp nhất!

Tiêu Diêu Tiên nói.

- Ngụy bổn nguyên?

- Ân, như vậy phải nói tới tam tai cửu nạn của cường giả chúa tể.

- Cường giả chúa tể cũng không phải như các ngươi nghĩ là có thể thiên hạ vô địch, có thể tùy ý làm mọi chuyện, trái lại, cường giả chúa tể còn có tam tai cửu nạn, gây chuyện không tốt sẽ vẫn lạc!

Tiêu Diêu Tiên cũng lộ ra thần thái kính sợ, dường như nói tới tam tai cửu nạn cũng tim đập chân run.

- Tam tai cửu nạn?

Đạt được Thiên Huyền lão nhân truyền thừa, hắn đã biết chúa tể sẽ vẫn lạc, hắn lần đầu tiên nghe qua tam tai cửu nạn.

- Muốn trở thành cường giả chúa tể, đầu tiên cần lĩnh ngộ bổn nguyên đại đạo, mà bổn nguyên đại đạo này như ta vừa nói lúc nãy

là không thể nào lĩnh ngộ, hỗn độn hải dương vì cân đối sẽ phóng thích một loại ngụy bổn nguyên để cho người khác đạt được, loại đại đạo có được lực lượng bổn nguyên đại đạo, lại không có năng lực diễn sinh rất nhiều đại đạo như bổn nguyên đại đạo!

- Xem như đồ dỏm!

- Nhưng mặc dù là đồ dỏm nhưng chỉ cần cường giả lĩnh ngộ hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo đạt được, lập tức có thể hình thành xu thế viên mãn và tấn cấp chúa tể.

Tiêu Diêu Tiên nói tiếp:

- Loại ngụy bổn nguyên đại đạo này lại có số lượng không nhiều, hỗn độn hải dương chỉ có một ít đại thế giới mà thôi, chính bởi vì như thế, cường giả chúa tể cũng là cố định.

- Cố định? Chẳng lẽ là... Tám?

Đột nhiên Nhiếp Vân nhớ tới lúc trước Tiểu Linh từng nói qua lời này.

Hắn nói cả Tà Nguyệt Chí Tôn Vực chỉ có tám vị cường giả chúa tể, về sau Cửu Tiên trưởng lão cũng đã nói rất nhiều năm không xuất hiện cường giả chúa tể, dường như sau khi qua thời thượng cổ, về sau khó có người lĩnh ngộ thành công.

Cả Tà Nguyệt Chí Tôn Vực thực chỉ có tám chúa tể, hậu nhân không thể đạt tới?

- Không phải tám, mà là phù hợp số lượng cực hạn... Chín!

- Chín?

Nhiếp Vân sững sờ, hắn đang suy nghĩ có phải Tiểu Linh giới thiệu không đúng, lập tức nghe được Tiêu Diêu Tiên giải thích.

- Tám cường giả chúa tể, người cuối cùng là A Dục Vương!

- Kỳ thật A Dục Vương chỉ là hỗn độn hải dương phong vương phù

triệu, thực lực chân chánh cũng không khác gì chúa tể khác.

- Thì ra là thế...

Nhiếp Vân gật đầu.

- Bởi vì ngụy bổn nguyên đại đạo cố định, cho nên cường giả chúa tể tuy cường đại nhưng vì sao ai cũng ngấp nghé?

- Vì để cạnh tranh càng mạnh hơn nữa, thích hợp phát triển hơn, hỗn độn hải dương mang theo khảo nghiệm tam tai cửu nạn, không thông qua, mặc dù là chúa tể cũng sẽ chết!

- Một khi tử vong, đạt được ngụy bổn nguyên đại đạo lúc trước sẽ rời đi tìm kiếm ký chủ tiếp theo.

Tiêu Diêu Tiên nói.

- Việc này...

Nhiếp Vân khiếp sợ.

Khó trách vô số người đều kẹt ở cảnh giới cuối cùng không cách nào đột phá, thì ra chúa tể không phải tu luyện lĩnh ngộ, nó là kỳ ngộ.

Chỉ có đạt được cái gọi là ngụy bổn nguyên đại đạo mới có thể đột phá gông cùm xiềng xích, thành tựu chúa tể!

Nhưng vì sao nghe như có cảm giác sinh tử không do mình, toàn bộ khống chế trong tay hỗn độn hải dương?

------oOo------

Chương 2263: Bảo hộ thiên địa lục đạo (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tuy ngụy bổn nguyên không thể diễn sinh rất nhiều đại đạo lại có

thể làm cho rất nhiều đại đạo tăng cường thuộc tính đặc biệt, giống như không gian đại đạo có thể diễn sinh ra Thiên Đạo thuộc về mình, cho nên ta mới nói đây là năng lực của chúa tể, không học được!

Tiêu Diêu Tiên lắc đầu.

Tuy hắn không biết vì sao người trẻ tuổi trước mặt lại khăng khăng muốn tìm phương pháp luyện hóa tiểu thế giới mà không tổn thương Thiên Đạo, nhưng xem bộ dáng nghiêm túc của hắn như thế, khẳng định là rất quan trọng, chính mình uống nhiều rượu của đối phương như vậy lại không giúp được gì, mặc dù hắn tiêu dao không bị trói buộc cũng có chút xấu hổ.

- Thì ra là như vậy...

Nghe xong đối phương nói như thế, Nhiếp Vân cũng không có suy nghĩ chuyện luyện hóa thiên địa lục đạo, mà là khó có thể bình tĩnh nổi.

Cường giả chúa tể chỉ có thể đạt được ngụy bổn nguyên? Thế nhưng mà... Chủ đan điền của mình thật sự có năng lực diễn sinh đan điền ah.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Trước kia vẫn cho rằng là thiên phú ba ngàn đan điền và ba ngàn đại đạo cùng một ý nghĩa, không có khác nhau quá lớn, hiện tại xem ra không phải như vậy.

Đầu tiên, đan điền có thể dung hợp, từ đó phát huy lực lượng cường đại hơn, đại đạo lại không được!

Tiếp theo đan điền thiên phú chi khí có thể tùy ý cho người khác mượn sử dụng, vòng tròn đại đạo của Chủ Tể Phù Ấn lại không được.

Đơn từ hai điểm này có thể thấy được thiên phú đan điền chính là hàng cao cấp hơn đại đạo, tại sao nó cao cấp hơn đại đạo?

Nhưng nếu không phải như vậy, chủ đan điền diễn sinh vô số đan điền là xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ... Chủ đan điền là đại đạo bổn nguyên chân chính?

Chuyện này quá mức cổ quái, nói ra không có người tin tưởng là chuyện nhỏ, gây chuyện không tốt sẽ bị người ta bắt lấy làm chuột bạch thí nghiệm.

Cho nên tạm thời nhai nát trong bụng thôi.

- Nếu đan điền còn cao cấp hơn đại đạo, vì sao thiên địa lục đạo lại nhỏ yếu như thế, Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cường đại như vậy? Không hợp lý ah...

Nhiếp Vân càng nghĩ càng mơ hồ:

- Xem biểu hiện của người Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, dường như bọn họ không biết thiên phú đan điền, nếu như bọn họ tìm được một người của thiên địa lục đạo, hơi chút nghiên cứu nhất định sẽ biết không ít chuyện.

- Ân? Không đúng... Chẳng lẽ Nhiếp Đồng bảo ta luyện hóa thiên địa lục đạo là ý nghĩa này?

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân sợ hãi sắc mặt tái nhợt.

Xem ra vị trí thiên địa lục đạo quá mức ẩn nấp mà xem nhẹ một việc.

Chính mình làm ra phiền toái lớn cho Kiền Huyết hoàng đế như vậy, đánh cắp Kiền Huyết Long Ấn, làm như vua của một nước, cường giả hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo làm sao không cẩn thận điều tra?

Loại nhân vật này nếu quả thật muốn điều tra, chỉ sợ dùng không bao lâu sẽ tra ra bản thân hắn không phải người Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, thậm chí còn có thể tìm hiểu nguồn gốc và tìm tới thiên địa lục đạo!

Đương nhiên, cho dù hắn tìm không thấy, A Dục Vương làm cường giả hỗn độn phong vương nhất định có thể tìm được!

Làm ra động tĩnh lớn như thế, oanh động thiên hạ, A Dục Vương sẽ biết nhanh thôi, chính mình hắn không thèm để ý nhưng Tu La Vương thì sao? Làm địch nhân của quá khứ nhưng xuất hiện trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, làm sao có thể không truy tra? Vạn nhất cẩn thận truy tra, tìm được thiên địa lục đạo, không cần nghĩ nhất định sẽ mang tới tai nạn cho thiên địa lục đạo.

Cho nên Nhiếp Đồng nhất định nghĩ tới điểm này nên bảo mình luyện hóa thiên địa lục đạo, mục đích là tùy thân mang theo và bảo hộ căn cơ thật tốt, cũng không phải là nhằm vào Đạm Thai Lăng Nguyệt, làm cho Lăng Nguyệt biến thành ý thức của mình.

- Luyện hóa mới có thể tùy thân mang theo, Nhiếp Đồng đang muốn bảo hộ thiên địa lục đạo... Là ta nghĩ nhiều.

Rốt cuộc Nhiếp Đồng hiểu ý của Nhiếp Đồng, hắn bừng tỉnh đại ngộ.

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm, ta biết phải làm sao, cáo từ! trước

Sau khi hiểu xảy ra chuyện gì, Nhiếp Vân vô cùng vội vàng, hắn không ngừng suy nghĩ và nói với Tiêu Diêu Tiên một tiếng, thân thể khẽ động và rời khỏi tiểu thế giới tiến thẳng vào trong hướng hỗn độn hải dương.

- Trực tiếp ra khỏi thế giới của ta?

Thấy thân ảnh Nhiếp Vân biến mất ngay lập tức, Tiêu Diêu Tiên kinh ngạc.

Tuy vừa rồi không có cố ý khống chế tiểu thế giới lưu lại đối phương nhưng hắn dù sao là cường giả chúa tể, tiểu thế giới vô cùng chắc chắn, không phải bất cứ kẻ nào muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, thiếu niên này có thể rời đi, thậm chí hắn còn chưa chú ý tới, đây là bản lĩnh gì?

Cho dù lĩnh ngộ thâu thiên đại đạo cũng không làm được điểm này.

- Gia hỏa này còn chưa trở thành chúa tể đã gây ra động tĩnh lớn như thế, về sau tiền đồ bất khả hạn lượng!

Cảm khái một tiếng, Tiêu Diêu Tiên lắc đầu, đang muốn rời khỏi tiểu thế giới lại phát hiện đối phương rời đi lưu lại mười hồ lô.

Mở nắp bình ra, mùi rượu xông vào mũi.

- Ha ha, tiểu tử này đạt đến một trình độ nào đó!

Nhìn thấy thứ này, lập tức biết đối phương cố ý lưu cho mình, Tiêu Diêu Tiên cười ha ha.

Vụng trộm lưu lại rượu ngon, ngay cả tửu quỷ như hắn cũng không phát hiện, hắn bây giờ càng ngày càng chờ mong Nhiếp Vân, không biết thiếu niên này những năm sau sẽ đi tới trình độ thế nào.

Có lẽ có thể xông ra con đường sáng rọi mà cường giả chúa tể như hắn không làm được!

Vù vù vù!

Tiến vào hỗn độn hải dương, Nhiếp Vân cải biến phương hướng vài chục lần và cố ý bố nghi trận, lúc này mới bay thẳng về hướng thiên địa lục đạo.

Biết rõ mục đích của Nhiếp Đồng là vì bảo hộ thiên địa lục đạo, gánh nặng trong nội tâm cũng nhẹ đi.

Dù sao là vì bảo vệ,cùng lắm thu thiên địa lục đạo vào nạp vật thế giới!

Dù sao nạp vật thế giới địa vực rộng lớn, nó lớn không kém gì Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, đừng nói một thiên địa lục đạo, cho dù mười cái cũng dư thừa.

Quá trình quay về thiên địa lục đạo, Nhiếp Vân cũng không nói cho đám người Huyền Thiền Vương, chỉ bảo bọn họ an tâm tu luyện trong nạp vật thế giới.

Trên đường quay về, Nhiếp Vân cố ý tiến vào thế giới Cửu Thiên, Đại Hiên hỗn độn vực to như vậy để tiến hành mê hoặc, quấn một vòng lớn sau đó mới quay về thiên địa lục đạo.

Thiên địa lục đạo.

Trên chín tầng trời có một cung điện to lớn, từng đạo khí tức cường đại không ngừng nổ vang hình thành dòng lũ năng lượng bao phủ cả Linh giới.

- Ha ha, Vân nhi lưu lại thứ này quả nhiên lợi hại, không nghĩ tới ta hiện tại cũng là cường giả Tru Thiên Cảnh!

Một thân ảnh tươi cười đi tới, Nhiếp Khiếu Thiên vô cùng hưng phấn.

------oOo------

Chương 2264: Lạc Khuynh Thành bị bắt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau lưng hắn chính là đám người Nhiếp Tiểu Phượng, mạch tức của bọn họ hùng hậu, nhất cử nhất động mang theo uy thế xé rách thiên địa.

- Nhiếp Vân thiên hạ vô song, tuy đi vào cái gì Tà Nguyệt Chí Tôn Vực không lâu cũng đã trở thành cường giả đỉnh cấp, lưu lại đồ vật cực kỳ thần kỳ.

Lạc Khuynh Thành cười nói.

Lúc này Lạc Khuynh Thành càng mạnh hơn trước không ít, khí tức của nàng ngưng tụ mà không phát, rõ ràng chẳng biết lúc nào đã tấn cấp đến Tru Thiên Cảnh đỉnh phong, tuy khoảng cách Tà Nguyệt tướng sĩ một đoạn nhất đinh nhưng thực sự phi thường đáng sợ!

Từ khi nàng tấn cấp Xích Thiên Cảnh đến bây giờ cũng chỉ mấy tháng mà thôi, có thể nói nàng đột phá cực nhanh, cho dù thiên tài tuyệt đỉnh trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cũng không làm được.

Luc phân thân Nhiếp Vân rời đi đã thấy nàng tiến bộ và tấm tắc kêu kỳ lạ, do đó cũng biết thiên địa lục đạo không đơn giản như vẻ ngoài.

- Nhiếp Vân huynh đệ khẳng định lợi hại, thực lực của chúng ta cường đại, thiên địa lục đạo bài xích lực cũng càng ngày càng mạnh, muốn đi vào thế giới đã khó khăn.

Tiêu Lăng đi tới.

Lúc này Tiêu Lăng cũng đạt tới Tru Thiên Cảnh, đôi mắt xuyên thấu qua cung điện nhìn ra ngoài, hắn cũng cười khổ.

Thực lực bọn họ đạt tới Tru Thiên Cảnh, thiên địa lục đạo bài xích càng ngày càng mạnh, muốn đi vào lục đạo quá khó khăn.

- Đây là kết quả ngươi không triệt để khống chế lực lượng của mình, chờ ngươi triệt để nắm giữ lực lượng, cũng triệt để dung nhập vào thân thể thì có lẽ không có vấn đề quá lớn!

Lạc Khuynh Thành giải thích.

- Chỉ hy vọng như thế a!

- Đúng rồi, Nhiếp Vân gấp gáp trở về có phải gặp chuyện không may không?

Tiêu Lăng gật gật đầu, hắn không suy nghĩ chuyện này nữa, lúc này hỏi sang chuyện khác.

- Gặp chuyện không may? Cũng không rõ, cho dù gặp chuyện không may, hắn giải quyết không được thì chúng ta cũng bất lực!

Tuy Lạc Khuynh Thành ngoài miệng nói như vậy nhưng trong mắt đầy lo lắng.

Nhiếp Vân là người đầu tiên xâm nhập vào nội tâm của nàng, tuy những năm qua không tiếp nhận hảo ý của nàng nhưng nàng chưa bao giờ buông tha, trong nội tâm chỉ có một mình hắn.

- Yên tâm đi, chắc có lẽ không có việc!

Nhiếp Khiếu Thiên khoát tay, nhớ tới nhi tử của mình quật khởi truyền kỳ, trong nội tâm của hắn sinh ra tự hào.

Lúc trước hắn cảm thấy nhi tử bất phàm, hiện tại có nằm mơ cũng không nghĩ tới lại đạttới độ cao như thế.

- Hắc hắc, không có nghĩ tới đây nơi này có tiểu thế giới, không sai...

Mọi người nơi đây đang cao hứng vì tấn cấp, đột nhiên trên trong hỗn độn hải dương trên chín tầng trời có ý niệm lạnh như băng vang lên, lập tức có hai người bay tới.

Người đi đầu mũi nhọn, hai mắt như mắt ưng, nhìn thấy thiên địa lục đạo thì ánh mắt đầy nóng bỏng.

- Tuy tiểu thế giới không lớn lại sinh cơ bừng bừng, lực lượng mười phần, nếu như luyện hóa bán ra sẽ lời không ít tiền...

Một người khác nhìn kỹ thiên địa lục đạo, chỉ liếc mắt nhìn đã lộ ra tham lam.

Hai người này một kẻ áo xanh, trước ngực có huy chương hình lá cây màu vàng.

Chính là Kim Diệp thương đoàn Nhiếp Vân gặp được trong Đại Hiên hỗn độn vực.

Hai người này là trưởng lão của thương đoàn, chuyên môn đi vào hỗn độn tìm kiếm tiểu thế giới luyện hóa, hơn nữa bán ra!

Trong lúc vô tình hai người bị cuốn vào trong hỗn độn phong bạo, vốn tưởng rằng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nằm mơ cũng không nghĩ tới phía sau là một tiểu thế giới.

Tiểu thế giới này không lớn, kém xa Đại Hiên hỗn độn vực, càng không cần nói tới Tà Nguyệt Chí Tôn Vực nhưng nó giống như bảo thạch sáng chói mắt, hào quang bắn ra khắp bốn phía, có thể tưởng tượng, nếu như luyện hóa tuyệt đối có thể bán giá tốt.

- Người nào?

Hai người không kiêng nể gì cả nghị luận, lập tức khiến cho Lạc Khuynh Thành bọn người cảnh giác, một hồi nổ vang, mọi người đi tới trước mặt.

- Ồ? Loại tiểu thế giới này lại có cường giả Tru Thiên Cảnh đỉnh phong? Không thể tưởng tượng nổi ah, xem ra nơi này có chút cổ quái!

Lúc này kẻ có lông mày rậm nhìn sang Lạc Khuynh Thành, hắn sững sờ sau đó ánh mắt nóng bỏng.

Tiểu thế giới như vậy, dựa theo lẽ thường không thể xuất hiện nổi cường giả Xích Thiên Cảnh nhưng bây giờ có cường giả Tru Thiên Cảnh đỉnh phong, nói rõ thế giới này tất có tài nguyên trọng yếu.

- Lập tức rời đi, bằng không đừng trách ta không khách khí!

Thấy ánh mắt hai người không kiêng nể gì cả, Lạc Khuynh Thành cau mày và quát lớn.

- Không khách khí? Thứ không biết trời cao đất rộng, ngươi đến không khách khí cho ta xem đi?

Người lông mày rậm cười lớn châm chọc nàng.

- Xương Tuất, nữ nhân này rất có hương vị, bộ dạng không kém, ngươi không vội động thủ, đầu tiên bắt lại để ta vui vẻ liền nói sau!

Một người khác ngăn cản gia hỏa gọi là Xương Tuất, trong mắt mang theo âm trầm.

Mặc dù dung mạo Lạc Khuynh Thành không bằng Đạm Thai Lăng

Nguyệt, cho dù đặt ở bất cứ nơi nào cũng xem như đỉnh cấp, gia hỏa này nhìn thấy liền sinh ra tà tâm.

- Mạt Kiêu, ngươi được hay không, nữ nhân này nhìn rất nóng bỏng, nếu như không được thì đưa cho ta...

Xương Tuất cũng cười hắc hắc nói.

Bọn chúng là “Kẻ săn thú” trong hỗn độn hải dương, thường xuyên vài vạn năm không nhìn thấy nữ nhân, tuyệt thế mỹ nữ dung mạo tuyệt thế như Lạc Khuynh Thành càng hiếm có, cho nên có chút không kiêng nể gì.

- Đồ vô sỉ!

Nhìn thấy bộ dạng hai người như thế, gương mặt Lạc Khuynh Thành tức giận trắng bệch, nàng quát lớn sau đó cầm một thanh trường kiếm đâm thẳng vào ôối phương.

- Hỗn độn thần binh thượng phẩm? Ha ha, không nghĩ tới ah... Rất tốt, lần này ta muốn người, còn muốn cả binh khí.

Đôi mắt Xương Tuất và Mạt Kiêu đồng thời sáng ngời.

Bọn họ đã nhận ra binh khí trong tay Lạc Khuynh Thành chính là một kiện hỗn độn thần binh thượng phẩm!

Hỗn độn thần binh thượng phẩm có giá rất cao tại Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, thổ dân một tiểu thế giới lại có được, khó trách hắn động tâm.

Binh khí này là Nhiếp Vân lưu cho Lạc Khuynh Thành, nghe nói như thế càng giận dữ, kiếm quang bắn ra ngàn vạn đạo hào quang, không gian thiên địa lục đạo bị xé rách từng khối.

Kiếm khí rực rỡ đâm thẳng vào hai người.

- Ha ha, đừng xoắn xuýt, ngoan ngoãn thuận theo ta đi!

Nhìn thấy Lạc Khuynh Thành công kích, Xương Tuất cười ha ha,

năm ngón vươn ra bắt lấy, lực lượng nổ vang như nước ngăn cản kiếm khí, công kích cường đại tan thành mây khói.

Hô!

Lạc Khuynh Thành không hề phòng ngự cho nên bị hắn bắt lấy, nàng bị khống chế như cừu non.

Tuy thực lực của nàng tiến bộ rất lớn nhưng khởi điểm thật sự quá thấp, cũng không phải đối thủ của hai người này, không nghĩ tới mới qua một chiêu đã bị bắt.

------oOo------

Chương 2265: Lại gặp khó khăn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Dừng tay!

Đám người Nhiếp Khiếu Thiên không nghĩ tới người mạnh nhất trong bọn họ là Lạc Khuynh Thành không ngăn cản được một chiêu đã bị bắt, tất cả đều lo lắng đỏ mắt.

Vốn tưởng rằng thuận lợi đột phá, thực lực đã phi thường lợi hại, hiện tại xem ra chính là ếch ngồi đáy giếng, tùy tiện đến hai người cũng có thể nghiền nát bọn họ.

Sưu sưu sưu!

Đám người Tiêu Lăng, Nhiếp Khiếu Thiên đồng thời ra tay.

Mấy người thực lực Tru Thiên Cảnh bộc phát lực lượng như cuồng phong sậu vũ, đạt được bảo vật và công pháp truyền thừa Nhiếp Vân lưu lại, chiêu số cương mãnh hữu lực, liên thủ với nhau tạo thành lực lượng to lớn.

Tuy công kích đầy uy lực nhưng Xương Tuất và Mạt Kiêu không quan tâm, nhẹ nhàng một trảo đã khốn trụ đám người Nhiếp Khiếu

Thiên giống như Lạc Khuynh Thành, không ai có thể động đậy.

- Ha ha! Chỉ có thực lực như thế cũng muốn ngăn cản chúng ta? Không biết trời cao đất rộng!

Xương Tuất và Mạt Kiêu cười lạnh không thôi, còn chưa dứt lời đã biến sắc, gương mặt tái nhợt.

Chỉ thấy Lạc Khuynh Thành bị bọn họ bắt lấy sinh ra khí thế đáng sợ, thân thể mềm mại tỏa ra hào quang giống như hỏa diễm thiêu đốt.

- Cái gì... Đây là... Chủ Tể Phù Ấn? Tại sao lại có vật này?

Xương Tuất và Mạt Kiêu suýt nữa bị hù chết.

Loại vật như Chủ Tể Phù Ấn vô cùng trân quý, đừng nói bọn họ, mặc dù cả Kim Diệp thương đoàn cũng chỉ có một tấm, thổ dân một tiểu thế giới làm sao có vật này?

Lạc Khuynh Thành sử dụng Chủ Tể Phù Ấn như biến thành thần nữ, mái tóc tung bay, đưa tay về phía trước, lực lượng cường đại nghiền áp, một tiếng nổ vang, hai người Xương Tuất và Mạt Kiêu không kịp phản ứng và bị đánh chết ngay sau đó.

Hai người bọn họ chỉ có thực lực như thiết giáp tướng, làm sao có thể là đối thủ của Lạc Khuynh Thành khi sử dụng Chủ Tể Phù Ấn cơ chứ?

- Khuynh Thành biểu hiện không sai!

Sau khi đánh chết hai người, Lạc Khuynh Thành thở ra một hơi, vào lúc đang muốn nói chuyện đã nhìn thấy một bóng người đạp hỗn độn đi tới.

Đồng tử co rụt, nàng muốn tiếp tục chiến đấu thì nhìn rõ dung mạo người tới, hưng phấn kêu to sau đó nhảy lên.

- Ngươi trở lại...

Người tới chính là Nhiếp Vân.

Kỳ thật vừa rồi Xương Tuất và Mạt Kiêu xuất hiện thì hắn đã đi ra, hắn vẫn không ra tay chính là muốn nhìn đám người Lạc Khuynh Thành đối mặt với nguy cơ thế nào, Chủ Tể Phù Ấn là phân thân của hắn lúc gần đi lưu lại, quả nhiên có tác dụng phi thường.

- Ân!

Nhiếp Vân cười gật đầu.

Mọi người nhìn thấy hắn trở lại, tâm tình khẩn trương bình tĩnh lại, trong lòng bọn họ, có thiếu niên trước mắt thì chuyện nguy hiểm cỡ nào cũng giải quyết dễ dàng, không có gì khó khăn cả.

- Lần này... Ngươi khi nào thì đi?

Lạc Khuynh Thành cẩn thận hỏi thăm.

Nhìn bộ dạng chờ mong của nữ hài, Nhiếp Vân cũng không trả lời, mà chỉ nói:

- Thiên địa lục đạo ở lại nơi này quá nguy hiểm, nếu như lần này không phải hai người này quá yếu, cũng không có Chủ Tể Phù Ấn, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, cho nên... Ta ý định mang thiên địa lục đạo cùng đi, các ngươi sẽ đi với ta tới Tà Nguyệt Chí Tôn Vực!

- Cùng đi?

Mọi người đồng thời vui vẻ.

Nhất là Lạc Khuynh Thành hưng phấn đỏ mặt.

Trước kia nàng muốn theo Nhiếp Vân đi Tà Nguyệt Chí Tôn Vực nhưng phân thân không cho phép cho nên đành phải thôi, bây giờ có thể ở cùng với hắn, dù không có gì, chỉ cần thường xuyên nhìn thấy hắn cũng là hạnh phúc không tên.

- Hiện tại các ngươi tiến vào thiên địa lục đạo đi, dùng sức lượng

ổn định thời không, hiện tại ta dùng lực lượng đại đạo mang theo lục đạo rời đi.

Nhiếp Vân thở ra một hơi.

- Tốt!

Mọi người biết rõ hắn có quyết định như vậy là có mục đích của mình, cũng không nhiều lời, lúc này bay trở về.

- Thu!

Thấy mọi người chia sang các địa vực và dùng lực lượng củng cố không gian, Nhiếp Vân lui về phía sau vài bước, nhìn thấy thiên địa lục đạo như viên cầu cực lớn và vươn tay về phía trước.

Ầm ầm!

Thiên địa rung chuyển, hỗn độn bắt đầu khởi động, thiên địa lục đạo lơ lửng tại nơi này không biết bao nhiêu trăm triệu năm lại nổ vang, ngay sau đó nó biến mất tại chỗ, sau một khắc đã xuất hiện trong nạp vật thế giới.

Thế giới đan điền vô cùng rộng lớn, nó như hỗn độn hải dương, thiên địa lục đạo tiến vào trong đó cũng không phá vỡ vách ngăn, nó chỉ như ngôi sao lơ lửng trong hỗn độn.

Thân ảnh Nhiếp Vân xuất hiện trước mặt, đang muốn tiến vào thiên địa lục đạo liền cao mày.

- Tại sao tiêu hao nhiều lực lượng trong thiên địa lục đạo như thế?

Tuy thu thiên địa lục đạo vào trong nạp vật thế giới, hắn nhanh chóng phát hiện vấn đề, tốc độ thôn phệ lực lượng quá đáng sợ.

Nạp vật thế giới của hắn không biết thôn phệ bao nhiêu bảo vật mới có quy mô hiện tại, lúc này thôn phệ thiên địa lục đạo liền không ngừng thu nhỏ lại, xem tình huống dùng không qua bao lâu sẽ sụp đổ lui về bộ dạng lúc trước.

- Phát sinh chuyện gì?

Đám người Lạc Khuynh Thành cũng phát hiện vấn đề, bay ra khỏi thiên địa lục đạo tới trước mặt của hắn.

- Thiên địa lục đạo ở trong hỗn độn, dựa vào thôn phệ năng lượng hỗn độn hải dương duy trì Thiên Đạo vận chuyển, lúc này tiến vào nạp vật đan điền lại thôn phệ lực lượng của ta mới có thể tiếp tục duy trì... Tuy lực lượng của ta không kém thế nhưng mà bị một thế giới không ngừng thôn phệ... Lại không duy trì nổi.

Gương mặt Nhiếp Vân khó coi.

Hắn xem ra thiên địa lục đạo không lớn, dựa theo tình huống bình thường có lẽ thôn phệ năng lượng không nhiều, lúc này mới phát hiện căn bản không phải như thế.

Tiểu thế giới này giống như hấp huyết quỷ, mỗi một khắc đều thôn phệ năng lượng rất lớn, nếu như tiếp tục như vậy, thực lực của hắn không thể duy trì cả buổi.

Muốn biện pháp giải quyết cũng chỉ có một, đó là luyện hóa Thiên Đạo sau đó dung nhập nó vào thế giới đan điền!

Một khi dung hợp thành công, thiên địa lục đạo chẳng những không tiếp tục thôn phệ nạp vật đan điền, còn có thể biến thành tiếp tế của hắn, giúp hắn biến thành lãnh thổ lớn hơn.

Đương nhiên, nếu thật làm như vậy, Đạm Thai Lăng Nguyệt chẳng khác nào vĩnh viễn mất đi khả năng phục sinh!

- Vậy làm sao bây giờ?

Đám người Nhiếp Khiếu Thiên nghe xong lời này liền lo lắng.

- Có một biện pháp, không biết có thể thành công hay không.

Do dự thoáng một lúc, Nhiếp Vân thấp giọng nói.

- Ân? Biện pháp gì?

Nghe được có phương pháp, mọi người thở ra một hơi.

- Làm cho nguyên khí đan điền triệt để dung hợp với nạp vật thế giới.

Nhiếp Vân nói.

Nếu không thể đình chỉ thiên địa lục đạo thôn phệ hấp thu lực lượng duy trì vận

chuyển, như vậy phải không ngừng cung cấp năng lượng mà thôi.

------oOo------

Chương 2266: Phục sinh tiểu Long (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mà làm như vậy, biện pháp tốt nhất chính là để nguyên khí đan điền dung hợp với nạp vật đan điền.

Nhưng hắn nếm thử dung hợp hai đan điền này và không thành công, muốn hoàn thành trong thời gian ngắn cũng không dễ dàng, mà không hoàn thành, không riêng nạp vật thế giới sẽ bị thiên địa lục đạo thôn phệ sạch sẽ, ngay cả lực lượng trong người hắn cũng không chịu nổi.

Nên làm cái gì bây giờ?

- Các ngươi đi về trước đi, ta suy nghĩ một lúc.

Thấy mọi người vây bên người đã không dám nói lời nào, cũng không biết nên làm thế nào cho phải, Nhiếp Vân khoát khoát tay.

- Vâng!

Tuy không muốn đi nhưng biết rõ ở tại chỗ này chỉ quấy rầy hắn nghĩ biện pháp, mọi người đáp ứng sau đó quay về thiên địa lục

đạo.

- Tại sao ngươi không đi?

Tất cả mọi người biến mất, Lạc Khuynh Thành còn lẳng lặng đứng cách đó không xa, Nhiếp Vân cau mày.

Dung hợp nguyên khí đan điền và nạp vật đan điền còn khó hơn dung hợp võ đạo và linh hồn, hắn thật sự cần suy nghĩ.

- Ta không nói lời nào, chỉ yên tĩnh đợi ở chỗ này!

Lạc Khuynh Thành nói.

- Ai, ngươi tội gì chứ?

Thấy ánh mắt nữ hài kiên định, Nhiếp Vân lắc đầu.

Hắn biết rõ tâm tư của nàng nhưng hiện tại Đạm Thai Lăng Nguyệt biến thành như vậy, hắn không có tâm tình phát sinh quan hệ với nữ hài khác, mặc dù Lạc Khuynh Thành cũng không được.

- Không có làm gì, chỉ có nguyện ý và không muốn!

Lạc Khuynh Thành chỉ cười cười, tuy nàng nói không lớn nhưng vô cùng kiên định:

- Mặc kệ ngươi có yêu ta hay không, ta chỉ biết thế giới của ta không thể không có ngươi, dù ngươi không để ý tới ta, ta có thể lẳng lặng đứng bên cạnh và nhìn ngươi.

- Ngươi...

Nghe đối phương nói lời si tình như vậy, Nhiếp Vân biết rõ không cách nào khuyên can, lắc đầu.

- Ngươi không cần lo lắng cho ta, kỳ thật hạnh phúc hơn ngươi.

- Ta âu yếm người, ít nhất ta còn có thể nhìn thấy ngươi, thường xuyên nói chuyện với ngươi, Đạm Thai tỷ tỷ như vậy, ngươi chỉ có

thể lo lắng nhìn mà thôi, chỉ nhớ lại kỷ niệm, kỳ thật ngươi còn thống khổ hơn ta.

Lạc Khuynh Thành nói.

- Ai..

Nhiếp Vân không biết nên trả lời như thế nào.

Kỳ thật nàng nói không sai, nếu nói thống khổ thì hắn càng thống khổ, nữ hài âu yếm duy nhất biến thành Thiên Đạo, mất đi tung tích, hơn nữa còn ở trước mặt hắn, kiếp trước kiếp này hai xa nhau làm nội tâm hắn đau như cắt.

- Ai, sở dĩ không có buông, khả năng chính là chưa nhìn thấu, lòng dạ còn chưa rộng lớn.

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân không tự chủ thở dài, tiếng thở dài còn chưa chấm dứt, đột nhiên sững sờ, đôi mắt của hắn phóng ra hào quang.

- Rộng lớn? Lòng dạ rộng lớn? Tại sao ta không nghĩ ra?

Nạp vật thế giới là đại thế giới vượt xa thiên địa lục đạo, có thể dung nạp mặt trời mặt trăng và ngôi sao, xuân thu đông hạ, vì sao không thể dung nhập một tiểu thế giới?

- Cho tới nay ta đều nghĩ nó trở thành công cụ giúp ta dung nạp vật phẩm mà không phải một thế giới!

Đầu óc trong nội tâm của hắn càng lúc càng sáng, giống như có thanh tuyền rót vào trong đầu.

- Nó là nạp vật đan điền nhưng đã diễn biến thành thế giới thật, phải có bộ dáng của thế giới, phải có ý chí dung nạp vạn vật của thế giới, nguyên khí đan điền tuy cường đại nhưng so với thế giới thì nó quá nhỏ.

Nhiếp Vân như bắt được điểm trọng yếu nào đó, hắn vươn tay một trảo, trong thế giới trước mặt xuất hiện một lỗ đen.

Nơi cuối cùng của lỗ đen là nguyên khí đan điền chậm rãi xoay tròn, mỗi một lần chuyển động đều có vô số nguyên khí rót vào duy trì cả nạp vật thế giới vận chuyển.

- Thành công?

Nhiếp Vân đứng thẳng lên, hắn nhìn nguyên khí từ trong lỗ đen truyền ra ngoài chẳng những duy trì thiên địa lục đạo vận chuyển, còn có thể làm cho nạp vật thế giới càng rộng lớn tràn ngập sinh cơ, hắn lúc này cười ha ha.

Cố gắng dung hợp nạp vật đan điền và nguyên khí đan điền hơn ba vạn năm nhưng không nghĩ tới sau khi nghĩ thông suốt lại đơn giản như vậy.

Trước kia hắn tăng hai đan điền trở thành cùng cấp bậc, hiện tại xem ra nạp vật đan điền còn cao hơn nguyên khí đan điền, chủ phó phối hợp hai đại đan điền tự nhiên sẽ dung hợp với nhau.

- Giống như quan hệ giữa bàn cờ và quân cờ, nạp vật đan điền chính là bàn cờ, nguyên khí đan điền chỉ là quân cờ, như vậy càng dễ dung hợp và phát huy uy lực.

- Thử Thiên Đạo đan điền, luân hồi đan điền, bất tử bất diệt đan điền và thiên quân đan điền...

Nghĩ thông suốt những chuyện này, tinh thần của Nhiếp Vân câu thông với đan điền top mười.

Trước kia hắn suy nghĩ nạp vật đan điền có địa vị ngang các đan điền khác cho nên không cách nào dung hợp, hiện tại hắn xem nguyên khí đan điền trở thành một phần của nạp vật thế giới thì lập tức thành công, mấy đan điền khác cũng dung hợp thành công?

- Còn không được, nạp vật thế giới quy mô quá nhỏ.

Nghĩ đến liền làm, một lát sau Nhiếp Vân lắc đầu.

Căn cứ hắn cảm ứng, phương pháp dung hợp là đúng nhưng nạp

vật thế giới còn quá nhỏ, không cách nào dung nạp Thiên Đạo đan điền và các đan điền khác, giống như rắn nuốt voi, thôn phệ một nguyên khí đan điền có thể làm được, thôn phệ Thiên Đạo đan điền không kém gì nó lại có chút không được.

Chỉ cần hắn có thời gian sung túc, nạp vật thế giới tiếp tục phát triển, đạt tới trình độ giống như Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, có lẽ hắn sẽ nhanh chóng dung hợp các đan điền khác.

Đương nhiên, thời gian này dài bao lâu thì không ai biết, cho dù có nguyên khí đan điền không ngừng cung cấp động lực, không có ngàn vạn năm, trăm triệu năm rất khó thành công.

- Phải nhanh chóng thôn phệ thế giới khác thôi.

Nhìn thấy tốc độ phát triển chậm chạp, Nhiếp Vân lắc đầu mất đi tin tưởng.

Thực dựa theo phương pháp phát triển tự nhiên dung hợp đan điền, không biết năm nào tháng nào, mình không chờ được, mà muốn trong thời gian ngắn nhất và nhanh nhất thì phải thôn phệ tiểu thế giới, dung nhập nó vào trong nạp vật thế giới!

Dung hợp thôn phệ càng nhiều, nạp vật đan điền phát triển càng nhanh, có thể rút ngắn không ít thời gian.

Loại thôn phệ này khác biệt, phải luyện hóa Thiên Đạo trong đó, từ đó biến nó thành ý thức của mình, tương đương với trực tiếp phá hư.

- Hai đại đan điền dung hợp, thực lực của ta lại có đột phá?

Biết rõ tạm thời không có điều kiện cho nên dứt bỏ suy nghĩ, Nhiếp Vân nhìn vào thực lực của chính mình.

Nạp vật đan điền và nguyên khí đan điền dung hợp với nhau làm thực lực của hắn tăng lên, trước kia sử dụng vòng tròn đại đạo, tối đa có được thực lực nửa bước chúa tể tiểu tam trọng, mà bây giờ đã có được cảnh giới đại tam trọng!

------oOo------

Chương 2267: Phục sinh tiểu Long (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù so với Kiền Huyết hoàng đế thực lực hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo cũng không kém bao nhiêu.

Nắm đấm xiết chặc, cảm nhận lực lượng này không ngừng xoay tròn vào trong tâm, hỗn nguyên như ý, đôi mắt Nhiếp Vân càng ngày càng sáng.

Nếu như trước kia hắn có thực lực này, gặp được Kiền Huyết hoàng đế cũng không chật vật như vậy.

Đây mới thực sự là thế giới đỉnh phong, trừ chúa tể, chỉ sợ hắn không sợ bất cứ kẻ nào.

- Đi, mang ngươi gặp mấy người!

Dung hợp đan điền triệt để giải quyết vấn đề thiên địa lục đạo, hơn nữa gia tăng thực lực, tâm tính Nhiếp Vân rất tốt, hắn tươi cười nhìn Lạc Khuynh Thành và đi vào thiên địa lục đạo cách đó không xa.

Thế giới quen thuộc xuất hiện trước mặt, cảm nhận được ôn hòa do thiên địa lục đạo mang đến, lòng bàn tay Nhiếp Vân xuất hiện khoáng thạch, vừa xuất hiện đã tỏa ra kim hỗn độn khí tức.

Linh Hồn Hỗn Độn Vương Thạch!

Hắn đạt được tại chỗ của Cực Thiên Vương, trước kia hắn vẫn không sử dụng, lúc này trở lại thiên địa lục đạo cho nên mang ra.

Linh hồn trường hà xuất hiện trước mặt, nó sôi trào như nước sôi, hai mắt Nhiếp Vân như điện nhìn vào trong, hắn nhanh chóng lôi ra nhiều thân ảnh.

- Tu Du Tẩu ta còn sống? Đã xảy ra chuyện gì?

- Khâu Thánh Tôn Giả ta sống lại?

- Ha ha, tiểu Long ta lại trở lại, ta biết ngay lão đại lợi hại nhất!

- Ngươi tìm được Linh Hồn Hỗn Độn Vương Thạch? Nhan Chi cám ơn...

Một lại một thân ảnh xuất hiện ở trước mặt mọi người, mỗi người xuất hiện đều ngạc nhiên nhưng lại đầy hưng phấn.

Linh hồn của bọn họ biến mất khi chiến đấu vì thiên địa lục đạo, lúc này bị Linh Hồn Hỗn Độn Vương Thạch cứu sống, lúc này bọn họ cảm kích Nhiếp Vân.

- Này...

Nhìn tất cả vào trong mắt, Lạc Khuynh Thành, phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên vô cùng kích động.

Năm đó thiên địa lục đạo chiến đấu với Tu La Vương tổn thương quá lớn, vô số tiên hiền tre già măng mọc hung hãn không sợ chết, có phục sinh bọn họ chính là nguyện vọng của Nhiếp Vân, càng là tâm nguyện của thế hệ sau.

Lúc này viên Hỗn Độn Vương Thạch cuối cùng đã tiêu tán, thân ảnh Thích Già Phật tổ chậm rãi xuất hiện.

Người chết vì thiên địa lục đạo quá nhiều, mặc dù Nhiếp Vân cũng không cách nào phục sinh, những người mạnh nhất của thiên địa lục đạo đều sống lại tại nơi này, gương mặt bọn họ kích động hưng phấn không thôi.

- Đã qua bao nhiêu năm? Tại sao thực lực các ngươi mạnh như thế?

Đám người Nhan Chi, tiểu Long sống lại và nhìn thấy đám ngươi Nhiếp Khiếu Thiên, Lạc Khuynh Thành đứng trước mặt tỏa ra khí tức làm bọn họ ngưỡng vọng không nói thành lời, mặc dù bọn họ

nhìn sơ cũng tim đập chân run.

Trước khi bọn họ chết xem như người mạnh nhất của thiên địa lục đạo, mà bây giờ bọn họ không nhìn rõ thực lực của những người đứng trước mặt.

- Chỉ qua ba vạn năm!

Lạc Khuynh Thành cười nói.

- Ba vạn năm? Thực lực các ngươi... Còn có, Tu La Vương thế nào? Hắn chết không?

Đám người Tu Du Tẩu và Thích Già Phật tổ tập trung nhìn quanh.

Bọn họ tranh đấu với thiên nhiên và cam tâm chịu chết, chính là vì diệt sát Tu La Vương, một lần nữa bảo hộ thứ trọng yếu nhất.

- Tu La Vương sẽ không đi hủy diệt thiên địa lục đạo, yên tâm đi!

Nhiếp Vân cũng không nói rõ chi tiết, hắn cười nhạt lên tiếng.

- Vậy là tốt rồi!

Nghe được tai họa ngầm Tu La Vương đã giải trừ triệt để, những người khác cũng thở ra một hơi.

- Nhiếp Vân, thực lực của ngươi hêện tại là gì?

Tu Du Tẩu kỳ quái hỏi.

Hắn còn có thể nhìn thấy khí tức hùng vĩ của đám người Lạc Khuynh Thành nhưng hiện tại nhìn sang Nhiếp Vân, toàn thân hắn không có gì đặc biệt và tương tự người bình thường, làm sao có thể?

Lúc trước sau khi bọn họ chết, thiếu niên trước mắt cũng là đệ nhất nhân thiên địa lục đạo, ba vạn năm qua nhất định mạnh hơn nữa, không có khả năng trở nên càng yếu đi.

- Ta chỉ tùy ý khống chế lực lượng của mình thôi!

Nhiếp Vân cười cười cũng không nhiều lời, nói tiếp:

- Hiện tại mọi người đông đủ, đây là bảo vật và công pháp ta tìm được, có thể trợ giúp mọi người tăng tu vi lên, cố gắng gia tăng thực lực lên thật nhanh.

Tiện tay ném tới, vô số bảo vật bay lên không trung như và hóa thành dòng sông.

Hắn đi Tà Nguyệt Chí Tôn Vực thời gian không dài nhưng đạt được không ít công pháp và bảo vật, những thứ này không có tác dụng lớn với hắn cho nên tặng mọi người.

- Đây là đan dược gì? Khí tức thật cường đại!

- Không ngờ lại...

- Quá lợi hại, những vật này có từ đâu?

Nhìn thấy dòng sông bảo vật và nhiều thứ kỳ quái, đám người Tu Du Tẩu cảm thấy sắp điên.

Tuy bọn họ là người có kiến thức nhưng vẫn cho rằng thiên địa lục đạo là thế giới duy nhất trong vũ trụ, hiện tại có rất nhiều thứ vượt qua tưởng tượng của bọn họ, cả đám có cảm giác sụp đổ.

- Khó trách thực lực các ngươi tiến nhan như thế, thì ra là có thứ tốt...

Tu Du Tẩu vừa nhìn vừa hưng phấn gật đầu, đột nhiên dừng lại và kỳ quái nhìn quanh.

- Đúng rồi, Nguyệt nhi đâu? Tại sao không gặp nàng?

Vừa dứt lời, sắc mặt mọi người biến hóa, lập tức nhìn thấy sắc mặt Nhiếp Vân ảm đạm thì suy nghĩ xa hơn.

Tu Du Tẩu chết trước Đạm Thai Lăng Nguyệt, cũng không biết

cháu gái của mình đã hóa thân Thiên Đạo, càng không biết Nhiếp Vân vì thế mà tả cái giá lớn thế nào, trong nội tâm ảm đạm cỡ nào.

- Tu La Vương và Nhiếp Vân chiến đấu phá hư Thiên Đạo, vì cứu muôn dân trăm họ, Đạm Thai Lăng Nguyệt đã... Hóa thân Thiên Đạo!

Thấy mọi người cũng không biết nên nói thế nào, Nhiếp Khiếu Thiên lên tiến.

Những người khác bất tiện, cũng chỉ có hắn làm phụ thân mới có thể lên tiếng.

- Hóa thân Thiên Đạo?

Tu Du Tẩu chấn động toàn thân.

Thân là gia tộc thiên đạo sư, hắn biết như vậy có ý nghĩa như thế nào, cũng biết rõ cảm tình giauwx thiếu niên và cháu gái của mình, trong nội tâm như bị đao cắt.

Nếu như Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng như bọn họ, chỉ là tử vong, dùng Linh Hồn Hỗn Độn Vương Thạch hoàn toàn có thể phục sinh nhưng hóa thành Thiên Đạo...

Hắn lúc này lắc đầu.

Mặc dù hắn học thức như biển cũng biết rõ không có bất cứ biện pháp nào.

- Ngươi đi cùng hắn.

Tỷ tỷ Nhiếp Tiểu Phượng nhìn về phía Lạc Khuynh Thành.

- Ân!

Lạc Khuynh Thành đi qua.

Ngồi bên bờ vực, Nhiếp Vân lẳng lặng nhìn bầu trời trước mặt, trí nhớ trong đầu dừng ở thời khắc nàng hóa thành Thiên Đạo.

Kiên quyết, không hối hận!

- Ngươi không cần an ủi ta, ta không có gì, ta chỉ muốn nhìn Lăng Nguyệt một chút, sau đó sẽ trở lại Tà Nguyệt Chí Tôn Vực!

------oOo------

Chương 2268: Linh hồn cấp chúa tể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được sau lưng có tiếng bước chân, không cần quay đầu lại, Nhiếp Vân đã biết rõ Lạc Khuynh Thành đi tới.

Sở dĩ hắn rời đi cũng không phải khổ sở, hắn nhìn thấy nhiều người đoàn viên như thế lại không có Đạm Thai Lăng Nguyệt nên ảm đạm, hắn muốn ở một mình.

Hiện tại thu thiên địa lục đạo vào nạp vật thế giới, hoàn thành chuyện thứ hai Nhiếp Đồng bàn giao, cũng nên quay trở về.

- Ta không phải tới dỗ dành ngươi, ta cũng như ngươi, ta muốn nhìn người mình âu yếm.

Lạc Khuynh Thành lẳng lặng đi tới trước mặt, ngồi ở cách đó không xa.

- Ngươi hiện tại còn tốt hơn ta nhiều, rất nhiều!

- Không cần phải cưỡng cầu một phần tình cảm vĩnh viễn không chiếm được!

Thấy nàng chấp nhất, Nhiếp Vân lắc đầu.

- Ta cũng biết, cũng cười chính mình ngốc!

Lạc Khuynh Thành cười ha ha, ánh mắt nhìn về phương xa.

Ánh mắt thâm trầm xa xưa:

- Nhưng mà... Ta không thả ra!

- Từ thời điểm ngươi cứu ta lần đầu tiên tại thành Lạc Thủy, ta biết ngay kiếp này sẽ có quan hệ với ngươi, thẳng tới khi về sau lúc ta bất lực nhất vẫn là ngươi cứu ta, ta hiểu không thể nào phân cách với ngươi.

- Ta cũng hiểu trong lòng ngươi có một người, nàng là người ngươi yêu nhất, đến chết cũng không đổi!

- Vì nàng ngươi nguyện ý làm bất cứ chuyện gì!

- Nhưng ta cũng muốn ngươi hiểu, ngươi cũng là người như thế trong lòng ta, vì ngươi, ta cũng có thể làm bất cứ chuyện gì, không dám yêu cầu xa vời ngươi yêu ta, chỉ hi vọng nhìn thấy ngươi vĩnh viễn khoái hoạt!

- Lúc trước ngươi đi Linh giới từng đáp ứng ta, trong năm ngàn năm ta không tới Linh giới ngươi sẽ cưới ta thành tân nương xinh đẹp, khi đó nguyện vọng lớn nhất của ta không phải tăng trưởng thực lực, mà là vĩnh viễn không đi Linh giới!

- Như vậy ngươi sẽ thực hiện lời hứa, không qua bao lâu ngươi trở lại, hơn nữa mang tất cả chúng ta đi, có thể nhanh chóng gặp lại ngươi nên ta cao hứng,càng nhiều... Là thất lạc!

- Có đôi khi nghĩ lại, cảm giác có phải mình yêu cầu xa vời quá nhiều hay không, yêu một người, chẳng lẽ thật phải ở cùng hắn sao? Yên tĩnh đứng sau lưng hắn kỳ thật... Cũng là một loại hạnh phúc!

- Ai, Khuynh Thành, ngươi...

Nghe được những lời này, Nhiếp Vân không biết trả lời như thế nào, muốn đi an ủi một câu nhưng không biết nên mở miệng như thế nào.

- Ngươi không cần lo lắng, ta rất tốt ah, mặc dù biết ngươi khẳng

định không đồng ý ta làm như vậ, nhưng mà ta biết rõ, thẳng tới khi cuộc đời này kết thúc, sẽ yên lặng đi theo sau lưng ngươi, cổ vũ vì ngươi, chúc ngươi hạnh phúc.

- Hiện tại không tìm được phương pháp cứu Nguyệt Nhi tỷ tỷ nhưng sau này nhất định sẽ tìm được, một năm không được thì hai năm, hai năm không được thì mười năm, mười năm không được thì một vạn năm, một vạn năm không được thì trăm vạn năm, ngàn vạn năm!

- Có chí ắt làm nên, chỉ cần chịu cố gắng, ta tin tưởng nhất định có thể thành công!

- Cho nên trong mắt của ta, có lẽ ngươi nên biến nhớ mong thành động lực, nên sống thật tốt, ngươi càng phải mạnh hơn nữa, đây chính là chuyện Đạm Thai tỷ tỷ hi vọng!

- Đạm Thai tỷ tỷ khẳng định hi vọng nhìn thấy một Nhiếp Vân như chiến thần sinh long hoạt hổ không biết sợ trên chiến trường!

Lạc Khuynh Thành nói vô cùng bình thản, cũng không có cảm xúc chấn động, những lời này như khảm vào tim Nhiếp Vân.

- Đa tạ, là ta quá câu chấp!

Đứng dậy, tinh thần Nhiếp Vân bắn ra bốn phía.

Lạc Khuynh Thành trước mắt khéo hiểu lòng người, xinh đẹp hào phóng, nếu như nói không thích là không thể nào, cho tới nay hắn vẫn đặt Đạm Thai Lăng Nguyệt ở vị trí đầu tiên, Lăng Nguyệt vì thương sinh mà hóa thân Thiên Đạo, làm ra hi sinh cực lớn, lúc này nữ hài trước mặt càng là đạo khảm khó vượt qua.

Chính bởi vì như thế, hắn mới không có vượt qua nửa phần.

Lúc này nghe được Lạc Khuynh Thành nói thế, nội tâm rộng mở trong sáng, tám chín phần mười mọi chuyện trên đời không như ý, làm gì có chuyện nào hài lòng hài hòa cơ chứ?

Cho dù hóa thân Thiên Đạo khó giải thì như thến nào? Chỉ cần chịu

cố gắng, sớm muộn gì cũng sẽ thành công.

Nghĩ thông suốt những chuyện này, tất cả khúc mắc trong lòng Nhiếp Vân được thanh trừ, có chút gông cùm xiềng xích trước kia cũng biến mất, linh hồn của hắn tỏa sáng chói mắt.

Ý chí hải dương, một thanh tuệ kiếm trống rỗng xuất hiện làm linh hồn của hắn hoàn mỹ vô khuyết, linh hồn tỏa angs và lập lòe như thủy tinh.

- Linh hồn chúa tể cảnh!

Tất cả bụi bậm trong linh hồn đã tiêu trừ, Nhiếp Vân hiểu tu vi của mình không đạt tới chúa tể nhưng trên linh hồn cũng đã trở thành cường giả cấp chúa tể, mặc dù gặp được chúa tể chân chính, công kích và uy áp linh hồn của đối phương không thể ảnh hưởng tới hắn.

Nếu như Kiền Huyết hoàng đế không có chúa tể thần binh phòng ngự linh hồn, gặp được hắn, chỉ bằng vào linh hồn cũng có thể dễ dàng đánh chết.

Ý thức hải dương không ngừng kích động, lực lượng linh hồn tăng trưởng gấp mười lần lúc vừa rồi!

Nếu như nói trước kia chỉ là đỉnh phong, hiện tại hắn đã đạt tới đại viên mãn, linh hồn viên mãn như một và không có chút bụi bậm nào, mặc dù có tạp niệm cũng có thể dùng tuệ kiếm cắt đứt, không lưu lại chút dấu vết nào.

Nhìn thấy linh hồn của mình, Nhiếp Vân mới biết được nếu lúc trước Tiêu Diêu Tiên có ý đồ xấu với mình, chỉ cần một ý niệm cũng có thể đánh chết hắn, mặc dù hắn có chúa tể thần binh cũng không được!

Chúa tể và không phải chúa tể có khác biệt thật sự quá lớn, giống như tiên phàm, không cách nào so sánh nổi.

- Kỳ thật không riêng Đạm Thai Lăng Nguyệt là khúc mắc của ta, thiên địa lục đạo cũng là khúc mắc của ta, Lạc Khuynh Thành cũng

thế, tất cả thân nhân cũng như vậy.

Nhiếp Vân đứng nguyên tại chỗ, hắn vui vẻ nhàn nhạt.

Vừa rồi có lĩnh ngộ cũng không phải chỉ chặt đứt chấp niệm với Đạm Thai Lăng Nguyệt, sau khi thu thiên địa lục đạo vào nạp vật đan điền triệt để an toàn, đám người tiểu Long phục sinh lần nữa, thân nhân đoàn tụ đều là chấp niệm.

Những chuyện này vẫn quanh quẩn linh hồn của hắn, làm cho hắn không cách nào đạt tới đỉnh phong, giờ phút này một khi ngộ đạo sinh ra biến hóa long trời lở đất, trực tiếp có được linh hồn cấp chúa tể.

Mặc dù chỉ có linh hồn đạt tới chúa tể, sức chiến đấu chân chính kém chúa tể quá xa nhưng đối phó với cường giả hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo lại dễ dàng, thậm chí có thể dễ dàng nghiền ép Kiền Huyết hoàng đế!

Mặc dù gặp được cường giả chúa tể, hắn có thể bằng vào linh hồn và chúa tể thần binh toàn thân trở ra.

- Nhiếp Vân, ngươi đột phá?

Lạc Khuynh Thành nhìn thấy hắn như vậy cho nên hưng phấn.

------oOo------

Chương 2269: Trở lại Tà Nguyệt Chí Tôn Vực (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Có cảm ngộ!

Nhìn về phía Lạc Khuynh Thành, ánh mắt Nhiếp Vân mang theo ôn hòa.

- Ngươi thật thiên tài, mỗi người đều kém ngươi.

Thấy hắn thừa nhận, Lạc Khuynh Thành lắc đầu cười khổ.

Nói vài câu với thiếu niên trước mặt, hắn đột phá hai lần, loại tốc độ tiến bộ này quá không thể tưởng tượng nổi.

Trong thiên địa lục đạo trừ hắn ra, người tấn cấp nhanh nhất chính là nàng, so sánh với thiếu niên trước mặt thì tốc độ của nàng không tính là gì.

Nhất là hiện tại, nàng sử dụng Chủ Tể Phù Ấn, lực lượng mạnh như vậy nhưng khi đối diện với thiếu niên lại cảm thấy bản thân mình nhỏ bé không chịu nổi, thật không biết nam nhân mà mình yêu mến cường đại tới cỡ nào.

- Khuynh Thành, cám ơn ngươi làm bạn với ta những năm qua!

Nhiếp Vân nhìn nàng và tươi cười.

- Ngươi...

Nhìn thấy nụ cười của hắn, sắc mặt Lạc Khuynh Thành đỏ lên, trái tim đập rộn và không nói thành lời.

- Yên tâm đi, ta sẽ cho ngươi câu trả lời, thời điểm Đạm Thai Lăng Nguyệt phục sinh, đó là thời điểm ta cưới ngươi thành thê tử.

Nhìn thấy bộ dạng nữ hài như thế, Nhiếp Vân nói khẽ.

- Nhiếp Vân...

Nghe được câu này, Lạc Khuynh Thành chấn động rất lớn, đột nhiên trên khóe mắt có nước mắt óng ánh chảy xuống, nước mắt xuất hiện và thân thể rung động không nói thành lời, nàng lao vào trong ngực thiếu niên trước mặt.

Kiên trì nhiều năm như thế, chờ đợi nhiều năm như vậy, hiện tại cũng đã chờ được, rốt cục cũng đến thời khắc thành hiện thực.

Ôm Lạc Khuynh Thành vào trong ngực, cảm nhận thân thể mềm mại của đối phương không ngừng run rẩy, ngửi ngửi mùi hương cơ

thể của nàng, Nhiếp Vân mỉm cười.

Cô bé này kiên trì cỡ nào, hắn nhìn rõ trong mắt, thấy nàng cao hứng thành như vậy, sao hắn không cao hứng chứ?

- Thực xin lỗi, hứa hẹn này quá muộn!

- Không muộn... Ta rất hạnh phúc!

Nước mắt vui vẻ lăn dài trên má, sắc mặt Lạc Khuynh Thành đỏ bừng.

Mặc dù đối phương hứa hẹn thật có chút muộn nhưng nàng đã chờ được.

Vào lúc này nàng cảm thấy mình là nữ nhân hạnh phúc nhât trên đời, không có người nào có thể thay thế.

Hai người ôm nhau đứng trên vách đá, một cơn gió núi thổi qua, cánh hoa tung bay đầy trời giống như chúc phúc hai người.

- Là Lăng Nguyệt chúc phúc cho chúng ta.

Nhìn cánh hoa đầy trời như chúc mừng, Nhiếp Vân tươi cười.

Hắn ngồi ở nơi này ba vạn năm, quen thuộc từng cành cây cọng cỏ, đột nhiên xuất hiện những cánh hoa này không phải gió cuốn bay tới, mà là Đạm Thai Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo chúc mừng bọn họ.

Bởi vì yêu hắn cho nên hi vọng hắn khoái hoạt, cũng không phải sầu mi khổ kiếm suốt ngày nhớ lại.

Ở cùng với Lạc Khuynh Thành, đối với Đạm Thai Lăng Nguyệt mà nói đây là một loại hi vọng.

- Nguyệt Nhi tỷ tỷ, yên tâm đi, Nhiếp Vân nhất định sẽ làm ngươi phục sinh lần nữa, trở lại bên cạnh chúng ta!

Ngẩng đầu nhìn cánh hoa phất phơ, Lạc Khuynh Thành kiên định

lên tiếng.

Sau khi xác định quan hệ, khúc mắc giữa hai người mở ra, cũng không cố kỵ mà dựa sát vào nhau, Nhiếp Vân cũng không làm hành động khác, chỉ yên tĩnh chờ đợi giống như bức tranh tuyệt đẹp.

- Rốt cuộc đệ đệ buông khúc mắc.

Đám người Nhiếp Tiểu Phượng đứng xa nhìn sang và tươi cười.

Bọn họ nhìn rõ khúc mắc của Nhiếp Vân, hiện tại thấy hắn như vậy cho nên mỉm cười.

- Ngươi còn trốn tránh ta sao?

U Minh Hoàng Vương nhìn chằm chằm tiểu Long.

- Không trốn, đều chết qua nhiều lần, còn trốn cái gì nữa? Ta cũng nghĩ thông, quá khứ là quá khứ, nắm chắc hiện tại mới là tốt nhất!

Tiểu Long cười nói.

Trải qua nhiều lần sinh tử, tiểu Long đã xem nhạt thù hận năm xưa, lại nói U Minh Hoàng Vương cố gắng đềm bù, hắn còn không hiểu ra sao?

- Ai, nàng cũng chờ được ngày hôm nay!

Tiểu Long, U Minh Hoàng Vương làm lành với nhau, đám người Mộ Thanh, Mộ Hà, Bách Hoa Tu như nhìn thấy bức tranh hạnh phúc, cũng vô cùng hâm mộ.

Tuy các nàng cũng ưa thích Nhiếp Vân nhưng nội tâm không có quyết tâm và kiên định như Lạc Khuynh Thành, cho nên trong ánh mắt mang theo hâm mộ nhưng không có bất kỳ đố kỵ nào.

- Tốt, tốt, Khuynh Thành cuối cùng vẫn chờ được lúc này....

Lạc Chiêm Hào nhìn thấy con gái cao hứng như thế, hắn kích động

lệ nóng doanh tròng.

Làm phụ thân, hắn biết rõ con gái vì thời khắc này đã bỏ qua bao nhiêu đau khổ, hạnh phúc tiến đến, hắn làm phụ thân làm sao không cao hứng thay nàng?

Hô!

Không quan tâm suy nghĩ của người khác, Lạc Khuynh Thành dựa sát vào nhau một hồi, Nhiếp Vân lúc này cầm ngọc bài của Nhiếp Đồng giao cho lần nữa.

Sau khi thu nạp thiên địa lục đạo vào nạp vật thế giới, tương đương òoàn thành chuyện thứ hai, chuyện thứ ba cũng nên xuất hiện.

Chỉ cần hoàn thành chuyện này, Nhiếp Đồng có thể một lần nữa đạt được phong vương phù triệu, có được thực lực phong vương, khoảng cách phục sinh Đạm Thai Lăng Nguyệt càng gần một bước.

Ông!

Ngọc bài xuất hiện trong lòng bàn tay, phía trên có một hàng chữ.

- Tam giới chiến trường, luyện hóa tam giới chi tâm!

- Tam giới chiến trường? Tam giới chi tâm?

Nhiếp Vân cau mày.

Xem ra hắn phải đi tới tam giới chiến trường rồi, thực lực của hắn hiện tại, trừ phi cường giả chúa tể tự mình ra tay, có lẽ không ai có thể tổn thương hắn được.

- Ta phải về Tà Nguyệt Chí Tôn Vực!

Thu hồi ngọc bài, nhìn nữ hài trước mặt, Nhiếp Vân nói.

- Ân, đi thôi, tất cả cẩn thận!

Tuy Lạc Khuynh Thành rất hạnh phúc khi triền miên đến tay nhưng

cũng biết thiếu niên trước mắt có chuyện quan trọng cần làm nên nàng không thể ngăn cản.

- Yên tâm đi, các ngươi đang ở trong nạp vật thế giới của ta, chỉ cần một ý niệm là ta có thể tới đây.

Nhiếp Vân tươi cười.

- Ân!

Lạc Khuynh Thành gật đầu.

Mặc dù chia cách nhau nhưng hiện tại đã khác, hiện tại nhớ hắn, một ý niệm là có thể đi tới bên cạnh, không có bất kỳ khoảng cách nào.

- Nhiếp Vân, chỉ có giữ được tánh mạng mới có thể cứu Nguyệt Nhi, làm việc gì cũng phải cẩn thận, không được gấp gáp

Thấy hắn phải đi, những người khác đi tới, Tu Du Tẩu nói.

- Yên tâm đi!

Nhìn thấy những ánh mắt quan tâm chung quanh, Nhiếp Vân tươi cười một tiếng, thân thể khẽ động, hắn biến mất trong mắt mọi người và quay về hỗn độn hải dương.

Bởi vì thiên địa lục đạo đột nhiên biến mất, hỗn độn hải dương không ngừng hội tụ, lực lượng cường đại như cuồng phong quét qua nơi đây.

Loại lực lượng này trùng kích, cường giả nửa bước chúa tể lâm vào trong đó cũng khó đào thoát, có thể bị khốn chết.

Nhiếp Vân lại khác, linh hồn cấp chúa tể hơi động lập tức ngăn cách bản thân và chung quanh, cho dù hỗn độn cuồng bạo vẫn có thể tiến lên như đất bằng.

------oOo------

Chương 2270: Trở lại Tà Nguyệt Chí Tôn Vực (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thế giới này mang theo lực lượng nghiền nát tất cả...

Chậm rãi đi ra ngoài, đôi mắt Nhiếp Vân nhìn chung quanh.

Trước kia hắn và Lạc Khuynh Thành nhìn thấy đại thế giới nghiền nát, lúc này nương theo thiên địa lục đạo đột ngột biến mất đã mất đi chỗ dựa, nó bị hỗn độn hải dương phong bạo xâm nhập sau đó dần dần tan vỡ, một lần nữa diễn hóa thành hỗn độn, chậm chạp dung hợp với hỗn độn chung quanh.

Đại thế giới này vô cùng có khả năng là thế giới do Tu La Vương năm đó sáng tạo ra, bởi vì tổn thương thật lớn, hơn nữa tuổi thọ đã tới tận cùng nên không duy trì nổi.

Thế giới mạnh hơn nữa cũng có tuổi thọ của mình, tuổi thọ vừa đến, một lần nữa biến thành một phần tử của hỗn độn hải dương và biến mất.

- Đi thôi!

Nhìn dấu vết thiên địa lục đạo tồn tại, không qua bao lâu nơi này sẽ bị hỗn độn hải dương triệt để xâm nhập và biến mất vô tung vô ảnh, Nhiếp Vân không lưu luyến quá nhiều, hắn lật tay một cái, Phá Thần Chu xuất hiện sau đó bay thẳng về hướng Tà Nguyệt Chí Tôn Vực.

Linh hồn đạt tới cấp chúa tể cho nên thúc dục Phá Thần Chu tốc độ nhanh hơn, trước kia phải đi đường vòng tránh nguy hiểm, lúc này hoàn toàn có thể dựa dựa vào lực lượng mà xông qua.

Trên đường phi hành, hắn dẫn đám người phụ thân, Tu Du Tẩu, Lạc Khuynh Thành đi vào Phá Thần Chu, lợi dụng vô thượng thực lực phạt cốt tẩy tủy cho bọn họ, tăng thực lực lên.

Có được vô số bảo vật đạt được từ Tà Nguyệt Chí Tôn, hắn lại có

linh hồn cấp chúa tể, hơn nữa thiên địa lục đạo đặc thù, thực lực mọi người tiến bộ rất nhanh, hơn mười ngày đã có biến hóa kinh người.

Nhất là Lạc Khuynh Thành, nàng một lần hành động đột phá trực tiếp tấn cấp đồng giáp tướng.

Từ Tru Thiên Cảnh đỉnh phong, phải lĩnh ngộ một ngàn đầu đại đạo mới có thể trở thành đồng giáp tướng, thời gian nàng đột phá quá nhanh làm Nhiếp Vân cũng giật mình không nhỏ.

Đám người Tu Du Tẩu lúc này cũng đạt tới Xích Thiên Cảnh đỉnh phong, tùy thời sẽ có thể đột phá.

Trải qua hơn mười ngày khống chế, Nhiếp Vân khống chế linh hồn cấp chúa tể viên mãn như ý, chỉ cần thu linh hồn vào người, bất cứ kẻ nào cũng không phát hiện ra, mặc dù cường giả chúa tể muốn phát hiện cũng phi thường khó khăn.

Một khi thi triển lập tức có thể bộc phát lực lượng kinh thiên động địa làm người ta ngạc nhiên.

- Đây là Tà Nguyệt Chí Tôn Vực?

Cùng đứng với Nhiếp Vân tại đầu thuyền Phá Thần Chu, Lạc Khuynh Thành nhìn đại thế giới to lớn trước mặt, gương mặt vô cùng ngạc nhiên.

Trước khi nghe Nhiếp Vân từng nói qua Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, vốn cho rằng nó lớn hơn thiên địa lục đạo một chút, hiện tại xem ra cả hai hoàn toàn không phải cùng một khái niệm, quả thực chính là kiến càng và đại thụ.

Khó trách thế giới này có thể xuất hiện nhiều cao thủ như thế, đại thế giới như vậy có không gian pháp tắc càng n định, tự nhiên cường giả không ít...

- Các ngươi chưa bao giờ tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, có thể sẽ có chút không thích ứng, trước không vội đi ra, quay lại thiên địa lục đạo đi!

Nhìn thấy đại thế giới xuất hiện trước mặt, Nhiếp Vân phân phó mọi người một câu.

- Tốt!

Mọi người cũng không nhiều lời, đồng thời gật đầu trở lại nạp vật thế giới thiên địa lục đạo.

- Khoảng cách tam giới chiến trường mở ra còn chưa tới một tháng.

Nhiếp Vân nhớ tới thời gian mở tam giới chiến trường.

Sau khi rời khỏi thần chi chiến trường, khi đó tam giới chiến trường mở ra vào ba tháng sau, vò cướp đoạt Kiền Huyết Long Ấn, tốn hao gần hai mươi người, đi thiên địa lục và trở về cũng tốn gần bốn mươi ngày, hiện thời gian ba tháng đã qua hai tháng, khoảng cách tam giới chiến trường mở ra còn chưa tới một tháng.

- Thực lực của ta không sợ ai nhưng tất cả chuẩn bị cho thỏa đáng.

Tam giới chiến trường là nơi cường giả chúa tể có thể tiến, tuy thực lực của hắn mạnh mẽ nhưng không thể chủ quan, tất cả đều phải tuân theo quy củ.

- Trực tiếp đi Quy Khư Hải gặp đám người Cổ Ung tông chủ.

Nếu như nói quen thuộc tam giới chiến trường, trừ Kiền Huyết hoàng triều còn lại chính là bốn đại tông môn, đã trở lại, không bằng đi cùng người Quy Khư Hải để thuận tiện chiếu ứng lẫn nhau.

Tinh thần khẽ động, lực lượng bao phủ ẩn giấu Phá Thần Chu, tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn Vực và bay thẳng về hướng Quy Khư Hải.

Tà Nguyệt Chí Tôn Vực không có biến hóa gì so với trước kia, Quy Khư Hải cũng vô cùng yên tĩnh.

Tuy ba đại tông môn muốn đối phó Quy Khư Hải nhưng tam giới chiến trường đột nhiên mở ra, ai cũng không dám hành động thiếu

suy nghĩ, mặc dù Kiền Huyết đế quốc biết rõ Nhiếp Vân có quan hệ với Quy Khư Hải nhưng muốn chèn ép cũng muộn rồi.

Tam giới chiến trường liên lụy còn quan trọng hơn khai chiến với Quy Khư Hải.

Lại nói địa thế của Quy Khư Hải hiểm yếu, còn có chúa tể thần binh trấn thủ, nếu như cường công phải trả giá thê thảm đau đớn mới được, cái giá này cho dù là ba đại tông môn và Kiền Huyết hoàng triều có thể thừa nhận nhưng không có ai sẽ làm trước khi đi tới tam giới chiến trường.

Tam giới chiến trường là nơi cường giả phong vương lưu lại, chậm trễ chuyện này cường giả phong vương giận dữ, tông môn mạnh hơn nữa cũng lập lập tức biến mất!

Chính bởi vì cân nhắc đến điểm ấy, không ai dám động thủ, làm gì quan tâm kẻ khác.

Tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, Phá Thần Chu tiến vào trong người và đáp xuống mặt đất Tà Nguyệt Chí Tôn Vực.

- Các ngươi cảm thụ và chậm rãi thích ứng!

Trở lại Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, Nhiếp Vân cũng không sốt ruột đi Quy Khư Hải, hắn đáp xuống thành thị cần phải qua khi đi Quy Khư Hải, lại thả đám người Lạc Khuynh Thành ra ngoài thích ứng không gian pháp tắc.

- Quả nhiên áp lực không gian quá lớn!

Đám người Tu Du Tẩu đều lảo đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Không gian pháp tắc của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực còn mạnh hơn thiên địa lục đạo quá nhiều, mặc dù bọn họ có chuẩn bị nhưng suýt nữa ngã xuống.

- Chậm rãi thích ứng, cũng không nóng nảy!

Nhìn thấy bộ dạng mọi người, Nhiếp Vân cười nói.

Lúc hắn mới tới cũng không khá hơn bọn họ chút nào.

Thành thị này gọi là thành Đại Hóa, là thành thị nằm gần Quy Khư Hải, lúc trước Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng đã ở nơi này tham gia thi đấu tuyển bạt của Quy Khư Hải, cũng từng bước đi tới đỉnh phong.

- Phía trước là Khanh Nguyên Các, chúng ta tiến vào đi, chậm rãi thích ứng vài ngày rồi đi Quy Khư Hải, dù sao hiện tại cũng không nóng nảy!

Nhiếp Vân cười nói với đám người Lạc Khuynh Thành.&

------oOo------

Chương 2271: Thái Thượng trưởng lão

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy khoảng cách tam giới chiến trường mở ra chưa đủ một tháng nhưng tốc độ của hắn cực nhanh, trước kia tiến vào Quy Khư Hải cần thời gian mấy tháng, hiện tại chỉ sợ chỉ cần một hai ngày mà thôi, hắn đi nơi nào cũng vậy, còn không bằng lưu lại giúp đám người Tu Du Tẩu mau chóng thích ứng thời không pháp tắc của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực.

Khanh Nguyên Các là địa điểm Quy Khư Hải ở lại, lúc trước Nhiếp Vân tham gia khảo hạch ở nơi này và được Cửu Tiên trưởng lão chọn trúng.

Lúc này Khanh Nguyên Các đã không có khảo hạch, nhưng làm trụ sở lớn nhất ở thành Đại Hóa cho nên phi thường náo nhiệt, dòng người như thoi đưa.

Đám người Nhiếp Vân không có biểu hiện đặc thù, khi đi vào Khanh Nguyên Các đã phân phó người hầu:

- Chuẩn bị tiểu viện an tĩnh nhất cho ta.

- Tiểu viện? Hiện tại đã đầy, không có địa phương, muốn ở lại chỉ có phòng bình thường nhất mà thôi.

Người hầu nhìn đám người Nhiếp Vân và lộ ra vẻ khinh thị.

Lực lượng của Nhiếp Vân hỗn nguyên như ý, hắn nhìn không ra cái gì, về phần những người khác có cả Xích Thiên Cảnh trong đó, hắn xem ra không phải khách hàng lớn, chẳng muốn ứng phó.

- Chỉ có phòng bình thường nhất?

Nhiếp Vân cau mày một cái.

Sở dĩ hắn tới đây là muốn mọi người thích ứng thế giới này, tĩnh thất bình thường chỉ có thể cho một hai người ở, bọn họ nhiều người như thế làm sao ở?

- Ta nhớ nơi này có nhiều tiểu viện mà? Bao nhiêu tiền ta trả cho ngươi là được.

Nhiếp Vân khoát tay.

Lúc trước nhiều người tham gia khảo hạch Quy Khư Hải như thế, mỗi người đều có tiểu viện, tại sao hiện tại không có?

- Tiểu viện là có nhưng không phải ai cũng có thể ở lại, những người các ngươi thực lực yếu như thế, thậm chí tiểu nhân vật Xích Thiên Cảnh cũng có, làm gì có tư cách ở lại!

- Lựa chọn tĩnh thất đã xem như quy cách cao, bằng không cũng không có tư cách ở tĩnh thất!

Người hầu khoogn kiên nhẫn.

Một đám tiểu nhân vật còn muốn ở biệt viện, hắn xem ra đây là chê cười.

Khanh Nguyên Các là tửu lâu lớn nhất do Quy Khư Hải khống chế, có thể ở lại không phú tức quý hoặc là thực lực mạnh mẽ, một đám tiểu nhân vật Xích Thiên Cảnh cũng muốn ở lại, nói đùa gì thế?

- Không nghĩ tới ngươi lại bị khinh bỉ.

Thấy hắn kinh ngạc, đám người Lạc Khuynh Thành cười lớn.

Thông qua Nhiếp Vân giới thiệu, bọn họ biết rõ đẳng cấp thực lực tại Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, thực lực Nhiếp Vân chính là đỉnh cấp của thế giới này, loại nhân vật này bị khinh bỉ, xem thường, bọn họ cảm thấy buồn cười.

Ha ha ha ha...

Mọi người cười vang cả tửu lâu, chợt nghe tiếng bước chân dồn dập vang lên, đám người Nhiếp Vân quay đầu đi, nhìn thấy phía sau có đám người chen chúc bọn họ không ngừng tránh đường.

Lúc này có một trung niên đi tới.

- Là thành chủ thành Đại Hóa!

- Nghe nói thành chủ đại nhân là cường giả cấp bậc tông chủ, quả nhiên không giống người thường!

- Thành chủ đại nhân đi Quy Khư Hải cũng được xem trọng, đây là thực lực mang tới địa vị!

- Không biết Đạo thành chủ đại nhân tới đây làm gì?

- Có khả năng quan hệ với tam giới chiến trường...

...

Mọi người nghị luận với nhau, trung niên nhân thành chủ đã đi tới trước mặt.

- Thành chủ đại nhân!

Người hầu nhìn thấy thành chủ đích thân tới vội vàng vẻ mặt cung kính nghênh đón, trong mắt mang theo sùng bái.

- Ân, tìm biệt viện cho ta! Càng lớn càng tốt!

Thành chủ khẽ nói.

- Vâng!

Người hầu liền vội vàng gật đầu, không chút do dự.

- Ai, chậm đã, chúng ta tới trước, phải tìm tiểu viện cho chúng ta trước, cũng càng lớn càng tốt!

Lạc Khuynh Thành nháy mắt với Nhiếp Vân, vẻ mặt vui vẻ, nàng nhìn người hầu và nói.

- Đi sang một bên!

Người hầu không nghĩ tới nàng lại nói chen vào lúc này, tức giận khoát tay chặn lại.

- Như thế nào?

Thành chủ muốn đi vào nghe nói như vậy liền cau mày.

- Bẩm thành chủ đại nhân, không có gì, mấy người vô lại quấy rối mà thôi, ta sẽ đuổi bọn họ đi.

Người hầu đã giật mình, vội vàng nói.

- Người vô lại?

Đôi mắt thành chủ nhìn sang Nhiếp Vân, hắn vừa nhìn một cái liền khiếp sợ run rẩy.

- Tại hạ thành chủ thành Đại Hóa An Phi, bái kiến Nhiếp Vân đại nhân!

Thành chủ vội vàng tiến lên một bước và quỳ xuống.

- Ah...

Đám người chung quanh như bị người ta bóp cổ, nhất là người hầu vừa rồi suýt nữa ngất xỉu.

Làm cái gì?

Thành chủ đại nhân trực tiếp quỳ xuống xưng hô Nhiếp Vân đại nhân? Chờ chút, Nhiếp Vân? Tại sao cái tên này quen thuộc như thế?

Ah? Chẳng lẽ là người đại náo Kiền Huyết hoàng triều, là Nhiếp Vân đại nhân có thể làm Kiền Huyết hoàng đế bất lực sao?

Người hầu như bị sét đánh, hắn cảm thấy ngực của mình bực bội muốn phun máu tươi.

Tại sao hắn dám nói người này là người vô lại?

Không riêng người hầu sắp điên lên, đám người chung quanh nhìn thấy cảnh như thế cũng có cảm giác nhu bị điên, bọn họ hít thở dồn dập.

Nhiếp Vân đại nhân? Thiệt giả?

Những ngày này biết Nhiếp Vân như mặt trời ban trưa, đây là nhân vật quét ngang cả Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, đừng nói bọn họ, cho dù hài tử ba tuổi đầu đường cũng có thể kêu ra, loại nhân vật này xuất hiện ở đây? Bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới.

- Ngươi biết ta?

Không nghĩ tới thành chủ có thái độ này, Nhiếp Vân cảm thấy kinh ngạc.

Tuy mình không có ngụy trang nhưng chưa bao giờ thấy qua người này, hắn làm sao nhận ra?

- Tại hạ nhìn thấy lệnh truy nã của Kiền Huyết hoàng triều...

Thành chủ hơi xấu hổ.

- Ah!

Nhiếp Vân gật đầu.

Hắn làm ra động tĩnh lớn như thế tại Kiền Huyết hoàng triều, lệnh truy nã có giới thiệu kỹ càng, lúc này không có ngụy trang cho nên dễ dàng bị nhận ra.

- Ngươi muốn bắt ta trở về?

Nhiếp Vân hỏi.

- Ah... Không dám, có thể nhìn thấy Nhiếp Vân đại nhân là vinh hạnh của tại hạ, làm sao có thể bắt ngươi!

Thành chủ vội vàng lắc đầu.

- Ah? Ngươi làm thành chủ là do Kiền Huyết hoàng triều sắc phong a, chẳng lẻ không nghe lệnh hoàng triều?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Tuy Quy Khư Hải cường đại nhưng đang nằm trên địa bàn của Kiền Huyết hoàng triều, thành chủ này hẳn do hoàng triều sắc phong, nói như thế nào lại nói ra lời này?

- Tuy ta là người hoàng triều nhưng cũng là người Quy Khư Hải, nghe theo hiệu lệnh của Quy Khư Hải, đại nhân hiện tại là Quy Khư Hải Thái Thượng trưởng lão, ta làm sao dám bắt ngươi!

Thành chủ vội nói.

- Thái Thượng trưởng lão?

Nhiếp Vân nháy mắt, lần này tới phiên hắn kỳ quái, mình không phải là đệ tử hạch tâm sao? Tại sao lại biến thành Thái Thượng trưởng lão?

- Nhiếp Vân đại nhân đại náo Kiền Huyết hoàng thành uy chấn bát phương, danh khí truyền về Quy Khư Hải, cho nên trực tiếp trở

thành Thái Thượng trưởng lão, nghe nói là trưởng lão hội nghị lập thành, cụ thể ta cũng không biết!

Thành chủ nói.

------oOo------

Chương 2272: Đi tam giới chiến trường (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ách... Thì ra là như vậy ah!

Trở thành Quy Khư Hải Thái Thượng trưởng lão mà mình không biết, đúng là đủ khôi hài, nghĩ vậy Nhiếp Vân lắc đầu, hắn nói với người hầu:

- Chúng ta có thể ở lại nơi này?

- Ah... Có thể, đương nhiên có thể...

Người hầu trực tiếp khóc lóc đáp lời, ngươi lợi hại như vậy, giả thành người bình thường làm gì, muốn chơi ta sao?

Không có ngăn cản, thuận lợi tiến vào biệt viện Khanh Nguyên Các, đám người Nhiếp Khiếu Thiên, Lạc Khuynh Thành lúc ban đầu còn không thích ứng, không đến cả buổi đã triệt để quen thuộc thời không pháp tắc của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, thậm chí thực lực mơ hồ có đột phá.

Ngày thứ ba mọi người đã hoàn toàn thích ứng Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, đám người tiểu Long đột phá đầu tiên trở thành cường giả Tru Thiên Cảnh,đaám người Nhan Chi, U Minh Hoàng Vương kế sau đó.

Nhìn thấy tốc độ tấn cấp của bọn họ, Nhiếp Vân lại có ý niệm thiên địa lục đạo khác với các tiểu thế giới khác.

Mặc dù là người sinh ra trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cũng không

có tiến bộ nhanh như thế, hơn nữa quan trọng hơn một điểm, người Tà Nguyệt chí tôn phải lĩnh ngộ đại đạo mới có thể tấn cấp, mà bọn hắn mặc dù không có lĩnh ngộ đại đạo đều có thể đột phá, đây là việc đáng suy nghĩ.

Tuy không biết tại sao lại có chuyện như thế nhưng hắn vẫn cảm thấy khẳng định có quan hệ lớn với Tu La Vương.

- Đi, chúng ta đi Quy Khư Hải a, ta đoán hiện tại bọn họ sắp xuất phát rồi.

Điều chỉnh đến ngày thứ năm, thấy tu vi mọi người được củng cố, Nhiếp Vân biết rõ thời gian không sai biệt lắm cho nên triệu tập mọi người.

Tam giới chiến trường không biết nằm ở nơi nào nhưng khẳng định cách nơi này rất xa, cần hành tẩu một thời gian ngắn, hiện tại chỉ còn lại hơn hai mươi ngày, đám người Cổ Ung tông chủ cũng nên xuất phát, nếu không quay về sẽ không theo được bọn họ.

- Tốt!

Biết rõ Nhiếp Vân có chuyện quan trọng cần làm, mọi người đều gật đầu đồng ý.

- Trước khi đi Quy Khư Hải ta phải bàn giao vài câu.

Nhiếp Vân nhìn về phía mọi người:

- Trước khi tiến vào tam giới chiến trường, ta tận lực không thu các ngươi vào thiên địa lục đạo, nên ọoạt động nhiều trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực và cảm ngộ pháp tắc.

- Cho nên tiến vào Quy Khư Hải nhất định phải dẫn theo các ngươi, vì tránh phiền toái không cần thiết, thứ nhất, sau khi tiến vào tông môn không thể tùy tiện đi lại.

- Thứ hai, thực lực đệ tử Quy Khư Hải đều không kém, tận lực không nên tạo thành xung đột với bọn họ.

- Thứ ba, một khi phát sinh chuyện gì, chờ ta trở lại nói sau!

Thấy ánh mắt mọi người nghi hoặc, Nhiếp Vân cười nói:

- Quy Khư Hải môn quy nghiêm khắc, không cần phải nói, không nên đụng vào, lúc trước ta và Nhiếp Đồng phải tốn thời gian khảo hạch rất lâu mới có thể tiến vào trong đó.

Trưởng lão Quy Khư Hải rất dễ nói chuyện, có chút đệ tử rất khó chịu, lúc trước hắn mới vừa gia nhập Quy Khư Hải đã bị nhiều người làm khó dễ, cuối cùng vẫn do Nhiếp Đồng lẻ loi một mình giết đối phương sợ, lúc này mới thôi.

Mặc dù thực lực đám người Lạc Khuynh Thành có đột phá nhưng vẫn kém đệ tử Quy Khư Hải quá lớn, tuy gây ra mâu thuẫn hắn cũng không sợ hãi nhưng vạn nhất chiếu cố không kịp, tổn thương mọi người thì được không bù mất.

- Yên tâm đi!

Tất cả mọi người là nhân vật trải qua sóng gió, chuyện này cũng không có gì, đồng thời gật đầu.

- Vậy thì tốt, chúng ta đi thôi.

Sau khi bàn giao xong, Nhiếp Vân vẫy tay đang muốn mang Phá Thần Chu ra ngoài liền cau mày, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân vang lên.

- Nhiếp Vân đại nhân, có người tìm ngươi...

Tên người hầu lúc trước đi tới biệt viện và cung kính lên tiếng.

- Ân...

Vừa dứt lời, Nhiếp Vân nhìn thấy tình huống bên ngoài và ngạc nhiên, chỉ thấy đám người tông chủ Cổ Ung, Cửu Tiên trưởng lão đang đứng bên ngoài biệt viện đợi chờ mình triệu hoán.

- Nhanh cho bọn họ vào.

Nhiếp Vân vội nói, vội vàng đi ra ngoài, vừa đi ra đã thấy bọn họ tiến vào.

- Cổ Ung, Cửu Tiên bái kiến Nhiếp Vân Thái Thượng trưởng lão...

Đám người Cổ Ung vội vàng hành lễ.

- Tông chủ, Cửu Tiên trưởng lão, các ngươi làm sao tới đây...

Nhìn thấy cấp bậc lễ nghĩa của đối phương, Nhiếp Vân kinh ngạc.

Đường đường tông chủ tông môn, thập đại trưởng lão Quy Khư Hải đều tới làm cho hắn có cảm giác thụ sủng nhược kinh.

- Nhiếp Vân mấy vị này là...

Tu Du Tẩu đi tới.

- Đây là tông chủ Quy Khư Hải...

Nhiếp Vân giới thiệu.

- Tông chủ? Thập đại trường lão?

Đám người Tiểu Long đều sững sờ.

Vừa nói quy củ Quy Khư Hải rất sâm nghiêm, bảo bọn họ tới Quy Khư Hải phải cẩn thận, đảo mắt tông chủ, thập đại trường lão tự mình tới bái kiến nghênh đón... Trùng kích thật sự quá lớn.

Hàn huyên vài câu, Nhiếp Vân mới hiểu ra.

Sau khi thành chủ rời đi liền truyền tin tức hắn trở lại về Quy Khư Hải.

Đám người tông chủ Cổ Ung lập tức tổ chức trưởng lão hội nghị, cuối cùng nhất trí cùng đi nghênh đón!

Sở dĩ Quy Khư Hải tao ngộ ba đại tông môn khác ngấp nghé cũng

bởi vì lão tổ rời đi, cả tông môn không có siêu cấp cường giả tọa trấn, hiện tại Nhiếp Vân có thể giết ra giết vào Kiền Huyết hoàng cung, thực lực mạnh tới mức uy chấn chư thiên, làm tốt quan hệ, tuyệt đối có thể chấn nhiếp bọn đạo chích, từ đó làm bọn chúng không dám hành động thiếu suy nghĩ!

Căn cứ vào các loại cân nhắc, mọi người nàodám do dự, trực tiếp rời khỏi Quy Khư Hải, do tông chủ tự mình dẫn đội nghênh đón.

Sau khi hiểu ra chuyện này, Nhiếp Vân cũng phải lắc đầu.

Nói thật, cho dù ở nơi nào thực lực chính là trọng yếu nhất, không có thực lực, tất cả đều là giả!

- Tông chủ, tam giới chiến trường mở ra khi nào? Ta ý định đi cùng các ngươi.

Hàn huyên hoàn tất, Nhiếp Vân nói thẳng.

- Vậy thì tốt, chúng ta vừa vặn có ý định đi tam giới chiến trường, vậy thì cùng đi.

Cổ Ung liền vội vàng gật đầu, đôi mắt tỏa sáng.

Trước kia lo lắng, lúc này nghe được hắn nói muốn đi thì lập tức đáp ứng.

- Đi thôi!

Đám người Cổ Ung sớm chuẩn bị đi tam giới chiến trường cho nên động tác rất nhanh.

- Cửu Tiên trưởng lão, mấy vị này là thân hữu của ta, tam giới chiến trường nguy hiểm, ta không thể dẫn bọn họ vào, ngươi đưa bọn họ mang về Quy Khư Hải đi!

Vào lúc sắp xuất phát, Nhiếp Vân suy nghĩ một lúc và quyết định để đám người Lạc Khuynh Thành lưu tại Quy Khư Hải.

Quy Khư Hải là một trong bốn đại tông môn, địa thế hiểm yếu, dễ

thủ khó công, tuyệt đối an toàn!

------oOo------

Chương 2273: Đi tam giới chiến trường (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khác với tam giới chiến trường nguy hiểm, lưu bọn họ nơi này sẽ an toàn, thứ hai

còn có thể học tập chuyện Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, từ đó phát triển nhanh hơn.

- Vâng! Yên tâm đi, Thái Thượng trưởng lão!

Cửu Tiên trưởng lão liền vội vàng gật đầu đáp ứng.

Tuy rất kỳ quái vì sao thân hữu của hắn thực lực kém như vậy, nghĩ tới tốc độ tiến bộ khủng bố của vị này thì hắn không nói nhiều.

- Các ngươi lưu tại Quy Khư Hải, nên tìm hiểu chuyện Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, từ đó có trợ giúp gia tăng thực lực rất lớn.

Sau khi bàn giao với Cửu Tiên trưởng lão, lặng lẽ truyền âm với đám người Tu Du Tẩu.

- Ân!

Mọi người gật gật đầu, Lạc Khuynh Thành do dự sau đáp ứng.

- Ngươi phải cẩn thận!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười, cũng không nhiều lời, tinh thần khẽ động, mấy thân ảnh đột ngột xuất hiện, chính là đám người Lưu Ly Tháp.

- Các ngươi đi cùng bọn họ tới Quy Khư Hải, bảo hộ bọn họ an toàn!

Nhiếp Vân bàn giao.

Đám người Lưu Ly Tháp đều là cường giả tông chủ, do các nàng bảo hộ, cho dù mình rời đi, Quy Khư Hải cũng khong ai dám bất lợi với bọn họ.

- Vâng, chủ nhân!

Đám người tháp chủ đồng ý.

- Vậy thì tốt, chúng ta đi!

Sau khi bàn giao tất cả, Nhiếp Vân lại không lo lắng, lúc này dẫn theo đám người Cổ Ung tông chủ rời khỏi nơi này.

Lần này đi cùng bọn họ đi tam giới chiến trường chỉ có hơn mười người, Cổ Ung tính là mạnh nhất sau Nhêếp Vân, những người còn lại đều là cường giả tông chủ, bình thường đều bế quan ẩn cư, mặc dù Nhiếp Vân cũng lần đầu tiên đi tới đây, về phần đám người Cổ Tiêu không có tư cách đi.

Cũng đúng, tam giới chiến trường là nơi chiến đấu cấp bậc cao nhất, thực lực không đạt tới cấp bậc tông chủ tùy tiện tiến vào, rất khó sống đi ra.

- Vị này chính là Lưu phong Thái Thượng trưởng lão, là cường giả tông chủ đỉnh phong, vẫn trùng kích nửa bước chúa tể, nếu không phải tam giới chiến trường mở ra, có khả năng sẽ không xuất quan!

- Vị này chính là Tiếu Lân Thái Thượng trưởng lão, có lĩnh ngộ Đại Âm Dương Thủ có một không hai.

- Vị này chính là Chu Giang Thái Thượng trưởng lão, trong người có huyết mạch thần thú.

Đứng trên bong thuyền Tịnh Nguyệt cổ thuyền, Cổ Ung tông chủ giới thiệu với Nhiếp Vân.

Lần này tới đây đều là Thái Thượng trưởng lão lánh đời, thực lực

không kém Cổ Ung bao nhiêu, đều là tông chủ đỉnh phong!

Đều hy vọng có thể đi tới tam giới chiến trường đạt được cơ hội đột phá, trùng kích cảnh giới nửa bước chúa tể.

- Các vị trưởng lão, vị này chính là tân tấn Thái Thượng trưởng lão Nhiếp Vân!

- Ân, quả thật anh hùng xuất thiếu niên, trước kia ta nghe đồn, còn có chút không dám tin tưởng, hiện tại tận mắt nhìn đến mới biết được trước kia nghe được căn bản không phải nói ngoa, ngược lại nói chưa đủ!

- Đúng vậy, nhìn bộ dáng của ngươi có lẽ chưa tới năm vạn tuổi ah, trẻ tuổi như vậy đã có thực lực này, xem ra chúng ta này thật già rồi...

Mấy vị Thái Thượng trưởng lão này cũng không phải cổ hủ, ngược lại rất có thiện ý.

Bọn họ đều là người có nhãn lực, tuy thiếu niên trước mắt không có tận lực biểu hiện thực lực nhưng lực lượng ngủ đông như thủy triều, vô cùng vô tận, làm cho lòng người sợ hãi rung động, bọn họ cũng nhìn ra một hai.

Mấy vị Thái Thượng trưởng lão này đều là vũ si, thật vất vả nhìn thấy cường giả như thế đều cẩn thận hỏi ý kiến, Nhiếp Vân cũng không mâu thuẫn, ai hỏi cũng trả lời kỹ càng.

Các vị trưởng lão còn cảm thấy người trước mắt còn quá trẻ, cho dù thực lực mạnh cũng chỉ là vận khí tốt mà thôi, trải qua nói chuyện với nhau mới phát hiện đối phương học thức như biển, mặc dù đám lão quái vật bọn họ so sánh cũng kém xa!

Nhất là đối với tu luyện và lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo càng không thể so sánh.

Càng trò chuyện càng nhiều, mọi người lúc này càng vui lòng phục tùng, không có ý khác..

Tông chủ Cổ Ung hiển nhiên cũng không nghĩ hắn tri thức uyên bác như vậy, trước kia nghe Cửu Tiên trưởng lão đề cập tới vài câu, vốn tưởng rằng chỉ là khen ngợi mà thôi, hiện tại xem ra căn bản không phải như thế.

Lý giải ba ngàn đại đạo, thiếu niên này đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, mặc dù các vô thượng trưởng lão chưa từng xuất quan trong tông môn cũng chưa chắc mạnh hơn hắn bao nhiêu.

Khó trách tuổi còn trẻ đã có thực lực như vậy.

Liên tục mười ngày, tất cả mọi người đang luận đạo, tuy trên thực lực không có đột phá nửa bước chúa tể nhưng mọi người đều có lợi ích không nhỏ, mặc dù Nhiếp Vân cũng có lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo còn hơn cả mười ngày trước.

- Tốt, hôm nay cứ như vậy đi, tông chủ, tam giới chiến trường còn xa lắm không? Ta sợ bay như vậy thời gian không đủ.

Chấm dứt một ngày luận đạo, Nhiếp Vân nhìn sang hỗn độn hải dương trước mặt.

Lúc này Tịnh Nguyệt cổ thuyền đã tiến vào sâu trong hỗn độn hải dương, tam giới chiến trường cũng không ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, mà nằm ở giao giới ba đại thế giới.

- Đây là quyển trục do tổ tiên Quy Khư Hải lưu lại.

Cổ Ung tông chủ truyền đạt một quyển trục, Nhiếp Vân mở ra xem, ở đó có một vị trí.

Trong hỗn độn hải dương nguy cơ trùng trùng, trên đó đánh dấu các nơi nguy hiểm, nơi nào an toàn, thập phần trân quý, chân chính dựa theo đó mà đi tốc độ thật sự quá chậm, bây giờ cách tam giới chiến trường mở ra còn hơn mười ngày, bay đi như vậy thời gian không kịp.

- Ân, hay là ngồi Phá Thần Chu của ta đi!

Bàn tay Nhiếp Vân mở ra, Phá Thần Chu xuất hiện trước mặt.

Cổ Ung sử dụng Tịnh Nguyệt cổ thuyền là hàng cao cấp nhưng Phá Thần Chu còn chênh lệch một chút, lại nói vật này là của hắn, còn dễ khống chế, thích hợp đi vào hỗn độn hải dương.

- Đi!

Mọi người biết rõ Nhiếp Vân làm như vậy là do thời gian quá gấp, tất cả đều liên tục bay đến Phá Thần Chu, nương theo tinh thần Nhiếp Vân điều động và bay đi thật nhanh.

Vèo!

Lúc này cổ thuyền bay thẳng về phía trước.

- Thật nhanh!

Sắc mặt mọi người đồng thời biến hóa.

Không cần so sánh làm gì, vừa rồi Tịnh Nguyệt cổ thuyền so với Phá Thần Chu chẳng khác gì ốc sên và chim bay.

Không thể so sánh nổi!

Tốc độ chênh lệch có thể cảm ứng được từ trong thân thuyền, đây là chênh lệch thực lực của người khống chế.

Trước kia mọi người khiếp sợ lý luận của Nhiếp Vân, cảm thấy thực lực của hắn nhiều nhất mạnh hơn bọn họ một tia, hiện tại nhìn thấy Phá Thần Chu mới biết thực lực hai bên không cách nào so sánh nổi.

Có thể đoán được, thực muốn giết bọn họ chỉ bằng ý niệm trong đầu mà thôi.

------oOo------

Chương 2274: Mạnh mẽ đâm tới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khó trách có thể giết ra giết vào trong Kiền Huyết hoàng thành và cướp đi Kiền Huyết Long Ấn làm cho hoàng đế không có biện pháp gì, thật sự có loại thực lực này!

- Nhiếp Vân trưởng lão, phía trước là hiểm địa...

Phá Thần Chu bay thẳng về phía trước, lúc này đâm thẳng mà không chuyển hướng, Cổ Ung cầm quyển trục trong lòng bàn tay mà đổ mồ hôi lạnh.

Bởi vì phía trước chính là một hiểm địa, nếu như không tránh thoát thật nhanh, trực tiếp xông vào trong đó, cho dù nửa bước chúa tể cũng khó có thể đào tẩu.

- Đừng nhúc nhích!

Hắn đang muốn khuyên can Nhiếp Vân cải biến phương hướng, chợt nghe âm thanh vang vọng bên tai, lập tức mọi người cảm thấy ý niệm tinh thần khổng lồ bao phủ Phá Thần Chu vào trong.

- Lực lượng tinh thần này?

- Tại sao mạnh như thế?

- Chẳng lẽ là linh hồn cấp chúa tể?

- Điều đó không có khả năng a, không có đạt tới cấp bậc chúa tể thì làm sao có linh hồn cấp chúa tể, chắc là thủ đoạn linh hồn của hắn...

Cảm nhận lực lượng linh hồn bao phủ thân thuyền, tất cả mọi người sợ tới mức run rẩy, thật sự quá mạnh mẽ, mọi người so sánh với nhau chẳng khác gì đom đóm và ánh trăng.

Tuy rất mạnh nhưng mọi người cũng chỉ cho rằng có lĩnh ngộ đặc biệt tại linh hồn đại đạo mà thôi, không nghĩ tới linh hồn cấp chúa tể, bởi vì trừ cường giả chúa tể, chưa từng nghe qua người không phải chúa tể cũng có được linh hồn cấp bậc này.

Ầm ầm!

Bị lực lượng linh hồn này bao phủ, Phá Thần Chu trực xông thẳng vào trong hiểm địa, mọi người nhìn thấy hào quang bảy màu bao phủ trước mặt, ngay sau đó nổ vang và bay ngang qua.

- Việc này...

- Như vậy cũng được?

- Cưỡng ép xông qua hiểm địa như thế, đây là thực lực và tự tin cỡ nào?

- Trước kia nghe nói hắn đơn thương độc mã xâm nhập hoàng cung, còn cảm thấy nói quá sự thật, nhất định là đầu cơ trục lợi, hiện tại mới biết được loại thực lực này cho dù xông vào trong, chỉ sợ Kiền Huyết hoàng đế cũng không làm gì được.

Mấy vị Thái Thượng trưởng lão cảm khái.

Loại hiểm địa này, đổi lại bọn họ khẳng định sẽ trốn đi, đối phương xông vào mà lông tóc ít bị tổn thương, thậm chí còn làm cả chiếc thuyền không bị ảnh hưởng, đủ để nói rõ thực lực.

- Xem ra chẳng những không muộn, có lẽ chúng ta sẽ tới sớm vài ngày.

Cổ Ung cười nói.

Dựa theo lộ tuyến trước kia tránh né các nơi hiểm địa, cần đi một lộ trình gấp đôi hiện tại, mà bây giờ mạnh mẽ đâm tới, hơn nữa Nhiếp Vân khống chế Phá Thần Chu với tốc độ vượt xa hắn, chạy tới tam giới chiến trường có lẽ cũng không muộn, khẳng định còn có thể đến sớm hơn không ít thời gian.

- Nếu như vị trí ngươi ghi chép là chính xác, tối đa một ngày là có thể tới.

Nghe bọn họ nói chuyện với nhau, Nhiếp Vân cười ha ha.

Dựa theo loại tốc độ phi hành này, dùng không tới một ngày là có thể đi tới tam giới chiến trường.

- Đúng thế!

Tông chủ nhìn kỹ quyển trục trong tay của mình, lại suy tính một phen, hắn cũng phải gật đầu, lúc này càng bội phục thiếu niên trước mắt mình.

Cũng chỉ có loại thực lực này mới dám hung hăng càn quấy xông vào bên trong, đổi lại người khác, đừng nói thời gian đang gấp, gây chuyện không tốt còn phải chết ở nơi này.

- Tam giới chiến trường... Cái gọi là tam giớ, tam giới là gì?

Nhiếp Vân lại hỏi thăm.

- Ngươi không biết?

Cổ Ung sững sờ, lập tức giật mình:

- Cũng đúng, rất nhiều người cũng biết tam giới chiến trường, cũng không thể gọi ra cái tên tam giới, việc này cũng bình thường, bởi vì tin tức này cao tầng cố ý giấu diếm không truyền ra.

- Tam giới theo thứ tự là ba đại vương giả, A Dục Vương, Tuyệt Sát Vương, Hỗn Độn Vương sáng tạo ra ba đại thế giới, Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, Tuyệt Sát Chí Tôn Vực và Hỗn Độn Chí Tôn Vực!

- Tà Nguyệt, Tuyệt Sát, Hỗn Độn?

Nhiếp Vân lần đầu tiên nghe được tên của hai đại thế giới khác.

- Ba đại thế giới này phân biệt nằm ở ba hướng trong hỗn độn hải dương, khoảng cách rất xa, lại ít liên hệ với nhau.

- Vì cân đối số lượng cường giả ba đại chí tôn vực cho nên ba đại vương giả mới mở tam giới chiến trường, mỗi một lần cũng sẽ lưu lại bảo vật làm người ta động tâm tại chiến trường và Hỗn Độn

Vương Phù Lệnh!

- Hấp dẫn vô số cường giả tam giới đi vào trong đó tranh đoạt lẫn nhau, cuối cùng nhất đạt được bảo vật hoặc là vương phù, từ đó cường giả thế giới đó sẽ là kẻ thắng lợi lớn nhất, lần mở tam giới chiến trường tiếp theo sẽ có thêm một phần mười danh ngạch so với hai thế giới còn lại

- Chớ xem thường một phần mười này, chỉ một ít danh ngạch nhưng nhiều khi chỉ cần thế giới đạt được thắng lợi, về sau rất nhiều lần, đều có thể đạt được thắng lợi, Tà Nguyệt Chí Tôn Vực đã thật lâu không được bảo vật A Dục Vương lưu lại!

Cổ Ung thân là tông chủ Quy Khư Hải cho nên biết được nhiều bí mật, thuận miệng nói ra.

Nghe được những lời này, Nhiếp Vân liếc mắt nhìn Thái Thượng trưởng lão chung quanh, phát hiện sắc mặt bọn họ không biến hóa gì, xem ra cũng sớm biết rõ chuyện này, xem ra chỉ có chính mình không biết.

Cũng khó trách, hắn đến Tà Nguyệt Chí Tôn Vực thời gian chưa tới một năm, thời gian ngắn như thế làm sao thăm dò ra nhiều như thế.

- Trước kia không phải có Tu La Vương sao? Hắn có đại thế giới tên là gì?

Nhiếp Vân truyền âm.

Hỏi ra lời này cũng không phải là hắn lỗ mãng, mà là lúc này ở sâu trong hỗn độn, tất cả mọi người bị bao phủ trong linh hồn của hắn, ý niệm chấn động không truyền ra ngoài.

Linh hồn đạt tới chúa tể, hắn có tự tin tuyệt đối.

Lại nói người Tu La Vương tới Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cũng không phải cấm kỵ gì, hơn nữa hắn hỏi cũng không phải chuyện quan trọng.

- Tu La Vương cũng có thế giới, cũng giống như Tà Nguyệt Chí

Tôn Vực, gọi Tu La chí tôn vực, dường như đã biến mất, cụ thể đi thế nào thì ta không biết.

Cổ Ung nói.

- Biến mất? Không đúng, thần chi di tích và Tà Nguyệt Chí Tôn Vực hoàn toàn khác nhau, có lẽ có chút liên quan với Tu La chí tôn vực!

Nhiếp Vân nói.

Thần chi di tích, đám người Vạn Lực Vương, Cực Thiên Vương nhìn thấy khí tức huyết mạch của hắn liền trực tiếp thần phục, nói rõ thế giới này có liên hệ không ngăn cách với Tu La Vương, nếu không tại sao có thần đêện, có chiến trường?

- Thần chi di tích có quan hệ với Tu La chí tôn vực là sự thật, ta nghe nói nó là bộ phận hạch tâm của thế giới, Tu La chí tôn vực bị ba đại vương giả liên thủ công hãm sau đó tróc bộ phận hạch tâm ra biến thành thần chi di tích, về phần đại thế giới đi nơi nào, đến bây giờ không ai phát hiện ra.

Cổ Ung suy nghĩ sau đó nói rõ chuyện mình biết.

------oOo------

Chương 2275: Tìm phiền toái

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân gật gật đầu, không hề hỏi nhiều.

Chỉ sợ chuyện này liên quan tới đại bí mật, cho dù hỏi nhiều, Cổ Ung cũng không thể nói rõ, lại nói theo lời hắn và dấu vết lưu lại cũng có thể suy tính ra một ít gì đó.

Đại thế giới trong thiên địa lục đạo có khả năng chính là Tu La chí tôn vực, về phần thần chi di tích có bộ phận hạch tâm hay không thì khó nói.

Sưu sưu sưu!

Nhiếp Vân không hỏi nữa, mọi người không nói thêm lời nào, Phá Thần Chu bay thẳng về phía trước, bay thẳng tới hướng tam giới chiến trường.

Thời gian không dài, tốc độ chậm rãi chậm lại.

- Như thế nào?

Cổ Ung phát giác được không đúng, đi tới.

- Người mấy tông môn Vạn Nhận Sơn, Đoạn Thiên Nhai và Thập Thu Lĩnh đang ở phía trước.

Nhiếp Vân nói.

- Phía trước?

Cổ Ung nhìn về phía trước nhưng không phát hiện cái gì, khắp nơi đều là sương mù mờ mịt không rõ tình hình.

- Cách mười phút ta sử dụng linh hồn dò xét một lần, đã xác nhận, yên tâm đi, bọn chúng không phát hiện ra chúng ta.

Thấy thái độ của hắn, Nhiếp Vân biết chắc không có phát hiện cho nên nói ngay.

Cổ Ung tắc luỡi, linh hồn cấp bậc tông chủ đảo qua nhưng đối phương lại không có phát hiện gì, loại thực lực này nghe rợn cả người, cảm khái một tiếng, nói:

- Tuy bọn chúng mưu đồ làm loạn nhưng vẫn không thể động thủ được, đến tam giới chiến trường rồi nói sau!

Cổ Ung cũng là người quyết đoán, ba đại tông môn xâm chiếm Quy Khư Hải, nếu như có thể tìm được cơ hội sẽ không nương tay làm gì.

- Có muốn đuổi theo hay không?

Nhiếp Vân hỏi tiếp.

- Đương nhiên phải đuổi kịp rồi, ngươi tiến vào trong buồng nhỏ đi, ta xem bọn chúng muốn làm gì.

Cổ Ung suy nghĩ và lên tiếng.

- Tốt!

Thân thể Nhiếp Vân chấn động và tiến vào trong buồng nhỏ.

Bằng vào thực lực của hắn bây giờ, nếu như muốn tận lực che giấu, trừ chúa tể tuyệt đối không có ai phát hiện ra, cũng không cần tận lực ngụy trang.

Phi hành một hồi, Cổ Ung đứng ở đầu thuyền quả nhiên nhìn thấy phía trước có ba cổ thuyền song song tiến lên, đang cẩn thận tiến lên trong hỗn độn.

Nhìn tâấy bọn họ, cổ thuyền chấn động và dừng lại.

- Ta tưởng là ai, thì ra là Cổ Ung tông chủ!

Tông chủ Vạn Nhận Sơn Giang Hào cất tiếng cười to, cổ thuyền chậm rãi tới gần.

- Đã lâu không gặp!

Cổ Ung nói.

- Là đã lâu không gặp, thần chi di tích, Nhiếp Vân hại ba tông chúng ta tổn thất nhiều cao thủ như thế, ngươi làm tông chủ cũng nên cho chúng ta câu trả lời chứ?

Tông chủ Đoạn Thiên Nhai Ứng Thiên Triệu hừ lạnh.

- Nhiếp Vân hại cao thủ ba tông các ngươi? Ứng tông chủ phát điên hay bị lừa đá? Mỗi người đều nhìn thấy là Phục Giang vương tử đại khai sát giới, tàn sát người ba tông các ngươi, liên quan gì

tới Quy Khư Hải chúng ta chứ? Muốn đòi câu trả lời, ba tông các ngươi vây công đệ tử Quy Khư Hải chúng ta cũng nên trả lời thỏa đáng.

Có Nhiếp Vân làm chỗ dựa, khí thế của Cổ Ung không yếu chút nào.

- Ít ở đây nói lời vô dụng, Phục Giang vương tử bị Nhiếp Vân hàng phục là chuyện cả Kiền Huyết đại lục đều biết, ngươi ít ở đây giả vờ làm người vô tội.

- Hừ, đừng tưởng rằng Quy Khư Hải các ngươi có một Nhiếp Vân là có thể hung hăng càn quấy, nói thiệt cho ngươi biết, Nhiếp Vân chính mình tìm đường chết, đi chọc Kiền Huyết hoàng triều, hiện tại bản thân khó bảo toàn, có thể sống sót hay không còn chưa biết.

Đám người Thạch Dương cười lạnh.

- Có ý tứ gì?

Cổ Ung âm trầm quát lớn.

- Không có ý gì!

- Gây ai cũng được đi gây Kiền Huyết hoàng triều, nhất định diệt vong, Kiền Huyết hoàng triều đã hạ chiếu lệnh cho ba tông chúng ta, sau khi chuyện tam giới chiến trường kết thúc sẽ liên hợp vây công Quy Khư Hải, ha ha, đến lúc đó ta hi vọng ngươi có thể có thể cười được như hiện tại.

Trong mắt Giang Hào mang theo vui vẻ nghiền ngẫm, hắn nhìn Cổ Ung như nhìn người chết.

Tam giới chiến trường mở ra, bọn họ không động thủ với Cổ Ung nhưng vẫn phải dả kích khí thế và tin tưởng của đối phương, vẫn có thể đủ làm được.

- Liên hợp vây công Quy Khư Hải? Kiền Huyết hoàng triều có lá gan lớn như thế? Nếu quả thật làm như vậy, ta không ngại diệt chúng luôn.

Thời điểm đám người Giang Hào cảm thấy Quy Khư Hải sợ hãi thì nghe tiếng hừ lạnh, bọn họ cảm thấy hoa mắt và có bóng người xuất hiện.

- Nhiếp Vân?

Nhìn thấy bóng người này, sắc mặt ba đại tông chủ biến hóa, lúc này không quá mức bối rối.

Tuy thiếu niên trước mắt danh khí rất lớn nhưng đối với bọn họ mà nói là nói ngoa, không đáng tin tưởng, hơn nữa bọn họ lần này tới trong thuyền có hơn mười Thái Thượng trưởng lão, cũng không phải sợ hãi.

- Đa tạ ba đại tông chủ còn nhớ ta1

Nhiếp Vân cười khẽ, hắn đi lên phía trước một bước, áp lực vô hình đánh úp tới, lúc này ba tông chủ cùng bêến sắc.

- Nhiếp Vân, ngươi ít hung hăng càn quấy, tam giới chiến trường chính là nơi táng thân của ngươi.

Cảm nhận được áp bách, tông chủ Thập Thu Lĩnh Thạch Dương rống to một tiếng, gương mặt biến thành âm trầm.

- Có phải nơi táng thân của ta hay không còn chưa biết nhưng nếu ta gặp được thì các ngươi phải chết.

Chỉ nhìn sang đối phương, hai mắt Nhiếp Vân bắn ra kim quang sáng ngời.

Bị kim quang chiếu vào, sắc mặt Thạch Dương đỏ lên,

Đăng đăng đăng đăng!

Lui về phía sau vài bước, hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Chỉ linh hồn trùng kích đơn giản đã làm hắn bị thương nặng.

- Việc này...

Sắc mặt Giang Hào, Ứng Thiên Triệu có chút khó coi.

Bọn họ biết thực lực Thạch Dương không kém mình bao nhiêu, bị đối phương liếc mắt nhìn đã trọng thương, bọn họ đi lên cũng không chiếm được chỗ tốt.

Xem ra Nhiếp Vân còn đáng sợ hơn trong truyền thuyết!

- Muốn đối phó Quy Khư Hải, các ngươi cũng nên cân nhắc tốt hậu quả.

Sau khi làm tổn thương Thạch Dương, Nhiếp Vân quay đầu nhìn hai người Giang Hào.

- Ngươi không nên xằng bậy, tam giới chiến trường mở ra không cho phép giết người.

Giang Hào cố gắng trấn định.

- Ta sẽ không giết người nhưng giáo huấn các ngươi một chút vẫn được.

Nhiếp Vân mỉm cười.

Hiện tại giết những kẻ này nhất định sẽ làm A Dục Vương chú ý, được không bù mất, đến tam giới chiến trường, giết chóc tùy ý, cũng không cố kỵ nhiều như thế.

Trong tiếng cười, thân thể hắn bêến mất và hóa thành hư ảnh sau đó xuất hiện trước mặt Giang Hào, hắn nhìn đối phương.

- Không được làm ẩu, bằng không chúng ta không khách khí!

Thấy hắn đột ngột xuất hiện, các Thái Thượng trưởng lão trong khoang thuyền lao ra ngoài sau đó trợn mắt nhìn hắn.

Hơn mười Thái Thượng trưởng lão thực lực tông chủ đỉnh phong, liên hợp bố thành trận pháp mang theo khí thế cường đại, cường

giả nửa bước chúa tể đụng phải cũng thúc thủ vô sách.

------oOo------

Chương 2276: Hỗn độn kim ngôn thạch (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không khách khí? Ta thật muốn xem các ngươi không khách khí như thế nào!

Đối mặt bọn họ uy hiếp, Nhiếp Vân mặc kệ không quan tâm, bàn tay của hắn đưa về phía trước, đột phá thời không hạn chế, Giang Hào bị hắn xuyên qua không gian bóp cổ kéo tới trước mặt.

Ba ba ba ba!

Bàn tay duỗi ra, hắn tát đối phương vài cái.

Không thể giết hắn, nhục nhã hắn vẫn có thể.

- Ngươi muốn chết!

Thấy đường đường tông chủ bị người ta bắt lấy tát tai, rất nhiều Thái Thượng trưởng lão của Vạn Nhận Sơn tức giận sắp phát điên, bọn họ cùng ra tay.

Hơn mười tông chủ đỉnh phong đồng thời vận chuyển lực lượng, phối hợp trận pháp hình thành chưởng ấn cực lớn giữa không trung và đánh thẳng tới.

- PHÁ...

Đối mặt chưởng ấn cực lớn đánh tới, Nhiếp Vân không tránh không né, chỉ ngẩng đầu, nói một chữ sau đó lực lượng đầy trời hội tụ như nước chảy, hơn mười cường giả tông chủ đỉnh phong như bị cự trùy oanh kích, đồng thời biến sắc và năm xuống đất.

- Không muốn tìm cái chết thì nằm đó đừng nhúc nhích, bằng

khôngta không ngại giết tất cả người Vạn Nhận Sơn đâu.

Thuận miệng nói một câu đã làm hơn mười cường giả tông chủ đỉnh phong trọng thương nằm xuống đất, Nhiếp Vân cau mày, ánh mắt lạnh như băng nhìn sang.

- Quá... Quá mạnh mẽ!

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hai người Thạch Dương, Ứng Thiên Triệu thiếu chút nữa đã bất tỉnh, trước kia vẫn nghe lời đồn về thiếu niên, vốn tưởng rằng đều là nghe nhầm đồn bậy, giả chiếm đa số, hiện tại xem ra quả nhiên là giả chiếm đa số, chỉ có điều không phải nói thực lực của hắn thành thần thoại, mà là sự thật!

Sớm biết hắn có thực lực như thế này, đánh chết cũng không tìm phiền toái ah!

- Ngươi cũng tới đây!

Sau khi chấn Thạch Dương tổn thương, Giang Hào rút lui nhanh chóng, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Ứng Thiên Triệu.

- Nhiếp Vân, không nên làm quá phận, tuy chúng ta không phải đối thủ của ngươi nhưng tông môn có có thể giết ngươi, làm người lưu một đường, bằng không lần sau không tốt gặp mặt!

Ứng Thiên Triệu thét lớn.

Hắn có thực lực tương tự hai vị tông chủ, hai người kia thê thảm như thế,. một khi động thủ động thủ, hắn khẳng định cũng không khá hơn chút nào, đành phải sớm chịu thua.

- Lần sau không tốt tương kiến? Ta cũng không có ý định gặp mặt các ngươi, thực sự gặp mặt sẽ trực tiếp giết các ngươi!

Nhiếp Vân quát lớn và ra tay.

- Đáng giận!

Ứng Thiên Triệu không giống với hai người khác, hắn sớm có

phòng bị cho nên một tâm chắn xuât hiện trước mặt.

Tấm chắn này không phải hỗn độn thần binh đỉnh phong, mà là vỏ sò cực lớn, là đồ vật của một vị nửa bước chúa tể lưu lại, vừa xuất hiện, đã làm hỗn độn hải dương đã bị phân cách thành hai bộ phân.

- Nhân Bối Diệp của cường giả nửa bước chúa tể? Thứ tốt, nếu ngươi đã hào phóng như vậy thì ta nhận!

Thấy hắn xuất ra thứ này, Nhiếp Vân cũng phải tán thưởng giàu có, nhẹ nhàng một trảo, vỏ sò kia bị lực lượng cực kỳ cường đại bao phủ và rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Ngân Diệp Bối là tính mạng thượng cổ đặc thù, nó là sinh vật giống Thiên Tâm Đằng, Vạn Lực Vương, có thể thôn phệ cường giả tăng lực lượng lên, vỏ sò mở ra, thiên địa bị hút vào, thập phần hiếm thấy, Nhiếp Vân cũng chỉ nhìn thấy tính mạng này trong thư tịch mà thôi, không có nghĩ tới tên này tiện tay xuất ra bảo vật như thế, không hổ là tông chủ Đoạn Thiên Nhai, thật sự đủ giàu.

- Ngân Diệp Bối của ta...

Cảm thấy Ngân Diệp Bối mât đi liên hệ tinh thần với mình, chỉ trong nháy mắt bị linh hồn lực cường đại cắt đứt, Ứng Thiên Triệu sợ tới mức lảo đảo ngã xuống.

Ngân Diệp Bối là thứ hắn tìm kiếm không biết bao nhiêu năm, hao hết thiên tân vạn khổ đạt được, là binh khí mạnh nhất bảo vệ tánh mạng, vốn tưởng rằng có thể đại triển thần uy trong tam giới chiến trường, ai ngờ vừa xuất hiện đã bị người ta đoạt đi.

Hắn la lớn sau đó vội vàng xông tới.

- Muốn tài không muốn sống, đã tham tài, như vậy, ta cũng muốn thứ tốt trên người của ngươi.

Ngón tay điểm vào ngực của Ứng Thiên Triệu, sau đó hắn chụp thêm lần nữa, một đống bảo vật hình thành dòng sông bay vào trong tay của hắn.

Thực lực đạt tới loại cảnh giới này, thi triển thiên phú thâu thiên sư càng thêm thuận buồm xuôi gió, đừng nói Ứng Thiên Triệu chỉ có thực lực tông chủ, cho dù là nửa bước chúa tể Đại Tam Trọng cũng có thể dễ dàng trộm đi.

- Bảo bối của ta, phốc!

Nhìn thấy bảo vật mình thiên tân vạn khổ tích lũy bị lấy đi như vậy, Ứng Thiên Triệu tức giận công tâm, hơn nữa bị Nhiếp Vân đánh trúng ngực nên sắc mặt trắng nhợt, hắn ngã xuống bong thuyền và phun máu tung tóe.

Lần này không riêng thân thể bị thương, tâm thần bị thương quá nặng.

- Còn có vài thứ xem được!

Thu số bảo bối này vào trong nạp vật thế giới, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, hắn nhìn Đoạn Thiên Nhai ngã xuống đất, lại nhìn sang đám trưởng lão.

- Như thế nào, muốn báo thù thay tông chủ các ngươi? Cứ tới đây đi, dù sao con rận nhiều không ngứa, có người chủ động tặng bảo bối thì ta vui vẻ nhận lấy.

- Chúng ta không dám!

Bong thuyền có rất nhiều trưởng lão nghe được lời lẽ hung hăng càn quấy như vậy, tuy lửa giận thiêu đốt trong nội tâm nhung không dám manh động.

Vừa rồi bọn họ nhìn thấy rất nhiều trưởng lão Vạn Nhận Sơn động thủ, mười mấy người liên thủ bị tiếng quát đánh bay, thực lực thiếu niên trước mắt vượt qua bọn họ quá nhiều.

Cho dù đi lên cũng không khác gì tự rước lấy nhục.

- Không dám tốt nhất, cút đi!

Biết rõ tam giới chiến trường đã mở ra, làm quá phận sẽ có phiền

toái, Nhiếp Vân khoát tay sau đó một đạo cuồng phong bộc phát, cổ thuyền ba đại tông môn bị cuồng phong bao phủ và không ngừng bay ra ngoài.

- Đi!

Thật vất vả ổn định cổ thuyền, người ba đại tông môn không dám dừng lại tại đây, tất cả đều nhanh chóng tháo chạy ra ngoài.

Tuy thiếu niên trước mắt không có phát huy toàn bộ lực lượng nhưng bọn họ không bị mù, biết rõ cho dù tất cả mọi người thêm vào cũng không phải đối thủ, gây phiền toái cho hắn còn không bằng rời đi.

- Đáng giận ah đáng giận, chẳng lẽ bỏ qua sỉ nhục hôm nay?

Phi hành một hồi, thấy Nhiếp Vân không quản bọn họ và cũng cách nhau quá xa, gương mặt Giang Hào vặn vẹo và thét dài.

Đường đường tông chủ bị người ta tát vào mặt, đả kích này quá lớn.

- Không bỏ qua thì ngươi có biện pháp gì hay sao?

Thạch Dương giãy dụa đứng dậy, tuy mất mặt không cam lòng nhưng không có biện pháp nào.

- Thực lực của gia hỏa kia chắc chắn đạt tới nửa bước chúa tể trung tam trọng, thậm chí là đại tam trọng, chỉ bằng vào chúng ta không thể đánh chết hắn, chỉ có thể liên hợp người khác nghĩ biện pháp!

Ánh mắt Giang Hào lóng lánh.

------oOo------

Chương 2277: Hỗn độn kim ngôn thạch (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Liên hợp? Cũng không đủ thực lực, vội vã đi liên hợp với người khác, coi chừng bị người khác ăn cặn bã đều không thừa!

Thạch Dương nói.

Liên hợp là thành lập trên cơ sở thực lực ngang nhau, một phương quá mức cường thịnh, một phương quá yếu, chẳng những sẽ không thành công, gây chuyện không tốt còn có thể biến khéo thành vụng đưa đồ ăn cho người ta.

- Ngươi nói đúng, Giang Hào nói liên hợp vẫn có thể xem là một biện pháp, nhưng điều kiện tiên quyết là chúng ta có đầy đủ thực lực.

Ứng Thiên Triệu đi tới.

- Đầy đủ thực lực? Ý ngươi là...

Thạch Dương nghĩ đến cái gì.

- Không sai, triệu hoán vô thượng trưởng lão của tông môn, Nhiếp Vân hiện tại dám nhục nhã chúng ta, chỉ cần hắn không chết qua tam giới chiến trường, ba đại tông môn chúng ta tất nhiên gặp được tai ương, nếu ngồi chờ chết còn không bằng liên hợp thực lực mạnh nhất đánh chết hắn trong tam giới chiến trường.

Ứng Thiên Triệu khẽ nói.

- Có đạo lý, kẻ này chưa trừ diệt, tất nhiên trở thành họa trong lòng chúng ta.

Thạch Dương do dự một lúc và gật đầu.

- Còn chờ cái gì nữa, trực tiếp bắt đầu đi, chỉ cần vô thượng trưởng lão ba đại tông môn đi vào, chém giết tiểu tử này dễ như trở bàn tay!

Giang Hào lên tiếng nói.

Mỗi người bọn họ đều là đại nhân vật dậm chân một cái cả Tà

Nguyệt đại thế giới cũng phải chấn động, hiện tại bị đối phương đánh mât sạch mặt mũi, trong nội tâm nghẹn một hơi, không thể nuốt trôi cục tức này.

- Được rồi, bắt đầu, chúng ta bắt đầu triệu hoán vô thượng trưởng lão của tông môn, tam giới chiến trường là nơi táng thân của hắn.

Thạch Dương nói xong, bàn tay của hắn cầm một khối ngọc bài, hắn bóp nát sau đó dùng phương thức đưa tin đặc thù và ném mảnh vụn ra ngoài.

Chỉ qua một lúc có một đạo ý niệm truyền lại, hàng lâm trên thuyền.

Ầm ầm ầm!

Những ý niệm vừa chạm vào bong thuyền, cả cổ thuyền cực lớn không tự chủ chìm xuống rất nhanh, dường như ý niệm có sức nặng rất lớn.

- Tông chủ sử dụng hỗn độn kim ngôn thạch khi tông môn sắp bị diệt? Làm như vậy quá lãng phí.

- Cả tông môn chúng ta chỉ có ba cái mà thôi.

Một Thái Thượng trưởng lão nhìn thấy tình huống này và cau mày, dường như hắn không vui.

- Lãng phí? Một chút cũng không lãng phí, ngươi cũng nhìn thấy tình cảnh vừa rồi, Nhiếp Vân có thù sâu như biển với ba đại tông môn chúng ta, không nhanh chóng đánh chết hắn, chúng ta sẽ lâm vào tai hoạ ngập đầu, chuyện này đã liên lụy đến sinh tử tồn vong của tông môn, không thể sơ sót, tông chủ dùng hỗn độn kim ngôn thạch cũng không có gì không ổn.

Một Thái Thượng trưởng lão khác cắt lời của hắn, hắn nói lời đầy đại nghĩa.

- Nghiêm Trầm trưởng lão nói không sai, chuyện có nặng nhẹ, Nhiếp Vân đã trở thành tai họa lớn trong lòng ba đại tông môn, lúc này chỉ cần có thể diệt sát hắn, thủ đoạn gì cũng có thể dùng!

- Đừng nói chuyện, vô thượng trưởng lão đến!

Trong đám Thái Thượng trưởng lão có người lớn tuổi nhất khoát tay cắt lời bọn họ, đôi mắt nhìn chằm chằm phía trước.

Mọi người không dám nói lời nào, tất cả đều đồng loạt nhìn về phía trước, lập tức nhìn thấy một đạo ý niệm nặng nề như thủy ngân hội tụ hình thành bóng người màu vàng.

- Xảy ra chuyện gì?

Bóng người quát lớn, mặc dù không có mang theo uy nghiêm nhưng làm cho hỗn độn hải dương chung quanh sôi trào không thôi, lực lượng kích động không ngớt.

- Bẩm Lưu Sùng vô thượng trưởng lão, Quy Khư Hải mới sinh ra thiên tài tên là Nhiếp Vân...

Thạch Dương liền vội mở miệng nói rõ chi tiết của Nhiếp Vân một lần.

- Lại có kẻ cuồng vọng như thế? Rất tốt, xem ra những lão gia hỏa chúng ta không động thủ nhiều năm, đã có rất nhiều người quên chúng ta rồi!

Gương mặt bóng người màu vàng Lưu Sùng trưởng lão trầm thấp, hắn nổi giận đùng đùng.

Đả thương tông chủ tương đương đánh vào mặt tông môn, làm như vô thượng trưởng lão làm sao có thể nhịn cơn tức này.

- Mong vô thượng trưởng lão làm chủ thay ta!

Nghe nói như thế, đôi mắt Thạch Dương sáng ngời, vội vàng nói.

- Hừ, yên tâm đi, chuyện này ta quản, ta mang theo mấy vị vô thượng trưởng lão khác xuất phát, trước khi tam giới chiến trường mở ra sẽ đi tới nơi này...

Lưu Sùng trưởng lão hừ lạnh, hắn còn chưa nói xong liền biến sắc.

- Ha ha, đã đến cũng đừng đi!

Ầm ầm!

Nương theo tiếng cười nhạt vang lên, hỗn độn hải dương chung quanh cổ thuyền cứng lại.

- Hỏng bét, bị phát hiện!

Đám người Giang Hào, Thạch Dương cảm thấy trái tim co rút lại, sắc mặt đen như đáy nồi.

Nhóm người mình thương nghị làm sao giết đối phương, trên thực tế tất cả hành động đều nằm trong mắt đối phương.

- Quả nhiên rất hung hăng càn quấy, muốn ta lưu lại? Ngươi phải có bổn sự này mới được.

Lưu Sùng vô thượng trưởng lão hình thành pháp thân màu vàng, lông mi giương len và nhìn thân ảnh trên cao.

Lực lượng của hắn nghiền ép, mặc dù chỉ là ý niệm hàng lâm cũng cho thấy sức chiến đấu vô cùng, không gian bị giam cầm và xuất hiện vết nứt.

- Đừng giãy dụa!

Nương theo tiếng nói to lớn, một cự chưởng đánh thẳng vào pháp thân màu vàng của Lưu Sùng trưởng lão, hắn bị bắt lên như con chuột, hắn không có khả năng phản kháng và hóa thành khí lưu hỗn độn.

Hô!

Ngay sau đó một đạo ý niệm đảo qua, không riêng Thạch Dương đưa tới phân thân Lưu Sùng, hai người Giang Hào, Ứng Thiên Triệu cũng triệu hoán vô thượng trưởng lão của mình tới, trong nháy mắt bị bắt lấy sạch sẽ, thiên địa yên tĩnh có thể nghe được

tiếng kim rơi.

- Ah..

Qua một hồi, đám người Giang Hào cũng không thể giữ được im lặng, đồng thời kêu to lên, bọn họ khống chế cổ thuyền tiến lên phía trước, hoảng sợ như chó nhà có tang, chẳng khác gì cá lọt lưới.

- Ha ha!

Bọn họ vừa đào tẩu, trong sương mù hỗnđoộn hải dương cách đó không xa, Phá Thần Chu chậm rãi bay tới, đám người Nhiếp Vân, Cổ Ung đứng ở đầu thuyền và cất tiếng cười to.

Nhiếp Vân làm sao không biết bọn chúng nghĩ gì, hắn cố ý thả đám người này đi và ra oai phủ đầu.

Cái gì vô thượng trưởng lão, cái gì tuyệt thế cao thủ, chỉ cần không có đạt tới cấp bậc chúa tể, với hắn mà nói không có gì khác nhau cả, hơn nữa đến càng nhiều càng tốt, có thể làm cho đám người Thiên Tâm Đằng, Vạn Lực Vương, Huyền Thiền Vương gia tăng cấp bậc càng cao.

- Chúng ta đi nhanh lên thôi.

Cười dài một tiếng, bàn tay Nhiếp Vân hất lên, Phá Thần Chu hóa thành hào quang phá không bay thẳng về phía trước.

- Xem ra Quy Khư Hải sắp rầm rộ!

Nhìn cảnh tượng này vào trong mắt, trong khoang thuyền Phá Thần Chu, rất nhiều Thái Thượng trưởng lão hưng phấn xiết chặc nắm đấm.

------oOo------

Chương 2278: Nguyên khí đại đạo phù

Nguồn: EbookTruyen.Me

Làm lão nhân tông môn, ba đại tông môn ăn thiệt thòi lớn như thế nhưng không dám nói lời phản bác, bọn họ chưa bao giờ thấy qua, có thể đoán được chỉ cần thiếu niên này không ngại, cả Quy Khư Hải sẽ càng ngày càng mạnh, ba đại tông môn không ai dám chọc!

Loại tình huống này cho dù bọn thời điểm tông chủ khai phái cũng không đạt được.

Trải qua mấy ngàn vạn năm, Quy Khư Hải vẫn bị ba đại tông môn áp chế, hiện tại rốt cục cũng có thể xoay người, mà người làm ra thay đổi chính là thiếu niên trước mặt.

- Trở về hảo hảo khen thưởng Cửu Tiên một chút, thật sự đưa cho tông môn chúng ta bảo tàng cực lớn.

Tất cả mọi người đồng thời cảm khái.

Một tông môn chính thức cường thịnh phải xem thực lực đỉnh cấp, Nhiếp Vân đã vốn liếng tiếu ngạo tam giới, trở thành nhân vật đỉnh phong chân chính.

Tốc độ Phá Thần Chu rất nhanh, không tới một ngày đã xuất hiện tại một viên cầu.

Viên cầu này lơ lửng trong hỗn độn hải dương, nó cũng giống Tà Nguyệt Chí Tôn Vực lúc trước, đó là một tiểu thế giới, chỉ có điều không lớn như Tà Nguyệt Chí Tôn Vực a.

Bên ngoài tiểu thế giới có vô số cổ thuyền đang đậu, mỗi một chiếc đại biểu cho một thế lực lớn.

Trong những thế lực này, tông chủ đỉnh phong chỉ là tu vi thấp nhất, cường giả nửa bước chúa tể nhiều vô số kể, thậm chí có người thực lực giống như Kiền Huyết hoàng đế, nửa bước chúa tể đại tam trọng.

- Lần này nghe nói tam giới chiến trường có Hỗn Độn Vương Phù Lệnh, không riêng vô số cường giả nửa bước chúa tể trong tam giới xuất hiện, nghe nó ngay cả cường giả Chúa Tể cũng tới, tuyệt đối là thịnh hội quy mô nhất cả trăm triệu năm một lần!

- Vốn tưởng rằng lần này có thể tìm được chút ít thứ tốt, hiện tại xem ra không cẩn thận ném cả mạng!

- Cũng chớ nhụt chí, quy mô lớn sẽ có kỳ ngộ nhiều hơn, chỉ cần không tham lam, đạt được bảo vật liền rời đi có lẽ nguy hiểm không lớn!

- Chỉ hy vọng như thế a, mục tiêu của ta rất đơn giản, chính là muốn đột phá gông cùm xiềng xích trở thành cường giả nửa bước chúa tể, chỉ mong có thể thành công...

Trong cổ thuyền, từng đạo ý niệm điên cuồng truyền qua lại với nhau, khắp nơi tràn ngập lo lắng, khẩn trương... Rất nhiều cảm xúc.

Tam giới chiến trường là nơi đầy kỳ ngộ, cũng là nơi vô số cường giả táng thân, nguy hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại, kỳ ngộ tốt, tông chủ đỉnh phong đi vào, thời điểm đi ra vô cùng có khả năng biến thành cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng, có thể vang danh thiên hạ.

Kỳ ngộ kém, mặc dù là nửa bước chúa tể đại tam trọng đi vào cũng sẽ vẫn lạc, linh hồn khó chạy ra ngoài.

- Khoảng cách tam giới chiến trường mở ra còn một thời gian ngắn, chúng ta đi thành Tam Giới đi.

Cổ Ứng đứng ở đầu thuyền, nhìn một hồi và phát hiện chung quanh mang theo địch ý, hắn mỉm cười nhìn Nhiếp Vân.

- Thành Tam Giới? Đó là nơi nào?

Nhiếp Vân chưa từng nghe qua.

- Kỳ thật không tính là thành thị, là một tiểu thế giới tạm thời xuất hiện bên ngoài tam giới chiến trường, là nơi cường giả tới tham gia tam giới chiến trường mua sắm tình báo, hối đoái bảo vật, tiến hành các loại giao dịch, nơi này không cho phép chiến đấu, cũng là nơi an toàn trước khi tiến vào tam giới chiến trường!

- Chỉ có điều nơi đây tiêu phí cực cao, cho dù ở lại một đêm cũng cần trả cái giá to lớn.

Cổ Ung nói.

- Tiêu phí cực cao? Nơi này tốn hao cái gì?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Tam giới pháp tắc không giống nhau, tiền tài chắc chắn sẽ không thống nhất, đã có tiêu phí, tất nhiên là vật phẩm sinh linh tam giới có thể sử dụng, cũng không thể là hỗn độn thần binh đỉnh phong a!

Thần binh tuy trân quý nhưng cường giả ai mà không có một kiện binh khí do mình am hiểu, nhiều hơn cũng không có tác dụng, quá nhiều chỉ biến thành vướng víu.

- Nơi này không cần tiêu phí linh thạch kim tệ, chỉ cần hai chủng thứ đồ vật, đắt tiền nhất đương nhiên là Chủ Tể Phù Ấn!

- Nhưng Chủ Tể Phù Ấn cũng không phải ai cũng có, thời điểm trao đổi sử dụng một thứ gọi là nguyên khí đại đạo phù!

Cổ Ung nói.

- Nguyên khí đại đạo phù?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

Hắn chưa từng nghe qua thứ này, sao có thể trở thành tiền trao đổi?

- Nguyên khí đại đạo phù là tu luyện giả mang lãnh ngộ đại đạo và nguyên khí toàn thân khắc lên, hình thành phù lục đặc thù tương tự như Chủ Tể Phù Ấn, có thể giúp người ta mượn lực lượng đại đạo trong thời gian ngắn, tuy không phải lĩnh ngộ nhưng có thể giúp người ta gia tăng thực lực rất lớn, thoát khỏi nguy hiểm!

- Có thể tính là phiên bản đơn giản của Chủ Tể Phù Ấn!

Cổ Ung giải thích.

- Chẳng lẽ... Là thứ này?

Nghe được giới thiệu, Nhiếp Vân suy nghĩ một lúc, hắn lật cổ tay và phù lục xuất hiện trong tay.

Hắn đạt được phù lục trên người Thạch Dương, có tới mấy trăm miếng, trước kia không biết là vật gì, nghe được Cổ Ung giải thích liền nhận ra.

- Không sai, đây là nguyên khí đại đạo phù, tuy những phù lục này chỉ có hai ngàn chín trăm đầu đại đạo, chỉ có thể xem như vượt qua trung cấp, giá trị không tính đặc biệt cao!

Cổ Ung nói.

- Còn phân đẳng caoas?

- Ân, hai ngàn tám trăm đại đạo tính toán là sơ cấp nguyên khí đại đạo phù, gần như không người dùng vì quá yếu!

- Nó giống như linh thạch hạ phẩm, hai ngàn chín trăm đại đạo gọi là trung cấp nguyên khí đại đạo phù, tương đương với linh thạch trung phẩm, hai ngàn chín trăm chín mươi đại đạo trở lên gọi là cao cấp nguyên khí đại đạo phù!

- Tương đương với linh thạch thượng phẩm, những đạo phù này có tỉ suất hối đối là một so một trăm, về phần Chủ Tể Phù Ấn và cao cấp nguyên khí đại đạo phù tỉ suất hối đoái cũng là một so một trăm!

Tương đương với linh thạch cực phẩm!

- Ah!

Nhiếp Vân hiểu ra.

- Luyện chế một tấm nguyên khí đại đạo phù đều cần tiêu hao nguyên khí và lĩnh ngộ đại đạo của người luyện chế, mặc dù là ta

cũng không có khả năng tùy tiện luyện chế, không có mấy trăm năm, mấy ngàn năm, rất khó luyện chế thành công một tấm!

- Ngươi bắt được số phù lục này, chỉ sợ là vô số tâm huyết của Thạch Dương tông chủ tạo thành.

Cổ Ung nói tiếp.

- Phiền toái như vậy?

Nhiếp Vân kỳ quái.

- Đúng thế, ngươi có thể thử một chút, loại đạo phù này không có gia tăng thực lực của ngươi lên nhưng có thể bổ sung nguyên khí, lúc chiến đấu sử dụng một tấm sẽ có hiệu quả không kém!

Cổ Ung cười nói.

- Ta thử xem!

Nghe hắn nói như vậy, Nhiếp Vân do dự sau đó bàn tay hơi độnghắn bóp nát trung cấp nguyên khí đại đạo phù trong tay,

Ông!

Một âm thanh vang vọng, ngay sau đó cảm thấy có khí lưu ôn nhuận rót vào trong người mình, hai ngàn tám trăm đại đạo hình thành xếp đặt dặc thù tiến vào trong

người

------oOo------

Chương 2279: Chế tạo không hạn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Loại xếp đặt này khác với vòng tròn đại đạo của Chủ Tể Phù Ấn, có thể thuyên chuyển, có tác dụng cùng loại với thiên phú đặc thù chi

khí.

Hơn nữa không riêng những năng lực đại đạo tiến vào trong cơ thể, quan trọng hơn có nguyên khí bành trướng rót vào trong khí hải, nếu như lực lượng tiêu hao sạch sẽ, chỉ bằng ngọc phù cũng có thể khôi phục.

- Thứ tốt!

Nhiếp Vân không khỏi cảm khái, đột nhiên sững sờ, hắn có một suy nghĩ:

- Những năng lực đại đạo này tương tự đặc thù chi khí, ta có được ba ngàn đan điền, thiên phú chi khí vô cùng vô tận, còn có nguyên khí đan điền, nguyên khí càng không nói chơi, chẳng phải ta có thể luyện chế nhẹ nhõm? Không cần tốn hao quá cái giá quá lớn?

Trải qua quan sát, cái gọi là nguyên khí đại đạo phù trên thực tế chính là một loại nhược hóa của Chủ Tể Phù Ấn, có thể giúp người ta mượn đại đạo trong thời gian ngắn, nó lại khác với đan điền thiên phú chi khí.

Sau khi mượn thiên phú chi khí có thể lợi dụng nguyên khí của mình tiến hành sử dụng, có thể biến thành bản năng trong thời gian ngắn, nếu muốn sử dụng chỉ có thể mượn nhờ nguyên khí trong nguyên khí đại đạo phù.

Đây là cái khác nhau giữa võ công và binh khí, biết võ công, nó nằm trên người mình và không ai đoạt đi, lực uy hiếp của binh khí mặc dù lớn nhưng một khi mất đi chính là hai bàn tay trắng.

Thiên phú chi khí có thể giúp người ta có được thiên phú này trong thời gian ngắn, giống như học biết võ công, không ai có thể cướp đi, mà nguyên khí đại đạo phù thuộc về về một loại phù lục, trong thời gian ngắn có thể giúp ngươi có thực lực siêu cường nhưng không dùng lực lượng bản thân, mà là dùng lực lượng của phù lục.

Bất kể như thế nào, thứ này đại biểu một loại lực lượng đột nhiên xuất hiện, thời khắc nguy hiểm sẽ dùng tới, có được năng lực bảo vệ tánh mạng.

Người khác luyện chế cần tiêu hao lý giải với đại đạo, tiêu hao lực lượng linh hồn và nguyên khí trong cơ thể, nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói bề ngoài nó vô cùng đơn giản, thiên phú chi khí chỉ cần lực lượng là có thể tạo ra vô cùng vô tận, có được nguyên khí đan điền, nguyên khí lại không lo, nguyên khí đại đạo phù trân quý với kẻ khác nhưng với hắn mà nói chỉ tiện tay là có thể luyện chế.

- Thử một chút!

Nghĩ đến những chuyện này, tâm tư Nhiếp Vân sinh động, hắn cũng không luyện trước mặt Cổ Ung, mà là tinh thần khẽ động, hắn thi triển tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh, một phân thân tiến vào Thiên Huyền điện.

Đứng trong bệ đá trống trải trong Thiên Huyền điện, bàn tay Nhiếp Vân trừ đan điền top mười, còn lại hai ngàn chín trăm chín mươi đđan điền chi khí bay lên, ngay sau đó dung hợp thành ngọc phù trên không trung.

Xì xì xì xì...

Ngọc phù quá nhỏ, hai ngàn chín trăm chín mươi đầu thiên phú chi khí còn chưa triệt để dung hợp với nhau đã phát ra âm thanh xì xì và bắn tung tóe.

- Ân? Xem ra không đơn giản như tưởng tượng...

Suy nghĩ đơn giản, khi làm không dễ dàng, dung hợp hai ngàn chín trăm chín mươi đầu đại đạo vào một ngọc phù nhỏ bé nói dễ vậy sao, lần đầu tiên thử đã thất bại.

- Tiếp tục!

Người khác có thể làm được, Nhiếp Vân không tin mình không xong, tinh thần tập trung cao độ, lực lượng linh hồn đạt tới cấp bậc chúa tể bao phủ ngọc phù hoàn mỹ, thần lực hóa thành đao sau đó khắc thiên phú chi khí vào trên đó.

Răng rắc!

Thời điểm khắc được hơn trăm đạo, ngọc phù chấn động và nổ tung lần nữa.

- Xem ra muốn luyện chế nhanh chóng là không thể nào...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Hắn có được thiên phú chi khí vô cùng vô tận làm hậu thuẫn, có thể luyện chế ra vô số nguyên khí đại đạo phù, hiện tại xem ra hắn suy nghĩ quá đơn giản.

Nếu quả thật dễ dàng như vậy, nguyên khí đại đạo phù cũng không trân quý như thế.

- Tiếp tục thí nghiệm!

Mặc dù thất bại hai lần liên tục nhưng là Nhiếp Vân cũng không nhụt chí, hắn tiếp tục khắc, có kinh nghiệm hai lần thất bại, lần này tiến hành rất thuận lợi, đáng tiếc lúc khắc tới năm trăm đầu đại đạo thì ngọc phù vỡ vụn.

Lại thí nghiệm mười mấy lần, kết quả đều dùng thất bại chấm dứt.

Khắc đại đạo càng nhiều càng phiền toái, người khác luyện chế nguyên khí đại đạo phù, mỗi một đầu đại đạo cần thời gian rất lâu, phải không có sai lầm chút nào, Nhiếp Vân trực tiếp sử dụng thiên phú chi khí, mặc dù có chút đầu cơ trục lợi nhưng phương diện dung hợp còn kém nhiều, trừ phi hắn hiện tại mang hai ngàn chín trăm chín mươi đan điền dung hợp hoàn mỹ làm một, hình thành một đạo thiên phú đặc thù chi khí.

Muốn hoàn thành trong thời gian ngắn là chuyện không có khả năng.

- Bỏ đi, xem ra không dễ dàng như vậy, không nên suy nghĩ lung tung.

Vốn tưởng rằng bằng vào đan điền thiên phú chi khí và nguyên khí vô cùng vô tận là có thể hoàn thành luyện chế nguyên khí đại đạo

phù, đến lúc đó lập tức có vô số tiền tài tiêu xài, hiện tại xem ra hắn suy nghĩ đơn giản.

Làm gì có chuyện tốt như thế?

Mặc dù là hắn, muốn triệt để luyện chế một tấm nguyên khí đại đạo phù chỉ sợ cũng cần tốn hao mấy trăm năm thậm chí thời gian lâu hơn, nếu lãng phí nhiều thời gian như vậy chi bằng bỏ qua đi.

Lắc đầu, Nhiếp Vân đang định buông tha luyện chế, đột nhiên có một đạo hào quang sáng ngời xuất hiện trong đầu.

- Ta ở trong Thiên Huyền điện không thể khống chế ngọc phù nổ tung, nếu trong nạp vật thế giới thì sao?

Hắn là chúa tể duy nhất trong nạp vật thế giới, cho dù quy tắc gì cũng là hắn nói tính toán, một lời có thể cải biến pháp tắc, một lời có thể cải biến xuân thu!

Trong Thiên Huyền điện không khống chế nổi ngọc phù nổ tung, trong nạp vật thế giới nó có nổ hay không nổ chẳng phải do hắn nói tính toán?

Nghĩ vậy trong mắt Nhiếp Vân bắn ra hào quang sáng ngời, hắn tiến vào trong nạp vật thế giới.

- Dung hợp!

Ngón tay điểm một cái, hai ngàn chín trăm chín mươi đầu thiên phú chi khí bay lên trời, chậm rãi dung nhập vào trong ngọc phù, lần này quả nhiên không có nổ tung, lúc này hai ngàn chín trăm chín mươi đầu thiên phú chi khí đều được khắc lên, trong đó cũng đổ đầy nguyên khí.

- Thành công!

Vươn tay lấy ngọc bày ra ngoài, nhìn kỹ và nhìn thấy quả nhiên giống như đúc nguyên khí đại đạo phù hắn vừa sử dụng.

Trước kia Thạch Dương cũng dùnghai ngàn chín trăm đầu đại đạo,

hắn luyện chế ngọc phù phong ấn hai ngàn chín trăm chín mươi đầu đại đạo lại cao hơn một cấp bậc.

- Quả nhiên có thể luyện chế, như vậy càng nhiều càng tốt.

Luyện chế thành công, Nhiếp Vân nhướng mày, ngón tay lại điểm về phía trước.

Rầm rầm!

Lúc này có mấy vạn tấm nguyên khí đại đạo phù rơi xuống.

------oOo------

Chương 2280: Chế tạo không hạn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn là chúa tể nạp vật thế giới, phù lục vừa trải qua luyện chế đã triệt để quen thuộc, còn muốn làm tiếp vô cùng đơn giản, một ý niệm trong đầu là thành, cũng không có gì khó khăn.

- Có những vật này, muốn mua thứ gì mà không được!

Nhìn nguyên khí đại đạo phù tiện tay luyện chế ra, Nhiếp Vân cười hắc hắc, hắn muốn rời đi lại có suy nghĩ khác.

- Đúng rồi, ta là sáng thế chủ, muốn biến cái gì cũng được, tối đa hao tổn một chút nguyên khí, có phải ta có thể luyện ra chúa tể thần binh hay không?

Chúa tể thần binh cường đại, hắn thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, nếu như hiện tại có một kiện chúa tể thần binh phòng ngự, mặc dù gặp được cường giả Chúa Tể cũng sẽ không sợ hãi!

Hắn là chúa tể nạp vật thế giới, tất cả mọi thứ hình thành theo ý niệm của hắn, đã như thế... Có thể hình thành chúa tể thần binh hay không? Thậm chí... Hỗn độn phong vương phù triệu?

Nếu như đồ chơi này cũng có thể hình thành, hắn muốn trở thành cường giả phong vương cũng không phải việc khó ah!

- Chưa gặp qua phong vương phù triệu, không thể phục chế, bản thân ta có một kiện chúa tể thần binh cho nên ta có thể thử một chút.

Tuy hắn là sáng thế chủ nhưng cũng không thể lăng không tạo ra, ít nhất phải hiểu được nguyên lý, biết rõ thành phần của nó như thế nào, như vậy hắn có thể ngưng luyện vô điều kiện, hắn chưa gặp qua phong vương phù triệu cho nên không biết kết cấu, tự nhiên không thể phục chế, hắn có một kiện chúa tể thần binh cho nên hắn có thể thử.

Trong đầu nghĩ tới kết cấu của chúa tể thần binh, tinh thần khẽ động sau đó làm giống như ngưng luyện nguyên khí đại đạo phù, ý định lại hình thành một kiện chúa tể thần binh.

Hô!

Hào quang lập loè, một lát sau, hiếp Vân thở ra một hơi, hắn lắc đầu.

- Nạp vật thế giới của ta quá nhỏ, không gian pháp tắc không ổn định, cưỡng ép chế tạo chúa tể thần binh rất có thể sẽ làm pháp tắc sụp đổ.

Thở ra một hơi, Nhiếp Vân cảm thấy thất lạc.

Chúa tể thần binh quá mạnh mẽ, viễn siêu trình độ thừa nâận của nạp vật thế giới của hắn, căn bản không thể làm, cưỡng ép chế tạo chỉ làm nạp vật thế giới sụp đổ.

- Thật muốn chế tạo ra, nạp vật thế giới của ta ít nhất phải ổn định giống như Tà Nguyệt Chí Tôn Vực!

Nhiếp Vân nhanh chóng suy tính ra.

Nếu thật chế tạo chúa tể thần binh, nạp vật thế giới của hắn ít phải chắc chắn giống Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, bằng không còn chưa

chế tạo xong binh khí, đan điền sụp đổ trước, như vậy là xong.

- Thử hỗ độn thần binh đỉnh phong!

Không thể chế tạo chúa tể thần binh, có lẽ có thể luyện hỗn độn thần binh đỉnh phong a, trong nội tâm thầm nghĩ, đảo mắt công phu trước mặt hắn xuất hiện một đống hỗn độn thần binh đỉnh phong.

- Quả nhiên có thể thực hiện...

Nhìn thấy hỗn độn thần binh đỉnh phong đầy đất, Nhiếp Vân gật đầu.

Tình huống của nạp vật thế giới hiện tại có thể chế tạo hỗn độn thần binh đỉnh phong, cho dù đồ vật mạnh hơn nữa cũng có thể tạo thành.

Mặc dù hỗn độn thần binh đỉnh phong phi thường trân quý với kẻ khác, với hắn mà nói nó không còn tác dụng, chế tạo nhiều hơn nữa chỉ lãng phí.

- Bỏ đi, đừng xoắn xuýt những chuyện này!

Biết rõ nạp vật thế giới có được năng lực chế tạo không hạn chế, Nhiếp Vân phi thường cao hứng, tinh thần khẽ động, lực chú ý của hắn quay lại Phá Thần Chu.

- Đi thôi, đi thành Tam Giới!

Có được năng lực luyện chế nguyên khí đại đạo phù không giới hạn, Nhiếp Vân không sao cả, hắn nhìn về phía Cổ Ung.

Có loại năng lực này, chẳng khác nào có được tài phú vô cùng vô tận, vừa vặn đi thành Tam Giới nhìn xem, từ đó hắn có hiểu biết nhiều hơn về tam giới chiến trường một ít.

Tuy thực lực của hắn hiện tại đạt tới đỉnh phong của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực nhưng cũng phải cẩn thận một ít, tam giới chiến trường khác với nơi khác, cường giả Chúa Tể cũng sẽ xuất hiện, nếu như bị cường giả như thế nhìn chằm chằm sẽ phiền toái không ít.

- Tốt!

Cổ Ung chỉ rõ phương hướng, Phá Thần Chu bay thẳng qua, chỉ chốc lát đã nhìn thấy tiểu thế giới lư lửng bên ngoài tam giới chiến trường.

Tiểu thế giới này không khác gì một thành thị, lối vào cực kỳ hẹp, Phá Thần Chu không cách nào tiến vào, đám người Nhiếp Vân bỏ phi thuyền phi hành.

- Muốn vào thành Tam Giới cần giao nộp thành phí!

Vừa tới cửa có người ngăn ở lối vào, gương mặt lạnh lùng.

- Thành phí? Bao nhiêu?

Nhiếp Vân hỏi.

- Mỗi người một tấm trung cấp nguyên khí đại đạo phù!

Người giữ cửa nói.

- Trung cấp nguyên khí đại đạo phù? Rất đắt!

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Trung cấp nguyên khí đại đạo phù là cường giả tông chủ hai ngàn chín trăm đầu đại đạo hao phí mấy trăm năm mới có thể luyện chế thành, vào thành cần một tấm chẳng khác gì cướp bóc!

Khó trách nhiều người tình nguyện ở bên ngoài cũng không muốn tiến vào, chỉ cần phí vào thành đã dọa một đống người!

- Giao!

Tuy cảm thấy quý nhưng Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, tiện tay ném ra mấy tấm nguyên khí đại đạo phù, mang theo mọi người đi vào.

Người giữ cửa cảm thấy kinh ngạc.

Dưới tình huống bình thường có thể tùy ý tiến vào ít nhất là cường giả nửa bước chúa tể, thiếu niên mang một đám tông chủ đỉnh phong tiến vào, đúng là quá có tiền.

Thành Tam Giới phi thường náo nhiệt, dòng người như thoi đưa, một phần là cường giả tới tam giới chiến trường, mặt phần khác là thổ dân của thành Tam Giới.

Cường giả tiến vào tam giới chiến trường, yếu nhất đều là cường giả cấp bậc Tông Chủ, cũng có thể tùy ý gặp cường giả nửa bước chúa tể.

Loại cường giả cấp bậc này, tại địa phương khác là nhân vật nhất ngôn cửu đỉnh, nói một không hai, ở chỗ này chỉ giống người bình thường, không ai dám lỗ mãng.

Về phần thổ dân thành Tam Giới, thực lực không mạnh nhưng đều là hai ngàn tám trăm đầuu đại đạo đến tông chủ.

- Thành Tam Giới do ai quản?

Nhìn chung quanh một lúc, Nhiếp Vân kỳ quái.

Đã có thành Tam Giới, những tài chính lưu động tất có hạn, nó vào tay ai? Là ai dám trực tiếp muốn thành phí, cường giả nửa bước chúa tể cũng phải ngoan ngoãn giao ra?

- Ta cũng không biết, dường như là cường giả phong vương định ra quy củ, thu tài chính dùng để duy trì tam giới chiến trường vận chuyển!

Cổ Ung suy nghĩ và nói ra.

- Duy trì tam giới chiến trường vận chuyển?

Tam giới chiến trường cũng không phải thế giới độc lập, có thể hấp thu lực lượng hỗn độn duy trì Thiên Đạo cân đối, nơi này chỉ là chiến trường bình thường, muốn duy trì phải có đầy đủ năng lượng,

mỗi một tấm nguyên khí đại đạo phù đều tương đương với toàn bộ thực lực của siêu cấp cường giả, ít không có gì, một khi nhiều, duy trì tam giới chiến trường vận chuyển cũng không khó khăn.

------oOo------

Chương 2281: Tam giới giao lưu hội

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nói như vậy thật sự khó nói được gì.

- Nghe nói thành chủ thành Tam Giới là ba cường giả phong vương tự mình bổ nhiệm, là một vị cường giả cấp chúa tể, bởi vì có hắn trấn áp nên người ở đây mặc dù nhiều nhưng không ai dám làm xằng bậy.

Cổ Ung nói tiếp.

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Điểm ấy không cần hắn nói, vừa rồi khi tiế vào hắn đã phát hiện, linh hồn hắn đạt tới cấp bậc chúa tể, hắn có cảm ứng đặc thù với cường giả, lại nói nơi này cũng chỉ có cường giả chúa tể mới có thể trấn áp, nếu không, một đống cường giả nửa bước chúa tể náo loạn, thực lực không đủ làm sao trấn áp?

Đám người Cổ Ung tu vi không cao, Nhiếp Vân cố ý che dấu, những người khác cũng không nhìn ra cái gì, một đoàn người chậm rãi đi về phía trước không làm ai chú ý.

Hai bên đường buôn bán không ít, đủ loại bảo vật tầng tầng lớp lớp, ở chỗ này hỗn độn thần binh đỉnh phong chỉ là hàng trang trí.

Đương nhiên, chúa tể thần binh vô cùng khan hiếm, mặc dù nơi đây cũng không có, thần binh nửa bước chúa tể như Cương Vực Đồ cũng có bán ra, chỉ có điều số lượng không nhiều lắm.

Hơn nữa mỗi một loại đều là giá trên trời, Nhiếp Vân xem một hồi

cũng phải tặc lưỡi.

Có được chúa tể thần binh, binh khí cấp bậc này không có ý nghĩa với hắn, nếu như trắng trợn mua sắm, nhất định sẽ làm rất nhiều người chú ý, hiện tại tốt nhất nên ít xuất hiện.

- Các vị khách quan, có cần ở lại trong tiệm hay không? Chúng ta có trụ sở an toàn nhất, còn có đại đạo phù điêu, trường kỳ quan sát có thể trợ giúp lĩnh ngộ đại đạo, có hiệu quả gia tăng lực lượng, ở lại một ngày chỉ cần một tấm thượng phẩm nguyên khí đại đạo phù, phi thường tiện nghi...

Mọi người đi một hồi, một sai vặt chào đón, trên gương mặt mang theo tươi cười.

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy cách đó không xa có tửu lâu đứng sừng sững, trên đó viết ba chữ Thiên Nhất Các.

- Vào xem!

Dù sao hắn có vô số nguyên khí đại đạo phù, Nhiếp Vân cũng không quan tâm, hắn tươi cười đi vào trong.

Vừa tiến vào cửa lớn Thiên Nhất Các, lập tức cảm thấy có linh khí nồng đậm ập tới làm người ta sảng khoái tinh thần.

- Quả nhiên là nơi tốt...

Nhiếp Vân tán thưởng một tiếng, tiện tay ném ra mấy tấm thượng phẩm nguyên khí đại đạo phù, quay đầu nói với gã sai vặt.

- Mang bọn ta nhìn đại đạo phù điêu!

- Được!

Nhìn thấy người trước mặt hào phóng như thế, gã sai vặt hưng phấn híp mắt, vội vàng nhảy lên sau đó đi dẫn đường.

Đại đạo phù điêu là cường giả chúa tể bằng vào lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo của mình khắc lên, có ẩn chứa ý nghĩa đại đạo, có trợ giúp

lớn với người khác, còn chưa tới trước mặt đã nhìn thấy sân nhỏ chồng chất đầy người, mỗi người có thực lực nửa bước chúa tể, bọn họ đang tập trung tinh thần quan sát phù điêu, đôi mắt không nháy cái nào.

Cho dù trong sân có không ít người nhưng không phát ra âm thanh, mỗi người đều ngồi ở ở vị trí của mình lĩnh ngộ đại đạo hữu dụng với bản thân.

- Chúng ta ở đây đi.

Nhìn sang phía trước một chút, phát hiện phía trước đã chất đầy không còn vị trí trống, lúc này gã sai vặt mang mấy cái bồ đoàn tới sau đó ngồi sau đám người.

Phù điêu không biết dùng khoáng thạch gì điêu khắc mà thành, phia trên có vô số đường vân hết sức nhỏ, những đường vân này hội tụ hình thành ba ngàn đại đạo.

Những đại đạo này đầu đuôi tương liên, có phần tương tự Chủ Tể Phù Ấn, hình thành một vòng tròn đặc thù cho người ta mỹ cảm khác, chỉ cần nhìn lên một cái, bất kể là ai cũng cảm thấy đây là bức tranh xinh đẹp nhất thế gian, bất cứ cái gì cũng không sánh bằng.

Khó trách có thể có nhiều người m chìm trong đó như vậy, mị lực của đại đạo với tu luyện giả mà nói là vô cùng vô tận.

Mặc dù Nhiếp Vân chưa lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo viên mãn nhưng có được ba ngàn đan điền, hắn cũng không xa lạ gì với thứ này, xem một hồi không còn hứng thú.

Quay đầu nhìn về phía đám người Cổ Ung, chỉ thấy bọn họ đã hoàn toàn trầm mê trong đó, dường như quên đi bản thân mình là ai.

- Tông chủ, đây là một ít cao cấp nguyên khí đại đạo phù, ngươi cầm dùng để quan sát phù điêu, ta tùy tiện đi ra ngoài dạo một lúc.

Tinh thần hình thành chấn động tiến vào trong đầu Cổ Ung, cũng

làm hắn tỉnh táo lại, bàn tay đưa tới mấy chục tấm nguyên khí đại đạo phù.

Không có những vật này, người khác không có khả năng cho ngươi quan sát phù điêu, nhưng cho nhiều lại sợ bị người khác ngấp nghé, mấy chục miếng vừa vặn có thể kiên trì tới khi tam giới chiến trường mở ra.

Một khi chiến trường mở ra, cho dù bọn họ không đi, Thiên Nhất Các cũng đuổi bọn họ đi.

Bàn giao một câu, Nhiếp Vân đi ra bên ngoài.

Thiên Nhất Các là trụ sở lớn nhất của thành Tam Giới, trong đó không thiếu cao thủ ở lại, tùy tiện liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân nhìn thấy ba nửa bước chúa tể đại tam trọng.

Những cường giả này bình thường đều lánh đời không xuất ra, cố gắng tìm kiếm cơ hội đột phá, bây giờ nghe đến tam giới chiến trường mở ra, tất cả đều xuất hiện.

- Vị khách quan kia, ngươi không xem phù điêu, hẳn là muốn tham gia tam giới giao lưu hội a, không bằng ta mang ngươi đi qua.

Sai vặt dẫn đường vừa rồi nhìn thấy Nhiếp Vân không xem đại đạo phù điêu, hắn đi tới vui vẻ chào đón.

Hắn làm việc buôn bán, căn cứ tình huống của khách quan mà định.

- Tam giới giao lưu hội?

- Ân, thành Tam Giới tổ chức giao lưu hội, do rất nhiều cường giả trong tam giới tạo thành, thực lực yếu nhất cũng là nửa bước chúa tể trung tam trọng, bọn họ sẽ lấy bảo vật của mình ra trao đổi, có lẽ bên trong có đồ ngươi muốn.

Gã sai vặt vội nói.

- Còn có thịnh hội như thế, Ân, không tệ, mang ta đi xem đi!

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Vừa rồi xem qua một vòng, cũng không phát hiện bảo vật gì làm cho hắn động tâm, loại giao lưu hội này có cấp bậc cao hơn hàng quán ven đường, có lẽ có thể đào được bảo vật hữu dụng với hắn.

Không nói thứ khác, nếu như có thể mua sắm một ít tiểu thế giới luyện hóa dung nhập nạp vật thế giới, tất nhiên có thể giúp thực lực của hắn tăng lên lần nữa.

Dung nhập tiểu thế giới càng nhiều, nạp vật thế giới càng rộng rãi, không gian càng vững chắc, thực lực của hắn cũng càng cường đại!

Hiện tại tình hình kinh tế của hắn có nguyên khí đại đạo phù nhiều vô số kể, chênh lệch chính là nội tình.

- Mời đi bên này, giao lưu hội này cần thực lực đạt tới nửa bước chúa tể trung tam trọng, không biết đại nhân...

Trong mắt gã sai vặt mang theo ý hỏi thăm.

------oOo------

Chương 2282: Thế giới phân cấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vì cam đoan phẩm cấp giao lưu hội, người có thể tham gia đầu tiên phải cam đoan thực lực, hắn không nhìn thấu thực lực thiếu niên trước mắt cho nên phải mặt dài hỏi thăm.

- Trung tam trọng? Yên tâm đi!

Nhiếp Vân không che lấp, lực lượng bộc phát dữ dội, không gian chung quanh nổ vang một hồi.

Cảm nhận được khí tức này, không riêng gã sai vặt giật mình, ngay

cả mọi người chung quanh cũng ngưng trọng..

Nửa bước chúa tể đại tam trọng, mặc dù ở chỗ này cũng là đối tượng không ai dám trêu chọc.

- Mời, mời...

Cũng không dám nhiều lời, gã sai vặt vội vàng dẫn đường phía trước, đoạn đường này đi rất nhanh.

Vị trí tam giới giao lưu hội cũng không xa, khoảng cách mấy trăm bước chân là tới.

Vừa vào cửa đã thấy cung điện to lớn, có một loạt bàn đá dài và nhiều cường giả.

- Mặc Cử đại nhân, vị đại nhân này nghe được tam giới giao lưu hội muốn tới tham gia!

Gã sai vặt tiến về phía trước một bước, hắn đi tới trước mặt một trung niên, cẩn thận nói ra, nhìn bộ dạng của người này có lẽ chính là người có địa vị nhất định trong giao lưu hội.

- Hắn?

Trung niên nhân đưa mắt nhìn Nhiếp Vân, trong mắt mang theo khinh thị biến thành ngưng trọng.

- Mời vào!

Thực lực Nhiếp Vân không bị che lấp, bằng vào nhãn lực của hắn lập tức nhận ra cho nên không ngăn cản.

- Đa tạ!

Thấy bớt phiền toái, Nhiếp Vân nhấc chân đi vào, hắn đi tới trước bàn dài, tìm vị trí trống ngồi xuống.

Cường giả nơi đây đều là cường giả nửa bước chúa tể trung tam trọng trở lên, thực lực đại tam trọng như hắn không nhiều, chỉ có

mấy người, giao lưu hội còn chưa chính thức bắt đầu, lúc này đã có không ít người bí mật thảo luận với nhau, bọn họ cầm bảo vật của mình ra, hơn nữa tìm kiếm bảo vật muốn đạt được.

- Vị đại nhân này xưng hô như thế nào? Không biết muốn dùng bảo vật gì trao đổi? Ta có một cây Địa Liên Hoa, có thể giải bách độc, có trợ giúp tu luyện kịch độc đại đạo, không biết có hứng thú hay không?

Thấy hắn ngồi xuống, một trung niên nhân đi tới, vẻ mặt cười tủm tỉm.

- Địa Liên Hoa? Không có hứng thú!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Kịch độc đan điền đã sớm đạt tới hình thái thứ năm, càng có kịch độc lợi hại, dù cho có thuốc giải độc với hắn mà nói cũng không có ý nghĩa.

- Không có hứng thú không sao, ngươi có bảo vật gì? Không ngại lấy ra nhìn xem, đồ vật ta có hứng thú sẽ trao đổi, cũng có thể tìm người khác trao đổi, ta giới thiệu giúp ngươi...

Trung niên nhân nói tiếp.

Xem ra đây là mục đích chân chính của gia hỏa này là muốn xem Nhiếp Vân có thứ gì tốt.

- Ta có không ít bảo vật nhưng ta sợ ngươi không có đồ vật trao đổi.

Đoán ra ý đồ của đối phương,, Nhiếp Vân cũng không tức giận, cười nhạt một tiếng.

- Ta không trao đổi nổi, người khác nhất định có thể đủ trao đổi, bằng hữu, không biết là bảo bối gì có thể để ta mở rộng tầm mắt không?

Đôi mắt trung niên lóe sáng, hắn đổi từ đại nhân lúc trước sang

bằng hữu.

- Thứ này có tính là bảo bối hay không?

Nhiếp Vân điểm ngón tay một cái, một viên đá to như nắm tay lơ lửng trước mặt.

- Hỗn Độn... Vương Thạch? Ngươi muốn dùng thứ này trao đổi.

Nhìn rõ bộ dạng viên đá, trung niên nhân đã giật mình, vội vàng nuốt vài ngụm nước miếng, tròng mắt sắp rơi xuống đất.

Hỗn Độn Vương Thạch, nó liên lụy đến cường giả phong vương nhận lời, mỗi một viên vô cùng trân quý, lấy ra trao đổi, rất không có khả năng ah.

- Đương nhiên! Ngươi xem mình có đồ gì giá trị như vậy không?

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Đối với hắn mà nói cũng không cần cường giả phong vương hứa hẹn, có thể không gặp cường giả phong vương là tốt nhất, cho nên Hỗn Độn Vương Thạch trừ thuộc tính linh hồn có tác dụng với hắn ra, những thứ khác không có tác dụng.

Ban đầu ở trong mai rùa Cực Thiên Vương hắn đạt được không ít vương thạch, trong đó trừ linh hồn còn có một bộ phận, hắn tiện tay xuất ra vương thạch hỏa thuộc tính biến thành mặt trời lúc trước.

Tác dụng của vương thạch này rất nhỏ, hắn giữ lại cũng lãng phí, còn không bằng lấy ra trao đổi.

- Ngươi... Ngươi cần gì, chỉ cần ta có thể tìm được nhất định sẽ không tiếc!

Trung niên nhân vội hỏi, trong mắt tràn ngập lửa nóng, đồng thời thân thể của hắn ngăn cản tầm mắt của người khác, sợ thứ tốt bị kẻ khác vừa ý cướp đi!

- Ha ha, không cần phiền toái như vậy, ta đã hạ cấm chế, trừ ngươi

những người khác không nhìn thấy

Thấy động tác của hắn, Nhiếp Vân làm sao không biết tính toán nhỏ nhặt của hắn chứ cho nên cười cười.

Vừa rồi khi mang Hỗn Độn Vương Thạch ra, hắn đã dùng linh hồn phong tỏa không gian chung quanh, trừ người trước mắt thì không ai nhìn thấy, nếu không đã sớm tạo thành oanh động, sao có thể để hắn nhẹ nhõm đạt trước chứ?

- Người khác không nhìn thấy?

Trung niên nhân nhìn chung quanh một vòng, thấy những người khác không chú ý nơi này, bọn họ vẫn giao dịch với nhau, trong nội tâm của hắn càng hoảng sợ.

- Ngươi là cường giả chúa tể?

Khó trách hắn nghĩ như vậy, Hỗn Độn Vương Thạch, bình thường cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng cầm trong tay cũng khó phong bế khí tức tiết ra ngoài, càng đừng nói người chung quanh không nhìn thấy.

Hơn nữa còn có vài cường giả đại tam trọng nơi đây không phát hiện, không phải thủ đoạn cường giả chúa tể thì là cái gì?

- Ta không phải cường giả chúa tể, ta chỉ có biện pháp làm khí tức Hỗn Độn Vương Thạch không tiết ra ngoài mà thôi.

Nhiếp Vân tùy ý khoát tay, hắn cau mày nói:

- Ta cần đại thế giới ngoài tam cấp, ai ra đại thế giới nhiều, ta nguyện ý trao đổi Hỗn Độn Vương Thạch với ai!

Lúc đến Nhiếp Vân từng hỏi Cổ Ung kỹ càng, biết rõ tiểu thế giới cũng chia đẳng cấp, theo thứ tự là chín cấp!

Cấp một mạnh nhất, cấp chín yếu nhất, tiểu thế giới như thiên địa lục đạo gọi là cửu cấp thế giới, thế giới Cửu Thiên xếp trên là bát cấp, Đại Hiên Hỗn Độn Vực là thất cấp!

Về phần Tà Nguyệt Chí Tôn Vực đã vượt qua cấp một, là thế giới vương cấp!

Nạp vật thế giới của Nhiếp Vân trải qua khuếch trương đã có được tiêu chuẩn thất cấp, nó tương tự như Đại Hiên Hỗn Độn Vực, muốn tiếp tục đột phá chỉ có thể dung hợp càng nhiều thế giớ hơn.

- Đại thế giới? Ngươi muốn thế giới?

Trung niên nhân nháy mắt, vẻ mặt kỳ quái.

Hỗn độn thế giới sinh tồn trong hỗn độn hải dương, tối đa dùng để luyện chế binh khí, mặt khác không có tác dụng quá lớn, không ngờ có người muốn cho nên hắn kỳ quái.

- Không sai, nếu như ngươi có một trăm cái thế giới tam cấp, hoặc một thế giới cấp một, ta trực tiếp giao cái Hỗn Độn Vương Thạch cho ngươi.

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

------oOo------

Chương 2283: Bách Cường Đồ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người khác cho dù đạt được hỗn độn thế giới cũng không có tác dụng quá lớn, hắn thì khác, dung hợp hỗn độn thế giới càng nhiều, càng lớn, năng lực sẽ càng mạnh, càng dễ dung hợp đan điền khác.

- Một trăm thế giới tam cấp... Ta thật không có!

Trung niên nhân xoắn xuýt.

Hắn là cường giả nửa bước chúa tể trung tam trọng, hắn luyện hóa thế giới tam cấp mà nói phi thường dễ dàng, một hơi xuất ra một

trăm lại không được.

Dù sao mỗi thế giới đều ẩn chứa vô số sinh linh, luyện hóa nó chẳng khác gì hủy diệt Thiên Đạo, phá hư trật tự cả thế giới, mặc dù ảnh hưởng với bản thân không lớn nhưng làm quá nhiều sẽ ảnh hưởng thiên hòa.

Lại nói hỗn độn hải dương rộng lớn khôn cùng, tiểu thế giới không dễ tìm.

- Ngươi tìm người mua giúp ta cũng được, chỉ cần là người xuất nhiều tiểu thế giới nhất, ta không thiếu chỗ tốt của ngươi.

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân lật cổ tay, trên bàn xuất hiện vài chục tấm cao cấp nguyên khí đại đạo phù.

Tuy nguyên khí đại đạo phù như vậy trợ giúp với một nửa bước chúa tể trung tam trọng cường giả không lớn, nếu như dùng thứ này dùng tiền tài trao đổi sẽ thuận lợi.

- Tốt, ta sẽ nghe ngóng giúp ngươi.

Nhìn thấy đối phương tiện tay xuất ra nhiều nguyên khí đại đạo phù như vậy, trung niên nhân sững sờ sau đó cắn răng.

- Không nên tùy ý tuyên truyền, ta chỉ muốn biết ai có thể cần, nếu có thể xuất ra nhiều tiểu thế giớ như vậyi, ta có thể trực tiếp tới trao đổi!

Nhiếp Vân bàn giao.

- Nếu như ai có thể xuất ra nhiều tiểu thế giới như vậy, ta ngược lại biết rõ một người, hắn có thể lấy ra đầy đủ, người này không dễ sống chung, bàn giá tiền với hắn ta sợ phiền toái.

Trung niên nhân do dự một hồi, hắn nhớ tới một người và nói.

- Ah? Phiền toái không ít? Ha ha, ta là người không sợ phiền toái, hắn là ai? Giới thiệu cho ta biết một chút.

Nghe được có người như vậy, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời và cười nói.

Hắn chạm phải phiền toái còn ít sao? Đúng là không sợ!

- Chính là Đoạn Diệc!

Thấy thiếu niên này chấp nhất như thế, trung niên nhân không nói thêm lời nào, sợ âm lời mình nói sẽ bị người ta nghe thấy nên lặng lẽ truyền âm.

Hắn cũng chỉ sang một phía, chỉ thấy một trung niên nhân đang ngồi tại đó, hai mắt khép hờ không nhìn ra hỉ nộ ái ố, chung quanh không ai nói chuyện với hắn, từ đó có thể nhìn ra người này không dễ sống chung.

- Cảnh giới đại tam trọng!

Liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười.

Người chính là một trong số ít cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng tại nơi đây, hơn nữa còn là đại tam trọng đỉnh phong, lĩnh ngộ hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo.

Loại người này có thực lực tương tự Kiền Huyết hoàng đế, cho dù tại thành Tam Giới cũng là đỉnh phong.

- Vì sao ngươi xác định trong tay của hắn có nhiều tiểu thế giới?

Nhiếp Vân cũng không sốt ruột đi trao đổi, hắn lập tức hỏi.

Trước mắt trung niên nhân dám xác định như vậy tất nhiên có lý do khác, Nhiếp Vân không tin hắn vô duyên vô cớ trả lời như vậy.

- Ta...

Trung niên nhân do dự một lúc nhưng không dám nhiều lời, dường như sợ bị đối phương bắt được thì vạn kiếp bất phục.

- Yên tâm đi, ta và ngươi nói chuyện đã bị phong tỏa, trừ cường giả

chúa tể tự mình ra tay, không có người nào có thể nghe thấy.

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Ách, tốt!

Nghe được người trước mặt tự tin như vậy, trung niên nhân do dự sau đó vẫn nói.

- Vị Đoạn Diệc này năm đó được người ta xưng là Thị Huyết Cuồng Ma, là đại ác nhân nổi danh Tuyệt Sát đại thế giới!

- Hắn tu luyện công pháp gọi là Thị Huyết Tà Công, năm đó ở Tuyệt Sái thế giới giết quá nhiều người, bị nhiều cường giả liên hợp đuổi giết, về sau hắn trốn đi, sau đó hắn không dám quay về Tuyệt Sát đại thế giới, du lịch hỗn độn và diệt sát vô số tiểu thế giới, chỉ cần tiểu thế giới bị hắn gặp qua, dùng không quá vài ngày sẽ biến thành đất hoang không người.

- Hắn du đãng bên ngoài hàng tỷ năm, đột nhiên một lần nữa trở lại Tuyệt Sát đại thế giới, hắn một kích chém giết tất cả cường địch đuổi giết năm đó, thực lực đã đạt tới nửa bước chúa tể đại tam trọng, khoảng cách chúa tể chỉ còn kém một đường, chính bởi vì như thế... Ta mới cảm thấy hắn khẳng định có đầy đủ tiểu thế giới...

Trung niên nhân nhỏ giọng nói.

- Thị Huyết Tà Công? Lợi hại! Hắn có thể chém giết không kiêng nể gì, chẳng lẽ Tuyệt Sát Vương mặc kệ?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Tuyệt Sát đại thế giới là lãnh địa của Tuyệt Sát Vương, xuất hiện nhân vật hung hãn như thế, chẳng lẽ cường giả phong vương không quản?

- Cường giả phong vương rất ít quản chuyện trong thế giới, lại nói Tuyệt Sát Vương cũng trời sinh ưa thích giết chóc, nếu không cũng không có khả năng xưng là Tuyệt Sát, nghe nói năm đó sở dĩ hắn có trở thành cường giả phong vương chính là dựa vào giết ra, giết

trời đánh dịa, giết phụ giết mẫu, giết thân hữu, giết thê giết tử!

- Trên đời này không có gì hắn không dám giết, lúc này mới chứng đạo trở thành cường giả Chí Tôn... Cho nên đối với hắn mà nói, khẳng định sẽ ưa thích Đoạn Diệc!

- Nghe nói...

Nói đến trung niên nhân này hắn lại do dự, lúc này nhìn quanh và nhỏ giọng nói.

- Năm đó Đoạn Diệc có thể thoát ra khỏi vòng vây của mọi người trên thực tế chính là thủ đoạn của Tuyệt Sát Vương, bằng không nhiều cường giả liên hợp tạo thành vòng vây, thực lực của hắn cũng không có lợi hại như hiện tại thì làm sao có thể thành công đào tẩu?

- Ah!

Nhiếp Vân không nghĩ tới Tuyệt Sát Vương còn có ưa thích quái đản này.

Hắn chỉ gật đầu và không nói gì.

- Đoạn Diệc giết nhiều năm như vậy, trên người khẳng định có không ít bảo bối nhưng hắn không muốn trao đổi, người khác không ai dám hỏi hắn...

Trung niên nhân nói tiếp.

- Ân!

Biết rõ gia hỏa này là hung nhân nổi danh tam giới, tự nhiên không ai dám đi đụng vào rủi ro, khó trách chung quanh hắn không có người nào, xem ra hung danh hiển hách cũng thập phần quan trọng.

- Đúng rồi, bằng hữu, ngươi tên gì?

Trung niên nhân thấy thiếu niên trước mặt không biết Đoạn Diệc

cho nên nội tâm kỳ quái, nhịn không được hỏi.

Chỉ cần là lão quái vật sống mấy tỷ năm không ai không biết người này, vì sao người này lại không biết tới Đoạn Diệc?

- Ah, ta là Nhiếp Vân!

Nhiếp Vân nói.

Tên hắn cũng không phải bí mật gì, không cần phải giấu diếm.

- Nhiếp Vân? Vì sao cái tên này quen thuộc như thế...

Trung niên nhân sững sờ tại chỗ, hắn cau mày suy nghĩ, một lát sau con mắt mở to gần như suýt rơi xuống đất:

- Ngươi là Nhiếp Vân cướp đi Kiền Huyết Long Ấn trong tay Kiền Huyết hoàng đế tại Tà Nguyệt Chí Tôn Vực?

------oOo------

Chương 2284: Bách Cường Đồ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ách?

Nhiếp Vân không nghĩ tới danh khí của hắn lớn như vậy, người này đã biết rõ nên có chút kinh ngạc.

- Thật là ngươi...

Trung niên nhân run rẩy sau đó cười khổ:

- Khó trách ngươi không sợ hắn, ngươi dám đối kháng với Kiền Huyết hoàng đế thì không sợ hắn...

- Ngươi cũng là người Tà Nguyệt Chí Tôn Vực?

Thấy đối phương nói kỹ càng như thế, Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

- Ta không phải người Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, mà là người Hỗn Độn Chí Tôn Vực!

Trung niên nhân lắc đầu.

- Ách? Vì sao ngươi biết ta?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Hắn đại náo Kiền Huyết hoàng thành, lại đánh mặt mũi Kiền Huyết hoàng đế, tuy chuyện này náo lớn nhưng người Tà Nguyệt Chí Tôn Vực biết rõ cũng thôi, hắn không tin tin tức của mình lọt vào Hỗn Độn Chí Tôn Vực, hơn nữa người nào cũng biết rõ, vừa nghe tên của mình đã sợ hãi như thế.

- Chẳng lẽ ngươi không xem qua Bách Cường Đồ?

Lúc này tới lượt trung niên nhân kỳ quái.

- Bách Cường Đồ? Đó là cái gì?

- Chính là cái gì...

Trung niên nhân nhìn Nhiếp Vân như nhìn quái vật, hắn lật cổ tay sau đó một quyển sách xuất hiện.

Thò tay tiếp nhận quyển sách, Nhiếp Vân mở ra xem xét, lập tức sửng sốt.

- Bách Cường Đồ này là tổng kết cường giả trong thành Tam Giới, ghi chép người mạnh nhất còn sống trong tam giới, chỉ cần nổi danh trên đây đều là siêu cấp cường giả!

- Phía trên chỉ nói tên và sự tích nhưng cũng không có ảnh chân dung, nếu không ta khẳng định biết ngươi...

Trung niên nhân nói ra.

Không để ý tới hắn giải thích, Nhiếp Vân không ngừng đọc sách.

Sách này không biết do ai chế định, phía trên ghi rất nhiều sự tích của cường giả, quả nhiên thứ chín mươi mấy là mình.

- Nhiếp Vân, thực lực không rõ, đơn thương độc mã xâm nhập Tà Nguyệt Chí Tôn Vực Kiền Huyết hoàng cung, cướp được Kiền Huyết Long ấn trong tay cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng Kiền Huyết hoàng đế...

- Đại náo thần chi di tích, thuần hóa Phục Giang vương tử thành người hầu... Đánh chết Ám Kiêu, Kim Ưng...

Phía trên là tên của mình, phía dưới là chữ viết kỹ càng, khuôn sáo, ghi chép rất tỉ mỉ.

Trong đó kể cả đánh chết Độc Cô Ngạn Quân, tứ đại cường giả Kiền Huyết hoàng thành cũng có.

Đương nhiên so sánh với kẻ khác thì thành tích của hắn cực nhỏ, những người khác là lão quái vật thành danh nhiều năm, mỗi người đều có sự tích huy hoàng, thường thường một người sẽ ghi vài chục trang.

Sự tích đằng sau là đánh giá, chỉ có một câu.

- Có chúa tể thần binh tấn công, tổng hợp bài danh thứ chín mươi bốn!

Nhìn thấy đánh giá như vậy, Nhiếp Vân âm thầm ngạc nhiên tổ chức làm ra Bách Cường Đồ này.

Sau khi hắn thi triển chúa tể thần binh, người biết rõ cơ bản đã chết, thậm chí thi thể cũng không còn, người biết duy nhất chính là Kiền Huyết hoàng đế, loại sự tình này có ghi rõ trong Bách Cường Đồ, không thể không nói tình báo của tổ chức bọn họ cường đại tới mức đáng sợ.

Tuy hắn có thực lực như vậy nhưng chỉ có thể sắp xếp đến vị trí

thứ chín mươi bốn, lúc này hắn càng hứng thú với người có bài danh trước hắn.

Hắn xem tiếp.

- Thứ chín mươi ba, Hồng Thiên, cường giả Hỗn Độn Chí Tôn Vực, là siêu cấp thần thú của hỗn độn hải dương, Hồng Lăng Điểu, tốc độ phi hành vô địch, lông vũ bản thân bị luyện hóa thành binh khí, cũng không kém chúa tể thần binh nhiều, cường giả hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo, từng lẻ loi một mình giết vào Quỷ Tông trong ba đại tông môn Hỗn Độn Chí Tôn Vực...

- Thứ tám mươi bảy, Đỗ Niệm, linh hồn lực rất mạnh, thức hải đã hình thành tuệ kiếm...

- Thứ sáu mươi sáu...

Bách Cường Đồ ghi kỹ càng đặc điểm của mỗi cường giả.

- Ân? Đoạn Diệc? Hắn bài danh sáu mươi ba, thứ hạng này đủ cao...

Tiện tay xem cái tên quen thuộc trên sách, đó là đoạn về Đoạn Diệc.

Bài danh sáu mươi ba, rất rõ ràng hắn mạnh hơn thứ chín mươi bốn quá nhiều.

- Đoạn Diệc, người xưng Thị Huyết Cuồng Ma, cường giả Tuyệt Sát Chí Tôn Vực, hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo...

Phía dưới ghi rõ nhân sinh của hắn, nhìn kỹ một lần, Nhiếp Vân cảm khái, từ những thứ ghi lại, người này trải qua còn đặc sắc hơn mình.

Sau khi xem xong Đoạn Diệc, Nhiếp Vân tiếp tục nhìn xuống, lúc này hắn sững sờ.

- Trong này cũng có cường giả chúa tể sao?

Ánh mắt hắn nhìn qua cái tên quen thuộc, đó là ba chữ Tiêu Diêu Tiên!

Tiêu Diêu Tiên là cường giả cấp bậc chúa tể, tại sao hắn có tên trên Bách Cường Đồ?

- Tam giới chiến trường khác với những nơi khác, cường giả Chúa Tể cũng sẽ xuất hiện, đương nhiên sẽ có tên của bọn họ...

Trung niên nhân giải thích.

Nhiếp Vân tiếp tục nhìn Tiêu Diêu Tiên.

Sự tích của Tiêu Diêu Tiên ghi chép cũng không nhiều, kỳ thật cũng không cần ghi chép, chỉ cần ghi chú rõ là cường giả Chúa Tể, cho dù kẻ nào cũng biết rõ thực lực của hắn, hai chữ chúa tể đủ làm người ta phải kiêng kị rồi.

Lời bình về Tiêu Diêu Tiên chỉ có một câu đơn giản:

- Thích rượu như mạng, tiêu dao không bị trói buộc!

Xem hết miêu tả của Tiêu Diêu Tiên, Nhiếp Vân tiếp tục nhìn lên trên, sắc mặt hắn biến thành ngưng trọng, đồng tử co rút lại.

Chỉ thấy trên sách viết bốn chữ lớn: Kiền Huyết lão tổ!

- Kiền Huyết lão tổ, phụ thân hoàng đế Kiền Huyết hoàng triều, cường giả cấp chúa tể, có được chúa tể thần binh phòng ngự, tiến công, linh hồn.

Phía trên chỉ nói tới một câu như thế, cũng không giới thiệu nhiều nhưng Nhiếp Vân lại sinh ra áp lực nồng đậm khó nói thành lời.

Ân oán giữa hắn và Kiền Huyết hoàng đế không đội trời chung, hiện tại t nhiên nhìn thấy Kiền Huyết hoàng triều còn có một lão tổ cấp chúa tể, nói không áp lực đó là giả.

Hơn nữa lão tổ này có chúa tể thần binh phòng ngự, tiến công, phòng ngự linh hồn, quả thực không có chút khuyết điểm nào, nếu

thật gặp gỡ, hắn có thể chạy bao xa thì chạy bao xa!

- Không nên nghĩ quá nhiều, có lẽ lão tổ này đang bế quan tu luyện, bằng không vì sao Kiền Huyết hoàng triều xảy ra động tĩnh lớn như thế nhưng không tới tìm ta.

Tuệ kiếm trong đầu hơi động, hắn lập tức chặt đứt các cảm xúc mặt trái.

Tuy Kiền Huyết lão tổ là cường giả cấp bậc chúa tể nhưng hắn chưa chắc sẽ đến tam giới chiến trường, nếu không phải bế quan hoặc là mất đi liên hệ, đối phương khẳng định đã sớm tìm chính mình, làm sao để người cướp lấy Kiền Huyết Long Ấn sống tiêu dao khoái hoạt như thế?

Lại nói binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, lo lắng quá nhiều cũng không có ý nghĩa gì.

Có áp lực của Kiền Huyết lão tổ cho nên Nhiếp Vân không tiếp tục hứng thú xem

tiếp, tiện tay khép sách lại, hắn nhìn trung niên nhân:

------oOo------

Chương 2285: Đoạn Diệc

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Quyển sách này giá bao nhiêu, bán cho ta đi!

Quyển sách này có tác dụng lớn với hắn, có thể tùy thời biết rõ tin tức cường giả.

- Quyển sách này... Ta không thể bán...

Trung niên nhân nói một nửa và vội vàng nói:

- Kỳ thật sách này không tính là đặc biệt trân quý, muốn mua, nơi

này cũng có bán, mỗi một cuốn một trăm cao cấp nguyên khí đại đạo phù, hoặc là một tấm Chủ Tể Phù Ấn!

- Có thể xuất tiền mua sắm đúng là không phải vật trân quý.

Nhiếp Vân gật đầu, tiện tay trả sách cho đối phương.

Tuy giá cả một tấm Chủ Tể Phù Ấn có chút không hợp thói thường nhưng có thể dùng tiền mua thì nó có giá, không tính là quý trọng, so với Hỗn Độn Vương Thạch, cho dù nguyên khí đại đạo phù nhiều hơn nữa cũng không mua được.

- Kỳ thật sách này là một kiện pháp bảo đặc thù, thứ tự phía trên có thể dao động, giống như ngươi bài danh chín mươi bốn nhưng một khi ngươi chiến thắng cường giả vị trí chín mươi ba sẽ tự động thăng lên, bất cứ kẻ nào nắm giữ quyển sách cũng nhìn thấy, hơn nữa phía trên sẽ ghi chép chiến tích.

Trung niên nhân tiếp nhận sách vở thu và trong ngực, vội vàng nói.

Người trước mắt xếp thứ chín mươi bốn trong Bách Cường Đồ, thực lực vượt qua hắn quá xa, cho dù thái độ hay phương thức nói chuyện đều phải sửa, cẩn thận hơn rất nhiều.

- Ân, sách này mua tại đâu?

Sách này có thể giúp hắn biết rõ tin tức của cường giả, thập phần quan trọng, lại nói một trăm tấm cao cấp nguyên khí đại đạo phù cũng không đắt.

- Là vị Mặc Cổ đại nhân ở cửa ra vào.

Trung niên nhân vội vàng chỉ một hướng.

- Tốt!

Nhiếp Vân đứng dậy, hắn đi tới chỗ Mặc Cổ.

Vừa rồi lúc đến hắn nhìn ra tu vi của đối phương không kém chính mình bao nhiêu, cũng là cường giả nửa bước chúa tể đại tam

trọng.

- Mặc Cổ đại nhân, vị Nhiếp Vân đại nhân muốn mua một bản Bách Cường Đồ...

Trung niên nhân vội vàng đi tới trước mặt Mặc Cổ, cẩn thận nói chuyện.

- Nhiếp Vân? Nhiếp Vân xếp thứ chín mươi bốn?

Mặc Cổ sững sờ, lúc này mới chú ý tới Nhiếp Vân.

- Chính là tại hạ!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Người trên Bách Cường Bảng có được tư cách miễn phí đạt được Bách Cường Đồ, bản này giao cho ngươi, mặt khác các chủ của ta muốn gặp đại nhân, không biết Nhiếp Vân đại nhân có hãnh diện hay không?

Thái độ Mặc Cổ biến hóa nhanh chóng, trong lời nói mang theo hương vị cung kính.

Có thể bài danh trên Bách Cường Đồ, nói rõ thực lực đã đứng ở hàng ngũ đỉnh phong nhất tam giới, mặc dù là hắn cũng không dám làm càn.

- Các chủ các ngươi...

Nhiếp Vân không nghĩ tới còn có ưu đãi như thế, tiếp nhận Bách Cường Đồ, hắn kỳ quái nhìn sang.

Lại không biết các chru của đối phương muốn gặp mình là có ý gì?

- Đại nhân chớ sợ, các chủ của ta muốn gặp cường giả trên Bách Cường Đồ để tự mình xác minh thực lực, có thể xác định thứ tự rất tốt, cũng không có ý gì khác.

Thấy thái độ của hắn, Mặc Cổ sợ hắn hiểu lầm nên vội vàng giải

thích.

- Ah, thì ra là thế, ta đây cung kính không bằng tuân mệnh, chẳng qua các chủ rãnh lúc nào...

Các chủ này có thể làm ra Bách Cường Đồ lợi hại như thế, chỉ sợ thực lực của hắn chắc chắn mạnh hơn mình, có thể kiến thức một phen cũng là chuyện tốt.

- Lần giao lưu hội chấm dứt, ta sẽ dẫn đại nhân đi, kính xin đại nhân an tâm tham gia giao lưu hội!

Mặc Cổ nói.

- Vậy thì tốt!

Nghe được giao lưu hội kết thúc mới đi, Nhiếp Vân thở ra một hơi, hắn thu Bách Cường Đồ vào trong nạp vật thế giới, lúc này hắn đi về nhưng không tới chỗ của mình, hắn trực tiếp đi tới chỗ của Đoạn Diệc.

Những người khác nhìn thấy hắn đi về phía oạn Diệc, tất cả đều sững sờ sau đó lộ ra vẻ hả hê.

Tính cách của Đoạn Diệc thế nào, đại bộ phận người nơi đây đều biết, đi giao dịch với hắn quả nhiên tìm việc cho mình.

Đương nhiên đó là vì bọn họ không biết Nhiếp Vân, nếu như biết rõ hắn là người trong Bách Cường Đồ sẽ không nghĩ thế.

Ầm ầm ầm!

Đi tới trước mặt Đoạn Diệc, Nhiếp Vân trực tiếp ngồi xuống.

- Cút!

Đoạn Diệc không mở mắt ra mà chỉ nói một câu.

- Nhanh bảo ta cút như thế, quá không có lễ phép a!

Nhìn thấy đối phương uy hiếp, Nhiếp Vân mặc kệ không quan tâm, hắn cười cười.

- Cái gì?

- Nói Đoạn Diệc đại nhân không lễ phép? Người này điên sao?

- Xem ra là tiểu tử không biết trời cao đất rộng, chỉ sợ còn không biết rõ người trước mặt là ai...

Đám người chung quanh thấy Nhiếp Vân đi tới trước mặt Đoạn Diệc liền tập trung chú ý, lúc này nghe nói như thế, tất cả đều cười lạnh không thôi.

Người này cũng thật sự không biết sống chết, dám nói thế với Đoạn Diệc khát máu, chẳng lẽ muốn chết hay sao?

- Ân?

Hiển nhiên Đoạn Diệc không nghĩ tới người này còn dám nói thế với hắn, đôi mắt hắn bắn ra tinh quang, mang theo áp lực vô hình

- Đã đến nhất định là muốn trao đổi đồ vật, đuổi đi như vậy làm sao trao đổi?

Nhiếp Vân trực tiếp lựa chọn bỏ qua áp lực trên người, hắn còn tươi cười nói với đối phương.

- Có ý tứ!

Thấy áp lực của hắn vô dụng với thanh niên trước mặt, Đoạn Diệc cũng biết thực lực người này không đơn giản, đôi mắt mở ra hoàn toàn:

- Ngươi muốn trao đổi cái gì, ngươi có cái gì?

- Đoạn Diệc đại nhân lại trao đổi với hắn?

- Xảy ra chuyện gì?

- Chẳng lẽ tiểu tử này có mị lực đặc thù?

Hai người giao phong chỉ trong ngắn ngủi, những người khác căn bản không biết Đoạn Diệc đã nhận ra thực lực của thanh niên trước mặt, còn tưởng rằng Thị Huyết Cuồng Ma thay đổi tính cách.

- Ta muốn trao đổi tiểu thế giới trong tay ngươi, cấp bậc càng cao càng tốt, tốt nhất là thế giới cấp một.

Nhiếp Vân biết rõ mình dễ dàng hóa giải áp lực của đối phương, đối phương đã biết thủ đoạn của mình, cũng không che lấp, trực tiếp mở miệng nói.

- Tiểu thế giới? Thứ này ta có, ngươi muốn giá bao nhiêu?

Đoạn Diệc vốn tưởng rằng đối phương chuyên môn đi tới tìm mình dùng công phu sư tử ngoạm, không nghĩ tới chỉ cần tiểu thế giới, đây là việc hắn ngạc nhiên.

Thứ này dựa theo đạo lý với cấp bậc như bọn họ không có tác dụng quá lớn.

- Thế giới tam cấp, mỗi cái vạn tấm cao cấp nguyên khí đại đạo phù, thế giới cấp một, trăm vạn tấm cao cấp nguyên khí đại đạo phù!

Nhiếp Vân trực tiếp mở miệng.

Hắn nói giá tiền này quý hơn không ít, với hắn mà nói tiền không thành vấn đề, cho nên hắn có thể tùy ý báo giá.

- Thế giới cấp ba? Khẩu vị không nhỏ, thứ này nguyên khí đại đạo phù mua không được, nếu như không có những vật khác, thôi đi!

Đoạn Diệc khoát khoát tay.

------oOo------

Chương 2286: Thiết cắt linh hồn

Tuy thừa nhận thực lực người trước mặt nhưng hắn cũng không sợ hãi đối phương, giao dịch chú ý song phương nguyện ý, nguyên khí đại đạo phù của đối phương không có tác dụng với hắn, cần nhiều hơn nữa không dùng được.

- Nguyên khí đại đạo phù mua không được, thứ này thế nào?

Ngón tay bắn ra, Hỗn Độn Vương Thạch xuất hiện trong lòng bàn tay lần nữa, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn đối phương, chậm rãi giơ lên.

- Hỗn Độn Vương Thạch?

Đoạn Diệc xiết chặc nứm đấm, trong mắt bắn ra hào quang quỷ dị, hắn nhìn về phía Nhiếp Vân, đôi mắt không ngừng lưu chuyển, cũng không biết nghĩ gì.

- Không sai, năm trăm thế giới cấp ba hoặc là năm thế giới cấp một, một viên Hỗn Độn Vương Thạch!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Vừa rồi tăng giá nhưng đối phương không lĩnh tình, hắn cũng trực tiếp tăng giá.

Dù sao Hỗn Độn Vương Thạch thứ này đừng nói là hắn, cho dù cường giả chúa tể cũng không đạt được, đối với loại bảo vật vô giá này cũng cần phải có giá phù hợp.

Lại nói đang rao giá trên tờời cũng không phải thành giao giá tiền này.

- Đắt!

Đoạn Diệc khoát tay, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hỗn Độn Vương Thạch trước mặt.

- Đắt hay không đắt ta không biết, ta dùng Hỗn Độn Vương Thạch đổi tiểu thế giới, chỉ sợ chỉ có mình ta thôi!

- Ngươi có thể cân nhắc, cân nhắc tốt lại trả lời ta!

Thấy đối phương nên nói đã nói xong, Nhiếp Vân đứng dậy, hắn thu vương thạch vào nạp vật thế giới, không gian phong tỏa chung quanh ba động, đám người xem náo nhiệt không thể nhìn thấy bọn họ đang trao đổi cái gì.

- Bọn họ đang nói gì?

- Ta cũng không biết, xem ra khẳng định hoàn thành giao dịch!

- Có thể giao dịch với Đoạn Diệc, thiếu niên này không đơn giản, rốt cuộc là ai, hỏi thăm ta không?

- Không rõ ràng lắm, dung mạo và khí tức linh hồn chưa bao giờ gặp qua.

Thấy Nhiếp Vân phong tỏa không gian, một lát sau đứng dậy, mọi người biết rõ song phương khẳng định hoàn thành giao dịch nào đó, về phần cụ thể là cái gì thì bọn họ không thấy, cũng không biết.

- Ai, không vội đi!

Đoạn Diệc không nghĩ tới thiếu niên này nói đi là đi, am hiểu thủ đoạn giao dịch, ánh mắt phát lạnh, cuối cùng suy nghĩ sau đó đứng lên.

Hỗn Độn Vương Thạch vô cùng quý trọng, người đạt được đều cẩn thận trân tàng, không có người nguyện ý bán ra, càng không cần phải nói mang đi trao đổi tiểu thế giới vô dụng.

- Ha ha!

Nghe hắn la lên, Nhiếp Vân mặc kệ, hắn đi vài bước tới chỗ của mình và ngồi xuống, nhắm mắt điều chỉnh.

Con cá đã mắc câu, cũng không cần hao tổn tâm tư, đối phương

nguyện ý đổi thì đổi, không muốn đổi thì không đổi, quyền chủ động nằm trong tay của mình.

Cường ngạnh như vậy có thể cố định tăng giá, ngược lại không đẹp.

- Gia hỏa này làm gì?

- Hắn làm như vậy, sẽ không sợ bị Đoạn Diệc đánh chết?

Những người khác nhìn thấy bộ dạng của hắn, tất cả đều sững sờ, lúc này đưa mắt nhìn nhau.

Giao dịch với kẻ khác làm thế cũng bỏ đi, đối phương chính là Thị Huyết Cuồng Ma, là hung thần nổi danh Tuyệt Sát đai thế giới, làm như thế với loại người này không muốn chết hay sao?

Tuy, bọn hắn ngạc nhiên còn không có chấm dứt, càng làm cho người ngạc nhiên sự tình phát sinh, chỉ thấy tuyệt sát đại thế giới sát thần, nếu không không có sinh khí, ngược lại đứng dậy, bước đi tới, mang trên mặt ấm áp vui vẻ, dường như đối với đối phương vô lễ cử động cũng không thèm để ý.

- Giá cả chúng ta có thể thương lượng lại!

Đi vài bước tới trước mặt Nhiếp Vân, Đoạn Diệc không tiếp tục cao ngạo như trước.

Đối phương nói đúng, mặc dù Hỗn Độn Vương Thạch có giá cả nhưng nguyện ý lấy ra trao đổi quá ít, hơn nữa chỉ trao đổi một ít tiểu thế giới cũng không có nhiều người, ít nhất trước kia chưa từng có.

- Một giá này, nếu không thì thôi.

Thần sắc Nhiếp Vân lạnh nhạt.

- Đừng gấp gáp nói chuyện như vậy, chúng ta có thể lại thương nghị một chút.

Đi tới trước mặt, bàn tay Đoạn Diệc đặt lên vai Nhiếp Vân, hắn cười nhạt nói ra

Sau lời hắn nói tinh thần lực từ cánh tay tiến vào trong người Nhiếp Vân.

Gia hỏa này quả nhiên tàn nhẫn, thành Tam Giới không cho phép tùy tiện động thủ, hắn trực tiếp dùng linh hồn công kích đối phương, làm cho đối phương biết khó mà lui, ngoan ngoãn giao Hỗn Độn Vương Thạch ra.

Loại linh hồn công kích này dùng bàn tay của hắn làm môi giới, bên ngoài không có chút chấn động gì, mặc dù người khác nhìn thấy cũng cho rằng nói chuyện bình thường mà thôi, sẽ không hoài nghi điểm khác.

Nhìn thấy động tác của hắn, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, cũng không tránh né, tùy ý để tinh thần và linh hồn đối phương tiến vào người.

Đấu linh hồn với hắn, chỉ cần không phải chúa tể, chẳng những không có chút tác dụng nào, trái lại còn tự rước lấy nhục.

Ầm ầm!

Trong mắt bắn ra hào quang tàn nhẫn, linh hồn của Đoạn Diệc tiến quân thần tốc, chỉ trong nháy mắt tiến vào thức hải Nhiếp Vân, muốn phá hư sinh cơ của hắn, vừa mới tiến vào trong thức hải lại không tìm được bóng dáng linh hồn đâu.

- Đến!

Vào thời điểm hắn đang nghi hoặc, một bóng người trống rỗng xuất hiện, bàn tay duỗi về phía trước, Đoạn Diệc lập tức cảm thấy toàn thân như bị giam cầm không thể động đậy.

- Ngươi... Ngươi...

Cho tới giờ phút này hắn mới biết được linh hồn cường đại đối phương cường đại đến cực điểm, vượt qua hắn cực xa, cả hai căn

bản không phải cùng cấp bậc.

- Ta như thế nào? Trên người của ngươi tổng cộng có bao nhiêu tiểu thế giới? Phân biệt đều là cấp mấy?

Hừ nhẹ một tiếng, lực lượng linh hồn của Nhiếp Vân nhanh chóng bao phủ đối phương, làm cho đối phương không thể động đậy, đồng thời mang theo đầu độc cực mạnh làm cho người ta mất đi khả năng chống cự và buồn ngủ.

Nếu đối phương xuất thủ trước, hắn tự nhiên sẽ không nương tay, ở chỗ này không thể động thủ giết người, làm cho đối phương khuất phục trong thời gian ngắn, giao đồ vật ra vô cùng đơn giản.

- Ngươi...

Đoạn Diệc vốn định chế trụ đối phương, không nghĩ tới bị đối phương chế trụ, sắc mặt của hắn biến thành phi thường khó coi, muốn phản bác lại phát hiện thân thể cứng ngắc, bị linh hồn cường đại của đối phương áp bách, linh hồn tùy thời sẽ sụp đổ.

- Nói, hơn nữa giao tiểu thế giới ra, ta có thể không giết ngươi, bằng không biến ngươi thành kẻ đần là chuyện vô cùng đơn giản!

Linh hồn cường đại nghiền áp như thiên địa áp xuống, Đoạn Diệc muốn phản kháng nhưng không thể phản kháng được, vì đạt tới cấp bậc này linh hồn cực kỳ kiên định, muốn triệt để đầu độc rất khó, nếu muốn gạt bỏ linh hồn làm hắn biến thành ngu ngốc lại vô cùng đơn giản.

- Trên người của ta có hai thế giới cấp ba, ta không có thế giới cấp một và cấp hai...

Đoạn Diệc cắn răng nói.

- Hai thế giới cấp ba?

Vốn tưởng rằng đối phương là cá lớn, không nghĩ tới không nhiều như hắn tưởng tượng.

------oOo------

Chương 2287: Các chủ ra tay (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tinh thần khẽ động, hắn xem linh hồn đối phương một lần, Nhiếp Vân lập tức biết rõ đối phương cũng không nói dối.

Lúc trước Đoạn Diệc chạy thục mạng cho nên thực lực không mạnh như hiện tại, có thể phá diệt tiểu thế giới cũng không phải đặc biệt cao cấp, lại nói tiểu thế giới bị tà công của hắn thôn phệ, đại bộ phận đều bị phá hủy, lưu lại không được, cho nên ngoại nhân nói hắn có không ít tiểu thế giới nhưng thật ra không nhiều như thế.

- Giao tiểu thế giới cho ta.

Nhiếp Vân phân phó một tiếng.

- Vâng!

Đoạn Diệc không dám phản bác, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy có hai tiểu thế giới bị phong ấn rơi vào trong tay.

Tinh thần khẽ động, hắn triệt để luyện hóa hai thế giới này và dung nhập vào nạp vật thế giới, tinh thần Nhiếp Vân lẳng lặng khóa đối phương và lên tiếng.

- Ngươi biết ai có tiểu thế giới? Tốt nhất là cấp một!

Đối phương cũng không có nhiều tiểu thế giới, không ngờ muốn cường đoạt Hỗn Độn Vương Thạch của hắn, điểm này làm nội tâm Nhiếp Vân cực kỳ khó chịu.

- Ta không biết ai có tiểu thế giới cấp một nhưng tam giới chiến trường có thứ này...

Đoạn Diệc không dám giấu diếm, vội nói.

- Tam giới chiến trường có? Có ý tứ gì?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Tam giới chiến trường là ba đại cường giả phong vương liên thủ chế tạo, trong đó có rất nhiều bí cảnh kỳ thật đều là tiểu thế giới, những tiểu thế giới này không lớn nhưng không gian chắc chắn, pháp tắc ngưng thực, cấp độ còn cao hơn thế giới cấp một.

Đoạn Diệc vội trả lời.

- Rất tốt, qua một lúc đi cùng ta, tiến vào tam giới chiến trường, dẫn đường cho ta!

Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm với đối phương, tinh thần khẽ động, tuệ kiếm xuất hiện và chém vào Đoạn Diệc trước mặt.

Ầm ầm ầm!

Tuệ kiếm lăng không, chỉ trong nháy mắt linh hồn Đoạn Diệc cị cắt thành hai nửa, một cái bị Nhiếp Vân luyện hóa.

- Ngươi ngoan ngoãn nghe lời, những linh hồn này ta sẽ trả ngươi, ngươi còn có cơ hội trùng kích cảnh giới cao hơn, không nghe lời, trực tiếp tiêu diệt đống linh hồn này, làm linh hồn ngươi tổn hại và trực tiếp tử vong.

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Cắt một nửa linh hồn của đối phương lưu lại thức hải, như vậy không kém hiến tế linh hồn bao nhiêu, chỉ cần đối phương dám sinh ra ý phản bội sẽ bị hắn diệt sát.

- Vâng!

Linh hồn bị cắt đứt một nửa, thực lực Đoạn Diệc đại tổn, vốn tưởng rằng đối phương là khối thịt mỡ, không nghĩ tới chính mình biến thành đồ ăn của người ta.

Dựa vào thực lực của mình, cho dù đối phương có linh hồn mạnh hơn nhưng hắn có thể đào thoát, bằng không lúc trước không chạy thoát khỏi vòng vây của nhiều cường giả như vậy, nhưng đối phương giả heo ăn thịt hổ, ngay từ đầu không có xuất ra linh hồn cường đại như thế, ngược lại xuất ra Hỗn Độn Vương Thạch dụ địch xâm nhập, câu dẫn bản thân hắn tham lam và kết quả biến thành như vậy.

Vèo!

Luyện hóa một nửa linh hồn của đối phương, Nhiếp Vân thả một ưửa linh hồn còn lại cho Đoạn Diệc.

Hô!

Thở ra một hơi, Đoạn Diệc lại khống chế thân thể lần nữa, hắn lạnh lùng nhìn về phía thiếu niên trước mắt, tuy giận dữ nhưng không có biện pháp.

- Trở về đi, đừng đứng đây chướng mắt ta.

Linh hồn tranh đấu chấm dứt, Nhiếp Vân trở về bản tôn, tùy ý khoát khoát tay như xua đuổi con ruồi.

Linh hồn Đoạn Diệc bị hao tổn cho nên sắc mặt trắng bệch, tánh mạng nắm giữ trong tay người khác, chỉ có thể nhận mệnh xoay người đi.

Vốn tưởng rằng là tiểu nhân âật ăn dễ như trở bàn tay nhưng kết quả ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Mọi người đang quan sát cảnh này đều ngây người sững sờ, dùng sức dụi mắt.

Đường đường Thị Huyết Cuồng Ma chạy tới giao dịch lại bị người ta đuổi đi như con ruồi.

Những người này có thể tu luyện tới nửa bước chúa tể trung tam trọng cho nên không phải người ngu, nhìn thấy sắc mặt Đoạn Diệc thì biết rõ hai người khẳng định đã giao phong, hơn nữa Đoạn Diệc

ăn thiệt thòi lớn.

Có thể làm cho Đoạn Diệc thiệt thòi lớn, địa vị của Nhiếp Vân trong mắt mọi người tăng lên, chỉ trong nháy mắt vượt qua Đoạn Diệc, lúc này nhìn nhau nhưng không ai nhiều lời.

- Cảm tạ mọi người có thể tới tham gia giao lưu hội, lần giao lưu hội này sẽ do ta chủ trì.

Thời điểm hào khí trong gian phòng biến thành xấu hổ, một tiếng cười vang lên, ngay sau đó có một bóng người cao lớn ngồi lên bàn chủ vị.

- Là các chủ Thiên Nhất Các phó Úc Vĩnh!

- Hắn là cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng...

- Tuy Bách Cường Đồ không có tên hắn nhưng tất cả mọi người biết không phải thực lực của hắn không đủ, mà là với tư cách người của Thiên Nhất Các cho nên không thể xuất đầu như vậy!

- Hắn chủ trì giao lưu hội, có lẽ không ai dám gây chuyện đâu...

Nhìn người nọ, các ý niệm không ngừng trao đổi với nhau.

Xem ra tất cả mọi người đều nhận ra người này, thậm chí cũng từng nghe thấy thực lực của hắn.

- Giao lưu hội bắt đầu, thỉnh các vị xuất vật phẩm trao đổi ra, như vậy mọi người có thể quan sát và tiến hành đấu giá.

Úc Vĩnh nhìn quanh một vòng và lên tiếng.

Nếu là giao lưu hội, đầu tiên phải thẳng thắn thành khẩn mang các vật phẩm trao đổi ra, nếu không làm sao trao đổi?

- Tốt!

Có cường giả tọa trấn, mọi người cũng không lo lắng bảo vật lấy ra bị người ta ngấp nghé, lúc này đều lấy vật phẩm muốn trao đổi ra.

- Ta sẽ thả con tép, bắt con tôm trước, ta có thứ này gọi là Nguyên, là tính mạng thượng cổ, tuy thực lực không tính quá mạnh mẽ nhưng trên người có lực lượng vô cùng vô tận, chỉ cần thả trên thân thể, có thể bảo chứng nguyên khí trong cơ thể vĩnh viễn không khô kiệt, vô cùng vô tận!

Một lão giả đi đầu cầm lấy thần thú như con rùa đen đặt trên mặt bàn, mai rùa trên lưng bóng loáng hình thành đường vân đặc thù vô cùng dẹp mắt.

- Lại là Nguyên? Thật sự là tính mạng thượng cổ này?

- Ngươi nghe nói qua thứ này?

- Đó là đương nhiên!

- Ta nhìn thấy thứ này trong bí tịch thượng cổ, nghe nói Nguyên vừa ra đời đ lĩnh ngộ nguyên khí đại đạo, có thể vô cùng vô tận câu thông nguyên khí hải dương, liên tục không ngừng cung cấp lực lượng, có thứ này trong tay sẽ không lo lực lượng khô kiệt...

- Hơn nữa phù ấn trên mai rùa có thể giúp người ta lĩnh ngộ nguyên khí đại đạo, thập phần trân quý...

Nhìn thấy lão giả đi đầu xuất ra tính mạng đặc thù như thế, đôi mắt mọi người lóe sáng.

Loại sinh mệnh đặc thù này trong hỗn độn có số lượng thập phần thưa thớt, cả hỗn độn hải dương không tìm được vài con, lúc này gặp được có thể mở rộng tầm mắt.

------oOo------

Chương 2288: Các chủ ra tay (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Quả nhiên Nguyên của Hứa An đại nhân đoạt ánh mắt của mọi

người, bảo bối của ta không nhiều, đó là một gốc Linh Lung Quế Thụ, nó có thể kết nối thiên địa, có thể thôn phệ lực lượng phong ấn, kết xuất các loại trái cây, mỗi một trái cây đều có thể trợ giúp khôi phục nguyên khí, lực lượng tràn đầy!

Trong đám người có một người tươi cười đi qua, bàn tay của hắn xuất hiện một cây quế.

Nhìn thấy gốc cây quế này mọi người đồng thời ngạc nhiên, thứ này và Nguyên khó mà nói ai sẽ chiến thắng, đều là bảo vật chấn nhiếp chư thiên.

Ngay cả Nhiếp Vân nhìn thấy những vật này cũng rung động, nội tâm ngạc nhiên.

Những người nơi đây không hổ là lão quái vật sống nhiều năm, quả nhiên có nhiều bảo vật.

Có hai người mở đầu, mọi người xuất ra bảo bối có thể nói tranh giành kỳ đấu thắng, mỗi một đều có đặc biệt năng lực, loại vật này, cho dù có tiền, đều chưa hẳn có thể mua được.

- Vị bằng hữu kia, chỉ còn ngươi, ngươi có đồ vật gì trao đổi với mọi người?

Rất nhanh, tất cả mọi người mang bảo vật ra, chỉ còn lại có Nhiếp Vân chưa lấy đồ ra, Úc Vĩnh nhìn sang và cười nói.

Người khác không biết thân phận của Nhiếp Vân nhưng hắn nghe qua Mặc Cổ giới thiêu, là cường giả trên Bách Cường Đồ, hơn nữa vừa rồi làm Đoạn Diệc có hại chịu thiệt, rốt cuộc có thể xuất ra đồ vật gì làm hắn chờ mong.

- Ah, ta không có nhiều bảo bối như các ngươi, ta chỉ có cái này...

Ngón tay bắn ra, một viên Hỗn Độn Vương Thạch xuất hiện lần nữa, nó tỏa ra uy lực cường đại.

- Hỗn Độn Vương Thạch?

- Ngươi cầm Hỗn Độn Vương Thạch ra trao đổi?

- Thiệt giả? Ngươi nói đi, giá cả téế nào, chỉ cần ta có thể làm được tất sẽ dốc toàn lực.

Nhìn thấy hắn xuất ra Hỗn Độn Vương Thạch, người trong đại sảnh sôi trào.

Tuy đồ của mọi người trân quý nhưng so với Hỗn Độn Vương Thạch lại không phải cùng một khái niệm, đây mới thực sự là đại thủ bút!

Ánh mắt mọi người nóng bỏng.

- Hỗn Độn Vương Thạch...

Không riêng những người khác, ngay cả Úc Vĩnh cũng phải hồi hộp, thần sắc khẩn trương hỏi:

- Không biết ngươi ý định trao đổi cái gì?

- Đại thế giới cấp một bị luyện hóa!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Đại thế giới cấp một?

Nghe hắn dùng Hỗn Độn Vương Thạch đổi thứ này làm mọi người sững sờ.

- Ta có mấy thế giới cấp hai, trên người không có thế giới cấp một...

- Dùng Hỗn Độn Vương Thạch đổi lấy thế giới cấp một? Sớm biết có chuyện này thì ta luyện hóa vài cái.

- Đáng tiếc a, lần này bỏ qua cơ hội.

Nghe được Nhiếp Vân yêu cầu, mọi người đang sững sờ liền xôn xao.

Thế giới cấp một không trân quý bằng Hỗn Độn Vương Thạch.

- Vị bằng hữu kia, ta có một đại thế giới cấp một, không biết có hứng thú hay không!

Hứa An xuất ra Nguyên vừa rồi lên tiếng, bàn tay mở ra, một đại thế giới xuất hiện trong lòng bàn tay, có thể nhìn thấy nó vô cùng bao la, không gian pháp tắc cũng thập phần chắc chắn.

Quả nhiên là đại thế giới cấp một!

- Ha ha, một quả một đại thế giới cấp một cũng muốn đổi Hỗn Độn Vương Thạch, Hứa An, ngươi quá keo kiệt rồi.

- Bằng hữu, tata có ba đại thế giới cấp một, nếu ngươi nguyện ý ta sẽ giao cho ngươi.

Lại một lão giả cười nói, ngón tay điểm một cái, nó lơ lửng trong không khí.

Thời điểm người này giới thiệu bảo vật, Nhiếp Vân chú ý hắn là Hà Thụ, là cường giả của Hỗn Độn Chí Tôn Vực, đã đạt tới nửa bước chúa tể đại tam trọng, thực lực không kém Đoạn Diệc quá nhiều, tuyệt đối là một trong mấy người thực lực cao nhất nơi đây, thấy hắn trực tiếp xuất ra ba thế giới cấp một, quả nhiên Hứa An không nói câu nào.

Thế giới cấp một, hắn chỉ có một, đối phương xuất ra ba, chỉ cần điểm ấy đã không thể so sánh với nhau

- Hà Thụ, ngươi không nên vội đắc ý, mặc dù ta không có thế giới cấp một nhưng sư huynh của ta có năm cái, vị bằng hữu kia, ngươi chờ một chốc, hiện tại ta liên lạc với hắn.

Hà Thụ chưa nói xong đã có người lên tiếng.

Người này cũng là cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng, lúc này hắn là cường giả có lực cạnh tranh không nhỏ, người thực lực trung tam trọng không có tư cách và thực lực cạnh tranh.

Người này nói dứt lời, chỉ qua mười giây đã có người xuất hiện, nghe được Hỗn Độn Vương Thạch cho nên vẻ mặt sốt ruột.

- Ở đâu? Ta đã mang tới năm cái thế giới cấp một, có thể đổi với ta hay không...

Người này cũng là cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng, tuy không có đạt tới đỉnh phong nhưng khí tức hùng hậu như thủy triều, vừa nhìn đã biết không phải nhân vật đang giản.

Trong lòng bàn tay của hắn có năm thế giới như bọt khí lơ lửng.

Những đại thế giới này đều phi thường to lớn, nó vượt xa thiên địa lục đạo, sau khi chúng bị luyện hóa cho nên ngoại hình thu nhỏ, cầm trong tay cũng không có cảm giác nặng nề.

- Ba tiểu thế giới cũng muốn tranh với ta?

Hà Thụ vừa thấy sư huynh xuất tiểu thế giới ra, hắn cười nhạt một tiếng, trong mắt đầy đắc ý nhìn chung quanh.

- Ách...

- Cũng được ah...

Hắn nhìn chung quanh, mọi người sững sờ và nhịn không được lắc đầu, vẻ mặt mất mát.

Tuy rất muốn Hỗn Độn Vương Thạch nhưng tài chính không đủ nên lăc đầu than thở.

- Vậy thì tốt, vị bằng hữu kia, chúng ta trao đổi a...

Thấy không có người đấu giá, người này vẻ mặt vui vẻ, đang muốn đổi lấy Hỗn Độn Vương Thạch trong tay Nhiếp Vân, lúc này có một tiếng nói vang lên.

- Chậm đã, các chủ chúng ta nguyện ý ra mười tiểu thế giới đổi lấy.

Úc Vĩnh lên tiếng.

- Cái gì? Mười tiểu thế giới cấp một?

- Các chủ Thiên Nhất Các tự mình ra tay?

- Các chủ Thiên Nhất Các vô cùng thần bí, không biết hắn có thực lực gì nhưng có thể làm ra Bách Cường Đồ đủ thấy thủ đoạn không tầm thường.

- Hắn ra tay chỉ sợ tình thế bắt buộc, chúng ta không có hi vọng...

Nghe được Úc Vĩnh lên tiếng, tất cả mọi người sững sờ sau đó lắc đầu.

Các chủ Thiên Nhất Các tự mình mở miệng, tuy bọn họ tự nhận thực lực không kém nhưng cũng lắc đầu bỏ qua.

- Nếu các chủ đã lên tiếng thì chúng ta cũng không cạnh tranh.

Cường giả suýt đổi được Hỗn Độn Vương Thạch, nghe được Úc Vĩnh nói thế liền nhụt chí.

Cho dù vũ lực hay tài lực đều kém đối phương, thiếu niên trước mắt khẳng định nguyện ý bán Hỗn Độn Vương Thạch cho người khác.

- Nhiếp Vân đại nhân, xin mời đi theo ta, các chủ muốn giao dịch với ngươi.

Thấy mọi người không dám tranh đoạt, Úc Vĩnh mời Nhiếp Vân đi lên.

- Tốt!

Nhiếp Vân vừa vặn muốn gặp qua các chủ, lúc này cũng không nhiều lời, hắn theo sau lưng Úc Vĩnh đi ra ngoài.

------oOo------

Chương 2289: Chiến đấu cùng cường giả chúa tể

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân? Hắn chính là Nhiếp Vân?

- Nhiếp Vân thứ chín mươi bốn trong Bách Cường Đồ?

- Khó trách có thể tiện tay xuất ra Hỗn Độn Vương Thạch, có thể đi vào Bách Cường Đồ, mỗi một người đều là siêu cấp cường giả...

Nghe được Úc Vĩnh xưng hô, mọi người thế mới biết vị thiếu niên tuổi không chính là Nhiếp Vân thanh danh hiển hách thời gian gần đây, bọn họ nhìn nhau và khiếp sợ không thôi.

Đơn thương độc mã xâm nhập Kiền Huyết hoàng triều cướp đi Kiền Huyết Long Ấn, danh khí thật sự quá lớn, lớn tới mức ai cũng nghé mắt nhìn.

Có người khiếp sợ, cũng có người có ý khác, sư huynh đệ vừa rồi xuất ra năm cái thế giới nhìn nhau, bọn họ nhìn thấy tham lam trong mắt đối phương.

Bách Cường Đồ có viết kỹ càng, Nhiếp Vân có được chúa tể thần binh, hiện tại lấy ra Hỗn Độn Vương Thạch, nếu như có thể đánh chết hắn, từ đó chỗ tốt to lớn có thể tưởng tượng.

Không biết mọi người đều có mục đích riêng phải đạt được, Nhiếp Vân theo sát sau lưng Úc Vĩnh, đi vào đình viện lớn và yên tĩnh.

Vừa tiến vào đình viện, Nhiếp Vân bị một bóng lưng hấp dẫn, nhìn không lớn nhưng lại giam cầm không gian chung quanh, cũng hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người.

- Cường giả chúa tể?

Đồng tử co rụt, sắc mặt Nhiếp Vân biến hóa.

Người trước mắt tuyệt đối là cường giả chúa tể.

- Ha ha, hảo nhãn lực, trước kia ta vốn cho rằng ngươi may mắn đạt được chúa tể thần binh, thực lực chân thật không thể đứng ở vị trí chín mươi bốn, cảm thấy có bất công, hiện tại xem ra quả nhiên có bất công, chẳng qua thứ tự của ngươi hơi thấp.

- Chỉ cần linh hồn cấp chúa tể cấp bậc, dưới chúa tể ít có người chiến thắng.

Bóng người dường như nghe được Nhiếp Vân nói chuyện, hắn xoay người lại.

Đó là trung niên nhân gương mặt hiền lành, tuy là cường giả chúa tể nhưng không có tận lực làm ra vẻ uy nghiêm, hắn giống như đại thúc nhà bên, hai hàng chân mày mang theo vui vẻ nhàn nhạt.

- Bái kiến chúa tể!

Nhiếp Vân biết rõ đối phương cố ý không có sinh ra uy áp, cũng không phải thực lực không đủ, hắn cũng không dám bất kính nên khom người chào.

- Gọi ta Thần Quân!

Trung niên nhân Thần Quân cười nói.

- Thần Quân chúa tể!

Nhiếp Vân suy nghĩ một chút và nhìn vào Bách Cường Đồ, quả nhiên không có cái tên này.

Xem ra cái gọi là Bách Cường Đồ cũng không rõ, vẫn có rất nhiều người không có tên trên đó.

- Ân, ý của ta chắc hẳn Úc Vĩnh đã nói cho ngươi biết!

Thần Quân nói.

- Vâng!

Nhiếp Vân gật đầu.

Giao dịch với chúa tể, mặc dù biết rõ đối phương cố kỵ thân phận, không có khả năng chơi xấu nhưng hắn vẫn cảm thấy áp lực cường đại.

- Yên tâm đi, nếu là giao dịch, tất cả dựa theo tâm mà làm, ngươi chờ một chút, mười cái đại thế giới cấp một, mặc dù là ta cũng không phải tiện tay có thể lấy ra!

Thần Quân cười nói.

- Vâng!

Nhiếp Vân chấp nhận.

Đại thế giới cấp một là têế giới gần với thế giới vương cấp nhưng người mạnh nhất trong đó sẽ không yếu hơn mình, tìm được mười cái thế giới như vậy, hơn nữa còn luyện hóa, cường giả chúa tể cũng không rất dễ dàng.

- Dù sao cũng rãnh rỗi, vừa vặn ta muốn xem thực lực và thủ đoạn của ngươi.

Thần Quân vung tay vẽ một cái, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy tiểu viện biến hóa, dường như hắn lập tức tiến vào thế giới khác, hai người đứng trên ngọn núi nguy nga đối diện với nhau.

- Vậy thì tốt, ta sẽ không khách khí!

Thấy đối phương muốn thử thực lực và thủ đoạn của mình, Nhiếp Vân cũng biết thực lực chúa tể rất mạnh, lúc này cũng không cự tuyệt, hắn thét dài, trường kiếm chúa tể thần binh xuất hiện trong lòng bàn tay.

Cổ tay run lên, linh hồn khổng lồ rót vào trong trường kiếm, kiếm khí đáng sợ đâm thẳng vào Thần Quân.

Thần Quân bố trí tiểu thế giới bị kiếm khí đánh vỡ vụn tầng tầng, từng gợn sóng xuất hiện, chỉ trong nháy mắt đánh tới trước mặt

của hắn.

- Rất không tồi!

Sắc mặt Thần Quân vẫn không thay đổi, cũng không xuất thần binh, hắn điểm một chỉ về phía trước.

Ông!

Một đạo lực lượng chấn động đánh tới, kiếm ý cường đại biến mất trong nháy mắt, không gian chấn động khôi phục như cũ.

Đăng đăng đăng đăng!

Nhiếp Vân liên tục lui về phía sau bảy tám bước, đôi mắt mở to.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, vừa rồi lực lượng đối phương đã co rút, bằng không trưởng kiếm của hắn bị tổn thương nghiêm trọng.

- Việc này...

Chẳng lẽ đây là thực lực của cường giả chúa tể? Quá cường đại a!

Vốn cho rằn hắn có linh hồn chúa tể, chúa tể thần binh, cho dù đối mặt cường giả chúa tể vẫn có thể chiến một trận, hiện tại xem ra còn kém xa, cả hai không cùng cấp bậc.

- Ngươi công kích rất lợi hại, ta biết rõ đây không phải tuyệt chiêu mạnh nhất của ngươi, động thủ đi.

- Dùng sức chiến đấu mạnh nhất của ngươi, yên tâm, không cần sợ làm ta bị thương!

Thấy hắn ngạc nhiên như vậy, Thần Quân cười nói một tiếng.

- Tốt!

Ánh mắt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Vừa rồi chỉ là chiêu thăm dò, cũng không phải công kích mạnh nhất

của hắn, nghe nói như thế, biết rõ không xuất ra bản lĩnh thật sẽ không thể làm gì được đối phương, hít sâu một hơi, trường kiếm hóa thành kêếm hóa trên không trung, lập tức hình thành một đạo hào quang trắng noãn.

Liên Nguyệt kiếm!

Hắn đã lâu không sử dụng Liên Nguyệt kiếm, cũng không phải bộ kiếm pháp này không theo kịp thực lực của hắn, mà là không có người đáng giá hắn ra tay.

Ầm ầm!

Kiếm quang bén nhọn ngưng tụ vào một điểm rồi đột nhiên nổ tung, giống như một thế giới nổ tung, hỗn độn hải dương sôi trào, công kích còn mạnh hơn vừa rồi gấp bội.

- Lợi hại!

Trong mắt Thần Quân mang theo vẻ kinh ngạc, dường như không nghĩ tới một cường giả nửa bước chúa tể có thể phóng xuất ra tuyệt chiêu cường đại như thế.

Tuy ngạc nhiên nhưng hắn không lui về phía sau, biến chỉ thành chưởng đẩy về phía trước.

Ầm ầm ầm!

Lực lượng cường đại sôi trào, lòng bàn tay va chạm với mũi kiếm, Nhiếp Vân cảm thấy lực lượng hung mãnh đang truyền vào thân kiếm, lần này lại không có khống chế được cho nên hắn phun máu tươi bay về phía sau.

Hô!

Một lát sau, Nhiếp Vân dừng lại, hắn bay trở về và ôm quyền.

- Đa tạ chúa tể hạ thủ lưu tình!

Vừa rồi hắn dùng ra toàn bộ thực lực nhưng cảm nhận được lực

lượng đối phương thâm bất khả trắc, có thể đoán được đối phương không nương tay thì hắn đã chết.

Khó trách cường giả chúa tể có danh khí lớn nhưt thế, mỗi người đều không dám phản kháng, quả nhiên đáng sợ!

Trải qua giao thủ hai chiêu, Nhiếp Vân biết rõ, cho dù thực lực của hắn có mạnh hơn gấp mười gấp trăm lần, chỉ sợ cũng không thể thắng đối phương.

Cấp độ tính mạng cả hai khác nhau, hoàn toàn không phải cùng mội khái niệm.

------oOo------

Chương 2290: Dung hợp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi vượt qua dự kiến của ta, xem ra thứ tự của ngươi trên Bách Cường Đồ phải cao hơn rồi.

Nội tâm Nhiếp Vân rung động, nội tâm Thần Quân rung động không thấp hơn hắn, vừa rồi hắn dùng năm thành lực lượng công kích, đường đường cường giả chúa tể dùng năm thành lực lượng đối phó một người không phải chúa tể, đổi lại trước kia hắn không có cảm tưởng như thế.

- Thần Quân đại nhân, ta muốn cầu ngươi một sự kiện!

Nhiếp Vân ôm quyền nói.

- Nói!

- Việc gia tăng thứ tự trên Bách Cường Đồ, hi vọng tạm thời không nên động.

Nhiếp Vân vội hỏi.

- Không động vị trí của ngươi?

Thần Quân chúa tể vốn sững sờ, lập tức hiểu ra, mỉm cười:

- Xem ra dã tâm của ngươi không nhỏ.

Không gia tăng vị trí Bách Cường Đồ tương đương giả heo ăn thịt hổ, nghe yêu cầu như thế Thần Quân không biết đang nghĩ cái gì.

- Hi vọng Thần Quân chúa tể đáp ứng!

- Tốt, ta đáp ứng ngươi, tạm thời không động tới vị trí của ngươi, sau khi tam giới chiến trường kết thúc phải thay đổi.

Thần Quân chúa tể gật đầu.

- Đa tạ chúa tể!

Nhiếp Vân liền vội vàng gật đầu.

Hắn ẩn dấu thực lực của mình vượt qua tam giới chiến trường, sau khi chuyện này kết thúc, cho dù vị trí trên Bách Cường Đồ tăng lên cũng không có vấn đề gì.

- Chúa tể, thế giới cấp một đã tới!

Hai người vừa nói xong, chợt nghe giọng nói vang lên, Nhiếp Vân cảm thấy hoa mắt, tiểu thế giới biến mất, hắn xuất hiện trong sân nhỏ.

- Ân!

Thần Quân chúa tể đứng tại chỗ như trước, bàn tay của hắn nắm lấy một đám hào quang trong tay, chúng óng ánh như thủy tinh.

Chỉ liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân đã biết rõ những bọt khí này chính là thế giới cấp một.

- Đây!

Bọt khí rơi vào lòng bàn tay, Thần Quân chúa tể nhìn cũng không nhìn, ngón tay điểm tới và bay về phía Nhiếp Vân, xem bộ dáng của hắn căn bản không sợ đối phương cầm đồ đi mà không giao Hỗn Độn Vương Thạch cho hắn.

- Hỗn Độn Vương Thạch về ngươi!

Bọt khí tiến vào trong cơ thể của mình, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, Hỗn Độn Vương Thạch tỏa ra khí tức đặc thù bay tới.

Quỵt nợ với cường giả chúa tể là chuyện ngu xuẩn, Nhiếp Vân không ngu như vậy.

- Không sai, nếu như ngươi còn có thứ này, ngươi cứ tới trao đổi với ta, ta sẽ trả giá để ngươi hài lòng.

Thu hồi Hỗn Độn Vương Thạch, Thần Quân chúa tể chắp tay sau lưng và lên tiếng.

- Tốt!

Nhiếp Vân vẫn còn có Hỗn Độn Vương Thạch nhưng hắn sẽ không mang ra, thứ này ảnh hưởng quá lớn, xuất ra một viên trao đổi đã gây oanh động lớn như thế, xuất ra quá nhiều chỉ gây phiền toái cho mình mà thôi.

- Tốt, ngươi trở về đi!

Giao dịch hoàn thành, Thần Quân chúa tể khoát khoát tay, hắn không để ý tới mà đi về phía trước, dường như dung nhập tự nhiên, dung nhập cả thành Tam Giới, cũng khoog tìm thấy hắn đâu nữa.

- Cáo từ!

Nhiếp Vân không dám lãnh đạm, quay người đi ra ngoài.

Tiếp xúc với Thần Quân chúa tể thời gian không dài nhưng được lợi không nhỏ, biết cường giả chúa tể đáng sợ, xem ra sau này gặp cường giả như thế nên quay người bỏ chạy.

- Chúa tể, trnee người của kẻ này tất nhiên còn Hỗn Độn Vương Thạch, không bằng trực tiếp lưu lại...

Nhiếp Vân rời đi, một bóng người xuất hiện bên cạnh Thần Quân chúa tể.

- Trê người hắn còn có Hỗn Độn Vương Thạch khác nhưng muốn lưu lại không dễ dàng như thế, được rồi, không cần nhiều lời, về sau người này có thành tựu không phải ngươi có thể so sánh, tốt nhất đừng đánh chú ý lên hắn, nếu không chết cũng không biết chết như thế nào!

Thần Quân chúa tể thản nhiên nói.

- Vâng!

Bóng người nghe chúa tể nói thế liền tin tưởng không nghi ngờ, sắc mặ cũng ngưng trọng.

Hắn lần đầu tiên nghe chúa tể lên tiếng tán dương nửa bước chúa tể như thế.

- Hảo hảo chiêu đãi đi, ta có dự cảm, tam giới chiến trường chấm dứt, người này tất nhiên nổi danh thiên hạ!

Chúa tể phất phất tay, cũng không nhiều lời, thân ảnh biến mất tại chỗ.

- Vâng!

Bóng người gật đầu.

Nhiếp Vân không biết Thần Quân chúa tể đánh giá hắn cao như thế, lúc này hắn đi tới Thiên Nhất Các ở lại.

Tiến vào trong đó, tùy tiện muốn tĩnh thất sau đó bố trí cấm chế chung quanh, lúc này tinh thần khẽ động và tiến vào nạp vật thế giới.

Hắn có được nhiều thế giới cấp một như thế, lúc này cũng muốn dung hợp.

- Đầu tiên từ thế giới cấp ba của Đoạn Diệc!

Bàn tay khẽ động, hai thế giới cấp ba của Đoạn Diệc xuất hiên trong tay của hắn, tinh thần tập trung và luyện hóa.

Thế giới này đã không còn linh hồn nên luyện hóa phi thường dễ dàng.

- Dung hợp!

Ngón tay bắn ra, bọt khí chậm rãi biến lớn, nó không ngừng bành trướng, nguyên khí trong nạp vật thế giới kích động sôi trào liên tục.

Thế giới cấp ba biến lớn, ngăn cách trực tiếp phá vỡ, thế giới chi lực cường đại chậm rãi dung hợp với nạp vật thế giới.

Bản thân thế giới cấp ba lớn hơn nạp vật thế giới rất nhiều, hoàn toàn bị linh hồn Nhiếp Vân khống chế nên không sinh ra ảnh hưởng mặt trái, một loạt tiếng nổ vang lên, hai thế giới dung hợp hoàn mỹ với nhau.

Nạp vật thế giới chấn động một lúc, nó biến lớn không chỉ gấp mười lần, không gian pháp tắc càng thêm chắc chắn.

- Lợi hại!

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời, hắn lại luyện hóa một thế giới cấp ba khác.

Dung hợp thứ nhất, thứ hai thì càng đơn giản hơn nhiều, mấy giây sau đã hoàn thành dung hợp, nạp vật thế giới càng bao la, bàng bạc.

- Dung hợp thế giới cấp một!

Thế giới cấp một đã là đại thế giới, trong đó có thể sinh ra cường giả nửa bước chúa tể, lấy ra một cái thế giới cấp một, hắn luyện

hóa và tùy ý phóng thích uy năng.

Có hai thế giới cấp ba dung hợp lúc trước, lúc này thế giới cấp một dung hợp vô cùng dễ dàng.

Không đến nửa ngày đã dung hợp toàn bộ các thế giới cấp một, lúc này nạp vật thế giới vô cùng rộng lớn, thời không pháp tắc chắc chắn, mặc dù là hắn, nếu không sử dụng thân phận người sáng tạo và chúa tể thần binh cũng khó xé rách không gian.

- Thực lực của ta tinh tiến không ít, lĩnh ngộ không gian càng cường đại hơn, tốc độ nhanh hơn, sức chiến đấu cũng gia tăng rất nhiều.

Nạp vật thế giới phát sinh biến hóa như thế, Nhiếp Vân cảm nhận thực lực của chính mình, thời gian qua một lát hắn phân tích ra.

Thực lực hiện tại tinh tiến không nhỏ nhưng tốc độ và sức chiến đấu biến hóa không quá lớn, dù sao nạp vật đan điền không giống với võ đạo đan điền, có thể gia tăng sức chiến đấu rất mạnh.

Dù vậy Nhiếp Vân cũng rất thỏa mãn, ra tay với đồng cấp, tốc độ tăng nhanh, như vậy chẳng khác gì sức chiến đấu tăng cường, thủ đoạn bảo vệ tánh mạng càng thêm lợi hại, mặc dù chiến đấu không lại cũng có thể bỏ chạy dễ dàng.&

------oOo------

Chương 2291: Dung hợp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Dung hợp các đan điền khác xem.

Nạp vật thế giới biến hóa lớn như vậy, hắn cũng thử dung hợp các đan điền khác.

Tinh thần chậm chạp câu thông sau đó lắc đầu.

Tuy nạp vật thế giới biến lớn không ít, không gian pháp tắc cũng chắc chắn rất nhiều nhưng đó chỉ là biến hóa, chỉ có phát sinh lột xác về chất mới có thuận lợi dung hợp đan điền.

Nói cách khác, nạp vật thế giới hiện tại tối đa chỉ lớn hơn thế giới cấp một một chút, chỉ có đạt tới cấp bậc chí tôn vực, dung hợp các đan điền khác mới trở nên dễ dàng.

- Như vậy xem ra cũng không có khả năng phục chế chúa tể thần binh...

Sau khi hiểu ra điểm này, Nhiếp Vân thí nghiệm một chút, phát hiện cũng không thể phục chế chúa tể thần binh, Cương Vực Đồ, Kiền Huyết Long Ấn là binh khí nửa bước chúa tể thần binh lại phục chế tùy ý.

Tiện tay phục chế binh khí giống Kiền Huyết Long Ấn, Nhiếp Vân ném vào nạp vật thế giới.

Vạn vừa gặp phải nguy hiểm có thể sử dụng thứ này đánh tráo.

- Xem ra phải dung hợp nhiều thế giới cấp một hơn, lượng biến lâu dài sẽ dẫn tới chất biến, lại giúp nạp vật thế giới lột xác thành thế giới giống chí tôn vực.

Dung hợp mười cái thế giới cấp một, thực lực của hắn gia tăng nhiều như thế,, nếu như dung hợp nhiều hơn nữa... Nạp vật thế giới sẽ mạnh cỡ nào?

Nếu thật lột xác thành thế giới giống chí tôn vực, như vậy có thể dung hợp tất cả đan điền, thực lực sẽ đột phá?

Nghĩ thế càng chờ mong hơn nữa.

Hô!

Nhiếp Vân bay ra khỏi nạp vật đan điền và thu cấm chế chung quanh.

Đem đạt tiểu thế giới luyện hóa hoàn tất, hắn đang sảng khoái tinh

thần rời khỏi tĩnh thất, Nhiếp Vân muốn đi đón đám người Cổ Ung, lúc này phát hiện bọn họ vẫn tìm hiểu đại đạo phù điêu, vẫn si mê và đạt được chỗ tốt thật lớn.

Suy nghĩ một lúc, hắn cũng không kéo bọn họ về, đang định đi tìm Đoàn Diệc, bảo hắn vẽ ra địa đồ tam giới chiến trường thì có bóng người đi tới.

- Nhiếp Vân đại nhân, ta là Hứa An, chúng ta lại gặp mặt!

Hắn là Hứa An xuất ra thần thú Nguyên trong giao lưu hội.

- Tìm ta có chuyện gì?

Nhìn bộ dạng của hắn là chuyên môn tới tìm hắn, Nhiếp Vân bất động thanh sắc, trực tiếp mở miệng hỏi.

- Ta chỉ muốn hỏi... Đại nhân có bán Hỗn Độn Vương Thạch nữa không? Ta có một bằng hữu nguyện ý nhân đôi giá cả...

Hứa An vội hỏi.

- Nhân đôi giá cả?

Nhiếp Vân kỳ quái nhìn sang.

Trước kia các chủ ra giá mười tiểu thế giới cấp một, hắn ở hiện trường cũng nhìn thấy rõ ràng, nhân đôi giá cả, chẳng lẽ là hai mươi tiểu thế giới cấp một sao?

Trong nội tâm kỳ quái, tinh thần lực cường đại bao phủ Hứa An, quả nhiên hắn nhìn ra vấn đề.

Hứa An này có chút khẩn trương, nếu như giao dịch bình thường cùng lắm không thành thì thôi, với thực lực của hắn cũng không cần khẩn trương.

- Ta vẫn còn Hỗn Độn Vương Thạch, không biết giao dịch ở nơi nào?

Ánh mắt khẽ động, Nhiếp Vân đoán ra mấy thứ gì đó, cũng không nói gì, hắn cười ha ha lên tiếng.

Dù sao hiện tại nhàn rỗi cũng nhàn rỗi, nếu có người đưa đồ ăn thì hắn không khách khí.

- Ah, có là tốt rồi, ngươi cũng biết giao dịch trong thành Tam Giới có rất nhiều phiền toái, vị bằng hữu của ta không tiến vào, hắn đang ở trong hỗn độn hải dương, không biết... Đại nhân có nguyện ý đi qua xem hay không?

Hứa An vội nói.

- Tốt, đi trước dẫn đường!

Đã đoán ra đối phương không có hảo tâm nhưng Nhiếp Vân là kẻ tài cao gan cũng lớn, cũng không quan tâm, hắn cười nhạt trả lời.

- Vậy đi theo ta!

Hứa An thở ra một hơi, trong lòng vui mừng, hắn dẫn đầu đi ra khỏi thành Tam Giới.

Nhiếp Vân theo sát phía sau, tinh thần khẽ động câu thông Đoạn Diệc, bảo hắn đi theo đuôi và cùng đi với mình.

Thành Tam Giới không cho phép giết chóc, đây là quy củ do cường giả phong vương và cường giả chúa tể định ra, không ai dám vi phạm, Hứa An dẫn Nhiếp Vân ra ngoài, rất rõ ràng không phải kẻ có chủ ý tốt.

Hai người một trước một sau, lúc này nhanh chóng rời khỏi phạm vi thành Tam Giới và thuận lợi tiến vào hỗn độn hải dương.

- Ở địa phương nào?

Tiến vào hỗn độn hải dương và phi hành một hồi, lúc này cách tam giới chiến trường hơi xa, Nhiếp Vân giả bộ kỳ quái hỏi thăm.

- Ở phía trước! Bằng hữu của ta có không ít kẻ thù, ngươi cũng biết

tam giới chiến trường mở ra, rất nhiều cao thủ đều ở gần đây, vì phòng ngừa bị người ta phát hiện cho nên ở nơi rất xa trong hỗn độn hải dương, yên tâm đi, sắp tới rồi.

Hứa An giải thích.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu, cũng không nhiều lời, hai người tiến lên một hồi, quả nhiên nhìn thấy một cổ thuyền đang lơ lửng trong hỗn độn hải dương.

- Nơi này, mời!

Hứa An vội nói.

- Tốt!

Thân ảnh Nhiếp Vân đáp xuống bong thuyền.

Bong thuyền có một trung niên đang đứng, nhìn không ra niên kỷ nhưng lực lượng nguy nga như núi, hiển nhiên không phải kẻ tầm thường.

- Vị bằng hữu mà ta nói chính là Di Tương đại nhân!

Hứa An vội vàng giới thiệu.

- Di Tương?

Nhiếp Vân sững sờ, Di Tương là người có tên trong Bách Cường Đồ, bài danh thứ sáu mươi mốt, so sáu mươi ba là Đoạn Diệc, cao hơn hai vị trí.

- Ngươi có Hỗn Độn Vương Thạch?

Di Tương xoay đầu lại nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt mang theo lạnh lùng.

- Đúng, nếu như muốn trao đổi thì lấy thế giới cấp một của ngươi ra

đi!

Mặc dù đối với phương bài danh sáu mươi mốt nhưng Nhiếp Vân cũng không sợ hãi, thực lực tấn chức nhiều như vậy, lúc trước có thể đánh bại Đoạn Diệc, hiện tại càng không đặt đối phương vào mắt.

- Có Hỗn Độn Vương Thạch là tốt rồi!

Di Tương cười hắc hắc, bàn tay một trảo, cả cổ thuyền phóng ra vô số cấm chế bao phủ toàn bộ con thuyền vào bên trong.

- Làm gì? Chẳng lẽ muốn cường đoạt sao?

Nhìn thấy động tác của bọn chúng, Nhiếp Vân sớm có đoán trước, hắn cất tiếng cười lạnh.

- Hắc hắc, ngoan ngoãn xuất ra Hỗn Độn Vương Thạch, có thể thả ngươi một con đường sống, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí.

Trong mắt Di Tương đầy hàn ý.

- Chỉ bằng hai người các ngươi?

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Ngươi có thể làm Đoạn Diệc có hại chịu thiệt, thực lực khẳng định không chỉ đứng ở vị trí chín mươi bốn trong Bách Cường Đồ, muốn hơn chúng ta quá khó khăn, lại nói ngươi làm sao biết chúng ta chỉ có hai người?

Trong mắt Di Tương mang theo tự tin và cao ngạo, hắn khoát tay sau đó bong thuyền lắc lư, hai thân ảnh bay ra ngoài, chính là hai sư huynh đệ nguyện ý dùng năm tiểu thế giới đổi Hỗn Độn Vương Thạch của hắn.

Trong mắt của bọn họ mang theo nóng bỏng, hận không thể trực tiếp xông tới cướp bảo bối trên người Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 2292: Di Tương

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiểu tử, trước kia đổi Hỗn Độn Vương Thạch với chúng ta sẽ không có phiền toái lớn như thế.

- Ngoan ngoãn lấy Hỗn Độn Vương Thạch ra đi, ngươi có thể tiện tay xuất ra một viên trao đổi, ta không tin ngươi chỉ có một viên, có bao nhiêu viên thì lấy ra đi, chờ chúng ta động thủ thì ngươi phải chết không nghi ngờ.

Hai sư huynh đệ cười lạnh.

- Ta thật sự có không ít Hỗn Độn Vương Thạch nhưng nếu các ngươi muốn đoạt, cũng phải xem các ngươi có thực lực đó hay không.

Đối phương trực tiếp vạch mặt, Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, chúa tể thần binh xuất hiện trong lòng bàn tay.

Trên Bách Cường Đồ có ghi rõ ràng, cũng lười che dấu, trực tiếp xuất ra binh khí mạnh nhất.

- Sớm biết ngươi có chúa tể thần binh, nhưng vô dụng thôi, thứ này cũng không phải là đặc quyền của ngươi, ta cũng có một kiện!

Di Tương vung tay một cái, một thanh trường thương xuất hiện trong lòng bàn tay, hắn lay động một cái, hỗn độn hải dương sôi trào..

Rõ ràng cũng là kiện chúa tể thần binh!

Khó trách gia hỏa này có thể xếp hạng sáu mươi mốt trong Bách Cường Đồ, là một kiện chúa tể thần binh tiến công.

- Có thể giết ra giết vào trong Kiền Huyết vương triều, làm cho Kiền

Huyết hoàng đế không thể làm gì, ngươi thật có tài năng nhất định nhưng kém ta quá lớn, tatrường thương chúa tể thần binh của ta tên là Lưu Quang, tốc độ như ánh sáng, cho dù tốc độ của ngươi nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng thương của ta, ngoan ngoãn chịu chết đi!

Di Tương thét dài.

Rầm rầm!

Hắn nói chuyện, hai sư huynh đệ và Hứa An cũng rút binh khí ra.

Binh khí trong tay Hứa An là một kiên sách cổ làm bằng lân phiến thần thú, nó vô cùng sắc bén, có thể so với nửa bước chúa tể thần binh, hai sư huynh đệ cầm móc, liêm đao sinh ra hàn quang khắp bốn phía, vậy mà giống Kiền Huyết Long Ấn, cũng là binh khí nửa bước chúa tể.

- Tiểu tử, đừng giãy dụa vô vị, mấy người chúng ta không phải đối thủ của ngươi nhưng Di Tương đại nhân tự mình ra tay, ngươi khẳng định chạy không thoát...

Hiển nhiên Hứa An có lòng tin mù quán vào Di Tương trước mặt.

- Vậy sao?

Bị mọi người vây quanh, Nhiếp Vân không cảm thấy bối rối, ngay lúc này dùng ánh mắt thương hại nhìn đối phương.

- Không sai, như thế nào, sợ rồi sao? Nếu sợ thì lập tức giao Hỗn Độn Vương Thạch ra đây, hơn nữa nói ra ngươi đạt được vương thạch từ nơi nào, mang bọn ta đi tìm, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết, bằng không chẳng những giết ngươi, còn có thể giết sạch đám phế vật ngươi mang tới...

Di Tương quát lạnh.

- Giết sạch chúng ta? Đã như thế ngươi chết đi.

Nghe được đối phương muốn giết đám người Cổ Ung, Nhiếp Vân

nhíu mày, hắn bước thẳng về phía trước một bước.

Không có động tác khác, bước chân tiến lên của hắn như hành vân lưu thủy, tràn ngập khác mỹ cảm, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Di Tương.

- Muốn chết!

Gương mặt Di Tương trầm xuống, trường thương trong tay chấn động mạnh, nó bay đi như sao băng nhắm thẳng vào mi tâm của Nhiếp Vân.

Ầm ầm ầm!

Nhiếp Vân cầm trường kiếm chúa tể thần binh điểm về phía trước.

Thương dài kiếm ngắn, hơn nữa Nhiếp Vân xuất kiếm sau, Di Tương động thủ trước, mọi người xem ra thiếu niên này hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Ngay sau đó một đạo kiếm quang chiếu rọi tứ phương xuất hiện, nó tỏa sáng như mặt trời, tốc độ kiếm quang cũng không nhanh nhưng trường thương của Di Tương không biết vì sao lại biến thành chậm chạp, dường như đâm vào nham thạch cứng rắn, cho dù dùng sức thế nào cũng không thể đâm tới.

- Linh hồn cấp bậc chúa tể?

Biết rõ việc này, rốt cuộc Di Tương đã cảm thấy sợ hãi.

Sở dĩ thương của hắn không đi cũng không phải phải thật đâm vào nham thạch, cũng không phải hắn ngăn cản, mà là bị linh hồn của đối phương trói buộc gắt gao.

Chỉ bằng vào linh hồn có thể khóa chúa tể thần binh, chỉ có một khả năng... Chúa tể!

Điều này sao có thể?

Nội tâm rung động, hắn cũng là người phản ứng cực nhanh, nếu

trường thương không dâm vào thì hiểu ra, lúc này chẳng quan tâm binh khí, hắn rút tay và bỏ chạy.

Hắn rút lui nhanh nhưng kiếm quang nhanh hơn, một đạo kiếm ý lăng lệ xẹt qua cổ của hắn.

Di Tương không cảm giác được đau đớn, chỉ cảm thấy tánh mạng trôi qua nhanh chóng, thân thể hắn vẫn trượt về phía trước nhưng đầu đã bay lên cao.

- Ngươi...

Trong cổ họng không phát ra được cái gì, linh hôn thể bỏ chạy, hắn chỉ có thể dùng ánh mắt không cam lòng nhìn sang.

- Hô!

Bàn tay đánh một trải, trường thương xuất hiện trong tay Nhiếp Vân, hắn lập tức luyện hóa ngay sau đó, đồng thời một sợi dây leo thoát ra khỏi thân thể và cắm vào trong thi thể Di Tương, chỉ qua mấy giây đã hút thi thể thành thây khô.

- Ngươi... Ngươi... Giết Di Tương?

Đám người Hứa An đang chuẩn bị động thủ, nhìn thấy cảnh tượng này đều có cảm giác phát điên.

Di Tương là người mạnh nhất trong bọn họ, kết quả bị miểu sát ngay lập tức, cũng không có tư cách phản kháng, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Không phải gia hỏa này xếp thứ chín mươi bốn trong Bách Cường Đồ sao? Vì sao cường giả thứ sáu mươi mốt không phải đối thủ?

- Giả heo ăn thịt hổ...

Mọi người đồng thời nghĩ vậy, lúc này nội tâm đắng chát, sớm biết thực lực gia hỏa này mạnh như thế, đánh chết bọn họ cũng không tới gây phiền toái.

Nhưng hiện tại biết rõ đã muộn, song phương đã kết tử thù không chết không thôi, khó mà hóa giải.

- Trốn!

Hứa An biết rõ đám người Di Tương không phải là đối thủ, bọn họ cũng không phải cho nên quay người bỏ chạy.

- Chạy thoát sao?

Chẳng muốn nói nhảm, Nhiếp Vân giơ trường kiếm trong tay, tay trái cầm trường thương.

Ngay sau đó kiếm quang, thương ảnh quét ngang hàng tỉ dặm đâm vào hai sư huynh đệ.

PHỐC!

Vào lúc hai người không có lực phản kháng, đồng thời bị chém thành hai nửa, ngay sau đó có dây leo thô to xuất hiện và lập tức thôn phệ.

Vèo!

Hứa An thấy Nhiếp Vân công kích cũng không nhằm vào hắn, âm thầm may mắn sau đó dùng tốc độ nhanh nhất bỏ chạy thục mạng, còn chưa đi xa đã thấy bóng đen xuất hiện, muốn trốn tránh đã không kịp.

PHỐC!

Thân thể của hắn bị chém thành hai khúc, thi thể ngã xuống và bị dây leo thôn phệ.

Hô!

Đoạn Diệc bước đi trong õỗn độn, Hứa An đã bị hắn đánh chết.

Nghe được Nhiếp Vân triệu hoán bay tới, linh hồn bị quản chế trong tay đối phương nên không thể không khuất phục, lúc này nhìn thấy

Hứa An đào tẩu cho nên một kiếm chém thành hai đoạn.

- Đây là đồ tốt!

Hứa An bị giết, Nhiếp Vân đánh một trảo vào không trung, một con thần thú rùa đen Nguyên rơi vào trong tay của hắn.

Xem ra gia hỏa này không có trao đổi thần thú này ra ngoài.

Tinh thần khẽ động,

Nguyên bị thu vào nạp vật thế giới.

------oOo------

Chương 2293: Kiền Huyết lão tổ bá đạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước kia có nguyên khí đan điền cung cấp lực lượng, lúc này tăng thêm Nnguyên cho nên thế giới hấp thu nguyên khí tăng lên.

Hô!

Lần này hắn cũng thu được trường thương Lưu Quang của Di Tương.

Lưu Quan và trường kiếm đều là chúa tể thần binh, mặc dù tăng phúc lực lượng của hắn cũng không nhiều.

- Đại nhân!

Đoạn Diệc bay tới, lúc này vẻ mặt cung kính.

Trước kia hắn cho rằng bị cắt linh hồn là trúng kế của đối phương, nội tâm không cam lòng rất nhiều, hiện tại chứng kiến Di Tương thực lực mạnh hơn cả mình bị chém giết trong một chiêu, đầu của hắn như bị xối nước lạnh.

Thời điểm này hắn hiểu đối phương muốn hắn tuyệt đối không cần dùng chiêu thứ hai.

- Trở về đi!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, hắn muốn nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy Đoạn Diệc biến sắc cho nên cau mày.

- Như thế nào?

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng.

- Có cường giả tới, thực lực mạnh hơn ngươi nhiều, là cường giả chúa tể.

Đoạn Diệc vội nói.

- Ân?

Nhiếp Vân sững sờ, tinh thần lực cương đại quét qua không trung, kết quả lại không phát hiện cái gì cả.

Linh hồn của hắn đạt tới cấp bậc cháu tể, nếu là cường giả chúa tể lời thì hắn có thể thấy được, nếu như hắn thực nhìn không thấy, vì sao Đoạn Diệc có thể phát hiện.

- Nấp trước nói sau.

Tuy không có phát hiện dị thường nhưng Nhiếp Vân cẩn thận, tinh thần chấn động, lập tức đem luyện hóa cổ thuyền dưới chân và hóa thành một điểm nhỏ, biến mất trên không trung, đồng thời Thiên Tâm Đằng quét sạch chiến trường, vận chuyển linh hồn bao phủ mình và Đoàn Diêchj, hòa tan vào trong hỗn độn.

Hô!

Vừa che dấu không lâu, không gian chấn động một hồi, một chiếc cổ thuyền đột ngột xuất hiện tại nơi này và dừng cách đó không xa.

Nhìn thấy bộ dáng cổ thuyền, đồng tử Nhiếp Vân co rút lại.

Cổ thuyền tráng lệ mang theo huy hoàng đại khí, bong thuyền có binh sĩ, mỗi người đều tỏa ra khí tức mạnh mẽ, lực lượng vô cùng, thân thuyền có đồ án cực lớn đang xoay tròn chầm chậm, bên trong tỏa ra hào quang màu vàng sáng ngời.

- Kiền Huyết hoàng thất, loại tốc độ này...

Nhìn thấy đồ án kia, Nhiếp Vân nhận ra, đây là huy chương của Kiền Huyết hoàng thất, nếu như chỉ có cổ thuyền của Kiền Huyết hoàng thất cũng không làm hắn sợ hãi, tốc độ và lực lượng của cổ thuyền vượt qua nửa bước chúa tể, rõ ràng cho thấy có cường giả chúa tể khu động.

Chẳng lẽ... Là chúa tể này là Kiền Huyết lão tổ?

Trong nội tâm khẽ động, lúc này Nhiếp Vân lặng lẽ quan sát thân thuyền, quả nhiên nhìn thấy trên bong thuyền có lão giả đứng chắp tay sau lưng, hắn đứng ở nơi đó lại như núi cao nguy nga, Kiền Huyết hoàng đế đứng sau lưng không dám thở mạnh.

- Nơi này có khí tức chiến đấu, không nghĩ tới bỏ chạy nhanh như vậy.

Hai mắt lão giả như điện quang nhìn chung quanh, giơ tay nhấc chân mang theo lực lượng và tự tin chế ngự thiên địa.

- Đoán chừng là một ít người nhàm chán mà thôi, bởi vì tranh đoạt chỗ tốt cũng thôi, lão tổ không cần để ý.

Kiền Huyết hoàng đế nói.

- Bình thường cũng bỏ đi, vừa rồi ta cảm ứng được khí tức chúa tể thần bnh, vốn muốn cướp để ngươi sử dụng, hiện tại xem ra bọn chúng đã bỏ chạy.

Lão giả nhìn chung quanh một vòng, lúc này không phát hiện cái gì.

- Trước kia ngươi nói Nhiếp Vân có tham gia tam giới chiến trường?

- Bẩm lão tổ, trước kia tai mắt của ta đã truyền tin về, đã nhìn thấy tại thành Tam Giới, có lẽ đã tới!

Kiền Huyết hoàng đế nói, nói tới Nhiếp Vân, trong mắt hắn mang theo thù hận nồng đậm.

- Vậy là tốt rồi, cũng bớt cho ta đi tìm, trong thành Tam Giới cấm giết chóc, đây là quy củ do ba đại vương giả lập ra, cho dù là ta cũng không dám vi phạm, đến địa phương này ngươi phải quan sát cẩn thận, một khi hắn rời khỏi thành Tam Giới thì báo cho ta biết một tiếng, ta sẽ trực tiếp chém giết hắn, ta còn phải làm chính sự, không thể bởi vì một tiểu nhân vật mà lỡ quá nhiều thời gian.

Sắc ăặt Kiền Huyết lão tổ không chút biến hóa, dường như giết Nhiếp Vân là việc nhỏ không có ý nghĩa, không đáng giá nhắc tới.

- Lão tổ ra tay, tiểu tử này nhất định sẽ bị ché giết.

Sẽ không chậm trễ quá nhiều thời gian!

Nghe lão tổ nói thế, đôi mắt Kiền Huyết hoàng đế sáng ngời, liền vội vàng gật đầu.

Cường giả chúa tể tự mình ra tay đối phó một kẻ không phải chúa tể tuyệt đối dễ như trở bàn tay, không có chút phiền toái nào.

- Ân!

Kiền Huyết lão tổ chỉ thuận miệng nói ra, nói xong khoát tay điều khiển cổ thuyền tiến lên phía trước, đột nhiên hắn cau mày.

- Đạo chích phương nào dám nghe lén chúng ta nói chuyện, muốn chết.

Nói xong bàn tay của hắn đánh về phía trước.

Ầm ầm!

Lòng bàn tay lập lòe như điện quang, hỗn độn hải dương chung

quanh biến thành màu đen và lan khắp chung quanh,

Mưa gió sắp đến phong mãn lâu, mây đen như mực bao phủ chung quanh.

Chiêu số chưa tới nhưng uy lực cường đại chấn động hoàn vũ.

Ông!

Thời điểm mây đen đánh tới, đột nhiên thương ảnh hư ảo đánh tới sắc bén đâm thủng mây đen, bí mật mang theo phong vũ đáng sợ./

Thương ảnh như khổng tước xòe đuôi, nó bắn ra vô số hào quang làm hỗn độn sôi trào.

Đinh đinh đinh đinh!

- Chúa tể thần binh? Người nào?

Kiền Huyết lão tổ cau mày nhìn sang hai người bên kia.

- Tại hạ Di Tương, vị này chính là Đoạn Diệc, nhìn thấy chúa tể đại nhân xuất hiện cho nên không dám quấy rầy cho nên nấp đi, kính xin rộng lòng tha thứ.

Bóng người cầm trường thương xuất hiện, hắn tiến lên phía trước và ôm quyền nói.

- Di Tương, Đoạn Diệc? Bách Cường Đồ bài danh thứ sáu mươi mốt, sáu mươi ba?

Kiền Huyết lão tổ suy nghĩ một chút và gật đầu.

- Đúng là chúng ta!

Bóng người cầm trường thương lên tiếng.

Di Tương đã chết, người này không phải là hắn, chính là Nhiếp Vân!

Tuy hắn ẩn nâp phi thường cẩn thận nhưng cường giả chúa tể thật sự quá mẫn cảm nên vẫn bị phát hiện, dưới tình thế cấp bách không biết nên bỏ chạy cách nào, trực tiếp biến hóa dung mạo thành Di Tương.

Hắn có được linh hồn cấp chúa tể, ngụy trang như vậy cho dù là chúa tể cũng không nhìn ra.

- Lén lén lút lút! Giao trường thương cho ta, ta thả các ngươi rời đi.

Kiền Huyết lão tổ hừ lạnh.

- Ân?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Vừa rồi hắn bị nặn đi ra, có lẽ đối phương phát hiện ra khí tức của chúa tể thần binh, biết rõ còn cường hành hiếp yếu, đúng là quá bá đạo mà.

Cho dù cường giả chúa tể có đôi khi cũng phải giảng quy củ, như mở miệng như thế khác gì cướp bóc?

- Chúa tể đại nhân, thanh Lưu Quang này theo ta nhiều năm, là thủ đoạn bảo vệ tính mạng của ta, không thể dễ dàng tặng người.

Nhiếp Vân nói.

------oOo------

Chương 2294: Chúa tể tụ tập (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân? Dám vi phạm ý của ta? Rất tốt, xem ra rất nhiều năm không ra tay nên người ta quên ta rồi.

Vốn tưởng rằng đối phương nghe theo phân phó giao trường thương ra, Kiền Huyết lão tổ nghe xong liền nổi giận.

- Đừng phản kháng!

Nhìn thấy bộ dạng đối phương, Nhiếp Vân biết rõ Kiền Huyết lão tổ đã động sát cơ, trong nội tâm phát lạnh, vội vàng truyền âm cho Đoạn Diệc.

Cùng là cường giả chúa tể, lão gia hỏa này này có khí độ kém Tiêu Diêu Tiên, các chủ Thiên Nhất Các Thần Quân quá xa.

Hoàn toàn không phải cùng mội khái niệm!

Đoạn Diệc cũng biết nguy hiểm, lúc này không dám phản kháng, thân thể ngay sau đó biến mất, hắn tiến vào một thế giới to lớn.

- Trốn!

Thu Đoạn Diệc vào nạp vật thế giới, Nhiếp Vân không dám dừng lại, thương mang bắn ra bốn phía, đồng thời thân thể quay ngược thật nhanh, hắn bỏ chạy nhanh chóng.

Chờ đối phương ra tay còn không bằng xuất thủ trước.

Phương hướng đào tẩu chính là thành Tam Giới.

Chỉ cần đi vào thành Tam Giới, cho dù gia hỏa này là chúa tể cũng không dám ra tay, chạy đến đó sẽ an toàn.

- Không biết sống chết!

Nhiếp Vân khẽ động, Kiền Huyết lão tổ nhìn ra ý đồ của hắn, hắn cười lạnh sau đó đánh một trải, thiên địa vỡ tan, thời không xoay tròn, thương ảnh đầy trời bị hắn bóp nát bằng một tay.

Rất hiển nhiên vừa rồi bức Nhiếp Vân hiện thân cũng không phải thực lực mạnh nhất của hắn, lúc này toàn lực phát huy, uy lực to lớn khoáng cổ tuyệt kim.

- Ở lại đi!

Bóp nát thương ảnh, Kiền Huyết lão tổ cười lạnh và đánh ra một trảo, hỗn độn hải dương như đống cát bị đào đi, xuất hiện một lỗ trống, Nhiếp Vân còn chưa chạy xa đã bị bắt vào trong tay, hắn như con giun nằm trong bùn, cho dù giãy dụa thế nào cũng không thoat được.

- Đồ không biết sống chết, vào đi!

Bắt lấy Nhiếp Vân, Kiền Huyết lão tổ nhíu mày, trong bàn tay hắn có một thủy bình xuất hiện, nó biến thành thiên địa và nuốt hắn vào trong.

Hô!

Thủy bình bị hắn thu lại.

- Bị ta thu vào Kiền Khôn Hồ, chỉ chốc lát sẽ bị luyện hóa triệt để, biến thành luyện huyết kỳ tẩm bổ cho Kiền Khôn Hồ, đến thành Tam Giới, thanh trường thương này có lẽ thành vật vô chủ, có thể lấy ra cho ngươi!

Kiền Huyết lão tổ nhìn cái bình và thỏa mãn gật đầu.

- Đa tạ lão tổ!

Kiền Huyết hoàng đế hưng phấn vội vàng ôm quyền, hắn nhìn cái bình và hâm mộ.

- Kiền Khôn Hồ này là thứ ta tân tân khổ khổ luyện chế trăm triệu năm mà thành chúa tể thần binh, chuyên môn ứng phó đại kiếp nạn, mấy ngày hôm trước vừa mới luyện thành!

- Có bảo vật này, mặc dù gặp được cường giả chúa tể khác cũng không cần sợ hãi!

Nhìn ánh mắt của hắn, Kiền Huyết lão tổ giải thích hiếm có.

Kiền Khôn Hồ là vật phẩm đắc ý của hắn, mặc dù hắn là chúa tể tâm tình bình tĩnh cũng nhịn không được muốn khoe khoang một phen.

- Trong hồ lô bố trí mười hai vạn chín ngàn sáu trăm đạo trận pháp, ta còn sưu tập thiên vân chi hỏa, vô vọng chi thủy sâu trong hỗn độn đưa vào bên trong, thế giới bên trong thủy hỏa tương dung, chỉ cần không có đạt tới chúa tể, tiến vào trong đó hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Thiên vân chi hỏa? Vô vọng chi thủy... Hai thứ này đều là đồ vật đáng sợ trong hỗn độn, hai người kia hẳn phải chết không nghi ngờ.

Rốt cuộc Kiền Huyết hoàng đế hiểu Kiền Khôn Hồ đáng sợ.

Thiên vân chi hỏa, vô vọng chi thủy, mặc dù hiện tại hắn lâm vào trong đó, nếu không dựa vào chúa tể thần binh cũng khó sống sót, xem ra hai người bị bắt hẳn phải chết không nghi ngờ.

- Kiền Huyết từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!

Hai người đang nói chuyện với nhau, một tiếng nói từ xa vọng về.

Hỗn độn hải dương bị xé rách, người tới có hai mắt như điện quang, không có thi triển uy áp, Kiền Huyết hoàng đế nhìn thấy hắn lại run rẩy.

Lại một vị cường giả chúa tể!

Vị chúa tể này nhìn từ vẻ ngoài không giống cường giả tuyệt thế, hắn giống như kẻ bán hàng rong bên ngõ hẻm, trên hai vai mang tay nãy như núi.

- Phù Hư, chúng ta đã không gặp hơn một tỷ năm rồi!

Nhìn người nọ Kiền Huyết lão tổ cười nhạt một tiếng, vuốt vuốt chòm râu.

Người này chính là người luyện chế Phù Hư Đam Sơn trong truyền thuyết, Phù Hư!

Trong truyền thuyết vị Phù Hư này là cường giả tông chủ, hiện tại

xem ra căn bản không phải, hắn cũng giống Kiền Huyết lão tổ, là một vị cường giả chúa tể, hơn nữa hai người đêu có quen nhau.

Cũng có thể bởi vì quen nhau cho nên Kiền Huyết hoàng đế mới có thể xuất ra Phù Hư Đam Sơn phỏng chế uy lực vô cùng.

- Đây chỉ một tỷ năm, đã một tỷ ba trăm triệu năm không gặp rồi, nhiều năm không gặp như thế, không nghĩ tới ngươi vẫn tính tình này, một lời không hợp thìng thủ, giết người không chớp mắt!

Phù Hư cười nói.

Vừa rồi Kiền Huyết lão tổ đối phó Nhiếp Vân cũng bị hắn nhìn thấy.

- Nói tới giết người không chớp mắt, chỉ sợ ta còn kém ngươi, một tòa núi lớn áp xuống có thể nghiền nát cả đại thế giới, lúc trước ngươi một đêm diệt hơn mười đại tông môn, bàn về chiến tích, ta không dám tranh phong!

Kiền Huyết lão tổ nói.

- Không dám tranh phong? Ngươi ít nói lời này với ta, ta chỉ giết một ít người đáng chết, thời điểm ngươi nhất thống Kiền Huyết đại lục, có bao nhiêu cường giả bị luyện thành huyết kỳ?

Phù Hư nói.

- Hai người các ngươi đều là chúa tể không đi thành Tam Giới, đứng ở chỗ này khoe khoang, thật không thấy thẹn sao?

Hai người đang nói chuyện với nhau, lúc này có tiếng cười vang lên, tiếng cười làm hỗn độn hải dương chấn động không ngớt, thông đạo thật lớn xuất hiện, lúc này có lão giả đứng trước thông đạo và đi tới, hai mắt thâm thúy như nhật nguyệt.

Lão giả vuốt chòm râu đen, hình thể cao lớn, nói chuyện như là chung cổ, cũng không che giấu lực lượng cường đại.

Không ngờ là cường giả chúa tể.

Tuy tam giới chiến trường phi thường trọng yếu nhưng mỗi lần có một hai vị chúa tể xuất hiện đã là cực hạn, lúc này có ba chúa tể, ngay cả Kiền Huyết hoàng đế cũng cảm thấy không tầm thường.

- Ma Thiên lão tổ, ngươi không ở trong Tiên Nhân Cốc mà tới đây, chẳng lẽ chỉ vì nói vài câu với chúng ta sao? Nếu như ngứa da thì ta têếp tục chiến đấu với ngươi.

Phù Hư nhìn sang, hắn cười lạnh lên tiếng.

- Ha ha, lần trước đại chiến với ngươi hơn ngàn năm bất phân thắng bại, tiếp tục đánh cũng không có ý nghĩa gì.

- Trừ phi ngươi luyện chế ra pháp bảo lợi hại hơn, nhiều lắm cũng chỉ làm ta ăn thiệt thòi thôi, muốn đánh bại ta không dễ dàng như vậy!

Ma Thiên lão giả cười ha ha, âm thanh cổ đãng, sóng âm cường đại chấn động làm nhiều binh sĩ của Kiền Huyết lão tổ chấn động sắc mặt tái nhợt, không ai có thể đứng vững, ngay cả Kiền Huyết hoàng đế cũng phải cau mày.

------oOo------

Chương 2295: Chúa tể tụ tập (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong tiếng cười của Ma Thiên mang theo lực lượng đặc thù, mặc dù không có tận lực dùng Âm Ba Công kích người khác nhưng thực lực thấp không chịu nổi, rất dễ dàng tâm linh sinh ra khe hở, về sau khó mà tinh tiến.

- Được rồi, các ngươi đi xuống đi!

Kiền Huyết lão tổ nhìn tất cả vào trong trong mắt, khoát khoát tay.

- Vâng!

Rất nhiều binh sĩ như được đại xá, vội vàng thở ra một hơi và đi vào buông nhỏ,

Tuy nhìn thấy nhiều chúa tể là vinh hạnh nhưng thực lực bọn họ quá thấp, mỗi người mang theo uy thế ngập trời, nhìn thời gian dài áp lực quá lớn, tu vi chẳng những không gia tăng mà còn lùi bước.

- Chúng ta thân là chúa tể độc lai độc vãng thư thái, ta chán ghét cahcs làm của Kiền Huyết ngươi.

Nhìn thấy đám người đi vào trong buồng nhỏ, Ma Thiên đầy khinh thường.

- Ta cũng chán ghét, những phế vật này không thể hỗ trợ trong chiến đấu chân chính, giữ lại cũng vướng víu, thân là chúa tể, có lẽ vô khiên vô quải mớ tốt, Kiền Huyết, ngươi tham luyến quyền thế, cẩn thận đại kiếp nạn tới sẽ vẫn lạc đấy.

Phù Diêu khoát tay, dường như chẳng thèm ngó tới đám binh sĩ.

- Hừ, ta vẫn lạc, cho dù ngươi chết thì ta cũng không chết.

Sắc mặt Kiền Huyết lão tổ tái xanh khó coi.

- Ngươi đừng không tin, loại cảnh giới này của chúng ta hiểu được thiên cơ, biết được mất, hiểu lợi ích, một người tham luyến càng nhiều, muốn chiếm lấy càng nhiều, trên vai nâận trách nhiệm càng lớn, trách nhiệm này vạn nhất không chịu nổi, rất dễ dàng đưa tới tai hoạ!

- Lúc trước Thiên Huyền lão nhân cũng không phải không biết, chết có thật đủ thảm...

- Thiên Huyền lão nhân là do bản thân hắn không biết điều, không hiểu nhân quả, tử vong rất bình thường, không nên so ta với hắn.

Kiền Huyết lão tổ cắt lời của Ma Thiên.

- Được rồi, đừng nói nhiều như vậy, đại kiếp nạn lần này đã đến, chỉ cần có thể vượt qua, tam kiếp cửu nạn sẽ triệt để chấm dứt,

nếu gây khó dễ, gây chuyện không tốt tất cả mọi người vẫn lạc tại đây, cho dù là chúa tể cũng có nguy cơ vẫn lạc, hồn phi phách tán!

Phù Hư lắc đầu, trong mắt mang theo cô đơn.

Tuy bọn họ thân là chúa tể nhưng vẫn không thể tránh khỏi tam tai cửu nạn, tai nạn chính thức tiến đến, mặc dù thực lực như hắn cũng phải chết.

- Kiền Huyết, ngươi tin tức linh thông, ngươi có nghe gì về đại kiếp nạn hay không?

Nghe được Phù Diêu nói thế, mọi người nặng nề, Ma Thiên hỏi.

Hai người bọn họ đều là độc hành hiệp, tuy thực lực chấn nhiếp chư thiên nhưng tin tức lại không bằng Kiền Huyết đế quốc Kiền Huyết lão tổ.

- Ta cũng không biết ngọn nguồn nhưng khẳng định có quan hệ với Tu La Vương năm đó, cường giả phong vương không phải dễ dàng chết như vậy, lúc trước ba đại vương giả liên hợp đánh lén hắn, chỉ sợ hắn sẽ trở về báo thù.

Kiền Huyết lão tổ đầy hoảng sợ.

Có thể làm cho cường giả chúa tể hoảng sợ, chuyện này truyền ra sẽ không ai tin tưởng..

- Có quan hệ với Tu La Vương?

Sác mặt Ma Thiên phi thường khó coi.

- Nếu quả thật có quan hệ với hắn, hạo kiếp lần này sẽ có không ít chúa tể vẫn lạc.

- Năm đó Tu La Vương tiến vào hỗn độn chí tôn chi địa trộm lấy hỗn độn chi tâm, mưu toan đột phá trở thành cường giả Thiên Vị, tìm kiếm viễn cổ tạo hóa chi môn xa xôi, kết quả bị A Dục Vương, Hỗn Độn Vương, Tuyệt Sát Vương liên thủ đuổi giết, vẫn lạc tinh hà!

- Tuy hắn chết lúc ấy nhưng bằng vào thủ đoạn của mình tất có lưu hậu chiêu, thực muốn quay về báo thù, những người tham gia chuyện năm đó chắc chắn phải chết.

Phù Hư thở ra một hơi:

- Nghĩ nhiều cũng vô dụng, trong mắt cường giả như Tu La Vương thì chúng ta chỉ là con sâu cái kiến, cho dù phục sinh, khẳng định cũng sẽ tìm đám người A Dục Vương, Hỗn Độn Vương trước, chúng ta chỉ cần cẩn thận một ít chưa hẳn gặp nguy hiểm quá lớn.

- Đúng thế, tuy chúng ta tham gia vây quét Tu La thế giới nhưng chỉ phụng lệnh làm việc, không có quá nhiều chủ kiến, thực phải tìm chúng ta, có lẽ cũng không khó xử...

Nghe giải thích như thế, Ma Thiên thở ra một hơi.

- Ha ha, đại kiếp nạn còn chưa tới, các ngươi đã hoảng hốt thành như vậy, truyền đi còn không sợ kẻ khác chê cười.

Lại một tiếng cười to vang lên, có chúa tể bay tới.

Vị chúa tể này vừa bay vừa uống rượu, y phục trên người có chút lôi thôi, không phải nhìn thấy hắn bay trong hỗn độn lực lượng như biển, thâm bất khả trắc, căn bản không ai ngờ hắn là cường giả chúa tể.

Tiêu Diêu Tiên!

Hắn cũng tới.

- Lý Tiêu Dao, ngươi ít nói lời châm chọc, lúc trước thời điểm vây công Tu La chí tôn vực, ngươi giả say một ngàn năm không dậy nổi, tuy may mắn đào thoát nhưng lại triệt để đắc tội đám người A Dục Vương, ta cảm thấy cần phải lo lắng chính là ngươi đấy.

Nhìn người nọ, Kiền Huyết lão tổ khẽ nói, trong mắt mang theo hả hê.

Năm đó ba đại cường giả phong vương hạ lệnh vây công Tu La chí tôn vực, gia hỏa này giả say không dậy nổi, hắn ngủ ngàn năm, may mắn tránh thoát một kiếp nhưng làm cho đám ngừoi A Dục Vương ghi hận, những năm qua hắn chỉ dạo chơi một mình, cũng không dám chạm vài việc gì vì sợ bị bắt được tay cầm.

- Ta có cái gì lo lắng? Ta tu luyện chú ý hài lòng, tất cả chú ý nội tâm, nguyện ý làm liền làm không muốn làm thì không làm, nếu quả thật sắp vẫn lạc, chết thì chết, không giống các ngươi, sống lâu như vậy còn sợ chết.

Lườm đối phương, Tiêu Diêu Tiên tiếp tục uống rượu.

Hắn duỗi lưng mệt mỏi, dường như không quan tâm.

- Ngươi...

Nghe lời châm chọc như thế, sắc mặt Kiền Huyết lão tổ khó coi nhưng không nói một lời.

Hắn bá đạo trước mặt Nhiếp Vân nhưng đối diện Tiêu Diêu Tiên lại không dám làm càn, hai người đều là cường giả chúa tể, thủ đoạn không khác nhau lắm, chưa chắc ai thắng ai, cùng lắm chỉ cãi nhau mà thôi.

- Có thể còn sống đương nhiên không muốn chết, Lý Tiêu Dao ngươi xem sinh tử là giả huyễn, hận không thể nếm tận rượu ngon trong thiên hà rồi chết, còn chưa làm được mới đáng tiếc a.

Phù Hư hiểu Tiêu Diêu Tiên rất nhiều, mỉm cười:

- Những năm qua ngươi dạo chơi nhân gian, tự xưng nếm lượt rượu ngon trong thiên hạ, chẳng lẽ thực sự nếm hết rượu ngon rồi sao?

- Việc này...

Tiêu Diêu Tiên vốn định nói đã nếm lượt, nhưng nghĩ đến Nhiếp Vân xuất ra hầu tâm tửu, lúc này nước miếng chảy ròng.

Rượu này mỹ vị vượt qua vô số rượu hắn từng uống, đáng tiếc tiểu tử kia không biết đi nơi nào, bằng không phải lấy uống thêm.

- Được rồi, đều đừng nói, không nên nói mình cao thượng như vậy, đã tới nơi này đều là tới đối mặt hạo kiếp, ta thấy nên đi tới trước thành Tam Giới a tìm Thần Quân, lên tiếng hỏi hắn tình hình chiến trường tam giới rồi nói sau.

Thấy bọn họ đều không nói lời nào, Ma Thiên nói.

------oOo------

Chương 2296: Pháp bảo đáng sợ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tốt!

- Đi gặp Thần Quân lão quỷ kia, gia hỏa này vẫn không rời khỏi thành Tam Giới, ánh mắt lại vô cùng tốt, nơi phát ra tin tức lại nhiều, đi hỏi hắn sẽ có tin tức mới.

Mấy người đồng thời gật đầu.

Trong tình huống này nếu cãi nhau cũng không có ý nghĩa gì, phải mau chóng tụ tập với các cường giả khác, nhìn xem có thể đạt được nhiều tin tức hơn không.

- Đi!

Nếu Kiền Huyết lão tổ có cổ thuyền, đám người Ma Thiên, Tiêu Diêu Tiên bọn cũng đi cùng, bọn họ vừa lên thuyền, ngay sau đó hỗn độn nổ vang bay thẳng tới thành Tam Giới.

- Tuy không biết là pháp bảo gì nhưng có thể dễ dàng thu ta vào như thế tất nhiên là chúa tể thần binh!

Bên ngoài chúa tể tụ tập, Nhiếp Vân cũng không rõ ràng lắm, lúc này hắn nhìn thế giới hỗn loạn trước mặt và cau mày khó chịu.

Đây là thế giới không lớn, không gian pháp tắc vô cùng chắc chắn, khắp nơi đều là trận pháp làm cho người ta nửa bước khó đi.

Ầm ầm!

Tiếng nổ vang một hồi, ngay sau đó có nước chảy sinh ra, nó như thủy triều từ trên trời giáng xuống.

- Vô vọng chi thủy? Tại sao có thứ này?

Nhìn thấy nước chảy ra, trái tim Nhiếp Vân co lại.

- Vô vọng chi thủy là tuyệt vọng chi thủy tinh hoa, tuyệt vọng chi thủy chỉ có thể làm người ta tuyêt vọng, mà thứ này làm người ta mất đi hi vọng...

Ban đầu ở thập tuyệt cổ địa gặp được xác ướp kỳ quái, từng thấy qua tuyệt vọng chi thủy, loại nước này có tác dụng với cường giả tông chủ, lúc này vô vọng chi thủy càng cao hơn cấp, mặc dù hắn gặp gỡ cũng không cảm thấy gì.

- Phá vỡ!

Sắc mặt khó coi, chúa tể trường kiếm rơi vào trong lòng bàn tay, lúc này hai đạo kiếm quang như hồng thủy ập tới ngăn cản đường đi.

Xì xì xì xì...

Vô vọng chi thủy và kiếm khí đụng nhau, lúc này âm thanh như băng tuyết vang lên, vô vọng chi thủy giống như kịch độc, có thể tiêu hao kiếm khí.

- Nếu có mai rùa của Cực Thiên Vương là tốt rồi.

Nhìn thấy kiếm khí không duy trì được bao lâu đã biến mất, ánh mắt Nhiếp Vân biến thành ngưng trọng.

Loại tình huống này kiếm khí không thể ngăn cản nổi vô vọng chi

thủy xâm nhập, chỉ sợ chỉ có mai rùa của Cực Thiên Vương mới có thể phòng ngự, mai rùa kia bị khóa trong thượng cổ chiến trường, không cách nào rời đi, bằng không dừng ở nơi đây an toàn không ít.

- Linh hồn ngăn cản!

Linh hồn cấp bậc chúa tể ngăn cản vô vọng chi thủy lan tràn, còn chưa tới trước mặt, Nhiếp Vân cảm thấy toàn thân cứng ngắc, linh hồn của hắn như rơi vào vực sâu, bị lực lượng cổ quái bao phủ, trong nội tâm sinh ra tâm tình không có hi vọng.

Dường như toàn thân lâm vào trong hắc ám không có đường ra, không có cuối cùng, không có cực hạn.

- Không tốt, tuệ kiếm chém giết!

Trong thức hải xuất hiện một thanh tuệ kiếm bổ mạnh một cái, chặt đứt liên hệ với vô vọng chi thủy, trên người Nhiếp Vân đổ mồ hôi lạnh ròng ròng.

Nếu như không có linh hồn cấp chúa tể, nó đã biến thành tuệ kiếm, chỉ sợ lần này sẽ triệt đẻ trầm luân, vạn kiếp bất phục.

Nhưng mặc dù có linh hồn chúa tể nhưng không thể ngăn cản vô vọng chi thủy ập tới!

Nên làm gì bây giờ?

Ầm ầm!

Lúc này nội tâm hắn âm thầm cảnh giác, lúc này vô vọng chi thủy đột nhiên biến hóa, hình thành hỏa diễm cực nóng bà thiêu đốt hư không thành tro bụi.

Hỏa diễm như ngân hà trên bầu trời, nó đỏ tươi chói mắt, tuy khoảng cách xa nhưng làm linh hồn người ta bốc cháy, hơi nước bao phủ khắp toàn thân.

- Thiên vân chi hỏa?

Nhiếp Vân không còn bảo trì bình tĩnh giống như lúc trước.

Nếu như chỉ có vô vọng chi thủy, tuy nguy hiểm nhưng ít nhất có thể ngăn cản nhất thời nửa khắc, phối hợp thiên vân chi hỏa là hai đồ vật cực đoan, uy lực tăng lớn đâu chỉ gấp đôi.

Hừng hực!

Hỏa diễm như hóa thành cự nhân và lao tới thôn phệ hắn, kiếm khí cung không thể ngăn cản.

Một lạnh một nóng, hai chủng lực lượng hỗn độn đỉnh phong trùng kích, mặc dù chúa tể thần binh phóng thích kiếm khí cũng không ngăn cản nổi.

Thấy hỏa diễm lập tức thiêu đốt lên người của mình, Nhiếp Vân rơi vào đường cùng đành phải ném Ngân Diệp Bối ra ngoài.

Ban đầu hắn đoạt Ngân Diệp Bối của Ứng Thiên Triệu, tuy khoảng cách chúa tể thần binh còn một đoạn rất lớn nhưng lại là bổn mạng thượng cổ thần thú biến thành, tiếp xúc với thiên vân chi hỏa, lúc này ngăn cản hắn ra ngoài, cả Ngân Diệp Bối cũng bị đốt nổ tung.

- Thứ này kiên trì không biết bao nhiêu thời gian...

Nhìn thấy Ngân Diệp Bối như vậy, Nhiếp Vân biết rõ đồ chơi này rất trân quý nhưng bị thiên vân chi hỏa thiêu đốt không kiên trì được bao nhiêu thời gian, sẽ vỡ vụn rất nhanh.

Thứ này trong mắt người khác có lực phòng ngự vô cùng cường đại, nhưng ở nơi này không thể kiên trì bao lâu, hỏa diễm nhanh chóng đốt tới bên người.

Bằng vào thực lực bây giờ có thể kiên trì một thời gian ngắn nhưng khẳng định kiên trì không bao lâu, sớm muộn gì cũng bị đốt sống.

Lại nói có kinh nghiệm vừa rồi, mặc dù là linh hồn cấp chúa tể cũng không dám tùy tiện dò xét, gây chuyện không tốt cũng bị đốt chết mà không biết chết như thế nào.

- Đúng thế, những thiên vân chi hỏa và vô vọng chi thủy này quá lợi hại, ta không thể đối phó nhưng có thể trực tiếp thu vào nạp vật thế giới!

- Chỉ cần đi vào trong đó, đồ vật càng lợi hại hơn nữa cũng phải ngoan ngoãn nghe lệnh ta.

Thời điểm Nhiếp Vân đang cau mày suy nghĩ không biết nên làm như thế nào, đột nhiên đôi mắt sáng ngời và nhớ tới một chuyện.

Thiên vân chi hỏa, vô vọng chi thủy là thứ linh hồn chúa tể không dám tiếp xúc, rất rõ ràng không có bị luyện hóa, là Kiền Huyết lão tổ thủ đoạn đặc thù thu nó vào đây, đã không có bị luyện hóa chính là tử vật, hoàn toàn có thể thu vào nạp vật thế giới.

Nếu như đổi lại trước kia, nạp vật thế giới không quá chắc chắn, thu những thứ cuồng bạo này vào, gây chuyện không tốt sẽ tổn thương bổn nguyên, hiện tại dung hợp mười thế giới cấp một đã chắc chắn rất nhiều, có lẽ có thể tiếp nhận lực lượng cuồng bạo.

- Thời gian không nhiều lắm, chỉ có thể thử một chút!

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân tập trung tinh thần cao độ.

Ngân Diệp Bối kiên trì không bao lâu, một khi vỏ sò nghiền nát, khi đó hắn phải đối mặt với thiên vân chi hỏa và vô vọng chi thủy làm người ta tuyệt vọng, hơn nữa nhìn trận pháp bố trí chung quanh, tốc độ tấn công tương đối chậm nên không đáng để lo, đợi thời gian quá dài, cả hai tiến công nhanh hơn, cho dù có nhiều thủ đoạn hơn nữa cũng ngoan ngoãn bị luyện hóa.

Nguy hiểm trước mắt, chỉ có thể mạo hiểm thử một lần!

- Thu!

------oOo------

Chương 2297: Không gian chi tâm

Trong lòng có quyết định, Nhiếp Vân nhìn chằm chằm vào thiên vân chi hỏa trước mặt, tinh thần hóa thành bàn tay và nắm lấy.

Xì xì xì xì...

Hỏa diễm trong hư không bắn tung tóe, thiên vân chi hỏa là hỗn độn kỳ vật, nó đáng sợ hơn diễm hỏa bình thường, ý niệm bàn tay tiếp xúc đã bị đốt đau đớn.

- Nặng nề... Khoảng cách quá xa!

Cố nén đau đớn kịch liệt, Nhiếp Vân muốn bắt hỏa diễm bỏ vào nạp vật thế giới, lúc này mới phát hiện hỏa diễm chung quanh nhìn không lớn nhưng lại vô cùng trầm trọng, tinh thần lực tuy mạnh nhưng không thể thu lấy.

Hô!

Tuệ kiếm chém tới.

Tinh thần lực bị thiên vân chi hỏa thiêu đốt rất đau, Nhiếp Vân lão đảo thở hổn hển một lúc.

Thí nghiệm lần đầu tiên đã thất bại.

Nếu như vừa rồi không làm nhanh, dùng tốc độ nhanh nhất chặt đứt liên hệ tinh thần, chờ thiên vân chi hỏa tràn lan tới gần thì hắn xong đời.

Diễm hỏa còn có thể đốt cháy linh hồn, thiên vân chi hỏa càng lợi hại hơn, một khi linh hồn dính vào sẽ bị đốt cháy sạch sẽ.

Nhiếp Vân quả quyết làm ra hành động tráng sĩ chặt tay.

- Tới gần một chút nữa xem sao.

Điều tức một lát, Nhiếp Vân khôi phục lại, hắn tập trung tinh thần

nhì chằm chằm vào hỏa diễm trước mặt.

Vừa rồi khoảng cách quá xa, tinh thần lực tuy mạnh nhưng không cách nào thu hỏa diễm vào nạp vật thế giới, chỉ có thể đi tới gần một ít xem sao.

Ầm ầm!

Chỉ đi vài bước, nhiệt độ cực nóng bao phủ toàn thân, lông mi, tóc bị đốt cháy trong nháy mắt.

- Hừ!

Cố nén mê muội trong đầu, bàn tay do tinh thần hóa thành đưa về phía trước, lực lượng nặng nề áp bách tới, liên tục lui về phía sau vài bước, sắc mặt trắng bệch và bổ nhào về phía trước.

Hô!

Lúc này dùng tuệ kiếm chặt đứt liên hệ.

- Vẫn chưa được, cũng cảm giác chênh lệch một chút nhưng không làm được.

Hắn cau mày suy nghĩ một lúc, nội tâm Nhiếp Vân nóng như lửa đốt.

Vừa rồi đi tới vài bước đã cảm thấy hỏa diễm trước mặt lắc lư, đã có thể chênh lệch một chút là có thể thu vào trong nạp vật thế giới.

Hai lần thu không được, cùng sử dụng tuệ kiếm chặt đứt liên hệ linh hồn, cho dù thực lực của hắn mạnh hơn nữa cũng cảm thấy uể oải, toàn thân không phấn chấn.

- Nếu như liên tục sử dụng tuệ kiếm chặt đứt hồn phách, cho dù linh của ta đạt tới cấp chúa tể cũng không kiên trì được mấy lần, phải nghĩ biện pháp nhanh lên mới được...

Tuy sốt ruột nhưng tuyệt đối không thể loạn, Nhiếp Vân phân tích tình huống trước mắt.

Ầm ầm!

Răng rắc!

Thời điểm hắn đang phân tích tình hình, hỏa diễm trước mặt phát sinh biến hóa, nó lại biến thành vô vọng chi thủy lần nữa, vừa rồi thiên vân chi hỏa thiêu Ngân Diệp Bối đỏ bừng, hiện tại biến thành nước lạnh cho nên nó nứt ra.

- Hỏng bét, Ngân Diệp Bối sắp nứt vỡ.

Đôi mắt co giật, tâm niệm Nhiếp Vân hoạt động nhanh như điện.

Nhìn bộ dáng Ngân Diệp Bối chắc không kiên trì bao nhiêu thời gian, lại trùng kích vài cái tất nhiên sẽ nát bấy, đến lúc đó độc thân đối mặt thủy hỏa thì nguy hiểm càng lớn.

Chẳng lẽ thật không có những biện pháp khác, bị đối phương luyện hóa mà chết?

- Vừa rồi không cách thu thiên vân chi hỏai, cũng không phải lực lượng linh hồn của ta quá kém, mà là lực lượng của nạp vật thế giới chưa đủ.

- Muốn gia tăng lực lượng của nạp vật thế giới phải luyện hóa thế giới mới được.

- Vừa rồi đánh chết Di Tương và hai sư huynh đệ kia, ngược lại đạt được mấy cái thế giới cấp một, có thể dung hợp thử một chút xem sao.

Trong nháy mắt các loại ý niệm xuất hiện trong đầu, Nhiếp Vân lại có quyết định.

Trước kia đánh chết bốn người Di Tương cho nên thuận tay lây bảo vật trong người bọn chúng, trong đó tổng cộng có có bảy cái thế giới cấp một, hiện tại không có biện pháp nào khác, dung luyện vào trong nạp vật thế giới thử xem, nhìn xem có thể làm nó phát sinh lột xác lấy đi thiên vân chi hỏa và vô vọng chi thủy hay không.

- Dung hợp!

Thời gian không đợi người, bảy thế giới cấp một đồng thời xuất hiện trong nạp vật thế giới, lần trước tu luyện trong Thiên Nhất Các chỉ dung hợp từng cái một, lúc này đã không có nhiều thời gian như thế, bảy thế giới đồng thời xuất hiện, khí tức nạp vật thế giới sôi trào và quay cuồng.

- Kiên trì!

Lực lượng cường đại trùng kích, thân thể Nhiếp Vân không ngừng run rẩy.

Đột nhiên phá vỡ bảy thế giới cấp một, lực trùng kích thật sự quá lớn, đừng nói nạp vật thế giới, cho dù phóng tới Tà Nguyệt Chí Tôn Vực cũng có thể hủy diệt địa vực rất lớn.

May mắn hắn sớm có chuẩn bị, hơn nữa trước khi đã dung hợp qua mười thế giới cấp một, nạp vật thế giới đã chắc chắn hơn trước rất nhiều, một lát sau nó quay cuồng, khí lưu bị hắn khống chế triệt để và khôi phục bình tĩnh.

- Rất tốt, thử lại lần nữa!

Sau khi dung nhập toàn bộ thế giới vào nạp vật thế giới, tinh thần của Nhiếp Vân lại biến thành bàn tay nắm lấy vô vọng chi thủy.

Cũng giống như trước kia, linh hồn tiếp xúc như rơi vào vực sâu không đáy, cảm giác cường đại khủng hoảng làm tâm tình viên mãn của hắn suýt có vết rách.

- Còn chưa thu được...

Cố nén nội tâm tuyệt vọng, Nhiếp Vân muốn thu vô vọng chi thủy vào trong nạp vật thế giới, kết quả lại phát hiện còn kém một tia như lúc trước, cho dù thế nào cũng không thu được.

Cũng giống như một cái túi nhỏ thu cả ngọn núi, lòng có dư nhưng lực chưa đủ.

Tuy nạp vật thế giới lại dung hợp thêm bảy thế giới cấp một, nó đã rộng lớn và hùng vĩ hơn trước nhưng trước mặt hỗn độn kỳ vật như thiên vân chi hỏa, vô vọng chi thủy lại không có biện pháp gì.

Lực lượng còn chưa đủ.

Tuy có bảy thế giới cấp một nhưng còn chưa đủ làm nạp vật thế giới sinh ra biến hóa về chất.

- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Nhiếp Vân cảm thấy khẩn trương.

Đánh chết đám người Di Tương cho nên thu được nhiều tiểu thế giới, nhưng hiện tại không còn thế giới dung nhập vào, lực lượng nạp vật thế giới không đủ cho nên không thể thu hai đại sát khí trước mặt, hắn vẫn lâm vào trong nguy cơ.

Cho dù nạp vật thế giới có thể phục chế rất nhiều Ngân Diệp Bối ngăn cản nhất thời nhưng cũng không phải biện pháp, hơn nữa nương theo thời gian qua đi, hắn có thể cảm giác được lực lượng thủy hỏa còn mạnh hơn trước, nếu không nghĩ biện pháp, cho dù có nhiều Ngân Bối Diệp hơn nữa cũng không cản nổi.

- Không gian này có thể dung hợp thiên vân chi hỏa và vô vọng chi thủy, nói rõ no phi thường chắc chắn, đã vượt qua thế giới cấp một, nếu như có thể luyện hóa không gian nơi đây cũng chẳng khác nào giải quyết tai hoạ ngầm...

Đột nhiên Nhiếp Vân sửng sốt.

------oOo------

Chương 2298: Phát hiện kinh người (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai đại hỗn độn kỳ bảo tuy đáng sợ nhưng không gian này có thể

chịu tải dễ dàng, nói rõ không gian này càng thêm lợi hại, nếu như có thể luyện hóa không gian chi tâm vào nạp vật thế giới, chẳng phải tỏ vẻ hắn cũng có thể luyện hóa hai thứ này sao?

- Tìm kiếm không gian chi tâm...

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân không quan tâm chuyện khác, hắn nhìn chung quanh một vòng.

Mỗi một thế giới, thậm chí không gian cũng có hạch tâm, giống như Nhiếp Đồng đưa ra tam giới chi tâm, đại lục Phù Thiên có phù thiên chi tâm... Chỉ cần có thể tìm được thứ này, chỉ cần luyện hóa nó thì thu hai đại sát khí không khó khăn gì.

Không gian chi tâm bình thường được che dấu rất sâu, hơn nữa không gian này là bên trong pháp bảo của Kiền Huyết lão tổ, khó bảo toàn không bị đối phương luyện hóa!

Nếu là như thế, chẳng khác nào chiến đấu chính diện với Kiền Huyết lão tổ, phần thắng của hắn không lớn.

Hiện tại không có biện pháp nào khác, chỉ có thể đánh bạc một lần.

Hai mắt như điện xuyên thấu qua rất nhiều trận pháp chung quanh, hắn nhìn chung quanh một lát, quả nhiên hắn phát hiện có vị trí không tầm thường.

Phạm vi tiểu thế giới không lớn, không gian chi tâm đang giấu tại một nơi bí mật, tuy tính bí ẩn rất cao nhưng không thể thoát khỏi ánh mắt của hắn.

Nhìn kỹ một hồi, đôi mắt lóe sáng.

Không gian chi tâm cũng không có dấu vết bị luyện hóa, cũng nói rõ nó chưa bị Kiền Huyết lão tổ khống chế.

- Xem ra Kiền Huyết lão tổ có vận khí tốt, trực tiếp tìm được tiểu thế giới có thiên vân chi hỏa và vô vọng chi thủy, từ đó dùng đại thủ đoạn phong ấn.

Nhiếp Vân hiểu ra, hắn hưng phấn suýt nhảy lên.

Nếu như đoán không sai, này không gian này là một chỉnh thể, Kiền Huyết lão tổ vận khí tốt, sau khi phát hiện hắn dùng pháp lực phong ấn nơi đây và luyện thành pháp bảo, trên thực tế không gian chi tâm chân chính còn chưa bị luyện hóa.

Như vậy tiểu thế giới cũng chưa bị luyện hóa, cũng không cần chiến đấu chính diện với Kiền Huyết lão tổ, hoàn toàn có thể thần không biết quỷ dung nhập vào trong nạp vật thế giới.

- Đi qua!

Nhận chuẩn phương hướng không gian chi tâm, Nhiếp Vân thở ra một hơi và cầm Lưu Quang, tay phải trường kiếm chúa tể thần binh, vận chuyển thiên phú thiên thủ sư lao thẳng về phía trước.

Ầm ầm!

Lực lượng toàn thân phối hợp hai kiện chúa tể thần binh, lúc này lao tới trước mặt vô vọng chi thủy hình thành thông đạo và tiến lên phía trước.

Phượng Hoàng chi dực mở ra, nó vỗ nhẹ và hắn tiến tới gần không gian chi tâm, lúc này vươn tay muốn bắt lấy nó.

Vèo!

Bàn tay còn chưa tới đến trước mặt, không gian chi tâm đang ẩn giấu đột nhiên phát ra tiếng nổ vang và thoát đi.

Không gian chi tâm lại có được linh trí của mình.

Làm... Làm sao có thể!

Không gian chi tâm khác với Thiên Đạo, Thiên Đạo đại biểu trật tự và quy tắc của một thế giới, không gian chi tâm đại biểu khởi nguyên và căn bản, chỉ cần không gian chi tâm bất diệt, thế giới bị phá hủy một thời gian ngắn cũng có thể hình thành lần nữa.

Lúc trước Tu La Vương phá hư Thiên Đạo của thiên địa lục đạo, thế giới sụp đổ, không gian chi tâm cũng không có hư hao, thời gian sẽ hình thành thiên địa lục đạo mới, chỉ có điều sinh linh ẩn chứa trong đó tử vong toàn bộ, đúng là không đành lòng nhìn thấy điểm ấy, Đạm Thai Lăng Nguyệt mới hóa thân Thiên Đạo.

Thiên Đạo đại biểu quy tắc, tuy vận chuyển máy móc nhưng thời gian dài có thể sinh ra ý chí đặc biệt, nhưng không gian chi tâm lại có ý chí quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Chưa từng nghe nói qua!

- Nếu ngươi có ý thức, khẳng định muốn trở nên mạnh hơn nữa, khí tức nạp vật thế giới bộc phát...

Nội tâm rung động to lớn, Nhiếp Vân lại biết lúc này không phải thời điểm suy nghĩ những chuyện này, hiện tại câu thông nạp vật thế giới, cũng phóng xuất khí tức của thế giới ra ngoài.

Không gian chi tâm có được ý thức đặc biệt, nhất định sẽ tránh né nguy hiểm, như vậy hắn sẽ bị vây trong thiên vân chi hỏa, vô vọng chi thủy, muốn bắt lấy không gian chi tâm là chuyện quá khó khăn, thứ có ý thức sẽ có một nhược điểm, đó là biết tị hung xu cát, nạp vật thế giới là thế giới có lực lượng thuần khiết, là thế giới chưa từng có sinh linh, phóng thích khí tức ra ngoài sẽ bị không gian chi tâm cảm ứng, từ đó nó sẽ bị hấp dẫn.

Quả nhiên khí tức nạp vật thế giới vừa thoát ra ngoài, không gian chi tâm vừa mới bỏ chạy như ngửi được món ngon, do dự có nên đi qua hay không.

- Xem ra gia hỏa này tuy hình thành ý thức nhưng trí tuệ lại không cao...

Nhìn thấy không gian chi tâm như thế, Nhiếp Vân cười cười.

Như nếu như đối phương hình thành ý niệm thành thục, cho dù biết rõ nạp vật thế giới phát ra khí tức phi thường động lòng người nhưng không dễ dàng đi tới, hiện tại có biểu hiện như thế, nói rõ này không gian chi tâm không khác gì hài tử, phi thường đơn

thuần.

- Tới đây...

Giống như dùng kẹo dụ dỗ tiểu nữ hài, Nhiếp Vân không ngừng phóng thích khí tức của nạp vật thế giới, không đến ba giây không gian chi tâm đã không nhịn nổi nữa.

Vèo!

Nó đã bay tới!

- Thu!

Nhìn thấy cảnh này, Nhiếp Vân cười hắc hắc, tinh thần như lưới đánh cá bao phủ không gian chi tâm, sau một khắc không gian chi tâm đã xuất hiện trước mặt hắn.

- Hắc hắc, ta xem ngươi còn trốn tới nơi nào!

Tinh thần đi vào nạp vật thế giới và hội tụ thành hình, Nhiếp Vân nhìn không gian chi tâm trước mặt và cười nói.

Trong không gian của mình, không gian chi tâm muốn chạy trốn là chuyện không có khả năng, nơi này mình là chúa tể duy nhất, trốn nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng ý chí của mình.

- Không nên giết ta...

Nhiếp Vân định trụ không gian chi tâm, đang muốn luyện hóa nó thì có ý thức truyền tới.

- Ân? Ngươi đã có ý thức tự nhiên?

Trước kia cho rằng đối phương chỉ có ý thức nhất định, có thể xu cát tị hung, còn cách một đoạn mới có được ý thức riêng của mình, nghe nói như thế liền sững sờ.

- Phải.. Ngươi không nên giết ta, ta có thể thần phục, nhận ngươi làm chủ nhân...

Không gian chi tâm lại truyền ý niệm tới.

- Tốt, thần phục ta!

Nhiếp Vân có mục đích chủ yếu luyện hóa không gian chi tâm, thấy đối phương chủ động yêu cầu liền đồng ý.

- Vâng!

Không gian chi tâm đáp ứng, Nhiếp Vân cảm thấy ý niệm truyền vào trong đầu của mình, lúc này hào quang tỏa sáng và tiểu nữ hài xuất hiện trước mặt hắn.

Tiểu cô nương bộ dạng sáu bảy tuổi, có hai bím tóc, gương mặt trắng trẻo tròn tròn đáng yếu.

- Ngươi là không gian chi tâm?

Nhìn thấy tiểu nữ hài trước mặt, Nhiếp Vân ngạc nhiên.

- Vâng!

Tiểu nữ hài liền vội vàng gật đầu, đôi mắt chớp chớp phi thường đơn thuần.

------oOo------

Chương 2299: Phát hiện kinh người (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không gian chi tâm có được ý thức của mình, hơn nữa hình thành thân hình... Thiên hạ to lớn đúng là không thiếu cái lạ.

Nhiếp Vân cảm khái.

- Kỳ thật không có gì kỳ quái, ta vốn là Thiên Đạo, có được ý thức của mình sau đó thôn phệ không gian chi tâm, là hình thái tự

nhiên...

Tiểu nữ hài nói.

- Vốn là Thiên Đạo?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Đúng thế!

Tiểu nữ hài gật đầu.

- Thiên Đạo có thể thôn phệ không gian chi tâm chuyển hóa hình thái? Chẳng phải nói... Đạm Thai Lăng Nguyệt có thể cứu chữa?

Toàn thân Nhiếp Vân xiết chặt, đôi mắt mở to.

Đạm Thai Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo thiên địa lục đạo, không cách nào khôi phục, nếu như có thể thôn phệ không gian chi tâm của thiên địa lục đạo, có phải cũng có thể lột xác hình thái, một lần nữa biến trở về hình người?

Nghĩ vậy toàn thân Nhiếp Vân không tự chủ run rẩy.

- Thiên Đạo làm cách nào thôn phệ không gian chi tâm? Ngươi có phương pháp sao?

- Không có, ta cũng không biết, ta trước kia là đại thế giới, về sau bị lão chủ nhân luyện hóa biến thành như vậy, sau đó lão chủ nhân vẫn lạc, ta lưu lạc trong hỗn độn hải dương và bị lão nhân kia đạt được, tuy hắn nghiên cứu nhiều năm, tối đa có thể sử dụng nhưng không luyện hóa ta.

Tiểu nữ hài cười hắc hắc, trong mắt mang theo ý giảo hoạt.

- Bị người luyện hóa? Nói như vậy ngươi không phải Kiền Huyết lão tổ luyện chế mà thành?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Nghe khẩu khí của nữ hài, nàng cũng không phải do Kiền Huyết lão tổ luyện chế, Kiền Huyết lão tổ thân là cường giả chúa tể cũng không thể luyện chế, người luyện chế nàng là ai? Chẳng lẽ là cường giả phong vương?

Cường giả phong vương chỉ chết một, đó là Tu La Vương, gia hỏa này là Nhiếp Đông luyện chế lúc trước sao?

- Người luyện chế ngươi có phải là hắn hay không?

Nghĩ vậy ngón tay Nhiếp Vân điểm một cái, hình ảnh Nhiếp Đồng xuất hiện trước mắt.

- Không phải... Nhưng lão chủ nhân của ta bị hắn giết...

Tiểu nữ hài nhìn thấy bộ dạng Nhiếp Đồng, trong mắt hoảng sợ và lên tiếng.

- Bị hắn giết? Việc này...

Nhiếp Vân mê hoặc.

Nhìn thấy thiên vân chi hỏa, vô vọng chi thủy lúc trước và không gian đáng sợ, có thể luyện chế ra như bảo vậy này tất nhiên là siêu cấp cường giả vượt qua chúa tể cấp, nhưng mà... Người này cũng không phải chúa tể, chẳng lẽ giữa chúa tể và cường giả phong vương còn có cấp bậc?

Điều đó không có khả năng ah!

Ở giữa thiên địa công nhận chúa tể là đệ nhất dưới cường giả phong vương, ba ngàn đại đạo viên mãn, tại sao còn có người mạnh hơn?

- Lão chủ nhân luyện chế ngươi có bộ dáng như thế nào?

Nhiếp Vân hỏi.

Mặc dù mình khẳng định không biết nhưng biết rõ bộ dáng, linh hồn khí tức thì về sau có thể nghe ngóng một chút, sớm làm ra chuẩn

bị.

- Ân, là như thế này...

Tiểu nữ hài suy nghĩ một chút, ngón tay điểm một cái, một bóng người cao lớn xuất hiện phía trước.

- Chính hắn luyện chế... À? Thế nào lại là hắn?

Nhiếp Vân nhìn thấy bóng người này, vốn định nhớ kỹ hình dáng của đối phương, đột nhiên hắn sững sốt và ngơ ngác đứng tại chỗ.

Hắn biết người này...

Ban đầu ở thập tuyệt cổ địa hắn gặp qua thi thể cổ quái cao lớn hùng vĩ, chết mà bất hủ, thậm chí còn có thể mượn nhờ lực lượng đặc biệt với ý định phục sinh.

Trước đó hắn cảm thấy thi thể cổ quái, cảm thấy rất có thể người vẫn lạc còn mạnh hơn chúa tể, hắn vẫn không hiểu nổi là ai, thậm chí còn hoài nghi có phải là bản tôn Tu La Vương hay không... Thế tại sao tiểu cô nương là do hắn luyện chế?

Nàng nói là thực, thằng này đúng là bị Tu La Vương đánh chết...

Rốt... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nhiếp Vân càng ngày càng mơ hồ.

- Ngươi biết tên chủ nhân không?

- Không biết...

Tiểu nữ hài lắc đầu:

- Lúc trước ý thức của ta còn không có triệt để thành hình, lại nói thời gian quá dài cũng không nhớ được, ta chỉ biêt tên của mình.

- Ngươi tên gì?

- Ta tên là Hỗn Độn Tĩnh Tâm Bình

Tiểu nữ hài nói:

- Hỗn Độn Tĩnh Tâm Bình? Đây là tên pháp bảo, không phải tên của ngươi, hiện tại ngươi nhận ta làm chủ, là pháp bảo của ta, tên là Tĩnh Tâm đi.

Nghe đối phương nói chuyện đơn thuần như thế, Nhiếp Vân cười lắc đầu.

Thì ra trong tay Kiền Huyết lão tổ đang cầm pháp bảo là Hỗn Độn Tĩnh Tâm Bình, cũng không phải hắn luyện chế, khó trách lợi hại như thế.

- Tĩnh Tâm? Được rồi!

Tiểu nữ hài do dự một lúc, chỉ cảm thấy Tĩnh Tâm không êm tai bằng Hỗn Độn Tĩnh Tâm Bình.

- Ngươi dung hợp không gian chi tâm của Tĩnh Tâm Bình, có lẽ xem như khí linh của pháp bảo a, hiện tại nhận ta làm chủ, có tương đương pháp bảo của ta hay không?

Tuy nội tâm xoắn xuýt chuyện trọng sinh nhưng biết rõ lại hỏi tiếp cũng không hỏi ra cái gì, tình huống bên ngoài phi thường nguy cơ, Nhiếp Vân lập tức bỏ qua, trực tiếp nói sang chuyện khác.

Chỉ cần có thể luyện hóa Hỗn Độn Tĩnh Tâm Bình, thiên vân chi hỏa, vô vọng chi thủy không cách nào tổn thương hắn, thậm chí còn có thể thừa cơ chạy khỏi nơi này.

- Ta nhận ngươi làm chủ nhân, nhưng mà... Không phải là luyện hóa!

- Không phải ta không muốn, mà là thực lực ngươi không đủ, ngươi ít nhất phải có thực lực như lão nhân ngoài kia mới được

Tiểu nữ hài nói.

- Ý của ngươi chính là ta phải trở thành chúa tể mới có thể luyện hóa Hỗn Độn Tĩnh Tâm Bình?

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

Chẳng lẽ... Phải trở thành chúa tể mới có thể thoát khỏi nguy hiểm và chạy đi?

- Ta... Ta hiện tại đã nhận ngươi làm chủ nhân, cho dù không cần luyện hóa, ta cũng có thể khống chế thiên vân chi hỏa và vô vọng chi thủy, nhưng mà... Phong ấn đi ra ngoài không do ta khống chế, cũng không phá được, muốn đi ra ngoài chỉ có thể dựa vào chính ngươi!

Tiểu nữ hài nói.

- Ngươi có thể khống chế thiên vân chi hỏa và vô vọng chi thủy là được...

Nghe nói như vậy Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Hiện tại hắn đang lo lắng nhất chính là hai thứ này, chỉ cần không có hai thứ này,

cho dù tiếp tục đợi ở chỗ này cũng không có nguy hiểm gì.

- Ân, đây là ý niệm của ta, vận dụng nó ngươi chẳng những không bị thiên vân chi hỏa và vô vọng chi thủy công kích, còn có thể động dụng chúng, hai đồ vật đó bị phong ấn tại đây, lại không có triệt để luyện hóa cho nên không thể xuất ra.

Tiểu nữ hài nói.

- Có thể không bị công kích là được rồi.

Nhiếp Vân cười cười, tinh thần trở về thân thể, thân ảnh chấn động, vô vọng chi thủy trước mặt quả nhiên dừng lại, nó không tiến hành công kích mà ôn nhuận như cừu non.

------oOo------

Chương 2300: Chạy ra ngoài tìm đường sống

Nguồn: EbookTruyen.Me

Răng rắc!

Vừa dừng vô vọng chi thủy, rốt cuộc Ngân Diệp Bối cũng không kiên trì nổi và bị phá vỡ.

- Nguy hiểm thật!

Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Nếu như hắn chậm hơn một chút nữa, Ngân Diệp Bối vừa vỡ thì hắn sẽ lâm vào phiền toái, còn muốn phân tinh thần ra quá khó khăn.

- Nhìn xem làm cách nào đi ra ngoài.

Thiên vân chi hỏa, vô vọng chi thủy không có hình thành công kích, Nhiếp Vân không hề khẩn trương, Phượng Hoàng chi dực tỏa sáng, hắn bay tới lối ra của Hỗn Độn Tĩnh Tâm Bình.

Lối ra là một thông đạo hẹp và chúa phong ấn rậm rạp chằng chịt.

Phong ấn này là do Kiền Huyết lão tổ tự mình bố trí, chỉ cần va chạm sẽ làm đối phương chú ý.

Khó trách tiểu nữ hài nói nàng cũng không có biện pháp, hiện tại xem ra cho dù nàng là chưởng khống giả duy nhất của Hỗn Độn Tĩnh Tâm Bình, là khí linh cũng bất lực.

- Nếu dùng Lưu Quang và trường kiếm cường công, có thể phá vỡ phong ấn nhưng làm thế sẽ bị Kiền Huyết lão tổ phát hiện...

Nhìn một hồi, Nhiếp Vân cau mày.

Thực lực của hắn hiện tại còn cách chúa tể quá xa, một khi bị phát

hiện khẳng định không cách nào đào thoát.

Chỉ có thần không biết quỷ không bỏ chạy mới là vương đạo.

Lúc này là phong ấn của chúa tể tự mình bố trí, muốn thần không biết quỷ hay phá vỡ thì khó khăn.

- Kỳ thật chủ nhân đang nắm đồ vật chuyên môn bài trừ phong ấn, ta vừa rồi cảm ứng được đồ vật do lão chủ nhân luyện chế mà thành, nó có thể phá vỡ phong ấn của đối phương, tuyệt đối sẽ không bị phát hiện!

Nhiếp Vân suy nghĩ nên làm thế nào đào tẩu, lúc này một tiếng nói vang vọng bên tai.

- Ta có đồ vật bài trừ phong ấn? Cái gì?

Nhiếp Vân sững sờ, tại sao mình có đồ vật này mà không biết?

còn là đồ “Lão chủ nhân” luyện chế, ban đầu ở trong thập tuyệt cổ địa hắn không có thứ này.

- Ah...

Trong nội tâm đang kỳ quái, một đồ vật bay tới, liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân sững sốt.

- Phá Thiên Trùy? Ngươi nói là thứ này?

Nhiếp Vân nháy mắt, nhìn tiểu nữ hài đi tới, vẻ mặt không thể tin được.

Phá Thiên Trùy chính là thứ hắn đạt được Kiền Huyết kỳ thi trong bảo hố hoàng cung, vốn tưởng rằng chỉ là đồ vật bình thường tới cực điểm nên thu vào nạp vật thế giới và không quan tâm tới, chẳng lẽ là kiện pháp bảo này sao?

- Đúng thế,, đây là thứ lão chủ nhân chuyên môn luyện chế để vượt qua không gian, có thể phá vỡ phong ấn, phi thường lợi hại, hoàn toàn phát huy uy lực có thể phá vỡ phong ấn và chạy ra ngoài, hơn

nữa cũng không có chút vấn đề nào.

Tĩnh Tâm gật đầu, trong lời nói mang theo tự tin nồng đậm.

- Tại sao luyện chế/

Cầm Phá Thiên Trùy, gương mặt Nhiếp Vân đầy nghi hoặc.

Nếu không phải thứ này làm trường kiếm chúa tể thần binh phát ra tiếng thanh minh, hắn căn bản sẽ không lấy, bởi vì cho dù vẻ ngoài hay nội tại thì nó quá bình thường, không có chút thu hút gì cả, hoàn toàn không giống pháp bảo lợi hại.

- Chính là phương pháp luyện hóa đơn giản ah.

Tĩnh Tâm nói.

- Ách...

Trong lúc nghi hoặc, Nhiếp Vân nhỏ một giọt tinh huyết vào trong Phá Thiên Trùy.

Rầm rầm!

Vừa luyện hóa, Nhiếp Vân cảm thấy Phá Thiên Trùy sinh ra biến hóa, dường như nó cởi sạch cũ nát nguỵ trang lúc trước, đột nhiên nó sinh ra hào quang kinh người.

Nhiếp Vân đã giật mình.

Lúc này Phá Thiên Trùy tỏa ra hào quang lạnh lùng giống như bảo thạch giấu trong nước bùn, chỉ có triệt để luyện hóa mới tỏa ra hào quang sáng ngời.

- Không phải chúa tể thần binh, cũng không phải hỗn độn thần binh nhưng là uy lực lại không yếu hơn Lưu Quang và trường kiếm.

Nội tâm Nhiếp Vân rung động.

Binh khí này không phải hỗn độn thần binh, chúa tể thần binh

nhưng có uy lực không kém gì chúa tể thần binh, tại sao có thể có binh khí kỳ quái như thế?

Khó trách lúc trước bị Kiền Huyết hoàng triều gác xó không có người để ý tới, hiện tại xem ra cũng không phải người khác không nhìn được hàng, mà là binh khí quá cổ quái.

- Thử xem!

Ngạc nhiên xuất hiện và biến mất, Nhiếp Vân cầm Phá Thiên Trùy trong tay, hắn nhìn chằm chằm vào phong ấn xa xa.

Triệt để luyện hóa Phá Thiên Trùy cũng làm cho hắn hiểu ra đây là binh khí ẩn chứa lực lượng khổng lồ, Tĩnh Tâm nói không sai, chỉ cần vận dụng tốt, lặng lẽ phá vỡ phong ấn quả thực dễ như trở bàn tay.

- Đi!

Ngón tay điểm một cái, Phá Thiên Trùy tỏa ra hào quang sáng ngời, nó đánh thẳng vào trong phong ấn.

Ầm ầm ầm!

Phong ấn chấn động và xuất hiện thông đạo cực lớn.

- Quả nhiên không kinh động người bố trí!

Nhìn thấy phong ấn bị phá, cũng không có lực lượng nào thoát ra ngoài, Kiền Huyết lão tổ cũng không có phát hiện gì, đôi mắt Nhiếp Vân tỏa sáng và cười hắc hắc.

- Tĩnh Tâm, ngươi theo ta hay ở lại nơi này?

Phá vỡ phong ấn, tùy thời cũng có thể đào tẩu, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Tĩnh Tâm.

- Ta không đi được, chỉ có thể ở tại chỗ này... Ta không thể rời khỏi Hỗn Độn Tĩnh Tâm Bình, ta cũng không có biện pháp rời đi.

Tĩnh Tâm lắc đầu.

Nàng là không gian chi tâm, cũng là khí linh của Hỗn Độn Tĩnh Tâm Bình, bản thể không đi được, khẳng định cũng không cách nào rời đi, trừ phi Nhiếp Vân có thể luyện hóa Tĩnh Tâm Bình.

Hiện tại hắn không phải chúa tể, rất rõ ràng còn không xong.

- Chờ ta trở thành chúa tể sẽ tới tìm ngươi.

Biết rõ đối phương đi không được, Nhiếp Vân cũng không xoắn xuýt, hắn bàn giao một câu, thân thể khẽ động và hóa thành điện quang thoát ra khỏi phong ấn, bàn tay lật một cái và thu Phá Thiên Trùy vào trong người.

- Ân? Vẫn còn trong hỗn độn hải dương, còn wor cổ thuyền của Kiền Huyết hoàng thất...

Ra khỏi Hỗn Độn Tĩnh Tâm Bình, Nhiếp Vân lập tức nhìn rõ tình hình trước mắt, hắn vẫn ở cổ thuyền, bây giờ có thể làm là nghĩ biện pháp thoát đi.

Nghĩ vậy thân thể hóa thành một hạt trôi nổi trên không trung.

Tinh thần cảm giác của cường giả chúa tể quá mạnh mẽ, trước kia giấu bí mật như vậy cũng bị phát hiện, lần này đào tẩu phải cẩn thận hơn mới được.

May mắn Kiền Huyết lão tổ không biết đang nói chuyện với ai, tất cả lực chú ý đang tập trung lên người khác, dường như không phát hiện tình hình trong Tĩnh Tâm Bình.

- Tiêu Diêu Tiên? Mấy người kia là ai? Chẳng lẽ cũng đều là chúa tể?

Giấu ở không trung, Nhiếp Vân nhìn mấy người trước mắt, vừa nhìn liền khiếp sợ.

Mấy người kia thu liễm khí tức nhưng lực lượng thâm bất khả trắc, trong đó còn có một người quen, Tiêu Diêu Tiên!

Tại sao có nhiều chúa tể như thế?

Biết rõ những người này đều là chúa tể, Nhiếp Vân không dám tiếp tục quan sát, loại người này hơi không cẩn thận sẽ bị phát hiện, nên cẩn thận một ít mới tốt.

------oOo------

Chương 2301: Vẽ mặt (Thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Linh hồn cấp chúa tể bao phủ toàn thân, hắn biến thành hạt bụi mắt thường không thể nhìn thấy và phiêu lãng theo gió, hiện tại không dám chủ động vận dụng lực lượng, chỉ có thể ký thác vào khí lưu hỗn độn chung quanh cuốn đi, một khi cuốn đi, có thể triệt để bỏ trốn mất dạng.

Ông!

Hơi bụi không ngừng phiêu động rất nhanh đi vào cổ thuyền bên cạnh, trước mắt chính là hỗn độn hải dương, Nhiếp Vân chính cảm thấy lập tức sẽ bị cuốn vào hỗn độn khí lưu, chạy ra tìm đường sống, đột nhiên thoáng một phát cứng đờ.

Chung quanh thuyền đều có phong ấn, hiển nhiên Kiền Huyết lão tổ bố trí cấm chế chung quanh phòng ngừa ngoài ý muốn nổi lên.

- Đáng giận ah, chẳng lẽ còn muốn dùng Phá Thiên Trùy? Trước kia ở trong Tĩnh Tâm Bình, sử dụng Phá Thiên Trùy không bị phát hiện, ở nơi này có nhiều chúa tể như thế, nếu động thủ sẽ bị phát hiện.

Nội tâm Nhiếp Vân sốt ruột.

Lần này muốn bỏ trốn quá nhấp nhô.

Dùng Phá Thiên Trùy có thể phá phong ấn nhưng sẽ sinh ra lực

lượng chấn động, một Kiền Huyết lão tổ đã đủ phiền toái, nhiều chúa tể như thế làm sao đào tẩu?

- Ai, bầu rượu này uống xong, hồ lô rượu giữ lại cũng vô dụng, ném thôi.

Thời điểm Nhiếp Vân xoắn xuýt thì nghe tiếng nói cảm thán vang lên, ngay sau đó có tiếng phá không đụng vỡ phong ấn vang lên.

Răng rắc!

Bị hồ lô rượu đụng nát, đồng thời hồ lô mang theo gió đưa hắn biến thành hạt bụi cuốn vào hỗn độn hải dương.

- Là Tiêu Diêu Tiên cứu ta?

Hạt bụi bị cuốn vào hỗn độn, nó như đá sỏi chìm vào biển cả, rốt cuộc cũng không tìm được nữa, nhìn thấy cổ thuyền của Kiền Huyết lão tổ bay xa, Nhiếp Vân lúc này mới biến trở lại bộ dạng của mình.

Tuy Tiêu Diêu Tiên có tình cố tri với hắn nhưng hắn biến hóa thành hơi bụi, cho dù đối phương phát hiện cũng khó có thể phân biệt, tại sao lại đột nhiên ra tay giải vây cho mình?

- Có thể là thủ đoạn đặc thù của chúa tể...

Sau khi suy nghĩ một hồi liền bỏ qua, dù sao hiện tại đã giải trừ nguy hiểm, cùng lắm sau khi gặp lại Tiêu Diêu Tiên cứ hỏi kỹ càng là được.

- Ân, đúng rồi!

Nghĩ đến thủ đoạn đặc thù, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, Đoạn Diệc xuất hiện trước mặt hắn, thời điểm đối mặt Kiền Huyết lão tổ, hắn đã thu gia hỏa này vào trong nạp vật thế giới và cách ly ra một khu vực, hiện tại nguy cơ giải trừ cho nên vừa vặn có việc hỏi hắn.

- Chúa tể kia...

Nhìn thấy hai người đứng trong hỗn độn, giải trừ nguy hiểm, Đoạn Diệc sững sờ.

Bị chúa tể nhìn chằm chằm vào, hắn đã không ôm hi vọng sống sót, ai ngờ đến cuối cùng cũng không chết, hiện tại được thả ra và còn sống hảo hảo, chúa tể không thấy đâu cho nên cảm thấy kỳ quái.

- Đã an toàn rồi!

Nhiếp Vân cũng không nhiều lời.

Lúc này hắn nên bảo trì thần bí mới có thể gia tăng lực uy hiếp.

Quả nhiên nhìn thấy bộ dáng của hắn như vậy, bội phục trong mắt Đoạn Diệc càng đậm, đồng thời cũng âm thầm cảm kích.

Kỳ thật đối phương hoàn toàn có thể tự mình đào tẩu mà không cứu hắn, đối phương không có làm như vậy, nói rõ là người trọng tình nghĩa, chỉ cần thuần phục sẽ không bị bạc đãi.

- Trước kia Kiền Huyết lão tổ còn chưa tới, vì sao ngươi sớm biết?

Không để ý tới đối phương đang suy nghĩ cái gì, Nhiếp Vân hỏi.

Chuyện này nói ra vẫn kỳ quái, tuy thực lực Đoạn Diệc mạnh nhưng hắn có được linh hồn cấp chúa tể, so với thiên phú thiên nhãn còn kém xa lắm, ban đầu ở hỗn độn hải dương, ngay cả hắn cũng không phát hiện Kiền Huyết lão tổ đã đến, đối phương lại phát hiện, không thể không nói đây là chuyện làm người ta giật mình.

- Đây là bản lĩnh đặc thù của ta, vừa ra đời đã có, ta có thể sớm biết trước nguy hiểm tới gần, lần nào cũng đúng, nếu năm đó không có năng lực này, ta đã sớm chết khi bị đám người của cả chí tôn vực vây công...

Đoạn Diệc giải thích.

- Lợi hại!

Nhiếp Vân tán thưởng.

Có thể sớm biết trước nguy hiểm, như vậy có thể xu cát tị hung, khó trách gia hỏa này sống thoải mái như vậy, xem ra có thể đạt được địa vị trên Bách Cường Đồ cũng là người có bản lĩnh.

- Về sau đi theo ta, biểu hiện tốt thanh Lưu Quang này sẽ ban cho ngươi!

Nhiếp Vân cũng nên cho cà rốt.

- Ban cho ta... Đại nhân, về sau ta tuyệt đối xông pha khói lửa không chối từ!

Sắc mặt Đoạn Diệc đỏ lên, hưng phấn suýt nữa nổ tung.

Sở dĩ hắn muốn tới tam giới chiến trường, mục đích là tìm chúa tể thần binh, nếu như Nhiếp Vân ban cho hắn một kiện, tuyệt đối sẽ đạt được thiên đại tạo hóa, trả giá nhiều vất vả cũng đáng.

- Không cần ngươi xông pha khói lửa, ngoan ngoãn đi theo sau ta là được rồi.

- Một kiện chúa tể thần binh chỉ là chỗ tốt đơn giản nhất, chỉ cần ngươi thành tâm thuần phục, về sau sẽ có chỗ tốt lớn hơn.

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Nói lời này cũng không phải khoác lác, hắn không thể nhận lời giúp người khác trở thành chúa tể, chỉ cần đệ đệ Nhiếp Đồng thành công thì ai thành chúa tể cũng không khó.

- Vâng!

Nếu như người khác nói ra lời này Đoạn Diệc tất nhiên xì mũi coi thường, chẳng biết tại sao thiếu niên trước mắt nói ra, tự nhiên lại làm cho hắn có cảm giác tin phục, hơn nữa không cách nào phản bác.

Đoạn Diệc biết rõ trở thành chúa tể khả năng không lớn nhưng hiểu chỉ cần đi theo sau lưng người này tất nhiên có thể làm ra một ít

thành tựu kinh thiên động địa, tương lai huy hoàng sáng lạn.

- Đại nhân, bây giờ chúng ta đi đâu?

Cố nén kích động trogn lòng, Đoạn Diệc cẩn thận hỏi thăm.

- Thành Tam Giới!

Khoát khoát tay, thân thể Nhiếp Vân lúc này biến thành bộ dạng khác.

Đoạn Diệc cũng không nói chuyện, hắn lập tức bay theo tới thành Tam Giới.

Thành Tam Giới vẫn không có gì khác với trước kia, yên tĩnh tường hòa, nơi này là nơi chúa tể cũng không dám làm bậy.

Sau khi vào thành, Nhiếp Vân và Đoạn Diệc trực tiếp ở lại trong Thiên Nhất Các, cũng không du đãng bốn phía, yên lặng chờ đợi ngày tam giới chiến trường mở ra.

Trong biệt viện xa hoa trong Thiên Nhất Các, đám người Kiền Huyết lão tổ đi tới.

- Mấy vị đại nhân, đây là nơi các chủ chuyên môn chuẩn bị cho các vị chúa tể, các chủ vừa bị ba đại vương giả trêệu hoán nên đi phục mệnh, làm phiền các vị ở nơi này chờ đợi.

Một nửa bước chúa tể tất cung tất kính với mấy người.

Thực lực của hắn có thể xếp hạng trong Bách Cường Đồ nhưng không dám làm càn, dù sao mấy vị trước mặt chính là chúa tể, mỗi người là đại năng kinh thiên động địa.

- Ngươi đi đi, chỉ cần có hảo tửu, chúng ta chờ thời gian dài cũng không sao!

Nhìn vào trong biệt viện đã chuẩn bị tiệc rượu, Tiêu Diêu Tiên cười hắc hắc, cũng mặc kệ những người khác và bước qua, hắn cầm bầu rượu lên và uống.

------oOo------

Chương 2302: Vẽ mặt (Thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đa tạ!

Người này biết chúa tể nói chuyện không phải là mình có thể chen miệng vào, lúc này cũng không nhiều lời, quay người đi ra ngoài.

- Đường đường chúa tể lại có bộ dạng như thế, cũng không sợ làm cho nhân gia chê cười!

Thấy Tiêu Diêu Tiên như thế, Kiền Huyết lão tổ lắc đầu.

Hắn khai sáng Kiền Huyết hoàng triều cho nên yêu cầu nghiêm khắc với quy củ, trước mắt Tiêu Diêu Tiên thân là cường giả chúa tể nhưng tùy ý như thế làm hắn khó chịu.

- Tiêu Diêu Tiên ta là người phóng đãng không bị trói buộc, mỗi người cũng biết, ngươi cũng không phải mới nhìn thấy lần đầu tiên.

- Như thế nào, muốn đánh với ta một hồi? Ta vừa vặn rỗi rãnh không có việc gì, không ngại ra tay giáo huấn ngươi một trận.

Lườm đối phương, Tiêu Diêu Tiên không cho là đúng.

Đều là chúa tể, mọi người ai không sợ ai, không cần phải cho đối phương sắc mặt.

- Giáo huấn ta? Cũng không sợ khoác lác gió cuốn đầu lưỡi!

- Có lẽ trước kia ta không làm gì được ngươi, nhưng hiện tại... Hừ hừ, cho dù không giết được ngươi, cho ngươi ăn chút đau khổ cũng có thể.

Kiền Huyết lão tổ cười lạnh, hắn nhìn Tiêu Diêu Tiên đầy khinh miệt.

- Ah? Có thể làm cho Lý Tiêu Dao ta ăn đau khổ, xem ra Kiền Huyết ngươi đạt được kỳ ngộ phi phàm.

- Như thế nào, có thể cho chúng ta biết một chút hay không?

Phù Hư sững sờ sau đó hỏi thăm.

Bọn họ có thực lực tương tự Tiêu Diêu Tiên, Kiền Huyết lão tổ dám nói như vậy tất nhiên có thủ đoạn của mình, bọn họ cũng muốn biết một chút.

- Không tệ, có kỳ ngộ gì nói ra nghe một chút, chúng ta cũng cao hứng vì ngươi, tất cả mọi người là chúa tể, không thể đột phá tiếp, có thể có phương pháp tăng thực lực lên mới là tốt nhất.

Ma Thiên nói chen vào.

Cấp bậc chúa tể đã lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo viên mãn, trừ cường giả phong vương thì không có khả năng đột phá tiếp, nghe được Kiền Huyết lão tổ tự tin như vậy cho nên động tâm.

- Ha ha, tốt, nếu mọi người muốn biết thì ta cũng không giấu diếm.

Thấy bộ dáng mọi người như thế, nội tâm Kiền Huyết lão tổ vô cùng thỏa mãn.

Bên ngoài có hàng tỉ người khen hắn cũng không bằng thái độ của những người trước mặt.

Hắn nâng tay lên, một vật như thủy bình xuất hiện.

- Là thứ này?

Thủy bình vô cùng bình thường, vẻ mặt Ma Thiên kỳ quái.

- Chớ xem thường bình này, thời điểm ta du lịch hỗn độn, trong lúc vô tình đạt được, nghiên cứu hơn một tỷ năm mới có thể sử dụng thuận lợi.

Kiền Huyết lão tổ cao ngạo nói.

- Nghiên cứu hơn một tỷ năm mới có thể sử dụng?

Thấy hắn nói chắc chắn như vậy những người khác khiếp sợ.

Nếu như không phải bảo vật đặc biệt lợi hại, không có khả năng nghiên cứu hao phí nhiều thời gian như vậy.

- Bảo vật này có thể thôn phệ tu luyện giả vào, bên trong có được thiên vân chi hỏa và vô vọng chi thủy, chỉ cần đi vào trong đó, mặc dù là cường giả chúa cũng ăn thiệt thòi lớn, trong thời gian ngắn khó có thể chạy ra!

Kiền Huyết lão tổ tràn đầy đắc ý.

- Thiên vân chi hỏa? Vô vọng chi thủy?

Lần này đến đám người phiên Phù Hư đồng thời chấn động, hai kiện hỗn độn kỳ bảo này, cho dù bọn họ cũng bất lực, nếu quả thật có thứ này, cho dù là chúa tể cũng ăn đau khổ.

- Ngươi nói đặc sắc, chứng minh như thế nào?

Tiêu Diêu Tiên lườm đối phương, tiếp tục uống rượu không thèm quan tâm.

- Chứng minh? Rất đơn giản, trước khi các ngươi tới, ta tại hỗn độn hải dương đụng phải hai con sâu cái kiến, trong đó cóDi Tương, hắn xếp hạng sáu mươi mốt trong Bách Cường Đồ, tiểu tử này chống đối ta, đã bị thu vào bên trong, hiện tại chắc hẳn đã hóa thành nước mủ!

Kiền Huyết lão tổ vỗ thủy bình trong tay.

- Di Tương? Người này có được một kiện chúa tể thần binh trường thương, thực lực không thể khinh thường, nếu như có thể hóa hắn thành nước mủ, chỉ sợ pháp bảo này cũng uy hiếp lớn với chúng ta.

Dường như Phù Hư từng nghe nói qua Di Tương, sắc mặt ngưng trọng.

- Di Tương có rất nhiều thủ đoạn bảo vệ tính mạng, tuy thực lực khoảng cách chúa tể còn cách một đoạn nhưng hắn sử dụng trường thương Lưu Quang cũng có thể ngăn cản ba chiêu cảu ta, nhân vật như thế, nếu có thể diệt sát trong thời gian ngắn thì quá đáng sợ.

Ma Thiên cũng nói.

- Lợi hại hay không, mở ra nắp bình xem chẳng phải biết... Nếu như tên kia còn sống, nói rõ bảo vật này chỉ thường thôi, nếu chết lại lấy lòng cũng không muộn!

Tiêu Diêu Tiên không sao cả.

- Ngươi...

Thấy biểu lộ của hắn không thèm quan tâm, Kiền Huyết lão tổ cảm thấy vừa rồi "trang bức" không có hiệu quả gì, gương mặt khó coi.

- Hắn nói không mở nắp ra xem đi, để chúng ta biết một chút hiệu quả phi phàm của binh khí này.

Ma Thiên nói.

- Hừ, tốt, cho các ngươi xem một chút...

Một tiếng cười lạnh, Kiền Huyết lão tổ điểm nhẹ vào bình.

Ông!

Phong ấn phía trước tỏa sáng sau đó mở nắp ra.

Miệng bình mở ra, không có cái gì, vô cùng yên tĩnh.

- Thế nào, hắn đã bị hòa tan thành nước, bằng không phong ấn mở ra đx sớm chạy ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Kiền Huyết lão tổ cười hắc hắc, hắn đầy thỏa mãn và đắc ý.

- Lợi hại...

Đám người Phù Hư cũng sửng sờ, vẻ mặt ngưng trọng.

Nếu như là thật, đủ để nói rõ uy lực của cái bình này, cho dù đối với bọn họ cũng có uy hiếp to lớn.

Cường giả chúa tể có thực lực tương tự nhau trong nhiều năm, ai cũng không thắng nổi ai, chẳng lẽ Kiền Huyết lão tổ muốn đánh vỡ cục diện giằng co này?

Hô!

Thời điểm mọi người rung động, đột nhiên cái bình chấn động, một dòng chữ bay ra khỏi bình, bay lên không trung và tỏa ra kim quang sáng ngời.

- Đây là cái gì?

Đột nhiên bay ra khỏi bình, không riêng những người khác sửng sốt, ngay cả Kiền Huyết lão tổ cũng giật mình, hắn vội vàng ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy tờ giấy với dòng chữ tỏa sáng.

Tổng cộng sáu chữ.

Lão thất phu, gia đi đấy!

- Ngươi... Phốc!

Sáu chữ như dao găm, Kiền Huyết lão tổ vốn hưng phấn cũng biến thành âm trầm, sắc mặt xanh đỏ trắng biến hóa liên tục, hắn phun ra một ngụm máu tươi, suýt nữa tức chết.

Hắn đường đường cường giả chúa tể nhưng bị kẻ khác mắng lão thất phu không nói, đối phương còn tự xưng gia, đánh mặt hắn sưng lên.

Vừa rồi dương dương đắc ý nói cho người khác biết, muốn khoe khoang, hiện tại bị đánh mặt, mất sạch mặt mũi, Kiền Huyết lão tổ cảm thấy đầu như nổ tung.

- Ha ha, thì ra thứ này có thể giáo huấn ta đấy, xem ra thủ đoạn mới của ngươi không tốt lắm nha?

Tiêu Diêu Tiên cười ha ha.

- Đúng thế, không được tốt lắm, không giam được một tên nửa bước chúa tể, Kiền Huyết, ngươi nghiên cứu đồ chơi này cả tỷ năm, ngươi đang nằm mơ hay nói đùa? Hơn một tỷ năm... Không xác định không nói sai?

Ma Thiên cười.

------oOo------

Chương 2303: Vẽ mặt (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Kiền Huyết, chúng ta tương giao nhiều năm như vậy, ngươi vẫn trầm ổn, tại sao lần này biến thành như thế? May mắn chỉ có mấy người chúng ta, nếu nhiều người, chẳng phải ném mặt mũi càng lớn?

Phù Hư lắc đầu.

Ba người khác nhìn thấy cảnh này đều lắc đầu, chẳng lẽ đầu óc Kiền Huyết có bệnh, chẳng lẽ tu luyện tới hư rồi?

- Các ngươi...

Thân thể Kiền Huyết lão tổ lắc lư suýt ngất đi, nhìn kỹ cái bình trước mắt và sắp phát điên.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Tên kia bỏ chạy lúc nào? Tại sao còn có thể lưu chữ... Đáng giận ah đáng giận!

Vốn định "trang Bức", kết quả lại bị vẽ mặt, gương mặt đỏ như máu, cơ mặt run run.

Hừ!

Lúc này hắn không còn mặt mũi cầm cái bình nữa, lúc này thu vào trong người, quay đầu nhìn về phía Kiền Huyết hoàng đế:

- Phái người truy tra tung tích của Di Tương, ta muốn đích thân bắt hắn thẩm vấn, rốt cuộc hắn bỏ chạy như thế nào...

- Vâng!

Kiền Huyết hoàng đế vội vàng đi ra ngoài.

Lão tổ ném mặt mũi lớn như thế, hắn cũng không dám nói gì, chỉ có thể phụng mệnh làm việc, vừa đi ra khỏi tiểu viện đã nghe tiếng cười của Tiêu Diêu Tiên vang dội, cũng không kiêng nể gì cả.

Kiền Huyết lão tổ mất mặt thế nào thì Nhiếp Vân không biết, sáu chữ kia là hắn lưu lại lúc gần đi, đối phương bắt lấy hắn, trải qua chuyện nguy hiểm như vậy, hiện tại chạy đi không buồn nôn một chút thì quá ủy khuất mình.

Tu luyện vài ngày liên tục, liên tục thôn phệ thế giới cấp một, hắn củng cố nạp vật đan điền vững chắc, Nhiếp Vân lúc này mới thở ra một hơi..

Tu luyện mấy ngày không gia tăng thực lực bao nhiêu, linh hồn tổn thất cũng khôi phục hoàn toàn, nạp vật thế giới cũng vô cùng chắc chắn, không còn cảm giác phù phiếm như ban đầu.

- Chủ nhân, đây là tin tức tam giới chiến trường ta thu thập mấy ngày nay...

Vừa ra khỏi tĩnh thất, lúc này nhìn thấy Đoạn Diệc đứng ở ngoài cửa chờ.

Trước khi tu luyện hắn cũng bàn giao với Đoạn Diệc, hơn nữa cho đầy đủ nguyên khí đại đạo phù, bảo hắn tận khả năng mua sắm tin tức tam giới chiến trường, động tác của hắn cũng thật nhanh, quả nhiên đạt được không ít tin tức.

Tinh thần quét qua những tin tức này, Nhiếp Vân tiện tay thu vào trong nạp vật thế giới, ngẩng đầu nhìn lên và nói:

- Có tin tức nào khác hay không?

- Bẩm chủ nhân, tam giới chiến trường sắp mở ra, không có gì bất ngờ xảy ra chính là vào hôm nay, tất cả mọi người đang chờ đợi, hiện tại cũng tụ tập đến lối vào, chờ đợi chiến trường mở ra!

Đoạn Diệc vội nói.

- Ân, không tệ, chúng ta cũng đi!

Nghe được tam giới chiến trường sắp mở ra, Nhiếp Vân gật gật đầu:

- Đám người Cổ Ung thì sao?

Trước đó đám người Cổ Ung ở lại Thiên Nhất Các tìm hiểu đại đạo phù điêu, hiện tại không biết thế nào.

- Bọn họ còn muốn tiếp tục tham ngộ phù điêu, cho nên tạm thời không muốn tiến vào tam giới chiến trường...

Đoạn Diệc nói.

- Ở lại đây là an toàn nhất, bọn họ không đi, chúng ta đi thôi!

Nhiếp Vân cười.

Đám người Cổ Ung có thực lực không kém trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực nhưng muốn đi vào tam giới chiến trường thì hơi có vẻ đơn bạc, loại thực lực này nếu không có vận khí nghịch thiên, mặc dù đi vào cũng là pháo hôi, còn không bằng ở lại thành Tam Giới

nghiên tu đại đạo phù điêu, có lẽ có thể hiểu ra cái gì đó, một lần hành động đột phá tấn cấp nửa bước chúa tể.

Đương nhiên làm một trong bốn đại tông môn của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, có nhiệm vụ tại thân, tất nhiên phải đi vào tam giới chiến trường, tiến vào lúc ban đầu và lúc sau cùng hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Tiến vào giai đoạn trước là hoàn thành nhiệm vụ của cường giả phong vương, sẽ vô cùng huyết tinh, giết chóc vô cùng nghiêm trọng, vào lúc sau cùng thì kẻ yếu đã chết không còn bao nhiêu, thứ tốt cũng bị đoạt không sai biệt lắm, lại đi vào cũng giảm bớt không ít nguy hiểm.

Đi ra khỏi Thiên Nhất Các, quả nhiên nhìn thấy lưu lượng người trong thành Tam Giới giảm nhiều, trước kia có rất nhiều cao thủ chen chúc mua đồ khắp nơi, hiện tại chỉ còn lại một ít thương gia đứng trước quầy hàng thưa thớt.

Có thể tới nơi này đều có ý định đi tam giới chiến trường tìm vận may, lúc này tam giới chiến trường sắp mở ra, cũng có thể đi vào bên trong.

- Nhanh lên!

Nhìn thấy tam giới chiến trường, hai người Nhiếp Vân và Đoạn Diệc nhanh chóng đi về hướng tam giới chiến trường.

- Những cường giả chúa tể cũng đi vào tam giới chiến trường giống chúng ta sao?

Trong khi phi hành, đột nhiên Nhiếp Vân nhớ tới chuyệ đám người trên cổ thuyền Kiền Huyết lão tổ và nghi hoặc.

Lần này tam giới chiến trường hấp dẫn không ít cường giả chúa tể, nếu như những người này cũng tiến vào cùng với bọn họ, đừng nói bảo vật, có thể còn sống hay không còn khó nói.

- Không biết, có lẽ không cùng lúc với chúng ta, ta nghe nói những cường giả chúa tể phải nghe theo cường giả phong vương truyện

triệu, hiện tại còn chưa trở lại, lúc nào đi vào còn khó mà nói!

Đoạn Diệc tìm hiểu tin tức mấy ngày qua nên biết rõ một ít.

- Vậy là tốt rồi!

Nhớ tới thủ đoạn của Kiền Huyết lão tổ, Nhiếp Vân đến bây giờ vẫn còn cảm giác tim đập chân run, thực lực bây giờ đối cứng với chúa tể là không sáng suốt.

Có thể tránh giao thủ với cường giả chúa tể mới là lựa chọn tốt nâất.

Kỳ thật ngẫm lại cũng rất bình thường, nếu như tam giới chiến trường vừa mở ra mà cường giả chúa tể đi vào ngay, nhất định sẽ dọa một đống lớn nươời, chúa tể đáng sợ, rất nhiều người không dám ngạnh kháng.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, lúc này nhanh chóng ra khỏi thành Tam Giới.

Còn chưa đi tới trước tam giới chiến trường, hắn nhìn thấy vô số người rậm rạp chằng chịt.

Có thể tới nơi này đều là tinh anh trong ba chí tôn vực, kém cỏi nhất cũng là cấp bậc tông chủ, vô số người bay lên không trung, khí thế cổ đãng vô cùng đồ sộ.

Đại bộ phận những cường giả này đã hình thành liên minh, kéo cả đàn cả lũ, chia làm rất nhiều trận doanh, cảnh giác nhìn người khác.

- Đi về phía trước!

Hắn bay tới trước mặt liền có vô số ánh mắt tập trung nhìn hắn, Nhiếp Vân không thèm quan tâm, nói với Đoạn Diệc một tiếng sau đó muốn tiến lên.

- Không vội đi qua, kỳ thật... Những vị trí này không thể tùy ý chen ngang...

Thấy hắn trực tiếp bay về phía trước, Đoạn Diệc đã giật mình, liền tranh thủ giữ hắn lại.

- Không thể chen ngang? Vì cái gì?

Nhiếp Vân kỳ quái.

- Những vị trí này... Cần mua!

Đoạn Diệc nói.

- Mua sắm?

- Vị trí gần trước tam giới chiến trường có thể tiến vào sớm, tỷ lệ đạt được bảo vật càng lớn, thậm chí còn có rất nhiều thế lực mạnh tiến vào sớm sẽ lưu lại chướng ngại ngăn cản người đằng sau, dù sao chỉ cần người tiến vào trước sẽ có kỳ ngộ rất lớn,

cho nên vị trí phía trước cũng không phải chen vào, mà là dùng tiền mua sắm...

------oOo------

Chương 2304: Cạnh tranh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đoạn Diệc đã sớm nghe ngóng rõ ràng, biết rõ phi thường kỹ càng.

- Một vị trí cũng phải mua? Thế mua của ai?

Có thể bán ra chỗ tống như thế này, trước kia hắn chưa từng nghe nói qua bao giờ, đã có người mua, như vậy ai bán? Bọn họ có tư cách bán thứ này sao?

- Là thành Tam Giới bán ra, nghe nói là cường giả phong vương phê chuẩn, bất cứ kẻ nào cũng không thể vượt qua, hơn nữa không gian phía trước nhìn trống trải nhưng lại mang theo không

gian cách ngăn, chỉ có mua được thông hành phù mới có thể vào được vị trí đối ứng.

Đoạn Diệc giải thích.

- Ah!

Nhiếp Vân nhìn kỹ càng, quả nhiên nhìn thấy phía trước có vô số khe trống ngăn cách nhau, mặc dù thực lực hiện tại cũng khó có thể xé rách.

Vèo!

Đang nghiên cứu, lúc này có mấy người bay tới, người đi đầu tay cầm phù lục và tiến vào một chỗ trống.

Người giữ phù lục bay vào vị trí chỉ định, quả nhiên không tiếp tục tiến về phía trước.

- Đó là thông hành phù...

Sau khi nhìn thấy cảnh này, Đoạn Diệc giải thích.

- Mua sắm ở đâu?

Biết rõ nơi này có quy tắc, mỗi người đều cần tuân thủ, Nhiếp Vân cũng không có cảm xúc mâu thuẫn, dù sao nơi này dùng nguyên khí đại đạo phù mua sắm, với hắn mà nói thứ này vô cùng vô tận, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, cũng không xem vào đâu.

- Chỗ đó!

Đoạn Diệc chỉ tay.

Nhiếp Vân nhìn sang, cách nơi hắn đứng không xa có một chiếc thuyền, thân tàu có tiêu chí thành Tam Giới, bong thuyền đứng đầy người, dường như đang mua thông hành phù.

Hai người bay qua.

- Ta nhất định phải mua được vị trí này, Tử Kiệt đại nhân, bán cho ta đi, bao nhiêu tiền cũng được...

- Bằng cái gì cho ngươi, ta tới trước, hơn nữa muốn nói tài lực, ngươi dám so với ta sao? Tử Kiệt đại nhân, nơi này ta là người mạnh nhất.

- Không nên tranh giành, một đám đại lão giằng co ở đây còn thể thống gì? Tử Kiệt đại nhân muốn bán cho ai là ý của hắn, các ngươi tranh đoạt chỉ làm đại nhân không thích mà thôi.

Vừa tiến vào bong thuyền đã nghe một đám người đang cãi nhau.

Có thể đứng trên bong thuyền đều là đại lão một phương, đều có thực lực nửa bước chúa tể, những người này đang cãi lộn vì danh ngạch, đủ thấy danh ngạch quan trọng cỡ nào.

- Thông hành phù xếp hạng top mười đã bán xong, chỉ còn lại vị trí xếp hạng thứ ba, tất cả mọi người đang tranh đoạt... Mới vừa nói chuyện là đại lão ba đại thế giới, bình thường lánh đời không xuất ra, hiện tại ai cũng nhảy ra, một đám lão gia hỏa sống không biết bao nhiêu năm và có tài lực rất mạnh.

Đoạn Diệc nghe ngóng một lúc, sau khi biết rõ ràng liền giải thích với Nhiếp Vân.

- Về phần Tử Kiệt đại nhân kia tên là Vương Tử Kiệt, là thủ tịch đại đệ tử của thành chủ thành Tam Giới, thực lực thâm bất khả trắc, cụ thể tu vi gì thì không ai biết rõ, chỉ biết có mấy cường giả xếp hạng năm mươi mấy trong Bách Cường Đồ không tuân thủ quy củ bị hắn miểu sát tại chỗ.

- Vương Tử Kiệt?

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn sang Vương Tử Kiệt trong đám người, chỉ thấy người này đang ngồi yên tại chỗ, hắn không quan tâm đám người đang kêu gào trước mặt, cũng không có biểu lộ gì.

- Thực lực không yếu hơn ta... Chỉ sợ lực lượng đạt tới cấp chúa tể.

Chỉ liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân đã có phán đoán trong lòng.

Người trước mặt loáng thoáng mang cho hắn cảm giác áp bách, thực lực còn mạnh hơn hắn một chút, hơn nữa linh hồn viên mãn như ý, cũng không có lực lượng tiết ra chút nào, lặng lẽ quan sát thời gian dài như vậy nhưng đối phương không có chút cảm xúc mặt trái gì, nói rõ linh hồn của hắn có lẽ giống như mình, cũng đạt tới cấp bậc chúa tể, không chê vào đâu được.

Hô!

Đột nhiên Vương Tử Kiệt ngẩng đầu lên nhìn sang Nhiếp Vân, vẻ mặt cổ quái.

Tia sáng lóe lên liền biến mất, lúc này hắn nhìn sang nơi khác và nói:

- Nếu mọi người đã muốn tấm thông hành phù cuối cùng, cho dù giao cho ai cũng không thích hợp, không bằng trực tiếp tiến hành đấu giá đi, người trả giá cao được, chắc hẳn không ai dị nghị chứ?

Trong lời nói mang theo áp bách cường đại, cũng áp chế tiếng cãi nhau chung quanh.

- Không có!

Mọi người đồng thời hô lên.

Nhiều người đều muốn thông hành phù như thế, đấu giá là phương pháp công bình nhất, cũng không ai dị nghị.

- Vậy thì tốt, thông hành phù vị trí thứ ba, dựa theo giá bán bình thường là ba ngàn cao cấp nguyên khí đại đạo phù!

Vương Tử Kiệt vung tay và nói:

- Hiện tại bắt đầu đấu giá, người trả giá cao được!

- Ba ngàn cao cấp nguyên khí đại đạo phù... Đắt quá!

Nghe giá cả như thế ngay cả Nhiếp Vân cũng tắc luỡi.

Kỳ thật này cái gọi là vị trí nói tốt cũng tốt, nói không tốt cũng chẳng có tác dụng gì, dù sao đi vào tam giới chiến trường trước và thu được bảo vật cũng không trở thành người thắng cuối cùng.

Vì một vị trí mở miệng là ba ngàn cao cấp nguyên khí đại đạo phù, không phải quá đen thì là cái gì?

Ba ngàn cao cấp nguyên khí đại đạo phù tương đương với ba mươi Chủ Tể Phù Ấn, giá tiền này đủ mua sắm vài món nửa bước chúa tể thần binh đấy.

- Ta ra ba ngàn lẻ năm mười!

- Ba ngàn lẻ tám mười!

- Ba ngàn một trăm...

Nội tâm Nhiếp Vân cảm thán, những người khác sớm biết giá tiền này nên mặt không biểu tình, lúc này kêu giá của mình.

Một tấm cao cấp nguyên khí đại đạo phù cần một vị cường giả bỏ mấy trăm năm thai nghén, lúc này trong miệng đám người này không khác gì đồ bỏ đi, căn bản không đáng tiền.

Mọi người tăng giá ban đầu rất nhanh, nương theo giá cả càng ngày càng cao thì tiếng kêu càng thấp.

Ba ngàn cao cấp nguyên khí đại đạo phù là số lượng lớn, có thể đi lên bong thuyền đều là người có thế lực, khoản tài phú này quá lớn, rất nhiều người cũng không có khả năng xuất ra.

- Ba ngàn bảy trăm năm mươi tấm, còn có giá cao hơn không?

Rất nhanh, giá cả đã đạt tới ba ngàn bảy trăm năm mươi tấm, lúc này có thể kêu giá chỉ còn vài người, không cao hơn một tay.

- Bốn ngàn!

Thấy không có người đấu giá, Nhiếp Vân mở miệng.

Nạp vật thế giới có thể tùy ý phục chế cao cấp nguyên khí đại đạo phù, muốn bao nhiêu cũng đơn giản, cho nên đối với mọi người nhất nguyên khí đại đạo phù vô cùng trân quý, với hắn mà nói không có chút giá trị.

- Việc này...

- Ngay lập tức gia tăng hai trăm năm mươi tấm, đầu óc tên này có bệnh hay không?

- Người kia là ai? Tại sao ta chưa bao giờ gặp qua?

- Ta cũng chưa từng thấy qua, chẳng lẽ là tán tu hỗn độn? Tại sao tán tu lại có nhiều nguyên khí đại đạo phù như thế?

Nghe được Nhiếp Vân vừa báo giá đã trực tiếp tăng thêm hai trăm năm mươi, tất cả mọi người đều sững sờ.

------oOo------

Chương 2305: Thổ hào (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa rồi tăng giá nhiều nhất chỉ là năm mươi tấm, một hơi tăng giá hơn hai trăm là chưa nghe qua.

Nếu chỉ tăng giá cũng bỏ đi, mấu chốt chưa ai từng nhìn thấy dung mạo của hắn, nhịn không được làm người ta giật mình.

- Bốn ngàn một trăm đại đạo phù!

Gia hỏa kêu giá ba ngàn bảy trăm năm mươi cắn răng lên giá.

- Năm ngàn!

Nhiếp Vân lạnh lùng ra giá, cũng không có cảm xúc chấn động.

- Cái gì? Năm ngàn?

- Lại tăng chín trăm đại đạo phù?

- Thủ bút quá lớn...

Vừa rồi chỉ tăng hai trăm năm mươi làm người ta rung sợ, lúc này tăng thêm chín trăm là quá đáng sợ rồi.

Người vừa kêu giá bốn ngàn một trăm cũng đứng nguyên tại chỗ không nói nên lời.

Cho dù là ai một hơi kêu năm ngàn cao cấp nguyên khí đại đạo phù đều vô cùng khẩn trương, người trước mặt tim không nhảy mặt không đổi giống như làm chuyện rất bình thường, tự tin làm cho người ta cảm thấy sụp đổ.

- Năm ngàn năm trăm!

Do dự cả buổi, cắn răng một cái và lên giá.

Đây là giới hạn cao nhất của hắn, trên người hắn chỉ có bao nhiêu nguyên khí đại đạo phù này mà thôi.

- Sáu ngàn!

Thấy hắn tăng giá, Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, tiếp tục nói.

- Tốt, xem như ngươi lợi hại, ta thua...

Người này thấy hắn ra giá sáu ngàn bộ dạng nước chảy bèo trôi, cười khổ lắc đầu.

Nếu so đấu tài lực, không có tài lực hơn đối phương thì không có biện pháp gì cả.

- Còn có người nào báo giá hơn sáu ngàn hay không, không có thì thông hành phù của vị cường giả này.

Trong đám người, Vương Tử Kiệt lên tiếng.

- Ta ra một vạn!

Hắn vừa dứt lời, lúc này người trên bong thuyền lắc đầu, cảm thấy cũng không đủ lực lượng tới tranh đoạt, lúc này có tiếng quát vang lên, lúc này có một đám người bay tới.

Người đi đầu mặc long bào màu vàng óng ánh, chính là Kiền Huyết hoàng đế.

Ngay thời điểm Nhiếp Vân sắp đấu giá được tấm thông hành phù cuối cùng, Kiền Huyết hoàng đế đi tới, hắn dùng khí phách không gì sánh được hét lớn một tiếng.

Lần này trực tiếp tăng lên bốn ngàn, âm thanh tự đắc làm mọi người choáng váng.

- Việc này...

- Gia hỏa này điên sao? Một hơi tăng lên bốn ngàn?

- Đây là Kiền Huyết hoàng đế của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, tài lực kinh người, một vạn đối với chúng ta mà nói là con số trên trời, với hắn mà nói không coi vào đâu!

- Lợi hại, có hắn gia nhập, đoán chừng người vừa rồi không dám tranh, không riêng vấn đề tài lực, mấu chốt ta nghe nói sau lưng Kiền Huyết hoàng đế cò có một chúa tể là Kiền Huyết lão tổ, cực kỳ bao che khuyết điểm, đắc tội hắn thập phần không sáng suốt...

Mọi người nghị luận liên tục, lúc này ngạc nhiên không nói thành lời.

Kiền Huyết hoàng đế trước mắt vừa lên tiếng trực tiếp mở miệng gọi một vạn, lúc này mọi người chấn động.

- Hừ!

Nhìn thấy bộ dạng mọi người chung quanh, vẻ mặt Kiền Huyết hoàng đế vô cùng đắc ý, hắn đáp xuống đất, lúc này cau mày nhìn Nhiếp Vân, dường như đang nói... Ngươi có tiền tranh với ta không?

- Đại nhân, Kiền Huyết vương triều khống chế Tà Nguyệt Chí Tôn Vực Kiền Huyết đại lục vô số năm, tài lực kinh người, liều mạng kinh tế với hắn là không sáng suốt...

Người khác không biết thân phận của Nhiếp Vân nhưng Đoạn Diệc biết rất rõ ràng, do dự một lúc và khuyên nhủ.

Hắn xem ra Nhiếp Vân trước mắt mặc kệ lợi hại bao nhiêu, dù sao cũng là tán tu, so tài lực với cả vương quốc là không có khả năng.

- Hắc hắc, thuộc hạ của ngươi nói đúng, không có tiền thì cút qua một bên.

Nghe được Đoạn Diệc nói chuyện, Kiền Huyết hoàng đế nhíu mày nhìn sang, hắn cười lạnh lên tiếng.

- Còn vượt qua một vạn hay không? Không có thì thông hành phù sẽ thuộc về quý nhân này...

Lúc này đám người im lặng trong ngắn ngủi cũng qua đi, có người lên tiếng.

- Ta thấy thôi đi, ngươi chắc không có vượt qua một vạn, hơn nữa cho dù vượt qua, ta cũng không kêu giá, so tài lực với ta là không sáng suốt.

Kiền Huyết hoàng đế khoát tay.

Nghe được hắn nói lời hung hăng càn quấy như thế, người khác sững sờ, sau đó giật mình.

Lực lượng của một người không cách nào so sánh với tài sản một quốc gia, đây là định số, xem ra Kiền Huyết hoàng đế bắt buộc phải có được thông hành phù.

- Chỉ có một vạn cũng dám kêu gào, không có tiền thì cút sang một bên!

Kiền Huyết hoàng đế hung hăng càn quấy vừa kết thúc, mọi người ở đây cho rằng thông hành phù sẽ thuộc về đối phương, lúc này có tiếng nói vang lên.

- Chỉ một vạn?

- Bảo Kiền Huyết hoàng đế cút sang một bên?

Khiếp sợ!

Tạc nồi!

Tất cả mọi người sững sờ.

Nói chuyện như vậy với hoàng đế một quốc gia, chẳng lẽ ngươi có tài lực đấu với đế quốc?

Lúc này mọi người đồng loạt nhìn sang người lên tiếng, nghênh đón ánh mắt tỉnh táo bình thản của Nhiếp Vân.

Bởi vì người vừa nói chính là hắn.

- Ngươi...

Không nghĩ tới gia hỏa trước mắt nói hắn không có tiền, sắc mặt Kiền Huyết hoàng đế biến thành đỏ rực, hắn lập tức tỉnh táo lại, cười lạnh một tiếng:

- Ai không thể khoác lác chứ, có bản lĩnh ngươi xuất ra cái giá đi, ta muốn nhìn ngươi có tài lực gì có thể so với ta...

- Mười vạn!

Lời còn chưa dứt, Nhiếp Vân tùy ý khoát khoát tay giống như đuổi ruồi sau đó báo giá.

- Mười... Vạn?

Lần này không riêng những người khác điên lên, Kiền Huyết hoàng đế có cảm giác bị tát vào mặt, sắc mặt hắn biến thành dữ tợn.

Mười vạn, giá tiền này vượt qua tưởng tượng của tất cả mọi người.

Vốn tưởng rằng tối đa thêm một vạn, biến thành hai vạn khi đó hắn giả vờ trang bức gọi năm vạn, không ai ngờ lại hô lên mười vạn, cho dù là Vương Tử Kiệt cũng có chút kinh ngạc, lúc này nhìn kỹ Nhiếp Vân.

- Như thế nào? Không có tiền thì cút sang một bên, đừng ở chỗ này mất mặt xấu hổ!

Liếc mắt nhìn Kiền Huyết hoàng đế, Nhiếp Vân làm sao không biết hắn nghĩ gì, lúc này lên tiếng.

- Ngươi... Ngươi... Rất tốt, mười vạn đúng không, ta ra mười lăm vạn!

Kiền Huyết hoàng đế cắn răng.

Hắn bắt buộc phải có thông hành phù này, tuyệt đối không thể để người khác lấy đi.

- Năm mươi vạn!

Vừa dứt lời, Nhiếp Vân lại lên tiếng.

So tài phú?

Ha ha, ta còn chưa sợ qua ai!

Tuy thông hành phù này không có ý nghĩa với hắn nhưng nếu có thể đả kích lòng tin của Kiền Huyết hoàng đế tại đây cũng không tệ.

- Ngươi...

Nghiến răng nghiến lợi nói ra mười lăm vạn, Kiền Huyết hoàng đế cảm thấy có thể vãn hồi mặt mũi, nghe báo giá là biết được đối

phương đối phương căn bản không đặt cái giá của hắn trong lòng.

Từ mười lăm vạn bêến thành năm mươi vạn.

Gia hỏa này thật sự có nhiều nguyên khí đại đạo phù như thế?

------oOo------

Chương 2306: Thổ hào (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đã năm mươi vạn, báo hay không báo? Không có tiền thì cút sang một bên.

Nhiếp Vân vô lại nhìn sang, trong mắt tràn đầy khinh miệt.

Vừa rồi đối phương dùng lời nói của hắn trả lại cho hắn, Kiền Huyết hoàng đế cảm thấy mặt của mình bị đánh sưng lên, nóng rát đau đớn.

- Ta...

Kiền Huyết hoàng đế tức giận không nhỏ, quay đầu nhìn về phía Vương Tử Kiệt:

- Tử Kiệt đại nhân, ta hoài nghi hắn báo giá lung tung, căn bản không có đầy đủ nguyên khí đại đạo phù!

- Không sai, một người tại sao có thể có năm mươi vạn tấm nguyên khí đại đạo phù? Loại tài phú này cho dù là Kiền Huyết hoàng triều cũng không cầm ra được, hắn nhất định n nói bừa bãi, ta đề nghị thẩm tra tài sản, không tới chính là khiêu khích quyền uy của thành Tam Giới, trực tiếp chém giết.

Một tên nửa bước chúa tể sau lưng Kiền Huyết hoàng đế đứng ra và quát lớn.

Hoàng đế mất mặt thì hắn cũng không vinh quang gì.

- Ngươi có tư cách nói chuyện ở nơi này sao? Cút!

Đột nhiên Nhiếp Vân mở to mắt nhìn, một đạo chấn động linh hồn xuất hiện, lúc này tên nửa bước chúa tể không kịp phản ứng đã bay ra ngoài, hắn nổ thành thịt nát trên không trung.

- Ngươi... Ngươi dám giết người ở đây? Muốn chết...

Kiền Huyết hoàng đế tức giận không nhỏ, gương mặt dữ tợn.

Tuy nơi này không phải thành Tam Giới nhưng lại là nơi vạn chúng chú mục, dám động thủ ở nơi này đã không phải đánh mặt hắn, mà là đang đánh vào mặt của Kiền Huyết hoàng triều.

Tiếng rống lớn vang lên, Kiền Huyết hoàng đế mặc khôi giáp chúa tể thần binh lên người, nó tỏa ra hào quang ngăm đen, nắm đấm xiết chặt sau đó tấn công Nhiếp Vân.

Lần này hắn dùng tất cả lực lượng, hắn cũng không lưu lại châẩn bị phía sau, rất rõ ràng muốn trực tiếp đánh chết người trước mặt.

- Làm càn, cạnh tranh thất bại lại dám quấy rối, cút ra ngoài!

Nắm đấm còn chưa đánh lên người Nhiếp Vân, ngay sau đó có tiếng rống vang lên, một bàn chân đá vào mặt Kiền Huyết hoàng đế..

Người vừa ra tay chính là Vương Tử Kiệt.

Bành!

Phun một ngụm máu tươi, Kiền Huyết hoàng đế bị đá bay đi như bông gòn, hắn bay ra khỏi cổ thuyền, tuy có chúa tể thần binh hộ thể nên không bị thương nhưng hắn bị lăng nhục.

- Quả nhiên Tử Kiệt đại nhân đầy hào khí!

Thấy Kiền Huyết hoàng đế bị đá bay, Nhiếp Vân cũng không đổi sắc, ngay sau đó bàn tay hắn chấn động, một đống nguyên khí đại

đạo phù như dòng sông bay ra khỏi bàn tay của hắn, chúng bay về phía trước.

- Năm mươi vạn tấm nguyên khí đại đạo phù...

- Quả nhiên có năm mươi vạn...

- Khó trách tử Kiệt đại nhân tự mình ra tay, thì ra hắn sớm biết đối phương có nhiều nguyên khí đại đạo phù như vậy...

- Nghi vấn đối phương tương đương đang khiêu chiến uy nghiêm thành Tam Giới, không bị đánh mới là lạ...

Nhìn thấy nguyên khí đại đạo phù xuất hiện trước mắt, mọi người đều ngây người.

Vốn bọn họ cũng cho rằng người này nói bậy nói bạ, tại sao có người có được nhiều cao cấp nguyên khí đại đạo phù như thế, hiện tại nhìn thấy liền sinh ra kiêng kị nồng đậm.

Khốn khiếp, đây gọi là có tiền, là thổ hào!

So sánh với loại người này, cái gọi là Kiền Huyết hoàng đế là cặn bã trong cặn bã, không tính là gì cả.

- Không sai, đúng là năm mươi vạn tấm cao cấp nguyên khí đại đạo phù, đây là thông hành phù của ngươi.

Vươn tay tiếp nhận dòng sông nguyên khí đại đạo phù, tinh thần quét qua, Vương Tử Kiệt đã xác định số lượng, hắn cười nhạt một tiếng sau đó một tấm phù lục rơi vào trong tay Nhiếp Vân.

- Đa tạ!

Tiếp nhận phù lục, Nhiếp Vân cũng không lưu lại, lúc này dẫn Đoạn Diệc rời đi.

Hắn có thể đả kích Kiền Huyết hoàng đế và đạt được thông hành phù, hiện tại mục tiêu đạt thành cho nên không cần phải lưu lại.

- Vị đại nhân này không nên đi vội, có được thông hành phù nhưng ta cũng sớm nói với ngươi một chút.

Thấy hắn quyết đoán như vậy, không chút dây dưa dài dòng, Vương Tử Kiệt sững sờ sau đó cười nói.

- Ah?

- Tuy ngươi mua được thông hành phù nhưng cũng có mấy hạn chế, một tấm thông hành phù chỉ có thể mang hai mươi người, nói cách khác, vị trí của ngươi tối đa chỉ có hai mươi người.

Vương Tử Kiệt nói.

- Yên tâm đi, thông hành phù này chỉ có hai người sử dụng, sẽ không nhiều, cáo từ!

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân bay đi, ngay sau đó Đoạn Diệc cũng bay theo và biến mất trước mặt đám người.

Người khác xem ra tốn hao năm mươi vạn cao cấp nguyên khí đại đạo phù mua sắm một tấm thông hành phù có chút quá phá sản, thậm chí Đoạn Diệc cũng cho rằng như vậy, đối với Nhiếp Vân mà nói là siêu lợi nhuận.

Có thể nhìn thấy Kiền Huyết hoàng đế bị người ta đá một cước bay đi, loại sảng khoái này đã đủ đáng giá năm mươi vạn.

Lại nói năm mươi vạn nguyên khí đại đạo phù đối với người khác mà nói cần tốn vô số thời gian luyện chế, với hắn mà nói chỉ tổn thất một ít nguyên khí mà thôi, hắn có nguyên khí đan điền và Nguyên cho nên không cần lo lắng hao tổn nguyên khí.

Có thông hành phù, đi về phía trước không bị ngăn cản, qua một lát Nhiếp Vân đã bay tới trước mặt.

- Đây không phải vị trí thứ ba sao? Tại sao phía trước không có người?

- Phía trước chính là tam giới chiến trường to lớn, không có thân

ảnh người nào cả, Vương Tử Kiệt không phải nói đây là thông hành phù vị trí thứ ba sao? &- Ta cũng không biết!

Đoạn Diệc lắc đầu, ánh mắt của hắn vô cùng nghi hoặc, quay đầu nhìn về phía sau, ánh mắt của hắn biến hóa.

- Đại nhân, đằng sau đều là nhân vật nổi danh trong tam giới!

- Ah?

Nhiếp Vân quay đầu nhìn lại, cường giả đứng đầu đội ngũ phí sau đang dùng ánh mắt sáng ngời nhìn bọn họ.

Đằng sau bọn họ làm một đội ngũ do nửa bước chúa tể tạo thành, lão giả đứng đầu có râu tóc bạc trắng, tuy đang nhắm mắt ngưng tỏa ra uy áp linh hồn đáng sợ, chỉ sợ thực lực không kém gì hắn.

- Vị này chính là lão tổ Bạch Đầu sơn trang trong Hỗn Độn Chí Tôn Vực, Bạch Đầu tôn giả, nghe nói bản thể là hỗn độn thần thú đặc thù, thân thể sớm tu luyện tới cấp bậc chúa tể, còn có một chúa tể thần binh phòng ngự linh hồn, một thân tu vi thâm bất khả trắc...

Đoạn Diệc truyền âm.

- Bạch Đầu tôn giả? Đứng bốn mươi mốt trong Bách Cường Đồ?

Nhiếp Vân nhớ tới bài danh trên Bách Cường Đồ.

Bài danh càng gần trước trong Bách Cường Đồ có thực lực càng mạnh, tuy Bạch Đầu tôn giả chỉ xếp hạng hơn bốn mươi nhưng mình khẳng định không phải đối thủ của hắn.

- Hai người này là Quỷ Mị Yêu Cơ, được xưng là quỷ mị song sát trong Tuyệt Sát

Đại Thế Giới, người nào cũng sợ như rắn rết, ta gặp được cũng quay đầu bỏ chạy!

------oOo------

Chương 2307: Tam giới chiến trường mở ra

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thực lực ai trong hai người các nàng cũng chỉ tương đương với ta, sau khi liên thủ lại có thực lực cường đại, xếp hạng bốn mươi hai trong Bách Cường Đồ, gần với Bạch Đầu tôn giả!

Đoạn Diệc nhìn sang bên cạnh, trong khu vực này có hai nữ tử đang đứng, bộ dạng giống nhau như đúc, lãnh diễm vô song, trong đôi mắt mang theo tàn nhẫn như rắn rết.

- Đó là Tử Đồng Bất Hủy, thân thể vững như sắt thép không thua gì chúa tể thần binh, hơn nữa quỷ dị là hắn không có linh hồn, không ai có thể cảm thụ được linh hồn của hắn...

Đoạn Diệc nhìn sang một người khác, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

- Tử Đồng Bất Hủy? Cái tên thật quỷ dị, chẳng lẽ không phải người tam giới?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Tuy tam giới to lớn nhưng cho dù tộc gì cũng không có cái tên không hợp thói thường, hắn lần đầu tiên nghe qua cái tên quỷ dị như thế.

- Nghe nói hắn là hỗn độn sinh ra, cụ thể tới từ đâu lại không biết, chỉ biết lúc vừa xuất hiện đã dùng thực lực siêu tuyệt áp bách vô số cường giả, tuy người này không có bài danh trong Bách Cường Đồ, với thực lực chân chính của hắn, ta gặp được cũng phải chạy trốn, không thể không phòng!

Đoạn Diệc nói.

- Thực lực của ngươi này thật đáng sợ.

Kỳ thật không cần hắn nói, Nhiếp Vân cũng nhìn ra Tử Đồng Bất

Hủy này có thân thể cứng rắn như chúa tể thần binh, không thể phá hủy, xem ra cho dù có cầm Lưu Quang, chỉ sợ nhiều nhất đánh ra một vết trắng chứ không thể đánh chết!

Không có linh hồn, thân thể cường đại làm người này đáng sợ không kém gì Bạch Đầu tôn giả.

Rất nhanh, Đoạn Diệc cũng giới thiệu những cường giả sau lưng bọn họ một lần.

Hắn sống không tới trăm triệu năm, rất nhiều những cường giả nơi đây lánh đời không xuất hiện, căn cứ vào đặc điểm cũng có thể nhận ra tên.

Nghe giới thiệu xong, nội tâm Nhiếp Vân âm thầm cảnh giác.

Vốn cho rằng thực lực mạnh hơn hắn không nhiều, hiện tại xem ra không ít người mạnh hơn hắn, chuyến đi tam giới chiến trường lần này không dễ dàng.

- Ân, đám người Giang Hào, Ứng Thiên Triệu?

Đột nhiên Nhiếp Vân tại nhìn thấy sau lưng có mấy thân ảnh quen thuộc, chính là đám người Vạn Nhận Sơn, Thập Thu Lĩnh và Đoạn Thiên Nhai, bọn họ đứng ở vị trí gần trước, cổ thuyền liên hợp cùng một chỗ, bong thuyền có hơn mười người đang đứng, mỗi người đều là nửa bước chúa tể.

Xem ra bọn họ đã tìm tới các vô thượng trưởng lão trở về.

Liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân phát hiện những vô thượng trưởng lão này tuy mạnh mẽ nhưng thực lực như hắn không có mấy người, hắn cười cười không nói thêm lời nào.

Ông!

Hai người đang quan sát người khác, đột nhiên nghe có tiếng oanh minh vang lên, tám thân ảnh bay về phía trước

Tám người này bộc phát khí thế vô song, vừa xuất hiện đã có thể

trấn áp không gian, tất cả mọi người không dám nói lời nào.

Tám vị chúa tể!

Nhìn thấy tám người này, giờ Nhiếp Vân mới hiểu ra, khó trách đây là vị trí thứ ba, những vị trí phía trước đã bị tám chúa tể chiếm cứ, đó là khu vực trận cơ mở tam giới chiến trường cho nên không có ai khác.

Ầm ầm!

Tám vị chúa tể đồng thời ra tay, mỗi người như cự nhân kinh thiên xé rách không gian.

Trận pháp khởi động, âm thanh nổ mạnh như thiên địa sơ khai vang lên, lúc này viên cầu phong bế mở cánh cửa ra.

Tam giới chiến trường mở ra!

- Đi!

Thấp giọng hô lớn, Nhiếp Vân kéo Đoạn Diệc, sau lưng sinh ra hai cánh và hóa thành một tia sét bay thẳng vào trong.

- Nhanh!

Hắn vừa mới bay lên đã nghe sau lưng có tiếng nổ vang, đoàn người như mây đen bay vào trong.

Lực lượng cường đại xé rách không gian, cũng kéo ra một tia màu đen liên miên không dứt.

Cường giả tông chủ đỉnh phong cao cao tại thượng trong mắt người khác, cường giả nửa bước chúa tể lúc này lại giống như châu chấu chạy như điên về phía trước.

- Thật đồ sộ!

Nhiếp Vân bay ở trước nhất, ánh mắt của hắn tập trugn nhìn vào phía sau, nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng phải tán thưởng.

Nhiều cường giả như thế, bình thường đều co đầu rút cổ trong tiểu thế giới của mình, không có đại sự kinh thiên động địa sẽ không hiện thân, hiện tại như chó nhà có tang, mị lực tam giới chiến trường to lớn làm người ta khiếp sợ.

Sưu sưu sưu!

Vào lúc đang cảm khái, một khe hở đen kịt xé rách, ngay sau đó có qỷ trảo màu đen xuất hiện sau lưng Đoạn Diệc.

- Hừ!

Nhiếp Vân biết sau lưng có cường giả ra tay đánh lén, sắc mặt trầm xuống, kiếm khí như cầu vồng chém qua.

Ầm ầm ầm!

Quỷ trảo co rút trở về và biến mất vô tung vô ảnh.

Tam giới chiến trường khắp nơi đều là nguy hiểm, hiểm địa, trận pháp, mạch nước ngầm chỉ là một trong số đó, đáng sợ nhất chính là từ người khác đánh lén, chủ nhân quỷ trảo nhìn Nhiếp Vân bay phía trước nên lòng không phục, lúc này ra tay đánh lén, hắn suy nghĩ phải đánh chết đối phương, lại không nghĩ rằng hắn phản ứng nhanh như vậy, công kích mạnh như thế.

- Đại nhân, đây là U Minh tôn giả! Một thân quỷ dị công pháp khoáng tuyệt cổ kim, am hiểu ẩn nấp đánh lén, không nghĩ tới tên này lại tới đây...

Đoạn Diệc đổ mồ hôi lạnh.

Vừa rồi không có Nhiếp Vân sớm phát giác và trực tiếp ra tay, chỉ sợ hiện tại không chết cũng trọng thương.

U Minh tôn giả vô cùng quỷ dị, cho tới bây giờ đều ra tay đánh lén, vụng trộm quấy rối, tung hoành tam giới không biết bao nhiêu năm, người thấy chân dung của hắn rải rác không có mấy.

- Không phải ngươi biết trước nguy hiểm sao?

- U Minh tôn giả ẩn nấp quá mạnh mẽ, trước khi không động thủ sẽ không lộ ra khí tức, cho dù ta có loại năng lực này cũng không dò xét được.

Đoạn Diệc cười khổ.

Tuy hắn có thể sớm biết trước nguy hiểm với kẻ không lộ ra chút khí tức nào, hơn nữa muốn giết ai cũng chỉ là một ý niệm, không có mục tiêu cố định, mặc dù là hắn cũng không có biện pháp gì.

- Nếu gia hỏa này quỷ dị như thế, thừa dịp hiện tại hắn chưa bỏ chạy cứ chém giết là được.

Nhiếp Vân nói.

- Năng lực chạy trốn của hắn mạnh hơn ta, rất nhiều người muốn giết hắn nhưng không ai thành công...

Tuy Đoạn Diệc không nói rõ nhưng ý tứ rất hiển nhiên, muốn đánh chết không dễ dàng như vậy.

- Ha ha!

Khẽ cười một tiếng, Nhiếp Vân cũng không nói chuyện, đột nhiên nhìn về một hướng và ra tay, tay phải cầm chúa tể trường kiếm đâm về phía trước.

Phần phật!

Kiếm khí đâm rách bầu trời, nối thẳng vạn dặm.

- Khặc khặc, muốn giết ta? Ngươi còn kém lắm!

- Mặt khác ngươi làm như vậy đã chọc giận ta, về sau ta sẽ theo ngươi tới cùng, thẳng tới khi ngươi chết mới thôi...

Tiếng cười âm trầm vang lên bên tai làm cho người ta choáng váng, trong tiếng cười lạnh, lúc này kiếm khí của Nhiếp Vân đánh

tới.

------oOo------

Chương 2308: Tiến vào chiến trường (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đi theo ta? Không cần!

Bóng dáng còn chưa chạy trốn xa, trên không trung xuất hiện lực lượng nghiền nát, một trường thương ngang qua thời không, trực tiếp đâm xuyên qua ngực của hắn.

Ầm!

U Minh tôn giả chảy máu tươi, đôi mắt mở to, tới lúc sắp chết hắn vẫn không tin đối phương công kích vừa rồi là giả, sát chiêu chân chính giấu ở nơi này.

Ầm ầm ầm!

Nhiếp Vân thu kiếm rút thương.

Tuy năng lực ẩn nấp của U Minh tôn giả rất mạnh nhưng so với hắn lại không đáng nhắc tới, lúc trước linh hồn còn chưa đạt tới chúa tể cảnh đã có thể lừa dối gạt được Kiền Huyết hoàng đế, huống chi hiện tại.

Chơi ẩn nấp trước mặt hắn chẳng khác gì múa rìu qua mắt thợ, dễ dàng đánh chết đối phương.

Tuy đánh chết U Minh tôn giả không tốn bao nhiêu tời gian nhưng sau lưng có không ít người xông vào tam giới chiến trường, còn có một chút người đang ẩn nấp xem cuộc chiến, vốn định thừa dịp lưỡng bại câu thương ra tay đánh lén, nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền sợ hãi sắc mặt tái nhợt và rời đi.

Nhiếp Vân cũng biến thành đối tượng không thể chọc trong lòng

bọn họ.

- Nhanh lên.

Bàn tay quét qua thu thứ tốt trên người U Minh tôn giả, lại để Thiên Tâm Đằng thôn phệ nó, lúc này mới kéo Đoạn Diệc bay nhanh vào tam giới chiến trường.

Thiên Tâm Đằng trải qua thôn phệ trong thời gian này, nó lại có tăng trưởng, không ngờ đã có thực lực hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo, nếu như Kiền Huyết hoàng đế không có phòng ngự tâần binh, và Thiên Tâm Đằng có thể giết hắn ngay lập tức.

Không riêng thực lực Thiên Tâm Đằng bạo tăng, các yêu sủng Vạn Lực Vương cũng đã là nửa bước chúa tể, cũng không có đạt tới nửa bước chúa tể đại tam trọng.

Dù vậy cũng tương đương với đại trợ lực.

Đây là át chủ bài của Nhiếp Vân, không đến cuối cùng sẽ không thả ra.

Tam giới chiến trường nhìn như rất gần nhưng bay nãy giờ tốn hao mười phút, Nhiếp Vân cảm thấy thân thể trầm xuống, lúc này có khí tức mênh mông ập tới.

- Khí tức thật kỳ quái.

Hít thở sâu một hơi, Nhiếp Vân cảm thấy cổ quái.

Khí tức nơi này tương tự như thiên địa lục đạo, chỉ có áp lực không gian lớn hơn, mặc dù thực lực như hắn toàn lực phi hành, tốc độ cũng không khác gì Vương Tiên cảnh bao nhiêu.

Hơn nữa phi hành cực kỳ hao tổn thể lực, nguy hiểm hơn nữa... Lúc ngẩng đầu lên, chỉ thấy những người vọt lên trước đã đáp xuống đi bộ.

Do dự một chút, Nhiếp Vân cũng bay xuống dưới đất.

Tam giới chiến trường chính là nơi có áp lực cực lớn, nó lơ lửng giống như ngôi sao, bầu trời có mặt trời mặt trăng và ngôi sao hình thành một loại đường vân đặc thù giống như trình bài đại đạo chí lý.

- Ân, tại sao những ngôi sao này có quỹ tích vận hành tương tự đan điền như thế..

Ngẩng đầu nhìn ngôi sao đầy trời, Nhiếp Vân sững sờ.

Trên bầu trời tăng thêm nhật nguyệt, không nhiều không ít vừa vặn ba ngàn ngôi sao, đại biểu ba ngàn đại đạo, chẳng biết tại sao hắn có cảm giác những ngôi sao này có bố cục cùng loại với đan điền của hắn.

Đương nhiên cũng chỉ là cùng loại, chỉ ở bề ngoài.

Nếu quan sát lâu dài thật sự có trợ giúp lý giải với đại đạo, quỹ tích ngôi sao giống như đại đạo thực chất hóa, thông qua vận động trình bày đại đạo áo nghĩa, còn tốt hơn đại đạo phù điêu trong Thiên Nhất Các rất nhiều.

Khó trách nói tam giới chiến trường là nơi tốt để đột phá, không gian áp bách ở nơi này còn lớn hơn Tà Nguyệt Chí Tôn Vực nhiều, lại hoàn cảnh đặc thù quan sát đại đạo, tu luyện ở đây có thể làm chơi ăn thật.

- Đại nhân, nơi này có áp chế linh hồn dò xét, linh hồn của ta chỉ có thể dò xét khoảng cách mấy ngàn mét!

Đoạn Diệc đã ở quan sát tình huống chung quanh, sau khi xem xong, trên mặt hắn vô cùng khổ sở.

ăặc dù rất nhiều người biết tam giới chiến trường, cũng nghe ngóng không ít tin tức, hắn lần đầu tiên đi vào, hắn cho rằng thực lực của mình ở chỗ này được xem là hàng đầu, nhất định có thể hãnh diện đại triển thần uy, lúc này phát hiện căn bản không có chuyện như vậy, hoặc nhiều hoặc ít có chút thất lạc.

Tu luyện giả có thói quen sử dụng linh hồn dò xét, chỉ có thể nhìn

thấy phạm vi mấy ngàn mét tương đương với mù lòa.

- Ta chỉ có thể dò xét mấy vạn mét, không cần phải gấp, chúng ta không nhìn thấy, người khác cũng không nhìn thấy.

Nhiếp Vân khoát khoát tay và không thèm để ý.

Trước kia hắn trải qua chuyện như vậy quá nhiều, lúc trước mới vừa gia nhập thần chi di tích cũng có chuyện như thế, đổi lại trước kia cũng có bận tâm, hiện tại vô cùng bình tĩnh.

Tuy bình tĩnh, trong nội tâm vẫn cực kỳ rung động, đường đường linh hồn cấp chúa tể cũng chỉ có thể dò xét khoảng cách mấy vạn mét, không thể không nói tam giới chiến trường vượt qua tưởng tượng quá nhiều.

Ông!

Hai người đang nói chuyện với nhau, lúc này nhìn thấy kim sắc quang mang bắn lên bầu trời, vô số thân ảnh tiến lên, ánh mắt nóng rực như lửa đốt.&- Là bảo vật!

Đôi mắt Đoạn Diệc lóe sáng,

- Tam giới chiến trường là nơi giúp người ta lĩnh ngộ đại đạo tốt nhất, trọng yếu nhất là thiên tài địa bảo, những bảo vật này trải qua vô số năm thai nghén, mỗi một kiện đều kinh thiên động địa, chỉ cần không có đạt tới chúa tể sẽ có trợ giúp thật lớn.

Nhìn bộ dạng của kim quang, bảo vật này tuyệt đối không đơn giản.

Không cần hắn giải thích, Nhiếp Vân cũng nhìn thấy.

Có thể phóng xuất hào quang chói mắt như thế trong không gian chắc chắn như thế này, nói rõ cấp bậc của bảo vật tuyệt đối vượt qua ưửa bước chúa tể thần binh.

- Đi qua xem!

Thân thể khẽ động, Nhiếp Vân bay đi đầu tiên.

- Hắc hắc, chạy đi đâu, dám làm ta tổn thất mặt mũi, hôm nay chính là tử kỳ của các ngươi.

Còn chưa đi xa, lúc này có tiếng cười dữ tợn vang lên, ngay sau đó có một chiếc cổ thuyền xông tới.

- Kiền Huyết hoàng đế?

Nhìn rõ ràng hình dạng cổ thuyền, Nhiếp Vân sững sờ, đang muốn nghênh đón, đột nhiên cảm thấy sát khí đáng sợ đang đâm thẳng vào trong linh hồn, lúc này nhìn thấy bàn tay không ngừng biến lớn trên cao, nó như bao trùm cả bầu trời vào trong.

- Hỏng bét, là Kiền Huyết lão tổ, hắn đi cùng Kiền Huyết hoàng đế, trốn!

Nhìn thấy uy lực của bàn tay này, nội tâm Nhiếp Vân chấn động, biết rõ người dùng chiêu như vậy chắc chắn là Kiền Huyết lão tổ, hắn nào dám dừng lại, lập tức thu Đoạn Diệc vào nạp vật thế giới, Phượng Hoàng chi dực mở ra, hắn nhanh chóng lui về phía sau và bỏ chạy.

Trước kia nghe nói chúa tể có khả năng không tiến vào tam giới chiến trường cùng lúc với bọn họ, trong nội tâm buông lỏng không ít, hiện tại xem ra bọn họ cũng tiến vào cùng lúc.

------oOo------

Chương 2309: Tiến vào chiến trường (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiền Huyết hoàng đế mua sắm vị trí không thành, bị Vương Tử Kiệt đánh vào mặt, không dám gây phiền phức với thành Tam Giới, hắn trút giận lên hai người này, có lão tổ làm hậu thuẫn cho nên hiện tại không thể buông tha bọn chúng.

Bàn tay to lớn xé rách thiên địa và đánh nát một khối không gian

trên trời, Nhiếp Vân cảm thấy vô vàn áp lực bao phủ toàn thân và nội tâm chấn động.

Tuy thực lực tăng trưởng rất nhiều nhưng so với cường giả chúa tể mà nói vẫn còn kém quá xa, cả hai chính là cái hào rộng không thể vượt qua.

- Thiên phú thiên hành sư!

Thấy Phượng Hoàng chi dực không cách nào thoát đi, Nhiếp Vân lập tức vận dụng đại đạo, thân thể của hắn bêến mất, khó khăn lắm mới thoát ra từ khe hở của bàn tay, tinh thần khẽ động và chui xuống đất.

Thực lực bây giờ không thể tranh đấu với chúa tể, hắn phải đào tẩu thật nhanh.

Dù sao cường giả chúa tể có lực lượng linh hồn nhìn không xa lắm, chỉ cần chạy ra khỏi phạm vi này, cho dù Kiền Huyết lão tổ có thủ đoạn thông thiên cũng không có cách nào.

- Chạy đi đâu!

Oanh!

Thấy một con sâu cái kiến thoát ra khỏi công kích của hắn và đào tẩu, sắc mặt Kiền Huyết lão tổ khó coi, hắn hừ lạnh sau đó nhìn qua mặt đất.

Lực lượng nổ tung truyền ra các hướng, mặt đất sụp đổ rất lớn, lúc này có một hố sâu lớn mấy ngàn trượng.

Trong hố này không có bóng dáng của Nhiếp Vân.

- Hắn vừa rồi hướng về nơi phát ra kim quang, đuổi theo!

Nhìn thấy hố sâu không có người nào, đôi mắt Kiền Huyết lão tổ bắn ra hàn quang đáng sợ.

Hiện tại có thể bỏ chạy về bất cứ nơi nào, nhưng đối phương lựa

chọn trốn về hướng có kim quang, rất rõ ràng đây là cách làm thông minh nhất.

Nơi đó hội tụ vô số tu luyện giả, chỉ cần lẫn vào trong đó, cho dù là hắn cũng không dám dễ dàng ra tay.

Tuy chúa tể vô địch thiên hạ nhưng không thể tùy ý lạm sát, nếu hắn thật sự đánh chết nhiều người như thế tất nhiên sẽ làm vương giả bắn ngược, gây chuyện không tốt sẽ vẫn lạc.

- Lão tổ, ta hoài nghi tiểu tử này chính là Di Tương trước kia!

Thấy lão tổ ra tay cũng thất bại, Kiền Huyết hoàng đế nói.

Nhiếp Vân và Đoạn Diệc ngụy trang thành bộ dạng khác, mặc dù là hắn cũng không nhìn thấu

- Di Tương?

Kiền Huyết lão tổ sinh ra sát ý đáng sợ.

Nếu như nói hắn muốn giết ai nhất, kẻ đó chính là gia hỏa Di Tương, dám làm hắn mất mặt với các chúa tể khác, tội không thể tha thứ.

- Ân, trước kia chúng ta nhìn thấy Di Tương, hai người bọn họ đào tẩu đã gâấu một tên đi, hiện tại cũng như thế, hơn nữa ta cũng nghe ngóng toàn bộ thành Tam Giới nhưng không tìm ra Di Tương, nghe nói hắn và vài người rời đi đã không thấy quay lại... Chỉ cần điểm này cũng bỏ đi, hai gia hỏa này có thể bỏ chạy trong tay lão tổ, thực lực lợi hại như vậy là chuyện chúng ta chưa nghe nói qua, cũng không có người nhìn thấy, cho nên ta cảm thấy kỳ quái.

Bởi vậy có thể thấy nhất định là kẻ khác ngụy trang, vô cùng có khả năng là kẻ này.

Kiền Huyết hoàng đế thân là hoàng đế của một quốc gia, nhãn lực của hắn không tệ, Nhiếp Vân chỉ vừa thu Đoạn Diệc đã làm hắn liên tưởng.

- Hừ, bất kể có phải hay không, dám khiêu chiến uy nghiêm Kiền Huyết hoàng thất đều phải chết.

Kiền Huyết lão tổ hóp mày, toàn thân sinh ra sát cơ sôi trào.

Hô!

Lúc này trên mặt đất rắn chắc ở xa xa, đột nhiên Nhiếp Vân xuất hiện, hắn nhìn chung quanh sau đó biến thành người khác.

Một thân áo gai vải thô mang gương mặt phong sương khắc khổ, hai mắt thâm trầm u buồn, bộ dạng hoàn toàn khác với vừa rồi, cho dù lại bị đối phương nhìn thấy cũng chưa chắc nhìn ra cái gì.

Thấy ngụy trang không có sơ suất gì, Nhiếp Vân tiến lên phía trước.

Vừa rồi một đường chạy như điên đã cách kim quang không xa, trong rừng rậm phía trước có không ít người, có thể nói bao vây ba vòng trong ba vòng ngoài, những cường giả chạy trốn lúc trước đang khẩn trương đứng nguyên tại chỗ nhìn phía trước, ánh mắt hưng phấn và khẩn trương.

Xem ra những người này đang chờ bảo vật xuất thế, sau đó nghĩ biện pháp cướp đoạt.

- Cái gì đó?

Thấy có nhiều người vây xem như thế, nội tâm Nhiếp Vân trong cảm thấy kỳ quái, hắn dùng Thông Thiên Nhãn nhìn về phía trước.

- Là Cẩm Vân Thiên Chu!

- Hơn nữa đã sống trăm triệu năm, khó trách có thể làm cho nhiều người cướp đoạt như vậy...

Cẩm Vân Thiên Chu là thực vật cấp bậc tương đương Thiên Tâm Đằng, là dược liệu cực kỳ trân quý, phiến lá dược liệu có khắc đường vân đại đạo, sau khi phục dụng có thể trợ giúp ngươi ta lĩnh ngộ đại đạo rất nhanh, thực lực bạo tăng, có thể giúp nửa bước

chúa tể tiểu tam trọng tấn cấp trung tam trọng!

Trung tam trọng tấn cấp đại tam trọng!

Gốc dược liệu này với mọi người chính là vô thượng linh dược, đối với Nhiếp Vân mà nói nó không có tác dụng quá lớn.

- Nó vô dụng với ta nhưng có tác dụng lớn với đám người Vạn Lực Vương, hoàn toàn có thể giúp thực lực của chúng tiến thêm một bước.

Tâm niệm vừa động, Nhiếp Vân cũng không nóng nảy rời đi.

Tuy Cẩm Vân Thiên Chu không có tác dụng với hắn nhưng đối với Huyền Thiền Vương, Vạn Lực Vương mà nói có tác dụng không nhỏ, nếu như có cơ hội, thừa cơ cướp đi cũng là lựa chọn không tệ.

- Thiên Tâm Đằng, lan tràn!

Trong nội tâm khẽ động, Thiên Tâm Đằng lập tức chậm rãi lan tới gần Cẩm Vân Thiên Chu.

Lúc này Cẩm Vân Thiên Chu cách thành thục một bước nhỏ, nó tản mát hương khí làm lòng người thỏa mãn, mọi người đang nhìn chằm chằm chung quanh, cả đám đều cẩn thận cầm binh khí trong tay mình, sợ bị kẻ khác cướp đi.

Thiên Tâm Đằng kéo dài từ dưới đất, nó không khác gì rễ thực vật bình thường, hơn nữa với thủ đoạn của Nhiếp Vân cho nên không ai có thể phát hiện.

Ầm ầm!

Thời điểm Thiên Tâm Đằng đi tới trước Cẩm Vân Thiên Chu, lúc này bầu trời nổ vang, một chiếc cổ thuyền xuất hiện trên đỉnh đầu mọi người.

- Là cổ thuyền của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực Kiền Huyết hoàng thất!

- Dám dùng cổ thuyền tại nơi này, có lẽ Kiền Huyết hoàng đế không có thực lực như vậy.

- Không phải hắn điều khiển, là Kiền Huyết lão tổ, là cường giả chúa tể.

- Cấp bậc chúa tể.

Nhìn thấy chiếc cổ thuyền không kiêng nể gì bay trên không trung, tất cả mọi người nơi đây cảnh giác.

Lực uy hiếp của cường giả chúa tể quá lớn, vạn nhất Kiền Huyết lão tổ ra tay, bọn họ không ai có năng lực phản kháng.

- Các vị đạo hữu, ta là hoàng đế Tà Nguyệt Chí Tôn Vực Kiền Huyết hoàng triều, đây là gia phụ Kiền Huyết lão tổ, là cường giả cấp bậc chúa tể, chắc hẳn không cần giới thiệu mọi người cũng biết!

------oOo------

Chương 2310: Cẩm Vân Thiên Chu

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lần này tới đây không phải cướp Cẩm Vân Thiên Chu, mà là truy tra đào phạm, tên này đang lẫn trốn trong các vị, thỉnh các vị phối hợp một chút.

Mọi người đang kỳ quái, hiếc cổ thuyền vừa tới, Kiền Huyết hoàng đế lập tức nói rõ mục đích của mình.

- Truy tra đào phạm?

- Truy tra đào phạm gì, chỉ sợ cố ý nói như vậy thừa cơ cướp đi Cẩm Vân Thiên Chu!

- Hừ, cho dù ngươi biết mục đích của hắn, ngươi dám cho hắn truy tra sao?

- Thân là chúa tể ngưu bức như vậy? Chẳng lẽ còn dám giết hết chúng ta? Không cho hắn tra thì sao?

Nghe được Kiền Huyết hoàng đế cố tình gây sự như thế, phía dưới xôn xao không nhỏ.

Có thể tu luyện tới cấp tông chủ, nửa bước chúa tể, có người nào không có địa vị cao và tôn nghiêm, hắn nói tra thì tra, đúng là không đặt người ta vào trong mắt.

- Hừ1

Lúc tình cảm quần chúng xúc động và nghị luận liên tục, Kiền Huyết lão tổ trên cổ thuyền tức giận.

Tiếng hừ lạnh vang lên bên tai mọi người giống như sấm rền, vang vọng nội tâm mỗi người.

PHỐC!&PHỐC!

PHỐC!

Trong nháy mắt có hơn mười tên tông chủ đỉnh phong phun máu tươi bay ra xa.

- Ngươi...

Nhìn thấy Kiền Huyết lão tổ vừa hừ lạnh đã tổn thương người như thế, nội tâm mọi người đầy căm phẫn nhưng không ai dám nói gì.

- Cho mặt không biết xấu hổ!&- Xếp hàng đứng vững, ta kiểm tra từng người, không được đào tẩu hay ẩn núp, nếu không giết chết bất luận tội!

Kiền Huyết lão tổ bay lên không trung cổ thuyền, hắn nhìn chung quanh một vòng, khí tức lăng không áp bách làm không gian lặng ngắt như tờ.

- Ngươi...

Mọi người trong cơn giận dữ nhưng nghĩ đến người này là chúa tể, tất cả mọi người có giận nhưng không dám nói, đành phải ngoan ngoãn xếp hàng chờ đợi kiểm tra.

- Như vậy còn không sai biệt lắm!

Thấy động tác của mọi người, Kiền Huyết lão tổ thoả mãn gật đầu, lúc này ánh mắt hắn như điện đảo qua tất cả mọi người.

- Chẳng lẽ hắn đoán ra ta là ai?

Nhiếp Vân đứng sau đám người nên nhìn rõ trong mắt, lúc này cảm thấy phiền muộn.

Nếu như chỉ làm cho tôn nghiêm Kiền Huyết hoàng đế quét rác, Kiền Huyết lão tổ sẽ không đại động can qua như vậy, không tiếc đắc tội nhiều tu luyện giả như thế, chỉ sợ đã đoán ra Nhiếp Vân hắn chính là “Di Tương“.

Đoán ra hắn là Nhiếp Vân khả năng không lớn, chỉ sợ đoán ra hắn là Di Tương, bằng không đường đường cường giả chúa tể sẽ không bốc lên sơ suất lớn như thế.

- Bằng vào lực lượng linh hồn của ta, cho dù ngụy trang thì hắn cũng không nhìn ra, khẳng định gia hỏa này có thủ đoạn khác, phải nghĩ biện pháp làm hỗn loạn, làm đầu mâu của mọi người chỉ vào hắn...

Có được linh hồn cấp chúa tể nhưng thực lực kém xa đối phương, hắn ngụy trang đối phương không nhìn ra, bằng không đã sớm nhận ra hắn là Nhiếp Vân...

Biết rõ đối phương nhìn không ra, đối phương khẳng định cũng biết chuyện này cho nên thời điểm phân biệt chỉ sợ sẽ có phương pháp đặc thù, một khi phát hiện lại muốn chạy trốn quá khó khăn.

Phải nghĩ biện pháp gây ra hỗn loạn, làm cho đối phương ốc còn không mang nổi mình ốc mới được.

- Động tác nhanh lên...

Lúc đang suy nghĩ đột nhiên hắn ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy Kiền Huyết lão tổ dùng ánh mắt như điện nhìn mọi người, trong lòng bàn tay có đồ vật hình tròn đang tỏa sáng, ánh sáng màu bạc chiếu rọi, người bị ánh sáng bạc chiếu vào sẽ lộ nguyên hình, cho dù đang ngụy trang.

Khó trách dám điều tra mỗi người như thế, thì ra có pháp bảo này.

- Nhìn tốc độ như thế, không qua bao lâu sẽ tới ta, làm sao bây giờ?

Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Những tu luyện giả này không muốn người khác điều tra nhưng thấy không người xuất đầu phản kháng cũng im lặng, cũng an tâm tiếp nhận hào quang dò xét, dựa theo tốc độ của hào quang, đám người vây quanh Cẩm Vân Thiên Chu người rất nhiều nhưng điều tra không chậm, hiện tại không thể trốn, một khi đào tẩu sẽ biến thành mũi tên để người ta nhắm.

- Ân? Đúng, Cẩm Vân Thiên Chu... Phải lợi dụng nó!

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân con mắt rơi vào đám người ở giữa nhất cái kia gốc còn không có triệt để thành thục Cẩm Vân Thiên Chu thượng diện.

Những người tới đây đều vì nhắm vào Cẩm Vân Thiên Chu, không bằng lợi dụng nó tạo hỗn loạn sau đó thừa cơ bỏ chạy.

- Hắc hắc, đừng trách ta, còn chưa thành thục, ta phải thúc ngươi.

Trong lòng có đáp án, Nhiếp Vân thúc dục nguyên khí rót vào Thiên Tâm Đằng và truyền vào Cẩm Vân Thiên Chu.

Cẩm Vân Thiên Chu hiện tại xem như thành thục cũng cần thời gian mười ngày, thời gian dài như vậy, bản thân mình chờ không được, như vầy nên cung cấp đủ nguyên khí và thúc có thành thục.

Thiên Tâm Đằng vừa lan tới phía dưới của Cẩm Vân Thiên Chu, lúc này hai rễ cây chạm vào nhau và rót nguyên khí vào.

Cả hai đều là tính mạng thực vật, càng dễ câu thông với nhau, nguyên khí có thể xài chung, trải qua Thiên Tâm Đằng quán thâu, quả nhiên Cẩm Vân Thiên Chu phát triển với tốc độ nhanh hơn.

Tuy tiêu hao lực lượng lớn tới đáng sợ, nếu như Nhiếp Vân không có nguyên khí đan điền ủng hộ cũng không kiên trì nổi.

Trải qua mười giây, Cẩm Vân Thiên Chu tỏa ra mùi thuốc làm người ta động tâm, kim sắc quang mang biến mang đóa hoa cẩm vân lơ lửng không trung, tiếng nổ vang vọng bốn phương.

- Cẩm Vân Thiên Chu triệt để thành thục...

Đám người đằng sau Nhiếp Vân kêu to.

Không cần hắn nói, những người khác cũng chú ý tới, ánh mắt đầy lửa nóng.

Mục đích của bọn họ là dược liệu này, hiện tại dược liệu thành thục, không ai có thể đứng yên, tất cả đều hưng phấn nhìn sang, hận không thể trực tiếp tiến lên cướp đoạt.

Lúc này nhìn thấy Kiền Huyết lão tổ đang ở phía trước, mọi người lại không dám động sợ chọc giận đối phương, bị một chưởng chụp chết.

Trong nháy mắt hào khí xấu hổ và chung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

- Kiền Huyết lão tổ, ngươi đã nói không đoạt Cẩm Vân Thiên Chu, chuyện này là thật?

Yên tĩnh một lát, lúc này cẩm vân trên không trung càng lúc càng lớn, hương khí càng lúc càng nồng nặc, có người không nhịn được lên tiếng.

Gấm vân càng lớn đưa tới cường giả càng ngày càng nhiều, tiếp tục chậm trễ, cho dù Kiền Huyết lão tổ không tham dự cướp đoạt

cũng gia tăng độ khó của bọn họ rất lớn.

Thời điểm này phải có quyết định.

- Hừ, tự nhiên...

Bị người khác nghi vấn, gương mặt Kiền Huyết lão tổ trầm xuống đang nói muốn “Là đúng” thì có tiếng thét vang lên.

- Hỏng bét, Cẩm Vân Thiên Chu bị người lấy đi...

Nghe nói như thế, mọi người vội vàng nhìn sang dược liệu trân quý, chỉ thấy nó biến mất không còn bóng dáng.&

------oOo------

Chương 2311: Vẽ mặt lần nữa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rất nhiều người nhìn chằm chằm vào Cẩm Vân Thiên Chu cũng cho rằng hoa mắt, dược liệu hư không tiêu thất, dường như căn bản chưa từng tồn tại trên đời này.

- Tại sao không thấy?

- Hỏng bét, ai ra tay!

- Đáng giận... Rốt cuộc là ai?

Mục tiêu bêến mất làm mọi người bùng nổ.

- Kiền Huyết lão tổ, nhất định là hắn, trong chúng ta muốn nói ai có thể lặng yên không một tiếng động cướp đi Cẩm Vân Thiên Chu mà không bị phát hiện, chỉ có hắn, đáng giận, thân là chúa tể lại không giữ lời, nói chuyện không đáng tin, quả thực không biết xấu hổ tới cực điểm.

- Trước đó nói điều tra đào phạm, căn bản chính là nói dối, mục

tiêu là gốc dược liệu này.

Lúc mọi người còn chưa khôi phục từ việc dược liệu biến mất, một tiếng nói truyền rõ vào tai mọi người.

Âm thanh vang dội tỏa ra bốn phía, trong lúc nhất thời khó có thể phân rõ nơi phát ra

Xem ra người nói chuyện phòng bị Kiền Huyết lão tổ trả thù cho nên cố ý thi triển thủ đoạn.

- Không sai, nhất định là hắn ra tay!

- Dấu diếm nhiều người chúng ta như vậy, chỉ có chúa tể mới có thể làm được, Kiền Huyết lão tổ, ngươi không nên quá phận...

- Lúc nào cường giả chúa tể cũng vô sỉ như vậy...

- Ngươi cũng không phải không biết, lúc trước hắn dựa vào Thiên Huyền lão nhân nhất thống Kiền Huyết đại lục, chờ khoác hoàng bào liền dứt bỏ Thiên Huyền lão nhân, loại chuyện vong ân phụ nghĩa như thế đâu phải một hai lần...

Mọi người vốn sững sờ, lập tức “Bừng tỉnh đại ngộ “, lửa giận trong lòng bốc cháy hừng hực.

Thân là chúa tể cưỡng ép điều tra mọi người đã chọc bọn họ tức gâận, lúc này Cẩm Vân Thiên Chu mất tích, áp lực đã bùng nổ, tất cả mọi người không muốn tiếp tục nhịn nữa.

Quả thực quá đáng giận!

- Chúa tể lợi hại nhưng cũng có tam tai cửu nạn, ta không tin hắn dám không kiêng nể gì đánh chết tất cả chúng ta, nếu hắn bất nhân nghĩa, chúng ta cũng không cần khách khí, động thủ.

Ầm ầm!

Tiếng nói vừa rồi lại vang lên, phẫn nộ gào thét ở bên trong, ngay sau đó có quyền ảnh thô to bay lên cao, quyền hình này nhìn đã

biết rõ không gây tổn thương chúa tể, không chờ Kiền Huyết lão tổ ra tay, nó đã đánh vào cổ thuyền.

- Không sai, nếu ngươi bất nhân, cũng đừng trách chúng ta...

- Đánh không lại ngươi, ta không tin đám thuộc hạ của ngươi có thể ngăn cản công kích của chúng ta.

Mọi người vốn tức giận không nhỏ, lúc này có người ra tay, những người khác như ăn phải thuốc nổ, lúc này không cần phải nhịn nữa, bọn họ lập tức thi triển thủ đoạn mạnh nhất.

Trong nháy mắt khí kình rộng, Kiền Huyết lão tổ không thể không lui bảo hộ cổ thuyền.

- Đáng giận!

Trên thuyền Kiền Huyết hoàng đế không nghĩ tới tình cảm quần chúng xúc động lại trực tiếp trút lên người hắn, thiếu chút nữa khóc lớn, hắn không kịp trốn tránh, lúc này đành phải vận dụng chúa tể thần binh phòng ngự.

Ầm ầm!

Thiên địa biến thành tối tăm, hơn mười nửa bước chúa tể đại tam trọng, trung tam trọng đồng thời ra tay, cho dù chúa tể cũng phải tạm lánh phong mang chứ đừng nói một chiếc cổ thuyền, lúc này âm thanh vỡ vụn vang lên, cổ thuyền tung tóe và hóa thành bụi phấn, binh sĩ phía trên bị lực lượng đánh trúng hồn phi phách tán ngay lập tức, thi thể không còn lại gì.

PHỐC!

Kiền Huyết hoàng đế có chúa tể thần binh ngăn cản công kích, chấn động cường đại làm hắn đỏ mặt, phun máu tươi tung tóe.

Hơn mười nửa bước chúa tể công kích thật sự quá lợi hại, mặc dù là hắn cũng không chịu nổi.

- Các ngươi muốn chết...

Biến hóa liên tục hoàn thành trong nháy mắt, Kiền Huyết lão tổ nằm mơ cũng không ngờ đám ô hợp này dám ra tay với hắn, hơn nữa tàn nhẫn như vậy, sắc mặt biến thành khó coi, hắn gào thét muốn ra tay, đột nhiên nhìn thấy tại khu vực cổ thuyền tan vỡ có đồ rơi xuống.

- Đây là cái gì?

Tại vị trí mảnh vỡ của cổ thuyền có đồ rơi xuống, mọi người cũng sững sờ.

- Là nguyên khí đại đạo phù, lại là nguyên khí đại đạo phù!

- Tại sao có nhiều đại đạo phù như thế?

- Nhất định là Kiền Huyết vương triều thu tiền tài bất nghĩa...

- Phát tài...

Nhìn rõ đồ vật rơi xuống là cái gì, tất cả mọi người ngây người.

Vật phẩm rơi đầy trời chính là nguyên khí đại đạo phù, rậm rạp chằng chịt tuyệt đối có vài chục vạn tấm.

Nguyên khí đại đạo phù trân quý mỗi người cũng biết, lúc này có nhiều như thế chẳng khác gì vàng thỏi từ trời rơi xuống, lúc này mọi người điên lên.

Vừa rồi Cẩm Vân Thiên Chu mất đi cũng không còn quan tâm nữa, liên tục lao tới cướp nguyên khí đại đạo phù, tất cả mọi người muốn chia canh, cũng muốn đoạt nhiều hơn một ít.

- Mọi người cẩn thận, đây là mưu kế của Kiền Huyết lão tổ, không nên trúng kế!

Lại có tiếng la vang lên, nguyên khí đại đạo phù rơi xuống tỏa ra hào quang màu tím sau đó là âm thanh xé rách.

- Hỏng bét, những nguyên khí đại đạo phù này sắp nổ tung...

- Chạy mau.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người chẳng quan tâm tham tài, đầu óc như nổ tung.

Một tấm cao cấp nguyên khí đại đạo phù tương đương một kích toàn lực của nửa bước chúa tể tiểu tam trọng, mấy chục vạn đại đạo phù đồng thời nổ tung sẽ là khái niệm gì?

Chỉ sợ chúa tể cũng ăn đau khổ, không dám nghênh đón chính diện.

Sưu sưu sưu sưu!

Nghĩ đến những điểm này, mọi người nào dám xông tới phía trước, đồng thời sử dụng tất cả thủ đoạn chạy đi.

Lúc này bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, mặt khác đều là vô nghĩa!

Lại không trốn đi, chỉ cần nổ tung sẽ giết mọi người.

Nhìn thấy mọi người đồng thời bỏ chạy khắp bốn phương, sắc mặt Kiền Huyết lão tổ càng đỏ lên.

Nhiều người đào tẩu như vậy, không có phương hướng, cũng không thể tìm thấy “ Di Tương” ở đâu.

Hơn nữa vừa rồi xảy ra chuyện quỷ dị như thế, dường như chính “Di Tương” dẫn dắt suy nghĩ của mọi người.

Oanh!

Mấy chục vạn nguyên khí đại đạo phù triệt để nổ tung, phương viên trăm dặm biến thành bình địa, lực lượng cường đại bắn lên trời và hình thành đám mây hình nấm cực lớn.

- Đáng giận, đáng giận!

Nổ tung qua đi, Kiền Huyết lão tổ lăng không bay lên, toàn thân bị kim quang bao phủ.

Lực lượng nổ tung vô cùng cường đại, đối với cường giả chúa tể mà nói căn bản không tạo thành thương thế trí mạng, thậm chí thương thế nhẹ nhất cũng không có.

Tuy không có thương tổn nhưng thể diện lại mất hết, rốt cuộc vừa rồi ai trộm Cẩm

Vân Thiên Chu, là ai dẫn đạo suy nghĩ của mọi người, hắn không biết gì hết, thậm chí người nọ trốn hướng nào cũng không rõ.

Trước kia có thể đoán ra đối phương chạy hướng này, hiện tại mọi người chạy khắp bốn phương tám hướng thì làm sao tìm..

------oOo------

Chương 2312: Tầm Lệnh Phù (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lão tổ...

Kiền Huyết hoàng đế có chúa tể thần binh hộ thể, tuy không chế nhưng bịt hương nặng, khí sắc uể oải, gương mặt tái nhợt, lúc này làm gì còn bộ dáng uy chấn tám phương khi ngồi trong Kiền Huyết hoàng cung.

- Hừ, tìm cho ta, cẩn thận tìm, không giết Di Tương ta thề không bỏ qua.

Nhìn thấy bộ dạng nhi tử như thế, Kiền Huyết lão tổ càng tức giận.

Thân là chúa tể, hắn liên tục bị một kẻ không phải chúa tể chơi đùa, lửa giận bộc phát dữ dội, sát cơ bùng nổ.

Ông!

Vừa mới dứt lời, trên không trung có một đạo hàn quang xuất hiện, một ngọc bài từ trên cao rơi xuống trước mặt mọi người.

Oanh!

Ngọc bài nổ tung, ngay sau đó có dòng chữ xuất hiện trước mặt.

Lần này cũng có tám chữ — lão thất phu, muốn bắt ta, tới đây!

- PHỐC...

Kiền Huyết lão tổ tức giận lảo đảo, khí tức trong cơ thể không thuận và phun máu tươi.

Vẽ mặt, lại là vẽ mặt trần trụi.

Lúc này mới qua vài ngày đã bị đánh mặt hai lần.

Cho dù gặp được chúa tể khác hắn cũng chưa từng bị nhục nhã như thế.

- Di Tương, ta không thể giết ngươi, bầm thây ngươi thành vạn đoạn thì ta không gọi là Kiền Huyết!

Lúc này đã không cần Kiền Huyết hoàng đế đoán, kẻ thoát ra khỏi bình và vẽ mặt lần này đều là Di Tương, Kiền Huyết lão gào thét khàn khàn, ánh mắt của hắn đỏ rực như sói đối săn mồi.

Thân là chúa tể sống cả tỷ năm, chưa bao giờ có bộ dạng như hiện tại và muốn giết một người như thế.

Đi về phía trước đã ba ngày ba đêm, đi vào một chỗ sơn mạch, Nhiếp Vân dừng lại.

Trước đó Kiền Huyết lão tổ đã nhìn thấy tất cả thủ đoạn của hắn, một phen xếp đặt thiết kế và thành công đào thoát.

Hô!

Đoạn Diệc xuất hiện trước mặt.

- Đại nhân, dường như nơi này là Ầm Hồn Sơn, là một hiểm địa nổi danh trong tam giới chiến trường!

Nhìn hai bên một hồi, Đoạn Diệc kết hợp tin tức nhận được và đưa ra kết luận.

- Trước kia Âm Hồn Sơn không có tên này, cụ thể tên gì thì ta không biết, nơi đây từng xuất hiện một bảo vật lợi hại, đưa tới vô số cường giả, phát sinh chiến đấu kinh thiên động địa, nghe nói chết mấy vạn nửa bước chúa tể!

Cường giả loại này tử vong, dựa theo tình huống bình thường sẽ hồn phi phách tán, hình thần câu diệt, ở nơi này lại sinh ra linh hồn, đều bị lực lượng đặc thù biến thành âm hồn hung hãn.

- Những âm hồn này không có ý thức của mình, ưa thích hấp thu máu huyết của tu sĩ nhân loại, thừa dịp đêm tối hành động, thực lực bạo tăng, phi thường đáng sợ, rất nhiều cường giả trong lúc vô tình xâm nhập nơi đây đều bị đánh tàn hoặc chết!

- Nơi này lại có vô số bảo vật của cường giả chết đi lưu lại, tuy biết rõ nguy hiểm nhưng mỗi lần tam giới chiến trường mở ra vẫn có vô số người mạo hiểm tới đây, làm không biết mệt!

Đoạn Diệc giải thích cặn kẽ.

- Địa phương trọng yếu nhất trong tam giới chiến trường là nơi nào?

Đối với bảo vật, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, hắn tới nơi này chính là phải làm chuyện đệ đệ Nhiếp Đồng muốn, tìm được tam giới chi tâm.

Nếu tam giới chi tâm duy trì chiến trường vận chuyển, vô cùng có khả năng nằm ở khu vực trọng yếu nhất của chiến trường.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán mà thôi, trước kia không gian hạch tâm của Hỗn Độn Tĩnh Tâm Bình bởi vì đã có linh trí của bản thân, tùy ý chạy thục mạng, cũng không nằm ở vị trí trung tâm.

- Vị trí hạch tâm của tam giới chiến trường nằm gần Tầm Lệnh Phù, chỗ đó khẳng định đã chồng chất người, đại nhân muốn tìm tiểu thế giới thì nơi đây không phải lựa chọn tốt...

Đoạn Diệc vội hỏi.

Nhiếp Vân có mục đích tìm tam giới chi tâm, cũng không nói cho hắn biết, hắn xem ra đại nhân trước cảm thấy có hứng thú với tiểu thế giới, tuy không biết nguyên do nhưng hắn cũng tận lực giới thêệu.

- Thiên Khu đình? Tốt, đi vào trong đó!

Biết rõ đối phương nghi hoặc, Nhiếp Vân cũng không giải thích.

- Đi Thiên Khu đình... Khoảng cách gần nhất là phải đi ngang qua Âm Hồn Sơn,đi đường vòng cần một ngày.

Đoạn Diệc nói.

- Một ngày thì một ngày.

Nạp vật thế giới có được năng lực phục chế vô hạn, tất cả bảo vật trong mắt hắn đều vô dụng, nếu Âm Hồn Sơn nguy hiểm như thế, cường nganh vượt qua sẽ gặp không ít phiền toái, hắn không bằng bỏ qua một ngày đi đường, dù sao nguyên khí trong cơ thể của hắn vô cùng vô tận, cũng sẽ không biết mệt mỏi, tốt đa chỉ hơi nguy hiểm mà thôi.

- Tốt!

Đoạn Diệc nghe theo lời của hắn nên cũng không nhiều lời.

- Đi thôi!

Nhận thức chuẩn phương hướng, hai người nhanh chóng đi về phía trước.

Áp lực không gian trong tam giới chiến trường cực lớn, nguy hiểm

nhiều, Đoạn Diệc có năng lực biết trước nguy hiểm, nếu thật gặp tình huống như thế nào, hai người đáp xuống đất đi bộ, với thực lực của bọn họ cho dù đi bộ cũng cực nhanh.

- Ân?

Đi về phía trước một hồi, đột nhiên Nhiếp Vân dừng lại.

- Như thế nào?

Đoạn Diệc sững sờ.

Hắn cũng không cảm thấy bất kỳ nguy hiểm nào, chẳng lẽ vị đại nhân này xuất hiện cái gì.

Vèo!

Nhiếp Vân không nói chuyện, ngón tay khẽ động, một con kiến nhỏ như hạt vừng xuất hiện trong tay hắn, dường như nói gì đó và con kiến rời đi.

- Đi theo ta!

Lại ngụy trang thành bộ dạng khác, Nhiếp Vân đi về một hướng.

Lúc tới đây hắn lặng lẽ bảo Vạn Lực Vương thả con cháu của nó ra ngoài, trong tam giới chiến trường có không ít sinh mạng thổ dân, loại kiến nhỏ không có thực lực này căn bản không làm người ta chú ý tới.

Tuy tốc độ của những con kêến bị hạn chế, không thể trải rộng cả tam giới chiến trường, nếu như đường bị che kín, vạn nhất phía sau có người đuổi theo, cũng có thể sớm phát hiện.

Có thể biết thêm tin tức, nhanh chóng tìm được tam giới chi tâm.

Khoảng cách đệ đệ hứa hẹn một năm đã qua vài tháng, tam giới chiến trường lại lớn như thế, không nhanh hoàn thành, đệ đệ lại đấu tranh ý thức với Tu La Vương và thất bại, khi đó hậu quả không chịu nổi.

Đi về phía trước một hồi, Nhiếp Vân dùng tay ra hiệu, hai người đồng thời dừng lại và nấp vào sau một tảng đá.

Bọn họ vừa dừng lại, chợt nghe đến trên không trung có tiếng gió vang lên.

- Phù Ám Triều đến chưa?

Hai người vừa triệt để ấn nấp thân thể, lúc này người ngoài không thể phát hiện được, chợt nghe có giọng nói già nua vang lên.

- Phù Ám Triều?

Nghe cái tên này toàn thân Đoạn Diệc chấn động, đôi mắt mở to.

Nhìn thấy vẻ mặt của hắn, cho dù không nói Nhiếp Vân cũng biết hắn nghĩ cái gì.

Phù Ám Triều là cường giả của Tuyệt Sát Đại Thế Giới, thậm chí còn mạnh hơn cả Bạch Đầu tôn giả mà hắn nhìn thấy, người này xếp hạng ba mươi bảy trong Bách Cường Đồ.

------oOo------

Chương 2313: Tầm Lệnh Phù (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tới nhanh thôi, chúng ta cũng sớm chuẩn bị một chút, nên hỏi cái gì tốt nhất nên trực tiếp hỏi rõ!

- Tỷ tỷ nói đúng, nếu Phù Ám Triều không muốn nói, chúng ta phải có thủ đoạn sau đó, nếu không chỗ tốt sẽ bị hắn lấy cả, bằng không chúng ta nhảy vào vũng nước đục này làm gì?

Âm thanh của hai nữ tử vang lên như quỷ mị, nghe vào tai chỉ có âm lãnh và lạnh buốt, toàn thân nổi da gà.

- Quỷ Mị Yêu Cơ...

Ý niệm của Đoạn Diệc chấn động, đôi mắt trợn tròn.

- Ân!

Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Tuy không có nhìn thấy bộ dáng mấy người kia nhưng hai người nói chuyện cũng có thể đoán ra thân phận, chính là tỷ muội Quỷ Mị Yêu Cơ gặp được bên ngoài tam giới chiến trường.

Cho dù Nhiếp Vân chưa tiếp xúc qua hai nữ này, theo như Đoạn Diệc kiêng kị là có thể nhìn ra tuyệt đối không phải hạng người bình thường.

- Ân, trước khi động thủ phải phân phối tốt lợi ích, nếu không Tử Đồng Bất Hủy chắc chắn sẽ không làm.

Lại có giọng nói vang lên, lời nói chẳng khác gì sắt thép ma sát với nhau, nghe vào tai lại có cảm giác chói tai tới cực điểm.

Đó là thân thể xuất hiện trong hỗn độn, thân thể có thể so với chúa tể thần binh, Tử Đồng Bất Hủy.

- Nếu mọi người nói như vậy, cứ quyết định vậy đi, tam giới chiến trường trước sau như một, quy củ đều giống nhau, muốn vào được Hỗn Độn Vương Phù Lệnh thì phải dùng máu của nhiều cường giả mở cối xay, đạt được Tầm Lệnh Phù, chúng ta phải thương định tốt và không cho phép có người phản loạn, nếu không đừng nói không tìm thấy Vương Lệnh Phù, gây chuyện không tốt còn phải chết tại nơi đây.

Người đầu tiên lên tiếng.

Giọng nói này già nua, ngữ khí trầm ổn, tinh thần khẽ động, lúc này một dung mạo xuất hiện trong đầu Nhiếp Vân.

Chính là Bạch Đầu tôn giả.

Xem ra sau khi bọn họ đi vào tam giới chiến trường cũng không có tách ra, ngược lại hội tụ với nhau.

Những nhân vật này đều có thực lực không kém gì hắn, nhiều người hội tụ với nha như thế, cho dù gặp được chúa tể cũng có thể rời đi, cũng không cần sợ.

- Nghe nói Hỗn Độn Vương Phù Lệnh lần này là thứ cực kỳ trọng yếu, ba đại cường giả phong vương đều phi thường coi trọng, thậm chí cường giả chúa tể cũng tới không ít, chúng ta nhiều người liên thủ với nhau, những người khác không cần để ý, mấu chốt là những cường giả chúa tể.

Bạch Đầu tôn giả nói.

- Yên tâm đi, Tầm Lệnh Phù có tới tám cái, chúng ta chỉ cần tìm một cái là có tư cách đi vào hạch tâm tam giới chiến trường, chỉ cần chúng ta có thể tiến vào, như vậy có tư cách tìm được nội dung của Hỗn Độn Vương Phù Lệnh, đến lúc đó ai hoàn thành nội dung còn chưa biết đâu.

Tử Đồng Bất Hủy nói.

- Đúng thế!

Mọi người đồng thời gật đầu.

- Hỗn Độn Vương Phù Lệnh? Tầm Lệnh Phù?

Đám đông nói chuyện đều lọt vào tai hắn, Nhiếp Vân nháy mắt sau đó nghi hoặc.

Hắn nghe nói qua Hỗn Độn Vương Phù Lệnh, dường như là ba đại cường giả phong vương liên thủ ban bố nhiệm vụ, Tầm Lệnh Phù là cái gì thì hắn chưa từng nghe nói qua.

Quay đầu nhìn về phía Đoạn Diệc, thấy hắn cũng nghi hoặc như mình, dường như không biết rõ ràng như thế.

Sở dĩ Nhiếp Vân tới đây là nghe được Vạn Lực Vương báo cáo,

mấy người kia hội tụ tại nơi này, ôm tâm tính tới xem nhiều cường giả tới nơi này làm chuyện gì, không nghĩ tới quả nhiên hắn nghe được một ít chuyện chưa từng nghe.

- Chuyện trong Hỗn Độn Vương Phù Lệnh lần này theo ta suy tính, khả năng có quan hệ với Tu La Vương, cho nên ba đại vương giả thập phần coi trọng, nếu như chúng ta hoàn thành và trở thành chúa tể, đây là chuyện một câu mà thôi, cho nên cho dù đối phương là chúa tể cũng không đủ gây sợ, gây chuyện không tốt bọn họ còn gặp tai nạn vẫn lạc biến mất trong lịch sử.

Lúc nội tâm Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái, Tử Đồng Bất Hủy lại tiếp tục nói.

- Có quan hệ với Tu La Vương?

Nhiếp Vân cau mày một cái, sắc mặt của hắn âm trầm.

Hỗn Độn Vương Phù Lệnh có quan hệ với Tu La Vương, chẳng lẽ thực sự giống như hắn đoán trước, ba đại cường giả phong vương phát hiện cái gì?

- Hư, chuyện này ít nói cho thỏa đáng, chuyện của cường giả phong vương không phải chúng ta có thể xen vào.

Một trong Quỷ Mị Yêu Cơ cắt lời của Tử Đồng Bất Hủy, trong giọng nói mang theo bất mãn.

Ý niệm của cường giả phong vương bao phủ tứ phương, vạn nhất bị bọn họ nghe được cái gì, cho dù một ý niệm hàng lâm cũng có thể đánh chết bọn họ.

Hỗn độn phong vương đại biểu cho hỗn độn tán thành, đại biểu quy tắc vũ trụ, là tồn tại khủng bố.

- Mặc kệ đó là chuyện gì, chỉ biết lần này là cơ hội trở thành chúa tể, cơ hội như thế trăm triệu năm chưa chắc có một lần, bỏ qua sẽ tìm không thấy, các ngươi cũng không muốn giống như lúc trước chứ, muốn đột phá cũng không có bêện pháp, vĩnh viễn sống dưới bóng mờ của chúa tể!

Bạch Đầu tôn giả nói.

- Tu luyện giả truy cầu đại đạo, có cơ hội trở thành chúa tể, ai nguyện ý sống như bộ dáng hiện tại...

Mọi người đồng thời gật đầu, lời còn chưa dứt đã có một bóng màu đỏ bay tới, cái bóng này đáp xuống gần bọn họ, hẳn là Phù Ám Triều mà bọn họ nói đã tới!

Nhiếp Vân vận chuyển thiên nhãn xuyên thấu qua nham thạch nhìn sang, chỉ thấy bộ dáng người tới hơn bốn mươi, hai lông mi trắng tuyết nhưng không tương xứng với dung mạo của mình, trong ánh mắt mang theo sát phạt như đao.

- Ngươi triệu tập mọi người tụ tập nơi đây, có nên nói toàn bộ ra hay không?

Tử Đồng Bất Hủy đi đầu nói.

- Ngươi tới chất vấn ta?

Phù Ám Triều cau mày, trong mắt bắn ra hai đạo hào quang màu vàng.

- Chất vấn ngươi thì sao? Hỏi nhiều cũng không nói, nếu mọi người liên minh, ngươi cũng nên nói thật đi, bằng không cho dù chúng ta có giao tình nhiều năm, hôm nay cũng câấm dứt.

Tử Đồng Bất Hủy vung tay lên.

- Không sai, tất cả mọi người liên minh, ngươi biết tin tức thì nên nói ra, chuyện này liên quan tới việc trở thành chúa tể, mấy người chúng ta cũng không tới chơi.

- Không nói cái gì cả mà muốn chúng ta mạo hiểm với ngươi, thậm chí không tiếc đắc tội chúa tể, ngươi suy nghĩ cũng quá đơn giản rồi.

Tỷ muội Quỷ Mị Yêu Cơ đồng thời lên tiếng.

Mấy đại cao thủ đồng thời nói chuyện, mặc dù không có tận lực phóng thích năng lượng nhưng không khí chung quanh đông đặc như nhớt, tùy thời có thể sụp đổ hóa thành lỗ đen.

Thực lực của người này quá mạnh, mỗi tiếng nói cử động đã không tự giác dung nhập ý chí của mình vào đại đạo, ảnh hưởng cảnh vật chung quanh.

------oOo------

Chương 2314: Phù Ám Triều

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thời điểm nên nói với các ngươi tự nhiên sẽ nói, hiện tại còn không phải lúc!

Thấy thái độ của mọi người, mặc dù Phù Ám Triều có chút mất hứng nhưng không nói thêm lời nào, khoát tay nói:

- Nếu muốn đạt được cơ hội tấn chức chúa tể thì đi theo ta, không nên hỏi nhiều.

- Hắc hắc, hôm nay không nói thì chúng ta không đi theo ngươi.

Bạch Đầu tôn giả đi tới.

Phù Ám Triều lúc này mới phát hiện, hắn đã bị mấy người vây ở giữa, hắn cau mày tức giận.

- Như thế nào? Các ngươi muốn ta động thủ?

- Động thủ? Cũng không phải, chúng ta chỉ muốn xem thực lực cảu ngươi có lợi hại hay không.

Tử Đồng Bất Hủy thét dài hơn nữa xuất thủ trước.

Bàn tay của hắn xuất hiện màu xanh giống như đồ cổ trân tàng,

cũng không ngờ lực lượng lại đáng sợ như thế, không có bất kỳ tiên lực chấn động nào, chỉ bằng vào lực lượng thân thể đã có thể áp súc không gian mấy trăm dặm thành bánh, đại địa không ngừng lắc lư.

- Lợi hại...

Ánh mắt ngưng trọng, thân thể Nhiếp Vân lúc này chấn động, hắn mang theo Đoạn Diệc tiến vào Thiên Huyền điện, mà Thiên Huyền điện bêến thành bụi bậm rơi xuống đất.

Cả hai vừa động thủ, lực lượng không ngừng phát ra bốn phía, cho dù tinh thần hay thủ đoạn đều tập trung cao độ, lúc này cảnh vật chung quanh dễ dàng bị phá hư, tiếp tục nấp ở chỗ này, gây chuyện không tốt cũng bị phát hiện, không bằng nấp trong Thiên Huyền điện an toàn hơn.

Có được linh hồn cấp chúa tể bao phủ, có thể dễ dàng vận chuyển rất nhiều thủ đoạn mà Thiên Huyền lão nhân lưu lại trong Thiên Huyền điện, chỉ trong đám người không có cường giả chúa tể sẽ rất khó có người phát hiện ra.

- Ta vừa lúc muốn xem thủ đoạn của các nguoiwl.

Thấy hắn trực tiếp ra tay, Phù Ám Triều gầm lên, lòng bàn tay xuất hiện hàn mang lập loè, một liêm đao xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, lăng không đánh thẳng vào nắm đấm của đối phương.

Chiêu số của binh khí liêm đao không có kỳ lạ quỷ dị, thậm chí mang theo ý mộc mạc, nhìn cũng không thu hút, nó đánh thẳng vào khu vực tập trung lực của Tử Đồng Bất Hủy, cả hai va chạm làm lực lượng phân tán ra chung quanh.

Hừ!

Nhìn thấy thủ đoạn của đối phương, Tử Đồng Bất Hủy cũng không kỳ quái, cũng không có chút nhụt chí, ngược lại hắn hừ lạnh một tiếng, cánh tay gia tăng thêm lực lượng đánh tới.

Hắn làm rất đơn giản, chỉ dùng bàn tay của mình va chạm với binh

khí.

Tuy rất nhiều người mới nhìn thấy binh khí liêm đao của Phù Ám Triều lần đầu tiên, thông qua uy thế vừa xuất hiện có thể nhìn ra tuyệt đối là kiện chúa tể thần binh, đồ vật cường đại như thế lại không tránh né, dùng nắm đấm đối kháng, lực lượng to lớn đáng sợ.

Oanh!

Nắm đấm va chạm với binh khí liêm đao, bàn tay của hắn không bị cắt nát giống như tưởng tượng, lúc va chạm còn có âm thanh kim thiết vang lên, mặt đất rạn nứt tầng tầng.

Đăng đăng đăng đăng!

Tử Đồng Bất Hủy lui về phía sau vài bước, gương mặt biến hóa, Phù Ám Triều cũng không lui về phía sau, bàn chân hắn đâm sâu vào mặt đất.

Cả hai chỉ giao thủ xem thế hoà không phân thắng bại chấm dứt, trên thực tế lại là Tử Đồng Bất Hủy bại một bậc.

Cũng không kém nhiều, tiếp tục đánh tiếp, ba ngày ba đêm cũng không phân được thắng bại.

Nhìn thấy thủ đoạn của hai người, Nhiếp Vân nhìn vào trong mắt, trong lòng nghiêm túc.

Thực lực của hai người này còn mạnh hơn cả hắn, nhất là thân thể Tử Đồng Bất Hủy cứng rắn như thế, vừa không có linh hồn, quả thực không chê vào đâu được, mặc dù hắn có rất nhiều thủ đoạn, một khi gặp gỡ, chỉ sợ cũng không cách nào đánh bại hắn.

- Sớm nghe nói thân thể Tử Đồng Bất Hủy là một tòa hỗn độn thần sơn, phiêu lưu trong hỗn độn trăm triệu năm, một khi đắc đạo ngưng tụ thành linh, hóa thành nhân hình, hôm nay nhìn thấy quả nhiên không tầm thường.

Phù Ám Triều thấy không kiếm được tiện nghi, liếc mắt nhìn những

người khác, hắn bị nhìn căằm chằm, ngón tay điểm một cái, chúa tể thần binh hình dáng liêm đao xoay tròn trong lòng bàn tay, hắn cười ra tiếng.

- Không cần phải nói lời khách khí, thực lực ngươi đúng là mạnh hơn ta, ta không thắng nổi ngươi, muốn đánh bại ta là tí có khả năng, mọi người đã lựa chọn liên minh cũng nên biết xảy ra chuyện gì, nếu ngươi tiếp tục giấu diếm, chúng ta không ngại đánh một hồi.

Tử Đồng Bất Hủy hất tay lên, thản nhiên lên tiếng.

Bản thể hắn là một tòa hỗn độn thần sơn, tính cách ngay thẳng, có cái gì nói cái gì, hơn nữa bản thể cường hãn, cho dù không làm ra phòng ngự gì, muốn đánh lén giết hắn cũng phi thường khó khăn, căn bản không quan tâm cái nhìn của người khác, cũng không sợ đắc tội người.

- Tử Đồng Bất Hủy nói không sai, ngươi nên cân nhắc một chút đi.

Bạch Đầu tôn giả cũng thản nhiên nói.

Tuy hắn không nói nhiều nhưng khí thế trên người căng như dây cung, chỉ cần đối phương nói không tốt, tùy thời sẽ đánh ra một kích ác liệt nhất.

Phù Ám Triều nhướng mày, hắn nhìn sang tỷ muội Quỷ Mị Yêu Cơ cách đó không xa, nhìn thấy thái độ của các nàng không tốt, lúc này mới lắc đầu:

- Nếu các ngươi một lòng muốn biết, nói rõ với các ngươi cũng không sao.

- Chuyện này không thể lọt vào tai của kẻ khác, nếu không chỗ tốt không tới phiên chúng ta đâu.

- Đó là tự nhiên!

Thấy hắn nguyện ý nói, mấy người khác thở ra một hơi và gật đầu.

Có thể làm cho Phù Ám Triều ngưng trọng như thế, chuyện này

khẳng định không đơn giản, bọn họ không phải người lỗ mãng, tự nhiên sẽ không hồ ngôn loạn ngữ.

- Sở dĩ lần này ta không nói là vì chuyện này liên lụy tới Tu La Vương đã vẫn lạc, ta sợ các ngươi sợ hãi, không dám đi làm!

Bàn tay hắn đánh ra vài đạo cấm chế, Phù Ám Triều chậm rãi nói.

- Có quan hệ với Tu La Vương?

Đám người Bạch Đầu tôn giả nhìn nhau, bọn họ đều nhìn ra khiếp sợ trong mắt đối phương

Thiên Huyền điện biến thành hạt bụi nằm cách đó không xa, cũng không bị cấm chế hạn chế, Nhiếp Vân nghe được những lời của đối phương liền cau mày.

Có quan hệ với Tu La Vương? Chẳng lẽ gia hỏa này biết Nhiếp Đồng trở lại Tà Nguyệt Chí Tôn Vực?

- Không sai, tam giới chiến trường vào trăm triệu năm cũng không gọi là như vậy, mà gọi là tứ giới chiến trường, Tu La Vương sáng tạo Tu La đại thế giới cũng phái người tới đây.

Phù Ám Triều nói.

- Chúng ta biết chuyện này, từ khi Tu La đại thế giới diệt vong, không ai dám nói tới chuyện này, như thế nào, chẳng lẽ Tu La Vương còn chưa có chết, hoặc là phục sinh?

Dường như Bạch Đầu tôn giả biết rõ không ít bí mật thượng cổ, hắn cau mày và trong mắt mang theo ý hỏi thăm.

- Cũng không phải! Nếu như liên lụy Tu La Vương, cho dù chúng ta có mười cái mạng cũng không dám, ta cũng không dẫn các ngươi đi mạo hiểm.

Phù Ám Triều lắc đầu.

------oOo------

Chương 2315: Phá Ấn Luân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ cần liên lụy cường giả phong vương đều là đại sự kinh thiên động địa, đừng nói bọn họ, cho dù chúa tể hơi không cẩn thận cũng vẫn lạc.

- Đó là cái gì?

Thấy hắn phủ nhận, những người khác đều nhìn sang.

- Ta đi vào tam giới chiến trường đã bảy trăm ba mươi bảy lần, mỗi một lần đều cẩn thận nghiên cứu, dấu chân của ta đạp vào nơi này có thể nói là mòn cả giày.

Phù Ám Triều nói.

- Bảy trăm ba mươi bảy lần?

Mọi người tắc luỡi.

Tam giới chiến trường một trăm triệu năm mở ra một lần, đã tới bảy trăm ba mươi bảy lần, nói rõ ít nhất hao phí thời gian hơn bảy mươi tỷ năm, hơn nữa có thể du đãng ở nơi này không vẫn lạc, hơn bảy mươi tỷ năm trước thực lực của hắn cũng đã là hiện tại, khó trách hắn muốn liều mạng trùng kích chúa tể, đúng là tịch mịch đủ lâu.

Trong mọi người chỉ có Tử Đồng Bất Hủy mặt không đổi sắc, hắn thân là hỗn độn thần sơn, thời gian sống lâu hơn mọi người, hơn bảy mươi tỷ năm, đối với Nhiếp Vân mà nói là không thể tưởng tượng nổi, với hắn mà nói chỉ là bọt nước trong đời, là thời gian ngắn mà thôi.

- Trời xanh không phụ lòng người, trải qua nhiều lần hành tẩu như vậy cho nên ta biết một truyền thuyết.

Phù Ám Triều nói đến đây ánh mắt lộ ra điên cuồng và khát vọng,

hai mắt bắn ra hào quang hưng phấn.

- Truyền thuyết!

- Không sai, là truyền thuyết trở thành chúa tể!

Phù Ám Triều không tiếp tục dừng lại, nói tiếp:

- Tu luyện tới cảnh giới của chúng ta cũng biết muốn trở thành chúa tể không phải tu luyện là có thể đột phá, mà là kỳ ngộ!

- Kỳ ngộ đạt được ngụy bổn nguyên đại đạo!

- Kỳ ngộ đạt được ngụy bổn nguyên đại đạo?

Bạch Đầu tôn giả mày nhăn lại:

- Hỗn độn hải dương có quy tắc đặc biệt vận chuyển, một chí tôn vực chỉ có thể sinh ra chín cái ngụy bổn nguyên đại đạo, cho nên chỉ có thể sinh ra chín chúa tể, trừ phi người trước vẫn lạc, nếu không, không có khả năng sinh ra người tiếp theo, ý của ngươi là chúng ta vây quét chúa tể?

Nghe hắn phân tích, gương mặt những người khác co rút.

Tuy bọn họ vô hạn gần tới chúa tể nhưng thực lực còn kém chúa tể nhiều lắm, mặc dù mấy người liên thủ, thủ đoạn ra hết, gặp được chúa tể chân chính chỉ sợ cũng bị chém giết trong một chiêu, cấp độ tính mạng của hai bên quá chênh lệch, không thể so sánh với nhau.&- Chúa tể vô cùng cường đại, đừng nói vây quét, cho dù đứng tại chỗ không hoàn thủ thì chúng ta cũng không cách nào phá vỡ phòng ngự cảu bọn họ, ta không nói việc này.

Phù Ám Triều lắc đầu:

- Vừa rồi Bạch Đầu tôn giả cũng nói, một chí tôn vực có thể sinh ra chín vị chúa tể, nhưng mà... Chúa tể Tu La Chí Tôn Vực đang ở đâu?

- Chúa tể của Tu La Chí Tôn Vực Chủ nương theo Tu La thế giới

sụp đổ, tất cả đều bị giết, đây là chuyện ai cũng biết.

Tử Đồng Bất Hủy khinh thường lên tiếng.

Vốn cho rằng đối phương nói ra bí mật kinh người gì đó, hiện tại xem ra căn bản không có chuyện như âậy, ba đại thế giới liên thủ phá vỡ Tu La đại thế giới, vô số cường giả tử vong, đây là sự thật ai cũng biết, những chuyện này không phải là bí mật gì.

Giống như có người nói, nói cho ngươi biết bí mật vài tỷ người biết, vài tỷ người cũng biết thì đó là bí mật cọng lông.

- Chúa tể Tu La Chí Tôn Vực Chủ tử vong, như vậy ngụy bổn nguyên đại đạo của bọn họ ở đâu?

Đã sớm đoán được mọi người đều biết bí mật này, Phù Ám Triều tiếp tục nói.

- Chí tôn vực nghiền nát, thế giới pháp tác không còn, những ngụy bổn nguyên này cũng biến mất theo, đây là bí mật ngươi nói sao? Dường như không có chút giá trị gì cả.

Bạch Đầu tôn giả nói.

Thế giới nghiền nát, sinh ra đời tất cả, cũng biến mất tất cả, đây là định lý, Tu La Chí Tôn Vực bị diệt vong, binh khí trong đó không thể vận dụng chứ đừng nói ngụy bổn nguyên, những vật này khẳng định sẽ bị hỗn độn hải dương lấy đi, làm sao có thể lưu cho bọn chúng tồn tại.

Chính bởi vì biết rõ điểm này, tam giới mới không có người tìm hiểu và đánh chủ ý ngụy bổn nguyên.

- Ha ha, xem ra các ngươi cũng bị lường gạt!

- Nói thực cho ngươi biết các ngươi, những ngụy bổn nguyên kia vẫn còn!

Phù Ám Triều hừ nhẹ, lời nói không lớn nhưng lại không khác gì cái chuông khổng lồ đánh vào lòng mọi người

- Vẫn còn? Ngươi nghe tin tức này từ đâu? Chuẩn xác hay không?

Đám người Bạch Đầu tôn giả nhìn nhau, bọn họ hít thở dồn dập và nhìn sang.

- Ta nói mấy chuyện này các ngươi cũng biết rõ.

- Lúc trước Tu La Vương được xưng thứ nhất trong tứ đại vương giả, chuyện này các ngươi không phủ nhận chứ?

- Cường giả thực lực như thế làm sao có thể dễ dàng vẫn lạc? Những năm qua tin tức Tu La Vương phục sinh liên tục truyền ra, tất cả mọi người biết rõ, vị cường giả cái thế này sớm sẽ trở lại thôi, cũng chính bởi vì như thế, cường giả chúa tể mới gọi đây là tam tai cửu nạn.

- Nếu không bằng vào thực lực cường giả chúa tể, ai có thể giết bọn họ?

- Việc này...

Tất cả mọi người sững sờ.

Tuy bọn họ từ chối cho ý kiến việc Phù Ám Triều nói Tu La Vương có thể phục sinh, chúa tể có tam tai cửu nạn là chuyện thật sự không thể phản bác.

Cường giả chúa tể đại đạo viên mãn, thực lực thông thiên, bọn họ không ai có thể đánh chết ai, đây là sự thật ai cũng biết, trừ phi cường giả phong vương ra tay mới có thể làm bọn họ tử vong, nếu không tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng mà cường giả phong vương cao cư thế ngoại, trừ phi có tên chúa tể nào quá phận, nếu không sẽ không dễ dàng ra tay... Đã như thế cách nói chúa tể có tam tai cửu nạn từ đâu? Là ai nói:

Chỉ sợ có quan hệ với Tu La Vương đã mất đi nhưng phục sinh.

- Đây chỉ là chuyện đầu tiê, chuyện thứ hai, thần chi di tích tại Tà

Nguyệt Chí Tôn Vực là nơi mọi người đều nghe qua, cũng đều có thế hệ con cháu hậu bối tiến vào trong đó thí luyện, nghe nói chỗ đó ẩn chứa một thượng cổ chiến trường, là hạch tâm chân chính của Tu La Chí Tôn Vực.

- Mặc kệ Tu La Vương có tử vong hay chưa, chỉ cần hạch tâm còn, nói rõ Tu La Chí Tôn Vực không có triệt để hủy diệt, nói cách khác, những ngụy bổn nguyên đại đạo không có biến mất.

Phù Ám Triều nói.

Ách!

Mọi người nhìn nhau, cũng đều nhìn thấy khiếp sợ trong mắt nhau.

Đúng thế, bổn nguyên hạch tâm của Tu La Chí Tôn Vực không hư hao, như vậy ngụy bổn nguyên đại đạo do thế giới sinh ra khẳng định vẫn còn, đây là quy luật hỗn độn, không người có thể sửa đổi.

Nhưng nếu như bổn nguyên vẫn còn, vì sao không có ai đạt được qua? Cũng không có nghe nói chúa tể mới xuất hiện.

------oOo------

Chương 2316: Tinh Linh Hoàn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Rất đơn giản... Những ngụy bổn nguyên kia đều bị ba đại vương giả amng đi, phong ấn tại một nơi...

Phù Ám Triều nói.

- Phong ấn? Ba đại vương giả làm như vậy làm gì?

Quỷ Mị Yêu Cơ lên tiếng.

Không riêng nàng hỏi như thế, mấy người khác cũng biết chuyện này quá sức tưởng tượng.

Nếu như ba đại vương giả trăm phương ngàn kế muốn giết Tu La Vương, ngụy bổn nguyên của nó khẳng định cũng có thể chia cắt mới đúng, vì sao phải trấn áp thứ này? Trấn áp cũng không có tác dụng với bọn họ.

- Ta cũng không biết... Ta đã hỏi thăm ra vị trí phong ấn cụ thể, càng tra ra phương pháp tiến vào trong đó.

Đôi mắt Phù Ám Triều bắn ra hào quang sáng ngời, trong mắt hưng phấn khó có thể áp chế.

- Ở đâu? Chẳng lẽ trong... Tam giới chiến trường?

Bạch Đầu tôn giả nhớ tới cái gì, nắm đấm xiết chặt.

- Không sai, ở trong tam giới chiến trường!

- Tại khu vực hạch tâm chân chính, Thiên Khu đình!

Phù Ám Triều nói ra bí mật trong lòng.

- Thiên Khu đình?

- Thiên Khu đình là hạch tâm của tam giới chiến trường, có khả năng tìm được Hỗn Độn Vương Phù Lệnh nhất, tại sao ngụy bổn nguyên bị phong ấn ở đây? Nếu quả thật ở đây, tam giới chiến trường mở ra nhiều năm như thế, chỉ sợ sớm bị người ta phát hiện rồi.

Mọi người tất cả đều sửng sốt.

Thiên Khu đình là hạch tâm của tam giới chiến trường là chuyện ai cũng biết, vô số cường giả chỉ cần đi vào tam giới chiến trường đều tới đây thám hiểm, nếu quả thật có ngụy bổn nguyên, tại sao không bị ai phát hiện.

- Lại nói nằm ở Thiên Khu đình, chúng ta trực tiếp đi qua là được, vì sao phải hẹn chúng ta tại đây.

Tử Đồng Bất Hủy hỏi.

- Các ngươi chỉ biết một mà không biết hai!

- Hỗn Độn Vương Phù Lệnh thật sự nằm ở Thiên Khu đình, nhưng Thiên Khu đình địa vực rộng lớn, chẳng lẽ cả hai nằm ở chung một chỗ?

Phù Ám Triều nói.

- Việc này...

Mọi người nhìn nhau, đều nháy mắt suy nghĩ.

Đây là lời nói tâật, Thiên Khu đình được xưng là “Đình” nhưng nó cực kỳ to lớn, thực lực của bọn họ đi vào trong đó, bay ưửa tháng một tháng cũng khó khăn đi tới cuối cùng.

- Về phần tại sao ta hẹn các ngươi đi tới đây, các ngươi chỉ biết muốn tìm kiếm Hỗn Độn Vương Phù Lệnh mở tam giới cối xay cần Tầm Lệnh Phù, các ngươi không biết mở nơi phong ấn ngụy bản lại cần —— Phá Ấn Luân!

Phù Ám Triều nói đến đây dừng một chút, hai mắt tỏa ra hào quang sáng như mặt trời.

- Thứ đồ này và Tầm Lệnh Phù đều ở bên trong!

- Ở chỗ này?

- Ngươi nói là Âm Hồn Sơn?

Mọi người hô hấp nhanh hơn.

- Không sai, chính là trong chỗ này!

Phù Ám Triều nói rất kiên định.

- Việc này...

- Có phải cảm thấy ta nói quá tin tưởng hay không? Chính bởi vì ta biết rõ các ngươi sẽ có phản ứng này, cho nên ban đầu ta không muốn nói ra, dù sao chuyện này liên lụy quá lớn, kinh thế hãi tục!

- Một khi truyền đi hậu hoạn vô cùng!

- Cho nên ta chỉ nói Tầm Lệnh Phù, sau đó chờ thời cơ chín muồi mới có ý định nói ra, không nghĩ tới các ngươi lại muốn biết như vậy, không tiếc phản bội cũng muốn biết sớm.

Phù Ám Triều nói.

- Thì ra là thế!

Bạch Đầu tôn giả đã hiểu được:

- Ngươi nói Phá Ấn Luân là cái gì? Nó có hình dạng ra sao?

- Ta cũng không biết, ta chỉ nghe nói và xác nhận mà thôi, nó hẳn là pháp bảo đặc thù, có hiệu quả bài trừ phong ấn.

- Nghe nói thứ này nằm ở cùng Tầm Lệnh Phù, chỉ cần có thể tìm được Tầm Lệnh Phù sẽ tìm ra nó.

Phù Ám Triều khẳng định nói.

- Mặc kệ chuyện này có phải thật hay không, chúng ta phải liều mà thôi.

Phù Ám Triều biết rõ cũng nói ra toàn bộ, mọi người thở ra một hơi, Tử Đồng Bất Hủy lạnh lùng lên tiếng.

- Không sai, vì trở thành chúa tể chúng ta trả giá nhiều năm như vậy, nếu không tranh thủ cơ hội này sẽ hối hận cardodiwf.

- Phù Ám Triều, ngươi nói làm sao bây giờ, chúng ta nghe ngươi, chỉ cần có thể tìm được cơ hội trở thành chúa tể, cho dù chỉ một tia chúng ta cũng không buông tha.

Tỷ muội Quỷ Mị Yêu Cơ đồng thời gật đầu.

Những người này đều là lão quái vật không biết sống bao nhiêu năm, thực lực không thể đột phá, nghe được có cơ hội như thế cho nên không buông tha.

Đây là quyết tâm và nghị lực của tu luyện giả.

Nếu như không có ý chí chiến đấu như vậy, làm sao có thể từ trong đống tu luyện giả trổ hết tài năng trở thành cường giả chính thức.

- Nếu mọi người nghe ta, ta sẽ an bài, chuyện này ta đã nói, chúng ta phải đồng tâm hợp lực, không thể xuất hiện so suất gì.

Cũng không thể nói với bất cứ kẻ nào.

Phù Ám Triều nghiêm túc.

- Đó là tự nhiên!

Mọi người cùng đáp ứng.

- Mặt khác, Âm Hồn Sơn nguy hiểm không cần ta nói nhiều, các ngươi cũng biết, ta hi vọng chúng ta không nên giữ thủ đoạn của mình, xuất ra bản lĩnh mạnh nhất và đồng tâm hiệp lực, về phần về sau ai trở thành chúa tể thì bàn sau.&Phù Ám Triều cau mày ngưng trọng.

- Được rồi, từ giờ trở đi đến khi chuyện Âm Hồn Sơn chấm dứt, Tử Đồng Bất Hủy ta sẽ nghe theo lời của ngươi, nếu có vi phạm hỗn độn không dung.

Tử Đồng Bất Hủy nói.

- Ta cũng giống Tử Đồng Bất Hủy nghe theo lệnh ngươi, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là mệnh lệnh của ngươi phải làm chúng ta nhìn thấy hi vọng, nếu như mệnh lệnh lung tung, ta cũng không tuân theo, mệnh lệnh là đúng, ta sẽ dùng hỗn độn hải dương thề, nếu như vi phạm trời tru đất diệt!

Bạch Đầu tôn giả cũng nói.

Ngay sau đó đám người Quỷ Mị Yêu Cơ cũng lập lời thề.

- Nếu mọi người lập lời thề liền đi thôi.

Thấy mọi người đều nói ra lời thề, Phù Ám Triều không nói thêm lời, nào lúc này mang theo mọi người đi vào Âm Hồn Cốc tại khu vực trung tâm Âm Hồn Sơn, đột nhiên sắc mặt trầm xuống.

- Người nào?

- Ha ha, không cần khẩn trương, người gặp phân một nữa, loại chuyện tốt này ta không coi trọng là không thể nào.

Tiếng cười vang lên, thân ảnh hai người xuất hiện tại đây.

- Ngươi là ai?

Đột nhiên nhìn thấy xuất hiện hai người, đám người Phù Ám Triều lộ ra vẻ cảnh giác, hai người này không biết nấp ở đây bao lâu, bọn họ không phát hiện ra chút nào, thực lực thật đáng sợ.

- Ta là ai? Ta là Di Tương!

Người đến nói:

- Vị này chính là Đoạn Diệc!

- Di Tương? Di Tương xếp thứ sáu mươi mốt? Đoàn Diệc thứ sáu mươi ba?

Nghe hai cái tên quen thuộc, Tử Đồng Bất Hủy cao giọng hỏi.

- Không sai, đúng là chúng ta!

Người tự xưng Di Tương cười nói.

Đương nhiên đó là Nhiếp Vân biến thành.

Vốn không muốn nhiễm chuyện này, sau khi nghe tới ngụy bổn

nguyên, còn liên lụy đến Tu La Vương làm hắn động tâm.

------oOo------

Chương 2317: Tinh Linh Hoàn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước mắt thực lực mấy người mạnh mẽ, Âm Hồn Sơn nguy cơ trùng trùng, muốn như lúc trước theo sau bọn họ làm ngư ông đắc lợi là không có khả năng, chi bằng trực tiếp đi ra.

Không thể vụng trộm theo đuôi vậy thì hợp tác!

Tuy mình không thể giết đối phương nhưng đối phương muốn giết mình cũng không dễ dàng như vậy.

- Thêm các ngươi vào? Dựa vào cái gì?

Phù Ám Triều khẽ nói.

Biết rõ thân phận hai người bọn họ, mấy người khác thở ra một hơi.

Đám người Phù Ám Triều có bài danh cao hơn bọn họ, thực lực tự nhiên mạnh hơn bọn họ.

- Dựa vào cái gì? Bằng chúng ta biết rõ chuyện này, nếu không mang chúng ta đi, có thể trực tiếp thả tin tức ra ngoài, nến thật thả tin tức ra ngoài, ta tin chắc cơ hội trở thành chúa tể không tới phiên các ngươi đâu.

Nhiếp Vân cười nói.

- Muốn truyền tin tức này ra ngoài? Như vậy phải xem các ngươi có thực lực này hay không.

Tử Đồng Bất Hủy cười lạnh và trực tiếp ra tay.

Tính cách của hắn táo bạo, có chuyện gì cũng không nói nhảm, lúc này hắn động thủ phát ra lực lượng cường đại.

Két!

Âm thanh sụp đổ vang lên.

- Muốn thăm dò thực lực của ta sao? Vậy thì tốt, ta sẽ cho các ngươi biết một chút.

Hắn vươn cánh tay về phía trước, trường thương Lưu Quang xuất hiện trong lòng bàn tay.

Đã ngụy trang thành Di Tương, trường thương là binh khí thiết yếu nên không thể để mất.

Trường thương vừa xuất hiện, lúc này âm thanh bén nhọn vang lên, thương ảnh chấn động giống như muốn phá hủy bầu trời.

Tuy rất ít dùng thương nhưng vận chuyển thiên phú võ đạo sư bộc phát thương pháp có uy lực cường đại hơn Di Tương vài phần.

Đinh đinh đinh đinh!

Trường thương Lưu Quang đối kháng với nắm đấm của Tử Đồng Bất Hủy vài cái, đối phương cũng gặp bất lợi.

Hừ!

Nhìn thấy Tử Đồng Bất Hủy không chiếm thượng phong, Bạch Đầu tôn giả cau mày, hai tay khép lại và đánh một vòng tròn về phía trước.

Vòng tròn này là binh khí sở trường cảu hắn, chúa tể thần binh Tinh Linh Hoàn!

Tinh Linh Hoàn là một cây xương sườn của hắn, hắn tốn cái giá cực lớn mời một cường giả chúa tể luyện chế giúp, một khi sử dụng trong vòng tròn xuất hiện bầu trời, sinh tử của đối thủ do mình khống chế..

Vòng tròn còn mạnh hơn trường thương Lưu Quang của Di Tương.

- Muốn cùng tiến lên sao? Ta cũng phụng bồi!

Nhiếp Vân cười ha ha, hắn không thu trường thương trở về, hắn vẫn đối kháng Tử Đồng Bất Hủy, mặt khác hắn điểm một chỉ về phía trước, ngay sau đó có Thiên Tâm Đằng nghênh đón Tinh Linh Hoàn.

Thiên Tâm Đằng đã có thực lực hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo, lúc này đột nhiên xuất hiện giống như cự kiếm xé rách thời không, nó bay nhanh và phát ra tiếng rít đáng sợ.

Oanh!

Dây leo va chạm với Tinh Linh Hoàn, dây leo dứt vỡ từng khúc.

So với chúa tể thần binh, dây leo của Thiên Tâm Đằng còn kém một chút, thứ này có ưu thế là trọng sinh vô hạn, chỉ cần bản thể vẫn còn, dây leo tổn thất nhiều hơn nữa cugnx không sao cả.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, mấy trăm đầu dây leo vỡ vụn, đồng thời sinh ra lần nữa.

Lực công kích của Tinh Linh Hoàn tuy mạnh nhưng đối mặt với Thiên Tâm Đằng trọng sinh vô hạn cũng không có biện pháp, tốc độ tiến lên cũng dừng lại.

Hô!

Một âm thanh vang lên, Tinh Linh Hoàn bị Thiên Tâm Đằng triệt để trói chặt và không thể nhúc nhích mảy may.

Vèo!

Chế trụ Tinh Linh Hoàn, dây leo còn laijt ấn công Bạch Đầu tôn giả.

- Đáng giận!

Bạch Đầu tôn giả không nghĩ tới người trước mặt còn có Thiên Tâm Đằng đáng sợ như vậy, đồng tử co rụt lại, thân thể tiếp tục lui về phía sau, đồng thời bàn tay đánh về phía trước.

Đại Vũ Hỗn Độn Chưởng!

Lực lượng cường đại dọc theo bàn tay và bộc phát ra ngoài, lăng không nắm lấy Tinh Linh Hoàn.

Binh khí bị đối phương bắt đi, sức chiến đấu của hắn giảm nhiều, hắn phải đoạt lại thật nhanh.

Cho nên trực tiếp thi triển thủ đoạn mạnh nhất của hắn.

Đại Vũ Hỗn Độn Chưởng là hắn tham chiếu hỗn độn hải dương lưu động tạo thành, tàn nhẫn quỷ dị, mặc dù người mạnh như Tử Đồng Bất Hủy đụng phải cũng ăn thiệt thòi.

Trong nháy mắt hắn thi triển ra chiêu này, Di Tương trước mặt tất nhiên luống cuống tay chân, khó có thể duy trì được nữa, hàn quang lóe lên, Tinh Linh Hoàn của hắn có thể thoát ra khỏi Thiên Tâm Đằng và tấn công nhanh hơn.

- Ngươi...

Không nghĩ tới đối phương ném binh khí trở lại, hơn nữa đáng sợ như thế, sắc mặt Bạch Đầu tôn giả khó coi, tay còn lại muốn bắt lấy, ngón tay còn chưa chạm vào Tinh Linh Hoàn thì một đạo kiếm quang đâm thẳng vào mi tâm của hắn.

Đạo kiếm quang này quỷ dị đáng sợ, tốc độ vượt qua hào quang, vừa xuất hiện đã tới trước mặt, hắn không kịp phòng bị.

Có thể đoán được, nếu như không nhanh chóng ngăn cản, chỉ sợ lần này không chết cũng mất nửa cái mạng.

- Ngăn cản!

Dưới tình thế cấp bách, Bạch Đầu tôn giả đành thu Đại Vũ Hỗn Độn Chưởng trở về ngăn cản kiếm quang.

Oanh!

Ngăn cản chiêu này sẽ hở chỗ khác, Tinh Linh Hoàn bay ngược trở về chạm vào ngực của hắn, hắn phun máu tươi sau đó bay ngược về phía sau, trong nháy mắt đã bị thương nặng.

- Ta có thể gia nhập hay không?

Sau khi đả thương Bạch Đầu tôn giả, Nhiếp Vân không động thủ lần nữa, hắn chắp tay sau lưng và lạnh nhạt hỏi một câu.

- Di Tương...

Bạch Đầu tôn giả nhảy lên lần nữa, trong mắt mang theo tàn nhẫn, hắn muốn xông tới nhưng bả vai bị xiết chặt giữ lại, chính là Phù Ám Triều.

- Các ngươi có tư cách gia nhập, tuy, trước khi hành động phải lập lời thề hai người các ngươi phải phát lời thề hỗn độn nghe lệnh của ta.

Phù Ám Triều thản nhiên nói.

- Nghe mệnh lệnh của ngươi? Ngươi bảo ta tự sát thì ta phải tự sát?

Nhiếp Vân khoát khoát tay:

- Ta có thể cam đoan không để cho ngươi quấy rối, trong quá trình đi với các ngươi gặp được nguy hiểm sẽ toàn lực ra tay, thứ khác ta không thể cam đoan, nếu như đồng ý hợp tác thành công, không đồng ý ta xoay người rời đi, đương nhiên, cái ngươi gọi là bí mật độc nhất vô nhị sẽ càng có nhiều người biết rõ, cũng không trách ta được!

Uy hiếp, uy hiếp trần trụi.

- Tốt, tốt!

Sắc mặt Phù Ám Triều nhăn nhó, hắn hít thở dồn dập sau đó nói:

- Ta đồng ý!

- Không thể đáp ứng...

Mọi người không nghĩ tới lại có điều kiện xảo trá như thế mà hắn có thể đáp ứng, Quỷ Mị Yêu Cơ vội vàng hô lên một tiếng, nàng chưa nói xong đã thấy Phù Ám Triều cản lại.

- Không phải đã nói nghe ta phân phó sao? Đã như thế cũng không nên nhiều lời.

- Vâng!

Trong lòng mọi người không cam lòng nhưng nghĩ tới phải nghe theo Phù Ám Triều cho nên cố nén giận.

------oOo------

Chương 2318: Tam giới lôi phạt

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Rất tốt, không hổ là người làm đại sự.

Vốn tưởng rằng còn phải phí miệng lưỡi, không nghĩ tới đáp ứng đơn giản như thế, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

- Lúc trước vô số cường giả tranh đoạt trong Âm Hồn Sơn, không biết tranh đoạt cái gì, trên thực tế chính là Phá Ấn Luân lộ ra hào quang, đi thôi, căn cứ tin tức ta biết, Phá Ấn Luân đang nằm trong Âm Hồn Cốc, phải tận lực tiến vào trước trời tối, bằng không sắc trời càng âm trầm, lực lượng âm hồn càng gia tăng, độ khó gia tăng đâu chỉ gấp đôi!

Đáp ứng liên minh, song phương không có gì để nói, Phù Ám Triều mặt không biểu tình, cũng không nhìn ra cao hứng hay bi thương, chỉ về phía trước và bay đi đầu tiên.

Đám người Tử Đồng Bất Hủy nhìn hai người Nhiếp Vân sau đó bay sát phía sau..

- Đi thôi!

Nhiếp Vân cười nói với Đoạn Diệc, hai người theo đuôi đối phương.

- Phù Ám Triều, chẳng lẽ tùy ý để hai tên kia gia nhập, để bọn chúng phân một chén canh?

Ý niệm chấn động, trong mắt Bạch Đầu tôn giả mang theo sát cơ.

Vừa rồi hắn bị đối phương đánh bị thương, trong nội tâm phiền muộn đến cực điểm, thấy hai người Nhiếp Vân đang bay sau lưng nên khó chịu không nói thành lời.

- Thực lực hai người này rất mạnh, nhất là Di Tương, thủ đoạn kinh người, cho dù ta đấu với hắn cũng chưa chắc có thể chém giết hắn.

Ánh mắt Phù Ám Triều như đao, ý niệm lập loè:

- Yên tâm đi, ta có một tuyệt chiêu cũng không thi triển ra, một khi sử dụng, tên này hẳn phải chết không nghi ngờ!

- Bây giờ không phải thời điểm động thủ, sau khi thi triển chiêu này phải tiến vào thời kỳ suy yếu, bất lợi với việc chúng ta tiến vào Âm Hồn Cốc, còn nữa dẫn bọn chúng đi vào, gặp được nguy hiểm cũng có thể giảm bớt áp lực!

- Một lần hành động song được!

- Thì ra là thế! Xem ra ngươi sớm có kế hoạch!

Nghe được đối phương nói thế, trong mắt Bạch Đầu tôn giả mừng như điên, đồng thời cũng âm thầm kinh hãi.

Phù Ám Triều nói hắn có tuyệt chiêu có thể giết Di Tương, cũng không phải có ý nghĩa cũng chém giết hắn?

Khó trách gia hỏa này có thể đi lại trong tam giới chiến trường hơn bảy trăm lần mà không chết, bản lĩnh thật hơn người.

- Bây giờ chúng ta nên làm gì?

Tử Đồng Bất Hủy hỏi.

- Rất đơn giản, trước không quản bọn chúng làm gì, có lợi cũng chia cho bọn chúng, dù sao về sau sẽ bị ta đánh chết, để chúng đắc ý một thời gian cũng không sao, mặt khác, nơi này có thể tùy ý đưa tin, vạn nhất động thủ với bọn chúng, trước khi chết truyền tin tức ra ngoài, cơ hội trở thành chúa tể sẽ càng xa vời.

- Sau khi đi vào tuyệt địa nghe lệnh của ta, lại hành sự tùy theo hoàn cảnh!

Phù Ám Triều chậm rãi nói:

- Hiện tại không nên biểu hiện ra ngoài để chúng nhìn ra sơ hở!

- Tốt!

Mọi người đồng thời gật đầu.

- Đại nhân, chúng ta dùng thủ đoạn cứng rắn gia nhập vào bọn chúng, ta sợ đám người kia tâm hoài quỷ thai bất lợi với chúng ta.

Đi theo sau mọi người, nhìn thấy đám người kia có ý niệm chấn động, tuy không biết nói cái gì nhưng Đoạn Diệc cũng đoán ra không ít, lộ ra vẻ lo lắng.

- Bọn chúng chắc chắn muốn đối phó chúng ta, hiện tại không dám động thủ mà thôi.

Nhiếp Vân cười.

Thiên phú thiên nhĩ sư nghe lén ý niệm chấn động, đối phương nói chuyện không lọt khỏi tai hắn, tuy đối phương liên thủ có lực lượng mạnh mẽ, Phù Ám Triều vô cùng thần bí nhưng hắn không sợ hãi

chút nào.

Cho dù động thủ lúc nào, đối phương cũng không có cơ hội quá lớn.

- Chúng ta không cần chuẩn bị sớm sao?

Thấy Nhiếp Vân bình tĩnh như thế, Đoạn Diệc tràn đầy nghi hoặc.

Bất kể nói thế nào, đối phương người đông thế mạnh, hơn nữa sớm biết rõ địa hình, vạn nhất cố ý xếp đặt thiết kế bẫy rập, bọn họ chắc chắn lâm vào nguy hiểm.

- Không cần, binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, ta nghĩ bọn chúng không tìm đường chết sớm thế đâu!

Nhiếp Vân khoát tay.

Thiên Tâm Đằng đạt tới nửa bước chúa tể đại tam trọng cảnh giới, không sợ người đông thế mạnh, hơn nữa Vạn Lực Vương, Huyền Thiền Vương trợ trận, cho dù vạch mặt thì đối phương muốn giết hắn cũng không dễ dàng như vậy, không cần phải tính toán quá nhiều.

Hai nhóm người đều có ý niệm của mình, tốc độ đi về phía trước rất nhanh, cùng bay thẳng về hướng Âm Hồn Cốc.

Trong quá trình tiến lên, ngẫu nhiên cũng có âm hồn và thần thú qua lại, thực lực đều không được, đại bộ phận đều có thực lực tông chủ đỉnh phong, lợi hại cũng chỉ là nửa bước chúa tể tiểu tam trọng, đối với mọi người mà nói không có chút uy hiếp nào, thường thường vừa xuất hiện đã bị Tử Đồng Bất Hủy tươi sống đâm chết.

Mọi người nhanh chóng đi tới sơn cốc âm trầm.

Tuy bên ngoài có ánh sáng nhưng trong cốc lại âm khí rậm rạp, làm người ta không rét mà run, phía dưới lôi đình bạo ngược nổ vang ầm ầm.

- Âm hồn sợ lôi điện nhất, nơi đây âm khí thái thịnh đưa tới lôi đình

tụ tập, chúng ta đi vào đầu tiên không phải đối mặt âm hồn, mà là những lôi điện này, phải dùng tốc độ nhanh nhất xuyên qua khu vực lôi đình.

- Thứ nhất, không thể để cho lôi điện dính vào người, bằng không lôi trì quay cuồng, nửa bước chúa tể đại tam trọng cũng bị đánh thành tro bụi, thứ hai, lôi điện gây ra động tĩnh quá lớn, sẽ bị âm hồn phát hiện, còn chưa tiến vào đã bị chú ý sẽ phi thường nguy hiểm!

- Cho nên tận lực nghe theo mệnh lệnh của ta, không nên làm việc một mình.

Sắc mặt Phù Ám Triều ngưng trọng bàn giao một câu, cổ tay chấn động và một đài sen xuất hiện.

- Mọi người lên đài sen đi.

Nói xong hắn nhảy lên đầu tiên.

Nhiếp Vân liếc mắt nhìn, thấy toà sen cũng không phải là binh khí, mà là sinh mệnh đặc thù, biết rõ đối phương không dám đùa nghịch thủ đoạn lúc này, hắn không nói gì, cùng Đoạn Diệc nhảy lên tòa sen.

- Đi!

Phù Ám Triều cũng biết nặng nhẹ, không có mờ ám gì, hoa sen cực lớn khép lại, toà sen chấn động nhẹ nhàng và bay vào trong lôi đình.

Xì xì xì xì...

Hoa sen tiếp xúc với lôi đình, lôi điện kêu xì xì...

Những điện quang này khác với bọn họ nhìn thấy trước kia, nó có màu tối đen, mỗi một đạo xẹt qua chẳng khác gì búa bổ lên tòa sen, mọi người có cảm giác đầu óc choáng váng.

- Tại sao tia sét mạnh như thế?

Quỷ Mị Yêu Cơ được xưng quỷ mị, nàng có e ngại đặc thù với tia sét, nhìn thấy uy lực như thế, khuôn mặt trở nên trắng bệch, trong mắt mang theo thần thái không thể tưởng tượng nổi.

Thực lực của các nàng đã sớm lĩnh ngộ lôi điện đại đạo, tia sét bình thường không đủ gây sợ, lâm vào trong đó du lịch cũng chẳng sao, tại sao lôi điện nơi này đáng sợ như thế?

- Đây là tam giới lôi phạt, gần với hỗn độn lôi phạt mạnh nhất.

------oOo------

Chương 2319: Bôn Lôi Thú (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Là lôi phạt kết hợp giữa ba đại chí tôn vực, nửa bước chúa tể đại tam trọng không cẩn thận lâm vào trong đó cũng hồn phi phách tán.

- Mọi người cẩn thận một ít, đây chỉ là tầng lôi điện dễ dàng vượt qua nhất, đáng sợ nhất là Bôn Lôi Thú phía sau, toàn thân do lôi điện tạo thành, mỗi một có lực lượng không kém gì chúng ta, chúng không có thần trí, lúc ra tay công kích phải cẩn thận.

Gương mặt Phù Ám Triều ngưng trọng.

- Gần với hỗn độn lôi phạt?

Mọi người hoảng sợ, ngay cả Nhiếp Vân cũng ngưng trọng.

Hỗn độn lôi phạt là hỗn độn trừng phạt với kẻ dám không tuân theo lời thề hỗn độn, trừ phi đạt tới cấp bậc chúa tể, ba ngàn đại đạo viên mãn, cho dù gặp lôi phạt náy sẽ vẫn lạc, đau khổ là khó tránh khỏi.

Chúa tể cũng ăn đau khổ không nhỏ, đừng nói những người khác, Nhiếp Vân có thực lực rất mạnh nhưng gây chuyện không tốt cũng phải hình thần câu diệt, hồn phi phách tán.

Chính bởi vì hỗn độn lôi phạt có uy lực đáng sợ như thế, lời thề hỗn độn mới có công hiệu lớn như thế, bằng khôn làm sao có thể chế ước nhiều cường giả như thế, làm cho người ta không dám tùy ý vi phạm.

Tam giới lôi phạt gần với hỗn độn lôi phạt, tuy không thể làm bọn họ hình thần câu diệt nhưng thực sự phi thường đáng sợ.

- Là Bôn Lôi Thú, làm sao tới nhanh như vậy?

Trong ánh mắt mọi người khẩn trương, tòa sen phi hành về phía trước một hồi, đột nhiên Phù Ám Triều biến sắc, hắn chỉ về phía trước.

- Bôn Lôi Thú?

Nhiếp Vân cúi đầu nhìn sang, quả nhiên cũng nhìn thấy không tầm thường.

Chỉ thấy cách đó không xa có lôi điện màu xám đang tụ tập vào một chỗ và hình thành một đầu tâần thú cực lớn, hai mắt lạnh lùng như băng không mang theo bất cứ cảm tình nào, răng nanh sắc nhọn, thiết trảo âm hàn, tùy thời sẽ lao tới tấn công trí mạng.

Nhất là Bôn Lôi Thú này có lực lượng cường đại, tuy còn chưa tới trước mặt đã cảm thấy lôi điện chi lực điên cuồng tàn sát bừa bãi, toà sen đã bị lôi điện tùy thời đánh vỡ, mọi người đang lâm vào trong nguy cơ.

- Tòa sen này có thể ngăn cản không? Ngăn không được thì làm sao bây giờ?

Nhìn thấy Bôn Lôi Thú dần dần tới gần, Quỷ Mị Yêu Cơ hơi khẩn trương hỏi.

Người khác có thể thi triển toàn bộ thủ đoạn trong lôi điện, cùng lắm ăn chút đau khổ nhưng nhất định có thể đào thoát, các nàng chưa hẳn!

Được xưng quỷ mị, tu luyện công pháp quá thừa âm khí, một khi tao ngộ lôi đình, tất nhiên trở thành bia ngắm cho chúng.

- Ta đạt được tòa sen này trong hỗn độn, thiên địa tạo ra hỗn độn tẩm bổ, được xưng là bảo vật đệ nhất thế giới, về sau bị ta luyện hóa, tẩm bổ tâm huyết, ôn nhuận ngàn vạn năm, nếu chỉ là phòng ngự đơn thuần cũng chỉ kém phòng ngự chúa tể thần binh một tia, có thể ngăn cản Bôn Lôi Thú, thế sự không có tuyệt đối, những Bôn Lôi Thú kia còn mạnh hơn ta suy tính lúc trước, có thể vượt qua ngăn cản hay không thì khó mà nói.

Gương mặt Phù Ám Triều lúc này không dễ nhìn.

Vì tiến tới nơi đây hắn sớm làm chuẩn bị, cũng sớm chuẩn bị tòa sen này, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới Bôn Lôi Thú đáng sợ như thế, vượt qua tưởng tượng của hắn.

Oanh!

Vừa dứt lời tòa sen bay trong khu vực lôi điện và đi tới trước mặt Bôn Lôi Thú, lôi điện cực lớn hình thành thần thú và vung vẩy nắm đấm cực lớn, nó như cây búa nện xuống.

Chỉ trong nháy mắt mọi người nhìn thấy tòa sen héo rũ và tùy thời sẽ vỡ vụn.

- Kiên trì!

Sắc mặt Phù Ám Triều đỏ lên, cắn răng một cái, tinh huyết bay ra khỏi đầu ngón tay và dung nhập vào trong tào sen, lúc này tòa sen lại khôi phục như cũ.

Ầm!

Cảnh tượng tốt đẹp như thế chỉ duy trì trong nửa giây, nương theo Bôn Lôi Thú gào rú phẫn nộ, lúc này lại có lôi đình màu xám đánh xuống.

Lực lượng thô bạo đáng sợ, hoa sen bắt đầu héo rũ, mặc dù có máu tươi của Phù Ám Triêu nhưng tác dụng không lớn.

- Hỏng bét, đám Bôn Lôi Thú chung quanh quá mạnh mẽ, kiên trì không bao lâu nữa...

Phù Ám Triều cũng không thể bảo trì bình tĩnh như trước....

Khó trách vô số cường giả đi tới Âm Hồn Cốc đều chết đi, chỉ khu vực lôi trì đã khó vượt qua như thế.

- Ta thử ngăn cản lôi điện, các ngươi thừa cơ đào tẩu!

Nhìn thấy hoa sen một héo rũ, cả toà sen tùy thời đều sụp đổ biến thành phế vật, Tử Đồng Bất Hủy nhíu mày và ngẩng ầầu lên.

- Ân, xin nhờ ngươi!

Lúc này không phải xoắn xuýt những việc khác, Phù Ám Triều gật gật đầu.

Vèo!

Hoa sen mở ra, Tử Đồng Bất Hủy bay ra ngoài.

- Tiểu tiểu lôi điện cũng muốn ngăn cản ta, nằm mơ đi!

Một tiếng hét to, Tử Đồng Bất Hủy tiến vào Lôi Trì về sau, thân thể lập tức xuất hiện cự biến hóa lớn, làn da tựa như biến thành Thạch Đầu, xuất hiện tái nhợt sắc, mà sửa chữa người như là một tòa núi cao đứng sừng sững, đem vô số lôi điện ngăn cản ở bên ngoài.

Bản thể Tử Đồng Bất Hủy là hỗn độn thần sơn, bản thể chính là nham thạch, tuy lôi điện đầy trời nhưng trong thời gian ngắn lại không thể tổn thương mảy may.

Ầm ầm!

Một đầu Bôn Lôi Thú rống giận xông tới, Tử Đồng Bất Hủy đã lao tới.

Tử Đồng Bất Hủy không sợ chút nào, thân thể của hắn biến thành

to lớn và xé rách chung quanh, lôi điện đầy trời như lôi xà vần vũ, thời không chung quanh giống như không tồn tại, dường như đều bị lôi điện hủy diệt.

- Đi mau!

Do Tử Đồng Bất Hủy ngăn cản Bôn Lôi Thú, mọi người nhả ra khí, Phù Ám Triều vội vàng thúc dục toà sen tiếp tục hướng xuống bay đi.

Về phần Tử Đồng Bất Hủy có việc gì hay không thì mọi người cũng không lo lắng, thân thể gia hỏa này có thể so sánh với chúa tể thần binh, những lôi điện này muốn đánh chết hắn cũng không dễ dàng như vậy.

Oanh!

Toà sen còn chưa đi xa, lúc này có tiếng rống phẫn nộ vang vọng, mọi người nhìn thấy liền giật mình.

Cách đó không xa có một con Bôn Lôi Thú xuất hiện, nó còn cường đại và hung hãn hơn vừa rồi.

Tình hình chung mà nói, tam giới lôi phạt lợi hại nhất cũng chỉ có thể sinh ra đời một đầu Bôn Lôi Thú, trong lôi trì lại có hai con, đây là việc không kẻ nào nghĩ tới.

- Làm sao bây giờ?

Lúc này Tử Đồng Bất Hủy đang chiến đấu với một con Bôn Lôi Thú khác nên không thể phân thân, toà sen lại bị công kích, mọi người có thể lâm vào khốn cục.

Tê tê...

Lời còn chưa dứt, đùa Bôn Lôi Thú kia đã xông lại, một traro cực lớn xé rách vài chỗ, mấy đạo lôi điện màu đen giáng xuống, nó đánh vào thân mọi người nên vô cùng đau đớn.

Đám người Nhiếp Vân bằng vào lực lượng của mình ngăn cản, hai

người Quỷ Mị Yêu Cơ hoa dung thất sắc, chỉ trong nháy mắt phun máu tươi, thụ thương không nhẹ.

------oOo------

Chương 2320: Bôn Lôi Thú (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta đi lên ngăn cản!

Nhìn thấy loại tình huống này, Phù Ám Triều ngưng trọng sau đó thả người bay tới.

Trong những người nơi đây hắn thực lực mạnh nhất, lại không ra tay, tỷ muội Quỷ Mị Yêu Cơ gặp chuyện không tốt sẽ chết tại nơi này, tuy thực lực hai tỷ muội này trong lôi trì không tốt lắm nhưng có thể tiếp xúc âm hồn, còn có rất nhiều nơi cần dựa vào, tuyệt đối không thể vẫn lạc tại đây.

- Để ta đánh đi, ngươi mang theo mọi người rời đi trước.

Còn chưa lao ra bả vai Phù Ám Triều bị người đè lại, quay đầu nhìn sang, đã thấy Di Tương uy hiếp lớn nhất đang đứng sau hắn.

- Ngươi?

Phù Ám Triều sững sờ.

- Tất cả mọi người đều muốn thành chúa tể, thời điểm này đừng phân nhiều như thế, hợp tác lẫn nhau mới là vương đạo.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, hắn nhảy lên như cá bơi vào trong biển, hắn lao thẳng về phía Bôn Lôi Thú to lớn.

- Đi!

Nhìn thấy Nhiếp Vân ra tay, Phù Ám Triều do dự nhưng sau đó cắn răng một cái, khu động toà sen tiếp tục bay thẳng về phía trước.

- Việc này...

Nhiếp Vân chủ động xin đi giết giặc, không riêng Phù Ám Triều ngạc nhiên không thôi, ngay cả Đoạn Diệc cũng không rõ xảy ra chuyện gì.

Dựa theo hắn hiểu về Nhiếp Vân, hắn là người không hành động theo cảm tính, tại sao lại ra tay?

- Hắn khẳng định có ý nghĩ của mình, không có việc gì!

Tuy không biết Nhiếp Vân vì sao quyết định như thế, xuất phát từ tín nhiệm cho nên Đoạn Diệc không nói gì.

Đúng như hắn dự đoán, Nhiếp Vân thật sự có ý định của bản thân.

Dựa theo tính cách của hắn, chỉ cần Phù Ám Triều không chết, kẻ khác chết hay không cũng chẳng sao, tuyệt đối không quản khỉ gió sống chết của bọn chúng, sở dĩ ra tay cũng không phải đồng tình tràn lan, mà là lúc tia sét màu đen đánh lên người của hắn, với hắn mà nói chẳng những không có cảm giác đau đớn, ngược lại còn có cảm giác rèn luyện thân thể.

Ban đầu ở đại lục Phù Thiên, khi còn chưa có thiên phú lôi điện sư, hắn thông qua lôi điện tôi thể, sáng chế tuyệt chiêu Lôi Đình Cửu Châu, hiện tại có thiên phú lôi điện sư trong người, tuy những lôi điện này đáng sợ nhưng không xúc phạm căn bản của hắn.

Vèo!

Lao ra toà sen, Nhiếp Vân trực tiếp lao thẳng về phía Bôn Lôi Thú to lớn, thân ảnh như lâm vào trong biển lôi đình màu đen.

Xì xì xì xì... Tư!

Lôi điện màu đen đánh lên người, toàn thân Nhiếp Vân bị dòng điện bao phủ, cơ bắp toàn thân nhức mỏi từ trong tới ngoài, cốt cách linh hồn có hương vị mục ants.

Oanh!

Nhìn thấy động tác của hắn, trong mắt Bôn Lôi Thú mang theo hung quang, một trảo vừa thô vừa to đánh thẳng xuống.

- Ân?

Cảm nhận được lực lượng này đánh xuống, hai tay Nhiếp Vân giơ lên muốn ngăn cản, chỉ cảm thấy thiên địa lâm vào trầm luân, hắn có cảm giác bị giam cầm trong hắc ám.

- Gia hỏa thật lợi hại.

Tinh thần rung động, hắn thoát khỏi bóng tối, thái độ Nhiếp Vân ngưng trọng.

Có thể làm cho linh hồn và tinh thần của hắn tiến vào trạng thái mê huyễn, mặc dù Bôn Lôi Thú không có linh trí nhưng thủ đoạn chiến đấu phi thường cường đại.

Khó trách có thể làm cho Phù Ám Triều cảnh giác như thế, thằng này quả nhiên đáng sợ!

- Hắc hắc, chỉ cần ngươi không có linh trí, ta có biện pháp đối phó, nạp vật thế giới, thu!

Tinh thần khẽ động, linh hồn cấp bậc chúa tể lập tức bao phủ quái vật vào bên trong, một tiếng hừ nhẹ vang lên, Bôn Lôi Thú bị hắn thu vào trong nạp vật thế giới.

Chỉ cần đối phương không có linh trí thì chính là tử vật, đối với tử vật, chỉ cần linh hồn đầy đủ cường đại là hoàn toàn có thể thu vào nạp vật thế giới.

Lúc này nạp vật thế giới đã phi thường chắc chắn, đối phó Bôn Lôi Thú quá dễ dàng.

Hô!

Bôn Lôi Thú bị hắn thu vào trong nạp vật thế giới, chung quanh nó

cũng có lôi điện đầy trời bao phủ nên người khác không cách nào nhìn thấy xảy ra chuyện gì.

Vèo!

Nhiếp Vân cùng xuất hiện với Bôn Lôi Thú trong nạp vật thế giới.

- Đã tới nơi này cũng đừng giãy dụa, ngoan ngoãn con cừu nhỏ đi!

Thấy Bôn Lôi Thú cuồng bạo không thôi, dường như nó còn không biết xảy ra chuyện gì, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười, ngón tay điểm về phía trước.

Phần phật!

Lực lượng cuồng bạo của Bôn Lôi Thú biến mất, dịu dàng ngoan ngoãn như cừu non.

- Lực lượng rèn luyện thân thể!

Vào lúc này Bôn Lôi Thú biến thành từng đạo sợi dây lôi điện và chui vào trong người của hắn, không ngừng rèn luyện thân thể.

- Về sau tu luyện trong nơi này sẽ an toàn hơn nhiều...

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười.

Nếu như ở bên ngoài, cho dù có thể đánh thắng Bôn Lôi Thú nhưng muốn dung nhập nó vào trong thân thể cũng cần tốn hao cái giá to lớn, ở nơi này lại khác hoàn toàn.

Nạp vật thế giới này là địa bàn của hắn, chỉ cần đi vào nơi này, đối phương sẽ bị hắn bóp nắn tùy ý.

Xì xì xì xì...

Lôi điện vừa thô vừa to không ngừng chảy xuôi, lúc này hoàn toàn dung nhập vào mỗi tế bào.

Bị những lôi điện cuồng bạo này bao phủ, mỗi một tế bào đều trong

suốt như ngọc, sáng chói như kim cương.

- Thực lực lại tăng thêm không ít, tuy khoảng cách thân thể chúa tể còn kém một đoạn nhất định nhưng không kém nhiều lắm.

Phun ra một ngụm trọc khí, Nhiếp Vân mở to mắt, hắn nhìn thân thể biến hóa mà sợ hãi thán phục.

Quả nhiên tam giới lôi đình đáng sợ, có thể rèn luyện thân thể của hắn thật lớn, cho dù khoảng cách cái gọi là thân thể chúa tể còn kém một chút nhưng thực lực của hắn gia tăng thật nhiều.

Đáng tiếc, Bôn Lôi Thú là lôi điện thuần chính nhất của tam giới lôi đình hội tụ mà thành, vượt xa lôi trì ở bên ngoài, thân thể có tiến bộ, thôn phệ nhiều lôi đình hơn nữa cũng vô dụng.

- Những lôi điện này là đồ tốt, t nhiên thả ra sẽ có uy lực không nhỏ, nhất là Quỷ Mị Yêu Cơ sợ hãi như thế, nếu thật trở mặt, đột nhiên sử dụng tuyệt đối có thể diệt sát hai người này!

Tuy lôi đình trên không trung chẳng có tác dụng gì với hắn nhưng nó vẫn là đồ tốt, thân thể hắn xuất hiện trong lôi trì lần nữa và vươn tay lên, hắn kéo mấy vạn dặm lôi trì thu vào trong nạp vật thế giới.

Có được nhiều lôi điện như vậy, về sau không sợ khi thi triển Lôi Đình Cửu Châu, hơn nữa uy lực sẽ càng cường đại hơn trước.

- Đi thôi!

Lấy đi nhiều lôi điện như thế, đầy đủ hắn một tiêu xài trong thời gian ngắn, nương theo nạp vật thế giới tăng cường, loại lôi điện này về sau cũng có thể phục chế, chẳng muốn tiếp tục sưu tập, thân thể hắn bay thẳng xuống phía dưới.

Hắn chiến đấu với Bôn Lôi Thú thời gian ckhông dài, chỉ qua một lúc đã đáp xuống tòa sen của đám người Phù Ám Triều đang phi hành cách đó không xa.

------oOo------

Chương 2321: Ba cửa khẩu

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhanh lên!

Đang muốn bay qua, nghe được sau lưng có tiếng nổ vang, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tử Đồng Bất Hủy đang bay nhanh tới, tuy không bị thương tích nhưng có vẻ phi thường chật vật, toàn thân dơ dáy bẩn thỉu.

Tử Đồng Bất Hủy nhìn thấy hắn tiến vào lôi trì, dường như cũng kỳ quái nhưng không nghĩ nhiều.

Thấy bộ dạng của hắn như vậy, Nhiếp Vân nhìn về phía sau, này mới phát hiện, vừa rồi đầu kia Bôn Lôi Thú hắn cũng không đánh tan, lúc này chính theo ở phía sau, hùng hổ, so vừa rồi càng thêm cuồng bạo.

Khả năng cảm nhận được Nhiếp Vân đồ diệt đồng bạn cảu nó, hồ quang điện không ngừng lập loè, lực lượng bắn ra bốn phía, uy năng đáng sợ hơn trước.

- Ngươi đi trước, ta sẽ đối phó nó.

Tươi cười nói một tiếng, Nhiếp Vân lúc này đi tới sau lưng Tử Đồng Bất Hủy và giơ tay lên bầu trời.

- Ngươi...

Thấy hắn tới, Tử Đồng Bất Hủy cảm kích, biết rõ thực lực của hắn lúc này tiến lên cũng thêm phiền, cắn răng đuổi theo tòa sen.

Phần phật!

Lần nữa ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Nhiếp Vân và và Bôn Lôi Thú đã biến mất trong lôi điện màu đen, rốt cuộc nhìn không thấy.

- Tăng thêm tốc độ!

Phù Ám Triều không dám dừng lại, lúc này gia tốc bay đi, chỉ qua vài chục giây mọi người cảm thấy toàn thân buông lỏng, lôi điện đầy trời biến mất, bọn họ đã đi vượt qua lôi trì.

- Chờ Di Tương một lúc!

Ra khỏi lôi trì, bọn họ cũng không sốt ruột rời đi, Phù Ám Triều nói.

- Ân!

Mọi người đồng thời gật đầu.

Nếu vừa rồi không có Di Tương, cho dù bọn họ không toàn quân bị diệt nhưng cũng ăn đau khổ lớn, chật vật đến cực điểm, tuy hai người có quan hệ đối lập nhưng mâu thuẫn trải qua chuyện này hóa giải một ít.

Hô!

Lại qua hơn mười giây, Nhiếp Vân bay ra, thấy bọn họ cũng không rời đi cũng ngoài ý muốn.

- Như thế nào?

Thấy bộ dạng hắn sạch sẽ, cũng không có bộ dáng chật vật, Tử Đồng Bất Hủy cảm thấy kỳ quái và hỏi.

Hắn giao thủ với Bôn Lôi Thú kia, cho dù biến hóa thành bản thể cũng khó đánh thắng, tại sao người trước mặt lại sạch sẽ như thế?

- Ta trốn nhanh hơn!

Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, hắn nhìn xuống phía dưới.

Ra khỏi lôi trì màu đen, mọi người đã tiến vào Âm Hồn Cốc, bốn phía âm khí um tùm làm người ta nổi gai ốc.

Loại âm trầm này không phải âm hàn, mà là lực lượng công kích linh hồn, cường giả tông chủ đỉnh phong gặp phải âm trầm này sẽ

biến thành ngu ngốc, biến thành vong hồn.

- Căn cứ tin tức của ta về Âm Hồn Cốc, tổng cộng có ba cửa khẩu, thứ nhất gọi là Âm Hồn Giản, do tám âm hồn cường đại canh gác, thuộc về cầu độc mộc, bốn phía đều là thông đạo vỡ vụn, một khi tiến vào lập tức bị truyền tống tới nơi khác, nơi này sống hay chết không ai biết, dù sao tiến vào trong đó chưa từng thấy ai còn sống rời đi.

- Thứ hai tên là Định Hồn Pha, cũng có âm hồn cường đại canh gác, hơn nữa nơi đó cực kỳ quái dị, có lực lượng xé rách linh hồn, phải coi chừng!

- Thứ ba là cửa ải cuối cùng, tìm Phá Ấn Luân và Tầm Linh Phù đều ở trong đó, cụ thể địa phương nào, bởi vì không có ai tiến vào bao giờ nên ta cũng không có hỏi thăm ra, chỉ có thể đi một bước xem một bước!

Trải qua nguy hiểm vừa rồi, Phù Ám Triều biết rõ dấu diếm nữa sẽ làm mọi người lâm vào nguy cơ, cũng nói rõ những gì mình biết cho mọi người biết.

- Ba cửa khẩu? Ngươi không nói nơi này là khu vực âm hồn tụ tập sao, vì sao còn có cửa khẩu, chẳng lẽ có người xếp đặt thiết kế tốt, chuyên môn để người ta xông vào?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Dựa theo tình huống bình thường, cường giả tử vong ở nơi này hình thành am hồn, không có quan hệ phức tạp gì đó.

- Ta cũng không biết, chỉ có thể đi vào mới có đáp án!

Phù Ám Triều lắc đầu, nói thật, lần đầu tiên nghe như thế hắn cũng khó hiểu.

Nếu như nơi này thật sự từng đại chiến, là khu vực âm hồn tụ tập, tại sao có thể có cửa khẩu?

- Có khả năng là thủ đoạn âm hồn chọn lựa vương giả!

Tỷ tỷ trong Quỷ Mị Yêu Cơ lên tiếng.

- Chọn lựa vương giả?

Mọi người đồng thời sững sờ.

- Cường giả chết đi biến thành âm hồn, mặc dù sẽ đánh mất ý chí vốn có, thời gian lâu cũng đản sinh tư tưởng mới, bởi vì cạnh tranh cho nên sẽ có vương giả.

- Vô cùng có khả năng những cửa khẩu này do âm hồn xếp đặt, chỉ cần có thể thông qua toàn bộ chính là vương giả của bọn họ, tất cả âm hồn chờ đợi hiệu lệnh!

Tỷ tỷ chậm rãi nói.

Đối với âm hồn, các nàng biết rõ khá nhiều, những thói quen này không phải người không am hiểu thì không biết được.

- Nói như vậy, nếu như chúng ta có thể thông qua tất cả cửa khẩu cũng có thể biến thành âm hồn vương?

Nhiếp Vân nói.

- Đương nhiên không thể, phải là âm hồn mới được!

- Nhiều âm hồn như thế, tối đa chỉ có thể xuất hiện một vương giả, bởi vậy có thể thấy được độ khó, muốn đi qua chỉ sợ không đơn giản đâu.

Tỷ tỷ lo lắng lên tiếng.

Nghe nàng nói thế không ai phản bác, khảo hạch âm hồn vương, khẳng định không phải người bình thường có thể thông qua, nếu muốn tìm Tầm Lệnh Phù, Phá Ấn Luân, chỉ có thể xông qua mà thôi.

- Phù Ám Triều, có lẽ ngươi sớm có chuẩn bị.

Bạch Đầu tôn giả nhìn sang.

Nếu Phù Ám Triều sớm biết hai trong ba cửa khẩu, có lẽ đã ớm sớm chuẩn bị, giống như đài sen lúc trước chuyên dùng vượt qua tam giới lôi đình.

- Có chuẩn bị, không biết hữu dụng hay không, ta chỉ nghe nói qua tình huống ở nơi này, cũng không tận mắt nhìn thấy!

Phù Ám Triều cũng không xác định, thở ra một hơi:

- Đi thôi, tiếp tục lưu lại nơi này cũng vô dụng.

Hắn vung tay thu hồi đài sen, Phù Ám Triều dẫn đầu bay về phía trước.

Cũng không biết có phải bọn họ huyên náo động tĩnh lớn hay không, có lẽ không có bị phát hiện, vào lúc này trong Âm Hồn Cốc không đáng sợ như tưởng tượng, khắp nơi tràn ngập âm hồn, ngược lại vô cùng yên tĩnh.

Dù sao Âm Hồn Cốc chỉ có một con đường, mọi người cũng không sợ lạc, lúc này chậm rãi tiến lên.

Càng đi vào sâu âm khí càng nặng, mọi người càng cảm thấy sâu trong nội tâm có cảm giác rét run.

- Không đúng, mọi người dừng lại!

Đột nhiên Nhiếp Vân hô một tiếng.

- Như thế nào?

- Chúng ta đi hơn mười phút rồi, dựa theo tốc độ đã vượt qua lộ trình mấy trăm ngàn dặm, đến bây giờ lại không nhìn thấy gì, mọi người không cảm thấy kỳ quái sao?

Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ, sắc mặt trầm xuống.

Âm Hồn Cốc, bên ngoài nhìn không lớn, tối đa phương viên vạn

dặm, mọi người tiến vào trong nơi này đã đi hơn trăm vạn dặm, tình cảnh trước mắt không biến hóa chút nào, ngay cả tinh thần cảm ứng cũng giống như đúc, cũng không thể không làm người ta cảm thấy quỷ dị.

------oOo------

Chương 2322: Quỷ dị liên tục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân có linh hồn cấp bậc chúa tể, hắn đã quan sát mọi thứ chung quanh, cho dù một hạt bụi, một tảng đá nhỏ chung quanh cũng rõ như lòng bàn tay, tuy sương mù chung quanh mê hoặc mọi người, hành tẩu thời gian dài như vậy nhưng hắn có thể khẳng định cảnh vật không có biến hóa chút nào.

Tình cảnh không khác gì so với lúc mới tiến vào nhưng tuyệt đối không phải phân cách không gian.

- Có khả năng sơn cốc bị bao phủ trong tiểu thế giới, có lẽ không có vấn đề gì a!

Phù Ám Triều nhìn một lúc và không phát hiện cái gì.

Rất nhiều địa phương đều có tiểu thế giới đứng sừng sững, bên ngoài sơn cốc nhìn thì nhỏ nhưng bên trong cực kỳ to lớn, rất có thể chính là tình huống này cho nên không xem vào đâu.

- Không đúng, không phải tiểu thế giới...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Tuyệt đối không phải tiểu thế giới đơn giản như vậy, hắn luyện hóa qua nhiều thế giới như thế, trong cơ thể lại có nạp vật thế giới, hắn cực kỳ mẫn cảm với các tiểu thế giới, nếu như tiến vào tiểu thế giới thì hắn có cảm ứng cực kỳ rõ ràng, cũng không phải loại cảm giác này.

- Ngươi nghĩ nhiều, nơi này có chuyện gì chứ? Nhanh lên đi, chờ lâu ở nơi này một giây cũng làm ta khó chịu.

Bạch Đầu tôn giả cười lạnh, thân thể hắn nhảy lên muốn thoát đi.

- Chậm đã, Bạch Đầu tôn giả, tại sao bộ dạng của ngươi biến hóa?

Nhìn thấy Bạch Đầu tôn giả đi lên phía trước, sắc mặt mọi người biến hóa.

Chỉ thấy mái tóc bạc của Bạch Đầu tôn giả chẳng biết lúc nào biến thành màu đen, bộ dạng như trẻ hơn mười tuổi, sắc mặt mang theo ánh sáng xanh quỷ dị khó nói thành lời.

- Dung mạo của ta?

Bạch Đầu tôn giả sững sờ, tinh thần quét qua liền biến sắc, đồng tử xuất hiện một tia bối rối:

- Điều... Điều này sao có thể... Ta... Ta...

Hắn nói không nên lời, cũng không biết là khẩn trương hay cái gì đó.

Tu vi đạt tới nửa bước chúa tể đại tam trọng, là cường giả Bách Cường Đồ tiếng tăm lừng lẫy, tinh thần tất nhiên vô cùng chắc chắn, tại sao hiện tại bối rối như hài tử, làm mọi người khó mà tin được.

- Tóc biến thành đen nói rõ ngươi tuổi trẻ, có gì mà bối rối?

Đoạn Diệc nói.

Tóc biến thành đen là chuyện tốt, chẳng lẽ còn có người hi vọng chính mình có mái tóc trắng?

- Không phải... Huyết mạch của ta khác với người bình thường, trời sinh tóc trắng... Chỉ cần tóc biến thành đen, đã nói lên... Lập tức phải chết!

Bạch Đầu tôn nói chuyện bén nhọn hoàng toàn khác trước, dường như bị ai đó bóp cuống họng, lại khàn khàn như cương thi làm người ta cảm thấy quỷ dị.

- Lập tức phải chết?

Mọi người cảm thấy da đầu như tróc ra.

Việc này quá quỷ dị.

- Thực lực đạt tới cảnh giới của chúng ta, chỉ cần không bị người ta đánh chết thì gần như bất tử bất diệt, không có vấn đề...

Thấy tâm linh của Bạch Đầu tôn giả thất thủ, rất dễ dàng bị âm hồn tập kích nên Phù Âm Triêu lên tiếng.

Hắn còn chưa nói xong đã có tiếng cười the thé vang lên.

- Khặc khặc, dù sao phải chết, mang theo các ngươi chôn cùng a.

Mọi người nhìn thấy trên mặt Bạch Đầu tôn giả xuất hiện màu xanh quỷ dị, trong ánh mắt mang theo quy dị, miệng hắn phun ra mùi tanh đáng sợ giống như trường kiếm, mang theo âm hàn rét lạnh tâấu xương, mái tóc đen biến dài như roi, nương theo tiếng cười gian và đột nhiên kéo dài về phía trước.

- Bạch Đầu tôn giả, có phả ngươi bị điên hay không?

Phù Ám Triều không có nghĩ tới tên này lại ra tay, thủ đoạn quái dị như cương thi, lúc này kinh hãi quát lớn một tiếng.

Mọi người là liên minh, cho dù có vấn đề gì cũng không thể trực tiếp ra tay với nhau.

- Hắn bị âm hồn khống chế, mọi người coi chừng!

Đối mặt với đối phương đột nhiên ra tay, Nhiếp Vân cũng chỉ có thể cầm kiếm đâm về phía trước, hàn mang bắn ra bốn phía, tóc dài đen của Bạch Đầu tôn giả bị chém đứt rơi xuống mặt đất, ngay sau đó chúng biến thành trường xà và phát ra tiếng khóc nức nở như

ma quỷ.

- Động thủ!

Kỳ thật không cần Nhiếp Vân giải thích, nội tâm Phù Ám Triều đã nghĩ tới nên tâm thần chấn động.

Bạch Đầu tôn giả tung hoành tam giới nhiều năm như vậy, danh khí lớn như thế, vừa mới tiến vào đã bị âm hồn khống chế, ngay cả bọn họ cũng cảm thấy quỷ dị, sâu trong nội tâm sinh ra hàn ý cực kỳ đáng sợ.

Oanh!

Mấy người đồng thời ra tay, Bạch Đầu tôn giả căn bản không phải đối thủ, một đạo kiếm quang lập tức chém đầu Bạch Đầu tôn giả rơi xuống đất.

- Các ngươi chờ, ta nhất định sẽ giết các ngươi...

Tiếng thét vang lên, Bạch Đầu tôn giả không có đầu lâu đột nhiên gia tốc đào tẩu và sau đó biến mất trước mặt mọi người.

Động tác của hắn cực nhanh, tất cả mọi người không kịp phản ứng, chỉ qua một lúc đã biến mất trong sương mù mê huyễn, rốt cuộc không nhìn thấy cái gì.

- Đã xảy ra chyện gì? Vì sao Bạch Đầu tôn giả biến thành như vậy?

Bạch Đầu tôn giả đào tẩu, tâm tình mọi người biến thành nặng nề, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

- Ta như thế nào? Các ngươi không đi?

Mọi người uể oải chưa biến mất, có tiếng nói vang lên, nghe lời nói này làm mọi người chấn động, vội vàng quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Bạch Đầu tôn giả đang đứng sau lưng bọn họ, dường như hắn vẫn đứng đó như chưa rời đi.

- Ngươi...

Đám người Nhiếp Vân lui về phía sau một bước.

Vừa rồi hắn dùng một kiếm chém đầu Bạch Đầu tôn giả, thân thể đã đào tẩu, đầu lâu vẫn còn nơi này, hai mắt mở trừng trừng chết không nhắm mắt, tại sao lại xuất hiện một?

- Như thế nào? Các ngươi có ý gì?

Nhìn thấy mọi người giương cung bạt kiếm, trong mắt Bạch Đầu tôn giả mang theo vẻ kỳ quái, dường như không rõ đã xảy ra chuyện gì.

- Vừa rồi tóc của ngươi biến thành màu đen, động thủ với chúng ta, đã xảy ra chuyện gì?

Phù Ám Triều vội vàng quát.

- Tóc đen? Nói đùa gì vậy? Ta chỉ có chết mới có thể biến thành tóc đen, ngươi sẽ không nói ta đã chết chứ...

Bạch Đầu tôn giả lắc đầu, vẻ mặt không thể tin được, lúc này tóc hắn trắng như tuyết, cũng không có gì khác với trước kia.

- Chỉ có tử vong mới sẽ biến thành màu đen? Chẳng lẽ vừa rồi nhìn thấy ngươi sau khi chết?

Đột nhiên muội muội trong Quỷ Mị Yêu Cơ lên tiếng.

Nghe nói như thế, mọi người cảm thấy sởn hết gai ốc.

- Sau khi ta chết, cái gì sau khi ta chết?

Gương mặt Bạch Đầu tôn giả đầy kỳ quái, dường như hắn không biết xảy ra chuyện gì.

- Hắn có phải thật hay không, ta kiểm tra là biết rõ.

Nhiếp Vân thấy mọi người nghi thần nghi quỷ như thế, có chút không biết làm sao bây giờ, cau mày suy nghĩ, lúc này vươn tay

nắm lấy Bạch Đầu tôn giả.

------oOo------

Chương 2323: Phá kính (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Linh hồn cấp chúa tể theo bàn tay bao phủ Bạch Đầu tôn giả vào trong.

- Ngươi muốn làm gì?

Bạch Đầu tôn giả biến sắc, hắn liên tục lui về phía sau, muốn ra tay nhưng cảm giác toàn thân như bị gông cùm xiềng xích, không phản kháng được.

- Di Tương...

Phù Ám Triều cũng không nghĩ tới hắn trực tiếp động thủ như thế, lúc này biến sắc muốn giúp đỡ.

Bất kể nói thế nào, bọn họ cũng chưa biến thành một trận doanh, Bạch Đầu tôn giả vẫn tính là người phe hắn.

- Không muốn chết ở chỗ này thì câm miệng!

Lúc này Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, hắn bộc phát lực lượng toàn thân, lúc này Phù Ám Triều ngăn cản cũng chậm rồi, một tia chớp màu đen lan trong kinh mạch của Bạch Đầu tôn giả.

Muốn nói phá tà mị, hắn thu thập tam giới lôi đình tuyệt đối có tác dụng tốt nhất, nếu như gia hỏa trước mắt là giả thì chết chắc.

Hô!

Dường như cảm nhận Nhiếp Vân cũng không ác ý, chỉ là thăm dò, Bạch Đầu tôn giả dừng phản kháng, tia chớp màu đen chạy một vòng quanh người hắn và rời đi, cũng không có bêến hóa..

Vèo!

Nhiếp Vân buông Bạch Đầu tôn giả ra.

- Hắn không có việc gì, là thật...

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm thấp:

- Bây giờ là thật, vừa rồi chúng ta nhìn thấy là cái gì?

Trải qua lôi điện xác nhận, người trước mắt là thật, nếu hắn là thật... Như vậy người lúc trước là gì?

- Mau nhìn, đó là cái gì?

Đột nhiên muội muội trong Quỷ Mị Yêu Cơ thét lên chói tai.

Âm thanh quá mức sốt ruột nên giống con gà trống bị bóp cổ.

- Cái gì?

Nghe tiếng kêu sốt ruột của nàng, mọi người vội vàng nhìn phía trước, chỉ thấy đầu lâu Bạch Đầu tôn giả tóc đen chẳng biết lúc nào xuất hiện tấm gương cực lớn, nó lập lòe và phản chiếu mọi thứ rõ ràng.

Nhìn bộ dáng của mình, Nhiếp Vân biến sắc.

Chỉ thấy bản thân minh trong gương với mặt mũi đầy vết máu, đồng tử trong mắt trắng dã giống như thi thể đã chết nhiều năm.

- Có phải cảm thấy quỷ dị hay không?

Đột nhiên có giọng nói phiêu miểu vang lên, mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy Đoạn Diệc chẳng biết lúc nào đứng trước tấm gương, vẻ mặt vũ mị, mượn nhờ hào quang ảm đạm chung quanh nhìn sẽ thấy sắc mặt hắn tái nhợt không có chút máu, giống như thi thể trang điểm.

Đột nhiên xuất hiện tấm gương, nó chêếu dung mạo mọi người sau khi chết, một đại nam nhân có vẻ mặt kiều mị nhưng sắc mặt như thi thể, cho dù như thế nào cũng làm người ta cảm thấy sợ hãi.

- Đoạn Diệc, ngươi như thế nào?

Tâm Mặc dù Nhiếp Vân như sắt thép, hắn vẫn cảm thấy rét lạnh thấu xương, hắn nhìn thấy Đoạn Diệc với gương mặt kiều mị âm trầm và đứng trước tấm gương liền hét lớn một tiếng.

Trong lời nói mang theo thiên phú tiên âm sư, nó giống như lôi điện nổ vang làm người ta bừng tỉnh.

- Tanhư thế nào? Ta rất tốt ah, chải đầu này... Có muốn tới đây chải đầu hay không?

Sắc mặt Đoạn Diệc tái nhợt không có chút biểu lộ gì, bờ môi đỏ tươi khép mở lộ ra hàm răng đen kịt, trong mắt mang theo vẻ đùa cợt, trong khi nói chuyện, đôi mắt đen đột nhiên chảy máu tươi, phối hợp với gương mặt trắng nõn quỷ dị nói không nên lời, làm cho mọi người không tự chủ sinh ra cảm giác sợ hãi khiếp vía.

- Chải con em ngươi!

Sắc mặt Tử Đồng Bất Hủy trầm xuống, hắn hét lớn một tiếng, hắn đánh một chưởng về phía Đoạn Diệc.

- Không muốn giết hắn...

Nhìn động tác của hắn dường như đã động sát cơ, Nhiếp Vân vội vàng hô.

Bất kể nói thế nào, Đoạn Diệc chính là thuộc hạ của hắn, bị người khác giết thì hắn thành người cô đơn, hắn không có chút ưu thế nào trong đám người.

Tiếng la còn chưa kết thúc, Nhiếp Vân dừng lại.

Chỉ thấy chưởng lực cuồng bạo của Tử Đồng Bất Hủy đánh tới trước mặt Đoạn Diệc thì thân thể hắn cứ tiến lên như thế, không có

dừng lại.

Dựa theo tình huống bình thường, Đoạn Diệc cũng không phải là đối thủ của Tử Đồng Bất Hủy, tại sao có lực lượng cuồng bạo như thế, chỉ có thể trốn tránh và bỏ chạy, hiện tại không né không tránh, tùy ý chưởng lực xuyên qua thân thể, quái dị nói không nên lời.

- Ah... Tay của ta...

Thời điểm hắn cảm thấy quỷ dị, Tử Đồng Bất Hủy lúc này gào thét một tiếng, trong mắt cũng xuất hiện hoảng sợ.

Mọi người này mới phát hiện hắn công kích Đoạn Diệc chẳng biết lúc nào đã biến mất không thấy gì nữa, bàn tay Tử Đồng Bất Hủy lúc này chọc vào trong gương giống như lâm vào vũng bùn, cho dù cố gắng thế nào cũng không thể rút ra.

Tay hắn trong gương hoàn toàn khác với tay của hắn, dĩ nhiên là tay của Đoạn Diệc!

- Ah...

Da đầu mọi người giống như đang tróc ra.

Trải qua những việc vượt qua phạm trù tưởng tượng, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

- Ah... Không nên kéo ta...

Bàn tay trong gương không ngừng múa mai, làm động tác kéo co, không ngừng lôi kéo Tử Đồng Bất Hủy, mặt mũi đày hoảng sợ, thân thể không tự chủ tiến lên phía trước.

Bản thể hắn là hỗn độn thần sơn, lực lượng rung động tam giới, chỉ bằng vào lực lượng, cho dù Nhiếp Vân cũng không thể thắng hắn, hiện tại hắn bị bàn tay kéo vào bên trong, mọi người cảm thấy mồ hôi lạnh ướt đẫm quần áo.

- Hắc hắc!

Trong kính xuất hiện dung mạo Tử Đồng Bất Hủy sau khi chết, hai mắt biến thành màu trắng, gương mặt đầy dữ tợn, toàn thân cắm đầy binh khí, máu tươi từ miệng vết thương không ngừng chảy xuôi, nụ cười gian nịnh rung động linh hồn.

Ầm ầm ầm!

Một đạo hàn mang lập loè.

Cánh tay Tử Đồng Bất Hủy bị chém đứt.

Ngay thời điểm Tử Đồng Bất Hủy sắp bị kéo vào trong gương, Nhiếp Vân ra tay.

Tráng sĩ chặt tay, một kiếm chặt đứt cánh tay của Tử Đồng Bất Hủy.

Đăng đăng đăng đăng!

Tử Đồng Bất Hủy liên tục lui về phía sau vài bước, sắc mặt biến thành trắng bệch, toàn thân hắn như hư thoát, ánh mắt nhìn Nhiếp Vân mang theo cảm kích.

Hắn cũng biết, nếu như không phải vừa rồi người này quyết định thật nhanh chặt đứt cánh tay của hắn, chỉ sợ hiện tại đã lâm vào trong gương, sinh tử không do chính mình khống chế.

Hô!

Hắn phun ra một ngụm trọc khí, toàn thân nhúc nhích, cánh tay đứt rời mọc ra lần nữa

Tu vi đạt tới cảnh giới như bọn họ, cụt tay trọng sinh cũng không có gì, tối đa hao phí chút ít nguyên khí a.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Mọi người nhìn thấy Nhiếp Vân quyết đoán liền cảm thấy an tâm,

đột nhiên phía trước có tiếng giòn tan vang lên, ngẩng đầu nhìn sang, mọi người cảm thấy sởn gai ốc.

Chỉ thấy hình ảnh muội muội Quỷ Mị Yêu Cơ đang ở trong gương, nàng giơ cánh tay bị cụt của Tử Đồng Bất Hủy lên, sau đó xoẹt zoẹt~ xoẹt zoẹt~ không ngừng ăn nó.

Ăn thịt sống!

Da đầu mọi người như tróc ra ngoài.

Nhiếp Vân vội vàng nhìn sang hai tỷ muội bên kia, quả nhiên nhìn thấy muội muội đứng cách đó không xa, lúc này đã mất đi tung tích.

------oOo------

Chương 2324: Phá kính (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Muội muội...

Sắc mặt tỷ tỷ khủng hoảng muốn tiến lên nhưng chết sống không dám, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

- Hắc hắc!

Nhìn thấy tỷ tỷ vội vả như thế, muội muội cười hắc hắc lộ ra hàm răng trắng sáng, tuy không nói chuyện nhưng ý tứ âất rõ ràng, muốn cho tỷ tỷ của nàng giống như nàng, ăn cánh tay của Tử Đồng Bất Hủy.

- Tấm gương có vấn đề, mọi người liên thủ phá hư tấm gương này đi, tất nhiên có thể cứu muội muội ra ngoài.

Trong đầu Nhiếp Vân xuất hiện tuệ kiếm, cũng áp chế cảm xúc mặt trái trong nội tâm xuống.

Cảnh tượng trước mắt quỷ dị không nói thành lời, quỷ dị làm cho

người ta tức lộn ruột, có thể khẳng định chính là âm hồn chung quanh quấy phá, nếu như tiếp tục tùy ý đối phương bài bố, chỉ sợ gây chuyện không tốt mọi người đều phải chết ở chỗ này.

- Di Tương nói không sai, tấm gương có vấn đề, mọi người không cần nhiều nhiều, đồng loạt ra tay, dùng công kích mạnh nhất!

Phù Ám Triều cũng hiểu rõ, lên tiếng rống to.

Trong đám người, hai người bọn họ thực lực mạnh nhất, ít nhất tới bây giờ vẫn bảo trì thanh tỉnh, nhìn cảnh tượng quỷ dị hiện tại, nếu như không nhanh chóng ra tay thì bọn họ không kiên trì nổi.

- Nhưng mà muội muội của ta đang ở bên trong...

Tỷ tỷ Quỷ Mị Yêu Cơ hô to.

Muội muội nàng hiện tại đang ở trong gương, nếu như phá hủy tấm gương sẽ chết trong đó.

- Chẳng lẽ ngươi có biện pháp khác cứu nàng?

Phù Ám Triều nói.

Tỷ tỷ lắc đầu.

- Vậy là tốt rồi, động thủ!

Phù Ám Triều biết rõ thời gian không đợi người, hắn không quản cái nhìn của người khác, bàn tay đánh một trảo, lực lượng tập trung vào tay và đánh thẳng vào tấm gương trước mặt.

Nhiếp Vân cũng không do dự, hắn rót lực lượng vào trường kiếm.

Hai đại siêu cấp cường giả liên thủ công kích, lực lượng như vòi rồng quét ngang, lực lượng vô cùng to lớn đánh thẳng vào trong tấm gương.

Leng keng!

Tấm gương bị lực lượng này đụng một cái và nghiền nát, nó trực tiếp biến mất, ảo giác trước mặt mọi người mát đi tung tích, lại không một chút bóng dáng.

Phù phù!

Phù phù!

Tấm gương vừa vỡ, hai thân ảnh rơi xuống, là Đoạn Diệc và muội muội trong Quỷ Mị Yêu Cơ.

- Như thế nào?

Nhìn thấy vẻ mặt hai người mê mang, Nhiếp Vân đi qua hỏi.

Còn chưa tới trước mặt, tinh thần khẽ động, vội vàng lui về phía sau, hắn lập tức nhìn thấy hàn quang tỏa sáng.

Chỉ thấy hai mắt Đoạn Diệc đỏ rực, trong tay cầm một kiện hỗn độn thần binh đâm vào cổ họng Nhiếp Vân.

- Hừ!

Sắc mặt trầm xuống, ngón tay nghênh đón va chạm với hỗn độn thần binh đỉnh phong, binh khí vỡ vụn từng khúc, vào lúc này Đoạn Diệc quỳ xuống.

Trước kia hắn không phải đối thủ của Nhiếp Vân, lúc này tự nhiên càng không thể chiến thắng.

- Lôi đình oanh kích!

Biết rõ Đoạn Diệc nhất định bị âm hồn xâm nhập mới làm như thế, lòng bàn tay Nhiếp Vân bị lôi đình đánh trúng, lôi điện màu đen bay qua, chỉ trong nháy mắt tiến vào trong người của hắn.

Xì xì xì xì... Tư!

Mùi thúi như thi thể bay ra, một tiếng thét chói tai vang lên, một bóng xám bay ra khỏi cơ thể của hắn, một con âm hồn nhanh

chóng thoát ra ngoài.

Là một đầu âm hồn!

Đầu âm hồn này giấu trong thức hải của Đoạn Diệc, khống chế thân thể của hắn, Nhiếp Vân dùng lực lượng tam giới lôi phạt cho nên bức nó ra ngoài.

- Lưu lại đi!

Thấy nó muốn chạy trốn, ngón tay Nhiếp Vân bắn ra một tia chớp và bao phủ âm hồn vào trong.

Ầm ầm ầm!

Chỉ trong nháy mắt âm hồn biến thành tro tàn.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, những âm hồn này lợi hại, khó lòng phòng bị, làm cho người ta sởn hết gai ốc, nhưng đối với tam giới lôi đình lại có sợ hãi tự nhiên, chỉ cần đụng phải sẽ lập tức hóa thành tro bụi và biến mất ngay sau đó.

- Đại nhân...

Âm hồn bị loại trừ, ánh mắt Đoạn Diệc khôi phục thanh tỉnh, vẻ mặt nghi hoặc nhìn sang.

- Vừa rồi ta nhìn tấm gương, chỉ cảm thấy cảnh vật nhạt nhòa, cái gì cũng không biết, phát sinh chuyện gì?

Xảy ra chuyện vừa rồi, Đoạn Diệc không biết gì cả.

Tinh thần khẽ động sau đó truyền hình ảnh vừa rồi vào trong đầu của hắn, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời đi tới trước mặt muội muội Quỷ Mị Yêu Cơ, ngón tay điểm một cái, lôi điện hóa thành dây nhỏ chui vào trong người đối phương.

Quỷ Mị Yêu Cơ tu luyện công pháp âm hàn, bản thân sợ hãi lôi đình, Nhiếp Vân làm như vậy cũng không có biện pháp, chỉ có thể dùng đại thủ đoạn áp chế.

PHỐC!

Dù vậy muội muội Quỷ Mị Yêu Cơ vẫn không chịu nổi và phun máu tươi..

- Ngươi muốn làm gì?

Tỷ tỷ Quỷ Mị Yêu Cơ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt trầm xuống hét lớn một tiếng, nàng xông lên, bàn tay mang theo lực lượng hội tụ thành thanh kiếm và đâm thẳng về phía trước.

- Dừng tay!

Nhìn thấy động tác của tỷ tỷ Quỷ Mị Yêu Cơ, Phù Ám Triều quát lớn một tiếng, ngón trỏ ngón giữa kẹp kiếm.

Hai người Quỷ Mị Yêu Cơ liên hợp thực lực có thể so với Phù Ám Triều nhưng một người lại kém hắn quá lớn, kiếm quang như con rắn vặn vẹo, muốn đào thoát nhưng không cách nào thoát khỏi.

- Ngươi làm gì? Chẳng lẽ ngươi không thấy hắn muốn giết muội muội của ta hay sao?

Tỷ tỷ bị người một nhà ngăn lại, nàng tức giận đỏ mặt quát lớn.

- Ngươi thanh tỉnh một chút, hắn đang cứu người.

Phù Ám Triều ngăn cản kiếm thế của đối phương, lúc này thu tay về.

- Cứu người...

Tỷ tỷ nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Nếu như ta muốn giết người, hai người các ngươi thêm vào cũng không ngăn cản nổi ba chiêu của ta!

Nhiếp Vân xoay đầu lại, ánh mắt như điện:

- Nếu như không muốn ta cứu, ta cũng không quản.

Sau khi nói xong lui lại vài bước, không nhìn muội muội nằm trên mặt đất.

Lúc này gương mặt muội muội trắng noãn vặn vẹo, da mặt không ngừng run rẩy, trong môi có hai răng nanh mọc dài ra, gương mặt lúc này biến thành đáng sợ.

Xem ra nếu không được cứu kịp thời, rất có thể bị âm hồn triệt để đoạt xá biến thành quái vật không hồn.

- Di Tương đại nhân, là ta lỗ mãng, cầu ngươi cứu cứu muội muội ta!

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tỷ tỷ mới hiểu ra, lúc này cắn chặt môi cầu xin.

- Hừ!

Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm với đối phương, đổi lại địa phương khác, đối phương chết thì chết, chẳng có quan hệ gì với hắn, cuối cùng không cứu cũng không sao cả, nơi này quá quỷ dị, nhiều thêm một người là thêm một phần lực lượng, hừ lạnh một tiếng sau đó hắn đi tới.

Xì xì!

Muội muội thấy hắn tới gần liền lao lên như sói đói, răng nanh sắc bén muốn cắn vào động mạch của Nhiếp Vân.

Đối mặt động tác của đối phương, Nhiếp Vân không tránh né, đầu ngón tay mang theo điện quang điểm tới.

------oOo------

Chương 2325: Dự Ngôn Bi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn vừa điểm tới một cái, thân thể muội muội Quỷ Mị Yêu Cơ chấn động lui về phía sau ba bước, ngay sau đó phun ra một ngụm máu đen, một bóng đen giống như Đoạn Diệc vừa rồi, nó bay ra khỏi thân thể của nàng.

- Lưu lại đi.

Có kinh nghiệm lần thứ nhất, lần thứ hai đơn giản không ít, một đạo điện quang lập loè đốt bóng đen thành tro bụi.

Phù phù!

Muội muội nằm trên mặt đất, đã bất tỉnh.

Xem bộ dạng như vậy, nàng bị thương còn nặng hơn Đoạn Diệc nhiều.

- Muội muội...

Tỷ tỷ đi tới trước mặt muội muội, thấy nàng chỉ bị thương thần hồn liền thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn sang Nhiếp Vân mang theo cảm kích:

- Cám ơn...

Đối mặt nàng cảm kích, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, nhìn về phía Phù Ám Triều:

- Tấm gương bị đánh phá, ta sợ đối phương còn có động tác khác, chúng ta đi nhanh thôi.

- Ân!

Phù Ám Triều cũng biết chuyện nguy cấp cho nên gật đầu.

Chuyện xảy ra nơi đây vô cùng quỷ dị, mặc dù tâm thần hắn như sắt cũng sinh ra cảm giác khủng hoảng, thật không biết đối phương còn có hậu chiêu gì lợi hại.

Phần phật!

Mọi người làm ra quyết định, đang định rời đi, đột nhiên tràng cảnh biến thành tối tăm lu mờ, một con đường xuất hiện trước mặt.

Con đường này dài nhỏ, nhìn không thấy cuối cùng, hai bên bị sương mù bao phủ không thấy cái gì, có thể loáng thoáng nghe được tiếng nức nở thê lương làm tóc gáy người ta dựng đứng.

- Mau nhìn, phía trước có tấm bia đá!

Mọi người nhìn nhau, dọc theo con đường đi về phía trước, đi một lát, đột nhiên Tử Đồng Bất Hủy chỉ về phía trước và lên tiếng.

Nhìn theo hướng ngón tay của hắn, quả nhiên nhìn thấy trong thông đạo có một tấm bia đá màu đen đang nằm ở nơi đó, nó tỏa ra hàn quang âm lãnh.

- Mọi người coi chừng!

Phù Ám Triều quát lớn, hắn cầm binh khí trong tay.

Tỷ muội Quỷ Mị Yêu Cơ theo sát phía sau.

Tuy bọn họ ở trong tam giới là nhân vật dậm chân một cái cũng làm đại thế giới rung chuyển, nhưng ở chỗ này lại là người bình thường, không dám có bất kỳ sai lầm nào.

Trước kia quá quỷ dị làm bọn họ hiểu rõ âm hồn đáng sợ, lúc này không dám khinh thường.

Nếu nói ai là người bình tĩnh nhất chỉ sợ cũng chỉ có Nhiếp Vân, hấp thu rất nhiều lôi điện của tam giới lôi đình, vừa vặn có thể khắc chế âm hồn, tuy tràng cảnh trước mắt quỷ dị nhưng ảnh hưởng với hắn nhỏ nhất.

Hắn không dám khinh thường, những âm hồn này không có hình thái, lại làm người ta trúng chiếu trong vô thanh vô tức, mặc dù là hắn đến bây giờ cũng không rõ đối phương ra tay lúc nào, lại dùng loại phương thức nào tiến vào thân thân thể Đoạn Diệc, muội muội Quỷ Mị Yêu Cơ.

- Trên tấm bia đá có chữ viết.

Mọi người cẩn thận đi tới trước tấm bia, cũng không xuất hiện bất kỳ ngoài ý muốn nào, đồng thời thở ra một hơi, này mới phát hiện trên tấm bia đá có khắc mấy chữ.

Những chữ này giống như đã được khăc slene từ rất lâu rồi, để lộ ra niên đại tang thương.

- Những chữ này là chữ của văn minh thượng cổ, thuộc về văn minh Đặc Á trong Tuyệt Sát Đại Thế Giới, văn minh này am hiểu thiên cơ vận chuyển, cường giả trong đó vừa ra đời đã lĩnh ngộ thiên cơ đại đạo, cho nên văn minh Đặc Á cũng là thiên cơ sư nổ danh nhất tam giới!

Tử Đồng Bất Hủy nhận ra chữ viết trên đó và nói ra.

Hắn sống lâu nhất trong đám người, cho dù là Phù Ám Triêu cũng không rõ những văn kinh này, hắn lại thuộc như lòng bàn tay.

- Văn minh Đặc Á... Ta từng gặp qua trong sách cổ, văn tự của bọn họ đều dùng thiên cơ bí pháp khắc lên, chỉ cần lưu lại thì nhất định có lời tiên đoán, cực kỳ lợi hại, chẳng lẽ tấm bia đá này chính là Dự Ngôn Bi?

Bạch Đầu tôn giả nói.

- Dự Ngôn Bi?

- Có cách nói bởi vì bọn họ là thiên cơ sư, có thể suy diễn tương lai, bình thường sẽ mang chuyện mình suy diễn ra khắc thành tấm bia đá, phong ấn, thời điểm chuyện xảy ra sẽ xuất hiện, những tấm bia đá sẽ đột ngột xuất hiện như lời tiên đoán.

- Nghe nói Dự Ngôn Bi ghi lời tiên đoán chưa bao giờ xuất hiện sai lầm, tất cả đều giống như đúc.

Tử Đồng Bất Hủy chậm rãi nói.

- Còn có chuyện như thế?

Lần này đến phiên Nhiếp Vân ngạc nhiên.

Trong cơ thể có được thiên cơ sư đan điền, có thể hiểu thiên cơ, hắn cũng không kém chút nào, cũng có thể suy diễn ra chuyện tương lai, nếu là lời tiên đoán trăm triệu năm trước thì cho dù là hắn cũng bất lực.

Đây cũng không phải là đại đạo, mà là một loại truyền thuyết.

- Chữ viết thượng cổ, ngươi nhận thức sao? Ta không biết!

Phù Ám Triều nhìn chữ trên bia đá, hắn cảm giác nó có một tầng ngăn cách cho nên hắn không hiểu ra.

Nhiếp Vân cũng lắc đầu.

Tuy hắn có được thiên cơ đan điền nhưng văn tự trên tấm bia đá quỷ dị, không biết là người nào cố ý lưu lại thủ đoạn, còn là nguyên nhân gì, mặc dù hắn có thiên phú thiên nhĩ sư cũng không “Nghe” được cái gì.

Thậm chí còn có một loại ảo giác, hắn vừa nhìn thấy đã quên, sau khi xem xong tấm bia, đột nhiên chữ viết trên đó biến mất.

Nói thật, từ khi trọng sinh tới nay hắn lần đầu tiên gặp phải chuyện này, mặc dù là hắn cũng có cảm giác không thể tưởng tượng nổi, trong nội tâm hoảng sợ.

Đây cũng không phải là thiên cơ đại đạo đơn giản như vậy, đây là bản lĩnh đặc thù của Đặc Á tộc, có thể ngăn cản người khác nhìn trộm.

Nghĩ lại cũng đúng, mỗi một văn minh hưng thịnh đều có được đặc điểm của mình, nếu không, không có khả năng phồn vinh hưng thịnh truyền xướng thiên cổ.

- Không nhìn được thì thôi, có lẽ không có quan hệ với chúng ta, nếu có quan hệ tất nhiên sẽ nhận ra trên đó ghi cái gì.

Nhiếp Vân lắc đầu.

Nếu không rõ lắm, có lẽ tiền bối Đặc Á tộc cũng không có ý định để bọn họ xem.

- Ta... Có thể nhận ra chữ trên đó.

Nhiếp Vân còn chưa dứt câu, một giọng nói vang lên, chỉ thấy Tử Đồng Bất Hủy đứng trước bia đá với ánh mắt hoảng sợ.

- Ngươi có thể nhận ra?

Mọi người chấn động, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Có thể có người nhận ra, nói rõ này Dự Ngôn Bi đang nói bọn họ, chẳng lẽ lại viết ra chuyện không tốt? Nếu không làm sao Tử Đồng Bất Hủy lại có vẻ mặt sợ hãi như thế.

- Đọc nghe một chút!

Nhìn thấy bộ dạng của mọi người, Nhiếp Vân biết rõ tâm tình của hắn kích động không nhỏ.

- Được!

Tử Đồng Bất Hủy do dự một lúc, hắn nhìn vào hàng chữ đầu tiên và đọc:

- Các ngươi có bảy người nhưng chỉ có bốn người có linh hồn!

- Bốn linh hồn? Có ý tứ gì?

Da đầu mọi người như tróc ra.

------oOo------

Chương 2326: Họ Nhiếp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đám người bọn họ, Phù Ám Triều, Tử Đồng Bất Hủy, Bạch Đầu tôn giả, tỷ muội Quỷ Mị Yêu Cơ, Nhiếp Vân, Đoạn Diệc, tổng cộng bảy người không giả, tại sao có bốn linh hồn?

Chẳng lẽ có ba người... Không có linh hồn? Hoặc là... Linh hồn đã biến thành âm hồn?

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân và Phù Ám Triều đồng thời nhìn những người khác, ánh mắt sáng ngời nhìn mọi người, nhìn vẻ ngoài không phát hiện ra cái gì.

- Muội muội, muội muội...

Mọi người ở đây vô cùng cảnh giác, đột nhiên tỷ tỷ Quỷ Mị Yêu Cơ khóc hô, đám người Nhiếp Vân vội vàng quay đầu nhìn sang, chỉ thấy muội muội nằm trên mặt đất, không ngờ đã đoạn tuyệt hô hấp.

- Chết? Chết như thế nào?

Đi hai bước tới trước mặt đối phương, ngón tay Nhiếp Vân đặt lên người đối phương, sắc mặt lập tức biến thành khó coi.

Đối phương mới vừa bị âm hồn quấn quanh, chính mình dùng tam giới lôi đình loại trừ, mặc dù có chút nguy hiểm nhưng cuối cùng hay vẫn thành công, dựa theo tình huống bình thường, có lẽ phải khôi phục nhanh chóng, tại sao lại chết?

Cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng đều là nhân vật đỉnh phong của tam giới, loại người này tử vong như thế, bởi vì tâm thần bị hao tổn mà tử vong là không thể nào.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, nhiệt độ của muội muội này biến mất, trong thức hải không có linh hồn, rất hiển nhiên hồn phi phách tán mà chết.

- Ta còn tưởng ngươi cứu nàng, là ngươi giết muội muội ta...

Thấy Nhiếp Vân đi tới, tỷ tỷ Quỷ Mị Yêu Cơ tức giận đỏ mắt.

Tỷ muội các nàng sống chung với nhau từ hồi mới bắt đầu tu luyện cho tới khi quát tháo chư thiên, ở chung vượt qua trăm triệu năm, muội muội đột nhiên tử vong, trong nội tâm khó có thể tiếp nhận, trong nháy mắt đã mang tất cả mọi chuyện đổ lên người Nhiếp Vân.

Từ khi muội muội bị âm hồn phụ thể cũng chỉ có người này tiếp xúc qua, không phải hắn là ai?

Vèo!

Nàng lật cổ tay sau đó có một sợi hồng lăng xuất hiện.

Đây là binh khí mạnh nhất của nàng, cũng là kiện chúa tể thần binh, nàng vẽ một cái về phía trước và thông đạo xuất hiện, không gian trước mặt xuất hiện vết rách đen kịt.

Không thể không nói vị tỷ tỷ này có thực lực rất mạnh.

- Muội muội của ngươi chết như thế nào ta thật không biết, cũng không phải ta ra tay.

Nhiếp Vân cũng không xuất binh khí, bàn tay biến thành màu vàng và nắm lấy hồng lăng, lời nói mang theo rung động vang lên bên tai đối phương.

Vị tỷ tỷ này bị thân tình làm phức tạp, rất dễ dàng lâm vào hỗn loạn, không nhanh chóng làm cho thanh tỉnh, chỉ sợ mọi người sẽ gặp phiền toái không nhỏ.

- Không phải ngươi ra tay? Chỉ có ngươi tiếp xúc qua muội muội ta, không phải ngươi là ai, chịu chết đi!

Tỷ tỷ lúc này căn bản không nghe hắn khuyên can, trong mắt mang theo hung ác, bàn tay chấn động, hồng lăng giãy dụa ra khỏi tay Nhiếp Vân, nó bay lên lần nữa và hóa thành dây thừng.

Rặng mây đỏ đầy trời, che khuất bầu trời.

Đây là tuyệt chiêu mạnh nhất của hồng lăng, gọi Hồng Lăng Phong

Thiên!

Không biết bao nhiêu cao thủ đều bị chiêu này diệt sát, nếu như phối hợp với muội muội thì uy lực cao hơn cho dù Phù Ám Triều gặp gỡ cũng luống cuống tay chân, ăn thiệt thòi to lớn.

Chính bởi vì như thế, tỷ muội các nàng mới có thể đạt được đại danh to lớn, ngay cả Đoạn Diệc nghe thấy cũng biến sắc.

Hừ!

Thấy chuyện không thể nói, đối phương không lĩnh tình mà còn thi triển tuyệt chiêu, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

Lúc trước hắn chậm chễ cứu chữa muội muội cũng là hảo ý, không muốn quá mức bị động, hiện tại xem ra hảo tâm bị người khác xem thành chuyện xấu.

Hiện tại nữ nhân này nổi điên cũng bỏ đi, vạn nhất đám người Phù Ám Triều nổi điên chỉ sợ không thể đối kháng.

Hắn duỗi tay ra, trường thương Lưu Quang xuất hiện, thân thương không ngừng xoay tròn sau đó một đám cuồng phong xoay tròn thật nhanh.

Hai người Quỷ Mị Yêu Cơ liên thủ có khả năng đánh với hắn một hồi, đối mặt một người, tiện tay có thể chém giết, hắn biết rõ hiện tại không phải thời điểm động thủ, giết chết không có gì, vạn nhất làm đám người Phù Ám Triều bắn ngược thì phiền toái lớn.

Cho nên chiêu này của hắn không phải tất sát kỹ, mà là quấy thời không.

Hồng Lăng Phong Thiên, nó phong tỏa không gian chung quanh, mà hắn làm là nghiền nát không gian, như vậy ngươi làm sao phong tỏa?

Đăng đăng đăng đăng!

Thân thương va chạm với hồng lăng một cái, tỷ tỷ đã phản chấn lui

về phía sau.

- Ta muốn ngươi chết!

Biết mình không phải là đối thủ nhưng vị tỷ tỷ cũng không lùi bước, ngược lại càng táo bạo xông tới, sắc mặt dữ tợn, dường như giữa hai người có mối thù không đội trời chung.

- Phù Ám Triều, nếu như tiếp tục xem náo nhiệt, có tin ta giết nữ nhân điên này hay không?

Trường thương lại ngăn cản đối phương lần nữa, Nhiếp Vân quay đầu gầm lên.

Nói thật, Phù Ám Triều cũng rất âm hiểm, tình huống cảu muội muội do hắn cầm đầu, theo lý thuyết có lẽ ra tay cứu trị nhưng không động thủ, thậm chí không nói một câu, rất hiển nhiên trong nội tâm đang suy tính.

Hiện tại tỷ tỷ ra tay với mình cũng không ngăn cản và không nói, nếu tiếp tục như vậy hắn thật sự không khách khí giết nữ nhân điên này trước.

Tuy hiện tại chết một chính là hao tổn lực lượng, nếu như đối phương không cho rằng như vậy thì hắn cũng không nương tay!

- Dừng tay!

Nghe được tiếng quát, trên mặt Phù Ám Triều hơi biến hóa, đành phải tiến lên phía trước một bước ngăn cản tỷ tỷ Quỷ Mị Yêu Cơ công kích.

- Muội muội của ngươi chết ta cũng rất khổ sở, nhưng có thể khẳng định không có quan hệ với Di Tương, nếu đã tới đây cũng phải chuẩn bị tâm lý tử vong, chúng ta còn chưa gặp âm hồn đã tự loạn nước đầu.

Trong tiếng quát lớn, khí thế của Phù Ám Triều bộc phát và ngăn cản trước mặt tỷ tỷ.

- Chẳng lẽ muội muội ta cứ chết vô ích như vậy...

Tỷ tỷ cắn răng.

- Chắc chắn sẽ không chết vô ích, phải tra tại sao nàng lại chết, là ai lặng lẽ ra tay đây mới là vương đạo, hiện đánh nhau chỉ tự làm loạn mình, từ đó bị âm hồn áp chế.

Phù Ám Triều nói.

- Vậy thì tốt...

Tỷ tỷ do dự nhưng biết đối phương nói là thật, cắn răng một cái, nàng ôm thi thể muội muội, lúc này mới hừ một tiếng, không tiếp tục dây dưa.

Ánh mắt của nàng nhìn Nhiếp Vân lại mang theo hàn ý, dường như muốn tùy thời báo thù.

Nhìn biểu lộ của nàng, Nhiếp Vân từ chối cho ý kiến, đối phương thức thời cũng bỏ đi, còn không biết điều như thế, hắn giết chết là được.

------oOo------

Chương 2327: Họ Nhiếp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vừa rồi bia đá nói bảy người bốn linh hồn, Tử Đồng Bất Hủy là không có linh hồn, điểm ấy chúng ta đã sớm biết rõ, hiện tại lại chết một cũng không có linh hồn, nói cách khác... Trên tấm bia đá tiên đoán có thể nói là chính xác, hoặc trong chúng ta có một người bị giết chết, hoặc là có một người bị âm hồn phụ thể, biến thành khôi lỗi của âm hồn.

Mọi người an tĩnh lại, đột nhiên Bạch Đầu tôn giả vẫn im lặng lên tiếng.

- Ân...

Kỳ thật mọi người đã phân tích ra nhưng không nói chuyện, lúc này mọi người lại cảm thấy nặng nề.

Bảy người bốn linh hồn, hiện tại còn kém một, nếu như tấm bia đá nói không có sai, tất nhiên có một người chết đi hoặc đã có người biến thành âm hồn, cho dù là loại nào cũng làm mọi người áp lực.

Không riêng Nhiếp Vân, những người khác nhìn ra ý cảnh giác trong mắt đối phương, sợ gia hỏa biến thành âm hồn đột nhiên ra tay đánh lén, làm ra hành động quá khích.

- Mọi người không cần khẩn trương, Dự Ngôn Bi có đúng hay không còn chưa dám chắc, cũng có khả năng là âm hồn cố ý lưu lại thủ đoạn làm chúng ta tự loạn trận cước.

Phù Ám Triều do dự lên tiếng.

- Nếu như Dự Ngôn Bi là thực, lời tiên đoán ở nơi khác cũng bỏ đi, nhưng nếu xuất hiện tại đây có thể là thủ đoạn của âm hồn cố ý dùng loại vật này nhiễu loạn tâm trí chúng ta, sau đó lại ra tay đánh chết.

Có kinh nghiệm lần trước, loại chuyện này không phải không có khả năng.

- Mặc kệ có phải là thật hay không, Tử Đồng Bất Hủy đọc tiếp đi.

Nhiếp Vân nói.

Hiện tại không quản nó có phải là thật hay không, chỉ có thể tiếp tục xem tiếp, rốt cuộc tấm bia đá còn ghi lại cái gì.

- Ân!

Tử Đồng Bất Hủy quay đầu tiếp tục nhìn Dự Ngôn Bi.

- Ba không có linh hồn, người đầu tiên sau khi nhìn thấy dự ngôn sẽ tử vong, thứ hai linh nhục hợp nhất, không có linh hồn, thứ ba...

Tử Đồng Bất Hủy nói đến đây dừng lại, đôi mắt mở to.

- Nghe được đoạn thứ nhất tử vong? Nói không phải là muội muội trong Quỷ Mị Yêu Cơ hay sao? Một linh nhục hợp nhất, không phải là Tử Đồng Bất Hủy?

Da đầu mọi người run rẩy.

Trước khi nếu như còn có điều hoài nghi, hiện tại đã không cần.

Muội muội trong Quỷ Mị Yêu Cơ sớm không chết muộn không chết, đọc xong câu đầu tiên sẽ tử vong, Tử Đồng Bất Hủy thân là hỗn độn thần sơn linh nhục hợp nhất nên không có linh hồn, hai điểm này hoàn toàn ứng nghêệm không sai.

- Tử Đồng Bất Hủy trước không vội...

Bàn tay Phù Ám Triều đánh một trảo, binh khí rơi vào lòng bàn tay, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào mọi người, lúc này mới khoát khoát tay:

- Tiếp tục đọc đi.

Vạn nhất kẻ bị âm hồn phụ thể bị Dự Ngôn Bi vạch trần lộ ra, thẹn quá hoá giận nên phải làm ra chuẩn bị.

- Người thứ ba thực lực mạnh nhất...

Tử Đồng Bất Hủy tiếp tục thì thầm.

- Thực lực mạnh nhất?

Mọi người không tự chủ nhìn sang Nhiếp Vân và Phù Ám Triều.

Tuy bọn họ đều là cường giả trong Bách Cường Đồ nhưng muốn nói thực lực mạnh nhất chỉ có hai người bọn họ.

Trong mắt Nhiếp Vân mang theo cảnh giác, trong mắt Phù Ám Triều đầy cẩn thận.

Hai câu trước đều ứng nghiệm, nếu như nói câu này cũng ứng nghiệm, đối phương vô cùng có khả năng chính là người bị âm hồn phụ thể.

- Người thứ ba thực lực mạnh nhất, hơn nữa họ Nhiếp...

Tử Đồng Bất Hủy thì thầm.

- Họ Nhiếp?

Da đầu Nhiếp Vân như tróc ra ngoài.

Trong đám người chỉ có hắn họ Nhiếp, nhưng trừ Đoạn Diệc không có người biết rõ, những người khác chỉ biết hắn là Di Tương, họ Di.

Dự Ngôn Bi nói hắn họ Nhiếp, tương đương trực tiếp viết rõ thân phận của hắn, tại sao không khiếp sợ?

Chuyện mình là Nhiếp Vân, Phù Ám Triều cũng không biết, quỷ dị chính là nó xuất hiện trong tấm bia đá, chẳng lẽ thật sự là Dự Ngôn Bi? Thật sự có lời tiên đoán như vậy sao?

Nhiếp Vân vốn có thần sắc ngưng trọng, hiện tại lưng đổ mồ hôi lạnh ròng ròng.

Tu vi đạt tới cảnh giới của hắn không đổ mồ hôi, những mồ hôi này là quá mức khẩn trương, tinh thần lực thẩm thấu ra ngoài thân thể mà thành.

Vào lúc tới đây hắn không có lộ ra sơ hở gì, cũng không có người hô tên hắn, tấm bia đá lại đột nhiên xuất hiện họ Nhiếp, chẳng lẽ nói hắn là người không có linh hồn, từ đó làm mọi người khẩn trương.

- Chẳng lẽ đã bị âm hồn phụ thể, ta không phải ta?

Toàn thân băng hàn, tinh thần Nhiếp Vân quét qua toàn thân.

Kiếp trước tại đại lục Phù Thiên, hắn từng gặp qua Yêu tộc lợi hại

có thể phụ thể lên thân thể nhân loại, làm cho nhân loại không hề phát giác, thậm chí ý thức của mình vẫn còn nhưng lại bị đối phương thay đổi một cách vô tri vô giác, biến thành trạng thái ta không phải ta, nói cách khác, mặc dù có ý thức của mình nhưng lại làm ra rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, nó cùng loại với nhân cách phân liệt... Chẳng lẽ mình cũng tao ngộ tình huống như thế?

Tinh thần lực cường đại quét qua toàn thân, cũng không phát hiện cái gì, sắc mặt Nhiếp Vân càng âm trầm.

Sau khi tiến vào nơi đây liên tục gặp phải chuyện quỷ dị khó lòng phòng bị, rốt cuộc hắn bị phụ thể lúc nào mà không biết?

- Tuệ kiếm, trảm!

Tĩnh hạ tâm lai, không thèm nghĩ những chuyện này nữa, tuệ kiếm xuất hiện trong thức hải của Nhiếp Vân sau đó nó lại chặt đứt tất cả cảm xúc mặt trái.

Bởi vì tâm tình hoảng sợ rất dễ dàng bị tai hoạ xâm lấn, loại tình huống này phải mau chóng bài trừ mới có thể tìm ra kẻ thiết kế chuyện này.

- Họ Nhiếp? Trong chúng ta đâu có ai họ Nhiếp?

- Chẳng lẽ lời tiên đoán sai lầm?

Nghe được Tử Đồng Bất Hủy nói thế, đám người Phù Ám Triều đều sững sờ.

Họ Nhiếp, trong đám người không có, không phải là lời tiên đoán trên Dự Ngôn Bi sai lầm chứ?

- Ah...

Thời điểm mọi người còn chưa dứt lời, sắc mặt Đoạn Diệc vàng như nến và sợ hãi nhìn Nhiếp Vân, không ngừng lui về phía sau, hắn há hốc mồm muốn nói lại thôi.

Người khác chỉ biết người trước mắt là Di Tương, hắn lại biết đối phương là Nhiếp Vân, lời tiên đoán Dự Ngôn Bi nói là người họ Nhiếp, không phải là hắn?

Đoạn Diệc sinh ra hoảng sợ, sợ tới mức nói không nên lời.

- Ngươi... Không phải Di Tương? Rốt cuộc ngươi là ai?

Đám người Phù Ám Triều không ngốc, nhìn thấy biểu lộ của Đoạn Diệc thì làm sao không biết có gì chứ, ca đám hét lớn một tiếng, bọn họ cầm binh khí trong tay nhìn hắn.

- Cao thủ họ Nhiếp, trên Bách Cường Đồ có một người là Nhiếp Vân, ngươi không phải là Nhiếp Vân chứ?

Bạch Đầu tôn giả dùng vẻ mặt cảnh giác nhìn sang, bàn tay như lợi trảo, hàn quang lập lòe.

------oOo------

Chương 2328: Còn chưa nói?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu quả thật người này họ Nhiếp sẽ đúng như lời tiên tri trong Dự Ngôn Bi ghi lại, hắn là người thứ ba, như vậy sẽ có chuyện hung hiểm diễn ra.

- Nhất định là hắn, bằng không muội muội của ta tuyệt đối không chết.

Tỷ tỷ Quỷ Mị Yêu Cơ tiến lên phía trước một bước, hồng lăng trong tay không ngừng xoay tròn, tùy thời sẽ ra tay.

Ba đại cao thủ đồng thời vây quanh Nhiếp Vân vào trung tâm, trong nháy mắt phong tỏa không gian, muốn chạy trốn cũng không có đường mà trốn.

- Không sai, ta là Nhiếp Vân nhưng ta không phải âm hồn, người

cũng không phải ta giết, nơi này cổ quái, dường như muốn chúng ta tự giết lẫn nhau, không nên bị mê hoặc ý nghĩ!

Thân thể Nhiếp Vân khẽ động, bộ dạng ngụy trang biến trở về, lộ ra dung mạo vốn có.

Nếu đối phương đã hoàn toàn đoán ra hắn là ai, không cần phải tiếp tục giấu diếm.

- Nếu ngươi đã thừa nhận thì cần gì phải do dự, mọi người đồng thủ.

- Dự Ngôn Bi đã nói chính là hắn, cùng xông lên giết hắn.

Tỷ tỷ Quỷ Mị Yêu Cơ lên tiếng thét dài, trong mắt tràn đầy oán độc.

Muội muội chết đả kích nàng quá lớn, nàng vẫn hoài nghi người này.

- Giết ta? Đừng nói ta không phải người nọ, cho dù là ta bằng vào ba các ngươi muốn giết ta được sao?

Nhiếp Vân quát lớn một tiếng, Thiên Tâm Đằng bay ra khỏi cơ thể và hóa thành vài chục cánh tay, chúng du động nhẹ nhàng và xé rách không gian.

Hắn nói là nói thật, tuy đối phương rất mạnh nhưng bằng ba người này cũng muốn giết ta, tuyệt đối không có khả năng.

- Ba người bọn họ không thể giết ta, tăng thêm ta thì sao?

Tử Đồng Bất Hủy đi tới.

- Tăng thêm ngươi?

Nội tâm Nhiếp Vân rầm xuống.

Thực lực của hắn cũng không kém gì Phù Ám Triều nhiều, nếu như cps thêm Tử Đồng Bất Hủy, Bạch Đầu tôn giả và Quỷ Mị Yêu Cơ, muốn đánh thắng là không dễ dàng.

Đương nhiên, đây là tình huống hiện tại, nếu như hắn thi triển tất cả át chủ bài thì khó mà nói.

Dù sao Nhiếp Vân hiện tại mạnh nhất là Nhất Khí Hóa Tam Thanh, phân ra ba phân thân thực lực giống như mình, mấy người kia muốn lưu lại căn bản không có khả năng.

Tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh quá mức nghịch thiên, sau khi sử dụng không đánh chết tất cả sẽ lâm vào tử lộ, làm hại không nhỏ.

- Động thủ!

Thời điểm Nhiếp Vân cân nhắc có nên sử dụng Nhất Khí Hóa Tam Thanh hay không, đột nhiên nghe thấy Tử Đồng Bất Hủy hét lớn một tiếng, hắn vươn tay đánh tới.

Mặc dù Tử Đồng Bất Hủy không có tiên lực nhưng lực lượng thân thể cương mãnh, chiêu số đại khai đại hợp, một chưởng của hắn làm người ta không thể đỡ.

Nhiếp Vân bị vây ở trung tâm còn chưa động thủ, lúc này Phù Ám Triều động thủ, binh khí của hắn là cây liềm cấp bậc chúa tể thần binh, sắc bén vô song, lúc này vẽ một cái và xé rách không gian.

Hồng lăng bay múa, tóc trắng tung bay, hai người còn lại cũng gia nhập vòng chiến, bốn người liên thủ công kích, kình phong đáng sợ đánh tới từ bốn phương tám hướng, ý niệm cũng khó có thể đào thoát.

- Hỏng bét, chỉ sợ bốn người này đã bị âm hồn xâm nhập, bằng không tại sao không có chút lý trí như thế.

Sắc mặt Nhiếp Vân âm trầm, đối mặt mọi người công kích, hắn chỉ có thể ngạnh kháng.

Hai tay chấn động, vô số dây leo lập tức hình thành vòng tròn chung quanh hắn, bao phủ hắn vào trong, tay trái trường thương, tay phải trường kiếm, hai kiện chúa tể thần binh quấy một cái, thiên

địa pháp tắc hỗn loạn, thời không chung quanh người hắn bị đánh vỡ thành thủy tinh bắn tung tóe sang các hướng.

Bốn người liên thủ trừ phi cường giả chúa tể mới có thể toàn thân trở ra, thực lực của hắn hiện tại còn chưa đạt tới, chỉ có thể tạm lánh phong mang, lợi dụng Thiên Tâm Đằng phòng ngự, đồng thời hắn đảo loạn thời không làm cho đối phương bắt không được thân ảnh và phương vị của mình.

- Sát!

Phù Ám Triều hét dài, lực lượng bốn người tăng lớn, mỗi người đều mang theo lực lượng toàn thân, cả thông đạo bị lực lượng cuồng bạo đánh trúng, xé nát thành một mảnh hỗn độn.

- Đáng giận!

Bị bốn người đè đánh, sắc mặt Nhiếp Vân trầm thấp, nếu không phải trải qua tam giới lôi đình rèn luyện thân thể, thân thể cường đại không ít đã bị đối phương đánh giết.

- Nạp vật thế giới, thôn phệ công kích!

Trong tình thế cấp bách, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, nạp vật thế giới xoay tròn.

Công kích cường đại như thế, Thiên Tâm Đằng căn bản không ngăn cản nổi, phương pháp duy nhất là hi vọng nạp vật thế giới có thể hấp thu lực lượng dư thừa và hóa giải triệt để.

Ầm ầm!

Nạp vật thế giới vận chuyển, lúc này tiếng nổ lớn vang lên, công kích đánh vào người hắn biến mất toàn bộ.

Đăng đăng đăng đăng!

Cưỡng ép vận chuyển nạp vật thế giới làm sắc mặt hắn đỏ lên, không tự chủ lui về phía sau vài bước, đột nhiên phong bạo trước mắt biến mất, thiên địa thanh minh, ngẩng đầu nhìn quanh, Nhiếp

Vân lúc này sững sờ.

Chỉ thấy đám người Phù Ám Triều, Tử Đồng Bất Hủy đang đứng cách đó không xa, bọn họ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, trong mắt mang theo nghi hoặc.

Tử Đồng Bất Hủy vẫn đứng trước tấm bia đá, dường như muốn đọc văn tự trên đó, Phù Ám Triều cầm binh khí liêm đao, vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm, quay đầu đi, chỉ thấy Đoạn Diệc đang lo lắng nhìn hắn.

- Đại nhân, ngươi như thế nào?

Đoạn Diệc trực tiếp hỏi.

- Ta như thế nào? Là các ngươi thế nào, các ngươi đều bị âm hồn xâm nhập không phân rõ địch ta.

Nhiếp Vân quát.

- Không phân rõ địch ta? Vừa rồi Tử Đồng Bất Hủy đang muốn đọc nội dung thứ ba, ngươi liền trực tiếp nổi điên thét to muốn giết chúng ta, lúc này lại đánh vào không trung giống như bị điên, đã xảy ra chuyện gì?

Phù Ám Triều nói.

- Ta nổi điên? Không phải các ngươi công kích ta?

Nhiếp Vân sững sờ, vội vàng nhìn về phía Đoạn Diệc.

- Không có ah, chúng ta đều đứng ở chỗ này, không có người nào công kích ngươi.

- Điểm ấy ta có thể làm chứng!

Đoạn Diệc nói rất chắc chắn.

- Không có người công kích ta? Chẳng lẽ ta bị ảo giác? Làm... Làm sao có thể?

Toàn thân Nhiếp Vân chấn động và thân lạnh cả người, da đầu run rẩy, đột nhiên sững sờ nhìn về phía Phù Ám Triều:

- Không đúng, ngươi nói... Tử Đồng Bất Hủy còn chưa nói nội dung thứ ba?

Tử Đồng Bất Hủy đọc nội dung trên Dự Ngôn Bi: Câu đầu tiên là bảy người bốn linh hồn. ba không có linh hồn, người đầu tiên sau khi đọc sẽ tử vong, người thứ hai linh nhục hợp nhất, không có linh hồn!

Hắn còn chưa đọc câu thứ ba chính mình vừa nghe họ Nhiếp là xảy ra vấn đề gì?

Chẳng lẽ... Là ảo giác?

Không có khả năng ah, linh hồn của hắn đạt tới cấp chúa tể, vận chuyển tuệ kiếm vạn tà bất xâm, hơn nữa trong cơ thể ẩn chứa tam giới lôi đình, tại sao bị ảo giác mê hoặc.

------oOo------

Chương 2329: Thạch lương

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta còn chưa đọc câu thứ ba thì ngươi bắt đầu nổi điên, như thế nào?

Tử Đồng Bất Hủy nói.

- Việc này...

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

Chuyện trước mắt quá quỷ dị.

Hiện tại xem ra trước kia hắn nghe Tử Đồng Bất Hủy nói “Họ

Nhiếp” đã tiến vào ảo giác, bị mê hoặc ngay sau đó.

Có thể mê huyễn linh hồn cấp chúa tể đúng là đáng sợ.

- Đừng đọc, tấm bia đá này có tác dụng thôi miên chúng ta, có thể làm chúng ta lâm vào ảo cảnh, trước phá hư nó rồi nói sau.

Do dự một lúc, Nhiếp Vân nói.

Tất cả quá mức quỷ dị, tất cả đều quan hệ tới tấm bia đá này, chỉ sợ chỉ có phá hư mới có thể tìm ra chân tướng.

- Dự Ngôn Bi là bảo vật tiền bối lưu truyền tới nay, trực tiếp phá hư là bạo liễm thiên vật.

Phù Ám Triều sững sờ.

- Không thể do dự, bằng không chúng ta sẽ lâm vào trong ảo cảnh không cách nào tự kềm chế, nếu các ngươi không động thủ thì ta sẽ động thủ.

Nhiếp Vân hít sâu một hơi, hắn giơ nắm đấm tấn công.

Đã đi tới nơi này, hắn vẫn cảm thấy bị động, hiện tại chỉ có chủ động ra tay mới có thể đạt được tiên cơ.

Oanh!

Hắn sử dụng tuyệt chiêu Lôi Đình Cửu Châu, vô số lôi điện chi lực sôi trào, điện quang tản ra, cả tấm bia đá bị bao phủ vào bên trong, một tiếng nổ vang sinh ra, tấm bia đá như hóa thành bọt viển và vỡ vụn.

Lôi Đình Cửu Châu hoàn toàn là lực lượng lôi điện, có thể bài trừ tất cả tà vọng, Nhiếp Vân đánh một quyền này mang theo lửa giận, uy lực một chiêu này còn đáng sợ hơn cả Bôn Lôi Thú rất nhiều.

- Chiêu số này...

Tỷ tỷ Quỷ Mị Yêu Cơ nhìn thấy một quyền này liền khiếp sợ, lúc

này mới tin tưởng đối phương nói chuyện.

Không nói thủ đoạn khác, chỉ một chiêu này đối phương muốn giết nàng, chỉ sợ nàng khó chịu nổi một chiêu, loại thực lực này căn bản không cần thi triển thủ đoạn nhỏ.

Hiện tại xem ra muội muội chết khẳng định không quan hệ tới hắn.

Không riêng gì nàng, sắc mặt Phù Ám Triều biến thành khó coi, trước khi thề son sắt có thể nhẹ nhõm đánh chết đối phương, hiện tại nhìn thấy một quyền này thì hắn có cảm giác không nắm chắc.

Di Tương trước mặt tuyệt đối đáng sợ hơn hắn nghĩ nhiều.

(Nhiếp Vân khôi phục dung mạo trong ảo cảnh, sau khi ảo cảnh biến mất thì hắn vẫn là “Di Tương”, cho nên Phù Ám Triều vẫn không rõ thân phận của hắn)

Ầm ầm!

Dự Ngôn Bi vỡ vụn, mọi người cảm thấy hoa mắt, sương mù chung quanh biến mất, một thạch lương xuất hiện trước mặt mọi người.

Thạch lương nhìn không thấy cuối cùng, chỉ cho phép một người thông qua, bốn phía là khe sâu không biết, phía dưới gió lạnh gào thét, dường như nó là cái miệng đẫm máu sẵn sàng thôn phệ sinh linh.

- Đây chẳng lẽ là Âm Hồn Giản mà ngươi nói hay sao?

Nhiếp Vân hỏi Phù Ám Triều.

Trước kia từng nói qua cửa thứ hai là Phá Ấn Luân, phải qua ba cửa ải, cửa thứ nhất là Âm Hồn Giản, là cầu độc mộc, bốn phía đều là thông đạo vỡ vụn, tràng cảnh trước mắt xuất hiện thực sự không kém nhiều.

- Có lẽ đúng vậy!

Phù Ám Triều gật gật đầu.

Trước mắt là Âm Hồn Giản, nó còn đáng sợ hơn so với truyền thuyết, phía dưới có thể thôn phệ người ta đi vào không gian khác, cho dù là hắn phải lãng phí không biết bao nhiêu lực lượng mới có thể ngăn cản.

- Ngươi không phải đã chuẩn bị tốt sao? Là vật gì, lấy ra để chúng ta xem.

Thấy đối phương xác nhận, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Tuy nơi này gọi là Âm Hồn Giản, nghe nói vô cùng kỳ diệu nhưng so với âm hồn và ảo cảnh thì nơi này tốt hơn nhiều.

Trước kia bị âm hồn đánh lén khó lòng phòng bị, cũng không thấy và không sờ được, tuy thạch lương này nguy hiểm nhưng là thứ thật sự, không tới mức bị động.

- Ân!

Phù Ám Triều gật gật đầu, hắn lật cổ tay, một kiện đồ vật xuất hiện trong lòng bàn tay, nó trong suốt như bạc mang theo đôi cánh như muốn bay, xem ra nếu như không bị phong ấn cường đại khóa lại, chỉ sợ sẽ trực tiếp bay đi.

- Muốn vượt qua thạch lương, đáng sợ nhất chính là lực thôn phệ phía dưới, hơn nữa còn bị cường giả âm hồn đánh lén, chỉ cần có thể bảo trì thanh tỉnh là có thể vượt qua, chẳng khác nào đạt được thắng lợi!

Đây là Thiên Linh Thiền Y, ta đi khắp vô số thế giới, du lịch hỗn độn mấy trăm vạn năm mới tìm được bảo vật này, có thể làm cho thân thể trở nên nhẹ nhàng, có thể triệt tiêu lực thôn phệ phía dưới.

Hắn đánh ra một trảo, dưới áo xuất hiện hai cánh dám vào lưng của hắn.

- Thiên Linh Thiền Y?

Nhiếp Vân âm thầm gật đầu, không thể không nói, Thiên Linh Thiền

Y là thứ đối kháng lực thôn phệ tốt nhất, nó không chênh lệch gì với Huyền Thiền Vương Dực.

- Ngươi mang bọn họ đi trước, ta và Đoạn Diệc theo phía sau!

Có được Huyền Thiền Vương Dực và Phượng Hoàng chi dực dung hợp mà thành đôi cánh, hắn cũng không quan tâm tới Thiên Linh Thiền Y, lại nói hắn chỉ có quan hệ hợp tác với Phù Ám Triều cho nên phải cẩn thận một ít.

- Tốt!

Phù Ám Triều cũng hiểu điểm này cho nên không nói lời nào, Thiên Linh Thiền Y bao phủ chung quanh, lúc này bao phủ đám người Bạch Đầu tôn giả, Tử Đồng Bất Hủy vào bên trong.

- Đây là tam giới lôi đình phù, ta vừa mới luyện chế, mỗi người các ngươi một tấm, gặp được âm hồn dùng đối phó chúng sẽ làm chơi ăn thật.

Thấy bọn họ sắp đi tới thạch lương, Nhiếp Vân lại đưa tới bốn tấm phù lục.

Hắn lợi dụng tam giới lôi đình luyện chế phù lục cho nên có hiệu quả khắc chế âm hồn rất mạnh.

- Đa tạ!

Tiếp nhận phù lục, cảm nhận lôi đình chi lực chi lực bành trướng trong đó, ánh mắt đám người Phù Ám Triều mang theo cảm kích.

Trước kia bọn họ xem Nhiếp Vân là uy hiếp mới đáp ứng hợp tác, hiện tại xem ra nhờ có hợp tác với hắn, bằng không đi tới nơi này cũng chết vài người.

Tuy không biết đối phương làm cách nào phong ấn tam giới lôi đình vào phù lục, nhưng biết có thứ này đối phó âm hồn nên an toàn không ít.

- Đi thôi!

Có Thiên Linh Thiền Y, lại có lôi đình phù lục, đám người Phù Ám Triều quay người đi tới thạch lương.

Thạch lương hẹp cho nên không thể đi hai người, bốn người đành phải đi thành đường thẳng.

Bốn người vừa tiến vào thạch lương giống như mấ đi tung tích, Nhiếp Vân lại nhìn không thấy.

- Chúng ta đi thôi.

Biết rõ đây là lực lượng phong bế của thạch lương, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, Phượng Hoàng chi dực xuất hiện sau lưng, mang theo Đoạn Diệc đi nhanh vào thạch lương.

Không biết thạch lương dùng tài liệu gì làm thành, băng hàn âm lãnh làm người ta rét lạnh run run.

Thạch lương rét lạnh cũng bỏ đi, mấu chốt phía dưới có thôn phệ lực giống như cái miệng khổng lồ không ngừng lôi kéo làm cho Nhiếp Vân cảm thấy lưng sững sờ.

------oOo------

Chương 2330: Quỷ U tôn giả (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lực kéo này quá lớn, mặc dù hắn có được Phượng Hoàng chi dực cũng cảm thấy khó có thể đối kháng.

- Thanh Lưu Quang này giao ngươi sử dụng trước.

Do dự một lúc, Nhiếp Vân giao Lưu Quang cho Đoạn Diệc.

Thạch lương này quá nguy hiểm, chính mình còn có thể đối kháng, Đoạn Diệc cũng có chút khó khăn, giao Lưu Quang cho hắn sử dụng, tăng thêm sức chiến đấu của hai người, cũng tương đương

đang giúp mình.

- Vâng!

Trong mắt mang theo cảm kích, Đoạn Diệc vội vàng tiếp nhận trường thương.

Có một kiện chúa tể thần binh nên khí thế của hắn đã khác trước.

Không có chúa tể thần binh hắn vẫn có thể xếp thứ sáu mươi bốn trên Bách Cường Đồ, đủ thấy thực lực của hắn rất mạnh, lúc này có được binh khí cho nên thực lực gia tăng không ít.

Thấy khí thế của Đoạn Diệc cải biến, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu, trường kiếm chúa tể thần binh xuát hiện trong tay phải, tay trái của điện quang vờn quanh, hắn đi từng bước về phía trước.

Thạch lương nhìn không thấy cuối cùng, đám người Phù Ám Triều vừa rồi cũng mất đi tung tích, nhìn chỉ thấy màu đen hoang vu, dường như đi qua thông đạo địa ngục nên mọi người có cảm giác khủng hoảng.

Tâm lý, linh hồn, thân thể bị cây cầu hẹp áp bức, thực lực hơi yếu sẽ không thể kiên trì nổi, rơi vào phía dưới biến thành âm hồn.

Ô ô ô ô!

Hai người một trước một sau đi vài bước, đột nhiên trên cầu có âm thanh nức nở nghẹn ngào, đột nhiên hai âm hồn trên lưng mang cánh xuất hiện bên cạnh, trong mắt mang theo lãnh ý, trong tay cầm xiên thép như cây nĩa, cảm giác quỷ dị không tệ.

Vèo!

Vào lúc muốn ra tay đối phó hai người, nghe sau lưng có gió lạnh thổi qua, Nhiếp Vân quay đầu nhìn sang, phía sau có hai gia hỏa giống như thế, gương mặt thê lãnh đáng sợ, tùy thời sẽ động thủ.

Bốn đầu âm hồn này có thực lực nửa bước chúa tể đại tam trọng đỉnh phong, mỗi con đều mạnh hơn Đoạn Diệc, phối hợp với hoàn

cảnh đặc thù chung quanh biến thành khủng bố vô cùng, ngay cả Nhiếp cũng có cảm giác áp lực tăng gấp đôi, sắc mặt khó coi.

- Khặc khặc, các ngươi có thể thông qua Vạn Linh Hải, có chút vượt qua ta dự kiến, vận may nằm ở đây, nơi đây sẽ là nơi táng thân của hai người các ngươi, không cần lo lắng, tử vong rất nhanh, các ngươi lập tức trở thành mỹ thực tươi mới trong miệng của ta!

Đi đầu một đầu âm hồn khặc khặc cười, âm thanh rét thấu xương, lại để cho người cảm thấy lưng phát lạnh.

- Vạn Linh Hải? Trước kia nơi này gọi là Vạn Linh Hải?

Không để ý tới đối phương hung hăng càn quấy, Nhiếp Vân nói.

- Không sai, Vạn Linh Hải, khắp nơi đều là âm hồn, những âm hồn này đã vỡ vụn và biến thành linh khí thâần khiết, vô màu vô hình, chỉ cần hấp thu linh khí, sẽ trúng chiêu lâm vào ảo cảnh, vốn có ý định để các ngươi tự giết lẫn nhau sau đó lại giải quyết, không nghĩ tới ngươi đã tỉnh táo lại, hủy diệt tấm bia đá, quả thực tội không thể tha thứ!

Âm hồn hừ lạnh.

Vào lúc này Nhiếp Vân mới hiểu ra.

Khó trách thực lực mạnh như hắn cũng không biết trúng chiêu lúc nào, thì ra những âm hồn này biến thành linh khí, nghĩ lại cũng hiểu ra, chỉ sợ có chút âm hồn không chịu cô đơn ý định chạy đi, kết quả bị tam giới lôi đình trừng phạt nên đánh vỡ.

Tuy hồn khí nghiền nát nhưng oán niệm không có biến mất, hơn nữa nương theo số người tiến vào càng nhiều, tích lũy cũng càng nhiều, thời gian dài sẽ biến thành như hiện tại.

Chỉ cần có người đi vào trong đó, tinh thần sẽ không tự chủ mà bị ảnh hưởng.

Cho dù linh hồn đạt tới cấp chúa tể cũng không thể tránh khỏi trúng

chiêu.

Đương nhiên, nếu là chúa tể thật sự, những linh khí âm hồn này không làm tổn thương được bọn họ, bởi vì chúa tể chân chính đã có đại đạo viên mãn, toàn thân hình thành khí tràng đặc thù tự nhiên, những linh khí này tuy quỷ dị nhưng không cách nào làm cho đối phương lâm vào ảo cảnh.

- Nếu trong linh khí chứa oán khí, không hấp thu linh khí chẳng phải xong?

Biết rõ xảy ra chuyện gì, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động và khóa chặt liên hệ thân thể với bên ngoài.

Tu vi đạt tới cảnh giới như hắn, cho dù không tận lực hấp thu linh khí, thân thể sẽ tự động thôn phệ duy trì tiêu hao bình thường, nó đã hình thành bản năng.

Đổi lại người khác dừng liên hệ với bên ngoài chỉ có thể tiêu hao lực lượng trong cơ thể, sẽ rất bị động, cũng giống như trong thần chi di tích, có thể tiết kiệm sử dụng lực lượng, Nhiếp Vân thì khác, hắn có thể vận chuyển nguyên khí đan điền, lực lượng vô cùng vô tận, cho dù không hấp thu linh khí bên ngoài cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

- Khặc khặc, hiện tại đình chỉ hấp thu linh khí đã muộn, động thủ!

Âm hồn nói chuyện nhìn thấy hành động của Nhiếp Vân liền cười lạnh, nó cầm cây nĩa trong tay tấn công.

Động bạn của nó nghe lệnh và tiến thẳng về phía trước, lưỡng không biết nĩa thép mang theo thê lương hàn ý, lúc này xuất hiện trước mắt.

- Muốn giết ta phải xem tài năng.

Nếu chỉ là chiến đấu, Nhiếp Vân không sợ chút nào, hất tay áo lên, một đạo tật phong sinh ra, trường kiếm chúa tể thần binh tỏa sáng và có lôi đình quấn quanh, từ đó cả thạch lương như biến thành lôi hải.

Đùng đùng (*không dứt)!

Lôi đình phá tà, tất cả tà mị chung quanh chấn động không thôi, nĩa thép của hai âm hồn bị ngăn cản bên ngoài.

- Có thể chứa tam giới lôi đình trong thân thể, quả nhiên ngươi có chút thủ đoạn, nếu chỉ có năng lực này thì ngươi chết đi.

Âm hồn nói chuyện lúc trước nhìn thấy thân kiếm Nhiếp Vân xuất hiện lôi đình, nó sững sờ sau đó tươi cười âm hiểm.

Xem ra nó sớm biết rõ hắn có thể thi triển lôi đình cho nên không có sợ hãi.

Ông!

Khi nó nhe răng cười, hai cây nĩa thép giao thoa với nhau sau đó một đám sương mù màu đen xuất hiện, chung xoay tròn nhanh chóng và hình thành lỗ đen đặc thù.

Trên mũi kiếm của Nhiếp Vân có lôi đình khắc chế tà ma thật lớn va chạm với lỗ đen, lỗ đen như một vũng nước đục ngầu xâm nhiễm lôi điện, làm lôi điện không còn lực lượng gì.

- Liên Nguyệt kiếm thuật! Nhất Kiếm Thốn Đoạn!

Thấy lực lượng lôi điện bị lỗ đen ô nhiễm, Nhiếp Vân cầm trường kiếm chúa tể thần binh trong tay vẽ một cái, không gian chung quanh vỡ vụn từng khúc, lúc này kiếm khí bay ra khỏi thân kiếm và lan tràn sang chung quanh.

Lúc trước sáng chế chiêu cuối cùng trong Liên Nguyệt kiếm, trải qua thực lực hiện tại thi triển, uy lực không phải trước kia có thể so sánh.

Một kiếm này nhìn như nhẹ nhàng, cũng không quá nhanh nhưng làm người ta không thể trốn tránh, dường như cả thế giới đều bị một kiếm của hắn bao phủ.

- Đây là kiếm chiêu gì?

Hai đại âm hồn bị kiếm chiêu bao phủ cho nên sững sờ, trong ánh mắt không còn mang theo đùa cợt, trái lại biến thành hoảng sợ nồng đậm.&

------oOo------

Chương 2331: Quỷ U tôn giả (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bọn chúng nhìn rõ kiếm chiêu ngay trước mặt nhưng không biết nó ở quỹ tích nào, kiếm chiêu như bức họa hoàn mỹ, giống như nỡ rộ sâu trong tâm linh làm cho người ta say mê, làm người ta không thể phản bác.

Bọn chúng cũng biết không phản kháng chỉ có một con đường chết, con âm hồn nói chuyện đầu độc lúc trước cũng nghiêm túc, nó tỉnh táo lại, cái nĩa thép của nó chấn động ngăn cản Nhất Kiếm Thốn Đoạn.

PHỐC!

Nó tỉnh táo vào thời khắc mấu chốt, đầm âm hồn kia không may mắn như vậy, nó bị một kiếm vạch phá ngực, kiếm ý mang theo khí tức sinh diệt không ngừng ăn mòn bản thân nó, nó kêu thảm thiết liên tục.

Nếu không phải thời khắc mấu chốt được cãi nĩa xuyên ngăn cản một bộ phận, chỉ sợ một kiếm này đã lấy mạng của nó.

- Đáng tiếc...

Nhìn thấy một kiếm này chém giết một con âm hồn, còn có một con chưa chết, Nhiếp Vân nhịn không được lắc đầu.

Những m hồn này còn cường đại hơn tưởng tượng của hắn, chiêu vừa rồi dùng đối phó Bạch Đầu tôn giả cũng có thể làm hắn trọng

thương, bây giờ chỉ có thể làm đối phương bị thương mà thôi, hơn nữa nhìn bộ dáng chỉ tiêu hao linh hồn chi lực của đối phương, chỉ cần tốn hao cái giá nhất định là có thể khôi phục.

Quả nhiên hai âm hồn này đủ đáng sợ.

- Xem ra chúng ta xem thường ngươi, có thể làm cho ta thi triển chiêu này đã đủ tự ngạo.

Âm hồn nói chuyện kéo âm hồn bị thương qua một bên, nó quay đầu lại sau đó thét dài, nỉa thép trong lòng bàn tay chấn động nhẹ một chút, gợn sóng quỷ dị nhộn nhạo.

Gợn sóng như nước nhộn nhạo chậm rãi truyền sang các hướng, còn chưa tới trước mặt, Nhiếp Vân cảm thấy toàn thân xiết chặt, một ý niệm xông thẳng vào linh hồn.

- Quỷ Mị Đãng Hồn Lãng... Ngươi là Quỷ U tôn giả trong Hỗn Độn Đại Thế Giới? Không phải ngươi mất tích trăm triệu năm trước sao? Tại sao xuất hiện tại nơi này?

Đoạn Diệc nhận ra cái gì đó, hắn quát lên chói tai như tiếng nữ nhân.

Xem ra hắn chẳng những nghe nói qua Quỷ U tôn giả, hơn nữa còn mang theo kiêng kị nồng đậm.

Sau khi cường giả chết biến thành âm hồn, mặc dù mất đi ý thức bản ngã nhưng có thể thi triển ra chiêu số khi còn sống, Đoạn Diệc nhìn thấy đối phương sử dụng chiêu Quỷ Mị Đãng Hồn Lãng liền nhận ra.

- Hắc hắc, không nghĩ tới còn có người nhớ rõ tên của linh hồn ta, đó đã là quá khứ, lần này ta nghe hiệu lệnh của U Vương đại nhân, chỉ là âm hồn bình thường dưới trướng của hắn mà thôi!

Quỷ U tôn giả cười lạnh, cũng không nhiều lời, cái nĩa thép sinh ra sóng âm càng lớn và truyền ra bên ngoài rất nhanh.

Đầu âm hồn còn lại thi triển chiêu này vô cùng lợi hại, tất cả đều

đồng loạt lui về phía sau, không dám tới gần.

- Quỷ U tôn giả?

Nhiếp Vân nhìn về phía Đoạn Diệc.

- Quỷ U tôn giả là siêu cấp cường giả của Hỗn Độn Đại Thế Giới, ban đầu bài danh ba mươi mấy trong Bách Cường Đồ, vì tìm kiếm cơ hội đột phá, về sau không có tung tích gì nữa, ta vẫn nghe truyền thuyết của hắn lớn lên, còn được một phần truyền thừa của hắn, vốn tưởng rằng người này hoặc là bế quan, hoặc là biến mất sâu trong hỗn độn, không nghĩ tới lại ở nơi này, nơn nữa biến thành âm hồn!

Đoạn Diệc vội nói.

- Hắn am hiểu cái gì nhất?

Nhiếp Vân gật đầu.

Nhân vật tung hoành trăm triệu năm trước tuyệt đối không đơn giản, khó trách dám khẩu xuất cuồng ngôn như thế, chỉ sợ thật có loại thực lực này.

- Chiêu thành danh của hắn là Quỷ Mị Đãng Hồn lãng, một khi sử dụng có thể công kích linh hồn, vô số cường giả đều chết dưới chiêu này, đại nhân, ngươi phải cẩn thận, sau khi dùng chiêu này hắn còn chuẩn bị vài chiêu tiếp theo, khó lòng phòng bị...

Đoạn Diệc vội nói.

Hai người dùng ý niệm truyền âm, nói phức tạp nhưng trên thực tế chưa qua một phần ngàn giây.

Ông!

Trong lúc trao đổi Quỷ Mị Đãng Hồn Lãng đã tụ tập đủ khí thế, gợn sóng truyền ra như sóng âm lưu động chung quanh Nhiếp Vân, không gian cả thạch lương như cứng lại làm cho không ai có thể tránh né được.

- Rất tốt!

Nhiếp Vân lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Chỉ bằng vào thủ đoạn này, quỷ hồn trước mắt đã cường đại hơn cả Phù Ám Triều, khó trách ngông cuồng như thế.

Hít sâu một hơi, lực lượng linh hồn cấp chúa tể chậm rãi gia trì lên trường kiếm chúa tể thần binh, cũng không đâm về phía trước mà là nhẹ nhàng kéo lê một vòng giống như bức họa tuyệt thế lẳng lặng mài mực.

Thân kiếm chậm rãi trượt về phía trước, căn bản không giống đang chiến đấu mà là đang viết văn hoặc đang vẽ.

- Đại nhân...

Trong nháy mắt Đoạn Diệc nhìn cả buổi nhưng không hiểu cái gì.

Nhiếp Vân đại nhân trước mắt không giống người tùy ý buông tha, đã xảy ra chuyện gì?

Trong nội tâm nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn Quỷ U tôn giả, đã thấy sắc mặt đối phương không tiếp tục hung hăng càn quấy ngang ngược như vừa rồi, ngược lại ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm với thần thái ngưng trọng.

Tuy không rõ xảy ra chuyện gì, Đoạn Diệc cũng biết nhất định vị Nhiếp Vân đại nhân đã thi triển thủ đoạn gì đó làm chiêu số của đối phương không thể thi triển được, trong nội tâm ngạc nhiên nhưng càng bội phục không nhỏ.

Nội tâm của hắn không biến hóa, Quỷ U tôn giả phía đối diện buồn bực sắp thổ huyết.

Quỷ Mị Đãng Hồn Lãng là tuyệt kỹ thành danh của hắn, hắn tích lũy chiêu này suốt trăm triệu năm, một chiêu xuất ra đối phương làm sao có thể phản kháng, hắn sớm có chuẩn bị phía sau, thậm chí còn sớm tính toán rõ ràng, hiện tại nằm mơ cũng không nghĩ tới

chiêu số còn chưa sử dụng đã bị đối phương quấy rầy tiết tấu.

Kiếm của đối phương giống như mài mực, trên thực tế mỗi một động tác đều ẩn chứa thâm ý, hoàn toàn trái ngược với Quỷ Mị Đãng Hồn Lãng của nó, mỗi lần chiêu số của hắn tích lũy tới đỉnh điểm đều bị đối phương đâm rách, không cách nào phát huy.

- Đáng giận! Ngăn cản hắn!

Lửa giận thiêu đốt trong lòng, Quỷ U tôn giả rống to một tiếng.

Ô ô ô!

Nương theo tiếng la, ba tiếng nức nở nghẹn ngào vang lên trên không trung, ba đại âm hồn cầm xiên thép phá không đâm tới.

Những âm hồn này không biết dùng thủ đoạn gì, chúng có thể lơ lửng giữa không trung trên thạch lương, cũng không bị lực hút chung quanh ảnh hưởng tới, đồng thời ra tay, cái nĩa thép phá không đâm vào mấy chục đại huyệt trên người Nhiếp Vân.

- Ta đến giúp ngươi!

Thấy những nĩa thép này mang theo lực lượng chí mạng, bàn tay Đoạn Diệc cầm Lưu Quang đâm tới.

Hiển nhiên hắn vận dụng trường thương không thuần thục như Nhiếp Vân nhưng dù sao cũng là cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng, cho dù không quen, lực lượng của hắn vô cùng kinh người, phối hợp chúa tể thần binh, một thương đâm ra đã đánh tới trước mặt một âm hồn.

------oOo------

Chương 2332: Bổng Hát Hống

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thực lực của hắn chỉ có thể ngăn cản một đầu âm hồn, ngăn cản

một thì ngăn cản một, Nhiếp Vân biết rõ tiếp tục ngăn cản Quỷ U tôn giả sẽ bị hai âm hồn còn lại đánh chết, hắn bất đắc dĩ lắc đầu, trường kiếm chúa tể thần binh đánh ra ngàn vạn bóng kiếm.

Nhất Kiếm Hoàn Vũ!

Vẫn là Liên Nguyệt kiếm!

Mặc dù chiêu này không có uy lực giống Nhất Kiếm Trọng Đoạn nhưng lại là kiếm thuật quần công, mũi kiếm đâm ra giống như hoa đào đầy trời.

Như mộng như ảo, tuy là cuộc chiến sinh tử nhưng lại tràn đầy ấm áp, lại làm người ta có tâm lý cam tâm tình nguyện đi chịu chết.

- Không nên bị kiếm của hắn mê hoặc, thứ càng xinh đẹp có sát cơ càng mạnh.

Quỷ U tôn giả nhìn thấy người trước mắt đâm ra một kiếm, hai thuộc hạ âm hồn của hắn trầm mê vào đó, sắc mặt của nó hết sức khó coi và hét lớn.

Trong tiếng quát mang theo rung động tâm linh, mang theo lực lượng vang vọng linh hồn.

Đây là vũ kỹ Bổng Hát Hống, có thể thông qua tiếng quát đâm thẳng linh hồn và giúp người ta cảnh tỉnh, làm người ta tỉnh ngộ và thoát khỏi mê huyễn.

Tiếng hô vang lên giống như cây gậy lớn nện thẳng vào đầu hai con âm hồn bị Nhiếp Vân mê hoặc, lúc này ánh mắt mê hoặc của chúng thanh tỉnh lại.

Ầm ầm ầm!

Đúng lúc này mũi kiếm của Nhiếp Vân đâm tới trước mặt bọn họ, dưới tình thế cấp bách, cái nĩa thép phát ra âm thanh đinh đinh đinh đinh, trường kiếm chúa tể thần binh đối kháng nĩa thép làm hai đại âm hồn bay ra ngoài.

- Đáng tiếc!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Nếu không phải Quỷ U tôn giả thi triển Bổng Hát Hống đánh thức hai âm hồn kia, chỉ sợ hai âm hồn phải chết không thể nghi ngờ!

Đáng tiếc thời khắc mấu chốt tỉnh táo lại và ngăn cản công kích của Nhiếp Vân cho nên hắn không có biện pháp gì.

Thạch lương hẹp hòi, phía dưới có lực cắn nuốt rất mạnh, tuy hắn có Phượng Hoàng chi dực lại không thể phi hành, cho nên một kiếm không cách nào đánh chết đối phương, đối phương có được năng lực phi hành cho nên đứng ở thế bất bại.

- Chết đi!

Một kiếm này đẩy lui hai đại âm hồn, chợt nghe Quỷ U tôn giả gào thét lần nữa, lúc này nhìn thấy gợn sóng lại đánh tới lần nữa.

Lúc này lực lượng va chạm sinh ra, dường như Nhiếp Vân và Đoạn Diệc như con thuyền độc mộc trong biển cả, khó có thể tự kềm chế.

- Phòng ngự chi khí!

Một tiếng hô vang lên, phòng ngự chi khí hình thành viên cầu cực lớn bao phủ hắn và Đoạn Diệc vào bên trong.

Phòng ngự chi khí không chỉ có thể ngăn cản công kích vật lý, nó có thể ngăn cản công kích linh hồn ra ngoài, tuy Quỷ U tôn giả tích súc Quỷ Mị Đãng Hồn Lãng đã lâu nên uy lực mạnh mẽ, vừa tiếp xúc với phòng ngự chi khí liền đánh thành bọt khí.

- Tiếp tục ngăn cản!

Hai mắt Nhiếp Vân như điện, trong mắt hắn như có mạch nước ngầm, phòng ngự chi khí tụ tập nhanh, Quỷ Mị Đãng Hồn Lãng càng lợi hại, không nhanh không chậm nghiền áp về phía trước, chỉ cần bị đụng phải sẽ biến thành bọt khí, tất cả đều nghiền nát không cách nào kéo dài một chút thời gian.

- Hỏng bét!

Nhìn thấy Quỷ Mị Đãng Hồn Lãng không ngừng lan tới, liên tục đánh vỡ mấy chục tầng phòng ngự chi khí, sắc mặt của Nhiếp Vân càng ngày càng trầm trọng.

Khó trách có thể nổi danh thiên hạ vào trăm triệu năm trước, quả nhiên chiêu Quỷ Mị Đãng Hồn Lãng này vô cùng đáng sợ.

- Linh hồn ngăn cản!

Rốt cục Quỷ Mị Đãng Hồn Lãng liên tục đánh vỡ mấy trăm tầng phòng ngự chi khí hình thành mai rùa phòng ngự, lúc đi tới trước mặt Nhiếp Vân như một thanh lợi kiếm đâm thẳng vào trong óc.

- Đại nhân...

Đâm vào trong đầu Nhiếp Vân, rốt cuộc Quỷ Mị Đãng Hồn Lãng hao hết lực lượng, hư không tiêu thất, ngay cả Đoạn Diệc sau lưng hắn cũng không bị tổn thương.

Tuy hắn không bị thương nhưng lòng nóng như lửa đốt.

Linh hồn hắn bị khống chế trong tay Nhiếp Vân không nói, tình huống bây giờ Nhiếp Vân không ngăn cản nổi, hắn khẳng định càng không ngăn cản nổi, một khi thiếu niên trước mắt tử vong, hắn tuyệt đối không may mắn thoát khỏi.

- Làm sao có thể...

Vội vàng đi vào trước mặt, thiếu niên trước mắt nhìn sang thấy sắc mặt của hắn vàng như nến, sau khi Quỷ Mị Đãng Hồn Lãng đánh tới, hắn như hóa đá đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, trong ánh mắt dần dần biến mất.

- Khặc khặc, ta toàn lực thi triển Quỷ Mị Đãng Hồn Lãng, chỉ cần không phải cường giả chúa tể chỉ có một con đường chết, hắn đã chết...

Quỷ U tôn giả cất tiếng cười to, sắc mặt của nó cười dữ tợn, nó há miệng thở hổn hển.

Tuy Quỷ Mị Đãng Hồn Lãng là tuyệt chiêu của nó nhưng sau khi thi triển cũng tiêu hao lực lượng cường đại, nó có chút lực bất tòng tâm.

- Chết?

Đoạn Diệc sững sờ, lần nữa nhìn về phía Nhiếp Vân, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt của hắn đã ảm đạm vô thần, xem ra tùy thời cũng chết đi.

Loại tình huống này rất rõ ràng là linh hồn lọt vào trọng thương, hồn phi phách tán, cho dù có thể kiên trì nhưng sẽ chết.

- Tại sao có thể như vậy...

Đoạn Diệc cảm thấy nổi điên, không thể tin được.

Trên đường đi tới đây thiếu niên trước mặt đã sáng tạo rất nhiều kỳ tích, làm sao có thể chết dễ dàng như thế.

- Giết tiểu tử này, biến bọn chúng thành âm hồn...

Quỷ U tôn giả nhìn thấy biểu lộ của hắn, nó cười cười sau đó phân phó một câu.

- Muốn ta chết, ta muốn các ngươi chết cùng...

Biết rõ Nhiếp Vân sắp chết, Đoạn Diệc biết rõ cũng không may mắn thoát khỏi, cho nên hắn đã chuẩn bị liều mạng, hắn rống to sau đó vận chuyển Lưu Quang đâm thẳng về phía âm hồn.

Hô!

Hắn động thủ với âm hồn, Nhiếp Vân trước mắt không còn đứng vững, bước chân mềm nhũn và rơi xuống.

- Đại nhân...

Nhìn thấy thân ảnh Nhiếp Vân rơi vào trong hắc ám vô tận, Đoạn Diệc biết rõ cho dù vừa rồi không chết nhưng lần này hắn phải chết không thể nghi ngờ, trường thương như điện đâm nhanh về phía trước.

Không biết thạch lương này thông tới đâu, không cần nhìn đã biết rõ rơi xuống là không sống nổi, chỉ sợ ngay cả chúa tể cũng không thoát chết chứ nói gì tới Nhiếp Vân.

Tình huống của hắn bây giờ giống như yêu sủng của Nhiếp Vân, chỉ cần đối phương vừa chết, hắn khẳng định không sống sót, đã như thế không bằng kéo thêm vài đệm lưng trước khi chết.

- Muốn chết!

Thấy hắn nổi điên, mấy âm hồn tức giận lao tới, chúng cầm xiên thép vây quanh Đoạn Diệc.

Nội tâm không sợ hãi, dường như thực lực của Đoạn Diệc còn mạnh hơn vừa rồi, lại phối hợp trường thương chúa tể thần binh, trong thời gian ngắn cũng không có hiện tượng thất bại.

- Để ta tới, ta trực tiếp giải quyết hắn.

Quỷ U tôn giả thấy mấy thuộc hạ chậm chạp không thể đánh chết Đoạn Diệc, nó quát lạnh một tiếng, lúc này nó cầm xiên thép xoay tròn và lại thi triển Quỷ Mị Đãng Hồn Lãng.

------oOo------

Chương 2333: Ma Luyện tôn giả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Còn chưa thi triển chiêu số, đột nhiên cảm thấy cổ họng xiết chặt, không biết khi nào có một sợi dây leo xiết cổ của sau đó xé rách.

- Cái gì?

Nếu như chỉ là dây leo thì Quỷ U tôn giả cũng không sợ hãi, dù sao nó là âm hồn, hữu hình vô chất, dây leo này lại ẩn chứa tam giới lôi phạt, đâm vào linh hồn làm đau đớn kịch liệt, lúc này hắn không cách nào nhúc nhích.

Hô!

Dây leo lóe lên, một bóng người xuất hiện trước mặt nó và đứng trên thạch lương.

- Ngươi... Không chết? Không có khả năng!

Trúng Quỷ Mị Đãng Hồn Lãng của ta, rớt xuống thạch lương, cường giả chúa tể cũng khó may mắn thoát khỏi, tại sao ngươi không chết...

Nhìn rõ ràng bộ dạng người trước mặt, Quỷ U tôn giả sắp phát điên.

Dựa theo tình huống bình thường, bị Quỷ Mị Đãng Hồn Lãng đánh trúng sẽ bị nghiền nát linh hồn, lại rớt xuống thạch lương, tại sao không chết?

- Ha ha, muốn ta chết? Ngươi còn kém chút ít!

Khẽ cười một tiếng, Nhiếp Vân sử dụng Thiên Tâm Đằng trói cổ đối phương sau đó xiết chặc.

Răng rắc!

Tia chớp màu đen lập tức phá hư linh hồn thể của Quỷ U tôn giả.

Phù phù!

Đầu lâu bị Thiên Tâm Đằng kéo đứt, linh hồn thể lập tức bêến mất, bị Thiên Tâm Đằng thôn phệ sạch sẽ.

Quỷ Mị Đãng Hồn Lãng vô cùng lợi hại nhưng muốn tiêu diệt linh hồn cấp chúa tể của hắn còn quá sức, hơn nữa có phòng ngự chi

khí đa trọng ngăn cản, tối đa chỉ có thể làm hắn choáng váng một chút, muốn đánh chết hắn là không thể nào.

Nhìn thấy bộ dạng đối phương, Nhiếp Vân cũng tương kế tựu kế.

Giả bộ làm thành bộ dáng phải chết không thể nghi ngờ, sau đó lại rơi xuống thạch lương, lúc này vụng trộm bảo Thiên Tâm Đằng trói chặt thạch lương, lặng lẽ đi tới dưới chân đối phương.

Thiên Tâm Đằng và hắn đều có lực lượng hai ngàn chín trăm chín mươi chín đại đạo, cho dù lực thôn phệ phía dưới mạnh hơn nữa cũng không có khả năng kéo đứt nó toàn bộ, lại nói cho dù kéo đứt nó cũng có thể sinh ra vô số nhánh, lúc này hắn không cần úy kỵ.

Quỷ U tôn giả cho rằng Nhiếp Vân hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cũng mất đi tâm phòng bị, tăng thêm hắn cố ý che giấu và đánh lén, chỉ trong nháy mắt làm nó không thể nhúc nhích.

Nếu không dùng chiêu này, Quỷ U tôn giả đánh không lại bỏ chạy, cho dù Nhiếp Vân cũng đuổi theo không kịp, nếu như muốn đánh chết, chỉ sợ còn cần tốn không ít tay chân.

Đây là binh hành hiểm chiêu, kết quả đạt được chuyển biến.

Xì xì xì xì... Tư!

Mặc dù Quỷ U tôn giả chỉ là âm hồn, lực lượng thật sự rất mạnh, Thiên Tâm Đằng hấp thu nó gia tăng không ít lực lượng.

Tuy nó là sinh mệnh đặc thù nhưng có thể gia tăng lực lượng nhưng không có ngụy bổn nguyên đại đạo cũng không có khả năng trở thành chúa tể, cho nên thực lực vẫn là hai ngàn chín trăm chín mươi chín đại đạo, sức chiến đấu gia tăng không ít, dây leo càng thô to hơn trước.

- Các ngươi cũng chết đi.

Sau khi đánh chết Quỷ U tôn giả, nương theo Nhiếp Vân rống to, dây leo trên thạch lương lập tức quấn quanh ba âm hồn đang vây công Đoạn Diệc.

Vừa rồi hắn ở dưới thạch lương bố trí tốt tất cả, những âm hồn này không có may mắn thoát khỏi, chỉ trong nháy mắt đã bị vây khốn triệt để, chúng không kịp la thảm đã bị Thiên Tâm Đằng thôn phệ toàn bộ, biến thành chất dinh dưỡng của nó.

- Đại nhân, ngươi không chết...

Đoạn Diệc tập trung lực chú ý vào ba âm hồn, không chú ý tới động tác của hắn, lúc này ba đại âm hồn tử vong toàn bộ và phát hiện Nhiếp Vân đứng cách đó không xa, ngay sau đó hắn hiểu tất cả và hét lên hưng phấn.

- Muốn ta chết cũng không dễ dàng như vậy, nhanh i thôi!

Tươi cười nói một câu, Nhiếp Vân tiến lên.

Quỷ U tôn giả vừa chết, thạch lương đã rõ ràng hơn rất nhiều, loáng thoáng có thể nhìn thấy đám người đi phía trước, có lẽ chính làđaám người Phù Ám Triều.

- Theo sau!

Thu hồi Thiên Tâm Đằng, Nhiếp Vân đi nhanh phía trước.

Đi một hồi, quả nhiên nhìn thấy mấy thân ảnh đang đi chậm và bộ dạng chật vật.

Bốn thân ảnh đều mang theo tổn thương, dường như trải qua chém giết thảm thiết, mỗi người mạch tức uể oải.

- Di Tương, các ngươi không có việc gì, quá tốt...

Dường như nghe tiếng bước chân sau lưng, bọn họ xoay đầu nhìn về phía sau, Phù Ám Triều nhìn thấy là Nhiếp Vân và Đoạn Diệc liền tươi cười.

Tuy hai đám người cảnh giác lẫn nhau nhưng nhìn thấy đồng bạn trong nơi nguy hiểm thế này vẫn có chút cao hứng.

- Hữu kinh vô hiểm!

Nhiếp Vân cười một tiếng, cũng không nhiều lời.

- Vậy là tốt rồi, Di Tương, nơi này quỷ dị, không bằng chúng ta đi trước nhất, Tử Đồng Bất Hủy có lực phòng ngự mạnh nhất đi phía sau phòng ngự, như vậy chúng ta sẽ an toàn không ít.

Phù Ám Triều nói.

- Đi phía trước cũng không có gì, mấu chốt là ta đi như thế nào?

Nhiếp Vân nói.

Thạch lương rất hẹp, chỉ cho phép một người thông qua, muốn vượt qua những người khác cũng phiền toái không ít.

- Việc này đơn giản, ta dùng Thiên Linh Thiền Y bao phủ ngươi, chúng ta cùng đi là được.

Phù Ám Triều nói ra, bàn tay vẽ một cái, Thiên Linh Thiền Y lan tới.

- Tốt.

Nhiếp Vân nhạt cười một tiếng, lúc này cầm lấy góc Thiên Linh Thiền Y, lúc này lực lượng bao phủ và kéo hắn về phía trước.

Hô!

Nhiếp Vân lúc này đứng giữa Phù Ám Triều và Quỷ Mị Yêu Cơ tỷ tỷ, xa phía sau là Bạch Đầu tôn giả và Tử Đồng Bất Hủy.

- Thạch lương này quỷ dị, phải cẩn thận, ta tin tưởng thực lực của ngươi, qua một hồi, gặp được nguy hiểm chúng ta cùng liên thủ, như vậy có thể phòng bị rất tốt.

Phù Ám Triều nói.

- Tốt, đi thôi!

Thấy hắn nghiêm túc như vậy, Nhiếp Vân gật gật đầu.

- Ân!

Phù Ám Triều đáp ứng một tiếng, quay đầu đi về phía trước, mới đi một bước đã nghe sau lưng có tiếng gió vang lên, hắn nhìn về phía sau đã thấy tay Nhiếp Vân đặt lên cổ hắn.

- Ngươi làm gì...

Đồng tử Phù Ám Triều co rụt.

Khoảng cách gần như vậy, hắn căn bản không kịp phản ứng.

- Làm gì, ngươi tự mình biết!

Nhiếp Vân cười hắc hắc, căn bản không để ý tới hắn la lớn, tay còn lại lăng không bớp cổ tỷ tỷ Quỷ Mị Yêu Cơ trong lòng bàn tay.

Hai đại cao thủ bị hắn chế phục.

- Ngươi...

Phù Ám Triều tràn đầy sốt ruột.

- Không cần giả vờ, ngươi là âm hồn, đừng cho rằng ta không nhìn ra, ngụy trang thành Phù Ám Triều muốn giết ta? Hiện tại ta muốn ngươi hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh!

Nhiếp Vân hừ một tiếng, trên tay dùng sức, lúc này một đạo lôi điện màu đen lan tràn chung quanh, đâm thẳng vào linh hồn của đối phương, sắc mặt của hắn trắng bệch, toàn thân không ngừng run rẩy.

------oOo------

Chương 2334: Ma luyện đại kết giới (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lợi hại, ngươi làm sao thấy được.

Hắn vừa dứt lời, Tử Đồng Bất Hủy sau lưng hừ một tiếng và biến thành bộ dạng khác, mấy người còn lại cũng biến thành bộ dạng khác, không nhận ra ai.

- Vì sao nhìn ra? Rất đơn giản, Phù Ám Triều là người cảnh giác, sẽ không đẻ hắn đi trước mặt ta, càng không để ta tới gần.

- Nếu như vừa rồi ta không ra tay, sợ rằng đã bị các ngươi vây vào giữa và ra tay.

Nhiếp Vân khẽ nói.

Đối phương ngụy trang rất giống, nói thật căn bản không nhìn ra, nếu không phải Phù Ám Triều mời hắn đi qua, hắn căn bản không ngờ mấy người này là giả trang.

Tuy hắn tiếp xúc Phù Ám Triều thời gian không dài nhưng lại tương đối hiểu loại người như vậy, nếu trước kia không phải Tử Đồng Bất Hủy bức bách thì hắn không nói rõ mục đích đi tới nơi đây, đủ thấy hắn cẩn thận.

Trước kia khi tới thạch lương, biết rõ nơi đây nguy hiểm nhưng vẫn không muốn đi cùng với hắn, rất hiển nhiên muốn thừa cơ thoát khỏi mình, hoặc có lẽ sợ mình ra tay với hắn.

Loại người này làm sao có thể hảo tâm bảo hắn theo sát phía sau chứ?

Sơ hở rõ ràng như thế lại nhìn không ra cũng chỉ có thể chết.

Cho nên vừa rồi giả ý đi tới gần và lập tức ra tay chế trụ đối phương,

Đối phương cho rằng hắn trúng kế nên không phòng bị, một lần hành động bắt lấy hai người.

Nhìn bộ dạng, trong bốn người đầu lĩnh cũng không có ngụy trang thành Phù Ám Triều, mà là ngụy trang thành Tử Đồng Bất Hủy.

- Lợi hại, khó trách Quỷ U tôn giả chết trong tay của ngươi, quả nhiên có chút thủ đoạn!

“Tử Đồng Bất Hủy” cười nói.

- Nói đi, ngươi là ai, ta không giết quỷ vô danh.

Thấy thái độ đối phương bình tĩnh, nói tới Quỷ U tôn giả nhưng mặt không đổi, dường như cường đại hơn đối phương, ánh mắt Nhiếp Vân ngưng trọng hơn không ít, thần sắc lại không biểu hiện ra ngoài.

- Khi còn sống ta gọi là Ma Luyện tôn giả, sau khi biến thành âm hồn ta vẫn còn ý thức tự nhiên, sẽ không giống như phế vật kia.

Ma Luyện tôn giả nói.

- Ma Luyện tôn giả?

Nhiếp Vân chưa từng nghe qua cái tên này, nghi hoặc nhìn về phía Đoạn Diệc.

- Là siêu cấp cường giả của Tuyệt Sát Đại Thế Giới, nghe nói từng chạy thoát khỏi chết trong tay cường giả chúa tể, danh khí còn lớn hơn Quỷ U tôn giả không ít, đã mất tích năm tỷ năm rồi...

Đoạn Diệc nghe cái tên này liền vội vàng giải thích, sắc mặt khó coi.

- Danh khí còn lớn hơn Quỷ U tôn giả?

Nhiếp Vân hiểu được.

Tuy cả hai không cùng thời đại với nhau nhưng người sau danh khí lớn hơn người trước, nói rõ thực lực không yếu hơn Quỷ U tôn giả, thậm chí còn mạnh hơn vài phần!

Quỷ U tôn giả đã khó chơi, âm hồn này còn khó chơi hơn nữa.

- Không nghĩ tới rời đi nhiều năm như vậy nhưng vẫn có người nhớ kỹ tên của ta, không tệ, không sai!

- Thả hai người kia ra, ta có thể cân nhắc cho các ngươi toàn thây.

Đôi mắt Quỷ U tôn giả sáng lập lòe, ngữ khí mang theo hương vị đầu độc, còn chưa dứt câu đã ra tay.

Phương hướng công kích không phải là Nhiếp Vân, mà là Đoạn Diệc, rất hiển nhiên Nhiếp Vân bắt được người khác, hắn muốn dùng Đoạn Diệc trao đổi.

Bàn tay lớn mang theo mây đen, vừa ra tay đã thi triển thủ đoạn mạnh nhất, khí lưu bao phủ ngàn dặm, cả thạch lương bị bao phủ dưới chiêu này.

- Ngươi đi bắt hắn, ta bóp chết gia hỏa này trước.

Đối mặt Đoạn Diệc lâm vào nguy cơ, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, hắn chỉ cười nhạt một tiếng, lôi điện màu đen lập loè, mười ngón đâm vào cổ họng của hai người.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Hai đầu âm hồn rơi xuống, hồn phi phách tán.

- Xem ra ngươi muốn đồng bạn của mình chết.

Không nghĩ tới Nhiếp Vân quyết đoán như vậy, không nói hai lời trực tiếp động thủ giết chết hai đầu âm hồn, Ma Luyện tôn giả tức giận kêu to, lực lượng cuồng bạo vây quanh Đoạn Diệc vào trong, mỗi một khí lưu mang theo đao mang làm cho không ai có thể ngăn cản.

Nếu như dựa theo thực lực của Đoạn Diệc mặc dù có Lưu Quang thương trong tay, hắn không có khả năng thoát khỏi công kích đáng sợ như vậy, dù sao thực lực bản thân của hắn còn kém Ma Luyện tôn giả vài lần.

- Ai chết còn không biết đâu...

Thời điểm đao mang đánh tới người Đoạn Diệc, hắn chỉ cười nhạt một tiếng, Đoạn Diệc đã động!

Trường thương trong lòng bàn tay chấn động, thương mang giống như tấm lụa như muốn đâm rách bầu trời, chỉ trong nháy mắt đã đánh tới trước mặt Ma Luyện tôn giả, phát sau mà đến trước, tốc độ còn nhanh hơn chiêu số của hắn.

- Điều không có khả năng, tại sao thực lực của ngươi lại mạnh như thế?

Đồng tử Ma Luyện tôn giả co rụt lại.

Hắn đã sớm nhìn thấy thực lực của Đoạn Diệc từ trước, hắn toàn lực ra tay là có thể đánh chết, tại sao trong nháy mắt lại cường đại như thế?

Thực tế thương này thi triển không đơn giản, hoàn toàn giống tự nhiên, nếu như gia hỏa này có thực lực như thế cũng không bị thuộc hạ của Quỷ U tôn giả bức bách như thế.

- Quân nói cho ngươi biết, ta không phải Đoạn Diệc, ta chính là Di Tương trước kia.

Cười khẽ một tiếng, Đoạn Diệc biến hóa bộ dáng, tất cả thay đổi nhanh chóng.

Đó là bộ dáng “Di Tương”, cho dù khí tức dung mạo giống nhau không chê vào đâu được.

- Ngươi...

Ma Luyện tôn giả mới hiểu ra trúng kế, bàn tay giơ lên và cầm thương ngăn cản, thân thể nhảy lên không trung.

Còn chưa bay lên, một đạo kiếm ý cường đại lăng không đánh tới.

Người đằng sau ra tay.

Vội vàng quay đầu nhìn sang, chỉ thấy thuộc hạ ngụy trang thành Bạch Đầu tôn giả đã mất đi tung tích, không cần nghĩ cũng biết nhất định đã bị đối phương giết.

- Đây là phân thân của ngươi? Tại sao ngươi có phân thân thực lực giống như đúc chứ?

Nhìn thấy kiếm quang bổ thẳng tới, cũng là “Di Tương” cho nên trái tim Ma Luyện tôn giả co rút lại.

Vốn tưởng rằng ngụy trang thành Phù Ám Triều có thể đánh chết hai người dễ như trở bàn tay, nằm cũng không ngờ đối phương nhìn ra nên lâm vào bị động, càng không nghĩ tới gia hỏa này sớm có chuẩn bị, Đoạn Diệc đã bị hắn đánh tráo biến thành phân thân!

Hơn nữa, hay vẫn là thực lực giống nhau phân thân, đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Hiện tại biết rõ đã muộn rồi.

Trường kiếm trong tay Nhiếp Vân phát lực, lực lượng lăng không đánh xuống, trực tiếp đánh lui Ma Luyện tôn giả, dưới thạch lương có dây leo đánh tới và trói hai chân của hắn.

Động tác lần này cực nhanh, toàn bộ hành động liên tục, tuy thực lực Ma Luyện tôn giả mạnh nhưng không ngờ hắn bố trí nhiều thủ đoạn như thế, bỗng chốc bị Thiên Tâm Đằng trói buộc không thể đào thoát.

- Mở!

Gầm lên giận dữ, móng tay Ma Luyện tôn giả biến thành lưỡi đao sắc bén cắt lấy Thiên Tâm Đằng, muốn xé rách tất cả, đầu ngón tay còn chưa tiếp xúc với Thiên Tâm Đằng đã biến sắc, vội vàng biến chiêu đánh về phía sau.

------oOo------

Chương 2335: Ma luyện đại kết giới (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân cầm trường thương Lưu Quang đánh tới, một thương phá không và đâm thẳng vào hậu tâm của đối phương.

Đại đạo tối giản, thương này của hắn không có chút kỳ lạ gì, chỉ có đâm nhanh nhất có thể, còn chưa tới trước mặt nhưng phong mang đã thành, phong mang xé nứt không gian, lúc này một khe hở nhỏ dọc theo trường thương đâm thẳng về phía trước, vốn nhìn thấy mũi thương còn cách vài mét, chỉ trong nháy mắt đã ở trước mặt giống như thuấn di.

Cùng một thời gian, một Nhiếp Vân khác đã cầm trường kiếm chúa tể thần binh thi triển Nhất Kiếm Trọng Đoạn!

Chiêu này có ý cảnh khác với lúc đối phó Quỷ U tôn giả, nó càng sắc bén và đáng sợ hơn, hơn nữa đan xen với thương mang phía sau, phối hợp hoàn mỹ vô khuyết không chê vào đâu được.

Một thương một kiếm, một trước một sau, một nhanh một chậm, cho dù Ma Luyện tôn giả trước mắt né tránh thế nào cũng phải trúng một chiêu.

- Ma Luyện đại kết giới!

Thời điểm Nhiếp Vân cho rằng gia hỏa trước mặt không thể tránh, không cách nào thoát khỏi, đột nhiên hắn thấp giọng hô to, ngay sau đó thân thể thu nhỏ, dường như hắn bị phong ấn vào trong kết giới, cho nên tránh thoát được một kích không thể tránh của Nhiếp Vân.

Nhiếp Vân cũng có thể nhỏ đi, thậm chí mắt thường không thể thấy được, nhưng lúc chiến đấu khí tức áp bách, lực lượng khắc chế, nhỏ đi chỉ làm mình bị động, gây chuyện không tốt còn bị đối phương đánh chết tại chỗ, vốn tưởng rằng Ma Luyện tôn giả nhỏ đi là cử động bất đắc dĩ khi nguy cấp, tinh thần quét qua, gương mặt hắn ngưng trọng.

Đối phương cũng không phải là thu nhỏ lại, mà là sử dụng kết giới phong ấn mình vào trong, mặc dù thực lực của hắn hiện tại cũng không thể phá vỡ kết giới.

Bàn chân bị Thiên Tâm Đằng trói lại cũng thuận lợi đào thoát tiến vào kết giới, quả nhiên chiêu này đáng sợ.

Nếu chỉ như vậy cũng bỏ đi, mấu chốt là chiêu Ma Luyện đại kết giới này nếu không quan sát cẩn thận sẽ không phát hiện, dựa vào lực phòng ngự đơn thuần còn cường đại hơn cả phòng ngự chi khí của hắn.

- Đây chắc chắn là tuyệt chiêu lưu truyền từ thượng cổ tới nay, nếu như có thể học hội, thủ đoạn bảo vệ tính mạng của ta sẽ tinh tiến hơn trước.

Nhiếp Vân động tâm.

Tuy hắn có không ít thủ đoạn bảo vệ tính mạng nhưng so với Ma Luyện đại kết giới còn kém hơn một chút.

Nếu như có thể học hội, chiến đấu lúc cũng có thể đào tẩu, thuận lợi thoát thân.

Chiêu này sớm thất truyền trong tam giới, thuộc về bí pháp thượng cổ và vô cùng ảo diệu, mặc dù thiên phú võ đạo sư, nếu không có bí tịch quan sát cũng không nhìn ra đầu mối, căn bản không có khả năng học trộm thành công.

- Thu nhỏ lại.

Linh hồn khóa chặt vị trí kết giới, tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân và phân thân thu nhỏ lại.

Trước khi đoán ra “Phù Ám Triều” là giả, cho nên hắn áp dụng thủ đoạn thay mận đổi đào khi đối phó Kiền Huyết hoàng triều, dùng một phân thân thay thế Đoạn Diệc, lúc ấy hắn ra tay với hai âm hồn hấp dẫn những người khác chú ý, ngay cả Ma Luyện tôn giả cũng không phát hiện ra.

Về phần về sau “Đoạn Diệc” nói ra thân phận của Ma Luyện tôn giả càng đơn giản, Đoạn Diệc bị hắn thu vào nạp vật thế giới, chỉ cần hỏi một câu, tri thức đối phương biết rõ sẽ truyền cho hắn, một năm một mười nói ra.

Trải qua như thế, Ma Luyện tôn giả không thể ngờ cả hai cùng là một người, chính bởi vì như thế lúc này mới trúng kế, chật vật không chịu nổi, bằng không với thực lực của hắn, Nhiếp Vân đơn đả độc đấu có khả năng thua lớn hơn.

Cường giả tranh chấp, thường thường chỉ là chuyện trong nháy mắt, một chiêu thua, chiêu chiêu thua, mặc dù thực lực của Ma Luyện tôn giả càng mạnh hơn nữa, bị Nhiếp Vân đầu cơ tính toán, trong nội tâm đã gieo xuống bóng dáng thất bại cho nên không đủ gây sợ.

Vèo!

Thân thể co lại thành một điểm, Nhiếp Vân lập tức nhìn thấy Ma Luyện tôn giả hình thành kết giới xuất hiện trước mặt, lúc này hai phân thân xuất hiện và vây chung quanh.

- Hắc hắc, ta không tin ngươi không đi ra!

Ba đại thân ảnh một tay cầm chúa tể trường thương, một tay cầm chúa tể trường kiếm, một cầm Kiền Huyết Long Ấn cùng động thủ một lúc.

Ầm ầm!

Nhất Khí Hóa Tam Thanh biến hóa phân thân có thực lực tương thông bản thể, hơn nữa hai tay cầm chúa tể thần binh, lực công kích cường đại có thể đánh sụp cả đại thế giới, đừng nói kết giới trước mắt, ngay sau đó âm thanh kết giới vỡ vụn vang lên.

- PHỐC!

Ma Luyện tôn giả phun a một ngụm máu tươi, lúc này bay ra khỏi kết giới, đôi mắt đỏ thẫm.

- Đáng giận, đáng giận! Ta muốn ngươi chết... Ma hỏa phần thiên!

Trong tiếng gầm gừ, một đám hỏa diễm quỷ dị đột ngột xuất hiện trong cơ thể của hắn, hơn nữa còn thiêu đốt trên không trung.

- Đây là tâm hỏa, hỏng bét!

Nhìn thấy động tác của Ma Luyện tôn giả, Nhiếp Vân biến sắc, hắn vội vàng lui về phía sau

Tâm hoả, tâm thần chi hỏa, là hỏa diễm hình thành trong nội tâm, uy lực vô cùng, lực lượng bản thân Ma Luyện tôn giả rất mạnh, thiêu đốt tâm thần hình thành hỏa diễm khẳng định càng thêm đáng sợ, mặc dù hắn cũng phải tạm lánh phong mang.

Chiêu số này thuộc về giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, phương pháp thiêu đốt tâm hoả, linh hồn bị tổn thương sâu sắc, lực lượng toàn thân giảm xuống.

Hiện tại Ma Luyện tôn giả không có thân thể, hắn chỉ là một đám âm hồn, loại tình huống này càng hơn, chính bởi vì như thế cho nên tâm hoả vừa đốt lên sẽ có uy lực càng lớn.

Bị tâm hoả dính vào, trên thân thể không có hỏa diễm, hỏa diễm xuất hiện trong đáy lòng, sâu trong linh hồn sẽ bị thiêu đốt sạch sẽ cho tới khi tử vong..

- Ngăn cản!

Tâm hỏa trước mặt như biển cả, trong nháy mắt củng cố và bao phủ hắn vào trong, gào thét một tiếng, Nhiếp Vân không ngừng sử dụng các loại biện pháp ngăn cản.

Phòng ngự chi khí, chúa tể thần binh, các loại bảo vật rậm rạp chằng chịt bay tới trước mặt.

Tâm hoả chạm vào trên người, trừ phi đạt tới cấp bậc chúa tể, toàn thân viên mãn như ý còn có thể tự động ngăn cản, nếu không, mặc dù linh hồn chúa tể cũng không thể chống lại, dính vào hẳn phải

chết.

Nhiếp Vân vốn tưởng rằng loại âm hồn cấp bậc này phi thường mạnh, nằm cũng không ngờ gia hỏa này ác như thế, trực tiếp dùng ra thủ đoạn tàn nhẫn như thế, ý định đồng quy vu tận với hắn!

- Ân? Không đúng...

Bảo vật ném tới ngăn cản tâm hỏa, Nhiếp Vân cho rằng khó có thể chống lại bao lâu, đang muốn chuẩn bị thủ đoạn sau đó, đột nhiên nhìn thấy tâm hỏa cường đại biến mất, Ma Luyện tôn giả trước mặt đột nhiên hét lớn sau đó thân thể hóa thành một đạo huyết quang và biến mất ở nơi xa.

------oOo------

Chương 2336: Định Hồn Pha

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hỏng bét, bị hắn lừa gạt...

Nhiếp Vân sững sờ, giờ mới hiểu ra.

Thì ra gia hỏa kia thiêu đốt tâm hỏa đồng quy vu tận là giả, mục đích chân thật là bức mình sau đó đào thoát.

Lần thứ nhất gặp có người thi triển ra tâm hoả, nội tâm Nhiếp Vân rung động, cũng không nhìn ra thủ đoạn của đối phương, lúc này mới trúng kế cho nên mới để hắn đào tẩu.

Cho dù hắn có đào tẩu đi chăng nữa, vừa rồi thi triển tâm hoả tuyệt đối là thực, nói cách khác tuy thành công đào thoát nhưng nguyên khí hao tốn nhiều, thương thế không nhẹ, gặp lại lần nữa không đáng lo.

- Xem ra những chuyện này với lão quái vật sống hàng tỷ năm chỉ là chuyện nhỏ, tâm trí hay thủ đoạn của ta còn chưa đủ thành thục.

Nhiếp Vân lắc đầu.

Lúc ấy sợ bị nhiễm tâm hoả cho nên vội vàng thối lui, cũng không nhìn rõ mục đích của đối phương, nếu như cẩn thận quan sát mới có thể phát giác sơ hở, do đó làm ra đối sách tương ứng và ngăn cản đối phương đào tẩu.

Lúc này đối phương chạy thoát, còn muốn bắt được chỉ sợ đã không dễ dàng như vậy, muốn ép hỏi phương pháp Ma Luyện đại kết giới cũng không thể nào..

- Tính toán, chỉ cần có thể tiến vào tầng thứ ba, nhất định có thể tìm được thằng này!

Lắc đầu sau đó thu hồi tất cả bảo vật vào trong cơ thể, phân thân cũng dung nhập thân hình, lúc này bản thể biến lại bình thường và trở lại thạch lương.

Nếu biến thành khổng lồ hoàn toàn có thể rất nhanh vượt qua thạch lương dễ dàng, vạn nhất thạch lương không chịu nổi và trực tiếp té xuống mới gọi là phá hoại.

Biến thành hạt bụi có thể phi hành, lực thôn phệ ở phía dưới không lớn như vậy nhưng muốn đi xa trong thạch lương, không biết phải bao trong bao lâu nữa, còn nữa, vạn nhất thạch lương này là một loại khảo nghiệm, dùng thủ đoạn khác tiến lên không tính, làm lại lần nữa mới thật sự là khóc không ra nước mắt.

Nơi này thật sự quá quỷ dị, quỷ dị không thể dùng ngôn ngữ hình dung, tất cả nên tuân theo quy củ mới tốt.

Bàn chân đặt lên thạch lương, Nhiếp Vân cũng không gọi Đoạn Diệc ra ngoài, ánh mắt ngưng trọng nhìn phía trước.

Sương mù chung quanh rất nặng, chỉ có thể nhìn thấy khoảng cách trước đó không xa, thậm chí không nhìn thấy tung tích đám người Phù Ám Triều đâu cả.

- Dựa theo lẽ thường, cho dù cách một đoạn trên thạch lương cũng không thể không nhìn thấy đám người Phù Ám Triều...

Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ, hắn tiến lên phía trước và quan sát.

Đám người Phù Ám Triều vừa đi vào thạch lương thì hắn tiến vào ngay, tuy trong đó gặp phiền toái nhưng thời gian cách nhau không dài, làm sao có thể biến mất trong nháy mắt?

Lại nói thạch lương chỉ có một phương hướng, một người có thể hành tẩu, Quỷ U tôn giả, Ma Luyện tôn giả đều đi cùng một hướng, tại sao hắn không gặp được đám người Phù Ám Triều?

Chuyện này rất không có khả năng, trong thời gian ngắn là không kịp ah.

Cho dù đám người Phù Ám Triều không phải Quỷ U tôn giả, Ma Luyện tôn giả đối thủ cũng không kém nhiều, không có khả năng bị chém giết không một tiếng động, còn không cho rằng không ai bị thương!

Cách giải thích duy nhất... Đám người Phù Ám Triều đã thông qua thạch lương.

Gia hỏa này khẳng định biết rõ phương pháp thông qua thạch lương nhưng lại không nói với mình!

Từ khi hắn tiến vào thạch lương đến khi Quỷ U tôn giả xuất hiện, thời gian cũng không dài, thời gian ngắn như thếđaám người Phù Ám Triều đã thông qua... Làm sao có thể?

Chiều dài thạch lương, hắn sử dụng thiên nhãn cũng không nhìn thấy cuối cùng, nói sau, sương mù dầy đặc như thế, hơi không cẩn thận sẽ té xuống, không thể đi nhanh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Cúi đầu nhìn thạch lương phía sau, hắn quay ra sau nhìn một vòng và suy nghĩ, trong mắt Nhiếp Vân bắn ra một tia tàn nhẫn.

- Thử một chút, thành công liền thành công, không thành công nói sau!

Hít sâu một hơi, bàn tay khẽ động, Lưu Quang xuất hiện trong tay,

hắn cau mày và trường thương xoay tròn, hắn thét to và đâm thẳng vào thạch lương.

Lần này hắn có ý định đánh nát thạch lương.

Một khi thạch lương đứt gãy không thể bước đi, lực thôn phệ phía dưới lớn như thế, rơi vào trong đó tuyệt đối không may mắn thoát khỏi.

Hắn làm như vậy mà bị người khác nhìn thấy quả thực không thể tin được, cho rằng hắn đã nổi điên.

Ầm ầm!

Uy lực của chúa tể thần binh cường đại lại phối hợp lực lượng của hắn, thạch lương bình thường không chịu nổi, chỉ qua một lúc đã xuất hiện vết rách, tiếng nổ mạnh vang lên, thạch lương sụp đổ.

Thạch lương vừa đứt, lực thông phệ cường đại phía dưới bao phủ, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng, không buồn không vui, cũng không có động tĩnh gì.

Hô!

Thời điểm cảm giác lực thông phệ phía dưới biến mất, đột nhiên dưới chân biến hóa, tràng cảnh chung quanh cũng thay đổi, chẳng biết lúc hắn đã đứng trên đất bằng, cây cầu biến mất triệt để.

- Quả nhiên thông qua...

Thu hồi trường thương Lưu Quang, Nhiếp Vân lúc này mới cảm thấy mồ hôi ướt đẫm quần áo.

Trước kia phá huỷ cầu vượt qua kiểm tra chỉ là suy đoán của hắn, không nghĩ tới quả nhiên thành công!

Đương nhiên, có suy nghĩ như vậy không phải chỉ là suy nghĩ chủ quan của hắn, thứ nhất, đám người Phù Ám Triều vượt qua kiểm tra nhanh như vậy tất nhiên không phải đi qua.

Thứ hai, cho dù Quỷ U tôn giả hay là Ma Luyện tôn giả trong quá trình chiến đấu với hắn phát ra lực lượng mạnh như vậy nhưng không chạm vào thạch lương lần nào, từ đó nói rõ vấn đề.

Bọn chúng thân là âm hồn nên không sợ lực thôn phệ phía dưới, cũng có thể phi hành, chỉ cần chấn vỡ thạch lương, hắn có thể trực tiếp té xuống, không cần chiến đấu, vì sao đối phương không tuyển chọn chiến đấu bằng phương pháp này?

Khẳng định có vấn đề nào đó.

Chính bởi vì nghĩ tới điểm này, hắn mới mạo hiểm thử một lần, quả nhiên thuận lợi thông qua!

Mặc dù nói đơn giản nhưng muốn làm được quá khó khăn, không đi trên cầu, cảm nhận lực thôn phệ đáng sợ hía dưới, một khi cầu đứt gãy thì hẳn phải chết không nghi ngờ, làm như vậy quả thật chính là toi mạng.

Không có đại nghị lực và đại phách lực, ai dám làm như vậy?

Mặc dù hắn cũng do dự rất lâu mới có quyết định này.

- Người thiết kế cửa khẩu như thế đúng là thiên tài, nếu như tiếp tục đi tới đích, khẳng định sẽ còn có âm hồn vây công, cho dù không có âm hồn cũng sẽ tuần hoàn không ngừng nghĩ, đi đến thạch lương giống như trước kia.

- Chỉ có đại dũng khí, đại phách lực, dám không quan tâm sinh tử mới có thể thông qua, lợi hại, lợi hại!

Cũng không nóng nảy đi về phía trước, Nhiếp Vân suy nghĩ tình cảnh vừa rồi và âm thầm may mắn.

Hắn khôi phục tâm tình kinh hoàng lại, Nhiếp Vân lúc này mới nhìn về phía trước.

Trước mắt là gò núi không lớn, hiện ra sườn núi có hình dáng nửa vòng cung.

------oOo------

Chương 2337: Địa ngục dung nham (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chẳng lẽ đây là cửa thứ hai Định Hồn Pha? Có thể xé rách linh hồn người khác?

Nhìn thấy sườn núi trước mặt, Nhiếp Vân nhớ tới trước kia Phù Ám Triều nói chuyện, trong nội tâm khẽ động.

Có chút nghi hoặc, hăn không dừng lại và chậm rãi đi thẳng về phía trước, đi vài bước quả nhiên cảm nhận được lực xé rách to lớn xuất hiện, dường như muốn kéo linh hồn của hắn vào sâu trong địa ngục.

- Xem ra Phù Ám Triều không có nói dối phương diện cửa khẩu, nơi này chính là Định Hồn Pha...

Cảm nhận được hấp lực to lớn, Nhiếp Vân cũng không lùi bước, ngược lại hắn tiến về phía trước.

Trước kia cửa đầu tiên mà Phù Ám Triều nói là Âm Hồn Giản, là thạch lương, cửa thứ hai tên là Định Hồn Pha, hiện tại xem ra ở điểm này không có lừa gạt hắn.

Vòng tròn đại đạo vận chuyển trong người, linh hồn giao hòa, lúc này mới cảm giác thoải mái rất nhiều, Nhiếp Vân đi nhanh đi thẳng về phía trước.

Sườn núi không lớn, đi một đã tới đỉnh, đập vào mắt là hỏa trì, hỏa diễm đỏ thẫm thiêu đốt hừng hực làm hắn cảm giác không gian chung quanh vặn vẹo.

Còn chưa tới trước hỏa trì đã cảm thấy hỏa diễm như bàn tay lớn xé rách linh hồn của hắn, giống như đang triệu hoán một cách thầm lặng, làm hắn không kiềm nén được đi thẳng về phía trước, thậm chí có loại ảo giác, chỉ cần nhảy vào trong đó sẽ được vĩnh sinh.

- Cẩn thận!

Trong đầu có tuệ kiếm chém, Nhiếp Vân khôi phục lại, trong mắt hoảng sợ.

Hắn có linh hồn cấp chúa tể nhưng suýt nữa bị hấp dẫn nhảy vào bên trong, nếu Đoạn Diệc ở đây khẳng định sẽ đi vào.

- Nơi này là Địa Ngục Dung Lô, một khi tiến vào trong đó, linh hồn thân thể sẽ bị phân giải biến thành âm hồn...

Tỉnh táo lại, Nhiếp Vân căn cứ tin tức biết rõ và phán đoán.

Hỏa trì trước mắt không phải hỏa diễm bình thường, mà là thứ thiêu đốt linh hồn, một khi rơi vào trong đó, linh hồn rất dễ dàng bị phân giải hình thành âm hồn.

Chỉ sợ nơi này có nhiều âm hồn như thế là có quan hệ với Địa Ngục Dung Lô.

Đi dọc theo hỏa trì, cẩn thận tiến lên phía trước và tìm kiếm tung tích đám người Phù Ám Triều, khí tức lúc trước lại xuất hiện, cảm giác nguy hiểm tới cực điểm xông thẳng lên đầu.

- Lui!

Loại thực lực như hắn đã có cảm giác tâm huyết dâng trào cực kỳ ứng nghiệm, cảm giác này mạnh như thế chắc chắn không sai, Nhiếp Vân lập tức không dám do dự, bàn chân đạp mạnh lên mặt đất, Phượng Hoàng chi dực lập loè và lui về phía sau.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Vừa lui ra ngoài đã nhìn thấy hai đạo khí kình đánh thẳng vào vị trí hắn vừa đứng, trên mặt đất xuất hiện dấu vết đen kịt.

- Người nào?

Phất ống tay áo một cái, Nhiếp Vân dừng lại, ánh mắt sáng ngời nhìn sang hướng có khí kình nhưng không nhìn thấy gì cả.

Xì xì!

Vào lúc đang cảm thấy kỳ quái, đồng tử co rụt lại, vội vàng tiến thẳng về phía trước, đột nhiên sau lưng xuất hiện hai đạo khí kình, tuy hắn phản ứng nhanh không có đánh trúng chỗ hiểm nhưng vẫn bị quét trúng, cảm thấy nóng rát đau đớn.

Sưu sưu sưu sưu!

Ngay sau đó hơn mười đạo khí kình bắn tới từ bốn phương tám hướng, mỗi cái đều có lực lượng đâm thủng linh hồn, làm cho người ta khó lòng phòng bị, không nghĩ tới nơi này quỷ dị như vậy, không nhìn thấy bóng quỷ nhưng đã có công kích không ngừng, Nhiếp Vân cau mày nhìn sang, tinh thần tập trung cao độ, bước chân tiến lên, hắn né tránh thật nhanh.

Trước kia không có phòng bị mới bị quét trúng, lúc này phòng bị sung túc, cho dù khí kình rậm rạp chằng chịt suýt xảy ra tai nạn nhưng không làm hắn tổn thương mảy may, có thể đi lại dễ dàng.

Hắn không cảm giác có gì cả, lúc trước tại đại lục Phù Thiên tu luyện Tam Thiên Thanh Vân Đạo, chỉ có điều trước kia vẫn hoàn thiện tuyệt chiêu cho nên hắn suy diễn một phen để thích hợp với tu vi hiện tại, thi triển đi ra, ưu thế đào tẩu không rõ ràng, nếu dùng ở phương diện tránh né công kích lại có tính ưu việt to lớn.

- Rất tốt, rất tốt, có thể hoàn mỹ né Cửu Tiên Định Hồn Trận của ta mà không có thương thế, khó trách có thể làm cho Ma Luyện tôn giả có hại chịu thiệt, thực sự có thủ đoạn nhất định!

Trong lúc hắn tránh né, ở xa xa có tiếng vỗ tai, lập tức hai thân ảnh đi tới, nương theo hai người xuất hiện, trên bầu trời không ngừng phóng tới khí kình dừng lại, biến mất ở trước mắt.

Xem ra đối phương biết rõ chỉ dựa vào trận pháp này không tổn thương hắn được, lúc này mới thu hồi.

Ngẩng đầu nhìn hai người trước mặt, một người chính là Ma Luyện tôn giả vừa bỏ chạy, một là trung niên nhân chưa bao giờ thấy qua.

Nói chuyện chính là trung niên nhân.

Ma Luyện tôn giả đi theo phía sau hắn, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt nhìn Nhiếp Vân mang theo sát cơ, cho dù dốc hết nước trong thiên hạ cũng không thể tiêu trừ.

- Vu Ba đại nhân, chính là tiểu tử này, có thể phân liệt hai phân thân thực lực như bản thể, nếu như đại nhân ngươi có thể có được pháp quyết như vậy, khảo hạch vương giả lần này, ngươi tất nhiên trở thành đệ nhất không thể nghi ngờ

Ma Luyện tôn giả biết không phải đối thủ của thiếu niên trước mặt nên không dám đi lên, quay đầu nhìn sang trung niên nhân.

- Phân liệt hai phân thân có thực lực như bản thể? Đây là đồ tốt!

- Tiểu tử, lưu vũ kỹ này lại, ta có thể không ném ngươi vào Địa Ngục Dung Lô thừa nhận nỗi khổ linh hồn phân liệt, nếu không, nơi này chính là nơi chết của ngươi.

- Ta cũng không phải là phế vật Ma Luyện này, một khi động thủ thì ngươi chỉ có con đường chết.

Vu Ba trung niên nhân cười hắc hắc, âm thanh gian nịnh làm người ta cảm giác

choáng váng.

Từ tiếng cười có thể thấy được thực lực người này còn mạnh hơn Ma Luyện tôn giả rất nhiều, khoảng cách chúa tể chân chính chỉ còn một bước ngắn.

- Nói nhảm nhiều quá, đã như vậy cứ dùng thực lực nói chuyện đi.

Biết rõ khó tránh phải đánh một trận, Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, cũng không sử dụng chúa tể thần binh, hắn tiến lên phía

trước một bước và đấm ra một quyền.

Cả sườn núi bị vô số lôi điện màu đen bao phủ, tam giới lôi đình vừa thô vừa to bao phủ bốn phía, lại giống như mưa to hàng lâm, làm cho không ai có thể tránh né.

- Không ngờ có thể vận dụng tam giới lôi đình, quả nhiên có chút thủ đoạn, dù sao không phải lôi đình thật sự, không có tác dụng với ta.

Vu Ba hừ lạnh một tiếng, thân thể thực chất hóa thành hư ảo, lập tức biến mất tại chỗ.

Hắn vừa thất tung, vừa rồi Nhiếp Vân đánh ra một chiêu Lôi Đình Cửu Châu đánh vào không khí làm người ta biệt khuất tới cực điểm.

------oOo------

Chương 2338: Địa ngục dung nham (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vèo!

Một quyền đánh hụt, lúc hắn muốn thu hồi lực lượng, sắc mặt Nhiếp Vân biến hóa và tiến thẳng về phía trước, hắn vừa thoát đi đã nhin thấy Vu Ba biến mất lúc nãy, chẳng biết lúc nào đã xuất hiện sau lưng hắn, bàn tay trong suốt như ngọc đánh tới.

Chiêu này nhìn như rất chậm nhưng lại ẩn chứa lực lượng thiêu đốt linh hồn, nếu bị đánh trúng tất nhiên bản thân bị trọng thương.

- Cút ngay!

Cánh tay run lên, trường kiếm chúa tể thần binh xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, thân thể không ngừng lay chuyển, hắn nhanh chóng né tránh và phản công.

Vị trí xuất kiếm rất xảo quyệt, nếu đối phương không tránh né tất nhiên bị đâm thủng bàn tay, tuy kiếm chiêu uy lực không lớn lại có thể bức đối phương phải biến chiêu, cướp đoạt tiên cơ chiến đấu.

Trong chiến đấu, một chiêu trước từng bước trước, một chiêu bị động, khắp nơi bị động, lúc chiến đấu Nhiếp Vân thường tấn công đầu tiên, vừa rồi đối phương thuấn di quấy rầy tiết tấu của hắn, làm cho hắn lâm vào bị động.

Thuấn di là xé rách không gian đi về phía trước, dựa theo đạo lý bình thường, đối phương muốn thuấn di, có lẽ có không gian chấn động, hiện tại không có gì cả, hoàn toàn không phù hợp lẽ thường.

Đừng nói hiện tại Nhiếp Vân, cho dù cường giả chúa tể cũng không làm được như thế.

Chẳng lẽ thực lực gia hỏa trước mắt mạnh hơn chúa tể?

Tuyệt không có khả năng này!

Thế nhưng mà... Không có vượt qua chúa tể, vì sao chúa tể không thể thuấn di, hắn có thể nhẹ nhõm hoàn thành, tại sao thành thọa như thế?

Vào lúc Nhiếp Vân đang kỳ quái, đột nhiên bàn tay sau lưng biến mất, hắn cảm thấy hoa mắt, nó đã xuất hiện ngay trước mặt của hắn.

Bành!

Lần này Nhiếp Vân không kịp phản ứng nên bị đánh trúng ngực, thân thể bay ngược về phía sau, hắn trùng trùng điệp điệp ngã xuống đất, rơi xuống trước Địa ngục dung nham, thiếu chút nữa rơi vào bên trong.

PHỐC!

Phun ra một ngụm máu tươi, Nhiếp Vân biết rõ thời điểm này không phải lúc điều tức, bàn tay vỗ vào mặt đất nhảy lên.

- Thế nào, ngươi căn bản không phải đối thủ của ta, ngoan ngoãn giao vũ kỹ ra đây, ta có thể để ngươi giảm đau khổ...

- Nếu không ta sẽ làm cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!

Vu Ba đả thương Nhiếp Vân cho nên cũng không sốt ruột tiến lên phía trước, hắn lạnh nhạt nhìn qua, ánh mắt phi thường lạnh lùng.

- Đáng giận!

Điều tức một hơi, đầu óc của Nhiếp Vân không ngừng suy nghĩ.

Đối phương nói không sai, nếu như đối phương tiếp tục sử dụng thuấn di như thế, hắn căn bản không phải đối thủ, cả hai hoàn toàn không có khả năng so sánh.

Vì cái gì cường giả chúa tể không thể thuấn di, hắn có thể hoàn thành? Việc này không phù hợp với nguyên tắc tu luyện.

- Muốn học tập vũ kỹ của ta, chờ ngươi chết ta sẽ đốt cho ngươi!

Nghĩ không ra như thế nào, Nhiếp Vân vận chuyển Nhất Khí Hóa Tam Thanh và sau đó hai phân thân đồng thời xuất hiện, lưng tựa lưng hình thành góc tam giác.

- Ta muốn xem ngươi thuấn di như thế nào.

Tuy làm như vậy rất bị động nhưng lại có thể phòng bị các hướng, thuấn di của đối phương mất đi hiệu quả.

- Quả nhiên không tệ, chiêu này ta học chắc rồi!

Nhìn thấy Nhiếp Vân quả nhiên có thể tạo ra hai phân thân có thực lực giống bản tôn, ánh mắt Vu Ba nóng bỏng.

Trước kia Ma Luyện tôn giả nói với hắn thì hắn còn có chút không quá tin tưởng, dù sao có thêm hai phân thân tương đương với bản thể sẽ gia tăng lực lượng gấp hai, loại tình huống này quá mức nghịch thiên, lúc này tận mắt nhìn thấy, cảm nhận được phân thân

của Nhiếp Vân cường đại, hắn xiết chặc nắm đấm phát ra âm thanh ken két.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Nếu như có thể học được chiêu này, ở nơi đây trừ vương giả ra, hắn có thể không sợ ai cả.

Ầm ầm!

Thân thể Vu Ba biến mất và xuất hiện trước mặt Nhiếp Vân, năm ngón tay đâm ra khí kình như hỏa diễm.

Lần này Nhất Khí Hóa Tam Thanh trấn thủ ba phương hướng, rốt cuộc Nhiếp Vân cũng nhìn rõ tình huống thâấn di của đối phương.

Cũng không phải là xé rách không gian di động, dường như hắn mượn lực lượng của dung nham nơi đây.

Chỉ có thể mượn nhờ, cũng không thấy rõ ràng, chỉ biết trên đầu đối phương bắn ra một đạo hào quang vào trong dung nham, thân thể lập tức biến thành hư ảo sau đó xuất hiện tại nơi khác.

Trường kiếm chúa tể thần binh lập tức nghênh đón một chỉ của đối phương.

Đinh đinh đinh đinh!

Ngón tay của đối phương vô cùng quỷ dị, không biết luyện thành như thế nào, lúc đối kháng với trường kiếm chúa tể thần binh không rơi vào thế hạ phong chút nào, ngược lại Nhiếp Vân cảm thấy lực lượng khổng lồ bộc phát, bước chân của hắn không tự chủ lui về phía sau.

Vừa rồi hắn đứng bên cạnh địa ngục dung nham và bị lực lượng đánh tới, nhịn không được lui về phía sau, dưới suýt nữa bước chân tiến vào bên trong.

Sau lưng sinh ra hấp lực lớn làm Nhiếp Vân đổ mồ hôi lạnh.

- Hắc hắc, ngươi có thể phòng thuấn di của ta, có thể ngăn cản ta công kích sao?

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, Vu Ba cười nhạt một tiếng.

Biết rõ lui không thể lui, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, ba đại phân thân song song cùng đồng thời ra tay.

Tuy lui về phía sau tới bên cạnh dung nham sẽ phi thường nguy hiểm, đối với hắn mà nói không có chỗ tốt gì, sau lưng là rãnh trời, cho dù Vu Ba biết thuấn di, chỉ sợ cũng không dám xuất hiện trên không của địa ngục dung nham, làm như vậy chẳng khác gì cắt một con đường của đối phương, chỉ có thể đối mặt chính diện.

- Suy nghĩ rất tốt, thực lực ngươi còn kém quá xa, cho dù đối mặt chính diện cũng khó có thể thắng ta.

Thân thể Vu Ba lập tức biến ra mấy trăm bàn tay, mỗi bàn tay đều mang theo lực lượng hủy diệt, xuất hiện trước mặt và chậm rãi đẩy hắn vào dung nham.

- Đây là chiêu số gì? Đáng giận!

Từ khi tiến vào nơi đây, hắn lần đầu tiên bị động như thế, sắc mặt Nhiếp Vân dữ tợn, chúa tể trường kiếm và trường thương Lưu Quang đồng thời vận chuyển hình thành thế giới bóng kiếm, thương ảnh, đồng thời vẽ vào phía sau và ném Kiền Huyết Long Ấn ra ngoài.

Ba đại binh khí tổ hợp với nhau tạo thành một vách tường ngăn cản trước mặt Vu Ba.

- Dung nham hỏa long!

Nhìn thấy ba đại phân thân của Nhiếp Vân thi triển mấy chiêu số lợi hại ánh mắt Vu Ba mang theo vẻ kinh ngạc, hắn không nóng nảy, cười nhạt một tiếng sau đó hai tay vươn lên, nương theo tiếng la của hắn, địa ngục dung nham sau lưng Nhiếp Vân sôi trào, lực

lượng khổng lồ gầm thét sau đó lao ra, hỏa diễm cực nóng bay tới sau lưng, mắt thấy sắp thôn phệ hắn...

- Việc này...

Da đầu Nhiếp Vân nổ tung.

Vốn tưởng rằng đưa lưng về phía dung nham có thể khắc chế đối phương thuấn di, nằm mơ cũng không nghĩ tới đối phương có thể điều động địa ngục dung nham tiến hành công kích bản thân.

------oOo------

Chương 2339: Kéo ta lên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần này vẫn là hai mặt thụ địch, hơn nữa địa ngục dung nham bạo động mạnh như thế, lực thôn phệ càng lớn, càng thêm đáng sợ.

Bành!

Vì đối kháng dung nham, Nhiếp Vân tránh cũng không thể tránh, lúc này bị đánh trúng một chưởng, sắc mặt từ xanh biến đỏ và phun ra một ngụm máu tươi.

- Ta nói rồi, ngươi không phải đối thủ của ta, ở chỗ này,cho dù chúa tể tới cũng ăn thiệt thòi, huống chi thực lực như ngươi.

Hừ nhẹ một tiếng, Vu Ba tấn công lần nữa.

Lần này còn đáng sợ hơn vừa rồi, bàn tay quỷ dị um tùm, xuất hiện từ bốn phương tám hướng và đánh vào rất nhiều đại huyệt của Nhiếp Vân, thậm chí phong tỏa phương vị chạy trốn của hắn.

- Dung hợp!

Thấy không thể tránh chiêu này, Nhiếp Vân dưới tình thế cấp bách đã dung nhập tất cả phân thân vào bản tôn, chỉ để lại một, như vậy

mục tiêu tấn công nhỏ đi không ít, thân thể chấn động, bàn tay ngăn cản.

Đối công hai chưởng, Nhiếp Vân lại ngăn cản lần nữa, hắn bay rớt ra ngoài, thân thể lăng không, địa ngục dung nham giống như cái miệng lớn thôn phệ vạn vật, hấp lực cực lớn lôi kéo hắn vào bên trong, thân thể Nhiếp Vân trầm xuống và rơi xuống phía dưới.

- Ân?

Không nghĩ tới hắn trực tiếp té xuống, sắc mặt Vu Ba biến hóa, hắn chụp tới phía trước.

Nếu như Nhiếp Vân rơi vào địa ngục dung nham, hắn còn muốn đạt được vũ kỹ phân thân như thế là chuyện không có khả năng, cho nên hắn không cho phép xảy ra chuyện này.

Bàn tay đánh một trảo về phía trước, lúc này hắn chụp vào vai Nhiếp Vân và muốn kéo hắn vào trong bờ, vào lúc cả hai vừa mới tiếp xúc, lập tức cảm thấy có một sợi dây leo lan tràn tới cánh tay sau đó kéo mạnh, bước chân lão đảo tiến vào địa ngục dung nham.

- Hỏng bét!

Nội tâm Vu Ba trong chấn động.

Chỉ sợ đối phương đã sớm tính toán rơi vào dung nham, biết rõ chính mình sẽ ra tay!

- Muốn kéo ta xuống, nằm mơ đi!

Gào rú một tiếng, gương mặt Vu Ba vặn vẹo.

Muốn nói hiểu về địa ngục dung nham thì không có người nào có thể so sánh với hắn, đối phương muốn hắn kéo vào dung nham, quả thật là chuyện nằm mơ.

Cũng chỉ âần vung kiếm chém mạnh, chỉ cần chém đứt cánh tay bị dây leo lôi kéo, thân thể của hắn đã biến mất và xuất hiện trên bờ.

- Xuống đây đi!

Nhiếp Vân rơi trong đó đúng là chuyện đã tiết kế tốt, làm sao có thể để hắn đào tẩu, cười lạnh một tiếng, vô số dây leo tiến lên phía trước, chỉ trong nháy mắt đã vây khốn toàn bộ chân tay của hắn.

Mỗi xúc tu của Thiên Tâm Đằng đều có lực lượng tương đương hai ngàn chín trăm chín mươi chín, mấy chục xúc tu như thế, mặc dù Vu Ba mạnh hơn nữa cũng không chịu nổi, chỉ trong nháy mắt bị kéo xuống, cũng rơi thẳng vào trong dung nham.

Hừng hực!

Hỏa diễm nóng rực sôi trào như đuốc, hừng hực thiêu đốt, tuy Nhiếp Vân tính toán Vu Ba, mình cũng tương đương lâm vào khốn cảnh, thân thể không tự chủ trầm xuống, y phục trên người tiếp xúc với hỏa diễm.

- Chết!

Vu Ba bị Thiên Tâm Đằng vây khốn, thân thể Nhiếp Vân khẽ động, hai đại phân thân xuất hiện lần nữa, một tay cầm trường kiếm chúa tể thần binh, một tay cầm Lưu Quang thương đồng đâm thẳng vào Vu Ba.

Lần này hai đại phân thân dùng ra thực lực mạnh nhất, lại tăng thêm lực lượng Thiên Tâm Đằng, Vu Ba còn chưa kịp phản ứng đã bị đánh trúng, thân thể không tự chủ gia tốc tiến lên,

Phù phù!

Hắn đã rơi vào địa ngục dung nham.

- Dù sao ta là âm hồn, không qua bao lâu sẽ hội tụ lần nữa, ta thật sự muốn xem ngươi chạy đi bằng cách nào.

Trong nháy mắt bị dung nham thôn phệ, Vu Ba gào thét điên cuồng.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ thiếu niên trước mắt tàn nhẫn như vậy, đưa thân vào chỗ chết cầu sinh, lại làm bản thân rơi vào địa

ngục dung nham, bản thân hắn đã bị lực thôn phệ của dung nham ảnh hưởng, hắn thuấn di cũng vô dụng cho nên bị cắn nuốt

Tuy hắn bị cắn nuốt nhưng dù sao cũng là âm hồn, dùng không bao lâu sẽ hội tụ lần nữa, thiếu niên trước mắt chỉ sợ không có cơ hội, một khi té xuống hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Sau khi Nhiếp Vân lui về phía sau và rơi vào không trung dung nham cho đến khi Thiên Tâm Đằng đưa Vu Ba vào hỏa diễm, thời gian chỉ diễn ra trong một phần vạn giây, Nhiếp Vân sử dụng Phượng Hoàng chi dực và không ngừng chống lại lực thôn phệ của dung nham.

Tuy Phượng Hoàng chi dực rất mạnh nhưng căn bản không thể đối kháng nổi, thân thể dần dần trầm xuống, mắt thấy sắp rơi vào trong đó.

Vu Ba nói không sai, cho dù cách này có thể giết đối phương, hắn cũng khó có thể may mắn thoát khỏi.

- Phải dựa vào ngươi, Thiên Tâm Đằng bắt lấy!

Thấy thân thể càng chìm xuống càng nhanh, lúc này sắp triệt để rơi vào trong đó, bàn tay Nhiếp Vân run lên, hắn dung hợp hai phân thân vào trong cơ thể, đồng thời một xúc tu của dây leo bay ra ngoài, chỉ trong nháy mắt giữ chặt Ma Luyện tôn giả ở trên bờ.

Vừa rồi gia hỏa này vẫn không động thủ và đứng nguyên tại chỗ, lúc này vì không ngã xuống phải dựa vào hắn.

- Ngươi...

Ma Luyện tôn giả không nghĩ tới chuyện này biến hóa nhanh như vậy, Vu Ba đại nhân thực lực mạnh như thế nhưng bị thiết kế chém giết trong nháy mắt, hắn sợ tới mức ngẩn người, căn bản không nghĩ tới Nhiếp Vân bảo Thiên Tâm Đằng trói hắn lại.

Lực lượng khổng lồ kéo xuống, hắn không tự chủ lảo đảo, gân xanh nổi rõ trên mặt.

- Không muốn chết thì kéo ta lên...

Thiên Tâm Đằng bắt giữ đối phương, Nhiếp Vân thở ra một hơi và hừ lạnh một tiếng.

Sở dĩ giữ chặt Ma Luyện tôn giả là vì có vết xe đổ của Vu Ba, đối phương chỉ cần không dùng lực thì hắn phải chết không nghi ngờ.

- Ngươi...

Sắc mặt Ma Luyện tôn giả dữ tợn, nằm cũng không nghĩ tới tên này sắp chết lại biến hắn thành cọng cỏ cứu mạng.

Tuy rất muốn chặt đứt Thiên Tâm Đằng quay người đào tẩu, hắn cũng biết đối phương chắc chắn có thủ đoạn khác, nếu như không kéo hắn ra ngoài, tất nhiên sẽ mang theo hắn vào trong địa ngục dung nham.

Ngay cả cường giả như Vu Ba cũng bị hãm hại thì đừng nói tới hắn.

- Tốt! Ngươi đừng giết ta...

Cắn răng một cái, Ma Luyện tôn giả lui về phía sau vài bước và quát lớn.

- Có thể không giết ngươi, ngươi phỉa nói phương pháp tu luyện Ma Luyện đại kết giới cho ta biết.

Nhìn thấy bộ dáng của đối phương, Nhiếp Vân thở ra một hơi, nếu như đối phương cố ý đồng quy vu tận với hắn mới thật sự phiền toái, may mắn hiện tại gia hỏa này rất sợ chết.

Âm hồn còn sợ chết, nói ra cũng thật hiếm thấy.

- Tốt!

Ma Luyện tôn giả do dự một chút và tinh thần khẽ động, một đạo ý niệm truyền tới, chính là phương pháp tu luyện Ma Luyện đại kết giới.

------oOo------

Chương 2340: Gặp lại Phù Ám Triều

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy trong nội tâm không cam lòng nhưng thật sự không có biện pháp, ngay cả Vu Ba đại nhân thực lực mạnh như thế cũng bị cạo chết, nếu tiếp tục đối kháng chỉ có con đường chết!

Giống như hiện tại, đừng nhìn đối phương cần mình kéo lên, nhìn như bị động nhưng trên thực tế dây leo vây khốn chính mình hoàn toàn có thể đánh chết hắn, hắn không thể phản kháng chút nào.

- Rất tốt, kéo ta lên!

Tiếp nhận truyền ý niệm này, thiên phú võ đạo sư của Nhiếp Vân xem một lần và biết là thật, lúc này gật gật đầu.

Hắn không sợ đối phương không sót, thật không làm thì có thể lập tức đánh chết hắn sau đó lại để dây leo nắm lấy mặt đất hoặc là vật khác cũng có thể đi lên.

- Vâng!

Ma Luyện tôn giả cũng nghĩ tới điểm này cho nên cắn răng một cái lực lượng toàn thân quay cuồng sau đó đi từng bước về phía sau.

Địa ngục dung nham có lực thôn phệ rất lớn nhưng một cường giả nửa bước chúa tể sử dụng lực lượng toàn thân lại không kém chút nào, hắn nhanh chóng kéo Nhiếp Vân lên bờ.

Bàn tay bám vào bờ, Nhiếp Vân cũng bò tới cạnh bờ dung nham.

Vừa rồi thật đủ nguy hiểm, thực lực của Vu Ba quá mạnh mẽ, nếu không phải hắn trong tình thế cấp bách nghĩ ra biện pháp này, kết quả như thế nào còn không biết.

- Xem ra trong cấp bậc nửa bước chúa tể còn có chênh lệch to

lớn...

Nhiếp Vân cảm khái.

Trước kia có được linh hồn cấp chúa tể cho nên cảm thấy lực lượng không kém, hiện tại xem ra khẳng định còn có một cái hào rộng sâu không lường được.

- Ta nói sẽ không giết ngươi, lập tức cút đi!

Lúc lên được bờ, hắn thu hồi Thiên Tâm Đằng, Nhiếp Vân nhìn về phía Quỷ U tôn giả trước mặt và quát lớn.

Đã đáp ứng đối phương thì không nên đuổi tận giết tuyệt, dù sao thằng này trải qua hai lần chiến đấu đã bị dọa phá gan, chắc hẳn sau này không dám đối nghịch với hắn.

- Đúng, đúng!

Thấy Nhiếp Vân quả nhiên hết lòng tuân thủ hứa hẹn không giết hắn, Ma Luyện tôn giả thở ra một hơi và quay người bỏ chạy.

- Về sau không nên để ta gặp lại ngươi, nếu không ta sẽ động thủ.

Nhìn thấy bộ dáng của hắn như vậy, Nhiếp Vân hừ một tiếng, không nói thêm lời nào, hắn đứng nguyên tại chỗ tiêu hóa và luyện thành Ma Luyện đại kết giới, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Sau khi đánh Vu Ba rơi vào trong địa ngục dung nham, tương đương hắn thuận lợi thông qua Định Hồn Pha, quả nhiên tràng cảnh không giống như lúc trước, nó lại sinh ra biến hóa.

Đây là đại điện to lớn, trên vách tường bốn phía là đủ loại chậu than, hỏa diễm thiêu đốt hừng hực chiếu sáng cả gian phòng.

Hô!

Nhiếp Vân thả Đoạn Diệc ra ngoài.

Nơi này quỷ dị, có lão quái vật kiến thức rộng rãi trợ giúp có lẽ có thể giảm bớt không ít phiền toái.

- Chúng ta đã đi qua Âm Hồn Giản, đi qua Định Hồn Pha, đây là cửa thứ ba trong truyền thuyết, nếu như tin tức của Phù Ám Triều không sai, cái gọi là Phá Ấn Luân đang ở nơi này.

Thấy vẻ mặt của hắn còn mê man, Nhiếp Vân truyền ý niệm tới.

- Ah...

Đoạn Diệc gật gật đầu, hắn nhìn hai bên.

Đại điện trước mặt trống trải đến cực điểm, không có bóng người nào, ngay cả tiếng kim rơi cũng không có.

Hai người chậm rãi đi về phía trước, tinh thần tập trung cao độ sợ giống như vừa rồi và có cái gì đó đột nhiên nhảy ra đánh lén, loại tình huống này không xuất hiện dường như đại điện này không có bất cứ nguy hiểm nào.

Đi một hồi cũng không phát hiện cái gì ở phía trước, dường như đại điện vô cùng rộng lớn, căn bản không có cuối cùng.

Đông đông đông đông!

Thời điểm hai người nóng lòng không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên phía trước có tiếng bước chân liên tiếp.

- Có người!

Hai người nhìn nhau, lúc này cầm binh khí trong tay và phòng bị.

Nếu như đoán không sai, nơi này hắn là vị trí trọng yếu trong Âm Hồn Cốc, cũng là hành cung của U Vương.

Tuy không biết thực lực U Vương nhưng có thể làm cho cường giả như Vu Ba cam tâm tình nguyện thần phục, khẳng định phải mạnh hơn hắn nhiều, cường giả loại này mặc dù hai người bọn họ liên thủ cũng khó có thể chống lại.

Làm ra phòng bị, hai người chậm rãi đi về phía trước, đi vài bước, không gian trước mặt có mấy bóng người xuất hiện trong tầm mắt.

- Phù Ám Triều?

Nhìn rõ bóng người xuất hiện trước mặt, Nhiếp Vân lập tức âm trầm.

Chính là đám người Phù Ám Triều rời đi lúc trước, bộ dạng bọn họ hiện tại không tốt lắm, chật vật không chịu nổi, nhất là Phù Ám Triều, sắc mặt vàng như nến, rất hiển nhiên hắn thi triển bí thuật nào đó nên bị thương căn bản, nếu không bằng vào thực lực của hắn khẳng định đã sớm chữa tốt thương thế.

Bạch Đầu tôn giả không mạnh hơn hắn bao nhiêu, mái tóc bạc có một nửa biến thành màu đen, nếu như lúc trước hắn nói không saik, toàn bộ biến thành đen sẽ đại biểu tử vong, xem ra tuổi thọ của hắn lần này tổn thất một nửa.

Tử Đồng Bất Hủy mất một cánh tay, khí tức cũng có chút uể oải.

Trạng thái tốt nhất trong đám người chính là tỷ tỷ Quỷ Mị Yêu Cơ, sắc mặt vẫn tối tăm phiền muộn như quỷ hồn nhưng không có biến hóa so với trước kia.

- Di Tương? Tại... Tại sao ngươi lại ở chỗ này?

Nhiếp Vân nhìn thấy đối phương, đám người Phù Ám Triều cũng nhìn thấy hắn, đồng thời kinh ngạc.

Rất hiển nhiên bọn họ không nghĩ tới đám người Nhiếp Vân lại tới đây nhanh như thế, hơn nữa nhìn bộ dạng của bọn họ không có thương tích gì.

Điều này sao có thể!

Phù Ám Triều biết rõ hai quan trước chỉ kiểm tra kỹ xảo nhưng đã tổn thương thành như vậy, tại sao bọn họ không có chuyện gì?

- Tại sao chúng ta ở nơi này, đương nhiên là đi từng bước tới đây.

Lúc này Nhiếp Vân không có hảo cảm với đám người Phù Ám Triều.

Trong lôi vân hắn cứu mọi người, trong ảo cảnh ra tay giải quyết nguy hiểm, những người này thấy chuyển biến tốt liền bỏ chạy, không có chút tình nghĩa nào đã làm cho hắn mất đi kiên nhẫn.

- Nơi này hẳn là hang ổ của U vương, Phá Ấn Luân ngay ở chỗ này, nếu chúng ta tranh đấu ở đây sẽ chỉ làm âm hồn thừa dịp mà vào, không bằng chúng ta hợp tác.

Nhìn thấy bộ dáng và vẻ mặt của hắn như thế, Phù Ám Triều vội vàng nói.

Hắn đã thi triển tuyệt chiêu mạnh nhất của mình, khí huyết tổn hao nhiều, chiến đấu với đối phương sẽ lâm vào hạ phong, phương pháp tốt nhất tự nhiên là hợp tác.

- Hợp tác? Ta sợ bị ngươi bán mà không biết.

Nhiếp Vân cười lạnh.

- Vậy ngươi muốn làm sao bây giờ?

Phù Ám Triều biết rõ đã gài bẫy đối phương một lần, cho dù giải thích chưa chắc có người tin, thở ra một hơi và hỏi.

- Làm sao bây giờ? Giết ngươi, ta tiêu tức giận là được...

Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, kiếm quang lập loè.

------oOo------

Chương 2341: Toàn bộ thần phục (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Giết ta? Hai chúng ta tranh đấu chẳng lẽ ngươi không sợ lưỡng bại câu thương làm người khác chiếm tiện nghi?

Phù Ám Triều nói.

- Lưỡng bại câu thương? Ngươi quá để ý mình!

Nhiếp Vân đánh ra hai đạo kiếm quang xé rách không gian, trong lời nói mang theo tiếng cười lạnh

Nếu là lúc trước đám người này chưa bị thương có lẽ hắn còn có chút kiêng kị, hiện tại mấy người này có bộ dáng như thế, sức chiến đấu mười tổn hại bảy tám, muốn lưỡng bại câu thương với hắn khẳng định khó có thể làm được.

- Vậy ngươi muốn thế nào?

Nhìn thấy trạng thái của Nhiếp Vân và Đoạn Diệc, Phù Ám Triều cũng biết muốn làm đối phương bị thương chỉ sợ đã là vọng tưởng, sắc mặt biến hóa, khẽ cắn môi.

- Rất đơn giản, mấy người các ngươi nhận ta làm chủ, ta có thể không hạ sát thủ!

Nhiếp Vân nhướng mày.

Nơi đây nguy hiểm, nếu mấy người này không nghe lời chẳng khác gì sói đói rình mồi, còn không bằng triệt để giải quyết hết tai hoạ ngầm, cho dù hao phí chút thủ đoạn cũng không tiếc.

- Nhận ngươi làm chủ? Ngươi nằm mơ!

Nghe nói như thế, tỷ tỷ Quỷ Mị Yêu Cơ đứng trong đám người quát lên.

Trong bốn người trạng thái của nàng đỡ hơn một ít, nhận đối phương làm chủ chẳng khác nào mất đi tự do, tự nhiên không muốn.

- Nằm mơ? Có phải nằm mơ hay không thì ngươi sẽ biết rõ, lúc

trước các ngươi ném ta và Đoạn Diệc cũng nên nghĩ tới kết cục hiện tại.

- Xem các ngươi thành minh hữu, cứu các ngươi nhiều lần như vậy, cho mặt không biết xấu hổ.

Cười lạnh một tiếng, đột nhiên Nhiếp Vân ra tay.

Nếu mấy gia hỏa này vô tình, cũng không cần trách hắn vô nghĩa, trường kiếm chúa tể thần binh đột nhiên như sao trên trời vẽ lên không trung, một quỹ tích đâm về phía trước.

Trải qua chiến đấu với Quỷ U tôn giả, Ma Luyện tôn giả cùng với Vu Ba, thực lực của Nhiếp Vân hiện tại còn cường đại hơn lúc trước, trước kia đánh chết tỷ tỷ Quỷ Mị Yêu Cơ vô cùng dễ dàng, hiện tại càng đơn giản hơn thế!

Kiếm quang trong nháy mắt xuất hiện trên cổ của tỷ tỷ kia, làn da của nàng chảy máu.

Tỷ tỷ Quỷ Mị Yêu Cơ không kịp có thời gian phản ứng, nàng cảm thấy lực lượng phong tỏa toàn thân, không tiếp tục thể nhúc nhích chút nào.

- Thần phục ta hoặc là chết!

Một kiếm đặt lên cổ họng của nàng, Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Bảo ta thần phục, ngươi nằm mơ...

Tỷ tỷ Quỷ Mị Yêu Cơ lên tiếng hét lớn.

PHỐC!

Tiếng quát còn chưa dứt, kiếm quang lập loè, một đạo huyết quang tuôn ra, đầu của nàng rơi xuống đất, thi thể còn chưa rơi xuống đã bị dây leo kéo đi, sau đó thôn phệ sạch sẽ và biến thành một cổ thây khô.

- Ngươi... Giết nàng...

Động tác lần này cực nhanh, từ khi Nhiếp Vân ra tay đến khi tỷ tỷ Quỷ Mị Yêu Cơ triệt để tử vong biến thành thây khô, tất cả chỉ diễn ra trong nửa giây, nhìn tất cả vào trong mắt, đám người Phù Ám Triều cảm thấy sống lưng rét run.

Vào lúc này bọn họ mới hiểu người trước mắt cũng không phải dễ gạt gẫm, xem ra bọn họ thực không đáp ứng, đối phương tuyệt đối sẽ không chút do dự động thủ đánh chết bọn họ.

- Thế nào, cho các ngươi mười giây suy nghĩ, nghĩ không xong ta sẽ động thủ, dù sao đã giết một cũng không thèm giết thêm mấy kẻ khác!

Một chiêu đánh chết tỷ tỷ Quỷ Mị Yêu Cơ đã phát ra tác dụng giết gà dọa khỉ, Nhiếp Vân nhìn về phía mấy người còn lại.

- Chuyện gì cũng từ từ, dù sao chúng ta cũng từng chúng đội...

- Lần trước là chúng ta không đúng, lần này tất nhiên không như vậy...

Đám người Phù Ám Triều nhìn thấy đối phương quyết đoán như thế, tất cả đều sốt ruột hô lên.

- Mười... Chín...

Không để ý tới thái độ của bọn chúng, Nhiếp Vân chỉ đọc con số, Thiên Tâm Đằng trên người của hắn không ngừng xoay quanh, trường kiếm trong tay kiếm khí như cầu vồng, cho dù thế nào hắn nói được làm được.

- Ta đáp ứng!

Nhiếp Vân đọc con số chẳng khác gì cự chùy nện vào đầu của đối phương, rốt cục Bạch Đầu tôn giả là người đầu tiên không nhịn được hô to lên.

Trong ba người hắn thực lực kém nhất, Nhiếp Vân đọc con số mang theo thiên phú tiên âm sư, hơn nữa uy thế vừa đánh chết tỷ

tỷ Quỷ Mị Yêu Cơ đã làm Bạch Đầu tôn giả không chống được...

- Không thể đồng ý... Đáp ứng hắn, chúng ta sẽ mất đi tự do, lại muốn thành chúa tể là không có khả năng...

Phù Ám Triều không nghĩ tới có người làm phản, vội vàng quát.

- Hừ!

Hắn còn chưa nói xong dây leo đã lao tới đi gần miệng của hắn, dường như tùy thời sẽ cắm vào họng của hắn.

Nếu như hắn còn ở trạng thái toàn thịnh, như vậy sẽ không quan tâm tới dây leo, hiện tại hắn hao tổn nghiêm trọng, thực lực không đủ, cho dù có thể chặt đứt dây leo nhưng đối phương cũng thể tạo ra thiên thiên vạn dây leo khác, hắn không thể cản nổi.

- Thần phục ta, về sau còn có thể trở thành chúa tể hay không còn chưa biết, nhưng... Có thể cam đoan là, hiện tại không đáp ứng, các ngươi tuyệt đối không thấy được mặt trời ngày mai!

Thiên Tâm Đằng lan khắp bốn phía, cũng bao phủ không gian chung quanh vào trong, khí thế của Nhiếp Vân như cầu vồng.

- Việc này...

Phù Ám Triều và Tử Đồng Bất Hủy nhìn nhau đồng thời trầm mặc.

Đối phương nói là sự thật.

Trạng thái của bọn họ hiện tại khẳng định không phải đối thủ, cưỡng ép chiến đấu chỉ sợ cũng không tạo thành thương thế với đối phương, còn có thể bồi cả tính mạng vào đó.

Thần phục đối phương, tỷ lệ trở thành chúa tể nhỏ bé nhưng còn có thể sống sót và hi vọng, nhưng không đáp ứng, nhìn bộ dáng nhàn nhã của đối phương tất nhiên sẽ trực tiếp động thủ đánh chết tất cả bọn họ.

Sống hay chết chỉ bằng một ý niệm.

- Ta đồng ý thuận theo, đây là linh hồn của ta, thỉnh tiếp nhận...

Bạch Đầu tôn giả thấy Phù Ám Triều không ngăn cản liền giơ tay lên, một đạo linh hồn bay lên không trung và chui vào trong đầu Nhiếp Vân.

Ông!

Một lát sau, Nhiếp Vân lập tức cảm ứng được ý niệm của Bạch Đầu tôn giả, gia hỏa này đã triệt để thần phục.

- Rất tốt, đã ngươi trở thành người hầu của ta, tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi!

Bàn tay đưa lên và truyền một đạo khí tức vào trong người Bạch Đầu tôn giả.

Thương thế và tuổi thọ của gia hỏa này tổn thất quá lớn, đổi lại người khác khẳng định không có biện pháp gì, Nhiếp Vân lại khác, bản thân nạp vật thế giới của hắn có được sinh cơ vô cùng, chỉ cần rót vào trong đó, đừng nói tuổi thọ còn chưa kết thúc, cho dù vừa mới chết cũng có thể cứu sống ngay sau đó.

Đây cũng là năng lực sau khi Nhiếp Vân dung hợp rất nhiều thế giới cấp một mới ngộ ra.

Xì xì xì xì...

Quán thâu sinh khí, tóc đen trên đầu Bạch Đầu tôn giả nhanh chóng biến trắn, khí tức uể oải gia tăng thật nhanh, hắn khôi phục tới trạng thái đỉnh phong.

------oOo------

Chương 2342: Toàn bộ thần phục (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đa tạ chủ nhân!

Cảm nhận được thân thể biến hóa, sắc mặt Bạch Đầu tôn giả vui vẻ, vội vàng quỳ xuống, vui lòng phục tùng.

Nếu như nói vừa rồi bị bức bách thần phục là bất đắc dĩ, lúc này tâm tư cũng cải biến.

Hai người này không biết chút tin tức gì về hai quan nhưng có thể nhanh chóng đi vào nơi đây, hơn nữa còn không bị thương, có lẽ thần phục hắn mới là lựa chọn tốt nhất.

- Ta cũng thần phục, nhưng ta không có linh hồn...

Thấy Bạch Đầu tôn giả thần phục liền khôi phục thương thế, Tử Đồng Bất Hủy do dự sau đó lên tiếng.

Trước mắt Di Tương đã cứu hắn mấy lần, hắn vẫn có cảm nhận không tệ, hơn nữa lúc này tình thế bắt buộc, cũng không phải do hắn không đồng ý.

- Không có linh hồn rất đơn giản, phát lời thề hỗn độn đi.

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Tử Đồng Bất Hủy là tính mạng hỗn độn, lời thề hỗn độn nhất định hữu dụng với hắn, hơn nữa lực chế ước càng lớn, bảo hắn phát lời thề cũng không khác gì hiến tế linh hồn.

- Tốt!

Tử Đồng Bất Hủy nhanh chóng phát lời thề hỗn độn, giống như trước đây, hắn cảm nâận có hỗn độn chi lực tiến vào trong thức hải, từ đó hắn cũng có lực khống chế Tử Đồng Bất Hủy.

- Chỉ còn lại ngươi!

Nhiếp Vân nhìn sang Phù Ám Triều.

- Ta... Ta có thể dùng chuyện biết rõ trao đổi!

Phù Ám Triều cắn răng.

- Trao đổi? Ngươi còn có tư cách sao? Nếu như ngươi hiểu nơi này rất nhiều, không có khả năng mang bọn họ bồi hồi và chật vật như thế, đến bây giờ còn chưa tìm được địa phương, đừng nói nhảm, còn ba giây, không đồng ý thì đi chết đi.

Nếu trước kia đối phương nói lời này hắn sẽ tin tưởng, bây giờ nói ra đã không còn ý nghĩa gì, nếu quả thật biết rõ rất nhiều chuyện cũng không mang đám người đi lòng vòng và đụng phải mình.

- Ta...

Sắc mặt khó coi, Phù Ám Triều nói không ra lời.

Đối phương nói là tình hình thực tế, hắn biết một ít về hai quan trước, tiến vào nơi này lại không biết gì cả.

- Tốt, ta đáp ứng!

Cắn răng và xoắn xuýt trong lòng, Phù Ám Triều đành phải ngẩng đầu lên.

Không đáp ứng cũng không được, trước kia đối phương cường thế, hiện tại đã thu phục Tử Đồng Bất Hủy và Bạch Đầu tôn giả vào trận doanh, tự nhiên càng thêm lợi hại, không đáp ứng thì đối phương sẽ chém giết hắn.

- Rất tốt, không nên phản kháng, ta mang các ngươi đi một nơi, chữa tốt thương thế của các ngươi!

Một lát sau Phù Ám Triều hiến tế linh hồn hoàn tất, cảm nhận được ý niệm của đối phương, tuy mang theo không cam lòng nhưng không thể tránh được, Nhiếp Vân hừ một tiếng, mọi người đồng thời biến mất tại chỗ.

Sau một khắc đi vào nạp vật thế giới.

Tử Đồng Bất Hủy và Phù Ám Triều tổn thương khác với Bạch Đầu

tôn giả, đã không phải sinh cơ đơn thuần là chữa khỏi, bằng vào thủ đoạn bình thường, Nhiếp Vân cũng không thể tránh được, vào trong nạp vật thế giới thì khác, hắn là chúa tể duy nhất, thương thế gì cũng không làm khó hắn.

Điểm một chỉ về phía trước, một đạo khí tức đặc thù bao phủ Tử Đồng Bất Hủy và Phù Ám Triều, chỉ trong nháy nắt thương thế trên người của hai người hoàn hảo như ban đầ, cũng không có vấn đề gì.

- Nơi này...

Hai người nhìn nhau, đồng thời hoảng sợ.

Bọn họ biết rõ thương thế của bản thân mình, trọng thương như thế không có thời gian cả tỷ năm tuyệt đối không thể hoàn hảo, hiện tại đổi phương điểm một cái đã chữa tốt, cho dù chúa tể cũng không có năng lực này.

- Nếu các ngươi đã quy thuận ta, toàn bộ nghe theo mệnh lệnh, Phù Ám Triều, ngươi nói những chuyện sau khi chúng ta rời đi cho ta nghe.

Không để ý tới thái độ của bọn họ, Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Nếu thành người hầu của mình, cũng không cần phải nhiều lời, nên hỏi cứ hỏi, vì cái gì mấy người bọn họ bị thương nặng như thế.

- Sau khi ngươi rời đi chúng ta đi ra Âm Hồn Giản...

Phù Ám Triều vội vàng giải thích.

Bọn họ gặp những chuyện không khác gì Nhiếp Vân, thời điểm ở cửa thứ nhất Âm Hồn Giản biết rõ nên nên đánh nát cây cầu, thương thế cũng không lớn, cứ thứ hai không có vận khí tốt như vậy.

Bọn họ cũng gặp được Vu Ba, cuối cùng là Phù Ám Triều thi triển bí thuật bức hắn rút lui, mọi người thành công đào thoát.

Tuy thành công đào tẩu nhưng moi người cũng trọng thương, chính là bộ dáng hiện tại

- Các ngươi vào đây khi nào? Gặp được cái gì?

Nghe Phù Ám Triều nói xong, Nhiếp Vân biết rõ đối phương chỉ vượt qua cửa thứ hai trước mình một lúc, khả năng bọn họ vừa qua cửa thứ hai thì hắn đã xuất hiện, lúc này hỏi ra nghi hoặc khác.

- Chúng ta chỉ tới đây vài phút, cũng không phát hiện cái gì, giống như nơi này không có cái gì...

Phù Ám Triều lắc đầu:

- Ta không rõ bên trong có cái gì.

Đúng như hắn đoán, nếu biết rõ cái gì đã sớm đi vào, không biết rõ thì đi dạo.

- Đi ra xem một chút, có lẽ có thể tìm được dấu vết để lại.

Thấy đối phương thật sự không biết, cũng không hỏi ra vấn đề hữu dụng, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, đám đông rời khỏi nạp vật thế giới, một lần nữa trở lại đại điện lúc trước.

Đại điện lúc này yên tĩnh như thường, cũng không có âm thanh gì, yên tĩnh như đêm khuya.

Đi dọc theo đại điện một hồi, quả nhiên đúng như Phù Ám Triều nói, cũng không tìm thấy đầu mối gì, nơi đây giống như cái lồng sắt, cho dù đi hướng nào cũng trở về nơi cũ, không tìm thấy đường ra.

- Nơi này nhất định là mê cung, bằng không chúng ta không có khả năng đi cả buổi vẫn quay lại nơi cũ.

Đoạn Diệc nhìn mặt đất dưới chân và lên tiếng.

Thời điểm đi ngang qua vừa rồi, hắn cố ý giẫm hố sâu trên mặt đất, hiện tại lại đi đến nơi đây, nói rõ bọn họ đi một vòng nhưng vẫn quay lại nơi cũ.

- Biết là mê cung cũng không có biện pháp, chung quanh có hoàn cảnh giống nhau như đúc, cũng không phân biệt ra cái gì, cũng không có đường ra, ngay cả thiên nhãn đại đạo cũng vô dụng, trừ phi biết rõ lối ra ở đâu, nếu không chúng ta sẽ bị nhốt tại nơi này.

Phù Ám Triều lắc đầu.

Đại điện này vô cùng quỷ dị, cho dù đi tới nơi nào cũng giống nhau như đúc, thiên nhãn đại đạo cũng bị ngăn cách, mặc dù mọi người quan sát thời gian dài như vậy nhưng không có phát hiện ra cái gì.

- Làm sao bây giờ?

Mọi người nhìn sang Nhiếp Vân.

Nhận hắn làm chủ, mọi người lúc này đều dùng hắn làm trung tâm, nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Mặc dù Phù Ám Triều biết rõ hai quan trước nhưng không hiểu gì về hai quan này, cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt.

- Lấy binh khí của các ngươi ra nện những bức tường này.

Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ, nhìn một hồi và lên tiếng.

------oOo------

Chương 2343: Trung niên nhân cường đại

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nện?

Tất cả mọi người đều sững sờ, không thèm nghĩ gì nữa, lập tức cầm binh khí ra.

- Kế sách hay!

Phù Ám Triều cũng sửng sờ, đôi mắt hắn lóe sáng.

Nếu là mê cung thì cứ nện vách tường là được, mê cung tự nhiên tiêu trừ, dù sao cũng tới cướp đoạt Phá Ấn Luân, cho dù như thế cũng phải giao phong chính diện với U Vương, nếu như thế không bằng hung ác hơn một chút.

- Tốt!

Phù Ám Triều nghĩ thông suốt, những người khác cũng hiểu ra, lúc này đằng đằng sát khí.

Đã khôi phục thương thế, mỗi người đều hăng hái, đồng thời ra tay cho nên lực lượng cuồng bạo như thủy triều bạo phát, tuy vách tường chung quanh do vật liệu đặc thù tạo thành, hơn nữa còn có trận pháp gia trì nhưng thực sự không có tác dụng quá lớn, chỉ trong nháy mắt đã sụp đổ rất nhiều.

- Ân? Không đúng...

Vách tường sụp xuống và mọi người phát hiện không đúng.

Vách tường sụp xuống giống như vô cùng vô tận, cho dù phá hủy bao nhiêu thì phía trước vẫn xuất hiện vách tường mới, chỉ trong nháy mắt mọi người phá hủy không biết bao nhiêu vạn vách tường, bọn họ vẫn đứng tại đại sảnh, dường như tất cả những gì vừa làm đều vô dụng.

- Đây nhất định là trận pháp... Phá huỷ một vách tường sẽ có vách tường khác xuất hiện, nó là vô cùng vô tận, không có chừng mực!

Sắc mặt Phù Ám Triều khó coi.

Vốn tưởng rằng tìm được phương pháp phát trận, hiện tại xem ra cũng không có chuyện như thế.

Đối với vách tường vô cùng vô tận, đánh hủy cái sẽ sinh ra một cái, sẽ vĩnh viễn không kết thúc.

Nếu thật sự là như vậy cũng không có gì khác biệt so với lúc trước,

vẫn bị nhốt bên trong và không thể ra ngoài.

- Không có việc gì, các ngươi tiếp tục đánh!

Nhiếp Vân nhìn một hồi, nói tiếp.

- Tốt!

Những người khác cũng không có cách nào, lúc này đều nghe theo hắn đề nghị, bắt đầu động thủ, Nhiếp Vân đứng sau lưng mọi người, mỗi khi phá huỷ một vách tường, bàn tay của hắn thu nạp những vách tường này vào nạp vật thế giới.

Vách tường diễn sinh khẳng định cần năng lượng và nguyên vật liệu, nếu là thế hắn cứ thu nó đi, không tin tảng đá của đối phương có thể giống như nạp vật thế giới của hắn là lăng không sáng tạo ra.

Lại nói đồ vật trong nạp vật thế giới của hắn cũng không phải lăng không tạo thành, cần cung cấp nguyên khí, nếu như không có nguyên khí đan điền, đừng nói biến hóa đồ vật, chỉ sợ ngay cả vận chuyển cơ bản cũng không được.

Bất kỳ địa phương nào cũng tuân thủ quy tắc năng lượng vĩnh hằng, không ai có thể làm thứ gì lăng không tạo ra mà không cần tới năng lượng.

Những vách tường này có thể không ngừng diễn sinh, nói rõ có được đầy đủ năng lượng duy trì, có thể nghiền nát sau đó trọng tổ lại, nhưng không có những vật liệu đá kia, Nhiếp Vân không tin vách tường còn có thể tạo ra.

Tuy những tảng đá này không có đặc biệt trân quý nhưng tất cả đều là quáng thạch hiếm thấy, không thể nào là vô cùng vô tận.

Quả nhiên lên tục thu hơn mười vách tường bị nghiền nát, mặt đất dưới chân nổ vang, lại có một đại điện xuất hiện trước mặt mọi người.

- Các ngươi rất lợi hại, qua nhiều năm như vậy, lần thứ nhất có

nhân loại tiến vào nơi đây.

Trong cung điện có một trung niên nhân ngồi trên vương tọa, hắn lạnh lùng nhìn qua, giọng nói cứng rắn như sắt đá.

- Đa tạ khích lệ!

Nhẹ nhàng cười cười, Nhiếp Vân mang theo mọi người đi vào, tuy ngoài miệng nói nhẹ nhõm nhưng trong mắt mang theo cảnh giác.

Có thể xuất hiện tại nơi này, thực lực người trước mắt khẳng định cường đại hơn so với Vu Ba.

- Có thể đến nơi đây, nói rõ thực lực cường đại, Tầm Lệnh Phù ở trên đài cao, lấy xong cứ rời đi, ta sẽ thông báo cho thuộc hạ không khó xử các ngươi.

Trung niên nhân thản nhiên nói.

- Ân?

Mọi người sững sờ.

Ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy một lệnh bài lơ lửng trên đài cao cách đó không xa, cũng không phong ấn gia cố, tiện tay có thể đạt được.

- Chúng ta không khách khí.

Cảnh giác nhìn bốn phía, sợ có người ra tay đánh lén, cánh tay Nhiếp Vân đưa lên nắm lấy, Tầm Lệnh Phù quay tròn rơi vào lòng bàn tay.

- Có thật hay không!

Đưa Tầm Lệnh Phù cho Phù Ám Triều nhìn, thấy đối phương gật đầu xác nhận, Nhiếp Vân lật tay thu vào nạp vật thế giới.

- Ân?

Thấy dễ dàng đạt được Tầm Lệnh Phù như vậy, mọi người đều sững sờ.

Trước kia cho rằng còn phải đánh một trận, hiện tại xem ra không khỏi quá đơn giản a!

- Trực tiếp cho chúng ta Tầm Lệnh Phù, có điều kiện và yêu cầu gì cứ nói thẳng đi.

Ngẩng đầu nhìn sang trung niên nhân.

Trên đường mạo hiểm đi tới đây, đối phương không có khả năng nhanh giao Tầm Lệnh Phù ra như vậy, khẳng định còn có thủ đoạn và điều kiện gì đó.

- Không có điều kiện, lấy được đồ vật thì các ngươi có thể đi.

Trung niên nhân khoát khoát tay.

- Ách?

Thấy bộ dạng của đối phương không giống giả vờ, Nhiếp Vân cũng có chút kỳ quái.

Tuy không muốn thừa nhận nhưng cũng biết, đối phương hắn là chân tâm thật ý không khó xử.

- Chúng ta còn cần một vật, nếu lấy tới ta sẽ rời đi.

Không thèm nghĩ vì sao đối phương làm như vậy, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn chằm chằm đối phương, nói.

- Cái gì?

Trung niên nhân cau mày một cái.

- Phá Ấn Luân!

Nhiếp Vân nói.

- Phá Ấn Luân?

Ầm ầm!

Trung niên nhân đứng lên, cả đại sảnh lập tức bị khí tức đáng sợ bao phủ.

- Các ngươi từ đâu nghe được, ai nói cho ngươi biết nơi này có Phá Ấn Luân?

Khí tức bộc phát như thủy triều, như núi lớn làm người ta hít thở dồn dập.

Chỉ bằng vào khí tức có thể nhìn ra trung niên nhân này còn mạnh hơn Vu Ba nhiều.

- Ngươi không cần phải xen vào chúng ta làm sao biết, chúng ta tới đây có mục đích chủ yếu là Phá Ấn Luân, cho chúng ta, chúng ta xoay người rời đi, không cho thì đấu đi.

Cảm nhận được khí tức của đối phương, Nhiếp Vân âm thầm kinh hãi nhưng không bối rối.

Tốn sức thiên tân vạn khổ, mọi người tới đây với mục đích chủ yếu là thành chúa tể, hiện tại hi vọng đang ở trước mắt thì làm sao có thể buông tha.

Cho dù chiến đấu cũng không tiếc.

- Đã biết rõ chuyện Phá Ấn Luân, các ngươi phải chết!

Trung niên nhân ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong ánh mắt mang theo sát khí lạnh như băng, hừ lạnh một tiếng và ra tay.

Phần phật!

Bàn tay của hắn trắng nõn bóng loáng tương tự thiếu nữ nhưng mang theo áp lực vô cùng vô tận, chỉ trong nháy mắt xuất hiện trước mặt mọi người và áp xuống.

Động tác không nhanh nhưng làm người ta khó có thể tránh né, trong nội tâm sinh ra cảm giác đặc thù, cảm giác có thể bị một chưởng này đánh chết là thiên ý muốn vậy.

Tuy trung niên nhân không phải chúa tể nhưng công kích có thể so sánh với cháu tể.

------oOo------

Chương 2344: Nhất Kiếm Lăng Vân (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lợi hại, muốn chúng ta chết không dễ dàng như vậy!

Nhiếp Vân cũng không hoảng hốt, trong thức hải xuất hiện tuệ kiếm và trảm cảm xúc mặt trái, hắn tỉnh táo ngay trong nháy mắt, chúa tể thần binh giơ lên và đâm một kiếm về phía trước.

Kiếm ý cuồn cuộn, liên tục không dứt, trong nháy mắt như hóa thành giang hà đối kháng đối phương.

Đăng đăng đăng đăng!

Ngạnh kháng một chiêu, Nhiếp Vân lui về phía sau bảy tám bước, thần sắc ngưng trọng.

Đối phương chỉ dùng bàn tay đơn giản, hắn sử dụng chúa tể thần binh, cả hai đối chiến với nhau nhưng hắn lâm vào hạ phong.

Đúng là quá đáng sợ!

Chỉ sợ gia hỏa này là đáng sợ nhất dưới chúa tể.

- Tỉnh táp cho ta, cùng động thủ.

Biết rõ người trước mắt lợi hại, đột nhiên Nhiếp Vân hét to, hắn đánh thức đám người Phù Ám Triều đang mê man.

- Đáng giận, động thủ!

Đám người Đoạn Diệc đã tỉnh táo lại, sắc mặt bọn họ đỏ lên, lúc này rống to sau đó ra tay ngay lập tức.

Trong nháy mắt năm đại cao thủ liên thủ công kích vào một chỗ,bọn họ giống như dây thừng không ngừng xiết chặc trung niên nhân.

- Hừ!

Đối mặt năm đại cao thủ công kích, sắc mặt trung niên nhân lạnh nhạt và tiến lên phía trước vài bước.

Mỗi khi đi một bước, mọi người cảm thấy áp lực tăng lớn một phần, liên tục mười bước, Bạch Đầu tôn giả sụp đổ đầu tiên, hắn không có biện pháp ra tay.

Trong năm người thực lực của hắn yếu nhất cho nên hắn không chịu nổi đầu tiên.

- Đây là linh hồn áp bách!

Có thể làm cường giả như Bạch Đầu tôn giả bị như vậy, không cách nào ra tay, lực lượng linh hồn của đối phương sợ rằng không thấp hơn mình, cũng đã đạt tới cấp bậc chúa tể, thậm chí mượn nhờ địa thế đặc thù của Âm Hồn Cốc cho nên uy thế lớn hơn.

- Linh hồn như ô, tuệ kiếm chém giết!

Một khi bọn họ không thể ra tay sẽ bị đánh bại, linh hồn chi lực khổng lồ của Nhiếp Vân nghênh đón, nó như biến thành cây dù ngăn ở trước mặt mọi người, cũng ngăn cản linh hồn áp bách từ trung niên nhân bộc phát.

Đồng thời tuệ kiếm trong đầu xuất hiện lên đỉnh đầu, nó chém xuống một cái và chặt đứt lực lượng áp bách lên mọi người, tất cả mọi người cũng thoát khỏi gánh nặng.

- Không nghĩ tơi linh hồn của ngươi cũng đạt tới cấp bậc chúa tể, khó trách có thể xông đến nơi đây!

Thấy lực lượng linh hồn của Nhiếp Vân bộc phát, trung niên nhân khẽ động, trên mặt không vui không buồn, hắn lại đánh xuống một chưởng.

Lần này bàn tay mang theo hào quang màu vàng óng ánh giống như một khối sắt thép, linh hồn của Nhiếp Vân hình thành cây dù va chạm với hắn, lập tức cảm thấy nóng rát đau đớn.

- Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

Biết rõ đây là tuyệt chiêu nào đó của đối phương, nếu không xuất ra át chủ bài thì hắn khẳng định không thể trụ vững, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, thân thể của hắn chấn động và hai phân thân xuất hiện.

Phân thân giống bản tôn như đúc, đồng thời ra tay đối kháng với bàn tay màu vàng của đối phương.

Vèo!

Nhiếp Vân lui về phía sau lần nữa

Lần này trung niên nhân lộ ra thần thái ngưng trọng.

Ba phân thân thực lực giống nhau như đúc, cũng làm cho hắn cảm thấy khó hiểu và khiếp sợ.

- Thiên Tâm Đằng lan tràn!

Biết rõ không thi triển toàn lực rất khó chiến thắng đối phương, Nhiếp Vân cũng không lưu thủ, bàn tay giương lên, Thiên Tâm Đằng lan về phía trước, vô số dây leo gào thét cuốn lấy trung niên nhân.

- Thủ đoạn quá nhiều!

Rốt cuộc trung niên nhân cảnh giác.

Thực lực Thiên Tâm Đằng đạt tới hai ngàn chín trăm chín mươi

chín đầu đại đạo, phối hợp thuộc tính không ngừng diễn sinh, mặc dù là hắn cũng có cảm giác khó giải quyết.

Hơn nữa người này trong nháy mắt xuất hiện ba phân thân, ba người liên thủ với nhau, cho dù hắn có thực lực mạnh hơn cũng khó thắng.

- Ta không muốn chiến đấu với ngươi, ta chỉ muốn tìm được Phá Ấn Luân, ngươi giao thứ đó ra, chúng ta sẽ xoay người rời đi.

Nhiếp Vân cất cao giọng nói.

Đây là lời nói thật, thực lực của trung niên nhân thật đáng sợ, mặc dù hắn sử dụng tất cả thủ đoạn cũng không thể đánh thắng..

- Muốn Phá Ấn Luân, phải mạnh hơn ta mới được.

- Động thủ đi, không nên làm người nhu nhược, ta muốn nhìn ngươi có bao nhiêu át chủ bài.

Trung niên nhân hừ lạnh.

- Mục đích của ngươi ở nơi này là Phá Ấn Luân sao?

Thấy trung niên nhân nghe được Phá Ấn Luân, tuy nhìn thì lạnh lùng nhưng trên thực tế trong ánh mắt mang theo hưng phấn, trong nội tâm Nhiếp Vân khẽ động, hắn nghĩ tới một loại khả năng.

Hừ!

Trung niên nhân cũng không trả lời, sắc mặt lạnh lùng, trong mắt bắn ra hàn quang.

Bước ra một bước, một quyền lăng không.

Địa chấn núi tồi, lực lượng khủng bố.

Ba đại pháp thân đồng thời cảm thấy chấn động và lui về phía sau lần nữa.

- Đáng giận!

Không nghĩ tới tên này dầu muối không tiến, nói cái gì cũng vô dụng, thực lực lại mạnh như vậy, Nhiếp Vân cảm thấy bất đắc dĩ.

Liên tục giao thủ, cả cánh tay của hắn run rẩy, khí huyết trong người sôi trào và hít thở dồn dập.

Tiếp tục đánh như vậy, hắn nhất định sẽ bị đối phương đang sống đánh chết.

Hiện tại bảo hắn buông tha khẳng định không cam lòng.

- Ta đến thử xem!

Thời điểm Nhiếp Vân tiến thối lưỡng nan, đột nhiên Tử Đồng Bất Hủy kêu lên và đi tới trước mặt.

Bản thể Tử Đồng Bất Hủy là hỗn độn thần sơn, thân thể vô cùng chắc chắn, vung quyền ra tay, cánh tay và nắm đấm vừa thô vừa to nghiền áp về phía trước.

Oanh!

Nắm đấm của trung niên nhân đối kháng nắm đấm của Tử Đồng Bất Hủy, hai người đều chấn động.

Tuy Tử Đồng Bất Hủy có thực lực kém Nhiếp Vân một đoạn nhưng loại cứng đối cứng, va chạm lực lượng đơn thuần lại không kém gì trung niên nhân.

- Viễn cổ hỗn độn thần sơn? Không tệ, không sai!

Hiển nhiên trung niên nhân không nghĩ tới người trước mặt lại có thực lực như vậy, đối kháng một chiêu cũng nhận ra chi tiết của Tử Đồng Bất Hủy, nội tâm tràn đầy hoảng sợ.

- Ngươi cũng không tệ!

Tử Đồng Bất Hủy tiến về phía trước, lần này không phải nắm đấm

mà là cả người đụng qua.

Thực lực mạnh nhất của hắn không phải là tiên lực, mà là thân thể, mạnh mẽ đâm tới chẳng khác gì binh khí cực lớn hình người, còn chưa tới trước mặt đã nghiền nát không gian chung quanh..

- Lạc Nguyệt Thần Phong!

Tử Đồng Bất Hủy và trung niên nhân giao thủ tạp thành khe hở, Phù Ám Triều vẫn súc thế lực lượng đã ra tay.

Đây là tuyệt chiêu mạnh nhất của hắn, Lạc Nguyệt Thần Phong!

Chúa tể thần binh loại hình liêm đao như mặt trăng rơi xuống, nó mang theo sát ý chém giết tất cả, lăng không bổ một phát, từng tia khí lãng giống như vằn nước không ngừng nện về phía trung niên nhân.

------oOo------

Chương 2345: Nhất Kiếm Lăng Vân (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thi triển ra chiêu này, sắc mặt Phù Ám Triều cũng như lúc trước, có chút tái nhợt và toàn thân không ngừng run rẩy.

- Khó trách tự tin như thế, quả nhiên chiêu này đáng sợ, đột nhiên sử dụng ra ta cũng khó tránh được.

Nhìn thấy chiêu này của Phù Ám Triều, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Trước kia biết rõ Phù Ám Triều có tuyệt chiêu ẩn giấu nhưng chưa bao giờ thấy qua, lúc này nhìn thấy cảnh tượng như vậy mới biết nó đáng sợ.

Uy lực của chiêu này còn mạnh hơn Nhất Kiếm Trọng Đoạn, mang theo lực lượng thiêu đốt tinh huyết bổn mạng, một khi thi triển tuyệt

đối đồng cấp vô địch.

Nếu như không phải trước khi tới Ma Luyện đại kết giới đã gặp được chiêu này, chỉ sợ không có tư cách chạy trốn.

Xì xì xì xì...

Không khí phát ra âm thanh nhẹ nhàng như gió nhẹ lướt qua, vằn nước rơi vào người trung niên nhân.

Đăng đăng đăng đăng!

Hai tay trung niên nhân đưa lên phía trước và ngăn cản, chiêu này có uy lực thật sự quá lợi hại, căn bản không ngăn cản nổi, liên tục lui về phía sau vài bước, lòng bàn tay lưu lại một vết máu.

Công kích cường đại như thế, cho dù là cánh tay của Tử Đồng Bất Hủy cũng bị chém đứt, lúc này chỉ lưu lại vết máu tên đầu ngón tay, không phải tận mắt nhìn thấy tuyệt đối không tin tưởng.

- Liên Nguyệt kiếm, Nhất Kiếm Lăng Vân!

Đúng lúc này Nhiếp Vân động.

Phù Ám Triều sử dụng Lạc Nguyệt Thần Phong đã mang cho hắn linh cảm rất lớn, thật lâu không có đột phá Liên Nguyệt kiếm lại hình thành chiêu thức mới.

Từ khi sáng chế Liên Nguyệt kiếm thức đầu tiên tới bây giờ, tổng cộng bảy thức, theo thứ tự là: Nhất Kiếm Phá Trần, Nhất Kiếm Hoàn Vũ, Nhất Kiếm Tru Thiên, Nhất Kiếm Hủy Diệt, Nhất Kiếm Hỗn Độn, Nhất Kiếm Sáng Tạo và Nhất Kiếm Trọng Đoạn.

Đây chính là thức thứ tám!

Đàn ông không có ý chí lăng vân, như vậy đã phụ tâm thân tám thước của mình!

Nhất Kiếm Lăng Vân, kiếm chiêu như mây bay thẳng cửu thiên, từ khi mũi kiếm xuất hiện đã phóng thẳng về phía bầu trời, phát ra

tiếng gào thét hùng tráng.

- Đây là chiêu số gì?

Trong mắt trung niên nhân mang theo hoảng sợ.

Trước kia tuyệt chiêu Phù Ám Triều đã làm sắc mặt của hắn ngưng trọng, Nhiếp Vân cảm nâận được uy hiếp từ chiêu này, có cảm giác tử vong tới gần.

Chiêu kiếm pháp này mang theo ý chí lăng vân, cái gì cũng không thể ngăn cản, mặc dù trời xanh ngăn cản cũng bị đâm thủng một lỗ.

Bàn tay vội vàng đưa lên phía trước ngăn cản, năm ngón tay màu vàng như đánh đàn đối kháng với kiếm quang, ngay sau đó vội vàng co rút lại, liên tục vài lần đã có máu tươi tung tóe, trung niên nhân không ngừng lảo đảo.

PHỐC!

Một tiếng giòn vang, kiếm quang chém vào bàn tay trung niên nhân và cắt đứt nó ra khỏi cánh tay.

- Ngươi có thể làm tổn thương ta?

Nhìn bàn tay rơi xuống đất, trung niên nhân vốn sững sờ, ngay sau đó hắn cười to, nhìn biểu lộ không biết đang cao hứng hay khổ sở.

Thấy thái độ của hắn thất thường, Nhiếp Vân cũng không ra tay, hắn nhân cơ hội điều tức

Chiêu Nhất Kiếm Lăng Vân này cũng hao phí tất cả lực lượng toàn thân, nếu như không có nguyên khí đan điền duy trì, chỉ sợ hiện tại hắn không tốt hơn Phù Ám Triều chút nào, sẽ trực tiếp ngã xuống đất.

- Rất tốt, ngươi có thể gây tổn thương cho ta, nói rõ có tư cách đạt được Phá Ấn Luân, hiện tại ta sẽ giao hắn cho ngươi, đem đi đi!

Cười xong, trung niên nhân khoát tay, tuy ngoài miệng có tư cách

mang Phá Ấn Luân đi, trên tay không có bất cứ động tác nào, cũng không có cầm ra bất cứ binh khí pháp bảo nào khác.

- Lấy đi? Phá Ấn Luân ở nơi nào?

Đoạn Diệc hỏi.

Trong chiến đấu lúc trước hắn lặng lẽ quan sát cả gian phòng một vòng, cũng không tìm được cái gọi là Phá Ấn Luân.

Dựa theo tình huống bình thường, pháp bảo cấp bậc này có lực lượng rất lớn, nếu như không phải chuyên môn giấu đi, rất khó che dấu khí tức, vì sao không nhìn thấy?

- Chẳng lẽ... Ngươi chính là Phá Ấn Luân?

Do dự một lúc cắt lời Đoạn Diệc, Nhiếp Vân vội vàng nhìn sang.

Chẳng lẽ trung niên nhân này kỳ thật chính là Phá Ấn Luân, bằng không vì sao nói đánh bại mới có thể đạt được hắn?

- Không sai, chính là ta!

Trung niên nhân thản nhiên nói.

Mặc dù trong lòng đoán được, thế nhưng nghe thấy đối phương xác nhận, Nhiếp Vân vẫn không nhịn được có chút sửng sốt.

Có thể ngưng tụ hình người, đã nói rõ người trung niên trước mắt này là khí linh. Một cái khí linh đã lợi hại như vậy, như vậy pháp bảo nên sẽ mạnh tới bao nhiêu chứ?

- Ta không phải là khí linh, Phá Ấn Luân là ta, ta cũng là Phá Ấn Luân!

Dường như nhìn thấy hắn đang nghi hoặc, người trung niên giải thích một câu.

- Ngươi là bản thể Phá Ấn Luân?

Nhiếp Vân gật đầu một cái, giờ hắn mới hiểu được ra.

Pháp bảo biến thành người hình có hai loại hình thức, loại thứ nhất, là hình thức tiểu linh khí linh, loại này thường thấy nhất, cũng là bình thường nhất, không có gì kỳ quái. Một loại khác còn lại, chính là như người trung niên trước mắt này vậy, sau tạo thành khí linh, trải qua không biết bao nhiêu vạn năm. Khiến cho pháp bảo hoàn toàn dung nhập vào bản thân, làm được cái gọi là linh bảo hợp nhất!

Khí linh dưới tình huống này, bản thân nó chính là pháp bảo, cho nên uy lực cực kỳ to lớn!

Khó trách người trung niên này lại lợi hại như vậy, Nhiếp Vân xuất ra tất cả thủ đoạn, thậm chí nay cả Liên Nguyệt kiếm thức thứ tám mà hắn sáng chế ra cũng chỉ có thể đả thương đối phương một tia. Sợ rằng bản thân Phá Ấn Luân chính là món thần binh Chúa Tể.

Thần binh Chúa Tể lại phối hợp với thủ đoạn linh bảo hợp nhất, đương nhiên rất là đáng sợ!

Hơn nữa linh bảo hợp nhất ở trong truyền thuyết, ít nhất từ lúc Nhiếp Vân từ trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực đi ra cho đến bây giờ vẫn là lần đầu tiên thấy được, nghe được.

- Ta đã chờ ở chỗ này hơn ức vạn năm, có thể đánh bại được ta thì ta sẽ thả các ngươi rời đi!

Sau khi nói ra thân phận của mình, vẻ mặt người trung niên này có chút hoảng hốt, dường như là giải thoát, cũng giống như là hoàn thành sứ mạng nào đó.

- Chờ ức vạn năm? Chẳng lẽ Âm Hồn cốc cũng không phải là tử địa, mà là chỗ khảo hạch mà được người ta đặc biệt thiết kế ra?

Nhiếp Vân kỳ quái hỏi.

Trước đó thấy từng cửa, từng của hắn đã nghi ngờ trong lòng. Hắn cảm giác dường như có người đặc biệt thiết kế như vậy, chẳng lẽ đây là thật?

Nếu như là thật, như vậy người thiết kế những cửa ải này là vì chuyện gì? Vì để cho người ta thu phục Phá Ấn Luân này hay sao? Tìm được cơ hội trở thành Chúa Tể?

Nhiếp Vân có chút hồ đồ.

------oOo------

Chương 2346: Gặp lại Kiền Huyết lão tổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Loại thủ đoạn này cường giả Chúa Tể cũng không làm được, sợ rằng có liên quan tới cường giả Phong vương, chẳng lẽ là thủ đoạn của đám người A Dục Vương?

Vừa nghĩ tới thủ đoạn của bọn họ, trong lòng Nhiếp Vân không còn có chút hưng phấn nào nữa. Mà ngược lại còn có vẻ khẩn trương.

Thuật ngụy trang của hắn cho dù có mạnh hơn nữa, thế nhưng một khi gặp phải đám người A Dục Vương. Nhất định sẽ không ngụy trang được nữa.

- Nhất định phải mau chóng tìm được Tam Giới Chi Tâm, để cho Nhiếp Đồng trở thành cường giả Phong vương...

Biết thời gian không đợi người, trong lòng Nhiếp Vân đã có quyết định, lại ngẩng đầu nhìn về Phá Ấn Luân ở phía trước. Thấy hắn không có ý trả lời câu hỏi của mình cho nên hắn cũng không có ý định nói thêm nữa.

- Ngươi đã muốn đi cùng chúng ta vậy thì đi thôi! Ngươi duy trì bộ dáng này hay là biến về bản thể?

Người trung niên này mang tới cho hắn áp lực rất lớn, bây giờ đối phương nói rất hay, vạn nhất một khi trở mặt, coi như là hắn cũng rất khó đối phó với người này.

Cho nên hắn thấy, đương nhiên là hy vọng đối phương biến trở về bản thể, như vậy cũng dễ nắm trong tay hơn.

- Biến trở về bản thể đi, như vậy ngươi cũng có thể yên tâm với ta một ít!

Dường như nhìn thấu tâm nghi ngờ của hắn. Thân thể người trung niên nhoáng một cái đã biến mất, thay vào đó là một cái bánh xe to lớn màu vàng xuất hiện ở trước mắt Nhiếp Vân.

Mặt ngoài Kim Lân này có khắc đầy các loại bí văn, ba quang mơ hồ. Cho dù không có tận lực tản ra lực lượng thế nhưng lại làm cho không gian chung quanh vỡ vụn.

Chỉ từ điểm này cũng có thể thấy được, món binh khí này tuyệt đối đã đạt tới cấp bậc thần binh Chúa Tể.

- Cái Phá Ấn Luân này sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy chứ? Có chút tương tự với Phá Thiên Trùy của ta!

Người khác đều rung động vì sự cường đại của Phá Ấn Luân, thế nhưng Nhiếp Vân lại có cảm giác giống như đã từng quen biết.

Phá Ấn Luân trước mắt cái này lại giống như Phá Thiên Trùy trước hắn lấy được, khiến cho người ta có cảm giác giống nhau, dường như tài liệu luyện chế có chút tương tự. Đều có hiệu quả phá phong ấn.

- Thu!

Trong lòng kỳ quái, thế nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều nữa mà nhẹ nhàng vung tay lên, lập tức đem Phá Ấn Luân trước mắt thu vào trong nạp vật thế giới.

- Đây là... Thế giới chân thật? Có thế giới thiên đạo của chính mình?

Vừa mới xuất hiện ở trong nạp vật thế giới tì Phá Ấn Luân lập tức phát ra thanh âm thán phục.

Thân là siêu cấp cường giả Hỗn Độn hải dương, thế nhưng hắn lại nhìn thấy một thế giới trên một người không phải là cường giả Chúa Tể, chuyện này làm cho hắn có chút không dám tin tưởng.

- Xấu hổ quá, bây giờ ta phải luyện hóa ngươi rồi!

Không để ý tới tiếng thán phục của hắn, thân ảnh của Nhiếp Vân đột ngột xuất hiện ở trước hắn.

Kiện Phá Ấn Luân này uy lực quá lớn, chỉ có hoàn toàn luyện hóa nó mới có thể khuất phục được.

- Không có đạt tới cấp bậc Chúa Tể, ngươi còn không có luyện hóa được ta a!

Phá Ấn Luân nói.

Cho dù hắn chỉ là một món pháp bảo, thế nhưng lại là linh bảo hợp nhất, chỉ cần không có đạt tới cấp bậc Chúa Tể muốn luyện hóa hắn, quả thực khó có thể.

- Chuyện này không cần ngươi lo lắng, luyện hóa!

Ở bên ngoài, Nhiếp Vân quả thực không có biện pháp, thế nhưng ở chỗ này muốn luyện hóa lại vô cùng đơn giản.

Bàn tay nhẹ nhàng chộp một trảo, một cỗ niệm lực không cho đối phương kháng tràn vào trong cơ thể đối phương. Trong nháy mắt trong Phá Ấn Luân đã liền tràn ngập ý niệm của hắn, trở thành pháp bảo của hắn.

- Chủ nhân!

Phá Ấn Luân cúi đầu, trong lòng hoảng sợ không thôi.

Mãi đến lúc này hắn mới biết, ở trong thế giới này, người thiếu niên trước mắt này tuyệt đối là vương giả, đừng nói là hắn, cho dù là cường giả Chúa Tể, cường giả Phong vương tới đây cũng không thể phản kháng ý chí của hắn.

- Được rồi! Dẫn chúng ta rời đi đi!

Hoàn toàn luyện hóa Phá Ấn Luân, lúc này Nhiếp Vân mới thở phào nhẹ nhõm.

Linh bảo hợp nhất thần binh Chúa Tể quả thực quá mạnh mẽ, nếu không luyện hóa, quả thực hắn không yên lòng.

Sưu!

Một người một bảo lần nữa xuất hiện, sau khi tâm cảnh buông lỏng, Nhiếp Vân lần nữa nhìn quả chung quanh, nhìn một hồi hắn không nhịn được khẽ lắc đầu.

Trước đây hắn cho là nơi này sẽ có tiểu thế giới các loại, có thể khiến cho nạp vật thế giới tiếp tục lớn nên. Thế nhưng bây giờ nhìn lại cũng không có những thứ đồ này. Chẳng qua là không gian trận pháp rộng rãi mà thôi, khoảng cách tới thế giới còn kém rất xa. Vì vậy cho dù có luyện hóa, đối với nạp vật thế giới cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Nếu như đối với mình không có ích gì, Nhiếp Vân cũng lười lấy đi, để cho Phá Ấn Luân dẫn đường trước mặt, đoàn người nhanh chóng bay ra phía ngoài.

Có Phá Ấn Luân dẫn đường, tốc độ so với lúc trước còn nhanh rất nhiều, trong mấy chục hô hấp mọi người đã thoát ra khỏi biển sấm sét, lần nữa trở lại bên ngoài Âm Hồn cốc.

Âm Hồn cốc một vào một ra, thời gian mặc dù không dài, thế nhưng lại hung hiểm vô cùng, nếu không phải nhiều lần quyết định thật nhanh, sợ rằng hắn đã sớm vẫn lạc.

Cho dù nguy hiểm, thế nhưng thu hoạch cũng cực lớn, không nói tới thu phục đám người Phù Ám triều, quan trọng hơn là còn tìm được Tầm Lệnh phù và Phá Ấn Luân, có hai thứ này, việc trở thành Chúa Tể chỉ sợ cũng không phải là việc quá khó khăn.

- Đi Thiên Xu đình!

Trở lại chiến trường tam giới, Nhiếp Vân tìm kiếm phương hướng của Phù Ám triều nhận, sau đó mang mọi người nhanh chóng tiến lên.

Thiên Xu đình là trung tâm chiến trường tam giới, Ngụy bản nguyên và Hỗn Độn vương phù lệnh mà đám người Phù Ám triều muốn tìm đều ở nơi đó, hạch tâm tam giới mà hắn muốn tìm cũng rất có thể ở đó, đương nhiên hắn phải đi qua nhìn xem một chút.

Mọi người không có phi hành mà là đi bộ tiến lên. Liên tục đi bảy ngày bảy đêm, đi tới một chỗ bình nguyên to lớn.

Chung quanh bình nguyên có mấy chục tòa núi cao xoay quanh, tựa như cái đình, bao phủ địa thế chung quanh, tạo thành một chỗ địa hình và phong thủy đặc thù. Linh khí ở nơi này rõ ràng so với những nơi khác càng thêm đầy đủ. nếu như tu luyện ở chỗ này, nhất định sẽ làm chơi ăn thật.

- Đây chính là Thiên Xu đình!

Phù Ám Triều có kinh nghiệm nhiều lần tới chiến trường tam giới cho nên lúc này mới gật đầu khẳng định một cái.

- Nạp hình tụ thế, hội tụ tất cả linh khí và sinh cơ trong chiến trường tam giới, chỗ này chắc là trung tâm!

Không cần đối phương nói thì Nhiếp Vân cũng đã nhìn ra được.

------oOo------

Chương 2347: Nguy cơ trí mạng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỗ này rất rõ ràng là trung tâm của chiến trường tam giới, đem toàn bộ chỗ tốt của chiến trường đều tập trung vào một chỗ. Khiến cho người ta tiến vào trong đó lập tức lưu quyến quên về.

- Nơi này đã có không ít người tới, nhìn tình cảnh này, xem ra

người muốn có được Hỗn Độn vương phù cũng không ít a!

Trên bình nguyên đã có không ít cường giả đi tới, mỗi người đều tạo thành một trận doanh nhỏ, tụ tập ở một chỗ, thận trọng nhìn đám người mới tới.

Hỗn Độn vương phù lệnh xuất hiện ở chỗ này, tất cả mọi người đều muốn tới thử vận khí một chút.

Cho dù đám người Nhiếp Vân không có cố gắng phát ra khí thế, thế nhưng phàm là người có thể đi vào nơi này cơ hồ không có người nào yếu. Tất cả đều nhìn ra đám người bọn họ bất phàm, cho nên ucnxg không có một ai tới khiêu khích.

Như vậy bọn hắn cũng vừa vặn yên tĩnh một phen.

- Nhìn dáng vẻ của bọn hắn, dường như Hỗn Độn vương phù lệnh còn chưa có xuất thế. Trước tiên chúng ta đi tìm Ngụy bản nguyên mà ngươi nói đi, cụ thể nó ở nơi nào, ngươi có biết vị trí hay không?

Nhiếp Vân nhìn về phía Phù Ám Triều rồi nói.

Trước đó Phù Ám Triều đã từng nói qua, Ngụy bản nguyên của Tu La đại thế giới đã bị phong ấn ở gần Thiên Xu đình này. Mà bây giờ Hỗn Độn vương phù lệnh cũng chưa có xuất hiện, như vậy cũng tiện tìm Ngụy bản nguyên này trước.

Chỉ cần tìm được vật này, trở thành Chúa Tể, sau này muốn cướp đoạt bất kỳ vật gì cũng sẽ có chỗ dựa rất lớn.

- Ở hướng kia!

Phù Ám Triều lấy ra một món pháp bảo nhìn một hồi, sau đó chỉ về một phương hướng.

- Đi!

Mọi người không chút chần chờ, lập tức đi về phía phương hướng này.

Ầm!

Mọi người còn chưa đi được xa thì phía bầu trời xa xa đột nhiên vang lên tiếng nổ ầm vang, một chiếc cổ thuyền to lớn đột ngột xuất hiện.

Trên cổ thuyền này có khắc ký hiệu đặc thù, chính là ký hiệu đặc biệt của Kiền Huyết hoàng triều.

- Chúng ta lại gặp mặt rồi. Ta nên gọi ngươi là Nhiếp Vân hay là Di Tương?

Một lão giả đứng ở đầu thuyền, hai mắt nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lẽo như băng.

Tiếp xúc với đám người Phù Ám Triều, Nhiếp Vân vẫn luôn ngụy trang là Di Tương. Một đường tới đây cũng chỉ không có thay đổi thân phận. Vốn là chiến trường tam giới rộng lớn vô cùng, cho dù đụng phải đám người Kiền Huyết lão tổ thì cũng không biết phải qua thời gian bao lâu mới gặp. Thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới oan gia ngõ, mới tới Thiên Xu đình thì lại đụng phải đối phương.

Cũng có thể đối phương luôn thủ hộ ở chỗ này, chờ mình sa lưới!

Kiền Huyết hoàng triều ngang dọc một đại thế giới trong thời gian dài như vậy, tài lực kinh người. Nhất định sẽ có rất nhiều người nguyện ý làm nội ứng cho bọn hắn. Cho dù Nhiếp Vân ngụy trang thành Di Tương, lại cố gắng không có thay đổi. Thế nhưng sợ rằng vừa mới tiến vào Thiên Xu đình đã bị người khác phát hiện ra, sau đó lại thông báo cho vị Kiền Huyết lão tổ này.

- Nhiếp Vân? Di Tương?

Nghe thấy Kiền Huyết lão tổ nói như vậy, nhất thời Nhiếp Vân đã biết thân phận ngụy trang thành Di Tương của mình đã bị đối phương đoán ra được. Cho nên lúc này hắn cũng lười tiếp tục ẩn nấp, thân thể nhoáng một cái đã biến trở về bộ dáng vốn có.

- Ha ha, lại gặp mặt rồi. Bất quá, ngươi muốn giết ta cũng không có dễ dàng như vậy a! Cáo từ!

Bàn tay chộp một trảo, Nhiếp Vân lập tức đem đám người Phù Ám Triều thu vào trong nạp vật thế giới rồi xoay người bỏ chạy.

Cho dù trải qua chuyến đi Âm Hồn cốc làm cho thực lực của hắn tăng lên không ít. Thế nhưng hắn vẫn tự biết bản thân mình, hắn biết mình so với Chúa Tể còn kém một đoạn rất lớn, tình huống bây giờ như vậy, trực tiếp chạy trốn mới là vương đạo.

Phượng Hoàng Chi dực mở ra, nhẹ nhàng vung vẩy một cái, Nhiếp Vân nhanh chóng thoát ra mấy vạn dặm. Đồng thời bàn tay đánh ra một chiêu, ngàn vạn khối Nguyên Khí đại đạo phù bị hắn tiện tay ném về phía sau.

Loại vật như Nguyên Khí đại đạo phù này, hắn muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu. Chỉ cần có thể ngăn cản đối phương một chút, tạo đủ thời gian cho hắn chạy trốn là được.

Trên bình nguyên này có nhiều người như vậy, chỉ cần có thể trốn vào trong đám người. Một khi thật giả lẫn lộn, cho dù đối phương là cường giả Chúa Tể thì nhất định cũng sẽ không tìm được mình.

- Lại là chiêu này. Đã vô dụng rồi!

Thấy hắn lại ném ra nhiều Nguyên Khí đại đạo phù như vậy, Kiền Huyết lão tổ cười lạnh một tiếng, ngón tay điểm về phía trước một chút, một tiểu thế giới lập tức xuất hiện ở trên không trung, bao phủ tới Nguyên Khí đại đạo phù, giống như muốn thôn phệ nó.

Ầm!

Nhiều Nguyên Khí đại đạo phù như vậy đồng thời ở nổ tung ở trong thế giới, cho dù có thể hoàn toàn phá hỏng tiểu thế giới này, thế nhưng lại không ngăn cản được Kiền Huyết lão tổ chút nào. Cổ thuyền ầm ầm một tiếng, đuổi sát theo sau lưng hắn.

Trước đó cổ thuyền của Kiền Huyết hoàng triều hoàn toàn bị vỡ nát. Chiếc cổ thuyền này rõ ràng là thứ mà không biết Kiền Huyết

lão tổ lần nữa lấy được từ nơi nào đó. Uy lực còn mạnh hơn, tốc độ cũng nhanh hơn, so với Phá Thần chu của Nhiếp Vân cũng chỉ mạnh hơn chứ không kém.

- Con mẹ nó… Thật là nhanh!

Không nghĩ tới lập lại chiêu cũ không có tác dụng, hơn nữa tốc độ của đối phương lại nhanh như vậy, sắc mặt của Nhiếp Vân tái xanh lên.

Nếu như thực sự bị đối phương bắt lại, như vậy hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ, nhất định phải nắm chắc thời gian chạy trốn khỏi nơi này.

- Đứng lại cho ta đi!

Kiền Huyết lão tổ theo ở phía sau thấy hắn muốn thoát đi, sao có thể để cho hắn như nguyện được chứ? Bàn tay đè một cái về phía trước, một cỗ thủ ấn do lực lượng ngưng tụ xuất hiện, đánh về phía lưng Nhiếp Vân.

Áp lực cường đại giống như là núi lớn nghiền ép. Mặt mũi Nhiếp Vân xanh mét, cắn răng lật tay đánh ra một kiếm.

Liên Nguyệt kiếm thức thứ tám, Nhất Kiếm Lăng vân!

Sưu!

Kiếm cường đại ý đâm thủng thủ ấn, Phượng Hoàng Chi dực lóe lên, Nhiếp Vân lần nữa chạy trốn về phía trước.

Nhất Kiếm Lăng vân uy lực vô cùng, cho dù là cường giả Chúa Tể, dưới tình huống không có đề phòng chút nào thì nhất định cũng sẽ ăn thiệt thòi rất nhiều.

- Không nghĩ tới mấy ngày không gặp thực lực của ngươi lại tăng lên như vậy. Sem ra lần này nhất định phải đánh chết ngươi rồi!

Thấy kiếm ý của đối phương đâm thủng thủ ấn do lực lượng ngưng tụ ra của mình, sát cơ trong mắt Kiền Huyết lão tổ sôi trào.

------oOo------

Chương 2348: Nguy cơ trí mạng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần đầu tiên nhìn thấy tiểu tử này, đối phương còn không có sức đánh trả chút nào, trực tiếp bị bắt vào bình. Lần thứ hai gặp lại,, thực lực người này đã cường đại hơn không ít, thuận lợi chạy trốn. Lần thứ ba gặp mặt, không nghĩ tới đối phương đã có thể đâm thủng công kích của hắn, còn làm ra phản kích được.

Ba lần gặp mặt bất quá chỉ chừng mười ngày mà thôi, loại tiến bộ này quả thực là nhanh tới mức đáng sợ!

Nếu như để mặc cho người này trưởng thành tiếp như vậy, sợ rằng chuyện trở thành Chúa Tể là điều đương nhiên. Tới lúc đó, một khi giao thủ, hắn khó mà có thể chiến thắng được.

Nghĩ tới điểm này, sao Kiền Huyết lão tổ có thể nhân từ nương tay cơ chứ? Tinh thần khẽ động một cái, trường đao lập tức xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Thần binh Chúa Tể! Kiền Huyết đao!

Hắn thân là cường giả Chúa Tể, thần binh Chúa Tể hoàn toàn có thể tự mình luyện chế ra được. Chỉ cần có đủ tài liệu, đương nhiên muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu. Chỉ bất quá đối phó với người thực lực yếu, hắn rất ít khi sử dụng nó.

Dù sao hắn cũng là Chúa Tể, đối phó với người không phải là Chúa Tể mà còn phải dùng thần binh Chúa Tể. Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, như vậy mặt mũi cũng mất sạch!

Mà lúc này hắn không lo nghĩ được nhiều như vậy, thiếu niên trước mắt này có tốc độ trưởng thành hoàn toàn khiến cho hắn kinh ngạc. Hắn biết, nếu như bây giờ không nhổ cỏ tận gốc, một khi chờ đối phương lớn lên, khi đó hắn sẽ không có vấn đề gì.. Thế nhưng Kiền Huyết vương triều tất sẽ gặp phải đả kích trước nay chưa từng có!

Mâu thuẫn của song phương nếu đã không có cách nào hóa giải. Như vậy cũng chỉ có thể thông qua cái chết của một bên để kết thúc tất cả mọi chuyện mà thôi!

Sưu!

Thần binh Chúa Tể dùng ở trong tay cường giả Chúa Tể, uy lực quả nhiên rất phi phàm, đao mang lăng không đánh xuống, đâm thẳng vào sau lưng Nhiếp Vân, căn bản không để cho hắn có thời gian đi đỡ.

- Đáng giận!

Không nghĩ tới đối phương lại không cố kỵ thân phận như thế, lấy ra thần binh Chúa Tể, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy da đầu tê dại, Nhất Kiếm Lăng vân lại lần nữa xuất hiện nghênh đón công kích của đối phương.

Thình thịch!

Kiếm ý và đao khí va chjam, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy cổ tay mình run run một cái, toàn thân tê dại. Một ngụm máu tươi không tự chủ được mà phun ra ngoài, đồng thời trường kiếm thần binh Chúa Tể cũng không cầm được nữa mà xoay tít trên không trung mấy vòng rồi rơi xuống ở phía xa.

- Tiếp tục trốn!

Một chiêu đã bị trọng thương, vứt bỏ binh khí. Nhiếp Vân biết, một khi hắn đi nhặt, nhất định sẽ mất đi cơ hội chạy trốn. Vì vậy hắn không dám dừng lại chút nào, cố nén hỗn loạn trong cơ thể, tăng tốc chạy về phía trước.

Cường giả Chúa Tể phối hợp với thần binh Chúa Tể quả thực quá đáng sợ, cường đại tới mức căn bản không phải là tồn tại mà hắn có thể chống cự vào lúc này.

- Đừng đi, ở lại với ta đi!

Tăng tốc chạy trốn, khi Nhiếp Vân đang cảm thấy sắp chạy thoát được thì đột nhiên một ngọn núi trước mắt ầm ầm sụp đổ, ngăn cản đường đi của hắn.

Nếu như tiếp tục đi về phía trước mà nói, tất nhiên sẽ bị đỉnh núi đè xuống phía dưới. Nhìn lực lượng sụp đổ kia. Một khi bị đụng phải, cho dù không chết thì cũng phải mất nửa cái mạng. Chỉ là dưới tình thế cấp bách, Nhiếp Vân cũng không thể làm gì khác hơn là ngừng lại.

Lúc này hắn mới nhìn thấy có một bóng người xuất hiện ở cách đó không xa, ngọn núi trước mắt chính là do người này ném ra.

Phù Hư Đam Sơn!

Phù Hư Chúa Tể!

Người này không ngờ lại đi cùng với Kiền Huyết lão tổ. Vừa mới ra tay đã chặn lại đường đào tẩu của hắn.

- Phù Hư Chúa Tể, ta và ngươi không thù không oán, xin nhường đường...

Thấy con đường trước mắt bị toàn bộ ngọn núi phong tỏa, trong lòng Nhiếp Vân như lửa đốt, ý niệm tập trung lại rồi mở miệng, không có chút thất lễ nào.

Đã đắc tội với một vị Chúa Tể, không thể đắc tội với một vị khác nữa. Nếu không, lần này quả thực hắn sẽ phải bỏ mạng ở nơi này.

- Đúng là chúng ta không thù không oán, bất quá ta được người ta nhờ vả. Cho nên ngươi ở lại đây đi!

Phù Hư Chúa Tể cũng lười nói nhảm với Nhiếp Vân, bàn tay lần nữa chộp một trảo, một ngọn núi to khác bỗng nhiên bay lên, lần nữa đè ép xuống dưới.

- Đáng giận!

Thấy đối phương căn bản không cho mình nói chuyện mà trực tiếp

xuất thủ, Nhiếp Vân tức giận tới mức liên tục kêu loạn. Thế nhưng cũng không có bất kỳ biện pháp nào khác. Phượng Hoàng Chi dực nhanh chóng vỗ, tức thì thân thể từ trong đỉnh núi chèn ép thoát ra ngoài. Sau đó hắn thay đổi phương hướng chạy trốn về những nơi khác.

Ầm!

Còn chưa đi được bao xa thì đã có một đạo đao mang đánh tới, xé rách không gian trước mặt, khiến cho Kiền Huyết lão tổ đã đuổi kịp tới bên cạnh hắn.

Mặc dù tốc độ củaPhượng Hoàng Chi dực rất nhanh. Thế nhưng so với cường giả Chúa Tể mà nói, vẫn còn kém hơn không ít, căn bản không trốn thoát được!

- Địa Hành!

Dưới tình thế cấp bách, Nhiếp Vân vội vàng chui vào dưới đất.

Một vị cường giả Chúa Tể như vậy đã khiến cho hắn nhức đầu, khó có thể đào thoát. Hai đại Chúa Tể tự mình liên thủ, hơn nữa mỗi người đều lấy ra binh khí, căn bản không để cho hắn có thời gian chạy thoát!

Nhưng mà cho dù trốn không thoát thì cũng phải trốn, cũng không thể ngồi chờ chết được!

mặt đất ở chiến trường tam giới so với Tà Nguyệt Chí Tôn vực còn bền và cứng rắn hơn. Nhiếp Vân vừa mới tiến vào trong đó đã lập tức nhanh chân chạy như điên.

- Ngươi cho rằng trốn ở dưới đất là có thể chạy thoát sao? Nằm mơ đi!

Tiếng cười lạnh của Kiền Huyết lão tổ vang lên, thân ảnh đang đi về phía trước của Nhiếp Vân vội vàng dừng lại. Ngay sau đó hắn lập tức nhìn thấy một đạo đao khí xé rách mặt đất trước mặt. Trước mặt tức thì xuất hiện một cái rãnh sâu đạt tới mấy trăm trượng.

Vừa rồi nếu như không phải hắn có phản ứng nhanh, kịp thời dừng lại. Như vậy chỉ sợ lần này đã bị đao khí trực tiếp xé thành hai nửa.

Sưu!

Nhiếp Vân từ dưới mặt đất chạy trốn lên.

Xem ra muốn chạy trốn từ dưới là chuyện không thể nào, làm không tốt sẽ còn khiến cho mình bị một đao đánh chết. Lúc này chỉ có thể nghĩ biện pháp đối mặt mà thôi.

Nhưng mà... Để cho hắn đối mặt với một vị Chúa Tể... Cho dù chỉ nghĩ cũng đã cảm thấy run sợ, không có cách nào chiến đấu.

- Đi ra là tốt, vậy thì chờ chết đi!

Thấy hắn từ dưới mặt đất xông lên, Kiền Huyết lão tổ cười ha hả một tiếng. Kiền Huyết đao trong tay lần nữa lăng không đánh xuống, đao mang trong nháy mắt đã đi qua ức vạn dặm. Đồng thời cũng xé rách bầu trời chiến trường tam giới.

------oOo------

Chương 2349: Đường cùng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Kiền Huyết, thân là Chúa Tể mà lại đối phó với một người không phải là Chúa Tể như vậy. Lá gan ngươi rất lớn a.

Đúng lúc này thì đột nhiên có một tiếng hét lớn mang theo vẻ lo lắng vang lên, ngay sau đó có một bóng người nhanh chóng vọt tới. Sau lưng người này có cõng một cái hồ lô rượu, thân đầy mùi rượu. Thấy Nhiếp Vân bị vây vào bên trong, hắn lập tức giận dữ không thôi. Người này chính là Tiêu Diêu Tiên.

- Lý Tiêu Dao, ngươi còn chưa tỉnh lại hay sao? Đây là oán cá nhân của bọn họ ân, thân làm Chúa Tể ngươi chớ có nhúng tay vào chuyện này đ.

thân ảnh của Tiêu Diêu Tiên còn chưa tới trước mặt thì thiên địa lại đung đưa một trận, hóa ra là Ma Thiên lão tổ xuất thủ.

Cường giả Chúa Tể ba nghìn đầu đại đạo viên mãn, thực lực tương thông. Lại thêm một thân có pháp bảo cường hãn, muốn chiến thắng đối phương cũng khó khăn.

Hồ lô rượu trên người Tiêu Diêu Tiên chính là binh khí của hắn, không trung cuồn cuộn. Trên chiến trường tam giới xuất hiện từng khe nứt đen nhánh. Mặt đất nổ tung, lực công kích cường đại khiến cho những người vốn định xem náo nhiệt hoảng sợ biến sắc không thôi, nhanh chóng chạy trốn ra chung quanh.

Cường giả cấp bậc Chúa Tể chiến đấu, căn bản không phải là chuyện mà bọn họ có thể nhúng tay vào. Một khi đến gần một chút cũng đã cảm thấy tâm linh run rẩy, chứ đừng nói là ngăn cản công kích.

- Hóa ra Chúa Tể lại mạnh mẽ như vậy...

- Ta vốn tưởng rằng hơn mười cường giả bán bộ Chúa Tể đại tam trọng liên thủ thì cũng sẽ khiến cho Chúa Tể khó chịu. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, căn bản không có chuyện này a.

- Như vậy cũng giống như một người trưởng thành đấu với mười mấy đứa trẻ vậy. Cho dù những đứa trẻ này có nhiều hơn nữa thì sao có thể là đối thủ của người trưởng thành cơ chứ?

- Mấu chốt là nếu như người trưởng thành không muốn chiến đấu thì lập tức có thể xoay người rời đi. Những đứa trẻ kia không thể nào ngăn cản, làm gì được người trưởng thành.

Thấy Tiêu Diêu Tiên chiến đấu cùng Ma Thiên lão tổ trên bầu trời. Lúc này mọi người mới biết giữa bọn họ và Chúa Tể chênh lệch như thế nào.

Không thể so sánh nổi!

Sauk hi biết những chuyện này, trong lòng bọn hắn cũng đồng thời

hoảng sợ người gọi là Nhiếp Vân này. Lại có thể dưới đuổi giết của hai đại cường giả Chúa Tể mà lại trốn xa được như vậy, quả thực đủ đáng sợ.

- Đáng tiếc, cho dù có đáng sợ hơn nữa cũng vô dụng. Thứ không thiếu nhất trên thế giới này chính là thiên tài, cho dù người có lợi hại hơn đi chăng nữa. Thì sau khi chết cũng chỉ có một cách gọi, đó chính là thi thể!

- Chẳng qua một nhân vật đáng tiếc như vậy lại phải chết đi. Nếu muốn trách thì trách người quá mức phô trương. Khiêu chiến Kiền Huyết hoàng triều, đây không phải là tự mình tìm chết hay sao?

- Những lời này của các ngươi ta không đồng ý, tu luyện giả chúng ta chú ý thuận tâm mà làm, Nhiếp Vân này cho dù chạy trời không khỏi nắng, thế nhưng vẫn sống tiêu sái. Cho dù chết ở đây lúc này thì qua ức vạn năm cũng sẽ được tán dương...

- Từ lúc Nhiếp Vân này thành danh cho tới bây giờ mới bao lâu cơ chứ? Trong thời gian ngắn như vậy đã huy hoàng như thế, thật là lợi hại!

- Giống như lưu tinh, đáng tiếc... Bất quá chuyện của hắn sẽ trở thành truyền thuyết vĩnh cửu.

Trên bình nguyên, vô số tu luyện giả nhìn Nhiếp Vân sắp bị giết, có người cảm khái, cũng có người đồng tình.

Người biết tới cái tên Nhiếp Vân này đều biết thiếu niên này từ khi quật khởi tới lúc nổi tiếng tam giới, thời gian chỉ có mấy tháng ngắn ngủi. Vốn bọn hắn tưởng rằng nhân vật như vậy, sau này nhất định sẽ nổi danh khắp thiên hạ. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, dường như đối phương đã không có cơ hội nữa rồi.

Thiên tài mới xuất hiện lại sắp bị tiêu diệt, thiên tài cao cấp có thể đếm được trên đầu ngón tay trong tam giới như vậy, sợ rằng cũng chỉ có thể vẫn lạc ở trong tiếc nuối của mọi người mà thôi. Sẽ hoàn toàn biến mất ở trong dòng sông lịch sử.

- Đáng giận a, đáng giận!

Thấy đao khí đổ ập xuống, toàn thân Nhiếp Vân tê dại. Bàn tay run lên, Phá Ấn Luân đánh ra bên ngoài.

Chúa Tể thần binh trường kiếm mới vừa rồi bị đánh bay. Đã rơi vào Kiền Huyết lão tổ trong tay, nhìn uy lực chiêu này, nếu như không dùng Chúa Tể thần binh ngăn cản, tất sẽ bị một chém thành hai khúc, ngay cả linh hồn cũng khó trốn thoát.

Ầm! Phốc!

Phá Ấn Luân cũng bị đánh bay trở về, cánh tay Nhiếp Vân nổ tung, đầu gối mềm nhũn rồi quỳ sụp xuống đất, cả người tựa như bị chùy đinh nện xuống đầu vậy, bị nện xuống mặt đất vài trăm thước.

Dưới sự xung kích của lực lượng cường đại, cơ bắp toàn thân vỡ tan, máu tươi đem toàn thân của hắn nhuộm thành một màu đỏ.

Chính diện chống lại cường giả Chúa Tể, cho dù trong khoảng thời gian này thực lực của hắn đã tinh tiến không ít, thế nhưng vẫn không thể nào làm được!

Chúa Tể và một sinh mạng không phải là cấp bậc Chúa Tể, chênh lệch này căn bản không có thể so sánh.

- Chết đi!

Phù Hư Chúa Tể thét dài một tiếng, trong tay xuất hiện một ngọn núi lớn, lăng không đè xuống dưới.

Nhìn uy lực của lần này, nếu như thật sự bị đè trúng, nhất định hắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ!

- Thiên Huyền điện ngăn cản!

Không kịp khôi phục thương thế trên người, bàn tay chộp một trảo, Nhiếp Vân ném Thiên Huyền điện trên người ra ngoài.

Rắc rắc!

Mặc dù Thiên Huyền điện rất lợi hại, thế nhưng cũng chỉ là thần binh hỗn độn đỉnh phong mà thôi. Khoảng cách tới thần binh Chúa Tể vẫn còn có một đoạn khoảng cách rất lớn, chỉ một cái đã bị ép thành bụi phấn.

- Thiên Huyền điện? Hóa ra truyền thừa của Thiên Huyền lão nhân rơi vào trong tay của ngươi. Hừ, nếu đã như vậy thì ngươi càng đáng chết hơn!

Thấy Thiên Huyền điện đã nổ tan tành, Kiền Huyết lão tổ sửng sốt một chút, ngay sau đó hung tợn hừ lạnh một tiếng. Kiền Huyết đao lần nữa chém ra một cái.

Hô!

Mặc dù Thiên Huyền điện không có ngăn cản được Phù Hư Đam Sơn, thế nhưng cũng lại cản trở được một chút. Nhiếp Vân mới có thể chạy ra khỏi chân núi. Thế nhưng lúc này chỉ thấy đao mang của đối phương đâm thủng thời không đánh tới.

Lần này nữa không có gì có thể ngăn cản. roẹt một tiếng, một tiếng cánh tay của hắn bị chém, máu thịt mơ hồ.

- Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy ta nhất định sẽ bị giết chết.

Thương thế trên người khiến cho Nhiếp Vân đau đớn, đồng thời cũng khiến cho tinh thần của hắn tập trung cao độ trước nay chưa từng có.

Kiếp này của hắn mặc dù không dài, thế nhưng loại sinh tử nguy cơ chỉ trong một đường này hắn đã trải qua không biết bao nhiều lần. Cho dù biết là thập tử vô sinh,

thế nhưng hắn vẫn nghiêm túc tìm kiếm, tìm điểm có thể đột phá, tìm sinh lộ duy nhất!

------oOo------

Chương 2350: Đường cùng (2)

- Hai đại Chúa Tể động thủ, muốn chạy trốn nhất định là chuyện không thể nào! Biện pháp duy nhất lúc này chỉ có đột phá, nhanh chóng đề thăng thực lực!

- Mà phương pháp đột phá trực tiếp nhất chỉ có dung hợp đan điền mà thôi.

- Muốn dung hợp đan điền thì phải không ngừng chiếm đoạt thế giới, khiến cho nạp vật thế giới trở nên càng thêm cường đại hơn!

Hai hàng lông mày nhíu lại một chỗ, từng suy nghĩ không ngừng lóe lên trong đầu hắn.

Nhìn bộ dáng đối phương tàn nhẫn như vậy, cầu hòa nhất định sẽ không được. Thứ duy nhất hắn có thể làm chính là nhanh chóng tăng thực lực lên, hoặc là chạy trốn, hoặc là giết chết toàn bộ những người vây giết hắn lúc này!

Đối với người khác mà nói, nhanh chóng tăng thực lực lên, trừ phi đạt tới cấp bậc Chúa Tể mới có thể. Thế nhưng đối với hắn thì khác, trong khí hải còn có nhiều đan điền đứng hạng trước top mười như vậy, chỉ cần có thể dung hợp chúng lại, nhất định thực lực sẽ được tăng vọt về chất!

- Lão tổ, đừng nhanh giết người này như vậy a. Ta còn muốn hành hạ hắn một chút.

Trong khi Nhiếp Vân đang suy tư thì đột nhiên có một tiếng hét lớn vang lên. Hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Kiền Huyết hoàng đế đang đứng ở cách đó không xa, miệng lên tiếng rống to, trong mắt tràn ngập vẻ tàn nhẫn và hưng phấn.

- Người nầy là Kiền Huyết hoàng đế, nhất định đối phương có không ít thế giới cấp thấp!

Nghe thấy thanh âm này, ánh mắt Nhiếp Vân chợt nhìn sang bên đối phương.

Kiền Huyết hoàng đế thân là người đứng đầu một quốc, nắm Kiền Huyết đại lục trong tay vô số năm tháng. Bảo vật trên người nhất định sẽ có không ít, vạn nhất có thể tìm được thêm mấy thế giới cấp một, khi đó cho dù không thể dung hợp đan điền, thế nhưng đối với việc tăng lên thực lực cũng nhất định có trợ giúp vô cùng lớn!

Nghĩ tới đây, nguyên khí trong cơ thể Nhiếp Vân cuồn cuộn, cánh tay đã bị chém mất của hắn lập tức lần nữa dài ra, bàn tay chộp một cái, Phá Ấn Luân lần nữa bay vào trong lòng bàn tay.

- Muốn hành hạ ta, như vậy ta sẽ làm cho ngươi chết trước tiên.

Ầm!

Phá Ấn Luân không ngừng xoay tròn, bắn thẳng tắp về phía Kiền Huyết hoàng đế.

Mặc dù không có tuyệt chiêu thích hợp với Phá Ấn Luân, thế nhưng một khi hắn toàn lực thi triển, lại phối hợp với sự đáng sợ của thần binh Chúa Tể, chỉ trong nháy mắt đã vọt tới chỗ Kiền Huyết hoàng đế.

- A...

Kiền Huyết hoàng đế không nghĩ tới bản thân bị hai đại Chúa Tể vây công mà Nhiếp Vân này vẫn còn dám động thủ với hắn. Hắn bị dọa cho sợ hãi, miệng thét chói tai một tiếng, lần nữa không để ý tới uy nghiêm của một vị hoàng đế mà xoay người bỏ chạy.

Ầm!

Phá Ấn Luân hung hăng đụng vào trên lưng hắn, bị thần binh Chúa Tể phòng ngự của hắn ngăn cản. Thế nhưng lực trùng kích mạnh mẽ vẫn khiến cho Kiền Huyết hoàng đế phun ra một ngụm máu tươi, khí tức uể oải.

Trải qua khoảng thời gian này tăng tiến thực lực, nếu như chỉ bằng vào thực lực, Kiền Huyết hoàng đế còn lâu mới là đối thủ của Nhiếp Vân được.

Bất quá, hắn ta có thần binh Chúa Tể phòng ngự, chỉ cần Nhiếp Vân không có đạt tới cấp bậc Chúa Tể, như vậy cho dù có thể đả thương được hắn, thế nhưng nếu muốn đánh chết, vẫn không có lực.

- Thiên phú Thâu Thiên sư, trộm!

Nhiếp Vân cũng biết mình không giết chết được đối phương, hắn cố ý công kích là vì thừa dịp đối phương loạn mà trộm đồ. Lúc này thấy vẻ mặt Kiền Huyết hoàng đế uể oải, cũng là thời cơ tốt nhất, bàn tay hắn nhẹ nhàng chộp một trảo, đã đem tất cả bảo vật trên người đối phương thu vào bên trong nạp vật thế giới.

- Chỉ có ba cái thế giới nhất cấp? Cũng coi như là không tệ...

Còn không kịp nhìn kỹ rốt cuộc có những bảo bối gì, chỉ thấy có ba khỏa thế giới nhất cấp, lúc này hắn phá vỡ nó ở trong nạp vật thế giới, nhanh chóng dung nhập vào trong đó.

Ầm!

Đồng thời thiêu đốt tất cả bảo vật trong nháy mắt, nguyên khí khổng lồ hùng hậu, dồi dào tràn ngập toàn bộ thế giới.

Tí tách tí tách!

Chiếm đoạt được ba khỏa thế giới nhất cấp cùng nhiều bảo vật như vậy. Cho dù khiến cho thực lực của Nhiếp Vân tăng lên một tia, thế nhưng so với Chúa Tể mà nói, vẫn như là muối bỏ biển, căn bản không có bất kỳ biện pháp nào để ứng phó.

- Súc sinh không biết sống chết. Lại còn dám hoàn thủ, hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi hình thần câu diệt, hoàn toàn tử vong!

Nhiếp Vân xuất thủ với Kiền Huyết hoàng đế chẳng qua chỉ là chuyện trong nháy mắt. Thấy một màn như vậy, Kiền Huyết lão tổ tức giậ ntới mức thiếu chút nữa ngất đi.

Lá gan của tiểu tử này cũng quá lớn a, bị hai đại Chúa Tể vây công

mà vẫn còn dám xuất thủ với hậu nhân của hắn, quả thật là không biết sống chết!

Miệng gầm thét một tiếng, Kiền Huyết đao lần nữa bổ tới.

Ầm!

Phù Hư Đam Sơn vừa vặn chụp xuống đầu, một tiếng vang cực lớn xuất hiện, đao mang và núi lớn đồng thời đánh vào vị trí mà Nhiếp Vân vừa mới đứng. Bụi mù dâng lên, thiên địa biến sắc.

- Nhiếp Vân...

Thấy đao mang, núi lớn đồng thời đánh vào trên đỉnh đầu, Nhiếp Vân căn bản không có cơ hội chạy trốn, Tiêu Diêu Tiên gầm lên một tiếng, khóe mắt run rẩy.

Mặc dù tức giận vô cùng, thế nhưng hắn một mực bị Ma Thiên lão tổ quấn lấy, cho nên căn bản không có cách nào xuất thủ cứu giúp.

- Hắc hắc, rốt cuộc cũng đã chết, Lý Tiêu Dao, ngại quá, chịu người ta nhờ vả cho nên mới làm chuyện này. Nếu như ngươi cảm thấy không phục, sau này có thể tới tìm ta quyết đấu, ta sẽ tùy thời phụng bồi ngươi.

Thấy Nhiếp Vân bị hai đại tuyệt chiêu đồng thời đánh trúng, Ma Thiên tôn giả biết đối phương nhất định phải chết không thể nghi ngờ cho nên mới cười hắc hắc nhảy ra khỏi vòng chiến.

- Ngươi...

Tiêu Diêu Tiên tức giận tới mức sắc mặt đỏ lên, hai tay siết chặt, thế nhưng cũng không có bất kỳ biện pháp nào khác.

Mặc dù hắn là Chúa Tể, thế nhưng đối phương cũng là Chúa Tể, thực lực Chúa Tể tương phản, cho dù đánh không lại thì hoàn toàn có thể chạy trốn. Muốn đánh chết đối phương trên cơ bản là không thể nào! Vì vậy cho dù có tức giận hơn nữa cũng vô ích!

Đối với Nhiếp Vân, Tiêu Diêu Tiên vẫn có đủ hảo cảm, một người

tuổi thiên tài còn trẻ như vậy lại vẫn lạc như thế. Chuyện này khiến cho cho hắn rất là không cam lòng, can tâm.

Thế nhưng hắn cũng không có biện pháp nào khác. Bị Kiền Huyết đao của Kiền Huyết lão tổ bổ trúng, lại bị Phù Hư Đam Sơn nghiền ép, coi như là hắn thì cũng không gánh được chứ đừng nói là đối phương!

------oOo------

Chương 2351: Luyện hóa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sưu!

Bị núi lớn và đao mang đánh trúng, chỗ Nhiếp Vân đứng vừa rồi xuất hiện một cái hố lớn, toàn bộ không gian chu vi mấy trăm dặm chung quanh đều bị nứt ra toàn bộ, hóa thành một mảnh khí lưu hỗn loạn hỗn độn.

- Đã bị đánh thành cặn bã rồi sao? Thật là tiện nghi cho tiểu tử này...

Kiền Huyết lão tổ nhìn một cái, tìm tòi toàn bộ mặt đất một lần, thấy không tìm được cái gì, hắn cười lạnh một tiếng.

Một kích nặng như vậy, nhất định tiểu tử kia đã chết, hơn nữa còn bị nổ thành bụi phấn. Nếu không, không thể nào có tình huống trước mắt không có một chút gì cả như hiện tại.

- Ài...

Tiêu Diêu Tiên cũng vội vàng nhìn sang, linh hồn lực cường đại quét qua. Cũng không phát hiện ra cái gì, trong mắt hắn hiện lên vẻ ảm đạm.

Nhìn dáng dấp và lời nói của Kiền Huyết lão tổ này, Nhiếp Vân này nhất định đã bị nổ thành bụi phấn, loại tình huống lúc đó, hắn cũng

không nghĩ ra được có người nào có thể chạy thoát được.

- Hừ!

Biết Nhiếp Vân tử vong, Tiêu Diêu Tiên cũng không còn mặt mũi nào tiếp tục đứng ở đây nữa. Hắn nhìn đám người Kiền Huyết lão tổ một cái, hất tay rồi xoay người đi ra ngoài.

Đường đường là Chúa Tể chạy tới cứu người. Thế nhưng cái gì cũng không cứu được, thậm chí ngay cả thi thể cũng không nhận được. Chuyện này đối với hắn mà nói đả kích rất lớn.

- Lý Tiêu Dao, không cần đi a. Ta mời ngươi đi uống rượu!

Thấy dáng vẻ của hắn, Kiền Huyết lão tổ cười ha hả một tiếng.

- Ngươi!

Hai hàng lông mày của Tiêu Diêu Tiên như điện, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đối phương, một lát sau hắn chợt xoay người, nói:

- Ác giả ác báo, lần này hạo kiếp qua đi, nếu như ngươi còn có thể sống được rồi nói tiếp!

Nói xong thân thể hắn búng lên một cái, trong chớp mắt đã biến mất ở phía chân trời.

- Nhất định ta có thể còn sống. Thế nhưng ngươi có thể còn sống hay không cũng chưa chắc a.

Kiền Huyết lão tổ hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía hai người còn lại, nói.

- Cảm tạ Phù Hư, Ma Thiên lão tổ giúp ta một tay, đi. Ta mang các ngươi đi tới một chỗ!

Lên tiếng nói một câu, cổ thuyền lập tức bay tới.

- Được!

Hai đại Chúa Tể gật đầu một cái rồi bay lên trên cổ thuyền, sau đó mang theo Kiền Huyết hoàng đế phá không mà đi.

Tam đại Chúa Tể liên thủ đánh chết một người không phải là Chúa Tể đã rất mà mất mặt rồi. Bọn hắn cũng không muốn sau khi giết người xong alji vẫn còn ở chỗ này đợi, như vậy sẽ chỉ làm cho người ta chỉ trích mà thôi.

- Đáng tiếc. Một đời thiên kiêu lại bỏ mình như vậy!

- Chỉ có thể trách hắn bộc lộ tài năng quá mức. Người tuổi trẻ nên biết ẩn nhẫn, như vậy mới có thể sống lâu hơn được!

- Được rồi, nói những thứ này còn có tác dụng gì chứ? Người cũng đã chết rồi...

Một trận chiến đấu, từ lúc bắt đầu cho đến lúc kết thúc bất quá chỉ hơn mười hô hấp. Thế nhưng lại làm cho tất cả mọi người chú ý mắt, làm cho bọn họ cảm khái không thôi.

Một người không phải là cường giả Chúa Tể lại có thể khiến cho ba đại cường giả Chúa Tể liên thủ vây giết. Cho dù người gọi là Nhiếp Vân này tử vong thì cũng đủ để trở thành truyền kỳ.

Phù!

Nhiếp Vân không biết mọi người đang cảm khái thế nào, cũng không biết mấy đại Chúa Tể đã rời đi. Lúc này hắn cũng không có chết mà chẳng qua là bản thân bị thương quá nặng. Cho nên lúc này hắn đang đứng ở trước một cái tượng đã sụp đổ, tan nát, miệng không ngừng thở hổn hển.

- Nguy hiểm thật! May mà thứ này cũng có thể dùng ở chiến trường tam giới, nếu không quả thật đúng là khó thoát được một kiếp...

Bàn tay xòe ra, một cái phù lục đặc thù xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn. Bất quá, lúc này phía trên phù lục đã xuất hiện vết rách, trong nháy mắt đã vỡ vụn thành bụi phấn, thông qua kẽ ngón tay hắn chảy xuống mặt đất.

Hỗn Độn truyền tống phù này chỉ có thể sử dụng một lần, một khi sử dụng xong nó sẽ hoàn toàn biến mất.

Ngẩng đầu nhìn lại, tượng đá Tu La vương vẫn đang nằm trên mặt đất, đã không còn vẻ uy nghiêm như trước kia nữa, nhìn qua rất là bình thường.

Thần chi di tích chiến trường thượng cổ!

Trước đó dưới sự liên thủ công kích của đám người Kiền Huyết, Phù Hư Chúa Tể, hắn không thể tránh né, cho nên không thể làm gì khác hơn là trốn tới nơi này!

Ban đầu lúc rời khỏi chiến trường thượng cổ, khôi lỗi kia đã để lại cho hắn một khỏa Hỗn Độn truyền tống phù, lại nói cho dù Thần chi di tích đóng cửa thì hắn cũng có thể bằng vào vật này để trở về. Về sau bởi vì có rất nhiều chuyện chon nên hắn một mực không nhớ tới. Lúc này dưới tình thế cấp bách hắn mới nhớ tới vật này, vừa lấy ra, quả nhiên đã phát huy được tác dụng!

Ngay cả Nhiếp Vân cũng không nghĩ tới, cái khỏa Hỗn Độn truyền tống phù này lại đáng sợ như vậy. Trực tiếp bỏ qua khoảng cách giữa chiến trường tam giới và Thần chi di tích, lại đem hắn đưa tới đây!

Quả thực không biết thứ này là người phương nào luyện chế ra. Sợ rằng ngay cả cường giả Chúa Tể cũng không có loại năng lực này a!

Bất quá, bất kể rốt cuộc là người nào luyện chế ra nó. Ít nhất lần này hắn cũng coi như đã an toàn.

- Chữa thương thế trên người khỏi rồi lại nói sau..

Áp lực và khẩn trương lúc này rốt cuộc cũng buông lỏng, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, lại vội vàng khoanh chân ngồi xuống, điều động nguyên khí trong cơ thể để chữa trị thương thế.

Trước đó chiến đấu mặc dù thời gian không dài, thế nhưng lại cực kỳ nguy hiểm. Thân thể hắn đã bị đánh cho không chịu nổi, nếu

không phải được truyền tống tới đây, nhất định đã sớm chết rồi.

Mộc sinh khí hùng hậu không ngừng du đãng ở trong người, chữa trị kinh mạch, cơ bắp tan nát trong cơ thể. Không biết qua bao lâu, lúc này Nhiếp Vân mới thở ra một ngụm trọc khí rồi mới đứng lên.

Trải qua một phen điều tức trị liệu, thương thế trong cơ thể hắn rốt cuộc cũng đã khôi phục.

- Bây giờ thực lực bản thân ta đã đạt tới hai nghìn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo, như vậy không phải đã có thể luyện hóa chiến trường chi tâm của Cổ chiến trường này rồi hay sao?

Chữa trị xong thương thế, vẻ mặt Nhiếp Vân nhẹ nhõm hơn nhiều, ánh mắt nhìn vào bên trong mật thất ở dưới tượng đá, chiến trường thượng cổ chi tâm đang ở bên trong mật thất này. Ban đầu thực lực của hắn không đủ, còn chưa thể lấy ra luyện hóa, cho nên chỉ có thể buộc lòng rời đi. Mà bây giờ trải qua đại chiến với đám người Kiền Huyết hoàng triều, chiến trường tam giới... Nhờ tất cả mọi chuyện cho nên thực lực của hắn đã đạt tới đỉnh phong, hoàn toàn có tư cách và năng lực để luyện hóa cái gọi là Chiến trường chi tâm này.

------oOo------

Chương 2352: Thành công! (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân thể khẽ động một cái, lại lần nữa tiến vào mật thất.

- Chủ nhân, người đến rồi!

Khôi lỗi đi tới, dường như hắn đang cảm thấy kỳ quái vì sao vị chủ nhân này lại trở về như vậy, bất quá khi thấy rõ thực lực trên người của hắn, hai mắt khôi lỗi sáng rực lên.

- Chủ nhân, người đã có tư cách luyện hóa khỏa Chiến trường chi tâm này rồi sao?

- Đúng vậy, ta tới thử một chút!

Không cần hắn nói Nhiếp Vân cũng biết, chân tiến lên hai bước đi vào bên cạnh viên cầu trong mật thất.

Viên cầu không khác gì lần trước nhìn thấy, tản mát ra quang mang nhẹ nhàng, nhu hòa, lại tràn ngập tang thương địa vực.

Hít sâu một hơi, tinh thần khẽ động một cái, bàn tay lại vươn qua.

Ông!

Lực lượng ôn hòa từ trong lòng bàn tay của hắn chậm chạp vọt tới chỗ viên cầu, nhất thời Nhiếp Vân lập tức cảm thấy có một cỗ lực lượng mênh mông, vô tận phản hồi tới.

- Đây chính là Cổ chiến trường chi tâm? Luyện hóa thứ này tương đương với luyện hóa Cổ chiến trường hay sao?

Nhiếp Vân nhất thời hiểu ra.

Luyện hóa khỏa Cổ chiến trường chi tâm này cũng đồng nghĩa với việc luyện hóa cả Cổ chiến trường, toàn bộ Thần chi di tích!

- Chiến trường thượng cổ này sợ rằng còn lớn bằng hạch tâm thế giới, ít nhất so với thế giới nhất cấp mà trước đó ta luyện hóa còn mạnh mẽ hơn nhiều.

Nhiếp Vân từng luyện hóa mười mấy thế giới nhất cấp, những thế giới này nếu như ở Hỗn Độn hải dương thì tất cả đều có thể được coi là bá chủ một phương. Thế nhưng cẩn thận so sánh thì hoàn toàn biết được, chiến trường thượng cổ trước mắt nhìn diện tích không lớn này, hạch tâm chân chính lại mênh mông giống như đại dương vậy. Thế giới nhất cấp căn bản không thể nào so sánh được với nó!

Xem ra nơi này quả nhiên giống như truyền thuyết vậy, là hạch tâm của một đại thế giới, không cẩn thận còn là Tu La đại thế giới của Tu La vương!

- Nạp vật đan điền dung hợp một hạch tâm đại thế giới, không biết thực lực của ta sẽ tăng lên đến cấp bậc gì đây?

Nhìn Chiến trường chi tâm mênh mông không thấy tận cùng trước mắt, Nhiếp Vân cười ha hả một tiếng, sau đó lại tập trung tinh thần, tăng tốc quá trình luyện hóa.

Ầm!

Hắn vừa mới tăng tốc, toàn bộ mật thất nhất thời bị một cỗ quang mang đặc thù bao phủ, khôi lỗi lập tức bị đẩy ra bên ngoài. Viên cầu kết nối với nạp vật thế giới của hắn, hai thế giới đang chậm rãi trao đổi.

Toàn bộ mật thất lúc này giống như một cái trứng lớn bị phong ấn, Nhiếp Vân lẳng lặng đứng ở trong đó, chờ đợi thời cơ chín muồi, chờ ngày phá xác mà ra.

- Rốt cuộc... Cũng sắp được rời khỏi nơi này...

Thấy mình bị đẩy ra bên ngoài mật thất, không những khôi lỗi không có thất vọng, mà ngược lại hai mắt còn ngày càng trở nên sáng ngời.

Rốt cuộc cũng đã có người có thể luyện hóa chỗ này, như vậy cũng tương đương với việc hắn có thể rời khỏi nơi này!

Mà nơi này... Hắn đã ở đây quá lâu, tịch mịch quá lâu rồi…

- Ngươi nói gì? Nhiếp Vân... Bị Kiền Huyết lão tổ giết?

Trong chiến trường tam giới, đám người tông chủ Cổ Ung Quy Khư Hải vừa mới tiến vào trong đó đã nghe được tin tức.

Trong khoảng thời gian ở Tam Giới thành nghiên cứu đại đạo phù điêu, Cổ Ung thành công tấn cấp lên bán bộ Chúa Tể cảnh, trở thànhv bán bộ Chúa Tể tiểu tam trọng. Thực lực đề thăng, vốn hắn định đi tìm Nhiếp Vân khoe khoang một chút. Thế nhưng không ngờ lại nghe được tin tức khiến cho hắn khó mà tin được như vậy.

- Đúng vậy, chuyện này rất nhiều người chúng ta đều tận mắt nhìn thấy a. Kiền Huyết lão tổ, Phù Hư Chúa Tể cùng với Ma Thiên lão tổ tam đại cường giả Chúa Tể đồng thời xuất thủ, sao hắn có thể sống sót được chứ?

Người này dường như lúc ấy cũng đang ở Thiên Xu đình, cho nên đối với chuyện này biết rất rõ ràng. Hắn dùng giọng khẳng định nói.

- Chuyện này...

Thấy đối phương nói chắc chắn như vậy, Cổ Ung cảm thấy toàn thân cứng ngắc. Cho dù hắn không thể tin được, thế nhưng cũng không thể không tin.

- Nói cho ngươi biết nhiều như vậy là vì muốn ngươi cẩn thận một chút. Quy Khư Hải các ngươi đã có ân oán cùng với Kiền Huyết hoàng triều. Cho nên ở chỗ này ngàn vạn lần phải cẩn thận, không nên tranh chấp cùng với bọn họ.

Người này hảo tâm nói.

- Đa tạ, ta đã biết rồi!

Cổ Ung lập tức vội vàng gật đầu.

Cho dù không thể tin được thiếu niên hay tạo ra kỳ tích này đã chết, thế nhưng nghe mọi người nói lại chân thực như vậy, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Tam đại cường giả Chúa Tể tự mình xuất thủ, sợ rằng khó có thể trốn thoát được a.

- Tông chủ, chúng ta nên làm sao bây giờ?

Tất cả trưởng lão sau lưng Cổ Ung lúc này đều khẩn trương nhìn về phía hắn, trong mắt mang theo vẻ hỏi thăm.

- Không có tận mắt nhìn thấy, ta không tin hắn đã chết. Chúng ta tiếp tục đợi ở chiến trường tam giới, bất quá, phải cẩn thận khiêm

tốn, đồng thời tiếp tục cẩn thận điều tra chuyện này...

Trầm tư một chút, Cổ Ung lại nói.

Cho dù Nhiếp Vân đã chết. Thế nhưng dù sao bọn họ cũng là người của bốn đại tông môn Quy Khư Hải, cũng không thể bởi vì sợ Kiền Huyết vương triều mà trực tiếp chạy trốn được. Lại nói, thiếu niên gọi là Nhiếp Vân này đối với Quy Khư Hải lại có đại ân, bất kể có chết thật hay không, người của Quy Khư Hải bọn họ cũng có trách nhiệm điều tra triệt để, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Đây là một loại tín nhiệm và kiên trì!

Tuyệt mệnh chi địa, nơi quan trọng nhất trong thập tuyệt cổ địa, Cực Thiên Vương Tĩnh lẳng lặng đợi ở bên ngoài Quy Giáp cung điện. Hai hắn nhìn phía qua quanh, thậm chí còn không có tung tích của xích sắt.

- Cũng không biết đám người chủ nhân thế nào rồi. Sauk hi đám người Huyền Thiền, Thanh Diệp rời đi, một người quả thực có chút cô đơn a!

Mặc dù Thập Tuyệt cổ địa phong bế. Thế nhưng Cực Thiên Vương Tĩnh cũng không có giống như trước, vì vậy mà rơi vào ngủ say, mà là lẳng lặng chờ đợi ở nơi này, dường như đang chờ đợi cái gì đó vậy.

Mặc dù biết thực lực của chủ nhân cách đỉnh phong còn kém một chút, muốn dẫn hắn rời đi sợ rằng không biết phải cần bao nhiêu thời gia nữa mới có thể làm được. Nhưng mà chẳng biết tại sao trong lòng hắn lại có một loại ảo giác, rất nhanh hắn đã có thể rời khỏi nơi này, rong ruổi Hỗn Độn hải dương.

Loại cảm giác này tới không có chút lý do nào, lại làm cho trong lòng hắn có chút kiên định.

- Nhất định chủ nhân có thể sáng tạo kỳ tích..

Nhớ lại lúc đầu vừa mới nhìn thấy đối phương, thời gian tiếp xúc

mặc dù không dài, thế nhưng người thiếu niên kia lại lưu lại dấu vết đặc thù, không thể xóa nhòa ở sâu trong lòng hắn.

------oOo------

Chương 2353: Thành công! (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm!

Trong lúc hắn đang cảm khái, thì đột nhiên cảm thấy xích sắt trước mắt không ngừng đung đưa. Một cỗ lực lượng khổng lồ dường như đang kéo nó rời đi.

- Có chuyện gì xảy ra?

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến cho Cực Thiên Vương Tĩnh sửng sốt. Thế nhưng dường như nghĩ tới điều gì đó, toàn thân hắn chợt run rẩy:

- Chẳng lẽ...

Thanh âm còn chưa có dứt thì hắn đã cảm thấy thân thể thoáng một cái, cả người đã xuất hiện ở trong một thần điện cao lớn.

- Chủ nhân...

Nhìn đại điện rộng rãi trước mắt, Nhiếp Vân đang lẳng lặng lơ lửng trôi trên không trung, viên cầu trước mắt đang không ngừng dung hợp với hắn, dường như tùy thời cũng có thể dung hợp vào trong cơ thể của hắn vậy.

- Chủ nhân đang làm gì vậy?

Sau khi khiếp sợ xong, hắn nhìn về phía một đầu khôi lỗi bên người.

- Người đang luyện hóa hạch tâm của chiến trường thượng cổ này,

một khi thành công, toàn bộ Thần chi di tích cũng sẽ được người tùy thân mang theo!

Khôi lỗi hưng phấn nói.

- Có thể tùy thân mang theo Thần chi di tích bên người? Chẳng lẽ là... Ta cũng sắp rời khỏi nơi này hay sao?

Hai mắt Cực Thiên Vương Tĩnh sáng rực lên, hưng phấn tới mức hai nắm tay siết chặt.

Từ lúc bắt đầu có trí tuệ, quy giáp của hắn đã bị cố định, cõng chiến trường thượng cổ này lên, vốn hắn tưởng rằng chuyện này sẽ kéo dài tới lúc tử vong cũng không thể rời khỏi nơi này nửa bước. Vĩnh viễn bị giam cầm ở nơi này. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, rốt cuộc hắn đã có cơ hội biết một chút về thế giới bên ngoài!

- Đúng vậy.

Khôi lỗi hiểu hắn cảm nhận của hắn cho nên mới gật đầu một cái.

- Chủ nhân... Không biết muốn dung hợp phải cần bao lâu thời gian mới có thể thành công được?

Cực Thiên Vương Tĩnh lập tức vội vàng hỏi.

- Ta cũng không biết, bây giờ đã qua đã hơn hai tháng! Chờ xem đi, dù sao thứ chúng ta không thiếu chính là thời gian!

Khôi lỗi nói.

- Đúng vậy a!

Cực Thiên Vương Tĩnh tràn ngập hưng phấn nói.

So với vẻ hưng phấn của hắn, trong nạp vật thế giới, đám người Thanh Diệp vương, Huyền Thiền vương, Phù Ám Triều sắc mặt ảm đạm vô cùng.

- Tới hiện tại cũng đã hai tháng rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao lại một chút tin tức cũng không có vậy?

Tử Đồng không nhịn được nghi hoặc trong lòng, cho nên ồm ồm mở miệng nói.

- Ngày đó Nhiếp Vân đại nhân bị Kiền Huyết lão tổ đuổi giết, vì bảo vệ an toàn cho chúng ta, cho nên đem chúng ta thu vào chỗ này. Thế nhưng thời gian dài như vậy rồi. Sao lại một chút tin tức cũng không có cơ chứ?

Đoạn Diệc cũng kỳ quái nói.

Hai tháng trước, Kiền Huyết lão tổ đuổi giết Nhiếp Vân, vì không muốn cho bọn họ bị liên lụy cho nên Nhiếp Vân trực tiếp thu bọn hắn vào đây. Về sau cũng không có động tĩnh gì. Mọi chuyện cụ thể như thế nào, chủ nhân có chuyện gì hay không, bọn hắn cũng không biết gì cả.

- Không cần lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu. Nếu như có chuyện, như vậy không gian này cũng đã nổ tung rồi. Mà không phải vững chắc như bây giờ!

Bạch Đầu tôn giả nói.

- Cũng đúng!

Mọi người đồng thời gật đầu tán đồng.

Không gian này là của Nhiếp Vân đại nhân, nếu như đại nhân quả thực xuất hiện chuyện bất trắc. Như vậy chắc chắn không gian sẽ không còn vững chắc như vậy nữa. Ngược lại đã sớm nổ tung rồi.

Ầm!

Trong lúc bọn họ đang lo lắng thì đột nhiên toàn bộ không gian không ngừng rung chuyển.

- Có chuyện gì xảy ra?

-

Sắc mặt đám người Phù Ám Triều biến đổi, đồng thời đứng dậy.

Mọi người vừa mới nói không gian vững chắc thì lại lập tức rung chuyển không ngừng, chẳng lẽ chủ nhân của bọn hắn đã bị Kiền Huyết lão tổ giết chết rồi?

- Không đúng, sao ta lại có cảm giác không gian này không phải muốn nổ tung, mà là... Càng ngày càng vững chắc, có khí tức của Chí Tôn vực?

Tử Đồng Bất Hủy chợt nói.

- Khí tức của Chí Tôn vực?

Mọi người đồng thời sửng sốt một chút, sau đó tất cả đều hoảng sợ không thôi.

Tới cấp bậc như bọn họ cũng có thể luyện chế một ít thế giới dung nhập vào binh khí hoặc là vào trong cổ thuyền. Những thế giới này mặc dù vững chắc, thế nhưng so sánh với đại thế giới như Chí Tôn vực vẫn có chênh lệch rất lớn.

Nhiếp Vân đại nhân dẫn bọn hắn tới không gian này, cho dù không gian này rất là ổn định, không cách nào thoát đi. Thế nhưng bọn hắn cũng có thể cảm ứng rõ ràng được đây không phải là là Chí Tôn vực, từ trên bản chất so với Chí Tôn vực còn kém một đoạn rất lớn.

Sao lại đột nhiên thay đổi khí tức, hoàn toàn thay đổi tất cả? Chuyện này khiến cho bọn họ có một loại cảm giác… Đây chính là Chí Tôn vực!

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

- Rốt cuộc đại nhân đã trải qua chuyện gì?

Đám người Phù Ám Triều nhìn nhau, mặc dù không biết Nhiếp Vân đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng thông qua cảnh tượng trước mắt bọn hắn đã biết, nhất định là kinh thiên động địa, nghe rợn cả

người.

- Rốt cuộc có thành công hay không?

-

Khôi lỗi Cổ chiến trường và Cực Thiên Vương Tĩnh đồng thời nhìn nhau, hai mắt sáng lên.

Chỉ thấy quang cầu trước mặt Nhiếp Vân rốt cuộc cũng hoàn thành kết hợp. Hoàn toàn dung nhập vào một chỗ.

Sưu!

- Ta đã luyện hóa Cổ chiến trường?

Mở mắt ra, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm.

Trong hai tháng này, đối với khôi lỗi và Cực Thiên Vương Tĩnh mà nói, chỉ giống như ngủ say, thế nhưng trên thực tế hắn lại không lúc nào không cố gắng.

Chiến trường thượng cổ này không lớn, Không Gian Chi Tâm lại quá khó để luyện hóa, khiến cho cả linh hồn của hắn trải qua trăm ngàn lần kiếp nạn lúc này mới phá kén thành bướm, đạt được như nguyện!

- Luyện hóa được Cổ chiến trường chi tâm này, trình độ vững chắc của nạp vật thế giới ta đã có thể so sánh được với Chí Tôn vực, cho dù kém hơn một tia thì cũng sẽ không kém quá nhiều!

Tinh thần trở về thân thể Nhiếp Vân đã nhận ra tình huống thân thể của bản thân đã lột xác.

Thành công luyện hóa chiến trường chi tâm của chiến trường thượng cổ, nạp vật thế giới tăng vọt về chất, trước kia nó bất quá chỉ lớn hơn thế giới nhất cấp một chút, mà bây giờ coi như đã ngang hàng với Chí Tôn vực!

Mặc dù trên phương diện diện tích còn kém hơn không ít, thế

nhưng chỉ cần có đủ thế giới nhất cấp cho hắn chiếm đoạt, dung hợp. Lại có đủ thời gian để trưởng thành. Chuyện vượt qua Tà Nguyệt Chí Tôn vực, trở thành tứ đại Chí Tôn vực, chẳng qua cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

- Thực lực dường như đã mạnh hơn...

------oOo------

Chương 2354: Lại về chiến trường tam giới! (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nạp vật thế giới xảy ra lột xác, cả người cũng trở nên cường đại hơn không ít, thân thể khẽ động một cái đã cảm thấy có vô số lực lượng chen chúc lao tới, sức chiến đấu chợt tăng lên không chỉ gấp mười lần!

- Thực lực cấp bậc Chúa Tể!

Nhiếp Vân lập tức nhận ra, sợ rằng bây giờ hắn đã có thực lực có thể so sánh được với Chúa Tể!

Đây là dưới tình huống còn không có dung hợp những đan điền khác, một khi đem những đan điền trong top mười kia dung hợp vào một chỗ, không biết khi đó thực lực có thể lần nữa tăng lên hay không?

- Nạp vật thế giới vừa mới hoàn thành lột xác, vẫn không thể dung hợp những khác đan điền, chờ thời gian mấy tháng củng cố thì hơn. Nếu như vậy khi dung hợp sẽ có hiệu quả tốt hơn!

Cố nén xúc động đem mấy khỏa đan điền khác dung nhập vào trong nạp vật thế giới, Nhiếp Vân cũng không lỗ mãng làm vậy.

Cho dù nạp vật thế giới đã lột xác thành công. Thế nhưng chính là bởi vì vừa mới lột xác, phương diện căn nguyên còn có chút không vững chắc. nếu như tùy tiện dung hợp những đan điền khác vào, nhất định sẽ dẫn tới không ít phiền toái không cần thiết. Vẫn nên

chờ củng cố mấy tháng rồi lại tính tiếp.

Bất quá, cho dù không có dung hợp thì hiện tại hắn cũng có tự tin có thể đánh một trận với Kiền Huyết lão tổ!

- Chủ nhân!

Cực Thiên Vương Tĩnh đi tới bên cạnh hắn.

- Ưm.

Thấy Cực Thiên Vương Tĩnh. Nhiếp Vân cười một tiếng rồi gật đầu một cái.

Người này sở dĩ xuất hiện ở đây đương nhiên là do thủ đoạn của hắn.

- Chủ nhân, người đã luyện hóa hạch tâm Cổ chiến trường, có phải cũng đã có lực chưởng khống đối với Thần chi di tích đúng không? Không biết chủ nhân có thể thu nó được không?

Cực Thiên Vương Tĩnh dùng ánh mắt mong đợi nhìn sang hắn.

Quy giáp của hắn ở trong Thập Tuyệt cổ địa của Thần chi di tích. Nếu như chủ nhân có thể thu toàn bộ di tích đi thì đồng nghĩa với việc cũng có thể dẫn hắn rời khỏi nơi này. Giống như đám người Thanh Diệp vương vậy, rong ruỗi ở vũ trụ hải dương rộng lớn.

- Ta thử một chút!

Nhiếp Vân sửng sốt một chút, tinh thần chậm rãi lan tràn ra phía ngoài.

Nói thật, bây giờ hắn cũng chỉ vừa mới luyện hóa Cổ chiến trường chi tâm mà thôi. Còn chưa từng thử hiệu quả chân chính của nó.

Trong nháy mắt, tinh thần đã bao phủ toàn bộ Cổ chiến trường, sau một khắc. Thần chi di tích cũng bị bao phủ vào bên trong.

- Thật không biết nơi này có cái gì chứ? Một mảnh phế tích mà thôi,

Thần chi di tích đóng cửa. Chúng ta vẫn còn ở nơi này cẩn thận trông coi, quả thực là cô đơn a!

- Quả thực rất không có ý nghĩa, bất quá chỉ cần trông coi một vạn năm, sau khi trở về là có thể tăng lên thực lực, đây cũng là một chuyện tốt!

- Không cần nhớ nhiều như vậy a, một vạn năm mà thôi. Ở nơi này an tâm tu luyện, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh...

Ở lối ra di tích có một đám binh sĩ đứng tại chỗ. Vừa uống rượu vừa lắc đầu.

Ban đầu bốn đại tông môn rời khỏi Thần chi di tích, bọn họ phụng mệnh hoàng thất Kiền Huyết ở chỗ này chờ đợi. Đợi mấy tháng ngay cả bóng một con quỷ cũng không thấy đâu, bọn hắn thực sự không biết tại sao tướng quân lại phân phát ra mệnh lệnh như vậy.

Không có bốn đại tông môn liên thủ, căn bản không thể mở ra di tích, có gì phải bảo vệ cơ chứ?

- Không có biện pháp, ai bảo chúng ta là lính quèn a, nghe theo mệnh lệnh đi, đây là chuyện không có cách nào dị nghị nha.

- Ha ha!

Nghe những binh sĩ này đối thoại, Nhiếp Vân khẽ cười nhạt một tiếng.

Lúc mới tới Thần chi di tích thì linh hồn, ý niệm của hắn cũng không thể lan tràn ra được xa, mà bây giờ lại có thể tùy tiện bao trùm cả Cổ chiến trường và Thần chi di tích, cường đại đâu chỉ gấp trăm lần, ngàn lần cơ chứ?

- Thu!

Bao phủ Thần chi di tích, Nhiếp Vân cũng lập tức cảm nhận được một loại cảm giác hoàn toàn nắm ở trong tay, giống như khi đối mặt với nạp vật thế giới của hắn vậy.

Sưu!

Nương theo tiếng hô của hắn, Thần chi di tích lập tức tiến vào nạp vật thế giới của hắn, biến mất tại chỗ.

Ầm!

Binh lính đang uống rượu nói chuyện thì đột nhiên nhìn thấy tinh không trước mắt sụp đổ tạo thành một cái hắc động cực lớn, Thần chi di tích mà bọn hắn phải bảo vệ đã biến mất.

- Cái này...

- Có chuyện gì xảy ra?

- Thần chi di tích... Biến mất?

- Mau đem tin tức này thông báo cho tướng quân.

Sửng sốt một lát, tất cả binh sĩ náo loạn.

Thần chi di tích biến mất, chuyện này đã vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn họ. Tất nhiên sẽ dẫn tới toàn bộ Tà Nguyệt Chí Tôn vực khủng hoảng!

- Đã đem được Thần chi di tích đi rồi. Phải trở về chiến trường tam giới!

Lấy đi Thần chi di tích, Nhiếp Vân nói với Cực Thiên vương một câu, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía chỗ sâu trong hỗn độn.

Sau khi tỉnh táo lại hắn đã biết hắn đã luyện hóa Cổ chiến trường chi tâm này ước chừng hai tháng.

Mặc dù hai tháng không dài, thế nhưng cách thời gian ước định một năm với đệ đệ hắn cũng không còn bao lâu. Nếu không nhanh chóng trở lại chiến trường tam giới tìm Tam Giới Chi Tâm, như vậy rất có thể đệ đệ sẽ rơi vào trong nguy hiểm.

Lúc trước hắn tới đây là do Hỗn Độn truyền tống phù đưa tới,

không tốn mấy thì giờ. Mà bây giờ muốn trở về nhất định không có đơn giản như vậy, hắn chỉ có thể từng bước bay trở về mà thôi.

Cũng may là thực lực của hắn bây giờ lại lần nữa tăng lên, Phượng Hoàng Chi dực vung vẩy lại giống như dung hợp với Hỗn Độn hải dương trước mắt vào một chỗ, nhẹ nhàng vỗ một cái là có thể giống như điện mang, ngay lập tức biến mất ở trước mắt.

Mười ngày sau.

Chiến trường tam giới lại lần nữa xuất hiện ở trước mặt hắn.

Chiến trường to lớn vẫn giống như trước, lẳng lặng trôi lơ lửng ở chỗ sâu trong Hỗn Độn hải dương, không nhúc nhích, chỉ bất quá cảnh tượng dòng người tấp nập ở trước bên ngoài chiến trường cũng đã không còn. Chỉ còn lại mười mấy người canh giữ ở lối vào, không biết để làm cái gì.

- Người tới mau dừng bước!

Nhiếp Vân không có dừng lại, rất nhanh đã bay đến lối vào. Hắn đang định đi vào thì lại bị gọi lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là một người quen cũ, ban đầu lúc hắn mua vị trí đã từng gặp người này, chính là Vương Tử Kiệt.

Lúc này Vương Tử Kiệt đang mang theo mấy người canh giữ ở lối vào. Thấy hắn bay tới lập tức phóng tới chặn đường.

- Có chuyện gì?

Lúc đầu Nhiếp Vân gặp mặt Vương Tử Kiệt là ngụy trang thân phận, bây giờ trở về bộ dáng vốn có, cho nên đối phương cũng không nhận ra được.

------oOo------

Chương 2355: Lại về chiến trường tam giới! (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Các hạ muốn vào chiến trường tam giới sao? Làm phiền đem lai lịch thân phận báo lên một chút.

Vương Tử Kiệt cười nói.

- Ghi danh? Trước đó không phải là không có quy củ này hay sao?

Nhiếp Vân kỳ quái hỏi.

Trước đó chiến trường mở ra, thoáng cái có nhiều người vọt vào như vậy, cũng không thấy có người ghi danh. Sao lần này lại đột nhiên có quy củ này chứ?

- Trước đó quả thực không cần ghi danh, nhưng lần này khác với trước kia, ghi danh cũng chỉ là ghi tên tuổi, thân phận của những người không có tư cách mà thôi…

Vương Tử Kiệt giải thích.

- Vậy cũng được, ta tên là... Vân Đồng! Đến từ Tà Nguyệt Chí Tôn vực! Chỉ là một tán tu mà thôi!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Trải qua chiến đấu với Kiền Huyết lão tổ. Tên tuổi của hắn nhất định đã rất lớn, bây giờ còn chưa tiến vào chiến trường tam giới cho nên hắn cũng không muốn để cho người khác biết được.

Nếu không, làm thế nào rời khỏi được chiến trường tam giới, làm thế nào lại chạy trốn được trong tay tam đại Chúa Tể, coi như là hắn cũng không thể giải thích rõ được.

- Vân Đồng... Được rồi, vào đi!

Thấy cái tên này mình chưa từng nghe nói qua, Vương Tử Kiệt lập tức mất đi hứng thú.

Thật ra bọn hắn thủ hộ ở chỗ này là vì làm theo lệnh của Tam Giới

thành, khảo nghiệm có cách hay không chẳng qua chỉ là lời nói cho có. Quan trọng nhất là lôi kéo nhân mạch, ghi chép những người có thực lực mạnh mẽ, như vậy khi đề bảng top một trăm càng thêm xác thực.

- Đa tạ!

Nhiếp Vân thấy đối phương không làm khó xử nữa cũng khẽ thở dài. Trong nháy mắt đã bay vào bên trong.

- Đại nhân, Vân Đồng này còn ghi danh nữa không?

Thấy hắn rời đi, một cái thuộc hạ tới gần rồi hỏi.

- Còn ghi danh cái gì chứ? Loại người như vậy bình thường còn không biết chết lúc nào, tới chiến trường tam giới cũng chỉ là làm con tốt thí mà thôi, không cần để ý tới!

Một người sau lưng Vương Tử Kiệt nói.

- Ồ? Vậy thì không ghi!

Đối thoại và động tác của hai tên thuộc hạ, Vương Tử Kiệt cũng không để ý. Chẳng qua là lúc này trong lòng hắn đang có một loại cảm giác cổ quái, dường như hắn đã gặp qua Vân Đồng này ở nơi nào đó vậy.

- Không cần nghĩ ngợi làm gì. Cho dù có gặp nhất định cũng không lợi hại bao nhiêu, nếu như lợi hại mà nói, không thể nào ta không nhận ra được.

Lắc đầu một cái, không nghĩ nhiều nữa. Tay lại lấy ra một quyển sổ màu vàng, sau đó phát cho mọi người.

- Đặc điểm của những người này nhất định phải nhớ kỹ cho ta, vạn nhất bọn họ tới phải hòa ái đối đã. Ngàn vạn lần không thể vọng động, hơn nữa phải báo cho ta biết trước tiên, biết chưa?

Trên quyển sổ có ghi chép tên một số người đặc thù, tất cả đều là chữ vàng, vô cùng bắt mắt.

- Đại nhân, những người này rốt cuộc là ai? Sao lại khiến đại nhân coi trọng như vậy?

Một tên thuộc hạ có chút không hiểu.

Bởi vì đại nhân trước mắt này của hắn mặc dù không có tên trong top một trăm, thế nhưng thực lực chân chính,tuyệt đối ở trong top ba mươi. Thậm chí còn ở top đầu hơn, khiến cho người mạnh như vậy như vậy phải kiêng kỵ, rốt cuộc là những nhân vật nào chứ?

- Nói cho các ngươi biết cũng không sao, những người này đều là Chúa Tể!

Vương Tử Kiệt hừ lạnh một tiếng.

- Chúa Tể?

Tên thuộc hạ này thiếu chút nữa không có giữ được quyển sổ trên tay.

- Không sai, sư tôn đại nhân của ta đã tiến vào chiến trường tam giới. Mục đích người bảo chúng ta thủ hộ ở chỗ này cũng không phải là điều tra một ít người vo dụng. Người muốn biết rốt cuộc x chiến trường tam giới mở ra v có bao nhiêu cường giả Chúa Tể tiến vào trong. Như vậy cũng có thể phòng ngừa trước, bố trí ra thủ đoạn tương ứng!

Vương Tử Kiệt nói.

- Thì ra là như vậy!

Tới giờ mọi người mới hiểu ra, cả đám đồng thời gật đầu.

Trước đó bọn họ rất khó hiểu vì sao mình phải thủ hộ ở bên ngoài, hóa ra là có chủ ý này.

- Được rồi, nếu tất cả đã biết rồi thì để tâm cho ta. Không được để cho Chúa Tể tiến vào mà không biết! Đi làm việc đi!

Vương Tử Kiệt không nói thêm nữa, thân thể nhoáng một cái đã trở lại vị trí của mình.

Sưu!

Đối với mục đích của bọn họ, Nhiếp Vân cũng không để ý tới, hắn cũng lười để ý tới. Lần nữa tiến vào chiến trường tam giới, hắn lập tức cảm thấy bản thân không còn bị chèn ép như trước nữa.

Trước kia cho dù linh hồn cấp Chúa Tể của hắn lan tràn ở chỗ này nhiều nhất cũng chỉ có thể quét qua mấy vạn thước. Mà bây giờ, hoàn toàn có thể quét mấy vạn dặm, mấy chục vạn dặm!

- Đạt tới cấp bậc Chúa Tể so với lúc không có đạt tới cấp bậc Chúa Tể quả thật là một cái hào rộng to lớn, không thể so sánh được a.

Cảm nhận được tình huống như vậy, Nhiếp Vân cảm khái một câu.

Chúa Tể và không phải là Chúa Tể, giữa song phương có tầng thứ sinh mạng khác biệt. Cho dù có linh hồn tương đương cấp bậc Chúa Tể cũng có thể thi triển ra hiệu quả hoàn toàn khác biệt. Hiện tại xem ra quả nhiên là thế.

Mặc dù hắn không có đạt tới ba nghìn đầu đại đạo viên mãn, thế nhưng nạp vật thế giới trong cơ thể lột xác thành Chí Tôn vực, sức chiến đấu chân chính, đã có thể so sánh được với Chúa Tể, tầng thứ sinh mạng đã được lột xác.

- Trực tiếp đi Thiên Xu đình a!

Tìm đám người Kiền Huyết lão tổ báo thù cũng không phải là lựa chọn sáng suốt nhất lúc này. Quan trọng nhất chính là mau chóng sớm hoàn thành lời nhờ vả của đệ đệ, tìm được Tam Giới Chi Tâm. Lúc này hắn cũng không ngừng lại mà tìm phương hướng, sau đó bay vút về phía Thiên Xu đình mà đi.

Tốc độ của Nhiếp Vân không tính là quá nhanh, có chút giống như tản bộ, thế nhưng thân ảnh hơi phập phồng một chút đã nhanh chóng biến mất.

Cho dù trên động tác không có chỗ gì là đặc biệt, thế nhưng nếu như Chúa Tể cường giả tới đây, nhất định có thể nhìn ra cước bộ của hắn đều được tính tonas, vừa vặn tránh qua tất cả những chỗ nguy hiểm, đi thẳng tới phía Thiên Xu đình.

Đây đã không phải là khống chế lực lượng, mà là quan sát đối với đại cục.

Nếu cứ đi như vậy, hoàn toàn có thể dùng thời gian ngắn nhất đi tới được Thiên Xu đình, hơn nữa lại còn là an toàn nhất!

- Thân pháp thật nhanh, vị tiểu huynh đệ này cũng đi tới Thiên Xu đình hay sao?

Trong lúc đang đi về phía trước, khi hắn mới vừa bay qua một ngọn núi lớn thì đã nghe được một tiếng cười vang lên, ngay sau đó có mấy bóng người đi tới.

Tất cả mấy người này đều mặc cùng một loại phục sức, cơ bắp trên người phình to, ánh mắt mỗi người tựa như kiêu ưng, khí chất bất phàm.

------oOo------

Chương 2356: Yến Lưu Sa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người nói chuyện là một người người trung niên đi ở đằng trước, trên người cõng theo đại đao, hai hàng lông mi giống như lưỡi đao.

- Đúng vậy!

Thấy đối phương cũng không ác ý, chẳng qua là chỉ là câu hỏi đơn thuần, Nhiếp Vân cũng không có keo kiệt mà gật đầu trả lời.

- Vậy chúng ta cùng đi đi, đoạn đường này cũng không an toàn, không ít người giết người cướp của a!

Người trung niên kia nói.

Chiến trường tam giới đã mở ra được hơn hai tháng, lúc mới vừa bắt đầu thì mọi người còn rất kích thích, tìm kiếm bảo tàng khắp nơi. Thế nhưng thời gian đã qua lâu như vậy, kích thích đã tiêu hao không sai biệt lắm. Nơi chân chính có bảo tàng cũng đã bị người khác quét sạch, rất nhiều tu luyện giả. Hoặc là lặng lẽ rời đi, hoặc là ẩn nấp trong tối, giống như thợ săn vậy, chờ đợi săn con mồi.

Người có thể đi vào nơi này đều là đại nguyên một phương, một khi săn giết thành công, thu hoạch tuyệt đối hết sức phong phú.

Cho nên, vì phòng ngừa người khác cướp bóc, cho nên dù có đi tới đâu, phần lớn người đều họp thành đội đi lại, một mình lên đường giống như Nhiếp Vân, cái gì cũng không sợ, quả thực là hiếm thấy vô cùng.

- Muốn hợp thành đội với ta? Được, cầu còn không được a!

Nhìn một cái, mặc dù mấy người này nhìn hung thần sát ác, thế nhưng ánh mắt lại thanh tịnh, không có ý tứ muốn cướp đồ của hắn. Nhiếp Vân khẽ cười gật đầu.

- Vậy thì tốt, ta tên là Bạch Dực, là người hỗn độn Chí Tôn vực, nếu như mọi người đã đi cùng nhau, như vậy nhất định phải thẳng thắn đối đãi. Huynh đệ, không biết tính danh của ngươi là gì?

Người trung niên Bạch Dực kia hỏi.

- Ta tên là Vân Đồng, Tà Nguyệt Chí Tôn vực!

Nhiếp Vân lần nữa báo ra cái tên này.

- Hóa ra là Vân Đồng huynh đệ!

Bạch Dực suy nghĩ một chút. Cũng chưa từng nghe qua cái tên này, bất quá cũng không vì vậy mà hắn khinh thị đối phương, hắn nói:

- Làm phiền chờ thêm một lát, ta cảm thấy mấy người chúng ta còn

chưa an toàn, để xem có thể chờ thêm mấy người nữa không. Lúc đó mọi người cùng nhau tiến lên!

- Nếu như ta không nhìn nhầm. Bạch huynh và mấy vị huynh đệ này đều là cường giả cấp bậc bán bộ Chúa Tể a. Nhiều người như vậy mà còn chưa an toàn. Chẳng lẽ ở phía trước có nhân vật lợi hại gì cản đường hay sao?

Nhiếp Vân kỳ quái hỏi.

Đám người Bạch Dực là bán bộ Chúa Tể tiểu tam trọng cảnh, bốn năm người hợp thành một đội. Tuyệt đối là một đoàn thể rất cường đại, lợi hại như vậy mà còn muốn chờ thêm mấy người cùng đi. Chẳng lẽ ở phía trước quả thực có nhân vật lợi hại gì đó ngăn cản đường đi hay sao?

- Chắc hẳn Vân Đồng huynh đệ vừa mới tới chiến trường tam giới đúng không?

Nghe hắn hỏi như vậy, lần này tới phiên đám người Bạch Dực kỳ quái, vẻ mặt cả đám cổ quái nhìn về phía hắn.

- Đúng vậy!

Nhiếp Vân gật đầu.

Cho dù lúc chiến trường tam giới mở ra thì hắn đã tiến vào rồi. Thế nhưng vừa mới tiến vào đã bị Kiền Huyết lão tổ đuổi cho chạy trốn. Sau đó lại tiến vào Âm Hồn cốc, đi ra không được bao lâu lại rơi vào trạng thái tu luyện. Cho nên thời gian chân chính ở chỗ này cũng không lâu, cái gì cũng không biết, so với người vừa mới tới cũng không có gì khác nhau.

- Vậy thì không trách được. Huynh đệ có chỗ không biết rồi! Đoạn đường phía trước kia gọi là Cửu Toàn Pha khắp nơi đều là hiểm địa, chỉ có một con đường có thể đi. Muốn qua, nhất định phải đi qua một chỗ!

Bạch Dực lắc đầu một cái:

- Ai ngờ chỗ này lại bị Yến Lưu Sa của Tuyệt Sát đại thế giới chiếm đoạt, vô luận ai muốn đi qua đều phải nộp số lượng cung phụng nhất định, cung phụng không đủ, như vậy cũng chỉ có thể để tính mạng ở lại nơi đó... Không có biện pháp nào khác. Cho nên chúng ta muốn qua, chỉ có thể tụ nhiều người một chút, như vậy cung phụng có thể ít hơn một chút, an toàn thông qua!

- Yến Lưu Sa, là Yến Lưu Sa đứng hàng thứ ba mươi ba trong Bách cường bảng sao?

Trong lòng Nhiếp Vân chấn động một cái, lập tức nhớ tới một cái tên.

Yến Lưu Sa của Tuyệt Sát đại thế giới, hắn từng nhìn thấy qua ở trên Bách Cường bảng. Đúng hàng thứ ba mươi ba, so với Phù Ám Triều đứng hàng thứ ba mươi bảy còn cao hơn. Là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong Tuyệt Sát đại thế giới, âm ngoan thủ lạt, sử dụng Chúa Tể thần binh, bụi đất đầy trời, phong tỏa ngàn dặm, rất nhiều cường giả đều chết ở trong tay của hắn.

Cường giả danh chấn một phương như vậy lại biến thành giặc cướp cản đường, quả thực khiến cho người ta dở khóc dở cười.

- Đúng vậy!

Bạch Dực gật đầu.

- Vậy ngươi chờ những người khác đi, ta cũng không có nhiều thời gian chờ như vậy, ta cáo từ trước!

Bất kể đối phương là ai, coi như là Chúa Tể, đối với Nhiếp Vân hiện tại mà nói, cũng không có nguy hiểm quá lớn, hắn cười khẽ một tiếng, lại ôm quyền nói một câu.

- Ngươi không sợ hắn?

Thấy hắn muốn đi, Bạch Dực sửng sốt một lát, vô cùng cổ quái.

Nói thẳng ra tên Yến Lưu Sa và thứ hạng, chắc hẳn đối với thực lực của đối phương cũng có chút hiểu biết. Thế nhưng cho dù như

vậy lại không sợ hãi một chút nào, nói đi là đi. chẳng lẽ người thiếu niên trước mắt này là cao thủ hay sao?

- Sợ hắn làm gì chứ?

Nhiếp Vân nói.

- Khẩu khí thật lớn, ngươi đã biết danh tiếng và thứ hạn của Yến Lưu Sa ở trên Bách Cường bảng thì cũng biết thực lực của hắn ra sao a.

Bạch Dực còn chưa lên tiếng thì trong đám người đã có một nữ tử hừ lạnh.

- Sợ hắn làm gì? Ta sợ ngươi một mình xông tới như ậy, còn chưa tới gần người ta thì đã bị giết rồi.

- Tiểu tử, nhìn tuổi của ngươi không lớn, cũng nên khiêm tốn cẩn thận một chút, chiến trường tam giới không giống với bên trong thế lực gia tộc các ngươi. Không nên nghĩ bản thân có chút thủ đoạn đã cảm thấy tự cho là đúng, đệ nhất thiên hạ! Nếu như không thay đổi tính tính này, ta có thể bảo đảm, không được bao lâu nữa ngươi nhất định sẽ chết!

Lại có một người quát lên.

Nhiếp Vân cũng không đem thực lực mình thả tra, nhìn từ bên ngoài, hắn cũng chỉ giống như bọn họ, bán bộ Chúa Tể tiểu tam trọng cảnh, cho nên đám người này nhìn thấy hắn lỗ mãng như vậy cũng không vừa mắt chút nào.

- Đa tạ mọi người nhắc nhở, ta có chút thủ đoạn, tự nhận là cũng không tệ lắm. Cho dù Yến Lưu Sa có lợi hại, muốn gĩ lại ta cũng không có dễ dàng như vậy. nếu như chư vị đi cùng ta, như vậy chúng ta cùng đi, nếu tiếp tục chờ người, coi như ta không phụng bồi, ta đành phải cáo từ trước.

------oOo------

Chương 2357: Yến Lưu Sa (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy hai người này nói có chút khó nghe, thế nhưng lại mang theo ý tốt, cho nên Nhiếp Vân cũng không tức giận mà cười nói.

- Không biết trời cao đất rộng!

- Thất phu hữu dũng!

Nghe thấy hắn nói như vậy, không chỉ hai người này nổi đóa, mà ngay cả đám người Bạch Dực cũng không khỏi lắc đầu một phen.

Không phải là bọn hắn không coi trọng người thiếu niên trước mắt này, mà là danh tiếng của Yến Lưu Sa quả thực quá vang dội, căn bản không phải là một tiểu nhân vật bừa bãi vô danh như hắn có thể chống lại!

Cường giả đứng thứ thứ ba mươi ba Bách Cường bảng, đây chính là tồn tại cách Chúa Tể cũng chỉ thiếu một chút a. Loại cường giả này, nếu như thực sự động thủ, một trăm bán bộ Chúa Tể tiểu tam trọng cảnh cũng không phải là đối thủ, huống chi là một tiểu tử trẻ tuổi như vậy!

Đối với bọn họ, tiểu tử trước mắt này chính là kẻ đáng thương chưa từng thấy qua các mặt xã hội!

- Có đi cùng ta hay không?

Không để ý tới thái độ của mọi người, Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

Mấy người này ngăn hắn lại, thật ra cũng là tốt bụng, đối với loại ý tốt này. Hắn cự tuyệt thì có chút ngượng ngùng, cũng không phải là hắn xem thường đối phương, mà là hắn không thể nào tốn chút thời gian như vậy được nữa.

Nếu như những người này bây giờ đi cùng hắn, như vậy nếu như người gọi là Yến Lưu Sa kia dám ra tay với hắn, như vậy hắn tiện tay giết chết là được.

- Được, chờ đợi thêm nữa, còn không biết phải đợi tới lúc nào, nếu như lại tới một đám người, không cẩn thận chúng ta còn bị ăn trước. Như vậy đi, ta đi cùng vị Vân Đồng huynh đệ này, còn có ai đi nữa không?

Do dự một chút, cũng không biết là bị sự tự tin của Nhiếp Vân lây nhễm, hay là bởi vì nguyên nhân nào khác mà Bạch Dực do dự một chút rồi nói.

- Ta cũng cùng đi!

Lại một người nói.

- Các ngươi cũng điên rồi sao? Chẳng lẽ các ngươi thực sự tin tưởng tiểu tử này có thủ đoạn có thể đối phó được với Yến Lưu Sa hay sao?

Thấy hai người Bạch Dực đồng ý đi cùng Nhiếp Vân, nữ tử nói chuyện trước đó sửng sốt.

- Không tin hắn có thể đối phó Yến Lưu Sa, chẳng lẽ chúng ta sẽ không đi hay sao? Chúng ta đã chờ ở chỗ này tám ngày mới đợi được một tán tu. Nếu chờ như vậy nữa, ta sợ tới lúc chiến trường tam giới lần nữa đóng cửa thì chúng ta còn chưa đến được Thiên Xu đình. Đi thôi, động thủ thì động thủ, mấy người chúng ta mặc dù không tính là cái gì, thế nhưng Yến Lưu Sa muốn hoàn toàn giữ lại chúng ta nhất định cũng phải phí một phen tay chân rất lớn! Lại nói, vạn nhất cái giá mà hắn muốn không cao, khi đó chúng ta trực tiếp cho, cũng không cần chờ đợi ở đây làm gì.

Bạch Dực nói.

- Bạch Dực nói không sai, thời gian không đợi người, ta nghe nói Hỗn Độn vương phù lệnh sắp xuất hiện, nếu như còn ở đây chờ người liên minh, không biết khi nào mới có thể đi tới Thiên Xu đình?

Lại một người nói.

- Được rồi, mọi người đã quyết định thì chúng ta cũng cùng nha đi đi! Bất quá, trước tiên phải nói rõ ràng, nếu như thực sự gặp phải nguy hiểm gì đó. Đừng trách chúng ta không nói nghĩa khí, chạy trốn một mình!

Thấy hơn phân nửa mọi người đồng ý rời đi, mấy người còn lại cũng không tiện nói nhiều, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý.

- Đi thôi!

Sau khi đưa ra quyết định, mọi người không dừng lại nữa mà cùng nhau đi về phía trước.

Thông qua nói chuyện Nhiếp Vân đã biết người vừa rồi luôn cự tuyệt một người tên là Phượng Cô, một người tên là Ly Sinh.

Dĩ nhiên đây là ngoại hiệu và là tên họ, mà hắn cũng lười hỏi thăm cẩn thận, dù sao hai cái tên này trong Bách Cường bảng chưa từng nghe, cho nên cũng không tính là đại nhân vật gì.

- Nếu đã quyết định đi, như vậy có một số việc cũng nên nói trước một chút!

Vừa đi về phía trước, Phượng Cô vừa nói.

- Có chuyện gì nói đi!

Bạch Dực cười nói.

- Một lát nữa chúng ta tất sẽ gặp phải Yến Lưu Sa, nếu như hắn dễ nói chuyện thì cũng thôi đi. Mỗi người chúng ta nộp một ít bảo vật, có thể thông qua, không có vấn đề quá lớn. Thế nhưng nếu như khó mà hắn ta cưỡng ép động thủ, như vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?

Phượng Cô nói.

- Còn có thể làm gì chứ? Liều mạng với hắn, cho dù Yến Lưu Sa này có lợi hại thì cũng không thể giết chết toàn bộ chúng ta a!

Một người nói.

- Có thể giết toàn bộ chúng ta hay không ta không biết, nhưng nhất định hắn sẽ dùng rất nhiều thủ đoạn để giữ chúng ta lại! Ý của ta là, các ngươi có thủ đoạn gì hoặc là tuyệt chiêu bảo vệ tính mạng gì đó thì không ngại nói trước một chút. Cũng kịp chuẩn bị, thủ đoạn của người nào cao, như vậy dùng nó cũng có thể gia tăng tỷ lệ chạy trốn!

Phượng Cô đem ý nghĩ của mình nói ra.

Nếu là liên minh thì đầu tiên mỗi người phải biết ưu khuyết điểm của đối phương, nếu không muốn phát huy hiệu quả tốt hơn thì cũng không phát huy được.

- Nếu Phượng Cô đã nói như vậy thì ta cũng không khách khí nữa. Ta sẽ đem sở trường của mình nói ra một chút, thứ ta am hiểu nhất chính là đao pháp, Phá Không Thất trảm đao có thể liên tục chém ra bảy đao. Từng đao phá không, am hiểu đối kháng lực lượng chính diện!

Bạch Dực Nói.

- Ta thì là Vân Chi Vũ, am hiểu Địa Hành và chạy trốn. Nếu như thực sự không ổn, có thể để cho Bạch Dực ngăn cản đợt công kích thứ nhất, sau đó chúng ta cùng chạy!

- Bát Kiếm châm của ta có thể phong tỏa một mảnh thời không, ngăn cản công kích của người khác.

Biết giới thiệu tuyệt chiêu của bản thân sẽ dễ sắp xếp hơn, cho nên mọi người không có keo kiệt, mỗi người đều đem tuyệt kỹ thành danh của mình nói ra.

- Vân Đồng huynh đệ, còn ngươi thì sao?

Rất nhanh tất cả mọi người đã đem thứ mà mình am hiểu nhất ra nói một lần. Cả đám lại nhìn về phía Nhiếp Vân rồi hỏi.

- Ta? Ta cũng không có gì đặc biệt! Không có có cái gì đặc biệt tốt, cũng không có gì là đặc biệt kém...

Nhiếp Vân gãi đầu một cái rồi nói.

Nạp vật thế giới tấn cấp đến cấp bậc Chí Tôn vực. Vô luận là linh hồn, thân thể hay là những phương diện khác của hắn đều đạt tới cấp bậc Chúa Tể, mượt mà như ý. Không có quá mạnh mẽ mà cũng không có quá yếu.

Thế nhưng cho dù hắn nói thật nhưng mà rơi vào trong tai người khác thì lại không giống, mọi người dùng ánh mắt cổ quái nhìn về phía hắn.

- Vân Đồng huynh đệ, không sao, cho dù không có sở trường thì cũng không có vấn đề, nếu như mọi người đã liên minh thì cũng sẽ không tách ngươi ra!

Bạch Dực dùng ánh mắt đồng tình nhìn một cái, lại vỗ vỗ bả vai của hắn, nói.

------oOo------

Chương 2358: Lưu Sa Chi Vũ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đến lúc đó không nên hoảng hốt, nghe theo mệnh lệnh là được!

- Ách?

Không nghĩ tới bản thân nói thật, rơi vào trong tai người khác lại bị bọn họ nghĩ như vậy, Nhiếp Vân dở khóc dở cười.

Bất quá bây giờ cũng không tiện giải thích, cũng không thể trực tiếp nói với bọn họ ta là Chúa Tể a!

Nếu nói thật như vậy, có lẽ đối phương nhất định sẽ nói hắn là người điên.

- Đám người này cho dù ánh mắt không tốt, thế nhưng thái độ làm người lại không tệ lắm!

Cho dù mọi người hiểu lầm như vậy mà lại cũng không vứt bỏ hắn. Như vậy đã nói rõ bản tính của những người này cũng không xấu, điểm này khiến cho Nhiếp Vân cảm thấy hết sức vui mừng.

Biết rõ sở trường của từng người, mọi người bắt đầu thương nghị chiến thuật.

Bởi vì vì mọi người đều biết thủ đoạn của Vân Đồng không cao cho nên cũng lười tiếp chuyện với hắn.

Nhiếp Vân cũng vừa vặn có thời gian yên tĩnh. Một đường đi về phía trước, đi chừng nửa ngày đã thấy được một cái thung lũng đặc thù xuất hiện ở trước mắt mọi người.

- Đây chính là Cửu Toàn Pha, mọi người cẩn thận!

Sắc mặt trầm xuống, Bạch Dực đemv trên người rút ra, lại thận trọng bước đi về phía trước.

Nghe thấy đã tới Cửu Toàn Pha, trên mặt mỗi một người đều lộ ra vẻ ngưng trọng, mỗi người đều đem tinh thần vận chuyển tới cực hạn, ánh mắtcảnh giác nhìn bốn phía.

Nhiếp Vân không có khẩn trương như mọi người mà tùy ý quanh.

Đây là một cái thung lũng chật hẹp, chỉ cho phép ba người song song thông qua, hai bên là vách đá. Quả nhiên là một hiểm địa, các loại khí lưu, khí lãng, trận pháp tuyệt sát quỷ dị giăng đầy đường này, nếu như tùy tiện tiến vào trong đó, cho dù là cường giả bán bộ Chúa Tể đại tam trọng cũng sẽ vô cùng bị động.

Lần trước khi hắn tới, đi con đường kia ở Âm Hồn cốc, cho nên cũng không có đi qua nơi này. Vì vậy hán cũng không biết nơi này lại còn có hiểm địa như vậy.

Tinh thần chậm rãi lan tràn ra chung quanh, lập tức đem toàn bộ

sơn cốc bao phủ vào bên trong, nhìn một cái, hắn khẽ lắc đầu một cái.

Trong cốc quả nhiên có không ít người mai phục, bất quá, cũng không có cường giả Chúa Tể, lợi hại nhất, cũng chỉ không sai biệt lắm với Phù Ám Triều, chắc là Yến Lưu Sa trong miệng bọn họ nói.

Lúc này Yến Lưu Sa đang ở cách đó không xa, dường như đang mọi người tiến vào rọ thêm.

Dám người Bạch Dực không có lực lượng linh hồn lợi hại như hắn, cho nên không cách nào phát hiện ra được đối phương, chỉ có thể từng bước một cẩn thận đi về phía trước.

- Dừng lại cho ta!

Đi một hồi, mọi người lập tức nghe được một tiếng quát to vang vọng, chung quanh bị một đám người áo đen vây lại, ngăn cản ở phía trước.

Chỗ này so với trước đó hơi rộng rãi hơn một ít, mấy người áo đen vừa mới xuất hiện đã đem thông đạo tiến về phía trước phong kín toàn bộ.

Người phía trước chính là Yến Lưu Sa mới vừa rồi Nhiếp Vân nhìn thấy.

- Đại nhân, chúng ta chỉ muốn đi ngang qua nơi đây, nghe theo đại nhân nói. Chỉ cần có thể trả được, tuyệt đối không cau mày!

Biết chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ tới, tâm tình vốn có chút hốt hoảng của Bạch Dực ngược lại còn trở nên ổn định lại, hắn vội vàng nói.

- Ồ? Không tệ, coi như là một người thức thời! Đem ngươi tất các thứ trên người các ngươi giao ra. Như vậy ta có thể tha các ngươi đi qua, nếu như để ta phát hiện ra các ngươi cất giấu thứ gì, như vậy toàn bộ các ngươi chết ở đây đi thôi.

Yến Lưu Sa bước lên trước hừ lạnh một tiếng.

- Giao toàn bộ ra?

Mọi người sửng sốt một chút, sắc mặt tất cả đều trầm xuống.

Vốn tưởng rằng chỉ cần đóng một ít tiền tài là có thể tránh đi tai nạn, thế nhưng bây giờ nhìn lại, Yến Lưu Sa này so với trong tưởng tượng còn tham lam hơn. Lại muốn cho bọn họ đem nộp tất cả mọi thứ lên cho hắn!

Bảo vật trên người bọn họ đều là trải qua vô số năm tích lũy mới có được. Muốn bọn họ lấy ra toàn bộ, so với giết bọn họ cũng không có gì khác nhau cả.

- Đại nhân nói đùa rồi, đem toàn bộ vật trên người giao ra, cái giá này có chút quá cao a.

Bạch Dực nói.

- Cao? Không giao cũng được, ta sẽ giết toàn bộ các ngươi, sau đó tự mình tới lấy!

Yến Lưu Sa cười lạnh một tiếng, bàn tay giơ lên, trên bầu trời lập tức hoàng sa ngập trời, toàn bộ sơn cốc giống như là trong nháy mắt bị bão cát bao phủ, mặt đất cũng tràn ngập cát màu vàng.

Chúa Tể thần binh của hắn là Lưu Sa Chi Vũ, có thể có phong tỏa thời không, có năng lực hoàn toàn bao phủ không gian, chỉ cần người thực lực không vượt qua hắn thì sẽ không có cách nào phá vỡ phong tỏa không gian này!

Chiêu thức này hết sức đáng sợ, rất nhiều cường giả cũng đã bỏ mạng ở nơi này.

- Nếu không đồng ý, như vậy ta cũng chỉ có thể động thủ mà thôi.

Thấy đối phương một lời không hợp đã sử dụng binh khí, trong lòng Bạch Dực trầm xuống, rống to một tiếng. Trường đao trong tay gào thét một tiếng, chợt bổ ra ngoài.

Phá Không Thất trảm đao, quả nhiên đúng như hắn nói, từng đao phá không, mỗi một đao đánh xuống đều có một đạo đao khí hùng hậu bắn thẳng ra. Giống như thủy triều, khiến cho người ta khó có thể ngăn cản!

Mặc dù hắn chẳng qua chỉ là bán bộ Chúa Tể tiểu tam trọng, thế nhưng chiêu này xuất ra, đối mặt với trung tam trọng thậm chí là cường giả đại tam trọng dường như cũng có thể đánh một trận, không chịu thua kém chút nào.

- Mọi người đi theo ta!

Bạch Dực vừa thi triển ra đao pháp, Phượng Cô am hiểu chạy trốn đã khẽ hô một tiếng, bàn tay chộp ra một trảo, một đạo khí tuyến bao phủ mọi người, phóng thẳng về phía trước.

Đã xé rách da mặt, như vậy chỉ có thể nghĩ biện pháp chạy trốn.

- Muốn đi? Nào có dễ dàng như vậy nha.

Dường nhưYến Lưu Sa đã sớm biết hành độg của bọn họ, hắn cười lạnh một tiếng, bàn tay chộp một trảo, hoàng sa đầy trời lập tức thay đổi phương hướng, tựa như một người khổng lồ bắn về phía đối diện.

Bị hoàng sa cản trở, mọi người đang chạy trốn lập tức có cảm giác giống như rơi vào trong vũng bùn, không thể nhúc nhích được nữa.

- Đáng giận!

Không nghĩ tới Lưu Sa Chi Vũ của đối phương lại lợi hại như vậy, vượt xa tưởng tượng. Trong lòng mọi người đồng thời căng cứng, người phụ trách chạy trốn đang định tiếp tục thi triển bí thuật kéo mọi người chạy trốn thì đột nhiên mí mắt giật giật, hai mắt sững sờ.

- Vân Đồng, ngươi định làm gì?

Chỉ thấy Vân Đồng cũng không theo chân bọn họ chạy trốn, mà còn đứng ở cách đó không xa, không có nhúc nhích. Dường như đã bị sợ tới mức choáng váng vậy, trên mặt không có chút biểu tình nào.

------oOo------

Chương 2359: Hắn là Chúa Tể? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Sao người này lại ngu ngốc như thế chứ?

- Đừng để ý tới hắn, đi nhanh đi...

Nàng lên tiếng cũng dẫn tới mọi người chú ý. Cả đám nhìn sang, trong mắt đều hiện lên vẻ không vui.

Vân Đồng này quả thực là gánh nặng, cái gì cũng không làm được, ngay cả chạy trốn cũng không làm được, liên minh với hắn quả thực chính là tự tìm đường chết!

- Muốn chạy trốn, tất cả đều chết đi cho ta!

Không để ý tới vẻ mặt của mọi người, Yến Lưu Sa cười ha hả một tiếng, hoàng sa đầy trời tựa như thiên địa nổ tung vậy, chợt cuốn tới chỗ mọi người.

- Xong rồi...

Thấy một màn như vậy, những người trước đó còn tồn tại tâm lý may mắn, cho rằng có thể chạy trốn đều sửng sốt một chút. Giờ bọn hắn mới hiểu được, rơi vào bên trong Lưu Sa Chi Vũ của đối phương đồng nghĩa với việc đã bị phán quyết tử hình, khó có thể chạy trốn.

- Chết? Rốt cuộc là ai chết còn chưa nhất định a.

Trong lúc mọi người tràn ngập tuyệt vọng, cho rằng mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ thì đột nhiên Nhiếp Vân không có nhúc nhích lại lên tiếng. Ngón tay nhẹ nhàng điểm về phía trước một chút, hoàng sa đầy trời thoáng cái tiêu tán, bầu trời lần nữa khôi phục vẻ quang đãng.

Chỉ một thoáng, hoàng sa đầy trời tiêu tan hết, ngay sau đó mọi người đã thấy Vân Đồng trước mắt này bước một bước đã tới trước mặt tất cả mọi người. Giống như một ngọn núi lớn nguy nga, chặn lại tất cả công kích.

- Ngươi là ai?

Yến Lưu Sa không nghĩ tới con thỏ trước mắt thoáng một cái đã biến thành sài lang, sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi, gầm lên một tiếng. Hai tay vung vẩy, hoàng sa đầy trời chia làm hai, lặng lẽ ẩn giấu sau lưng Nhiếp Vân, tùy thời sẽ bộc phát công kích trí mạng.

- Không cần phải để ý tới ta là ai. Nếu như ta là ngươi, tuyệt đối sẽ lập tức thu Lưu Sa Chi Vũ này lại, còn nhanh chóng nói xin lỗi, chứ không phải làm ra động tác này!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, bước tới phía trước, hoàng sa đầy trời tản đi, căn bản không đến được trước người hắn.

- Nói xin lỗi? Ngươi cho rằng ngươi là Chúa Tể sao? Hôm nay ta không giết ngươi thì ta cũng không gọi là Yến Lưu Sa nữa.

Sắc mặt Yến Lưu Sa dữ tợn vô cùng, điên cuồng gào thét.

Hắn thấy, thiếu niên ở trước mắt bất quá chỉ là một bán bộ Chúa Tể thực lực tương đối mạnh mà thôi, bị thần binh Chúa Tể của hắn vây khốn, nhất định có thể chém giết! Không có gì phải sợ!

Sở dĩ nghĩ như vậy, cũng không phải là hắn ngu xuẩn, mà là Chúa Tể trong tam giới cũng chỉ có vậy. Loại cường giả như hắn không biết đã sống bao lâu, nhiều Chúa Tể như vậy, mặc dù không có gặp toàn bộ. Thế nhưng nhất định chưa từng nios qua, cũng không có liên quan tới một người thiếu niên như vậy.

Chỉ cần không phải là Chúa Tể, thân là cường giả đứng thứ ba mươi ba trên Bách Cường bảng, hắn có nắm chắc chém giết thiếu niên này.

- Như vậy... Ngươi đi chết đi!

Thấy mình có lòng tốt khuyên nhủ mà đối phương không nghe, Nhiếp Vân cũng lười nói nhảm, dùng chỉ làm kiếm điểm về về phía trước một điểm.

Chi Chi Chi Chi!

Kiếm ý cũng không rộng lớn, thế nhưng lại mang theo tốc độ và lực lượng vô địch, bắn thẳng về phía trước. Trong nháy mắt đã đi tới bên cạnh Yến Lưu Sa.

- Ngăn cản!

Song chưởng hợp lại, hoàng sa giống như thảm cuộn lại, hội tụ vào giữa. Vô số đá sỏi tạo thành lá chắn ngăn cản bên ngoài kiếm mang.

Rắc rắc!

Tấm thuẫn cứng rắn va chạm với kiếm mang, cũng không có ngăn cản được công kích, ngược lại còn phát ra tiếng vỡ vụn.

Kiếm mang tựa như ánh sáng hòa tan sắt thép, vô địch, cho dù sa lịch có mạnh hơn nữa cũng không đỡ nổi.

- Chúa Tể... Đây là công kích Chúa Tể cấp bậc.

Con ngươi co rút lại, giờ Yến Lưu Sa mới hiểu được người thiếu niên trước mắt này có bao nhiêu đáng sợ. Toàn thân không ngừng run rẩy, không để ý tới mặt mũi nữa mà lên tiếng rống to.

- Đại nhân. Ta sai rồi...

Bất quá bây giờ hắn mới biết rõ thì đã muộn, quang mang trong nháy mắt đâm thủng tấm thuẫn, đồng thời xuyên qua cổ họng của hắn.

Xoẹt Xoẹt Xoẹt Xoẹt!

Ánh mắt của hắn trở nên ảm đạm.

Cho tới trước khi chết hắn cũng không thể tin được, người trước mắt chưa từng nghe nói qua này lại là một vị Chúa Tể!

Chúa Tể tự cố thân phận. Rất ít khi ngụy trang thành người khác, đây rốt cuộc là vị đại nhân nào chứ?

Phốc!

Thi thể đổ ập xuống mặt đất.

- Thu!

Hắn vừa mới chết, hoàng sa đại trận đầy trời nhất thời không có ai chủ trì, uy lực giảm đi nhiều. Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, bàn tay chộp một trảo đã thu trận pháp vào trong lòng bàn tay, biến thành một kiện binh khí hình dáng viên cầu.

Chúa Tể thần binh. Lưu Sa Chi Vũ!

Mặc dù thực lực đã đạt tới cấp bậc Chúa Tể, thế nhưng thần binh Chúa Tể đối với hắn vẫn có sự trợ giúp rất lớn. Một khi thi triển ra có thể phát huy sức chiến đấu tốt hơn.

- Mấy người các ngươi, cũng đừng đi!

Nếu đã xuất thủ thì Nhiếp Vân cũng lười che giấu, sau khi đánh chết Yến Lưu Sa, hắn nhìn về phía còn lại mấy người, Thiên Tâm Đằng chợt lan tràn ra ngoài. Trong mấy tức đã khiến cho những người cản đường cướp bóc này đều biến thành thi thể.

- Quả nhiên có không ít thứ tốt, thu!

Đánh chết toàn bộ những người này, vô số bảo vật bọn họ cướp bóc được cũng rơi vào trước mặt, bàn tay của Nhiếp Vân khẽ lật, thu toàn bộ vào trong nạp vật thế giới.

Những bảo vật này đối với hắn mà nói, mặc dù không có tác dụng lớn. Nhưng mà cũng có thể thu lấy, cho dù bản thân không dùng được, thế nhưng hoàn toàn có thể lấy về cho đám người Lạc

Khuynh Thành sử dụng.

Nạp vật thế giới của hắn mặc dù có thể sao chép bất kỳ vật gì, thế nhưng cũng cần bản gốc, ở đây có rất nhiều bảo vật, coi như là hắn cũng chưa từng thấy qua.

Phá giải Lưu Sa Chi Vũ, mọi người lần nữa trở lại trong thung lũng, Nhiếp Vân vừa mới dọn dẹp xong các đồ vật thì đã cảm thấy ánh mắt nóng bỏng chung quanh. Hắn quay đầu nhìn lại, lúc này mới nhìn thấy đám người Bạch Dực đang nhìn tới, trong mắt mọi người dường như không thể tin nổi.

- Thế nào?

- Đại nhân người là... cường giả Chúa Tể?

Bạch Dực vô cùng nghi hoặc hỏi một câu.

- Thế nào? Không giống sao?

Thấy bộ dáng của bọn họ, không ngờ lại không quá tin tưởng mình, Nhiếp Vân cười nói.

- Không phải...

Bạch Dực bị dọa sợ tới mức không dám nói lời nào, hắn vội vàng lắc đầu.

Cái tên Vân Đồng này bọn họ chưa từng nghe nói qua, trước đí cũng không dám nghĩ đối phương là Chúa Tể, nhưng mà nhìn chiến đấu mới vừa rồi, cho dù không muốn chấp nhận cũng không được!

------oOo------

Chương 2360: Hắn là Chúa Tể? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Siêu cấp cường giả đứng hàng thứ ba mươi ba trong Bách Cường bảng, ở trong tay đối phương lại giống như trẻ con vậy, không phải là Chúa Tể thì là cái gì?

Khó trách người này đối với Yến Lưu Sa này lại không có chút sợ hãi nào, thậm chí còn xuất khẩu cuồng ngôn, quả thực người ta có thực lực như vậy a!

Nực cười, bọn họ cái gì cũng không biết, còn cười nhạo người ta khẩu xuất cuồng ngôn, không biết trời cao đất rộng. Bây giờ nhìn lại, người không biết trời cao đất rộng là chính bọn hắn a.

Nhất là đám người Phượng Cô trước đó từng châm chọc qua Nhiếp Vân, tất cả đều bị dọa sợ tới mức thân thể phát run, giống như sợ hắn tính sổ với bọn nàng.

- Yến Lưu Sa đã được giải quyết, con đường này không có nguy hiểm, như vậy ta cáo từ trước!

Biết mình thể hiện thực lực ra đã khiến cho những người này sinh lòng sợ hãi, khó có thể ở chung. Nhiếp Vân cũng không nói nhiều mà cười nhạt một tiếng.

Mặc dù cảm giác đối với những người này cũng không tệ, thế nhưng dù sao cũng là bèo nước gặp nhau, không cần thiết phải ở lại cùng với bọn họ.

Tu luyện tới loại cảnh giới này như bọn họ, mỗi một người đều có kẻ thù, vạn nhất chọc phải nhiều người, đối phương hy vọng hắn có thể báo thù, cho dù bản thân có một vạn phân thân cũng làm không xong mọi chuyện được a!

- Đại nhân...

Không nghĩ tới hắn lại quả quyết như vậy, Bạch Dực kêu một tiếng, thanh âm còn không có dứt thì đã thấy thiếu niên trước mắt đã biến mất không còn tung tích, cũng không tìm được nữa.

- Bạch Dực, hắn thật sự là cường giả Chúa Tể sao?

Một lát sau, vẻ mặt Phượng Cô có chút khẩn trương đi tới, hỏi.

- Tiện tay đánh chết Yến Lưu Sa, thực lực như vậy, trừ Chúa Tể ra quả thực ta không nghĩ ra cảnh giới nào có thể làm được như vậy nữa.

Bạch Dực thở dài một tiếng.

- Mới vừa rồi hắn lúc rời đi, tốc độ kia chúng ta dùng mắt thường cũng không nhìn rõ, chỉ sợ cũng chỉ có Chúa Tể mới có thể làm được chuyện này. Không cần suy nghĩ, vị này tất là một Chúa Tể đại nhân!

Lại một người khác khẳng định.

- Ài, đáng tiếc a, Chúa Tể đại nhân ở trước mặt lại không nhận ra được, quả thực quá ngu ngốc!

- Tận mắt nhìn thấy Chúa Tể, cơ hội như vậy ức vạn năm không gặp, nếu như có thể lôi kéo quan hệ với hắn, dù là không cần làm gì, chỉ cần mượn danh tiếng của hắn thì cũng sẽ không có ai dám trêu chọc vào chúng ta!

- Đáng hận a! Ta lại dám nói chuyện với Chúa Tể như vậy, Yến Lưu Sa ở trong mắt của hắn không tính là cái gì. Không ngờ lại chết nhanh như vậy!

Biết Nhiếp Vân là Chúa Tể, mọi người cười khổ, vô số người bắt đầu hối hận không thôi.

Nếu như sớm biết đối phương là Chúa Tể, tạo mối quan hệ cho tốt, sau này dù không cần đối phương xuất thủ, chỉ cần mượn danh tiếng, chỗ tốt cũng đã lớn tới mức hưởng thụ không xuể, đáng tiếc, bây giờ bọn hắn đã không có cơ hội nữa.

Có cơ hội như vậy lại bỏ qua trong chớp mắt, một khi bỏ qua, cho dù có hối hận nữa cũng không còn kịp.

Sưu!

Nhiếp Vân ngừng lại.

Mặc dù hắn rời đi xa, thế nhưng mọi người nghị luận và vẻ mặt ra sao hắn vẫn nhìn thấy. Hắn không khỏi lắc đầu một cái.

Con người là như vậy, lòng tham không đáy, nếu như đám người kia không phải đi cùng hắn, nhất định đều bị Yến Lưu Sa đánh chết. Dưới tình huống này bọn họ chẳng những không biết cảm tạ ân đức mà còn muốn lôi kéo mình, dựa vào danh tiếng của mình. Lòng tham vô đáy quả thực là thứ làm hại tất cả mọi người a.

May nhờ vừa rồi hắn rời đi nhanh, không có để cho đối phương có cơ hội thừa dịp, nếu không, nhất định sẽ có không ít phiền toái.

- Khó trách Chúa Tể không có chỗ ở cố định, nhiều người thích mai danh ẩn tích, hóa ra là vì nguyên nhân này...

Bây giờ Nhiếp Vân rốt cuộc cũng biết vì sao những Chúa Tể kia lại thích mai danh ẩn tích, khiến cho người ta không biết hành tung.

Chỉ sợ là bởi vì những phiền toái này tạo ra.

Có chút nhân tình, trả là xong. Thế nhưng nhất định đối phương sẽ mượn danh tiếng, không trả, lại bị người ta mắng thành kẻ vong ân phụ nghĩa. Như vậy còn không bằng mai danh ẩn tích, khiến cho người ta không tìm được mình, cho dù người khác có muốn nói, nhất định cũng không nói ra được lời nào.

- Ngụy trang!

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân vẫn ngụy trang dung mạo một chút.

Vốn hắn tưởng rằng thực lực đi đến đỉnh phong, cho dù không cần ẩn giấu thân thể, người khác cũng không dám làm gì mình. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, ẩn núp cũng không phải là sợ, mà là tránh đi tất cả phiền toái.

Ngụy trang xong xuôi, Nhiếp Vân không ngừng tiến lên, tăng tốc độ tiến về phía trước.

Bằng vào thực lực và tốc độ của hắn, chỉ cần không phải là Chúa Tể, rất khó có thể phát hiện ra, một đường bay nhanh. Không bao lâu hắn đã nhìn thấy quần sơn xoay quanh, Thiên Xu đình lần nữa xuất hiện ở trước mặt hắn.

Lần trước lúc vừa mới đến đã gặp phải Kiền Huyết lão tổ, đối với tình huống ở nơi này hắn cũng không biết. Bây giờ rốt cuộc cũng đã có thời gian cẩn thận quan sát nơi này một phen.

Thiên Xu đình là một vrộng rãi, nhìn không có chỗ nào kỳ quái, cũng giống như lần trước, khắp nơi đều là người, tạo thành rất nhiều thế lực, mỗi một người kiêng kỵ lẫn nhau, hai mắt dè chừng, lạnh lùng.

Nhiếp Vân ngụy trang thành dáng vẻ của một tán tu, từ từ đi tới.

- Nhìn ngươi là một tán tu, gia nhập với chúng ta đi, chúng ta là người của Tuyệt Sát đại thế giới, cho dù ở chỗ này, cũng là thế lực số một số hai, nhất định sẽ không bị thua thiệt!

Vừa đi được mấy bước thì đã có một người trung niên ngăn hắn lại, đĩnh đạc giới thiệu.

- Vô Tâm cung quả thực lợi hại, bất quá sao có thể lợi hại bằng chúng ta được chứ? Vị huynh đệ này, gia nhập Cửu Triêu Các của v đi, chúng ta có đầu mối cặn kẽ nhất, chỉ cần gia nhập với chúng ta, ta bảo đảm có thể khiến cho ngươi thu được lợi lộc!

Lại một người trung niên đi tới, hắn lạnh lùng nhìn người mới lên tiếng vừa rồi, ngôn ngữ tương đối châm chọc.

- Chuyện này...

Nhiếp Vân dở khóc dở cười.

Bây giờ chẳng qua hắn chỉ ngụy trang là một tán tu, sao vừa mới đến đã bị lôi kéo? Rốt cuộc là tình huống gì chứ?

Tán tu bây giờ lên hương, có giá trị như vậy sao?

Vô Tâm cung, Cửu Triêu Các, mặc dù trước kia hắn chưa từng nghe nói qua. Thế nhưng nhìn chiến trận trước mắt, có lẽ là thế lực lớn không kém gì Kiền Huyết hoàng triều, thế lực lớn như vậy lại đi lôi kéo một tán tu làm gì chứ?

------oOo------

Chương 2361: Vĩnh Dạ vương triều

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vị huynh đệ này, vẫn nên theo chúng ta a, chỗ chúng ta đều là tán tu. Song phương có thể chiếu cố lẫn nhau!

Trong lúc hai người đang tranh chấp lại có một người đi tới, sắc mặt nghiêm túc, lặng lẽ truyền âm.

- Thế lực lớn như bọn họ rất thích dùng tán tu làm tốt thí, theo chân bọn họ, ta sợ ngươi còn chưa kiếm được chỗ tốt gì thì đã bị chết trước rồi!

- Ách?

Nhiếp Vân gãi đầu, nói.

- Ta vừa mới đến, chuyện gì cũng không biết rõ, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

- Ngươi không biết?

Người này sửng sốt một chút, ngay sau đó lại công khai kéo hắn một cái.

- Chúng ta qua bên này nói chuyện!

Nói xong cũng không quan tâm tới người của Vô Tâm cung, Cửu Triêu Các mà đi qua một bên.

- Ma bàn của tam giới sắp mở ra. Tất cả mọi người đều muốn được

phân một chén canh, mọi người đều biết Hỗn Độn vương phù lệnh cũng không phải là chuyện mà một người có thể hoàn thành, cho nên mới thương nghị xong liên hiệp, như vậy mới có nắm chắc. Nếu không, một thân một mình đi vào, không cẩn thậ nhất định sẽ vẫn lạc!

Giờ Nhiếp Vân mới hiểu ra.

Muốn tìm được Hỗn Độn vương phù lệnh, đầu tiên phải dùng Tầm Linh Phù mở ra tam giới ma bàn. Chuyện này trước đó hắn cũng đã biết, vốn hắn tưởng rằng hơn hai tháng qua Hỗn Độn vương phù lệnh đã sớm bị người ta tìm ra. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, hóa ra cũng không phải dễ tìm như vậy.

- Thế nào. Gia nhập với chúng ta đi, mọi người đều là tán tu, có thể tin cậy lẫn nhau, những thế lực lớn như bọn họ, luôn luôn coi rẻ tán tu chúng ta. Gia nhập với bọn họ rất dễ bị bọn họ coi là con tốt thí!

Thấy Nhiếp Vân có chút động tâm, người này vội vàng nói.

- Mặc dù tán tu không bài xích, thế nhưng lực ngưng tụ cũng sẽ kém hơn rất nhiều, đến lúc đó cũng rất khó cướp đoạt được bảo bối a!

Nhiếp Vân nói.

Tán tu ở cùng với tán tu, nói xong nghe thì có thể tin tưởng được nhau. Thế nhưng trên thực tế lại là một đám người ô hợp, không có chút lực ngưng tụ nào. Dưới tình huống như vậy, liên minh do tán tu tạo thành, trên cơ bản không có lực uy hiếp gì.

Thế lực lớn thì khác, bọn họ có vinh nhục tập thể, hơn nữa lại có cường giả dẫn đầu, tính đoàn kết nhất định sẽ mạnh hơn đám tán tu.

- Ách... Điểm này ngươi yên tâm đi. Đội ngũ chúng ta do Khuê Lâm đại nhân tổ chức, thực lực của hắn có lẽ ngươi đã nghe nói qua, cường giả đứng thứ ba mươi lăm trong Bách Cường đồ, thực lực như vậy, đủ để hiệu lệnh quần hùng, làm cho người ta tin phục!

Người này vội nói.

- Khuê Lâm? Là Khuê Lâm Tà Nguyệt Chí Tôn vực?

Nghe được cái tên này, miêu tả bên trên Bách Cường đồ xuất hiện ở trong lòng hắn.

Khuê Lâm này giống như hắn, đều đến từ cùng một đại thế giới, là cường giả trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực. Bất quá hắn ta không thuộc về bất kỳ thế lực nào, là một tán tu, một tán tu có thể tạo thành danh tiếng lớn như vậy quả thực không đơn giản.

- Không sai, chính là vị đại nhân này. Để hắn chủ trì chúng ta, ai dám không phục chứ? Cho nên tình huống kéo bè kết phái ngươi không cần phải lo lắng, tuyệt đối sẽ không yếu hơn so với Vô Tâm cung, Cửu Triêu Các!

Người này nói.

- Ồ, ngại quá, con người của ta quen nhàn tản, không muốn bị trói buộc với người khác! Cho nên vẫn thôi đi, đa tạ ý tốt của ngươi!

Biết rõ chuyện gì xảy ra, Nhiếp Vân cũng lười tiếp tục nói nhảm với hắn mà nói thẳng.

- Nhàn tản mặc dù rất tốt, thế nhưng cũng rất dễ bị người ta cướp giật và đánh chết, ngươi có muốn suy nghĩ thêm một chút hay không?

Người này không nghĩ tới hắn lại cự tuyệt cự tuyệt như vậy cho nên hơi có chút kinh ngạc.

Bình thường tán tu cũng hy vọng có thể tìm được núi dựa lớn. Như vậy mọi người liên hiệp lại một chỗ, mới có thể an toàn một chút. Một thân một mình, không phải là người gan lớn mà chính là đầu óc có vấn đề.

- Không cần suy nghĩ! Đa tạ ý tốt của ngươi!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói, không nói thêm gì nữa.

- Được rồi, nếu như ngươi suy nghĩ lại, muốn tìm người liên minh, như vậy bất kỳ lúc nào cũng có thể tới gia nhập!

Thấy thái độ của hắn kiên định, người này biết không có biện pháp khuyên can cho nên lập tức xoay người rời đi.

- Thế nào?

Người này trở lại trận doanh của mình thì lập tức có một người đã đi tới.

- Một tiểu quỷ không biết sống chết mà thôi, lại thêm một người không biết phân biệt tốt xấu!

Người này hừ lạnh.

- Chỉ có một mình? Rất tốt, một lát nữa, ta sẽ mang theo mấy người đi qua vơ vét tài sản một chút. Ở đây người được hoan nghênh nhất là kẻ chỉ có một mình a!

Người thứ hai cười nói.

- Ngươi cũng cẩn thận chút!

Người thứ nhất nói một câu.

- Yên tâm đi, chỉ là một tên tán tu mà thôi, không nghe lời, cùng lắm thì giết chết tại chỗ. Giết chết một hai người ở chỗ này không ai quản a!

Ánh mắt người thứ hai lập lòe, sau đó xoay người đi qua một bên, một lát sau, phía sau hắn đã xuất hiện ba bốn người, nhanh chóng đi ra ngoài.

- Quả nhiên không phải là thứ tốt lành gì.

Nhiếp Vân vừa mới tách ra khỏi người nọ cũng không có nhanh chóng rời đi mà nhìn thấy một màn này ở trong mắt, hắn không nhịn được lắc đầu một cái.

Thấy những người này đi ra gây phiền toái, thân thể hắn nhoáng một cái đã biến mất tại chỗ.

Thực lực của hắn như vậy, nếu như không muốn bị người ta nhìn thấy, đừng nói là những người này, cho dù là những Chúa Tể khác nhất định cũng sẽ không phát hiện ra được. Một đám bán bộ Chúa Tể làm sao có thể biết hắn đi tới nơi nào được chứ?

Sưu!

Tìm được một chỗ yên tĩnh không người, bàn tay chộp một trảo, đám người Phù Ám Triều đều xuất hiện ở trước mặt.

Nếu như Tam giới ma bàn còn không có mở ra, như vậy ở chỗ này chờ cũng không phải là cách hay. Trước tiên tìm chỗ mà đám người Phù Ám Triều nói, nhìn xem có thể tạo ra mấy vị cường giả Chúa Tể hay không.

- Chủ nhân!

Biết Nhiếp Vân đã thành công chạy trốn từ trong tay Kiền Huyết lão tổ, hơn nữa thực lực lại tinh tiến, đám ngườiv hoàn toàn bái phục, cũng không có những ý nghĩ khác nữa.

- Nơi phong ấn Ngụy bản nguyên đại đạo mà trước đó ngươi nói ở đâu? Dẫn chúng ta đi qua đó!

Nhiếp Vân mở miệng nói.

- Là ở gần đây... Ở hướng kia!

Phù Ám Triều đứng tại chỗ nhìn một hồi, xoay tròn một lúc, đột nhiên lại chỉ về một phương hướng.

Nhiếp Vân nhìn qua, vị trí này cách trung tâm Thiên Xu đình trung tâm vô cùng gần, sợ rằng chính là vị trí trung tâm chiến trường tam giới.

------oOo------

Chương 2362: Kẽ hở (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đi qua nhìn một chút!

Đã có phương hướng, Nhiếp Vân mang mọi người đi thẳng tới.

Bây giờ ở Thiên Xu đình đã có không ít người tụ tập, càng đi vào phía trong thì thế lực càng lớn, cường giả cũng càng nhiều.

Đám Vô Tâm cung, Cửu Triêu Các mới vừa rồi Nhiếp Vân nhìn thấy so sánh với những thế lực ở đây, căn bản không cùng một cấp bậc.

Cũng may thực lực đám người Phù Ám Triều không kém, rất nhiều người cũng đều biết, bọn họ vừa mới xuất hiện cũng đã chấn nhiếp không người xấu.

- Chủ nhân, ở phụ cận, bất quá... Chỗ này dường như đã bị người chiếm, trở thành cứ điểm!

Đi một hồi, Phù Ám Triều đột nhiên ngừng lại, chỉ về một hướng rồi lại nói.

- Chính là chỗ này sao?

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại.

Mảnh địa phương trước mắt này quả nhiên đã bị một thế lực chiếm đoạt, thậm chí bọn họ đã tạo ra không ít kiến trúc ở phía trên mặt đất.

- Đúng vậy, ở dưới mặt đất, chúng ta muốn đi vào, nhất định phải câu thông với thế lực này! Ta sợ nếu như để cho bọn hắn biết mục đích của chúng ta, nhất định sẽ dẫn tới không ít phiền toái...

Phù Ám Triều nói.

- Dưới đất?

Nhiếp Vân nhìn một cái, hai hàng lông mày nhíu lại.

Chỗ này bị thế lực trước mắt này chiếm cứ, chẳng những xây dựng kiến trúc ở phía trên, thậm chí còn bố trí đại trận. Nếu như tùy tiện đi vào, nhất định sẽ dẫn tới động tĩnh không nhỏ. Một khi để cho đám người biết mục đích của bọn họ thì phiền toái lớn.

- Ngươi đi xem một chút, nói cho bọn hắn biết chúng ta muốn gia nhập thế lực của bọn họ, sau đó lại tìm cơ hội hành động!

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân có kinh nghiệm vừa rồi cho nên mới mở miệng nói.

Nếu như những người này đều là vì Hỗn Độn vương phù lệnh mà tới, nhất định sẽ không chê nhiều người. Có đám người Phù Ám Triều, Đoạn Diệc, Bạch Đầu tôn giả, bọn họ cũng rất có lực uy hiếp. Nếu như đối phương nguyện ý thu nhận bọn họ là tốt nhất, chỉ cần đi vào phạm vi rồi ở lại đó. Hoàn toàn có thể thừa dịp đêm tối thần không biết quỷ không hay lặng lẽ chui xuống dưới đất. Lại tìm địa phương phong ấn trong miệng Phù Ám Triều.

- Được, để ta đi qua xem một chút!

Phù Ám Triều gật đầu một cái rồi đi về phía trước..

Mọi người đi theo sau lưng hắn.

Chỉ một lát sau Phù Ám Triều đã lặng lẽ truyền âm cho Nhiếp Vân.

- Chủ nhân, là Vĩnh Dạ vương triều của Hỗn Độn đại thế giới, so với Kiền Huyết vương triều còn mạnh hơn...

- Vĩnh Dạ vương triều?

Nhiếp Vân gật đầu một cái.

Cái tên này hắn đã nghe nói qua, ở trong Hỗn Độn đại thế giới tuyệt

đối là thế lực lớn nhất. So với Kiền Huyết hoàng triều còn còn đáng sợ hơn, khó trách lại có thể chiếm cứ địa phương lớn như vậy ở chỗ này mà không sợ hãi chút nào. Loại thế lực cấp bậc này, quả thực có tư cách này a.

- Trực tiếp gõ cửa đi vào!

Nhiếp Vân phân phó một câu.

Cho dù Vĩnh Dạ vương triều có lợi hại tới đâu, nếu như đổi lại là trước kia, đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối là quái vật khổng lồ, thế nhưng bây giờ lại không có gì.

Gõ cửa, Phù Ám Triều báo tên tuổi lên.

Một lát sau có một đám người tiến lên đón.

- Hóa ra là Phù Ám Triều, Tử Đồng Bất Hủy, Bạch Đầu tôn giả, Đoạn Diệc huynh đệ mời vào bên trong...

Hoàng đế Vĩnh Dạ vương triều tự mình đi ra, vẻ mặt tươi cười.

Đám người Phù Ám Triều vô luận ở một thế giới nào cũng coi như là tồn tại top đầu. Đáng để lôi kéo và coi trọng.

- Vị này là...

Hoàng đế Vĩnh Dạ vương triều nhìn về phía Nhiếp Vân rồi nói.

- Ta tên là Vân Đồng, đến từ Tà Nguyệt Chí Tôn vực!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

- Ồ? Mời vào bên trong!

Thấy cái tên Vân Đồng này chưa từng nghe nói qua, mọi người cũng không để ý tới nữa, mỗi một người đều tập trung lại chung quanh đám người Phù Ám Triều.

Đến nơi, Hoàng đế Vĩnh Dạ vương triều còn đặc biệt thiết yến

khoản đãi bọn họ. Vô số cường giả nghe thấy tên tuổi mấy người này cũng vội vã chạy tới nịnh hót..

- Phù Ám Triều là cường giả lão làng, thực lực không tầm thường, nếu như có thể tạo quan hệ tốt, sau này cũng có trợ giúp rất lớn!

- Tử Đồng Bất Hủy mặc dù không có tên ở trong Bách Cường bảng, thế nhưng thực lực chân chính lại rất phi phàm. Nghe nói thân thể có thể so được với thần binh Chúa Tể, sức chiến đấu cường đại tới mức đáng sợ!

- Vân Đồng sau lưng Đoạn Diệc là ai? Sao ta lại chưa từng nghe nói qua vậy?

- Đoán chừng là tôn tử của bọn họ mà thôi, tuổi còn trẻ như vậy, thực lực cũng không cao. Không cần phải để ý đến hắn, người như vậy một khi Tam giới ma bàn mở ra, chẳng qua cũng chỉ là con tốt thí, không cần để ý tới!

Một đám cường giả phần lớn đều vây chung quanh đám người Phù Ám Triều, Tử Đồng Bất Hủy, Đoạn Diệc, bên người Nhiếp Vân lại không có người nào.

Nhiếp Vân cũng nhàn nhã một phen. Yến hội tiến hành được một nửa thì hắn xin cáo từ trước, Hoàng đế Vĩnh Dạ vương triều cũng đi sắp xếp chỗ ở cho hắn.

Nhìn thấy một màn này ở trong mắt, đám người Phù Ám Triều thầm cười khổ, âm thầm cảm thấy đáng thương cho đám người Vĩnh Dạ vương triều này.

Cường giả chân chính bọn họ lại không thấy, ngược lại còn vây quanh bọn họ, nịnh hót không ngừng, quả thực khiến cho người ta cảm thán không thôi.

Yến hội kéo dài tới sau nửa đêm mới chấm dứt, vừa tới chỗ ở thì đám người Phù Ám Triều đã bày ra cấm chế, đi tới căn phòng của Nhiếp Vân.

- Đại khái là ở phía dưới nơi này. Bất quá chỗ này khắp nơi đều

được Vĩnh Dạ vương triều bố trí cấm chế, một khi không cẩn thận nhất định sẽ dẫn tới bọn họ chú ý!

Khi diễn ra yến hội thời điểm Phù Ám Triều đã quan sát địa hình một lần cho nên lúc này hắn mới nói vậy.

Vị trí nơi ở của bọn họ, đại khái chính là địa điểm mà hắn đoán trước, bất quá phía dưới đã bị Vĩnh Dạ vương triều bố trí không ít cấm chế. Nếu như trực tiếp đi xuống phía dưới, nhất định sẽ xúc động cấm chế. Đưa tới không ít phiền toái không cần thiết.

- Loại cấm chế này còn chưa làm khó được ta, mọi người cùng ta đi xuống!

Thiên nhãn của Nhiếp Vân lóe lên, nhìn một hồi rồi khẽ cười một tiếng. Bàn tay chộp một trảo, mặt đất đã xuất hiện một kẽ hở, mọi người cùng nhau bay thẳng xuống phía dưới.

Phía dưới mặt đất quả nhiên có không ít cấm chế, loại cấm chế này mặc dù đám người Phù Ám Triều có thể lực lượng mạnh mẽ để phá. Thế nhưng lại khó tránh khỏi

xúc động cấm chế. Dẫn tới người ta cảnh giác. Nhưng mà đối với Nhiếp Vân mà nói, lại không đáng kể chút nào.

------oOo------

Chương 2363: Kẽ hở (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lực lượng cấp bậc Chúa Tể được thi triển ra, thần không biết quỷ không hay đã xuyên qua cấm chế, bay xuống phía dưới.

Một đường đi xuống phía dưới, bay qua mấy vạn dặm, quả nhiên nhìn thấy một cái khe to lớn xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Phía dưới cái khe nứt giống như dung nham, nóng bỏng vô cùng, một cái phong ấn cấm chế vắt nang, phong ấn tất cả chung quanh

vào bên trong.

- Phong ấn! Quả nhiên có phong ấn, nhất định là nơi này!

Phù Ám Triều hưng phấn tới mức sắc mặt ửng đỏ.

Nhiếp Vân nhìn một cái, phong ấn trước mắt kinh khủng mà cường đại, khí tức khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo thấu xương lan tràn. Cho dù là hắn đứng ở bên cạnh cũng cảm thấy nhỏ bé không thôi

- Trở về!

Ngừng một chút, Nhiếp Vân cũng không lỗ mãng mà hai hàng lông mày nhíu càng chặt. Một lát sau, hắn phân phó một tiếng, lại bay trở về.

- Trở về? Tại sao phải trở về? Chúng ta hao hết khổ cực mới đi tới nơi này, cứ trở về như vậy chẳng phải sẽ thất bại trong gang tấc hay sao?

Thấy hắn xoay người rời đi, không ngừng lại chút nào, đám người Phù Ám Triều có chút cuống cuồng.

- Cho dù chúng ta có Phá Ấn Luân, thế nhưng cũng không phá nổi chỗ này, đây là thủ đoạn cường giả Phong vương cường giả lưu lại. Nếu như không muốn chết thì đừng có đụng vào. Nếu không, ta sợ các ngươi Chúa Tể không thành mà còn lập tức hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh!

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng.

- Thủ đoạn cường giả Phong vương cường giả lưu lại?

Đám người Phù Ám Triều trố mắt nhìn nhau, cho dù trong lòng tràn ngập không cam lòng, thế nhưng cũng không có bất kỳ biện pháp nào khác.

Cho dù rất muốn trở thành Chúa Tể, có thực lực cấp bậc Chúa Tể, thế nhưng cũng không thể vì vậy mà vứt bỏ tính mạng của mình đi.

- Yên tâm đi, ta sẽ nghĩ biện pháp làm cho các ngươi trở thành Chúa Tể, bất quá bây giờ không phải là lúc. Phong ấn này cũng không thể động, nếu không nhất định sẽ gặp phải họa lớn!

Dường như sợ trong lòng bọn họ sinh ra sự không cam lòng, Nhiếp Vân lần nữa lên tiếng.

- Vâng!

Thấy hắn nói ngưng trọng như vậy, đám người Phù Ám Triều cũng không nói nhiều nữa.

Bọn họ biết Nhiếp Vân luôn là người tâm tư trầm ổn, không phải là người tư lợi. Nếu như đã nói ngưng trọng như thế, nhất định đã biết cái gì đó. Vì vậy lúc này bọn hắn cũng không hỏi thêm nữa mà trở lại chỗ ở, mỗi người đều nghỉ ngơi, không có những hành động nào khác.

Trở lại chỗ ở, Nhiếp Vân cũng không tu luyện, mà thân thể thoáng một cái đã tiến vào nạp vật thế giới.

Nạp vật thế giới đã hoàn toàn dung nhập Thần chi di tích vào trong, tạo thành một nơi đặc thù, tinh thần khẽ động một cái, hắn lập tức xuất hiện ở Thập Tuyệt cổ địa trong Thần chi di tích.

Rào!

Thân thể phá vỡ vô số gông cùm, trong nháy mắt đã đi tới Tuyệt Tâm chi địa của Thập Tuyệt cổ địa, đứng ở trước Tuyệt Vọng chi thủy, Nhiếp Vân lẳng lặng nhìn đám hơi nước đang cuồn cuộn trước mắt.

Thi thể ngâm bên trong đã sớm biến mất, nước biển nhấp nhô, thế nhưng đã không còn lực lượng khiến cho người ta khiếp đảm nữa.

Nơi khiến cho hắn khó hiểu nhất trong Thập Tuyệt cổ địa chính là Tuyệt Tâm chi địa này, cỗ thi thể bên trong nước kia. Bây giờ nghĩ lại vẫn khiến cho trong lòng hắn run sợ không thôi.

Sau khi thực lực của hắn đạt tới cấp bậc Chúa Tể, đã biết được năng lực của cường giả Chúa Tể. Sau khi tử vong tuyệt đối không thể cấy ghép linh hồn của người khác, lần nữa sống lại!

Nói cách khác, thi thể trước đó chỉ sợ là một vị cường giả so với Chúa Tể còn đáng sợ hơn nhiều. Thế nhưng cụ thể là cấp bậc gì, cho dù là hắn bây giờ cũng không nhìn ra được!

Cũng may cỗ thi thể này sau khi hắn lấy được trường kiếm thần binh Chúa Tể đã bị trực tiếp chém chết, biến mất ở trong Tuyệt Vọng chi thủy. Nếu không, nếu như để mặc cho đối phương phát triển, quả thật không biết sẽ diễn biến thành bộ dáng gì nữa.

- Phong ấn ở kẽ hở dưới đất kia rốt cuộc… Tại sao lại khiến cho ta có cảm giác giống như cỗ thi thể này chứ, rốt cuộc là cái gì?

Nhìn nước hồ trống trải trước mắt, Nhiếp Vân trầm tư một lúc.

Lúc vừa mới tới khe hở dưới đất, thấy phong ấn đã bảo đám người Phù Ám Triều rời đi, cũng không phải là hắn có tâm tư. Mà là phong ấn này khiến cho hắn có cảm giác giống như gặp phải cỗ thi thể này vậy.

Đây là một loại khí tức tĩnh mịch, trực tiếp khiến cho người ta linh hồn cảm thấy ảm đạm, cho dù hắn là cường giả Chúa Tể cũng khó có thể tránh thoát.

Còn chưa có mở ra phong ấn thì đã khiến cho người ta sinh ra loại cảm giác này. Nếu như động vào, hắn có thể đoán ra được, đám người Phù Ám Triều nhất định sẽ phải chết không thể nghi ngờ! Coi như là hắn, có thể kháng cự được hay không cũng còn chưa chắc!

Đáng sợ!

Tại sao trong chiến trường tam giới lại có một cái nơi như vậy chứ?

- Lại đi qua nhìn một chút nữa!

Lẳng lặng đứng ở trên Tuyệt Vọng chi hải nhìn một hồi, phát hiện khí tức có liên quan tới thi thể, đã sớm biến mất không còn tung

tích. Cho dù có dò xét nữa cũng không dò xét ra cái gì, thân thể Nhiếp Vân thoáng một cái đã từ trong phòng đi ra, lại dọc theo con đường trước đó bay xuống dưới đất.

Không bao lâu hắn đã lần nữa đi tới phía trên thung lũng kia.

Chỗ sâu ở trong thung lũng, cỗ khí tức đặc thù khiến cho người ta khiếp đảm kia như ẩn như hiện. Dường như là một con thú dữ đang ẩn nấp, tùy thời có thể nhảy ra, chiếm đoạt mạt sát người ta.

Đứng ở phía trên thung lũng, Nhiếp Vân mở ra thiên nhãn, chậm rãi nhìn về bốn phía, nhìn một hồi, trên đầu Nhiếp Vân toát ra mồ hôi.

- Cái này... Lực lượng tiêu tán bên trong Chiến trường tam giới lại hội tụ đến nơi này? Còn tu bổ cái phong ấn này?

Thiên nhãn nhìn xuyên qua, hắn đã nhìn thấy toàn bộ năng lượng vận chuyển trong chiến trường tam giới, năng lượng thông qua phương thức đặc thù mà hội tụ ở nơi này, từ từ gia cố phong ấn trước mắt.

Lực lượng trong chiến trường tam giới mang theo khí tức đặc hữu của chiến trường, sát lục, tử vong, lạnh lẽo. Dùng loại lực lượng này gia cố phong ấn, quả thực là trước nay chưa từng có, cho dù ngay cả nghe hắn cũng chưa từng nghe nói qua!

Dưới phong ấn này rốt cuộc có cái gì? Che dấu cái gì bên trong?

Lông mày nhíu lại, trong lòng Nhiếp Vân có xung động muốn xé rách phong ấn đi xuống xem một chút. Bất quá, loại xung động này vừa mới xuất hiện đã bị hắn trấn áp xuống.

Cho dù bây giờ thân là Chúa Tể, là cường giả đỉnh phong đứng trên mọi người, thế nhưng cũng không phải là bất tử bất diệt thực sự. Phong ấn trước mắt này vẫn không phải là thứ mà dùng thực lực của hắn có thể hoàn toàn hàng phục.

------oOo------

Chương 2364: Thiêu thi (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sưu! Sưu!

Trong khi Nhiếp Vân đang đứng ở phía trên khe nứt cẩn thận quan sát thì trong lòng đột nhiên chấn động một cái. Một đạo thanh âm vang vọng bên tai.

- Có người đến!

Trong lòng chấn động, bàn tay nhẹ nhàng chộp một trảo, lập tức thi triển ra Ma Luyện đại kết giới, cả người cứng lại thành một điểm. Lập tức biến mất tại chỗ, nơi hắn biến mất, cho dù là cường giả Chúa Tể cũng khó có thể phát hiện ra được.

Sưu sưu!

Vừa mới ẩn nấp thân thể xong thì đã thấy trước mắt có quang mang lập lòe, là hai bóng người đang bay tới.

- Là bọn hắn?

Ẩn nấp ở trong kết giới, Nhiếp Vân lặng lẽ nhìn qua. Hai người xuất hiện ở trước mắt này, không ngờ hắn lại nhận biết được.

Hoàng đế Vĩnh Dạ vương triều!

Lúc này đã quá nửa đêm, hắn ta còn tới đây làm gì? Hơn nữa nhìn dáng vẻ quen thuộc của hắn, chẳng lẽ đã sớm biết sự tồn tại của khe nứt này hay sao?

Hoàng đế Vĩnh Dạ vương triều dừng lại, người đi theo phía sau hắn cũng dừng lại. Đây cũng là người khi yến hội Nhiếp Vân đã từng gặp. Là một vị đại thần cực kỳ trung thành, gọi Ung Chiêu, là một vị cường giả bán bộ Chúa Tể đại tam trọng.

- Được rồi, dừng lại ở nơi này đi!

Vĩnh Dạ hoàng đế đi tới bên cạnh khe hở, lại nhìn trái phải một vòng, cũng không có phát hiện ra điều gì bất thường. Cả người hắn lơ lửng trên không trung.

- Vâng, bệ hạ!

Ung Chiêu gật đầu, bàn tay chộp một trảo, một mảnh mây đen lập tức từ trong lòng bàn tay của hắn bay ra, rậm rạp chằng chịt lan tràn ra chung quanh.

- Đây là thứ gì?

Thấy đối phương một hơi ném ra nhiều thứ như vậy, Nhiếp Vân sửng sốt một chút. Sau khi nhìn thấy rõ cụ thể là cái gì thì da đầu hắn run lên, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng!

Không ngờ đều là thi thể!

Ung Chiêu kia ném ra mấy trăm vạn cỗ thi thể chằng chịt rậm rạp. Mỗi một cỗ thi thể lạnh như băng, vừa nhìn một cái cũng đã biết không biết những người này đã chết bao lâu rồi.

- Bắt đầu đi!

Thấy những thi thể này, trên mặt Vĩnh Dạ hoàng đế không có chút biểu tình nào, ngón tay điểm về phía trước một chút. Một cái vật hình dáng giống như lô đỉnh to lớn xuất hiện ở trên tảng đá gần khe nứt.

Hừng hực!

Búng ngón tay một cái, một đoàn hỏa diễm nóng bỏng hừng hực thiêu đốt trên lô đỉnh, thế lửa ngập trời.

Tí tách két!

Nhẹ nhàng chộp một trảo.Thi thể ngập trời bay về phía lô đỉnh, dưới hỏa diễm nóng bỏng thiêu đốt, lập tức biến thành từng đạo khói xanh nồng đậm.

Vĩnh Dạ hoàng đế bệ hạ và đại thần hắn tín nhiệm nhất, hơn nửa đêm không ngủ lại chạy tới nơi này đốt thi thể!

Chuyện này... Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?

Nhìn một màn này ở trong mắt, cũng may thực lực Nhiếp Vân mạnh mẽ, tâm trí kiên định. Thế nhưng hắn vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng được nổi, cảm thấy quỷ dị không nói nên lời.

- Ồ? Chẳng lẽ thiêu đốt những thi thể này là có thể gia cố phong ấn?

Nghi ngờ một lát, Nhiếp Vân nhìn ra chỗ không giống bình thường.

Những thi thể bị lô đỉnh thiêu đốt, toàn bộ đều biến thành khói xanh đặc thù, khói xanh và phong ấn trên khe nứt dung hợp lại, lập tức kết hợp chặt chẽ, tuy hai mà một.

Khí tức trước đó còn nhộn nhạo khiến cho người ta khiếp đảm, sau khi khói xanh và phong ấn dung hợp sau, cổ khí tức này lập tức trở nên phai nhạt, giống như phong ấn đã được lần nữa gia cố.

Thiêu đốt thi thể gia cố phong ấn...

Nhiếp Vân càng nhìn càng cảm thấy khó hiểu.

- Bệ hạ. Đám người Phù Ám Triều hôm nay tới đây không phải là biết sự tồn tại của khe nứt này, có tâm gây rối đó chứ?

Duy trì im lặng một hồi, Ung Chiêu hỏi.

- Rất có thể, đề phòng là được. Thực lực đám người Phù Ám Triều đều không yếu, nếu như xông vào, chỉ có thể cưỡng ép xuất thủ ngăn cản mà thôi!

Vĩnh Dạ hoàng đế chậm rãi nói.

- Vâng. Thần đã phái người đề phòng bọn họ, nếu như quả thật bọn họ có hành động gì thì sẽ trực tiếp nói cho thần biết! Như vậy cũng có thể chuẩn bị trước được!

Ung Chiêu nói.

- Làm rất tốt, trong năm người này Phù Ám Triều là lợi hại nhất, thực lực mạnh nhất, chủ yếu đề phòng hắn là được! Những người khác chưa đủ để gây sợ hãi!

Vĩnh Dạ hoàng đế khoát tay nói.

- Đúng rồi, bệ hạ, Vân Đồng kia sao thần chưa từng nghe nói qua? Có thể đi cùng đám người Phù Ám Triều, thực lực chắc có lẽ sẽ không kém a. Nhưng mà ta dò xét nhiều lần, không có phát hiện ra cái gì. Không biết là hắn ngụy trang quá tốt, hay là thực lực của hắn thực sự quá kém!

Ung Chiêu nhớ tới người thiếu niên kia trong đám người cho nên mới hỏi một câu.

- Người này không cần quá để ý, cũng không tính là cao thủ gì. Nhìn dáng vẻ của hắn, nếu như thực sự động thủ, có thể trực tiếp đánh chết!

Vĩnh Dạ hoàng đế nhớ tới Nhiếp Vân, cũng không thèm để ý mà nói một câu.

- Vâng!

Đối với phán đoán của đế hoàng, Ung Chiêu tin tưởng vô điều kiện. Hắn nhìn phong ấn phía dưới một cái, trong mắt tràn ngập vẻ kỳ quái, hỏi:

- Bệ hạ, vì sao chúng ta phải gia cố phong ấn này, phía dưới này rốt cuộc có cái gì chứ?

- Ta cũng không biết nó là cái gì, đây là lệnh mà Hỗn Độn vương tự mình ra cho ta, cụ thể là cái gì, hắn không nói, ta cũng không dám hỏi. Ta chỉ biết nó dính tới bí mật rất lớn. Tốt nhất không nên hiếu kỳ, nếu không, cho dù có chết cũng không biết mình chết như thế nào!

Sắc mặt Vĩnh Dạ hoàng đế ngưng trọng nói một câu.

- Vâng!

Ung Chiêu không hỏi thêm nữa mà cẩn thận gật đầu một cái.

Hai người lại tùy tiện trò chuyện mấy câu rồi tiếp tục đốt thi thể.

Uy lực của lô đỉnh rất lớn, tốc độ thiêu đốt cũng rất nhanh,v trước mắt tuy nhiều, thế nhưng không bao lâu đã gần hết.

Sưu!

Sau khi thiêu đốt xong cỗ thi thể cuối cùng, khói xanh dung nhập vào trong phong ấn, hoàn toàn ngưng đọng ở bên trong.

- Đi thôi, chuyện ngày hôm nay, không được nói cho bất kỳ người nào. Nếu không, ngươi đã biết hậu quả rồi đó!

Trước khi đi, Vĩnh Dạ hoàng đế lại lần nữa nói một câu.

- Vâng!

Ung Chiêu lập tức vội vàng gật đầu, theo sát ở sau lưng hoàng đế, bay đi ra phía ngoài, một lát sau hai người đã biến mất không còn tung tích.

Hai người vừa đi, Nhiếp Vân lập tức từ trong Ma Luyện đại kết giới đi ra, ánh mắt càng thêm cổ quái.

Quân thần hai người nửa đêm chạy tới thiêu đốt thi thể gia cố phong ấn, lại là Hỗn Độn vương tự mình ra lệnh, Hỗn Độn vương bảo bọn hắn làm như vậy là vì cái gì?

- Chẳng lẽ... Đúng như Phù Ám Triều phrong đoán, bên trong này phong ấn chín đầu Ngụy bản nguyên đại đạo của Tu La Chí Tôn vực, vì phòng ngừa đại đạo chạy ra ngoài cho nên cố ý dùng khí tức tĩnh mịch che giấu hay sao?

Nhiếp Vân lập tức nghĩ tới một loại khả năng.

------oOo------

Chương 2365: Thiêu thi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngụy bản nguyên đại đạo rốt cuộc có uy lực như thế nào hắn không có tận mắt nhìn thấy cho nên cũng không biết. Nhưng mà từ việc có thể khiến cho người ta trực tiếp trở thành Chúa Tể đã có thể thấy được, tuyệt đối không đơn giản.

Chín đạo Ngụy bản nguyên đại đạo, tương đương với chín vị Chúa Tể bị phong ấn, vậy phong ấn nhất định khó có thể duy trì. Cho dù có thể ngăn cản, thế nhưng tất sẽ có khí tức đặc thù lan tràn ra. Thiêu đốt thi thể, tạo thành loại khí tức tĩnh mịch này, đây không phải là muồn làm cho những Ngụy bản nguyên đại đạo này bị ô nhiễm, khiến cho nó không cách nào chạy trốn hay sao?

Nếu giải thích như vậy, quả thực có thể giải thích thông!

Về phần vì sao chỗ này lại khiến cho hắn có cảm giác như của cỗ thi thể ở trong Tuyệt vọng chi hải kia.Có thể chính là bởi vì thiêu đốt nhiều thi thể như vậy, cho nên mới sinh ra ảo giác.

- Có thể là đánh cuộc giữa các cường giả Phong vương, chờ cho Nhiếp Đồng tỉnh lại rồi nói sau!

Suy nghĩ một hồi, cũng không nghĩ ra nguyên do trong chuyện này, cho nên Nhiếp Vân cũng không nghĩ nhiều nữa.

Nếu đã có liên quan tới Hỗn Độn vương, nhất định là đánh cuộc giữa các cường giả Phong vương với nhau. Loại chuyện như vậy, tin tức hắn biết quá ít, cũng không đoán ra được cái gì. So với việc suy đoán lung tung, còn không bằng chờ Nhiếp Đồng tỉnh lại, cẩn thận hỏi thăm một phen.

- Trở về thôi!

Đợi tại chỗ một hồi, cũng không có phát hiện ra điểm gì kỳ quái.

Hắn biết tiếp tục chờ đợi ở đâycũng không có ý nghĩa gì, thân thể búng một cái đã nhanh chóng bay lên phía trên.

Trở lại chỗ ở, trời cũng sắp sáng. Tùy tiện tu luyện một hồi đã thấy đám người Phù Ám Triều đi tới.

- Chủ nhân, Vĩnh Dạ hoàng đế muốn chúng ta đi qua, dường như muốn nói... Tam giới ma bàn sắp mở ra!

Phù Ám Triều vừa tiến vào phòng đã vội vàng nói.

- Cái gì? Lập tức mở ra? Được, mọi người cùng nhau đi đi. Nghe nói Tam giới ma bàn tương tự với một mê cung, bên trong có vô số bảo vật đặc hữu trong chiến trường tam giới, vừa vặn cũng có thể đi qua nhìn một chút!

Nhiếp Vân đứng dậy.

Tam giới ma bàn là chỗ quan trọng nhất của chiến trường tam giới, giống như một cái mê cung to lớn, bên trong có vô số bảo vật. Đều là thứ mà tam giới không có, nếu như có thể lấy được, đối với việc luyện chế thần binh Chúa Tể có trợ giúp rất lớn.

Mặc dù bây giờ Nhiếp Vân có được thực lực Chúa Tể, thế nhưng vẫn còn chưa có luyện chế qua Chúa Tể thần binh. Nếu như có thể lấy được đủ bảo vật, luyện chế ra thần binh thuộc về mình, như vậy khi dùng nhất định sẽ càng thêm thuận tay.

Chuyện có lợi với hắn, đối với đám người Phù Ám Triều tự nhiên còn có chỗ tốt lớn hơn. Bởi vì như vậy cho nên ở Thiên Xu đình mới có nhiều người tụ tập như thế. Mọi người đều muốn chờ Tam giới ma bàn mở ra, muốn được phân một chén canh.

Chỉ bất quá bảo vật xuất thế, tranh đấu không ngừng. Tủy ằng bây giờ nhìn thì hoà hợp êm thấm, thế nhưng một khi gặp phải bảo vật chân chính, tất sẽ xuất hiện cục diện ngươi chết ta sống. Nhiều cường giả như vậy, người cuối cùng có thể sống sót đi ra được bao nhiêu cũng còn khó mà nói trước được.

Rất nhanh mọi người đã đi tới đại điện nghị sự của Vĩnh Dạ vương

triều, trong phòng rộng rãi có vô số người. Mỗi một người đều có thực lực bán bộ Chúa Tể, mang theo vẻ hưng phấn.

- Mới vừa rồi người ta đã bẩm báo cho ta, Tam giới ma bàn đã dãn ra, sẽ lập tức mở ra. chúng ta cũng nên lên đường. Tuy nhiên trước đó, mọi người cũng nên biết nhau một chút, như vậy sau khi tiến vào ma bàn cũng có thể chiếu cố lẫn nhau!

Vĩnh Dạ hoàng đế ngồi ở vị trí cao, lạnh nhạt nói.

- Được, tốt!

Toàn bộ mọi người bên trong phòng đều gật đầu đáp ứng.

Sự nguy hiểm trong Tam giới ma bàn tất cả mọi người đều biết, bây giờ có thể làm quen thêm vài ngươi cũng coi như là thêm một phần an toàn, tránh cho tới lúc đó luống cuống tay chân.

- Ta nói trước một câu, nếu như chúng ta đã ở cùng một chỗ, như vậy phải đoàn kết nhất trí, ngàn vạn lần không nên vì tranh đoạt bảo vật mà tàn sát lẫn nhau, nếu quả thật phát hiện người như vậy. Khi đó ta sẽ đích thân động thủ, giết chết hắn!

Vĩnh Dạ hoàng đế nhìn quanh một vòng, trên mặt mang theo vẻ uy nghiêm nồng đậm.

- Vâng!

Mọi người đồng thời lên tiếng.

Cho dù nơi này là địa bàn của Vĩnh Dạ vương triều, nhưng mà cũng có rất nhiều tán tu, những người này tụ tập lại một chỗ, sợ nhất là bị người ta coi là chim đầu đàn, làm tốt thí. Sau khi nghe được lời này của Vĩnh Dạ hoàng đế, tất cả đều cảm thấy ấm áp trong lòng.

Yến hội ngày hôm qua, người tham dự nhiều nhất là người của Vĩnh Dạ vương triều, một ít tán tu cũng không có xuất hiện. Bây giờ mọi người tụ tập, giới thiệu lẫn nhau, cũng giống như hôm qua vậy. Đám người Phù Ám Triều thu được nhân khí cực lớn, Nhiếp Vân

thì ngược lại, giống như người đi đường giáp vậy, không ai để ý tới hắn.

Mặc dù hắn là cường giả cấp bậc Chúa Tể, nhưng mà cũng không có người nào biết, cho nên mọi người coi hắn là người bình thường, cũng vừa vặn khiến cho hắn có thời gian thanh nhàn.

- Vị huynh đệ này, xem ra ngươi cũng không được mọi người coi trọng a!

Ngồi ở xó căn phòng, Nhiếp Vân lẳng lặng uống rượu, nâng chén rượu lên môi, ánh mắt mang theo vẻ lạnh nhạt. Thế nhưng vào lúc này lại có một người thanh niên đi tới, nhìn dáng dấp của hắn xem ra danh tiếng cũng không lớn, không có bao nhiêu người nguyện ý làm quen, bắt chuyện với hắn.

- Như vậy không tốt hơn sao? Ngươi xem bọn hắn kìa, rất nói nhiều thế nhưng cũng chỉ là nói dối, không nói thật. Nhìn qua cũng cảm thấy mệt mỏi!

Nhiếp Vân nhìn một cái rồi nói, hắn biết người trước mắt này gọi là Đào Huân, là một tán tu trong hỗn độn Chí Tôn vực, không có danh tiếng gì, cho nên lúc này mới cười một tiếng.

- Đúng vậy!

Đào Huân thản nhiên gật đầu.

Những cường giả bị bọn họ vây vào giữa đoán chừng trong lòng cũng không tốt lắm a. Nhiều khi đều nói lời nói trái lương tâm mình, ngay cả bản thân cũng không muốn nghe.

- Huynh đệ, thực lực của hai người chúng ta ở trong bọn họ coi như yếu nhất, sau khi Tam giới ma bàn mở ra, chúng ta đi ở phía sau nhân cơ hội kiếm chỗ tốt, không ra mặt cũng không đi đầu, ngươi thấy thế nào?

Sau khi uống mấy chén rượu xuống bụng, lời nói của Đào Huân cũng nhiều hơn.

- Được!

Nhiếp Vân gật đầu nói.

------oOo------

Chương 2366: Tam giới ma bàn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như thực lực không đủ, vọt đi đầu cũng là chết nhanh nhất. Núp ở phía sau, nhân cơ hội kiếm lợi, có thể nhặt được chỗ tốt là tốt nhất, không nhặt được cũng không sao, đây mới là thủ đoạn bảo toàn tính mạng.

- Huynh đệ, vậy coi như nói xong, một lát nữa chúng ta cùng đi. Chớ bỏ rơi ta đó!

Rốt cuộc Đào Huân cũng tìm được một người đồng cam cộng khổ, hắn vội vàng thành khẩn nói.

- Được, chúng ta đi cùng nhau!

Nhiếp Vân đang nói chuyện thì đột nhiên mặt đất chấn động một trận. Bầu trời bên ngoài giống như xuất hiện ánh nắng chiều, ánh sáng màu đỏ chiếu rọi tứ phương.

- Tam giới ma bàn lập tức sẽ mở ra! Ta có Tầm Lệnh phù, tốt nhất mọi người nên đi theo sau lưng ta!

Vĩnh Dạ hoàng đế kêu lên một tiếng rồi bay thẳng ra phía ngoài.

Mọi người đồng thanh ứng tiếng rồi nuối đuôi đi theo sau lưng hắn.

Đi ra khỏi phòng. Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại, bên ngoài có ánh nắng đỏ rực ngập trời, trên bầu trời xa xăm một cái mặt trời đỏ xuất hiện, phát ra thanh âm cót két như là cối xay. Tựa như ngay cả thiên địa cũng bị nó xay nhỏ ra.

- Đây chính là Tam giới ma bàn, cần phải có Tầm Lệnh phù mới có thể mở ra cánh cửa đi vào. Chúng ta đi theo sau lưng, nếu không, sợ rằng cũng không vào được bên trong!

Hai mắt Đào Huân sáng lên.

- Đi!

Nhiếp Vân cũng không nói nhiều mà theo sát phía sau mọi người đi về phía trước.

Tam giới ma bàn giống như một phần mộ to lớn vậy. Muốn đi vào trong đó, đầu tiên phải có Tầm Lệnh phù, đây cũng là nguyên nhân vì sao đám người Phù Ám Triều lại tìm kiếm khắp nơi.

Một khi Tầm Lệnh phù mở cánh của ra, bất kỳ người nào cũng có thể tiến vào. Bất quá, muốn tìm được Hỗn Độn vương phù lệnh ẩn nấp ở bên trong đó, nhất định phải tiến vào chỗ trọng yếu nhất, mà chỗ này, còn cần Tầm Lệnh phù phụ trợ.

Bất quá, nhiều người như vậy, rất nhiều người đều biết bản thân không có gì hy vọng gì với Hỗn Độn vương phù lệnh, phần lớn đều là vì bảo vật trong Tam giới ma bàn mà tới. Người chân chính muốn Hỗn Độn vương phù lệnh đều là một ít thế lực lớn, hoặc là siêu cấp cường giả thực lực cực mạnh.

Rất nhanh mọi người đã đi tới bên cạnh Tam giới ma bàn.

Ma bàn to lớn giống như viên cầu lẳng lặng treo lơ lửng trên không trung, tản mát ra quang mang chói mắt, tiết lộ ra uy áp và khí thế khiến cho người ta hít thở dồn dập.

- Tam Giới Chi Tâm tuyệt đối ở trong này...

Cảm nhận được khí tức trước mắt, Nhiếp Vân lập tức biết rõ, nhất định Tam Giới Chi Tâm ở trong nơi gọi là Tam giới ma bàn này, trong lòng hắn cũng không khỏi có chút kích động.

Mục đích chủ yếu hắn tới chiến trường tam giới chính là vì tìm Tam Giới Chi Tâm. Bây giờ biết nó đang ở trước mắt, trong lòng khó

tránh khỏi có chút hưng phấn.

- Ngụy Vĩnh Dạ, chúng ta đều có Tầm Lệnh phù, không bằng liên thủ mở cửa đi vào ra đi!

Đáp xuống bên cạnh Tam giới ma bàn, Nhiếp Vân tìm một hồi, cũng không có phát hiện cửa vào. Trong lúc hắn đang nghi ngờ thì đã nghe được một đạo thanh âm vang vọng. Thanh âm vang tận mây xanh.

Ngụy Vĩnh Dạ chính là tên của Vĩnh Dạ hoàng đế.

- Được!

Vĩnh Dạ hoàng đế lên tiếng đáp ứng rồi bay về phía trước, rất nhanh phía dưới Tam giới ma bàn đã có mấy người hội tụ lại, trôi lơ lửng. Mỗi một người đều có thực lực cực mạnh, cũng có vị trí nhất định ở trong Bách Cường bảng.

- Lại còn có người quen cũ...

Nhìn thấy mấy người hội tụ, Nhiếp Vân cười khẽ một tiếng. Bởi vì bên trong lại còn có người quen cũ của hắn, Kiền Huyết hoàng đế kia cũng ở trong đó!

Bây giờ mở ra Tam giới ma bàn, không thể tìm bọn họ báo thù, chờ tiến vào trong đó, trước tiên đem người này giết rồi lại nói sau. Chỉ cần giết hắn ta, hắn không tin Kiền Huyết lão tổ không xuất hiện!

Tầm Lệnh phù tổng cộng có tám khỏa, chỉ cần gom đủ bốn khỏa là có thể mở ra cánh cửa Tam giới ma bàn, cho nên Nhiếp Vân cũng không có đem Tầm Lệnh phù trong tay lấy ra, mà chỉ lẳng lặng ở bên cạnh đó nhìn vào bọn họ.

Bốn khỏa phù lục lơ lửng, tản mát ra quang mang màu vàng huy hoang. Tiếp xúc với Tam giới ma bàn trên không trung, trong lúc nhất thời thiên địa rung động, nhật nguyệt vô quang. Tiếng nổ vang kịch liệt vang vọng, khiến cho tất cả mọi người cảm thấy lỗ tai mình như bị điếc đặc đi.

Sưu Sưu!

Cánh cửa cực lớn ầm ầm mở ra.

- Đi!

Đám người Vĩnh Dạ hoàng đế đều cầm Tầm Lệnh phù của mình ở trong lòng bàn tay, bay thẳng về phía cửa lớn.

Những người ở chung quanh cũng không dám do dự, nhanh chóng tiến vào theo.

- Chủ nhân...

Đám người Phù Ám Triều bị một đám người vây quanh, chỗ đứng so với Nhiếp Vân còn gần trước nhiều.

- Các ngươi đi vào trước đi, đến lúc đó ta sẽ đi tìm các ngươi!

Nhiếp Vân truyền âm phân phó một câu.

- Được!

Phù Ám Triều cũng không nói nhiều mà nhanh chóng đi về phía trước trước, rất nhanh đã tiến vào Tam giới ma bàn.

Thấy bọn họ rời đi, Nhiếp Vân không chút hoang mang bay đi theo phía sau.

- Huynh đệ, đừng có bỏ rơi ra, chúng ta đi cùng nhau a.

Đào Huân lập tức đi theo.

Cánh cửa lớn phía sau Tam giới ma bàn sau là một cái hành lang thẳng tắp, dài rộng vài trăm thước. Ở bốn phương có vô số các loại phù điêu, vừa mới tiến vào trong đó đã có một cỗ khí tức nguy nga đập vào mặt, khiến cho người ta từ sâu trong lòng không khỏi cảm thấy nhỏ bé.

Ngẩng đầu nhìn qua chỗ phù điêu, những thứ này lại tương tự với

phù điêu đại đạo ở Tam Giới thành, quan sát thời gian dài rất có trợ giúp đối với lý giải đại đạo.

- Đây là thứ tốt nha...

Nhìn một hồi, hai mắt Nhiếp Vân sáng lên.

Tu luyện giả tiến vào nơi này phần lớn đã sớm biết những phù điêu đại đạo này. Bọn hắn nhìn cũng không nhìn mà trực tiếp rời đi, muốn nhanh chóng tiến vào trong đó tìm bảo vật một chút. Trên thực tế đối với Nhiếp Vân mà nói, những phù điêu này mới thật sự là bảo vật!

Cho dù là bên trong có đồ tốt, cho dù là thần binh Chúa Tể cũng không trân quý bằng những phù điêu này.

Nội dung phù điêu sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu giảng giải ý nghĩa của ba nghìn đại đạo, quan sát lâu dài, cho dù không có cách nào trở thành cường giả Chúa Tể. Thế nhưng muốn trở thành cường giả bán bộ Chúa Tể đại tam trọng hai nghìn chín trăm chín mươi chín đại đạo cũng không khó lắm!

- Phục chế!

Vừa tiến về phía trước vừa nhìn phù điêu trên vách tường, tinh thần khẽ động một cái, trong nạp vật thế giới lập tức xuất hiện hành lang giống như ở đây.

------oOo------

Chương 2367: Gặp lại người của Quy Khư Hải (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những phù điêu này không thể lấy đi, vậy thì cứ phục chế xuống, dù sao đối với hắn mà nói, cũng chỉ là một ý niệm mà thôi, cũng không khó là bao.

- Huynh đệ, chúng ta đi nhanh một chút, phía sau đã không có

người nữa rồi. Ta nói theo phía sau kiếm chỗ tốt chẳng qua chỉ là nói ý vậy thôi. Ngươi không thể coi là thật a...

Không biết Nhiếp Vân đang phục chế ở trong nạp vật thế giới, thấy hắn càng đi càng chậm, Đào Huân không khỏi gấp gáp hô lớn.

Hắn thấy người trước mắt này cũng quá thành thật a, hắn nói là nói đi ở sau lưng mọi người kiếm chỗ tốt chẳng qua chỉ là nói ý một chút mà thôi, có thứ tốt vẫn phải cướp, thế nhưng hắn không ngờ tới tên này lại tưởng thật. Lại còn ngừng lại, vốn là bọn họ so với người khác đã ở xa hơn. Thế nhưng lúc này hắn phát hiện ra ở phía sau mình ngay cả nửa bóng người cũng không còn nữa!

Như vậy còn cướp cái rắm a?

- Được, ta lập tức tới ngay!

Phục chế toàn bộ phù điêu trước mắt, nạp vật thế giới phỏng chế ra đồ vật giống nhau. Lúc này Nhiếp Vân mới thở phào nhẹ nhõm, cười một tiếng rồi mới chạy theo.

- Chúng ta nhanh đuổi theo một chút đi, nếu không ngay cả chút cặn cũng không có a!

Thấy hắn chậm rãi chạy tới, lúc này ở trước mặt ngay cả bóng quỷ cũng không có, Đào Huân đã có chút hối hận hợp tác với Nhiếp Vân. Bất quá trước đó đã nói vậy cho nên hắn cũng không tiện mở miệng.

Thấy vẻ mặt của hắn như vậy, Nhiếp Vân nào không biết đối phương đang nghĩ cái gì chứ? Hắn khẽ cười một tiếng, cũng không nói thêm gì.

Không thể không nói, người này còn là tương đối nói nghĩa khí, nếu như đổi lại là người khác thấy hắn chậm chạp như vậy, nhất định đã sớm chạy đi rồi.

Nếu hắn ta đã giảng nghĩa khí như vậy, cho hắn ta chút chỗ tốt cũng không có gì.

Ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy ở phía cuối hành lang phù điêu đại đạo đều là từng cái phòng kín mít, bên trong những căn phòng này không ngừng truyền ra tiếng chém giết, chắc hắn là đám gười trước đó phát hiện ra bảo vật, đang tranh đoạt với nhau.

- Đi, đi qua nhìn một chút!

Nhiếp Vân nhìn về phía một căn phòng rồi bay đi.

- Ài...

Thấy Nhiếp Vân bay đi, xông thẳng vào một căn phòng, Đào Huân thiếu chút nữa không có bị nước miếng làm cho sặc chế.

Sao người này lại ngốc như vậy chứ?

Trước đó đi chậm rãi cũng thôi đi, thực lực không đủ, không dám đi trước. Lần này người ta vẫn còn đang cướp đoạt ngươi lại vọt vào trong, đây không phải là muốn chết hay sao?

Sợ đồng bạn mới quen này của mình bị người khác giết, mặc dù Đào Huân sợ hãi, thế nhưng hắn vẫn cắn răng đi theo, trong nháy mắt đã đi tới trước căn phòng kia.

Căn phòng này không lớn, cũng không biết bên trong là bảo bối gì, bất quá còn chưa tiến vào bên trong đã cảm thấy một cỗ khí tức giết chóc nồng đậm. Còn có vài cỗ thi thể ngổn ngang bên ngoài.

- Bạch nhân tiên tử Tuyệt Sát đại thế giới, Trịch trục tôn giả... Tất cả đều chết hết, người trong này rốt cuộc là ai? Vân Đồng, ngươi mau ra đây đi.

Thấy thi thể trên đất, cơ mặt Đào Huân không ngừng co quắp lại, khẩn trương tới mức thân thể có chút cứng đờ.

Còn chưa vào cửa, vừa nhìn thấy mấy cỗ thi thể bên ngoài đã khiến cho hắn có chút không chịu nổi.

Bạch nhân tiên tử, Trịch trục tôn giả, những người này hắn đều biết, mỗi một người thực lực đều mạnh mẽ hơn hắn hơn. Cường

giả như vậy ngay cả cửa cũng chưa tiến vào thì đã bị giết. Như vậy có thể tưởng tượng ra được, một khi hắn xông vào. Ắt hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Làm không tốt chỉ cần vừa ló đầu đã bị người ta giết trong nháy mắt.

Nhưng mà, không thể không đi, đồng bạn Vân Đồng này của hắn đã xông vào, không cứu hắn ra cũng quá không nghĩa khí a.

- Liều mạng, cùng lắm thì chết!

Do dự trong chốc lát, Đào Huân cắn răng một cái, tung người phóng vào bên trong, vừa mới đi vào hắn đã đụng phải một người.

- Giết...

Đào Huân sợ hết hồn, sát chiêu liên miên đánh ra. Hắn đang định thi triển toàn bộ về phía đối phương thì đã nghe thấy một đạo thanh âm có chút nghi ngờ vang lên.

- Đào Huân, ngươi làm gì vậy.

- Ồ?

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy người đang đứng ở trước mắt chính là Vân Đồng vừa mới rồi đi vào, trong tay đối phương đang cầm một đống vật, vẻ mặt kỳ quái nhìn về phía hắn.

- Ngươi không sao sao?

Có chút nghi hoặc nhìn về phía Vân Đồng, Đào Huân không dám tin tưởng điều xảy ra trước mắt mình.

Chỗ nguy hiểm như vậy, làm sao hắn lại không bị sao chứ?

Trong lòng kỳ quái, lại vội vàng nhìn qua chung quanh, vừa nhìn một cái, thiếu chút nữa hắn đã bị dọa sợ tới mức bổ nhào xuống mặt đất.

Chỉ thấy bên trong gian phòng không lớn trước mắt có vô số thi thể nằm đầy đất, mỗi một người đều là người tiếng tăm lừng lẫy. Danh tiếng so với hắn còn lớn hơn rất nhiều.

Mà lúc này những người này cũng đã tuyệt khí bỏ mình, cũng không biết chết như thế nào.

- Ồ, mới vừa rồi ta đi vào phát hiện ra bọn họ đã tự giết lẫn nhau tới chết, ta cầm thứ tốt ra ngoài. Chúng ta đi thôi!

Thấy hắn có chút nghi ngờ nhìn mình. Nhiếp Vân lắc lắc vật trong tay rồi cười nói.

- Tự giết lẫn nhau tới chết?

Hai mắt Đào Huân như sắp rớt xuống mặt đất.

Thật hay giả đây? Vận khí của tiểu tử này cũng quá tốt a!

Nhưng nếu như hắn nói không tin, nhìn thi thể đầy đất một chút, Đào Huân không ngừng lắc đầu một phen.

Những người này, mỗi một người đều là tiếng tăm lừng lẫy, cho dù có mười hắn buộc chung lại một chỗ cũng không đủ để cho bọn họ giết chết. Hắn cũng chỉ tương đương với Vân Đồng này... Hắn không giết được, đương nhiên cũng không phải bị đối phương giết...

Xem ra chỉ có thể quy kết vào vận khí!

- Là thứ tốt gì?

Thấy những người này đã tử vong, Đào Huân không còn lo lắng nữa mà hai mắt nhìn về phía vật trong tay Nhiếp Vân.

- Một ít thần binh cấp bậc bán bộ Chúa Tể, ngươi cầm đi, đối với ta tác dụng không lớn!

Nhiếp Vân tiện tay ném cho đối phương.

Mấy món binh khí trong gian phòng này đều là cấp bậc bán bộ Chúa Tể, loại này bảo vật cấp bậc, bên trong nạp vật thế giới của hắn có thể tùy ý sao chép, đúng là không có tác dụng gì.

- Độc long chi Binh, Hàn tuyền kiếm, Lăng Ba Kim Ti võng... Những đồ này ngươi đều cho ta sao? Chúng ta chia đều, đã nói chia đều là chia đều, không thể một mình độc chiếm...

Thấy Nhiếp Vân tiện tay đưa bảo vật tới, Đào Huân giật mình.

------oOo------

Chương 2368: Gặp lại người của Quy Khư Hải (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khó trách những người này cướp tới mức ngươi chết ta sống, những thứ này quả thực quá trân quý. Thế nhưng... Vật trân quý như vậy đối phương lại tiện tay đưa cho hắn, chuyện này bảo sao hắn có thể chịu nổi a.

- Được rồi!

Thấy đối phương cố ý muốn phân chia với mình, Nhiếp Vân cũng lười từ chối mà lấy một nửa.

Rời khỏi gian phòng này, hai người lại tiếp tục đi tới những phòng khác, dựa theo ý kiến của Đào Huân, chờ những người khác phân tranh xong xuôi thì lại vào đi. Ai ngờ Nhiếp Vân lại không quan tâm tới lời của hắn. Hơn nữa càng quỷ dị hơn là, mỗi lần hắn tiến vào căn phòng nào thì tất cả mọi người đều tự giết lẫn nhau, bảo vật vẫn còn ở trong.

Chuyện này khiến cho Đào Huân không thể không thừa nhận người trước mắt này quả thực có vận khí rắm chó quá tốt!

Liên tục tiến vào trong bảy, tám căn phòng, thứ tốt cầm ra được một đống lớn. Lúc Đào Huân đang cảm thấy thu hoạch lần này đã vượt quá dự đoán của hắn thì Vân Đồng trước mắt đột nhiên nhíu

mày một cái.

- Thế nào vậy?

Đào Huân vội vàng hỏi.

- Phía trước có người chiến đấu, đi qua nhìn một chút!

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng rồi bay về phía trước.

- Đừng đi...

Đào Huân cảm thấy như phát điên rồi.

Phía trước có người chiến đấu thì mắc mớ gì tới ngươi, vạn nhất người ta cũng là cường giả, ngươi xông tới như vậy không phải là muốn chết hay sao?

Cho dù trong lòng cảm thấy khó chịu, thế nhưng Đào Huân vẫn đi theo. Sau khi đi một đoạn, quả nhiên hai người nhìn thấy có hai nhóm người đang giằng co. Một nhóm người trong đó mặc phục sức giống nhau, nhìn qua một chút cũng đã biết đám người này thuộc về cùng một tông môn.

- Mấy người này đều là người của Tà Nguyệt Chí Tôn vực, sao lại tự mình đánh nhau? Dường như người bị vây vào giữa là người của Quy Khư Hải, một trong bốn đại tông môn. Mà người vây quanh bọn họ cũng là người của bốn đại tông môn, bất quá là ba tông môn còn lại.

Mặc dù thực lực của Đào Huân không đủ, thế nhưng hắn vẫn có kiến thức rộng, nhìn một cái đã nhận ra hai nhóm người giao chiến trước mắt.

Nhiếp Vân cũng không nói chuyện mà lạnh lùng nhìn mọi người trước mắt.

Bởi vì hắn phát hiện ra những người này đều là người quen của mình. Cho nên lúc này hắn mới vội vàng tới.

Đám người bị vây vào giữa chính là đám người Cổ Ung tông chủ của Quy Khư Hải, bọn họ cũng đã đi tới chiến trường tam giới, hơn nữa còn đến được nơi này.

- Cổ Ung, nếu như ngươi một mực co đầu rụt cổ không ra, ta muốn bắt ngươi cũng không có biện pháp, như vậy cũng thôi đi. Đáng tiếc ngươi không nên tới nơi này, tự mình tìm chết vậy thì cũng đừng trách chúng ta!

Tông chủ Ứng Thiên Triệu của Đoạn Thiên Nhai cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Cổ Ung bị vây vào giữa, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng.

Cho dù Cổ Ung đã đạt tới cấp bậc bán bộ Chúa Tể tiểu tam trọng, thế nhưng lần trước sau khi ba đại tông môn bị Nhiếp Vân đánh vào mặt. Vô Thượng trưởng lão bế quan không ra lại xuất quan. Những người này mỗi một người đều có thực lực bán bộ Chúa Tể. Là cường giả đại tam trọng cảnh, thực lực hoàn toàn nghiền ép!

- Không đáng chết thì sẽ không phải chết, Cổ Ung, Quy Khư Hải ở trong bốn đại tông môn chúng ta thực lực yếu nhất. Sớm muộn gì cũng sẽ bị diệt. Hôm nay chúng ra giải quyết ở nơi này đi, yên tâm, đệ tử Quy Khư Hải các ngươi nếu như nguyện ý quy thuận Thập Thu Lĩnh chúng ta thì ta sẽ mở một đường lưới, thu nhận bọn hắn. Nếu như không muốn.. Hắc hắc, ta sẽ đưa bọn chúng đi tìm ngươi!

Tông chủ Thạch Dương của Thập Thu Lĩnh liên tục cười lạnh.

Ba đại tông môn đã sớm có chuẩn bị, lại liên minh lại một chỗ, khiến cho người của Quy Khư Hải căn bản không đỡ nổi!

- Các ngươi đừng vội phách lối, ban đầu khi Nhiếp Vân còn ở đây, là ai bị dọa sợ tới mức cúp cái đuôi cho vào vậy? Khi đó là ai không dám nói chuyện lớn tiếng? Các ngươi có thể giết chúng ta, nhưng mà ta cho các ngươi biết. Chuyện này chỉ cần Nhiếp Vân biết, như vậy ba đại tông môn các ngươi nhất định cũng sẽ phải chôn theo!

Một vị trưởng lão trong đám người quát lên một tiếng.

- Không sai, các ngươi động thủ đi, nhất định Nhiếp Vân sẽ báo thù

cho chúng ta. Yên tâm đi, chúng ta sẽ chờ các ngươi ở trên đường!

Lại có một vị trưởng lão khác cười nói.

Mặc dù bị người của ba đại tông môn vây quanh, thế nhưng bọn hắn cũng không cảm thấy sợ hãi. Ngược lại vẫn có thể cười nói trong thời khắc sinh tử, không sợ hãi chút nào.

Cho dù truyền thuyết có nói Nhiếp Vân đã bị đám người Kiền Huyết lão tổ đánh chết. Thế nhưng đám người Cổ Ung không nhìn thấy thi thể cho nên cũng không tin.

Người thiếu niên kia đã sáng tạo quá nhiều kỳ tích, chỉ cần không có tận mắt nhìn thấy đối phương chết thì đối với bọn họ mà nói, đối phương không thể chết được.

- Ha ha, còn trông cậy vào Nhiếp Vân kia sao? Nói cho ngươi biết, Nhiếp Vân kia đã chết rồi!

Tông chủ Giang Hào Vạn Nhận Sơn cười lớn, tiếng cười chút điên cuồng, ánh mắt tràn ngập hàn mang.

- Ta thừa nhận Nhiếp Vân này là một thiên tài, nhưng người này so với các ngươi còn muốn chết hơn. Đắc tội với ai không đắc tội, lại đi đắc tội với người của Kiền Huyết hoàng triều, kết quả bị Kiền Huyết lão tổ liên hợp với hai đại Chúa Tể liên thủ đánh chết! Đây là đáng đời, quả thực là chuyện sảng khoái nhân tâm a.

- Ta còn tưởng rằng các ngươi có lá bài tẩy gì. Hóa ra là chỉ tên phế vật kia. Nói cho các ngươi biết, hắn đã sớm bị người ta đánh thành cặn bã, chính mắt ta trông thấy, đừng hy vọng gì nữa! Tam đại Chúa Tể cảnh đồng thời xuất thủ, ngươi còn cảm thấy tiểu tử này có thể còn đường sống hay sao? Quả thực không biết nên nói các ngươi ngây thơ hay là ngu ngốc.

Thạch Dương hét lớn một tiếng.

- Được rồi, không cần nói nhảm với bọn họ, mau giết toàn bộ là kết thúc mọi chuyện! Còn chờ Nhiếp Vân báo thù sao? Hắc hắc, xuống địa ngục tìm hắn đi a!

Ứng Thiên Triệu cười lạnh một tiếng, bàn tay chộp một trảo, một mảnh lưỡi đao từ trên trời giáng xuống, mang sự sắc bén xé rách không gian.

Hơn hai tháng không gặp, hắn cũng từ tông chủ đỉnh phong đạt tới bán bộ Chúa Tể tiểu tam trọng cảnh, so với Cổ Ung cũng không kém hơn chút nào!

- Xuống địa ngục tìm ta? Không cần, vẫn là các ngươi đi xuống địa ngục đi!

Ngay khi lưỡi đao sắp rơi xuống đỉnh đầu, đám người Cổ Ung cảm thấy lần này chạy trời không khỏi nắng thì đột nhiên có một đạo thanh âm lạnh lùng vang lên. Ngay sau đó không trung đung đưa một trận, một bóng người đột ngột xuất hiện ở trước mặt mọi người. Ngón tay khẽ điểm một cái, lưỡi đao ngập trời trong nháy mắt biến mất, giống như chưa từng xuất hiện qua vậy.

------oOo------

Chương 2369: Ngươi là Nhiếp Vân? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi là ai? Đây là chỗ của Vạn Nhận Sơn, Thập Thu Lĩnh, Đoạn Thiên Nhai của Tà Nguyệt Chí Tôn vực liên thủ giải quyết ân oán cá nhân, không muốn chết thì lập tức cút đi cho ta!

Thấy công kích của mình không ngờ lại bị người ta ngăn cản, trong mắt Thạch Dương lộ ra hung quang.

Hiện tại Nhiếp Vân đang ngụy trang dung mạo cho nên hắn cũng không nhận ra. Cho dù Nhiếp Vân có nói xuống địa ngục tìm ta thì mọi người vẫn cho rằng Nhiếp Vân đã chết. Cũng không có ai nghĩ là hắn, còn tưởng rằng là tán tu nào đó thích xen vào chuyện của người khác. Vì vậy, vừa mở miệng đã đem thân phận của ba đại tông môn nói ra.

Đổi lại là người khác nghe được danh tiếng lớn như vậy nhất định sẽ lập tức nhượng bộ lui binh, không dám xen vào việc của người khác nữa.

Có thể trở thành bốn đại tông môn trong một đại thế giới, mỗi một tông môn đều có nội tình rất sâu, tuyệt đối không nông cạn biểu hiện mặt ngoài như vậy.

- Chúng ta chẳng qua chỉ đi ngang qua mà thôi. Lập tức đi ngay, lập tức đi ngay đây.

Thấy hắn xông ra, Đào Huân thiếu chút nữa không có hộc máu, lại vội vàng từ chỗ ẩn thân chui ra, một mặt kéo tay Nhiếp Vân, một mặt cúi đầu cười xòa.

Đại ca, van ngươi a. Đừng có lỗ mãng như vậy nữa có được không? Ngươi muốn chết, nhưng mà ta còn không có nghĩ tới việc này a…

- Ta tưởng là ai, hóa ra là Đào Huân, đã lâu không gặp, lá gan của ngươi so với trước kia còn to hơn nhiều nha! Nếu như muốn chết, lão tử có thể lập tức tác thành cho ngươi!

Giang Hào sửng sốt một chút, lập tức nhận ra người trước mắt này, miệng liên tục cười lạnh.

Hắn và vị Đào Huân này đã sớm quen biết. Nếu không Đào Huân cũng không thể nào vừa mới nhìn thấy bọn họ đã xác nhận thân phận bốn đại tông môn của Tà Nguyệt Chí Tôn vực được.

- Xin Giang Hào tông chủ bỏ quá cho, vị tiểu huynh đệ này của ta vừa rồi có chút lỗ mãng, chúng ta sẽ lập tức đi ngay..

Trong lòng Đào Huân âm thầm kêu khổ, ngoài miệng liên tục nói lời xin lỗi, bàn tay không ngừng lôi kéo tay của Nhiếp Vân. Thế nhưng chân của Nhiếp Vân lại như cắm rễ vậy. Không có chút nhúc nhích nào.

- Vân Đồng. Ngươi bình thường một chút được hay không? Chuyện của bốn đại tông môn bọn họ không có quan hệ gì với tán

tu chúng ta a. Nếu bọn họ muốn giết chúng ta cũng chẳng khác gì bóp chết một con kiến. Nhanh rời đi, bằng không sẽ trốn không thoát a.

Thấy hắn không đi, Đào Huân vội vàng truyền âm nói.

- Yên tâm đi, không có chuyện gì, những phế vật này muốn lưu chúng ta lại, tuyệt đối không có tư cách!

Thân thể nhẹ nhàng nhoáng một cái, tránh thoát khỏi tay Đào Huân. Nhiếp Vân thét dài một tiếng.

- Phế vật? Rất tốt! Đào Huân, người bằng hữu này của ngươi coi như đã hoàn toàn đắc tội với chúng ta. Bắt đầu từ hôm nay hắn chính là địch nhân của Vạn Nhận Sơn, Thập Thu Lĩnh, Đoạn Thiên Nhai! Cho ngươi ba hô hấp, nếu như không đi thì cũng sẽ giống như hắn, không chết không thôi với ba đại tông môn chúng ta!

Ứng Thiên Triệu nghe vậy trong mắt hiện lên hàn ý lạnh lẽo. Hắn nhìn về phía Nhiếp Vân giống như đang nhìn một người chết vậy.

- Chuyện này...

Nghe thấy hắn nói như vậy, thấy khí thế dần dần đọng lại chung quanh, Đào Huân sắp muốn khóc.

Người khác đang đánh nhau, Vân Đồng ngươi dính vào bọn hắn làm gì chứ? Lần này thì tốt rồi, một lần đắc tội với ba đại tông môn, xem ra hôm nay ngay cả cái mạng già này cũng phải để lại ở chỗ này rồi.

Bảo hắn đi? Vừa rồi vừa mới sinh ra tử, lấy được nhiều chỗ tốt như vậy từ đối phương. Mắt thấy đối phương gặp nạn mà rời đi, loại cách làm vong ân phụ nghĩa này quả thực hắn không làm được!

Không đi? Ba đại tông môn đã hạ thông điệp cuối cùng rồi. Nếu như quả thực chọc cho đối phương xuất thủ, bằng vào thực lực của hắn, nhất định sẽ phải chết...

Trong nháy mắt, Đào Huân cũng không biết mình nên làm gì bây

giờ.

- Vị huynh đệ này, Quy Khư Hải chúng ta cảm tạ đại nghĩa của ngươi, chuyện hôm nay này là chuyện của chúng ta và ba đại tông môn bọn chúng. Mời các ngươi trở về đi, nếu như hôm nay không chết, Cổ Ung ta nhất định sẽ tìm huynh đệ nâng ly cạn chén, vĩnh nhớ kỹ ân tình của huynh đệ.

Cổ Ung cất cao giọng nói.

Cho dù không nhận ra người trước mắt này là ai, thế nhưng thấy hắn vào thời khắc này lại có thể ra mặt vì Quy Khư Hải, chuyện này cũng đã khiến cho trong lòng hắn vô cùng cảm động rồi.

- Tiểu huynh đệ, nhân tình này chúng ta khắc ghi, nhanh rời đi một chút đi. Nếu không, khi ngươi bị liên lụy tới. Cho dù chúng ta tan xương nát thịt cũng không có cách nào báo đáp được.

- Oan có đầu nợ có chủ, Giang Hào, Ứng Thiên Triệu, Thạch Dương. Người các ngươi muốn tìm là chúng ta, không liên quan tới hai vị huynh đệ này, thả bọn họ rời đi, hôm nay chúng ta tuyệt đối sẽ không trốn đi...

Nương theo Cổ Ung nói, mấy vị trưởng lão của Quy Khư Hải lên tiếng rống to, trên mặt từng người đều mang theo vẻ ngạo nghễ, thấy chết không sờn. Dường như không có một chút lùi bước và khủng hoảng nào.

- Đúng, chúng ta đi ngay đây!

Nghe thấy đối phương nói như vậy, Đào Huân hưng phấn vội vàng gật đầu, giống như bổ củi vậy. Bất quá khi thấy Vân Đồng này không có nhúc nhích chút nào, sắc mặt hắn khó coi vô cùng.

Đại ca, nhân tình ngươi cũng đã kết xuống, chuyện nên làm cũng đã làm. Không phải ngươi sẽ thực sự cùng chịu chết với đám người Quy Khư Hải này đó chứ?

Thấy dáng vẻ của đám người Quy Khư Hải, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Loại thái độ này cũng không uổng phí tâm cơ của hắn. Trong lòng hắn thầm khen ngợi một tiếng, cũng không để ý tới Đào Huân ở bên cạnh tùy thời cũng có thể bị hù dọa tới bất tỉnh mà thanh âm lạnh nhạt vang lên.

- Cổ Ung tông chủ, mới vừa rồi ngươi còn nhận định ta không có chết, sao bây giờ lại không nhận ra được chứ?

Lúc này thanh âm của hắn đã biến thành như cũ. Dung mạo ngụy trang cũng thay đổi trở về bộ dáng vốn có của mình.

- A... Nhiếp Vân!

Nghe thấy thanh âm này, lại nhìn thấy dung mạo của hắn, hai mắt Cổ Ung trợn tròn một cái, hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên:

- Ngươi là Nhiếp Vân? Ha ha, ta đã biết ngươi không có sao mà. Quả nhiên ngươi không làm sao!

Người của Quy Khư Hải vốn đang tràn ngập tuyệt vọng, thế nhưng sau khi nhìn thấy người xuất đầu thay bọn họ lại chính là Nhiếp Vân, hai mắt mọi người đều như muốn rớt xuống, không thể tin được.

------oOo------

Chương 2370: Ngươi là Nhiếp Vân? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân bị ba đại cường giả Chúa Tể đuổi giết mà vẫn lạc. Tin tức này không ngừng truyền tới, cho dù bọn họ có chút không tin, thế nhưng gần hai tháng nay không nghe được bất cứ tin tức gì của hắn. Cho dù là ai cũng cảm thấy hoảng sợ trong lòng. Thế nhưng lúc này dù có nằm mơ cũng không nghĩ tới, khi bọn hắn cảm thấy tuyệt vọng nhất thì thiếu niên này lại xuất hiện. Hơn nữa lại còn sinh long hoạt hổ, nào có một chút thương thế nào chứ?

- Nhiếp Vân?

So với sự hưng phấn của đám người Quy Khư Hải. người của Vạn Nhận Sơn, Thập Thu Lĩnh, Đoạn Thiên Nhai đầu tiên là cả kinh, ngay sau đó trong mắt từng người đều hiện lên vẻ âm lãnh.

Ở Hỗn Độn hải dương, Nhiếp Vân giáo huấn bọn họ một chầu, đã có ân oán không chết không thôi với ba đại tông môn. Sau đó Vô Thượng trưởng lão của ba đại tông môn đi tới đây, luôn muốn tìm cơ hội báo thù. Thế nhưng trước đó lại nghe nói người này đã bị người ta giết chết. Lúc đó bọn hắn còn cảm thấy đáng tiếc. Thế nhưng bây giờ nhìn thấy hắn còn sống, tất cả đều cao hứng không thôi.

Trong suy nghĩ của bọn hắn, Nhiếp Vân này cho dù thực lực không kém, thế nhưng bọn hắn có nhiều cường giả bán bộ Chúa Tể như vậy liên thủ. Nhất định có thể liên thủ đánh chết đối phương, không có vấn đề chút nào.

- Ha ha, trước đó nghe nói ngươi đã chết, chúng ta vẫn cảm thấy đáng tiếc vì không thể tự tay báo thù, không chết là tốt. Hôm nay cũng đừng mong chạy thoát. Bởi vì hôm nay chính là ngày chết của ngươi!

- Đạp mòn gót giày không thấy, tới khi tìm được lại không tốn chút công phu! Nếu như ngươi một mực lẩn trốn, mọi người đều nghĩ ngươi chết thì ta cũng không có biện pháp nào. Nếu như bây giờ đã đi ra, vậy thì chờ chết đi!

- Nhanh đưa tin cho Kiền Huyết lão tổ một chút, nói người này còn không có chết,ta tin nhất định hắn sẽ rất thích phần đại lễ này.

Đám người Giang Hào bề ngoài cười ha hả. Thế nhưng trong tối lại âm thầm sai người phong tỏa toàn bộ chung quanh, không để cho bọn họ rời đi.

Ngoài miệng nói ung dung, thế nhưng bọn hắn biết biết thiếu niên trước mắt này có thể chạy trốn từ trong tay Chúa Tể đuổi giết, thực lực nhất định sẽ cực mạnh. Vì vậy trong lòng không có chút buông lỏng nào.

- Nhiếp Vân cẩn thận, đám người Giang Hào lần trước chịu nhục cho nên đã mang đến thần binh Chúa Tể trấn tông.

Sắc mặt Cổ Ung ngưng trọng, truyền âm cho Nhiếp Vân.

- Thần binh Chúa Tể trấn tông?

Nhiếp Vân gật đầu.

Mỗi một tông môn trong Bốn đại tông môn đều có một thần binh Chúa Tể trấn áp, bình thường thần binh này sẽ không dễ dàng rời khỏi tông môn a. Xem ra lần trước chịu nhục đã hoàn toàn chọc giận đám người này. Ngay cả thần binh trấn tông cũng đã lấy ra.

Thật ra cũng không cần hắn nói, vừa nhìn thấy dáng vẻ của đối phương thì Nhiếp Vân cũng đã đoán ra được.

Cho dù là lúc mới tới chiến trường tam giới, thực lực của hắn còn không có như bây giờ. Thế nhưng cũng tuyệt đối có được cảnh giới bán bộ Chúa Tể đại tam trọng, hơn nữa còn phối hợp với thần binh Chúa Tể, ngay cả trên Bách Cường bảng cũng có thứ hạng. Thực lực như vậy, chỉ cần đám người Giang Hào không ngốc cũng biết chỉ bằng vào mấy bán bộ Chúa Tể nhất định sẽ không có cách nào chém giết được hắn!

Biết những chuyện này mà còn dám làm như vậy, nhất định đã có bài tẩy gì đó. Mà lá bài tẩy lớn nhất trong ba đại tông môn không thứ gì vượt qua được thần binh trấn tông!

Có thể khiến cho bọn họ tự tin như vậy, đương nhiên là những thần binh này đã ở trong tay.

Nhiếp Vân không nghĩ được quá lâu thì đám người Giang Hào đã hoàn thành bố trí. Từng người đều nở nụ cười tử vong. Cổ tay ba đại tông chủ run lên, ba món thần binh rít gào bay ra, lơ lửng ở trên không trung mang theo uy hiếp xé rách không trung.

- Nhiếp Vân, chúng ta biết ngươi có thần binh Chúa Tể, bất quá, chúng ta cũng có. Hôm nay giết ngươi, thần binh này chính là của

chúng ta! Yên tâm chịu chết đi!

Sử dụng Chúa Tể thần binh, Giang Hào vô cùng tự tin.

Cho dù hắn cũng vừa mới vừa đột phá trở thành bán bộ Chúa Tể, thế nhưng tay có thần binh Chúa Tể, thực lực chợt tăng lên gấp mấy lần. Cho dù hiện tại có gặp cường giả đại tam trọng thì hắn cũng có thể đánh chết đối phương. Cho nên sự tự tin đã tăng lên gấp trăm lần.

- Kiền Huyết hoàng đế bệ hạ đã nhận được tin tức, rất nhanh sẽ chạy tới đây. Chỉ cần chúng ta vây quanh hắn mười chung là được rồi!

Thạch Dương đã đem tin tức truyền ra bên ngoài, trong mắt lóe lên sát cơ, sắc mặt thâm trầm không thôi.

Cho dù tự tin, thế nhưng bọn họ vẫn có chút bận tâm. Dù sao người thiếu niên trước mắt này trưởng thành quá nhanh, không thể tính toán theo lẽ thường, thông báo với Kiền Huyết hoàng đế, để cường giả Chúa Tể tự mình xuất thủ. Đây tuyệt đối là hành động có thể bảo đảm cho mọi chuyện!

Đến lúc đó bọn họ cũng là công thần, nhất định sẽ đạt được chỗ tốt nhiều hơn!

- Nhiếp Vân?

Hai mắt Đào Huân hấp háy.

Lúc này cho dù hắn có ngu ngốc hơn nữa thì cũng đã biết Vân Đồng trước mắt này chẳng qua là dùng tên giả.

Cái tên Nhiếp Vân này, hắn đã sớm nghe qua, là người gần đây danh tiếng chính thịnh. Một người một ngựa chạy đến Kiền Huyết hoàng triều cướp đi Kiền Huyết long ấn, lại bị tam đại Chúa Tể tự mình xuất thủ đuổi giết... Mỗi một chuyện cũng đủ để khiến cho thế giới oanh động!

Vốn hắn tưởng rằng nhân vật giống như lưu tinh này đã sớm vẫn

lạc, chỉ là dù có nằm mơ hắn cũng không nghĩ tới đối phương lại chính là Vân Đồng đồng hành với mình!

Nói như vậy... Những người trong phòng trước kia cũng không phải là tự giết lẫn nhau mà chết, cũng không phải bọn họ vận khí tốt, mà là đều do hắn xuất thủ đánh chết!

- Đi nhanh đi, một lát nữa Chúa Tể tới, muốn đi nữa cũng không đi được...

Mặc dù rất cảm kích Nhiếp Vân trước mắt này, thế nhưng hắn cũng biết thực lực của hắn cũng không tốt. Một khi gặp Chúa Tể… Vạn nhất Kiền Huyết lão tổ kia thực sự đi tới, khi đó muốn chạy trốn nữa cũng khó khăn!

- Hắn không đến ta thì cần gì phải nói những lời này chứ?

Nhiếp Vân cười hắc hắc, lộ ra hàm răng trắng nõn.

Bằng vào thực lực của hắn hoàn toàn có thể vừa mới xuất hiện đã càn quét tất cả mọi người của ba đại tông môn. Sở dĩ để cho bọn họ nói nhảm như vậy, thậm chí để cho đối phương vây quanh mình chính là để cho đối phương đưa tin, dẫn Kiền Huyết lão tổ tới!

Thực lực tấn cấp đến cấp bậc Chúa Tể, ân oán với Kiền Huyết lão tổ cũng nên giải quyết rồi!&

------oOo------

Chương 2371: Kiền Huyết lão tổ lại xuất hiện! (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như đi tìm đối phương mà nói, sẽ rất phiền toái, để cho đối phương tới tìm mình, như vậy sẽ đơn giản hơn nhiều.

Từ lần trước sau khi bị Kiền Huyết lão tổ vây công, hắn đã biết ba đại tông môn nhất định cũng đã có đặc thù liên lạc, cho nên cũng không cần phải nói rõ, để cho đối phương làm thay là được.

- Thật là phách lối, ngươi qua được cửa ải chúng ta rồi hãy nói!

Nghe thấy Nhiếp Vân nói vậy, Giang Hào cười lạnh một tiếng. Hai tay chập lại, thần binh Chúa Tể trên bầu trời nhất thời bổ xuống, không gian trước mắt vỡ nát, tạo thành quang mang thất thải đánh tới trước mặt.

- Cùng nhau động thủ đi!

Thạch Dương gào thét, theo sát ở phía sau rồi xuất thủ.

Thần binh Chúa Tể trong tay hắn xoay tròng giống như bánh xe, mạnh mẽ càn quét ra, đem toàn bộ không gian xé nát thành hai mảnh.

- Hắc hắc, để cho hắn chết đi!

Ứng Thiên Triệu giương cung lên, nhẹ nhàng kéo một cái. Trong không gian lập tức liên tiếp vang vọng tiếng ông ông, một mũi tên đen nhánh mà quỷ dị xuất hiện ở trên trường cung, sưu một cái đã bắn ra. Nhanh chóng như là lưu tinh vậy.

Trường cung phá nguyệt, mũi tên diệu không!

Phá Nguyệt cung này chính là thần binh Chúa Tể trấn tông của Đoạn Thiên Nhai. Mũi vừa ra, trời cũng chấn động. Đâm thẳng về phía ngực của Nhiếp Vân. Mũi tên còn chưa tới nơi thì đã áp súc không gian chung quanh lại, làm cho không có người nào có thể trốn tránh.

Ba đại tông chủ phối hợp với ba đại Chúa Tể thần binh đồng thời xuất thủ, lực lượng giống như nước sông gầm thét, đồng thời ập xuống. Bao phủ Nhiếp Vân và toàn bộ người của Quy Khư Hải vào bên trong.

- Xong rồi...

Cảm nhận được cỗ áp lực này, sắc mặt đám người Cổ Ung, Đào Huân ảm đạm, mỗi người đều run lẩy bẩy.

Ba đại thần binh Chúa Tể đồng thời xuất thủ, uy lực chân chính quá lớn, khiến cho bọn họ từ sâu trong lòng đã cảm thấy được sự khủng hoảng. Dưới loại áp lực này, dường như ngay cả linh hồn cũng sẽ bị đánh thành bụi phấn trong nháy mắt, khó có thể bảo toàn.

Tuyệt vọng, bất lực, tử vong...

Tất cả cảm xúc mặt trái thoáng một cái từ sâu trong lòng dâng lên, ngay cả bán bộ Chúa Tể cũng có chút không chịu nổi, cảm thấy tinh thần tùy thời cũng có thể tan vỡ.

Khó trách đám người Giang Hào lại tự tin như vậy, công kích mà bọn họ liên thủ đã vượt ra khỏi tầng thứ công kích vật lý đơn thuần. Thực lực không đủ, chỉ cần riêng uy áp linh hồn cung đã có thể khiến cho người ta trực tiếp tử vong.

Nói cách khác, công kích còn chưa tới người thì lực lượng cường đại cũng có thể hù dọa một vài cường giả chết tươi.

Giống như người bình thường nhảy lầu vậy, thường thường không phải ngã chết, mà là bị dọa chết, người còn chưa rơi xuống đất thì đã mất hết can đảm, người nghiễm nhiên tử vong.

Tình huống của đám người Cổ Ung gặp phải hiệnt ại chính là như vậy, ba đại thần binh Chúa Tể lăng không đánh tới, còn chưa tới trước mặt thì áp lực cực lớn đã khiến cho người ta phát run, tùy thời cũng sẽ không chịu được nổi.

Ông!

Trong khi đám người Cổ Ung đang cho là mình sẽ phải chết không thể nghi ngờ thì trước mắt đột nhiên có một đạo quang mang sinh ra. Thiếu niên từ đầu không có nhúc nhích đã xuất thủ, bàn tay của hắn trắng nõn bóng loáng, nhìn qau dường như không có vết thương nào. Bàn tay này lại nhẹ nhàng ấn về phía trước một cái.

Không có bất kỳ chút lực lượng nào ba động, cũng không có bất kỳ chiêu số nào. Chỉ là một ấn rất đơn giản, lực lượng ngập trời lại

giống như bong bóng gặp mũi kim, lập tức bị nổ tan tành.

Ầm Ầm!

Trên không trung mang theo thanh âm tan vỡ, công kích to lớn trước mắt trực tiếp bị chia làm hai nửa. Bàn tay của Nhiếp Vân lại nhẹ nhàng chộp một trảo, ba đại thần binh không ngừng chấn động, dường như biến thánh một con cá mắc câu mà lại muốn chạy trốn vậy. Vô luận làm thế nào cũng không thể nào thành công được.

Sưu!

Ba món thần binh Chúa Tể đều rơi vào trong lòng bàn tay hắn. Hắn nhẹ nhàng bóp một cái, một cỗ lực lượng linh hồn mênh mông vô cùng chợt vọt tới.

Phốc! Phốc! Phốc!

Ba tiếng phốc vang lên, ba người Giang Hào, Thạch Dương, Ứng Thiên Triệu đồng thời từ trên không trung rơi xuống, miệng phun ra máu tươi, linh hồn bị thương nặng!

Ba đại thần binh Chúa Tể trong nháy mắt đã bị xóa đi dấu vết linh hồn, biến thành vật vô chủ.

- Chuyện này không thể nào... Làm sao ngươi có thể ngăn cản công kích của ba người chúng ta, ta không tin...

- Ba người chúng ta đồng thời công kích, cho dù bán bộ Chúa Tể cũng phải tạm lánh phong mang, rốt cuộc ngươi có thực lực gì?

- Trấn tông chi bảo của ta. Nhiếp Vân, ta sai rồi, van cầu ngươi trả lại cho ta, nếu như vật này đánh mất từ trong tay ta, nhất định ta sẽ trở thành tội nhân thiên cổ...

Ba đại tông chủ đồng thời gào thét, trên mặt từng người hiện lên vẻ không cam lòng và sợ hãi vô cùng.

Uy lực ba người liên thủ công kích như thế nào bọn họ biết rất rõ.

Thế nhưng lại bị đối phương tiện tay phá vỡ, ngay cả thần binh Chúa Tể cũng không cần sử dụng, đây là khái niệm gì chứ?

Thực lực của đối phương cho dù không phải là Chúa Tể thì sợ rằng cũng không kém gì nhiều!

Chúa Tể không phải dung hợp Ngụy bản nguyên đại đạo mới có thể đạt tới hay sao? Sao hắn ta lại có thể có được thực lực như vậy cơ chứ?

- Chuyện này...

Cổ Ung và Đào Huân liếc nhìn một cái, tất cả đều cảm thấy ngây ngốc.

Mới vừa rồi bọn họ cho rằng dưới công kích như vậy hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Thế nhưng cho dù có nằm mơ thì bọn họ cũng không nghĩ tới, công kích lợi hại như vậy, ở trước mắt người thiếu niên này lại giống như món đồ chơi trong tay vậy.

Tuy rằng trong lòng đã sớm đánh giá cao thực lực của Nhiếp Vân, thế nhưng có nằm mơ cũng không nghĩ tới, bản thân vẫn đánh giá quá thấp!

Tiện tay phá công kích liên hợp của ba đại Chúa Tể thần binh, hơn nữa lại đánh bại ba đại tông chủ, chuyện này đã vượt quá tưởng tượng của bọn họ.

- Trả ngươi trấn tông chi bảo? Mới vừa rồi là ai nói ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ đây?

Tinh thần khẽ động một cái, luyện hóa toàn bộ ba món bảo vật, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười nói một tiếng.

Đối với ba đại tông chủ hắn không có chút đồng tình nào, nếu như không phải thực lực của hắn thì lần này người chết nhất định là hắn!

Nếu như đã muốn giết người, như vậy cũng nên chuẩn bị tinh thần bị giết. Đừng nói là trấn tông chi bảo, bọn họ có thể còn sống rời đi

hay không cũng không nhất định a.

------oOo------

Chương 2372: Kiền Huyết lão tổ lại xuất hiện! (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta sai rồi, chỉ cần ngươi bỏ qua cho ta, Đoạn Thiên Nhai chúng ta nguyện ý làm trâu ngựa cho ngươi. Ngươi muốn chúng ta làm gì thì chúng ta thì làm cái đó!

Ứng Thiên Triệu vội vàng quỳ sụp xuống đất.

Không thể không nói người này quả thực là một nhân tài, mới vừa rồi phát giác được mình nắm chắc phần thắng, người nhảy nhót nhiều nhất chính là hắn. Thế nhưng lúc này hắn cũng là người thứ nhất nhượng bộ!

- Vạn Nhận Sơn chúng ta cũng tình nguyện phục tùng mệnh lệnh của ngươi, sau này toàn bộ đều nghe theo lời nói của Quy Khư Hải!

Giang Hào cắn răng một cái rồi nói.

Không làm như vậy không được a, thần binh Chúa Tể cũng bị đối phương một cái xóa đi. Bây giờ không đầu hàng, nếu như đối phương thật sự xuất thủ, nhất định sẽ không cách nào giữ được mạng sống.

- Ta cũng nhận thua!

Mặc dù rất không tán thành hành động của hai người Ứng Thiên Triệu và Giang Hào, thế nhưng lúc này Thạch Dương cũng vẫn cắn răng nói.

Giữ lại núi xanh lo gì không có củi đốt. Chiến trường tam giới không cấm giết hại, nếu như thực sự chết ở chỗ này, khi đó cái gì cũng không có!

Bây giờ chỉ cần kéo dài thời gian của đối phương, chờ Kiền Huyết lão tổ xuất hiện. Khi đó cũng đồng nghĩa với việc bọn họ được cứu.

- Nhiếp Vân, trừ hại phải tận gốc. Nếu không, ắt sẽ bị hại!

Cổ Ung vội nói, hắn thét dài một tiếng..

- Ha hả, nghe thấy chưa? Ta cũng không có biện pháp nào khác, các ngươi không thể làm gì khác hơn là chết đi thôi.

Nhiếp Vân khẽ cười nhìn qa đối phương. Thật ra không cần Cổ Ung nói thì hắn cũng sẽ không bỏ qua cho đối phương.

Đám người Giang Hào, Ứng Thiên Triệu này là sói không quên mùi thịt. Cho dù có để lại thì nhất định cũng sẽ trở thành mầm tai họa. Như vậy còn không bằng sớm xử lý một chút, sớm kết thúc tất cả.

- Trốn!

Nghe thấy hắn nói như vậy, đám người Giang Hào đã biết sát cơ của Nhiếp Vân đã nổi lên, tất cả đều bị dọa sợ tới mức biến sắc, vội vã xoay người bỏ chạy.

Loại cường giả này một khi quyết định động thủ, nhất định sẽ không có cách nào sửa đổi!

- Trốn? Các ngươi cảm thấy mình còn có thể chạy thoát được sao?

Nhếch miệng cười, cũng không thấy hắn có động tác gì. Sưu sưu sưu, vô số dây leo trong nháy mắt đã lan tràn ra ngoài, lập tức trói đám người Giang Hào, Ứng Thiên Triệu đang chạy trốn thật chặt. Cả đám bị trói lại giống như một cái bánh chưng vậy.

- Các ngươi cũng đừng đi, đều ở lại đây đi!

Tất cả Vô Thượng trưởng lão còn lại của ba đại tông môn lúc này cũng bị dọa cho sợ hãi, hồn phi phách tán, rối rít chạy trốn. Bất quá, nếu như Nhiếp Vân đã xuất thủ thì sao có thể khiến cho bọn họ rời đi, tinh thần khẽ động một cái, dây leo lại lần nữa lan tràn ra ngoài.

Những người này cũng không đạt tới bán bộ Chúa Tể, nhiều nhất cũng chỉ có thực lực đại tam trọng, sao có thể chống đỡ được Thiên Tâm Đằng cơ chứ? Trong nháy mắt toàn bộ đám người đã bị bắt, trói chặt vào bên trong.

- Ngươi không có chết sao? Xem ra ta đã coi thường ngươi rồi.

Mới vừa bắt lại toàn bộ đám người ba đại tông môn thì Nhiếp Vẫn đã nghe được một đạo thanh âm vang vọng. Ngay sau đó có một tiếng hừ lạnh truyền tới, một chiếc cổ thuyền đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn.

Kiền Huyết lão tổ đã đến!

Cổ thuyền to lớn lạnh như băng, mang theo uy nghiêm đặc hữu của hoàng gia, lẳng lặng trôi lơ lửng ở trên không trung cách đó không xa.

Trên boong thuyền, Kiền Huyết lão tổ, Phù Hư Chúa Tể, Ma Thiên lão tổ lăng không đứng, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân trước mắt, trong mắt mỗi một người đều hiện lên vẻ khiếp sợ không thôi.

Rất hiển nhiên, ngay cả bọn họ mới vừa nghe được tin tức này cũng có chút không dám tin tưởng.

Nhiếp Vân bị ba người bọn họ liên thủ đuổi giết, đã hồn phi phách tán, ngay cả một chút thịt nát cũng không tìm được. Thế nhưng bây giờ lại đột ngột xuất hiện ở trước mặt bọn họ, cho dù bọn họ là Chúa Tể, thế nhưng vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

- Ngươi không có chết?

Hai hàng lông mày của Phù Hư Chúa Tể nhíu lại.

Người này ban đầu là bị Phù Hư Đam Sơn hắn ép cho không thở nổi, bằng vào uy lực của cự sơn, cho dù là Chúa Tể cường giả đụng phải cũng sẽ miệng phun máu tươi, một tiểu tử không phải là Chúa Tể làm sao có thể sống sót được dưới công kích như vậy chứ? Hơn nữa nhìn dáng vẻ của đối phương, dường như còn không có bị thương chút nào a?

- Thế nào, ngươi muốn ta chết hay sao?

Nhiếp Vân nhàn nhạt nhìn sang, ánh mắt gợn sóng không có chút sợ hãi nào.

Mặc dù đối phương là ba đại Chúa Tể, hắn chỉ có một mình, thế nhưng cũng không có bất kỳ chút sợ hãi nào.

Thực lực đạt tới cấp bậc Chúa Tể, tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh có thể thi triển, một mình hắn tương đương với ba đại Chúa Tể, đương nhiên đối với ba người đối phương cũng không có gì phải sợ hãi.

Lại nói, thực lực cấp bậc Chúa Tể cũng không sai biệt lắm, đừng nói đối phương có ba người, cho dù là ba mươi người, hắn muốn đi thì đi, muốn chạy trốn thì chạy. Đối phương cũng không thể nào vây khốn được hắn.

- Không có chết cũng không thành vấn đề, cùng lắm thì lãng phí thêm một ít công phu giết một lần nữa là được!

Ma Thiên lão tổ hừ lạnh một tiếng.

- Đúng vậy, chẳng qua là ta cảm thấy có chút kỳ quái, rốt cuộc hắn đã dùng thủ đoạn gì mà có thể chạy trốn từ trong cự sơn của ta a!

Vẻ mặt Phù Hư Chúa Tể có chút kỳ quái hỏi một câu.

Tình huống lúc đó, sự sơn áp đính, lực lượng của Kiền Huyết lão tổ lại càn quét tới. Ngay cả cường giả Chúa Tể cũng khó có thể trốn thoát, tiểu tử này rời đi như thế nào, sao bọn hắn lại không có phát hiện ra chứ?

- Bắt hắn lại đem linh hồn luyện hóa, chẳng phải như vậy sẽ biết được hay sao!

Trong mắt Ma Thiên lão tổ lóe lên quang mang lạnh lẽo.

Ba đại Chúa Tể liên thủ giết một người không phải là Chúa Tể lại

không có giết chết, chuyện này truyền đi, mặt mũi bọn họ đã sớm mất sạch. Cho nên đối với người trước mắt này bọn hắn hận thấu xương.

- Lão tổ, cứu ta...

- Vạn Nhận Sơn chúng ta luôn luôn coi Kiền Huyết vương triều như thiên lôi sai đâu đánh đó, cầu lão tổ cứu mạng a!

Thấy đám người Kiền Huyết lão tổ xuất hiện. đám người Giang Hào thở phào nhẹ nhõm, vội vàng hét lớn.

- Lão tổ, mấy người này có tác dụng đối với chúng ta... Không bằng cứu bọn họ đi!

Kiền Huyết hoàng đế thấy vậy vội vàng tiến lên.

------oOo------

Chương 2373: Có mắt không tròng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đám người Giang Hào trực tiếp liên lạc với bọn hắn, mà người liên lạc đương nhiên không phải là Kiền Huyết lão tổ mà là hắn. Làm đối tượng mà đối phương nghe hiệu mệnh, đương nhiên phải thay bọn họ nói chuyện một phen.

- Thả bọn hắn ra, chúng ta có thể cho ngươi thời gian ba hô hấp để chạy trốn!

Kiền Huyết lão tổ lạnh lùng nhìn về phía Nhiếp Vân, giống như là con mèo nhìn con chuột vậy. Cao cao tại thượng, tùy ý có thể ban cho đối phương sinh tử.

- Ồ? Cho ta thời gian ba hô hấp để chạy trốn hay sao? Có phải ta nên cảm tạ các ngươi hay không?

Nghe thấy lời nói tự cho là đúng của đối phương, Nhiếp Vân khẽ

cười một tiếng.

- Cho ngươi thời gian cân nhắc, nếu không, ta sẽ trực tiếp xuất thủ, lần trước ngươi có thể may mắn chạy trốn, thế nhưng lần này thì chưa chắc a!

Thấy Nhiếp Vân không có chút biểu lộ nào trên mặt, vẻ mặt Kiền Huyết lão tổ có chút khó coi, dường như như tôn nghiêm đã bị khiêu khích vậy, hai mắt hắn híp mắt lại, mang theo hàn mang.

- Không cần suy tính. Những phế vật này trả lại cho các ngươi.

Khẽ cười một tiếng, Thiên Tâm Đằng trên người Nhiếp Vân chợt lan tràn ra phía ngoài. Đám người Giang Hào lập tức giống như viên đan bị bắn ra bên ngoài.

- Ồ?

Thấy những người này bị ném tới, sắc mặt Kiền Huyết lão tổ trầm xuống, bàn tay đưa về phía trước, tạo thành một cái bức tường khí to lớn, lập tức ngăn cản. Trong lúc hắn đang định kéo bọn họ vào trong khoang thuyền thì lúc này mới phát hiện ra những người này đã biến thành thây khô, còn chưa kịp tới gần hắn, vừa đụng vào bức tường khí đã bị hóa thành bụi phấn.

Trong nháy mắt những người này đã bị Thiên Tâm Đằng đánh chết toàn bộ, biến thành mấy cỗ thây khô!

- Đáng giận!

Sắc mặt Kiền Huyết lão tổ như rỉ máu.

Vốn hắn tưởng rằng đối phương ném người tới là biểu hiện của nhượng bộ, định trốn. Thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới đối phương lại giết chết mọi người, đây quả thực là khiêu chiến giới hạn cuối cùng của hắn, hoàn toàn chọc giận hắn!

- Ngươi đã hoàn toàn chọc giận ta, ta muốn ngươi phải chết!

Một tiếng gầm thét vang vọng, Kiền Huyết đao xuất hiện ở trong

lòng bàn tay, râu của Kiền Huyết lão tổ chợt run lên, đao mang như luyện, mạnh mẽ đánh về phía trước.

Ông!

Đao mang còn chưa có xuất hiện ở trước mặt Nhiếp Vân, thiếu niên vốn đứng tại chỗ lúc này mới khẽ động một cái, sau lưng có hai cánh chợt lóe lên, lập tức phóng về phía trước. Hắn cũng không có lấy ra binh khí mà chỉ đánh ra một quyền.

Một quyền này mang theo lực lượng vô cùng vô tận, tựa như thủy triều cuồng bạo vậy, bao phủ toàn bộ đám người Kiền Huyết lão tổ vào bên trong.

Đao mang mà hắn bắn ra ở trong phiến thủy triều cuồng bạo này lại giống như con thuyền cô độc như mất đi tung tích, vô luận giãy giụa như thế nào cũng khó có thể tránh thoát.

- Chuyện này... Làm sao có thể? Ngươi là Chúa Tể?

Kiền Huyết lão tổ không khỏi kinh hãi lên tiếng.

Rốt cuộc hắn cũng đã biết thực lực của đối phương!

Đây tuyệt đối là lực lượng cấp bậc Chúa Tể!

Mặc dù một đao mới vừa rồi hắn không có sử dụng hết toàn lực. Thế nhưng chỉ cần không phải là Chúa Tể, căn bản sẽ không đỡ được, lúc này đối phương chẳng những ngăn cản được, ngược lại lực lượng còn bắn ngược trở về, đây không phải là Chúa Tể thì là cái gì?

- Ngươi luyện hóa bản nguyên đại đạo của Thiên Huyền lão quỷ?

Nghĩ đến cái gì đó, da mặt co quắp một phen, sắc mặt Kiền Huyết lão tổ dữ tợn vô cùng!

Muốn trở thành Chúa Tể chỉ có một con đường có thể đi, đó là luyện hóa Ngụy bản nguyên đại đạo. Ngụy bản nguyên đại đạo trên đời này có được mấy cái chứ? Tổng cộng cũng chỉ có những cái

kia, thứ duy nhất mất đi tung tích chỉ có Thiên Huyền lão nhân!

Lần trước đuổi giết người này, đối phương đã sử dụng Thiên Huyền điện, khi đó hắn đã hoài nghi Ngụy bản nguyên đại đạo của Thiên Huyền lão nhân có phải đã bị tiểu tử này lấy được hay không. Bây giờ thấy thực lực của đối phương, hắn đã biết, nhất định đối phương đã luyện hóa đầu Ngụy bản nguyên đại đạo này rồi!

Nếu không, cũng không thể nào có được thực lực như vậy!

- Hắc hắc, ánh mắt của ngươi không tệ!

Nghe thấy lời nói của hắn, Nhiếp Vân sửng sốt một chút, ngay sau đó lại nở nụ cười.

Mặc dù không biết tại sao đối phương lại nói như vậy, thế nhưng nếu đối phương đã cho rằng như thế, đây tuyệt đối là kết quả tốt nhất a!

Nếu không, ngay cả chính bản thân hắn cũng không biết nên giải thích như thế nào!

Dù sao hắn không cần Ngụy bản nguyên đại đạo là đã có thực lực Chúa Tể. Chuyện này đã phá vỡ nhận thức của tất cả mọi người, nói như vậy cũng có thể giải thích vì sao hắn lại có thực lực Chúa Tể. Như vậy vừa không bạo lộ năng lực, vừa có thể tự mình bào chữa, nhất cử lưỡng tiện.

- Vận khí không tệ! Bất quá, trở thành Chúa Tể thì đã cảm thấy không sợ chúng ta rồi hay sao? Nằm mơ đi, bây giờ ta sẽ làm cho ngươi biết, Chúa Tể vừa mới tấn thăng so với những Chúa Tể lão làng như chúng ta còn kém xa!

Kiền Huyết lão tổ hừ lạnh một tiếng, Kiền Huyết đao trong lòng bàn tay lần nữa rít gào, biến thành đao mang ngập trời.

Lúc trước hắn đuổi giết Nhiếp Vân chẳng qua cũng chỉ bổ ra vài đao, cũng không thi triển ra vũ kỹ gì. Lúc này biết đối phương đã là đối thủ có thực lực giống hắn, cho nên hắn cũng không giữ lại nữa. Lực lượng như mưa, nhanh chóng thi triển ra một chiêu vũ kỹ.

Kiền Huyết phá thiên!

Chiêu vũ kỹ này là do hắn sáng tạo ra, đao mang đi ngang cổ kim, xuyên thủng thiên cổ, một khi xuất ra, thiên địa biến sắc.

Nếu như thi triển chiêu này ở trong Kiền Huyết Chí Tôn vực, tất cả sinh linh trong phạm vi ức vạn dặm, còn có cả kiến trúc cũng sẽ hóa thành bụi bặm!

Bên trong Tam giới ma bàn mặc dù so với Kiền Huyết Chí Tôn vực còn càng thêm kiên cố hơn, thế nhưng uy lực của chiêu này quả thực vẫn quá mạnh mẽ. Vừa mới hoàn toàn thi triển ra, vẫn khiến cho vô số căn phòng vỡ vụn, lối đi phía trướccũng nổ thành bụi phấn.

Sưu Sưu Sưu Sưu!

Lần công kích này quá mức cường đại, lập tức dẫn tới vô số người chú ý, rất nhiều cường giả rối rít từ trong căn phòng sụp đổ vọt ra ngoài. Mỗi người nhìn về công kích phía trước mắt, trong mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ.

- Có chuyện gì xảy ra?

- Có Chúa Tể chiến đấu với nhau.

- Đây chính là lực lượng của Chúa Tể sao? Thật là lợi hại...

- Kiền Huyết lão tổ thân là Chúa Tể lại nổi điên làm cái gì vậy?

- Lần trước hắn và Phù Hư Chúa Tể, Ma Thiên lão tổ cùng nhau đuổi giết Nhiếp Vân, chắc hẳn ngươi cũng nghe nói qua a!

------oOo------

Chương 2374: Ngũ đại Chúa Tể (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Có nghe nói a, sao vậy?

- Dường như Nhiếp Vân kia còn không có chết, hơn nữa còn luyện hóa được Ngụy bản nguyên đại đạo mà Thiên Huyền lão nhân lưu lại, thành công tấn cấp Chúa Tể. Người nọ tới tìm bọn họ báo thù!

- Trở thành Chúa Tể? Chúa Tể mới tấn cấp?

- Lần này có trò hay để nhìn rồi, hai đại Chúa Tể động thủ...

- Nếu như ta là Nhiếp Vân này, nhất định sẽ nhịn một đoạn thời gian. Vừa mới trở thành Chúa Tể đã tới đây báo thù, hơn nữa đối phương còn có tới ba người, nhất định sẽ chịu thua thiệt!

- Đúng vậy, bất quá, thực lực Chúa Tể không kém nhiều lắm. Cho dù Kiền Huyết lão tổ muốn giết hắn thì cũng rất khó giết chết được a!

Vô số đạo thân ảnh nhìn về phía song phương đang chiến đấu trước mắt, trong mắt từng người đều không khỏi kinh hãi.

Cường giả cấp bậc Chúa Tể mỗi một người đều lánh đời không xuất. Đừng nói là chiến đấu, cho dù là bọn họ sống đã đủ lâu như vậy cũng chưa từng có cơ hội gặp mặt a.

- Chủ nhân...

Đám người Phù Ám Triều cũng nhìn thấy một màn này, vẻ mặt mỗi người đều khẩn trương không thôi.

Hắn biết Nhiếp Vân thực lực mạnh mẽ, nhưng mà đối phương lại có tới ba đại Chúa Tể, tranh đấu cùng với bọn họ, làm sao có thể chiến thắng được chứ?

- Nhiếp Vân này chính là Vân Đồng trước đó sao? Hắn là cường giả Chúa Tể?

- Quả thực là mắt mù a...

So với đám người Phù Ám Triều đang lo lắng, Vĩnh Dạ hoàng đế

cùng với những người của đã từng gặp qua Vân Đồng mà không để ý tới hắn đều cảm tấy phát điên.

Mới vừa rồi Vân Đồng biến thành Nhiếp Vân, người ta cũng không che giấu, rất nhiều người cũng tận mắt nhìn thấy, cho nên tin tức đã nhanh chóng truyền ra.

- Nếu sớm biết hắn là Chúa Tể, nếu như nịnh hót tốt một chút thì thì tốt biết bao a. Mà bây giờ đã chậm...

Mọi người đều có chút tiếc nuối cảm thán một câu.

Sớm biết Vân Đồng này chính là Nhiếp Vân, hơn nữa còn là một vị Chúa Tể, làm sao bọn hắn có thể ngạo mạn ném phương tới xó xỉnh, không ai để ý tới cơ chứ?

Quả thực có mắt không tròng a!

- Rất tốt!

Đối với vô số người đang xem cuộc chiến, Nhiếp Vân cũng không để ý tới, hắn nhìn về phía một đao vô cùng huy hoàng trước mắt của Kiền Huyết lão tổ, hai mắt híp lại.

Vừa vặn hắn cũng muốn thử thực lực bản thân một chút cho nên cũng không tránh né. Khẽ hít sâu một hơi, ngực phồng lên, cổ tay khẽ một cái, Phá Nguyệt cung xuất hiện ở trong lòng bàn tay rồi dựng thẳng lên!

Sưu sưu sưu sưu!

Liên tục có bốn tiếng xé gió vang lên, bốn mũi tê đen nhánh bắn thẳng ra ngoài.

Phá Nguyệt cung tổng cộng có mười mũi tên, mới vừa rồi khi lấy đi hắn cũng đã thu vào trong tay. Lúc này dựng cung lên rồi bắn tên, bốn mũi tên đầu đuôi tương liên, truy phong phá nguyệt, bắn tới Kiền Huyết phá thiên của Kiền Huyết lão tổ!

ầm ầm ầm ầm!

Mũi tên thứ nhất va chạm cùng với đao mang, lập tức quét sạch kình khí đầy trời, ngay sau đó là mũi thứ hai, mũi thứ ba, mũi thứ tư, mũi tên ẩn chứa toàn bộ lực lượng của Nhiếp Vân giống như bão tố xông về phía Kiền Huyết đao.

Phanh!

Lực lượng cường đại va chạm, từng khe nứt đen nhánh xuất hiện ở trước mặt mọi người, có một ít người cách chỗ chiến đấu quá gần, không có cách nào chạy trốn, vừa mới rơi vào khe nứt thì trong nháy mắt đã bị xoắn thành bụi phấn, ngay cả một mảnh vụn cũng không có để lại.

Cường giả cấp bậc Chúa Tể chiến đấu, dư âm cũng không phải là thứ mà đám bọn họ có thể chịu đựng được.

- Mở!

Không nghĩ tới Nhiếp Vân chẳng những có kiếm thuật tuyệt đỉnh, mà tiễn thuật cũng lợi hại như vậy. Sắc mặt Kiền Huyết lão tổ trầm xuống, trường đao trong tay lại chém xuống một đao.

Leng keng leng keng phanh!

Ba mũi tên còn lại đụng chạm với trường đao của hắn, mỗi một mũi tên cũng khiến cho hắn khí huyết phập phồng. Liên tục ba mũi tên, khiến cho hắn không nhịn được mà lui về phía sau hai bước.

- Lợi hại!

Thấy mình dùng hết toàn lực bắn ra bốn mũi tên lại chỉ có thể khiến cho Kiền Huyết lão tổ lui về phía sau hai bước. Ngay cả bị tổn thương cũng không có, sắc mặt Nhiếp Vân có chút ngưng trọng.

Không hổ là cường giả cấp bậc Chúa Tể quả nhiên là đáng sợ!

Xem ra hắn vẫn xem thường Chúa Tể a, khó trách người được xưng là Chúa Tể thì không có cách nào giết chết được Chúa Tể, quả nhiên là thế!

Nạp vật thế giới lột xác thành cấp bậc Chí Tôn vực, mặc dù khiến cho thực lực của hắn có tăng tiến lớn như vậy. Thế nhưng so với Chúa Tể vẫn còn có chênh lệch. Không có cách nào vượt qua, xem ra muốn chém giết đối phương, căn bản là chuyện không thể nào làm được.

Bất quá, cho dù không thể chém giết đối phương. Nhiếp Vân cũng sẽ không để cho đối phương sống tốt lành gì.

Bàn tay nhẹ nhàng chộp một trảo, bảo vật trấn tông Phá Thiên luân của Thập Thu Lĩnh lập tức xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn.

Phá Thiên luân có chút tương tự Phá Ấn Luân, đều là binh khí trạng thái luân. Chỗ khác biệt chính là thứ trước đó là thần binh Chúa Tể, uy lực còn lớn hơn, chuyển một cái trên không trung rồi lập tức hóa thành một đường vòng cung, bổ tới chỗ Kiền Huyết lão tổ.

- Hừ!

Kiền Huyết lão tổ không nghĩ tới người trước mắt này lại có nhiều Chúa Tể thần binh như vậy. Trong nháy mắt lấy ra hai kiện, Kiền Huyết đao trong tay hắn lần nữa nâng lên, trong nháy mắt đã biến thành ức vạn đao mang.

Đao mang và Phá Thiên luân va chạm trên không trung, lần này là cứng đối cứng, kKông có chút kỹ xảo nào. Nhiếp Vân cũng cảm thấy một đạo lực lượng khiến cho người ta bực bội truyền tới, dưới chân roẹt một cái đã lui về sau mấy bước.

Hắn lui về phía phía sau, Kiền Huyết lão tổ cũng không khá hơn là bao. Đối phương cũng lui về phía sau, hai mắt vốn có chút khinh thị lúc này nhìn về phía Nhiếp Vân, rốt cuộc đã tràn ngập vẻ cảnh giác.

Hắn thấy, tiểu tử trước mắt này vừa mới trở thành Chúa Tể. Dựa theo đạo lý mà nói, thực lực cũng không mạnh, không thể hoàn toàn khống chế được lực lượng. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, hắn đã đoán sai rồi, thực lực của đối phương so với hắn cũng không không thua kém chút nào!

- Rất tốt, ta thừa nhận đã xem thường ngươi!

Hai chiêu va chạm, mỗi người trong song phương đều nhìn thấu thực lực của nhau. Kiền Huyết lão tổ hừ lạnh một tiếng, nói xong thân thể hắn đã búng một cái, lần nữa trở lại trên cổ thuyền, miệng đồng thời nói.

- Đi!

Cổ thuyền ầm ầm xé rách không gian, phá không rời đi.

- Muốn đi? Đánh ta rồi muốn đi, không có dễ dàng đi như vậy đâu a.

Thấy hắn ta muốn đi, tay Nhiếp Vân kéo Phá Nguyệt cung, chỉ về phía cổ thuyền của đối phương, Nhiếp Vân cười một tiếng rồi nói.

------oOo------

Chương 2375: Ngũ đại Chúa Tể (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thế nào? Ngươi không giết được ta, ta cũng không giết được ngươi, ngươi muốn thế nào chứ?

Kiền Huyết lão tổ cười lạnh.

- Không muốn thế nào cả, ta chỉ muốn giữ ngươi lại mà thôi!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

- Đây là ngươi tự mình tìm chết! Như vậy cũng đừng có trách ta!

Kiền Huyết lão tổ nhíu mày, da mặt co quắp một phen, đột nhiên hắn xoay đầu lại, nhìn về phía Ma Thiên lão tổ và Phù Hư Chúa Tể ở bên cạnh rồi nói.

- Hai vị, hôm nay chém giết người này, Kiền Huyết ta nhận nhân

tình của các ngươi! Sau này có thể vô điều kiện đáp ứng với các ngươi một chuyện!

- Ha ha, sao ngươi lại nói như vậy chứ? Hôm nay không cần ngươi nói như vậy thì người này chúng ta nhất định cũng phải giết!

- Cho dù hắn là Chúa Tể thì thế nào chứ? Ta không tin ba người chúng ta liên thủ mà không thể đem chém giết được hắn!

Phù Hư Chúa Tể, Ma Thiên lão tổ đồng thời cười ha hả một tiếng, từ trên cổ thuyền bay xuống, đáp xuống bốn phía, vây Nhiếp Vân vào giữa.

- Đây là ân oán cá nhân của ta và Kiền Huyết, hy vọng hai vị không nên nhúng tay vào.

Thấy bọn họ vây quanh mình, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý mà chỉ lẳng lặng nhìn đối phương.

- Ha ha, ân oán cá nhân? Bây giờ nói thật là dễ nghe a. Lần trước ta đã từng đuổi giết qua ngươi, nếu như hôm nay để mặc cho ngươi làm nhục Kiền Huyết, ta sợ sau này ta cũng sẽ rơi vào tình cảnh giống như hắn!

Phù Hư Chúa Tể cười lạnh.

Ba người bọn họ lần trước đuổi giết Nhiếp Vân, khi đó thực lực của đối phương không đủ cũng thôi đi. Mà lúc này thực lực người này đã đạt tới Chúa Tể, nhất định sẽ báo thù bọn họ. Không bằng đồng loạt ra tay, chấm dứt hậu hoạn là tốt nhất.

- Phù Hư nói không sai, mặc dù chúng ta là Chúa Tể, thế nhưng cũng không thể để lại hậu hoạn cho mình. Muốn trách thì trách ngươi quá ngông cuồng! Cho dù ba người chúng ta liên thủ không giết được ngươi thì cũng có thể khiến cho ngươi thua thiệt, ép ngươi lập được hỗn độn thệ ngôn, sau này không tìm chúng ta gây phiền toái nữa.

Ma Thiên lão tổ nói.

Chúa Tể giữ đại đạo viên mãn, muốn đánh chết lẫn nhau vô cùng khó khăn. Nhưng mà ba vị Chúa Tể liên thủ bức bách Nhiếp Vân lập được thệ ngôn thì lại đơn giản!

Chỉ cần Nhiếp Vân lập thệ ngôn không tìm bọn họ gây phiền toái, sống chung hòa bình, như vậy tất cả vấn đề cũng sẽ được giải quyết.

- Ta lặp lại lần nữa, tốt nhất các ngươi không cần lo những chuyện này, nếu không, ta sợ các ngươi sẽ phải hối hận!

Nhiếp Vân nhíu mày nói.

Đối với hai người kia, hắn không có một chút ý tốt nào. Hai người này, ban đầu cũng từng xuất thủ qua với hắn. Mà bây giờ song phương đều là cường giả cấp bậc Chúa Tể, lại còn không buông tha hắn. Chuyện này đã chạm đến giới hạn cuối cùng của hắn!

- Ha ha, thật nực cười. Thế nào, ý của ngươi là muốn một người giết chết ba người chúng ta?

- Nếu như ngươi có bản lãnh này, tuyệt đối ngươi sẽ là người đứng đầu trong cấp bậc Chúa Tể, ngươi muốn cho ta làm gì thì ta sẽ làm cái đó!

Phù Hư Chúa Tể, Ma Thiên lão tổ cười ha ha, trong mắt lộ ra vẻ khinh miệt.

Thân là Chúa Tể đối với năng lực của Chúa Tể bọn hắn biết rất rõ, thực lực mọi người cũng không sai biệt lắm. Ba người chúng ta đấu với một mình ngươi, ngươi lại còn có khẩu khí lớn như vậy, quả thực là không biết trời cao đất rộng!

- Ngươi đã không muốn đi, như vậy chúng ta thử một chút!

Thấy hai người kia quyết tâm muốn liên thủ cùng với Kiền Huyết lão tổ, sắc mặt Nhiếp Vân trầm thấp vô cùng. Hắn hít sâu một hơi, đang muốn thi triển ra tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh thì đã nghe được trong thiên địa vang vọng tiếng nổ. Tức thì có một bóng người nhanh chóng bay tới.

- Ha ha, hóa ra ngươi không có chết, uổng công làm cho ta lo lắng thời gian dài như vậy!

Khí lưu trên không trung cuồn cuộn, có một người đứng ở phía trên hồ lô rượu đang bay tới.

Tiêu Diêu Tiên!

Động tĩnh chiến đấu cực lớn vừa rồi đã quấy rầy hắn, làm cho hắn vội vàng chạy tới. Vừa mới tới đây đã phát hiện ra, thiếu niên ban đầu cho hắn rượu chẳng biết từ lúc nào đã trở thành cường giả cấp bậc Chúa Tể, thực lực so với những người khác cũng không kém hơn chút nào!

- Tiêu Diêu Tiên!

Thấy hắn tới, Nhiếp Vân khẽ gật đầu một cái.

Tiêu Diêu Tiên này đối với hắn bất quá cũng chỉ bèo nước gặp nhau. Cũng uống qua hai lần rượu mà thôi, thế nhưng đối phương lại một mực chiếu cố hắn như vậy. Thậm chí không tiếc trở mặt với đám người Kiền Huyết lão tổ, phần ân tình này không thể nói là không lớn!

Dù sao ban đầu khi thực lực của hắn còn không có đạt tới cấp bậc Chúa Tể, đối với đối phương mà nói, hắn không có bất kỳ chỗ nào có thể mưu đồ, lợi dụng được.

- Lý Tiêu Dao, nơi này không có chuyện của ngươi, ta khuyên ngươi tốt nhất nên lập tức rời đi!

Thấy Tiêu Diêu Tiên lần nữa xuất hiện, sắc mặt Kiền Huyết lão tổ lập tức trở nên trầm thấp.

Mới vừa rồi ba chọi một, bọn hắn đã nắm chắc phần thắng, bây giờ ba đấu với hai, mặc dù vẫn chiếm ưu thế, thế nhưng cũng đã không còn rõ ràng như trước nữa!

- Ha ha, ta cũng không thích xen vào chuyện của người khác.

Chẳng qua ta chỉ cảm thấy đều là Chúa Tể với nhau, có đánh tới đánh lui cũng không có tác dụng gì. Không bằng mọi người hòa khí sinh tài, mỗi người đều lui về phía sau một bước! Như vậy sau này gặp mặt cũng dễ nói chuyện hơn, mọi người thấy như thế nào?

Bàn tay chộp một trảo, đem hồ lô rượu dưới chân cầm vào trong lòng bàn tay, lại ngẩng đầu uống một hớp, Tiêu Diêu Tiên khẽ cười nói.

- Ta muốn hòa khí sinh tài, nhưng mà tiểu bằng hữu này của ngươi không đồng ý. Hắc hắc, không phải là muốn giết ta hay sao? Đã như vậy, ta chỉ cũng có thể giải quyết hậu hoạn! Ta khuyên ngươi lập tức tránh ra, nếu không, một khi làm ngươi ngộ thương, khi đó tất cả mọi người đều khó mà ăn nói!

Kiền Huyết hoàng đế cười lạnh một tiếng, trong ánh mắt hiện lên vẻ âm ngoan.

- Không sai, Lý Tiêu Dao, lần trước chúng ta suy nghĩ ngươi thân là Chúa Tể tu luyện không dễ, cho nenem ới không có ra tay với ngươi. Đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, nếu không, ba người chúng ta cùng nhau liên thủ, như vậy coi như hai các ngươi đều là Chúa Tể thì hôm nay cũng không chiếm được chỗ tốt gì!

Ma Thiên lão tổ quát lên.

- Hắc hắc, ta trời sinh mệnh tiện, uống rượu say thì liền cái gì cũng không nhớ. Bất quá... nếu các ngươi muốn giết Nhiếp Vân, như vậy phải hỏi hồ lô rượu ta một chút, xem nó có đồng ý hay không đã.

Tiêu Diêu Tiên duỗi người nói, đối với uy hiếp của đối phương không để ý chút nào.

------oOo------

Chương 2376: Nhất tiễn hạ song điêu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đại ân của tiền bối Nhiếp Vân khắc ghi trong lòng!

Thấy Tiêu Diêu Tiên vì mình mà không tiếc đắc tội với tam đại Chúa Tể, trong lòng Nhiếp Vân cảm kích không thôi.

- Không cần ngươi nhớ, chỉ cần cho ta cho thêm mấy hồ lô rượu ngon lần trước là tốt rồi!

Hai mắt Tiêu Diêu Tiên sáng lên, không ngừng chép miệng, dường như đang nhớ lại dư vị tuyệt thế nào đó.

- Được, loại rượu này ta có rất nhiều, nếu như tiền bối muốn uống, muốn bao nhiêu ta sẽ lấy cho người bấy nhiêu, bảo đảm khiến cho người uống đủ!

Nhiếp Vân cười ha hả một tiếng.

Mặc dù ngoài mặt nhìn Tiêu Diêu Tiên bởi vì còn ân tình rượu ngon của hắn mà rat ay. Nhưng mà hắn biết, chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy.

Người có thể trở thành Chúa Tể sẽ không ai hồ đồ, cho dù trong lòng chỉ có rượu thì tuyệt đối cũng không thể nào vì vậy mà ủng hộ người như hắn!

Đương nhiên, nếu như đối phương không muốn nói, lấy cớ rượu ngon, như vậy hắn cũng không tiện hỏi nhiều, không thể làm gì khác hơn là thuận thế mà cười nói.

Hai người đối thoại như vậy, nghe vào trong tai người khác, quả thực bị mọi người cho rằng một bầu rượu ngon đã có thể hối lộ được Tiêu Diêu Tiên, trong mắt mọi người hiện lên vẻ hâm mộ.

Nhất là những người đang xem náo nhiệt kia, tất cả đều muốn biết rốt cuộc Nhiếp Vân đã đưa ra rượu ngon gì mà có thể khiến cho tửu tiên luôn mơ mơ màng màng trên đời này lại nhớ nhung như vậy.

- Lý Tiêu Dao, ta thấy ngươi đã bị rượu làm cho đầu óc mê muội rồi. Chỉ cần ngươi lập tức rời đi, rượu ngon của Kiền Huyết hoàng

cung ta có rất nhiều. Ngươi muốn bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiêu!

Kiền Huyết lão tổ nổi đóa lên.

Vốn hắn tưởng rằng Nhiếp Vân này là con tư sinh của Lý Tiêu Dao hoặc là có quan hệ thân mật nào khác. Thế nhưng hắn không nghĩ tới chẳng qua chỉ là giao tình một bầu rượu mà thôi.

- Rượu của Kiền Huyết hoàng cung ngươi mà cũng gọi là rượu ngon sao? Quả thực chẳng khác gì nước tiểu. Lão tửu quỷ ta tình nguyện kiêng rượu cũng không uống thứ đồ chơi kia a.

Tiêu Diêu Tiên gãi đầu nói.

- Ngươi...

Mất mặt bực này khiến cho Kiền Huyết lão tổ tức giận đến mức lông mày không ngừng nhảy lên. Thiếu chút nữa không có phun ra một búng máu mà chết tươi.

Nhà ngươi nói uống rượu chẳng khác gì nước tiểu, cả nhà ngươi mới uống nước tiểu...

- Ngươi đã không muốn đi, như vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí. Động thủ đi! Ma thiên, ngươi ngăn cản Tiêu Diêu Tiên trước, ta và Phù Hư trước tiên chém giết tiểu tử kia rồi lại nói sau.

Biết cho dù có nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, Kiền Huyết lão tổ cũng ngưng trọng vô cùng, hắn lại quay đầu phân phó một tiếng.

- Được!

Thân thể Ma Thiên lão tổ khẽ búng một cái, bắn thẳng tắp về phía Tiêu Diêu Tiên.

Hai người đều có kinh nghiệm giao thủ trước đó, đối với thực lực bản thân mình rất rõ ràng. Cho nên vừa mới động thủ đã lập tức ngang tay, ai cũng thắng được đối phương.

- Nhiếp Vân, ngoan ngoãn hạ hỗn độn thệ ngôn. Như vậy chuyện

hôm nay cũng đến đây thôi, nếu không, ngươi cũng đừng mong chạy thoát!

Bàn tay của Phù Hư Chúa Tể khẽ động một cái, hai ngọn núi lớn bay qua, che khuất bầu trời trên đỉnh đầu.

- Nói nhảm với hắn nhiều như vậy làm gì chứ? Động thủ đi!

Kiền Huyết lão tổ cũng lười nói nhảm, thân thể giống như cung giương lên, trường đao trong lòng bàn tay động một cái, giống như mũi tên bắn tới.

Chiêu đao pháp này không phải là dùng vũ kỹ loại đao. Mà là một loại thủ pháp cung bắn tên ra. Đem toàn bộ lực lượng trên thân đao tích góp từng chút một rồi chợt bắn ra. Bộc phát ra uy lực không tầm thường.

Tu vi đạt tới loại cảnh giới này của bọn họ, tuy rằng chiêu này không phải là vũ kỹ. Thế nhưng lại hạ bút thành văn, hồn nhiên thiên thành, nếu truyền đi ra ngoài tuyệt đối sẽ là một công pháp tuyệt thế.

- Động thủ!

Thấy Kiền Huyết lão tổ trực tiếp như vậy, Phù Hư Chúa Tể cũng không có nói nhiều mà cười ha hả một tiếng, bàn tay run lên cự sơn lăng không đè xuống.

Hai đại cường giả Chúa Tể đồng thời xuất thủ, khắp nơi trên không trung đều bị lực lượng cuồng bạo bao phủ, toàn thân Nhiếp Vân nhất thời hoàn toàn bị bao phủ.

- Được, để ta xem một chút uy lực hai người các ngươi liên thủ ra sao a.

Thấy hai người vô sỉ liên thủ công kích, vẻ mặt Nhiếp Vân ngưng trọng, ánh mắt chợt lóe lên. Hắn nghĩ tới một biện pháp cho nên cũng không có cuống cuồng thi triển ra tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh, mà chỉ gầm thét một tiếng.

Trong tiếng gầm ầm ĩ, thân thể nhanh chóng tăng trưởng, trở nên vừa cao vừa lớn, cái tay bên phải giơ lên một cái, một cái trường thương xuất hiện. Giống như độc long vậy, ngay tức thì đâm về phía trước.

Lưu quang trường thương!

Nơi mà thương của hắn đâm cũng không là nơi mà Kiền Huyết đao của Kiền Huyết lão tổ chém ra. Cũng không phải chỗ rơi xuống của Phù Hư Đam Sơn, mà là chỗ khe hở vừa mới xuất hiệ. Không có chút liên hệ nào, khiến cho người ta có chút kỳ quái.

Bất quá, sau một khắc không còn có ai cảm thấy kỳ quái nữa. Một thương đâm ra, bàn tay bên trái Nhiếp Vân run một cái, một cái ấn lớn lăng không xuất hiện, bay lên trên trời, bắn thẳng tắp về phía cự sơn Phù Hư Đam Sơn nghênh đón.

- Kiền Huyết long ấn? Đáng chết! Phù Hư dừng tay, không được đả thương tới nó!

Thấy đại ấn đột ngột xuất hiện, sắc mặt của Kiền Huyết lão tổ trầm xuống.

Kiền Huyết long ấn!

Vật này mặc dù cấp bậc không cao, cũng không có đạt tới cấp bậc thần binh Chúa Tể, thế nhưng cũng là thứ mà hắn tốn một cái giá rất lớn cùng với rút ra toàn bộ linh tính của Kiền Huyết đại lục luyện chế mà thành. Đại biểu cho toàn bộ vận mệnh của Kiền Huyết hoàng triều, một khi bị hư hại, toàn bộ hoàng triều sẽ không còn uy tín, uy thế khổ cực thành lập nhiều năm như vậy cũng sẽ không còn sót lại một chút gì.

- Được!

Phù Hư Chúa Tể cũng nhận ra cái đại ấn này, cho nên vội vàng đánh Phù Hư đam sơn ra hướng khác.

Loại binh khí công kích như cự sơn, mặc dù uy lực vô cùng, thế nhưng tính linh hoạt lại kém xa không bằng những binh khí khác.

Thế nên mặc dù cự sơn này là binh khí của hắn, chỉ là mới vừa rồi khi đánh ra hắn đã dùng hết toàn lực, lần này đột nhiên muốn đổi hướng. Lực lượng so với trực tiếp bị đánh vào người còn khó chịu hơn, khí huyết cả người di chuyển lên trên, thân thể không tự chủ được lảo đảo một cái.

Két!

Cự sơn bị hắn mạnh mẽ ngăn cản lại, mặc dù công kích đã dừng lại, thế nhưng Kiền Huyết long ấn mà Nhiếp Vân khống chế cũng không có dừng lại, vẫn tiếp tục đánh vào cự sơn.

------oOo------

Chương 2377: Nhất tiễn hạ song điêu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đáng giận!

Lần này nếu như va chạm, Kiền Huyết long ấn không vỡ thì cũng không sai biệt lắm, sắc mặt Kiền Huyết lão tổ xám ngoét, miệng thét dài một tiếng, Kiền Huyết đa trong tay o vung vẩy một cái, đã biến hóa phương hướng, cả người bắt tới Kiền Huyết long ấn.

- Xuống đây đi!

Động tác của hắn cũng nằm trong phạm vi tính toán của Nhiếp Vân, chính là vị trí của mũi thương. Hai hàng lông mày của Nhiếp Vân nhướng lên, thương kình cuồng bạo nhập vào cơ thể đối phương!

Phanh!

Lần ôm cây đợi thỏ này tương đương với Kiền Huyết lão tổ va chạm với mũi thương, uy lực cực lớn, một thương đã đâm vào ngực của hắn, một đạo khe nứt xé rách không gian xuất hiện. Kiền Huyết lão tổ lập tức giống như viên đạn bắn ra bên ngoài.

- Thần binh Chúa Tể phòng ngự? Không hổ là cường giả Chúa Tể,

quả thật là giàu có!

Một thương đánh bay Kiền Huyết lão tổ, Nhiếp Vân thu thương mà đứng.

Mới vừa rồi tuy rằng một thương này đánh trúng chỗ hiểm. Thế nhưng cũng không đánh chết được Kiền Huyết lão tổ, nguyên nhân rất đơn giản, trên người của đối phương không ngờ còn có một kiện thần binh phòng ngự Chúa Tể!

Bất quá, dù vậy thế nhưng uy lực của một thương này vẫn cực lớn, một kích đã khiến cho đối phương hô hấp dồn dập, ngực cảm thấy phiền muộn, phun ra một ngụm máu tươi.

- Không nghĩ tới hai người chúng ta liên thủ lại vẫn để cho ngươi tính toán. Tiểu tử, ngươi quả nhiên là lợi hại, bất quá, chiến đấu phải dựa vào thực lực tuyệt đối, không phải dùng mưu mẹo là được!

Hai tay Phù Hư Chúa Tể vung vẩy, ở giữa hai lông mày để lộ ra sát khí.

Mới vừa rồi cưỡng ép lấy đi cự sơn, khiến cho hắn bị thương nhẹ. Mà người thiếu niên trước mắt này chỉ đâm ra một thương, chẳng những có thể hóa giải thế công của hai đại Chúa Tể, mà còn khiến cho hai người đồng thời bị thương. Phần năng lực tính toán này ngay cả hắn cũng cảm thấy rung động vô cùng.

Bất quá, chiến đấu chân chính không phải dựa vào tính kế là có thể thắng, hắn có thể tính toán hai người một lần, thế nhưng lần kế thì không có dễ trúng kế như vậy!

Nhiếp Vân cũng biết điểm này cho nên mới cười nhạt một tiếng.

- Có thể tính toán một lần là đủ rồi!

Bàn tay chộp một trảo đã lần nữa thu Kiền Huyết long ấn vào trong nạp vật thế giới.

Kiện Long ấn này thực ra hắn còn không muốn nói hư hại hơn so

với Kiền Huyết lão tổ. Thứ đồ chơi này khi trước chính tay Nhiếp Đồng giao cho hắn. Vạn nhất bị hỏng khiến cho hắn không thể lần nữa trở thành cường giả Phong vương, khi đó còn không phải khóc không ra nước mắt hay sao?

Dĩ nhiên, hắn cũng biết Kiền Huyết long ấn là mặt mũi của Kiền Huyết hoàng triều, một khi bị phá hỏng, mặt mũi tất sẽ bị tiêu hao nhiều. Cho nên lúc này hắn mới cố ý dụ địch như vậy. Ném ra long ấn hấp dẫn sự chú ý của Kiền Huyết lão tổ, một lần phá vỡ x công kích liên thủ của công kích, cũng khiến cho hai người bị thương nhẹ.

- Đáng giận, ta sẽ khiến cho ngươi vì hành động vừa rồi mà trả một cái giá thật lớn!

Kiền Huyết lão tổ lần nữa bay tới, sắc mặt tái xanh, vô cùng khó coi.

Nếu như không phải hắn mặc thần binh phòng ngự Chúa Tể, như vậy lần này nhất định đã bị thương nặng!

Nghĩ đến hung hiểm trước đó, trong lòng hắn đã cảm thấy giận dữ mà không có chỗ phát tiết, trong lòng đã hạ quyết tâm. Người trước mắt này nhất định phải giết chết!

Nếu không, ắt sẽ thành ác mộng của bọn hắn.

- Trả một cái giá thật lớn? Ta không biết ta sẽ bỏ ra giá cao thế nào. Nhưng mà ta biết, ngươi sẽ phải bỏ ra một cái giá cao...

Cười nhạt một tiếng Vân cổ tay Nhiếp khẽ lộn một cái, cũng đem trường thương thu vào trong cơ thể, trên bàn tay trống không đột nhiên xuất hiện thêm một vật.

- Ngươi... Mới vừa rồi ngươi đã trộm đồ của ta?

Thấy vật phẩm ở trong lòng bàn tay của hắn, Kiền Huyết lão tổ sửng sốt một chút, lại không nhịn được vội vàng quét qua thân thể một phen. Sau khi quét qua, sắc mặt hắn không khỏi phát lạnh.

Bảo vật trên người không ngờ lại bị đối phương trộm đi không sai biệt lắm! Bây giờ toàn thân hắn sạch banh bách, trừ Kiền Huyết đao và thần binh phòng ngự Chúa Tể trên người ra, những bảo vật khác đều đã không thấy tăm hơi.

- Coi như ngươi thông minh!

Nhiếp Vân cười nhạt, khẽ nhếch miệng một cái.

- Cho dù ngươi có trộm đi thì ích lợi gì chứ? Ha ha, cái này Kiền Khôn hồ này ta đã nghiên cứu hơn mười ức năm mới có thể sử dụng. Cho dù có trộm được, ngươi cho là có thể dùng nó để đối phó với ta sao? Thật là nực cười.

Kiền Huyết lão tổ cười ha hả một tiếng.

Vật mà Nhiếp Vân cầm trong tay chính là Kiền Khôn hồ trong miệng đối phương, là Hỗn Độn tĩnh tâm bình mà đối phương đã từng thu hắn vào.

- Phải không? Vậy thì thử xem một chút, xem ta có vận khí sử dụng được hay không a!

Không để ý tới lời cười nhạo của đối phương, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động một cái, lan tràn vào bên trong bình.

Trong chốc lát đã câu thông với tĩnh tâm bên trong, trong mắt hắn hiện lên vẻ hưng phấn.

Hỗn Độn tĩnh tâm bình này quả nhiên đạt tới cấp bậc Chúa Tể là có thể luyện hóa. Trước đó thực lực không bằng, không có bất kỳ biện pháp nào luyện hóa. Thế nhưng sau khi đạt tới cấp bậc Chúa Tể, đảo mắt hắn đã phát hiện ra mình đã có thể hoàn toàn luyện hóa.

Luyện hóa tĩnh tâm bình, Nhiếp Vân đã biết được phương pháp sử dụng món pháp bảo này, quả nhiên uy lực vô cùng, đáng sợ tới cực điểm.

Bàn tay giương lên, Hỗn Độn tĩnh tâm bình lập tức bay đến không trung, nhanh chóng bành trướng tới mức bằng ngọn núi, miệng

bình đen nhánh sâu thẳm, giống như là một thế giới khác vậy, dữ tợn mà đáng sợ.

- Ồ? Bắt đầu lớn dần lên... Tại sao ngươi lại có thể sử dụng được món pháp bảo này?

Cuối cùng Kiền Huyết lão tổ cũng không có đem món bảo vật này luyện hóa, cho nên bên trong cũng không có dấu vết linh hồn của hắn. Vì vậy hắn cũng không biết trong thời gian ngắn ngủi, kiến pháp bảo từng khiến cho hắn có lòng tin gấp trăm lần này đã có chủ nhân chân chính.

Bất quá, cho dù không biết, thế nhưng nhìn thấy Hỗn Độn tĩnh tâm bình nữa xảy ra biến hóa trong tay đối phương, thao túng đơn giản thì hắn đã biết, nhất định đối phương đã dùng cái thủ đoạn đặc thù gì đó để khống chế bảo vật. Thậm chí so với hắn dùng còn thuần thục hơn nhiều.

- Tại sao ta có thể sử dụng ngươi không cần phải để ý tới làm vì. Hỗn Độn tĩnh tâm bình, thôn phệ!

Lười nói nhảm với hắn, bàn tay Nhiếp Vân khẽ vỗ một cái, ở trong miệng bình nhất thời sinh ra một cỗ lực cắn nuốt vô cùng vô tận, gào thét thôn phệ về phía Kiền Huyết lão tổ.

------oOo------

Chương 2378: Đánh chết Kiền Huyết lão tổ (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hừ, một chút lực lượng này mà đã muốn thôn phệ ta ta vào sao, ngươi cũng đã quá coi thường ta rồi.

Kiền Huyết lão tổ cười lạnh một tiếng, thân thể cũng xảy ra biến hóa. Trở nên giống như người khổng lồ vậy, cánh tay thông thiên, hai tay rung một cái đã chặn lại Hỗn Độn tĩnh tâm bình thôn phệ. Đồng thời bàn tay đánh ra một chiêu, giống như vỗ về phía Nhiếp Vân vậy.

- Phản ứng rất nhanh, bất quá, ta đã nói rồi. Hôm nay là ngày chết của ngươi thì chính là ngày chết của ngươi!

Bàn tay Nhiếp Vân khẽ động một cái, một thanh trường kiếm xuất hiện ở trong lòng bàn tay... Kỷ Hư kiếm!

Thanh thần binh Chúa Tể này ban đầu bị Kiền Huyết lão tổ mà rơi rớt. Mới vừa rồi hắn lại từ trên người đối phương trộm lại, lại lần nữa nắm nó trong tay.

Trường kiếm ở trong tay, khí thế của Nhiếp Vân đột nhiên tăng mạnh.

Mặc dù có thiên phú Võ Đạo sư, khiến cho bất kỳ binh khí nào hắn cũng có thể dùng lô hỏa thuần thanh. Thế nhưng tu luyện nhiều năm như vậy nhưng mà thứ chân chính khiến cho hắn cường đại vẫn là kiếm thuật.

Một kiếm chém ra, kiếm ý mông lung, giống như từ chỗ sâu nhất trong thiên địa xuất hiện. Liên tục mà vô tận, không có điểm cuối.

Thiên trường địa cửu hữu thì tận, thử hận liên miên vô tuyệt kỳ!

Liên Nguyệt kiếm thức thứ chín, Nhất Kiếm trường hận!

Kiếm này là hắn nhớ lại từng chút, từng chút một với Đạm Đài Lăng Nguyệt. Đem tất cả yêu hận dung nhập vào bên trong đó, một kiếm đâm ra, liên tục vô tận, tựa như cảm tình của hắn vậy. Một khi dính vào trên người thì sẽ không có cách nào thoát khỏi.

Chiêu kiếm pháp này so với Nhất Kiếm Lăng vân còn đáng sợ hơn nhiều. Nhất Kiếm Lăng vân bất quá là công kích vật lý đơn thuần. Mà chiêu này lại đâm thẳng linh hồn, vừa xuất hiện đã giống như một cái lưới lớn bao phủ đầy trời, bao phủ Kiền Huyết lão tổ vào bên trong.

Cuộc sống bi hoan ly hợp, tụ tan đau khổ, chỉ cần trong lòng có kiên trì thì sẽ bị thương, Kiền Huyết lão tổ bị kiếm ý bao phủ, thời gian trước mắt như đọng lại một cái, cả người đờ đẫn ở tại chỗ.

Ở trước mắt hắn, xuất hiện một hình ảnh khác, Kiền Huyết hoàng triều mà hắn khổ cực thành lập trong nháy mắt lại vỡ nát, một phen tâm huyết trong nháy mắt sụp đổ toàn bộ.

Kiêu ngạo lớn nhất cả đời hắn chính là Kiền Huyết hoàng triều, lúc này nhìn thấy đế quốc mất đi, trong lòng khổ sở thế nào không cần phải nói. Linh hồn tựa như bị phá hủy, hai mắt trở nên đỏ ngầu, cổ họng cảm thấy ngòn ngọt, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

- Không được...

Miệng thét dài một tiếng, bàn tay quờ quạng về phía trước, mà cảnh tượng trước mắt lại giống như hạt cát chảy trong đồng hồ cát vậy, từ từ biến mất, căn bản không nắm bắt được một chút nào.

- Hoàng triều tan vỡ, ta sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Nhìn tất cả mọi thứ từ từ biến mất, phần kiêu ngạo kia trong lòng Kiền Huyết lão tổ cũng dần dần trở nên mờ nhạt, cả người thất hồn lạc phách, giống như đờ đẫn.

Kiên trì và mục tiêu lớn nhất mất đi, cho dù là Chúa Tể cũng có chút không chịu nổi.

- Kiền Huyết, tỉnh lại đi!

Trong lúc hắn ý chí sa sút, không biết sau này nên làm cái gì thì đột nhiên có một tiếng quát to vang lên. Ngay sau đó bên tai Kiền Huyết lão tổ như có tiếng sấm sét nổ vang, tinh thần cả người rung chuyển một cái.

Ầm ầm!

Ảo cảnh trước mắt biến mất toàn bộ, ngay sau đó hắn đã thấy một đạo kiếm quang trắng nõn đánh tới trước mặt.

Đạo kiếm quang này trong sáng giống như trăng sáng, không có một chút tạp chất nào, khinh linh mà phiêu dật, khiến cho người ta không nhận thấy là tử vong. Mà ngược lại còn cảm thấy mong đợi,

giống như chỉ cần nhìn vào thì trong lòng đã mơ hồ có cảm giác mong đợi, hy vọng để cho kiếm quang đâm trúng bản thân mình vậy.

Sưu!

Bất quá, hắn không hổ là cường giả cấp bậc Chúa Tể, tuệ kiếm trong mắt chém một cái, tất cả mong chờ rối loạn trong đầu kia lập tức biến mất toàn bộ, Kiền Huyết lão tổ vội vàng chuyển thân một cái, tránh thoát một kích liệp sát của kiếm quang.

Phanh phanh!

Kiếm quang đâm vào trước ngực của hắn đã bị thần binh phòng ngự Chúa Tể ngăn cản. Bất quá lực trùng kích cuồng bạo vẫn khiến cho hắn khí huyết sôi trào, sắc mặt cả người trắng bệch không thôi,

- Tiểu tử đáng chết, đây là kiếm chiêu gì của ngươi? Đáng chết...

Liên tục bổ nhào mấy cái trên không trung, rốt cuộc cũng dừng lại, miệng Kiền Huyết lão tổ thở hổn hển, trên mặt tràn ngập vẻ kinh hoàng và hoảng sợ. Lúc này hắn mới phát hiện ra, mình đã cách miệng Hỗn Độn tĩnh tâm bình chỉ còn có mấy bước. Nếu như không phải vừa rồi có tiếng quát to kia đánh thức hắn thì sợ rằng hắn đã bị cái bình trước mắt thôn phệ, rơi vào bên trong.

Có thể khiến cho một vị Chúa Tể rơi vào mê hoặc, cái gì cũng không biết, kiếm pháp này quả thực quá đáng sợ!

- Đáng tiếc!

Khác với Kiền Huyết lão tổ đang thở hổn hển, Nhiếp Vân chậm rãi lắc đầu một cái.

Mới vừa rồi hắn đã thi triển ra Nhất Kiếm trường hận, nếu như có thể đánh Kiền Huyết này vào Hỗn Độn tĩnh tâm bình. Như vậy bằng vào Vô Vọng Chi Thủy và Thiên vân chi hỏa, cho dù đối phương là cường giả Chúa Tể, sợ rằng cũng chỉ có thể gắng gượng chống đỡ luyện hóa mà thôi.

Đáng tiếc, vào thời khắc mấu chốt lại bị Phù Hư Chúa Tể phá hỏng.

Loại cường giả cấp bậc này lần đầu tiên có thể trúng chiêu là bởi vì không biết kiếm chiêu của hắn đáng sợ ra sao. Nếu như lần kế lại thi triển nữa, đối phương đã có đề phòng, như vậy khó mà dẫn đến hiệu quả.

- Hắc hắc, ăn một kiếm nữa của ta!

Nhiếp Vân sao có thể giải thích với hắn chứ, kiếm chiêu khẽ động một cái, gió nổi mây phun.

Nhất Kiếm Lăng vân!

Nhất Kiếm Lăng vân lần này so với lúc trước mạnh hơn rất nhiều, kiếm khí cuồng bạo dường như muốn xé rách bầu trời, bắn thẳng xuống, kiếm mang mạnh mẽ tới mức tất cả vật phẩm đều biến thành hư không, không có một chút lực chống đỡ nào.

- Hừ, hôm nay hai người chúng ta liên thủ, nếu như để cho ngươi chiếm thế thượng phong, như vậy cũng không cần sống nữa làm gì.

Phù Hư Chúa Tể gầm lên một tiếng, hai cự sơn trong tay bay thẳng tới, ngang qua không trung, trấn áp tứ phương.

Cự sơn vốn bị Nhất Kiếm Lăng vân phá vỡ không gian trấn áp xuống lại lần nữa khôi phục, dường không có xảy ra bất kỳ một chút biến cố nào vậy.

Không hổ là vũ khí của chư thiên Chúa Tể, một chiêu đã khiến cho Nhất Kiếm Lăng vân của Nhiếp Vân bị phá giải, không có cách nào duy trì được nữa.

- Thu!

------oOo------

Chương 2379: Đánh chết Kiền Huyết lão tổ (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối mặt với lực lượng mạnh mẽ của đối phương, Nhiếp Vân cũng không hoảng hốt, ngược lại trên mặt còn hiện lên vẻ như đã định liệ trước. Hắn bước lên phía trước một bước, lăng không đẩy một cái, Hỗn Độn tĩnh tâm bình to lớn trên không trung lập tức vọt tới phía trước, thế như chẻ tre.

Sưu!

Lực thôn phệ cuồng đại trên miệng Tĩnh tâm bình Chúa Tể có thể chống lại, thế nhưng hai cái cự sơn lại có chút không đỡ được, lập tức bị bao phủ vào bên trong, cự sơn rung động kịch liệt một trận. Sưu một cái đã bị nuốt vào bên trong Hỗn Độn tĩnh tâm bình rồi biến mất.

- Cái gì? Bảo bối của ta...

Phù Hư không nghĩ tới Nhiếp Vân đang chờ hắn làm như vậy, chờ hắn ném ra cự sơn, sau đó lại dùng Hỗn Độn tĩnh tâm bình chiếm đoạt bảo bối của hắn. Sắc mặt hắn cứng đờ, thiếu chút nữa từ trên không trung té xuống.

Vì luyện chế hai cái cự sơn này, hắn đã tổn hao vô số tinh lực, lại phí vô số tài liệu, là thần binh Chúa Tể mà hắn am hiểu sử dụng nhất, một khi mất đi, thực lực hắn tuyệt đối sẽ vcực lớn, mười không còn một.

- Trở lại!

Trên tay vội vàng vận chuyển pháp quyết thúc giục, muốn thu hồi cự sơn lại. Thế nhưng hắn lại phát hiện ra lực lượng giống như đá chìm đáy biển, căn bản không có một chút tác dụng nào.

Mặc dù Hỗn Độn tĩnh tâm bình không phải là thần binh Chúa Tể, thế nhưng so với thần binh Chúa Tể còn cường đại hơn, chính vì vậy cho nên sau khi Kiền Huyết lão tổ lấy được mới có thể tự tin như vậy.

Đương nhiên, quan trọng hơn là, sau khi đem Hỗn Độn tĩnh tâm bình luyện hóa, Nhiếp Vân đã đem không gian bên trong tương liên với nạp vật thế giới của hắn. Một khi cự sơn bị chiếm đoạt, lập tức sẽ bị chuyển tới bên trong nạp vật thế giới.

Cái thế giới này hắn là Tạo hóa duy nhất, đừng nói đây chẳng qua chỉ là một kiện thần binh Chúa Tể, cho dù là thần binh Phong vương thì cũng không thể làm gì được.

- Ngươi đã hoàn toàn luyện hóa được nó?

Thấy Hỗn Độn tĩnh tâm bình có thể thôn phệ và chiếm đoạt binh khí của Phù Hư Chúa Tể, lúc này Kiền Huyết lão tổ mới hiểu được, hóa ra đối phương không chỉ là sử dụng được một cách đơn giản như vậy. Mà sợ rằng đã hoàn toàn luyện hóa món bảo vật trước mắt này rồi!

Hắn khổ cực, dùng thời gian tới mấy ức năm cũng không thể thành công, đối phương lại dùng mấy tức đã có thể lấy đi, lại còn phải nhìn chuyện này ở trong mắt, khiến cho hắn vô cùng khó chịu giống như ăn phải con ruồi vậy.

- Không sai, bây giờ có biết cũng đã chậm, ngươi cũng vào đi thôi!

Phượng Hoàng Chi dực xuất hiện, thân thể Nhiếp Vân chợt lóe, đã xuất hiện ra ở trước mặt hắn, lại là một chiêu Nhất Kiếm trường hận, đồng thời chân còn đá ra một cước.

Lần này đã có đề phòng, mặc dù Kiền Huyết lão tổ không có bị mê hoặc bao lâu, thế nhưng động tác của hắn quả thực quá nhanh, một cước đã đá vào chính giữa ngực của Kiền Huyền lão tổ.

Kiếm, cước, bình phối hợp hoàn mỹ cùng một chỗ, nắm chắc thời gian không kém một chút nào.

Sưu!

Kiền Huyết lão tổ còn chưa kịp phản ứng thì đầu đã rơi xuống, đã bị Hỗn Độn tĩnh tâm bình thôn phệ vào bên trong, từ từ biến mất

trước mặt mọi người.

- Cái gì? Kiền Huyết lão tổ bị một cước của hắn đá vào bên trong món bảo vật đó?

- Vật này rốt cuộc là gì? Kiền Huyết lão tổ còn có thể đi ra hay không?

- Không biết, cứ nhìn một chút nữa xem.

Một màn trước mắt khiến cho toàn bộ mọi người đang xem cuộc chiến chung quanh giật nảy mình, ngay cả Tiêu Diêu Tiên và Ma Thiên lão tổ đang chiến đấu cũng không tự chủ được ngừng tay lại.

Kể từ khi Chúa Tể xuất hiện, không biết dã trải qua bao nhiêu năm, chiến đấu giữa Chúa Tể và Chúa Tể nhiều nhất cũng chỉ ngang tay, chưa từng xuất hiện chuyện một vị Chúa Tể đánh chết một vị Chúa Tể khác, hoặc là bị bắt đi.

Xuất hiện một màn này, chẳng lẽ thiếu niên gọi là Nhiếp Vân trước mắt này đã phá vỡ tất cả định luật trước đó rồi hay sao?

- Thu!

Không để ý tới mọi người đang khiếp sợ, bàn tay Nhiếp Vân chộp một trảo, Hỗn Độn tĩnh tâm bình trên không trung lập tức thu nhỏ lại, rơi vào trong lòng bàn tay của hắn.

- Nhất Khí Hóa Tam Thanh, tiến vào!

Mặc dù ngoài mặt giả bộ đã trấn áp được Kiền Huyết lão tổ, thế nhưng trên thực tế hắn lại đang tập trung tinh thần thi triển tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh, hai đại phân thân đồng thời tiến vào bên trong Tĩnh tâm bình.

Hỗn Độn tĩnh tâm bình có thể thôn phệ Chúa Tể, thế nhưng muốn đánh chết và luyện hóa đối phương còn chưa có thể làm được. Huống chi Kiền Huyết lão tổ lại có thần binh phòng ngự, Thiên vân chi hỏa, Vô Căn chi thủy cũng không thể làm gì được đối phương.

Chỉ có thể nghĩ biện pháp đem đối phương ném tới nạp vật thế giới thì mới có thể chém giết được.

Phù Hư Đam Sơn là binh khí không có sinh mạng, bị tĩnh tâm bình thôn phệ, sau đó có thể trực tiếp thu vào nạp vật thế giới. Nhưng mà Kiền Huyết lão tổ là người, dưới tình huống ý niệm của hắn phản kháng, cho dù là nạp vật thế giới cũng không thể thu hắn ta vào được!

- Bắt ta tới đây mặt thì có ích lợi gì chứ? Nói cho ngươi biết, muốn luyện hóa ta, không có cửa đâu. Nhiều nhất ngươi cũng chỉ có thể vây khốn ta nhất thời, chỉ cần ta đi ra ngoài. Như vậy nhất định sẽ không chết không thôi với ngươi.

Kiền Huyết lão tổ không nghĩ tới mình nhất thời không cẩn thận đã bị thôn phệ vào bên trong bình. Hắn tức giận đến mức không ngừng chửi bới. Bên ngoài thân thể có thần binh Chúa Tể hiện lên, lực lượng cuồn cuộn ngăn cản toàn bộ Thiên vân chi hỏa và Tuyệt Vọng chi thủy ở bên ngoài.

- Phải không? Muốn đi ra ngoài, ngươi không có cơ hội này đâu.

Tiếng gào còn chưa dứt thì đã có một tiếng hừ lạnh nhàn nhạt vang vọng. Đột nhiên có hai đạo thân ảnh xuất hiện ở trước mặt Kiền Huyết lão tổ, đồng thời còn vây quanh hắn.

- Không có cơ hội? Hừ, ngươi có thể giết ta được sao? Ồ?

Kiền Huyết lão tổ ngạo nghễ mà đứng. Hắn vừa mới nói được nửa lời thì đột nhiên sững sờ ởsắc mặt trở nên rất là khó coi.

- Đây là phân thân của ngươi? Phân thân của ngươi sao có thể có được thực lực cấp bậc Chúa Tể chứ? Chuyện này là không thể nào...

Bằng vào ánh mắt của hắn, có thể lập tức nhìn ra hai Nhiếp Vân giống nhau như đúc trước mắt này nhất định có một người là phân thân. Thế nhưng phân thân lại có thực

lực giống bổn tôn như đúc, điều này sao có thể được chứ?

Có phân thân cấp bậc Chúa Tể, như vậy chẳng lẽ một mình hắn có được hai đầu Ngụy bản nguyên đại đạo hay sao?

------oOo------

Chương 2380: Đánh chết Kiền Huyết lão tổ (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không có gì là không thể! Ngươi ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi!

Thân thể thoáng một cái, hai đại phân thân của Nhiếp Vân vọt tới. Các loại binh khí trong tay không ngừng công kích về phía đối phương.

Người này đang ở bên trong hỗn độn tĩnh tâm bình, bản thân hắn đã chiếm địa lợi, lúc này lại là hai đánh một. Rất nhanh đã khiến cho Kiền Huyết lão tổ tay chân luống cuống, có chút không kiên trì nổi.

Nếu như không phải trên người hắn có được thần binh phòng ngự Chúa Tể, chỉ sợ đã sớm bị đánh chết tươi. Nhưng mà dù vậy trên thân thể cũng tràn ngập vết thương, không có chút lực phản kháng nào.

- Đáng hận. Đáng hận! Nhiếp Vân, ngươi không nên phách lối. Cho dù ngươi có thể vây khốn ta, thế nhưng cũng không có cách nào giết được ta! Ngươi làm như vậy, sẽ chỉ dẫn tới những Chúa Tể khác khủng hoảng. Đến lúc đó, nhất định sẽ có nhiều Chúa Tể liên hợp lại đối phó với ngươi hơn mà thôi!

Kiền Huyết lão tổ điên cuồng gào thét.

Giữa Chúa Tể và Chúa Tể không có cách nào đánh chết đối phương, chuyện này đã tạo thành thăng bằng từ lâu. Nếu như Nhiếp Vân đánh vỡ cán cân thăng bằng này, nhất định sẽ bị những Chúa Tể khác ghen tị, thậm chí sẽ còn liên hợp lại cùng nhau tiễu trừ Nhiếp Vân.

Dù sao mỗi một Chúa Tể đều có cảm giác ưu việt, một khi loại cảm giác ưu việt này bị đánh vỡ, ai có thể tiếp nhận được cơ chứ?

- Chế tài ta? Đó là chuyện của sau này, ngày hôm nay ngươi chắc chắn sẽ bị ta đánh chết!

Đối với những lời mà Kiền Huyết lão tổ nói, Nhiếp Vân đã sớm nghĩ đến, bất quá hắn cũng không thèm để ý!

Chúa Tể thì thế nào chứ? Có thể giết một người như ngươi thì có thể giết người thứ hai. Nếu như đối phương không có mắt mà muốn đi qua gây phiền toái cho hắn, vậy thì hắn cũng không ngại đánh chết từng người một.

Trong tiếng hừ lạnh, bàn tay của Nhiếp Vân chộp ra một trảo, không gian của nạp vật thế giới lần nữa câu thông với tĩnh tâm bình, tựa như dưới tĩnh tâm bình đột nhiên xuất hiện một cái hắc động thật lớn vậy.

- Đây là cái gì?

Kiền Huyết lão tổ sửng sốt một phen.

- Đừng để ý cái gì, đi xuống đi!

Nhiếp Vân hừ lạnh, chợt vọt tới, hai đại phân thân đồng thời không ngừng công kích đối với hắn.

Mặc dù Kiền Huyết lão tổ lợi hại, thế nhưng đối mặt với công kích điên cuồng của hắn vẫn có chút không đỡ được, không tới ba hô hấp thì đã bị hắn đánh tới bên cạnh hắc động.

Sưu!

Hắc động lập tức thôn phệ Kiền Huyết lão tổ.

Sưu sưu!

Khi Kiền Huyết lão tổ mở mắt ra lần nữa thì đã xuất hiện ở bên

trong một đại thế giới, mà Nhiếp Vân thì đang đứng ở cách đó không xa, hai đại phân thân biến thành một cái.

- Đây là địa phương nào? Chí Tôn vực? Sao ta lại chưa từng đi qua chỗ này chứ?

Kiền Huyết lão tổ sửng sốt một phen.

Hỗn Độn hải dương tổng cộng chỉ có ba đại Chí Tôn vực, từ lúc nào lại có thêm một cái? Sao cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy qua vậy chứ?

- Đây là thế giới của ta, cũng là mồ chôn của ngươi!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Thế giới của ngươi?

Hai con ngươi Kiền Huyết lão tổ co rụt lại, bất quá ngay sau đó hắn lại cười lạnh lẽo không ngừng.

- Coi như là ngươi luyện hóa tiểu thế giới thì thế nào chứ? Ta có thần binh phòng ngự Chúa Tể, nhiều nhất cũng chỉ có thể vây khốn ta, vĩnh viễn không cách nào giết ta! Cùng lắm thì ta ở đợi thêm một đoạn thời gian ngắn ở chỗ này. Chờ tới lúc ngươi phải thả ta đi ra ngoài!

Theo hắn thấy, thế giới này bất quá chỉ là tiểu thế giới mà Nhiếp Vân luyện hóa, cho dù có thể vây khốn hắn nhất thời thì cũng không thể nào vây khốn được lâu dài.

Dù sao hắn có thần binh Chúa Tể, đều là Chúa Tể với nhau. Tuyệt đối không thể nào có thể đánh chết được hắn.

Đây là định lý, là đạo lý từ lúc Hỗn Độn hải dương thành lập tới nay, không ai có thể vi phạm.

- Phải không? Chỉ sợ ngươi đã tính sai rồi!

Nhiếp Vân chỉ về phía trước, Kiền Huyết lão tổ chỉ cảm thấy toàn

thân căng thẳng, cả người giống như bị thứ gì đó trói buộc vậy, thân thể trở nên căng cứng.

Sưu!

Một trận cảm giác đau đớn tê liệt truyền tới, thần binh phòng ngự Chúa Tể trong cơ thể lập tức bị bóc ra khỏi, từ trên người hắn rụng xuống dưới đất.

- Ngươi có thể tróc Chúa Tể thần binh của ta ra? Chuyện này không thể nào... Đây là năng lực mà cường giả Phong vương mới có được a. Ngươi là cường giả Phong vương? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Cảm nhận được thần binh phòng ngự trên cơ thể bị chậm rãi tróc ra ngoài, Kiền Huyết lão tổ cảm thấy sắp phát điên!

Đây là năng lực mà cường giả Phong vương mới có, người thiếu niên trước mắt này làm sao có thể làm được như vậy cơ chứ?

- Mặc dù ta không phải là cường giả Phong vương, thế nhưng ở chỗ này... Ta so với cường giả Phong vương còn mạnh hơn!

Cười nhạt một tiếng, bàn tay Nhiếp Vân lần nữa chộp một trảo, Kiền Huyết lão tổ lập tức cảm thấy thần binh phòng ngự Chúa Tể trên người, còn có Kiền Huyết đao, hoàn toàn đã mất đi liên lạc với hắn. Biến thành vật của đối phương.

- Ta không tin...

Dù có nằm mơ cũng không tới sẽ lại xuất hiện tình huống như vậy, hai mắt Kiền Huyết lão tổ đỏ ngầu, gầm to một tiếng, không ngừng công kích về phía Nhiếp Vân.

Bất quá công kích của hắn còn chưa tới trước mặt Nhiếp Vân thì đã biến mất trên không trung, giống như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Ở thế giới này, hắn thân là Chúa Tể lại cảm giác giống như trẻ sơ sinh vậy, yếu đuối tới đáng thương.

- Chết đi!

Lười tiếp tục nói nhảm với đối phương, ngón tay của Nhiếp Vân lần nữa điểm một cái, Kiền Huyết lão tổ chỉ cảm thấy thân thể mình bành trướng. Ầm một tiếng đã nổ thành thịt vụn đầy trời, linh hồn còn chưa có chạy trốn thì đã hồn phi phách tán, hoàn toàn biến mất.

Cho tới trước khi chết hắn cũng không thể tin được, đối phương lại có thể đánh chết được hắn.

- Ồ? Chẳng lẽ đây chính là Ngụy bản nguyên đại đạo hay sao?

Giết chết Kiền Huyết lão tổ, Nhiếp Vân đưa tay về phía trước, một cái điểm sáng đặc thù lập tức bị hắn nắm vào trong lòng bàn tay.

Điểm sáng này có chút tương tự với chủ đan điền của hắn. Bất quá cũng hoàn toàn khác biệt, giống như là một cái hàng giả vậy.

Không cần suy nghĩ, nhất định là Ngụy bản nguyên đại đạo đặc biệt của cường giả Chúa Tể.

Một khỏa đại đạo loại này tương đương với một vị Chúa Tể!

- Ta đã có chủ đan điền, thứ đồ chơi này không thể dùng được...

Nhìn kỹ một hồi, Nhiếp Vân lắc đầu một cái.

Hắn đã có chủ đan điền, hơn nữa thực lực đã đạt tới cấp bậc Chúa Tể, vật này đối với hắn cũng vô dụng, không bằng đưa cho người khác a.

------oOo------

Chương 2381: Hù dọa hai vị Chúa Tể (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mấu chốt là đưa cho ai?

Đưa cho người nào thì đồng nghĩa với việc người đó có thể trở thành Chúa Tể, loại chuyện này không phải tầm thường.

- Ừ? Đúng rồi, Thiên Tâm Đằng có thể luyện hóa vật này hay không? Không biết có thể thuận lợi đột phá cấp bậc Chúa Tể hay không?

Trong lòng hiện lên một đạo linh quang, Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

Thiên Tâm Đằng thân là sinh mạng đặc thù thượng cổ, nhất định cũng có thể trở thành Chúa Tể, nếu như đem vật này cho nó luyện hóa, liệu nó cũng cũng có thể biến thành Chúa Tể hay không?

Nghĩ tới là làm, tinh thần khẽ động một cái, Thiên Tâm Đằng đã xuất hiện ở bên cạnh hắn. Ngón tay khẽ điểm một cái, Ngụy bản nguyên đại đạo trong lòng bàn tay đã chui vào trong thân thể của Thiên Tâm đằng.

Ầm Ầm.

Ngụy bản nguyên vừa tiến vào trong thân thể, Thiên Tâm Đằng lập tức xảy ra biến hóa cực lớn. Mỗi một cái dây leo cũng trở nên cứng rắn giống như thần binh Chúa Tể vậy, lực lượng mười phần.

- Chủ nhân!

Một lát sau, một đạo ý niệm truyền vào trong đầu hắn.

Sau khi luyện hóa Ngụy bản nguyên đại đạo, ý chí vốn không tính là đặc biệt rõ ràng của Thiên Tâm Đằng rốt cuộc đã ngưng tụ, biến thành thân thể có thể suy tính độc lập.

Thành công tấn cấp Chúa Tể!

- Được!

Cảm nhận biến hóa của Thiên Tâm Đằng, Nhiếp Vân mừng rỡ như điên.

Thiên Tâm Đằng thành công tấn cấp Chúa Tể. Như vậy cộng thêm tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh, tương đương với bốn vị cường giả Chúa Tể. Cho dù những người khác có mưu đồ gây rối như vậy hắn cũng không cần lo lắng.

Xử lý xong Kiền Huyết lão tổ và Thiên Tâm Đằng, ý thức của Nhiếp Vân lần nữa trở về bổn tôn, cổ tay khẽ lật một cái, Hỗn Độn tĩnh tâm bình bị thu vào nạp vật thế giới. Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về phía Phù Hư Chúa Tể và Ma Thiên lão tổ.

- Trốn!

Phù Hư Chúa Tể và Ma Thiên lão tổ liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hai người đều sửng sốt một chút, không có dừng lại chút nào mà lập tức xoay người bỏ chạy.

Có thể trở thành Chúa Tể đều là hạng người khôn khéo, nhìn thấy Nhiếp Vân lấy đi tĩnh tâm bình đã giải thích rõ ràng. Đối phương đã hoàn toàn nắm Kiền Huyết lão tổ trong tay, thậm chí còn đã đánh chết đối phương. Có thể giết chết đối phương, như vậy nếu như hai người bọn hắn không trốn đi, chẳng lẽ còn chờ bị bắt hay sao?

Thù oán đã kết, chạy trốn mới là chính đạo, nếu không chọc cho đối phương nổi giận. Nhất định bọn họ cũng sẽ rơi vào vết xe đổ của Kiền Huyết lão tổ.

- Hai người này...

Vừa mới phục hồi tinh thần lại thì đã thấy hai người này mất đi tung tích, Nhiếp Vân sửng sốt một chút, có cảm giác như phát mộng.

Đường đường là Chúa Tể mà cứ như vậy chạy trốn, ngay cả một cái rắm thí cũng không dám lưu lại. Thậm chí ngay cả lời ngoan độc cũng không dám để lại một câu, như vậy cũng không khỏi quá mất mặt đi a!

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, thế nhưng hắn cũng đồng thời cảm thấy bội phục vì sự quả quyết của hai người. Nếu như bọn họ không đi, nhất định hắn sẽ xuất thủ, đến lúc đó trong hai người này

nhất định sẽ giống như Kiền Huyết lão tổ vậy, bị hắn đánh chết!

Có thể trong thời gian ngắn như vậy dãd phân rõ hơn thua, lại xoay người chạy trốn, không tiếc tổn hại mặt mũi, hai người này cũng thật là độc ác.

Cũng đúng, người có thể trở thành cường giả Chúa Tể, không chỉ có cao cao tại thượng, phong quang vô hạn. Mà bọn họ cũng giống như mọi người, cũng từng trải qua vô số nguy hiểm không biết tên. Chính vì vậy mới có thể nhạy cảm với nguy hiểm, biết chuyện gì có thể làm, biết chuyện gì không thể làm.

Thời khắc mà Nhiếp Vân bắt Kiền Huyết lão tổ đi thì bọn họ đã biết người thiếu niên trước mắt này không thể nào đối phó. Khi nhìn hắn lại lấy đi tĩnh tâm bình, như vậy đã nói rõ đối phương đã hoàn toàn khống chế cục diện, người như vậy, không phải là người mà bọn hắn có thể chống lại nữa.

Thấy đám người Phù Hư Chúa Tể chạy trốn. Nhiếp Vân biết chắc bản thân không đuổi kịp cho nên cũng sẽ không đuổi theo.

Thực lực của hắn bây giờ vẫn là cấp bậc Chúa Tể. Bằng vào Hỗn Độn tĩnh tâm bình và nạp vật thế giới có thể đánh chết Chúa Tể khác. Thế nhưng phương diện tốc độ lại không có gì khác nhau so với những Chúa Tể khác. Một khi đối phương chạy trốn, cho dù hắn thi triển toàn bộ thủ đoạn cũng không có cách nào đuổi theo được.

- Chiếc cổ thuyền của Kiền Huyết hoàng triều kia đã đi đâu rồi?

Không đuổi theo đám người Phù Hư Chúa Tể, Nhiếp Vân nhìn sang chung quanh, nhìn một cái trong lòng không khỏi giật mình. Bởi vì chiếc cổ thuyền kia của Kiền Huyết hoàng triều chẳng biết từ lúc nào cũng đã biến mất!

Có lẽ Kiền Huyết hoàng đế thấy lão tổ bị bắt đi, ban thân cũng biết không tốt cho nên đã xoay người chạy trốn.

Không hổ là hoàng đế một đế quốc, ánh mắt quả thực quá lợi hại, nếu như bọn chúng không chạy trốn trước, như vậy lúc này tất sẽ

bị Nhiếp Vân bắt lại, trực tiếp đánh chết.

Bất quá, hòa thượng trốn được miếu lại không trốn thoát. Trừ phi bọn họ không muốn cơ nghiệp Kiền Huyết hoàng triều này, nếu không, chỉ cần trở lại Tà Nguyệt Chí Tôn vực, muốn bắt lại vô cùng đơn giản.

- Nhiếp Vân Chúa Tể giết chết Kiền Huyết lão tổ?

- Chúa Tể không phải là không thể đánh chết Chúa Tể hay sao? Cho nên bình thường cũng chỉ là vây khốn a.

- Bắt đi một vị, lại hù dọa hai vị, vị Nhiếp Vân đại nhân này quả thực là lợi hại a...

- Đây mới là cường giả! Thần tượng của ta!

- Mau đem tin tức này truyền về cho gia tộc. Nhiếp Vân và Quy Khư Hải đều là người không thể đụng chạm vào...

Đám người đang xem cuộc chiến chung quanh nhìn thấy vừa mới giao chiến không lâu thì Nhiếp Vân đã bắt đi một vị, hù dọa hai vị, chuyện này khiến hco toàn bộ toàn bộ mọi người trở nên điên cuồng.

Chúa Tể chính là truyền thuyết, cao cao tại thượng, cơ hồ không ai có thể làm tổn thương tới. Thế nhưng Nhiếp Vân này lại đánh vỡ loại cách cục này. Không cần phải suy nghĩ, tất sẽ dẫn Tam giới oanh động, thế nhân khiếp sợ không thôi.

Trong nháy mắt này địa vị của Nhiếp Vân đã vọt qua phía trên Chúa Tể, trở thành người chí cường hoàn toàn xứng trong tam giới!

- Đáng tiếc a, cường giả loại này, chúng ta lại không thể giao hảo, quả thực là có mắt không tròng a.

Đám người Vĩnh Dạ hoàng đế mang theo thấy Vân Đồng mà bọn họ không coi trọng lại đại triển thần uy, thậm chí còn đánh chết cường giả Chúa Tể. Mọi người trố mắt nhìn nhau, hối hận không

thôi.

Ngày hôm qua không muốn nói chuyện với người này, cảm thấy thực lực của hắn quá yếu không đáng để kết giao. Thế nhưng hôm nay thấy một màn như vậy bọn hắn mới biết tầm mình của mình hạn hẹp tới dường nào!

------oOo------

Chương 2382: Hù dọa hai vị Chúa Tể (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ban đầu người ta ẩn giấu thực lực, giao hảo với người ta nhất định sẽ được công nhận, mà bây giờ sẽ đi qua, nhất định đối phương sẽ không để ý tới!

- Sau này nhất định phải có quan hệ tốt với Đào Huân!

Vĩnh Dạ hoàng đế quay đầu nhìn về phía đám đại thần sau lưng.

Trước đó trong bọn họ không có ai coi trọng thiếu niên gọi là Vân Đồng này. Chỉ có Đào Huân giao hảo với hắn, sợ rằng sau này nếu muốn lui tới cùng với đối phương thì chỉ có thể thông qua Đào Huân này mà thôi.

Tùy tiện kết giao một người không nổi danh lại chính là Chúa Tể, vận khí của Đào Huân này quả thực là nghịch thiên.

- Nhiếp Vân...

Lúc này Đào Huân đang được đám người Vĩnh Dạ hoàng đế cảm thán vận khí tốt tới mức đáng sợ lại đang nhìn thân ảnh trôi lơ lửng trên không trung, thân thể không ngừng run rẩy.

Lúc này hắn đã biết tiểu nhân vật đi theo phía sau hắn trước đó là một vị cường giả Chúa Tể, Đào Huân bị dọa sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, trong lòng tràn ngập kính sợ.

Trước còn nói người ta hai lúa, ngu ngốc. Bây giờ mới phát hiện ra người hai lúa, ngu ngốc chính là mình!

Thực lực của đối phương như vậy, hắn cũng không có phát hiện ra, đây không phải là người ngu thì là cái gì?

Trong lòng kính sợ, đồng thời cũng âm thầm cảm thấy may mắn.

Cũng may hắn không có bởi vì thực lực đối phương không mạnh mà vứt bỏ đối phương, nếu không, chỉ sợ lúc này hắn đã sớm là một cổ thi thể rồi.

Nhiếp Vân không biết hành động của mình đã mang tới biến hóa thế nào trong lòng cho mọi người chung quanh, cho dù hắn biết thì cũng không thèm để ý.

Thực lực đạt tới cấp bậc Chúa Tể, tầng thứ sinh mạng đã xảy ra lột xác, suy nghĩ của những người này đã không còn quan trọng.

Khẽ cười một tiếng, hắn nhìn về phía Tiêu Diêu Tiên cách đó không xa, trong mắt tràn ngập vẻ cảm kích.

Nếu như không phải có đối phương xuất hiện, nhất định hắn sẽ phải bại lộ tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

- Đa tạ tiền bối xuất thủ!

Nhiếp Vân khom người, nói ra lời cảm kích phát ra từ tận đáy lòng.

- Không cần khách khí, bây giờ chúng ta là cường giả đồng cấp, không cần gọi là tiền bối, gọi ta là Tiêu Diêu Tiên hoặc là Lý Tiêu Dao là được!

Tiêu Diêu Tiên cười nói.

- Vậy thì gọi là Tiêu Diêu Tiên đi!

Nhiếp Vân gật đầu nói.

- Ha ha, thật không nghĩ tới, tiểu tử ngươi lại tiến bộ nhanh như

vậy. Trong mấy ngày ngắn ngủi không gặp đã có được thực lực như vậy, xem ra sau này cũng không cần ta bảo vệ nữa.

Trong mắt Tiêu Diêu Tiên tràn ngập vẻ tán dương.

Lần đầu tiên khi hắn nhìn thấy vị thiếu niên này cũng chỉ là bán bộ Chúa Tể tiểu tam trọng thông thường mà thôi. Trong thời gian ngắn ngủi mấy tháng lại đạt tới thực lực như vậy. Quả thực khó có thể tưởng tượng nổi!

- Không cần bảo vệ, thế nhưng cần có người phụng bồi uống rượu a. Không biết tiền bối có hứng thú hay không?

Nhiếp Vân cười ha hả một tiếng.

- Nếu như có loại Hầu Tâm tửu lần trước thì cầu còn không được a.

Nghe nói tới uống rượu, hai mắt Tiêu Diêu Tiên sáng ngời. Chỉ thiếu chút nữa không có chảy ra nước miếng, đâu còn có nửa điểm bộ dáng, khí độ của Chúa Tể nữa chứ?

- Cổ Ung tông chủ, ta muốn cùng đi uống rượu với Tiêu Diêu Tiên, nếu như các ngươi muốn tiếp tục ở lại chiến trường tam giới, ở đây có ba tấm phù lục. Là thứ ta vừa mới luyện chế, mang theo một kích toàn lực của ta. Một khi gặp phải nguy hiểm thì có thể trực tiếp sử dụng! Đào Huân, ngươi đi cùng đám người Cổ Ung tông chủ đi, ta cũng không tiện đi với ngươi nữa!

Nhiếp Vân quay đầu phân phó một tiếng, bàn tay khẽ lật một cái, trong lòng bàn tay đã có mấy khỏa phù lục bắn về phía đám người Cổ Ung.

Thực lực đã bại lộ, đi tới chỗ nào nhất định cũng sẽ dẫn tới vô số người chú ý. Nếu như muốn đi tìm Tam Giới Chi Tâm thì cũng chỉ có thể lặng lẽ mà làm. Cho nên hắn chỉ có thể tạm thời rời đi mà thôi.

- Vâng!

Thấy Nhiếp Vân trở thành Chúa Tể, hơn nữa còn bắt đi một vị

Chúa Tể, hù dọa hai vị, tới lúc này Cổ Ung vẫn còn cảm thấy có chút mơ hồ.

Quy Khư Hải luôn luôn suy yếu lâu ngày cũng là bởi vì không có chỗ dựa. Đột nhiên xuất hiện một vị Chúa Tể, có thể đoán được, sau này địa vị của Quy Khư hải nhất định sẽ nước lên thì thuyền lên. Những tông môn khác sẽ không dám nói nhiều!

Hơn nữa trấn tông chi bảo của ba đại tông môn bị Nhiếp Vân lấy đi, tông chủ, Vô Thượng trưởng lão bị giết. Không cần suy nghĩ, không cần thời gian bao lâu, ba tông này sẽ hoàn toàn bị hủy diệt, không thể theo kịp bước chân của Quy Khư Hải nữa!

- Vẫn là Cửu Tiên trưởng lão có ánh mắt tốt!

Nhớ tới Nhiếp Vân này là do Cửu Tiên trưởng lão hết sức đề cử mang tới, Cổ Ung không khỏi cảm khái một câu.

Nếu như không phải có Cửu Tiên trưởng lão ánh mắt tốt, mang hắn đến, sợ rằng Quy Khư Hải sẽ mất đi một lần cơ hội xoay người, hoàn toàn bị diệt.

- Chủ nhân... Chúng ta làm sao bây giờ?

Thấy Nhiếp Vân muốn rời khỏi, đám người Phù Ám Triều vội vàng truyền âm.

- Các ngươi tiếp tục đợi ở Tam giới ma bàn, một khi có tin tức Tam Giới Chi Tâm, lập tức đưa tin cho ta!

Nhiếp Vân nói một câu.

- Vâng!

Phù Ám Triều lập tức vội vàng gật đầu.

Mặc dù không biết vì sao chủ nhân lại muốn tìm Tam Giới Chi Tâm, thế nhưng nếu chủ nhân đã ra lệnh cho hắn, như vậy hắn cũng sẽ kiên quyết tuân thủ.

- Đi thôi!

Sau khi sắp xếp xong tất cả, thân thể Nhiếp Vân thoáng một cái đã cùng với Tiêu Diêu Tiên biến mất trước mặt mọi người. Giống như chưa từng tồn tại vậy, cho dù là người thực lực mạnh nhất trong đám người là đám người Vĩnh Dạ hoàng đế cũng không thể phát hiện ra chút dấu vết nào.

- Đây mới là thực lực của cường giả Chúa Tể.

Cảm thán một tiếng, đám người Vĩnh Dạ hoàng đế tiếp tục bay đi vào chỗ sâu trong Tam giới ma bàn.

- Nguy hiểm thật!

Trong Hỗn độn thế giới yên tĩnh, một chiếc cổ thuyền hoảng hốt bay đi. Lúc này cổ thuyền ngừng lại, sắc mặt Kiền Huyết hoàng đế trên trên boong tàu tái xanh. Đến bây giờ sắc mặt hắn vẫn trắng bệch, có chút hoảng loạn.

- Bệ hạ, vì sao chúng ta lại phải chạy trốn?

Một đại thần từ trong khoang thuyền đi ra, thấy hoàng đế của đế quốc biến thành bộ dáng như vậy, hắn cảm thấy khó hiểu không thôi.

Chẳng qua lão tổ chỉ bị bắt mà thôi, có lẽ không được bao lâu là có thể thoát khốn. Vì sao hoàng đế lại xoay người bỏ chạy, một khi lão tổ đi ra biết hắn chạy trốn như vậy, nhất định sẽ tức giận không thôi.

------oOo------

Chương 2383: A Dục Vương (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi xem cái này mà xem!

Dường như Kiền Huyết hoàng đế đã biết đối phương có nghi vấn này, cổ tay hắn khẽ lật một cái, một cái ngọc bài xuất hiện ở trong lòng bàn tay. Bên trong ngọc bài này vốn ẩn chứa lực lượng vô cùng, thế nhưng bây giờ đã xuất hiện vết rách, nếu như không phải có tiên lực duy trì, sợ rằng đã tan thành bụi phấn.

- Đây là cái gì?

Vị này đại thần kỳ quái hỏi.

- Đây là ngọc bài bảo toàn tính mạng mà lão tổ cho ta, phía trên ẩn chứa dấu vết linh hồn và lực lượng của người!

Kiền Huyết hoàng đế nói.

- Bên trong ẩn chứa dấu vết linh hồn và cùng lực lượng của lão tổ? Sao lại... Sao lại vỡ vụn được chứ?

Đại thần này sợ hãi khôn thôi, lúc này hắn mới nhớ tới cái gì đó. Sắc mặt trở nên ảm đạm vô cùng.

- Không sai... Nhất định lão tổ đã chết! Đã bị Nhiếp Vân này giết chết! Nếu như không chết, như vậy ngọc phù ẩn chứa dấu vết linh của người cũng sẽ không vỡ vụn a!

Trong mắt Kiền Huyết hoàng đế lộ ra vẻ sợ hãi nồng đậm.

Hắn luôn tin tưởng vào lão tổ, thế nhưng vị lão tổ này lại bị đối phương đánh chết, đổi lại là trước kia, đây tuyệt đối là chuyện hắn không dám tưởng tượng ra!

Nhưng mà sự thật chính là như vậy a!

Ban đầu ngọc phù vừa vỡ, hắn đã lập tức biết được. nếu như không trốn đi như vậy sau đó sẽ không có cơ hội nữa. Vì vậy hắn mới mặc kệ những người khác mà xoay người bỏ chạy!

Mà lúc này Nhiếp Vân đang đem Ngụy bản nguyên đại đạo giao cho Thiên Tâm Đằng luyện hóa. Lực chú ý không đặt ở bên ngoài, cũng không biết hắn đã rời đi. Chính bởi vì có khoảng khoảng thời

gian này cho nên hắn mới trốn ra khỏi Tam giới ma bàn, chiến trường tam giới, lại xông vào Hỗn Độn hải dương.

- Lão tổ đã chết... Bệ hạ, chúng ta nên làm sao bây giờ?

Thấy hắn xác nhận, đại thần này cũng run rẩy toàn thân, rốt cuộc đã cảm thấy sợ hãi.

Lão tổ cấp bậc Chúa Tể cũng đã bị giết, bọn họ nên làm cái gì bây giờ chứ?

- Dựa theo tính cách của Nhiếp Vân này, nhất định sẽ vọt tới Kiền Huyết hoàng triều tìm chúng ta gây phiền toái. Thậm chí còn có thể tiêu diệt toàn bộ hoàng triều chúng ta. Bây giờ nếu như đi về. Một khi bị bắt lại nhất định sẽ trốn không thoát được.

Kiền Huyết hoàng đế lắc đầu một cái. Trong mắt cũng tràn ngập vẻ tuyệt vọng.

Lão tổ tử vong, bọn họ đã không còn núi lớn dựa vào, hoàng triềubị tiêu diệt đã là chuyện ván đã đóng thuyền.

- Trừ phi... Có biện pháp giết chết Nhiếp Vân này! Nếu không, quả thật không biết làm sao bây giờ!

Vẻ mặt Đại thần vô cùng khó coi.

Đánh chết Nhiếp Vân tuyệt đối là phương pháp đơn giản nhất, trực tiếp nhất. Nhưng mà… Có thể đánh chết đối phương sao?

Ngay cả lão tổ cũng bị giết chết. Muốn giết đối phương, nhất định phải có vài vị Chúa Tể đồng thời động thủ, nhưng mà... Lão tổ vừa chết, còn ai còn có thể tìm tới được nhiều Chúa Tể như vậy chứ?

- Không sai, đánh chết Nhiếp Vân là nguy cơ của chúng ta sẽ được giải trừ.

Chẳng qua tên đại thần này chỉ là thuận miệng nói một câu. Đột nhiên hắn thấy trong mắt Kiền Huyết hoàng đế lóe lên quang mang âm lãnh thậm chí còn là hưng phấn!

- Nhưng mà... Chúng ta giết đối phương thế nào chứ?

Thấy bộ dáng này của hoàng đế, đại thần này có chút nghi hoặc hỏi.

- Ta có biện pháp. Bây giờ ta sắp xếp ngươi đi làm một chuyện, lập tức đi làm. Chỉ có thể thành công không cho phép thất bại, một khi thành công, Nhiếp Vân hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ! Nếu như thất bại, ngươi cũng không cần trở về gặp ta làm gì!

Kiền Huyết hoàng đế hừ lạnh nói.

- Vâng!

Thấy hắn nói ngưng trọng như vậy, tên đại thần này lập tức vội vàng gật đầu.

- Bây giờ ngươi lập tức phái đi một ít nhân thủ, đi chiến trường tam giới, đi Tam Giới thành phát ra tin tức Kiền Huyết lão tổ bị Nhiếp Vân đánh chết. Nói lão tổ đã chết, Nhiếp Vân đã có thực lực chém giết Chúa Tể!

Kiền Huyết hoàng đế nói.

- Tuyên dương chuyện này làm gì? Như vậy không phải là đề cao uy vọng của Nhiếp Vân hay sao?

Đại thần này có chút kỳ quái hỏi.

Đề cao danh tiếng giúp đối thủ làm gì? Hơn nữa, một khi tuyên truyền việc lão tổ tử vong, tất cả mọi người đều biết Kiền Huyết hoàng triều mất đi chỗ dựa lớn. Đối thủ trước kia nhất định sẽ động thủ, hoàng triều sẽ gặp nguy cơ lớn hơn trước đó!

- Tuyên bố với bên ngoài lão tổ tử vong, mặc dù sẽ mang đến nguy cơ cho hoàng triều của chúng ta. Thế nhưng cũng sẽ mang tới cho những Chúa Tể khác cảm giác nguy cơ. Như vậy rất có thể những Chúa Tể khác sẽ liên hợp lại một chỗ, đuổi giết Nhiếp Vân!

Kiền Huyết hoàng đế giải thích một câu.

- Cái này... Quả nhiên là ý kiến hay!

Đại thần đầu tiên sửng sốt một chút, ngay sau đó là hai mắt tràn ngập vẻ nóng bỏng.

Đúng vậy, Kiền Huyết hoàng triều bọn họ gặp nguy cơ chẳng qua là chuyện nhỏ, cho những Chúa Tể khác biết Nhiếp Vân có thể đánh chết Chúa Tể. Nhất định những người này sẽ cảm thấy khủng hoảng, rất có khả năng liên thủ lại tiễu trừ đối phương!

Cán cân thăng bằng giữa các Chúa Tể cao cao tại thượng bị phá vỡ, không phải là chuyện mà một ít Chúa Tể muốn thấy!

- Đi đi, lập tức đi làm, ta còn có thủ đoạn thứ hai. Hai thủ đoạn này đồng thời thi triển ra, có thể bảo đảm Nhiếp Vân kia tử nạn mười phần!

Hai mắt Kiền Huyết hoàng đế âm lãnh.

- Được, ta sẽ đi ngay bây giờ!

Thấy hoàng đế tự tin như vậy, đại thần cũng bị nhiễm lây, hắn vội vàng gật đầu, thân thể nhoáng một cái đã từ trong khoang thuyền bay ra ngoài, bắn thẳng về phía Hỗn Độn hải dương rồi tức thì biến mất.

Sauk hi đại thần rời đi, lúc này Kiền Huyết hoàng đế mới hít sâu một hơi, sắc mặt nhăn nhó, dường như đang làm ra quyết định gì đó.

Một lát sau, hắn lại cắn răng một cái, nói.

- Nhiếp Vân, đây là ngươi tự mình tìm chết, cũng đừng trách ta.

Nói xong bàn tay khẽ lật một cái, một cái bảng màu vàng xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn.

Hỗn Độn Vương Phù lệnh!

Trước khi có cường giả chạy đến chiến trường tam giới tìm Hỗn Độn Vương Phù lệnh hắn đã được A Dục Vương ban bố mệnh lệnh. Cho dù không biết mệnh lệnh này có gì khác nhau với Hỗn Độn Vương Phù lệnh trong chiến trường tam giới, thế nhưng hắn cũng biết, một khi dùng bảo vật này, Nhiếp Vân kia nhất định sẽ phải chết.

Mở bảng vàng ra, ngay sau đó có từng cổ hỗn vân tự lập lòe bay ra. Mỗi mọt văn tự đều lớn như ngọn đèn. Vừa mới xuất hiện đã tản mát ra uy thế phong ấn thiên địa, ngay cả Hỗn Độn hải dương cũng phải rung động.

------oOo------

Chương 2384: A Dục Vương (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tìm một người như vậy, bên trong khí tức linh hồn mang theo mùi sát lục, am hiểu dùng kiếm, tiến bộ rất nhanh, số mạng không cách nào phỏng đoán... Mặc dù đến bây giờ còn chưa tìm được người này, nhưng mà hoàn toàn có thể nói chính là Nhiếp Vân này!

Ánh mắt nhìn vào trên bảng cáo thị, vẻ mặt Kiền Huyết hoàng đế dữ tợn vô cùng.

Trên bảng cáo thị có nói hắn đi tìm một người, phù hợp với ba điều kiện, vốn sau khi Phục Giang vương tử bị bắt, hắn vẫn cho rằng là Nhiếp Vân. Thế nhưng sau đó lại phát hiện ra khí tức linh hồn của đối phương không có khsi tức giết choc, cho nên đã loại bỏ nghi vấn này.

Bây giờ quả thực Nhiếp Vân mang tới cho hắn áp lực quá lớn, cho dù hắn biết rõ người mà A Dục Vương muốn tìm có thể không phải là Nhiếp Vân, nhưng mà hắn cũng phải thử một chút!

Dù sao, Nhiếp Vân này cũng am hiểu dùng kiếm, tiến bộ rất nhanh, số mạng không cách nào phán đoán. Cho dù khí tức linh hồn của

đối phương không mang theo khí tức sát lục, thế nhưng hai cái sau lại phù hợp!

Vạn nhất A Dục Vương tin lời của hắn, nhận định Nhiếp Vân này chính là người hắn muốn tìm, cường giả Phong vương xuất thủ, Nhiếp Vân này có mạnh hơn nữa thì nhất định cũng có thể bị đánh chết!

Đây mới là lá bài tẩy lớn nhất của Kiền Huyết hoàng đế!

- Nếu như A Dục Vương phát hiện ra Nhiếp Vân này không phải người hắn muốn tìm, nhất định sẽ nói ta lừa gạt hắn. Đến lúc đó ta cũng sẽ chết rất thảm! Bất quá, bây giờ đã không có đường lui, Kiền Huyết hoàng triều bị tiêu diệt. Hoặc giả đại thần kia cũng có thể bỏ chạy trốn, đầu hàng. Như vậy ta cũng chỉ có một con đường chết, cho nên... Nhiếp Vân, đây là ngươi ép ta!

Sắc mặt dữ tợn không thôi, Kiền Huyết hoàng đế hừ lạnh một tiếng.

Bởi vì điều kiện thứ nhất không phù hợp cho nên Kiền Huyết hoàng triều một mực không dám xác định Nhiếp Vân chính là người màA Dục Vương muốn tìm. Hắn một mực không dám báo lên, chính là vì lo lắng bị A Dục Vương cho rằng mình muốn lừa gạt, nếu như vậy, hắn sẽ chết rất thảm!

Bất quá, bây giờ không có biện pháp nào khác!

Nhiếp Vân không chết, nhất định hắn sẽ phải chết, mà muốn cừu địch tử vong, như vậy đây cũng là biện pháp tốt nhất hiện tại.

Hít sâu một hơi, đứng ở trên boong cổ thuyền, chợt ném bảng cáo thị lên trên không trung.

Ông!

Một tiếng nổ ầm ầm vang vọng, bảng cáo thị phát ra thanh âm to lớn, quang mang bắn ra bốn phía, chiếu sáng toàn bộ Hỗn Độn hải dương.

Ùng ùng!

Một lát sau, Hỗn Độn hải dương sôi trào, một cái hắc động rất lớn chậm rãi xuất hiện ở phía trên Kiền Huyết hoàng đế.

Hắc động này lớn vô cùng, Kiền Huyết hoàng đế và cổ thuyền hắn ngồi ở phía dưới vòng xoáy lại giống như một con kiến hôi vậy.

Lạch cạch!

Dưới áp lực cường đại, Kiền Huyết hoàng đế không tự chủ được mà quỳ xuống.

Hắc động trước mắt, tựa như đại biểu cho ý thức của Hỗn Độn hải dương, cho dù hắn là cường giả hai nghìn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo, hơn nữa lại có thần binh Chúa Tể hộ thể thì vẫn cảm thấy áp lực nồng đậm.

Loại áp lực này đến từ chỗ sâu trong linh hồn, căn bản không có cách nào ngăn cản được.

Theo lý thuyết hắn là một hoàng đế đế quốc, tay cầm hoàng quyền, uy thế vô biên. Thế nhưng ở trước mặt cỗ khí tức này. Cái gì cũng không phải. Giống như một dân chúng bình dân bình thường vậy, không có chút khác biệt nào.

Cỗ lực lượng này quá mức đáng sợ, đã đáng sợ tới mức khiến cho Hỗn Độn hải dương cũng phải giao động theo.

Lực lượng của cường giả Phong vương!

Ùng ùng!

Kiền Huyết hoàng đế vừa mới quỳ xuống thì đã có một cái đầu người to lớn từ bên trong hắc động chậm rãi hiện lên. Ánh mắt lạnh lùng mà thâm thúy, tựa như một cái vũ trụ xoay tròn vậy.

- Người ta muốn tìm ở đâu?

Thanh âm của đầu người kia chậm rãi, thế nhưng lại mang theo uy nghiêm không thể kháng cự!

A Dục Vương xuất hiện!

Thấy bóng người này, toàn thân Kiền Huyết hoàng đế không tự chủ được run rẩy, sinh ra cảm giác khủng hoảng vô cùng.

Cho dù đối phương không có thi triển áp lực, thế nhưng vẫn khiến cho hắn cảm thấy trong lòng rung động, sợ hãi, trong lòng không dám có chút phản kháng nào.

- Hồi bẩm A Dục Vương vĩ đại, người ngươi muốn tìm gọi là Nhiếp Vân, lúc này hắn đang ở trong chiến trường tam giới!

Nhớ tới hận ý trong lòng, Kiền Huyết hoàng đế cắn chặt răng, vội vàng nói.

- Nhiếp Vân?

Cái đầu trên không có chút biểu tình nào, vẻ mặt bình thản không gợn sóng, trong ánh mắt lại hiện lên uy hiếp có thể nhìn thấu lòng người, dường như có thể nhìn thấu chư thiên vận chuyển, nhìn thấy tất cả.

- Thật là to gan!

Một lát sau, cái mặt người to lớn hừ lạnh một tiếng, áp lực cuồng bạo nhộn nhạo khắp nơi, làm cho cả Hỗn Độn hải dương kích động. Một cỗ áp lực khổng lồ giống như cửu thiên rơi xuống khiến cho toàn thân Kiền Huyết hoàng đế run rẩy, ngã quỵ xuống dưới mặt đất, giống như con cóc bị đè bẹp.

- A...

Gân xanh trên đầu hiện lên, sắc mặt Kiền Huyết hoàng đế khó coi vô cùng. Dù thế nào hắn cũng không biết vì sao A Dục Vương lại đột nhiên thể hiện uy áp như vậy.

- Nhiếp Vân đoạt đi Kiền Huyết long ấn, chém giết Kiền Huyết lão tổ, ngươi cảm thấy báo thù vô vọng cho nên muốn mượn tay của ta đánh chết hắn? Hừ, tính toán rất khá a!

Lông mày chậm rãi nhướng lên, thanh âm của A Dục Vương dần dần trở lên lạnh lẽo như băng.

Mới vừa rồi dường như mặt người to lớn trên không trung đã quan sát toàn bộ Hỗn Độn hải dương, biết rõ ràng tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

- Cái này...

Mồ hôi lạnh của Kiền Huyết hoàng đế chảy ra ướt đẫm sống lưng, cả người không ngừng run.

Là sinh mạng sinh trưởng ở trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực, hắn biết rõ hậu quả khi lừa một cường giả Phong vương. Một khi bị đối phương nhận định lừa gạt, dùng việc công để báo thù riêng, nhất định sẽ tan thành mây khói trong nháy mắt. Ai cũng không cứu được hắn!

Nếu như trực tiếp bị giết chết thì còn có thể coi là giải thoát, thậm chí rất có thể bị giam cầm tu vi, ném tới đầu đường phồn hoa, mặc cho người ta bắt nạt, khi nhục!

Nếu như quả thật làm như vậy, hắn đường đường là Kiền Huyết hoàng đế, tuyệt đối sẽ sống không bằng chết!

Hai tay siết chặt, Kiền Huyết hoàng đế biết chỉ cần bị đối phương nhận định mình lừa gạt đối phương. Khi đó tuyệt đối sẽ trở nên rất thảm, hắn cắn răng một cái rồi nói.

- Hồi bẩm đại vương vĩ đại. Ta tuyệt đối không có lừa gạt người, cũng không có ý để cho ngươi báo thù thay! Nhiếp Vân này có thể giấu khí tức sát lục rất kỹ, ta không phát hiện ra được. Thế nhưng hai điều kiện còn lại đều phù hợp với người mà đại vương cần tìm. Tốc độ tu luyện cực nhanh. Am hiểu dùng kiếm! Không tin bệ hạ có thể tự mình đi gặp hắn!

------oOo------

Chương 2385: Bái sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đổi lại là lúc bình thường, tuyệt đối Kiền Huyết hoàng đế không dám nói chuyện như vậy với A Dục Vương, bây giờ hắn bị ép vào tuyệt cảnh, cũng không quản được nhiều như vậy cho nên mới lớn tiếng hét.

- Ồ?

Sắc mặt A Dục Vương trầm xuống, lẳng lặng đứng bất động tại chỗ, trong con mắt đen nhánh tựa như toàn bộ vũ trụ đang xoay tròn, một lúc sau hắn mới nói một câu sau:

- Nếu như ngươi gạt ta. Ta sẽ khiến cho ngươi chết rất thảm!

Ầm!

Đột nhiên, áp lực cường đại giống như thủy triều biến mất. Mặt người to lớn kia trong nháy mắt biến mất trong hắc động.

Phịch!

Kiền Huyết hoàng đế cảm thấy áp lực toàn thân thoáng cái biến mất, cả người không khỏi thở hổn hển, toàn thân rã rời.

Chỉ nói mấy câu với A Dục Vương thế nhưng hắn đã cảm thấy lực lượng toàn thân tiêu hao hết, tùy thời có thể tử vong!

Cường giả Phong vương quả thực quá đáng sợ!

Đối phương hoàn toàn có thể dùng một ý niệm khiến cho hắn chết, không cần phí một phen tay chân.

Lừa A Dục Vương, không phải là chuyện tốt lành gì. Vô luận chạy trốn tới chân trời góc biển nào, thậm chí là xó xỉnh hỗn độn, chỉ cần một cái ý niệm của đối phương cũng có thể khiến cho hắn trực tiếp tử vong, bất kỳ người nào cũng không cứu được!

- Cho dù mạo hiểm, thế nhưng vẫn thành công a. Tuy rằng ngoài miệng A Dục Vương chưa nói, thế nhưng nhất định trong lòng cũng đã sinh ra hoài nghi với Nhiếp Vân này. Hắc hắc, Nhiếp Vân, lần này để ta xem ngươi còn không chết hay không.

Trên mặt tràn ngập vẻ dữ tợn, trong mắt Kiền Huyết hoàng đế hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Trước đó hắn không xác định được, nói những chuyệ này với A Dục Vương quả thực có chút mạo hiểm. Thế nhưng chỉ cần có thể đánh chết Nhiếp Vân, vô luận nguy hiểm tới đâu cũng đáng!

Bởi vì hắn đã không còn đường lui!

Bất quá, thế nhưng cho dù hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới, lần này trời xui đất khiến thế nào lại coi như đã tìm đúng người.

Người A Dục Vương muốn tìm là Nhiếp Đồng, thế nhưng đi tìm Nhiếp Vân thì cũng không kém bao nhiêu.

- Ha ha, rượu ngon, rượu ngon a! Rượu ngon bực này vừa nghĩ tới sau này sẽ không được uống nữa là ta lập tức cảm thấy khổ sở. Ngươi cũng không cần như vậy, cứu ngươi trên thực tế là vì rượu ngon mà thôi!

Trên một ngọn núi cao vút ở trong chiến trường tam giới, Tiêu Diêu Tiên vừa uống rượu vừa khoát tay, đối với việc cảm kích của Nhiếp Vân không quan tâm cho lắm.

- Ha hả, nếu như Tiêu Dao huynh đã nói như vậy, ta cũng không làm kiêu nữa. Sau này phàm là Tiêu Dao huynh có chuyện gì cứ nói cho ta biết một câu, nếu như có thể hoàn thành, ta quyết không từ chối!

Nhiếp Vân nói.

Trước khi hắn chưa thành Chúa Tể thì Tiêu Diêu Tiên đã nhiều lần ra tay trợ giúp. Phần ân tình này không nhỏ, đối phương nói là vì rượu ngon, rất hiển nhiên là vì hóa giải lúng túng cho song phương. Nếu đối phương đã không muốn nói, như vậy hắn cũng sẽ không

nói thêm gì nữa.

- Nếu như ngươi cảm thấy áy náy, như vậy đưa cho ta thêm mấy hồ lô rượu là được...

Tiêu Diêu Tiên cười hắc hắc.

- Yên tâm đi, loại rượu ngon này, muốn bao nhiêu thì cho ngươi bao nhiêu! Chỉ sợ ngươi uống nhiều rồi sẽ chán a!

Bàn tay của Nhiếp Vân chộp một trảo, trên bầu trời lập tức có vô số hồ lô rượu bay ra, có hơn mấy ngàn rơi xuống trước mặt Tiêu Diêu Tiên.

Nạp vật thế giới tấn cấp cấp bậc Chí Tôn vực, chỉ cần hoàn toàn vững chắc, thần binh Chúa Tể cũng có thể sao chép được chớ đừng nói là những rượu ngon này. Chỉ cần hắn nguyện ý, muốn bao nhiêu là có thể có bấy nhiêu. Nhiều nhất cũng chỉ phí chút lực lượng mà thôi.

- Như vậy ta sẽ không khách khí nữa!

Tiêu Diêu Tiên nhìn hồ lô rượu ngập trời trước mắt, hai mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

Đây mới thật là bộ dáng của tửu quỷ gặp phải rượu ngon, một khi gặp phải lập tức mất đi sức chống cự.

- Đem đi đi, sau này muốn uống rượu thì tới tìm ta, rượu ngon ta có rất nhiều a!

Thấy bộ dáng của hắn, Nhiếp Vân thầm hô một tiếng lão tửu quỷ, lại cười khẽ một tiếng:

- Đúng rồi, ta giới thiệu cho ngươi một người, người này cũng yêu rượu như mạng, nếu như các ngươi quen nhau, nhất định sẽ có không ít đề tài nói chuyện a.

Lão tửu quỷ bởi vì thực lực không có đạt tới đủ cấp bậc cho nên cũng không cùng đám người Lạc Khuynh Thành đi Quy Khư Hải,

mà một mực ở trong Thiên địa lục đạo.

Lúc này Thiên địa lục đạo đang ở trong nạp vật thế giới, tùy thời có thể gọi ra được.

- Ồ? Hắn ở đâu?

Nghe được cũng có người yêu thích rượu ngon như mình, Tiêu Diêu Tiên hỏi. Hắn vừa nói chuyện thì đã vừa lấy đi rượu ngon ngập trời, dường như sợ Nhiếp Vân đổi ý vậy.

- Không gian nơi này áp lực quá lớn, thực lực của hắn còn có chút yếu, cho nên không thể đi ra, bất quá ta có thể dẫn ngươi đi vào, vào trong tiểu thế giới của ta.

Nhiếp Vân nói.

Thực lực của lão tửu quỷ ngay cả Tiên quân cũng không phải, loại địa phương giống như chiến trường tam giới này Đồng Giáp tướng, Kim Giáp tướng đi vào cũng khó có thể chịu đựng, chớ đừng nói chi là hắn.

- Đi tiểu thế giới của ngươi? Mang ta đi nhìn một chút!

Tiêu Diêu Tiên nói, ánh mắt trong suốt, lạnh nhạt vô cùng.

Tiến vào tiểu thế giới của người khác, trên thực tế vô cùng nguy hiểm, một khi đối phương muốn lưu lại hắn, tuyệt đối rất đơn giản.

Chính vì vậy, nghe tới tiểu thế giới, rất nhiều đối thủ đẳng cấp tương đương cũng sẽ vô cùng kiêng kỵ.Thế nhưng Tiêu Diêu Tiên lại thuận miệng nói vậy, không có chút khó chịu nào, đủ để thấy được đối phương tín nhiệm Nhiếp Vân ra sao.

- Được rồi, đừng phản kháng, đi!

Thấy Tiêu Diêu Tiên tín nhiệm mình, giống lần trước mình tín nhiệm hắn vậy. Khác với lần trước tiến vào tiểu thế giới của hắn, bởi vì lần trước thực lực Tiêu Diêu Tiên hơn xa hắn, cho nên nếu như thật sự động thủ, cho dù không sử dụng tiểu thế giới thì hắn cũng tuyệt đối

không phải là đối thủ! Cho nên, khi đó không có quá lớn quan hệ với tín nhiệm.

Mà bây giờ, hai người đều là Chúa Tể, một khi tiến vào tiểu thế giới của Nhiếp Vân, muốn giết hắn cũng dễ như trở bàn tay. Đi vào như vậy lại không phản kháng, đủ để thấy được tâm cảnh của Tiêu Diêu Tiên ra sao.

- Được!

Tiêu Diêu Tiên gật đầu một cái, thân thể thoáng một cái đã lập tức tiến vào nạp vật thế giới.

- Đây là... Chí Tôn vực?

Vừa tiến vào, Tiêu Diêu Tiên lập tức kinh ngạc giống như Kiền Huyết lão tổ vậy, hai mắt như muốn rớt xuống mặt đất.

Tiểu thế giới của hắn là Chí Tôn vực... Chẳng lẽ hắn là cường giả Phong vương?

- Chẳng qua là tiểu thế giới tương đối cường đại mà thôi, nào phải là Chí Tôn vực gì đó chứ?

------oOo------

Chương 2386: Vô Nhật Chúa Tể (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân không tiện giải thích cho nên chỉ thuận miệng nói, tinh thần khẽ động một cái, lão tửu quỷ đã đi tới bên cạnh hắn.

- Hạ Hành tiền bối, vị Tiêu Diêu Tiên tiền bối này là người yêu rượu, nếu như ngươi có thể bái tiền bối làm sư phụ, sau này tuyệt đối tiền đồ vô lượng!

- Bái người này làm sa phụ?

Lão tửu quỷ sửng sốt một chút, ngay sau đó đã hiểu ra ý tứ của Nhiếp Vân, hắn vội vàng quỳ sụp xuống đất, nói:

- Sư phụ ở trên cao, xin nhận của đồ nhi một lay!

- Ách?

Tiêu Diêu Tiên không nghĩ tới Nhiếp Vân lajil làm như vậy, vừa đến lại để cho người ta bái hắn làm sư. Hắn có chút dở khóc dở cười, bất quá hắn có danh tiếng tiêu dao, cũng không có đệ tử. Có thể thu được một đệ tử tính tình giống hắn, thừa kế y bát cũng vẫn có thể coi như là một duyên phận tốt đẹp.

- Ta tưởng ngươi có hảo tâm gì, hóa ra lại có chủ ý này... Được rồi, tên đệ tử này ta nhận, bất quá, tu vi cũng quá thấp a. Tới đây, sư phụ có một thứ này, nếu như ngươi ăn vào, có lẽ sẽ có một ít trợ giúp!

Trong lúc sửng sốt, Tiêu Diêu Tiên cười khổ rồi lắc đầu một cái, cũng không tiện cự tuyệt mà cổ tay khẽ một cái, lại lấy ra một khỏa đan dược rồi đưa tới.

- Đa tạ sư phụ!

Lão tửu quỷ biết khỏa đan dược này tất nhiên là đồ cực kỳ trân quý cho nên vội vàng nhận lấy, hưng phấn gật đầu liên tục.

Ở nạp vật thế giới, cho dù Nhiếp Vân không cần dùng tinh thần quét qua cũng lập tức nhận thấy bản chất của khỏa đan dược này, lúc này hắn khẽ mỉm cười nói:

- Khỏa Khai Thiên tạo hóa đan này cho dù là ở Hỗn Độn hải dương cũng coi như là đan dược chí cao, bây giờ ngươi dùng có thể thuận lợi đột phá Tiên quân, Xích thiên kính, thậm chí còn có thể đạt tới cảnh giới cao hơn! Loại bảo vật này chỉ có thể gặp mà không thể cầu! Tiêu dao huynh quả thực rộng rãi a!

Khỏa Khai Thiên tạo hóa đan này so với hỗn độn kim lệnh lúc trước còn còn đáng sợ hơn, cho dù đối với cường giả Tru Thiên cảnh đỉnh phong cũng có cực lớn tác dụng, cho lão tửu quỷ dùng, nếu

không cẩn thận cũng còn có chút lãng phí a.

- Tạ ơn sư phụ!

Thấy khỏa đan dược này trân quý như vậy, sắc mặt lão tửu quỷ đỏ lên, vội vàng bái tạ.

- Không cần làm vậy, những thứ này đều là vật ngoại thân, trước đó ngươi đã cho ta nhiều rượu ngon như vậy, nếu như ta ngay cả một đồ vật như vậy cũng không bỏ được cho, như vậy cũng quá mất mặt!

Tiêu Diêu Tiên tùy ý khoát khoát tay, bàn tay khẽ lật, một bộ y phụ xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn.

- Kiện Chúa Tể pháp y này cũng đưa cho ngươi, có thể giúp ngươi chống cự áp lực của chiến trường tam giới, như vậy coi như tu vi không tốt thì cũng có thể theo sau tiến vào Hỗn Độn hải dương!

Chúa Tể pháp y là phòng ngự thủ đoạn mà cấp bậc Chúa Tể lưu lại, lợi dụng dung hợp ba nghìn đại đạo hình thành y phục, bộ y phục này mặc dù chỉ là hư ảo, cũng không phải là hỗn độn thần binh. Thế nhưng lại dung hợp lực lượng của cường giả cấp bậc Chúa Tể, chỉ cần không có đạt tới cấp bậc Chúa Tể, muốn phá vỡ bộ pháp y này, quả thực không có khả năng!

Vật này luyện chế cực kỳ không dễ, vừa thấy mặt đã đưa ra hai kiện bảo vật lợi hại như vậy, quả thực Tiêu Diêu Tiên đã ra tay rất rộng rãi.

Nhận được đệ tử, Tiêu Diêu Tiên và Hạ Hành cũng đều vui mừng. Ba người lại uống một hồi, Tiêu Diêu Tiên chắp tay từ biệt với Nhiếp Vân.

- Thực lực của nugoiw bây giờ cường đại như vậy, ta cũng không cần thiết phải đi theo. Vì vậy tax in cáo từ!

Nói xong hắn mang theo Hạ Hành phiêu nhiên rời đi.

Tiêu Diêu Tiên luôn luôn tiêu dao tự tại, không thích bị ràng buộc,

đối với hắn Nhiếp Vân có tâm báo ân, chính chuyện này làm cho hắn có chút không chịu nổi!

Dù sao hắn tới chiến trường tam giới cũng không phải là vì Hỗn Độn Vương Phù lệnh, lấy được hay không cũng không có vấn đề quá lớn. Sau khi rời đi khỏi nạp vật thế giới, hắn bay vút về phía bên ngoài chiến trường tam giới.

Giữ lại mấy lần. Thấy đối phương đã quyết ý, Nhiếp Vân cũng sẽ không nói thêm gì nữa. Hạ Hành chính là ân nhân của hắn khi còn ở Phù Thiên đại lục, lúc này có thể giúp hắn tìm được sư phụ như Tiêu Diêu Tiên, tuyệt đối là cơ duyên lớn, chỉ có lợi chứ không có hại. Thấy hắn theo đối phương rời đi Nhiếp vân cũng không có ngăn cản.

- Hắn đã đi, ta cũng nên đi tìm Tam Giới Chi Tâm!

Thấy Tiêu Diêu Tiên rời đi, Nhiếp Vân ở lại tại chỗ cũng không có ý nghĩa gì, hắn đang muốn đi tìm Tam Giới Chi Tâm thì đột nhiên trong lòng khẽ động một cái, cổ tay khẽ lật. Một khỏa ngọc bài xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Là tin tức mà Phù Ám Triều gửi tới.

Nhìn xong tin tức, ánh mắt Nhiếp Vân sáng lên.

Mặc dù cũng không phải là tin tức về Tam Giới Chi Tâm, thế nhưng cũng là tin tức về Hỗn Độn Vương Phù lệnh, mọi người xông vào Tam giới ma bàn cuối cùng đã tới chỗ trung tâm nhất. Đã phát hiện ra Vương Phù lệnh. Căn cứ vào tin tức mà Phù Ám Triều gửi, Tam Giới Chi Tâm đang ở phụ cận Hỗn Độn Vương Phù lệnh.

- Người này nhất định muốn bảo ta đem Tầm Lệnh phù dẫn đi!

Mặc dù Phù Ám Triều không nói rõ ý tứ của mình, thế nhưng sao Nhiếp Vân lại không biết biết hắn đang nghĩ cái gì chứ? Hắn chỉ cười nhạt một tiếng

Trước đó tách ra với đối phương, cũng không đem Tầm Lệnh phù đưa cho đối phương. Cho nên cho dù bọn họ đến bên cạnh Vương

Phù lệnh, không có vật này thì cũng không có khả năng có được lệnh phù.

Dù sao cũng không có chuyện gì để làm, Nhiếp Vân cũng không ngừng lại mà thân thể thoáng một cái đã bay thẳng về phía thẳng tắp Tam giới ma bàn.

Vốn hắn cũng không có rời đi xa, cho nên không tốn bao lâu đã lại lần nữa tiến vào

trong đó.

Bảo vật bên trong này cũng không có gì có thể hấp dẫn được sự chú ý của hắn, cho nên hắn tăng thêm tốc độ đi về bên trong.

Lối đi của Tam giới ma bàn cũng không phải là thẳng đứng xuống dưới, mà là hình xoắn ốc, tương tự như cối xay vậy, bên trong lối đi rộng rãi có nằm vô số thi thể.

Những người này khi còn sống ở trong tam giới đều là đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, bởi vì tranh đoạt bảo vật cho nên bị vây công hoặc là bị người ta đánh chết, toàn bộ đều hồn phi phách tán cái gì cũng không lưu lại.

- Người vì tiền mà chết, chim vì thức ăn mà vong! Đây là đạo lý mãi mãi không phá!

Nhiếp Vân lắc đầu nói.

------oOo------

Chương 2387: Vô Nhật Chúa Tể (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những đại nhân vật này nếu như không tới nơi này, không có có mưu đồ. Như vậy ở trong thế lực của mình tất sẽ có thể sống rất là tiêu dao, thế nhưng lúc này lại chết ở chỗ này, đủ để thấy được chỗ đáng sợ của một chữ tham.

- Bất quá... Nếu như sống ức vạn năm không cách nào đột phá, thân nhân đều chết hết, nhất định ta sẽ xông lên một lần!

Mặc dù cảm khái, thế nhưng suy nghĩ lại một chút, cũng không thể chỉ nói những người này tham lam.

Dù sao sống ức vạn năm, toàn bộ thân nhân chết sạch, su khi không còn bất kỳ ràng buộc nào, nếu như biết được tiến vào nơi này là có cơ hội thay đổi số mạng, tăng lên thực lực. Như vậy coi như là hắn, cũng nhất định không có cách nào cự tuyệt được loại cám dỗ này a.

Cho dù Nhiếp Vân cộng thêm thời gian kiếp trước sống cũng tương đối ngắn, lại có chuyện trong lòng, hơn nữa tu vi lại không có đạt tới được cực hạn, chính vì vậy hắn chưa bao giờ trải nghiệm qua loại cảm giác này, cũng không có cách nào hiểu được.

Sợ rằng cho dù những người này chết đi cũng sẽ cảm thấy rất cao hứng, có cảm giác như là giải thoát.

Sống quá lâu, có đôi khi cũng không phải là chuyện gì tốt.

Dọc theo ma bàn càng đi xuống phía dưới, người chết cũng càng ngày càng nhiều, nhìn dáng vẻ thi thể là có thể đoán ra được lúc còn sống cũng rất cường đại. Thế nhưng tới nơi này, đã xuất hiện rất nhiều thi thể cường giả trong Bách Cường bảng.

- Chiến trường tam giới, Hỗn Độn Vương Phù lệnh... Cường giả Phong vương cố ý làm ra cái này, là không phải là muốn để cho vô số cao thủ chiến đấu, tự giết lẫn nhau đó chứ?

Đột nhiên, một suy nghĩ hiện lên trong lòng hắn.

Theo lý thuyết mà nói, cường giả Phong vương thủ đoạn vô số, chỉ cần một ý niệm là có thể bao trùm toàn bộ Chí Tôn vực. Loại cường giả này muốn làm gì chuyện cũng vô cùng đơn giản, cần gì phải để cho một ít cường giả Tru Thiên cảnh làm cơ chứ?

Dù sao nếu như quả thật khó khăn đến mức mà bọn họ cũng không

làm được, đừng nói là Tru Thiên cảnh đỉnh phong, cho dù là Chúa Tể cũng nhất định không hoàn thành được chuyện này!

Đã như vậy thì có thể nhìn ra được mờ ám, ba đại cường giả Phong vương cố ý làm ra chiến trường tam giới, ban bố một cái Vương Phù lệnh, sẽ không phải là để cho bọn họ tự giết lẫn nhau đó chứ?

Nếu như quả thật là như vậy, như vậy mục đích bọn họ làm như vậy là vì cái gì?

Nhìn thi thể ngổn ngang khắp nơi, Nhiếp Vân lắc đầu một cái.

Đáng thương cho người khi xương cốt đang trôi vô định thì bản thân lại vẫn đang nằm trong mộng!

Những người này có lẽ thân nhân bằng hữu đang chờ bọn họ trở về, mà lúc này cả đám đã thành một cỗ thi thể, không có biện pháp đoàn tụ nữa.

Trong lòng cảm khái, chân không ngừng bước đi, rất nhanh đã đi qua từng khúc ngoặt, một cái vòng tròn to lớn xuất hiện ở trước mặt Nhiếp Vân.

Lúc này vô số cường giả đang đứng ở trên bàn quay, mỗi một người đều khẩn trương nhìn vào chính giữa.

Nhiếp Vân nhìn qua một cái, đám người Phù Ám Triều cũng đang ở trong đám người, đám người Vĩnh Dạ hoàng đế cũng đang ở cùng với bọn họ.

Lúc này mọi người cũng không có hành động gì, dường như đang đứng đợi, cũng giống như đang kiêng kỵ thứ gì đó.

Nhiếp Vân tung người bay ra, đáp xuống bên cạnh đám người Phù Ám Triều.

- Chủ nhân!

Lúc này đám người Phù Ám Triều đã không còn kiêng kỵ nữa, tất

cả đều chào đón hắn.

Trước bọn họ cảm thấy nhận đối phương là chủ quả thực hết sức khuất nhục, thế nhưng khi thấy Nhiếp Vân trực tiếp đánh chết Chúa Tể cấp là Kiền Huyết khác lão tổ, loại quan điểm này lập tức thay đổi.

Có thể khiến cho một đối thủ cạnh tranh đố kỵ, trên cơ bản đều là thực lực song phương ngang hàng với nhau. Thế nhưng thực lực của Nhiếp Vân cao hơn đối phương quá nhiều, ghen tị hâm mộ hay không cam lòng cũng đã trở thành nực cười.

- Chủ nhân?

Vĩnh Dạ hoàng đế nghe được đám người Phù Ám Triều gọi như vậy, hắn không nhịn được sửng sốt một chút, ngay sau đó lại cười khổ một phen.

- Các ngươi lừa gạt ta thật là khổ!

Nếu mấy người này là người hầu của Nhiếp Vân, nhất định đã sớm biết tu vi của hắn. Ban đầu khi tới chỗ ở bên ngoài Tam giới ma bàn bọn hắn lại không nhắc nhở lấy một câu. Khiến cho hắn mất mặt lớn như vậy, có mắt như mù.

- Hoàng đế bệ hạ ngươi cũng không thể trách tội chúng ta a, là chủ nhân không muốn bại lộ thực lực, chúng ta chỉ có thể tuân thủ mà thôi!

Thấy bộ dáng của hắn, Phù Ám Triều cười nói.

Vĩnh Dạ hoàng đế lắc đầu một cái, lại đi mấy bước đi tới bên cạnh Nhiếp Vân rồi nói.

- Tại hạ Hoàng đế Vĩnh Dạ vương triều Ngụy Vĩnh Dạ tham kiến Nhiếp Vân Chúa Tể!

- Được rồi.

Nhiếp Vân gật đầu một cái, từ chối cho ý kiến.

Thực lực tương đương với địa vị, thực lực không đủ, người khác xem thường mình là chuyện rất bình thường, đối với cách làm của Vĩnh Dạ hoàng đế hắn cũng không có tức giận, cũng không có tán thành.

- Nhà ta lão tổ là Vô Nhật Chúa Tể!

Thấy Nhiếp Vân không để ý tới mình, Vĩnh Dạ hoàng đế vội vàng giới thiệu lai lịch của mình.

- Vô Nhật Chúa Tể?

Nhiếp Vân nhíu mày một cái, nhớ tới một cái tên trên Bách Cường bảng.

Vô Nhật Chúa Tể cũng là Chúa Tể lão làng, sống không biết bao nhiêu ức vạn năm, là người đồng bối với đám người Tiêu Diêu Tiên. Trong tam giới đồn đãi rằng người này lãnh khốc tuyệt tình, không có hậu nhân. Không nghĩ tới Vĩnh Dạ hoàng triều hoàng đế nhất mạch có thể so với Kiền Huyết hoàng triều lại chính là truyền thừa của hắn!

Chuyện này quả thực là đại ẩn ở thành phố a!

- Có chuyện gì xảy ra, các ngươi không muốn đi tìm Hỗn Độn Vương Phù lệnh hay sao? Sao lại đứng ở đây?

Trong lòng cảm khái một tiếng, Nhiếp Vân thấy mọi người không có động tĩnh gì mà mỗi người đều đứng đợi tại chỗ vẻ mặt có chút buồn bực cho nên hắn kỳ quái hỏi.

- Chúa Tể, mời xem!

Thấy hắn nghi ngờ, Vĩnh Dạ hoàng đế chỉ về phía trước.

- Cái này...

Nhiếp Vân ngẩng đầu, chỉ nhìn một cái thì hai hàng lông mày lập tức đã nhíu lại.

Xuất hiện ở trước mắt hắn là một cái quang mang to lớn, phía trên có phù văn lưu chuyển, tản mát ra khí tức cường đại không thể xâm phạm, ở chính giữa là một thạch đài trôi lơ lửng, một cái cáo thị màu vàng đang lẳng lặng đứng sừng sững ở trong đó.

Cáo thị này khép lại, cho nên người ta không thấy được chữ viết phía trên, thế nhưng lại mơ hồ có thể cảm nhận được uy áp ở phía trên.

- Đây chính là Hỗn Độn Vương Phù lệnh?

Trong lòng Nhiếp Vân chấn động.

------oOo------

Chương 2388: Chúa Tể như vân (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chính là nó!

Vĩnh Dạ hoàng đế nhìn về phía trước, trong ánh mắt không ngừng lóe lên vẻ hưng phấn.

- Vương Phù lệnh đang ở ngay đâu, vì sao các ngươi không lấy mà lại chờ ở chỗ này?

Nhiếp Vân kỳ quái hỏi.

Những người này cũng là vì Vương Phù lệnh mà tới, vì sao vừa tới gần đến Vương Phù lệnh thì mỗi người lại bất động, không có động tĩnh gì vậy?

- Chúa Tể không biết sao?

Thấy vẻ mặt của hắn như vậy, sắc mặt Vĩnh Dạ hoàng đế có chút cổ quái.

Nhiếp Vân lắc đầu nói:

- Sao vậy? Chẳng lẽ ta phải biết sao?

- Cũng không phải ta có ý này... Chẳng qua chỉ là kỳ quái mà thôi!

ĩnh Dạ hoàng đế vội vàng giải thích một câu, cổ tay khẽ lật một cái, một cái ngọc bài xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn.

- Chúa Tể xem cái này một chút đi!

Đây chỉ là một cái ngọc bài đưa tin bình thường, cũng không có chỗ đặc thù gì, tinh thần đảo qua ở phía trên, sắc mặt Nhiếp Vân cũng lập tức biến thành vẻ hết sức cổ quái.

- Vô Nhật Chúa Tể bảo ngươi không nên động vào quang mang này trước? Hắn sẽ qua đây hay sao?

Trên ngọc bài thượng này chỉ có tin tức ngắn gọn, là do Vô Nhật Chúa Tể lưu lại, chỉ có một câu nói, bảo hậu nhân hắn không nên động vào quang mang, một lát nữa hắn sẽ đích thân tới.

- Vâng!

Vĩnh Dạ hoàng đế gật đầu, nói:

- Ta còn cho là giữa Chúa Tể các ngươi có ước định gì đó, còn tưởng rằng ngươi đã biết..

- Ta cũng vừa mới trở thành Chúa Tể, không quen biết bọn hắn cho nên cũng không ai nói cho ta biết.

Nhìn ý tứ trong lời nói của Vô Nhật Chúa Tể trong ngọc bài, có lẽ phần lớn Chúa Tể cũng đã đích thân tới đây. Rốt cuộc Hỗn Độn Vương Phù lệnh này có sức hấp dẫn gì lại khiến cho nhiều x Chúa Tể đồng thời xuất thủ gì chứ?

- Ngươi có Chúa Tể lão tổ, bọn họ không có, soa bọn hắn cũng đợi ở chỗ này, lại còn bất động?

Nhiếp Vân chỉ về phía những người khác.

chung quanh quang mang cũng không thiếu người, những người này cơ hồ hắn đều không nhận ra. Vĩnh Dạ hoàng đế có một vị lão tổ Chúa Tể đưa tin, những người này có lẽ cũng không có a, sao lại cũng dừng lại. Không có một người nào đi tấn công quang mang chứ?

Chuyện này có chút không phù hợp với đạo lý thường thấy a!

- Người thể đi tới nơi này, vô luận là ai cũng đều là cự phách của một thế lực, loại thế lực này không có Chúa Tể làm hậu thuẫn thì sao có thể tồn tại được chứ? Lại nói, cho dù bọn hắn không có Chúa Tể hậu thuẫn thì cũng không dám phá vỡ quang mang trước mắt nữa. Bởi vì mới vừa rồi Tề Toàn đứng thứ ba mươi chín trong Bách Cường bảng tùy tiện xuất thủ, cũng đã bị thiêu đốt thành tro tàn!

Vĩnh Dạ hoàng đế cười khổ nói.

- Tề Toàn?

Nhiếp Vân không khỏi nghiêm trọng.

Có thể ở xếp hạng thứ ba mươi chín trên Bách Cường bảng, thực lực tất sẽ cực mạnh, so với bọn người Phù Ám Triều cũng không kém hơn chút nào, loại cường giả này lại bị đốt thành tro bụi, rốt cuộc quang mang này là cái gì? Làm sao lại lợi hại như vậy chứ?

Ngẩng đầu nhìn qua, đột nhiên hắn sửng sốt một phen.

Phía trên quang mang có phù văn đặc thù lưu chuyển, những phù văn này không ngừng lóe lên. Tản mát ra uy áp khiến cho người khiếp đảm.

Dĩ nhiên, thứ khến cho hắn sững sờ không phải loại uy áp này. Mà là... Những phù văn này hắn đó hắn đã từng gặp!

Chính là Thập Tuyệt cổ địa, những phù văn có khắc bên trên xích sắt trói buộc quy giáp của Cực Thiên Vương Tĩnh!

Những phù văn này, ban đầu khi hắn bò trên xích sắt đã hoàn toàn dung nhập vào trong thân thể, thay đổi kết cấu thân thể của hắn, có uy lực cực lớn. Thế nhưng tại sao ở chỗ này lại cũng có thể thấy được?

Chẳng lẽ... Đây là thủ đoạn phong ấn đặc hữu của cường giả Phong Vương?

- Chẳng lẽ dùng Tầm Lệnh phù cũng không mở ra được?

Tầm Lệnh phù là vật cần thiết để đạt được Hỗn Độn Vương Phù lệnh, nếu cần thiết thì tất sẽ có tác dụng của nó. Phải có liên quan với cái quang mang này.

- Tầm Lệnh phù có thể mở ra, bất quá, nhất định phải có toàn bộ tám khối Tầm Lệnh phù đến đông đủ thì mới có thể. Mà bây giờ ở chỗ chúng ta nơi chỉ có bốn khối, nghe nói còn có bốn khối ở trong tay cườn giả Chúa Tể, cho nên chỉ có thể chờ bọn họ mà thôi!

Vĩnh Dạ hoàng đế vô cùng bất đắc dĩ nói.

Một khi Chúa Tể đi tới, Hỗn Độn Vương Phù lệnh nhất định sẽ không có phần của bọn họ, nhưng mà không đợi Chúa Tể thì không mở ra được quang mang. Giống như có một tòa bảo sơn đang ở trước mặt thế nhưng bọn họ chỉ có thể nhìn mà không thể thu vậy, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, thế nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào!

Trước đó khi mở ra Tam giới ma bàn, chỉ vận dụng bốn khối Tầm Lệnh phù, Nhiếp Vân còn tưởng rằng những lệnh phù khác cũng nằm trong tay bọn họ, chẳng qua là bọn họ không có lấy ra mà thôi. Hiện tại xem ra cũng không phải là như vậy.

- Đã như vậy, vậy thì chờ một chút đi.

Nhiếp Vân nói mới nói được một nửa thì đột nhiên nhếch miệng cười nói.

- Bọn họ đã tới!

- Tới? Các Chúa Tể đại nhân tới rồi sao?

Vĩnh Dạ hoàng đế sửng sốt một chút, vội vàng xoay người nhìn về phía sau, bất quá trong tầm mắt của hắn, ngay cả nửa cái bóng người cũng không có.

Ầm!

Trong lúc hắn đang nghi ngờ trong lòng thì ánh mắt hoa lên, lập tức có mấy bóng người xuất hiện ở cách đó không xa, tốc độ nhanh tới mức làm người ta líu lưỡi.

- Không ngờ lại biết trước lâu như vậy.. Đây chẳng lẽ chính là lực lượng của Chúa Tể sao?

Nhìn tốc độ của người tới nhanh như vậy, Vĩnh Dạ hoàng đế có chút khiếp sợ nhìn về phía Nhiếp Vân.

Tốc độ của những người này như thế mà lại biết trước lâu như vậy, phần cảm này, so với cường giả bán bộ Chúa Tể đại tam trọng như hắn cường đại hơn quá nhiều, giữa hai người hoàn toàn không thể so sánh.

- Xem ra cũng không tới muộn a!

Một tiếng cười sang sảng vang lên, người đang phi hành ở trước mặt nhất thời thu hồi đôi cánh sau lưng.

Hắn cũng giống như Nhiếp Vân, có được một đôi có thể thu vào trong thân thể. Hai cánh to lớn, so với Phượng Hoàng Chi dực càng thêm rộng lớn, một khi hoàn toàn giang rộng ra có thể che khuất bầu trời, không biết là do luyện chế hay là vốn bản thân đã có. Vừa nhìn một cái cũng đã biết uy lực vô cùng, có thể so với thần binh Chúa Tể.

- Vị này là Tinh Dạ Chúa Tể, nghe nói là do một mảnh tinh không trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực biến thành, toàn bộ hỗn độn thế giới là người thứ nhất không có sự sống mà lại thành tựu Chúa Tể! Đôi cánh giang rộng ra, có thể khiến cho người ta rơi vào trong đêm tối,

rơi vào sa lầy vĩnh viễn.

Phù Ám Triều lặng lẽ truyền âm cho Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 2389: Chúa Tể như vân (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuổi tác của hắn đã hơn ức vạn năm, rất nhiều Chúa Tể mặc dù hắn không có tận mắt nhìn thấy, thế nhưng chỉ cần nhìn hình dáng đặc thù một cái là có thể phân biệt ra được.

- Do tinh không biến thành?

Mặc dù Nhiếp Vân ngạc nhiên thế nhưng cũng không cảm thấy quá mức rung động.

Vật không có sự sống diễn sinh ra linh trí, trước đó cũng không phải là hắn chưa từng gặp qua, bản thể của Tử Đồng Bất Hủy chính là một tòa hỗn độn thần sơn a.

Bất quá, một vật không có sự sống sau khi diễn sinh ra linh trí, còn có thể trở thành Chúa Tể, đúng là không đơn giản chút nào.

- Chỉ cần trong tay chúng ta còn có Tầm Lệnh phù, như vậy cũng sẽ không muộn!

Một người trung niên sau lưng Tinh Dạ Chúa Tể nói.

Trên mặt người này lạnh như băng không có một chút cảm tình nào, chung quanh thân thể không ngừng tản mát ra khí tức lạnh lẽo, tựa như mùa đông đi tới, vô số bông tuyết bay lượn bốn phía thân thể, vô cùng quỷ dị.

- Vị này nếu như ta đoán không sai, chắc hẳn là Tuyết Hàn Chúa Tể, nghe nói sau khi thê tử chết đi, tự chém cảm tình rồi đem thân thể chôn ở dưới hàn băng vạn năm, đóng băng nghìn vạn năm.

Vốn hắn một lòng muốn chết, ai ngờ lại cơ duyên xảo hợp hạ lấy được Ngụy bản nguyên đại đạo, trở thành Chúa Tể! Nghe nói ngày đó lúc hắn phá băng mà ra, hàn khí xông thẳng bầu trời, đóng băng ức vạn dặm. Vô số người đều chết oan chết uổng... Chính vì vậy, tên thật của hắn rất nhiều người cũng không biết, tất cả đều gọi hắn là Tuyết Hàn Chúa Tể. Sau đó sau khi hắn nghe thấy cái danh hiệu này cũng không tức giận, lại trực tiếp đem tên của mình đổi thành cái tên này. Thời gian dài trôi qua, rốt cuộc tên thật bổn là cái gì sợ rằng cũng đã không còn ai nhớ được nữa.

Phù Ám Triều tiếp tục nói.

Hắn biết Nhiếp Vân đối với những Chúa Tể này cũng không hiểu rõ. Cho nên hắn đem chuyện mình biết nói ra không giữ lại chút nào.

- Vị phía sau Tuyết Hàn Chúa Tể kia nếu như ta đoán không sai, chắc là Trọng Đông Chúa Tể, trời sanh song đồng, nghe nói có thể nhìn thấu sinh tử, họa phúc, trong mắt lộ ra kim quang, hoàn toàn có thể dùng ánh mắt giết người. Nghe nói cường giả từ Chúa Tể trở xuống không ai có thể ngăn cản được ánh mắt của hắn. Hắn tự nghĩ ra vũ kỹ đồng loại, nổi tiếng thiên hạ.

- Vị cuối cùng kia chính là Đan Thần Chúa Tể, chính là vị Chúa Tể mà ngươi người đều muốn làm quen, hắn cũng rất hào phóng, mỗi nghìn vạn năm đều sẽ thu một người đệ tử. Vì có thể trở thành đệ tử của hắn, rất nhiều người đã cướp đoạt phá đầu, không ngừng giao thủ, máu chảy thành sông!

- Ồ? Vì sao mọi người đều muốn trở thành đệ tử của hắn?

Nhiếp Vân hỏi.

Đại đạo chỉ lĩnh ngộ nhưng không thể truyền. Coi như là đệ tử của Chúa Tể, nhiều nhất cũng chỉ có vật tư, tài phú nhiều hơn ít, danh tiếng vô lượng hơn một ít, thế nhưng cũng không đến nỗi khiến cho vô số người cướp bể đầu a!

- Nghe nói Đan Thần Chúa Tể có thể đem lĩnh ngộ đại đạo luyện chế thành đan dược, ăn vào loại đan dược này, rất dễ dàng lĩnh

ngộ đại đạo tương ứng. Chỉ tính riêng điều này cũng đã có sức hấp dẫn vô cùng lớn, khiến cho người ta không có biện pháp nào cự tuyệt được.

Phù Ám Triều cũng có vẻ hâm mộ không thôi.

- Đem đại đạo luyện chế thành đan dược? Lợi hại như vậy sao?

Nhiếp Vân cả kinh, không khỏi khen ngợi một câu.

Đại đạo không thể truyền, cho dù là hắn, muốn khiến cho người khác lĩnh ngộ đại đạo thì cũng chỉ có thể lợi dụng thủ đoạn khác mà thôi. Tỷ như khắc phù điêu đại đạo, để cho người khác từ từ lĩnh ngộ.

Nếu như đem đại đạo luyện chế thành đan dược như người này, khiến cho người khác dùng là có thể dễ dàng lĩnh ngộ ra đại đạo của bản thân. Chuyện này hắn cũng không làm được.

Ầm!

Vừa mới giới thiệu xong bốn vị Chúa Tể này thì trước mắt lần nữa nổ vang, lại có mấy vị Chúa Tể bay tới.

Trong nháy mắt Chúa Tể tụ tập, lực lượng cường đại kích động khắp nơi, khiến cho tất cả mọi người cảm thấy lẽo như đang trong hầm băng, không dám cao giọng nói chuyện.

- Lão tổ...

Thấy trong mấy vị Chúa Tể lần này tới có một đạo thân ảnh quen thuộc, Vĩnh Dạ hoàng đế lập tức vui mừng gọi.

Không cần đoán cũng biết Vô Nhật Chúa Tể mà Vĩnh Dạ hoàng triều dựa vào đã đến.

- Nhiếp Vân tiểu huynh đệ, không nghĩ tới mấy ngày trước chúng ta vừa mới giao thủ, khi đó ngươi vẫn chỉ có thực lực bán bộ Chúa Tể. Vậy mà lúc này vừa mới mấy ngày trôi qua đã trở thành Chúa Tể chân chính!

Nhiếp Vân đang quan sát thì lại nghe được một tiếng cười sang sảng vang lên, một bóng người cao lớn bay tới.

- Thần Quân Chúa Tể!

Nhiếp Vân ôm quyền nói.

Người tới chính là Các chủ Thiên Nhất Các trong Tam Giới thành, Thần Quân.

Ban đầu giao dịch ở Thiên Nhất Các, Nhiếp Vân lấy ra Hỗn Độn vương thạch, hai người đã từng gặp qua một lần, cũng có giao thủ qua. Lúc đó cho dù Nhiếp Vân phối hợp với Kỷ Hư kiếm thì cũng không thể làm tổn thương được đối phương chút nào. Mấy ngày không gặp, không ngờ đối phương đã có thể ngồi ngang hàng với hắn, loại tốc độ tiến bộ này khiến cho Thần Quân Chúa Tể cảm khái không thôi.

- Nhiếp Vân? Hắn chính là Nhiếp Vân?

- Hắn chính là vị tân tấn Chúa Tể kia sao?

- Chính là hắn giết Kiền Huyết lão tổ? Phải cẩn thận một chút.

- Mọi người liên hợp lại một chỗ, nếu như hắn có ý đồ gây rối, trực tiếp động thủ là được.

Chúa Tể tới chỗ này mỗi một người đều là hạng người tai mắt thông minh, cho dù lời nói của Thần Quân không vang vọng, thế nhưng vẫn khiến cho tất cả mọi người xoay người nhìn lại, vẻ mặt tràn ngập cảnh giác.

Nếu như Nhiếp Vân chẳng qua chỉ là tân tấn Chúa Tể đơn thuần thì cũng thôi a. Mấu chốt là hắn vừa mới đánh chết Kiền Huyết lão tổ!

Có thể đánh chết một Chúa Tể cũng đã nói lên đối phương cũng có thể giết chết bọn hắn. Bảo sao bọn hắn không kiêng kỵ cho được?

Thậm chí trong mắt rất nhiều người còn lộ ra địch ý không chút che

giấu nào.

Thu ánh mắt của những người này vào trong mắt. Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng,

cũng không thèm để ý.

Hắn không chọ vào người ta, người khác tốt nhất cũng đừng trêu chọc vào hắn, nếu không. Tuyệt đối hắn sẽ cho đối phương một đoạn trí nhớ cả đời khó quên!

- Nhiếp Vân Chúa Tể chính là người thứ nhất trong những Chúa Tể, thực lực thông thiên, vượt xa chúng ta. Chúng ta nghìn vạn lần không nên gây mâu thuẫn với hắn, nếu không, cho dù có bị giết cũng còn chưa biết đã có chuyện gì xảy ra!

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnhvang lên, trong thnah âm mang theo vẻ khích bác.

------oOo------

Chương 2390: Chúa Tể như vân (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lông mày khẽ nhíu một cái, lại quay đầu nhìn, trong mắt Nhiếp Vân lóe lên hàn ý.

Người nói chuyện chính là trốn Ma Thiên lão tổ chạy trốn lúc trước.

Lúc này hắn đi theo sau lưng những Chúa Tể khác. Có vài người tạo thành đội ngũ cho nên không sợ nữa, nhưng mà sỉ nhục không đánh mà chạy hắn vẫn ghi nhớ trong lòng, lúc này nhìn thấy Nhiếp Vân đang ở cách đó không xa, trở thành trung tâm của tất cả mọi người, nhất thời trong lòng nổi lên ghen ghét dữ dội.

- Đúng vậy, hắn có thể đánh chết Kiền Huyết lão tổ, cũng có thể đánh chết chúng ta, vạn nhất đắc tội với hắn, sau này bị trả thù, quả thực không biết làm sao bây giờ a.

Phù Hư Chúa Tể cũng ở trong đám người giúp đỡ một phen.

Hai người một xướng một họa, khiến cho sắc mặt tất cả Chúa Tể chung quanh trở nên âm trầm xuống.

Thân là Chúa Tể đứng ở trên đỉnh tam giới, bản thân đều có kiêu ngạo của mình. Đột nhiên xuất hiện một người có thể đánh chết bọn hắn, đổi lại là ai cũng sẽ cảm thấy trong lòng rung động, khủng hoảng.

Hơn nữa lại thêm hai người khích bác. Trong lúc nhất thời có mười mấy vị Chúa Tể nghị luận ầm ĩ, mỗi một ngươi đều nhìn về phía Nhiếp Vân, vẻ mặt tràn ngập cảnh giác.

- Ta thấy không bằng hôm nay chúng ta buộc hắn lập thệ ngôn, không thể động thủ đối với chúng ta, nếu không, khó tránh khỏi phải lo lắng đề phòng a.

- Không sai, ta tán thành! Nếu không, cho dù thân là Chúa Tể thì cũng cảm thấy khó chịu trong lòng! Cảm giác luôn có một lưỡi dao sắc bén đặt ở trên đầu a!

- Trước tiến chớ vội thu hồi Hỗn Độn Vương Phù lệnh. Ta thấy hay là trước tiên giải quyết chuyện này cho thỏa đáng thì hơn!

- Ta đồng ý!

- Ta cũng đồng ý.

Rất nhanh tất cả cường giả Chúa Tể tới đây đồng thời gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân.

Thấy mọi người có loại thái độ này, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

- Mọi người chớ vội, ta cảm thấy không cần buộc hắn thệ ngôn làm gì!

Nhưng vào lúc này, Ma Thiên lão tổ khơi mào mọi chuyện lại mở miệng lần nữa.

- Thế nào? Chẳng lẽ ngươi có biện pháp gì tốt hay sao?

Một vị Chúa Tể hừ lạnh, nói.

- Hắc hắc, sở dĩ hắn có thể đánh chết Ma Thiên lão tổ, cũng không phải là tu vi bản thân bao cao nhiêu, thực lực quả thật lợi hại, thế nhưng lại là dựa vào một món pháp bảo, buộc hắn thề ta cảm thấy tác dụng không lớn, còn không bằng thu món bảo vật này, sau đó lại tìm một người đáng để bảo quản. Như vậy coi như hắn có muốn làm dữ thì cũng không thể làm gì được!

Ánh mắt Ma Thiên lão tổ lóe lên, trên mặt tràn đầy vẻ âm ngoan.

- Được, chuyện này cứ quyết định như vậy đi! Món bảo vật này do Đan Thần Chúa Tể ta bảo quản, mọi người cảm thấy thế nào

-

- Đan Thần Chúa Tể không tranh với đời, nhân duyên cực tốt, ta tin tưởng hắn, ta đồng ý!

- Ta cũng đồng ý, món bảo vật này để cho Đan Thần Chúa Tể bảo quản!

- Thật sự là lớn mật.

Thấy những Chúa Tể này không chút lịch sự, không được hắn đồng ý đã công khai thương nghị phân chia bảo vật của mình, sắc mặt Nhiếp Vân càng ngày càng âm lãnh.

- Lời nói vừa rồi chắc hắn ngươi cũng nghe được a. Lập tức đem Càn Khôn Hồ kia giao ra đây, nếu không, hôm nay Chúa Tể chúng ta sẽ động thủ loại bỏ tai họa ngầm!

Thấy mọi người đồng ý, Ma Thiên lão tổ cười hắc hắc.

Hắn thấy, lần này hắn đã ăn chắc người trước mắt này. Cho dù thực lực của đối phương có mạnh, nhất định cũng sẽ không dám đối nghịch với nhiều Chúa Tể như vậy a.

Chỉ cần hắn ta giao ra món bảo vật đó, bằng vào thực lực của hắn sao phải sợ đối phương nữa chứ? Đến lúc đó lại tìm cơ hội liên thủ với Phù Hư, chém giết một phen, hoàn toàn báo lại sỉ nhục trước đó.

Không thể không nói, chủ ý của Ma Thiên lão tổ đánh rất tốt.

Lặng lẽ không một tiếng động đã đem tất cả Chúa Tể liên hợp lại, tiến hành bức cung với Nhiếp Vân, nếu như không giao ra bảo vật, nhất định sẽ bị nhiều Chúa Tể như vậy vây công. Đến lúc đó, sống hay chết cũng khó mà nói được.

- Nếu như ta nói không thì sao?

Lạnh lùng nhìn đối phương, Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

- Không? Hừ, ngươi đang tự mình tìm chết a!

Sắc mặt Ma Thiên lão tổ dữ tợn vô cùng.

- Mọi người thấy rồi đó, hắn không muốn đem bảo vật giao ra, như vậy rõ ràng còn có tư tâm, đối với mỗi một vị Chúa Tể chúng ta đều có uy hiếp, loại người như vậy tuyệt đối không thể lưu lại!

- Ý kiến của ta là mọi người cũng không cần buộc hắn thề thốt làm gì. Liên thủ chém giết hắn, chỉ cần hắn chết rồi, nguy hiểm sẽ được giải trừ, chúng ta vẫn là Chúa Tể cao cao tại thượng, không có người nào có thể uy hiếp được!

Phù Hư Chúa Tể cũng hung tợn hét lên.

Nếu như đã xé rách da mặt thì bọn họ cũng không cần thiết phải nhân từ. Dù sao cừu hận cũng đã kết xuống, chắc chắn đối phương sẽ không bỏ qua cho bọn họ. So với việc cả ngày chạy trốn thoát thân, bị đuổi giết, còn không bằng buông tay đánh cuộc một lần. Một khi những Chúa Tể này nghe theo ý kiến của bọn họ, liên hợp lại cùng một trận tuyến. Như vậy Nhiếp Vân trước mắt này cho dù có thực lực mạnh mẽ hơn nữa thì cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

- Tự mình muốn chết không thể sống! Nếu như hai người các ngươi đã tìm chết, như vậy cũng đừng trách ta!

Thấy Ma Thiên lão tổ, Phù Hư Chúa Tể và vô sỉ như vậy, trong mắt Nhiếp Vân lộ ra sát cơ nồng nặc.

Trước đó hai người này mặc dù từng vây công hắn, thế nhưng hắn cảm thấy đối phương chẳng qua là bị người ta nhờ vả, cũng không có sát tâm quá lớn. mà bây giờ hai người này coi như đã hoàn toàn chọc giận hắn!

Nếu như không chém giết hai người, sợ rằng còn không biết sẽ khuấy động bao nhiêu mưa gió, mang đến bao nhiêu phiền toái cho hắn nữa.

Thân thể khẽ động một cái, đã đi tới bên cạnh Phù Hư Chúa Tể, khí thế toàn thân giống như một mũi tên, không ngừng tán dật ra phía ngoài, khiến cho sắc mặt tất cả mọi người lập tức biến sắc.

- Nhiếp Vân, ngươi muốn làm gì? Lập tức dừng lại cho ta, nếu không thì đừng trách chúng ta xuất thủ!

Tuyết Hàn Chúa Tể lắc người một cái ngăn cản ở trước mặt Nhiếp Vân.

- Cút!

Nhướng mày, hai mắt Nhiếp Vân đột nhiên mở ra, trong đôi mắt đen nhánh bắn ra một đạo sát ý lạnh như băng, giống như ngọn lửa thiêu đốt. Chẳng biết tại sao khi Tuyết Hàn Chúa Tể cảm nhận được cỗ sát ý này, trong lòng lại không nhịn được run lên.

------oOo------

Chương 2391: Vạn người khó hiểu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tu vi đạt tới Chúa Tể, đã đứng ở đỉnh phong toàn bộ thế giới, không sợ trời không sợ đất, loại cảm giác này chỉ có khi nói chuyện với cường giả Phong vương mới sẽ xuất hiện. Thế nhưng khi đối mắt với một Chúa Tể lại có loại cảm giác này khiến cho Tuyết Hàn Chúa Tể có cảm giác như rớt vào hầm băng.

Bản thân hắn tu luyện Hàn băng đạo, thế nhưng lúc này trong lòng lại lạnh lẽo vô cùng, hàn khí chung quanh còn mạnh hơn.

- Ngươi nói gì? Nếu như còn không biết phải trái, như vậy ta sẽ không khách khí!

Tuệ kiếm trong đầu chém một cái, cảm giác mặt trái trong lòng lập tức biến mất, sắc mặt Tuyết Hàn Chúa Tể đỏ hồng.

Đường đường là Chúa Tể lại bị một cái ánh mắt của đối phương hù dọa, chuyện này khiến cho hắn cảm giác mặt mũi mất sạch.

- Không khách khí? Được lắm, ta cũng muốn nhìn một chút xem ngươi có thực lực gì mà không khách khí với ta.

Lười tiếp tục nói nhảm với đối phương, ánh mắt Nhiếp Vân híp một cái, đột nhiên nắm tay nâng lên, trực tiếp đánh về phía trước. Cùng lúc đó, dây leo trên cánh tay của hắn giăng khắp nơi, thực lực cả người, tựa như thoáng một cái đã tăng lên gấp đôi.

Thiên Tâm Đằng đạt tới cấp bậc Chúa Tể, phối hợp với nó hoàn toàn có thể khiến cho lực lượng của hắn lần nữa gia tăng. Cũng là Chúa Tể, thế nhưng Tuyết Hàn Chúa Tể sao có thể nghĩ đến sẽ có tình huống như vậy chứ? Hai con ngươi co rụt lại, hai cánh tay vung lên muốn ngăn cản, vội vàng nghênh đón.

- Hừ!

Một tiếng quát lạnh vang vọng, lại có dây leo lan tràn từ trên cánh tay mà ra, tựa như đẩy nắm tay của hắn không ngừng tiến về phía trước vậy.

Ầm!

Hai nắm tay va chạm với nhau, sắc mặt Tuyết Hàn Chúa Tể đỏ lên, ngay cả phản ứng cũng không kịp, thân thể đã trực tiếp bay ra ngoài, đụng đầu vào trên quang mang, cái miệng miệng thở hổn hển.

Nhiếp Vân phối hợp với Thiên Tâm Đằng, tương đương với hai vị cường giả Chúa Tể, lại tập trung lực lượng đồng thời công kích, làm sao hắn có thể ngăn cản được chứ?

Một chiêu thất bại, mất hết mặt mũi!

- Cái gì?

- Cái này... Đây là thực lực gì?

- Thấy không, Thiên Tâm Đằng trên người của hắn cũng là thực lực Chúa Tể.

- Thiên Tâm Đằng thực lực Chúa Tể? Nhiếp Vân này so với trong tưởng tượng của chúng ta còn đáng sợ hơn a.

Thấy Tuyết Hàn Chúa Tể bị một quyền đánh bay, không có ngăn cản được Nhiếp Vân chút nào, trong lòng tất cả mọi người đều run lên.

Thực lực như vậy đã vượt ra khỏi dự trù của bọn họ!

- Tới đây cho ta!

Một quyền đánh bay Tuyết Hàn Chúa Tể, thân thể Nhiếp Vân chợt bay về phía trước, đi tới bên cạnh Phù Hư Chúa Tể, dây leo tựa như cánh tay, đột ngột vọt tới phía trước! Giống như thần binh Chúa Tể sắc bén vậy.

thân thể Thiên Tâm Đằng vốn đã rất cứng rắn, hơn nữa lại là loại thực vật thứ nhất trở thành Chúa Tể, mỗi một dây leo đều tương tự với một món thần binh Chúa Tể. Dây leo gào thét bắn tới, tựa như một vị Chúa Tể đồng thời đưa cánh tay ra đánh, vây Phù Hư Chúa Tể ở bên trong.

- Hừ!

Phù Hư Chúa Tể không nghĩ ở trước mặt nhiều người như vậy, mà Nhiếp Vân trước mắt này còn dám động thủ, hơn nữa lại còn mang sát ý. Hai tay hắn vung vẩy như gió, liên miên không ngừng mà chộp tới.

- Thế nhân đều biết Phù Hư mạnh nhất ta là binh khí hình núi. Thế nhưng lại không biết thứ mạnh nhất là Chí Tôn Huyết Chưởng! Hôm nay sẽ để cho ngươi nhìn át chủ bài của ta một chút!

Một tiếng quát lạnh vang vọng, trên mặt Phù Hư Chúa Tể không có bất kỳ chút hốt hoảng nào. Ngược lại còn tràn ngập vẻ ngạo nghễ.

Chí Tôn Huyết Chưởng, chính là tuyệt kỹ hắn đã hao phí không biết bao nhiêu năm mới sáng lập ra được. Một khi xuất ra, bàn tay giống như bị huyết sắc xâm nhập, mang theo sát ý đâm thủng cốt tủy, có thể trong thời gian ngắn làm ảnh hưởng tới linh hồn của đối thủ, khiến đối phương có cảm giác như rớt vào trong hầm băng.

- Nằm xuống đi!

Thấy Chí Tôn Huyết Chưởng của đối phương sát ý ngập trời, Nhiếp Vân biết rõ, coi như là hắn muốn phá vỡ cũng cần phải tốn một cái giá vô cùng lớn. Trong mắt hắn mắt lộ ra một đạo hàn mang, mấy dây leo phối hợp với cánh tay của hắn tiến lên nghênh đón công kích.

Bất quá, cánh tay và dây leo còn chưa tới đến gần thì Phù Hư Chúa Tể đã cảm thấy sau lưng có một đạo hàn khí thoáng qua, lại là một quyền đánh tới.

- Cái gì?

Lực lượng sua lưng giống như thủy triều, hung mãnh vô cùng, so với Nhiếp Vân trước mắt không kém hơn chút nào, không ngờ cũng là một vị Chúa Tể xuất thủ đánh lén.

Đối mặt với Nhiếp Vân và Thiên Tâm Đằng, hắn đã tương đương đối đầu với hai vị Chúa Tể, sau lưng lúc này lại xuất hiện thêm một

vị, cho nên nào có thể chống đỡ được. Hắn không thể làm gì khác hơn là làm cho sống lưng co rụt lại, thân thể nhanh chóng vọt về phía trước.

Mặc dù hắn lẩn tránh nhanh, thế nhưng động tác của đối phương còn nhanh hơn, một bàn tay đã nhanh chóng đè lên trên sống lưng của hắn.

- Phốc..

Một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra, Phù Hư Chúa Tể lảo đảo một cái rồi ngã xuống đất. Cho đến lúc này hắn mới nhìn rõ người đánh lén có dáng dấp bộ dáng gì.

Bất quá, không nhìn thì thôi, vừa nhìn thì thiếu chút nữa đã bị hù chết, toàn thân không tự chủ được mà run run.

- Đây là phân thân của ngươi? Phân thân cấp bậc Chúa Tể?

Người mới vừa rồi xuất thủ đánh lén, không ngờ lại là một Nhiếp Vân khác, vô luận là khí tức linh hồn, hay là cái gì cũng hoàn toàn giống. Xuất hiện tình huống trước mắt như vậy, chỉ có một giải thích duy nhất. Đó chính là đây là phân thân của người này!

Có một phân thân cấp bậc Chúa Tể... Điều này sao có thể?

- Bây giờ biết cũng đã muộn rồi!

Một chiêu đắc thủ, Nhiếp Vân tuyệt đối không do dự. Bàn tay đánh ra một chiêu, Hỗn Độn tĩnh tâm bình xuất hiện ở trước mặt hắn.

Chuyện tới ngày hôm nay, nếu như không có biện pháp giải quyết, như vậy chỉ dùng nắm đấm giải quyết. Cho nên hắn không có chút do dự nào mà đem tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh thi triển ra.

- Vào đi cho ta!

Hỗn Độn tĩnh tâm bình mở ra, miệng bình như là một cái hắc động cực lớn, thân thể Nhiếp Vân chợt vọt về phía trước. Phân thân, bổn

tôn kể cả Thiên Tâm Đằng cũng đồng thời xuất thủ.

Ba vị Chúa Tể cùng nhau động thủ, đừng nói là Phù Hư Chúa Tể đã bị thương, cho dù là thời kỳ toàn thịnh cũng không đỡ được, sau khi tránh thoát hai lần công kích đã bị Nhiếp Vân dùng một cước hung hăng đá trúng. Ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra thì đã bị Hỗn Độn tĩnh tâm bình thôn phệ vào bên trong.

------oOo------

Chương 2392: Vạn người khó hiểu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên trong Tĩnh tâm bình còn có một cái phân thân, có kinh nghiệm lần trước đánh chết Kiền Huyết lão tổ, chỉ trong nháy mắt hắn đã thu đối phương vào nạp vật thế giới.

Ken két!

Vừa tiến vào nạp vật thế giới, Phù Hư Chúa Tể có mạnh hơn nữa cũng không thể làm gì khác được. Trong nháy mắt đã bị giết chết, khối Ngụy bản nguyên đại đạo kia cũng bị tróc ra.

- Cái gì?

- Mau thả Phù Hư Chúa Tể ra!

- Đáng chết, ngươi đang ép chúng ta xuất thủ.

- Mặc dù không biết tại sao ngươi lại có một phân thân Chúa Tể, nhưng nếu như để mặc cho như ngươi phát triển tiếp vậy, nhất định chúng ta sẽ không có ngày tốt lành nào nữa. Cho nên hôm nay chính là ngày cuối cùng của ngươi.

Từ lúc Nhiếp Vân và Phù Hư Chúa Tể bắt đầu chiến đấu cho tới khi thôn phệ đối phương đi, nhắc tới thì dài dòng, thế nhưng trên thực tế bất quá chỉ trong công phu một hai hô hấp thôi. Những khác Chúa Tể vốn đang muốn nhìn một chút xem Nhiếp Vân rốt cuộc có

bao nhiêu lợi hại, để còn biết người biết ta. Ai ngờ còn chưa có nhìn thấy gì thì đã thấy Phù Hư Chúa Tể bị bắt đi, da đầu tất cả đều nổ tung, lớn tiếng chửi bới.

Có thể nhanh chóng thôn phệ Phù Hư Chúa Tể như vậy, đối phó với bọn họ chắc chắn cũng sẽ không phí bao nhiêu công phu, bao bọn hắn làm sao không sợ cơ chứ

- Thả Phù Hư Chúa Tể ra sao? Được!

Thấy mọi người đang tức giận, Nhiếp Vân cũng không nói nhiều, đột nhiên nhìn về phía Đoạn Diệc đi theo sau lưng đám người Phù Ám Triều.

- Đoạn Diệc, ngươi là người hầu của ta, chỗ tốt ta đồng ý với ngươi đương nhiên không thể nuốt lời, đem vật này đi luyện hóa đi!

Nói xong, ngón tay hắn khẽ điểm một cái, một đạo quang mang trong nháy mắt đã bắn vào trong đầu Đoạn Diệc.

Ầm!

Trong nháy mắt khí tức của Đoạn Diệc đã xảy ra biến hóa, bắt đầu từ viên mãn kéo lên trên.

- Chúa Tể?

- Là Ngụy bản nguyên đại đạo... Hắn đã chém giết Phù Hư Chúa Tể!

- Vừa mới bắt đi đã có thể chém giết? Chuyện này... Làm sao có thể?

- Đây là thủ đoạn gì chứ?

Tất cả Chúa Tể vốn đang thét lớn, muốn động thủ với Nhiếp Vân đồng thời sửng sốt, mỗi một người đều cảm thấy rùng mình từ sâu trong lòng.

Phù Hư Chúa Tể vừa mới bị bắt đi không tới một hô hấp, theo bọn

họ mà nói, nhiều nhất Nhiếp vân cũng chỉ vây khốn đối phương được mà thôi. Muốn đánh chết không có khả năng, thế nhưng trực tiếp nhìn thấy chuyện này, nhận định trong lòng tất cả mọi người đều đã bị lật đổ!

Nhanh như vậy đã giết chết Chúa Tể, vậy bọn họ thì sao? Bọn họ có thể kiên trì được bao lâu cơ chứ?

Sưu sưu!

Trong lúc bọn hắn đang rung động thì khí tức đang nhanh chóng tăng lên của Đoạn Diệc đã ngừng lại, hai mắt hắn mở ra, tràn ngập ý viên mãn như, giống như điện mang.

Cấp bậc Chúa Tể!

Hắn vốn đã lĩnh ngộ hai nghìn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo, lúc này đạt được Ngụy bản nguyên đại đạo, trong nháy mắt đã hoàn toàn luyện hóa được nó. Đại đạo trong cơ thể viên mãn, thành tựu Chúa Tể!

- Chủ nhân!

Trở thành Chúa Tể, Đoạn Diệc biết đây là cơ duyên mà Nhiếp Vân mang đến cho hắn, hắn càng thêm trung tâm và bội phục, thân thể thoáng một cái đã đi tới trước mặt Nhiếp Vân, trực tiếp quỳ xuống.

- Cái này...

Thấy vị tân tấn Chúa Tể này lại gọi Nhiếp Vân là chủ nhân, sắc mặt tất cả mọi người lần nữa trở nên càng thêm khó coi hơn.

Nhiếp Vân phối hợp với Thiên Tâm Đằng, tương đương với hai vị Chúa Tể, cộng thêm phân thân, tương đương với ba vị Chúa Tể. Bây giờ lại xuất hiện thêm một người, như vậy bên đối phương đã có bốn vị cường giả Chúa Tể!

Cho dù mọi người có hơn mười vị, thế nhưng vừa nghĩ tới thủ đoạn tầng tầng lớp lớp và sự quỷ dị của người thiếu niên trước mắt này, còn có Hỗn Độn tĩnh tâm bình, trong lòng mỗi một vị Chúa Tể đều

không khỏi cảm thấy rùng mình.

- Người không phạm ta ta không phạm người! Mọi người đều là Chúa Tể, chỉ cần không động thủ với ta, ta sẽ không tìm hắn gây phiền toái, nhưng... Nếu như có người muốn tìm ta gây phiền toái, ta sẽ không chút lưu tình!

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của mọi người, Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng rồi nói.

- Hừ, ngươi nói thì dễ nghe, nếu ngươi đã có thể chém giết Kiền Huyết lão tổ và Phù Hư Chúa Tể, khó đảm bảo sẽ không giết chúng ta. Mọi người đừng nghe hắn, vì bảo vệ tính mạng, liên thủ chém giết hắn đi.

- Không sai, nếu như hắn còn sống thì chính là uy hiếp lớn nhất của chúng ta!

- Mọi người liên thủ, ta không tin hắn còn có giết chết toàn bộ chúng ta.

- Chúng ta nhiều người như vậy, bên hắn chỉ có bốn Chúa Tể, liên thủ diệt trừ hắn, nếu không, mặc cho hắn trưởng thành, chúng ta sẽ không có cơ hội nào nữa.

Trong đám người liên tiếng vang lên tiếng quát, mỗi một Chúa Tể đều đằng đằng sát khí.

Mặc dù Nhiếp Vân nói người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng mà có một vị cường giả vượt xa bọn họ, đối với bọn họ có uy hiếp vô cùng lớn. Nếu như hôm nay không có động thủ, chỉ sợ sẽ có rất nhiều người ăn không ngon ngủ không yên.

- Các ngươi cho rằng liên thủ là có thể giết chết được ta sao? Ta dám bảo đảm, người xông tới trước nhất nhất định sẽ bị ta chém giết đầu tiên! Hơn nữa... Các ngươi nhiều người như vậy, ta vẫn có lòng tin khiến cho các ngươi chết mát một nửa!

Thấy mọi người rục rịch, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn một cái, hừ lạnh rồi nói một câu, lạnh lẽo vô cùng.

- Chuyện này…

Vốn mọi người đang muốn động thủ, nghe thấy hắn nói như vậy, thân thể tất cả đều không khỏi căng cứng.

Đúng vậy a, nhìn tốc độ và thủ đoạn trước đó của đối phương, nhiều người động thủ như vậy, có lẽ cuối cùng có thể chém giết hắn. Thế nhưng mấy người xông tới đầu tiên tất sẽ tử vong a!

Mọi người liên hợp lại một chỗ cũng chỉ là vì giải quyết tai họa ngầm, cũng không phải là để cho mình vẫn lạc!

Tử vong tác thành cho người khác, cho dù bọn họ có cao thượng hơn nữa thì cũng không làm được!

Có thể trở thành là Chúa Tể, mỗi một người đều là người thông minh, chuyện này thật ra cũng không cần Nhiếp Vân nói ra thì bọn họ cũng đã biết. Nếu không phải có kiêng kỵ này, như vậy chỉ sợ bọn họ đã sớm động thủ!

Mỗi một người đều núp ở phía sau, hy vọng người khác xông lên trước. Mình nhân cơ hội chiếm đoạt chỗ tốt... Nhưng nào có chuyện tốt như vậy chứ?

- Không dám động thủ sao? Vậy thì cút ngay cho ta, ta muốn giết Ma Thiên lão tổ này, ai chống ta thì người đó chết!

Dường như đã sớm đoán được sẽ có tình huống như vậy, hai mắt Nhiếp Vân híp lại một cái, lại nhìn quanh một vòng.

------oOo------

Chương 2393: Chém giết Ma Thiên (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sưu!

Nương theo ánh mắt của hắn, tất cả Chúa Tể đồng thời lui về phía sau, sắc mặt mỗi người đỏ lên, không có một người nào dám động thủ trước.

- Một người chèn ép nhiều Chúa Tể không dám động thủ như vậy, đây mới là anh hùng a!

Nhìn một màn này ở trong mắt, mặc dù đám người Vĩnh Dạ hoàng đế không muốn thừa nhận, thế nhưng cũng chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ mà thôi.

Đều là Chúa Tể thế nhưng vẫn có chênh lệch rất lớn, nhất là Nhiếp Vân. Hắn mang theo uy thế đánh chết Kiền Huyết lão tổ, Phù Hư Chúa Tể, khiến cho tất cả mọi người sợ hãi, từ sâu trong long cảm nhận được tử vong.

Thân thể Chúa Tể quá mạnh mẽ, từ trước cho tới nay cũng không cần liên hợp lại. Bọn họ chỉ làm theo ý mình, không phục lẫn nhau.

Nhiều người bọn họ liên thủ như vậy, nhất định có thể đánh thắng được Nhiếp Vân, nhưng mà mỗi người đều có suy tính của mình, lại có ai muốn vọt tới trước, để cho những người khác thu lợi cơ chứ?

Bởi vì không đoàn kết, cho nên tuy rằng những người này nhiều, thế nhưng lại là đám người ô hợp, không có nửa phần uy hiếp nào cả!

- Đáng hận a... Các ngươi... Cùng nhau xông lên, cho dù hắn có lợi hại hơn nữa thì nhất định cũng sẽ bị đánh chết a.

Thấy đám người Chúa Tể lui về phía sau, đại thần của Kiền Huyết hoàng đế đang ở trong một ngóc ngách thầm nói, móng tay hung hăng đâm vào trong thịt.

Có thể xuất hiện một màn nhiều Chúa Tể như vậy vây công Nhiếp Vân cũng có liên quan rất lớn tới việc hắn tung ra tin tức. Vốn hắn tưởng rằng mọi người liên thủ tất sẽ có thể đánh chết Nhiếp Vân này. Thế nhưng lại không nghĩ rằng thái độ của Nhiếp Vân lại mạnh mẽ như thế, một thân một mình đấu với nhiều người như vậy, mà

khí thế còn mạnh mẽ hơn.

Đối chiến khí thế, so sánh qua song phương, khí thế của người này quá thịnh, những người khác quá yếu. Lại nhìn bộ dáng bây giờ, khả năng mọi người liên hợp tiễu sát người này không lớn a!

Đáng hận a!

Trên mặt vị đại thần này tràn ngập vẻ oán hận.

Bất quá loại vẻ oán độc này còn không có hoàn toàn lan tràn ra thì một dây leo không biết từ chỗ nào lan tràn ra, trong nháy mắt đã quấn lấy cổ hắn.

Răng rắc!

Vị đại thần này khí tuyệt bỏ mình.

Thực lực đạt tới cấp bậc như Nhiếp Vân. Tất cả hoàn cảnh chung quanh đều ở được nắm trong lòng bàn tay. Lúc người này vừa mới xuất hiện thì đã bị hắn phát hiện ra, đối với người hại mình, sao hắn có thể giữ lại được chứ!

- Mọi người không nên nghe lời hắn, một khi ta bị hắn giết, nhất định hắn sẽ còn động thủ đối với các ngươi.

Nhìn thái độ của mọi người, Ma Thiên lão tổ sợ hãi, thét dài một tiếng.

Lần này sở dĩ hắn dám trở lại cũng là bởi vì sau lưng có rất nhiều Chúa Tể ở đây.

Hắn thấy, tất cả Chúa Tể đồng khí liên chi. Nếu như Nhiếp Vân động thủ, nhất định sẽ bị những người khác ngăn cản, ai ngờ... Ngăn cản thì ngăn cản. Đối phương lại dùng lực lươngj cường đại hơn phản kích lại, chấn nhiếp tất cả mọi người không dám hành động.

- Hừ, nếu như trước đó ngươi trốn, không còn đối nghịch với ta nữa, như vậy ta cũng lười so đo với ngươi. Bây giờ... Tự làm bậy

không thể sống được!

Cười lạnh một tiếng, Nhiếp Vân bước ra một bước, hai đạo thân ảnh đồng thời lóe lên, đã hoàn toàn ngăn cản phương hướng chạy trốn của Ma Thiên lão tổ.

Đoạn Diệc và một phân thân khác của Nhiếp Vân đồng thời xuất thủ.

Ba người tạo thành hình tam giác bao phủ người này vào bên trong.

- Tuyết Hàn Chúa Tể cứu ta... Trọng Đồng Chúa Tể...

Thấy bị vây vào trong, khó có thể chạy trốn, Ma Thiên lão tổ sợ hãi. Vội vàng quay đầu nhìn về phía mọi người chung quanh, hô to cầu cứu.

Nghe thấy tiếng la của hắn, nhưng Chúa Tể bình thời giao hảo cũng không dám xông lại, ngược lại còn đồng loạt lui về phía sau, dường như sợ dính phải phiền toái vậy.

- Các ngươi...

Thấy động tác của những người này, trong lòng Ma Thiên lão tổ đã cảm thấy lạnh lẽo.

Không cần suy nghĩ, tất cả những người này đã không nhờ vả được nữa.

- Ta liều mạng với ngươi! Cùng lắm thì ngọc đá cùng tan...

Biết mình không có đường lui nữa, sắc mặt Ma Thiên lão tổ dữ tợn, miệng rống lên một tiếng, cổ tay khẽ lật một cái, một đạo kim tơ màu vàng bắn thẳng về phía Nhiếp Vân.

Đây chính là thần binh Chúa Tể mạnh nhất của hắn, Kim Ti Huyết Linh!

Món binh khí này giống như trường tiên, thuộc về binh khí dạng

mềm, xuất thủ đánh lén khó lòng đề phòng, đối phó một binh khí như trường thương, trường kiếm không có chỗ nào bất lợi.

- Ngọc đá cùng tan? Ngươi xứng sao?

Nhiếp Vân cười lạnh, cánh tay vươn ra, đưa tay về phía trước.

Người khác kiêng kỵ Kim Ti Huyết Linh của hắn, thế nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói, cũng không có gì. Dây leo của Thiên Tâm Đằng so với Kim Ti Huyết Linh của hắn còn càng đáng sợ hơn, nương theo cánh tay vươn ra, nó cũng lan tràn ra phía ngoài. Trong nháy mắt đã có mấy chục dây leo gắt gao cuốn lấy toàn bộ Kim Ti Huyết Linh.

Tương tự như binh khí dạng mềm, Thiên Tâm Đằng có thực lựcvà linh trí cấp bậc Chúa Tể, hiển nhiên càng thêm lợi hại hơn so với Kim Ti Huyết Linh.

- Đi... Chưởng Tâm lôi công kích, trốn!

Thấy Thiên Tâm Đằng vây khốn Kim Ti Huyết Linh của mình, Ma Thiên lão tổ cũng không hốt hoảng, ngược lại sắc mặt còn lạnh lẽo, trong ánh mắt lộ ra vẻ hung ác, hai tay mở ra, nhẹ nhàng đánh một cái, một đạo lực lượng như sấm sét từ trong lòng bàn tay của hắn ầm ầm hạ xuống.

Chưởng Tâm lôi!

Đây là một trong những đại tuyệt chiêu của Ma Thiên lão tổ!

Một chưởng bổ ra, cũng không có dừng lại, thân thể khẽ búng một cái, tựa như chuột túi nhún nhảy, bắn thẳng về phía không trung, ý định thoát ra khỏi khống chế.

Tính toán của Ma Thiên lão tổ rất tốt, bỏ qua Kim Ti Huyết Linh, dùng Chưởng Tâm lôi đánh lén, tất sẽ có thể khiến cho Nhiếp Vân tay chân luống cuống, sau đó lại nhân cơ hội chạy trốn.

Tính toán không sai, chiêu Chưởng Tâm lôi này cũng không yếu, giống như sấm sét của tam giới, mang theo lực uy hiếp khiến cho

linh hồn run rẩy, đổi lại là người bình thường, cho dù không bị thương tất sẽ bị quấy nhiễu. Một khi nhân cơ hội này hắn hoàn toàn có thể thành công chạy trốn.

Đáng tiếc đối thủ của hắn là Nhiếp Vân!

Khi còn là bán bộ Chúa Tể hắn đã đi lại bên trong sấm sét của tam giới mà lông tóc không tổn hao gì, huống chi lại là bây giờ!

Chưởng Tâm lôi vừa mới lóe lên thì quang mang chợt lóe, bóng người của hắn đã xuất hiện ở trước mặt Ma Thiên lão tổ, chân đạp ra một cước.

Phanh phanh!

Ngực cảm thấy đau đớn, Ma Thiên lão tổ lảo đảo lui về phía sau.

------oOo------

Chương 2394: Chém giết Ma Thiên (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vào đi!

Phân thân của Nhiếp Vân sau lưng khẽ vươn tay, bàn tay chộp một trảo, Hỗn Độn tĩnh tâm bình lần nữa xuất hiện, lực cắn nuốt to lớn lập tức bao phủ toàn thân Ma Thiên lão tổ.

- Không... Ta không muốn đi vào...

Cảm nhận được lực thôn phệ cường đại, Ma Thiên lão tổ rốt cuộc cũng hoảng sợ.

Trước đó Kiền Huyết lão tổ và Phù Hư Chúa Tể bị thôn phệ vào trong, chưa được bao lâu đã tử vong. Cho dù không biết bên trong món pháp bảo này rốt cuộc là cái gì, thế nhưng hắn có thể đoán được, một khi bị hút vào trong đó, tất sẽ thân tử đạo tiêu, dù là ai cũng không cứu được!

- Có vào hay không không phải ngươi nói là được, cút đi vào cho ta!

Đoạn Diệc ở bên cạnh rống lên một tiếng, một quyền cũng đánh vào ngực của Ma Thiên lão tổ.

Một quyền này biến thành cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, Ma Thiên lão tổ lập tức không chịu nổi nữa, miệng kêu thảm một tiếng, lập tức bị Hỗn Độn tĩnh tâm bình thôn phệ vào trong.

Một khi rơi vào trong đó sẽ lập tức giống như Kiền Huyết lão tổ, Phù Hư Chúa Tể vậy. Bị một phân thân khác mai phục trong đó đánh vào nạp vật thế giới, trực tiếp bị đánh chết.

Đối với loại người như vậy, Nhiếp Vân không có chút lưu tình nào, đừng nói hắn có phải là Chúa Tể hay không, chỉ cần đắc tội với hắn thì chỉ có một con đường có thể đi, đó chính là chết!

Sưu!

Đánh chết Ma Thiên lão tổ, bàn tay của Nhiếp Vân chộp một trảo, Hỗn Độn tĩnh tâm bình và phân thân đồng thời thu vào trong cơ thể, hắn lại cong ngón tay bắn ra, một đạo quang mang bắn thẳng về phía Phù Ám Triều.

- Đa tạ chủ nhân!

Thấy quang mang, Phù Ám Triều nhất thời lên tiếng, hưng phấn thở phào một tiếng, vội vàng tiếp lấy cơ duyên. Một lát sau, khí tức toàn thân hắn rung chuyển một cái, khí thế trên người phóng lên cao, thành tựu Chúa Tể!

- Lại có một vị Chúa Tể ra đời.

- Xem ra làm người hầu của người khác có lúc cũng không phải là chuyện xấu a.

- Đúng vậy! Nếu như Nhiếp Vân Chúa Tể nguyện ý để cho ta làm người hầu của hắn, nhất định ta sẽ thần phục tuyệt đối.

- Ngươi nghĩ đi đâu vậy? Đám người Phù Ám Triều quy thuận lúc Nhiếp Vân đại nhân còn không có trở thành Chúa Tể lúc, bây giờ ngươi đi quy thuận còn có tác dụng gì nữa chứ?

Mọi người chung quanh nhìn thấy đảo mắt đám người Phù Ám Triều, Đoạn Diệc đã biến thành Chúa Tể, trong mắt mọi người tràn ngập vẻ hâm mộ.

Muốn trở thành Chúa Tể nhất định phải có Ngụy bản nguyên đại đạo, vật này mỗi một Chúa Tể chỉ có một đạo. Tam đại Chí Tôn vực tổng cộng cũng chỉ có chừng hai mươi đạo, hết sức trân quý. Muốn có được rất khó khăn, chính vì vậy, ức vạn năm qua, cơ hồ không ai có thể trở thành Chúa Tể mới. Bây giờ trong mấy tức lại có thêm hai người, thủ đoạn của vị Nhiếp Vân này quả thực là nghe rợn cả người.

- Được rồi, chuyện riêng của ta đã xử lý xong, trong các ngươi còn có ai muốn giết ta nữa không? Cứ việc nói ra! Ta sẽ một tay giải quyết hết tất cả phiền toái!

Đem hai người Phù Ám Triều tấn cấp thành Chúa Tể, Nhiếp Vân lại ngẩng đầu nhìn về phía mọi người trước mắt, thanh âm không lớn. Thế nhưng rơi vào trong tai người khác lại giống như sấm sét, khiến cho tâm tình bọn họ khủng hoảng.

- Hắc hắc, nhanh gây mâu thuẫn với chủ nhân một chút a. Như vậy mấy người chúng ta sẽ có thể trở thành Chúa Tể!

Tử Đồng Bất Hủy sau lưng Phù Ám Triều chép miệng nói.

Thanh âm của hắn không có cố ý che giấu cho nên vang vọng toàn bộ chung quanh. Khiến cho tất cả Chúa Tể nghe được lời này, sắc mặt lập tức xám ngắt.

Đổi lại bình thường, một con kiến hôi không phải là Chúa Tể mà dám nói chuyện như vậy với Chúa Tể. Nhất định bọn họ sẽ xuất thủ dạy dỗ, giết gà dọa khỉ, thế nhưng bây giờ lại không dám làm bất kỳ một hành động nhỏ nào, giống như sợ chọc giận vị Nhiếp Vân trước mắt này vậy.

Chừng mười hô hấp đã liên tục chém giết hai vị cường giả Chúa Tể, hơn nữa còn luyện hóa Ngụy bản nguyên đại đạo của bọn họ, khiến cho người hầu trở thành Chúa Tể mới... Loại chuyện như vậy, quá mức rung động, cho dù là bọn họ cũng cảm thấy rung động trong lòng.

- Thế nào? Mới vừa rồi có người muốn giết ta a? Bây giờ ta cho các ngươi cơ hội! Các ngươi có thể liên thủ tới giết ta, nhưng... Cuối cùng ai thắng ai chết, ta cũng không dám nói chính xác a!

Thấy mọi người trước mắt không nói lời nào, ánh mắt Nhiếp Vân của giống như lưỡi đao, càn quét ra chung quanh.

Thấy ánh mắt của hắn, tất cả Chúa Tể không có một ai dám đối mắt với hắn, tất cả đều cúi đầu, giống như thiếu niên phạm phải sai lầm vậy.

- Nhiếp Vân Chúa Tể nói đùa rồi. Lần này chúng ta đều là vì Hỗn Độn Vương Phù lệnh mà tới, nên đem tinh lực tập trung vào chuyện này. Tranh đấu giữa Chúa Tể sẽ chỉ làm trò cười cho những người khác mà thôi!

- Không sai, chúng ta vốn đã không có ý định động thủ, là Ma Thiên lão tổ này khích bác thị phi, bây giờ hắn đã đền tội, trừng phạt là đúng tội a!

- Ba người Kiền Huyết lão tổ, Phù Hư Chúa Tể, Ma Thiên lão tổ kéo bè kéo cánh, không biết chừng mực. Chúng ta đã sớm muốn xử trí bọn họ, chẳng qua là thực lực không đủ, Nhiếp Vân Chúa Tể chém giết bọn họ chính là thay chúng ta giải quyết tai họa ngầm a. Đây là một công lao to lớn... Chỉ riêng chuyện này, chúng ta cũng không thể nào động thủ được với ngươi a!

- Giữa Chúa Tể với nhau nên đoàn kết lại, ai dám động thủ đối với Nhiếp Vân Chúa Tể thì sẽ chính là địch nhân của Tuyết Hàn Chúa Tể ta.Tuyết Hàn ta là người thứ nhất không buông tha cho hắn.

Biết thực lực của Nhiếp Vân kinh khủng như vậy, tất cả Chúa Tể đâu còn dám nói nửa câu nói nhảm, mỗi người đều chen lấn tới, vội

vàng lấy lòng, dường như sợ hành động trước đó đã đắc tội với hắn.

Nhìn một màn này vào trong mắt, đám người Vĩnh Dạ hoàng đế không khỏi trố mắt nhìn nhau, vẻ mặt cổ quái vô cùng.

Từ trước cho tới nay, Chúa Tể ở trong mắt bọn hắn đều là tồn tại cao cao tại thượng, không nhiễm bụi trần. Tựa như thần tiên ngao du thiên địa, không thể chọc vào, thế nhưng lúc này lại giống như chó vẫy đuôi vậy. Liều mạng lấy lòng vị Nhiếp Vân đại nhân này, khiến cho người ta im lặng, không biết nên nói gì.

Nhất là Tuyết Hàn Chúa Tể, mới vừa rồi khi động thủ đối với Nhiếp Vân cực kỳ phách lối. Lúc này người nói lời khen, lấy lòng lại là hắn nói đầu tiên, còn nói nhiều như vậy, ngươi... Có biết xấu hổ hay không chứ?

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn.

------oOo------

Chương 2395: Tam đại cường giả Phong vương (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù trong lòng khinh bỉ những Chúa Tể này thay đổi thất thường, thế nhưng cũng là bởi vì Nhiếp Vân quá cường đại, nếu như không phải lợi hại như vậy thì làm sao có thể khiến cho các Chúa Tể nói ra lời như vậy chứ?

Xem ra nương theo Nhiếp Vân này xuất hiện, cách cục đã xuất hiện bao nhiêu năm giữa các Chúa Tể sợ rằng sắp thay đổi hoàn toàn a.

- Nếu đã không có ai động thủ, như vậy ta sẽ nói với các ngươi một chút!

Không quản những người này đang nghĩ cái gì. Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn về phía chư vị Chúa Tể trước mắt, vẻ mặt lạnh nhạt.

- Mời Chúa Tể nói!

- Nếu như mọi người nguyện ý sống chung hòa bình với ta. Như vậy ta cũng sẽ không làm khó bất kỳ người nào. Bất quá, lời nói xấu xí vẫn phải nói trước một chút. Nếu như ai dám khiêu chiến uy nghiêm của ta, làm động tác nhỏ sau lưng. Như vậy ta cũng không ngại để cho hắn đi theo gót chân đám người Kiền Huyết lão tổ!

Nhiếp Vân không có chút khách khí nào, trong thanh âm mang theo ý sát phạt.

- Nhiếp Vân Chúa Tể yên tâm đi, chúng ta còn không có ý tự mình tìm chết…

Nghe thấy hắn nói như vậy. Tất cả Chúa Tể đều cảm thấy sua lưng phát lạnh, mỗi một người đều vội vàng gật đầu.

Thấy đám người Kiền Huyết lão tổ, Phù Hư Chúa Tể, Ma Thiên lão tổ bị giết, bọn họ cũng biết người trước mắt này rất đáng sợ. Thân là Chúa Tể, không biết đã sống bao lâu, mỗi một người đều là người khôn khéo như quỷ. Chẳng những biết người trước mắt này không thể đắc tội, thâm chí còn nghĩ nên kết giao như thế nào. Thậm chí cũng đang lo lắng hậu bối, thế lực sau lưng mình không có mắt. Sau này phải khắc chế thuộc hạ của mình một chút, nghìn vạn lần không nên đắc tội a.

- Được rồi, nếu tất cả mọi người đã tới đủ, như vậy chuẩn bị mở ra quang mang, nghênh đón Hỗn Độn Vương Phù lệnh đi!

Nhìn quanh một vòng, biết những Chúa Tể này đã hoàn toàn mất đi ý niệm phản kháng với hắn. Lúc này hắn mới hài lòng gật đầu, lại nhìn về phía quang mang ngay phía trước.

- Chư vị, mời mỗi người đem Tầm Lệnh phù trong tay ra sử dụng a!

Thanh âm hùng hậu vang lên, bàn tay của Nhiếp Vân chộp một trảo, trước tiên đem Tầm Lệnh phù của bản thân lấy được trước đó ném ra.

Thấy hắn xuất thủ, tay cầm Tầm Lệnh phù, tất cả mọi người không

dám cất giữ, cả đám rối rít ném ra không trung.

Tám khối Tầm Lệnh phù bay đến không trung rồi chậm rãi xoay tròn, lập tức dẫn tới phù văn trên bề mặt quang mang sợ hãi, một đám thanh âm xé rách không khí vang lên, tám phương vị đông, tây, nam, bắc, đông nam, đông bắc, tây nam, tây bắc chung quanh quang mang chậm rãi xuất hiện một cái đài cao nhỏ.

Phù văn trên đài cao xoay quanh, từng đạo năng lượng đặc thù ba động không ngừng, phía trên mỗi một đạo cũng có một chỗ lõm không lớn. Nhìn dáng vẻ dường như có thể đem Tầm Lệnh phù đặt vào trong đó.

Sưu Sưu Sưu Sưu Sưu!

Tám khôi Tầm Lệnh phù dường như đã bị một cỗ lực lượng đặc thù nào đó dẫn dắt, chia ra tám cái đài cao rồi bay đi, lại khảm vào trong chỗ lõm trên đài cao, đột nhiên kích thích ra quang mang chói mắt xuất hiện.

Ầm ầm!

Tầm Lệnh phù và đài cao vừa mới dung hợp, quang mang nhất thời phát ra tiếng nổ kịch liệt, đồng thời quang mang cũng chậm rãi nứt ra.

- Mở ra.

Hai mắt tất cả mọi người đồng thời sáng ngời, trong mắt đều hiện lên vẻ hưng phấn không thôi.

Bọn họ đi tới nơi này, mục đích chủ yếu chính là vì Hỗn Độn Vương Phù lệnh. Lúc này đã phát hiện ra Vương Phù lệnh, hai tay bọn hắn không khỏi siết chặt, khóe mắt lóe lên dư quang.

Cho dù có hưng phấn, thế nhưng cũng không có một người nào vọt tới trước, mà là ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào trên người Nhiếp Vân, tất cả Chúa Tể cũng không ngoại lệ.

Trải qua trận chiến lúc trước, tất cả mọi người đều biết người thiếu

niên trước mắt này mới là trung tâm của tất cả mọi người, cho nên nào ai dám vi phạm ý tứ của hắn? Nếu làm như vậy cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

- Đi vào xem một chút!

Biết hành động lúc trước đã hoàn toàn khiến cho những người này cảm thấy sợ hãi, Nhiếp Vân cũng không nói nhiều, thân thể khẽ búng một cái rồi bay vào phía trong quang mang.

Phạm vi bao phủ của quang mang cũng không lớn, chỉ có vài trăm thước, vừa mới tiến vào bên trong đó thì nhất thời đã cảm thấy có một nhiệt khí bao phủ toàn thân, tinh thần khẽ động một cái, phòng ngự chi khí lập tức quanh quẩn toàn thân.

Mặc dù không biết nơi này có gặp nguy hiểm hay không, thế nhưng Nhiếp Vân vẫn cẩn thận một chút cho thỏa đáng, dù sao đây cũng là thủ đoạn mà cường giả Phong vương lưu lại a.

Sưu sưu!

Những Chúa Tể khác và đám người Vĩnh Dạ hoàng đế cũng bay tới phía trước, theo sát ở phía sau hắn.

- Đây chính là Hỗn Độn Vương Phù lệnh sao?

- Nhất định là vậy, uy áp tản ra ở v, đều là thủ đoạn của cường giả Phong vương.

- Ha ha, tốn vô số khổ cực rốt cuộc cũng đã tới, quả nhiên trời không phụ người có lòng a.

Thấy Hỗn Độn Vương Phù lệnh đang ở trước mắt, tất cả mọi người đều cười ha hả, hưng phấn tới mức sắc mặt đỏ lên.

Đồng thời bọn họ cũng cảm ứng được sự cường đại của Vương Phù lệnh, khí tức đâm vào linh hồn, khiến cho linh hồn không khỏi trở nên run rẩy.

- Nhiếp Vân Chúa Tể, ngươi tới mở ra đi! Vương Phù lệnh có

ngươi trông coi, như vậy chúng ta mới yên tâm!

Một vị Chúa Tể nói.

Nghe hắn nói như vậy, mặc dù trong lòng mọi người không có cam lòng, thế nhưng cũng không dám nói cái gì.

Người nào trông coi Vương Phù lệnh cũng đồng nghĩa với việc có quyền lợi trực tiếp đối thoại với cường giả Phong vương. Cơ hội như vậy là thứ mà bọn họ hy vọng có được nhất.

- Được.

Nhiếp Vân cũng không từ chối mà chợt đưa tay về phía trước.

Ầm!

Hỗn Độn Vương Phù lệnh trên đài cao bị hắn lăng không bắt tới, cáo thị màu vàng, nhìn không lớn, thế nhưng lại nặng nề giống như núi to vậy.

Sưu!

Bàn tay run lên, cáo thị bị hắn kéo ra, có vô số cổ hỗn độn văn tự đồng thời bay ra, trôi lơ lửng trên không trung, tản mát ra uy áp và lực lượng cường đại.

Những cổ hỗn độn văn tự này ở những nơi khác, rất nhiều người đều không thể nhận ra, không biết được. Thế nhưng người có thể đi vào nơi này, thấp nhất cũng là cường

giả hai nghìn chín trăm chín mươi chín đại đạo. Tất cả đều hiểu nội dung bên trên cáo thị.

Sau khi nhìn thấy rõ ràng những chữ này, sắc mặt toàn bộ mọi người không khỏi cổ quái, đồng loạt nhìn về phía Nhiếp Vân đang ở giữa mọi người.

------oOo------

Chương 2396: Tam đại cường giả Phong vương (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nội dung trên Hỗn Độn Vương Phù lệnh lại giống như chuyện mà A Dục Vương tiết lộ cho Kiền Huyết hoàng đế như đúc, tìm một cái người, cũng hiến tế đối phương lên. Mà người này có đặc điểm là dùng kiếm, tốc độ tu luyện cực nhanh, trên người có khí tức sát lục rất nặng.

Mấy điều kiện này vừa mới hiện ra, trong đầu tất cả mọi người không khỏi hiện ra một bóng người, đó chính là Nhiếp Vân.

Nếu nói tốc độ tu luyện nhanh, có ai nhanh hơn hắn chứ?

Nếu nói dùng kiếm tốt, ai có thể mạnh hơn hắn đây?

Trong nháy mắt đã chém giết hai vị Chúa Tể... Chẳng lẽ khí tức sát lục còn không nặng sao?

Sắc mặt mọi người đỏ lên, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Nếu quả thật là vị Nhiếp Vân này, bắt hắn lại hiến tế... Đây là tự mình tìm chết a!

- Hừ!

Người khác vừa nghĩ tới là quy kết cho hắn, thế nhưng Nhiếp Vân chỉ nhìn một cái đã lập tức biết người mà đám người A Dục Vương muốn tìm chỉ sợ chính là Nhiếp Đồng!

Cũng chỉ có Nhiếp Đồng mới có thể làm cho bọn họ kiêng kỵ như vậy, không tiếc ban bố Hỗn Độn Vương Phù lệnh!

- Người này không phải ta, là người khác!

Nhìn quanh một vòng, thấy trong mắt mọi người hiện lên vẻ sợ hãi, sao hắn lại không biết bọn họ nghĩ cái gì chứ? Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng.

Đây không phải là giải thích, mà là cảnh cáo, là uy hiếp.

- Ách...

Nghe hắn nói như vậy, cho dù mọi người cũng không tin, thế nhưng lại không dám nói cái gì, vẻ mặt mỗi người có chút lúng túng.

- Thế nào? Coi như là ta, chẳng lẽ các ngươi muốn bắt ta lại hay sao?

Thấy vẻ mặt của bọn họ, Nhiếp Vân cười lạnh một tiếng.

- Không dám...

Mọi người đồng thời sợ hãi.

Nhất là những Chúa Tể kia, mỗi một người đều cười khổ không thôi.

Bọn họ thân là Chúa Tể, đứng ở trên đỉnh tất cả mọi người, theo lý thuyết mà nói, đã sớm vô dục vô cầu. Thế nhưng bởi vì tam tai cửu nạn lại khiến cho bọn họ cả ngày lo lắng đề phòng.

Mục đích chủ yếu khi tìm Hỗn Độn Vương Phù lệnh hoàn thành nội dung phía trên, chính là vì miễn trừ tai nạn, muốn sống lâu hơn mà thôi.

Nếu vì hoàn thành nhiệm vụ này mà bị người ta giết trước, như vậy còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Cho dù bọn họ có ngu ngốc hơn nữa cũng không dám làm như vậy a!

- Hừ!

Thấy mọi người không dám, Nhiếp Vân lười nói nhiều, bàn tay chộp một trảo, lập tức thu Vương Phù lệnh vào trong nạp vật thế giới. Bất kể là tìm đệ đệ hay tìm mình, vật này đều không thể rơi vào trong tay người khác. Nếu không, dẫn tới cường giả Phong

vương hàng lâm, cho dù thực lực của hắn bây giờ đã đạt tới Chúa Tể đỉnh phong, thế nhưng cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

- Ồ?

Mới vừa lấy đi Vương Phù lệnh, đang định rời khỏi nơi này thì đột nhiên trong lòng chấn động một cái, hắnvội vàng cúi đầu nhìn lại. Chỉ thấy phía dưới đài cao Vương Phù lệnh có một khí tức đặc thù truyền tới, một viên cầu to lớn ở đang chậm rãi xoay tròn, mang theo lực lượng làm cho người ta sợ hãi.

- Tam Giới Chi Tâm...

Hai mắt Nhiếp Vân lập tức sáng lên!

Mục đích chủ yếu hắn tới chiến trường tam giới chính là vì tìm vật này, hắn không có ngờ tới nó lại ẩn nấp ở dưới Hỗn Độn vương phù lệnh!

Nếu như không có lấy đi Vương Phù lệnh, căn bản sẽ không thấy được nó!

- Đệ đệ, ba chuyện đệ muốn ta hoàn thành, ta sắp làm xong tất cả rồi.

Tìm được Tam Giới Chi Tâm, cảm giác mất hứng trước đó lập tức biến mất, Nhiếp Vân đang định xông tới lấy nó đi thì sắc mặt đột nhiên biến sắc, một cỗ uy áp khiến cho linh hồn hắn run rẩy đột ngột truyền tới, toàn bộ chiến trường tam giới không ngừng sôi trào.

Ngay sau đó, trong ánh mắt sợ hãi của mọi người, một cái vòng xoáy to lớn màu đen chậm rãi xuất hiện ở trên bầu trời, mang theo lực lượng kinh khủng, vô cùng vô tận.

- Đây là... Cường giả Phong vương...

Trong đám người không biết là người nào kêu lên một câu, tất cả mọi người đều hoảng sợ biến sắc.

- Cường giả Phong vương?

Trong nháy mắt Nhiếp Vân đã biết đối phương nói không sai. Bởi vì vòng xoáy màu đen phía trên tựa như đại biểu cho lực lượng căn bản nhất hỗn độn, cho dù hắn thực lực mạnh mẽ như vậy, thế nhưng đứng ở trước mặt nó vẫn không có chút phản kháng nào, tựa như đã bị đối phương hoàn toàn nắm giữ trong lòng bàn tay vậy!

Áp lực cường đại trực tiếp kích thích linh hồn, khiến cho người ta từ sâu trong lòng sinh ra cảm giác bái phục.

Loại lực lượng này đã vượt xa Chúa Tể!

Chỉ có một giải thích duy nhấ, đó chính là... cường giả Phong vương!

Không nghĩ tới Nhiếp Vân vừa mới phát hiện ra Tam Giới Chi Tâm, sắp hoàn thành chuyện mà Nhiếp Đồng giao phó thì cường giả Phong vương lại đột nhiên xuất hiện!

- Cường giả Phong vương xuất hiện, thân phận của ta rất có thể sẽ bị nhìn ra...

Cảm nhận áp lực trong vòng xoáy lan tràn ra, trái tim Nhiếp Vân dần dần trùng xuống.

Hắn không phải là người của Tà Nguyệt Chí Tôn vực, điểm này Chúa Tể không nhìn ra, thế nhưng cường giả Phong vương tuyệt đối có thể nhìn một cái là nhận ra được. Hơn nữa máu của hắn tương tự với Tu La vương, không cẩn thận còn sẽ bại lộ.

Một khi như vậy, tất sẽ bị đối phương bắt đi.

Bị bắt đi, cùng lắm thì chết, thế nhưng mấu chốt là chuyện mà đệ đệ muốn hắn hoàn thành lại không hoàn thành được, vạn nhất đệ đệ xuất hiện vấn đề, như vậy hắn có hối cũng không kịp.

Mặc dù thực lực của hắn ở trong Chúa Tể coi như đỉnh tiêm, thế nhưng hắn cũng không cho rằng mình có thể là đối thủ của cường

giả Phong vương.

- Trước tiên lấy Tam Giới Chi Tâm đi rồi nói sau.

Đoán ra kết quả sau khi cường giả Phong vương sau xuất hiện, Nhiếp Vân biết hắn không có thời gian suy nghĩ nhiều, ngón tay búng một cái, Hỗn Độn tĩnh tâm bình lập tức bắn thẳng về phía Tam Giới Chi Tâm ở phía dưới.

Trước tiên không quan tâm cường giả Phong vương này tới nơi này là muốn làm gì, thu Tam Giới Chi Tâm lại rồi nói sau!

Tam Giới Chi Tâm lẳng lặng trôi lơ lửng ở trong không gian phía dưới, chậm rãi xoay tròn, tản mát ra lực lượng chứa vạn vật. Trước đó Nhiếp Vân vừa mới tiến vào nơi này đã cảm nhận được sự nóng bỏng chính là từ bên trong đó phát ra.

- Khỏa Tam Giới Chi Tâm này mặc dù so ra kém với Cổ chiến trường chi tâm, thế nhưng cũng không kém quá nhiều! Xem ra từ trên bản chất mà nói, chiến trường tam giới này không kém hơn so với Chí Tôn vực, thậm chí từ trình độ lớn nhỏ của không gian còn càng thêm lợi hại hơn một chút!

------oOo------

Chương 2397: Tam đại cường giả Phong vương (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hỗn Độn tĩnh tâm bình đi tới trước mặt Tam Giới Chi Tâm, Nhiếp Vân lập tức thấy rõ bộ dáng của nó.

Là một hình cầu tròn xoe, khác với Tam Giới Chi Tâm đan mà hắn luyện hóa trước đó, màu sắc khác biệt, phía trên có các màu lưu chuyển, thỉnh thoảng giao hòa, thỉnh thoảng lại chia lìa, trong cường đại lại càng thêm xinh đẹp và chói mắt.

Nhìn kỹ một cái, ở bên trong viên cầu này đại khái có bốn loại màu sắc, các không giống nhau, lại có thể dung hợp hoàn mỹ, nhìn hết

sức kỳ quái.

Khỏa Tam Giới Chi Tâm này hắn cảm ứng được nó so với chiến trường thượng cổ chi tâm mà hắn luyện hóa trước đó yếu hơn một ít. Bất quá, bản thân chiến trường tam giới đã nhỏ, ít hơn Chí Tôn vực. Bởi vậy không gian chiến trường càng thêm kiên cố hơn, pháp tắc càng thêm ổn định.

- Thôn phệ!

Biết rõ thời gian không cho mình nghĩ nhiều. Nhiếp Vân cũng lười nói nhảm, Hỗn Độn tĩnh tâm bình đột nhiên bành trường, lực lượng chợt thôn phệ qua.

Cũng vào lúc đó, hai đạo phân thân ẩn giấu ở bên trong bình cũng đồng loạt ra tay.

Hai đại cường giả Chúa Tể liên thủ phối hợp với uy lực mạnh mẽ của Hỗn Độn tĩnh tâm bình. Tam Giới Chi Tâm không có bất kỳ phản ứng nào, trong nháy mắt đã bị thôn phệ chiếm vào bên trong!

- Ồ? Tam Giới Chi Tâm này dường như không có linh trí... Thật là may mắn a, nếu không, muốn bắt nó đi, không có dễ dàng như vậy!

Thu lấy Tam Giới Chi Tâm, Nhiếp Vân lập tức thu nó vào trong nạp vật thế giới, cùng với Kiền Huyết long ấn, đều giao cho đệ đệ Nhiếp Đồng, đồng thời trong lòng hắn vẫn còn có chút nghi ngờ.

Rất rõ ràng vật này còn không có sinh ra ý thức của mình. Nếu không, bằng vào thực lực của hắn bây giờ, muốn phải thu được nó nhất định cũng phải tốn tâm huyết cực lớn, tuyệt đối không thể đơn giản như vậy được!

- Trở lại!

Lấy đi Tam Giới Chi Tâm, ngón tay Nhiếp Vân vội vàng điểm một chút, Hỗn Độn tĩnh tâm bình rơi vào trong lòng bàn tay. Hắn mới vừa làm xong những chuyện này thì vòng xoáy lực lượng trên bầu trời rốt cuộc cũng tích cóp tới cực điểm, một cái đầu người to lớn chậm rãi xuất hiện.

- Ồ... A Dục Vương!

Thấy rõ ràng bộ dáng của cái đầu này, một cường giả Chúa Tể khẽ hô.

Cường giả Phong vương đối với những người khác rất là thần bí, nhưng mà đối với một vị Chúa Tể sống ức vạn năm mà nói, dù sao cũng đã gặp qua. Cũng không có xa lạ như vậy a.

Ầm Ầm!

Đầu người A Dục Vương vừa mới xuất hiện thì lại có một tiếng nổ vang vọng. Ngoài ra còn có một cỗ khí tức cuồng bạo lan tràn ra toàn trường, khiến cho tất cả mọi người nín thở.

Cổ khí tức này so với A Dục Vương nhiều thêm vài phần sát lục, càng thêm lạnh lùng, khiến cho người ta có một loại cảm giác, chỉ cần bị cỗ khí tức này phong tỏa, cho dù có chạy xa đi nữa cũng khó có thể trốn thoát được.

Sưu!

Lại có một cái đầu người hiện lên.

Hoàn toàn khác với A Dục Vương, lông mày người này như là lợi kiếm, cặp mắt xoay tròn giống như lưỡi đao, chỉ cần nhìn vào một chút thì sẽ cảm thấy linh hồn bị hung hăng thiêu đốt, đau đớn không nói nên lời.

Tuyệt Sát vương!

- Tuyệt Sát vương cũng tới.

- Dựa theo đạo lý mà nói, cho dù lấy được Hỗn Độn Vương Phù lệnh, cũng chỉ có hoàn thành nội dung phía trên thì cường giả Phong vương mới sẽ xuất hiện, hơn nữa nhiều nhất cũng chỉ xuất hiện một người. Sao lúc này hai đại vương giả đều tới chứ?

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Hai đại vương giả đồng thời

hiện thân, là phúc hay họa?

Thấy cái đầu to lớn xuất hiện trên không trung, tất cả mọi người đều cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

Nhất là cường giả Chúa Tể, bọn họ không biết đã sống bao nhiêu năm, đối với bí mật tam giới cũng nắm giữ rất nhiều, biết càng nhiều thì bọn họ lại càng cảm thấy sợ hãi.

Kể từ khi Tam Giới thành lập, đã qua nhiều năm như vậy, hai đại cường giả Phong vương đồng thời xuất hiện, chỉ có lần trước khi hủy diệt Tu La Chí Tôn vực thì mới như vậy. Thế nhưng lúc này lại lần nữa xuất hiện loại cục diện này, chẳng lẽ thiên địa lại phải thay đổi hay sao?

Nếu như thật sự xuất hiện loại thay đổi cấp bậc đó, cho dù bọn họ là Chúa Tể thì cũng sẽ thân tử đạo tiêu!

- Hỗn độn sao lại chậm như vậy chứ?

Trong lúc mọi người đang sợ hãi thì A Dục Vương mở miệng, bất quá dường như cũng không phải là nói với mọi người, mà là nói với Tuyệt Sát vương vừa mới xuất hiện.

- Người này luôn luôn chậm trễ, chờ hắn chốc lát, hắn sẽ đi tới ngay thôi.

Tuyệt Sát vương chậm rãi nói.

Mặc dù hai đại vương giả chỉ đối thoại với nhau, thế nhưng lại mang theo uy nghiêm khiến cho người ta không dám phản bác, dường như toàn bộ Hỗn Độn hải dương cũng sẽ bởi vì nhất cử nhất động của bọn họ mà thay đổi cục diện.

Thậm chí còn khiến cho người ta có một loại cảm giác, chỉ cần thanh âm của bọn họ hơi lớn một chút thì sẽ làm cho cả chiến trường tam giới sụp đổ.

- Hỗn Độn vương cũng tới?

- Tam vương tề tụ?

- Xem ra chuyện này nhất định rất lớn, nếu không, tam vương cũng sẽ không đồng thời xuất hiện a.

Nghe thấy hai đại cường giả Phong vương nghị luận, trong lòng tất cả mọi người đều giật thót.

Xem ra cũng không phải là hai vị vương giả đi tới đơn thuần, mà là tam vương tề tụ!

Hỗn Độn hải dương tổng cộng có tứ đại cường giả Phong vương, sau khi Tu La vương tử vong, chỉ còn lại ba người, tam vương tề tụ nơi này, rốt cuộc đã có chuyện lớn gì xảy ra?

- Hừ, đừng có nói xấu ta, chuyện ngày hôm nay, ta sao có thể tới chậm được chứ?

Tuyệt Sát vương còn chưa dứt lời thì bầu trời phía trên đầu mọi người lần nữa sôi trào, lại một cái vòng xoáy đen nhánh không ngừng xoay tròn, giống như muốn thôn phệ bầu trời vậy, thanh âm này từ trong vòng xoáy màu đen truyền ra.

Hô!

Thanh âm kết thúc, lại có một cái đầu người xuất hiện ở trên bầu trời.

Người này cặp mắt không có con ngươi, lại có một đạo sương mù đen nhánh không ngừng xoay tròn, chỉ cần nhìn vào một chút là sẽ sinh ra cảm giác hôn mê nồng đậm, cả người tùy thời sẽ ngã xuống mặt đất. Cho dù là cường giả Chúa Tể cũng không thể may mắn thoát khỏi!

Không cần nhìn, tất cả mọi người lập tức biết rõ, đây chính là vị vương giả cuối cùng... Hỗn Độn vương!

- Được rồi, ba người chúng ta đều đã tới, cũng nên xử lý chuyện kia!

Thấy hắn đi tới, hai mắt thâm thúy của A Dục Vương chậm rãi nhìn về phía mọi người.

Mọi người lập tức cảm thấy có một cỗ áp lực khổng lồ từ trên hư không lan tràn tới, sắc mặt mỗi người đồng thời thay đổi.

------oOo------

Chương 2398: Ép đi (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước mặt đạo áp lực này dường như trên thân thể xuất hiện giây thừng, cho dù muốn chạy trốn cũng đã trở thành chuyện trong mơ mà thôi.

Sưu!

Ánh mắt của A Dục Vương đột nhiên nhìn vào trên người Nhiếp Vân.

- Ngươi chính là Nhiếp Vân?

Thanh âm nổ ầm ầm, đâm vào tâm linh người ta.

- Hồi bẩm vương giả, ta chính là Nhiếp Vân!

Thấy đối phương trực tiếp tìm mình, trong lòng mấp máy, thế nhưng Nhiếp Vân vẫn nhắm mắt thành thật trả lời.

- A Dục Vương, hắn không phải sinh mạnh sinh trưởng trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực của ngươi a!

A Dục Vương còn không có nói tiếp thì ánh mắt của Tuyệt Sát vương bên cạnh run lên, hai mắt phát lạnh.

- Quả thực ta không phải người của Tà Nguyệt Chí Tôn vực!

Thấy Tuyệt Sát vương vừa nhìn một cái đã nhậ ra thân phận của

mình, da đầu Nhiếp Vân run lên. Hắn biết lúc này dù có phủ nhận cũng không có bất kỳ tác dụng nào. Hắn lập tức liền ôm quyền nói:

- Hồi bẩm vương giả, ta là một sinh linh trong một tiểu thế giới, sau khi thực lực đạt tới Tru Thiên cảnh là lập tức tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn vực, trải qua tu luyện cho nên mới có thành tựu như ngày hôm nay!

Hắn trực tiếp thừa nhận, khiến cho đối phương bỏ đi nghi ngờ, làm cho đối phương không thể mở miệng từ thân phận của hắn.

Tà Nguyệt Chí Tôn vực tạo thành một phương đại thế giới, cũng có rất nhiều sinh mạng những tiểu thế giới khác tu luyện thành công. Không nói đâu xa, Tử Đồng Bất Hủy chính là một tòa thần sơn trong Hỗn Độn hải dương tu luyện thành công. Chỉ bằng vào việc không phải là người sinh trưởng ở Chí Tôn vực cũng không thể phán đoán hắn có quan hệ với Tu La vương a.

- Người một tiểu thế giới, tu luyện hơn ba vạn năm đạt tới cấp bậc Chúa Tể, lại có thể đánh chết Chúa Tể, loại tốc độ tấn cấp này quá nhanh a!

Tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của hắn, Tuyệt Sát vương cười lạnh một tiếng.

- Hơn ba vạn năm?

- Nhiếp Vân đại nhân mới sống hơn ba vạn năm sao?

- Chuyện này là không thể nào a, một đầu đại đạo ta cũng lĩnh ngộ hơn ba vạn năm, sao trong thời gian ngắn hắn lại có thực lực như thế chứ?

- Nếu Tuyệt Sát vương đã nói, chắc chắn sẽ không có bất cứ vấn đề gì!

Đám người Vĩnh Dạ hoàng đế, Vô Nhật Chúa Tể ở phía dưới nghe được tin tức này, trong mắt mọi người tràn ngập vẻ hoảng sợ.

Ba vạn năm đối với sinh mạng trên Phù Thiên đại lục mà nói, là

mong muốn không thể cầu, thế nhưng đối với người của Tà Nguyệt Chí Tôn vực mà nói, lại chẳng khác gì một hô hấp, trong một nháy mắt cả.

Lấy Tiêu Diêu Tiên làm thí dụ. Hắn rất có khả năng uống say một lần, sau khi tỉnh ngủ cũng đã trải qua mấy chục vạn năm, ức năm, thời gian ngắn ngủi như vậy lại tu luyện thành Chúa Tể... Nhiếp Vân này cũng quá nghịch thiên a!

Trước đó mọi người cảm thấy thực lực của hắn lợi hại. Tất cả đều cho rằng hắn đã sống vài ức vạn năm, không biết thì thôi, thế nhưng ai cũng không nghĩ tới tuổi tác của hắn lại còn nhỏ như vậy.

- Tu La vương ở đâu?

Không để ý tới lời nói của Tuyệt Sát vương, ánh mắt của A Dục Vương không buồn không vui, chỉ lạnh lùng hỏi.

- Tu La vương?

Thấy đối phương trực tiếp như vậy, tim Nhiếp Vân giống như nổ tung, trong lòng khẩn trương không thôi. Thế nhưng trên mặt lại không có chút biểu hiện nào, hắn cố ra vẻ kinh ngạc, vẻ mặt mê hoặc hỏi lại.

- Ta chỉ là một Chúa Tể bình thường. Làm sao biết được chứ?

Ngữ khí của hắn rất đơn giản, giống như đang nói, các ngươi là cường giả Phong vương mà cũng không biết được. Một Chúa Tể nho nhỏ như ta sao có thể biết được a?

- Ngươi không biết?

A Dục Vương nhướng mày. Một cỗ lực lượng cuồng bạo lập tức quét tới. Giống như bão táp bao phủ khắp nơi.

Ùng ùng!

Hỗn Độn hải dương phía sau vòng xoáy sôi trào kịch liệt, giống như bão cuốn thủy triều, sóng gió kinh hoàng, tùy thời sẽ đánh tới.

Dưới cỗ lực lượng cuồng bạo này, tất cả Chúa Tể, đám người Vĩnh Dạ hoàng đế đều không nhịn được mà đầu gối trở nên mềm nhũn, quỳ sụp xuống đất.

Ở giữa áp lực, Nhiếp Vân cảm thấy như có một cái vũ trụ ép lên đỉnh đầu, gân xanh trên mặt hiện lên, huyết mạch toàn thân cũng giống như muốn đọng lại, không có một chút lực lượng phản kháng nào.

Mặc dù bị chèn ép sắp nổ tung, thế nhưng hắn biết lúc này không thể thừa nhận, một khi thừa nhận, nhất định hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Lúc này ngẩng đầu ưỡn ngực, chống cự xung động muốn quỳ xuống, cắn răng nói.

- Quả thực ta không biết!

- Không biết? Mặc dù không có cách nào phán đoán vận mệnh của ngươi, thế nhưng cũng có thể thôi diễn từ người bên cạnh ngươi. Dựa theo hành tung của ngươi, từ lúc ngươi tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn vực tổng cộng cũng chỉ chừng hơn một năm a! Một năm trước chẳng qua ngươi chỉ là Tru Thiên cảnh sơ kỳ, ngay cả tà nguyệt tướng sĩ cũng không bằng. Bây giờ lại là cường giả Chúa Tể, nếu như nói không có cường giả Phong vương ở sau lưng trợ giúp, ngươi cảm thấy ta sẽ tin ngươi sao?

Thấy người thiếu niên trước mắt này quật cường như vậy, A Dục Vương cười lạnh.

Mặc dù bọn họ là cường giả Phong vương, thế nhưng trước mặt nhiều cường giả như bây giờ, bọn hắn cũng không thể tùy ý giết người, huống chi đối phương lại là một vị Chúa Tể.

Không phải là bọn hắn không dám, mà là làm như thế làm tổn thất uy tín và mặt mũi cao cao tại thượng của bọn họ.

- Chỉ một năm từ Tru Thiên cảnh sơ kỳ tu luyện tới Chúa Tể...

Những người khác không dám nói chen vào, thế nhưng lại đồng thời hít sâu một ngụm khí lạnh.

Trước đó bọn hắn cho là ba vạn năm tấn cấp đến Chúa Tể cũng đã rất đáng sợ rồi. Thế nhưng nghe được đối phương chỉ chừng một năm đã từ Tru Thiên cảnh sơ kỳ đạt tới thực lực như thế này. Tất cả mọi người đều cảm thấy sắp phát điên.

Loại tốc độ tấn cấp này quả thực quá đáng sợ!

Những thiên tài như bọn họ ở trước loại tốc độ tu luyện này, quả thực không khác gì một đống phân a.

Nghe thấy đối phương dùng người bên cạnh mình để thôi diễn, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, khẽ nói.

- Vương giả thấy tốc độ tu luyện của ta ở Tà Nguyệt Chí Tôn vực, cũng không thấy trước kia ta trả giá bao nhiêu cố gắng và gian khổ a. Sở dĩ đi tới Tà Nguyệt Chí Tôn vực tấn cấp mau chóng như vậy, chẳng qua là trước kia tích lũy tới cực điểm, hậu tích bạc phát mà thôi! Lại nói, chẳng lẽ tốc độ tu luyện nhanh thì có cường giả Phong vương ở sau lưng trợ giúp hay sao? Vậy ta xin hỏi vương giả, tu luyện giả ngươi trợ giúp là ai? Hắn có loại tốc độ tu luyện như ta không?

------oOo------

Chương 2399: Ép đi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trực tiếp hỏi như vậy là hết sức vô lễ, tương đương với đang khiêu chiến uy nghiêm của cường giả Phong vương.

- Hừ! Cưỡng từ đoạt lý, thật là to gan!

Sắc mặt A Dục Vương trầm xuống, khuôn mặt âm trầm trước đó trở nên xanh mét.

Hắn từng ủng hộ người khác tu luyện, thế nhưng muốn đạt tới cấp bậc Chúa Tể, không có mấy ngàn vạn, hơn ức năm thì không thể

nào thành công. Trong thời gian ngắn ngủi ba vạn năm đã thành tựu Chúa Tể, ở trong nhận thứ của hắn, căn bản chưa bao giờ có.

Mặc dù không có tiền lệ, thế nhưng Nhiếp Vân vi phạm ý chí của hắn như vậy, tương đương với đang khiêu chiến uy nghiêm của hắn. Hai hàng lông mày của A Dục Vương có tia chớp lóe lên, một đạo lực lượng càng thêm mạnh mẽ không ngừng chèn ép, dường như muốn đánh chết Nhiếp Vân tại chỗ.

Cỗ lực lượng này so với thần binh Chúa Tể còn cường đại hơn, dường như Tam giới ma bàn cũng không chịu nổi được cỗ lực lượng này, nó không ngừng run rẩy, dường như tùy thời có thể sụp đổ.

Những Chúa Tể khác đang quỳ dưới đất, những cường giả còn lại cũng run lẩy bẩy. Giống như cỏ dại bên trong cơn lốc, tùy thời cũng sẽ bị nhổ tận gốc đi, mất đi sinh mạng.

Cường giả Phong vương quá đáng sợ, dù là một đạo ý niệm đơn giản thì đều không phải là thứ mà bọn họ có thể chống lại.

Dưới áp lực cuồng bạo, thân thể Nhiếp Vân không ngừng run rẩy, bất quá hắn vẫn kiên trì không có quỳ xuống, toàn thân đứng thẳng, tràn ngập ngạo nghễ.

- Nếu như Vương giả cảm thấy lời nói thật của ta chính là vô lễ, vậy thì mời Vương giả giết chết ta! Cho dù nói là ta biết Tu La vương tin tức nhưng không nói cũng được. Vương giả có thể xuất thủ! Dù sao ta không thẹn với lương tâm! Nhiếp Vân ta từ đầu cho tới lúc tu luyện tới cảnh giới Chúa Tể, cũng có cái gọi là cốt khí. Nếu như vương giả muốn dùng ước đoán chủ quan mà giết người. Như vậy ta cũng không có lời nào để nói, nhưng... Sau này toàn bộ tam giới cũng sẽ biết, A Dục Vương thấy tốc độ tu luyện của ta nhanh, trong lòng sợ hãi. Dường như sợ ta đoạt vị trí Phong vương của hắn, cho nên mới giết chết ta trước thời hạn! Giết thì giết, còn dùng loại cớ hư vô mờ mịt này quả thực là buồn cười. Vương giả không ngại làm mất mặt thân phận cường giả Phong vương hay sao?

Nhiếp Vân cười lạnh, trong giọng nói mang theo vẻ châm chọc nồng đậm.

Dù sao nhìn thái độ của đối phương, sát cơ đã sinh ra, tùy thời cũng sẽ động thủ. So với việc bị chém giết còn không bằng đánh bạc với đối phương một lần!

Không phải ngươi cho rằng ta biết tin tức Tu La vương mà không nói sao?

Ta lại cho rằng ngươi đang kiêng kỵ tốc độ tu luyện của ta nhanh, sợ đoạt vị trí cường giả Phong vương của ngươi. Cho nên mới muốn, giải quyết tai họa ngầm trước a!

Mặc dù lời nói này nói ra có chút rối loạn, thế nhưng dù sao muốn trở thành cường giả Phong vương, đầu tiên phải có hỗn độn Phong vương công nhận, thế nhưng chuyện này những người khác lại không biết... Cho nên rất nhiều người trong Tam giới vẫn rất nguyện ý tin tưởng!

Ngươi động thủ giết ta, chính là bụng dạ hẹp hòi, đường đường là cường giả Phong vương, bởi vì sợ một cường giả Chúa Tể vượt qua hắn mà lại xuất thủ trước.. Ta không tin ngươi có thể vứt bỏ cái ô danh này!

- Ngươi... Ngươi thực sự cho rằng ta không dám giết ngươi sao?

Nghe hắn nói như vậy, A Dục Vương thiếu chút nữa tức giận tới bạo phát.

Đường đường là cường giả Phong vương, người người tôn kính, Chúa Tể ở trước mặt hắn cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, đã lúc nào đã bị loại quát tháo, nói chuyện như vậy cơ chứ?!

Đơn giản là đối phương đang coi rẻ hắn a!

Mặc dù hắn là cường giả Phong vương, nắm trong tay một Chí Tôn vực, thế nhưng cũng không phải cái gì cũng biết, nhất là Nhiếp Vân. Chuyện liên quan tới đối phương cơ hồ hắn không thôi diễn ra được cái gì. Khi nào tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn vực trên thực tế là hắn từ tin tức từ lần đầu tiên đối phương xuất hiện mà suy đoán ra.

Đối phương nói như vậy, thậm chí không tiếc khiêu chiến uy nghiêm của hắn, chẳng lẽ thật sự không liên quan tới Tu La vương hay sao?

- Đương nhiên vương giả có thể giết ta, ngươi là cường giả Phong vương, cơ duyên tốt đạt được hỗn độn công nhận mà thôi! Nếu như đều là Chúa Tể, ngươi có phải là đối thủ của ta không cũng không biết chừng.

Nhiếp Vân cười nói.

Ánh mắt Nhiếp Vân nhìn về phía A Dục Vương càng thêm khinh miệt, tràn ngập vẻ đùa cợt.

Dường như hắn đang nói, ngươi thì có cái gì mà ngưu bức chứ? Cũng chỉ là cơ duyên tốt hơn mà thôi. Nếu như để cho ta đạt được hỗn độn công nhận, tuyệt đối sẽ có thể đánh cho ngươi răng rơi đầy đất...

Khinh thị trần trụi, không có bất kỳ chút che dấu nào!

- Thú vị, thú vị, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy một Chúa Tể lại dám khiêu chiến cường giả Phong vương như vậy! A Dục Vương, ngươi nhanh động thủ một chút đi, ta cũng không nhịn được muốn nhìn ngươi giết hắn nha!

Hỗn Độn vương ở bên cạnh cười hắc hắc, thanh âm như sấm sét, con ngươi xoay tròn không biết trong lòng hắn đang nghĩ cái gì.

- Có thể dưới uy áp của cường giả Phong vương mà còn không quỳ xuống, tiểu tử này quả thực rất cứng xương. A Dục Vương, ngươi có rat ay hay không? Không bằng để ta động thủ cho, ta bảo đảm sẽ khiến cho sẽ hắn hoàn toàn khuất phục!

Tuyệt Sát vương cũng nở nụ cười.

Hai đại vương giả này bị A Dục Vương cuống cuồng gọi tới, sau khi nghe tin tức mà Tu La vương nói, kết quả không ngờ lại chạy tới đây để xuất thủ đối phó với một Chúa Tể nho nhỏ. Chuyện này khiến cho bọn hắn cảm thấy có chút mất hứng, cho nên trong lời

nói cũng có vẻ nhạo báng.

- Hừ!

Nghe thấy lời nói của Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát vương, sắc mặt A Dục Vương khó coi vô cùng. Cũng không biết trả lời như thế nào, ánh mắt âm trầm như nước.

Giết chết một người như Nhiếp Vân, đối với hắn mà nói vô cùng đơn giản. Không tốn bao nhiêu công phu, chỉ cần một ý niệm là có thể hoàn thành. Thế nhưng giết đối phương, danh tiếng không tốt tất nhiên sẽ truyền ra ngoài, khi đó A Dục Vương hắn sẽ mang tiếng xấu đố kỵ, sợ vị trí bị người ta cướp đoạt, danh tiếng xấu này nhất định sẽ truyền đi!

Mặc dù những chuyện này cũng không tính là gì, thế nhưng hắn đường đường là cường giả Phong vương, đâu thể chịu nổi uy danh này chứ?

- Nếu Vương giả muốn giết ta, xin lập tức động thủ, nếu như không giết, xin rời đi!

Thấy vẻ mặt của A Dục Vương, Nhiếp Vân biết rõ hiệu quả những lời kia của mình đã có. Trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cái cổ cũng giương lên.

------oOo------

Chương 2400: Phù Lệnh phụng thiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Rất tốt, rất tốt, lần đầu tiên ta bị một Chúa Tể khích bác như vậy, ngươi rất có bản lãnh! Yên tâm đi, ta sẽ lập tức đi điều tra, hoàn toàn điều tra lai lịch của ngươi ra. Chờ ta hoàn toàn tra ra, nếu như còn dám nói như vậy, ta sẽ đánh chết ngươi tại chỗ!

Giận giữ quá háo cười, A Dục Vương liên tục cười lạnh.

Bây giờ ép thành như vậy, nếu như lại động thủ nữa, nhất định hắn sẽ bị những người khác cho là bụng dạ hẹp hòi, chờ hắn nắm giữ chứng cớ, lại đánh chết đối phương. Khi đó không ai dám nói gì nữa.

Nói xong, vòng xoáy đen nhánh chỗ hắn ở vang vọng tiếng nổ ầm ầm, chậm rãi biến mất ở trước mặt mọi người, uy áp to lớn mang theo lực lượng cường đại cũng dần dần tiêu tán.

Không ngờ lại… đi!

A Dục Vương đột nhiên rời đi khiến cho tất cả mọi người sửng sờ tại chỗ, ngay cả Nhiếp Vân cũng có chút không nghĩ tới.

Vốn hắn tưởng rằng vị cường giả Phong vương này sẽ không thuận theo, không buông tha, không để ý tới cái nhìn của ý tất cả mọi người mà bắt hắn về thẩm vấn. Thế nhưng dù thế nào cũng không nghĩ tới, đối phương lại cứ như vậy rời đi.

- Thú vị, thú vị!

Tuyệt Sát vương và Hỗn Độn vương thấy A Dục Vương rời đi, bọn hắn liếc mắt nhìn nhau, cười khẽ một tiếng, cái đầu to lớn cũng phát ra tiếng nổ, nhanh chóng biến mất ở trong vòng xoáy. Hai vị vương giả này sau khi A Dục Vương rời đi cũng xoay người rời đi, không có nửa câu nói nhảm.

Phù!

Tam đại vương giả rời đi, áp lực trên đỉnh đầu của mọi người biến mất, Tam giới ma bàn lại khôi phục vẻ yên tĩnh. Hỗn Độn hải dương đang sôi trào cũng dần dần bình tĩnh lại, dường như tất cả mọi chuyện vừa rồi đều là một giấc mơ vậy.

- Nguy hiểm thật...

Lúc này Nhiếp Vân mới cảm thấy toàn thân phát lạnh, mồ hôi thấm đẫm toàn bộ y phục.

Cưỡng từ đoạt lý với cường giả hỗn độn Phong vương, đây cũng

không phải là một chuyện dễ dàng, tùy thời sẽ phải chịu đựng khí tức bạo ngược của đối phương, vô luận là đối với thân thể hay là linh hồn, đều có khảo nghiệm rất lớn.

- A Dục Vương trong truyền thuyết mạnh mẽ quả quyết, bất cứ chuyện gì cũng tùy ý làm, lần này mặc dù bị mấy câu nói của ta ép uổng. Thế nhưng sau này nhất định sẽ còn kéo trở lại, đến lúc đó, cho dù có nói nhảm nhiều hơn nữa cũng vô dụng, cũng không ai cứu được ta.

Mặc dù may mắn tránh thoát khỏi một kiếp, thế nhưng hắn cũng biết sau này nhất định sẽ còn gặp phải nguy hiểm.

Nhìn như A Dục Vương rời đi lần này hắn đã an toàn, thế nhưng trên thực tế tai họa ngầm chân chính lại ở phía sau.

Đối phương nhận định mình có liên quan với Tu La vương, nhất định sẽ điều tra cặn kẽ, sợ rằng thời gian cho hắn cũng không còn nhiều.

- Nhất định phải tăng lên thực lực trước khi A Dục Vương tìm mình lần sau. Hoặc là để cho… Để cho Nhiếp Đồng hỗn độn Phong vương thành công!

Hai hàng lông mày của Nhiếp Vân nhíu lại, sắc mặt trầm thấp vô cùng.

Mặc dù lần này đối kháng với A Dục Vương nhìn như dũng cảm quả quyết, làm cho thế nhân khiếp sợ. Thế nhưng trên thực tế lại chôn xuống tai họa ngầm to lớn. Bất quá, không làm như vậy cũng không được, nếu không sợ rằng hôm nay hắn cũng đừng mong sống sót.

- Đúng rồi, trước đó ta cho là chạy trời không khỏi nắng cho nên đã thu Tam Giới Chi Tâm trước. Loại chuyện lớn này ba đại cường giả Phong vương không thể nào không biết a! Tại sao lại thờ ơ như vậy?

- Chẳng lẽ Tam Giới Chi Tâm đối với bọn họ mà nói cũng không quan trọng hay sao?

- Không có lẽ a, không phải chiến trường tam giới là do ba đại cường giả Phong vương liên thủ lấy ra hạch tâm thế giới hay sao? Thế nhưng bị người ta lấy đi, sao bọn họ lại không nói gì chứ?

Biết rõ nguy hiểm tùy thời cũng sẽ ập xuống. đồng thời Nhiếp Vân cũng cảm thấy kỳ quái trong lòng.

Hắn thu lấy Tam Giới Chi Tâm bởi vì sợ đối phương xuất thủ chém giết mìn. Khi đó hắn lại không có biện pháp trợ giúp đệ đệ, đây là hành động bất đắc dĩ. Vốn tưởng rằng chỉ bằng vào một điểm này cũng đã đủ chết. Thế nhưng không nghĩ tới ba đại vương giả lại không nói câu nào. Chuyện này khiến cho hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nếu nói ba đại vương giả không có phát hiện raTam Giới Chi Tâm đã bị hắn lấy đi, chuyện này hắn tuyệt đối sẽ không tin tưởng!

Chiến trường tam giới là do bọn hắn luyện chế mà thành, nhất định bọn hắn cũng biết vị trí của Tam Giới Chi Tâm. Bị người ta thu cũng không biết gì, như vậy cũng không cầ làm cường giả Phong vương nữa a!

- Không quan tâm tới những chuyện này nữa!

Suy nghĩ một hồi cũng không nghĩ ra, Nhiếp Vân lắc đầu một cái.

Đối phương phải phát hiện ra mới phải, một khi có người nắm chắc không buông, như vậy vậy hôm nay nhất định hắn đã bỏ mình.

Chiến đấu cùng cường giả Phong vương... Hắn còn tự biết mình a!

- Vương giả đi rồi sao?

Từ trong suy nghĩ trở lại, hắn lập tức cảm thấy không khí chung quanh vô cùng quái dị.

Chỉ thấy mọi người phía trước mắt bất kể là Chúa Tể hay là không phải là Chúa Tể đều dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn. Trên mặt hiện lên vẻ bội phục tới cực điểm.

Nhìn một chút, Nhiếp Vân nhất thời hiểu ra.

Mới vừa rồi ở trước mặt cường giả Phong vương, bọn họ ngay cả một lời cũng không dám nói, chỉ có thể quỳ xuống. Mà mình lại có thể thẳng thắn lên tiếng, thậm chí công khai chống đối... Chỉ bằng vào điểm này cũng đã khiến cho tất cả mọi người cảm thấy bội phục!

Ông!

Thấy thái độ của mọi người, Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ, hắn đang muốn rời khỏi nơi đây thì đột nhiên Hỗn Độn Vương Phù lệnh trong tay run rẩy.

Sưu!

Vương Phù lệnh bay ra đến không trung, bắn ra quang mang thất thải, giống như cây dù trong mưa giơ lên trời, đem trước khí lưu hỗn loạn trước mắt ngăn cản toàn bộ ở bên ngoài, bao phủ toàn bộ Tam giới ma bàn, chiến trường tam giới.

- Phù Lệnh phụng thiên... Đây là Hỗn Độn Vương Phù lệnh tạm thời sửa đổi nội dung, xuất hiện tình huống mới, chẳng lẽ... Ba đại vương giả muốn lần nữa ban bố Hỗn Độn Vương Phù lệnh mới hay sao?

- Ai mà biết được! Cảnh tượng mới vừa rồi các ngươi đã thấy rồi đó, cho nên nội dung phù lệnh lần trước đã hoàn thành!

- Không sai, nhìn tình huống bên trên có lẽ chính là tìm Nhiếp Vân Chúa Tể, nếu đã hoàn thành, như vậy đương nhiên phải sửa đổi nội dung, chẳng qua là ta không nghĩ nó lại tới nhanh như vậy mà thôi.

- Cho dù là cường giả hỗn độn Phong vương, thay đổi liên tục cũng sẽ bị người khác lên án, Phù Lệnh phụng thiên là một loại lệnh tuân theo thiên đạo, chẳng những chiến trường tam giới xuất hiện loại cục diện này mà sợ rằng toàn bộ tam giới cũng có thể thấy được a!

------oOo------

Chương 2401: Tam giới đều biết (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng vậy, Phù Lệnh phụng thiên, thiên đạo tuyên chiếu, toàn bộ tam giới cũng sẽ biết nội dung của phù lệnh mới, chúng ta muốn cướp tiên cơ, sợ rằng không có dễ dàng như vậy nha.

Từng đạo ý niệm từ trên đầu mọi người sinh ra, không ngừng lóe lên, nhìn một màn trước mắt hiện tại, khiến cho tất cả mọi người khiếp sợ không thôi.

- Phù Lệnh phụng thiên là cái gì chứ?

Nghe rõ những thứ này vào trong tai, Nhiếp Vân nhìn về phía một Chúa Tể cách đó không xa.

Chính là chỗ dựa của Vĩnh Dạ hoàng triều, Vô Nhật Chúa Tể.

- Phù Lệnh phụng thiên trên thực tế chính là... Hỗn Độn Vương Phù lệnh công khai!

Đối với câu hỏi của hắn, Vô Nhật Chúa Tể không dám chậm trễ cho nên vội vàng nói.

- Vương Phù lệnh công khai?

Nhiếp Vân nghi ngờ.

- Hỗn Độn Vương Phù lệnh chân chính, tình huống bình thường chỉ có rất ít người biết được. Chúng ta tốn nhiều tâm huyết như vậy để đi tới nơi này, trên thực tế chính là muốn biết nội dung bên trên Vương Phù lệnh! Nếu như không tới đây, tham dự tìm kiếm Hỗn Độn Vương Phù lệnh, muốn biết nội dung trong đó sẽ vô cùng khó khăn. Hơn nữa, chờ lúc ngươi biết, không cẩn thận còn đã bị người ta hoàn thành!

Vô Nhật Chúa Tể nói.

Nghe thấy hắn nói như vậy, Nhiếp Vân không khỏi gật đầu.

Người biết nội dung của Hỗn Độn Vương Phù lệnh có lẽ không ít, thế nhưng vì cơ hội mờ mịt kia mà mỗi một người cũng sẽ thủ khẩu như bình, tuyệt đối sẽ không nói nhiều. Cho nên nếu như toàn lực xông tới, tuyệt đối sẽ không nói cho quá nhiều người biết, giống như bây giờ vậy cộng thêm nhiều Chúa Tể như vậy, cũng sẽ không vượt qua trăm người.

Trăm người đối với ức vạn vạn sinh linh của tam giới mà nói, đã ít không thể ít hơn nữa.

- Phù Lệnh phụng thiên trên thực tế chính là cường giả hỗn độn Phong vương đem nội dung bên trongHỗn Độn Vương Phù lệnh lợi dụng thiên đạo tuyên đọc ra, chỉ cần là sinh linh trong tam giới, mỗi một người cũng có thể nghe được. Đều được hoàn thành nhiệm vụ trong đó, cuối cùng sẽ dựa theo mức độ hoàn thành, trình độ bao nhiêu mà tưởng thưởng!

Vô Nhật Chúa Tể nói.

- Dùng thiên đạo tuyên đọc ra?

Nhiếp Vân cũng hít sâu một ngụm khí lạnh.

Làm như vậy, chẳng phải tất cả mọi người đều biết hay sao?

Nhiệm vụ lần này rốt cuộc là gì lại khiến cho ba đại vương giả làm như vậy chứ?

Trong lòng cảm thấy kỳ quái, hắn ngẩng đầu nhìn lên trên không, chỉ thấy lúc này quang mang của Hỗn Độn Vương Phù lệnh đã hoàn toàn bao phủ khắp nơi, một tiếng nổ ầm ầm vang vọng. Vang dội trong lỗ tai của mỗi người, chỉ có mười chữ ngắn ngủi.

- Tất cả tin tức của Nhiếp Vân Quy Khư Hải!

Ầm!

- Tất cả tin tức của ta?

Da đầu của Nhiếp Vân run lên, sắc mặt thay đổi.

Quy Khư Hải ở chỗ sâu Tà Nguyệt Chí Tôn vực, Quy Khư tổ địa thần bí nhất.

Đám người Lạc Khuynh Thành đang khoanh chân ngồi ở trên bồ đoàn, thân thể tham lam hấp thu linh khí, cố gắng tu luyện.

Nhiếp Vân đưa bọn họ tới chỗ này rồi một mình đi chiến trường tam giới đã được hơn ba tháng. Trong khoảng thời gian này các nàng đều ở đây tu luyện trong Quy Khư tổ địa, tiến bộ hết sức rõ ràng.

So tốc độ tu luyện với Nhiếp Vân có thể còn kém hơn không ít, thế nhưng so với mọi người trong Quy Khư Hải mà nói, lại khiến cho tất cả mọi người khiếp sợ.

Người của Quy Khư Hải chỉ biết là Nhiếp Vân tu luyện nhanh chóng vô cùng, không nghĩ tới người mà hắn mang tới mỗi một người cũng đều là yêu nghiệt.

Ầm!

Thiên địa nổ vang ầm ầm, quang mang mờ ảo bao phủ tứ phương, khiến cho tất cả mọi người từ trong trạng thái tu luyện giật mình tỉnh lại.

- Có chuyện gì xảy ra?

Đám người Lạc Khuynh Thành tập họp lại một chỗ, ngẩng đầu nhìn lên trên không.

Các nàng đối với chuyện trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực hiểu không nhiều, thế nhưng nhìn thấy tình huống như vậy cũng biết, nhất định đã xảy ra đại sự, nếu không, tuyệt đối sẽ không xuất hiện cục diện như vậy.

Trong lúc đang nghi hoặc thì một tiếng nổ vang lên, đột nhiên vang

vọng ở trong lòng của mỗi người.

- Tất cả tin tức về Nhiếp Vân Quy Khư Hải? Là người nào điều tra Nhiếp Vân? Có loại uy năng thế này... Chẳng lẽ là cường giả Phong vương?

Nghe thấy đạo thanh âm này, sắc mặt đám người Lạc Khuynh Thành đồng thời thay đổi.

Có thể làm cho cả Tà Nguyệt Chí Tôn vực quang mang đỏ rực đầ trời, thậm chí ngay cả Quy Khư tổ địa cũng không tránh khỏi. Đây nhất định là cường giả Phong vương xuất thủ!

Là cường giả Phong vương nào muốn thu thập tin tức về Nhiếp Vân, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

- Nhiếp Vân, ngươi phải cẩn thận a...

Đám người Lạc Khuynh Thành lập tức ưu sầu, hận không thể lập tức lao ra Quy Khư Hải, nhanh chóng hội họp với hắn.

Bất quá, bọn họ cũng biết, bằng vào thực lực của bọn họ hiện tại, nếu như xông ra như vậy sẽ chỉ mang đến phiền toái cho Nhiếp Vân mà thôi. Bọn họ không thể cứu hắn mà chỉ có thể hy vọng Nhiếp Vân bình an vô sự.

- Tất cả tin tức về Nhiếp Vân Quy Khư Hải? Ha ha, A Dục Vương đã tin lời của ta?

Trên một chiếc cổ thuyền đang nhanh chóng di chuyển trong hỗn độn, Kiền Huyết hoàng đế nghe được đạo thanh âm này không khỏi hưng phấn cười ha hả, trong mắt hiện lên quang mang âm ngoan thủ lạt, miệng âm trầm nói.

- Nhiếp Vân, lần này để xem ngươi còn không chết hay không.

Cường giả Phong Vương sửa đổi nội dung bên trên Hỗn Độn Vương Phù lệnh. Hơn nữa lại đổi thành Phù Lệnh phụng thiên, chuyện này đã nói rõ đối phương đã hoàn toàn tin lời của hắn, sẽ cẩn thận điều tra Nhiếp Vân này!

Chỉ cần ba đại vương giả động thủ. Cho dù Nhiếp Vân này có mạnh hơn nữa thì cũng có ích gì chứ? Cũng chỉ chờ xong đời mà thôi!

- Hừ, Nhiếp Vân, chờ tới khi ngươi chết, ta sẽ đem tất cả mọi người có quan hệ với ngươi, bao gồm toàn bộ người của Quy Khư Hải diệt vong! Làm cho ngươi hối hận khi đối nghịch với ta!

Vẻ mặt Kiền Huyết hoàng đế tràn ngập dữ tợn. Da mặt không ngừng co rút.

Hắn đường đường là đế vương một nước, siêu cấp cường giả lĩnh ngộ hai nghìn chín

trăm chín mươi đầu đại đạo, phong quang vô hạn, đứng ở đỉnh phong tam giới. Thế nhưng lại vì Nhiếp Vân mà trở nên chật vật không chịu nổi, giống như chó nhà có tang. Loại cừu hận này quả thật không đội trời chung!

- Bị Phù Lệnh phụng thiên điều tra. Nhất định Nhiếp Vân này không có biện pháp chiếu cố đến ta, trước tiên phải về Kiền Huyết hoàng triều. Phái người nhah chóng điều tra lai lịch của người này, nhất định phải làm cho A Dục Vương hài lòng. Chỉ cần hắn đồng ý với ta một chuyện, như vậy cho dù lão tổ chết, người nào còn dám đụng đến ta nữa chứ?

Kiền Huyết hoàng đế cười lạnh một tiếng.

------oOo------

Chương 2402: Tam giới đều biết (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước đó hắn đã nghĩ kỹ, nếu như Nhiếp Vân quả thực là người mà A Dục Vương muốn tìm, như vậy cũng đồng nghĩa với việc hắn hoàn thành nội dung Hỗn Độn Vương Phù lệnh. Khi đó cho dù lão tổ có chết, thế nhưng có A Dục Vương làm chỗ dưa, ai dám động thủ với hắn chứ?

Sợ rằng ngay cả Chúa Tể cũng phải nịnh hót hắn!

Chính vì vậy hắn mới lớn mật một đánh cuộc, không nghĩ tới lần này lại đánh cuộc thành công!

Phù Lệnh phụng thiên thông báo tam giới, sau này Nhiếp Vân nhất định sẽ không có ngày tốt lành nào!

Trước đó bởi vì sợ hãi Nhiếp Vân trả thù cho nên hắn muốn chạy vào chỗ sâu trong hỗn độn, bây giờ đối phương tự lo cho bản thân mình còn không xong, đâu thể đi quản hắn được chứ? Đây chính là lúc có thể trấn áp xao động của Hồi Kiền Huyết vương a, hắn lại có thể lần nữa đế lâm thiên hạ!

Trong lòng mang theo hưng phấn, Kiền Huyết hoàng đế thao túng cổ thuyền bắn thẳng về hướng Tà Nguyệt Chí Tôn vực mà bay đi.

Ở một xó xỉnh của Hỗn Độn hải dương, một cái hồ lô rượu to lớn đang đang phi hành, Tiêu Diêu Tiên nằm nghiêng ở phía trên, lão tửu quỷ Hạ Hành thì đang bóp vai cho hắn.

- Sư phụ, linh dược người hco quả thực quá lợi hại, bây giờ ta đã đạt tới Tru Thiên cảnh sơ kỳ, cho dù tiến vào Chí Tôn vực cũng sẽ không bị thương tổn nữa!

Vẻ mặt Lão tửu quỷ tươi cười nói.

Trước đó hắn tiến vào chiến trường tam giới là dựa vào hiệu quả phòng ngự của pháp y Chúa Tể, bây giờ dưới sự giúp đỡ của Tiêu Diêu Tiên hắn đã hoàn toàn luyện hóa khỏa Khai Thiên tạo hóa đan kia. Thực lực đã đạt tới Tru Thiên cảnh sơ kỳ, cho dù có tiến vào Chí Tôn vực thì cũng có thể thản nhiên chịu đựng áp lực!

- Ta cả đời tiêu dao, không chịu bó buộc, một khi đến Tà Nguyệt Chí Tôn vực ta sẽ tìm một nơi. Lại khắc đại đạo phù điêu cho ngươi, để cho ngươi từ từ tìm hiểu, chờ có thành quả thì lại đi tìm ta.

Tiêu Diêu Tiên khoát tay nói.

- Vâng..

Biết người trước mắt này không muốn phiền toái cho nên Hạ Hành cũng không nói nhiều. Hắn vừa mới nói xong thì đã thấy Hỗn Độn hải dương đột nhiên sôi trào, quang mang mờ ảo ngập trời xuất hiện.

- Sao vậy?

Tiêu Diêu Tiên từ trên hồ lô ngồi dậy, cặp mắt sáng như đuốc.

- Phù Lệnh phụng thiên? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra mà lại khiến cho tam đại vương giả phải làm như vậy?

Hắn thân là Chúa Tể, nhìn tình huống một cái là có thể lập tức nhận ra. Hai hàng lông mày nhíu lại, vẻ mặt tràn ngập vẻ không thể tin được.

Phù Lệnh phụng thiên là do tam đại vương giả liên thủ ban bố, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra mà lại có thể khiến cho tam đại vương làm như vậy chứ?

Ầm!

Trong lúc hắn đang cảm thấy kỳ quái thì đakp thanh âm đột nhiên vang dội trong lỗ tai của hai người, khiến cho hai người đồng thời ngây người ra.

- Tất cả tin tức về Nhiếp Vân Quy Khư Hải?

-

Con ngươi của Tiêu Diêu Tiên co rụt lại.

- Chẳng lẽ...

- Trở về tìm Nhiếp Vân!

Hồ lô rượu khẽ động một cái, chợt thay đổi phương hướng, Tiêu

Diêu Tiên mang theo Hạ Hành lần nữa bay đi về phía chiến trường tam giới.

- Sư phụ, đã có chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc đây là chuyện gì đã xảy ra?

Mặc dù không biết đã có chuyện gì xảy ra, thế nhưng nghe được đạo thanh âm này, lại thấy dáng vẻ của sư phụ hắn đã biết chắc không phải là chuyện gì tốt, hắn lập tức cuống cuồng một phen.

- Thực lực của ngươi quá thấp, biết nhiều như vậy cũng không có chỗ tốt gì, cứ đi theo ta là được!

Tiêu Diêu Tiên cũng không giải thích, hồ lô rượu giống như chiếc thuyền xé gió cắt sóng, tốc độ cực nhanh.

Tam giới ma bàn.

Nhiếp Vân nhìn quang mang thất thải trên bầu trời, hai tay siết chặt.

Tin tức này vừa ra, nhất định sẽ có vô số người điều tra, khiến cho hắn trở thành đối tượng vạn chúng chúc mục.

Loại đối tượng này cùng không giống như sùng bái, sẽ khiến cho hắn rơi vào bị động, vô luận đi tới nơi nào cũng giống như đều bị người ta giám thị vậy!

- Khó trách A Dục Vương không nói một lời đã trực tiếp rời đi, hóa ra lại để cho tất cả mọi người giám thị nhất cử nhất động của ta. Như vậy coi như là chạy trốn tới chân trời góc biển thì cũng vô ích...

Không thể không nói chiêu này của A Dục Vương quá độc ác, thông qua thiên đạo tuyên đọc, bây giờ tất cả người trong tam giới đều biết tin tức này. Sẽ có người người chú ý tới hắn, chuyện này lại không thể tránh né được.

Nhìn chung quanh, chỉ thấy toàn bộ mọi người chung quanh đã đưa mắt tập trung tới bên này.

- Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng, người bị hắn nhìn một cái lập tức cúi đầu, nhìn chằm chằm xuống mặt đất.

Thiếu niên ở trước mắt chẳng những có thể đánh chết Chúa Tể, mà ngay cả cường giả Phong vương cũng dám trực diện chống đối, vạn nhất đắc tội với hắn.. Như vậy cho dù có bị đánh chết thì cũng là chết vô ích!

Dù sao hắn đã bị ba đại cường giả Phong vương chú ý, nếu như đối phương thực sự không cố kỵ chút nào mà giết lung tung khắp nơi, khi đó bọn họ chỉ có một con đường chết mà thôi!

- Nhiếp Vân Chúa Tể, tại hạ chợt có cảm giác, đang định bế quan tu luyện, từ hôm nay trở đi, không có chuyện lớn tại hạ tuyệt không xuất hiện, xin cáo từ!

Tuyết Hàn Chúa Tể đột nhiên cất cao giọng nói.

Nghe được lời của hắn, tất cả mọi người đều sửng sốt một chút.

Chúa Tể ba nghìn đại đạo viên mãn, đã không có cách nào tu luyện tiếp, làm sao lại chợt có cảm giác, định bế quan tu luyện chứ?

Bất quá, mọi người cũng chỉ nghi ngờ được một lát đã nhất thời hiểu rõ.

Người này đang lấy lòng với Nhiếp Vân a!

Phù Lệnh phụng thiên là quyết định của tam đại Phong Vương, không ai dám vi phạm. Bất quá, không vi phạm thì cũng không có nghĩa là nhất định phải đi làm, cũng có thể không đi làm nha! Tuyết Hàn Chúa Tể nói thẳng bế quan cũng đồng nghĩa với việc tỏ rõ thái độ với Nhiếp Vân. Hắn sẽ không đi điều tra chuyện này, ngược lại còn mượn cơ hội nói với Nhiếp Vân, ta sẽ không đối nghịch cùng ngươi!

Nhiều người như vậy đi làm Phù Lệnh phụng thiên, thêm một mình hắn cũng không nhiều, ít một cũng sẽ không thiếu.

Nếu như Nhiếp Vân lần này chạy trời không khỏi nắng, nhiều nhất hắn cũng không có làm sao. Sẽ không dẫn tới quá nhiều người chú ý, nếu như đối phương tránh thoát được kiếp này, như vậy nhân tình cũng đã kết xuống!

Không thể không nói, Tuyết Hàn Chúa Tể vô cùng thông minh, chỉ thoáng cái đã nhìn ra được mấu chốt của chuyện này.

------oOo------

Chương 2403: Thu hoạch (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân Chúa Tể, chúng ta cũng giống như Tuyết Hàn Chúa Tể vậy, sau khi trở về ta cũng sẽ bế quan, đồng thời ước thúc thuộc hạ, xin cáo từ!

Vĩnh Dạ hoàng đế cũng nói thẳng một câu.

Trước đó không cùng giao hảo với Nhiếp Vân, lúc này đối phương rơi vào trong nguy hiểm, chính là cơ hội tốt để lôi kéo a. Dù sao hắn chẳng qua cũng chỉ là bán bộ Chúa Tể, Chúa Tể cũng đã bày tỏ thái đọ trước. Dù hắn có nói như vậy thì cũng sẽ không dẫn tới cường giả Phong vương chú ý.

- Chúng ta đi!

Mọi người cũng có người giống như Tuyết Hàn Chúa Tể vậy, nhân cơ hội này lấy lòng Nhiếp Vân, cũng có một ít người cho vị thiếu niên này lần này sẽ chạy trời không khỏi nắng cho nên cũng không nói nhiều mà rối rít rời đi.

Trong nháy mắt, hơn trăm người trước đó còn tụ tập ở đây đã biến mất sạch sẻ, chỉ còn lại Nhiếp Vân và đám người Đoạn Diệc.

- Chủ nhân, chúng ta nên làm sao bây giờ?

Mọi người đã rời đi, đám người Đoạn Diệc nhìn về phía Nhiếp Vân rồi hỏi.

- Về Tà Nguyệt Chí Tôn vực trước đã.

Trầm tư một chút, Nhiếp Vân nói.

A Dục Vương làm ra Phù Lệnh phụng thiên, né tránh nhất định không phải là biện pháp tốt. Trước tiên trước Tà Nguyệt Chí Tôn vực, tiếp đón đám người phụ mẫu tới rồi lại nói tiếp. Nếu không, vạn nhất có người tìm bọn họ gây phiền toái, khi đó hắn cũng sẽ rơi vào thế bị động.

- Được!

Mặc dù Đoạn Diệc đám người đã trở thành Chúa Tể nhưng vẫn bị giới hạn linh hồn, vẫn phải hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của hắn. Thấy hắn đã có tính toán của mình cho nên bọn hắn cũng không hốt hoảng, tất cả đều không nói thêm gì nữa.

- Trở về đi!

Bàn tay nhẹ nhàng chộp một trảo, Phá Thần chu xuất hiện ở trước mặt mọi người. Sau đó hắn mang theo mọi người đáp xuống khoang thuyền.

- Phù Ám Triều, ngươi lái Phá Thần chu trực tiếp trở về Tà Nguyệt Chí Tôn vực, Đoạn Diệc, ngươi bảo vệ khoang thuyền, không nên để cho người khác quấy rầy ta!

Đứng ở trên boong thuyền, Nhiếp Vân quay đầu phân phó một tiếng.

- Dạ!

Đám người Phù Ám Triều, Đoạn Diệc gật đầu đồng ý.

Mặc dù bây giờ Nhiếp Vân có thể đánh chết Chúa Tể, thế nhưng trên thực tế lại là mượn uy lực của Hỗn Độn tĩnh tâm bình và nạp vật thế giới. Để cho hắn đi lái Phá Thần chu, nhất định tốc độ sẽ

không nhanh hơn so với đám người Phù Ám Triều.

Sưu!

Tiến vào khoang thuyền, Nhiếp Vân tiện tay bày ra một cái cấm chế, thân thể thoáng một cái đã tiến vào nạp vật thế giới.

Cái gọi là bế quan tu luyện của hắn là giả, mục đích thực sự là muốn nhìn một chút xem bây giờ Nhiếp Đồng đã thế nào rồi!

Ba chuyện Nhiếp Đồng hắn nhủ đã hoàn toàn hoàn thành, nếu như đệ đê có thể trong thời gian ngắn hoàn thành đoạt được tư cách Phong vương. Như vậy hắn cũng không cần phải sợ hãi đám người A Dục Vương nữa. Nếu như không được... Cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác mà thôi.

Khẽ búng một cái trong nạp vật thế giới, thân thể nhanh chóng đi tới bên cạnh Nhiếp Đồng.

Lúc này hắn vẫn yên tĩnh ngồi ở một chỗ. Không nhúc nhích, dường như đã biến thành một cỗ cương thi vậy.

Tinh thần khẽ động một cái, thần thức của Nhiếp Vân đã tiến vào trong cơ thể Nhiếp Đồng.

Trong cái đầu rộng rãi củaNhiếp Đồng đã hoàn toàn khác với g lần trước hắn đi vào. Đã biến thành một đại dương màu vàng, thân ảnh do linh hồn của Nhiếp Đồng biến thành đang lẳng lặng ngồi ở tại chỗ, đối kháng với bóng đen trên không trung.

Tam Giới Chi Tâm và Kiền Huyết long ấn lẳng lặng trôi lơ lửng ở trước người, không có nhúc nhích, dường như đã hoàn toàn bị luyện hóa.

Nhìn một hồi, muốn câu thông với Nhiếp Đồng. Chỉ là hắn lại phát hiện ra mình lại giống như lần trước vậy, cả người rơi vào một loại trạng thái đặc thù, không có cách nào trao đổi.

Sưu!

Nhiếp Vân lần nữa lui ra.

Bằng vào bản lĩnh của hắn bây giờ, cho dù dùng thực lực và ánh mắt bây giờ cũng không nhìn ra nguyên do là gì. Hắn cũng không biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bất quá, nhìn bộ dáng của đối phương. Trong thời gian ngắn có lẽ rất khó tỉnh lại.

- Ài!

Hắn biết lúc này nhất định không thể trông cậy nổi vào Nhiếp Đồng. Nhiếp Vân lắc đầu một cái, tinh thần thối lui ra khỏi thân thể của đối phương.

Mặc dù đã trở thành Sáng Thế giả của nạp vật thế giới, không gì không thể, nhưng mà thân thể của Nhiếp Đồng tự thành thời không, cho dù là hắn cũng không giúp được một chút nào.

Dù sao đây là giằng co giữa các cường giả Phong vương với nhau. Cho dù thực lực của hắn bây giờ không yếu, thế nhưng cách hỗn độn Phong vương vẫn còn có chênh lệch rất lớn.

- Trước tiên không quan tâm tới Nhiếp Đồng nữa. Nhìn qua năng lực sao chép của nạp vật thế giới một chút a!

Nạp vật thế giới luyện hóa Cổ chiến trường chi tâm, sau đó tấn cấp lên cấp bậc Chí Tôn vực. Từ lúc đó hắn còn không có cẩn thận quan sát qua, cho nên cũng không có thử qua cực hạn năng lực sao chép. Cho nên lúc này cũng vừa vặn thí nghiệm một phen.

Trước đó không có tấn thăng, nạp vật thế giới của hắn đã có thể sao chép ra thần binh bán bộ Chúa Tể, bây giờ nhìn xem có thể sao chép Chúa Tể thần binh hay không.

Thân thể nhoáng một cái, dưới chân đã xuất hiện một tòa cự sơn nguy nga. Đứng ở trên đỉnh núi, tinh thần tập trung cao độ.

Ông!

Một đạo thanh âm nhẹ nhàng vang lên, một thanh trường kiếm đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, lực lượng phía trên sôi trào, lóe ra uy lực xé rách không gian.

Ầm ầm!

Không gian đột nhiên xuất hiện vết nứt, trường kiếm lập tức vỡ nát, hóa thành bụi phấn rồi biến mất ở trong không khí.

- Có thể phỏng chế ra thần binh Chúa Tể, chỉ tiếc... Bây giờ trình độ không gian trình độ vững chắc của nạp vật thế giới còn chưa đủ, một bước cuối cùng kia không cách nào hoàn thành được!

Nhiếp Vân có chút tiếc nuối thầm nói.

Nương theo nạp vật thế giới tấn cấp lên cấp bậc Chí Tôn vực, hắn đã có thể tùy ý sao chép thần binh Chúa Tể. Chỉ là nạp vật thế giới vừa mới tấn cấp, tính vững chắc của không gian còn không có đạt tới tiêu chuẩn Chí Tôn vực chân chính. Cho dù có thể phỏng chế ra được thần binh Chúa Tể thì cũng sẽ trực tiếp tan thành. Khó có thể duy trì tồn tại trong thời gian dài.

Cũng không phải là nói nạp vật thế giới so với Tà Nguyệt Chí Tôn vực và những đại thế giới khác còn có cấp bậc thấp hơn. Mà là hắn dung hợp Cổ chiến trường chi tâm, Cổ chiến trường năm đó đã trải qua hạo kiếp, cho dù trên bản chất vẫn là một Chí Tôn vực, thế nhưng uy năng lại tiêu hao không sai biệt lắm.

------oOo------

Chương 2404: Thu hoạch (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất quá, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, từ từ ân cần săn sóc hoặc là thông qua thủ đoạn khác bổ sung, tuyệt đối có thể khôi phục lại được.

Chẳng qua là thời gian này nhất định không ngắn, bây giờ lại bị A

Dục Vương để mắt tới, muốn phải có được thời gian dài như vậy cũng chỉ là hy vọng xa vời mà thôi.

- Cho dù là Chúa Tể thần binh vẫn không thể sao chép, thế nhưng pháp y Chúa Tể, Chúa Tể phù ấn. Những đồ này lại có thể tùy ý phục chế nha!

Mặc dù nạp vật thế giới còn có chênh lệch đẳng cấp với Tà Nguyệt Chí Tôn vực, không có cách nào sao chép thần binh Chúa Tể. Thế nhưng những vật Chúa Tể khác cũng có thể tùy ý phục chế. Tỷ như Chúa Tể pháp y, Chúa Tể phù ấn, những thứ đồ này, muốn bao nhiêu là sẽ có bấy nhiêu, tinh thần khẽ động một cái thì trước mắt đã xuất hiện một đống rậm rạp chằng chịt, nhiều nhất cũng chỉ tiêu hao một ít nguyên khí mà thôi.

Những thứ đồ này mặc dù đối với hắn mà nói cũng không có tác dụng lớn. Thế đối với đám người Lạc Khuynh Thành mà nói, lại có trợ giúp rất lớn. Hơn nữa Chúa Tể phù ấn tương đương với tài sản, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu cũng đại biểu cho có vô số tài sản.

- Những Chúa Tể thần binh này có tác dụng thì có thể để lại, nếu như không có tác dụng quá lớn đối với ta thì có thể ban thưởng cho đám người Tử Đồng Bất Hủy, Bạch Đầu tôn giả!

Thấy vẫn không có cách nào sao chép thần binh Chúa Tể, Nhiếp Vân cũng không có cảm thấy mất mác, mà là khẽ mỉm cười một tiếng. Bàn tay khẽ lật, một đống lớn binh khí xuất hiện ở trước mặt mặt.

Trước đó chém giết đám người Giang Hào, Ứng Thiên Triệu hắn đã lấy được ba món thần binh Chúa Tể. Rồi sau đó lại đánh chết đám người Kiền Huyết lão tổ, Ma Thiên lão tổ, Phù Hư Chúa Tể, còn lấy được nhiều binh khí hơn.

Bọn họ đều là Chúa Tể, có thể luyện chế ra thần binh Chúa Tể, mặc dù tài liệu luyện chế khó tìm, thế nhưng là lão quái vật đã sống ức vạn vạn năm, mỗi người ít nhất cũng có ít bảy, tám món thần binh Chúa Tể trên người.

Tất cả bảo vật của ba đại Chúa Tể đặt ở ở một chỗ, trong tay của

hắn bây giờ đã có hơn hai mươi món thần binh Chúa Tể!

- Ba món thần binh phòng ngự Chúa Tể này, bổn tôn và hai đại phân thân mỗi người một cái!

Tinh thần khẽ động một cái, ba món thần binh phòng ngự Chúa Tể bay ra từ trong một đống bảo vật, trong nháy mắt đã bị hắn hoàn toàn luyện hóa, rồi chia ra mặc ở trên thân thể ba đại Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Thần binh phòng ngự Chúa Tể cường đại thế nào hắn đã tận mắt nhìn thấy. Cho dù bằng vào thực lực của hắn bây giờ, những Chúa Tể khác đã không có cách nào uy hiếp được hắn. Thế nhưng tất cả vẫn nên cẩn thận thì hơn.

- Trừ Kỷ Hư kiếm, hai thanh kiếm này chia ra cho hai đại phân thân luyện hóa!

Lại trong đống binh khí tìm được hai kiện trường kiếm thần binh Chúa Tể, hắn giao cho hai phân thân của mình luyện hóa.

Rất nhanh, bổn tôn và hai đại phân thân toàn thân đều là bảo bối, có thần binh Chúa Tể trong tay, thực lực lại lần nữa gia tăng.

Sưu!

Lấy đi toàn bộ binh khí mà mình có thể dùng được, thần binh Chúa Tể ở trước mắt còn dư lại hơn mười kiện, đối với những thứ này, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, thân thể nhoáng một cái thì người đã xuất hiện ở trên boong thuyền.

- Tử Đồng Bất Hủy, Bạch Đầu tôn giả, Cổ Ung tông chủ, đây là thần binh Chúa Tể, mỗi người các ngươi chọn một kiện thích hợp! Phù Ám Triều, Đoạn Diệc, các ngươi vừa mới tấn cấp Chúa Tể, cũng không có tài liệu luyện chế, mỗi người cũng lựa chọn một món đi!

Triệu tập mọi người lại ở một chỗ, bàn tay khẽ lật một cái, chừng mười kiện thần binh Chúa Tể còn lại rơi xuống trên boong, tản mát ra quang mang huy hoàng kinh người.

- Đa tạ chủ nhân...

Thấy hắn tiện tay ném thần binh Chúa Tể mà người người quý trọng giống như sinh mạng xuống dưới đất, để mặc cho bọn hắn lựa chọn. Mọi người lập tức cảm thấy vui vẻ, hưng phấn tới mức thiếu chút nữa nhảy lên, cho dù là bọn người Phù Ám Triều, Đoạn Diệc cũng không phải là ngoại lệ.

Tuy rằng bọn họ là Chúa Tể, cũng có năng lực có thể luyện chế ra thần binh Chúa Tể. Thế nhưng tài liệu có hạn, nếu muốn chân chính tìm được tài liệu luyện chế, còn không biết phải phí bao nhiêu thời gian nữa. Nếu như có thể trực tiếp thu được binh khí, đối với thực lực của bọn hắn cũng có trợ giúp rất lớn.

- Hai cái Phù Hư Đam Sơn này thích hợp với ta nhất!

Tử Đồng Bất Hủy là người nhìn trúng binh khí thành danh do Phù Hư Chúa Tể lưu lại đầu tiên. Chính là Phù Hư Đam Sơn.

Bản thể của hắn chính là một tòa hỗn độn thần sơn, đối với loại binh khí bạo lực này quả thực vô cùng yêu thích.

- Chuôi Nhật Nguyệt toa này ta muốn.

Bạch Đầu tôn giả cũng đưa ra lựa chọn.

Đám người Đoạn Diệc, Phù Ám Triều cũng đi tới, lựa chọn binh khí thích hợp với mỗi người.

- Nhiếp Vân... Ta không nên chọn thì hơn...

Nhìn binh khí đầy đất, mặc dù trong lòng tràn ngập khát vọng, thế nhưng cuối cùng Cổ Ung tông chủ vẫn lắc đầu một cái.

So với Nhiếp Vân, thực lực của hắn quá thấp, không những không có có bất kỳ trợ giúp nào, ngược lại còn một mực dựa vào đối phương. Nếu như lại lấy thêm thần binh Chúa Tể của người ta quả thực cũng có chút ngượng ngùng.

- Tông chủ khách khí rồi. Ta thân là một phần tử của Quy Khư Hải,

sau khi đạt tới cấp bậc Chúa Tể, lại tặng một món thần binh Chúa Tể cũng không có gì, cầm lấy đi!

Biết hắn đang nghĩ cái gì, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu, lại cười rồi ném qua một món binh khí.

Nếu như đối phương lòng tham không đáy, như vậy hắn tuyệt đối sẽ không đem những binh khí này đưa qua. Đối phương biến tiến biết thoái, biết rõ đạo lý tri ân báo đáp, đưa cho đối phương một món, thì thế nào cơ chứ?

Cho dù bây giờ hắn không thể sao chép ra thần binh Chúa Tể, thế nhưng sau này nương theo Cổ chiến trường chi tâm mà nạp vật thế giới dung hợp dần dần khôi phục, khi đó còn không phải muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu hay sao?

Cho nên, thần binh Chúa Tể trong mắt người khác vô cùng trân quý, thế nhưng đối với hắn mà nói lại chẳng qua chỉ là một đoàn nguyên khí mà thôi, không có gì là trân quý cả.

Có hai vị Đoạn Diệc, Phù Ám Triều cường giả cấp bậc Chúa Tể thay phiên khống chế, tốc độ của Phá Thần chu cực nhanh, không tới bảy ngày đã trở về đến Quy Khư Hải.

------oOo------

Chương 2405: Sát cơ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quy Khư Hải vẫn giống như trước đây, không có khác biệt quá nhiều. Chỉ bất quá nhóm người trải qua chuyến đi chiến trường tam giới, thực lực toàn thân mạnh hơn, cộng thêm với đám người Nhiếp Vân, xưng là đệ nhất tam giới cũng không quá đáng. Hơn nữa quang trọng nhất chính là Kiền Huyết hoàng triều và ba đại tông môn khác đã bị đánh cho nguyên khí tổn thương nặng nề, đã không còn có uy hiếp gì nữa.

- Không nên triệu tập quá nhiều người, như vậy khó bảo toàn

không có người bụng dạ khó lường, ngươi cứ mang ta tới chỗ những người ta mang tới đây là được!

Thấy Cổ Ung tông chủ tính toán tổ chức hội nghị tông môn, Nhiếp Vân vội vàng khoát tay.

Đạt tới loại cấp bậc này như hắn, một ít tục lễ, vinh dự đã không cần thiết, không cần thiết phảng lãng phí thì giờ.

Lại nói, mặc dù đám người Cổ Ung trong lòng chính trực, sẽ không làm chuyện tình gây bất lợi cho hắn, thế nhưng khó bảo toàn những người khác sẽ không làm!

Cám dỗ Phù Lệnh phụng thiên quả thực quá lớn, sợ rằng sẽ có không ít người gánh không nổi. Lúc này công khai thân phận, nhất định sẽ tự tìm phiền toái, còn không bằng đơn giản một chút,mang đi đám người Lạc Khuynh Thành.

- Vâng!

Cổ Ung tông chủ vội vàng gật đầu, xoay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát, đám người Lạc Khuynh Thành, phụ mẫu đã vội vã bay tới.

- Nhiếp Vân, có chuyện gì xảy ra?

Vừa nhìn thấy Nhiếp Vân, Lạc Khuynh Thành hấp tấp hỏi.

Tu vi của nàng quá thấp, hơn nữa Quy Khư Hải vì phòng ngừa bọn họ bị quấy rầy cho nên không có để cho những người khác tiếp xúc với các nàng. Vì vậy bọn nàng cũng không biết Phù Văn Phụng thiên rốt cuộc là có ý gì, bất quá, mặc dù không biết, thế nhưng chỉ cảm nhận được thiên đạo tuyên đọc là cũng đã biết chuyện tình nghiêm trọng.

- Một chút chuyện nhỏ mà thôi, trở về Thiên địa lục đạo rồi nói tiếp!

Quy Khư Hải ở bên trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực. Nhiếp Vân biết mọi hành động rất có thể sẽ bị cường giả Phong vương theo dõi, cho nên cũng không có nói nhiều, bàn tay khẽ chộp một trảo, đám người Lạc Khuynh Thành đã tiến vào Nạp Vật thế giới.

- Tử Đồng Bất Hủy, Bạch Đầu tôn giả, Đoạn Diệc, Phù Ám Triều, bốn người các ngươi đi tiêu diệt Vạn Nhận Sơn, Thập Thu Lĩnh, Đoạn Thiên Nhai cho ta, trong vòng ba ngày ta muốn biết kết quả!

Thu đám người Lạc Khuynh Thành đi, Nhiếp Vân lại phân phó một câu.

Mặc dù ba đại tông môn này đối với hắn hiện tại không có uy hiếp gì. Thế nhưng hắn giết tông chủ của bọn họ, lại cướp đi thần binh trấn tông, cừu hận đã kết xuống, so với việc để cho ba cái tông môn này liên hiệp điều tra mình, thông báo tin tức cho A Dục Vương phong, còn không bằng diệt trừ phiền toái trước.

Dù sao cũng đã đắc tội A Dục Vương, nhìn trận thế của đối phương, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho mình. Đã như vậy đắc tội nhiều hơn một chút cũng không có gì là đặc biệt.

- Vâng!

Đám người Đoạn Diệc nhận được mệnh lệnh, đồng thời gật đầu, bay thẳng ra phía ngoài.

Bằng vào thực lực của bọn họ bây giờ, quản ba đại tông môn cái gì đó, cho dù là Kiền Huyết vương triều cũng không cần phải nể mặt mũi chút nào.

Sưu!

Sau khi sắp xếp tất cả, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái đã tiến vào bên trong Nạp Vật thế giới.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Thanh âm trước đó là sao?

Vừa mới tiến vào Nạp Vật thế giới, phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên đã đi tới, mày kiếm giơ lên, trong mứt mang theo vẻ lo lắng.

- Là A Dục Vương...

Nhiếp Vân cũng không có giấu giếm mà đem chuyện trải qua gần

đây nói ra toàn bộ một lần.

- Tìm Tu La vương? Nhiếp Đồng không có sao chứ!

Sauk hi biết rõ chuyện gì xảy ra, mọi người đều cau mày, tỷ tỷ Nhiếp Tiểu Phượng hỏi.

Người của Thiên địa lục đạo đều biết Tu La vương chính là Nhiếp Đồng.

- Đệ ấy không sao!

Nhiếp Vân đem chuyện tình của Nhiếp Đồng ra, cũng nói lại một lần.

- Xem ra A Dục Vương đã nhận định ngươi và Tu La vương có quan hệ. Phát ra Phù Lệnh phụng thiên, có lẽ rất nhanh sẽ có thể điều tra ra được chuyện tình của Nhiếp Đồng, làm sao bây giờ?

Nghe hắn giải thích xong, tất cả mọi người đều cảm nhận được áp lực, phụ thân Lạc Chiêm Hào của Lạc Khuynh Thành nói.

Lúc này Lạc Chiêm Hào cũng đã đạt tới Tru Thiên cảnh, mặc dù chỉ là sơ kỳ, thế nhưng khí tức cũng no đủ, lực lượng mười phần.

- Ta cũng không có biện pháp gì.

Nhiếp Vân lắc đầu nói.

Nói thật bây giờ quả thực hắn cũng không biết nên làm cái gì.

Đối mặt với cường giả Phong vương hắn không có chút năng lực phản kháng nào. Nếu như Nhiếp Đồng không có khôi phục tỉnh táo, như vậy cũng chỉ có một mực bị động, muốn phản kích cũng không có năng lực.

- Nhiếp Vân, ta thấy có chút kỳ quái, ngươi mới vừa nói các ngươi vừa mới lấy được Hỗn Độn Vương Phù lệnh thì cường giả Phong vương đã tới, đúng không!

Lạc Khuynh Thành cau mày, dường như nhớ tới cái gì đó mà có chút nghi ngờ hỏi.

- Đúng vậy!

Nhiếp Vân gật đầu nói.

- Nếu như cường giả Phong vương trước đó đã biết giữa ngươi và quan hệ Nhiếp Đồng, nhất định đã sớm tìm ngươi, không thể nào ban bố ra nội dung này được. Lại còn làm mình trở thành trò cười! Tình huống bây giờ lại như vậy, mới vừa rồi đem nội dung thông báo cho tất cả mọi người, thì đã phát hiện ra ngươi, hơn nữa lại còn sửa đổi tin tức, ngươi không cảm thấy kỳ quái hay sao?

Ngón tay Lạc Khuynh Thành khẽ nghịch lọn tóc của mình, khuôn mặt trắng ngõn tràn ngập vẻ kỳ quái.

- Cái này...

Nhiếp Vân cau mày.

Nói thật, hắn cũng cảm thấy có chút cổ quái, từ nội dung của Hỗn Độn Vương Phù lệnh xem ra, mặc dù A Dục Vương biết Tu La vương có thể sẽ xuất hiện gần đây, thế nhưng cũng không biết sự tồn tại của mình. Nếu không, cũng sẽ không ban bộ Vương Phù lệnh, nhưng mà vừa mới đem Vương Phù lệnh tuyên bố ra lại đã tìm đến mình, chẳng lẽ... Có người trước đó đã báo tin cho hắn ta hay sao?

Không đúng a, Hỗn Độn Vương Phù lệnh là vật trong Tam giới ma bàn chiến trường tam giới mới có, chính là bởi vì tính duy nhất cho nên mới khiến cho vô số cường giả chạy tới tìm Tam giới ma bàn, không tiếc sinh tử.

Làm sao có thể có người biết tin tức trước thời hạn chứ?

Nói thật, trước đó hắn cũng nghĩ tới vấn đề này, chẳng qua là không có ngẫm nghĩ nhiều mà thôi. Lúc này nghe được Lạc Khuynh Thành nói như vậy, sự nghi ngờ trong lòng càng nặng hơn.

- Liệu có phải đã có người đã biết trước nội dung của Vương Phù lệnh, sau đó lại nói cho A Dục Vương hay không?

Lạc Khuynh Thành đem suy đoán của mình nói ra.

- Rất có thể!

Nhiếp Vân ngưng trọng nói.

------oOo------

Chương 2406: Lại về Kiền Huyết hoàng thành (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rất có thể tình huống là như vậy! Hơn nữa thời gian A Dục Vương nhận được tin tức cũng sẽ không quá sớm. Nếu không, hoàn toàn có thể trước thời hạn đổi nội dung bên trong Hỗn Độn Vương Phù lệnh ở Tam giới ma bàn!

Thế nhưng thời gian này cũng sẽ không quá muộn, chắc hẳn là sau khi Tam giới ma bàn mở ra.

- Liệu có người đã biết tin tức trước đó, thậm chí còn từng xuất thủ đối phó với ngươi, hoặc là... Âm thầm tiến hành điều tra đối với ngươi hay không?

Lạc Khuynh Thành phân tích.

- Kiền Huyết hoàng triều!

Nghe được nàng nhắc nhở, Nhiếp Vân giật mình.

Nếu như nói có ai một mực đối phó với mình, như vậy đó chính là Kiền Huyết hoàng triều!

Từ phục giang thì đối phương đã ôm địch ý cực lớn với hắn, thậm chí trước khi không có chém giết, rồi đoạt Kiền Huyết long ấn của bọn họ thì đối phương cũng đã phái người xuất hiện ở bên ngoài

Thần chi di tích để tiến hành vây quét.

Khi đó chiến trường tam giới vừa mới mở ra, rốt cuộc bên trong Hỗn Độn Vương Phù lệnh có nội dung gì không có người nào biết, dưới tình huống này Kiền Huyết hoàng đế lại làm như vậy, không thể không nói vô cùng quỷ dị!

Hơn nữa, sau khi đánh chết Kiền Huyết lão tổ, Kiền Huyết hoàng đế chạy trốn, chính là lúc sau khi mở ra Tam giới ma bàn, phương diện thời gian cũng vừa vặn như in!

- Rất tốt, Kiền Huyết hoàng đế, ta vốn không muốn đuổi tận giết tuyệt, ngươi đã tìm chết, như vậy cũng đừng trách ta không khách khí!

Suy nghĩ ra được nguồn cơn, đem các chi tiết kết nối vào một chỗ, rất nhanh hắn đã hiểu ra.

Nhất định là Kiền Huyết hoàng đế giở trò quỷ!

Về phần vì sao hắn ta trước khi Hỗn Độn Vương Phù lệnh không có xuất hiện mà đã biết nội dung trong đó... Chỉ cần bắt đối phương lại, rút ra trí nhớ của hắn, khi đó đương nhiên cái gì cũng biết.

- Các ngươi tạm thời đợi ở chỗ này đi, ta đây đi Kiền Huyết vương triều một chút.

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, hai mắt tràn ngập sát ý âm hàn.

Kiền Huyết thành.

Đây là hoàng thành đế quốc duy nhất bên trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực, từ lần đầu tiên Nhiếp Vân thấy cũng đã biết nội tình của nó kinh người ra sao.

Đối với hắn lúc đó mà nói, đây là vật khổng lồ, không dám ngay mặt chống lại, chỉ có thể thông qua các loại thủ đoạn quanh co, mà bây giờ, nhân vật nhỏ yếu lúc đó đã đổi thành đối phương.

Trên đường phố rộng rãi, dòng người di chuyển cuồn cuộn, khắp

nơi đều là tiếng rao hàng, thanh âm gọi mua, so với trước kia không có khác nhau chút nào. Từ lần trước tới cho đến bây giờ, thời gian còn chưa tới nửa năm, đối với một cổ thành truyền thừa ức vạn năm mà nói, vốn không có bất kỳ biến hóa nào.

Đúng như Lạc Khuynh Thành đã nói, Nhiếp Vân đã đoán ra nhất định là Kiền Huyết hoàng đế giở trò ở sau lưng, cho nên hắn mới đi tới nơi này.

Đối với người ở sau lưng muốn hãm hại mình, hắn sẽ không lưu tình, lại nói, A Dục Vương cũng đã chú ý tới hắn, như vậy cũng không cần thiết phải che che giấu giấu nữa.

Vì vậy, lần này tới Kiền Huyết hoàng thành ngay cả ngụy trang hắn cũng không làm, dùng diện mạo của bản thân đi tới.

Bất quá, hắn còn không có thói quen đối phó với người bình thường, mặc dù đi ở trong đám người, thế nhưng chỉ cần thực lực không có đạt tới cấp bậc Chúa Tể, căn bản sẽ không thấy được hắn. Tựa như tia sáng đi vòng qua trên người hắn, cả người ở trong một cái không gian khác.

- Các ngươi nghe nói gì chưa? Vạn Nhận Sơn, Thập Thu Lĩnh và Đoạn Thiên Nhai gặp phải cường giả công kích, hai ngày trước đã tan vỡ!

- Tan vỡ? Thật hay giả đó? Ba đại tông môn này nội tình thâm hậu, làm sao lại tan vỡ? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

- Nghe nói đã đắc tội với người không nên đắc tội!

- Người nào mà có năng lực lớn như vậy chứ?

- Chính là Nhiếp Vân kia!

- Ngươi nói... Chính là người đưa tới Phù Lệnh phụng thiên, Nhiếp Vân kia sao?

- Chính là hắn! Sao nào? Có phải ngươi đã thu góp được tin tức liên quan tới hắn hay không?

- Ta? Có thể khiến cho cường giả Phong vương đưa tới loại tin tức này. Người như vậy nhất định không đơn giản, ta còn muốn sống thêm một đoạn thời gian nữa a.

Đi ở trong đám người, khắp nơi đều là những lời đối thoại tương tự như vậy. Phù Lệnh phụng thiên làm tam giới khiếp sợ, bây giờ đề tài trong tam giới nhiều nhất cũng có liên quan tên của hắn.

Trong đám người có người kiêng kỵ sợ hãi, cũng có người hâm mộ, tò mò.

Hơn nữa chuyện xảy ra bên trong Tam giới ma bàn truyền ra ngoài, lại càng có nhiều người tràn ngập sung bái đối với người thanh niên gọi là Nhiếp Vân này.

Có thể đánh chết cường giả Chúa Tể, khiến cho Kiền Huyết hoàng đế cúp cái đuôi chạy trốn, khiến cho A Dục Vương không có biện pháp... Chỉ bằng vào những chuyện này, hắn đã thành thần tượng của tất cả những người trẻ tuổi.

- Ta nghe nói vị Nhiếp Vân này từ lúc còn là Thiết Giáp tướng tu luyện tới trình độ có thể đánh chết Chúa Tể cũng chỉ mới một năm, A Dục Vương thấy tốc độ tu luyện nhanh của hắn quá nhanh. Sợ sau này ở không phải là đối thủ của hắn. Vì vậy lúc này mới ban bố Phù Lệnh phụng thiên, muốn gây phiền toái cho hắn, lại tìm một cái cớ thích hợp để đánh chết đối phương.

- Chuyện này cũng quá ghê tởm a! Đã thành cường giả Phong vương, không ngờ ngay cả độ lượng cũng không có. Thật là mất mặt!

- Như vậy cũng quá đáng giận a!

- Không phải cường giả Phong vương phải được Hỗn Độn công nhận mới có thể thành công hay sao? Cho dù Nhiếp Vân này có thiên phú mạnh hơn nữa, một khi không được Hỗn Độn công nhận, như vậy cũng không thể nào là đối thủ của A Dục Vương!

- Nói thì nói như vậy, nhưng trước kia nếu như có người nói cho

ngươi biết Chúa Tể có thể đánh chết Chúa Tể ngươi có tin không? Có người nói cho ngươi biết từ Thiết Giáp tướng tu luyện tới cấp bậc Chúa Tể chỉ cần không tới một năm, ngươi có tin hay không?

- Cái này... Ta không tin!

- Còn không phải sao, vị Nhiếp Vân này sáng tạo quá nhiều kỳ tích, mặc dù A Dục Vương là cường giả Phong vương thế nhưng cũng phải sợ hãi. Nếu như không phải sợ hãi thì tại sao lại muốn điều tra một Chúa Tể chứ? Chuyện này không phù hợp với đạo lý a... Hơn nữa còn tạo thành tam giới thông truyền a?

- Cái này... Cẩn thận suy đoán, quả thực cũng có khả năng này nha.

Một trận thanh âm truyền vào trong tai hắn.

- Tin tức này từ tay người nào truyền ra vậy?

Nhiếp Vân sửng sốt, vô cùng kỳ quái.

Những lời đối thoại này rất rõ ràng đã hướng về phía bên hắn, khiến cho hắn chiếm cứ thượng phong dư luận.

------oOo------

Chương 2407: Lại về Kiền Huyết hoàng thành (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chuyện xảy ra trong chiến trường tam giới đã liên quan tới mặt mũi của Kiền Huyết hoàng triều, người Kiền Huyết hoàng triều che giấu còn không kịp, chắc chắn sẽ không truyền ra ngoài. Người có thể đem tin tức nói chính xác như vậy, rất có thể chính là một trong những người ban đầu ở trong Tam giới ma bàn.

Truyền tin tức như vậy, thậm chí còn hạ thấp A Dục Vương, tương đương với việc làm mất mặt cường giả Phong vương, lá gan không khỏi quá lớn.

Vì trợ giúp bản thân mình mà đắc tội với cường giả Phong vương... Sẽ không có người nào ngu như vậy nha?

- Bất kể là người nào truyền ra tin tức, chuyện này đối với ta mà nói, chỗ tốt lớn hơn chỗ xấu!

Nhiếp Vân cũng không phải là hạng người thích mua danh chuộc tiếng, bất quá tin tức này vừa mới truyền ra ngoài, cơ hồ toàn bộ người của Tà Nguyệt Chí Tôn vực đều biết A Dục Vương rất có thể là bởi vì hhét hiền ghen tài cho nên mới động thủ với hắn. Như vậy đối phương sẽ ném chuột sợ vỡ bình, chuyện này có trợ giúp rất lớn đối với hắn.

Có thể truyền ra tin tức này đã nói rõ có người ở trong bóng tối giúp hắn!

- Làm xong chuyện này, rốt cuộc la ai giúp ta, chung quy sau này sẽ có thể tra ra được!

Lại nghe đám người nói một hồi, phát hiện ra người có loại quan điểm này không ít, hắn đã biết chắc có người đã cố ý truyền bá tin tức như vậy. Bất quá, muốn tìm được người này sẽ phải phí không ít thời gian. Cho nên lúc này hắn lắc đầu một cái, sãi bước đi tới Kiền Huyết hoàng cung.

- Người này lại không có ở bên trong cung điện? Chẳng lẽ hắn ta không có trở về hoàng thành hay sao?

Rất nhanh đã đi tới trước mặt Kiền Huyết hoàng cung, nhìn cung điện nguy nga trước mắt, tinh thần đảo qua, hắn lập tức thấy rõ tình cảnh ở bên trong hoàng cung.

Lúc này trong hoàng cung cũng không có Kiền Huyết hoàng đế kia!

Sở dĩ Nhiếp Vân từ từ đi tới Kiền Huyết hoàng thành,mà không phải là bằng vào thực lực xông vào hoàng cung chính là bởi vì sợ người này không có ở đây!

Vạn nhất vừa nghe được tin tức hắn tới, nhất định đối phương sẽ bị

dọa sợ tới mức ẩn nấp bên ngoài không xuất hiện nữa, như vậy còn muốn tìm được đối phương là chuyện không thể nào.

Dù sao, chẳng qua hắn cũng chỉ là Chúa Tể, cũng không phải là cường giả Phong vương, còn không có năng lực phát hiện ra đối phương ẩn nấp ở bất kỳ đâu trong Hỗn Độn.

Không nghĩ tới hắn đã lặng lẽ đi tới ma Kiền Huyết hoàng đế vẫn không có ở trong hoàng cung, xem ra người này đã sớm đoán ra rất có thể hắn sẽ xuất hiện, vì vậy đã ẩn nấp ở một nơi không biết tên.

- Kiền Huyết hoàng triều đến bây giờ còn không có bất kỳ dấu hiệu hoảng hốt nào. Như vậy đã nói rõ, nhất định Kiền Huyết hoàng đế đã trở lại, hoặc là... Thông qua thủ đoạn đặc thù nắm cục diện vào trong tay!

Kiền Huyết lão tổ bị giết, Kiền Huyết hoàng đế chạy trốn giống như chó nhà có tang, làm cho toàn bộ Kiền Huyết đế quốc huyên náo, giống như mưa gió. Tình huống như vậy nếu như không có ai trấn giữ, cả đế quốc nhất định đã sớm rối loạn, tuyệt đối sẽ không yên bình như bây giờ.

Kiền Huyết hoàng triều không có loạn thì cũng đã nói lên một việc, nhất định Kiền Huyết hoàng đế đang tránh trong bóng tối, nắm cục diện trong tay!

- Linh hồn dò xét!

Nghĩ đến điểm này, tinh thần cường đại của Nhiếp Vân chợt lan tràn ra, giống như thủy triều đem toàn bộ Kiền Huyết hoàng thành bao phủ vào bên trong tinh thần.

Loại linh hồn cấp bậc của hắn, chỉ cần đối phương không có đạt tới cấp bậc Chúa Tể, như vậy cho dù quét qua thì cũng không có cách nào cảm thấy được.

Linh hồn quét qua mỗi một ngóc ngách trong hoàng thành, sau đó lại lan tràn xuống dưới đất.

Rất nhanh, Kiền Huyết hoàng thành, kể cả ức vạn dặm gần đó, thậm chí là địa phương mấy vạn dặm dưới đất cũng bị hắn quét mắt một lần, thế nhưng kết quả lại không có phát hiện ra cái gì.

- Kỳ quái, người này ẩn nấp ở nơi nào chứ?

Lục soát một vòng, cái gì cũng không lục soát ra được, hai hàng lông mày của Nhiếp Vân không khỏi nhíu lại.

Một người không phải là cường giả Chúa Tể ẩn nấp ở một nơi bí mật, dựa theo đạo lý mà nói, hắn có thể phát hiện ra được. Thế nhưng lúc này làm sao lại không có gì cả?

- Thiên nhãn!

Tinh thần không lục soát ra được, thiên nhãn của Nhiếp Vân lập tức mở ra, quan sát một chút, không biết qua bao lâu, hắn lại lần nữa lắc đầu một cái.

Không ngờ ngay cảThiên nhãn cũng không tìm được đối phương.

Ngón tay điểm một cái, một đạo truy tung chi khí vận chuyển, một lát sau, hắn vẫn lắc đầu.

Ngay sau đó Nhiếp Vân lại thử tất cả phương pháp và thiên phú Thiên Cơ sư, cuối cùng hắn bất đắc dĩ phát hiện ra, vị Kiền Huyết hoàng đế này dường như đã biến mất ở trong thời không, căn bản không có tồn tại vậy.

- Bằng vào thực lực của ta bây giờ, cho dù hắn ta dùng ngọc bài đưa tin thì ta cũng có thể phát hiện ra được dấu vết. Thế nhưng bây giờ lại không có gì cả, chẳng lẽ... Kiền Huyết hoàng đế này căn bản không có trở lại đây?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Không đúng a, nhìn Kiền Huyết đế quốc có chút yên tĩnh, không có chút gợn sóng nào. Như vậy lẽ ra vị Kiền Huyết hoàng đế này cũng ở gần đây chứ? Thế nhưng hắn dùng hết thủ đoạn cũng không tra ra được, chuyện này quả thực là kỳ quái.

Chẳng lẽ đối phương còn có cái thủ đoạn cao minh gì đó có thể lừa gạt được cường giả cấp bậc Chúa Tể dò xét hay sao?

Cho dù Kiền Huyết lão tổ sống lại, muốn hoàn toàn lừa gạt được mình, cái gì cũng không tra ra được thì cũng chưa chắc đã có thể hoàn thành a!

- Trực tiếp tiêu diệt Kiền Huyết hoàng triều, ta không tin hắn không đi ra.

Tìm nửa ngày không tìm được Kiền Huyết hoàng đế, Nhiếp Vân lắc đầu một cái, cũng lười tra xét nữa.

Đối phương không xuất hiện cũng không sao, trước tiên ta sẽ diệt căn cơ của ngươi, Kiền Huyết hoàng triều diệt vong, để ta xem ngươi có quản hay không quản!

Bất kể nói thế nào, hoàng triều diệt vong, ngươi cũng chỉ là người cô đơn, cũng tương đương với báo thù. Nếu như quản, như vậy trực tiếp bắt thỏ, chém giết ngươi tại chỗ.

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân cũng không có ý che giấu nữa, thân thể nhoáng một cái đã xuất hiện ở trên bầu trời Kiền Huyết hoàng cung.

- Kiền Huyết hoàng đế, ta cho ngươi thời gian mười hô hấp, mau cút ra đây cho ta, nếu không, toàn bộ Kiền Huyết hoàng triều cũng sẽ bởi vì sự ngu xuẩn, nhát gan của ngươi mà bị diệt vong!

Bay trên không trung, tinh thần của Nhiếp Vân phong tỏa tứ phương, miệng quát lạnh một tiếng, thanh âm giống như sấm sét vang vọng, nổ tung ở toàn bộ Kiền Huyết hoàng thành, vang vọng vào bên tai mỗi người.

------oOo------

Chương 2408: Hủy diệt Kiền Huyết hoàng cung (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Người nào gan to như vậy, dám giương oai ở trong Kiền Huyết hoàng thành.

- Đáng chết, giương oai ở trước mặt Kiền Huyết hoàng triều, chẳng lẽ không muốn sống nữa hay sao?

- Ồ... Là... Nhiếp Vân Chúa Tể?

- Xong rồi, quả nhiên tên sát tinh này đã tới, làm sao bây giờ?

Nhiếp Vân thét to một tiếng, thanh âm truyền vào hoàng cung, bên trong cung điện đầu tiên là cả kinh, sau đó như nổ tung.

Kiền Huyết hoàng triều thống trị đại lục nhiều năm như vậy, chưa từng có người nào không chút kiêng kỵ kêu tên như thế. Còn đi tới bên ngoài hoàng cung khiêu khích, vừa mới đầu tất cả mọi người đều cho rằng đây là một thanh niên không lớn ăn gan hùm mật gấu mới dám làm vậy, thế nhưng đợi cho tới lúc thấy rõ bộ dáng, toàn bộ mọi người thiếu chút bị hù dọa cho mất mạng.

Không phải là đối phương ăn gan hùm mật gấu, mà là gan của bọn hắn quá lớn!

Dám nói như vậy với một Chúa Tể, đây không phải là muốn chết hay sao?

Vô số hộ vệ bảo vệ hoàng cung nhìn về phía người trẻ tuổi tựa như chiến thần trên không trung, tất cả đều bị dọa sợ đến mức run run, đừng nói là xông lên, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Uy danh của Nhiếp Vân quả thực quá lớn, đánh chết Chúa Tể, đối kháng với A Dục Vương... Đừng nói là chiến đấu, nghe thấy cái tên hắn cũng đã khiến cho người ta từ sâu trong lòng sinh ra cảm giác tuyệt vọng.

- Là Nhiếp Vân Chúa Tể, hắn đến tìm Kiền Huyết hoàng đế báo thù!

- Lần này có trò hay để nhìn rồi.

- Không biết Kiền Huyết hoàng đế có xuất hiện hay không a.

- Nhìn những hộ vệ kia, bình thường mỗi một người đều cao cao tại thượng, bây giờ mỗi một người đều cúi thấp, như chó cụp đuôi, cổ cũng không dám ngẩng lên, thật là mất mặt!

- Không có gì là mất mặt a, nếu như ngươi là Chúa Tể, có thực lực như Nhiếp Vân đại nhân, nhất định bọn họ cũng sẽ làm như thế này với ngươi! Thực lực mới là vương đạo!

Khác với mọi người trong hoàng cung hốt hoảng. Người trong hoàng thành nghe thấy tiếng quát, mỗi một người đều lên tiếng nói cười liên miên, phần lớn đều đứng xem náo nhiệt.

Mặc dù Kiền Huyết hoàng triều không phải thống trị như bạo quân. Thế nhưng nhất định cũng không trong sạch chút nào. Hoàng triều truyền thừa ức vạn năm, quan liêu, các loại vấn đề mục nát sinh sôi. Cảm tình của dân thường với bọn hắn không sâu, diệt hay không diệt, đối với bọn họ mà nói, quan hệ không lớn.

Cho nên nhiều người cũng muốn nhìn một chút, nhìn xem hoàng quyền đứng sừng sững nhiều năm như vậy có thể bởi vì đắc tội với một nhân vật truyền kỳ như vậy mà hoàn toàn sụp đổ hay không.

- Nhiếp Vân đại nhân, ngươi thân là cường giả Chúa Tể. Cho dù có mâu thuẫn với bệ hạ thì cũng không thể động thủ đối với chúng ta a! Làm như vậy sẽ ảnh hưởng tới uy nghiêm của một Chúa Tể!

Bên trong hoàng cung có một vị đại thần bay ra, thân thể không ngừng run run, trên mặt lại mang theo vẻ kiên nghị, hắn cắn răng nói.

- Đúng vậy, bệ hạ đắc tội với ngươi, ngươi nên tìm hắn, mà không phải là chúng ta, nếu không, tin tức truyền đi ra ngoài, uy danh ngươi đặt ở chỗ nào chứ?

Lại có một vị đại thần bay ra.

Hai người kia mặc dù không nói nhiều, thế nhưng mỗi câu đều nói

trúng chỗ yếu, khiến cho Nhiếp Vân ném chuột sợ vỡ bình.

Không cần suy nghĩ. Đây nhất định là thủ đoạn mà Kiền Huyết hoàng đế lưu lại, khiến cho đại thần dùng những lời này ngăn cản Nhiếp Vân, để cho hắn ngại thân phận cho nên sẽ không tiện xuất thủ với hoàng triều.

Thân là Chúa Tể mà xuất thủ đối với bọn họ, quả thực có chút ỷ lớn hiếp nhỏ.

- Mười... Chín...

Mặc dù ý tưởng của Kiền Huyết hoàng đế rất tốt, thế nhưng hắn vẫn xem thường quyết tâm của Nhiếp Vân, nghe thấy lời của bọn họ, hắn căn bản không thèm để ý tới, ánh mắt giống như băng, trên miệng vang lên tiếng đếm lạnh lùng, không có chút ngừng nghỉ nào.

- Chẳng lẽ đại nhân thực sự không để ý tới thân phậ mà định ỷ mạnh hiếp yếu, không để ý tới thân phận Chúa Tể sao?

Nghe thấy hắn bắt đầu đếm ngược, da đầu vị đại thần thứ nhất run lên..

Theo hắn thấy, đối phương thân là Chúa Tể, vô luận như thế nào cũng sẽ cố kỵ tôn nghiêm, không dám quang minh chánh đại xuất thủ như vậy. Thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới cho dù nói tới như vậy thì đối phương cũng không quan tâm!

- Người mạnh nhất trong chúng ta cũng chỉ là bán bộ Chúa Tể, ngươi ra tay với chúng ta, chẳng lẽ không sợ dính nhân quả, không tránh khỏi tam tai cửu nạn hay sao?

Vị đại thần thứ hai vội nói.

Kiền Huyết hoàng triều từng có một vị Chúa Tể trấn giữ, đối với Chúa Tể có tam tai cửu nạn, cũng biết rất rõ.

- ... Tám... Bảy...

Nhiếp Vân không nhìn đối phương lấy một cái mà vẫn tiếp tục đếm.

Cái gì mà tam tai cửu nạn, nguy hiểm cái rắm. Cũng đã đắc tội với A Dục Vương, cần gì phải sợ những thứ mơ hồ này?

- Ngươi...

Thấy một màn này, mấy vị đại thần đang bay trên không trung mới biết được thiếu niên ở trước mắt này so với trong tưởng tượng của bọn hắn còn đáng sợ hơn nhiều! Trên trán mỗi người toát ra mồ hôi lạnh.

Khó trách Kiền Huyết hoàng đế bị dọa cho sợ đến mức ẩn nấp, không dám lộ diện, người trước mắt này không chỉ có thực lực mạnh, ý chí còn quá kiên cường, một khi định làm chuyện gì sẽ không sửa đổi. Quả thực không là người mà bọn hắn có thể đối phó.

Kế hoạch của Kiền Huyết hoàng đế vốn cho là hắn ẩn nấp, đối phương thân là Chúa Tể, chỉ cần dùng ngôn ngữ bức bách thì chắc chắn đối phương sẽ không xuất thủ đối với một ít đại thần trong hoàng cung. Thế nhưng hắn lại không ngờ lại là kết quả này!

- Làm sao bây giờ?

Thấy Nhiếp Vân tiếp tục đếm ngược, tùy thời sẽ công kích, mấy vị đại thần nhìn lẫn nhau, trong mắt hiện lên vẻ nóng nảy.

Tên sát tinh trước mắt này quá kinh khủng, căn bản không phải là tồn tại mà bọn họ có thể chống lại.

- Trốn!

Trong đám người không biết là người nào kêu một tiếng, nghe được thanh âm này, tất cả mọi người tựa như nhận được đại xa, nào dám dừng lại nữa. Cả đám đồng thời bay về bốn phương tám hướng.

Trong bọn họ, người thực lực kém nhất cũng đạt tới cấp bậc tông chủ, thực lực như vậy, nếu như muốn chạy trốn, chỉ cần một cái hô hấp đã có thể từ trong vị trí hoàng cung chạy ra khỏi Kiền Huyết

hoàng thành. Bất quá, bọn hắn vừa mới nhúc nhích thì đã lập tức cảm thấy trên người căng cứng, giống như cá tôm trong lưới vậy, bị giam cầm trên không trung, không có cách nào nhúc nhích được.

- Xong rồi... Nhiếp Vân Chúa Tể xuất thủ...

------oOo------

Chương 2409: Hủy diệt Kiền Huyết hoàng cung (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Sớm biết như vậy cũng không nên ở lại chỗ này, sớm chạy trốn đi thì hơn!

- Ta vốn cho là hắn bị A Dục Vương sử dụng Phù Lệnh phụng thiên điều tra, hắn sẽ khiêm tốn một ít, không dám lộ diện. Không nghĩ tới so với trước kia lại còn ác hơn.

Cảm nhận thân thể hoàn toàn bị giam cầm ở trên không trung, những đại thần này trố mắt nhìn nhau, mỗi người đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy được vẻ khủng hoảng nồng đậm.

Vốn bọn họ nghe được Phù Lệnh phụng thiên, bọn họ cho là Nhiếp Vân sẽ kiêng kỵ A Dục Vương, sẽ an phận một chút, không dám làm ra chuyện quá mức. Thế nhưng dù có nằm mơ cũng không nghĩ tới, đối phương so với trước kia còn ác hơn!

- A... Trốn!

Thấy chư vị đại thần trước đó bay ra ngoài đàm phán đã bị bắt, những người khác bên trong hoàng cung đều bị dọa cho gần chết, cả đám hỗn loạn, đồng loạt chạy trốn.

Mặc dù bọn hắn trung thành đối với hoàng triều, thế nhưng người có thể tận trung không tiếc tính mạng cũng chỉ có số ít, cũng không phải là người người đều có thể làm được chuyện này.

Lại nói ngay cả hoàng đế cũng chạy, bọn họ tận trung với kẻ nào

đây chứ?

Trong nháy mắt đã có vô số thân ảnh từ bên trong hoàng cung chạy trốn ra ngoài, nhanh chóng vọt tới bốn phương tám hướng, mỗi một người đều giống như chó nhà có tang.

- Đừng đi, nếu đã lựa chọn Kiền Huyết hoàng triều, tham vinh hoa phú quý, như vậy ở lại cho ta đi thôi!

Thấy những người này chạy trốn, Nhiếp Vân hừ nhẹ một tiếng, tinh thần khẽ động một cái, lao lung bao phủ chung quanh. Tất cả những người chạy trốn trong nháy mắt đều bị định thân ở trên không trung, cả đám tụ lại ở một chỗ.

Nếu như những người này lựa chọn thần phục Kiền Huyết hoàng triều thì cũng phải nghĩ tới sẽ có một ngày tử vong. Hắn đã xuất thủ, nếu như còn để cho những người này chạy trốn, tùy ý nói lung tung, như vậy chẳng phải hắn quá thất bại rồi hay sao?

- Ba... Hai... Một!

Tụ tập những người này lại một chỗ, Nhiếp Vân cũng không để ý tới nữa mà tiếp tục nhìn về phía hoàng cung, đếm mấy con số cuối cùng.

Thấy mình đếm xong mà Kiền Huyết hoàng đế vẫn không có xuất hiện, hắn hừ lạnh một tiếng, bàn tay nâng lên, đẩy về phía trước một cái.

Ầm!

Chưởng ảnh to lớn được tạo thành trên không trung, xé rách bầu trời mênh mông, bắn thẳng về phía cung điện sang trọng phía trước.

Còn chưa tới trước mặt thì đã va chạm với cấm chế phong ấn phía ngoài, phong ấn chí cực cường đại ở trước mặt một chưởng này của hắn lại giống như trẻ con trước mặt gia gia vậy. Toàn bộ đều vỡ nát, cung điện sang trọng, hoàn mỹ, tầng tầng lớp lớp sụp đổ, tạo thành một mảnh bụi đất.

Những đại thần, hoàng tử còn không có trốn ra, định vì Kiền Huyết hoàng triều tận trung đều bị trực tiếp nghiền nát thành bụi phấn, linh hồn cũng không chạy ra khỏi, hoàn toàn bị hồn phi phách tán.

Nếu đã xuất thủ, như vậy hắn sẽ không chút lưu tình nào. Kiền Huyết hoàng đế đã lựa chọn không ra, như vậy hắn sẽ làm cho đối phương vì sự ngu xuẩn của mifh mà trả giá thật lớn!

- A...

Mọi người bị giam cầm thân thể thấy hoàng cung nguy nga đã biến thành một cái phế tích, không ai chạy thoát khỏi. Mỗi một người đều bị dọa sợ đến mặt mũi trắng bệch, không ngừng run rẩy.

Thân là đại thần, bọn họ cũng đều biết trình độ vững chắc của hoàng cung, tòa hoàng cung này là do Kiền Huyết lão tổ tự mình bố trí xây dựng. Bình thường bán bộ Chúa Tể cho dù tay cầm thần binh Chúa Tể cũng rất khó có thể phá vỡ được phong ấn!

Cấm chế cường đại như vậy, một chưởng tiệnt ay của đối phương lại đánh cho nó tan thành mây khói... Đây chính là thực lực của Chúa Tể hay sao?

Khó trách ngay cả Kiền Huyết lão tổ cũng bị hắn đánh chết, dưới thực lực như vậy nghiền ép, ai có thể gánh chịu được chứ?

- Đến phiên các ngươi!

Một chưởng vỗ Kiền Huyết hoàng cung thành phế tích, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía mọi người trước mắt.

Sở dĩ để đám người này lại là bởi vì trong những người này nhất định sẽ có người biết tung tích của Kiền Huyết hoàng đế, thậm chí còn có thể liên lạc, nếu không, toàn bộ hoàng triều sẽ không yên tĩnh giống như bây giờ.

- Người có thể liên lạc với Kiền Huyết hoàng đế tự mình đứng ra, nếu không, ta giết chết từng người một trong bọn ngươi!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Ngữ khí của hắn không có tàn nhẫn, lạnh lùng, ngược lại còn giống như đang nói chuyện nhà với bằng hữu vậy. Thế nhưng nghe hắn nói như vậy, toàn thân của tất cả mọi người đồng thời run lên, không ngừng run rẩy.

Bởi vì bọn họ biết, người trước mắt này một khi nói ra là làm được, nói đã muốn giết chết từng người. Như vậy tuyệt đối sẽ không để lại người sống, dù chỉ là một nửa!

- Thế nào? Không nói sao?

Nhìn chằm chằm vào mọi người trước mắt, thấy không có một người nào đứng ra nói chuyện, Nhiếp Vân cười một tiếng.

Thình thịch!

Một tiếng nổ vang lên, một vị đại thần trực tiếp bị nổ thành thịt vụn, thi thể từ trên không trung rơi xuống, tựa như mưa máu.

- Cái gì?

Thấy hắn không có xuất thủ, chỉ hỏi một câu nà một vị đại thần cấp bậc tông chủ tột đã bị đánh chết, thậm chí ngay cả chết thế nào cũng không biết. Tất cả mọi người không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Tất nhiều người trong bọn họ đã đi theo Kiền Huyết hoàng đế nhiều năm, từng gặp qua Kiền Huyết lão tổ. Thế nhưng cho dù là vị cường giả Chúa Tể lão làng này dường như cũng không có loại thủ đoạn giết người vô hình này a!

Quá đáng sợ!

Đối mặt với thiếu niên này, bọn họ có cảm giác giống như đang đối mặt với một ngọn núi lớn, không có cách nào leo lên.

- Không nói? Kiền Huyết hoàng đế mình ẩn nấp, cũng đã buông bỏ các ngươi. Như vậy mà các ngươi còn muốn tận trung với hắn?

Rất tốt!

Giết chết một người, trấn áp tất cả mọi người, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng.

- Muốn từ trong miệng chúng ta hỏi ra tung tích của bệ hạ sao? Ngươi nằm mơ đi!

Trong đám người có một vị đại thần cấp bậc bán bộ Chúa Tể rống lên một tiếng.

Nhìn phục sức của người này, có lẽ địa vị cực cao, ở trong đám người cũng có địa vị không thấp, nghe hắn nói một câu như vậy, lập tức có không ít người hưởng ứng với hắn.

- Bây giờ ngươi phách lối như vậy, chúng ta tự nhận thực lực không bằng ngươi, không có bất kỳ biện pháp nào, chờ sau khi A Dục Vương điều tra rõ rồi xuất thủ, khi đó ngươi cũng chờ chết đi!

- Ha ha, ngươi có bản lĩnh thì cứ giết chúng ta. Bất quá, ngươi cũng sẽ không tốt là mấy nha. Dến lúc đó cũng sẽ bị A Dục Vương vĩ đại đánh chết! Sống không bằng chết!

------oOo------

Chương 2410: Lưu ảnh thạch bích

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bệ hạ đã đem chi tiết về ngươi điều tra ra được, cũng đã nộp lên A Dục Vương. Sợ rằng ngươi sẽ chết nhanh hơn so với chúng ta nha.

Mấy vị đại thần này điên cuồng cười, nhìn bộ dáng của bọn họ nhất định đã biết mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Vì vậy cả đám cũng không sợ đắc tội với Nhiếp Vân nữa.

- Ta có chết hay không cũng không cần các ngươi lo lắng, nhưng ta lại biết, các ngươi còn chết nhanh hơn so với ta!

Thanh âm của Nhiếp Vân lãnh đạm, cũng không thấy hắn có động tác gì mà có vài cái dây leo chợt từ phía sau lưng chui ra, vọt thẳng về phía mấy người này.

Sưu! Sưu! Sưu!

Mấy vị đại thần trung thành với Kiền Huyết hoàng đế này còn chưa kịp kinh hoàng thì đã bị Thiên Tâm Đằng chọc qua. Khí tức đoạn tuyệt, biến thành thi thể rồi rơi xuống mặt đất

- Van cầu ngươi đừng giết ta. Ngươi muốn bảo ta làm gì cũng được...

Thấy cảnh tượng như vậy, rốt cuộc đã có người không chịu nổi, có một vị đại thần quỳ sụp xuống đất, trong mắt tràn ngập vẻ cầu khẩn.

- Ta thật sự không biết bệ hạ ở đâu. Van cầu ngươi đừng giết ta...

- Chỉ cần không giết ta, ta lập tức phản bội Kiền Huyết đế quốc, vĩnh viễn không gia nhập.

- Nhất định thừa tướng Bàng Kim có biết bệ hạ ở đâu, tất cả mọi chỉ thị của bệ hạ đều là do hắn truyền tới.

Có người đầu tiên thì sẽ có người thứ hai, sự vô tình lãnh khốc và thực lực siêu cường của Nhiếp Vân đã khiến cho trong lòng mọi người run sợ, gần như hỏng. Chỉ còn kém chút nữa là vượt qua giới hạn chịu đựng của bọn họ. Những người khác cũng không do dự nữa mà liên tục phịch phịch, lại có mấy người quỳ xuống.

- Đáng hận. Khi bệ hạ còn các ngươi như chó vẫy đuôi mừng chủ, tranh thủ tình cảm, bây giờ lại vì mạng sống mà bán đứng bệ hạ, ta sẽ thay bệ hạ xử trảm đám phản đồ các ngươi!

Một tiếng quát to vang vọng, một lão giả trong đám người rống lên một tiếng. Đồng thời hai tay bắt về phía một vị đại thần đang quỳ mọp dưới đất.

Thực lực của hắn cũng là bán bộ Chúa Tể, chỉ lực mạnh mẽ. Vừa ra tay thì hàn khí đã bức người, đem toàn bộ không gian chung quanh phong tỏa lại.

- A...

Đại thần bị hắn công kích bị dọa tới mức biến sắc, hắn bất quá cũng chỉ là tông chủ đỉnh phong, căn bản không thể đỡ được. Vốn hắn tưởng rằng mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ thì đã thấy có một cái dây leo xuất hiện ở trước mặt, nhẹ nhàng đụng với bàn tay của lão giả kia.

Phanh! Phốc!

Máu tươi điên cuồng bắn ra, lão giả này bay rớt ra ngoài, hai tay cánh tay đã rơi xuống trên mặt đất, sắc mặt như tờ giấy trắng.

- Ngươi chính là Thừa tướng Bàng Kim?

Đánh bay lão giả này, Nhiếp Vân nhìn chằm chằm vào đối phương rồi lạnh lùng nói.

- Không sai, chính là ta, bất quá ngươi đừng có nghĩ hỏi ra được cái gì từ trong miệng ta, nằm mơ!

Khí tức thân thể đột nhiên nhanh chóng tăng lên, rất hiển nhiên vị Bàng Kim Thừa tướng này đang tính tự bạo!

Bất quá, Nhiếp Vân đứng ở đây, cho dù có muốn tự bạo cũng không có dễ dàng như vậy, Bàng Kim lập tức cảm thấy thấy hoa mắt thì đã có một người xuất hiện trước mắt hắn. Ngón tay nhấc hắn lên, lực lượng toàn thân đang tích góp dưới một ngón tay của đối phương đụng vào lại biến mất không còn tung tích, giống như trong cơ thể không còn có một chút thực lực nào vậy.

- Ta không cần nằm mơ, bởi vì ngươi rất nhanh sẽ nói cho ta biết!

Bắt Bàng Kim lại, sau đó Nhiếp Vân lại nhẹ nhàng điểm một cái ở trên người hắn.

- A...

Bàng Kim nhất thời run rẩy, sắc mặt không còn một chút máu nào, không ngừng lăn lộn trên đất, cả người co quắp, giống như đang phải chịu thống khổ khó tiếp nhận nhất trên thế gian này vậy.

- Ngươi giết... Ta đi!

Gân xanh trên trán hiện lên, cả người đều là mồ hôi, tiếng kêu thảm của Bàng Kim không ngừng vang vọng.

Hắn thân là Thừa tướng một triều, quyền cao chức trọng, lúc bình thường một mệnh lệnh phát ra cũng làm cho vô số người sợ hãi. Thế nhưng lúc này lại giống như chó chết nằm lăn lộn trên mặt đất như vậy. Thế thảm không nói nên lời.

Trên người đau đớn khó nhịn, thế nhưng vô luận làm thế nào cũng không thể chết được, chuyện này khiến cho hắn nhất hết hành hạ có thể so với địa ngục.

Kỳ thực Nhiếp Vân hoàn toàn có thể dùng thủ đoạn luyện hồn để biết được tin tức mà hắn muốn có. Hắn làm như vậy là cố ý để cho những đại thần này thấy, để cho bọn họ biết, không nói thật sẽ phải trả giá thế nào.

- Thế nào? Nếu như ngươi còn có thể kiên trì hai phút không nói, như vậy ta có thể cho ngươi ra đi một cách thống khoái!

Nhìn Bàng Kim đang lăn lộn trên đất, vẻ mặt Nhiếp Vân không có chút biểu tình nào.

- Ta... Ta... Ta nói!

Không ngừng co quắp, rốt cuộc Bàng Kim đã không chịu nổi, hắn dùng hết lực lượng trên người rống lên một tiếng.

- Rất tốt, ta đang chờ những lời đó, Kiền Huyết hoàng đế ở đâu?

Dùng thủ đoạn của Nhiếp Vân, ngay cả Chúa Tể vị tất đã kiên trì được, huống chi chỉ là một bán bộ Chúa Tể. Thấy hắn lên dao

động, Nhiếp Vân lập tức hỏi, trong thanh âm mang theo vẻ đầu độc.

- Ta... Ta... Ta cũng không biết...

Bàng Kim không ngừng run run, thanh âm cũng có chút mơ hồ không rõ:

- Bệ hạ cho ta... Một thứ gọi là Lưu ảnh thạch bích, bảo ta có chuyện gì trực tiếp viết lên trên, hắn sẽ thu được tin tức. Có ra lệnh gì mới cũng sẽ thông qua vật này mà truyền tới...

Bàn tay khẽ lật một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái bia đá không lớn.

Lưu ảnh thạch bích là một loại phương thức đưa tin, giống như phù đưa tin vậy, có cùng công hiệu. Chỉ bất quá, phù đưa tin bình thường một khi bị người ta nắm bắt, nhất định sẽ biết người ở bên này. Thế nhưng Lưu ảnh thạch bích thì khác, ngươi truyền ra tin tức sẽ giống như đá chìm đáy biển vậy, đối phương nhìn không thấy, cho dù có tịch thu được thì ngươi cũng không biết, chỉ có lúc đối phương trả lời tin tức thì mới có thể biết được.

Vì vậy, vật này có tính ẩn nấp mạnh hơn. Cho dù thực lực của Nhiếp Vân mạnh như vậy, thế nhưng cũng không có cách nào truy xét được vị trí của đối phương.

- Lưu ảnh thạch bích? Người quả thực đủ cẩn thận a.

Nhẹ nhàng chộp một trảo, Lưu ảnh thạch bích đã xuất hiện ở trong lòng bàn tay, Nhiếp Vân nhìn một hồi. Phía trên quả nhiên có không ít lệnh, chẳng qua là nơi phát ra lệnh này ở đâu. Cho dù là hắn cũng không có cách nào nhìn ra được.&

------oOo------

Chương 2411: Cổ địa

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tất cả tin tức có thể nói ta đã nói... Ngươi mau cho ta cái chết thống khoái đi.

Giao Lưu ảnh thạch bích cho Nhiếp Vân, Bàng Kim hét lớn.

Dưới thủ đoạn của đối phương, ngay cả một cái hô hấp hắn cũng không chịu đựng được, so với việc như vậy, còn không bằng trực tiếp chết đi thì hơn.

- Như ngươi mong muốn!

Biết người này nói thật, đối phương cũng không biết vị trí cụ thể của Kiền Huyết hoàng đế, bàn tay của Nhiếp Vân nhẹ nhàng vung lên, Bàng Kim lập tức biến thành bụi bặm.

- Nếu như các ngươi không trả lời ra vị trí cụ thể của Kiền Huyết hoàng đế thì cũng sẽ như vị Bàng Kim này vậy!

Đánh chết Bàng Kim, Nhiếp Vân tiện tay bố trí một đạo ý niệm ở trên Lưu ảnh thạch bích, chờ đối phương đưa tin, đồng thời lại ngẩng đầu nhìn về phía mọi người trước mắt.

- Đại nhân, quả thực chúng ta không biết a. Chỉ cần đại nhân không giết chúng ta, làm trâu làm ngựa chúng ta cũng đều nguyện ý.

- Đúng vậy, chỉ cần không giết chúng ta, làm gì cũng được..

- Ta đã sớm muốn phản bội Kiền Huyết đế quốc, cầu Chúa Tể không giết.

Nghe thấy hắn nói như vậy, tất cả mọi người đều bị dọa tới mắt vẻ mặt biến sắc, cả đám người lớn tiếng cầu khẩn.

- Không muốn chết cũng được, phát ra Hỗn Độn thệ ngôn, quy thuận Quy Khư Hải, cả đời nghe theo mệnh lệnh!

Nhiếp Vân phất tay nói.

Mặc dù Quy Khư Hải có hắn trấn giữ, không ai dám bắt nạt. Nhưng mà bán bộ Chúa Tể vẫn quá ít, nếu như có thể đem tất cả đại thần

của Kiền Huyết hoàng triều thu vào. Nhất định sẽ có bay vọt về chất.

- Ta sẽ lập tức thề.

- Đa tạ Chúa Tể ân không giết.

Những người này đã sớm bị thủ đoạn lãnh khốc của Nhiếp Vân dọa cho sợ hãi. Lúc này nghe được có cơ hội giữ mạng sống, tất cả đều hưng phấn thề thốt, lại không dám do dự, đồng loạt phát ra Hỗn Độn thệ ngôn.

Làm sinh linh trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực, Hỗn Độn thệ ngôn đối với bọn họ có tác dụng rất lớn. Rất nhanh đã có phần lớn người phát xong thệ ngôn, chỉ còn có hơn mười đại thần muốn thần phục tới chết.

Đối với những phần tử trung thành này, Nhiếp Vân chỉ phất tay một cái là sẽ cùng lúc biến thành bụi bặm, ngay cả một mảnh vụn cũng không còn lại.

Thấy một màn như vậy, những người thuận theo hắn không khỏi thầm hô một tiếng may mắn.

Mặc dù bị Hỗn Độn thệ ngôn hạn chế, kiếp này sẽ thần phục Quy Khư Hải. Thế nhưng chung quy vẫn tốt hơn với trực tiếp tử vong.

- Được rồi, các ngươi đi Quy Khư Hải đi, cứ nói ta bảo các ngươi tới!

Sauk hi xử lý xong những đại thần này. Thấy bọn họ không biết tung tích của Kiền Huyết hoàng đế thật, Nhiếp Vân khoát khoát tay nói.

Kiền Huyết hoàng đế lo lắng bị mình báo thù, nhất định đã sớm ẩn nấp kỹ. Chuyện này cũng nằm trong dự liệu của hắn, cho dù có hỏi những đại thần này cũng vậy, dưới tình huống này, làm sao đối phương có thể bại lộ hành tungcủa mình được chứ?

Không thể không nói, thân là hoàng đế một đế quốc, người này quả

thực quá giảo hoạt!

Xem ra sau này tranh đấu với đám lão quái vật như vậy. Nhất định phải không chút lưu tình nào, ngay từ đầu, nếu đã đánh thì phải đánh cho đối phương không có sức đánh trả. Nếu không, chờ đối phương cắn ngược lại một cái. Nhất định sẽ bị thương!

- Lần nữa lục soát thêm một chút, ta cũng không tin người này có thể chạy trốn tới Hỗn Độn hải dương!

Thấy chư vị đại thần bay đi về phía Quy Khư Hải, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn về phía phế tích hoàng cung trước mắt.

Hoàng cung này mặc dù xa hoa, hoàn mỹ, là kiến trúc mà ban đầu Kiền Huyết lão tổ tự tay tạo nên. Thế nhưng đối mặt với công kích toàn lực của hắn vẫn không đỡ được, hoàn toàn đã bị phá hỏng.

Đi tới trước mặt phế tích, tinh thần khổng lồ lập tức lan tràn ra, bao phủ toàn bộ phế tích vào bên trong.

Hắn có một loại trực giác, Kiền Huyết hoàng đế này nhất định không có trốn xa!

Chỉ bất quá điều khiến cho hắn cảm thấykỳ quái và không hiểu đó là… Rốt cuộc đối phương dùng thủ pháp gì mà ngay cả cường giả Chúa Tể như hắn cũng có thể tránh thoát được?

Linh hồn của cường giả Chúa Tể đạt tới cảnh giới viên mãn, cho dù là phong ấn lợi hại hơn nữa thì cũng có thể tìm được. Cho dù là cường giả Chúa Tể ẩn giấu ở cái này thì nhất định hắn cũng có thể phát hiện ra được dấu vết, quyết không đến nỗi như bây giờ, không có một chút đầu mối nào.

- Được rồi, nếu như quả thực không tìm được thì không tìm nữa.

Lại cẩn thận quét qua phế tích một vòng. Thậm chí ngay cả dưới mặt đất hoàng thành hắn cũng quan sát qua một lần. Từ đầu đến cuối không có phát hiện ra điều gì dị thường, lúc này Nhiếp Vân mới lắc đầu một cái, đang muốn xoay người rời đi thì đột nhiên trong tai vang lên tiếng gọi ở phía sau. Ngay sau đó đã thấy có hai

bóng người bay tới.

Thấy hai đạo thân ảnh này, Nhiếp Vân sửng sốt một chút rồi lập tức nở nụ cười, nói:

- Tiêu Diêu Tiên! Hạ Hành tiền bối!

Hai người tới không phải là người khác, mà chính là Tiêu Diêu Tiên và lão tửu quỷ Hạ Hành.

Khi bọn họ lần nữa trở lại Tam giới ma bàn thì Nhiếp Vân đã rời đi, cũng không gặp phải bọn họ. Khi trở lại Tà Nguyệt Chí Tôn vực lại nghe được động tĩnh bên này cho nên mới chạy tới.

- Ngươi tiêu diệt Kiền Huyết hoàng triều sao?

Đi tới trước mắt, nhìn thấy phế tích trước mắt, Tiêu Diêu Tiên kinh ngạc hỏi.

- Ta hoài nghi Kiền Huyết hoàng đế đã sớm biết nội dung của Hỗn Độn Vương Phù lệnh, A Dục Vương sử dụng Phù Lệnh phụng thiên rất có thể cũng là thủ đoạn của hắn ta!

Đối với Tiêu Diêu Tiên, Nhiếp Vân cũng không giấu giếm cái gì, tinh thần khẽ động một cái, lập tức đem tin tức mà mình phán đoán truyền tới cho đối phương.

- Nếu đúng như như ngươi nói, chuyện này cũng không phải là không có khả năng!

Vẻ mặt Tiêu Diêu Tiên ngưng trọng vô cùng.

- Ta làm như vậy là muốn ép Kiền Huyết hoàng đế xuất hiện, ai ngờ người này so với trong tưởng tượng của ta còn tàn nhẫn hơn, cuối cùng vẫn không có hiện thân!

Nhiếp Vân cười khổ.

Mặc dù đối với Kiền Huyết hoàng đế có lửa giận rất lớn, nhưng mà bản thân hắn cũng không phải là người thích giết chóc, nếu như

Kiền Huyết hoàng đế chủ động đi ra, như vậy hắn cũng không đến nỗi hủy diệt toàn bộ hoàng cung.

- Phụ cận nơi này ngươi đã cẩn thận tìm kiếm qua một lần hay chưa?

Tiêu Diêu Tiên hỏi.

- Cũng đã lục soát rất nhiều lần, đáng tiếc vẫn không có gì cả!

Nhiếp Vân nói:

- Nếu như hắn ở đây, bằng vào thực lực của ta, có lẽ hắn không thể tránh khỏi a!

- Đúng vậy.

Tiêu Diêu Tiên gật đầu một cái, sắc mặt có chút ngưng trọng, một lát sau, đột nhiên hắn lại tự lẩm bẩm một câu.

------oOo------

Chương 2412: Tĩnh Tâm sợ hãi (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hắn... Có thể núp ở nơi đó hay không?

- Ngươi biết hắn ẩn nấp ở nơi nào hay sao?

Nhiếp Vân vui mừng nói.

- Cũng không phải là biết, mà là suy đoán mà thôi!

Tiêu Diêu Tiên nói đến đây lại ngẩng đầu nhìn qua Nhiếp Vân:

- Ngươi đã luyện hóa được Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình thì cũng nên biết vật này cũng không phải là thần binh Chúa Tể a!

- Không sai, quả thực thứ này không phải là thần binh Hỗn Độn!

Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình, mặc dù không phải là thần binh Chúa Tể, thế nhưng lại có uy lực so với thần binh Hỗn Độn còn càng đáng sợ hơn. Dường như có liên quan với thi thể trong Thần chi di tích trước đó, điểm này lúc hắn bị thô phệ vào trong Tĩnh Tâm bên trong bình cũng đã biết rõ.

- Sao vậy? Chẳng lẽ có liên quan với Tĩnh Tâm bình hay sao?

Suy nghĩ trong đầu Nhiếp Vân nhanh chóng vận chuyển.

Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình là thứ mà Kiền Huyết lão tổ lấy được, lúc này Tiêu Diêu Tiên không nói tới những chuyện khác mà lại đặc biệt nhắc tới món pháp bảo này. Chẳng lẽ chỗ ẩn thân của Kiền Huyết hoàng đế có liên quan tới nó?

- Đúng vậy, lần trước Kiền Huyết lão tổ từng hưng phấn nói với ta, Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình là thứ hắn phát hiện ra ở trong một cổ địa đặc thù. Tiến vào bên trong cổ địa này, những Chúa Tể khác đều không có cách nào cảm giác được! Ta đang suy nghĩ xem liệu có phải Kiền Huyết hoàng đế này cũng biết chỗ này, cho nên mới lặng lẽ tiến vào ẩn nấp hay không?

Tiêu Diêu Tiên nói.

Trước đó khi Kiền Huyết lão tổ vừa mới thấy đám người Tiêu Diêu Tiên, Ma Thiên lão tổ thì đã từng khoe khoang với bọn họ Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình, sau đó Nhiếp Vân chạy trốn trang bức thất bại, bị hung hăng đánh vào mặt.

Bởi vì Tiêu Diêu Tiên trợ giúp Nhiếp Vân chạy trốn, cho nên hắn lập tức cảm thấy hứng thú vô cùng với Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình. Từng cố ý ở trong tối nghe qua tin tức về nó. Kiền Huyết lão tổ vì không muốn mất thể diện, cho nên từng thuận miệng nói qua mấy câu. Bất quá, cũng không có nói tường tận vị trí của cổ địa đó.

- Không biết vị trí... Làm sao tìm được đây?

Nghe thấy Tiêu Diêu Tiên giải thích, Nhiếp Vân cười khổ không

thôi.

Nếu như vị Kiền Huyết hoàng đế này quả thực ẩn giấu ở bên trong cổ địa, bằng vào thực lực của hắn bây giờ căn bản không thể tìm được. Nếu vậy cho dù biết thì có ích lợi gì chứ?

- Chúng ta không biết vị trí, thế nhưng... Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình từ chỗ đó đi ra, nhất định có thể tìm được a!

Tiêu Diêu Tiên cười nói:

- Bây giờ ngươi đã hoàn toàn luyện hóa món bảo vật đó, còn không phả đơn giản hay sao?

- Ồ? Đúng vậy!

Hai mắt Nhiếp Vân sáng rực lên.

Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình đã bị hắn hoàn toàn luyện hóa, nếu như món bảo vật này quả thật từ cổ địa đó đi ra. Như vậy hắn cũng có thể đi qua đó nhìn một chút!

- Tĩnh Tâm, ngươi từ địa phương nào tới, có thể mang ta về đó hay không?

Nghĩ tới đây, tinh thần của Nhiếp Vân đắm chìm bên trong Hỗn Độn Tĩnh Tâm trong bình, tiến hành trao đổi với khí linh Tĩnh Tâm bình.

- Ta không đi...

Tĩnh Tâm giống như một tiểu cô nương đơn thuần vậy. Vừa nhìn thấy hắn vẻ mặt vốn cao hứng, thế nhưng nghe hắn nói như vậy, sắc mặt lập tức biến sắc, vội vàng lui về phía sau.

Trong đôi mắt to tròn xoe tràn ngập vẻ sợ hãi, lắc đầu giống như lúc lắc vậy.

- Làm sao vậy?

Nhiếp Vân kỳ quái hỏi.

- Không đi, đánh chết cũng không trở về!

Đầu của Tĩnh Tâm không ngừng lắc lắc, hai bím vung vẩy không ngừng, vẻ mặt không cho phép cự tuyệt.

- Chỗ đó có người đuổi giết ngươi hay sao? Để ta báo thù cho ngươi có được không?

Tiểu cô nương có hai bím tóc như đuôi ngựa này đơn thuần khả ái, không sợ trời không sợ đất, sao vừa nói tới nơi kia lại thất thố như vậy chứ?

Chẳng lẽ nơi đó có người muốn giết nàng hay sao?

- Không có!

Tĩnh Tâm lắc đầu, vẻ mặt vô cùng cảnh giác:

- Dù có hay không ta cũng sẽ không trở về!

Nhìn bộ dáng này của nàng, Nhiếp Vân lắc đầu, đôi mắ xoay chuyển, cười nói:

- Ngươi có muốn rời khỏi món pháp bảo này, hoàn toàn đi ra ngoài hay không?

- Rời khỏi nơi này? Không được... Ta chỉ là một cái linh thức, muốn đi ra ngoài, nhất định phải có thân thể, hơn nữa một khi ta đi ra ngoài Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình này sẽ bị phế, ngươi sẽ để cho ta đi ra ngoài hay sao?

Hai mắt Tĩnh Tâm nhấp nháy, mặc dù ngoài miệng nói như vậy, thế nhưng trong ánh mắt lại sáng chói giống như sao trời vậy. Cho dù là ai cũng có thể nhìn ra sự khát vọng trong mắt nàng.

Nàng là Không Gian Chi Tâm của Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình, một khi rời khỏi nơi này, không gian bên trong Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình sẽ lập tức sụp đổ, pháp bảo mà Nhiếp Vân dựa vào để đánh chết những Chúa Tể khác sẽ trở thành thứ không có bất kỳ tác dụng

nào. Theo Tĩnh Tâm thấy, nhất định hắn sẽ không muốn làm như vậy.

- Ngươi đã quá coi thường ta rồi! Nếu như ngươi dẫn ta đi về chỗ đó, trong vòng một năm, ta bảo đảm sẽ thu gom đủ bảo vật, lại luyện chế ra một bộ thân thể cho ngươi, để cho ngươi đi ra khỏi nơi này.

Nhiếp Vân nói..

Kỳ thực cái gọi là thu gom bảo vật chẳng qua là hắn thuận miệng nói một chút mà thôi, Nạp Vật thế giới có năng lực sao chép, có thể sao chép bất kỳ bảo vật nào. Muốn luyện chế thân giúp đối phương thể, chỉ cần một cái hô hấp cũng sẽ làm được.

Sở dĩ nói một năm, là bởi vì trong vòng một năm. Hoặc là, Nhiếp Đồng không tỉnh lại, hắn bị A Dục Vương đánh chết. Hoặc là Nhiếp Đồng tỉnh lại, tiếp tục chiến đấu cùng ba đại cường giả Phong vương... Hai tình huống này vô luận là tình huống nào xảy ra thì món pháp bảo này có hay không cũng không còn quan trọng.

A Dục Vương đã phát ra Phù Lệnh phụng thiên điều tra về hắn. Hắn không tin đối phương có thể nhịn được một năm mà không động thủ.

Ngoài ra, Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình chỉ là một món binh khí của hắn mà thôi, giai đoạn còn có tác dụng thì còn có thể như vậy. Qua một đoạn thời gian nữa Nạp Vật thế giới hoàn toàn củng cố, những Chúa Tể khác hắn cũng có thể tùy tiện đánh chết, có cần nó hay không cũng không sao cả!

Lại nói, tin rằng trải qua chuyện lúc trước, sẽ không có những Chúa Tể không có mắt như vậy. Cho nên sẽ không có ai tới gây phiền toái cho hắn.

Chính là bởi vì cân nhắc đến những điểm này cho nên hắn mới nói ra ước hẹn một năm.

- Một năm? Ngươi chắc chắn chứ?

Tiểu nha đầu nháy nháy mắt, vẻ mặt không thể tin được.

------oOo------

Chương 2413: Tĩnh Tâm sợ hãi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi cảm thấy ta đang giống như nói láo người hay sao? Nếu như không tin, ta có thể phát ra Hỗn Độn thệ ngôn!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

- Không cần phát, ta tin tưởng ngươi... Bất quá...

Tiểu nha đầu vò vò vạt áo, vẻ mặt do dự không thôi.

- Sao vậy?

- Đến nơi đó... Chúng ta có thể không đi quá sâu được hay không? Ta thật vất vả mới trốn ra được, ta không muốn trở lại nữa.

Tĩnh Tâm chậm rãi nói.

- Trốn ra được? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Vẻ mặt Nhiếp Vân tràn ngập nghi hoặc.

Chẳng lẽ cổ địa này còn có sinh linh cường đại hơn hay sao?

Không đúng a, toàn bộ Hỗn Độn hải dương, người thực lực mạnh nhất bất quá cũng chỉ là cường giả Phong vương, còn lại thì chính là Chúa Tể, Tĩnh Tâm đối mặt với những Chúa Tể khác cũng không có chút sợ hãi nào. Chẳng lẽ chỗ kia còn có cường giả Phong vương hay sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhiếp Vân không khỏi run lên.

- Chẳng lẽ... Đó là lãnh địa của cường giả Phong vương? Ngươi là

từ trong tay cường giả Phong vương trốn ra hay sao?

- Cường giả Phong vương? Không phải! Chỗ kia không phải là lãnh địa của cường giả Phong vương, bất quá... Khi ngươi tới đó sẽ biết được chỗ đáng sợ của nó.

Trong thanh âm của Tĩnh Tâm tràn ngập vẻ khủng hoảng.

- Được, ta nghe lời ngươi, ngươi nói đi tới đâu thì chúng ta sẽ đi tới đó!

Thấy nàng sợ hãi như vậy, Nhiếp Vân cũng không dám khinh thường, vẻ mặt ngưng trọng, nói.

- Vậy thì tốt... Nếu như ngươi nghe ta, ta dẫn ngươi đi qua cũng không có gì!

Do dự một chút, Tĩnh Tâm khẽ cắn răng quyết định, ngay sau đó lại nghiêm mặt, giương nanh múa vuốt nói.

- Chuyện đồng ý vói ta một năm sau cho ta tự do nhất định phải thực hiện!

- Dĩ nhiên!

Thấy nàng khả ái như thế, Nhiếp Vân cười nói.

- Được rồi, một lát nữa ngươi sử dụng Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình, ta sẽ chỉ dẫn phương hướng cho ngươi.

Tĩnh Tâm nói.

- Được!

Giải quyết xong Tĩnh Tâm, tinh thần của Nhiếp Vân từ trong Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình trở về thân thể, hắn nhìn về phía Tiêu Diêu Tiên ở trước mắt, nói:

- Ta muốn đi tới cổ địa đó, chỗ này sợ rằng vô cùng nguy hiểm, ngươi vẫn nên trở về trước thì hơn.

- Cùng nhau đi đi, hai người có thể chiếu cố lẫn nhau!

Tiêu Diêu Tiên nói.

- Chỗ này sợ rằng Chúa Tể cũng sẽ vẫn lạc, ngươi nên nghĩ kỹ một chút, nếu như bởi vì chuyện riêng của ta mà làm cho ngươi gặp phải nguy hiểm, trong lòng ta sẽ bất an!

Vẻ mặt Nhiếp Vân ngưng trọng nói.

Những lời này cũng không phải là hắn muốn dò xét đối phương, mà là thật tâm thật ý. Tiêu Diêu Tiên đã trợ giúp hắn rất nhiều,hắn không hy vọng đối phương đi theo mình mạo hiểm nữa.

- Lời này khách khí rồi. Đi thôi. Từ lúc nào mà Nhiếp Vân Chúa Tể cũng dông dài như vậy chứ? Chuyện này làm cho ta có chút không dám tin a!

Tiêu Diêu Tiên cười nói.

- Nếu ngươi đã nói như vậy thì ta cũng sẽ không nói nhiều nữa. Dù sao Nhiếp Vân ta cũng thiếu nhân tình của ngươi, sau này tất sẽ hoàn lại gấp bội!

Vẻ mặt Nhiếp Vân bình tĩnh như thường.

- Có thể khiến cho Nhiếp Vân Chúa Tể thiếu nợ nhân tình quả thực ta đã lời lớn! Ha ha, đi thôi!

Tiêu Diêu Tiên cười ha hả, lại quay đầu nhìn về phía Hạ Hành rồi nói.

- Nếu đã nguy hiểm thì ngươi cũng đừng đi theo, đến lúc đó còn phải xuất thủ cứu giúp ngươi, phiền toái tới chết a!

Tiện tay hất một cái, Hạ Hành lập tức cảm thấy bị một cỗ đặc thù lực lượng bao phủ, bay thẳng về phía trước.

- Vâng! Sư phụ, người phải cẩn thận... Nhiếp Vân, ngươi cũng phải

cẩn thận.

Ý niệm của Hạ Hành truyền tới, trong nháy mắt đã biến mất trước mặt hai người.

Nhiếp Vân biết rõ nhất định Tiêu Diêu Tiên đã đưa hắn đến một chỗ an toàn cho nên cũng không có nói nhiều, mà chỉ khẽ mỉm cười nói:

- Trước tiên chớ vội đi, đợi thêm hai người nữa!

- Được!

Tiêu Diêu Tiên gật đầu một cái, lại đưa hồ lô rượu, Nhiếp Vân uống một hớp, sau đó hai người lẳng lặng đứng đợi ở tại chỗ.

Không tới mười phút đồng hồ sau có mấy đạo quang mang nhanh chóng phóng tới, mấy đạo thân ảnh đáp xuống bên cạnh.

- Chủ nhân!

Chính là đám người Phù Ám Triều, Đoạn Diệc.

- Phù Ám Triều, Đoạn Diệc đi theo ta, Bạch Đầu tôn giả, Tử Đồng Bất Hủy lưu lại!

Nhiếp Vân phân phó một câu.

Mấy người này đã hoàn thành nhiệm vụ diệt sát ba đại tông môn cho nên mới đi tới nơi này.

- Chủ nhân, có phải có chuyện nguy hiểm gì đó phải đi làm hay không? Đừng có bỏ ta lại a, ta muốn cùng đi!

Tử Đồng Bất Hủy nói.

- Đúng vậy, ta cũng muốn đi!

Bạch Đầu tôn giả cũng vội vàng nói.

- Chỗ kia quả thực vô cùng nguy hiểm, cường giả Chúa Tể cũng rất

khó sống sót! Các ngươi phải suy nghĩ cho kỹ!

Nhiếp Vân đạo.

- Có cái gì phải nghĩ chứ? Nếu như chủ nhân chết, chúng ta cũng sẽ chết, so với như vậy còn không bằng cùng đi một chút a!

Tử Đồng Bất Hủy cười nói.

- Đúng vậy, ta cũng có loại suy nghĩ này!

Bạch Đầu tôn giả liên tục gật đầu nói.

- Được, vậy mọi người cùng nhau đi thôi!

Thấy thái độ của hai người kiên quyết, Nhiếp Vân cũng không nói thêm nữa, bàn tay khẽ động một cái, Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình lập tức bay ra, nó xoay tít một cái, miệng bình chỉ rõ về một phương hướng.

Phương hướng mệng bình chỉ ở ngay phía trên Kiền Huyết hoàng thành, mấy người đều là cấp bậc Chúa Tể, siêu cấp cường giả gần cấp bậc Chúa Tể, tốc độ cả đám đều rất nhanh, một lát sau đã tiến vào Hỗn Độn hải dương.

Hỗn Độn hải dương vô biên vô hạn, cho dù là dùng thực lực của Nhiếp Vân bây giờ cũng không thấy được tận cùng. Nghe nói trước kia có một vị Chúa Tể, muốn thử tìm kiếm biên giới của nó. Thế nhưng hắn đã phi hành mười ức năm ở trong đại dương, kết quả tình huống vẫn giống như trước mắt vậy, không có phát hiện ra có sự khác biệt nào. Hắn không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ theo đường cũ trở về.

Mặc dù không tìm được biên giới, thế nhưng cũng đã chứng minh được sự bao la

rộng lớn của Hỗn Độn hải dương. Cường giả Chúa Tể muốn bay qua toàn bộ Tà Nguyệt Chí Tôn vực cũng chỉ tốn có vài ngày, phi hành mười ức năm mà cũng không có tìm được tận cùng, trình độ khổng lồ của Hỗn Độn hải dương căn bản không phải là thứ mà

bọn họ có thể suy đoán.

Đứng ở trong đại dương, nhìn sương mù dày đặc giống như sôi trào trong đại dương, trong lòng mọi người không khỏi kính sợ.

Cho dù bọn họ là Chúa Tể, thế nhưng đối mặt với Hỗn Độn hải dương mênh mông cũng chỉ là một viên sỏi trong biển, cái gì cũng không phải.

------oOo------

Chương 2414: Thế giới đặc thù (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ông!

Tiến vào đại dương, đi về phía trước được một hồi thì miệng bình vang vọng một tiếng rồi ngừng lại, chỉ rõ về một chỗ.

- Nơi này không có gì a?

Nhìn kỹ một vòng, thấy chỗ này ngoại trừ sương mù, khí tức Hỗn Độn ra cũng không có nhìn thấy cái gì, Nhiếp Vân vô cùng kỳ quái nói một câu.

- Ta cũng không nhìn ra có cái gì!

Tiêu Diêu Tiên cũng nhìn kỹ một vòng, lại lắc đầu một cái.

Phương hướng mà miệng bình chỉ tầm mắt thông suốt, ngay cả bẫy rập không gian cũng không có, chẳng lẽ chỗ này có điểm cổ quái gì hay sao?

Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình cũng không trả lời nghi hoặc của hai người mà là bay thẳng về phía trước, bay đến phía trước thì đột nhiên nhoáng một cái đã biến mất ở trước mặt mọi người.

- Ồ?

Đám người Nhiếp Vân sửng sốt không thôi.

Tinh thần của bọn họ theo sát Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình, thế nhưng cũng không có phát hiện ra nó mất tích như thế nào!

Trong đám người bọn họ có bốn vị cường giả Chúa Tể. Hai vị bán bộ Chúa Tể đại tam trọng, mười hai con mắt đồng thời nhìn chằm chằm vào lại cứ như vậy mà mất tích. Quả thực không thể tưởng tượng được nổi.

- Đây là pháp bảo của ngươi, ngươi biết nó đi nơi nào rồi hay không?

Tiêu Diêu Tiên nhìn qua rồi hỏi.

Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình là bảo bối mà Nhiếp Vân đã luyện hóa, vô luận đến bất kỳ nơi nào cũng có tinh thần của hắn liên lạc được.

- Không biết, ngay cả ta cũng không thể cảm ứng được, dường như đã mất tích!

Nhiếp Vân lắc đầu nói.

Mặc dù món pháp bảo này là vật mà hắn luyện hóa, thế nhưng lần này mất tích lại giống như tiến vào một thế giới khác vậy. Hoàn toàn cắt đứt liên lạc với hắn.

Tình huống như vậy cũng giống như đem pháp bảo của người khác thu vào Nạp Vật thế giới vậy, cho dù bên trong có khí tức linh hồn của ngươi thì cũng không có chút cảm ứng nào cả.

- Ngay cả ngươi cũng không cảm ứng được?

Sắc mặt Tiêu Diêu Tiên có chút ngưng trọng.

Chặt đứt dấu vết linh hồn, chuyện này không khỏi quá là quỷ dị.

- Chủ nhân, có thể chặt đứt liên lạc tinh thần, như vậy chỗ này phải là một tiểu thế giới đã bị luyện hóa. Vạn nhất thế giới này có chủ

nhân. Một khi chúng ta đi vào, nhất định sẽ bị giết chết hết!

Phù Ám Triều kiến thức rộng, hắn vô cùng lo lắng nói.

Có thể chặt đứt liên lạc linh hồn, phía trước nhất định sẽ có một tiểu thế giới bị người ta luyện hóa, tùy tiện tiến vào loại địa phương như thế này. Chẳng khác nào dê vào miệng cọp.

- Phù Ám Triều nói không sai, nếu như quả thật là tiểu thế giới đã người ta luyện hóa, trừ phi có năng lực phá thế giới. Nếu không trực tiếp đi vào, tương đương với tiến vào nhà tù. Cho dù chúng ta có là Chúa Tể thì cũng rất khó mà trốn ra được!

Tiêu Diêu Tiên nhíu mày, gật đầu đáp. Lúc này hắn không còn vẻ tiêu dao, ham rượu quên mạng trước đó, mà ngược lại còn mang theo vẻ thận trọng không nói nên lời. Tiểu thế giới bị người ta luyện hóa làm sao lại có thể trôi lơ lửng ở trong Hỗn Độn đại dương chứ? Thậm chí khiến cho Chúa Tể mạnh mẽ như chúng ta cũng không nhìn thấy được?

Nhiếp Vân suy nghĩ một chút rồi lắc đầu một cái.

Tiểu thế giới bị người ta luyện hóa trên cơ bản cũng dung nhập vào pháp bảo hoặc là trong thân thể, giống như Nạp Vật thế giới vậy. Nó ở bên trong đan điền của hắn!

Lại nói, dù vậy thì thế giới này cũng phải có hình, từ bên ngoài có thể thấy được. Thế nhưng bây giờ Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình đột nhiên mất đi tung tích, mặc dù biết rõ rơi vào một cái thế giới khác, thế nhưng lại vô cùng quỷ dị, hoàn toàn khác với nhận thức bình thường của mọi người.

- Đừng có nghĩ nhiều như vậy, cho dù nguy hiểm thì ta cũng muốn đi vào!

Nhiếp Vân bước lên phía trước một bước.

A Dục Vương ban bố Phù Lệnh phụng thiên, thời gian của hắn vốn đã không nhiều, mặc dù biết rõ phía trước nguy hiểm thì hắn cũng không thể lui về phía sau.

Sưu!

Vừa mới đi tới nơi mà Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình biến mất thì Nhiếp Vân lập tức biến mất ở trước mặt mọi người.

- Chủ nhân cũng đã biến mất, làm sao bây giờ?

Bạch Đầu tôn giả thấy Nhiếp Vân cũng đã biến mất không còn tung tích, khí tức cũng đã không còn cảm giác được, hắn nhìn về phía Phù Ám Triều.

Nhiếp Vân rời đi, lãnh tụ của mọi người chính là vị tân tấn Chúa Tể này.

- Đi theo qua, nếu như quả thật gặp nguy hiểm, cũng có thể giúp đỡ chủ nhân một chút!

Phù Ám Triều gật đầu một cái, cũng đi về phía trước. Ngay sau đó lập tức giống như Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình và Nhiếp Vân vậy, trong nháy mắt đã mất tích.

- Chờ ta một chút...

Đám người Tử Đồng Bất Hủy, Đoạn Diệc vội vàng đi theo.

- Ai, người này năng lực khiến cho người đi theo hắn không chút sợ hãi sinh tử, ta cũng đi qua theo vậy!

Thấy mấy người này chen lấn xông tới, Tiêu Diêu Tiên nhớ tới các loại đặc thù của Nhiếp Vân, hắn không nhịn được lắc đầu.

Nhiếp Vân này mặc dù tuổi không lớn lắm, thế nhưng lại có một loại khí chất lãnh tụ đặc thù, có thể khiến cho người bên cạnh hắn không kể sinh tử vì hắn.

Mặc dù cảm khái, thế nhưng Tiêu Diêu Tiên cũng biết đây cũng không phải là khí chất, mà là một loại tín nhiệm và dựa vào. Nếu như hôm nay Tiêu Diêu Tiên hắn xảy ra chuyện gì, gặp phải nguy hiểm gì thì nhất định Nhiếp Vân cũng sẽ không kể sinh tử mà xông

vào. Chính là bởi vì loại thái độ này cho nên mới có thể làm cho người bên cạnh hắn ngưng tụ thành một, không chút sợ hãi.

Cảm giác choáng váng qua đi, Nhiếp Vân mở mắt ra.

Thứ xuất hiện ở trước mắt hắn quả nhiên là một tiểu thế giới, bất quá hoàn toàn khác với những tiểu thế giới trước kia hắn đã gặp, tràn ngập vẻ lạnh lẽo, tựa như tiến vào một thế giới vắng lặng vậy.

- Đây chính là nơi ngươi trốn ra?

Nhìn chung quanh một cái, Nhiếp Vân lại nhìn về phía Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình.

- Đúng vậy, cho ta vào Nạp Vật thế giới, nếu như có cái gì không hiểu có thể trực tiếp đưa tin cho ta, ta sẽ trả lời ngươi. Bất quá... Ta không muốn đi vào bên trong!

Ý niệm của Tĩnh Tâm truyền tới, xem ra nàng có kiêng kỵ rất sâu đối với chỗ này.

- Được!

Thấy nàng không muốn đi vào, Nhiếp Vân cũng không có nói nhiều mà nhẹ nhàng chộp một trảo thu nàng vào trong Nạp Vật thế giới. Lúc này hắn mới tiếp tục nhìn về phía trước.

Thế giới này không chỉ vắng lặng, mà còn khiến cho người ta có một loại cảm giác tĩnh mịch, loại cảm giác này so với thế giới cũ nát bên cạnh Thiên địa lục đạo lúc trước còn đáng sợ hơn. Cho dù dùng tu vi của Nhiếp Vân bây giờ cũng âm thầm rung động trong lòng.

------oOo------

Chương 2415: Thế giới đặc thù (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dường như nơi này không phải là một thế giới, mà là một ngôi mộ vậy.

- Nơi này thật là vắng lặng...

Trong lúc đang cẩn thận quan sát thì sau lưng liên tiếp vang lên tiếng xé gió, đám người Tiêu Diêu Tiên cũng đã đi vào.

- Bầu không khí vắng lặng ở nơi này đối với Chúa Tể cũng có ảnh hưởng, Tử Đồng Bất Hủy, Bạch Đầu tôn giả, thực lực các ngươi thấp, đừng phản kháng, ta thu các ngươi vào một chỗ trước!

Thấy mọi người cũng đã tới, Nhiếp Vân đưa tay thu hai người Tử Đồng Bất Hủy và Bạch Đầu tôn giả vào trong Nạp Vật thế giới.

Bọn họ còn không có đạt tới cấp bậc Chúa Tể, ở loại địa phương như thế này, không nói tới thân trong tình cảnh nguy hiểm mà còn không có tác dụng gì, không bằng thu bọn họ về trước.

Thu hai người đi, Nhiếp Vân lại nói một tiếng.

- Nếu như Kiền Huyết hoàng đế ở nơi này, bằng vào thực lực của hắn nhất định cũng không dám xâm nhập vào sâu. Nhất định đang ở gần đây, mọi người cẩn thận tìm một chút, nhất định có thể tìm được hắn!

Kiền Huyết hoàng đế cũng chỉ là bán bộ Chúa Tể đại tam trọng, cho dù có thần binh phòng ngự Chúa Tể thì cũng không dám xâm nhập vào sâu quá mức, rất có thể đang ở gần đây. Nếu như hắn đã có thể đi vào nơi này, như vậy bắt đối phương lại cũng sẽ có được một ít tin tức hữu dụng.

- Được!

Mọi người gật đầu một cái, đồng thời chậm rãi đi về phía trước.

Thế giới này càng đi về phía trước, bầu không khí vắng lặng càng nặng, từng đoàn từng đoàn hắc khí không ngừng chui vào trong đầu, làm cho trong lòng người ta trầm thấp, sinh ra vẻ bi thương.

Đám người Nhiếp Vân là Chúa Tể, tuệ kiếm vung động chém một cái là có thể chém hết những cảm giác mặt trái này, ánh mắt trong suốt, mang vẻ trí tuệ.

- Nơi này phải giống như Thần chi di tích của Tà Nguyệt Chí Tôn vực vậy, cũng là một Cổ chiến trường. Bất quá, hẳn không phải là nơi chiến đấu, mà là nơi chôn cất thi thể. Nếu không, không thể nào có cảm giác tĩnh mịch mãnh liệt như vậy được!

Tiêu Diêu Tiên nhìn một hồi, nói.

- Chôn cất thi thể? Loại thi thể gì mới có thể khiến cho người ta có loại cảm giác này chứ?

Nhiếp Vân kỳ quái hỏi.

Tu vi đạt tới cấp bậc Chúa Tể đã là vạn tà bất xâm, rốt cuộc là loại thi thể gì mà ngay cả cường giả như bọn họ cũng có thể bị xâm nhập?

- Chuyện này ta cũng không biết, bất quá, những người đã chết này nhất định có thực lực không thua kém gì Kiền Huyết hoàng đế, thậm chí... Không thua kém chúng ta!

Tiêu Diêu Tiên sắc mặt ngưng trọng nói.

- Không thua kém chúng ta? Chẳng lẽ là Chúa Tể...

Phù Ám Triều sửng sốt một chút, rõ ràng có chút không dám tin.

- Ah..

Hắn lời còn chưa nói hết lời, Nhiếp Vân cũng đang có chút nghi ngờ thì đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng kêu thảm vang lên, giống như phía trước có người gặp nạn vậy.

- Ồ?

Trong lòng Nhiếp Vân chấn động, vội vàng nhìn chung quanh một cái, hắn phát hiện bốn người bọn họ đều quanh mình, cũng không

có người nào mất tích. Lúc này vẻ mặt hắn mới trở nên ngưng trọng.

- Phía trước có người, mọi người cẩn thận!

Nói xong thân thể hắn tựa như một đạo tật phong, bay thẳng về phía trước.

Vừa đi về phía trước Nhiếp Vân vừa đem khí tức trên người thu lại, một lát sau, một nơi khí tức lạnh lẽo vô cùng xuất hiện ở trước mắt bọn hắn.

- Là Kiền Huyết hoàng đế?

Theo phương hướng thanh âm vang lên nhìn qua. Ngay sau đó bọn hắn đã thấy một bóng người đang điên cuồng gào thét, tóc tai rối bời, hai mắt đỏ ngầu, dường như đã gặp phải chuyện đáng sợ gì đó.

Nhiếp Vân cũng không đi về phía trước mà trước tiên nhìn trái phải một vòng, lại phát hiện ra chung quanh Kiền Huyết hoàng đế này không có lấy một nửa cái bóng người.

- Người này nổi điên làm gì vậy? Chẳng lẽ cảm thấy chúng ta tới, cho nên cố ý làm bộ hấp dẫn chúng ta đi qua đó?

Đám người Phù Ám Triều và Tiêu Diêu Tiên đi theo tới nơi, thấy một màn trước mắt, bọn hắn không khỏi cau mày nói.

Chỗ này vốn đã khí lạnh ngập tràn, đường đường là Kiền Huyết hoàng đế lại nổi điên ở chỗ này, khó trách khiến cho người ta cảm thấy quái dị.

- Không giống, dường như đã bị linh hồn công kích, hoặc là chính là... Đã rơi vào ảo cảnh! Tiêu Diêu Tiên không võ đoán giống như đám người Phù Ám Triều, hắn nhìn một hồi, có chút nghi ngờ nói.

- Linh hồn công kích? Trên người Kiền Huyết hoàng đế dường như có đang lúc thần binh phòng ngự Chúa Tể a, có công hiệu chiếu cố, phòng ngự linh hồn, phòng ngự vô địch. Làm sao lại bị công kích

chứ?

Đoạn Diệc đạo.

Hắn nói những lời này cũng chính là điểm khiến cho mọi người cảm thấy kỳ quái.

Kiền Huyết hoàng đế có thần binh phòng ngự Chúa Tể, cường đại vô cùng, thậm chí còn có thể chiếu cố phòng ngự linh hồn. Chúa Tể muốn công kích linh hồn của hắn cũng không thể làm gì, làm sao lại biến thành bộ dáng này chứ?

Nhưng mà Kiền Huyết hoàng đế bây giờ, hai mắt đỏ thẫm, rất rõ ràng cho thấy đã bị linh hồn công kích, sắp tới trạng thái không kiên trì nổi!

Ngay cả thần binh phòng ngự Chúa Tể cũng không đỡ được... Rốt cuộc là người nào đã phát ra công kích?

- Mau nhìn, chỗ gò núi kia sao lại giống như... Một cỗ thi thể vậy?

Đột nhiên. Đoạn Diệc chỉ về phía trước rồi nói.

- Ồ?

Thuận theo ngón tay của hắn nhìn, con ngươi Nhiếp Vân chợt co rụt lại.

Cách đó không xa có một gò núi to lớn, mới ban đầu mọi người mới đến cho nên cũng không chú ý. Còn tưởng rằng là đặc thù của địa hình. Thế nhưng Đoạn Diệc vừa nhắc như vậy, bọn hắn lập tức nhìn rõ, quả nhiên là một cỗ thi thể!

Chẳng qua là cỗ thi thể này có đầu quá lớn, phủ đầy bụi bặm, mọi người lại đi dọc theo mặt đất, cho nên từ phía xa nhìn lại còn tưởng rằng là một cái gò núi!

Thi thể như gò núi, lại thêm Kiền Huyết hoàng đế đang nổi điên, vô luận từ điểm nào, cũng khiến cho người ta cảm thấy quỷ dị.

- Không phải là một cỗ thi thể. Gò núi bên kia dường như cũng là thi thể!

Được đối phương nhắc nhở, Phù Ám Triều cũng nhìn thấu sự kỳ quái ở nơi này, vẻ mặt tràn ngập sợ hãi chỉ về phương xa.

Phía xa xa có vô số gò núi liên miên chập chờn hiện lên ở trong mắt mọi người, quả nhiên đều giống như gò núi trước mắt này vậy. Đều là thi thể!

Những thi thể này nguy nga cao lớn. Mỗi một cỗ đều giống như gò núi vậy, không biết đã chết bao nhiêu năm, lẳng lặng nằm yên trên mặt đất, yên tĩnh giống như nham thạch vậy.

- Cái này... Là thi thể cổ quái mà Thập Tuyệt cổ địa cũng có?

Hai nắm tay của Nhiếp Vân siết chặt.

------oOo------

Chương 2416: Gặp lại thi thể cổ quái

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn đã nhận ra, những thi thể cổ to lớn này không phải là thứ gì mới lạ, giống như đúc thứ cùng ban đầu hắn nhìn thấy ở Thập Tuyệt cổ địa!

Đối với những cổ thi này, trong lòng Nhiếp Vân có kiêng kỵ nồng đậm. Mặc dù bây giờ hắn đã đạt tới cấp bậc Chúa Tể thế nhưng cũng không nghĩ ra những thi thể này rốt cuộc dùng thủ đoạn gì mà có thể sống lại được!

Loại thi thể này, giống như ký sinh sống nhờ vậy, khiến cho người ta sợ hãi nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào.

Hơn nữa những đạo hắc tuyến xâm nhập kia, chỉ cần nghĩ tới một chút cũng đã khiến cho người ta cảm thấy khủng hoảng.

Nghĩ tới những thứ này, lại cẩn thận nhìn qua Kiền Huyết hoàng đế, quả nhiên hắn nhìn thấy chung quanh thân thể của đối phương bị một đoàn hắc vụ xâm nhập. Những hắc vụ nhàn nhạt này không ngừng xâm nhập vào trong đầu của đối phương, dường như muốn hoàn toàn thôn phệ đối phương vậy.

- Ta đã biết rồi, nhất định là Kiền Huyết hoàng đế trong lúc vô tình đi tới nơi này, bị thi thể tính toán. Lại bị loại hắc tuyến này xâm nhập, cho nên cho dù có thần binh phòng ngự Chúa Tể thì cũng không có tác dụng!

Nhìn thấy những thứ này, nhận ra cổ thi trước mắt giống như thứ ở trong Thập Tuyệt cổ địa, Nhiếp Vân sao lại không rõ có chuyện gì xảy ra chứ?

- Các ngươi đợi ở chỗ này, đừng động, cho dù ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì cũng đừng có đi ra ngoài!

Vẻ mặt ngưng trọng, hắn phân phó mọi người một tiếng.

- Ngươi muốn làm gì?

Tiêu Diêu Tiên nghe ra được vẻ không tầm thường cho nên lập tức nhướng mày hỏi.

- Những thi thể này có chút cổ quái, sẽ xâm nhập vào trong đầu người ta. Hơn nữa còn giống như ký sinh trùng vậy, đoạt xá! Cường giả Chúa Tể cũng sẽ không đỡ nổi. Trước kia ta đã gặp qua, ta qua thử một chút, nếu như ta không có biện pháp chạy trốn, các ngươi lập tức rời khỏi nơi này!

Vẻ mặt Nhiếp Vân có chút ngưng trọng.

- Chuyện này này...

Nghe thấy thứ ký sinh trùng này không ngờ lại biết đoạt xá, vẻ mặt tất cả mọi người đều biến đổi.

- Chẳng lẽ... Những tin đồn kia đều là thật?

Sắc mặt Tiêu Diêu Tiên thoáng một cái đã trở nên vô cùng khó coi.

- Tin đồn gì?

Nhìn thấy bộ dáng này của hắn, Nhiếp Vân hỏi.

- Cái này... Vẫn nên không nói tới thì hơn, dính dáng tới cường giả Phong vương... Ai biết sẽ có tai ương...

Tiêu Diêu Tiên lắc đầu một cái, nhìn vẻ mặt của hắn, cũng đã biết rõ hắn không muốn nói ra chuyện mình biết.

- Chờ tới lúc ngươi muốn lúc nói thì hãy nói đi. Ta đi trước, ta sợ chậm trễ thì Kiền Huyết hoàng đế không nhịn được!

Thấy đối phương không muốn nói, Nhiếp Vân cũng lười hỏi nhiều, thân thể búng một cái đã bay ra, thân thể giống như một mũi tên bắn ra.

Sưu!

Trong bầu trời mang theo tiếng xé gió, một mũi tên đen nhánh bắn thẳng tới một cỗ thi thể gần nhất.

Có kinh nghiệm giết chết thi thể lần trước, Nhiếp Vân biết nếu như tùy tiện xông tới giao phong với cỗ ý thức kia là chuyện vô cùng không sáng suốt, cho nên phương pháp duy nhất là hủy diệt thi thể!

Thi thể bị hủy diệt, ý thức trong thân thể không có ở đây, vật này sẽ không có cách nào đả thương người khác được nữa.

Phanh Phanh!

Hắn vừa mới xuất hiệnđã lập tức đưa tới sự chú ý của hắc vụ. Thấy hắn giương cung bắn thẳng đến thi thể, tất cả đều phát ra thanh âm kinh hoảng, trong phút chốc đã có vô số bóng đen chợt vọt về phía hắn.

Ông!

Mũi tên trên không trung dường như đã bị cái gì đó ô nhiễm, trong nháy mắt đã trở nên đen nhánh, rơi xuống mặt đất.

Phanh Phanh!

Ô nhiễm hoàn toàn được mũi tên, hắc vụ tiếp tục vọt tới phía trước, nhìn như không có chút ý thức nào, thế nhưng lại giống như dây leo nhỏ vậy, trong nháy mắt đã xâm nhập vào trong đầu của hắn.

Trong đầu đột nhiên có một bóng người đen nhánh xuất hiện, lạnh nhạt giống như quỷ mỵ vậy. Lúc này người này thét lên một tiếng chói tai quỷ dị, Nhiếp Vân nhất thời cảm thấy linh hồn đạt tới cấp bậc viên mãn thoáng cái đã xuất hiện vết rách.

Giống như lần trước vậy, cho dù thực lực của hắn so với trước kia đã tăng lên rất nhiều lần, thế nhưng vẫn không ngăn được công kích của đối phương!

- Tuệ kiếm, chém!

Nhiếp Vân biết lúc này không phải là lúc sợ hãi, tuệ kiếm trong đầu sinh ra, lăng không chém ra một cái.

Ầm ầm!

Lực lượng xâm nhập vào trong đầu thoáng cái đã bị chém ra bên ngoài, hai hàng lông mày của hắn nhướng lên. Lại lần nữa giương cung bắn ra, lần này khá với vừa rồi, phía trên trường cung có ba mũi tên, đồng thời Thiên Tâm Đằng ở trên cánh tay hắn cũng lan tràn ra, một người trong nháy mắt thi triển ra lực lượng của hai đại Chúa Tể.

Răng Rắc!

Lực lượng cường đại khiến cho tiểu thế giới này có chút không chịu nổi, phía trên mũi tên xuất hiện không gian sụp đổ đen kit. Ngón tay hắn buông lỏng một chút, miệng quát một tiếng, mũi tên lần nữa bắn tới chỗ thi thể.

Sưu Sưu Sưu!

Bóng đen quấy nhiễu Nhiếp Vân không nghĩ trong thời gian ngắn như vậy mà đối phương đã thoát khỏi mình dây dưa, còn lần nữa bắn ra mũi tên, hơn nữa uy lực lại cường đại như vậy, hắn lần nữa phát ra thanh âm sợ hãi. Rời khỏi Nhiếp Vân, bắn về phía mũi tên của Nhiếp Vân.

Bóng đen có tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đuổi theo được, nhẹ nhàng đụng một cái, mũi trên trên không trung lại lập tức giống như vừa vậy, hoàn toàn bị ô nhiễm, rơi xuống mặt đất.

Mũi tên thần binh Chúa Tể không ngờ ngay cả một cái cũng không đỡ được, đoàn bóng đen này rõ ràng so với thứ bên trong Thập Tuyệt cổ địa còn cường đại hơn!

Dĩ nhiên cũng có thể là bởi vì có nhiều thi thể, mà trong Thập Tuyệt cổ địa chỉ có một thi thể. Bởi vì nơi này có nhiều như vậy cho nên nhất định càng đáng sợ hơn.

- Chết!

Dường như đã sớm đoán ra bóng đen có thể làm ô nhiễm mũi tên mình bắn ra, cổ tay của Nhiếp Vân khẽ lật một cái, trường cung tiến vào trong Nạp Vật thế giới, Kỷ Hư kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng rạch một cái, một đạo kiếm mang lập tức bắn thẳng về phía trước.

Nhất Kiếm Lăng vân!

Tuyệt chiêu mạnh nhất Liên nguyệt kiếm!

Kiếm mang như luyện, bổ thẳng tắp về phía thi thể ở phía trước, mang theo tính công kích cường đại, cuốn sạch phong vân.

Lúc này thi triển ra chiêu này so với lúc trước chiến đấu với Kiền Huyết lão tổ càng thêm cường đại, phối hợp với lực lượng cấp bậc Chúa Tể cường đại của hắn, vừa mới xuất hiện thì toàn bộ tiểu thế giới cũng sắp không chịu nổi, dường như tùy thời sẽ bị sụp đổ vậy.

Ken két!

Bóng đen có thể ngăn cản mũi tên thật thể, thế nhưng lại không có cách nào ngăn cản phong mang từ kiếm của hắn. Bóng đen phát ra tiếng kêu sắc bén chói tai, cũng không ngăn cản được nữa.

------oOo------

Chương 2417: A Dục Vương lại xuất hiện (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm!

Kiếm mang đánh vào thi thể to lớn trước mắt, một tiếng nổ ầm ầm ầm vang vọng, thi thể này lập tức nổ tung.

Những hắc vụ này cho dù quỷ dị, thế nhưng những thi thể này lại không có biện pháp chiến đấu, rất dễ dàng bị đánh chết. Nếu không, bằng vào thực lực ban đầu của Nhiếp Vân cũng không thể nào rời đi được.

- Đi!

Một chiêu đánh tan thi thể to lớn ở gần kia, thấy những thi thể khác lại hội tụ ra nhiều hắc vụ hơn, Nhiếp Vân biết đây không phải là lúc nói nhiều, bàn tay chợt chộp một trảo, nắm lấy Kiền Huyết hoàng đế, nhanh chóng thối lui về phía sau.

Mặc dù Kiền Huyết hoàng đế là bán bộ Chúa Tể đại tam trọng, thực lực không kém. Thế nhưng bây giờ linh hồn bị xâm nhập, thần thần chí đang không rõ, nào có thể chống đỡ được chứ? Chỉ một chộp đã bị hắn hoàn toàn bao phủ.

- Tiêu Diêu Tiên, Phù Ám Triều, Đoạn Diệc, đi mau, nhanh chóng rời khỏi nơi này...

Thấy những thi thể này, Nhiếp Vân đã biết rõ vì sao Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình lại sợ hãi. Lúc này hắn nào dám do dự, miệng thét dài một tiếng, phóng thẳng về phía mình đi đây trước đó

- Trốn!

Mặc dù đám người Tiêu Diêu Tiên không biết đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng nhìn thấy Nhiếp Vân liên tục bắn vài mũi tên, lại không dừng lại chút nào thì bọn hắn cũng đã biết nguy hiểm ở trước mắt. Cả đám không nói nhiều lời, đồng thời đứng dậy mà chạy trốn, cũng phóng thẳng về phía bọn hắn đã đi vào.

Mấy người bọn hắn đều là cường giả Chúa Tể, một khi hợp lại, cho dù gặp phải hơn mười vị Chúa Tể cũng dám đánh một trận. Thế nhưng bây giờ lại xoay người chạy trốn, nếu chuyệ nnày truyền đi tuyệt đối sẽ không có người nào tin tưởng.

Thật là quỷ dị.

- Diễm hỏa ngăn cản!

Biết lúc này không phải là lúc để giải thích cặn kẽ, Nhiếp Vân ở phía sau nhất, bàn tay chợt chộp một trảo về phía sau, một đoàn hỏa diễm nóng bỏng từ trong lòng bàn tay hắn phun ra ngoài, tạo thành một mảnh biển lửa đỏ thẫm.

Mặc dù Diễm hỏa không có cách nào thiêu cháy những hắc vụ này sạch sẽ, thế nhưng lại có thể ngăn cản được bọn chúng, khiến cho tốc độ tiến lên của bọn chúng bị giảm bớt.

Xèo Xèo Xèo Xèo!

Quả nhiên, bị vách tường hỏa diễm ngăn cản, những hắc vụ này dừng lại một chút, phát ra tiếng kêu to tức giận.

- Đi!

Đám người Nhiếp Vân nhân cơ hội nhanh chóng đi về phía trước.

Trong nháy mắt đã đi tới nơi tiến vào trước đó.

- Nhiếp Vân, chuyện gì xảy ra?

Thấy hắc vụ sau lưng cũng không đuổi theo, Tiêu Diêu Tiên hỏi.

- Đừng để ý nhiều như vậy, đi ra ngoài trước rồi lại nói!

Biết nếu như tiếp tục đợi ở nơi này, rất có thể đối phương sẽ tiếp tục đuổi tới, Nhiếp Vân không có thời gian giải thích. Tay cầm Kiền Huyết hoàng đế, lại tung người lên rồi xông ra ngoài, thân thể nhoáng một cái đã lần nữa trở lại Hỗn Độn hải dương.

Mặc dù tiểu thế giới này có chút quỷ dị, thế nhưng chỉ cần tìm được địa điểm chính xác, muốn ra vào vô cùng đơn giản.

Ban đầu Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình cũng như vậy mà trốn ra được khỏi nơi này.

Sưu sưu!

Đám người Tiêu Diêu Tiên sau đó cũng trốn thoát. Lần nữa nhìn thấy Hỗn Độn hải dương, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó Tiêu Diêu Tiên cười khổ một trận.

- Nhiếp Vân Chúa Tể không sợ trời, không sợ đất ngay cả cường giả Phong vương cũng dám trực diện đối mặt... Thế nhưng bây giờ lại sợ thành như vậy, quả thực khiến cho ta mở rộng tầm mắt a!

- Ách...

Nghe thấy hắn nói như vậy, không chỉ có Nhiếp Vân, trên mặt tất cả mọi người ít nhiều vẫn có chút không được tự nhiên.

Bọn họ đều là Chúa Tể, là đại nhân vật, ở trong tam giới chỉ cần dậm chân một cái cũng có thể dẫn tới động đất. Thế nhưng bây giờ ngay cả gặp phải thứ gì cũng không biết mà lại trốn nhanh như vậy. Thậm chí còn sợ không trốn thoát được, nếu như chuyện này đi quả thực quá mất mặt.

Nhất là Nhiếp Vân, lúc trước đối mặt với cường giả Phong vương cũng có thể bình tĩnh nói chuyện, dám đối mặt trực diện. Thế nhưng bây giờ so với bọn hắn còn trốn nhanh hơn, chuyện này khiến cho người ta không thể tin được.

- Chủ nhân, những hắc vụ kia rốt cuộc là cái gì? Thần binh Chúa Tể mà người bắn ra làm sao lại trực tiếp biến thành màu đen, mất đi tác dụng như vậy?

Phù Ám Triều không nhịn được mà hỏi.

- Ta cũng không biết, bất quá, nếu như một mực đợi ở đó, rất nhanh sẽ giống như Kiền Huyết hoàng đế vậy, mất đi ý thức của mình!

Trong lòng Nhiếp Vân lúc này vẫn còn sợ hãi.

Cũng không phải là hắn cố ý nói quá lên, nếu như không phải mới vừa rồi chạy nhanh. Một khi bị những hắc vụ kia dây dưa vào, sợ rằng sẽ mất mạng ở nơi đó.

Ngay cả thần binh phòng ngự Chúa Tể phòng ngự linh hồn cũng không thể chống đỡ, hắn không tin mình có thể kiên trì được quá lâu.

- Lợi hại như vậy sao?

Mọi người cũng hít sâu một ngụm hơi lạnh.

Trong bọn họ, thực lực của Nhiếp Vân mạnh nhất, ngay cả hắn vẻ mặt cũng ngưng trọng như vậy, đủ để thấy những hắc vụ kia đáng sợ ra sao.

- Trước tiên hỏi hắn một chút đi!

Rời khỏi không gian kia cũng coi như đã an toàn, Nhiếp Vân nhìn về phía Kiền Huyết hoàng đế đã bị hắn bắt được.

Thi thể diệt vong, lúc này đạo hắc khí tấn công Kiền Huyết hoàng đế kia đã biến mất. Cả người đã khôi phục như cũ, khi thấy bản thân rơi vào trong tay Nhiếp Vân. Trong mắt hắn hiện lên vẻ khiếp sợ.

- Ngươi... Ngươi làm sao có thể tìm được ta? Cái này... Chuyện

này không thể nào!

Hắn không nghĩ tới, ẩn núp kỹ như vậy mà còn bị tìm được.

Vị trí này là lão tổ nói với hắn. Sau khi trở lại Tà Nguyệt Chí Tôn vực, nhớ tới Nhiếp Vân có thể trở lại báo thù hco nên hắn mới tới nơi này. Cứ cách một đoạn thời gian sẽ ra ngoài, thông qua Lưu ảnh thạch bích truyền ra tin tức.

Vốn là trốn ở chỗ này vô cùng an toàn, cho dù Chúa Tể cũng vị tất đã tìm được, thế nhưng dưới lòng hiếu kỳ, lại không có nghe chuyện ban đầu lão tổ có nói cho nên hắn mới đi thêm mấy bước vào phía trong, kết quả thiếu chút nữa lại chết ở bên trong.

- Có phải ngươi đã biết nội dung của Hỗn Độn Vương Phù lệnh trước hay không? Hơn nữa còn đem chuyện của ta trước nói cho A Dục Vương biết?

Không để ý tới hắn đang ngạc nhiên, Nhiếp Vân hừ lạnh nói.

- Rơi vào trong tay của ngươi ta cũng biết chắc trốn không thoát. Không sai, là ta nói cho A Dục Vương biết.

Không hổ là nhân vật kiêu hùng, mặc dù Kiền Huyết hoàng đế có chút sợ hãi, thế nhưng rất nhanh đã nghĩ thông suốt, lại lần nữa trở nên trầm ổn xuống, không có chút hốt hoảng v.

------oOo------

Chương 2418: A Dục Vương lại xuất hiện (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hơn nữa nhìn ánh mắt của hắn, dường như đã định liệu trước, trong lòng đã có chủ ý gì đó.

- Làm sao ngươi có thể biết trước nội dung của Hỗn Độn Vương Phù lệnh?

Nghe thấy hắn thừa nhận, không chỉ Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái mà ngay cả Tiêu Diêu Tiên cũng cũng vô cùng nghi hoặc.

Hỗn Độn Vương Phù lệnh đặt ở nơi trung tâm nhất trong chiến trường tam giới, bên trong Tam giới ma bàn. Trước khi không có mở ra Tam giới ma bàn, làm sao có thể biết trước được?

- Tại sao biết trước nội dung Hỗn Độn Vương Phù lệnh hay sao? Ha ha, bởi vì ta đã lấy được Vương Phù lệnh từ trước rồi.

Kiền Huyết hoàng đế nói.

- Ngươi lấy được Vương Phù lệnh trước?

Mọi người liếc mắt nhìn nhau.

- Ngươi bớt ở chỗ này nói nhảm đi, Hỗn Độn Vương Phù lệnh không phải giấu ở bên trong Tam giới ma bàn sao? Làm sao ngươi có thể lấy được chứ?

Phù Ám Triều quát lớn.

- Hắc hắc, muốn ta nói cho các ngươi biết cũng không sao. Nhiếp Vân, ngươi thả ta đi, hơn nữa đồng ý sau này sẽ không tới tìm ta gây phiền toái, như vậy ta sẽ đem toàn bộ chuyện ta biết nói cho ngươi!

Hai mắt Kiền Huyết hoàng đế xoay chuyển, lại nhìn về phía Nhiếp Vân.

Hắn biết trong đám người này, người thiếu niên trước mắt này là mới là hạch tâm chân chính, chỉ cần hắn đồng ý, người khác nhất định không thể nói gì.

- Suy nghĩ của ngươi rất ngây thơ, ngươi không nói, ta có thể luyện hồn, đem ngươi luyện chế thành khôi lỗi, đương nhiên khi đó nhất định sẽ biết gì nói nấy!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Người này lấy được Hỗn Độn Vương Phù lệnh trước thời hạn, tìm được A Dục Vương, thiếu chút nữa khiến cho hắn chết, làm sao hắn có thể bỏ qua cho đối phương được chứ?

- Luyện hồn? Nhiếp Vân, chẳng lẽ ngươi thực sự nghĩ rằng ta dễ ức hiếp, mặc cho ngươi làm thịt đó chứ?

Đột nhiên Kiền Huyết hoàng đế nở nụ cười.

- Ồ? Chẳng lẽ ngươi còn có biện pháp sao?

Nhiếp Vân hừ lạnh.

- Đương nhiên là có, nếu như các ngươi biết ta lấy được Hỗn Độn Vương Phù lệnh, hơn nữa hoàn thành nội dung phía trên, tìm được A Dục Vương thì cũng nên biết, hắn sẽ giúp ta hoàn thành một chuyện. Nếu như chuyện này là khiến cho ngươi bị giết... Ta tin rằng A Dục Vương rất thích tiếp nhận đề nghị này a!

Vẻ mặt Kiền Huyết hoàng đế đắc ý nói.

- Ồ?

Nghe hắn nói như vậy, lúc này mọi người mới nhớ tới nội dung Hỗn Độn Vương Phù lệnh thay đổi, cũng không phải là cường giả Phong vương nhàm chán, mà là có người đã hoàn thành nhiệm vụ!

Đối với người hoàn thành nhiệm vụ trên Hỗn Độn Vương Phù lệnh, cường giả Phong vương sẽ thiếu nợ một nhân tình, thỏa mãn vô điều kiện một chuyện của đối phương. Nếu như ngươi này thực sự muốn phần nhân tình này, lại yêu cầu đánh chết Nhiếp Vân, như vậy quả thật khó có thể ngăn cản.

- Hơn nữa... Ta đã thu được tất cả tin tức của ngươi, chỉ cần bóp vỡ cái ngọc bài này là có thể lập tức đem những này truyền cho A Dục Vương. Ta tin rằng, cho dù ta không cần tưởng thưởng nhiệm vụ trước kia thì hắn cũng rất thích thú giết ngươi!

Cổ tay Kiền Huyết hoàng đế khẽ lật một cái, trong lòng bàn tay hiện lên một cái ngọc bài.

Ngọc bài này nhìn qua cũng không bình thường, có chút tương tự với Hỗn Độn Vương Phù lệnh mà hắn nhìn thấy trước đó. Bên trên mang theo sắc thái Hỗn Độn, dường như có thể bỏ qua khoảng cách Hỗn Độn, trực tiếp thông tri cho cường giả Hỗn Độn Phong vương.

- Thế nào? Nếu không muốn chết, thì lập tức hạ Hỗn Độn thệ ngôn, sau này sẽ không tìm ta gây phiền toái, như vậy giữa hai chúng ta sẽ không ai thiếu nợ ai!

Thấy đám người Nhiếp Vân không nói lời nào, Kiền Huyết hoàng đế nói.

- Thú vị, thú vị! Từng có rất nhiều người đã nói với ta những lời như vậy, dám phách lối ở trước mặt ta, nhưng... Bọn họ đều đã chết hết rồi!

Nhiếp Vân không giận mà cười.

- Nghe khẩu khí của ngươi dường như là không đồng ý?

Kiền Huyết hoàng đế cúi đầu nhìn ngọc bài trong lòng bàn tay, nói:

- Nếu như ta lấy được tin tức không sai, có phải ngươi có một người đệ đệ hay không? Ta cảm thấy hắn mới chính là người thỏa mãn yêu cầu của Hỗn Độn Vương Phù lệnh...

- Ồ?

Hai mắt Nhiếp Vân híp lại một cái.

Làm cho A Dục Vương hiểu lầm là hắn, mặc dù sẽ nhận áp lực gấp bội, thế nhưng có thể bảo vệ được đệ đệ. Nếu như để cho đối phương biết Nhiếp Đồng chính là Tu La vương thì phiền toái sẽ rất lớn!

Mặc dù không biết tình huống của đệ đệ rốt cuộc như thế nào, thế nhưng hắn cũng biết đệ đệ đang ở thời kỳ mấu chốt, bản thân ba đại Phong vương cường giả đã có cừu oán với đệ đệ. Một khi biết

đệ đệ còn không có khôi phục, làm sao sẽ bỏ qua cho cơ hội này chứ?

Về phần mình bị A Dục Vương chú ý, đối phương chỉ biết mình có liên quan với Tu La vương, cũng không biết quan hệ cụ thể thế nào, càng không biết vị trí cụ thể của Nhiếp Đồng. Đối phương sợ giết mình sẽ mất đi đầu mối, dưới tình huống ném chuột sợ vỡ bình, ngược lại cũng tương đối an toàn một ít.

Bằng không, bằng vào tôn nghiêm của cường giả Phong vương, dùng những lời đó khiêu chiến hắn, đổi lại là người khác, nhất định đã sớm chết mấy lần rồi!

Chính là bởi vì không biết sự tồn tại của Nhiếp Đồng cho nên hắn mới an toàn, bây giờ Kiền Huyết hoàng đế đột nhiên lại nói ra lời này, xem ra hắn ta đã đoán ra cái gì đó. Hơn nữa nhất định đã biết tin tức gì, chuyện này nhất thời khiến cho sát cơ của Nhiếp Vân sôi trào, từng đạo kiếm khí nóng bỏng ở trong ánh mắt lóe lên, tùy thời sẽ bắn ra ngoài.

- Hắc hắc. không phải ngươi định đánh chết ta ngay bây giờ đó chứ?

Cảm nhận được sát cơ của hắn, Kiền Huyết hoàng đế nở nụ cười, nói:

- Thực lực củaNhiếp Vân Chúa Tể ta hết sức tin tưởng. Nếu như thực sự động thủ, thậm chí ta còn không có cơ hội bóp vỡ ngọc bài! Bất quá... Ngươi xác định phần tài liệu này chỉ có trong tay ta thôi sao?

- Ngươi có ý gì?

Đoạn Diệc hừ lạnh.

- Rất đơn giản, ta sợ bị người ta trong lúc vô tình giết chết cho nên đã đem tài liệu chia làm vài phần. Chia ra để vào trong tay người khác, một khi ta chết đi, bọn họ sẽ

lập tức đem tin tức này truyền ra ngoài! Như vậy, cho dù chết... Ta

cũng phải kéo ngươi đi cùng!

Vẻ mặt Kiền Huyết hoàng đế âm lãnh vô cùng.

Đối với loại người như hắn mà nói, âm mưu tính toán cả đời, loại chuyện như vậy muốn nắm bắt trong tay, cực kỳ đơn giản.

- Hơn nữa... Cũng không nên nghĩ chơi thủ đoạn, hoặc là luyện hồn ta. Bởi vì một khi ta xuất hiện tình huống như vậy, đối phương cũng sẽ đem tin tức truyền ra ngoài!

Kiền Huyết hoàng đế tựa như kẻ trí nắm tất cả vào trong tay.

------oOo------

Chương 2419: A Dục Vương lại xuất hiện (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tính toán rất tốt!

Thấy đối phương tự tin như vậy, lại có loại thái độ này, Nhiếp Vân không nhịn được khen ngợi một câu.

Người này quả thực đúng là đa mưu túc trí. Vì bảo vệ tính mạng mà không từ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

- Bất quá... Ta đối với ngươi lời này của ngươi vẫn có mấy chỗ nghi hoặc!

Nhiếp Vân từ trong lửa giận tỉnh táo lại, khóe miệng nở nụ cười thản nhiên.

- Cái gì?

- Thứ nhất, nếu như ngươi không sợ ta tìm ngươi, như vậy có lẽ bây giờ nên ở Kiền Huyết hoàng triều, mà không phải ẩn giấu ở nơi thế giới đặc thù này. Còn thiếu chút nữa chết! Thứ hai, nếu như ngươi có loại thủ đoạn liên lạc với người khác này thì cũng sẽ

không biết chuyện Kiền Huyết hoàng triều... Đã bị ta tiêu diệt a!

- Kiền Huyết hoàng triều đã bị diệt?

Kiền Huyết hoàng đế sửng sốt một chút.

- Nhìn cái này một chút là ngươi sẽ biết!

Nhiếp Vân tiện tay đem Lưu ảnh thạch bích trong tay Bàng Kim ném tới.

- Ngươi... Giết Bàng Kim?

Thấy vật này, thân thể Kiền Huyết hoàng đế cứng đờ.

- Người thần phục ngươi gần như đều chết hết, những người chần chờ, tất cả đều hạ Hỗn Độn thệ ngôn thần phục ta... Không biết tin tức này ngươi có biết hay không? Nếu như ngay cả điều này cũng không biết. Như vậy ta muốn hỏi ngươi một chút, ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng ta sẽ tin tưởng những lời nói nhảm vừa rồi của ngươi chứ?

Nhiếp Vân cười nhạt nói.

- Ngươi...

Sắc mặt Kiền Huyết hoàng đế không còn chút máu, chợt lần nữa trở nên dữ tợn:

- Hừ, cho dù ngươi có giết ta thì thế nào chứ? Ngươi cũng không sống được bao lâu nữa! Ta có thể thu được tin tức của ngươi, biết ngươi có một người đệ đệ như vậy thì những người khác cũng có thể giống vậy. Rất có thể bây giờ đã có người đem tin tức truyền ra ngoài. Vì thế, cho dù ngươi có giết ta bây giờ thì cũng sẽ không sống lâu hơn ta bao lâu nữa đâu!

- Hừ!

Sắc mặt Nhiếp Vân âm trầm không thôi.

Đối phương nói không sai, Kiền Huyết hoàng đế này có thể thu được tin tức, như vậy những người khác nhất định cũng có thể. Ban đầu ở Quy Khư Hải, tốc độ tiến bộ của Nhiếp Đồng, vô số người thấy, muốn giấu giếm cũng không giấu giếm được. Không cẩn thận tin tức này đúng như đối phương nói vậy, đã truyền đến chỗ của A Dục Vương!

- Nói cho ta biết, vì sao ngươi có thể biết được nội dung của Hỗn Độn Vương Phù lệnh trước, như vậy ta có thể cân nhắc không giết ngươi!

Xóa bỏ cảm giác mặt trái trong lòng, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng.

- Ngươi không giết ta, nhưng sẽ để cho mấy người bọn hắn động thủ đúng không? Loại này mánh khóe này ta đã chơi nhiều lắm rồi. Đừng có nói với ta những lời vô dụng này!

Kiền Huyết hoàng đế chỉ vào đám người Tiêu Diêu Tiên rồi cười lạnh.

- Chỉ cần lời ngươi nói là nói thật, bọn họ cũng sẽ không động thủ. Nhưng ta có thể bảo đảm, trước khi A Dục Vương lần nữa tìm được ta, tasẽ không giết ngươi!

Nhiếp Vân nói.

Mặc dù rất muốn đánh chết tên Kiền Huyết hoàng đế trước mắt này. Thế nhưng trong lòng hắn rất là tò mò, không biết người này thông qua thủ đoạn gì mà có thể lấy được Hỗn Độn Vương Phù lệnh trước thời hạn, hơn nữa còn biết tin tức trong đó.

- Thật sao?

Hai mắt Kiền Huyết hoàng đế sáng rực lên.

Trước khi A Dục Vương lần nữa tìm được đối phương sẽ không giết hắn. Như vậy đồng nghĩa với việc hắn sẽ không chết, dù sao nhìn dáng vẻ hung hăng, khí thế ngập trời của A Dục Vương. Một khi lần nữa tìm được thiếu niên này, khi đó làm sao có thể để cho đối phương sống được chứ?

- Thật!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Ngươi thân là số một số hai Chúa Tể của toàn bộ Hỗn Độn hải dương, ta tin tưởng lời của ngươi!

Thấy hắn gật đầu xác nhận, Kiền Huyết hoàng đế gật đầu một cái, rồi nói:

- Nói cho ngươi biết cũng không sao, ta có thể lấy được Hỗn Độn Vương Phù lệnh trước thời hạn thật ra là do A Dục Vương ban bố trước thời hạn! Hỗn Độn tam đại Chí Tôn vực, Tà Nguyệt, Hỗn Độn, Tuyệt Sát, mỗi một đại thế giới cũng có một vương triều trấn thủ đại lục, giống như Vĩnh Dạ hoàng triều, Mạc Tư vương triều vậy. Chúng ta cũng có cơ hội trực tiếp đạt được chỉ thị của cường giả Phong vương! Mà những chỉ thị này, sẽ khiến cho chúng ta mỗi lần lúc chiến trường tam giới mở ra sẽ đi làm một ít chuyện đặc thù. Loại chuyện như vậy ngay cả ta trước đó cũng không biết đã làm bao nhiêu lần, lấy được Vương Phù lệnh trước thời hạn thì có cái gì là kỳ quái cơ chứ?

- Làm một ít chuyện đặc thù?

Nghe hắn nói như vậy, Nhiếp Vân đột nhiên nhớ tới chuyện Hoàng đế Vĩnh Dạ vương triều và đại thần thiêu đốt thi thể, hắn sửng sốt một chút.

Chỉ sợ bọn họ làm chuyện này cũng là vì có liên quan tới cường giả Phong vương a.

Có thể chính là bởi vì làm những chuyện này tốt, cho nên lúc được A Dục Vương gật đầu đồng ý, bọn họ mới được cấp cho Hỗn Độn Vương Phù lệnh trước thời hạn để coi như tưởng thưởng.

- Nếu ta đã nói xong tất cả, có phải bây giờ nên thả ta đi hay không?

Kiền Huyết hoàng đế nói.

- Đi?

Nhiếp Vân cười phá lên:

- Tại sao ta phải thả ngươi đi?

- Ngươi... Đường đường là Chúa Tể chẳng lẽ lại nói lời không giữ lời hay sao?

Kiền Huyết hoàng đế nổi dóa.

- Ta nói không giết ngươi, nhưng chưa nói qua sẽ thả ngươi đi a! Ngươi cứ nghỉ ngơi một đoạn thời gian trước đi. Ngoài ra, thần binh phòng ngự Chúa Tể trên người ngươi rất khá, cũng để lại cho ta đi!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, bàn tay giơ lên, Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình bay ra, lập tức bao phủ Kiền Huyết hoàng đế vào bên trong, nhẹ nhàng lắc một cái thì đối phương đã bị chuyển tới Nạp Vật thế giới.

Sưu sưu sưu!

Vừa tiến vào Nạp Vật thế giới, thần binh Chúa Tể phòng ngự trên người nhất thời bị tróc xuống, biến thành vật vô chủ.

- Đáng hận...

Kiền Huyết hoàng đế gào thét một tiếng, tức giận tới mức sắp nổ tung, thế nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào khác. Cho dù hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới cả đời đánh nhạn lại bị nhạn mổ vào mắt.

Đối phương dùng thanh âm ôn hòa và thái độ tự tin, khiến cho hắn mất đi đề phòng. Sau đó lại dùng cam kết không giết làm mồi, khiến cho hắn ngạc nhiên mừng rỡ, mất đi sự đề phòng. Vì vậy đối phương mới thành công được lần này. Ngay cả người tinh minh như hắn cũng không nghĩ tới đối phương sẽ ra chiêu này!

- Ngươi cho rằng vây khốn ta như vậy là được sao? Ngọc phù của

ta là bảo vật đưa tin mà cường giả Phong vương ban cho, phong ấn trong tiểu thế giới căn bản không có cách nào ngăn cách, ngươi cứ chờ chết đi!

------oOo------

Chương 2420: Ai dám làm tổn thương ca ca của ta? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Gào thét một tiếng, Kiền Huyết hoàng đế chợt đem ngọc phù cầm trong tay bóp nát, một cỗ lực lượng mênh mông lập tức tạo thành ở trong ngọc phù đang tan vỡ, bất quá, trong nháy mắt đã biến mất không còn tung tích, tin tức căn bản không truyền ra ngoài được!

Ở Nạp Vật thế giới, trừ ý chí của Nhiếp Vân, đừng nói là một cái ngọc phùv, cho dù là cường giả Phong vương chân chính sợ rằng cũng rất khó đem tin tức truyền ra bên ngoài.

- Chuyện này... Làm sao có thể?

Con ngươi của Kiền Huyết hoàng đế co rụt lại, lúc này hắn mới cảm thấy sợ hãi.

Tình huống như vậy, cho dù là hắn kiến thức rộng rãi cũng chưa từng nghe nói qua.

- Ngươi cứ đợi trước đi, ta nói rồi, sẽ không giết ngươi thì ngươi sẽ không chết được!

Nhiếp Vân hừ nhẹ một tiếng, tinh thần khẽ động một cái, Kiền Huyết hoàng đế lập tức bị phong tỏa ở bên trong một không gian đặc thù, không có biện pháp nhúc nhích.

- Trước tiên về Tà Nguyệt Chí Tôn vực!

Xử lý xong Kiền Huyết hoàng đế, Nhiếp Vân cười một tiếng, đang muốn rời đi thì đột nhiên trong lòng sinh ra vẻ cảnh giác nồng đậm, Hỗn Độn hải dương trước mắt đột nhiên sôi trào.

Ầm!

Một đạo thanh âm vang vọng tới linh hồn, tiếng nổ ầm ầm như là vũ trụ bị xé rách, ngay sau đó một bóng người cao lớn chân đạp Hỗn Độn đột nhiên xuất hiện.

Bổn tôn A Dục Vương lại xuất hiện!

Lần trước ở chiến trường tam giới, A Dục Vương, Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát vương xuất hiện ở trước mặt mọi người, thế nhưng trên thực tế bên trong cái mặt người lớn kia chỉ ẩn chứa một tia linh lực năng lượng thể của ba người mà thôi. Căn bản không phải là bổn tôn.

Lần này bổn tôn lại xuất hiện, cho dù là Nhiếp Vân thì lúc này tim cũng hung hăng giật thót lên.

- Xem ra có người còn nhận được tin tức nhanh hơn so với Kiền Huyết hoàng đế, hơn nữa cũng đã truyền cho A Dục Vương...

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân sao không hiểu đã có chuyện gì xảy ra cơ chứ?

Tin tức hẳn không phải là do Kiền Huyết hoàng đế truyền ra, mà là do người khác. Đúng như hắn dự đoán vậy, tên này có thể nhận được tin tức thì những người khác cũng có thể. Chẳng qua là hắn không nghĩ tới lại nhanh như vậy mà thôi.

Ầm Ầm!

A Dục Vương vừa xuất hiện, Hỗn Độn hải dương chung quanh đám người Nhiếp Vân lập tức giống như sôi lên, không ngừng sung sục làm cho người ta không thể nào nhúc nhích được.

Cho dù bằng vào thực lực của Nhiếp Vân hiện tại, muốn rời khỏi đây cũng cảm thấy không thể ra sức được.

Bổn tôn tự mình đến, uy lực so với năng lượng thể đương nhiên càng cường đại hơn, càng đáng sợ hơn. Chỉ nhìn một chút cũng đã

khiến cho linh hồn người ta không ngừng run rẩy, khó có thể khống chế.

Có thể đoán ra được, bằng vào bổn tôn, đối phương đã thực sự muốn động thủ giết hắn, sợ rằng chỉ cần một câu nói là có thể hoàn thành được. Thậm chí còn không cần thi triển bất kỳ chiêu số gì.

Chúa Tể và cường giả Phong vương có chênh lệch quả thực quá lớn, tựa như Vương Tiên và Tiên Quân lúc trước vậy, căn bản không thể so sánh nổi.

- Nguy rồi... Lần này làm sao bây giờ?

Con ngươi Tiêu Diêu Tiên co rụt lại, hiển nhiên hắn cũng không nghĩ tới A Dục Vương sẽ đột ngột xuất hiện vào lúc này, hơn nữa lại còn là bổn tôn hàng lâm. Chuyện như vậy, trừ lần trước giết chết Tu La Chí Tôn ra cũng chưa từng có xảy ra.

- Chủ nhân, ta tự bạo sẽ có thể phá vỡ gông cùm không gian, ngươi nhân cơ hội này chạy trốn đi.

Đoạn Diệc cắn răng nói.

Trước mắt không gian đã bị trói buộc, một Chúa Tể phải đánh bạc tính mạng thì mới có thể phá vỡ được, bất quá, dù có phá vỡ được thì thế nào chứ?

- Không nên lỗ mãng, cho dù bây giờ có chạy đi thì có thể trốn tới chỗ nào chứ? Đường đường là bổn tôn A Dục Vương xuất hiện, ngươi cảm thấy mình có thể chạy thoát được sao?

Nhiếp Vân cắt đứt tính toán của Đoạn Diệc, hắn khoát khoát tay, nhìn về phía trước.

Bổn tôn A Dục Vương xuất hiện đã giải thích rõ ràng, đối phương đã hạ quyết tâm phải bắt hắn lại. Dưới tình huống như vậy làm sao có thể chạy thoát được chứ?

- Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chờ chết hay sao?

Phù Ám Triều cũng cuống cuồng nói.

- Tùy cơ hành sự a!

Nhiếp Vân cũng không có biện pháp gì tốt, mặc dù khẩn trương muốn chết, thế nhưng lại không thể có biện pháp nào. Tuệ kiếm vung vẩy, diệt trừ tạp niệm trong đầu, hai mắt lại lần nữa nhìn về phía trước.

Lúc này A Dục Vương đã đi tới trước mặt, Hỗn Độn hải dương cuồn cuộn, giống như là mãnh thú thuần phục dưới chân hắn vậy. Phối hợp với nhất cử nhất động của hắn càng làm lộ ra lực uy hiếp khiến cho người ta khó có thể hít thở nổi.

Ầm!

Cùng lúc đó, Hỗn Độn hải dương lần nữa sôi trào, hai cái hắc động từ đằng xa lan tràn tới, hội tụ thành hai cái mặt người to lớn.

Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát vương!

Hai người kia tới đây cũng không phải là bổn tôn, mà là năng lượng thể. Thế nhưng dù vậy uy lực cũng to lớn vô cùng. Tam vương lần nữa tề tụ, tuy rằng đám người Nhiếp Vân là Chúa Tể, thế nhưng vẫn cảm thấy mồ hôi lạnh toát ra, toàn thân như nhũn ra.

- Tu La vương ở nơi nào... Lần này nơi đã có thể nói được rồi chứ?

Tam vương tề tụ, A Dục Vương hừ lạnh một tiếng, bàn tay vung lên, một cái quang mang to lớn xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Bên trên quang mang có viết đầy chằng chịt về tất cả chuyện sau khi Nhiếp Vân tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn vực. Mỗi một chuyện đều có ghi chép cặn kẽ. Tất cả những chuyện về Nhiếp Đồng đều dùng màu đỏ miêu tả, màu sắc như là máu tươi vậy, khiến cho người ta nhìn không khỏi cảm thấy sợ hãi.

- Nếu ta đoán không sai, Nhiếp Đồng này chính là Tu La vương chuyển thế a! Hắn đang ở đâu? Bảo hắn đi ra, ta có thể không giết ngươi. Nếu không, nhất định ngươi sẽ phải chịu chế tài đáng sợ

nhất của toàn bộ Hỗn Độn hải dương!

A Dục Vương hừ lạnh một tiếng, thanh âm ầm ầm vang vọng chấn nhiếp thương khung, khiến đầu óc người ta mông lung, mơ hồ.

Lần này hắn căn bản không cho Nhiếp Vân cơ hội phản bác, trực tiếp ném ra chứng cớ.

- Hồi bẩm A Dục Vương vĩ đại, Nhiếp Đồng ở nơi nào ta cũng không biết, nếu như tin tức của ngươi đầy đủ thì cũng nên biết, mấy tháng trước hắn đã thất lạc với ta. Chính bản thân ta cũng đang muốn biết hắn ở nơi nào a.

Nhiếp Vân ngăn chặn tâm tình đang hốt hoảng, lại cất cao giọng nói.

Dù sao bây giờ cũng đã đắc tội đối phương, cho dù nói thật, nhất định đối phương cũng sẽ không bỏ qua, còn không bằng nói nhăng nói cuội một chút.

------oOo------

Chương 2421: Ai dám làm tổn thương ca ca của ta? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa rồi hắn đã lướt qua đống tin tức, đã nhìn ra, ghi chép phía trên cơ bản đều là là thật, ghi chép liên quan tới Nhiếp Đồng không sai biệt lắm với tình huống trên thực tế. Sau khi tiến vào Thần chi di tích đã mất đi tung tích.

- Ngươi cho rằng ta sẽ tin tưởng những lời này của ngươi hay sao?

A Dục Vương hừ lạnh một tiếng, thanh âm như sấm nổ, dẫn động triều tịch bên trong Hỗn Độn hải dương ầm ầm, ngực Nhiếp Vân nhất thời giống như bị một ngọn núi lớn va chạm, sắc mặt đỏ lên, miệng phun ra một ngụm máu tươi, liên tục lui về sau bảy tám bước.

- Đừng có đùa giỡn chút thông minh nhỏ với ta, sự kiên nhẫn của ta có hạn!

A Dục Vương nhướng mày lên, tựa như có vô số nhật nguyệt tinh thần chảy xuôi ở trước mắt hắn vậy. Một đạo sát cơ từ giữa hai hàng lông mày lan tràn ra, dường như tùy thời cũng có thể chém giết Nhiếp Vân.

- Hồi bẩm vương giả, lời nói của Nhiếp Vân đại nhân chính là thật, ta và hắn nhận biết thời gian dài như vậy, thế nhưng chưa từng thấy qua người gọi là Nhiếp Đồng này.

Thấy chủ nhân bị thua thiệt, Đoạn Diệc vội vang nói.

- Hừ!

A Dục Vương căn bản không có trả lời câu nói của hắn, mà chỉ hừ lạnh một tiếng. Chỉ một đạo thanh âm đã khiến cho Đoạn Diệc giống như bị công kích cường đại đánh trúng, miệng mũi có máu tươi phun trào, cả người bay ra ngoài, giống như một khối bùn nhão vậy.

Mặc dù hắn là cường giả Chúa Tể, thế nhưng so với bổn tôn hàng lâm của cường giả Phong vương, chênh lệch vẫn còn quá lớn!

- Ta sẽ cho ngươi một cơ hội nữa. Nói ra chỗ ẩn thân của Nhiếp Đồng, như vậy ta có thể không giết ngươi!

Hai mắt A Dục Vương nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân, nói.

- Ta thật sự không biết..

Nhiếp Vân cắn răng nói.

- Rất tốt, rất có cốt khí, ta cũng muốn nhìn một chút, để xem ngươi có thể kiên trì được bao lâu!

A Dục Vương không nói thêm nữa, ngón tay điểm về phía trước một chút, một đạo hỏa diễm màu đỏ thẫm lập tức tạo thành một đóa hoa sen ở trên đầu ngón tay. Cánh hoa vừa nở ra, xinh đẹp

khiến cho người ta không nhịn được chìm đắm vào bên trong.

Bất quá vật càng xinh đẹp thì càng đáng sợ, hoa sen sưu một cái đã bắn ra, rơi vào trên đỉnh đầu của Nhiếp Vân, trong chớp mắt đã tạo thành một cái biển lửa.

- Là Hỗn Độn Hồng Liên... A Dục Vương, xin tha mạng cho Nhiếp Vân...

Thấy đóa hoa sen này, sắc mặt Tiêu Diêu Tiên chợt thay đổi, vội vàng quỳ sụp xuống đất.

Hỗn Độn Hồng Liên, hỏa diễm đỏ như biển.

Bị loại vật này thiêu vào, cho dù là Chúa Tể cũng sẽ mất một lớp da, khó có thể sống sót. A Dục Vương dùng loại thủ đoạn này cũng không phải là muốn đánh chết Nhiếp Vân, mà chỉ muốn làm cho hắn chịu đựng đau khổ khó có thể tiếp nhận được mà thôi.

- Cút!

A Dục Vương nhướng mày, Tiêu Diêu Tiên lập tức giống như Đoạn Diệc bị đánh bay ra ngoài, cũng bị trọng thương. Trong lúc hắn lên tiếng xin tha thì Hồng Liên cũng không ngừng nghỉ, biển lửa đỏ rực trong chớp mắt đã hoàn toàn bao phủ Nhiếp Vân vào bên trong.

Phanh phanh!

Bị Hỗn Độn Hồng Liên bao phủ, Nhiếp Vân nhất thời cảm thấy bản thân như đã rơi vào trong lò lửa.

Ngọn lửa từ da thẩm thấu vào trong thân thể, không ngừng thiêu đốy linh hồn, trong nháy mắt giống như có vô số cương châm châm vào trên người hắn vậy, đau đớn khó nói nên thành lời..

- A...

Cho dù dùng ý chí của Nhiếp Vân cũng không nhịn được thảm kêu thành tiếng.

Trước đó hắn cũng từng trui rèn thân thể, cũng từng nhận thống khổ, thế nhưng so với lúc này, hoàn toàn chính là trò trẻ con.

Loại đau đớn này chẳng những xâm nhập vào trong thân thể, mà còn xâm nhập vào linh hồn, làm cho không có người nào có thể thoát khỏi, mỗi thời mỗi khắc đều ở trong đau khổ này mà giãy dụa.

Thủ đoạn trước đó hắn tra hỏi Bàng Kim so sánh với lúc này, quả thật kém quá xa.

Nếu như trước đó Bàng Kim cảm thấy là xuống địa ngục, nếu như hắn lại chịu đựng cái này thì sẽ lập tức cảm thấy cái trước chính là thiên đường.

Hỗn Độn Hồng Liên này quá kinh khủng, dùng ý chí của Nhiếp Vân, sợ rằng cũng không kiên trì được quá một phút thì cũng sẽ bị thiêu tới chết.

Ầm Ầm!

Trong khi hắn có chút không kiên trì nổi thì đột nhiên toàn bộ Hỗn Độn hải dương chợt sôi trào lên. So với A Dục Vương xuất hiện trước đó càng thêm kịch liệt, một cái mặt trời màu đỏ đột ngột xuất hiện ở trên bầu trời trước mắt mọi người, chiếu sáng tám phương, đem tất cả mọi người bao phủ vào bên trong.

Mặt trời này chẳng những chiếu sáng toàn bộ Hỗn Độn hải dương, mà còn chiếu rọi tam giới, giống như lúc người ta mới sinh ra vậy, cho dù có nhắm mắt lại thì cũng có thể cảm nhận được ánh sáng của nó mạnh mẽ thế nào.

Ánh mặt trời như máu, sát lục như thủy triều.

- Huyết dương tái hiện, Tu La vương sinh... Là Tu La vương! Hơn nữa hắn còn đã khôi phục thực lực...

Thấy ánh mặt trời này, sắc mặt vốn bình tĩnh của A Dục Vương đột nhiên thay đổi, giống như một tờ giấy trắng vậy.

- Tu La vương?

- Làm sao hắn lại khôi phục thực lực nhanh như vậy được chứ? Đây là chuyện không thể nào..

Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát vương cũng nhìn thấy ánh mặt trời, vẻ mặt cũng đồng thời biến đổi.

- Dám đả thương ca ca của ta, A Dục Vương, ngươi thật là to gan, ta thấy ngươi chán sống rồi đúng không?

Ầm!

Một tiếng quát to vang lên, ngay sau đó có một đạo kiếm mang không biết từ chỗ nào đột nhiên bắn tới, cứ như vậy đi tới trước mặt. A Dục Vương còn không có kịp phản ứng thì đã bị đánh trúng, thoáng cái đã bổ nhào té ngã xuống mặt đất.

- Ngươi...

A Dục Vương vội vàng đứng lên, mặt mũi mất hết, lại vội vàng nhìn về phía trước, ngay sau đó hắn đã nhìn thấy một người thiếu niên không biết từ chỗ nào đi ra, khí tức mạnh mẽ, lông mày như máu.

Là Nhiếp Đồng, vào thời khắc mấu chốt nhất, rốt cuộc hắn đã luyện hóa tư cách Phong vương, trở thành cường giả Phong vương.

Tu La vương, lại tái hiện!

- Đây chính là Tu La vương...

- Quả nhiên Tu La vương đã sống lại, đây không phải là thật đó chứ?

- Hắn gọi chủ nhân là ca ca? Chẳng lẽ... Tu La vương là đệ đệ của chủ nhân? Chuyện này... Chuyện này...

- Khó trách chủ nhân lại có tiến bộ nhanh như vậy, đối mặt với A Dục Vương cũng không sợ, hóa ra người có một người đệ đệ lợi hại như vậy.

Đám người Phù Ám Triều, Tiêu Diêu Tiên trố mắt nhìn nhau, cảm thấy thế giới quan trước mắt của mình ầm ầm sụp đổ.

------oOo------

Chương 2422: Nhiếp Đồng cường đại (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tu La vương, A Dục Vương, Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát vương, tứ đại vương giả. Vô luận là người nào ở trong mắt bọn hắn đều là tồn tại cao không thể leo tới, cao cao tại thượng. Bình thường ức vạn năm cũng không thấy được một lần. Thế nhưng sau khi đi theo Nhiếp Vân, không nói tới lần thứ hai. Mà ngay cả Tu La vương hung thần ác sát nhất trong tứ đại vương giả, thực lực mạnh nhất cũng lại là đệ đệ của hắn...

Tin tức này vang vọng ở bên tai, khiến cho bọn họ đều cảm thấy sắp phát điên rồi.

Tu La vương là đệ đệ của hắn, như vậy hắn là ai chứ?

Khó trách có thể trong vòng một năm đã từ Tru Thiên cảnh sơ kỳ đạt tới loại trình độ này, thân phận này cũng quá nghịch thiên!

- Tu La vương...

Không chỉ đám người Phù Ám Triều khiếp sợ, ngay cả đám người Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát vương nhìn thấy thiếu niên trước mắt, trên mặt từng người cũng hiện lên vẻ khủng hoảng.

Ức vạn năm trước, vị thiếu niên đã mạnh hơn bọn họ không ít, bây giờ lại lần nữa trở về, quân lâm thiên hạ, thực lực dường như so với trước kia còn cường đại hơn nhiều!

Ầm!

Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát vương liếc mắt nhìn nhau, hai cái đầu to lớn đột nhiên tiêu thất, ngay sau đó Hỗn Độn sôi trào, hai đạo

thân ảnh cao lớn nhanh chóng bắn về phía bên này.

Bọn họ biết đạo năng lượng thể này không thể nào đối kháng được với Tu La vương, cho nên bổn tôn mới vọt tới!

Trong nháy mắt tứ đại cường giả Phong Vương tề tụ, Hỗn Độn hải dương gầm thét sóng lớn như sôi trào. Dường như cũng đang chúc mừng lần thịnh yến này vậy.

Nương theo Tu La vương vẫn lạc, cảnh tượng bốn vương đồng thời tề tụ không biết đã bao nhiêu năm không có xuất hiện qua.....

- A Dục Vương, không nghĩ tới nhiều năm không gặp ngươi lại trở nên càng ngày càng bỉ ổi, xuất thủ với một vị Chúa Tể, không ngờ ngươi cũng hạ thủ được.

Đối mặt với tam đại vương giả trước mắt, vẻ mặt Nhiếp Đồng lạnh nhạt, bàn tay rạch một cái, hỏa diễm xoay quanh Nhiếp Vân lần nữa ngưng tụ thành một đóa hoa sen màu đỏ, bị hắn nằm vào trong lòng bàn tay.

Đóa hoa sen trước đó uy lực vô cùng ở trong tay hắn lại giống như một món đồ chơi vậy, vô luận nhảy nhót như thế nào cũng không thể tránh thoát.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh vang lên, trong lòng bàn tay có một đạo quang mang lóe lên. Hỏa diễm lập lòe bên trên hoa sen dần dần ngừng lại, tựa như đã bị chế ngự hoàn toàn. Sau đó cổ tay Nhiếp Đồng nhẹ nhàng run lên, đóa hoa sen này nhẹ nhàng bay đi về phía Nhiếp Vân.

- Ca ca, vật này coi như A Dục Vương đưa cho ca ca bồi thường, ca ca nuốt xuống, rèn luyện thân thể, có thể nhận được chỗ tốt cực lớn!

- Được!

Thấy Nhiếp Đồng xuất hiện trong thời khắc mấu chốt, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm. Lúc này hắn mới phát giác ra toàn thân mệt mỏi. hắn đưa tay nhận lấy hoa sen, không nhìn sắc mặt A Dục Vương đang khó coi, lại mở miệng nuốt xuống.

Biết đệ đệ mình không thể nào hại mình, cho nên mặc dù đóa hoa này từng khiến cho hắn chịu nhiều đau khổ, thế nhưng hắn vẫn không chút do dự mà nuốt xuống.

Cô Cô Cô Cô!

Hoa sen tiến vào cổ họng, lập tức cảm nhận được một loại cảm giác ấm áp mà cũng không phải là nóng bỏng trước đó. Tứ chi bách hải trong nháy mắt được đại bổ. Cả người thoải mái khiến cho hắn thiếu chút nữa rên rỉ thành tiếng.

Cảm nhận được lực lượng ấm áp có trợ giúp đối với cơ bắp, hắn biết đây là mấu chốt tấn cấp thân thể cho nên lúc này không có để ý tới mọi người trước mắt mà trực tiếp ngồi xuống, cẩn thận tiêu hóa lực lượng trong cơ thể.

- Đáng hận.

Thấy Hỗn Độn Hồng Liên của mình bị bắt đi, hơn nữa lại còn bị luyện hóa, sắc mặt A Dục Vương tái xanh, ánh mắt lạnh lẽo như muốn giết người.

- Dám động thủ đối với ca ca của ta, để cho ngươi bồi thường một khỏa Hỗn Độn Hồng Liên đã coi như đơn giản! Ngươi còn muốn trả giá nữa sao? Đã như vậy, ta sẽ dạy dỗ ngươi một chút, để cho ngươi biết, người nào là người ngươi không thể đắc tội!

Nhiếp Đồng hừ lạnh một tiếng, chân bước lên trước, dùng chỉ làm kiếm, vạch về phía trước một cái.

Ngón tay của hắn nhìn qua không có bao nhiêu động tác hoa lệ, thế nhưng lại mang theo huyền ảo khó hiểu của thiên địa, nhìn như chậm chạp, thế nhưng lại không người nào có thể trốn được, cho dù là Nhiếp Vân hiểu nhiều về kiếm đạo như vậy. Thế nhưng vừa nhìn một chút cũng đã cảm thấy đầu óc choáng váng.

Đạo kiếm pháp này đã đạt tới cảnh giới từng phức tạp tới đơn giản, lĩnh ngộ chân lý hỗn độn, so với Nhất Kiếm Lăng vân của hắn còn cao minh hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

- Ngươi...

Không nghĩ tới Tu La vương nói ra tay là động thủ, không ra tay theo chút lẽ thường nào, sắc mặt của A Dục Vương cứng đờ, vội vàng vung vẩy cánh tay để đón đỡ. Mặc dù chiêu số của hắn cũng huyền diệu vô cùng, thế nhưng so với Nhiếp Đồng mà nói, vẫn còn kém hơn một tia. Một tiếng nổ ầm ầm vang vọng, hai cánh tay mềm nhũn, bay ra bên ngoài, sắc mặt tái nhợt giống như tờ giấy, trong hai mắt mang theo hận ý nồng đậm, cũng không dám tiếp tục động thủ nữa.

Chẳng qua chỉ có một chiêu mà lại lập tức phân ra cao thấp. cũng cùng là cường giả Phong vương, thế nhưng thực lực của A Dục Vương rất rõ ràng thấp hơn so với Nhiếp Đồng.

- A Dục Vương...

Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát vương vội vàng đỡ A Dục Vương, tràn ngập lo lắng.

Mới vừa rồi Nhiếp Đồng vừa ra tay, bọn họ lập tức biết người thiếu niên trước mắt này sau khi lần nữa sống lại, thực lực đã mạnh mẹ hơn. Trong lòng hai người tràn ngập cảnh giác, không dám động thủ.

Mặc dù bọn họ rất có tự tin, thế nhưng nhìn thấy A Dục Vương một chiêu đã bại, bọn hắn cũng không cảm thấy mình có thể kiên trì nhiều hơn mấy chiêu.

- Hai người các ngươi cũng muốn ra tay sao?

Hai mắt Nhiếp Đồng nhìn sang, trong ánh mắt mang theo vẻ uy nghiêm.

- Chúng ta...

Bị ánh mắt này nhìn một cái, hai đại cường giả Phong vương uy danh hiển hách như Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát vương lại không dám nói một câu nào.

- Cút! Nếu như lần sau còn dám tìm ca ca của ta và Quy Khư Hải gây phiền toái. Như vậy ta nhất định sẽ giáo đáo Bích Hải Huyền Thiên, Thiên Hư cung, Tuyệt Sát thần điện của các ngươi!

Ánh mắt Nhiếp Đồng lạnh lùng nhìn qua khuôn mặt của A Dục Vương, Hỗn Độn vương và Tuyệt Sát vương, hai mắt giống như lưỡi đao vậy.

Bích Hải Huyền thiên là chỗ của A Dục Vương, ở trong thế giới đỉnh phong, cao nhất Tà Nguyệt Chí Tôn vực, cho dù là cường giả Chúa Tể cũng không tìm được. Thiên Hư cung là cung điện của Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát thần điện là hang ổ của Tuyệt Sát vương, cũng đều ở bên trong đại thế giới của mình.

------oOo------

Chương 2423: Nhiếp Đồng cường đại (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Đồng nói thẳng ra chỗ của bọn họ, thái độ rất rõ ràng, nếu như bọn họ dám động thủ lần nữa, như vậy nhất định hắn sẽ không khách khí!

- Tu La vương, Xem như ngươi lợi hại!

Nghe thấy uy hiếp uy hiếp trần trụi, đe dọa không có chút che giấu nào, da mặt ba người A Dục Vương tái xanh lên.

Bọn họ đều là cường giả Phong vương, luôn luôn là đối tượng được người khác nịnh hót, sợ hãi, đây lần đầu tiên bị uy hiếp như vậy?

- Ta lợi hại sao? Nói giỡn a, nếu như ta lợi hại thì ban đầu cũng sẽ

không để cho các ngươi đánh chết, Tu La Chí Tôn vực cũng bị tiêu diệt!

Nhiếp Đồng hừ lạnh một tiếng:

- Thế nào, còn chưa cút sao? Chẳng lẽ để ta đánh cho các ngươi cút đi?

- Tu La vương, ngươi không nên phách lối, mặc dù thực lực của chúng ta không bằng ngươi, nhưng mà tam vương liên thủ, nhất định ngươi sẽ không phải là đối thủ. Không nên ép chúng ta xuất thủ lần nữa!

- Nếu như ngươi còn lớn lối như vậy nữa, cẩn thận mới vừa sống lại thì lại lần nữa tử vong.

Nghe thấy lời nói không chút lưu tình của Nhiếp Đồng, ba người A Dục Vương tức giận tới mức run rẩy, đồng thời thét lớn.

Một người trong bọn họ quả thực không phải là đối thủ của người thiếu niên trước mắt này, thế nhưng ba người liên thủ, bọn hắnkhông tin không đánh lại được hắn!

- Phải không? Vậy các ngươi thử một chút xem!

Bàn tay Nhiếp Đồng mở ra, khí thế đột nhiên lên cao, thân thể thoáng một cái đã xuất hiện ở trước mặt ba người A Dục Vương, tay trái đánh xuống phía dưới một cái, một đạo lực lượng vượt qua cực hạn chợt bắn ra, vô về phía Hỗn Độn vương bên tay trái. Tay phải đeiẻm một cái, mang theo khí thế sắc bén bắn về phía Tuyệt Sát vương.

Hai tay đồng thời công kích, lực lượng không có yếu bớt mà ngược lại còn càng thêm hung hãn hơn. Trên không trung hội tụ ra bóng người to lớn, tựa như tay trái tay phải chia ra, đều cầm một đại thế giới tiến hành công kích đối với hai người này.

- Tà Nguyệt Chí Tôn vực... Chiến trường tam giới? Ngươi đã luyện hóa cái gì..

Thấy trong tay trái, tay phải của Nhiếp Đồng xuất hiện ảo ảnh, con ngươi của hai đại cường giả Phong vương đồng thời co rút, vội vàng lui về phía sau.

Thế nhưng cho dù bọn hắn lùi lại nhanh thì vẫn bị lực lượng tập kích tới quét trúng, dính đầy bụi đất, chật vật không chịu nổi.

- Tà Nguyệt Chí Tôn vực của ta, ngươi đã luyện hóa... Kiền Huyết long ấn?

A Dục Vương hiểu ra, tức giận tới mức toàn thân phát run.

- Không sai, ta đã luyện hóa Kiền Huyết long ấn, tương đương với nắm trong tay Kiền Huyết đại lục, Tà Nguyệt Chí Tôn vực có ít nhất một nửa nằm ở trong khống chế của ta. Ta còn luyện hóa Tam Giới Chi Tâm, chiến trường tam giới cũng hoàn toàn nắm ở trong tay của ta. Cho nên... Thực lực của ta, chẳng những khôi phục, mà so với trước kia còn mạnh mẽ hơn! Nếu như các ngươi muốn giết ta, nhất định sẽ giống như trước đây, trước tiên là hủy diệt Tà Nguyệt Chí Tôn vực và chiến trường tam giới. Nếu không... Muốn làm cho ta chết sao? Chẳng khác nào là nằm mơ giữa ban ngày!

Nhiếp Đồng thu hai tay lại, lần nữa khôi phục bộ dáng trước đó, hắn nhàn nhạt nói.

- Được, tốt, xem ra chúng ta đã xem thường ngươi rồi.

Nghe thấy lời của hắn, sắc mặt đám người A Dục Vương tái xanh đi.

Diệt sát Tà Nguyệt Chí Tôn vực, như vậy sợ rằng Tu La vương còn chưa có chết thì A Dục Vương hắn đã xong đời trước. Về phần chiến trường tam giới mang theo tâm huyết của ba bọn hắn. Nếu như thực sự hủy diệt, Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát vương cũng sẽ tổn thương rất lớn!

Nói cách khác, nếu như bọn họ muốn giết Nhiếp Đồng, đầu tiên phải tự làm tổn hại bản thân tám trăm. Chỉ là dù vậy,cũng chưa nhất định có thể đánh chết được đối phương.

Cho nên mới nói... Tu La vương bây giờ bọn họ đã không giết chết được nữa!

- Đi!

Biết Tu La vương đã cường đại, bọn họ không có cách nào đánh chết, đám người A Dục Vương biết nếu như tiếp tục ở đây sẽ chỉ càng thêm mất mặt xấu hổ, vì vậy ba người đồng loạt quay người lại, bay về phía xa xa.

Cường giả Phong vương dùng hết tốc lực rời đi, mọi người lập tức nhìn thấy được tốc độ của bọn họ, Hỗn Độn hải dương dường như cũng chỉ trong một bước của ba người. Trong nháy mắt cả ba đã biến mất trước mặt, cũng không nhìn thấy tung tích gì nữa.

Trước đó tất cả mọi người đều cho rằng tốc độ của Chúa Tể là đứng đầu tam giới, lúc này lại thấy loại tốc độ này mới biết được Chúa Tể so với đối phương lại chẳng khác nào ốc sên, thậm chì còn không bằng.

- Tiêu Diêu Tiên tham kiến Tu La Vương đại nhân!

Đám người A Dục Vương rời đi, Tiêu Diêu Tiên tiến về phía trước một bước rồi quỳ một gối xuống trên đất, vẻ mặt tràn ngập kích động:

- Người có thể lần nữa sống lại thật tốt quá, ta đã mong đợi ngày này từ rất lâu rồi.

- Chúng ta quen biết sao?

Nhiếp Đồng nhíu mày một cái.

- Lúc ấy ta chỉ là một bán bộ Chúa Tể, trong một lần thám hiểm thiếu chút nữa tử vong, may nhờ có Tu La Vương đại nhân xuất thủ cứu giúp mới cứu thoát tính mạng của chúng ta!

Tiêu Diêu Tiên vội vàng giải thích.

- Ồ?Ta nhớ ra rồi, ta vừa vặn đi ngang qua đó, cũng chỉ là thuận

tay làm mà thôi. Dường như còn có một cái lão đầu, hắn ta đâu rồi?

Nhiếp Đồng suy nghĩ một chút, trí nhớ xuyên việt qua thời gian vô cùng, hắn đột nhiên nói.

- Thiên Huyền lão nhân... Ngay từ ức vạn năm trước đã bỏ mình, là bị A Dục Vương tự tay đánh chết...

Tiêu Diêu Tiên vội nói.

- Cái gì? Hắn gọi là Thiên Huyền lão nhân... Truyền thừa của hắn đã bị ca ca của ta lấy được!

Nhiếp Đồng gật đầu.

Hắn và Nhiếp Vân cùng nhau đi tới đây, đương nhiên biết ca ca lấy được truyền thừa của Thiên Huyền lão nhân, chẳng qua khi đó hắn cũng không có đem lão đầu ban đầu hắn cứu liên hệ với người này mà thôi.

Dù sao, mặc dù trong Thiên Huyền điện bảo vật đông đảo, thế nhưng cũng không có lưu lại khí tức của Thiên Huyền lão nhân.

- Hóa ra Nhiếp Vân Chúa Tể là huynh trưởng của đại nhân… Khó trách ta vừa nhìn thấy đã có cảm giác thân thiết!

Tiêu Diêu Tiên cười khổ.

Khi hắn nhìn thấy Nhiếp Vân lần đầu tiên, từ trong tăm tối hắn đã có một loại cảm giác, người này nhất định hắn phải trợ giúp. Thế nhưng có nằm mơ hắn cũng không nghĩ tới, đối phương lại là ca ca của Tu La vương.

Tu vi đạt tới loại trình độ này như bọn họ, loại cảm giác này có đôi khi rất là chính xác.

- Tại hạ Đoạn Diệc (Phù Ám Triều) Tham kiến Tu La Vương đại nhân!

Đám người Phù Ám Triều cũng kịp phản ứng, hai người kích động

quỳ mọp xuống dưới đất.

------oOo------

Chương 2424: Huyết mạch đặc thù

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước đó thấy A Dục Vương bổn hàng lâm, vốn tưởng rằng hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Thế nhưng hai người nằm mơ cũng không nghĩ tới Tu La vương lại sẽ xuất hiện vào lúc này, hơn nữa còn là... Đệ đệ của chủ nhân bọn hắn!

Có một vị cường giả Phong vương làm đệ đệ... Chủ nhân mình cũng quá mạnh mẽ a!

- Được. Hai người các ngươi rất trung thành, không tệ!

Nhiếp Đồng nhìn hai người một cái rồi gật đầu nói một câu.

Đối mặt với A Dục Vương, hai người này cũng không lựa chọn chạy trốn mà vẫn lựa chọn cùng đứng ở một bên với Nhiếp Vân, đã được Nhiếp Đồng công nhận.

Dĩ nhiên, cũng có một bộ phận nguyên nhân là do linh hồn bọn họ đã bị Nhiếp Vân khống chế. Thế nhưng vẻ mặt hai người này lúc đó quả quyết. Đây là thứ không làm giả được.

- Đa tạ đại nhân khích lệ!

Nghe được cường giả Phong vương chính miệng khích lệ mình, hai người Phù Ám Triều, Đoạn Diệc chỉ cảm thấy cả người thư thái, lỗ chân lông toàn thân như nở ra.

Cường giả Phong vương những Chúa Tể khác muốn nhìn thấy mặt cũng khó khăn, lúc này chẳng những còn nhớ bọn họ là ai mà lại thân thiết mở miệng khen ngợi. Chỉ tính phần vinh dự này cũng đã khiến cho bọn họ hưng phấn tới mức sắc mặt đỏ lên.

- Được rồi, chờ ca ca ta tu luyện xong a!

Không có để ý tới mọi người ở đây. Nhiếp Đồng nhìn về phía Nhiếp Vân đang khoanh chân ngồi dưới đất.

Mới vừa rồi Nhiếp Vân đã nuốt xuống Hỗn Độn Hồng Liên, sau đó lập tức yên tĩnh lại. Mặc dù không biết có chuyện gì xảy ra, thế nhưng bọn họ lại biết khí tức trên người hắn càng ngày càng mạnh, cơ bắp toàn thân bắt đầu sáng bong như là kim loại vậy.

- Vâng!

Mọi người nào dám vi phạm ý tứ của hắn, tất cả đều đồng loạt nhìn về phía Nhiếp Vân.

Phù!

Không biết đã qua bao lâu, Nhiếp Vân thở ra một ngụm trọc khí, lại đứng lên, thân thể khẽ động một cái tạo thành tiếng lách cách vang dội. Hỗn Độn hải dương trở nên sôi trào, lấy thân thể của hắn làm trung tâm, có mấy khe nứt đen kịt lập tức xuất hiện.

- Nhiếp Đồng, đây là...

Cảm nhận được thân thể của mình biến hóa, Nhiếp Vân không khỏi nhìn về phía đệ đệ trước mắt.

Đem Hỗn Độn Hồng Liên dung nhập vào trong thân thể, hắn có thể cảm ứng được rõ ràng biến hóa của thân thể. Mặc dù tiên lực cũng không có tăng trưởng, thế nhưng thân thể so với trước kia đã mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Nói xong hắn lật tay một cái, một thanh thần binh Chúa Tể xuất hiện ở trong lòng bàn tay, ngón trỏ và ngón giữa kẹp lại, nhẹ nhàng vặn một cái.

Rắc rắc!

Không ngờ thần binh Chúa Tể lại bị hai ngón tay của hắn bẻ gãy!

- Cái này...

Không chỉ có Nhiếp Vân giật mình kinh hãi mà cả đám người Phù Ám Triều cũng đồng thời trợn to hai mắt, không thể tin được đây là sự thực.

Thần binh Chúa Tể vững chắc thế nào bọn họ đều biết, cho dù là cường giả Chúa Tể cũng không có cách nào phá vỡ. Thế nhưng bây giờ lại bị Nhiếp Vân tiện tay vặn gãy, cái này... Lực lượng như vậy cũng quá mạnh mẽ a!

Chẳng lẽ trừ cường giả Phong vương ra Chúa Tể còn có thể trở nên thêm càng cường đại hơn hay sao?

Nghĩ tới đây hai mắt đám người Phù Ám Triều, Tiêu Diêu Tiên đồng thời trở nên nóng bỏng như lửa.

Trở thành tu luyện giả, ai mà không nghĩ tới muốn mình trở nên mạnh mẽ hơn chứ? Thế nhưng kể từ khi Tam Giới thành lập tới nay, tất cả mọi người đều biết, đạt tới Chúa Tể chính là bình cảnh. Trừ phi đạt được tư cách Hỗn Độn Phong vương!

Hỗn Độn đã thành lập vô số năm, chỉ có bốn người mới lấy được tư cách Phong vương, ngang dọc vũ trụ. Hơn nữa bốn người này cường đại vô cùng, không ai giết được... Vì vậy bọn họ cũng chỉ có thể ngăn chặn hi vọng muốn tăng thực lực lên nữa mà thôi.

Lúc này nhìn thấy Nhiếp Vân và bọn họ đều là Chúa Tể, thế nhưng bởi vì nuốt trọn một khỏa Hỗn Độn Hồng Liên mà lại trở nên cường đại như vậy. Tất cả đều hưng phấn vô cùng, khó có thể áp chế được.

Nhìn tình huống này, dường như Chúa Tể cũng không phải là cực hạn, bên trên còn có cấp bậc mạnh hơn a!

- Các ngươi không cần cao hứng, Hỗn Độn Hồng Liên này nếu đưa cho bất kỳ người nào trong các ngươi dùng. Nhất định các ngươi sẽ bởi vì không chịu đựng nổi mà nổ tung, lập tức tử vong!

Dường như nhìn thấu ý nghĩ của mọi người, Nhiếp Đồng cười nói.

- Ồ?

Mọi người kỳ quái.

- Không cần kỳ quái, tin tưởng lời nói của ta a! Đối với các ngươi mà nói, Chúa Tể quả thực là cực hạn, cũng không phải là bởi vì thiên phú của các ngươi không được, mà là Tà Nguyệt Chí Tôn vực, Hỗn Độn Chí Tôn vực và Tuyệt Sát Chí Tôn vực chỉ có thể chịu đựng được Chúa Tể mà thôi. Từ khi các ngươi vừa sinh ra đã quyết định phạm vi tăng trưởng! Trừ phi có người có đại năng lực thay đổi những thứ này, mang bọn ngươi đi thế giới lớn hơn mạnh hơn! Bằng không, các ngươi sẽ không cách nào tiếp tục tăng tiến được nữa!

Nhiếp Đồng lạnh nhạt nói, ngay sau đó lại nhìn Nhiếp Vân một cái:

- Huyết mạch của ca ca so với bất kỳ người nào trong chúng ta đều không giống, thực lực của ca ca có thể tăng trưởng không hạn chế. Chỉ cần lực lượng đủ, thậm chí còn có thể vượt qua cường giả Phong vương như ta như vậy. Đây là điều kiện Tiên Thiên, không ai có thể thay đổi được.

- Cái này…

- Tăng trưởng thực lực không hạn chế?

- Có thể vượt qua cường giả Phong vương? Chuyện này... Làm sao có thể?

Tất cả đám người Phù Ám Triều đều sửng sốt một chút, hai mắt nhìn về phía Nhiếp Vân tràn ngập vẻ kính sợ.

Trước đó bọn họ cũng đang kỳ quái, đường đường là cường giả Phong vương sao lại tôn trọng Nhiếp Vân như vậy, bây giờ bọn hắn mới biết, người này mới là đáng sợ nhất.

- Huyết mạch của ta đặc thù? Nhiếp Đồng, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Nhiếp Vân cũng kỳ quái hỏi.

Nếu nói tới huyết mạch, hắn vẫn cho rằng bởi vì mình dính quang mang của Tu La vương cho nên mới vậy. Sao thế nào nghe lời nói của Nhiếp Đồng lại cũng không phải là như vậy chứ?

- Ha ha, chuyện này tốt nhất ca ca không vội biết trước. Tóm lại, thực lực của ca ca sẽ tăng trưởng không hạn chế! Chẳng lẽ ca ca không có phát hiện ra, kể từ sau khi câc sống lại tới nay, vô luận tu luyện như thế nào thì cũng không có bình chướng cấp bậc cản trở hay sao?

Nhiếp Đồng cười nói.

- Bình chướng cấp bậc ngăn cản?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Rất nhiều tu luyện giả sẽ bị kẹt lại ở trong một cái cảnh giới, không thể tiếp tục đột phá, bị giới hạn thiên phú. Không quan tâm tới cố gắng hay không cố gắng, có hay không có tài nguyên tu luyện đầy đủ, đây chính là bình chướng của tu luyện.

------oOo------

Chương 2425: Đi Hỗn Độn Chí Tôn vực (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân thì khác, sau khi hắn sống lại, vô luận hắn tu luyện tới cấp bậc gì, trên cơ bản đều là nước chảy thành sông, rất tự nhiên đã đột phá, chưa bao giờ có cảm giác bình chướng cấp bậc ngăn cản!

Trước đó hắn vẫn cho là bởi vì nguyên nhân có hai đời làm người, có vô số kinh nghiệm. Thế nhưng bây giờ suy nghĩ lại một chút, sau khi tiến vào Thiên địa lục đạo, tất cả mọi việc tu luyện đều là chuyện kiếp trước chưa có trải qua. Thế nhưng vẫn đột phá mà không có chút bình chướng nào, thậm chí dù là sau khi đi tới Tà

Nguyệt Chí Tôn vực, tốc độ tấn cấp cũng vượt xa người khác. Sợ rằng chuyện này không thể dùng hai từ kinh nghiệm để nói chuyện nữa.

Người lĩnh ngộ Võ Đạo đại đạo trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực cũng không ít, vì sao tiến bộ của hắn so với những người khác lại nhanh hơn?

Chẳng lẽ thật sự giống như Nhiếp Đồng nói, bởi vì vấn đề huyết mạch của hắn cho nên bản thân không chịu cấp bậc hạn chế?

- Tại sao lại có tình huống như vậy, Thiên địa lục đạo vì sao lại đặc thù như vậy, sau này đệ sẽ nói cho ca ca biết, bây giờ đệ phải đi làm một việc, sợ rằng huynh đệ chúng ta lại phải chia xa!

Biết rõ trong lòng Nhiếp Vân còn có không ít nghi hoặc muốn hỏi, Nhiếp Đồng cười nhạt một tiếng, cắt đứt câu hỏi của hắn.

- Muốn làm chuyện gì? Có nguy hiểm hay không? Ta và đệ cùng nhau đi!

Nhiếp Vân vội vàng nói.

- Không cần, chuyện này cẩn thận một chút thì cũng không có nguy hiểm, chẳng qua chỉ là tương đối phiền toái thôi. Hơn nữa chỉ có thể để đệ đi làm, bởi vì chỗ đó chỉ có cường giả Phong vương mới có thể đi vào, thực lực của ca ca mặc dù bây giờ rất mạnh, thế nhưng vẫn không thể vào được đó được!

Nhiếp Đồng nói.

- Vậy sao? Vậy đệ phải cẩn thận!

Thấy đệ đệ nói như vậy, Nhiếp Vân gật đầu, cũng không miễn cưỡng nữa.

- Bất quá cũng có chuyện đệ sợ rằng phải làm phiền ca ca đi một chuyến!

Nhiếp Đồng nói.

- Hỗn Độn Chí Tôn vực có một chỗ thánh địa, gọi là Hư Vô giới, bên trong đó có một loại thực vật đặc thù, gọi là Hư Vô tử. Chỗ này đệ đã rời đi nhiều năm, cũng không biết cụ thể nó ở nơi nào. Nếu như ca ca có rãnh rỗi, như vậy hãy đi tìm nó một chút. Nghĩ biện pháp đem Hư Vô tử về đây!

Nhiếp Đồng cười nói.

- Hư Vô Giới? Hư Vô tử? Lọa vật này có ích lợi gì chứ?

Nhiếp Vân kỳ quái hỏi?

Chẳng lẽ bên trongHỗn Độn Chí Tôn vực còn có bảo vật gì có thể trợ giúp được cho Nhiếp Đồng hay sao?

- Có ích lợi gì, chỉ cần ca ca gặp được là sẽ hiểu! Nói nhiều cũng không tiện, ca ca, cáo từ!

Nhiếp Đồng khẽ cười một tiếng, sau đó lập tức xoay người rời đi, trong chớp mắt đã biến mất trước mặt mọi người, tựa như thuấn di vậy.

- Ài, chớ vội đi...

Không có nghĩ tới tiểu tử này nói đi là đi, Nhiếp Vân phiền muộn một hồi.

Đệ đệ thật vất vả mới tỉnh lại, hắn còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi, tỷ như khe nứt bên dưới chiến trường tam giới. Còn có cổ thi bên trong thế giới đặc thù cách đó không xa, thậm chí là di tích, chiến trường thượng cổ... Còn chưa nói gì thì đệ đệ đã xoay người rời đi, tốc độ cũng quá nhanh!

- Đành phải đợi tới lần sau gặp mặt hỏi vậy.

Nhiếp Đồng rời đi nhanh như vậy, nhất định là có chuyện cần làm, còn là đặc biệt quan trọng, đã như vậy, chờ lần sau rồi lại nói.

- Đệ đệ này rốt cuộc cũng đã trưởng thành!

Lần này gặp mặt, dường như Nhiếp Đồng đã hoàn toàn dung hợp trí nhớ của Tu La vương, trở thành tuyệt thế cường giả chân chính, không còn là thiếu niên không muốn xa rời mình nữa.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Nhiếp Vân cảm thấy cao hứng từ tận trong lòng, thậm chí so với mình trở thành cường giả Phong vương cũng còn cao hứng hơn.

- Đúng rồi, xem thân thể ta đã biến hóa thế nào rồi.

Nhiếp Đồng rời đi. Nhiếp Vân cũng không vội vã lên đường mà là vội vàng nhìn vào bên trong cơ thể một chút.

Sau khi luyện hóa Hỗn Độn Hồng Liên, hắn chỉ biết bây giờ thân thể của hắn so với thần binh Chúa Tể còn cứng rắn hơn nhiều, chứ cũng không có cẩn thận quan sát qua.

Linh hồn lực cường đại dọc theo thân thể xoay tròn một vong, hai mắt Nhiếp Vân sáng rực lên.

Trải qua Hỗn Độn Hồng Liên rèn luyện, thân thể của hắn đã vượt xa thần binh Chúa Tể, tinh lực dư thừa, lực lượng mười phần. Cho dù bây giờ không sử dụng Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình thì cũng có thể chém giết cường giả Chúa Tể.

- Không hổ là pháp bảo do cường giả Phong vương sử dụng. Thật là thật lợi hại.

Nhiếp Vân không khỏi cảm khái một câu.

Có thân thể kiên cố như vậy, sau này gặp phải nguy hiểm, dù là công kích của cường giả cấp bậc Chúa Tể thì hắn cũng không cần phải ngăn cản mà trực tiếp vọt về phía trước!

Thân thể của hắn chính là binh khí mạnh nhất, các loại đồ đạc như Kỷ Hư kiếm đã mất đi tác dụng vốn có.

- Hư Vô Giới mà Nhiếp Đồng mới vừa nói, trong các ngươi có ai biết không?

Biết thực lực của mình bây giờ. Sự tự tin của Nhiếp Vân tăng lên gấp bội, hắn nhìn về phía mọi người trước mắt rồi hỏi.

Thời gian Nhiếp Đồng rời khỏi tam giới quả thực đã rất lâu rồi. Cho nên mặc dù biết trong Hỗn Độn Chí Tôn vực có một Hư Vô Giới, thế nhưng thời gian như thoi đưa, thương hải tang điền. Bây giờ cũng không biết ở nơi nào, cũng không nói ra vị trí cụ thể của nó. Cho nên hắn cũng chỉ có thể mấy người trước mắt này một chút, để xem có ai biết chỗ này hay không.

- Mặc dù ta thường hay đi Hỗn Độn Chí Tôn vực, thế nhưng lại chưa từng nghe nói qua chỗ này...

Tiêu Diêu Tiên lắc đầu nói.

- Ta cũng vậy, đây là lần đầu tiên nghe thấy. Trước đó chưa từng nghe qua!

- Ta cũng vậy...

Đoạn Diệc, Phù Ám Triều cũng đồng thời lắc đầu.

Dường như cái tên này đối với bọn họ mà nói, vô cùng xa lạ.

- Các ngươi cũng không biết?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái hỏi.

Hắn chưa đi qua Hỗn Độn Chí Tôn vực bao giờ không biết cũng thôi đi. Thế nhưng đám người Tiêu Diêu Tiên, Phù Ám Triều sống không biết đã bao nhiêu năm, nhất định đa du lịch tam đại Chí Tôn vực không biết bao nhiêu lần. Ngay cả bọn họ cũng chưa có nghe nói qua, xem ra chỗ này cũng không có đơn giản như Nhiếp Đồng nói vậy.

Thậm chí trải qua nhiều năm như vậy, có còn chỗ này hay không cũng còn chưa chắc!

Dù sao, thế giới ẩn chứa bên trong Chí Tôn vực rất nhiều, một khi

gặp biến cố, rất dễ dàng tan vỡ.

------oOo------

Chương 2426: Đi Hỗn Độn Chí Tôn vực (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bên trong Chí Tôn vực ẩn chứa rất nhiều tiểu thế giới, đều đã có chủ nhân, nữa dưới tình huống không được chủ nhân đồng ý mà tùy tiện tiến vào, đây là chuyện rất không lễ phép. Hơn nữa, người có thể chiếm được một thế giới làm hang ổ. Kém cỏi nhất cũng đều là bán bộ Chúa Tể đại tam trọng, mạnh hơn còn có Chúa Tể, cho nên... Cho dù chúng ta đi qua Hỗn Độn Chí Tôn vực nhiều năm thì cũng không biết tên tất cả các nơi được!

Tiêu Diêu Tiên nói.

- Ồ, vậy Hư Vô Tử kia các ngươi cũng chưa nghe nói qua sao?

- Không có, vật này chưa từng nghe nói qua. Bất quá, có thể khiến cho Tu La Vương đại nhân nhớ rõ như vậy, nhất định không đơn giản! Thậm chí... Bằng vào thực lực của ta như vậy cũng không có tư cách tiếp xúc!

Tiêu Diêu Tiên cười khổ.

Thực lực tới đâu tiếp xúc với vòng tròn đó. Giống như khi Nhiếp Vân ở Khí Hải đại lục vậy. Người lợi hại nhất mà hắn biết cũng chỉ là Đoạt thiên tạo hóa bí cảnh Nhất trọng, ở Phù Thiên đại lục, người lợi hại nhất là lão tửu quỷ Hạ Hành Toái Thần cảnh. Ở Thiên địa lục đạo, người lợi hại nhất cũng chính là đám người Tu Du Tẩu.

Thực lực không đạt tới, không thể nào tiếp xúc với chuyện cao hơn, cho dù có may mắn gặp phải thì cũng không phải là may mắn, ngược lại còn chính là tai hoạ.

Tỷ như lúc Nhiếp Vân còn ở Khí Hải đại lục vậy. Cho dù cho hắn một món thần binh Chúa Tể thì hắn cũng không có cách nào sử

dụng Không cẩn thận còn bị khí thế của nó tản mát ra làm cho tử vong.

- Tiểu tử này, chạy nhanh như vậy mà cũng không đem Hư Vô Giới này nói cho rõ ràng. Như vậy ta biết đi nơi nào tìm chứ?

Thấy mọi người cũng chưa nghe nói tới Hư Vô Giới, Hư Vô tử, Nhiếp Vân không khỏi lắc đầu.

Nghe thấy lời của hắn, da mặt mọi người không khỏi căng cứng, đồng thời cũng thầm cười khổ trong lòng.

Tiếng xấu của Tu La vương truyền khắp tam giới, người người đều biết, thực lực của hắn lại vô cùng đáng sợ. Cho dù là tam đại cường giả Phong vương như A Dục Vương ở trước mặt hắn cũng cảm thấy khủng hoảng. Chỉ sợ cũng chỉ có vị Nhiếp Vân này mới dám nói ra như vậy.

- Được rồi, đi tới đâu hay tới đó, đến Hỗn Độn Chí Tôn vực tìm, có lẽ có ó thể tìm được dấu vết gì đó.

Không biết trong lòng mọi người đang nghĩ gì, Nhiếp Vân suy nghĩ một chút rồi đưa ra quyết định. Bây giờ cũng chỉ có thể cầm đá qua sông, đi tới đâu hay tới đó.

- Tiêu Diêu Tiên, ngươi đi theo chúng ta hay là một mình hành động?

Hắn về phía Tiêu Diêu Tiên rồi hỏi.

Đám người Phù Ám Triều, Đoạn Diệc nhất định sẽ đi theo hắn, điểm này không thể nghi ngờ. Về phần Tiêu Diêu Tiên, đây là quan hệ bằng hữu quan hệ, đối phương nguyện ý đi theo thì đi theo, nếu như không muốn, như vậy cũng có thể tự do rời đi.

- Đi cùng với ngươi đi, lúc này ta đang rãnh rỗi a. Mặc dù không biết Hư Vô Giới ở nơi nào, thế nhưng ta đối với Hỗn Độn đại thế giới cũng coi như tương đối quen thuộc. Có thể làm người dẫn đường cho ngươi!

Tiêu Diêu Tiên cười nói.

- Vậy thì làm phiền ngươi!

Nhiếp Vân gật đầu, bàn tay chộp một trảo, Phá Thần chu xuất hiện ở trên không trung:

- Đi thôi!

Nói xong hắn đã nhảy lên cổ thuyền, phá vỡ Hỗn Độn bay về phía Hỗn Độn Chí Tôn vực.

Trước đó bị Phù Lệnh phụng thiên của A Dục Vương tạo áp lực, thời gian cấp bách cho nên làm chuyện gì cũng phải tăng nhanh tiết tấu. Thế nhưng bây giờ Nhiếp Đồng đã tỉnh lại, đám người A Dục Vương không dám có động tác gì nữa. Như vậy hắn có thể không có bất kỳ cố kỵ nào mà tiến vào bất kỳ thế giới nào khác. Phương diện thời gian cũng trở nên vô cùng thoải mái.

Cho nên, sau khi đám người Đoạn Diệc, Phù Ám Triều yêu cầu, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn nhường nhiệm vụ chèo chống Phá Thần chu cho bọn họ.

Mặc dù không gấp gáp đi về phía trước, thế nhưng hai người này đều là cường giả cấp bậc Chúa Tể, tốc độ không chậm, dùng không tới mười ngày đã phá vỡ Hỗn Độn hải dương. Một đại thế giới đã xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Thế giới này giống như Tà Nguyệt Chí Tôn vực vậy, lẳng lặng trôi lơ lửng ở trong Hỗn Độn hải dương, tựa như một cái khí cầu to lớn, yên tĩnh mà lạnh nhạt.

Hỗn Độn Chí Tôn vực, đã đến!

- Hỗn Độn Chí Tôn vực lớn như vậy, có chỗ nào đáng để chú ý hay không? Chúng ta tìm kiếm từ những nơi này trước a!

Nhìn Hỗn Độn Chí Tôn vực rực rỡ tươi đẹp chói mắt trước mắt, Nhiếp Vân thầm khen một tiếng, lại cười hỏi mấy người.

Kỳ thực trong lòng hắn đã sớm có dự dịnh, bất quá hắn vẫn muốn hỏi cái nhìn của mấy người trước mắt này một chút.

- Ta cảm thấy chúng ta nên đi Cực Nam Tinh hải, chỗ này ta đã đi quá một chuyến, rất là hỗn loạn, rất có thể Hư Vô Giới mà Tu La Vương đại nhân nói ở nơi này!

Tử Đồng Bất Hủy nói.

Không có nguy hiểm, chẳng những Nhiếp Vân đem hắn và Bạch Đầu tôn giả từ trong Nạp Vật thế giới thả ra mà ngay cả đám người Lạc Khuynh Thành lúc này cũng đứng ở phía sau hắn.

Mặc dù thực lực của đám người Lạc Khuynh Thành rất thấp, thế nhưng mang nàng đi theo, ngắm nhìn thế giới bên ngoài, tăng trưởng kiến thức một chút chung quy cũng có chỗ xấu, chỉ cần hắn có mặt ở đây, không ai có thể làm tổn thương các nàng được.

- Ta cảm thấy nên đi Tử Vũ Thiên cực, chỗ này là một trong những địa phương phồn hoa nhất trong cả Hỗn Độn Chí Tôn vực. Đại ẩn là ở trong thành phố, những nơi như Cực Nam Tinh hải không biết đã có bao nhiêu người đi tìm, như vậy cũng không cần tìm ở đó thì hơn!

Bạch Đầu tôn giả nói

- Ta cho rằng Thanh Minh Sơn mạch là cỗ có khả năng nhất, chỗ đó linh khí đầy đủ, là nơi vô số cường giả tu luyện.

Đoạn Diệc nói.

- Ta cảm thấy Tửu Tiên thành là thích hợp nhất, cho dù không tìm được, nơi đó cũng có vô số rượu ngon, chuyến đi này cũng không tệ nha.

Hai mắt Tiêu Diêu Tiên sáng lên.

- Khục khục, sợ rằng rượu ngon mới là trọng điểm của ngươi a.

Mọi người mỗi người nói ra một địa điểm khác nhau. Mỗi một vị trí

cũng không giống nhau, hơn nữa cũng cách nhau vô số khoảng cách, muốn đi tới toàn bộ những chỗ này, cũng không biết phải phí bao nhiêu thời gian nữa.

Nghe thấy bọn họ tranh nhau nói vậy, Nhiếp Vân có chút dở khóc dở cười.

Địa điểm mà bọn họ nói cũng đều có lý, bất quá nếu tìm như thế này, sợ rằng cho dù tìm tới chết cũng không tìm được cái gì.

------oOo------

Chương 2427: Bố Da Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những chỗ như vậy nhất định có vô số cường giả, những nơi nổi bật rất dễ dàng tìm được. Như vậy tất đã sớm bị những cường giả khác tìm. Làm như vậy không thể nghi ngờ là mò kim đáy biển.

- Vậy ngươi nói xem chúng ta nên đi nơi nào?

Thấy bộ dáng của hắn, Tiêu Diêu Tiên biết nhất định trong lòng hắn đã có dự định, cho nên mới hỏi.

- Nếu như chúng ta không biết Hư Vô Giới, có lẽ có người khác biết, ý của ta là chúng ta có thể đi tìm thủ lĩnh thế lực lớn nhất trong Hỗn Độn Chí Tôn vực hỏi một chút!

Nhiếp Vân nói ra tính toán của mình.

Đám người Tiêu Diêu Tiên không biết Hư Vô Giới, không có nghĩa là những người khác cũng không biết a. Chỉ cần tìm được một người biết, tất cả vấn đề khó khăn sẽ được giải quyết toàn bộ.

- Ý của ngươi là... Vĩnh Dạ vương triều?

Mọi người cũng hiểu ra, hai mắt đồng thời sáng lên.

Đúng vậy, so với việc che kín hai mắt đi tìm, còn không bằng tìm người hỏi thăm một phen.

Thế lực lớn nhất trong Hỗn Độn Chí Tôn vực không ai vượt qua được Vĩnh Dạ vương triều. Mà Vĩnh Dạ hoàng đế mọi người đều biết. Mặc dù thực lực của hắn không bằng mọi người, thế nhưng tin tức biết rõ nhất định sẽ nhiều hơn bọn hắn.

Hơn nữa, trải qua chuyện Kiền Huyết hoàng đế, Nhiếp Vân biết loại hoàng đế này có thể lặng lẽ làm việc vì Hỗn Độn vương lệnh, nếu không cũng sẽ không xuất hiện một màn trước khe nứt dưới chiến trường tam giới.

Cho nên, nếu nói người nào trong Hỗn Độn Chí Tôn vực có thể biết Hư Vô Giới nhất, như vậy Vĩnh Dạ hoàng đế tuyệt đối là lựa chọn đầu bảng.

- Vĩnh Dạ hoàng thành ở nơi nào?

Biết những người khác đã hiểu rõ suy nghĩ của mình, Nhiếp Vân nói.

Mọi người không biết Hư Vô Giới, thế nhưng Vĩnh Dạ hoàng triều là hạch tâm quyền lợi của cả Hỗn Độn Chí Tôn vực. Sẽ không có chuyện không biết a.

- Để ta dẫn đường, đường đi đến hoàng thành như thế nào ta vẫn nhớ a.

Phù Ám Triều cười một tiếng, lại khống chế Phá Thần chu phá vỡ bầu trời Hỗn Độn Chí Tôn vực, bay thẳng về một phương hướng.

Chúa Tể khống chế thần binh Hỗn Độn thượng phẩm tốc độ cực nhanh, hóa thành một đường nhỏ trên bầu trời, trong nháy mắt đã đi xa. Người trong Hỗn Độn Chí Tôn vực, trừ cường giả Chúa Tể ra, sợ rằng cũng không có bất kỳ người nào có thể phát hiện ra được.

Hỗn Độn Chí Tôn vực, Vĩnh Dạ hoàng thành.

Làm hạch tâm của một Chí Tôn vực, Vĩnh Dạ hoàng thành phồn hoa bát ngát, vô luận là số lượng cường giả hay là kinh tế tuyệt đối không kém hơn so với Kiền Huyết hoàng thành, thậm chí còn mạnh hơn mấy phần.

Mọi người vừa mới tiến vào cũng không vội vã đi tới hoàng cung, bởi vì thời gian không gấp gáp cho nên mọi người cũng thuận tiện nhìn sự chênh lệch giữa Hỗn Độn Chí Tôn vực và Tà Nguyệt Chí Tôn vực một chút.

Cẩn thận mà nói, chênh lệch giữa hai đại thế giới cũng không lớn. Nếu như phải nói tới điểm chênh lệch, khác biệt, chỉ có một chút. Đó chính là Hỗn Độn Chí Tôn vực có nhiều chủng tộc hơn, tạo thành số lượng người càng thêm phức tạp.

Vừa mới tiến vào Vĩnh Dạ hoàng thành không lâu thì Nhiếp Vân đã thấy có mấy chục chủng tộc khác nhau.

- A Dục Vương lòng dạ hẹp hòi, Tuyệt Sát vương lệ khí quá nặng, Hỗn Độn vương ở trong tam vương coi như là người có tính khí tốt nhất. Cho nên, Hỗn Độn Chí Tôn vực chứa nhiều sinh mạng hơn Hỗn Độn hải dương. Sau này lâu ngày, bọn họ ở chỗ này sinh sôi hậu đại, tạo thành nhiều chủng tộc hơn!

Tiêu Diêu Tiên truyền âm nói.

Mặc dù sau lưng bọn họ có Tu La vương làm chỗ dựa, thế nhưng cũng không dám quang minh chính đại nói xâu những cường giả Phong vương nói khác.

- Ồ!

Nhiếp Vân gật gù.

- Nhiếp Vân, ngươi xem người kia, rất giống yêu nhân tộc trong Thiên địa lục đạo!

Mọi người vừa đi vừa trò chuyện, nhìn vật phẩm muôn hình vạn trạng chung quanh, đột nhiên Lạc Khuynh Thành chỉ về một phía.

Nhìn theo phương hướng ngón tay của nàng, Nhiếp Vân nhìn một cái, trong lòng khẽ chấn động. Quả nhiên đúng như nàng nói, có một người cách đó không xa cực kỳ giống như yêu nhân tộc.

Yêu nhân tộc là nhân loại bình thường bị nhiễm Tu La sát khí cho nên mới hình thành, Tu La vương đã không tồn tại được ức vạn năm rồi. Từ đâu ra yêu nhân chứ? Chẳng lẽ là người của Tu La Chí Tôn vực ban đầu?

- Đây được gọi là Bố Da tộc, một trong những chủng tộc rất sớm đã có trong Hỗn Độn Chí Tôn vực! Không phải là yêu nhân tộc gì đó.

Tiêu Diêu Tiên nhìn một cái rồi cười nói.

- Bố Da Tộc?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

Hắn có thiên nhãn, linh hồn lực lại cường đại, rất nhanh đã nhìn thấy rõ người này, nhất định là một yêu nhân, sao lại là Bố Da Tộc gì đó chứ?

- Không sai, là Bố Da Tộc, chuyện liên quan tới chủng tộc này ta còn nghe qua được một tin đồn có chút thú vị!

Phù Ám Triều cũng nhận ra chủng tộc này cho nên lại mở miệng giải thích.

- Ồ? Tin đồn gì? Nói ta nghe một chút?

Nhiếp Vân cười một tiếng:

- Nếu không để ta đoán một chút, có phải có liên quan tới Tu La Chí Tôn vực đã bị hủy diệt hay không?

- Tu La Chí Tôn vực? Không phải!

Phù Ám Triều lắc đầu:

- Mặc dù ta chưa từng thấy qua Tu La Chí Tôn vực, thế nhưng ta

vẫn nghe qua rất nhiều tin đồn. Người ở đó không có gì khác nhau với chúng ta, thế nhưng lại hoàn toàn khác biệt với Bố Da Tộc này!

- Ách? Không phải chứ?

Nhiếp Vân nhíu mày nói.

Tu La vương mang theo Tu La sát khí nồng nặc, một khi bị hắn lây nhiễm là sẽ biến thành yêu nhân. Yêu nhân tộc trong Thiên địa lục đạo chính là vì như vậy mới có. Tu La Chí Tôn vực là thế giới mà hắn khai sáng, nhân loại ở trong đó sao lại không sao chứ?

- Bố Da Tộc đúng là không có liên quan tới Tu La Chí Tôn vực, truyền thuyết có nói, người đầu tiên của Bố Da Tộc là xuất hiện ở trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực!

Tiêu Diêu Tiên cũng nói.

- Cái gì?

- Tiêu Dao đại nhân nói không sai. Quả thực là Tà Nguyệt Chí Tôn vực, tin đồn kia cũng nói như vậy, dường như là một thương đội của Tà Nguyệt Chí Tôn vực di chuyển ở trong tam giới. Ách, lúc ấy chắc là Tứ Giới. Không biết đã trải qua chuyện gì mà cơ hồ toàn quân bị diệt, chỉ có hai người chạy về, lại biến thành bộ dáng này, cho dù bọn hắn có tìm toàn bộ y sư giỏi nhất trong Chí Tôn vực cũng không có cách nào chữa trị được.

- Cuối cùng hai người hôn phối với nhau, hậu nhân cũng giống như bọn họ, khó có thể thay đổi, cho nên mới có Bố Da Tộc!

Phù Ám Triều nói.

- Rốt cuộc đã trải qua cái gì? Sao lại biến thành như vậy?

------oOo------

Chương 2428: Huệ Bảo các (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta cũng không biết, truyền thuyết có nói bọn họ bởi vì ăn hủ thi, bị thiên địa chế tài. Cho nên mới thay đổi thành như vậy. Thế nhưng cụ thể là cái gì đã không thể nào nghiên cứu được nữa! Người của Bố Da Tộc hung tàn thành tính, ở Tà Nguyệt Chí Tôn vực từng bị tiễu sát quy mô lớn. Cuối cùng bọn hắn không chịu không nổi nữa cho nên đến nơi này! Loại người như vậy tốt nhất không nên chọc, mặc dù thực lực bọn hắn chưa ra hình dáng gì. Thế nhưng tính lại thù dai vô cùng, bản tính lại hung tàn, không có ai muốn lui tới cùng bọn họ!

Phù Ám Triều nói.

- Ăn hủ thi? Thiên địa chế tài?

Nhiếp Vân lắc đầu nói.

Tuyệt đối không phải đơn giản như vậy, yêu nhân tộc hắn là người quen thuộc nhất, là loài người ban đầu chiến đấu với Tu La vương bị lây nhiễm mà thành, không có bất kỳ quan hệ nào với hủ thi.

Bố Da Tộc này, chẳng lẽ cũng là do Tu La vương ban đầu làm ra hay sao?

- Xem ra chuyện này sau này cũng nên hỏi Nhiếp Đồng một chút.

Suy nghĩ một chút, không nghĩ ra được nguyên nhân. Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là buông tha cho chuyện này.

- Nhiếp Vân, yêu nhân này đi tới Huệ Bảo các trước mặt kia, chúng ta có nên đi qua nhìn một chút hay không?

Dường như Lạc Khuynh Thành có cùng suy nghĩ như hắn vậy, cũng không cho là Bố Da Tộc đột nhiên xuất hiện. Nàng một mực quan sát, thấy đối phương tiến vào một tòa kiến trúc cho nên lại vội vàng nói.

- Huệ Bảo các?

Nhiếp Vân nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy ba chữ bên trên kiến trúc này.

- Huệ Bảo các là nơi tập trung bảo vật lớn nhất trong Vĩnh Dạ hoàng thành, ở tam giới cũng tương đối nổi danh. Nếu như muốn mua bảo vật, tới nơi này tuyệt đối là chỗ tốt nhất. Không bằng chúng ta đi qua nhìn một chút đi?

Tiêu Diêu Tiên nói.

- Đi, qua đó!

Nhiếp Vân gật đầu một cái, mang mọi người đi tới Huệ Bảo các.

Không hổ là nơi tập trung bảo vật lớn nhất Vĩnh Dạ hoàng thành, bên trong dòng người tấp nập, bên trong đại sảnh có bày đầy các loại bảo vật, binh khí, lại có vô số người đang thưởng lãm.

- Hắn đã lên lầu!

Đi vào Huệ Bảo các, Lạc Khuynh Thành còn đang tìmyêu nh trong đám người thì đã nghe Nhiếp Vân nói.

Linh hồn của hắn đã phong tỏa yêu nhân này, vô luận đi tới bất kỳ nơi nào thì hắn vẫn có thể tìm được, cho dù trà trộn vào đám người cũng không thoát.

- Chúng ta nên đuổi theo hay là... Tùy tiện đi dạo một chút?

Lạc Khuynh Thành nhìn lên trên thang lầu một cái, quả nhiên nhìn thấy bóng lưng của yêu nhân kia vừa mới ngoặt qua một khúc cua, nàng mỉm cười, khẽ cười một tiếng.

- Giá trị vật phẩm trong tầng thứ nhất Huệ Bảo các là thấp nhất, càng đi lên cao thì giá trị càng cao, người Bố Da Tộc này đang trực tiếp đi lên. Chứng minh thân gia hắn không ít a!

Phù Ám Triều nói.

- Đi lên xem một chút đi, tầng này không có gì đáng giá nhìn cả!

Nhìn quanh một vòng, Nhiếp Vân phát hiện ra quả nhiên đúng như Phù Ám Triều nói, bảo vật ở tầng thứ nhất cấp bậc rất thấp, phần lớn đều dừng lại ở cấp bậc thần binh Hỗn Độn trung phẩm. Cho nên lúc này hắn gật đầu một cái, mang mọi người nhấc chân đi lên trên.

Binh khí trên lầu hai, vật phẩm tương đối cao cấp hơn một chút, bất quá cũng chỉ là cấp bậc thần binh Hỗn Độn thượng phẩm, nhìn một vòng, phát hiện ra yêu nhân kia cũng không có ở tầng này. Mọi người lại tiếp tục đi lên trên.

Người trong tầng thứ ba rất rõ ràng ít hơn rất nhiều, phòng lớn như thế chỉ có lẻ tẻ mấy người ở bên trong xem xét. Bảo vật bên trong cũng ít hơn rất nhiều, trên những cái quầy lưa thưa có bày mấy chục món vật phẩm.

Mặc dù số lượng ít đi, thế nhưng nhìn một cái cũng biết cấp bậc đã cao cấp hơn rất nhiều, đã đạt tới cấp bậc thần binh Hỗn Độn đỉnh phong.

Thần binh Hỗn Độn đỉnh phong, là bảo vật mà rất nhiều cường giả cấp bậc tông chủ cũng chưa chắc đã có được. Thế nhưng ở chỗ này lại trực tiếp bị cầm ra ngoài rao bán, Huệ Bảo các này quả thực đúng như lời Tiêu Diêu Tiên nói, cấp bậc quả nhiên không thấp.

Yên nhân kia dừng lại ở tầng này, đang cẩn thận quan sát một món bảo vật.

Nhiếp Vân nhìn một cái, đây chẳng qua chỉ là một món thần binh Hỗn Độn cấp bậc đỉnh phong, là một chiến phủ, không có chỗ đặc thù gì cho nên cũng nhanh chóng mất đi hứng thú.

- Huệ Bảo các này, muôn hình vạn trạng vật gì cũng có. Có lúc cũng có thể đào được bảo bối tốt. Kỳ thực, cái hồ lô rượu của ta chính là đào được ở chỗ này a!

Tiêu Diêu Tiên cười nói.

- Ồ? Vậy ta cũng phải nhìn kỹ một chút, nhìn xem có vận khí có thể

tìm được một món bảo bối tốt hay không!

Hồ lô rượu của Tiêu Diêu Tiên giống như Phá Thần chu vậy, cũng là thần binh Hỗn Độn đỉnh phong, nhưng mà vô luận chất liệu hay là thủ pháp luyện chế, đều cao minh hơn bình thường một bậc. Chính vì vậy, món bảo vật này sợ rằng đã có thể ngang hàng với bán bộ thần binh Chúa Tể.

Loại bảo vật này vô cùng trân quý, cho dù là đối với tu vi như của bọn họ đã không coi vào đâu. Thế nhưng có thể tìm kiếm được ra trong một ít thần binh Hỗn Độn đỉnh phong bình thường thì cũng là một loại thú vui.

Lại nói, Nhiếp Vân không dùng được, thế nhưng có thể đưa cho đám người Lạc Khuynh Thành sử dụng, cấp bậc của các nàng quá thấp, cho dù đưa cho thần binh Chúa Tể thì cũng không dùng được, không cẩn thận lại bị chính binh khí của mình gây thương tích.

Chậm rãi đi lại dọc theo quầy, nhìn từng kiện binh khí bị phong ấn phía dưới, Nhiếp Vân âm thầm lắc đầu.

Những binh khí này còn không có cách nào so với Phá Thần chu của hắn chứ đừng nói là so với hồ lô rượu của Tiêu Diêu Tiên.

- Ồ?

Đang đi thì đột nhiên Nhiếp Vân sửng sốt một chút, hai chân ngừng lại.

Trong cái quầy phía trước có một cái đại ấn màu vàng cũ nát đang yên tĩnh nằm đó.

Phía trên, phía dưới, mặt bên đại ấn này đều có một chỗ lõm không lớn. Nhìn thì bình thường không có gì lạ, không có bất kỳ chỗ đặc thù nào. Thậm chí còn có chút cũ nát, nếu không phải chất liệu có vẻ sắc bén và màu sắc thu hút, sợ rằng căn bản sẽ không được đặt ở đây.

- Đây dường như là một kiện binh khí có thiếu sót, cấp bậc chất liệu

không thấp. Bất quá, những vật thiếu sót khác không tìm về được, như vậy cũng chỉ là phế vật!

Phù Ám Triều nói.

Binh khí rất cường đại cũng không phải là thống nhất toàn thân, mà là có vô số bộ phận tạo thành. Vô số bộ phận tạo thành toàn thân thống nhất, uy lực sẽ đại tăng. Thế nhưng một khi thiếu sót một bộ phận, uy lực sẽ trực tiếp bị phế bỏ, không còn có bất kỳ giá trị gì nữa.

------oOo------

Chương 2429: Huệ Bảo các (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Giống như vật trước mắt này vậy, nhìn thì giống như là phù ấn, cũng giống như một cái cục sắt bình thường, đừng nói là những người khác, cho dù dùng ánh mắt của Nhiếp Vân cũng không nhìn ra cái gì. Hắn cũng không biết đây là món binh khí gì, còn có tác dụng gì.

Ngay cả loại hình binh khí cũng không nhận ra, cho dù có kỹ thuật thông thiên thì cũng không thể nào bổ sung được đầy đủ. Mà chỉ cần không bổ sung được đầy đủ thì đây chính là món hàng phế vật, không có bất kỳ một chút tác dụng nào.

- Chẳng lẽ mấy vị đại nhân đối với món binh khí này có hứng thú hay sao? Món bảo vật này không trọn vẹn hoàn toàn, mặc dù nhìn không có tác dụng gì, thế nhưng lại có lai lịch rất lớn! Chư vị đại nhân nếu không ngại thì mua về nghiên cứu, vạn nhất có thể phát hiện ra giá trị ẩn trong đó, như vậy sẽ kiếm lớn a!

Thấy mấy người dừng lại ở chỗ này, một vị cô nương phụ trách bán binh khí đi tới nói.

Thực lực cô nương này cũng không thấp, đã đạt tới tầng thứ Đồng Giáp tướng.

- Phát hiện ra giá trị bí mật? Nếu ta đoán không nhầm, món đồ này đã để ở chỗ này rất lâu rồi. Thậm chí còn quá vạn năm a! Thời gian dài như vậy mà cũng không bán được, muốn để cho chúng ta phát hiện ra giá trị của nó, sợ rằng chúng ta còn không có tài nghệ này a!

Phù Ám Triều nói.

Người bán đồ thường thường thích cho vật phẩm thêm một ít lai lịch, làm nổi bật tính thần bí của bảo vật, khích lệ người khác mua. Thế nhưng trên thực tế vật trước mắt này lại chính là một phế vật, có mua về cũng là lãng phí.

- Cái này... Đồ quả thực đã để ở chỗ này hơn vạn năm... Bất quá, quả thật có lai lịch rất lớn a!

Bị một lời khám phá, sắc mặt cô nương này đỏ lên, vội vàng giải thích.

- Ồ? Có lai lịch ra sao? Cô nương không ngại thì xin nói cho ta nghe một chút!

Nhiếp Vân tò mò nói.

- Món bảo vật này được phát hiện ra ở trong chiến trường tam giới, nghe nói khi vừa mới xuất hiện hồng quang ngập trời. Lúc đó có hơn mười vị cường giả tông chủ xông tới, trong nháy mắt đều biến thành thi thể. Ngay cả linh hồn cũng không chạy thoát khỏi. Chính vì vậy, món đồ này được xưng là điềm xấu, không ai dám cầm nó, cuối cùng là một vị đại nhân bán bộ Chúa Tể mang về. Cụ thể có chuyện gì xảy ra bản thân ta cũng không rõ ràng lắm.

Cô nương này vội nói.

Bất quá nói được hơn phân nửa thì sắc mặt nàng còn đỏ hơn.

Trước đó nàng còn luôn miệng nói món bảo vật này tốt, trong chớp mắt đã nói thành vật có điềm xấu, sợ rằng đối phương sẽ lại càng không mua a.

- Vật mang điềm xấu? Khó trách lại không bán được!

Quả nhiên, nàng vừa mới dứt lời thì thanh âm của Phù Ám Triều đã vang lên.

- Nếu như mấy vị đại nhân không muốn mua... Có thể nhìn những vật khác một chút, Huệ Bảo các chúng ta có không ít bảo vật.

Nghe thấy lời này của hắn, cô nương này đã biết, mấy người này chắc chắn sẽ không mua vật này. Cho nên lúc này mới giới thiệu những vật phẩm khác.

- Lát nữa lại nói tới những đồ khác, vật này các ngươi bán giá bao nhiêu?

Ngắt lời giới thiệu của nàng, Nhiếp Vân hỏi.

Món đồ này mặc dù chính hắn cũng không biết rốt cuộc nó là binh khí gì. Thế nhưng nó lại cho hắn một loại cảm giác thân thiết, dường như đã từng thấy qua vậy.

Dù sao tiền tài đối với hắn mà nói, cũng chỉ là một đống nguyên khí, không bằng mua về nghiên cứu một chút.

Về phần, cái gọi là vật mang điềm xấu, hắn căn bản không quan tâm.

Tu vi đạt tới loại cấp bậc này đã sớm có thể nhìn thấu khí vận, cái gọi là vận xấu, chẳng qua chỉ là khí vận rớt xuống. Đối với hắn mà nói, hoàn toàn có thủ đoạn để đền bù, cho nên cũng không coi vào đâu.

- Ngươi tính mua sao?

Vốn tưởng rằng đã hoàn toàn không có hy vọng, thế nhưng khi nghe được khẩu khí của thiếu niên, dường như có chút ý tứ muốn mua. Hai mắt cô nương này sáng lên, vội vàng nói.&- Định giá là... Một trăm vạn Hỗn Độn tinh thạch! Nếu như quả thật muốn mua... Có thể giảm giá một ít!

Nếu như không phải món bảo vật này là do vị cường giả bán bộ Chúa Tể kia đưa tới, nhất định đã sớm bị ném ra ngoài. Nhưng mà vị cường giả đó đã nói nhất định phải bán đi. Chuyện này đối với Huệ Bảo các mà nói, cũng là một chuyện rất khó làm.

Bán đi, giá cả quá cao, căn bản không ai hỏi tới, không bán đi, để lâu sợ đắc tội với vị bán bộ Chúa Tể kia. Thời gian qua đi, món đồ này chính là tâm bệnh của Huệ Bảo các, chưởng quỹ từng nói, nếu như ai có thể bán món đồ này đi, tất cả tiền hoa hồng có được sẽ dành cho người đó. Huệ Bảo các không thu một phần!

Gửi bán vật phẩm ở Huệ Bảo các tốn hai mươi phần trăm tiền hoa hồng, một trăm thì chính là hai mươi vạn, đối với bất kỳ người nào mà nói đây đều là một khoản lớn. Khó trách nàng lại hưng phấn như vậy.

- Phế phẩm này mà cũng đáng một trăm vạn sao? Ngươi đang hù dọa người khác sao? Khó trách lại không bán được, có thể bán đi được mới là lạ!

Phù Ám Triều nhíu mày một cái rồi nói.

Hỗn Độn tinh thạch là một loại hóa tệ lưu thông trong Hỗn Độn Chí Tôn vực, giá trị không rẻ. Thần binh Hỗn Độn đỉnh phong bình thường cũng chỉ chừng mười vạn, cao lắm cũng chỉ mấy chục vạn. Thế nhưng binh khí cũ nát này lại những một trăm vạn, giá cả quá cao.

- Đây không phải là do Huệ Bảo các định giá, mà là vị cường giả bán bộ Chúa Tể kia quyết định, chúng ta chỉ phụ trách bán ra... Cho nên...

Cô nương này do dự một chút, không biết nên nói như thế nào.

Kỳ thực món bảo vật này mặc dù để cho người ta không nhìn ra cách dùng. Thế nhưng vẫn có người có chút hứng thú với nó. Bất quá sau khi nghe được giá cả, cơ hồ tất cả mọi người đều chùn bước.

Giá cả như vậy đã có thể mua một món thần binh Hỗn Độn đỉnh phong nhất, thậm chí còn là một món bán bộ thần binh Chúa Tể yếu một chút.

- Được rồi, đừng dọa có hù dọa nàng, món đồ này ta mua, bỏ vào cho ta đi!

Thấy dáng vẻ của cô nương này, Nhiếp Vân cười một tiếng rồi mở miệng nói.

- Chậm đã, món bảo bối này ta mua...

Nhiếp Vân vừa mới dứt lời thì đột nhiên có một tiếng quát to vang vọng, lập tức có mấy bóng người từ thang lầu nhanh chóng đi tới.

Người đẫn dầu nhìn qua chừng ba mươi tuổi, hai hàng lông mày dựng thẳng, mang theo vẻ uy nghiêm cao cao tại thượng. Dường như một khi nổi giận thì sẽ có đầu

người rơi xuống đất, phong vân biến hóa vậy.

------oOo------

Chương 2430: Thái tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mấy người còn lại, mỗi người cũng đều bất phàm, trên người mặc y phục xa hoa, vừa nhìn một cái đã biết là người có thân phận lớn.

- Bỏ vào túi cho chúng ta đi!

Đoạn Diệc nhìn đối phương một cái, cũng không để ý tới đối phương mà quay đầu nhìn về phía cô nương trước mặt, lạnh nhạt nói.

Nếu chủ nhân đã muốn, vậy thì mua a, quản đối phương là người nào chứ?

- Vâng...

Cô nương này giật mình, vội vàng khởi động phong ấn, muốn đem bảo bối bên trong lấy ra.

- Chậm đã, chẳng lẽ ngươi không có nghe thấy sao? Món bảo bối này chúng ta muốn có!

Thấy Đoạn Diệc không để ý tới mình, trong đám người có một người thanh niên đi ra, vẻ mặt hất hàm sai khiến.

- Cái này...

Cô nương này giật mình, vội vàng nhìn về phía bên Nhiếp Vân.

Chẳng qua nàng chỉ là một tiểu nhân vật bán đồ của Huệ Bảo các mà thôi. Ai cũng không đắc tội nổi.

- Mua đồ phải có trước có sau, chúng ta tới trước, dĩ nhiên phải thuộc về chúng ta, đây là một trăm vạn Hỗn Độn tinh thạch, cho ngươi!

Nhiếp Vân cũng không tức giận mà chỉ cười nhạt một tiếng. Bàn tay vung lên, một đống tinh thạch đã rơi xuống trên mặt đất, tựa như một ngọn núi nhỏ, không nhiều không ít, vừa đủ một trăm vạn.

- Đây là lần đầu tiên ta nghe nói mua đồ lại phân tới trước tới sau a. Ha ha, không phải là người nào nhiều tiền thì người đó lấy đi hay sao?

Thanh niên đứng đầu trước mặt hừ lạnh một tiếng, lại quay đầu nhìn về phía sau:&- Lý Du, lấy tiền ra!

- Vâng!

Người thanh niên nói chuyện trước đó nhìn về phía đám người Nhiếp Vân giống như là đang nhìn một đám ăn xin vậy. Miệng hừ lạnh một tiếng. Cổ tay run lên, cũng có một đống tinh thạch rơi xuống mặt đất, so với đống của Nhiếp Vân còn lớn hơn.

- Đây là một trăm hai mươi vạn khỏa Hỗn Độn tinh thạch. Tiểu nha đầu, còn không mau gói kỹ đồ cho thiếu gia nhà chúng ta?

- Cái này...

Tiểu cô nương không nghĩ tới vật một mực không bán được lúc này lại biến thành mặt hàng có sinh ý nóng bỏng, trong lúc nhất thời nàng có chút không chịu nổi, ánh mắt chớp chớp, không biết nên làm sao.

- Còn không mau một chút? Chẳng lẽ muốn chọc cho thiếu gia nhà chúng ta tức giận? Có biết thiếu gia của chúng ta là ai không? Thứ không có mắt. Không muốn chọc phải phiền toái thì động tác nhanh nhẹn lên một chút.

Thấy dáng vẻ do dự của cô nương này, Lý Du cười lạnh một tiếng. Một mặt quát tháo, một mặt nhìn về phía đám người Nhiếp Vân, khiến cho người ta biết hắn quát tháo tiểu cô nương, thế nhưng trên thực tế là nói cho đám người Nhiếp Vân nghe.

- Ta xem các ngươi muốn tìm cái chết rồi.

Thấy hành động của người này, lửa giận trong người Đoạn Diệc tăng vọt. Đừng nói bây giờ hắn là Chúa Tể, chủ nhân lại là tồn tại khiến cho người ta sợ hãi trong Chúa Tể. Chỉ tính riêng thân phận của hắn đi tới nơi này, chỉ cần hiển lộ thân phận thì cũng không có một người nào dám càn rỡ!

Đột nhiên phát hiện ra gia hỏa này không nờ lại có thái độ, ăn gan hùm mật gấu như vậy bao sao hắn không giận chứ?

Lời còn chưa nói hết thì đã thấy Nhiếp Vân ở bên cạnh khoát tay một cái, hắn lập tức im miệng.

- Ồ? Thiếu gia nhà các ngươi là ai? Thứ cho chúng ta kiến thức nông cạn chưa từng nghe qua! Có thể báo cặn kẽ cho chúng ta biết hay không?

Nhiếp Vân cười nói.

Đối với loại người như vậy, hắn cũng không cần phải tức giận làm gì. Chẳng qua hắn chỉ cảm thấy kỳ quái mà thôi.

Cho dù bọn hắn không có cố gắng thả ra khí tức, thế nhưng thực lự lộ ra c cũng không kém. Mấy người trước mắt này chỉ cần mắt không mù là có thể nhìn ra được điều đó. Sao lại còn dám lớn lối như vậy chứ?

Là có nắm chắc hay là đầu óc có vấn đề?

- Hừ, thứ không biết sống chết, thiếu gia nhà chúng ta là Thái tử của Vĩnh Dạ hoàng triều, Ngụy Khiếu! Còn không lập tức quỳ xuống Tham kiến Thái tử đại nhân!

Lý Du rống to một tiếng

- Thái tử đương triều?

Nghe thấy hắn nói như vậy, tiểu cô nương bán đồ giật mình, sắc mặt trắng bệch, quỳ sụp xuống đất.

Khó trách nàng lại có phải ứng như vậy, Thái tử đương triều, chỉ bằng thân phận này cũng đủ để để cho tất cả mọi người bị hùa họa. Đối nghịch với hắn cũng đồng nghĩa đối nghịch với cả Vĩnh Dạ hoàng triều, khó trách lại phô trương lớn như thế.

- Thái tử?

Đám người Nhiếp Vân liếc mắt nhìn nhau, thiếu chút nữa không có bật cười.

Thân phận người này đối với người khác mà nói, có lẽ có thể khiến cho người ta kiêng kỵ, thế nhưng đối với bọn họ mà nói, tiện tay là có thể bóp chết, sợ rằng ngay cả Vĩnh Dạ hoàng cũng không dám nói nhảm!

Dù sao Vĩnh Dạ hoàng đế nhìn thấy bọn họ cũng không dám nói chuyện như vậy. Chỉ sợ người này cũng là do tự đại cho nên mới dám như vậy mà thôi.

- Hóa ra là Thái tử điện hạ, chúng ta không nhận ra, quả thật là thất lễ, bất quá... Món bảo vật này chúng ta cũng không nhận ra, nếu như Thái tử điện hạ có thể giải thích một chút cho chúng ta, để xem nó là vật gì, lại có lai lịch thế nào. Như vậy dù có nhường cho ngươi cũng không có gì!

Nhiếp Vân cũng không xé rách da mặt, mà chỉ lạnh nhạt nói.

Mặc dù món đồ này làm cho hắn hắn cảm thấy có chút quen thuộc, thế nhưng hắn cũng không nhìn ra. Nếu như đối phương đã chịu bỏ số tiền lớn như vậy ra mua, có lẽ có thể nhận biết được nó.

- Thấy Thái tử điện hạ còn không mau quỳ xuống, chẳng lẽ muốn chết?

Lý Du không nghĩ tới mình nói ra thân phận mà đối phương cũng không bị dọa sợ đến trực tiếp quỳ xuống, ngược lại còn hỏi ra lời này. Thậm chí nghe lời nói, giống như nếu không giải thích được bảo vật có ích lợi gì thì đối phương cũng không định nhường cho Thái tử. Chuyện này khiến cho lửa giận của hắn bộc phát.

- Được rồi, Lý Du!

Hắn còn chưa nói hết lời thì Thái tử Ngụy Khiếu đã lên tiếng, người này mang theo thái độ thái độ cao ngạo nhìn về phía Nhiếp Vân, nói:

- Đây là hoàng gia cơ mật, không thể trả lời! Nếu như... Vị tiểu thư này tự mình mở miệng hỏi, như vậy ta cũng có thể nói ra một chút!

Nói xong, ánh mắt của hắn rơi vào trên người Lạc Khuynh Thành, trong mắt tràn ngập lửa nóng.

Nhìn bộ dáng này của hắn, tới giờ Nhiếp Vân mới hiểu được, hóa ra người này coi trọng Lạc Khuynh Thành. Cạnh tranh với hắn vật này, chỉ sợ là muốn biểu hiện một chút ở trước mặt mỹ nhân a.

Hồng nhan là kẻ gây họa, không nghĩ tới căn nguyên chuyện này lại đơn giản như vậy..

Suy nghĩ ra những chuyện này, hắn cũng đã biết vì sao đối phương lại lớn mật như vậy, dám tìm bọn hắn gây phiền phức.&

------oOo------

Chương 2431: Thái tử phách lối (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối với đám người Nhiếp Vân vị Thái tử này nhất định không thể nhìn ra tu vi được. Thế nhưng đối với Lạc Khuynh Thành mà nói, nhất định người này đã nhìn ra, Lạc Khuynh Thành có thực lực thấp như vậy, hắn thấy tu vi những người khác nhất định cũng không cao. Có lẽ chẳng qua dùng bí pháp nào đó che dấu thực lực chân thật mà thôi.

Chính vì cân nhắc như vậy, hơn nữa lại thêm thân phận thái tử của hắn, cho nên lúc này mới dám lớn lối, không chút kiêng kỵ như vậy.

Biết những chuyện này, Nhiếp Vân lắc đầu một cái:

- Nếu như ngươi không muốn nói, như vậy vật này ta sẽ mua đi! Tiểu cô nương, gói kỹ cho ta đi. Cem ra mục đích của Thái tử điện hạ này cũng không phải là món bảo vật này!

- Càn rỡ! Xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Ngu xuẩn tới cực điểm!

Thấy mình đã nói thân phận mà người thiếu niên trước mắt này lại còn nói chuyện như vậy, Thái tử Ngụy Khiếu cười lạnh:&- Chư vị tướng quân, các ngươi thấy chưa, mấy người này coi rẻ Bổn vương. Ta hoài nghi bọn họ có ý đồ mưu phản, muốn gây bất lợi với Vĩnh Dạ hoàng triều, các vị đã biết làm thế nào rồi đó.

- Thái tử điện hạ yên tâm, đối với loại phản tặc này, chúng ta sẽ cố gắng chiếu cố, tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

- Muốn mưu phản hoàng triều, ta thấy bọn hắn muốn chết rồi. Ta sẽ lập tức bắt lấy bọn chúng, lại nghiêm tra, nhìn xem có còn đồng

đảng nào nữa hay không!

Nghe thấy Thái tử Ngụy Khiếu nói vậy, mấy người vẫn đứng mấy ở phía sau hắn cười hắc hắc rồi đi tới. Hai tay bóp lại, tạo thành tiếng vang lách cách vang dội, vẻ mặt mang theo hàn ý.

Mấy người này trên người mang theo khí tức sát lục, vừa nhìn một cái đã biết bản thân đã trải qua chiến sự. Vừa mới động khí tức trên người đã lan trà ra ngoài, không ngờ đều là cấp bậc bán bộ Chúa Tể tiểu tam trọng.

Thực lực như vậy, cho dù là ở trong Vĩnh Dạ hoàng triều cũng có địa vị không thấp. Khó trách vị Thái tử này lại lớn lối như vậy, hóa ra là có chỗ dựa như vậy.

- Thứ ngu xuẩn! Vĩnh Dạ hoàng đế anh minh quả quyết tại sao có thể có nhi tử phế vật như ngươi chứ?

Thấy hành động của Ngụy Khiếu, Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

Sau khi hắn bị A Dục Vương hạ Phù Lệnh phụng thiên, Vĩnh Dạ hoàng đế này vẫn lấy lòng hắn. Vừa có phong độ lại có kiến thức, Thái tử này lại giống như người ngu ngốc vậy, Vĩnh Dạ hoàng đế này không có người nối nghiệp quả thực đáng buồn.

- Vĩnh Dạ hoàng đế có thực lực như vậy, sống ức vạn năm cũng không có bất kỳ vấn đề gì. Nhi tử của hắn từ nhỏ đã được bị lập làm Thái tử, lâu như vậy mà không chiếm được ngôi vị hoàng đế. Cũng khó tránh khỏi tâm lý dị dạng..

Tiêu Diêu Tiên uống một hớp rượu, thuận miệng nói.

Mắt thấy ngôi mà không thể chiếm được, thời gian càng lâu dài sẽ bị sjw tham lam che mờ tâm trí. Sự tự đại kiêu ngạo cũng tràn ngập trong đầu, biến thành bộ dáng này cũng không có gì là kỳ quái.

- Theo ta được biết, dường như Vĩnh Dạ hoàng đế cũng không phải nhân tộc, mà là một loại sinh mạng Hỗn Độn đặc thù, huyết mạch của bọn họ rất khó kéo dài hậu đại. Cho ên cả đời chỉ có một đứa nhi tử như vậy. Rất là cưng chiều, cho nên người này diễu võ

dương oai một ít cũng là chuyện rất bình thường...

Dường như Phù Ám Triều cũng biết rất nhiều chuyện.

- Bất kể thế nào, người này có thể sống tới bây giờ, quả thực là một kỳ tích!

Nhiếp Vân cười gật đầu.

Côn bổng ra hiếu tử, nuông chiều không nghĩa lang!

Quá mức cưng chiều sẽ chỉ mang tới tai ương không đáng có cho hài tử mà thôi.

Người này lớn lối, vô pháp vô thiên như vậy. Dưới tình huống này mà vẫn có thể còn sống, còn rất dễ chịu như vậy. Sợ rằng Vĩnh Dạ hoàng đế đã tiêu tốn không ít tâm huyết.

- Điện hạ...

Mấy vị tướng quân vốn định xông tới, thấy sau khi bản thân thể hiện ra thực lực mà mấy người trước mắt vẫn có bộ dáng vân đạm phong khinh như vậy, làm cho bọn hắn có chút do dự.

Thái tử tự cao tự đại, cho là phụ hoàng không gì không làm được. Nhưng mà những tướng quân này lại biết, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Mấy người này sau khi bọn hắn tỏ rõ thân phận, thể hiện thực lực mà còn có thể có bộ dáng này, chỉ có một loại khả năng, đó chính là đối phương căn bản không quan tâm tới bọn hắn.

Ngay cả Vĩnh Dạ vương triều cũng không quan tâm... Sợ rằng thân phận mấy người này không có đơn giản như vậy a.

- Dám giễu cợt ta, giết bọn chúng cho ta! Không... Giữ nữ nhân kia lại, toàn bộ những người khác giết hết cho ta!

Thái tử Ngụy Khiếu quả nhiên là hoàn khố, cũng không cân nhắc đến điểm này. Vừa mới nghe thấy đám người trước mắt lại dám nghị luận trước mắt hắn, coi rẻ uy nghiêm hoàng triều, hắn tức giận

tới mức, sắc mặt dữ tợn không thôi.

- Nhanh động thủ một chút. Xảy ra chuyện gì có ta phụ trách, ta không tin ở trong Vĩnh Dạ hoàng thành này người khác còn có thể làm gì thì làm.

Thấy mọi người không có ý tứ động thủ, Thái tử tiếp tục hét lớn.

- Vâng...

Cho dù mấy vị tướng quân đang do dự, thế nhưng nhìn thấy Thái tử ra lệnh không thể không làm. Bọn hắn khẽ cắn răng rồi đi về phía trước.

Sau lưng Vĩnh Dạ hoàng triều có Vô Nhật Chúa Tể làm chỗ dựa, được gọi là thế lực lớn nhất tam giới cũng không sai. Quả thực không sợ người khác tới gây phiền toái!

- Thái tử điện hạ, mấy vị đại nhân... Có lời gì có thể thương lượng a.

Song phương còn chưa chiến đấu thì đã có một đạo thanh âm lo lắng vang lên, ngay sau đó có một người trung niên vội vàng chạy vào, ngăn ở giữa song phương.

- Các chủ...

Nhìn thấy người nọ, tiểu cô nương bán đồ trước đó có cảm giác như nhìn thấy cứu tinh cho nên vội vàng ra đón.

- Có chuyện gì xảy ra?

Các chủ vội vàng hỏi.

- Là như vậy...

Tiểu cô nương này vội vàng đem chuyện nói ra một lần.

Nghe thấy một món bảo vật mấy vạn năm cũng không bán được đột nhiên lại có hai khách hàng, hơn nữa lại còn cướp mua, các

chủ cảm thấy như sắp phát điên.

- Kim Các chủ, ngươi tới thật đúng lúc, mấy người này dám đối nghịch với ta. Nên làm cái gì có lẽ ngươi cũng biết a!

Dường như Thái tử nhận biết người này cho nên mới giơ bàn tay lên, miệng quát lạnh một tiếng.

- Thái tử điện hạ bớt giận, song phương đều là khách nhân của ta, chỉ là bởi vì mua một món bảo vật mà gây ra mâu thuẫn. Ta thấy không bằng như vậy đi, ta làm chủ, chúng ta ngồi chung một chỗ, một tiếng cười xóa tan ân cừu, được không?

Các chủ vội vàng nói.

------oOo------

Chương 2432: Thái tử phách lối (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Làm các chủ Huệ Bảo các, song phương đều là khách hàng của hắn, hắn cũng không tiện làm ra chuyện đắc tội với một phương. Phương pháp duy nhất chính là ba phải một chút, làm cho song phương thu tay hòa bình. Nếu không, một khi thực sự đánh nhau, đối với thanh danh của hắn cũng có ảnh hưởng rất lớn.

- Cười một tiếng xóa tan ân cứu? Ta gọi ngươi một tiếng Kim Các chủ là cho ngươi mặt mũi. Mấy người này chọc giận ta, thức thời thì lập tức bắt bọn họ lại, để cho ta xử trí. Như vậy ta có thể bỏ qua cho Huệ Bảo các các ngươi. Nếu không, ta thấy các ngươi cũng không cần tiếp tục kinh doanh làm gì.

Ngụy Khiếu cười lạnh.

- Cái này...

Không nghĩ tới Thái tử điện hạ lại tức giận như vậy, sắc mặt Kim Các chủ có chút khó coi, không biết nên làm cái gì.

- Mấy vị đại nhân, vị này là Thái tử điện hạ đương triều, không bằng mọi người lui một bước được không?

Do dự một chút, Kim Các chủ dùng vẻ mặt đưa đám nhìn về phía đám người Nhiếp Vân.

Chỉ cần bên này lui một bước, lại nói lời xin lỗi, khi đó hắn dựa vào thân phận Các chủ Huệ Bảo các, có lẽ còn có thể lo chu toàn, tốt nhất là hai nhóm người đều vui mừng a.

- Bảo chúng ta nhượng bộ? Vì sao ngươi không bảo bọn chúng nhượng bộ?

Nhiếp Vân vẫn nhẹ nhàng cười.

- Hắn là đương triều Thái tử, là nghịch lân của Vĩnh Dạ hoàng đế, ai cũng không dám đắc tội, một mực diễu võ dương oai như vậy trong hoàng thành, chúng ta cũng không có biện pháp. Hy vọng đại nhân thông cảm, chúng ta chỉ là buôn bán nhỏ, sau khi mọi chuyện qua đi, ta sẽ đích thân bồi tội với mọi người.

Kim Các chủ vội vàng truyền âm, thái độ cung kính vô cùng.

Mặc dù không biết mấy người trước mắt này rốt cuộc có thân phận gì. Thế nhưng có thể đi tới tầng này, hơn nữa khi đối mặt với Thái tử điện hạ mà không sợ hãi đã chứng minh đối phương tất có chỗ dựa đáng sợ, loại người như vậy cũng là tồn tại mà hắn không đắc tội nổi.

Đạo làm ăn là sinh tồn long đong ở giữa song phương, ai cũng không dám đắc tội.

- Không cần, gói kỹ món đồ này cho ta, ta lấy được sẽ lập tức đi ngay, sẽ không gây thêm phiền toái cho ngươi ngữa.

Đối với ý tốt của Kim Các chủ, Nhiếp Vân khoát tay một cái, lại thuận miệng nói.

Vô Nhật lão tổ sau lưng Vĩnh Dạ hoàng đế ở trong mắt của hắn

cũng không coi vào đâu. Cho nên sao hắn lại sợ một Thái tử chưa dứt sữa cơ chứ?

- Cái này...

Da mặt Kim Các chủ không khỏi giật giật.

Hắn còn chưa muốn nói tới lời này thì phản ứng của đối phương lại cứng rắn như vậy, chuyện này khiến cho hắn có chút muốn khóc.

- Ha ha, thấy chưa? Người này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, Kim Các chủ, tránh ra, bây giờ ta sẽ làm cho bọn hắn biết người nào có thể đắc tội nổi, người nào bọn hắn không đắc tội nổi!

Lời của Nhiếp Vân nói cũng không có truyền âm khiến cho Ngụy Khiếu nghe được rõ ràng. Sắc mặt lập tức sửng sốt một chút, bàn tay lại lần nữa vung lên:

- Mấy vị tướng quân còn chờ gì nữa? Mau giết mấy người này, trở về ta sẽ xin phần thưởng ở chỗ phụ hoàng để ban cho các ngươi!

- Vâng!

- Đa tạ điện hạ!

Mắt mấy vị tướng quân sáng lên, trên mặt hiện lên vẻ dữ tợn rồi đi tới.

- Thái tử điện hạ, xin nương tay cho...

Nhìn về phía Thái tử cách đó không xa, Kim Các chủ cầu khẩn nói. Hắn thấy cầu khẩn không có kết quả, lại vội vàng chắp tay lia lịa với đám người Nhiếp Vân:&- Các ngươi đi nhanh đi, nhanh rời khỏi chỗ thị phi này đi.

- Ài, ngươi tránh ra đi!

Thấy động tác của hắn, Nhiếp Vân lắc đầu một cái, lại kéo hắn ra. Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía Đoạn Diệc, nói:&- Xử lý mấy người này, thuận tiện để cho Vĩnh Dạ hoàng đế tự mình tới nói lời

xin lỗi!

- Vâng, chủ nhân!

Đoạn Diệc đã nhẫn nại tên Thái tử này rất lâu rồi, nghe thấy hắn nói như vậy lập tức cười hắc hắc.

- Để bệ hạ tới nói lời xin lỗi? Ngươi cho rằng ngươi là ai chứ? Muốn chết!

- Thứ không biết sống chết, mọi người cùng nhau xuất thủ!

- Còn tưởng rằng có thế lực gì, không nghĩ tới lại là tự đại!

Vốn tưởng rằng Nhiếp Vân có thế lực gì, sau khi nghe hắn nói như vậy, mấy vị tướng quân đều cười lớn.

Để cho Vĩnh Dạ hoàng đế tới nói lời xin lỗi? Ngươi cho rằng ngươi là ai chứ?

Nhất định là khoác lác!

Nghĩ tới đây, mấy người này đồng thời gầm lên một tiếng, đồng loạt ra tay.

Mấy vị cường giả bán bộ Chúa Tể đồng thời ra chiêu, tầng thứ ba của Huệ Bảo các lập tức bị lực lượng khổng lồ bao phủ.

- Xong rồi...

Sắc mặt đại biến, Kim Các chủ không tự chủ được mà lui về phía sau mấy bước, thiếu chút nữa không đứng vững.

Vốn hắn cho rằng có thể ngăn cản được song phương tranh đấu, thế nhưng bây giờ nhìn lại, vẫn không có tránh khỏi được chuyện này.

Nhiều bán bộ Chúa Tể đồng thời xuất thủ như vậy, trận pháp của Huệ Bảo các nhất định sẽ không chống đỡ nổi. Sợ rằng một lát sau sẽ từ Huệ Bảo các biến thành Phế tích các.

- Hừ!

Thấy mấy người này lại dám ra tay với hắn, Đoạn Diệc hừ lạnh một tiếng, bước lên trước một bước. Cũng không nhìn thấy hắn có động tác gì, lực lượng ngập trời lập tức lan tràn ra. Mấy vị tướng quân bán bộ Chúa Tể đồng thời cảm thấy có một cỗ lực lượng khổng lồ chèn ép xuống dưới thân bọn họ, đầu gối mềm nhũn, cả đám đồng loạt quỳ dưới đất.

- Ngươi cũng tới quỳ xuống xin lỗi chủ nhân chúng ta đi!

Sauk hi chèn ép mấy người này quỳ xuống, bàn tay của Đoạn Diệc chộp ra một trảo, Thái tử Ngụy Khiếu còn chưa kịp phản ứng thì đã bị nắm lấy cổ, cũng ngã xuống đất.

- Ngươi... Các ngươi dám đối với ta như vậy, ta sẽ bảo phụ hoàng giết chết tất cả các ngươi.

Quỳ sụp xuống đất, Ngụy Khiếu giật mình, lúc này hắn mới biết đối phương có bao nhiêu đáng sợ.Bất quá hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, sắc mặt xám ngắt, điên cuồng gào thét một phen.

- Không cần kêu, ta sẽ làm cho phụ hoàng ngươi tới đây.

Thấy hắn muốn chết, Đoạn Diệc cười lạnh, lại lạnh nhạt nói:

- Ngụy Vĩnh Dạ, Nhiếp Vân đại nhân ở Huệ Bảo các chờ đại giá, trong một phút không tới, cũng đừng muốn nhìn thấy nhi tử của ngươi!

Thanh âm mặc dù không lớn lại không ngừng lan tràn ra phía ngoài, trong nháy mắt đã truyền khắp toàn bộ Vĩnh Dạ hoàng thành.

- Nhiếp Vân... Chúa Tể?

Kim Các chủ đầu tiên sửng sốt một chút, ngay sau đó hai con ngươi thiếu chút nữa rơi xuống mặt đất.

------oOo------

Chương 2433: Vĩnh Dạ hoàng đế tới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vô luận Tà Nguyệt Chí Tôn vực hay là Hỗn Độn Chí Tôn vực, sau khi Phù Lệnh phụng thiên truyền ra, không ai không biết cái tên này. Nhiếp Vân vị tân tấn Chúa Tể này ngay cả A Dục Vương cũng bị ép rời đi, danh tiếng to lớn, khoáng tuyệt cổ kim. Không ngờ lại là vị trước mắt này?

Khó trách đối mặt với lời uy hiếp của Vĩnh Dạ thái tử đối phương lại thờ ơ, đừng nói ngươi chẳng qua chỉ là một Thái tử, cho dù là Vĩnh Dạ hoàng đế tới đây. Cái gì? Không, cho dù là Vô Nhật Chúa Tể tới, chỉ cần không cẩn thận cũng bị đánh chết a.

- Nhiếp Vân...?

Khác với Kim Các chủ đang rung động, da đầu Thái tử run lên, thiếu chút nữa đã bất tỉnh.

Mặc dù hắn có hoàn khố, thế nhưng cái tên Nhiếp Vân hắn vẫn nghe nói qua. Đây là tồn tại mà ngay cả Chúa Tể cũng phải rất cung kính, không ngờ lại bị hắn đụng phải. Hơn nữa... Còn đắc tội nặng như vậy. Trong nháy mắt này hắn có cảm giác như người rơi vào hầm băng, ngay cả tâm tư muốn chết cũng có.

- Kim Các chủ, đem đồ vật bọc lại cho ta đi!

Biết nói ra thân phận sẽ có loại tình cảnh này cho nên Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái, cũng không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn cười, nhìn về phía Kim Các chủ nói một tiếng.

- Vâng!

Kim Các chủ vội vàng nhảy lên, không dám do dự.

Người tước mắt này chính là Nhiếp Vân đại nhân a. Là siêu cường

Chúa Tể trong tam giới, người người sợ hãi, vốn hắn tưởng rằng mình với đại nhân vật này rất xa, không nghĩ tới chẳng những tận mắt nhìn thấy mà còn được gọi là Kim Các chủ, chỉ riêng phần vinh dự này cũng đã khiến cho hắn hưng phấn tới mức mơ hồ.

Vội vàng phá vỡ phong ấn, đem vật kia đưa cho Nhiếp Vân.

- Đại nhân, món đồ này coi như là lễ vật Huệ Bảo các bồi tội, trước có có chỗ nào đắc tội, xin đại nhân tha thứ!

Đưa vật tới, Kim Các chủ vội vàng nói một câu.

- Không cần. Có giá bao nhiêu tiền thì ta trả bấy nhiêu, Hỗn Độn tinh thạch ta đã để ở đó! Cầm đi!

Thanh âm của Nhiếp Vân rất nhạt, lại mang theo uy nghiêm không thể phản bác.

Chỉ là một ít Hỗn Độn tinh thạch mà thôi. Hắn thấy cũng chỉ là một đống nguyên khí, không có gì, nếu như không trả thì tương đương với thiếu nhân tình, cũng không tốt lắm.

- Vâng!

Kim Các chủ không dám phản bác, vội vàng gật đầu đáp ứng.

Ầm!

Mới vừa đem món bảo vật này thu vào Nạp Vật thế giới thì đã nghe được phía xa xa vang lên một tiếng ầm ầm. Ngay sau đó có một bóng người nhanh chóng bay tới, vừa đi tới không xa đã nhận ra thân phận người này. Đó chính là Vĩnh Dạ hoàng đế.

- Ngụy Vĩnh Dạ tham kiến chư vị Chúa Tể!

Đối với chuyện xảy ra ở nơi này hắn cũng không biết. Thế nhưng một màn xảy ra ở trong Tam giới ma bàn hắn lại tận mắt nhìn thấy. Hắn biết mấy người trước mắt này đều là Chúa Tể, cho nên không dám lạnh nhạt một chút nào.

- Người này là nhi tử của ngươi sao? Luôn mồm muốn giết chủ nhân nhà ta. Ngươi xem mà xử lý đi!

Đoạn Diệc nhíu mày một cái, nói.

- Ah... Giết Nhiếp Vân Chúa Tể?

Sắc mặt Vĩnh Dạ hoàng đế lập tức xanh lại.

Mới vừa rồi hắn nghe được tiếng quát đã biết chắc là nhi tử gây họa. Thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới nhi tử lại đại nghịch bất đạo như vậy.

Ngay cả Nhiếp Vân Chúa Tể cũng muốn giết... Ngươi có mù mắt thì cũng đừng có mù mắt như vậy chứ?

- Ta chỉ có một đứa nhi tử như vậy, từ nhỏ đã nuông chiều quá, cho nên... Có chút không biết trời cao đất rộng. Nhiếp Vân Chúa Tể cứ mở miệng, nếu như giết nghịch tử này có thể làm cho Chúa Tể tiêu tan lửa giậ, như vậy ta sẽ lập tức động thủ!

Vĩnh Dạ hoàng đế cắn răng một cái, nói.

Bây giờ hắn cũng không có biện pháp nào khác. Vị đại năng trước mắt này thế nào hắn đã tận mắt nhìn thấy, mới vừa rồi nhận được mật báo, Kiền Huyết hoàng triều vừa mới bị người này tiêu diệt a. Một khi đối phương thật sự tức giận, diệt Vĩnh Dạ hoàng triều lớn hơn Kiền Huyết hoàng triều một chút tuyệt đối là chuyện vô cùng đơn giản. Cho dù là Vô Nhật Chúa Tể cũng không cứu được!

Đây là chèn ép mà thực lực tuyệt đối mang tới!

Hơn nữa, những người khác không biết, thế nhưng là một đế quân có liên hệ mật thiết với cường giả Phong vương, hắn biết rất nhiều tin tức. Tỷ nhi Tu La vương đã cường thế trở về, mà chỗ dựa lớn của vị Nhiếp Vân này chính là Tu La vương!

Nhân vật như thế, cho hắn thêm mười cái lá gan cũng không dám đắc tội a!

- Nhi tử này của ngươi có lẽ đã mang tới rất nhiều phiền phức cho ngươi a!

Nhìn Vĩnh Dạ hoàng đế một cái, Nhiếp Vân lạnh nhạt nói.

Đối với vị đế hoàng này hắn vẫn còn có chút cảm tình, dù sao sau khi người này biết A Dục Vương muốn đối phó hắn mà vẫn lễ tạ, còn có ý kết giao.

- Vâng, vâng!

Vĩnh Dạ hoàng đế vội vàng gật đầu.

- Lần này ta tới Vĩnh Dạ hoàng thành chính là có chuyện tìm ngươi, nhi tử ngươi ta có thể không giết. Bất quá, ta cần ngươi nói thật, nếu như câu trả lời khiến cho ta hài lòng, chuyện ngày hôm nay ta coi như chưa có xảy ra. Ta cũng sẽ không so đo làm gì!

Nhiếp Vân vung tay lên nói, trong thanh âm mang theo uy lực làm cho không có người nào có thể phản bác.

Thái tử Ngụy Khiếu này ở trong mắt của hắn chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi. Kỳ thực có sống chế cũng không có sao, nếu như không giết đối phương mà có thể khiến cho Vĩnh Dạ hoàng đế nói thật, tìm được Hư Vô Giới. Như vậy hắn vẫn kiếm lời.

- Chúa Tể cứ hỏi, ta sẽ biết gì nói nây, không biết không nói!

Nghe thấy đối phương cũng không có ý tứ muốn giết chết nhi tử mình, Vĩnh Dạ hoàng đế thở phào nhẹ nhõm, lại vội vàng nói.

- Được.

Nhiếp Vân cũng không có trực tiếp mở miệng mà cong ngón tay búng một cái, một cái cấm chế to lớn lập tức phong tỏa chung quanh lại.

Cấm chế hắn bố trí cho dù là những Chúa Tể khác, muốn xuyên qua quan sát bên trong cũng không làm được, chớ đừng nói là những người khác ở đây.

- Ta muốn biết tin tức về Hư Vô Giới!

Sauk hi làm xong những chuyện này, Nhiếp Vân nhìn chằm chằm vào Vĩnh Dạ hoàng đế, hai mắt mang theo quang mang sắc bén:

- Ta muốn lời nói thật, ngươi có lẽ cũng đã biết hậu quả khi lừa gạt ta rồi đó!

- Hư Vô Giới... Cái này...

Da mặt Vĩnh Dạ hoàng đế run rẩy, toàn thân cứng lại.

- Sao nào? Không có tiện nói sao?

Nhiếp Vân hừ lạnh.

------oOo------

Chương 2434: Truyền thuyết về Hư Vô Giới (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không phải...

Vĩnh Dạ hoàng đế vội vàng lắc đầu, trong lòng rất sợ đắc tội với vị sát tinh trước mắt này:

- Chỉ là quả thực ta không biết chỗ này ở đâu.

- Không biết?

Nhiếp Vân nhướng mày lên, mới vừa rồi hắn đã vận chuyển thiên phú Thiên Nhĩ sư, có thể nghe ra đối phương đã nói thật. Bất quá, mặc dù đối phương không biết Hư Vô Giới ở nơi nào, thế nhưng nghe khẩu khí của đối phương, dường như trước kia đã nghe qua chỗ này.

- Trước kia ngươi đã nghe nói qua chỗ này rồi sao?

- Vâng, trước kia ta đã từng nghe lão tổ nói qua!

Vĩnh Dạ hoàng đế không dám giấu giếm.

- Lão tổ? Vô Nhật lão tổ?

- Vâng, lão tổ đã từng đề cập tới một câu, bất quá ta không nhớ rõ, nếu như Chúa Tể muốn biết, có thể hỏi lão tổ một chút!

Vĩnh Dạ hoàng đế vội nói.

- Đưa tin cho Vô Nhật lão tổ nhà ngươi, bảo cho hắn tới! Ta sẽ chờ ở chỗ này!

Nhiếp Vân nói.

Bất kể là ai, có người biết Hư Vô Giới ở nơi nào là được.

- Ta sẽ lập tức đưa tin cho lão tổ!

Vĩnh Dạ hoàng đế như được đại xá, thở phào nhẹ nhõm.

Đổi lại là Chúa Tể khác, nếu như nói ra lời này, để cho Vô Nhật Chúa Tể tới mà không phải là tự mình đi cầu kiến. Nhất định sẽ khiến cho hắn khó chịu. Thế nhưng Nhiếp Vân nói như vậy lại khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, không ai dám nghi ngờ phản bác.

Cùng là Chúa Tể, thế nhưng Nhiếp Vân đã dùng thực lực chân chính để chứng minh địa vị của mình.

- Mấy người các ngươi, còn không lập tức đem nghiệt súc này về nhốt cho ta? Sau này không có mệnh lệnh của ta, không cho phép đi ra nửa bước!

Biết Nhiếp Vân Chúa Tể đã bỏ qua cho nhi tử của mình, sự khẩn trương trong lòng Vĩnh Dạ hoàng đế biến mất. Hắn đứng dậy, vội vàng phân phó một câu.

- Vâng!

Những người khác như được đại xá, nào dám dừng lại, vội vã mang theo Ngụy Khiếu đi ra ngoài, ngay cả nửa câu cũng không dám nói nhiều.

Thái tử trước đó phách lối vô cùng, lúc này lại trở nên giống như chó nhà có tang vậy, mất mặt xấu hổ, nhưng mà hắn cũng biết, thù này... Chỉ sợ cả đời hắn cũng không có biện pháp báo a!

Sau khi sắp xếp cho Thái tử xong, Vĩnh Dạ hoàng đế lặng lẽ nhìn Nhiếp Vân một cái, thấy trên mặt đối phương cũng không có vẻ gì là không vui. Lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm, lại lấy ra một cái ngọc bài, lưu lại tin tức ở bên trong.

Ngọc bài này nhìn qua một cái đã biết là đặc chế, bên trong ẩn chứa dấu vết linh hồn của Vô Nhật lão tổ, chỉ cần đem ý niệm truyền vào, đối phương có thể nhanh chóng biết được tin tức.

- Chúa Tể, người chờ một chút, lão tổ nhà ta vẫn còn ở Hỗn Độn hải dương, sẽ lập tức tới đây..

Ngọc bài ông một tiếng, Vĩnh Dạ hoàng đế nhìn một cái rồi vội vàng nói.

- Được!

Nhiếp Vân cũng không nói nhiều, hắn nhìn về phía yêu nhân trước đó, động tĩnh mới vừa rồi huyên náo quá lớn, khiến cho yêu nhân này bị dọa sợ tới mức toàn thân run run, nhưng mà cũng không có rời đi.

- Ngươi, đi qua đây!

Nhìn về phía vị yêu nhân này, Nhiếp Vân lên tiếng nói.

- Ta sao?

Yêu nhân này không dám tin tưởng vào tai mình.

Vị trước mắt này chính là Nhiếp Vân, đại nhân vật danh chấn tam giới, tìm một tiểu nhân vật như hắn làm gì chứ?

- Còn không mau tới một chút!

Đoạn Diệc quát lên.

- Vâng, vâng!

Yêu nhân xác nhận đối phương đang tìm mình, hắn vội vàng đi tới, hai chân có chút như nhũn ra.

- Ta không có ác ý, chẳng qua là trong lòng có chút nghi ngờ, muốn hỏi thăm một chút mà thôi!

Nhiếp Vân bỗng nhiên truyền một đạo ý niệm tới, ngón tay chỉ về phía trước một chút, rơi vào trên người của yêu nhân này, một lát sau hắn lại thu tay về.

- Chuyện ngày hôm nay, sau khi ngươi ra khỏi cửa phải lập tức quên đi. Bất kỳ người nào hỏi tới cũng phải nói không biết.

Hừ nhẹ một tiếng, yêu nhân này lập tức lui ra ngoài, sau đó mơ mơ hồ hồ đi ra ngoài, một lát sau đã biến mất ở trước mặt mọi người.

Mới vừa rồi Nhiếp Vân đã dò xét toàn bộ thân thể linh hồn hắn một lần. Người này so với yêu nhân trong Thiên địa lục đạo giống nhau như đúc, không có chút chênh lệch nào, cái gọi là Bố Da Tộc, trên thực tế chính là yêu nhân tộc!

Yêu nhân tộc trong Thiên địa lục đạo là bởi vì chiến đấu cùng với Tu La vương cho nên mới sinh ra. Ở trong tam giới không ngờ lại cũng có loại chủng tộc này, chuyện này khiến cho hắn không thể không cảm thấy kỳ quái.

Bất quá, hắn cũng không biết là bởi vì địa vị yêu nhân này không cao hay là do nguyên nhân gì mà cho dù đã đọc qua linh hồn của đối phương, thế nhưng hắn lại không tìm được nội dung tương quan. Cho nên hắn cũng chỉ có thể để cho đối phương rời đi mà thôi.

Khi linh hồn từ trên thân thể đối phương rút lui hắn đã thuận tiện bố trí chút tay chân. Chuyện này hôm nay gặp hắn, yêu nhân này sẽ nhanh chóng quên mất không còn một chút gì. Cho dù có người lợi hại hơn nữa có hỏi cũng không hỏi ra cái gì được.

- Thế nào, có phải là yêu nhân hay không?

Lạc Khuynh Thành tò mò nhìn qua.

- Đúng vậy, chờ Nhiếp Đồng trở lại, khi đó lại hỏi một chút!

Loại chuyện như vậy chỉ có hỏi Nhiếp Đồng mới có thể biết rõ. Cho dù có nghĩ đến nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng quá lớn.

- Được rồi!

Lạc Khuynh Thành cũng không hỏi thêm nữa.

- Mấy vị đại nhân, nếu không... Chúng ta đi tới phòng khách quý chờ đi!

Kim Các chủ thận trọng nói một câu.

Nhiếp Vân nhìn quanh một chút, thấy mới vừa rồi đã gây ra động tĩnh, dẫn tới không ít người tới. Mà hắn cũng không muốn bị người khác nhìn vào chỉ tro, cho nên lúc này mới gật đầu một cái, đi theo sau lưng Kim Các chủ vào trong phòng khách quý.

Đợi một hồi ở trong phòng khách quý thì đã nghe thấy tiếng xé gió vang lên, một lão giả sải bước đi vào.

- Vô Nhật tham kiến Nhiếp Vân Chúa Tể!

Vô Nhật Chúa Tể vừa vào cửa đã vội vàng ôm quyền nói, vẻ mặt cung kính.

Mặc dù đều là Chúa Tể, thế nhưng hắn biết thực lực của đối phương ra sao, vì vậy mới cố gắng hạ thấp tư thái.

- Ta gọi ngươi qua đây cũng không phải là nói chuyện cũ. Mà là có chuyện làm phiền, hy vọng Vô Nhật Chúa Tể thứ lỗi cho!

Nhiếp Vân nói.

- Nhiếp Vân Chúa Tể nói đi đâu vậy chứ? Có thể làm việc cho ngươi đó là vinh hạnh của ta nha!

Vô Nhật Chúa Tể vội vàng khoát tay, chẳng qua đối phương chỉ khách khí một chút mà thôi. Nếu như hắn còn tưởng thật mà lỗ mũi vểnh lên, khi đó mới quả thực là không biết sống chết.

------oOo------

Chương 2435: Truyền thuyết về Hư Vô Giới (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Là Vô Nhật Chúa Tể ngươi khách khí mới đúng. Mọi người đều là Chúa Tể, ngồi ngang hàng, không cần thiết phải câu nệ như vậy!

Nhìn dáng vẻ của hắn, dường như mình là sát tinh không chuyện ác nào không làm vậy, Nhiếp Vân không khỏi cười nói.

- Ách... Không biết Nhiếp Vân Chúa Tể muốn tìm ta là có chuyện gì?

Không dám nói tiếp, Vô Nhật Chúa Tể không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác.

Hắn cũng có chút kỳ quái, thực lực Nhiếp Vân như vậy, nếu như chuyện mà đối phương không làm được, như vậy nhất định hắn cũng không làm được. Nếu đã vậy tìm mình thì có ích lợi gì chứ?

- Chẳng qua là để cho ngươi dẫn ta đi tới một chỗ, thuận lợi mang ta tới mà thôi. Như vậy coi như Nhiếp Vân ta thiếu ngươi một nhân tình. Cho dù ngươi có cừu nhân Chúa Tể thì ta cũng có thể thay ngươi đánh chết hắn!

Nhiếp Vân không có vội vàng nói chuyện, mà chỉ lạnh nhạt nói.

- Thiếu nợ một nhân tình... Đánh chết Chúa Tể sao?

Hai mắt Vô Nhật Chúa Tể lập tức tràn ngập lửa nóng, kích động tới mức hai tay siết chặt.

Nếu như người khác nói như vậy, nhất định hắn sẽ cho rằng là khoác lác. Thế nhưng người thiếu niên trước mắt này lại có thực lực như vậy, hắn cũng đã tận mắt nhìn thấy.

Mặc dù hắn là người không có thù oán gì, thế nhưng có nhân tình này, những Chúa Tể khác sẽ không có một ai dám đắc tội với hắn, dám tìm hắn gây phiền toái!

Một nhân tình, một cam kết, cũng tương đương với một cái bùa hộ mạng, một cái bùa hộ mạng mà những Chúa Tể khác không dám động tới.

Đồ tốt như vậy bảo sao hắn không động tâm chứ?

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Mặc dù hưng phấn, thế nhưng Vô Nhật Chúa Tể còn không có bị chuyện này làm mờ mắt. Dù sao, chỗ tốt càng nhiều thì chuyện đối phương muốn hắn làm nhất định cũng càng khó.

- Rất đơn giản, mang ta đi Hư Vô Giới!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

- Hư Vô Giới? Hư Vô phiêu miểu chi giới?

Vô Nhật Chúa Tể sửng sốt một chút.

- Không sai, chính là chỗ này!

- Chỗ này ta đã từng nghe nói qua, cũng từng đặc biệt tìm kiếm qua. Thế nhưng cũng không dễ tìm lắm. Hơn nữa nguy cơ lại trùng trùng, liên tục thất bại nhiều lần cho nên ta đã buông tha. Sao Chúa

Tể lại muốn tìm chỗ này?

Vô Nhật Chúa Tể có chút nghi hoặc hỏi.

- Nghe người khác nói, cho nên muốn đi xem một chút!

Đương nhiên Nhiếp Vân không thể nói là ý tứ của Tu La vương, hắn thuận miệng nói một câu, trên mặt có chút nghi hoặc:

- Ngươi vừa mới nói khó tìm là có ý gì? Cửa vào Hư Vô Giới ở nơi nào?

- Hư Vô Giới là một giới vực trong truyền thuyết, chuyện này cũng chỉ lưu truyền trong miệng một số ít cường giả Chúa Tể mà thôi. Nghe nói giới vực này ở chỗ giao giới thời không, tương lai lại chuyển qua chỗ khác, căn bản không có cách nào tìm kiếm. Cơ duyên không tới, người mạnh hơn nữa đi vào cũng không vào được. Thế nhưng nếu cơ duyên đến, một tiểu nhân vật thì cũng có thể lăng không đạt được cơ duyên cực lớn!

Vô Nhật Chúa Tể nói.

- Ồ? Còn có loại địa phương như vậy sao? Đây là truyền thuyết, hay là đã thực sự có người từng tiến vào qua?

Nếu như chẳng qua chỉ là truyền thuyết, khó phân thậtt giả, như vậy tin tức này là do ai thả ra? Mục đích là gì? Nếu như thực sự có người từng tiến vào qua, như vậy người nọ là ai? Bây giờ còn sống hay không?

- Dường như đã có người đi vào, mà người này Nhiếp Vân Chúa Tể đã từng gặp qua!

Vô Nhật Chúa Tể đạo.

- Ồ? Người nào?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái hỏi, hắn đã từng gặp? Sao một chút ấn tượng cũng không có vậy?

- Là Đan Thần Chúa Tể!

Vô Nhật Chúa Tể nói:

- Đan Thần Chúa Tể vốn chỉ là một tiểu nhân vật, đừng nói là luyện đan, ngay cả đan dược hình dáng thế nào cũng chưa từng thấy. Ai ngờ trong lúc vô tình tiến vào Hư Vô Giới, sau khi ra ngoài đã lập tức trở thành cường giả đan đạo vô thượng! Một tay đan thuật khiếp sợ thiên hạ! Cho dù là những người từng lĩnh ngộ qua đan đạo đại đạo như chúng ta, cũng không cách nào so sánh với hắn! Ta đã từng tán gẫu với hắn. Thế nhưng đối với Hư Vô Giới lại kín miệng như bưng. Cái gì cũng không nói, chỉ nói là tìm được kỹ nghệ kiếp trước! Chính vì vậy đã khiến cho vô số cường giả Chúa Tể động tâm, lại muốn đi tìm một chút. Kết quả lại nhận lấy thất bại mà chấm dứt, ai cũng không có thành công!

- Còn có chuyện như vậy sao?

Vẻ mặt Nhiếp Vân vô cùng kỳ quái hỏi.

- Đúng vậy!

Vô Nhật Chúa Tể cảm khái một tiếng:

- Mặc dù chúng ta đều là Chúa Tể lĩnh ngộ ba nghìn đại đạo, không gì không thể làm. Thế nhưng nếu bàn về thuật luyện đan thì Đan Thần Chúa Tể vẫn là mạnh nhất. Rất nhiều đan dược chúng ta căn bản không luyện chế ra được. Thế nhưng ở trong tay hắn lại giống như trò trẻ con vậy, rất đơn giản. Căn bản không thể so được!

- Nghe ngươi nói như vậy, ta càng có hứng thú hơn về Hư Vô Giới này, Đan Thần Chúa Tể ở nơi nào? Mang ta đi tìm hắn!

Nhiếp Vân đứng dậy nói.

Vô Nhật Chúa Tể nói rất rõ ràng, không giống như Nhiếp Đồng nói. Ở trong miệng của Nhiếp Đồng Hư Vô Giới chẳng qua chỉ là một thế giới mà thôi, không có quá nhiều đặc thù. Mà trong miệng người này lại là chỗ có thể thay đổi vận mệnh một người, là chỗ khiến cho người ta hướng tới.

- Tìm hắn? Ta sợ Đan Thần Chúa Tể sẽ không nói, lần trước ta đặc biệt qua đó, ở chỗ hắn những ba ngàn năm, mỗi ngày đều đánh cờ với hắn. Kết quả tên này vẫn không có tiết lộ chút nào.

Vô Nhật Chúa Tể lắc đầu nói.

- Tìm được rồi nói sau, nếu như quả thực không nói... Ta sẽ nghĩ biện pháp làm cho hắn mở miệng!

Nhiếp Vân lạnh nhạt nói.

- Ách... Vậy cũng tốt!

Lúc này Vô Nhật Chúa Tể mới nhớ tới vị trước mắt này chính là sát tinh người người đều sợ, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng.

Đan Thần Chúa Tể bởi vì luyện thủ đoạn luyện đan rất tốt, cho nên trong hàng ngũ Chúa Tể có địa vị rất cao. Ai cũng không thể cứng rắn với hắn. Lại nói, có cứng rắn tới cũng vô ích, mọi người đều có thực lực Chúa Tể. Không cẩn thận sẽ chọc vào ổ kiến lửa. Cho nên từ trước cho tới nay, những người khác mặc dù rất muốn biết chuyện về Hư Vô Giới, lại không có ai dám bức bách vị Chúa Tể này thế nào.

Bất quá, xuất hiện một biến cố như Nhiếp Vân, tất cả đều khó mà nói trước được.

- Đan Thần Chúa Tể ở trong Đan Thần cốc, cách nơi này ước chừng năm, sáu ngày lộ trình. Nếu như Nhiếp Vân Chúa Tể không vội, như vậy ta có thể để cho Vĩnh Dạ chuẩn bị một chút. Như vậy cũng tận tình làm địa chủ một phen!

Thấy hắn muốn đi tìm Đan Thần Chúa Tể, Vô Nhật Chúa Tể nói.

------oOo------

Chương 2436: Đan Thần cốc

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không cần. Đi nhanh đi!

Nhiếp Vân không muốn trì hoãn nhiều cho nên mới nói.

- Được rồi!

Vô Nhật Chúa Tể gật đầu, thân thể khẽ động một cái đã bay ra phía ngoài:

- Ta sẽ dẫn đường phía trước!

Nói xong thân ảnh đã rời khỏi Huệ Bảo các, đi đến không trung.

- Ngụy Vĩnh Dạ, chuyện ngày hôm nay, ta không có so đo. Bất quá, nhi tử kia của ngươi, tốt nhất vẫn nên dạy dỗ cho tốt. Nếu như lần sau để cho ta gặp phải tình huống tương tự như ngày hôm nay. Ta sẽ không thông báo nữa, mà sẽ trực tiếp chém giết hắn!

Nhìn về phía Vĩnh Dạ hoàng đế đang thấp thỏm lo âu đứng ở một bên, Nhiếp Vân lạnh nhạt nói một câu, sau đó lại kéo theo đám người Lạc Khuynh Thành, theo sát sau lưng Vô Nhật Chúa Tể bay ra ngoài.

Đám người Tiêu Diêu Tiên cũng không do dự mà theo sát hắn.

- Vâng... Cung tiễn Nhiếp Vân Chúa Tể!

Vĩnh Dạ hoàng đế đổ mồ hôi lạnh.

Đối mặt với thiếu niên này, trong lòng của hắn tựa như bị đối phương nhìn thấu hết vậy, tràn ngập sợ hãi.

- Nghiệt súc này, nếu như không dạy dỗ lại một phen, sớm muộn gì ta cũng sẽ bị nó hại chết!

Nhớ tới hành động của Ngụy Khiếu, Vĩnh Dạ hoàng đế tức giận tới mức không ngừng kêu loạn.

Vị Nhiếp Vân Chúa Tể này lần này coi như đã cho hắn mặt mũi. Nếu như đổi lại là lúc bình thường, sợ rằng chẳng những là Ngụy Khiếu phải chết, Vĩnh Dạ hoàng triều bọn họ cũng không gánh nổi!

- Bệ hạ, vị Nhiếp Vân Chúa Tể này không phải đã bị Phù Lệnh phụng thiên của A Dục Vương điều tra hay sao? Sao lại...

Kim Các chủ của Huệ Bảo các đi tới.

- Chuyện này không nên nhắc lại nữa, Phù Lệnh phụng thiên của A Dục Vương đã bị hủy bỏ, không muốn chết thì không nên chọc vào vị đại nhân này!

Nghe thấy câu hỏi của hắn, da mặt Vĩnh Dạ hoàng đế co rút mấy cái rồi vội vàng quát tháo.

Người này cũng thật là hồ đồ, ngươi không thấy Vô Nhật Chúa Tể thấy vị này cũng bị dọa cho sợ hãi đến như vậy sao? Lại còn dám nói tra xét cái rắm. May mà đối phương không có nghe được, nếu không, Huệ Bảo các cũng không cần phải tồn tại nữa.

- Vâng!

Thấy thái độ của hoàng đế như thế, Kim Các chủ mới biết mình đãnói sai, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh.

- Được rồi, chuyện ngày hôm nay, coi như ngươi đã làm không sai. Không trêu chọc cho Nhiếp Vân Chúa Tể nổi giận, hơn nữa còn kịp thời cản trở tên súc sinh kia, khiến cho nó không có tạo thành sai lầm lớn. Đây cũng coi như là công lao rất lớn! Bắt đầu từ hôm nay, Huệ Bảo các có phiền toái gì có thể tới tìm ta, ta sẽ thay ngươi giải quyết!

Kiền Huyết hoàng đế nói.

- Đa tạ bệ hạ!

Kim Các chủ không nghĩ tới sẽ có loại chỗ tốt này cho nên hưng phấn không thôi, vội vàng quỳ mọp xuống.

Cây đại thụ như Nhiếp Vân này hắn không thể dựa vào, cũng không có tư cách kết giao với người ta. Nhưng mà nếu có thể dính dáng với Kiền Huyết hoàng thất. Như vậy đủ để khiến cho Huệ Bảo các của hắn làm lớn gấp mấy lần.

Cương phong rít gào, Vô Nhật Chúa Tể nhanh chóng phi hành ở phía trước.

Lần phi hành này hắn dùng hết toàn lực, cho dù là Chúa Tể cũng có chút thở không nổi, ai ngờ Nhiếp Vân sau lưng lại nhàn hạ giống như tản bộ vậy, khiến cho hắn im lặng, không biết nên nói cái gì.

Phải biết rằng đối phương không phải là một người phi hành, Nhiếp Vân mang theo đám người Lạc Khuynh Thành, cuối cùng lại kéo theo đám người Tiêu Diêu Tiên. Đội ngũ lớn như vậy ở trong mắt đối phương dường như là không khí. Vô luận hắn tăng tốc lên thế nào thì đối phương cũng có thể ung dung đuổi theo.

Cho tới giờ khắc này hắn mới biết được, Nhiếp Vân này không chỉ dựa vào Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình, mà chỉ bằng vào thực lực cũng không phải là tồn tại mà hắn có thể chống lại.

Vốn là hắn còn ngây thơ cho rằng, chỉ cần để cho Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình rời khỏi tay vị Nhiếp Vân này là đối phương sẽ không có biện pháp gì nữa. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, loại suy nghĩ này ngây thơ buồn cười tới nhường nào a.

- Nhiếp Vân Chúa Tể, nếu không chúng ta nghỉ ngơi một chút a.

Toàn lực phi hành chừng mấy ngày, Vô Nhật Chúa Tể có chút chịu không nổi, cho nên không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ nói.

- Ngồi cổ thuyền đi, như vậy cũng có thể đi nhanh một chút!

Bàn tay của Nhiếp Vân chộp ra một trảo, ném ra Phá Thần chu, thân thể khẽ búng một cái, đáp xuống bên trên.

Vô Nhật Chúa Tể không thể làm gì khác hơn là bay theo hắn.

- Ngươi chỉ rõ phương hướng, Phù Ám Triều, Đoạn Diệc, các

ngươi thay phiên nhau khống chế!

Đứng ở đầu thuyền, Nhiếp Vân phân phó một câu.

- Vâng.

Phù Ám Triều, Đoạn Diệc khống chế Phá Thần chu đã quen việc dễ làm, cổ thuyền to lớn lập tức hóa thành một đạo quang mang bay thẳng về phía xa xa.

- Vô Nhật, chúng ta nói tường tận về Đan Thần Chúa Tể một chút đi. Như vậy cũng có thể chuẩn bị trước một chút!

Đứng ở trên boong cổ thuyền, Nhiếp Vân cười nói với Vô Nhật Chúa Tể.

Hiểu rõ đối phương hơn thì mới có thể nắm giữ cục diện tốt hơn. Đối mặt với một vị Chúa Tể có thể không ra tay là tốt nhất. Đương nhiên, nếu như phải xuất thủ thì hắn cũng tuyệt không sẽ chần chờ.

- Đan Thần Chúa Tể ở Đan Thần cốc, là chỗ có phòng ngự tốt nhất mà ta từng thấy. Nếu như cứng rắn xông vào, sợ rằng rất khó. Một khi tới nơi ta có thể lấy thân phận lão bằng hữu chui vào, sau đó nội ứng ngoài hợp, phá vỡ trận pháp, để cho các ngươi đi vào theo!

Vô Nhật Chúa Tể nói.

- Cái gì? Phòng ngự tốt nhất, vì sao lại nói như vậy?

Thực lực Chúa Tể cũng không sai biệt lắm, phòng ngự mà mỗi người bố trí đều không kém nhau nhiều, Vô Nhật Chúa Tể đã nói như vậy, nhất định phòng ngự của Đan Thần cốc này vượt xa tài nghệ của đối phương a.

- Trước đó ta cũng đã nói, Đan Thần Chúa Tể bởi vì tài luyện đan cho nên có rất nhiều Chúa Tể đều nguyện ý giao hảo với hắn. Đan Thần cốc là nơi hắn tốn vô số bảo vật, cùng với tám vị Chúa Tể đồng thời xuất thủ, lại tốn thời gian hai vạn năm luyện chế mà thành. Mặc dù nghe qua tên là một cái sơn cốc, thế nhưng trên thực tế là pháp bảo có thể di động. Trận pháp phòng ngự một khi

khởi động toàn bộ là có thể so với thần binh Chúa Tể. Nếu như quả thật không muốn để cho người ta đi vào, Chúa Tể chúng ta quả thực cũng không có biện pháp nào khác..

Vô Nhật Chúa Tể lắc đầu, mặc dù hắn nói là Chúa Tể chúng ta không có biện pháp tiến vào. Nhưng ý nói là trước mắt chỉ sợ Nhiếp Vân cũng không có cách nào cứng rắn tiến vào.

------oOo------

Chương 2437: Đan Thần Chúa Tể (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Có thể so với thần binh Chúa Tể sao? Đan Thần Chúa Tể này quả thực có đại thủ bút a!

Nhiếp Vân khen ngợi một tiếng.

Luyện chế một món thần binh Chúa Tể cần rất nhiều tài liệu trân quý. Hắn ta lại đem toàn bộ mọi thứ ném thành như vậy, tiêu hao to lớn tới đâu khó có thể tưởng tượng ra được.

Không hổ là Chúa Tể nổi tiếng đan đạo, quả thực đủ giàu có.

- Đúng vậy, ban đầu khi biết quyết định của hắn ta cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Thế nhưng sau đó tận mắt nhìn thấy ta mới hiểu được, người này quả thực là kẻ điên, nhiều tài liệu như vậy, cho dù muốn luyện chế Chúa Tể thần binh cũng đủ để luyện chế ra mấy chục món, không ngờ lại để cho hắn lãng phí như vậy!

Vô Nhật Chúa Tể thở dài một tiếng.

- Đây không phải gọi là lãng phí, đây là chỗ thông minh của hắn, bất kỳ người nào cũng không phá được chỗ ở của hắn, cho dù gặp phải vài vị Chúa Tể đồng thời vây công thì hắn cũng không cần phải sợ hãi!

Nhiếp Vân nói.

Thần binh Chúa Tể phòng ngự mặc dù có thể chống đỡ công kích của tất cả Chúa Tể. Thế nhưng dù sao cũng là vật dán vào thân, một khi bị công kích vẫn có phản xung lực. Một khi bị vài vị Chúa Tể đồng thời vây công, cho dù không có bị giết chết thì nhất định cũng sẽ chật vật không chịu nổi mà cuống quít chạy trốn! Có chỗ ở như thần binh cấp bậc Chúa Tể thì lại khác, cho dù có nhiều Chúa Tể hơn nữa tới vây công thì cũng có thể Lã Vọng buông cần, cười nhìn mưa gió. Không bị thương tổn chút nào.

- Ha ha!

Nghe hắn nói như vậy, Vô Nhật Chúa Tể không cho là đúng.

Đan Thần Chúa Tể ở trong đám Chúa Tể có địa vị cao như vậy, người nào lại mạo hiểm sơ suất gây phiền toái lớn cho hắn như vậy chứ? Lại nói, Chúa Tể không thể giết chết Chúa Tể, đây đã là định lý, nếu không giết chết được, nhiều nhất cũng chỉ mất thể diện mà thôi. Như vậy không có mâu thuẫn đặc biệt lớn, ai lại nguyện ý làm như vậy chứ? Dù sao, bây giờ ngươi làm cho hắn mất thể diện, một khi bị hắn ghi hận trong lòng, như vậy hắn cũng có thể làm cho ngươi mất thể diện!

Chính là vì vậy cho nên giữa các Chúa Tể, nếu không có mâu thuẫn đặc biệt lớn trên cơ bản sẽ không động thủ.

Những Chúa Tể khác cũng không có nghĩ tới chuyện này, cho nên Đan Thần Chúa Tể uy vọng cao nhất lại làm như vậy, tuyệt đối là lãng phí!

Nếu như hắn có nhiều bảo vật như vậy, nhất định đã sớm luyện chế ra mấy món thần binh Chúa Tể. Ban thưởng cho thuộc hạ, hậu nhân.

Tinh lực của cường giả Chúa Tể thịnh vượng, thường di chuyển trong Hỗn Độn hải dương, ngụy trang thành người bình thường, kết hôn sinh con. Rất nhiều Chúa Tể cũng có không ít con tư sinh, hắn bởi vì nguyên nhân huyết mạch cho nên chỉ có hậu nhân nhất mạch, những cái khác không cần phải nói.

- Đan Thần Chúa Tể am hiểu binh khí gì? Có trợ thủ gì?

Thấy vẻ mặt của hắn như vậy, Nhiếp Vân nào không biết hắn đang nghĩ cái gì chứ? Bất quá hắn cũng không giải thích nhiều mà chỉ hỏi tiếp một câu.

- Binh khí lợi hại nhất của Đan Thần Chúa Tể chắc là luyện đan đỉnh của hắn, thứ này gọi là Thiên Địa đỉnh. Là thứ ban đầu hắn luyện hóa mấy trăm cái thế giới nhất cấp ngưng kết mà thành. cấp bậc thần binh Chúa Tể!

Vô Nhật Chúa Tể nói:

- Về phần trợ thủ, có không ít Chúa Tể đều giao hảo cùng hắn, Đan Thần cốc của hắn thường sẽ có không ít Chúa Tể tới chơi. Giống như Tuyết Hàn Chúa Tể trước đó ngươi nhìn thấy vậy, hắn ta định cư dài ngày ở đó! Ngoài ra, ta nghe nói hắn còn luyện chế qua một ít đan dược có thể chiến đấu, có thể rải đan thành binh... Dĩ nhiên đây chỉ là truyền thuyết, ta chưa bao giờ thấy hắn từng xuất thủ qua. Cho nên cũng không biết chuyện này có phải là thật hay không!

- Rải đan thành ninh?

Vẻ mặt Nhiếp Vân tỏ rõ vẻ ngưng trọng.

Tin đồn không thể nào không có lửa thì không có khói, đã có người nói như vậy, tất nhiên là thật.

Đan dược đạt tới cấp bậc nhất định sẽ sinh ra linh trí của mình, có sức chiến đấu đáng sợ, vị Đan Thần Chúa Tể này có thể luyện chế đan dược hữu dụng với cấp bậc Chúa Tể. Như vậy đã nói rõ những đan dược này cũng đã hóa hình. Cho dù thực lực so ra kém với Chúa Tể, thế nhưng cũng sẽ không kém quá nhiều!

Đan dược đáng sợ như vậy, nếu như có thể luyện chế ra nhiều, rải đan thành binh cũng là chuyện không khó.

- Thiên địa đỉnh dùng ngũ hành luyện chế, nghe nói bên trong có lực lượng kim mộc thủy hỏa thổ, rất là lợi hại. Ta không cùng hắn

giao thủ cho nên cũng không thấy hắn thi triển qua nó. Vì vậy ta cũng không biết rốt cuộc là thế nào. Bất quá mọi người đều là Chúa Tể, nếu như dốc hết thủ đoạn, có lẽ cũng không sai biệt lắm!

Vô Nhật Chúa Tể nói.

- Đúng vậy!

Nhiếp Vân gật đầu.

Mặc dù Vô Nhật Chúa Tể nói như vậy, thế nhưng không biết vì sao từ đầu đến cuối hắn lại cảm thấy vị Đan Thần Chúa Tể này có chút cổ quái.

Nghĩ tới đây, hắn lại hỏi một vài vấn đề, quả thực Vô Nhật Chúa Tể và Đan Thần Chúa Tể vô cùng quen thuộc cho nên phàm là chuyện hắn biết đều trả lời toàn bộ. Không có chút giấu giếm chút nào.

Từ trong lúc nói chuyện, Nhiếp Vân càng ngày hiểu càng nhiều đối với vị Đan Thần Chúa Tể này, đồng thời cũng càng thêm tò mò.

Tiến vào Hư Vô Giới, từ một tiểu tử không hiểu đan dược lại biến thành đại sư đan đạo nổi tiếng trên đời, hơn nữa còn thuận lợi trở thành Chúa Tể. Vô luận từ điểm nào đều đáng để nghiền ngẫm một phen.

- Nhiếp Vân Chúa Tể, trước mặt chính là Đan Thần cốc!

Vừa nói chuyện phiếm vừa đi về phía trước, mấy ngày sau, đột nhiên Vô Nhật Chúa Tể chỉ về phía trước rồi nói.

Mọi người lập tức nhìn thấy trước mắt có một quần sơn xoay quanh, mây mù tràn ngập, vô số linh thú, thần thú bay lượn trên trời, cảnh sắc rực rỡ tươi đẹp không nói nên lời, tựa như tiên cảnh vậy.

Linh khí nồng nặc giống như bão tố hội tụ, trên dãy núi, khắp nơi đều là linh dược, còn có một ít linh dược quý trọng khó có thể nhìn thấy trong tam giới. Linh dược đầy đất, giống như bọn họ đang đi tới một dược viên to lớn vậy.

- Nhiếp Vân Chúa Tể, ta đi vào trước nội ứng ngoại hợp hay là... Trực tiếp cứng rắn đi vào trong?

Không biết Nhiếp Vân tính toán thế nào, cho nên Vô Nhật Chúa Tể mới hỏi.

- Trước tiên không cần cứng rắn, ngươi cũng không cần đi vào. Đoạn Diệc, trực tiếp gọi đối phương, nói cho Đan Thần Chúa Tể biết Nhiếp Vân ta tới chơi!

Nhiếp Vân quay đầu nói.

------oOo------

Chương 2438: Đan Thần Chúa Tể (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vâng!

Nghe phân phó, Đoạn Diệc bước lên phía trước một bước, đi tới mũi thuyền, sau đó ngẩng đầu nhìn về sương mù vòng quanh dãy núi trước mắt, miệng bắt đầu hô:

- Nhiếp Vân Chúa Tể cùng với Tiêu Diêu Tiên, Vô Nhật Chúa Tể, Đoạn Diệc Chúa Tể, Phù Ám Triều Chúa Tể, tới bái phỏng Đan Thần Chúa Tể, mong rằng có thể gặp mặt!

Ầm Ầm!

Thanh âm giống như sấm sét, phóng thẳng tới chỗ sâu trong mây mù, không ngừng lan tràn vào phía trong, xuyên qua trận pháp trùng trùng điệp điệp.

Mặc dù Đoạn Diệc ở dưới trướng Nhiếp Vân, bị chủ nhân che chắn, làm cho hắn không có có bất kỳ chút hào quang nào. Thế nhưng hắn thân là Chúa Tể, thực lực không phân cao thấp với đám người Vô Nhật Chúa Tể, Tiêu Diêu Tiên. Lúc này lại toàn lực kêu

lên, cho dù có nhiều trận pháp hơn nữa cũng không thể ngăn cản được hắn chút nào. Thanh âm truyền thẳng vào trong Đan thần cốc.

- Chuyện này... Nhiếp Vân đại nhân có uy danh như vậy, chúng ta lại có nhiều Chúa Tể tới đây như vậy... Ta sợ Đan Thần Chúa Tể biết được sẽ sợ hãi, trực tiếp không ra a...

Thấy hành động của Nhiếp Vân, Vô Nhật Chúa Tể có chút im lặng.

Ngươi trực tiếp mang nhiều cường giả tới như vậy, chỉ cần Đan Thần Chúa Tể không ngốc nhất định sẽ biết tới đây không có ý tốt. Sao lại chịu ra nữa chứ?

Nếu như người này một mực ẩn núp ở trong cốc, cho dù thực lực ngươi có mạnh hơn nữa thì cũng không thể làm gì đối phương a!

- Hắn sẽ đi ra!

Đối với việc đối phương nghi hoặc, Nhiếp Vân khẽ cười nói, trong mắt mang theo vẻ tự tin tràn ngập. Chẳng biết tại sao, Vô Nhật Chúa Tể nhìn thấy loại ánh mắt này, sự nghi hoặc trước đó trong nháy mắt đã biến mất. Tựa như trên thế giới này không có chuyện gì mà người thiếu niên trước mắt này lại không làm được.

Lặng lẽ quay đầu nhìn những người khác một chút. Nhìn thấy đám người Phù Ám Triều cũng có thái độ tin phục như vậy, tới lúc này hắn hiểu được, mị lực cá nhân của người thiếu niên trước mắt này đã có thể ảnh hưởng tới tâm cảnh của cường giả Chúa Tể.

Sưu Sưu Sưu!

Đúng như Nhiếp Vân nói, thanh âm của Đoạn Diệc vừa mới chấm dứt không lâu thì đã có liên tiếp tiếng xé gió vang lên, lập tức có mấy bóng người bay ra.

Người đẫn đầu chính là Đan Thần Chúa Tể đã gặp trước đó. Ba người sau lưng hắn chính là Tuyết Hàn Chúa Tể, hai người còn lại Nhiếp Vân cũng chưa từng gặp qua. Bất quá nhất cử nhất động đều cho thấy thực lực phi phàm, cũng là cấp bậc Chúa Tể.

- Hóa ra là Nhiếp Vân Chúa Tể, từ lúc từ biệt tới nay ta vẫn còn đang nhớ tới phong thái của ngươi a... Không biết lần này tới Đan Thần cốc tìm ta là có chuyện gì?

Thấy bộ dáng của đám người Nhiếp Vân rất rõ ràng không phải là ôn chuyện, Đan Thần Chúa Tể trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, hỏi.

- Ta tới nơi này tìm Đan Thần Chúa Tể đúng là có chút chuyện, mong rằng Chúa Tể trợ giúp ta một chút!

Nhiếp Vân cười nói.

- Ồ? Không biết là chuyện gì? Nếu như ngay cả Nhiếp Vân Chúa Tể cũng cảm thấy khó khăn, chỉ sợ ta cũng không được a!

Đan Thần Chúa Tể nói, nói như vậy cũng tương đương với gián tiếp từ chối.

- Đan Thần Chúa Tể không nên gấp gáp từ chối như vậy. Cứ nghe ta nói hết thì ngươi sẽ biết, không bằng... Chúng ta nói chuyện riêng một chút được không?

Nhìn đám người Tuyết Hàn Chúa Tể một cái, Nhiếp Vân lạnh nhạt nói.

- Nói chuyện riêng?

Da mặt Đan Thần Chúa Tể giật giật, lại nhìn thiếu niên ở trước mắt một cái, lập tức vội vàng lắc đầu:

- Có chuyện gì, cứ nói thẳng ở chỗ này là được, nói chuyện riêng... Coi như thôi đi!

Nói chuyện riêng với người này, hắn còn không có can đảm như vậy a.

- Đã như vậy, vậy thì cũng đừng trách lời nói của ta đường đột!

Thấy hắn không muốn nói chuyện riêng với mình, Nhiếp Vân cũng

sẽ không che giấu nữa. Dù sao hắn người ở đây cũng sẽ biết mục đích của hắn lần này. Vì vậy hắn trực tiếp mở miệng nói:

- Ta muốn tìm Hư Vô Giới, còn muốn làm phiền Đan Thần Chúa Tể dẫn đường một phen!

- Đi Hư Vô Giới sao?

Khuôn mặt Đan Thần Chúa Tể run rẩy.

Chuyện về Hư Vô Giới, những Chúa Tể khác cũng có không ít người đi tim hắn hỏi. Thế nhưng hắn cũng chưa nói một câu nào. Nhiếp Vân trực tiếp hỏi ra như vậy, hắn không biết nên trả lời như thế nào.

- Ngại quá, chuyện về Hư Vô Giới, sau khi ta rời đi đã quên mất. Bây giờ muốn ta dẫn ngươi đi tìm, ta cũng không tìm được nó!

Do dự một chút, Đan Thần Chúa Tể nói.

Mặc dù vẻ mặt của hắn giả bộ tiếc nuối vô cùng, thế nhưng chỉ cần không phải là người ngu thì cũng có thể nhìn ra, đây chẳng qua chỉ là từ chối khéo mà thôi. Tình huống cụ thể như thế nào chỉ có một mình hắn biết.

- Quên mất? Đan Thần Chúa Tể nói đùa rồi, nếu như ta cố ý muốn để cho ngươi dẫn đường đi thì sao?

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Hắc hắc, khẩu khí của Nhiếp Vân Chúa Tể thật là lớn, nếu như Đan Thần Chúa Tể đã nói như vậy, cho dù biết cũng đã không muốn đi. Đã như vậy, cần gì phải cưỡng cầu cơ chứ!

Đan Thần Chúa Tể còn chưa lên tiếng thì một vị Chúa Tể sau lưng hắn cười lạnh một tiếng.

Vị Chúa Tể này cũng không có trải qua chuyện chiến trường tam giới, đối với thực lực của Nhiếp Vân không mấy tin tưởng, coi đây là tin vỉa hè, cho nên rất là xem thường hắn.

- Đan Thần Chúa Tể, đây là ý của ngươi sao?

Nhiếp Vân nhìn sang bên cạnh.

- Lời ta nói chính là ý tứ của hắn, Đan Thần cốc không hoan nghênh ngươi, mau lập tức cút đi! Nếu không chúng ta sẽ không khách khí!

Thấy Nhiếp Vân không để ý tới hắn, sắc mặt vị Chúa Tể này trầm xuống, đột nhiên quát lên một tiếng.

Sauk hi nghe thấy hắn quát tháo vô lễ, ánh mắt của Nhiếp Vân giống như điện mang, bắn thẳng tới:

- Ngươi là thứ gì? Ta và Đan Thần Chúa Tể đang nói chuyện, có chỗ cho ngươi chen vào hay sao?

- Thế nào? Muốn động thủ sao? Người khác sợ ngươi thế nhưng ta không sợ, dựa vào một món binh khí diễu võ dương oai mà thôi. Có bản lĩnh thì chúng ta đều không dùng binh khí, quang minh chính đại đánh nhau một trận.

Vị Chúa Tể này tràn ngập khinh miệt nói.

Ầm Âm!

Lời còn chưa nói hết thì Nhiếp Vân ở phía đối diện đột nhiên đã động, tiếng nổ vang như sấm sét vang vọng, khiến cho người ta không đề phòng được chút nào. Không khí bị áp súc đột nhiên nổ tung, tạo ra rung động liên tiếp lan tràn.

Sưu!

Một quyền đã lăng không đánh tới, đấm thẳng vào mặt vị Chúa Tể này.

- Cái gì?

Vị Chúa Tể này không nghĩ tới Nhiếp Vân lại hung hãn như vậy,

một lời không hợp đã lập tức động thủ. Sắc mặt hắn lập tức thay đổi, vội vàng lui về phía sau.

------oOo------

Chương 2439: Một quyền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cũng không để ý tới lời vừa mới nói, bàn tay run lên một cái thì đã có một tấm thuẫn hình vòng tròn xuất hiện ở trước mặt hắn.

Tấm thuẫn này xuất hiện ở trên không trung, mang theo vẻ nặng nề trầm ổn, vừa nhìn vào một cái cũng đã biết thứ này đã đạt tới cấp bậc thần binh Chúa Tể, lực phòng ngự kinh người.

Tốc độ của Nhiếp Vân rất nhanh, phản ứng của hắn cũng rất nhanh, tấm thuẫn vừa ra thì những người khác đã lập tức biết công kích lần này sợ rằng sẽ thất bại mà chấm dứt.

Tấm thuẫn thần binh Chúa Tể, cho dù sử dụng thần binh Chúa Tể cũng không có cách nào đột phá được chứ đừng nói là thân thể.

Ông!

Một tiếng xé gió vang vọng, một quyền của Nhiếp Vân cũng không có lui về phía sau để tránh né, mà là bắn thẳng về phía tấm thuẫn trước mắt.

- Tự mình tìm nhục!

Thấy hành động của hắn. Vị Chúa Tể này hừ lạnh một tiếng.

Người khác đối với tấm thuẫn này của hắn không biết. Thế nhưng hắn lại biết rất rõ, nó dùng vật phẩm đặc thù luyện chế mà thành, cứng rắn vô cùng. Một quyền đụng phải, cho dù là Chúa Tể cũng sẽ bị chấn cho vỡ xương, bản thân sẽ bị thương tổn.

- Nguy rồi. Vị này là Thiên Ngự Chúa Tể, tấm thuẫn này là vảy từ

bản thể của hắn luyện chế mà thành, cứng rắn vô cùng. Thần binh Chúa Tể cũng khó có thể phá vỡ...

Thấy Nhiếp Vân không tránh không né mà còn trực tiếp cứng rắn ngạnh kháng, da mặt của Vô Nhật Chúa Tể co lại.

Dù sao đối phương cũng đã lấy ra binh khí, vốn hắn tưởng rằng Nhiếp Vân sẽ lập tức sử dụng Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình để đối chiến. Ai ngờ đối phương lại dùng nắm đấm cứng rắn tấn công tấm thuẫn của người ta. Đây không phải là lấy sở đoản của mình, công sở trường của địch sao?

Đám người Đan Thần Chúa Tể đều cười lạnh không thôi.

Danh tiếng của Nhiếp Vân này như tiếng sấm bên tai. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, vô cùng lỗ mãng a. Bất quá, chuyện này cũng rất bình thường, tuổi trẻ như vậy mà đã có thực lực như thế, cuồng vọng tự đại cũng không có gì là kỳ quái.

Vốn bọn họ đối với việc hắn đến còn có chút kiêng kỵ. Thế nhưng bây giờ nhìn đối phương lỗ mãng như vậy, một tia kiêng kỵ này cũng lập tức tan thành mây khói.

Rắc rắc!

Suy nghĩ của mỗi người đều không giống nhau. Trong khi phần lớn người đều cho rằng Nhiếp Vân nếu không dừng tay thì sẽ gặp xui xẻo thì nắm đấm của hắn và tấm thuẫn của Thiên Ngự Chúa Tể đã va chạm vào nhau. Một tiếng giòn vang nổ ra, truyền vào trong tai tất cả mọi người.

- Để xem xương của ngươi có vỡ nát hay không.

Nghe được đạo thanh âm này, hai mắt của Thiên Ngự Chúa Tể sáng lên. Bất quá vẻ mặt hưng phấn của hắn còn không có hoàn toàn nở rộ trên mặt thì hai con ngươi chợt co rụt lại, trong mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ:

- Chuyện này không thể nào a.

Bởi vì... một khắc này hắn đã phát hiện ra, tiếng giòn vang này không phải là từ xương của phương xương, mà là từ tấm thuẫn của hắn!

Thần binh Chúa Tể, cứng rắn vô cùng. Thế nhưng tấm thuẫn này ở dưới nắm đấm của đối phương lại xuất hiện một vết rách, sau đó đã lan tràn ra bốn phía rồi nổ tung. Đồng thời một quyền to lớn này trong nháy mắt đã đánh tới trước mặt hắn.

Lúc này Thiên Ngự Chúa Tể đã bất chấp suy nghĩ vì sao đối phương có thể đánh phá thần binh Chúa Tể của hắn. Lúc này suy nghĩ trong đầu hắn chỉ có lui về phía sau mà thôi.

Bất quá một quyền này của đối phương lại giống như giòi trong xương, không ngừng theo sát, vô luận hắn chạy trốn đi tới nơi nào cũng có thể bị đuổi theo.

Thân thể vội vàng nhoáng một cái, một món thần binh Chúa Tể phòng ngự đã hiện lên ngoài thân thể, bảo vệ khuôn mặt.

Phanh phanh!

Một quyền đánh tới trước mặt, va chạm với thần binh Chúa Tể phòng ngự, lại một lần nữa vang vọng tiếng nổ tan thành. Lần này không phải khác, mà là thần binh Chúa Tể phòng ngự và tiếng từ xương sọ vỡ.

- Ngươi...

Thiên Ngự Chúa Tể nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình đường đường là Chúa Tể lại chết nhanh như vậy. Dối phương không dùng những chiêu số khác, chỉ một quyền đã diệt tuyệt tất cả sinh cơ của hắn.

Không phải nói người này chỉ dựa vào một món binh khí hay sao? Sao năng lực cận chiến cũng lợi hại như vậy chứ?

Bất quá, bây giờ cho dù hối hận cũng đã vô ích, thi thể của hắn từ không trung rớt xuống. Lúc vẫn còn ở giữa không trung thì đã bị một cái dây leo hung hăng bắt lại, thôn phệ thành thịt khô. Cũng

cùng lúc đó, Ngụy bản nguyên đại đạo của hắn cũng bị Nhiếp Vân tiện tay bóp vào trong lòng bàn tay.

- Tử Đồng Bất Hủy, cho ngươi!

Một chiêu đánh chết Thiên Ngự Chúa Tể, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái đã lần nữa trở lại trên Phá Thần chu, vẻ mặt lạnh nhạt, dường như vừa mới làm một chuyện không đáng kể vậy. Dồng thời tay lại đem Ngụy bản nguyên đại đạo tiện tay ném cho Tử Đồng Bất Hủy.

Thực lực của Lạc Khuynh Thành còn quá thấp, còn không có tư cách luyện hóa loại vật này, cho nên cũng không cần để lại cho nàng. Tử Đồng Bất Hủy là thuộc hạ trung thành của hắn, để cho đối phương luyện hóa thì bên cạnh hắn cũng có thể lần nữa xuất hiện thêm một vị Chúa Tể.

Sưu!

Khí tức hội tụ, thôn phệ hoàn toàn Ngụy bản nguyên đại đạo, chỉ trong mấy tức khí tức của Tử Đồng Bất Hủy đã ổn định. Cũng giống như đám người Phù Ám Triều vậy, đã đạt tới cấp bậc Chúa Tể.

- Đa tạ chủ nhân!

Tử Đồng Bất Hủy vội vàng quỳ mọp xuống đất.

Hắn biết nhận người trước mắt này làm chủ, tất sẽ đạt được chỗ tốt cực lớn. Thế nhưng chẳng qua hắn không nghĩ tới chỗ tốt lại tới nhanh như vậy mà thôi. Trong thời gian ngắn như vậy đã trở thành một vị Chúa Tể.

- Chuyện này...

- Ngươi...

Biến cố liên tiếp xảy ra, tốc độ diễn ra quá nhanh, toàn bộ đám người Đan Thần Chúa Tể đều ngẩn người tại chỗ, đều có cảm giác như phát điên.

Một quyền đánh nát hai đại thần binh Chúa Tể, lại đánh chết một vị Chúa Tể nổi danh về phòng ngự... Đây là lực lượng gì chứ?

Như vậy cũng quá đáng sợ đi a!

- Nhất định hắn đã lại tiến bộ...

Giờ khắc này, trong lòng mỗi người đều đồng thời toát ra suy nghĩ này.

Đoạn thời gian trước người này chỉ có thể dựa vào Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình thì mới có thể đánh chết những Chúa Tể khác. Mà bây giờ một quyền đã có đánh giết một người trong đó. Như vậy chỉ có thể nói rõ một chuyện, đó chính là... Thực lực của người này lại lần nữa tiến bộ!

Chỉ trong vòng một năm đã từ Tru Thiên cảnh sơ kỳ đạt tới cấp bậc Chúa Tể. Sau khi tấn cấp Chúa Tể, dùng thời gian không tới một tháng đã giết Chúa Tể như giết một con kiến... Như vậy cũng quá là biến thái a!

------oOo------

Chương 2440: Vạn Hồn Tụ Thiên trận (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lui!

Sau lưng đám người Đan Thần Chúa Tể, Tuyết Hàn Chúa Tể sinh ra cảm giác lạnh lẽo, thân thể không khỏi run rẩy.

Đối mặt với một sát tinh như vậy, bọn họ biết chắc mình không phải là đối thủ. Thân thể nhoáng lên một cái. Trận pháp to lớn của Đan Thần cốc cũng lập tức vận chuyển, thân thể của ba người còn lại đồng thời chợt lóe lên, đồng loạt biến mất trước mặt của Nhiếp Vân.

Mới vừa rồi sở dĩ dám ra đây nói chuyện với Nhiếp Vân, cũng là

bởi vì có Đan Thần cốc là chỗ dựa. Tám đại Chúa Tể liên thủ luyện chế ra bảo vật phòng ngự này, theo Đan Thần Chúa Tể thấy, cho dù thực lực của Nhiếp Vân này mạnh mẽ thì Đan Thần cốc cũng có thể chống đỡ được.

- Đan Thần Chúa Tể, ta cho ngươi thời gian mười tức cân nhắc chuyện trước đó ta nói. Nếu không, ta chỉ có xin lỗi mà thôi!

Thấy bọn họ bị dọa sợ tới mức chạy vào trong Đan Thần cốc, Nhiếp Vân khẽ mỉm cười một tiếng. Đồng thời thanh âm cũng truyền thẳng vào.

- Nhiếp Vân Chúa Tể, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, hy vọng ngươi không nên hùng hổ dọa người!

Trong Đan Thần cốc truyền ra một đạo thanh âm, sương mù bên ngoài trở nên nặng hơn Dường như một cái lồng thiên nhiên, bao phủ toàn bộ sơn cốc vào bên trong.

- Mười, chín, tám...

Hai tay chắp ra sau lưng, Nhiếp Vân không hề để ý tới lời nói của đối phương.

Yếu nhục mạnh được, lúc hắn còn yếu đuối, người khác chưa bao giờ đồng tình với hắn. Cho nên dưới tình huống như vậy hắn cũng sẽ không nương tay.

Hư Vô Giới là chỗ hắn phải đi tới. Nếu đã như vậy, đối phương không nói... Vậy thì đánh cho đối phương nói là được.

Đây không phải là bá đạo, mà là lực lượng!

Trên đường đi tới đây hắn đã nói chuyện phiếm với Vô Nhật Chúa Tể, đối với Đan Thần Chúa Tể này hắn cũng có lý giải nhất định.

Người này tuy là Chúa Tể, danh tiếng không tệ, thế nhưng trên thực tế cũng không phải là hạng người lương thiện gì. Một khi biết trong tam giới có người nào có dược liệu tốt, thiên tài địa bảo thì người này sẽ không chút do dự xông tới đòi, cướp đoạt. Vì luyện

chế Đan Thần cốc, lại đem vô số tiểu thế giới đánh tan, không biết đã đánh chết bao nhiêu sinh linh.

Nếu đơn thuần nói tới số người đã giết, như vậy kiếp trước kiếp này của Nhiếp Vân cộng lại cũng không bằng một phần ức của đối phương!

Cho dù là đối phó Chúa Tể, người này cũng không có sắc mặt gì tốt. Tùy ý, ngang ngược, nếu như không phải Nhiếp Vân có thực lực mạnh mẽ, sợ rằng lần này tới đây thái độ của đối phương sẽ là một loại khác!

Hơn nữa ban đầu khi diệt sát Tu La thế giới, lại tàn sát ức vạn dặm, máu tươi đầy trời, tâm ngoan thủ lạt, thủ đoạn độc ác, nghe mà rợn cả người!

Chính vì vậy Nhiếp Vân mới dùng thủ đoạn như vậy để đối phó với hắn ta. Ác nhân còn cần ác nhân trị, không cần phí quá nhiều miệng lưỡi làm gì.

Dĩ nhiên, nếu như đối phương là người lương thiện, như vậy nhất định hắn sẽ dùng một loại thái độ khác.

- Ngươi... Hừ, đừng tưởng rằng ta sợ ngươi. Hôm nay cho dù ngươi có nói rát họng thì ta cũng sẽ không dẫn ngươi đi Hư Vô Giới, ngươi nên bỏ suy nghĩ này đi!

Thấy thiếu niên này không để ý tới lời nói của mình mà trực tiếp đếm. Đan Thần Chúa Tể cảm giác như bị chặn họng, tức giận khó chịu, thế nhưng lại không thể làm gì khác hơn.

Đối phương căn bản không phân rõ phải trái với hắn, hơn nữa thực lực lại mạnh mẽ, tàn nhẫn như vậy. Kể từ khi trở thành Chúa Tể, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải đối thủ khó dây dưa như vậy.

- Đan Thần Chúa Tể. Cũng chỉ bảo ngươi dẫn đường một chút mà thôi. Cũng không có gì, đáp ứng với Nhiếp Vân Chúa Tể thì mới có lợi. Nếu không đồng ý, Thiên Ngự Chúa Tể chính là kết quả của ngươi. Ngươi cần gì phải tự làm mình không thoải mái như vậy chứ?

Nhìn Thiên Ngự Chúa Tể đã biến thành thây khô trên mặt đất, da mặt Vô Nhật Chúa Tể co quắp, vội vàng lớn tiếng hô.

Sau khi thấy một màn trước mắt hắn mới biết, trước đó hắn đồng ý với người thiếu niên trước mắt này là hành động sáng suốt cỡ nào. Nếu không, sợ rằng hắn cũng không sai biệt lắm với Thiên Ngự Chúa Tể, đã chết ngay tại chỗ.

- Vô Nhật, ngươi bớt giả mù sa mưa ở chỗ này đi. Nếu như không phải ngươi mang hắn đến, như vậy Đan Thần cốc ta sao lại gặp hạo kiếp này chứ?

Đan Thần Chúa Tể hừ lạnh, không chút lĩnh tình đối với Vô Nhật Chúa Tể.

- Ba, hai, một...

Trong lúc hai người đối thoại thì Nhiếp Vân đã đếm xong mười tiếng. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía sơn cốc tràn ngập sương mù trước mắt, nói.

- Mười tức đã đến. Đan Thần Chúa Tể, ngươi xác định không ra sao? Muốn để ta xông vào hay sao?

- Nhiếp Vân, ta biết thực lực của ngươi rất mạnh. Bất quá, đây là Đan Thần cốc của ta, nó giống như thùng sắt, muốn đi vào, sợ rằng ngươi còn không có bản lĩnh này nha!

Tiếng hừ lạnh của Đan Thần Chúa Tể vang lên:

- Hơn nữa, nói cho ngươi biết, không nên ép ta. Ta đã từng hoàn thành qua một lần Hỗn Độn Vương Phù lệnh, Hỗn Độn vương thiếu ta một nhân tình, nếu như ta yêu cầu hắn giết ngươi. Như vậy cho dù ngươi có thể diệt sát Chúa Tể như là trẻ sơ sinh thì nhất định cũng phải chết!

- Phải không? Vậy ngươi cứ thử một chút đi!

Thấy đối phương không biết hối cải, đến bây giờ vẫn còn đang uy

hiếp mình, Nhiếp Vân hừ lạnh, chân sải bước bay về phía sơn cốc trước mắt.

Sau khi có được thực lực như vậy, hắn đã có uy nghiêm vô thượng trong đám Chúa Tể. Đối phương làm như vậy, tương đương với ở trực tiếp khiêu khích hắn. Nếu như không ra tay, sau này ở trước mặt những Chúa Tể khác hắn khó mà ngẩng đầu lên được.

Ầm!

Trong lúc đi về phía trước, sương mù trước mặt hắn lập tức cuồn cuộn, giống như nước sôi đang sôi trào, một cỗ lực bài xích cường đại cuốn tới.

- Hừ!

Một tiếng quát lạnh vang vọng, bàn tay của Nhiếp Vân chộp về phía trước.

Năm ngón tay tương đương với năm món thần binh Chúa Tể, mang theo hàn mang như từ địa ngục. Dưới một trảo có năm đạo kiếm ý huy hoàng bắn ra. Hung hăng va chạm với sương mù trước mắt.

Phanh!

Sương mù giống nhưvải vóc bị xé ra một cái lỗ, lộ ra một cái khe to lớn.

Sương mù bị phá vỡ, hình dạng bên trong sơn cốc xuất hiện ở trước mặt mọi người. Giống như cổ thuyền vậy, tạo thành một chỉnh thể, mang theo lực lượng mênh mông cổ xưa. Chỉ nhìn một cái Nhiếp Vân đã dừng lại.

Đan Thần cốc này sợ rằng so với trong lời nói của Vô Nhật Chúa Tể còn lợi hại hơn. Khó trách sau khi Đan Thần Chúa Tể thấy mình đánh chết Thiên Ngự Chúa Tể vẫn còn dám lớn tiếng như vậy. Hóa ra là có chỗ dựa này.

------oOo------

Chương 2441: Vạn Hồn Tụ Thiên trận (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vạn Hồn Tụ Thiên trận... Đan Thần Chúa Tể bên ngoài được xưng là người tốt, không nghĩ tới lại tàn nhẫn như vậy!

Nhìn kỹ một hồi, Nhiếp Vân đã nhận ra trận pháp hình thành chung quanh sơn cốc, hai hàng lông mày nhíu lại.

Vạn Hồn Tụ Thiên trận. Đây là trận là lấy sự bất khuất, không cam lòng trong hồn phách của sinh linh. Lại rót vào trong trận pháp hình thành. Nhìn kích thước của đại trận trước mắt này, hồn phách ẩn chứa bên trong, tuyệt đối đếm không xuể. Xem ra Vô Nhật Chúa Tể nói không sai, người này vì mục đích của bản thân mà không chừa bất kỳ thủ đoạn nào. Sợ rằng vì luyện chế đại trận này, ít nhất đối phương cũng đã diệt sát mấy vạn cái thế giới nhất cấp!

Lấy sinh linh luyện chế trận pháp, vô luận là ở Phù Thiên đại lục hay là Thiên địa lục đạo, một khi để Nhiếp Vân gặp phải thì hắn sẽ không chút lưu tình nào. Theo hắn thấy đây là một loại loại cách làm tổn thương thiên đạo, quả thực là hành động của ác ma.

- Mọi người đều là Chúa Tể, Nhiếp Vân, ngươi có dám cam đoan vì tăng lên thực lực mà ngươi chưa từng giết người hay không? Không nên giả mù sa mưa ở nơi này a.

Đan Thần Chúa Tể nghe thấy lời này của hắn, lập tức cười lạnh.

- Ta đã từng giết người, nhưng ta dám cam đoan, ta không có không chừa bất kỳ thủ đoạn nào như vậy.

Nhiếp Vân lắc đầu, hai cánh tay biến thành một rồng một phượng, rít gào chộp về phía trước.

Mặc dù Tiểu long và U Minh Hoàng Vương lần nữa sống lại. Thế nhưng hai cánh tay của hắn có lực lượng long phượng, cỗ lực lượng này lại không có biến mất. Vì vậy lúc này hai cánh tay đồng

thời thi triển, Long Phương hí dài, hung hăng chộp tới sơn cốc trước mặt.

Ầm Ầm!

Hai cánh tay mang theo lực lượng thân thể mạnh nhất của Nhiếp Vân va chạm với sơn cốc, tiếng nổ kịch liệt vang vọng, lực lượng cường đại bắn tứ tung. Khiến cho vô số đỉnh núi chung quanh bị đánh thành bụi phấn.

Ông!

Sơn cốc giống như một cái chuông lớn, phát ra thanh âm du dương vang vọng quần sơn.

Phanh phanh!

Lực lượng của Nhiếp Vân va chạm với phòng ngự của sơn cốc, Đan Thần Chúa Tể thao túng Vạn Hồn Tụ Thiên trận cũng đánh tới. Bên trong có khí tức linh hồn cắn trả xuyên hai quyền, kéo vào trong đầu của Nhiếp Vân.

Oán khí không cam lòng của ức vạn sinh linh cực kỳ khổng lồ, vừa mới tiến vào trong đầu đã lập tức khiến cho Nhiếp Vân đầu sôi trào, linh hồn thiếu chút nữa tan vỡ.

Đây mới là chỗ dựa lợi hại nhất của Đan Thần cốc này!

Đây là thủ đoạn và thực lực làm cho Đan Thần Chúa Tể dám đối kháng với Nhiếp Vân.

Phòng thủ và phản kích, cho dù Nhiếp Vân có thực lực như vậy thì cũng rơi vào tình huống bị động.

Sưu sưu!

Tuệ kiếm trong đầu chém một cái, đem tất cả suy nghĩ mặt trái chém một cái, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm một hơi. Khi hắn đang định tiếp tục xuất thủ thì đột nhiên tinh thần chấn động một cái, khuôn mặt biến sắc.

- Thực lực của ngươi không phải là Chúa Tể... Tại sao lại có thể có thủ đoạn mạnh như vậy chứ? Rốt cuộc ngươi là ai?

Chỉ thấy trong đầu của hắn, chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một cái dây nhỏ, nhỏ hết sức, đang sống nhờ ở trong linh hồn của hắn. Đồng thời cũng lặng lẽ ăn mòn lực lượng của hắn!

Cái dây nhỏ này Nhiếp Vân đã gặp qua hai lần, lần đầu tiên ở trong Thập Tuyệt cổ địa, khi đối mặt với thi thể kinh khủng kia. Lần thứ hai chính là ở trong thế giới đặc thù ở Hỗn Độn hải dương. Cũng là khi đối mặt với vô số thi thể.

Lúc này hắn lấy lực phá trận, đối kháng cùng với Đan Thần Chúa Tể. Thế nhưng không ngờ lại xuất hiện loại vật này. Chẳng lẽ Đan Thần Chúa Tể trước mắt này không phải là nhân loại bình thường, mà là... Một cỗ cổ thi?

Trong lòng rung động, tinh thần Nhiếp Vân chấn động một cái.

- Chém!

Tuệ kiếm sinh ra, chém tới cái dây nhỏ chung quanh. Thứ hắn chém cũng không phải là dây nhỏ. Mà là lực lượng linh hòn chunh quanh cái dây này. Một kiếm rơi xuống, lực lượng linh hồn bị chém rụng một bộ phận, cái dây nhỏ này cũng bị trục xuất ra bên ngoài cơ thể.

Phù!

Chém dứt cái dây nhỏ này, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm một hơi. Vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Trở thành Chúa Tể, nếu nói hắn kiêng kỵ cái gì nhất. Như vậy tuyệt đối là loại khí tức ăn mòn linh hồn do cổ thi sinh ra này. Trước mắt lực lượng mà Vạn Hồn Tụ Thiên trận này sinh ra lại có tác dụng này. Chuyện này khiến cho hắn không khỏi cảnh giác.

Nếu như vị Đan Thần Chúa Tể này không phải người bình thường, mà là bị đoạt xá, hay là cổ thi còn sống?

Chuyện về cổ thi, đối với Nhiếp Vân hiện tại mà nói, nó giống như sương mù vậy, vừa cổ quái lại vừa kinh khủng.

- Nhiếp Vân, nếu như ngươi không chọc tới trên đầu ta thì ta cũng sẽ không tìm ngươi gây phiền toái. Thế nhưng nếu ngươi đã tìm tới nơi này, hơn nữa còn biết cái gì đó. Như vậy ta cũng chỉ có thể bộc lộ thủ đoạn, lưu lại ngươi ở đây mà thôi.

Thanh âm tiếp tục vang lên, Đan Thần Chúa Tể bước ra một bước. Thân thể ở trên không trung nhẹ nhàng nhoáng một cái, sơn cốc trước mắt lập tức bay ra, biến thành một chiếc cổ thuyền to lớn.

Đứng ở phía trên cổ thuyền, lẳng lặng nhìn xuống Nhiếp Vân, giống như đang nhìn một người sắp phải chết này.

- Sơn cốc này... Lại là một món pháp bảo di động hay sao?

Đám người Vô Nhật Chúa Tể nhìn một màn này vào trong mắt, toàn bộ đều ngẩn ngơ.

Trong ấn tượng của bọn hắn, sơn cốc này là cố định trên mặt đất, không thể di chuyển a. Dù sao, kể từ sau khi luyện thành nó, chưa bao giờ thấy qua sơn cốc này di chuyển vị trí. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, bọn họ đã hoàn toàn sai lầm, món pháp bảo này không những có thể di chuyển mà còn đáng sợ như thế.

- Không nghĩ tới Đan Thần Chúa Tể lại có thủ đoạn như vậy, thực lực cũng còn mạnh hơn chúng ta a.

Sắc mặt Tiêu Diêu Tiên có chút khó coi.

Từ trước cho tới nay bọn họ đều cho rằng Đan Thần Chúa Tể cũng giống như bọn họ. Thực lực không chênh lệch bao nhiêu. Cũng không có ai giết được ai. Thứ hắn mạnh nhất chẳng qua cũng chỉ là luyện đan mà thôi. Mà bây giờ nhìn lại, căn bản không phải là như vậy.

Thực lực của người này sợ rằng đã không kém gì Nhiếp Vân, những người như bọn họ so ra vẫn kém đối phương.

Sau khi nhìn thấy rõ những chuyện này, bọn người Tiêu Diêu Tiên cảm thấy đầu óc mình có chút trì trệ.

Chúa Tể ba nghìn đại đạo viên mãn. Được xưng là đệ nhất cường giả dưới cường giả Phong vương dưới. Thực lực của người người đều tương đương nhau. Đây là định lý ở trong lòng tất cả mọi người vô số năm. Tại sao lại có thể có người mạnh hơn bọn hắn nhiều như vậy chứ?

------oOo------

Chương 2442: Thực lực chân thật của Đan Thần Chúa Tể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Mấy ngày ngắn ngủi vừa qua đã lật đổ nhận thức trước đây của bọn họ.

- Chết!

Không để ý tới mọi người đang khiếp sợ, cánh tay của Đan Thần Chúa Tể vung về phía trước một cái, cổ thuyền to lớn dưới người phá không vọt về phía Nhiếp Vân.

Không có bất kỳ động tác hoa lệ nào, chỉ có va chạm đơn giản mà thô bạo.

Bất quá, càng là như vậy thì càng khó ngăn cản được. Cổ thuyền còn chưa tới trước mặt thì không gian chung quanh đã hoàn toàn sụp đổ. Vô số khí lưu hỗn loạn hội tụ, tạo thành một cái hắc động có thể thôn phệ vô số sinh mạng.

Nếu như không nghĩ biện pháp ngăn cản mà nói, chỉ riêng lần này cũng có thể đụng chết một vị cường giả Chúa Tể.

Ầm!

Cổ thuyền mang theo tiếng xé gió đi tới trước mặt Phá Thần chu, còn chưa có đụng phải thì chiếc thần binh Hỗn Độn đỉnh phong này đã giống như mảnh giấy vậy, lập tức vỡ vụn, hóa thành bụi đất đầy trời.

Sưu sưu sưu sưu!

Mọi người bên trên Phá Thần chu đồng loạt thoát đi, đám người Lạc Khuynh Thành cũng bị Nhiếp Vân thu vào trong Nạp Vật thế giới.

- Dừng lại cho ta!

Thân thể Nhiếp Vân trở nên lớn vạn trượng, tay phải đánh ra một quyền về phía cổ thuyền.

Ầm Ầm!

Một quyền to lớn va chạm với cổ thuyền, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy cánh tay mình tê rần, cả người không tự chủ được phải lui về phía sau, trong đầu lần nữa lại xuất hiện một đạo dây nhỏ có thể chiếm đoạt linh hồn.

Xem ra chỉ cần tiếp xúc với đối phương thì loại vật có thể ăn mòn linh hồn này sẽ xuất hiện.

Phốc!

Lần nữa lợi dụng tuệ kiếm chém nát thứ này, Nhiếp Vân phun ra một ngụm máu tươi.

Nếu cứ chém như vậy, không cần đối phương xuất thủ thì hắn cũng đã tự đánh mình chết rồi.

Nhưng mà, nếu như sau khi linh hồn bị dây nhỏ kia dính vào, nếu như không chém mà nói. Như vậy sẽ rất dễ dàng bị loại dây nhỏ cổ quái kia ký sinh, cuối cùng sẽ phát triển trở thành thế lửa cháy lan ra trên đồng cỏ. Lúc đó có muốn ngăn chặn, diệt sát cũng không có bất kỳ biện pháp nào nữa.

Uống rượu độc giải khát, tuy rằng biết rõ không có biện pháp, thế nhưng lại không thể làm gì.

- Đáng hận!

Mộc sinh khí vận chuyển một cái, thương thế trên thân thể đã khôi phục, hai mắt Nhiếp Vân trở nên đỏ hồng.

Kể từ khi trở thành Chúa Tể, đây là lần đầu tiên hắn bó tay chịu trói như vậy, lại còn ăn thua thiệt lớn như thế.

Đan Thần Chúa Tể này tuyệt đối có chỗ cổ quái!

Ầm!

Cảnh tượng trước mắt không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, bởi vì cổ thuyền lại lần nữa hung hăng đụng tới.

Tốc độ lần này so với trước đó còn nhanh hơn, dường như không nghiền nát Nhiếp Vân thì thề không bỏ qua vậy.

Phanh phanh!

Cổ thuyền và hai cánh tay của Nhiếp Vân lần nữa ngạnh kháng, hắn lại lần nữa lui về phía sau.

Hai người va chạm, cho dù hắn đã biến thành lớn vạn trượng, thế nhưng vẫn chịu thua thiệt, không thể đỡ nổi.

- Nhất Kiếm Lăng vân!

Thân thể mạnh mẽ như vậy mà vẫn liên tiếp thua thiệt, cổ tay Nhiếp Vân khẽ lật một cái, Kỷ Hư kiếm xuất hiện ở trong lòng bàn tay. Hắn lăng không đánh ra một cái, kiếm khí tung hoành, tuyệt chiêu mạnh nhất đã được thi triển ra.

- Hắc hắc, loại chiêu số này vô dụng, ngoan ngoãn chờ chết đi!

Đan Thần Chúa Tể đứng ở đầu cổ thuyền, cổ thuyền lần nữa tăng

tốc, không tránh không né mà đánh thẳng về phía kiếm mang.

Phanh phanh!

Kiếm mang và cổ thuyền vừa đụng thì lập tức đã bị đánh nát, Kỷ Hư kiếm cũng choang một tiếng, lập tức gãy mất.

Cổ thuyền và trường kiếm cùng là là thần binh Chúa Tể, thế nhưng lực lượng song phương chênh lệch quá lớn, đối kháng trực diện, căn bản không phải là đối thủ.

Như vậy cũng giống như dùng thái đao chém luân thuyền vậy. Cùng là sắt thép, thế nhưng thứ sau tất sẽ chiến thắng.

Trường kiếm bị hao tổn, Nhiếp Vân bị cổ thuyền đụng vào, thân thể lăn lộn bắn ra ngoài, sống lưng đụng nát quần sơn, lại lần nữa phun ra máu tươi.

Nếu như không phải sau khi luyện hóa Hỗn Độn Hồng Liên thân thể cường đại vô cùng. Thì sợ rằng chỉ riêng mấy cái đụng này hắn cũng đã không kiên trì được nổi, bị đụng cho nát bấy.

- Chiếc cổ thuyền này quá mạnh mẽ, nếu cứ một mực va chạm như vậy, lại phối hợp với cái dây nhỏ đặc thù có thể ăn mòn linh hồn của đối phương. Sớm muộn gì cũng sẽ bị đối phương đánh chết.

Thân thể ổn định lại, Phượng Hoàng Chi dực giang rộng, trôi lơ lửng trên không trung, suy nghĩ trong đầuNhiếp Vân nhanh chóng vận chuyển.

Nếu không nhanh chóng nghĩ ra được biện pháp, nhất định hắn sẽ bị đối phương đụng tới chết.

Nhưng nếu như cứ như vậy rời đi, không nói không tìm được Hư Vô Giới mà còn mất mặt xấu hổ. Sau này hắn cũng không cần ngẩng đầu ở trong tam giới nữa.

Lại nói, nhìn ý tứ của Đan Thần Chúa Tể, chắc chắn sẽ không để cho hắn tùy tiện chạy trốn. Cho dù tốc độ của hắn nương theo thân thể tăng trưởng cho nên cũng đã tăng lên một ít. Thế nhưng cũng

không nhanh hơn quá nhiều. Một khi bị chiếc cổ thuyền này truy đuổi, hắn cũng không cho rằng mình có thể chạy thoát.

- Nên làm gì đây?

Mặc dù thần binh Chúa Tể trên tay hắn cũng không ít, bất quá một khi thi triển ra, nhất định cũng sẽ giống như Kỷ Hư kiếm trước đó. Trực tiếp vỡ tan tành, không có bất kỳ tác dụng nào!

Chẳng lẽ chỉ có thể để cho chiếc cổ thuyền này va chạm mà không có bất kỳ biện pháp nào đánh trả?

- Chủ nhân, dùng bản thể của ta!

Một tiếng hét lớn vang lên, ngay sau đó hắn đã thấy Tử Đồng Bất Hủy đã biến thành một tòa Hỗn Độn thần sơn, đứng sừng sững ở trước mặt hắn, chặn đứng lại cổ thuyền.

Bản thể của Tử Đồng Bất Hủy là một tòa Hỗn Độn thần sơn, đứng sừng sững ở trong Hỗn Độn hải dương không biết bao nhiêu ức vạn năm, vô tình có trí tuệ, biến hóa thành thân người, lúc còn chưa có đạt tới cấp bậc Chúa Tể, thân thể đã có thể so với thần binh Chúa Tể.

Phát hiện ra khi đạt tới cấp bậc Chúa Tể, bản thể tiến thêm một bước, cả tòa sơn giống như một món thần binh Chúa Tể to lớn, để ngang trước mặt, mặc cho khí lưu bốn phía tuôn ra thì vẫn nguy nga bất động.

Lúc này hắn giống như một cái trụ chống đỡ trên bầu trời, đừng nói là một chiếc cổ thuyền, cho dù là mười chiếc tám chiếc cũng không thể nào khiến cho hắn giao động chút nào.

Sơn cốc cổ thuyền mà Đan Thần Chúa Tể luyện chế mặc dù rất lớn, thế nhưng làm sao có thể lớn hơn một tòa núi to được chứ!

- Tử Đồng Bất Hủy cẩn thận, trên thuyền hắn có chỗ cổ quái, có thể kích thích một loại lực lượng đặc thù, ăn mòn linh hồn.

Thấy hắn đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, Nhiếp Vân vội vàng

nhắc nhở một câu.

------oOo------

Chương 2443: Chuyển bại thành thắng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chiếc cổ thuyền này cũng không phải là lớn đơn thuần, xung lực mạnh, mà quan trọng hơn là loại dây nhỏ ăn mòn linh hồn này, khiến cho người ta khó lòng đề phòng, hắn liên tục thua thiệt cũng là vì vậy.

Nói còn chưa hô xong thì đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hai mắt chợt sáng lên.

Tác dụng ăn mòn linh hồn của cổ thuyền đối với bất kỳ người nào đều có tác dụng... Thế nhưng duy chỉ có đối với Tử Đồng Bất Hủy là vô dụng!

Hắn không có linh hồn a!

Hắn giống như pháp bảo vậy, là Hỗn Độn thần sơn có linh trí tạo thành, linh trí chính là bản thể, bản thể cũng là linh trí, không có linh hồn. Chính vì vậy, lúc làm cho hắn nhận chủ, chẳng qua chỉ là phát Hỗn Độn thệ ngôn đơn thuần, chứ không phải là tế luyện hồn phách!

Không có linh hồn, dây nhỏ ăn mòn linh hồn của ngươi có ngưu bức hơn nữa cũng không có biện pháp a!

- Ha ha, Tử Đồng Bất Hủy tới tốt. Ta sớm nên nghĩ tới ngươi mới đúng a!

Nghĩ tới những thứ này, Nhiếp Vân không khỏi cười to, sự chán nản do trước đó bị Đan Thần Chúa Tể chèn ép bị quét sạch. Bàn tay chộp một trảo, thần sơn to lớn trước mắt tựa như pháp bảo bị luyện hóa vậy, lăng không bay ra, mang theo lực lượng khổng lồ bắn thẳng về phía cổ thuyền trước mặt.

Ầm!

Đại Sơn và cổ thuyền vừa đụng chạm thì chung quanh đã có vô số vết nứt không gian xuất hiện. Ức vạn dặm thổ địa chung quanh lập tức biến thành phế tích.

Cường giả cấp bậc Chúa Tể chiến đấu đã đạt tới cực hạn mà Chí Tôn vực có thể tiếp nhận được. Loại lực tàn phá này, nếu như là ở trong tiểu thế giới mà nói. Sợ rằng căn nguyên cũng đã sụp đổ, một lần nữa dung nhập vào trong Hỗn Độn hải dương.

Rắc rắc!

Bản thể Hỗn Độn thần sơn của Tử Đồng Bất Hủy cứng đối cứng với cổ thuyền. Cổ thuyền tựa như thủy tinh bị đập trúng, bị phá hỏng một khối. Mũi thuyền trước còn cứng rắn vô cùng, ngang ngược vô song lại trực tiếp lõm vào một khối, hai thứ đụng nhau, cổ thuyền bị thua thiệt nhiều hơn.

Thế nhưng suy qua nghĩ một chút cũng rất bình thường, Tử Đồng Bất Hủy chính là Hỗn Độn thần sơn, đứng sừng sững ở Hỗn Độn hải dương không biết đã bao nhiêu năm. Chỉ nói về tuổi tác, so với Tà Nguyệt Chí Tôn vực cũng chỉ có hơn chứ không có kém. Vật cổ xưa như vậy, hơn nữa lại thêm hỗn nguyên nhất thể, cổ thuyền làm sao có thể chống đỡ được chứ?

Dù sao. Cổ thuyền này chẳng qua là cũng là thứ luyện chế mà thành, so với loại đồ hỗn độn tồn tại từ viễn cổ này vẫn kém quá xa.

- Ngươi... Ngươi...

Đan Thần Chúa Tể không nghĩ tới mắt thấy sắp đánh chết Nhiếp Vân lại xuất hiện tình huống như vậy, hắn thiếu chút nữa buồn bực mà hộc máu ra.

Tử Đồng Bất Hủy hắn đã sớm nghe nói qua, cũng biết bản thể người này là một tòa Hỗn Độn thần sơn. Thế nhưng chẳng qua hắn không nghĩ tới sau khi đối phương tấn cấp Chúa Tể lại có thể cường đại như vậy!

Sớm biết như vậy, không cần người khác xuất thủ, nhất định hắn đã sớm xông tới giết chết thứ này rồi lại luyện hóa!

- Hừ!

Thấy bộ dáng của hắn, Nhiếp Vân biết hắn đã sợ, miệng cười lạnh một tiếng, cũng không nói nhiều mà bàn tay lần nữa chộp một trảo.

Ầm!

Hỗn Độn thần sơn lại bay ra, nghiền ép thẳng về phía cổ thuyền.

Ngọn núi lớn này nặng nề vô cùng, đổi lại là đám người Tiêu Diêu Tiên, Phù Ám Triều. Cho dù thấy Tử Đồng Bất Hủy biến trở về bản thể thì nhất định cũng không có bất kỳ biện pháp nào vận động. Thế nhưng Nhiếp Vân thì khác, thân thể trải qua Hỗn Độn Hồng Liên rèn luyện, lực lượng đã vượt xa bình Chúa Tể thường. Hơn nữa còn có Thiên Tâm Đằng cấp Chúa Tể giúp một tay, Hỗn Độn thần sơn trước mắt mặc dù đáng sợ, thế nhưng vẫn có thể ung dung giơ lên, thậm chí còn coi là binh khí bình thường mà vận động.

Phanh phanh!

Chỉ một thoáng, cổ thuyền lại bị đập vào một cái, hai lần liên tục khiến cho thân thuyền vốn là thon dài đã xẹp xuống. Vô số không gian bên trong vỡ tan tành, một ít dược bộc, đệ tử chiếu cố dược liệu bên tron trong đan thần cốc đều biến thành bùn nát, bị chấn thành thịt vụn.

- Cổ thuyền của ta.

Trong lòng Đan Thần Chúa Tể rỉ máu, thiếu chút nữa không có nhịn được một hơi này.

Chiếc cổ thuyền này đã tiêu hao tất cả tích lũy của hắn, vốn tưởng rằng một khi vận động là có thể nghiền ép Chúa Tể giống như giết gà tàn sát cẩu. Ai ngờ Tử Đồng Bất Hủy này lại lợi hại như vậy, hai lần dụng đã làm rối loạn tất cả bố cục và thủ đoạn của hắn.

- Sau này còn gặp lại!

Biết nếu như lại bị đối phương cứng rắn đập xuống như vậy, chiếc cổ thuyền này sẽ không kiên trì được mấy cái nữa, khi đó tất nhiên sẽ xong đời, mà hắn cũng khó mà may mắn thoát khỏi được. Trong lòng Đan Thần Chúa Tể tràn ngập không cam lòng, miệng gào thét một tiếng, thay đổi phương hướng mũi thuyền, vọt thẳng về phía trước.

Lúc này không trốn, còn đợi tới khi nào nữa?

- Muốn đi? Đã muộn rồi.

Nhiếp Vân đắc thủ làm sao có thể để cho hắn chạy trốn được chứ? Trong tiếng hừ lạnh, hắn giương cung lên, một mũi tên được bắn ra.

Phía trên mũi tên đen nhánh, Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình ở phía trên, cửa bình mở ra tựa như hắc động vậy, chợ thôn phệ chiếc thuyền lớn trước mắt.

- Nguy rồi...

Thấy Nhiếp Vân thi triển ra pháp bảo lợi hại nhất, trong lòng Đan Thần Chúa Tể trùng xuống.

Thứ trước mắt hắn đã chính mắt nhìn thấy cái bình này khiến cho vài vị Chúa Tể, Kiền Huyết lão tổ, Ma Thiên lão tổ bị thôn phệ vào mà chết.

Mặc dù thực lực của hắn so với người khác mạnh hơn một tia, thế nhưng một khi bị nuốt vào, nhất định cũng khó trốn thoát được một kiếp.

- Tăng thêm tốc độ...

Sắc mặt vô cùng khó coi, Đan Thần Chúa Tể dùng hết toàn lực cưỡi cổ thuyền bị tàn phá đi về phía trước. Bất quá, cho dù tốc độ của hắn có mau hơn nữa thì sao có thể so được với cung tên chứ?

Không tới nửa hô hấp, Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình trên mũi tên đã đến sau lưng, lực thôn phệ cường đại giống như muốn đem toàn bộ thế giới cũng thôn phệ vào trong.

- Trốn!

Cảm nhận được lực thôn phệ cường đại, Đan Thần Chúa Tể biết một khi không rời khỏi thuyền thì nhất định sẽ bị trực tiếp thôn phệ vào, hắn gào thét một tiếng rồi bay ra ngoài.

Hắn vừa chạy trốn, mấy vị Chúa Tể khác theo sau lưng sao có thể dừng lại, tất cả cũng đều rối rít bay ra phía ngoài.

Bọn hắn không ngốc, biết một khi bị cái bình này nuốt vào sẽ phải chết không thể nghi ngờ, cho nên bọn hắn tuyệt đối không thể ở chỗ này chờ chết.

Ầm!

Bọn họ vừa chạy trốn, cổ thuyền lập tức mất đi lực lượng duy trì, trong nháy mắt đã bị thôn phệ vào Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình rồi biến mất.

------oOo------

Chương 2444: Tuyết Hàn nhận chủ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chạy sao?

Thôn phệ cổ thuyền, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động một cái, pháp bảo lợi hại này đã tiến vào trong Nạp Vật thế giới của hắn, đồng thời bàn tay lăng không lấy ra Tử Đồng Bất Hủy, bản thể của hắn bị Nhiếp Vân đánh văng ra ngoài, ngăn cản ở trước mặt con đường chạy trốn của đám người Đan Thần Chúa Tể.

- Thôn phệ cho ta!

Bởi vì thời gian ngăn cản này cho nên Nhiếp Vân cũng đuổi kịp tới nơi, Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình lần nữa lộn một cái, bao phủ xuống mấy vị Chúa Tể trước mắt.

Tí tách tí tách!

Lực thôn phệ cường đại lập tức đem mấy vị Chúa Tể lôi lại, khiến cho tốc độ chạy trốn của bọn họ giảm nhanh.

- Tuyết Hàn Chúa Tể, mấy người các ngươi ở cùng ta thời gian dài như vậy, cũng nên làm việc cho ta a! Đi xuống đi!

Cảm thấy bị lực thôn phệ lôi kéo trốn không được, ánh mắt Đan Thần Chúa Tể run lên, giơ chân lên đạp đám người Tuyết Hàn Chúa Tể sau lưng.

Đám người Tuyết Hàn Chúa Tể không có đề phòng hắn lại còn có chiêu này, cho nên trực tiếp bị đánh trúng, lực lượng đẩy ngược khiến cho bọn họ cũng không đỡ nổi nữa. Cả đám đồng thời kêu thảm một tiếng rồi rơi thẳng vào trong Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình. Mà Đan Thần Chúa Tể mượn lực đạp một cái đã tránh thoát lực thôn phệ, nhảy ra khỏi Hỗn Độn Chí Tôn vực, trong nháy mắt đã biến mất ở trước mặt mọi người.

- Hèn hạ!

- Vô sỉ!

Thấy người tốt trứ danh tam giới như Đan Thần Chúa Tể lại lộ ra vẻ bỉ ổi như vậy. Vì muốn mình chạy thoát thân mà đem đồng bạn làm bia đỡ đạn. Đám người Tiêu Diêu Tiên, Phù Ám Triều đồng thời tức giận gào thét, đang muốn đuổi theo thì đã thấy Nhiếp Vân khoát tay một cái.

- Không cần đuổi, đuổi như vậy căn bản không đuổi kịp, trước tiên cứ để cho hắn trốn một chút đi!

- Để cho hắn trốn một chút?

Lúc này Tử Đồng Bất Hủy đã biến trở về hình người, vẻ mặt kỳ

quái, không rõ ý này cho lắm.

Tốc độ của Đan Thần Chúa Tể rất nhanh, để cho hắn trốn một lát thì sao có thể đuổi theo kịp được chứ?

- Bây giờ cho dù có đuổi cũng không đuổi kịp, chờ lúc nào hắn dừng lại thì chúng ta lại đuổi. Khi đó tự nhiên rất dễ dàng có thể đuổi kịp được!

Nhiếp Vân nở nụ cười nói.

Tốc độ giữa các Chúa Tể cũng không kém nhau nhiều, thân thể Nhiếp Vân mạnh mẽ, nhiều nhất thì khi phi hành cũng chỉ ung dung hơn àm thôi. Nhưng ở phương diện tốc độ sẽ không nhanh hơn bao nhiêu so với Đan Thần Chúa Tể!

Người này chạy trốn trước như vậy, dù có truy đuổi, dưới tình huống tốc độ chênh lệch không bao nhiêu, cho dù có đuổi theo hơn mấy năm nhất định cũng không theo kịp. So với việc lãng phí, mất thì giờ, còn không bằng trước tiên không đuổi theo thì hơn.

Đan Thần Chúa Tể trốn đi, thấy không ai đuổi theo, khi đó đương nhiên sẽ dừng lại. Lại tìm một chỗ lẩn trốn, đến lúc đó lại đi bắt, so với biện pháp trực tiếp đuổi này, hiệu quả còn tốt hơn.

- Chẳng qua là...

Nghe thấy hắn nói như vậy, mọi người lập tức hiểu rõ. Chỉ có Tử Đồng Bất Hủy gãi đầu, muốn nói cái gì đó, lại không thấy ai hỏi cho nên hắn lại không nói ra được thành lời.

- Chỉ là cái gì?

- Ta nói là... Nếu như Chúa Tể thực sự muốn ẩn núp, như vậy cho dù chủ nhân người có lợi hại hơn nữa thì cũng rất khó phát hiện a!

Do dự trong chốc lát Tử Đồng Bất Hủy vẫn nói.

Cường giả Chúa Tể linh hồn viên mãn. Lĩnh ngộ ba nghìn đại đạo, nếu như muốn ẩn núp, sẽ giống như người bình thường vậy. Bất kỳ

khí tức gì cũng sẽ không thả ra ngoài, cho dù là ai cũng không nhìn ra được. Đến lúc đó cho dù ngươi là Chúa Tể thì cũng không tìm được a!

- Yên tâm đi, ta có biện pháp tìm ra hắn!

Nhiếp Vân cũng không giải thích, thân thể thoáng một cái đã tiến vào Nạp Vật thế giới.

Bốn vị Chúa Tể ở Đan Thần cốc lâu dài. Trong đó có Thiên Ngự Chúa Tể đã bị hắn chém giết, Đan Thần Chúa Tể trốn thoát. Còn dư lại hai người.

Hai người này bị Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình thôn phệ, sau đó lập tức chuyển đến Nạp Vật thế giới.

- Đan Thần lão thất phu, lão tử coi ngươi là huynh đệ, cho dù gặp phải nguy hiểm cũng không lui bước. Không nghĩ tới thời khắc mấu chốt ngươi lại bán đứng, ta đáng hận a, đáng hận!

- Nếu như ta có thể đi ra ngoài, tuyệt đối sẽ giết ngươi.

Còn chưa tới đến trước mặt thì đã nghe được tiếng rống của hai đại Chúa Tể, bất quá không phải là nhắm vào mình, mà là vào Đan Thần Chúa Tể.

Bọn họ ở lại chỗ này, tình nguyện đắc tội với hắn chính là vì trợ giúp người này. Ai ngờ người này lại vì chạy thoát thân mà lại bán đứng bọn họ, loại này hành vivong ân phụ nghĩa này đã hoàn toàn chọc giận hai người.

Sưu!

Nhiếp Vân xuất hiện ở trước mặt hai người.

- Động thủ đi, chỉ hy vọng sau này ngươi có thể chém giết Đan Thần Chúa Tể, báo thù cho chúng ta!

Biết chắc sẽ không có cách nào trốn, Tuyết Hàn Chúa Tể cắn răng nói. Trên mặt mang theo ngạo khí thấy chết không sờn.

Đều là cường giả Chúa Tể, hắn biết người như vậy ý chí kiên định. Nếu đã xuất thủ bắt lại bọn họ, như vậy nhất định sẽ không có ý định bỏ qua. Lại nói, trước đó bọn họ còn tính toán giết đối phương a. Theo hắn thấy, người trước mắt này tuyệt sẽ không để cho bọn họ sống sót rời đi.

- Quan hệ đối đầu, ngươi muốn giết chúng ta thì chúng ta cũng thể không cái gì, chỉ hy vọng ngươi có thể chém giết Đan Thần này, hả giận cho chúng ta a.

Một vị Chúa Tể khác cũng nói.

Bị bằng hữu bán đứng, trong lòng bọn hắn cực kỳ hận đối phương.

- Hiến tế linh hồn, trở thành người hầu của ta, ta có thể không giết các ngươi!

Nhiếp Vân không có trả lời bọn họ mà chỉ lạnh nhạt nói.

- Trở thành người hầu?

Hai người đồng thời sửng sốt một chút.

Vốn tưởng rằng lần này hẳn phải chết, thế nhưng lại không nghĩ rằng bọn hắn còn có cơ hội giữ mạng sống.

Bất quá, đường đường là Chúa Tể, muốn cho bọn họ làm người hầu, trong lòng khó tránh khỏi có chút không cam lòng! Nhưng mà nếu không làm, trong nháy mắt đối phương nhất định sẽ chém giết bọn họ.

Làm người hầu, có mạng sống, không làm... Tử vong!

Đây là điều kiện mà vị Nhiếp Vân này đưa ra.

- Đừng tưởng rằng làm người hầu của ta là bôi nhọ thân phận. Phù Ám Triều, Đoạn Diệc, Tử Đồng Bất Hủy đều là người hầu của ta, bọn hắn cũng đều là Chúa Tể!

Nhiếp Vân nói.

- Cái này...

Hai người Tuyết Hàn đồng thời sửng sốt một chút.

Đúng vậy a, mặc dù đều là Chúa Tể, thế nhưng vị Nhiếp Vân này là một ngoại lệ. Chẳng những thực lực bản thân cực mạnh, mà còn có vài vị người hầu Chúa Tể!

------oOo------

Chương 2445: Tuyết Hàn nhận chủ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kỳ thực suy nghĩ kỹ một chút, trở thành người hầu của hắn thậm chí so với hiện tại còn tốt hơn.

Tình huống bây giờ như vậy, cho dù thân là Chúa Tể, thế nhưng những Chúa Tể khác cũng không úy kỵ. Trở thành người hầu cho hắn, bởi vì kiêng kỵ vị sát thần này cho nên nhất định cũng sẽ khách khí mấy phần đối với bọn họ.

- Trở thành người hầu của ngươi thì có thể, nhưng ngươi không thể chuyện gì cũng ra lệnh cho chúng ta, chúng ta cũng phải có tự do nhất định.

Suy nghĩ một chút, cảm thấy lợi nhiều hơn hại, Tuyết Hàn Chúa Tể nói.

- Các ngươi không có quyền lợi nói, chỉ có đồng ý hoặc là không, không đồng ý thì lập tức chết ngay bây giờ. Lấy được Ngụy bản nguyên đại đạo trên người các ngươi, người muốn làm người hầu Chúa Tể của ta rất nhiều a!

Nhiếp Vân khoát tay, có chút không nhịn được.

- Vâng, Vâng, chúng ta đồng ý!

Tuyết hàn hai người đồng thời toát ra mồ hôi lạnh, lúc này mới nhớ tới đối phương nói là nói thật, thật muốn giết bọn hắn, cũng chỉ nhất niệm chi gian.

- Hiến tế linh hồn đi!

Sở dĩ nhận lấy hai người này là Nhiếp Vân sợ phiền toái mà thôi. Dù sao hắn phát hiện ở bên cạnh hắn, trừ Bạch Đầu tôn giả ra đã không có người nào lĩnh ngộ hai nghìn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo. Nếu như không có người như vậy, cho dù có nhiều Ngụy bản nguyên đại đạo thì cũng vô ích.

Bọn họ đồng ý trở thành người hầu của hắn, như vậy bên người sẽ có nhiều thêm hai vị Chúa Tể, có thể tiết kiệm phiền toái không ít.

Ô ô ô!

Hai người đồng ý, tốc độ hiến tế linh hồn rất nhanh, trong chớp mắt hai người đã biến thành người hầu cho hắn, cũng giống như đám người Phù Ám Triều vậy, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh.

- Chủ nhân!

Hai người đồng thời ôm quyền, vẻ mặt cung kính.

Linh hồn hiến tế sẽ không còn năng lực chống cự, bọn họ cũng chỉ có thể nhận mệnh mà thôi.

- Ngươi tên gì?

Nhiếp Vân nhìn về phía một vị Chúa Tể khác.

- Hồi bẩm chủ nhân, tại hạ gọi là Thương Khung Chúa Tể!

- Ồ, hai người các ngươi trước tiên đi ra ngoài hội hợp với đám người Phù Ám Triều đi, nói cho bọn hắn biết là người hầu của ta là được rồi!

Nhiếp Vân khoát tay một cái rồi nói.

- Vâng!

Hai người gật đầu một cái, chỉ cảm thấy trên người căng thẳng, ngay sau đó đã lần nữa trở lại Hỗn Độn hải dương.

- Không có cảm nhận được năng lượng ba động, đây là năng lực luyện hóa không gian mới có được.

- Chủ nhân... Không ngờ lại luyện hóa một Chí Tôn vực hay sao?

Lúc này bọn họ mới ý thức được chuyện lúc trước, hai người trợn to mắt.

Mới vừa rồi bọn hắn chỉ cho là bị di dời đến một địa phương khác trong Hỗn Độn Chí Tôn vực, bây giờ thấy đối phương khống chế không gian tự do để cho bọn họ xuất nhập, tì bọn hắn mới biết chỗ đáng sợ ra sao!

Có thể luyện hóa Chí Tôn vực... Đây không phải là điều mà chỉ có cường giả Phong vương mới có thể làm được sao?

- Hắn tu luyện nhanh như vậy... Có thể sẽ thực sự trở thành cường giả Phong vương hay không?

Trong đầu hai người đồng thời toát lên suy nghĩ này.

Nghĩ tới chuyện này, hai người đột nhiên cảm thấy có thể trở thành người hầu của Nhiếp Vân, không những không phải là khuất nhục, mà còn là một loại may mắn.

Nhiếp Vân cũng không biết trong đầu hai lại toát ra loại suy nghĩ này. Lúc này hắn đang nhìn cổ thuyền to lớn trước mắt, trong mắt mang theo sự vui vẻ.

Bảo vật mà Đan Thần Chúa Tể tốn vô số tâm huyết cùng với bao nhiêu năm tháng mới luyện chế ra đã rơi vào trong tay của hắn.

Bàn tay nhẹ nhàng chộp một trảo, cổ thuyền to lớn lập tức bay ra, linh hồn lực khổng lồ của Nhiếp Vân chậm rãi lan tràn vào trong.

Chiếc cổ thuyền này mang theo khí tức cổ quái ăn mòn linh hồn người ta, cho dù là hắn thì cũng phải cẩn thận một chút.

Tí tách tí tách!

Tinh thần vừa mới tiến vào cổ thuyền thì đã có một đạo khí tức cổ quái chợt vọt ra, một đạo bóng đen dọc theo linh hồn nhào về phía Nhiếp Vân.

Chính là vật ăn mòn linh hồn trước đó. Chỉ bất quá, trước đó thứ nhìn thấy chẳng qua là chỉ một cái dây nhỏ, mà lúc này thứ xuất hiện ở trước mắt lại là một cái bóng đen to lớn.

- Định!

Nhiếp Vân cũng không tránh né mà quát lớn một tiếng.

Sưu!

Bóng đen lập tức bị giam cầm ở trên không trung, miệng không ngừng gầm thét. Thế nhưng lại không có cách nào tiến về phía trước.

Ở Nạp Vật thế giới, hắn là chưởng khống giả duy nhất, cái bóng đen này cho dù có lợi hại thì cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

- Ngươi rốt cuộc là vật gì?

Thấy pháp tắc của Nạp Vật thế giới đối với thứ này hữu dụng, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, một đạo ý niệm ba động truyền về phía đối phương.

Bất quá, dường như bóng đen không nghe hiểu được lời của hắn, vẫn không ngừng giãy dụa, phát ra thanh âm chi chi không ngừng.

- Ta biết nhất định ngươi có thể nghe hiểu, nếu như không nói, ta sẽ đem ngươi luyện hóa!

Không biết đối phương đang nói gì, Nhiếp Vân cũng lười suy đoán,

bàn tay lật một cái, một đoàn hỏa diễm đột ngột xuất hiện, thiêu đốt ở phía dưới bóng đen.

Ở Nạp Vật thế giới không sợ đối phương ăn mòn linh hồn, diễm hỏa thì trở nên vô cùng đáng sợ. Ngay từ đầu thiêu đốt đã khiến cho bóng đen phát ra tiếng kêu thảm, lộ ra vẻ oán độc.

Vẻ oán độc vừa mới xuất hiện, vẻ mặt vốn đang mỉm cười của Nhiếp Vân đột nhiên biến đổi, nói

- Nguy rồi!

Bàn tay chộp ra một trảo, vừa mới thu hồi diễm hỏa thì đã nghe được một tiếng phốc vang lên. Bóng đen bốc cháy từ trong ra ngoài.

Loại thiêu đốt này cũng không phải là diễm hỏa, mà là một loại hỏa diễm đặc thù. Bóng đen bị thiêu đốt, ngay cả một phần ngàn hô hấp cũng không tới đã hoàn toàn bị đốt trụi, cái gì cũng không có lưu lại.

- Đáng hạ!

Nhìn mặt đất trống rỗng trước mắt, lại quét toàn bộ Nạp Vật thế giới, không còn nửa điểm dấu vết nào nữa, hai hàng lông mày của Nhiếp Vân nhíu chặt.

Bóng đen này quá đáng sợ, nếu như không phải đang ở Nạp Vật thế giới thì tuyệt đối hắn sẽ không dám tiếp xúc trực tiếp. Dù vậy, hắn vẫn không hỏi ra được cái gì. Đối phương tự thiêu rồi biến mất. Loại năng lực và quả quyết này lại khiến cho hắn cũng cảm thấy sợ hãi.

Nói là linh hồn thì không phải là linh hồn, nói là ý niệm thì không phải ý niệm... Đây rốt cuộc là vật gì?

- Nhìn dáng vẻ của thứ này, cũng không phải là Đan Thần Chúa Tể. Giống như hai người này có quan hệ hợp tác vậy.

------oOo------

Chương 2446: Luyện hóa cổ thuyền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước đó hắn hoài nghi Đan Thần Chúa Tể chính là cổ thi sống lại. Hoặc là bị cổ thi đoạt xá. Thế nhưng bây giờ nhìn lại dường như cũng không phải như vậy. Bóng đen này tạo thành thân thể đơn độc, cũng không giống Đan Thần Chúa Tể, quan hệ của hai người chắc hẳn là hợp tác, đương nhiên còn khả năng là... Ký sinh!

Nếu như hắn đoán không sai, chắc hẳn bóng đen này ký sinh trên người Đan Thần Chúa Tể, dựa vào thứ gì đó duy trì sinh mạng, dần dần tăng trưởng.

Bất quá rốt cuộc nó là dạng vậy gì, tới bây giờ chỉ có thể bắt lại Đan Thần Chúa Tể rồi hỏi mà thôi.

- Xem ra vẫn phải sớm tăng thực lực lên!

Mặc dù không biết cổ thi và bóng đen rốt cuộc là cái gì. Thế nhưng Nhiếp Vân vẫn cảm nhận được áp lực nồng đậm, từ nay về sau, sợ rằng phải tiếp tục cố gắng hơn nữa.

Ngẩng đầu nhìn về phía cổ thuyền trước mắt, linh hồn của Nhiếp Vân lần nữa lan tràn qua.

Biết đạo bóng đen đã biến mất, lần này linh hồn của hắn không có chút lưu tình nào đấu đá lung tung, trong chớp mắt, một đoàn ý niệm đã bị hắn bắt ra ngoài.

Dấu vết linh hồn của Đan Thần Chúa Tể!

Trước đó Tử Đồng Bất Hủy còn đang kỳ quái một khi Đan Thần Chúa Tể ẩn nấp, kỳ quái hắn dựa vào cái gì mà có thể tìm được. Đương nhiên, thứ hắn dựa vào chính là cái này!

Có dấu vết linh hồn của đối phương, thậm chí là một bộ phận của linh hồn, muốn tìm được đối phương còn không phải đơn giản hay sao?

Sưu!

Búng ngón tay một cái, đoàn ý niệm này đã bị hắn giam cầm lại.

Nếu như đánh chết đoàn ý niệm này, nhất định sẽ dẫn tới Đan Thần Chúa Tể cảnh giác. Thế nhưng lưu lại, đối phương dựa vào sự cổ quái của bóng đen, cho là mình sẽ không có cách nào luyện hóa cổ thuyền, khi đó sẽ xem nhẹ việc này.

- Luyện hóa!

Xử lý xong ý niệm phía trên cổ thuyền, tinh thần của Nhiếp Vân hoàn toàn bao phủ, lục soát toàn bộ cổ thuyền.

Không hổ là bảo bối mà Đan Thần Chúa Tể không biết đã tốn bao nhiêu bảo vật luyện chế mà thành. So với tất cả thần binh Chúa Tể của hắn đều lợi hại hơn. Trong hai hô hấp đã bị hắn hoàn toàn luyện hóa thành bảo bối của mình.

- Chữa trị!

Nhìn mũi thuyền bị Tử Đồng Bất Hủy đụng phải, Nhiếp Vân cũng không lo lắng mà nhẹ nhàng đánh ra một trảo. Mấy món thần binh Chúa Tể còn dư lại trên tay bay đi, dung hợp hoàn mỹ vào một chỗ với cổ thuyền.

Mặc dù bây giờ Nạp Vật thế giới còn không thể sao chép được thần binh Chúa Tể. Thế nhưng tài liệu đầy đủ, luyện chế thần binh Chúa Tể vẫn rất đơn giản.

Rất nhanh, chỗ vỡ tan của cổ thuyền đã được hoàn toàn chữa trị, dung hợp vài món thần binh Chúa Tể, uy lực so với trước đó còn mạnh mẽ hơn!

- Không tệ, đi ra ngoài đi!

Lần nữa nhìn một hồi, Nhiếp Vân hài lòng gật đầu một cái, lúc này thân thể mới nhoáng một cái, trở lại Hỗn Độn Chí Tôn vực.

- Chủ nhân, bây giờ chúng ta đuổi theo đối phương hay là chờ nữa?

Thấy hắn xuất hiện, Tử Đồng Bất Hủy đi tới rồi hỏi.

- Trước tiên đừng có gấp, người này vô cùng cảnh giác, vẫn còn đang chạy trốn, bây giờ nếu đuổi. Như vậy sẽ chỉ ép hắn trốn xa hơn mà thôi!

Có dấu vết linh hồn của đối phương, rất dễ dàng đoán ra vị trí, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, cũng không nóng nảy.

Lúc này Đan Thần Chúa Tể đang giống như chó nhà có tang vậy. Nhất định đang hoảng sợ không trốn thoát. Nếu như thật sự đuổi theo, như vậy đối phương sẽ chạy nhanh hơn. Vì thế không bằng án binh bất động, đợi hắn dừng lại rồi lại nói sau.

- Vậy chúng ta đi nơi nào đây?

Nghe thấy không đuổi, Tử Đồng Bất Hủy lại gãi đầu một cái.

- Trước tiên lấy những dược liệu này đi a, đây đều là đồ tốt, không thể lãng phí.

Nhiếp Vân cười khẽ một tiếng, ánh mắt nhìn vào trên dãy núi phía dưới.

Dược liệu trên dãy núi chỗ nào cũng có, là tâm huyết vô số năm của Đan Thần Chúa Tể, rất nhiều dược liệu, đối với việc tăng lên thực lực, gia tăng sức chiến đấu đều có hiệu quả, lần này coi như là tiện nghi cho đám người Nhiếp Vân.

- Thu!

Khẽ hô một tiếng, bàn tay của Nhiếp Vân lăng không chộp xuống phía dưới.

Bàn tay biến thành chưởng ấn đầy trời, bao phủ tất cả đỉnh núi, nhẹ nhàng chộp một trảo, đỉnh núi lập tức bị nhấc lên khỏi mặt đất. Sưu một cái, trong nháy mắt đã bị hắn thu vào trong Nạp Vật thế giới.

Những dược liệu này nếu như thu đi đơn thuần, như vậy sẽ chỉ lãng phí, dù sao tám chín phần mười đều chưa thành thục. Vì để tránh phiền toái, Nhiếp Vân trực tiếp lấy đi ngọn núi. Như vậy, tới Nạp Vật thế giới, những dược liệu này vẫn còn có thể tiếp tục sinh trưởng, không lãng phí một chút nào.

- Cái này...

Đám người Tiêu Diêu Tiên thấy động tác này, toàn bộ đều trố mắt nhìn nhau, mỗi người đều im lặng không nói được gì.

Ngay cả núi cũng lấy đi... Quá hung ác a.

- Đi, tìm một chỗ uống rượu! Nghỉ ngơi mấy ngày, chờ hắn dừng lại rồi chúng ta lại đi bắt!

Lấy núi đi, Nhiếp Vân cười một tiếng, lại vung tay lên, lúc này mấy người bay về phía thành thị gần nhất.

Thành thị này bởi vì ở gần Đan Thần cốc cho nên cũng bị gọi là Đan Thần thành. Về phần trước kia tên gọi cụ thể là gì, thời gian quá lâu cho nên cũng không có người nào biết.

Tiến vào Đan Thần thành, mọi người đi thẳng tới tửu lâu lớn nhất.

Tới tửu lâu, vừa uống rượu vừa chờ. Tới ngày thứ năm, Nhiếp Vân triệu tập mọi người lại một chỗ, khẽ mỉm cười nói.

- Hắn đã dừng lại, mọi người đi theo ta!

Ầm!

Cổ thuyền to lớn bay lên, mọi người đồng loạt đáp xuống thân thuyền, bắn thẳng về một hướng rồi bay đi.

- Đây là cổ thuyền mà Đan Thần cốc biến hóa thành? Không nghĩ tới ngươi lại luyện hóa được!

Nhìn cổ thuyền dưới chân, Tiêu Diêu Tiên bất đắc dĩ lắc đầu.

Trước tiên không nói bên trên cổ thuyền có dấu vết linh hồn của những Chúa Tể khác, chỉ riêng luyện hóa thần binh Chúa Tể khổng lồ như vậy. Đổi lại là hắn, nếu như không có mấy năm căn bản không hoàn thành được. Mà đối phương... Lúc này thời gian mới được bao lâu chứ?

Thôi a, đừng tìm tên biến thái này so sánh, người so với ngươi lại tức chết người a.

Tốc độ của cổ thuyền thần binh Chúa Tể cực nhanh, so với Phá Thần chu trước đó còn nhanh mấy chục lần. Cũng may, bởi vì như vậy cho nên bọn họ ước chừng chỉ bay một ngày thì đã dừng lại ở một nơi hoang dã yên tĩnh.

- Đan Thần Chúa Tể đang ở gần đây, các ngươi đợi ở phía trong cổ thuyền này trước, chớ vội đi ra ngoài, tránh đánh rắn động cỏ!

Nhiếp Vân nói một câu, bàn tay chộp ra một trảo, đông thời thu cổ thuyền và mọi người vào trong Nạp Vật thế giới. Sau khi chọn phương hướng, khí tức toàn thân ẩn ngấp, biến thành một thiếu niên cực kỳ bình thường.

------oOo------

Chương 2447: Linh Tú tộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khống chế đối với thân thể hắn đã nắm trong tay, sớm đạt tới mức lô hỏa thuần thanh, lực lượng ẩn nấp hoàn mỹ, cho dù là Chúa Tể đứng ở trước mặt, một khi không động thủ thì cũng không nhìn ra được hắn rốt cuộc là người nào, có thực lực như thế nào.

- Trọng Đồng thành Chẳng lẽ là địa bàn của Trọng Đồng Chúa Tể kia?

Phi hành một lát, một cự thành lớn xuất hiện ở trước mặt hắn, còn chưa có vào thành thì đã có ba chữ to xuất hiện ở trước mắt.

Trước đó khi còn ở chiến trường tam giới, hắn từng gặp một vị Trọng Đồng Chúa Tể. Thành thị này lại gọi là Trọng Đồng thành, sợ rằng có chút quan hệ với người nọ.

Ngụy trang thành bộ dáng của tán tu, Nhiếp Vân thuận lợi vào thành, thiên phú Thiên Cơ sư vận chuyển, bằng vào đạo dấu vết linh hồn kia, rất nhanh hắn dã tính ra vị trí của Đan Thần Chúa Tể.

- Lại chỉ có một mình. Xem ra hắn ta lặng lẽ ẩn giấu ở trong thành, sợ rằng ngay cả Trọng Đồng Chúa Tể cũng không nhất định biết được!

Đoán ra vị trí, Nhiếp Vân lại tính toán một phen, sau đó khẽ mỉm cười.

Vốn hắn tưởng rằng Đan Thần Chúa Tể đi tới nơi này là định liên thủ cùng Trọng Đồng Chúa Tể để đối phó với mình. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, chẳng qua đối phương chỉ tị nạn, sợ rằng trốn ở chỗ này thì Trọng Đồng Chúa Tể kia cũng không nhất định biết được.

Đường đường là cường giả Chúa Tể lại ẩn giấu ở bên trong hang ổ người khác. Quả thực khiến cho người ta không dám nghĩ tới.

Nếu như không có đạo dấu vết linh hồn kia. Nếu cứ tìm kiếm không, nhất định sẽ khó có thể tìm được. Thậm chí nếu như một lòng ẩn núp đối phương, căn bản sẽ không tìm ra được! Nhưng mà có đạo dấu vết linh hồn kia thì lại khác, sợ rằng cho dù Đan Thần Chúa Tể nằm mơ cũng không nghĩ ra được, hắn lại nhanh chóng đoán ra vị trí của hắn như vậy. Hơn nữa lại còn đuổi tới.

Tiến vào bên trong thành, vì phòng ngừa đối phương hoài nghi, chạy trốn trước. Cho nên Nhiếp Vân cũng không trực tiếp xông tới, mà là đi dọc theo đường phố, lững thững đi về phía trước.

Mặc dù Trọng Đồng thành có Chúa Tể trấn giữ, thế nhưng còn xa không có phồn hoa bằng Vĩnh Dạ hoàng thành. Đi dọc theo đường phố một hồi, mí mắt nhấc lên. Hắn nhìn về phía trước một cái, trên mặt nhất thời có chút cổ quái.

Hắn đã đoán ra Đan Thần Chúa Tể ẩn giấu ở trong tòa kiến trúc trước mắt này, chẳng qua hắn không có nghĩ tới trên kiến trúc này lại treo một cái biển hiện có ba chữ…. Thúy Hương lâu!

Thúy Hương lâu... Đây không phải là kỹ viện hay sao?

Tu luyện giả cũng có thất tình lục dục. Cũng có nhu cầu của riêng mình, vì vậy, loại địa phương để cho người ta giải quyết vấn đề sinh lý này cũng không vì Chí Tôn vực cao cấp mà biến mất. Ngược lại ở một ít thành thị lớn còn quang minh chính đại mở ra, mời chào không chút kiêng kỵ.

Loại địa phương như vậy ở rất nhiều thành thị đều là nơi tiêu tiền trứ danh, có thể mang đến tiền lời cực lớn. Chính vì vậy mới được nhận định là hợp pháp, cho phép mở công khai.

Kỹ viện, mặc dù Nhiếp Vân chưa từng vào, thế nhưng đã thấy qua nhiều lần, nhưng... Đường đường là Đan Thần Chúa Tể lại trốn ở trong chỗ này... Chuyện này không khỏi quá bất ngờ a!

- Người này quả thật là hung ác, trốn ở chỗ này, quả thực khiến cho người ta không nghĩ ra được!

Trong lòng có chút nghi hoặc, đồng thời cũng vì cách làm của Đan Thần Chúa Tể mà cảm thấy bội phục.

Cường giả Chúa Tể, địa vị so với hoàng đế trong tam giới còn cao hơn, mạnh hơn. Loại người như vậy cao cao tại thượng, giống như thần tiên trên trời vậy.

Nếu như suy nghĩ theo lối thường, nhất định hắn sẽ ẩn nấp tửu lâu, trạch viện, hoặc là một ít hồ nước, con sông. Nhất định sẽ không nghĩ tới hắn sẽ ẩn nấp ở... Kỹ viện!

Chúa Tể đi dạo kỹ viện... Chuyện như vậy truyền ra ngoài nhất định sẽ không có ai tin tưởng!

Nhưng mà sự thật chính là như vậy, khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng ra. Xem ra Đan Thần Chúa Tể rất lành nghề đối với việc nắm chắc suy nghĩ của người khác. Khi làm việc cũng hết sức

cẩn thận.

Kỹ viện ở trong mắt tu luyện giả cao minh mà nói, tuyệt đối là nơi không tốt đẹp gì, loại địa phương như vậy. Cho dù dùng thần thức tìm người thì nhất định cũng sẽ vội vã đi qua. Dù sao bên trong có quá nhiều hình ảnh khó coi, lựa chọn loại địa phương này để ẩn thân chính là điểm mù của tất cả mọi người.

- Vị công tử này, chẳng lẽ công tử cũng tới bình xét hoa khôi sao? Mời vào bên trong!

Hắn đang đứng ở bên ngoài, đang đang do dự xem có nên đi vào hay không thì đã có một nữ tử cười cười, tiến lên đón, không ngừng lôi kéo cánh tay của hắn.

- Hoa khôi?

Nhiếp Vân nháy mắt hỏi.

- Đúng vậy, lần quần phương hội này bình xét hoa khôi. Đang tiến hành ở trong Thúy Hương lâu của chúng ta. Lần tham gia tranh tài này mỗi một người đều có dung mạo chim sa cá lặn, đẹp không cần nhiều lời. Mấu chốt là các nàng đều có thể chất lô đỉnh. Nếu như song tu nói, bảo đảm ngươi sẽ đột phá cảnh giới, tấn cấp thực lực cao hơn.

Nữ nhân này vừa lôi kéo vừa giới thiệu.

- Ồ?

Cánh tay của Nhiếp Vân khẽ rung một cái, lặng lẽ không một tiếng động từ trong tay đối phương thoát ra, khóe miệng hiện lên nụ cười cổ quái.

Trước đó hắn đã từng nghe nói, loại địa phương này sẽ để cho những nữ tử kia tu luyện công pháp song tu, thậm chí còn sẽ tìm một ít người có thể chất đặc thù. Để làm lô đỉnh hấp dẫn khách hàng, vốn hắn tưởng rằng đây là lời nói vô căn cứ, bây giờ nhìn lại quả nhiên là như vậy.

Khó trách ở chỗ này lại có thể có sinh ý nóng bỏng như vậy, sợ rằng có không ít người tu luyện khó có thể đột phá cũng sẽ tiêu tiền, tới thử một chút.

Đương nhiên, có thể đột phá hay không liền khó mà nói được. Dù sao, người có tư chất lô đỉnh cũng không có nhiều, rất nhiều người đều là lời đồn, cố lộng huyền hư mà thôi.

- Công tử, ngươi còn không tin sao? Ta nói các nàng có thể chất lô đỉnh tuyệt đối sẽ không sai! Không biết công tử đã nghe nói qua Linh Tú tộc hay chưa? Mấy cô nương này đều là thiên tài Linh Tú tộc, là Thúy Hương lâu chúng ta tổn hao cái giá lớn thu tới. Lại truyền thụ công pháp song tu, tuyệt đối là thể chất thượng hạng!

Thấy bộ dáng của hắn có chút không tin, nữ tử này lập tức có chút không vui, vội vàng giải thích.

- Linh Tú tộc? Người của các nàng mà các ngươi cũng dám bắt?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

Linh Tú tộc hắn đã từng nghe nói qua, là một loại đặc thù chủng tộc trong Hỗn Độn thế giới, nữ tử trời sinh mị thể, là lô đỉnh song tu tốt nhất, không có một người nào là ngoại lệ.

------oOo------

Chương 2448: Chọn hoa khôi (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù loại người như vậy là mục tiêu song tu của tất cả nam nhân, thế nhưng có rất ít người dám để ý tới các nàng. Vì chủng tộc này có một vương giả cường đại, gọi là Tú Linh đại đế, nghe nói là một vị cường giả Chúa Tể, chán ghét nhất người khác có chủ ý với tộc nhân của nàng. Chỉ cần dám động vào tộc nhân của nàng, cho dù là cường giả bán bộ Chúa Tể cũng sẽ bị tùy tiện chém giết.

Nghe nói ban đầu cps một vị tu sĩ vô cùng lợi hại, bởi vì mơ ước mị

lực của nữ nhân Linh Tú tộc cho nên đã lặng lẽ lặn xuống đất đi qua. Thế nhưng vừa mới đi vào không lâu đã bị Tú Linh đại đế phát hiện ra. Đường đường là cường giả bán bộ Chúa Tể đại tam trọng lại bị một kiếm chém rơi đầu, treo ở cái cây to bên ngoài tộc phơi thây mấy năm. Thậm chí ngay cả tông môn của tu sĩ này, cả môn phái đều bị diệt sát, hoàn toàn biến mất ở trong dòng sông lịch sử.

Chính vì uy hiếp như vậy cho nên không ai còn dám đánh chủ ý với Linh Tú tộc nữa. Thúy Hương lâu này lại có gan này, dám đi Linh Tú tộc bắt người sao?

- Ách... Mặc dù chúng ta không dám đi Tú Linh tộc bắt người, nhưng mà trong Tú Linh tộc sẽ có người đi ra a.

Không nghĩ tới người trước mắt này tuổi không lớn lắm mà lại biết nhiều bí mật như vậy. Nữ tử này có chút lúng túng, cũng không biết là không nói được hay còn dính dáng tới một ít bí mật, cho nên không thể nói nhiều.

- Bất kể có phải là Tú Linh tộc hay không thì cứ đi qua nhìn một chút cũng không sao!

Vốn hắn định đi vào tìm Đan Thần Chúa Tể. Cho nên cho dù đối phương có không nói gì thì hắn nhất định cũng phải đi vào. Nói nhiều như vậy chẳng qua là thuận miệng nói một chút mà thôi. Thấy đối phương không nói được nữa, Nhiếp Vân cũng không truy cứu mà khẽ cười, đi tới bên trong.

Kiếp trước kiếp này đây vẫn là lần đầu tiên hắn đi vào nơi phong hoa tuyết nguyệt này. Chỉ từ sự sang trọng, tráng lệ nếu như không phải đã sớm biết nơi này là nơi nào thì sợ rằng hắn còn tưởng rằng mình đang tiến vào một hoàng cung đại nội.

Phòng khách rộng rãi vô cùng, có đầy người đứng. Có nam có nữ chơi đùa cùng nhau. Bất quá, cũng không có giống như trong tưởng tượng của hắn.

- Vị công tử này, ngươi có thể chờ ở chỗ này một chút. Mỹ nữ Linh Tú tộc tham dự bình chọn hoa khôi còn không có xuất hiện. Ở đây có bao phòng, cũng có ngồi ghế, bao một phòng một ngàn Hỗn Độn

tinh thạch một đêm, ở trong phòng bao bầu chọn hoa khôi còn có thể đi tới vu sơn. Nếu như chọn ghế, như vậy cũng chỉ có thể ngồi chờ mà thôi!

Nữ nhân kéo Nhiếp Vân tới giới thiệu một phen.

- Một ngàn Hỗn Độn tinh thạch một đêm?

Nhiếp Vân chậc lưỡi.

Giá cả của phòng bao nơi này quả thực đủ đắt tiền, đổi lại là người bình thường căn bản không ở nổi.

Cảm ứng vị trí một chút, biết được Đan Thần Chúa Tể đang ở trong một phòng bao, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng. Lại chỉ về một phương hướng, nói:

- Mở cho ta căn phòng nhỏ kia đi, ở gần bên kia là được!

- Được rồi!

Thấy hắn chọn phòng bao, hai mắt nữ nhân này mắt sáng rực lên. Có thể thuyết phục khách hàng thuê phòng bao, nàng cũng có tiền hoa hồng, hơn nữa số lượng còn vô cùng khả quan.

Nhiếp Vân tiện tay ném ra một ngàn Hỗn Độn tinh thạch, sau đó đi theo sau lưng nữ nhân này về phía phòng bao.

Hỗn Độn tinh thạch đối với hắn mà nói chỉ là nguyên khí, cũng không có gì cả. Nếu như vậy mà có thể làm tê liệt Đan Thần Chúa Tể, một lần bắt được đối phương, như vậy cũng là đáng giá.

- Đúng rồi, các ngươi bình chọn hoa khôi này thế nào? Chẳng lẽ phải bỏ phiếu cho những người này sao?

Phòng bao cơ bản đều ở trên lầu, trong lúc đi lên thang lầu, Nhiếp Vân lên tiếng hỏi.

Cái Thúy Hương lâu này đại khí bàng bạc, chỉ tính riêng phòng bao cũng có gần trăm cái, số lượng ghết phía dưới đếm không hết.

Nhìn qua không có chút nào giống như kỹ viện, ngược lại còn tương tự với phòng đấu giá. Nhìn thấy vậy hắn đã kỳ quái, bình chọn hoa khôi nhưthế nào? Chẳng lẽ còn phải biểu diễn tài nghệ, sau đó bỏ phiếu lựa chọn?

- Bỏ phiếu?

Vẻ mặt nữ nhân này có chút kỳ quái. Che miệng cười, nói:

- Vị công tử này sẽ không phải là... Lần đầu tiên tới đây đó chứ?

- Ách...

Nhiếp Vân lúng túng, mặc dù hai đời làm người, nổi tiếng tam giới, thế nhưng chỗ này quả thật là lần đầu tiên tới a.

- Hì hì!

Thấy hắn lúng túng như vậ, nữ nhân này cũng không nói nhiều mà giải thích:

- Một lát nữa những người đẹp tham gia bình chọn kia sẽ đi ra, sẽ có người bắt đầu ra giá. Người được ra giá cao nhất thì chứng minh người nọ được hoan nghênh nhất. Cũng chính là hoa khôi! Chỉ cần giao ra số tiền tương ứng thì vị mỹ nữ này có thể ở một đêm cùng ngươi... Yên tâm đi, người có thể đi ra bình chọn đều là hoàng hoa khuê nữ, tuyệt đối là vưu vật.

- Ra giá?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Còn tưởng rằng cần bình chọn gì đó, hóa ra chính là tiêu tiền mua đêm đầu của đối phương. Cái giá của người nào cao nhất thì người đó chính là hoa khôi! Khó trách chỗ này lại tương tự với phòng đấu giá, trên thực tế cũng là chỗ bán đấu giá, chỉ bất quá phòng đấu là đấu giá bảo vật, mà đây là giao dịch đặc thù mà thôi.

- Được rồi, công tử, đã tới phòng của ngươi, hy vọng ngươi có thể chọn ra hoa khôi như ý, cùng...

Rất nhanh đa đi tới phòng bao, nữ tử này cười quyến rũ một tiếng, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Gian phòng này khác với phòng đấu giá, rất là sang trọng, tất cả đều mang theo mùi phấn sáp, đỏ tươi, tựa như động phòng sau hôn lễ vậy.

Nhiếp Vân đi tới nơi này cũng không phải là vì tìm nữ nhân cho nên cũng không có hứng thú nhìn lâu. Thiên nhãn vận chuyển, xuyên thấu qua vách tường nhìn qua chỗ bên cạnh.

Mới vừa rồi hắn cố ý chỉ gian phòng này, cũng là bởi vì Đan Thần Chúa Tể thì ở ngay bên cạnh.

- Lão già này...

Đối phương vì che giấu thân phận cho nên cũng không có bố trí phong ấn lợi hại gì. Trong nháy mắt Nhiếp Vân đã nhìn thấu vách tường, thấy được hành động của đối phương, đồng thời lập tức im lặng không nói gì.

Lão già này lúc này lại đang cùng hai nữ nhân chinh chiến, ngang dọc sa trường, hung mãnh vô cùng.

Vốn tưởng rằng người này đi tới nơi này chỉ là vì ngụy trang ẩn nấp, thế nhưng lúc này nhìn thấy cái này lại khiến cho hắn không nhịn được có chút hoài nghi. Có phải lão già này thực sự tới đây để ẩn nấp hay không, hay là vì cái kia?

Cũng không phải là không có khả năng a!

------oOo------

Chương 2449: Chọn hoa khôi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thực lực cường giả Chúa Tể đạt tới đỉnh phong, không có theo

đuổi lực lượng và quyền lợi, có những thứ ham mê khác cũng là chuyện rất bình thường.

- Một lần hai người, tại sao ngươi không đi chết đi a?

Thấy một màn chán ghét như vậy, Nhiếp Vân không muốn nhìn lâu. Cho nên không thể làm gì khác hơn là quay đầu đi, cân nhắc xem có phải mình nên lập tức bắt lại người này hay không.

Trong lúc đang suy nghĩ thì đã nghe được phía trước phòng bao vang vọng thanh âm, lập tức có mấy nữ tử chậm rãi đi ra.

Bình chọn hoa khôi bắt đầu.

- Chờ một lát a, bắt đầu bình chọn hoa khôi, người này sẽ phải mặc y phục cho tử tế, đến lúc đó ở bắt hắn là được.

Do dự một chút, Nhiếp Vân cũng không vội vã xuất thủ.

Bất kể nói thế nào đối phương đều là cường giả Chúa Tể, bắt lại ở kỹ viện quả thực không tốt lắm, dù thế nào cũng phải chờ đối phương mặc y phục vào rồi lại nói.

Mặc dù không vội vã động thủ, thế nhưng hắn cũng không có nhàn rỗi, đo đạc mấy bước ở trong phòng. Sau đó tinh thần khẽ động một cái, Thiên Tâm Đằng từ dưới chân lan tràn ra ngoài, dọc theo vách tường chậm rãi vọt ra ngoài,. Trong nháy mắt đã bao phủ nghiệm ngặt căn phòng bên cạnh này.

Lúc này Đan Thần Chúa Tể đang một rồng chiến hai phượng quên hết tất cả, căn bản không biết mình đã bị bao vây.

- Mấy vị này đều là mỹ nhân của Linh Tú tộc, mỗi một vị giá khởi đầu đều là một vạn Hỗn Độn tinh thạch! Nếu các vị nhìn trúng ai thì có thể báo danh hào, sau đó có thể tăng giá. Đương nhiên, nếu như tiền bạc dư thừa, lại vừa ý những mỹ nữ khác thì cũng có thể tăng giá cho người khác. Không ai cản ngươi thì có thể hưởng thụ được bữa tiệc lớn a.

Nhiếp Vân vừa mới bố trí xong Thiên Tâm Đằng thì đã nghe được

phía trước phòng bao có một đạo thanh âm to lớn vang lên.

- Ha ha, nói đúng, nhiều mỹ nữ như vậy, ta cũng coi trọng. Ta muốn mua lại toàn bộ, tối nay mở từng cái a.

- Mở từng người sao? Ngươi có thể lực này sao? Đừng có nói rất hay, đến lúc đó lại không dùng được nha.

- Ngươi nói ai vậy? Ta mà không dùng được, ta mà không dùng được thì làm sao mẫu thân của ngươi có thể sinh ra ngươi chứ?

Nghe thấy câu này, bên trong đại sảnh liên tục vang lên tiếng cười dâm tục.

Có thể tới được đây, phần lớn đều là kẻ háo sắc, đương nhiên khi nói chuyện sẽ rất khó nghe.

- Những người này quả nhiên đều là Linh Tú tộc... Lá gan Thúy Hương lâu của này thật là lớn...

Nghe mấy câu này, Nhiếp Vân nghe không lọt tai. Hắn ngẩng đầu nhìn sang mấy mỹ nữ chờ đợi bình chọn phía trước, vừa nhìn một cái, hai hàng lông mày đã nhíu lại.

Mặc dù hắn chưa từng thấy qua nữ nhân Linh Tú tộc, thế nhưng những nữ tử trước mắt này mỗi một người linh khí dư thừa, nhìn thể chất đã biết rõ, quả thực là lô đỉnh tuyệt hảo. Sợ rằng nữ tử trước kia nói không sai, những người này đều là nữ tử của Linh Tú tộc.

Dám bắt nữ nhân của Linh Tú tộc, chẳng lẽ Thúy Hương lâu này không sợ Tú Linh đại đế kia sao?

- Có Chúa Tể hàng lâm...

Đang cảm khái thì đột nhiên đã cảm ứng được cái gì đó. Hai hàng lông mày của Nhiếp Vân giương lên, chợt đứng thẳng người lên.

Phía trên bầu trời có một đạo khí tức mạnh mẽ lan tràn, giống như ngân hà, còn chưa tới trước mắt thì Nhiếp Vân đã cảm giác được,

là có Chúa Tể khác đi tới.

Trọng Đồng Chúa Tể hắn đã gặp qua một lần, tuyệt đối không phải có khí tức này. Lúc này lại đột nhiên xuất hiện một vị Chúa Tể chạy tới nơi này là muốn làm gì chứ?

Chẳng lẽ Đan Thần Chúa Tể đã nhìn ra hắn tới, cho nên bố trí thủ đoạn dẫn hắn vào rọ. Sau đó lại triệu tập mấy vị Chúa Tể liên hợp xuất thủ đối phó hay sao?

Nhiếp Vân lắc đầu một cái.

Đây là chuyện không thể nào, trước tiên không nói Đan Thần Chúa Tể có loại thủ đoạn này hay không. Cho dù có, nhất định cũng sẽ không có lá gan này.

Dù sao lúc ở Đan Thần cốc, bốn vị Chúa Tể ỷ vào địa lợi cũng thiếu chút nữa bị hắn giết, ở địa bàn người khác. Sao có thể gây ra sóng gió được chứ.

Quay đầu nhìn về phía Đan Thần Chúa Tể bên cạnh. Dường như đối phương cũng đã phát hiện ra cỗ khí tức này, trên mặt người này lập tức lộ ra vẻ cảnh giác ý, vội vàng dừng chiến đấu, thân thể nhoáng một cái đã mặt một bộ y phục lên trên người.

- Ha ha, Tú Linh đại đế quang lâm Trọng Đồng thành mà ta lại không biết, quả thực là tin tức không linh thông, có chút thất lễ a!

Ngay sau đó có một tiếng cười to vang lên, lại có một đạo khí tức huy hoàng hàng lâm.

- Trọng Đồng Chúa Tể!

Cổ khí tức này vừa mới xuất hiện thì Nhiếp Vân đã biết, Trọng Đồng Chúa Tể đã xuất hiện.

Hắn vốn định thần không biết quỷ không hay bắt đi Đan Thần Chúa Tể, thế nhưng không ngờ tới hai đại Chúa Tể lại đột nhiên xuất hiện, khiến cho trong lòng hắn có chút buồn bực.

Bất quá trước tiên nhìn xem bọn họ muốn làm gì, nếu như quả thật tương ngăn cản mình, vậy hắn cũng không ngại dạy cho bọn hắn một bài học.

Luyện hóa Hỗn Độn Hồng Liên và cổ thuyền, Chúa Tể đối với hắn mà nói đã không có bất kỳ uy hiếp gì nữa.

- Không biết? Ta thấy ngươi đang một mực chờ ta a! Bây giờ ta đã tới, còn không đem tộc nhân của ta thả ra?

Một tiếng quát lạnh vang lên. Là một giọng nữ, mang ý tứ như lửa giận thiêu đốt.

- Tú Linh đại đế...

Nghe thấy thanh âm và lời giới thiệu của Trọng Đồng Chúa Tể, Nhiếp Vân đã biết rõ người tới là ai. Nhìn xuyên qua vách tường nhìn lên, chỉ thấy có một nữ tử nhìn chừng hai mươi tuổi, đang trôi lơ lửng trên không trung. Y phục màu trắng tung bay, vô luận là dung mạo hay là khí chất đều rất bất phàm, cực kỳ xuất trần thoát tục.

Nếu nói riêng về dung mạo. Nữ tử này so với sư phụ Bách Hoa ban đầu của Lạc Khuynh Thành cũng chỉ có mạnh hơn chứ không kém, khí chất còn hơn một bậc.

Không nghĩ tới vương giả vô thượng của Linh Tú tộc. Tú Linh đại đế lại là một vị nữ tử xinh đẹp như vậy.

Quay đầu nhìn về phía Trọng Đồng Chúa Tể, lúc này hắn cũng đã tới trước mặt, đứng đối diện với Tú Linh đại đế. Một đôi trọng đồng lóe lên, mang theo nụ cười:

- Tú Linh đại đế nói cái gì vậy? Chuyện tộc nhân của ngươi quả thực ta còn không biết a. Nếu như biết, quyết không cho phép bọn họ làm như vậy! Yên tâm đi, ta sẽ lập tức điều tra, để cho các nàng trở về!

- Hừ, bớt ở chỗ này giả mù sa mưa đi. Chúng ta đều là Chúa Tể, ngươi có tính toán gì chẳng lẽ còn cho rằng ta không biết hay sao?

Vẻ mặt Tú Linh đại đế tràn ngập chán ghét.

------oOo------

Chương 2450: Tú Linh đại đế

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Xem ra Tú Linh đại đế rất có thành kiến đối với ta a. Đã như vậy, không bằng như vậy đi. Ta đã thiết yến ở đây, hy vọng đại đế có thể nể mặt, tới uống một chén.

- Không cần! Người của ta cũng không cần ngươi mang tới, để ta tự mình tới!

Không để ý tới đối phương nói lời xin lỗi, bàn tay trắng nõn như ngọc của Tú Linh đại đế chợt chộp xuống phía dưới.

Ầm!

Một trận đất rung núi chuyển, phòng ốc cao lớn của Thúy Hương lâu nhất thời sụp đổ, sau đó mấy nữ tử tộc nhân Linh Tú tộc đã bị nàng lăng không chộp một trảo, thu vào trong một cái pháp bảo không gian.

- Xem ra mấy người này quả thực là người của Linh Tú tộc, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Thấy hành động này của nàng, lúc này tới phiên Nhiếp Vân kỳ quái.

Chuyện Tú Linh đại đế bao che tộc nhân. cơ hồ tất cả mọi người đều biết, Thúy Hương lâu lại làm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Vì một chút tiền mà không muốn sống sao? Hắn không tin sẽ có người ngu xuẩn như vậy.

- Là chiến đấu cấp bậc Chúa Tể, chạy mau a.

- Tú Linh đại đế đích thân đến, xong rồi..

- Mấy người này rốt cuộc là ai? Làm sao lại có thể để cho Tú Linh đại đế tự mình xuất thủ được chứ?

- Ta cũng không biết a, bây giờ chạy trốn trước rồi hãy nói.

Tú Linh đại đế vừa mới ra tay đã lập tức chấn nhiếp tất cả mọi người, tất cả tu sĩ vốn hứng thú bừng bừng nào còn nhớ tới hưởng thụ nữa chữ? Cả đám kêu thảm rồi xoay người chạy trốn.

Vị Chúa Tể trước mắt này bao che tộc nhân như vậy, nếu như để cho nàng biết, mọi người đang định làm nhục tộc nhân của nàng, như vậy nàng còn không giết tất cả bọn họ hay sao.

- Một đám bại hoại trong tu sĩ, giữ lại các ngươi sẽ biết gieo họa cho nhiều người hơn mà thôi. Toàn bộ đều chết hết đi!

Thấy mọi người phía dưới giống như con ruồi chạy loạn, Tú Linh đại đế nhướng mày, trong trong ánh mắt tràn ngập vẻ chán ghét nồng đậm, miệng quát lạnh một tiếng, cổ tay khẽ lật, lần nữa vỗ tới.

Lần này, không phải là bắt người, mà là sát chiêu. Bàn tay còn không có đánh xuống thì lực lượng đã tạo thành cơn lốc, mang theo ý tứ hủy diệt. Mọi người đang chạy trốn vừa mới tiếp xúc với chưởng phong thì sắc mặt lập tức thay đổi, thân thể phồng lên, nổ thành từng đống thịt vụn.

Có thể tới kỹ viện đi dạo, thực lực cũng không cao bao nhiêu. Mạnh nhất bất quá cũng chỉ là Kim Giáp tướng, sao có thể chống đỡ được công kích của Chúa Tể chứ? Trong lúc nhất thời tiếng kêu thảm vang vọng liên miên, nơi vốn tới tìm mua vui lại biến thành địa ngục trong nhân gian.

- Tú Linh đại đế đừng tức giận như vậy a. Chúng ta có lời gì có thể từ từ nói, chẳng qua bọn họ chỉ là người bình thường mà thôi, cần gì phải ra tay với bọn họ chứ?

Trọng Đồng Chúa Tể thấy nàng vừa ra tay đã hung ác như thế, không tính giữ lại một người sống nào. Hai hàng lông mày nhướng

lên, tay áo vung lên, ngăn cản công kích của đối phương.

Bất kể nói như thế nào thì nơi này cũng là Trọng Đồng thành, hang ổ của hắn, nếu như để mặc cho đối phương không chút kiêng kỵ công kích như vậy. Khi đó hắn cũng không cần mặt mũi nữa.

- Sao nào? Ngươi muốn che chở cho những người này?

Tú Linh đại đế hừ lạnh một tiếng.

- Ngươi nói đi đâu vậy, ta làm vậy là lo lắng cho ngươi a. Những người này đều là người bình thường, ra tay với bọn họ, đối với danh tiếng của ngươi sẽ có ảnh hưởng rất lớn!

Trọng Đồng Chúa Tể cười nói.

- Trọng Đồng Chúa Tể có tiết khí thật cao a! Như vậy có phải ta nên đa tạ ngươi hay không?

Trong thanh âm của Tú Linh đại đế tràn ngập vẻ châm chọc:

- Đừng cho là ta không biết, ngươi hẹn ta đi ra nhiều lần như vậy, ta lại mặc kệ, cho nên lúc này mới ra hạ chiêu này. Để cho người của ngươi bắt đệ tử của ta đi, ép ta hiện thân! Nếu làm cũng đã làm rồi thì cần gì phải giả mù sa mưa như vậy chứ?

- Cái này...

Sắc mặt Trọng Đồng Chúa Tể đỏ lên, nói:

- Xem ra đại đế đối với ta có hiểu nhầm rất sâu a. Mặc dù ta có tình ý đối với ngươi, thế nhưng cũng không đến nỗi làm như vậy a. Ngươi đã hiểu lầm ta rồi.

- Ách...

Nghe lời nói của hai người vào trong tai, Nhiếp Vân có chút im lặng.

Hóa ra vị Trọng Đồng Chúa Tể này đang đeo đuổi vị Tú Linh đại đế này, như vậy, tất cả mọi chuyện đều có thể nói xuôi được.

Chuyện bắt Linh Tú tộc nhân, cho dù không phải là Trọng Đồng Chúa Tể làm thì nhất định cũng sẽ có liên quan tới hắn. Nếu không, cho Thúy Hương lâu có mười lá gan thì cũng không dám trắng trợn bán đấu giá Linh Tú tộc tộc nhân như vậy a! Người này... Quả thực là không biết tình cảm hay là đầu óc ngu ngốc. Ngươi muốn theo đuổi người ta mà lại làm trò như vậy. Cho dù có bức người ta ra được thì hảo cảm cũng sẽ hoàn toàn mất đi. Dưới tình huống này, nào còn có hy vọng gì nữa chứ?

- Nhầm hay không trong lòng ngươi tự biết! Những người này ta nhất định phải giết chết. Nếu như ngươi ngăn cản, ta sẽ không ngại chiến đấu một trận với ngươi, ta cũng muốn nhìn một chút, rốt cuộc là thủ đoạn của ngươi nhiều hay là thực lực của ta mạnh!

Cười lạnh một tiếng, Tú Linh đại đế không để ý tới Trọng Đồng Chúa Tể nữa mà bàn tay khẽ lộn một cái, lần nữa đánh xuống.

Ầm!

Không khí nổ tung, mặt đất sụp đổ, công kích còn chưa tới trước mắt thì vô số kiến trúc của Thúy Hương lâu đã biến thành phấn vụn toàn bộ.

Trọng Đồng Chúa Tể thấy nàng quả quyết như vậy, không tiếc chiến đấu với hắn. Hắn sững sờ ở tại chỗ, không biết nên xuất thủ hay không nên.

Ra tay sao? Sẽ chỉ làm cho đối phương càng ghét hắn hơn. Không ra tay, mắt thấy Thúy Hương lâu bị diệt, hắn sẽ mất hết mặt mũi.

- Đáng hận a, ẩn nấp ở đây cũng không yên lành. Hai người các ngươi thì không thể đổi một nơi khác giày vò hay sao.

Trong lúc Trọng Đồng Chúa Tể không biết có nên xuất thủ hay không thì Đan Thần

Chúa Tể ở phía dưới đã sắp phát điên rồi.

Hắn ẩn nấp ở chỗ này, cũng không có nói cho ai chính là bởi vì sợ

bị Nhiếp Vân đuổi theo. Vốn hắn tưởng rằng mình đã ẩn giấu rất khá, cho dù là ai cũng không có phát hiện ra được. Thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới lại gặp phải chuyện này.

Quả thực là nằm cũng trúng thương a!

Lần này, không bại lộ thực lực Chúa Tể, nhất định sẽ bị Tú Linh đại đế đánh chết tươi. Thế nhưng một khi bại lộ... Nhiếp Vân rất có thể sẽ trực tiếp đuổi tới, kế hoạch ẩn thân sẽ xôi hỏng bỏng không. Xuất hiện chuyện như vậy, quả thật khiến cho hắn im lặng một phen.

------oOo------

Chương 2451: Có chuyện muốn nhờ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất quá, bây giờ có nghĩ những chuyện này cũng vô dụng, nếu không bại lộ sẽ càng thêm phiền toái. Vì vậy Đan Thần Chúa Tể không thể làm gì khác hơn là bàn tay lật một cái, nghênh đón công kích của Tú Linh đại đế trên không trung.

Ầm!

Công kích của hai đại Chúa Tể đụng nhau ở giữa không trung rồi biến mất, bất quá lúc này Thúy Hương lâu cũng hoàn toàn thay đổi, trên cơ bản so với bị hủy diệt cũng không sai biệt lắm.

- Đan Thần Chúa Tể? Sao ngươi lại ở nơi này?

Hắn vừa ra tay đã lập tức bại lộ thân phận, mặc dù dung mạo đã thay đổi, nhưng mà lực lượng và khí tức linh hồn thì lại không có cách nào sửa đổi. Hai người Trọng Đồng Chúa Tể, Tú Linh đại đế nhất thời nhận ra, tất cả đều sửng sốt.

Đường đường là Đan Thần Chúa Tể sao lại xuất hiện ở kỹ viện... Chuyện này không khỏi quá cổ quái a! Nhất là bên cạnh hắn còn có hai nữ tử đang run run, toàn thân trần truồng, trần như nhộng...

Nhìn thấy hình ảnh này, hai vị Chúa Tể đều cảm thấy có chút sắp phát điên rồi.

Đan Thần Chúa Tể chơi bời ở kỹ viện?

Ta không nhìn lầm đó chứ!

Đối với bọn họ mà nói, loại trùng kích thị giác này so với Nhiếp Vân còn nghiêm trọng hơn nhiều. Dù sao, Nhiếp Vân đã biết hang ổ của Đan Thần Chúa Tể bị hủy. Đối phương trốn tới đây có thể là né tránh. Mà hai người này đối với chuyện này cũng không biết, cho nên thấy một màn này, tất cả đều cảm thấy nhìn nhầm.

- Sao ta ở nơi này, ta... Vừa vặn đi ngang qua. Các ngươi đi tới nơi khác đánh nahu đi, tại sao lại là nơi này cơ chứ?

Đan Thần Chúa Tể sắp phát khóc.

Không ngờ đi chơi bời cũng bị hai đại Chúa Tể bắt hiện hình..

- Đi ngang qua? Đi ngang qua kỹ viện?

Kinh ngạc chỉ trong nháy mắt, Tú Linh đại đế lại lần nữa tràn ngập lạnh lẽo:

- Nếu như Đan Thần Chúa Tể chẳng qua chỉ đi ngang qua, như vậy hai nữ tử trần truồng này là cái gì? Đường đường là Chúa Tể đại nhân mà lại làm loại chuyện xấu xa này, quả thật là mất mặt xấu hổ!

- Ngươi...

Đan Thần Chúa Tể thiếu chút tức giận mà bạo phát. Hắn muốn phải phản bác đôi câu, thế nhưng lại không phải nói cái gì.

Chuyện như vậy càng nói càng đen, so với việc nói nhiều còn không bằng không nói thì hơn!

Hắc lắc đầu một cái, nói:

- Hôm nay ta còn có việc, ta cáo từ trước, Trọng Đồng Chúa Tể, sau này có cơ hội ta sẽ mời ngươi uống rượu!

Nói xong thân thể hắn búng một cái, đã muốn chạy trốn.

Lúc này bại lộ thân phận, trong lòng hắn ngửi được cảm giác nguy hiểm, cho nên đâu có thể tiếp tục lưu lại nơi này. Nếu như ở lại rất có thể sẽ bị Nhiếp Vân bắt lại, cho nên hắn nào dám nói nhiều chứ?

- Hắc hắc. Muốn đi? Ở đi, ta chuẩn bị đã lâu rồi a.

Thấy hắn muốn chạy trốn, Nhiếp Vân sao có thể để cho hắn như nguyện chứ? Hắn khẽ cười một tiếng, Thiên Tâm Đằng lập tức hiển lộ ra, trong nháy mắt đã bao phủ đối phương vào bên trong, chắc chắn giống như buộc bánh chưng vậy.

- Nhiếp Vân... A... Sao ngươi lại ở nơi này... Không thể nào...

Không nghĩ tới Nhiếp Vân đã sớm đến, hơn nữa lại còn ở sát bên cạnh mình, Đan Thần Chúa Tể thiếu chút nữa đã bất tỉnh. Hắn liều mạng giãy giụa, muốn tránh thoát khỏi vòng vây của Thiên Tâm Đằng, thế nhưng lại phát hiện ra những dây leo này lại vững chắc như thần binh Chúa Tể vậy, căn bản không trốn thoát được.

- Bây giờ biết thì đã chậm, thu!

Lười nói nhiều, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động một cái, Đan Thần Chúa Tể nhất thời đã bị bắt vào trong Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình, ngay sau đó đã bị chuyển tới Nạp Vật thế giới.

Người này trước mắt còn có tác dụng, còn phải từ trong miệng hắn ta hỏi ra chuyện Hư Vô Giới, tạm thời không thể giết.

- Ha ha!

Bắt đi Đan Thần Chúa Tể, thân thể rất cao của Nhiếp Vân đứng lên, vách tường chung quanh cũng không chịu nổi được nữa mà vỡ vụn sụp đổ. Thúy Hương lâu mới vừa rồi còn sang trọng vô cùng, lúc này đã hoàn toàn biến thành phế tích.

- Nhiếp Vân Chúa Tể...

Bốn con mắt của đám người Trọng Đồng Chúa Tể đồng thời co rụt lại.

Thiếu niên trước mắt này hắn đã tận mắt nhìn thấy, tạo ra áp lực cho hắn quả thực quá lớn. Đây chính là một cơn ác mộng a, sao lại chạy tới đây mà hắn không biết?

Chẳng lẽ giống như... Đan Thần Chúa Tể vậy, cũng tới chơi bời?

- Nếu như ta đoán không lầm, ngươi chính là Nhiếp Vân Chúa Tể gần đây như mặt trời ban trưa a!

Tú Linh đại đế sững sờ, ngay sau đó đã hiểu ra. Người có thể đơn giản bắt đi Đan Thần Chúa Tể như vậy, thủ đoạn nắm bắt thời cơ hoàn mỹ không tỳ vết như thế. Sợ rằng cũng chỉ có người được xưng là đệ nhất Chúa Tể Nhiếp Vân mà thôi.

- Nhiếp Vân nghe tiếng Tú Linh đại đế đã lâu, hôm nay vừa gặp quả nhiên là bất phàm!

Nhiếp Vân ôm quyền, tiếp đó lại quay đầu nhìn về phía Trọng Đồng Chúa Tể, nói:

- Trọng Đồng Chúa Tể, chúng ta lại gặp mặt rồi. Ta mượn địa bàn của ngươi dùng một chút, ngươi sẽ không để tâm đó chứ!

- Sẽ không! Dĩ nhiên là không rồi!

Trọng Đồng Chúa Tể đâu còn dám ra vẻ Chúa Tể nữa chứ, lập tức vội vàng gật đầu.

- Ta và Đan Thần Chúa Tể có chút ân oán cá nhân, lần này tới đây là đặc biệt bắt hắn, bây giờ người đã bắt được, như vậy ta xin cáo từ!

Thân thể Nhiếp Vân tung bay, định rời khỏi nơi này.

Mục đích lặng lẽ tới đây chính là vì Đan Thần Chúa Tể, hiện tại gia

hỏa này bị bắt, cũng nên đi.

- Nhiếp Vân Chúa Tể xin dừng bước, ngươi đã đi tới Trọng Đồng thành, không bằng ở lại chỗ này của ta uống mấy chén rồi hãy đi...

Trọng Đồng Chúa Tể vội nói.

Lúc này chính là cơ hội tốt kéo quan hệ với Nhiếp Vân a, nếu như đối phương thỏa mãn. Như vậy trong hàng Chúa Tể hắn không cần sợ người nào nữa!

Kỳ thực hắn theo đuổi Tú Linh đại đế cũng không phải là bởi vì thích. Dù sao, đạt tới loại thân phận như bọn họ, muốn mỹ nhân, tuyệt đối sẽ có vô số người ngã gục trước mặt. Sở dĩ làm như vậy là vì một khi bọn họ kết thành bạn lữ, địa vị trong đám Chúa Tể sẽ cao hơn. Khi đó không ai dám chọc vào bọn hắn nữa.

Nhưng mà cho dù là hai người bọn họ cộng lại so ra vẫn kém vị trước mắt Nhiếp Vân này a!

Nhìn đối phương bắt đi Đan Thần Chúa Tể, nhẹ nhàng thoải mái. Như vậy mình gặp phải hắn nhất định cũng sẽ không kiên trì được bao lâu. Nếu như có thể kéo quan hệ, như vậy so với đạo lữ còn mạnh hơn.

- Không cần, ta còn có việc phải làm, ta cáo từ trước!

Nhiếp Vân đâu có tâm tình nhàn nhã uống rượu. Thân thể hắn nhoáng lên một cái đã ra khỏi Trọng Đồng thành, bắng thẳng ra phía ngoài.

------oOo------

Chương 2452: Đan Thần Chúa Tể tan vỡ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân Chúa Tể!

Vừa mới đi không xa thì lại có một tiếng gọi vang lên, hắn quay đầu nhìn lại thì đã thấy Tú Linh đại đế đang đuổi tới. Mái tóc dài phấp phới trong gió, xinh đẹp vô cùng.

- Ồ? Không biết Tú Linh đại đế tìm ta là có chuyện gì?

Nhiếp Vân dừng lại.

Hắn và nữ nhân này cũng chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, đối phương lại sốt ruột đuổi theo như vậy, nhất định đã có chuyện gì đó.

- Nhiếp Vân Chúa Tể thứ lỗi, quả thực ta có chuyện muốn nhờ.

Linh Tú Chúa Tể do dự một chút rồi nói.

- Xấu hổ quá, ta còn có việc, tạm thời không muốn chọc vào những phiền toái khác, vì vậy… Cáo từ!

Nhiếp Vân khoát tay, thân thể búng một cái, lại tiếp tục bay về phía trước.

Nữ tử này mới lần đầu tiên gặp mặt, hắn cũng không phải là đấng cứu thế, có chuyện gì hay không có liên quan tới hắn cái rắm!

Sưu!

Nhiếp Vân đáp xuống một cái sơn cốc.

Lời trước đó nói với Tú Linh đại đế cũng không sai, bây giờ căn bản hắn không có tinh lực chọc vào những chuyện khác. Đầu tiên là phải giải quyết Đan Thần Chúa Tể, tìm được Hư Không giới.

Tinh thần quét mắt một vòng, phát hiện ra không ai đi theo, thân thể nhoáng một cái đã tiến vào Nạp Vật thế giới.

- Đan Thần Chúa Tể, chúng ta lại gặp mặt rồi!

Xuất hiện ở trước mặt Đan Thần Chúa Tể, Nhiếp Vân nói.

- Không sai, chúng ta lại gặp mặt. Ngươi có thể khám phá ra hành

tung của ta, hơn nữa đi tới tìm mà ta lại không biết gì cả. Thủ đoạn này ta còn xa mới bằng, lần này ta nhận thua.

Đan Thần Chúa Tể biết lần này trốn không thoát cho nên cũng rất là thành thật.

- Nhận thua?

Nhiếp Vân nhếch mép:

- Ngươi cảm thấy chỉ có nhận thua là xong sao?

- Nếu không thì thế nào? Đừng tưởng rằng ta chạy trốn chính là sợ ngươi. Chỉ là ta không nỡ dùng cơ hội mà cường giả Phong vương cho ta mà thôi. Nếu như ép ta, cùng lắm thì ngọc đá cùng tan!

Đan Thần Chúa Tể cười lạnh.

- Thật không? Vậy ngươi cứ thử một chút, nếu như ngươi gọi được Hỗn Độn vương tới. Như vậy có giết ta cũng không có sao!

Nhiếp Vân nói.

Xem ra người này còn không biết mình đã rơi vào Nạp Vật thế giới. Ở trong cái thế giới này, cho dù cường giả Phong vương tự mình tới đây thì cũng không có bất kỳ tác dụng nào!

Lại nói, ở chỗ này không được hắn cho phép. Tin tức căn bản sẽ không truyền ra được. Kêu gọi cường giả Phong vương, chẳng qua chỉ là suy nghĩ của đối phương mà thôi. Ở trong mắt hắn, chẳng khác gì nằm mơ.

- Đây là ngươi tự mình tìm chết.

Đan Thần Chúa Tể không nghĩ tới người trước mắt này ngay cả cường giả Phong vương cũng không sợ hai. Cổ tay hắn khẽ lật một cái, một cái ngọc bài đặc thù đã bị hắn bóp nát ở trong lòng bàn tay.

Ban đầu hắn đã hoàn thành một lần nội dung Hỗn Độn Vương Phù

lệnh. Lấy được một lần cơ hội. Cơ hội hắn luôn không dùng, mà nó cũng chính là dùng ngọc bài này để liên lạc với Hỗn Độn vương.

Rắc rắc!

Thấy dáng vẻ bình tĩnh của đối phương. Hắn biết nếu không sử dụng nữa sợ rằng sẽ không còn cơ hội, hắn giơ tay lên bóp vỡ ngọc bài.

Ông!

Một đạo tin tức lập tức bay lên trên không. Bất quá còn không bay được bao xa thì đã thấy Nhiếp Vân đánh ra một chiêu. Đạo tin tức này lập tức bị hắn cố định ở trên đầu ngón tay, không ngừng giãy giụa, giống như con rắn đang vặn vẹo vậy.

- Ngươi... Ngươi lại có thể ngăn cản đưa tin cho cường giả Phong vương? Chuyện này là không thể nào...

Đan Thần Chúa Tể run rẩy không thôi. Hắn bị dọa sợ đến mức hai con ngươi sắp rớt xuống mặt đất.

Ngọc bài này chính là Hỗn Độn vương tự mình đưa cho hắn, mang theo ý niệm và uy thế của cường giả Phong vương. Có thể xuyên qua bất kỳ trận pháp, cấm chế nào. Làm sao có thể bị đối phương bắt lại chứ? Hơn nữa còn sống chết cũng không trốn thoát... Điều này sao có thể?

- Diệt!

Khi hắn khiếp sợ còn chưa có kết thúc thì đã thấy Nhiếp Vân trước mắt có hành động, bàn tay nhẹ nhàng hợp lại.

Phanh phanh!

Tin tức ý niệm từ bên trong ngọc bài truyền ra ngoài đã bị một chưởng vỗ nát, hoàn toàn biến mất.

- Cái này... Cái này... Ta muốn ngươi chết!

Thấy tin tức bị đối phương đán nát, cái gì cũng không lưu lại, không có biện pháp truyền ra ngoài. Đan Thần Chúa Tể như phát điên, miệng gào thét một tiếng, bàn tay chợt run lên, tám khỏa đan dược lập tức bay ra, biến thành tám vị dũng sĩ kim giáp, gào thét đánh về phía Nhiếp Vân.

Đây là lá bài tẩy sau cùng của hắn, vẩy đan thành ninh!

Tám khỏa đan dược này là dược vật cấp bậc cao nhất do hắn tốn vô số tài liệu luyện chế mà thành. Nay cả đối với cường giả Chúa Tể cũng có trợ giúp rất lớn. Cho dù là hắn cũng không dám dùng, bây giờ những đan dược này đều đã diễn hóa ra linh trí của mình, có sức chiến đấu cực mạnh!

Tám khỏa đan dược tạo thành trận pháp, liên thủ công kích, lại phối hợp với bản

thân hắn. Hắn tự tin cho dù Nhiếp Vân thực lực mạnh mẽ hơn hắn, thế nhưng nhất định cũng sẽ tay chân luống cuống, không lo được cho bản thân mình!

Nghĩ tới đây, trong mắt hắn lóe lên một đạo quang mang tàn nhẫn. Cổ tay run lên, một món thần binh Chúa Tể xuất hiện ở trong lòng bàn tay, đang định xông qua phối hợp với tám khỏa đan dược công kích Nhiếp Vân thì thân thể trên không trung lảo đảo một cái, thiếu chút nữa đã rớt xuống.

Không phải là hắn phi hành không vững, mà là... Cảnh tượng trước mắt lại lần nữa gần như hù chết hắn.

Chỉ thấy tám khỏa đan dược của hắn biến thành tám dũng sĩ kim giáp, còn chưa đi tới trước mặt Nhiếp Vân thì đã bị một cỗ lực lượng đặc thù chèn ép. Tám khỏa đan dược lần nữa biến thành bộ dáng đan dược. Sưu một cái đã bị đối phương nuốt vào trong bụng!

Chuyện này... Chuyện này... Không phải là thật!

Đan Thần Chúa Tể sắp muốn khóc.

Tám khỏa đan dược này liên thủ, chiến thắng một vị Chúa Tể, thậm

chí là đánh chết cũng tuyệt đối vô cùng đơn giản. Sao còn chưa tới đến trước mặt đối phương thì đã trở về nguyên hình như vậy chứ?

Càng làm cho hắn không tiếp nhận được nổi là... Lại bị đối phương phục dụng!

Đây chính là đan dược mà ngay cả ta cũng nhịn ăn a... Phốc!

Thân thể Đan Thần Chúa Tể run rẩy, thoáng một cái đã phun ra máu tươi.

Tám khỏa đan dược đại biểu cho toàn bộ tâm huyết của hắn. Ở trong lòng hắn, trình độ trân quý thậm chí còn vượt qua cả cổ thuyền. Thế nhưng lúc này lại bị đối phương dùng một hơi nuốt trọn. Loại đả kích này, sao hắn có thể chịu được chứ?

------oOo------

Chương 2453: Đan Thần Chúa Tể tan vỡ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tại sao hắn lại có thể có được thực lực như thế, loại năng lực này quả thật không khác gì cường giả Phong vương.

Hai mắt đỏ hồng, dù thế nào Đan Thần Chúa Tể cũng không nghĩ ra được.

Thực lực như vậy quá là nghịch thiên, tuyệt đối có thể so với cường giả Phong vương, nếu như trước đó Nhiếp Vân có loại thủ đoạn này. Như vậy tuyệt đối sẽ không bị cổ thuyền đụng cho trọng thương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Cái này... Nơi này không phải là thế giới bình thường, chẳng lẽ đây chính là chỗ đặc thù của Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình sao?

Trong lòng kỳ quái không thôi, lúc này hắn mới phát hiện ra không gian chung quanh có chút dị thường.

Trước đó bị trực tiếp bắt vào, hắn cũng không nhìn kỹ, lúc này nhìn kỹ một chút mới phát giác ra được có chỗ không đúng. Nơi này mặc dù khiến cho người ta có cảm giác cũng là cấp bậc Chí Tôn vực, thế nhưng lại còn kém một tia. Không giống với bất kỳ đâu trong tam giới... Chẳng lẽ, đây là không gian bên trong Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình?

- Nhất định là vậy, Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình là pháp bảo của hắn, không gian bên trong cũng tương đương với bị hắn hoàn toàn nắm trong tay, cho nên mới xuất hiện loại hiện tượng này.

Ý thức được điểm này, lúc này Đan Thần Chúa Tể mới biết được đã có chuyện gì xảy ra, trong mắt tràn ngập hận ý. Thế nhưng hắn lại không thể làm gì khác hơn.

Nếu quả thật đúng như hắn đoán vậy, ở chỗ này, vị trước mắt này chính là vương giả vô thượng, coi như thực lực của hắn có mạnh hơn gấp mười lần thì nhất định cũng không có bất kỳ biện pháp nào!

- Nhiếp Vân, lần này ta nhậ thua. Ngươi muốn hỏi cái gì thì nói thẳng, ta có thể đem ngươi tới Hư Không giới, bất quá... Ngươi phải bảo đảm không giết ta!

Biết rõ tình huống lúc này, Đan Thần Chúa Tể biết rõ nếu như tiếp tục phản kháng chẳng qua cũng chỉ là giãy giụa vô vị mà thôi. Vì vậy lúc này hắn dứng lại, miệng hừ lạnh một tiếng.

- Bảo đảm không giết ngươi? Ngươi cảm thấy bây giờ ngươi có tư cách nói điều kiện với ta sao?

Nhiếp Vân nuốt đan dược vào, cảm nhận thực lực lần nữa có tăng trưởng, trong mắt tràn ngập vẻ mừng rỡ. Hắn nhìn về phía đối phương, trong mắt mang theo nụ cười lạnh lẽo.

Chuyện có thể làm thì không từ tất cả thủ đoạn, chuyện không thể làm thì lập tức buông tay, đổi thành một loại thái độ khác. Đan Thần Chúa Tể này biến sắc mặt quả thực quá nhanh a.

- Chỉ có một mình ta biết chuyện Hư Không giới. Ngươi giết ta, tất

cả tin tức sẽ biến mất. Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta không có tư cách sao? Nếu như vậy thì ngươi có thể động thủ!

Haim ắt Đan Thần Chúa Tể lóng lánh, dựa vào tin tức trên người mà mở miệng, mang theo ngữ khí uy hiếp.

- Ngươi đã muốn chết như vậy... Vậy thì ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Đối với lời uy hiếp của hắn, Nhiếp Vân mặc kệ. Ngón tay khẽ điểm một cái, đầu ngón tay sinh ra một đoàn hỏa diễm. Đỏ ngầu như máu, mang theo lực lượng không gian hủy diệt, chậm rãi biến thành một đóa hoa sen. Dường như muốn nung khô cả linh hồn của người ta vậy.

Hỗn Độn Hồng Liên!

Hồng Liên đã bị hắn dùng để rèn luyện thân thể. Thế nhưng ở Nạp Vật thế giới, hắn hoàn toàn có thể lấy ra, tiến hành công kích đối với người khác.

Hỗn Độn hồng liên đáng sợ thế nào hắn đã tự mình trải qua, Chúa Tể cũng rất khó kháng cự. Có vật này trong tay, hắn không tin đối phương có thể chịu được.

Xèo xèo xèo!

Hồng Liên trong nháy mắt đã bao phủ lấy Đan Thần Chúa Tể, hỏa diễm nóng bỏng giống như thiêu đốt ở trên linh hồn của hắn, khiến cho toàn thân hắn không ngừng run rẩy.

- Hỗn Độn Hồng Liên... Trong thiên địa chỉ có một đám. Trong truyền thuyết đã bị A Dục Vương lấy đi, tại sao sẽ ở trong tay ngươi chứ?

Đan Thần Chúa Tể giật mình, vốn hắn là chỉ cho là Hồng liên trong tay của đối phương chỉ là hàng phế phẩm, không phải thật. Thế như vừa mới dính vào trên người thì hắn lập tức biết rõ. Đây chẳng những là thật, mà còn thật tới mức không thể thật hơn... Đám Hồng Liên này trong truyền thuyết đã bị A Dục Vương lấy được, luyện

chế thành binh khí... Tại sao lại ở trong tay hắn ta chứ?

Trong lòng có chút kỳ quái, thế nhưng hắn lại không có thời gian suy nghĩ nhiều. Sự đau đớn do Hỗn Độn hồng liên gây ra khiến cho hắn như đang ở tỏng tầng mười tám địa ngục. Không ngừng lăn lộn, thanh âm kêu thảm không dứt. tiếng gào khóc không ngừng vang lên.

Ban đầu Nhiếp Vân cũng không chịu nổi lực lượng của đóa hồng liên, huống chi là hắn!

- A... Ngươi muốn ta nói cái gì thì ta sẽ nói cái đó.

Chỉ kiên trì được mấy chục hô hấp, rốt cuộc hắn đã có chút không chịu nổi. Hắn điên cuồng gào thét, sắc mặt dưới hỏa diễm thiêu đốt tựa như sắt thép bị nung nóng vậy.

- Muốn ngươi nói gì sao? Ngươi suy nghĩ nhiều rồi. Ta không có định hỏi ngươi bất kỳ vấn đề gì nữa. Ngươi có thể không trả lời, lại nói... Không phải ngươi rất có cốt khí hay sao?

Nhiếp Vân lạnh nhạt nói.

- Ta...

Lúc này Đan Thần Chúa Tể mới nhớ tới, từ mới bắt đầu đến bây giờ, quả thực đối phương không có hỏi qua bất kỳ vấn đề gì, đối phương muốn biết chuyện Hư Không giới cũng là do hắn nói.

Chẳng lẽ... Thật sự muốn giết hắn hay sao?

Không muốn tìm Hư Không giới?

- Nhiếp Vân Chúa Tể, bỏ qua cho ta đi a. Ngươi muốn biết cái gì thì ta tuyệt đối không biết không nói, biết gì nói nấy. Ta còn có thể làm người hầu của ngươi, ngươi cũng biết tài nghệ đan dược của ta rất cao, ngươi muốn bảo ta luyện chế đan dược gì giúp ngươi ta cũng có thể làm, chỉ cần ngươi không giết ta...

Kiên trì được mười mấy hô hấp nữa, Đan Thần Chúa Tể không

chịu nổi, lần nữa điên cuồng hét lớn.

Hỗn Độn Hồng Liên là bảo vật mà ngay cả cường giả Phong vương cũng mơ ước, uy lực thế nào không cần phải nói. Cho dù hắn là cường giả Chúa Tể thì cũng không chịu được.

- Để cho ngươi luyện đan? Ngươi suy nghĩ nhiều rồi. Đối với luyện đan, thủ đoạn của ta cũng không thấp hơn ngươi!

Nhiếp Vân khoát tay nói.

Cũng không phải là hắn không muốn tìm Hư Không giới, mà là hắn muốn thừa dịp bây giờ hoàn toàn đả kích lòng tin của Đan Thần Chúa Tể.

Loại người như vậy không hoàn toàn nắm hắn vào trong lòng bàn tay. Như vậy cho dù hắn ta có nói ra chuyện về Hư Không giới thì nhất định cũng có thật có giả. Cho dù là đều là thật, chỉ cần có một chỗ không có nói rõ ràng thì chỉ sợ cũng sẽ có nguy hiểm rất lớn.

Cho nên, Nhiếp Vân mới tiếp tục xuất thủ, không chút lưu tình, khiến cho hắn ta từ trong ra ngoài, hoàn toàn tan vỡ.

------oOo------

Chương 2454: Trảm thi (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta van cầu ngươi, tha cho ta đi... Ta không dám đối phó với ngươi nữa.

Thấy đối phương thờ ơ, Đan Thần Chúa Tể cũng không kiên trì nổi nữa, hắn lại lần nữa điên cuồng hét lên.

Hỗn Độn hồng liên thiêu đốt đã khiến cho hắn không kiên trì nổi. Nếu như tiếp tục, cả người hắn cũng sẽ tan vỡ.

- Rất tốt, bây giờ ta hỏi ngươi cái gì thì ngươi nói cái đó. Tuy nhiên,

chỉ cần có một câu ta cảm thấy không đúng, ngươi sẽ tiếp tục bị Hỗn Độn hồng liên thiêu đốt. Mãi cho tới lúc chết mới thôi.

Thấy đối phương đã đạt đến cực hạn, thiêu đốt nữa thì nhất định sẽ phải chết không thể nghi ngờ, bàn tay của Nhiếp Vân vung lên. Nhiệt độ nóng bỏng của Hồng Liên giảm xuống, từ trên người Đan Thần Chúa Tể thoát đi. Bất quá, nó vẫn bao phủ đối phương vào bên trong, tùy thời đều có thể tiếp tục lan tràn ra.

- Ta tuyệt đối không biết không nói. Biết gì nói nấy.

Đan Thần Chúa Tể phục một cái, đã ngã xuống dưới đất, không có vẻ phách lối lúc trước nữa. Vẻ mặt uể oải, cả người giống như chó nhà có tang, lòng tin đã hoàn toàn mất đi.

- Vấn đề thứ nhất, chiếc cổ thuyền kia của ngươi tại sao lại có ý niệm cổ thi sống nhờ, rốt cuộc ngươi là ai? Có phải đã bị cổ thi bám vào người hay không?

Hai mắt của Nhiếp Vân như điện, nhìn qua đối phương rồi nói.

- Ta... Là nhân sĩ sinh trưởng ở Hỗn Độn Chí Tôn vực, cũng không có bị cổ thi phụ thể...

Nghe thấy hai chữ cổ thi, sắc mặt Đan Thần Chúa Tể lập tức biến sắc, vội vàng giải thích:

- Sở dĩ trên cổ thuyền có ý niệm này là... Bởi vì khi luyện chế chiếc cổ thuyền này ta đã dùng một món bảo vật!

- Bảo vật gì?

- Là một khỏa linh hồn Hỗn Độn vương thạch... Là ta ở phát hiện ra được ở một thế giới đặc thù cách Tà Nguyệt Chí Tôn vực không xa!

Đan Thần Chúa Tể nói.

- Thế giới đặc thù cách Tà Nguyệt Chí Tôn vực không xa lắm? Vị trí cụ thể thế nào?

Nhiếp Vân vội vàng hỏi.

- Ở trên vị trí này...

Tinh thần của Đan Thần Chúa Tể khẽ động một cái, đem địa điểm mình biết truyền tới Nhận lấy đạo ý niệm này, Nhiếp Vân nhìn một cái, hai hàng lông mày lập tức nhíu lại.

Chỗ này chính là thế giới đặc thù lần trước Kiền Huyết hoàng đế tiến vào, không nghĩ tới vị Đan Thần Chúa Tể này cũng đã từng đi vào.

- Ở nơi đó ta gặp được không ít cổ thi, linh hồn bị hắc tuyến đặc thù ăn mòn, ký sinh. Dưới tình huống bất đắc dĩ, ta cũng đành đạt thành hiệp nghị với nó. Ta đitìm linh hồn cung cấp thức ăn cho đạo hắc tuyến này. Nó không có ký sinh trên người ta nữa. Song phương hỗ trợ lẫn nhau. Dù sao, cho dù hắn ký sinh lên ta, chiếm đoạt xong thì cũng không thể hoàn toàn sống lại. Vẫn còn cần tiếp tục thôn phệ những sinh linh khác, ta làm như vậy, quả nhiên đã khiến cho nó động tâm. Khi đó ta cũng thuận lợi thoát khỏi không gian kia, trở lại Đan Thần cốc!

- Sau khi trở lại, ta không dám thay đổi ước định. Lập tức đem khỏa Hỗn Độn vương thạch kia luyện chế vào trên cổ thuyền. Chỉ cần chiến đấu cùng người ta, nhất định sẽ để cho nó mượn cơ hội ăn mòn linh hồn...

Đan Thần Chúa Tể giải thích.

- Bảo hổ lột da!

Nghe được những chuyện này của hắn. Nhiếp Vân không khỏi lắc đầu.

Làm như vậy không khác gì bảo hổ lột da, đạo hắc tuyến này vừa nhìn một cái đã biết không phải là thứ tốt lành gì. Giao dịch với nó, một khi để cho đối phương lớn lên, người thứ nhất bị ăn nhất định sẽ là hắn!

Bất quá, nhất định Đan Thần Chúa Tể cũng biết điểm này, cho nên

đặt ở trên cổ thuyền, thoạt nhìn là vì trợ giúp đối phương, thế nhưng trên thực tế lại sử dụng đại trận vây khốn nó.

- Nhiếp Vân Chúa Tể. Ta có thể bảo đảm, cho dù ta sợ chết, thế nhưng lại không có bị cổ thi phụ thể...

Giải thích xong, Đan Thần Chúa Tể vội nói.

- Được rồi. Làm thế nào Kiền Huyết lão tổ lại biết được chỗ đó? Chẳng lẽ là ngươi nói cho hắn?

Nhiếp Vân hỏi.

Kiền Huyết lão tổ cũng biết không gian đặc thù đó, hơn nữa cũng đã đi vào, lại mang ra Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình.

- Kiền Huyết lão tổ là một trong những Chúa Tể cùng ta luyện chế cổ thuyền này... Hai người chúng ta đồng thời tiến vào chỗ đó, chỉ bất quá hắn không dám tiến vào quá sâu. Mà ta vì khỏa linh hồn Hỗn Độn vương thạch kia cho nên mới đi quá sâu. Vì vậy mới trúng chiêu...

Đan Thần Chúa Tể đem tình huống ban đầu nói ra cặn kẽ một lần.

Nghe xong giải thích của hắn, Nhiếp Vân đã hiểu rõ.

Sau khi Kiền Huyết lão tổ tiến vào không gian đặc thù kia, phát hiện nơi này quá mức quỷ dị cho nên cũng không dám xâm nhập. Vì vậy mới không có bị hắc tuyến xâm nhập, thậm chí còn may mắn mang ra ngoài được Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình, Kiền Huyết lão tổ bởi vì dựa vào thực lực cho nên mới có tình huống về sau.

Nói như vậy, xem ra có rất nhiều chuyện cũng có thể nói xuôi được. Hóa ra tất cả mọi chuyện đều dính dáng tới không gian đặc thù kia.

- Chỗ này ngươi có biết đã có chuyện gì xảy ra hay không?

Nhiếp Vân hỏi.

- Ta cũng không biết, rốt cuộc những thi thể này từ nơi nào tới ta

cũng không biết, bất quá...

Nói đến đây Đan Thần Chúa Tể do dự một chút. Liếc mắt nhìn Nhiếp Vân một cái, dường như có lời không nói ra được.

- Bất quá cái gì?

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

- Bất quá... Ta nghe nói dường như có liên quan tới Tu La vương. Cụ thể là chuyện gì ta cũng không biết...

Đan Thần Chúa Tể vội nói.

Mắt liếc nhìn Nhiếp Vân, thấy đối phương không có nổi giận, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Rất hiển nhiên, hắn đã biết núi dựa lớn sau lưng người trước mắt này chính là Tu La vương.

- Có liên quan tới Tu La vương?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Kỳ thực trong lòng hắn cũng mơ mơ hồ hồ nghĩ tới nơi này rất có thể có liên quan tới đệ đệ, nhưng mà hắn vẫn không thể tin được mà thôi. Sau khi nghe đối phương xác nhận, hai nắm tay không khỏi siết chặt.

- Ta cũng chỉ nghe nói mà thôi. Những chuyện khác cũng không biết!

Đan Thần Chúa Tể vội nói.

- Được rồi, trước tiên không nói những chuyện này nữa. Ta hỏi ngươi chuyện thứ hai!

Không kể chỗ này có quan hệ với đệ đệ hay không, bây giờ hắn cũng không có cách nào đi hỏi. Vì vậy Nhiếp Vân lắc đầu một cái, nói tiếp:

- Dường như thực lực của ngươi so với những Chúa Tể khác còn cao hơn một chút, rốt cuộc là vì sao?

Nhiếp Vân có căn nguyên đại đạo chân chính, có Nạp Vật thế giới. Nhưng hắn không tin người trước mắt này cũng có những thứ này!

------oOo------

Chương 2455: Trảm thi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không có những thứ này, như vậy cũng chỉ giống như Chúa Tể bình thường vậy, lấy được Ngụy bản nguyên đại đạo mà thôi. Vì sao người này lại có thể có thực lực cường đại hơn những Chúa Tể không ít cơ chứ?

Nếu như không phải chính mắt thấy được, sợ rằng chisng Nhiếp Vân cũng không thể tin được.

Sợ rằng người này cũng đã tnwfg nhận được những cơ duyên khác.

- Thực lực của ta đúng là cao hơn một chút so với những Chúa Tể khác... Nhưng mà cũng cao hơn không được quá nhiều. Sở dĩ có tình huống như vậy cũng không phải là bởi vì thiên phú của ta tốt, lấy được một ít cơ duyên. Mà là... Có liên quan tới Hư Không giới!

Đan Thần Chúa Tể nói.

- Có liên quan tới Hư Không giới? Cẩn thận nói một chút xem.

Nhiếp Vân kỳ quái nói.

Thực lực của hắn cao, làm sao lại có liên quan tới Hư Không giới? Chẳng lẽ hắn lấy được Hư Không Tử trong miệng đệ đệ nói hay sao? Đồng thời cũng dùng thứ này, cho nên thực lực mới biến thành như thế?

- Đúng vậy! Hư Không giới là một thế giới đặc thù, hoàn toàn khác với tam đại Chí Tôn vực mà chúng ta quen thuộc! Sau khi ta tiến vào bên trong, dường như thời không đảo ngược, trở lại kiếp trước kiếp này. Chỉ có thành công trảm thi thì mới có thể thuận lợi rời đi!

Đan Thần Chúa Tể nói.

- Trảm thi?

Trong đầu Nhiếp Vân tràn ngập mê hoặc.

- Tình huống cụ thể thế nào ta cũng không biết, chỉ có tự mình đến nơi đó mới có thể cảm nhận được ý nghĩa của trảm thi. Cũng bởi vì ta thành công trảm thi cho nên thực lực mới tăng lên một ít, vượt qua những Chúa Tể khác! Năng lực luyện đan của ta cũng lấy được ở nơi đó. Trước đó ta căn bản không hiểu luyện đan...

Đan Thần Chúa Tể giải thích.

- Đem chuyện ngươi tiến vào Hư Không giới như thế nào, lại đem tất cả mọi chuyện trải qua bên trong nói ra rõ ràng cho ta nghe!

Nhiếp Vân nhíu mày.

Người này nói quá đơn giản, dựa theo tình huống như vậy, những tin tức mà đối phương nắm giữ, căn bản không có lợi ích gì.

Cái gì mà trảm thi? Vì sao lại tăng thực lực lên được? Nói như vậy căn bản tương đương với chưa nói.

- Khi ta tiến vào Hư Không giới còn chưa phải là Chúa Tể, khi đó thực lực rất thấp. Trong lúc du lịch ở Hỗn Độn Chí Tôn vực thì trong lúc vô tình rơi vào trong đó. Thời gian ở nơi đó giống như khác với Hỗn Độn hải dương, ta đến chỗ đó giống như sống lại vậy, thực lực trở nên rất yếu, hơn nữa chẳng biết tại sao lại tiến vào đan đạo tông môn. Vì vậy ta vẫn luyện đan, mãi cho càng về sau này thiên phú thể hiện ra. Trở thành một đan vương...

Đan Thần Chúa Tể chậm rãi đem tất cả kin nghiệm của mình nói ra.

Trong số kinh nghiệm này, có rất nhiều chỗ hắn quên mất, nói không tỉ mỉ. Thế nhưng dù vậy, sau khi Nhiếp Vân nghe xong vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, tràn ngập rung động.

Những tình huống mà Đan Thần Chúa Tể nói ra cực kỳ giống như lúc hắn sống lại. Giống như tiến vào thế giới ảo tưởng của một người khác vậy. Muốn đi ra, chỉ có thể chém giết chính mình!

Trảm thi... Lại là chém giết chính mình!

Rốt cuộc tình huống bên trong thế nào?

- Nói ra vị trí của Hư Không giới!

Lại nghe một hồi, âm thầm khiếp sợ vì tình huống bên trog Hư Không giới, Nhiếp Vân nói.

Mặc dù chỗ này vô cùng quỷ dị, thế nhưng đệ đệ đã bảo hắn đi, tất nhiên sẽ có mục đích. Lại nói, trong xương cốt hắn tràn ngập dòng máu mạo hiểm, cho nên hắn cũng muốn nhìn một chút xem rốt cuộc đa có chuyện gì xảy ra.

- Vị trí của Hư Không giới ở đây...

Tinh thần của Đan Thần Chúa Tể chợt lóe lên, đem tin tức hắn biết thông qua ý niệm truyền tới.

- Thập Phương Thiên vực? Lại ở chỗ này?

Tiếp thu đạo ý niệm này, Nhiếp Vân lập tức biết đối phương cũng không có nói láo.

Chỗ này mấy ngày nay hắn đã nghe đám người Phù Ám Triều nhắc tới qua, giống như Thanh Minh sơn mạch, Cực Nam Tinh Hải, Tử Vũ Thiên Vực được xưng là tứ đại kỳ địa của Hỗn Độn hải dương.

Nơi này có tình huống tương tự với Quy Khư Hải ở Tà Nguyệt Chí Tôn vực, thuộc về vùng đặc thù, là chỗ mạo hiểm của cường giả, cũng là một trong những nơi cường giả bỏ mạng nhiều nhất.

- Tại sao lại không có vị trí rõ ràng?

Tiêu hóa tin tức này, Nhiếp Vân lần nữa nhìn về phía Đan Thần Chúa Tể.

Tin tức mà đối phương cho chỉ có phạm vi đại khái của Thập Phương Thiên vực, cũng không có chỉ xác thực.

Thập Phương Thiên vực so với Quy Khư Hải còn lớn hơn, cho dù hắn thân là Chúa Tể, muốn đi tìm, nhất định cũng cần tốn rất nhiều công phu. Nếu như không có chỉ dẫn xác thực, so với mò kim đáy biển thì có gì khác biệt chứ?

Đệ đệ trở về, mặc dù rất nhiều chuyện phiền toái đều biến mất, thế nhưng đối với thực lực Nhiếp Vân vẫn miệt mài theo đuổi.

Dù sao, Đạm Đài Lăng Nguyệt còn đang hóa thân làm thiên đạo, cách lúc khôi phục hình người còn có một khoảng cách rất lớn. Chỉ có không ngừng làm cho thực lực tăng lên, như vậy hắn mới có thể khiến cho nàng lần nữa trở lại bên người hắn.

- Ta cũng là trong lúc vô tình xông vào, đợi sau khi ra ngoài, rất nhiều chuyện đều đã quên, vị trí cụ thể ở nơi nào ta cũng không biết...

Đan Thần Chúa Tể vội vàng nói:

- Nhiếp Vân Chúa Tể, những lời ta nói đều là nói thật. Không tin, ta có thể phát Hỗn Độn thệ ngôn...

- Được rồi!

Nhiếp Vân không hỏi thêm nữa.

Quả thực lời đối phương nói không có nói sai, hắn vẫn có thể nhìn ra được. Xem ra vị trí cụ thể người này cũng không biết.

Hoặc giả chính là bởi vì nguyên nhân này cho nên những Chúa Tể khác hỏi thăm, hắn mới không nói. Cũng không phải là cố ý ra vẻ

thâm trầm. Mà là bản thân hắn ta không biết tiến vào như thế nào, đi ra ngoài như thế nào.

Chuyện này cũng vừa vặn nói rõ Hư Không giới rất ẩn nấp và thần bí. Nếu như có thể tùy tiện tìm được nơi này, như vậy Hỗn Độn Chí Tôn vực tồn tại không dưới ức vạn vạn vạn năm, cường giả nhiều như cá sang sông. Toàn bộ Thập Phương Thiên vực nhất định cũng đã bị lục tung. Làm sao có thể không tìm được cơ chứ?

- Hy vọng lời ngươi nói là nói thật. Bây giờ ta với ngươi sẽ đi qua con đường trước đó ngươi đã đi để tìm. Nếu như có bất cứ vấn đề gì ta sẽ đánh chết ngươi đầu tiên!

Biết rõ những chuyện này, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, tinh thần khẽ động một cái, lập tức hoàn toàn giam cầm Đan Thần Chúa Tể.

Ở trong Nạp Vật thế giới, cho hắn ta thêm thực lực gấp trăm lần thì cũng không có cách nào phản kháng được ý chí của hắn. So với việc chém giết, còn không bằng lưu lại người sống, sau khi tra rõ rồi lại nói.

------oOo------

Chương 2456: Người thương của Tú Linh đại đế

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sưu!

Hỏi Đan Thần Chúa Tể xong, biết được tin tức muốn biết, Nhiếp Vân từ trong Nạp Vật thế giới bay ra, tinh thần khẽ động một cái, đám người Tiêu Diêu Tiên lập tức xuất hiện ở trước mặt hắn.

Nếu nói người hiểu Hỗn Độn Chí Tôn vực, như vậy những người này còn hơn xa hắn. Thương nghị với bọn họ có thể giảm bớt không ít đường vòng.

- Đây là tin tức mà Đan Thần Chúa Tể nói với ta, các ngươi nhìn một chút, nhìn xem có ý kiến gì không.

Nhiếp Vân lạnh nhạt nói một câu, đem từ tin tức biết được từ miệng Đan Thần Chúa Tể truyền ra ngoài.

Những người này trừ Tiêu Diêu Tiên và Vô Nhật Chúa Tể ra thì mọi người đều là người hầu của hắn, hoàn toàn thần phục. Tiêu Diêu Tiên thì không cần phải nói, Vô Nhật Chúa Tể cũng sẽ không phản bội, cho nên, cũng không có gì phải che giấu.

- Thập Phương Thiên vực? Không nghĩ tới lại là chỗ này!

- Ta cũng đã sớm nghĩ tới, tứ đại kỳ địa là nơi nhất cổ quái nhấtThập Phương Thiên vực, hơn xa Thanh Minh sơn mạch, Cực Nam Tinh hải và Tử Vũ Thiên vực!

- Cổ quái thì thế nào chứ? Bây giờ chúng ta đều là Chúa Tể, cho dù có nguy hiểm hơn nữa thì cũng có thể đi!

- Cũng đúng a.

Thấy nơi mà Đan Thần Chúa Tể một mực không nói lại ở trong Thập Phương Thiên vực. Tất cả mọi người đều có chút ngạc nhiên, ngay sau đó chợt giật mình.

Thập Phương Thiên vực là một trong một trong tứ đại kỳ địa của Hỗn Độn Chí Tôn vực, có nguy cơ và cơ hội vô cùng, đối với người khác mà nói, có lẽ sẽ có chút kiêng kỵ, thế nhưng bọn họ đều là Chúa Tể, Bạch Đầu tôn giả thực lực kém nhất cũng là bán bộ Chúa Tể đại tam trọng, không có gì phải sợ.

- Cái gọi là nguy hiểm trong Thập Phương Thiên vực cũng không có gì. Bất quá, có vài người nhất định phải chú ý một chút!

Chờ những người khác nghị luận xong, Tiêu Diêu Tiên trầm tư một chút rồi nói.

- Ai?

Nhiếp Vân nhìn sang.

- Thập Phương Thiên vực giống như vậy Quy Khư Hải, bị một đại tông môn nắm trong tay. Sau lưng tông môn sau này cũng có một vị cường giả Chúa Tể!

Tiêu Diêu Tiên nói.

- Ngươi nói là Vạn Pháp Chúa Tể của Vạn Pháp cung sao? Người này là bằng hữu cũ của ta. Một khi ta tới, nhất định hắn sẽ cho chút mặt mũi. Hẳn không phải là vấn đề quá lớn! Lại nói, nếu như hắn biết là Nhiếp Vân Chúa Tể tìm hắn, nhất định càng không dám nói gì!

Vô Nhật Chúa Tể cười nói.

- Cũng đúng...

Mọi người đều nở nụ cười.

Uy danh bây giờ của Nhiếp Vân không chỉ là truyền rảở tam giới, quan trọng nhất là trong đám Chúa Tể không ai không biết không ai không hiểu. Chỉ cần Vạn Pháp Chúa Tể thức thời, nhất định sẽ không dám làm gì. Nếu không, hắn sẽ có phiền toái.

- Đúng rồi, nghe nói Vạn Pháp Chúa Tể và Trọng Đồng Chúa Tể cũng nhau theo đuổi Tú Linh đại đế, hai người bọn họ người nào thành công?

Tiêu Diêu Tiên đột nhiên nói.

Đám người Phù Ám Triều thời gian trở thành Chúa Tể ngắn, bí văn giữa các Chúa Tể cũng không biết nhiều. Nhưng mà Tiêu Diêu Tiên sống không biết đã bao nhiêu ức vạn năm, bình thường thì nhìn điên điên khùng khùng, thế nhưng trong lòng cũng không hồ đồ. Vì vậy những chuyện giữa các Chúa Tể hắn biết rất rõ ràng.

- Ta không biết. Bất quá, có lẽ hai người đều không thành công a. Nghe nói Tú Linh đại đế đã bị một người nam nhân làm tổn thương. Cho nên một mực thống hận nam nhân, hai người kia cũng đã theo đuổi mấy ức năm rồi. Nàng ta một mực bế quan từ chối, ta cảm thấy hy vọng cũng không lớn!

Dường như Vô Nhật Chúa Tể đối với bí mật này biết rất nhiều, vì vậy cười nói.

- Ồ? Bị nam nhân làm tổn thương? Rốt cuộc là người nào nhẫn tâm như vậy chứ?

Đám người Phù Ám Triều cũng bắt đầu hiếu kỳ.

Nữ nhân Linh Tú tộc luôn luôn lấy xinh đẹp mà nổi danh, là thủ lĩnh của tộc nhân, tự nhiên phải càng thêm xuất chúng, hơn nữa lại còn thân phận Chúa Tể, có thể được người như vậy xem trọng, tuyệt đối là phúc khí tu luyện mấy đời a. Sao lại có người nguyện ý làm nàng tổn thương cơ chứ?

- Cái này...

Trên mặt Vô Nhật Chúa Tể có chút lúng túng, liếc mắt nhìn Nhiếp Vân một cái, gãi đầu không nói.

- Ách? Không phải là chủ nhân chứ? Chủ nhân, người cũng quá ngưu a.

Nhìn vẻ mặt của hắn, đám người Phù Ám Triều sửng sốt một chút, trong mắt tràn ngập vẻ không tưởng tượng nổi.

Vị chủ nhân này không chỉ thực lực mạnh... Thực lực tán gái cũng lợi hại, Tú Linh đại đế được xưng là nữ thần trong lòng tất cả Chúa Tể, không ngờ lại bị người từ bỏ... Chuyện này không phải là thật đó chứ?

- Nghĩ gì vậy, ta đi tới Tà Nguyệt Chí Tôn vực này cũng không tới hai năm, từ lúc tu luyện cho tới bây giờ cũng chỉ ba vạn tuổi. Làm sao có thể có tình cảm với vị Tú Linh đại đế này chứ?

Thấy vẻ mặt của mọi người, Nhiếp Vân cười quát.

Vô Nhật Chúa Tể này quả thực biết nói bậy, hắn cũng chỉ vừa gặp Tú Linh đại đế a, giữa hai người làm sao có thể có quan hệ được chứ?

Quả thực là vô căn cứ!

- Cũng đúng... Chúng ta sống lâu, cho nên cũng quên tuổi thực sự của chủ nhân.

Nghe thấy Nhiếp Vân nói lời này, lúc này mọi người mới nhớ tới, người thiếu niên trước mắt này tính ra cũng chỉ mới sống ba vạn năm, làm sao có thể có quan hệ với Linh Tú Đại đế đã sống ức vạn vạn vạn năm cơ chứ!

Lại nói, Tú Linh đại đế từng bị người ta làm tổn thương. Chuyện này vô số năm trước đã có, không thể nào là vị chủ nhân trẻ tuổi này được.

- Vô Nhật Chúa Tể, nhìn dáng vẻ của ngươi có lẽ đã biết người này là ai. Bất quá, ngươi lại nói là chủ nhân thì có chút không quá hợp lý nha!

Đoạn Diệc nói.

- Khục khục... Kỳ thực người ta nói không phải là Nhiếp Vân Chúa Tể!

Thấy ánh mắt của mọi người đều như vậy, dường như thề không ép hắn nói ra thì sẽ không bỏ qua vậy. Vô Nhật Chúa Tể gãi đầu, vẻ mặt lúng túng.

- Ồ? Vậy thì là ai?

Vừa rồi mọi người nhìn rồi hắn một mực nhìn về phía Nhiếp Vân, cho nên mới có nhận định chủ quan như vậy. Thế nhưng nghe Vô Nhật Chúa Tể phủ nhận, cả đám lại tò mò.

- Là...

Do dự một chút, Vô Nhật Chúa Tể nhìn về phía Nhiếp Vân, nói:

- Nhiếp Vân Chúa Tể, ta cũng chỉ biết được tin vỉa hè, nếu như nói ra có vấn đề, ngươi... Đừng thấy lạ a!

- Nói đi, rốt cuộc là người nào mà khiến cho ngươi thần thần bí bí như vậy.

Thấy dáng vẻ muốn nói lại thôi của hắn, Nhiếp Vân bất đắc dĩ nói.

Hắn cũng không phải là cọp, cũng không phải là người cố tình gây sự, không thể nào bởi vì hắn ta chỉ đùa một chút là đã giết.

------oOo------

Chương 2457: Thập Phương Thiên vực (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được, vậy thì ta sẽ nói…

Vô Nhật Chúa Tể nuốt nước miếng một cái, bàn tay vung lên, phong tỏa không gian trong sơn cốc, lúc này mới thận trọng nói:

- Ta nghe nói... Nam nhân năm đó bỏ rơi nàng, dường như là... Tu La vương!

- Tu La vương... Nhiếp Đồng?

Thấy hắn cẩn thận như vậy, nụ cười trên mặt Nhiếp Vân thoáng cái cứng lại, không nhịn được sửng sốt một chút.

- Tiểu tử này... mà cũng biết nói lời yêu thương sao?

Nhiếp Vân không nhịn được nói.

Nhiếp Đồng trong trí nhớ của hắn, chỉ có hai thứ, một là kiếm đạo, hai là vị ca ca như hắn. Không thể nói là nói cứng ngắc, thế nhưng tuyệt đối là loại người không hiểu phong tình... Lại còn có người thương? Còn là Tú Linh đại đế?

Trước đó hắn đã từng thấy qua Tú Linh đại đế, vô luận là khí chất hay là bộ dáng, so với Đạm Đài Lăng Nguyệt đều không kém, tuyệt

đối là tình lữ tốt nhất. Nhiếp Đồng lại có tình cảm xưa cũ với nàng... Chuyện này khiến cho Nhiếp Vân có chút kinh ngạc.

- Ách...

Nghe thấy lời của hắn, da mặt của đám người Vô Nhật Chúa Tể, Phù Ám Triều, Tiêu Diêu Tiên đều co quắp, những lời này nghe cũng không được, mà không nghe cũng không được a.

Hắn là ca ca của Tu La vương, nói một câu tiểu tử này không thành vấn đề, nếu như bọn họ nói tiếp, như vậy thì đồng nghĩa với việc coi rẻ tôn nghiêm của cường giả Phong vương, ai dám tiếp lời chứ?

- Cũng không phải là không có khả năng...

Không để ý tới mọi người, Nhiếp Vân đột nhiên nhớ tới chuyện Tú Linh đại đế tìm mình giúp một tay, dáng vẻ muốn nói lại thôi... Không phải là muốn hỏi thăm tin tức của Tu La vương đó chứ?

Cũng đúng, nếu không đối phương vừa mới gặp mặt hắn cũng không tới tìm hắn nhờ giúp một tay, còn có thể có chuyện gì được nữa chứ?

Trước đó hắn cho là đối phương vì nhìn trúng thực lực của mình mà làm vậy. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, căn bản không có chuyện như vậy.

Lại nói, Nhiếp Đồng không biết nói lời yêu thương cũng không có nghĩa là Tu La vương trước kia sẽ không a. Nhiếp Vân theo thói quen coi Tu La vương và Nhiếp Đồng là một người. Kỳ thực giữa hai người vẫn có chênh lệch rất lớn.

- Khục khục, Nhiếp Vân Chúa Tể, ta cũng chỉ nhận được tin vỉa hè... Cụ thể có phải là thật hay không, ngươi cũng biết rồi đó. Chuyện dính dáng tới cường giả Phong vương, ta cũng không có biện pháp hỏi thăm nhiều...

Vô Nhật Chúa Tể lúng túng nói.

Thân là Chúa Tể, mặc dù đứng ở đỉnh phong tam giới. Thế nhưng dám bàn chuyện của cường giả Phong vương hắn vẫn không dám.

Thực lực của cường giả Phong vương đã vượt quá khỏi phạm vi của bọn họ, vạn nhất bị phát hiện ra. Chỉ cần một cái ý niệm của đối phương đã có thể khiến cho mình tử vong.

- Ta biết rồi. Chờ lần sau gặp được đệ đệ, ta sẽ hỏi một chút là được!

Nhiếp Vân cũng biết bọn họ kiêng kỵ cái gì, cho nên không nói thêm nữa.

Biết Nhiếp Đồng có tình lữ kiếp trước, hắn vẫn cao hứng vô cùng. Đệ đệ vì hắn vì gia tộc mà lưng đeo rất nhiều chuyện. Nếu như có thể dùng cảm tình hóa giải chất chứa trong lòng là tốt nhất.

- Đi Thập Phương Thiên vực!

Lại trò chuyện một hồi về tình huống ở Thập Phương Thiên vực. Nhiếp Vân đối với chỗ này cũng đã có nhận thức nhất định. Lúc này hắn mới lần nữa ném ra cổ thuyền. Mọi người cùng ngồi lên trên, nhanh chóng bay đi.

Thập Phương Thiên vực giống như một Ngân hà vắt ngang phía tây Hỗn Độn Chí Tôn vực, khảm nạm trong hư không vô tận, chói mắt vô cùng.

Phù Ám Triều, Đoạn Diệc thay phiên nhau khống chế cổ thuyền, tốc độ cực nhanh, không tới nửa tháng thì mọi người đã nhìn thấy tinh thần sáng lạng, Thập Phương Thiên vực đã ở trước mắt.

- Dựa vào phương hướng bình thường của chúng ta chia làm đông, nam, tây, bắc, trên, dưới, bên trái, bên phải! Thập Phương Thiên vực lại dung hợp nghịch chuyển ước chừng mười phương vị, khiến cho người ta không biết rõ. Vì vậy mới được đặt tên như thế.

Nhìn tinh hà sáng chói trước mắt. Tiêu Diêu Tiên cảm khái nói.

- Mười phương vị?

- Đúng vậy, không gian bình thường là suôn sẻ, mà không gian nơi này là vặn vẹo. Trước đó có thể ngươi rõ ràng nhìn thấy thứ này ở bên trái. Thế nhưng trên thực tế cũng là ở bên phải. Trong lúc vô tình rơi vào vực sâu lại khiến cho từ phía trên rớt xuống. Thời không ở nơi này không lúc nào là không biến hóa. Vặn vẹo quỷ dị, mười phương vị. Cùng nghịch chuyển, rất là quỷ dị, cho dù là người thường ở nơi này thì đều rất dễ bị rối loạn!

Tiêu Diêu Tiên nói.

- Có phương pháp gì nhận ra phương hướng hay không?

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Vân nghe được có loại địa phương như vậy, trong lòng tràn ngập kỳ quái.

Tám phương hướng ở trong lòng tất cả mọi người coi như là cực hạn không gian, phương hướng ở nơi này lại có mười, quả thực đúng là đủ cổ quái.

- Những phương vị này là di chuyển, cũng không có cố định. Phương pháp nhận biết rất đơn giản, trước tiên đem linh hồn lực ngưng tụ thành tơ, lan tràn về phía trước, nếu như linh hồn lực lan tràn về phía bên trái mà lại xuất hiện ở phía bên phải, thì đã nói rõ đã xuất hiện tình huống này.

Tiêu Diêu Tiên nói.

- Ồ!

Nhiếp Vân gật đầu.

Nghe lời của hắn, dường như chỗ này mặc dù quỷ dị thế nhưng lại không có nguy hiểm quá lớn.

- Chủ nhân, cổ thuyền quá lớn, Thập Phương Thiên vực bởi vì có nghịch, chuyển phương vị cho nên nếu như xông tới rất dễ dàng xuất hiện tai nạn. T thấy chúng ta nên phi hành a, như vậy dù cho gặp phải nguy hiểm thì cũng tiện chiếu cố lẫn nhau!

Phù Ám Triều nói.

- Bằng vào uy lực của cổ thuyền, nghịch, chuyển phương vị rất dễ dàng bị nghiền áp. Mặc dù trong thời gian ngắn có thể giải quyết không ít tai họa ngầm, thế nhưng một khi đưa tới phản ứng giây chuyền. Như vậy sẽ tạo thành nghịch chuyển không gian lớn hơn.Ta sợ rằng một khi chúng ta lần nữa đi ra, khi đó có tới nơi nào thì cũng không biết được.

Đối với nơi này Vô Nhật Chúa Tể cũng biết rất rõ, cho nên hắn cũng tiếp lời.

- Được rồi, tất cả mọi người cẩn thận một chút, một khi phát hiện ra dị thường, nhanh chóng thông báo!

Thấy mọi người nói ngưng trọng như vậy, Nhiếp Vân cũng không kiên trì mà gật đầu một cái, sau đó phân phó một câu.

- Vâng!

Tất cả mọi người lấy hắn làm trung tâm, đồng loạt từ trên cổ thuyền bay xuống, bay thẳng về phía giống như tinh hà trước mắt.

Người duy nhất không đi cùng là Chúa Tể Bạch Đầu tôn giả, đã sớm bị Nhiếp Vân thu vào trong Nạp Vật thế giới. Tốc độ của mọi người cực nhanh, trong mấy chục hô hấp đã tiến vào phạm vi của Thập Phương Thiên vực.

------oOo------

Chương 2458: Thập Phương Thiên vực (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn từ đằng xa, Thập Phương Thiên vực trước mắt sáng chói giống như tinh thần vậy, đi tới trước mắt thì cũng không phải có cảnh tượng như vậy. Ngược lại còn mang theo sắc thái quỷ dị, giống như một thế giới khác vậy.

Đi tới trước mắt, linh hồn lực cường đại ngưng tụ thành tơ, nhanh chóng lan tràn vào phía trong. Rất nhanh, trên mặt Nhiếp Vân hiện lên vẻ cổ quái.

Quả nhiên giống như Tiêu Diêu Tiên nói vậy, không gian chỗ này chia làm mười phương hướng, trái phải trước sau trên dưới. Đúng như lời hắn nói, một đạo linh hồn xuất ra, không ngờ lại lan tràn xuống phía dưới, sau khi biến mất lại đi ra ở bên trái, vốn là ở bên phải lại chẳng biết tại sao lại tới phía trên, quỷ dị,à hỗn loạn, không có chút quy luật nào, khiến cho người ta không rõ ràng.

Nếu như không phải đã biết trước, chỉ riêng những phương hướng hỗn loạn này chỉ sợ cũng đã khiến cho người ta đầu choáng mắt hoa. Một khi rơi vào trong đó hoàn toàn không ra được.

- Thật là một nơi thú vị.

Cẩn thận quan sát một chút, pháp tắc không gian nơi này không có bất kỳ khác biệt nào vớ Hỗn Độn Chí Tôn vực. Chỉ là nơi giống nhau thế nhưng lại có hai loại tình cảnh khác biệt, quả thực khiến cho người ta khó lòng hiểu nổi.

- Hoặc giả là có liên quan Hư Không giới.

Nhiếp Vân suy đoán trong lòng.

Từ trong miệng Đan Thần Chúa Tể biết được Hư Không giới rất có thể đang ẩn nấp ở trong Thập Phương Thiên vực. Nơi này lại cổ quái như vậy, rất có khả năng là do bị Hư Không giới làm ảnh hưởng.

- Chủ nhân, ta biết một lối đi, có thể trực tiếp tiến vào Vạn Pháp cung! Con đường này không gian xuất hiện chuyện phương hướng nghịch, chuyển cực ít, có thể để tránh đi không ít phiền toái!

Đứng ở trước mặt Thập Phương Thiên vực, đột nhiên Đoạn Diệc nói.

- Mục đích chúng ta tới đây cũng không phải là đi Vạn Pháp cung, mà là đi tìm Hư Không giới! Đối với Hư Không giới, chưa chắc Vạn

Pháp Chúa Tể đã hiểu biết nhiều hơn chúng ta. Cho nên, ta thấy tốt nhất là đi tới một nơi rất ít gười đi qua, còn là nơi vô cùng nguy hiểm nữa!

Nhiếp Vân còn chưa trả lời thì Phù Ám Triều đã cắt đứt lời của hắn.

Lần này tới đây, mục đích chủ yếu cũng không phải là vì Vạn Pháp cung, mà là Hư Không giớ. Đi Vạn Pháp cung, cho dù tìm được Vạn Pháp Chúa Tể thì có lợi ích gì chứ? Cho dù cái phiến địa vực này hắn là chủ nhân, thế nhưng nhất định cũng không biết vị trí cụ thể của Hư Không giới ở nơi nào.

Dù sao chỗ này toàn bộ tam giới trước mắt chỉ có một vị Đan Thần Chúa Tể từng tiến vào qua mà thôi.

- Cũng không thể nói như vậy, cho dù Vạn Pháp Chúa Tể không biết vị trí cụ thể của Hư Không giới. Thế nhưng là vương giả nơi này, có lẽ cũng có chút tin tức, chung quy vẫn tốt hơn việc chúng ta đi tìm kiếm lung tung như vậy.

Đoạn Diệc phản bác.

- Nếu như Vạn Pháp Chúa Tể biết tới nơi này. Nhất định bản thân đã sớm động thủ...

Phù Ám Triều cũng phản bác.

- Được rồi, đi tìm Vạn Pháp Chúa Tể đi, đi tìm không có phạm vi như vậy, quả thực không quá dễ dàng!

-

Khoát tay, Nhiếp Vân ngắt lời của hai người.

Trải qua quan sát mới vừa rồi hắn đã biết việc tìm Hư Không giới này quá mức khó khăn.

Bằng vào thực lực của cường giả Chúa Tể, mặc dù Thập Phương Thiên vực rất bát ngát, thế nhưng linh hồn lực của Chúa Tể vẫn có thể hoàn toàn bao trùm. Nhưng mà nơi này quá mức quỷ dị, linh

hồn bao trùm sẽ chỉ làm cho bản thân rơi vào hỗn loạn, càng không thể tìm được cái gì.

Cho nên, việc tìm Hư Không giới nói thì dễ. Nếu như thực sự đi tìm. Sẽ vô cùng khó khăn, cho dù bọn họ có nhiều Chúa Tể như vậy. Thế nhưng muốn tìm kiếm từng tấc. Không có nhiều năm cũng không thể nào hoàn thành được.

Nhưng mà thời gian như vậy hắn không tiêu hao nổi!

Không bằng tìm Vạn Pháp Chúa Tể xin giúp đỡ một chút.

Làm bá vương ở Thập Phương Thiên vực này, có lẽ đối phương đối với rất nhiều địa phương ở nơi này cũng hiểu rõ vô cùng, hoặc giả, có lẽ có thể từ trong miệng đối phương biết được một ít tin tức hữu dụng.

- Vâng!

Nhiếp Vân lên tiếng, mọi người không có ý kiến, tất cả đều đồng loạt nhìn về phía Đoạn Diệc:

- Dẫn đường đi!

- Được!

Đoạn Diệc đồng ý một tiếng, lại bay về một phương hướng, mọi người theo sát phía sau hắn. Mới phi hành nửa ngày, đột nhiên đã nhìn thấy có một đám người từ đằng xa bay tới, đầu đuôi nối liền, giống như một hàng dài vậy.

- Ồ, quá nhiều người? Hơn nữa đều là nữ tử, các nàng muốn làm gì vậy?

Tử Đồng Bất Hủy chỉ về phía trước, miệng có chút kỳ quái hô.

Xuất hiện ở trước mắt mọi người là một đám nữ tử, mỗi một người đều xinh đẹp vô song, cả đám ở một chỗ, tựa như một bức tranh khiến cho người ta khó có thể tin được vậy..

Những nữ tử này đều mặc y puhjc giống nhau, trắng nõn như tuyết, đi ở trong tinh không, giống như một đám tiên tử đang ngự phong phi hành vậy.

- Là người của Linh Tú tộc!

Nhìn một cái, Nhiếp Vân dã nhận ra.

Trước đó ở trong Trọng Đồng thành hắn đã từng gặp người của Linh Tú tộc. Cho nên lúc này hắn rất dễ dàng nhận ra, cũng chỉ có người của chủng tộc này mới có thể linh động phiêu dật, tựa như tiên tử như vậy.

- Không phải các nàng ở Linh Tú sơn hay sao? Soa lại tới đây?

Tiêu Diêu Tiên cũng nhận ra được thân phận của đám nữ tử này, vẻ mặt vô cùng kỳ quái.

- Linh Tú sơn?

- Đúng vậy, Linh Tú sơn là quốc độ của Linh Tú nhất tộc, núi rừng khắp nơi, nguy nga bất phàm. Người của chủng tộc này, bởi vì người người đều là lô đỉnh thượng hạng, bản thân lại xinh đẹp vô song, cho nên cơ hồ đều rất ít khi rời đi. Thế nhưng lúc này lại chạy đến nhiều như vậy, chẳng lẽ trong Linh Tú tộc xuất hiện biến cố gì hay sao?

Tiêu Diêu Tiên nhíu mày.

- Biến cố? Chẳng lẽ thực sự đã xảy ra chuyện rồi?

Trước đó không biết quan hệ giữa Tú Linh đại đế và Nhiếp Đồng, hắn có thể cái gì cũng không quản. Thế nhưng bây giờ đã biết, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Cho dù bây giờ Nhiếp Đồng và Tú Linh đại đế không có bất kỳ quan hệ gì, hơn nữa chưa chắc đã tốt hơn Tu La vương. Thế nhưng một khi biết nhữngchuyện này mà lại trơ mắt để cho nó xảy ra, hắn vẫn không làm được.

- Không quá giống, đầu tiên, Tú Linh đại đế thân là Chúa Tể, thực lực mạnh mẽ, nếu như chủ nhân không ra tay, sẽ không có người nào có thể đả thương nàng! Tiếp đó, ngươi xem phương hướng và tốc độ những người này đi về phía trước không có chút hốt hoảng nào. Nếu như quả thật xuất hiện chuyện gì đó, tuyệt đối sẽ không chậm rãi như vậy!

Phù Ám Triều nói.

------oOo------

Chương 2459: Tần Xuyến tiên tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe thấy hắn giải thích. Mọi người đồng thời gật đầu, ngay cả Nhiếp Vân cũng đồng ý một tiếng.

Quan tâm quá sẽ bị loạn, cẩn thận quan sát một phen, quả nhiên đúng như lời hắn nói vậy. Nếu quả thật xuất hiện biến cố, như vậy đám tộc nhân Linh Tú tộc này nhất định đã sớm hoảng loạn, chứ không phải có bộ dáng này nối dài thành một hàng, chậm rãi đi về phía trước.

- Linh Tú sơn ở nơi nào?

Nếu đã đoán không ra có biến cố gì, Nhiếp Vân cũng yên lòng. Hắn hỏi.

- Linh Tú sơn cách nơi này không xa, chính là biển mây mù mà trước đó chúng ta đã đi qua.

Phù Ám Triều giải thích.

Khi tới đây mọi người đã đi qua một chỗ biển mây mù, Nhiếp Vân cũng không quan sát cẩn thận, thế nhưng lại nhớ nơi này. Đúng là cách nơi này không xa. Lúc này linh hồn khổng lồ của hắn lan tràn ra ngoài, giống như nước chảy dọc theo phương hướng trong trí nhớ.

Một lát sau, thu hồi linh hồn, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm.

Mới vừa rồi quét mắt qua biển mây mù một lần, quả nhiên hắn đã tìm được Linh Tú sơn, mặc dù trận pháp chung quanh cường đại, thế nhưng đối với hắn mà nói, cũng không có khó khăn gì. Quét mắt nhìn một vòng hắn lập tức phát hiện ra cũng không có biến cố gì. Bất quá, vị Tú Linh đại đế kia cũng không có mặt ở bên trong tộc.

- Lối các nàng đi chính là lối đi tới Vạn Pháp mà trước đó ta đã nói.

Đoạn Diệc đột nhiên nói.

- Ồ? Ý của ngươi là... Các nàng đang đi tới Vạn Pháp cung?

- Nhìn dáng dấp sẽ không có sai a. Nếu không. Không thể nào đi đường này được!

Đoạn Diệc dùng giọng khẳng định nói.

- Kỳ thực muốn biết các nàng làm gì, chúng ta đi qua hỏi một chút là được, cần gì phải xoắn xuýt như vậy chứ!

Tiêu Diêu Tiên cười nói một câu, sau đó bay về phía hàng nữ nhân dài như rắn phía trước.

- Theo sau.

Nhiếp Vân cũng không nói nhiều mà chậc lưỡi theo sau.

Tiêu Diêu Tiên nói không sai, muốn biết các nàng đang làm gì. So với việc ở chỗ này suy đoán, còn không bằng đi qua hỏi thăm. Bằng vào thân phận cường giả cấp bậc Chúa Tể nhưbọn họ, có lẽ đối phương cũng không dám không nói.

- Ha ha, các tiểu cô nương Linh Tú tộc, các ngươi vội vã đi Vạn Pháp cung như vậy là muốn làm gì? Có thể nói cho lão phu một chút hay không?

Còn chưa đi tới gần thì thanh âm của Tiêu Diêu Tiên đã vang lên.

Thấy hắn hỏi trực tiếp như vậy, tất cả mọi người thoáng cái lảo đảo, thiếu chút nữa đã từ trên không trung rớt xuống, chỉ có Nhiếp Vân là âm thầm gật đầu.

Tiêu Diêu Tiên tiêu dao không kềm chế được, phóng đãng vô cùng, trên người lại cầm một cái hồ lô rượu lớn. Đặc thù hết sức rõ ràng, rất nhiều người cũng có thể nhìn một cái đã nhận ra được. So với việc làm bộ, tự lừa dối mình, còn không bằng trực tiếp hỏi ra. Như vậy cũng tương đương với công bố thân phận, khi đó còn làm cho đối phương không thể nào không trả lời.

- Xin hỏi phía trước có phải là Tiêu Diêu Tiên tiền bối hay không?

Quả nhiên, đúng như Nhiếp Vân đoán vậy, nghe thấy thanh âm này, đám người đang đi về phía trước ngừng lại. Một nữ tử mặc y phục màu trắng bay đến không trung, thái độ cung kính mười phần.

Người mặc y phục màu trắng này là một mỹ phụ chừng ba mươi tuổi, giữa hai lông mày mang theo vẻ quý khí nặng nề, vừa nhìn dáng đã biết, nhất định có địa vị không thấp ở trong đám người.

Nhiếp Vân nhìn một cái đã nhận ra thực lực của nàng ở trong đám người cũng cực cao. Là siêu cấp cường giả lĩnh ngộ hai nghìn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo, so với đám người Bạch Đầu tôn giả cũng không kém chút nào.

- Chính là lão phu!

Tiêu Diêu Tiên không có ý định che giấu thân phận ch onene vuốt vuốt râu cười gật đầu.

- Tại hạ là Tần Xuyến tiên tử dưới quyền Tú Linh đại đế của Linh Tú tộc, tham kiến Tửu tiên tiền bối!

Thấy hắn gật đầu xác nhận, hai mắt Tần Xuyến tiên tử này sáng lên, vội vàng khom người, báo tin ra tên họ, lai lịch của mình.

- Được rồi. Bảy trăm ngàn năm trước ta đã cùng uống rượu qua với

Tú Linh đại đế một lần, coi như là có chút giao tình, các ngươi nhiều người rời khỏi Linh Tú sơn đi Vạn Pháp cung như vậy là có chuyện gì?

Tiêu Diêu Tiên hỏi tiếp.

- Không dám giấu giếm tiền bối, bọn ta đi tới tham gia hôn lễ của đại đế và Vạn Pháp Chúa Tể!

Tần Xuyến tiên tử vội nói.

- Hôn lễ? Hôn lễ của Tú Linh đại đế và Vạn Pháp Chúa Tể?

Lần này không chỉ Tiêu Diêu Tiên sửng sốt mà đám người Nhiếp Vân cũng đều sửng sốt.

Trước bọn họ vẫn còn ở đang nói Tú Linh đại đế bởi vì hận một nam nhân mà Vạn Pháp Chúa Tể theo đuổi ức vạn năm cũng không có được tán thành. Sao lại đột nhiên tiến hành hôn lễ?

Chúa Tể và Chúa Tể kết hôn, hôn lễ long trọng, dựa theo đạo lý mà nói, cũng nên thông báo cho những Chúa Tể khác như bọn họ chứ. Vì sao bọn họ lại cũng không biết được?

- Đúng vậy!

Tần Xuyến tiên tử gật đầu.

- Có chuyện gì xảy ra? Tú Linh đại đế của các ngươi sắp gả cho Vạn Pháp Chúa Tể nhanh như vậy sao? Sao không ai trong chúng ta được biết vậy?

Tiêu Diêu Tiên hỏi.

- Chuyện này ta cũng không biết, là đại đế ra lệnh, chúng ta qua đó chỉ là vì xem lễ. Những chuyện khác cũng không được biết. Nếu như tiền bối muốn biết, không bằng đi cùng chúng ta đi, như vậy tiền bối cũng có thể hỏi nguyên do ở trước mặt Đại đế.

Tần Xuyến tiên tử vội nói.

- Không cần ngươi nói thì ta cũng sẽ qua!

Nghe khẩu khí của nàng, dường như đối với chuyện này cũng không biết, thậm chí còn mang theo vẻ nghi hoặc. Vì vậy muốn mượn miệng của hắn hỏi thăm. Cho nên mới khiến cho Tiêu Diêu Tiên hừ lạnh một tiếng.

- Đi thôi, đi xem một chút, để xem Vạn Pháp Chúa Tể và Tú Linh đại đế rốt cuộc định giở trò quỷ gì!

Hỏi rõ mọi chuyện, Tiêu Diêu Tiên cũng không ngừng lại mà quay đầu nhìn đám người Nhiếp Vân một cái, lại sải bước bay về phía trước.

- Đi!

Nghe được đối phương muốn kết hôn cùng Vạn Pháp Chúa Tể, Nhiếp Vân cũng muốn tìm hiểu rõ ngọn nghành.

Mặc dù không xác định được chuyện Vô Nhật Chúa Tể nói trước dó có phải là thật hay không. Nhưng mà chẳng biết tại sao, trong lòng hắn lại có một cảm giác, vị Tú Linh đại đế này nhất định có một ít quan hệ với đệ đệ. Nhiều năm như vậy mà không có động tĩnh, sao lúc này lại đột nhiên kết hôn chứ?

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì không thể kháng cự hay sao?

Nếu như quả thật là vậy, lần này vô luận thế nào hắn cũng phải xía vào!

Mọi người đồng loạt bay vút qua đầu đám người Tần Xuyến tiên tử, không gian nghịch chuyển chung quanh dường như đối với bọn họ không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

------oOo------

Chương 2460: Vạn Pháp cung

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thật là mạnh mẽ... Chẳng lẽ bọn họ đều là Chúa Tể?

Tần Xuyến tiên tử nheo mắt.

Thực lực của nàng ở trong Bách Cường bảng cũng có vị trí nhất định. Thế nhưng lúc đi lại ở chỗ này lại vẫn phải dè đặt, muốn giống như đám người trước mắt, không chút kiêng kỵ như vậy, căn bản nàng không làm được!

Nói như vậy, thực lực của những người này đều vượt xa nàng a.

Người có thể mạnh hơn nàng nhiều như vậy, không phải là Chúa Tể thì là cái gì?

- Vị kia liếc mắt nhìn cũng đã khiến cho người ta cảm thấy trời đất quay cuồng, rơi vào bóng tối. Liệu có phải là Vô Nhật Chúa Tể trong truyền thuyết hay không? Mấy người khác là ai?

Trong tam giới, Chúa Tể tổng cộng cũng chỉ có mấy người như vậy, mặc dù Tần Xuyến tiên tử tiếp xúc không tới tầng thứ này, thế nhưng nàng sống lâu như vậy cho nên vẫn biết một ít điển cố. Mấy vị trước mắt này ngang hàng với siêu cấp cường giả như Tiêu Diêu Tiên, Vô Nhật Chúa Tể mà một chút ấn tượng nàng cũng không có, khó trách lại làm cho nàng cảm thấy kỳ quái.

Nhiếp Vân quật khởi, chẳng qua cũng chỉ trong thời gian mấy tháng, Linh Tú tộc lại luôn luôn phong bế, vì vậy cũng không biết gì nhiều tới hắn.

- Tiêu Dao tiền bối, chờ chúng ta một chút...

Mặc dù không biết mấy vị trước mắt này là người nào. Thế nhưng nàng cũng biết, những người này nhất định là tồn tại mà các nàng không chọc nổi, vì vậy nàng vội vàng hô lên.

Thập Phương Thiên vực quỷ dị khó lường, mặc dù các nàng biết con đường tiến vào Vạn Pháp cung. Thế nhưng nếu đi qua như vậy, vẫn phải phí không ít thời gian, có Chúa Tể dẫn đường, nhất

định sẽ nhanh hơn không ít.

- Mau đi theo a!

Nàng còn chưa nói xong thì đã nghe được một đạo thanh âm nhàn nhạt vang lên. Ngay sau đó đã cảm thấy dưới chân có một đạo quang mang lóe lên, có vô số đóa tường vân xuất hiện dưới chân các nàng..

Những đóa tường vân này giống như tuấn mã đang chạy. Mang theo các nàng nhanh chóng đi về phía trước, lập tức đuổi kịp đám người Tiêu Diêu Tiên trước mặt, hơn nữa khi đứng ở phía trên lại không chịu không gian nghịch chuyển chung quanh trói buộc chút nào. An toàn vô cùng.

- Thủ đoạn thật là cường đại... Cho dù là Tú Linh đại đế cũng không có làm được.

Thấy một màn như vậy, hai mắt của Tần Xuyến tiên tử trợn tròn, hoàn toàn kinh ngạc.

Nàng đi theo T sau lưng ú Linh đại đế nhiều năm như vậy, đối với thủ đoạn của đại đế biết vô cùng rõ. Thế nhưng tiện tay làm ra nhiều Tường vân như vậy, lại mang mọi người nhanh chóng tiến lên. Cho dù là đại đế cũng không làm được.

Ngẩng đầu nhìn lại, nàng phát hiện ra người làm ra một màn này, chẳng qua chỉ là một thanh niên nhìn qua chừng hai mươi tuổi. Nàng lại lần nữa sửng sốt một chút.

Từ khi nào trong tam giới lại xuất hiện một vị cường giả như vậy chứ?

Trong lòng mang theo nghi ngờ. Tinh thần lực đặt ở trên người Nhiếp Vân. Thế nhưng sau khi dò xét, nàng không nhịn được lần nữa kinh ngạc.

Đám người phi hành trước mắt cộng thêm Tiêu Diêu Tiên, tổng cộng có năm vị cường giả Chúa Tể. Những cường giả này lại mơ hồ lấy vị thanh niên này làm trung tâm. Coi hắn như thiên lôi sai

đâu đánh đó, tình huống như vậy cũng khiến cho người ta giật mình.

- Khang Khiết, Linh Tú sơn gần đây cũng chỉ có một mình ngươi từng đi ra ngoài, có phải trong tam giới đã xảy ra tin tức gì mới hay không? Lại có Chúa Tể mới ra đời hay sao?

Cố nén trong lòng rung động, Tần Xuyến tiên tử quay đầu nhìn về phía một vị cường giả bán bộ Chúa Tể sau lưng.

Thực lực của người này rõ ràng so với nàng hơi thấp hơn một chút, nhưng mà cũng giống như Kiền Huyết hoàng đế vậy, là siêu cấp cường giả lĩnh ngộ hai nghìn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo.

- Quả thực ta cũng từng nghe nói qua một ít. Dường như gần đây có một vị Chúa Tể rất nổi danh gọi là Nhiếp Vân, giết chết đám người Kiền Huyết lão tổ, Ma Thiên lão tổ. Đây là tin tức ta biết...

Cường giả gọi là Khang Khiết tinh thần chấn động một cái, đem tin tức nàng biết truyền tới.

Một lát sau, trong mắt Tần Xuyến tiên tử hiện lên vẻ rung động càng ngày càng đậm. Khi lần nữa nhìn về phía Nhiếp Vân, dường như nàng đã xác định được:

- Vị này có lẽ là Nhiếp Vân đại nhân...

Trừ nhân vật nghịc thiên, lăng không xuất thế này ra, quả thực nàng không nghĩ ra còn có người nào có thể có thủ đoạn như vậy.

Xác định được thân phận của Nhiếp Vân, Tần Xuyến tiên tử cắn môi một cái, giống như làm ra quyết định gì vậy. Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, tinh thần khẽ động một cái, một đạo ý niệm truyền tới phía trước.

- Phía trước là Nhiếp Vân Chúa Tể hay sao?

- Ồ?

Nhiếp Vân đang đi về phía trước, không nghĩ tới vị Tần Xuyến tiên

tử này lại đưa tin cho hắn, trong mắt hắn tràn ngập nghi ngờ nhìn tới.

- Ta có một yêu cầu quá đáng, không biết có thể nói cho Chúa Tể đại nhân hay không? Nếu như đại nhân có thể đồng ý, Tần Xuyến ta dù có nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không chối từ!

Tần Xuyến tiên tử cắn răng nói.

Nói chuyện như vậy với cường giả Chúa Tể cũng cần dũng khí rất lớn. Dù sao, một khi đối phương cho rằng ngươi đang mạo phạm hắn, rất có thể sẽ dùng một cái ý niệm chém giết ngươi.

- Nói đi!

Nhiếp Vân nói.

- Hy vọng Nhiếp Vân đại nhân có thể xuất thủ cứu Tú Linh đại đế...

Nói đến đây, Tần Xuyến tiên tử nhìn thấy hai mắt Nhiếp Vân bắn ra điện mang, trong lòng nàng không nhịn được run lên, vội vàng giải thích một câu.

- Ta biết nói chuyện như vậy rất là vô lễ, thế nhưng ta vẫn hy vọng đại nhân có thể đồng ý!

- Lý do!

Nhiếp Vân cũng không cự tuyệt, cũng không đồng ý mà chỉ nhàn nhạt nói.

- Tú Linh đại đế cũng không phải là tự nguyện gả cho Vạn Pháp Chúa Tể... Mặc dù chuyện cụ thể ta không biết. Thế nhưng đi theo sau lưng đại đế nhiều năm như vậy, ta vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng là nàng không muốn!

Tần Xuyến tiên tử nói:

- Nếu như Nhiếp Vân đại nhân có thể xuất thủ ngăn cản chuyện này. Như vậy đại nhân sẽ là ân nhân lớn nhất của Linh Tú tộc

chúng ta, Tần Xuyến ta nguyện ý làm trâu làm ngựa hầu hạ...

- Ta không thiếu trâu ngựa!

Nhiếp Vân khoát tay nói.

- Không muốn thì vì sao còn phải tiến hành hôn lễ? Đường đường là Chúa Tể chẳng lẽ còn có người có thể làm khó được nàng sao? Chuyện này không cần nói lại, nếu như không đáng để ta xuất thủ, ta tuyệt đối sẽ không vì vậy đắc tội với những Chúa Tể khác. Nếu như đáng để xuất thủ, ta cũng không cần ngươi phải hầu hạ!

Nhiếp Vân không nói thêm gì nữa.

------oOo------

Chương 2461: Vạn Pháp Chúa Tể (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vị Tú Linh đại đế này trong truyền thuyết từng có tình cảm với đệ đệ Nhiếp Đồng, nhất định hắn không thể khoanh tay đứng nhìn, nhưng mà cũng không cần thiết phải nói nhiều với nàng.

- Vâng!

Tần Xuyến tiên tử cắn môi một cái, không nói thêm gì nữa. Đối phương đường đường là Chúa Tể, có thể nói nhiều với nàng như vậy, đã là rất cho mặt mũi rồi. Nếu như tiếp tục hỏi nữa, như vậy quả thực là không thức thời.

- Con đường này tổng cộng có cửu chuyển thập tam loan, năm đó ta cũng chỉ đi qua một lần. Bất quá thời gian quá lâu, không nhớ rõ, cũng may là Đoạn Diệc lão đệ trí nhớ tốt, địa phương nguy hiểm như vậy mà vẫn nhớ rõ ràng!

Nhiếp Vân và Tần Xuyến tiên tử đối thoại đều dùng tinh thần ba động, những người khác cũng không biết. Phù Ám Triều nhìn về phía Đoạn Diệc đan dẫn đường phía trước, vẻ mặt tươi cười.

Lối đi tới Vạn Pháp cung không khác những không gian khác chút nào, hơn nữa đường cong rất nhiều. nếu như không nhớ mà mù quáng loạn đi, rất dễ dàng tiến vào không gian nghịch chuyển,. Đám người Đoạn Diệc, Tiêu Diêu Tiên đi ở phía trước, không có dừng lại một chút nào. Như vậy đã nói rõ đối phương cực kỳ hiểu rõ địa hình nơi.

- Lần đầu tiên ta tới Vạn Pháp cung còn xa không có thực lực như bây giờ, đi nhầm một bước là sẽ bỏ mạng, đương nhiên phải đem tất cả lộ trình nhớ lấy rồi

Đoạn Diệc cười một tiếng, lại nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Chủ nhân, trước mặt có một cái bình phong, vượt qua nó là đến nơi rồi!

- Được rồi.

Nhiếp Vân gật đầu, theo sát ở phía sau mà bay về phía trước. Chỉ chốc lát đã vòng qua cái bình phong che chắn cuối cùng. Hắn ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên đúng như Đoạn Diệc nói, không gian trước mắt rộng mở trong sáng, một cái cung điện khổng lồ đang hiện lên ở trong hư không phía trước, lẳng lặng trôi lơ lửng.

Cung điện mang theo khí thế to lớn, hàng phục vạn pháp, trấn áp thiên cổ, còn chưa tới đến trước mắt thì đã cho người ta một loại cảm giác hoang mang và đại khí.

Vạn Pháp cung, đã đến!

- Thiên Tinh lăng không, vạn pháp hội tụ! Nếu nói riêng về địa thế, nơi này so với Quy Khư Hải còn mạnh hơn mấy phần!

Nhiếp Vân giương mắt nhìn về phía cung điện phía trước, miệng không khỏi khen ngợi một câu.

Cung điện trước mắt huy hoàng chỉ là phụ, qua trọng nhất là có vô vô số ngôi sao bao phủ chung quanh. Quang mang từ trước sau trái phải, bốn phương tám hướng chiếu xuống, tạo thành đặc biệt

một hình ảnh đặc biệt, giống như đồng thời thi triển muôn vàn vũ kỹ. Các loại công pháp cùng nhau vận chuyển, khiến cho người ta chỉ cần liếc mắt nhìn thì ánh mắt đã mê mệt, rơi vào trong đó.

Nhìn lâu còn có thể khiến cho người ta dễ dàng lĩnh ngộ huyền bí của ba nghìn đại đạo hơn, tu vi tăng nhiều.

Chỉ tính riêng hoàn cảnh, vị trí địa lý, so với Quy Khư Hải còn cường đại không ít, không hổ là nơi có Chúa Tể trấn giữ, rất là phi phàm.

- Bầu không khí rất tốt, xem ra tiến hành hôn lễ là thật!

Tử Đồng Bất Hủy nói.

Lúc này mọi người mới chú ý, chung quanh cung điện có quang mang thất thải bao phủ, bộ dáng như có chuyện vui.

- Vô Nhật Chúa Tể, nếu như ngươi và Vạn Pháp Chúa Tể đã sớm quen biết thì làm phiền ngươi thông báo một tiếng. Nếu không, trực tiếp đi qua rất dễ dàng tạo thành chuyện không vui!

Nhiếp Vân nói với Vô Nhật Chúa Tể.

Bọn họ tổng cộng có sáu vị Chúa Tể, còn có cường giả như Nhiếp Vân, không được mời mà đột nhiên. Nếu như trực tiếp đi qua, chỉ sợ sẽ làm cho Vạn Pháp Chúa Tể tức giận, khi đó cũng không tốt.

Bất kể thực lực như thế nào, quy củ vẫn phải tuân thủ, Nhiếp Vân luôn luôn là người không phạm tat a không phạm người, người khác đối với hắn có thiện ý thì hắn cũng sẽ không ỷ thế hiếp người.

- Được!

Vô Nhật Chúa Tể gật đầu, bước lên trước, thanh âm vang vọng kích động:

- Vạn Pháp Chúa Tể, sao tổ chức hôn lễ mà thế cũng không thông báo một tiếng, để cho chúng ta tới uống rượu a.

Thanh âm phối hợp với lực lượng đặc thù của Chúa Tể truyền vào, dường như khiến cho ngay cả ánh sao chung quanh cũng ảm đạm đi một ít.

- Hóa ra là Vô Nhật Chúa Tể. Ngọn gió nào thổi ngươi tới đây a? Ta còn tưởng ngươi đang bế quan, cho nên mới không dám quấy rầy. Nếu như ngươi đã đến thì tốt quá, nhanh tới uống một chén rượu mừng a.

Ngay sau đó có một đạo thanh âm hùng tráng vang lên, một đạo lưu quang nhanh chóng lan tràn từ Vạn Pháp cung sang phía bên này.

- Ha ha, không riêng gì ta, còn có Nhiếp Vân Chúa Tể, Tiêu Diêu Tiên Chúa Tể, Phù Ám Triều Chúa Tể, Đoạn Diệc Chúa Tể cùng với Tử Đồng Bất Hủy Chúa Tể cũng đi đòi rượu mừng a. Ngươi ngàn vạn lần không nên hẹp hòi đó.

Vô Nhật Chúa Tể nói tiếp.

- Nhiếp Vân... Chúa Tể?

Ầm!

Lời còn chưa dứt thì đã nghe được một đạo thanh âm rung động. Phía trước cầu vồng có một bóng người bắn thẳng ra, trên mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Tên tuổi cra Nhiếp Vân ở trong lòng những Chúa Tể khác đã biến thành cấm kỵ, hắn đột nhiên tới bái phỏng. Quả thực đã mang tới rung động quá lớn cho Vạn Pháp Chúa Tể.

Nương theo bóng người nhanh chóng chạy tới đón tiếp, Nhiếp Vân đã thấy rõ bộ dáng của vị Vạn Pháp Chúa Tể này.

Khác với những Chúa Tể khác, vị Vạn Pháp Chúa Tể này nhìn qua chỉ chừng ba mươi tuổi, thân cao cánh tay dài, bộ dáng anh tuấn. Chỉ từ diện mạo nhìn vào, chẳng những không giống Chúa Tể, mà ngược lại còn giống như một vị công tử thế gia. Bất quá, từ trong ánh mắt của hắn Nhiếp Vân đã có thể nhìn ra người này lạnh lùng

âm ngoan, không phải là nhân vật dễ đối phó.

- Chư vị Chúa Tể tự mình giá lâm mà không có nói trước một tiếng để cho ta đi ra nghênh đón. Quả thực là có tội.

Vừa phi hành Vạn Pháp Chúa Tể vừa nói xin lỗi.

- Nghênh đón? Tiểu tử ngươi luôn luôn ra vẻ a. Bình thường cũng không thèm ra, huống chi là ngày vui như hôm nay!

Dường như Vô Nhật Chúa Tể hiểu rõ hắn vô cùng, cho nên lập tức cười một tiếng, nói.

- Ách... Vô Nhật Chúa Tể nói như vậy là oan uổng ta quá. Không phải là tar a vẻ, quả thực là đang bế quan tu luyện...

Xem ra giữa hai người từng xảy ra chút chuyện không vui. Lúc này Vạn Pháp Chúa Tể cười khổ, lại chuyển chủ đề nói chuyện:

- Vị này chắc hẳn là Nhiếp Vân Chúa Tể a, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt càng thấy lời đồn còn không bằng!

Mặc dù trước đó đám người Phù Ám Triều không phải là Chúa Tể, thế nhưng dù gì cũng là nhân vật tiến vào Bách Cường bảng, cũng biết không ít. Vạn Pháp Chúa Tể vừa nhìn một cái đã lập tức nhận ra được, chỉ có Nhiếp Vân là rất lạ mặt, hơn nữa lại trẻ tuổi, còn có khí độ như vậy. Nếu không nhìn ra thì quả thực mù mắt.

------oOo------

Chương 2462: Vạn Pháp Chúa Tể (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vị này chắc hẳn chính là Vạn Pháp Chúa Tể, ngươi khách khí rồi!

Nhiếp Vân khẽ mỉm cười.

- Tiêu Dao Chúa Tể, nhiều năm không gặp, rượu ngon chỗ ta đã

sớm chuẩn bị xong, một lát nữa nhất định phải không say không về!

Chào hỏi với Nhiếp Vân xong, Vạn Pháp Chúa Tể cũng không dám lạnh nhạt với những người khác, lại vội vàng thăm hỏi mấy vị Chúa Tể khác.

Đám người Phù Ám Triều mặc dù là tân tấn Chúa Tể, thế nhưng hắn cũng không có khinh thị chút nào, vẻ mặt tươi cười.

Bất kể trước kia thực lực như thế nào, một khi trở thành Chúa Tể, thực lực sẽ không chênh lệch bao nhiêu. Cho dù là hắn cũng không có nắm chắc thắng được đám người Phù Ám Triều, đương nhiên phải ngang hàng nói chuyện.

- Những người này chắc hẳn đều là người Linh Tú tộc a. Đi mọi người cùng nhau vào đi thôi!

Bàn tay của Vạn Pháp Chúa Tể chộp một trảo, cầu vồng lần nữa lan tràn ra, kéo dài thẳng tắp đến lối vào cung điện. Mà chính hắn thì đi ở phía trước dẫn đường.

Ầm!

Đi lên trên cầu vồng, mọi người lập tức nghe được tiếng chuông cổ nôi lên. Vô số thanh âm thấm đẫm lòng người từ bốn phương tám hướng vang lên.

Cũng không phải là trình diễn tiên nhac, mà là ánh sao chung quanh dưới lực lượng đặc thù mà vặn vẹo, phát ra tiếng minh vang. So với đánh tiên nhạc còn êm tai hơn. Rất nhiều người của Linh Tú tộc tu vi thấp, sau khi nghe được thanh âm này rất nhanh đã bị chìm đắm vào bên trong, không có cách nào tự kềm chế được.

Nhiếp Vân vừa nhìn một cái đã biết đây là một loại thủ đoạn đặc thù, cho dù là Chúa Tể muốn hoàn thành cũng có chút khó khăn. Chuyện này khiến cho hắn không khỏi nhìn Vạn Pháp Chúa Tể một cái.

Xem ra người này cũng không đơn giản. Những thanh âm này mặc dù không có ý tứ mê hoặc đầu độc người ta, thế nhưng lại có thể

tiêu trừ đề phòng của người ta, khiến cho người ta không tự chủ được mà sinh ra hảo cảm với hắn.

Đối phương không có nhắm vào mình, như vậy Nhiếp Vân cũng lười xen vào việc của hắn. Hắn đi theo sau lưng đối phương, dọc theo cầu vồng đi về phía cung điện trước mắt.

Tới gần thì Nhiếp Vân lúc này mới nhìn thấy rõ, cung điện trước mắt vừa vặn tọa lạc ở một đoạn không gian thong thả, tĩnh lặng trong Thập Phương Thiên vực, nơi này không có không gian nghịch, chuyển, cũng không có không gian loạn lưu, gợn sóng gì.

Có thể tìm được một nơi như vậy trong Thập Phương Thiên vực, lại còn xây dựng thành cung điện, vị Vạn Pháp Chúa Tể này quả thực không tầm thường.

Toàn bộ cung điện đều dùng khoáng thạch đặc thù luyện chế mà thành, mặc dù so ra kém với cổ thuyền của Đan Thần Chúa Tể, đạt tới cấp bậc thần binh Chúa Tể, thế nhưng cũng không kém gì thần binh Hỗn Độn đỉnh phong. Đây là một món bảo vật nhất đẳng.

Chất liệu đã ưu việt hơn nữa lại phối hợp với trận pháp mà Vạn Pháp Chúa Tể bố trí, cho dù là Chúa Tể muốn cứng rắn xông vào, sợ rằng cũng không làm được.

Nhìn về phía những trận pháp này, Nhiếp Vân cũng không thể không bội phục vị Vạn Pháp Chúa Tể này. Người này trên phương diện trận pháp nhất đạo cho dù là so với hắn cũng không chút thu kém nào. Thậm chí còn hơn, Vạn Pháp cung cũng tuyệt đối được gọi là vạn pháp, vừa quét mắt qua một cũng đã biết được. Ít nhất đã dùng mấy chục vạn đại trận chủng loại khác biệt.

Những đại trận này cho dù là người có thiên phú trận pháp sư, muốn học xong cũng cần tốn mấy ức năm, chứ đừng nói là muốn bố trí ra được. Lại dung hợp hoàn mỹ không tỳ vết, không có chút thiếu sót nào.

- Vị Vạn Pháp Chúa Tể này sợ rằng ở trên trận pháp nhất đạo có nghiên cứu cực cao. Cái gọi là vạn pháp cũng không phải là vạn loại công pháp, vạn loại vũ kỹ, mà là ngàn vạn trận pháp dung hợp

vào làm một thể!

Nhìn thấy những thứ này, trong lòng Nhiếp Vân đã có suy đoán.

Mặc dù trận pháp so với thực lực trở nên nhỏ nhặt không đáng kể. Thế nhưng một khi vận dụng tốt cũng có uy lực cực mạnh, không thể khinh thường.

Trong lòng Nhiếp Vân suy đoán, chân thì không ngừng bước đi. Cùng với mọi người nhanh chóng tiến vào Vạn Pháp cung.

Cung điện huy hoàng này là một mảnh đỏ tươi, khắp nơi đều có sanh ca yến vũ, bầu không khí vui mừng tràn ngập cung điện, khiến cho tâm cảnh của người ta cũng có thể theo đó mà cao hứng.

- Mấy vị này theo thứ tự là Nhiếp Vân Chúa Tể, Tiêu Dao Chúa Tể, Vô Nhật Chúa Tể, Phù Ám Triều Chúa Tể, Đoạn Diệc Chúa Tể, Tử Đồng Bất Hủy Chúa Tể, còn không mau tới trước bái kiến?

Đi vào cung điện, Vạn Pháp Chúa Tể lập tức quát to một tiếng, vô số cường giả trong điện rối rít đứng dậy, vẻ mặt cung kính.

- Tham kiến chư vị Chúa Tể

Những người này hoặc là đệ tử, thuộc hạ của Vạn Pháp Chúa Tể hoặc là chính là thân bằng hữu của hắn. Mỗi một người đều có thực lực cực mạnh. Ở bên ngoài ít nhất là nhất cũng là đại nhân vật một phương, thế nhưng ở trước mặt đám người Nhiếp Vân lại không dám thở mạnh.

Một lần xuất hiện sáu vị Chúa Tể, còn cả Nhiếp Vân uy danh hiển hách, đây là chuyện mà tất cả mọi người đều không chuẩn bị kịp.

- Nếu đã là hôn lễ, Vạn Pháp Chúa Tể, còn không mau mời tân nương của ngươi ra? Chẳng lẽ còn muốn để cho chúng ta mỏi mắt chờ chứ?

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, Vô Nhật Chúa Tể cười ha hả một tiếng.

- Đúng đúng, còn không mau mời tân nương ra?

Vạn Pháp Chúa Tể cũng cười một tiếng rồi quay đầu phân phó.

- Vâng!

Một người thanh niên gật đầu, vội vàng đi ra ngoài. Một lát sau, lễ nhạc tấu vang, một nữ tử một thân y phục màu đỏ chậm rãi đi ra.

Nữ tử này không giống như những nữ tử thế tục che khăn đỏ, mà là mang mũ phượng màu vàng, khăn quàng vai màu đỏ tươi, dung mạo trắn nõn dưới quang mang chung quanh chiếu rọi càng thêm rực rỡ, giống như noãn ngọc vậy. Người còn không có đi tới trước mặt mọi người thì đã làm cho tất cả quang mang chung quanh trở nên ảm đạm thất sắc.

Tú Linh đại đế!

- Tú Linh đại đế được xưng là đệ nhất mỹ nhân tam giới, quả nhiên danh bất hư truyền!

- Quá đẹp, nguyện vọng lớn nhất đời này của ta chính là có thể kết hôn với một nữ tử Linh Tú tộc làm vợ. Mọi người nhất định phải giúp ta a!

- Ta vẫn luôn nghe nói Tú Linh đại đế xinh đẹp như thế nào. Trước kia ta cũng cho là chỉ là lời đồn. Bây giờ nhìn lại, toàn bộ là đều thật...

- Nhìn thấy nàng, tất cả nữ tử đã gặp trước kia cũng không thể đề nổi hứng thú nha.

Tú Linh đại đế chậm rãi đi ra, tất cả mọi người trong đại sảnh đều vì dung mạo của nàng mà rung động. Ngay sau đó các loại thanh âm hâm mộ sợ hãi than vang lên.

------oOo------

Chương 2463: Trong lòng có hắn

- Bệ hạ!

Thấy nàng xuất hiện, Tần Xuyến tiên tử vội vàng đi tới trước.

- Sao ngươi lại tới đây?

Thấy là nàng. Tú Linh đại đế có chút kinh ngạc nói.

- Thuộc hạ lo lắng tới an nguy của người cho nên không có nghe theo mệnh lệnh của người trấn thủ Linh Tú sơn, mong rằng bệ hạ thứ tội!

Tần Xuyến tiên tử quỳ sụp xuống đất.

- Thôi, đứng lên đi!

Tú Linh đại đế khoát khoát tay. Trên mặt không có chút biểu tình nào ba động.

- Bệ hạ, Nhiếp Vân Chúa Tể cũng tới, nếu như ngươi có chỗ không muốn, hắn nói có thể vì làm chủ cho người!

Tần Xuyến tiên tử chậm rãi đứng lên, đồng thời vội vàng truyền âm.

- Nhiếp Vân Chúa Tể?

Tú Linh đại đế quay đầu nhìn sang, ánh mắt vừa tiếp xúc với đám người Nhiếp Vân, đôi mắt lần nữa ảm đạm, nàng lắc đầu một cái:

- Không có gì là không muốn! Chuyện này ngươi không cần phải để ý đến làm gì!

- Bệ hạ...

Tần Xuyến tiên tử nóng nảy hô.

- Không cần nói nữa!

Tú Linh đại đế khoát tay chặn lại. Một cỗ lực lượng nhu hòa nhất thời bao phủ Tần Xuyến tiên tử, mang nàng tới chỗ ngồi, lại không có biện pháp đứng dậy nữa.

- Ha ha. Bắt đầu hôn lễ đi!

Thấy một màn như vậy, Vạn Pháp Chúa Tể âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lại cười to một tiếng.

Nghe thấy lời phân phó của hắn, một người tu sĩ dường như điều khiển hôn lễ đi tới, vẻ mặt tươi cười chủ trì hôn lễ.

Hai vị này mặc dù đều là cường giả Chúa Tể, thế nhưng trình tự hôn lễ lại giống như thế tục vậy. Không có khác nhau quá nhiều.

cũng là là bái thiên địa, lạy phụ mẫu, phu thê giao bái.

Nghi thức đơn giản lại làm cho tất cả mọi người cảm thấy quen thuộc, ấm áp.

Hai người sống lâu như vậy, phụ mẫu đã sớm không tồn tại, vì vậy cũng đã tiết kiệm được khâu này. Tu sĩ chủ trì hôn lễ đang tiến hành từng bước thì đột nhiên một đạo thanh âm nhàn nhạt vang lên.

- Chậm đã!

Nhiếp Vân đứng lên.

Không biết trước đây Tú Linh đại đế và Nhiếp Đồng có quan hệ thì cũng thôi đi. Thế nhưng bây giờ đã biết, mắt thấy nàng thành hôn, nếu như không hỏi rõ, sau này gặp lại đệ đệ Nhiếp Đồng hắn cũng khó ăn nói.

- Nhiếp Vân Chúa Tể, có chuyện gì chúng ta nói sau a. Hôm nay là ngày mừng của ta, không biết Chúa Tể có thể cho ta một mặt mũi hay không?

Thấy hắn đứng dậy, sắc mặt của Vạn Pháp Chúa Tể không tự chủ

được mà thay đổi, khẽ cười nói.

Những Chúa Tể khác hắn cũng không sợ người nào, thế nhưng đối với người trước mắt này, trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi.

Mặc dù không có thấy tận mắt nhìn thấy đối phương xuất thủ, thế nhưng từ các loại tin tức truyền tới xem ra, thực lực người này căn bản không phải là mình có thể chống lại.

- Vạn Pháp Chúa Tể không cần để ý, ta chỉ hỏi tân nương mấy câu mà thôi, chắc hẳn... Ngươi cũng không muốn cưới một vị tân nương chỉ có thân thể mà không có linh hồn a!

Nhiếp Vân khoát tay nói.

- Cái này...

Sắc mặt Vạn Pháp Chúa Tể đỏ lên, lại không dám nói gì.

- Tú Linh đại đế, chúng ta lại gặp mặt rồi. Ta chỉ hỏi ngươi một câu, trả lời như thế nào thì nhìn ngươi!

Không để ý tới Vạn Pháp Chúa Tể đang tức giận, Nhiếp Vân nhìn về phía Tú Linh đại đế, thanh âm lạnh nhạt.

- Mời Nhiếp Vân Chúa Tể nói!

Tú Linh đại đế khẽ mở miệng, nói một tiếng.

- Ta nghe nói, ngươi đã từng có người thường, hơn nữa đã bị hắn làm tổn thương. Không biết ta có thể biết người này là ai hay không?

Nhiếp Vân lạnh nhạt nói.

- Nhiếp Vân Chúa Tể, ngươi hỏi lời này có chút quá phận a! Trước kia nàng có người thương hay không cũng là chuyện đã qua, bây giờ ta là phu quân nàng, ngươi hỏi như vậy cũng không khỏi quá phận, không coi người khác ra gì a!

Vạn Pháp Chúa Tể rống giận.

Trên hôn lễ, trực tiếp hỏi nương tử của hắn đã từng có người thương là ai, loại hành động đánh vào mặt mũi này, cho dù Vạn Pháp Chúa Tể biết mình không phải là đối thủ của Nhiếp Vân thì cũng không nhịn được mà lên tiếng.

- Hiện tại còn không có chỗ cho ngươi nói chuyện, ta chỉ muốn biết chuyện này, rất quan trọng!

Vẻ mặt Nhiếp Vân không chút biểu tình.

- Ngươi... Nhiếp Vân Chúa Tể, mặc dù thực lực ngươi mạnh mẽ, thế nhưng ở trong hôn lễ của người ta lại làm như vậy, cũng quá đáng a!

Một người trung niên trong hôn lễ chợt đứng lên, lớn tiếng quát tháo.

Người này có thực lực bán bộ Chúa Tể đại tam trọng, nhìn vị trí và hành động, có lẽ ở trong đám người Vạn Pháp cung cũng coi như là nhân vật số một.

- Chủ nhân nói chuyện, có phần ngươi chen miệng vào sao? Ngươi là thứ gì chứ?

Nhiếp Vân cũng không trả lời, Đoạn Diệc quát to một tiếng, hai hàng lông mày nhướng lên, một cỗ tinh thần ba động trong nháy mắt đã bắn tới.

Ầm!

Vị cường giả bán bộ Chúa Tể đại tam trọng này ngay cả cơ hội phản bác lần nữa cũng không có, thân thể lập tức nổ thành thịt vụn, linh hồn cũng không trốn thoát.

Một lời không hợp đã vung tay, ở trong cung điện của Vạn Pháp Chúa Tể đánh chết người của hắn đã cho thấy sự bá đạo, uy vũ.

- Ngươi...

Thấy một màn như vậy, da đầu của tất cả mọi người run lên.

Quá kiêu ngạo, đây quả thực là không có đem Vạn Pháp Chúa Tể đặt vào trong mắt a.

- Nhiếp Vân Chúa Tể... Ngươi làm vậy là có ý gì?

Thấy hành động của Đoạn Diệc như vậy mà Nhiếp Vân cũng không ngăn cản, sắc mặt Vạn Pháp Chúa Tể lúc đỏ lúc trắng.

- Không có ý gì, ta không muốn tranh đấu với người khác. Ta chỉ hy vọng Tú Linh đại đế thành thật trả lời, cũng hy vọng Vạn Pháp Chúa Tể không nên làm ra hành động quá khích nào đó, sự kiên nhẫn của ta có hạn. Ta không hy vọng một hôn lễ đang tốt lành lại biến thành tang lễ!

Lòng bàn tay của Nhiếp Vân khẽ xoay một ly rượu, mặt không chút biểu tình.

Hắn tới cũng không phải là định gây chuyện, mà chỉ muốn hỏi rõ tình huống một chút. Nếu như vị Tú Linh đại đế này quả thực từng có tình cảm với đệ đệ Nhiếp Đồng, hơn nữa bây giờ còn không bỏ được. Như vậy nếu như người khác bức bách nàng tổ chức hôn lễ thì hắn sẽ không chút lưu tình mà động thủ!

Dĩ nhiên, nếu như không phải như vậy hắn sẽ xoay người rời đi, cũng sẽ không tiếp tục làm người xấu nữa.

- Ngươi...

Toàn thân Vạn Pháp Chúa Tể run rẩy, thế nhưng lại không dám nói cái gì.

Cho dù không biết thực lực của Nhiếp Vân, thế nhưng nhìn phía sau hắn có nhiều Chúa Tể như vậy thì cũng biết lực lượng của bọn họ ra sao. Nhìn dáng vẻ kiên quyết của đối phương, nếu như hắn thật sự tiếp tục kiên trì, như vậy hôn lễ sẽ biến thành tang lễ, đây là chuyện có thể xảy ra.

------oOo------

Chương 2464: Ngươi rốt cuộc là ai? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta đã từng có người thương, bất quá, cũng là chuyện đã qua, không muốn nhiều lời nữa.

Hai mắt xinh đẹp của Tú Linh đại đế ba động, không biết đang nghĩ cái gì.

- Có phải là Tu La vương hay không?

Nhiếp Vân lười quan sát, trực tiếp mở miệng.

- Đúng vậy...

Sắc mặt có chút khó coi, Tú Linh đại đế nói.

- Vậy bây giờ ta hỏi ngươi, ngươi đối với Tu La vương còn có cảm tình hay không? Nếu như là người khác bức bách ngươi thành hôn, như vậy ta có thể thay ngươi làm chủ! Nếu như không có cảm tình mà tự nguyện gả cho đối phương. Như vậy ta cũng sẽ không làm người xấu mà lập tức xoay người rời đi!

Nhiếp Vân nói.

- Ta...

Hàm răng của Tú Linh đại đế cắn bờ môi đỏ mọng, dường như không biết nên trả lời như thế nào.

- Cần phải nghĩ kỹ rồi hãy trả lời, bây giờ Tu La vương đã sống lại lần nữa. Nếu như còn có cảm tình đối với hắn mà bị người ta bức bách thành thân. Như vậy ta có thể ra tay giúp ngươi. Nếu như đã không có cảm tình đối với hắn thì cũng không có gì. Ta có thể bảo đảm Tu La vương sẽ không trách tội, các ngươi vẫn có thể số một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn!

Ống tay áo của Nhiếp Vân vung lên.

- Ta... Trong lòng ta còn có hắn!

Do dự một chút, cuối cùng Tú Linh đại đế vẫn hít sâu một hơi, thân thể mềm mại run rẩy, thanh âm hơi có chút run rẩy.

Nghe thấy đối phương xác nhận tin tức Tu La vương lần nữa sống lại, tâm tình nàng khó có thể ngăn chặn được.

- Tiện nhân muốn chết!

Tú Linh đại đế ở trước mặt mọi người nói ra trong lòng nàng còn có người khác. Hai mắt Vạn Pháp Chúa Tể âm lãnh, bàn tay run lên, một đạo hàn mang bắn thẳng về phía nàng.

- Hừ!

Dường như đã sớm biết hắn sẽ có hành động như vậy, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái đã đi tới phía trước mặt Tú Linh đại đế. Ngón trỏ và ngón giữa nhẹ nhàng bóp về phía trước một cái, hàn mang giống như rắn độc bị nắm trúng bảy tấc, bị gắt gao kẹp lại, bất kể giãy giụa như thế nào cũng không có cách nào trốn thoát.

Đây là một cái châm dài màu đen nhánh, không biết dùng tài liệu gì luyện chế thành, toàn thân lạnh lẽo, không ngừng ăn mòn thân thể và linh hồn.

- Không muốn giả bộ nữa sao?

Ngón tay khẽ chuyển một cái, cái châm dài trong tay Nhiếp Vân lập tức thay đổi phương hướng, theo đường cũ bắn trở về.

- Phải nói là ngươi đã sớm nhìn ra a!

Vạn Pháp Chúa Tể không còn vẻ hốt hoảng kích động như trước nữa, mà ngược lại còn cười lạnh, đưa tay về phía trước, lấy tay thu cái châm dài đen nhánh này. Đồng thời bàn tay giơ lên trên không trung, một đạo thanh âm tựa như tiếng kèn báo hiệu vang vọng.

Đạo thanh âm này giống như quỷ mỵ kêu lớn, khiến cho linh hồn người ta bị chạm, nương theo thanh âm kết thúc. Tám đạo thân ảnh không biết từ chỗ nào bay ra, đáp xuống tám phương vị ở trong cung điện, đem tất cả đường đi bao phủ lại

- A...

Tám người này toàn bộ đều mặc một thân áo đen, tựa như là người ở u minh, vừa mới xuất hiện giống như là giá rét muốn đóng băng mọi thứ vậy.

- Đây là... Tám vị Chúa Tể?

Con ngươi của Tần Xuyến tiên tử co rụt lại.

Tám người chung quanh này, bằng vào thực lực của nàng lại không nhìn ra tu vi chút nào, chẳng lẽ... Lại là tám vị Chúa Tể?

Ba đại Chí Tôn vực cộng thêm cường giả Phong vương cũng chỉ hai mươi bảy vị Chúa Tể. Mỗi một vị đều có danh tiếng rất lớn, đột nhiên lại xuất hiện thêm những người này, sao một người nàng cũng chưa nghe nói qua vậy?

Không chỉ có Tần Xuyến tiên tử sửng sốt. Mà ngay cả đám người Tiêu Diêu Tiên cũng không rõ ràng cho lắm.

Mặc dù không biết rõ đã có chuyện gì xảy ra, thế nhưng bọn hắn cũng biết chuyện này đã xảy ra biến cố. Tất cả đều đứng dậy, ánh mắt lập lòe nhìn chung quanh, tràn ngập vẻ cảnh giác phòng ngự.

- Lộ ra bộ mặt thật của ngươi đi, rốt cuộc người là ai? Trong tam giới hẳn không có cường giả thực lực như ngươi a!

Không có trả lời câu hỏi của đối phương. Nhiếp Vân mở miệng nói.

- Theo ta được biết, ngươi chưa từng thấy qua Vạn Pháp Chúa Tể. Ta rất tò mò, sao ngươi lại có thể nhìn thấu được ta?

- Vạn Pháp Chúa Tể này nở nụ cười, dung mạo trong nháy mắt đã

xảy ra biến hóa, thân thể cũng biến thành càng thêm thon dài. Có chút tương tự với tám người áo đen trước mắt, để lộ ra khí tức âm u lạnh lẽo.

Đường đường là Vạn Pháp Chúa Tể không ngờ lại là người khác ngụy trang ra!

Dường như đối với những thứ này Nhiếp Vân đã sớm biết được, cho nên hắn cũng không khẩn trương mà khẽ mỉm cười nói.

- Mặc dù ta chưa từng thấy qua Vạn Pháp Chúa Tể. Thế nhưng bàn về ngụy trang, ta là tổ tông, ở trước mặt ta mà làm những thứ này, muốn để cho ta không nhìn ra. Rất khó!

Chỉ cần là Chúa Tể cũng đã nghe qua chiến tích của hắn, nhất định từ sâu trong lòng đã sinh ra sợ hãi. Mặc dù người trước mắt này ngụy trang rất giống, thế nhưng trong lúc vô tình lại tản mát ra sát cơ, cho dù bị đối phương ẩn giấu rất kỹ, thế nhưng vẫn bị Nhiếp Vân đã nhìn ra.

Căn cứ những chuyện này, sao hắn còn không biết đã có chuyện gì xảy ra cơ chứ?

- Không hổ là đệ nhất nhân trong các Chúa Tể!

Thấy Nhiếp Vân không muốn nhiều lời, ánh mắt Vạn Pháp Chúa Tể này lạnh lẽo vô cùng, trong miệng nói lời tán dương, mười ngón tay lại chậm rãi mở ra. Dường như tùy thời sẽ động thủ.

- Nếu như ta đoán không sai, ngươi là cùng một chủng tộc với những cổ thi trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực a. Rốt cuộc các ngươi là ai? Đến từ nơi nào?

Đối với động tác của hắn, dường như Nhiếp Vân cũng không thấy, mà hắn vẫn tiếp tục hỏi.

Từ lần đầu tiên tiếp xúc với cổ thi ở Thần chi di tích, cho đến lúc gặp phải cỗ ý niệm đặc thù trên cổ thuyền của Đan Thần Chúa Tể hắn vẫn suy tư. Cho tới trước đó không lâu hắn mới suy nghĩ ra một câu trả lời. Đám cổ thi này nhất định khi còn sống, chỉ sợ là

người của một chủng tộc khác, cũng không phải là đến từ tam giới này.

Mặc dù tam đại Chí Tôn vực ở trong Hỗn Độn hải dương được xưng là mạnh nhất, lớn nhất. Nhưng mà đại dương mênh mông vô cùng, nếu như không có ai có thể đi đến tận cùng, như vậy sẽ không có cách nào chứng minh được chuyện này có phải là thật hay không!

Hoặc giả những người này lại tới từ một thế giới khác, nếu không, cũng sẽ không có đặc thù sinh mạnh hoàn toàn khác với tam giới.

------oOo------

Chương 2465: Ngươi rốt cuộc là ai? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chính là bởi vì nghĩ tới những chuyện này, cho nên mặc dù Nhiếp Vân trở thành đệ nhất nhân Chúa Tể nhưn mà trong lòng vẫn mang vẻ kính sợ, không có buông lỏng chút nào. Cũng chính là bởi vì như vậy cho nên hắn mới nhìn ra vị Vạn Pháp Chúa Tể này có chút khác biệt. Lại nhận định hắn ta có thể là người khác ngụy trang.

- Ta là chủng tộc gì ngươi không cần thiết biết! Yên tâm đi, chúng ta sẽ không giết ngươi đơn giản như vậy đâu. Nghe nói ngươi là ca ca của Tu La vương, chúng ta sẽ bắt ngươi lại, để cho hắn biết cái giá của việc đắc tội với chúng ta!

Vạn Pháp Chúa Tể cười lạnh hắc hắc, trong mắt tựa như có một con rắn đen không ngừng trườn qua trườn lại.

- Bắt ta sao?

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng:

- Vậy thì đành phải nhìn vào bản lĩnh của ngươi!

Trong tiếng cười lạnh, thân thể của hắn đột nhiên trở nên càng

thêm thon dài, mười ngón tay trong suốt giống như ngọc thạch vậy, chợt lại đánh ra một trảo. Tất cả mọi người trong đại điện đều bị rơi vào trong lòng bàn tay, ngay sau đó đã đáp xuống trên cổ thuyền.

Cổ thuyền nhanh chóng bành trướng, chiếm cứ một nửa đại điện, Nhiếp Vân đứng ở đầu thuyền, lạnh lùng nhìn Vạn Pháp Chúa Tể cách đó không xa, lực lượng toàn thân chợt lan tràn ra.

Ầm!

Cổ thuyền vọt thẳng tới trước.

Người trước mắt này không biết là chủng tộc gì, thế nhưng Nhiếp Vân lại biết đối phương nhất định sẽ có thực lực không kém gì Chúa Tể. Cho nên vừa mới động thủ hắn đã không có chút lưu tình nào, trực tiếp vận dụng binh khí mạnh nhất trước mắt.

- Ngươi đã luyện hóa cổ thuyền của Đan Thần Chúa Tể đan thần? Đáng ghét! Đan Thần Chúa Tể ở đâu?

Vẻ mặt Vạn Pháp Chúa Tể vốn đang mỉm cười, lòng tin mười phần. Đột nhiên nhìn thấy Nhiếp Vân tiến vào trong cổ thuyền, lại còn bắn thẳng tới, sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

Chiếc Đan Thần cổ thuyền này là bảo vật mà Đan Thần Chúa Tể tốn vô số nguyên liệu, lại dùng không biết bao nhiêu năm mới có thể luyện chế thành công. Thứ này được xưng là đệ nhất thần binh Chúa Tể tam giới cũng không quá đáng. Vốn hắn tưởng rằng lần này bọn hắn bắt lại Nhiếp Vân là chuyện đã nắm chắc. Thế nhưng lại không nghĩ tới trong tay đối phương lại có món bảo vật này. Như vậy tình thế vốn là chủ động, trong nháy mắt đã biến thành bị động.

Ầm!

Nhiếp Vân cũng không để ý tới câu hỏi của hắn, cổ thuyền ầm ầm nghiền ép tới, trực tiếp va chạm vào trên người hắn.

Sắc mặt Vạn Pháp Chúa Tể này biến đổi, bắn thẳng ra ngoài, ngay sau đó lại phun ra một ngụm máu tươi.

Sưu sưu sưu sưu!

Thấy hắn bị thương, tám người áo đen vốn thủ hộ ở chung quanh phòng ngừa mọi người chạy trốn đồng loạt vọt tới, mười sáu bàn tay đồng thời hắn lên, một cỗ lực lượng làm cho không gian bị trói buộc lập tức va chạm với cổ thuyền.

Két!

Quán tính đánh tới của cổ thuyền đã bị bọn họ liên thủ ngăn cản, lực trùng kích cuồng bạo khiến cho vô số trận pháp trong cung điện vỡ tan.

- Thật là mạnh mẽ!

Thấy những người này lại có thể ngăn cản cổ thuyền, trong mắt Nhiếp Vân hiện lên vẻ ngưng trọng nồng đậm.

Cổ thuyền do hắn tự mình khống chế, uy lực so với Đan Thần Chúa Tể khống chế lúc trước càng thêm cường đại hơn, lực trùng kích có thể trực tiếp đụng chết Chúa Tể. Thế nhưng lực lượng cường đại như vậy lại bị tám người áo đen dưới tình huống vội vàng nghênh chiến có thể ngăn cản. Như vậy đã nói rõ thực lực của tám người này đúng như dự đoán của hắn, tuyệt đối đã đạt tới cấp bậc Chúa Tể!

Tùy tiện xuất hiện chín người, cũng có thực lực Chúa Tể... Đây rốt cuộc là chủng tộc gì? Tại sao lại mạnh mẽ như vậy?

- Bất kể là chủng tộc gì, giết các ngươi thì sẽ biết rõ.

Trong lòng rung động, Nhiếp Vân cũng không ngừng nghỉ, cổ thuyền lần nữa phá vỡ thời không mà vọt tới trước tới!

Ầm ầm!

Cổ thuyền ầm ầm đi về phía trước, trận pháp trong Vạn Pháp cung, không gian ở phía trước lại giống như món đồ chơi của trẻ con vậy, bị vỡ vụn thành một mảnh đen nhánh, không ngừng lan tràn dọc theo cổ thuyền.

- Công kích thật là cường đại...

Đám người Tú Linh đại đế, Vô Nhật Chúa Tể đứng ở trên boong thuyền thấy một màn như vậy, thân thể tất cả đều khẽ run. Trong mắt hiện lên vẻ giật mình khó có thể áp chế.

Chiếc này cổ thuyền ở trong tay Nhiếp Vân, uy lực quả thực quá mạnh mẽ. Nếu như trước đó đối nghịch với hắn, chỉ cần đụng một cái là có thể bị đụng chết tươi!

Quản ngươi có thần binh Chúa Tể phòng ngự gì đó, cái gì mà thực lực Chúa Tể, dưới công kích tuyệt đối, không có bất kỳ chút tác dụng nào!

Đây là lực lượng chân chính!

- Thiên La Địa Võng!

Vạn Pháp Chúa Tể nghỉ ngơi một chút thì đã thấy cổ thuyền lần nữa vọt tới phía hắn. Sắc mặt hắn trở nên vặn vẹo, ngón tay đen nhánh đưa về phía trước, tạo thành một cái lưới lớn ngăn cản trước mặt cổ thuyền.

Cái lưới này toàn thân đen nhánh, mang theo vẻ sáng bóng của kim loại, vừa bay ra ngoài đã lập tức lơ lửng ở trước mắt, tựa như hòa vào làm một thể với không gian vậy, bao bọc tất cả phạm vi chung quanh.

Thiên La Địa Võng, binh khí của vị Vạn Pháp Chúa Tể trước mắt này so với thần binh Chúa Tể đường như còn càng cường đại hơn.

Sư sưu!

Đan Thần cổ thuyền và Thiên La Địa Võng vừa đụng chạm thì nhất thời giống như đã rơi vào trong vũng bùn, lực trùng kích mạnh mẽ khiến cho cái lưới này rung động, sau đó lập tức hóa thành vô hình.

Vô luận Nhiếp Vân khu động cổ thuyền thế nào cũng giống như thân thể rơi vào trong đám cát chảy, không có cách nào tự kềm chế

thân thể, có một thân lực lượng thế nhưng lại không thi triển được.

- Cái lưới này có cổ quái! Những người khác tiến vào khoang thuyền, cường giả Chúa Tể theo ta chiến đấu!

Thấy lực lượng cường đại của cổ thuyền như vậy cũng bị cái lưới này ngăn cản. Nhiếp Vân đã biết cái lưới đen nhánh này nhất định có chỗ cổ quái. Lúc này hắn không kịp nói nhiều, thân thể nhoáng một cái,. Phượng Hoàng Chi dực đã giang rộng, bay ra phía ngoài.

Cái lưới màu đen cuốn lấy cổ thuyền, uy lực tiến về phía trước của cổ thuyền biến mất. Thế nhưng cái lưới này cũng không thể làm gì, như vậy, hai đại pháp bảo của song phương bị dính vào nhau. Song phương chỉ có thể cận chiến mà thôi.

Sưu Sưu Sưu SƯu!

Chư vị Chúa Tể trên Đan Thần cổ thuyền đồng thời bay ra, ngăn cản trước mặt đám người Vạn Pháp Chúa Tể.

- Nhiếp Vân Chúa Tể, buộc bọn hắn thả Vạn Pháp Chúa Tể ra!

Vừa mới dừng lại thì bên tai Nhiếp Vân đã nghe thấy thanh âm lo lắng của Tú Linh đại đế.

------oOo------

Chương 2466: Vạn Pháp Quy Nhất

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vạn Pháp Chúa Tể ở trên tay bọn họ sao?

- Đúng vậy, mặc dù ta cũng không thích hắn, thế nhưng những năm này hắnmột mực đối tốt với ta. Ta không thể thấy chết mà không cứu. Cho nên mới đồng ý với đầu quái vật này. Phối hợp với hắn diễn trò, dẫn ngươi qua đây, hy vọng Nhiếp Vân Chúa Tể không lấy làm phiền lòng...

Tú Linh đại đế vội vàng giải thích.

- Ồ!

Nhiếp Vân gật đầu một cái.

Như vậy tất cả mọi sự đã nói thông được.

Đầu quái vật trước mắt này bắt đi Vạn Pháp Chúa Tể chân chính, cũng coi đây là uy hiếp. Mặc dù Tú Linh đại đế không thích đối phương, thế nhưng lại cũng không thể trơ mắt nhìn đối phương bị giết. Dưới tình huống bị buộc không thể làm gì khác hơn là cùng đối phương diễn trò.

Xem ra mục đích thực sự của người này chính là mình, cũng biết mình nhất định sẽ tới đây. Cho nên mới bày ra Thiên La Địa Võng chờ mình chui vào.

Có thể đoán ra được những chuyện này, nhất định đã biết cảm tình giữa Tú Linh đại đế và Tu La vương. Cũng biết quan hệ giữa Tu La vương và mình... Chỉ là những người này rốt cuộc là ai?

Trong lòng Nhiếp Vân âm thầm khiếp sợ.

Đối phương đã hiểu tất cả mọi thứ về mình, nhưng mà mình ngay cả đối phương là ai cũng không biết, đây mới là chỗ đáng sợ nhất.

- Không có Đan Thần cổ thuyền, các ngươi cứ chờ chết đi!

Thấy Thiên La Địa Võng đã khóa lại cổ thuyền, Vạn Pháp Chúa Tể cười lạnh hắc hắc một tiếng. Bàn tay phất lên, tám người sau lưng đồng loạt đi tới.

Bên bọn họ tổng cộng cũng chỉ có chín người, mà bên Nhiếp Vân, Tiêu Diêu Tiên, Phù Ám Triều, Đoạn Diệc, Tử Đồng Bất Hủy, Vô Nhật Chúa Tể cùng với Tú Linh đại đế cộng vào cũng chỉ có bảy người.

- Người nào chết còn chưa nhất định a!

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, lại quay đầu phân phó một tiếng.

- Những người này quái dị, không nên giữ lại, trực tiếp dùng toàn lực cho ta!

Nói xong hắn không quản những người khác, thân thể nhoáng một cái đã bắn thẳng về phía Vạn Pháp Chúa Tể trước mắt.

Đồng thời trên người cũng sinh ra mấy chục cái tay, Thiên Tâm Đằng đạt tới cấp Chúa Tể rít gào, công kích về phía hai người khác đen khác.

Cứ như vậy, một mình Nhiếp Vân đã dính dáng với ba người, sáu người còn lại, đám người Tiêu Diêu Tiên mỗi người một tên.

- Ngươi vẫn nên chú ý tới bản thân mình thì hơn a.

Thấy động tác của Nhiếp Vân, Vạn Pháp Chúa Tể cười lạnh, bàn tay giơ lên, trực tiếp đánh xuống.

Chiêu này không có quá nhiều kỷ xảo, lấy tay làm đao, tương tự như vũ kỹ bình thường nhất trên Phù Thiên đại lục, thế nhưng lại mang theo lực lượng khiến cho không gian cũng phải rung động.

Nhất lực phá vạn pháp, một bàn tay này lại đánh ra uy lực của thần binh Chúa Tể, thậm chí còn vượt xa!

- Không có ba nghìn đại đạo, mà là một loại lực lượng đặc thù!

Thấy đối phương đánh ra một chiêu đơn giản mà lại mang theo ý vị khác như vậy, trong lòng Nhiếp Vân khẽ run lên.

Có ba nghìn đan điền, đối với ba nghìn đại đạo hắn biết vô cùng rõ. Bất kỳ chiêu số nào nếu như cẩn thận suy nghĩ thì cũng có thể tìm được căn nguyên đối ứng với ba nghìn đại đạo cùng. Thế nhưng vị Vạn Pháp Chúa Tể trước mắt này đánh ra công kích, lại không có giống bất kỳ một loại nào trong ba nghìn đại đạo, có thể nói là siêu thoát phạm vi đại đạo!

Chỉ cần là sinh mạng ở trong Hỗn Độn hải dương thì sẽ phải thông

suốt ba nghìn đại đạo. Thế nhưng người trước mắt này lại siêu thoát loại lực lượng này, quả thực thật khó có thể không tưởng tượng nổi!

- Lôi Đình Cửu châu!

Hắn biết bây giờ không phải là lúc cân nhắc những chuyện này, nhìn thấy uy lực tay của đối phương hung mãnh, Nhiếp Vân nhíu mày lại, miệng khẽ quát một tiếng, đánh ra một quyền nghênh đón.

Đánh cận chiến, chiêu số công kích mạnh nhất của hắn chính là chiêu Lôi Đình Cửu châu này, phối hợp với lôi đình trong tam giới, đổi lại là những Chúa Tể khác, tuyệt đối có thể một quyền đánh chết.

Ầm!

Thời không trước mắt bị quyền phong cường đại làm cho vặn vẹo, một đạo lực lượng khiến cho người ta tuyệt vọng dọc theo cánh tay của Nhiếp Vân bắn ra, lại phối hợp với thân thể cường đại của hắn, chợt va chạm với Vạn Pháp Chúa Tể trước mắt.

Đạp Đạp Đạp Đạp!

Quyền chưởng va chạm, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy nắm tay mình giống như bị lưỡi đao quét qua một lần, đau rát, cả người không nhịn được lui về phía sau mấy bước.

- Cái gì?

Sắc mặt hắn lập tức trầm xuống.

Trải qua Hỗn Độn Hồng Liên rèn luyện thân thể, thực lực của Nhiếp Vân đã vượt xa Chúa Tể bình thường. Thế nhưng vừa mới va chạm lại thua thiệt nhiều như vậy. Tại sao đối phương lại có thể có thân thể mạnh như vậy chứ?

Bất quá, Nhiếp Vân thua thiệt, dường như đối phương cũng không tốt hơn là bao. Cho dù cũng không lui về phía sau, thế nhưng sắc mặt lại vặn vẹo, dương như uy nghiêm đã bị khiêu chiến rất lớn.

- Phế vật đáng giận! Không ngờ lại có thể đả thương ta, Nhiếp Vân, hôm nay ngươi nhất định phải chết, bất kỳ người nào cũng không cứu được ngươi.

Điên cuồng hét lớn, mười cái móng tay của Vạn Pháp Chúa Tể biến thành tựa như lưỡi đao, hai mắt mang theo vẻ âm trầm hàn khí, như muốn chôn sống người khác vậy.

Theo hắn thấy, Nhiếp Vân trước mắt này tuyệt đối có thể bắt tới tay. Thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới mình lại liên tục ăn hai lần thua thiệt.

- Nhất Kiếm Lăng vân!

Không để ý tới đối phương đang gầm thét, cổ tay của Nhiếp Vân khẽ lật một cái, trong lòng bàn tay đã xuất hiện một thanh trường kiếm.

Kỷ Hư kiếm mặc dù đã bị gãy, thế nhưng bởi vì đánh chết nhiều Chúa Tể, mà loại thần binh Chúa Tể trường kiếm cũng không ít, cho nên mới có thanh kiếm hiện tại. Trường kiếm mạnh mẽ rạch một cái, kiếm khí như thủy triều lan tràn tới.

Đây là tuyệt chiêu kiếm thuật mạnh nhất của hắn. Thực lực của đối phương quá mạnh mẽ, không ra lá bài tẩy, căn bản không thể đối phó được.

- Vạn pháp quy nhất!

Vạn Pháp Chúa Tể cười lạnh một tiếng, ngón tay chuyển động, mười cái móng tay thon dài biến thành mười đạo kiếm mang, lập tức hội tụ trên không trung, giống như một cái lưới vậy.

Keng Keng Keng Keng!

Công kích của Nhất Kiếm Lăng vân toàn bộ rơi vào trên cái lưỡi, thanh âm như bão táp vang vọng. Thế nhưng lại không có cách nào đâm thủng được nó.

- Cái gì?

Sắc mặt Nhiếp Vân lập tức thay đổi.

Nhất Kiếm Lăng vân đã là tuyệt chiêu mạnh nhất của hắn, hắn vốn tưởng rằng cho dù làkhông giết được đối phương thì cũng có thể khiến cho đối phương bối rối, hốt hoảng. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, hắn đã quá khinh thường thực lực của đối phương.

------oOo------

Chương 2467: Thần binh Bán bộ Phong vương! (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuyệt chiêu mạnh nhất của hắn mà kiếm mang do móng tay của đối phương tùy ý hình thành lại có thể ngăn cản được. Xem ra thực lực của đối phương so với hắn đã cao hơn một đoạn!

Chúa Tể không phải là tồn tại mạnh nhất dưới cường giả Phong vương hay sao? Rốt cuộc là chuyện đang gì xảy ra?

- Chết!

Thời gian không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, sau khi Vạn Pháp Chúa Tể ngăn cản được Nhất Kiếm Lăng vân của Nhiếp Vân. Hai hàng lông mày đen kịt trở nên giống như bị thiêu đốt, tay phải chợt chộp về phía trước.

Móng tay sắc bén giống như thần binh Chúa Tể bắn ra từng đạo hàn mang, giống như đóng băng toàn bộ, trong nháy mắt đã đâm vào xương tủy của Nhiếp Vân, khiến cho toàn thân hắn không tự chủ được mà run rẩy, khó có thể áp chế.

Cỗ lực lượng này của đối phương quá đáng sợ, cho dù dùng thực lực bây giờ của Nhiếp Vân cũng không có cách nào tránh né, chứ đừng nói là phản kích.

Phốc!

Máu tươi bắn tung tóe, sắc mặt Nhiếp Vân đỏ lên, cả người không tự chủ được bay ra ngoài.

Nếu như hắn không đem Thiên Tâm Đằng phân ra công kích hai người áo đen, như vậy cũng có thể ngăn cản lần công kích này. Thế nhưng lúc này lại giống như một cái bia ngắm bị đánh trúng, không có một chút năng lực phản kháng nào.

- Nguy rồi, sao người này lại có thể lợi hại như vậy chứ? Đáng chết.

Thân thể bay ngược về phía sau, nhìn thấy đối phương cũng không thu hồi móng tay mà tiếp tục đâm tới, mang theo lực lượng làm cho người ta không thể nào chống cự, trong lòng Nhiếp Vân như là lửa đốt.

Đây rốt cuộc là quái vật gì? Chẳng lẽ hôm nay hắn phải chết ở chỗ này hay sao?

Năm cái móng tay tựa như năm thanh trường kiếm đâm tới, hàn khí bức người.

Dựa vào trình độ sắc bén của năm cái móng tay này, nếu như thực sự đâm trúng, cho dù không chết thì nhất định cũng sẽ bị thương nặng.

- Phá!

Mặc dù trong lòng khiếp sợ, thế nhưng Nhiếp Vân cũng không có tuyệt vọng.

Cả đời hắn đã trải qua quá nhiều nguy hiểm, cho nên lúc này đã sớm không có hốt hoảng. Nếu có chẳng qua chỉ là tĩnh táo âm trầm mà thôi.

Cổ tay lần nữa nâng lên, kiếm trong lòng bàn tay không ngừng vung vẩy.

Gió chợt nổi lên, kiếm mang từ mũi kiếm bắn ra, tựa như năm cánh

hoa sáng chói, tản ra ánh sáng khác nhau.

Cũng giống như Nhất Kiếm Lăng vân, chiêu này vội vàng đánh, không những không có uy lực kém hơn trước đó mà thậm chí còn tăng thêm một bậc. Năm cánh hoa xé rách không gian, đánh về phía năm ngón tay của Vạn Pháp Chúa Tể.

Ông ông ông ông ông!

Hàn mang bị chôn vùi, cổ tay Nhiếp Vân lần nữa run một cái, trường kiếm trong tay đã xuất hiện vết rách, vỡ vụn từng đoạn.

Thanh trường kiếm này là thần binh Chúa Tể, thế nhưng vừa mới va chạm với móng tay của đối phương một cái thì đã vỡ vụn, đủ để thấy thực lực của đối phương mạnh mẽ ra sao.

Nhiếp Vân vốn cho rằng thực lực của hắn vượt qua Chúa Tể, đã có thể đứng ở trên đỉnh Hỗn Độn hải dương. Thế nhưng bây giờ hắn mới biết, loại suy nghĩ này quả thực chính là ếch ngồi đáy giếng.

Đối phương cho dù là thân thể, thực lực, cũng không mạnh hơn hắn quá nhiều, thế nhưng chiêu số lại không phù hợp với ba nghìn đại đạo, phiêu hốt bất định, quỷ dị khó lường. Mang tới biến số cực lớn cho chiến đấu!

Loại chiêu số không phù hợp ba nghìn đại đạo này, thiên phú Võ Đạo sư không có chút tác dụng nào. Rất dễ dàng bị đánh loạn tiết tấu, rơi vào trong hoàn cảnh bị động.

Dù sao ngay cả chiêu số của đối phương là cái gì cũng không biết rõ, thậm chí ngay cả nguồn gốc lực lượng của tuyệt chiêu ở nơi nào, yếu điếm công kích chủ yếu ở đâu cũng không biết, như vậy còn đánh như thế nào chứ?

Sưu!

Mặc dù trường kiếm không có ngăn cản được móng tay của đối phương, thế nhưng cũng ngăn cản được công kích. Kiếm mang do móng tay tạo thành đâm vào thân thể Nhiếp Vân nửa tấc rồi lập tức dừng lại, không còn lực tiến thêm nữa.

Sưu!

Mộc sinh khí vận chuyển, thương thế trong nháy mắt đã được chữa trị tốt, hai cánh của Nhiếp Vân khẽ rung một cái, thân hình trên không trung ổn định lại, thế nhưng hắn cũng không có lui về phía sau.

- Đáng chết.

- Đây rốt cuộc là quái vật gì chứ? Thực lực thật là mạnh mẽ!

- Ta không có cảm thấy khí tức ba nghìn đại đạo viên mãn một chút nào. Làm sao bọn chúng lại có thực lực giống như chúng ta chứ?

- Trong Thập Phương Thiên vực từ lúc nào lại có loại quái vật này a.

Trong lúc đang suy nghĩ nên đối phó với người trước mắt này như thế nào thì hắn đã nghe được từng tiếng hét lớn vang lên. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy những Chúa Tể khác đang chiến đấu với mấy người áo đen, lúc này cũng đang rơi vào thế bị động.

Những hắc y nhân này không có thực lực như vị Vạn Pháp Chúa Tể trước mắt này. Thế nhưng cũng đủ để thắng được Chúa Tể bình thường.

Đám người mới tấn chức Chúa Tể như Phù Ám Triều chiến đấu với bọn họ, thỉnh thoảng còn nguy hiểm tránh thoát công kích.

May mà nhờ trước đó Nhiếp Vân đã đem thần binh Chúa Tể lấy được đưa cho bọn họ, hơn nữa còn để cho nhận chủ. Nếu không, sợ rằng mấy người thuộc hạ vừa mới tấn thăng làm Chú Tể này đã vẫn lạc rồi.

Thời gian đám người Tiêu Diêu Tiên trở thành Chúa Tể đã lâu, có nhiều thời gian nghiên cứu tuyệt chiêu. Đối với lực lượng của Chúa Tể đã nắm trong tay càng thêm thuần thục, cũng có thể ngang sức ngang tài với đối phương. Tạm thời bất phân thắng bại.

Bất quá chỉ nhìn một cái thì Nhiếp Vân cũng đã biết, bất phân thắng bại chẳng qua cũng chỉ là tạm thời. Chiêu số của những người này rất là cổ quái, càng đánh càng hăng. Nếu như tiếp tục, người thua nhất định là đám người Tiêu Diêu Tiên.

- Những hắc y nhân này lại có thể không phân cao thấp với Chúa Tể, ta không nhìn lầm đó chứ!

- Những người này rốt cuộc là từ nơi nào đi ra? Nếu như tam giới có những người này sớm một chút, người nào có thể đỡ nổi cơ chứ?

- Bọn họ chiến đấu quả thực rất lợi hại. Chúng ta căn bản không nhúng tay vào được, chỉ có thể hy vọng đám người Chúa Tể có thể toàn thắng...

Trên cổ thuyền đám người Tần Xuyến tiên tử đều nắm chặt tay, trong mắt tràn ngập vẻ khẩn trương, không biết nên làm sao.

Tình huống trước mắt đã vượt ra khỏi tưởng tượng của các nàng, đã tới mức không thể tiếp nhận nổi.

Một đám người không biết tên đột nhiên xuất hiện, hơn nữa lại một chọi một cùng với Chúa Tể mà còn chiếm thế thượng phong. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối bọn nàng sẽ không ai tin tưởng!

------oOo------

Chương 2468: Thần binh Bán bộ Phong vương! (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chúa Tể của Tam đại Chí Tôn vực là cường giả đỉnh phong nhất, cường giả Phong vương cũng chỉ là vận khí tốt lấy được tư cách Phong vương mà thôi. Nếu nói tới thực lực, tuyệt đối là bọn họ. Thế nhưng bây giờ bọn họ ở trước mặt đối phương lại không chiếm được chút tiện nghi nào, thế cục biến hóa đã vượt ra ngoài dự liệu của các nàng.

- Hắc hắc, không cần nhìn, ngươi bây giờ tự lo thân mình không xong, trước tiên nên nghĩ mình tại sao lại bị ta giết chết đi! Về phần những người khác... Sauk hi ngươi chết, ta sẽ đưa từng người trong bọn chúng lên đường!

Thấy Nhiếp Vân nhìn về phía mọi người, hai mắt ngưng trọng, Vạn Pháp Chúa Tể cười hắc hắc, nói.

- Vậy chúng ta tiếp tục đi!

Nhiếp Vân biết không giải quyết được người trước mắt này thì những người khác cũng chỉ có nước bị thua. Cho nên lúc này hắn cũng không có nói nhảm, hai nắm tay siết chặt, lại nhào về phía trước.

Thân thể củaối phương không chênh lệch với hắn bao nhiêu, thần binh Chúa Tể không có bất kỳ hiệu quả nào, nếu như tiếp tục sử dụng cũng chỉ là lãng phí, còn không bằng dùng thân thể đối kháng, từng quyền đối từng quyền. Đơn giản nhất mà cũng trực tiếp nhất.

- Hừ, ngu xuẩn!

Sắc mặt Vạn Pháp Chúa Tể trầm thấp, lại hừ lạnh một tiếng, chân bước lên nghênh đón.

Hắn không có dùng móng tay nữa, bàn tay lại trở nên giống như nam châm vậy, mỗi một quyền Nhiếp Vân đánh tới, vô luận là thân thể hay là lực lượng trong cơ thể cũng đều chịu ảnh hưởng.

Tới gần nhìn một cái, lúc này Nhiếp Vân mới phát hiện ra, bàn tay của hắn giống như mực đen nhánh. Trong lòng bàn tay mang theo hắc khí như vòng xoáy, một quyền tới gần, linh hồn có cẩm giác giống như rơi vào trong vực sâu.

Trong công kích vật chất đơn thuần lại còn có công kích linh hồn!

- Rốt cuộc là người nào ngu xuẩn, rất nhanh ngươi sẽ biết được!

Trong lòng Nhiếp Vân rung động, trên mặt lại không biểu hiện ra

ngoài, cùi chõ cùng được sử dụng, lực lượng cường đại xé nát tám phương. Toàn bộ Vạn Pháp cung dưới công kích cuồng bạo của hắn phát ra tiếng ken két. Dường như tùy thời sẽ sụp đổ.

Nếu như không phải trận pháp của Vạn Pháp Chúa Tể cường hãn, nhiều Chúa Tể đồng thời chiến đấu như vậy, chỉ sợ nơi này đã sớm biến thành phế tích.

Rầm rầm rầm rầm!

Thân thể hai người đều mạnh mẽ vô cùng, vừa mới chiến đấu cận chiến, khí lãng sinh ra đã thổi các Chúa Tể khác đang chiến đấu qua một bên, căn bản không thể chen tới gần.

Loại công kích trình độ này, một khi trong lúc vô tình bọn họ chui vào, đừng nói là giúp một tay, không cẩn thận còn trực tiếp bị đập thành thịt nát. Khi đó dù có chết cũng không biết chết thế nào.

- Nhiếp Vân, thân thể của ngươi quả nhiên cường hãn. Ngay cả ta cũng không thể không bội phục, bất quá, vận khí tốt của ngươi sẽ chấm dứt, bởi vì sẽ ngươi lập tức chết! Có thể ép ta sử dụng binh khí, ngươi cũng đủ để kiêu ngạo rồi.

Lại chiến đấu một lát, hai người vẫn không phân cao thấp, mặc dù Vạn Pháp Chúa Tể hung mãnh, thế nhưng cũng không cps cách nào đánh chết Nhiếp Vân. Dù Nhiếp Vân có mạnh hơn nữa cũng không có cách làm thương tổn hắn. Hắnbiết nếu tiếp tục đánh như vậy, nhất định sẽ không có cách nào chiến thắng được. Cho nên lúc này ánh mắt âm lãnh, dường như đã làm ra quyết định gì đó.

Nghe nói đối phương nói như vậy, trong lòng Nhiếp Vân chợt lạnh lẽo.

Đúng vậy, từ lúc đối phương xuất hiện cho đến lúc chiến đấu với hắn một mực không có lấy ra binh khí!

Sưu!

Một tiếng nổ tựa như rồng ngâm vang vọng, một thanh trảm cốt đao đột ngột xuất hiện ở trong lòng bàn tay Vạn Pháp Chúa Tể, không

gian chung quanh bị chấn động. Còn không có rót lực lượng vào bên trong thì không gian đã vỡ vụn tầng tầng lớp lớp.

- Nhiếp Vân cẩn thận, đây là... Thần binh Bán bộ Phong vương!

Trong lúc các Chúa Tể đang chiến đấu, đồng thời cảm ứng được lực lượng kích động bên này. Cả đám đều vội vàng nhìn lại, khi thấy trảm cốt đao trong tay Vạn Pháp Chúa Tể, con ngươi Tiêu Diêu Tiên co rụt lại, cao giọng kêu lớn. Trong thanh âm tràn ngập vẻ sợ hãi và khiếp sợ.

- Thần binh Bán bộ Phong vương?

Sắc mặt Nhiếp Vân vô cùng khó coi.

Trong Tam đại Chí Tôn vực, phần lớn người đều biết cấp bậc binh khí chia ra làm thần binh Hỗn Độn cùng thần binh Chúa Tể, trên thực tế bên trên còn có một tầng thứ khác, đó chính là thần binh Phong vương!

Binh khí vương cấp do cường giả Phong vương luyện chế ra!

Loại binh khí này so với thần binh Chúa Tể còn càng cường đại hơn, thậm chí còn chỉ xuất hiện ở trong tay cường giả Phong vương. Vì vậy, đừng nói là người bình thường, cho dù là ở trong mắt chúng nhân Tiêu Diêu Tiên cũng là một loại truyền thuyết, là tồn tại chỉ dám mong ước chứ không thể so sánh. Trong lịch sử còn chưa có bất kỳ Chúa Tể nào có bảo vật cấp bậc này.

Binh khi trong tay Vạn Pháp Chúa Tể trước mắt này lực lượng cuồng mãnh, khí tức thuần khiết. Mặc dù không có đạt tới cấp bậc Phong vương, thế nhưng tuyệt đối vượt xa Chúa Tể!

Mọi người đều biết, vô luận là cái gì, chỉ cần cùng có liên quan tới Phong vương, thì không phải là thứ mà Chúa Tể có thể chống lại. Món binh khí trước mắt này, mặc dù chỉ là bán bộ Phong vương, thế nhưng cũng không phải là thứ mà Nhiếp Vân có thể đối phó.

- Thanh Cửu U trảm cốt đao của ta từ khi đi tới Hỗn Độn Chí Tôn vực còn chưa từng lấy ra, hôm nay ta sẽ lấy máu của ngươi để mở

nó ra a!

Ngón tay trên Trảm Cốt đao của Vạn Pháp Chúa Tể nhẹ nhàng bắn ra. Một tiếng ông vang vọng, không gian trong đại điện đung đưa giống như gợn sóng rung động. Tiêu Diêu Tiên và tất cả Chúa Tể lập tức cảm thấy toàn thân căng cứng, giống như đã bị một bàn tay nắm vào cổ họng, ngay cả hít thở cũng có chút khó khăn.

Còn chưa có động thủ, chẳng qua chỉ là tiện tay bắn ra đã có được uy lực này. Chuyện này khiến cho cường giả Chúa Tể hít thở dồn dập, từ trong đáy lòng của tất cả mọi người đều hoảng sợ không thôi.

- Nhiếp Vân, ta thay ngươi ngăn cản người này, ngươi chạy mau!

- Chủ nhân đi mau, bằng vào tiềm lực của người, không bao lâu nữa là có thể báo thù cho chúng ta a!

- Đi nhanh đi. Nếu không đi thì sẽ không còn kịp nữa.

Thấy được chỗ đáng sợ của thanh Cửu U Trảm Cốt đao này, đám người Tiêu Diêu Tiên, Phù Ám Triều vội vàng hét lớn.

Đối phương lấy ra binh khí lợi hại như vậy, đừng nói là chiến thắng. Muốn toàn thân trở lui cũng không thể! Biện pháp duy nhất chính là bỏ xe giữ tướng, chỉ cần Nhiếp Vân có thể còn sống rời đi, bằng vào tiềm lực, tốc độ tiến bộ của hắn, không bao lâu nữa là có thể báo thù được cho bọn họ!

------oOo------

Chương 2469: Chân Huyết vương quan (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong ánh mắt của đám người Tiêu Diêu Tiên tràn ngập vẻ kiên quyết.

- Không cần phải để ý đến ta, ta cũng muốn nhìn một chút, nhìn

xem thần bi bán bộ Phong vương rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại!

Biết suy nghĩ của mọi người, trong lòng Nhiếp Vân tràn ngập cảm động. Bất quá hắn lại khoát tay cự tuyệt ý tốt của bọn họ.

Từ lúc tu luyện cho tới bây giờ, hắn chưa bao giờ có thói quen để cho người khác chết thay mình!

Lại nói. Mặc dù đối phương mặc dù có thần binh bán bộ Phong Vương, thực lực bạo tăng, thế nhưng hắn cũng không phải là quả hồng mềm mặc cho người ta nắn bóp. Đối phương muốn ung dung đánh chết hắn.. Không có cửa a!

Dù sao... Đối phương có bài nắm chắc. Làm sao hắn lại không có cơ chứ?

Cổ tay lộn một cái, Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình đã xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn.

Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình này kể từ khi rơi vào trong tay của hắn, hắn vẫn nghiên cứu. Thế nhưng vô luận thủ đoạn luyện chế hay là phương pháp, đều có khác biệt cực lớn với tam giới. Rõ ràng có uy lực giống như thần binh Chúa Tể, thế nhưng lại cũng không phải là thần binh Chúa Tể.

Trước đó hắn một mực suy đoán, nghĩ có thể là do một chủng tộc văn minh tạo ra nó. Vừa nhìn chuôi Cửu U Trảm Cốt đao này của đối phương hắn lập tức nghĩ ra... Hai thứ này tuyệt đối là đến từ cùng một chỗ!

Là bảo vật cùng xuất phát từ một nơi!

Như vậy có thể thấy được. Những người này có liên quan cực kỳ sâu dậm với những cổ thi bên ngoài Tà Nguyệt Chí Tôn vực.

Sưu sưu!

Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình bay đến trên không trung, miệng bình mở ra, tựa như một hắc động xoay tròn, không ngừng cắn nuốt linh khí chung quanh.

- Tĩnh Tâm bình? Món bảo bối này quả nhiên là ở trong tay ngươi. Đã như vậy, nhất định Chân Huyết vương quan cũng ở trong tay ngươi a! Ngoan ngoãn giao ra đây. Như vậy ta sẽ để cho ngươi ra đi một cách nhẹ nhàng!

Nhìn thấy Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình, đầu tiên Vạn Pháp Chúa Tể sửng sốt một chút. Ngay sau đó trong mắt hiện lên vẻ tham lam tràn ngập.

- Cái gì mà Chân Huyết vươn quan chứ?

Nhiếp Vân không biết đối phương đang nói cái gì, trong mắt hắn lóe lên vẻ hoạt. Miệng cười một tiếng:

- Không phải ngươi muốn giết ta sao? Vậy thì tới đi!

Nói xong thân thể hắn khẽ động một cái, bắn thẳng về phía miệng bình như là hắc động.

Mặc dù Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình đồng nguyên với Cửu U Trảm Cốt đao của đối phương, thế nhưng cấp bậc kém hơn rất nhiều. Tương đương với một vị Chúa Tể và một vị bán bộ Phong vương vậy. Nếu như chân chính, cứng rắn va chạm, tuyệt không có khả năng chiến thắng!

Cho nên, Nhiếp Vân căn bản không định cứng rắn va chạm. mà định lợi dụng ưu thế của Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình.

Không phải ngươi muốn giết ta sao? Vậy thì tới đây, tiến vào Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình đi. Chỉ cần có thể lừa gạt được đối phương tiến vào Nạp Vật thế giới, cho dù thực lực có mạnh hơn nữa cũng tương đương với trang trí!

Đây mới là là bài tẩy cuối cùng của Nhiếp Vân!

Chiến đấu có nhiều lúc chỗ dựa cũng không chỉ là lực lượng chiến đấu, quan trọng hơn là trí óc.

- Tiêu Diêu Tiên, Phù Ám Triều... Các ngươi cũng đến đây đi, tiến

vào Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình!

Vừa đi về phía trước, Nhiếp Vân phát ra một đạo ý niệm truyền tới, đồng thời chín cái dây lan tràn ra ngoài của Thiên Tâm Đằng trên người lan tràn ra ngoài, ngăn cản chín người của Vạn Pháp Chúa Tể, để cho đám người Tiêu Diêu Tiên có thời gian chạy trốn.

- Tiến vào Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình sao?

Đám người Tiêu Diêu Tiên sửng sốt một chút, ngay sau đó chợt hiểu ra.

- Thay đổi từ bị động sang chủ động, chủ nhân đang muốn lợi dụng địa lợi, vây khốn bọn chúng. Đi!

Đoạn Diệc và Phù Ám Triều là người kịp phản ứng đầu tiên.

Mặc dù bọn họ không biết ở trong nạp vật trong thế giới là Nhiếp Vân không gì không thể làm. Nhưng mà bọn hắn lại biết Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình là binh khí của hắn, tiến vào binh khí của hắn, chiến đấu ở bên trong tương đương với chiếm cứ địa lợi, giảm bớt không ít áp lực!

- Cái này... Đây không phải là binh khí đánh chết Kiền Huyết lão tổ sao? Nếu như đi vào thì đồng nghĩa với giao sinh mạng vào lòng bàn tay của người khác...

Vô Nhật Chúa Tể có chút do dự.

Uy lực củaHỗn Độn Tĩnh Tâm bình này hắn đã tận mắt nhìn thấy qua, chỉ cần bị thôn phệ, trên căn bản sẽ tương đương với tuyên bố tử vong. Bây giờ Nhiếp Vân để cho bọn họ đi vào, tương đương với đem tính mạng mình giao vào trong tay của đối phương. Sao hắn có thể yên tâm chứ?

Dù sao thời gian hắn và Nhiếp Vân tiếp xúc cũng không dài, bảo hắn toàn tâm toàn ý tương tin đối phương, hắn vẫn có chút không làm được.

- Không đi vào sao? Vậy tránh ra để chúng ta tiến vào!

- Ngươi cứ ở nơi này từ từ do dự đi, chúng ta cáo từ trước...

Đám người Đoạn Diệc, Phù Ám Triều không để ý tới vẻ do dự của hắn, thân thể đồng thời nhoáng một cái đã chui thẳng vào hắc động trước mắt.

Bọn họ đối với Nhiếp Vân tin tưởng vô điều kiện, về phần vị Vô Nhật Chúa Tể này có tin tưởnghay không, lại không quan tâm, cũng không quản được.

- Tú Linh đại đế, làm sao bây giờ...

Thấy đám người Đoạn Diệc không chút do dự nào mà nhanh chóng chui vào Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình, Vô Nhật Chúa Tể cuống quít.

Bọn họ vừa đi, hắn sẽ trở thành cái bia ngắm, rất có thể sẽ bị đối phương vây công.

Đối mặt với một người thì cũng thôi đi. Thế nhưng đối mặt với nhiều người như vậy... Không cần suy nghĩ, nhất định hắn sẽ không chống đỡ được bao lâu mà sẽ lập tức bị đánh chết!

Nghĩ đến điểm này, hắn không tự chủ được mà nhìn về phía Tú Linh đại đế.

Vị đệ nhất mỹ nữ tam giới này còn có thời gian tiếp xúc với Nhiếp Vân ngắn hơn hắn. Thậm chí còn chỉ mới nói đôi lời, nếu nói tới giao tình, nhất định còn cạn hơn so với hắn, để xem nàng lựa chọn như thế nào.

- Ngươi muốn chạy trốn thì chạy nhanh đi, ta quyết định tiến vào Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình!

Tú Linh đại đế không để ý tới hắn, lại quay người lại, theo sát ở sau lưng đám người Đoạn Diệc mà tiến vào vòng xoáy đen nhánh trước mắt.

- Ngươi...

Thấy nàng không chút do dự, sắc mặt Vô Nhật Chúa Tể co chút khó coi, cắn răng một cái rồi cũng đi theo.

Không có biện pháp a, bây giờ chạy trốn nhất định cũng không trốn thoát. Lúc này hắn chỉ có thể tin tưởng Nhiếp Vân, nhìn xem đối phương có phải sẽ có thể lần nữa sáng tạo kỳ tích hay không mà thôi.

- Ha ha! Muốn tới bắt chúng ta thì nhanh đi. Nếu không tới, ta đi vào trong ngủ một giấc trước a!

------oOo------

Chương 2470: Chân Huyết vương quan (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy toàn bộ mọi người đã tiến vào Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình, thân thể Nhiếp Vân nhóang một cái đã thu hồi lại Thiên Tâm Đằng, đồng thời bàn tay chộp ra một trảo, Đan Thần cổ thuyền cách đó không xa cũng bị hắn thu vào thân thể. Miệng cười to một tiếng, cũng tiến vào Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình ở cách đó không xa.

- Ngươi... Đáng chết!

Vạn Pháp Chúa Tể không nghĩ tới Nhiếp Vân lại sử dụng Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình trực tiếp chui vào trong đó. Khiến cho hắn có thực lực mà không thể thi triển được, sắc mặt hắn khó coi vô cùng.

- Đại nhân, trực tiếp phá vỡ Tĩnh Tâm bình đi, ta không tin hắn còn có thể đợi ở bên trong!

Một người áo đen đi tới, nói.

Không phải bọn chúng tiến vào Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình sao? Trực tiếp phá vỡ bình, để ta xem ngươi còn tránh tới nơi nào nữa.

- Ngươi thì biết cái gì! Mặc dù ta có Cửu U Trảm Cốt đao là thần binh bán bộ Phong vương, thế nhưng căn bản không phá nổi Tĩnh

Tâm bình này a.

Vạn Pháp Chúa Tể hừ lạnh nói.

- Không phá nổi?

Tất cả đam người áo đen cũng có chút kỳ quái, đồng loạt nhìn về phía hắn..

Thần binh Bán bộ Phong vương so với thần binh Chúa Tể không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, làm sao có thể không phá nổi chứ?

- Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình cũng không phải là thần binh Chúa Tể đơn giản, mà là... Một bộ phận của thần binh Phong vương Chân Huyết vương quan. Chỉ có một kiện, tuy rằng uy lực yếu đi không ít, nhưng mà bản chất vẫn còn ở đó, nếu như dùng Trảm Cốt đao va chạm với nó. Thứ tan vỡ chỉ có thể là thanh trường đao này của ta!

Thấy mọi người cũng không biết chuyện, Vạn Pháp Chúa Tể đem bí mật mà hắn biết nói ra.

- Một bộ phận của Chân Huyết vương quan?

- Ban đầu Chân Huyết vương đi tới nơi này là lập tức mất đi tung tích, Chân Huyết vương quan của hắn cũng bị mất. Chẳng lẽ đã bị tiểu tử này lấy được?

- Nhất định không thể bỏ qua, lấy được Chân Huyết vương quan, thực lực của đại nhân tuyệt đối có thể một bước lên trời. Cái gì mà Hỗn Độn vương, A Dục Vương, tất cả không phải là đối thủ của đại nhân! Tất cả đều phải quỳ xuống trước mặt đại nhân a!

Đám người áo đen dường như dã nghe qua chuyện về Chân Huyết vương quan, cho nên trong mắt mỗi người đều tràn ngập vẻ hâm mộ.

- Hừ, Chân Huyết vương quan là một trong những binh khí mạnh nhất trong tay ta. Tuyệt không có thể rơi vào trong tay đám thổ dân này! Một khi ta tới, cho dù không thể nào chiến thắng được Hỗn Độn vương, A Dục Vương, thế nhưng đối phó với những tiểu lâu la

này, tuyệt đối là dễ dàng!

Nghe được lời nịnh hót của đám người áo đen, Vạn Pháp Chúa Tể cũng không có bị lạc lối mà là hừ lạnh một tiếng, trên mặt mang theo vẻ kiêu ngạo nồng đậm.

Ngay sau đó, hắn lại khoát tay, nói:

- Đi, ta cũng muốn nhìn một chút, cho dù hắn ta nắm giữ địa lợi thì sao có thể làm khó dễ được ta chứ! Nếu bàn về hiểu rõ Tĩnh Tâm bình, cho dù hắn đã luyện hóa nó thì tuyệt đối cũng không có quen thuộc bằng ta. Nhất định sẽ bị ta giết chết!

- Đó là đương nhiên, so trình độ nắm giữ binh khí trong tay với đại nhân, đám thổ dân này sao có thể so sánh được chứ?

- Đại nhân tất sẽ có thể đánh chết tiểu tử Nhiếp Vân này, tìm được về Chân Huyết vương quan.

Tất cả đám người áo đen đều luôn miệng nịnh hót.

- Được rồi, không cần nói nhiều, đi thôi!

Vạn Pháp Chúa Tể hừ lạnh một tiếng, thân thể thoáng cái đã bay về phía Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình.

- Không sai, giết hắn!

- Giết những phế vật này!

Những người áo đen khác thấy hắn xông tới cũng không có ngừng lại mà bay theo sát.

Theo bọn hắn thấy, thực lực của đám người Nhiếp Vân cũng chỉ có mạnh như vậy, không đáng để lo. Cho dù có chạy trốn tới nơi nào, chiếm cứ cái gì cũng đều vô dụng!

Có thần binh bán bộ Phong vương, bọn họ đã nắm thế chủ động trong tay, đối phương chỉ là một Chúa Tể mà thôi... Không có gì đáng sợ, tiện tay là có thể bóp chết!

Sưu sưu sưu sưu!

Đám người Vạn Pháp Chúa Tể tiến vào bên trong hắc động đang xoay tròn của Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình, cả đám đồng thời cảm thấy thân thể nhẹ đi một chút, dường như tiến vào một cái không gian khác vậy.

- Không nên khinh địch, Nhiếp Vân này ta đã từng tìm hiểu cặn kẽ nghe qua, vô cùng cổ quái, phải cẩn thận một chút!

Mặc dù Vạn Pháp Chúa Tể thực lực mạnh mẽ, thế nhưng hắn cũng không giống những người khác, khinh địch, mà là nắm chặt Cửu U Trảm Cốt đao trong tay, tinh khí thần toàn thân tập trung cao độ. Dường như một khi gặp phải nguy hiểm sẽ tùy thời đánh ra công kích.

Trước mắt hắn lúc này là một mảnh sương mù mờ mờ ảo ảo tràn ngập, chín người chậm rãi đi về phía trước.

Không gian bên trong Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình so với bên ngoài bị chèn ép, cho nên không lớn lắm, đối với những cường giả như bọn hắn mà nói, cũng có thể đánh ra được một cái hắc động.

- Bọn chúng đâu? Tại sao lại không thấy tung tích?

Phi hành một hồi, cũng không có phát hiện ra đám người Nhiếp Vân, đám người Vạn Pháp Chúa Tể cái trố mắt nhìn nhau, có chút kỳ quái.

Trước đó bọn hắn tận mắt nhìn thấy đám người Nhiếp Vân tiến vào đây. Sao hiện tại ngay cả một đạo quỷ ảnh cũng không nhìn thấy chứ?

- Cái này giống như là một mê trận...

Một người áo đen vẻ mặt tràn ngập nghi ngờ nói:

- Hắn biết không đánh lại chúng ta cho nên vây khốn chúng ta vào mê trận. Sau đó lại nghĩ những biện pháp khác a!

- Mê trận không giết được người, cho dù trong thời gian ngắn có thể vây khốn chúng ta thì cũng không có ích gì. Đến lúc đó nhất định sẽ càng nghênh đón công kích thảm thiết hơn. Bọn chúng cũng sẽ không ngu xuẩn như vậy đâu.

- Ai mà biết được, tình huống bây giờ người nào cũng không tiện nói. Dù sao vẫn nên cẩn thận một ít. Nếu như thực sự không được thì trực tiếp xé không gian, trận pháp gì cũng sẽ trở nên không có hiệu quả...

Đám người áo đen thấy tiến vào Tĩnh Tâm bình mà lại không tìm được đám người Nhiếp Vân, vẻ mặt cả đám hiện lên vẻ nghi ngờ. Không biết trong hồ lô của đối phương đang bán cái gì.

Dựa theo tình huống bình thường mà nói, đối phương nên dựa vào địa thế mà lần nữa chiến đấu với bọn họ a. Sao lại toàn bộ đều biến mất không thấy chứ?

- Ta cảm thấy bọn chúng sợ hãi cho nên đã lẩn trốn. Đại nhân, ta thấy không bằng trực tiếp bổ nơi này ra. Để ta xem rốt cuộc bọn chúng có thể ẩn giấu được ở đâu nữa.

Lại một người áo đen cười lạnh, lại nhìn về phía Vạn Pháp Chúa Tể cách đó không xa rồi nói.&

------oOo------

Chương 2471: Hoan nghênh đi tới thế giới của ta!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Muốn dùng loại mê trận này vây khốn chúng ta, nhân cơ hội ẩn nấp, nào có dễ dàng như vậy chứ. Bây giờ ta sẽ tìm ra bọn chúng!

Vạn Pháp Chúa Tể hừ lạnh một tiếng. Cửu U Trảm Cốt đao trong tay khẽ rung một cái, một đạo đao khí huy hoàng chợt bổ ra về phía trước.

- Mở!

Nương theo tiếng hét lớn, đao ý cường đại trên không trung tạo thành gió lốc nghẹn ngào chém về phía trước, không gian ở trước mặt gió lốc yếu ớt giống như tờ giấy trắng vậy. Nhanh chóng bị phá vỡ, không thể cản lại chút nào.

Sưu sưu!

Gió lốc tản ra, đao ý tản đi.

Toàn lực thi triển thần binh Bán bộ Phong vương, uy lực to lớn, có thể nói là kinh khủng vô cùng. Chỉ một đao đã khiến cho toàn bộ không gian bên trong Tĩnh Tâm bình giống như muốn sụp đổ vậy. Sương mù mờ mờ ảo ảo lập tức bị quét sạch.

Ầm ầm!

Trận pháp bị phá vỡ, mấy cây trận kỳ từ trên không trung rớt xuống. Mê trận mới vừa rồi chính là do những trận kỳ này bố trí mà thành.

- Mê trận này đối với Chúa Tể cũng có tác dụng nhất định. Thế nhưng đối với ta mà nói cũng không có bất kỳ tác dụng gì. Bất quá, những trận kỳ này lại coi như là đồ tốt, để lại đi!

Tiện tay nắm trận kỳ vào trong lòng bàn tay, thu vào trong nạp vật dung khí, Vạn Pháp Chúa Tể nhếch miệng lên.

- Đại nhân, mau nhìn bên kia, có một lối đi. Bọn chúng đang chạy trốn về hướng đó.

Ngẩng đầu nhìn về phía trước, sau khi sương mù tán đi có một cái lối đi xuất hiện ở trước mặt mọi người. Bên trong lối đi, đám người Nhiếp Vân đang chen lấn ở trong đó, phi hành thẳng về phía trước, dường như muốn chạy trốn.

Lối đi không nhìn thấy được tạ cùng, bất quá có thể từ trong đó mơ hồ cảm nhận được khí tức của Chí Tôn vực, đây có lẽ là thông đạo đi tới bên ngoài.

Khó trách bọn hắn lại trực tiếp chạy trốn tới đây. Lại làm ra một cái mê trận như vậy, hóa ra cũng không phải bọn họ muốn chiến đấu tiếp, mà là muốn chạy trốn, muốn trở về Thập Phương Thiên vực, sau đó lại nhân cơ hội rời đi!

- Hóa ra phía sau Tĩnh Tâm bình còn có một lối đi, muốn vây khốn chúng ta để trực tiếp chạy trốn sao? Hắc hắc, nào có đơn giản như vậy!

Thấy động tác của bọn họ, Vạn Pháp Chúa Tể nở nụ cười, hắn nghĩ mình đã đoán ra được mục đích của đối phương.

Đối phương biết không đánh lại được bọn hắn cho nên chạy trốn tới Tĩnh Tâm bình. Sau đó lại dùng mê trận vây khốn bọn họ, nhân cơ hội chạy trốn. Chạy trốn như vậy đồng nghĩa với việc bỏ qua Tĩnh Tâm bình, dùng món pháp bảo này để đổi lấy tính mạng của bọn hắn, quả thực đủ quả quyết.

Bất quá, đối phương có nằm mơ cũng không nghĩ ra được bọn hắn nhanh như vậy đã phá vỡ được mê trận, nhìn thấy hành động chạy trốn của bọn hắn ở trước mắt.

- Ta ngăn cản bọn họ, các ngươi chạy mau!

Nhiếp Vân giống như đã bị nhìn thấu mục đích, trong mắt lóe lên vẻ kinh hoảng, lại chợt kêu một tiếng, hai tay đẩy ra một cái, một cỗ lực lượng cường đại gia trì lên trên người.đám người Tiêu Diêu Tiên.

- Nhiếp Vân, ngươi cẩn thận...

Thanh âm của đám người Tiêu Diêu Tiên còn không có chấm dứt thì đã vọt ra bên ngoài lối đi, dường như đã thoát đi xa.

- Còn nghĩa khí như vậy sao? Bất quá, ta có thể nói cho ngươi biết, làm như vậy cũng không có bất kỳ tác dụng nào đâu. Ta dám cam đoan, sau khi đánh chết ngươi ta có thể đuổi theo bọn chúng. Ngay cả Thập Phương Thiên vực bọn chúng cũng sẽ không đi ra ngoài được.a.

Vạn Pháp Chúa Tể nở nụ cười, thân thể khẽ động một cái, nhanh như thiểm điện, đã đi tới trước mặt lối đi.

- Đáng hậ, ta lấy mạng đổi mạng với các ngươi!

Thấy hắn xuất hiện nhanh như vậy, Nhiếp Vân ở cách đó không xa giật mình, giống như chúa sơn lâm tới đường cùng mạt lộ, phát ra tiếng gầm giận dữ, bàn tay chộp ra một trảo, một đoàn hỏa diễm và sóng nước lập tức bắn về phía trước.

Vô Vọng Chi Thủy, Thiên vân chi hỏa!

Hai thứ Hỗn Độn kỳ bảo này, lần đầu tiên Nhiếp Vân có được thiếu chút nữa đã bị hành hạ tới chết. Cuối cùng được nó tán thành, cho nên mới tránh thoát được một kiếp.

Lúc này hai thứ này rít gào phóng, mang lực lượng nóng bỏng, lạnh lẽo đồng thời đánh về phía đám người Vạn Pháp Chúa Tể.

- Hừ!

Cổ tay Vạn Pháp Chúa Tể run lên, trước tiên ngăn cản Đan Thần cổ thuyền bay ra khỏi cái lưới kia. Sau đó lại tạo thành một cái bình phong lớn chắn ở trước mặt. Vô Vọng Chi Thủy, Thiên vân chi hỏa khí thế hung hãn lập tức bị bình phong ngăn cản, cũng không còn có lực tiến về phía trước nữa.

Vô Vọng Chi Thủy, Thiên vân chi hỏa đối phó với bán bộ Chúa Tể bình thường thậm chí là Chúa Tể cũng có sức uy hiếp nhất định. Thế nhưng đối với loại người am hiểu sử dụngTĩnh Tâm bình như Vạn Pháp Chúa Tể mà nói, không có bất kỳ hiệu quả nào.

- Nếu như đây là lá bài tẩy của ngươi, cái gọi là địa lợi chính là cái này. Như vậy ta chỉ có thể rất xin lỗi nói cho ngươi biết, ngươi sẽ lập tức phải chết!

Vạn Pháp Chúa Tể cười lạnh, hai mắt nhìn Nhiếp Vân giống như đang nhìn kẻ ngu ngốc vậy.

Đối phương không có bất cứ uy hiếp gì tới hắn, vốn hắn cho là đối phương có thể lấy ra vật ra hồn nào đó. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, cái gọi là thủ đoạn cuối cùng cũng chính là Vô Vọng Chi Thủy, Thiên vân chi hỏa. Hai thứ đồ này đối với hắn vốn không có một chút uy hiếp nào.

- Chết đi!

Dường như đã bị nhìn thấu lá bài tẩy, hai mắt Nhiếp Vân tràn ngập vẻ hốt hoảng, đột nhiên trong lòng bàn tay xuất hiện một thanh trường cung. Tay nhanh chóng giương cung, sau đó bắn ra một mũi tên.

- Không biết sống chết!

Vạn Pháp Chúa Tể giơ Cửu U Trảm Cốt đao lên trên rồi bổ xuống phía dưới một cái. Ầm một cái, mũi tên bắn tới nhất thời đã biến thành hai nửa, rơi xuống mặt đất. Đao khí do cốt đao sinh ra cũng không có dừng lại mà tiếp tục đi về phía trước. Xoẹt một cái đã đánh vào trên người Nhiếp Vân.

- A...

Nhiếp Vân kêu thảm một tiếng, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, ngã ra ngoài lối đi sau lưng.

- Đuổi!

Vạn Pháp Chúa Tể thấy hắn đi ra ngoài, miệng quát lạnh một tiếng, lại mang theo người nhanh chóng đuổi ra lối đi ra bên ngoài trước mắt.

- Hắn sẽ không dễ dàng chết như vậy, đừng để cho hắn chạy thoát!

Đi tới cuối lối đi, Vạn Pháp Chúa Tể cũng không có dừng lại chút nào mà bay thẳng ra ngoài.

Dù sao đây cũng là lối đi đi thông Thập Phương Thiên vực, đám người Tiêu Diêu Tiên cũng đã chạy đi, cho nên hắn không có chút cố kỵ nào.

Sưu!

------oOo------

Chương 2472: Tiểu Long lợi hại (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong nháy mắt đã từ lối đi bay ra, quả nhiên bọn họ đã cảm nhận được một đạo khí tức của Chí Tôn vực, dường như đã rơi vào bên trong Chí Tôn vực vậy.

- Ồ? Nơi này không phải là Thập Phương Thiên vực?

Mới vừa đáp xuống, Vạn Pháp Chúa Tể không nhịn được sửng sốt một chút. Bởi vì không gian trước mắt mặc dù là Chí Tôn vực, thế nhưng lại không phải là Thập Phương Thiên vực, mà là một nơi hoàn toàn bất đồng với tam giới.

Bất quá, cho dù không có ở tam giới, thế nhưng đối với bọn họ mà nói cũng không có gì. Tu vi thực lực đạt tới cấp bậc như vậy, căn bản không quan tâm đây là nơi nào.

Ùng ùng!

Đang thấy kỳ quái thì đột nhiên sau lưng vang vọng tiếng nổ kịch liệt. Cả đám vội vàng quay đầu lại nhìn thì đã thấy lối đi trước đó đã biến mất, dường như không tồn tại vậy.

- Ồ? Có chuyện gì xảy ra?

- Đây là nơi nào? Ta có cảm giác giống như là Chí Tôn vực, thế nhưng sao lại thấy không giống như bất kỳ một chỗ nào trong tam giới cơ chứ?

- Ta cũng không biết...

- Sao ta lại có cảm giác có cái gì đó không đúng, chẳng lẽ Nhiếp

Vân kia giả bộ, mục đích chủ yếu là muốn dẫn chúng ta tới đây...

Thấy lối đi đã biến mất, chẳng biết tại sao trong lòng mọi người có chút căng thẳng. Ngay cả Vạn Pháp Chúa Tể cũng mất đi vẻ kiêu ngạo trước đó, trong lòng sinh ra một loại dự cảm không tốt.

- Hoan nghênh các ngươi đi tới thế giới của ta!

Trong lúc mọi người ở đây đang kỳ quái khiếp sợ thì có một đạo thanh âm nhàn nhạt vang lên.

Đám người Vạn Pháp Chúa Tể vội vàng quay đầu thì đã thấy đám người Nhiếp Vân đang ở phía xa cười khanh khách, dường như đang nhìn về phía một đống thịt dễ ức hiếp ở trên thớt vậy.

Lúc này Nhiếp Vân đang đứng ở trên một cái sườn núi cách đó không xa, những người khác đứng ở phía sau. Trên mặt Nhiếp Vân mang theo vẻ bình tĩnh, hoàn toàn khác trước đó. Miệng cười khanh khách, dường như đã không còn lo lắng nữa.

- Ha ha, nếu đã đều ở đây, như vậy là tốt nhất!

Vạn Pháp Chúa Tể cũng không có ý thức được câu đi tới thế giới của ta của Nhiếp Vân là có ý gì. Hắn nhìn thấy những người này cũng không chạy trốn, đầu tiên là cả kinh, ngay sau đó là nở nụ cười.

Trước đó hắn cho là đám người này đã trốn. Cho dù có thể đuổi theo thì nhất định cũng cần phải phí rất nhiều tay chân, bây giờ tất cả đều ở đây, loại phiền toái này cũng không có nữa. Cho nên mới khiến cho hắn mừng rỡ như điên.

- Yên tâm đi, Cửu U Trảm Cốt đao của ta rất nhanh sẽ khiến cho các ngươi mất đi tri giác, không có thống khổ gì a!

Thét dài một tiếng, vẻ mặt Vạn Pháp Chúa Tể âm ngoan vô cùng, chân từng bước một đi về phía trước.

- Lão đại, mấy người này giao cho ta xử lý đi, để cho ta đã nghiền một chút a. Được chứ?

Còn chưa tới đến trước mặt thì bên người Nhiếp Vân đã xuất hiện một bóng người gầy gò. Hai mắt nhìn đám người Vạn Pháp Chúa Tể, lưỡi liếm môi một cái rồi cười hắc hắc nói.

- Được a, nếu như ngươi muốn đi thì đi dạy dỗ chúng một trận. Bất quá trước tiên chớ vội giết, ta còn có việc muốn hỏi!

Thấy người này, Nhiếp Vân nở nụ cười.

Trước đó tiến vào Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình là kế sách của hắn. Người như Vạn Pháp Chúa Tể kiến thức rộng rãi, để cho lối vào Nạp Vật thế giới diễn biến thành hắc động, như vậy người này chắc chắn sẽ không chui vào. Đồng thời vạn nhất bọn hắn dùng lực lượng mạnh mẽ phá hư Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình thì phiền toái lớn.

Cho nên, đem lối vào này biến thành lối đi chạy trốn, còn cố ý phát ra khí tức của Chí Tôn vực chính là vì mê hoặc đối phương. Sau đó đám người Nhiếp Vân lại đứng ở cửa động, giả dạng làm dáng vẻ đang chạy trốn, khi đó có thể khiến cho đối phương mắc lừa, không do dự đuổi vào theo.

Về phần mê trận trước mặt, đương nhiên là Mê Thiên Kỳ ban đầu ở Quy Khư Hải hắn đã lấy được ở Tề Thiên lĩnh. Lúc đó uy lực của trận pháp cũng không lớn, thậm chí đối với cường giả cấp bậc tông chủ cũng không có lực uy hiếp quá lớn. Thế nhưng tới tay Nhiếp Vân, hắn lại luyện chế lại một lần. Cho nên trận pháp lúc này ngay cả đối với cường giả Chúa Tể cũng có tác dụng nhất định.

Bất quá, vẫn là không có vây khốn được đối phương. Dĩ nhiên, mục đích của Nhiếp Vân cũng không phải là vây khốn bọn chúng, mà là đầu độc bọn chúng. Làm cho bọn hắn một loại ám chỉ tâm lý, khiến cho bọn chúng cảm thấy mình đã hết đường, như vậy mới có thể làm cho đối phương thường, rơi vào cạm bẫy.

Đối phương vừa mới tiến vào Nạp Vật thế giới, đừng nói là một món thần binh bán bộ Phong vương, cho dù là thần binh Phong vương chân chính, hoặc là cường giả Phong vương cũng vô dụng!

Phiến thế giới này hắn là chưởng khống giả duy nhất, là long thì

cũng phải cuộn lại. Là hổ, thì cũng phải nằm!

Hơn nữa ở trong thế giới này. Hắn muốn giam cầm lực lượng của người nào, ban quyền lợi cho người nào, tất cả đều ở một ý niệm. Bất kỳ người nào cũng không có cách nào sửa đổi được.

- Yên tâm đi! Chuyện như vậy ta sở trường nhất, hắc hắc!

Bóng người gầy gò nở nụ cười, không là phải là ai khác. Mà chính là Tiểu Long lợi dụng linh hồn Hỗn Độn vương thạch mà sống lại.

Tiểu Long một mực tu luyện ở trong Nạp Vật thế giới, từ trước tới nay không sợ trời không sợ đất. Cho nên nhìn thấy những người này lại dám đuổi giết đám người Nhiếp Vân, trong lòng nó lập tức hiện lên tâm tư chơi đùa. Vì vậy mới chủ động xin đi giết giặc.

- Ha ha. Nhiếp Vân, không phải ngươi điên rồi đó chứ! Muốn chết thì cũng không nên lôi kéo người khác a!

Nhiếp Vân và Tiểu Long đối thoại không có che giấu, cho nên tất cả mọi người đều có thể nghe được rõ ràng. Vạn Pháp Chúa Tể thấy Tiểu Long đi tới, hắn mở miệng cười như điên, ánh mắt nhìn đám người Nhiếp Vân giống như đang nhìn người chết vậy.

- Người này có bệnh sao? Ta còn tưởng rằng bọn họ không trốn đi lại còn đứng bất động tại chỗ. Tưởng có gì trợ thủ lợi hại, hóa ra chẳng qua chỉ là một tiểu tử Tru Thiên cảnh sơ kỳ. Người này... Sợ rằng ngay cả một trăm đại đạo cũng không lĩnh ngộ được a!

- Loại phế vật này tiện tay là có thể bóp chết, có lẽ người này đã bị chúng ta bị dọa sợ tới mức kinh hãi run sợ, vì vậy suy nghĩ mới hỗn loạn!

- Ai nói không phải chứ, để cho người thực lực như vậy tới, một hơi là có thể thổi chết a.

Không chỉ có Vạn Pháp Chúa Tể, những người áo đen khác cũng đồng thời nở nụ

cười, cả đám cười lớn, thiếu chút nữa lăn lộn trên mặt đất.

------oOo------

Chương 2473: Tiểu Long lợi hại (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thời gian sống lại của Tiểu Long không lâu, mặc dù có Nhiếp Vân cung cấp vô số dược liệu, thế nhưng cũng chỉ đạt tới Tru Thiên cảnh sơ kỳ, thực lực như vậy ở trong tam đại Chí Tôn vực không có gì người bình thường. Lúc này lại muốn tuyên bố đánh chết những cường giả cấp bậc Chúa Tể như bọn họ, lập tức khiến cho tất cả mọi người vỗ bụng cười to.

- Đại nhân, ta sẽ bóp chết tiểu tử này trước. Để cho Nhiếp Vân này biết, cứu binh này của hắn chẳng qua cũng chỉ yếu như con kiến vậy!

Cười xong, trong đám người có một người áo đen đi ra, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Long tràn ngập vẻ dữ tợn.

- Được!

Vạn Pháp Chúa Tể gật đầu một cái.

Mặc dù ngoài mặt xem thường, thế nhưng kỳ thực hắn vẫn còn có chút nghi ngờ. Trước khi nhằm vào Nhiếp Vân hắn đã sớm nghe được không ít tin đồn liên quan tới hắn. Người này rất là cơ linh, làm bất cứ chuyện gì đều rất có nắm chắc. Sao lần này lại tùy tiện như vậy cơ chứ?

Để cho một tiểu tử Tru Thiên cảnh sơ kỳ đi dạy dỗ bọn họ... Đây không phải là nói đùa hay sao!

Chẳng lẽ người trước mắt này là cường giả Phong vương ngụy trang?

Lại nhìn kỹ một hồi, hắn không nhịn được lắc đầu, cường giả Phong vương tổng cộng cũng chỉ có bốn vị, mỗi một người đều có thân phận tuyệt cao. Người nào lại đi nhàm chán như vậy chứ?

Càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, lại cũng không dám xem thường, cho nên lúc này hắn mới đồng ý thỉnh cầu của người áo đen này, để cho hắn ta đi trước thử xem nông sâu thế nào.

- Nhiếp Vân Chúa Tể, cái này... Có phải là trò đùa hay không?

Không chỉ có Vạn Pháp Chúa Tể nghĩ như vậy, đám người Vô Nhật Chúa Tể, Tú Linh đại đế cũng trợn tròn mắt, cảm thấy như sắp phát điên rồi.

Nhiếp Vân Chúa Tể trước đó rất là bình thường, sao bây giờ lại đột nhiên như vậy chứ? Có cơ hội lại không nắm chắc thời gian để chạy trốn, lại để cho một tiểu nhân vật Tru Thiên cảnh sơ kỳ đi ra dạy dỗ cường giả Chúa Tể... Hắn ta đang định làm cái gì đây chứ?

- Yên tâm, nhìn kỹ một chút đi!

Không muốn giải thích thêm, Nhiếp Vân cười nhạt nói.

- Nhìn kỹ một chút? Nhưng mà...

Thấy dáng vẻ bình tĩnh của hắn như vậy, mặc dù đám người Vô Nhật Chúa Tể rất là nghi hoặc, thế nhưng rốt cuộc cũng không hỏi được, không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía trước.

Lúc này Tiểu Long đã đi tới trước mặt người áo đen kia, hai mắt nhìn người phát ra khí tức hung mạnh trước mắt, hắn không những không có chút khẩn trương nào mà ngược lại còn ra vẻ khinh bạc.

- Tiểu tử, gia gia ngươi tên là Mặc Nhai. Nhớ kỹ cái tên này, chờ tới lúc chết cũng là một con quỷ minh bạch.

Người áo đen nhếc miệng nói.

- Mặc Nhai? Cái tên này thật khó nghe, so với tên của gia gia ngươi còn kém quá xa. Tên của ta gọi là đại uy đại đức vô địch thiên hạ, ngưu bức hò hét độc nhất vô nhị hoàn vũ đệ nhất Ngũ Trảo Kim Long! Nhớ chưa, nếu không một lát nữa có chết, tránh cho lúc đó Diêm vương có hỏi ngươi bị người nào giết chết thì ngươi lại không

nhớ rõ a.

Tiểu Long ra vẻ rắm thí nói.

Ở Hỗn Độn hải dương hoặc là tam đại Chí Tôn vực, thực lực của nó như vậy thấy người mạnh như vậy nhất định đã sớm chạy. Thế nhưng ở chỗ này thì khác, hắn biết đây là địa bàn của lão đại Nhiếp Vân, cho nên không có chút sợ hãi nào.

- Ngươi muốn chết!

Người áo đen Mặc Nhai này không nghĩ tới con kiến hôi trước mắt cái này lại dám nói chuyện như vậy với hắn. Hắn tức giận tới mức thiếu chút nữa hộc máu ra. Trong mắt tràn ngập vẻ lạnh lẽo, miệng quát to một tiếng, bàn tay chợt bắt tới.

Ầm!

Cường giả cấp bậc Chúa Tể thi triển lực lượng rất cường đại, nơi Tiểu Long đang đứng nhất thời đã bị lực lượng cường đại chèn ép cho vỡ vụn, tạo thành vô số vết rách, giống như thiên địa cũng sắp sụp đổ vậy.

Mặc Nhai này dường như cũng cảm nhận được chỗ không tầm thường, một chiêu này hắn đã thi triển ra công kích mạnh nhất của mình. Nếu như là lúc vẫn còn ở Vạn Pháp cung, trận pháp bên trên cung điện ở dưới một trảo này ít nhất cũng phải bị hủy diệt bảy tám phần mười.

- Mặc sắc càn khôn! Mặc Nhai không ngờ lại dùng tuyệt chiêu mạnh nhất của hắn!

- Xem ra tiểu tử không biết trời cao đất rộng này đã khiến cho Mặc Nhai hoàn toàn nổi giận, nếu không hắn cũng sẽ không vừa ra tay đã tàn nhẫn như vậy a!

- Chiêu này của hắn bất kỳ một vị Chúa Tể nào cũng phải tạm lánh phong mang. Cho dù là chúng ta chống đối cũng phải chịu thua thiệt, một tiểu tử Tru Thiên cảnh sơ kỳ, để ta xem hắn đối phó như thế nào!

- Nhất định sẽ bị một cái tát đập chết, không cần phải suy nghĩ!

Thấy Mặc Nhai vừa xuất thủ đã đánh ra công kích mạnh nhất, toàn bộ đám người áo đen đều nở nụ cười.

- Nhiếp Vân Chúa Tể...

Vô Nhật Chúa Tể, Tú Linh đại đế không dám hỏi qua, thế nhưng Tiêu Diêu Tiên thì lại không nhịn được hỏi.

Nói thật, tới bây giờ hắn cũng không biết rõ lần này rốt cuộc Nhiếp Vân muốn làm cái gì.

Để cho một tiểu tử Tru Thiên cảnh sơ kỳ trực diện đối mặt với một vị Chúa Tể, bất kể nói như thế nào cũng đều cảm thấy buồn cười.

Nhưng mà chẳng biết tại sao, Nhiếp Vân làm như vậy lại khác với người khác.

Bằng vào thực lực của hắn có thể tùy tiện nhìn ra được. Một khi một chưởng Mặc Nhai này đánh trúng, thanh niên gầy gò này tất sẽ biến thành thịt nát. Nghĩ tới đây, hắn không nhịn được nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn tiếp.

Người của song phương đều cảm thấy Tiểu Long lần này nhất định sẽ bị thua thiệt, khó có thể phản kháng. Thế nhưng ngay sau đó dã có một tiếng bạt tai thanh thúy vang lên.

Phanh!

Mọi người vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy công kích kinh thiên động địa của Mặc Nhai căn bản đã bị đánh đi, mà Tiểu Long thì đứng ở trước mặt hắn, sau đó hung hăng tát một cái vào mặt đối phương. Trong chớp mắt đãtạo thành năm dấu tay màu đỏ.

- Ngươi...

Mặc Nhai lảo đảo, thiếu chút nữa té xuống mặt đất, hắn đờ đẫn tại chỗ, đồng thời cảm thấy nhận thức như sụp đổ.

Đây là... Tình huống thế nào đây a?

Không chỉ có Mặc Nhai điên cuồng, ngay cả những người khác cũng trừng mắt lên, không thể nói nên lời.

Công kích của Mặc Nhai cường đại như vậy, cho dù là bọn họ cũng không tránh nổi. Thế nhưng công kích này lại không có đánh tới trên người đối phương, mà công kích chậm rãi giống như con rùa đen của đối phương lại hung hăng đánh vào trên mặt Mặc Nhai. Hơn nữa... Lại còn đả thương, con bà nó, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

------oOo------

Chương 2474: Tiểu Long lợi hại (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dựa theo tình huống bình thường mà nói, cho dù là Chúa Tể đứng tại chỗ không phản kháng, để cho Tru Thiên cảnh sơ kỳ liều mạng đánh vào thì cũng sẽ không bị thương tổn một chút nào a. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không nhìn nhầm đó chứ!

Tất cả mọi người đều cảm thấy như hôn mê.

- Ta muốn ngươi chết...

Mặc Nhai càng thêm tan vỡ, nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, sau hắn còn không biết bọn họ đang nghĩ cái gì chứ? Hắn tức giận tới mức kêu loạn lên, lại vỗ xuống một chưởng.

Bất quá một chưởng này còn không có rơi vào trên người đối phương thì gương mặt bên kia lại cảm thấy đau đớn.

Phanh!

Hắn lại lảo đảo một cái, tạo thành một vòng lại chỗ.

- Chỉ bằng vào loại tu vi rác rưởi này của ngươi cũng dám khoác lác ở đây sao? Tại sao không đi chết!

Hai bàn tay đánh cho đối phương không biết phương hướng, Tiểu Long chống hai tay vào hông. Tức giận nói, nhìn dáng vẻ của hắn, giống như là đang dạy dỗ một vãn bối không biết trời cao đất rộng vậy.

- Ngươi...

Thân hình ổn định lại, Mặc Nhai máu phun ra một búng máu.

Rốt cuộc là như thế nào a, không nên chơi như vậy a. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Sưu!

Trong lòng dung động, thế nhưng tay vẫn không có dừng, lần này hắn không dám dùng chiêu số quá mạnh mẽ, một quyền đánh thẳng ra, như là thương long xuất hải, trực lai trực vãng, không có một chút kỹ xảo nào.

Phanh!

Một quyền vừa mới đánh ra thì trên mặt đã lần nữa cảm thấy nóng hừng hực. Thân thể lại lảo đảo một cái, lần này hắn cũng không nhịn được nữa mà phun ra một ngụm máu tươi. Răng cũng rớt đầy đất.

Con bà nó, ông trời ơi, ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì được không?

- Cái này...

- Chẳng lẽ vị tiền bối này là... cường giả Phong vương ngụy trang?

Đám người Tiêu Diêu Tiên cũng trợn to hai mắt.

Mới vừa rồi vị Mặc Nhai này chính là người chiến đấu với Tiêu Diêu Tiên hắn. Thủ đoạn tàn nhẫn, quỷ kế đa đoan, cho dù là hắn cũng cảm thấy không thể nào chiến thắng được. Thế nhưng thiếu niên trước mắt này gầy yếu như thế. Chỉ là lại liên tiếp bạt cho đối phương ba cái bạt tai. Không có nương tay chút nào, đối phương ở trước mặt thiếu niên này lại giống như trẻ con vậy... Sẽ không phải là cường giả Phong vương ngụy trang đó chứ?

- Cường giả Phong vương? Trí tưởng tượng của ngươi thật là phong phú...

Nhiếp Vân cười một tiếng.

Chuyện liên quan tới Nạp Vật thế giới hắn cũng không muốn giải thích thêm, đan điền diễn biến thành một cái Chí Tôn vực. Chuyện này quả thực quá mức kinh thế hãi tục.

Trừ Tiểu Long, Lạc Khuynh Thành và số ít người biết ra, bất kỳ người nào hắn cũng không nói cho biết. Cho dù là đám người Phù Ám Triều cũng chỉ biết là hắn có một không gian có thể so với Chí Tôn vực mà thôi. Cũng không biết ở trong thế giới này, hắn là chưởng khống giả duy nhất, vô luận làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần một cái ý niệm là có thể hoàn thành được.

Phanh phanh phanh!

Tiểu Long không biết người khác đang khiếp sợ thế nào. Mà cho dù biết nhất định cũng sẽ thản nhiên tiếp nhận. Lúc này hắn lại đang tiến lên, lại tát ra một cái tát. Liên tục mấy cái, cả người Mặc Nhai cũng bị tát cho hôn mê, hai mắt biến thành màu đen, đầu óc sắp nứt ra, cả người tùy thời như muốn bạo phát.

- Đại nhân, cứu ta...

Không chịu nổi nữa, hắn biết mình không thể nào là đối thủ của người trước mắt này, Mặc Nhai vội vàng cầu cứu Vạn Pháp Chúa Tể.

- Còn gọi cứu binh. Vậy thì ngươi chết trước đi.

Tiểu Long biết Nhiếp Vân không cho hắn giết chết Vạn Pháp Chúa Tể, thế nhưng cũng không bao gồm người này. Bàn tay hắn chộp một trảo, chộp Mặc Nhai vào trong lòng bàn tay.

- Dừng tay!

Thấy Mặc Nhai thực lực Chúa Tể ở trước mặt tiểu tử Tru Thiên cảnh sơ kỳ này lại giống như món đồ chơi, rốt cuộc Vạn Pháp Chúa Tể đã biết đối phương cường đại. Hắn cũng không chịu được nữa mà quát to một tiếng, sau đó vọt tới.

Đồng thời, thần binh bán bộ Phong vương trong tay nâng lên, dường như chỉ cần đối phương không dừng tay thì hắn sẽ đánh ra một kích trí mạng vậy.

- Dừng tay? Được rồi, ta đưa thi thể cho ngươi!

Tiểu Long mặc kệ hắn đang uy hiếp, cổ tay run lên, một tiếng răng rắc vang lên. Cái đầu của Mặc Nhai đã bị hắn vặn một cái, sau đó tiện tay ném thi thể về phía đối phương.

- Ngươi... Chết rồi!

Thấy Tiểu Long không quan tâm tới uy hiếp của mình, cho là gió thoảng bên tai, trực tiếp đánh chết Mặc Nhai. Vạn Pháp Chúa Tể cảm thấy như máu nóng xông lên não, sắp bạo phát.

Cửu U Trảm Cốt đao trong tay chợt hóa thành lưu tinh, bổ về phía đầu Tiểu Long.

Mặc dù đây là thế giới của Nhiếp Vân, thế nhưng dù sao cũng chỉ là một Chí Tôn vực thông thường. Dưới lực lượng của thần binh bán bộ Phong vương đã bị phá vỡ không gian, mà nó cũng nhanh chóng bổ tới đầu Tiểu Long.

Keng!

Cửu U Trảm Cốt đao đánh vào trên đỉnh đầu của Tiểu Long, ngay cả cơ hội ngăn cản cũng không có. Bất quá, cũng không giống như trong tưởng tượng vậy, có thể bổ đầu hắn thành hai khúc. Mà là

phát ra âm hương thanh thúy nhất, tia lửa ngập trời bắn ra.

Sưu!

Vạn Pháp Chúa Tể chỉ cảm thấy bàn tay đau đớn, cổ tay tê dại, Cửu U Trảm Cốt đao thiếu chút nữa đã rời tay hắn.

- Ngươi làm gì vậy? Làm cho ta buồn cười sao?

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Long chẳng những không có bị hắn chém thành hai đoạn, mà còn đang cười khanh khách nhìn về phía hắn. Giống như công kích mới vừa rồi đối với hắn không có chút tác dụng nào, ngay cả côn trùng đốt cũng không tính!

- Cái này... Cái này... Không thể nào!

Vạn Pháp Chúa Tể cảm thấy như phát điên.

Hắn lấy ra Cửu U Trảm Cốt đao, đuổi cho Nhiếp Vân đuổi không có cách nào ngăn cản. Sao tiểu tử Tru Thiên cảnh sơ kỳ này lại có thể tùy tiện ngăn cản, còn không có một chút tổn thương nào chứ?

- Có cái gì mà không thể chứ? Đây chính là thực lực của tiểu gia ta!

Tiểu Long nhướng mày lên, lại tát ra một cái.

Phanh!

Vạn Pháp Chúa Tể không có khác nhau Mặc Nhai vừa rồi chút nào, lại bị một cái tát đát cho lật úp xuống mặt đất. Toàn thân run run, toàn bộ răng phun ra trên đất.

- Ngươi...

Gian nan đứng dậy, Vạn Pháp Chúa Tể sụp đổ.

Người trước mắt này rốt cuộc là quái vật gì a? Thần binh Bán bộ Phong vương chém vào trên đầu cũng không có chút sứt mẻ nào. Mà còn làm cho cánh tay hắn tê dại. Hắn có lực phòng ngự như vậy lại bị đối phương tát một cái răng đã rơi đầy đất.

------oOo------

Chương 2475: Tiểu Long lợi hại (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thật là lợi hại... Nhiếp Vân Chúa Tể, nếu như vừa rồi ngươi mời vị tiền bối này ra. Như vậy chúng ta cũng không cần chật vật như vậy nha.

Đám người Tiêu Diêu Tiên, Vô Nhật Chúa Tể nhìn thấy biểu hiện của Tiểu Long mới biếtđược hắn cường đại, trong mắt mỗi người tràn ngập vẻ sùng bái.

- Mời hắn đi ra ngoài?

Nhiếp Vân im lặng.

Tất cả biểu hiện vừa rồi của Tiểu Long đều là hắn khống chế đối với Nạp Vật thế giới, so với việc nói là Tiểu Long đang chiến đấu thì còn không bằng nói là ý niệm của chưởng khống giả là hắn.

Tiểu Long bất quá chỉ đi diễn mà thôi, nếu như dùng thực lực của hắn đi chiến đấu, đối phương chỉ cần thôi một hơi, khi đó hắn có thể còn sống hay không cũng chưa biết a!

Cho nên, đám người Tiêu Diêu Tiên nói mời hắn đi ra ngoài, căn bản chỉ là lời nói vô căn cứ mà thôi.

- Lão Đại ta bảo ta không giết ngươi, ta sẽ không giết. Bất quá, tội sống khó tha!

Trong lúc song phương đều cảm thấy tan vỡ thì Tiểu Long lại đi tới trước. Tay lại tát một cái.

Ở trong mắt Vạn Pháp Chúa Tể, tốc độ bàn tay của đối phương cũng không nhanh. Thế nhưng chẳng biết tại sao hắn lại không tránh nổi. Tiếng giòn vang liên tiếp vang vọng, một trận choáng váng kéo dài. Ngay cả một cơ hội phản kháng hắn cũng không có.

Giống như là một bãi bùn nhão vậy, bị đánh ngã xuống mặt đất.

- Đến phiên đám người các ngươi, yên tâm đi, ta sẽ rất nhẹ nhàng.

Đánh cho Vạn Pháp Chúa Tể nửa tàn phế, đầu của Tiểu Long nhìn về phía bảy người áo đen còn lại.

- A...

Nghe thấy hắn nói như vậy, sắc mặt những hắc y nhân này bị dọa sợ tới mức đồng thời biến đổi, đồng loạt lui về phía sau.

Đại nhân mạnh nhất trong bọn họ trong nháy mắt đã bị đánh cho thành chó chết, sao bọn họ có thể là đối thủ được chứ?

- Trốn...

Trong lòng cuống cuồng, cũng không để ý được nhiều như vậy. Bảy người chia làm bảy phương hướng, đồng thời xoay người bỏ chạy.

- Định!

Bảy người mới vừa bay lên thì ngay sau đó bên tai đồng thời vang lên một đạo thanh âm lạnh nhạt. Ngay sau đó có tiếng răng rắc vang lên, bảy người lập tức giống như đã bị đông cứng vậy, toàn bộ đều bị khóa lại trên không trung, không có biện pháp chạy trốn.

Phanh!

Tiểu Long đi tới trước mặt một người áo đen, lại một cước đạp vào trên mặt đối phương.

- Ngươi trốn thử xem! Ta xem ngươi trốn đi đâu.

Rắc rắc!

Chân dùng sức, đầu của người này tức thì biến thành bụi phấn.

Đánh chết một vị, lại đi tới trước mặt một người khác.

Người áo đen này thấy thảm trạng của Mặc Nhai cùng với tên vừa rồi cho nên tim và mật đã sớm bị dọa cho tới mức toàn thân run run, miệng vội vàng giống lên:

- Đừng có giết ta, chỉ cần không giết ta, muốn bảo ta làm gì cũng được...

Mặc dù có được thực lực cấp bậc Chúa Tể, thế nhưng người trước mắt này quả thực quá mạnh mẽ. đã cường đại đã vượt qua tưởng tượng của hắn. Dưới áp lực, uy hiếp như vậy hắn cũng không kiên trì nổi nữa.

- Rất tốt! Bây giờ ta hỏi ngươi cái gì thì ngươi phải trả lời cái đó, nếu như có nửa câu nói láo! Hai người trước đó sẽ là kết quả của ngươi!

Thấy người này sụp đổ, Nhiếp Vân gật đầu một cái, tỏ ý Tiểu Long đừng vội động thủ, hắn lập tức đi tới.

Mục đích mà hắn để cho Tiểu Long xuất thủ trên thực tế chính là cái này. Tiểu Long bọn họ chưa từng thấy qua, vừa xuất hiện đã thi triển ra thủ đoạn cường đại vô cùng. Khiến cho từ tận đáy lòng bọn họ sinh ra ý sợ hãi, như vậy mới có thể rất dễ dàng xuất hiện ra sơ hở!

Một khi xuất hiện ra sơ hở, như vậy sẽ dễ dàng hỏi ra chuyện hắn muốn biết, đây cũng là một loại thế công tâm lý.

Là lợi dụng sự sợ hãi về thứ không biết của con người.

- Vâng, Vâng!

Vị hắc y nhân này lập tức vội vàng gật đầu.

- Mặc Hú, ngươi dám phản bội Phổ Thiên đại nhân, ngươi không sợ hậu quả sao?

Người áo đen vừa mới đồng ý thì Vạn Pháp Chúa Tể bị Tiểu Long đánh cho trọng thương ở bên cạnh cắn răng lạnh.

- Ta...

Nghe thấy bốn chữ Phổ Thiên đại nhân, con ngươi của vị hắc y nhân này co rụt lại. Dường như đang nghĩ tới chuyện gì đáng sợ vậy. Thân thể không tự chủ được mà run rẩy.

- Phổ Thiên đại nhân là ai?

Thấy người áo đen Mặc Hú bị dọa sợ đến mức như vậy, Nhiếp Vân nhìn về phía Vạn Pháp Chúa Tể hỏi.

Có thể khiến cho một người áo đen có thực lực Chúa Tể nghe được tên đã sợ mất mật. Sợ rằng người này ít nhất cũng có được thực lực cường giả Phong vương!

Hỗn Độn hải dương từ lúc nào lại nhiều xuất hiện thêm cường giả Phong vương vậy?

- Phổ Thiên đại nhân là một vị siêu cấp cường giả. Đám người các ngươi ở trước mặt đại nhân không khác gì con kiến hôi. Cho dù là những cường giả Phong vương của các ngươi ở trước mặt đại nhân cũng không chịu nổi một kích! Nhiếp Vân, nếu như ngươi thức thời, mau thả chúng ta rời đi, tránh cho bị trả thù, nếu không... Toàn bộ tam giới các ngươi, cũng sẽ bởi vì sự ngu xuẩn của ngươi mà tan biến!

Nói tới Phổ Thiên đại nhân, trên mặt Vạn Pháp Chúa Tể tràn ngập vẻ sùng bái và bội phục.

- Lợi hại như vậy sao? Vậy vị Phổ Thiên đại nhân này ở nơi nào? Chẳng lẽ hắn cũng là cường giả Hỗn Độn Phong vương?

Nhiếp Vân hỏi.

- Hừ, ngươi không cần phải hỏi ta, ta không sẽ nói cho ngươi biết! Có thể tận trung cho Phổ Thiên đại nhân là vinh dự lớn nhất của ta. Hôm nay ta thua ở trong ngươi là ta khinh địch, nhưng mà.. Ngươi còn chưa có tư cách giết ta!

Trên mặtVạn Pháp Chúa Tể hiện lên vẻ khinh miệt, thân thể cuồn cuộn, dường như muốn tự bạo.

Bất quá ở trong Nạp Vật thế giới, ngay cả tự bạo tư cách hắn cũng không có. Tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động một cái là tất cả lực lượng cuồng bạo trong cơ thể hắn đã bị chế trụ hoàn toàn. Không có biện pháp sôi trào.

- Đừng nghĩ tới tự bạo, tự sát. Ở chỗ này ngươi không có một tia cơ hội nào đâu.

Vẻ mặt Nhiếp Vân lạnh nhạt, tinh thần khẽ động một cái, một cỗ lực lượng cường đại đã đem miệng, tai, mũi của Vạn Pháp Chúa Tể che kín. Khiến cho hắn mất đi lục giác.

Nghe lời người này đã biết đối với vị Phổ Thiên đại nhân kia có một loại cuồng nhiệt mãnh liệt. Loại người như vậy đã sớm không để ý tới sinh tử. Dù có thẩm vấn cũng không có hiệu quả quá lớn. Ngược lại, Mặc Hú cách đó không xa này lại rất sợ chết, có thể hạ thủ từ trên người của hắn.

Nhẹ nhàng vung tay lên, mấy người áo đen còn lại cũng bị phong tỏa lục giác. Nhiếp Vân đi tới trước mặt Mặc Hú.

------oOo------

Chương 2476: Mặc Hú

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Những người khác cũng không nghe được ngươi nói gì, ta cũng bảo đảm cho ngươi. Chỉ cần ngươi nói ra tất cả, vị Phổ Thiên đại nhân kia nhất định sẽ không nghe được... Nếu như ngươi phối hợp với ta. Ta có thể để cho ngươi sống sót. Nếu không phối hợp thì cũng chỉ có một con đường chết mà thôi!

Không có nói nhảm quá nhiều, khí tức trên người Nhiếp Vân phát ra, giống như núi lớn biển rộng, khiến cho người ta có cảm khác khó có thể chống lại. Mỗi một câu nói đều giống như cự chùy vang

dội ở tận đáy lòng. Hắn vừa mới dứt lời thì Mặc Hú đã cảm thấy hai mắt đỏ ngầu, cơ bắp căng thẳng, tinh thần bị chèn ép đến cực hạn, tùy thời cũng sẽ tan vỡ.

- Ta nói, ta nói...

Mặc Hú không có quá nhiều chống cự.

- Các ngươi từ đâu tới đây, có quan hệ gì với những cổ thi kia?

Nhiếp Vân hừ lạnh.

- Chúng ta từ...

Mặc Hú vội vàng giải thích, bất quá mới nói ba chữ, ánh mắt đột nhiên co rúc lại, cả người lộ ra biểu tình hoảng sợ, toàn thân không ngừng co quắp run rẩy.

- Thế nào nữa?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút, sắc mặt cũng trầm xuống:

- Hỏng bét!

Hắn tung người đi tới bên cạnh Mặc Hú, Mộc sinh khí điên cuồng lan tràn ra.

Phịch!

Thi thể củaMặc Hú đổ ập xuống đất, mộc sinh khí lại không có một chút tác dụng nào.

- Lão đại, sao vậy?

Một màn này đã dọa cho tất cả mọi người giật mình, Tiểu Long vội vàng đi tới.

- Có người hạ cấm chế trên linh hồn bọn họ, ngay cả chính bọn hắn cũng không biết. Một khi tiết lộ cơ mật, linh hồn sẽ trực tiếp bị mạt sát!

Vẻ mặt Nhiếp Vân cực kỳ khó coi.

Vô luận hắn làm chuyện gì cũng luông không có chỗ nào bất lợi. Thế nhưng không nghĩ tới ở trước mặt những người này lại luôn thua thiệt. Thậm chí đã tiến vào trong Nạp Vật thế giới, tra hỏi chuyện mà đối phương cũng đã tính toán ra.

Cấm chế linh hồn... Một khi đụng chạm sẽ chết, như vậy chẳng phải cái gì cũng sẽ không hỏi được hay sao?

- Rốt cuộc là người nào? Sao lại có cấm chế và thực lực đáng sợ như vậy chứ?

Hai tay Nhiếp Vân siết chặt.

Trước đó hắn vẫn cho cường giả Chúa Tể là tồn tại cường đại nhất trong toàn bộ Hỗn Độn hải dương trừ cường giả Phong vương ra. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, cũng không phải là như vậy. Dường như còn có một chủng tộc kinh khủng hơn. So với Chúa Tể thậm chí là so với cường giả Phong vương cũng mạnh hơn nhiều!

Thứ này giống như một mảnh mây đen bao phủ trong lòng, khiến cho hắn sinh lòng bất an.

- Nhất định Nhiếp Đồng đã biết được chuyện này, lần sau gặp được nhất định phải cho hỏi rõ!

Nghĩ đến bộ dáng nóng lòng rời đi của Nhiếp Đồng, Nhiếp Vân biết, nhất định đệ đệ đã biết cái gì đó. Nếu không, cũng sẽ không gấp gáp như vậy.

- Nhiếp Vân, ngươi xem những thi thể này... Không phải bọn họ vừa mới chết hay sao? Thế nhưng, rốt cuộc đã chuyện xảy ra gì?

Trong lòng đang suy tư thì đột nhiên có một đạo thanh âm vang lên. Là Tiêu Diêu Tiên phát hiện ra cái đó. Hắn xoay đầu lại, theo ngón tay của hắn nhìn qua. Vừa nhìn, sắc mặt lần nữa trầm xuống.

Mặc Nhai và một người áo đen trước đó vừa bị Tiểu Long đánh

chết, thi thể đã biến hóa bộ dáng, rữa nát không chịu nổi, tựa như đã chết mấy tháng vậy, phát ra mùi tanh hôi, khiến cho người ta nôn mửa.

Người vừa mới chết thì thi thể liền rữa nát, hơn nữa lại còn như vậy, chuyện này không khỏi quá kỳ quái a!

Dựa theo tình huống bình thường, thực lực của Chúa Tể cường giả đã sớm đạt tới cảnh giới bất hủ. Cho dù chết ức vạn năm cũng sẽ không có bất kỳ biến hóa nào. Thế nhưng bây giờ lại rữa nát giống như người bình thường vậy, tất cả mọi người đều nhíu mày, không rõ chuyện này cho lắm.

- Ta biết rồi, đám người bọn họ vốn cũng không phải là sinh mạng còn sống, mà bản thân chính là thi thể!

Nhìn một hồi, dường như Nhiếp Vân đã nghĩ ra điều gì đó, hắn đột nhiên nói.

- Không phải sinh mạng còn sống?

Tất cả mọi người đều không biết rõ hắn có ý gì.

- Chủng tộc của bọn họ có lẽ là ở một không gian duy độ khác. Rất khó thông qua, cho nên mới hàng lâm linh hồn xuống!

Nhiếp Vân do dự một chút rồi chậm rãi nói:

- Mà loại hàng lâm này bởi vì phụ tải quá lớn, người sống không chịu nổi, cho nên chỉ có thể dùng thi thể để thừa nhạn, cho nên... Những người mới vừa rồi chiến đấu với chúng ta là thi thể. Mộ khi linh hồn tử vong, đương nhiên sẽ không còn biện pháp duy trì, khôi phục dáng vẻ thi thể vốn có.

- Cái này...

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Sao ta lại nghe không hiểu?

- Còn có chuyện như vậy sao?

Tất cả đám người Tiêu Diêu Tiên mờ mịt, không biết rõ chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ có Tiểu Long đứng tại chỗ, như có điều suy nghĩ, giống như đã hiểu ra.

- Các ngươi không hiểu cũng là rất bình thường, chuyện này sau này ta sẽ giải thích cặn kẽ!

Nhiếp Vân nói.

Loại linh hồn hàng lâm, tá thi hoàn hồn này, chuyện có thực lực siêu cường, khi hắn còn ở Phù Thiên đại lục đã từng gặp được. Khi đó hắn đi yêu nhân giới, đã bị trở thành tái thể, phụ tải lực lượng linh hồn từ trên linh giới phủ xuống.

Đám người Tiêu Diêu Tiên sống ở Tà Nguyệt Chí Tôn vực, trời sinh đã cường đại, không biết loại giới vực yếu đuối này, đương nhiên không có cách nào hiểu được những chuyện này.

Xem ra sau này chỉ có thể từ từ giải thích mà thôi.

- Những người này nên xử lý như thế nào?

Tiểu Long và hắn cùng từ Thiên địa lục đạo đitới, đối với những chuyện này đã sớm biết rõ. Hắn suy nghĩ một chút cũng đã có thể biết được. Hắn chỉ về phía mấy người trước mắt còn lại rồi hỏi.

- Giết đi.

Nhiếp Vân lạnh nhạt nói.

Những người này có giữ lại cũng là gieo họa, nếu đã không hỏi ra cái gì, như vậy cũng không cần thiết phải lãng phí miệng lưỡi. Hơn nữa, những người này đều là tồn tại Tá Thi Hoàn Hồn, cho dù có thực lực Chúa Tể, nhất định cũng không có Ngụy bản nguyên đại đạo. Cho nên muốn lợi dụng bọn hắn tấn thăng những người khác làm Chúa Tể, ý tưởng này cũng chỉ có thể vứt đi mà thôi.

- Được rồi, ta thích làm chuyện này nhất!

Hai mắt Tiểu Long sáng lên, miệng cười lạnh một tiếng rồi bay về phía mấy người áo đen đang bị giam cầm trên không trung.

Người này trời sinh chính là phần tử hiếu chiến, sau khi tiến vào tam giới, bởi vì thực lực quá thấp, không cách nào thỏa thích chiến đấu cho nên đã sớm cảm thấy nghẹn khuất tới chết. Bây giờ có cơ hội giày xéo, đánh chết cường giả cấp bậc Chúa Tể, làm sao hắn có thể bỏ qua được chứ?

------oOo------

Chương 2477: Luyện hóa Cửu U Trảm Cốt đao

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vạn Pháp Chúa Tể...

Nghe thấy hai người nói chuyện, Tú Linh đại đế vội nói. Vạn Pháp Chúa Tể trước mắt này là giả, còn thật đã bị đối phương cấm chế.

- Yên tâm đi, ta sẽ khiến cho hắn thả Vạn Pháp Chúa Tể ra trước!

Nhiếp Vân biết ý của nàng cho nên bước ra mấy bước, đi tới trước mặt Vạn Pháp Chúa Tể giả. Bàn tay vung lên, lực lượng che kén lục giác của hắn đã biến mất.

- Thả Vạn Pháp Chúa Tể ra, ta có thể cho ngươi chết một cách thống khoái!

Nhiếp Vân lạnh nhạt nói.

- Vạn Pháp Chúa Tể ở trong mắt ta chẳng qua chỉ là một con kiến hôi mà thôi. Có thể thả hắn, bất quá... Ta còn có một điều kiện, chỉ cần ngươi đồng ý, sống hay chết cũng không thành vấn đề!

Vạn Pháp Chúa Tể giả nói.

- Nói!

- Ta muốn tái chiến với ngươi một trận! Vị này cường giả này không thể nhúng tay vào. Ngươi có dám đồng ý hay không?

Vạn Pháp Chúa Tể giả nói.

Hắn thấy, lần này sở dĩ thất bại là bởi vì nguyên nhânTiểu Long. Cho nên chỉ cần Tiểu Long không ra tay là hắn có thể ung dung nghiền ép Nhiếp Vân, hoặc giả còn có thể mượn cơ hội này, nhân cơ hội thoát thân.

Suy nghĩ của hắn vô cùng tốt, đáng tiếc lại không rõ tình huống trước mắt, bởi vì thực tế rất là tàn khốc.

- Ngươi xác định... Muốn chiến đấu với lão đại của ta?

Tiểu Long dùng ánh mắt giống như nhìn người chết nhìn người trước mắt này.

Tất cả năng lực của hắn đều là Nhiếp Vân ban cho, người này lại dám khiêu chiến Nhiếp Vân... Đây không phải là muốn tìm đau khổ sao?

- Không sai, Nhiếp Vân, nếu như không ngươi dám đồng ý thì cứ để cho vị này cường giả này giết ta đi. Bất quá cho dù ta chết thì cũng sẽ cho rằng ngươi là một người hèn nhát!

Vạn Pháp Chúa Tể giả hừ lạnh một tiếng.

- Ta đồng ý!

Nhìn người trước mắt này, Nhiếp Vân có chút im lặng:

- Trước tiên thả Vạn Pháp Chúa Tể ra đi. Ngoài ra, nói cho ta biết tên của ngươi, ta không muốn để cho ngươi tới lúc chết cũng là hạng người vô danh!

- Ta tên là Mặc Tật!

Cổ tay của Vạn Pháp Chúa Tể Mặc Tật lật một cái, một bóng người

lập tức xuất hiện ở cách đó không xa, kinh mạch huyệt đạo toàn thân cũng đã bị phong ấn. Hắn lẳng lặng đứng tại chỗ như là một cái tượng vậy. Phịch. Nhiếp Vân nhẹ nhàng phất một cái, cấm chế trên người Vạn Pháp Chúa Tể biến mất toàn bộ.

- Tú Linh đại đế, Tiêu Diêu Tiên, Vô Nhật Chúa Tể... Ta đang ở đâu đây?

Vạn Pháp Chúa Tể tỉnh lại, nhìn thấy một màn trước mắt, hắn có chút không rõ.

- Là Nhiếp Vân Chúa Tể cứu ngươi, vì cứu ngươi cho nên mới đơn độc chiến đấu với vị Mặc Tật này!

Tú Linh đại đế truyền một đạo ý niệm tới.

- Cái gì?

Vạn Pháp Chúa Tể sửng sốt một chút, vội vàng xoay người, sau khi thấy rõ bộ dáng của Mặc Tật, da mặt hắn co giật:

- Người này thực lực quá mạnh mẽ, căn bản không phải là đối thủ, không thể tỷ đấu cùng hắn.

- Không cần lo lắng, tiểu tử này căn bản không phải là đối thủ của lão đại!

Nghe thấy thanh âm lo lắng của hắn, Tiểu Long đi tới, mở miệng an ủi một câu.

Trong mấy tức, trừ Mặc Tật ra, những người áo đen còn lại đều bị Tiểu Long chém giết sạch sẽ, chỉ còn lại thi thể đầy đất.

- Không phải là đối thủ?

Vạn Pháp Chúa Tể có chút nghi ngờ nhìn Tiểu Long một cái, lửa giận không chỗ phát tiết:

- Một Tru Thiên cảnh sơ kỳ như ngươi thì biết cái gì? Lực lượng của người này tuyệt đối đã vượt qua Chúa Tể, là thứ mà ngươi

không có cách nào hiểu, đừng có ở chỗ này nói bậy, đi ra một bên chơi đi.

- Khục khục...

Nghe hắn nói như vậy, đám người Vô Nhật Chúa Tể thiếu chút nữa không có bị nước miếng làm sặc chết.

Lá gan của người này quá lớn a. Người trước mắt này là tồn tại có thể tiện tay đánh chết vài vị cường giả Chúa Tể. Lại dám bảo hắn đi qua một bên chơi... Ngay cả Tú Linh đại đế cũng không nhịn được đập trán, vẻ mặt bất đắc dĩ. Bọn hắn đã từng nhìn thấy người ngu ngốc, nhưng mà chưa thấy qua người nào như vậy.

- Ngươi bảo ta đi qua một bên chơi?

Tiểu Long nháy mắt.

- Đúng vậy, thực lực của ngươi quá thấp như vậy, cường giả Chúa Tể chiến đấu, ngươi căn bản không biết…

Vạn Pháp Chúa Tể không nhìn thấy vẻ mặt của những người khác cho nên vẫn dùng lời lẽ chính nghĩa nói.

- Ta không biết?

Tiểu Long bất đắc dĩ hỏi tiếp.

- Đúng vậy..

Vạn Pháp Chúa Tể còn muốn nói tiếp thì đã cảm thấy miệng bị người ta che. Hắn vội vàng quay đầu thì đã thấy Vô Nhật Chúa Tể một mực ra dấu tay ý bảo hắn đừng có lên tiếng. Dường như Vô Nhật Chúa Tể sợ chọc giận vị cường giả này, khiến cho cường giả không nhịn được mà ra tay.

- Ngươi làm sao vậy?

Vạn Pháp Chúa Tể giận dữ nói.

- Đây là chuyện mới xảy ra vừa rồi, ngươi tự mình xem qua rồi hãy nói chuyện...

Vô Nhật Chúa Tể vội vàng truyền tới một đạo ý niệm.

- Ách...

Một lát sau, sắc mặt Vạn Pháp Chúa Tể trở nên vô thường xấu hổ. Trên đầu có mồ hôi lạnh toát ra, thiếu chút nữa đã bất tỉnh:

- Hóa ra tiền bối lại có thực lực lợi hại như vậy. Là ta có mắt không tròng, có mắt không tròng...

- Được rồi, đừng nói nhảm, chủ nhân đã bắt đầu chiến đấu với Mặc Tật kia!

Đối với loại người không có đầu óc này, Tiểu Long lười tiếp tục để ý tới. Hắn quay đầu nhìn về phía trước.

Lúc này, Nhiếp Vân và Mặc Tật cũng đã bắt đầu chiến đấu.

Mặc Tật biết thân ở trong vòng vây cho nên không dám lưu tình chút nào. Vừa ra tay đã đem Cửu U Trảm Cốt đao ra dùng. Tiếng gió sưu sưu liên tiếp vang vọng, thần binh bán bộ Phong vương vừa mới xuất hiện, uy thế đã rất phi phàm. Lấy hắn làm trung tâm, không gian chu vi mấy vạn dặm chung quanh bắt đầu sụp đổ.

- Định!

Cũng không thấy Nhiếp Vân có động tác gì, hắn đi về phía trước, cũng không nhìn không gian đang vỡ nát trước mắt, trong miệng khẽ hô một tiếng. Ầm ầm! Chỉ một cái, không gian sụp đổ lần nữa ngưng đọng, giống như sắt thép vậy.

- Cái gì?

Mặc Tật sửng sốt một chút, sắc mặt trầm xuống, vội vàng quay đầu nhìn về phía Tiểu Long, nói:

- Tiền bối, ngươi nói không giữ chữ tín.

Thấy loại thủ đoạn này, hắn còn tưởng rằng là Tiểu Long âm thầm giúp một tay.

- Thực lực không tệ, không nghĩ tới ánh mắt lại kém như vậy!

Nghe thấy lời của hắn, Nhiếp Vân cũng không có nói gì. Sao ánh mắt của người này lại kém như vậy chứ? Cũng đã lâu rồi, soa còn chưa nhìn ra tất cả thủ đoạn đều là của hắn a?

------oOo------

Chương 2478: Thiếu nữ trần truồng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kỳ thực, cũng không trách được Mặc Tật không nhìn ra, Nhiếp Vân là chưởng khống giả của Nạp Vật thế giới, rất nhiều chuyện chỉ cần một cái ý niệm là có thể hoàn thành. Không cần vận dụng bất kỳ lực lượng nào, không có lực lượng truyền ra, đương nhiên không bị người ta nhìn ra căn nguyên.

Ngoài ra, thời gian hắn và Nhiếp Vân chiến đấu rất lâu. Đã biết thực lực và thủ đoạn của đối phương. Cho nên hắn căn bản không nghĩ tới, bại tướng dưới tay của hắn trong nháy mắt lại có năng lực long trời lở đất, khiến cho hắn không thể làm gì được như vậy.

- Ồ?

Nghe thấy lời Nhiếp Vân nói, Mặc Tật sửng sốt một chút. Hắn đang định nói chuyện thì đã thấy có một bàn tay đánh tới. Giống như Tiểu Long vừa rồi vậy, cũng là bạt tai. Chiêu này không có bất kỳ kỹ xảo nào, chỉ là đơn thuần đánh ra, da mặt Mặc Tật co giật, cảm thấy tức giận thiếu chút nữa nổ tung.

Đây quả thực là làm nhục tôn nghiêm của hắn a!

Đánh chết Mặc Tật, lúc này Nhiếp Vân mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như không phải dẫn dụ bọn chúng tiến vào trong Nạp Vật thế giới. Lần này rốt cuộc ai chết vào tay ai cũng chưa biết chừng.

- Sau này trở về thử một chút, nhìn xem Nạp Vật thế giới có thể không thông qua Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình mà trực tiếp tạo thành một lối đi bên ngoài được hay không.

Một suy nghĩ hiện lên trong đầu Nhiếp Vân.

Nếu như Nạp Vật thế giới có thể không thông qua Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình là có thể tạo thành một lối đi ở bên ngoài. Như vậy không phải sẽ an toàn hơn rất nhiều hay sao?

Một khi gặp phải nguy hiểm, trực tiếp mở lối đi ra rồi trốn vào trong. Lừa những người khác đuổi theo, một khi tiến vào trong Nạp Vật thế giới, cho dù là cường giả Phong vương cũng vô ích a!

Như vậy cũng không cần tiếp tục mượn nhờ Tĩnh Tâm bình nữa.

- Đúng rồi, Chân Huyết vương quan mà bọn họ nói rốt cuộc là vật gì? Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình chẳng lẽ lại là một bộ phận của Chân Huyết Vương quan?

Tin tức về Chân Huyết Vương quan cũng không phải Nhiếp Vân có được từ trong miệng đám người Mặc Tật, thế nhưng lời đối thoại trước đó lại vang vọng trong đầu. Dẩn thận suy nghĩ qua, sợ rằng Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình này có thể có quan hệ mật thiết với vương quan gì đó.

Chân Huyết Vương quan tám chín phần mười là một món thần binh Phong vương. Nếu như có thể lấy được, dù có gặp lại đám người Mặc Tật thì hắn hoàn toàn có thể một chiêu đánh chết. Khi đó căn bản không cần lãng phí nhiều thời gian như vậy, lại còn phải dẫn bọn họ tiến vào Nạp Vật thế giới!

- Không biết Chân Huyết Vương quan rốt cuộc có hình dáng thế nào. Tìm ở đâu... Ồ?

Trong lòng suy nghĩ miên man, Nhiếp Vân lắc đầu một cái, loại thần binh Phong vương này khó có thể tìm được. Mình có thể lấy được

một món đã là rất may mắn rồi. Muốn lấy được kiện thứ hai, rất khó. Trong lusch ắn đang cảm khái thì đột nhiên có một vật hiệ lên trong lòng, khiến cho hắn không nhịn được sửng sốt một chút.

Nếu nói tới binh khí tổ hợp. Quả thực hắn đang nghĩ đến một món.

Lúc vừa mới gia nhập Hỗn Độn Chí Tôn vực, tiến vào Vĩnh Dạ hoàng thành. Hắn từng đi tới một nơi gọi là Huệ Bảo các dạo một vòng. Ở đó lại mua một món đại ấn màu vàng. Mà vật này, dường như lại chính là binh khí tổ hợp, do bốn món vật phẩm tổ hợp mà thành.

Ban đầu bởi vì Vĩnh Dạ Thái tử gây ra mâu thuẫn cho nên sau khi mua được vật này hắn lại tiện tay ném vào trong một xó xỉnh nào đó của Nạp Vật thế giới mà không có để ý tới. Vì vậy thời gian dài cũng đã quên đi. Lúc này nghĩ đến binh khí tổ hợp, hắn chợt nhớ lại vật này.

Sưu!

Tinh thần khẽ động một cái. Linh hồn lực đi tới trước mặt đại ấn màu vàng, chỉ là vừa mới liếc mắt nhìn qua, hắn không nhịn được sửng sốt một phen.

- Cái này... Cái này...

Chỉ thấy lúc này trên một chỗ lõm của đại ấn màu vàng đã được một món bảo vật bổ xung đầy đủ. Chỗ được bổ sung tản mát ra khí tức âm hàn.

Bởi vì có món đồ này cho nên khí tức của đại ấn màu vàng cũng có chênh lệch với trước đó. Khiến cho người ta có cảm giác không phải là thần binh Hỗn Độn đỉnh phong, mà là... thần binh Chúa Tể!

Phía trên đại ấn màu vàng tổng cộng có ba cái chỗ lõm, chỉ lấp đầy một chỗ đã khiến cho vật này biến thành thần binh Chúa Tể, nếu như tổ hợp đầy đủ thì sao?

Hai tay siết chặt, Nhiếp Vân đang định cầm đại ấn lên thì lại lần nữa sửng sốt một chút.

- Không đúng a. Lúc ấy ta chỉ mua cái đại ấn màu vàng này, vật này tu bổ lúc nào a? Mà thứ tu bổ nó là vật gì?

Ban đầu khi mua chỉ có một mình đại ấn màu vàng. Cụ thể là binh khí gì cũng không ai không nhìn ra được, tiện tay ném vào trong Nạp Vật thế giới sao thoáng cái đã được tu bổ chứ?

Nghĩ tới đây, Nhiếp Vân lập tức nhìn qua chỗ đã được tu bổ, vừa mới nhìn qua, hắn không nhịn được cảm thấy cổ quái.

- Phá Thiên Trùy? Đây là... Kiện Phá Thiên Trùy kia?

Đứng ở phía trên chỗ lõm của đại ấn màu vàng lại là... Phá Thiên Trùy! Ban đầu ở Kiền Huyết hoàng triều, hắn đã lấy được vật này ở trong Tàng Bảo Khố, đây là bảo vật đặc biệt dùng để phá vỡ phong ấn!

Lần trước hắn còn lợi dụng món đồ này, từ trong Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình chạy trốn ra. Tĩnh Tâm cũng đã nói, vật này có cùng thủ pháp luyện chế với nàng.

Vật này sau khi dùng qua một lần hắn luôn ném ở trong Nạp Vật thế giới mà không có dùng tới, sao lại... Dung hợp với đại ấn màu vàng vào một chỗ chứ?

Lại là hai kiện vật phẩm trên một món binh khí!

Cái này... Cũng quá trùng hợp a!

Khó trách lần đầu tiên nhìn thấy cái đại ấn này hắn đã có một loại cảm giác đặc thù, hóa ra nguyên do là ở chỗ này.

- Hai chỗ lõm còn lại là dạng vật gì?

Dung hợp một cái binh khí thì thứ này đã biến thành thần binh cấp bậc Chúa Tể. quả thực Nhiếp Vân rất tò mò, nhìn xem hai chỗ lõm còn lại sẽ dung hợp vật gì. Hắn không nhịn được cầm đại ấn, cẩn thận quan sát hai chỗ lõm còn lại.

Trước đó chẳng qua là tò mò, hơn nữa Hỗn Độn tinh thạch đối với hắn mà nói, cũng không đáng bao nhiêu tiền cho nên mới thuận tay mua lại. Nếu nói cẩn thận quan sát thì đây vẫn là lần đầu tiên.

- Chỗ lõm phía dưới này... Sao lại quen thuộc như vậy chứ?

Nhìn một hồi, trong đầu Nhiếp Vân toát ra một suy nghĩ, cái miệng trở nên tròn xoe, có chút không dám tin tưởng.

Tinh thần khẽ động một cái, Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

------oOo------

Chương 2479: Thiếu nữ trần truồng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Để bình ở phía dưới chỗ lõm của đại ấn, vừa mới đặt xuống thì đã có một đạo quang mang chói mắt xuất hiện. Hai thứ này lập tức dung hợp vào một chỗ, không có chút tỳ vết nào, không còn một chút dấu vết nào.

- Cái này...

Nhiếp Vân ngơ ngác, thiếu chút nữa bật cười.

Khó trách ban đầu Tĩnh Tâm lại nói Phá Thiên Trùy vô cùng quen thuộc, là cùng một người luyện chế. Hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới lại là hai bộ phận từ trên cùng một món binh khí!

Đại ấn màu vàng dung hợp Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình tản mát ra uy thế cường đại hơn, khiến cho người ta có một cảm giác hít thở dồn dập, so với Cửu U Trảm Cốt đao trước đó không chênh lệch bao nhiêu.

Thần binh Bán bộ Phong vương!

Sau khi dung hợp Phá Thiên Trùy, Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình, đại ấn

thoạt nhìn phổ thông này không ngờ lại trực tiếp đạt tới cấp bậc thần binh bán bộ Phong vương!

- Cái này chẳng lẽ chính là... Chân Huyết Vương quan?

Nhìn đại ấn cổ quái trước mắt này, Nhiếp Vân không khỏi khẩn trương.

Nhìn kỹ lại, sau khi dung hợp Phá Thiên Trùy và Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình, bộ dáng của thứ này quả thật có biến hóa rất lớn. Chẳng qua vẫn còn thiếu một bên chỗ lõm kia, cho nên nhìn còn có chút không trọn vẹn.

Bất quá, trên cơ bản hắn đã xác định, đây là một cái vương quan gì đó!

Có lẽ là thứ trong miệng đám người Mặc Tật nói, là thần binh Phong vương... Chân Huyết Vương quan!

Vốn hắn tưởng rằng vật này nếu muốn có được sẽ phải hao phí vô số tinh lực, tốn không biết bao nhiêu thời gian. Thế nhưng không ngờ tới... Bốn món binh khí tổ hợp hình thành thần binh Phong Vương này hắn đã lấy được ba cái!

- Không biết mặt bên đây là vật gì!

Biết đây là một món thần binh Phong vương, tâm tư Nhiếp Vân cũng linh hoạt hẳn lên, hai mắt rơi vào trên chỗ lõm ở mặt bên.

Nhìn một hồi, cũng không nhìn ra được cái gì, hắn đang định buông tha cho, đột nhiên lại vỗ trán một cái.

- Ta thật ngốc a, ta không nhìn ra thì có thể hỏi a! Trước đó Tĩnh Tâm không biết Chân Huyết Vương quan. Thế nhưng bây giờ ba món bảo vật dung hợp vào một chỗ, chung quy cũng sẽ biết một chút chứ!

Tĩnh Tâm là khí linh của Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình, nhìn tuổi của nàng và trình độ đơn thuần, chắc là linh trí sau khi vương quan bị chia lìa. Chính vì vậy mới không biết sự tồn tại của những bộ phận

khác.

Trước kia không biết, lúc này vương quan đã dung hợp, khí tức tương thông. Nhất định nàng đã biết được rất nhiều chuyện. Đi hỏi nàng, tuyệt đối so với mình ngây ngốc nghiên cứu ở nơi này vẫn tốt hơn.

Sưu!

Nhiếp Vân xuất hiện ở trong Hỗn Độn Tĩnh Tâm bình, nhìn về phía Tĩnh Tâm ẩn thân. Vừa nhìn một cái, sắc mặt không nhịn được trầm thấp.

Tĩnh Tâm căn bản không có ở nơi này, thay vào đó là một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi. Mái tóc đen nhánh xõa xuống, làm da trắng nõn. Nếu nói về dung mạo mà nói, tuyệt đối là cấp bậc họa quốc ương dân.

Dĩ nhiên, tuổi còn có chút không lớn, cho nên không nhìn ra cái gì. Nếu như để cho lớn lên chút nữa, tuyệt đối không kém hơn so với Đạm Đài Lăng Nguyệt, Tú Linh đại đế.

Bất quá đó cũng không phải là điểm quan trọng nhất, quan trọng nhất là... Tiểu cô nương này lại không có mặc y phục, cả người lõa lồ. Da thịt nõn nà không ngờ lại phơi bày ra bên ngoài. Thứ trước ngực dường như vừa mới bắt đầu trổ mã, hơi nhô lên. Bắp đùi thẳng tắp thon dài, bắp thịt căng cứng, co dãn, eo thon yêu kiều... Từ xa nhìn lại giống như là một bức họa xinh đẹp vậy.

- Ngươi là ai? Tĩnh Tâm ở đâu?

Nhiếp Vân không rảnh mà nhìn cảnh đẹp như vậy. hắn cũng không có tâm tình như thế. Hai mắt híp lại, sát cơ sôi trào.

Người này đột nhiên xuất hiện, Tĩnh Tâm lại không có ở đây. Rất có thể đã bịngười này đánh chết, thôn phệ!

Loại tổ hợp khí linh này, ý thức từ một bộ phận đơn độc phận tạo thành, sau khi dung hợp vào một chỗ, rất dễ xảy ra chuyện cắn nuốt.

Nữ tử trần truồng nghe được câu hỏi của Nhiếp Vân, lúc này mới nhìn thấy hắn. Đầu tiên nàng sửng sốt một chút, ngay sau đó đã nở nụ cười, không có chút ngượng ngùng nào. Ngược lại nàng còn quay một vòng, vẻ mặt đắc ý và kiêu ngạo vô cùng.

- Hóa ra là ngươi a, ta chính là Tĩnh Tâm. Vừa rồi ta mới cắn nuốt hai phần ý chí, đã trưởng thành! Thế nào, so với trước kia đã tốt hơn nhiều đúng không?

- Ngươi chính là Tĩnh Tâm?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút, lúc này hắn mới chú ý, mặc dù tiểu cô nương trước mắt đã trưởng thành hơn không ít. Thế nhưng vẫn loáng thoáng có thể nhìn thấy được dung mạo trước kia của Tĩnh Tâm.

Chẳng lẽ thật sự là Tĩnh Tâm cắn nuốt người khác mà trưởng thành?

- Cầm y phục mặc vào, ta có việc muốn hỏi ngươi!

Bất kể đối phương có phải là Tĩnh Tâm hay không, đã lớn như vậy, hơn nữa thân thể trần truồng xuất hiện ở trước mặt hắn, hết sức bất tiện. Vì vậy bàn tay Nhiếp Vân run lên, một đám năng lượng biến thành y phục đã xuất hiện ở trên người nàng.

- Được!

Nghe thấy hắn nói như vậy, lúc này Tĩnh Tâm mới phát hiện ra, bởi vì thân thể nàng đột nhiên tăng trưởng cho nên y phục trước đó đã vỡ vụn rơi xuống đầy đất, lúc này nàng đã là cả người trần truồng.

Le lưỡi một cái, trên mặt hiện lên vẻ hoạt bát, ngoan ngoãn chỉnh sửa y phục mới biến thành một chút, sau khi nhìn thấy có vẻ không có chỗ sơ suất nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

- Ngươi nói là ngươi cắn nuốt hai phần ý chí? Có chuyện gì xảy ra?

Nhiếp Vân hỏi.

- Mới vừa rồi ngươi dung hợp Phá Thiên Trùy và đại ấn màu vàng kia, hai món đồ này cũng có ý chí, bất quá vô cùng yếu kém, so với ta còn kém rất nhiều, cho nên mới bị ta cắn nuốt...

Tĩnh Tâm nói, sau đó nàng đem chuyện mới vừa rồi ra nói cặn kẽ một lần.

Nghe xong Nhiếp Vân lập tức hiểu ra, đối phương quả nhiên là Tĩnh Tâm, tất cả những điều nàng nói đều là thật.

Phá Thiên Trùy, đại ấn màu vàng, cũng sinh ra ý chí, chỉ bất quá nó vô cùng yếu kém mà thôi. Cho nên Nhiếp Vân ban đầu cũng không phát hiện ra được.

Ý chí yếu như vậy giao phong với Tĩnh Tâm, đương nhiên không phải là đối thủ, rất nhanh đã bị nàng thôn phệ.

Bởi vì các nàng đều là ý chí bổn nguyên giống nhau, một khi thôn phệ, Tĩnh Tâm lập tức có biến hóa cực lớn, từ một tiểu cô nương biến thành đại cô nương, vừa mới lột xác xong thì Nhiếp Vân đã tiến vào, vì vậy mới xuất hiện một màn trước mắt..

- Nếu như ngươi cắn nuốt hai phần ý chí khác, như vậy có lẽ cũng biết món pháp bảo này là cái gì a!

Nhiếp Vân hỏi.

------oOo------

Chương 2480: Chân Huyết chi tinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng vậy, món pháp bảo này gọi là Chân Huyết Vương quan! Bất quá, còn kém một phần trọng yếu nhất chính là Chân Huyết chi tinh! Chỉ cần đem nó gom góp đủ, như vậy hoàn toàn có thể khiến cho món pháp bảo này khôi phục tới thực lực vốn có, đạt tới cấp bậc thần binh Phong vương!

Tĩnh Tâm cười nói.

- Quả thế!

Mặc dù đã sớm đoán ra, thế nhưng nghe được đối phương xác nhận, Nhiếp Vân vẫn cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Thần binh Phong vương, bảo vật chỉ có cường giả Phong vương mới có thể có. Thế nhưng tình huống không biết chuyện hắn lại tìm được ba trong bốn thứ, không thể không nói, loại vận khí này quả thật là nghịch thiên.

- Chân Huyết chi tinh là cái gì?

- Chân Huyết chi tinh là một loại khoáng thạch đặc thù, là bộ phận quan trọng nhất của Chân Huyết Vương quan, có vật này, vương quan này có thể trực tiếp đạt tới cấp bậc thần binh Phong vương!

Tĩnh Tâm nói.

- Vật này cụ thể có hình thái thế nào? Có thể xuất hiện ở những nơi nào?

Điều Nhiếp Vân quan tâm nhất chính là chuyện này.

- Là như vậy...

Tinh thần Tĩnh Tâm khẽ động một cái. Một đạo ý niệm truyền tới, Nhiếp Vân nhất thời đã biết được hình dáng cụ thể. Có chút tương tự với kim cương, tám cạnh tám góc, trong suốt, là bảo thạch hoa mỹ nhất bên trên vương quan.

- Về phần nó xuất hiện ở nơi nào. Ta cũng không biết! Bất quá... Chỉ cần khoảng cách gần, nhất định ta có thể cảm ứng được nó!

Tĩnh Tâm nói tiếp.

- Cảm ứng được? Khoảng cách ước chừng bao nhiêu?

Hai mắt Nhiếp Vân sáng rực lên.

Một món bảo vật hắn đã bốn tìm được ba, chỉ còn lại một món bảo vật, nếu như muốn tìm lại được tương đối đơn giản một ít.

- Chỉ cần ở trong phương viên vạn dặm, nhất định ta có thể tìm được!

Tĩnh Tâm dùng giọng khẳng định nói.

- Được rồi. Chờ chuyện Hư Không giới kết thúc, ta sẽ dẫn ngươi tìm!

Nhiếp Vân gật đầu.

Khoảng cách trong một vạn dặm nhìn thì không nhỏ, nhưng mà đối với loại thế giới bát ngát của Tam giới mà nói, phạm vi vẫn quá nhỏ. Nếu như chân chính tìm kiếm mà nói, không có mấy trăm năm, hơn ngàn năm nhất định sẽ không làm được.

Cho nên. Việc cần kíp nhất bây giờ, cũng không phải là tìm cái Chân Huyết chi tinh còn lại kia, mà là tìm được Hư Không giới, tìm được Hư Không Tử, hoàn thành lời dặn dò của đệ đệ.

- Được!

Tĩnh Tâm gật đầu.

- Ngươi ở nơi này thích ứng với Chân Huyết Vương quan đi, ta đi trước!

Đã hiểu rõ chuyện muốn biết cho nên Nhiếp Vân cũng không có tiếp tục đợi ở đây, tinh thần khẽ động một cái đã rời khỏi Tĩnh Tâm bình. Trở lại bên cạnh mọi người.

- Đừng phản kháng, ta mang các ngươi đi ra ngoài!

Nhìn về phía đám người Vô Nhật Chúa Tể, Vạn Pháp Chúa Tể, Nhiếp Vân hừ nhẹ một tiếng, tinh thần khẽ động một cái, tất cả Chúa Tể đồng thời xuất hiện ở trong Vạn Pháp cung.

Lúc này Vạn Pháp cung đã trở nên giống như phế tích không sai biệt lắm, kiến trúc hoàn mỹ, sang trọng lúc trước trong chiến đấu đã bị hư hại không chịu nổi, muốn chữa trị là chuyện cơ hồ không thể nào.

Vạn Pháp Chúa Tể nhìn một cái, mặc dù cảm thấy trong lòng thương yêu không dứt, thế nhưng cũng không thể nói gì.

Dưới tình huống này, có thể giữ được tính mạng, so với tất cả còn quan trọng hơn.

- Chỗ này đã tan tành thành như vậy, xem ra bọn họ cũng không chạy trốn được.

Hắn thở dài một tiếng, sắc mặt ảm đạm.

Toàn bộ Vạn Pháp cung đã vỡ nát, theo Vạn Pháp Chúa Tể thấy, tất cả đệ tử thân nhân nhất định đã chết sạch toàn bộ.

Mặc dù hắn không có kết hôn, không có tôn tử, thế nhưng lại thu rất nhiều đệ tử. Những đệ tử này tử vong, đối với hắn mà nói cũng có đả kích rất lớn.

- Xem ra ngươi còn là người một chí tình chí nghĩa!

Nhìn dáng vẻ của hắn, Nhiếp Vân nói.

- Vạn Pháp Chúa Tể... Quả thực là một quân tử, nếu như không phải trong lòng ta đã sớm có người, chưa chắc hắn đã không có cơ hội!

Tú Linh đại đế nói.

- Đúng vậy!

Nhiếp Vân gật đầu.

Bất cứ chuyện gì đều là tương đối, mặc dù Tú Linh đại đế không thích Vạn Pháp Chúa Tể trước mắt. Thế nhưng nếu như không

phải hắn làm người chính trực, chí tình chí nghĩa. Sợ rằng dùng tính tình trong trẻo lạnh lùng của Tú Linh đại đế, cũng không thể nào làm cho nàng vì hắn mà dám mạo hiểm.

- Ha ha, Vạn Pháp Chúa Tể, những đệ tử kia của ngươi cũng không có chết a!

Thấy vị Chúa Tể trước mắt này chí tình chí nghĩa như vậy, Nhiếp Vân cũng không có giấu giếm mà cười nói.

- Không có chết? Ngươi không cần gạt ta a, tất cả cấm chế trong Vạn Pháp cung đều tan tành, cho dù là Chúa Tể cũng khó mà còn sống, làm sao có thể còn có người sống cơ chứ?

Vạn Pháp Chúa Tể lắc đầu nói.

- Tự ngươi xem một chút đi!

Nhiếp Vân cũng không có giải thích, bàn tay khẽ run lên, Đan Thần cổ thuyền bay ra, những người trước đó bị hắn thu đi đồng loạt bay xuống.

- Sư phụ!

- Sư phụ, người không có sao thật là tốt quá, người xấu kia không có hành hạ sư phụ chứ?

- Thật là tốt quá.

Còn chưa tới trước mặt thì một đám đệ tử đã nhìn thấy Vạn Pháp Chúa Tể, cả đám hưng phấn thở phào.

- Tiêu Thần, Đỗ Khương, Phúc Mạt... Các ngươi, các ngươi... Cũng còn sống...

Thấy những người này đột nhiên xuất hiện, Vạn Pháp Chúa Tể sửng sờ tại chỗ, thân thể không ngừng run rẩy.

Mặc dù hắn đã đạt tới cấp bậc Chúa Tể, tâm cảnh viên mãn. Thế nhưng đột nhiên nhìn thấy nhiều đệ tử yêu mến còn sống như vậy,

trong lòng vẫn không nhịn được vui sướng từ tận đáy lòng.

Vốn hắn gặp rủi ro, hắn cho hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Toàn bộ Vạn Pháp cũng sẽ bị tiêu diệt, thế nhưng không nghĩ tới chuyện gì cũng không có.

- Nhiếp Vân Chúa Tể, đại ân này không lời nào cảm tạ hết được. Bắt đầu từ hôm nay, Vạn Pháp ta nguyện ý thề chết đi theo, không oán không hối.

Sắp xếp tất cả đệ tử xong, Vạn Pháp Chúa Tể đi mấy bước tới trước mặt Nhiếp Vân rồi ôm quyền nói, trong ánh mắt mang theo vẻ thành khẩn nồng đậm.

Nếu như không phải có vị trước mắt này, hắn rất có thể đã sớm chết rồi. Những đệ tử này của hắn cũng không sống nổi! Đối phương có thực lực như thế, nhất định ân tình sẽ không có cách nào báo đáp. Điều duy nhất hắn có thể làm chính là giống như đám người Phù Ám Triều vậy, hầu hạ, có thể cống hiến chút lực mọn vì hắn.

- Vạn Pháp Chúa Tể khách khí rồi!

Vốn hắn đang nghĩ xem nên mở miệng hỏi thăm Vạn Pháp Chúa Tể chuyện Hư Không giới thế nào. Không nghĩ tới đối phương lại trực tiếp quy thuận, làm cho Nhiếp Vân có chút ngoài ý muốn.

------oOo------

Chương 2481: Hư Không giới xuất hiện (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mong rằng Nhiếp Vân Chúa Tể thu nhận, nếu không, cả đời ta sợ rằng khó thoát khỏi được bóng mờ, thoát khỏi tâm ma!

Vạn Pháp Chúa Tể còn tưởng rằng hắn không đồng ý, cho nên vội vàng nói.

- Được, ta đồng ý!

Thấy thái độ của đối phương kiên quyết, không đồng ý thì sẽ thề không bỏ qua, Nhiếp Vân gật đầu đồng ý, lại cười nói:

- Vừa vặn ta cũng có chuyện cần hỏi ngươi!

- Mời Chúa Tể nói!

- Thập Phương Thiên vực, có chỗ nào mà ngươi không có đi qua hay không?

Nhiếp Vân hỏi.

Theo Nhiếp Vân thấy, nhất định Hư Không giới ở một chỗ tương đối bí ẩn trong Thập Phương Thiên vực. Nếu không, tất nhiên sẽ có những người khác tiến vào, trực tiếp mở miệng hỏi thăm Vạn Pháp Chúa Tể có chỗ nào chưa có đi hay không, tương đương với việc thu hẹp phạm vi.

- Bất kỳ một chỗ nào ở trong Thập Phương Thiên vực ta đều thăm dò qua, Chúa Tể muốn đi chỗ nào? Ta có thể dẫn đường cho ngươi!

Kết quả lại ngoài dự đoán của Nhiếp Vân, Vạn Pháp Chúa Tể suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói.

- Đều đi qua?

Nhiếp Vân thầm nghĩ không xong.

Bất kỳ nơi nào trong Thập Phương Thiên vực đều đi qua, không có bất kỳ nơi nào đặc thù, chẳng lẽ... Đan Thần Chúa Tể nói dối? Hoặc là... Hư Không giới này ẩn nấp hết sức bí mật. Hơn nữa còn cần cơ hội đặc thù mới có thể mở ra được? Nếu quả thật kaf như vậy mà nói, tỷ lệ tìm được cơ hồ là con số không!

Nhưng hắn không tin mình có vận khí tốt như vậy, đụng phải Hư Không giới, là có thể để cho nó mở ra.

- Ban đầu vì lựa chọn nơi thích hợp để xây dựng Vạn Pháp cung, ta đã tốn mấy ngàn vạn năm du lịch mỗi một ngóc ngách trong Thập Phương Thiên vực mới có thể chọn được nơi này! Cho nên, bất kỳ nơi nào trong toàn bộ thiên vực, ta đều đi qua!

Vạn Pháp Chúa Tể dùng giọng khẳng định nói.

- Cái này...

Nhiếp Vân có chút phiền muộn.

Nhìn dáng vẻ của đối phương, chắc chắn sẽ không nói dối. Ban đầu hắn cũng từng kiểm tra qua Đan Thần Chúa Tể, không có nói dối. Sợ rằng Hư Không giới này đúng như suy nghi vừa rồi vậy, cũng không phải là trôi lơ lửng bên ngoài, mà là cần cơ hội đặc thù mới có thể mở ra!

Hiện tại ngay cả phương hướng chính xác hắn cũng không biết, làm sao để có thể dẫn dụ nó mở ra cũng không biết... Như vậy đi đâu tìm đây?

- Nói thật cho ngươi biết, chủ nhân muốn đi tìm Hư Không giới trong truyền thuyết ở trong Thập Phương Thiên vực này. Ngươi có chỗ nào hoài nghi hay không?

Thấy vẻ mặt Nhiếp Vân phiền muộn, Phù Ám Triều nói.

- Hư Không giới?

Vạn Pháp Chúa Tể sửng sốt một chút, ngay sau đó lại lắc đầu một cái:

- Ban đầu nghe thấy tin tức Đan Thần Chúa Tể nhanh chóng quật khởi. Ta cũng có chủ ý với Hư Không giới, cho nên đặc biệt chú ý Thập Phương Thiên vực. Chỉ là cũng không có phát hiện ra được loại địa phương này... Chẳng lẽ Đan Thần Chúa Tể nói, Hư Không giới ở trong Thập Phương Thiên vực hay sao?

Vẻ mặt Vạn Pháp Chúa Tể có chút kỳ quái.

- Để cho hắn nói với ngươi đi!

Thấy hắn khẳng định như vậy, Nhiếp Vân cũng có chút hoài nghi, tinh thần khẽ động một cái, Đan Thần Chúa Tể bị hắn bắt được lập tức xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Đây là Thập Phương Thiên vực. Đem vị trí ban đầu ngươi tiến vào Hư Không giới nói cho Vạn Pháp Chúa Tể biết. Như vậy mới tránh được chịu khổ!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

- Vâng, vâng!

Đan Thần Chúa Tể đã sớm bị Nhiếp Vân làm cho mềm nhũn. Nhìn thấy chung quanh lại có nhiều Chúa Tể như vậy, hắn nào dám nói nhảm mà vội vàng gật đầu. Tinh thần khẽ động một cái, lập tức đem tất cả mọi chuyện mình biết truyền cho Vạn Pháp Chúa Tể.

Thấy Đan Thần Chúa Tể uy danh hiển hách ở trước mặt Nhiếp Vân lại ngoan ngoãn như vậy. Mặc dù đám người Vạn Pháp Chúa Tể, Tú Linh đại đế ngạc nhiên, thế nhưng cũng không dám nói nhiều.

Nhận lấy ý niệm đối phương truyền tới, Vạn Pháp Chúa Tể trầm tư trong chốc lát rồi ngẩng đầu lên:

- Nhiếp Vân Chúa Tể, tin tức mà Đan Thần Chúa Tể cho ta mơ hồ không rõ. Nhìn qua có chút hỗn loạn, hơn nữa thời gian cách nhau quá dài, thương hải tang điền, rất nhiều nơi trong Thập Phương Thiên vực cũng đã xảy ra biến hóa! Cho nên, rất khó đoán được vị trí cụ thể, bất quá... Theo sự hiểu biết của ta đối với nơi này, vẫn tìm ra được một địa điểm có chút tương tự. Chúa Tể có muốn đi hay không? Ta có thể dẫn đường ở phía trước!

- Mau dẫn đường!

Hai mắt Nhiếp Vân sáng lên, khoát tay một cái rồi nhìn về phía những người khác:

- Lần đi có thể vô cùng hung hiểm, nếu như không muốn đi, có thể

rời đi!

-

- Chúng ta thì không cần phải nói, chủ nhân đi đến đâu chúng ta đi đến đó!

Đám người Phù Ám Triều cười nói.

- Cũng đã đi theo ngươi tới nhiều nơi nguy hiểm như vậy rồi. Cũng không cần lăn tăn có thêm một cái.

Tiêu Diêu Tiên nói.

- Ta đi the phía sau các ngươi nhìn một chút!

Vẻ mặt Tú Linh đại đế lạnh nhạt, không nhìn ra hỉ nổ ái ố, trong thanh âm lại kiên định dị thường.

- Ta... Ta... Ta rời nhà đã lâu, muốn trở về nhìn một chút!

Vẻ mặt Vô Nhật Chúa Tể có chút lúng túng.

Hắn đi theo sau lưng Nhiếp Vân là vì giúp đối phương tìm Đan Thần Chúa Tể. Ban đầu tìm được cũng nên rời đi, ai ngờ lại một mực kéo dài đến bây giờ.

Đã trải qua chuyện Vạn Pháp Chúa Tể giả, mặc dù hắn rất muốn lấy được cơ hội ở trong Hư Không giới. Thế nhưng hắn cũng biết mình ở bên cạnh Nhiếp Vân cái gì cũng không tính. Quyền hành không có, cho nên hắn vẫn định buông tha.

- Được rồi, ngươi đi đi. Bất quá, ta hy vọng sau khi rời đi ngươi không nên nói bậy, nếu như để ta nghe được cái gì...

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói, thanh âm mặc dù rất nhẹ, thế nhưng ý uy hiếp bên trong lại không cần phải nói nhiều.

- Yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không nói bậy...

Vẻ mặt của Vô Nhật Chúa Tể cứng đờ, vội vàng khoát tay nói.

- Được rồi.

Nhiếp Vân gật đầu một cái rồi không để ý tới hắn nữa.

Đối với lo lắng của Vô Nhật Chúa Tể hắn cũng biết. Thế nhưng hắn cũng không muốn giải thích, cũng không cần thiết phải giải thích. Lúc này đối phương rời đi tương đương với mất đi sự tín nhiệm của hắn, cũng mất đi một cọc đại tạo hóa.

- Ngu xuẩn!

Đám người Đoạn Diệc nhìn bóng lưng từ từ đi xa của Vô Nhật Chúa Tể, cả đám đồng thời lắc đầu.

Bọn họ đi theo sau lưng Nhiếp Vân thời gian đã lâu, đối với bản tính của hắn vô cùng quen thuộc, biết hắn chưa bao giờ là người ích kỷ. Vì vậy nếu như lúc này rời đi sẽ mất đi tình hữu nghị với Nhiếp Vân, đại tạo hóa cũng không có phần của hắn.

------oOo------

Chương 2482: Hư Không giới xuất hiện (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đan Thần Chúa Tể này phải làm sao bây giờ?

Vô Nhật Chúa Tể rời đi đối với mọi người mà nói, chẳng qua chỉ là khúc nhạc đệm nhỏ. Sau khi Tú Linh đại đế sắp xếp cho đám người Tần Xuyến tiên tử cũng đi tới, tay chỉ về phía Đan Thần Chúa Tể rồi có chút nghi hoặc nói.

Người này bị cấm chế phong ấn, cũng không thể nào dọc trên đường đi cứ xách hắn đi theo a.

- Đoạn Diệc, mang hắn đi. Hư Không giới đã từng mở ra cho hắn một lần, có lẽ là thể chất của hắn đặc thù, chính là chìa khóa mở ra!

Nhiếp Vân sắp xếp.

Trước đó sở dĩ không có giết chết Đan Thần Chúa Tể chính là vì hắn đã cân nhắc đến điểm này.

Hư Không giới vô số này năm qua chỉ mở ra một lần vì hắn, là vận khí tốt hay là thể chất đặc thù? Mang theo đối phương, ít nhất cũng tương đương với có thêm một phần trù bị.

Nếu như quả thực vô dụng... Lại giết cũng không có muộn.

- Vâng!

Đoạn Diệc gật đầu một cái, bàn tay chộp ra một trảo, xách Đan Thần Chúa Tể lên giống như một món bát vật, theo sát sau lưng đám người Nhiếp Vân, nhanh chóng bay đi về chỗ sâu trong Thập Phương Thiên vực.

Có Vạn Pháp Chúa Tể dẫn đường phía trước, Thập Phương Thiên vực vô cùng thần bí nguy cơ trùng trùng lại trở nên bình tĩnh dị thường, không có bất kỳ một chút nguy hiểm nào, tốc độ của mọi người tăng nhanh. Dùng không tới một ngày đã đến một nơi cực kỳ bí ẩn trong thiên vực.

- Chúa Tể, nếu như ta đoán không sai, nơi mà trước kia Đan Thần Chúa Tể tiến vào Hư Không giới hẳn là ở gần đây.

Vạn Pháp Chúa Tể ngừng lại, lại chỉ về phía một mảnh hư không ngay phía trước rồi nói.

Theo ngón tay của hắn nhìn lại, Nhiếp Vân nhìn về phía trước, thiên vực trước mắt yên tĩnh dị thường, không có khác nhau quá nhiều với cảnh vật một đường tới đây. Hắn tiện tay ném ra một món vật, kiện vật phẩm này ngay sau đó đã bay xuống phía dưới, một lát sau lại từ bên trái bay ra.

Giống như những nơi khác vậy, không gian nghịch chuyển không có quy luật chút nào. Chỉ từ bề ngoài nhìn vàoo không có chỗ khác biệt chút nào.

- Mọi người cẩn thận, bắt đầu từ bây giờ, không nên cách nhau quá xa, một khi xảy ra chuyện, như vậy cũng tiện chiếu cố lẫn nhau!

Không biết tình huống ở trong Hư Không giới là gì, Nhiếp Vân thông báo với mỗi người một câu.

Mọi người đồng thời gật đầu, mỗi một người đều âm thầm cẩn thận.

Sưu!

Nhiếp Vân bay về phía trước trước.

Trước mắt, lực lượng không gian nghịch chuyển vặn vẹo so với những nơi khác càng cường đại hơn. Nếu như đổi thành người bình thường đi tới nơi này, sợ rằng vừa bị xoắn một cái đã biến thành thịt nát. Nhưng mà thân thể của hắn so với thần binh Chúa Tể còn cường đại hơn. Căn bản sẽ không bị loại không gian chi lực này làm ảnh hưởng. Bởi vì quá mức cường đại cho nên không gian chi lực cũng nhỏ đi.

Sưu!

Cổ tay khẽ lật một cái, Cửu U Trảm Cốt đao xuất hiện trong lòng bàn tay.

Mặc Tật còn chưa có chết thì món bảo vật này đã bị hắn hoàn toàn luyện hóa. Lúc này hắn cầm ở trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng rạch một cái. Đao khí mạnh mẽ đến mức khiến cho không gian vỡ vụn, một ít gợn sóng không gian, thời không, tất cả đều dưới một đao bộc lộ ra, không có chỗ nào lẩn trốn.

Rất nhanh hắn đã đi tới vị trí mà Vạn Pháp Chúa Tể nói. Nhiếp Vân lẳng lặng trôi lơ lửng trên không trung, linh hồn lực cường đại giống như thủy ngân chảy ra, không ngừng lan tràn ra chung quanh.

Linh hồn của hắn cường đại vô cùng, tất cả tình huống ở chung quanh rất nhanh đã bị nắm nhìn vào trong đáy mắt. Hắc động, ám lưu không gian ở nơi này quả thực là không ít, nếu như là người

không rõ tình huống nơi này mà đi tới, sẽ rất dễ rơi vào trong đó mà không có cách nào tự mình kềm chế được. Chỉ là hắn liên tục quét mắt hai lần nhưng lại không tìm được một chút dấu vết nào của Hư Không giới, chuyện này khiến cho Nhiếp Vân không nhịn được có chút kỳ quái.

- Chủ nhân, sao vậy?

Đoạn Diệc đi tới.

- Không có phát hiện ra cái gì!

Nhiếp Vân lắc đầu một cái, ánh mắt rơi vào trên người Đan Thần Chúa Tể mà hắn xách theo:

- Đem một chút máu của hắn mang tới đây!

- Vâng!

Ngón tay của Đoạn Diệc nhẹ nhàng rạch một cái, máu tươi trên người Đan Thần Chúa Tể lập tức bắn ra.

Ngón tay Nhiếp Vân nhẹ nhàng bắn ra.

Sưu sưu sưu sưu!

Máu tươi lập tức chia làm vô số phần bay ra bốn phương tám hướng, trên dưới trái phải.

Nếu như là thể chất Đan Thần Chúa Tể đặc thù, như vậy những máu tươi này sẽ phải có tác dụng rất lớn.

Ông!

Máu tươi vừa mới bay ra thì đột nhiên cách đó không xa có một chỗ đột nhiên phát ra một tiếng nổ ầm ầm. Ngay sau đó có một cái hắc động đen nhánh xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Hư Không giới, đã xuất hiện!

- Người này quả nhiên có đặc thù thể chất!

Thấy máu tươi của Đan Thần Chúa Tể lại có công hiệu như vậy, hai mắt Nhiếp Vân sáng lên.

Vốn chẳng qua hắn chỉ ôm tâm tư thử nhìn một chút mà thôi, cũng không có quá hy vọng thành công. Thế nhưng kết quả lại không ngờ như vậy.

Đám người Tú Linh đại đế, Vạn Pháp Chúa Tể thấy một màn như vậy, rốt cuộc cũng biết vì sao nhiều năm qua như vậy mà chỉ có một mình Đan Thần Chúa Tể tiến vào qua Hư Không giới. Hóa ra cho dù những người khác đi tới nơi này thì cũng không có tìm được chỗ này a!

Hư Không giới ẩn nấp ở trong trong hư không, ở giữa tồn tại và không tồn tại, nếu như không bộc lộ hành tung thì sao có thể tìm được chứ?

Cảm thán một tiếng, lại cẩn thận nhìn về phía hắc động trước mắt.

Cửa động đen nhánh vô cùng, giống như là một cự thú dữ tợn, linh hồn không có cách nào thẩm thấu vào, chớ đừng nói chi là dò xét bên trong.

- Bên trong có cái gì cũng không thấy được, nếu như tùy tiện đi vào...

Đám người Tiêu Diêu Tiên cũng tới trước mặt, nhìn một hồi, sắc mặt mỗi người đều khó coi.

Cửa động trước mắt để lộ ra khí tức nguy hiểm nồng đậm, tuy nói ban đầu Đan Thần Chúa Tể đi vào bên trong không những không có chết mà còn đạt được chỗ tốt cực lớn. Thế nhưng rất nhiều chuyện đều không thể phỏng đoán được!

Giống như máu tươi của hắn ta có thể dẫn tới cửa động vậy. Hắn đi vào đạt được chỗ tốt, thế nhưng người khác đi vào, không cẩn thận sẽ chỉ vẫn lạc.

- Cũng đã đi tới nơi này, nếu như không đi vào cũng không khỏi quá thất vọng a. Đi!

Trên mặt khẽ nở nụ cười, Nhiếp Vân cũng không quản những người khác đang nghĩ gì gì, thân thể hắn búng một cái, bay thẳng đi vào bên trong.

------oOo------

Chương 2483: Thực lực biến mất

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khoảng thời gian này hắn vẫn luôn vì tìm Hư Không giới này mà cố gắng, lúc này đã đến trước mặt, nếu như buông tha cho. Ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy buồn cười.

Mặc dù Hư Không giới trước mắt là nhất định phải đi vào. Thế nhưng Nhiếp Vân cũng không có lỗ mãng mà âm thầm đem phòng ngự chi khí gia trì toàn thân. Một tay lại siết chặt Cửu U Trảm Cốt đao, cái tay còn thì cầm Chân Huyết Vương quan, chân bước đi vào trong hắc động.

Sưu!

Vừa mới đến trước mặt hắc động thì đã có một cỗ lực cắn nuốt cường đại lan tràn ra toàn thân, thân thể khẽ động một cái, Nhiếp Vân biến mất từ trước mặt mọi người.

- Đi!

Đám người Phù Ám Triều thấy hắn đã đi vào, cũng theo sát ở phía sau bay tới.

Một lát sau, toàn bộ Chúa Tể đã tiến vào bên trong.

Sưu!

Trải qua bóng tối một lúc, ánh sáng lần nữa xuất hiện. Nhiếp Vân

cũng đã thấy rõ tình huống trước mắt.

Đây là một mảnh đại lục trống trải, xanh mướt, tràn ngập sinh cơ.

Cảm nhận pháp tắc không gian chung quanh một chút. Dường như có chút tương tự với tam giới, bất quá dường như càng thêm vững chắc. Cho dù thực lực của hắn như vậy, lại phối hợp với thần binh bán bộ Phong vương thì cũng không có cách nào phá vỡ được.

Đi trên mặt đất, đạp lên bùn đất. Chung quanh có mùi hoa cỏ thoang thoảng pha lẫn ở trong gió khẽ truyền tới. Truyền tới trong lỗ mũi khiến cho mọi người cảm nhận được mùi hoa cỏ thơm ngát.

- Chủ nhân...

Đi được mấy bước đã nghe được sau lưng có tiếng bước chân liên tiếp truyền tới, đám người Phù Ám Triều cũng đã đi tới bên cạnh hắn.

- Thì ra Hư Không giới là một nơi thế ngoại đào nguyên như vậy sao?

- Không khí thật mát mẻ, pháp tắc không gian quá kiên cố...

Mọi người cũng đã phát hiện ra chỗ này đặc thù cho nên trố mắt nhìn nhau, trong lòng có chút kỳ quái.

Nhất là Vạn Pháp Chúa Tể, trong mắt hắn tràn ngập vẻ mê man.

Thập Phương Thiên vực hỗn loạn vô cùng. Hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới, chỗ này còn có một mảnh thiên đường như vậy.

- Nơi này chính là Hư Không giới... Ban đầu ta đến nơi này như vậy...

Đan Thần Chúa Tể dường như sợ Nhiếp Vân động thủ với hắn cho nên mới vội vàng giải thích.

- Ngươi cũng tới nơi này? Rất tốt, vậy thì đi trước dẫn đường đi! Bất quá, cấm chế trên người ngươi đừng mong để cho ta xóa bỏ.

Hơn nữa, nếu như ngươi có những suy nghĩ khác, chỉ cần một cái ý niệm của ta là ngươi sẽ hồn phi phách tán. Cho dù là người nào cũng không có cách nào cứu chữa được!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Hư Không giới này chỉ có Đan Thần Chúa Tể này từng tới, nếu như không cẩn thận mà nói. Một khi đối phương đùa bỡn quỷ kế gì đó, đám người bọn hắn nhất định sẽ trúng chiêu, cho nên, vẫn nên cẩn thận cho thỏa đáng.

- Vâng!

Vẻ mặt Đan Thần Chúa Tể vốn hưng phấn lập tức trở nên như đưa đám, hắn đi trước dẫn đường.

- Mặc dù ta đã tới nơi này, thế nhưng có thể là nguyên nhân đặc thù của Hư Không giới, rất nhiều chuyện cũng đã quên không sai biệt lắm a...

Đan Thần Chúa Tể nói.

- Nơi này quả thực... Có năng lực khiến cho người ta quên mất chuyện cũ!

Tiêu Diêu Tiên lặng lẽ truyền âm cho Nhiếp Vân.

- Ừm.

Kỳ thực không cần hắn ta nói thì hắn cũng đã cảm thấy được.

Trước đó hắn còn hoài nghi Đan Thần Chúa Tể nói đối. Thế nhưng sau khi tiến vào chỗ này hắn mới biết được. Pháp tắc không gian nơi này quả thực đúng là có năng lực khiến cho người ta quên mất mọi thứ. Cho dù là cường giả cấp bậc Chúa Tể cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Có thể đoán ra được, nếu như không có phương pháp giải quyết đặc thù gì đó. Một khi bọn họ rời khỏi nơi đây, tất cả trí nhớ liên quan tới nơi này sợ rằng cũng sẽ bị thanh trừ hoàn toàn.

Phải biết cường giả cấp bậc Chúa Tể trên cơ bản đều có thể làm được chuyện đã gặp qua là không quên được. Cho dù chỉ là một chút chuyện nhỏ thì ức vạn năm cũng không thể quên. Cho nên một khi xuất hiện tình huống như vậy, rốt cuộc là nguyên nhân gì, cho dù là người kiến thức rộng rãi như Nhiếp Vân, Tiêu Diêu Tiên cũng không biết được.

Lúc này, không chỉ có hai người Nhiếp Vân ý thức được điểm này, mà những người khác cũng đều ý thức được. Cho nên mỗi một người đều yên lặng không nói, không biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

- Không đúng...

Đi một hồi, đột nhiên Phù Ám Triều hô lên.

- Sao vậy?

Nhiếp Vân quay đầu hỏi.

- Sao ta... Cảm thấy thực lực của ta đang không ngừng yếu bớt đi?

Phù Ám Triều vội nói.

- Yếu bớt?

Hắn vừa thốt ra lời kia thì tất cả mọi người đều vội vàng cảm nhận thực lực của mình. Vừa mới cảm giác, nhất thời cả đám trố mắt nhìn nhau, trong ánh mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

- Thực lực của ta cũng đang hạ thấp xuống!

- Bây giờ thực lực cấp bậc Chúa Tể không thể dùng. Giống như ta đã trở lại cấp bậc bán bộ Chúa Tể vậy.

- Ta cũng vậy, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Sao đi tới nơi này thực lực lại còn rớt xuống như vậy chứ?

Tất cả Chúa Tể đều hô lên, trong lòng tràn ngập vẻ khẩn trương.

Vô luận đi đến nơi nào, cho dù là trong nguy hiểm, chỉ cần còn tu vi trong người thì bọn hắn cũng sẽ không sợ hãi. Thế nhưng lúc này càng đi về phía trước thì tu vi lại càng thấp. Nếu như đổi lại là bất kỳ người nào thì cũng sẽ cảm thấy tâm lý tan vỡ.

- Lui về phía sau!

Trong đám người thực lực của Nhiếp Vân mạnh nhất, thực lực biến mất chậm nhất. Vừa mới ban đầu hắn không có cảm giác gì. Thế nhưng Phù Ám Triều vừa nhắc hắn cũng lập tức cảm thấy không được bình thường, sắc mặt trầm thấp, vội vàng mở miệng phân phó một câu.

Phát hiện ra chuyện đang xảy ra quá mức cổ quái, không bằng lùi lại rồi hãy nói sau!

Mặc dù rất muốn thăm dò rõ bí mật của Hư Không giới, thế nhưng cũng không thể chết ở chỗ này a!

Mọi người cũng đều nghĩ đến điểm này, cả đám đồng loạt lui về phía sau, rất nhanh đã đi tới nơi mà bọn họ vừa mới xuất hiện. Con ngươi của tất cả đều co rụt lại.

Trước mắt trống trải như đồng không mông quạnh, không có gì cả, hắc động trước đó cũng đã... Không thấy!

- Cửa ra không còn? Chúng ta nên làm gì đây?

- Thử máu của Đan Thần Chúa Tể một chút xem, nhìn xem có thể kích thích cái hắc động kia xuất hiện hay không!

Đứng tìm một hồi tại chỗ, cũng không có phát hiện ra cái gì. Chư vị Chúa Tể đem ý niệm của mình tản mát ra, tìm kiếm khắp nơi. Thế nhưng từ đầu đến cuối cũng không tìm được gì. Lúc này mọi người mới cảm nhận được cảm giác khủng hoảng chân chính.

Sưu!

------oOo------

Chương 2484: Thôn trang cổ quái (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đan Thần Chúa Tể lần nữa bị đâm vào trên người, máu tươi tản ra bốn phương tám hướng. Bất quá khá với lúc ở Thập Phương Thiên vực trước đó, hắc động không có xuất hiện nữa.

- Mặc dù ta không nhớ rõ, nhưng mà cũng biết, một khi đi tới nơi này, chỉ có thông qua khảo hạch thì mới có thể đi ra ngoài, về phần là khảo hạch gì thì quả thực ta không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ là chém giết bản thân mà thôi!

Đan Thần Chúa Tể nói.

- Chém giết bản thân?

Nhiếp Vân không rõ lời này là có ý gì.

- Thực lực của ta bây giờ lại hạ thấp xuống, xem ra không phải là chỗ chúng ta đi xuất hiện biến cố, mà là... Nương theo thời gian trôi qua, thực lực sẽ không ngừng yếu bớt đi!

Phù Ám Triều nói.

- Đúng vậy, thực lực của ta cũng đang hạ thấp xuống. Bây giờ chỉ có cấp bậc tông chủ, sợ rằng không bao lâu nữa sẽ rơi xuống Tru Thiên cảnh đỉnh phong...

- Không có thực lực, như vậy chúng ta đi ra ngoài thế nào đây? Cái gọi là chém giết bản thân, đây là tình huống gì chứ?

Một loại không khí hốt hoảng lan tràn ra trong lòng mọi người.

Nếu như bây giờ xuất hiện một con quái thú, dù là thực lực giống như Mặc Tật thì mọi người cũng sẽ không sợ. Thế nhưng không giải thích được việc thực lực biến mất, tất cả mọi người đều bắt đầu cảm thấy lực bất tòng tâm.

- Mọi người không nên hoảng hốt, ban đầu Đan Thần Chúa Tể còn không có đạt tới Chúa Tể cảnh mà cũng có thể đi ra ngoài được. Chúng ta có nhiều Chúa Tể như vậy, nhất định cũng có thể đi ra ngoài được!

Nhiếp Vân an ủi mọi người một câu.

Miệng thì an ủi người khác, thế nhưng trên thực tế hắn cũng đang âm thầm kinh hãi. Từ khi sống lại tới nay, gió to sóng lớn gì hắn cũng đã từng thấy qua, thực lực không ngừng giảm xút như vậy khiến cho hắn có cảm giác bất lực. Đây là chuyện mà từ trước tới nay hắn chưa từng gặp qua.

- Thực lực thụt lùi, không phải đan điền cũng sẽ giảm bớt đó chứ?

Trong lòng toát ra suy nghĩ này, hắn vội vàng nhìn vào trong khí hải, vừa nhìn một cái, hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Mặc dù thực lực của hắn cũng đang không ngừng thụt lùi lại. Thế nhưng số lượng đan điền cũng không có giảm bớt, vẫn là ba nghìn cái, nhìn mượt mà đầy đặn, không có chút tỳ vết nào.

- Nhìn Nạp Vật thế giới một chút.

Tinh thần khẽ động một cái, tâm niệm đã tiến vào trong Nạp Vật thế giới.

Nạp Vật thế giới lúc này cũng không bởi vì tu vi rớt xuống mà nhỏ đi. Mà vẫn là cấp bậc Chí Tôn vực, dường như không có biến hóa quá lớn vậy. Vẫn có thể thu người khác vào trong.

Nạp Vật thế giới không có biến hóa quá lớn, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm một hơi. Xem ra loại hiệu quả khiến cho thực lực của người ta giảm bớt này cũng không phải là vạn năng. Ít nhất đối với đan điền của hắn cũng không có tác dụng quá lớn.

- Các ngươi trừ việc thực lực rớt xuống ra còn có biến hóa nào khác hay không?

Nạp Vật thế giới không thay đổi, trong lòng Nhiếp Vân yên tĩnh lại, nếu như quả thật gặp nguy hiểm, hắn hoàn toàn có thể đem mọi người thu vào trong đan điền, bây giờ còn chưa đạt tới bước kia cho nên cũng không cần thiết phải làm như vậy.

Dù sao tất cả mọi người đều là cường giả Chúa Tể, nếu như ngay cả điểm này cũng không có năng lực ứng phó, như vậy cũng không xứng đứng ở trên đỉnh tam giới, được ức vạn người sùng kính.

- Biến hóa khác sao? Không có!

Toàn bộ mọi người cẩn thận kiểm tra một lần, sau đó đồng thời lắc đầu.

- Vậy thì tốt. Chẳng qua chỉ là thực lực rớt xuống mà thôi! Không coi vào đâu! Thân là Chúa Tể, trải qua tam tai cửu nạn, chỉ cần lĩnh ngộ đối với đại đạo vẫn còn ở đó, sớm muộn gì cũng có thể tu luyện trở lại, không có gì mà không được, không cần tự rối loạn!

Nhiếp Vân cất cao giọng nói.

Trong thanh âm của hắn mang theo thiên phú tiên âm, khiến cho trong lòng mọi người dần dần bình thản.

- Không sai, chỉ là thực lực rớt xuống mà thôi! Chúng ta đều từ thực lực yếu nhất mà từng bước một đi lên, có hạ thấp xuống chút nữa cũng không có gì a.

- Có thể trở thành Chúa Tể ai mà không từng trải qua vô số tâm kiếp, nhân kiếp, thiên kiếp chứ? Thực lực rớt xuống không có nghĩa là sẽ biến mất hoàn toàn. Mà cho dù thực sự biến mát hoàn toàn thì chúng ta cũng có thể từng bước một tu luyện lại lần nữa!

- Cũng đúng, có kinh nghiệm cấp bậc Chúa Tể, nhất định khi tu luyện làm ít công to, bỏ qua đường vòng trước kia. Trực tiếp đi thẳng tới bờ bên kia a!

Mọi người cũng không phải là hạng người gan nhỏ. Người có thể đạt tới Chúa Tể, tâm trí đã sớm được tu luyện giống như sắt thép, trải qua Nhiếp Vân nhắc nhở, toàn bộ đều hiểu ra. Bầu không khí

như đưa đám trước đó biến mất, mỗi một người đều ý chí chiến đấu sục sôi.

Chẳng qua chỉ là thực lực rớt xuống mà thôi, không có gì quá lớn, không có gì là không được.

- Đi, tiếp tục đi về phía trước một chút. Tìm hiểu xem chỗ này rốt cuộc có cái gì cổ quái. Sauk hi tìm được nguyên nhân, có lẽ thực lực của chúng ta sẽ có thể khôi phục lại!

Thấy ý chí chiến đấu của mọi người đã khôi phục. Nhiếp Vân cười một tiếng, sau khi chọn một phương hướng lập tức đi về phía trước.

Nơi bọn họ xuất hiện phía sau là một mảnh bình phong bằng năng lượng đặc thù che chở, chỉ có một phương hướng có thể đi. Dù sao bọn họ cũng không có lựa chọn

khác, chúng nhân cũng không có lo lắng hốt hoảng như vừa rồi. Cả đám theo sát ở phía sau hắn, cùng đi về phía trước.

Giẫm lên bùn đất. Từ bên trên có thể cảm nhận được rõ ràng mặt đất rất là mềm mịn.

Nương theo đi về phía trước, mọi người đã có thể cảm nhận được rõ ràng lực lượng trên người biến mất. Bất quá đã không còn ai sợ hãi như trước nữa.

Nhìn trạng thái tinh thần của mọi người, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Những người này đã đứng trên đỉnh tam giới đã lâu, đối với thực lực đã sớm có sự lệ thuộc rất lớn. Lúc này thực lực lại đột nhiên biến mất. Đối với tâm cảnh cũng có tác dụng rèn luyện cực lớn. Nếu như lúc này có thể khôi phục thực lực, chỉ sợ coi như không lấy được cái gọi là Hư Không Tử kia thì thực lực mọi người nhất định cũng sẽ có tinh tiến.

Khó trách Hư Không giới quái dị như vậy, chỉ tính riêng loại tác dụng rèn luyện tâm trí này cũng đã là điểm mà những nơi khác

không thể so sánh.

- Dường như thực lực của ta tới đây dường như không hạ thấp nữa.

Đi gần nửa ngày, cái gì cũng không thấy, vẫn là một mảnh xanh ngát trước mắt, cũng không có phát hiện ra được cái gọi là Hư Không Tử. Đột nhiên, Tiêu Diêu Tiên ngừng lại. Như trút được gánh nặng nói.

------oOo------

Chương 2485: Thôn trang cổ quái (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Dường như ta cũng không hạ thấp xuống nữa, đại khái là lĩnh ngộ năm trăm đầu đại đạo, thực lực Thiết Giáp tướng!

Phù Ám Triều nói.

- Ta cũng vậy, cũng không khác gì ngươi, tu vi cũng là Thiết Giáp tướng!

- Xem ra thực lực của chúng ta đã xuống tới cực hạn! Cho nên mới không thấp xuống nữa.

Tất cả mọi người đều cảm nhận một chút. Thực lực sau khi rớt xuống không kém nhau nhiều. Ước chừng đều tương đương với Thiết Giáp tướng.

Nhiếp Vân cũng cảm nhận một chút, hắn phát hiện ra thực lực của hắn cũng không sai biệt lắm với mọi người. Ở đây cũng chỉ có chừng năm trăm đầu đại đạo, chỉ bất quá phương diện thân thể hắn có ưu thế rất lớn, có thể so với cường giả một nghìn đầu đại đạo.

Thực lực như vậy, nhất định không dùng được Cửu U Trảm Cốt đao. Cho dù là thần binh Chúa Tể cũng khó mà sử dụng được. Nhiều nhất chỉ có thể khống chế một ít thần binh Hỗn Độn trung

phẩm mà thôi.

Tu vi ngập trời trước đó không tới nửa ngày đã biến thành như vậy, quả thực không biết hắn nên khóc hay cười đây.

- Tử Đồng Bất Hủy ngươi thế nào rồi?

Bản thể của Tử Đồng Bất Hủy là Hỗn Độn thần sơn, hơn nữa cũng không có linh hồn, cho nên bị ảnh hưởng nhỏ nhất.

- Ta cũng giống như bọn họ, cũng có thực lực năm trăm đầu đại đạo, bất quá... Thực lực thân thể có thể so với cường giả bảy, tám trăm đầu đại đạo!

Tử Đồng Bất Hủy gãi đầu nói.

- Được rồi.

Nhiếp Vân gật đầu.

Xem ra tu vi tiên lực trên cơ bản đều hạ xuống chừng năm trăm đầu đại đạo, trình độ hạ thấp của thân thể thì sẽ nhỏ một chút, nhưng mà so với trước đó vẫn còn kém quá nhiều.

- Mau nhìn, dường như trước mặt có một cái thôn trang!

Mọi người đang đứng ở tại chỗ nghiên cứu thực lực bây giờ một chút thì đột nhiên Tú Linh đại đế hô lên.

- Thôn trang?

Mọi người không nhịn được sửng sốt một hồi. Lại theo phương hướng nàng chỉ nhìn qua. Vừa nhìn, trên mặt mỗi người lập tức hiện lên vẻ kỳ quái.

Cảnh tượng trước mắt bị sương mù nhàn nhạt che phủ, thế nhưng sau khi được mặt trời chiếu sáng, sương mù dần dần tản ra, làm lộ ra một cái thôn trang không lớn.

Thôn trang không có nhà cao lớn, lại mang theo phong cách cổ

xưa, tựa như đã thành lập được ức vạn năm, không có bất kỳ biến hóa nào.

- Không biết có người ở trong hay không, đi qua nhìn một chút!

Thấy thôn trang, trong lòng Nhiếp Vân cũng tràn ngập kỳ quái. Cho dù là thiên nhãn của hắn thì cũng không nhìn rõ phía trước. THôn trang này giống như đột nhiên xuất hiện vậy, không có bất kỳ dấu hiệu nào.

- Không phải chỗ này không có người đó chứ?

- Không thấy chỗ này có dấu vết của nhân loại sinh tồn, theo lý thuyết có lẽ là không có ai!

- Ai biết được, cứ đi tới là sẽ biết được!

Thấy thôn trang, tất cả mọi người đều có chút hứng thú, đồng loạt đi tới.

Thôn trang yên tĩnh xuất hiện trước mắt, giống như một bức họa. Ở ngoài thôn có một tấm bia đá, bên trên tấm bia đá có chạm trổ ba chữ viết cổ quái. Đám người Nhiếp Vân nhìn một hồi thế nhưng cũng không có ai nhận ra được.

Đi vào trong thôn trang, rất nhiều nhà có khói bốc lên. Dường như như có người đang nổi lửa nấu cơm vậy. Thế nhưng trên đường phố lại trống trải không có người, giống như thời gian đã bị ngừng lại ở chỗ này vậy, cũng không có nhìn thấy người ở bên trong.

- Thôn trang này không có oán hận và sát khí, chẳng lẽ người ở bên trong trong nháy mắt đã bị chém giết! Ngay cả năng lực chống cự cũng không có hay sao?

Tú Linh đại đế nói.

Nàng thân là nữ tử, quan sát tương đối cẩn thận một chút.

Dựa theo lẽ thường mà nói, thôn trang lớn như vậy, muốn đem người ở bên trong giết chết hoặc là bắt đi toàn bộ, nhất định sẽ dẫn

tới một ít hốt hoảng, làm ra một ít dấu vết gì đó. Mà bây giờ toàn bộ thôn trang lại yên tĩnh như thường, thậm chí khói bếp nấu cơm cũng không ngừng lan tỏa. Chẳng lẽ tất cả mọi người quả thực bị người ta giết chết trong nháy mắt hay sao?

Nếu như còn có người sống mà nói, sao một chút khí tức sinh mạng mà mọi người cũng không cảm ứng được?

- Nhìn một chút thì sẽ biết!

Vẻ mặt Nhiếp Vân có chút nặng nề, nhìn quanh một vòng, hắn phát hiện ra có một ngôi nhà đang có khói bốc lên, hắn lập tức đẩy cửa đi vào.

Chỗ này dường như có thứ gì có thể ngăn cản thiên nhãn của hắn vậy. Nếu như ở bên ngoài không nhìn thấy được, như vậy vào xem một chút chung quy cũng có thể tìm ra được câu trả lời.

Cửa phòng mở ra, một cỗ thi thể đang lẳng lặng ngồi ở cạnh nồi đun nước, lò lửa hừng hực, ngọn lửa đang vượng. Tiêu Diêu Tiên cấp vội vàng đi tới, nhẹ nhàng lau một cái ở trên cổ thi thể.

- Vừa mới chết, nhìn dáng dấp có lẽ không tới một phút...

- Không tới một phút? Nói như vậy, hung thủ còn chưa đi xa hay sao?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

Chỗ này chẳng những có người, hơn nữa lại còn vừa mới bị người ta giết chết. Cho dù là hắn cũng cảm thấy có chút mờ mịt.

- Chắc vậy!

Tiêu Diêu Tiên gật đầu.

- Đi ra xem một chút!

Xác định cỗ thi thể này vừa mới chết không tới một phút, Nhiếp Vân vội vàng mang mọi người đi ra ngoài.

Từ lúc bọn hắn mình thấy thôn trang này cho đến lúc đi tới nơi này cũng chỉ chưa tới một phần chung. Nói như vậy, chẳng phải hung thủ mới vừa rời đi hay sao?

Dọc theo con đường từ thôn xóm nhanh chóng đi về phía trước. Hắn tiện tay đẩy ra từng cái nhà, đều giống như trước vậy, bên trong đều có thi thể. Nhìn bộ dáng của thi thể đều vừa mới chết không lâu, hơn nữa vẻ mặt của thi thể không có bất kỳ biến hóa nào. Dường như có tới lúc chết cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra.

- Trước mặt còn có một thôn xóm nữa!

Đi ra khỏi thôn này, trước mặt lại xuất hiện một cái thôn xóm nữa. Chân Nhiếp Vân tăng tốc, vội vàng vọt tới, tùy tiện đẩy cửa một cái nhà ra. Hắn phát hiện ra bên trong cũng có một cỗ thi thể đang nằm, thời gian tử vong dường như cũng là một phút trước đó.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lần này mọi người cũng có chút kỳ quái.

Chỉ có một thôn trang như vậy thì cũng thôi đi. Thế nhưng thôn thứ hai cũng như vậy, vô luận nhìn từ chỗ nào cũng đều có vẻ quỷ dị.

- Tiếp tục đi về phía trước!

Nhìn một vòng, phát hiện ra thôn trang này cũng giống như ái trước cái đó, không có một người nào còn sống. Sắc mặt Nhiếp Vân đã biến thành trầm thấp, hắn tiếp tục đi về phía trước.

Phía trước thôn trang nối tiếp nhau, cũng không cách nhau quá xa, liên tục đi bảy tám thôn, tình huống đều giống như thôn trang thứ nhất vậy. Lúc này tất cả mọi người không nhịn được nữa, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, không thể nào tin nổi.

------oOo------

Chương 2486: Thời gian ngừng lại (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chẳng lẽ... Thời gian ở nơi này dừng lại sau một phút khi những người này tử vong hay sao?

Tiêu Diêu Tiên suy đoán.

Có một ít không gian có năng lực ngừng thời gian. Nếu như sau khi những người này đồng thời tử vong, sau đó lại có người dùng lực lượng ngừng thời gian ở nơi này. Như vậy cũng sẽ xuất hiện cảnh tượng tương tự một màn trước mắt này.

- Không phải... Những người này vừa mới chết! Không phải là thời gian ngừng lại!

Nhiếp Vân còn chưa có trả lời thì Tú Linh đại đế vẻ mặt nặng nề nói, thanh âm lạnh lẽo như băng.

- Không phải là thời gian ngừng lại? Ý của ngươi là... Có người mỗi lần đều đi trước chúng ta một bước, giết chết bọn họ rồi rời đi?

Thấy nàng xác nhận như vậy, Tử Đồng Bất Hủy không nhịn được có chútnghi ngờ hỏi.

Nếu như nói là thời gian ngừng lại, như vậy còn có thể giải thích được vì sao bọn họ vừa đi tới nơi này thì mọi người cũng vừa mới chết được một phút. Thế nhưng... Nếu như là bị người ta giết chết… Bọn hắn cũng không nhìn thấy có người ở trước mắt bọn hắn a. Nếu không có thì sao có thể có người đi trước một bước, chém giết liên tục nhiều thôn trang như vậy chứ?

Lần này không chỉ có Tử Đồng Bất Hủy nghi hoặc, ngay cả Nhiếp Vân cũng có chút kỳ quái.

Cho dù là hắn cũng không có nhìn ra được đây rốt cuộc là người vừa mới bị chém giết hay là thời gian ngừng lại, Nếu Tú Linh đại đế đã dám khẳng định như vậy, nhất định nàng đã có căn cứ.

- Đúng vậy!

Tú Linh đại đế chậm rãi gật đầu một cái, tiện tay nắm một cây cỏ khô trước mặt rồi ném vào nồi đun nước cách đó không xa. Cỏ khô vừa mới tiếp xúc với ngọn lửa bên dưới thì lửa lập tức bùng lên.

Nếu như là thời gian ngừng lại... Lò lửa sẽ không cháy như vậy!

Thời gian ngừng lại là một loại phong ấn, đem tất cả mọi thứ phong ấn ở trong một khoảng thời gian, giống như tranh vậy. Ngươi có thấy có bức tranh nào sau khi cho củi vào ngọn lửa trên tranh thì lại có thể hừng hực thiêu đốt hay không?

- Phong ấn cho thời gian ngừng lại, chúng ta là mấu chốt giải trừ phong ấn, tiến vào thôn trang nào phong ấn của thôn trang đó lập tức được giải. Các ngươi cảm thấy có loại khả năng này hay không?

Phù Ám Triều nói chen vào.

Lời hắn nói cũng vô cùng có khả năng, nếu như có loại phong ấn thời gian ngừng lại này. Nếu như điều kiện giải trừ phong ấn là bọn họ, như vậy cho dù bọn họ không làm gì thì chỉ cần vừa mới tiến vào thôn trang cũng sẽ tương đương với thời gian tiếp tục vận chuyển. Khi đó cảnh tượng bọn hắn thấy đương nhiên sẽ giống như trước mắt vậy. Tất cả mọi người đều chết ở một phút trước.

- Cũng không phải là phong ấn thời gian ngừng lại!

Tú Linh đại đế khẳng định nói, nàng lại đứng dậy, đi về phía trước:

- Các ngươi nhìn khói bếp ở thôn trang trước mặt đi!

Thôn trang trước mặt mọi người còn chưa có đi qua, khói bếp lượn lờ dâng trào, nương theo gió nhẹ nhẹ nhàng mà rạo rực.

Bàn tay ngọc của Tú Linh đại đế vừa nhấc, đẩy tới một chưởng.

Chưởng pháp của nàng không có có bất kỳ lực tàn phá nào. Chỉ tạo thành một cơn gió yếu ớt, thổi về phía khói bếp lất phất kia.

Khói bếp vốn nhộn nhạo sau khi có gió thổi tới lập tức thay đổi phương hướng.

- Nếu như là phong ấn cho thời gian ngừng lại mà nói. Chỉ cần một chưởng vừa rồi đã có thể phá hư bố trí. Chúng ta chờ năm phút đồng hồ sau rồi mới lại đi qua nhìn một chút!

Tú Linh đại đế lạnh nhạt nói.

- Ý kiến hay!

Không thể không nói, biện pháp này của Tú Linh đại đế là biện pháp tốt nhất để kiểm tra xem có phải là phong ấn thời gian ngừng lại hay không. Nếu quả thật là thời gian ngừng lại. Bọn họ lại đụng chạm tiếp xúc với phong ấn mà nói. Như vậy lần này phong ấn đã mở ra, năm phút đồng hồ sau đi qua. Như vậy tình huống người chết nhất định là thời gian năm sáu chung. Nếu không phải như vậy... Vậy thì đã chứng minh, tuyệt đối không phải là phong ấn thời gian ngừng lại!

Lẳng lặng đứng tại chỗ, mọi người đợi chừng năm phút đồng hồ, lúc này mới lại vội vàng đi tới thôn trang này. Mọi người tùy tiện đẩy ra một cửa phòng rồi nhìn một cỗ tử thi nằm dưới đất, Tiêu Diêu Tiên lắc đầu một cái, nói:

- Vẫn là một phút!

- Cái này...

Tất cả mọi người đều có chút không tin. Sau khi nhìn qua, sắc mặt người người đều có chút cổ quái.

Đúng như Tiêu Diêu Tiên dò xét vậy, người này cũng chỉ vừa mới chết một phút trước. Nói như vậy... Khi một chưởng của Tú Linh đại đế thổi trúng khói bếp thì người này... Còn sống?

Trước còn vẫn còn sống, bọn họ vừa mới tiến vào đã bị chém giết... Rốt cuộc là người nào lại có thể biết rõ hành tung của bọn họ như thế chứ?

Hơn nữa. Rốt cuộc là người nào lại tàn nhẫn như vậy? Vô luận là người già yếu, trẻ con hay trung niên… dê bò, đều bị giết. Chỉ cần có sinh mạng đều bị chém giết toàn bộ, không chừa một mống!

Tất cả nọi người đều hít sâu một ngụm khí lạnh, đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy trong ánh mắt của song phương hiện lên vẻ khủng hoảng.

Chuyện Trước mắt này quả thực là quỷ dị, cho dù bọn họ có tâm trí và kiến thức của cấp bậc Chúa Tể thì vẫn không có cách nào giải thích được.

- Xem ra đã có người biết chúng ta sẽ đi qua, hơn nữa mỗi lần đều có thể có thể kịp thời động thủ trước mặt chúng ta. Chém giết đem những người này... Chẳng qua

là, ta không hiểu, mục đích làm như vậy của người này là vì cái gì?

Nhiếp Vân nhíu mày nói.

Cũng không phỉa là thời gian ngừng lại, cũng không phải là phong ấn, như vậy đã giải thích rõ có người chém giết những người này ở trước mặt bọn họ, chẳng qua là... Vô luận là làm chuyện gì thì cũng phải có mục đích. Mà mục đích của người này là gì?

Nếu như quả thật muốn nhằm vào bọn hắn, như vậy trực tiếp động thủ giết chết bọn hắn là được. Dù sao thực lực của bọn hắn bây giờ cũng không cao, vì sao phải phí sức lớn như vậy chứ?

- Ta cũng không biết, bất quá, chúng ta có thể phân tích thủ pháp giết người của hắn một chút. Có thể từ trong đó nhìn thấy được dấu vết gì đó thì sao?

Suy nghĩ một hồi mà cũng không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, Phù Ám Triều nói.

Nghe thấy hắn phân tích như vậy, tất cả mọi người đều âm thầm gật đầu.

Đúng vậy, muốn biết mục đích của đối phương, phương pháp trực

quan nhất chính là nhìn thủ pháp giết người, hoặc giả có thể nhìn ra dấu vết từ bên trong.

------oOo------

Chương 2487: Thời gian ngừng lại (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Những người này đều bị một cỗ tinh thần lực cường đại đánh vào mà chết, linh hồn bọn họ trong nháy mắt đã bị xóa bỏ. Không có ai chạy thoát. Không nhìn ra được thủ pháp cụ thể, bất quá, nhất định là một loại công kích linh hồn cực kỳ ác độc!

Tú Linh đại đế đã sớm chú ý tới điểm này, lúc này nàng mở miệng giải thích một phen..

- Phương pháp công kích linh hồn cực kỳ ác độc? Có thể khiến cho người chết không có cảm giác chút nào, cũng không có dấu vết chiến đấu. Tất nhiên là công kích linh hồn, thực lực của những người này không cao cho nên cũng không thể nhìn ra được người giết chết bọn hắn mạnh như thế nào. Vì vậy bây giờ chỉ có thể hy vọng hắn sẽ gặp phải một vị cường giả, ngăn cản hắn lại. Khi đó chúng ta mới có thể tìm được đầu mối!

Nhiếp Vân cũng gật đầu một cái.

Loại công kích linh hồn này vừa có thể là một loại vũ kỹ quỷ dị, cũng có thể là một loại binh khí tàn nhẫn. Không có đối thủ cường đại chiến đấu, rất khó để phân biệt ra được.

Những người tử vong trong thôn trang này đều rất là bình thường, thông qua thi thể đã có thể nhìn ra được. Thực lực mạnh nhất bất quá cũng chỉ là Tru Thiên cảnh sơ kỳ. Cũng không bằng Tiểu Long, người thực lực như vậy, tùy tiện đánh ra một chút công kích là có thể đánh chết được. Từ trong thủ pháp giết người nhiều nhất cũng chỉ có thể nhìn ra được là công kích linh hồn mà thôi. Thế nhưng cụ thể là loại chiêu số nào, là binh khí hay là vũ kỹ đều không có cách nào suy đoán được.

- Chủ nhân, bây giờ chúng ta làm sao đây? Tiếp tục đi về phía trước hay là...

Tử Đồng Bất Hủy nhìn qua phía Nhiếp Vân.

Những người khác cũng đồng loạt xoay đầu nhìn lại.

Tình huống bây giờ dường như thực sự có người nhằm vào bọn hắn. Nếu tiếp tục đi về phía trước, nhất định sẽ chết nhiều người hơn. Chỉ là nếu không đi, bọn họ sợ rằng mình sẽ vĩnh viễn bị vây ở chỗ này, không tìm được đường ra.

- Nghe mệnh lệnh của ta!

Do dự một chút, hai mắt Nhiếp Vân lóe lên, trong lòng đã có kế hoạch.

Ở lại chỗ này nhất định là điều không thể. Mục đích khi hắn tới đây là tìm Hư Không Tử. Bây giờ còn chưa tìm được cái gì đương nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ. Lại nói, có người nhằm vào bọn hắn, nếu như không tìm ra được. Khi đó nhất định đối phương sẽ còn có thủ đoạn khác.

- Tú Linh đại đế, ngươi và Tiêu Diêu Tiên cùng nhau đi về hướng Đông. Tử Đồng Bất Hủy, ngươi và Đoạn Diệc cùng nhau đi về hướng Tây. Vạn Pháp Chúa Tể, ngươi và Phù Ám Triều đi cùng nhau về phía Bắc. Còn lại một mình ta đi về phía Nam!

Nhiếp Vân lặng lẽ truyền âm:

- Chúng ta chia ra làm bốn phương hướng, đồng thời lên đường. Bất kể phía trước như thế nào đều phải đi về phía trước một trăm dặm. Sau đó lập tức trở về, nếu nội trong một trăm hô hấp mà không trở về chỗ cũ, những người khác lập tức dọc theo phương hướng của người nọ mà tìm kiếm!

- Vâng!

Mọi người đồng thời gật đầu.

Dọc theo bốn phương hướng đi về phía trước, nhất định sẽ làm rối loạn tiết tấu trước đó của sát thủ. Làm tốt còn có thể ép đối phương lộ ra dấu vết.

Hơn nữa trong thời gian quy định đi về phía trước, trong một trăm hô hấp đi đi về về hai trăm dặm, đổi lại là tước kia mà nói, khoảng cách này không coi vào đâu. Thế nhưng bản thân bị không gian nơi này chèn ép, cùng với thực lực bây giờ như vậy cũng đồng nghĩa với việc, mọi người sẽ phải toàn lực phi hành!

Dùng hết toàn lực phi hành, cũng là vì bức bách đối phương xuất hiện.

Tất cả mọi người đều là người thông minh, lập tức đã hiểu ra dụng ý của Nhiếp Vân khi sắp xếp như vậy. Mỗi một người đều âm thầm gật đầu, trên mặt lại không có biểu hiện gì.

Chuyện đáng sợ bây giờ nhất không phải là thực lực của đối thủ mạnh yếu ra sao. Mà là đối phương rốt cuộc là ai, có bao nhiêu người bọn hắn hoàn toàn không biết. Vạn nhất bọn hắn có hành động đặc thù gì khiến cho đối phương nhìn ra thì sao? Cho nên, vẫn nên cẩn thận cho thỏa đáng!

- Được rồi, lên đường!

Phân phó xong, Nhiếp Vân khẽ hô một tiếng, bay thẳng về phía phương hướng mà hắn đã chọn từ trước.

Bảy vị Chúa Tể cùng lúc đó hóa thành bảy đạo quang mang chia ra làm bốn phương hướng bay đi. Trước đó không có bất kỳ dấu hiệu nào, cho dù là ai cũng không nghĩ ra bọn họ lại đột nhiên thay đổi phương hướng tiến lên như vậy. Lại còn dùng tốc độ nhanh như vậy mà phân tán rời đi.

Sưu!

Nhiếp Vân bắn thẳng về phía Nam, trong mấy tức đã bay vút qua khỏi bốn năm thôn trấn.

Thôn trấn ở chỗ này rất nhiều, cũng không lớn, đại khái trên dưới có một trăm hộ dân. Mặc dù khi Nhiếp Vân bay qua không có nhìn kỹ, thế nhưng vừa mới quét mắt qua một cái cũng đã biết những thôn trang này cũng như trước vậy, tất cả mọi người đều đã chết hết.

Bởi vì thế cho nên vô luận là trên đường phố hay là trong nhà, đều không thấy nửa bóng người nào. Thậm chí ngay cả tiếng kêu to của động vật cũng không có!

- Chẳng lẽ... Tên sát thủ này ở phương hướng của ta hay sao?

Trong lòng thầm cảm thán đối phương tàn nhẫn. Đồng thời hai tay lại không tự chủ được mà siết chặt.

Nhanh như vậy đã giết toàn bộ người trong thôn trang, như vậy đã nói rõ... Người này rất có khả năng đang ở phía trước!

Hít sâu một hơi, lúc này Nhiếp Vân mới phát hiện ra trong lòng bàn tay mình đều là mồ hôi.

Có thể ở dưới mí mắt của hắn lặng lẽ không một tiếng động giết người, hơn nữa mỗi một lần đều trước thời gian một phút. Cho dù không có đối mặt thì hắn cũng đã biết đối phương đáng sợ thế nào. Loại đối thủ này thủ đoạn cao cường, tâm cơ kinh người, nếu không cẩn thận, nhất định sẽ bị thiệt thòi ở trong tay đối phương!

Đổi lại là những người khác gặp phải loại đối thủ này, nhất định đã sớm không chịu nổi rồi. Thế nhưng Nhiếp Vân thì ngược lại, trong lòng hắn còn sinh ra sự hưng phấn nồng đậm.

Hắn trời sinh chính là thợ săn, thích nhất loại khiêu chiến này, càng khó thì càng tốt.

Thiên phú thiên nhãn vận chuyển tới cực hạn, trong mắt hiện lên màu vàng, chậm rãi nhìn quanh bốn phía.

Nhất định đối phương đang ẩn giấu ở một xó xỉnh không biết tên nào đó, đang quan sát hắn, tìm cơ hội đánh cho hắn một kích trí mạng.

- Phượng Hoàng Chi dực! Thiên phú Thiên hành sư!

Trong lòng đã có tính toán, Phượng Hoàng Chi dực đột nhiên xuất hiện ở sau lưng, thiên phú thiên hành sư vận chuyển, dưới chân giống như xuất hiện một đạo cầu vòng, tốc độ so với trước đó lập tức tăng lên, ước chừng hơn gấp đôi.

------oOo------

Chương 2488: Tiêu Diêu Tiên biến mất

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối phương ở trước mặt hắn chém giết người trong thôn trang, nhất định sẽ không đoán ra được tốc độ của hẵn sẽ đột nhiên tăng lên như vậy.

Sưu!

Sau một phút đồng hồ, hắn ngừng lại, cúi đầu nhìn về phía thôn trang trước mắt, hai mắt lần nữa nheo lại.

Người trong thôn trang này đều đã chết, hơn nữa nhìn dáng vẻ của bọn, đều giống như trước đây, cũng là một phút trước mới bị người ta mạt sát.

- Chẳng lẽ tốc độ còn chưa đủ?

Tốc độ tăng lên, thế nhưng thời gian những người này tử vong lại vẫn là một phút trước, chuyện này làm cho trong lòng Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

Chẳng lẽ đối với phương biết mình đột nhiên tăng tốc hay sao?

Lần tăng tốc này so với trước đó còn nhanh hơn chừng nửa phút, nếu như đối phương biết trước hành tung của mình. Như vậy những người này cũng nên chết sau nửa phút mới đúng!

- Ta lại đi chậm, ta không tin ngươi còn có thể nắm được quy luật của ta!

Trong lòng đang kỳ quái vì thủ đoạn của đối phương, tốc độ phi hành đột nhiên lại chậm lại.

Nếu như đối phương cho là mình sẽ tăng tốc. Vậy thì hắn sẽ giảm bớt, Nhiếp Vân không tin, đối phương còn có thể tìm đúng quy luật của mình!

Cùng thời khắc đó, thân thể Nhiếp Vân nhoáng lên một cái, thiên phú Địa Hành sư vận chuyển, cả người từ trên không trung rơi xuống mặt đất.

Trước đó hắn ở ngoài sáng, đối phương ở trong bóng tối. Có thể quan sát được tất cả hành động của hắn một cách rõ ràng. Mà bây giờ hắn đi chậm lại, hắn không tin đối phương có thể chém giết người trong thôn trang trước!

- Để xem ngươi sẽ làm gì.

Sau khi làm xong những thứ này, Nhiếp Vân cũng không có dừng lại, trong mắt hiện lên vẻ âm lãnh. Thân thể nhoáng lên một cái, thi triển tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh, ba Nhiếp Vân đồng thời xuất hiện, cùng dùng một tốc độ lại phóng về ba phương hướng khác nhau.

Ẩn Nấp, Địa Hành, hơn nữa lại còn phối hợp với Nhất Khí Hóa Tam Thanh, hắn không tin đối phương còn có thể chém giết người trong thôn trước hắn.

Đi lại trên mặt đất, Nhiếp Vân cũng không có nóng nảy, ngược lại còn cố ý hạ thấp tốc độ. Sau mười mấy hô hấp, thân thể hắn nhoáng một cái đã xuất hiện ở trong một thôn trang. Hắn tùy tiện đẩy một cái cửa phòng ra, ánh mắt lần nữa nheo lại.

Lần này hắn đi tới không có chút quy luật nào. Hơn nữa lại còn đi ở dưới đất, ai ngờ người chết ở nơi này vẫn chết ở một phút trước. So với trước đó không có bất kỳ sự khác biệt nào.

Cùng một chuyện như vậy cũng xảy ra ở trên người hai phân thân khác!

- Xem ra phương pháp này không được. Sợ rằng đối phương có thủ đoạn đặc thù có thể nhìn ra nhất cử nhất động của chúng ta!

Liên tục thử nghiệm trong mấy thôn trang. Cũng không có phát hiện ra bất kỳ điểm khác biệt nào với trước đó, trongl òng Nhiếp Vân không khỏi lạnh lẽo.

Trước kia vô luận làm chuyện gì đều có vết tích có thể nhìn ra. Mà bây giờ lại khiến cho người ta có chút không rõ ràng, cho dù là hắn cũng có chút không rõ.

- Trước tiên tập hợp với những người khác!

Suy nghĩ một chút, cũng không có bất kỳ biện pháp gì. Nhiếp Vân quyết định trước tiên hội họp với những người khác.

Đã đến giờ ước định, hơn nữa ở bên hắn cũng không có phát hiện ra cái gì, hoặc giả những người khác sẽ có phát hiện nhiều hơn hắn.

Thu hai đại phân thân vào trong Nạp Vật thế giới, lại tăng tốc bay về địa điểm ước định khi trước.

- Có phát hiện mới gì hay không?

Rất nhanh hắn đã trở lại địa điểm ước định, từ phía xa xa đã thấy đám người Phù Ám Triều đứng tại chỗ. Mỗi một người đều cau mày, không biết đang suy nghĩ điều gì.

- Chủ nhân!

Thấy hắn trở lại, cả đám thở phào nhẹ nhõm.

- Có lẽ hung thủ ở phía bắc, mới vừa rồi ta và Vạn Pháp Chúa Tể một đường đi về phía trước. Lúc tới, tất cả mọi người đều chết ở một phút, không có chút khác biệt nào với trước đó. Trong lúc đó tốc độ của chúng ta cũng không phải là cố định, thế nhưng kết quả

vẫn là như vậy. Xẻm a tên hung thủ kia đã hoàn toàn nắm giữ tiết tấu của chúng ta, có thể giết người trước chúng ta một bước.

Phù Ám Triều nói.

- Không đúng, hung thủ kia ở phía tây. Ta và Tử Đồng Bất Hủy một đường đi tới cũng gặp phải tình huống như vậy!

Đoạn Diệc nói.

- Các ngươi cũng gặp phải chuyện này?

Nhiếp Vân càng ngày càng kinh hãi lạnh mình.

Bọn họ đi theo bốn phương tám hướng tiến về phía trước, chính là vì phòng ngừa người khác giết người ở phía trước. Thế nhưng kết quả người khác cũng gặp phải tình huống giống hắn... Chẳng lẽ đối phương cũng chia làm bốn đội?

Cho dù chia làm bốn đội thì tốc độ tiến lên của bọn hắn cũng không phải là cố định, đều do tâm tâm ý của bản thân. Những hung thủ này sao lại có thể tính toán thời gian chuẩn xác như vậy được chứ?

Chuyện này không khỏi vượt quá dự liệu của mọi người.

- Nói như vậy... Chủ nhân, tình huống bên người cũng giống chúng ta sao?

Thấy vẻ mặt của hắn như vậy, sắc mặt Phù Ám Triều cũng trầm xuống.

Bọn họ cùng nhau tiến lên, có người giết người ở phía trước cũng thôi đi. Thế nhưng chia làm bốn phương hướng, bao trùm phạm vi lớn như vậy, không ngờ đối phương vẫn còn có thể làm được điểm này. Rốt cuộc đối phương là người hay quỷ?

Tại sao lại có thể có năng lực biết trước cường đại như vậy chứ?

Mỗi người bị giết đều chết từ một phút trước... Không chỉ Nhiếp Vân mà dám người Đoạn Diệc cũng không nhịn hít sâu một ngụm

khí lạnh, cảm thấy vô cùng khủng hoảng.

Tên địch nhân trước mắt này dường như có thể thăm dò ra quy luật của bọn họ, biết trước bất kỳ hành động nào của bọn họ vậy. Trấn áp bọn họ gắt gao, không có một chút năng lực phản kháng nào.

- Chủ nhân, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Nhiếp Vân.

Chuyện trước mắt này quá mức không thể tưởng tượng nổi, thậm chí còn vượt qua chuyện trải qua ban đầu ở Âm Hồn cốc.

Ban đầu ở Âm Hồn cốc mặc dù quỷ dị, thế nhưng dù sao cũng chỉ là ảo cảnh, mê hoặc tinh thần. Mà cảnh tượng lúc này đều là thật, mọi người mỗi khi đi một bước đều giống như tiến vào trong kế hoạch của người khác vậy. Khiến cho người ta không thể làm gì, đây mới là điểm đáng sợ nhất.

- Đối phương có thể biết rõ nhất cử nhất động của chúng ta, so với việc phân tán còn không bằng tập hợp ở một chỗ, mọi người cùng nhau hành động. Như vậy song phương cũng có thể chiếu cố cho nhau, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì cũng dễ ứng phó!

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân nói.

------oOo------

Chương 2489: Chỉ trích lẫn nhau (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi phân tán hắn đã phát hiện ra, vô luận làm như thế nào cũng đều trong tính toán của đối phương. Đã như vậy, không bằng mọi người liên hợp lại ở một chỗ, như vậy cũng có thể chiếu cố cho nhau. Nếu như gặp phải nguy hiểm thì cũng có thể cùng đối mặt.

Phân tán ra bốn phương tám hướng, một khi có mộthướng gặp phải phiền toái, như vậy những hướng còn lại rất khó cứu viện, bị

người ta công kích.

- Chủ nhân nói đúng, thủ đoạn của đối phương rất là cổ quái, vạn nhất bị bọn họ công kích sẽ rất phiền toái. Chỉ có liên hợp cùng ở một chỗ mới là lựa chọn chính xác nhất!

Đoạn Diệc phụ họa theo.

- Được rồi, mọi người không nên chạy lung tung nữa. Ồ? Sao Tiêu Diêu Tiên, Tú Linh đại đế thế lại không có ở chỗ này?

Con ngươi Nhiếp Vân co rụt lại.

Trước đó hắn luôn tính toán chuyện hung thủ cho nên rất ít để ý tới bên người. Thế nhưng lúc này mới phát hiện ra, hai người Tiêu Diêu Tiên, Tú Linh đại đế... Lại đều không có mặt ở đây!

Bọn họ là... Chưa có trở lại, hay là... Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Trái tim Nhiếp Vân có chút lạnh lẽo.

- Chúng ta cũng không biết, bọn họ một mực không có xuất hiện. Có thể là đã xảy ra chuyện gì đó làm cho bọn họ chậm trễ. Không bằng chúng ta lại chờ một lát nữa a!

Nhìn về một phương hướng, Phù Ám Triều nói.

Mới vừa rồi Tiêu Diêu Tiên và Tú Linh đại đế đi về phía chính Đông. Bây giờ nửa cái bóng người cũng không có, có lẽ là bọn họ đã quên mất thời gian, hoặc là đang bị chuyện gì đó làm cho chậm trễ.

- Không cần đợi, đã sớm qua một trăm hô hấp, thực lực đạt tới loại cảnh giới này như chúng ta, chuyện quên thời gian rất ít khi xảy ra. Nhất định bọn hắn đã xảy ra chuyện rồi!

Thân thể Nhiếp Vân khẽ run, nhìn về phía chính Đông.

Tiêu Diêu Tiên, Tú Linh đại đế đều là Chúa Tể, cường giả thực lực như vậy làm sao có thể quên đi thời gian được chứ? Chỉ có một giải thích duy nhất, đó chính là phương hướng mà bọn họ đi gặp

phải phiền toái. Gặp phải chuyện không thể kháng cự.

Nếu như hai người đều còn thực lực cấp bậc Chúa Tể thì cũng thôi đi. Thế nhưng bây giờ thực lực như vậy, một khi xảy ra chuyện gì, không cẩn thận sẽ chỉ vẫn lạc mà thôi.

- Đi!

Biết được điểm này, Nhiếp Vân không dám dừng lại mà bay thẳng về phía chính Đông.

- Mặc dù bây giờ Tú Linh đại đế và Tiêu Diêu Tiên mặc dù không có thực lực cấp bậc Chúa Tể. Thế nhưng đều là lão quái vật sống ức vạn năm. Một người nhìn cả ngày mơ mơ màng màng, thế nhưng trên thực tế lại thông minh tuyệt đỉnh. Một người lại có cảm tình với Tu La vương... Nếu như hai người bọn họ cũng không đối phó được, như vậy chuyện này nhất định không đơn giản!

Phù Ám Triều do dự một chút rồi nói.

- Ngươi có ý gì?

Nhiếp Vân nhướng mày nói:

- Ý của ngươi là chẳng lẽ không đi cứu bọn họ hay sao?

- Không phải, ý của ta không phải như vậy.. Ý của ta là, chúng ta quang minh chính đại đi qua như vậy, rất dễ bị người khác phát hiện ra. Khi đó nếu như để cho bọn hắn có chuẩn bị trước, như vậy cho dù đám người Tiêu Diêu Tiên thực sự gặp phải nguy hiểm gì, như vậy chúng ta cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Phù Ám Triều nói.

- Đúng vậy. Không sai!

Nhiếp Vân gật đầu.

Phù Ám Triều nói không sai, hai người Tiêu Diêu Tiên đều là hạng người thông minh tuyệt đỉnh. Chuyện mà bọn họ không ứng phó

được, như vậy đối với những người còn lại cũng vô cùng khó khăn. Một khi bọn họ rơi vào khốn cảnh như vậy, nhóm bọn hắn quang minh chính đại xông tới như vậy, tất sẽ rơi vào bẫy rập.

- Ngươi nói xem chúng ta phải làm gì?

Thấy hắn ở dưới tình huống như vậy cũng không rối loạn trận cước. Nhiếp Vân không tự chủ được mà gật đầu một cái, trong thanh âm mang theo vẻ hỏi thăm.

- Ở trên người ta có mấy món Ẩn nấp khôi giáp, là thứ dùng Ẩn nấp đại đạo để luyện chế ra. Sau khi mặc vào có thể che giấu bản thân. Ý của ta rất đơn giản, chúng ta mặc vào khôi giáp, lặng lẽ đi về phía trước. Một khi thực sự gặp phải nguy hiểm, như vậy cũng có thể đề phòng trước.

Phù Ám Triều vừa nói xong thì cổ tay khẽ lật một cái. Mấy món khôi giáp nhất thời xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Bên trên có khắc văn tự đặc thù.

Nhìn một cái thì Nhiếp Vân đã biết. Loại Ẩn nấp khôi giáp này có tác dụng tương tự với Ẩn nấp thiên phú, là một loại bảo vật hiếm có.

Mặc dù cấp bậc không cao, thế nhưng sau khi mặc vào lại có thể làm cho người ta che giấu tung tích, dẫn tới hiệu quả không thể tưởng tượng được.

Vật này đối với cường giả cấp bậc Chúa Tể đã không có bất kỳ tác dụng nào. Nhưng mà đối với bọn hắn bây giờ mà nói, cũng là bảo bối không có nhiều, tác dụng cực lớn.

- Được rồi, chúng ta cùng thay đi!

Mặc dù có Ẩn nấp chi khí có thể sử dụng. Thế nhưng Nhiếp Vân cũng không có cự tuyệt, hắn nhận lấy một món khôi giáp, thoáng cái đã mặc vào trên người. Lực lượng lưu thông ở trên văn tự trong khôi giáp. Quả nhiên đã cảm thấy giống như sử dụng ẩn nấp chi khí, cả người ẩn nấp ở trong hư không.

- Đây là một đạo Địa Hành khí, các ngươi cũng không cần tìm hiểu nó là cái gì, chỉ cần hấp thu nó vào trong thân thể là có thể đi thông mặt đất không chút không trở ngại! So với việc lĩnh ngộ Địa Hành đại đạo không có chút khác biệt nào. Lần này chúng ta không đi trên không trung mà đi dưới đất!

Nhiếp Vân lại đưa cho mỗi người một đạo Địa Hành chi khí.

Mọi người vội vàng gật đầu, hấp thu Địa Hành chi khí vào trong thân thể.

Ở chỗ này thực lực giảm sút, cho dù bọn hắn đều là Chúa Tể, thế nhưng lại có rất nhiều năng lực không thể sử dụng, có Địa Hành chi khí và Ẩn nấp khôi giáp, muốn ẩn nấp thân thể sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều.

Năm người chuẩn bị xong, đồng thời chui xuống mặt đất, dọc theo dưới đất nhanh chóng đi về phía trước.

Đi xuống mặt đất, trên đường đi rất là yên tĩnh. Nhiếp Vân lại cho mọi người mỗi người một đạo Thiên Nhãn chi khí, vừa đi về phía trước lại vừa nhìn lên.

Đi bảy, tám mươi dặm mà vẫn không có phát hiện ra tung tích của đám người Tiêu Diêu Tiên. Tất cả mọi thứ trên mặt đất đều giống như trước đó. Khắp nơi đều là người chết, bất quá thời gian những người này tử vong đều không còn là một phút trước, mà đã tử vong được một đoạn thời gian.

Có thời gian những người trong thôn trang chết đã chứng minh bọn họ đang đi đúng hướng.

- Trước mặt dường như có chiến đấu, nhanh một chút đi!

Đột nhiên Nhiếp Vân ngừng lại một chút, lỗ tai dán vào trên mặt đất, cẩn thận nghe một tiếng. Lập tức sắc mặt ngưng trọng, lại nói với mọi người một câu.

------oOo------

Chương 2490: Chỉ trích lẫn nhau (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tốc độ thanh âm truyền trên mặt đất so với trong không khí còn nhanh hơn, dưới đất có thể dễ dàng cảm nhận được chiến đấu ở phía xa xa.

Nghe thấy có chiến đấu, sắc mặt tất cả mọi người đều ngưng trọng, theo sát sau lưng Nhiếp Vân bay vút về nơi phát ra thanh âm chiến đấu.

Một lát sau mọi người đã đi tới nơi chiến đấu, mặt đất là một mảnh hỗn độn, tất cả phòng ốc trong thôn trang đều bị sập xuống. Lúc này phía trước đang có hai bóng người chiến đấu như dầu sôi lửa bỏng, dường như tùy thời có thể phân ra sinh tử.

- Tiêu Diêu Tiên và Tú Linh đại đế... Sao bọn họ lại đánh nhau?

Nhìn thấy rõ hai người đang chiến đấu, Nhiếp Vân không nhịn được sửng sốt một chút, đứng ngốc trệ tại chỗ.

Hai người đang chiến đấu trước mắt, hơn nữa còn không kể sinh tử lại chính là Tiêu Diêu Tiên và Tú Linh đại đế mà bọn họ muốn tìm!

Lúc này từng chiêu của hai người đều rất là tàn nhẫn, trên người của hai người đều mang theo máu tươi, mỗi người đều bị thương không nhẹ.

Nhìn phương pháp công kích của bọn họ, dường như có cừu hận không đội trời chung, không có cách nào hóa giải vậy.

- Không phải hai người bọn họ đã rơi vào ảo cảnh đó chứ?

Đoạn Diệc cũng nhìn thấy rõ tình huống giữa hai người, trong lòng vô cùng kỳ quái.

- Ta thấy rất giống...

Tử Đồng Bất Hủy gật đầu:

- Có chút tương tự lần chúng ta ở Âm Hồn cốc trước đó. Một khi rơi vào ảo cảnh là chẳng phân biệt được địch ta, có thể bọn họ cũng coi đối phương là địch nhân...

- Không phải là ảo cảnh!

Tử Đồng Bất Hủy còn chưa nói hết lời thì Nhiếp Vân đã lắc đầu một cái.

Hai người có tiến vào ảo cảnh hay không hắn vẫn có thể nhìn ra được. Lúc này hai mắt của hai người rất là rõ ràng, ý chí nhạy bén. Rất hiển nhiên đều biết đối phương là ai, nếu đã biết đối phương là ai mà lại còn từng chiêu đều tàn nhẫn như vậy. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Không được, ta phải đi qua nhìn một chút. Nếu như để cho bọn họ đánh tiếp như vậy, không cẩn thận hai người sẽ cùng vẫn lạc!

Nhiếp Vân cũng nhịn không được nữa.

- Chủ nhân, không thể qua, vạn nhất đây là bẫy rập của người khác thì sao?

Đoạn Diệc vội nói.

- Có phải là bẫy rập hay không cũng không quản được nhiều như vậy. Nếu như không đi, trong hai người bọn họ tất sẽ có một người phải chết. Thậm chí cả hai cũng sẽ trọng thương. Tình huống như vậy, người nào trong chúng ta ta cũng không muốn nhìn thấy!

Nhiếp Vân không để ý tới lời khuyên can của những người khác. Hắn từ dưới đất bay ra, bay về phía hai người Tiêu Diêu Tiên đang chiến đấu.

- Dừng tay!

Người vừa ở trên không trung, thì bàn tay của Nhiếp Vân đánh qua.

Sưu sưu!

Lực lượng hùng hậu tạo thành một đạo khí lãng, tạo thành một bức tường khí ở giữa hai người đang chiến đấu, chặn lại công kích trí mạng của bọn họ.

- Nhiếp Vân? Nhanh tới đây một chút, Tiêu Diêu Tiên này có vấn đề!

- Nhiếp Vân, ngươi tới thật đúng lúc, mau bắt người này lại, nàng ta tuyệt không phải là Tú Linh đại đế!

Hai người thấy người xuất thủ là Nhiếp Vân, trong mắt đồng thời hiện lên vẻ mừng rỡ. Cả hai người đồng thời la hét, thanh âm vang vọng.

- Có chuyện gì xảy ra?

Vừa mới tới thì đã nghe được lời nói không rõ ràng của hai người, Nhiếp Vân sửng sốt một hồi.

Vốn hắn tưởng rằng hai người tranh đấu với nhau là bởi vì cướp đoạt một món bảo vật hoặc là ý kiến không hợp. Thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới, vừa mở miệng lại chỉ điểm, nói đối phương có vấn đề, có thể có vấn đề gì cơ chứ?

Sưu!

Tú Linh đại đế đi tới trước mặt Nhiếp Vân, trên khuôn mặt trắng nõn, hoàn mỹ tràn ngập vẻ nóng nảy:

- Nhất định Tiêu Diêu Tiên này đã bị ác linh xâm nhập. Mới vừa rồi đã đánh lén ta, thiếu chút nữa đã giết chết ta. Nếu không phải ta có một ít thủ đoạn bảo vệ tính mạng, nhất định đã sớm chết trong tay người này rồi!

- Ác linh xâm nhập?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái hỏi.

- Ngươi không tin thì nhìn một kiếm này, là hắn đánh lén đâm vào, khiến ta thiếu chút nữa tử vong a!

Tú Linh đại đế chỉ vào bụng mình, lúc này Nhiếp Vân mới phát hiện ra bụng của nàng máu tươi đầm đìa, dường như đã từng bị một kiếm xuyên qua. Nếu như không phải tránh né nhanh, đồng thời thủ đoạn lại cao minh, như vậy đây tuyệt đối là vết thương trí mạng.

- Nàng nói láo, Nhiếp Vân! Ngàn vạn lần đừng có tin nàng! Ngươi nên biết ta không bao giờ dùng kiếm. Làm sao ta lại dùng kiếm đánh lén nàng chứ?

Tiêu Diêu Tiên vội vàng vọt tới, vẻ mặt cũng vô cùng nóng nảy:

- Mau đứng xa nàng ra một chút. Nàng mới là người bị ác linh xâm nhập, mới vừa rồi chính là nàng đánh lén ta. Thương thế của ta chính là minh chứng tốt nhất.

Lúc này Tiêu Diêu Tiên xoay người, sau lưng có một cái miệng máu to lớn dữ tợn, đáng sợ. Kéo dài từ trên xuống dưới, rất giống thương thế của Tú Linh đại đế, cũng là do đánh lén tạo thành. Nếu như không phải tránh nhanh, nhất định đã bị một kiếm chém thành hai khúc.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Hai người cùng nhau đi tới, hai người lại đồng thời bị đánh lén làm bị thương. Cho dù là Nhiếp Vân cũng có chút không rõ ràng, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Lúc này đám người Phù Ám Triều cũng bay lên. Nhìn hai người chỉ điểm lẫn nhau trước mắt, trong mắt cả đám tràn ngập vẻ mơ hồ.

- Nhiếp Vân, ngươi không tin lời của ta đúng không? Tiêu Diêu Tiên ta đã từng lừa gạt ngươi khi nào chưa? Tú Linh đại đế này tuyệt đối có vấn đề. Nếu không tin ngươi có thể dò xét linh hồn, đây tuyệt đối là người khác ngụy trang nàng.

Thấy những người khác cũng đi tới, hai mắt Tiêu Diêu Tiên sáng lên, mở miệng đảm bảo.

- Ta có thể cho ngươi dò xét linh hồn. Bất quá, ta khuyên ngươi tốt nhất nên dò xét Tiêu Diêu Tiên này trước. Đừng để hắn lừa gạt. Hắn mới chính là người ngụy trang!

Tú Linh đại đế cũng không nhường chút nào. Hai mắt vẫn duy trì vẻ cảnh giác, lạnh lùng nhìn về phía Tiêu Diêu Tiên trước mắt, dường như sẽ tùy thời xuất thủ.

- Cái này...

Ánh mắt của đám người Phù Ám Triều tập trung ở trên người Nhiếp Vân.

Tình huống trước mắt bọn họ cũng hồ đồ, nhìn tư thế của hai người này, dường như thề không bỏ qua cho nhau. Người bên này nói mình có lý, người bên kia cũng nói mình có lý. Ai đúng ai sai, rốt cuộc phân biệt thế nào đây?

- Thật thật giả giả, trong hai người các ngươi tất sẽ có người nói thật, sẽ có người nói láo. Cũng có thể là cùng nói dối, bất kể là thật hay là giả, cho dù muốn phân biệt thì trước tiên cũng phải chữa thế trên người cho khỏi rồi lại nói tiếp!

------oOo------

Chương 2491: Tách ra thẩm vấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân cũng không dám xác định người nào thật, người nào dối. Bàn tay hắn run lên, hai đạo mộc sinh khí quanh quẩn ở trên đầu ngón tay:

- Đây là hai đạo khí tức đặc thù, có thể giúp các ngươi khôi phục lại thương thế, đồng thời cũng có thể dò xét bí mật của các ngươi. Là

thật hay là giả, chỉ cần tra xé là biết!

Bên trong hai đạo mộc sinh khí đều có ẩn giấu một đạo ý chí linh hồn của Nhiếp Vân, dung nhập vào trong thân thể chẳng những có thể trị liệu thương thế mà cũng có thể tiến hành dò xét đối với linh hồn thân thể của đối phương.

Tình huống lúc này rất cổ quái, không phát hiện ra chút cạm bẫy nào, như vậy chỉ có thể làm tiểu nhân trước quân tử sau vậy.

- Được, không phải ngươi nói ta là giả sao? Ta tới trước!

Tú Linh đại đế bước lên trước một bước, nhẹ nhàng chộp một trảo đem đạo mộc sinh khí này dung nhập vào bên trong cơ thể.

Sưu sưu sưu sưu!

Mộc sinh khí chữa trị thương thế trên người nàng, đồng thời ý niệm của Nhiếp Vân cũng dò xét nàng một phen, hắn không khỏi lắc đầu một cái.

Trải qua lần dò xét này, Tú Linh đại đế này không có bất cứ vấn đề gì, vô luận là linh hồn, thân thể hay là những thứ khác, tuyệt đối không phải là người khác ngụy trang mà thành.

Thứ Nhiếp Vân am hiểu nhất chính là ngụy trang, thân là lão tổ tông về ngụy trang, Đối với loại năng lực này có quyền phát ngôn cực cao. Vì vậy trải qua dò xét, hắn có thể khẳng định, vị Tú Linh đại đế trước mắt này không có liên quan gì tới ngụy trang.

Sưu!

Sauk hi xác nhận xong Tú Linh đại đế, đám người Nhiếp Vân đồng loạt nhìn về phía Tiêu Diêu Tiên. Trong mắt hiện lên vẻ cảnh giác.

Hai người đối đầu như vậy nhất định sẽ có một người là giả. Mà Tú Linh đại đế không có vấn đề, như vậy có thể nói rõ Tiêu Diêu Tiên rất có thể là người ngụy trang.

- Nhiếp Vân, ngươi có ý gì? Tình nguyện tin tưởng nữ nhân này mà

không tin ta sao?

Thấy ánh mắt và hành động của bọn họ, Tiêu Diêu Tiên giận tím mặt, nói:

- Được, không phải chỉ là dò xét hay sao? Ta để cho ngươi dò xét là được.

Nói xong tinh thần khẽ động một cái, đem một đạo mộc sinh khí ở bên ngoài hút vào bên trong cơ thể.

Nương theo mộc sinh khí bị hút vào bên trong cơ thể của Tiêu Diêu Tiên. Sắc mặt Nhiếp Vân lập tức trở nên cổ quái, hai hàng lông mày nhíu lại, không biết đang nghĩ cái gì.

- Thế nào? Hắn là giả đúng không? Chúng ta cùng bắt hắn lại!

Đôi mi thanh tú của Tú Linh đại đế khẽ nhíu lại, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Tiêu Diêu Tiên.

- Chậm đã!

Thấy đám người Phù Ám Triều cũng muốn động thủ, Nhiếp Vân khoát tay một cái.

- Sao vậy?

Thấy vẻ mặt của hắn ngưng trọng, Đoạn Diệc kỳ quái hỏi.

- Hai người các ngươi vừa tới đã có chuyện gì xảy ra? Liệu có thể có hiểu lầm gì ở đây hay không?

Nhiếp Vân nhìn về phía hai người Tú Linh đại đế và Tiêu Diêu Tiên.

- Hiểu lầm? Giữa ta và hắn làm sao có thể có sai lầm cơ chứ? Hắn động thủ đánh lén, ta thiếu chút nữa để mạng lại ở chỗ này. Tuyệt đối không thể có hiểu lầm ở đây được!

Tú Linh đại đế cười lạnh.

- Nữ nhân này lòng dạ như rắn rết, ta hoài nghi nàng chính là người chủ mưu giết chết những người này. Nhiếp Vân, chúng ta cùng nhau động thủ bắt nàng lại. Ta không tin nàng sẽ không nói!

Tiêu Diêu Tiên cũng lớn tiếng kêu to.

Hai đại cao thủ lần nữa đối lập, giương cung bạt kiếm.

- Được rồi, xin hai vị bớt giận, Hư Không giới quỷ dị như thế. Nếu như chúng ta lại tự giết lẫn nhau, như vậy sẽ đúng như mong muốn của người khác. Không bằng tỉnh táo lại, phân tích tình huống trước một phen. Có lẽ có thể phát hiện ra dấu vết gì đó.

Nhiếp Vân ngăn ở trước mặt hai người, lực lượng trên người tản mát ra, miệng lạnh nhạt nói.

- Ngươi có ý gì? Chẳng lẽ mới vừa rồi ngươi dò xét hắn cũng không có tra ra cái gì hay sao?

Đôi mi thanh tú của Tú Linh đại đế khẽ nhíu.

Nghe nàng nói như vậy, những người khác cũng đồng thời nhìn về phía Nhiếp Vân.

Ngươi đã dò xét qua thì thật giả cũng đã sớm biết. Vì sao lại phải làm vậy nữ chứ?

- Trải qua sự dò xét của ta. Nhị vị cũng không có bất kỳ vấn đề gì, cũng không có ngụy trang! Cho nên... Vì vậy ta mới cho rằng có lẽ đã xuất hiện sự hiểu lầm nào đó.

Nhiếp Vân cười khổ nói.

- Đều không ngụy trang?

Tất cả mọi người đều sửng sốt một chút, vẻ mặt hai người Tú Linh đại đế và Tiêu Diêu Tiên lại mờ mịt.

Dường như đối với cái kết quả này hai người căn bản không tin được.

- Đây là chuyện không thể nào! Trước kia các ngươi không tới, mỗi một chiêu của hắn đều ác độc, một lòng muốn dồn ta vào chỗ chết. Như vậy tuyệt đối là ngụy trang.

Một lát sau, Tú Linh đại đế thét dài một tiếng:

- Nếu như hắn không phải là giả thì làm sao có thể hạ độc thủ tàn nhẫn như vậy chứ?

- Tú Linh đại đế, ngươi đừng vừa ăn cướp vừa la làng. Chẳng lẽ ngươi không vậy sao? Nếu như ngươi không phải là giả thì cần gì phải kích động như vậy chứ?

Tiêu Diêu Tiên cũng hừ lạnh.

- Được rồi, chớ ồn ào, chuyện này có chỗ kỳ hoặc. Đoạn Diệc, Phù Ám Triều, Vạn Pháp Chúa Tể, Tử Đồng Bất Hủy các ngươi cũng dò xét hai người bọn họ một phen đi. Người nào phản kháng thì kẻ đó chính là giả!

Thấy hai người không ai nhường ai, nói gì cũng không được, Nhiếp Vân lên tiếng phân phó.

- Vâng!

Đám người Phù Ám Triều đi lên.

Thật thật giả giả lẫn lộn, một mình hắn dò xét có lẽ còn có thiếu sót gì đó, những người khác cũng cùng dò xét, hắn không tin không nhìn ra được cái gì.

- Hừ, chờ sau khi dò xét ra ngươi có vấn đề, ngươi cứ ở đó mà chờ chết đi.

Tiêu Diêu Tiên cũng không tránh né mà đứng tại chỗ, mặc cho mọi người dò xét.

- Những lời này cũng phải là ta nói cho ngươi nghe a!

Tú Linh đại đế cũng không né tránh.

Một lát sau, đám người Phù Ám Triều trố mắt nhìn nhau, vẻ mặt cổ quái đi tới bên cạnh Nhiếp Vân.

- Chủ nhân, hai người bọn họ... Trong mắt của ta đều là thật!

- Ta cũng vậy, không nhìn ra cái gì một chút nào, cho nên cũng không có vấn đề!

- Nhiếp Vân Chúa Tể, ta và Tú Linh đại đế đã từng quen biết hơn ức vạn năm, có thể dùng sinh mạng thề, nàng tuyệt đối không thành vấn đề! Về phần Tiêu Diêu Tiên, giữa chúng ta cũng là bằng hữu cũ, cũng là thật.

Mấy người này thống nhất đưa ra một câu trả lời.

Phán đoán của bọn họ giống như Nhiếp Vân, hai người đang tranh chấp trước mắt, không ai nhường ai này, không ngờ lại... Đều là thật!

------oOo------

Chương 2492: Phá cục như thế nào? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nói một chút xem, khi mới tới đã xảy ra chuyện gì!

Thấy câu trả lời của mọi người cũng giống như mình, Nhiếp Vân cũng không nghĩ ra vì sao lại cùng là thật. Mà hai người lại đối đầu với nhau như vậy. Vì vậy hắn nhướng mày, hỏi.

- Được, ta sẽ đem chuyện vừa rồi nói cho ngươi biết. Chờ sau khi ta nói xong, nhất định ngươi sẽ biết ai là thật, ai là giả!

Tú Linh đại đế bước lên trước một bước.

- Chậm đã!

Thấy nàng muốn nói, Tiêu Diêu Tiên khoát tay chặn lại, cắt đứt lời nàng:

- Ta cảm thấy ngươi sẽ giở trò quỷ, làm vặn vẹo sự thật!

- Nếu như hai người các ngươi không ai tin ai. Không bằng như vậy đi, Phù Ám Triều, Đoạn Diệc, Vạn Pháp Chúa Tể, ba người các ngươi mang Tiêu Diêu Tiên qua bên kia hỏi. Ghi chép toàn bộ quá trình hắn nói lại, ta và Tử Đồng Bất Hủy một mình tra hỏi Tú Linh đại đế. Sau khi hỏi, hai bên chúng ta cùng nhau so sánh.

Nhiếp Vân suy nghĩ một chút rồi sắp xếp một phen.

Đây là lựa chọn tốt nhất trước mắt.

Hai người kia trải qua dò xét cũng không có vấn đề gì. Thế nhưng ai cũng không tin người còn lại. Theo hắn thấy, nhất định đã xuất hiện một ít hiểu lầm. Chỉ cần giải quyết được vấn đề này, tất cả phiền toái cũng sẽ được giải quyết.

Tách hai người ra, chia nhau ra giải thích chuyện mới xảy ra vừa rồi. Như vậy mới không bị phán đoná chủ quan của đối phương làm ảnh hưởng, mới có thể hiểu rõ cục diện rõ ràng hơn.

- Được, Tiêu Diêu Tiên đại nhân, vì trả lại sự trong sạch của ngươi, ta đành làm phiền ngươi vậy.

Phù Ám Triều đi tới trước mặt Tiêu Diêu Tiên rồi cười nói.

- Yên tâm đi, ta sẽ tiết lộ bộ mặt thật của nữ nhân này cho các ngươi!

Tiêu Diêu Tiên quát lạnh một tiếng, đi theo sát ở sau lưng đám người Phù Ám Triều đi về một bên. Sau khi đi không xa, đám người Đoạn Diệc phất tay bố trí ra cấm chế cách âm, mấy người lúc này mới bắt đầu nói chuyện với nhau.

- Tú Linh đại đế, chúng ta cũng bắt đầu đi. Ta hy vọng ngươi đem chuyện xảy ra trước đó nói kỹ càng. Càng kỹ càng tốt, không nên

có bất kỳ chút giấu giếm nào!

Nhiếp Vân bố trí ra cấm chế cách âm, sau đó nhìn về phía nữ tử trước mắt.

- Yên tâm đi, ta sẽ nói ra toàn bộ, khiến cho các ngươi biết bộ mặt thực sự của Tiêu Diêu Tiên!

Đôi mi thanh tú của Tú Linh đại đế nhướng lên, thanh âm chậm rãi lại mang theo vẻ tức giận nồng đậm.

- Trước đó sau khi tách ra với các ngươi, ta và Tiêu Diêu Tiên đi tới phía bên này. Khi đi tới đây, đột nhiên phát hiện ra một chuyện quái dị! Chuyện này khiến cho chúng ta cảnh giác!

- Chuyện quái dị?

- Không sai, khi chúng ta vừa mới đến thôn trang này thì phát hiện ra thời gian thôn dân tử vong cũng không phải là một phút trước!

Tú Linh đại đế chậm rãi nói.

- Cũng không phải là một phút trước?

Thân thể Nhiếp Vân khẽ run một cái, vẻ mặt mừng rỡ như điên

Sauk hi bọn họ tiến vào Hư Không giới, tất cả thôn trang mà gặp phải đều biến thành nghĩa địa. Tất cả mọi người đều chết ở một phút trước. Nếu như không phải là một phút trước... Như vậy không phải đã nói rõ, bọn hắn đã cách chân tướng rất gần rồi hay sao?

Ánh mắt của Tử Đồng Bất Hủy cũng sáng lên, hiển nhiên cũng có suy nghĩ giống như hắn.

- Đúng vậy, lúc đó suy nghĩ của chúng ta cũng giống như ngươi, cảm thấy những hung thủ ra tay kia nhất định sẽ ẩn giấu ở nơi này.

Nhìn hai người một cái, Tú Linh đại đế lại nói tiếp:

- Vì vậy, chúng ta lập tức cẩn thận dò xét một phen. Sau khi nghiêm

túc tìm, quả nhiên chúng ta đã tìm được dấu vết! Chính là đám tượng đá kia!

Nói xong, Tú Linh đại đế chỉ về một phương hướng.

- Tượng đá?

Đám người Nhiếp Vân sửng sốt một chút, dọc theo ngón tay của nàng nhìn lại. Quả nhiên nhìn thấy ở cuối thôn có một đám tượng đá lớn nhỏ.

- Đi qua nhìn một chút xem!

Nhiếp Vân và Tử Đồng Bất Hủy liếc mắt nhìn nhau, lại mang theo Tú Linh đại đế bay đi. Ba người rất nhanh đã đi tới bên cạnh tượng đá.

Những tượng đá này có chút cổ xưa, đổ nát không chịu nổi. Vừa nhìn một cái đã biết đã trải qua vô số mưa gió. Phía trên có hoa văn màu sắc rực rỡ, chỉ là lúc này lúc này đã tróc ra, lộ ra lớp đá màu xám bên trong.

Ở chỗ này tổng cộng có năm pho tượng, tất cả đều lớn nhỏ bằng người thật. Bởi vì không biết đã đứng sừng sững ở nơi này không biết bao nhiêu năm cho nên mặt mũi đã không nhìn ra được. Bất quá dáng người lại có thể nhìn thấy rất rõ ràng, có thể làm cho người ta phân biệt rõ ràng ra được, đều là nam nhân.

- Cái này... Chủ nhân, dáng người của tượng đá này dường như giống người...

Đột nhiên, Tử Đồng Bất Hủy chỉ về phía một pho tượng rồi nói.

- Ồ?

Nhiếp Vân nhìn qua, sắc mặt hơi đổi một chút. Pho tượng đá trước mắt này quả nhiên có hắn dáng người giống hắn như đúc, mặc dù dung mạo không nhìn thấy rõ. Thế nhưng cử chỉ, động tác và tỷ lệ cao gầy vóc người, tuyệt đối không có bất kỳ sự khác biệt nào.

- Sao lại... Giống như ngươi!

Trong lòng rung động, Nhiếp Vân lại nhìn về phía tượng đá bên cạnh, lần này sắc mặt hắn lại lần nữa biến đổi.

Bởi vì cái tượng đá này có dáng giống Tử Đồng Bất Hủy như đúc, nếu như hoa văn màu sắc rực rợ bên trên tượng đá không có tróc ra. Từ xa nhìn lại tuyệt đối là cùng một người!

- Đó là Phù Ám Triều, đó là Đoạn Diệc... Còn có Vạn Pháp Chúa Tể!

Tử Đồng Bất Hủy cũng nhìn ra vẻ không tầm thường, dáng người của năm tượng đá này hắn cũng đã nhìn ra. Không ngờ lại hoàn toàn giống như năm người bọn họ. Giống như là dựa theo hình thái dáng người của năm người bọn họ mà làm ra vậy.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Dáng vẻ của những tượng đá này ít nhất đã tồn tại không biết bao nhiêu năm, chúng ta cũng chỉ vừa mới đi vào... Tại sao nơi này lại có thể có tượng đá của chúng ta được chứ?

Đầu óc Nhiếp Vân mơ hồ, cảm giác lạnh lẽo cả người sinh ra từ tận đáy lòng.

Sau khi tiến vào nơi này mọi chuyện vẫn luôn không thuận lợi, đi tới nơi nào thì nơi đó cũng có người giết người trước một bước. Mà bây giờ lại xuất hiện tượng đá giống bọn họ như đúc. Chuyện xảy ra trước mắt này quả thực quá mức quỷ dị.

- Không đúng, tại sao lại không có ngươi và Tiêu Diêu Tiên?

Nhiếp Vân nghĩ đến cái gì đó, mắt nhìn về phía Tú Linh đại đế trước mắt.

- Tại sao lại không có chứ? Ngươi xem hai cái thạch đài kia đi.

Quay đầu nhìn sang, quả nhiên Nhiếp Vânđã nhìn thấy hai cái thạch đài kia. Bất quá bên trên rỗng tuếch, không có thứ gì cả.

------oOo------

Chương 2493: Phá cục như thế nào? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Khi chúng ta mới tới đây, phía trên này cũng có tượng đá của chúng ta. Khi đó ta đã cảm thấy kỳ quái, cho nên mới đi tới trước mặt nó. Lại nhẹ nhàng đụng chạm vào một cái, ai ngờ tượng đá vừa mới đụng vào tay ta thì đã lập tức vỡ nát thành bụi phấn, hóa thành bụi mù đầy trời!

Tú Linh đại đế từ từ thuật lại, trên mặt hiện lên vẻ phẫn hận:

- Trong khi ta đang cảm thấy kỳ quái thì ngay sau đó đã thấy tượng đá của Tiêu Diêu Tiên sống lại. lại một kiếm đâm về phía ta! Lúc ấy ta không đề phòng chút nào, bụng bị một kiếm xuyên qua. Trong lúc tức giận mới chiến đấu cùng hắn. Chưa được bao lâu thì các ngươi đã tới!

- Ách? Ngươi nói tượng đá của Tiêu Diêu Tiên sống lại? Mới vừa rồi... Người chiến đấu với ngươi vừa rồi là cái tượng đá kia sao?

Nhiếp Vân sửng sốt nói.

- Không sai, tuyệt không sai. Ta đã tận mắt nhìn thấy, hơn nữa ta còn trúng một kiếm! Cho nên, ta biết người này tuyệt đối là giả! Mặc dù không biết hắn đã dùng thủ đoạn gì khiến cho các ngươi không nhìn ra được. Thế nhưng nếu giữ hắn lại nhất định sẽ trở thành mầm tai họa. Khiến cho chúng ta rơi vào trong nguy hiểm!

Tú Linh đại đế thề thốt.

- Chuyện này...

Nhiếp Vân không có trả lời nàng ngay mà lại nhìn qua tượng đá trước mắt.

Lợi dụng thiên phú thiên nhãn sư cẩn thận quan sát một chút. Đống

tượng đá trước mắt này tuyệt đối là tượng đá thật, không có bất kỳ dấu hiệu sinh mạng nào.

Tượng đá biến thành người... Còn chiến đấu với nàng, chuyện này... Rốt cuộc là thật hay giả đây?

Nếu như là giả, như vậy sơ hở này cũng quá rõ ràng a.

Sưu sưu!

Trong lúc hắn đang cảm thấy kỳ quái thì đột nhiên có tiếng xé gió tiếng vang lên, đám người Phù Ám Triều đã bay tới.

- Chủ nhân!

Đám người Phù Ám Triều đi tới trước mặt hắn.

- Tiêu Diêu Tiên đã nói cái gì?

Nhiếp Vân truyền tới một đạo ý niệm.

- Hắn nói sau khi đi tới nơi này đã gặp tượng đá giống bọn họ như đúc. Khi hắn đi quan sát tượng đá thì tượng đá của Tú Linh đại đế đột nhiên biến thành người, lại đâm một kiếm sau lưng hắn. Nếu không phải hắn tránh né nhanh, nhất định đã sớm bị đánh chết...

Ý niệm của đám người Phù Ám Triều và Đoạn Diệc đồng thời truyền tới, đem lời nói của Tiêu Diêu Tiên thuật lại rõ ràng.

- Ách...

Nghe bọn họ thuật lại xong, Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ. Lời nói của Tiêu Diêu Tiên và Tú Linh đại đế lại giống nhau như đúc. Đều là tượng đá đột nhiên biến thành người, đánh lén bản thân. Thậm chí ngay cả chi tiết tỉ mỉ cũng không có một chút sự khác biệt nào.

Cái này... Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc là người nào đang nói dối?

- Chủ nhân, như vậy phải làm sao đây?

Đám người Phù Ám Triều cũng từ trong miệng Tử Đồng Bất Hủy biết được nội dung lời Tú Linh đại đế nói. Mọi người trố mắt nhìn nhau, cảm thấy có chút phát điên.

- Có thể lời bọn hắn nói đều là thật, cũng có thể đều là giả. Như vậy đi, bốn người các ngươi coi chừng hai người bọn họ, không nên để cho bọn họ chiến đấu. Ta đi xem những tượng đá này một chút, có lẽ có thể từ bên trong đó tìm ra được dấu vết gì đó.

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân nói.

- Được!

Mọi người cũng biết bây giờ không có biện pháp nào khác cho nên đồng thời gật đầu một cái.

Sắp xếp xong, không để ý tới mọi người nữa, Nhiếp Vân nhấc chân đi tới chỗ tượng đá.

Nếu như Tú Linh đại đế nói đúng, sau khi đụng vào những tượng đá này thì tượng đá sẽ vỡ vụn. Như vậy hắn sẽ không ngại nhìn một chút, nhìn xem rốt cuộc là tình huống gì.

Đi mấy bước đã tới trước mặt tượng đá, sau đó hắn lại đi quanh nó một vòng.

Vô luận từ góc độ nào nhìn vào, đây đều là tượng đá được khắc từ đá bình thường, không có bất kỳ chút lực lượng ba động nào. Cũng không có bất kỳ một chút năng lượng nào xoay quanh, cực kỳ bình thường.

Đi tới phía trước tượng đá, ngón tay nhẹ nhàng đụng vào bên trên.

Tượng đá lung lay hai cái, phát ra tiếng ken két rồi ầm ầm đổ xuống đất, vỡ vụn thành vô số hòn đá lớn nhỏ không đồng đều.

Tượng đá của bản thân vỡ vụn, Nhiếp Vân nhìn về phía những tượng đá khác. Bốn pho tượng còn lại cũng không giống như lời Tiêu Diêu Tiên và Tú Linh đại đế nói mà sống lại. Bốn pho tượng

vẫn lẳng lặng đứng bất động.

Đi tới trước mặt bốn pho tượng đá khác, hắn lại đụng vào bên trên mỗi pho tượng một cái, bốn pho tượng đá đồng thời phát ra tiếng ken két. Liên tiếp đổ ập xuống đất, vỡ thành đá vụn.

Không có xuất hiện bất kỳ chút biến cố nào.

- Cái này... Đều là tượng đá bình thường a, làm sao có thể biến thành người sống được chứ?

Lần nữa nhìn đá vụn một lần, Nhiếp Vân vẫn không phát hiện ra được bất kỳ vấn đề gì. Hắn đi tới trước mặt mọi người.

Lúc này, cho dù là hắn cũng có chút không rõ ràng, suy nghĩ có chút mơ hồ.

Hai người này, rốt cuộc là người nào nói thật? Người nào nói dối?

Hai người coi nhau là kẻ thù như vậy, nhất định không thể hợp mưu được. Cho dù tách ra hỏi thì cũng không thể nào thông đồng được. Nhưng mà lời bọn họ nói lại giống nhau như đúc, đều là tượng đá biến thành người... Tượng đá làm sao có thể biến thành người được chứ? Hơn nữa còn tới mức ngay cả hắn cũng không thể nhìn ra sơ hở?

Chẳng lẽ... Hai người này đều đang nói dối?

Lần nữa quay đầu nhìn về phía tượng đá tan vỡ, Nhiếp Vân không nhịn được lắc đầu một cái.

Hiện tại hắn có cảm giác như đang tiến vào một dòng nước lũ. Nếu như không tìm được phương hướng chính xác, như vậy sẽ bị người ta nắm mũi dẫn đi. Khi đó sẽ không có đường ra nữa.

Ánh mắt nhìn về phía những người khác, không chỉ có Tú Linh đại đế, Tiêu Diêu Tiên. Dường như tất cả mọi người đều có vấn đề, nhưng mà hắn lại không biết giải quyết như thế nào.

Đi tới Hư Không giới, bắt đầu từ lúc thực lực rớt xuống, dường như

bọn họ đã tiến vào một bẫy rập cổ quái, không có chủ kiến của mình. Tất cả đều dựa theo suy nghĩ của người bố trí bẫy rập.

- Chủ nhân, tượng đá...

Thấy tượng đá vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ rơi xuống đầy đất, Nhiếp Vân lại lần nữa đi tới, đám người Đoạn Diệc vội vàng nhìn qua.

Cảnh tượng trước mắt có chút quái dị, bọn họ cũng cảm giác ra được, cho nên nếu nói không khẩn trương là giả.

Chỉ hy vọng chủ nhân trước mắt nhiều lần sáng tạo kỳ tích này có thể lần nữa sáng tạo ra kỳ tích, mang theo bọn họ thuận lợi thoát ra khỏi mê hoặc trước mắt, thành công đi ra ngoài.

------oOo------

Chương 2494: Sát chiêu mạnh nhất! (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Những tượng đá này... Quả thực là do đá bình thường điêu khắc mà thành, không có bất kỳ chỗ đặc thù nào! Rốt cuộc trong hai người bọn họ ai nói dối, tới bây giờ ta cũng không phân biệt ra được.

Thấy ánh mắt mong đợi của mọi người, Nhiếp Vân cười khổ lắc đầu.

Đây là chuyện khó khăn nhất từ khi hắn sống lại tới nay, không có nguy cơ ảnh hưởng tới mạng sống. Thế nhưng lại khiến cho người ta choáng váng mê hoặc, rốt cuộc là người nào bố trí ra ván cục này? Đồng thời phải phá cục thế nào chứ?

- Vậy... Chúng ta nên làm sao bây giờ?

Đám người Đoạn Diệc sụp đổ.

Trình độ quỷ dị của chuyện trước mắt đã vượt quá tưởng tượng của bọn họ. Khiến cho người ta đầu óc mơ hồ, không thể suy nghĩ rõ ràng được.

- Chúng ta phải làm sao sao? Không cần phải làm gì hết. Ta hỏi các ngươi, bây giờ chuyện mà chúng ta cần phải làm nhất là cái gì?

Nhiếp Vân cũng không có hốt hoảng như những người khác, ngược lại trên khóe miệng còn mang theo nụ cười tự tin. Hắn không có trả lời câu hỏi của bọn họ, ngược lại còn mở miệng hỏi.

- Chuyện chúng ta cần làm nhất chính là tóm được uhng thủ... Tìm được hung thủ giết chết thôn dân. Sau đó mới là phân biệt Tú Linh đại đế và Tiêu Diêu Tiên ai thật ai giả.

ử Đồng Bất Hủy do dự một chút rồi mở miệng trước.

- Không sai, người chúng ta nên tìm chính là kẻ bố trí ra mê trận này. Như vậy mới có thể phá giải mê trận, tìm được đúng nhược điểm, khi đó mới thoát được khỏi chỗ này.

Vạn Pháp Chúa Tể gật đầu tán đồng.

- Ta cũng có loại suy nghĩ này!

Phù Ám Triều cũng đồng ý.

- Cái gì? Ngươi cũng có loại suy nghĩ này sao?

Nhiếp Vân nhìn về phía Phù Ám Triều vừa mới nói chuyện cuối cùng:

- Ngươi thông minh như vậy sao lần này lại hồ đồ như vậy chứ?

- Hồ đồ? Chủ nhân, ta không biết ngươi... Nói vậy là có ý gì...

Phù Ám Triều sửng sốt một chút rồi nói.

- Ha ha, ý tưởng của các ngươi không tệ, tìm được hung thủ giết chết người trong thôn trang. Biện pháp này quả thực có thể phá bỏ

được sương mù, nhưng mà … Chúng ta tìm thời gian dài như vậy mà cái gì cũng không có tìm được. Ngươi xác định nếu như chúng ta tiếp tục tìm tiếp thì có thể tìm được tên hung thủ kia hay sao? Nếu như quả thật không tìm thấy được thì sao đây?

Hai mắt Nhiếp Vân nhìn chằm chằm vào Phù Ám Triều.

- Cái này...

Trong mắt Phù Ám Triều xuất hiện vẻ bối rối, cũng không biết là bị Nhiếp Vân nhìn chăm chằm vào hay là còn vì nguyên nhân khác.

Không để ý tới hắn đang hốt hoảng, Nhiếp Vân cười nói:

- Kỳ thực không cần ta nói thì trong lòng các ngươi cũng đã có phán đoán. Không phải có thể tìm được hay không. Mà là thực sự không tìm được! Đối phương có thể đùa bỡn xoay quanh chúng ta như vậy. Mà chúng ta lại không có bất kỳ biện pháp nào. Nếu như ngươi này không muốn để chúng ta tìm được, ta có thể bảo đảm, nhất định chúng ta sẽ không tìm được!

- Ách...

Những người khác đồng thời yên lặng.

Đúng vậy, nếu như có thể tìm được hung thủ thì cũng đã sớm tìm được rồi. Thế nhưng bây giờ tốn công phu lớn như vậy mà cái gì cũng không phát hiện ra. Như vậy đã giải thích rõ, đối phương ẩn nấp rất sâu, xem ra cho dù có tiếp tục tìm tiếp thì cũng chỉ là không công. Sẽ không tra ra được chút dấu vết nào.

Nhưng mà cho dù không tra được thì cũng không thể bó tay chịu trói, chịu bị vây khốn ở chỗ này a!

- Để cho bọn họ nắm mũi dẫn đi, như vậy chúng ta sẽ vĩnh viễn không tra ra được cái gì. Bây giờ chúng ta chỉ có thể lấy đạo của người trả lại cho người mà thôi!

Nhìn vẻ mặt của mọi người vào trong mắt, dường như Nhiếp Vân đã có quyết định, hắn khẽ mỉm cười nói.

- Lấy đạo của người trả lại cho người?

Mọi người nghe có chút không hiểu.

- Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ. Tiêu Diêu Tiên, ân oán giữa ngươi và Tú Linh đại đế sau này hãy nói. Còn có rượu ngon thì mau lấy ra cho chúng ta uống một bữa!

Không để ý tới câu hỏi của mọi người, hắn nhìn về phía Tiêu Diêu Tiên rồi nói.

- Nghỉ ngơi tại chỗ? Rượu ngon?

Trên mặt mọi người hiện lên vẻ kỳ quái.

Người này muốn làm gì? Nghỉ ngơi, chẳng lẽ hắn không muốn rời khỏi nơi này hay sao?

- Không sai, cũng nên như vậy!

Đột nhiên, hai mắt Đoạn Diệc sáng lên, hắn đã hiểu ra, cho nên lặng lẽ cho Nhiếp Vân một ngón tay cái.

Không hổ là chủ nhân, quả nhiên tâm tư quá kín đáo.

Bây giờ đối phương đã nắm giữ toàn bộ hành động của bọn họ, vô luận làm gì thì cũng sẽ rơi vào trong bẫy rập, càng rơi càng sâu.

Muốn thoát khỏi bẫy rập của đối phương, chỉ có một phương pháp, đó là so kiên nhẫn!

Người tốn nhiều tâm tư thiết kế bẫy rập bọn họ như vậy, nhất định sẽ có mưu đồ. Bây giờ không đuổi theo mà nghỉ ngơi tại chỗ, cùng tiêu hao thời gian với đối phương, chắc chắn đối phương sẽ không đồng ý.

Chỉ cần đối phương có động tác, như vậy bọn họ sẽ có phát hiện ra. Khi đó lấy tĩnh chế động, đổi bị động thành chủ động, tất cả âm mưu trước đó của đối phương cũng sẽ hóa thành hư vô.

Chiêu chờ đợi này nhìn đơn giản, thế nhưng trên thực tế cũng là lựa chọn tốt nhất bây giờ. Cũng là biện pháp ổn thỏa nhất, là một nước cờ cao.

Đám người Phù Ám Triều dường như cũng đã lĩnh ngộ được điểm này, cho nên cả đám đều nở nụ cười.

- Tạm thời kiềm chế thì ta không có ý kiến. Bất quá vạn nhất nữ nhân này đánh lén lần nữa thì làm sao bây giờ? Chúng ta cũng không thể đứng tại chỗ chờ nàng diệt a!

Chỉ về phía Tú Linh đại đế, hai mắt Tiêu Diêu Tiên lạnh lẽo.

- Yên tâm đi, có ta ở đây, nàng không có biện pháp đánh lén!

Nhiếp Vân cười, nhìn về phía Tiêu Diêu Tiên rồi nói tiếp:

- Đừng có nghĩ nhiều như vậy, còn không mau lấy ra rượu ngon, Hầu Tâm tửu trước đó ta đưa ngươi còn không? Chúng ta sẽ uống cái này, yên tâm, nếu như uống hết ta sẽ bảo người cất cho ngươi!

- Hầu Tâm tửu? Được!

Trên mặt Tiêu Diêu Tiên mang theo vẻ không nỡ, lại lần nữa cảnh giác nhìn về phía Tú Linh đại đế một cái. Sau đó một cái hồ lô rượu xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn. Hắn ném về phía trước.

Nhìn dáng vẻ vẫn tức giận, khó có thể buông xuống của hắn. Nhiếp Vân cười một tiếng, lại đưa tay nắm hồ lô rượu. Bất quá, ngay khi tay hắn đang tới gần hồ lô rượu, sắp chạm phải thì đột nhiên có một đạo hàn mang chợt lóe lên. Một đạo kiếm mang quỷ dị từ phía sau hồ lô bắn ra, đâm thẳng tới mi tâm của hắn.

------oOo------

Chương 2495: Sát chiêu mạnh nhất! (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tốc độ lần này cực nhanh, giống như tia chớp. Cho dù là ai sợ rằng cũng không nghĩ tới Tiêu Diêu Tiên lại đột nhiên xuất thủ, cũng không nghĩ tới cục diện vốn hòa khí lại bị một đạo kiếm quang đập tan.

Vô luận là ai, muốn đánh lén thì trên người tất sẽ có sát khí. Bất kể sát khí hoặc nhiều hoặc ít thì cũng có thể bị người ta phát giác ra trước.

Những người đứng đây cơ hồ đều là cao thủ trong cao thủ, một khi có sát tâm, dù là không có có bất kỳ hành động nào thì bọn hắn cũng có thể biết biết được.

Đây đã trở thành bản năng của cường giả Chúa Tể, cho dù tu vi rớt xuống thì cũng sẽ không bị mất đi.

Tiêu Diêu Tiên đánh lén lần này không những không có sát khí. Khiến cho người ta không thể cảm ứng ra trước. Nhưng mà quan trọng hơn là, kiếm mang có tốc độ cực nhanh, khiến cho người ta căn bản không có thời gian kịp phản ứng!

Có thể nói đây là ám sát hoàn mỹ!

Ở Trong Ám sát đại đạo, đây là công kích hoàn mỹ nhất!

Nếu như lần ám sát này được thu lại và truyền đi, nhất định sẽ trở thành hình mẫu của tất cả mọi người. Bởi vì thật sự nó quá hoàn mỹ, hoàn mỹ tới mức không có chút sơ hở, cho dù là ai cũng không thể tìm ra được chỗ sơ hở.

Nếu như không có gì ngoài dự liệu, đừng nói là thực lực của Nhiếp Vân bây giờ đã hạ thấp cuống năm trăm đầu đại đạo, cho dù là hai nghìn đầu đại đạo thì nhất định cũng sẽ bị một kiếm đâm trúng mi tâm, hồn phi phách tán, cho dù là thần tiên cũng khó cứu.

- Chủ nhân...

Thấy một màn như vậy, da đầu đám người run lên, cảm thấy sắp sụp đổ.

Nhưng mà, cảnh tượng bây gi, bọn họ cũng không có cách nào giúp được một tay, chỉ có thể trơ mắt nhìn kiếm khí huy hoàng tới gần Nhiếp Vân từng tấc. Dường như muốn thôn phệ toàn bộ sinh cơ của hắn.

- Chủ nhân, ta tới giúp ngươi...

Động tác của Phù Ám Triều là nhanh nhất, hắn hét lên một tiếng, người nhảy lên, trường kiếm trong tay lóe lên, đâm thẳng về phía Tiêu Diêu Tiên.

Bất quá, một kiếm này mặc dù thi triển toàn bộ tu vi. Thế nhưng cũng đã muộn. Bởi vì khoảng cách với kiếm mang của Tiêu Diêu Tiên vẫn còn chừng hai ba thước. Mà công kích của đối phương chỉ còn cách Nhiếp Vân chừng mấy tấc!

Nhìn tình cảnh như vậy, nhất định sẽ không cứu được!

Trong khi tất cả mọi người đều cho rằng lần đánh lén này ẽthành công, Phù Ám Triều cũng không cứu được thì Nhiếp Vân đột nhiên khẽ cười.

Nụ cười này của hắn cũng không có kinh ngạc, mà là mang theo vẻ dường như đã sớm dự liệu trước. Hai ngón tay không biết xuất hiện từ lúc nào, nhẹ nhàng bóp kiếm mang một cái.

Chi Chi Chi Chi!

Kiếm mang bị bắt lại, tựa như rắn độc không ngừng dãy dụa vậy.

- Cái gì?

Hiển nhiên Tiêu Diêu Tiên không nghĩ tới mình đã chuẩn bị ám sát lâu như vậy mà lại bị hắn tùy tiện bắt lại. Hai con ngươi của hắn co rụt lại. Lúc này kiếm mang của Phù Ám Triều cũng bắn tới, khiến cho thân thể hắn không tự chủ được mà tránh né xuống phía dưới, cái tay còn lại lần nữa đâm ra. Lại là một đạo hàn mang đâm về phía Nhiếp Vân.

Xem ra hắn đã đoán ra lần đầu tiên động thủ khó có thể có được

hiệu quả cho nên đã chuẩn bị cho lần động thủ thứ hai.

Lần cúi đầu né tránh và tay đâm ra này liền một mạch, liên miên, không có chút hành động lãng phí khí lực nào. Trong nháy mắt đã thay đổi từ bị động thành chủ động, ứng biến quá nhanh, khiến cho người ta không khỏi chậc lưỡi hít hà.

- Hừ!

Dường nhưNhiếp Vân cũng không nghĩ tới đối phương lại có tốc độ biến chiêu nhanh như vậy. Nếu như đổi lại là trước kia, hắn không cần ngăn cản cũng sẽ không có vấn đề gì. Thế nhưng lúc này thực lực đã hạ xuống, cho nên chỉ có thể nghĩ biện pháp tránh né. Thân thể bất động, cũng không thấy đầu gối cong thì thân thể hắn đã né sang bên cạnh.

- Ầm!

Nay khi thân thể Nhiếp Vân sắp thoát khỏi công kích lần thứ hai của Tiêu Diêu Tiên, thì kiếm mang trên không trung của Phù Ám Triều lại đột nhiên chuyển hướng một cái, thay đổi phương hướng, đâm thẳng tới. Mục tiêu chính là cổ họng của hắn.

Phù Ám Triều... Không ngờ cũng đánh lén hắn lúc này!

- Hừ!

Lông mày nhướng lên, Nhiếp Vân đang định nói chuyện thì Ẩn nấp khôi giáp trước đó mặc lên trên người đột nhiên lại biến thành dây thừng, vững vàng vây khốn hắn, khiến cho hắn không có biện pháp nhúc nhích!

Hai đạo công kích nhanh chóng đánh tới, một chỗ cổ họng, một chỗ là huyệt thiên trung. Vốn hắn đã không có cách nào né tránh thì công kích này lại vây khốn hắn lại, lúc này Nhiếp Vân càng thêm nguy hiểm.

Hóa ra đánh lén hoàn mỹ của Tiêu Diêu Tiên trước đó chẳng qua chỉ là món khai vị, đánh lén hoàn mỹ chân chính là ở lúc này.

Đây mới là cục trong cục, cứu người lại biến thành giết người, binh khí trong tay Phù Ám Triều mới là đáng sợ, hắn mới là mạnh nhất, là sát chiêu sau cùng.

Từ lúc Tiêu Diêu Tiên đánh lén cho đến lúc Phù Ám Triều tấn công. Công kích của hai người như là cuồng phong bạo vũ, không có chút gián đoạn nào. Đừng nói là thực lực của đám người Đoạn Diệc hiện tại chỉ như vậy. Cho dù có đạt tới cấp bậc tông chủ, một khi đối mặt với biến cố đột nhiên xảy ra như vậy cũng khó lòng đề phòng.

Ai cũng không nghĩ tới, Tiêu Diêu Tiên lão đại từ trên đường đi tới một mực chiếu cố bọn họ lại đi đánh lén Nhiếp Vân, hơn nữa lại còn tàn nhẫn như vậy!

Bọn hắn càng không nghĩ tới Phù Ám Triều lại cũng sẽ xuất thủ!

Không phải Phù Ám Triều đã hiến tế linh hồn, là người hầu của Nhiếp Vân sao?

Người hầu không thể vi phạm ý chí của chủ nhân. Làm như vậy, chủ nhân hoàn toàn có thể dùng một ý niệm khiến cho bản thân hắn tử vong!

Nhưng mà hắn lại làm như vậy, không có dông dài. Tất cả động tác đều liền một mạch, tựa như đã diễn luyện vô số lần với Tiêu Diêu Tiên vậy, phối hợp hoàn mỹ không tỳ vết!

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Hai binh khí, một dài một ngắn, giống như giòi trong xương, vô luận góc độ xuất hiện hay là thời cơ đều đắn đo chính xác vô cùng. Dùng thực lực của Nhiếp Vân bây giờ, tuyệt đối không có cách nào chạy trốn! Những người khác cũng tuyệt đối không cứu được!

Cục trong cục, hoàn mỹ chi cục!

Tuyệt sát chi cục Chân chính!

Nếu như Nhiếp Vân chỉ có thực lực năm trăm đầu đại đạo, lần này

nhất định sẽ phải chết không thể nghi ngờ, thần tiên cũng khó cứu. Bởi vì thực lực như vậy vô luận là Cửu U Trảm Cốt đao hay là Đan Thần cổ thuyền đều không dùng được. Hơn nữa tốc độ và lực lượng đều có hạn, đối mặt với sát chiêu hoàn mỹ như vậy, có lòng nhưng mà lực chưa đủ, không thể nào tránh né được.

------oOo------

Chương 2496: Quái vật

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân Chúa Tể...

Toàn thân Tú Linh đại đế cứng đờ.

Hiển nhiên nàng cũng không nghĩ tới lại đột nhiên xuất hiện loại biến cố này.

- Phù Ám Triều, ngươi đáng chết...

Sắc mặt Tử Đồng Bất Hủy nhăn nhó, muốn xông ra, thế nhưng hắn cũng biết đã chậm. Gân xanh trên trán hiện lên, cả người giống như điên cuồng.

- Cục trong cục thật là lợi hại, có lẽ các ngươi đã bố trí rất lâu rồi a!

So với mọi người đang khẩn trương. Nhiếp Vân lại có vẻ vô cùng trấn định. Bước chân tránh né về phía sau ngừng lại, miệng khẽ cười nhẹ:

- Bất quá... Nếu muốn giết ta, dường như còn chưa đủ a. Bởi vì... Không chỉ có mình các ngươi có hậu chiêu, ta... Cũng có!

Hừ nhẹ một tiếng, lực lượng mãnh liệt từ trong cơ thể hắn lan tràn ra. Trong nháy mắt Nhiếp Vân tựa như đã lớn hơn một vòng, thực lực vốn làm cho người ta có cảm giác chỉ có năm trăm đầu đại đạo lại nhanh chóng tăng lên!

Một ngàn đầu đại đạo!

Một ngàn năm trăm đầu đại đạo!

Hai ngàn đầu đại đạo!

Cấp bậc Tông chủ!

Cấp bậc Bán bộ Chúa Tể!

Trong nháy mắt, thực lực của Nhiếp Vân lại từ năm trăm đầu đại đạo trực tiếp tấn cấp tới bán bộ Chúa Tể. Lực áp chế trong Hư Không giới đối với hắn dường như không có hiệu quả. Lực lượng đột nhiên tăng lên giống như khí lãng vô hình lan tràn ra bốn phía. Hai người Tiêu Diêu Tiên, Phù Ám Triều đánh lén ở dưới cỗ áp lực cường đại này lập tức bị trở ngại cực lớn. Cũng không có cách nào tiến về phía trước nữa.

- Chuyện này... Làm sao có thể?

- Ở chỗ này thực lực Chúa Tể cũng sẽ rớt xuống đến năm trăm đầu đại đạo. Sao ngươi lại có thể có lực lượng bán bộ Chúa Tể!

Hai người Phù Ám Triều, Tiêu Diêu Tiên không thể tin được vào hai mắt của mình.

Tiến vào Hư Không giới, thực lực của người nào cũng đều rớt xuống. Ngay cả Chúa Tể phù ấn cũng không thể sử dụng, chỉ có thể duy trì lực lượng ước chừng năm trăm đầu đại đạo. Đây đã là quy luật, bất kỳ người nào cũng không thể vi phạm. Nhiếp Vân trước mắt này vì sao lại có thể có được thực lực cường đại như vậy chứ?

Không chỉ có bọn họ kinh ngạc, ngay cả đám người Tú Linh đại đế, Đoạn Diệc cũng trợn tròn mắt, không thể tin được chuyện xảy ra trước mắt.

Tình huống như vậy đã vượt ra khỏi dự đoán của tất cả mọi người.

Lực lượng mà Nhiếp Vân đột nhiên bộc phát ra khiến cho tất cả mọi

người khiếp sợ, bị chấn nhiếp.

- Không có gì là không thể nào, nằm xuống cho ta a!

Không để ý tới đối phương đang khiếp sợ, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, bàn tay biến thành một cái núi lớn, đánh về phía trước.

Tuyệt Sát cục bố trí có hoàn mỹ đi chăng nữa thì cũng phải có thực lực chân chính. Nếu như Nhiếp Vân chỉ là năm trăm đầu đại đạo. Dù là một nghìn đầu đại đạo thì lần này nhất định cũng khó có thể may mắn thoát khỏi, nhưng... Bán bộ Chúa Tể, thực lực đã vượt qua khỏi dự trù, căn bản không phải là người mà bọn họ có thể đánh chết!

Chưởng lực hùng hậu giống như là biển lớn gầm thét, đỉnh núi sụp đổ. Sắc mặt hai người Tiêu Diêu Tiên, Phù Ám Triều đồng thời đỏ lên, bay ra ngoài, nặng nề đập xuống đất, không có biện pháp đứng dậy.

Lực lượng của Bán bộ Chúa Tể quá cường đại, không phải là thứ mà bây giờ bọn hắn có thể chống lại.

- Ngươi... Chuyện này không thể nào...

Nằm trên đất, vẻ mặt hai người Tiêu Diêu Tiên tràn ngập vẻ khủng hoảng, không thể tin nổi.

Chuyện trước mắt quả thực không thể tưởng tượng nổi, làm sao Nhiếp Vân lại đột nhiên có được thực lực như thế chứ?

- Ta khác với các ngươi, có được thực lực như vậy... Rất là bình thường!

Nhiếp Vân cũng không có giải thích.

Sau khi tiến vào Hư Không giới, nương theo thực lực rớt xuống. Lúc vừa mới tiến vào hắn cũng không có bất kỳ biện pháp nào chống đỡ. Thế nhưng sau khi phát hiện ra thực lực rớt xuống lại không có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với đan điền thì hắn lại biết

được một ít chuyện.

Không có ảnh hưởng đối với đan điền, đương nhiên cũng sẽ không ảnh hưởng đan điền chi khí... Như vậy, lợi dụng đan điền hình thành đại đạo viên hoàn thì vẫn có thể sử dụng!

Nói cách khác, thực lực của người khác sẽ thấp xuống, thậm chí ngay cả Chúa Tể phù ấn cũng không thể dùng, nhưng mà.. Đại đạo viên hoàn của hắn lại có thể dùng!

Đại đạo viên hoàn tuy rằng khác thế nhưng lại có cùng uy năng như Chúa Tể phù ấn, gia trì lên trên người, có thể khiến cho hắn trong nháy mắt có được thực lực bán bộ Chúa Tể, điểm này trước đó rất lâu hắn đã từng thí nghiệm qua, không cần phải hoài nghi!

Cho nên... Đây mới là lá bài tẩy mạnh nhất của hắn!

Giấu giếm thực lực chân chính mới có thể trong lúc chiến đấu mấu chốt dẫn tới hiệu quả xuất kỳ bất ý. Nhiếp Vân lại rất hiểu rõ phương pháp này. Vì vậy lúc này hắn mới có thể bình yên trước công kích đánh lén của hai người, đánh bại cả hai!

- Ngươi có thực lực như vậy, ta không biết nguyên nhân. Thế nhưng bởi vì ngươi luôn nữa sáng tạo kỳ tích cho nên ta cũng không có lời nào để nói, nhưng... Sao ngươi lại biết ta muốn đánh lén? Ngươi nhìn thấu từ lúc nào?

Trong mắt Tiêu Diêu Tiên tràn ngập vẻ nghi hoặc.

Nhiếp Vân am hiểu sáng tạo kỳ tích, người khác đều có thực lực năm trăm đầu đại đạo thế nhưng đối phương lại có lực lượng bán bộ Chúa Tể. Đây có thể là bí mật độc gia, không hiểu cũng coi như thôi. Thế nhưng... Hắn che giấu tốt như vậy, vì sao lại có thể bị nhìn ra chứ?

- Rất đơn giản!

Nhiếp Vân nở nụ cười:

- Ngươi ngụy trang Tiêu Diêu Tiên, linh hồn cũng không dò xét ra

được, không kém chút nào. Thế nhưng vẫn có một khuyết điểm!

- Tiêu Diêu Tiên tiêu dao thế gian, đối với bất cứ chuyện gì cũng không quan tâm. Hơn nữa lại có cái nhìn về đại cục rất nặng, cho dù là Tú Linh đại đế từng đánh lén qua ngươi, thì trước khi không có biết rõ mọi chuyện ngươi cũng sẽ không hùng hổ dọa người, nắm chặt không tha như vậy.

Nhiếp Vân giải thích:

- Ta đã nhắc nhở qua nhiều lần, chuyện này cũng không đơn giản, có thể chúng ta đang ở trong giám thị của người khác. Thế nhưng ngươi vẫn không thuận theo, không buông tha, tính cách hoàn toàn khác với Tiêu Diêu Tiên tiền bối tiêu dao tự tại!

- Chuyện này...

Tiêu Diêu Tiên sửng sốt, tùy tiện nói:

- Tú Linh đại đế còn thù dai hơ so với ta, cũng luôn muốn chiến đấu cùng ta, vì sao ngươi không nghi ngờ nàng ta?

Biểu hiện củaTú Linh đại đế so với Tiêu Diêu Tiên còn kịch liệt hơn. Cũng một mực muốn chiến đấu, vì sao Nhiếp Vân lại không đi nghi ngờ nàng ta?

------oOo------

Chương 2497: Ác linh phụ thể (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bởi vì... Nàng là nữ nhân! Nữ nhân thù dai... Là chuyện rất bình thường!

Nhiếp Vân nở nụ cười, nói:

- Đương nhiên, nếu như chỉ vì lý do này chắc chắn ngươi sẽ không tin. Đúng là còn có một lý do khác. Đó là thương thế trên người các

ngươi!

- Thương thế?

Tiêu Diêu Tiên sửng sốt.

- Không sai, vết thương của Tú Linh đại đế là từ bụng xuyên qua, thương thế là ta trị liệu, ta biết rất rõ!

Nhiếp Vân thuộc như lòng bàn tay:

- Vết thương này là bị một đạo kiếm khí đâm thủng mà tạo thành, kiếm khí mạnh mẽ mà cương mãnh, vừa nhìn một cái đã biết là thủ đoạn công kích của nam nhân. Hơn nữa đạo kiếm khí này đi tới đâu, trên căn bản đều là động mạch quan trọng nhất trong cơ thể con người, nếu như không phải Tú Linh đại đế có thủ đoạn bảo vệ tính mạng cực mạnh, như vậy lần này hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ!

- Còn ta thì sao? Ta không có lộ ra sai lầm a. Vì sao ngươi cũng đã sớm có chuẩn bị? Nếu như ta đoán không sai, Ẩn nấp khôi giáp kia đã bị ngươi động tay động chân. Nếu không, cho dù có thực lực bán bộ Chúa Tể thì cũng khó mà tránh thoát được.

Phù Ám Triều nói.

Nhìn hành động vừa rồi, Nhiếp Vân không có chút bất ngờ nào với công kích đánh lén của hắn, dường như đã biết chắc, cũng đã nhìn ra cái gì đó cho nên đã sớm biết hắn sẽ phản bội!

Từ trên đường đi tới nay, biểu hiện của hắn luôn rất cẩn thận, sao lại cũng bị nhìn ra?

- Đúng là biểu hiện của ngươi không có vấn đề quá lớn. Bất quá, bởi vì ngươi cẩn thận cho nên mới bị ta nhìn rõ sơ hở!

Nhiếp Vân nói.

- Cẩn thận?

Biểu hiện cẩn thận một chút mà cũng có thể bị nhìn ra sơ hở? Phù Ám Triều cảm thấy như sắp phát điên.

- Trong mấy người hầu của ta, Tử Đồng Bất Hủy là do Hỗn Độn thần sơn biến hóa mà thành. Trời sinh không thích nói chuyện, suy nghĩ so với loài người cũng chậm hơn một tia. Một khi gặp phải bất cứ chuyện gì, cũng sẽ không có quá nhiều chủ ý. Đoạn Diệc thì am hiểu chạy trốn, lại không am hiểu trinh thám, âm mưu. Nếu nói người thông minh nhất, có thể giúp ta bày mưu tính kế cũng chỉ có một mình ngươi mà thôi.

Nhiếp Vân nói:

- Nhưng mà vì cẩn thận, đoạn đường vừa rồi cơ hồ ngươi không nói gì nói. Khi ra chủ ý ngay cả Đoạn Diệc ngươi cũng không bằng. Cho dù nhìn qua rất an toàn, thế nhưng trên thực tế lại đã bán đứng ngươi! Phù Ám Triều vì chiến trường tam giới mà tốn ức vạn năm chuẩn bị, tâm cơ thâm trầm, làm việc cố chấp. Không thể không có một chút thủ đoạn nào được... Ngươi cảm thấy ta sẽ tin tưởng ngươi sao?

- Vả lại, đoạn đường này tới đây biểu hiện của ngươi cũng quá trầm ổn. Nếu như không phải đã biết trước thì nhất định không thể nào một chút ba động cũng không có. Cho nên mặc dù ngươi bắt chước rất giống đám người Đoạn Diệc, thế nhưng ta vẫn có thể nhìn ra được!

- Bất quá, nếu chỉ có những thứ này thì ta cũng không thể nào xác định được. Cho nên ta cho ngươi đi thẩm vấn Tiêu Diêu Tiên, khi ngươi tra hỏi xong Tiêu Diêu Tiên rồi trở lại. Đám người Đoạn Diệc đang tập trung nhìn vào trên tượng đá, tràn ngập tò mò. Mà ngươi lại không có làm vậy. Sau đó ta lại cố ý hỏi ngươi, vì sao vào thời khắc mấu chốt lại phạm phải hồ đồ như vậy? Trong ánh mắt ngươi xuất hiện vẻ hốt hoảng... Là người hầu của ta, linh hồn đã bị khống chế, làm sao lại hốt hoảng được chứ? Sơ hơ lớn như vậy, nếu như ta không nhìn ra được nữa, như vậy còn không bằng chết đi cho rồi!

- Về phần Ẩn nấp khôi giáp trước đó, nói thật cho ngươi biết. Đây mới là sơ hở trí mạng của ngươi! Khôi giáp này luyện chế không có

bất kỳ vấn đề gì. Một khi mặc vào ngay cả cường giả bán bộ Chúa Tể trong thời gian ngắn cũng không có cách nào phá hỏng! Nhìn qua đây là một món bảo vật bán bộ Chúa Tể rất mạnh. Thế nhưng trên thực tế cũng là gân gà! Cường giả Bán bộ Chúa Tể, ba nghìn đại đạo cơ bản cũng đã lĩnh ngộ xong rồi. Ẩn nấp đại đạo cũng không tính là phức tạp, sao lại lĩnh ngộ không được chứ? Bảo bối cường giả Bán bộ Chúa Tể cường giả sử dụng lại phí công khắc lên loại đại đạo này... Ngươi không cảm thấy rất nực cười hay sao?

- Như vậy cũng giống như một thanh thép tốt đúc thành vỉ đập muỗi vậy, mặc dù cũng có thể đánh chết con muỗi, thế nhưng làm như vậy cũng quá mức lãng phí a! Chính là bởi vì nghĩ đến điểm này cho nên sau khi lấy được Ẩn nấp khôi giáp ta cũng không vội vàng mặc vào, mà là lặng lẽ đưa nó vào trong Nạp Vật thế giới. Ở chỗ đó ta là chủ nhân của thế giới. Vật này có mờ ám gì là ta có thể lập tức nhìn ra được, sau đó lại lặng lẽ phá giải rơi. Sau khi mặc vào, thời gian cũng chỉ có một phần vạn hô hấp, cho dù là ngươi cũng không nhìn ra được.

- Cũng bởi vì nhìn thấu được nhiều sơ hở của các ngươi như vậy cho nên ta tương kế tựu kế, để cho mọi người cùng đợi ở đây. Như vậy âm mưu bước kế tiếp của các ngươi sẽ không thể nào sử dụng được. Vì vậy cũng chỉ có thể bí quá hóa liều, trực tiếp xuất thủ mà thôi.

Nhiếp Vân nói tới đây, miệng nở nụ cười khanh khách.

Đối phương tự nhận bản thân đã ẩn giấu rất kỹ, thế nhưng ở trong mắt của hắn toàn bộ đều là sơ hở.

- Gặp đối thủ như ngươi, chúng ta thua cũng không oan!

Nghe thấy hắn giải thích, hai người Tiêu Diêu Tiên, Phù Ám Triều đồng thời cảm khái.

Không phải là bọn hắn ngụy trang không tốt, mà là người trước mắt này quá biến thái!

- Ta đã trả lời xong vấn đề của các ngươi. Bây giờ ta cũng có vấn đề muốn hỏi các ngươi!

Không để ý tới bọn họ đang cảm khái, Nhiếp Vân hỏi.

Nói nhiều như vậy mà không động thủ đánh chết bọn họ cũng là bởi vì hắn có chuyện muốn hỏi.

- Nói đi!

- Rốt cuộc các ngươi là ai? Vì sao lại có thể ngụy trang tương tự như vậy? Ngay cả tinh thần quét qua cũng không có cách nào phát hiện ra được? Ngoài ra, Tiêu Diêu Tiên, Phù Ám Triều chân chính rốt cuộc đã đi đâu?

Nhiếp Vân nhìn chằm chằm vào đối phương.

Tiêu Diêu Tiên là bằng hữu của hắn, nhiều lần gặp phải nguy hiểm đều phấn đấu quên mình tới cứu trợ, không thể nào phản bội hắn được. Mà Phù Ám Triều thì càng không cần phải nói, thân là người hầu, phản bội thì cũng chỉ có một con đường chết. Hắn không tin người này có năng lực giải trừ linh hồn trói buộc.

Hai người hoàn toàn không thể nào phản bội được hắn lại đi phản bội. Như vậy chỉ có thể nói rõ một trường hợp... Đó là hai người này cũng là giả, là người khác ngụy trang!

------oOo------

Chương 2498: Ác linh phụ thể (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Rốt cuộc là ai sao? Ha ha, chúng ta chính là Tiêu Diêu Tiên và Phù Ám Triều, không có chút giả nào! Bởi vì không có chút ngụy trang nào cho nên... Cho dù linh hồn của ngươi mạnh hơn đi chăng nữa cũng không dò ra được gì.

Tiêu Diêu Tiên sửng sốt một chút, ngay sau đó cười nói.

- Thật? Không thể nào!

Nhiếp Vân lắc đầu:

- Phù Ám Triều đã hiến tế linh hồn cho ta, ta có thể cảm ứng được ý nghĩ của hắn rõ ràng. Thế nhưng bây giờ lại không thể. Như vậy chỉ có thể giải thích là hắn ta căn bản cũng không phải là Phù Ám Triều!

Linh hồn hiến tế, chủ nhân có thể biết rõ người hầu đang suy nghĩ gì. Mà lúc này Phù Ám Triều với hắn lại giống như cách một ngọn núi vậy. Như vậy hắn có thể đoán ra được, người trước mắt này nhất định không phải là bản thân đối phương.

- Ha ha, ngươi không biết thì chúng ta cũng không cần nói cho ngươi biết! Từ từ lục lọi đi đi a!

Trong mắt Tiêu Diêu Tiên hiện lên vẻ nghiền ngẫm, miệng kêu to một tiếng, toàn thân đột nhiên phồng lên, Nhiếp Vân còn chưa kịp phản ứng thì đã đột nhiên nổ tung.

- Cái gì?

Vẻ mặt hắn lập tức biến sắc, vội vàng nhìn lại. Chỉ thấy Tiêu Diêu Tiên trước mắt đã đoạn tuyệt hô hấp, ngay cả Phù Ám Triều ở bên cạnh cũng hoàn toàn tử vong.

Hai đại cao thủ dường như biết bản thân không có cách nào chạy trốn cho nên cũng không tiếp tục giãy giụa, lại đồng thời tự bạo mà chết!

- Chuện này... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đám người Đoạn Diệc có chút tan vỡ.

Tiêu Diêu Tiên, Phù Ám Triều đột nhiên phản bội, ngay sau đó lại đột nhiên tự sát. Vô luận từ điểm nào nhìn vào cũng rất là quỷ dị.

Bộ dáng của hai người này như vậy, những người khác liệu có thể phản bội hay không? Cuối cùng có phải cũng sẽ rơi vào kết cục này hay không?

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng mỗi người sinh ra vẻ kính sợ.

Thứ không biết mới là đáng sợ nhất, Tiêu Diêu Tiên, Phù Ám Triều luôn ở cùng với bọn họ. Từ lúc nào biến thành một người khác chứ? Mà mọi người cũng không biết gì cả, chẳng lẽ... Đây chính là chỗ đáng sợ của Hư Không giới hay sao?

Đi về phía nơi hai người nổ tung, nhìn một cái. Mọi người phát hiện ra cái gì cũng không còn, hồn phách, thi thể dường như đã bốc hơi trên không trung vậy.

Bất đắc dĩ lắc đầu một cái, Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

Hai người kia rốt cuộc có phải là Phù Ám Triều và Tiêu Diêu Tiên thật hay không? Nếu như là giả, chết thì chết, nếu là thật, hai người này tử vong, đả kích đối với hắn cũng quá lớn.

- Chắc là giả, nếu như là thật, bọn họ tử vong chắc hẳn phải có Ngụy bản nguyên đại đạo. Thế nhưng bây giờ lại không có gì cả, như vậy đã rõ... Thực lực hai người này chẳng qua chỉ là năm trăm đầu đại đạo, mà không phải là Chúa Tể rớt xuống!

Đột nhiên Nhiếp Vân như nhớ tới cái gì đó mà hai mắt sáng lên.

Dựa theo tình huống bình thường mà nói, mặc dù hai người Phù Ám Triều, Tiêu Diêu Tiên thực lực rớt xuống, thế nhưng bản thể vẫn là Chúa Tể, có Ngụy bản nguyên đại đạo. Mà bây giờ lạikhông có gì cả, chỉ có thể nói rõ một chuyện... Đó chính là thực lực của hai người này chính là năm trăm đầu đại đạo, mà không phải là Chúa Tể đã bị áp chế!

Đương nhiên, đây chỉ là một loại suy đoán mà thôi. Hư Không giới này quả thực quá quỷ dị, cho dù là hắn cũng không dám xác định tất cả.

- Hai người bọn họ... Sẽ không bị Ác linh bám vào người đó chứ?

Trong lúc Nhiếp Vân đang đang suy tư thì Tử Đồng Bất Hủy nuốt

nước miếng một cái, ồm ồm nói.

Ác linh phụ thể là một loại cách nói lưu truyền trong tam giới, giống như yêu linh phụ thể ở Khí Hải đại lục vậy. Vẫn là bản thân người ta, thế nhưng ý thức lại trở thành người khác. Người bị phụ thể bình thường sẽ làm ra một ít chuyện không thể tưởng tượng nổi. Lúc này Tiêu Diêu Tiên và Phù Ám Triều cũng giống như đã bị phụ thể vậy.Tất cả hành động làm cho người ta không quá rõ ràng.

Chẳng lẽ... Thứ đáng sợ nhất trong Hư Không giới cũng không phải là thực lực rớt xuống, mà là... Ác linh lặng lẽ núp ở một bên hay sao?

- Rất có thể, cũng chỉ có loại ác linh này mới có thể dưới tình huống thần không biết quỷ không hay giết chết những thôn dân này. Mới có thể dưới tình huống chúng ta cũng không biết mà phụ thân Tiêu Diêu Tiên và Phù Ám Triều!

Đoạn Diệc cũng gật đầu một cái.

Chuyện xảy ra gần đây vô cùng quỷ dị, dùng lẽ thường đã khó có thể nói rõ ràng được. Nếu như nói là ác linh, như vậy lại rất dễ dàng nói rõ được.

Bởi vì ác linh người nào cũng chưa từng thấy, chỉ tồn tại trong lời đồn. Chuyện quái dị như vậy chuyện quái dị, nhân loại không có cách nào nói được. Cho nên cũng chỉ có loại giải thích này mà thôi.

- Ác linh? Không có ác linh gì, cho dù có, cũng phải là chúng sợ chúng ta, mà không phải là chúng ta sợ chúng.

Lắc đầu một cái, Nhiếp Vân nhìn về mấy người phía còn lại:

- Ta có chuyện muốn hỏi các ngươi, nhất định các ngươi phải thành thật trả lời, đem chuyện các ngươi có thể nghĩ tới nói ra toàn bộ.

- Được!

Đoạn Diệc đám người đồng thời gật đầu.

- Vạn Pháp Chúa Tể, trước đó Phù Ám Triều cùng đi với ngươi về phía trước, liệu có phải có một đoạn thời gian đột nhiên biến mất ở trong tầm mắt ngươi hay không?

Nhiếp Vân hỏi.

- Biến mất ở trong tầm mắt ta?

Vạn Pháp Chúa Tể không nghĩ tới lại là vấn đề này. Hắn cẩn thận nhớ lại một chút, lại gật đầu một cái:

- Đúng là có biến mất! Là khi chúng ta đến một thôn trang, chia nhau kiểm tra tử thi a. Bất quá thời gian rời đi cũng không lâu, chỉ có thời gian không tới mười hô hấp mà thôi!

- Còn ngươi? Ngươi và Tiêu Diêu Tiên cùng ở một chỗ, hắn có biến mất trong tầm mắt ngươi trong một khoảng thời gian hay không?

Hỏi Vạn Pháp Chúa Tể xong, Nhiếp Vân nhìn về phía Tú Linh đại đế, hỏi.

- Trước khi hắn theo ta đến những tượng đá này, hắn cũng không có trong tầm mắt, cũng chừng thời gian mười cái hô hấp!

Tú Linh đại đế suy nghĩ một chút rồi nói.

- Nói như vậy, hai người kia đều có một đoạn thời gian mà các ngươi không nhìn thấy, nói cách khác... Rất có cơ hội đánh tráo người.

Hai người trả lời xong, Nhiếp Vân trầm tư.

Hai người kia bị ác linh phụ thể, khả năng này cơ hồ không có, lại không thể phản bội mình. Cẩn thận suy đoán là có thể nghi ra một loại khả năng... Hai người này là giả, nói cách khác... Là người khác ngụy trang!

------oOo------

Chương 2499: Lần nữa uy hiếp Đan Thần Chúa Tể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất quá, rốt cuộc đối phương đã dùng thủ đoạn gì mà có thể làm cho ngay cả linh hồn hắn cũng không có cách nào dò xét ra được vấn đề gì.

Bây giờ đã rất rõ ràng, hai người kia đều có thời gian và cơ hội đánh tráo. Nói cách khác, khả năng đổi thành giả cũng tương đối lớn.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán. Rốt cuộc tình huống thế nào, trước khi không có vạch trần mê hoặc, cho dù là ai cũng không nói rõ ràng được.

- Cẩn thận tìm kiếm một chút, nhìn một chút xem có lại dấu vết gì hay không!

Nhiếp Vân dặn dò một câu:

- Bất kỳ người nào cũng không nên rời khỏi tầm mắt của người khác.

Nếu như hai người kia là giả, bị người đánh tráo, như vậy Tiêu Diêu Tiên, Phù Ám Triều thật đã đi nơi nào? Bằng vào thực lực của bọn họ, cho dù muốn bắt đi, chỉ sợ cũng không phải trong lúc nhất thời là có thể hoàn thành. Nhất định sẽ xuất hiện chiến đấu, mà chỉ cần có chiến đấu thì sẽ có dấu vết!

- Được!

Mọi người cũng nghĩ đến điểm này cho nên đồng thời gật đầu, mỗi người đều từ từ dò xét chung quanh.

Lần này bọn họ nghe theo phân phó Nhiếp Vân, mỗi một người đều nối đuôi nhau, mỗi người đều ở trong tầm mắt của đối phương, dường như sợ xảy ra vấn đề nào đó.

Ước chừng lục soát được hơn mười phút, mọi người lần nữa tụ tập lại.

- Ta không phát hiện ra được cái gì.

- Ta cũng vậy!

- Một chút dấu vết chiến đấu cũng không có...

Mọi người đồng thời lắc đầu.

- Chẳng lẽ suy đoán của ta sai? Đây là... Tiêu Diêu Tiên thật?

Thấy mọi người không có phát hiện ra được dấu vết chiến đấu lưu lại, trong lòng Nhiếp Vân trở nên lạnh lẽo.

Nếu như Tiêu Diêu Tiên thật đã bị người ta đánh tráo. Nhất định sẽ có dấu vết chiến đấu để lại. Thế nhưng lúc này lại không có gì cả... Chẳng lẽ, người chết mớ vừa rồi, chính là bản thân Tiêu Diêu Tiên?

- Vạn Pháp Chúa Tể, ngươi dẫn đường đi. Đi tới thôn trang mà ngươi không nhìn thấy Phù Ám Triều!

Nơi này không tìm được dấu vết, Nhiếp Vân cũng chỉ có thể kỳ vọng vào thôn trang mà Vạn Pháp Chúa Tể nói.

Nếu như chỗ kia có dấu vết chiến đấu, như vậy rất có thể Phù Ám Triều vừa rồi là giả.

Bây giờ không nhìn ra tình huống khác, chỉ có thể thông qua những dấu vết này để tìm chân tướng mọi chuyện mà thôi.

Vạn Pháp Chúa Tể dẫn đường, mọi người một đường đi về phía trước, rất nhanh đã đi tới thôn trang kia.

Giống như những thôn trang khác vậy, thôn dân bên trong đều đã tử vong, không có nửa điểm sinh cơ nào.

- Ta và Phù Ám Triều tách ra ở chỗ này. Hắn đi bên kia, ta đi bên này...

Vạn Pháp Chúa Tể chỉ về một phía.

Nhiếp Vân nhìn qua. Hướng mà đối phương chỉ chẳng qua chỉ là một bộ phận của thôn trang này mà thôi. Ở đó có không ít tử thi đang nằm, có chút khác biệt với những nơi khác, cho dù là hắn, đi tới nơi này cũng sẽ phải dừng lại quan sát.

- Mọi người đi dạo chung quanh, nhìn một chút xem có dấu vết gì để lại hay không.

Nhìn những thi thể này một hồi, cũng không có tìm ra được đầu mối nào rõ ràng, Nhiếp Vân mở miệng phân phó một câu.

Mọi người lại giống như vừa rồi. Mỗi người đều không thoát khỏi tầm mắt của đối phương, đi quanh thôn trang một vòng. Tất cả mọi nơi đều bị kiểm tra một lần, không bỏ sót bất kỳ nơi nào.

- Ta không có phát hiện ra được dấu vết!

- Ta cũng vậy, không có gì cả!

- Xem ra suy đoán của chúng ta không đúng, bọn họ hẳn không phải đã bị người ta đánh tráo, mà là thực sự đã biến thành như vậy...

Chỉ trong chốc lát, mọi người lần nữa trở lại, cả đám lại lắc đầu.

Chỗ này bọn họ cũng đã kiểm tra cặn kẽ một lần, cũng không có bất kỳ dấu vết chiến đấu nào. Như vậy cũng đã nói rõ, cũng không phải Phù Ám Triều bị người ta bắt đi hoặc là đánh chết.

Một Tiêu Diêu Tiên không có để lại dấu vết thì có thể là đối phương quá mạnh mẽ cho nên không thể tìm được cái gì. Thế nhưng nếu hai người đều như vậy thì khó mà nói được.

Xem ra... Phù Ám Triều mới vừa rồi đánh lén Nhiếp Vân rất có thể là thật, hai người bọn họ chẳng những phản bội mà hơn nữa cũng đều đã chết hết...

- Không đúng a...

Hai hàng lông mày của Nhiếp Vân càng ngày nhíu càng chặt.

Từ đầu đến cuối hắn cảm thấy có chỗ nào đó có cái gì đó không đúng. Thế nhưng hắn lại không nhớ nổi.

Hắn vẫn có quan điểm trước đó, không tin hai người Phù Ám Triều, Tiêu Diêu Tiên sẽ đánh lén đánh chết mình!

- Đúng rồi... Khi Tú Linh đại đế không nhìn thấy Tiêu Diêu Tiên thì đang cẩn thận quan sát những tượng đá kia. Khi Vạn Pháp Chúa Tể mất đi liên lạc với Phù Ám Triều cũng đang quan sát những tử thi này.

Suy nghĩ như điện xẹt, linh quang trong đầu Nhiếp Vân chợt lóe lên.

- Tượng đá, những tử thi này... Rất quan trọng, vượt xa những vật khác. Cho nên lúc đó Tiêu Diêu Tiên và Phù Ám Triều xoay người rời đi. Chẳng lẽ bọn hắn đã phát hiện ra chuyện quan trọng hơn?

Tượng đá và nhiều thi thể như vậy. Nếu như Nhiếp Vân ở nơi này thì nhất định hắn sẽ quan sát những thứ này trước, mà Tiêu Diêu Tiên và Phù Ám Triều lại không chút do dự rời đi. Điều này nói rõ vấn đề là gì?

Nhất định là có chuyện quan trọng hơn!

Cụ thể là chuyện gì, ở hiện trường không có để lại bất cứ dấu vết gì. Cho nên cho dù hắn thông minh tuyệt đỉnh thì cũng không suy đoán ra được.

- Chủ nhân, ngươi nghĩ tới điều gì vậy?

Thấy hắn luôn trầm tư, tất cả mọi người đều không dám quấy rầy, một lát sau, Đoạn Diệc mới không nhịn được hỏi.

- Không có gì!

Nhiếp Vân cũng không đem suy đoán của mình nói ra mà cổ tay run lên, một bóng người đã xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Đan Thần Chúa Tể!

Người này khi mọi người nhìn thấy thôn trang đã bị Nhiếp Vân thu vào trong Nạp Vật thế giới. Lúc này mọi người gặp phải nhiều chuyện cổ quái như vậy, chỉ có thể lần nữa thả hắn ra. Để xem có thể tìm kiếm được phát hiện gì mới hay không.

- Những thôn trang nối tiếp thôn trang khác, sao ngươi lại rời khỏi được nơi này?

Nhiếp Vân hỏi.

Thôn trang ở đây quả thực quá nhiều, thôn trang này nối tiếp thôn trang kia. Khắp nơi đều là người chết, nếu tìm tiếp như vậy nhất định cái gì cũng không tìm được. Nếu muốn phá cuộc rời đi, đầu tiên phải rời đi khỏi những thôn trang này trước.

- Quả thực ta không nhớ rõ...

Vẻ mặt Đan Thần Chúa Tể như đưa đám.

Chuyện của nơi này, hắn đã quên mất không sai biệt lắm, cụ thể là chuyện gì, quả thực thật lòng không nhớ.

- Ngươi đã không nhớ, như vậy giữ lại cũng vô ích, bây giờ ta sẽ giết ngươi.

Nhiếp Vân nhướng mày, bàn tay đánh ra một chưởng.

------oOo------

Chương 2500: Tế Tự chi linh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bây giờ Đan Thần Chúa Tể cũng chỉ có thực lực năm trăm đầu đại

đạo, lại cộng thêm trên người bị phong ấn cấm chế, ngay cả thực lực của người bình thường cũng không phát huy ra được. Nếu như một chưởng này thực sự rơi vào trên đầu hắn, tuyệt đối hắn sẽ tử vong. Cho dù là ai cũng không cứu được.

- Đừng giết ta... Ta còn có tác dụng a!

Thấy một chưởng này rơi xuống mình sẽ phải chết không thể nghi ngờ, Đan Thần Chúa Tể bị dọa sợ tới mức hồn phi phách tán, thiếu chút nữa đã ngất đi. Hắn vội vàng hô lên.

- Cái gì? Ngươi thì có tác dụng gì chứ?

Bàn tay Nhiếp Vân ngừng lại, dường như chỉ cần đối phương nói không đúng thì hắn sẽ trực tiếp đánh xuống tiếp.

- Ta... Mặc dù ta không nhớ rất nhiều chuyện, thế nhưng... Ta có thể mang các ngươi rời khỏi đám thôn trang này, tìm được hạch tâm của Hư Không giới!

Đan Thần Chúa Tể sợ bị giết cho nên vội vàng hô lớn.

- Tìm được hạch tâm của Hư Không giới?

Hai mắt Nhiếp Vân như điện, nhìn chằm chằm vào đối phương.

- Đúng vậy!

Đan Thần Chúa Tể lập tức vội vàng gật đầu, liên tục gật giống như gà mổ thóc, sợ hắn không tin vậy.

- Không phải ngươi cái gì cũng không nhớ được sao? Làm sao lại có thể tìm được hạch tâm Hư Không giới chứ?

Đoạn Diệc quát lên.

Người trước mắt này xem ra cũng không đứng đắn gì, luôn miệng nói mình cái gì cũng không nhớ được. Mà bây giờ còn nói mình có thể tìm được hạch tâm Hư Không giới... Đây không phải là đang đùa bỡn người khác sao?

- Ta... Quả thực cái gì ta cũng không nhớ được. Bất quá, khi lần đầu tiên ta tiến vào nơi này cũng là tìm được hạch tâm của Hư Không giới cho nên mới có thể thuận lợi rời đi...

Đan Thần Chúa Tể run run một cái, vội vàng nói.

- Ách...

Đoạn Diệc sửng sốt một chút. Cũng đúng a, dù sao người này cũng đã tới qua nơi này một lần, hơn nữa lại còn thành công đi ra ngoài. Nói như vậy, hắn phải có năng lực tìm được hạch tâm gì đó.

- Trước khi tới đây chắc hẳn các ngươi cũng nhìn thấy rồi đó, máu của ta đặc thù, đối với nơi này có tác dụng thân thiện đặc thù. Chỉ cần hóa giải cấm chế trên người ta. Khi đó máu của ta sẽ tự động cảm ứng phương vị của hạch tâm Hư Không giới, chỉ dẫn ta tìm tới chỗ đó.

Đan Thần Chúa Tể nói.

- Hóa giải cấm chế trên người ngươi?

Nhiếp Vân cười lạnh.

- Đúng vậy, hóa giải cấm chế trên người ta, ta cũng chỉ có thực lực năm trăm đầu đại đạo. Nhất định không có biện pháp chạy trốn được từ trong tay ngươi, sao vậy? Nhiếp Vân Chúa Tể còn chưa tin ta sao?

Đan Thần Chúa Tể vội nói.

- Tin tưởng ngươi sao?

Nhiếp Vân nhếch miệng lên.

Xem ra đến bây giờ người này vẫn còn nghĩ tới việc chạy trốn. Một khi thu hồi cấm chế, mặc dù bây giờ hắn có được thực lực bán bộ Chúa Tể. Thế nhưng bằng vào sự giảo hoạt của người này, chỉ sợ đối phương cũng có thể thuận lợi chạy trốn a.

Dù sao, đối với Hư Không giới bọn họ lại không biết gì cả. Mà người trước mắt này, mặc dù luôn miệng nói quên mất, thế nhưng ai dám bảo đảm trong đầu hắn không có những ký ức khác cơ chứ?

- Như vậy đi. Máu của ngươi đã đặc thù như vậy, vừa vặn ta lại hiểu một loại phương pháp cúng tế huyết mạch để cảm ứng. Chỉ cần giết ngươi, dùng máu tươi của ngươi cúng tế, chắc hẳn sẽ có thể tìm được phương hướng chính xác! Như vậy cũng không cần hóa giải cấm chế, cũng không cần lo lắng ngươi làm ra thủ đoạn gì khác.

Nhiếp Vân cười hắc hắc, nói.

- Cúng tế máu tươi... Không nên... Ta đã nhớ ra rồi. Kỳ thực không cần hóa giải cấm chế thì ta cũng có thể bằng vào huyết mạch của mình tìm tới chỗ cảm ứng.

Da mặt Đan Thần Chúa Tể run rẩy, lập tức vội vàng lắc đầu.

Người thiếu niên trước mắt này nhìn tuổi tác không lớn lắm, thế nhưng tâm tư lại kín đáo. Dùng những thủ đoạn này để lừa gạt hắn cũng không thể lừa gạt được đối phương.

- Từ trước tới nay ngươi không nói thật, cho nên ta đã không còn tin tưởng ngươi nữa.

Nhiếp Vân lạnh lùng nhìn người trước mắt này.

- Ta... Ta không dám lừa ngươi! Tuyệt đối không dám!

Đan Thần Chúa Tể run run nói.

- Được rồi, dẫn đường đi!

Nhiếp Vân khoát tay một cái, không có nói nhiều với hắn ta.

Người này từ lúc vừa tiến vào Hư Không giới đã có chút không đứng đắn, Nhiếp Vân cũng không cẩn thận truy xét. Trên thực tế là

muốn đoán xem trong lòng đối phương đang muốn gì, đồng thời cũng mượn hắn ta dò xét huyền bí của Hư Không giới. Thế nhưng bây giờ Tiêu Diêu Tiên, Phù Ám Triều đã xảy ra chuyện, Nhiếp Vân đã không chờ được nữa. Vì vậy cũng chỉ có thể buộc hắn ta đem chuyện mà hắn biết nói ra mà thôi.

- Chủ nhân, nhất định người này đang có chuyện gì đó giấu diếm chúng ta. Vạn nhất hắn ta lừa gạt chúng ta đến chỗ bẫy rập thì làm sao bây giờ?

Nhìn Đan Thần Chúa Tể đang dẫn đường phía trước, Đoạn Diệc lặng lẽ đi tới, truyền âm nói với Nhiếp Vân.

- Ta biết! Ta cũng đang hy vọng hắn mang chúng ta tới bẫy rập a!

Nhiếp Vân nói.

- Hy vọng hắn chúng ta mang tới bẫy rập?

Đoạn Diệc có chút không hiểu.

Đây là suy luận gì chứ? Mang tới bẫy rập, chẳng phải mọi người sẽ gặp phải nguy hiểm hay sao?

- Bây giờ đầu mối gì cũng không có. Mang tới bẫy rập, chỉ cần đề phòng trước thì sẽ không có nguy hiểm quá lớn. Mà làm như vậy còn có thể tìm được đầu mối, nhân cơ hội phá thế cục trước mặt. Nếu không, cứ bị vây khốn ở chỗ này, cho dù nửa bước cũng khó đi!

Thấy hắn không hiểu. Nhiếp Vân truyền âm nói.

Bất kể bẫy rập là cái gì, chỉ cần thoát khỏi cục diện trước mắt thì sẽ có cơ hội tìm hiểu. Chung quy so với luôn bị vây ở chỗ này còn tốt hơn!

Dù sao, nơi này bọn họ cũng đã nghiên cứu thời gian dài như vậy rồi. Thế nhưng lại không có chút manh mối nào.

Nghe thấy hắn giải thích như vậy, Đoạn Diệc mới chợt hiểu ra..

Đúng vậy a, tiếp tục đợi ở chỗ này cũng không có chút đầu mối nào, bất kể người này thật lòng hay là giả ý. Chỉ cần có thể đưa bọn họ rời khỏi nơi này thì nhất định sẽ có thể tìm được phương pháp phá giải.

- Lại nói, yên tâm đi. Nếu như hắn thực sự mang chúng ta tới bẫy rập, như vậy tuyệt đối hắn sẽ chạy không thoát khỏi khống chế của ta. Nhất định sẽ phải chết không thể nghi ngờ! Ít nhất bây giờ, hắn sẽ không dám làm như vậy!

Nhiếp Vân nói tiếp.

- Ách... Cũng đúng a!

Đoạn Diệc gật đầu.

------oOo------

Chương 2501: Tế Tự chi linh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thời gian ở chung với Nhiếp Vân càng ngày càng dài, hắn càng cảm thấy người thiếu niên trước mắt này đáng sợ ra sao. Lá bài tẩy của đối phương giống như là vĩnh viễn lật chưa xong vậy. Cho dù thực lực của ngươi có mạnh mẽ tới đâu thì hắn vẫn mạnh hơn. Cho dù ngươi trở nên mạnh hơn thì hắn vẫn đứng ở chỗ cao hơn ngươi.

Giống như hắn ta đang đứng ở trên bả vai người khác vậy, vô luận ngươi cao thêm bao nhiêu, từ đầu đến cuối hắn vẫn ở phía trên của ngươi. Khiến cho ngươi từ nhìn xa xa, cũng không thể làm gì khác hơn được.

Không nói đâu xa, ngay cả Phù Ám Triều và Tiêu Diêu Tiên đánh lén vừa rồi. Nếu như đổi lại là hắn, nhất định đã sớm chết rồi! Thế nhưng vị chủ nhân trẻ tuổi này không những không có bị sao, ngược lại còn cùng chế ngự hai người nọ. Thủ đoạn mạnh mẽ vô

cùng, cho dù là tới bây giờ hắn vẫn cảm thấy trong lòng rung động không dứt.

Loại uy thế vô địch này không chỉ tạo thành lực trùng kích rất mạnh đối với tâm lý của hắn mà càng làm cho vị Đan Thần Chúa Tể này cũng giống như vậy. Cho dù lá gan của người này có lớn hơn nữa thì nhất định cũng không dám làm ra thủ đoạn gì! Bởi vì... cách làm này sẽ chỉ làm cho hắn chết nhanh hơn mà thôi.

Sưu sưu sưu!

Biết tính toán của Nhiếp Vân, cho nên mọi người cũng không hỏi nhiều. Tất cả đều theo sát ở sau lưng Đan Thần Chúa Tể, nhanh chóng tiến tới.

Nhiếp Vân mở ra cấm chế phi hành của Đan Thần Chúa Tể, để cho đối phương dẫn đường phía trước. Cả đám người dọc theo một phương hướng mà nhanh chóng tiến về phía trước.

Không ít thôn trang dưới chân nhanh chóng rớt lại phía sau. Nhiếp Vân nhìn tất cả thôn trang, trong lòng không ngừng thôi diễn ra đường rời.

Đi chừng được hai giờ, Đan Thần Chúa Tể ngừng lại, chỉ về dưới chân một cái.

- Thôn này có một tế thai, chỉ cần tìm được tế thai, dường như chúng ta sẽ có thể rời đi...

- Đi xuống đi!

Cẩn thận nhìn chung quanh một chút, thấy không có bẫy rập gì. Lúc này Nhiếp Vân mới mở miệng nói, đồng thời cũng đáp xuống đầu tiên.

Trên đường đi hắn luôn phỏng đoán, rốt cuộc lại hoảng sợ phát hiện ra, những thôn trang này liên hợp lại tạo thành một trận pháp rất lớn!

Nếu như không biết vị trí trung tâm của trận pháp, căn bản sẽ

không thể rời đi được. Vô luận từ phương hướng đông tây nam bắc nào rời đi, cuối cùng cũng sẽ trở lại điểm xuất phát.

Nói cách khác... Thôn trang tạo thành đại trận, đây là một cái mê trận. Một khi không tìm được quy luật, cả dám sẽ vĩnh viễn bị vây ở chỗ này, không có cách nào thoát thân.

- Thôn này... Thật quỷ dị, mang tới cho ta cảm giác âm lãnh!

Thôn trang dưới chân không khác gì những những thôn khác, bất quá vừa mới tiến vào trong đó thì nhất thời đã cảm thấy có một đạo hàn khí vọt tới, giống như đnag tiến vào mộ địa vậy.

Một mộ địa bình thường, đối với mọi người mà nói, cũng không có cảm giác gì quá lớn. Thôn này cũng không thấy có một người chết nào. Thế nhưng lại có khí âm hàn lớn như vậy, chuyện này khiến cho người ta không nhịn được rợn cả tóc gáy.

- Mọi người không nên hành động một mình, cũng không được đi quá xa!

Ánh mắt Nhiếp Vân ngưng trọng, lên tiếng dặn dò một câu.

Nơi này tràn ngập khí tức âm hàn, hắn có cảm giác tương tự như với Âm Hồn cốc trong chiến trường tam giới vậy, thậm chí còn lớn hơn.

Khi tiến vào Âm Hồn cốc, hắn và bọn người Phù Ám Triều đã đạt tới cảnh giới bán bộ Chúa Tể đại tam trọng. Mà lúc này mọi người bất quá đều là năm trăm đầu đại đạo, hắn cũng chỉ là bán bộ Chúa Tể tiểu tam trọng, chỉ cần hơi chút lơ là, rất dễ vẫn lạc.

- Tế đàn ở nơi nào?

Trong lòng cảnh giác, Nhiếp Vân nhìn chằm chằm vào Đan Thần Chúa Tể, dường như sợ hắn đang chơi trò gì đó.

- Tế đàn ở phía trước...

Bị hắn nhìn chăm chằm vào, Đan Thần Chúa Tể không khỏi run

run, không dám đùa bỡn tiểu thông minh gì nữa, lại vội vàng dẫn đường phía trước.

Thôn này so với thôn trang trước đó vừa đi qua càng thêm hoang vu, thôn trước mặc dù đều là người chết, thế nhưng lại giống như đã từng ở qua dáng vẻ, rất nhiều ngôi nhà có khói bốc lên, mùi thơm thức ăn nhộn nhạo. Mà nơi này, mặc dù đường phố rất sạch sẽ, thế nhưng lại không có nửa điểm sinh cơ nào. Khắp nơi đều tràn ngập bia đá, giống như là một cái mộ địa to lớn vậy.

- Cẩn thận!

Nhanh chóng đi về phía trước, đi dọc theo trên đường phố một hồi, mọi người vừa định đi qua chỗ khác thì đột nhiên lại nghe được tiếng truyền âm lo lắng của Nhiếp Vân, cả đám đồng thời ngừng lại.

Rầm rầm!

Vừa mới dừng lại thì đã nghe được phía trước vang vọng lên một trận tiếng bước chân dồn dập, dường như đang có không ít người đi tới.

- Có người!

Ánh mắt đám người Đoạn Diệc đều sáng lên.

Trước đó thứ mọi người nhìn thấy đều là người đã chết một phút trước. Lúc này nghe được động tĩnh của người sống, bất kể là địch hay bạn thì bọn hắn cũng sẽ cảm thấy vui vẻ yên tâm.

- Ta đi xem một chút!

Nhiếp Vân ngăn cản mọi người ở phía sau, thân thể khẽ nhoáng một cái đã đi tới khúc quanh trên đường phố, lặng lẽ không một tiếng động nhìn sang.

Xuất hiện ở trước mắt hắn quả nhiên là một đám người, toàn bộ đều mặc đồ tang màu trắng, mỗi một người vẻ mặt thẫn thờ, không chút cảm xúc chậm rãi di chuyển về phía trước.

Những người này con ngươi không nhúc nhích một chút nào tựa như cương thi không có linh hồn, chậm rãi đi lại, cũng không có nói chuyện, cũng không có những động tác dư thừa khác. Tình cảnh này nhìn vào trong mắt cực kỳ quỷ dị.

- Là Tế Tự chi linh! Chắc là đang muốn tiến hành nghi thức cúng tế nào đó.

Thanh âm của Đan Thần Chúa Tể truyền tới, chẳng biết từ lúc nào người này cũng đã đến gần hắn. Hai mắt nhìn về phía đám người cổ quái, đang chậm rãi đi lại.

- Tế Tự chi linh?

Nhiếp Vân có chút nghi hoặc hỏi.

- Đúng vậy, những người này đều không phải là người sống, mà là người chết. Nhưng mà bọn hắn lại có thể thông qua phương thức đặc thù tiến hành cúng tế, nơi mà bọn hắn đi nhất định là tế thai!

Đan Thần Chúa Tể nói.

- Tế thai? Vậy chúng ta đi qua sau lưng bọn họ qua là được sao?

Nhiếp Vân hỏi.

- Cũng có thể, chỉ cần không bị bọn họ phát hiện là được.

Đan Thần Chúa Tể gật đầu đồng ý.

- Được rồi, chúng ta cùng nhau đi đi!

Đối với lời của người này, Nhiếp Vân vẫn có chỗ giữ lại. Bất quá khi hắn nhìn kỹ một cái lại phát hiện ra những cái gọi là Tế Tự chi linh này cũng không có lực công kích quá lớn. Vì vậy lúc này mới gọi mọi người tới.

------oOo------

Chương 2502: Tế thai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bây giờ không phải là thời điểm trông trước trông sau, tìm được tế thai sớm một chút thì cũng có thể phá vỡ mê cục sớm một chút. Nếu không, nếu như một mực vây ở chỗ này, cho dù là hắn cũng sẽ có chút không chịu nổi.

Những Tế Tự chi linh này không có thực lực quá mạnh mẽ, hắn đoán, nếu như thật sự xuất thủ, một chưởng của hắn là có thể càn quét tất cả. Cho nên mới không có lo lắng gì, hẳn không phải là bẫy rập gì đó.

Sưu.

Nghe được lời Nhiếp Vân phân phó, mọi người mỗi người đều nín thở, chậm rãi đi về phía đám Tế Tự chi linh này.

Đám thi thể cổ quái này dường như không có có bất kỳ phản ứng nào, mỗi người đều giơ chân chậm rãi đi về phía trước.

Thân thể của bọn họ hơi lộ cứng nhắc, dáng dấp đi bộ rất là kỳ quái, tốc độ cũng không nhanh.

Theo sát ở phía sau đám người này rồi chậm rãi đi về phía trước, dường như những người này cũng không có ý thức quá lớn vậy, không cảm giác được bọn họ đi tới một chút nào.

- Ta nghe nói một chút nơi thịnh hành cúng tế sẽ có âm binh canh giữ, rất nhiều người cúng tế khi còn sống đều hoạt động cúng tế nhiều lần. Cho nên sau khi chết thi thể mới bị âm binh chiếm cứ, sẽ làm ra hành động cực kỳ giống nhau. Mỗi khi đến canh ba lại từ nghĩa địa nhảy ra, tay cầm cờ trắng không ngừng cúng tế. Vốn ta tưởng rằng đây chẳng qua chỉ là lời nói vô căn cứ. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, lời này cũng không phải là hư ảo.

Tú Linh đại đế khẽ nói.

Tình huống cúng tế như vậy cũng không phải chỉ có Hư Không giới

có, ở rất nhiều nơi cũng có thể gặp. Giống như Phù Thiên đại lục mà ban đầu Nhiếp Vân sinh hoạt vậy. Cũng có vật tương tự như vậy, cho nên mọi người cũng không quá cảm thấy đặc biệt ngoài ý muốn.

- Ta cũng đã từng nghe nói qua, chỉ là không biết những người này đang cúng tế ai a.

Đoạn Diệc cũng nói.

Vô luận là loại cúng tế nào đều cần một đối tượng, tỷ như trời cao, tỷ như đại đại, phong thần, Long thần... Những người này cùng có một cách ăn mặc, cử chỉ có độ, rất hiển nhiên là đội ngũ cúng tế chuyên nghiệp. Chỉ là không biết rốt cuộc là người nào có thể khiến cho bọn hắn cúng tế, đi vòng quanh như vậy, ngay cả tới lúc chết cũng vẫn làm như thế.

- Nhìn bộ dáng của bọn họ, có lẽ không phải là cúng tế một người. Mà là một loại địa hình, hoặc là... Chế độ!

Nhiếp Vân nhìn một hồi rồi chậm rãi nói.

Đối phương cúng tế có thể là người, cũng có thể là một loại vật. Giống như đồ đằng mà một ít bộ lạc sùng bái vậy, rất nhiều thứ đều không phải là vật thật. Thế nhưng bọn hắn lại cực kỳ thành kính, cũng có một ít đối tượng cúng tế chính là chế độ, quy tắc... Dĩ nhiên, những thứ này đều có liên quan tới văn hóa, phong tục của một chủng tộc.

Những người trước mắt này cầm lá cờ trắng trong tay, bên trên có khắc hình vẽ đặc thù, không phải là chữ viết. Mà giống như địa mạo, thậm chí là kiến trúc, cho nên. Nhiếp Vân cho rằng thứ bọn họ cúng tế cũng không phải là nhân lạoi, tổ tiên, mà là địa hình đặc thù hoặc cũng có thể là chế độ!

- Ta nhìn qua cũng thấy giống...

Đám người Tú Linh đại đế đồng thời gật đầu, đang định cẩn thận nghiên cứu xem rốt cuộc bọn họ đang cúng tế vật gì thì đột nhiên bên tai mọi người truyền đến thanh âm lo lắng của Tử Đồng Bất

Hủy.

- Chủ nhân. Nguy rồi... Không thấy Vạn Pháp Chúa Tể đâu.

- Không thấy Vạn Pháp Chúa Tể?

Trong lòng giật thót một cái, mọi người vội vàng nhìn về phía sau lưng, quả nhiên đã thiếu đi một người. Vạn Pháp Chúa Tể đã biến mất.

Bây giờ bọn họ tổng cộng có sáu người, Nhiếp Vân, Đoạn Diệc, Tú Linh đại đế, Đan Thần Chúa Tể, Tử Đồng Bất Hủy và Vạn Pháp Chúa Tể. Bọn họ vốn cũng không nhiều người, lại cách nhau gần như vậy, chỉ cần có chút động tĩnh tự nhiên sẽ có thể nghe được.

Làm sao có thể trong nháy mắt đã thiếu đi một người chứ?

Trong lúc cẩn thận quan sát những Tế Tự chi linh này một chút mà một người đã biến mất... Chuyện này thật là quỷ dị a!

- Mới vừa rồi trong các ngươi, người nào nhìn thấy Vạn Pháp Chúa Tể cuối cùng?

Đè nén rung động trong lòng, Nhiếp Vân híp mắt lại, đồng thời cũng hỏi mấy người trước mắt.

- Mới vừa rồi khi từ cái ngõ kia đi ra thì ta còn nhìn thấy hắn, hắn đang đi theo ở sau cùng, sao đột nhiên lại biến mất chứ?

Tử Đồng Bất Hủy nói.

- Sauk hi đi ra từ cái ngõ kia vẫn còn thấy sao?

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm thấp, do dự một chút rồi lập tức sắp xếp:

- Các ngươi đi theo sau lưng những người này, đi tới tế đàn phía trước. Ta đi tìm một chút, sau đó sẽ tới sau.

- Được!

Đám người Đoạn Diệc khẽ gật đầu một cái.

- Đan Thần Chúa Tể, ngươi cũng đi theo ta đi!

Người này không quá an phận. Nếu như hắn rời đi, sợ rằng đám người Đoạn Diệc sẽ không đối phó được với hắn ta. Vì vậy tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động một cái, lập tức thu hắn ta vào trong Nạp Vật thế giới, thân thể thoáng một cái đã đi tới cái hẻm nhỏ trước đó.

Đi tới hẻm nhỏ, Nhiếp Vân nhìn quang một vòng, cũng không có phát hiện ra được Vạn Pháp Chúa Tể. Trong hẻm cũng không có bất kỳ dấu vết chiến đấu nào. Thấy không tìm được, Nhiếp Vân do dự một chút, cũng không tiếp tục đi tìm mà thân thể nhoáng một cái, Ma Luyện đại kết giới được thi triển, cả người đột ngột biến mất tại chỗ.

Vạn Pháp Chúa Tể biến mất, như vậy rõ ràng có người muốn đối phó với bọn họ. Nếu như thực sự lãng phí khí lực đi tìm, như vậy sẽ rơi vào trong bố cục của đối phương. Như vậy sẽ giống như trước đây, từng bước một bị người ta mưu hại, không có cách nào tự kềm chế được!

Cho nên hôm nay cũng chỉ có thể mượn lực đả lực, nhìn xem rốt cuộc trong hồ lô của đối phương muốn bán cái gì!

Chính là bởi vì nghĩ tới điểm này cho nên Nhiếp Vân mới cố ý để lại đám người Tử Đồng Bất Hủy. Chỉ cần mấy người bọn hắn ở lại, tương đương với con mồi to lớn, có thể dẫn dụ người đối phó với bọn họ tiếp tục xuất thủ! Mà hắn thì lại nhân cơ hội lấy cớ tìm Vạn Pháp Chúa Tể, ẩn nấp trong bóng tối!

Một sáng một tối, làm như vậy mới có thể dễ dàng khám phá âm mưu của đối phương hơn!

Chuyện này trên đường đi hắn đã nghĩ xong, bất quá cũng không có nói với ai mà thôi!

Vừa vặn lúc này Vạn Pháp Chúa Tể mất tích cho nên hắn mới tiện tay bắt đầu.

Nếu như đối phương muốn động thủ, cho dù lúc này tìm được Vạn Pháp Chúa Tể thì nhất định đối phương cũng đã chết. Nếu như không muốn giết người thì nhất định bây giờ sẽ không sao. Mục đích của đối phương là khiến cho nhóm người bọn hắn hốt hoảng, cho nên, cũng không cần phải quá lo lắng làm gì.

------oOo------

Chương 2503: Tử Đồng Bất Hủy phát hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ẩn nấp ở bên trong kết giới, Nhiếp Vân bình tĩnh lại, lại lặng lẽ đi theo sau lưng đám người Tử Đồng Bất Hủy, chậm rãi đi về phía trước. Hai mắt,thận trọng quan sát tình huống chung quanh.

Ma Luyện đại kết giới là kỹ xảo che giấu hắn học được từ chỗ Ma Luyện tôn giả, có thể đem bản thân phong ấn ở trong không trung. Cho dù là cường giả bán bộ Chúa Tể cũng khó có thể phát hiện ra. Đây là phương pháp tốt nhất để ẩn nấp trong giai đoạn hiện tại.

Mặc dù đám người Tử Đồng Bất Hủy lo lắng, thế nhưng lại vô cùng tin tưởng năng lực của Nhiếp Vân. Cho nên bọn hắn cũng không có nghĩ nhiều mà đi theo sát đám Tế Tự chi linh này đi tới tế thai.

Mọi người càng đi về phía trước thì lại càng cảm thấy chung quanh âm trầm kinh khủng, rất nhanh đã đi tới cuối ngõ hẻm, một tế đàn hình vòng tròn xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Quả nhiên là có một cái tế đàn!

Thấy tế đàn xuất hiện, đám người Đoạn Diệc thở phào nhẹ nhõm, hai mắt từng người sáng rực lên.

Trước đó cả đám luôn hoài nghi Đan Thần Chúa Tể sẽ nói hươu nói vượn, dẫn bọn hắn tiến vào bẫy rập. Bây giờ nhìn thấy tế thai, lúc này mọi người mới coi như đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Tế thai cao vút, ở chính giữa có một cái đài hình vòng tròn đứng sừng sững ở trước mặt mọi người, giống như là một cái bia đá to lớn, phía trên có khắc đầy chữ viết rậm rạp chằng chịt. Những văn tự này đều giống như trong thôn trang vậy, dù là ai cũng không nhận ra được.

Ở trước mặt có một con đường nhỏ, đi thẳng tới tế thai ở chính giữa. ĐámTế Tự chi linh giơ cờ trắng trong tay, miệng hát một loại ngôn ngữ cúng tế đặc thù, chân từng bước một đi tới.

Ô ô ô ô!

Nương theo ngôn ngữ tế tự vang lên, vô số âm binh từ chung quanh đột ngột xuất hiện, lơ lửng trên không trung, làm thành một bình đài, diện mạo của chúng thành kính, trên mặt vô hỉ vô bi, không có bất kỳ biểu lộ nào khác.

- Hỏng bét... Bị phát hiện...

Những âm binh đột ngột xuất hiện không có chút dấu hiệu báo trước, đám người Tử Đồng Bất Hủy theo sát phía sau tế tự chi linh, không cách nào ẩn núp, bị bắt hiện hình, lực lượng trong người chấn động, tùy thời sẽ công kích.

Qua một lát những âm binh này cũng không nhúc nhích, chúng vẫn lơ lửng trên không trung, dường như chúng không nhìn thấy bọn họ.

- Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ những âm binh kia bị mù lòa?

Thấy người mình nhiều như thế nhưng đối phương làm như không thấy, Tử Đồng Bất Hủy sững sờ.

- Không phải bọn chúng nhìn không thấy, mà là bọn chúng không rãnh quan tâm tới chúng ta.

Đoạn Diệc mở miệng:

- Ta nghe kể trong một ít tế tự nghiêm khắc, một khi nghi thức mở ra, rất nhiều người không thể nói chuyện, phải dùng thành kính

nhất tế tự, nếu không sẽ bị cắn trả vô cùng lợi hại.

- Có khả năng bọn chúng chính là như thế!

- Ngươi nói như vậy bọn chúng thấy chúng ta, lại bởi vì tế tự chế ngự cho nên thờ ơ? Ta cảm thấy không phải như thế.

Linh Tú lắc đầu, không đồng ý cái nhìn của Đoạn Diệc.

- Ah?

- Ngươi xem những âm hồn này, thần thái cử chỉ hoàn toàn nhất trí, không có bởi vì chúng ta đột nhiên xuất hiện mà có động tác khác.

Nếu thật bị cấm chế chế ngự, mặc kệ tâm tính thật tốt cũng sẽ đột nhiên nhìn sang, cho dù động tác không thay đổi, ánh mắt cũng sẽ phát sinh biến hóa, ngươi xem, cái nhìn của bọn chúng đều như nhau.

Linh Tú Đại Đế nói.

- Không có nhìn thấy chúng ta?

Mọi người lúc này cũng nhìn sang, hiện tại mới phát hiện nàng nói đúng, đám âm hồn giống như không phát hiện bọn họ, cho dù động tác hay ánh mắt của đối phương đều tập trung vào tế đàn, cũng không nháy mắt cái nào.

- Dường như là thật.

Tử Đồng Bất Hủy gãi gãi đầu.

Hắn lớn nhất, còn cao hơn Nhiếp Vân một cái đầu, hắn ở nơi này giống như hạc giữa bầy gà, tăng thêm bọn họ không tận lực ngụy trang, đối phương không có khả năng không nhìn thấy, lúc này ánh mắt không nhìn một cái, nói rõ thật sự không phát hiện bọn họ.

- Ở khoảng cách gần như thế cũng không có nhìn thấy... Chẳng lẽ đám âm hồn tế tự đều bị mù lòa?

Đoạn Diệc khẽ nói.

- Cũng không phải mù lòa, bọn chúng đều là người chết, đã không có ý thức của mình, tiến hành những nghi thức tế tự này đều là lặp đi lặp lại, nếu như ta đoán không sai, có lẽ bọn chúng giống như hình ảnh ghi chép, ngươi đứng trong thế giới hình ảnh, đối phương có thể nhìn thấy ngươi không?

Linh Tú Đại Đế nói ra phán đoán của mình.

- Hình ảnh?

Mọi người chấn động.

Bọn họ đều biết hình ảnh ghi chép, đều là dùng ngọc bài khắc lại hình ảnh, lần sau lại nhìn thấy vẫn là hình ảnh như lúc khắc, không có gì khác nhau.

Nếu như nói đám người kia giống như hình ảnh, giống như phản chiếu người trong gương, không thấy đám người bọn họ cũng là đương nhiên.

- Linh Tú Đại Đế nói không sai!

Nghe theo suy đoán của nàng, mọi người nhìn kỹ, qua một lúc cũng phát hiện bất thường.

Những người này giống như sinh hoạt tại thế giới khác bọn họ, mỗi người hai mắt trầm thấp, đắm chìm trong tế tự, xem ra mặc dù một đao chém đầu thì thân thể bọn họ cũng không ngừng tế tự, gây cho người ta cảm giác vô cùng quỷ dị.

- Đã nói như vậy, chúng ta còn câu nệ gì chứ?

Tử Đồng Bất Hủy tươi cười, hắn đi vài bước tới trước mặt tế tự chi linh, ngăn cản tầm mắt của đối phương và cười hắc hắc.

- Ngươi...

Nhìn động tác của hắn, đám người Đoạn Diệc im lặng.

Bất kể nói thế nào nói thì bọn họ cũng là cường giả chúa tể, có thân phận và kiêu ngạo của mình, làm như vậy quả thực quá mất mặt!

- Các ngươi xem, quả nhiên bọn chúng không nhìn thấy ta...

Làm xong mặt quỷ, nhìn sang tế tự chi linh đang quỳ gối thành kính, cũng không có chút phản ứng nào, Tử Đồng Bất Hủy tươi cười, hắn lên tiếng cười ta.

- Ta không biết hắn...

Nhìn thấy vẻ mặt của hắn, Linh Tú Đại Đế, Đoạn Diệc cùng vỗ trán, bộ dạng ta không quen biết gia hỏa này.

Quá mất mặt!

- Vẻ mặt các ngươi là thế nào?

Tử Đồng Bất Hủy đang vui vẻ, thấy bộ dạng mọi người như thế cũng biết không có ý tứ, lắc đầu đi dọc theo hành lang về phía trước, nhìn thấy tấm bia đá trên tế đàn và ánh mắt sáng lên.

- Ta muốn xem bọn chúng đang tế tự cái gì.

Nói xong đi dọc theo hành lang đi lên trên.

- Tử Đồng Bất Hủy, chậm đã...

Thấy động tác của hắn, Đoạn Diệc biến sắc, vội vàng hô.

Ngươi có thể ít hồ nháo một chút hay không

Đám tế tự này đều là người chết, không cách nào đối phó ngươi cũng bỏ đi, vạn nhất cường giả hưởng thụ tế tự còn sống, ngươi mạo phạm nghi thức tế tự của hắn không phải tìm chết hay sao?

------oOo------

Chương 2504: Người sau lưng là ai? (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như ở bên ngoài ngươi là chúa tể không có gì sợ hãi, nhưng... Ở chỗ này chỉ có năm trăm đại đạo, tất cả vẫn phải cẩn thận cho thỏa đáng.

- Như thế nào?

Tử Đồng Bất Hủy dừng lại, hắn nhìn sang.

- Tế đàn này quá cổ quái, ta nghĩ... Chúng ta nên chờ chủ nhân quay về rồi nói sau.

Đoạn Diệc không tốt giải thích, cũng sợ giải thích đối phương cười nhạo mình nhát gan, càng dẫn phát cảm xúc mặt trái, đành phải mang Nhiếp Vân ra

- Ách, như thế...

Tử Đồng Bất Hủy gật gật đầu:

- Vạn nhất nơi này giống như chúa tể nói, là đầu mối then chốt rời khỏi nơi đây, chúng ta đi vào trước mà không đợi chủ nhân, thật sự không đúng!

- Đúng vậy a, không nên!

Nghe hắn đồng ý, hai người thở ra một hơi.

- Chờ một chút, chúng ta không nên đụng vào trung tâm tế đàn, chỉ xem bọn chúng tế tự cái gì là được rồi.

Tử Đồng Bất Hủy cười:

- Yên tâm đi, chỉ nhìn xem, ta cam đoan không chạm vào cái gì.

Nói xong cũng không quan tâm hai người, hắn đi dọc theo hành lang lên trên.

- Gia hỏa này...

Thấy hắn không nghe vẫn đi về phía trước, hai người lắc đầu.

Gia hỏa này chỉ nghe lời Nhiếp Vân, đổi lại những người khác nói cái gì đều vô dụng.

- Tế đàn này cổ quái, nếu hắn cố ý đi lên, chúng ta cũng theo sau đi, vạn nhất gặp chuyện không may thì không ai bàn giao đâu!

Nhìn thấy gia hỏa này tiến lên, Đoạn Diệc im lặng, thật sự không có biện pháp.

- Không nóng nảy, nếu quả thật có chuyện, mấy người chúng ta đi lên cũng không làm nên chuyện gì, ngược lại rất dễ dàng bị người ta một mẻ hốt gọn, theo hắn thì không bằng chờ ở đây, xem Tử Đồng Bất Hủy phản ứng thế nào, không có chuyện gì là tốt nhất, có chuyện, trực tiếp tiến lên cũng được!

Linh Tú Đại Đế nói.

- Ân!

Đoạn Diệc gật đầu.

Dù sao đài tế tự chỉ lớn như thế, thật muốn gặp chuyện không may cũng tới kịp, không cần quan tâm quá nhiều.

Đã có quyết định, hai người không nhúc nhích, đồng loạt nhìn lên người Tử Đồng Bất Hủy, nhìn thấy hắn bước tới tấm bia đá ở khu vực trung tâm tế tự.

Tấm bia đá cao hơn người, nó rất rộng và hùng tráng, phía trên điêu khắc rất nhiều đường vân.

Tử Đồng Bất Hủy đứng trước tấm bia xem một hồi, quay người về phía sau và hô to.

- Ah... Các ngươi mau tới đây!

- Đúng, đúng...

Đột nhiên Tử Đồng Bất Hủy rống to một tiếngâm thanh như sấm sét, dường như mang theo sợ hãi.

- Như thế nào?

Nghe được tiếng la, hai người Đoạn Diệc cảm thấy đồng tử co rút.

Tử Đồng Bất Hủy có thân thể mạnh mẽ, tuy cũng giảm bớt tu vi, sức chiến đấu còn mạnh hơn bọn họ quá nhiều, lúc này kêu lên với ngữ khí hoảng sợ, chẳng lẽ thực phát sinh chuyện gì?

- Qua xem!

Đoạn Diệc, Linh Tú Đại Đế nhìn nhau, rốt cuộc không kìm nén được đồng thời nhảy lên tiếng thẳng lên hàng lang.

Nhiếp Vân không ở chỗ này, gặp phải chuyện gì cũng phải ba người hỗ trợ lẫn nhau, bằng không gặp chuyện không may không ai có thể chống đỡ nổi.

Hành lang có vài chục bậc thang, không qua bao lâu đã đi tới nơi.

Tấm bia đá nằm ở trung tâm của tế đàn, khi tới gần thì nó còn cao hơn nhiều, còn cao hơn Tử Đồng Bất Hủy một cái đầu, trong đó ẩn chứa khí tức nhộn nhạo âm trầm, phía trên có ba chữ lớn viết bằng máu tươi, mang theo màu đỏ sậm, nhận không ra, cũng chưa bao giờ thấy qua.

Văn tự không giống hỗn độn văn tự, cũng không liên quan chút nào.

Chữ phía trên giống như đồ án kỳ quái, dường như vẽ ba người, biểu lộ giống như đúc.

Đầu tiên là giãy dụa trong biển khổ, dốc sức liều mạng muốn lao ra, lại có vô số dây nhỏ quấn quanh thân thể, cuốn lấy cổ tay, cổ chân và đầu làm hắn không cách nào thoát ly biển khổ.

Thứ hai tĩnh tọa trong gian phòng đầy hoa tươi, phía trước có vô số mỹ vị phong phú, trên giường còn có vài mỹ nữ đang nằm, trên người mang theo đầy vàng, giàu có mỹ hảo, những hinfha nhr này làm người ta sa vào trầm luân, không cách nào tự kềm chế, mang theo biểu lộ thống khổ.

Hình thứ ba có chút mơ hồ, lần đầu tiên nhìn vô cùng rõ ràng, càng nhìn kỹ càng cảm thấy mơ hồ, nhìn thấy l;ần cuối cùng liền quên sạch tất cả những gì nhìn thấy, hình ảnh người bên trong làm cái gì, sau khi xem một lúc liền không nhớ rõ.

Trên tấm bia đá có ba chữ, ba hình vẽ, giống như đúc ba người, không có đồ đằng, cũng không có nhắc nhở khác, điểm này làm người ta sững sờ vì không rõ ý nghĩa.

Trung tâm tế tự hoặc là bảo vật, hoặc là đồ đằng, tấm bia đá khắc đơn giản như thế, chỉ có ba hình ảnh bào thai, rốt cuộc là thế nào?

Chẳng lẽ kẻ thống trị hư không giới là ba bào thai? Hoặc là... Những người này trời sinh sùng bái ba bào thai?

Suy nghĩ này xuất hiện trong lòng hai người Đoạn Diệc liền biến mất, cũng không miệt mài theo đuổi, bọn họ nghe theo tiếng la của Tử Đồng Bất Hủy tiến tới đây, cũng không quan sát cẩn thận, thân ảnh vượt qua tấm bia đá.

Lúc này Tử Đồng Bất Hủy đang đứng sau tấm bia đá, hắn mở to mắt với gương mặt không thể tưởng tượng nổi, trên người không có bị thương, chung quanh cũng không có nhìn thấy dấu vết chiến đấu.

Nhìn thấy hắn không có chuyện gì thì hai người yên tĩnh lại.

- Phát sinh chuyện gì mà ngạc nhiên như thế?

Đoạn Diệc quát lớn.

Gia hỏa này có bệnh hay không, không có việc gì ngươi mò mẫm ồn ào cái gì, làm hại bọn họ lo lắng một hồi, thiếu chút nữa sợ tới

mức dọa hỏng, người không biết sẽ bị hù chết đấy.

- Vạn... Vạn Pháp chúa tể!

Không để ý tới hắn quát lớn, Tử Đồng Bất Hủy vẫn khiếp sợ như cũ, hắn chỉ về phía trước.

- Vạn Pháp chúa tể? Không phải chủ nhân đi tìm hắn sao? Xảy ra chuyện gì?

Cau mày một cái, Đoạn Diệc nhìn theo hướng hắn chỉ và sắc mặt biến hóa.

- Vạn Pháp chúa tể?

Linh Tú Đại Đế sửng sốt, lúc này cũng nhìn rõ ràng tình huống trước mặt, chỉ thấy phía sau tấm bia đá không có đường vân và những thứ khác, chỉ có một người bị khóa sắt khóa lại và không nhúc nhích.

Người này đã lâm vào hôn mê, trên người không có thương thế, hô hấp đều đều, hắn chính là Vạn Pháp chúa tể mất tích lúc trước!

Hắn... Mất tích sau lưng mọi người, lúc này lại bị trói trên tế đàn.

Nhìn nhau, mọi người đồng thời cảm thấy khí lạnh bốc lên sau lưng mình.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Tại sao Vạn Pháp chúa tể xuất hiện tại đây? Nhiều người nơi đây đang tế tự cái gì?

- Chẳng lẽ dùng tính mạng Vạn Pháp chúa tể hiến tế sao?

- Mau cứu hắn.

Linh Tú Đại Đế nghĩ đến cái gì, biến sắc, vội vàng hô lên.

Có chút tế tự dùng giết người hiến tế, kẻ bị bắt lên tế đàn chính là

vật hiến tế, Vạn Pháp chúa tể bị người ta khóa ở đây, chẳng phải biến thành vật hiến tế?

------oOo------

Chương 2505: Người sau lưng là ai? (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không sai, mau ra tay!

Đoạn Diệc cũng hiểu ra, liền vội vàng gật đầu.

Tình cảnh trước mắt cổ quái khó hiểu, làm cho người ta không rõ đang xảy ra chuyện gì, tuy không biết cứu Vạn Pháp chúa tể sẽ phát sinh chuyện gì nhưng không thể thấy chết mà không cứu!

Linh Tú Đại Đế vung tay lên, trường kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, lúc này kêếm quang cắt qua khóa sắt trên người Vạn Pháp chúa tể.

Đinh đinh đinh đinh!

Khóa sắt rơi xuống Vạn Pháp chúa tể đứng thẳng cũng ngã xuống.

Tử Đồng Bất Hủy vội vàng tiếp được.

- Coi chừng!

Ôm lấy Vạn Pháp chúa tể, hai mắt Đoạn Diệc nhìn chung quanh, sợ lúc này đột nhiên phát sinh vấn đề, làm bọn họ kỳ quái là, sau khi cứu Vạn Pháp chúa tể, chặt đứt khóa sắt trên tấm bia đá nhưng không xảy ra chuyện gì, âm thanh tế tự vẫn vang lên, đám người vẫn quỳ như trước, cũng không có động tác dư thừa.

Dường như mất đi tế phẩm không quan hệ với bọn họ.

- Xuống dưới nói sau.

Không có xuất hiện biến cố gì, mọi người cũng không yên tâm, dù sao Vạn Pháp chúa tể xuất hiện ở đây quá kỳ quái, Đoạn Diệc đi đầu bay ra khỏi tế đàn.

Tử Đồng Bất Hủy, Linh Tú Đại Đế không dám dừng lại, cũng theo sát bay đi.

Vừa đáp xuống nơi lúc trước, bệ đá vẫn như ban đầu, không có biến hóa gì cả, mọi người lúc này mới thở ra một hơi, đồng loạt nhìn sang Vạn Pháp chúa tể.

- Vừa rồi ta đã kiểm tra một chút, không có thương thế gì, linh hồn bị chấn động, thời gian bất tỉnh ngắn, sau khi cứu hắn tỉnh lại liền hỏi xem là chuyện gì. Hắn đi theo sau lưng chúng ta lại đột nhiên mất tích và xuất hiện tại đây!

Tử Đồng Bất Hủy nói.

- Ân! Chủ nhân đi tìm hắn, hắn lại ở nơi này, quá kỳ quái.

Đoạn Diệc gật gật đầu, ngón tay cũng đi qua, một lát sau hắn lật tay cầm một viên đan dược.

- Đây là một viên Ngũ Long Khai Thiên Đan, lợi dụng ngũ hành luyện chế, có lẽ có thể giúp hắn tỉnh lại.

Nói xong mở miệng Vạn Pháp chúa tể ra và nhét đan dược vào trong.

Hiện tại Vạn Pháp chúa tể lâm vào hôn mê, thực lực bọn họ không đủ mạnh, chỉ có thể dựa vào đan dược làm hắn thanh tỉnh.

Đan dược vào miệng liền tan, thân thể cứng ngắc của Vạn Pháp chúa tể lúc này đứng lên, hắn chậm rãi mở mắt ra.

Ngũ Long Khai Thiên đan, người bình thường chỉ cần còn một hơi cũng có thể phục sinh, lúc này Vạn Pháp chúa tể chỉ hôn mê nên càng dễ dàng.

- Ta đang ở đâu?

Vạn Pháp chúa tể lắc lắc cái đầu đứng lên, liếc mắt nhìn chung quanh, vẻ mặt mê hoặc.

- Ngươi vừa hôn mê, Đoạn Diệc dùng Ngũ Long Khai Thiên đan khôi phục giúp ngươi!

Linh Tú Đại Đế giải thích.

- Hôn mê?

Vạn Pháp chúa tể sững sờ một lúc, lập tức nhớ tới cái gì, sắc mặt của hắn biến thành khó coi.

- Tại sao vừa rồi ngươi tụt lại phía sau? Tại sao bị trói trên tế đàn?

Không có nhìn biểu lộ hắn biến hóa, Đoạn Diệc hỏi.

Ánh mắt mọi người đều nhìn hắn.

Chuyện lúc trước quá kỳ quái, đến bây giờ vẫn làm bọn họ khó hiểu, mọi người cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì.

- Ta...

Sắc mặt Vạn Pháp chúa tể khó coi, hắn nhìn chung quanh, cũng không nói lời nào, chỉ hỏi:

- Nhiếp Vân chúa tể đâu rồi?

- Sau khi ngươi mất tích hắn vẫn đi tìm ngươi, đến bây giờ còn chưa quay về.

Tử Đồng Bất Hủy nói.

- Tìm ta? Quả là thế...

Trong mắt Vạn Pháp chúa tể mang theo hàn quang, sắc mặt tức giận.

- Xảy ra chuyện gì? Có phát hiện gì hay không?

Nhìn vẻ mặt của hắn, Linh Tú Đại Đế hỏi.

- Vừa rồi ta rời khỏi các ngươi là vì có người truyền âm cho ta, nói phát hiện cái gì, muốn ta chờ ở góc đường.

Vạn Pháp chúa tể do dự sau đó truyền âm với mọi người.

- Có người truyền âm?

Mọi người sửng sốt.

- Không sai, ta chờ một lát, quả nhiên hắn xuất hiện, nói dẫn ta tới một nơi, ai ngờ còn chưa đi xa đã đánh lén ta, còn muốn mang ta làm tế phẩm đổi lấy cơ hội hắn rời đi.

Trong mắt Vạn Pháp chúa tể mang theo tức giận.

- Truyền âm cho ngươi, mang ngươi rời đi... Chẳng lẽ ý của ngươi là... Người nọ là một người trong chúng ta?

Sắc mặt Linh Tú Đại Đế trầm xuống.

Vạn Pháp chúa tể nghe được truyền âm không nói với kẻ nào liền dừng lại, cũng tin tưởng đi cùng hắn, chẳng lẽ người này là một trong số bọn họ?

Nghĩ vậy, nội tâm mọi người lạnh lẽo, liền nghĩ tới một cái tên.

- Hắn là ai?

Tử Đồng Bất Hủy không nhịn được hỏi thêm.

- Là... Nhiếp Vân chúa tể!

Vạn Pháp chúa tể do dự sau đó cắn răng lên tiếng.

- Chủ nhân? Điều đó không có khả năng!

Tuy trong nội tâm đã sớm đoán được nhưng nói là Vạn Pháp chúa tể thì Đoạn Diệc không tin, hắn lắc đầu phủ nhận.

- Không có ai trong chúng ta là đối thủ của chủ nhân, nếu thật muốn ra tay thì ai ngăn được? Cần gì lén lút như thế?

- Ta cũng cho rằng như vậy, chủ nhân bây giờ có thực lực nửa bước chúa tể, chúng ta liên hợp với nhau còn không đánh lại, vụng trộm gọi ngươi đi và đánh bất tỉnh? Ngươi cảm thấy có khả năng sao?

Tử Đồng Bất Hủy cũng không tin.

- Các ngươi tin cũng tốt, không tin cũng được!

Vạn Pháp chúa tể cũng biết rõ bọn họ chắc chắn không tin hắn nói:

- Không nói chuyện này, các ngươi có phát hiện chuyện Tiêu Diêu Tiên và Phù Ám Triều hay không?

- Có ý gì?

- Rất đơn giản, Tiêu Diêu Tiên và Linh Tú Đại Đế đi cùng nhau, đột nhiên biến mất, sau khi trở về như biến thành người khác, Phù Ám Triều đi cùng chúng ta nhưng đột nhiên rời đi, sau khi trở về cũng như biến thành kẻ khác, chúng ta đi cùng nhau, tại sao không gặp? Chung quanh không có tranh đấu cũng không có dấu vết quái dị, các ngươi nghĩ... Có thể giống như ta hay không, là bị người ta truyền âm triệu hoán, lúc này mới rời đi?

Vạn Pháp chúa tể nói.

- Ân...

Mọi người sững sờ.

Dựa theo thực lực của Tiêu Diêu Tiên, Phù Ám Triều, nếu thật động thủ với bọn họ nhất định sẽ lưu lại dấu vết, hiện trường không có dấu vết gì cả, khả năng đúng như hắn nói, là bị người ta gọi đi... Trong đám người chỉ có người duy nhất gọi người ta đi mà không

ai dị nghị... Chỉ có Nhiếp Vân mà thôi!

- Ngươi suy đoán không thành lập, nếu như chủ nhân gọi Tiêu Diêu Tiên, Phù Ám Triều đi, vì sao đánh lén hai người này?

Tử Đồng Bất Hủy không tin.

- Đây chính là điểm ta muốn nói... Khẳng định có quan hệ với tế đàn?

Vạn Pháp chúa tể nói:

- Tế đàn này dùng lực lượng đặc thù ô nhiễm linh hồn kẻ khác, làm cho ác linh phụ thể, nếu như các ngươi không cứu ta sớm, ta khẳng định cũng sẽ giống như Phù Ám Triều, Tiêu Diêu Tiên, biến thành một người khác, cuối cùng... Chết ở trên tay hắn!

------oOo------

Chương 2506: Hai Nhiếp Vân

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta vẫn chưa tin, làm như vậy có mục đích gì?

Đoạn Diệc lắc đầu lần nữa.

Làm chuyện gì cũng phải có mục đích, tất cả mọi người đều nghe theo lời Nhiếp Vân, hắn làm chuyện này chỉ hi sinh đồng bạn, có chỗ tốt gì với hắn sao?

- Chúng ta liên tục gặp nhiều việc lạ như thế, có người suy tính ra quy luật của chúng ta, mỗi lần đều chém giết người sớm một phút... Hiểu quy luật của chúng ta như thế, trừ người quen thì còn có thể là ai?

Vạn Pháp chúa tể nói tiếp:

- Thời điểm chia nhau làm việc, hắn một người một phương hướng,

rốt cuộc đi nơi nào? Làm cái gì, chúng ta ai biết? Còn nữa, Đan Thần chúa tể biết không ít chuyện, hoàn toàn có thể ép hỏi ra, hắn làm như thế các ngươi không cảm thấy kỳ quái hay sao?

- Việc này...

Mọi người sửng sốt lần nữa.

- Ngươi có ý gì, cứ nói thẳng đi.

Tử Đồng Bất Hủy hỏi.

- Trước kia ta bị Nhiếp Vân chúa tể bắt đi, trước khi hôn mê nghe hắn lẩm bẩm như từng nói qua, hắn đã sớm từ lời Đan Thần chúa tể biết rõ bí mật của hư không giới, chỉ cần giết chúng ta thì thực lực của hắn bạo tăng và có thể rời khỏi nơi đây.

Vạn Pháp chúa tể vô cùng khẳng định, một ngọc bài xuất hiện trong lòng bàn tay.

- Đây là hình ảnh ta ghi chép, không tin các ngươi có thể nhìn xem!

- Hình ảnh?

Đoạn Diệc tiếp nhận ngọc bài, ngón tay điểm một cái và xuất hiện hình ảnh, Nhiếp Vân xuất hiện tại góc đường, mang theo Vạn Pháp chúa tể rời đi, vào nơi không người liền ra tay với hắn..

Hình ảnh vô cùng rõ ràng, cũng không phải giả tạo, tất cả mọi người là người hiểu chuyện cho nên phân biệt rõ ràng.

Xem hết nội dung hình ảnh, nội tâm mọi người trầm mặc.

Cục diện hiện tại ai đúng ai sai đều hồ đồ cả rồi.

- Chờ một chút, ta xem ngươi có phải là thật hay không, ta bây giờ hoài nghi ngươi là người khác giả thành, cố ý lừa gạt, châm ngòi quan hệ giữa chúng ta với chủ nhân.

Tử Đồng Bất Hủy tiến về phía trước một bước.

- Các ngươi có thể tùy ý kiểm tra!

Vạn Pháp chúa tể duỗi tay ra, cũng không tránh né.

Tử Đồng Bất Hủy điểm ngón tay qua, linh hồn dò xét một lát sau đó gật đầu.

Linh Tú Đại Đế và Đoạn Diệc cũng kiểm tra một lần, người trước mắt thật sự là Vạn Pháp chúa tể, không thể giả được.

Vạn Pháp chúa tể là thực, có hình ảnh ghi chép, nói chuyện khẳng định cũng là thật, chẳng lẽ tất cả những gì đang diễn ra đều là một mình Nhiếp Vân tự biên tự diễn?

Tuy không thể tin được nhưng sự thật bày ra trước mắt, hơn nữa nếu như muốn nói trong đám người ai có thực lực này khẳng định cũng chỉ có Nhiếp Vân mà thôi!

Nhưng... Vẫn câu nói kia, là vì cái gì?

Đoạn Diệc, Phù Ám Triều đều muốn hiến lế linh hồn cho hắn, Vạn Pháp chúa tể triệt để quy thuận, Tiêu Diêu Tiên vô cùng nghe lời hắn, loại tình huống này vất vả tính toán bọn họ không phải tự trảm cánh tay sao?

Muốn nói vì đi ra ngoài, đám người Đoạn Diệc căn bản không tin, bọn họ trải qua nhiều việc với Nhiếp Vân như thế, cũng biết rõ cách làm người của hắn, tuyệt đối không bỏ qua người mình.

- Chỉ sợ không có đơn giản như vậy, hư không giới phi thường cổ quái, chúng ta vừa tiến vào đã xuất hiện vấn đề, ta đoán có thể có người cố ý thiết kế, từ đó làm chúng ta hoài nghi lẫn nhau và tự loạn trận cước.

Đoạn Diệc nói.

- Ân, ta cảm thấy có phải quan hệ với hư không giới, Hư Không Tử hay không.

- Hoặc là Nhiếp Vân chúa tể biết rõ cái gì, cố ý làm như vậy, ta và các ngươi chỉ có thể cẩn thận, đừng chờ chết mà không biết là ai giết!

Thấy bọn họ còn có chút không tin, Vạn Pháp chúa tể nói.

- Thật có rất nhiều điểm đáng ngờ!

Linh Tú Đại Đế không thừa nhận, cũng không phủ nhận, suy tư một hồi, nói:

- Chờ một chút a, Nhiếp Vân chúa tể qua một hồi nhất định sẽ trở lại, thật sự không được cứ nói ra, mặc kệ tình huống như thế nào, chúng ta cần biết rõ...

- Nói ra? Khẳng định không được...

Vạn Pháp chúa tể vội vàng cắt lời mọi người, còn chưa nói xong, một giọng nói vang lên.

- Phát sinh chuyện gì? Vạn Pháp chúa tể, vừa rồi ngươi đi nơi nào? Ta tìm cả buổi vẫn không tìm được!

Chính là Nhiếp Vân đi tìm Vạn Pháp chúa tể.

Mọi người ở đây nghị luận với nhau thì hắn xuất hiện.

Hơn nữa nhìn phương vị là đi cũng không xa, có lẽ vừa rồi đang ở gần.

- Chủ nhân!

- Nhiếp Vân chúa tể!

Đoạn Diệc, Tử Đồng Bất Hủy ôm quyền.

- Ta đã tra ra một chuyện, đang muốn nói với các ngươi.

Gật đầu với mọi người, Nhiếp Vân đi thẳng vào vấn đề, nói thẳng.

- Tra ra chuyện? Chuyện gì?

- Ta phát hiện... Nơi này có người giả mạo ta!

- Rất có thể những chuyện lúc trước đều là người ta làm.

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống, tiện tay bố trí cấm chế cách âm.

- Có người giả mạo ngươi?

Đám người Đoạn Diệc nhìn nhau sau đó sững sốt.

Vạn Pháp chúa tể vừa nói có cổ quái, có thể là người này gây nên, hắn nói có người giả mạo hắn, chẳng lẽ thực phát hiện cái gì hay cố ý nói như vậy?

Hai cách nói, tin ai bây giờ?

- Không sai, các ngươi không cần hoài nghi, vừa rồi Vạn Pháp chúa tể tuy truyền âm nhưng ta nghe cả!

- Thời điểm Vạn Pháp chúa tể rời đi ta đang đi cùng các ngươi, là Tử Đồng Bất Hủy nói hắn không thấy, ta mới biết được, rất rõ ràng không phải ta truyền âm cho hắn, đã nói lên có giống ta như đúc, cố ý lẫn lộn các ngươi, từ đó làm chúng ta xuất hiện mâu thuẫn!

Nhiếp Vân nói.

- Việc này...

Mọi người đồng ý.

Trước kia Vạn Pháp chúa tể nói làm mọi người sinh ra hoài nghi, nghe nói như vậy đúng là có khả năng, vạn nhất có người giống như đúc, cố ý nghe nhìn lẫn lộn, rất dễ dàng mắc lừa.

Phát sinh mâu thuẫn với hắn chỉ là chuyện không đáng, mấu chốt là không muốn mọi người đoàn kết, nghi thần nghi quỷ, cuối cùng chỉ sợ thật bị vây ở đây không thể ra ngoài.

- Nhiếp Vân chúa tể, không phải ta không tin ngươi, ngươi có thể mở rộng thân thể, chúng ta dò xét là có thể biết rõ.

Vạn Pháp chúa tể không tin lời hắn, lập tức lên tiếng.

- Đương nhiên có thể!

Nhiếp Vân gật gật đầu, hắn đưa tay qua.

- Ta nhìn xem!

Vạn Pháp chúa tể vươn tay ra, sau đó gật đầu.

- Hắn là thật!

Đám người Đoạn Diệc nghi hoặc vươn tay ra, lúc này thở ra một hơi.

Nếu như đối phương thật ngụy trang, tuyệt đối không tránh khỏi linh hồn dò xét, đây là định lý.

- Ta chính là thật, không cần nhiều lời, từ giờ trở đi, nếu có người một truyền âm cho các ngươi lần nữa, nhất định không quan tâm, không thể hành động một mình.

Bàn giao một câu, Nhiếp Vân đang muốn nói chuyện thì không khí lắc lư, một bóng người xuất hiện trước mặt mọi người, ánh mắt mang theo hàn ý nhìn chằm chằm vào hắn.

------oOo------

Chương 2507: Nhiếp Vân thật giả (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi là ai?

- Hai chủ nhân?

Xuất hiện ở trước mặt mọi người cũng là Nhiếp Vân, hai người này giống nhau như đúc.

- Rốt cục hiện thân sao? Ta còn tưởng rằng ngươi chỉ biết nấp sau lưng làm việc mờ ám.

Nhiếp Vân đầu tiên nhìn chằm chằm vào đám người.

- Nói đi, rốt cuộc ngươi là ai, vì sao phải ngụy trang thành bộ dạng của ta gây sóng gió.

- Những lời này ta nên hỏi ngươi mới đúng!

- Ngươi là người nào? Bắt chước bộ dạng của ta lừa gạt bọn họ, lá gan thật to.

- Nếu như ngươi vẫn ẩn nấp, khả năng không có biện pháp bắt ngươi, nếu ngươi đã đi ra thì lưu lại đi.

Nhiếp Vân thứ hai hừ lạnh một tiếng, lực lượng toàn thân sôi trào như bắn thẳng ra ngoài.

- Ha ha, vừa ăn cướp vừa la làng, ngươi đúng là dám nói.

Nhiếp Vân đầu tiên cười lạnh.

- Đã... Đã xảy ra chuyện gì?

- Tại sao có hai chủ nhân?

- Khẳng định có một người giả, người vừa xuất hiện đã dò xét qua, người sau chắc chắn là giả!

Đám ngườ Đoạn Diệc lúc này bắt đầu sững sờ, lập tức sinh ra ý cảnh giác.

- Gia hỏa này giả mạo ta, chỉ cần chém giết hắn là chúng ta có thể giải quyết phiền toái.

Nghe được mọi người nghị luận, Nhiếp Vân đầu tiên thở ra một

hơi.

- Tốt!

Đám người Đoạn Diệc gật gật đầu và chậm rãi vây quanh Nhiếp Vân thứ hai, ánh mắt nhìn chằm chằm.

Trước kia bọn họ đã dò xét Nhiếp Vân đầu tiên, tuyệt đối là thật, kẻ sau vừa xuất hiện chỉ sợ biến thành “Giả mạo ngụy trang “, nếu như bọn họ không sớm phòng bị, gặp được chuyện này sẽ luống cuống, có khả năng bị lừa gạt.

- Đoạn Diệc, Tử Đồng Bất Hủy, Vạn Pháp chúa tể, Linh Tú Đại Đế, các ngươi muốn làm gì? Chẳng lẽ ta là thật là giả các ngươi không phân biệt được?

Nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, Nhiếp Vân thứ hai hét lớn, cho dù cử chỉ, động tác, biểu lộ hay linh hồn chấn động đều giống Nhiếp Vân như đúc, từ đó làm người ta không phân biệt rõ ràng.

- Ngươi nói mình là thật, có chứng cớ gì? Không cho chúng ta dò xét, ngươi cảm giác chúng ta sẽ tin hay sao?

Tử Đồng Bất Hủy quát.

- Dò xét?

Nhiếp Vân thứ hai do dự sauđoó chỉ vào Nhiếp Vân đầu tiên.

- Cho các ngươi dò xét không có gì, ta sợ người này thừa cơ đánh lén, ta thật bị hắn đả thương, chúng ta khẳng định sẽ phải chết ở nơi này.

- Không dám cho dò xét cứ việc nói thẳng, giả chính là giả, cho dù thế nào cũng không phải thật.

- Các ngươi ngàn vạn không nên bị hắn đầu độc, chúng ta liên thủ bắt hắn lại, ta không tin không làm hắn lộ ra nguyên hình!

Nhiếp Vân đầu tiên thấy đối phương không dám cho đám người

Đoạn Diệc dò xét, hắn cười một tiếng, lúc này một thanh kiếm xuất hiện trên tay.

- Được rồi, mọi người cùng nhau liên thủ!

Vạn Pháp chúa tể thét dài.

- Vạn Pháp chúa tể, ngươi làm cái gì? Trước kia ta cứu ngươi ra khỏi tay Mặc Tậtt, chẳng lẽ ngươi tin gia hỏa ngụy trang này hay sao?

Nhiếp Vân thứ hai cau mày.

- Ách?

Nghe được cứu hắn ra khỏi tay Mặc Tật, tất cả mọi người sững sờ.

Mặc Tật là chuyện trước khi đi vào hư không giới, người nơi đây không ai nói qua, nếu như Nhiếp Vân thứ hai là giả, có lẽ không biết người này.

- Như thế nào, có thể nói ra Mặc Tật thì các ngươi tin tưởng? Linh Tú Đại Đế, trước kia tại thành Trọng Đồng trao đổi với Đan Thần chúa tể thì ngươi còn ngăn lại ta, yêu cầu ta một sự kiện, chắc hẳn là muốn ta hỗ trợ cứu Vạn Pháp chúa tể a!

Nhiếp Vân đầu tiên thấy mọi người nghi hoặc liền nói.

- Linh Tú Đại Đế, còn có chuyện này?

Linh Tú Đại Đế tìm Nhiếp Vân là chuyện chưa từng nói cho kẻ thứ hai biết, đám người Đoạn Diệc đang ở trong nạp vật thế giới, cũng không biết rõ tình hình, cho nên thật hay giả chỉ có người trong cuộc biết, Nhiếp Vân đầu tiên nói ra lời này, những người khác lập tức đưa mắt nhìn Linh Tú Đại Đế.

- Là thật!

Linh Tú Đại Đế gật gật đầu, ánh mắt nhìn Nhiếp Vân thứ hai mang theo sát ý.

Nếu đối phương có thể nói ra chuyện che giấu như thế, nói rõ là thực, kẻ tới sau chính là giả.

- Lúc ấy ngươi gọi ta lại, câu đầu tiên là ‘ Nhiếp Vân chúa tể thứ lỗi, ta thật có chuyện muốn nhờ... ’, ngươi chưa nói xong đã bị ta cắt lời, ta nói nguyên lời là ‘ không có ý tứ, ta còn có việc, tạm thời không muốn chạm phải phiền toái khác, cáo từ!’, không biết Linh Tú Đại Đế còn nhớ đoạn đối thoại này hay không?

Nhiếp Vân thứ hai nói.

- Tự... Tự nhiên có thể nhớ tới, ngươi nói không sai một câu.

Linh Tú Đại Đế sửng sốt.

Hai người này há miệng nói ra chuyện khi mới quen biết nhau, ngay cả đối thoại cũng không sai một câu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ lại... Hai người là thật?

Điều đó không có khả năng ah!

Làm sao có hai người là thật?

Nếu như không phải như vậy, tình huống hiện tại giải thích như thế nào?

Ngụy trang thành một người, tối đa bộ dáng, ngữ khí, linh hồn chấn động, cử chỉ nhưng không phỉa là kinh nghiệm, cũng không thể biết rõ trí nhớ mười phần.

- Rất tốt, không nghĩ tới vì ngụy trang ta ngươi điều tra chuyện này rõ ràng như thế, lợi hại.

Nhiếp Vân đầu tiên thấy đối phương nói không sai chút nào, đôi mắt nheo lại và tỏa sáng.

- Điều tra? Ta không biết tại sao ngươi biết những chuyện này

nhưng có một số việc khẳng định không phải điều tra là biết rõ!

Nhiếp Vân thứ hai quay đầu nhìn về phía Đoạn Diệc:

- Ngươi quen biết ta lần đầu tiên là ở thành Tam Giới, lúc ấy ngươi muốn mua sắm Hỗn Độn Vương Thạch của a, chuyện này ngươi sẽ không quên mất chứ?

- Vạn Pháp chúa tể cũng không cần nói, ta cứu ngươi ra khỏi tay Mặc Tật, về phần Tử Đồng Bất Hủy, ngươi và đám người Phù Ám Triều cùng đi Âm Hồn Cốc, lúc ấy còn có Bạch Đầu tôn giả, tỷ muội Quỷ Mị Yêu Cơ!

- Những này có lẽ không sai ah.

- Việc này...

Ba người Đoạn Diệc, Tử Đồng Bất Hủy, Vạn Pháp chúa tể nháy mắt, nội tâm gần như sụp đổ

Hắn nói đúng, nhưng mà... Nhiếp Vân đầu tiên đã cho bọn họ kiểm tra, không có vấn đề, hiện tại tình huống thế nào?

Hai Nhiếp Vân có bộ dáng hành vi cử chỉ giống nhau cũng bỏ đi, mấu chốt là trí nhớ cũng như nhau, có lầm hay không?

- Trí nhớ thông qua một ít bí pháp có lẽ có thể biết rõ, nhưng thủ đoạn và thực lực không thể sai được.

- Nhiếp Vân ta sáng tạo độc đáo Liên Nguyệt kiếm pháp, mặc dù không nói long trời lở đất, thiên hạ vô địch nhưng có thể nói độc nhất vô nhị, ít nhất hiện tại không có người nào luyện thành, chắc các ngươi biết việc này.

Nhiếp Vân đầu tiên quát lạnh, trường kiếm trong tay chấn động, kiếm quang như mưa, một bộ kiếm pháp huyền ảo bị hắn thi triển ra ngoài.

------oOo------

Chương 2508: Nhiếp Vân thật giả (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiếm pháp cũng không tiến hành công kích mọi người, chỉ biểu hiện lực lượng, Nhất Kiếm Phá Trần, Nhất Kiếm Hoàn Vũ, Nhất Kiếm Tru Thiên, Nhất Kiếm Hủy Diệt, Nhất Kiếm Hỗn Độn, Nhất Kiếm Sáng Tạo, Nhất Kiếm Thốn Đoạn, Nhất Kiếm Lăng Vân... Từng chiêu kiếm pháp tinh diệu liên tiếp tiêu sái làm người ta như si mê.

- Kiếm pháp thật lợi hại.

- Ta từng nhìn thấy chủ nhân thi triển chiêu kiếm pháp này, không có bất kỳ sai lầm...

...

Nhìn thấy Nhiếp Vân thi triển kiếm pháp, đám người Đoạn Diệc vốn sững sờ, ánh mắt tỏa sáng, có những chiêu kiếm pháp chưa từng thấy qua nhưng cũng nhìn thấy một phần, tuyệt đối độc nhất vô nhị, những người khác không thể bắt chước.

Có thể tiện tay thi triển, hơn nữa lô hỏa thuần thanh như thế nói rõ một sự kiện... Nhiếp Vân đầu tiên là thật.

Đám người Đoạn Diệc cảm thấy Nhiếp Vân đầu tiên có thể là thật nhưng lại không mù quáng xác nhận, lúc này quay đầu nhìn sang Nhiếp Vân thứ hai.

Trong nháy mắt xuất hiện hai Nhiếp Vân, đối lập nhiều điểm với nhau, cho dù bọn họ cũng không dám dễ dàng xác nhận.

- Rốt cuộc ngươi là ai? Vì sao có thể thi triển Liên Nguyệt kiếm pháp?

Ánh mắt Nhiếp Vân thứ hai lạnh như băng, hắn xiết chặc nắm đấm.

- Liên Nguyệt kiếm hội tụ trìu mến và yêu thương của ta với người

yêu hình thành kiếm pháp, ngươi rốt cuộc là ai? Từ nơi nào học được kiếm pháp này?

Liên Nguyệt kiếm, Nhiếp Vân yêu thương Đạm Thai Lăng Nguyệt cho nên sáng tạo thành, bắt đầu từ thức đầu tiên, cho dù mỗi một chiêu đều sát khí quả quyết nhưng ẩn chứa ý niệm yêu thương thê tử, bộ kiếm pháp kia tuy nói độc nhất vô nhị nhưng người khác muốn học vẫn có thể học được, sở dĩ không truyền ra ngoài là vì ký thác tình cảm giữa hai người, người khác học chính là khinh nhờn Đạm Thai Lăng Nguyệt.

- Bộ kiếm pháp này ta nhớ mong Đạm Thai Lăng Nguyệt sáng tạo ra, là độc nhất vô nhị, tại sao lại học?

Nhiếp Vân đầu tiên khinh miệt nhìn qua, hắn cười nhạo.

- Tuy ta không biết ngươi học trộm kiếm pháp ở đâu, vì sao ngụy trang làm đám người Đoạn Diệc không nhận ra... Hiện tại chính thức muốn giải quyết chuyện này chỉ dựa vào thực lực và thủ đoạn!

Nhiếp Vân thứ hai lại không nói nhiều, hít sâu một hơi, hắn gào thét một tiếng thật lớn, hắn chậm rãi rút thanh trường kiếm ra ngoài.

- Muốn chiến đấu với ta? Nói cho ngươi biết, Nhiếp Vân ta chưa từng thua trong đồng cấp.

Nhiếp Vân đầu tiên cười lạnh, năm ngón tay mang theo trường kiếm chấn động, kiếm khí tung hoành, lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ, mang theo khí tức tự tin ngạo nghễ, lúc này mọi người thất thần.

- Nói nhảm vô dụng, thực lực gặp chân chương a!

Nhiếp Vân thứ hai không để ý tới khí tức đối phương, kiếm của hắn như long ngâm bao phủ bốn phía, còn chưa xuất chiêu đã có kiếm ý kinh thiên.

- Bọn... Bọn họ có phải thật hay không?

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Chúng ta nên giúp ai?

Đám người Đoạn Diệc nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt tái nhợt sắp sụp đổ.

Hai Nhiếp Vân hoàn toàn giống nhau, ý niệm, tư tưởng, thậm chí cử động đều giống nhau, chẳng khác gì tấm gương phản chiếu, không có chút chênh lệch, bọn họ làm sao cho phải?

Bọn họ nên giúp ai, ai đáng chết?

Ai là thực, ai là giả?

- Loại tình huống này chỉ có thể dựa vào Nhiếp Vân mà thôi, hắn thành công chém giết kẻ giả mạo, nhất định có chỗ lĩnh ngộ, mang chúng ta thuận lợi ra khỏi hư không giới, hắn bị giả mạo giết... Chỉ sợ chúng ta bị vây ở đây vĩnh viễn, không tiếp tục đi ra ngoài!

Linh Tú Đại Đế do dự sau đó lên tiếng.

- Tại sao xuất hiện tình huống này? Cho dù ngụy trang cũng không thể ngụy trang tuyệt chiêu của kẻ khác... Chuyện của Nhiếp Vân là gì?

Tử Đồng Bất Hủy đến bây giờ vẫn không rõ.

- Linh Tú Đại Đế nói đúng, mặc kệ hiện tại không phải thật, không phải giả, ta tin tưởng chủ nhân nhất định có thể vượt qua kiếp nạn lần này, sẽ thành công.

Đoạn Diệc nói lời khẳng định.

- Chủ nhân nhất định sẽ thành công...

Tử Đồng Bất Hủy mang theo tự tin mù quáng, qua một hồi vẫn lắc đầu nhìn sang.

- Chúng ta làm sao bây giờ?

- Không có bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể như vậy..., chờ bọn họ quyết ra thắng bại, chúng ta nhúng tay chỉ làm chuyện này hỏng bét, còn không có nửa điểm kết quả gì.

- Một khi kết quả xuất hiện, chân tướng rõ ràng, chúng ta có thể động thủ!

Linh Tú Đại Đế nói.

- Chờ? Chẳng lẽ chỉ có thể trợn mắt thấy? Này...

Nội tâm Tử Đồng Bất Hủy tràn ngập không cam lòng.

Chủ nhân đánh sống đánh chết, bọn họ chỉ trơ mắt nhìn, thật sự không được.

- Linh Tú Đại Đế nói không sai, chúng ta chỉ có thể làm vậy, không có biện pháp khác.

- Bởi vì đến bây giờ chúng ta còn không thể xác định ai là Nhiếp Vân chúa tể, tùy tiện tiến lên, vận nhất giúp giả đánh thật, chẳng phải không xong? Đương nhiên, trọng yếu nhất là...

Vạn Pháp chúa tể cũng góp lời.

- Chuyện này đã khiêu chiến quyền uy của Nhiếp Vân chúa tể, hắn khẳng định cũng không hi vọng chúng ta nhúng tay, hắn muốn tự mình giải quyết, đây là... Điểm mấu chốt và là tôn nghiêm của cường giả.

- Chờ xem, ta tin tưởng Nhiếp Vân nhất định có thể xử lý tất cả.

Trên dung nhan tuyệt mỹ của Linh Tú Đại Đế còn mang theo thần sắc chắc chắn.

Nhiếp Vân trong mắt nàng dường như biến thành Tu La Vương rong ruổi thiên hạ, kiên nghị quả cảm, dũng mãnh quả quyết, đối mặt khó khăn vĩnh viễn không chịu thua!

Có lẽ... Chỉ có loại người tài giỏi như vậy mới có thể càng đi càng

xa trong thời đại hàng ngũ cường giả như rừng!

Mấy người nói chuyện với nhau, Nhiếp Vân hành động.

Nhiếp Vân thứ hai cầm trường kiếm thi triển kiếm pháp, trên người mang theo sát khí đậm đặc, một kiếm này cũng là Liên Nguyệt kiếm, hơn nữa còn là Nhất Kiếm Lăng Vân cường đại nhất!

Chỉ trong nháy mắt trường kiếm như khổng tước xòe đuôi, vô số kiếm quang huy hoàng kết nối với nhau và hình thành kiếm quang chói mắt.

Đám mây hàng lâm giống như ráng mây đỏ trời chiều, sát cơ tụ tập trong đó.

Một kiếm này đã đạt tới đỉnh phong của Nhất Kiếm Lăng Vân, trong tay hắn phát huy đến mức tận cùng, cho dù kẻ nào nhìn thấy kiếm pháp như vậy chỉ sợ cũng ngạc nhiên không nói thành lời.

Kiếm quang rực rỡ tươi đẹp dung hợp với nhau, nếu như không phải hắn sáng chế, chỉ dựa vào học tập căn bản không cách nào học thành!

- Học trộm kiếm pháp của ta, còn luyện thành như thế, ta thật sự xem thường ngươi.

- Ta sẽ cho ngươi biết, học trộm kiếm pháp vĩnh viễn không bằng bản gốc.

Thét dài một tiếng, Nhiếp Vân đầu tiên cũng ra tay.

Trường kiếm vung vẩy, một kiếm phá không, cũng là Nhất Kiếm Lăng Vân!

Chiêu số giống nhau như đúc.

Chiêu này trong tay hắn giống như đúc Nhiếp Vân thứ hai, cũng hình thành kiếm vân đỏ rực, hai đám mây va chạm với nhau, kiếm khí bay tứ tán, mặt đất và phòng ốc chung quanh nổ tung, từng khe rãnh xuất hiện trước mặt.

------oOo------

Chương 2509: Nhiếp Vân thật giả (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nửa bước chúa tể? Hai người bọn họ thi triển thực lực nửa bước chúa tể?

- Chủ nhân không biết dùng thủ đoạn gì có thể thi triển thực lực nửa bước chúa tể, chẳng lẽ áp bách nơi này vô dụng với bọn họ.

- Không riêng thực lực giống nhau, uy lực kiếm pháp của hai người giống như đúc, cho dù thực lực, thân thể hay lĩnh ngộ kiếm thuật cũng đều không sai chút nào... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

...

Kết quả này làm đám người Đoạn Diệc nhìn nhau, cảm giác nhận thức của mình sụp đổ.

Tràng cảnh thật sự đáng sợ.

Hiện tại bọn họ căn bản không hiểu nổi.

Thiên phú ngụy trang mạnh hơn nữa cũng không có khả năng triệt để biến thành kẻ khác!

- Chẳng lẽ hư không giới là.. Thế giới mặt kính?

Vạn Pháp chúa tể nhớ tới cái gì, trong mắt mang theo sợ hãi.

- Thế giới mặt kính? Có ý gì?

Đám người Tử Đồng Bất Hủy, Đoạn Diệc lúc này nhìn sang.

Bọn họ chưa từng nghe qua thế giới mặt kính.

- Ta chỉ ngẫu nhiên được được trong quyển sách cổ, nghe nói trong

hỗn độn hải dương có một thế giới mặt kính, người rơi vào trong đó sẽ xuất hiện mặt kính phân thân, phân thân giống như đúc bản tôn, từ thực lực cho tới linh hồn.

- Người càng lợi hại càng không thể dò xét.

Vạn Pháp chúa tể nói.

- Mặt kính phân thân? Còn có loại địa phương này?

- Ngươi không nói đùa chứ?

- Tại sao có thể có nơi như thế?

- Nơi này không phù hợp pháp tắc hỗn độn hải dương ah, tùy tiện xuất hiện một phân thân cũng cần năng lượng to lớn, nếu như là cường giả phong vương đi vào nơi này, cũng có thể xuất hiện một phần thân sao? Nếu thật như vậy, cả hỗn độn hải dương có bởi vậy sụp đổ hay không?

Mọi người vốn khiếp sợ, lúc này nghi hoặc và không dám tin.

Hỗn độn hải dương, tất cả năng lượng đều phải tuân theo quy luật, không có khả năng trống rỗng xuất hiện, cũng không có khả năng hư không tiêu thất!

Kẻ yếu xuất hiện mặt kính phân thân cũng bỏ đi, cường giả thì sao? Cả hỗn độn hải dương chỉ có bốn vị cường giả phong vương, một khi nhiều ra một người, cả hải dương có thể bởi vì không chịu nổi mà bị hủy diệt hay không?

Nếu thật là như thế, đừng nói hư không giới chỉ là tiểu thế giới bình thường, không đạt được trình độ chí tôn vực, cho dù đạt tới, khẳng định cũng sẽ không chịu nổi áp lực và nổ tung.

- Ta cũng không biết, ta chỉ nhìn thấy lúc vô tình, cũng không để bụng, nhưng nếu như nơi này không phải thế giới mặt kính, tại sao lại có hai Nhiếp Vân chúa tể thực lực giống nhau như thế?

Thấy mọi người không tin, Vạn Pháp chúa tể không giải thích thêm

lời nào, vấn đề này lại dời lên người của Nhiếp Vân.

- Việc này...

Tất cả mọi người sững sờ.

Đúng thế, nếu như nơi này không phải thế giới mặt kính, tại sao lại có hai Nhiếp Vân giống nhau như đúc? Ngay cả bọn họ cũng không phân rõ ràng.

- Thật sự là thế giới mặt kính... Chẳng phải cũng có phân thân của chúng ta sao?

Đột nhiên Tử Đồng Bất Hủy ngắt lời.

- Cái gì?

Sắc mặt mọi người biến đổi, đột nhiên đồng tử co rút.

Đúng vậy!

Nếu nơi này thật sự là thế giới mặt kính, có hai Nhiếp Vân, tự nhiên cũng sẽ có hai bọn họ!

Đây là suy luận bình thường, thậm chí có thể nói không cần động não nhiều.

Thời điểm vừa bắt đầu, bọn họ cũng không nghĩ tới, lúc này Tử Đồng Bất Hủy đưa ra nghi vấn làm bọn họ kinh hãi.

Hô!

Mọi người phân biệt nhìn nhau, cả đám lộ ra thần thái cảnh giới, chỉ trong nháy mắt thần thái biến hóa.

Thế giớ mặt kính có thể xuất hiện Nhiếp Vân, khẳng định cũng có thể xuất hiện bọn họ... Ai biết người trước mặt là thật hay giả?

Vạn nhất... Là giả thì làm sao bây giờ?

Mọi người đều đổ mồ hôi lạnh.

- Mọi người không nên vội khẩn trương, mấy người chúng ta cùng nhau đi tới, đáng giá tín nhiệm.

- Nếu quả thật có mặt kính chỉ sợ đã xuất hiện và đánh lén chúng ta.

Thấy mọi người cảnh giác như thế, đánh mất tín nhiệm, Linh Tú Đại Đế hét lớn một tiếng.

- Không sai, vừa rồi lực chú ý của chúng ta tập trung vào Nhiếp Vân thật hay giả, nếu mặt kính phân thân đánh lén, nhất định sẽ chết tổn thương một đám, không có người động thủ, đã nói lên tất cả mọi người đáng giá tín nhiệm!

Vạn Pháp chúa tể cũng nói.

Nghe nói như thế, đám người Đoạn Diệc, Tử Đồng Bất Hủy do dự sau đó gật đầu.

Đúng thế, nếu như trong bọn họ thực hỗn tạp mặt kính phân thân, khẳng định đã sớm động thủ, không có khả năng không lộ diện.

- Thế giới mặt kính, mặt kính phân thân... Các ngươi nói... Trước kia chết Tiêu Diêu Tiên, Phù Ám Triều có phải phân thân hay không?

Lúc xác định mọi người không có vấn đề gì, đột nhiên Đoạn Diệc nhớ tới cái gì và lên tiếng.

- Việc này...

Mọi người lại sửng sốt.

Trước kia Phù Ám Triều, Tiêu Diêu Tiên biểu hiện quá mức quỷ dị, bọn họ đều cho rằng là ác linh phụ thể, có thể loại tình huống này hay không, hai người này trên thực tế là mặt kính phân thân?

- Rất có thể!

Mặt kính phân thân của Nhiếp Vân chúa tể lặng lẽ truyền âm cho bọn họ, bảo bọn họ rời đi, bọn họ chắc chắn sẽ không hoài nghi, sau đó lừa gạt tới nơi không người đánh chết hoặc bắt lại... Lại dùng phân thân thay vào và thừa cơ đánh lén.

Có Đoạn Diệc mở đầu, mọi người lập tức hiểu ra, lúc này manh mối xoay quanh trong đầu, mọi người nhanh chóng nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó.

Chẳng lẽ tràng cảnh quỷ dị lúc trước, trên thực tế đều là mặt kính phân thân của Nhiếp Vân tạo nên?

- Bởi vì bọn chúng là mặt kính phân thân nên có được năng lực tư duy như chúng ta, sớm dự đoán được chúng ta đi tới nơi nào, cũng sớm đánh chết không khó khăn gì.

Đoạn Diệc nói tiếp.

Tư duy của mọi người nối liền với nhau, đều tuân theo quy luật nhất định, người khác không hiểu nổi nhưng đối với bản thân mà nói không phải chuyện khó khăn gì.

Mặt kính phân thân có tư duy tương thông với bản tôn, đã sớm có dự đoán lúc nào hành động, lúc nào dừng lại là chuyện vô cùng đơn giản, sau đó sớm đánh chết người sớm hơn một phút cũng không phải hiện tượng thần bí.

- Thì ra là thế!

- Làm hại ta sợ thời gian dài như thế, nói trắng ra kỳ thật không đáng một đồng!

Tử Đồng Bất Hủy khẽ nói.

Mọi người cũng đồng thời gật đầu.

Giải thích như thế có thể giải thích hoàn mỹ rất nhiều chuyện lúc trước, cũng không có gì đáng ngờ.

- Xem ra Đan Thần chúa tể nói đánh chết chính mình cũng là nói đánh chết mặt kính phân thân.

Linh Tú Đại Đế nhớ tới mới vừa gia nhập hư không giới lúc, đan Thần Chủ làm thịt theo như lời lời nói, lần nữa nói ra.

- Không sai, nhất định là như vậy, chỉ có nói như thế mới giải thích được tất cả hêện tượng.

Đoạn Diệc nói.

------oOo------

Chương 2510: Mặt kính phân thân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ có thế giới mặt kính mới có thể giải thích tất cả vấn đề, mới có thể nói rõ vì sao Đan Thần chúa tể nói như vậy, vì sao Phù Ám Triều, Tiêu Diêu Tiên đột nhiên biến thành sát thủ, tại sao lại có hai Nhiếp Vân đánh nhau khó phân thắng bại.

- Kỳ thật... Ta còn có nghi hoặc, nếu như là thế giới mặt kính, có thể sinh ra phân thân, phân thân có suy nghĩ hoàn toàn giống như chúng ta, vì sao phải lừa gạt chúng ta?

Linh Tú Đại Đế nghĩ đến cái gì đó liền lên tiếng.

- Việc này...

Mọi người im lặng lần nữa.

Đúng thế, nếu thật là thế giới mặt kính có thể phục chế phân thân giống như đúc, tư duy cũng giống nhau, chắc chắn sẽ có suy nghĩ như nhau, vì sao lại giết bản tôn?

- Ngươi vừa nói như vậy, ta cũng có chút kỳ quái, nếu mặt kính phân thân bản tôn bị giết, hắn khẳng định sẽ không tồn tại, tại sao phải tự sát?

Đoạn Diệc cũng nghĩ đến vấn đề này.

Tấm gương chỉ phản xạ vật thể, cũng không trống rỗng xuất hiện, bản tôn tử vong, cái gọi là mặt kính phân thân làm sao có thể còn sống tiếp?

Phân thân làm như vậy... Chẳng lẽ chỉ vì tự sát?

Điều đó không có khả năng a!

- Xem ra thế giới mặt kính không đúng, hoặc là... Có chuyện gì đó mà chúng ta không biết.

Suy nghĩ một hồi, mọi người còn không hiểu, Vạn Pháp chúa tể lắc đầu.

Hiện tại xem ra nơi này cũng không phải thế giới mặt kính đơn giản như thế.

- Chủ nhân đã đoán ra cái gì đó, bằng không sau khi đám người Phù Ám Triều, Tiêu Diêu Tiên tự bạo lại không có khả năng không bị thương.

Tử Đồng Bất Hủy nói.

- Không sai, hẳn Nhiếp Vân chúa tể đã phát hiện cái gì đó, được rồi, chúng ta không nên nghi kỵ lung tung, không bằng chờ hắn đánh thắng phân thân và giải thích với chúng ta, ta tin tưởng hắn nhất định có thể thành công.

Linh Tú Đại Đế nói.

- Chờ chủ nhân giải thích với chúng ta thôi, hiện tại ta hi vọng nói với mọi người một chuyện.

Đoạn Diệc ngừng một chút, đột nhiên vung tay bố trí cấm chế, cũng truyền âm với mọi người.

- Nếu đã xuất hiện phân thân của chủ nhân, phân thân Phù Ám

Triều và Tiêu Diêu Tiên, cho dù nơi này không phải thế giới mặt kính cũng không khác bao nhiêu, khẳng định cũng sẽ có người giống như đúc chúng ta xuất hiện.

- Đề phòng tới lúc đó nhận sai người, ta hi vọng nói tiếng lóng.

- Có thể làm cho chúng ta nhận ra nhau.

- Tiếng lóng? Không sai!

- Đối phương là phân thân, có thể biết được chuyện và trí nhớ trước kia, không có khả năng biết rõ chuyện bây giờ!

- Nói đi, tiếng lóng gì?

Ánh mắt đám người Tử Đồng Bất Hủy sáng ngời.

Mặt kính phân thân đã hình thành từ khi tiến vào thế giới mặt kính, biết rõ trí nhớ lúc trước và ẩn nấp trong bóng tối, có thể quan sát hành động của bọn họ và biết rõ chuyện xảy ra, nhưng với việc lặng lẽ truyền âm như thế này, không biết bố trí tiếng lóng.

Chỉ cần nhớ kỹ tiếng lóng, có thể nói ra tiếng lóng, tất nhiên là thực, trải qua như thế có thể miễn đi không ít nguy hiểm.

- Mặt kính phân thân đã có thể suy tính ra chúng ta lúc nào tiến vào thôn, chỉ sợ cũng có thể suy tính ra chúng ta có khả năng nghĩ ra tiếng lóng.

Đoạn Diệc nói tiếp:

- Không bằng như vậy, tiếng lóng không phải chúng ta nghĩ ra, sẽ do chủ nhân định ra!

- Ngươi nói Nhiếp Vân chúa tể? Hắn đang chiến đấu thì làm sao định ra tiếng lóng? Lại nói ngươi nói ai là thật? Vạn nhất giả mạo biết rõ, tiếng lóng còn ý nghĩa gì chứ?

Linh Tú Đại Đế im lặng.

Lại bảo Nhiếp Vân chế định tiếng lóng cũng không có vấn đề, chỉ là... Hiện tại bọn họ không biết ai là Nhiếp Vân thật hay giả thì làm sao bây giờ?

- Ha ha, ta nói do chủ nhân định, cũng chưa nói muốn hỏi hắn, ta suy nghĩ, từ giờ trở đi chỉ ba giây qua đi, chủ nhân dùng chiêu số gì, dùng cái gì làm tiếng lóng thì mọi người nhớ kỹ, không nên nói ra.

Đoạn Diệc nói ra ý nghĩ của mình.

- Tốt!

Ánh mắt mọi người sáng lên và gật đầu.

Đám người Đoạn Diệc suy đoán, cho dù Nhiếp Vân đầu tiên hay Nhiếp Vân thứ hai đều không biết rõ tình hình, lúc này bọn họ đang chiến đấu tới giai đoạn gay cấn!

Đúng như bọn họ đoán, chiêu số của hai người hoàn toàn giống nhau, cho dù Liên Nguyệt kiếm pháp hay các chiêu số khác đều không có chút khác biệt, tốc độ tấn công nhanh tới mức bọn họ không nhìn kịp.

Hơn nữa lực lượng trong cơ thể của bọn họ giống như không có tận cùng, dư âm chiến đấu ảnh hưởng không ngừng lan rộng ratừ đó quét qua cả thôn xóm, lực lượng bọn họ phát ra không chỉ là nửa bước chúa tể, cho dù chúa tể chân chính đánh lâu như thế cũng khẳng định suy kiệt, tinh thần bất lực, hai người bọn họ có tinh thần no đủ, hoàn toàn không có dấu hiệu suy yếu.

Đinh đinh đinh đinh!

Liên Nguyệt kiếm pháp va chạm với nhau khó phân thắng bại, hai người lúc này lại thi triển mấy trăm loại kiếm pháp, mỗi một loại đều bộc phát uy thế kinh thiên động địa, ném tới nơi nào trong Quy Khư Hải cũng là tuyệt học trấn tông.

Chiêu số lợi hại như thế nhưng khó phân cao thấp.

- Ta xem bản lĩnh cao nhất của ngươi thế nào.

Nhiếp Vân thét dài một tiếng, hắn lật tay trái cầm một thanh kiếm khác trong tay, hai tay linh xảo như hoa, hai kiếm đâm tới cùng lúc.

- Song kiếm!

Thiên phú thiên thủ sư!

- Hừ!

Nhiếp Vân thứ hai không nói nhảm,, tay trái cũng động, ngay sau đó một thanh kiếm xuất hiện trong tay.

Song kiếm vung vẫy bộc phát hai loại kiếm pháp hoàn toàn khác nhau, chiêu số hội tụ và hình thành phong bạo trên không trung.

- Song kiếm!

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đám người Đoạn Diệc đồng thời gật gật đầu.

Bọn họ không biết chiêu số Nhiếp Vân thi triển là gì nhưng song kiếm chấn động thi triển kiếm pháp hoa lệ.

Mỗi bên thi triển kiếm pháp khác nhau, hai bên cùng phá giải chiêu thức của nhau, đánh lâu như thế nhưng cả hai khó phân cao thấp.

- Đánh tiếp như vậy, cho dù lại đánh mười năm cũng không phân thắng bại...

Nhìn thấy cảnh tượng này, đám người Linh Tú Đại Đế đồng thời cau mày.

Thế giới mặt kính sao chép trí nhớ và thực lực bản tôn, phân thân cũng không kém bản tôn, nếu như đánh tiếp tương đương tự mình đánh mình, vĩnh viễn không phân ra thắng bại.

Bởi vì ngươi biết chiêu số gì thì đối phương cũng biết, ngươi muốn xuất tuyệt chiêu gì thì đối phương cũng có thể đoán ra... Như vậy

làm sao đánh?

- Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta không biết ai là thật hay giả, làm sao hỗ trợ?

Đám người Đoạn Diệc ưu sầu.

Chiến đấu như thế sẽ không thể phân ra thắng bại, bọn họ cũng không thể giúp được cái gì, có lo lắng cũng vô dụng.

------oOo------

Chương 2511: Đánh cờ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chúng ta có thể nhìn ra bọn họ tiếp tục chiến đấu cũng khó phân thắng bại, bọn họ khẳng định cũng biết, không bằng chúng ta bảo bọn họ dừng tay trước, sau đó nghĩ biện pháp phân biệt ra ai là thật giả sau đó lại quyết định.

Linh Tú Đại Đế nói.

- Ân, không sai, biện pháp này rất tốt.

Đôi mắt Đoạn Diệc sáng ngời.

Xem cục diện hiện tại, trừ khi hai Nhiếp Vân mệt chết, nếu không chiến đấu như thế khó mà phân ra thắng bại, bọn họ muốn giúp đỡ cũng khó phân ra ai thật ai giả, nếu mặc bọn họ chiến đấu tiếp như thế, còn không bằng dừng tay sau đó phân thật giả.

- Ta đi! Ta phòng ngự tốt nhất, có thể ngăn cản lực lượng của bọn họ trùng kích.

Đã có quyết định, Tử Đồng Bất Hủy cũng xung phong tiến lên phía trước.

- Hai vị, ta cũng không biết người nào là chủ nhân của ta nhưng cứ

đánh như thế khó mà phân ra thắng bại, còn không bằng dừng tay, sau đó phân thật giả lại nói sau.

Tử Đồng Bất Hủy cất cao giọng nói.

- Phân ra thật giả? Không cần, ta còn có một chiêu, ta không tin chiêu này không thể giết hắn!

Nhiếp Vân thứ hai không để ý tới Tử Đồng Bất Hủy la lên, hắn thét lến và thân thể bộc phát nguyên khí và hội tụ thành hai thân thể khác.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

Nhiếp Vân học được tuyệt chiêu này tại đại lục Phù Thiên, trong nháy mắt hóa thành ba người, sức chiến đấu tăng lên gấp ba.

Hắn vẫn ẩn giấu chiêu này làm tuyệt chiêu, tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn Vực chưa từng truyền thụ cho người nào khác, cũng không thi triển trước mặt mọi người, phàm là người nhìn thấy đều chết đi, lúc này bị ép bất đắc dĩ nên sử dụng, hai đại phân thân tính cả bản tôn hình thành tam tài đại trận, khí tức quán thông, hô hấp hình thành tuần hoàn, sức chiến đấu lập tức tăng lên gấp bội, lúc này hắn có lực đánh với nửa bước chí tôn đại tam trọng!

- Việc này...

- Ba phân thân có lực lượng như bản tôn?

- Đây là chiêu gì? Ta biết rồi, ta từng thấy chủ nhân thi triển qua chiêu này, lúc ấy hắn dùng chiêu này đẩy Kiền Huyết lão tổ vào Hỗn Độn Tĩnh Tâm Bình, đây là tuyệt chiêu đó!

- Ba người có thực lực như nhau, chẳng lẽ người này mới là Nhiếp Vân chúa tể thật?

...

Đám người Linh Tú Đại Đế cũng ngạc nhiên vì tuyệt chiêu của Nhiếp Vân thứ hai, chiêu số này cũng không phải đơn giản biến

thành ba người tăng chiến lực gấp ba, trọng yếu nhất ba người tâm ý tương thông, ý niệm tương hòa, thực lực gia tăng đâu chỉ gấp bội!

- Bất kể có phải thật hay không... Hiện tại càng khó phân phân biệt!

- Đúng thế!

Mọi người cười khổ.

Vốn cho rằng hai Nhiếp Vân đã khó phân biệt, hiện tại biến thành bốn, bọn họ làm sao nhìn ra?

- Ha ha, ta còn tưởng rằng cái chiêu số gì, Nhất Khí Hóa Tam Thanh, ta cũng sẽ biết!

Nhiếp Vân đầu tiên sững sờ, lập tức cười ha ha, thân thể của hắn cũng biến thành ba.

Sáu Nhiếp Vân đối chiến hết sức căng thẳng.

- Ngươi lại dùng chiêu này? Đáng giận!

Nhiếp Vân thứ hai không nghĩ tới đối phương lại biết chiêu này, sắc mặt trầm xuống, lông mày nhăn lại.

Hai người đánh nhau khó phân thắng bại, hiện tại số lượng biến hóa như nhau, chính thức đánh nhua cũng như thế, muốn chiến thắng khó càng thêm khó.

- Thủ đoạn hai vị như nhau, nếu tiếp tục đánh nhau khẳng định khó mà phân ra thắng bại, chúng ta còn không bằng giải quyết cục diện trước mắt, nghĩ biện pháp rời đi lại nói sau.

Thấy hai người dừng lại, Tử Đồng Bất Hủy nói lần nữa.

- Cũng tốt, đã không phân thắng bại thì không đánh.

Sáu Nhiếp Vân đối mặt với nhau, nội tâm không cam lòng nhưng cũng biết không có biện pháp, đành phải ngừng sau đó thu hồi phân thân.

- Hai vị, vừa rồi Vạn Pháp chúa tể nói có một phát hiện mới, nơi này có thể là thế giới mặt kính, vừa tiến vào thì mọi người sẽ bị phục chế mặt kính phân thân.

Thấy hai người không tiếp tục đánh tiếp, Tử Đồng Bất Hủy thở ra một hơi, hắn cũng nói chuyện thương nghị với mọi người:

- Mặt kính phân thân có được thực lực, khí chất, trí nhớ giống như bản tôn!

- Cho nên muốn dựa vào chiến đấu phân biệt rõ ràng là không thể nào.

- Mặt kính phân thân? Thế giới mặt kính? Thì ra là thế!

Nhiếp Vân thứ hai bừng tỉnh đại ngộ.

- Thì ra là thế giới mặt kính, khó trách hắn có thể sử dụng thực lực và chiêu số giống ta.

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Thấy bọn họ không chiến đấu, Đoạn Diệc tiến lên một bước.

- Trong hai vị có một người là thật, có một là giả, chúng ta thật sự không có biện pháp gì, không biết các ngươi có biện pháp nào có thể phân biệt hay không?

- Bảo chúng ta phân biệt?

Hai Nhiếp Vân đồng thời sững sờ, lập tức giật mình nhìn về phía Đoạn Diệc, trong mắt mang theo vui mừng.

Cục diện hiện tại chỉ có phân thân và bản tôn biết ai là thật, nhưng nói ra không làm người khác tin được, đám người Đoạn Diệc muốn giúp cũng không có biện pháp.

Dù sao hai người có trí nhớ và chiêu số hoàn toàn giống nhau, bọn họ cũng không phân biệt rõ ràng.

Nếu không phân biệt được, như vậy chẳng phải ném khó khăn trở về?

Nếu như thế không thể phát hiện kẻ giả mạo, cũng chỉ có thể phối hợp, cũng không cần nhiều lời, chỉ cần thời cơ chín muồi là có thể tìm ra kẻ đó.

Trong thời gian ngắn nghĩ ra biện pháp này, không thể không nói Đoạn Diệc rất dụng tâm.

- Trí nhớ như nhau, kể một ít chuyện trong trí nhớ khẳng định cũng không phân biệt ra được, nếu như vậy ta cho rằng không cần phải phân biệt, chúng ta cùng tìm đường ra nếu có người không muốn rời khỏi thế giới mặt kính... Dĩ nhiên là là giả!

Nhiếp Vân thứ hai cười nói.

- Cũng không cần phân biệt lẫn nhau? Cũng tốt!

Đôi mắt Nhiếp Vân đầu tiên tỏa ra hàn quang, lúc này gật đầu.

- Ý kiến của ta là tìm đường ra trước, chỉ cần tìm được phương pháp rời đi, kẻ giả mạo sẽ lộ nguyên hình.

- Tốt, cứ quyết định như vậy.

Thấy hai người không tranh đấu, còn cùng tìm đường ra, đám người Đoạn Diệc thở ra một hơi và âm thầm gật đầu.

Trong hai người này chỉ có mặt kính phân thân biết rõ bí mật của thế giới mặt kính, đề phòng tiết lộ ra ngoài, gia hỏa này sẽ tận lực không nói, tận lực che lấp, mọi người chỉ cần lưu tâm sẽ phát hiện ra cái gì.

Nếu như hắn không che lấp, ngược lại trợ giúp mọi người tìm được đường ra, chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ!

Cho dù không giúp đỡ lựa chọn trung lập, có Nhiếp Vân thật hỗ trợ cũng nhất định có thể thành công.

Cho nên cho dù ở phương diện nào thì đây cũng là biện pháp tốt nhất, cũng là nước cờ tốt nhất, từ đó làm Nhiếp Vân giả muốn làm cũng phải làm, không muốn làm cũng phải làm.

- Chiêu này không phân thắng bại, lại có thể làm Nhiếp Vân chúa tể giả phát điên, lợi hại, lợi hại!

------oOo------

Chương 2512: Bí mật đài tế tự

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chỉ sợ Nhiếp Vân chúa tể sau có khả năng là thật.

Những đạo lý này không nghĩ ra sẽ khó, nghĩ thông suốt không đáng một đồng, Linh Tú Đại Đế không tự chủ được gật gật đầu.

Nhiếp Vân thứ hai đưa ra chiêu này trực chỉ Nhiếp Vân giả, làm cho hắn khó chịu, hắn vô cùng có khả năng là thật.

- Cũng không nhất định, có lẽ hắn là giả, cố ý đưa ra chiêu này trên thực tế đã phòng bị tốt... Trước khi phân ra Nhiếp Vân thật giả chúng ta không ra tay, thậm chí còn giúp người yếu thế.

Đoạn Diệc do dự sau đó lên tiếng.

- Hắn nói không sai, chúng ta nên bảo hộ sẽ bảo hộ, nên hỗ trợ cũng phải hỗ trợ!

Vạn Pháp chúa tể cũng gật đầu.

Tuy Nhiếp Vân thứ hai nói rất đúng, đi nước cờ này rất tàn nhẫn nhưng cũng không thể chứng minh hắn là thật, giả cũng có thể có thể sử dụng chiêu này lấy lùi làm tiến, chuyển bại thành thắng!

Cho nên trước khi xác định Nhiếp Vân là thật là giả, tất cả phải bảo trì trung lập.

- Ta cũng nghĩ như vậy, chỉ cần tìm được lối ra, kẻ giả sẽ lộ nguyên hình, rốt cuộc ẩn giấu không được, đến lúc đó ta xem ngươi còn lời gì để nói.

Nhiếp Vân đầu tiên nhìn sang, lập tức đồng ý lời của Nhiếp Vân thứ hai, cũng không do dự.

- Làm sao tìm được đường ra phải dựa vào hai vị!

Linh Tú Đại Đế đem ném khó khăn cho hai người.

- Trước kia Đan Thần chúa tể nói qua, tế đàn này liên quan tới phương pháp rời đi, ta xem nghiên cứu trước rồi nói sau.

Nhiếp Vân thứ hai lên tiếng.

Vừa rồi hai người chiến đấu tuy kịch liệt, thậm còn hủy diệt toàn bộ thôn xóm nhưng tế đàn không bị tổn thương gì, thậm chí những tế tự chi linh vẫn quỳ ở nơi đó không nhúc nhích.

Tất cả mọi người biết rõ tế đàn là mấu chốt rời đi, một khi xảy ra vấn đề sẽ thành đối tượng hoài nghi, cho nên cho dù Nhiếp Vân thứ nhất hay thứ hai đều cố ý khắc chế lực lượng, cho dù chung quanh bị hao tổn lợi hại thì nơi này cũng bình yên vô sự.

- Ta cũng có ý này!

Sắc mặt Nhiếp Vân đầu tiên trầm xuống, hắn cau mày đi lên phía trước, gương mặt khôi phục như thường, thân thể nhảy lên bay qua tế đàn.

- Hắc hắc!

Nhìn cử động của hắn, Nhiếp Vân thứ hai cười cười.

Tất cả... Tất cả đều nằm trong kế hoạch của hắn.

Nhiếp Vân thứ hai dĩ nhiên là thật, lúc Vạn Pháp chúa tể đột ngột biến mất thì hắn biết đối phương ra tay lần nữa, hắn lặng lẽi theo

sau lưng đám người Đoạn Diệc và chờ cơ hội xuất hiện.

Sau khi Nhiếp Vân giả xuất hiện, hắn cũng không sốt ruột xuất hiện, hắn muốn xem một chút để xác định mục đích của đối phương.

Nhìn thấy đối phương thật giả lẫn lộn, từ đó làm mọi người cho rằng hắn là thật, chính mình là giả, trong nội tâm Nhiếp Vân đã có ý định, lúc này mới cố ý xuất hiện làm ra cảnh tượng lúc trước.

Khi chiến đấu với đối phương, kiểm tra xong thực lực đối phương giống hắn như đúc, Nhiếp Vân cải biến suy nhĩ.

Nếu đối phương xuất hiện trong hư không giới, khẳng định hết sức quen thuộc với nơi này, lợi dụng hắn rời khỏi nơi đây là biện pháp tốt nhất.

Cho nên mới có cách nói vừa rồi.

Hắn cũng đoán được chuyện thế giới mặt kính từ trước, chỉ có điều trong nội tâm hắn có nghi hoặc.

Đan điền bài danh top mười dựa theo quy tắc hỗn độn hải dương sẽ không xuất hiện lần thứ hai, nhất là đan điền thứ nhất và thứ hai đáng sợ đến cực điểm, cho dù thế giới mặt kính đặc thù cũng không thể lăng không biến ra.

Chỉ cần không biến ra được, hắn sẽ có biện pháp đánh chết đối phương và rời khỏi nơi này.

Bởi vì hắn còn cố ý giấu thủ đoạn không có sử dụng.

Có tự tin như vậy, tất cả những việc còn lại đơn giản, cho nên Nhiếp Vân tạm thời không kém giết đối phương, còn muốn dựa vào hắn tìm kiếm Hư Không Tử và rời khỏi nơi đây, cho nên hắn mới cố ý giả thành giận dữ và không thể chứng minh đối phương là giả mạo, từ đó mê hoặc đối phương, làm cho đối phương phải cống hiến bí mật ra ngoài.

Đương nhiên, những chuyện này chỉ có hắn biết, có thêm người biết sẽ có thêm nguy hiểm, cho nên hắn không nói với ai, mặc dù

đám người Đoạn Diệc cũng không rõ ràng, còn tưởng rằng khó phân biệt thật giả.

- Hừ, muốn nhanh hơn ta một bước tìm ra biện pháp chứng minh hay sao? Nằm mơ, nói cho ngươi biết, ta khẳng định sẽ tìm được trước ngươi.

Những suy nghĩ này xuất hiện trong đầu liền biến mất, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, hắn theo Nhiếp Vân giả bay vào trong tế đàn.

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Tử Đồng Bất Hủy nhìn về phía Đoạn Diệc.

- Không cần làm gì bây giờ, đi theo bọn họ là được, chắc hắn Nhiếp Vân đã tìm ra biện pháp, chúng ta chỉ cần theo đó mà làm.

Đoạn Diệc cười nói.

- Đi, vượt lên.

Đám người Vạn Pháp chúa tể gật gật đầu theo sát hai Nhiếp Vân, cũng bay về tế đàn.

Tế đàn cũng như vừa rồi, nó mang theo âm thanh đặc thù, nghe vào tai có cảm giác đầu óc căng cứng.

Nhiếp Vân đứng trên tế đàn, hắn nhìn Nhiếp Vân giả trước mắt giả vờ giả vịt đi dọc theo tế đàn quan sát chung quanh, mỉm cười sau đó nhìn sang tấm bia đá.

Tấm bia đá không biết do bảo thạch gì tạo thành, nó đen nhánh và có màu xanh đậm, phía trên có ba bức họa.

Ba chữ này như con giun nhưng đâm thẳng vào linh hồn và hình thành khe rãnh đặc thù, mặc dù tu vi như hắn, lại có thiên phú thiên nhĩ sư nghe hiểu ngôn ngữ bát phương cũng không nhìn ra đầu mối, cũng không nhận ra.

- Thiên phú thiên nhãn sư!

Tinh thần tập trung cao độ, vận chuyển thiên phú thiên nhãn sư và cẩn thận đọc ba chữ, nhìn ba bức đồ hình và ba chữ nhưng không nhìn ra cái gì, đôi mắt lại nhìn vào tấm bia đá, Nhiếp Vân cau mày và phát hiện một ít vấn đề.

- Những khí tức này là gì?

Trên tấm bia đá có từng sợi dây nhỏ bao phủ bốn phương tám hướng, chúng hình thành trận pháp đặc thù, chậm chạp dung nhập vào trong trung tâm tấm bia đá.

Những dây nhỏ này mang theo khí tức đặc thù, tinh thần va chạm vào, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

- Đây là... Tinh khí của những linh hồn người chết?

Khí tức này vô cùng cổ quái, chúng hội tụ từ bốn phương tám hướng, không phải thiên địa linh khí gì, mà là... Tinh khí linh hồn của người chết sinh ra!

Mọi người có tinh, khí, thần, sau khi chết những thứ này sẽ biến mất, nhưng có người có thể dùng phương pháp đặc thù tập trung những thứ này lại, tỷ như người tu luyện tà công, bình thường sẽ dùng một ít pháp bảo đặc thù như Dẫn Hồn Phiên, Định Hồn Kỳ, Tiếp Linh Phù... Thôn phệ tinh khí của người chết, từ đó dùng gia tăng phẩm cấp pháp bảo hoặc tu vi bản thân.

------oOo------

Chương 2513: Nhìn ngươi mắc câu hay không

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những tu luyện giả dùng tà công sát hại người khác tu luyện giống như Đan Thần chúa tể lúc trước, vì luyện chế đan thần cổ thuyền đã diệt sát vô số sinh linh gia tăng phẩm chất của cổ thuyền.

Tình cảnh trước mắt cũng giống như thế, người trong thôn xóm tử

vong quá nhiều, hắn đang kỳ quái vì sao phải giết chết rất nhiều người, chẳng lẽ làm bọn họ khủng hoảng?

Hiện tại xem ra cũng không đơn giản như thế, chỉ sợ tế đàn này có quan hệ lớn tới việc giết người

Tính mạng thôn dân dùng nuôi dưỡng tế đàn, là tế phẩm tế tự, một khi thời cơ chín muồi sẽ chém giết sau đó hội tụ tinh khí thần vào đài tế tự, hình thành chất dinh dưỡng đặc thù.

Đáng sợ!

- Chỉ sợ hư không giới không đơn giản như thế.

Suy nghĩ cẩn thận những chuyện này, nội tâm Nhiếp Vân càng cảnh giác.

Đôi mắt Nhiếp Vân nhìn sang tấm bia đá, nhìn thấy tinh khí thần hình thành dây nhỏ đều tập trung vào ba chữ và ba bức đồ hình, nương theo dây nhỏ càng ngày càng nhiều, khí tức đặc thù càng lúc càng mạnh.

- Đây là khí tức... Xác ướp cổ?

Nội tâm Nhiếp Vân rét run.

Những tinh khí thần này hội tụ vào tấm bia đá, trải qua trận pháp đặc thù lại sinh ra khí tức của “Xác ướp cổ“.

Muốn nói hắn kiêng kị nhất cái gì? Tuyệt đối là những xác ướp cổ không rõ lai lịch, cổ quái đến cực điểm.

Vốn tưởng rằng hư không giới không quan hệ gì tới những thứ kia, hiện tại xem ra cũng không phải như thế.

Hội tụ tinh khí thần của người chết dần dần hình thành khí tức xác ướp cổ càng ngày càng đậm, ba chữ và ba đồ hình càng ngày càng rõ ràng.

- Nếu như có thể biết rõ ba chữ này là gì, ý nghĩa của ba bức đồ

hình... Như vậy ta sẽ biết rõ bí mật nơi đây!

Nhìn một hồi nhưng không phát hiện đầu mối, nội tâm Nhiếp Vân không ngừng suy nghĩ.

Ba chữ và ba bức tranh là mấu chốt, đáng tiếc hắn không rõ, nếu như có thể xem hiểu toàn bộ thì có thể giải quyết vô cùng dễ dàng.

- Đúng thế, ta xem không hiểu, không có nghĩa là gia hỏa này không xem hiểu.

Đột nhiên nội tâm hơi động, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời, hắn quay đầu nhìn sang cách đó không xa, nhìn Nhiếp Vân giả đang tập trung nghiên cứu.

Nếu gia hỏa này sinh ra ở đây, khẳng định biết rõ về thế giới này, chính mình không biết, không biết ý nghĩa của ba chữ và ba bức tranh nhưng gia hỏa này chắc chắn sẽ biết.

Hắn biết nhưng chắc chắn sẽ không nói, chỉ có thể nghĩ biện pháp moi ra...

Sưu sưu sưu sưu!

Vào lúc đang suy nghĩ, đột nhiên không trung có tiếng động vang lên, đám người Đoạn Diệc, Linh Tú Đại Đế bay tới cách đó không xa, cũng không quan sát tượng đá mà là nhìn chằm chằm vào hai người.

Nhìn bộ dạng của bọn họ cũng biết cho dù nghiên cứu cũng không nghiên cứu ra cái gì, nếu là như vậy còn không bằng kỳ thác hi vọng vào Nhiếp Vân thật, thuận tiện cẩn thận quan sát, nhìn xem có thể tìm được dấu vết lưu lại hay không.

Đôi mắt xoay tròn, nội tâm Nhiếp Vân đã có dự tính, hắn tiến lên phía trước và điểm vào ba chữ và ba bức đồ hình, hắn chậm rãi vuốt ve theo khe rãnh, dường như đang cảm thụ biến hóa rất nhỏ để tìm hiểu ý nghĩa của ba chữ và đồ hình.

Nhìn thấy bộ dạng chuyên chú của hắn, sắc mặt Nhiếp Vân giả

trầm xuống, hắn cũng tiến lên và vươn tay phải sờ cằm, bộ dáng suy nghĩ.

- Thì ra là thế!

Qua không biết bao lâu, sau khi vuốt ve kiểu chữ và đồ hình, đột nhiên đôi mắt Nhiếp Vân đột nhiên càng ngày càng sáng giống như biết rõ thứ gì đó, hắn hưng phấn thân thể run rẩy và cười ha ha.

- Ân?

Thấy biểu lộ của hắn như thế, vẻ mặt tất cả cảm thấy kỳ quái.

Ngay cả Nhiếp Vân giả cũng cảm thấy nghi hoặc và nhìn chằm chằm vào, dường như muốn thông qua hai mắt của hắn nhìn ra cái gì đó.

- Thật không phải giả, giả không phải thật, ta không tin ngươi còn không lộ ra nguyên hình.

Liếc mắt nhìn Nhiếp Vân già, Nhiếp Vân cười lạnh mang theo khiêu khích.

Nhìn biểu lộ và bộ dạng của hắn giống như nắm chắc mười phần, một lần hành động tìm ra khuyết điểm và lỗ thủng của đối phương.

- Không sai, thật không phải giả, giả không phải thật!

- Ta là Nhiếp Vân thật, cho dù ngươi nói thành hoa cũng vô dụng.

Nhiếp Vân giả hừ lạnh.

Lúc này hắn không thể yếu thế, nếu không kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

- Vậy sao? Vậy thì xem bản lĩnh của ai lớn hơn đi.

Nhiếp Vân cười cười lần nữa, không hề để ý tới Nhiếp Vân giả, hắn quay sang nhìn đám người Đoàn Diệc.

- Các vị, xem bộ dạng các ngươi có quan sát cũng không hiểu gì, có lẽ trong lòng đã có ý định, nếu như ta đoán không sai là hi vọng Nhiếp Vân thật giải quyết vấn đề giúp các ngươi, mang theo các ngươi rời khỏi nơi đây.

- Không sai, chủ nhân nhà ta thông minh tuyệt đỉnh, nếu như chúng ta có thể rời khỏi nơi đây, nhất định là hắn phát hiện cái gì đó, dẫn đầu chúng ta đi ra ngoài!

Tử Đồng Bất Hủy không biết Nhiếp Vân có ý tứ gì, nghe nói như thế cũng lên tiếng, trong lời nói mang theo sùng bái Nhiếp Vân mù quáng.

Trải qua nhiều việc lúc trước, hắn đã thành lập ấn tượng Nhiếp Vân không gì không làm được, hắn cho rằng chỉ cần đối phương muốn thì nhất định có thể dẫn đầu mọi người rời đi, không có vấn đề gì.

- Ta không cho rằng như thế, chủ nhân nhất định có thể dẫn đầu chúng ta đi ra ngoài.

Tuy không biết tại sao Nhiếp Vân trước mặt lại nói ra lời như thế, Đoạn Diệc cũng gật đầu.

- Các ngươi cũng cho rằng như thế?

Hai người này tỏ thái độ, đôi mắt Nhiếp Vân nhìn vào Vạn Pháp chúa tể và Linh Tú Đại Đế.

- Không sai!

Hai người cũng gật đầu.

- Vậy thì tốt, nếu các ngươi nói thế thì ta cũng yên tâm.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng:

- Trải qua nghiên cứu vừa rồi, ta đã hoàn toàn lý giải ý nghĩa của kiểu chữ và đồ hình trên tấm bia đá, chỉ cần ta có thể nói ra, có phải khẳng định ta là thật hay không?

- Việc này...

Mọi người sững sờ.

- Nói thật, chúng ta đã xem qua tấm bia đá, kiểu chữ và hình vẽ trên đó khác với những gì chúng ta biết, căn bản không thể tìm hiểu ra cái gì, nếu như ngươi thật có thể nói ra ý nghĩa trên đó, chúng ta cũng cho rằng không có sai lầm gì, có lẽ có thể chứng minh ngươi là thật!

Linh Tú Đại Đế nói.

- Nếu như ngươi nói đương nhiên là thực, chúng ta không thể nghiên cứu ra, chủ nhân chúng ta tìm ra được thì đó là sự thật.

- Không nghiên cứu ra chắc chắn là giả.

Tử Đồng Bất Hủy tiếp lời.

- Chủ nhân thiên phú dị bẩm, tấm bia đá này tuy huyền bí nhưng hắn có thể hiểu.

Đoạn Diệc suy nghĩ sau đó gật đầu.

Tuy hắn biết rõ mình nói như thế vô cùng qua loa nhưng vẫn xác nhận đây là một phương pháp xác định.

------oOo------

Chương 2514: Tam thế thân

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vậy thì tốt, nếu các ngươi đều cho rằng như vậy thì ta bêu xấu, những chữ và hình vẽ trên tấm bia đá làm người ta khó hiểu nhưng trải qua ta phân tích vừa rồi vẫn tìm được dấu vết lưu lại, hiện tại nói cho mọi người nghe một chút, chỉ cần các ngươi xác nhận là thật, còn hy vọng có thể động thủ với ta chém giết kẻ giả mạo.

Nhiếp Vân hét lớn một tiếng.

- Vậy ngươi nói trước đi.

Đoạn Diệc có chút không rõ ý của hắn, nghi hoặc nhìn sang sau đó khoát tay.

- Tốt, ta sẽ nói, ba chữ đó là...

Thấy cảm xúc của mọi người bị điều động, Nhiếp Vân mỉm cười, hắn muốn nói đã bị cắt ngang.

- Chậm đã!

- Ta cũng phát hiện ý nghĩa của ba chữ và đồ hình, nếu như ta cũng có nói ra ý nghĩa... Không biết mấy vị nên phán đoán như thế nào?

Nhiếp Vân giả nói.

- Ngươi cũng phát hiện, việc này...

Tất cả mọi người sững sờ, hai mặt nhìn nhau.

Hai người đồng thời phát hiện thì nên quyết định thế nào.

Như vậy quá khó giải quyết.

- Đồng thời phát hiện, ai nói ra trước thì người đó là thật.

Nhiếp Vân nói thẳng, tuy ngoài miệng nói kích động nhưng trong mắt mang theo vui vẻ.

Tiểu tử, nhìn ngươi mắc câu hay không!

- Ai nói trước là thật? Không được!

- Như vậy ai nói trước thì khẳng định kẻ nói sau sẽ chiếm tiện nghi!

Nhiếp Vân giả trực tiếp cự tuyệt.

Nói đùa gì vậy, ai nói trước là người thật, nếu như ngươi nói dài hơn nhưng lại là người nói trước, chẳng phải từ đó phán định ta là giả?

- Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?

Nhiếp Vân cau mày.

- Đơn giản, ai nói đúng thì người đó là thật!

Nhiếp Vân giả nói.

- Có thể, nếu như ta nói xong, ngươi bắt chước đáp án của ta thì làm sao bây giờ?

Nhiếp Vân khẽ nói.

- Ta bắt chước ngươi? Hừ! Ta còn cho rằng ngươi bắt chước ta đó.

Nhiếp Vân giả không cam lòng yếu thế.

- Được, nhị vị không muốn cãi lộn, như vậy các ngươi mang đáp án mà ngươi biết rõ nói cho Vạn Pháp chúa tể, Linh Tú Đại Đế nghe, một người khác nói cho ta và Tử Đồng Bất Hủy nghe, cả hai tách ra sẽ biết đáp án, hoàn toàn nhất trí thì hai người ngang nhau, cả hai không nhất trí thì bốn người chúng ta nghiên cứu, cảm thấy ai chính xác thì người đó là thật.

Đoạn Diệc nói.

- Việc này...

Nhiếp Vân trù trừ, hắn giả vờ không tình nguyện.

- Không có vấn đề gì, ta đồng ý!

Nhìn bộ dạng của hắn, Nhiếp Vân giả cười hắc hắc:

- Ngươi sợ sao? Nếu như ngươi không tự tin như thế, đã nói lên

ngươi là giả!

- Hừ, ai thiệt ai giả, bọn họ sẽ có phán đoán, không phải ngươi nói miệng là được.

Nhiếp Vân khoát tay.

- Chúng ta chờ xem, yên tâm, ta sẽ nhanh chóng vạch trần bộ mặt thật của ngươi, từ đó ngươi sẽ biết ta lợi hại.

Nhiếp Vân giả cười lạnh.

- Vậy thì tốt, cứ quyết định như vậy đi, chúng ta bắt đầu, Tử Đồng Bất Hủy ngươi đi theo ta, vị này đi sang đây.

Đoạn Diệc nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Tốt, ta hi vọng qua một lúc ngươi có thể bố trí cấm chế, đừng làm cho gia hỏa này nghe lén.

Nhiếp Vân nói.

- Yên tâm đi, ta cũng đã nghĩ kỹ, qua một hồi sẽ khắc lên ngọc bài, hai bên sẽ cùng quan sát, sau đó trao đổi so sánh, như vậy cho dù hắn có nhìn qua cũng không thể sửa đổi.

Đoạn Diệc an bài.

- Tốt!

Nhiếp Vân không nói lời nào, hắn lui về phía sau.

Lúc này ba người đi tới nơi bí ẩn, Đoạn Diệc tiện tay bố trí cấm chế bao phủ mọi người vào trong đó.

- Chúng ta không biết ngươi là thật là giả, không cách nào hành lễ, mong tha thứ.

Đoạn Diệc khom người:

- Làm phiền ngươi ghi lại tin tức.

Nói xong đưa một ngọc bài tới.

- Ghi vào đây.

- Tốt!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng sau đó in ý niệm lên.

Nhìn thấy động tác của hắn nhanh như thế, Đoạn Diệc, Tử Đồng Bất Hủy đều sững sờ, tiếp nhận ngọc bài sau đó nhìn vào trong, sắc mặt bọn họ sững sờ.

Chỉ thấy hắn ghi ba chữ “Ta không biết“.

- Ngươi đang đùa chúng ta.

Đoạn Diệc hừ lạnh.

- Ha ha, ta không biết, không có nghĩa là đối phương không biết, đến lúc đó hai người các ngươi phối hợp một chút

Nhiếp Vân truyền một ý niệm tới.

- Chúng ta không biết ngươi là thật hay giả, phối hợp ngươi làm cái gì...

Tử Đồng Bất Hủy trừng mắt, hắn chưa nói xong đã bị Đoạn Diệc kéo tay áo của hắn.

- Nhhư thế nào?

Tử Đồng Bất Hủy đang sững sờ lại bị Đoạn Diệc cắt lời:

- Được rồi, chuyện này ngươi không cần quan tâm, do ta làm chủ.

Nói xong nhìn kỹ Nhiếp Vân, dường như hiểu ra cái gì đó, âm thầm duỗi ngón cái sau đó quay lại tế đàn.

Bọn họ đứng trước tấm bia đá, đám người Vạn Pháp chúa tể, Linh Tú Đại Đế cũng đi tới.

- Đây là hắn giải thích, không nghĩ tới ba chữ này có ý nghĩa như vậy.

- Chỉ sợ hư không giới không chỉ là thế giới mặt kính đơn giản như vậy.

Linh Tú Đại Đế cầm ngọc bài trong tay, hắn không ngừng cảm khái.

Ngọc bài ghi lại giải thích của Nhiếp Vân giả.

- Ta xem một chút!

Đoạn Diệc với vẻ mặt không sao cả, hắn cầm ngọc bài lên xem, tinh thần quét qua, da mặt của hắn run rẩy vài cái nhưng lập tức trấn định lại, bàn tay vuốt khối ngọc bài Nhiếp Vân đưa sang, nói:

- Các ngươi xem, hai người bọn họ trả lời giống như đúc.

- Ah?

Vạn Pháp chúa tể và Linh Tú Đại Đế tiếp nhận ngọc bài, sau khi xem chữ phía trên liền ngưng trọng.

- Quả nhiên giống như đúc, không sai chữ nào.

- Làm... Làm sao có thể, ta không tin, ta muốn kiểm tra hắn ghi chép cái gì.

Nhiếp Vân hét lớn một tiếng.

- Ta cũng muốn kiểm tra hắn ghi cái gì.

Nhiếp Vân giả cũng khẽ nói.

- Vậy thì tốt, chính các ngươi xem của đối phương đi.

Đoạn Diệc, Linh Tú Đại Đế phân biệt đưa ngọc bài qua.

Tiếp nhận ngọc bài, Nhiếp Vân dùng tinh thần dò xét và ánh mắt sáng lên.

Trên ngọc bài của hắn vừa rồi ghi “Ta không biết”, rất hiển nhiên Đoạn Diệc hiểu ý của hắn, cố ý sửa ngọc bài của hắn thành nội dung của đối phương.

Làm như thế tương đương không cần làm gì liền có thể moi ra chuyện của đối phương.

Những người khác không biết rõ tình hình, tự nhiên cũng không hoài nghi.

- Tam thế bia!

Trên tấm bia đá ghi ba chữ tam thế bia.

Đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi xem nội dung của Nhiếp Vân giả một lần, trong đầu Nhiếp Vân suy nghĩ cực nhanh.

Đối phương ghi lên ba chữ tam thế bia, ba bức đồ hình trên tấm bia đá chính là tam thế tam sinh.

Tam thế đại biểu kiếp trước, kiếp nầy, kiếp sau!

Kiếp trước giãy dụa trong khổ hải, dốc sức liều mạng muốn lao ra nhưng không thể làm gì, vận mệnh đã định không cách nào sửa đổi, giống như bức vẻ người thứ nhất trong đó, hắn lâm vào trong bể khổ, vô số dây nhỏ quấn quanh thân hình nên không thể rời đi.

------oOo------

Chương 2515: Ai chém giết ai?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiếp nầy sắc màu rực rỡ, hưởng lạc phong phú nhưng thật ra đang buông tha bản thân, mất đi phương hướng, cho dù giàu có mỹ hảo nhưng cũng không thể tìm được bỉ ngạn, hoàn toàn thích hợp với bức đồ hình thứ hai.

Đồ hình thứ ba đại biểu kiếp sau, đều là không biết, cho nên càng nhìn càng không nhớ gì cả, nội tâm mờ mịt mơ hồ như lạc vào sương mù.

Ba chữ là “Tam thế bia”, ba đồ hình là quá khứ, hiện tại, tương lai!

Kiếp trước, kiếp nầy, kiếp sau!

Nếu như không biết những thứ này, chỉ sợ cho hắn thời gian vài năm cũng không nghĩ ra.

Khó trách Linh Tú Đại Đế cảm khái như thé, đây cũng không phải suy đoán, mà là không thể tưởng tượng nổi.

Hai người Đoạn Diệc biết rõ chân tướng, sau khi hiểu rõ liền ngẩn người, đồng thời cũng im lặng vì sự thông minh của Nhiếp Vân.

Đến hiện tại bọn họ đã xác định Nhiếp Vân thứ hai chính là Nhiếp Vân thật, nếu đối phương không muốn làm rõ thân phận, còn giả bộ như khó phân ra thật giả đùa nghịch Nhiếp Vân giả.

Bọn họ không nhiều lời, cũng không ngu xuẩn nói ra ngoài.

- Nội dung của hai bên như nhau, vẫn khó phân thật giả, ta thật không biết ai là thật ai là giả.

Biết rõ chính mình nên làm như thế nào, Đoạn Diệc phiền muộn lên tiếng.

- Đúng thế, hai người có cùng quan điểm, thật sự không thể phân biệt.

Vạn Pháp chúa tể và Linh Tú Đại Đế không có kế sách, còn tưởng rằng thực không phân biệt được nên gật đầu.

- Chậm đã!

Nhiếp Vân giả hét lớn một tiếng.

- Như thế nào?

- Trên ngọc bài đưa tin không có linh hồn và khí tức của hắn, mà là của Đoạn Diệc, hai người các ngươi có thể giải thích cho ta biết xảy ra chuyện gì hay không?

Nhiếp Vân khẽ nói.

- Việc này...

Đoạn Diệc chấn động.

Hắn nhìn thấy ngọc bài đưa tin, tuy cho dù làm thần không biết quỷ không hay nhưng dùng linh hồn của mình khắc lên nên vẫn lưu lại một ít dấu vết, loại dấu vết này không cẩn thận quan sát rất khó phát giác, cẩn thận quan sát là có thể phát hiện chuyện ẩn trong đó.

Vốn là Nhiếp Vân khắc lên lại biến thành Đoạn Diệc, đổi lại ai cũng cảm thấy kỳ quái.

- Không sai, Đoạn Diệc, đã xảy ra chuyện gì?

Vạn Pháp chúa tể và Linh Tú Đại Đế cũng nhìn ra vấn đề này, đồng thời sững sờ, ánh mắt tập trung nhìn Đoạn Diệc.

- Là...

Đoạn Diệc muốn giải thích nhưng không biết nên nói như thế nào.

- Ha ha, xảy ra chuyện gì? Đương nhiên là Đoạn Diệc nhận ra thân phận chân thật của ta, biết rõ ngươi là giả cho nên cố ý giúp ta, yên tâm đi, ta sẽ nhanh chóng giúp Vạn Pháp chúa tể và Linh Tú Đại Đế nhận ra.

- Nhận ra thân phận của ngươi? Ngươi nằm mơ đi!

- Ta mới là thật, Đoạn Diệc, Tử Đồng Bất Hủy cũng không phải người không phân rõ thị phi, chắc chắn sẽ không tin tưởng ngươi!

Nhiếp Vân giả hừ lạnh, tuy ngoài miệng nói thế nhưng vẻ mặt hoài nghi biến mất.

- Lợi hại!

Nhìn bộ dạng và vẻ mặt của Nhiếp Vân giả, Đoạn Diệc thở ra một hơi, đồng thời âm thầm tán thưởng.

Không hổ là chủ nhân, chiêu này lấy lui làm tiến, chẳng những bỏ đi nghi kị của đối phương, còn làm nội tâm của hắn cảnh giác, nghĩ cách ném ra ngoài nhiều hơn nữa để chứng minh bản thân mình.

- Tuy chúng ta ghi như nhau nhưng ta sớm nói ra, nói rõ ta đoán ra chuyện này nhanh hơn hắn, có phải đã chứng minh bản thân ta là thật hay không?

Nhiếp Vân nói tiếp.

- Ta còn chưa kịp nói đã bị ngươi đoạt trước, việc này căn bản không chứng minh được cái gì.

- Chuyện này tối đa chúng ta ngang tài ngang sức!

Người khác vẫn chưa trả lời, Nhiếp Vân giả nói tiếp:

- Không bằng như vậy, hai người chúng ta tìm phương pháp ra ngoài, như vậy chứng minh mình nói chính xác, cũng chứng minh là thật.

- Ta đồng ý đề nghị này, chủ nhân của ta có thể nhận ra tam thế bia, hắn khẳng định có thể tìm được đường ra, ai có thể tìm ra phương pháp rời đi đầu tiên, ta tuyệt đối sẽ là người thật.

Đoạn Diệc đi đầu tỏ thái độ.

- Ta cũng nghĩ như hắn!

Tử Đồng Bất Hủy khẽ nói.

- Hai người chúng ta cũng có ý như thế, Nhiếp Vân nhất định có thể tìm được đường ra.

Linh Tú Đại Đế nhìn hai người Đoạn Diệc, lại nhìn sang hai Nhiếp Vân, như có điều suy nghĩ, một lát sau, nói.

- Ta cũng đồng ý!

Bốn người có ba người đồng ý, Vạn Pháp chúa tể không nói thêm lời nào cũng đồng ý.

- Nếu như mọi người đồng ý, chuyện này cứ quyết định như thế đi.

- Hai người các ngươi đi tìm, chúng ta cũng tìm kiếm.

Đoạn Diệc cười một tiếng, lúc này kéo hai người Tử Đồng Bất Hủy tìm dọc theo tấm bia đá.

Đan Thần chúa tể từng nói qua, muốn rời khỏi nơi đây phải thông qua tế đàn, có chỉ dẫn như vậy sẽ đơn giản hơn không ít.

Thấy chuyện này tiến hành thuận lợi, Nhiếp Vân mỉm cười, cũng không nhìn tấm bia đá, cũng không có tìm kiếm manh mối, hắn đứng nguyên tại chỗ suy nghĩ.

Tam thế bia đại biểu tam thế... Chẳng lẽ gia hỏa trước mặt không phải ;à mặt kính phân thân, mà là... Kiếp trước, kiếp sau?

Không sai, nếu như nói như vậy, rất nhiều chuyện đã giải thích thông.

Mặt kính phân thân rất khó phục chế đan điền bài danh top mười, thực tế chủ đan điền, kiếp trước, kiếp nầy, kiếp sau sẽ khác nhau!

Tam thế chi thân, đại biểu ba đạo luân hồi, có được điều kiện như nhau cũng không gì đáng trách.

- Ta đã trọng sinh một lần, kiếp trước chỉ có thực lực Đan Điền

Huyệt Khiếu Cảnh đỉnh phong, tại đại lục Phù Thiên xem như không kém, ở chỗ này còn kém quá nhiều, không thể nào là hắn được, chỉ sợ gia hỏa này chính là kiếp sau.

Trong nội tâm suy nghĩ, Nhiếp Vân cẩn thận suy luận.

Có tam sinh tam thế làm cơ sở, chuyện sau đó đơn giản hơn nhiều.

Một đời một thế, một khô một quang vinh, khác với mặt kính phân thân đơn thuần, mặt kính phân thân tuy rất lợi hại nhưng tối đa chỉ tương tự Nhất Khí Hóa Tam Thanh, tuyệt đối không thể nào có đan điền giống như đúc.

Gia hỏa trước mặt có thực lực hoàn toàn giống mình, khó phân thắng bại, khẳng định chính là một trong tam sinh.

Kiếp nầy đang tiến hành, bởi vì gây ra chủ đan điền, kiếp trước cũng đã trải qua, căn bản không có khả năng có được thực lực bây giờ, cho nên chỉ có một khả năng, gia hỏa này chính là kiếp sau!

- Kiếp sau nhìn không ra, không cách nào biết trước, cũng không cách nào phán đoán, đây mới là khó khăn nhất!

- Biết rõ hắn là kiếp sau, phải đối phó như thế nào?

Xác nhận thân phận đối phương, còn phải suy đoán cản thận làm thế nào đánh bại đối phương.

- Hắn là kiếp sau của ta, thuộc về bản thân mình, có thể sớm suy đoán ra động tác và hành vi của ta cho nên mới có thể sớm đánh chết người trong thôn xóm, ngay cả ta cũng nhìn không ra!

------oOo------

Chương 2516: Bại lộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân suy tư:

- Hiện tại ta cố ý thi triển kế sách, đối phương lại không nhìn ra, ta cũng không thể đoán được nội tâm của hắn, nói rõ hắn cố ý phong bế tâm linh, như vậy cả hai độc lập với nhau, không ai ảnh hưởng lên nhau.

Kỳ thật như vậy tốt nhất!

Hắn bây giờ có thể nhớ kỹ chuyện của kiếp trước, nếu đối phương là kiếp sau của hắn khẳng định cũng có thể nhớ kỹ hành vi của hiện tại, còn đối phương hiện tại thờ ơ với hành động của hắn, chỉ nói rõ vấn đề —— cả hai không có cảm ứng linh hồn.

Tuy bọn họ phân thuộc kiếp này, kiếp sau nhưng cả hai đang ở chung một chỗ khẳng định sẽ có cảm ứng, sẽ hiểu suy nghĩ của nhau, hiện tại cả hai không có, chỉ có một khả năng, hoặc là đối phương phong ấn cảm ứng, hoặc là thế giới này chỉ cho phép hai người chết một, không cho phép hai người liên hợp câu thông.

Kỳ thật như vậy ai cũng không ảnh hưởng tới ai là tốt nhất, nếu không cho dù làm thế nào thì mọi người cũng biết rõ, còn muốn đánh chết đối phương là chuyện không cách nào hoàn thành.

- Ta có thể xuất hiện kiếp trước, kiếp này, người khác khẳng định cũng có, trước kia Phù Ám Triều, Tiêu Diêu Tiên tự bạo đã chứng minh điểm này!

Nhiếp Vân tiếp tục suy tư:

- Nếu như bọn họ là kiếp trước kiếp sau, như vậy... Kiếp này của ta thế nào?

- Xem ra sau khi rời khỏi nơi này phải tìm được kiếp này của Phù Ám Triều, Tiêu Diêu Tiên mới là trọng yếu nhất.

Biết rõ tam thế bia và kiếp trước kiếp này, Nhiếp Vân càng suy tư càng rõ ràng, những bí ẩn lúc trước cũng sáng tỏ.

- Thì ra Đan Thần chúa tể gọi là trảm thi chính là chém giết kiếp trước, kiếp sau hoặc là kiếp nầy!

Rốt cuộc Nhiếp Vân hiểu ra Đan Thần chúa tể nói chém giết bản thân mình có ý nghĩa là gì, cũng biết rõ vì sao khi tới đây không luyện đan, sau khi đi vào liền biết mọi chuyện.

Chỉ sợ hắn trải qua cũng không phải chém giết kiếp nầy, kiếp sau, kiếp trước, mà là... Kiếp nầy bị kiếp trước, kiếp sau chém giết!

Hắn tiến vào và đi ra là hai người, tiến vào hư không giới là kiếp nầy, mà ra đi thì là... Kiếp trước!

- Ai, kiếp trước, kiếp này... Ai có thể nói rõ ràng!

Nhiếp Vân sinh ra cảm giác lạnh lẽo, lắc đầu, hắn cảm thấy bi ai thay Đan Thần chúa tể.

Khả năng bởi vì trải qua kiếp trước, kiếp này, hắn mới biết được tánh mạng đáng ngưỡng mộ, tình nguyện buông tha tôn nghiêm, bỏ qua bản thân cũng muốn kéo dài hơi àn.

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Nhiếp Vân cũng mặc nêệm vì Đan Thần chúa tể, cũng cảnh giác, nơi này kiếp trước kiếp này gây chuyện không tốt ai giết ai còn chưa biết, tất cả phải chuẩn bị thỏa đáng.

Ngẩng đầu nhìn sang phía trước, chỉ thấy Nhiếp Vân giả đang đi quanh tế dàn, ánh mắt lập loè không biết nghĩ cái gì.

- Ngươi cũng không cần giả với ta, là thật là giả, hiện tại chỉ có hai người chúng ta, ngươi càng rõ ràng hơn ta!

Nhìn bộ dạng của hắn như đang tìm manh mối, nhưng Nhiếp Vân biết rõ là giả vờ giả vịt, làm sao rời khỏi nơi đây, có thể rời khỏi hay không thì nội tâm của ngươi hẳn phải rõ ràng, hắn cười lạnh truyền âm.

- Ngay cả ta cũng phải thừa nhận... Ngươi rất thông minh!

Nghe được truyền âm, Nhiếp Vân giả xoay đầu lại, cũng không ngụy trang:

- Lúc này ta mới suy nghĩ rõ ràng, vừa rồi trúng kế của ngươi!

- Ngươi cũng không có hảo ý, ta còn có một tấm vương bài trong tay.

- Vvương bài? Ngươi nói là Phù Ám Triều và Tiêu Diêu Tiên? Ngươi quả nhiên bắt bọn họ.

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Không sai, chính là bọn họ, muốn bọn hắn còn sống, ta khuyên ngươi tốt nhất nên nói thẳng với đám người Đoạn Diệc mình là giả, như vậy cũng bớt phiền toái!

Nhiếp Vân giả nói.

- Nói thẳng ta là giả? Ngươi ngốc hay là ta ngốc?

Nhiếp Vân cười nhạo:

- Một khi ta thừa nhận khẳng định lập tức trở thành bia cho người ta ngắm, cũng bị chém giết rất nhanh... Ngay cả mạng cũng không còn thì làm sao cứu người?

- Mặt khác kiếp sau của Phù Ám Triều, Tiêu Diêu Tiên tự bạo bỏ mạng, nếu như kiếp nầy chết lại, các ngươi tại đánh mất hai người... Chắc hẳn chính ngươi cũng không muốn a!

Kiếp sau hoặc kiếp trước của Phù Ám Triều, Tiêu Diêu Tiên đã tự bạo tử vong, nếu như Nhiếp Vân chém giết kiếp này của bọn họ, mặc dù hắn đánh chết kiếp này của bản thân rời đi cũng mất đi trợ lực, chắc hẳn hắn không nguyện ý hi vọng nhìn thấy việc này.

Cho nên dùng hai người này uy hiếp tính mạng của hắn là không có khả năng.

- Ngươi nói không sai, kiếp trước của Phù Ám Triều, Tiêu Diêu Tiên tự bạo bỏ mạng, ta chém giết kiếp này của bọn họ sẽ tự đoạn hai tay, kiếp trước của Đoạn Diệc, Tử Đồng Bất Hủy, Vạn Pháp chúa

tể, Linh Tú Đại Đế cũng chưa tử vong.

- Ta hoàn toàn có thể đánh chết bọn họ, thay đổi kiếp trước nghe lời là được.

Nhiếp Vân giả cười lạnh.

- Ngươi...

Sắc mặt Nhiếp Vân âm trầm.

Tuy gia hỏa trước mắt là giả nhưng dù sao giống hắn như đúc, có được trí tuệ và tàn nhẫn, nếu như mình không đồng ý, hắn khẳng định sẽ đánh chết đám người Đoạn Diệc.

Hơn nữa đã tính toán một lần, còn muốn tính toán hắn lần thứ hai là không có khả năng.

- Xem ra ngươi bức ta giết ngươi.

Ánh mắt Nhiếp Vân mang theo sát cơ.

- Đừng tưởng rằng ta không có thủ đoạn, ngươi cũng biết ta còn có một lá bài tẩy mà ngươi không có, chỉ cần ta muốn động thủ, hoàn toàn có thể chém giết ngươi.

- Không có giết ngươi chỉ là muốn ngươi nói ra bí mật của nơi này, mang bọn ta rời khỏi đây mà thôi.!

- Ah? Còn có một lá bài tẩy?

Nhiếp Vân giả biến sắc.

Cẩn thận mà nói thì hắn cũng là Nhiếp Vân, biết rõ suy nghĩ của đối phương, cũng biết đối phương không lừa gạt mình, đã nói như vậy thì có nắm chắc bài, là át chủ bài có thể chém giết hắn chân chính.

- Ta biết rồi, là nạp vật thế giới... Là Bạch Đầu tôn giả!

Nhiếp Vân thời giả nghĩ tới cái gọi là át chủ bài của Nhiếp Vân là gì

liền biến sắc.

- Không sai! Nếu ngươi đã đoán được, cũng không cần phải lưu lại, đi chết đi.

Ném át chủ bài ra ngoài, Nhiếp Vân biết rõ nhiều lời vô ích, dù sao đối phương cũng không trúng kế, hừ lạnh một tiếng, hắn muốn động thủ.

Từ kinh nghiệm của Đan Thần chúa tể mà nói, muốn rời khỏi nơi đây phải chém giết “Chính mình”, nếu mọi người đã ngã bài, cũng cũng không cần phải tiếp tục nói nhảm.

- Đáng giận! Tuy ngươi nắm chắc bài nhưng không dễ dàng giết ta như vậy đâu.

Sắc mặt Nhiếp Vân giả cười lạnh một tiếng, quay người bỏ chạy.

Ầm ầm!

Thân thể của hắn tỏa ra điện qang, ngay sau đó phóng thẳng về phía tấm bia đá, hào quang lóe lên, chờ Nhiếp Vân kịp phản ứng, toàn thân của hắn biến mất không thấy gì nữa.

- Phương pháp rời khỏi nơi này là gì?

------oOo------

Chương 2517: Thiên vực hàn băng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiển nhiên không nghĩ tới đối phương rời khỏi nơi này đơn giản như thế, Nhiếp Vân cũng có chút tính sai, nếu như sớm biết nhảy vào tấm bia đá là có thể rời đi, khẳng định đã xuất thủ giam cầm nơi này.

- Xảy ra chuyện gì?

Động tĩnh trước mắt huyên náo quá lớn, đám người Đoạn Diệc bay tới và hỏi thăm.

- Nhiếp Vân giả bị ta nhìn thấu thân phận, sợ tới mức chạy thục mạng!

Nhiếp Vân nói.

- Hắn là giả? Vậy ngươi có thể chứng minh chính mình là thực?

Vạn Pháp chúa tể nói.

- Hắn là thực, ta có thể chứng minh!

Đoạn Diệc đi tới.

- Nhiếp Vân chúa tể, trước khi không phân rõ thiệt giả, là chúng ta vô lễ, mong tha thứ.

Vạn Pháp chúa tể thấy Đoạn Diệc xác nhận, liền ôm quyền lên tiếng.

- Không sao, hiện tại chúng ta đang ở không phải thế giới mặt kính, mà là tam sinh giới, có thể xuất hiện kiếp trước kiếp sau, Nhiếp Vân kia là kiếp sau của ta, kiếp trước và kiếp sau của các ngươi cũng ở nơi này, không chém giết chúng sẽ không siêu thoát, không cách nào rời khỏi nơi đây.

Nhiếp Vân nhanh chóng nói ra biện pháp rời khỏi nơi đây với mọi người.

- Cho nên hiện tại chúng ta cần làm là đuổi theo Nhiếp Vân kia, cũng tìm ra kiếp trước và kiếp sau của các ngươi, sau đó lại chém giết.

- Tốt, chúng ta nghe ngươi!

Mọi người đã đoán được phân nửa, nghe nói như thế làm sao không hiểu, lập tức gật đầu.

- Được rồi, chuẩn bị lên đường đi, trước khi đi ta sẽ gieo ấn ký linh hồn lên các ngươi, như vậy có thể xác nhận thân phận, không cần lo lắng đối phương thừa cơ mà vào.

Tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, lợi dụng thủ đoạn đặc thù gieo ấn ký lên thân mỗi người.

Trước kia đối phương xuất hiện quá mức vội vàng, mọi người không có phòng bị, lúc này mới lâm vào bị động, chân chính có chỗ chuẩn bị, mặc dù đối phương giống như đúc cũng có thể nhìn ra rõ ràng.

Mọi người biết rõ làm như vậy cũng là bị bất đắc dĩ, tất cả đều không phản kháng, một lát sau đã bố trí xong âấm chế, Nhiếp Vân nhìn về phía tấm bia đá trước mặt.

Vừa rồi Nhiếp Vân giả đào tẩu quá nhanh nhưng hắn biết rất rõ ràng.

Cũng không phải lao thẳng vào tấm bia đá, mà là hơi thiên về bên phải, đầu vừa vặn chạm vào mặt đồ hình kiếp sau.

- Gia hỏa này là kiếp sau của ta, vọt tới đồ án kiếp sau liền trực tiếp biến mất... Xem ra phải lao vào đồ hình tương ứng mới có khả năng mở ra.

Nhìn thấy Nhiếp Vân giả rời đi, hắn hơi cân nhắc một chút liền hiểu ra.

Nhiếp Vân giả là kiếp sau của hắn, lao vào trong ba đồ hình và chạm vào đồ hình kiếp sau đã trực tiếp rời đi, bọn họ thân là kiếp này, xem ra chỉ cần lao vào kiếp này là rời đi.

Như vậy vừa vặn có thể phân biệt ai là thật ai là giả, thân phận giả không thể che giấu.

- Các ngươi lần lượt rời đi, ta lược trận cuối cùng!

Sau khi xác định phương pháp rời đi, Nhiếp Vân không hề sốt ruột, ánh mắt nhìn sang những người khác.

Chính hắn không có vấn đề gì, là kiếp này, những người còn lại thì hắn vẫn không thể xác định, cẩn thận quan sát một chút, xác nhận thân phận đối phương mới không bị động.

- Vâng!

Đám người Đoạn Diệc hiểu ý của hắn, Linh Tú Đại Đế đi đầu bay vào đồ án kiếp này trên tấm bia đá, hào quang bao phủ và biến mất.

Ngay sau đó Đoạn Diệc, Tử Đồng Bất Hủy cũng liên tục bay qua, chỉ còn lại một mình Vạn Pháp chúa tể.

Nhiếp Vân muốn nhất xem là người này, trước kia hắn bị bắt đi, sau khi trở về cho dù ngôn ngữ hay hành động đều có chút phối hợp Nhiếp Vân giả, từ đó không thể không hoài nghi.

- Ngươi hẳn là kêếp trước của Vạn Pháp chúa tể!

Nhìn thấy đối phương không rời đi, Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Ta là kiếp này!

Trong mắt Vạn Pháp chúa tể mang theo một tia bối rối, đột nhiên thân thể khẽ động tiến vào tấm bia đá, hắn không đi đồ án kiếp này, mà là kiếp sau.

Ông!

Còn chưa tới trước tấm bia đá, một đạo linh hồn khổng lồ giam cầm hắn lại, hắn như con bướm dính vào mạng nhện, bị treo giữa không trung không thể thoát thân.

- Nếu tên giả mạo kia bỏ chạy một lần, hiện tại ngươi cũng có thể bỏ chạy thì quá xem thường Nhiếp Vân ta rồi!

Cười cười, ngón tay của Nhiếp Vân biến thành màu vàng, ngay sau đó một đạo hàn quang bay vào mi tâm của Vạn Pháp chúa tể.

- Ngươi...

Đồng tử Vạn Pháp chúa tể co rụt lại, muốn nói cái gì đó nhưng chưa nói ra ươợc, chỉ trong nháy mắt mi tâm của hắn xuất hiện lỗ máu, linh hồn bắt đầu tiêu tán.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ thiếu niên trước mặt lại động thủ với hắn, hơn nữa không dây dưa dài dòng, thậm chí không cho hắn cơ hội nói chuyện.

Hô!

Vạn Pháp chúa tể tử vong, thi thể của hắn nhanh chóng hóa thành làn khói xanh và bay qua đồ án kiếp sau và biến mất không thấy gì nữa.

- Quả là thế!

Nhiếp Vân cũng không ngạc nhiên, lúc này gật đầu.

Ra tay đánh chết Vạn Pháp chúa tể ngay lập tức là hắn muốn thí nghiệm.

Kiếp trước của Tiêu Diêu Tiên, Phù Ám Triều tử vong, vì giấu diếm nên cố ý tự bạo thành thịt nát, cũng không thấy cái gì, nếu lưu thi thể nguyên vẹn thì hắn có thể quan sát rõ ràng.

Vạn Pháp chúa tể kiếp sau tử vong, tất cả tinh khí bay vào trong đồ án kiếp này, nói rõ sau khi hắn chết đã dung hợp với kiếp này.

Xem ra suy đoán lúc trước là đúng,, cho dù kiếp trước, kiếp này hay là kiếp sau, chỉ cần đánh chết là có thể thôn phệ tinh khí thần và trở nên cường đại hơn.

Đây là nguyên nhân vì sao Đan Thần chúa tể có thực lực vượt xa những người khác.

- Đi vào!

Sau khi suy luận rõ ràng, Nhiếp Vân cũng không ngừng lại, thân thể

của hắn tiến vào tấm bia đá, trước mặt là hắc ám, lúc mở mắt ra liền nhìn thấy cảnh vật khác biệt.

Trước mặt là núi non trùng điệp, nơi này không có thôn trang, chỉ có một cái đài cao mà thôi.

Trước đài cao là hố sâu đen kịt, bên trong có sương mù nồng đậm, mặc dù thiên nhãn cũng không nhìn rõ bên trong là gì, tuy không nhìn rõ nhưng hắn cảm nhận được nguy cơ.

- Chủ nhân!

- Nhiếp Vân chúa tể!

Đám người Đoạn Diệc bay tới, Linh Tú Đại Đế nhìn thấy một mình hắn tới liền hỏi:

- Vạn Pháp chúa tể đâu rồi?

- Vạn Pháp chúa tể là giả, ta đã ra tay chém giết!

Nhiếp Vân trả lời một câu, tiếp tục nhìn về phía trước.

- Có phát hiện gì hay không?

- Không có, hố sâu nhìn không thấy đáy, ngươi không có tới, chúng ta cũng không dám tùy tiện tiến lên, cho nên không phát hiện cái gì...

Linh Tú Đại Đế nói.

- Khói xanh vừa rồi bay đi nơi nào?

Nhiếp Vân hỏi.

- Trực tiếp bay vào hố sâu!

Đoạn Diệc nói.

- Tốt, chúng ta cùng đi qua đi.

------oOo------

Chương 2518: Phục thế chúa tể thần binh (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân thể kiếp sau của Vạn Pháp chúa tể hóa thành khói xanh đi tìm kiếp này, chỉ cần đuổi theo nhất định có thể tìm được đám Nhiếp Vân giả.

Nhiếp Vân trở lại, mọi người nhu tìm được người tâm phúc, lúc này bay thẳng tới hố sâu.

Không biết hố sâu trước mặt sâu bao nhiêu, sương mù vờn quanh cho nên không ai nhìn rõ phía dưới là gì, Nhiếp Vân nhận chuẩn phương hướng, phòng ngự chi khí hình thành vòng tròn bao phủ mọi người vào bên trong và bay thẳng xuống dưới.

- Nóng quá, chẳng lẽ phía dưới là dung nham?

- Tuy thực lực của chúng ta hiện tại giảm xuống nhưng cũng không phải dung nham có thể ảnh hưởng, nhiệt độ nơi này còn đáng sợ hơn dung nham.

...

Càng phi hành xuống dưới, mọi người càng cảm thấy khô nóng khó chịu, dường như bọn họ đang tiến vào hố lửa rất nóng, linh hồn thân thể đều bị giày vò khó chịu.

- Không phải dung nham, cũng không phải hỏa diễm, là một loại hàn băng!

Linh Tú Đại Đế nghĩ tới cái gì đó và lên tiếng.

- Hàn băng? Ngươi nói đùa sao! Hàn băng là lạnh, nơi này nóng như thế, hàn băng chắc chắn sẽ hòa tan.

Tử Đồng Bất Hủy khẽ nói.

- Đúng thế, hoàn cảnh nơi này nóng như thế thì làm sao là hàn băng?

Đoạn Diệc kỳ quái nhìn sang, hắn không tin.

- Ngươi xác định là hàn băng?

Không để ý tới hai người kỳ quái, Nhiếp Vân nhìn về phía Linh Tú Đại Đế.

Mặc dù đối phương nói đây là hàn băng làm hắn không tưởng tượng nổi nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng.

Thế giới to lớn không thiếu cái lạ, có một số việc cũng không phải lẽ thường có thể suy luận, lúc trước là tam thế thân, kiếp trước, kiếp nầy, kiếp sau, hiện tại ở không gian nóng như thế lại nghe là hàn băng, hắn không tưởng tượng nổi nhưng không phản bác.

- Lúc trước ta từng theo... Tu La Vương đi tới một nơi, đã từng nghe hắn đề cập qua thiên vực hàn băng, thứ này không phải âm hàn, mà là cực nóng, sau khi tới gần thân thể bị thiêu đốt, linh hồn lại bị đóng băng và bóc ra khỏi thân thể, thứ này cực kỳ quỷ dị.

- Nơi này tuy cực nóng nhưng các ngươi có cảm giác linh hồn như lâm vào hàn băng hay không, vận chuyển chậm hơn không ít?

Linh Tú Đại Đế chậm rãi nói.

- Việc này...

- Quả là thế, ta cảm thấy linh hồn có một tia cứng ngắc, không ngờ trên đời này còn có thứ kỳ quái như vậy.

Đoạn Diệc, Tử Đồng Bất Hủy vận chuyển linh hồn, quả nhiên cảm thấy một tia không giống bình thường, lúc này một hai mặt nhìn nhau, tuy không tin nhưng không thể không thừa nhận đây là sự thật.

- Thiên vực hàn băng?

Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ:

- Tu La Vương có từn nói biện pháp phá giải hay không?

Loại thiên vực hàn băng này phi thường cổ quái, ngay cả hắn hiện tại cũng có cảm giác không đúng, nếu như không có biện pháp phá giải, chỉ sợ sẽ phải lưu lại nơi này.

- Hắn từng nói qua nhưng... Thứ này quá khó tìm, mặc dù là ta cũng chưa bao giờ gặp qua...

Linh Tú Đại Đế trù trừ lên tiếng.

- Ah? Cái gì thế?

- Nghe nói là đồ vật gọi là địa ngục hàn tinh, kiện vật phẩm này vô cùng âm hàn, nếu đặt trong miệng có thể chống cự thiên vực hàn băng, sẽ không bị tổn thương.

Linh Tú Đại Đế do dự nói.

- Địa ngục hàn tinh? Ngươi xác định?

Nhiếp Vân hơi sững sốt, vẻ mặt hắn mừng như điên.

- Thứ này... Ta còn nhiều, rất nhiều!

- Còn nhiều, rất nhiều?

Mọi người đồng thời sững sờ.

Thực tế Linh Tú Đại Đế không ngừng nháy mắt, trong mắt nàng mang theo nghi hoặc.

Nàng vưa nói thứ này thập phần hi hữu, tìm khắp hỗn độn hải dương cũng khó tìm ra, đối phương nói có rất nhiều, là thật hay sao?

- Ngươi xem có phải thứ này hay không?

Nhiếp Vân cười cười, hắn lật cổ tay sau đó trước mặt mọi người là một đống tinh thạch lạnh như băng.

Những tinh thạch này băng hàn rét thấu xương, mặc dù là đám người Đoạn Diệc cũng có cảm giác thân thể run rẩy.

- Thứ này... Quả nhiên là địa ngục hàn tinh! Tại sao ngươi có nhiều như thế.

Linh Tú Đại Đế liếc mắt nhìn, lập tức nhận ra.

Cho dù nàng chưa gặp qua bảo vật này nhưng thuộc tính đặc thù chỉ cần nhìn là nhận ra ngay.

- Ha ha, đây là bí mật!

Nhiếp Vân cũng không giải thích.

Những địa ngục hàn tinh này bị hắn phát hiện tại thiên địa lục đạo, còn dùng thứ này chế tạo một thanh trường kiếm uy lực vô cùng, vốn tưởng rằng đến Tà Nguyệt Chí Tôn Vực sẽ không dùng được thứ này, không nghĩ tới lại là khắc tinh của thiên vực hàn băng.

- Địa ngục hàn tinh lạnh như vậy, làm sao bỏ vào miệng chứ.

Nhìn tinh thạch âm hàn thấu xương như thế, đám người Đoạn Diệc mở to mắt nhìn chằm chằm vào nó.

Thứ này linh hồn tới gần cũng khó khăn, đặt vào trong miệng... Nói đùa sao?

- Nếu như một mình đặt địa ngục hàn tinh vào trong miệng chẳng khác gì chịu chết, nhưng ở trước mặt thiên vực hàn băng thì không có gì.

Linh Tú Đại Đế nói xong điểm một chỉ, ngay sau đó kiếm quang bay tới gọt mộ khối hàn băng sau đó thu vào lòng bàn tay, lúc này đặt nó vào trong miệng.

Xì xì xì xì...

Ngay sau đó trên người nàng sinh ra khói trắng, chỉ trong nháy mắt nhiệt khí của thiên vực hàn băng bay hơi sạch sẽ, sắc mặt Linh Tú Đại Đế đỏ lên một lúc liền khôi phục như cũ liền thở ra một hơi, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, dường như không còn bị thiên vực hàn băng làm mệt mỏi như cũ.

- Quả nhiên dùng tốt!

Tất cả mọi người là cường giả, bọn họ rất hiểu công việc, thấy nàng như thế liền biết rõ không bị thiên vực hàn băng ảnh hưởng, lúc này liên tục ra tay cắt một khối hàn tinh và đặt vào trong miệng.

Cũng như Linh Tú Đại Đế, mọi người ban đầu cảm thấy rét lạnh, thậm chí đã có chút không chịu nổi, một lát sau thích ứng liền không còn rét lạnh nữa, hơn nữa còn có cảm giác ấm áp, cũng ngăn cản cái nóng của thiên vực hàn băng ra ngoài.

- Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, đồ vật trong thiên địa đúng là khó nói rõ ràng.

Nhiếp Vân cảm khái!

Nếu như không biết địa ngục hàn tinh là khắc tinh của thiên vực hàn băng, đánh chết hắn cũng không tin tưởng, hai thứ này đều là đồ rét lạnh nhưng có thể đối lập lẫn nhau, hơn nữa còn có hiệu quả tốt như thế.

Trong thiên địa một vật khắc một vật, không biết rõ thì khó nói rõ ràng.

Có địa ngục hàn tinh làm phụ trợ, mọi người không sợ hãi, tiếp tục phi hành, chỉ qua mấy chục giây, hàn băng hải dương xuất hiện trước mặt.

Những hàn băng này cùng loại với hỏa diễm, toàn thân đỏ tươi, làn da sắp hơ khô, trong người rét lạnh muốn chết, hai đồ vật nóng lạnh đan xen, không phải tận mắt nhìn thấy tuyệt đối khó tin tưởng.

- Đây là đồ tốt, các ngươi muốn hay không?

Đôi mắt Nhiếp Vân tỏa sáng.

------oOo------

Chương 2519: Phục thế chúa tể thần binh (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những kỳ vật như thế này đều là bảo vật quý giá, tuy tạm thời không biết có tác dụng gì nhưng một khi tìm được phương pháp sử dụng sẽ là đồ vật vạn kim khó cầu.

- Chúng ta muốn... Cũng cầm không ra ah.

- Thứ này đặt trong không gian dung khí, không gian dung khí chắc chắn sụp đổ, luyện hóa dung nhập thân thể không phải thực lực này... Như vậy cũng được ah...

Mọi người đồng thời cười khổ lắc đầu.

Những thiên vực hàn băng này quá đáng sợ, nếu đặt vào vật chứa chắc chắn sẽ sụp đổ, dùng thực lực bọn họ bây giờ còn không chống nổi.

- Ta cũng không khách khí.

Không gian dung khí của người ta không chứa nổi, Nhiếp Vân có nạp vật thế giới đã lột xác thành chí tôn vực, dung nạp hàn băng như thế này cũng không có gì.

Đưa tay về phía trước, lực lượng bàng bạc bao phủ thiên vực hàn băng, tinh thần khẽ động liền thu toàn bộ tiến vào trong nạp vật thế giới.

Ầm ầm!

- Ân?

Thiên vực hàn băng vừa mới gia nhập nạp vật thế giới, Nhiếp Vân cảm giác nạp vật thế giới nổ vang, lúc này hắn sững sốt, vội vàng tập trung tinh thần nhìn sang.

Chỉ thấy dung nhập hàn băng vào nạp vật thế giới đã làm địa vực khuếch trương, lúc này trạng thái chí tôn vực không ổn định sẽ triệt để ổn định lại.

- Đạt tới trạng thái ổn định chí tôn vực?

Nhiếp Vân vui vẻ ra mặt.

Dựa theo hắn suy tính, muốn làm cho nạp vật thế giới triệt để ổn định lại, nếu không có thiên vực hàn băng thì hắn cần mấy trăm năm, cả ngàn năm mới đạt tới, bởi vì hiệu quả quá bất ngờ

- Nạp vật thế giới đạt tới trạng thái ổn định giống như tam giới, nói như vậy... Ta đã có thể phục chế chúa tể thần binh.

Trước kia Nhiếp Vân có thể tùy ý phục chế nửa bước chúa tể thần binh, hiện tại chí tôn vực đạt tới trạng thái ổn định sẽ không sụp đổ, có lẽ có thể phục chế chúa tể thần binh cao cấp hơn.

Nghĩ đến liền làm, nội tâm khẽ động, một kiện chúa tể thần binh chậm rãi thành hình, vô số linh khí không ngừng hội tụ, một lát sau triệt để thành hình.

- Lúc trước phục chế của Kỳ hư kiếm còn kém không nhiều, quả nhiên có thể thực hiện...

Nhiếp Vân lúc này cười ha ha.

Nạp vật thế giới đạt tới trạng thái vững chắc có thể phục chế chúa tể thần binh, nói rõ thực lực của hắn đã tiến thêm một bước, hiện tại lực lượng của hắn đã gia tăng không ít.

- Luyện chế chúa tể thần binh tiêu hao nguyên khí quá lơn... Ta có nguyên khí đan điền cung cấp lực lượng cho nên không thành vấn đề.

Phục chế một kiện chúa tể thần binh cần tiêu hao nguyên khí gấp trăm lần binh khí khác, đổi lại những người khác không có khả năng làm ra, hắn có được nạp vật thế giới cung cấp lực lượng cho nên không thành vấn đề.

- Chủ nhân, ngươi xem... Là đám người Phù Ám Triều!

Tinh thần đang du lịch nạp vật thế giới, cảm thụ cảm giác vui sướng khi phục chế chúa tể thần binh mang đến, chợt nghe đám người Đoạn Diệc kêu lên.

Tinh thần trở về, ngẩng đầu nhìn lên, thiên vực hàn băng đã biến mất cho nên một cung điện nguy nga xuất hiện trước mặt, phía trước cung điện có vài cây cột đá, đám người Phù Ám Triều, Tiêu Diêu Tiên, Vạn Pháp chúa tể đang bị treo trên đó, thần thái uể oải

- Thân kiếp này, giao át chủ bài của ngươi ra đây, ta có thể không giết bọn họ, nếu không bọn họ sẽ phải chết ở nơi này.

Gào thét một tiếng, Nhiếp Vân giả âm trầm đi tới, đôi mắt hắn đỏ thẫm.

Hắn lần này đã khác với lúc trước, đã triệt để điên cuồng.

Trước kia có khả năng cân nhắc sau khi giết chết đám người Phù Ám Triều liền rời khỏi nơi đây, hiện tại hắn mất đi trợ lực, ngay cả tánh mạng mình khó giữ được cho nên không quan tâm quá nhiều.

- Giao át chủ bài ra? Tốt!

Ánh mắt Nhiếp Vân lạnh như băng, hắn nhìn chằm chằm vào kiếp sau của mình, bàn tay chấn động, Bạch Đầu tôn giả xuất hiện ngay trước mặt.

- Bạch Đầu tôn giả? Át chủ bài?

Đám người Đoạn Diệc nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì.

Tuy Bạch Đầu tôn giả là cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng

nhưng muốn đánh chết kiếp sau Nhiếp Vân cũng không dễ dàng như vậy a, vì sao được xưng là át chủ bài? Hơn nữa nhìn bộ dạng Nhiếp Vân giả hết sức kiêng kị.

Lại nói xuất hiện ở nơi này, thực lực chúa tể cũng giảm xuống, nửa bước chúa tể đại tam trọng không tính là cái gì.

Loại tình huống này có thể dọa được Nhiếp Vân giả quay người đào tẩu, không tiếc dùng đám người Phù Ám Triều làm uy hiếp, đã xảy ra chuyện gì?

- Đan Thần chúa tể, thả hắn ra...

Nhiếp Vân giả quát lớn.

- Được rồi, ta đã thả hắn ra.

Tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, Đan Thần chúa tể cũng được thả ra ngoài.

- Ta hiểu rồi...

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Linh Tú Đại Đế như nghĩ tới cái gì đó và cảm thán.

- Nhiếp Vân chúa tể quả nhiên thông minh!

- Ngươi hiểu cái gì?

Tử Đồng Bất Hủy không rõ ràng lắm, vẻ mặt mê hoặc.

- Kẻ giả mạo kiêng kỵ át chủ bài của Nhiếp Vân như thế, quả nhiên là Bạch Đầu tôn giả!

Thấy mọi người hay vẫn là rất mơ hồ và khó hiểu, Linh Tú Đại Đế nói:

- Không phải các ngươi hoài nghi vì sao Nhiếp Vân không giết Đan Thần chúa tể sao? Thì ra đã mang hắn làm át chủ bài.

- Ngươi không nói Bạch Đầu tôn giả sao? Tại sao lại biến Đan Thần chúa tể?

Mọi người càng nghe càng mơ hồ.

- Rất đơn giản, chỉ cần đánh chết Đan Thần chúa tể sẽ xuất hiện ngụy bổn nguyên đại đạo, Bạch Đầu tôn giả đang ở biên giới đột phá, một khi đạt được ngụy bổn nguyên đại đạo, trực tiếp có thể đột phá, đạt tới chúa tể cảnh, chúng ta tiến vào nơi này, nương theo thời gian sẽ yếu bớt, lúc đó cho dù Bạch Đầu tôn giả cũng hạ thấp thực lực như chúng ta, trong khoảng thời gian này cũng tương đương với chúa tể, gặp thần sát thần, gặp phật giết phật, Nhiếp Vân giả căn bản không ngăn cản nổi!

Linh Tú Đại Đế giải thích.

- Thì ra là thế... Lợi hại!

Nghe hiểu xảy ra chuyện gì, mọi người đồng thời mở to mắt.

Thì ra là có chuyện như thế, không hổ là chủ nhân, mưu định sau động, xếp đặt mưu kế thật sâu xa.

Vẫn không giết Đan Thần chúa tể còn tưởng rằng hắn muốn moi bí mật trong miệng đối phương, kỳ thật mục tiêu chính là lưu át chủ bài.

Đây là át chủ bài nghịch thiên tại đây.

Nhiếp Vân giả đoán được việc này mới cảm thấy sợ hãi, không chút do dự đào tẩu.

- Không đúng... Trước kia Phù Ám Triều, Tiêu Diêu Tiên tự bạo tử vong, không phải không có ngụy bổn nguyên đại đạo sao?

Tử Đồng Bất Hủy hỏi.

Trước kia Phù Ám Triều, Tiêu Diêu Tiên là kiếp trước tự bạo tử vong, cũng không nhìn thấy ngụy bổn nguyên đại đạo, Đan Thần chúa tể lại không có ah!

------oOo------

Chương 2520: Tự chịu diệt vong

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phù Ám Triều, Tiêu Diêu Tiên là kiếp trước, cũng không phải thực lực chúa tể bị giảm xuống, căn bản không đạt tới cảnh giới chúa tể, tự nhiên không có bổn nguyên đại đạo, bản thân Đan Thần chúa tể là cường giả chúa tể, có được ngụy bổn nguyên đại đạo có gì kỳ lạ?

Linh Tú Đại Đế nói.

- Không sai, Phù Ám Triều giống chúng ta là hiến tế linh hồn cho Nhiếp Vân chúa tể, không thể giả mạo, kế hoạch của kiếp trước là đánh lén, không bị linh hồn cắn trả, nói rõ cũng giống Phù Ám Triều như đúc, có được trí nhớ như nhau nhưng thực lực chênh lệch lớn!

Đoạn Diệc liên tục gật đầu.

Nhiếp Vân chúa tể cũng từng nói qua, trong thân thể kiếp trước Phù Ám Triều không có dấu vết linh hồn tiến hành đánh lén hắn, nếu như không phải sớm nhìn ra kỳ quặc, căn bản không biết.

Không có dấu vết linh hồn, không có ngụy bổn nguyên đại đạo là chuyện không kỳ lạ.

- Rất tốt, hai người các ngươi đồng thời tới đây.

Đối thoại với đám người Linh Tú Đại Đế đều dùng ý niệm truyền âm, tốc độ rất nhanh, Nhiếp Vân giả thấy Đan Thần chúa tể được thả ra liền thở ra một hơi, hét lớn một tiếng.

Đan Thần chúa tể và Bạch Đầu tôn giả do dự một lúc và đi tới phía trước, chỉ trong nháy mắt đã đi tới trước cột đá.

- Chỉ cần một trong hai người các ngươi chết đi, át chủ bài của hắn triệt để mất đi, ta xem các ngươi có tư cách gì đối kháng với ta.

Nhìn thấy hai người đi tới trước mặt, Nhiếp Vân giả thở ra một hơi, bàn tay hắn vươn lên và hóa thành hỏa long nóng bỏng tấn công Đan Thần chúa tể.

Tuy thực lực Bạch Đầu tôn giả chỉ là nửa bước chúa tể đại tam trọng nhưng không phải hắn có thể chống lại, Đan Thần chúa tể vào đây rất dài, thực lực chúa tể bị áp chế, đầu hỏa long này là toàn bộ thực lực của hắn tạo thành, hoàn toàn có thể một chiêu đánh chết.

Oanh!

Đan Thần chúa tể trốn tránh nhưng bị đánh trúng nổ thành thịt nát, một đạo ngụy bổn nguyên đại đạo trong cơ thể bay lên không trung, tùy thời muốn thoát ly khống chế rời khỏi nơi này.

- Dừng lại cho ta!

Nhiếp Vân giả đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, trong mắt mang theo hưng phấn, bàn tay như long trảo, ngụy bổn nguyên đại đạo còn chưa kịp bay đi đã bị hắn nuốt vào trong bụng.

- Ha ha, ta có được ngụy bổn nguyên đại đạo, thực lực tăng lên thành chúa tể, hoàn toàn có thể chém giết tất cả các ngươi, kiếp này, ngươi chết chắc rồi.

Sau khi nuốt ngụy bổn nguyên đại đạo, Nhiếp Vân giả gào thét, hắn nói những lời rất càn rỡ.

- Cẩn thận!

Đám người Đoạn Diệc nhìn thấy cảnh tượng như vậy đều đổ mồ hôi lạnh, trong mắt mang theo cảnh giác.

Chỉ cần lĩnh ngộ hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo, thôn phệ ngụy bổn nguyên đại đạo sẽ lập tức tấn cấp chúa tể, chuyện này bọn họ đều trải qua.

Thực lực Nhiếp Vân giả trước mắt chỉ là nửa bước chúa tể tiểu tam

trọng nhưng trên thực tế đã sớm lĩnh ngộ hai ngàn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo, lúc này đột nhiên thôn phệ ngụy bổn nguyên đại đạo, khẳng định như hổ thêm cánh, hắn sẽ thành tựu chúa tể.

Gia hỏa này phát rồ rồi, hắn trở thành chúa tể thì bọn họ khó sống nổi.

Đám người Đoạn Diệc khẩn trương, quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, nhìn thấy hắn không có khẩn trương, trong mắt còn mang theo thương cảm giống như nhìn người chết.

- Các ngươi chờ chết đi...

Sắc mặt Nhiếp Vân giả biến thành điên cuồng, hắn đang gào thét liền biến sắc.

- Ngươi động tay chân gì? Ngụy bổn nguyên đại đạo này không đúng...

Rống xong, một đạo hắc khí bao phủ gương mặt Nhiếp Vân giả, thân thể hắn không ngừng run rẩy sau đó phun ra từng ngụm máu đen, vẻ mặt điên cuồng đáng sợ.

- Gian lận? Không cần ta làm, linh hồn Đan Thần chúa tể thần phục xác ướp cổ, ngụy bổn nguyên đại đạo cũng bị ăn mòn triệt để và biến thành khôi lỗi của xác ướp cổ, nó như độc dược, ngươi thôn phệ ngụy bổn nguyên đại đạo của hắn cũng bị độc hại, làm sao có thể sống sót!

Nhiếp Vân lạnh lùng lên tiếng.

- Không... Không có khả năng... Làm sao ngươi biết chuyện này, mà... Ta không biết...

Nhiếp Vân giả không thể tin được.

Nếu như đối phương sớm biết chuyện này thì hắn cũng có được trí nhớ, làm sao hắn không biết?

- Nói thật, ta cũng vừa biết rõ, nạp vật thế giới đạt tới trạng thái ổn định của chí tôn cho nên ta càng hiểu rõ hơn về ngụy bổn nguyên đại đạo, thậm chí... Ta có thể phục chế ngụy bổn nguyên đại đạo!

- Cho nên biết rõ ngụy bổn nguyên đại đạo của Đan Thần chúa tể... Căn bản không thể thôn phệ, ai thôn phệ thì kẻ đó chết!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Nạp vật thế giới triệt để ổn định đã giúp hắn có năng lực phục chế chúa tể thần binh, thậm chí có thể tùy ý phục chế ngụy bổn nguyên đại đạo.

Một chí tôn vực có thể sinh ra chín đạo ngụy bổn nguyên đại đạo, tạo nên chín vị chúa tể, nạp vật thế giới của Nhiếp Vân sau khi triệt để ổn định đã có thể phục chế ngụy chí tôn đại đạo, sinh ra ngụy bổn nguyên đại đạo mới là lợi hại nhất.

Những chuyện này Nhiếp Vân ổn định nạp vật thế giới mới biết được, trước kia không rõ lắm cho nên Nhiếp Vân trước mắt có tất cả trí nhớ của hắn khi đi vào hư không giới cũng không biết được.

- Đáng giận ah... Ta không cam lòng!

Cảm nhận được sinh cơ dần dần tiêu tán, trong mắt Nhiếp Vân giả không cam lòng, hắn gào thét điên cuồng, toàn thân không ngừng giãy dụa, hắn càng giãy dụa tốc độ thối rửa càng nhanh, lúc này toàn thân biến thành màu đen, lực lượng toàn thân không ngừng tán dật ra chung quanh, rốt cuộc không cách nào ngăn chặn.

- Cứu đám người Phù Ám Triều, tìm kiếp trước của các ngươi.

Không để ý tới gia hỏa này kêu thảm thiết, Nhiếp Vân phân phó Đoạn Diệc, Linh Tú Đại Đế.

- Vâng!

Đám người Đoạn Diệc không nghĩ tới Nhiếp Vân giả lại tử vong như thế, tất cả đều lắc đầu, cứu đám người Phù Ám Triều và bay vào trong cung điện.

- Chủ nhân!

Đám người Phù Ám Triều thoát khỏi cột đá liền tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Thực lực các ngươi... Quả nhiên cường đại không ít!

Ngẩng đầu nhìn sang, đám người Phù Ám Triều vẫn bị áp chế như cũ nên không thể khôi phục thực lực chúa tể, khí tức toàn thân no đủ và mạnh hơn năm trăm đại đạo rát nhiều, thực lực đã đạt tới một ngàn đầu đại đạo.

Thực lực bị áp chế còn có thể tấn chức, chỉ sợ có quan hệ rất lớn với kiếp trước của bọn họ tử vong.

Xì xì xì xì...

Không qua bao lâu Nhiếp Vân giả đã bị ngụy bổn nguyên đại đạo ăn mòn tất cả lực lượng và đoạn tuyệt hô hấp.

Những xác ướp cổ kia có thực lực chúa tể làm Nhiếp Vân kiêng kị, càng không cần nói tới nửa bước chúa tể, mặc dù thực lực Nhiếp Vân bất phàm nhưng không thể đối kháng nổi.

------oOo------

Chương 2521: Rời khỏi hư không giới (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vèo!

Sau khi ăn mòn sạch Nhiếp Vân giả, ngụy bổn nguyên đại đạo chứa ý niệm của xác ướp cổ bay lên, nó muốn bay ra ngoài.

- Xuống đây đi!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, hắn vươn tay lên, Hỗn Độn Tĩnh

Tâm Bình bay tới và hóa thành lỗ đen nuốt nó vào trong, không qua bao lâu lại xuất hiện trên ngón tay của hắn, nó trong suốt như ngọc, không còn khí tức quỷ dị như trước.

Lần này hắn đã thu ngụy bổn nguyên đại đạo vào trong nạp vật thế giới, lợi dụng năng lực chưởng khống giả đánh chết ý niệm của xác ướp cổ và tinh lọc nó.

- Bạch Đầu tôn giả, cho ngươi!

Sau khi tinh lọc ngụy bổn nguyên đại đạo liền bay vào trong thức hải của Bạch Đầu tôn giả, không qua bao lâu hắn đã tấn cấp, khí tức toàn thân tăng lên cực nhanh.

Ầm ầm!

Chỉ trong nháy mắt đột phá nửa bước chúa tể trở thành cường giả chúa tể.

- Chủ nhân!

Bạch Đầu tôn giả biết rõ tất cả đều là thiếu niên trước mặt cho, hắn không do dự quỳ xuống cảm tạ.

- Không cần đa lễ, thừa dịp ngươi còn lực lượng sung túc thì giết kiếp trước của ngươi đi.

Nhiếp Vân lên tiếng.

Lúc này đám người Đoạn Diệc đã vào trong cung điện tìm được kiếp trước của mình, chiến đấu nổ ra, lực lượng chấn động càn quét bốn phía sinh ra lực chấn động cường đại.

Động tĩnh quá lớn, không riêng kiếp trước của bọn họ tới, Bạch Đầu tôn giả vừa mới xuất hiện cũng lao thẳng vào kiếp trước của mình.

Hắn ngưng tụ kiếp trước chỉ có cảnh giới nửa bước chúa tể đại tam trọng, lúc vừa mới giao thủ đã ra tay đánh kiếp trước thành thịt nát.

- Ngươi đi giúp bọn họ đi.

Bạch Đầu tôn giả đánh chết kiếp trước của mình, Nhiếp Vân phân phó một câu liền không hề để ý tới, lúc này hắn quan sát kiếp sau của mình biến hóa.

Sau khi Nhiếp Vân giả tử vong liền hóa thành khí lưu đặc thù tiến vào trong cơ thể của mình, từ đó lực lượng của hắn tăng lên rất nhiều, cũng có một tia hiểu ra.

- Thì ra Hư Không Tử nói thế này chính là trảm tam thi.

Tam thi, kiếp trước, kiếp nầy, kiếp sau, chém chết tam thi có thể thành tựu đại đạo chân chính, thoát ly gông cùm xiềng xích, siêu thoát khổ hải.

Tu luyện giả đều có các loại dục vọng, tiền tài chi dục, quyền lợi chi dục, tình cảm chi dục... Các loại dục vọng xâm nhập làm bản thân không thể viên mãn, cũng không cách nào siêu thoát.

Trảm tam thi là trảm các loại chấp niệm, trảm dục vọng, chính bởi vì như thế người trảm tam thi sẽ càng cường đại hơn.

Hư không giới không biết do đại năng nào sáng tạo, có uy năng nghịch chuyển âm dương, cải biến thiên địa tuần hoàn, mỗi người chỉ có thể vào một lần, hơn nữa chỉ có một cơ hội trảm tam thi diễn hóa thành người, làm bản thân gặp phải tam thi của bản thân rất thật, chiến đấu càng tàn khốc.

Trảm tam thi đơn thuần chính là trảm các tạp niệm trong linh hồn, tìm kiếm kiếp trước, kiếp sau để trảm càng đơn giản, có trợ giúp lớn với tu luyện giả.

Đan Thần chúa tể tới đây không có chém giết kiếp trước thành công, bị kiếp chém giết, mặc dù như thế thực lực của hắn cũng có tiến bộ lớn hơn xa chúa tể khác.

- Chém tam thi, siêu thoát hỗn độn, ta đã chém kiếp trước, hiện tại lại chém kiếp sau, chỉ có kiếp nầy không có chém giết!

Hiểu ra ý nghĩa của trảm tam thi, Nhiếp Vân cũng biết thiếu hụt hiện tại.

Hắn trảm kiếp trước, lại chém giết kiếp sau, chỉ chém được hai thi, khoảng cách trảm tam thi chân chính còn kém một bước.

Kiếp trước, kiếp nầy, kiếp sau, khó trảm nhất chính là kiếp này, rốt cuộc làm sao chém giết, thông qua phương pháp gì thì hắn hiện tại cũng không hiểu, càng không nói làm sao thao tác.

- Nhiếp Đồng bảo ta tới đây khẳng định sớm đã biết rõ trảm tam thi, cũng hiểu chém giết như thế nào, đến lúc đó trực tiếp hỏi hắn là được...

Suy nghĩ một hồi, hắn không hiểu làm sao chém kiếp này, Nhiếp Vân đang suy đi hỏi thăm Nhiếp Đồng liền nhớ tới cái gì đó, đột nhiên sắc mặt hắn cứng đờ.

- Nhiếp Đồng thân là cường giả phong vương lại bị người khác chém giết, trải qua vô số hạo kiếp lúc này mới trở về, có phải... Chính là trảm tam thi hay không?

Nhiếp Đồng bị ba đại Hỗn Độn Vương vây công mà chết, có phải cố ý hay không? Mục đích chính là chém kiếp trước.

Sau đó từng bước một từ đại lục Khí Hải đi tới đây, trải qua vô số lần đối kháng với Tu La Vương, chỉ sợ chính là chém giết kiếm này.

Kiếp này, hai ý chí tranh đoạt bản thể nên chém giết lẫn nhau...

Trước kia không hiểu vì sao Nhiếp Đồng chính là Tu La Vương trọng sinh, vì sao còn phải tranh đoạt ý niệm Tu La Vương lưu lại và chiến đấu với nhau, hiện tại xem ra chính là nguyên nhân này, mục đích là trảm tam thi.

- Hiện tại hắn biến mất là có chuyện trọng yếu muốn làm, không phải là đi chém giết kiếp sau chứ?

Nghĩ đến Nhiếp Đồng rời đi, hắn nói có chuyện quan trọng cần đi làm chỉ sợ là chém giết kiếp sau!

- Mặc kệ chuyện này, thực lực bây giờ cho dù gặp được kiếp sau của Nhiếp Đồng cũng không phân biệt ra được, giúp không được gì, tạm thời nên nghĩ biện pháp rời đi.

Nghĩ đến Nhiếp Đồng có việc phải làm, thực lực của hắn hiện tại không thể giúp được gì, Nhiếp Vân không nghĩ nhiều, hắn nhìn kỹ cảnh vật chung quanh, hai mắt như điện.

Đám người Đoạn Diệc có Bạch Đầu tôn giả trợ giúp cho nên chém giết kiếp trước vô cùng đơn giản, lúc Nhiếp Vân suy tư đã chém giết tất cả kiếp trước, hiện tại bọn họ hớn hở bay tới.

Sau khi tiến vào hư không giới luôn bị quản chế, cho dù tâm lý hay là thân thể đều trải qua tàn phá rất lớn, sau khi làm rõ tất cả cũng chém giết kiếp trước của mình, rốt cục bọn họ cũng tìm được tự tin và sảng khoái.

- Được rồi, chuẩn bị rời đi thôi.

Nhìn sang bọn họ, phát hiện không ít người nào thì Nhiếp Vân thở ra một hơi.

- Được rồi, nhưng mà... Chúng ta làm sao rời đi?

Mọi người kỳ quái nhìn qua.

- Chém giết tam thi, có lẽ cánh cửa không gian lúc trước sẽ mở ra, đi thôi!

Nhìn quanh một vòng, cũng không phát hiện phương pháp rời đi, Nhiếp Vân nói ra suy đoán.

Dựa theo hắn suy tính, hư không giới này hẳn là một vị đại năng chuyên môn xếp đặt thiết kế, là nơi giúp ngươi ta lịch luyện, hiện tại trảm xong tam thi cũng nên quay về.

- Đi!

Mọi người hăng hái, lúc này trạng thái hoàn toàn khác với lúc

trước.

Lúc đến nơi này hao tổn không ít thời gian, hiện tại muốn rời đi vô cùng đơn giản, bọn họ nhanh chóng quay lại nơi bắt đầu.

Quả nhiên đúng như Nhiếp Vân nói, lúc này ở xa xa có vòng xoáy đen kịt hiện ra.

Nhiếp Vân đi đầu bước vào trong vòng xoáy, chỉ trong nháy mắt hắn thấy nhẹ nhõm hơn không ít, ngay sau đó những người khác cũng cảm thấy sảng khoái.

------oOo------

Chương 2522: Rời khỏi hư không giới (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm!

Xương cốt cơ bắp toàn thân thoải mái, khí tức không ngừng tăng lên, không qua bao lâu đã bước qua hạn chế chúa tể và tiến thêm một bước.

Trước kia hắn đổi mặt Đan Thần chúa tể sử dụng đan thần cổ còn cần dùng bản thể Tử Đồng Bất Hủy mới chiến thắng, hiện tại hắn có thể dùng một quyền đánh cổ thuyền biến hình!

Thực lực tăng lên đâu chỉ gấp đôi khi so với lúc trước.

- Sau khi chém giết thế thân một lần, thực lực đã gia tăng nhiều như vậy, nếu như có thể chém giết kiếp này, có phải ta sẽ tấn cấp trở thành cường giả phong vương hay không?

Xiết chặc nắm đấm, cảm nhận được thân thể biến hóa, Nhiếp Vân mỉm cười.

Lúc này cường giả chúa tể đã không phải đối thủ của hắn, hắn muốn đối mặt chính là cường giả phong vương.

Bằng vào thực lực bây giờ, muốn trợ giúp đệ đệ còn xa lắm mới đủ, bởi vậy còn cần cố gắng hơn nữa mới được.

Sưu sưu sưu sưu vèo!

Lúc này đám người Đoạn Diệc bay ra, nhìn biểu lộ vui sướng của bọn họ, hiển nhiên cũng cảm nhận được thân thể biến hóa, khó kìm lòng nổi.

- Ha ha, thực lực của ta hiện tại cường đại hơn trước quá nhiều, nếu như cho ta gặp được chúa tể khác, ta tuyệt đối có thể dùng một quyền đánh bại!

- Ta cũng vậy, loại thực lực này nếu gặp đám người Mặc Tật cũng không sợ!

- Trở thành chúa tể nhiều năm như vậy, vốn tưởng rằng cả đời vô vọng đột phá, không nghĩ tới thực lực của ta lại tăng cường...

...

Mọi người vô cùng cao hứng nhảy dựng lên.

Không quản bọn họ đều là cường giả chúa tể, là đỉnh phong của hỗn độn hải dương, hiện tại bọn họ hưng phấn không nói thành lời.

- Trảm tam thi tương đương chém giết một mặt ti tiện, chém giết vô tri, cuồng vọng trong nhân tính, bản chất linh hồn sẽ thăng hoa,, thực lực cũng tăng lên.

Nhiếp Vân cười nói.

- Trải qua chém giết kiếp trước, cảm giác nhân quả liên lụy ta đã biến mất, ta cảm giác toàn thân nhẹ nhõm hơn nhiều!

Linh Tú Đại Đế nói.

Chém giết kiếp trước tương đương chém giết “Nhân”, chém giết kiếp sau tương đương chém giết “Quả”, nhân quả tuần hoàn giống

như oan nghiệt quấn quanh, nếu không chém giết vĩnh viễn không cách nào làm được tâm tình tươi sáng, lực lượng không thể bước thêm một bước.

- Hư không giới biến mất...

Mọi người đang hưng phấn, Đoạn Diệc la lên, hắn quay đầu nhìn về phía sau, lỗ đen đã biến mất, hư không giới lúc trước đã không tồn tại.

- Hư không giới chỉ có tác dụng một lần, lần thứ hai sẽ không hiệu quả, Đan Thần thánh chủ không có kiếp này, chỉ có kiếp sau!

Nhìn lỗ đen trong không gian biến mất, ánh mắt Nhiếp Vân phức tạp:

- Cho nên về sau không cân tới nữa, mặc dù đi vào cũng không có hiệu quả.

Đan Thần chúa tể vào hư không giới nhưng không gặp phải thế thân, bởi vì hắn đã trải qua một lần, hơn nữa chém giết thành công, tuy đã bị kiếp trước thân chém giết kiếp nầy nhưng tương đương trảm tam thi, một lần nữa tiến vào, trừ thực lực áp chế giảm xuống thì không có hiệu quả khác.

- Trở về đi!

Biết rõ hư không giới vô dụng, tiếp tục lưu lại nơi này cũng không có ý nghĩa gì, mọi người không nói thêm lời nào, quyết định rời đi.

- Nơi này rất gần Vạn Pháp Cung, mọi người đi cùng ta.

Vạn Pháp chúa tể cười nói.

Tuy Vạn Pháp Cung bị hủy hoại hoàn toàn khi đấu với đám người Mặc Tật nhưng trong khoảng thời gian tiến vào hư không giới, vô số đệ tử Vạn Pháp Cung đã đồng tâm chữa trị.

Dù sao chữa trị không phải luyện chế nên đơn giản hơn không ít, hơn nữa Vạn Pháp Cung truyền thừa nhiều năm, nội tình thâm hậu,

rất nhiều đệ tử đã đạt tới nửa bước chúa tể đại tam trọng, lực lượng không kém, muốn khôi phục không tốn bao nhiêu thời gian.

- Tốt, lần trước còn không có uống qua đã gặp chuyện không may, lần này cần phải uống bù một bữa.

Nghe được có nơi chiêu đãi, Tiêu Diêu Tiên cũng không cự tuyệt.

- Đi qua thôi!

Chủ sợ vẫn là Nhiếp Vân, thấy những người khác đều đi qua, Nhiếp Vân cũng tươi cười đồng ý.

Hư không giới kết thúc và không có chuyện gì, nghỉ ngơi một chút cũng không sao.

Sưu sưu sưu sưu!

Mọi người đang thương nghị, còn chưa đi xa đã nghe ở phương xa có tiếng nổ vang lên, mấy thân ảnh như điện quang bay thẳng về bên này.

- Đồng Hân, Chúc Diêu, các ngươi tới đây làm gì?

Nhìn thấy mấy người bay tới, Linh Tú Đại Đế sững sờ.

Mấy người kia đều là người Linh Tú tộc, từng theo sau lưng Tần Xuyến tiên tử, Nhiếp Vân cũng có ấn tượng.

Đám người Linh Tú tộc sau khi trải qua sự kiện Mặc Tật đã trở lại Linh Tú tộc, tại sao đột nhiên xuất hiện tại nơi này? Không riêng Linh Tú Đại Đế kỳ quái, ngay cả Nhiếp Vân đều cảm thấy mê hoặc.

- Bẩm Đại Đế... Thuộc hạ có chuyện quan trọng báo cáo!

Nữ tử Đồng Hân do dự nhìn mọi người, không biết nên nói hay không.

- Nhiếp Vân chúa tể nhiều lần cứu tính mạng của ta, cũng không cần giấu diếm, những chúa tể này là đồng bọn của ta, nói đi.

Nhìn bộ dạng của nàng như thế, Linh Tú Đại Đế biết có chỗ cố kỵ nên vừa cười vừa nói.

Trải qua cửu tử nhất sinh trong hư không giới, mọi người đã không có ngăn cách.

- Vâng!

Nghe được Linh Tú Đại Đế nói thế, Đồng Hân không dám giấu diếm, lúc này lên tiếng:

- Tam giới... Xuất hiện phù lệnh phụng thiên lần nữa!

- Xuất hiện phù lệnh phụng thiên? Lần này là chuyện gì?

Tất cả mọi người là sững sờ.

Phù lệnh phụng thiên lần trước là A Dục Vương tuyên bố, là tìm kiếm Nhiếp Vân, kết quả bởi vì Tu La Vương phục sinh nên không tồn tại, lần này xảy ra chuyện gì?

- Là ba đại vương giả liên thủ ban bố, nội dung là... Tìm kiếm một viên A DA Nạp Chi Tinh!

Đồng Hân nói.

- A Da Nạp Chi Tinh?

Mọi người đồng thời nháy mắt, mặc dù bọn họ bác học cũng chưa từng nghe qua thứ này.

Nếu chưa từng nghe qua thì làm sao tìm được?

- Ngay cả chúng ta cũng chưa từng nghe qua loại tinh thạch này, những người khác có biết hay không còn chưa biết!

Phù Ám Triều lên tiếng.

- Phù lệnh phụng thiên có để lại manh mối hay không, thứ này hình

dáng thế nào, làm sao tìm?

Linh Tú Đại Đế hỏi.

- Ngươi nói rõ chi tiết phù lệnh phụng thiên đi, vừa vặn nhàn rỗi không có việc gì chúng ta cứ xem một chút.

- Tuy ta chưa từng nghe qua A Da Nạp Chi Tinh nhưng ba vương giả liên danh ban bố phù lệnh phụng thiên khẳng định không đơn giản, cho dù thế nào cũng phải về xem.

- Đó là tự nhiên, nói mau, đã xảy ra chuyện gì?

Tuy không biết A Da Nạp Chi Tinh là vật gì nhưng có thể làm ba vương giả liên danh ban bố tìm kiếm khẳng định phi thường trọng yếu, mọi người có hứng thú không nhỏ, ngay cả Nhiếp Vân cũng muốn xem là gì.

- Phù lệnh phụng thiên không nói tỉ mỉ, chỉ có một câu, " tìm kiếm một viên A Da Nạp Chi Tinh, nhìn thấy tự nhiên sẽ hiểu. "

------oOo------

Chương 2523: A Da Nạp Chi Tinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những người khác không biết hình dáng và tác dụng là gì.

Đồng Hân nói.

- Nhìn thấy tự nhiên sẽ hiểu?

- Có thể làm cho người liếc mắt nhìn đã biết rõ, xem ra A Da Nạp Chi Tinh không đơn giản!

- Ân, chỉ sợ có uy thế thật lớn hoặc sức hút linh hồn, bằng không cũng không làm người ta liếc mắt nhìn là biết.

Mọi người sửng sốt, đôi mắt sáng ngời.

Có thể làm cho cường giả phong vương nói như thế, nói rõ A Da Nạp Chi Tinh đáng sợ, cho dù kẻ nào nhìn một cái là hiểu nó là cái gì, có thể nói là độc nhất vô nhị, là thứ vượt xa bảo vật khác.

Giống như chúa tể thần binh, mặc dù bộ dáng thường thường không có gì lạ và không khác gì binh khí bình thường nhưng trong đó ẩn chứa uy thế không phải bất cứ kẻ nào có thể kháng cự, dù là người chưa bao giờ thấy qua cũng khẳng định nhìn một lần liền biết.

Có thể làm cho cường giả phong vương nói ra nhìn thấy liền biết, đủ thấy cái gọi là A Da Nạp Chi Tinh vô cùng thần kỳ.

- Tuy thần kỳ nhưng tam giới lớn như vậy, hỗn độn hải dương lại vô biên vô hạn, muốn tìm một thứ không biết bộ dáng, thuộc tính, uy năng thì quá khó khăn, ta thấy chúng ta đừng đi.

- Tìm địa phương uống rượu mới là vương đạo!

Tiêu Diêu Tiên cười nói.

- Ta thấy chuyện này gác lại sau đi, tất cả mọi người theo ta đi Vạn Pháp Cung đi.

Vạn Pháp chúa tể nói tiếp.

Cho dù A Da Nạp Chi Tinh vô cùng thần kỳ, ngay cả cường giả phong vương không tiếc đạt được thì thế nào? Ngươi không biết hình dạng và thuộc tính thế nào thì đi đâu tìm?

Vạn nhất phía trên có phong áp áp chế, uy năng khó có thể quan sát, cho dù ngươi tận mắt nhìn thấy cũng không cách nào đạt được.

Giống như Nhiếp Vân tìm kiếm Kỷ Hư kiếm, lúc trước gặp được cũng không kịp phản ứng, cũng không nhận ra, thời điểm quay lại thượng cổ chiến trường lần thứ hai, thông qua suy đoán và tìm được đáp án, lúc này mới có thể luyện hóa.

Nếu như A Da Nạp Chi Tinh giống như Kỷ Hư kiếm, nó bị phong ấn, muốn tìm được không riêng cần thực lực, không có vận khí là chuyện không có khả năng.

Cho nên Tiêu Diêu Tiên xem ra nghĩ nhiều cũng vô dụng, đi đụng đại vận còn không bằng tìm nơi hưởng thụ sinh hoạt mới tốt.

Dù sao nếu như dễ tìm thì ba đại cường giả phong vương khẳng định đã sớm tìm được, không đến mức ban bố phù lệnh phụng thiên bảo người khắp thiên hạ đi tìm.

- Nhiếp Vân chúa tể, chúng ta nghe ngươi!

Ý kiến có khác nhau, mọi người lúc này nhìn về phía Nhiếp Vân.

Trải qua chuyện hư không giới, bọn họ đã dưỡng thành thói quen, cho dù vị thanh niên này nhỏ tuổi nhất nhưng cho dù trí tuệ hay thực lực không phải bọn họ có thể so sánh.

- Ah, đã rất khó tìm còn không bằng...

Nhiếp Vân tươi cười muốn nói ra quyết định của bản thân, đột nhiên dừng lại và sững sờ tại chỗ.

- Chủ nhân, ngươi nhất định phải đạt được A Da Đạt Chi Tinh, nó là chân huyết chi tinh quý giá nhất của Chân Huyết Vương Quan.

Giọng nói Tĩnh Tâm vang lên trong đầu hắn.

- Cái gì? Là chân huyết chi tinh?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Sẽ không trùng hợp như vậy chứ, buồn ngủ gặp chiếu manh, vừa rời đi hư không giới đã nghe tin tức như thế.

Chân Huyết Vương Quan chính là phong vương thần binh, một khi tìm được A Da Nạp Chi Tinh dung nhập vào trong đó, tuyệt đối có thể lập tức bộc phát uy năng kinh thiên động địa.

- Trước khi chém giết Mặc Tật đã phóng thích tin tức ra ngoài, từ đó làm cho ba đại cường giả phong vương biết rõ phong vương thần chiến!

Lúc này bọn họ động tâm ban bố phù lệnh phụng thiên.

Tĩnh Tâm cũng nhìn ra nội tâm hắn khó hiểu, trong giọng nói mang theo phỏng đoán:

- Phải biết rằng cho dù cường giả phong vương cũng khó có được phong vương thần binh.

- Ân? Ngươi nói cái gì? Phong vương thần binh không phải cường giả phong vương luyện chế ra hay sao? Như thế nào... Rất khó có được?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Theo hắn biết phong vương thần binh là cường giả phong vương luyện chế, đã có thể luyện chế, vì sao dùng từ “Rất khó đạt được”? Bốn đại cường giả phong vương sừng sững nhiều năm như vậy, có bảo vật gì mà không tìm được, luyện chế vài món binh khí không khó a.

- Phong vương thần binh không có đơn giản như ngươi suy nghĩ, trong tam giới lưu truyền truyền thuyết cường giả phong vương luyện chế phong vương thần binh, kỳ thật cũng không phải như thế, theo ta được biết, trong tam giới hiện tại chỉ có một kiện phong vương thần binh, hơn nữa cũng không phải là luyện chế, mà là... Đạt được!

Dung hợp những bộ phận khác, Tĩnh Tâm khôi phục không ít trí nhớ, nàng nói rất khẳng định.

- Đạt được?

Đôi mắt Nhiếp Vân mở to.

- Ngay cả cường giả phong vương cũng không luyện chế thành...

Binh khí này tới từ đâu?

Cường giả phong vương là đỉnh phong của hỗn độn hải dương, ngay cả bọn họ cũng không thể luyện chế, những binh khí kia từ đâu tới? Là ai luyện chế?

Những lời này hắn nói một nửa, đột nhiên nhớ tới cái gì đó nên sững sờ tại chỗ.

- Chẳng lẽ là...

- Không sai, chính là bọn họ, Mặc Tật tộc luyện thành phong vương thần binh.

Tĩnh Tâm biết rõ hắn nghĩ đến cái gì nên nói tiếp.

- Bọn... Bọn họ luyện chế?

Theo hắn phỏng đoán, có lẽ Mặc Tật cùng một chủng tộc với xác ướp cổ, thuộc về tồn tại không rõ lai lịch, chủng tộc phi thường cường đại, cường giả chúa tể không bị ngụy bổn nguyên đại đạo hạn chế, số lượng không ít và thực lực cường đại.

Chẳng lẽ... Chủng tộc này có tồn tại vượt qua phong vương hay sao?

Không thể nào!

Cường giả phong vương đạt được hỗn độn hải dương tán thành, dựa theo đạo lý hẳn là người mạnh nhất, tại sao có tồn tại vượt qua bọn họ?

- Đúng vậy, ta cũng là bọn họ luyện chế, hỗn độn hải dương còn lớn hơn ngươi nghĩ nhiều, cũng khổng lồ vượt qua tưởng tượng, chủng tộc của Mặc Tật còn cường đại hơn tam giới, có thể luyện chế phong vương thần binh cũng không khó khăn!

Tĩnh Tâm sợ Nhiếp Vân không tin, giải thích nói.

- Chủng tộc này bị diệt sạch... Hay là nấp ở nơi nào?

Nghe được hỗn độn hải dương có chủng tộc cường đại như thế, Nhiếp Vân lập tức hỏi.

Nếu như tộc nhân còn sống chỉ sợ tam giới sớm bị diệt sạch, làm sao tiếp tục tồn tại chứ?

- Ta cũng không quá rõ ràng, lúc trước bị đánh tan thân thể, trí nhớ không được đầy đủ, rất nhiều thứ không nhớ rõ!

Tĩnh Tâm nói.

- Ah!

Thấy nàng cũng không rõ ràng lắm, Nhiếp Vân cảm thấy thất vọng, trong nội tâm loáng thoáng ý thức được cái gì, lại chết sống không liên hệ với nhau.

- Chủ nhân, ngươi chỉ phải nghĩ biện pháp đạt được A Da Nạp Chi Tinh, chẳng khác nào gom góp được Chân Huyết Vương Quan, có được một kiện phong vương thần binh, cho dù về sau gặp được đám người A Dục Vương, bọn chúng muốn giết ngươi cũng không dễ dàng đâu.

Tĩnh Tâm nói.

------oOo------

Chương 2524: Linh Nhất Các

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta cũng muốn đạt được nhưng ta không biết rõ hình dáng và thuộc tính của A Da Nạp Chi Tinh, làm sao đi tìm đây?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Cho dù biết rõ A Da Nạp Chi Tinh là chân huyết chi tinh cũng vô dụng, không biết vị trí cụ thể thì đi nơi nào tìm kiếm? Người cả tam

giới không biết, hắn đi nơi nào tìm bây giờ?

Tuy Tĩnh Tâm có thể cảm ứng được nó trong phạm vi một vạn dặm nhưng phạm vi này quá nhỏ, đổi thành diện tích của tam giới quả thực như muối bỏ biển, tìm cả ngàn năm cũng không tìm thấy.

- Chủ nhân cũng có ưu thế đấy!

Tĩnh Tâm cười nói:

- Người khác không biết A Da Nạp Chi Tinh có bộ dạng thế nào nhưng ngươi biết ah, sau khi ban bố phù lệnh phụng thiên khẳng định người khắp nơi đi tìm tin tức của A Da Nạp Chi Tinh, biết rõ bộ dáng có thể phân biệt dễ dàng, cũng có thể tìm được.

- Đây là ưu thế lớn!

Nghe nàng vừa nói như vậy, Nhiếp Vân gật đầu thừa nhận.

Không thể không nói trong cục diện không ai biết gì về A Da Nạp Chi Tinh mà nói, hắn biết rõ những tin tức này chính là ưu thế to lớn.

- Trong tam giới có tổ chức gì tin tức linh thông nhất?

Trao đổi với Tĩnh Tâm không tốn bao nhiêu thời gian, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn sang đám người Tiêu Diêu Tiên.

Nếu phải tìm được A Da Nạp Chi Tinh thì không nên chậm trễ, phải hành động thật nhanh!

Phải mau chóng nghe tin tức A Da Nạp Chi Tinh, tự nhiên phải tìm người có tin tức linh thông.

- Tin tức linh thông? Tìm bọn chúng làm gì vậy?

Nghe hắn đặt câu hỏi, tất cả mọi người sững sờ, Tiêu Diêu Tiên nghi hoặc nhắc một câu sau đó giải thích:

- Nếu như nói tin tức thực lực tu luyện giả tuyệt đối là Thiên Nhất

Các của thành Tam Giới, bọn họ chế định ra Bách Cường Đồ, đủ thấy tin tức linh thông!

- Nếu như nói tin tức linh thông, khẳng định phải phải đi tới Linh Nhất Các ở Tuyệt Sát Chí Tôn Vực, rất nhiều cường giả không tìm thấy kẻ thù đều chạy đến nơi đó trả giá cao hỏi thăm, chỉ cần người còn trong tam giới, cho dù ở nơi nào cũng có thể tìm được.

Tiêu Diêu Tiên nói tiếp.

- Linh Nhất Các?

Trong tam giới có rất nhiều không gian ẩn giấu, trận pháp phong ấn, chỉ cần có thể tồn tại trong tam giới đều tìm được.

Không quản nói quá sự thật hay phù hợp sự thật, đã dám nói như vậy, đủ thấy bản lĩnh của Thiên Nhất Các.

- Đi, đi Thiên Nhất Các nghe ngóng tin tức A Da Nạp Chi Tinh!

Biết có nơi như vậy, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, hắn lập tức quyết định.

- Ta biết rõ nơi này, hắc hắc, ta ở phía trước dẫn đường!

Nghe được hắn quyết định, Phù Ám Triều tươi cười.

Hắn đi theo Nhiếp Vân thời gian lâu, biết rõ bản tính của đối phương, Nhiếp Vân sẽ không bỏ qua bảo vật như thế, nhất định sẽ lập tức đi tìm.

- Ngươi khống chế đan thần cổ thuyền a!

Nhiếp Vân cười cười, cũng không cự tuyệt, hắn lật tay ném đan thần cổ thuyền ra ngoài.

Mọi người đồng loạt bay lên cổ thuyền, lực lượng Phù Ám Triều bộc phát và hóa thành và bay thẳng ra ngoài thập phương thiên vực.

Thập phương thiên vực nguy cơ trùng trùng nhưng có Vạn Pháp chúa tể chỉ điểm đường nhỏ, hơn nữa mọi người chém giết kiếp trước đã gia tăng thực lực rất lớn, không có quá nhiều trở ngại, lúc này nhanh chóng đi tới Hỗn Độn Chí Tôn Vực.

Linh Nhất Các đặt tổng bộ tại Tuyệt Sát Chí Tôn Vực, bởi vậy cổ thuyền cũng không dừng lại trong Hỗn Độn Chí Tôn Vực quá lâu, trực tiếp phá vỡ không gian tiến vào hỗn độn hải dương.

Nửa tháng sau.

Cổ thuyền xuất hiện tại Tuyệt Sát Chí Tôn Vực.

- Ba đại chí tôn vực, có được ba đại vương triều, Tà Nguyệt Chí Tôn Vực Kiền Huyết vương triều, Hỗn Độn Chí Tôn Vực Vĩnh Dạ vương triều, ở Tuyệt Sát Chí Tôn Vực, vương triều cường đại nhất là Mạc Tư vương triều.

Linh Nhất Các nằm trong Mạc Tư vương triều, thành Mạc Tư!

Nhìn thế giới to lớn trước mặt, Tiêu Diêu Tiên nói.

- Mạc Tư vương triều... Qua đi xem!

Nhiếp Vân cười một tiếng, đám người Phù Ám Triều, Đoạn Diệc nghe được lời này liền quán thâu lực lượng nhiều hơn, cổ thuyền như điện quang bay thẳng về hướng Mạc Tư vương triều.

Mạc Tư vương triều cũng như Vĩnh Dạ vương triều, Kiền Huyết vương triều, thuộc về thế lực đỉnh phong của chí tôn vực, thống lĩnh tất cả tông môn trong Tuyệt Sát Chí Tôn Vực, trong hoàng thành, cường giả như mây, khắp nơi đều có khí tức cường đại bao phủ.

Bất kể kẻ nào cũng phải cẩn thận, không dám quá phận.

Đường phố huyên náo xôn xao, đám người Nhiếp Vân đi tới.

Bằng vào thực lực chúa tể và đan thần cổ thuyền cường đại, chỉ dùng một ngày đã đi tới tòa thành phồn hoa này, nó không kém gì hoàng thành của hai hoàng triều khác, lúc này chỉ có một chủng tộc

nhân loại, không có hỗn tạp như Vĩnh Dạ vương triều.

Đám người Nhiếp Vân đi tìm tin tức A Da Nạp Chi Tinh, cũng không phải phải đi tìm phiền toái, cho lúc này đều áp chế thực lực, cũng không ai nhìn ra đặc thù, đi trên đường phố không lộ ra chút khác biệt gì cả.

- Lão tổ Mặc Tư vương triều là Mạc Tư chúa tể, hắn là hảo hữu nhiều năm của ta, nếu không ta bảo hắn ra mặt gọi các chủ Linh Nhất Các nghe ngóng tin tức?

Vạn Pháp chúa tể nói.

- Không cần, chúng ta tùy tiện đi thôi, có lẽ còn nhận được thêm tin tức.

Nhiếp Vân khoát khoát tay.

Nhiều khi một ít tin tức không có ý nghĩa chính là mấu chốt, tìm Mạc Tư chúa tể hỏi thăm các chủ Linh Nhất Các nhất định có thể biết không ít tin tức nhưng là nhất định sẽ bỏ ra rất nhiều.

Hắn tới đây tìm hiểu tin tức, tự nhiên không muốn buông tha chút dấu vết để lại nào.

- Ân!

Vạn Pháp chúa tể không nói thêm lời nào.

Mọi người đi về phía trước, quả nhiên đúng như trong suy nghĩ, chung quanh đang nghị luận tin tức A Da Nạp Chi Tinh, chỉ có điều những người này cũng như bọn họ, không biết làm sao, cũng không biết cái gì khác.

Lúc này vừa đi vừa nghe bọn họ nghị luận, mọi người lắc đầu.

Những người này cũng không có tin tức hữu dụng gì, đại bộ phận đều là tin vỉa hè, nói tìm được A Da Nạp Chi Tinh lập tức thăng chức rất nhanh, trở nên nổi bật, còn có mộng tưởng hảo huyền, Nhiếp Vân cũng không để ý tới, cũng biết tin tức của bọn họ không

có giá trị gì.

- Chủ nhân, phía trước chính là Linh Nhất Các!

Phù Ám Triều chỉ về phía trước, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy kiến trúc to lớn, nó không kém gì Huệ Bảo Các trong Vĩnh Dạ vương triều bao nhiêu, phía trên có ba chữ Linh Nhất Các sáng ngời.

- Đủ khí thế!

Ba chữ Linh Nhất Các dùng hỗn độn ngữ viết thành, mang theo lực lượng hỗn độn hải dương, người nào nhìn thấy lập tức sảng khoái tinh thần, ý niệm hiểu rõ, bách bệnh không sinh.

------oOo------

Chương 2525: Vào cửa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ từ điểm này có thể nhìn biển hiệu, tuyệt đối đạt được thực lực chúa tể.

- Sau lưng Linh Nhất Các có cường giả chúa tể không?

- Thế lực này làm sao không có cường giả chúa tể, chính là Linh Nhất chúa tể.

Tiêu Diêu Tiên nói.

- Khó trách...

Biết rõ sau lưng có cường giả chúa tể tọa trấn, mọi người cũng không nhiều lời, lúc này muốn đi vào Linh Nhất Các, chợt nghe âm thanh huyên náo lớn.

- Chờ một chút, tính thêm ta!

- Có nhiều đại nhân tạo thành đội ngũ như thế, ta nhất định tham gia...

- Thần Phong đội, ta muốn gia nhập, đây là phí báo danh của ta... Cái gì còn cần khảo hạch gì thì ta nhất định khảo hạch.

- Ta nhất định có thể thông qua khảo hạch...

...

Một đám người ngăn ở cửa ra vào và nghị luận liên tục, lúc này vẻ mặt hưng phấn.

- Đoạn Diệc, ngươi đi qua nghe ngóng một chút.

Nhiếp Vân phân phó.

Đoạn Diệc đi qua, lúc này đi vào phía sau, khắp nơi đều là người, nghe ngóng tin tức cũng không phức tạp.

- Những người này đều là đến Linh Nhất Các mua sắm tin tức A Da Nạp Chi Tinh, rất nhiều người nhận được tin tức và tạo thành đội ngũ tìm kiếm bảo vật... Đám người ở cửa vào muốn gia nhập vào Thần Phong đội, trong đó thủ lĩnh là Hồ Thần Phong, hắn là cường giả top một trăm.

- Tạo thành đội ngũ tầm bảo?

Nhiếp Vân lắc đầu.

A Da Nạp Chi Tinh chỉ có một kiện, tạo thành đội ngũ tầm bảo cho dù tìm được cũng không phải tranh sống tranh chết hay sao?

Thực lực thấp tùy tiện cùng thực lực cường tổ đội, đây không phải muốn chết sao?

- Rất nhiều người biết thực lực mình không có tư cách chạm phải A Da Nạp Chi Tinh, cho nên... Bọn họ tạo thành đội ngũ cầu thù lâu, chỉ cần cấp cho thù lao nhất định thì bọn họ đạt được tinh thạch thì bảo vật thuộc về thủ lĩnh.

Đoạn Diệc nói tiếp.

- Ah!

Nhiếp Vân lúc này mới gật đầu.

Cũng đúng, A Da Nạp Chi Tinh không phải người nào cũng có tư cách tìm kiếm, thực lực không đủ tìm kiếm chỉ mang họa vào thân.

Cho nên rất nhiều thực lực yếu cũng hiểu điểm này, tham gia đội ngũ, mục tiêu cũng không phải là A Da Nạp Chi Tinh, là vì thù lao trong đó.

Tương đương dong binh trong đại lục Khí Hải, chỉ cần trả tiền thì có thể làm bất cứ chuyện gì.

- Thủ lĩnh tổ đội, rất nhiều đều là cường giả nửa bước chúa tể, cho ra cái giá đủ cao, hơn nữa người gia nhập phải có đầy đủ thực lực, như Thần Phong đội vừa rồi, còn có cái gì Ma Sát đội, Quỷ Mị đội... Từ trưa hôm nay đã lập hơn mười đội ngũ và vô số người báo danh.

Đoạn Diệc cười khổ.

Hắn vừa thăm dò những tin tức này cũng im lặng, không nghĩ tới phù lệnh phụng thiên tìm kiếm A Da Nạp Chi Tinh lại trở thành công cụ để vô số người vơ vét của cải.

- Xem ra Linh Nhất Các có chút môn đạo, nếu không cũng không có khả năng làm nhiều cường giả hao tổn cái giá lớn lập thành đội ngũ như thế!

Linh Nhất Các nhất định cho ra tin tức làm người ta tin phục, bằng không người có thể trở thành cường giả nửa bước chúa tể không ai là kẻ đần, tuyệt đối không vì chuyện không có hi vọng mà bồi tiền như thế.

- Đi, vào xem một chút.

Cảm khái một câu, Nhiếp Vân không để ý tới mọi người huyên náo xôn xao, mang theođám người Đoạn Diệc đi thẳng vào trong Linh Nhất Các.

- Người đến dừng lại, nếu như mấy vị mua tin tức A Da Nạp Chi Tinh, thỉnh trả tiền vào cửa.

Vừa đi tới cửa đã có mấy người đứng ra ngăn cản.

Mấy người này mặc khôi giáp màu xanh, khí tức trên người bộc phát uy nghiêm không cho xâm phạm, không ngờ đều là cao thủ tông chủ.

Lại phái cường giả tông chủ thu phí vào cửa... Linh Nhất Các đúng là đủ khí phách.

- Phí vào cửa? Trước kia không có quy định này!

Tiêu Diêu Tiên hỏi.

- Trước kia không có, chỉ vì tin tức... A Da Nạp Chi Tinh quá mức trân quý, không có phí vào cửa hạng cế, mỗi người đều có thể tiến vào, Linh Nhất Các căn bản không tiếp nổi, hy vọng có thể thứ lỗi!

Tên hộ vệ đi đầu lên tiếng.

- Đúng thế!

Mọi người gật đầu.

Linh Nhất Các danh khí quá lớn, cường giả trong tam giới tụ tập nơi đây, nếu như không có chút hạn chế, Linh Nhất Các có lớn gấp mười lần cũng không thể chứa nổi.

- Phí vào cử bao nhiêu?

Phù Ám Triều nói.

- Mỗi người một vạn viên hỗn độn tinh thạch!

Thanh niên hộ vệ nói.

- Cái gì? Một vạn viên hỗn độn tinh thạch?

Phù Ám Triều đã giật mình.

Hỗn độn tinh thạch có sức mua không kém, hỗn độn thần binh đỉnh phong chỉ có mười vạn, một vạn đủ mua sắm một kiện hỗn độn thần binh thượng phẩm, giá cao như vậy chỉ mua một phí vào cửa, Linh Nhất Các quá biết kiếm tiền.

- Có tư cách mua tin tức A Da Nạp Chi Tinh ít nhất có tu vi ngoài tông chủ, cường giả như thế chắc chắn không quan tâm một vạn viên hỗn độn tinh thạch, bằng không người nào cũng có thể vàng thau lẫn lộn, tùy tiện ném ít tiền là có thể tiến vào, thanh danh Linh Nhất Các cũng có ảnh hưởng rất lớn.

Thanh niên hộ vệ vô cùng ngạo nghễ, lúc này khinh thường mọi người.

Hắn không nhìn ra tu vi đám người Nhiếp Vân nhưng thấy bọn họ nghe một vạn hỗn độn tinh thạch đã ngạc nhiên như thế, nhận định bọn họ không có thực lực vào cửa.

- Nói cũng đúng... Chỉ cần tin tức các ngươi đúng, giá trị một vạn hỗn độn tinh thạch cũng không có gì.

Không để ý tới đối phương khinh thị, Phù Ám Triều nói.

Ngươi thu vào cửa nhiều như thế, vạn nhất ngươi cho tin tức không đáng tiền thì sao?

- Linh Nhất Các chúng ta có danh dự của mình, sẽ không cầm danh dự nói giỡn, có giá trị hay không do chính mình quyết định, nếu như các vị không giao tiền thì rời đi đi.

Thanh niên hộ vệ ngữ khí bất thiện.

- Gia hỏa này... Còn rất ngạo khí!

- Nếu như ta không giao muốn đi vào thì sao?

Thấy bộ dạng tên hộ vệ như thế, Tử Đồng Bất Hủy đi tới.

- Vậy ngươi thử xem, Linh Nhất Các không người dám giương oai, cho dù ngươi là nửa bước chúa tể đại tam trọng cũng phải ngoan ngoãn tuân thủ quy tắc.

Thanh niên hộ vệ vung tay, mấy hộ vệ đồng thời cầm binh khí ra, khí tức bức người.

Xem ra chỉ cần Tử Đồng Bất Hủy dám xông, bọn họ dám động thủ.

- Được rồi, đừng làm rộn, mỗi người một vạn hỗn độn tinh thạch mà thôi!

Thấy bộ dạng Tử Đồng Bất Hủy, Nhiếp Vân cười cười, hắn cắt ngang song phương tranh chấp.

Nhiều hỗn độn tinh thạch hơn nữa với hắn mà nói chỉ là một đống nguyên khí mà thôi, chỉ là râu ria, hắn không sợ xung đột nhưng còn không có tiến vào Linh Nhất Các đã xung đột thì hắn không muốn làm.

- Một vạn hỗn độn tinh thạch mà thôi... Không có tiền đừng giả vờ giàu có, giả vờ lợi hại làm cái gì?

Nhiếp Vân vừa dứt lời, lúc này một tiếng cười ngạo mạn vang lên, ngay sau đó có mấy người đi tới.

------oOo------

Chương 2526: Khó phân thật giả

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bạch công tử!

Thanh niên hộ vệ nhìn thấy người này liền tươi cười, vẻ mặt của

hắn cung kính, thái độ khác khi tiếp đãi đám người Nhiếp Vân vừa rồi.

Nhiếp Vân quay đầu nhìn lại.

Kẻ này gọi là Bạch công tử, thân thể thon dài và mặc áo trắng, trên nươời mang theo anh khí.

- Nữ giả nam trang!

Ánh mắt Nhiếp Vân độc ác, hắn liếc mắt nhìn đã không phải nam tử, mà là nữ giả nam trang, tuy kèm theo khí khái hòa hùng, lại khó dấu son phấn trên mi tâm.

- Linh Nhất Các gần đây giá cả cao, cho dù giá cao nhưng già trẻ không gạt, không biết quy củ cũng chạy tới, buồn cười.

Xem thường nhìn dám người Nhiếp Vân, Bạch công tử vung tay lên, một người sau lưng nàng đi tới, hắn lập tức ném ra một đống hỗn độn tinh thạch chừng mười vạn.

- Đây là mười vạn tinh thạch, còn lại xem như mời huynh đệ mua rượu.

Bạch công tử khoát tay, trên dung nhan mỹ lệ không mang theo vẻ gì, hiển thị rõ phong phạm thổ hào.

- Đa tạ Bạch công tử!

Thanh niên hộ vệ sớm biết Bạch công tử hào phóng như thế nên vội vàng cúi đầu, hắn tươi cười như hoa, hoàn toàn khác với vẻ mặt lãnh khốc khi đối mặt đám người Nhiếp Vân, đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

- Lần này ta muốn mua sắm tin tức khác, chỉ sợ còn phải làm phiền vị Thanh Nha Vệ đại nhân này dẫn đường!

Bạch công tử nói.

- Có thể dẫn đường vì Bạch công tử là vinh hạnh của ta!

Thanh niên hộ vệ hưng phấn nhìn sang đám hộ vệ phía sau.

- Mấy người các ngươi thủ vệ nơi này, đừng cho người nào tùy tiện đi vào!

Nói xong đi thẳng ở phía trước, hắn khom người như con tôm luộc

- Bạch công tử, thỉnh!

- Ân!

Bạch công tử thoả mãn gật gật đầu, hắn nhìn đám người Nhiếp Vân với ánh mắt khinh miệt và đi vào trong Linh Nhất Các.

- Xem ra ở đâu... Có tiền đều là đại gia!

Thấy đãi ngộ của mình khác với vị Bạch công tử này thì Nhiếp Vân lắc đầu.

Loại tranh đấu khoe của cấp bậc này với hắn mà nói đã không có bất cứ ý nghĩa gì nhưng tự mình cảm vô lễ trong mắt của dối phương lại có cảm giác dở khóc dở cười.

Cho dù bản thân Bạch công tử có được thực lực nửa bước chúa tể, mấy hộ vệ sau lưng cũng có được thực lực không kém, thậm chí còn có một người đạt tới nửa bước chúa tể đại tam trọng, trong mắt hắn không đủ nhìn, có thể tùy tiện nghiền nát như nghiền con kiến.

- Ai, đáng tiếc ah, cơ hội tốt như vậy không có phần của chúng ta, toàn bộ đều bị tên Trương Tuyền này chiếm hết!

- Trương Tuyền không phải người tham lam, hắn sẽ phân cho chúng ta một ít, không nên uể oải như vậy.

- Phân một ít, ngươi biết hắn cầm bao nhiêu? Bạch công tử hào phóng như vậy, bảo hắn dẫn đường kiếm lời bao nhiêu chứ?

- Đúng thế, cơ hội tốt như vậy nhưng Bạch công tử người ta không xem trọng chúng ta, nói nhiều hơn nữa cũng không có biện pháp...

...

Bạch công tử và thanh niên kia hộ vệ Trương Tuyền vừa rời đi, mấy hộ vệ lập tức hâm mộ nói với nhau, trong lời nói mang theo vị chua nồng đậm.

Dường như dẫn đường cho Bạch công tử chính là vinh hạnh vô thượng, bỏ qua cơ hội này sẽ tiếc hận.

- Bạch công tử kia là người nào? Rất có tiền?

Thấy biểu lộ của bọn họ như thế, đám người Phù Ám Triều cũng phải im lặng, lúc này cũng lên tiếng hỏi.

- Bạch công tử cũng không biết? Đúng là cô lậu quả văn ah!

- Bạch công tử tên là Bạch Thắng Y, chúng ta không biết thân phận cụ thể nhưng tiền nhiều vô số kể, mỗi lần tới đây huynh đệ chúng ta đều có thể kiếm được một số tiền, quả thực là tài thần sống.

Một hộ vệ giải thích.

- Tài thần sống?

Nhiếp Vân lắc đầu, tiện tay ném ra một đống tinh thạch.

- Bảy người, đây là bảy vạn tinh thạch!

Ném ra một ít làm người giàu có cũng có thể nhưng hắn cảm giác không cần phải như thế.

Một đám tiểu nhân vật mà thôi, đạt tới thực lực và địa vị như bọn họ không cần phải tranh khí vô vị làm gì.

- Mời mấy vị đại nhân.

Tiếp nhận tinh thạch, chúng hộ vệ nhìn nhau, vội vàng tránh đường.

Có thể tiện tay xuất ra bảy vạn tinh thạch làm phí vào cửa, đám người kia cũng không đơn giản.

Nhìn thấy đám người này trước ngạo mạn sau cung kính, mọi người bằng vào thân phận cũng lười được so đo với bọn họ, đồng thời đi vào Linh Nhất Các.

Bởi vì phí vào cửa hạn chế cho nên bên trong không có cảnh tượng người ta tấp nập nhưng thực sự không ít, vô số cường giả hành tẩu trong đó.

- Đây là hình dạng và bộ dạng mà Linh Nhất Các chúng ta thống kê cho rằng là A Da Nạp Chi Tinh, mấy vị xem thứ nào phù hợp điều kiện thì có thể một mình mua sắm tin tức có liên quan.

Một nữ tử phụ trách mua bán tin tức giới thiệu kỹ càng.

Nhìn theo phương hướng nàng chỉ, phía trước có bốn quầy hàng nhỏ, phía trên trưng bày đủ loại hình dáng về A Da Nạp Chi Tinh, chúng tỏa ra khí tức khác nhau..

Nơi này hội tụ tất cả tin tức về A Da Nạp Chi Tinh, người mua sắm tin tức có thể quan sát, nếu cảm thấy là thứ mình tìm thì đi vào.

Nhìn thấy cảnh tượng như thế, Nhiếp Vân không khỏi cảm khái việc mua bán của Linh Nhất Các.

A Da Nạp Chi Tinh chỉ có một nhưng nơi này làm ra nhiều hình dạng như thế, từ đó mê hoặc người mua sắm, từ đó bán được nhiều hơn, đúng là quá đen.

Cũng không oán bọn họ, phù lệnh phụng thiên có lực hấp dẫn thật sự quá lớn, hấp dẫn này đủ câu tất cả tu luyện giả tìm tới, cho nên cũng không trách người ta điên cuồng.

- Chủ nhân, nơi này có nhiều thứ có thể là A Da Nạp Chi Tinh, chúng ta tìm thế sao?

Đám người Đoạn Diệc, Phù Ám Triều cũng im lặng.

Vốn tưởng rằng Linh Nhất Các bán ra tin tức chỉ có một hoặc vài loại, không nghĩ tới nhiều như vậy, không cần nghĩ cũng biết tin tức trải rộng khắp tam giới, nếu như tán tiền mua hết, sau đó lần lượt tìm kiếm cũng làm người ta mệt chết.

- Ta nhìn xem...

Nhiếp Vân nhìn dãy tinh thạch trước mặt.

Hắn có được một phần Chân Huyết Vương Quan cho nên cũng hiểu nhiều về A Da Nạp Chi Tinh hơn kẻ khác, hắn liếc mắt nhìn liền có đáp án.

- Những thứ này đều không có!

Trong đại sảnh bày ra hơn trăm loại A Da Nạp Chi Tinh, cũng không có thứ nào làm hắn chú ý, nói cách khác... Cho dù biết rõ tin tức những tinh thạch này cũng không có tác dụng gì.

Tất cả những thứ này là giả!

- Đi về phía trước nhìn xem!

Nhìn thấy không có, Nhiếp Vân hơi thất vọng, hắn dẫn đám người đi về phía trước, lúc này đi tới cuối đại sảnh, Tĩnh Tâm không lên tiếng, bởi vì không có thứ nào đúng như miêu tả.

- Các ngươi chỉ có những thứ này sao? Còn có tin tức tinh thạch khác hay không.

------oOo------

Chương 2527: Các chủ Linh Nhất Các

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân nhìn sang nữ tử phía sau.

Sở dĩ hỏi như vậy là vì Bạch công tử kia không có ở nơi đây.

Nhìn bộ dạng của nàng hẳn là mua sắm tin tức A Da Nạp Chi Tinh, nàng không có ở nơi đây, chỉ sợ Linh Nhất Các còn có nơi khác.

- Chúng ta còn có mật thất tuyệt mật, bên trong cũng có tin tức A Da Nạp Chi Tinh nhưng đều cao cấp hơn nơi đây, giá cả cũng cao hơn nhiều...

Nữ tử giải thích nói.

- Ah? Mang bọn ta đi qua!

Tìm tới nơi đây là muốn tìm tin tức chính xác của A Da Nạp Chi Tinh, nếu đã có mật thất cũng nên đi xem thế nào.

- Mật thất này cần phí vào cửa, mỗi người mười vạn hỗn độn tinh thạch!

Nữ tử nói.

- Mười vạn?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Xem ra hắn quá xem thường việc mua bán của Linh Nhất Các, chia tin tức thành tuyệt mật và bình thường, lại thu một lần phí vào cửa, cho dù tin tức có thật hay không, đối phương mua sắm hay không mua sắm cũng phải đóng phí vào cửa.

- Kỳ thật những tin tức tuyệt mật này mới đạt được vào hai ngày trước, còn chưa trải qua chứng minh là đúng, có phải là A Da Nạp Chi Tinh hay không thì không ai xác nhận.

Thấy biểu lộ của hắn, nữ tử còn tưởng rằng hắn cho rằng quá đắt, vội vàng giải thích.

- Đây là bảy mươi vạn hỗn độn tinh thạch, mang bọn ta vào đi thôi!

Nhiếp Vân gật gật đầu, chẳng muốn nhiều lời, tiện tay ném ra bảy mươi vạn hỗn độn tinh thạch.

Lai lịch tin tức của Linh Nhất Các rộng lớn nhưng không dám bảo đảm là thật, rất nhiều tin tức có thực sự giả, thiệt giả đều có thể bán lấy tiền, đây mới thực sự là việc buôn bán.

Hơn nữa cho ngươi ta tự chủ lựa chọn, cho dù mua được tin tức giả cũng không thể oán lên đầu của Linh Nhất Các, tính toán thật tốt.

Đương nhiên, hắn không quan tâm số hỗn độn tinh thạch này, nhiều hơn nữa cũng không sao cả, chỉ cần có thể tìm được tin tức xác thực là được.

- Vâng! Mời đi bên này!

Nhìn thấy Nhiếp Vân tiện tay xuất ra nhiều tinh thạch như thế mà không cau mày một cái, nữ tử biết chắc gặp được kẻ có tiền, vội vàng đi lên dẫn đường.

Vượt qua đại sảnh, mọi người tiến vào gian phòng không lớn, gian phòng này khác với vừa rồi, chỉ trưng bày ba tinh thạch bộ dạng khác nhau, người cũng không nhiều.

Ngay cả Bạch Thắng Y công tử lúc trước cũng ở nơi này, nhìn thấy bọn họ tiến vào liền có vẻ mặt không tin nổi.

Bạch công tử xem ra đám người kia vì một vạn hỗn độn tinh thạch đều lải nhải, nơi này có phí vào cửa là mười vạn hỗn độn tinh thạch, khẳng định không cầm ra được, làm sao tới đây?

Không để ý tới nàng ngạc nhiên, ánh mắt Nhiếp Vân nhìn ba tinh thạch trước mặt và lắc đầu.

Ba tinh thạch này không giống Tĩnh Tâm miêu tả, chỉ sợ tin tức cũng là giả.

Xem ra A Da Nạp Chi Tinh không dễ dàng tìm được, mặc dù tin tức của Linh Nhất Các vô cùng linh thông cũng không phải cái gì cũng có thể tìm được.

- Còn nơi nào tuyệt mật hơn nơi này không?

Gian phòng này tìm không thấy, Nhiếp Vân không còn hứng thú, hắn hỏi nữ tử.

- Nơi tuyệt mật hơn không có, các chủ đại nhân lại nắm giữ tin tức tuyệt mật hơn, nhưng mà...

Nữ tử do dự.

- Bao nhiêu tiền, nói đi!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Mỗi người muốn một trăm vạn!

Nữ tử nói.

- Một trăm vạn?

Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Linh Nhất Các đúng alf không biết đủ, giá tiền càng ngày càng cao, tin tức tuy nhiên cũng không có gì dùng, tuy nhiên hắn tiền tài vô số, cũng sẽ không biết đem làm coi tiền như rác cho người làm thịt ah!

- Như vậy sao, ngươi nói với các chủ, báo tin tức cho ta biết, nếu như ta thoả mãn, đừng nói một trăm vạn, một ngàn vạn, một ức ta cũng có thể cho hắn, nhưng nếu như không hài lòng, ta không giao một phân tiền nào.

Nhiếp Vân nói.

Linh Nhất Các luân phiên đòi tiền làm hắn khó chịu.

Nếu có tin tức chính xác, cho ngươi nhiều tiền hơn nữa cũng không có gì, dùng những thứ loạn thất bát tao đi lừa gạt, mặc cho ai cũng cảm giác bị lừa.

- Này...

Nữ tử do dự một lúc, không biết nên quyết định thế nào.

- Chẳng phải một người một trăm vạn sao? Đây là tiền của chúng ta, dẫn ta đi gặp các chủ đi, muốn biết tin tức bí mật hơn mà không dùng tiền, có thể sao.

Hai người nói chuyện với nhau, Bạch công tử nghe xong liền mỉm cười đi tới, tiện tay ném ra một đống hỗn độn tinh thạch.

- Bạch công tử, mời bên này!

Trước khi cái kia gọi trương tuyền hộ vệ, thấy nàng như thế hào sảng, sắc mặt vui vẻ, vội vàng phía trước dẫn đường.

Cười khẽ một tiếng, Bạch công tử nhấc chân theo sau.

- Chủ nhân, chúng ta...

Thấy nàng vô lễ như thế, Linh Nhất Các quá phận như vậy, Đoạn Diệc cau mày suy nghĩ.

- Được rồi, không cần đi, ta sẽ không giao tiền, truyền âm với các chủ, bảo hắn trong mười giây phải xuất hiện tại nơi, nếu không... Tự gánh lấy hậu quả!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Ác nhân còn cần ác nhân trị, cũng không có ý định nói tên, đối phương hùng hổ dọa người như thế, hắn chẳng muốn nói nhảm nữa.

- Đúng!

Đoạn Diệc đã sớm nói như thế, lúc này tiến lên phía trước một bước, linh hồn cường đại bao phủ toàn bộ Linh Nhất Các.

- Các ngươi làm gì? Đây là Linh Nhất Các, dám làm ẩu cẩn thận cái mạng nhỏ.

Trương Tuyền còn chưa đi xa nhìn thấy Đoạn Diệc phóng thích linh hồn, khuôn mặt biến đổi, vội vàng đi tới và quát lớn.

Đoạn Diệc chém giết kiếp trước cho nên thực lực tinh tiến, linh hồn đã đạt tới cảnh giới phản phác quy chân, tên Trương Tuyền thân là cường giả tông chủ cũng không có ý thức được vị này là chúa tể, còn tưởng rằng thực lực tương tự hắn tới nháo sự.

- Cút ngay!

Đoạn Diệc lúc trước tạo ra danh tiếng lớn như têế trong tam giới cũng là người không sợ trời không sợ đất, hiện tại có Nhiếp Vân lên tiếng, hắn không nói nhảm, lập tức quát lớn một câu.

Bành!

Thanh niên hộ vệ Trường Tuyền bay ra ngaoif, hắn ngã xuống đất rất nặng nề.

Đoạn Diệc đã hạ thủ lưu tình, bằng không chỉ một tiếng quát đã làm người này hồn phi phách tán.

- Làm càn!

Trương Tuyền tiến lên và bay ngược ra sau không tới một giây, Bạch công tử nhìn thấy hắn ngã xuống đất, lập tức giận không kềm được lên tiếng quát lớn.

- Giương oai trong Linh Nhất Các, các ngươi thật lớn mật!

- Phong thúc, bắt mấy tên không biết trời cao đất rộng kia cho ta.

Nói xong hất tay áo lên, chờ đợi Phong thúc của nàng ra tay, kết quả chờ một lát lại phát hiện đối phương vẫn không nhúc nhích, nàng cau mày nhìn sang.

- Phong thúc...

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy “Phong thúc” quay mặt lại nói:

- Tiểu thư, mấy người kia không đơn giản, ngay cả ta... Cũng không nhìn thấu tu vi của bọn họ.

------oOo------

Chương 2528: Hạ thấp tư thái (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong thúc là cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng, không phải không có ánh mắt như Trương Tuyền và Bạch công tử, hắn cũng có thể làm được rống một tiếng đã làm Trương Tuyền bay ngược như thế, nếu bảo hắn làm cử trọng nhược khinh như vậy thì không được.

- Không đơn giản?

Bạch công tử sững sờ, hắn muốn nói gì đó nhưng còn chưa nói ra đã cảm giác linh hồn như bị áp chế, ngay sau đó có cảm giác khí thế tức giận bao phủ toàn thân.

- Ai dám giương oai trong Linh Nhất Các...

Nương theo tiếng quát, một bóng người cao lớn xuất hiện, không khí chung quanh chấn động.

Lực lượng của người này bàng bạc như thủy triều, người trong gian phòng và Bạch công tử có cảm giác yết hầu bị ai đó bóp chặt nên không nói ra lời nào.

- Thật mạnh!

“Phong thúc” cảm nhận được cổ lực lượng này, sắc mặt của hắn khó nhìn.

Tuy hắn cũng là cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng, dù sao không có đạt tới top một trăm, hắn không chịu nổi lực lượng cuồng bạo như vậy.

- Là các chủ Linh Nhất Các!

Hắn cau mày và nhận ra.

Các chủ Linh Nhất Các là cường giả top một trăm, cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng đỉnh phong, tuy là đồng cấp, thực lực cường đại hơn hắn không biết bao nhiêu, trong tay hắn cầm một thanh chúa tể thần binh, cũng có thể kiên trì vài chiêu khi gặp chúa tể!

Người mạnh như thế têến vào, mặc dù là hắn cũng cảm thấy áp lực to lớn, mồ hôi lạnh tỏa ra.

Cùng cấp bậc nhưng cường giả top một trăm là người nổi bậc mạnh nhất trong cùng thế hệ, là nhân vật nổi tiếng tam giới, hoàn toàn hơn xa hắn.

Cường giả như thế thường trấn thủ một phương, không dễ dàng ra tay, một khi ra tay phải thấy máu, xem ra người vừa động thủ với Trương Tuyền đã kinh động vị các chủ này, hắn tự mình xuất hiện.

- Ngươi là ai?

“Phong thúc” khiếp sợ không nhỏ, vừa rồi Đoạn Diệc đánh bay Trương Tuyền, hắn cau mày nhìn một cái.

- Làm càn, vị này chính là các chủ đại nhân của ta, còn không lập tức quỳ xuống nhận lầm!

Động tĩnh trong gian phòng làm hộ vệ đi vào, một người áo xanh xông tới, thấy Đoạn Diệc vô lễ như thế, lập tức hét lớn một tiếng.

- Quỳ xuống?

Vẻ mặt Đoạn Diệc kỳ quái nhìn về phía đối phương:

- Là hắn?

- Ngươi là người nào? Linh Nhất Các thừa hành mệnh lệnh của

Linh Nhất chúa tể, tuân thủ pháp luật, mua bán công bằng, không cần biết ngươi là ai, dám quấy rối tại nơi này phải cho ta một câu trả lời, bằng không chúng ta không khách khí với ngươi...

Nhìn thấy biểu lộ của Đoạn Diệc không đặt hắn vào trong mắt, hai tay các chủ chấn động, lúc này mang theo ý ngạo nghễ.

- Ngươi không khách khí? Không khách khí cho ta xem một chút...

Đường đường chúa tể lại bị một gia hỏa nửa bước chúa tể uy hiếp, Đoạn Diệc giận quá mà cười.

- Xem ra các hạ muốn càn quấy, vậy thì tốt...

Các chủ Linh Nhất Các quát lớn một tiếng, hắn vươn tay muốn động thủ, hắn còn chưa ra chiêu đã bị tát một cái vào mặt.

Ba!

Một tiếng giòn vang, các chủ Linh Nhất Các té nhào xuống đất, toàn thân run rẩy như bị trúng gió.

- Ah...

Nhìn cảnh tượng trước mắt xuất hiện, tất cả mọi người đã giật mình, cả đám nghẹn họng nhìn trân trối, trợn mắt há hốc mồm.

Các chủ Linh Nhất Các thân là cường giả top một trăm, khí tức hùng hồn vừa xuất hiện với uy thế vô song, chấn nhiếp mọi người thở không được, kết quả... Một câu nói còn chưa hết đã bị tát nằm trên mặt đất giống như bệnh nguy kịch, trùng kích thị giác quá mạnh.

- Cho ngươi mặt mũi có phải hay không?

Một tát đánh bay các chủ Linh Nhất Các, Đoạn Diệc tiến lên một bước, hắn phóng thích khí tức cường đại ra ngoài.

- Chúa... Chúa tể?

Lúc này các chủ Linh Nhất Các mới ý thức được mình đắc tội với cường giả gì, hắn giãy dụa đứng dậy, sắc mặt vàng như bệnh sắp chết.

Có thể trở thành các chủ đương nhiên hắn không lỗ mãng, chủ yếu những ngày qua bởi vì chuyện A Da Nạp Chi Tinh cho nên tam giới táo bạo và có nhiều người tới đây gây sự, thấy Đoạn Diệc công nhiên ra tay, hắn còn tưởng rằng đối phương cố ý bới móc nên mới tức giận ra tay, nghĩ muốn giết gà dọa khỉ... Kết quả bản thân mình biến thành gà.

Đương nhiên, việc này có quan hệ tới thủ đoạn ẩn nấp thực lực của đám người Nhiếp Vân, mặc dù mạnh như hắn cũng không thấy gì, nếu không đánh chết hắn cũng không dám xông tới phía trước.

Vốn một ít cường giả Linh Nhất Các nghe động tĩnh nơi này muốn xông liên liên thủ với các chủ đối phó Đoạn Diệc, nghe nói như thế liền cảm thấy tuyệt vọng.

Người trước mặt... Lại là cường giả chúa tể?

Đây không phải thực chứ?

Cường giả chúa tể không phải thần long thấy đầu không thấy đuôi,, không dễ dàng xuất hiện sao? Tại sao tới nơi này?

- Ta... Không dám...

Các chủ Linh Nhất Các cắn răng.

Biết rõ đối phương là cường giả chúa tể, hắn không dám nói nhảm, nhìn về phía Đoạn Diệc và nhìn mọi người, rốt cục biết rõ thân phận của đám người.

Linh Nhất Các am hiểu nhất chính là tình báo, kết quả hắn... Lại làm ra chuyện ô long như thế này, đắc tội vị đại nhân kia...

Nghĩ vậy các chủ Linh Nhất Các đổ mồ hôi lạnh.

- Còn không bảo Linh Nhất chúa tể tới?

Thấy bộ dáng của hắn như thế, Đoạn Diệc biết rõ đối phương đã biết thân phận bọn họ, hắn không muốn nói nhiều.

Thân phận đã lộ ra, nếu ra tay nữa là lấy lớn hiếp nhỏ, hắn cũng lười tiếp tục động thủ.

Những lời này không lớn nhưng mang theo lực lượng linh hồn, làm người ta cảm thấy khuất phục một cách tự nhiên, các chủ Linh Nhất Các không chút do dự bóp nát ngọc phù.

Một lát sau có tiếng sấm nổ mạnh, một bóng người xuất hiện.

Còn chưa tới trước mặt, thấy rõ dáng đám người Nhiếp Vân liền cúi đầu:

- Tại hạ Linh Nhất, hoan nghênh Nhiếp Vân chúa tể, Tiêu Diêu Tiên chúa tể, Phù Ám Triều chúa tể, Đoạn Diệc chúa tể, Linh Tú Đại Đế, Vạn Pháp chúa tể, Bạch Đầu tôn giả... Chư vị chúa tể đến Linh Nhất Các!

Thân là chúa tể, hắn đã sớm nhận biết đám người Tiêu Diêu Tiên và Vạn Pháp chúa tể, hắn làm sao không đoán ra thiếu niên trước mặt là ai chứ.

Nhiếp Vân chúa tể là siêu cấp cường giả danh chấn tam giới, tiện tay đánh chết Kiền Huyết chúa tể, Ma Thiên lão tổ, đã sớm trở thành truyền thuyết vô địch trong chúa tể... Loại nhân vật này không phải hắn có thể đắc tội, các chủ Linh Nhất Các dám ra tay với hắn... Đây không phải muốn chết sao?

Nghĩ đến điểm này, Linh Nhất chúa tể lập tức đổ mồ hôi, không tự chủ run rẩy vài cái.

- Nhiếp Vân chúa tể, là nghiệt súc đắc tội ngươi, là ta thất trách, ta sẽ cho ngươi một câu giải thích, này vô tri gia hỏa, muốn chém giết muốn róc thịt tùy tiện, ta tuyệt không nói nhiều một câu nói nhảm!

Linh Nhất chúa tể tận lực hạ thấp tư thái.

------oOo------

Chương 2529: Hạ thấp tư thái (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù Nhiếp Vân chúa tể không có hung danh hiển hách, đối diện bảy vị chúa tể cũng không phải hắn có thể chống lại.

- Hắn... Là Nhiếp Vân chúa tể? Ta dám cho rằng... Nhiếp Vân chúa tể là nghèo kiết xác?

Bạch công tử cách đó không xa nhìn tất cả mọi việc, cảm thấy đầu óc có thiên lôi nổ vang.

Từ ngoài cửa nàng đã cười nhạo đối phương, cảm giác đối phương là nghèo kiết xác, cũng không cầm ra tiền gì đáng nói, đứng trước mặt đối phương liền cảm thấy ưu việt, hiện tại xem ra... Khả năng đối phương xem nàng không khác gì tôm tép nhãi nhép!

Cái tên Nhiếp Vân chúa tể, đối với cường giả hay người bình thường đều là thanh danh hiển hách, nhất là lần trước phù lệnh phụng thiên lần trước ban bố nhắm vào hắn, loại nhân vật này thổi một hơi có thể diệt sát mình vô số lần, chính mình dám cười nhạo hắn?

Bạch công tử và mấy người sau lưng nàng đều ý thức được điểm ấy, đầu gối mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, cảm thấy mình không còn sức lực gì cả.

Nếu như là cường giả, dựa vào gia tộc của nàng, mặc dù đắc tội cũng có thể nghĩ biện pháp xử lý, người trước mặt lại khác, đừng nói cả gia tộc của nàng, cho dù tất cả cường giả chúa tể trong tam giới đừng chung một chỗ cũng không dám nói nhảm.

Thậm chí... Truyền thuyết hắn còn làm cho A Dục Vương thiệt thòi lớn!

Ngay cả cường giả phong vương cũng không muốn đắc tội với

người này, nàng đắc tội, đây không phải ngại mạng quá dài sao?

Không riêng gì nàng, Trương Tuyền lúc trước khinh bỉ Nhiếp Vân cũng sợ hãi suýt bất tỉnh.

Trước kia cho rằng nịnh bợ Bạch công tử là chuyện tam sinh hữu hạnh, hiện tại mới biết được đây là tầm nhìn hạn hẹp cỡ nào.

Nếu như mình vừa rồi tốt với bọn họ một chút, chỉ sợ đối phương tùy tiện chỉ điểm một câu cũng có thể làm mình hưởng thụ cả đời!

Đáng tiếc... Cơ hội bỏ qua không nói, biểu hiện vừa rồi đã đắc tội đối phương, lần này có thể sống sót hay không còn khó nói.

- Đường đường các chủ Linh Nhất Các phụ trách tình báo lại không nhận ra ta, ta thật cảm thấy kỳ quái!

Không để ý tới mọi người khiếp sợ, Nhiếp Vân nhàn nhạt nhìn Linh Nhất chúa tể và các chủ Linh Nhất Các.

Bị ánh mắt của hắn nhìn, hai người đều cúi đầu xuống, gương mặt như bị tát một cái.

Kỳ thật nói cẩn thận cũng không thể trách bọn họ, từ khi Nhiếp Vân trở thành chúa tể đến bây giờ thời gian không dài, thời gian hắn lộ chân dung không nhiều, mặc dù Linh Nhất Các tình báo như biển cũng không cách nào biết được tình báo của hắn, nếu không hắn có thanh danh lớn như thế, rất khó liên hệ hắn với một thiến niên được.

- Được rồi, ta lần này tới là vì chuyện A Da Nạp Chi Tinh, nghe nói Linh Nhất Các các ngươi tin tức trải rộng thiên hạ, hy vọng có thể nói ra một ít tin tức hữu dụng.

Hắn khoát tay một cái, hắn phong ấn toàn bộ không gian chung quanh, Nhiếp Vân hỏi.

Sở dĩ ra tay chỉ vì cảm thấy Linh Nhất Các có chút không công đạo mà thôi, dù sao đối phương không có đắc tội với mình, không cần phải đuổi tận giết tuyệt, chẳng muốn tiếp tục so đo.

- Tin tức A Da Nạp Chi Tinh... Chúng ta biết rõ cơ bản đều ở hai gian phòng này, còn có một chút hơi trọng yếu hơn đang ở gian phòng phía trước, mời các vị chúa tể đi theo ta!

Thấy đối phương không hề truy vấn, biết rõ đã không truy cứu nữa, các chủ Linh Nhất Các và Linh Nhất chúa tể đồng thời thở ra một hơi, trong mắt tràn đầy cảm kích, Linh Nhất chúa tể vội vàng đi trước dẫn đường.

Đám người Nhiếp Vân theo sau đi lên phía trước, một lát sau đi vào một gian phòng khác, nơi này trưng bài hai tinh thạch.

- Ân?

Nhìn một trong hai tinh thạch nơi này, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Tinh thạch trước mắt óng ánh sáng long lanh, nó lớn như quả óc chó và có hình lục lăng, người nào nhìn thấy cũng có cảm giác say mê.

- Chính là nó...

Nhiếp Vân khẳng định.

Tinh thạch trước mắt chỉ căn cứ vào tin tức mà phỏng chế thành nhưng hắn có thể khẳng định tuyệt đối là thật!

Bởi vì cho dù khí tức hay lớn nhỏ đều và đạt được dung hợp hoàn mỹ với Chân Huyết Vương Quan, không kém mảy may!

- Chúa tể đại nhân, đây là tin tức chúng ta vừa nhận được, cũng tiếp cận tin tức A Da Nạp Chi Tinh nhất...

Linh Nhất chúa tể chỉ vào hai tinh thạch trước mặt.

- Ta muốn biết tin tức về tinh thạch này.

Nhiếp Vân xác định tinh thạch này có quna hệ mật thiết với chân

huyết chi tinh, cũng không nhiều lời, trực tiếp mở miệng hỏi.

Tu vi đạt tới cảnh giới của hắn đã không cần phải che che lấp lấp, cho dù người khác biết rõ tin tức A Da Nạp Chi Tinh, chỉ cần cường giả phong vương không ra tay thì hắn không sợ hãi.

Cho dù đối phương là chúa tể thì hắn cũng có thể cầm được.

- Nó? Tốt!

Linh Nhất chúa tể gật gật đầu, nhìn về phía các chủ:

- Còn không mau mang tới!

- Vâng!

Các chủ khẽ run rẩy, vội vàng lui ra khỏi phòng, qua một lúc mang ngọc bài tin tức tới.

- Đây là tất cả tin tức về tinh thạch, thỉnh Nhiếp Vân chúa tể xem qua!

Nhiếp Vân cũng không nói chuyện, thò tay nhận lấy.

Trên ngọc bài cũng không có quá nhiều tin tức, chỉ có bảy chữ: thanh linh thiên vực, Tuyệt Mệnh Quật!

- Thanh linh thiên vực nằm ở vị trí phía nam của Tuyệt Sát Chí Tôn Vực, Tuyệt Mệnh Quật là nơi nguy hiểm nhất tại đó, tin tức này từ một tán tu truyền ra, nói hắn vài vạn năm trước đã từng thấy qua bảo thạch này, lúc ấy cũng không biết đây là vật gì, một lần nhìn thấy một gốc dược liệu hiếm thấy trong thanh linh thiên vực, biết rõ nguy hiểm nhưng vẫn đi vào tìm kiếm, kết quả trong lúc vô tình rơi vào hiểm địa, thời điểm hắn suýt nữa tử vong nhưng bảo thạch này cứu hắn một mạng, kết quả bảo thạch cũng rơi vào Tuyệt Mệnh Quật, cũng không tìm thấy.

- Về sau hắn từng nhiều lần tiến vào Tuyệt Mệnh Quật, kết quả hắn không tìm được, vốn chuyện này chỉ là trải nghiệm của hắn và chưa từng nói với ai, hơn nữa mặc dù nói thì người khác cũng

khẳng định không tin, thẳng đến gần đây A Da Nạp Chi Tinh truyền tin tức, hắn mới ý thức thứ cứu mạng hắn khi đó chính là bảo thạch này!

- Những lời này hắn chỉ nói ra trong lúc vô ý, kết quả làm không ít người chú ý, rất nhiều người đều dựa theo phương vị hắn từng nói và đi tìm, kết quả... Toàn quân bị diệt, không ai trở về.

- Tin tức này ta cũng cho rằng tiếp cận với A Da Nạp Chi Tinh nhất, chúng ta cũng vừa có được không tới ba ngày...

Các chủ Linh Nhất Các vội vàng giải thích.

- Tán tu này khi đó có thực lực gì? Vài vạn năm trước, bảo thạch cứu mạng hắn, khi đó hắn thực lực gì?

Nhiếp Vân hỏi.

------oOo------

Chương 2530: Kim Linh Giáp Trùng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe vấn đề này không quan hệ với bảo thạch, cẩn thận cân nhắc lại cực kỳ quan trọng, từ thực lực của tán tu đó và suy đoán ra phẩm cấp của bảo thạch.

- Vài vạn năm trước... Ta không biết, hiện tại hắn là nửa bước chúa tể đại tam trọng, tuy không bằng ta nhưng tuyệt đối không kém nhiều!

Các chủ Linh Nhất Các vội nói.

- Cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng đều là người sống không biết bao nhiêu năm, tán tu bởi vì tài nguyên chế ngự nên tấn cấp càng chậm, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, vài vạn năm trước có tu vi không khác hiện tại bao nhiêu, ít nhất cũng có nửa bước chúa tể tiểu tam trọng...

Phù Ám Triều nói xen vào.

Không phải ai cũng có thể giống Nhiếp Vân chúa tể tấn cấp như bay, tu luyện giả bình thường muốn tiến thêm một bước đều cần tu luyện vài vạn năm trở lên, thời gian ngắn như thế, đệ tử thế lực lớn còn khó lĩnh ngộ một đại đạo, càng đừng nói tán tu không có tài nguyên gì.

- Nửa bước chúa tể đại tam trọng...

Nghe được hắn phán đoán, Nhiếp Vân gật gật đầu và phân tích.

Cái bệ Chân Huyết Vương Quan đã có uy lực hỗn độn thần binh đỉnh phong, Tĩnh Tâm Bình có được lực lượng nửa bước chúa tể thần binh, chân huyết chi tinh là đồ vật trọng yếu nhất của vương Quan Trung, mặc dù không bằng dung hợp cả vương miện nhưng không kém hơn nửa bước thần binh.

Đồ vậ cấp bậc này, nếu kẻ có thực lực thấp cầm, đừng nói thúc dục, mang theo cũng là ấấn đề.

Cảnh giới nửa bước chúa tể đại tam trọng không tồn tại vấn đề này, hơn nữa có thể cứu mạng cường giả như thế, cấp bậc cảu bảo thạch không thấp, ít nhất cũng là nửa bước chúa tể thần binh.

Từ đó suy tính ra, hơn nữa bộ dạng và khí tức của tinh thạch đều đúng như Tĩnh Tâm miêu tả, hoàn toàn không có vấn đề gì.

- Mang ta đi thanh linh thiên vực Tuyệt Mệnh Quật!

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, mặc kệ đối phương có đồng ý hay không hắn đều nói ra.

Hắn bắt buộc phải có A Da Nạp Chi Tinh, lúc này tìm người có tin tức linh thông khẳng định có trợ giúp cực lớn.

- Có thể cống hiến vì Nhiếp Vân chúa tể là vinh hạnh của ta.

Các chủ Linh Nhất Các vui vẻ.

Hắn đắc tội Nhiếp Vân, sợ nhất đối phương không cần hắn, chỉ cần có cần thì hắn không cần phải chết.

Hơn nữa biết rõ vị này chính là Nhiếp Vân chúa tể, cũng nhớ tất cả tin tức về hắn, vị này chính là kẻ không sợ trời không sợ đất, chỉ cần động thủ sẽ không hề cố kỵ, nếu thần phục làm thuộc hạ thì có chỗ tốt vô cùng.

Không nói chuyện khác, trước kia đám người Đoạn Diệc, Phù Ám Triều, Bạch Đầu tôn giả có thực lực tương tự với hắn, thậm chí còn hơi có không bằng, hiện tại đã là cường giả chúa tể!

Xuất hiện biến cố này, tất cả đều là vì Nhiếp Vân chúa tể sau lưng!

Cho nên nghe được Nhiếp Vân bảo hắn dẫn đường, hắn không nói nhảm, trực tiếp mừng như điên.

- Nhiếp Vân chúa tể, ta cảm thấy trực tiếp đi thanh linh thiên vực Tuyệt Mệnh Quật không phải là việc tốt.

Linh Nhất chúa tể nói.

- Ah?

Nhiếp Vân nhìn sang.

- Ta cảm thấy có lẽ nên đi tìm tán tu kia, bảo hắn dẫn đường đi tìm viên bảo thạch kia mới có khả năng càng lớn.

Linh Nhất chúa tể nói.

- Ân, không sai!

Nhiếp Vân gật đầu.

Tuy hắn chưa từng đi qua thanh linh thiên vực nhưng đã nghe tên thì biết nó không nhỏ, tìm một viên bảo thạch trong nơi lớn như thế thật không dễ dàng, nếu có dẫn đường thì khác.

Dù sao hắn đã từng tiến vào Tuyệt Mệnh Quật, cũng còn sống đi ra, nói rõ hắn vô cùng quen thuộc nơi này.

- Hiện tại đi dò xét tán tu kia dang ở đâu.

Các chủ Linh Nhất Các nói xong nhắm mắt lại, một đạo gợn sóng bay ra khỏi đầu của hắn.

- Kim Linh Giáp Trùng?

Cảm nhận gợn sóng nào, Nhiếp Vân sững sờ, lập tức giật mình.

Khó trách này các chủ Linh Nhất Các lại biết chuyện thiên hạ, thì ra hắn không phải là nhân loại, mà là một loại thượng cổ thần thú, Kim Linh Giáp Trùng!

Loại giáp trùng này giống như Vạn Lực Vương, là vương giả trời sinh, có thể khống chế vô số tiểu giáp trùng, những bọ cánh cứng này phi thường nhỏ, giấu ở không trung, dưới bùn đất cho nên khó mà tìm ra, bởi vậy muốn dò xét tin tức lại vô cùng đơn giản.

Xem bộ adngj các chủ, chỉ sợ hắn đang ra lệnh cho giáp trùng tìm kiếm, hơn nữa còn trải rộng tam giới, nếu không hắn không có khả năng có tin tức linh thông như thế, muốn dò xét cái gì cũng dễ dàng hơn nhiều.

Đương nhiên, đám giáp trùng này không phải vạn năm, dò xét chuyện bình thường còn được, tu vi đạt tới cấp bậc như Nhiếp Vân đã cảm ngộ Thiên Đạo, nếu như không muốn bị phát hiện, đừng nói đám giáp trùng này, cho dù ngồi trước mặt các chủ cũng không bị phát hiện.

Khả năng chính vì nguyên nhân này tin tức của hắn tương thông tứ hải nhưng không biết đám người Nhiếp Vân tới đây, lúc này mới gây ra cục diện khó xử như thế.

- Nhìn xem Linh Nhất chúa tể là cái gì...

Biết rõ các chủ Linh Nhất Các có bản thể là Kim Linh Giáp Trùng, Nhiếp Vân dùng thiên nhãn lặng lẽ quan sát Linh Nhất chúa tể.

Đều là chúa tể nhưng thực lực của hắn còn mạnh hơn quá nhiều, xem thấu đối phương quả thực dễ dàng.

- Không ngờ cũng là Kim Linh Giáp Trùng... Khó trách làm chỗ dựa của Linh Nhất Các, chỉ sợ các chủ là con nối dõi của hắn...

Liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân lập tức hiểu ra.

Vị Linh Nhất chúa tể và có bản thể như các chủ, có được huyết mạch đồng nguyên, không cần phải nói, nhất định là phụ tử, các chủ Linh Nhất Các có thể là con hoặc là cháu của hắn.

Chính bởi vì như thế, đường đường chúa tể nhảy ra khỏi tam giới mới cam nguyện làm chỗ dựa sau lưng Linh Nhất Các, từ đó người khác không dễ dàng tới gây phiền toái.

- Tìm được...

Nhiếp Vân đang phỏng đoán, các chủ mở mắt ra, vẻ mặt mang theo lo lắng.

- Như thế nào?

Xem bộ dạng của hắn, nội tâm Nhiếp Vân chấn động.

- Ta đã tìm được tán tu kia nhưng hắn đang bị người ta đuổi giết, tình huống không quá tốt...

Các chủ vội nói.

- Bị người đuổi giết?

Sắc mặt mọi người trầm xuống.

Người nọ tìm được mấu chốt của A Da Nạp Chi Tinh thực cũng bị người giết chết, còn muốn tìm được tinh thạch, chỉ sợ độ khó gia tăng không biết bao nhiêu lần.

- Đi, trên đường lại nói rõ chi tiết cho rõ tình huống.

Biết rõ những chuyện này, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, bàn tay của hắn vung lên sau đó một cổ thuyền xuất hiện, thân thuyền to lớn chấn động không gian và bay đi.

Linh Nhất chúa tể cảm thấy thân thể trầm xuống và bị bắt đi, hắn không có chút năng lực phản kháng gì, giờ mới hiểu được mình chênh lệch với Nhiếp Vân chúa tể lớn cỡ nào, nội tâm hắn càng kính sợ không nhỏ.

------oOo------

Chương 2531: Mạch Qua (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đó chính là Nhiếp Vân chúa tể?

- Vvừa rồi những người kia đều là chúa tể? Tại sao lại cùng hêện thân?

- Chẳng lẽ ngươi chưa nghe nói qua? Nhiếp Vân chúa tể thu phục một đám chúa tể làm thuộc hạ, như Đoạn Diệc, Phù Ám Triều đều là người hầu của hắn.

- Người hầu? Thu chúa tể làm người hầu?

Đám người Nhiếp Vân rời đi, lúc này lực lượng uy hiếp mọi người biến mất, người trong phòng thứ hai của Linh Nhất Các thở ra một hơi, vẻ mặt mang theo không thể tưởng tượng nổi.

Mỗi chúa tể đều là tồn tại chí cao vô thượng của mỗi người, thu chúa tể làm người hầu... Vị Nhiếp Vân chúa này mạnh cỡ nào?

Nghĩ đến những chuyện này, trong mắt mọi người đầy chờ mong.

Tiến vào chí tôn vực không đến hai năm đã lập nhiều ghi chép như thế, đây mới thực sự là cường giả vô địch!

- Có hình ảnh chiến đấu của Nhiếp Vân chúa tể hay không? Tốn nhiều hơn nữa ta cũng muốn quan sát.

- Ta cũng vậy, cho ta đến một phần, ta muốn nhìn...

...

Không biết ai trong đám người kêu lên, mọi người không ngừng manh động xôn xao, đều muốn nhìn xem hình ảnh chiến đấu của thiên tài này, hi vọng từ đó thu hoạch chút ít lĩnh ngộ, thực lực càng tiến một bước, nhưng đáng tiếc mặc dù Linh Nhất Các là tổ chức tin tức trải rộng thiên hạ cũng không tìm thấy hình ảnh chiến đấu của Nhiếp Vân.

- May mắn hắn không có so đo, tiểu thư, chúng ta đi nhanh đi!

Tương đương suy nghĩ của mọi người, đám người "Bạch công tử" thở ra một hơi, Nhiếp Vân không so đo với bọn họ tương đương tha một mạng.

- Tiểu thư, về sau không nên tùy ý xem thường người khác, nói năng cẩn thận...

Một hộ vệ lên tiếng.

- Đúng!

"Bạch công tử" gật gật đầu, lần này nàng không ngỗ nghịch.

Lần này đã cho nàng giáo huấn lớn, cả đời này không dám xem thường bất cứ kẻ nào.

...

- Nói đi, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cường giả gửa bước chúa tể đại tam trọng lại bị người khác đuổi giết?

Đứng trên bong đan thần cổ thuyền, Nhiếp Vân ngăn cản cương phong đánh tới], lúc này hắn nhìn sang các chủ Linh Nhất Các.

Cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng, cho dù không có leo lên top một trăm cũng là cường giả đỉnh phong trong tam giới, loại người này có vô số thủ đoạn bảo vệ tánh mạng, một khi giết không chết khẳng định hậu hoạn vô cùng, nhất là tán tu có thực lực này trên cơ bản không có người nào đi đắc tội, cho dù có chút ân oán cũng sẽ tìm biện pháp giairi trừ, trừ phi có thù hận không đội trời chung.

Gia hỏa này là một tán tu, cũng biết thân phận của mình, không có lẽ trêu chọc tồn tại không nên trêu chọc, tại sao lại bị người ta đuổi giết?

- Cũng bởi vì A Da Nạp Chi Tinh!

Các chủ Linh Nhất Các vừa phi hành vừa tiếp thu tin tức truyền lại, dường như hắn biết rõ một ít tình hình.

- Kỳ thật cũng không phải đuổi giết, mà là đuổi bắt!

- Rất nhiều thế lực lớn biết rõ tin tức của hắn có khả năng chính xác, thậm chí muốn bắt hắn dẫn đường, trong tình huống rất nhiều người cướp đoạt cho nên hắn biến thành tấm bia bị người ta bắn, bị đuổi bắt.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân gật đầu.

Nếu đuổi bắt thì đơn giản, nếu như gia hỏa này không có bị bắt thì hắn bằng vào thực lực siêu cường nhất định có thể vượt qua những người khác tìm được, nếu như bị người khác bắt, cùng lắm cứ ra tay cứu hắn thôi.

Hắn không tin thế giới này trừ cường giả phong vương thì còn có ai có thủ đoạn vượt qua hắn.

- Các ngươi đi vào trong thân thuyền, ta sẽ dùng toàn lực phi hành.

Biết rõ tình huống, Nhiếp Vân hỏi rõ phương phương và phân phó một câu.

- Vâng!

Những người này thưc lực yếu nhất là các chủ Linh Nhất Các, những người khác là cường giả chúa tể, cổ thuyền phi hành nhanh như gió cũng không ảnh hưởng tới bọn họ, nếu Nhiếp Vân bảo bọn họ đi vào thân thuyền đều cảm thấy có chút khó hiểu, bọn họ không dám vi phạm và gật đầu đi vào.

Ầm ầm!

Bọn họ mới vừa gia nhập thân thuyền, chợt cổ thuyền sinh ra tiếng nổ vang, ngay sau đó lực lượng cực lớn bao phủ và tốc độ gia tăng cực mạnh.

- Làm... Làm sao có thể?

- Thật nhanh!

Trong khoang thuyền, mọi người nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền giật mình kinh hãi.

Hiện tại Nhiếp Vân điều khiển cổ thuyền còn nhanh hơn cả bọn họ dùng toàn lực phi hành, nhanh hơn quá nhiều, đây là điểm làm bọn họ sợ hãi.

Nhất là tlực lượng húc dục cổ thuyền... Cường giả chúa tể thật có thể cường đại như thế sao?

Khó trách hắn bảo mọi người tiến vào trong thân thuyền, loại tốc độ như hiện tại, mặc dù bọn họ là chúa tể, nếu đứng trên bong thuyền sẽ không chịu nổi áp lực, sẽ bị cương phong thổi bay.

Khác với mọi người ngạc nhiên, đôi mắt Nhiếp Vân tỏa sáng và hưng phấn.

Chém giết kiếp sau, thực lực của hắn tinh tiến không ít, không có trải qua chiến đấu nên không biết mấu chốt ở nơi nào, hiện tại toàn lực phi hành mới cảm thấy đáng sợ.

Đây mới là lực lượng tiếu ngạo tam giới, là thực lực đỉnh phong trong hỗn độn.

Hắn thi triển toàn lực phi hành, tốc độ điều khiển cổ thuyền nhanh hơn lúc trước ấp ba lần.

Trước kia tại Tuyệt Sát Đại Thế Giới, từ thành Mạc Tư bay đến thanh linh thiên vực, mặc dù là chúa tể cũng tốn hao ít nhất mười ngày, hiện tại chỉ cần một ngày là có thể tới nơi.

...

Trong khu rừng đá rậm rạp, một nam tử sắc mặt xanh lét dựa vào khối đá lớn và thở hổn hển.

Y phục trên người hắn bị tàn phá, trên người cũng đầy vết máu, tóc tán loạn và thân thể bẩn thỉu, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, tuyệt khó tin tưởng một vị cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng lại chật vật như thế.

- Tuyệt Sát Tông, Vạn Hải Tông, Vân thành Niết gia, Trầm Hải Lưu gia... Nếu như lần này ta có thể đào thoát, tuyệt đối sẽ làm các ngươi trả cái giá thê thảm!

Hắn như con sói hoang bị thương gào thét, ánh mắt nam tử đầy thù hận.

- Muốn chúng ta trả cái giá thêm thảm đau đớn? Hắc hắc, Mạch Qua, chỉ sợ ngươi làm không được!

Hắn vừa dứt lời, một giọng nói âm trầm lãnh ngạo vang lên, đàn ông vội vàng ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy cách viên đá không xa có một đám người đang đứng, một mạch tức no đủ hùng hậu, ánh mắt nhìn sang mang theo vui vẻ.

Tổng cộng năm người, đều là cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng, mấy người bọn họ liên thủ với nhau, mặc dù thực lực của hắn rất mạnh nhưng không có năng lực ngăn cản.

- Tuyệt Sát Tông...

Nhìn thấy những người này, nsắc mặt am tử Mạch Qua triệt để trầm xuống.

Một đường chạy thục mạng, vốn tưởng rằng nấp ở chỗ này có thể tạm thời tránh né một hồi, cho hắn thời gian hồi phục thể lực, hiện tại xem ra, vẫn xem thường những người này!

Những người này thực lực và thủ đoạn không kém gì hắn.

------oOo------

Chương 2532: Mạch Qua (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Các ngươi muốn thế nào?

Xiết chặc nắm đấm, Mạch Qua hỏi.

- Làm thế nào? Chẳng lẽ ngươi không biết sao?

Một người đi đầu cười nói.

- Ngoan ngoãn thuận theo Tuyệt Sát Tông của ta, mang bọn ta đi Tuyệt Mệnh Quật, có thể giảm bớt không ít thống khổ, nếu không ta sẽ cho ngươi nếm thử hình pháp của Tuyệt Sát Tông, khi đó ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong.

- Mang các ngươi đi Tuyệt Mệnh Quật... Nếu chỉ là như vậy, tại sao các ngươi phải nhục thê tử của ta, giết cả nhà của ta?

Mạch Qua tràn đầy hận ý.

Cả nhà của hắn đều bị đối phương cưỡng ép giết chết, không còn người nào cả.

Đạo lữ của hắn cũng bị đối phương cưỡng hiếp, xấu hổ và giận dữ tự sát mà chết.

- Ai bảo ngươi không đáp ứng chứ? Nếu như sớm đáp ứng, chúng ta cũng lười giết, tuy, ngươi đạo lữ của ngươi rất đủ vị nhưng tính cách quá cứng ngắt, thân thể thật sự vô cùng hưởng thụ, thực tế làn da và tư thái kia... Hiện tại ta vẫn cảm thấy mất hồn!

Tên đi đầu cười dâm đãng.

- Ta muốn ngươi chết!

Sắc mặt Mạch Qua trở nên khó coi, đầu tóc bù xù như nổ tung, hắn đã hóa thành người điên.

Đối phương tìm được hắn, muốn hắn dẫn đường đi Tuyệt Mệnh Quật, hắn vốn đã đáp ứng nhưng đối với phương vừa ý đạo lữ của hắn, từ đó vũ nhục nàng nên hắn mới bạo phát!

- Muốn ta chết? Một tán tu mà thôi, nếu như không phải ngươi còn có chỗ dùng đã sớm bị bóp chết rồi.

- Còn có thể nói nhảm tại đây?

Người đi đầu hừ lạnh.

Trong mắt đệ tử tông môn, mạng của tán tu rẻ mạt, hoàn toàn có thể tùy ý chém giết.

- Chết đi!

Nhìn thấy đối phương hung hăng càn quấy như thế, Mạch Qua đã không nhịn được và bay tới, trên người bộc phát lực lượng như phong bạo quét qua chung quanh.

Nội tâm của hắn đầy hận ý, nếu như không phải cừu hận chèo chống thì hắn không sống tới bây giờ.

- Đồ không biết sống chết.

Người đi đầu cau mày, hắn cau mày sau đó đánh ra một chưởng ấn huyết sắc.

Ầm ầm!

Chưởng ấn huyết sắc quét qua đột phá hạn chế không gian thời gian và đánh lên người Mạc Qua.

Bành!

Phun ra một ngụm máu tươi, lực lao tới của Mạch Qua dừng lại và ngã xuống đất.

Tuy hắn là nửa bước chúa tể đại tam trọng nhưng kém cường giả tông môn không ít, hơn nữa bị đuổi theo nhiều ngày nên thương thế nghiêm trọng, hắn không thể ngăn cản một chiêu của đối phương.

- Chết!

Giãy dụa dứng lên, Mạch Qua xông tới lần nữa, cũng như vừa rồi, còn chưa tới đến trước mặt đã bị một chưởng đánh tới.

- Đồ không biết sống chết, nếu như không biết điều như thế, hiện tại ta muốn ngươi chết!

Người đi đầu không có nghĩ tới tên này trọng thương còn không muốn sống như vậy, sắc mặt trầm xuống.

- Chết!

Không trả lời hắn, Mạch Qua gào thét xông tới lần nữa.

- Cho rằng ta không dám giết ngươi sao? Hừ, đã không biết sống chết thì ta thành toàn ngươi.

Tên đi đầu tức giận không nhỏ, lúc này chưởng ấn mạnh hơn, uy lực càng hơn chụp thẳng vào Mạc Qua.

Nhìn uy thế đáng sợ như vậy, nếu thật đánh lên người của hắn thì thần tiên khó cứu.

Mạch Qua cũng biết sắp được đoàn tụ với người nhà, cũng không tránh né, ánh mắt mang theo ý giải thoát.

Oanh!

Đúng lúc này có một đạo điện quang bay tới va chạm với chưởng ấn trên bầu trời, cả hai va chạm và nổ tung trên không trung, lúc này biến thành mây mù như máu.

- Người nào!

Chưởng lực bị đối phương bài trừ, người đi âầu cau mày, lúc này ánh mắt như điện nhìn sang.

- Ha ha, Sử Hình, gia hỏa này là con mồi của chúng ta, ngươi không nên phá hư quy củ!

Sau tiếng cười là mấy người bay tới.

- Ổ Phong, ngươi cũng muốn đoạt với ta?

Sắc mặt Sử Hình trầm xuống.

Mấy người đối phương bay tới có thực lực không kém bọn họ bao nhiêu, đều là ường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng.

- Đoạt với ngươi? Chê cười!

- Mạch Qua là chúng ta phát hiện, đương nhiên phải đi cùng Vạn Hải Tông chúng ta rồi.

- Còn không lập tức cút đi, chẳng lẽ còn muốn ta giáo huấn ngươi hay sao?

Ô Phong cười lạnh nhìn sang Mạch Qua cách đó không xa, trong mắt mang theo hào quang lập loè:

- Mạch Qua, theo ta rời đi.

- Đều là cá mè một lứa, muốn ta đi cùng các ngươi, nằm mơ đi!

Mạch Qua được cứu nhưng nhìn đám người Ổ Phong bay tới lại không vui vẻ gì, sắc mặt càng thêm khó coi.

Mấy người này chính là đám người Vạn Hải Tông.

Nếu như không phải bọn chúng thì thê tử của mình không bị Sử Hình vũ nhục, cũng sẽ không cửa nát nhà tan, có thể nói tông môn này cũng có thù không đội trời chung với hắn.

- Ha ha, ô Phong, ta nói rồi hắn sẽ không theo ngươi đâu, chúng ta đánh đi.

Nhưng vào lúc này lại một tiếng cười to, một thân xuyên đeo đẹp đẽ quý giá quần áo và trang sức thanh niên bay tới, con mắt như là ưng kiêu, mang theo gian xảo hương vị.

Phía sau hắn cũng có mấy người, cũng là nửa bước chúa tể đại tam trọng, lúc này khí tức cường đại bao phủ không gian.

- Niết Hùng, Vân Thành niết gia các ngươi phải siêu thoát ngoại vật sao? Lúc nào cũng chạm vào chuyện này.

Nhìn thấy người này ánh mắt Ổ Phong mang theo kiêng kị lên tiếng.

- Tuy Niết gia chúng ta siêu thoát nhưng lần này cường giả phong vương tự mình hạ lệnh cho nên chúng ta không dám không theo!

Niết Hùng vừa tới nhìn sang Mạch Qua:

- Ngươi chỉ cần mang ta đi tới nơi làm mất A Da Nạp Chi Tinh, ta cam đoan đám người Sử Hình không thể động tới ngươi.

- Khẩu khí thật lớn, Niết Hùng, bảo bối cường giả phong vương chỉ bằng một tiểu Niết gia các ngươi ăn không vô đâu!

Mạch Qua còn chưa kịp trả lời, lúc này lại có một đám người bay tới.

- Ha ha, Trầm Hải Lưu gia các ngươi cũng chưa chắc nuốt trôi đâu.

- Dõng dạc, A Da Nạp Chi Tinh là thứ chúng ta muốn chắc rồi!

- Hắc hắc, vừa vặn chưa tới muộn, có chỗ tốt gì chúng ta cùng phân...

...

Chỉ trong nháy mắt có hơn mười thế lực cường đại bao phủ nơi này, tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào Mạch Qua ở giữa, ánh mắt cả đám tham lam như nhìn súc vật.

Nếu có người Tuyệt Sát thế giới ở đây nhất định có thể nhận ra những kẻ này chính là nhân vật oanh động tam giới!

Nhiều đại nhân vật hội tụ nơi này như thế, chỉ vì một tán tu không có danh tiếng gì, nếu nói ra sẽ khó có người tin nổi.

- Ha ha, không nghĩ tới Mạch Qua ta chỉ là một kẻ tán tu lại kinh động nhiều đại nhân vật Tuyệt Sát thế giới như vậy!

- Xem ra có chết cũng đáng!

Nhìn thấy người càng ngày càng nhiều, Mạch Qua biết rõ khó mà đào tẩu, cho dù lúc trước có đào tẩu cũng có cố kỵ.

Dù sao cũng chết một lần, trước khi chết có thể gặp nhiều cường giả chạy tới nơi này như vậy, thậm chí không tiếc trở mặt với nhau cũng đáng.

------oOo------

Chương 2533: Truyền thụ kiếm pháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Muốn tự bạo? Nào có dễ dàng như vậy!

Thấy hắn muốn chết, đã có ý định tự bạo, rất nhiều cường giả chung quanh đồng thời ra tay bố trí mấy trăm phong ấn trên người Mạch Qua, hắn không thể động đậy, muốn tự bạo cũng làm không được.

- Đáng giận ah, đáng tiếc thực lực Mạch Qua ta quá thấp kém, hôm nay bị người lăng nhục, muốn tự sát cũng không làm được, chỉ cầu kiếp sau chính tay đâm cừu nhân báo thù rửa hận!

Thấy tự bạo không thành công, thậm chí thân thể bị giam cầm khó nhúc nhích, Mạch Qua ngửa mặt lên trời thét dài đầy bi phẫn.

Thực lực đám người chung quanh quá mạnh, hắn không thể tự bảo vệ mình thì làm sao báo thù? Chỉ sợ kiếp này vô vọng.

- Muốn chính tay đâm cừu nhân, cần gì phải chờ kiếp sau, theo ta đi, ta cam đoan ngươi có thể lập tức chém giết tất cả cừu nhân của mình

Thời điểm nội tâm Mạch Qua tràn đầy tuyệt vọng, hắn cho rằng mình phải chết không thể nghi ngờ, đột nhiên bên tai có giọng nói vang lên.

Lời này hoàn toàn khác với lời của đám người kia, mang theo sức hút và tự tin tuyệt đối, có lực lượng làm người ta tin phục, dường như chỉ cần đáp ứng hắn là hắn có thể cam đoan chính mình báo thù rửa hận, chém giết tất cả cừu nhân của mình.

- Ngươi là người nào?

- Lớn mật! Vân Thành Niết gia ở đây, dám làm càn ở nơi này, muốn chết!

- Là anh hùng thì đi ra, không nên giấu đầu giấu đuôi, Tuyệt Sát Tông Sử Hình ta muốn xem một chút là ai giúp hắn báo thù...

...

Nghe lời này tất cả mọi người ngạc nhiên, ngay sau đó vẻ mặt âm tàn, đồng thời ngẩng đầu nhìn quanh, nhìn thấy một chiếc cổ

thuyền xuất hiện ngay trước mặt, trên thuyền có mấy người bay xuống.

Đi đầu là một thiếu niên trẻ tuổi, trên mặt mang theo vui vẻ nhàn nhạt, ánh mắt ấm áp, hắn không quan tâm những kẻ chung quanh chút nào.

- Thế nào, ngươi có thể cân nhắc một chút!

Thiếu niên cười nói.

Nụ cười của hắn như ánh sáng hi vọng trong tuyệt vọng, có thể làm nội tâm người ta ấm áp.

- Ta...

Nhìn thấy nụ cười của đối phương, chẳng biết tại sao Mạch Qua lại tin tưởng, vào lúc muốn nói chuyện liền cảm giác có lực lượng va chạm với mấy trăm đạo cấm chế, cấm chế biến mất không thấy gì nữa, hắn có thể khôi phục hoạt động.

- Ah...

Mạch Qua đã giật mình.

Những cấm chế này do một đám cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng chung quanh bố trí mà thành, hơn nữ cấm chế còn điệp gia với nhau, mặc dù cường giả top một trăm muốn phá vỡ cũng cần tốn hao không ít công phu, thiếu niên kia cười cười, không có động thủ cũng có thể phá giải?

- Theo ta đi, hiện tại ta giúp ngươi báo thù!

- Không đi theo ta, ta cũng không miễn cưỡng!

Nhìn thấy hắn như thế, Nhiếp Vân không quan tâm.

- Ta...

Mạch Qua do dự.

Nhìn bộ dạng không quan tâm của hắn, nếu như mình không đáp ứng, đối phương chắc chắn sẽ không miễn cưỡng.

- Ngươi... Bây giờ có thể giúp ta báo thù? Chuyện này là thật? Ta nên làm sao tin ngươi nói là thật?

Mạch Qua cắn răng nói.

Bằng vào hắn thực lực bây giờ, muốn báo thù là ít có khả năng, mặc kệ người trước mắt có thể giúp mình hay không, ít ra cũng là một cơ hội, một khi bỏ qua, cho dù lần này may mắn sống sót cũng sống trong thù hận cả đời, không cách nào tự kềm chế.

- Rất đơn giản, đây là ba chiêu kiếm pháp, ta truyền thụ cho ngươi, ngươi có thể tự mình đi báo thù Sử Hình, ta có thể cam đoan hắn không phải đối thủ của ngươi.

Thiếu niên điểm một chỉ, ngay sau đó có hào quang bay vào mi tâm của hắn.

- Ah...

Tinh thần khẽ động, lập tức nhìn thấy ba chiêu kiếm pháp huyền bí, trên mặt hắn kỳ quái.

Ba chiêu này cũng không phải tuyệt chiêu cao minh gì, cũng không có cổ quái, trái lại còn vô cùng đơn giản, ba chiêu này muốn thắng Sử Hình? Nằm mơ đi.

Người khác không biết thực lực Sử Hình nhưng hắn biết rõ, chưởng ấn huyết sắc kia rất mạnh, mặc dù hắn lúc toàn thịnh còn không phải đối thủ, hiện tại làm sao thắng?

- Tin tưởng ta, ngươi có thể thử xem!

- Nếu như không thể giết hắn, như vậy ngươi không cần theo ta.

Thiếu niên mỉm cười, nói ra.

Thiếu niên nói chuyện không có truyền âm che giấu chút nào, tất cả người ở đây nghe rõ ràng, lúc này nhìn hắn như nhìn kẻ đần.

Sử Hình là thiên tài đỉnh cấp của Tuyệt Sát Tông, Mạch Qua là một kẻ tán tu, cả hai so sánh với nhau có chênh lệch trên trời dưới đất, tuy tu vi cấp bậc giống nhau nhưng thực lực chân chính kém nhau quá lớn, đây là sự thật mọi người đều biết, dạy ba chiêu kiếm là có thể đánh thắng dễ dàng sao?

Ngươi nằm mơ đi!

Tất cả mọi người đều im lặng!

Nếu không phải vừa rồi đám người lúc tới gây ra động tĩnh lớn như vậy, hơn nữa còn làm mọi người không nhìn ra thực lực cụ thể và nội tâm có kiêng kị, chỉ sợ đã sớm lao tới chém giết gia hỏa cuồng vọng này rồi.

- Ha ha, ta cũng muốn nhìn một chút là ba chiêu kiếm gì có thể giết ta?

Nhìn mọi người im lặng, Sử Hình giận quá mà cười.

Thiếu niên và đám người đột nhiên xuất hiện vô cùng thần bí, bọn họ không biết thân phận, cũng không nhìn ra tu vi, không dám tùy tiện hành động nhưng muốn nói Mạch Qua tùy tiện học ba chiêu kiếm pháp không đau không ngứa lại có thể giết hắn, đánh chết hắn cũng không tin.

Chỉ cần gia hỏa này không chết, thiếu niên sẽ làm theo lời hắn vừa nói, sẽ không quan tâm Mạc Qua.

Tuy không biết thực lực những người này thế nào nhưng cũng biết người thực lực như thế đã hứa hẹn tuyệt đối sẽ tuân thủ.

Bằng không một khi bị điều tra thân phận, thanh danh nói không giữ lời sẽ bị người ta phỉ nhổ, tuyệt đối sẽ trở thành chướng ngại trong tu hành, sẽ khó mà tinh tiến.

- Ta...

Nhìn thấy Sử Hình đứng ra đấu với hắn, da mặt Mạch Qua co rút lại, do dự.

Luân phiên thất bại làm hắn không còn tự tin.

Cao thủ giao chiến, cho dù thủ đoạn bao nhiêu nhưng quan trọng nhất chính là tự tin, không có lòng tin tương đương không đánh đã thua một nửa.

- Đi thôi, nhớ kỹ ta dạy ba chiêu kiếm pháp!

- Không cần khẩn trương, thi triển từng chiêu một, mặc kệ đối phương đang ở đâu, dùng chiêu số gì, ta cam đoan ba chiêu qua đi sẽ giết kẻ này.

Nhìn thấy hắn như vậy, thiếu niên cười nói.

- Tốt!

Nghe được đối phương nói thế, nhìn thấy hắn tươi cười, chẳng biết tại sao tâm tình bối rối của Mạch Qua cũng ổn định lại, hắn thở ra một hơi.

Đối phương không lớn tuổi nhưng lúc nói chuyện mang theo tự tin rất lớn.

- Liều! Dù sao cũng là chết!

Sinh ra tin tưởng, Mạch Qua cắn răng một cái.

Tình huống bây giờ là ngựa chết chữa thành ngựa sống, dù sao đã gặp phải tuyệt cảnh, nếu như thiếu niên không xuất hiện, cho dù không bị bắt đi cũng không sống nổi, nếu tiến lên còn có cơ hội báo thù, cho dù thế nào hắn cũng không buông tha.

------oOo------

Chương 2534: Ai thua ai thắng (Thượng)

- Hắc hắc, đến đây đi!

Sử Hình đi ra khỏi đám người, đi tới cách Mạch Qua không xa, mọi người biết rõ hai người sắp chiến đấu cho nên liên tục lui về phía sau nhường sân bãi.

- Vị đại nhân này, tuy ta không biết ngươi thuộc thế lực nào nhưng thân là cường giả nên giữ lời ah.

Đi vào sân bãi, Sử Hình không sốt ruột động thủ, mà là nhìn về phía Nhiếp Vân, trong lời nói mang theo chất vấn.

- Đương nhiên!

Nhiếp Vân biết rõ hắn muốn nói gì, cũng không nhiều lời, mỉm cười gật gật đầu.

- Cũng tốt, nếu ta giết gia hỏa này, ta hi vọng ngươi nên rời đi, không quan tâm chuyện nơi này, được chứ?

Sử Hình nói.

- Ân!

Nhiếp Vân nói tiếp.

- Vậy là tốt rồi!

Sử Hình cười cười lần nữa, nhìn về phía Mạch Qua cách đó không xa, trong mắt mang theo dữ tợn:

- Là do ngươi tự mình muốn chết, thua thì ngoan ngoãn đi Tuyệt Sát Tông của ta.

- Không cần nói nhảm, muốn giết thì tới!

Mạch Qua cắn răng một cái.

- Tốt, tốt, hiện tại ta muốn ngươi biết thực lực không phải một sớm một chiều có thể san bằng, nước tới chân mới nhảy cũng vô dụng.

Nương theo Sử Hình cười lạnh, khí thế trên người hắn bạo phát ra ngoài, gió bão nổ vang và áp thẳng xuống, Mạch Qua đối diện giống như một con thuyền đánh cá nhỏ tùy thời sẽ lật úp, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

- Các ngươi nói... Hai người này ai sẽ thắng?

- Ngu xuẩn, đương nhiên là Sử Hình, ta biết rõ thực lực gia hỏa này, hắn cường đại hơn Mạch Qua gấp bội, nếu như thua ta sẽ cắt đầu mình.

- Ta cũng cho rằng như vậy, ngươi nhìn xem, hai người chênh lệch thật sự quá lớn, quả thực chẳng khác gì người trưởng thành và đứa trẻ.

- Ta không cảm thấy như vậy, ngươi không thấy thiếu niên quá tự tin sao? Những người này có thân phận gì?

- Ta ở Tuyệt Sát thế giới thời gian dài như vậy nhưng chưa nghe qua thế lực hay người nào giống như thế này.

- Quản hắn là ai, dù sao không nói tên, cho dù thực lực không kém gì chúng ta cũng chỉ là tán tu, không đáng lo ngại...

- Nếu là tán tu cũng không có gì phải lo lắng... Ta chỉ cảm thấy những người này có chút cổ quái, ta như nhớ như không...

...

Sử Hình và Mạch Qua chiến đấu hết sức căng thẳng, đám người chung quanh xem náo nhiệt, đại bộ phận mặt mỉm cười, không biết nghĩ cái gì, một ít cấp tiến còn đặt cược, cho rằng Mạch Qua chiến thắng không quá một phần ngàn khả năng.

- Chủ nhân...

Mấy người sau lưng thiếu niên tiến lên, không biết chủ nhân muốn làm gì.

Thiếu niên này chính là Nhiếp Vân.

Loại địa phương như Tuyệt Mệnh Quật nghe tên đã biết vô cùng nguy hiểm, nếu như Mạch Qua không thành tâm tin phục, cho dù dùng sức lượng buộc hắn dẫn đường cũng sẽ phi thường nguy hiểm, cho nên sau khi tới cũng không trực tiếp ra tay cứu người, cũng không có cướp đoạt đối phương, hắn giúp Mạc Qua khôi phục tin tưởng, nghĩ biện pháp làm hắn tin phục.

- Đánh bạc một chút.

Nghe được đám người Đoạn Diệc nghi hoặc, Nhiếp Vân cũng không giải thích, chỉ cười nhạt nói một câu.

Hắn đã nhìn thấy Sử Hình và Mạch Qua chiến đấu với nhau, từ đó hắn cũng hiểu rõ hai bên, tuy truyền thụ ba chiêu kiếm pháp không cường đại nhưng lượng thân Mạch Qua mà làm, muốn thắng không khó.

Hắn tự tin mười phần.

- Đánh bạc!

- Đánh bạc cái gì?

Nhìn thấy chủ nhân nói ra lời này, da mặt đám người Đoạn Diệc không ngừng co rút, đánh bạc, chẳng lẽ ngươi không có tự tin?

- Chủ nhân khẳng định có biện pháp, chúng ta chờ xem là được.

Tử Đồng Bất Hủy nói thầm.

Nghe hắn nói thầm, mọi người không nói thêm gì nữa, lúc này kỳ quái khó hiểu.

Đúng thế, thiếu niên chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc, nếu hắn bình tĩnh như thế chắc chắn đã sớm có ý định.

...

Song phương cầm thái độ khác nhau, chiến đấu cũng bắt đầu.

Ầm ầm!

Sử Hình thi triển chiêu số đầu tiên, tuy hắn nói rất nhẹ nhõm nhưng thấy Nhiếp Vân chắc chắn như thế cũng không dám xem thường, vừa ra tay đã sử dụng chiêu mạnh nhất, chưởng ấn huyết sắc bao phủ bốn phía, thực lực nửa bước chúa tể đại tam trọng bộc phát như sóng biển.

Ở trước mặt hắn, dường như Mạch Qua chẳng khác gì lục bình không rễ, hoàn toàn không thể phản kháng.

Nhưng hắn cũng biết một khi không kiên trì nổi, tử vong nhất định là hắn, cũng không nhiều lời, hắn cắn chặt hàm răng và lao tới, kiếm của hắn xuất hiện quỹ tích thẳng tắp đâm vào Sử Hình.

- Ngươi học loại kiếm pháp này?

Vốn tưởng rằng đối phương sẽ thi triển ra kiếm chiêu cường đại cỡ nào, lúc trước còn lưu thủ đoạn, sau khi xem rõ kiếm pháp của Mạch Qua thì Sử Hình cũng sững sờ.

Nói thật, chiêu này đơn giản đến cực điểm, giống như người thường vừa học kiếm, hoàn toàn không có gì huyền bí.

Đối phương dạy hắn, luôn mồm nói có thể đánh thắng?

Cũng quá đùa giỡn a.

- Đúng!

Mạch Qua kiên trì.

Kỳ thật lúc hắn nhìn thấy ba chiêu kiếm pháp này cũng ngạc nhiên, bởi vì chẳng khác gì hài tử ba bốn tuổi vung loạn!

Kiếm pháp này có thể thắng đối phương sao?

Cho dù trong nội tâm không tin nhưng lúc này không có đường lui, hắn chỉ có thể buông tay đánh cược một lần.

- Nếu ngươi muốn chết thì ta thành toàn cho ngươi.

Thấy hắn thừa nhận, Sử Hình thiếu chút nữa cười bể bụng.

Loại kiếm pháp này muốn giết chết hắn? Nói đùa gì vậy!

Trong nội tâm cảm thấy không cho là đúng, Sử Hình cũng không phải người chủ quan, cũng không có buông lỏng, trái lại còn tăng cường lực lượng, lúc này vung tay thi triển chưởng ấn.

Chưởng ấn huyết sắc nổ vang, sóng lớn ập tới đánh vỡ không gian chung quanh và đánh thẳng vào mũi kiếm của Mạc Qua.

Răng rắc!

Răng rắc!

Răng rắc!

Không hề ngoài ý muốn, kiếm khí và huyết chưởng va chạm với nhau, lực lượng tán dật sang chung quanh.

Cả hai không cùng cấp bậc, cơ bản không có gì để nói.

- Ah...

Biến sắc, Mạch Qua lúc này như tên đã lên dây không thể không bắn, đành phải thuận thế thi triển kiếm thứ hai, chiêu số bình thản không có gì lạ, kiếm khí phân cách khí lưu phá không đánh tới.

- Hừ! Đồ vô tri.

Nhìn thấy chiêu thứ hai không khác gì chiêu đầu tiên, uy lực không cách nào làm hắn bị thương, Sử Hình cười lạnh, đột nhiên hắn phát lực dưới chân như linh xà.

Lúc này Mạch Qua dã có tác dụng tìm kiếm A Da Nạp Chi Tinh không thể thay thế, nếu như có thể bắt sống, tiến vào Tuyệt Mệnh Quật tìm kiếm tinh thạch sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Chung quanh nhiều người như vậy cũng biết chuyện này, cũng nhìn chằm chằm vào hắn, không có lần luận võ này mọi người cướp đoạt công bình sẽ khó tránh khỏi một màn long tranh hổ đấu, tuy Sử Hình tự tin vào mình nhưng không chắc chắn đoạt được Mạc Qua trong tay nhiều đối thủ như thế!

Chính bởi vì như thế hắn mới cố ý đáp ứng đấu võ, trên thực tế là muốn tìm cơ hội thừa cơ bắt tiểu tử này, về sau cho dù có người nhìn chằm chằm cũng không có tác dụng gì.

------oOo------

Chương 2535: Ai thua ai thắng (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ôm loại ý nghĩ như vậy khi ra tay hắn dò xét, chiêu thứ hai đối phương vẫn thi triển kiếm pháp nửa sống nửa chết cho nên tiên lực trong người sôi trào.

- Đáng giận, trúng kế!

- Ta nói tại sao Sử Hình lỗ mãng đáp ứng tỷ thí, thì ra hắn đánh chủ ý này.

- Chuyện này hỏng bét, Mạch Qua khẳng định bị hắn bắt đi...

...

Đột nhiên Sử Hình phát lực, bóng người như điện mang làm mọi người không nhìn rõ cái gì, tất cả đều hối hận.

Một khi Mạch Qua bị gia hỏa này bắt đi chẳng khác nào lọt vào tay Tuyệt Sát Tông, bọn họ cố ý đào tẩu, mặc dù nhiều người cũng

không ngăn cản được.

- Ngươi...

Hiển nhiên Mạch Qua không nghĩ tới đối phương lại trực tiếp lao tới như vậy.

Thực lực như bọn họ ít khi giao thủ cận thân, bởi vì va chạm cận thân nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, hơi không cẩn thận sẽ vẫn lạc tại chỗ.

Hơn nữa Sử Hình cũng không phải nhân loại, bản thể của hắn là thượng cổ hung ngạc, lực chiến đấu cận thân cường đại, một khi tới gần chẳng khác nào xuất hiện kết quả, hắn không phải đối thủ.

Nếu như không thi triển ba chiêu kiếm pháp này, cho dù hắn đánh không lại đối phương cũng có thể ngăn cản trong thời gian ngắn, làm cho đối phương không cách nào tới gần!

Ba chiêu kiếm pháp này chẳng những đơn giản, hơn nữa không môn mở rộng làm đối phương lao tới gần, không có biện pháp tránh né.

- Thật không nên nghe lời hắn.

Nội tâm Mạch Qua sinh ra suy nghĩ này và cảm thấy hối hận.

Thiếu niên trước mắt rất tự tin nhưng không rõ lai lịch, cũng không biết là ai, chính mình vô điều kiện tin tưởng hắn không phải muốn chết sao?

- Bỏ đi, chết thì chết a!

Loại suy nghĩ này xuất hiện trong đầu, sinh tử tới gần nên hắn càng quyết tâm.

Vèo!

Lúc này Sử Hình đi tới trước mặt, mặt ngoài thân thể của hắn mọc ra vô số lân phiến, bàn tay một trảo bắt lấy cánh tay còn lại của

hắn, làm cho Mạch Qua không thể động đậy.

Động tác lần này cực nhanh, chiêu kiếm pháp thứ hai của Mạch Qua dùng nửa chiêu bị cắt ngang, không tiếp tục pháp thi triển, rơi vào đường cùng, chỉ có thể bỏ qua thi triển chiêu thứ ba.

Đúng lúc này dị biến nảy sinh.

Ba chiêu kiếm pháp vốn bình thường không có gì lạ, chiêu thứ hai chưa thi triển xong đã thi triển chiêu thứ ba lại hình thành dấu vết đặc thù, cho dù kiếm khí hay lực lượng đều gia tăng một mảng lớn.

- Thì ra... Đây mới là tinh túy của chiêu kiếm pháp này...

Thẳng đến lúc này Mạch Qua mới hiểu ra ba chiêu kiếm pháp thường thường không có gì lạ nhưng trên thực tế nhưng lại là tuyệt chiêu kinh thiên động địa, chỉ có chiêu thứ hai bị cắt đứt, thi triển chiêu thứ ba nối liền mới hình thành kiếm pháp hoàn toàn mơis.

Đây mới là tinh túy của ba chiêu kiếm pháp!

Vèo!

Hắn hiểu ra chuyện này, Sử Hình cũng hiểu ra, nằm mơ cũng không ngờ lại là như vậy, ba chiêu kiếm pháp bộc phát lực lượng đáng sợ như thế, dọa hắn biến sắc, cũng không quan tâm nhiều và lui về phía sau.

Hắn lui về phía sau nhanh, kiếm của Mạch Qua nhanh hơn, nửa chiêu thức thứ hai phối hợp chiêu thứ ba mở đầu làm kiếm của hắn biến thành một đạo hàn quang, chỉ một phần vạn giây đã đâm xuyên qua ngực của Sử Hình.

PHỐC!

Huyết hoa tung tóe, sau khi sử dụng chiêu thứ ba, Mạch Qua rút trường kiếm lùi lại.

- Ngươi... Ngươi... Không... Không có khả năng!

Sử Hình nhìn miệng vết thương trên ngực mình, cảm nhận sinh mệnh lực không ngừng rời khỏi thân thể, ánh mắt của hắn tới hiện tại vẫn không tin nổi.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ chính mình lại có thể chết trong tay tán tu thực lực tán kém hơn mình, hơn nữa... Chỉ dùng hai chiêu rưỡi!

Phù phù!

Thi thể Sử Hình ngã trên mặt đất.

- Việc này...

Chung quanh yên tĩnh như chết.

Tất cả mọi người mở to mắt, có người không dám tin tưởng.

Sử Hình chiếm cứ ưu thế, tất cả mọi người nhìn rõ ràng, hắn bị chém giết trong nháy mắt, ngay cả thời gian nói rõ một câu đã chết đi.

- Hắn thật chém giết Sử Hình trong ba chiêu?

- Các ngươi nhìn thấy kiếm chiêu vừa rồi không? Chiêu thứ hai chưa thi triển toàn bộ, cứng rắn đón chiêu thứ ba lại lợi hại như thế...

- Trước kia người nọ nói rõ ba chiêu chém giết Sử Hình... Chẳng lẽ đã sớm đoán ra Sử Hình sẽ áp dụng cận thân trong chiêu thứ hai, làm cho Mạch Qua không thể thi triển chiêu thứ hai, trực tiếp vận dụng chiêu thứ ba?

- Nếu có thể đoán ra được thì người này quá đáng sợ rồi!

...

Một lát sau, mọi người kịp phản ứng, sắc mặt vàng như nến.

Thiếu niên kia vừa rồi tự tin Mạch Qua chỉ cần học ba chiêu của

hắn là có thể chém giết Sử Hình, nói cách khác đã sớm suy tính ra Sử Hình hội cận thân công kích, hơn nữa cắt ngang chiêu thứ hai của Mạch Qua.

Suy tính chuẩn xác như thế, lại giấu kiếm pháp lợi hại như vậy trong kiếm chiêu bình thường, lại làm người khác học được... Rốt cuộc hắn là ai?

Tại sao đáng sợ như thế?

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Nhiếp Vân, không tự chủ lui về phía sau vài bước.

Tuy hắn không ra tay nhưng chỉ truyền thụ ba chiêu kiếm bình thường đã giúp Mạch Qua chém giết Sử Hình, mọi người không tin mình có thể ngăn cản.

- Ta... Ta giết hắn!

So với mọi người khiếp sợ, Mạch Qua đang sửng sốt, lúc nhìn thi thể Sử Hình trên mặt đất mà hắn còn không tin vào mắt mình.

Sử Hình cưỡng gian giết thê tử của hắn, hắn không thể làm gì, nằm mộng cũng muốn chém giết nhưng chân chính giết chết đối phương, hơn nữa nhẹ nhõm như thế làm hắn không tin nổi.

Quá nhanh!

Người cường đại như thế, hắn có thể chém giết không đến ba chiêu... Không phải nằm mơ đấy chứ?

Cúi đầu nhìn trường kiếm trong tay, phía trên còn có máu chảy xuống, thi thể Sử Hình thật sự nằm ở trước mắt... Rốt cuộc hắn biết mình đã báo thù...

- Đa tạ tiền bối truyền nghệ, tiền bối về sau có gì phân phó, chỉ cần nói một câu, Mạch Qua ta xông pha khói lửa cũng không chối từ!

Quay người lại, Mạch Qua quỳ rạp trước mặt Nhiếp Vân sau đó nói lớn.

Hắn biết rõ, nếu như không phải người này, đừng nói báo thù, hiện tại hắn có thể sống cũng biến thành khôi lỗi giúp kẻ thù tìm kiếm A Da Nạp Chi Tinh, cũng không như hiện tại có thể tự tay đâm chết kẻ thù.

- Đứng lên đi, ta nói có thể giúp ngươi báo thù cũng không phải là đánh chết kẻ thù của ngươi, mà là... Bức bách ngươi chém giết bọn chúng.

Vung tay lên, Mạch Qua bị lực lượng đặc thù bao phủ, hắn không thể quỳ nổi và đứng ên.

- Bức bách ta chém giết tất cả bọn chúng?

Mạch Qua sửng sốt.

Sử Hình là kẻ thù lớn nhất của hắn nhưng đám người chung quanh phần lớn là giúp đỡ, những người này còn có nhiều kẻ cường đại hơn Sử Hình, làm sao chém giết?

------oOo------

Chương 2536: Ai dám không phục? (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lại nói đối phương đã nhìn thấy kiếm chiêu, không có khả năng lại khinh địch cận thân, không cách nào cận thân thì làm sao chém giết?

- Ta...

Nghĩ đến những chuyện này, Mạch Qua lắc đầu, cho dù rất muốn chém giết đám người này nhưng cũng biết bằng vào thực lực của hắn hiện tại đã không có biện pháp gì.

- Luyện hóa thanh kiếm này đi!

Hắn còn chưa nói xong, chợt nghe đến cách đó không xa thiếu niên nhàn nhạt âm thanh lần nữa vang lên, lập tức thấy hoa mắt, một thanh kiếm rơi vào trước mặt.

Thanh kiếm này nhìn vẻ ngoài thường thường không có gì lạ nhưng tỏa ra lực lượng bàng bạc, nó rơi xuống đất nhưng Mạc Qua có cảm giác nặng như thái sơn.

- Đây là... Chúa tể thần binh?

Đồng tử Mạch Qua co rụt lại.

Hắn nhận ra cấp bậc của thanh kêếm trước mặt, lại là... Chúa tể thần binh?

Đối phương tiện tay cho hắn chúa tể thần binh?

Máu trong người Mạch Qua không ngừng sôi trào.

- Cho hắn chúa tể thần binh báo thù? Người này là ai? Tùy tiện dạy dỗ đã có kiếm chiêu mạnh như thế, lại nhẹ nhõm xuất ra chúa tể thần binh!

- Cho dù là quái vật top một trăm cũng không thể tặng người ta chúa tể thần binh...

- Chẳng lẽ là... Cường giả chúa tể?

...

Đột nhiên trong đám người có một người ý thức được gì đó, lúc này nhìn sang đám người Nhiếp Vân, đồng tử co rút dữ dội, hắn lập tức lui về phía sau, lập tức kinh hãi thét lên:

- Có phải đại nhân là... Nhiếp Vân chúa tể?

Tuy danh tiếng Nhiếp Vân uy trấn tứ hải nhưng thành danh muộn, hành tung xuất quỷ nhập thần, đừng nói những nửa bước chúa tể này, ngay cả một ít cường giả chúa tể cũng chưa tưng thấy qua, chỉ nhìn một cách đơn thuần là không nhận ra được.

Không có nghĩa không biết, bọn họ thông qua đủ loại con đường cho nên biết không ít sự tích của Nhiếp Vân, kết hợp với đám người Tiêu Diêu Tiên, Linh Tú Đại Đế đặc thù, phán đoán ra không khó.

- Nhiếp Vân chúa tể?

Nghe người này nói thế, những người khác cũng ý thức được và nhớ lại đủ loại truyền thuyết, lúc này vẻ mặt hoảng sợ lui về phía sau.

Nếu thật là vị này, đây chính là tồn tại khủng bố có thể tiện tay đánh chết cường giả chúa tể, bọn họ chỉ là nửa bước chúa tể làm sao có thể là đối thủ của người ta.

Khó trách tùy tiện dạy ba chiêu là có thể giúp kẻ yếu chuyển bại thành thắng, chém giết Sử Hình, đổi lại chúa tể khác có khả năng không làm được, đổi đến nhân vật truyền thuyết như vị này thì chưa hẳn.

Dù sao ghi chép về vị này quá nhiều, nhiều tới mức làm người ta nghẹn họng nhìn trân trối, không tin không được.

- Tiền bối... Thật sự là Nhiếp Vân chúa tể?

Mạch Qua cũng sửng sờ, lập tức nhìn qua.

- Ta là Nhiếp Vân!

Nghe hắn hỏi thế, Nhiếp Vân không có gì giấu diếm, hắn thản nhiên thừa nhận.

- Ah...

Nghe hắn thừa nhận mọi người lúc này xôn xao không nhỏ, một đám nửa bước chúa tể sợ tới mức toàn thân như nhũn ra, bọn họ không thể đứng nổi.

Nghe được hắn thừa nhận và suy đoán ra là hai khái niệm hoàn

toàn khác nhau.

Từ khi Nhiếp Vân thành danh đến nay, một đường sát phạt thần cản sát thần, phật ngăn đồ phật, ngay cả chúa tể cũng vẫn lạc thiệt nhiều, bọn họ chỉ là một đám nửa bước chúa tể, làm sao có dũng khí chống lại hắn chứ?

Vị này chính là sát tinh.

- Khẩn cầu Nhiếp Vân chúa tể báo thù rửa hận!

Khác với đám người này sợ hãi, Mạch Qua biết rõ là Nhiếp Vân thì lập tức mừng rỡ như điên, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, hắn không ngừng dập đầu.

Khó trách tự tin như thế, thì ra là vị đại năng này, hắn muốn giết người, cả tam giới ai ngăn cản?

- Ta không báo thù thay ngươi, bằng vào cố gắng của ngươi làm đi, không nên phụ lòng người thân của mình.

- Đây là chúa tể thần binh, ta đã giải trừ linh hồn lạc ấn, trực tiếp luyện hóa là có thể động thủ, ai có thù thì tính sổ với kẻ đó.

Nhiếp Vân nói.

Tuy muốn thu phục Mạch Qua nhưng tuyệt đối không báo thù thay hắn, cũng không phải sợ phiền toái, mà là thù hận phải do mình báo mới có thể kết thúc.

- Đúng!

Hiểu ý của Nhiếp Vân, Mạch Qua vô cùng cảm kích, cắn nát ngón tay bắt đầu luyện hóa chúa tể thần binh.

Chúa tể thần binh là thứ cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng tranh nhau phá da đầu, đối phương lại tiện tay cho mình, phần ân tình này to lớn không thua ân tái tạo.

- Trốn!

- Đi mau, một khi Mạch Qua luyện hóa chúa tể thần binh, chúng ta chẳng khác gì chờ chết.

- Luyện hóa chúa tể thần binh, thực lực của hắn sẽ nhảy vào top một trăm, chúng ta không thể thắng nổi.

...

Nghe hai người nói chuyện với nhau, mọi người vốn muốn vây công đã bị dọa hỏng.

Mạch Qua học ba chiêu kiếm pháp có thực lực không kém gì bọn họ, lại phối hợp chúa tể thần binh thì bọn họ không thể nào thắng nổi.

Nghĩ thông suốt những chuyện này, tiếp tục lưu lại nơi đây chỉ là chờ chết, bọn họ không ngu như vậy.

- Chủ nhân của ta cho phép các ngươi đi sao? Tất cả dừng lại cho ta.

- Hiện tại muốn đi... Đã hơi trễ rồi.

Mọi người đồng loạt bỏ chạy khắp bốn phương tám hướng, tuy không có rời đi nhưng đám người Đoạn Diệc và Phù Ám Triều đã đồng loạt ra tay.

Ầm ầm!

Đám người đào tẩu bị lực lượng cường đại giam cầm, bọn họ bị khóa trong không trung.

Những người này không có thưc lực top một trăm, mấy vị chúa tể tự mình ra tay, nếu như có thể bỏ trốn thì quá chê cười rồi.

- Không...

- Ta không ở lại nơi này, Nhiếp Vân chúa tể, van cầu ngươi bỏ qua cho ta đi!

- Lần sau ta không dám nữa, van cầu các vị đại nhân...

...

Đám người Đoạn Diệc vừa ra tay, đám người đào tẩu biết rõ những người này đều là chúa tể, nội tâm vô cùng tuyệt vọng.

Nhìn thấy các cường giả Bách Cường Đồ, bọn họ biết rõ hẳn phải chết cũng có thể liều mạng, hiện tại gặp những người này... Bọn họ không có chút dũng khí nào cả.

Bởi vì người ta là chúa tể, cho dù là người nào đi ra cũng không phải tồn tại bọn họ có thể chống lại.

- Nhiếp Vân, đây là ân oán tiểu nhân vật chúng ta, ngươi thân là chúa tể, công nhiên đối phó chúng ta, chẳng lẻ không sợ cái gọi là tam tai cửu nạn sao, không sợ mang thanh danh lấy lớn hiếp nhỏ?

Biết rõ chạy không thoát, trong đám người cũng có người hét lớn, ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

Cường giả chúa tể đều có tam tai cửu nạn, nhân quả càng nhiều, tai nạn càng nhiều, chính bởi vì như thế, cường giả chúa tể cũng sẽ không biết đại khai sát giới, tùy ý giết người.

Dù sao cũng không chạy thoát, một khi Mạch Qua luyện hóa chúa tể thần binh hẳn phải chết không thể nghi ngờ, so với chờ chết không bằng liều một chút, làm Nhiếp Vân kiêng kị tam tai cửu nạn thả bọn họ rời đi.

- Lấy lớn hiếp nhỏ?

Nghe được đối phương nói lời này, Nhiếp Vân cười lớn.

------oOo------

Chương 2537: Ai dám không phục? (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta lấy lớn hiếp nhỏ, ngươi có thể làm gì ta?

Trong lời nói không có chút tàn nhẫn nào nhưng người nghe lại cảm giác khí phách vô song trong đó.

Ta lấy lớn hiếp nhỏ thì ngươi có thể làm gì ta? Kỳ thật cũng nói ông trời có thể làm gì ta? Tam tai cửu nạn có thể làm gì ta?

- Ngươi...

Không nghĩ tới hắn nói ra lời này, người kia muốn nói gì đó nhưng không nói thành lời.

Đối phương không kiêng nể gì cả, muốn làm cái gì thì làm, hắn chỉ là một nửa bước chúa tể, không có bất kỳ biện pháp nào.

- Nhiếp Vân, ta là người Tuyệt Sát Tông, trực tiếp nghe lệnh Tuyệt Sát Vương, ngươi không nên sai lầm, dám giết chúng ta, Tuyệt Sát Vương sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Một trung niên Tuyệt Sát Tông quát lớn.

- Nghe lệnh Tuyệt Sát Vương?

Nhiếp Vân nhìn sang.

- Không sai, tuy Tuyệt Sát Tông không phải tông môn nổi danh trong tam giới nhưng lại được Tuyệt Sát Vương tự mình bồi dưỡng, có thể trực tiếp nói chuyện với vương giả.

- Ngươi dám vô lễ với chúng ta, Tuyệt Sát Vương nhất định biết rõ, chỉ cần trừng phạt là ngươi không thể ngăn cản nổi!

Da mặt người này run rẩy, hắn cũng đã điên cuồng.

- Ta khuyên ngươi nên lập tức thả chúng ta đi, sau đó lại tặng mỗi người một thanh chúa tể thần binh, chúng ta có thể cân nhắc giấu diếm chuyện này, nếu không... Một khi vương giả nghe được, tuyệt

đối sẽ giết ngươi.

- Thì ra hậu trường Tuyệt Sát Tông là Tuyệt Sát Vương... Ngươi vừa nói ra làm ta sợ hãi.

Nghe được đối phương uy hiếp, Nhiếp Vân mỉm cười.

Dường như không nghe ra hắn khinh bỉ, trung niên nhân còn tưởng rằng hắn thực sợ, cười ha ha:

- Còn không mau thả chúng ta đi? Chẳng lẽ thật muốn chết hay sao?

- Thả? Ta nói qua thả các ngươi khi nào? Tuyệt Sát Vương làm hậu trường thì thế nào? Ta muốn ngươi chết, cho dù kẻ nào cũng không thể ngăn cản.

Nhiếp Vân nhìn sang, hắn không làm động tác nào khác, cũng không thấy hắn bộc phát lực lượng gì, trung niên nhân căng lên như khí cầu, ngay sau đó thất khiếu của hắn đổ máu.

- Ngươi...

Muốn nói chuyện nhưng hắn không thể nói nữa!

Ầm!

Hắn đã nổ tung, huyết nhục đầy trời, máu tươi bắn tung tóe khắp bốn phía, đã chết không thể chết lại.

- Còn ai có hậu trường cường giả phong vương nữa không?

Sau khi đánh chết kẻ này, Nhiếp Vân nhìn về phía những người khác, ánh mắt mang theo ý hỏi thăm.

- Ah!

Nhìn thấy ánh mắt của hắn, tất cả mọi người sợ tới mức run rẩy, không kẻ nào dám nói nhảm.

Người trước mặt quả thật là tên điên, ngay cả hậu trường cường giả phong vương cũng dám tùy tiện chém giết, còn có chuyện gì không làm được?

Đã sớm nghe nói người này coi trời bằng vung, hôm nay gặp được mới biết nghe đồn còn không bằng hiện thực.

- Còn ai có hậu trường cường giả phong vương nữa không? Ta giết sớm một chút!

- Dù sao A Dục Vương, Tuyệt Sát Vương, Hỗn Độn Vương muốn giết ta cũng không phải một ngày hay hai ngày!

Nhiếp Vân nhìn sang, nhìn thấy kẻ nào, kẻ đó cúi đầu xuống không dám nhìn.

Bình thường là siêu cấp cường giả làm mưa làm gió, ở trước mặt hắn chẳng khác gì cừu non ngoan ngoãn.

Mạc Qua đang luyện hóa chúa tể thần binh nhìn thấy cảnh này, máu huyết trong người của hắn sôi trào.

Cái gì là cường giả? Đây mới là cường giả!

Cường giả chân chính!

- Xem ra không có, vậy thì ngoan nõoãn chờ đi, cầu nguyện Mạc Qua tha mạng, nếu không các ngươi chết đi!

Thấy không có người nào nói chuyện, Nhiếp Vân khoát khoát tay, cũng không thèm nói nhiều.

Những người này còn không có tư cách để hắn ra tay, tuy Mạch Qua thực lực yếu một ít nhưng luyện hóa chúa tể thần binh cho nên mạnh hơn rất nhiều, đánh chết đám người này quá dễ dàng.

Cho nên những ân oán này cứ để bọn họ giải quyết.

Chỉ có giải quyết ân oán mới làm Mạc Qua toàn tâm đi Tuyệt Mệnh Quật, sẽ không xảy ra vấn đề.

Hô!

Không biết qua bao lâu, Mạch Qua phun ra một ngụm trọc khí, trường kiếm chúa tể thần binh trước mắt bị hắn thu trở lại.

Có thể thu vào trong cơ thể, nói rõ thanh thần binh này đã thuộc về hắn.

- Đa tạ chúa tể thành toàn!

Luyện hóa chúa tể thần binh, Mạch Qua biết rõ binh khí này cường đại, lúc này đi tới trước mặt Nhiếp Vân và thành khẩn quỳ xuống.

- Đi báo thù đi! Báo hết thù liền đi theo ta, mang ta đi thanh linh thiên vực Tuyệt Mệnh Quật!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Vâng!

Mạch Qua cũng không nhiều lời, thân thể nhảy tới trước mặt đám người Tuyệt Sát Tông.

Những người này ban đầu lúc Sử Hình cưỡng hiếp thê tử của hắn, giết cả nhà hắn đã trợ Trụ vi ngược, chết không có gì đáng tiếc!

- Mạch Qua, cầu ngươi đừng giết ta, chúng ta nhất thời hồ đồ...

- Muốn trách thì trách Sử Hình, là hắn vừa ý thê tử ngươi, chúng ta khuyên như thế nào cũng không được, van cầu ngươi, chúng ta tu luyện không dễ...

- Chỉ cần ngươi không giết ta, ta còn có hai ngàn vạn hỗn độn tinh thạch, cũng có thể cho ngươi...

...

Sử Hình và gia hỏa lúc trước xưng là người của Tuyệt Sát Vương bị giết thì đám người này đã sợ hãi.

Cường giả đối mặt tử vong còn sợ hãi, huống chi những kẻ chỉ hưởng thụ như bọn họ.

- Bảo ta không giết các ngươi? Các ngươi quên lúc trước ta cầu các ngươi thế nào sao? Ta quỳ trên mặt đất dập đầu trán đầy máu tươi, các ngươi ai nói giúp ta một câu, có từng động ý niệm giúp trong đầu?

Nhìn thấy sắc mặt buồn nôn của đám người này, Mạc Qua cười lạnh.

- Ít ở đây giả ra sắc mặt đáng thương.

- Nếu như hôm nay không có Nhiếp Vân chúa tể xuất đầu thay ta, các ngươi sẽ như lúc trước tra tấn ta tới chết.

Nghe được Mạch Qua nói lời điên cuồng, tất cả mọi người sững sờ tại chỗ.

Đúng thế, nếu như không phải Nhiếp Vân xuất đầu, hôm nay chết nhất định là Mạch Qua, thậm chí kết cục thảm hại hơn.

Thế giới này là mạnh được yếu thua, hắn làm kẻ thất bại thì không ai thương hại hắn.

- Cho nên... Ta muốn các ngươi chết!

- Có lời sám hối cứ đi địa ngục nói đi.

Đôi mắt Mạch Qua đỏ rực, hắn gào thét sau đó chúa tể thần binh chém ra kêếm khí huy hoàng, chỉ trong nháy mắt hắn chém giết sạch đám người Tuyệt Sát Tông.

Những người này bị Đoạn Diệc giam cầm trong phạm vi nhỏ, tuy có thể phản kích nhưng không thể bỏ chạy, Mạch Qua luyện hóa chúa tể thần binh cho nên sức chiến đấu gia tăng đâu chỉ gấp mười lần, bọn họ làm sao có thể là đối thủ, cho nên nhanh chóng bị chém giết sạch sẽ,

Đối với loại giết chóc như thế này, Nhiếp Vân chẳng muốn đi nhìn làm gì, bảo đám người Đoạn Diệc trông coi chung quanh không nên xảy ra chuyện gì, chính mình đi qua một bên không quan tâm tới.

- Chủ nhân, tất cả mọi người bị Mạch Qua giết hết!

Không biết qua bao lâu, Đoạn Diệc đi tới.

------oOo------

Chương 2538: Tình thế bắt buộc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân nghe vậy xoay người sang chỗ khác, chỉ thấy trên người Mạch Qua đầy máu tươi, hắn như tu la đi ra từ địa ngục, trên người bộc phát khí tức bén nhọn như đâm rách bầu tơời.

Trước kia Mạch Qua làm người hiền lành, thân là tán tu không dám đắc tội kẻ nào, tám mặt lung linh, hiện tại hắn như thanh bảo kiếm mài sắc bén phóng xuất hào quang làm người ta sợ hãi thán phục.

- Không nghĩ tới trong lúc vô tình tìm được tài liệu luyện kiếm tốt như vậy.

- Khó trách thân là tán tu có thể tu thành nửa bước chúa tể đại tam trọng.

Nhìn thấy Mạch Qua biến hóa, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Bằng vào thân tán tu có được thực lực như hiện tại, không thể không nói Mạch Qua thập phần thiên tài, vốn cho rằng thiên tài đã hao hết, không nghĩ tới lại là ngọc thô chưa mài, chỉ có trải qua máu tươi tẩy lễ mới có thể tỏa ra hào quang sắc bén.

- Giết thân thành đạo, Mạch Qua có huyết mạch Huyết Ma, về sau thành tựu còn cao hơn chúng ta.

Phù Ám Triều cũng nhìn ra điểm khác biệt và cảm khái.

Huyết Ma là huyết mạch cường đại truyền lưu từ thượng cổ, người bình thường có huyết mạch này cũng không kích hoạt, Mạch Qua trải qua sự kiện thân nhân chết hết, lại tự tay chém giết cừu nhân nên đại triệt đại ngộ, thành công kích hoạt huyết mạch, thực lực của hắn chắc chắn sẽ tăng mạnh.

Đương nhiên, không có ngụy bổn nguyên đại đạo vẫn không thể thành tựu chúa tể.

Phù phù!

Mạch Qua đi tới trước mặt Nhiếp Vân và quỳ xuống lần nữa.

- Nhiếp Vân chúa tể, Mạch Qua ta nguyện ý dùng hỗn độn hải dương thề, nguyện ý cả đời phụng dưỡng đại nhân, nếu vi phạm sẽ hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh!

Hắn nói như đao chém, ngay cả không gian chung quanh cũng lắc lư, một đạo quang mang bay ra khỏi người của hắn và bay vào thức hải Nhiếp Vân.

Lời thề hỗn độn!

Triệt để thuần phục!

- Rất tốt, hảo hảo đi theo ta, chỉ cần tận trung, ta sẽ giúp ngươi trở thành chúa tể như bọn họ, thậm chí đi xa hơn!

Nhiếp Vân thoả mãn gật gật đầu, lúc này nhìn đám người Đoạn Diệc và nói.

- Vâng!

Mạch Qua đứng dậy.

- Mang bọn ta đi Tuyệt Mệnh Quật!

Nhiếp Vân phân phó.

Mạch Qua gật gật đầu, hắn chỉ rõ phương hướng và đám người nhảy lên cổ thuyền bay thẳng về hướng thanh linh thiên vực.

Thanh linh thiên vực cách nơi này âất xa, đan thần cổ thuyền do đám người Đoạn Diệc liên thủ sử dụng nên tốc độ cực nhanh, chưa đủ một chén trà đã xuất hiện trước một không gian to lớn.

- Chủ nhân, phía trước chính là thanh linh thiên vực, lúc trước ta được viên tinh thạch kia và làm mất trong Tuyệt Mệnh Quật, cụ thể mất đi ở nơi nào thì ta không rõ, khi đó ta ngơ ngác u mê nhưng chỉ cần tới gần thì ta sẽ biết.

Mạch Qua giải thích nói.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu, cổ thuyền mang theo đám người đi thẳng vào than linh thiên vực.

...

Bọn họ vừa mới đi vào thanh linh thiên vực, Mạch Qua được Nhiếp Vân trợ giúp chém giết Tuyệt Sát Tông, Vạn Hải Tông, Vân thành Niết gia, Trầm Hải Lưu gia... Chuyện này cũng bị cường giả các nơi truyền khắp Tuyệt Sát Chí Tôn Vực.

Thời điểm xử lý chuyện này, Nhiếp Vân cũng không tận lực che lấp, cho nên tình huống kỹ càng đều bị người ta ghi chép lại, lặng lẽ truyền khắp các thế lực.

- Ngươi nói Nhiếp Vân chúa tể xuất đầu vì tán tu, trực tiếp đưa tặng hắn một thanh chúa tể thần binh.

Trong thánh sơn yên tĩnh, một lão giả nhìn sang người báo cáo, trên mặt mang theo thần thái không tưởng tượng nổi.

- Đúng thế, đây là hình ảnh ta thu được.

Người báo cáo điểm một cái, một hình ảnh xuất hiện, chính là lúc

Nhiếp Vân truyền thụ Mạch Qua ba chiêu kiếm pháp và đưa tặng chúa tể tâần binh.

- Tán tu này có lai lịch gì?

Lão giả hỏi.

- Bẩm chúa tể, người này cũng không có lai lịch gì, chỉ biết có quan hệ với A Da Nạp Chi Tinh!

Người báo cáo nói.

- Ah?

- Người này tên là Mạch Qua, hắn từng truyền ra tin tức đã từng đạt được qua một viên tinh thạch cùng loại A Da Nạp Chi Tinh, chỉ có điều mất đi tại thanh linh thiên vực Tuyệt Mệnh Quật...

Người báo cáo nói rõ tin tức về Mạch Qua.

- Cùng loại A Da Nạp Chi Tinh... Nhiếp Vân chúa tể tự mình giúp hắn?

Lão giả đứng lên, ánh mắt tỏa sáng.

- Vâng!

- Tuy Nhiếp Vân chúa tể xuất đạo thời gian ngắn nhưng danh tiếng quát lớn, làm việc nghiêm cẩn, lúc này gây ra động tĩnh lớn như vậy, trợ giúp một tán tu... Chẳng lẽ hắn đã xác định viên tinh thạch này chính là A Da Nạp Chi Tinh?

Đôi mắt lão giả lóe sáng.

Danh tiếng Nhiếp Vân đã oanh động tam giới, tất cả mọi người biết rõ thực lực của hắn rất mạnh, hiện tại trợ giúp một tán tu, nhất định là người này có tác dụng rất lớn, chỉ sợ hắn đã xác định người này biết rõ tin tức chính là A Da Nạp Chi Tinh chân chính!

- Bày tế đàn, ta muốn bẩm báo việc này với Tuyệt Sát Vương!

Sau khi hiểu rõ mọi việc, rốt cuộc lão giả ngồi không yên, hắn đứng lên.

Nhiếp Vân làm như vậy nhất định là biết tin tức chính xác, biết rõ này Mạch Qua nói tin tức A Da Nạp Chi Tinh là thật!

Tế đàn bố trí rất nhanh, lão giả lật tay một cái và ngọc bài bay vào trong, một lát sau phía trên sinh ra khí tức khổng lồ.

Một mặt người to lớn xuất hiện, chính là Tuyệt Sát Vương!

- Tìm ta vội như thế là có chuyện gì?

Tuyệt Sát Vương lên tiếng.

- Bẩm bệ hạ, Nhiếp Vân chúa tể xuất hiện tại tuyệt sát chí tôn vực, dường như là vì A Da Nạp Chi Tinh...

Lão giả nhanh chóng nói rõ chi tiết.

- Nhiếp Vân? Rất tốt, tin tức này rất không tệ!

Tuyệt Sát Vương hưng phấn, hai mắt hắn tỏa sáng như mặt tời.

- Ta nên làm thế nào?

Thấy Tuyệt Sát Vương nói như vậy, lão giả thở ra một hơi, liền vội vàng hỏi.

- Hiện tại ta có chuyện quan trọng đi làm, chân thân không cách nào đến đây, chỉ bằng vào ý niệm cũng không phải đối thủ của Nhiếp Vân... Như vậy, qua một hồi ta sẽ gia trì một đạo ý niệm lên người của ngươi, một khi kích phát ý niệm, ngươi có thể bộc phát lực lượng gấp mười lần trong thời gian ngắn, nhất định có thể vượt qua hắn, hiện tại ngươi đuổi theo và đoạt A Da Nạp Chi Tinh về!

Tuyệt Sát Vương lên tiếng, hắn còn nói thêm bốn chữ:

- Tình thế bắt buộc!

- Cẩn tuân vương phân phó!

Nghe được ý niệm gia trì lên người hắn, đôi mắt lão giả sáng ngời và quỳ xuống.

- Ý niệm của ta chứa ý thức phong vương, không được dễ dàng sử dụng.

- Một khi sử dụng là thời gian một ngày một đêm, trong thời gian đó thực lực ngươi tăng lên gấp mười lần, thời gian qua đi thân thể sẽ suy yếu, thậm chí còn không bằng hiện tại, nhớ lây! Nhớ lấy!

Tuyệt Sát Vương nói.

------oOo------

Chương 2539: Phương vương sứ giả

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vâng!

Sắc mặt lão giả mặt ngưng trọng.

- Đây là thần binh nửa bước phong vương, cũng không phải ban cho ngươi, mà là cho ngươi sử dụng, sau khi chuyện hoàn thành, thần binh phải trả lại cho ta.

Nương theo Tuyệt Sát Vương nói ra lời này, thiên địa nổ vang, trên tế đàn to lớn hình thành thông đạo không gian, một kiện thần binh xuất hiện trước mặt.

Nửa bước phong vương thần binh!

- Đa tạ bệ hạ!

Nhìn thấy thần binh, lão giả vô cùng hưng phấn, có thứ này và sức chiến đấu gia tăng gấp mười lần, đừng nói Nhiếp Vân, cho dù tất cả

cường giả chúa tể tam giới xuất hiện cũng không phải đối thủ của hắn.

- Không nên cao hứng quá sớm, chuyện này ngươi có thể biết, tin tưởng A Dục Vương, Hỗn Độn Vương cũng biết!

- Bọn họ đang đi cùng với ta làm một đại sự, không thể phân thân rời đi, bọn họ cũng sẽ tìm người phát ngôn cho mình, chỉ sợ thủ đoạn ban cho không kém gì ngươi, bởi vậy tìm được A Da Nạp Chi Tinh phải nghĩ biện pháp rời đi, chỉ cần đi vào hỗn độn hải dương, ta có thể tiếp ngươi.

Tuyệt Sát Vương trầm tư sau đó bàn giao cẩn thận.

Là cường giả phong vương nên thủ đoạn không kém bao nhiêu, hắn có thể nghĩ gia trì ý niệm cho lão giả, ban cho nửa bước phong vương thần binh, A Dục Vương, Hỗn Độn Vương khẳng định cũng có thể nghĩ đến, cho nên trước mặt người phát ngôn của bọn họ, lão giả này không có ưu thế quá lớn.

- Thuộc hạ hiểu!

Lão giả cũng nghĩ đến điểm này, hắn không còn hưng phấn nửa, ánh mắt vô cùng kiên định.

- Được rồi, hiện tại ta mở cổng không gian cho ngươi, đi thôi!

Tuyệt Sát Vương quát một tiếng, ánh mắt nhìn sang một hướng, không gian trước mặt nổ tung và hình thành một thông đạo, lão giả vội vàng đứng dậy đi vào bên trong, chỉ trong nháy mắt vượt qua Tuyệt Sát Chí Tôn Vực đi vào thanh linh thiên vực.

- Nhiếp Vân... Hắc hắc, sớm nghe tên của ngươi, hiện tại sắp gặp mặt.

Nhìn thanh linh thiên vực bao la trước mắt, lão giả mỉm cười, ánh mắt của hắn tỏa sáng.

Trước kia nghe tên Nhiếp Vân tiếu ngạo chúa tể, danh tiếng không hai, hắn vẫn không dám động, hiện tại có ý niệm cường giả phong

vương gia trì và nửa bước chúa tể thần binh, đối phương không có gì đáng sợ.

Vèo!

Lão giả nhận chuẩn phương hướng liền bay thẳng vào trong thanh linh thiên vực.

Vào lúc này tại nơi khác cũng phát sinh chuyện như thế.

A Dục Vương, Hỗn Độn Vương phái người phát ngôn của mình đi, hiện tại cũng đang đi về hướng này

Phong vương thần binh, mặc dù cường giả phong vương cũng không phải mỗi người đều có, bảo vật cấp bậc này, đám người A Dục Vương không ai không muốn đạt được.

Biết rõ Nhiếp Vân xuất hiện ở nơi này, sao có thể buông tha loại này cơ hội tốt, lúc này gió nổi mây phun, vô số siêu cấp cường giả liên tục bay tới.

Thanh linh thiên vực là nơi hiếm có người tới, mà bây giờ lại biến thành chợ bán thức ăn, dòng người như thoi đưa, có thể lạitới nơi này không ai không phải cường giả tuyệt thế, thậm chí còn có chúa tể!

Trong hỗn loạn thời không của thiên vực, một chiếc cổ thuyền đang chậm rãi tiến lên dọc theo tuyến đường.

- Chủ nhân, vừa rồi chúng ta cao điệu như thế, cũng không có phong bế không gian chung quanh... Khẳng định tất cả mọi người biết rõ tin tức, ta sợ sẽ đưa tới không ít cường giả tranh đoạt, phiền toái không nhỏ...

Bong thuyền, Phù Ám Triều đứng sau lưng Nhiếp Vân, nhớ tới chuyện lúc trước nên hỏi thăm.

Chuyện này vô cùng đơn giản, chủ nhân không thể không nghĩ tới, nghĩ đến còn làm như vậy, mục đích của chủ nhân là gì?

Mặc dù thông minh như hắn cũng không đoán ra được.

- Ta biết rõ, là ta cố ý!

Nhiếp Vân nói.

- Cố ý? Này...

Đám người Phù Ám Triều, Đoạn Diệc nháy mắt, còn không rõ lắm.

Làm một chuyện gì cũng có mục đích, cố ý làm như vậy là vì cái gì?

- Mạch Qua mất đi A Da Nạp Chi Tinh vài vạn năm trước, mặc dù là hắ cũng khó mà tìm được, nếu có những người này trợ giúp, tốc độ tìm kiếm sẽ nhanh hơn không ít.

Nhiếp Vân cười nói.

- Nhưng làm thế không khác gì làm mai mối cho kẻ khác?

Đám người Phù Ám Triều sửng sốt.

Nhiều người lực lượng lớn, tìm đồ vật nhanh hơn, mặc dù nói như thế nhưng ai đó tìm được lại lặng lẽ giấu đi, cho dù ngươi có thủ đoạn mạnh hơn nữa cũng không thể tìm từng người ah.

- Yên tâm đi!

Nhiếp Vân cũng không giải thích.

Có Tĩnh Tâm bên người, cho dù giấu trong nạp vật đan điền cũng có thể phát hiện, đừng nói chỉ giấu trong không gian dung khí.

Lại nói thực lực của hắn hiện tại, bất kể ai đạt được, chỉ cần hắn muốn cũng có thể đoạt lấy.

Mặc dù cường giả chúa tể không thể sử dụng phong vương thần binh nhưng mọi người cướp đoạt đều vì thỏa đáng, cùng lắm cho đối phương đủ chỗ tốt, không tin hắn không đồng ý!

Dưới phong vương, Nhiếp Vân xưng thứ hai, tuyệt đối không ai dám xưng thứ nhất, rất nhiều chuyện cường giả phong vương bất tiện ra mặt, thiếu nợ nhân tình của hắn có đôi khi còn có lực hơn nhân tình của cường giả phong vương.

- Nhưng mà... Chủ nhân... Khả năng có chuyện không phải đơn giản như ngươi nghĩ...

Phù Ám Triều do dự.

- Ah?

Nhiếp Vân nhìn sang.

- Chủ nhân có biết người phát ngôn của cường giả phong vương không? Chính là phong vương sứ giả!

Phù Ám Triều nói.

- Phong vương sứ giả?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Trước kia hắn nghe nói qua danh xưng này, lúc trước còn chưa tới Tà Nguyệt Chí Tôn Vực đã từng ở lại thế giới Cửu Thiên một thời gian ngắn, trong đó có một đạo ý niệm được xưng là một trong tứ đại kim giáp tướng thuộc hạ A Dục Vương, chẳng lẽ cũng gọi là phong vương sứ giả?

Nghĩ vậy liền hỏi một câu.

Phù Ám Triều lắc đầu:

- Cũng không phải người có thể mượn nhờ phong hào của phong vương đều ngông cuồng!

- Kim giáp tướng trong mắt người bình thường cao không thể chạm, đối với chúng ta mà nói tiện tay có thể bóp chết một mảng lớn!

- Phong vương sứ giả là cái gì?

Nhiếp Vân gật đầu.

Khó trách tên kia chỉ xuất hiện trong thế giới Cửu Thiên một lần liền không gặp qua, thì ra chỉ là người ngông cuồng, bằng không với thực lực của hắn bây giờ, biết rõ bộ dạng của hắn khẳng định sẽ tìm được, đối phương vẫn không hiện ra, rất rõ ràng, hoặc biết không phải đối thủ của mình, hoặc là phô trương thanh thế.

- Phong vương sứ giả còn gọi là người phát ngôn của phong vương, tương đương phân thân của cường giả phong vương hành tẩu trong tam giới, bình thường đều là cường giả chúa tể, một khi gia trì phong vương ý niệm sẽ gia tăng lực chiến đấu gấp mười lần, thực lực chúng ta có tăng lên sau chuyến đi Hư Không giới nhưng chính thức gặp được người phát ngôn của phong vương cũng không phải đối thủ.

Phù Ám Triều vô cùng lo lắng.

- Sức chiến đấu bao tăng gấp mười lần?

Nhiếp Vân tắc luỡi.

------oOo------

Chương 2540: Cao Dương chúa tể (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sức chiến đấu của hắn chỉ bằng năm sáu lần của người ta, khoảng cách mười lần còn kém một đoạn, nếu lập tức gia tăng lực lượng gấp mười lần thì hắn không phải đối thủ.

Trong chúa tể còn có tồn tại đáng sợ như thế, tại sao lúc trước không biết?

- Phong vương sứ giả muốn tăng lực lượng cần sử dụng ý niệm của cường giả phong vương, đối với cường giả phong vương cũng

là một loại tổn thương, cho nên... Không có đại sự sẽ không làm như vậy, chính bởi vì như thế, phong vương sứ giả nghe lợi hại nhưng sức chiến đấu bình thường không khác gì chúng ta, không có gì đặc thù!

- Chủ nhân không biết cũng rất bình thường!

Phù Ám Triều cũng nhìn ra suy nghĩ của hắn.

- Dưới tình huống bình thường, phong vương sứ giả sẽ không xuất hiện, hiện tại tam vương liên hợp ban phát phù lệnh phụng thiên, nói rõ nâất định phải có được A Da Nạp Chi Tinh!

- Chủ nhân tìm được tin tức chính xác, bọn họ chắc chắn sẽ không buông tha cơ hội này, rất có thể sẽ vận dụng phong vương ý niệm, đầu tiên là cướp đoạt...

- Không phải có thể động dụng, mà là... Chắc chắn vận dụng!

Nghe được đối phương giải thích, Nhiếp Vân mới biết chuyện phong vương sứ giả, lúc này gật đầu xác nhận.

Dựa theo cách làm người của đám người A Dục Vương chắc chắn sẽ vận dụng phong vương sứ ỉa, không có gì kỳ quái.

- Phong vương sứ giả sắp tới, chúng ta không phải là đối thủ... Vậy phải làm sao bây giờ?

Thấy Nhiếp Vân cũng không hoảng hốt, bộ dạng bình thản không quan tâm, Phù Ám Triều không nhịn được hỏi.

- Nếu cường giả phong vương đưa người tới, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

- Không cần bối rối, nếu như là phong vương sứ giả tiến đến, nói rõ cường giả phong vương có chuyện quan trọng muốn làm không cách nào phân thân, có thể làm cho cường giả phong vương không thể phân thân, xem ra mục đích đã đạt được.

Nhiếp Vân tươi cười.

Tuy không biết Nhiếp Đồng đi làm cái gì nhưng đến bây giờ vẫn không liên hệ với hắn, tất nhiên là đại sự, hơn nữa phi thường khó khăn, có thể làm cho Tu La Vương cảm thấy khó khăn, chỉ có một nguyên nhân... A Dục Vương, Hỗn Độn Vương, Tuyệt Sát Vương trở ngại.

Chính bởi vì nghĩ tới điểm này, Nhiếp Vân mới cố ý lưu lại sơ hở, từ đó làm cho cường giả phong vương biết rõ tin tức, lợi dụng A Da Nạp Chi Tinh kiềm chế tinh thần ba vương và giảm bớt áp lực cho đệ đệ!

- Nếu chủ nhân đã sớm nghĩ tới, ta không nói nhiều...

Thấy Nhiếp Vân tự tin như thế, Phù Ám Triều lúc này thở ra một hơi.

Cũng đúng, vị chủ nhân trước mắt tuổi không lớn lắm nhưng không làm chuyện không có nắm chắc, dám làm như vậy khẳng định sớm đoán ra kết cục, biết rõ sắp xảy ra chuyện gì.

Tuy không biết là cái gì nhưng cũng biết nhóm người này rất lo lắng.

- Các ngươi biết những sứ giả này là ai không?

Nhiếp Vân hỏi.

Chúa tể trong tam giới có hai mươi bốn người (mỗi thế giới chín, bỏ ba đại cường giả phong vương), hiện tại hắn đã gặp mười sáu người, chúa tể còn lại không nhiều, dường như hắn cũng chưa từng gặp qua cái gì phong vương sứ giả ah!

- Những sứ giả này đều là cường giả phong vương liên hệ đơn phương, nếu như bọn họ không nói thì chúng ta không biết.

Phù Ám Triều lắc đầu, dường như không quá rõ ràng.

Cũng khó trách, hắn trở thành chúa tể chỉ là chuyện gần đây, hắn không rõ chuyện trong cấp độ chúa tể.

- Người phát ngôn của phong vương, ta biết rõ một ít!

Nghe được bọn họ nói chuyện, Linh Tú Đại Đế đi tới.

Nàng đã từng có một đoạn tình cảm với Tu La Vương cho nên biết rõ chuyện trong cấp độ chúa tể.

- Người phát ngôn của A Dục Vương chính là Tinh Dạ chúa tể!

- Là một phiến tinh không của Tà Nguyệt Chí Tôn Vực biến thành, cả hỗn độn thế giới hắn là chúa tể duy nhất là vật không có sự sống!

- Hắn mở cánh ra có thể làm cho người ta rơi vào đêm tối, lâm vào trầm luân vĩnh viễn!

- Người phát ngôn của Hỗn Độn Vương chính là thành Tam Giới Thần Quân chúa tể, hắn được hỗn độn sinh ra, thực lực rất mạnh!

- Người phát ngôn của Tuyệt Sát Vương chính là Cao Dương chúa tể, đôi bàn tay nghiêng trời lệch đất, làm người bảo thủ, là một trong những người ta ghét nhất.

Linh Tú Đại Đế nói người phát ngôn của ba cường giả phong vương một lần.

- Tinh Dạ chúa tể? Ta gặp qua một lần!

Thời điểm ở tam giới chiến trường hắn đã gặp qua Tinh Dạ chúa tể, thân thể như biến ảo tinh không, đúng là không giống tầm thường.

Về phần Thần Quân chúa tể đã từng làm giao dịch với hắn, thậm chí thi đấu qua, đương nhiên... Khi đó hắn còn không phải chủa tể, đối phương cũng khẳng định không dùng toàn lực, thi đấu cũng không có giá trị tham khảo gì.

Từ lần tiếp xúc lúc trước hắn biết rõ Thần Quân chúa tể cũng không phải người cố tình gây sự, có lẽ dễ đối phó một ít.

Về phần Cao Dương chúa tể, hắn chưa bao giờ gặp qua, rốt cuộc làm người thế nào, thực lực ra sao, chỉ có thể chính thức gặp mặt mới biết được.

- Binh đến tướng cản, nước đến đất ngăn!

- Nếu bọn họ sớm muộn gì cũng tới, không bằng chúng ta ở chỗ này chờ đi, phải hiểu rõ trước, thời điểm tìm được A Da Nạp Chi Tinh cũng không bị động.

Tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, đan thần cổ thuyền không ngừng tiến lên trong hư không.

Nếu đối phương sớm muộn gì cũng tới, không bằng ở chỗ này chờ, khẳng định không thể tìm được A Da Nạp Chi Tinh trong thời gian ngắn, nếu như lúc tìm được bị đối phương ám toán và đánh lén, còn không bằng chờ ở nơi này, buộc bọn họ phải hiện thân, biết mình biết người mới có thể ứng phó.

- Các vị, tất cả mọi người là chúa tể, cớ gì không ra gặp mặt.

Cổ thuyền ngừng trên không trung, Nhiếp Vân cũng không nói chuyện, hắn lặng lẽ chờ mười phút, đột nhiên hắn mở mắt ra nhìn vào hư không, sau đó cười nó.

Ầm ầm!

Tiếng nói to rõ vang lên, cả không gian không ngừng kích động, nghe được tiếng nói này cường giả nửa bước chúa tể sẽ cảm thấy đầu óc choáng váng, thân thể không tự chủ lắc lư và tùy thời té xuống.

- Ha ha, Nhiếp Vân chúa tể hảo nhãn lực, ta giấu tốt như thế vẫn bị phát hiện, không hổ là chúa tể đệ nhất nhân, bội phục, bội phục!

Một tiếng cười to vang lên, một bóng người bay ra khỏi hư không, chỉ trong nháy mắt xuất hiện trước cổ thuyền.

Chính là Thần Quân chúa tể.

Lúc này Thần Quân chúa tể khác với lúc trước, toàn thân kim giáp, tản mát hào quang chói mắt, khí chất rất mạnh.

- Nếu mọi người đã tới, cũng không cần phải che che lấp lấp, đều xuất hiện đi!

Đi tới trước mặt, Thần Quân chúa tể quay đầu hô một câu.

Vèo!

Vèo!

Hai tiếng xé gió vang lên, ngay sau đó có hai người xuất hiện.

------oOo------

Chương 2541: Cao Dương chúa tể (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người đầu tiên dung nhập vào tinh không, đôi cánh mở ra làm đêm tối tràn ngập, chính là Tinh Dạ chúa tể.

Người còn lại là lão giả, hắn cười nhạt không rõ suy nghĩ cái gì, có lẽ chính là người phát ngôn của Tuyệt Sát Vương, Cao Dương chúa tể.

Ba vị chúa tể này không có sử dụng phong vương ý niệm nhưng khí chất trên người khác với các chúa tể khác, càng thêm tự tin, càng có khí phách!

- Nếu mọi người đã gặp mặt, từ tục tĩu ta phải nói ra trước!

Cao Dương chúa tể đi tới, thần sắc lạnh nhạt.

- Nhiếp Vân chúa tể, chắc hẳn ngươi là người phát ngôn của Tu La Vương bệ hạ a, mọi người đều vì mình chủ, chờ lát nữa tìm được A Da Nạp Chi Tinh, tất cả bằng thủ đoạn, hi vọng không nên ồn ào

không thoải mái.

Hắn cho rằng sở dĩ thực lực Nhiếp Vân mạnh vượt xa chúa tể khác là bởi vì hắn là người phát ngôn của Tu La Vương.

Kỳ thật không riêng hắn nghĩ như vậy, Thần Quân và Tinh Dạ chúa tể cũng nghĩ như vậy, dù sao chúa tể thực lực giống nhau chính là định lý, muốn vượt qua cũng chỉ dựa vào lực lượng cường giả phong vương.

- Không sai, hiện tại phải nói cho rõ ràng, bằng không đến lúc đó tranh giành ngươi chết ta sống đánh đập tàn nhẫn, hoàn toàn không cần phải như vậy!

Tinh Dạ chúa tể cũng nói.

Hắn nói chuyện khô khốc, nghe vào tai như lâm vào hắc ám.

- Ah? Tất cả bằng thủ đoạn? Bằng thủ đoạn têế nào? Ai tìm được thì tính cho người đó sao?

Thấy hai người nói chuyện thân mật với nhau, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, hắn cười hỏi.

- Đương nhiên không có khả năng!

- Ý của ta là sau khi tìm được A Da Nạp Chi Tinh, mọi người bằng thủ đoạn, ai cướp được cuối cùng thì chính là của người đó.

- Các vị không có ý kiến chứ?

Cao Dương chúa tể khẽ nói.

- Không có ý kiến, lúc này mới công bình, bằng vào thực lực nói chuyện, thắng được A Da Nạp Chi Tinh, thua không có tư cách!

Tinh Dạ chúa tể cũng nói.

Hai người đã có chuẩn bị sung túc, nắm chắc thắng lợi trong tay cho nên vô cùng tự tin.

- Ngươi thì sao?

Nhiếp Vân nhìn về phía Thần Quân chúa tể.

- Ta... Bây giờ còn có thể nói cái gì?

Thần Quân chúa tể cười khổ.

Bốn người đã có hai tỏ thái độ muốn ra tay đoạt, hắn nói nhiều hơn nữa cũng uổng công.

- Đúng là không nói được cái gì... Cứ têế đi, mọi người bằng vào thực lực cướp đoạt, ta đạt được tinh thạch chính là của ai.

Nhiếp Vân đánh nhịp.

- Đã như thế... Ngươi giao Mạch Qua ra đây a!

- Hắn là người duy nhất là người biết A Da Nạp Chi Tinh ở địa phương nào, bảo hắn dẫn đường chúng ta mới có thể tìm được tinh thạch!

Cao Dương chúa tể nói.

- Ah?

Nhìn gia hỏa nói lời này, Nhiếp Vân mỉm cười, ánh mắt phát lạnh:

- Mạch Qua là ta tốn cái giá lớn mời chào, dựa vào cái gì phải dẫn đường cho các ngươi.

Cao Dương chúa tể mất mặt lớn, Mạch Qua là hắn trả giá tâm huyết đạt được, đối phương vừa tới đã bảo dẫn đường, đúng là đánh chủ ý tốt.

- Dựa vào cái gì? Chỉ bằng ta là sứ giả của Tuyệt Sát Vương!

- Nếu như ngươi không bảo hắn dẫn đường, ta sẽ đi theo phía sau ngươi, ngươi đi nơi nào, ta theo nơi đó, hơn nữa tương đương với

dẫn đường!

Cao Dương chúa tể cười lạnh.

- Ta đi thì sao? Ngươi theo thì sao? Đánh bàn tính tốt...

Nghe được đối phương nói lời vô sỉ như thế, Nhiếp Vân cười cười, đột nhiên ánh mắt của hắn bắn ra kim quang.

Oanh!

Thân thể hắn hành động như thiểm điện, trong chốc lát đã đi tới trước mặt Cao Dương chúa tể và tát một cái.

Hắn đã vận dụng toàn lực, tốc độ nhanh kinh người, Cao Dương chúa tể còn chưa kịp phản ứng đã bị tát thẳng vào mặt, hắn lảo đảo bay ra ngoài và đụng nát mấy chục tinh cầu, lúc này mới dừng lại.

- Ngươi muốn làm gì... Muốn chết!

Bị tát một cái, Cao Dương chúa tể tức nổ phổi, tuy một tát này không đánh chết hắn nhưng thực sự lại làm hắn mất mặt xấu hổ.

- Nói chuyện với ta khách khí một chút, tính tình của ta không tốt lắm!

Cũng không thèm nhìn hắn, Nhiếp Vân thản nhiên nói:

- Nếu như cảm thấy không phục, có thể thiêu đốt ý niệm của Tuyệt Sát Vương giết ta... Nếu như ta đoán không sai, đạo ý niệm này cho dù giúp ngươi gia tăng thực lực cũng có hạn chế thời gian.

- Nếu hao tổn sớm thế, trước khi chuyện này chấm dứt mà không tìm thấy A Da Nạp Chi Tinh, tay không mà về... Không biết Tuyệt Sát Vương có giết ngươi hay không?

- Ngươi...

Cao Dương chúa tể dừng lại, hắn tức giận đỏ mặt nhưng không nói ra lời.

Vừa rồi đối phương đột nhiên ra tay làm hắn thật muốn thiêu đốt ý niệm Tuyệt Sát Vương chém giết Nhiếp Vân, nhưng... Đối phương nói đúng!

Hiện tại còn không tìm được A Da Nạp Chi Tinh, nếu như một ngày còn không tìm thấy, lực lượng sẽ tiêu hao sạch sẽ, đến lúc đó hắn không thể cướp đoạt tinh thạch.

Tuyệt Sát Vương yêu cầu là tình thế bắt buộc, một khi chuyện này bị hắn nện hư, chết nhất định là chính mình!

Nghĩ vậy Cao Dương chúa tể vô cùng giạn dữ nhưng vẫn nén lại.

- Biết rõ chính mình thân phận gì thì cút sag một bên, đừng ở chỗ này chướng mắt!

Thấy Cao Dương chúa tể hiểu rõ thực lực của mình, Nhiếp Vân không nhìn đối phương.

Hắn không biết đối phương sử dụng phong vương ý niệm sẽ có kết quả gì, lúc này đột nhiên tăng thực lực lên khẳng định không có khả năng duy trì, thời gian dài tất nhiên suy yếu giống như Chủ Tể Phù Ấn!

Chính bởi vì đoán được điểm ấy cho nên hắn không kiêng nể gì động thủ với Cao Dương chúa tể, không nghĩ hắn đoán đúng.

Tối đa có thể đánh đối phương một trận cho hả giận, mặt mũi hắn bị hao tổn cũng thôi, nếu như quá phận đối phương nhất định sẽ không hề cố kỵ thiêu đốt phong vương ý niệm, đến lúc đó mình không phỉa đối thủ thì phiền toái không nhỏ.

Cho dù không thể giết, buồn nôn đối phương cũng tốt, ít ra không nên cuồng vọng tới cực điểm, thực cho rằng mình là nhân vật nào đó.

- Ngươi...

Cao Dương chúa tể phun máu tươi, hắn suýt nữa bất tỉnh.

Đối phương không đặt hắn vào mắt.

Tung hoành tam giới nhiều năm như vậy, ai dám không cho hắn mặt mũi? Một cái tát đánh bay, hắn bị nhục nhã quá lớn.

- Ngươi ít đắc ý, đợi khi tìm được A Da Nạp Chi Tinh, sử dụng phong vương ý niệm, ta sẽ làm ngươi sống không bằng chết.

Nội tâm kêu gào, Cao Dương chúa tể cố nén tức giận lui về phía sau vài bước.

Gia hỏa này không có kêu gào đòi báo thù gì đó, hắn lại im lặng lui bước, đây chính là kẻ không thể khinh thường.

- Thần Quân chúa tể, Tinh Dạ chúa tể, chúng ta đi thôi!

Biết rõ ba người này có được bí pháp của cường giả phong vương, hơn nữa nơi này nguy cơ trùng trùng không thể phi hành, muốn bỏ cũng không xong, Nhiếp Vân đành phải hành động một mình, điều khiển đan thần cổ thuyền dựa theo hướng Mạch Qua chỉ dẫn và tiến lên.

------oOo------

Chương 2542: Vòng xoáy bạo động

Nguồn: EbookTruyen.Me

Về phần Cao Dương chúa tể đã đuổi đi, cũng không quan tâm.

Thanh linh thiên vực linh khí dồi dào, nơi này linh khí tụ tập thành vòng xoáy.

Đừng tưởng rằng linh khí vòng xoáy là chuyện tốt, quá nhiều quá cường đại cũng không phải là chuyện tốt, tu luyện giả hấp thu linh khí tấn cấp, lâm vào vòng xoáy linh khí chẳng khác gì bị rót thức ăn vào trong miệng, lực lượng có mạnh hơn nữa cũng không chịu nổi.

Rất nhiều cường giả tiến vào nơi đây cũng không phải bị đánh chết, mà là bị linh khí rót vào mà chết.

Trong vòng xoáy linh khí sẽ có linh khí chạy dọc theo lỗ chân lông, kinh mạch chui vào trong cơ thể và dẫn phát lực lượng, loại tình huống này mặc dù nửa bước chúa tể đại tam trọng cũng khó may mắn thoát khỏi.

Chỉ có tu vi đạt tới chúa tể viên mãn như ý, thân thể là một chỉnh thể nghiêm chỉnh, linh khí không cách nào cưỡng ép quán thâu mới có thể đi lại an toàn tại nơi đây.

Tuy bản thân thanh linh thiên vực hung hiểm, hiểm địa bên trong càng thêm đáng sợ, Tuyệt Mệnh Quật chính là hiểm địa đáng sợ nhất, được xưng tuyệt mệnh, truyền thuyết địa quật bên trong sâu không có tận cùng, mặc dù chúa tể lâm vào cũng khó thoát ra.

Chính bởi vì như thế cho nên nơi này mới bị gọi là cấm địa, bởi vì bên trong không có bảo vật quá trọng yếu cho nên ít người tới đây.

- Chủ nhân, phía trước chính là một khu vực vòng xoáy linh khí, chúng ta nên đi đường vòng thôi.

Đứng sau lưng Nhiếp Vân, Mạch Qua chỉ về phía trước.

Hắn đã tới thanh linh thiên vực rất nhiều lần, hắn đã thuộc lòng hoàn cảnh chung quanh, vòng xoáy linh khí bình thường không khác gì không gian, cũng không xoay tròn, một khi có người ngộ nhập trong đó mới sôi trào, cho dù là chúa tể cũng không thể an toàn.

- Đi đường vòng cần bao nhiêu thời gian?

Nhiếp Vân hỏi.

- Vòng xoáy có phạm vi ảnh hưởng cực lớn, dùng tốc độ của cổ thuyền chỉ cần thời gian một nén nhang!

Mạch Qua tính toán một lúc.

Một nén nhang với cường giả tu luyện vô số năm tháng mà nói không khác gì nháy mắt, quá ngắn.

- Thời gian quá dài, không quấn, trực tiếp đi!

Nhiếp Vân khoát tay.

Nói đùa gì vậy, thời gian một nén nhang chảy biến rất nhiều chuyện, dùng nhiều thời gian như vậy làm cái gì?

- Chủ... Chủ nhân, ta tin tưởng thực lực của ngươi vượt qua vòng xoáy này không có vấn đề gì nhưng... Chúng ta cưỡi cổ thuyền thể tích quá lớn, một khi tao ngộ vòng xoáy sẽ dễ dàng xảy ra biến cố.

Mặc dù Mạch Qua nói có chút hàm hồ lại tương đương nói rõ cưỡi cổ thuyền lớn như thế xuyên qua vòng xoáy, cho dù ngươi là chúa tể cũng gánh không được...

- Mạch Qua nói không sai, ta từng thấy vòng xoáy nơi này một lần, đúng là không giống bình thường, lẻ loi một mình không đáng để lo, cổ thuyền quá lớn, bị vòng xoáy thôn phệ cho nên khó xuyên qua.

Tiêu Diêu Tiên nói.

Hắn thân là chúa tể, nói chuyện là chuẩn xác nhất, nếu hắn đã nói như vậy, nói rõ điều khiển cổ thuyền đi qua không ổn.

- Không sao! Điều khiển cổ thuyền xuyên qua là được.

Nhiếp Vân khoát khoát tay, vẻ mặt không sao cả.

- Vâng!

Đám người Phù Ám Triều thấy hắn chắc chắn như vậy cho nên không nhiều lời, bắt đầu khởi động lực lượng rót vào cổ thuyền.

Ầm ầm!

Phi hành một lát, quả nhiên đúng như Mạch Qua nói, âm thanh nổ mạnh và cổ thuyền không chịu nổi, lúc này mọi người nhìn thấy

vòng xoáy xuất hiện trước mặt.

Vòng xoáy có đường kính vài chục vạn dặm, linh khí sôi trào như cái miệng lớn thôn phệ vạn vật và thôn phệ cổ thuyền.

- hHỏng bét, đây là... Vòng xoáy linh khí bạo động.

Toàn thân Mạch Qua không ngừng run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

- Bạo động? Vòng xoáy linh khí cũng bạo động?

Nhiếp Vân kỳ quái.

- Vòng xoáy linh khí bạo động, ta đã nghe nói qua, đó là hiện tượng không gian đặc thù, sau khi bạo động sẽ hình thành lưỡi đao gió, trung tâm hình thành lỗ đen linh khí, không gian, thời gian nghiền nát, cường giả chúa tể lâm vào trong đó cũng khó thoát khỏi.

Cách đó không xa sắc mặt Thần Quân chúa tể biến hóa.

- Chuyện này trăm triệu năm không gặp một lần, tại sao đột nhiên xảy ra.

- Trăm triệu năm không gặp? Cường giả chúa tể cũng không thể thoát thân.

Đám người Phù Ám Triều đồng thời giật mình.

Vòng xoáy linh khí bạo động, bọn họ chưa từng nghe nói qua, dù sao đây là hiện tượng chỉ có tại thanh linh thiên vực, thực lực Mạch Qua không đủ, hắn khẩn trương mọi người cũng không lo lắng nhưng Thần Quân chúa tể nói như vậy làm người ta phải sợ hãi.

Thần Quân chúa tể là người nào? Người phát ngôn của Hỗn Độn Vương!

Siêu cấp nhân vật thành tựu chúa tể không biết bao nhiêu năm, có đại tràng diện nào chưa từng gặp qua, hắn hoảng sợ biến sắc, đủ thấy vòng xoáy linh khí bạo động đáng sợ cỡ nào.

- Hừ, đều là ngươi làm hại, nếu như ngươi không điều khiển cổ thuyền lớn như thế thì làm sao dẫn động vòng xoáy linh khí bạo động?

Gương mặt Cao Dương chúa tể phi thường khó coi, hắn thân là chúa tể sinh trưởng trong Tuyệt Sát Chí Tôn Vực, hắn hiểu vòng xoáy bạo động đáng sợ tới cỡ nào, đừng nói chúa tể, cho dù hắn thiêu đốt phong vương ý niệm cũng khó có thể chạy thoát!

Đáng giận!

Sớm biết Nhiếp Vân lỗ mãng như thế hắn cũng không lẫn vào.

Nghe được Cao Dương chúa tể phàn nàn, lúc này mọi người sững sờ.

Đúng là như thế, đan thần cổ thuyền uy năng quá lớn, bản thân chính là chúa tể thần binh, hơn nữa nhiều chúa tể cưỡi lên nó như vậy chẳng khác gì ném thép nóng vào hàn băng, làm sao có thể không xảy ra vấn đề?

Nội tâm hắn biết không người nào nói gì.

Trên đường trải qua quá nhiều mưa gió, mặc dù là Nhiếp Vân sai lầm, hôm nay chết ở chỗ này cũng không oán hận câu nào.

- Đáng giận, làm sao bây giờ? Nhiếp Vân, ngươi nhanh nghĩ biện pháp, chúng ta đều bị ngươi hại.

Cao Dương chúa tể quát lên lần nữa.

Hắn còn chưa hét xong đã có một thân ảnh cao lớn xuất hiện ngay trước mặt, ngay sau đó mặt hắn nóng rát.

Ba!

Hắn bay ngược về phía sau và không ngừng run rẩy.

- Không nói lời nào ngươi sẽ chết sao? Chủ nhân nhà ta cần cho ngươi mặt mũi?

Tử Đồng Bất Hủy quát lớn một tiếng, hắn đứng tại chỗ nguy nga như núi.

Sau khi chém giết kiếp sau, thực lực của Tử Đồng Bất Hủy đã có đột phá, Cao Dương chúa tể không có sử dụng phong vương ý niệm cũng chỉ là chúa tể bình thường mà thôi, tại sao có thể là đối thủ của hắn, một tát đánh hắn bay đi, sắc mặt sưng đỏ, hàm răng rơi lả tả trên mặt đất.

Người khác có khả năng còn kiêng kị đối phương là phong vương sứ giả, Tử Đồng Bất Hủy thuần phục Nhiếp Vân, hơn nữa tính cách chính trực, căn bản mặc kệ chuyện này.

Chẳng cần biết ngươi là ai, dám vô lễ với chủ nhân thì chết đi.

- Ngươi...

Cao Dương chúa tể điên rồi.

------oOo------

Chương 2543: Tuyệt Mệnh Quật

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn đường đường chúa tể, phong vương sứ giả, đi tới nơi nào cũng được người ta kính ngưỡng và sợ hãi, hiện tại chẳng những Nhiếp Vân tát hắn, ngay cả tên người hầu cũng tát hắn... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Bọn người này không sợ chết? Tất cả điên rồi sao?

Làm cho Cao Dương chúa tể nhất sụp đổ là, thực lực Nhiếp Vân vượt qua hắn cũng bỏ đi, dù sao cũng là sứ giả của Tu La Vương, có được thủ đoạn đặc thù cũng nói qua, tại sao thủ hạ lại mạnh têế?

Chúa tể lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo, thực lực giống nhau, dựa theo

tình huống bình thường không ai đánh qua ai, một cái tát đánh mình bay đi, tại sao có thể như vậy được?

Không riêng hắn không tin, ngay cả Thần Quân chúa tể và Tinh Dạ chúa tể cũng nhìn nhau, cả đám cảm thấy khó hiểu.

Trước kia hắn từng nghe nói quađaám người Tử Đồng Bất Hủy từ trơcs, cho dù trở thành chúa tể cũng tối đa cùng bọn họ thực lực tương tự, xem vừa rồi một cái tát rút phi Cao Dương lực lượng và tốc độ, sức chiến đấu tuyệt đối vượt qua bọn hắn gấp đôi đã ngoài!

Chúa tể còn có thể tăng thực lực lên gấp đôi?

Ta... Ta không nhìn lầm chứ?

- Được rồi, đừng tranh giành, các ngươi đều là chúa tể, là người cường giả mạnh nhất tam giới, một vòng xoáy nhỏ mà thôi.

Nhiếp Vân cắt lời bọn họ.

- Vòng xoáy nho nhỏ? Mà thôi?

Da mặt đám người Thần Quân co lại.

Ngươi không biết vòng xoáy này đáng sợ hay có biện pháp?

- Chủ nhân vòng xoáy này...

Mạch Qua thấy hắn lơ đễnh vội vàng kêu lên.

Hắn chưa nói xong đã bị Nhiếp Vân cắt lời.

- Đã vướng bận đường đi, cứ mang nó đi là được.

Nói xong Nhiếp Vân xòe bàn tay ra.

Bàn tay bóng loáng không mang theo uy lực gì, hắn chụp về phía trước giống như không có lực lượng nhưng chẳng biết tại sao trong mắt mọi người lại nặng nề như thiên địa.

Ầm ầm!

Chỉ trong nháy mắt vòng xoáy phong bạo lập tức biến mất, không biết đi chỗ nào, dường như căn bản không tồn tại.

- Cái gì?

Mọi người lảo đảo, thiếu chút nữa đã bất tỉnh.

Cứ như vậy là xong?

Không phải chứ?

Đây chính là vòng xoáy linh khí phong bạo ai nghe cũng sợ hãi đấy...

Thần Quân chúa tể, Tinh Dạ chúa tể kể cả Cao Dương chúa tể vẫn nói nhảm lúc trước đều nhìn nhau, bọn họ sững sờ.

Nhìn thấy vòng xoáy linh khí phong bạo như thế, biện pháp duy nhất là tìm con đường chạy đi, tiện tay một trảo đã làm nó biến mất, hoàn toàn không lưu lại chút dấu vết, thật hay giả?

Làm bọn họ khiếp sợ là, đám người Phù Ám Triều hưng phấn và không ngạc nhiên.

Tuy vòng xoáy lợi hại và uy hiếp cường giả chúa nhưng Nhiếp Vân là chí tôn một vực, nhất định có thể thu nó vào.

Kỳ thật bọn họ đoán không sai, Nhiếp Vân thật sự thu vòng xoáy vào trong nạp vật thế giới.

Nạp vật thế giới tấn cấp chí tôn vực, đã có thể so sánh với Tuyệt Sát Chí Tôn Vực, thứ này chỉ là một phần nhỏ của thanh linh thiên vực thì làm sao có thể gây ra sóng gió.

- Tiếp tục đi tới!

Thu vòng xoáy vào nạp vật thế giới, Nhiếp Vân không quan tâm tới.

Những nguyên khí này vô cùng tinh thuần, thậm chí có thể làm cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng bị linh khí rót vào làm nổ tung.

Với hắn mà nói nó lại là đại bổ vật, thu nhiều linh khí tiến vào nạp vật thế giới, có thể làm thế tích thế giới vững chắc và lớn hơn.

Nạp vật thế giới của hắn càng vững chắc, càng cường đại, thực lực cũng càng mạnh, cho nên thôn phệ những này vòng xoáy linh khí khác thì hắn còn mạnh hơn nữa.

Đối với người khác mà nói những vòng xoáy là ác ma đòi mạng, với hắn mà nói chính là chuyện tốt hiếm có trên đời.

Đương nhiên, hắn không thể nói ra những lời này, nếu không đám người Thần Quân chúa tể sẽ sụp đổ.

Đan thần cổ thuyền tiếp tục tiến lên, trên đường gặp được vòng xoáy linh khí đều bị Nhiếp Vân thôn phệ toàn bộ, không đến nửa ngày hắn đã thôn phệ hơn mười cái, nạp vật thế giới thôn phệ nhiều vòng xoáy linh khí như vậy cũng tăng trưởng một ít.

Tuy gia tăng một tia thực lực với hắn mà nói không có gì nhưng có thể giảm bớt vài tháng khổ tu.

- Chủ nhân, phía trước chính là Tuyệt Mệnh Quật!

Phi hành hơn nửa ngày, lúc này một bóng đen lớn xuất hiện trước mặt.

Mạch Qua đứng ở đầu thuyền, hắn hưng phấn nhìn Nhiếp Vân.

Tuy thời gian ở chung không dài nhưng hắn bội phục chủ nhân này sát đất.

Mỗi người nghe vòng xoáy linh khí phong bạo liền biến sắc, ở trước mặt chủ nhân lại biến thành trò đùa, tiện tay thôn phệ, loại tình huống này quả thực phá vỡ tưởng tượng, mặc dù tận mắt nhìn thấy nhưng hắn vẫn không dám tin tưởng.

- Ân!

Nhiếp Vân nhìn sang phía trước, không gian yên tĩnh, một vòng xoáy màu đen đang xoay tròn, dường như nó khảm trong không gian và xoay tròn chậm rãi.

Nhìn từ xa nó như thông đạo đi tới địa ngục, hoặc là hang đá đòi mạng, không nhìn thấy cuối cùng.

Hiểm địa đáng sợ nhất thanh linh thiên vực, Tuyệt Mệnh Quật là nơi chúa tể cũng có thể vẫn lạc!

- Ngươi xác định A Da Nạp Chi Tinh rơi vào nơi này?

Nhiếp Vân hỏi.

Tuyệt Mệnh Quật vô cùng rộng lớn, vắt ngang mấy trăm vạn dặm, bằng vào Tĩnh Tâm Bình cảm ứng cũng không thể xác định vị trí.

- Xác định, ta lúc đầu bị mất ở nơi này, qua nhiều năm như vậy, mỗi vài năm ta lại đi tới đây, có thể để xác định thứ này có trồi ra hay không.

Mạch Qua gật đầu.

- Vậy là tốt rồi, đây là một kiện chúa tể thần binh phòng ngự, ngươi mặc vào đi, gặp được nguy hiểm cũng có năng lực bảo vệ tính mạng.

Nhiếp Vân tiện tay ném ra một kiện chúa tể thần binh phòng ngự.

- Cảm tạ chủ nhân!

Mạch Qua cảm động.

Không tới một ngày ngắn ngủi đã cho hắn hai kiện chúa tể thần binh, trong đó còn có một kiện phòng ngự thần binh trân quý, phần ân tình này cho dù hắn làm trâu làm ngựa cũng khó trả lại.

- Về sau nhất định trung thành đối đãi chủ nhân, tuyệt không chần

chừ!

Trong nội tâm âm thầm thề.

- Đi, vào đi thôi!

Tuyệt Mệnh Quật còn hung hiểm hơn thanh linh thiên vực, nhất định không thể dùng đan thần cổ thuyền, Nhiếp Vân dẫn đầu mọi người đi về phía trước.

Lỗ đen phía trước cho người ta cảm giác rét lạnh, còn chưa tới gần nhưng Nhiếp Vân đã cảm thấy nguy hiểm, sắc mặt của hắn ngưng trọng.

Bằng vào thực lực của hắn bây giờ, theo lý thuyết không nên có loại cảm giác như vậy nhưng lại thật xuất hiện, nói rõ Tuyệt Mệnh Quật còn đáng sợ hơn hắn tưởng tượng.

- Tuyệt Mệnh Quật chia làm chín quật mười tám động, tử lộ, sinh lộ tương liên, ảo cảnh, chân thật giao hội, mặc dù cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng tiến vào cũng không rõ đường ra, cuối cùng sẽ mất phương hướng trong đó.

Mạch Qua giải thích:

- Ta bằng vào kinh nghiệm năm đã vẽ một tấm bản đồ, có lẽ có thể có chút ít tác dụng!

------oOo------

Chương 2544: Bí pháp (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nói xong tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân cảm ứng được một tấm bản đồ trong đầu, phía trên có thông đạo chằng chịt, xem nó mà hoa mắt, địa đồ đã phức tạp như vậy, nếu đi vào còn hung hiểm hơn!

- A Da Nạp Chi Tinh mất đi ở nơi nào?

Nhiếp Vân hỏi.

- Kỳ... Kỳ thật ta cũng không quá rõ ràng, khi đó ta bằng vào mùi của linh dược nên đi rất xa, quấn không biết đi bao nhiêu đường, cụ thể đi tới chỗ nào cũng không rõ.

- Sau khi gặp được nguy hiểm là A Da Nạp Chi Tinh cứu ta, sau đó tỉnh lại liền xuất hiện bên ngoài Tuyệt Mệnh Quật, cho nên...

Mạch Qua vò đầu:

- Chỉ cần đi vào con đường đá, ta nhất định có thể nhận ra...

- Vậy thì phiền toái!

Nhiếp Vân trầm tư.

Có tới mấy ngàn con đường trước mặt giống như mê cùng chằng chịt, nếu như không biết vị trí cụ thể, nếu tìm như thế sẽ làm người ta sụp đổ.

Đối phương đã thần phục mình, chắc chắn sẽ không nói dối, dù sao nơi này phức tạp như thế hắn cũng nhìn tận mắt, mặc dù là hắn đi vào còn có thể lạc đường chớ nói chi là một nửa bước chúa tể.

- Ta nghe nói động quật này do một đại năng tu kiến mê cung làm vui, tìm không thấy đường rất dễ dàng mất phương hướng, ngươi nên suy nghĩ kỹ chọn con đường nào, chúng ta lại quyết định!

Tinh Dạ chúa tể nhìn về phía Mạch Qua.

- Không bằng thế này, chúng ta lựa chọn một tuyến đường đi vào, một khi phát hiện gì thì đưa tin.

Suy nghĩ một hồi, Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Nếu Mạch Qua nhớ không rõ, như vậy phải nghĩ biện pháp dùng Tĩnh Tâm Bình cảm ứng, tuy loại cảm ứng này không nên thi triển

trước mặt đám người Thần Quân, tách ra liền nói sau.

- Phạm vi tìm kiếm lớn như thế, là biện pháp tốt, ta đồng ý!

Thần Quân chúa tể gật đầu.

- Ta cũng đồng ý!

Tinh Dạ chúa tể cũng gật gật đầu.

- Vây thì tốt, đều hành động đi!

- Mạch Qua, thực lực ngươi quá thấp, đi cùng đường với ta, những người khác chọn đường đi.

Nhiếp Vân phân phó một câu.

- Đi thôi!

Đám người Phù Ám Triều bay vào trong thông đạo, đám người Thần Quân chúa tể do dự cũng bay vào thông đạo khác.

- Chúng ta cũng chọn đi.

Nhìn thấy bọn họ rời đi, Nhiếp Vân biết rõ đối phương khẳng định vẫn còn chú ý mình, lúc này cũng không nhiều lời, kéo Mạch Qua, tùy tiện chọn một thông đạo và tiến lên.

- Chủ nhân, lần trước ta không đi thông đạo này.

Phi hành theo thông đạo nửa giờ, Mạch Qua xác định.

- Ta biết rõ!

Nhiếp Vân không có uể oải, vẻ mặt bình thản.

- Chúng ta đi nhầm...

Sớm biết đi nhầm như vậy, vì sao còn có tiếp tục đi vào trong? Không phải lãng phí thời gian hay sao?

Vừa rồi không nguyện ý để vòng xoáy linh khí lãng phí thời gian, vì sao lại lãng phí thời gian tại đây?

- Ngươi không cần quan tâm, đi tới trước đi.

Nhiếp Vân cũng không giải thích, lặng lẽ truyền âm cho Mạch Qua.

- Vâng!

Biết rõ hắn làm như vậy khẳng định có ý định, cũng không nhiều lời, lúc này hai người đi về phía trước.

Đi chừng một giờ, dừng lại:

- Được rồi, trên đường đi ta vẫn lặng lẽ bố trí đồ vật ngăn cách ý niệm, đám người Cao Dương chúa tể không tìm thấy.

- Chủ nhân, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Mạch Qua vò đầu.

Hắn biết rõ tất cả do chủ nhân gây nên, thật sự không rõ nên hỏi thăm.

Biết rõ con đường này là giả nhưng đi xa như vậy, đến lúc đó cho dù muốn đi ra cũng khó khăn.

Nhiếp Vân không có trả lời hắn, hắn lật tay giam cầm chung quanh, lập tức chỉ về phía trước, Chân Huyết Vương Quan bay ra ngoài.

Ông!

Vương miện vừa xuất hiện đã tỏa ra âm thanh thanh minh, từng gợn sóng nhộn nhạo xuất hiện, Nhiếp Vân ném ra hai mảnh mai rùa, lúc này vẽ một cái và thiên cơ trường hà xuất hiện.

- Ân?

Một lát sau hắn cau mày suy nghĩ.

Mục đích hắn đi vào thông đạo này chính là tránh né đám người Cao Dương chúa tể, Thần Quân chúa tể giám thị, lợi dụng Chân Huyết Vương Quan suy tính tung tích của A Da Nạp Chi Tinh.

Bổn nguyên binh khí giống nhau, nhất là loại tổ hợp binh khí này, lợi dụng thiên cơ sư, ở trong vòng phạm vi trăm vạn dặm có lẽ rất dễ dàng suy tính ra, chẳng biết tại sao thiên cơ trường hà như vũng nước đục, không nhìn thấy gì cả.

- Không suy tính ra? Không... Không có khả năng ah?

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

Xuất hiện loại tình huống này làm hắn nghĩ tới một khả năng.

- Tuyệt Mệnh Quật này có tính mạng cường đại nào không, thượng cổ thần thú các loại?

Nhiếp Vân quay đầu hỏi.

- Tính mạng cường đại? Có!

Mạch Qua suy nghĩ và nói:

- Tuy trong Tuyệt Mệnh Quật có rất ít bảo vật nhưng không có nghĩa không có, cũng sẽ có một ít tính mạng cường đại tồn tại, chỉ có điều những tính mạng này phần lớn thời gian ngủ say trong địa bàn của mình, có lẽ không có nguy hiểm quá lớn.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân lo lắng cũng không phải nguy hiểm, hắn nghĩ sang chuyện khác và xoa xoa mi tâm.

Thiên cơ sư suy tính không ra, nói rõ hai loại tình huống, thứ nhất, A Da Nạp Chi Tinh rơi vào không gian đặc thù cùng loại như nạp vật thế giới, có thể ngăn cách khí tức, thủ đoạn cao minh hơn nữa cũng không thể tra được.

Thứ hai là nằm trong bụng của tính mạng cường đại.

Bởi vì trong bụng tính mạng có sinh cơ bao phủ cho nên không tính ra.

Nếu như nơi này có không gian đặc thù, tồn tại nhiều năm như vậy khẳng định đã sớm bị người ta phát hiện, cách giải thích duy nhất là trong bụng tính mạng cường đại.

Sinh vật này ở đâu, nó là cái giống gì thì không biết, hơn nữa sinh vật sẽ biết chạy đi, muốn tìm kiếm quá khó khăn.

- Đi ra ngoài trước đi!

Muốn một hồi cũng không có gì hay biện pháp, Nhiếp Vân đành phải phân phó một câu, hai người dọc theo lúc đến thông đạo hướng ra phía ngoài bay đi.

Tiến đến dễ dàng, trở về thời điểm phi thường phức tạp, rất nhiều con đường tiến đến thời điểm là một đầu, đến đằng sau dần dần chi nhánh, càng ngày càng nhiều, lại để cho người hoa mắt, may mắn Nhiếp Vân có được truy tung sư thiên phú, một đường lưu lại dấu,vết, mặc dù như vậy như trước tốn hao hai ba thời cơ lúc này mới đi tới.

Sau khi đi nửa ngày làm không công, thế mới biết Tuyệt Mệnh Quật đáng sợ, trở lại nguyên điểm, Nhiếp Vân chờ chừng nửa canh giờ, lúc này những người khác cũng rời khỏi thông đạo.

Những thông đạo khúc chiết như thế, cường giả nửa bước chúa tể đại tam trọng đi vào, chỉ cần tốn hao thời gian dài là có thể đi ra, càng không cần nói tớiđaám người Phù Ám Triều, Đoạn Diệc.

- Có phát hiện hay không?

Nhiếp Vân nhìn về phía mọi người.

- Không có...

Mọi người đồng thời lắc đầu.

Sau đó Thần Quân chúa tể, Tinh Dạ chúa tể và Cao Dương chúa tể cũng bay ra, trên mặt uể oải, không cần nghĩ cũng biết không tìm được gì.

------oOo------

Chương 2545: Bí pháp (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những người này một khi tìm được khẳng định đã sớm thiêu đốt phong vương ý niệm đào tẩu, tuyệt đối không lưu lại nơi đây.

- Các ngươi cũng không có phát hiện? Xem ra phí công tìm kiếm rồi.

Thần Quân chúa tể nhìn thấy đám người Nhiếp Vân, lắc đầu:

- Kỳ thật hiện tại ta lo lắng không phải thông đạo nhiều, khó tìm, mà là sợ A Da Nạp Chi Tinh lâm vào không gian đặc thù nào đó, hoặc là bị sinh vật nào đó nuốt, bởi như vậy cho dù tìm nhiều năm cũng không thấy.

- Ân?

Nghe được hắn nói thế, Nhiếp Vân sững sờ.

Không nghĩ tới này Thần Quân chúa tể không có Chân Huyết Vương Quan nhưng đoán ra tám chín phần mười.

- Nơi này không đơn giản, chúng ta tiến vào thông đạo, chỉ cần có thể nhìn thấy tánh mạng, toàn bộ chém giết, xé ra dò xét là được.

Cao Dương chúa tể khẽ nói.

- Xé ra dò xét? Làm thế quá tàn nhẫn.

- Thượng thiên có đức hiếu sinh, có thể sống ở nơi này đều là tồn

tại độc nhất vô nhị trong hỗn độn hải dương, làm như vậy sẽ không sợ hỗn độn hải dương trừng phạt?

Thần Quân chúa tể nhíu mày.

Tuyệt Mệnh Quật nguy cơ trùng trùng, có thể sống và phát triển tại đây đều là sinh vật phi thường trân quý, vì tìm đồ mà chém giết thì đó là tà ma, không phải cường giả nên làm.

Lại nói bản thân cường giả chúa tể có tam tai cửu nạn, đồ sát nhiều sinh linh hi hữu như thế, một khi hỗn độn hải dương trừng phạt, tuyệt đối được không bù mất.

- Hơn nữa, những tồn tại thượng cổ này vô cùng mẫn cảm với máu tươi, tùy tiện chém giết sẽ làm chúng cảnh giác, sớm đào tẩu, mấy người chúng ta khẳng định không thể lưu chúng lại!

- Có thể tồn tại trong Tuyệt Mệnh Quật tuyệt đối rất thông minh, một khi triển khai giết chóc, vạn nhất chúng bí mật liên hợp với nhau sau đó đào tẩu khắp bốn phía, chúng ta chỉ có vài người căn bản không có khả năng ngăn lại.

- Đến lúc đó một khi tính mạng nuốt A Da Nạp Chi Tinh đào thoát thành công, chúng ta làm nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

- Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?

Cao Dương chúa tể khẽ nói.

- Ta cũng không có biện pháp!

Thần Quân chúa tể lắc đầu, ngẩng đầu nhìn sang Mạch Qua:

- Thông đạo năm đó ngươi mất tinh thạch có gì đặc thù? Nếu như có thể tìm được thông đạo này, sau đó lại tìm kiếm từng nơi sẽ đơn giản hơn nhiều.

- Thông đạo năm đó mất đi tinh thạch...

Mạch Qua do dự sau đó nhìn sang Nhiếp Vân.

- Nói đi, không sao!

Nhiếp Vân thản nhiên nói, cũng không bởi vì hắn nói mà mất hứng.

- Thông đạo là như thế này... Ta chỉ có thể nhớ rõ bao nhiêu đó...

Mạch Qua vỗ tay và một thông đạo xuất hiện, đó là tình huống trong trí nhơ của hắn.

- Thông đạo này không có gì khác với các thông đạo khác, làm sao mà tìm.

Liếc mắt nhìn, mọi người im lặng.

Mạch Qua làm ra bản vẽ thông đạo hết sức bình thường, không có gì đặc thù cả, nơi bọn họ đi qua lúc trước tùy tiện tìm cũng có hơn mười nơi như vậy, nếu chỉ có tin tức như thế thì làm sao tìm?

Nhiếp Vân liếc mắt nhìn, hắn cũng phải lắc đầu.

Khó trách gia hỏa này tìm nhiều năm như vậy nhưng không thấy, bởi vì thông đạo trong trí nhớ của hắn không có tác dụng quá lớn.

- Ta có một biện pháp!

Mọi người trầm mặc một lát, Tinh Dạ chúa tể lên tiếng.

- Ah?

Mọi người đồng loạt nhìn qua.

- Ta hỏi ngươi vấn đề, ngươi thành thật trả lời!

Không để ý tới ánh mắt mọi người, Tinh Dạ chúa tể nhìn chằm chằm vào Mạch Qua.

- Ân!

Đạt được Nhiếp Vân cho phép, Mạch Qua gật đầu đáp ứng.

- Ngươi nói lúc trước gặp nguy hiểm là A Da Nạp Chi Tinh cứu tính mệnh của ngươi?

Tinh Dạ chúa tể hỏi.

- Đúng!

- Thời điểm gặp được nguy hiểm có bị thương đổ máu không?

Tinh Dạ chúa tể nói tiếp.

- Lúc ấy suýt tử vong, cốt cách toàn thân vỡ vụn, thương thế cực kỳ nghiêm trọng, máu tươi chảy khắp nơi.

Không biết vì sao hắn hỏi như vậy, Mạch Qua vẫn trả lời.

- Vậy là tốt rồi, ta có một loại bí pháp, chỉ cần tại nơi ngươi từng chảy máu tươi, cho dù cách xa vài vạn năm vẫn có thể thông qua cảm ứng và tìm được.

Đôi mắt Tinh Dạ chúa tể sáng ngời, hắn nói rất khẳng định.

- Ah? Còn có loại bí pháp này?

Mọi người nhìn nhau, đồng thời sửng sốt.

- Lợi hại!

Nhiếp Vân cũng có chút kinh ngạc.

Loại bí pháp lợi dụng huyết dịch tìm kiếm này, ban đầu ở đại lục Phù Thiên, Di Tĩnh biết, cũng thông qua loại cảm ứng này đuổi giết mình.

Tuy nàng tìm là dấu vết chân thật nhưng bí pháp tìm kiếm cách xa vài vạn năm, thời gian thương hải tang điên còn có thể tìm được, bí pháp như vậy quá cao minh.

- Ta tự nghĩ ra bộ pháp quyết này, chỉ cần ngươi xác định nơi đó

từng chảy máu qua, ta có thể bằng vào máu của ngươi hiện tại tìm kiếm!

Thấy mọi người không tin, Tinh Dạ chúa tể tự tin nói.

- Đã có loại bí pháp này, như vậy còn không may thi triển.

Cao Dương chúa tể vội nói.

Tinh Dạ chúa tể nhìn về phía Mạch Qua:

- Ta muốn ngươi cống hiến máu của mình!

- Ân!

Mạch Qua vạch phá ngón tay, một giọt máu bay về phía đối phương.

Vẻ mặt Tinh Dạ chúa tể ngưng trọng, trong tay hắn xuất hiện một cái la bàn, phía trên có điêu khắc một con cóc.

- Khai mở!

Bàn tay Tinh Dạ chúa tể liên tục đánh ra hơn trăm thủ ấn phức tạp, từng đạo hào quang màu vàng nhạt bắn ra ngoài.

Xì xào!

Điêu khắc con cóc phía trên sáng lên, nó phát ra tiếng kêu thanh thúy sau đó há miệng ra, nó phun đầu lưỡi cuốn lấy giọt máu vào trong miệng mình.

- Đây là Tinh Thần Kim Thiềm? Ngươi tìm được tính mạng thượng cổ này và luyện thành la bàn?

Nhìn thấy con cóc sống lại, Tiêu Diêu Tiên nhận ra cái gì đó và hô to.

- Tinh Thần Kim Thiềm?

Đại đa số mọi người chưa từng nghe qua thứ này nên nghi hoặc nhìn sang.

- Tinh Thần Kim Thiềm còn gọi là Bắc Đẩu Kim Thiềm, trời sinh có thể phân biệt rõ phương vị, tìm được các loại bảo vật, tuy thực lực không được nhưng lại là tính mạng vô thượng tìm bảo vật!

- Thượng cổ truyền lưu, nếu như có thể tìm được một con kim thiềm, chẳng khác nào đạt được bảo tàng trong thiên hạ.

Tiêu Diêu Tiên tràn đầy hâm mộ:

- Lúc ấy bởi vì truyền thuyết này nên vô số cường giả tìm kiếm khắp nơi, chỉ có điều đến cuối cùng không ai tìm được.

- Thế cho nên tất cả mọi người cho rằng là giả, không nghĩ tới lại có Tinh Thần Kim Thiềm, còn bị ngươi... Luyện chế!

- Không sai, đây là một con Tinh Thần Kim Thiềm, ngươi nói được cũng không sai, thứ này có thể tìm bảo vật trong thiên hạ nhưng tuổi thọ quá ngắn, cho nên ta liền luyện nó thành Kim Thiềm la bàn, dùng nó tìm bảo vật.

Tinh Dạ chúa tể gật đầu thừa nhận.

Mọi người nói chuyện với nhau, ngay sau đó con cóc kêu to, sau đó âầu của nó nhìn sang một hướng.

------oOo------

Chương 2546: Tinh Thần Kim Thiềm

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ở đằng kia!

Đôi mắt Tinh Dạ chúa tể sáng ngời:

- Đi!

Nói xong đôi cánh sau lưng mở ra, nó giống như bầu trời đêm bao phủ thiên hạ.

- Theo sau!

Thấy hắn xác nhận phương hướng, mọi người nhanh chóng theo sau.

Có Kim Thiềm la bàn dẫn đường cho nên có thể xác định phương hướng tiến lên, tốc độ mọi người như bay không đến một phút sau đã đi vào một thông đạo.

- Có lẽ lúc trước ngươi mất phương hướng tại đây.

Nhìn thấy Kim Thiềm mở mắt, nó ngoác miệng thè lưỡi chỉ về phía trước, Tinh Dạ chúa tể cười nói.

Có loại sinh vật thượng cổ dò xét truy tung này chỉ hướng, mọi việc đều thuận lợi.

- Đi vào xem một chút!

Đã xác định thông đạo, đám người Nhiếp Vân không nói nhảm và đi vào.

Thông đạo này giống thông đạo khác như đúc, âm u ẩm ướt, có chút rét lạnh, mọi người thực lực mạnh mẽ cho nên không quan tâm hoàn cảnh, lúc này tiến vào sâu hơn.

- Dường như chính là nơi này.

Càng đi sâu vào trong, đôi mắt Mạch Qua càng sáng, dường như trí nhớ lúc trước và hiện tại giao hòa với nhau.

- Xem ra Tinh Dạ chúa tể sử dụng Tinh Thần Kim Thiềm là đúng.

- Thứ này còn có giá trị hơn cả chúa tể thần binh.

Nhìn thấy Mạch Qua xác nhận, trong lòng mọi người thở ra một

hơi, tất cả đều mỉm cười.

Nhiếp Vân tặc lưỡi truyền âm với đám người Phù Ám Triều, bảo bọn họ châẩn bị chiến đấu.

Bọn họ không thể ném bỏ đám người Tinh Dạ chúa tể, Cao Dương chúa tể, Thần Quân chúa tể, đến lúc A Da Nạp Chi Tinh xuất hiện sẽ có xung đột với nhau.

- Nếu ta nhớ không sai thì phía trước có địa quật.

Lại đi một hồi, đôi mắt Mạch Qua càng ngày càng sáng, địa hình dung hợp hoàn mỹ với trí nhớ của hắn:

- Chung quanh địa quật có đủ loại dược liệu, lúc đầu ta nóng lòng đi vào trong đó.

- Nếu ngươi nhận ra địa hình, vậy chúng ta tăng thêm tốc độ đi!

Trong thông đạo đều là bẫy rập, cường giả nửa bước chúa tể tiến vào trong đó chỉ sợ gặp không ít phiền toái, nhưng đám người Nhiếp Vân chính là chúa tể, chuyện này đơn giản không ít, trên đường đi không có gặp được quá nhiều nguy hiểm, chỉ chốc lát quả nhiên nhìn thấy địa vật to lớn xuất hiện, thông đạo đi tới cuối cùng.

Địa quật nằm sừng sững cách mặt đất không xa, chung quanh đen kịt như hắc ám vô tận.

- Nơi này không có linh dược nào cả.

Dừng lại, ánh mắt mọi người nhìn chung quanh, lúc này nhìn mặt đất không giống như Mạch Qua nói, nơi này không có chút linh dược nào cả.

- Không phải là không có linh dược, mà là bị hủy diệt.

Nhiếp Vân nhìn một chút và lên tiếng.

Trên mặt đất mặc dù không có một cây linh dược, lợi dụng thiên nhãn, hắn lại có thể nhìn thấy mặt đất phía dưới hư hao mất thảm

thực vật rễ cây.

Nơi này có nhiều linh dược trân quý nhưng bị hủy diệt, rễ cây phía dưới sống vài vạn năm không thành vấn đề.

Thông qua những rễ cây linh dược thì hắn có thể đoán được trước kia nơi này có không ít linh dược, hơn nữa còn phi thường trân quý.

Ai hủy diệt linh dược? Tại sao phải hủy diệt?

Khó trách Mạch Qua có thể thông qua mùi linh dược tìm tới nơi đây, về sau không thể tìm được nữa, thì ra linh dược đã bị hủy diệt.

- Hủy diệt?

Đám người Thần Quân chúa tể nhìn mặt đất, nhìn kỹ một hồi cũng gật đầu.

- Đúng là như thế!

- Mọi người tìm xem, nhìn xem A Da Nạp Chi Tinh có ở nơi đây không.

Nhìn thấy Mạch Qua xác nhận nơi này là nơi hắn mấ tinh thạch, Phù Ám Triều cũng không nhiều lời, lúc này hắn và đám người Đoạn Diệc tìm kiếm.

Thông đạo đã đến cuối cùng, diện tích cũng không lớn, trên thực tế không cần tìm kiếm chỉ cần nhìn sơ qua là có thể dò xét tất cả.

- Không cần tìm, ta đã xem qua, không có ở đây!

Nhiếp Vân lặng lẽ dùng Tĩnh Tâm cảm ứng chung quanh, cũng không phát hiện bất cứ động tĩnh nào, dùng thiên nhãn quan sát mặt đất, trong vách tường cũng không có gì đặc thù.

Đã xác định tinh thạch không ở nơi này.

Không ở chỗ này? Nó ở nơi nào?

- Mạch Qua, ngươi xác nhận mất ở nơi này? Mất ở đâu?

Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Mạch Qua.

- Ngay chỗ này, lúc ấy ta tìm được linh dược, vừa tới trước mặt đã có bóng đen lao tới, ta chiến đấu với nó không phải đối thủ, thiếu chút nữa bị thứ này kéo vào trong động quật, A Da Nạp Chi Tinh cứu ta một mạng...

Mạch Qua nhớ lại và nói.

- Bóng đen? Động quật? Ngươi nói nơi này có sinh mạng?

Nhiếp Vân nhìn cuối thông đạo có hang đá đen kịt, thần sắc mặt ngưng trọng.

Hang đá đen kịt như không đáy, không biết đi thông địa phương nào, mặc dù là hắn cũng có cảm giác tim đập mạnh, sinh mạng bên trong có thực lực gì? Làm sao sống trong đó?

- Hẳn là thế!

Mạch Qua gật đầu.

Hô!

Nghe hắn nói như vậy, Nhiếp Vân lập tức sử dụng Phượng Hoàng chi dực bay lên động quật.

Địa quật không có gì đặc thù, phi thường bình thường, chung quanh đều là nham thạch màu đen cứng rắn mang theo khí tức âm hàn.

Phi hành trên động quật, Nhiếp Vân chậm rãi đảo một vòng và quan sát.

- Như thế nào? Có phát hiện hay không?

Tiêu Diêu Tiên nhìn thấy bộ dạng của hắn như vậy liền hỏi.

- Nơi này có sinh vật nhưng lại phi thường cường đại!

Nhiếp Vân nói.

- Ah?

Mọi người thấy hắn khẳng định như vậy, tất cả đều bay tới, lúc này nhìn theo ánh mắt của hắn và biến sắc.

Biên giới hang đá có một vết trảo thật sâu khắc lên đá, tuy trải qua vô số thời gian biến thiên đã nhìn không rõ nhưng mọi người có thể cảm nhận được lực lượng trong một trảo kia.

- Nham thạch màu đen nơi đây cực kỳ cứng rắn, sinh vật có thể lưu một trảo sâu như thế, xem ra thực lực của nó không kém gì nửa bước chúa tể đại tam trọng!

Đám người Tiêu Diêu Tiên xem hết, cũng phải gật đầu.

- Ân!

Mọi người gật đầu tỏ vẻ đồng ý với suy đoán.

Tuy không thể dùng nham thạch nơi đây luyện thành binh khí nhưng lại đặc biệt cứng rắn, mặc dù bọn họ là chúa tể cũng khó phá hư.

Tiện tay một trảo đã lưu dấu vết sâu như thế, nhiều năm qua vẫn không biến mất, từ đó thấy được sinh vật này đáng sợ.

Loại tính mạng này phối hợp với hoàn cảnh đặc thù của động quật, cho dù bọn họ thân là chúa tể, hơi không cẩn thận cũng có thể vẫn lạc tại đây.

- Nếu như A Da Nạp Chi Tinh thật sự mất ở nơi này, nhất định đã bị quái thú nuốt mất, nó đi đâu?

Đám người Phù Ám Triều nhìn sang Nhiếp Vân.

- Còn có thể làm sao? Nghĩ biện pháp dẫn quái thú ra sau đó tìm xem A Da Nạp Chi Tinh có trong cơ thể của nó hay không, nếu có thì chém giết, không có tìm biện pháp khác.

Nhiếp Vân nói.

A Da Nạp Chi Tinh là thứ bọn họ phải có, cho dù phía trước là núi đao biển lửa cũng phải tiến lên.

------oOo------

Chương 2547: Địa Ngục Long Giải

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không sai, chỉ có biện pháp này, ta có một kiện đồ vật, chỉ cần là thần thú thì không thể cự tuyệt hấp dẫn.

- Tuyệt đối có thể dẫn nó ra ngoài.

Thần Quân chúa tể gật đầu nói.

- Ah?

Nghe được có loại vật này thì mọi người cảm thấy kỳ quái.

- Là thứ này!

Thần Quân chúa tể lật cổ tay, một quả trái cây màu tím xuất hiện, vừa xuất hiện đã tỏa ra hương khí nồng đậm.

- Hỗn độn nguyên quả?

Mọi người mở to mắt nhìn!

Hỗn độn nguyên quả, đây là trái cây đặc thù do thế giới bổn nguyên sinh ra, mùi hương xông vào mũi, cho dù tu luyện giả hay thần thú đều bị hấp dẫn rất lớn.

Nhân loại khắc khổ tu luyện, tâm trí kiên định có lẽ còn có thể ngăn cản một hai, đối với thần thú đây là thứ không thể bỏ qua!

Một khi phát hiện, bất kể là cấp bậc gì sẽ không kìm lòng được.

Mặc dù thứ này chỉ là trái cây, trình độ trân quý không thua gì một kiện chúa tể thần binh, Nhiếp Vân cũng nghe nói nhưng mới tận mắt thấy lần đầu tiên.

- Không hổ là cường giả chúa tể lâu năm, có quá nhiều bảo vật.

Nhiếp Vân cũng phải cảm khái.

Tinh Dạ chúa tể tiện tay xuất ra một kiện bảo vật là Tinh Thần Kim Thiềm, Thần Quân chúa tể tiện tay xuất ra hỗn độn nguyên quả, xem ra cường giả chúa tể lâu năm đều không đơn giản, giá trị con người vượt xa tưởng tượng.

Mặc dù hắn quật khởi nhanh chóng, kỳ ngộ rất nhiều nhưng so nội tình vẫn kém bọn họ.

- Chỉ cần đặt hỗn độn nguyên quả bên ngoài hang động, chỉ cần đầu thần thú kia còn ở trong đó chắc chắn sẽ đi ra.

Nhìn thấy mọi người ngạc nhiên, Thần Quân chúa tể mỉm cười, hắn phất tay xua hương khí vào trong hang động, mùi hương bắt đầu tiến sâu vào bên trong.

- Tăng thêm hương khí!

Hắn không ngừng kết thủ ấn đặc thù, từng đạo hào quang bay vào trong trái cây, chỉ trong nháy mắt hương khí của hỗn độn nguyên quả nồng đậm hơn trước, mặc dù là đám người Nhiếp Vân cũng phải cố nén xúc động lao tới ăn trái cây.

Rống!

Kiên trì một lát, quả nhiên trong hang động có tiếng gào rú, dường như đầu thần thú kia không chịu nổi.

Ầm ầm!

Nương theo tiếng rống, cả hang động rung động mạnh, đá vụn rơi tung tóe, khí lãng cường đại quét qua, cả hang động như núi lửa sôi trào.

- Mạch Qua, thực lực ngươi thấp nên tránh trước đi.

Nhiếp Vân bàn giao với Mạc Qua một câu, tinh thần khẽ động và thu hắn vào nạp vật thế giới.

Nơi này đều là chúa tể, Mạch Qua chỉ là nửa bước chúa tể đại tam trọng, mặc dù có chúa tể thần binh tiến hành phòng ngự nhưng cũng rất nguy hiểm, còn không bằng tiến vào nạp vật thế giới, dù sao hiện tại cũng tìm tới nơi rồi, không cần dùng tới hắn nữa.

Rống!

Khí lãng nóng rực càng ngày càng mạnh, ngay sau đó gào thét xé màng tai vang lên, một thiết trảo to lớn bắt lấy hỗn độn nguyên quả..

Xem ra trí tuệ của gia hỏa này không thấp, bị hỗn độn nguyên quả hấp dẫn nhưng không lộ chân thân, chỉ lộ ra một móng vuốt.

- Muốn ăn, vậy thì xuất hiện đi!

Thần Quân chúa tể cười hắc hắc, bàn tay run lên, hỗn độn nguyên quả bay về, tránh xa thiết trảo

Rống!

Thần thú trong hang động cảm thấy trái cây rời xa, nó tức giận gào thét nhưng thu móng vuốt vào bên trong.

- Hỏng bét, gia hỏa này cảm thấy nguy hiểm nên chạy về.

Mọi người vẫn chờ con thần thú này chui ra, đột nhiên Nhiếp Vân biến sắc.

Người khác không nhìn ra hành động của thần thú nhưng hắn thông qua thiên nhãn có thể nhìn thấy rõ ràng, gia hỏa này cảm thấy nguy hiểm cho nên thân thể rút về, tùy thời sẽ bỏ chạy.

- Yên tâm đi, nó sẽ không trốn, ta nói rồi, không có thần thú nào có thể ngăn cản mỹ vị của hỗn độn nguyên quả, nó sẽ không nhịn được.

Thần Quân chúa tể cười nói.

Hắn tràn ngập tin tưởng vào hỗn độn nguyên quả, tự tin thần thú kia không thể cự tuyệt hấp dẫn.

Nghe được hắn tự tin như vậy, Nhiếp Vân nhìn kỹ và phát hiện khác biệt, tuy gia hỏa này muốn chạy trốn nhưng nó thật sự không bỏ qua được mỹ vị ngon như vậy, nó vẫn do dự không biết nên đi hay bỏ.

- Quả là thế!

Nhìn một hồi gia hỏa này vẫn không có ý rời đi, nó chỉ cảnh giác tùy thời bỏ chạy nhưng trên thực tế lại không bỏ được trái cây trong không trung, chỉ cần trái cây tới gần thì nó tuyệt đối sẽ xuất kích bắt lấy trái cây.

- Xuất hiện đi, để cho chúng ta xem ngươi là gia hỏa gì.

Thần Quân chúa tể đã sớm đoán được đối phương sẽ có phản ứng như thế, hắn cười ha ha sau đó trái cây không ngừng phiêu hốt, móng vuốt đối phương ở khoảng cách gần và không bắt được.

Rống!

Dường như cảm ứng hắn khiêu khích, thần thú trong hang động gào thét phẫn nộ, trong hang động có khí lãng cực nóng bay ra ngoài.

Vèo!

Rốt cục, này đầu đại gia hỏa rốt cuộc không chịu nổi hỗn độn

nguyên quả hấp dẫn thẳng tắp lao tới.

Nó có phần giống con cua, tám đầu móng vuốt, mỗi cái có lông xù đen kịt, hai mắt to như đèn lồng, ánh mắt nhìn mọi người mang theo sát khí.

- Là Địa Ngục Long Giải!

- Nghe nói gia hỏa này sống trong nơi sâu nhất của dung nham, hấp thu nhiệt lượng cực nóng tu hành.

- Tốt cho đại gia hỏa, mỗi móng vuốt lớn bảy tám trượng, nếu phối hợp với hoàn cảnh đặc thù chỉ sợ không kém gì chúng ta.

- Đúng thế, có thể so với thần thú chúa tể, đáng sợ.

...

Có người nhận ra gia hỏa này.

Địa Ngục Long Giải!

Đây là sinh mệnh đặc thù thời thượng cổ, tám móng vuốt như cự long, thân thể to lớn và dùng thôn phệ dung nham mà sống, có năng lực hỏa diễm cao minh.

Thực lực của thượng cổ thần thú này vô cùng cường đại, lại phối hợp hoàn cảnh đặc thù sẽ có chiến lực không thua gì bọn họ..

- Nghiệt súc, ngươi rốt cục đi ra!

Nhìn thấy gia hỏa này, Cao Dương chúa tể rống to, một thanh chúa tể thần binh hình cây búa xuất hiện trong tay, ngay sau đó hắn vỗ xuống.

- Không nên!

Nhìn thấy động tác của hắn, Nhiếp Vân và Thần Quân chúa tể đồng thời hét lớn.

Vèo!

Cây búa của hắn còn chưa đánh lên người Địa Ngục Long Giải thì gia hỏa này giấu một móng vuốt trong mặt đất phía sau co lại, thân thể lùi lại như thiểm điện, chỉ trong nháy mắt lui vào động quật.

Tuy gia hỏa này khổng lồ nhưng thực sự không ngu ngốc, Cao Dương chúa tể vừa động thủ liền mạnh hơn nó quá nhiều, nó không dám phản kháng, quay người đào tẩu.

- Hỏng bét!

Sắc mặt đám người Nhiếp Vân trầm xuống.

Thật vất vả mới dẫn gia hỏa này ra ngoài, còn không có triệt để thò đầu ra đã bị Cao Dương chúa tể đánh lùi vào, muốn lừa gạt lần nữa quá khó khăn.

Gia hỏa này không ngốc, tuy không cách nào chống cự hỗn độn nguyên quả nhưng biết rõ nó xuất hiện sẽ bị chém giết, cũng không có khả năng trở ra ah!

- Tại sao ngươi lỗ mãng như vậy?

------oOo------

Chương 2548: Đại chương ngư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thần Quân chúa tể tức giận nhìn sang Cao Dương chúa tể, hắn quát lớn một tiếng.

Tại sao Tuyệt Sát Vương chọn kẻ này làm sứ gia? Tại sao lỗ mãng như vậy, đối phương còn chưa đi ra đã hành động, đầu Địa Ngục Long Giải bị kinh hãi, muốn dụ nó ra ngoài quá khó khăn.

Về phần đi vào...

Hang động tối tăm, mặc dù thực lực tới cảnh giới của bọn họ, hơn nữa chiến đấu với đại gia hỏa trong hoàn cảnh của nó, tùy tiện tiến vào chỉ sợ sẽ bị đối phương chém giết.

- Đáng giận, ta cũng không có nghĩ tới gia hỏa này giảo hoạt như thế.

Sắc mặt Cao Dương chúa tể khó coi.

Hắn cũng ý thức được chính mình quá lỗ mãng, hiện tại gia hỏa này đã nấp đi thì có thể làm được gì?

- Nếu Địa Ngục Long Giải nấp đi, còn muốn lừa gạt ra ngoài là quá khó khăn, Cao Dương chúa tể, chuyện này bởi vì ngươi gây nên, ta thấy ngươi nên thiêu đốt phong vương ý niệm đi.

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Ngươi có ý tứ gì?

Cao Dương chúa tể cau mày, trên người sinh ra sát cơ sôi trào.

Không biết địa quật thông tới nơi nào, mặc dù bọn họ nhìn vào cũng có cảm giác tim đập nhanh, Nhiếp Vân bảo hắn đi và đúng là không hảo tâm chút nào.

- Không có ý gì, Thần Quân chúa tể thật vất vả lừa gạt Địa Ngục Long Giải ra ngoài, ngươi dọa trở về, đương nhiên ngươi phải dẫn nó ra, nếu nó không ra thì ngươi phải mạo hiểm đi vào bắt nó.

Không để ý tới hắn uy hiếp, Nhiếp Vân nhún nhún vai.

Gia hỏa này không dùng được cái rắm gì cả, thành sự không có bại sự có dư, dù sao quan hệ hai người không tốt, cũng không cần nể tình.

- Muốn ta đi xuống? Tại sao ngươi không đi xuống?

Ánh mắt Cao Dương chúa tể như điện, sắc mặt nhăn nhó.

- Ta tìm được Mạch Qua, không có hắn các ngươi căn bản không biết A Da Nạp Chi Tinh ở nơi này.

- Tinh Dạ chúa tể thi triển Tinh Thần Kim Thiềm tìm được vị trí chuẩn xác.

- Thần Quân chúa tể xuất ra hỗn độn nguyên quả dụ Địa Ngục Long Giải ra ngoài... Ngươi không có làm cái gì cả.

- Không muốn đi cũng được, cũng không cần nói nhảm với chúng ta, có thể trực tiếp xéo đi, một khi A Da Nạp Chi Tinh đi ra, ngươi dám cướp đoạt, có tin chúng ta liên thủ giết ngươi trước không?

Nhiếp Vân cau mày, hắn nhìn Cao Dương chúa tể đi tới, vừa đi vừa nói, khí tức trên người hắn bộc phát như thủy triều.

- Ngươi...

Sắc mặt Cao Dương chúa tể đỏ lên, muốn nói cái gì đó nhưng không nói thành lời.

Đối phương nói không tệ, đoạn đường này hắn không làm gì cả cho nên không chiếm lý.

- Nhiếp Vân chúa tể nói không sai, đến tìm kiếm A Da Nạp Chi Tinh, tất cả mọi người trả giá vất vả, tay không bắt sói là không được.

Tinh Dạ chúa tể cau mày đi tới.

- Không sai, Cao Dương chúa tể, xin mời! Chúng ta đều nhìn xem đấy.

Thần Quân chúa tể cũng cười nói.

Tất cả mọi người là phong vương sứ giả, bọn họ không sợ ai cả, quan hệ lúc bình thường cũng không tốt chút nào, nếu có cơ hội bỏ đá xuống giếng sẽ không buông tha.

- Các ngươi...

Cao Dương chúa tể bị hai người bức bách, gương mặt lúc trắng lúc xanh, hắn không ngừng xiết chặc nắm đấm, đột nhiên nhìn về phía đám người Phù Ám Triều:

- Mấy người bọn họ cũng không có làm cái gì cả, vì cái gì không phải bọn họ xuống dưới?

- Chúng ta là người hầu của Nhiếp Vân chúa tể, đi theo chủ nhân, nghe theo lệnh của chủ nhân, chỉ cần ngươi cũng hiến tế linh hồn cho chủ nhân thì không cần xuống.

Phù Ám Triều cười nói.

- Đúng vậy, hiến tế linh hồn cho chủ nhân nhà ta, như vậy an toàn...

Đoạn Diệc cười hắc hắc.

Hai người ngươi một lời ta một câu, còn chưa nói xong, chỉ thấy sắc mặt Cao Dương chúa tể biến thành màu đen.

Người ta chỉ là người hầu, ngươi so đo với người hầu không phải tự tìm phiền toái sao?

- Như thế nào? Không dám xuống? Thái độ hung hăng càn quấy vừa rồi đâu rồi? Đám người Phù Ám Triều nói không sai, hiện tại ngươi hiến tế linh hồn cho ta, ta có thể thay ngươi xuống dưới tìm Địa Ngục Long Giải!

Nhiếp Vân nhìn về phía đối phương, lời nói đầy nghiền ngẫm.

- Rất tốt, rất tốt, ta đi!

Cao Dương chúa tể cau mày một cái, liếc mắt nhìn Nhiếp Vân, lại nhìn Thần Quân chúa tể và Tinh Dạ chúa tể, biết rõ thực không đáp ứng, ba người này sẽ trực tiếp động thủ, cắn chặt hàm răng đầy thâm ý.

- Xin mời!

Nhiếp Vân cười nói.

- Hừ!

Cao Dương chúa tể hít sâu một hơi, lực lượng toàn thân bành trướng.

Vèo!

Lúc này hóa thành hào quang bay thẳng vào trong hang động.

- Hỏng bét!

Vừa đi tới địa quật, đột nhiên biến sắc, bởi vì cửa hang sinh ra lực cắn nuốt rất mạnh, lực lượng hắc ám nồng đậm bao phủ hắn, hắn không kịp hô to đã bị cắn nuốt.

- Ân?

Đồng tử đám người Nhiếp Vân co rút lại.

Tuy Cao Dương chúa tể không có thiêu đốt phong vương ý niệm nhưng cũng là vị cường giả chúa tể, thoáng lúc này bị hang động nuốt vào, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy quả thật không dám tin nổi.

Ầm ầm!

Vừa bị nuốt vào, mọi người cảm giác được uy áp của hỗn độn bao phủ hang động, ngay sau đó mặt đất nổ vang.

- Cao Dương chúa tể thiêu đốt phong vương ý niệm!

Gương mặt Tinh Dạ chúa tể âm trầm.

Không cần hắn nói mọi người cũng cảm ứng được, Cao Dương chúa tể bị cắn nuốt và gặp được nguy cơ không thể kháng cự, lúc này mới thi triển ý niệm Tuyệt Sát Vương lưu lại.

- Đáng giận, đây là quái vật gì...

Gào thét phẫn nộ, tiếng nói của Cao Dương chúa vang vọng mặt đất, ngay sau đó là tiếng nổ vang lên liên tiếp, lực lượng khổng lồ trùng kích hang động nổ vang, dường như tùy thời sẽ sụp đổ.

- Nhất định gặp được phiền toái, đi xuống xem một chút!

Tinh Dạ chúa tể cau mày và đôi cánh mở ra, hang động bao phủ trong bóng tối, đồng thời ý niệm khổng lồ bao phủ hang động, khí tức trên người hắn tăng lên tới mức đáng sợ.

Hắn lại thiêu đốt ý niệm cường giả phong vương lưu lại!

Vèo!

Tinh Dạ chúa tể bay dọc theo hang động.

- Chúng ta cũng đi xem đi!

Thấy hắn tiến vào bên trong, Thần Quân chúa tể không chờ được, Tinh Dạ và Cao Dương cùng thiêu đốt ý niệm phong vương bay vào bên trong.

Dù sao đối phương đã thi triển phong vương ý niệm, bọn họ cũng không cần giữ lại.

- Chủ nhân, chúng ta làm sao bây giờ?

Ba người đều tiến vào địa quật, đám người Phù Ám Triều vây tới.

- Chúng ta cũng đi vào, tránh ba người thương nghị đối sách gây bất lợi với chúng ta.

Nhiếp Vân hừ một câu, hắn mở Phượng Hoàng chi dực theo sau.

Không phải hắn không tin ba người này, vạn nhất làm cái quỷ gì đó, gây chuyện không tốt A Da Nạp Chi Tinh bị bọn họ lấy được.

Tất cả phải chuẩn bị mới tốt.

------oOo------

Chương 2549: Bong bóng thần kỳ (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi vào hang động, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy hấp lực cường đại thôn phệ, không ngừng lôi kéo xuống dưới, trong nội tâm sớm có chuẩn bị, cũng không hoảng hốt, thân thể hắn bắn ra vài dây leo cường đại bám vào vách tường, lúc này hắn vẫn treo ở giữa không trung.

Thiên Tâm Đằng thân là thực vật, cũng không có cái gọi là kiếp trước kiếp sau cho nên không có tiến bộ, dù vậy cũng có cấp bậc chúa tể, hơn nữa dây leo cứng cỏi, có hiệu quả tương tự như tám trảo của Địa Ngục Long Giải, từ đó đủ sức chống lại lực cắn nuốt.

Ổn định thân thể, Nhiếp Vân nhìn xuống dưới.

Thông đạo đen kịt, mặc dù hắn dùng thiên nhãn cũng không tấy rõ cái gì, lúc này nghe phía dưới có tiếng nổ vang, mấy người đi vào trước đang chiến đấu.

Sưu sưu sưu sưu!

Sau khi ổn định lại, lập tức cảm thấy dây leo xiết chặt, đám người Phù Ám Triều rơi xuống.

Bọn họ theo sát sau lưng Nhiếp Vân.

- Xuống dưới!

Nhiếp Vân bàn giao một câu, khống chế dây leo giống như lợi trảo tiến xuống phía dưới.

Chỉ chốc lát đã dừng lại.

Một biển lửa xuất hiện trước mặt.

Dưới hang động là dung nham nóng chảy.

Dung nham nơi này khác với dung nham thường thấy, hỏa diễm bình thường có màu đỏ, còn chưa tới đến trước mặt đã làm người ta cảm thấy nóng, dung nham trước mặt như lỗ đen thôn phệ vạn vật, căn bản không nhìn ra dấu vết hỏa diễm.

Mặc dù không có ánh sáng nhưng nhiệt độ vượt xa hỏa diễm, còn chưa tới trước mặt, đám người Nhiếp Vân đổ mồ hôi như mưa.

Dung nham lỗ đen quá nóng, có thể tưởng tượng, mặc dù cường giả như bọn họ rơi vào trong đó cũng vẫn lạc.

Trên dung nham không xa,đaám người Cao Dương chúa tể, Tinh Dạ chúa tể, Thần Quân chúa tể đồng loạt nhìn con quái vật to lớn đang bị vây ở gưữa.

Không phải Địa Ngục Long Giải, nó hơn mười xúc tu và trên trăm móng vuốt.

- Đây là thứ gì? Đại chương ngư? Địa Ngục Long Giải đi nơi nào?

Nhiếp Vân cau mày.

Vừa rồi rõ ràng nhìn thấy Địa Ngục Long Giải, tại sao đột nhiên không thấy? Gia hỏa này là thứ gì? Chẳng lẽ là đại chương ngư?

Tại sao... Tại sao có thể có đại chương ngư như vậy, hơn nữa thực lực... Mạnh như thế?

Cô cô cô cô!

vào lúc đang kỳ quái, bọt khí bay lên liên tục, Nhiếp Vân cúi đầu nhìn xuống và khiếp sợ.

Địa Ngục Long Giải lúc trước đang ở trong dung nham lỗ đen, dường như đang bơi trong nước và phun ra bong bóng.

Những dung nham này có thể luyện hóa cường giả chúa tể... Nó lại có thể bơi lội bên trong?

Sưu sưu sưu!

Nó phun bong bóng từ trong dung nham trồi lên, lúc này nó phát ra lực lượng làm người ta run rẩy.

Ầm ầm!

Đại chương ngư cũng sợ hãi những bong bóng này, thấy bong bóng đi tới trước mặt liền rút xúc tu trên vách tường tấn công vào ba đại chúa tể Cao Dương, Tinh Dạ, Thần Quân.

Xúc tu mang theo uy lực nghiền nát không gian, mỗi khi va chạm phát ra lực lượng cường đại, hơn nữa lực công kích còn mạnh hơn cường giả chúa tể tấn công toàn lực.

Làm... Làm sao có thể!

- Đáng giận!

Nhìn thấy xúc tu đánh tới, Cao Dương chúa tể gào thét sau đó vươn tay lên, lòng bàn tay cầm khai sơn phủ ngăn cản.

Đinh đinh đinh đinh!

Búa và xúc tu va chạm với nhau, ngay sau đó ánh lửa bắn lên tung tóe, thân thể Cao Dương chúa tể.

Bành!

Lúc này kế sát vách tường giống như có lực lượng vô hình bao phủ nơi đây, cơ bắp toàn thân như bị vòi rồng quét qua và lõm xuống dưới, hắn phun ra từng ngụm máu tươi.

Bành bành bành!

Không riêng gì hắn, hai vị chúa tể khác cũng sử dụng thủ đoạn của mình, kết quả cũng giống như hắn, bọn họ cũng ăn thiệt thòi lớn.

- Không đúng!

Nhìn cảnh này vào trong mắt, Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Cảnh tượng này kỳ quái, dựa theo đạo lý, phía dưới đều là ba cao thủ sử dụng phong vương ý niệm, thực lực đạt tới chúa tể đỉnh phong, vì sao... Bây giờ nhìn không khác gì chúa tể bình thường?

Dùng Cao Dương chúa tể làm thí dụ, lực lượng một búa đánh lên Địa Ngục Long Giải không kém bao nhiêu.

- Chẳng lẽ nơi này có thứ hạn chế lực lượng? Lại để cho bọn hắn phát huy không xuất ra toàn bộ thực lực?

- Nếu thật là như vậy, thật sự quá quái dị!

- Ta cảm thấy không thể, cho dù dung nham lỗ đen có lợi hại, tối cũng chỉ ảnh hưởng cường giả chúa tể chúng ta, làm sao có thể ảnh hưởng phong vương ý niệm!

- Phong vương ý niệm là cường giả phong vương lưu lại thủ đoạn, có chứa ưu thế tiên thiên, nếu như nói có thể sinh ra ảnh hưởng cũng chỉ có cường giả phong vương mới làm được, dung nham lỗ đen làm sao có được năng lực như thế chứ?

...

Đám người Phù Ám Triều cũng nhìn ra vấn đề này, lúc này đưa mắt nhìn nhau, vẫn còn chưa rõ lắm.

Tràng cảnh trước mắt quá kỳ quái, ba đại phong vương sứ giả thiêu đốt phong vương ý niệm nhưng không sinh ra hiệu quả gì, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Đầu đại chương ngư này có cổ quái, chỉ sợ là nó phóng thích lĩnh vực nào đó chặt đứt điểm kết nối với Cao Dương chúa tể và phong vương ý niệm!

- Từ đó không cách nào mượn được lực lượng của bọn họ.

Phù Ám Triều phân tích.

Thực lực đạt tới cảnh giới của bọn họ đã có thể phóng thích lĩnh vực, loại thủ đoạn này hữu dụng với người thực lực yếu nhưng đối mặt tu sĩ đồng cấp lại không có hiệu quả bao nhiêu.

- Ngươi nói không phải không có lý, ta... Ta cảm thấy không đơn giản như vậy.

Nhiếp Vân cau mày một cái.

Phù Ám Triều nói không phải không có lý, có lẽ có năng lực chặt đứt kết nối giữa Cao Dương chúa tể và phong vương ý niệm nhưng chẳng biết tại sao hắn vẫn cảm thấy không đúng.

Cường giả phong vương lưu lại ý niệm, tuy cường giả chúa tể rất khó dung hợp nhưng dù sao cũng là người mạnh nhất hỗn độn hải dương ban cho, làm sao có thể chặt đứt dễ dàng như thế?

- Đại chương ngư như thế này có nhiều trong tam giới, mạnh nhất chỉ đạt tới cấp tông chủ, hiện tại có thể làm ba đại phong vương sứ giả không thể làm gì thì nó chẳng khác gì dị loại, chẳng lẽ nó có tính mạng biến dị?

- Không có ngụy bổn nguyên đại đạo, không có khả năng có được thực lực chúa tể, đây là điều kiện hạn chế của hỗn độn hải dương, chẳng lẽ đại gia hỏa này giống như Thiên Tâm Đằng của chủ nhân, cũng từng đạt được ngụy bổn nguyên đại đạo?

- Không có khả năng, nếu có ngụy bổn nguyên đại đạo, chúng ta nhất định cảm ứng được, nếu không cảm ứng được thì đối phương không phải chúa tể.

- Không phải chúa tể thì làm sao có thực lực chúa tể?

- Chẳng lẽ chúng cũng thuộc chủng tộc của Mặc Tật?

...

Nghe được cái tên “Mặc Tật” làm nội tâm mọi người trầm xuống.

Nếu như đại chương ngư này cùng thế giới với bọn chúng, vậy thì thật đáng sợ!

------oOo------

Chương 2550: Bong bóng thần kỳ (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đám người Mặc Tật không có ngụy bổn nguyên đại đạo nhưng có thực lực vượt qua chúa tể, bọn họ tận mắt nhìn thấy, đến bây giờ vẫn còn sợ hãi.

- Không quan hệ với Mặc Tật!

Thấy sắc mặt mọi người như thế, Nhiếp Vân lắc đầu, ánh mắt khẽ động và nhìn sang Linh Tú Đại Đế cách đó không xa.

Những người khác cũng nói ra quan điểm của mình, chỉ có nàng yên tĩnh đứng trên một dây leo không nói câu nào, không biết nghĩ cái gì.

- Ngươi có nhìn ra cái gì hay không?

Nhiếp Vân hỏi.

- Ta cảm thấy có quan hệ với Địa Ngục Long Giải!

Linh Tú Đại Đế do dự sau đó lên tiếng.

- Ân? Vì cái gì nói như vậy?

- Đám người Cao Dương chúa tể, Tinh Dạ chúa tể, Thần Quân chúa tể đánh nhau với đại chương ngư, quan hệ gì với Địa Ngục Long Giải chứ?

- Các ngươi nhìn kỹ đầu Long Giải kia đi...

Linh Tú Đại Đế chỉ xuống phía dưới.

Thuận theo lời nàng nói, Nhiếp Vân cúi đầu nhìn xuống, nhìn chằm chằm vào tính mạng thượng cổ kia, lúc này nó chìm vào dung nham lỗ đen cực nóng, thỉnh thoảng lộ đầu thổi mấy cái bong bóng, thời khắc khác sẽ nấp ở dưới giống như không làm gì cả.

- Có quan hệ với Long Giải? Sao ta không thấy như vậy?

Tử Đồng Bất Hủy vò đầu.

- Đúng thế, ta cũng nhìn không ra, nếu ngươi đã nhìn ra thì nói cho mọi người nghe đi.

Đoạn Diệc nói.

- Các ngươi xem thời gian đại chương ngư tấn công và Địa Ngục Long Giải thổi bong bóng.

Linh Tú Đại Đế nói.

- Dường như mỗi lần Địa Ngục Long Giải thổi bong bóng thì đại chương ngư mới tấn công...

Nghe được nàng nhắc nhở, mọi người lúc này mới ý thức tới vấn đề này, Tử Đồng Bất Hủy mở miệng kêu lên.

Đúng như hắn nói, mỗi lần đại chương ngư tiến công đều có Địa Ngục Long Giải phun bong bóng ra ngoài.

Vừa mới bắt đầu đại chương ngư sợ hãi bong bóng hoặc là truyền tín hiệu, hiện tại xem ra chỉ sợ không đơn giản như thế.

- Thời điểm không có bong bóng, khí thế của đám người Cao Dương chúa tể đột nhiên gia tăng mạnh hơn chúa tể bình thường gấp mười lần, chỉ khi nào bong bóng xuất hiện thì lực lượng trực tiếp hạ thấp, trở về thực lực chúa tể bình thường, cho nên ta cảm những bong bóng này mới là mấu chốt áp chế thực lực của đám người Cao Dương chúa tể!

Linh Tú Đại Đế giải thích.

Nghe nàng nói như thế, đám người Nhiếp Vân cũng ý thức được điểm này, cảm thấy có chút không đúng.

Đúng thế, thời điểm không có bong bóng thì áp chế khí thế của đám người Cao Dương chúa tể trì hoãn một ít, thậm chí còn có thể phản kích, khi bong bóng xuất hiện thì bị động.

Bong bóng giống như có chứa lực lượng cắt đứt kết nối với phong vương ý niệm, từ đó làm thực lực của bọn họ trở thành chúa tể như cũ.

Bong bóng xuất hiện tần suất càng lúc càng nhanh, đám người Cao Dương chúa tể càng ngày càng bị động, nếu như không phải bọn họ là cường giả chúa tể lâu năm có nhiều thủ đoạn, có vô số pháp bảo khôi phục lực lượng, chỉ sợ hiện tại không chết cũng không kém bao nhiêu.

Dù vậy sắc mặt bọn họ tái nhợt, dường như đã đạt tới cực hạn, nếu không cứu vớt sẽ không kiên trì được bao lâu.

- Chúng ta làm sao bây giờ?

- Cho dù chúng ta nhìn ra là Địa Ngục Long Giải giở trò quỷ nhưng có biện pháp nào? Nó nấp trong dung nham lỗ đen, lại có đại chương ngư cản đường gây khó dễ, chúng ta có thể làm gì.

- Đúng vậy a, những bong bóng này có thể ngăn cản phong vương ý niệm, chúng ta không có biện pháp, tùy tiện tiến lên chỉ lâm vào bị động như ba người kia thôi.

Sắc mặt mọi người vô cùng khó coi.

Tràng cảnh trước mặt lâm vào bế tắc.

Trong quan niệm của bọn họ, chỉ cần bất kỳ vật gì dính vào hai chữ phong vương đều vô cùng đáng sợ, không thể ngăn cản, hiện tại bị nơi này phá vỡ.

Ba đại cường giả phong vương lưu lại thủ đoạn nhưng vô dụng, đã

xảy ra chuyện gì?

- Đáng giận, đáng giận!

- Đại quái vật, ngươi muốn chết.

Cao Dương chúa tể gào thét điên cuồng, trên mặt mang theo hung ác, liên tục ăn thiệt thòi làm hắn điên cuồng, lúc này nhìn sang hai người Tinh Dạ chúa tể, Thần Quân chúa tể:

- Đầu đại chương ngư này có biện pháp đặc thù ngăn cản phong vương ý niệm liên hệ với chúng ta, nếu như tiếp tục như vậy thì chúng ta sẽ bị đánh chết tại nơi này.

- Ta thấy không cần che giấu nữa, ta không tin Hỗn Độn Vương, A Dục Vương không có ban nửa bước phong vương thần binh cho các ngươi mượn.

- Không sai, A Dục Vương ban cho ta một kiện phong vương thần binh, đã như thế cùng động thủ đi.

Tinh Dạ chúa tể gật đầu.

- Cũng tốt, Hỗn Độn Vương cũng cho ta mượn một kiện, không nên che giấu, sử dụng đi.

Thần Quân chúa tể nói.

Ba đại cường giả đồng thời lật cổ tay, ba đạo khí tức huy hoàng bộc phát giống như ba mặt trời chiếu sáng cả hang động.

- A Dục Vương, Hỗn Độn Vương, Tuyệt Sát Vương thật sự dùng đại thủ bút.

Nhìn thấy ba người bọn họ đồng thời xuất ra nửa bước phong vương thần binh, Nhiếp Vân cười lạnh.

Kể từ khi biết cường giả phong vương cũng không phải mỗi người đều có phong vương thần binh, hắn biết binh khí mạnh nhất của đám người A Dục Vương chính là nửa bước phong vương thần

binh, binh khí trân quý như vậy cũng có thể cho mượn sử dụng, xem ra ba vị vương giả thật sự muốn có chân huyết chi tinh.

Mặc dù trước kia biết rõ đám người Cao Dương chúa tể thiêu đốt phong vương ý niệm sẽ gia tăng sức chiến đấu gấp mười lần nhưng không cảm thấy lo lắng, cũng bởi vì hắn có được nửa bước phong vương thần binh nên không sợ hãi, hiện tại nhìn thấy đối phương cũng có thứ này, rốt cục cảm thấy có chút cố hết sức.

Thực lực gấp mười lần phối hợp nửa bước phong vương thần binh, tuyệt đối có vốn liếng tung hoành hỗn độn hải dương, mặc dù mình sử dụng tất cả thủ đoạn cũng không thể không lui bước.

Đám người Cao Dương chúa tể khẳng định cũng biết chuyện này, cho nên lặng lẽ giấu nửa bước phong vương thần binh trong cơ thể, mặc dù là hắn cũng không phát hiện, chỉ đợi thời cơ chín muồi, một lần hành động sử dụng đánh người ta không kịp trở tay.

Chỉ có điều kế hoạch không theo kịp biến hóa, bọn họ nằm mộng cũng không ngờ bị đại chương ngư phá hư, tình thế nguy cấp cho nên không thể không bộc lộ ra.

- Chết đi!

Thời điểm đám người Nhiếp Vân khiếp sợ, đám người Cao Dương chúa tể phía dưới đều sử dụng nửa bước phong vương thần binh, binh khí tỏa ra lực lượng chỉ thuộc về cường giả phong vương, lúc nâng lên cao cao phân thành ba phương chém thẳng vào đại chương ngư.

Ba đạo quang mang xé rách không gian, còn chưa đánh tới trước đại chương ngư đã nhìn thấy lực lượng không gì sánh kịp, lực lượng mạnh hơn chúa tể thần binh quá nhiều, hoàn toàn không cùng một khái niệm.

------oOo------

Chương 2551: Chế định kế hoạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có thể đoán được, mặc dù thực lực của đám người Phù Ám Triều hiện tại cũng không ngăn cản mấy đạo hào quagn đánh tới, bằng không sẽ bị chém giết.

Cô cô cô xì xào!

Thời điểm mọi người cho rằng ba người hợp lực liên thủ sẽ đánh đại chương ngư thành thịt nát, đột nhiên Địa Ngục Long Giải nổi lên và phun bong bóng ra ngoài.

Hô!

Vừa tiếp xúc với bong bóng, ba đạo quang mang uy lực vô cùng lập tức biến mất trên không trung, dường như không tồn tại.

- Đã xảy ra chuyện gì? Đáng giận!

- Đáng giận!

- Là những bong bóng cổ quái này, không biết nó làm cách nào ngăn cản nửa bước phong vương thần binh công kích!

- Những bong bóng này là cái gì?

Ba người Cao Dương chúa tể toàn lực công kích lại bị bong bóng ngăn cản, cảđaám trợn mắt há hốc mồm, sắp phát điên.

Nửa bước phong vương thần binh, phối hợp thực lực của bọn họ có thể khai thiên tích địa, thực lực như thế bị bong bóng ngăn cản, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Cổ quái!

Sắc mặt Nhiếp Vân cũng trầm xuống.

Tràng cảnh trước mắt làm hắn khó hiểu.

Hắn có hai kiện nửa bước phong vương thần binh, một kiện là Cưu

U Trảm Cốt Đao cướp từ tay của Mặc Tật, một kiện là bán thành phẩm Chân Huyết Vương Quan!

Có thần binh lợi hại như thế tự nhiên hiểu rõ uy lực của thần binh, vừa rồi ba đại chúa tể phối hợp ba kiện phong vương thần binh đồng thời chém ra lực lượng, mặc dù là hắn hiện tại cũng khó có thể ngăn cản, lúc này va chạm bong bóng liền biến mất thần kỳ, nói rõ những bong bóng này có uy lực cường đại.

Thậm chí vượt qua nửa bước phong vương thần binh!

Thực lực của Địa Ngục Long Giải nhiều nhất chỉ tương tự chúa tể, nếu như không có hoàn cảnh đặc thù, thậm chí còn không bằng, làm sao không

Nếu như không phải như vậy, gia hỏa này còn không bị Cao Dương chúa tể một búa chém giết.

Ân? Dung nham?

Nhiếp Vân nhìn chằm căằm vào dung nha,.

- Ta hiểu rồi!

Xem một hồi, Nhiếp Vân cảm khái và cau mày.

- Cái gì? Ngươi biết xảy ra chuyện gì?

Nghe được hắn cảm khái, đám người Tiêu Diêu Tiên nhìn sang.

Hiện tại bọn họ hồ đồ, chẳng lẽ thiếu niên nhìn ra cái gì?

- Lúc trước Mạch Qua đạt được viên A Da Nạp Chi Tinh là thật, hơn nữa nó còn rơi xuống đây.

Sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng, cũng không giấu diếm.

- Rơi vào nơi đây? Chẳng lẽ ngươi nói... Đầu Địa Ngục Long Giải này và đại chương ngư lợi hại như thế có quan hệ với A Da Nạp Chi Tinh hay sao?

Tiêu Diêu Tiên hiểu được, trong lời nói mang theo khẩn trương.

Hắn hoài nghi bong bóng, đối phương lại nói A Da Nạp Chi Tinh, rất dễ dàng liên hệ khác nhau.

Kỳ thật cẩn thận suy đoán đúng là như thế, có thể ngăn cản ngăn cản nửa bước phong vương thần binh cũng chỉ có binh khí lợi hại hơn, A Da Nạp Chi Tinh là thứ cường giả phong vương cũng động tâm, không tiếc phái ra ba sứ giả, chỉ sợ uy lực cũng không phải Mạch Qua nói đơn giản như vậy.

- Ân, nếu như ta đoán không sai, A Da Nạp Chi Tinh này đang nằm trong dung nham.

Nhiếp Vân gật đầu.

Kỳ thật thiên nhãn của hắn không nhìn thấu dung nham nhưng lại cảm nhận được khí tức của A Da Nạp Chi Tinh.

Nếu như đoán không sai, đầu Địa Ngục Long Giải có thể làm ra bong bóng lợi hại như vậy là có quan hệ với chân huyết chi tinh (A Da Nạp Chi Tinh)!

Không dung hợp chân huyết chi tinh, Chân Huyết Vương Quan chỉ là nửa bước phong vương thần binh, sau khi dung hợp chính là phong vương thần binh, đủ thấy tầm quan trọng của nó!

- Trong dung nham?

Lúc này sắc mặt mọi người khó coi.

Mọi người đứng xa dung nham đều cảm thấy đáng sợ đến cực điểm, huống chi còn có Địa Ngục Long Giải thổi bong bóng, làm sao đạt được đây?

- Chủ nhân, chúng ta làm sao bây giờ?

Nghe theo Nhiếp Vân phán đoán, mọi người không có nghi vấn, lúc này nhìn sang.

- Đám người Cao Dương, Thần Quân đang chiến đấu chính là thời cơ tốt nhất, một khi bỏ qua, không có thực lực phong vương khẳng định không đạt được.

Nhiếp Vân trầm tư một lát, nói.

Lúc này Cao Dương, Thần Quân, Tinh Dạ đang đại chiến Địa Ngục Long Giải, tinh thần bị áp chế, đây là thời cơ tốt đoạt chân huyết chi tinh, một khi bỏ qua cơ hội này, còn muốn đạt được sẽ khó khăn hơn quá nhiều.

Nhớ tới những bong bóng đáng sợ, Nhiếp Vân lắc đầu.

- Dung nham lỗ đen phi thường đáng sợ, tuy các ngươi đã chém kiếp trước, thực lực có tăng lên nhưng không thể ngăn cản nổi.

Nhiếp Vân an bài:

- Hiện tại các ngươi chờ ở nơi này, bố trí thành trận pháp, thời khắc mấu chốt trợ giúp ta.

- Vạn Pháp chúa tể, bố trí trận pháp gì phải dựa vào ngươi rồi, uy lực nhất định phải mạnh, một khi Địa Ngục Long Giải xảy ra vấn đề, đám người Cao Dương sẽ đối phó ta, khi đó phải dựa vào các ngươi.

- Vâng!

Sắc mặt đám người Vạn Pháp chúa tể ngưng trọng đồng thời gật đầu.

Nhiếp Vân nhảy vào dung nham tìm kiếm A Da Nạp Chi Tinh, một khi đạt được, bong bóng của Địa Ngục Long Giải sẽ mất đi hiệu lực, đến lúc đó đám người Cao Dương chúa tể sẽ quay sang đối phó hắn.

Hiện tại không đi, chờ Địa Ngục Long Giải chém giết ba chúa tể, không còn người kiềm chế, một mình gặp gỡ Địa Ngục Long Giải sẽ chết thảm hại hơn.

Sau khi suy tính trước sau, Nhiếp Vân vẫn quyết định động thủ.

Chỉ cần đạt được A Da Nạp Chi Tinh và dung hợp vào trong Chân Huyết Vương Quan, đừng nói Cao Dương, Thần Quân, Tinh Dạ ba người liên thủ, cho dù cường giả phong vương tự mình đến cũng có thể ngăn cản lâu dài.

Đây chính là phong vương thần binh lợi hại.

Đương nhiên, nguy hiểm cũng cực lớn, không nói tới dung nham lỗ đen đáng sợ, đi vào có thể trở ra hay không, chỉ nói hiện tại Địa Ngục Long Giải còn có đám người Cao Dương chúa tể ngăn cản, chỉ cần tới gần nhất định sẽ lọt vào bọn họ liên thủ công kích.

Mình có thể đoán ra Địa Ngục Long Giải dựa A Da Nạp Chi Tinh, chắc hẳn đám người Cao Dương chúa tể cũng đoán ra được.

Mặc dù hiện tại đoán không ra nhưng chỉ cần mình tiến vào dung nham cũng sẽ biết được.

Cô cô cô xì xào!

An bài xong đám người Phù Ám Triều, Nhiếp Vân nhìn căằm chằm vào Long Giải, trong nội tâm không ngừng suy tính thời gian tốt nhất.

Lúc này Địa Ngục Long Giải không ngừng phun bong bóng đại chiến ba cường giả, khẳng định không phải thời cơ tốt nhất xông tới, phải nghĩ biện pháp làm nó dừng phun bong bóng mới được.

- Làm sao bây giờ?

Nhiếp Vân không ngừng suy nghĩ thật nhanh.

Tuy rát muốn lấy chân huyết chi tinh (A Da Nạp Chi Tinh) nhưng cũng không thể làm việc lỗ mãng.

- Hỗn độn nguyên quả?

Đột nhiên đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời, hắn nhớ tới một vật.

Nếu như lúc này có hỗn độn nguyên quả dụ dỗ, Địa Ngục Long Giải có khả năng dừng phun bong bóng, từ đó cung cấp cho mình thời gian tiến vào trong dung nham.

------oOo------

Chương 2552: Chân huyết chi tinh đến tay (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thần Quân chúa tể, thật xấu hổ, đây là chuện không có biện pháp, chỉ có thể tiêu hao bảo vật của ngươi, cùng lắm sau này trả cho ngươi thứ tốt.

Nghĩ vậy Nhiếp Vân nhìn sang đám người Thần Quân chúa tể đang đối kháng bong bóng, hắn lập tức kêu lên.

- Thần Quân chúa tể, lợi hại không phải đầu đại chương ngư, mà là những bong bóng này, chỉ cần sử dụng hỗn độn nguyên quả...

- Sử dụng hỗn độn nguyên quả?

Đám người Thần Quân chúa tể cũng phát hiện tình huống của bọn họ, nghe nói như thế đều là sững sờ.

Sử dụng hỗn độn nguyên quả có làm được cái gì?

- Hỗn độn nguyên quả có thể làm cho Địa Ngục Long Giải bò lên, đủ thấy hấp dẫn nó cỡ nào, chỉ cần cầm nguyên quả ra, Địa Ngục Long Giải có thể đình chỉ phun bong bóng.

- Áp lực của các ngươi giảm nhỏ.

Nhiếp Vân truyền âm.

- Ân? Không sai!

Thần Quân chúa tể do dự sau đó gật đầu.

Bị bong bóng áp chế, hiện tại bọn họ sẽ bị đại chương ngư vây công, đã khổ không thể tả, nếu như hỗn độn nguyên quả hữu dụng thì hắn sẽ lấy ra.

Rống!

Nhiếp Vân hô lên làm đại chương ngư chú ý, nó gào thét sau đó dùng một xúc tu đánh tới.

- Hừ!

Nhiếp Vân sử dụng Phượng Hoàng chi dực bay đi, lưu lại Thiên Tâm Đằng cho đám người Phù Ám Triều, bản thân hắn rơi xuống.

Đại chương ngư không nghĩ tới hắn sẽ chủ động đi xuống, xúc tu của hắn tấn công lại thất bại.

Ông!

Nhưng vào lúc này Thần Quân chúa tể tin tưởng hắn nói cho nên xuất hỗn độn nguyên quả ra ngoài.

Trái cây vô cùng trân quý xuất hiện, hương khí nồng đậm bao phủ động quật, Địa Ngục Long Giải và đại chương ngư đồng thời xao động.

- Thời cơ tốt!

Nhìn thấy loại tình huống này, Nhiếp Vân biết rõ thời cơ đến, hắn lật cổ tay, Cửu U Trảm Cốt Đao xuất hiện trong tay, hắn đâm thẳng về phía trước.

Cốt đao thi triển kiếm pháp!

Nhất Kiếm Lăng Trần!

Lần này ra tay, đối phương không phải ra tay với đại chương ngư cũng không phải Địa Ngục Long Giải, mà là... Bàn tay Thần Quân

chúa tể cầm lấy hỗn độn nguyên quả!

- Nhiếp Vân, ngươi muốn làm gì?

Nhiếp Vân sử dụng một kiếm xuất hiện trước mặt Thần Quân chúa tể, hắn không rõ ràng lắm nên giật mình, sắc mặt của hắn biến hóa.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới Nhiếp Vân lại đột nhiên ra tay với hắn, hơn nữa còn tàn nhẫn như vậy.

- Rút lui tay!

Không để ý tới hắn quát lớn, Nhiếp Vân quát.

PHỐC!

Trong tiếng quát lớn, bàn tay Thần Quân chúa tể bị một kiếm chém trúng, bàn tay mang theo hỗn độn nguyên quả và rơi vào trong dung nham, rơi thẳng xuống phía dưới.

- Thần Quân chúa tể, đắc tội!

Hắn đạt được mục đích, Nhiếp Vân thở ra một hơi, Cửu U Trảm Cốt Đao và Phượng Hoàng chi dực thu lại và hắn rơi xuống.

- Ngươi muốn làm gì?

Thân thể Thần Quân chúa tể khẽ động, hắn lại mọc ra bàn tay mới, không hiểu Nhiếp Vân làm như vậy làm gì?

Mất đi một tay với hắn mà nói cũng không có gì, Nhiếp Vân không tiếc hiểu lầm cũng chỉ vì chém tay hắn sau đó để hỗn độn nguyên quả rơi xuống?

Trong nội tâm kỳ quái, trong nháy mắt hắn hiểu xảy ra chuyện gì.

Hỗn độn nguyên quả phát ra mùi hương và rơi xuống đã làm đại chương ngư và Long Giải xao động.

Nếu như tùy ý để trái cây rơi xuống nhất định sẽ bị lỗ đen dung

nham cực nóng đốt thành tro bụi, không công lãng phí một kiện bảo vật.

Hô!

Địa Ngục Long Giải không quan tâm phun bong bóng, một cái móng vuốt của nó đưa lên đón lấy nguyên quả.

Phù phù!

Cùng thời khắc đó Nhiếp Vân rơi xuống, thân thể sử dụng phòng ngự chi khí và tiến vào dung nham.

Rống!

Long Giải quay đầu sang, lúc này nó hiểu dụng ý của Nhiếp Vân cho nên nôn nóng, lại chẳng quan tâm hỗn độn nguyên quả, một móng vuốt của nó tiến vào dung nham ngăn cản Nhiếp Vân.

- Hắn muốn cái gì?

Nhiếp Vân hành động làm đám người Thần Quân chúa tể sững sờ, bọn họ cũng là người thông minh, lúc này nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó.

- A Da Nạp Chi Tinh đang ở trong dung nham, hắn muốn chiếm đoạt, ngăn cản hắn...

Cao Dương chúa tể thét lên như thái giám.

Tuy tiếp xúc Nhiếp Vân thời gian ngắn nhưng nghe đồn không ít, biết rõ thằng này túc trí đa mưu, thủ đoạn chồng chất, nếu hắn thật đạt được A Da Nạp Chi Tinh, mặc dù hắn có thể thiêu đốt phong vương ý niệm, có được sức chiến đấu gấp mười lần, hơn nữa có nửa bước phong vương thần binh, chỉ sợ không thể đoạt trở lại.

- Thì ra là thế, không hổ là Nhiếp Vân!

Thần Quân chúa tể cũng ý thức được điểm ấy, hắn không có tức giận phương thức làm việc và mất đi hỗn độn nguyên quả, ngược

lại càng tán dương Nhiếp Vân.

Nếu hắn không tận mắt nhìn thấy thủ đoạn của Nhiếp Vân, thực không thể tin được gia hỏa này còn chưa tới năm vạn tuổi.

- Không thể để cho hắn thực hiện được!

Khác với suy nghĩ của Thần Quân chúa tể, Tinh Dạ chúa tể tức giận, trong tay cầm nửa bước phong vương thần binh chém xuống.

Lực lượng cường đại như ngôi sao rơi xuống, tốc độ cực nhanh, xem uy lực của chiêu này, Nhiếp Vân tiến vào dung nham cũng bị tổn thương.

- Chớ có vô lễ!

- Muốn động thủ với chủ nhân phải qua cửa chúng ta đã.

...

hắn vừa mới kích phát lực lượng đã nghe được tiếng kêu, đám người Phù Ám Triều đã ra tay.

Bọn họ tuân theo lời Nhiếp Vân, bố trí tốt trận pháp, nhìn thấy chủ nhân nguy hiểm thì làm sao bỏ mặc Tinh Dạ chúa tể tiến công, đồng thời ra tay.

Đám người Phù Ám Triều, Đoạn Diệc, Bạch Đầu tôn giả, Tử Đồng Bất Hủy, Tiêu Diêu Tiên, Vạn Pháp chúa tể, Linh Tú Đại Đế cùng liên thủ tạo thành trận pháp, đồng loạt ra tay, lực lượng mạnh không kém gì Tinh Dạ chúa tể, một đạo công kích như lôi điện giáng xuống.

Bọn họ đánh lén từ sau lưng, lập tức bao phủ ba chúa tể vào bên trong, Tinh Dạ chúa tể muốn công kích Nhiếp Vân cũng bị gián đoạn.

Nếu tiếp tục tiến công Nhiếp Vân sẽ phải thừa nhận công kích của đám người này, mặc dù hắn thiêu đốt phong vương ấn phù gia tăng gấp mười lần thực lực cũng không chịu nổi!

Trong tình thế cấp bách chỉ có thể trở tay chống cự.

Rầm rầm rầm!

Ba đại chúa tể giao thủ với đám người Phù Ám Triều.

Đám người Phù Ám Triều không thể ngăn cản ba đại chúa tể nhưng ngạnh kháng ngăn cản vài giây vẫn có thể làm được.

...

Phù phù!

Nhiếp Vân không rảnh bận tâm chiến đấu phía trên, lúc này hắn rơi vào dung nham và cảm thấy cực nóng, lúc này thiêu sạch phòng ngự chi khí chung quanh người hắn.

- Ngăn cản!

Ngón tay điểm về phía trước một cái, Cửu U Trảm Cốt Đao chấn động, một đạo đao khí chém dung nham thành hai nửa.

Cửu U Trảm Cốt Đao là nửa bước phong vương thần binh, uy lực mười phần, tuy dung nham lỗ đen này đáng sợ, thậm chí có thể làm cho người ta vĩnh viễn trầm luân nhưng không thể ngăn cản vũ khí cắt nó làm hai.

------oOo------

Chương 2553: Chân huyết chi tinh đến tay (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hô!

Nhìn thấyCửu U Trảm Cốt Đao hữu dụng, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Kỳ thật hắn tiến vào nơi này cũng không có nắm chắc quá lớn, dung nham lỗ đen đáng sợ còn vượt qua hắn suy nghĩ, hắn biết rõ nếu không cẩn thận, đừng nói đạt được A Da Nạp Chi Tinh, vừa đến nơi đây cũng sẽ bị hỏa diễm hòa tan, chết cũng không biết chết như thế nào.

May mắn trong tay có nửa bước phong vương thần binh đầy đủ trợ lực.

- Tuy Cửu U Trảm Cốt Đao lợi hại nhưng dung nham lỗ đen câu thông lực lượng thần bí cũng không yếu, ta tối đa có thể kiên trì năm giây!

Nói cách khác... Hắn phải đạt được A Da Nạp Chi Tinh trong năm giây và chạy đi.

Nhìn thấy Cửu U Trảm Cốt Đao hữu dụng, Nhiếp Vân cũng không buông lỏng cảnh giác, hắn đang suy tính thời gian.

Trảm cốt đao có thể phá vỡ sóng nhiệt trong thời gian ngắn, làm cho nó không thể thon phệ chính mình nhưng chỉ có thể duy trì trong năm giây mà thôi!

Một khi thời gian trôi qua, sóng nhiệt sẽ đánh úp lần nữa, bị dung nham lỗ đen bao trùm triệt để, rốt cuộc không đào thoát sẽ phải chết.

- Địa Ngục Long Giải có thể phun bong bóng ở nơi này, nói rõ... Chân huyết chi tinh khẳng định đang ở gần đó!

Biết rõ thời gian cấp bách, Nhiếp Vân không hề nghĩ nhiều, đôi mắt hắn như điện quang ắn phá chung quanh.

Chuyện này quá đáng sợ, linh hồn lực vừa lan ra đã bị đốt thành tro bụi, thậm chí tổn thương, bởi vậy chỉ có thể dùng mắt quan sát.

Ầm ầm!

Thời điểm Nhiếp Vân tìm kiếm chân huyết chi tinh, sau lưng có tiếng xé gió vang lên, hắn cảm thấy toàn thân căng cứng.

- Hỏng bét!

Không kịp tiếp tục tìm kiếm, Nhiếp Vân vội vàng quay đầu nhìn sang, nhìn thấy một cái càng đánh tới.

Long Giải có tám chân và hai càng, càng mớ là vũ khí kinh khủng của nó, nhìn thấy Nhiếp Vân lại tới đây, nó lập tức hiểu ra cho nên tấn công vô cùng điên cuồng.

Thực lực của Địa Ngục Long Giải cũng không được tốt lắm, hiện tại nó mượn nhờ năng lực của chân huyết chi tinh cho nên sức chiến đấu cường đại hơn rất nhiều.

Mặc dù thực lực bây giờ, một khi bị cái càng kẹp lấy, gây chuyện không tốt hứn sẽ lâm vào kết cục hồn phi phách tán!

- Nhất Khí Hóa Tam Thanh, tiếp tục tìm kiếm!

Nhiếp Vân biết rõ không thể chậm trễ thời gian, thân thể hắn chấn động và xuất hiện hai phân thân, tiếp tục tìm kiếm chân huyết chi tinh, bản thân hắn xoay người lại và quát một tiếng thật lớn.

- Cút ngay!

Trong tiếng quát lớn, Cửu U Trảm Cốt Đao chém ra một đạo đao quang.

Lực lượng gấp sáu lần chúa tể phối hợp nửa bước phong vương thần binh, khí lưu hung mãnh hình thành đao quang trong nháy mắt và chém vào cái càng.

Đinh đinh đinh!

Cốt đao va chạm với cái càng, đột nhiên cái càng tuôn ra kim sắc quang mang, nửa bước phong vương thần binh không thể chém xuống, lực lượng biến mất giống như chưa từng xuất hiện bao giờ.

- Đây chính là lực lượng của chân huyết chi tinh?

Sắc mặt Nhiếp Vân âm trầm.

Cửu U Trảm Cốt Đao phối hợp thực lực của hắn, cho dù đám người Cao Dương chúa tể thiêu đốt phong vương ý niệm cũng không dám đón đở, tuy nói giáp xác của Địa Ngục Long Giải cứng rắn nhưng còn kém xa nửa bước phong vương thần binh, chênh lệch như thế lại có thể hoàn hảo không tổn thương gì, chỉ có chân huyết chi tinh mới giải thích rõ ràng.

Hô!

Địa Ngục Long Giải ngăn cản Nhiếp Vân công kích, không cho hắn thời gian suy nghĩ, cái càng còn lại tấn công.

Còn chưa tới trước mặt đã làm người ta có cảm giác hít thở không thông, làm cho Nhiếp Vân có cảm giác sắp chết.

- Đáng giận!

Nhiếp Vân tức giận.

Công kích của đối phương vừa nhanh vừa mạnh, hơn nữa hắn phải hao phí lực lượng ngăn cản dung nham lỗ đen, mặc dù là hắn cũng có phần cố sức.

Ầm!

Một tiếng nổ vang, Nhiếp Vân bay ra sau, toàn thân khó chịu tới cực điểm.

- Đã qua hai giây, còn có ba giây, ta phải tìm được chân huyết chi tinh, nếu không khẳng định phải chết ở chỗ này!

Sắc mặt khó coi, Nhiếp Vân tìm biện pháp.

Hai đại phân thân sốt ruột quan sát bốn phía, dung nham trước mặt có thể thôn phệ ánh mắt, đã qua hai giây nhưng không nhìn thấy cái gì.

- Nếu như tìm không được, Địa Ngục Long Giải có thể mượn lực

lượng chân huyết chi tinh, nói rõ tinh thạch đang ở gần đây.

Biết rõ tiếp tục như vậy không xong, khẳng định tìm không thấy, Nhiếp Vân lập tức thu hai phân thân, tập trung toàn bộ tinh thần nhìn về phía a Ngục Long Giải.

Nếu như gia hỏa này có thể mượn nhờ lực lượng chân huyết chi tinh đã nói rõ tinh thạch đang ở gần, chỉ phải tìm được hướng phát ra lực lượng của nó, tìm hiểu nguồn gốc sẽ tìm được tinh thạch.

Dùng loại phương pháp này tìm còn nhanh hơn bản thân tự lục lọi.

- Nếu như thế nếm thử công kích của ta!

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Nhiếp Vân thở ra một hơi, Cửu U Trảm Cốt Đao chấn động sau đó chém ra hình thập tự về phía Long giải.

Bí trảm Thập Tự Đao!

Đây là một đao pháp rất mạnh trong Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, Nhiếp Vân học được một cách tình cờ và sau đó hắn cải tiến thêm.

Chỉ luận uy lực đơn thuần có khả năng còn kém Nhất Kiếm Lăng Trần nhưng phối hợp Cửu U Trảm Cốt Đao, đao khí giăng khắp nơi làm nó có uy lực không gì cản nổi.

Răng rắc!

Cái càng của Địa Ngục Long Giải bị Thập Tự Đao cắt qua, cùng thời khắc đó có ánh sáng huỳnh quang bao phủ Long Giải, dường như cung cấp lực lượng vô tận cho nó.

- Chính là tia sáng này.

Nhìn thấy hào quang, Nhiếp Vân dùng thiên nhãn quan sát và phát hiện có sợi dây nhỏ.

Dây nhỏ này bao phủ Long Giải nhưng kéo dài không xa lắm đã biến mất không thấy gì nữa, nếu như không phải thiên nhãn quan

sát, hắn căn bản không nhìn thấy.

- Không thấy?

Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Dây nhỏ rời khỏi Long Giải một mét liền biến mất giống như mất đi tung tích, dung nham gần đó biến thành bóng tối, Nhiếp Vân vẫn nhìn rõ nhưng không có thứ gì là chân huyết chi tinh, thậm chí một chút bóng dáng cũng không có.

- Khẳng định đang ở gần.

Trong nội tâm càng sốt ruột, tinh thần Nhiếp Vân càng ổn định và không bối rối.

Hắn trải qua vô số mưa to gió lớn, tâm tính đã trở nên kiên định như sắt đá.

- Không đúng, nếu như trong dung nham lỗ đen, Chân Huyết Vương Quan nhất định sẽ cảm ứng được, vẫn không cảm ứng được, nói rõ... Thứ này có khả năng bị cái gì đó bao phủ mà không phải chìm trong chất lỏng.

Linh quang lóe lên, Nhiếp Vân nghĩ đến một sự kiện.

Chân Huyết Vương Quan đang ở trên người của hắn, nếu quả thật huyết chi tinh chỉ đơn thuần nằm trong dung nham, nhất định có thể cảm ứng được.

Bởi vì là tổ hợp pháp bảo, những bộ phận khác đã đến, chân huyết chi tinh nhất định sẽ có cảm ứng.

------oOo------

Chương 2554: Chân huyết chi tinh đến tay (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiện tại vẫn không cảm ứng, chỉ có một lý do, tinh thạch bị cái gì đó bao phủ.

- Móng vuốt của Địa Ngục Long Giải...

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân cẩn thận quan sát quái vật khổng lồ trước mặt, chỉ trong nháy mắt hắn nhìn chằm chằm vào một vuốt của long giải.

Gia hỏa này có tám vuốt và hai càng, trong đó có một cái vuốt không nhúc nhích, bộ dáng khác với những cái còn lại —— mặt ngoài giáp xác trơn nhẵn nhưng có chút nhô lên, mà phần nhô lên này khác với những phần khác.

- Móng vuốt cổ quái, chẳng lẽ gia hỏa giấu chân huyết chi tinh tại nơi này?

Nhiếp Vân cau mày và nghĩ tới một khả năng.

Dựa theo tình huống bình thường, móng vuốt này phải giống những cái khác, nó không có đặc biệt lớn nhưng thực sự hấp dẫn ánh mắt của người khác, không làm người ta hoài nghi là không được.

- Sợi dây nhỏ tới gần móng vuốt này liền biến mất.

Trong nội tâm suy đoán nhưng không hành động lỗ mãng, mà là tiếp tục quan sát, vừa xuất hiện sợi dây nhỏ, hắn cẩn thận suy tính ra đã biến mất gần móng vuốt, sau khi hiểu ra hắn biết nó giấu chân huyết chi tinh tại nơi nào.

Chỉ có điều cao hứng thì cao hứng, cho dù biết rõ chân huyết chi tinh đang ở đâu nhưng không dễ dàng đạt được.

Đầu tiên, hắn phải giao thủ với gia hỏa này, hắn biết rõ móng vuốt của Địa Ngục Long Giải phi thường linh mẫn, mặc dù tốc độ của hắn hiện tại cũng không thể ngăn cản toàn bộ.

Tiếp theo, nó có thể giấu chân huyết chi tinh trong móng vuốt chứng tỏ trí tuệ của nó, chỉ cần mình biểu hiện muốn đi cướp đoạt tinh thạch thì nó sẽ chống cự liều chết.

Nếu có thời gian sung túc cũng bỏ đi, thời gian cấp bách, đối phương lại mạnh, nếu tranh đấu chỉ tiêu hao thời gian, phải nghĩ ra biện pháp tốt nhất, mau chóng đoạt được thứ này.

Từ khi thi triển bí trảm Thập Tự Đao tới khi tìm được vị trí tinh thạch, mặc dù nói rườm rà nhưng trên thực tế chỉ qua ưửa giây mà thôi, khoảng cách thời gian hạn chế chỉ còn một giây rưỡi.

Nói cách khác hắn phải đạt được chân huyết chi tinh trong khoảng thời gian này và bỏ chạy.

- Thời gian không kịp, phải ngạnh kháng.

Lúc này Địa Ngục Long Giải cũng triệt để ngăn cản bí trảm Thập Tự Đao công kích, cái càng thô to lại đánh tới.

Nếu tiếp tục tranh đấu với nó sẽ vĩnh viễn không cách nào cận thân, cũng không có khả năng đạt được chân huyết chi tinh, trong mắt Nhiếp Vân hơi híp lại, hắn đã có quyết định, không hề chống cự, hắn không chống cự cái càng của Long Giải.

- Rống?

Thấy Nhiếp Vân lao vào càng của nó giống như chờ bị cắt nát, Địa Ngục Long Giải hơi sững sờ sau đó gầm rú tức giận.

Người này làm như thế trong mắt của nó là khiêu khích uy nghiêm.

Lúc này một cái càng khác kẹp Nhieps Vân, phong tỏa tất cả phương hướng tiến lên, chỉ cần Nhiếp Vân dám xông tới phía trước sẽ bị cắt thành hai nửa!

- Hừ!

Thấy động tác của đối phương, Nhiếp Vân cau mày một cái.

Tuy gia hỏa này to lớn nhưng động tác không kém, cho dù tốc độ hay là lực lượng đều làm người ta giật mình, lần này ngăn cản hướng tiến lên, đổi lại lúc khác sẽ lui về phía sau và đánh một

chiêu, không còn phương pháp, hiện tại hắn không có thời gian, nếu như bị trùng kích lần thứ hai liền quấn với đối phương vài lần, hắn khẳng định không có biện pháp rời đi.

- Tránh ra!

Quát một tiếng, Nhiếp Vân cầm Cửu U Trảm Cốt Đao đâm về phía trước.

Nhân đao hợp nhất hóa thành đao quang đánh thẳng về phía trước.

Đinh đinh đinh!

Cửu U Trảm Cốt Đao mang theo lực lượng khổng lồ va chạm với hai càng, tuy không có đánh lui hai càng nhưng cũng nạy ra một khe hở trong phòng ngự nghiêm mật.

- Ma Luyện đại kết giới!

Tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân lập hóa thành hạt bụi chui qua khe hở.

Ma Luyện đại kết giới là hắn học của Ma Luyện tôn giả, có thể phong ấn bản thân trong khi chiến đấu, biến thành một hạt bụi không nhìn thấy được.

Tuy càng bị Cửu U Trảm Cốt Đao phá vỡ một khe hở nhưng quá nhỏ, nếu như xông vào khẳng định ra không được, Ma Luyện đại kết giới là chiêu số tốt nhất.

Hô!

Nhiếp Vân ở trong phong ấn, trong nháy mắt hắn xuyên qua khe hở đi vào móng vuốt kia của Địa Ngục Long Giải.

Đôi mắt sáng ngời, thân thể Nhiếp Vân lắc lư sau đó khôi phục hình dạng, Cửu U Trảm Cốt Đao chém vào móng vuốt.

Chỉ cần chặt bỏ móng vuốt, tinh thạch sẽ thoát ly đối phương,

tương đương tinh thạch đến tay.

Đao mang lập loè như mặt trời sáng chói mắt.

Xì xào!

Thời điểm trảm cốt đao chém vào móng vuốt của Long Giải, đột nhiên sau lưng có âm thanh truyền tới, Nhiếp Vân còn chưa kịp phản kháng đã bị bong bóng bao phủ vào trong giống như côn trùng nằm trong hổ phách.

- Hỏng bét!

Nhiếp Vân biến sắc, trảm cốt đao chém xuống bị bọt khí phong bế.

Đinh!

Bọt khí cứng rắn như vậy, Cửu U Trảm Cốt Đao chém vào lại có âm thanh như va chạm kim loại, bàn tay của hắn tê rần nhưng không thể xé rách.

- Rốt cuộc là cái gì?

Gương mặt phát lạnh, trái tim Nhiếp Vân trầm xuống.

Uy lực Cửu U Trảm Cốt Đao có thể nghĩ, hơn nữa một kích toàn lực của hắn không thể lưu lại dấu vết, chẳng lẽ hắn bị bong bóng chém giết sao?

Hô!

Thời điểm đang kinh hãi, cái càng của Long Giải kẹp tới.

Lần này quả thực chính là bắt rùa trong hủ, nếu như không cách nào giãy giụa bong bóng, nhất định sẽ bị kẹp ở bên trong, tươi sống bóp chết.

- Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Chân Huyết Vương Quan!

Nhìn thấy cái càng đánh tới, Nhiếp Vân gầm lên, phân thân xuất

hiện trước mặt, lần này không phải vì tinh thạch, mà là vì chiến đấu..

Trong đó một phần thân cầm Chân Huyết Vương Quan trong tay.

Tuy Chân Huyết Vương Quan còn thiếu chân huyết chi tinh trọng yếu nhất, thực sự tập hợp với Hỗn Độn Tĩnh Tâm Bình còn cao cấp hơn cả Cửu U Trảm Cốt Đao, lúc này nó đánh thẳng vào bong bóng.

Không có nghe âm thanh gì, cũng không có cảm thấy chấn động mạnh, Chân Huyết Vương Quan vừa tiếp xúc với bon bóng, bong bóng không bị Cửu U Trảm Cốt Đao phá vỡ đã tan như xà phòng.

- Ta... Ta sớm nên nghĩ đến!

Nhìn thấy bong bóng bị phá vỡ, Nhiếp Vân cười khổ một tiếng, tâm tình kâẩn trương biến mất, hắn thở phào nhẹ nhõm và hiểu ra.

Bong bóng này là Địa Ngục Long Giải mượn nhờ lực lượng chân huyết chi tinh tạo thành, có thể áp chế nửa bước chúa tể thần binh thậm chí phong vương ý niệm thật lớn nhưng đối với Chân Huyết Vương Quan đồng căn thì không có tác dụng gì.

Trong nháy mắt hắn thoát ra.

Rống!

Địa Ngục Long Giải không ngờ bong bóng vô kiên bất tồi bị phá vỡ, nó sững sờ và cái càng dừng lại trên hư không, không biết nên làm thế nào.

Cho dù nó chỉ sững sờ trong một phần ngàn giây, nó đã nhìn thấy pháp bảo trong tay Nhiếp Vân liền chấn động, thân thể run rẩy.

------oOo------

Chương 2555: Chân huyết chi tinh đến tay (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chân huyết chi tinh lọt vào tay nó không dưới vạn năm, nó làm sao không biết Chân Huyết Vương Quan!

- Cơ hội tốt!

Nhìn thấy xuất ra Chân Huyết Vương Quan còn có công hiệu này, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời, cũng không do dự, bàn tay chấn động và vương miện biến lớn, nó như lỗ đen khổng lồ bao phủ Địa Ngục Long Giải vào trong.

Vương miện do Hỗn Độn Tĩnh Tâm Bình và cái bệ dung hợp mà thành, Tĩnh Tâm Bình có tác dụng thôn phệ rất mạnh, lúc này Long Giải run rẩy không còn sức chiến đấu, hung hăng bá đạo lúc trước không tồn tại, nếu bỏ qua cơ hội tốt như hiện tại, Nhiếp Vân cảm thấy hỗn độn nên giáng sấm sét đánh chết hắn.

Sở dĩ thôn phệ Long Giải mà không phải lấy chân huyết chi tinh đi là vì hai nguyên nhân.

Thứ nhất, hiện tại Long Giải ngẩn người còn dễ đối phó, vạn nhất cướp đoạt chân huyết chi tinh làm nó phục hồi tinh thần lại, chỉ làm chậm trễ thời gian mà thôi.

Thứ hai, chân huyết chi tinh bây giờ đang ở trong người của nó, không cách nào cảm ứng Chân Huyết Vương Quan, không có vấn đề gì, một khi hắn lấy ra, cả hai dung hợp sẽ có biến cố bất ngờ gì đó, cho dù là hắn cũng không dễ xong việc.

Dù sao phong vương thần binh có uy lực quá mạnh mẽ, tuy hắn từng gpawj qua cường giả phong vương, nếu như cũng có uy thế như vậy, một khi dung hợp sẽ thoát ly hắn khống chế, đừng nói luyện hóa, không bị đánh chết đã là không tệ lắm rồi.

Dù sao Tĩnh Tâm Bình thôn phệ ý chí cũng xuất hiện chuyện như thế, lần này không thể lỗ mãng, vạn nhất chân huyết chi tinh sinh ra ý chí, hơn nữa vượt qua Tĩnh Tâm, như vậy Tĩnh Tâm nhất định sẽ bị cắn nuốt, đến lúc đó bằng vào thực lực hiện tại còn muốn luyện hóa một kiện phong vương thần binh chân chính sẽ biến thành

chuyện không có khả năng.

- Đi!

Ném những chuyện này ra khỏi đầu, không có lãng phí thời gian, hắn thu phân thân Nhất Khí Hóa Tam Thanh, lại vận dụng Phượng Hoàng chi dực lao ra khỏi dung nham.

Không có Địa Ngục Long Giải đuổi giết, Nhiếp Vân dễ dàng hơn không ít.

Thời gian vừa đúng năm giây, lại chậm một giây sẽ bị dung nham cắn nuốt xé bỏ, rốt cuộc không thể sống sót trở về.

- Thiên Tâm Đằng!

Rời khỏi dung nham, tinh thần Nhiếp Vân lập tức hô ứng Thiên Tâm Đằng, một sợi dây leo vừa thô vừa to như dây thừng cuốn lấy hắn, nhẹ nhàng kéo một cái và rút trở về.

Sau khi rời khỏi dung nham lỗ đen, đang muốn tụ hợp với đám người Phù Ám Triều liền nghe tiếng xé gió từ trên không rơi xuống, ngẩng đầu nhìn lên đã thấy bóng đen to lớn nện tới.

- Đây là cái gì?

Nhiếp Vân đã giật mình, vội vàng trốn tránh.

Phù phù!

Bóng đen rơi vào dung nham, sóng nhiệt bộc phát, Nhiếp Vân lúc này mới nhìn rõ thứ rơi xuống là cái gì, đó chính là đại chương ngư đánh đám người Cao Dương chúa tể luống cuống tay chân.

Mất đi Địa Ngục Long Giải trợ giúp, đầu đại chương ngư này nhiều nhất chỉ là nửa bước chúa tể, làm sao có thể ngăn cản đám người Cao Dương chúa tể, cho nên bị đánh chết rất nhanh.

Rầm rầm rầm!

Đại chương ngư rơi vào trong dung nham, Nhiếp Vân thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy phía trên lực lượng tung hoành, hào quang lập loè, đám người Cao Dương chúa tể, Thần Quân chúa tể đang tấn công đám người Phù Ám Triều tạo thành trận pháp, đám người Phù Ám Triều có phần không chịu nổi!

Không có bong bóng áp chế, đám người Cao Dương chúa tể hoàn toàn có thể dung hợp với thiêu đốt phong vương ý niệm, lại phối hợp với nửa bước phong vương thần binh của mình, đám người Phù Ám Triều gia tăng thực lực không nhỏ, trận pháp tinh diệu nhưng chỉ có thể ngăn cản năm giây ngắn ngủi liền bị áp chế triệt để, đã sắp sụp đổ.

- Dừng tay!

Nhìn thấy đám người Phù Ám Triều tùy thời đều bị chém giết, Nhiếp Vân lập tức hét lớn, Thiên Tâm Đằng cấp tốc co rút lại.

- Chủ nhân!

- Chủ nhân trở lại...

Nghe được tiếng quát, đôi mắt đám người Phù Ám Triều sáng ngời, bọn họ cực kỳ kích động.

Nhiếp Vân nhảy vào dung nham lỗ đen đối kháng Địa Ngục Long Giải mà đám người Cao Dương chúa tể bắt, bọn họ tràn ngập lo lắng, hiện tại thấy hắn quay về cùng thở ra một hơi.

- Hắc hắc, ngươi trở lại, trở lại đúng lúc, mau giao A Da Nạp Chi Tinh ra đây.

Cao Dương chúa tể thấy hắn xuất hiện, cười hắc hắc, buông tha tấn công đám người Phù Ám Triều, lúc này xuất hiện trước mặt Nhiếp Vân giống như nhìn con cừu non chờ bị làm thịt.

Hô!

Hô!

Không riêng Cao Dương chúa tể đi tới, Thần Quân chúa tể, Tinh Dạ chúa tể cũng nhìn nhau, lúc này phong tỏa đường đi.

Bọn họ được vương giả ra lệnh phải thành công, Địa Ngục Long Giải và Nhiếp Vân đồng thời tiến vào trong dung nham lại không có xuất hiện, chỉ sợ A Da Nạp Chi Tinh đã rơi vào trong tay của hắn.

- Nhiếp Vân, lúc chúng ta tới đã nói rõ, tìm được A Da Nạp Chi Tinh thì mọi người ra tay cướp đoạt, ai thành công cuối cùng sẽ là người chiến thắng.

- Mọi người vì chủ mình, dù sao thứ này đối với chúng ta mà nói cũng không tác dụng gì, cầm trong tay phiền toái còn không bằng giao ra.

Thần Quân, Tinh Dạ lên tiếng.

Mặc dù bọn họ không nói lời kịch liệt như Cao Dương chúa tể nhưng hành động và lời nói đã quyết định mục đích.

- Nếu như ta nói A Da Nạp Chi Tinh không nằm trong tay ta, các ngươi tin hay không?

Nhìn thấy động tác của ba người, Nhiếp Vân cũng không khẩn trương, hắn cười nói.

Nói thật A Da Nạp Chi Tinh hiện tại còn trong cơ thể Địa Ngục Long Giải, đúng là không nằm trong tay của hắn, nói như vậy cũng không có gì không ổn.

- Không nằm trong tay ngươi? Khặc khặc, muốn chúng ta tin tưởng, rất đơn giản... Buông ra chống cự để chúng ta dò xét thức hải.

Trong mắt Cao Dương chúa tể bắn ra hào quang âm lãnh, hắn cười hắc hắc.

Không chống cự để kẻ khác dò xét thức hải, tương đương làm cho đối phương tùy ý xâm nhập linh hồn, loại tình huống này không khác gì ném bí mật cho người khác xem, còn chờ đối phương quyết định tính mạng của mình, Cao Dương chúa tể đưa ra đề nghị

này rất độc ác.

Xem ra gia hỏa này không có ý định lưu đường lui, muốn động thủ với Nhiếp Vân.

- Buông linh hồn dò xét thức hải tương đương tùy tiện đọc ý thức, hơi không cẩn thận sẽ biến thành ngu ngốc, Cao Dương chúa tể, ngươi yêu cầu này quá phận rồi.

Nghe hắn yêu cầu, Nhiếp Vân còn chưa nói lời nào, Tiêu Diêu Tiên tức giận quát lớn.

Tất cả mọi người là chúa tể cho nên không có gì phải cố kỵ, Cao Dương chúa tể đúng là quá phận.

- Quá phận? Ngươi tính toán thơm bơ vậy sao, ta nói chuyện với Nhiếp Vân mà ngươi cũng dám chen miệng vào?

Sắc mặt Cao Dương chúa tể trầm thấp, hắn quay đầu lại sau đó một đạo hào quang bắn thẳng về phía Tiêu Diêu Tiên.

------oOo------

Chương 2556: Vạch mặt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hàn mang mang theo lực lượng nửa bước phong vương thần binh hơn nữa còn là đánh lén.

Ầm ầm ầm!

Lúc này phá vỡ trận pháp phòng ngự của đám người Vạn Pháp chúa tể và đánh vào ngực Tiêu Diêu Tiên.

Bành!

PHỐC!

Phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt Tiêu Diêu Tiên tái nhợt lui về phía sau bảy, tám bước, hồ lô rượu trước ngực bị đánh nát, quỳnh tương mỹ dịch rơi xuống tạo thành hơi rượu nồng đậm.

- Tiêu Diêu Tiên...

- Lý Tiêu Dao!

...

Đám người Phù Ám Triều liên thủ ôm lấy hắn, lúc này nhét đan dược vào miệng hắn.

- Ta không sao...

Tiêu Diêu Tiên đứng vững sau đó thở ra một hơi.

May mắn vừa rồi có trận pháp bảo vệ, nếu không mặc dù thực lực hắn gia tăng cũng đã bị đánh chết, dù vậy huyết khí ngưng động, vận chuyển mất linh, thương thế này cực kỳ nghiêm trọng.

- Các ngươi đứng qua một bên đi, không nên nhúng tay vào chuyện này.

Thiên Tâm Đằng hơi lắc lư, Nhiếp Vân kéo Tiêu Diêu Tiên tới trước mặt mình và rót mộc sinh chi khí vào trong người đối phương.

Xì xì xì xì...

Bị mộc sinh chi khí tẩm bổ, Tiêu Diêu Tiên cảm giác ngực của mình không còn bị thương, thương thế khôi phục như hoàn toàn.

Ba ngàn đại đạo không kém gì ba ngàn đan điền bao nhiêu, nếu suy tính cẩn thận lại kém hơn đan điền một chút.

Nếu như Tiêu Diêu Tiên lợi dụng ba ngàn đại đạo trong mộc sinh đại đạo khôi phục thương thế vừa rồi, ít nhất cần tu dưỡng hai ngày, mà mộc sinh chi khí có thể khôi phục thương thế trong nháy mắt, đây là khác biệt.

Đương nhiên có nguyên nhân là thực lực Nhiếp Vân cường đại, hắn có thể hóa tổn thương của Cao Dương chúa tể lưu lại.

- Cao Dương, ngươi muốn làm gì? Ý định vạch mặt sao?

Sau khi chữa khỏi cho Tiêu Diêu Tiên, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Cao Dương chúa tể, gương mặt tươi cười mang theo lãnh ý.

Hắn không ngờ đối phương không quan tâm mặt mũi như vậy, không ngờ dám ra tay đánh lén mà còn độc ác như vậy.

Dù sao tất cả mọi người là cường giả chúa tể, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, ngươi bây giờ chỉ mượn nhờ phong vương ý niệm mới cường đại như thế, một khi thời gian trôi qua cũng là chúa tể, làm vậy chính là vạch mặt.

- Vạch mặt? Ngươi nghĩ nhiều!

Cao Dương chúa tể tiến lên, thân thể lướt qua hư không.

Không có bong bóng Địa Ngục Long Giải, hắn mượn nhờ phong vương ý niệm đã có thể đối kháng dung nham lỗ đen cắn nuốt, vững vàng phi hành.

Đi về phía trước, Cao Dương chúa tể cười lạnh, dung hợp phong vương ý niệm vào thân thể thể, khí tức bộc phát kinh người, hắn mang theo cười nhạo mèo vờn chuột.

- Vạch mặt? Hắn xứng sao?

- Về phần ngươi, ngươi cũng không xứng!

- Ta sẽ hoàn trả toàn bộ nhục nhã lúc trước lại cho các ngươi, để các ngươi biết dám chọc ta sẽ phải trả giá thế nào.

Trong tiếng cười, Cao Dương chúa tể hung ác nhìn Nhiếp Vân.

- Ah?

Nhìn thấy thái độ của hắn, Nhiếp Vân không biến sắc.

- Trả giá lớn? Trả giá thế nào? Nói nghe một chút!

- Người khác đều nói ngươi là truyền kỳ, hôm nay ta sẽ làm truyền kỹ chết trong tay ta.

Cao Dương chúa tể lòng cầm nửa bước phong vương thần binh sau đó cười nhạo, uy thế càng ngày càng mạnh.

- Thật sao? Ta muốn xem ngươi làm sao giết ta.

Bị người ta khi dễ, Nhiếp Vân luôn ăn miếng trả miếng, dùng máu trả máu, bộ dạng đối phương như vậy khẳng định không có khả năng dễ dàng giải quyết, chẳng muốn tiếp tục nói nhảm, Phượng Hoàng chi dực khẽ động, mượn nhờ Thiên Tâm Đằng gia trì bản thân.

Vèo!

Cửu U Trảm Cốt Đao bộc phát hàn quang như máu tươi.

Cùng là nửa bước phong vương thần binh, Cửu U Trảm Cốt Đao mang theo khí tức u ám, trên sống đao còn có rãnh máu uốn lượn, phối hợp Nhiếp Vân điên cuồng rót lực lượng vào nên nó càng đáng sợ.

- Ta đã sớm đoán ra ngươi cũng có nửa bước phong vương thần binh!

- Hiện tại ta cũng nhìn thấu thực lực của ngươi rồi, ngươi không có hi vọng thắng đâu.

Nhìn thấy Nhiếp Vân xuất ra Cửu U Trảm Cốt Đao, Cao Dương chúa tể không cảm thấy ngoài ý muốn.

- Ta thừa nhận ngươi là thiên tài, thực lực của ngươi mạnh hơn ta một ít nhưng hiện tại ta thiêu đốt phong vương ý niệm, ta muốn ngươi chết thì ngươi phải chết, muốn ngươi sống thì ngươi sống, ngươi không khác gì con sâu cái kiến.

Sau khi nói xong Cao Dương chúa tể không tránh né công kích của Nhiếp Vân, sau lưng có hư ảnh Tuyệt Sát Vương xuất hiện, lực lượng cường đại hình thành hào quang to lớn, hắn cầm binh khí trong tay ngăn cản Cửu U Trảm Cốt Đao đánh xuống.

Nhiếp Vân ngăn cản.

Ầm ầm!

Hai nửa bước phong vương thần binh va chạm, không gian chung quanh nghiền nát, từng vết rạn màu đen xuất hiện, khí lãng chấn động bộc phát rất mạnh, thiên địa lắc lư, vô số nham thạch rơi xuống dung nham và bị đốt thành tro bụi.

Cho dù Cao Dương chúa tể hay Nhiếp Vân đều có thực lực vượt xa chúa tể bình thường, lại phối hợp nửa bước phong vương thần binh, không gian tuyệt sát chí tôn vực không thể ngăn cản nổi cho nên bị đánh nát.

Hô!

Cả hai va chạm với nhau, cánh tay Nhiếp Vân đau đớn.

Tuy hắn có nhiều kỳ ngộ nhưng cũng chỉ có lực lượng gấp sáu lần chúa tể bình thường mà thôi, đối phương thiêu đốt phong vương ý niệm liền có sức chiến đấu gấp mười lần, một kích này mang theo lực lượng rất mạnh.

Khó trách phong vương sứ giả đều có ánh mắt trên đỉnh đầu, có át chủ bài như thế, chúa tể bình thường không phải đốit hủ của bọn họ.

- Nhiếp Vân, ngươi không phải đối thủ của ta... Ngươi nên ngoan ngoãn giao ra đây đi, tránh bị thiệt.

Thấy hắn có hại chịu thiệt, Thần Quân chúa tể cau mày sau đó lên tiếng.

- Đa tạ Thần Quân chúa tể nhắc nhở, hắn muốn cho ta chịu thiệt, nếu chỉ có thực lực này còn chưa đủ.

Nhìn thấy Thần Quân chúa tể mang theo thiện ý, Nhiếp Vân mỉm cười.

Ba đại phong vương sứ giả, Cao Dương chúa tể đã vạch mặt, Tinh Dạ chúa tể thái độ không rõ, về phần Thần Quân chúa tể làm người hiền lành, tuy chế ngự bởi lập trường khó mà nói cái gì, nhất cử nhất động cũng không thiên vị làm hắn sinh ra hảo cảm.

- Không đủ? Thật hung hăng càn quấy, ta muốn xem ngươi có át chủ bài gì mà nói ra thực lực không đủ.

Cao Dương chúa tể lại tấn công, đối phương cũng không bị thương như trong tưởng tượng, ngược lại còn có thể nói chuyện nên lộ ra một tia ngoài ý muốn, hừ lạnh một tiếng, hắn lập tức lao tới.

Ầm ầm!

Hư ảnh Tuyệt Sát Vương sau lưng hắn vươn tay lên đánh một chưởng, trong nháy mắt mọi người cảm thấy thiên địa sụp đổ, dung nham lỗ đen cũng sôi trào.

- Vương niệm gia trì? Cao Dương chúa tể...

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Thần Quân chúa tể biến sắc.

Vương niệm gia trì là chiêu số mượn phong vương ý niệm cường đại nhất, nếu như vừa rồi Cao Dương chúa tể công kích Nhiếp Vân chỉ là tấn công bình thường, hiện tại chính là tuyệt chiêu.

------oOo------

Chương 2557: Ta còn cái thứ hai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Loại chiêu số này đều là phong vương sứ giả, hắn cũng không có biện pháp phá giải.

Thân thể chấn động muốn đi ngăn cản giúp Nhiếp Vân, lúc này bả vai hắn bị ngăn cản.

- Thần Quân chúa tể, đây là chuyện của bọn họ, ta thấy ngươi không cần xen vào.

Tinh Dạ chúa tể lên tiếng.

- Tinh Dạ, ngươi làm gì!

Thần Quân chúa tể cau mày nhìn sang.

Sắc mặt Tinh Dạ chúa tể lạnh lùng:

- Nhiếp Vân có chút cổ quái, theo lý thuyết hẳn là người của Tu La Vương nhưng đến bây giờ không thi triển phong vương ý niệm, ta xem ngươi không nên hành động.

- Tránh tự tìm phiền toái!

- Ách...

Thần Quân chúa tể dừng lại.

Đối phương nói không sai, tuy Nhiếp Vân vừa rồi ăn thiệt thòi nhưng không bối rối chút nào, thậm chí còn không sử dụng phong vương ý niệm, như vậy hắn còn át chủ bài khác!

Đương nhiên, nếu như cho bọn họ biết rõ Nhiếp Vân cũng không phải cái gì Tu La Vương sứ giả, cũng không có phong vương ý niệm để thiêu đốt sẽ không nghĩ như thế.

- Chúng ta đều là phụng mệnh làm việc, thành công ban thưởng không ít, thất bại, cường giả phong vương cho dù nổi giận cũng không bởi vì như vậy chuyện bé xé ra to giết chúng ta.

- Chúng ta cần làm là xem thôi, nếu như Nhiếp Vân thực bình tĩnh như hắn biểu hiện, có được át chủ bài cường đại hơn, chúng ta không cần phải vi một nhiệm vụ mà bồi tính mạng.

Thần Quân chúa tể đang suy tư, bên tai lại nghe Tinh Dạ chúa tể truyền âm.

- Đúng thế!

Nghe nói như vậy, Thần Quân chúa tể gật đầu, không nói thêm lời nào.

Tuy bọn họ là phong vương sứ giả nhưng không có bán mạng cho cường giả phong vương, chỉ chiến đấu và nhận thưởng mà thôi.

Tất cả mọi người đến tranh đoạt A Da Nạp Chi Tinh, thành công thì tốt, có thể được cường giả phong vương ban thưởng, thất bại với bọn họ cũng có trừng phạt, dù sao loại tình huống này tranh đoạt đã không phải bọn họ có thể xen vào, mà là liên lụy tới cường giả phong vương đánh cờ với nhau.

Nếu như vương giả sau lưng bọn họ mạnh, lưu lại thủ đoạn nhiều thì có thể cướp đồ, yếu, tự nhiên không chiếm được cái gì cả.

Bởi vậy cẩn thận suy nghĩ, cho dù không được A Da Nạp Chi Tinh, vương giả sau lưng bọn họ cũng không đổ tội cho bọn họ, tối đa trừng phạt một chút mà thôi, không ảnh hưởng toàn cục.

Trừng phạt so với bị giết... Có kẻ ngốc mới không biết chọn thế nào.

- Cho nên chúng ta phải xem thực lực của hai người bọn họ trước, nếu như có thể thì động thủ, bằng không thì thôi.

Tinh Dạ chúa tể truyền âm.

- Không sai!

Thần Quân chúa tể đồng ý.

Hiện tại hành động sáng suốt là không giúp ai cả, chỉ có thể mặc bọn họ phân thắng bại.

Nếu như Nhiếp Vân dùng ưu thế tuyệt đối chiến thắng, Cao Dương

chúa tể không phải là đối thủ, bọn họ khẳng định cũng không phải đối thủ, bọn họ không cần tự tìm phiền toái, nếu Cao Dương chúa tể thắng, kết quả cũng hnuw thế.

Nếu hai người này lưỡng bại câu thương hoặc là xuất hiện tình huống khác, hai người sẽ không khách khí.

Thần Quân chúa tể không ngốc, làm sao không hiểu ý của Tinh Dạ chúa tể, cũng biết lựa chọn thế nào mới là tốt nhất, lúc này không nói thêm lời nào, liền nhìn sang.

- Lợi hại!

Nhìn thấy Cao Dương chúa tể thi triển vương niệm gia trì, Nhiếp Vân cũng phải tán thưởng, Thiên Tâm Đằng chấn động và thân thể lui về phía sau, cùng thời khắc đó thân thể chấn động, hắn thi triển tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh, hai Nhiếp Vân khác xuất hiện trên không trung.

Đối phương có được thực lực gấp mười lần chúa tể, vượt xa hắn, tiếp tục tranh đấu sẽ ăn thiệt thòi, lúc này cũng chẳng quan tâm chuyện khác, hắn sử dụng tuyệt chiêu của mình

- Phân thân chi pháp?

Cao Dương chúa tể hơi sững sờ, lúc này nghĩ tới cái gì đó và cười lạnh.

- Phân thân chi pháp của ngươi có thể làm cho phân thân và bản tôn có thực lực tương thông, đúng là bất phàm, với ta mà nói lại vô dụng.

Vũ khí của hắn càng lúc càng lớn, vào lúc này nó như hóa thành ngọn núi nện thẳng vào Nhiếp Vân.

- Cút ngay!

Bản tôn Nhiếp Vân cầm Cửu U Trảm Cốt Đao trong tay, hắn lập tức ngăn cản núi cao nện xuống, đồng thời hai đại phân thân đều cầm chúa tể thần binh tấn công sau lưng Cao Dương chúa tể.

Hai đại phương hướng, cùng bản tôn hiện lên tam giác hình dáng, lại để cho người không thể không phòng!

- Hắc hắc, nằm xuống cho ta!

Cao Dương chúa tể không thèm quan tâm hai phân thân đánh lén, hắn cười lạnh và gia tăng lực lượng lên cao hơn.

Ầm ầm!

Thiết giản to như núi mang theo lực lượng cuồng bạo nện vào Cửu U Trảm Cốt Đao không ngừng trùng kích Nhiếp Vân.

PHỐC!

Lực lượng phong vương ý niệm cường đại, mượn nhờ uy lực nửa bước phong vương thần binh nện vào thân thể Nhiếp Vân, Nhiếp Vân phun máu tươi bay ngược về phía sau.

Thực lực gấp mười lần chúa tể và gấp sáu lần chúa tể có chênh lệch quá lớn, trên thực tế đã khác nhau một trời một vực, chênh lệch như chúa tể và phong vương.

Cả hai không cùng cấp bậc, đã không thể ngăn cản.

Tu vi đạt tới cấp bậc chúa tể, mỗi lần gia tăng gấp đôi, linh hồn thân thể đồng thời tăng lên một bậc, đó là ý thức lột xác, cũng không phải chỉ đơn thuần gia tăng sức chiến đấu gấp đôi.

- Chủ nhân...

- Chủ nhân không kiên trì nổi, chúng ta động thủ đi!

- Vừa rồi Nhiếp Vân muốn chúng ta chờ ở đây, yên tâm đi, hắn đã nói như vậy khẳng định có biện pháp!

- Thực lực của chúng ta tiến vào chỉ làm hắn thêm phiền toái, càng làm hắn bị động, chúng ta cứ chwof xem.

...

Nhìn thấy Nhiếp Vân phun ra một ngụm máu tươi, đám người Phù Ám Triều vô cùng sốt ruột, muốn tiến lên hỗ trợ, đám người Linh Tú Đại Đế do dự nhưng vẫn ngăn lại.

Thực lực bọn họ có hạn, tiến lên chỉ mang đến phiền toái, nếu như Nhiếp Vân để kháng không nổi, bọn họ có xông lên cũng vô dụng.

Ông!

Ông!

Bản tôn Nhiếp Vân bị thương thổ huyết, hai đại phân thân cũng tới trước mặt Cao Dương chúa tể, cả hai toàn lực thúc dục chúa tể thần binh đâm tới, đều đâm vào hai chỗ hiểm.

- Như vậy mà muốn giết ta? Ngươi cũng quá coi thường phong vương ý niệm!

Cao Dương chúa tể cũng không tránh né, trên mặt hắn mang theo đùa cợt, trong người hắn sinh ra khí tức mạnh mẽ hình thành hào quang lớn quanh người của hắn.

Ý niệm Tuyệt Sát Vương!

Đinh đinh đinh đinh!

Hai đại phân thân công kích cường đại va chạm với hào quang, âm thanh giòn tan vang lên nhưng không thể đâm xuyên qua.

- Tuy phân thân của Nhiếp Vân chúa tể lợi hại, đáng tiếc hắn xem thường phong vương ý niệm, chỉ cần dính tới cường giả phong vương thì không phải cường giả chúa tể có thể bài trừ!

------oOo------

Chương 2558: Tuyệt Sát Vương xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng thế, phân thân Nhiếp Vân chúa tể mạnh hơn nữa cũng chỉ là cấp chúa tể, trong tay không có nửa bước cường giả phong vương, không cách nào bài trừ phòng ngự trên người Cao Dương chúa tể, không nói giết hắn, còn không thể làm hắn bị thương.

Nhìn mọi việc trong mắt, Thần Quân, Tinh Dạ lắc đầu.

Bọn họ thân là phong vương sứ giả cho nên biết rõ phong vương ý niệm đáng sợ, cường giả phong vương tự mình lưu đồ vật, nếu như chúa tể nào cũng có thể bài trừ cũng không làm người ta kiêng kị như thế.

- Còn không phá được phòng ngự của ta, ngươi làm sao giết ta? Ha ha, Nhiếp Vân, chẳng lẽ đây là át chủ bài của ngươi?

Sớm biết sẽ xuất hiện việc này, Cao Dương chúa tể hưng phấn đắc ý:

- Nếu như phân thân của ngươi có một kiện nửa bước phong vương thần binh, có lẽ còn có thể phá vỡ phòng ngự, ta sẽ sợ ngươi một chút, đáng tiếc, chỉ trình độ thế này sẽ bị ta bóp chết như giết con kiến...

- Chỉ cần có thêm một kiện nửa bước phong vương thần binh là có thể phá vỡ phòng ngự?

Một phân thân của Nhiếp Vân đứng tại chỗ, lúc này hắn lật tay một cái sau đó lên tiếng:

- Ta thật sự còn cái thứ hai!

Trên thực tế Nhiếp Vân sớm biết như vậy, nếu như không sử dụng nửa bước phong vương thần binh sẽ không phá được phòng ngự của Cao Dương chúa tể, hắn cố ý làm như vậy chính là để hắn phớt lờ, lúc này đã tới gần người, Chân Huyết Vương Quan lại đột nhiên xuất hiện, lập tức bộc phát khí tức ngập trời đánh tới.

Lần này phân thân Nhiếp Vân dùng toàn lực, khí tức tới từ cửu

thiên xuyên qua tuyên cổ, trong chốc lát đột phá thời gian, không gian, đột phá phương vương ý niệm phòng ngự của Cao Dương chúa tể.

Ầm!

Chân Huyết Vương Quan rắn rắn chắc chắc hắn lên lưng Cao Dương chúa tể.

Sắc mặt đỏ bừng và phun máu như suối, xương cốt toàn thân nổ vang, Cao Dương chúa tể như khí cầu bị đâm thủng, lưng của hắn xuất hiện một cái lỗ nhìn thấy vách đá phía sau.

- Ngươi... Ngươi... Tại sao ngươi có thể có hai kiện nửa bước phong vương thần binh...

Sắc mặt trắng bệch, Cao Dương chúa tể vừa rồi hung hăng càn quấy đắc ý đã không còn nữa, chỉ còn lại sợ hãi.

Hắn nằm mộng cũng không ngờ Nhiếp Vân có hai kiện nửa bước phong vương thần binh!

Thần binh cấp bậc này, cho dù là cường giả phong vương cũng rất khó tiện tay xuất ra hai kiện, hắn chẳng những xuất ra, xem trình độ khống chế thuần thục như thế chắc chắn đã luyện hóa, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

- Hai kiện nửa bước phong vương thần binh?

- Một chúa tể có được hai kiện thần binh mà cường giả phong cũng muốn có, hắn đạt được từ nơi nào?

Không riêng Cao Dương chúa tể, ngay cả Thần Quân chúa tể, Tinh Dạ chúa tể cũng ngây ngốc, bọn họ khiếp sợ nhìn sang đối phương.

- Khó trách hắn chắc chắc như hế, hai kiện nửa bước phong vương thần binh, phối hợp với phân thân, cho dù chúng ta thiêu đốt phong vương ý niệm có sức chiến đấu gấp mười lần cũng không phải là đối thủ!

- Đúng thế... Nhờ có vừa rồi không tiến lên... Hơn nữa, ngươi phát hiện không đúng, dường như át chủ bài của Nhiếp Vân chúa tể vô cùng vô tận, cho dù thi triển thế nào cũng không nhìn thấy tận cùng.

Thần Quân, Tinh Dạ hai vị chúa tể cảm khía và bất đắc dĩ.

Thiếu niên trước mặt thâm sâu như biển, mặc dù thực lực như bọn họ cũng không nhìn thấy cuối cùng, có đôi khi đã nhìn thấy đối phương bất lực lại phát hiện là hắn cố ý lưu lại thủ đoạn, bản thân hắn như cái động không đáy, không ai có thể biết rõ mọi chuyện.

- Bỏ đi, tìm kiếm A Da Nạp Chi Tinh chỉ là nhiệm vụ của vương giả, vì hoàn thành cũng không nên ném mạng ở đây.

Thần Quân chúa tể thở dài.

- Ân, đối địch với hắn không bằng kết giao!

Tinh Dạ chúa tể cũng gật đầu.

Từng nhìn thấy Cao Dương chúa tể bị thương, hai người biết rõ thiếu niên trước mắt đã mạnh hơn bọn họ, tiếp tục tranh đoạt A Da Nạp Chi Tinh sẽ lâm vào kết cục thân tử đạo tiêu, còn không bằng bỏ đi.

- Có hai kiện nửa bước phong vương thần binh, rất kỳ quái sao?

Nhiếp Vân vẫn chiến đấu, cũng không biết hành động vưa rồi làm nội tâm hai người Thần Quân, Tinh Dạ sinh ra biến hóa, lúc này đi về phía trước, cũng thu hồi Nhất Khí Hóa Tam Thanh, đi tới trước mặt Cao Dương chúa tể.

Cao Dương hiện tại đã hấp hối, thần tiên khó cứu.

- Ta không tin... Không tin!

Cao Dương chúa tể điên cuồng hét lên.

- Không có gì không tin! Đây là kết cục của kẻ dám đối nghịch với

ta.

Nhìn Cao Dương chúa tể trước mặt, Nhiếp Vân không có ý thương cảm, hăn giơ Cửu U Trảm Cốt Đao lên sau đó chém thẳng vào Cao Dương chúa tể.

Một khi động thủ thì phải giải quyết dứt khoát, không giết loai người này sẽ thành tai họa.

Ông!

Trảm cốt chém tới trước mặt Cao Dương chúa tể, đột nhiên khí tức cường đại bao phủ cả hang động.

Khí tức này từ chín tầng trời giáng lâm, mang theo uy nghiêm làm người ta khó có thể chống cự, bóng tối chung quanh biến mất, hỗn độn hải dương nồng đậm xuất hiện ngay trước mặt mọi người.

- Là.. Cường giả phong vương...

- Cường giả phong vương ý niệm hàng lâm...

...

Cảm nhận được khí tức trước mặt, mọi người biến sắc.

Mặc dù chưa bao giờ trải qua chuyện này, đám người Bạch Đầu tôn giả cũng biết là cường giả phong vương xuất hiện, nếu không sẽ không có uy thế và lực lượng như vậy.

- Cường giả phong vương hàng lâm? Ngươi đưa tới?

Nhiếp Vân cau mày sau đó cúi đầu nhìn Cao Dương chúa tể.

Hắn đã từng nhìn thấy ý niệm cường giả phong vương hàng lâm, biết rõ đây là thật, lúc này híp mắt nhìn sang.

Mặc dù động tác của hắn nhanh nhưng còn không nhanh bằng tốc độ liên hệ giữa gia hỏa này với Tuyệt Sát Vương!

Chỉ sợ gia hỏa này biết rõ minh hẳn phải chết, không biết dùng bí pháp gì đó câu thông Tuyệt Sát Vương, sau đó dẫn ý niệm của phong vương xuyên qua hỗn độn hải dương đến nơi đây.

Tuy phong vương không cách nào thuấn di, ý niệm lại có thể xuất hiện ở bất cứ nơi nào, không có hạn chế khoảng cách.

- Ha ha, Tuyệt Sát Vương bệ hạ xuất hiện, hắn nhất định sẽ cứu ta, mà ngươi... Đến lúc đó chỉ có thể làm kẻ cầu khẩn đáng thương mà thôi.

Sắc mặt Cao Dương chúa tể dữ tợn, không ngừng quát.

- Cứu ngươi? Cho dù hắn tới cũng chỉ là ý niệm mà thôi, ngươi cảm thấy có thể giết ta?

Nhiếp Vân nhạt cười nhạt nói.

- Cho dù ý niệm phân thân không thể giết ngươi, nhưng ngươi dám vi phạm lệnh của hắn sao?

Cao Dương chúa tể điên cuồng hét lên:

- Hiện tại bệ hạ có việc trì hoãn, một khi xong việc, biết rõ ngươi dám vi phạm ý niệm của hắn, lên trời xuống đất, bất kỳ địa phương nào cũng có thể chém giết ngươi.

Nghe được hắn gào thét điên cuồng, mọi người trầm mặc.

------oOo------

Chương 2559: Cường giả phong vương đấu giá (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn nói không sai, cường giả phong vương không hiện thân cũng bỏ đi, lúc này ý niệm hội tụ lực lượng hình thành phân thân, tương đương phong vương tự mình hàng lâm, nếu như hắn muốn A Da

Nạp Chi Tinh, Nhiếp Vân không cho, có lẽ trong thời gian ngắn không cách nào làm gì hắn, một khi hắn có thời gian sẽ đích thân tới, cho dù Nhiếp Vân mạnh hơn nữa cũng bị chém giết.

Cường giả phong vương không thể xâm phạm, đây là định lý ai cũng biết.

- Chẳng lẽ... Chủ nhân phí nhiều tâm huyêt snhuw thế đạt được A Da Nạp Chi Tinh phải chấp tay giao ra sao?

- Không cam lòng!

- Không cam lòng cũng không có biện pháp, chẳng lẽ dám đối nghịch với cường giả phong vương sao?

...

Đám người Phù Ám Triều truyền âm với nhau.

Ý niệm của cường giả phong vương quá mức cường đại, hội tụ lực lượng cần ba bốn giây, với người bình thường thì đây là thời gian ngắn, đối với cường giả chúa tể bọn họ lại phi thường dài dằng dặc, có thể suy nghĩ rất nhiều chuyện.

- Nhiếp Vân, dừng tay!

Thời điểm mọi người cảm thấy không cam lòng, lực lượng trên bầu trời hội tụ hoàn thành, một mặt người cực lớn xuất hiện, đó chính là Tuyệt Sát Vương!

Hai mắt Tuyệt Sát Vương lạnh như băng không mang theo tình cảm, hắn như hàn ăng nhìn Nhiếp Vân.

- Thả Cao Dương chúa tể, giao A Da Nạp Chi Tinh ra đây, ta có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra, hơn nữa điều tiết mâu thuẫn giữa ngươi và A Dục Vương mâu thuẫn!

- Nếu không... Ta sẽ liên thủ với A Dục Vương giết ngươi!

- Chắc hẳn Tu La Vương hung hãn hơn nũa cũng không vì một

chúa tể mà đắc tội hai cường giả phong vương chúng ta.

- Điều kiện mê người!

Ngẩng đầu nhìn mặt người cực lớn, Nhiếp Vân mỉm cười, ánh mắt mang theo đùa giỡn.

- Ta nói không thì sao?

- Không?

Tất cả mọi người sững sờ, bọn họ nhìn Nhiếp Vân như nhìn kẻ ngốc.

Nói không với cường giả phong vương? Thiệt giả? Ngươi đã đắc tội một A Dục Vương, nếu như lại đắc tội Tuyệt Sát Vương, ngươi đắc đắc tội với hai cường giả phong vương, ai còn có thể cứu ngươi?

- Ngươi... Rất quật cường!

Trong mắt Tuyệt Sát Vương bắn ra sát cơ nhưng hắn cố nén xuống, nói:

- A Da Nạp Chi Tinh chỉ là môt bộ phận của phong vương thần binh mà thôi, không tìm thấy những bộ phận khác sẽ không có tác dụng.

- Còn nữa, mặc dù tìm được những bộ phận khác, tấn cấp thành phong vương thần binh, ngươi một chúa tể cũng không thể phát huy uy lực, gây chuyện không tốt còn bị cắn trả, được không bù mất.

- Ta biết rõ ngươi muốn giữ lại hiến cho Tu La Vương, yên tâm đi, hắn cho ngươi chỗ tốt gì, ta sẽ tăng gấp đôi!

Phong vương thần binh uy năng quá mạnh mẽ, cường giả chúa tể căn bản không có khả năng sử dụng, cho dù con kiến mạnh hơn nữa cũng không cách nào sử dụng đại đao, cấp độ tính mạng khác nhau, nếu cưỡng ép sử dụng sẽ bị cắn trả, tùy thời sẽ vẫn lạc.

- Điều kiện thật phong phú...

Nghe được Tuyệt Sát Vương nói thế, đôi mắt mọi người sáng ngời và chờ mong nhìn Nhiếp Vân.

Cường giả phong vương có tài phú vô số kể, hắn đã đáp ứng gấp đôi sẽ không nuốt lời, đây tuyệt đối là cơ hội tốt.

- Treo giá như vậy, lần này Nhiếp Vân sẽ phát đạt.

- Đúng vậy, nếu có thể muốn vài đạo phong vương ý niệm, cho dù đại kiếp nạn tiến tới, lúc gặp nguy hiểm cũng có thể vượt qua.

Thần Quân chúa tể, Tinh Dạ chúa tể nhìn nhau, bọn họ hâm mộ.

Bọn hắn hiệu lực vì cường giả phong vương chính là vì phong vương ý niệm, hoặc là bảo vật đặc thù cường giả chúa tể không chiếm được, Tuyệt Sát Vương một hơi tăng gấp hai, đối với bất cứ kẻ nào mà nói cũng quá mê người.

- Ha ha, Tuyệt Sát Vương, giá tiền này quá thấp, Nhiếp Vân, chỉ cần ngươi giao A Da Nạp Chi Tinh cho ta, ta chẳng những giúp ngươi dọn dẹp mâu thuẫn với A Dục Vương, còn có thể tăng gấp ba lần chỗ tốt Tu La Vương giao cho ngươi.

Ầm ầm!

Lúc này hỗn độn hải dương sôi trào lần nữa, thiên địa lắc lư, một mặt người lớn xuất hiện.

Hỗn Độn Vương!

Bốn cường giả phong vương đã xuất hiện hai người.

- Gấp ba?

Thần Quân chúa tể, Tinh Dạ chúa tể hít thở dồn dập.

Loại điều kiện này đủ làm bất cứ chúa tể nào điên cuồng, nếu như trước kia nhận lời Tu La Vương là ba đạo phong vương ý niệm,

hiện tại sẽ biến thành chín đạo!

Phong vương ý niệm có chứa ý thức bổn nguyên của cường giả phong vương, mặc dù cường giả phong vương cũng không phải muốn luyện là luyện, mỗi lần luyện chế một cái không có tiêu hao trăm triệu năm sẽ không làm được.

Nói cách khác, mặc dù cường giả phong vương có thể luyện ra phong vương ý niệm giúp cường giả chúa tể mạnh gấp mười lần nhưng số lượng không nhiều, mặc dù không nói có thể đếm được trên đầu ngón tay nhưng không quá hai mươi.

Dù sao thứ này tiêu hao quá lớn, luyện chế nó với cường giả phong vương chính là giày vò.

Chính bởi vì như thế, cái giá gấp ba đã là cao nhất, bọn họ cho rằng mục đích Nhiếp Vân treo giá đã đạt được, so với việc đắc tội hai cường giả phong vương, còn không bằng bán đi đổi chỗ tốt thực tế.

- Ha ha, điều tiết mâu thuẫn giữa ta và Nhiếp Vân? Giữa chúng ta có mâu thuẫn sao?

Ầm ầm!

Hỗn Độn Vương còn chưa dứt lời, lại có tiếng nổ vang sinh ra, một gương mặt lớn xuất hiện, mặt người mang theo vui vẻ và thân mật.

A Dục Vương!

Ba đại cường giả phong vương đã tề tụ.

Lúc này A Dục Vương không có bộ dạng nghiến răng nghiến lợi muốn giết Nhiếp Vân như lần trước, hắn vui vẻ nhàn nhạt giống như trưởng lão lương thiện, chỉ cần ngươi yêu cầu sẽ đáp ứng, giống như mâu thuẫn với Nhiếp Vân lúc trước và phù lệnh phụng thiên chưa từng tồn tại.

- Nhiếp Vân, chỉ cần ngươi giao A Da Nạp Chi Tinh cho ta, ta sẽ trả cái giá gấp ba lần Tu La Vương, ta còn có thể cho ngươi trở thành

sứ giả của ta, một người thân kiêm hai đại phong vương sứ giả, cam đoan có thể giúp ngươi tung hoành tam giới, không người dám ngăn cản!

A Dục Vương vừa cười vừa nói.

- hân kiêm hai đại phong vương sứ giả?

Thần Quân, Tinh dạ cảm thấy đầu óc nổ tung, sắp điên mất.

Mỗi cường giả phong vương đều có một vị sứ giả, như vậy xem như chế ước hòa bình trong tam giới, nếu như Nhiếp Vân một người thân kiêm hai đại sứ giả, khẳng định sẽ có ưu thế hơn chúa tể khác, sẽ đánh vỡ cân đối, Nhiếp Vân cũng lập tức trở thành sứ giả đệ nhất nhân, người mạnh nhất dưới phong vương.

- A Dục Vương, ngươi làm như vậy có phần quá phận.

Nghe được điều kiện của hai người khác đều cao hơn mình, sắc mặt Tuyệt Sát Vương khó coi.

- Người trả giá cao được, chuyện này tiểu nhân phố phường cũng biết, ngươi không phải không biết!

A Dục Vương cười nói.

------oOo------

Chương 2560: Cường giả phong vương đấu giá (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng thế, người trả giá cao được, quyết định thế nào do Nhiếp Vân chúa tể nói!

Hỗn Độn Vương chỉ cười cười, hắn nói:

- Nhiếp Vân, ta cũng ra điều kiện giống A Dục Vương, ngươi lựa chonjdid.

- Xem như ngươi hung ác...

Nghe được hai người đối thoại, da mặt Tuyệt Sát Vương run rẩy, hắn cắn răng một cái.

- Nhiếp Vân, điều kiện của ta cũng như hai người bọn họ, giao A Da Nạp Chi Tinh cho ta, ta chẳng những cho ngươi trở thành sứ giả của ta, cũng cấp cho ngươi cái giá gấp ba lần.

Ba đại cường giả phong vương nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân, chờ đợi hắn lựa chọn.

- Có thể làm ba cường giả phong vương chịu thua còn chủ động nâng giá cách, chuyện này đủ làm vinh quang cả đời.

- Chủ nhân quá mạnh mẽ, cũng không biết hắn lựa chọn như thế nào!

- Ta cảm thấy hẳn là A Dục Vương, dù sao lần trước chủ nhân đắc tội hắn, giao A Da Nạp Chi Tinh cho hắn có thể hóa giải hoàn mỹ khúc mắc này.

- Ta cảm thấy là Hỗn Độn Vương, Hỗn Độn Vương, hắn nổi danh hiền lành khắp tam giới, trở thành sứ giả của hắn sẽ có chỗ tốt càng lớn

- Tuyệt Sát Vương vô cùng tàn nhẫn, ta sợ không đáp ứng hắn, hắn sẽ lặng lẽ hạ độc thủ cũng không chừng.

...

Đám người Phù Ám Triều nhìn ba đại cường giả phong vương trên cao, toàn bộ ánh mắt tập trung lên người Nhiếp Vân, bọn họ hưng phấn xiết chặc nắm đấm, gương mặt đỏ bừng.

Ba vương tề tụ, hơn nữa đồng thời cầu một chúa tể, loại chuyện này có năm mơ cũng không thấy.

- Nhiếp Vân, tin tưởng ngươi sẽ có lựa chọn chính xác.

Tuyệt Sát Vương bị hai vương giả khác giở trò năng giá lên, sắc mặt khó coi, hắn lạnh lùng chờ Nhiếp Vân trả lời.

- Ha ha, ta đúng là nên lựa chọn chính xác.

Nhìn thấy ba đại vương giả như thế, Nhiếp Vân cười cười, lòng bàn tay cầm Cửu U Trảm Cốt Đao, hàn quang bắn ra bốn phía.

- Nhiếp Vân, ngươi muốn làm gì? Không nên ngu xuẩn, bệ hạ tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất của ngươi.

Cao Dương chúa tể trọng thương nhìn thấy động tác của Cửu U Trảm Cốt Đao, hắn không còn hung hăng càn quấy như trước, vẻ mặt sợ hãi.

Nhìn thấy ba đại cường giả phong vương đều cầu thiếu niên này, hắn... Sợ hãi!

- Lựa chọn tốt nhất?

Nhiếp Vân tươi cười, hắn nhìn sang Cao Dương chúa tể với ánh mắt thương cảm.

- Đáng tiếc ta không cảm thấy như vậy.

Cổ tay chấn động, trường đao nửa bước phong vương thần binh cắt xuống.

- Nhiếp Vân đại nhân, ta không dám, buông tha ta...

Nhìn thấy động tác này, Cao Dương chúa tể sợ hãi, thất kinh, hắn không ngừng cầu xin tha thứ.

- Làm càn!

Tuyệt Sát Vương không nghĩ tới Nhiếp Vân dám làm như thế, sắc mặt của hắn khó coi, đánh chết sứ giả của hắn chẳng khác nào quyết liệt với hắn, A Da Nạp Chi Tinh lại không có khả năng đến tay hắn.

Ầm ầm!

Trong tiếng quát lớn có một đạo kiếm quang như thiểm điện đâm thẳng vào Nhiếp Vân, thiểm điện đã đánh tới trước mặt hắn.

Hừ!

Sớm biết đối phương sẽ động thủ, Nhiếp Vân cũng không tránh né, hắn vung tay một cái và tia chớp biến mất.

Cường giả phong vương rất lợi hại nhưng ý niệm hình thành mặt người là năng lượng biến thành, còn không thể giết được chúa tể bình thường thì làm sao có thể là đối thủ của Nhiếp Vân.

- Nếu ngươi dám làm càn như thế, như vậy chết đi.

Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, hắn cầm Cửu U Trảm Cốt Đao chém xuống.

Răng rắc!

Đầu lâu Cao Dương chúa tể lăn xuống đất, vận mệnh trường hà bị chặt đứt, hồn phách không chạy thoát, hắn lập tức mất mạng.

- Ngươi... Muốn chết!

Tuyệt Sát Vương không nghĩ tới hắn lại quyết đoán như vậy, trực tiếp chém giết Cao Dương chúa tể, khí toàn thân run rẩy, hỗn độn hải dương sau đầu hắn vặn vẹo, dường như tùy thời sẽ giáng lôi đình diệt thế.

- Nhiếp Vân, ta cam đoan ngươi sẽ nhanh chóng biết rõ lửa giận của cường giả phong vương là thế nào!

Tuyệt Sát Vương điên cuồng quát.

- Không cần biết, ta sẽ cho ngươi biết lửa giận của chúa tể là thế nào.

Đối mặt hắn uy hiếp, Nhiếp Vân mặc kệ, Cửu U Trảm Cốt Đao chém lần nữa.

Ầm ầm ầm!

Một đạo đao mang huy hoàng chém lên mặt người to lớn của Tuyệt Sát Vương, tiếng nổ vang lên, Tuyệt Sát Vương không thể tin vào mắt mình, mặt người bị phá diệt, một lần nữa hóa hỗn độn và biến mất không còn nữa.

Đám người Phù Ám Triều sợ hãi, hai người Thần Quân chúa tể sắp phát điên.

Trước kia Nhiếp Vân có mâu thuẫn với A Dục Vương nhưng còn chưa tới mức độ này, chém giết phong vương sứ giả có ý nghĩa đánh vào mặt cường giả phong vương... Tương đương triệt để vạch mặt, không có khả năng xoay chuyển.

Cường giả chúa tể triệt để đắc tội một vị phong vương... Tuyệt đối là cách làm điên cuồng.

- Ha ha, tốt! Tốt!

- Khó trách Tu La Vương giữu gìn ngươi như vậy, làm việc rất quyết đoán.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, A Dục Vương, Hỗn Độn Vương cũng có chút ngoài ý muốn, ngay sau đó cười lớn.

Nhìn thấy hai đại cường giả phong vương có thái độ này, những người khác sững sờ, Thần Quân chúa tể hiểu ra.

- Ta biết rõ, Nhiếp Vân làm như vậy là tỏ quyết tâm với cường giả phong vương khác, cho dù Tuyệt Sát Vương không cam tâm nữa cũng không thể không quan tâm mặt mũi cường giả phong vương khác, làm ra hành vi quá kích!

- Cho dù nói như thế, cách làm này quá không khôn ngoan, không duyên cớ đắc tội một vị cường giả phong vương... Không tốt lắm đâu!

- Đây chính là điểm cao minh của hắn, làm như vậy triệt để đoạn con đường phía sau, không đông diêu tây bãi, các vương giả khác làm sao không bảo vệ? Tốn hao đại lực tài bồi?

Thần Quân chúa tể tán dương.

- Thân là chúa tể có thể tàn nhẫn và quyết đoán như vậy, khó trách tuổi còn trẻ đã đạt tới cấp độ này, quả nhiên không đơn giản!

- Ngươi vừa nói như vậy, đúng thế... Chỉ còn lại Hỗn Độn Vương và A Dục Vương, hắn chọn người nào?

Tinh Dạ chúa tể gật đầu.

Nếu quả thật nó như đối phương, vị Nhiếp Vân này chính là người ngoan độc.

Không tiếc trở mặt với cường giả phong vương này thần phục cường giả phong vương khác, đổi lại bọn họ không dám làm như thế.

- Nhiếp Vân, vẫn câu nói kia, giao A Da Nạp Chi Tinh cho ta, tất cả tai hoạ ngầm sẽ do ta tiêu trừ.

Hỗn Độn Vương nói.

- Cho ta, ta cam đoan Tuyệt Sát Vương không dám đông tới ngươi.

A Dục Vương cũng hứa hẹn, sắc mặt của hắn lạnh lẽo:

- Nếu như không cho, tương đương đắc tội hai đại cường giả phong vương, ta không tin Hỗn Độn Vương có thực lực này, có thể chống lại ta cùng Tuyệt Sát!

- Ngươi đang uy hiếp ta?

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn sang A Dục Vương, ánh mắt vui vẻ.

- Cũng không phải uy hiếp, mà là trần thuật sự thật!

- Ngươi có thể hỏi Hỗn Độn Vương, hắn vẫn luôn là người hiền lành, ngươi đắc tội hai đại cường giả phong vương, ta sợ hắn cũng không có lực ngăn cản.

A Dục Vương khẽ nói.

------oOo------

Chương 2561: Dọa đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta cái gì cũng tốt nhưng có một điểm không tốt...

Đối mặt A Dục Vương uy hiếp, Nhiếp Vân xoa xoa mi tâm và ngẩng đầu nói:

- Đó là không sợ uy hiếp... Cho nên ngươi xéo đi!

Nói xong Cửu U Trảm Cốt Đao chém thẳng vào gương mặt A Dục Vương.

- Ngươi... Ngươi muốn chết!

Thấy động tác ủa hắn, A Dục Vương suýt nữa bất tỉnh, hắn gào thét điên cuồng.

- Nhiếp Vân, ta A Dục Vương nhất định giết ngươi...

Hắn còn chưa dứt lời đao mang đã chém hắn thành hai nửa, hỗn độn sôi trào và biến mất không thấy gì nữa.

- Ha ha, lựa chọn ta, Nhiếp Vân, ngươi thật tinh mắt...

Thấy Nhiếp Vân liên tục chém chết ý niệm của Tuyệt Sát Vương, A Dục Vương, Hỗn Độn Vương cười.

Ba đại vương giả tề tụ, Nhiếp Vân hủy diệt mặt khác lưỡng nói rõ

đã đáp ứng hắn điều kiện, nguyện ý đem A Da Nạp Chi Tinh giao phó cho hắn.

- Có ánh mắt hay không không phải ngươi nói tính toán, Hỗn Độn Vương, thật xấu hổ, ngươi cũng xéo đi.

Không muốn nói nhảm, Nhiếp Vân vận dụng Cửu U Trảm Cốt Đao chém thẳng vào mặt người của Hỗn Độn Vương.

Ba vương giả từ lần đầu đã bức bách hắn, Nhiếp Vân đã biết rõ phải vạch mặt, nếu A Da Nạp Chi Tinh không thể cho bọn họ, nói chuyện hòa nhã không có kết cục tốt, nói chuyện không hoà nhã cũng như thế, cần gì cho bọn chúng sắc mặt.

Cường giả phong vương thì như thế nào?

Tôn trọng ngươi, thì ngươi là chí cao vô thượng, không cho ngươi mặt mũi cũng không có gì hơn thế này!

Yên tĩnh!

Tất cả mọi người hiện tại cũng không biết Nhiếp Vân đang làm cái gì.

Diệt sát ý niệm của ba cường giả phong vương, chẳng lẽ... Hắn thực không sợ bọn họ trả thù?

- Thần Quân chúa tể, Tinh Dạ chúa tể, A Da Nạp Chi Tinh nằm trong tay ta, các ngươi... Có phải muốn đoạt hay không? Nếu như muốn cướp đoạt thì ta phụng bồi tới cùng.

Chém ý niệm ba cường giả phong vương, Nhiếp Vân quay đầu nhìn sang hai phong vương sứ giả của đối phương.

Nếu hai người này giống Cao Dương chúa, cũng muốn ra tay cướp đoạt, hắn cũng không khách khí đại chiến một hồi.

Dù sao đã xé rách da mặt với cường giả phong vương, cũng không cần quan tâm tới phong vương sứ giả.

- Nhiếp Vân chúa tể phách lực hùng hồn, thực lực mạnh mẽ, ta không tranh đoạt.

Thần Quân chúa tể đi đầu tỏ thái độ.

- Ta cũng vậy! Thực lực Nhiếp Vân chúa tể như thế, A Da Nạp Chi Tinh quy ngươi!

Tinh Dạ chúa tể cũng nói.

Hai cường giả phong vương sau lưng bọn họ không có biện pháp với đối phương, bọn họ cũng không muốn chim đầu đàn.

Thủ đoạn của người này nhiều vô số kể, Cao Dương chúa tể là vết xe đổ, bọn họ không muốn tu luyện nhiều năm liền chết ở nơi này.

- Nếu hai vị không muốn tranh đoạt, mời trở về đi!

Vẻ mặt Nhiếp Vân lạnh nhạt.

- Nhiếp Vân chúa tể cáo từ!

- Cáo từ!

Thần Quân chúa tể, Tinh Dạ chúa tể không nói gì, lưu lại không có ý nghĩa cho nên lập tức quay người rời đi.

Thấy hai người này bay đi, Nhiếp Vân thở ra một hơi, tâm tình an tĩnh như cũ.

Phong vương ý niệm hình thành gương mặt không thể uy hiếp hắn nhưng Thần Quân chúa tể, Tinh Dạ chúa tể lại có sức chiến đấu gấp mười lần, hắn không phải đối thủ..

Nếu không dùng mưu kế đối phó Cao Dương chúa tể, làm đối phương đắc ý quên hình liền chém giết, trái lại muốn giết quá khó khăn.

Hắn chỉ có sức chiến đấu gấp sáu lần chúa tể, mặc dù tăng thêm hai kiện phong vương thần binh, nếu không đánh lén sẽ khó mà

thắng nổi hai người Thần Quân, nếu đối phương liên thủ, mặc dù tăng thêm đám người Phù Ám Triều vào cũng không phải đối thủ của người ta.

Bởi vậy dọa bọn họ đi là tốt nhất.

Kỳ thật tàn nhẫn khi đối mặt với ý niệm ba đại cường giả phong vương như vậy chính là vì hắn ôm suy nghĩ này.

- Chủ nhân...

Nhìn thấy ý niệm ba đại cường giả phong vương bị đánh nát, đám người Thần Quân chúa tể rời đi, đám người Phù Ám Triều thở ra một hơi và nhìn Nhiếp Vân.

- Chúng ta đi thôi!

Nhiếp Vân không nói thêm lời nào, Thiên Tâm Đằng giữ chặt mọi người sau đó rời đi..

Bởi vì ba đại cường giả phong vương bộc phát lực lượng quá mạnh, thông đạo trong Tuyệt Mệnh Quật bị đánh nát toàn bộ, lúc này muốn rời đi quá đơn giản, lúc này đám người lại quay về tuyệt sát chí tôn vực.

Trở lại chí tôn vực, mọi người thở ra một hơi, cảm thấy tất cả giống giấc mộng.

Ý niệm ba đại cường giả phong vương đồng thời xuất hiện lại bị Nhiếp Vân đánh tan, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, không ai dám xem đây là sự thật.

- Chủ nhân, chúng ta về sau làm sao bây giờ?

Cảm khái xong, đám người Phù Ám Triều đi tới trước mặt Nhiếp Vân và hỏi thăm.

Hiện tại đắc tội ba đại cường giả phong vương, ở đâu đều không an toàn, về sau đi hay ở là vận mệnh của bọn họ.

- Tùy tiện tìm nơi nghĩ ngơi, phải luyện hóa A Da Nạp Chi Tinh rồi nói sau.

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Cho dù muốn làm gì, hiện tại trọng yếu nhất phải lấy A Da Nạp Chi Tinh ra, lại dung hợp với Chân Huyết Vương Quan rồi nói sau.

Mọi người cũng không nhiều lời, lúc này phi hành một đoạn và tìm sơn mạch an tĩnh dừng lại Nhiếp Vân tiến vào nạp vật thế giới.

Trước kia thu Địa Ngục Long Giải vào Tĩnh Tâm Bình sau đó trực tiếp chuyển dời đến nơi đây, vào bên trong nạp vật thế giới, hắn là vũ trụ tạo hóa giả, bất cứ kẻ nào cũng không thể phản kháng.

Hô!

Nhiếp Vân xuất hiện trước Long Giải to lớn.

Xì xào!

Long giải nhìn hắn xuát hiện liền bộc phát hung ác, nó tức giận nhổ ra một hơi, kết quả cũng không xuất hiện bong bóng làm người ta sợ lúc trước.

- Ân?

Nhìn thấy hành động của nó, Nhiếp Vân vốn sững sờ sau đó hiểu ra.

Chỉ sợ Địa Ngục Long Giải muốn phun ra bong bóng lợi hại, chỉ có A Da Nạp Chi Tinh không được, có quan hệ lớn tới dung nham lỗ đen, bong bóng khi đó có thể vây khốn đám người Cao Dương chúa tể, hiện tại đám người Phù Ám Triều chạm vào là có thể phá hủy, thậm chí còn đánh chết Long Giải dễ dàng.

Chính bởi vì như thế, sau khi nó bị hỗn độn nguyên quả hấp dẫn đi ra và nhìn thấy Cao Dương chúa tể động thủ liền quay người bỏ chạy.

Vốn cho rằng A Da Nạp Chi Tinh không nằm trong thân thể, hiện tại xem ra chỉ có ở trong dung nham lỗ đen mới giúp Địa Ngục Long Giải phát huy ra lực lượng ngoài sức tưởng tượng.

- Đừng giãy dụa! Lại tinh thạch cho ta đi!

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, hắn vươn tay điểm về phía trước, móng vuốt của Địa Ngục Long Giải đứt rời và tinh thạch lóng lánh bay tới.

Ông!

Tinh thạch vừa xuất hiện, không khí chung quanh lập tức chấn động kịch liệt, ngay sau đó lực lượng bạo ngược tới cực điểm xuất hiện.

------oOo------

Chương 2562: Luyện hóa phong vương thần binh (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vèo!

Đặt trong nạp vật trong thế giới, Chân Huyết Vương Quan cảm ứng lực lượng cường đại này sau đó kêu vang, nó từ phương xa bay tới dung hợp với tinh thạch.

Ầm ầm ầm!

Hào quang sáng ngời xuất hiện giống như cường giả phong vương hàng lâm, trong vương miện phát ra khí tức hùng hậu.

Dung hợp tinh thạch, vương miện biến thành hoàn mỹ không tỳ vết, tinh thạch tỏa ra hào quang mê người, cũng không cũ nát như trước mà là bộc phát uy năng khiếp người.

- Chủ nhân cứu ta...

Thời điểm Nhiếp Vân quan sát dung hợp Chân Huyết Vương Quan, lúc này có tiếng nói như côn trùng vang lên.

Là Tĩnh Tâm.

Hô!

Nhiếp Vân bộc phát ý niệm bay vào trong vương miện.

Trong vương miện có không gian khí linh rộng lớn bao la như hải dương, lực lượng sôi trào không ngừng càn quét khắp bốn phương tám hướng.

Ý niệm Nhiếp Vân tiến vào trong đó chẳng khác gì con thuyền nhỏ đi trong phong bạo, hắn sinh ra cảm giác lực bất tòng tâm, giống như hơi không lưu tâm sẽ bị bão tố nhấn chìm.

- Định!

Hừ nhẹ một tiếng, phong bạo trong không gian cứng lại, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên cao.

Nơi đó có hai thân ảnh đang giao chiến, một bên là Tĩnh Tâm, bên khác là một thân ảnh với khí tức thần thánh như thần linh, trên người bộc phát khí tức vương giả nồng đậm, nhìn từ xa chẳng khác gì cường giả phong vương đích thân tới.

Tĩnh Tâm làm sao có thể là đối thủ của kẻ mạnh như thế, lúc này đang bị ép vào một góc, gương mặt trắng bệch, xem ra tùy thời sẽ bị chém giết.

- Khí linh tranh đoạt... Chẳng lẽ đây là... Ý niệm trong chân huyết chi tinh?

Nhiếp Vân hiểu ra.

Hắn đã sớm đoán ra đây là khí linh tranh đấu, hán không nghĩ tới khí linh chân huyết chi tinh hình thành cường đại như thế, cho dù không sánh ngang cường giả phong vương nhưng thực sự không

kém bao nhiêu, so sánh với đối phương hắn còn kém hơn nhiều.

Khó trách Chân Huyết Vương Quan dung hợp Tĩnh Tâm Bình cũng chỉ là nửa bước phong vương thần binh, khoảng cách phong vương thần binh chân chính còn chênh lệch quá xa, thì ra chân huyết chi tinh cường đại như vậy.

- Chủ nhân, cứu ta...

Nhiếp Vân nhìn thấy hai người chiến đấu, Tĩnh Tâm nhìn thấy hắn liền hô to.

Ầm ầm!

Gia hỏa đấu với Tĩnh Tâm nhìn sang, lông mi nhíu lại, một đạo ý niệm như sấm sét đâm thẳng vào trong đầu Nhiếp Vân.

Linh hồn công kích!

Đối phương thập phần quyết đoán, nhìn thấy Tĩnh Tâm có giúp đỡ, không cần suy nghĩ đã trực tiếp công kích không lưu tình chút nào.

- PHÁ...

Nhiếp Vân cũng không tránh né, hắn ngẩng đầu quát lớn.

Ầm ầm ầm!

Linh hồn công kích uy lực vô cùng, vào lúc sắp đánh trúng lại vỡ ra hóa thành tro bụi.

- Ân?

Gia hỏa này biến sắc, hắn ngừng tay đến nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt mang theo cảnh giác.

Hắn biết rõ công kích vừa rồi mạnh như vậy, mặc dù cường giả phong vương cũng phải tạm lánh phong mang, người trước mặt nói một câu đã phá vỡ, cũng không lưu lại cái gì, hắn cường đại như thế

- Tới đây!

Không để ý tới hắn ngạc nhiên, Nhiếp Vân đưa tay về phía trước, Tĩnh Tâm lập tức thoát ra khỏi gông cùm xiềng xích của đối phương, đi tới trước mặt của hắn.

Ông!

Một đạo quang mang bao phủ toàn thân, không tới một phần ngàn giây thương thế cảu Tĩnh Tâm hoàn hảo không tỳ vết, khôi phục đến đỉnh phong.

- Ngươi... Ngươi là cường giả Đế cấp?

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, gia hỏa chiến đấu với Tĩnh Tâm sợ hãi, toàn thân run rẩy.

- Cường giả Đế cấp? Đó là cái gì?

Nhiếp Vân lắc đầu:

- Ta không phải!

Sở dĩ hắn cường đại như vậy cũng không phải là thực lực mạnh mẽ, mà là... Chân Huyết Vương Quan hiện tại đang ở trong nạp vật thế giới!

Chỉ cần ở trong nạp vật thế giới, hắn chính là sáng thế thần duy nhất, là thần linh chí cao không gì không làm được.

Mặc dù Chân Huyết Vương Quan là phong vương thần binh thực lực không kém gì cường giả phong vương, ở trước mặt hắn lại như con sâu cái kiến, có thể quyết định sinh tử bằng một câu nói..

- Không phải... Không có khả năng?

Nhìn thấy Nhiếp Vân phủ nhận, gia hỏa này không tin tưởng.

Không để ý tới hắn nói chuyện, Nhiếp Vân cẩn thận nhìn rõ bộ

dạng gia hỏa này.

Là thanh niên, gương mặt mang theo khí tức phiền muộn, hoàn toàn tương tự đám người Mặc Tật lúc trước, dung mạo cương nghị lạnh lùng, là dung mạo của kẻ bạc tình bạc nghĩa.

- Đây là dung mạo của... Chân Huyết Vương A Da Nạp!

Tĩnh Tâm lên tiếng.

- A Da Nạp?

Nhiếp Vân kinh ngạc.

- Chân Huyết Vương tên là A Da Nạp, Chân Huyết Vương Quan do hắn luyện chế, cho nên dung mạo khí linh hoàn toàn giống hắn.

Lúc trước vương miện bị đánh chia năm xẻ bảy, khí linh gởi vào trong chân huyết chi tinh...

Tĩnh Tâm giải thích:

- Hơn nữa bị thương nặng lâm vào ngủ say, xem bộ dạng của hắn hiện tại hẳn là vừa thanh tỉnh không bao lâu, tối đa vài vạn năm...

- Ah?

Nhiếp Vân gật gật đầu, một câu chuyện kết nối với nhau hình thành trong đầu của hắn.

- Thì ra là thế, ta biết rồi!

Trước kia vẫn suy nghĩ Mạch Qua cũng nhận được chân huyết chi tinh, vì sao không nhận ra bảo vật quý trọng, một con Địa Ngục Long Giải bình thường lại sử dụng mạnh như vậy, rõ ràng không phù hợp lẽ thường.

Mạch Qua chỉ là tán tu, lại chưa thấy qua bảo vật nhưng còn mạnh hơn một con Địa Ngục Long Giải ah, hắn cũng không nhận ra là không có khả năng.

Lại nói chân huyết chi tinh vừa xuất hiện hắn cũng nhìn thấy, sáng chói mắt óng ánh như mặt trời, chỉ cần không mù sẽ nhìn ra đây là bảo vật vô thượng, cũng giống như lúc ba đại cường giả phong vương lưu lại phù lệnh phụng thiên, chỉ cần tận mắt nhìn thấy sẽ nhận ra A Da Nạp Chi Tinh.

Biểu hiện rõ ràng như thế không nhìn ra, hắn nghĩ không thông, hiện tại nghe Tĩnh Tâm giải thích rốt cục bừng tỉnh đại ngộ, những chỗ khó hiểu cũng hiểu ra.

Nếu như đoán không sai, lúc trước Chân Huyết Vương Quan nghiền nát, khí linh chân chính bị hao tổn nhưng không tử vong, nương theo chân huyết chi tinh sống sót, nó chỉ lâm vào ngủ say, Mạch Qua đạt được là lúc nó chưa thanh tỉnh.

Khí linh không có thức tỉnh, chân huyết chi tinh có chất liều mạnh hơn nữa cũng chẳng khác gì bảo kiếm không lộ phong mang, cho nên vô cùng bình thường, Mạch Qua căn bản không nghĩ tới tinh thạch vô tình nhặt được lại là bảo vật tuyệt thế ngay cả cường giả phong vương cũng điên cuồng.

Sau khi đến Tuyệt Mệnh Quật, gặp được nguy hiểm, khí linh trong tinh thạch hấp thu dung nham lỗ đen nên tỉnh lại, thoát khỏi Mạch Qua và rơi vào địa quật.

Trong địa quật, khí linh thanh tỉnh nhìn thấy Địa Ngục Long Giải, bởi vì dung nham lỗ đen có không ít trợ giúp nó khôi phục cho nên không xuất hiện, tĩnh tâm khôi phục vài vạn năm.

Chuyện còn lại là đám người Nhiếp Vân phát hiện Long Giải, tới giao chiến cũng vì lấy hắn, cũng không có gì đáng ngờ nữa.

------oOo------

Chương 2563: Luyện hóa phong vương thần binh (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Về phần Tĩnh Tâm chính là khí linh hình thành sau khi chia lìa Chân Huyết Vương Quan không lâu, cho nên vẫn không biết chuyện gì, hiện tại Chân Huyết Vương Quan dung hợp triệt để, nàng và khí linh vốn có tranh đoạt quyền khống chế, cũng hiểu ra nhiều việc.

- Xem ra ba đại cường giả phong vương thật sự nhận ra Chân Huyết Vương.

Chân Huyết Vương tử vong... Khả năng có quan hệ với bọn họ.

Tương thông những tin tức này, sau khi liên hệ với Tĩnh Tâm nói chuyện, Nhiếp Vân làm sao không rõ.

Chân huyết chi tinh, ba đại cường giả phong vương xưng hô A Da Nạp Chi Tinh, từ đó biết rõ y tinh thạch chỉ là thành phần cấu thành, hoặc là nguyên nhân khác, hiện tại xem ra A Da Nạp và Chân Huyết Vương là một.

Biết rõ tên thật của Chân Huyết Vương, nếu như nói ba đại cường giả phong vương không biết vị vương giả dị tộc này, đánh chết hắn cũng không tin.

- Vị cường giả này, đây là khí linh chúng ta tranh đấu, hi vọng ngươi không nên nhúng tay!

Khí linh bộ dạng Chân Huyết Vương nhìn thấy Tĩnh Tâm quan hệ mật thiết với Nhiếp Vân, dùng chủ tớ tương xứng, sắc mặt của hắn khó coi, lúc này nội tâm tồn may mắn nói một câu.

- Ah? Không nhúng tay vào? Tĩnh Tâm triệt để hiệu trung với ta, là người hầu của ta, ngươi muốn giết nàng, ngươi cảm thấy ta sẽ đồng ý?

Nhiếp Vân mỉm cười.

Hai đại khí linh tranh đoạt quyền khống chế Chân Huyết Vương Quan là phải phân ra thắng bại, ngươi chết ta sống, tuy Tĩnh Tâm khống chế chủ thể nhưng đối phương khống chế vị trí trọng yếu nhất, hơn nữa còn là khí linh thượng cốt sót lại, thực lực còn hơn xa nàng, nếu mặc kệ, tùy ý bọn hắn chiến đấu, chỉ sợ không qua

bao lâu Tĩnh Tâm bị chém giết, bị gia hỏa trước mặt thôn phệ.

Nhìn thần thái của gia hỏa này chắc chắn là kẻ phản phúc, Tĩnh Tâm không có dị tâm với mình, điểm này không cần nghĩ cũng hiểu Nhiếp Vna lựa chọn ra sao.

- Nếu ngươi nhúng tay, vậy cũng chết đi cho ta!

Khí linh bộ dạng Chân Huyết Vương thấy Nhiếp Vân không đồng ý, trong mắt sinh ra sát cơ nồng đậm.

- Tuy ngươi rất lợi hại nhưng nơi này là sân nhà của ta, chỉ cần ngươi không có phá vỡ lực lượng vương miện, như vậy không thể đánh thắng ta.

Hắn gào thét sau đó ngón tay lớn mười vạn dặm lập tức đánh tới trước mặt Nhiếp Vân và Tĩnh Tâm.

- Không cần thi triển chút quỷ kế này với ta.

Nhìn ngón tay trước mặt, Nhiếp Vân cũng không tránh né, hắn vươn tay vỗ vào lưng Tĩnh Tâm.

Răng rắc!

Hắn vỗ nhẹ một cái, vốn không có vật gì sau lưng liền phát ra tiếng giòn vang, một bàn tay bị đánh nát.

- Ah...

Tĩnh Tâm biến sắc.

Nếu như không phải chủ nhân phát hiện, chỉ chiêu này cũng làm nàng không chết cũng trọng thương.

Chỉ cần nàng bị giết hoặc bị cắn nuốt, Chân Huyết Vương Quan chẳng khác nào chỉ có một khí linh, Nhiếp Vân cường đại hơn nữa cũng không thể làm vương miện hủy diệt, nhất định phải để hắn sống sót.

Cho nên biết rõ không phải đối thủ của Nhiếp Vân nhưng vẫn muốn ra tay, trên thực tế cũng không phải lỗ mãng mà là nghĩ ra dối sách.

Chỉ có điều ma cao một thước đạo cao một trượng, hắn suy nghĩ hoàn mỹ không tỳ vết nhưng đáng tiếc gặp được Nhiếp Vân, tất cả thành bọt nước.

- Ngươi...

Hiển nhiên khí linh không nghĩ tới Nhiếp Vân sẽ phát hiện, hắn vô cùng bối rối, vội vàng đánh một chưởng sau đó bỏ trốn.

- Trốn? Ngươi có thể trốn ở đâu? Định!

Cười nói một câu, Nhiếp Vân miệng phun kim ngôn.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt khí linh cường đại biến thành côn trùng trong hổ phách, không tiếp tục nhúc nhích và bị áp chế triệt để.

- Tĩnh Tâm, đi luyện hóa hắn đi!

Chẳng muốn nói nhảm nữa, Nhiếp Vân quay đầu phân phó một câu.

- Vâng!

Tĩnh Tâm bay qua.

Nàng muốn trưởng thành cần triệt để khống chế Chân Huyết Vương Quan, nhất định phải thôn phệ khí linh khác, đây là cách sinh tồn, cũng không có thương cảm gì đáng nói.

- Không...

Khí linh bộ dạng Chân Huyết Vương bị khống chế, ánh mắt của hắn phio thường khủng hoảng, liên tục cầu khẩn, đáng tiếc... Hai người chỉ có một được phép sống tiếp, còn lại đều là vô bổ.

Một lát sau năng lượng hùng hậu cảu khí linh này rót vào người Tĩnh Tâm.

Xì xì xì xì...

Quần áo của Tĩnh Tâm hóa thành bụi phấn, thân thể lung linh hoàn mỹ xuất hiện.

- Chủ nhân!

Không biết qua bao nhiêu thời gian, Tĩnh Tâm đứng lên sau đó hưng phấn đi tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Khục khục, mặc quần áo...

Nhìn nàng chạy tới trước mặt, Nhiếp Vân cảm thấy xấu hổ, hắn lấy một bộ y phục che thân thể lung linh của nàng.

- Tĩnh Tâm có mặc quần áo hay không cũng là người của chủ nhân, không có gì khác nhau.

Đôi mắt Tĩnh Tâm xoay tròn sau đó cười nói.

- Ach?

Nghe nàng nói như vậy, Nhiếp Vân lắc đầu, cũng không nói nhảm.

- Tư tưởng của ngươi đã trưởng thành không ít.

Tĩnh Tâm trước kia đơn thuần đáng yêu, không khác gì tiểu cô nương bảy tám tuổi, cũng không có suy nghĩ và ý niệm trưởng thành, hiện tại nói ra lời này, ánh mắt giảo hoạt, thân thể trần truồng là cố ý, Nhiếp Vân quan sát tỉ mỉ thì làm sao không biết.

- Thôn phệ khí linh, ta phát triển không ít, tự nhiên sẽ lớn lên!

- Chẳng lẽ chủ nhân ưa thích tiểu loli mà không thích thục tỷ?

Tĩnh Tâm cười nói, liếc mắt nhìn thân thể hoàn mỹ của mình.

- Nếu không... Ta lại biến trở về bộ dạng như cũ? Ngươi có thể... Tùy ý...

- Khục khục...

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân lảo đảo, hắn suýt sắc nước bọt, thiếu chút nữa ngất đi, xem ra nàng không chỉ lớn hơn, năng lực tư duy rất mạnh, nói tiếp sẽ không tốt, hắn phải đổi chủ đề.

- Thực lực của ngươi hiện tại rất mạnh?

Thấy hắn xấu hổ như thế, Tĩnh Tâm biết rõ đúng mực, hiểu rõ đạo lý hăng quá hoá dở cho nên không nói thêm, cũng trả lời hắn:

- Thân là khí linh, bởi vì không có thân thể, ý niệm đơn thuần cũng là cường giả phong vương!

- Sức chiến đấu kém nhiều... Vận dụng Chân Huyết Vương Quan là có thể ngăn cản một lúc!

- Đương nhiên, đó là do vương miện bị hao tổn nhiều năm, nếu vương miện có thể chữa trị triejt để, ta chẳng những có thể biến hóa xuất hiện trước mặt chủ nhân, còn có thể đánh nhau với cường giả phong vương mà không rơi vào thế hạ phong!

- Ngăn cản cường giả phong vương? Chiến đấu không lâm vào hạ phong?

Nhiếp Vân khiếp sợ.

Nếu thật là như vậy, hắn đã có một người hầu cấp phong vương... Quá cường đại ah.

- Đúng vậy!

Tĩnh Tâm tràn đầy đắc ý.

Chủ nhân trước mặt cho dù làm chuyện gì cũng tính trước, nhìn hắn giật mình là việc hiếm gặp.

- Làm sao có thể giúp vương miện khôi phục?

Nhiếp Vân hơi động tâm.

Nếu đúng như Tĩnh Tâm nói, khi triệt để khôi phục, hắn sợ gì đám người A Dục Vương?

- Cần một ít bảo vật trân quý, Kim Linh Ngân Sa, Cửu Thiên Linh Lung Thạch, Hỗn Độn Hàn Tinh!

Tĩnh Tâm nói.

------oOo------

Chương 2564: Luyện hóa phong vương thần binh (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Kim Linh Ngân Sa? Cửu Thiên Linh Lung Thạch? Hỗn Độn Hàn Tinh?

Nhiếp Vân cảm thấy đầu lớn lên, với kiến thức của hắn lại chưa từng nghe qua ba thứ này.

- Ba loại đồ vật này, đi nơi nào trong hỗn độn hải dương tìm?

- Kim Linh Ngân Sa, Cửu Thiên Linh Lung Thạch chỉ có một ít tiểu thế giới có... Như thế giới Cửu Thiên ngươi đi qua lúc trước, ngươi có thể tìm thấy tại nơi đó nhưng Hỗn Độn Hàn Tinh chỉ sợ trong tam giới chỉ có cường giả phong vương mới có.

Tĩnh Tâm nói.

Sau khi tam giới chiến trường mở ra, Nhiếp Vân từng dựa theo Nhiếp Đồng phân phó quay về thiên địa lục đạo một lần, hăn đi ngang qua thế giới Cửu Thiên, tuy chưa tiến vào qua, Tĩnh Tâm lúc ấy cũng đã thuận theo hắn cho nên biết rõ một ít chuyện.

- Nếu thế giới Cửu Thiên có, tìm được vô cùng đơn giản, đồ vật

trong cung của cường giả phong vương... Chỉ sợ không dễ dạt được.

Nhiếp Vân cau mày.

Trước kia hắn không sợ thế giới Cửu Thiên, hiện tại càng không quan tâm, chỉ cần có bảo bối, bằng vào thủ đoạn của hắn có thể đạt được dễ dàng, nhưng bảo vật lại nằm trong cung điện của cường giả phong vương thì phiền toái.

Mỗi một vị cường giả phong vương tuy nhiên khống chế một đại thế giới, nhưng trên thực tế cũng không ở ở trong đại thế giới, mà là giấu ở gần chí tôn vực của mình, nằm trong không gian đặc thù.

Tỷ như Bích Hải Huyền Thiên là trụ sở của A Dục Vương, Thiên Hư cung là trụ sở của Hỗn Độn Vương, Tuyệt Sát Thần Điện là hang ổ của Tuyệt Sát Vương.

Những địa phương này thuộc về nơi cuối cùng của cường giả phong vương, phòng ngự nghiêm mật không nói, hơn nữa bản tôn bọn họ ở đó, một khi bị bắt hẳn phải chết không nghi ngờ.

Muốn đi bên trong tìm cái gì Hỗn Độn Hàn Tinh, quả thực là nhiệm vụ không thể nào hoàn thành.

- Nếu như quá khó khăn, trước hết không đi! Dù sao cho dù hiện tại thực lực của ta có lẽ giúp ngươi cường đại hơn vài phần.

Tĩnh Tâm nháy mắt vài cái sau đó cười nói ngọt ngào.

- Không đi không có khả năng!

Vừa rồi đắc tội ba đại cường giả phong vương, bọn họ sẽ không buông tha ta, một khi có cơ hội, tuyệt đối sẽ đánh chết ta.

Nhiếp Vân lắc đầu:

- Như vậy đi, đi tìm Kim Linh Ngân Sa, Cửu Thiên Linh Lung Thạch trước, Hỗn Độn Hàn Tinh lại nói sau.

Hiện tại hắn triệt để đắc tội chết ba đại cường giả phong vương, nếu không đánh chết đối phương cũng chỉ có thể mau chóng khôi phục Chân Huyết Vương Quan.

Nếu không, một khi ba người bọn họ xử lý xong công việc thì ban thân mình xong đời.

Về phần Nhiếp Đồng nhất định sẽ giúp trợ chính mình... Nhưng Nhiếp Vân không hi vọng mang vận mệnh ký thác lên người kẻ khác, huống chi là đệ đệ đã cứu hắn nhiều lần.

Hiện tại hắn phải giải quyết khó khăn vì Nhiếp Đồng, cũng không phải muốn làm kẻ liên lụy.

- Đó chính là... Thế giới Cửu Thiên?

Tĩnh Tâm hỏi.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu, nhìn sang nữ hài trước mặt.

- Đúng thế, hiện tại Chân Huyết Vương Quan đã chữa trị, ta có thể sử dụng vương miện đối chiến người khác hay không?

Tuy Chân Huyết Vương Quan còn không khôi phục tới mức đỉnh phong nhưng xem uy thế lúc trước, đã biết rõ hơn xa nửa bước phong vương thần binh, nếu như dùng nó đối chiến, cho dù phong vương sứ giả đồng thời tới cũng không sợ.

- Nếu như... Chủ nhân không muốn bị lực cắn trả hút khô, có lẽ có thể trực tiếp sử dụng!

Vẻ mặt Tĩnh Tâm cổ quái nói ra.

- Lực cắn tra hút khô? Có ý tứ gì?

Nhiếp Vân sửng sốt.

- Rất đơn giản, ngươi bây giờ lui ra ngoài, nhìn Chân Huyết Vương

Quan chẳng phải sẽ biết?

Tĩnh Tâm cũng không giải thích.

- Tốt!

Ý thức Nhiếp Vân rời khỏi không gian vương miện, bản tôn đang ở trong nạp vật thế giới, nghe thế cũng lui ra ngoài.

Ý thức trở về, ngẩng đầu nhìn vương miện chói mắt.

Đưa bàn tay về phía trước.

PHỐC!

Còn chưa tới trước mặt, một đạo lực lượng khổng lồ bao phủ thân thể hắn, hắn lập tức bay ngược ra sau và phun máu tươi như suối.

- Lực cắn trả thật là mạnh!

Cánh tay nhoáng lên một cái, thân thể ổn định lại, trong lòng Nhiếp Vân có chút hoảng sợ.

Nếu như không phải đang ở trong Nạp Vật thế giới, nếu như là ở bên ngoài, chỉ tính riêng lực cắn trả lần này cũng có thể khiến cho hắn vứt bỏ nửa cái mạng của mình.

Đây còn là Chân Huyết vương quan đã bị hao tổn, nếu như quả thực khôi phục, khôn biết ẽ mạnh bao nhiêu chứ?

- Ta đã nói trước rồi, ngươi còn không tin...

Tĩnh Tâm xuất hiện ở trước mặt hắn, vẻ mặt vô tội nói.

- Không phải ngươi đang nắm Chân Huyết vương quan trong tay hay sao? Sao ta vẫn không thể đụng chạm được chứ?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái hỏi.

Trước đó chém giết cỗ ý chí kia, Tĩnh Tâm đã hoàn toàn nắm Chân

Huyết vương quan trong tay, dựa theo đạo lý mà nói, chẳng khác nào hắn đã luyện hóa được món bảo vật này. Thế nhưng không ngờ minh lại bị bảo vật đả thương.

Đây là tình huống gì chứ?

- Đúng là ta đã nắm giữ toàn bộ Chân Huyết vương quan, nhưng mà... Thực lực của chủ nhân quá thấp, còn không có đạt tới thực lực Phong vương. Cho nên cho dù luyện hóa thần binh Phong vương thì cũng không sử dụng được. Như vậy cũng giống như trẻ con sử dụng chùy vậy, cho dù có cầm cũng cầm không thể nhấc lên được. Sao có thể dùng được chứ?

Tĩnh Tâm lè lưỡi, có chút bất đắc dĩ nói.

- Ách... Ý của ngươi là, thực lực của ta không tới Phong vương thì sẽ không sử dụng được món pháp bảo này?

Nhiếp Vân buồn rầu.

Quá bực bội a. Nếu như không đạt tới thực lực Phong vương thì không thể dùng Chân Huyết vương quan, đắc tội với ba đại cường giả Phong vương mới giành được vật này, thế nhưng cuối cùng lại là bài trí hay sao?

Mặc dù phiền muộn, thế nhưng chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút cũng đã hiểu rõ.

Thực lực và binh khí phối hợp hoàn hảo với nhau, thực lực không bằng, nếu như cưỡng ép sử dụng binh khí lợi hại. Như vậy không những không có tác dụng, ngược lại còn sẽ phải chịu cắn trả. Cũng giống như ban đầu ở Hư Vô Giới vậy. Thực lực mọi người bị áp súc đến năm trăm đầu đại đạo. Cho dù có thần binh Chúa Tể thì cũng không có cách nào sử dụng được. Chỉ có thể ngoan ngoãn sử dụng Hỗn Độn thần binh mà thôi.

- Chủ nhân không thể dùng. Thế nhưng ta có thể sử dụng a! Chân Huyết vương quan cũng đồng nghĩa với ta, pháp bảo càng mạnh thì ta cũng càng lợi hại. Chỉ cần chủ nhân gọi một tiếng, ta có thể làm tay đấm miễn phí cho chủ nhân a.

Tĩnh Tâm cười hắc hắc.

- Ách, cũng đúng.

Nhiếp Vân gật đầu, mới vừa rồi hắn đã quên mất Tĩnh Tâm. Nàng thân là khí linh, đương nhiên có thể ung dung nắm toàn bộ pháp bảo trong tay. Vừa mới nói xong hắn hơi có chút sững sờ:

- Không phải mới vừa rồi ngươi nói sau khi Chân Huyết vương quan được chữa trị thì mới có thể hóa hình đi ra được đúng không?

------oOo------

Chương 2565: Cơ hội không thể mất

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng vậy, sau khi Chân Huyết vương quan được chữa trị thì ta mới có thể hóa hình thành người. Cũng giống như người hầu Tử Đồng Bất Hủy của ngươi vậy. Bất quá, bây giờ cũng có thể rời khỏi vương quan đi lại. Chỉ cần khoảng cách không xa lắm là được. Bất quá, là một loại trạng thái ý niệm, chứ không phải sinh động giống như các ngươi, giống như một loại năng lượng thể vậy.

Tĩnh Tâm nói.

- Trạng thái ý niệm? Năng lượng thể?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt, lúc này hắn mới nhìn kỹ lại, mới phát hiện ra quả nhiên Tĩnh Tâm là trạng thái ý niệm, giống như năng lượng thể vậy, không có thân thể.

Loại năng lượng thể này tương tự với cía mặt lớn do cường giả Phong vương hội tụ vậy, cũng có sức chiến đấu cực mạnh.

- Loại trạng thái suy nghĩ này của ta chỉ cần không phải người thực lực vượt qua ta thì sẽ không nhìn ra được. Trong mắt người khác ta vẫn là người sống sờ sờ! Chủ nhân có thể suy tính một chút rồi

mang ta theo! Ta muốn đi ra ngoài chơi...

Tĩnh Tâm vội vàng nói, trong mắt hiện lên vẻ khát vọng nồng đậm.

Nàng thân là khí linh, vừa sinh ra đã bị giam cầm vào bên trong binh khí, bây giờ có cơ hội đi ra ngoài cho nên tràn ngập hưng phấn.

- Được, ta sẽ dẫn ngươi đi ra ngoài, đi thôi!

Nhiếp Vân gật đầu nói.

Trước đó hắn đã từng đồng ý qua với Tĩnh Tâm, trong vòng một năm sẽ tạo nên cho nàng một cỗ thân thể, mang nàng đi ra ngoài. Bây giờ dung hợp Chân Huyết vương quan, thân thể cũng không cần nữa. Hơn nữa thực lực của nàng so với hắn còn lợi hại hơn, vừa vặn có thể mang theo bên người coi như là tay đấm, chuyện này có ngu mới không làm.

Sưu sưu!

Ý niệm khẽ động một cái, Nhiếp Vân và Tĩnh Tâm đồng thời từ bên trong Nạp Vật thế giới bay ra ngoài, lần nữa trở lại Tuyệt Sát Chí Tôn vực.

- Chủ nhân!

- Nhiếp Vân Chúa Tể!

Đám người Phù Ám Triều đang ở chung quanh, thấy hắn xuất hiện đều đồng loạt bay tới.

- Ta định đi dạo một tiểu thế giới, các ngươi tùy tiện tìm một chỗ để củng cố thực lực đi. Tranh thủ hết sức tăng tiến tu vi, cũng không cần đi theo ta nữa!

Nhìn đám người Phù Ám Triều một chút, Nhiếp Vân cũng không có ý định dẫn bọn hắn đi cùng.

Đi Cửu Thiên thế giới nhất định sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng

mà đi hang ổ của cường giả Phong vương, nguy cơ trùng trùng. Một khi bị bắt lại, không cẩn thận sẽ thân tử đạo tiêu, cho nên hắn mới không để cho bọn họ tham dự vào chuyện này.

- Ngươi còn chưa có mang ta đi tìm Tu La vương...

Linh Tú Đại đế thấy hắn muốn một mình hành động, đôi mi thanh tú khẽ nhíu lại.

- Ta sẽ dẫn ngươi đi tìm đệ đệ, bất quá không phải là bây giờ!

Nhiếp Vân lắc đầu một cái.

Bây giờ Nhiếp Đồng đang ở nơi nào chính bản thân hắn cũng không biết, sao có thể đi tìm được chứ?

Lại nói, cho dù có biết thì nhất định cũng vô cùng nguy hiểm. Bằng vào thực lực của bọn họ bây giờ, nếu như tùy tiện đi qua cũng sẽ chỉ là cản trở mà thôi. Cho nên không vội tham dự vào làm gì.

- Ta tin tưởng ngươi, tất cả mọi việc cũng nên cẩn thận một chút.

Thấy hắn nói như vậy, Linh Tú Đại đế cũng không tiện tiếp tục truy hỏi. Cho nên không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái.

- Được.

Nhiếp Vân nhìn về phía Vạn Pháp Chúa Tể:&- Ngươi mang bọn họ tới Vạn Pháp cung của ngươi, sau khi ta trở lại sẽ trực tiếp đi tới đó tìm các ngươi!

Vạn Pháp cung tọa lạc ở trong Thập Phương Thiên vực, dễ thủ khó công. Là một địa phương ở rất tốt, vô cùng an toàn. Lại nói, Nhiếp Vân tin tưởng cường giả Phong vương, cho dù có ghi hận hắn thế nào nữa thì cũng sẽ không tự hạ thân phận mà xuất thủ đối phó với bọn họ.

Nếu cường giả Phong vương đã không ra tay, phối hợp với vị trí của Thập Phương Thiên vực, cho dù là đám người Thần Quân Chúa Tể chỉ sợ cũng không thể làm gì được bọn họ.

- Vâng, chủ nhân!

- Nhiếp Vân, ngươi phải cẩn thận!

Thấy hắn đã quyết định như vậy, mọi người cũng không nói thêm gì nữa mà gật đầu đồng ý. Sau đó cùng ôm quyền, bắn thẳng về phía Hỗn Độn Chí Tôn vực mà đi.

Thấy bọn họ rời đi, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nếu như để bọn họ ở trong Nạp Vật thế giới, dựa theo đạo lý mà nói, rất là an toàn. Thế nhưng một khi hắn bị giết, thế giới sẽ vỡ tan. Khi đó bọn họ cũng sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Đám người Tiêu Dao Tiên đã trợ giúp hắn quá nhiều, loại chuyện nguy hiểm này hắn cố gắng không để cho bọn họ tham dự thì hơn.

- Nhiếp Vân Chúa Tể, chúng ta...

Đám người Phù Ám Triều rời đi, Linh Nhất Chúa Tể và Các chủ Linh Nhất Các cũng không theo sau, mà là nhìn về phía Nhiếp Vân, đợi hắn sắp xếp.

- Lần này các ngươi giúp ta, ta sẽ không bạc đãi ngươi. Đây là một món thần binh Chúa Tể, sau khi luyện hóa nhất định có thể khiến cho thực lực của ngươi tiến thêm một bước!

Nhiếp Vân nhìn về phía Các chủ Linh Nhất Các, ánh mắt sáng ngời. Thấy hắn ta không có động tác khác thì lúc này hắn mới lắc đầu một cái, cổ tay khẽ lật, lấy ra một món thần binh Chúa Tể rồi đưa tới.

Nạp Vật thế giới đã hoàn toàn vững chắc, thần binh Chúa Tể đã có thể tùy ý sao chép. Muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu, cho đi mấy món hắn cũng không có đau lòng.

Lại nói, nếu như không có tin tức của Các chủ Linh Nhất Các thì hắn cũng không thể nào nhanh chóng tìm được Mạch Qua như vậy. Hơn nữa còn lấy được Chân Huyết chi tinh, đối với Nhiếp Vân

mà nói, trợ giúp của người này rất lớn, đáng để hắn làm như vậy.

Đương nhiên, sau khi giết Cao Dương Chúa Tể, có được Ngụy Bổn nguyên đại đạo của đối phương, có thể khiến cho bất kỳ một vị cường giả hai nghìn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo trở thành Chúa Tể. Nếu như mới vừa rồi đối phương nhận chủ, trở thành người hầu cho hắn thì hắn có thể cân nhắc ban thưởng cho.Thế nhưng bây giờ đối phương lại thờ ơ thì cũng coi như xong.

Dù sao, Các chủ này cho dù thiên phú dị bẩm, thế nhưng lại không có hoàn toàn thần phục với hắn. Vì vậy chỉ cần một món thần binh Chúa Tể cũng đã báp đáp nhân tình dư dả.

- Đa tạ Chúa Tể!

Các chủ Linh Nhất Các vội vàng nhận lấy thần binh Chúa Tể.

Hắn có thực lực như vậy, thần binh Chúa Tể là thứ tốt nhất, có một kiện sẽ có thể làm cho thực lực curah ắn tăng lên một đoạn lớn.

- Về phần ngươi...

Nhiếp Vân nhìn về phía Linh Nhất Chúa Tể. Người này mặc dù không có bao nhiêu trợ giúp, thế nhưng lúc trước, khi hắn tiến vào hắc động dung nham, người này và đám người Phù Ám Triều từng liên thủ đối kháng với đám người Cao Dương Chúa Tể, trì hoãn thời gian. Chính vì vậy mới khiến khiến cho hắn thuận lợi lấy được Chân Huyết chi tinh, cũng coi như đã có trợ giúp.

------oOo------

Chương 2566: Lại về Cửu Thiên thế giới (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta cho ngươi một cọc cơ duyên a, ngươi đi tìm đám người Vạn Pháp Chúa Tể, bảo bọn họ dẫn ngươi đi tới Hư Vô Giới!

Nhất định thần binh Chúa Tể Linh Nhất Chúa Tể này không thiếu,

thần binh Bán bộ Phong Vương, ân tình của hắn lại còn chưa đạt tới mức vày. Vì vậy đưa hắn một cọc cơ duyên, để cho đám người Vạn Pháp Chúa Tể dẫn hắn tiến vào trong Hư Vô Giới. Có thể chém rụng kiếp trước để có thành tựu hay không thì cũng đành phải dựa vào nghị lực và vận khí của hắn mà thôi.

- Tạ ơn Chúa Tể!

Linh Nhất Chúa Tể vội vàng gật đầu nói.

Hư Vô Giới này hắn đã từng nghe nói qua, ban đầu là chỗ phát tài của Đan Thần Chúa Tể. Từ lúc đó hắn đã tràn ngập hướng tới. Vì vậy lúc này nghe thấy Nhiếp Vân nói vậy, nhất thời hưng phấn khiến cho sắc mặt đỏ lên.

- Được rồi, cáo từ!

Sau khi sắp xếp cho tất cả mọi người xong, Nhiếp Vân không nói thêm gì nữa, thân thể nhoáng một cáiđã bước ra một bước, trong chớp mắt đã biến mất ở trước mặt hai người.

Tĩnh Tâm theo sát ở phía sau, không có ai nhìn thấy động tác của nàng, thế nhưng nàng cũng biến mất ngay sau đó.

- Vừa rồi ngươi nên thề, trở thành người hầu của hắn, như vậy sẽ rất có khả năng trở thành Chúa Tể... Đáng tiếc, bỏ lỡ cơ hội này. Sau này sẽ không còn nữa!

Nhìn bóng lưng của Nhiếp Vân biến mất, Linh Nhất Chúa Tể nhìn về phía Các chủ trước mắt, hắn lắc đầu một cái.

Sắc mặt Các chủ Linh Nhất Các có chút khó coi.

Nếu như vừa rồi hắn quyết đoán hơn một ít, trực tiếp hiến tế linh hồn, trở thành người hầu của vị Nhiếp Vân Chúa Tể này thì có lẽ... Bây giờ đã là cường giả Chúa Tể!

Nhưng mà cũng bởi vì hắn không có hạ được quyết tâm như vậy, cho nên khoảng cách với Chúa Tể cũng chỉ xa xa không hẹn ước, sợ rằng kiếp này cũng không còn khả năng nữa.

Cơ hội, thường thường sẽ chỉ hiện lên trong nháy mắt, nếu không bắt được nhất định nó sẽ biến mất, cũng không nhìn thấy được nữa.

Đan Thần cổ thuyền xé rách từng tầng Hỗn Độn đại dương, đi thẳng về phía trước, Nhiếp Vân đứng ở đầu thuyền, ánh mắt nhìn về phía phương xa.

- Chủ nhân!

Tĩnh Tâm đi tới.

Lúc này nàng mặc một bộ y phục bó sát người màu tím nhạt, đem thân thể hoàn mỹ không tỳ vết thể hiện ra, để lộ ra một tia dã tính và quyến rũ nhàn nhạt.

- Nếu không để ta tới lái một chút đi! Tốc độ của ta nhất định sẽ nhanh hơn ngươi!

- Không cần! Sắp tới Cửu Thiên thế giới rồi.

Nhiếp Vân lắc đầu nói.

Đây là lần đầu tiên hắn lái cổ thuyền lại bị người khác nói tốc độ chậm.

Bất quá sự thật cũng là như vậy, thực lực của Tĩnh Tâm đã vô hạn đến gần cường giả Phong vương. Tốc độ khống chế cổ thuyền quả thực còn nhanh hơn hắn rất nhiều.

Vừa dứt lời thì hắn đã giương mắt nhìn qua, một thế giới giống như một viên cầu đã xuất hiện ở trước mắt hắn.

Bên ngoài thế giới này mang theo một tầng ngăn cách thật dày, chống đỡ Hỗn Độn đại dương xâm nhập, lẳng lặng trôi lơ lửng trên không trung, tựa như một cái kén tằm to lớn vậy.

Cửu Thiên thế giới, đã tới!

Đây là thế giới thứ hai Nhiếp Vân tiến vào sau khi rời khỏi Thiên địa lục đạo. Lúc ấy nhìn nó vô cùng to lớn, làm cho người ta rung động. Mà bây giờ, loại thế giới cấp bậc này hắn tiện tay là có thể bóp vỡ. Hắn cũng không biết mình đã luyện hóa bao nhiêu thế giới như vậy, mà những thế giới này cũng không còn tạo thành được bất kỳ uy hiếp gì được nữa.

- Đây là một tiểu thế giới, sau khi tiến vào nhất định phải áp chế khí tức, ngàn vạn lần không được tiết lộ, dù chỉ là một tia.

Nhìn tiểu thế giới trước mắt, nhớ lại thời điểm khi mới đi qua đây ban đầu, Nhiếp Vân dặn dò một câu.

Vô luận là hắn hay là Tĩnh Tâm, thực lực như vậy, chỉ cần tiết lộ một tia nguyên khí, dù là không chiến đấu thì thế giới này cũng sẽ không chịu nổi mà hoàn toàn bị phá vỡ.

Cấp bậc sinh mạng khác biệt. Loại thế giới này đã hoàn toàn không chịu nổi được lực lượng của bọn họ được nữa.

- Yên tâm đi, ta sẽ không để cho tiểu thế giới này vì vậy mà bị hủy diệt đâu.

Tĩnh Tâm ra vẻ lơ đễnh.

Nhiếp Vân biết, tuy rằng vẻ mặt nàng là như vậy. Thế nhưng trên thực tế lại rất có chừng mực. Lúc này hắn cũng không nói thêm gì nữa, bàn tay chộp một trảo thu hồi Đan Thần cổ thuyền thu vào trong đan điền. Sau đó thân thể nhẹ nhàng nhoáng một cái đã tiến vào vách ngăn thế giới, cũng không có dẫn tới bất kỳ chútgợn sóng nào.

Lần trước khi tới đây, tiến vào vách ngăn hắn còn cần dùng đại thủ pháp để phá vỡ nó. Mà bây giờ lại có thể trực tiếp mặc đi vào. Vách ngăn ngay cả một chút rung động cũng không có, thậm chí thiên đạo bên trong cũng không cảm thấy được hắn đã tới nơi này.

Tu vi đạt tới loại trình độ này như hắn, nếu như không cố gắng áp chế khí tức thì nhất định tiểu thế giới nhất cấp sẽ trong nháy mắt sụp đổ. Mà nếu có thể áp chế khí tức lại giống như người bình

thường ở bên cạnh, cũng sẽ không bị phát hiện ra.

- Thế giới này quá thụt lùi, tu vi của tu luyện giả đều rất thấp...

Tĩnh Tâm theo sát ở phía sau bay tới, nhìn thành thị rậm rạp chằng chịt ở phía dưới, còn có dòng người tấp nập, nàng không nhịn được khẽ nói.

Cái thế giới này người thực lực cao nhất bất quá cũng chỉ là Xích Thiên Kính, ngay cả cường giả Tru Thiên cảnh cũng không có, ở trong mắt nàng đương nhiên là không đủ nhìn.

- Kim Linh Ngân Sa, Cửu Thiên Linh Lung thạch thì có gì đặc thù cơ chứ?

Hai thứ đồ mà Tĩnh Tâm nói hắn cũng chưa từng thấy, cũng còn chưa nghe nói qua. Cũng không biết hình thái cụ thể ra sao. Cho nên không thể làm gì khác hơn là hỏi rõ, như vậy mới dễ đi tìm.

Thực lực bọn họ như vậy, thế giới nhỏ như vậy chỉ cần một cái ý niệm là có thể quét qua toàn bộ một lần. Chỉ cần biết được bộ dáng của nó, muốn tìm đơn giản vô cùng.

- Ta xem một chút...

Tĩnh Tâm không trả lời mà đem ý niệm khổng lồ của mình quét ra ngoài. Trong nháy mắt đã đem toàn bộ Cửu Thiên thế giới nhìn qua một lần. Nàng khẽ mỉm cười nói:&- Ta biết Kim Linh Ngân Sa, Cửu Thiên Linh Lung thạch ở nơi nào. Ta sẽ dẫn ngươi đi!

Nói xong thân thể mềm mại của nàng nhoáng một cái đã như xé không gian, xuất hiện ở trên không trung một mảnh biển rộng.

Nhiếp Vân không biết bộ dáng cụ thể của hai kiện bảo vật Kim Linh Ngân Sa, Cửu Thiên Linh Lung thạch, cho nên không thể làm gì khác hơn là đi theo sau lưng nàng.

------oOo------

Chương 2567: Lại về Cửu Thiên thế giới (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Biển ở trong Cửu Thiên thế giới, cũng giống như ở Thiên địa lục đạo vậy, sóng cả mãnh liệt, bên trong có vô số sinh mạng cường đại sinh tồn. Còn có vô số bảo vật, rất nhiều tu sĩ cũng sẽ mạo hiểm tính mạng của mình mà tới đây đi tìm một chút bảo vật.

- Ở trên hòn đảo này, bất quá dường như đã có chủ, chúng ta trực tiếp đoạt về hay sao?

Tĩnh Tâm chỉ về phía trước rồi nói.

Nhìn theo phương hướng tay nàng chỉ, quả nhiên đa thấy phía trước có một hòn đảo nhỏ lơ lửng ở trong đại dương. Hòn đào được một màu xanh ngắt bao phủ, giống như một chỗ thần tiên vậy.

- Mặc dù người của thế giới này thực lực đều rất thấp. Thế nhưng tốt nhất chúng ta cũng không cần cứng rắn cướp, có thể dùng những vật khác trao đổi là tốt nhất!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Mặc dù thực lực của mạnh mẻ, thế nhưng dù sau cũng không phải là cường đạo, thấy thứ tốt là sẽ cướp đoạt. Bằng vào thân gia của hắn bây giờ hoàn toàn có thể lấy ra được bảo vật mà đối phương cần để trao đổi.

- Vậy cũng tốt!

Tĩnh Tâm thấy không được cướp đoạt, hứng thú lập tức hạ thấp xuống không ít. Hai người một trước một sau trong chốc lát đã đáp xuống trên đảo.

Hòn đảo này không lớn, bên trên một con đường nhỏ dài kéo dài về phía trước. Hai người đi trên con đường xanh mượt. Chỉ trong chốc lát đã nhìn thấy được có một cung điện xuất hiện ở trước mắt mình.

Cung điện này cũng không hùng vĩ, ngược lại còn có chút đơn giản. Đây chẳng qua chỉ là do một ít đá bình thường chất đống mà thành, phía trên trường có đầy các loại, các dạng thực vật. Nếu không nhìn kỹ còn tưởng rằng đây là một cái sườn núi bình thường.

Bất quá, ở trước mặt một nơi bình thường, nhìn qua giống như sườn núi này lại có mấy chục bóng người đang quỳ, mỗi một người đều có thái độ thành kính, trong mắt không có một chút tạp niệm nào.

- Bọn họ đang làm cái gì vậy?

Thấy những người này quỳ lạy, bộ dáng thành kính như vậy, Nhiếp Vân và Tĩnh Tâm liếc nhìn nhau một cái, trong lòng cũng có chút kỳ quái.

Tu luyện giả tranh phong với trời, không tin vào địa, đây cũng không tính là chuyện gì bí mật. Thế nhưng đám người trước mắt kia lại coi thứ giống như sườn núi trước mắt trở thành thần linh, khó trách khiến cho người ta khó hiểu.

- Ồ? Đó không phải là Trần Lạc Dung hay sao?

Đột nhiên, ánh mắt Nhiếp Vân khẽ động một cái, hắn đã nhìn thấy được một người quen.

Trần Lạc Dung, ban đầu ở thiếu nữ thiên tài ở trong tứ đại gia tộc của Cửu Thiên thế giới. Trần gia rơi vào trong nguy cơ, lợi dụng nàng ném tú cầu chọn rể, kết quả... Tú cầu rơi vào trên người hắn, tạo ra một chút hiểu lầm.

Mặc dù thời gian Nhiếp Vân ở trong Cửu Thiên thế giới không dài, thế nhưng lại xử lý không ít chuyện. Lúc ấy ba đại gia tộc khác muốn liên hợp cùng lới Trần gia luyện hóa thiên đạo. Thế nhưng lại bị lão tổ Trần gia cự tuyệt, khiến cho hắn trúng một loại độc dược đặc thù, khiến cho hắn hóa đá.

Sau đó, hắn giải quyết nguy cơ của Trần gia, hơn nữa còn chém giết những cường giả khác của ba đại gia tộc, cứu thiên đạo.

Dựa theo đạo lý mà nói, trải qua những chuyện này, thiên đạo sẽ đặc biệt nâng đỡ Trần gia. Trần gia sẽ hết sức cường thịnh, đường đường là đệ nhất thiếu nữ thiên tài của Trần gia làm sao lại chạy đến nơi đây quỳ lạy cơ chứ?

- Lạc Dung cô nương!

Nhận ra nữ tử này, Nhiếp Vân cũng không tránh né mà cười cười, rồi đi tới.

- Ồ?

Trần Lạc Dung quỳ ở phía trước, nghe thấy đạo thanh âm này, thân thể mềm mại lập tức khẽ run một cái, tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi. Nàng vội vàng quay nhìn lại, khi nhìn thấy rõ quả thực là Nhiếp Vân, nàng hưng phấn trực tiếp đứng lên, khuôn mặt đỏ ửng:&- Ngươi... Sao ngươi lại về đây?

Ban đầu mặc dù Nhiếp Vân nhận được tú cầu, thế nhưng nàng cũng biết giữa hai người một người là thần long, một người là một con lươn nhỏ, sẽ không thể nào ở chung với nhau được. Vì vậy nàng cũng chôn sâu phần tâm tư này.

Bất quá, trải qua chuyện trước đó, gặp được người ưu tú, xuất chúng, tuấn lãng như Nhiếp Vân vậy. Cho nên sau khi những người trẻ tuổi khác trong Cửu Thiên thế giới, nàng lập tức cảm thấy như là nhai sáp ong vậy, không còn cảm giác nào khác.

Vì vậy, hai năm này nàng luôn tu luyện, thỉnh thoảng trước mắt sẽ hiện lên bộ dáng của hắn. Vốn nàng vốn tưởng rằng kiếp này giữa hai người sẽ không còn cơ hội gặp lại, vĩnh viễn chia xa. Thế nhưng không nghĩ tới lại còn gặp lại ở chỗ này!

Sao hắn lại tới nơi này chứ?

- Nàng là ai?

Tĩnh Tâm đi tới, khẽ nhướng mày rồi hỏi.

Sauk hi nàng dung hợp ý thức bên trong Chân Huyết chi tinh, càng

ngày càng lệ thuộc vào Nhiếp Vân mạnh hơn. Nhìn thấy nữ tử này dáng vẻ tình thâm, trong lúc nhất thời trong mắt hiện lên địch ý.

- Vị này là một bằng hữu của ta trong Cửu Thiên thế giới!

Nhiếp Vân không nhìn ra được sự khác lạ của nàng, sau đó lại nhìn về phía Trần Lạc Dung rồi cười nói:

- Vị này là Tĩnh Tâm người hầu của ta!

- Người hầu?

Khi Trần Lạc Dung mới vừa thấy Tĩnh Tâm còn tưởng rằng là người trong lòng của Nhiếp Vân. Thế nhưng sau khi nghe được là người hầu, nàng nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời rốt cuộc cũng biết mình có chênh lệch lớn bao nhiêu với vị thiếu niên trước mắt này.

Vị Tĩnh Tâm trước mắt này, vô luận là vóc người, dung mạo hay là thực lực. Tất cả đều không phải là thứ mà nàng có thể so sánh. Nhân vật như vậy chẳng qua cũng chỉ là người hầu... Ánh mắt của hắn quả thực quá cao! Thật không biết rốt cuộc là hạng nhân vật gì, mới có thể xứng đôi với hắn.

- Đúng rồi, không phải ngươi đã rời khỏi Cửu Thiên thế giới sao? Sao lại...

Biết điểm này, trong lòng Trần Lạc Dung lại buông lỏng, nàng cười một tiếng, hỏi.

Nghe lão tổ nói, ban đầu hắn trực tiếp rời khỏi Cửu Thiên thế giới, đi tới Hỗn Độn đại dương. Tìm cái gì mà cường giả Phong vương, sao lúc này vẫn còn chưa tới hai năm đã lại xuất hiện rồi? Chẳng lẽ đối phương không có đi hay sao?

Phải biết ở trong Hỗn Độn đại dương, mỗi một thế giới đều cách nhau cực xa. Cho dù là cường giả đạt tới Tru Thiên cảnh, muốn đi qua đó cũng cần vô số năm tháng.

Không tới hai năm đã xuất hiện, có thể hắn chưa từng rời khỏi Cửu

Thiên thế giới, chẳng qua chỉ là tìm một chỗ tu luyện mà thôi.

- Lần này ta trở về là có chút việc!

Nhiếp Vân cũng không giải thích, dù sao thế giới của hắn cách đối phương quá xa. Cho dù có giải thích đoán chừng nàng cũng nghe không hiểu. Còn không bằng không nói thì hơn. Hắn lắc đầu một cái rồi hỏi:

- Trần gia các ngươi có lẽ sẽ trở thành đệ nhất gia tộc trong Cửu Thiên thế giới a, tại sao ngươi phải quỳ ở chỗ này chứ?

------oOo------

Chương 2568: Trần Lạc Dung

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhờ phúc của ngươi, quả thực thiên đạo đối với Trần gia chúng ta ưu đãi có thừa. Bây giờ Trần gia chúng ta cũng đang phát triển không ngừng, đã trở thành đệ nhất gia tộc trong Cửu Thiên thế giới! Bất quá... Ta tới nơi này là vì mình, không muốn vận dụng uy danh của gia tộc!

Trần Lạc Dung nói, trên khuôn mặt trắng tin như ngọc mang theo một tia ngạo khí nhàn nhạt.

Ở trong miệng nàng, gia tộc là gia tộc, gia tộc cường đại thì nhiều nhất đãi ngộ của nàng có thể tốt hơn được một chút mà thôi. Nhưng nếu như dựa vào danh tiếng đệ nhất gia tộc mà ỷ thế hiếp người nàng lại không muốn làm.

- Không tệ!

Nhiếp Vân tán dương nàng một câu.

Tu luyện là nghịch thiên cải mệnh, nếu như không có loại lòng tự tin và dựa vào chính mình này, muốn đi xa hơn quả thực rất là khó khăn.

Giống như rất nhiều con cháu thế gia vậy. Có thế gia trợ giúp, mặc dù khởi điểm rất cao, thế nhưng nếu muốn thực sự đánh xuống một mảnh thiên hạ, đứng ở trên đỉnh đầu tất cả mọi người. Như vậy sẽ trở nên rất là khó khăn, trên thực tế, tỷ lệ thành công chưa chắc đã cao như tán tu.

Trần Lạc Dung này tuổi còn trẻ, hơn nữa còn là một nữ tử mà lại có thể nhìn thấy rõ điểm này. Khó trách lại được xưng là đệ nhất thiên tài Trần gia, quả nhiên rất là phi phàm.

- Ngươi muốn đột phá Tiên Quân sao?

Trong lòng tán dương nàng một câu, Nhiếp Vân hỏi.

Bằng vào thực lực của hắn hiện tại, chỉ cần nhìn một cái là có thể nhìn ra được nữ tử trước mắt này đã sớm đạt tới Vương Tiên cảnh đỉnh phong. Cách Tiên Quân cũng chỉ còn có một đường, nếu nàng nói vì mình. Sợ rằng chính là vì muốn đột phá một đường cuối cùng này!

- Đúng vậy!

Trần Lạc Dung gật đầu:

- Đây là tiên đảo mà Kim Linh tiên tử ở, có một loại bảo vật tuyệt thế gọi là Kim Linh thủy. Cường giả Vương Tiên cảnh chỉ cần uống loại nước này, tỷ lệ đột phá Tiên Quân nhất định sẽ gia tăng thêm một phần! Mặc dù một phần đối với không ít người mà nói cũng là rất nhỏ. Thế nhưng vì một tia cơ hội kia lại đủ khiến cho vô số người điên cuồng!

- Kim Linh tiên tử? Kim Linh thủy?

Nhiếp Vân gật đầu hỏi.

Tiên Quân và Vương Tiên cảnh là chênh lệch đại cấp bậc, giống như là giữa Chúa Tể và Phong vương vậy. Loại chênh lệch này thật sự rất khó đột phá, đừng nói là có thể gia tăng một thành, cho dù là nửa thành thì cũng đủ khiến cho người ta điên cuồng!

Xem ra Kim Linh tiên tử này nhất định có quan hệ với Kim Linh Ngân Sa. Nếu không, cái gọi là Kim Linh thủy này tuyệt đối khó có có thể có được loại công hiệu này, hơn nữa Tĩnh Tâm cũng sẽ không dẫn hắn tới đây.

- Kim Linh tiên tử cũng không phải là người keo kiệt. Ngược lại còn hết sức rộng rãi. Chỉ cần thành tâm thì nàng sẽ cho! Cho nên... Mỗi năm đều có rất nhiều người tới dầu Kim Linh thủy, ta cũng giống vậy, đang sắp đột phá cho nên tính toán tới đây thử vận khí một chút.

Trần Lạc Dung nói.

- Ồ.

Giờ Nhiếp Vân mới hiểu ra được, khó trách nhiều người như vậy lại quỳ ở chỗ này. Có lẽ đây là cái thành tâm của những người tới đây, bày tỏ thành tâm với đối phương! Nếu như ngay cả một điểm tôn nghiêm này cũng không bỏ được. Như vậy đối phương dựa vào cái gì mà cho ngươi thứ ngươi muốn chứ?

- Lạc Dung, vị này là ai?

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì có một đạo thanh âm không vui vang lên, một người thanh niên đã đi tới gần ba người.

Người này nhìn về phía Trần Lạc Dung, trong mắt hiện lên vẻ điên cuồng, như muốn chiếm làm của riêng. Vừa nhìn một cái cũng đã biết đối phương có ý với nàng, có lẽ là đang đeo đuổi. Lúc này thấy nàng và Nhiếp Vân trò chuyện, hơn nữa lại còn vui sướng như vậy cho nên trong lòng ghen tức, cũng không quỳ được nữa mà đứng lên rồi đi tới.

- Ta tên là Trần Lạc Dung, xin gọi tên họ đầy đủ! Chúng ta còn không có tới mức thân cận như vậy!

Thấy người thanh niên này, đôi mi thanh tú của Trần Lạc Dung khẽ nhíu lại, lộ ra vẻ không vui.

Xem ra đối với việc đeo đuổi của người thanh niên này, không những nàng không hưởng thụ mà còn có cảm giác chán ghét ở bên trong.

- Lạc Dung, không nên như vậy a. Nếu như chúng ta quả thật kết thành đạo lữ, cùng nhau bổ sung lẫn nhau. Như vậy ngang dọc Cửu Thiên thế giới là chuyện dễ dàng, người nào dám ngăn cản chứ?

Người thanh niên này vội nói.

Hắn còn không biết được Trần Lạc Dung là người của đệ nhất gia tộc Trần gia, hắn còn tưởng rằng nàng là một vị tán tu nào đó.

- Không cần! Ta cũng không thể nào kết thành đạo lữ với ngươi được.

Trần Lạc Dung trực tiếp cự tuyệt, cắt đứt lời nói của đối phương.

Nếu như không có gặp được Nhiếp Vân, người trước mắt này tuổi còn trẻ đã đạt tới Vương Tiên cảnh đỉnh phong, không sai biệt lắm với nàng. Như vậy coi như cũng là thanh niên tài tuấn. Mà bây giờ, đã có mặt trời nổi bật rồi, cho dù có nhiều nến nữa thì vẫn chỉ là nến, hoàn toàn không có tính so sánh.

Hơn nữa người trước mắt này chỉ cần tiếp xúc lâu nàng đã có thể phát hiện ra. Lòng đố kỵ cực mạnh, tâm thuật bất chính, loại người như vậy không có biện pháp trở thành đạo lữ của nàng.

- Không phải là bởi vì tên mặt trắng nhỏ này đó chứ?

Thấy Trần Lạc Dung trực tiếp bác bỏ, không có chút do dự nào, thanh niên này hoàn toàn nổi giận. Trong mắt lóe lên hàn ý lạnh lẽo như băng. Hai mắt nhìn về phía Nhiếp Vân rồi nói.

Mới vừa rồi Trần Lạc Dung thấy người này, bộ dáng lập tức thẹn thùng khẩn trương. Tất cả mọi thứ hắn đều nhìn thấy ở trong mắt, cho nên lúc này đâu còn không biết đã có chuyện gì xảy ra chứ? Lúc này nghe thấy nàng lên tiếng bác bỏ, lửa giận nhất thời đều chuyển tới trên người Nhiếp Vân.

- Càn rỡ, ngươi muốn chết?

Nghe thấy người này vô lễ, Tĩnh Tâm nổi giận, đôi mi thanh tú nhíu lại, trong ánh mắt mang theo một đạo điện mang.

Dám vô lễ với chủ nhân, ta không quản ngươi có thân phận gì, ta sẽ trực tiếp động thủ.

- Ha ha, ta muốn chết? Đây là nơi ở của Kim Linh tiên tử, ngươi dám động thủ ở chỗ này thì cứ việc động thủ. Bất quá cũng sẽ bị tiên tử chán ghét. Sau này có muốn lấy được Kim Linh thủy không thể nghi ngờ là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Thanh niên này cười lạnh một tiếng, tiếp tục nhìn về phía Nhiếp Vân nói:

- Tiểu tử, cô nương như Trần Lạc Dung không phải là thứ mà ngươi có thể đụng chạm. Lập tức cút ra xa, như vậy ta có thể bỏ qua, sau này sẽ không đi tìm ngươi gây phiền toái. Nếu không... Hắc hắc, ta sẽ khiến cho ngươi biết người nào ngươi không đắc tội nổi...

------oOo------

Chương 2569: Kim Linh tiên tử (Tthượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm!

Thanh niên này còn chưa nói hết lời thì đột nhiên đã cảm thấy mặt đất đung đưa. Ngay sau đó tất cả mọi người đang quỳ dưới đất đều hưng phấn đồng thời đứng lên.

- Tiên đài đa mở ra.

Nương theo một tiếng kêu, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy trong cung điện ở ngay phía trước có một cái đài cao đang chậm

rãi nâng lên, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Mau nhìn, Kim Linh tiên tử!

- Kim Linh tiên tử đã tới.

- Kim Linh tiên tử đại từ đại bi, cầu tiên tử ban cho chúng ta Kim Linh thủy a!

...

Đài cao nâng lên, mọi người quỳ dưới đất càng thêm thành kính, thanh niên đang quát tháo Nhiếp Vân cũng không thèm để ý tới hắn nữa mà vội vàng quỳ sụp xuống đất.

Lúc này Nhiếp Vân mới chú ý tới, trên đài cao có một nữ tử mặc y phục màu trắng đang ngồi ngay ngắn, trên đầu có quang mang màu vàng óng lánh, đôi mắt khép kín, dáng vẻ ngạo nhiên, giống như là tiên tử hạ phàm vậy.

- Chủ nhân, người này có cái gì đí không đúng a!

Thanh âm của Tĩnh Tâm truyền tới.

- Đúng vậy!

Không cần nàng nói thì hắn cũng đã nhìn ra được một ít vấn đề. Nữ tử này không ngờ lại là một vị cao thủ Tru Thiên cảnh!

Cửu Thiên thế giới so với Thiên địa lục đạo cũng không mạnh hơn được bao nhiêu. Ban đầu người mạnh nhất trong thế giới này là Tuất Triết cũng chỉ là Xích Thiên Kính đỉnh phong mà thôi. Loại thế giới cấp bậc này căn bản không thể sản sinh ra cường giả Tru Thiên cảnh được. Sao lại đột nhiên xuất hiện một người chứ?

Mặc dù nàng che giấu rất kỹ, người ở bên ngoài xem vào bất quá chỉ là Xích Thiên Kính sơ kỳ. Thế nhưng trên thực tế, trong cơ thể lực lượng mênh mông, tuyệt đối là một vị cường giả Tru Thiên cảnh đỉnh phong!

Không chỉ có như thế, ở trong hàng ngũ Tru Thiên cảnh đỉnh phong cũng có thể coi như là một cao thủ! Lại là Kim Giáp tướng lĩnh ngộ hai ngàn năm trăm đầu đại đạo!

Thực lực của Kim Giáp tướng, cho dù là ở tỏng Tà Nguyệt Chí Tôn vực cũng coi như là cường giả. Thế nhưng lúc này lại chạy đến loại tiểu thế giới này giả thần giả quỷ... Khó trách khiến cho hai người cảm thấy kỳ quái.

- Thực lực người hầu của nàng ta cũng không yếu...

Bên người của Kim Linh tiên tử còn có một người hầu, là một bà lão nhìn qua hơn sáu mươi tuổi. Người người nhìn vào bất quá chỉ là Tiên Quân trung kỳ, mà ở trong mắt bọn họ, người này là siêu cấp cường giả đã lĩnh ngộ hai nghìn đại đạo!

- Nhìn một chút xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn ra thấy đối phương cổ quái. Nhiếp Vân cũng không vạch trần mà đứng ở phía sau đám người, không nói thêm gì nữa mà tiếp tục nhìn qua.

- Các ngươi quỳ lạy ta, ta có thể cảm nhận được được các ngươi có thành tâm hay không!

Kim Linh tiên tử mở mắt ra, giữa hai lông mày bắn ra một đạo kim quang, bao phủ mọi người vào bên trong:&- Người thành tâm với ta, ta có thể ban cho các ngươi Kim Linh thủy. Hơn nữa còn có thể mang các ngươi thoát ly khổ hải, đi tới đỉnh phong.

- Đa tạ tiên tử!

- Khẩn cầu tiên tử ban cho thánh thủy!

Mọi người đang quỳ lạy phía dưới đều vui mừng, vội vàng hô lớn.

- Bất quá... Trước khi ban cho thánh thủ, cần phải đuổi những người có dị tâm đi. Ta không hy vọng các ngươi bị những người này làm ô nhiễm, đạo tâm dao động!

Kim Linh tiên tử chậm rãi nói, trong khi nói chuyện, mí mắt nhấc lê, nhìn về phía đám người Nhiếp Vân.

Tuy rằng thực lực của nàng mạnh. Thế nhưng muốn nhìn thấu thực lực của hai người Nhiếp Vân còn kém xa!

Ở trong mắt nàng, Nhiếp Vân và Tĩnh Tâm bất quá cũng chỉ là bán bộ Tiên Quân. Không đáng để nhắc tới.

- Tiên tử, chuyện này để ta làm...

Thanh niên mới vừa rồi quát tháo Nhiếp Vân thấy có cơ hội quang minh chính đại dạy dỗ đối phương, sắc mặt vui mừng, vội vàng đứng lên, mang theo vẻ mặt dữ tợn đi tới.

Vừa có thể dạy huấn người này, lại vừa có thể đạt được hảo cảm của tiên tử... Sao lại không làm cơ chứ?

- Hắc hắc, tiểu tử, lập tức cút đi. Như vậy gia gia ta có thể không động thủ! Nếu không...

Ánh mắt của thanh niên này âm lãnh, giống như có núi lớn dựa vào, trong thanh âm mang theo vẻ phách lối và cuồng vọng không ai bì nổi.

Thấy hành động và lời nói của hắn, Trần Lạc Dung bất đắc dĩ xoa xoa cái trán.

Thực lực của vị Nhiếp Vân này ở hai năm trước nàng đã tận mắt nhìn thấy, cực kỳ kinh khủng. Nghe nói Tuất Tiết thực lực mạnh nhất cũng không thể địch nổi một chiêu. Người này lại dám nói chuyện như vậy với hắn, quả thật là nghé con mới sinh không sợ cọp, không biết trời cao đất rộng ra sao.

- Vốn để ngươi cút đi là được, thế nhưng bây giờ ta sẽ khiến cho ngươi chết!

Thanh niên này vốn tưởng rằng để lộ ra bộ mặt ngang ngược, để cho Trần Lạc Dung nhìn lâu mấy lầnthậm chí trái tim sẽ sinh ra rung động một cái, hoàn toàn thích mình. Ai ngờ vừa mới nhìn một cái

đã thấy nàng có vẻ mặt thương hại. Giống như đang nhìn thấy một tên hề. Thấy vậy lửa giận của hắn bốc lên, đem tất cả lửa giận phát tiết lên trên người Nhiếp Vân.

Trong tiếng quát cuồng bạo, hai cánh tay của thanh niên này đồng thời vung vẩy. Trong nháy mắt, ở trước mặt mọi người dường như mới mọc thêm hơn ngàn cái tay, khắp nơi đều là ảo ảnh.

- Là Thiên Thủ Như Lai Chưởng!

- Không phải chiêu này đã sớm thất truyền rồi hay sao?

- Đúng vậy, nghe nói năm đó một vị cao tăng sáng chế ra chiêu này, ngang dọc Cửu Thiên thế giới, không ai có thể ngăn cản. Thế nhưng sau khi hắn chết đi, chiêu này lập tức mất tích, không còn người nào có thể thi triển được. Không nghĩ tới hắn ta lại có thể sử dụng nó.

- Chiêu số này thật là lợi hại, một khi gặp phải chiêu này, sợ rằng ngay cả nửa hô hấp ta cũng không thể kiên trì nổi, lần này tiểu tử kia xui xẻo rồi.

- Thấy Kim Linh tiên tử mà không quỳ lạy, có xui xẻo cũng là đáng đời.

...

Đám người đã lạy chung quanh nhìn thấy thanh niên kia đánh ra chiêu này, toàn bộ đều lộ ra vẻ kinh ngạc, nghị luận ầm ĩ.

Theo bọn họ thấy, bằng vào thực lực bán bộ Tiên Quân, lại phối hợp với chiêu số loại này, một nam một nữ trước mắt này, cho dù không chết thì cũng không khác là bao.

Đáng tiếc... Cũng không giống như tưởng tượng của bọn họ. Hơn ngàn cánh tay hư ảo, dữ tợn còn chưa tới đến trước mặt Nhiếp Vân, Tĩnh Tâm thì đã giống như bị một vách tường vô hình ngăn cản, căn bản đánh không qua được nó.

- Cút ngay!

Sắc mặt Tĩnh Tâm trầm xuống, mắng to.

------oOo------

Chương 2570: Kim Linh tiên tử (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phốc!

Thanh niên này ngay cả một chút lực phản kháng cũng không có, trong nháy mắt đã bay ra ngoài, nặng nề ngã xuống mặt đất đất, điên cuồng phun ra máu tươi.

Thực lực của hắn như vậy, ở trước mặt Tĩnh Tâm so với con kiến hôi cũng không mạnh hơn bao nhiêu. Nàng căn bản không cần động thủ, chỉ cần một câu nói cũng có thể khiến cho hắn ta hoàn toàn tử vong. Bất quá, không có lệnh của Nhiếp Vân cho nên nàng cũng không có tiện hạ sát thủ mà thôi.

- Cái gì?

- Chỉ cần một câu nói đã đánh bay hắn?

- Không nhúc nhích, phòng ngự hộ thân đã có thể phá vỡ Thiên Thủ Như Lai Chưởng. Đây là... Thực lực gì chứ? Chẳng lẽ... Là cường giả Xích Thiên Kính?

- Nhất định là cường giả Xích Thiên Kính, cho dù là Tiên Quân đỉnh phong cũng không thể có được loại thủ đoạn này...

Toàn bộ mọi người đều giật nảy mình, sau đó trố mắt nhìn nhau.

Hành động của hai người Nhiếp Vân khiến cho bọn họ cảm thấy rung động. Đứng tại chỗ không nhúc nhích mà Thiên Thủ Như Lai Chưởng đánh không tới được, lại chỉ một cauan ói đã khiến cho thanh niên kia bay ngược về phía sau rồi trọng thương... Thực lực như vậy đã xa ra khỏi tưởng tượng của bọn họ.

- Thực lực mạnh như vậy nhất định không phải là tới cầu Kim Linh thủy... Chỉ sợ là đến gây phiền toái a!

- Rất có thể!

- Yên tâm đi, mặc dù Kim Linh tiên tử chỉ mới nổi danh mấy tháng gần đây. Thế nhưng thực lực lại rất là cường đại. Ta nghe nói lần trước có một vị lão tổ Xích Thiên Kính đến gây phiền toái, cuối cùng chỉ có thể mất mặt mà về. Rốt cuộc là ai thắng ai thua, mặc dù không ai nói, thế nhưng vị lão tổ kia cũng không còn kiêu căng như trước nữa. Chỉ từ biểu hiện đó cũng đã biết chắc là tiên tử chiến thắng!

- Thật hay giả vậy? Xích Thiên Kính lão tổ cũng không phải là đối thủ của tiên tử sao?

- Đúng vậy, chuyện này quả thực không còn chích xác hơn!

- Vậy thì có trò hay để nhìn rồi. Có lẽ tiểu tử này sẽ gặp xui xẻo.

...

Ở Cửu Thiên thế giới này, người có thể tu luyện tới cảnh giới bán bộ Tiên Quân, mỗi một người cũng coi như là thiên tài vô thượng. Thấy hai người Nhiếp Vân thực lực mạnh mẽ như thế lại xuất hiện ở đây. Trong lúc nhất thời cả đám đều hiểu ra, nhất định là đến gây phiền toái. Sau khi biết rõ những chuyện này, cả đám đồng thời lặng lẽ đứng dậy, đồng loạt lui về phía sau mấy bước, nhường ra một mảnh đất trống.

Cường giả thực lực như vậy chiến đấu, đây là chuyện mà bọn hắn không có tư cách nhúng tay vào.

- Hóa ra là hai vị cao thủ, cũng là ánh mắt ta vụng về...

Kim Linh tiên tử cũng nhìn ra được Tĩnh Tâm không giống tầm thường, hai hàng lông mày nâng lên, ngồi ngay ngắn ở trên đài sen, thể hiện ra uy nghiêm nhàn nhạt. Lực lượng trên người giống như từng đợt sóng bị đè ép:

- Nếu như nhị vị tới đây để tìm kiếm Kim Linh thủy, như vậy ta có thể nói cho các ngươi biết, vật này đối với các ngươi vô dụng, có thể lập tức rời đi được rồi. Nếu như là tới gây phiền toái... Như vậy ta chỉ có thể nói các ngươi biết, ánh mắt của các ngươi không tốt lắm, tới nhầm nơi rồi.

- Ồ?

Không nghĩ tới đối phương vừa mở miệng đã uy hiếp trước, Nhiếp Vân khẽ mỉm cười nói:

- Chúng ta tới cũng không phải là định gây phiền toái, chẳng qua chỉ đi tìm một vật. Mà trong lúc vô tình lại nhìn thấy có người giả thần giả quỷ ở đây, cho nên mới cảm thấy có chút kỳ quái mà thôi!

- Ngươi nói ta giả thần giả quỷ?

Kim Linh tiên tử nhướng mày.

- Thừa nhận là tốt rồi!

Nhiếp Vân cười nói.

- Đồ không biết trời cao đất rộng! Sở Dư, luyện chế bọn họ thành hồn đăng, treo ở trên đảo, để cho tất cả mọi người biết cái giá khi đắc tội với Kim Linh đảo chúng ta.

Kim Linh tiên tử quay đầu nhìn về phía bà lão kia.

- Vâng, chủ nhân!

Bà lão này cười hắc hắc, sưu một tiếng đã bay tới, thanh âm giống như sấm sét vang lên, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt đám người Nhiếp Vân.

- Quá nhanh...

- Chẳng lẽ... Người này cũng có thực lực Xích Thiên Kính?

- Chỉ sợ chính là vậy a.

Thấy tốc độ của bà lão, tất cả mọi người đều cả kinh, đều sửng sốt không thôi, trong ánh mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

Bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới bà lão nhìn qua tầm thường bên người Kim Linh tiên tử lại có thực lực như thế. Cũng may ban đầu bọn họ không có càn rỡ, cũng không có ý định cướp đoạt Kim Linh thủy... Nếu không, nhất định đã sớm mất mạng rồi.

- Đừng tưởng rằng thực lực của các ngươi ở trong Cửu Thiên thế giới coi như là đỉnh phong thì có thể muốn làm gì thì làm. Nói cho các ngươi biết... Trên thế giới này còn có rất nhiều người là tồn tại mà các ngươi không đắc tội nổi!

Bà lão này đứng ở trước mặt Nhiếp Vân, miệng cười hắc hắc. Bàn tay hơi khô gầy hóa thành chưởng đánh tới phía trước.

Bàn tay nàng lập tức trở nên to lớn, giống như dây leo lan tràn về phía trước, dường như phong kín tất cả đường lui của Nhiếp Vân vậy.

Nương theo bàn tay của nàng, có một tiếng nổ kịch liệt ầm ầm vang vọng, xé rách màng nhĩ của mọi người. Giống như một chưởng này của nàng đủ để hủy diệt thiên địa vậy!

Mọi người chung quanh thấy chưởng lực có uy thế như vậy, tất cả đều bị dọa cho sợ hãi, sắc mặt như tro tàn, ngay cả một câu cũng không nói được.

Loại lực lượng này đã vượt ra khỏi phạm vi mà bọn họ có thể tiếp nhận, đạt tới một loại cảnh giới kinh thế hãi tục.

- Cút!

Đối mặt với chưởng lực cường đại như vậy, Nhiếp Vân vẫn không tránh né, Tĩnh Tâm bước lên trước một bước. Cũng chỉ quát một tiếng như vừa rồi.

Ầm ầm!

Bàn tay hủy diệt thiên địa giống như là một cành cây khô bị cự trùy đánh trúng, lập tức răng rắc rồi vỡ vụn, lực lượng bao phủ bốn phía trước đó cũng giống như bị châm đâm rách, sưu một tiếng đã lan tràn ra bốn phía, tựa như là cơn lốc vậy.

Phốc!

Bà lão này còn chưa kịp phản ứng thì lập tức giống thanh niên vừa rồi vậy, bay ra ngoài, máu tươi điên cuồng phun ra, giống như hoa mai đỏ tươi vậy.

- Cái gì?

Lần này không chỉ có mọi người chung quanh giật mình, mà ngay cả Kim Linh tiên tử trên đài cao cũng sửng sờ. Thiếu chút nữa từ trên không trung rớt xuống.

Người khác không biết thực lực người hầu này của nàng thế nào. Thế nhưng nàng lại biết rất rõ a. Ngân Giáp tướng lĩnh ngộ hai nghìn đầu đại đạo, lại giống như người thanh niên kia trước đó. Ngay cả phòng ngự của đối phương cũng không phá được, chỉ một câu nói đã đánh cho bay đi... Đây là thực lực gì chứ?

------oOo------

Chương 2571: Tin tức khiến cho người ta giật mình kinh hãi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cấp bậc Tông chủ? Nửa bước Chúa Tể?

Loại cường giả cấp bậc này làm sao lại tới nơi này? Đến loại địa phương nhỏ này làm gì cơ chứ?

- Đường đường là cường giả Kim Giáp tướng lĩnh ngộ hai ngàn năm trăm đại đạo lại xuất hiện ở nơi này, quả thực ta rất kỳ quái...

Kim Linh tiên tử còn chưa kịp hỏi thăm thì đã nghe được thanh âm của thanh niên trước mắt từ từ vang lên, đâm vào màng nhĩ của nàng.

- Ngươi... Rốt cuộc là ai?

Thấy đối phương nhìn ra được thực lực của mình. Lúc này nàng biết thủ đoạn của đối phương nhất định còn hơn nàng. Trong lòng Kim Linh tiên tử phát lạnh, vội vàng quát lên.

- Chúng ta là ai ngươi không cần phải quan tâm. Trước tiên nói về ngươimột chút đi, ngươi là ai? Tà Nguyệt Chí Tôn vực, Hỗn Độn Chí Tôn vực, Tuyệt Sát Chí Tôn vực, rốt cuộc là ngươi của thế giới nào?

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Có thực lực Kim Giáp tướng, người trước mắt này nhất định là người của một trong ba Chí Tôn vực này. Chỉ bất quá, cụ thể là người của Chí Tôn vực nào, dùng mắt thường không nhìn ra được màthôi.

- Ngươi... Làm sao ngươi biết được ba đại Chí Tôn vực? Chẳng lẽ ngươi cũng là người ở đó?

Kim Linh tiên tử sửng sốt một chút rồi hỏi.

- Không cần đùa bỡn thủ đoạn với ta. Ngươi không trốn thoát được đâu.

Không trả lời câu hỏi của nàng, vẻ mặt Nhiếp Vân lạnh nhạt nói.

Đối phương cố ý dùng thời gian nói chuyện, lại lặng lẽ bố trí thủ đoạn để chạy trốn. Loại thủ đoạn này nếu như dùng ở trước mặt những tiểu tử vừa mới biết tới giang hồ thì cũng thôi đi. Muốn dùng ở trước mặt hắn, quả thực đã quá khinh thường hắn rồi.

- Ngươi...

Sắc mặt Kim Linh tiên tử có chút khó coi, lại quay đầu nhìn lại. Lúc

này nàng mới phát hiện ra không gian chung quanh đều bị thủ đoạn phong tỏa lại. Ngay cả không gian chung quanh đảo nhỏ cũng đã hoàn toàn bị cô lập.

Nếu như bây giờ có người đi tới bên ngoài đảo nhỏ, cho dù đi thẳng tới thì,cũng sẽ không phát hiện ra được nơi này!

- Không gian phong bế chuyển dời... Ngươi rốt cuộc là cường giả thực lực gì?

Rốt cuộc Kim Linh tiên tử đã cảm thấy sợ hãi thực sự.

Bằng vào thực lực của nàng, ở trong Cửu Thiên thế giới cũng có thể làm ra được những chuyện này. Nhưng mà muốn giống như đối phương, thần không biết quỷ không hay. Dưới tình huống các nàng không có cảm nhận được đã đem toàn bộ không gian chung quanh đảo nhỏ và những không gian khác phong tỏa, tróc ra được. Muốn làm được như vậy, cho dù cho nàng thêm lực lượng gấp mười lần thì cũng không thể làm được!

Người trước mắt này rốt cuộc có thực lực gì chứ?

- Nói. Là ai phái ngươi tới! Tới đây có mục đích gì?

Không để ý tới đối phương đang kinh hoảng, ánh mắt của Nhiếp Vân như điện mang, nói:

- Từ từ nói, như vậy ta có thể không giết ngươi. Nếu không, ta sẽ rút gân luyện hồn ngươi ra. Như vậy ta cũng có thể biết được chuyện ta muốn biết!

- Ta...

Thấy ánh mắt giống như vết nứt của đối phương, Kim Linh tiên tử sợ hãi.

Nàng mặc dù là cường giả Kim Giáp tướng, thế nhưng thực lực của đối phương rất rõ ràng đã vượt qua cấp bậc này, ít nhất cũng là một vị cấp bậc tông chủ, căn bản không phải là tồn tại mà nàng có thể chống lại.

- Ta nói... Ta là người của Bích Hải Huyền Thiên. Phụng lệnh của Huyễn Cách thống lĩnh đi tới thu thiên đạo của Cửu Thiên thế giới trược. Hơn nữa còn tìm một ít người có thiên phú, mang về Huyền Thiên...

Kim Linh tiên tử không dám giấu giếm, vội vàng nói ra.

- Bích Hải Huyền Thiên?

Nhiếp Vân giật mình.

Bích Hải Huyền Thiên là hang ổ của A Dục Vương. Người của nơi này? Chẳng lẽ bên trong còn có những người khác sinh tồn hay sao?

- Cường giả Phong vương cao cao tại thượng. Rất nhiều chuyện đều không thể nào tự thân đi làm. Cho nên cũng cần một ít thuộc hạ, thời gian lâu dài đã tạo thành một hệ thống. Trong đó cũng có rất nhiều cường giả...

Tĩnh Tâm thấy hắn nghi ngờ cho nên mới giải thích.

Thực lực của nàng đã vô hạn đến gần cường giả Phong vương, mặc dù không có đi qua Bích Hải Huyền Thiên, thế nhưng cũng biết được một ít nội tình.

- Đúng vậy a.

Nhiếp Vân như bừng tỉnh.

cường giả Phong vương mạnh mẽ như vậy, nhất định cũng có thuộc hạ. Nếu như Bích Hải Huyền Thiên đã là hang ổ của hắn ta. Chỉ sợ cũng có vô số người giúp việc các loại a, vị Kim Linh tiên tử trước mắt này chỉ sợ cũng chính là một trong số đó.

- A Dục Vương thu gom thiên đạo để làm gì?

Nhiếp Vân hỏi tiếp.

Trước khi tới Cửu Thiên thế giới hắn cũng biết A Dục Vương lợi dụng Hỗn Độn Tụ Linh châu để trợ giúp một ít tiểu thế giới hội tụ thiên đạo. Chẳng qua tới bây giớ hắn vẫn không hiểu rõ, đối phương làm những chuyện này thì có ích lợi gì chứ?

Bằng vào thần lực của A Dục Vương, loại tiểu thế giới cấp bậc này sợ rằng cũng không có tác dụng quá lớn. Chứ đừng nói là thiên đạo càng thêm nhỏ yếu trong đó.

- Cái này... Ta cũng không biết! Ta chỉ phụng mệnh lệnh đi làm việc, mọi chuyện cụ thể, cũng không biết a.

Kim Linh tiên tử vội vàng lắc đầu nói.

Nhiếp Vân lợi dụng thiên phú Thiên Nhĩ sư, có thể nghe được rõ ràng thanh âm trong lòng nàng. Biết nàng không nói láo, hắn khẽ thở dài, lại hỏi tiếp:&- Các ngươi sẽ động thủ với thiên đạo của Cửu Thiên thế giới vào lúc nào?

- Dựa theo kế hoạch, ta đi tới nơi này tìm một ít thanh niên tài tuấn có thiên phú tốt, lại dẫn bọn hắn rời đi. Sau đó thiên đạo cũng sẽ bị bắt đi, nếu như như không có gì ngoài dự liệu xảy ra. Có lẽ là trong mấy ngày này.

Kim Linh tiên tử không dám giấu giếm cho nên lập tức nói ra những chuyện mình biết.

- Trong mấy ngày này sao?

Nhiếp Vân nhíu mày một cái.

Một khi Thiên đạo bị bắt đi, toàn bộ Cửu Thiên thế giới nhất định cũng sẽ sụp đổ theo, đến lúc đó tất cả sinh linh cũng sẽ vì vậy mà bị hủy diệt trong chốc lát!

Nhiều sinh mạng như vậy mà cũng không tiếc, chỉ mang đi một ít thanh niên tài tuấn có thiên phú tốt, rốt cuộc là vì cái gì?

- Ai ra lệnh cho ngươi, đến lúc đó lại bắt đi thiên đạo như thế nào?

Nhiếp Vân nói.

- Ta chỉ nghe theo lời nói của Huyễn Cách thống lĩnh mà nói. Hắn nói một khi động thủ sẽ đưa tin cho ta. Đến lúc đó sẽ lợi dụng đại trận đặc thù, bắc ngang qua Hỗn Độn đại dương, bắt đi thiên đạo ở nơi này!

Kim Linh tiên tử vội vàng nói.

- Bắc ngang qua Hỗn Độn đại dương? Cái này..

Nhiếp Vân trong lòng rung chuyển một cái.

Thực lực của hắn bây giờ cũng không có cách nào bắc ngang qua Hỗn Độn đại dương. Muốn từ địa phương xa như Tà Nguyệt Chí Tôn vực bắt thiên đạo nơi này đi. Loại thủ đoạn này đã tới gần cường giả Phong vương rồi a.

------oOo------

Chương 2572: Lấy đi Kim Linh Ngân Sa (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thực lực của Huyễn Cách thống lĩnh các ngươi như thế nào?

Nhiếp Vân không nhịn được hỏi một câu.

- Không biết, bất quá... cường giả Chúa Tể ở trong tay hắn, một ngón tay là có thể bóp chết đợc.

Kim Linh tiên tử nói.

- Cái gì? Cường giả Chúa Tể cũng có thể tiện tay bóp chết sao?

Hai mắt Nhiếp Vân trợn lên.

Điều này sao có thể chứ?

Trong tam giới, không phải Chúa Tể là người mạnh nhất sao? Sao lại còn có cường giả vượt qua Chúa Tể chứ? Cho dù thiêu đốt ý niệm của Phong vương, cưỡng ép tăng thực lực lên. Thời gian dài trôi qua cũng sẽ biến thành Chúa Tể bình thường, chẳng lẽ... Còn có sinh mệnh thể khác tồn tại?

- Lời ta nói là nói thật... Huyễn Cách thống lĩnh ở Bích Hải Huyền Thiên còn chưa phải là người mạnh nhất. Chẳng qua chỉ là người tương đối áp chót trong một trăm lẻ tám thống lĩnh mà thôi. Thực lực củaĐại thống lĩnh mạnh nhất, còn càng đáng sợ hơn bọn hắn, so với A Dục Vương bệ hạ cũng không kém quá nhiều!

Thấy hắn không tin, Kim Linh tiên tử tiếp tục nói.

- Một trăm lẻ tám thống lĩnh? So với A Dục Vương cũng không kém quá nhiều?

Nhiếp Vân trong lòng phát lạnh, đồng thời sinh ra sự nghi ngờ.

Muốn trở thành cường giả cấp bậc Chúa Tể, đầu tiên phải có Ngụy Bổn nguyên đại đạo. Một Chí Tôn vực chỉ có thể xuất hiện chín đầu Ngụy bổn nguyên, đây là thiên lý, không ai có thể thay đổi hơn được. Sao lại xuất hiện nhiều như vậy cường giả vượt qua Chúa Tể như vậy chứ?

Nếu như quả thật có nhiều cường giả như vậy, trực tiếp phái ra một hai người thì hắn nhất định sẽ không phải là đối thủ, chẳng lẽ... A Dục Vương không muốn giết mình?

Nghĩ tới đây Nhiếp Vân không khỏi lắc đầu, A Dục Vương và hắn đã sớm xé rách mặt, tuyệt đối hận hắn thấu xương... Thế nhưng, nếu muồn giết hắn, mà Bích Hải Huyền Thiên lại có nhiều cường giả như vậy. Tùy tiện phái một hai người đi là có thể nhẹ nhõm hoàn thành. Vì sao đối phương lại không làm như vậy chứ?

Nhiếp Vân cảm thấy ngay cả bản thân cũng bắt đầu có chút hồ đồ.

Ông!

Trong khi trong lòng hắn đang tràn ngập nghi ngờ thì bàn tay của

Kim Linh tiên tử trước mắt khẽ run một cái. Một cái ngọc bài xuất hiện, phía trên có quang mang chảy xuôi, có viết đầy chữ.

- Sao vậy?

Nhiếp Vân nhìn tới.

- Hồi bẩm đại nhân, Huyễn Cách thống lĩnh đã truyền lệnh xuống, hắn nói... Ngày mai, vào giờ này sẽ cắt lấy thiên đạo của Cửu Thiên thế giới. Bảo ta chuẩn bị sẵn sàng trước!

Kim Linh tiên tử vội vàng nói.

- Ngày mai?

Nhiếp Vân nhướng mày.

Ngày mai sẽ thu ý thức thiên đạo?

Hai năm trước bọn họ đã phái người làm qua những chuyện tương tự như vậy. Kết quả lại bị hắn ngăn cản, xem ra đối phương chuẩn bị một đoạn thời gian ngắn rồi lại tiếp tục làm vậy.

Một thiên đạo nhỏ như vậy đáng để A Dục Vương coi trọng như vậy sao?

Chuyệ này cũng không nên a!

Nếu như nói A Dục Vương không biết chuyện, chỉ là hành vi của bản thân Huyễn Cách thống lĩnh. Chuyện này Nhiếp Vân căn bản sẽ không tin tưởng.

Thứ nhất, từ Tà Nguyệt Chí Tôn vực tới đây có khoảng cách xa như vậy, nếu như không có A Dục Vương xuất thủ, hoặc là đích thân hắn bố trí đại trận, tuyệt đối không khả năng làm được. Thứ hai, Hỗn Độn Tụ Linh châu, thực lực của hắn bây giờ cũng không có cách nào luyện chế được. Chỉ có cường giả Phong vương mới có thủ đoạn như vậy mà thôi.

Đường đường là A Dục Vương, có thế giới lớn như Tà Nguyệt Chí

Tôn vực mà lại đi bắt bớt một thiên đạo nho nhỏ như vậy, quả thực khiến cho người ta khó hiểu.

Đáng tiếc Kim Linh tiên tử trước mắt này địa vị ở trong Bích Hải Huyền Thiên quá thấp, không biết quá nhiều. Nếu không, nhất định hắn sẽ có thể đạt được tin tức quan trọng hơn từ trong miệng nàng.

- Chủ nhân, chúng ta làm sao bây giờ?

Trong lòng đang đang suy tư thì bên tai truyền tới tiếng truyền âm của Tĩnh Tâm.

Đối phương ngày mai sẽ bắt đi thiên đạo, nhất định phải nghĩ ra biện pháp.

- Nhiếp Vân đại nhân, cầu ngươi mau cứu Cửu Thiên thế giới...

Trần Lạc Dung ở bên cạnh đã nghe rõ lời đối thoại của bọn họ vào trong tai, vẻ mặt vốn tươi cười trở nên trắng bệch, quỳ sụp xuống đất, thanh âm mang theo vẻ khẩn cầu.

Nếu như nói trước đó nàng không biết tình huống khi thiên đạo bị bắt đi, thì trải qua chuyện gia gia lần trước nàng đã hoàn toàn biết được.

Tất cả quy tắc trong Cửu Thiên thế giới đều là do thiên đạo duy trì, một khi bị bắt đi, toàn bộ thế giới cũng sẽ sụp đổ theo. Cho dù nàng thân là Vương Tiên cảnh đỉnh phong, gặp phải loại chuyện như vậy thì cũng chỉ có đường bị hủy diệt mà thôi!

Sợ rằng cũng chỉ có cường giả Xích Thiên Kính mới có thể đi vào Hỗn Độn, thành công sống sót được mà thôi.

Thế nhưng trong Cửu Thiên thế giới mới tổng cộng có mấy cường giả Xích Thiên Kính chứ? Sợ rằng mười ngón tay cũng có thể đếm được, cho nên... Một khi thiên đạo thực sự bị bắt đi, như vậy cũng đồng nghĩa với việc Cửu Thiên thế giới hoàn toàn bị hủy diệt.

Bây giờ chuyện đã như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có vị thiếu niên trước mắt này mới có thể cứu vớt được mà thôi.

- Cửu Thiên thế giới nhất định phải cứu... Bất quá...

Nhiếp Vân trầm tư.

Mặc dù Cửu Thiên thế giới không có quan hệ lớn với hắn. Thế nhưng một lần làm cho nhiều sinh linh diệt tuyệt như vậy cũng không phải là chuyện mà hắn nguyện ý nhìn thấy.

Ban đầu Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng là bởi vì không muốn nhìn thấy tất cả mọi người trong Thiên địa lục đạo tử vong cho nên mới hóa thân thành thiên đạo. Hy sinh cái tôi cứu vớt chúng sinh trong thiên hạ.

Nếu như hôm nay thấy chết mà không cứu, sau này Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại nhất định sẽ trách cứ hắn.

Xuất thủ thì nhất định là chuyện phải làm, chẳng qua là... Bây giờ quả thực hắn rất tò mò vị Huyễn Cách thống lĩnh này và A Dục Vương kia rốt cuộc muốn làm chuyện gì. Nếu như nhất định phải đi tới hang ổ của cường giả Phong vương mới có thể tìm được Hỗn Độn Hàn tinh. Như vậy còn không bằng mượn cơ hội này. Tiến vào Bích Hải Huyền Thiên, lại không đánh rắn động cỏ mà còn có thể thuận lợi tiến vào bên trong mà không bị phát hiện.

Cho nên, chuyện này nhất định phải tính toán một phen cho thật tốt.

Bởi vì một khi xuất thủ bảo vệ thiên đạo Cửu Thiên thế giới, đối phương tất sẽ có chút cảm ứng, vạn nhất vì vậy mà làm ảnh hưởng tới chuyện sau này thì sẽ rất phiền toái.

- Trước tiên đi tìm thiên đạo, đem chuyện này nói cho hắn biết! Có lẽ hắn sẽ có biện pháp tốt hơn!

Trong lòng khẽ động một cái, Nhiếp Vân đưa ra quyết định.

------oOo------

Chương 2573: Lấy đi Kim Linh Ngân Sa (Trung)

Muốn bảo vệ Cửu Thiên thế giới không sụp đổ thì phải khiến cho đối phương không thể bắt đi thiên đạo được. Mà đồng thời hắn còn không muốn để cho đám người kia hoài nghi. Vốn chuyện này đã là mâu thuẫn, cho nên hắn tạm thời không nghĩ ra được biện pháp gì khác. Xem ra chỉ có thể thương nghị một chút với thiên đạo Cửu Thiên thế giới, để xem mọi chuyện cụ thể nên làm như thế nào.

- Yên tâm đi, chuyện này nếu như ta đã gặp, như vậy nhất định ta sẽ xuất thủ cứu giúp!

Sau khi nghĩ thông suốt chuyện sau này nên xử lý như thế nào, Nhiếp Vân cũng không nói thêm gì nữa. Hắn đưa tay nâng Trần Lạc Dung dậy, lại lần nữa nhìn về phía Kim Linh tiên tử cách đó không xa:

- Ta tới nơi này là vì tìm kiếm Kim Linh Ngân Sa, nếu như có thì lập tức giao ra!

- Kim Linh Ngân Sa? Cái này...

Kim Linh tiên tử sửng sốt một chút, ngay sau đó sắc mặt có chút khó coi.

- Thế nào? Có khó khăn gì sao?

Nhiếp Vân nhíu mày một cái.

- Không có... Kim Linh Ngân Sa này chính là nguồn suối của Kim Linh thủy, nước suối bình thường chỉ cần ngâm qua ngân sa là có thể tạo thành thánh thủy có thể giúp cho Vương Tiên cảnh đột phá cảnh giới...

Kim Linh tiên tử do dự một chút rồi giải thích:

- Ta chỉ mới có nó sau khi đi tới Cửu Thiên thế giới này. Bởi vì trong lúc vô tình phát hiện ra món đồ này cho nên mới gọi là Kim Linh tiên tử, dùng nó để mời chào một ít thanh niên tài tuấn…

Hóa ra tên Kim Linh tiên tử của người này là sau khi tới Cửu Thiên thế giới mới lấy. Khó trách lại có liên quan tới Kim Linh Ngân Sa như vậy.

- Chẳng qua là... Khỏa Kim Linh Ngân Sa này dường như lớn lên ở trên cái đảo này. Ta đã dùng hết tất cả thủ đoạn cũng không có cách nào lấy đi được. Nếu như đại nhân muốn thì có thể mình lấy. Ta quả thực... Không thể ra sức được.

Kim Linh tiên tử nói ra chỗ khó khăn của mình.

Mặc dù thực lực của nàng mạnh mẽ vô cùng, có thể ung dung hủy diệt toàn bộ Cửu Thiên thế giới. Thế nhưng chẳng biết tại sao lại không lấy đi được khỏa ngân sa này. Bằng vào thủ đoạn bạo lực là có thể cầm lên. Thế nhưng một khi rời khỏi hòn đảo này, trân bảo hiệu quả như thế sẽ lập tức mất đi tác dụng, không còn bất kỳ hiệu quả nào nữa.

- Ồ?

Nhiếp Vân nghe ra được ý của nàng, cho nên mới vung tay lên, nói:&- Đi trước dẫn đường đi!

- Vâng!

Kim Linh tiên tử không dám nói nhảm, vội vàng bay về phía trước, đi thẳng vào trong cung điện cũ nát mà trước đó nàng xuất hiện.

Cung điện này hết sức đơn sơ, không khác gì một cái sơn động thông thường là bao, căn bản không có thứ gì đủ để gọi là Tiên cảnh. Nhiếp Vân ngẩng đầu quét mắt nhìn một vòng, lập tức phát hiện ra vị trí của Kim Linh Ngân Sa hiện tại.

Ở chính giữa sơn động có một khỏa tinh thạch lớn bằng nắm tay, lóe lên quang mang chói mắt, linh dịch trong suốt khiến cho người ta không tự chủ được mà chìm đắm bên trong.

Món bảo vật này, mặc dù gọi là sa, thế nhưng cũng không là lớn như hạt cát, mà là nhìn kỹ sẽ thấy cả khối tinh thạch này tựa như

được ức vạn khối hạt cát tạo thành. Mỗi một hạt cát đều tỏa ra quang mang, sáng chói mắt.

Nhìn kỹ lại, Nhiếp Vân lập tức phát hiện ra ngân sa này đang ở trên một cái cột đá trên mặt đất, khí tức cùng với hòn đảo này dung hợp hoàn mỹ lại, tạo thành một chỉnh thể nghiêm chỉnh.

Quả nhiên đúng như Kim Linh tiên tử nói vậy, không có cách nào phân chia, một khi rời đi, sợ rằng bảo vật này sẽ lập tức mất đi diệu dụng, biến thành hòn đá bình thường.

Bàn tay đưa về phía trước, kết xuất ra mấy chục chưởng ấn, nhẹ nhàng nắm tới.

Ông!

Ngân sa chậm rãi bay lên, bất quá vừa mới bay lên không cao thì quang mang sáng chói trước mắt lập tức trở nên ảm đạm, giống như nó cũng không phải là một khoáng thạch, mà là một thực vật sinh trưởng ở nơi này. Một khi rời khỏi mặt đất sẽ mất đi căn nguyên, trong nháy mắt sẽ trở nên khô héo.

- Không được!

Dưới lực lượng mạnh mẽ, ngân sa lần nữa rơi xuống, lần nữa tỏa ra ánh sáng ngập tràn.

Nhiếp Vân rốt cuộc đã biết chỗ khó xử của Kim Linh tiên tử, cho dù thực lực của như vậy. Thế nhưng nếu muốn cưỡng ép đem khoáng thạch này đi thì cũng không làm được chứ huống chi là nàng.

- Tĩnh Tâm, vật này là bảo vật tu bổ ngươi, ngươi có biện pháp gì hay không?

Nhiếp Vân nhìn về phía Tĩnh Tâm rồi nói.

Kim Linh Ngân Sa này trước kia hắn cũng không biết, chỉ mới nghe Tĩnh Tâm nói mà thôi. Nếu như nàng đã biết vật này ở trong Cửu Thiên thế giới có, lại biết nó có thể tu bổ Chân Huyết vương quan, có lẽ nang sẽ có biện pháp mang nó đi.

- Khỏa ngân sa dung hợp hoàn mỹ với hòn đảo này. Muốn lấy nó đi, nhất định sẽ không làm được, trừ phi... Cũng lấy hòn đảo này đi, sau đó cấp cho nó một hoàn cảnh sinh tồn giống nơi này như đúc!

Tĩnh Tâm suy nghĩ một chút rồi nói.

- Cấp cho nó một hoàn cảnh giống như đúc sao?

Nhiếp Vân cười hỏi.

Muốn lấy hòn đảo đi vô cùng đơn giản. Chuyện như vậy đừng nói là Kim Linh tiên tử, cho dù là dùng thực lực như Trần Lạc Dung thì cũng có thể làm được. Nhưng mà sau khi lấy hòn đảo này đi, muốn tạo ra một hoàn cảnh giống nơi này như đúc thì lại khó.

Dù sao, pháp bảo nạp vật của bọn họ cho dù lớn hơn nữa thì bên trong cũng chỉ là một không gian tĩnh mịch, không có cách nào tồn tại vật có sinh mạng. Chứ đừng nói là tạo ra một hoàn cảnh đặc thù giống như đúc.

Chính vì vậy, chuyện như vậy nói thì rất đơn giản, thế nhưng một chân chính ra tay lại khó càng khó hơn! Cho dù là Tĩnh Tâm cũng không thể nào làm được.

Bất quá, chuyện người khác không làm được thế nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói, lại là chuyện đơn giản nhất. Có Nạp Vật thế giới, ý niệm chỉ cần khẽ động một cái là có thể biến thành hoàn cảnh hoàn toàn giống với phiến đại dương này, không có bất kỳ chút khó khăn nào.

- Được, chúng ta đi ra ngoài đi, hòn đảo này ta sẽ thu!

Nhiếp Vân cười nhạt, mang theo mọi người đi ra khỏi cung điện, bay đến trên không trung rồi nhẹ nhàng chộp một trảo.

Sưu!

Trước đó mọi người trên đảo vẫn đang quỳ xuống, còn chưa kịp phản ứng thì đã phát hiện ra toàn bộ cái đảo dã biến mất không

thấy. Mà bọn họ đang bay ở trên không trung, trước mắt là đại dương mênh mông không bờ bến. Mặt biển bình tĩnh không chút gợn sóng. Dường như hòn đảo trước đó từ lúc bắt đầu đã không tồn tại vậy.

- Thật là mạnh mẽ.

------oOo------

Chương 2574: Lấy đi Kim Linh Ngân Sa (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này mọi người mới biết vị thiếu niên nhìn rất bình thường này lại có thực lực đạt tới cảnh giới quá mức kinh khủng, tất cả đều bị dọa cho sợ hãi, sắc mặt vàng vọt như màu đất.

- Quả nhiên có thể được, rất tốt.

Thu hòn đảo vào trong Nạp Vật thế giới, hơn nữa lại tạo ra một hoàn cảnh giống như trước đó, quả nhiên đã thấy Kim Linh Ngân Sa lẳng lặng ở trong đó, không có chút biến hóa nào, tâm tình Nhiếp Vân không nhịn có chút vui vẻ.

- Đã lấy được Kim Linh Ngân Sa, vậy thì đi tìm Cửu Thiên Linh Lung thạch a!

Tĩnh Tâm nói.

- Được rồi, bất quá trước đó chúng ta nên đi tìm thiên đạo Cửu Thiên thế giới trước!

Trong lòng Nhiếp Vân đã sớm có suy nghĩ.

Chỉ cần Cửu Thiên thế giới không bị diệt, như vậy Cửu Thiên Linh Lung thạch cũng không quá khó tìm. Nhưng mà một khi thiên đạo bị bắt mà hắn còn chưa không nghĩ ra được biện pháp, như vậy Cửu Thiên thế giới sẽ bị hủy diệt, khi đó còn muốn tìm được nó là chuyện không thể nào.

- Được!

Tĩnh Tâm biết ý tứ của hắn cho nên cũng gật đầu một cái. Sau đó tay lại chỉ về phía Kim Linh tiên tử và người hầu của nàng.

- Hai người bọn họ làm sao bây giờ?

- Để đề phòng các nàng báo tin cho người gọi là Huyễn Cách thống lĩnh kia. Trước tiến vẫn nên mang nàng đi, nếu như phối hợp tốt, sau này sẽ cho các nàng có cơ hội giữ mạng sống. Nếu không phối hợp, chém giết là được.

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

- Đại nhân, nhất định chúng ta sẽ phối hợp.

Nghe thấy hắn nói như vậy, hai người Kim Linh tiên tử đồng thời run rẩy một cái, ngay cả một câu nói nhảm cũng không giảm.

Nói đùa, nếu như bị giết, như vậy sẽ thực sự là cái gì cũng không có, có thể có cơ hội còn sống sót, có người nào sẽ đi từ chối cơ chứ?

- Được rồi, đừng có phản kháng, ta mang các ngươi đi tới một chỗ, coi như là tạm nhốt. Chờ ta hoàn thành chuyện của ta, tự nhiên sẽ thả cho các ngươi đi ra!

Nói xong tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động một cái, đã thu hai người vào trong Nạp Vật thế giới.

- Đi thôi!

Nhiếp Vân nhìn về phía Tĩnh Tâm, đang định rời khỏi nơi này.

Nơi Thiên đạo ở lại lần trước khi đi tới hắn cũng từng đi qua một lần, cho nên biết rất rõ. Hơn nữa cho dù không biết, bằng vào lực lượng linh hồn khổng lồ của hắn cũng có thể tùy tiện tìm được. Đây cũng không được coi là chuyện khó khăn vào đâu.

- Nhiếp Vân đại nhân, ngươi... Ngươi mang ta đi cùng được không?

Thấy hắn muốn rời khỏi, Trần Lạc Dung vội vàng đi tới trước mặt hắn, trong mắt mang theo vẻ cầu khẩn.

Mặc dù biết rõ mình không xứng với người thiếu niên trước mắt này. Thế nhưng nếu có thể ở chung đoạn thời gian với hắn thì cũng coi như là chuyện đáng để kỷ niệm trong đời này của nàng.

- Đi thôi!

Không biết suy nghĩ trong đầu của nàng, cho nên lúc này Nhiếp Vân còn tưởng rằng nàng muốn đi gặp thiên đạo. Vì vậy hắn cũng không có nói nhiều, bàn tay chộp một trảo, ba người bay thẳng về phía xa. Trong nháy mắt đã biến mất ở trước mặt mọi người.

- Cửu Thiên thế giới tại sao lại có cường giả lợi hại như vậy chứ?

- Dường như trước đó ta đã nghe được một truyền thuyết, không biết có phải là thật hay không?

- Ồ? Truyền thuyết gì vậy?

Đám người Nhiếp Vân vừa đi, đám thanh niên tài tuấn phía dưới vốn im lặng, không dám nói lời nào lần nữa có hành động. Mỗi một người nhìn về phía nơi ba người Nhiếp Vân biến mất, trong mắt tràn ngập vẻ sùng bái.

Người yếu sùng bái cường giả, chuyện này ở bất kỳ nơi nào cũng đều là như vậy. Những thanh niên tài tuấn này sau khi biết được thực lực đáng sợ của Nhiếp Vân mới bắt đầu sợ hãi. Thế nhưng rất nhanh đã chuyển thành một loại khát vọng và tín ngưỡng.

Đây mới thật sự là cường giả a!

Bọn họ quỳ gối cầu khẩn Kim Linh tiên tử, đối phương còn chưa nhất định sẽ cho bọn họ một giọt Kim Linh thủy. Mà vị thiếu niên trước mắt này tiện tay đã có thể đánh cho vị tiên tử này sợ hãi, tâm phục khẩu phục, đây mới chính là thực lực chênh lệch a.

- Hai năm trước, tứ đại gia tộc nội đấu, chuyện ba đại gia tộc trong đó đột nhiên bị diệt chắc hẳn các ngươi cũng đã từng nghe nói qua a!

Một thanh niên tin tức linh thông nói.

- Đã từng nghe nói qua, chuyện này huyên náo cực lớn... Cuối cùng lão tổ Trần gia đại triển thần uy, dập tắt ba đại gia tộc khác thành tựu vô thượng huy hoàng...

Những người khác đều đồng loạt nói.

Chuyện này đối với người trong Cửu Thiên thế giới mà nói, không coi là bí mật vào đâu, trên cơ bản chỉ cần là tu luyện giả thì cơ hồ đều biết.

- Ta còn nghe được tin đồn. Sự thực cũng không phải là lão tổ Trần gia đại triển thần uy, mà là vị lão tổ này bị ba đại gia tộc khác bố trí cạm bẫy làm cho trọng thương gần chết. Sau đó lại được một người thiếu niên tên là Nhiếp Vân cứu. Vị thiếu niên này đại triển thần uy, lão tổ ba đại gia tộc cùng với đệ nhất cường giả Tuất Triết đều bị chém giết, cho nên mới có Trần gia huy hoàng như hiện tại!

Thanh niên tin tức linh thông kia lại nói.

- Thiếu niên? Nhiếp Vân? Dường như... Ta mới vừa nghe được Trần Lạc Dung kia… Gọi là Nhiếp Vân! Đúng rồi? Trần Lạc Dung?

Mọi người đồng thời trợn to hai mắt.

Lúc này bọn họ mới hiểu được, Trần Lạc Dung, nữ tử trước đó rất điệu thấp này rất có thể chính là người Trần gia!

- Nàng... Là người Trần gia?

Thanh niên khiêu khích Nhiếp Vân nghe được tin tức mà mọi người đang nghị luận. Sắc mặt trở nên ảm đạm, toàn thân không ngừng run rẩy.

Mãi đến lúc này, hắn mới biết được mình đã phạm phải sai lầm lớn thế nào.

Không tới Nhiếp Vân có thể hô phong hoán vũ kia, chỉ riêng gia tộc đệ nhất Cửu Thiên thế giới là Trần gia này thì cũng đã không phải là... Tồn tại mà hắn có thể chống lại!

Gia tộc của hắn nếu như thực sự đắc tội với Trần gia, chuyện bị diệt môn chẳng qua cũng chỉ là một câu nói mà thôi!

Sauk hi nghĩ thông suốt những điểm này, mồ hôi lạnh trên trán hắn túa ra! Lúc này hắn hiểu được, đối phương không muốn chấp nhặt với hắn, nếu không, cho dù bây giờ hắn có mười cái mạng thì cũng chết xong hết rồi.

.....

Ầm ầm!

Bên kia tất cả thanh niên tài tuấn đều đang hưng phấn thảo luận tới bọn họ, mà lúc này đám người Nhiếp Vân và Tĩnh Tâm cũng đã xé rách không gian, đi tới trên không trung của Cửu Thiên tông.

Cửu Thiên tông hai năm trước được xưng là đệ nhất tông môn Cửu Thiên thế giới, đáng tiếc bởi vì Nhiếp Vân xuất hiện cho nên đã hoàn toàn bị tiêu diệt. Mặc dù lúc này cung điện vẫn còn ở bên trong, thế nhưng cũng không còn có chút nhân khí nào, tất cả đều bộ lộ vẻ suy bại.

------oOo------

Chương 2575: Chuyện này đơn giản

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước đó từ Trần gia đi tới nơi này hắn tốn thời gian rất lâu, mà bây giờ bất quá cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi.

- Thiên đạo, đi ra đi. Bằng hữu cũ tới, còn không mau hiện thân!

Đứng ở bên trong hư không yên tĩnh, Nhiếp Vân nhàn nhạt nhìn bốn phía, cười nói.

Ầm Ầm!

Nương theo lời của hắn, hư không đung đưa một trận, một đạo hư ảnh nhàn nhạt chậm rãi xuất hiện ở trước mặt mọi người. Sau khi nhìn thấy Nhiếp Vân, ánh mắt lập tức sáng lên, vội vàng đi tới.

- Nhiếp Vân đại nhân!

Thiên đạo hóa hình!

Thiên đạo Cửu Thiên thế giới đã từng được Nhiếp Vân cứu qua một lần, cho nên đối với hắn có lòng cảm kích sâu đậm. Lúc này nhìn thấy lại lần nữa xuất hiện, nó nào dám lạnh nhạt.

- Ngươi vẫn tốt chứ!

Thấy thiên đạo hóa hình trước mắt so với hai năm trước đã rõ ràng hơn không ít. Nhiếp Vân không nhịn được khen ngợi Hỗn Độn Tụ Linh châu cường đại.

- Đa tạ Nhiếp Vân đại nhân cứu giúp, hai năm qua ta luôn dựa theo phân phó của đại nhân, nâng đỡ Trần gia, không dám vi phạm chút nào.

Thiên đạo nói.

- Được rồi, làm không tồi.

Nhiếp Vân gật đầu:

- Lần này ta tới tìm ngươi không phải là để nói chuyện này, mà là... Nói cho ngươi biết một chuyện, A Dục Vương lại lần nữa xuất thủ, ngày mai... Hắn muốn bắt ngươi đi.

- Ngày mai sẽ bắt ta đi?

Thiên đạo sửng sốt một chút, ngay sau đó thân thể run rẩy:&- Cầu xin Nhiếp Vân đại nhân cứu ta!

- Nhất định ta sẽ cứu, chẳng qua bây giờ lại có rắc rối, không biết ngươi có đối sách gì tốt hay không?

Nhiếp Vân đem ý nghĩ của mình nói ra.

Suy nghĩ của hắn rất đơn giản, chính là để cho thiên đạo phối hợp với vị Huyễn Cách thống lĩnh kia. Bị bắt tới, mà hắn và Tĩnh Tâm thì nhân cơ hội đi theo ở phía sau, trà trộn vào trong Bích Hải Huyền Thiên. Thứ nhất là đi tìm Hỗn Độn Hàn tinh một chút, thứ hai, cũng có thể nhìn một chút xem A Dục Vương muốn bắt thiên đạo đi rốt cuộc để làm gì cái gì.

- Ta có thể phối hợp với đại nhân để cho A Dục Vương bắt đi. Chẳng qua là... Nếu như ta vừa đi, như vậy Cửu Thiên thế giới không có ta vận chuyển, rất có thể sẽ lập tức sụp đổ, cho nên...

Thiên Đạo hình người chậm rãi nói.

Thiên đạo rời đi, thế giới sụp đổ, đây là chuyện không thể sửa đổi được. Cho dù bằng vào thực lực của Nhiếp Vân cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

- Nói như vậy, ngươi cũng không có cách nào sao?

Nhiếp Vân nhíu mày lại.

- Không có!

Thiên đạo lắc đầu nói.

Trong lòng Nhiếp Vân trầm xuống.

Hắn đến tìm Thiên đạo chính là muốn có một phương pháp truing hòa, cũng không thể để cho Cửu Thiên thế giới sụp đổ được. Như vậy vừa có thể hoàn thành được kế hoạch của mình lại có thể bảo toàn Cửu Thiên thế giới. Chẳng lẽ suy nghĩ này thực sự không thể thực hiện được hay sao?

Nếu như quả thật không thể được, như vậy cũng chỉ có thể xuất thủ ngăn cản Huyễn Cách thống lĩnh mà thôi.

Bất quá, một khi xuất thủ, nhất định Huyễn Cách thống lĩnh sẽ có phát hiện. Sau này muốn trà trộn vào trong Bích Hải Huyền Thiên cũng không biết sẽ phải phí bao nhiêu tâm sức.

Chẳng lẽ thực sự không có phương án gì tốt hơn hay sao?

- Nhiếp Vân đại nhân, có lẽ gia gia ta sẽ có biện pháp tốt a! Vừa rồi ta đã thông báo cho gia gia tới đây, đại nhân sẽ không trách cứ ta đó chứ?

Trong khi Nhiếp Vân đang có chút phiền muộn thì Trần Lạc Dung nói.

- Để cho hắn tới cũng tốt!

Lão tổ Trần gia thân là thổ địa trong Cửu Thiên thế giới, hắn và thiên đạo không có biện pháp gì tốt. Có lẽ ngươi này có thể có biện pháp gì tốt hơn cũng không biết chừng.

Lại nói, trước đó bọn họ cũng đã gặp mặt, Nhiếp Vân cũng không phải là người nhỏ mọn, làm sao có thể tức giận được chứ?

- Để ta mang hắn tới đi, nếu không để hắn bay tới đây, còn không biết phải đợi tới năm tháng nào nữa.

Biết lão tổ Trần gia sắp tới, tinh thần của Nhiếp Vân đảo qua, lập tức bao phủ toàn bộ Cửu Thiên thế giới. Hắn lập tức thấy được lão tổ Trần gia đang phi hành. Hắn ta ở trong thế giới này là tồn tại đỉnh tiêm nhất, thế nhưng chênh lệch so với Nhiếp Vân quả thực quá xa. Nếu như để hắn bay tới, không biết còn phải đợi tới ngày tháng năm nào.

Ầm!

Nhiếp Vân đưa tay về phía trước, không gian trước mắt lập tức vỡ vụn. Ngay sau đó Trần Lạc Dung đã thấy được lão tổ Trần gia bị

một cỗ lực lượng vô hình bao phủ, lập tức thông qua không gian vỡ nát đi tới trước mặt nàng. Trước sau ngay cả một cái hô hấp cũng không tới.

- Tham kiến Nhiếp Vân đại nhân!

Bị người bắt lại khiến cho lão tổ Trần gia sợ hết hồn. Thế nhưng khi nhìn thấy rõ người trước mắt chính là Nhiếp Vân, sắc mặt hắn lập tức vui mừng, vội vàng khom người.

- Không cần đa lễ, ta có một việc cần hỏi ngươi một chút. Ngươi xem có biện pháp gì tốt hay không.

Nhiếp Vân đem mọi chuyện ra giải thích một chút.

- Vấn đề lớn nhất chính là... Để cho thiên đạo rời đi mà Cửu Thiên thế giới không sụp đổ, đúng không?

Lão tổ Trần gia hiểu rõ mọi chuyện, khẽ cười một tiếng:&- Cái này thì đơn giản!

- Đơn giản?

Nghe thấy Lão tổ Trần gia nói vậy, lúc này tới phiên đám người Nhiếp Vân kinh ngạc.

Bọn họ suy nghĩ rất lâu cũng không có cách nào xoay xở, đối phương chỉ nghe một câu thì đã có câu trả lời, còn nói là đơn giản, chuyện này... Làm sao có thể cơ chứ?

Chẳng lẽ kiến thức của hắn so với người khác còn nhiều hơn như vậy sao?

- Khục khục. Các ngươi hiểu lầm rồi. Ta nói đơn giản đó là bởi vì trước khi Cửu Thiên thế giới không có xuất hiện thiên đạo đã từng xuất hiện qua tình huống như vậy. Chúng ta vì phòng ngừa thế giới sụp đổ cho nên đã luyện chế ra bốn cái đại đỉnh. Chắc hẳn Nhiếp Vân đại nhân cũng biết Tứ Phương đỉnh này do tứ đại gia tộc nắm trong tay. Cho nên mới có Trần gia chúng ta như ngày hôm nay.

Thấy vẻ mặt của mọi người như vậy, Lão tổ Trần gia biết nhất định bọn họ đã hiểu lầm, cho nên mới vội vàng giải thích.

- Ồ? Không ngờ ta đã quên mất đi chuyện này.

Nhiếp Vân vỗ trán một cái, cười khổ không thôi.

Chuyện này lúc mới tới Cửu Thiên thế giới hắn đã nghe nói qua, không ngờ vừa rồi lại bị quên mất, quả thực là…

Lão tổ Trần gia đã từng nói, Tứ Phương đỉnh trấn áp tứ phương, duy trì củng cố thiên đạo. Mãi sau khi thiên đạo mới ra đời, tác dụng của nó mới yếu bớt, mãi cho tới lúc hoàn toàn mất đi tác dụng.

Ngoài ra, Tứ Phương đỉnh của Cửu Thiên thế giới lúc này cũng đã ở trên tay hắn. Bởi vì vô dụng cho nên hắn mới ném vào Nạp Vật thế giới, cũng đã sắp quên mất tới nó.

------oOo------

Chương 2576: Tác dụng của Tứ Phương đỉnh (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cổ tay khẽ lộn một cái, bốn cái đại đỉnh xuất hiện ở trong lòng bàn tay, chậm rãi lơ lửng trên không trung.

Trước kia tu vi thấp cho nên hắn không hiểu ý nghĩa đích thực củaTứ Phương đỉnh. Bây giờ nhìn kỹ hắn mới phát hiện ra, miệng bốn cái đỉnh này mặc dù nhìn qua bình thường, thế nhưng trên thực tế lại ẩn chứa chí lý Hỗn Độn, đại biểu cho bốn đại phương hướng đông, tây, nam, bắc, có hiệu quả trấn áp chư thiên.

- Vật này... Là do các ngươi luyện chế ra sao?

Nhìn một hồi, vẻ mặt Nhiếp Vân tràn ngập kinh ngạc, không nhịn được lên tiếng.

Người mạnh nhất trong Cửu Thiên thế giới bất quá cũng chỉ là Xích Thiên Kính đỉnh phong mà thôi. Cách Tru Thiên cảnh còn một đoạn ra xa. Chứ đừng nói là cấp bậc Chúa Tể.

Mà bây giờ mấy cái Tứ Phương đỉnh trước mắt này nhìn qua đơn sơ. Thế nhưng trên thực tế lại ẩn chứa đạo khí khiến cho ngay cả hắn cũng cảm thấy khó hiểu. Đây tuyệt đối không phải là thứ mà cường giả Xích Thiên Kính có thể luyện chế ra được!

Nói một cách đơn giản, vật này cường giả Xích Thiên Kính căn bản không thể luyện chế ra được!

- Quả thực là chúng ta đã luyện chế ra nó. Chuyện này ta đã đích thân trải qua, cho nên biết rất rõ!

Lão tổ Trần gia nói.

- Ồ?

- Bất quá, lúc chúng ta luyện chế cũng có tiểu xảo. Lúc ấy trong Hỗn Độn đại dương có một con rùa cực lớn đang bị trọng thương, không biết tên gọi là gì. Con rùa này bị chúng ta liên thủ chém giết, miệng của Tứ Phương đỉnh này trên thực tế chính là dùng đầu và bốn cái móng vuốt của con rùa lớn này luyện chế mà thành. Về sau còn xảy ra một ít biến hóa mà ngay cả chúng ta cũng không hiểu nổi. Nhưng mà quả thực có thể duy trì cho thế giới ổn định...

Lão tổ Trần gia nhìn ra trong lòng Nhiếp Vân nghi hoặc, cho nên mới đem chuyện khi đó nói lại cặn kẽ một lần.

- Rùa lớn?

Nhiếp Vân gật đầu.

Nói như vậy đúng là có thể hiểu được. Mặc dù thực lực của bọn họ đều không cao, nhưng mà vận khí cũng cực tốt. Con rùa lớn này không biết là vật gì, thế nhưng nhìn dáng vẻ của Tứ Phương đỉnh cũng đã biết nó thuộc về thần vật thượng cổ. Loại thần vật này trời sinh thông linh, dung hợp cùng với Hỗn Độn vào một chỗ có thể sinh ra được hiệu quả khiến cho người ta không có cách nào tưởng

tượng được.

- Đúng vậy. Cho nên, mới vừa rồi ta nói đơn giản cũng là bởi vì trước kia đã từng xuất hiện qua chuyện như vậy. Chúng ta dùng Tứ Phương đỉnh ổn định lại thế giới! Nếu như đại nhân muốn để cho thiên đạo đại nhân rời đi. Như vậy có thể đem Tứ Phương đỉnh thả vào vị trí, khi đó Cửu Thiên thế giới cũng sẽ không tan vỡ!

Lão tổ Trần gia nói.

- Ngươi nói vị trí cụ thể, ta sẽ lập tức đặt nó lại!

Nhiếp Vân nói.

- Tứ Phương đỉnh, đại biểu bốn phương Đông, Tây, Nam, Bắc trong thiên địa. Chỉ cần đem đại đỉnh đặt ở cuối mỗi phương hướng tương ứng là được rồi!

Lão tổ Trần gia nói.

- Được.

Nhiếp Vân gật đầu, tinh thần khổng lồ khẽ động một cái. Trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ Cửu Thiên thế giới vào bên trong, tìm được phương vị mà hắn nói.

- Đi!

Khẽ hô một tiếng, Tứ Phương đỉnh từ trong lòng bàn tay hắn đồng thời bay ra, bắn thẳng về phía bốn phương hướng tương ứng.

bằng vào thực lực của Lão tổ Trần gia muốn đặt Tứ Phương đỉnh vào vị trí còn cần không ít thời gian. Thế nhưng Nhiếp Vân thì không cần. Tinh thần khẽ động một cái là có thể bao phủ toàn bộ Cửu Thiên thế giới, ngón tay khẽ búng là trong không gian đã xuất hiện kẽ hở. Để cho mấy cái đại đỉnh này tùy ý rơi xuống vị trí hắn muốn đặt vào.

Đặt Tứ Phương đỉnh vào vị trí, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy được Cửu Thiên thế giới càng thêm vững chắc. Tầng vách ngăn bên

ngoài trở nên càng thêm nồng hậu, xem ra Lão tổ Trần gia không có nói sai. Thứ này quả nhiên có công hiệu làm cho thế giới vững chắc.

- Ài!

Biết được điểm này, Nhiếp Vân thở dài một tiếng, vẻ mặt có chút tĩnh mịch.

Hắn đang nhớ lại Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Nếu như lúc ấy Thiên địa lục đạo có loại bảo bối như Tứ Phương đỉnh này, hoàn toàn có thể trấn áp không gian đang vỡ nát, cũng không cần để cho nàng hóa thân thiên đạo, dùng cái chết để bảo toàn sinh linh.

- Hắn... Nhất định đang nhớ lại một đoạn chuyện cũ... Chẳng lẽ hắn đang nhớ người thương của hắn hay sao?

Nhìn thấy vẻ mặt của hắn như vậy, thân thể mềm mại của Trần Lạc Dung khẽ run một cái. Hai hốc mắt ửng đỏ, đồng thời cũng có chút ngạc nhiên. Rốt cuộc là nữ nhân gì mới có thể ràng buộc được người ưu tú như Nhiếp Vân chứ?

Mà nàng... Bây giờ đang ở nơi nào?

- Chủ nhân...

Khác với suy nghĩ của Trần Lạc Dung. Đối với một ít chuyện cũ của Nhiếp Vân Tĩnh Tâm vẫn biết được một chút. Nhìn thấy hắn có bộ dáng như vậy, trong lòng nàng không nhịn được có chút đau xót:&- Đạm Đài tỷ tỷ nhất định sẽ có thể sống lại...

- Ta cũng tin chắc nàng có thể sống lại được.

Dọn dẹp suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, Nhiếp Vân phục hồi tinh thần lại, khẽ cười một tiếng.

Nương theo thực lực của hắn càng ngày càng cao,lòng tin cũng càng ngày càng lớn hơn.

Mặc dù hóa thân làm thiên đạo ở trong Thiên địa lục đạo là quá trình không thể nghịch chuyển. Thế nhưng ở toàn bộ Hỗn Độn thế giới, đây cũng không phải là chuyện đặc biệt khó khăn!

Không nói đâu xa, chỉ riêng Hỗn Độn Tụ Linh châu mà A Dục Vương luyện chế ra cũng có thể khiến cho thiên đạo xuất hiện ý thức của bản thân. Chuyện này đã khiến cho hắn nhìn thấy được hy vọng rất lớn!

- Đạm Đài tẩu tử... Nhiếp Vân đại nhân, người thương của ngươi họ Đạm Đài hay sao?

Trần Lạc Dung do dự một chút, không nhịn được hỏi một câu.

- Không sai, nàng gọi là Đạm Đài Lăng Nguyệt, là nữ nhân tốt nhất thế giới này, cũng là thê tử của ta!

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng:&- Được rồi, không nói tới những chuyện này nữa. Trước tiên ta sẽ phong ấn lực lượng của những Tứ Phương đỉnh này đã.

Nói xong, ngón tay hắn liên tiếp điểm ra pháp ấn, điểm về bốn phương hướng có Tứ Phương đỉnh.

Sưu!

Pháp ấn tiếp xúc với Tứ Phương đỉnh, trạng thái vững chắc trước đó lập tức biến mất, lần nữa trở lại dáng vẻ như mới vừa rồi.

- Không thủ đoạn của Huyễn Cách thống lĩnh này như thế nào. Để phòng ngừa hắn nghi ngờ. Trước tiên ta phong ấn uy năng của Tứ Phương đỉnh xuống. Sau khi thiên đạo rời đi, phong ấn sẽ tự động giải trừ, làm cho Cửu Thiên thế giới không xuất hiện tình cảnh hỗn loạn nữa.

Nhiếp Vân nói.

Vạn nhất Huyễn Cách thống lĩnh này quá mức lợi hại, nhìn ra bọn họ đã sớm có chuẩn bị. Như vậy rất có thể sẽ xuất hiện không

chuyện ít phiền toái. Vì giảm bớt phiền toái không cần thiết, hắn vẫn nên cẩn thận cho thỏa đáng.

------oOo------

Chương 2577: Tác dụng của Tứ Phương đỉnh (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân đại nhân, tiếp đó chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Thiên đạo Cửu Thiên thế giới nhìn qua rồi hỏi.

Bây giờ đã giải quyết được vấn đề Cửu Thiên thế giới sụp đổ. Tiếp theo đó là làm thế nào mới có thể trà trộn vào Bích Hải Huyền Thiên. Chuyện này cần phải sắp xếp cho thật tốt.

- Tĩnh Tâm. Ngươi có thủ đoạn gia trì ý niệm trên người thiên đạo trên mà khiến cho người khác không nhìn ra được hay không?

Nhiếp Vân không có trả lời câu hỏi của hắn mà mở miệng hỏi Tĩnh Tâm một câu.

Mặc dù đối với thực lực của mình hắn rất là tự tin. Thế nhưng thiên đạo của Cửu Thiên thế giới vốn chỉ là một đạo ý thức. Nếu như lại gia trì ý niệm thêm vào, sẽ rất dễ bị người ta phát hiện ra. Nếu như đối phương là Chúa Tể bình thường thì cũng thôi đi. Thế nhưng nếu thật sự lợi hại như Kim Linh tiên tử nói. Sợ rằng điối phương sẽ rất dễ dàng phát hiện ra được vấn đề.

Bất quá, thủ đoạn của hắn không được, không có nghĩa là Tĩnh Tâm không làm được chuyện này.

Tĩnh Tâm có thực lực vượt xa hắn, hơn nữa bản thân nàng lại chính là một cỗ ý niệm, xử lý chuyện như vậy có lẽ càng thêm am hiểu so với hắn.

- Biện pháp thì ta có, bất quá ý niệm của ta và Chân Huyết vương quan kết hợp với nhau, không cách nào phân chia. Thế nhưng ta

có thể đem một đạo linh hồn của chủ nhân, lại dùng phương pháp phong ấn đặc thù, phong ấn vào trong cơ thể thiên đạo!

Tĩnh Tâm nói.

- Phong ấn? Sẽ không bị phát hiện đó chứ?

Nhiếp Vân có chút nghi ngờ.

Đem linh hồn phong ấn vào bên trong cơ thể, chuyện này không có khó khăn quá lớn. Nhưng mà mọt khi phong ấn vào trong một đạo ý thức trong, có lẽ sẽ rất dễ bị phát hiện ra a.

Giống như giấu một vật trong đất vậy rất khó tìm. Thế nhưng nếu giấu vào trong nước thì lại rất dễ dàng bị phát hiện ra. Bản thân thiên đạo Cửu thiên chính là một đạo ý niệm, bên trong lại có thêm một đạo phong ấn, như vậy quá dễ bị đối phương nhìn ra được.

- Yên tâm đi, dùng thủ đoạn của ta, trừ phi là tự mình A Dục Vương tìm. Nếu không, bất kỳ người nào cũng không có cách nào phát hiện ra được.

Vẻ mặt Tĩnh Tâm tràn ngập tự tin.

- Ồ? Ngươi đã tự tin như vậy, vậy thì tốt!

Nhiếp Vân nở nụ cười, nói.&- Đây là một đạo phân thân của ta, bây giờ ta sẽ đưa linh hồn cho ngươi. Ngươi phong ấn nó vào trong cơ thể thiên đạo đi!

Thân thể khẽ nhoáng một cái, Nhiếp Vân thi triển Nhất Khí Hóa Tam Thanh. Một đạo phân thân xuất hiện ở trước mặt, linh hồn lập tức đi ra khỏi thân thể.

- Đại La Chư Thiên phong ấn!

Vẻ mặt Tĩnh Tâm nghiêm túc. Khác với bộ dáng cười đùa trước đó, bàn tay ngọc liên tục kết xuất thủ ấn, chợt đánh tới phía linh hồn của phân thân Nhiếp Vân.

Ầm!

Phân thân chỉ cảm thấy thân thể căng cứng, linh hồn lập tức bị một đạo phong ấn to lớn bao phủ vào bên trong. Sau đó linh hồn thu nhỏ lại thành một điểm giống như không tồn tại vậy. Linh hồn gào thét phóng về phía ý niệm thiên đạo.

Ông!

Phân thân Nhiếp Vân run run một cái, lập tức cảm thấy đã hoàn toàn dung hợp vào một chỗ với thiên đạo, giống như hai dòng nước chảy gặp nhau, tuy hai mà một vậy.

Hơn nữa, phân thân có thể mượn cảm giác thiên đạo, tầm mắt dung hợp. Có thể tùy tiện biết được tất cả tin tức phía ngoài.

- Thật là lợi hại!

Bổn tôn của Nhiếp Vân bên cạnh hai mắt trợn lên. Cho dù hắn sử dụng toàn bộ thủ đoạn, thiên nhãn, thiên nhĩ thậm chí là thiên cơ sư đều không có cách nào phát hiện ra được bên trong ý niệm thiên đạo dung hợp linh hồn của hắn.

- Phù!

Tĩnh Tâm thở ra một hơi, mặc dù phong ấn này nhìn đơn giản. Thế nhưng trên thực tế lại tiêu hao cực lớn, cho dù là nàng, dường như cũng cảm thấy thể lực đã tiêu hao hết. Trên trán tràn ngập mồ hôi.

- Chủ nhân. Làm như vậy mặc dù có thể khiến cho linh hồn phân thân của ngươi dung hợp, tiến vào trong cơ thể thiên đạo, nhưng mà vẫn có khuyết điểm. Đó là nếu như ta không ra tay, hoặc là thiên đạo diệt vong. Phần linh hồn này của người sẽ rất khó rời đi! Muốn dò xét được mọi vật, tìm Hỗn Độn Hàn tinh cũng không quá dễ dàng!

Điều chỉnh xong, Tĩnh Tâm khẽ nói.

Linh hồn và thiên đạo dung hợp, cũng có thể thuận lợi tiến vào Bích Hải Huyền Thiên, thế nhưng cũng chỉ là đi vào mà thôi!

Nếu đối phương đã tốn sức vất vả để bắt đi thiên đạo như vậy. Nhất định sẽ không thể nào để cho hắn tự do, không cẩn thận vừa mới tiến vào trong đó đã bị nhốt lại ở đó. Hoặc là sẽ bị phong ấn vào trong binh khí nào đó, ngay cả trốn cũng không có cách nào chạy trốn được!

Cho nên, làm như vậy, cho dù có lẻn vào được bên trong, biết được một ít chuyện. Thế nhưng linh hồn lại rất khó rời đi, chớ đừng nói là đi tìm Hỗn Độn Hàn tinh.

- Cũng đúng... Phải nghĩ ra biện pháp tốt hơn, chúng ta cùng nhau lẻn vào trong!

Nhiếp Vân cũng biết được điểm này cho nên mới chậm rãi nói.

Bất kể chỗ đó có bao nhiêu nguy hiểm, chỉ có bổn tôn đi vào thì mới có thể tìm được cái gọi là Hỗn Độn Hàn tinh. Khi đó mới có thể làm cho thiên đạo và linh hồn của phân thân hắn đều có thể bình an trở về.

- Phải làhư thế nào mới có thể lẻn vào được đây?

Tĩnh Tâm nhíu mày mày.

Hang ổ của A Dục Vương, cao thủ nhiều như mây, muốn lẻn vào đó nào có dễ dàng như vậy?

Cho dù có may mắn lẻn vào, một khi bị phát hiện ra, tuyệt đối sẽ thê thảm vô cùng. Nếu muốn chạy trốn, như vậy sẽ rất khó khăn!

Cho dù Tu La vương là đệ đệ của ngươi. Thé nhưng hắn cũng không thể nào xông vào hang ổ của A Dục Vương cứu người đi được. Lại nói... Nếu đã gọi là hang ổ, nhất định sẽ phòng ngự sâm nghiêm, không có chủ nhân cho phép, những cường giả Phong vương khác muốn đi vào, nhất định sẽ không có dễ dàng như vậy!

Dù sao cường giả Phong vương chỉ đề phòng người có cùng cấp bậc với bản thân. Nếu như ngay cả hang ổ mà không đỡ nổ được những cường giả Phong vương khác, như vậy cũng không có bất

kỳ chút ý nghĩa gì.

- Điểm này ta đã sớm nghĩ qua. Yên tâm đi, ta có biện pháp!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

- Ồ?

Đám người Tĩnh Tâm dùng ánh mắt kỳ quái nhìn về phía hắn.

- Đi ra đi!

Nhiếp Vân cũng không có giải thích, bàn tay khẽ run lên, Kim Linh tiên tử bị bắt lúc trước cùng với bà lão kia đã bị hắn ném ra ngoài.

- Linh hồn hiến tế, hoàn toàn thần phục ta. Như vậy ta có thể tha cho các ngươi không chết. Nếu không, bây giờ ta sẽ lập tức chém giết các ngươi!

Hắn cũng lười nói nhảm với đối phương, Nhiếp Vân nhìn về phía hai người rồi nhàn nhạt nói.

------oOo------

Chương 2578: Hoạch định kế hoạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Linh hồn hiến tế?

Bà lão này và Kim Linh tiên tử liếc mắt nhìn nhau, trên mặt đều hiện lên vẻ xoắn xuýt.

Linh hồn hiến tế, tương đương với sau này sẽ bị người ta chế trụ khắp nơi. Chỉ là nếu không đồng ý, nhất định sẽ phải chết ngay bây giờ...

Tu luyện tới loại cảnh giới này như các nàng, người nào cũng đã sống không dưới ức vạn năm. Người sống càng lâu thì sẽ càng sợ

chết, cho nên càng cảm thấy sinh mạng đáng quý thế nào.

- Được rồi, chúng ta đồng ý!

Không có do dự quá lâu, Kim Linh tiên tử và bà lão này lập tức gật đầu đáp ứng.

Không đồng ý cũng không được a, sự thật đã buộc bọn họ phải lựa chọn như vậy. Nếu muốn giữ mạng sống, bọn họ chỉ có thể tuân theo mà thôi.

Một lát sau, linh hồn hiến tế kết thúc. Hai người đã biến thành người hầu của Nhiếp Vân.

- Rất tốt, các ngươi đã thần phục với ta, ta sẽ nói cho các ngươi biết sắp xếp sau này.

Thu phục hai người, Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng rồi nói:

- Sau khi Huyễn Cách thống lĩnh bắt đi thiên đạo nhất định sẽ để cho các ngươi trở về Hồi Bích Hải Huyền Thiên. Nếu như không để cho các ngươi trở về thì phải nghĩ biện pháp xin trở về. Nói là tìm được hai vị tuyệt thế thiên tài! Làm như thế nào có lẽ ngươi còn rõ ràng hơn ta a. Các ngươi có thể tự xử lý chuyện này.

- Cái này... Nếu quả thật là thiên tài tuyệt đỉnh thì quả thực ta có thể xin trở về, thậm chí có thể sẽ còn vì vậy mà có được tưởng thưởng rất lớn.

Kim Linh tiên tử suy nghĩ một chút rồi nói.

- Vậy thì tốt!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Chủ nhân, không phải ngươi muốn hai chúng ta ngụy trang thành thiên tài của Cửu Thiên thế giới đó chứ?

Lúc này Tĩnh Tâm cũng đã hiểu ý tứ của Nhiếp Vân, hai mắt nháy nháy, trong đôi mắt sáng ngời hiện lên vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ.

Mặc dù bây giờ thực lực của nàng mạnh hơn vị chủ nhân trước mắt này. Thế nhưng bàn về mưu trí, suy nghĩ, còn xa không bằng hắn. Quả thực không biết chủ nhân nghĩ như thế nào lại ra được mưu kế như vậy.

- Không sai! Không phải Huyễn Cách thống lĩnh này để cho nàng tìm thiên tài sao? Chúng ta chính là thiên tài kia a. Như vậy cũng có thể quang minh chánh đại lẻn vào bên trong đó.

Nhiếp Vân cười nói.

Biện pháp này chỉ cần kết hợp với tin tức biết trước là có thể dễ dàng nghĩ ra được, không tính là quá khó khăn. Chuyện khó khăn là làm thế nào mới ngụy trang thành người của Cửu Thiên thế giới. Làm cho vị Huyễn Cách thống lĩnh kia cũng không thể nào nhìn ra được thân phận của bọn họ.

- Ý kiến hay! Ngụy trang như thế nào xin chủ nhân cứ yên tâm. Tình trạng của ta bây giờ chính là ngụy trang, chỉ cần thực lực không vượt qua ta thì tuyệt đối sẽ không thể nào nhìn thấu được! Về phần chủ nhân người...

Tĩnh Tâm có chút nghi ngờ nhìn qua.

Nàng thân là một đạo ý thức, bây giờ lại giống như người thậtyxuất hiện ở trước mặt mọi người, đám người Trần Lạc Dung ai cũng không thể phát hiện ra được, đủ để thấy được điểm cao minh của nàng.

Thực lực của nàng còn ở đó, chỉ cần thực lực người khác không vượt qua được nàng, thực lực đạt tới Phong vương chân chính. Như vậy sẽ không có cách nào nhìn thấu được. Chỉ là không biết chủ nhân nên làm sao bây giờ?

- Ta? Ngươi cũng không cần lo lắng tới điểm này. Ta là đại hành gia ngụy trang. Muốn nhìn thấu ta, rất khó a!

Nhiếp Vân nở nụ cười, nói.

Kỳ thực hắn cũng không phải là Chúa Tể chân chính. toàn bộ thực lực đều đến từ Nạp Vật thế giới, chỉ cần khép kín thế giới tự nhiên tu vi sẽ lập tức rớt xuống phía dưới. Hơn nữa hắn là cao thủ ngụy trang, giống như Tĩnh Tâm vậy. Chỉ cần không đụng phải cường giả Phong vương, bất kỳ người nào cũng đừng mong phát hiện ra được hắn.

- Được, cứ quyết định như vậy đi!

Tĩnh Tâm nở nụ cười.

- Nhiếp Vân đại nhân, ta có thể đi theo... Hay không?

Trong lúc hai người thương nghị cũng không có tránh né đám người Trần Lạc Dung, vì vậy nàng do dự một chút, sau đó mới lên tiếng hỏi.

- Ngươi? Ngươi không nên đi a. Chỗ này quá mức nguy hiểm, cho dù là chúng ta cũng không dám chủ quan. Thực lực của ngươi như vậy, không nên tham dự là tốt nhất.

Nhiếp Vân khoát tay nói.

Trần Lạc Dung này ở trong Cửu Thiên thế giới coi như thiên tài tuyệt đỉnh. Thế nhưng ném tới toàn bộ Hỗn Độn hải dương lại có chút đơn bạc. Hơn nữa chuyện bọn họ muốn làm nguy cơ trùng trùng, có thể không can dự vào là tốt nhất. Nếu không, cho dù thực lực của Nhiếp Vân như vậy cũng rất khó cứu được.

- Vậy cũng tốt...

Thấy Nhiếp Vân trực tiếp từ chối, trên mặt Trần Lạc Dung hiện lên vẻ ảm đạm.

Kỳ thực nàng cũng biết thực lực và tiềm lực của mình thế nào. Nàng biết nếu mình đi qua sẽ chỉ mang tới phiền toái mà thôi. Thế nhưng nàng vẫn không nhịn được muốn giúp hắn một tay.

- Muốn giúp ta thì sau này sẽ có cơ hội. Chỉ cần tu luyện thật tốt, sớm ngày sẽ trở thành một đại trợ lực cho ta.

Nhiếp Vân nhìn thấu suy nghĩ và ý tứ của nàng, hắn cười một tiếng, nói tiếp:&- Đây là một khỏa Khai thiên tạo hóa đan, sau khi ngươi ăn vào cũng có thể thuận lợi đột phá Tiên Quân cảnh, muốn đạt tới Xích Thiên Kính cũng sẽ vô cùng đơn giản!

- Đạt tới Xích Thiên Kính?

Trần Lạc Dung giật mình, do dự không biết có nên tiếp nhận khỏa đan dược này hay không.

Vật này vừa nghe tên một chút đã biết quá mức trân quý. Nàng còn chưa trợ giúp được cái gì mà đã có được loại đại lễ này, quả thực trong lòng có chút áy náy.

- Ha ha, vật này đối với ngươi mà nói rất quan trọng. Thế nhưng đối với ta mà nói, lại không coi vào đâu. Ở chỗ ta còn có một khỏa, Lão tổ Trần gia cũng dùng đi, cũng có thể khiến cho ngươi đột phá đến Tru Thiên cảnh. Thực lực các ngươi mạnh, Cửu Thiên thế giới cũng sẽ càng ngày càng được củng cố. Huống chi, quả thực ta cũng có chuyện cần các ngươi đi làm!

Nhiếp Vân nở nụ cười nói.

Khai thiên tạo hóa đan đối với người khác mà nói, dù là Tiêu Dao Tiên ban đầu cũng là thứ hết sức quý trọng, cần phải hao phí vô số dược liệu trân quý, lại phí rất nhiều sức lực mới có thể luyện chế mà thành. Chỉ là vật này đối với hắn lại không giống vậy. Chỉ cần gặp được là có thể dùng Nạp Vật thế giới sao chép ra được. Muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu, không tính là vật quý trọng gì.

Mặc dù trước kia hai người không có giúp được cái gì. Thế nhưng nếu bồi dưỡng tốt thì cũng coi như là một đại trợ lực. Hơn nữa hắn làm như vậy là cố ý để cho hai người Kim Linh tiên tử nhìn vào. Để cho bọn họ biết, chỉ cần hoàn toàn thần phục, đừng nói là Khai thiên tạo hóa đan, bất kỳ bảo vật gì hắn cũng có thể ban phát cho bọn họ!

------oOo------

Chương 2579: Huyễn Cách thống lĩnh (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vậy chúng ta sẽ không khách khí nữa!

Thấy hắn nói như vậy, Trần Lạc Dung và Lão tổ Trần gia liếc nhìn nhau một cái, cũng đã hiểu ra cho nên cũng không khách khí nữa.

Ừng ực!

Hai người nuốt vào đan dược.

Ầm Ầm!

Hai người đều đã đạt tới đỉnh phong của mình, cách đột phá cũng chỉ thiếu một chút nữa. Vầ dùng đan dược lập tức dẫn tới tác dụng, lực lượng toàn thân như là cuồn cuộn, trong nháy mắt lực lượng đã đạt tới cấp độ trước đó không có cách nào sánh bằng.

Chưa tới một canh giờ, Lão tổ Trần gia đã củng cố tu vi vững chắc trước, quả nhiên đúng như phỏng đoán trước đó của Nhiếp Vân, Tru Thiên cảnh sơ kỳ!

Lại qua nửa canh giờ, Trần Lạc Dung cũng đã củng cố xong tu vi, Xích Thiên Kính đỉnh phong!

Hai người chỉ mới phụ dụng một khỏa đan dược đã đạt tới loại đột phá như vậy. chuyện này khiến cho hai người có chút khiếp sợ, không dám tin tưởng.

Hai người Kim Linh tiên tử thấy Nhiếp Vân rộng lượng như vậy, trong lòng cũng vô cùng giật mình.

Khai thiên tạo hóa đan, thứ này các nàng đã sớm nghe nói qua. Đó chính là tuyệt thế đan dược mà chỉ có cường giả Chúa Tể mới có thể luyện chế ra được. Đối với tu vi các nàng bây giờ cũng có trợ giúp rất lớn. Thế nhưng đối phương lại tiện tay lấy ra hai khỏa đưa cho người khác. Phần rộng lượng này quả thực rất lớn, khó có thể

tưởng tượng ra được.

Suy nghĩ kỹ một chút, có chủ nhân tài đại khí thô như vậy, sau này cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.

- Đa tạ Nhiếp Vân đại nhân!

Cảm nhận được thực lực trên người biến hóa, Lão tổ Trần gia, Trần Lạc Dung đồng thời quỳ xuống, vui vẻ phục tùng.

- Bây giờ ta có chuyện cần các ngươi đi làm. Hy vọng ngày mai trước khi Huyễn Cách thống lĩnh xuất hiện các ngươi đã có thể hoàn thành!

Thấy bọn họ đã củng cố tu vi, Nhiếp Vân nói.

- Nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của đại nhân!

Hai người đồng thời nói.

- Rất tốt, Tĩnh Tâm, đem vị trí hiện thời của Cửu Thiên Linh Lung thạch và đặc thù của nó nói cho bọn hắn biết đi!

Nhiếp Vân nói.

- Được!

Tĩnh Tâm gật đầu một cái, tinh thần khẽ động, một đạo ý niệm truyền vào trong đầu hai người. Khiến cho hai người lập tức biết được Cửu Thiên Linh Lung thạch đang ở nơi nào, lại có bộ dáng như thế nào.

- Khi tìm món đồ này tốt nhất nên làm thần không biết quỷ không hay, không nên kinh động tới quá nhiều người!

Nhiếp Vân nói.

- Vâng!

Lão tổ Trần gia, Trần Lạc Dung đồng thời gật đầu, Lão tổ Trần gia

lật tay đánh ra một trảo, một chiếc cổ thuyền xuất hiện, sau đó mang theo Trần Lạc Dung phá không rời đi.

- Chủ nhân, ta đã biết vị trí cụ thể của Cửu Thiên Linh Lung thạch, đi tìm cũng chỉ là chuyện trong giây lát, để cho bọn họ đi...

Đối với lần sắp xếp này của Nhiếp Vân, Tĩnh Tâm có chút khó hiểu.

Khi nàng vừa đến Cửu Thiên thế giới đã dùng linh hồn lực khổng lồ quét qua toàn bộ thế giới một lần. Khi đó nàng đã biết được chỗ của Kim Linh Ngân Sa và Cửu Thiên Linh Lung thạch. Nếu như muốn tìm, chỉ cần tốn một chút thời gian là có thể tìm được được. Vì sao phải sắp xếp hai người Lão tổ Trần gia đi qua đó chứ?

Bằng vào tốc độ của bọn họ, muốn chạy tới chỗ kia, lại thu được vật nọ, ít nhất cũng cần một ngày.

- Thứ nhất, nếu như bọn họ nguyện ý làm thuộc hạ của ta. Như vậy cũng phải chịu được khảo nghiệm. Cửu Thiên Linh Lung thạch đối với chúng ta mà nói, muốn tìm rất là dễ dàng. Thế nhưng đối với bọn họ mà nói, cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy. Nếu như có thể làm xong được chuyện này, như vậy đã nói rõ hai người này có thể dùng! Thứ hai, chúng ta còn có những chuyện khác cần phải đi làm, quả thực cũng không phân thân được a.

Nhiếp Vân giải thích.

- Ồ? Còn những chuyện khác sao?

Tĩnh Tâm sửng sốt một chút.

Không để ý tới vẻ nghi hoặc của Tĩnh Tâm, Nhiếp Vân lại nhìn về phía thiên đạo trước mắt:&- Tất cả mọi chuyện nhờ vào ngươi!

- Nhiếp Vân đại nhân khách khí rồi. Nếu như không phải có đại nhân thì rất có thể ta đã sớm chết rồi!

Thiên đạo cười nói, bàn tay có chút mơ hồ kết xuất thủ ấn liên tiếp, lập tức có từng đạo quang mang bao phủ hai người.

Lúc vừa mới bắt đầu thì Tĩnh Tâm còn có chút kỳ quái, không biết rốt cuộc thiên đạo đang làm cái gì. Thế nhưng, một lát sau nàng đã hiểu ra, hai mắt sáng lên.

Xem ra vẫn là chủ nhân suy tính chu toàn!

Mỗi người ra đời trong một thế giới, trong cơ thể đều có ý thức căn nguyên thế giới nồng đậm. Giống như Tu La Chí Tôn vực tan biến, tất cả cường giả trong đó đều tử vong vậy. Bởi vì tất cả bọn họ đều là người sinh ra đời trong Tu La Chí Tôn vực, trong cơ thể mang theo dấu vết quá nặng, sau khi thế giới bị hủy diệt. Bọn họ cũng rất khó sống sót.

Tiểu thế giới như Cửu Thiên thế giới cũng vậy, tuy rằng sức ảnh hưởng đối với tu luyện giả không có lớn như vậy. Thế nhưng trong cơ thể vẫn còn tồn tại dấu vết của Cửu Thiên thế giới. Vẫn rất dễ dàng bị nhìn ra được. Cho nên nếu như hai người Nhiếp Vân muốn ngụy trang thành người trong Cửu Thiên thế giới. Nhất định phải dùng thủ đoạn bổ sung điểm này, khiến cho người khác không dò xét ra được.

Bây giờ thiên đạo Cửu thiên đang làm loại chuyện như vậy. Lợi dụng căn nguyên của hắn khiến cho hai người nhìn qua không khác gì người lớn lên, sinh trưởng ở trong cái thế giới này.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc thiên đạo cũng đã ngừng lại.

Hai người lần nữa nhìn về phía đối phương, đồng thời cười nhạt.

Lúc này trên người bọn họ đều mang theo dấu vết của Cửu Thiên thế giới nồng đậm. Bây giờ cho dù có đứng ở trước mặt Huyễn Cách thống lĩnh kia thì hắn ta cũng sẽ không có bất kỳ hoài nghi nào.

- Hạ thấp tu vi!

Sau khi xử lý xong những chuyện này, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái, tu vi từ cấp bậc Chúa Tể nhanh chóng hạ xuống, trong nháy mắt đã hạ xuống đến Xích Thiên Kính đỉnh phong, thực lực bán bộ Tru Thiên cảnh.

Người có thực lực mạnh nhất trong Cửu Thiên thế giới cũng chỉ là Xích Thiên Kính đỉnh phong, hắn hạ thấp thực lực đến mức như vậy cũng vừa vặn phù hợp với thân phận hiện tại.

Thấy động tác của hắn, Tĩnh Tâm cũng đem thực lực hạ thấp xuống tới Xích Thiên Kính đỉnh phong. Thực lực đột nhiên rớt xuống khiến cho hai người không nhịn được mà phải cười khổ một tiếng, đồng thời cũng có chút không quá thích ứng.

- Đây là truyền tin phù đặc thù mà ta luyện chế, một khi tới nơi thừa cơ hành sự!

Nhiếp Vân đưa cho Tĩnh Tâm một khỏa linh phù.

- Được!

Tĩnh Tâm mỉm cười một tiếng.

Mặc dù hai người đều là thiên tài cùng đi ra từ một thế giới. Nhưng mà một khi tới nơi, chưa chắc sẽ ở cùng một chỗ, tất cả đều phải chuẩn bị chu toàn trước rồi lại nói sau.

------oOo------

Chương 2580: Huyễn Cách thống lĩnh (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bây giờ hai người các ngươi giới thiệu cặn kẽ một chút về tình huống bên trong Bích Hải Huyền Thiên đi!

Sau khi chuẩn bị xong tất cả những chuyện này, Nhiếp Vân nhìn về phía hai người Kim Linh tiên tử cách đó không xa.

- Hồi bẩm chủ nhân, Bích Hải Huyền Thiên là thế giới mà tự tay A Dục Vương xuất thủ kiến tạo ra. Cho dù so với Tà Nguyệt Chí Tôn vực kém quá nhiều, thế nhưng lại càng thêm củng cố...

Kim Linh tiên tử đem toàn bộ tin tức mình biết được nói ra, không sót lại chút nào.

Nhiếp Vân nghiêm túc nghe tin tức từ tỏng miệng nàng, lại cẩn thận phân tích, dường như sợ bỏ qua bất kỳ một chút tin tức nào vậy.

Ông!

Trong khi Kim Linh tiên tử đang giảng giải cặn kẽ tin tức nàng biết thì đột nhiên thiên địa sôi trào, một cỗ lực lượng kinh khủng, cường đại tới cực điểm giống như bão táp hàng lâm xuống Cửu Thiên thế giới.

- Chủ nhân, ý niệm của Huyễn Cách thống lĩnh sẽ lập tức đánh tới nơi.

Thấy thiên địa biến sắc, mưa gió nổi lên, sắc mặt Kim Linh tiên tử biến đổi, vội vàng nói.

- Được rồi, ngươi hãy chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón đi.

Nhiếp Vân vừa nói một câu, linh hồn lực khổng lồ lan tràn ra bên ngoài, trong nháy mắt đã tìm được đám người Lão tổ Trần gia đang phi hành về hướng bên này.

Cửu Thiên Linh Lung thạch đã tới tay của bọn họ, bất quá tốc độ của hai người quá chậm, muốn đi tới nơi này, sợ rằng còn tốn không ít thời gian.

Bàn tay nhẹ nhàng vạch một cái, lập tức mang bọn họ tới bên cạnh.

- Nhiếp Vân đại nhân, đây là Cửu Thiên Linh Lung thạch mà ngươi muốn, chúng ta may mắn không làm nhục mệnh...

Lão tổ Trần gia đưa vật trong tay tới.

Hắn cúi đầu nhìn, chỉ thấy có một khỏa khoáng thạch trong suốt, lập lòe xuất hiện ở trước mặt, giống như tác phẩm nghệ hoàn mỹ nhất trong thuật thế giới này. Trên khoáng thạch có chín mặt, phản chiếu ra hình ảnh thế giới khác nhau. Giống như cô đọng toàn bộ

thiên địa vào trong đó vậy.

Vừa nhìn một cái, hắn đã xác định được. Đây là một món bảo vật vô giá, khó trách lại có thể tu bổ cho Chân Huyết vương quan!

Trong lòng vừa xác định, đồng thời cũng không tự chủ được mà sinh ra một chút nghi hoặc.

Cửu Thiên thế giới và Thiên địa lục đạo cũng coi như là không nhỏ, thế nhưng so với chỗ như Tà Nguyệt Chí Tôn vực căn bản không chịu nổi một kích.

Thế nhưng... Vì sao những nơi nhỏ bé, đáng lý ra không chịu nổi một kích lại có nhiều quáng thạch trân quý như vậy chứ? Thậm chí còn có vật như Tứ Phương đỉnh?

Chẳng lẽ là trùng hợp?

Nếu như quả thật là trùng hợp mà nói, Hỗn Độn đại dương có vô số thế giới, vận khí của tiểu thế giới này cũng quá tốt a.

- Để cho Lão tổ Trần gia và Trần Lạc Dung điều tra những chuyện này a.

Nhiếp Vân dùng một đạo ý niệm đem sự nghi ngờ của mình truyền tới cho hai người bọn họ. Đồng thời cũng giải thích cặn kẽ cho hai người Lão tổ Trần gia.

Trước đó hắn thu phục hai người cũng đã nghĩ đến điểm này. Cửu Thiên thế giới này giống như Thiên địa lục đạo vậy. Dường như có bí mật khiến cho người ta không nhịn được mà phải đi tìm kiếm. Thế nhưng hắn lại quá mức bận rộn, không có thời gian tìm kiếm ở trong tiểu thế giới này. Mà hai người Lão tổ Trần gia lại có thể hoàn thành thay hắn.

- Các ngươi về gia tộc trước đi, cứ coi như chuyện gì cũng không biết!

Sau khi làm xong những chuyện này, bàn tay hắn đẩy một cái, lần nữa đem hai người đưa về chỗ Trần gia. Lúc này vẻ mặt Nhiếp Vân

mới thu lại như cũ. Một lần nữa biến thành thiếu niên Xích Thiên Kính bình thường trước đó. Cgay cả dung mạo cũng có biến hóa, cùng với Tĩnh Tâm, hai người yên tĩnh đứng ở sau lưng Kim Linh tiên tử, không chút nhúc nhích, dường như đã hoàn toàn bị thu phục vậy.

Ầm ầm!

Vừa mới đứng ngay ngắn thì trên bầu trời đã có tiếng sấm nổ bên cạnh. Một vòng xoáy to lớn hiện lên, ngay sau đó có một gia hỏa tay cầm trường thương, toàn thân mặc kim giáp từ trung tâm vòng xoáy chậm rãi đi ra ngoài.

- Bái kiến Huyễn Cách thống lĩnh!

Kim Linh tiên tử vội vàng quỳ mọp xuống.

Nhiếp Vân lặng lẽ nhìn về phía vị Huyễn Cách thống lĩnh này.

Người này mặc dù chỉ dùng một cái hư ảnh xuất hiện. Thế nhưng lại biểu hiện sự cường đại của bổn tôn, lực lượng bắn tứ tung, dâng trào ra, thân hình cao lớn tựa như ánh chiếu dưới ánh mặt trời, khiến cho người ta có một loại cảm giác chói mắt.

- Ồ? Không đúng...

Trong lúc đang cảm giác lực lượng đối phương tinh khiết, quang minh thì đột nhiên, trong lòng Nhiếp Vân khẽ động một cái. Hắn đã nhìn ra không ít chỗ bất thường.

Trong lực lượng quang minh lại cất giấu từng tia u ám, nếu như không phải ánh mắt của hắn hơn người, sợ rằng căn bản không thể nhìn ra được.

- Có lẽ là bởi vì nguyên nhân hư ảnh, chờ tới lúc nhìn thấy bổn tôn thì sẽ biết a!

Hư ảnh này bất quá chỉ là một đạo ý niệm của Huyễn Cách thống lĩnh mà thôi. Đạo ý niệm này lợi dụng đại trận bắc ngang qua Hỗn Độn đại dương mà đi tới nơi này. Có lẽ bởi vì cách nhau quá xa

cho nên xuất hiện một ít biến cố. Thế nhưng chỉ bằng vào điểm này cũng đã nói lên đối phương có vấn đề, còn có chỗ thiếu sót. Cho nên, chỉ có chờ tới lúc nhìn thấy bổn tôn rồi sau đó mới xác định được. Khi đó mới có thể được hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Thiên đạo Cửu thiên?

Không có chú ý tới Nhiếp Vân đang lặng lẽ quan sát mình, Huyễn Cách thống lĩnh nhướng mày, khí tức uy áp hàng lâm.

- Hồi bẩm thống lĩnh, thiên đạo cửu thiên ở đây. Hắn đã bị ta giam cầm, có thể tùy thời bắt đi!

Kim Linh tiên tử cung kính nói.

Huyễn Cách thống lĩnh nhìn về phía thiên đạo.

Lúc này thiên đạo cửu thiên đã bị mấy cái dây đặc thù khóa lại, không ngừng giãy giụa, thế nhưng cũng không thể làm gì khác hơn được.

- Làm rất khá, đây là một công lao rất lớn!

Bàn tay chộp một trảo, một cái bình ngọc đặc thù xuất hiện ở trên không trung, nhẹ nhàng chiếu một cái, lập tức thôn phệ thiên đạo cửu thiên vào bên trong. Linh hồn phân thân của Nhiếp Vân đi theo thiên đạo, lập tức cảm thấy trước mắt là một mảnh hắc ám. Trong nháy mắt đã bị giam cầm ở bên trong bình.

Bình này không biết là vật gì, cho dù dùng thực lực của hắn cũng không có cách nào nhìn thấu được.

Bất quá, nhìn dáng vẻ của người này chẳng qua cũng chỉ là nhốt, cũng không có nguy hiểm tới tính mạng.

- Đây là đan dược ban thưởng cho ngươi, có thể khiến cho tu vi của ngươi tăng lên! Tiếp tục đi bắt những thiên đạo khác đi!

Bắt đi thiên đạo cửu thiên, Huyễn Cách thống lĩnh nhàn nhạt phân phó một câu. Vòng xoáy trên bầu trời lần nữa đung đưa, dường

như tùy thời hắn sẽ trở về vậy.

------oOo------

Chương 2581: Thời Không nhuyễn trùng (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thống lĩnh chậm đã!

Kim Linh tiên tử vội nói.

- Còn có chuyện gì?

Huyễn Cách thống lĩnh xoay đầu lại hỏi.

- Hai người này là siêu cấp thiên tài mà ta phát hiện ở trong Cửu Thiên thế giới, có tiềm lực rất lớn. Ta muốn đưa bọn họ mang về Bích Hải Huyền Thiên, tiến hành khảo nghiệm!

Kim Linh tiên tử vội nói.

- Cái gì? Siêu cấp thiên tài?

Hai mắt Huyễn Cách thống lĩnh bắn ra một đạo điện mang, rơi vào trên người Nhiếp Vân và Tĩnh Tâm. Một lát sau trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, thanh âm ầm ầm vang dội tứ phương:&- Không tệ, có thể ở trong tiểu thế giới loại này, tu luyện chưa đủ năm vạn năm mà đã tới được Xích Thiên Kính đỉnh phong... Hai người này quả thực là thiên tài mà ngay cả Hỗn Độn đại dương cũng hiếm thấy. Ngươi lại lập được công lớn! Bây giờ ta sẽ ban cho ngươi làm Hắc Dạ đội trưởng dưới trướng ta, cùng ta trở về Hồi huyền thiên phục mệnh!

- Đa tạ thống lĩnh!

Sắc mặt Kim Linh tiên tử vui mừng, vội vàng quỳ sụp xuống đất tạ ơn.

Vốn nàng chỉ có thể ở lưu lạc ở bên ngoài, đi bắt thiên đạo, không

có tư cách ở lại trong Bích Hải Huyền Thiên quá lâu.

Bây giờ Huyễn Cách thống lĩnh trực tiếp phong nàng làm đội trưởng, địa vị lập tức tăng vọt, tương đương với có thực quyền. Khi đó hoàn toàn có thể trở về Bích Hải Huyền Thiên, thậm chí còn có thể ở trong đó thời gian rất dài.

Chuyện tốt như vậy, trước kia cho dù có nằm mơ nàng cũng muốn.

Bích Hải Huyền Thiên là hang ổ của A Dục Vương, không gian trong đó vững chắc, linh khí đầy đủ, rất dễ dàng lĩnh ngộ đại đạo. Nếu như ở trong đó, tốc độ tu luyện so với đi lại trong Hỗn Độn ít nhất cũng phải nhanh hơn gấp mấy chục lần, thậm chí còn là gấp trăm lần!

Chính vì vậy, tất cả mọi người lưu lạc ở bên ngoài đều muốn trở về. Vốn tưởng rằng muốn trở lại Huyền Thiên không biết là chuyện bao nhiêu năm nữa. Không nghĩ tới vừa mới quy thuận vị Nhiếp Vân đại nhân này lại lập tức có thể làm được. Cho dù trước đó Kim Linh tiên tử đã có chuẩn bị tâm lý, thế nhưng nàng vẫn không nhịn được mà kích động không thôi.

- Được rồi, mang theo hai người kia đi thôi!

Huyễn Cách thống lĩnh lần nữa nhìn qua hai người Nhiếp Vân một cái, phát hiện bên trong cơ thể của bọn họ có dấu vết của Cửu Thiên thế giới rất đậm. Không có vấn đề chút nào cho nên lập tức nói.

- Vâng!

Kim Linh tiên tử cũng không nói nhảm nữa, ngón tay khẽ động một cái, hai cái dây nhỏ trói lấy hai người Nhiếp Vân lại. Sau đó nàng theo sát sau lưng Huyễn Cách thống lĩnh, đi tới vòng xoáy trên không trung.

- Xin chủ nhân phối hợp một chút!

Đồng thời, thanh âm cuản àng lặng lẽ truyền vào lỗ tai của Nhiếp Vân.

Tất cả mọi chuyện đều là trong kế hoạch của bọn hắn, cho nên Nhiếp Vân cũng không có nói nhiều mà theo sát nàng tiến vào trong vòng xoáy.

Ầm Ầm.

Vòng xoáy giống như một cái cánh cửa thời không to lướn, bắc ngang qua toàn bộ Hỗn Độn đại dương, vô số lực lượng đục ngầu, khác biệt cuồn cuộn ở chung quanh, giống như sấm sét nổ tung. Hai người Nhiếp Vân vừa mới tiến vào trong đó đã thấy vòng xoáy chung quanh giống như vác tường, lóe lên quang mang bảy màu, dường như là đang đi lại ở bên trong cơ thể một đầu côn trùng to lớn vậy.

- Ta biết rồi. Đây căn bản không phải là trận pháp, mà là thi thể của Thời Không nhuyễn trùng!

Thấy một màn như vậy Tĩnh Tâm đột nhiên truyền âm tới.

- Thời Không nhuyễn trùng?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt, bởi vì hắn cũng chưa từng nghe qua vật này là cái gì.

- Thời Không nhuyễn trùng là một loại sinh mạng thượng cổ kỳ lạ, lấy không gian và thời gian là chất nuôi dưỡng. Xuyên việt không gian cùng cổ kim, loại sinh mệnh này đã mai danh ẩn tích ở thời kỳ thượng cổ, hoàn toàn mất tích. Vốn ta tưởng rằng đây chỉ là một loại truyền thuyết, không nghĩ tới nó lại là thật!

Trong thanh âm của Tĩnh Tâm tràn ngập vẻ kinh ngạc.

- Lấy thời không làm thức ăn, xuyên qua không gian và cổ kim?

Nhiếp Vân chậc lưỡi, có chút không dám tin tưởng.

Hỗn Độn đại dương rộng lớn vô cùng, cho dù là cường giả Phong vương, cũng rất khó tùy ý xuyên qua chứ đừng nói là nhảy qua thời gian. Thứ nhuyễn trùng này rốt cuộc là vật gì? Tại sao lại có được

năng lực như vậy?

- Đây là sự thật! Không tin thì có thể từ trên thi thể này là có thể nhìn ra! Thứ trước mắt này mặc dù chỉ là thi thể của Thời Không nhuyễn trùng, thế nhưng lại có thể xuyên qua không gian. Từ Bích Hải Huyền Thiên đi tới nơi này cũng đã đủ để giải thích được chỗ đáng sợ của nó.

Thấy hắn có chút không tin, Tĩnh Tâm giải thích.

- Ưm.

Cũng không phải là Nhiếp Vân không tin, chẳng qua hắn đang cảm thấy quá mức khiếp sợ. Hắn không ngờ ở trong Hỗn Độn đại dương lại còn có sinh mạng cường đại như vậy.

- Vật này chỉ có năng lực xuyên qua thời không, không thể công kích người khác. Sức chiến đấu rất kém cỏi, đừng nói là Chúa Tể. Cho dù chỉ giao phong với một vị cường giả tông chủ bình thường thì người chịu thua thiệt sợ rằng cũng là nó!

Thấy Nhiếp Vân vẫn còn có chút không tin, Tĩnh Tâm lại nói tiếp.

- Thật sao?

Lúc này Nhiếp Vân mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Vạn vật thiên địa đều có tính giới hạn nhất định, Thời Không nhuyễn trùng này có thể xuyên qua thời không đã là vô cùng nghịch thiên rồi. Nếu như sức chiến đấu cũng vô cùng đáng sợ nữa thì quả thực là vô địch!

- Thời Không nhuyễn trùng, nếu như có thể nuôi được một đầu, sau này có đi ngang qua Hỗn Độn đại dương cũng sẽ không khó khăn nữa.

Theo sát sau lưng đám người Huyễn Cách thống lĩnh. Trong lòng Nhiếp Vân suy nghĩ lung tung, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra. Một đạo kiếm mang lặng lẽ không một tiếng động bắn ra, nhẹ nhàng rạch một cái trên thi thể to lớn của đầu nhuyễn trùng này. Một viên thịt

lớn bằng đầu ngón tay lập tức rơi vào trong lòng bàn tay của hắn, bị hắn ném vào trong Nạp Vật thế giới.

Mặc dù chỉ là một cái thi thể, nhưng mà cũng có thể nghiên cứu một chút!

Vạn nhất có thể nuôi dưỡng được một con, sau này có ngang dọc Hỗn Độn đại dương cũng không cần cần phải phiền muộn nữa. Cho dù gặp phải cường giả Phong vương đuổi giết thì hắn cũng có thể ung dung mà chạy trốn.

- Đến rồi.

Mới vừa cất xong quả cầu thịt thì đã cảm thấy dưới chân rung chuyển một chút. Ngay sau đó hắn đã thấy ở phía cuối lối đi có một đạo ánh sáng chiếu sáng tới, giống như đã tiến vào một cái thế giới khác vậy.

Huyễn Cách thống lĩnh xoay đầu lại, bàn tay nhẹ nhàng chộp một trảo, hai cái lồng bảo hộ đã xuất hiện ở trên người Nhiếp Vân và Tĩnh Tâm.

Sưu.

Mọi người lập tức theo lối đi đi ra ngoài.

------oOo------

Chương 2582: Thời Không nhuyễn trùng (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đây là một thế giới hoàn toàn khác biệt, áp lực so với Tà Nguyệt Chí Tôn vực còn lớn hơn. Hai người Nhiếp Vân vừa tiến vào trong đó đã lập tức cảm thấy áp lực cường đại nhào tới. Tức thì ép màn quang mang biến dạng.

Nếu như không có màn quang mang này, chỉ bằng vào thực lực Xích Thiên Kính đỉnh phong, rất có thể sẽ lập tức bị ép thành thịt

vụn.

- Thế giới này thật là vững chắc.

Nhiếp Vân khiếp sợ.

Nếu như đổi lại là trước kia, hắn tuyệt đối sẽ không nghĩ tới ở trong Hỗn Độn đại dương lại còn có thế giới kiên cố như vậy. Loại thế giới kiên cố này, sợ rằng chỉ có cường giả Phong vương chiến đấu mới có thể xé rách được. Lực lượng Chúa Tể bình thường ở dới lực lượng chèn ép này, nhiều nhất cũng chỉ có thể tùy ý phi hành mà thôi. Còn Tru Thiên cảnh bình thường, dù là cường giả tông chủ, ở chỗ này cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi lại, không thể nào phi hành nổi.

- Đây là Bích Hải Huyền Thiên của A Dục Vương bệ hạ, có thể đi vào nơi này chính là phúc phận tu luyện mấy đời của các ngươi, phải biết quý trọng lấy nó.

Huyễn Cách thống lĩnh nhìn về phía hai người Nhiếp Vân rồi nhàn nhạt nói.

Vừa tiến vào nơi này cũng không sợ bọn họ chạy trốn, cho nên hắn trực tiếp giải trừ toàn bộ cấm chế trên thân hai người.

- Vâng!

Hai người Nhiếp Vân liếc mắt nhìn nhau, trên mặt ra vẻ hết sức sợ sệt, lại vội vàng gật đầu như gà mổ thóc.

- Bây giờ ta sẽ đưa bọn ngươi đến khu khảo hạch, nếu như có thể thông qua khảo hạch, sau này sẽ thăng chức rất nhanh, trở thành người trên người! Nếu như không thông qua, chỉ có một con đường mà thôi. Đó chính là chết!

Huyễn Cách thống lĩnh nói.

- Khảo hạch?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt.

Khảo hạch thế nào đây?

- Quý Linh, đây là người mà ngươi phát hiện, như vậy sẽ do ngươi phụ trách. Ngươi mang bọn họ tới khu khảo hạch đi. Nếu như hai người đều có thể thông qua, ta sẽ tưởng thưởng ngươi, không thông qua. Như vậy cũng không thể làm gì khác hơn là lần nữa trở lại Hỗn Độn đại dương, đi tìm thiên đạo!

Huyễn Cách thống lĩnh nhìn về phía Kim Linh tiên tử, lại nói một tiếng.

Hóa ra tên vốn có của nàng gọi Quý Linh, cái tên Kim Linh tiên tử này chẳng qua là khi nàng tới Cửu Thiên thế giới mới đổi mà thôi.

- Vâng!

Quý Linh lập tức vội vàng gật đầu.

Giao hai người Nhiếp Vân cho nàng xử lý là tốt nhất, có thể tránh đi không ít phiền toái không đáng có.

- Đi đi!

Huyễn Cách thống lĩnh cũng không nói thêm nữa, thân thể nhoáng một cái đã bay đi về phía xa xa. Trong chốc lát bđã iến mất ở trước mặt bọn họ.

Thiên đạo Cửu Thiên thế giới đương nhiên cũng bị hắn mang đi, xem ra có lẽ là đi phục mệnh hoặc là đi làm những chuyện khác.

- Chủ nhân, chúng ta nên làm sao bây giờ?

Quý Linh lặng lẽ truyền âm.

- Trước tiên không cần phải để ý đến chuyện này. Cứ mang chúng ta tới địa phương khảo hạch tham dự khảo hạch đi. Ngươi cứ làm từng bước như bình thường là được rồi.

Nhiếp Vân lặng lẽ truyền âm cho nàng.

Bây giờ đối với Bích Hải Huyền Thiên này hắn cũng không biết nhiều. Vì vậy cũng không thể tùy tiện hành động, không bằng tiên cứ theo như đối phương sắp xếp mà làm việc. Sau đó lại cơ hội cẩn thận dò xét chỗ của Hỗn Độn Hàn tinh, cùng với với bí mật khiến cho bọn họ thu gom thiên đạo.

- Được!

Quý Linh gật đầu một cái, cũng không có nói nhiều, nàng mang theo bà lão cùng với hai người dọc theo lối đi dưới chân, đi thẳng về phía trước.

Bốn người đi không được bao xa thì đã nhìn thấy một cái cái lồng khí cực lớn xuất hiện ở trước mắt. Lồng khí này bao phủ mấy vạn dặm, phong tỏa toàn bộ không gian chung quanh.

- Đây là khu khảo hạch, thiên tài mới tìm tới đều phải tiến hành khảo hạch ở chỗ này. Một khi thông qua mới có thể ở lại, nếu không thông qua... Trên cơ bản đều đã chết hết!

Quý Linh nói.

- Đã chết hết? Khảo hạch nghiêm khắc như vậy sao?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt.

Mặc dù loại thế giới cấp bậc như Cửu Thiên thế giới không lớn, thế nhưng cũng có chừng ức vạn vạn sinh linh. Lại từ trong đó lựa chọn ra mấy người. Như vậy trình độ thiên tài có thể tưởng tượng ra được. Thế nhưng những người như vậy cũng không qua được khảo hạch. Như vậy loại khảo hạch này cũng quá nghiêm khắc a.

- Đúng vậy. Mỗi lần khảo hạch đều có mấy trăm người, thế nhưng người chân chính thông qua khảo hạch lại còn chưa đủ mười! Tỷ lệ bình thường đều là một phần trăm còn sống…

Quý Linh nói đến đây sắc mặt lập tức đỏ lên:

- Trước kia ta cũng mang tới không ít thiên tài tới khảo hạch, kết

quả... Không có thành công lấy một lần!

- Chưa đủ mười? Còn không thành công lấy một lần sao?

Nhiếp Vân chậc lưỡi.

Xem ra khảo hạch này quả thực đủ đáng sợ!

- Động tác nhanh lên một chút! Rề rà như vậy, các ngươi muốn chết sao?

Trong lúc hai người đang truyền âm nói chuyện thì cách đó không xa có một đạo thanh âm vang lên.

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên đường đi về phía trước, cách khảo hạch khu gần hơn. Ở cuối đám người đang xếp hàng đi vào trong một cái lồng khí, ở bên cạnh lối vào lồng khí có hai tên hộ vệ đang ngồi ngay ngắn ở bên cạnh, vẻ mặt có chút không nhịn được.

Mấy trăm người xếp hàng, đều được người trước dẫn đường như Quý Linh.

Những người được mang theo sau lưng bọn họ, thực lực so với Nhiếp Vân ngụy trang bây giờ cũng không kém là bao. Xích Thiên Kính đỉnh phong, tình cờ cũng có một hai Tru Thiên cảnh sơ kỳ. Những người này đứng ở trong đám người ngạo khí vô cùng, giống như hạc đứng giữa bầy gà, không thèm nhìn những người khác lấy một cái.

Thế giới khác biệt, thực lực của những thiên tài này cũng sẽ sinh ra một ít chênh lệch. Bất quá, Tru Thiên cảnh và Xích Thiên Kính là một cái giới tuyến. Một khi đạt tới Tru Thiên cảnh mới có thể coi như chân chính bước vào hàng ngũ cao thủ.

- Lồng khí này là do A Dục Vương bệ hạ tự mình bố trí, gọi là Phân Giới tráo. Bên trong khác với phía ngoài, lực chèn ép hoàn toàn khác biệt, đã nhỏ hơn đi không ít, cường giả Xích Thiên Kính cũng có thể tùy ý đi lại bên trong mà không bị ảnh hưởng! Các thiên tài mới được tim tới chỉ cần thông qua khảo hạch là có thể tiến vào

trong đó sinh hoạt. Sau khi đạt tới cảnh giới nhất định mới có thể rời đi!

Quý Linh tiếp tục truyền âm.

Nhiếp Vân gật đầu.

Những người được người khác dẫn tới này đều là thiên tài của những tiểu thế giới khác tới tiến hành khảo hạch. Thu thập tiên tài của các tiểu thế giới lại với nhau. Sau đó lại bắt đi thiên đạo... Trong hồ lô của A Dục Vương rốt cuộc có bán thuốc gì? Cho dù Nhiếp Vân có thông minh tuyệt đỉnh tới đâu cũng càng nghĩ càng hồ đồ. Hoàn toàn không hiểu rõ.

------oOo------

Chương 2583: Sâm Tùng (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong khi nói chuyện, bốn người đi tới phía sau đội ngũ, xếp hàng đi vào bên trong.

Những người này đều là thiên tài tìm tới trong các thế giới. Tuổi thọ trên cơ bản đều không đạt tới mười vạn tuổi, có một nửa số người vẻ mặt ảm đạm, vẻ mặt đau khổ.

Xem ra bọn họ cũng biết sau khi mình rời đi thì thế giới nơi mình ở cũng đã nổ tan thành, trong lòng mỗi người đều không cam lòng.

Đáng tiếc cho dù có không cam lòng thì cũng không có biện pháp. Đi tới chỗ này mọi người đều biết A Dục Vương mạnh mẽ và đáng sợ thế nào. Nếu phản kháng cũng sẽ chỉ có một con đường chết mà thôi. Như vậy còn không bằng ngoan ngoãn dựa theo sắp xếp mà làm việc, gia tăng thực lực!

Bất quá, cũng có một ít người hưng phấn vô cùng. Những người này thiên tính lạnh kẽo, không quan tâm tới thế giới tan biến hay là không. Bọn hắn chỉ quan tâm tới việc có thể tăng lên thực lực hay

không mà thôi. Đi tới thế giới này, khắp nơi đều là siêu cấp cường giả, đối với bọn họ mà nói, đây cũng là một lần cơ hội và khiêu chiến lớn lao!

Đứng ở phía sau đám người, Nhiếp Vân nhanh chóng quét mắt nhìn một lần.

Bên trong cơ thể những thiên tài này đều mang theo dấu vết của các thế giới. Chỉ có mấy trăm người thế nhưng lại có chừng trên trăm tiểu thế giới.

Bọn họ có thể tới nơi này cũng đã giải thích rõ, những tiểu thế giới này cũng đã vỡ vụn thành Hỗn Độn. Sáp nhập vào bên trong Hỗn Độn đại dương.

Khác với những thiên tài này, đội trưởng dẫn bọn họ thực lực cũng không đồng đều, so le với nhau. Quý Linh ở trong nhóm này coi như là yếu nhất. Người mạnh nhất đã đạt tới cảnh giới bán bộ Chúa Tể đại tam trọng. Cũng không chênh lệch xa với Kiền Huyết hoàng đế ban đầu.

Bán bộ Chúa Tể đại tam trọng ở bên trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực cũng coi như là cao thủ. Thế nhưng ở chỗ này chẳng qua chỉ là một đội trưởng dẫn đội. Số lượng cao thủ của Bích Hải Huyền Thiên này hiển nhiên còn nhiều hơn so với Chí Tôn vực.

- Tránh ra, tránh ra!

Trong lúc đang cẩn thận quan sát, tìm một ít dấu vết khác biệt thì Nhiếp Vân lại nghe thấy một đạo thanh âm bá đạo phách lối vang vọng. Ngay sau đó đám người đang xếp hàng sau lưng đều hoảng sợ, nhanh chóng tránh ra.

Vừa quay đầu nhìn, chỉ thấy có một tráng hán mang theo ba người mới đi tới, vô luận là hắn hay là người mới tới. Trên mặt đều theo vẻ mang ngạo khí nồng đậm, giống như những người khác chung quanh ở trong mắt bọn hắn đều giống như con kiến hôi vậy. Không được bọn hắn đặt vào trong mắt.

- Đây là đội trưởng thuộc hạ của Yến Huy Đại thống lĩnh, địa vị

không tầm thường, chúng ta vẫn không nên trêu vào thì hơn.

Nhìn người nọ, sắc mặt Quy Linh có chút khó coi, lôi kéo hai người Nhiếp Vân lui qua một bên.

- Yến Huy Đại thống lĩnh?

- Đúng vậy, A Dục Vương bệ hạ không có ở đây, hắn là người trông coi tất cả sự vật nơi này. Nghe nói thực lực của hắn so với bệ hạ cũng không kém hơn chút nào!

Trong hai mắt của Quý Linh tràn ngập vẻ kính sợ, lại nói tiếp:&- Tráng hán này gọi là Sâm Tùng, ỷ vào tên tuổi của Đại thống lĩnh cho nên ngang ngược càn rỡ đã quen! Thế giới mà hắn được phân phối trên cơ bản đều là chỗ dễ tìm ra thiên tài nhất. Cho nên, tìm được thiên tài cũng nhiều hơn, đồng thời quyền thế cũng nặng hơn.

- Sâm Tùng.

Bây giờ Nhiếp Vân đã biết, đám người Quý Linh muốn đạt được địa vị ở chỗ này, thứ quan trọng nhất chính là tìm được thiên tài!

Tìm được thiên tài càng lợi hại, số lượng càng nhiều thì số tài nguyên mà bọn họ nhận được tương ứng cũng càng nhiều, địa vị cũng càng cao.

Khôn sống mống chết, tất cả đều nghiêng về phương diện tài nguyên. Dưới tình huống như vậy, giống như khai mỏ vậy. Thực lực của ngươi mạnh có thể tìm được khoáng thạch tốt, mà tìm được khoáng thạch tốt thì sau này cũng tìm được quáng mạch càng nhiều. Địa vị cũng càng cao, sau này cũng có cơ hội đạt được quáng mạch tốt nhiều hơn!

Mà Sâm Tùng kia rất rõ ràng thuộc về loại người đó. Tiểu thế giới tốt hắn đã được ưu tiên lựa chọn, thiên tài tìm được cũng càng thêm lợi hại. Cứ như vậy một mực tuần hoàn, địa vị của hắn cũng càng ngày càng cao.

Mà Quý Linh là thuộc về hạng người tầng chót, tiểu thế giới được phân tới tay, khăn năng xuất hiện siêu cấp thiên tài không lớn,

muốn cải thiện địa vị thì chỉ có thể chờ vào vận khí rơi trúng người mà thôi.

Về phần những thiên tài tìm được này cuối cùng sẽ đi đâu, chính bản thân bọn họ cũng không biết! Bọn họ chỉ phụ trách đi tìm, những chuyện về sau sẽ có những người khác phụ trách.

Sau nghĩ thông suốt những điểm này, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn về phía vị Sâm Tùng này. Người này không chút che dấu khí tức cuồn cuộn trong người, lực lượng cường đại từ trên bắp thị nổ tung, chậm rãi chảy xuôi, tạo thành một loại khí tức đặc thù.

- Thực lực Bách Cường bảng!

Bằng vào ánh mắt của hắn, chỉ cần liếc mắt cũng đã nhìn ra được thực lực của người này. Tuyệt đối đã đạt tới đẳng cấp Bách Cường bảng, hơn nữa so với đám người Đoạn Diệc, Phù Ám Triều lúc trước còn càng đáng sợ hơn!

Thực lực như vậy ở trong mắt của hắn không coi vào đâu, thế nhưng... Chỉ là một đội trưởng bình thường dưới trướng thống lĩnh đã có thể lợi hại như vậy, không thể không khiến cho người ta cảm thấy rung động trong lòng.

Dù sao người có thực lực như vậy, cho dù là ở trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực cũng phải có danh khí.

Số lượng người này trong tam giới cộng lại cũng không quá một trăm!

- Ồ? Ta còn tưởng rằng là ai, đây không phải là Quý Linh sao? Không đợi ở bên ngoài, trở về làm gì vậy? Không phải lại tìm được thiên tài mang về khảo hạch đó chứ?

Trong lúc nói chuyện thì Sâm Tùng đã đi tới bên cạnh mọi người. Vừa mới đi tới thì đột nhiên hắn nhìn thấy Quý Linh ở bên cạnh, trong mắt hiện lên vẻ dâm tà. Bất quá ngay sau đó tia dâm tà trong mắt đã bị hắn áp chế xuống. Hắn cười lạnh một tiếng, trong thanh âm tràn ngập vẻ châm chọc. Sau khi nói xong, hắn ngẩng đầu nhìn về phía hai người Nhiếp Vân, nói:&- Ta còn tưởng rằng thực sự là

thiên tài gì, hóa ra lại là hai phế vật! Ta thật không nghĩ ra sao ngươi lại có kiên nhẫn như vậy chứ? Luôn đi tìm những phế vật này tới, mà còn không biết hối cải! Ta đã sớm nói với ngươi rồi, chỉ cần ngươi đi theo ta, tài nguyên tu luyện ta có rất nhiều. Ngươi đã không nghe, đợi một lát nữa không qua khảo hạch, ta hy vọng ngươi không nên quỳ xuống cầu ta! Ha ha!

Thanh âm của Sâm Tùng rất là ngông cuồng, chung quanh có nhiều người như vậy, thế nhưng khi hắn nói chuyện lại không có chút kiêng kỵ, cố kỵ nào.

------oOo------

Chương 2584: Sâm Tùng (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha!

- Sâm Tùng đại nhân không nói thì ta còn không có chú ý. Ta còn tưởng rằng là ai, hóa ra là Quý Linh liên tục khảo hạch hơn một trăm lần, mà không có lần nào có thiên tài vượt qua khảo hạch a!

- Sao nàng còn dám tới chứ?

- Ai biết được, da mặt quá dày a.

- Sâm Tùng đại nhân nhìn thấy nàng đáng thương, từng nói chỉ cần nàng đồng ý làm tiểu thiếp của đại nhân, khi đó tất cả đều dễ nói chuyện. Đồng thời cũng sẽ phân phối cho nàng một ít thế giới tốt. Khiến cho nàng tìm được thiên tài chân chính, đáng tiếc... Nữ nhân này lại không đồng ý, có xui xẻo cũng là đáng đời.

- Cơ hội tốt như vậy mà lại không biết nắm bắt, đầu óc nàng ta có vấn đề sao?

...

Mọi người dẫn đội chung quanh dường như biết không ít về chuyện

giữa Quý Linh và Sâm Tùng, cả đám đồng thời nở nụ cười, trên mặt hiện lên nụ cười không có ý tốt.

Nghe thấy mấy tiếng cười này, sắc mặt Quý Linh đỏ lên, nàng muốn đáp lời, thế nhưng một câu cũng không có nói ra được.

Nhìn bộ dáng của nàng, chắc hắn đã thường xuyên bị người ta cười nhạo. Nàng cũng biết sẽ xuất hiện loại hiện tượng này cho nên mới có biểu hiện quen thuộc như vậy.

Thực lực không bằng người, gặp phải tình huống như vậy tốt nhất nên ngậm miệng lại. Mở miệng nhiều thì chuyện cũng càng nhiều. Nếu như ngươi không nói lời nào, người khác nói một hồi sẽ cảm thấy không có ý nghĩa, như vậy sẽ không nói thêm lời nào nữa.

- Một đám nam nhân đi cười nhạo nữ nhân, mặt mũi quả thực rất lớn a, không biết xấu hổ!

Quý Linh và bà lão kia không dám nói lời nào, thế nhưng Tĩnh Tâm lại không nhịn được, đôi mi thanh tú khẽ nhíu một cái, miệng hừ lạnh một tiếng.

Bất kể nói thế nào, Sâm Tùng này cũng là một nam nhân, bởi vì không khuất phục được một nữ nhân mà làm vậy, hơn nữa lại còn cười nhạo nàng. Quả thực một chút khí độ cũng không có!

- Đừng nói nữa.

Nghe thấy lời nói của nàng, sắc mặt Quý Linh lập tức biến sắc. Nàng muốn ngăn cản nhưng cũng không còn kịp nữa, khiến cho nàng bị dọa sợ tới mức toàn thân phát run.

Những lời này tương đương với xé rách da mặt, hung hăng đánh vào mặt của Sâm Tùng, làm sao hắn ta có thể nhịn được cơ chứ?

- Ngươi là thứ gì mà dám nói chuyện với ta như vậy?

Không nghĩ tới thiên tài không biết được Quý Linh tìm tới từ nơi nào lại không biết an phận, mở miệng dạy mình như vậy. Sắc mặt Sâm Tùng lập tức trở nên âm trầm, giống như là băng vậy. Giữa

hai lông mày còn có sát cơ nồng đậm bắn ra.

- Ta không phải là vật gì, là người! Mà ngươi, đường đường là một đại nam nhân lại đi bắt nạt một nữ nhân, lại còn lý lẽ hùng hồn như vậy. Công khai nói ra chuyện ép duyên như vậy không phải là không biết xấu hổ thì là gì chứ?

Người khác sợ hắn thế nhưng Tĩnh Tâm lại không sợ.

Một tên bán bộ Chúa Tể mà thôi, nàng tiện tay là có thể bóp chết, cũng không tính là cái gì.

- Người này điên rồi sao?

- Dám nói như vậy với Sâm Tùng đại nhân?

- Chẳng lẽ nàng ta không nhìn ra thực lực của Sâm Tùng đại nhân hay sao?

...

Tất cả mọi người trước đó cười nhạo Quý Linh đều trợn to mắt, không thể tin được những điều mà hai lỗ tai mình nghe được.

Thiên tài từ Tiểu thế giới tới, đột nhiên nhìn thấy nhiều cường giả như vậy, trên cơ bản đều bị dọa cho ngay cả thở mạnh cũng không dám, còn không dám lớn tiếng. Mà lúc này người này lại dám nói thẳng Sâm Tùng là thứ gì... Chẳng lẽ người này điên rồi sao?

Ừng ực! Ừng ực!

Tất cả mọi người đều nuốt nước miếng một cái, đồng loạt nhìn qua. Cả đám không biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Vị Sâm Tùng này từ hành động tới lời nói đã thấy hắn không phải là người dễ chọc. Ban đầu từng có một vị đội trưởng khiêu khích hắn, đã bị hắn đánh chết ở trước mặt mọi người. Bây giờ một thiên tài từ tiểu thế giới đi ra lại dám nói chuyện như vậy với hắn. Làm như vậy không thể nghi ngờ là tự mình tìm chết.

- Rất tốt, rất tốt! Quý Linh, ta thấy bây giờ ngươi càng ngày càng không có quy củ!

Thấy vẻ mặt của mọi người, Sâm Tùng sao lại không biết trong lòng bọn họ đang nghĩ gì chứ? Sắc mặt hắn lập tức xanh mét, vẻ mặt vô cùng âm trầm.

- Ta...

Quý Linh sợ hết hồn, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Thấy bộ dáng của nàng như vậy, Sâm Tùng hừ lạnh một tiếng. Lại lần nữa nhìn về phía Tĩnh Tâm:

- Ta không quan tâm ngươi là thiên tài của cái tiểu thế giới nào. Một khi đến nơi này, sẽ phải nằm như chó vậy. Khi thấy cường giả phải học cúp cái đuôi lại. Dám nói nhảm với ta, ta sẽ khiến cho ngươi lập tức biết rõ. Ngươi ở thế giới của ngươi là siêu cấp thiên tài, thế nhưng ở chỗ này, ngay cả phân chó cũng không bằng!

Thanh âm giống như gió thu, thổi cho người ta cảm thấy lạnh lẽo từ sâu trong xương tủy.

- Thực lực của chúng ta mặc dù không cao, thế nhưng ở chỗ này không phải ngươi cũng không sai biệt lắm với phân chó hay sao? Ở trước mắt thống lĩnh cũng như con chó vậy, có gì hay ho chứ?

Lời nói của Tĩnh Tâm không nhường,ppkt chút nào.

Nói đùa sao, ta không bằng phân chó thì ngươi là thứ gì chứ? Một tiểu tiểu đội trưởng mà thôi, quả thực coi mình là đại nhân vật a!

Nghe nàng nói như vậy, Nhiếp Vân khẽ mỉm cười.

Hắn không nghĩ tới Tĩnh Tâm lại còn có loại bản lĩnh này, lúc nói chuyện lời nói lại sắc bén như vậy.

Nếu đã ngụy trang thiên tài, như vậy cũng nên có ngạo khí của thiên tài, bị người bắt nạt như tôn tử mà một câu cũng không dám nói. Có lẽ sau này cũng không có thành tựu gì lớn.

Chính vì vậy, Nhiếp Vân cũng không ngăn cản, mặc cho nàng tự do phát huy bản lĩnh.

- Ngươi...

Không nghĩ tới tiểu cô nương tuổi nhìn qua không lớn này lại có miệng lưỡi lợi hại như vậy. Đối với sự uy hiếp của hắn lại không có chút sợ hãi nào. Thân thể Sâm Tùng run run, một cỗ khí tức khổng lồ chợt từ bên trong cơ của hắn tuôn ra ngoài.

Thân là đội trưởng thuộc hạ của Yến Huy Đại thống lĩnh, vô luận hắn đi tới đâu cũng đều là tồn tại được người ta chú ý. Đây là lần đầu tiên hắn phải chịu loại khiêu khích này.

Bàn tay giương lên, một đạo lực lượng khổng lồ tuôn ra, giống như cuồng phong bạo vũ hàng lâm. Đám người vốn xem náo nhiệt chung quanh đồng thời bị dọa sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau, sợ trở thành người vô tội bị vạ lây.

------oOo------

Chương 2585: Ba đại thiên tài

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có thực lực trên Bách Cường bảng đã cách cấp bậc Chúa Tể rất gần. Người như vậy nếu như ở trong Chí Tôn vực, chỉ cần dậm chân một cái cũng sẽ khiến cho không gian ức vạn dặm vỡ vụn, hủy diệt vô số thành thị. Mặc dù lực chèn ép của không gian Bích Hải Huyền Thiên rất lớn. Thế nhưng dưới tình huống người này toàn lực vận chuyển lực lượng, uy thế cũng không thể khinh thường.

- Chúng ta đều là thiên tài mà A Dục Vương bệ hạ tốn thời gian tìm tới, nếu ngươi dám động thủ. Sợ rằng ngay cả Yến Huy Đại thống lĩnh cũng không giữ được ngươi a!

Thấy hắn tùy thời sẽ bùng nổ, mặc dù không thể làm tổn thương

được tới Tĩnh Tâm. Nếu như thực sự ra tay, như vậy thực lực của hai người tất sẽ bại lộ! Vì vậy Nhiếp Vân cũng không có ý định xem náo nhiệt mà đi tới phía trước. Miệng hừ lạnh.

Nếu như A Dục Vương đã tốn giá lớn như vậy, không tiếc lấy ra thi thể Thời Không nhuyễn trùng để tới đón tiếp những thiên tài như bọn họ. Chuyện này đã giải thích rõ, nhất định bọn họ có tác dụng cực kỳ quan trọng. Mặc dù người trước mắt này rất cuồng vọng, thế nhưng Nhiếp Vân tin đối phương còn chưa dám vi phạm ý chí của A Dục Vương. Cũng không dám làm ra chuyện quá khích.

- Sâm Tùng, ngươi muốn làm gì?

Chuyện đã đến cục diện như vậy, chủ nhân cũng đã lên tiếng. Mặc dù Quý Linh sợ hãi, thế nhưng cũng không thể lùi bước. Nàng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi về phía trước.&- Hai vị này là thiên tài mà ta tốn bao nhiêu sức lực mới tìm được, chẳng những có thể thông qua khảo hạch, mà còn là tồn tại có thể tiến vào vị trí thứ nhất, thứ hai! Nếu như ngươi dám động thủ, Huyễn Cách thống lĩnh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Nghe thấy bốn chữ Huyễn Cách thống lĩnh, sắc mặt Sâm Tùng biến hóa một chút. Khí tức ngập trời lập tức giảm sút. Mặc dù hắn lớn gan vô cùng, thế nhưng chuyện vi phạm ý tứ của thống lĩnh, hắn vẫn không dám làm.

Đương nhiên, liên tục bị hai thiên tài không biết từ nơi nào nhảy ra chống đối. Nếu như hắn không có bất kỳ hành động nào, như vậy cũng sẽ không gọi là Sâm Tùng nữa.

- Đánh vào thứ nhất, thứ hai?

Khí tức trên người vừa mới thu lại, gương mặt Sâm Tùng vặn vẹo, khóe miệng nở nụ cười. Hiữa hai lông mày mang theo vẻ âm ngoan, dường như đã nghĩ tới biện pháp xử lý chuyện này.&- Ngươi đã tự tin như vậy, không bằng như vậy đi, để cho đám thiên tài này tranh đấu. Như vậy cũng không coi là phá hỏng quy củ. Như vậy cũng có thể vừa vặn chứng minh xem có phải ngươi đang khoác lác hay không. Như vậy cũng không tính là ỷ lớn hiếp nhỏ chứ?

Nói xong hắn ngoắc tay, ba thiên tài phía sau lưng hắn lập tức đi ra.

Ba người này nhìn về phía hai người Nhiếp Vân, miệng nở nụ cười lạnh nhạt và lạnh lùng, dương như đang hai món đồ chơi tiện tay cũng có thể bóp chết vậy.

- Đại nhân, để cho ta tới dạy dỗ hai tiểu tử không biết trời cao đất rộng này một chút đi. Ta sẽ khiến cho bọn chúng biết cái giá của việc đắc tội với đại nhân ngài.

Một người thanh niên đi ra, khóe miệng cười nhạt, thân thể nhoáng một cái, thực lực đã thể hiện ra trước mắt mọi người.

Lại là một vị cường giả Tru Thiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong!

Chưa tới mười vạn tuổi, ở trong tiểu thế giới đã có thể tu luyện tới loại trình độ này, đủ để thấy được trình độ của thiên tài ra sao.

- Ta thấy vẫn nên để cho ta đi. Chuyện ta thích nhất là dạy dỗ loại người không biết trời cao đất rộng này.

Lại có một người thanh niên đi ra.

Người này mặc y phục màu trắng, trong ánh mắt tràn ngập vẻ tà dị, thực lực trên người lan tràn ra, là Tru Thiên cảnh trung kỳ!

- Đừng có tranh với ta, thay đại nhân hả giận là chuyện ta phải làm!

Người cuối cùng đi tới, lời còn chưa dứt thì đã đem khí tức thả ra ngoài, là một vị cường giả Tru Thiên cảnh trung kỳ đỉnh phong!

Ba vị thiên tài mà Sâm Tùng tìm tới đây, người sau còn có thực lực đáng sợ hơn người trước. Toàn bộ mọi người chung quanh đều bị làm cho sợ hãi, không nói nên được lời nào.

Tiểu thế giới bình thường, có thể tìm được một thiên tài chưa đủ mười vạn tuổi mà đã đạt tới Xích Thiên Kính đỉnh phong cũng đã coi là vận khí tốt rồi. Một lần tìm được ba người, hơn nữa đều đạt tới Tru Thiên cảnh, loại vận khí này quả thực không ai có thể địch

nổi.

Khó trách Sâm Tùng lại dám lớn lối như vậy, quả thực hắn có đủ vốn liếng để phách lối.

Thiên phú và thực lực như vậy, một khi tham gia khảo hạch nhất định sẽ có thể thông qua. Một lần ba người thông qua, phần thưởng sao lại không phong phú được chứ?

- Thế nào? Quý Linh, không dám nhận sao? Hôm nay ngươi không dám nhận thì cũng phải nhận. Dám nhận cũng phải nhận. Hai tên thiên tài gà đất chó kiểng mà ngươi tìm tới từ tiểu thế giới dám khiêu khích uy nghiêm của ta như vậy. Nếu như không xử lý chuyện này, hôm nay ta sẽ bẩm báo với Yến Huy Đại thống lĩnh, để cho người tự mình tìm Huyễn Cách thống lĩnh để xử lý chuyện này!

Ba thiên tài sau lưng thể hiện thực sự, chấn nhiếp tất cả mọi người. Sâm Tùng nhìn về phía Quý Linh, trong thanh âm mang theo vẻ âm trầm.

Mặc dù hắn không dám động thủ với hai người Nhiếp Vân, thế nhưng cũng có thể động tay với Quý Linh, chỉ cần nàng không đồng ý. Bằng vào thủ đoạn của hắn, tuyệt đối có thể dùng rất nhiều loại phương pháp khiến cho nàng ta hối hận!

- Không phải chỉ là tỷ đấu với ba phế vật này thôi sao? Có gì mà không dám nhận cơ chứ?

Quý Linh còn chưa lên tiếng thì Tĩnh Tâm đã đi tới, vẻ sắc lạnh nhạt.

Ba tên này những thiên tài khác sợ, nhưng nàng lại không có chút lo lắng nào. Cho dù vẫn giữ thực lực Xích Thiên Kính đỉnh phong thì nàng vẫn có lý giải và nắm giữ lực lượng thấu triệt. Có thể ung dung chém giết ba người này mà không lộ ra chút dấu vết nào.

- Phế vật? Ngươi nói ai là phế vật?

Thanh niên lên tiếng đầu không nghĩ tới đối phương chẳng những dám nhận, mà còn nói bọn họ là phế vật. Hắn tức giận tới mức sắc

mặt đỏ lên, trong ánh mắt hiện lên vẻ điên cuồng lạnh lẽo, dường như tùy thời sẽ xuất thủ vậy.

- Một câu nói đã không nhịn được, quả thực là phế vật... Tĩnh Tâm, ta thấy ngươi không nên xuất thủ a. Để ba tên này cho ta đi!

Nhiếp Vân đi tới phía trước.

- Được!

Tĩnh Tâm biết Nhiếp Vân lo lắng nàng không khống chế được lòng hiếu thắng, khiến cho thực lực bản thân bộc lộ ra ngoài. Vì vậy nàng cũng không có nói nhiều, khẽ mỉm cười một tiếng rồi lui xuống.

- Giao cho ngươi? Ha ha! Quý Linh, xem ra lần này ngươi đã tới một nơi rất tốt a. Tìm được hai kỳ nhân như vậy. Người sau so với người trước còn cuồng hơn.

Sâm Tùng giận dữ quá hóa cười.

------oOo------

Chương 2586: Nổi danh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn thấy, Tĩnh Tâm cuồng vọng thì cũng thôi đi. Thế nhưng không nghĩ tới tên tiểu tử mới đi ra này lại cũng cuồng như vậy. Thiên tài từ trong một tiểu thế giới đi ra ngoài, đi tới nơi này không ngờ lại còn dám cuồng vọng như vậy. Quả thực là kỳ nhân.

- Sâm Tùng đại nhân, người ngươi tìm tới... Không phải cũng rất là kỳ quái hay sao? Thực lực không được cũng thôi đi. Thế nhưng ngay cả một chút kiên nhẫn cũng không có a!

Dù sao cũng đã đắc tội đối phương, bây giờ có cầu hòa cũng không có bất kỳ tác dụng nào. Vì vậy lá gan của Quý Linh cũng đã lớn hẳn lên.

Không nghĩ tới Quý Linh luôn sợ hãi, tránh né mình lại dám nói ra lời như vậy. Hai mắt Sâm Tùng càng ngày càng lạnh. Mặc dù không có hành động quá khích gì, thế nhưng hai mắt đã thể hiện thái độ của hắn lúc này. Đối phương sẽ chết chắc!

- Giết chết tiểu tử này cho ta!

Quay đầu nhìn về phía thanh niên đứng ra đầu tiên, Sâm Tùng phất tay một cái rồi nói.

- Vâng!

Người thanh niên này cười hắc hắc, hai mắt nhìn về phía Nhiếp Vân giống như đang nhìn một người chết vậy.

Hắn có thực lực Tru Thiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, đối phương bất quá chỉ là một Xích Thiên Kính đỉnh phong. Chênh lệch như vậy, hắn cho rằng mình có thể tiện tay đánh chết được đối phương.

- Cung thỉnh tỷ thí đài!

Nói với thanh niên kia một tiếng xong, Sâm Tùng ôm quyền lớn tiếng quát với không trung.

Ầm Ầm.

Thanh âm vừa dứt, bầu trời rung động kịch liệt một trận. Một đạo quang mang màu cam từ địa phương cách đó không xa bắn ra. Mặt đất tràn ngập bụi đất, một cái tỷ thí đài to lớn xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Những thiên tài bị bắt tới có thể tỷ đấu với nhau, bất quá cần phải đi vào tỷ thí đài mới được. Đây là quy củ mà Bích Hải Huyền Thiên quyết định, Sâm Tùng thân là thuộc hạ của Đại thống lĩnh, đương nhine cũng không dám vi phạm.

Trên tỷ thí đài được quang mang bao phủ, uy áp cường đại của không gian Bích Hải Huyền Thiên không gian ngăn cản ở bên ngoài. Giống như sau khu khảo hạch vậy.

- Hắc hắc, tiểu tử, nói thì nói rất hay. Thế nhưng không phải xuất hiện tỷ thí đài rồi mà ngươi không dám lên đó chứ?

Thấy tỷ thí đài, hai mắt thanh niên này hiện lên vẻ âm ngoan, thân thể khẽ búng một cái, lập tức phóng về phía trước.

Vừa tiến vào tỷ thí đài, quang mang chung quanh thân thể hắn lập tức biến mất. Chèn ép của không gian bên trong cũng không lớn. Lực lượng này đối với cường giả vmà nói, có thể khiến cho hắn ung dung thích ứng.

Đối với lời khiêu khích của hắn, Nhiếp Vân cũng không nói nhiều mà sải bước đi theo. Vừa mới đụng vào quang mang bên ngoài tỷ thí đài thì đã đi vào bên trong. Quang mang trước đó Huyễn Cách thống lĩnh lưu lại trên người hắn cũng biến mất.

Vừa tiến vào tỷ thí đài, nhất thời hắn đã cảm thấy, lực chèn ép của không gian nơi này so với Cửu Thiên thế giới lớn hơn. Thế nhưng cũng chỉ hơi lớn hơn mà thôi. Cường giả Xích Thiên Kính đỉnh phong hoàn toàn có thể phát huy ra thực lực mạnh nhất của mình.

- Một Xích Thiên Kính đỉnh phong nho nhỏ, ta thực sự không biết ngươi lấy đâu ra dũng khí mà dám khiêu khích Sâm Tùng đại nhân! Có lẽ ở trong thế giới của ngươi, ngươi cũng được coi như là một đại nhân vật. Thế nhưng một khi tới đây, ta sẽ lập tức khiến cho ngươi biết cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!

Thanh niên này thấy Nhiếp Vân có can đảm đi theo hắn, hắn hơi có chút ngoài ý muốn, lại lập tức cười hắc hắc. Bàn tay nhoáng một cái đã biến thành màu vàng.

Đây chính là tuyệt chiêu của hắn, Hoàng Kim thủ!

Lợi dụng lực lượng đặc thù, trong nháy mắt khiến cho bàn tay biến thành màu vàng. Trình độ cứng cáp có thể so với thần binh Hỗn Độn thượng phẩm!

Hô!

Bàn tay màu vàng đánh về phía Nhiếp Vân, chèn ép cho không khí phát ra tiếng ông ông vang dội. Còn chưa tới đến trước mặt thì cương phong đã đập vào mặt.

Thực lực Tru Thiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, lại phối hợp với tuyệt chiêu lợi hại như vậy, đổi lại là những Xích Thiên Kính khác, trừ việc né tránh ra cũng không có lựa chọn nào khác.

- Thật là mạnh mẽ.

- Thật lợi hại, có lẽ tên tiểu tử này sẽ xong đời rồi a.

- Ai bảo hắn ngông cuồng như vậy chứ? Dù có bị người ta đánh chết thì cũng là tự làm tự chịu.

- Ở nơi này phải khiêm tốn một ít, khắp nơi đều là cường giả, căn bản không phải là tiểu thế giới trước đó của bọn hắn a.

...

Thấy thanh niên trên tỷ thí đài vừa mới ra tay đã lớn tiếng doạ người, những đội trưởng pía dưới đều không nhịn được gật đầu một cái.

Bọn họ đều là người dẫn đầu thiên tài trong các tiểu thế giới. Cho dù thực lực có không đủ, thế nhưng đối với nắm chắc tình tiết chiến đấu vẫn phải có. Thanh niên kia vừa mới hoa cách ra tay thì bọn họ đã biết, thực lực của người này không tầm thường. Căn bản không phải là người mà tiểu tử Xích Thiên Kính này có thể chống lại.

Đối mặt với công kích của đối phương, khóe miệng của Nhiếp Vân vẫn cười nhạt. Lòng bàn chân không nhúc nhích, tựa như đã cắm rễ ở trên mặt đất, bàn tay nhẹ nhàng rạch một cái, tạo thành nửa vòng tròn, mạnh mẽ va chạm với Hoàng Kim thủ của đối phương.

Keng keng keng keng!

Ngón tay của Nhiếp Vân liên tục điểm bảy tám chục cái vào trên bàn tay của đối phương. Mặc dù lực lượng của mỗi một điểm đều không lớn, thế nhưng số lượng lại nhiều. Hơn nữa tốc độ còn cực

nhanh, đồng thời đánh vào một điểm, khiến cho thanh niên này chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay đau nhói, Hoàng Kim thủ vô địch ngừng lại. Xung lực trong người bị cuốn đi sạch sẽ. Thân thể không tự chủ được mà phải lui về phía sau mấy bước.

- Cái gì?

- Cái này... Đây là chiêu số gì a?

...

Tất cả mọi người phía dưới đều sửng sốt một chút, trong lòng tràn ngập khiếp sợ.

Lần đối công này bọn họ đã có thể nhìn ra được một chút. Lực lượng mà Nhiếp Vân thi triển không có một chiêu nào vượt qua Xích Thiên Kính đỉnh phong. Thế nhưng chiêu số lại thần kỳ vô cùng, lực lượng hơn mười chiêu liên miên không ngừng, đều đồng thời đánh vào một điểm. Có thể phá giải công kích toàn lực của Tru Thiên cảnh sơ kỳ.

Quả thực không thể tưởng tượng nổi!

- Không riêng gì là chiêu số mới lạ, quan trọng hơn là nắm chắc thời cơ trong chiến đấu. Sợ rằng Quý Linh nói không sai, người này tuyệt đối là một siêu cấp thiên tài!

- Không sai, tuy rằng động tác của thanh niên kia sau khi thi triển Hoàng Kim thủ không nhanh. Thế nhưng dưới sự công kích của đối phương, bất luậ nlà chiêu số, phương vị, lực lượng đều có biến hóa. Liên tục bảy tám chục công kích, mỗi một công kích đều có thể đánh vào chỗ lực lượng bạc nhược nhất, phá hỏng chiêu số hung mãnh như vậy. Nếu như không phải là vận khí, sợ rằng ánh mắt của người này còn lợi hại hơn ta a!

------oOo------

Chương 2587: Nổi danh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ánh mắt của người này còn lợi hại hơn so với chúng ta sao? Chuyện này là không thể nào a. Chỉ là Xích Thiên Kính mà thôi, tiện tay là có thể bóp chết một mảng lớn. Sở dĩ hắn thành công, có lẽ là vận khí a.

- Có phải là vận khí hay không cứ xem tiếp là biết. Vận khí tốt không thể vĩnh viễn theo bên người. Nếu như có thể tiếp tục đánh ra chiêu số giống nhau, như vậy đã nói lên đó không phải là vận khí.

...

Sắc mặt những đội trưởng hộ tống thiên tài tới khảo hạch đều ngưng trọng vô cùng.

Mới vừa rồi bọn họ còn cảm thấy Nhiếp Vân không biết tự lượng sức mình. Thế nhưng sau khi nhìn thấy song phương đối chiến lúc này, hướng gió lập tức thay đổi.

Lúc này mọi người mới biết được, thanh niên nhìn cũng tầm thường này, sức chiến đấu chân chính sợ rằng đã cao hơn rất nhiều so với cấp bậc tu vi của bản thân.

- Đáng hận! Ngươi dang dùng yêu pháp gì vậy?

Thanh niên này không nhìn ra được chiêu số của Nhiếp Vân, hắnthấy mình đường đường là cường giả Tru Thiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong mà lại bị một tiểu tử Xích Thiên Kính tiểu tử đánh lui về phía sau. Trong lúc nhất thời cảm thấy mất hết mặt mũi, sắc mặt lại càng thêm vặn vẹo.

- Không cần biết ngươi đang dùng yêu pháp gì, lần này ngươi sẽ không có cơ hội nữa đâu.

Bàn tay khẽ lộn một cái, một thanh trường kiếm đã xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn. Trên thân kiếm tỏa ra hàn khí và lực lượng làm cho người ta sợ hãi.

Không ngờ lại là một món thần binh Hỗn Độn đỉnh phong!

Trong một tiểu thế giới tại sao lại có thể có loại binh khí cấp bậc này chứ? Không cần suy nghĩ, nhất định là có liên quan tới Sâm Tùng!

- Chết!

Lấy kiếm ra, sắc mặt thanh niên kia hiện lên vẻ dữ tợn, miệng lạnh giọng quát một câu, đồng thời đâm ra một kiếm.

Kiếm phong gào thét, thần binh Hỗn Độn đỉnh phong phối hợp với thực lực Tru Thiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong tựa như bạch long lấy nước, tạo thành vô số kiếm mang bắn tới.

Không phải ngươi có thể liên tục đánh ra nhiều chiêu vào cùng một điểm hay sao? Bây giờ ta đem toàn bộ kiếm chiêu phân tán ra ngoài, để xem ngươi sẽ đánh như thế nào!

Có thể trở thành thiên tài tuyệt đỉnh của một thế giới, thanh niên này cũng không phải là hạng người lỗ mãng. Mặc dù không hiểu nguyên lý chiêu số của Nhiếp Vân là gì. Thế nhưng hắn vẫn nghĩ ra được đối sách, trước đó là lực lượng toàn thân hội tụ lại một điểm rồi công kích, nếu như vậy lại bị đối phương phá giải rất dễ dàng. Như vậy hắn sẽ đem lực lượng phân tán ra bốn phía.

Phân tán lực lượng khi chiến đấu với cường giả đồng cấp rất dễ dàng bị nắm bắt nhược điểm. Thế nhưng thực lực của đối phương vốn đã yếu hơn so với hắn. Chỉ cần đối phương không tiếp nổi một đạo kiếm mang, như vậy tất sẽ bị trúng đả kích trí mạng.

Không thể không nói suy nghĩ này của hắn rất tốt, rất đầy đủ, đáng tiếc thực tế lại rất phũ phàng.

Tuyệt chiêu như thiên nữ tán hoa của hắn còn chưa tới đến trước mặt thì Nhiếp Vân đã động. Cũng không phải là lui về phía sau, cũng không phải là tránh né, mà là... Tiến tới phía trước!

Đối mặt với công kích của hắn, Nhiếp Vân Lấy tiến làm lùi, cũng không có lấy ra binh khí, vẫn dùng chỉ làm kiếm, lăng không điểm

qua một chỗ.

Chỗ mà hắn điểm không có lấy một đạo kiếm mang nào. Nhìn qua giống như là khe hở, dựa theo đạo lý bình thường mà nói. Đem công kích toàn thân tập trung vào điểm này, cũng không thể phòng ngự được. Mà cũng không thể tấn công tiện lợi. Cho nên cũng coi như là nét bút hỏng. Chỉ là ở trong mắt cường giả có ánh mắt tốt thì lại hoàn toàn khác.

Tốc độ tay hắn điểm ra cực nhanh, xuất phát sau mà còn tới trước, chính là chỗ yếu nhất trong kiếm chiêu của thanh niên kia. Lực lượng dùng mặc dù không lớn, thế nhưng lại trúng chỗ yếu hại.

Ầm Ầm.

Kiếm khí ngập trời, trong nháy mắt giống như là khí cầu vừa bị đâm rách, không còn uy lực như trước nữa, kiếm khí nhanh chóng tiêu tán.

Dường như công kích mới vừa rồi của thanh niên kia chẳng qua chỉ là hoa trong gương, trăng trong nưc, phô trương thanh thế vậy.

- Cái này...

Chiêu này lại bị tiện tay phá giải. Lúc này thanh niên kia cũng đã ý thức được người thiếu niên trước mắt này đáng sợ thế nào. Trong mắt hắn hiện lên vẻ hoảng sợ.

Liên tục đánh ra hai chiêu đều là lá bài tẩy của hắn. Chiến đấu cùng với cường giả đồng cấp cũng không rơi xuống hạ phong. Thế nhưng bây giờ đối phó với một tiểu nhân vật cấp bậc thấp hơn hắn. Ngay cả binh khí đối phương cũng không dùng mà có thể trực tiếp phá vỡ được công kích của hắn. Đổi lại là ai cũng sẽ cảm thấy vô cùng đả kích.

- Tới mà không tiếp đón thì quả thực là vô lễ, ngươi đã liên tục công kích ta, lần này tới phiên ta đáp trả.

Thấy hắn tâm thần hốt hoảng, Nhiếp Vân khẽ mỉm cười một cái, thân thể nhoáng lên, trên tỷ thí đài lập tức xuất hiện mấy đạo ảo

ảnh.

Tam Thiên Thanh Vân đạo!

Đây là tuyệt chiêu của Thanh Vân tông, một trong tám đại tông môn trong Phù Thiên đại lục ban đầu. Chỉ là nó đã bị hắn sửa đổi một phen lần nữa. Lúc này lại lợi dụng thực lực Xích Thiên Kính đỉnh phong thi triển ra. Thân pháp cực kỳ nhanh, so với thanh niên kia còn mau lẹ hơn. Trong thời gian một phần ngàn hô hấp đã đến trước mặt người này.

Khi thực lực của Nhiếp Vân còn thấp, chuyện vượt cấp khiêu chiến chính là chuyện thường. Bây giờ thực lực đã vượt qua cấp bậc Chúa Tể mà lại ngụy trang cấp bậc thấp. Ở trong tình huống như vậy nếu như còn không đối phó được với một tiểu tử Tru Thiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, như vậy hắn cũng không cần sống làm gì nữa.

Ầm ầm!

Ngón tay hắn lần nữa điểm ra về phía trước.

Chiêu số lần này khác với chiêu số mới vừa rồi, trên đầu ngón tay mang theo vẻ nóng bỏng, tựa như hỏa diễm xé rách thiên địa. Còn chưa tới trước mặt đối phương thì lực lượng đã đâm vào trong xương tủy.

- Cái gì?

Thanh niên này giật mình không thôi. Hắn cũng không có bản lĩnh và sự bình tĩnh của Nhiếp Vân Cho nên nhìn thấy uy lực của một chỉ này đã bị dọa sợ tới mức vội vàng lui về phía sau. Còn chưa kịp lui ra thì đã thấy thiếu niên trước mặt nhẹ nhàng mỉm cười một tiếng. Tất cả công kích như là ảo ảnh vậy, đột nhiên biến mất.

- Giả?

Thanh niên kia lập tức cảm thấy da đầu mình run lên.

Lúc này hắn mới hiểu ra, hiệu quả của công kích mới vừa rồi đối

phương thi triển ra còn chưa có kết thúc. Chiêu số mang theo hỏa diễm trước mắt này là giả. Sát chiêu chân chính ở nơi nào hắn cũng còn chưa biết biết.

Sưu sưu!

Thế nhưng khi biết rõ chuyện này cũng đã muộn. Sống lưng hắn lập tức truyền tới cảm giác đau đớn kịch liệt, thanh âm xương cốt vỡ tan liên tiếp vang vọng.

------oOo------

Chương 2588: Nổi danh (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xương sống hắn đã bị người ta dùng lực mạnh mẽ từ phía sau trong nháy mắt đánh thành bụi phấn. Ngay cả khí hải cũng nổ tung, một thân lực lượng không ngờ lại cứ như vậy tản mát ra.

- Ngươi...

Chỉ một thoáng, thanh niên này đã biết đối phương chẳng những phá hủy tu vi của hắn, mà còn muốn giam cầm linh hồn của hắn lại rồi cùng đánh chết. Hồn phi phách tán, như vậy sẽ không thể sống lại được nữa.

Vốn tưởng rằng sau khi tới Bích Hải Huyền Thiên, bằng vào thiên phú của hắn là có thể đại triển quyền cước, xông ra một phen sự nghiệp. Có thr có được thực lực chí cao. Chỉ là hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới, chỉ vì cãi vã với một tiểu tử Xích Thiên Kính mà đã bị đối phương giết chết tại chỗ!

Phịch!

Thi thể của hắn đổ ập xuống đất.

Đối với việc đánh chết loại người như vậy, Nhiếp Vân không có một chút thương hại nào. Nếu như ngươi không giết hắn thì hắn tất sẽ

giết ngươi. Đã như vậy, đương nhiên hắn sẽ không hạ thủ lưu tình làm gì.

- Dám đánh chết thiên tài ta mang tới, thật là to gan!

Sâm Tùng không nghĩ tới kết quả sẽ lại như vậy, Xích Thiên Kính đỉnh phong ung dung chém giết cường giả Tru Thiên cảnh. Khuôn mặt hắn nhăn nhó, lên tiếng hét lớn.

- Thật là to gan? Dường như tỷ đấu chính là lời ngươi nói ra a!

Đối với việc hắn quát tháo, Nhiếp Vân cũng lười nói nhiều, vẻ mặt lạnh nhạt nói.

Ngươi nói đi lên tỷ đấu, chẳng lẽ chỉ có người của ngươi thắng mới tính là bình thường sao?

- Ngươi...

Sâm Tùng lập tức quay đầu nhìn về phía hai thanh niên còn lại:&-Các ngươi đi lên giết hắn!

- Cái này...

Nghe thấy mệnh lệnh của hắn, hai thanh niên trước đó còn tranh nhau tiến lên lập tức có chút do dự.

Đổi lại là trước đó, nếu như có người nói với bọn họ, một tiểu tử Xích Thiên Kính đỉnh phong có thể đánh chết một cường giả Tru Thiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong. Như vậy có đánh chết bọn họ cũng sẽ không tin. Mà bây giờ sự thật đặt ở trước mắt bọn họ. Thanh niên nhìn như tầm thường này lại có thể ung dung chém giết thanh niên mặc hoa bào kia. Dường như cũng không có tốn bao nhiêu sức lực vậy. Cho dù là bọn họ cũng không thể làm được chuyện này.

Chuyện này đã rõ... Rất có thể hai người bọn hắn có đi lên thì kết quả cũng sẽ giống như thanh niên mặc hoa bào vậy, phơi thây ở trên tỷ thí đài!

Trong lòng bọn hắn tràn ngập cao hứng đi tới nơi này, là vì muốn nâng cao thực lực hơn nữa. Tìm kiếm võ đài rộng lớn hơn, chứ không phải vừa mới tới đã bị người ta giết chết.

- Đại nhân, tiểu tử này có chút cổ quái, ta thấy... Thôi đi, chờ ta tu luyện một đoạn thời gian nữa. Đợi sau khi thực lực mạnh lên sẽ so tài cùng hắn a.

Một người thanh niên do dự một chút rồi nói.

- Thực lực của ta có lẽ không phải là đối thủ, của hắn. Kính xin đại nhân thứ lỗi...

Thanh niên thứ hai càng thêm trực tiếp, trực tiếp nhận mình kém hơn đối phương.

- Các ngươi...

Da mặt Sâm Tùng co quắp, thiếu chút nữa không có bị tức giận mà chết tươi.

Ba người này mới vừa rồi còn tranh nhau lên, liên tục đảm bảo. Thế nhưng trong nháy mắt đối phương đã trả lại một kích, giống như hung hăng đánh vào trên mặt hắn vậy, khiến cho hắn cảm thấy rất đau rát.

Trực tiếp làm cho thiên tài mà hắn tìm tới sợ hãi, không dám chiến đấu, nếu như ngươi như vậy đều là phế vật. Như vậy ba người bên hắn, chẳng phải còn phế vật hơn hay sao kỳ?

- Tiểu tử này có thể vượt cấp khiêu chiến, có lẽ bây giờ thể lực cũng đã tiêu hao không sai biệt lắm rồi. Giết chết hắn, ta sẽ ban thưởng cho mỗi người các ngươi một món thần phòng ngự Hỗn Độn binh đỉnh phong!

Sâm Tùng nói.

Trước đó luôn mở miệng tranh nhau muốn giết đối phương. Nếu như bây giờ hai người này không làm được. Như vậy mặt mũi của hắn cũng sẽ hoàn toàn tổn hại. Sau này ở trước mặt dám đội

trưởng này sẽ không còn tôn nghiêm nữa. Cho nên sao hắn có thể nhịn được chứ? Cổ tay khẽ lật một cái, hai kiện thần binh phòng ngự Hỗn Độn đỉnh phong xuất hiện ở trước mặt hắn.

- Thần binh phòng ngự Hỗn Độn đỉnh phong?

Trong mắt hai thanh niên này lập tức tràn ngập lửa nóng.

Nếu như có được loại binh khí này, thực lực của hai người bọn họ nhất định sẽ có tiến bộ rất lớn.

Lửa nóng chỉ chợt hiện lên trong mắt một chút, ngay sau đó hai người lại đồng thời nhìn về phía Nhiếp Vân trên tỷ thí đài. Sau khi thấy dáng vẻ người này không có gì đáng ngại, hai người đều nhất trí bỏ đi suy nghĩ này trong đầu.

Binh khí có tốt hơn nữa thì cũng phải có mạng mới dùng được a, vạn nhất vừa đi lên đã bị giết. Khi đó đừng nói là thần binh phòng ngự Hỗn Độn đỉnh phong, cho dù là thần binh Chúa Tể cũng không phải là của bọn họ a!

- Đại nhân, chúng ta đã suy nghĩ một chút rồi, thôi đi, tỷ đấu chúng ta không tham gia nữa.

Liên tục cân nhắc, hai tên thanh niên này lắc đầu cự tuyệt.

- Được, rất tốt.

Cả người Sâm Tùng run run, thiếu chút nữa bạo phát, thế nhưng hắn cũng không có biện pháp nào.

Hai người này chẳng qua chỉ là thiên tài mà hắn tìm tới, cũng không phải là thuộc hạ của hắn, huống chi hắn còn cần đối phương để lấy được nhiều bảo vật và địa vị cao hơn, cho nên cũng không thể làm gì được đối phương.

- Lần này Sâm Tùng mất mặt rồi.

- Không nghĩ tới lần này Quý Linh lại tìm được hai người lợi hại như vậy, không đơn giản a!

- Ngàn vạn lần không nên tranh đấu với hai người kia, nếu người không thua thiệt nhất định là chúng ta!

- Mới vừa rồi tiểu tử này chém giết thanh niên mặc hoa bào kia, ngay cả binh khí cũng không cần lấy ra. Như vậy đã nói rõ hắn còn có lá bài tẩy cực lớn, hai người này không đáp ứng chiến đấu cũng là hành động sáng suốt!

- Đúng vậy, bằng vào thực lực Xích Thiên Kính có thể ung dung chém giết Tru Thiên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, nếu không phải ta tận mắt nhìn thấy. Sợ rằng người khác có nói với ta, ta cũng sẽ không tin a.

- Sau này nên tạo mối qua hệ tốt với Quý Linh, hai người thiên tài kia có thể khiến cho địa vị của nàng tăng lên một đoạn lớn.

...

Tất cả đội trưởng dẫn đường chung quanh nhìn một màn này vào trong mắt, từng đạo ý niệm ba động, mỗi người đều từ trong mắt đối phương nhìn ra được vẻ ngưng trọng.

Mặc dù bọn họ cũng tìm được không ít thiên tài tới, thế nhưng so với thanh niên trên đài này, rõ ràng còn có chênh lệch một đoạn rất lớn.

Thu vẻ mặt của mọi người vào trong mắt, mặc dù Sâm Tùng không nghe được bọn họ truyền âm, thế nhưng sao hắn lại không biết bọn họ đang nghĩ cái gì cơ chứ? Hắn cảm thấy lửa giận tràn ngập trong bụng, muốn phun ra, thế nhưng lại không phát tiết ra được.

------oOo------

Chương 2589: Nổi danh (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn quay đầu nhìn về phía Quý Linh, muốn nói gì đó, đột nhiên

trong lòng khẽ động một cái, lửa giận trên mặt lập tức biến mất, thay vào đó là nụ cười âm hiểm.

- Quý Linh, hai tên thiên tài này của ngươi nhìn không tệ a. Như vậy đi, nếu như bọn họ thông qua khảo hạch, nhiều nhất ngươi cũng chỉ có được một ít phong thưởng, chỉ cần ngươi đem hai người này đưa cho ta, ta sẽ cho ngươi cái giá gấp đôi!

- Đưa cho ngươi?

Quý Linh không nghĩ tới đối phương lại còn nói ra những lời này, đôi mi thanh tú không nhịn được mà nhíu một cái.

Thiên tài mà bọn họ tìm được cũng có thể tặng cho nhau. Chuyện này cũng không phải là bí mật gì, bất quá muốn người khác đưa. Hơn nữa còn nói hoành tráng như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

- Không sai, khảo hạch ai cũng không nói chính xác được nha. Vạn nhất bọn họ không thông qua, cái gì ngươi cũng không cầm được. Lại còn uổng công đắc tội với ta! So với như vậy còn không bằng đem hai người này cho ta, có thể lập tức thu được chỗ tốt. Mà chúng ta cũng hóa giải ân oán. Sao lại không làm cơ chứ?

Sâm Tùng nói.

- Quả thực đủ vô sỉ a.

Mọi người chung quanh nghe những lời này vào trong tai, cả đám không khỏi khịt mũi coi thường, không thể không nói vị Sâm Tùng này quả thực đúng là đủ vô sỉ, ngay cả lời như vậy cũng có thể nói ra được.

Trước đó một mực muốn gây khó dễ cho thiên tài nhà người ta. Bây giờ thấy người ta lợi hại, lập tức lại định dùng tiền mua, làm người tại sao lại có thể vô sỉ như vậy được chứ?

Bất quá, chuyện này cũng không có quan hệ gì tới bọn họ, mà bọn họ cũng không dám nói gì nhiều. Cả đám chỉ xem náo nhiệt, nhìn xem Quý Linh lựa chọn như thế nào.

Dĩ nhiên. Cũng có một ít người cảm thấy lần mua bán này cũng không tồi.

Bất kể nói như thế nào, Sâm Tùng này cũng là thuộc hạ của Đại thống lĩnh, đắc tội với hắn sẽ tự gây chướng ngại cho bản thân. Sau này cuộc sống ở trong Bích Hải Huyền Thiên chắc chắn cũng sẽ không tốt.

Đồng ý với cuộc mua bán này, ân oán tiêu hết, lại còn có thể thu được một phần chỗ tốt, tuyệt đối là làm ăn có lợi.

- Xấu hổ quá, hai người kia ta sẽ không đưa cho ngươi, cũng không thể nào đưa cho ngươi được!

Quý Linh lắc đầu cự tuyệt:

- Cho dù cái giá có cao hơn nữa thì ta cũng sẽ không đồng ý!

- Ngươi...

Sắc mặt Sâm Tùng lần nữa trở nên âm trầm, vốn hắn cho là mình khuyên giải như vậy đối phương sẽ lạc đường mà biết quay lại, thuận lợi đồng ý. Thế nhưng không nghĩ tới đối phương lại trực tiếp cự tuyệt, mặt mũi hắn lần nữa vặn vẹo, quay người lại, sau đó đi tới bên cạnh Tĩnh Tâm, bàn tay nhẹ nhàng vỗ một cái trên bả vai của nàng, nói:

- Đã như vậy, ngươi nên chiếu cố thiên tài của ngươi cho tốt. Nếu như không thông qua khảo hạch, như vậy cũng đừng có khóc lóc cầu ta!

- Bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra!

Tĩnh Tâm nhướng mày.

- Ngươi...

Sâm Tùng cắn răng, tinh thần khẽ động một cái, một cỗ lực lượng dọc theo bả vai của Tĩnh Tâm lặng lẽ không một tiếng động tiến vào

trong cơ thể của nàng.

Cảm nhận được cỗ lực lượng này, đôi mi thanh tú của Tĩnh Tâm nhướng lên, bất quá trong nháy mắt nàng đã cười nhạt, bả vai nhoáng một cái đã tránh thoát được tay của hắn.

- Hắc hắc! Tiểu tử, ngươi cũng phải chú ý một chút. Khảo hạch không có dễ dàng thông qua như vậy a, ngàn vạn lần phải cẩn thận đó.

Thấy lực lượng của mình thuận lợi tiến vào trong cơ thể Tĩnh Tâm, vẻ mặt tức giận của Sâm Tùng biến mất, miệng nở một nụ cười âm hiểm, bước mấy bước đi tới bên cạnh Nhiếp Vân.

Lúc này Nhiếp Vân đã từ trên tỷ thí đài đi xuống, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn qua chỗ hắn.

Ngón tay nhẹ nhàng run lên, mượn ống tay áo che giấu, Sâm Tùng lại một lần nữa đem một cỗ lực lượng đánh vào trong cơ thể Nhiếp Vân.

Sauk hi làm xong những chuyện này, lúc này hắn mới mang theo hai vị thiên tài kia xoay người rời đi. Trước khi đi hắn còn nhìn Quý Linh một cái, miệng liên tục cười lạnh.

- Người này, không chết sẽ không chịu nổi hay sao a.

Thấy người này mang theo vẻ mặt tràn ngập cao hứng rời đi, Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái.

Mới vừa rồi người này cố ý đụng vào bọn họ là bởi vì muốn dùng thủ pháp đê hèn, khiến cho trong lúc khảo hạch bọn họ không thể chuyên tâm, như vậy sẽ bị chết ở trong đó.

Không thông qua khảo hạch mà chết, chuyện này cũng không trách được lên trên đầu của hắn, lại có thể đạp hỏng tiền đồ của Quý Linh, sau này cũng dễ báo thù hơn.

Có thể nói chiêu này của hắn ác độc vô cùng, nếu như hai người Nhiếp Vân quả thực là thiên tài bình thường. Như vậy lần này tất sẽ

bị trúng chiêu, đến lúc đó ở trong khảo hạch tất sẽ chịu ảnh hưởng, hoàn toàn tử vong.

Cứ như vậy, thiên tài mà Quý Linh tìm tới không có một người thông qua khảo hạch, cũng không có tưởng thưởng và địa vị tương ứng. Khi đó không phải là người mà hắn muốn thu thập thế nào thì có thể thu thập thế đó hay sao?

Ý tưởng tuy tốt, đáng tiếc... Hắn ta đã quá khinh thường thủ đoạn của hai người Tĩnh Tâm và Nhiếp Vân!

Hắn ta tự nhận mình làm rất khá, Nhiếp Vân và Tĩnh Tâm đều không phát hiện ra được. Trên thực tế hắn lại hoàn toàn không biết, hành động của hắn đã hoàn toàn chọc giận Tĩnh Tâm. Chẳng những Tĩnh Tâm đã hóa giải thủ đoạn của hắn mà còn lặng lẽ đem một đạo lực lượng lợi hại hơn rót vào bên trong cơ thể hắn.

Cỗ lực lượng này tạm thời sẽ không bùng nổ, bất quá đại khái chừng một giờ, nó sẽ bốc cháy từ trong cơ thể của ngươi này, trong nháy mắt sẽ thiêu đốt hắn thành tro bụi.

Một tên bán bộ Chúa Tể mà thôi, đừng nói chẳng qua chỉ có thực lực Bách Cường bảng, coi như là cấp bậc Chúa Tể. Một khi Tĩnh Tâm muốn động thủ thì cũng sẽ khiến cho hắn chết một cách thần không biết quỷ không hay, ngay cả cường giả Phong vương cũng khó có thể phát hiện ra được.

Buồn cười người này sắp phải chết mà chính bản thân lại còn không biết, đắc ý không thôi, cho là hai người Nhiếp Vân sẽ gặp phải xui xẻo, quả thật là dốt nát!

Bất quá, đối với loại người như vậy hắn cũng không có một chút đồng tình nào. Nếu như không phải thực lực của bọn hắn mạnh, như vậy đã sớm để cho đối phương giết chết rồi. Đối với người muốn giết mình, không có đập chết hắn tại chỗ đã coi như là rất có mặt mũi rồi.

- Quý Linh đại nhân, mời!

Sâm Tùng làm ra động tác rất nhẹ, chuyện này ngoại trừ Tĩnh Tâm

và Nhiếp Vân ra. Không người nào có thể phát hiện ra được. Những người khác thấy Sâm Tùng cũng phải thua thiệt trước mặt Quý Linh cho nên cũng không dám nói thêm cái gì. Cả đám rối rít tránh ra, đám người Nhiếp Vân rất nhanh đã đi tới trước mặt cái lồng khi của khu khảo hạch.

------oOo------

Chương 2590: Tật Phong cốc

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiến vào cái lồng khí sẽ có người sắp xếp cho các ngươi tiến vào khảo hạch. Bắt đầu từ bây giờ, các ngươi sẽ vứt bỏ tất cả trước đó! Ký hiệu trên lệnh bài là đại biểu cho thân phận của các ngươi. Nếu như không thông qua khảo hạch thì sẽ trực tiếp tử vong. Người chết sẽ không cần tên! Chỉ có thông qua khảo hạch thì mới có tư cách đem tên của các ngươi khắc vào bên trên lệnh bài!

Dường như tên hộ vệ giữ cửa cũng thường thấy chuyện này, cho nên cũng không có bị ảnh hưởng một chút nào. Hắn tiện tay lấy ra hai cái lệnh bài đưa cho Nhiếp Vân và Tĩnh Tâm rồi nhàn nhạt nói.

- Dạ!

Nhiếp Vân đã sớm từ trong miệng Quý Linh biết được những tin tức này, cho nên cũng không xa lạ gì. Hắn gật đầu đáp ứng, tiện tay nhận lấy lệnh bài. Chỉ thấy phía trên viết một con số, ngoài ra cũng không có vật gì khác.

- Ba trăm hai mươi lăm… Dãy số không tệ!

Dãy số bên trên đó cũng không lớn, ba trăm hai mươi lăm, xem ra những lệnh bài này chắc hẳn là sử dụng qua lại, người trước đó nếu như không có thông qua khảo hạch thì lại để cho người sau dùng.

- Xem ra khảo hạch rất khó a!

Tĩnh Tâm cũng nhìn thấy con số trong lệnh bài trên tay, nàng truyền âm tới.

Nhiếp Vân gật đầu.

Người tử vong thì dãy số sẽ để lại, người thông qua khảo hạch, lệnh bài sẽ được khắc tên của mình lên, tùy thân mang theo. Nói cách khác... Kể từ khi khảo hạch này được thành lập cho đến bây giờ không biết đã qua bao lâu. Thế nhưng người còn sống mà thông qua khảo hạch lại chưa đủ ba trăm người!

Phải biết rằng trước đó người tiến lồng khí phía trước này bọn họ đã thấy, ít nhất cũng có máy chục. Thế nhưng cộng cả những người này mới chỉ chừng ba trăm cái, không cẩn thận người thông qua khảo hạch còn chưa đủ tới hai trăm!

Vô số tiểu thế giới, vô só cường giả, mỗi ngày đều có không ít người tới khảo hạch. Thế nhưng số lượng thông qua lại ít như vậy, xem ra độ khó so với Quý Linh nói trước đó lại còn đáng sợ hơn nhiều.

Bất quá, chỉ cần có người có thể thông qua thì hai người bọn họ sẽ không sợ. Cho dù không ai có thể thông qua thì bọn hắn cũng sẽ không sợ.

Thực lực của bọn họ bây giờ đều là ngụy trang, thực lực chân chính mà bộc phát, như vậy dù là ở chỗ này thì cũng có thể xếp hàng top đầu. Cho nên dù có cửa ải khó hơn nữa cũng không thể là khó được bọn họ.

- Đội trưởng dẫn người ở chỗ này chờ, nhớ quang phù của thiên tài dưới trướng. Nếu tắt, như vậy cũng đồng nghĩa với việc không có thông qua khảo hạch, tử vong! Nếu như vẫn đang thiêu đốt, đợi tới khi tuyên bố khảo hạch kết thúc, như vậy sẽ thông qua!

Hộ vệ cản Quý Linh rồi nói.

Theo lời của hắn nhìn vào, quả nhiên đám người Nhiếp Vân đã nhìn thấy ở bên cạnh lồng khí có một cái vách tường to lớn. Phía trên có vô số con số rậm rạp chằng chịt, tương ứng với lệnh bài

trong tay mọi người.

Con số trên vách tường cũng lóe lên quang mang nhàn nhạt. Đại biểu cho người cầm lệnh bài trong tay còn sống.

- Ngươi ở bên ngoài chờ, nếu như Sâm Tùng tìm ngươi gây phiền toái. Trực tiếp né tránh, không cần để ý tới hắn. Hắn sẽ không còn sống được bao lâu nữa đâu. Cố gắng không để cho trách nhiệm dính vào trên người ngươi!

Nhấc chân đi tới bên trong cái lồng khí, vừa đi hắn vừa lặng lẽ truyền âm cho Quý Linh.

Sâm Tùng trúng ám chiêu của Tĩnh Tâm, sẽ không sống được bao lâu. Cố gắng ít trêu chọc vào hắn. Nếu không chuyện này dính vào người nàng cũng sẽ giải thích không rõ được.

- Vâng!

Nghe thấy câu nói Sâm Tùng sẽ không sống được bao lâu. Quý Linh không nhịn được sửng sốt một chút, ngay sau đó nàng mới nhớ tới thủ đoạn của hai người trước mắt này, trong lòng nàng âm thầm cảm thấy may mắn không thôi.

Nếu như lúc trước không quy thuận bọn họ, sợ rằng bây giờ nàng cũng sẽ giống như người này vậy, tới lúc chết cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra a!

.....

Sưu sưu!

Nhiếp Vân và Tĩnh Tâm cùng tiến vào trong cái lồng khí kia.

Cái lồng khí này giống như tỷ thí đài trước đó vậy, ngăn cách không gian với bên ngoài, tự thành một thể. Một khi tiến vào trong đó, cho dù là cường giả Xích Thiên Kính cũng sẽ cảm thấy không bị câu nệ, có thể phát huy thực lực hoàn mỹ.

- Thiên tài tiến vào nơi này nghe rõ. Bắt đầu từ bây giờ, các ngươi

phải nghe theo mệnh lệnh của ta!

Vừa mới tiến vào thì đã có một đạo thanh âm nhàn nhạt vang lên bên tai hai người, hai người cúi đầu nhìn qua. Không ngờ lại thấy nơi phát ra âm thanh chính là lệnh bài trong lòng bàn tay của bọn họ.

Lệnh bài này chẳng những có tác dụng đại biểu thân phận mà còn có một đạo ý niệm, phụ trách chỉ dẫn thiên tài tới đây tiến hành khảo hạch.

- Ải thứ nhất. Tật Phong!

Thanh âm chậm rãi vang vọng, vừa mới nói xong. Cảnh tượng trước mắt hai người lập tức xảy ra biến hóa, một cái sơn cốc to lớn xuất hiện ở trước mặt hai người.

Sơn cốc này vô cùng hẹp. Còn chưa có tiến vào bên trong đã nghe được tiếng gió gào thét lạnh lẽo thấu xương.

- Vào thôi!

Thấy nhanh như vậy đã tiến vào khảo hạch, Nhiếp Vân cũng có chút ngoài ý muốn, bất quá ngay sau đó hắn đã thích ứng được một chút, cũng không có nói nhiều mà nhấc chân đi tới sơn cốc trước mắt.

Phía trước loáng thoáng có thể nhìn thấy được không ít thân ảnh, hai thanh niên thiên tài mà Sâm Tùng mang tới đang chậm rãi đi về phía trước.

Bọn họ so với hai người Nhiếp Vân còn tiến vào sớm hơn một ít, đã bắt đầu khảo hạch.

- Thật là nhiều xương trắng...

Đi vào bên trong cốc, đôi mi thanh tú của Tĩnh Tâm khẽ nhíu lại.

Trong cốc lối đi rất hẹp, khắp nơi đều là xương trắng, không cần nhìn cũng biết nhất định đã có không ít người chết ở trong đó.

Tu vi đạt tới Xích Thiên Kính, dựa theo đạo lý bình thường mà nói, thi thể đã sớm đạt tới tình trạng bất thủ. Muốn biến thành xương trắng cũng rất khó. Thế nhưng khí hậu trong sơn cốc không ngờ lại khác với bên ngoài. Lại có tác dụng ăn mòn cực mạnh, chỉ cần chết đi, không bao lâu thân hteer sẽ biến thành một bộ xương, ngay cả vTru Thiên cảnh cũng khó có thể may mắn thoát khỏi.

Nhìn đám xương trắng dưới mặt đất. Chỉ riêng cái lối đi này ít nhất cũng đã có hơn mấy chục vạn người, quả thực không biết cửa ải phía sau sẽ còn có bao nhiêu ngươi chết nữa.

Sưu sưu sưu!

Đạp lên trên xương trắng, đi vào trong cốc, hai người nhất thời cảm thấy một đạo gió lạnh đập vào mặt. Mang theo cảm giác giá rét dường như có thể xuyên thủng xương người ta vậy.

------oOo------

Chương 2591: Phí Du Hà (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là Địa ngục tật phong, so với địa ngục hàn lưu không biết cường đại hơn gấp bao nhiêu lần. Nó có thể trực tiếp công kích linh hồn, nếu như không chống đỡ được, bất kể là cường giả Tru Thiên cảnh hay là cường giả Xích Thiên Kính. Không tới mười hô hấp cũng sẽ bị đông lạnh thành một bức tượng đá. Mà nếu như có thể chống đỡ được, mỗi một hô hấp đều phải tiêu hao lực lượng kinh người. Nếu như linh hồn không đủ mạnh, rất dễ bị hồn phi phách tán. Xem ra khảo hạch cửa ải này cũng không phải là thực lực mạnh yếu, mà là ý chí!

Cảm nhận hoàn cảnh chung quanh một chút, Nhiếp Vân nói.

Đạo tật phong trong cốc đạo này đâm thẳng vào trong linh hồn, cho dù thực lực đạt tới Tru Thiên cảnh đỉnh phong cũng không có cách nào ngăn cản được. Chỉ có thể dựa vào chí lực kiên cường mà

thôi.a

Không có lòng tin tất thắng và quyết tâm rời khỏi nơi này, sợ rằng còn chưa đi được bao xa thì sẽ bị tật phong thôn phệ sống, lập tức biến thành xương trắng dưới đất.

- Không tồi, chỗ này có chút ý tứ...

Nhiếp Vân đã hiểu rõ mục đích của nơi này thì Tĩnh Tâm cũng đã nhìn ra, trên khuôn mặt trắng bóc mang theo nụ cười thản nhiên.

Loại tật phong này đối với cường giả Tru Thiên cảnh đỉnh phong cũng có khảo nghiệm rất lớn, nhưng mà đối với người có thực lực như bọn họ mà nói, lại không có bất cứ tác dụng gì. Thứ này căn bản không làm tổn thương được hai người chút nào.

Bất quá, nếu đã ngụy trang thành Xích Thiên Kính đỉnh phong, như vậy cũng không thể biểu hiện quá mức. Hai người từng bước một đi về phía trước, cũng không nhanh mà cũng không chậm.

Sưu sưu sưu!

Đi về phía trước được một đoạn, tiếng gió đột nhiên tăng tốc, tiếng vang sắc bén giống như là khúc nhạc ở địa ngục tấu lên, lại phối hợp với tật phong đâm vào linh hồn, khiến cho người ta càng khó chịu đựng hơn.

Trước mặt đã có không ít người đều không chịu nổi mà ngã xuống. Thường thường chỉ cần vừa mới dừng lại thì đã bị tật phong thổi tan thân thể, biến thành xương trắng, rơi tán loạn trên mặt đất.

Nếu như là người tâm thần không đủ kiên định, chỉ nhìn cảnh tượng trước mắt lúc này, chỉ sợ cũng sẽ sinh ra sự khủng hoảng từ sâu trong lòng.. Để lại bóng mờ trong lòng, mà như vậy, tật phong vốn đã không kiên trì nổi sẽ càng trở nên càng đáng sợ hơn, khiến cho bản thân người nọ hoàn toàn tử vong.

Khó trách lại có vô số thiên tài chết chỗ này, loại khảo hạch này quả thực là đủ biến thái!

Nếu như Nhiếp Vân không phải có được thực lực như bây giờ, nếu quả thật chỉ có tu vi Xích Thiên Kính. Hắn cũng có chút hoài nghi mình có thể thuận lợi thông qua được nơi này hay không.

- Ồ, không nhìn ra nha. Hai người kia cũng có chút lợi hại!

Ngẩng đầu nhìn về phía trước, hai thiên tài Tru Thiên cảnh mà Sâm Tùng mang tới vẫn đang chậm chã đi về phía trước như cũ. Mặc dù mỗi một bước tiến lên rất là khó khăn. Bất quá, hai người bọ nhắn cũng không có ngã xuống.

Từ đó có thể thấy được, hai người này so với những người khác còn cường đại hơn không ít, ý chí cũng kiên định hơn rất nhiều!

Khó trách Sâm Tùng tự tin như vậy, hai người kia đúng là không đơn giản.

Bởi vì không biết tình cảnh trong cốc người bên ngoài có thể nhìn thấy được hay không cho nên Nhiếp Vân và Tĩnh Tâm cũng không có biểu hiện quá mức nghịch thiên. Hai chân vững chãi, từng bước một đi về phía trước, thi thoảng cũng vừa vặn đung đưa hai cái, ra vẻ đang khổ cực kiên trì.

- Là hai người bọn họ...

Mặc dù tốc độ của hai người chậm chạp, thế nhưng so với người khác lại nhanh hơn không ít. Rất nhanh hai thanh niên này đã nghe thấy tiếng bước chân sau lưng chậm rãi vang lên. Sau khi nhìn thấy rõ là hai người Nhiếp Vân, sắc mặt đồng thời cứng đờ.

Hai người này đã sớm đoán ra hai người bọn họ có thể chống cự được tật phong trong cốc. Thế nhưng bọn họ lại không nghĩ rằng tốc độ lại nhanh như vậy, so với bọn hắn đi vào lâu như vậy mà vẫn còn có thể đuổi theo nhanh như thế.

- Cố gắng a!

Hai người cắn răng, tiếp tục đi về phía trước.

Nhiếp Vân và Tĩnh Tâm thấy hai người này cũng có ý chí, không

khỏi gật đầu không ngừng.

Thân là thiên tài, không chỉ cần có thiên phú tuyệt cao mà còn phải có chí lực siêu cường cùng với bản lĩnh tự nhận biết bản thân.

Có thể kiên trì ở trong Tật Phong cốc lợi hại như vậy đã giải thích rõ, ý chí của bọn họ cũng không kém. Thấy thanh niên mặc hoa bào bị giết chết mà không có mù quáng xông tới muốn tỷ thí với mình. Như vậy đã nói rõ hai người này tự nhận thức được vị trí của bản thân, có thể nhịn có thể nhục. Đồng thời ý chí lại kiên định như vậy, nếu như hai người kia có thể thông qua khảo hạch. Như vậy sau này tiền đồ tuyệt đối không thể hạn lượng!

Sưu sưu!

Đuổi theo sau lưng hai người này, bọn họ lập tức nhìn thấy cửa cốc cách đó không xa. Qua mấy chục hô hấp, cả hai đột nhiên cảm thấy gió thổi yếu bớt, lực lượng không ngừng xé rách linh hồn trong nháy mắt đã biến mất. Áp lực trên thân mọi người nhẹ hơn. Lúc này cả đám mới phát hiện ra cả người ướt đẫm mồ hôi, giống như mệt lả vậy.

Liên tục đối kháng với tật phong cường độ cao, cho dù những người này đều là tuyệt thế thiên tài thì cũng có chút không kiên trì nổi.

Nhiếp Vân cũng không cảm thấy khó chịu, bất quá hắn cũng vẫn phải giả bộ ra vẻ mệt lả, đồng thời cũng lặng lẽ nhìn về phía chung quanh.

Người thông qua Tật Phong cốc, cộng thêm hắn, Tĩnh Tâm, cùng với hai người Sâm Tùng mang tới chỉ còn có năm người khác. Nói cách khác, nhiều người trước xông vào như vậy, người thông qua chỉ có chín, ngay cả con số mười cũng chưa đạt tới. Sợ rằng những người khác đã bị tật phong thổi thành xương trắng, đã không thể nhìn thấy được nữa.

- Chúc mừng các ngươi thông qua khảo hạch ải thứ nhất, bây giờ các ngươi có thời gian một giờ nghỉ ngơi!

Thanh âm trên lệnh bài lại lần nữa vang lên.

- Nhanh khôi phục thể lực một chút...

Nghe được đạo thanh âm này, những người khác cũng không để ý tới hình tượng thiên tài nữa. Cả đám vội vàng khoanh chân ngồi dưới đất, ném một đống lớn đan dược đem theo trên người vào miệng, tham lam hấp thu linh khí chung quanh, khôi phục tiêu hao trước đó.

Nhiếp Vân và Tĩnh Tâm cũng không tính ra mặt, cho nên cũng ngồi dưới đất nhắm mắt tu luyện.

Mặc dù Tật Phong đối với tinh thần lực của bọn họ tiêu hao không lớn. Thế nhưng cũng có ảnh hưởng nhất định. Một lát sau, hai người đã lập tức tiêu trừ loại ảnh hưởng này sạch sẽ.

- Xem ra những thứ khảo hạch này đều là do A Dục Vương luyện chế ra.

Tĩnh Tâm lặng lẽ truyền âm.

Nhiếp Vân gật đầu đồng ý.

------oOo------

Chương 2592: Phí Du Hà (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có thể khiến cho ngay cả hai người bọn họ cũng cảm thấy bị ảnh hưởng. Cho dù là đám người Thần Quân Chúa Tể, Tinh Dạ Chúa Tể đi tới thì chỉ sợ cũng không có thủ đoạn làm được như vậy, sợ rằng chỉ có A Dục Vương kia mà thôi.

Ở hang ổ của bản thân chế tạo ra một nơi dểd khảo hạch những thiên tài từ thế giới khác. Quả thực không biết người này muốn làm gì.

Tuy rằng trong có vô số nghi hoặc nhưng hắn cũng không có nói nhiều. Sauk hi nghỉ ngơi được một giờ, thanh âm trên lệnh bài lần nữa vang lên.

- Tiếp tục đi về phía trước...

Không cần nói nhiều, Nhiếp Vân lập tức đứng lên.

Lúc này những người khác cũng đã nghỉ ngơi xon. Mặc dù trước đó tiêu hao rất lớn, thế nhưng bởi vì biết khảo sạch sau đó sẽ rất khó cho nên tất cả mọi người đều thi triển thủ đoạn mạnh nhất, trong vòng một giờ ngắn ngủi đã thoát khỏi trạng thái uể oải trước đó. Tất cả mọi người đều tinh thần phấn chấn, hai mắt bừng bừng tỏa sáng.

Hai thanh niên mà Sâm Tùng mang tới dường như so với người khác càng có tinh thần hơn. Dường như tiêu hao trước đó không làm cho bọn hắn bị ảnh hưởng một chút nào vậy.

Xem ra vì muốn làm cho bọn họ có thể thông qua khảo hạch, Sâm Tùng đã cho bọn hắn không ít thứ tốt.

Ầm Ầm!

Mọi người đi về phía trước mấy bước, cảnh tượng trước mắt lần nữa xảy ra biến hóa, một con sông lớn ngút trời xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Con sông này khác với nước sông thông thường, phía trên có hơi nóng bay lên. Giống như là nước sôi vậy. Còn chưa tới bên cạnh thì đã khiến cho da dẻ người ta phồng rộp, từ tận sâu trong xương tủy sinh ra cảm giác rùng mình.

- Đây là Phí Du Hà! Nhất định phải toàn thân đi qua thì mới tính thông qua. Nếu như mượn pháp bảo và ngoại vật sẽ trực tiếp bị đánh chết!

Thanh âm trên lệnh bài tiếp tục vang lên.

- Phí Du Hà?

- Đi qua?

Lúc này mới phát hiện ra mặt sông rộng rãi vô cùng, không thấy được bờ bên kia. Hai chung quanh ngay cả nửa cái cầu cũng không có.

Ở chỗ này, bằng vào thực lực của mọi người vốn đã không thể phi hành, nếu như thật sự không cho phép sử dụng ngoại vật. Như vậy tương đương với ép người ta vào trong con đường chết.

Khảo hạch này quả thực là biến thái.

Đi mấy bước về phía Phí Du Hà, ngón tay của Nhiếp Vân chậm rãi sờ vào gần nước sông.

Nước sông được xưng là phí du, trên thực tế so với trong chảo dầu còn nóng bỏng hơn gấp mấy vạn lần. Cho dù có thực lực Tru Thiên cảnh thì cũng rất khó chống lại.

- Làm sao bây giờ?

Những người khác thấy con sông đang sôi trào trước mắt cũng cảm thấy da đầu tê dại, không dám tùy tiện đi vào.

- Lui về phía sau cũng chết, đi về phía trước còn có cơ hội giữ được mạng sống. Dù sao cũng đã đến bước này, không có đạo lý nào để lùi bước được, đi!

Đột nhiên, trong đám người có một thanh niên cắn răng hét lớn. Chân nhấc lên, đi vào trong con sông trước mặt.

Không thông qua khảo hạch cũng chỉ có một con đường chết. Xông về phía trước có lẽ còn có thể thông qua, cầu một đường sinh cơ. Những người này đều là thiên tài, tất cả đều là người quả cảm. Bọn hắn biết tình cảnh lúc này, nếu như suy nghĩ quá nhiều ngược lại sẽ làm cho ý chí của mình giao động. So với như vậy còn không bằng nhấc chân đi vào con sông này.

Dù sao đưa đầu ra cũng bị một đao, rụt đầu vào cũng là một đao.

Đã như vậy còn không bằng liều mạng một phen.

Xì Xì Xì Xì!

Người này vừa mới tiến vào Phí Du Hà thì trên người lập tức vang lên thanh âm như là tiếng dầu nổ. Da dẻ bị con sông trùng kích bắt đầu cháy lên.

- A...

Người này kêu thảm một tiếng, từ dưới chân có một ngọn lửa lan tràn ra, dọc theo bắp chân chạy lên trên người. Cơ bắp toàn thân giống như là khối băng bị hòa tan, dùng mắt thường cũng có thể thấy được nó đang tan rã.

- Có chuyện gì xảy ra? Không...

Người thanh niên này vốn đã kêu thảm, một lát sau hắn lại mở miệng ra. Chưa nói hết câu thì một đạo khí lưu nóng bỏng đã từ trong miệng hắn, lỗ mũi hắn phun trào ra. Vừa nhìn đã biết nội tạng bên trong cơ thể đã bị cháy.

- Cái gì?

- A... Rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra?

Những người khác đang ở bên bờ, nhìn thấy một màn trước mắt, toàn bộ đều khiếp sợ không nói nên lời, con ngươi từng người co rút. Toàn thân không ngừng run rẩy.

Mấy người vốn định tiến vào con sông lúc này cũng dừng lại ở trên bờ, không dám đi vào trong.

Cô cô cô cô!

Thanh niên ở trong dòng sông dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cơ bắp chậm rãi bị hòa tan sạch sẽ, biến thành bộ xương trắng giống như ở trong cốc tràn ngập tật phong trước đó vậy. Xương trắng chậm rãi chìm xuống đáy sông, không còn thấy được tung tích đâu nữa.

Con sông vẫn cuồn cuộn chảy không ngừng, giống như chưa từng có người tiến vào vậy, không có tạo thành được một chút gợn sóng nào.

- Nước sông này rốt cuộc là cái gì? Người vừa rồi ta nhận ra, cường giả Tru Thiên cảnh trung kỳ, tuyệt thế thiên tài Chiếu Nhạc thế giới. Năm nay cũng bất quá chỉ mới bốn vạn ba nghìn tuổi mà thôi. Tuổi như vậy đã đạt tới Tru Thiên cảnh, vốn ta cho rằng hắn có thể thuận lợi thông qua, sao lại... Trong nháy mắt đã bị hòa tan, ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì hay không?

Một thanh niên thiên tài rốt cuộc không nhịn được nữa mà lên tiếng rống to, cảm giác khủng hoảng mãnh liệt khiến cho hắn không ngừng run rẩy, tinh thần dường như cũng có chút thác loạn.

Tru Thiên cảnh trung kỳ, cho dù là ở trong chín người còn sót lại này cũng coi như là cường giả top đầu. Hơn nữa tuổi tác còn chưa tới năm vạn năm. Như vậy đã đủ để giải thích rõ người này chính là một thiên tài chính thức.

Thiên tài như vậy mà sau khi tiến vào Phí Du Hà trước mắt này, thậm chí ngay cả hai hô hấp cũng không thể chịu đựng nổi. Chuyện này quả thực đã tạo thành rung động quá lớn cho bọn hắn.

Biết rõ không qua khảo hạch thì chính là chết, thế nhưng nhìn thấy thảm trọng của thanh niên này vẫn khiến cho mọi người bị dọa cho sợ hãi, không nhịn được lùi bước.

- Kkhảo hạch Phí Du Hà chỉ có thời gian nửa canh giờ, trong nửa canh giờ nhất định phải thông qua con sông này. Nếu như không qua, trực tiếp giết chết!

Dường như biết được mọi người trù trừ, thanh âm trên lệnh bài tiếp tục truyền tới, lạnh lẽo như băng, lại tràn ngập lãnh đạm, không có một chút cảm tình nào.

- Nửa canh giờ?

Sắc mặt mọi người trầm xuống.

------oOo------

Chương 2593: Qua sông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Con sông này liếc mắt hông nhìn thấy đầu bên kia, rộng rãi như vậy cho dù trước đây muốn đi qua sợ rằng cũng cần phải tốn khá nhiều thời gian. Ít nhất cũng phải là một khắc đồng hồ, nửa canh giờ đã muốn cho bọn họ đi qua. Quả thực là không khác gì bức người ta tự sát.

- Không thể do dự nữa, có người nào đi xuống trước hay không?

Một người thanh niên hô lớn.

Mới vừa rồi có người đi xuống một cái đã trực tiếp bị thiêu đốt thành xương trắng. Chuyệ nnày đối với trong lòng mọi người có tính đả kích rất lớn. Ai cũng không muốn tiếp tục làm người kế tiếp chịu đựng. Nếu như bây giờ có người tiến vào trong đó, hơn nữa lại an toàn, như vậy không thể nghi ngờ sẽ khiến cho lòng tin của mọi người tăng lên. Thế nhưng, nếu như người kế tiếp cũng không kiên trì nổi thì sao?

Cho nên, người đi ra đầu tiên này cũng là nguy hiểm nhất, không cẩn thận sẽ chết trước. Vì vậy cho dù là ai cũng không muốn làm con chim đầu đàn này.

- Ta có thể xuống!

Vẻ mặt Nhiếp Vân lạnh nhạt bước lên phía trước một bước, sau đó lại nhìn về phía mọi người sau lưng:&- Ta có thể là người thứ nhất đi vào. Nếu như ta có thể dẫn mọi người sống rời đi, ta hy vọng các ngươi nghe theo ta. Tuân theo mệnh lệnh của ta!

- Tuân theo mệnh lệnh của ngươi?

- Ý ngươi là bảo chúng ta làm người hầu của ngươi?

- Đây là chuyện không thể nào, nếu như vậy, chúng ta tình nguyện chết còn hơn.

...

Nghe thấy lời của hắn, mấy người thanh niên còn lại lập tức bộc phát.

Bọn họ đều là thiên tài,là hạng người kiệt ngạo bất tuân. Muốn cho bọn họ nghe theo mệnh lệnh của người khác, như là tôi tớ. Như vậy còn không bằng giết bọn họ đi thì hơn.

- Không phải là người hầu, mà là một đoàn thể do ta dẫn đầu!

Nhiếp Vân lạnh nhạt nói:&- Trước chúng ta nhất định đã có những thiên tài khác thông qua khảo hạch, bọn họ chỉ biết kết hợp với nhau bắt nạt người mới. Ta cảm thấy chúng ta nên liên hợp với nhau. Như vậy mới có thể tự vệ! Chắc hẳn chư vị cũng không hy vọng mình thật vất vả mới thông qua được khảo hạch, thế nhưng lại bị những người khác chèn ép rơi vào khốn cảnh đó chứ?

Nơi nào có người thì có tranh đấu, có tranh đấu thì có giang hồ.

Đây là chuyện muôn thuở không thể tránh khỏi, đã có người thông qua khảo hạch, như vậy nhất định sẽ có người kết thành một đoàn thể. Vì đề phòng phiền toái xảy ra, còn không bằng trước tiên lôi kéo những người này vào trong trận doanh thì hơn.

- Ngươi có thể đi qua, như vậy cũng đã chứng minh được dũng khí của ngươi cao nhất trong chúng ta. Chúng ta cũng sẽ tin phục, nguyện ý coi ngươi là người cầm đầu!

- Ta cũng vậy!

- Thực lực của ngươi chúng ta cũng đã thấy, chỉ cần có thể sống sót thông qua khảo hạch, coi ngươi là người cầm đầu cũng không có gì là không thể.

...

Những người khác suy nghĩ một chút rồi đồng thời gật đầu.

Bọn họ chỉ nghĩ xem phải làm như thế nào mới có thể thông qua được khảo hạch. Chứ chưa bao giờ nghĩ tới sau khi thông qua khảo hạch sẽ có tình huống thế nào. Người thiếu niên trước mắt này có thể nhìn xa như vậy. Đủ để giải thích rõ kiến thức đã vượt xa bọn hắn trên, có lẽ đi theo hắn có thể có được chỗ tốt lớn hơn a.

Dĩ nhiên, nếu như người này không có bản lĩnh, như vậy đi xuống cũng sẽ chết, lời hứa này cũng coi như là nói nhảm, không có bất kỳ ý nghĩa gì nữa.

Vô luận từ mặt nào mà nói, bọn họ đều sẽ không thua thiệt, cho nên đương nhiên càng sẽ không cự tuyệt.

- Được rồi, ta sẽ đi xuống, Phí Du Hà này, ta đã nhìn thấu quy luật, nhìn động tác của ta thì mới có thể bảo đảm không chết. Nếu không, một khi hồn phi phách tán, đừng có trách ta không có nhắc nhở trước.

Nhiếp Vân nhắn nhủ một câu, sau đó nhấc chân đi vào trong con sông.

Nước trong Phí Du Hà sôi trào, sau khi chân của hắn tiến vào lập tức tlan tràn tới. Giống như muốn thôn phệ cả người hắn như thanh niên trước đó vậy. Mắt thấy nước lan tràn tới, chân của hắn lập tức bước ra phía trước một bước.

Sưu!

Sau lần ra chân này, hơi nóng xông lên lập tức biến mất, bất quá lại có một đạo nhiệt lưu xông tới.

Nhiếp Vân lần nữa tiến tới, tình huống vẫn như trước đó, vô cùng nhẹ nhàng.

- Ách... Thì ra là như vậy, ta đã hiểu rồi.

Thấy một màn như vậy, những người khác nhất thời hiểu ra.

Hóa ra cái Phí Du Hà này cũng không phải là để cho người ta chắc chắn phải chết, mà là khảo hạch tốc độ của bản thân mỗi người.

Nước sông có thể thiêu đốt người ta tới chết, thế nhưng chỉ cần nắm chắc thời gian nhất định, chỉ cần ngươi rời khỏi vị trí trước đó đủ nhanh, như vậy quá trình thiêu đốt sẽ bắt đầu lại, không khác gì lúc vừa mới tiến vào trong nước sông vậy.

Nói cách khác, chỉ cần tốc độ đủ nhanh, cho dù phía có sôi trào hơn nữa thì cũng sẽ không thể thiêu đốt chết được mọi người.

Người thanh niên trước đó biến thành một bộ xương đó là bởi vì hắn không nhúc nhích, cứ đứng ở trong nước. Như vậy đừng nói là Tru Thiên cảnh trung kỳ, cho dù có được thực lực đỉnh phong, Thiết Giáp tướng, Kim Giáp tướng thì chỉ sợ cũng sẽ không kiên trì nổi được bao lâu!

Không biết thì cảm thấy nó cực kỳ kinh khủng, sau khi biết nguyên lý, hóa ra mọi thứ lại không đáng một đồng tiền như vậy.

- Một khi biết được nguyên nhân thì rất đơn giản, không đáng một đồng tiền. Nói cho các ngươi biết, khảo hạch cửa ải này cũng không còn là tốc độ, mà nắm chắc thời cơ cũng rất là quan trọng!

Thấy dáng vẻ như bừng tỉnh của bọn họ, dường như đã nhìn thấu huyền bí, Tĩnh Tâm không nhịn được nói.

Nhiếp Vân nhìn thấu bí mật của Phí Du Hà này, đương nhiên nàng cũng đã nhìn ra được. Nàng hừ lạnh một câu, cũng cất bước đi vào bên trong con sông.

Tốc độ của nàng không nhanh không chậm, theo sát ở phía sau lưng Nhiếp Vân, nước sông nóng bỏng mới vừa đến chân cũng đã mất đi mục tiêu, không thể thiêu đốt được nàng.

- Một hô hấp bước ra hai bước, dùng loại tốc độ này để đi, như vậy sẽ không bị thiêu đốt!

Thấy tốc độ của hai người, từng bước đều hoàn mỹ nhất trí, hơn nữa lại được Tĩnh Tâm nhắc nhở, mọi người cũng coi như đã nhìn

thấu quy luật.

- Đi!

Một trong hai thanh niên do Sâm Tùng mang tới cắn răng một cái, rốt cuộc cũng đi vào.

Đát đát đát!

Tiến vào bên trong sông, cảm thấy có một đạo khí tức nóng bỏng xông tới, hắn lập tức vội vàng đi về phía trước. Sau khi đi mấy bước phát hiện ra đúng như suy đoán vậy, không có bất kỳ vấn đề gì, cả đám không nhịn được thở phào nhẹ nhõm một hơi.

- Quả đúng như vậy, tất cả đều vào đi!

------oOo------

Chương 2594: Vòng xoáy (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Miệng kêu một tiến, chân lại không dám dừng lại, hắn đi theo sau lưng Tĩnh Tâm, từng bước một đi vào sâu bên trong con sông.

Những người khác thấy ba người đã an toà,n không việc gì, cũng không còn ai do dự nữa mà lập tức theo sát.

Tám người còn lại lục tục xuống nước, an toàn đi về phía trước, không có bất kỳ biến cố nào.

Lúc vừa mới đi vào mọi người còn cảm thấy đã tìm được quy luật thì sẽ vô cùng ung dung, thế nhưng sau khi đi vào càng sâu thì sắc mặt ngày càng nặng nề.

Phí Du Hà này không khác gì con sông bình thường. Ở gần bờ sông thì nước cạn, tốc độ nước chảy bên trong không nhanh, muốn bước đi rất là đơn giản. Thế nhưng nương theo đi vào phía trong càng xa thì tốc độ nước chảy lại càng nhanh, khó khăn lập tức từ

mười thành tăng lên gấp bội.

Như vậy cũng giống như bất kỳ lúc nào đều đang chiến đấu với một người có thực lực giống mình vậy. Hơn nữa đối với bọn họ mà nói, còn phải đem mỗi một bước nắm chặt không kém chút nào. Chỉ cần một bước bước lỗi, nhất định sẽ bị mất mạng.

Tốc độ nước chảy nhanh, lực trùng kích sẽ lớn, tốc độ nước chảy chậm lực trùng kích sẽ nhỏ. Vì vậy nhất định phải phán đoán từ trước, thông qua quan sát, phán đoán ra trước xem lúc nào nên nhấc chân, khi đó mới có thể bảo đảm được ngọn lửa kia không thiêu đốt mình tới chết được.

Vì vậy, cho dù đã tìm ra được quy luật, nhìn thì rất đơn giản. Thế nhưng áp dụng vào trên thực tế vẫn vô cùng phức tạp, vô luận là nắm chắc tâm lý hay là nắm chắc thời cơ đều là một lần khảo nghiệm to lớn.

Còn chưa đi được một nửa thì đã có không ít người mồ hôi đầm đìa, vô luận là thân thể hay là tinh thần đều mệt mỏi vô cùng.

- Đề cao tinh thần cho ta, bây giờ còn chưa đi được một nửa. Nếu không kiên trì nổi sẽ chỉ có một con đường chết mà thôi.

Quay đầu nhìn tình huống của mọi người một cái, Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Trong thanh âm mang theo thiên phú Tiên Âm sư, kích thích linh hồn bọn họ. Khiến cho bọn họ từ trong trạng thái mệt mỏi, từ từ tỉnh táo lại.

- Không sai, nếu như không chịu đựng cũng sẽ chỉ có một con đường chết, ta còn chưa có muốn chết...

- Cố gắng lên, sắp được một nửa rồi. Chúng ta đều là thiên tài trong các thế giới, nếu như ngay cả một cái khảo hạch cũng không thể nào thông qua được. Như vậy cũng phải xin lỗi chính bản thân mình a.

Bị âm điệu đặc thù của Tiên Âm sư rung một cái, tất cả mọi người

đều tỉnh táo lại, trong mắt mỗi người đều tràn ngập vẻ cảm kích.

Hắn nói không sai, ải này so với Tật Phong cốc trước đó còn đáng sợ hơn, Tật Phong cốc này chỉ cần ý chí mạnh mẽ thì sẽ không có bất cứ vấn đề gì. Thế nhưng ở chỗ này, một khi tinh thần không tập trung vào, như vậy sẽ không nắm bắt được thời cơ, như vậy sẽ lập tức tử vong. Khi đó ai cũng không cứu được bọn hắn.

Thanh niên tiến vào dòng sông đầu tiên chính là một ví dụ, ngàn vạn lần không thể đi theo vết xe đổ của hắn a.

Biết rõ điểm này, tất cả mọi người đồng thời cảm thấy mồ hôi lạnh ứa ra. Tinh thần vốn đã mệt mỏi không chịu nổi lại lần nữa đề cao lực lượng lên.

- Không tồi!

Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Không hổ là thiên tài trong các thế giới, chỉ riêng phần nhân tính này không phải là thứ mà người bình thường có thể so sánh được.

Người bình thường trải qua chuyện như vậy nhất định đã sớm không kiên trì nổi. Thế nhưng bọn họ lại càng khó khăn càng kiên trì. Đối với thiên tài như bọn họ mà nói, thất bại cũng không phải là ngọn núi đánh cong bọn họ, mà ngược còn là hòn đá mài đao trui rèn bọn họ.

Mấy người trước mắt này biểu hiện rất tốt về điểm này!

Phí Du Hà này so với Tật Phong cốc càng khảo nghiệm con người ta hơn. Đương nhiên chỗ tốt mang tới cũng to lớn hơn. Nếu như có thể kiên trì được dưới tình huống mệt mỏi, cwujc đoan này. Đối với việc nắm chắc thời chiến đấu và tâm lý, còn có đối chiến tâm cảnh của bọn họ, nhất định sẽ có đột phá cực lớn!

- Phía trước có một cái vòng xoáy, tốc độ qua vòng xoáy khác với hiện tại. Mọi người nhìn động tác của ta, không nên lơ là mà mất mạng.

Rất nhanh mọi người đã đi tới trung tâm của con sông này.

Ở nơi này có một cái vòng xoáy to lớn, ở giữa có lực lượng nón bỏng sôi trào, giống như có thể đem thần binh Hỗn Độn thượng phẩm thiêu đốt thành tro bụi vậy.

Đường kính vòng xoáy to lớn, chừng vài trăm thước. Nếu như đi vòng qua, còn đường phải đi cơ hồ sẽ gia tăng lên gấp đôi, nhìn dáng vẻ của mọi người, đi tới đây cũng đã vô cùng kiên trì rồi. Một khi đi vòng qua, nhất định sẽ không kiên trì nổi!

Cho nên, phương pháp duy nhất chính là cứng rắn xông qua!

Còn chưa đi tới trước mặt thì Nhiếp Vân đã cẩn thận quan sát vòng xoáy này. Tốc độ xoay tròn của nó so với con sông trước đó còn nhanh hơn rất nhiều lần. Hơn nữa vị trí lại khác biệt, cho nên tốc độ cũng có sự khác biệt rõ ràng.

Nói cách khác, mỗi một bước đi về phía trước cũng không phải là cố định, mà sẽ thay đổi. Chỉ cần đạp nhầm một chút, nhất định sẽ bị thiêu đốt toàn thân, giống như người thanh niên đầu tiên vậy, hóa thành một đống xương trắng.

Bởi vì khó khăn như vậy cho nên hắn mới thông báo một câu. Cũng đã đi được tới đây, hắn cũng không muốn những người này không kiên trì nổi mà chết ở chỗ này.

Ào Ào!

Bước lên trước. Bước vào bên trong vòng xoáy, vẻ mặt Nhiếp Vân ngưng trọng vô cùng.

Nếu như sử dụng thực lực của bản thân hắn, muốn đi qua nơi này sẽ không có một chút khó khăn nào. Thế nhưng phải giữv Xích Thiên Kính, chuyện này cũng có chút khó khăn.

Xích Thiên Kính đỉnh phong ở chỗ này chỉ có thể coi như là thực lực thấp nhất, dựa vào loại lực lượng này để đi vào. Nếu đi quá nhanh, rất có thể sẽ xuất hiện tình trạng nguyên khí không đủ, thậm chí còn sẽ xuất hiện tình huống cắn trả.

Loại cắn trả trình độ này mặc dù ảnh hưởng đối với hắn không lớn, thế nhưng cũng không thể biểu hiện quá mức chói mắt. Nếu không, sau khi hảo hạch sẽ hoàn toàn lộ ra thân phận. Như vậy có lẻn được vào nơi này thì cũng đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa.

- Y theo thực lực Xích Thiên Kính đỉnh phong mà muốn vượt qua chỗ này, khó khăn quá lớn. Xem ra chỉ có thể nghĩ biện pháp mà thôi.

Tiến vào vòng xoáy, từng đạo lực lượng khiến cho người ta choáng váng bao phủ xuống dưới. Bất kỳ lúc nào cũng đều đang ảnh hưởng tới phán đoán của hắn, nước chảy dưới chân cũng chợt nhanh chợt chậm, khiến cho người ta khó có thể phán đoán ra được.

------oOo------

Chương 2595: Vòng xoáy (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như tiếp tục sử dụng thực lực Xích Thiên Kính đỉnh phong, đối mặt với nước chảy chậm thì hắn còn có thể đối phó. Thế nhưng một khi tốc độ tăng nhanh, nhất định khí huyết sẽ lập tức dâng trào, lực lượng theo không theo được kịp!

Dưới tình huống như vậy, nếu tiếp tục sẽ rất dễ bị phát hiện ra!

Ầm Ầm!

Tinh thần khẽ động một cái, khí tức trên người của Nhiếp Vân tăng lên, chợt vượt qua Xích Thiên Kính.

Người ở ngoài nhìn vào thì giống như lúc hắn sắp không kiên trì nổi thì lại đột nhiên có được cơ hội đột phá, thuận lợi đột phá đến Tru Thiên cảnh.

Người bình thường ở dưới tình huống an toàn nhất thì mới có thể

tìm được cơ hội đột phá. Mà thiên tài thì hoàn toàn có thể mượn áp lực ở trên người, dưới tình huống tấn cả mọi người không thể tưởng tượng được mà vượt ải, thành công tấn cấp!

Nếu đã làm thì phải làm cho tốt, biểu hiện tinh tế ưu điểm của thiên tài a.

Tĩnh Tâm đoán ra được ý nghĩ của hắn, nàng cũng cười nhạt một tiếng, đồng thời đột phá ngay sau hắn.

Hai người đồng thời tấn cấpTru Thiên cảnh, thực lực chợt tăng lên gấp mấy lần, cho dù bên trong vòng xoáy nguy hiểm thế nhưng cũng không thể làm gì được hai người.

- Thật là mạnh mẽ

- Thật là lợi hại...

Những thiên tà khác thấy biểu hiện của hai người, trong mắt từng người hiện lên vẻ khâm phục.

Khi bọn họ ở trong thế giới của mình đều là nhân vật số một số hai, mắt cao hơn đầu. Đều cảm thấy thiên hạ to lớn, duy ngã độc tôn. Thế nhưng bây giờ thấy biểu hiện của hai người bọn hắn mới biết được núi cao còn có núi cao hơn.

Tuy rằng trong lòng bội phục, thế nhưng mọi người cũng không dám thất thần. Hai mắt nhìn chằm chằm vào nhịp chân của hai người, sau đó cũng tăng thêm tốc độ đi theo phía sau.

Tu vi đạt tới loại cảnh giới này như bọn họ, Nhiếp Vân, Tĩnh Tâm nhấc chân ở chỗ nào, khoảng cách bao xa, từ điểm nhấc chân tới lúc hạ xuống đất thời gian bao lâu. Bọn họ chỉ cần nhìn một lần là đã có thể làm được không kém hai người trước chút nào.

Hoàn toàn bắt chước, cũng không cần bọn họ dự đoán tốc độ của nước sông, cho nên bản thân đám người này cũng ung dung hơn không ít.

- A...

Trong lúc đang tiến về phía trước thì đột nhiên phía sau có một người kêu thảm một tiếng. Mọi người vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hắn ở dưới ngọn lửa nóng bỏng, trong nháy mắt đã bị đốt thành tro bụi.

- Có chuyện gì xảy ra?

- Cẳng lẽ hắn không đi cùng nhịp với chúng ta hay sao?

...

Không nghĩ tới đã cùng đi xa như vậy lại còn có người bị thiêu đốt tới chết. Hơn nữa lại đột nhiên như vậy, chuyện này khiến cho mọi người không nhịn được có chút sửng sốt.

- Động tác nhanh lên một chút, trong vòng xoáy xuất hiện biến cố. Tốc độ chảy của con sông này mỗi thời mỗi khắc đều xảy ra biến hóa, nếu như không nhanh thì sẽ rất dễ dàng đi nhầm, bị ngọn lửa đốt tới chết!

Nhiếp Vân đã nhìn rõ chuyện gì vừa mới xảy ra, hắn lập tức cảnh cáo một tiếng.

Vòng xoáy này dường như có ý chí của mình, thấy được mọi người bắt chước bước chân của hắn và Tĩnh Tâm, tốc độ xoay tròn cũng đã xảy ra biến hóa. Dường như mỗi thời mỗi khắc đều đang biến hóa, nếu như người sau bắt chước, như vậy sẽ rơi vào trong dự mưu, rất dễ dàng bị thiêu đốt mà chết.

- Biến hóa? Vậy phải làm sao bây giờ?

- Tốc độ nhanh như vậy, ta cũng không kiên trì nổi, căn bản không tính ra được nên đặt chân lúc nào, tốc độ tiến lên phía trước bao nhiêu a.

- Xong rồi, đã đi xa như vậy, chẳng lẽ vẫn phải chết ở chỗ này hay sao?

...

Nghe thấy lời Nhiếp Vân nói, mọi người cũng ý thức được tốc độ nước chảy của con sông đang biến hóa, sắc mặt mỗi người đều lập tức thay đổi.

Đoạn đường này bọn họ đều bắt chước động tác của hai người Nhiếp Vân mà cùng tiến lên. Cơ hồ không có tính toán chút nào, năng lực tính toán cũng rất kém cỏi, hơn nữa thể lực tiêu hao lại tiêu hao tới tình trạng đèn cạn dầu. nếu như lại tính toán, chuyện này căn bản bọn họ không làm được!

- Nghe mệnh lệnh của ta, ta bảo các ngươi nhấc chân lúc nào thì các ngươi lập tức nhấc chân lúc đó!

Trong lúc mọi người ở đây sinh ra cảm giác tuyệt vọng nồng đậm thì trong đầu đồng thời vang lên thanh âm của Nhiếp Vân.

- Được!

Mọi người đồng thời nhìn nhau một cái.

Tình huống nguy cơ như vậy, nếu như không nghe, rất nhanh sẽ phải chết. Nếu như nghe, còn có một đường sinh cơ. Vì vậy mọi người chỉ có thể lựa chọn tin tưởng vị thiếu niên này mà thôi.

Về phần một mình hắn làm sao có thể đoán ra được nhịp bước của nhiều người như vậy. Đây không phải là chuyện mà bây giờ bọn họ có thời gian để đi suy tính.

Đương nhiên, cũng có người trong lòng có chút nghi hoặc. Bất quá, lúc nghe thấy tiếng Nhiếp Vân truyền tới, chân không nhịn được mà di chuyển. Bước này vừa vặn thoát khỏi bị thiêu đốt, làm cho hắn không có bị tổn thương chút nào.

Lần này, mọi người đã đồng thời xác nhận, thiếu niên này quả nhiên có thể phân ra tinh lực để giúp bọn hắn phán đoán bước đi. Cho nên trong tất cả mọi người đều rung động không nói nên lời.

Cũng là là thiên tài, ngay cả nhịp bước mình cũng không tính toán ra được mà hắn lại có thể trực tiếp đoán ra được của nhiều người

như vậy. Chênh lệch này quá to lớn, khó có thể tưởng tượng ra được.

Có bước đầu tiên, bước thứ hai mọi người đã không còn vẻ do dự và chần chờ nữa. Hoàn toàn dựa theo lời nói của Nhiếp Vân mà hành động, mỗi một bước đều không giống nhau, có Nhiếp Vân chỉ điểm, rất nhanh mọi người đã rời khỏi khu vòng xoáy này.

- Nhiếp Vân, ngươi muốn thu phục những người này sao?

Đối với hành động lần này của Nhiếp Vân, trong lòng Tĩnh Tâm rất là khó hiểu.

Bất luận từ phương diện nào nhìn vào, Nhiếp Vân đều không phải là người có lòng dạ từ bi. Sao lúc này lại đột nhiên trở nên lòng dạ đàn bà, muốn cứu những người này cơ chứ?

Mấu chốt là, thực lực những người này thấp như vậy, cho dù có thu phục được thì có ích lợi gì cơ chứ?

- Mặc dù thực lực của những người này không cao, thế nhưng lại tiềm lực vô cùng. Nếu như có thể thu phục, bất kể đối với sau này hay là bây giờ đều có rất nhiều chỗ tốt!

Nhiếp Vân cũng không giải thích cặn kẽ với nàng, chẳng qua chỉ thuận miệng nói một câu mà thôi.

A Dục Vương tìm nhiều thiên tài như vậy tới khảo hạch, tuyệt đối không phải là ăn no rửng mỡ. Nhất định đối phương có mục đích của mình. Nếu như có thể thu những thiên tài này vào trong tay. Một khi biết được nội tình, dối với việc tìm kiếm Hỗn Độn Hàn tinh cũng có chỗ tốt cực lớn.

------oOo------

Chương 2596: Lôi điện hải

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới tình huống không bại lộ thực lực của mình. Một mình hắn nhất định sẽ không thể nào đem ý niệm bao phủ ra toàn bộ mọi nơi, có nhiều thuộc hạ như vậy cũng rất dễ dàng dò xét tin tức. Chuyện này đối với hắn cũng có trợ giúp không nhỏ.

Lại nói, cứu những người này chẳng qua cũng chỉ là một cái nhấc tay mà thôi. Cũng không quá mất công, vì sao lại không làm cơ chứ?

Tĩnh Tâm không hỏi thêm nữa, nàng ở cùng với chủ nhân này thời gian dài như vậy cũng đã biết. Vị chủ nhân trước mắt này tuyệt đối là người không có lợi sẽ không làm. Cho nên nếu đã đưa ra quyết định này, nhất định đã có suy nghĩ riêng của hắn.

Có Nhiếp Vân tham gia, nguy hiểm mà Phí Du Hà mang đến cho mọi người lập tức biến mất, cả đám một đường đi về phía trước, rất nhanh đã đi tới bên bờ bên này.

Phịch! Phịch! Phịch!

Vừa mới tới bờ, tất cả mọi người không nhịn được ngã xụi lơ xuống mặt đất.

Con sông này nhìn không lớn không sâu, thế nhưng lại khiến cho mọi người cảm nhận được áp lực quá lớn, vượt xa Tật Phong cốc trước đó. Vô luận là từ tinh thần hay là thân thể, bọn họ đều đã đạt tới cực hạn, tùy thời có thể tan vỡ.

Nhiếp Vân cũng khoanh chân ngồi dưới đất giả bộ khôi phục thể lực.

- Đa tạ ân cứu mạng. Hầu Triệu ta bắt đầu từ hôm nay sẽ nghe theo mệnh lệnh của ngươi, coi ngươi như thiên lôi sai đâu đánh đó. Nếu như có hai lòng, trời tru đất diệt!

Vừa mới ngồi xuống thì đã có một người thanh niên đi tới trước mắt hắn, trong ánh mắt người này tràn ngập vẻ kiên định.

Thấy hành động của hắn, những người khác cũng đi tới.

Bọn họ đều là thiên tài trong các thế giới, từ trước đến giờ ai cũng không phục ai. Thế nhưng người trước mắt này lại khiến cho bọn họ hoàn toàn bội phục. Ở dưới tình huống nguy hiểm như vậy mà cưỡng ép đột phá Tru Thiên cảnh. Lại còn phân tâm đa dụng cứu vớt mọi người. Chỉ riêng phần quyết đoán và kiến thức này cũng không phải là thứ mà bọn họ có thể so sánh được.

Nếu như nói trước đó đối với mệnh lệnh của đối phương còn có chút kháng cự. Như vậy trải qua chuyện Phí Du Hà này. Ngay cả mạng cũng là đối phương cứu vớt, chỉ nghe lệnh thôi thì có sao chứ?

- Nắm chắc thời gian khôi phục đi, chờ thông qua tất cả khảo hạch rồi lại nói tiếp.

Thấy hành động của mọi người đều như trong dự liệu, Nhiếp Vân gật đầu một cái, cũng không có nói nhiều.

- Được!

Lúc này mọi người mới đồng thời ngồi xuống, tiếp tục khôi phục thể lực.

- Nghỉ ngơi hai giờ!

Trên lệnh bài vang lên thanh âm.

Sau khi biết khảo nghiệm sau đó rất có thể sẽ còn khó hơn. Tất cả mọi người đều không dám nói nhiều, đều nắm chặt mỗi một khắc thời gian, cố gắng khôi phục thể lực và tinh thần, dường như sợ bản than mình không kiên trì nổi.

Rất nhanh, hai giờ đã đi qua, nương theo một đạo thanh âm vang lên, trước mắt mọi người lập tức có mây đen giăng đầy, vô số lôi điện từ trên trời giáng xuống, tạo thành một con đường.

- Chúc mừng các ngươi đã tiến vào cửa khảo hạch thứ ba. Lôi điện hải, lôi điện trong này đều là cấp bậc lôi phạt tam giới. Một khi bị đánh trúng sẽ lập tức tử vong, trong vòng một giờ phải thông qua, khảo hạch bắt đầu!

Thanh âm trên lệnh bài không có chút cảm tình nào vang vọng.

- Một giờ phải thông qua?

Mọi người nhìn về phía biển lôi điện trước mắt, vẻ mặt từng người vô cùng khó coi.

Mặc dù đã biết cửa ải thứ ba sẽ biến thái hơn so với Phí Du Hà, thế nhưng khi tận mắt nhìn thấy độ khó, cả đám vẫn bị hoàn toàn rung động.

Biển lôi điện trước mắt kéo dài mấy vạn dặm. Bây giờ mọi người vẫn không thể phi hành, chỉ có thể chạy đi mà thôi. Thế nhưng bằng vào thực lực bây giờ của bọn họ, toàn lực chạy đi. Trong một giờ có lẽ cũng chỉ có thể chạy được khoảng cách mấy vạn thước, mà còn phải tránh né lôi điện... Đây quả thực chính là nhiệm vụ không thể nào hoàn thành được a!

- Thời gian những lôi điện này đánh xuống đều có quy luật, nếu như chúng ta tìm được ra quy luật. Toàn lực chạy đi, rất có thể sẽ thành công được.

Hầu Triệu thần phục Nhiếp Vân đầu tiên nhìn biển lôi điện một hồi rồi mới nói.

Những người khác cũng đồng thời gật đầu.

Những người còn lại cũng biết, chỉ có như vậy mới có thể thông qua được mà thôi. Thế nhưng biển lôi điện trước mắt, mỗi một đạo lôi điện đều lớn bằng hai người cũng không ôm hết. Muốn tìm ra được quy luật, quá là khó khăn!

Nếu như để cho bọn họnghiên cứu mấy giờ, có lẽ tất cả mọi người có thể tìm ra được. Thế nhưng chỉ có một canh giờ, nhất định phải lập tức tiến vào bên trong, như vậy mới có cơ hội thông qua. Nếu không, thời gian căn bản không đợi bọn họ a.

Nghĩ đến điểm này, tất cả mọi người đồng loạt đưa mắt nhìn vào trên người Nhiếp Vân.

Có thể thiếu niên trước mắt này thực lực không cao bằng bọn họ, thế nhưng kiến thức phi phàm, ý chí kiên định. Mọi người có thể thông qua Phí Du Hà là dựa vào hắn. Bây giờ cũng đã quyết định nghe theo mệnh lệnh của hắn. Lúc này đương nhiên phải nhìn xem hắn có chủ ý gì hay không a.

- Những lôi điện này cũng không có quy luật nào cả, muốn tìm ra, rất khó!

Thấy ánh mắt của mọi người tập trung nhìn tới, Nhiếp Vân khẽ nhíu mày rồi chậm rãi nói.

Lôi điện ở trong biển lôi điện này nhìn như có quy luật. Thế nhưng trên thực tế chỉ cần nghiên cứu một chút là sẽ phát hiện ra. Nó căn bản không có một chút quy luật nào. Tất cả quy luật đều là giả tưởng, nếu quả thật cho là như vậy. Cho rằng bản thân đã tìm được quy luật mà tùy tiện xông tới, nhất định sẽ bị lôi điện đánh chết.

- Không có quy luật? Như vậy... Làm sao vượt qua được đây?

Nghe thấy thiếu niên này phán đoán như vậy, sắc mặt tất cả mọi người càng thêm khó coi.

Biết quy luật thì có lẽ còn có thông qua, thế nhưng ngay cả quy luật cũng không có thì sao có thể thông qua được chứ? Chẳng lẽ tất cả mọi người đều phải dừng bước ở chỗ này sao?

- Lôi điện đánh xuống không có chút quy luật nào. Thế nhưng cũng không có nghĩa là chúng ta không có biện pháp thông qua. Nếu như ta đoán không sai, ải này là khảo hạch ý thức nguy hiểm của chúng ta.

Nhiếp Vân nói.

Ải thứ nhất Tật Phong cốc khảo hạch ý chí, ải thứ hai khảo hạch nắm chắc thời cơ. Như vậy ải thứ ba này, hắn cẩn thận nghiên cứu một cút đã cảm thấy rất có thể chính là khảo nghiệm ý thức nguy hiểm.

Từ xưa đến nay có vô số thiên tài yêu nghiệt, thế nhưng kết quả lại phải bỏ mình, không có là người cười tới cuối cùng. Cũng không phải là thực lực của bọn hắn không mạnh, mà là năng lực nắm chắc tình huống nguy hiểm không đủ mạnh mà thôi.

------oOo------

Chương 2597: Nghĩ ra biện pháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ có hoàn toàn nắm chắc đối với nguy hiểm, như vậy mới có thể dự đoán tình huống trước được. Khi đó mới có thể đưa ra quyết định né tránh, mới có thể sống được lâu hơn.

- Khảo nghiệm ý thức nguy hiểm? Không sai a!

Tất cả bọn họ đều không phải là kẻ ngu, sau khi nghe thấy Nhiếp Vân nói thẳng ra. Sao cả đám lại không rõ cơ chứ?

- Nhưng mà... Cho dù biết ải này khảo hạch cái gì. Thế nhưng lôi điện dày đặc như vậy, chúng ta muốn đi qua, cũng rất khó a.

Vẻ mặt Hầu Triệu tràn ngập bất đắc dĩ.

Mọi người đồng thời thở dài một tiếng.

Hắn nói không sai, cho dù biết cửa ải này khảo hạch cái gì thì cũng vô ích a. Lôi điện trước mắt dày đặc như vậy, giống như mưa to trút xuống, cơ hồ không có lúc nào gián đoạn. Bằng vào thực lực bây giờ của bọn họ, muốn xông qua, hiển nhiên là chuyện không thể nào hoàn thành được.

- Các ngươi trên người có đồ vật dùng da hay không?

Nhiếp Vân không có trả lời câu nói của hắn, mà là hỏi lại.

- Da?

Tất cả mọi người sửng sốt một chút, không biết hắn nói lời này là có dụng ý gì.

- Ta có, đây là ba của thần thú mà ta săn giết được trước kia!

Một người thanh niên đi tới, bàn tay khẽ lật một cái, trên mặt đất lập tức xuất hiện một đống da của thần thú.

Làm tu luyện giả, chuyện săn giết thần thú là vô cùng bình thường. Loại da thần thú này rất nhiều người cũng có không ít.

- Các ngươi nhìn đây.

Lăng không chộp một trảo, cách không nắm lấy một tấm da trên mặt đất. Sau đó tay hắn nhẹ nhàng run lên, dọc theo mặt đất bay đi về phía trước, xông vào bên trong khu vực lôi điện.

Ầm Ầm!

Vừa mới tiến vào trong đó thì lôi điện dường như đã bị thứ gì đó hấp dẫn, lập tức tràn tới. Trong phút chốc đã đánh nát tấm da này thành bụi phấn, da bay tán loạn, khiến cho người ta cảm thấy khủng hoảng.

- Da lấy đi từ trên người một ít thần thú, tuy rằng là vật chết, thế nhưng lại giống như vật có sinh mạng vậy. Có thể hấp dẫn lôi điện qua đó. Nếu biển lôi điện này không có khe hở thì chúng ta có thể tạo ra khe hở, sau đó lại nghĩ biện pháp xông qua phía trước!

Nhiếp Vân nói.

- Đúng vậy a!

Mọi người nhất thời hiểu ra, ánh mắt đồng loạt sáng lên.

Động tác mới vừa rồi của Nhiếp Vân mặc dù đơn giản, thế nhưng lại rất trực tiếp. Da vừa mới tiến vào biển lôi điện lôi điện hải thì trong nháy mắt lôi điện chung quanh đều bị hấp dẫn, tạo thành một cái lối đi trong giây lát. Thời gian tồn tại lối đi này rất ngắn. Chỉ

chừng một phần ngàn hô hấp chừng. Thế nhưng nếu bọn hắn tăng thêm tốc độ thì hoàn toàn có thể thuận lợi thông qua!

Đương nhiên, còn phải xem mọi người có can đảm và quyết đoán như vậy hay không a.

Sau khi lôi điện bị tấm da hấp dẫn, phần lớn uy lực sẽ bị hút đi. Thế nhưng vẫn sẽ có một bộ phận vọt qua đám người vượt ải. Nếu như tố chất tâm lý không tốt, hoặc là có bất kỳ một chút không may nào. Như vậy sẽ dẫn tới phản ứng dây chuyền. Trở thành đối tượng chăm sóc trọng điểm của lôi điện.

Chính vì vậy, nguy hiểm vẫn là cực lớn, nếu như không có tâm lý vững chắc khi đối đầu với nguy hiểm. Cho dù đây chỉ là một phần nhỏ thì cũng rất khó né tránh được.

- Các ngươi có dám đi qua hay không?

Ném tấm da xong, Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng, hai mắt lập lòe.

- Sao lại không dám cơ chứ? Cùng lắm thì chết ở bên trong. Dù sao hai ải trước đó đều là cửu tử nhất sinh, liều mạng một phen.

- Không qua được thì cũng chết, còn không bằng chết một cách tráng liệt một chút.

- Không có gì là không được a. Hai ải cũng có thể qua được. Ta không tin ải này chúng ta không qua được...

...

Mọi người đồng thời rống lên, khí thế như cầu vồng.

Trải qua hai ải khảo hạch, trạng thái của mọi người rõ ràng đã hoàn toàn khác với trước đó. Có tự tin và dũng khí mạnh hơn. Hơn nữa khi hành động càng thêm thống nhất, càng giống như một chỉnh thể hơn.

Nếu như đổi lại là trước kia, những người này bởi vì thiên tư trác tuyệt, cho nên mỗi người đều tự làm theo ý mình, có tính toán riêng

của mình. Chỉ là trải qua hai ải trước đó bọn họ đã biết rõ, chỉ bằng vào một thân một mình, muốn thông qua ải này sẽ vô cùng khó khăn. Chính là chuyện không thể!

Phương thức duy nhất có thể thông qua chỉ có một, đó chính là nghe theo sự sắp xếp của người thiếu niên trước mắt này. Tất cả mọi người đồng tâm hiệp lực.

- Rất tốt, bây giờ lấy ra toàn bộ những tấm da trên người các ngươi. Để xem chúng ta có bao nhiêu!

Thấy khí độ của mọi người như vậy, Nhiếp Vân khẽ gật đầu một cái. Trải qua hai ải lần trước gột rửa, mọi người đã hoàn toàn nhận rõ ra bản thân mình, không còn cao ngạo tự đại, tự tin mù quáng giống như trước nữa.

Tự tin là chuyện tốt, thế nhưng tự tin quá... Cũng không phải là chuyện tốt.

Trải qua khảo hạch tàn khốc, tùy thời cũng sẽ có thể mất mạng khiến cho bọn họ ma luyện được tài trí hơn người, có sự dẻo dai và sức chịu đựng hơn người.

- Được!

Mọi người đồng loạt gật đầu, đều cầm những vật có liên quan tới da, kể thi thể động vật cũng bị lấy ra ngoài.

- Chỉ có một chút như vậy thôi sao?

Nhiếp Vân nhíu mày một cái.

Bây giờ bọn hắn còn lại tới bảy người, Tĩnh Tâm không có vật này, năm người khác dù có vét sạch túi gộp lại một chỗ cũng chỉ có chừng ba trăm tấm da mà thôi.

Một tấm da bất quá chỉ hấp dẫn được lôi điện mấy chục thước, chừng ba trăm tấm, muốn mượn vào số lượng này để thông qua biển lôi điện mấy vạn dặm, quả thực là chuyện không thể nào!

- Những tấm da này cũng đã không tồi rồi. Nếu giảm xuống chút nữa, như vậy chúng ta cũng coi thường, cho nên...

Vẻ mặt mọi người lúng ta lúng túng.

Bọn họ đều là thiên tài trong các thế giới, hoặc là dựa vào đại tông môn, hoặc là dựa vào thế lực lớn. Cho dù là tán tu cũng lăn lộn rất tốt. Mặc dù không thể nói là phú giáp một phương, thế nhưng cũng tuyệt đối đều là cấp bậc phú hào. Loại người như vậy nhất định sẽ coi thường những loại da thông thường, cho nên sao trên người bọn hắn có thể có quá nhiều được chứ?

Năm người hơn ba trăm tấm, trung bình mỗi người hơn sáu mươi tấm cũng đã coi như không tệ rồi.

Bất quá, mặc dù không tệ, thế nhưng muốn mượn những thứ này để vượt qua khu lôi đình này, hiển nhiên là chuyện không quá lý tưởng.

- Lấy binh khí của mình ra! Rót ý niệm vào bên trong. Ta muốn thần binh Hỗn Độn cấp bậc hạ phẩm trở lên!

Lắc đầu một cái, Nhiếp Vân lại nói tiếp.

------oOo------

Chương 2598: Tiến vào lôi hải (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Binh khí rót vào ý niệm, có công hiệu giống như da vậy. Có khiến cho lôi điện ngộ nhận là là tu luyện giả, từ đó tiến hành công kích, hấp dẫn lực chú ý.

Bất quá làm như vậy đối với tất cả binh khí cũng có yêu cầu rất cao, ít nhất cũng phải là thần binh Hỗn Độn trung phẩm.

Loại binh khí cấp bậc này, Nhiếp Vân bằng vào Nạp Vật thế giới muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu. Nhưng mà một tiểu tử vừa mới

đột phá Tru Thiên cảnh lại đột nhiên lấy ra nhiều binh khí như vậy, tất nhiên sẽ dẫn tới những người khác hoài nghi.

Đương nhiên, hắn cũng có thể tiện tay lấy ra được rất nhiều da, loại vật này giống như binh khí vậy. Chỉ cần cho hắn xem một chút là có thể tùy ý sao chép được.

Mặc dù có thể lấy ra vô số, thế nhưng cũng không thể lấy ra toàn bộ nha. Như vậy sẽ quá khác người, cũng không tốt. Cho nên hắn chỉ có thể nghĩ những biện pháp khác mà thôi.

Sưu Sưu!

Tất cả mọi người đều tập trung binh khí lại với nhau, nhìn một hồi, không cần Nhiếp Vân nói, toàn bộ mọi người đều có chút lúng túng.

Bởi vì nhưng binh khí này cộng lại cũng chỉ có mười món.

Ở trước mặt lôi đình cường đại như vậy, cường giả Tru Thiên cảnh đỉnh phong cũng sẽ bị một kích đánh chết chứ đừng nói là những binh khí này. Có lẽ sẽ giống như những tấm da kia vậy, bị lôi điện đánh trúng, lập tức sẽ tan xương nát thịt.

Tính toán như vậy, cho nên mười món binh khí này cơ hồ không phát huy ra được một chút tác dụng gì.

- Chư vị còn có bản lĩnh đặc thù gì hay không? Tỷ như có thể gọi ra khôi lỗi, kỹ năng phân thân gì gì đó a.

Thấy chỉ có mười món binh khí, Nhiếp Vân cũng có chút im lặng. Mặc dù những người này đều là thiên tài, thế nhưng nói thật, quả thực bọn hắn đều quá nghèo.

Bất quá, cũng không thể nói như vậy a. Nếu như là ở trong tiểu thế giới, thân gia của bọn họ cũng tương đối giàu có. Thế nhưng một khi ném tới Tà Nguyệt Chí Tôn vực, ngay cả tên ăn xin thông thường cũng không bằng!

Khó trách vô số người lại muốn đi tới đại thế giới tu luyện, chỉ tính riêng tài nguyên cũng không phải là thứ mà tiểu thế giới có thể so

sánh được.

- Gọi ra khôi lỗi, kỹ năng phân thân? Ta có... Bất quá... Cần tiêu hao rất nhiều nguyên khí, ta sợ nguyên khí của ta không đủ, hơn nữa... Khi ta gọi ra sẽ không thể làm được bất kỳ chuyện gì khác nữa.

Trong đám người có một người thanh niên lên tiếng nói.

- Không thể làm những hành động khác sao?

Sắc mặt mọi người đồng thời trở nên vô cùng khó coi.

Tiêu hao nguyên khí là chuyện nằm trong dự liệu của tất cả mọi người. Dù sao gọi ra khôi lỗi đều là do tu vi của bản thân biến thành, số lượng nhiều thì tất sẽ tiêu hao lực lượng của bản thân. Về phần không thể làm những chuyện khác, chuyện này khiến cho người ta cảm thấy vô cùng khó khăn.

Nếu như chỉ có thể gọi ra khôi lỗi mà không thể tiến lên, không thể hành động. Như vậy sao có thể thông qua khu lôi đình này cơ chứ?

Cũng không thể để cho người ta mang hắn đi theo a.

Một thân một mình muốn thông qua nơi này đã vô cùng khó khăn rồi. Nếu như mang theo hắn, không cẩn thận hai người đều sẽ vẫn lạc!

- Sẽ tiêu hao bao nhiêu nguyên khí?

Sắc mặt có chút khó coi, một người trong đó vẫn còn có chút tâm lý may mắn lên tiếng hỏi.

- Số lượng nguyên khí tiêu hao nhiều vô cùng, một thân tu vi của ta nhiều nhất chỉ có thể gọi ra năm đầu khôi lỗi mà thôi.

Vẻ mặt người thanh niên này có chút lúng túng.

Kỳ thực tuyệt chiêu này của hắn là một cái gân gà, thực lực của khôi lỗi mà hắn gọi ra đều không mạnh. Chỉ có thực lực Tiên Quân

cảnh đỉnh phong. Một khi gọi ra năm đầu thì thực lực sẽ tiêu hao sạch sẽ. Mà năm đầu khôi lỗi này với loại người cấp bậc như hắn mà nói, không có bất cứ tác dụng gì.

Cho nên, dưới tình huống bình thường, cơ hồ hắn chưa từng dùng qua chiêu này. Bình thường đều ném nó vào một góc. Lúc này tình huống đặc thù cho nên mới nói ra.

- Một thân tu vi chỉ kêu gọi ra được năm đầu khôi lỗi?

Tất cả mọi người có chút im lặng.

Quả nhiên là chiêu số phế vật, khoảng cách xa như vậy, đừng nói là năm đầu, có thêm năm mươi đầu thì cũng là vô ích a!

- Có loại năng lực này là được rồi. Ta mang ngươi xông vào khu lôi điện, một khi những tấm da này không đủ sử dụng, ta sẽ cung cấp nguyên khí cho ngươi, để cho ngươi kêu gọi khôi lỗi!

Nhiếp Vân suy nghĩ một chút rồi nói.

- Cái này...

Tất cả mọi người đều sửng sốt một chút, đồng thời hiện lên vẻ hoảng sợ.

Khu tràn ngập lôi điện dày đặc như vậy, một mình thông qua cũng đã vô cùng khó khăn rồi. Mang theo một người đồng thời xông lên, còn cung cấp nguyên khí cho hắn. Chuyện này quá khó khăn, khó có thể tưởng tượng ra được. Mà làm như vậy cũng không thể nghi ngờ chính là tự mình tìm chết!

Làm như vậy chẳng khác nào là khiêu chiến cực hạn của bản thân, ép mình vào đường chết!

- Ngươi phải suy nghĩ cho thật kỹ...

Mọi người không nhịn được phải nói một câu.

- Như vậy các ngươi còn có biện pháp khác nào hay sao?

Nhiếp Vân không có trả lời bọn họ mà chỉ nhàn nhạt nói.

- Ách...

Mọi người sửng sốt một phen.

Đúng vậy, bọn hắn cũng không có biện pháp nào khác a.

Nếu như có những phương pháp khác thì mọi người cũng không cần phải đứng bồi hồi ở đây làm gì!

- Nhưng mà... Làm như vậy quả thực quá mức nguy hiểm. Chỉ cần có chút lơ là là sẽ thân tử đạo tiêu! Đại nhân, thực lực của ngươi mạnh mẽ, lại lợi hại như vậy. Nhất định sẽ có những phương pháp khác thông qua khu lôi điện. Không cần thiết phải đặt bản thân mình vào trong hiểm cảnh!

Một người trong đó không nhịn được nói một câu.

- Đúng vậy, đại nhân...

Thông qua hai ải trước đó, tất cả mọi người đều biết người trước mắt này thông minh tuyệt đỉnh, thủ đoạn nhiều không đếm xuể.

Nếu như không mang theo mọi người, nhất định hắn sẽ có phương pháp thông qua khu lôi điện này. Thế nhưng mang theo một người, lại cung cấp nguyên khí cho đối phương. Làm như vậy tương đương với khó khăn đột nhiên tăng lên gấp mấy lần, một khi không cẩn thận nhất định sẽ phải vẫn lạc, cái vốn bỏ ra quả thực quá lớn.

Mặc dù mọi người cũng muốn sống sót thông qua khảo hạch. Thế nhưng cũng không muốn để cho người khác hy sinh vì mình.

- Không cần phải nói nhiều. Ta đã nói sẽ khiến cho tất cả mọi người thông qua khảo hạch thì nhất định ta sẽ làm được!

Vẻ mặt Nhiếp Vân kiên định nói.

- Đại nhân...

Nghe thấy hắn nói như vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy lỗ mũi cay cay, trong lòng cảm thấy ấm áp, như có một dòng nước ấm tràn vào trong bụng.

------oOo------

Chương 2599: Tiến vào lôi hải (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất kể thiên phú của đối phương cao bao nhiêu, thông minh thế nào, sức chiến đấu mạnh thế nào. Chỉ bằng vào điểm này cũng đáng để cho bọn họ thần phục. Không oán không hối.

Đây mới là thật sự là anh hùng, là nam nhân chân chính!

Trong lòng mọi người đồng thời có chút cảm động.

- Mục đích của chúng ta là phải sống. Đem tên của mình khắc vào trên lệnh bài, ngươi tên là gì?

Không để ý tới mọi người đang cảm động, Nhiếp Vân hỏi tên thanh niên có thể gọi ra được khôi lỗi.

- Tại hạ Mạch Đồ!

Thanh niên này chắp tay nói.

- Rất tốt. Bắt đầu từ bây giờ, ngươi sẽ theo sát sau lưng ta, trước tiên ta sẽ dùng đám da lông này để hấp dẫn lôi điện, một khi da dùng hết. ta sẽ lập tức mang ngươi đi theo, sau đó ngươi nhanh chóng kêu gọi khôi lỗi ra ứng phó!

Nói đến đây, sắc mặt Nhiếp Vân có chút ngưng trọng, lại nhìn vòng quanh một vòng. Hai mắt lập lòe nhìn về phía mọi người, nói:

- Chuyện này liên quan tới tính mạng của toàn bộ mọi người sốhy vọng các ngươi có thể toàn lực phối hợp với ta.

- Được!

Mọi người cũng biết trình độ nguy hiểm lúc này, cho nên đồng thời gật đầu một cái. Trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ ngưng trọng, trong ánh mắt mang theo vẻ kiên định không thể dao động.

Nếu đã lựa chọn nghe theo mệnh lệnh của Nhiếp Vân, như vậy bọn họ sẽ không chần chừ.

Mặc dù các thiên tài đều có cao ngạo tự đại và ngạo mạn. Thế nhưng một khi chân chính hàng phục được bọn hắn, bọn hắn tuyệt đối sẽ càng thêm trung tâm với ngươi. Còn trung tâm vượt xa những người khác.

- Đại nhân, đây là đan dược khôi phục thể lực của ta. Hai hai ải trước đã tiêu hao không sai biệt lắm, chỉ còn lại một chút này. Đại nhân cầm đi, một khi nguyên khí không đủ, như vậy cũng có thể sử dụng...

- Chỗ ta cũng có, mặc dù không tính là đặc biệt trân quý, thế nhưng vẫn có thể ngăn cản được nhất thời.

...

Mọi người rối rít đem đan dược của mình ra rồi đưa cho Nhiếp Vân.

- Những thứ này các ngươi vẫn nên giữ lại cho mình thì hơn. Đề phòng bất trắc xảy ra. Về phần bản thân ta, ta có thủ đoạn riêng của mình!

Nhiếp Vân lắc đầu cự tuyệt.

Trước tiên không nói những lôi điện này đối với hắn không có bao nhiêu lực uy hiếp. Cho dù có uy hiếp thì hắn có Nguyên Khí đan điền, cũng không cần lo lắng về vấn đề nguyên khí, các loại vật phẩm như đan dược còn xa không bằng một phần vạn của Nguyên Khí đan điền.

- Được rồi, lên đường thôi.

Cự tuyệt ý tốt của mọi người, Nhiếp Vân khẽ hô một tiếng, bàn tay giơ lên, một tấm da lập tức vọt tới lôi điện ngập trời phía trước.

Ầm Ầm!

Biển lôi điện nhìn thấy tấm da giống như mèo hoang nhìn thấy cá vậy. Vô số lớn lôi điện cực lớn chợt vọt tới, trong phút chốc đã đánh tấm da thành bụi phấn, những lôi điện này vừa mới hội tụ lại. Chung quanh lập tức xuất hiện một con đường trống rỗng làm cho mọi người có thể đi qua được.

- Đi!

Thấy khe hở đã xuất hiện, Nhiếp Vân biết cơ hội như vậy chỉ thoáng qua một lầnrồi biến mất. Hắn lập tức thét dài một tiếng, phóng thẳng vào bên trong, Mạch Đồ theo sát phía sau hắn. Những người khác cũng đuổi theo, Tĩnh Tâm thì đi theo phía sau cùng.

Vừa tiến vào khu vực lôi điện, mặc dù đại bộ phận lôi điện đã bị tấm da hấp dẫn đi, thế nhưng vẫn có một phần nhỏ lôi điện đánh vào trên người. Lập tức khiến cho toàn thân người ta không nhịn được cảm giác một trận tê dại, có cảm giác như lực bất tòng tâm vậy.

Bất quá, đã trải qua hai ải trước đó, vô luận là sức chịu đựng hay là trình độ nhẫn nại của mọi người đều tăng lên cực lớn. Loại trình độ tê dại này, nếu như đổi lại là trước kia rất có thể sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với tâm cảnh bọn họ. Thế nhưng bây giờ chỉ coi như là bị côn trùng đốt. Vô luận là tâm cảnh hay là hành động đều không có chút gợn sóng nào.

Trong nháy mắt, mọi người đã xông vào khoảng trăm thước trong khu vực lôi điện.

Ùng ùng!

Cảm nhận được mọi người đã xông vào, những lôi điện trước đó tập kích những tấm da dường như cảm thấy mình bị trêu tức. Tiếng nổ ầm ầm vang vọng, vô số đạo lôi điện to tới mức hai ba người mới có thể ôm hết đánh thẳng tới đám người.

- Ngồi xổm xuống ba tấc!

Thấy lôi điện mang theo uy lực diệt thế đánh tới, đã không kịp tránh né, Nhiếp Vân hét lớn một tiếng.

Bây giờ đối với mệnh lệnh của hắn, mọi người cơ hồ đều phục tùng vô điều kiện. Lúc này cả đám cũng không có nghĩ nhiều, tất cả đều khụy gối xuống, ngồi xổm, thấp xuống ba tấc.

Thực lực của bọn hắn như vậy, đừng nói là ngồi xuống ba tấc ngắn ngủn, cho dù là nằm xuống thì tốc độ đi lên cũng sẽ không bị chậm đi quá nhiều.

Ầm Ầm!

Mọi người vừa mới ngồi xuống thì đã nghe được tiếng nổ vang lên trên đầu, một tấm da đã lơ lửng trên đầu, ngăn cản lôi điện ở bên trên.

Sưu Sưu Sưu Sưu!

Biết đạo lôi điện muốn lần nữa súc thế nhất định sẽ cần một khoảng thời gian ngắn ngủi, cho nên mọi người nhanh chóng phóng về phía trước.

Đi ở trong biển lôi điện, mọi người có cảm giác dường như đang cạnh tranh với tử vong vậy. Vị trí lôi điện đầy trời xuất hiện hoàn toàn khác nhau. Chỉ cần thiếu niên đi đằng trước phán đoán sai một chỗ, như vậy tất cả mọi người trong nháy mắt cũng sẽ biến thành tro bụi, không có một chút ngoài ý muốn nào.

Trong lòng mọi người cảm thấy khiếp sợ, đồng thời cũng sinh ra sự lệ thuộc và tín nhiệm nồng đậm.

Đối phương tự tin như vậy, hai mắt tỉnh táo tĩnh lặng giống như hồ nước, dường như không phải chịu ảnh hưởng của bên ngoài một chút nào.

Loại vẻ mặt này khiến cho mọi người vốn có chút chột dạ lập tức

lòng tin tăng nhiều. Từng người lập tức phấn chấn tinh thần lên gấp trăm lần.

Ải thứ hai vị thiếu niên này đã mang theo bọn họ sáng tạo kỳ tích, Có lẽ... Cửa ải này, thiếu niên này cũng có thể làm được như vậy.

Trong lòng mọi người đang suy nghĩ lung tung, thế nhưng dưới chân cũng không có ngừng nghỉ chút nào. Trong nháy mắt đã đi tới mấy trăm dặm. Lôi điện ở nơi này so với bên ngoài càng thêm dày đặc, lôi điện màu xanh đen giống như thủy triều phong tỏa tất cả đường đi, khiến cho người ta căn bản không thể nào tránh né qua được.

Đi tới nơi này, Nhiếp Vân không khỏi giật mình.

Những tấm da mới vừa rồi mọi người chuẩn bị lúc này đã dùng hết không sai biệt lắm. Muốn tiếp tục xông lên, như vậy cũng chỉ có thể dựa vào phương pháp thứ hai mà thôi.

- Mạch Đồ, gọi ra khôi lỗi đi!

Thấy trước mắt là một mảnh điện mang màu xanh rậm rạp chằng chịt, Nhiếp Vân hừ nhẹ một tiếng, lại xoay người nhẹ nhàng chộp một trảo. Mạch Đồ lập tức bị một đạo quang mang bao phủ, mũi chân rời khỏi mặt đất, tựa như phi hành vậy.

------oOo------

Chương 2600: Thông qua (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đây là Nhiếp Vân dùng lực mạnh mẽ nâng hắn lên rồi đi về phía trước, so với trực tiếp cõng lên hắn lên người còn càng tốn lực lượng hơn nhiều.

- Được!

Mạch Đồ cũng không phản kháng, vẻ mặt ngưng trọng, ngón tay

điểm một cái, một đạo quang mang từ trên đầu ngón tay hắn bắn ra. Trong nháy mắt đã tạo thành một đầu khôi lỗi tựa như ma quỷ ở trước mặt.

Hai mắt đầu khôi lỗi này đờ đẫn, giống như thi thể không có hồn phách vậy, chỉ nghe mệnh lệnh của hắn làm việc.

Sưu sưu sưu sưu!

Tốc độ gọi ra khôi lỗi rất nhanh, trong nháy mắt ở trước mặt mọi người đã xuất hiện năm người. Mỗi một đầu đều có thực lực Tiên Quân đỉnh phong. Mặc dù không có ý thức tự chủ. Thế nhưng trên người lại tản mát ra khí tức hung mãnh, giống như là Tu La mới từ địa ngục bò lên vậy.

Sau khi gọi ra năm cỗ khôi lỗi, khí tức trên người Mạch Đồ nhanh chóng rớt xuống. Cả người hai mắt đờ đẫn, tựa như trong nháy mắt đã bị hút hết thể lực, không còn có chút khí lực nào nữa.

Quả nhiên đúng như hắn nói vậy, bằng vào thực lực của hắn bây giờ chỉ có thể kêu gọi ra năm đầu khôi lỗi. Nếu nhiều hơn nữa thì sẽ không được.

Cô Cô Cô Cô!

Bất quá, hắn chỉ uể oải trong nháy mắt mà thôi. Bởi vì ngay sau đó hắn đã cảm thấy có một đạo lực lượng hùng hậu, vô biên vô tận dọc theo bên ngoài quang mang truyền tới. Trong nháy mắt đã lấp đầy đan điền đang khô kiệt của hắn.

Cỗ lực lượng này bàng bạc đại khí, giống như từ trên chín tầng trời đi tới, vô cùng vô tận, vô luận hắn phung như thế nào thì cũng có thể hoàn toàn bù đắp đủ.

- Cái này...

Mạch Đồ triệt để hoảng sợ.

Khoảng cách xa như vậy mà lợi dụng quang mang bổ sung đầy lực lượng mà hắn tiêu hao. Hơn nữa nguyên khí còn dư thừa như vậy,

đây là thủ đoạn gì chứ? Quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

Khó trách người thiếu niên trước mắt này lại tự tin như vậy, hóa ra đối phương có năng lực đáng sợ như thế!

Có lẽ chính là vì vậy cho nên đối phương mới không cố kỵ bất kỳ Tru Thiên cảnh nào. Lĩnh ngộ chiến đấu và thực lực chẳng qua chỉ là một bộ phận, nhiều nguyên khí như vậy mới là chỗ dựa khiến cho hắn vĩnh không chịu thua a.

Vẻ hoảng sợ trên mặt còn chưa có hoàn toàn tiêu tán thì ngay sau đó toàn thân hắn lại không ngừng run rẩy, cơ bắp khẩn trương căng cứng.

Khôi lỗi hắn vừa mới gọi ra, lại... Trong nháy mắt đã bị đối phương lấy đi, hơn nữa lại đoạn tuyệt với ý niệm của hắn!

Những đầu khôi lỗi này là do hắn gọi ra. Tất cả đều nghe theo mệnh lệnh của một mình hắn mà thôi. Đối phương còn chưa được hắn đòng ý đã trực tiếp cầm đi, thậm chí còn chặt đứt ý niệm liên hệ giữa hắn cùng với khôi lỗi... Đây là thủ đoạn gì cơ chứ?

Loại năng lực này, cho dù là cường giả Tru Thiên cảnh đỉnh phong cũng không thể làm được a!

Có thể đoán ra được, không nói tới thủ đoạn khác, chỉ nói riêng chiêu này thì đối phương cũng đã có thể chém giết hắn vô số lần!

- Xem ra... Quả thực chúng ta có thể thuận lợi rời khỏi nơi này a.

Đối phương có được loại năng lực này. Mạch Đồ không có chút hâm mộ và ghen tị nào, ngược lại trong lòng còn xuất hiện cảm giác hưng phấn nhàn nhạt.

Thực lực của người thiếu niên trước mắt này càng mạnh, thủ đoạn càng nhiều thì khả năng bọn họ còn sống rời khỏi nơi này cũng càng lớn. Trước đó nếu nói còn có chút nghi ngờ. Như vậy bây giờ hắn đã xác định được bảy, tám phần mười rồi.

- Quả thực không biết tiểu thế giới thế nào mới có thể xuất hiện yêu

nghiệt lợi hại như vậy a!

Trong lòng âm thầm cảm khái một câu, thế nhưng tay lại không có chút ngừng nghỉ nào, vẫn tiếp tục gọi ra khôi lỗi.

Thường thường khi hắn vừa mới gọi ra được một đầu khôi lỗi thì bên kia đã bị thiếu niên phía trước bắt đi, ném vào trong biển lôi điện trước mắt.

Chỉ đơn thuần nhìn vào, phương hướng thiếu niên này ném khôi lỗi vào không có bất kỳ một chút quy luật nào. Thế nhưng thân là người chế tạo ra khôi lỗi, hắn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng. Mỗi một đầu khôi lỗi bị hắn ném ra đều rơi vào điểm công kích mạnh nhất của lôi điện.

Chỉ cần ngăn chặn, làm biến mất lực lượng mạnh mẽ nhất. Như vậy lực lượng bắn tới sau đó sẽ yếu bớt tới mức không có. Mà hành động của mọi người cũng có thể hoàn toàn an toàn.

Nhìn một hồi, phát hiện ra thiếu niên này không có tính sai một chỗ nào, cũng không có lãng phí một đầu khôi lỗi nào. Trong lòng Mạch Đồ tràn ngập khiếp sợ.

Chuyện này không thể dùng hai từ lợi hại để nói nữa rồi. Bởi vì làm như vậy, nắm chắc đối với nguy hiểm và cảm giác, tuyệt đối đã đạt tới đỉnh cấp. Có thể nói, chỉ cần hắn sinh ra sát tâm với thiếu niên này. Cho dù chỉ là một tia, còn chưa có bất kỳ hành động nào thì đối phương cũng đã có thể cảm ứng ra được, sau đó lại hành động né tránh!

Mà thiên tài như hắn, vốn đang cảm giác bản thân ưu việt, mốn tranh cao thấp cùng những thiên tài khác. Thế nhưng sau khi nhìn thấy vị thiếu niên trước mắt này hắn mới biết. Giữa hai người căn bản là hai thế giới khác nhau, không thể so sánh nổi.

- Trước mặt cũng có vòng xoáy... Là vòng xoáy lôi điện!

Hắn đang cảm khái thì đột nhiên bên tai có một thanh âm truyền tới, Mạch Đồ ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời sững sờ tại chỗ.

Ở trong biển lôi điện phía trước có vô số lôi điện hội tụ, tạo thành một vòng xoáy to lớn. Nếu như muốn thông qua nơi này thì nhất định phải đi qua nó. Mà lực lượng siêu cường do vòng xoáy tản ra lại khiến cho trong lòng người ta không tự chủ được sinh ra cảm giác tuyệt vọng từ sâu trong lòng!

- Cái này... Làm sao có thể đi qua được chứ?

Mạch Đồ sụp đổ.

Trước đó thiếu niên này còn có thể lợi dụng khôi lỗi hấp dẫn lôi điện, làm cho mọi người an toàn tiến về phía trước. Thế nhưng trước mắt có vòng xoáy lớn như vậy, lực lượng lôi điện so với vừa rồi chợt tăng lên gấp mấy lần. Không nói đâu xa, chỉ riêng tốc độ gọi ra khôi lỗi thì hắn cũng không theo kịp!

- Đừng nản chí, còn chưa tới lúc tuyệt vọng. Mọi người tập trung tinh thần, chuẩn bị tăng tốc! Lôi điện chỗ vòng xoáy so với bình thường càng thêm dày đặc, chúng ta cũng cần đẩy nhanh tốc độ hơn...

Nhìn thấy vẻ mặt của mọi người như vậy, Nhiếp Vân nói.

- Được!

Mặc dù cảm thấy kỳ quái, vòng xoáy khổng lồ như vậy mình sẽ thông qua như thế nào. Thế nhưng lời nói trầm ổn của Nhiếp Vân lại khiến cho tâm tình khẩn trương của mọi người không nhịn được bình tĩnh lại.

------oOo------

Chương 2601: Thông qua (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đi!

Thấy mọi người tin tưởng mình như vậy, Nhiếp Vân âm thầm gật

đầu. Tay trái đánh ra một trảo, đem năm đầu khôi lỗi mà Mạch Đồ vừa mới gọi ra ném về phía trước bên trái. Tay phải lại giơ lên một cái, thần binh Hỗn Độn trước đó mọi người gom góp lại cũng lập tức bị lấy ra, sau đó lại được hắn dùng một loại lực lượng đặc thù đánh ra.

Những binh khí này tạo thành một cái trận pháp kỳ quái trên không trung, cũng xoay tròn như vòng xoáy vậy. Dường như đã sinh ra một loại đặc thù cảm ứng với lôi điện trên không trung.

Sưu sưu sưu sưu!

Lôi điện cường đại trong vòng xoáy bị những binh khí này hút qua một cái, lập tức kéo qua bên này. Sau đó lại nổ tung phía bên tay phải mọi người.

- Đi!

Thấy thủ đoạn của mình đã thành công, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng, thở phào một tiếng, lại mang theo mọi người tiếp tục phóng về phía bên trái.

Lần này hắn đã đẩy cao tốc độ, tốc độ so với vừa rồi chợt tăng lên gấp đôi. Mọi người cũng biết hành động lần này liên quan đến sinh tử, cho nên toàn bộ mọi người cũng không dám cất giữ thủ đoạn. Mỗi một người đều thiêu đốt nguyên khí, theo sát sau lưng hắn.

Ào Ào!

Mới vừa đi được mười mấy dặm, còn không có hoàn toàn rời khỏi vị trí của vòng xoáy thì đã nghe được thanh âm nổ tung như là thủy tinh vỡ vụn vậy. Tất cả thần binh Hỗn Độn trên không trung cũng không kiên trì nổi nữa. Cả đám đồng thời vỡ vụn.

Trận pháp cho dù có mạnh hơn nữa, đáng tiếc chất lượng của binh khí quá kém, căn bản không thể kiên trì được thời gian quá lâu!

- Hừ!

Nhiếp Vân lại đẩy tay ra một cái.

Trong khoảng thời gian này, Mạch Đồ lại gọi ra mười lăm đầu khôi lỗi, tổng cộng vào cũng có tới hai mươi đầu khôi lỗi dự trù.

Mặc dù hai mươi đầu khôi lỗi này chỉ có thực lực Tiên Quân cảnh đỉnh phong, thế nhưng đều bị hắn ném đi, cũng giống như thần binh Hỗn Độn lúc trước vậy, tạo thành một cái trận pháp kỳ quái.

Trận pháp này cũng không phải là chính diện ngạnh kháng với lôi điện, mà là tạo thành vòng xoáy đem lôi điện hấp dẫn tới, có thể giúp bọn hắn tiết kiệm được không ít thời gian.

Sưu sưu sưu!

Khôi lỗi hấp dẫn lôi điện đi, mọi người lần nữa nhanh chóng vọt về phía trước, liên tục chạy như điên. Trong đó đã có một vài người cảm thấy lực bất tòng tâm, sắp không kiên trì nổi nữa.

Sau khi tiến vào biển lôi điện, mặc dù bọn họ không có xuất lực quá nhiều, thế nhưng bất kỳ lúc nào cũng đều phải đối kháng với lôi điện, vô luận là thân thể hay là tâm lý đều là khiêu chiến rất lớn.

- Sắp đi ra khỏi vòng xoáy rồi, tất cả mọi người kiên trì một chút.

Nhìn thấy vẻ mặt của mọi người như vậy, Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

Mọi người vội vàng ngẩng đầu lên, lúc này bọn họ mới phát hiện ra, vòng xoáy khiến cho người ta tuyệt vọng trước đó quả nhiên đã gần đi tới cuối cùng.

- Cố gắng lên!

Dũng khí của mọi người tăng lên gấp bội, tốc độ dưới chân không tự chủ được mà lần nữa tăng lên.

Sưu sưu!

Lao ra khỏi khu vòng xoáy, Nhiếp Vân cũng không nhịn được thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nếu như có thể sử dụng tu vi của bản thân, như vậy chỗ này cho dù hắn có hắn nhắm hai mắt lại rồi xông tới thì cũng sẽ không bị thương tổn dù chỉ là một sợi lông. Thế nhưng chỉ dùng thực lực Tru Thiên cảnh sơ kỳ, quả thực có chút khó khăn.

Phải phán đoán tinh tế, mỗi khi đi một bước sẽ phải xác định tốc độ của mấy chục bước phía sau, còn có phương hướng.T rong đầu suy nghĩ vận chuyển tốc độ cao, độ khó cực lớn, trình độ mệt mỏi không thua lúc giằng co cùng A Dục Vương.

- Khảo hạch biến thái như vậy mà còn có người có thể thông qua... Quả thực không biết những người có thể thông qua kia có bao nhiêu biến thái a.

Nghĩ đến khảo hạch trước đây đã có người thông qua, Nhiếp Vân không nhịn được hít một ngụm khí lạnh.

Loại nơi như thế này ngay cả hắn cũng cảm thấy khó khăn. Như vậy những người khác muốn vượt qua, chẳng phải sẽ phải trả một cái giá lớn hơn hay sao?

Mà như vậy... Người có thể thông qua, sẽ mạnh tới bao nhiêu chứ?

Trải qua vòng xoáy khó khăn nhất, quãng đường còn lại trở nên rất đơn giản, có Mạch Đồ cuồn cuộn không ngừng cung cấp khôi lỗi để hấp dẫn lôi điện, mọi người một đường đi tới. Khi thời gian gần tới một giờ thì rốt cuộc ranh giới của vùng lôi điện cũng hiện lên trong mắt bảy người.

- Sắp chấm dứt rồi.

Trong đám người không biết là người nào kêu lên một tiếng, giống như là ném hòn đá vào mặt hồ tĩnh lặng vậy, khiến cho tất cả mọi người kích động tới mức muốn nhảy dựng lên.

Vốn tưởng rằng con đường này, căn bản không có cách nào thông qua. Thế nhưng bọn hắn có nằm mơ cũng không nghĩ ra được, cuối cùng mình lại thật sự thành công!

- Mấy bước cuối cùng này ngàn vạn lần không thể xem thường!

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, thanh âm giống như cảnh tỉnh mọi người.

Rất nhiều chuyện ở nơi khó khăn thì không có bất cứ vấn đề gì. Thế nhưng chỗ thất bại lại thường thường ở chỗ đơn giản nhất. Đó là bởi vì sự chủ quan, khinh thường.

Lúc này thắng lợi đã ở trong tầm mắt, tuyệt đối không thể xuất hiện tình huống như vậy được.

Nghe thấy tiếng quát của hắn, mọi người cũng đều hiểu đạo lý này. Cho nên mọi người đồng thời ổn định tâm tính, tăng thêm tốc độ.

Qua mấy chục hô hấp, mọi người đồng thời cảm thấy áp lực trên người buông lỏng một chút. Khu vực lôi điện đã ở phía sau lưng, rốt cuộc cả đám cũng đã thành công quá quan!

Rời khỏi biển lôi điện, mọi người đồng thời cảm thấy trong lòng buông lỏng một chút, cả đám đều xụi lơ ở trên mặt đất.

Ở trong lôi điện, tinh thần một mực căng thẳng, lúc đó bọn họ còn không có cảm thấy được gì. Lúc này đột nhiên buông lỏngmới cảm thấy cảm giác mệt mỏi đánh úp tới. Tựa như hút hết lực lượng trogn thân thể bọn, cũng không đề nổi được chút khí lực nào lên..

- Chúc mừng chư vị thông qua toàn bộ khảo hạch!

Mọi người vừa mới ngồi xuống thì trong lệnh bài đã phát ra một đạo thanh âm nặng nề.

- Thành công, chúng ta thành công rồi sao?

- Tổng cộng có ba quan, chúng ta lại thông qua toàn bộ? Thật tốt quá.

- Ha ha, loại cửa ải biến thái này rốt cuộc cũng đã qua...

Mọi người vui mừng tới mức chảy ra nước mắt.

Trước đó bọn họ cũng biết cửa ải khảo hạch hết sức khó khăn. Thế nhưng bởi vì là thiên tài hãn hữu trong các thế giới cho nên vẫn còn có chút tự tin vượt qua! Bất quá khi đi qua Tật Phong cốc, loại tự tin này dần dần biến thành tuyệt vọng. Khi đó bọn bọ đã biết muốn thông qua là nhiệm vụ không thể nào hoàn thành. Vì vậy bọn họ có nằm mơ cũng không nghĩ tới, cuối cùng bọn họ lại thực sự thông qua.

------oOo------

Chương 2602: Sâm La Viện

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không có hắn, đừng nói là thông qua ba quan, sợ rằng ngay ở ải thứ hai thì chúng ta cũng đã toàn quân bị diệt rồi.

Ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn về phía thiếu niên cách đó không xa.

Thiếu niên này thân thể cao ngất, lẳng lặng đứng tại chỗ, giống như một cây thương vậy, không có run rẩy chút nào, dường như ngay cả biển lôi điện kinh khủng trước đó cũng không thể mang đến cho hắn một chút áp lực nào vậy.

Nếu như không phải có người này, sợ rằng ngay cả Phí Du Hà bọn họ cũng khó có thể thông qua được.

Trước đó bọn họ một mực tự xưng là thiên tài. Thế nhưng khi đứng ở trước mặt người này bọn họ mới hiểu được, cái gọi là thiên tài như bọn họ, so với đối phương mà nói, cái gì cũng không tính.

Thiên tài chân chính có sự quyết đoán, nghị lực, tâm tính rộng lớn bằng phẳng, như vậy mới có thể dẫn dắt mọi người thuận lợi rời đi, bất khuất không thôi.

Ông ông!

Trong lúc mọi người đang cảm kích thì biển lôi điện sau lưng trong nháy mắt đã biến mất. Ngay sau đó có một đạo quang mang trắng xóa bao phủ xuống, chiếu toàn bộ bọn họ vào bên trong.

Thương thế, lực lượng bị tổn thất trước đó dưới cỗ quang mang này chiếu rọi lập tức hoàn toàn khôi phục lại như cũ, toàn thân cảm thấy ấm áp, hết sức thoải mái.

Rắc rắc! Rắc rắc! Rắc rắc!

Dưới quang mang chiếu rọi, trước rất nhiều thanh niên thực lực trì trệ đồng thời đột phá, lực lượng bắt đầu mạnh mẽ tăng lên trên phạm vi lớn.

- Ba quan trước đó rèn luyện linh hồn và tâm tính. Đều là vì tăng lên bây giờ, như vậy cũng làm cho bọn họ mất đi tâm tính, kiêu ngạo a.

Cảm nhận được hiệu quả do quang mang mang tới, Nhiếp Vân đã hiểu ra.

Ba quan trước quả thực quá tàn khốc, khiến cho người ta tùy thời sẽ chết đi. Mà loại rèn luyện này đối với tâm tính của tu luyện giả có rất tác dụng tăng trưởng rất lớn. Làm như vậy, cho dù hiện tại đột nhiên thực lực tăng lên thì cũng sẽ không vì vậy mà phập phù, không khống chế được.

Ầm ầm!

Dưới quang mang màu trắng chiếu rọi, mọi người một đường đột phá, trong mấy chục hô hấp đã từ Tru Thiên cảnh sơ kỳ, trung kỳ toàn bộ đều đạt tới đỉnh phong.

Mặc dù khoảng cách tới Thiết Giáp tướng còn cách một đoạn, thế nhưng thực lực đều có tăng trưởng gấp bội.

Vừa hấp thu thì đã phát hiện ra quang mang này vô dụng với mình, vì vậy Nhiếp Vân cũng không chiếm đoạt nó mà bắt đầu giả bộ một đường đột phá, cũng mọi người vậy, đạt tới Tru Thiên cảnh đỉnh phong.

Sưu!

Quang mang biến mất, mọi người không còn vẻ uể oải như trước nữa, mà là tinh thần đại chấn.

Lúc này bọn hắn cũng đã nghĩ thông suốt ra mục đích thực sự của khảo hạch. Trong mắt mỗi một người đều hiện lên vẻ hưng phấn.

Nếu như đổi lại là trước kia, một lần đem thực lực tăng lên vài cấp bậc. Nhất định bọn họ sẽ không khống chế được lực lượng của bản thân, xuất hiện tình trạng phập phù. Mà bây giờ, linh hồn trải qua rèn luyện sinh tử, lực khống chế mạnh hơn. Vì vậy lực lượng ở trong người lao nhanh, không có một chút cảm giác trúc trắc nào.

- Lệnh bài thuộc về các ngươi, có thể khắc tên của các ngươi lên trên đó.

Thanh âm của lệnh bài lần nữa vang lên.

Lúc này mọi người mới nhớ ra, mỗi người đều lấy ra lệnh bài đại biểu cho thân phận của mình. Ngón tay nhẹ nhàng điểm ở phía trên một cái, từng chữ được nhẹ nhàng khắc lên trên bề mặt.

Cái tên mà Nhiếp Vân khắc chính là Vân Đồng.

Cái tên này hắn đã sử dụng ở Thiên địa lục đạo, cho dù là A Dục Vương thì cũng không thể nào biết được. Cho nên cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với thân phận chân thật của hắn.

Cái tên mà Tĩnh Tâm khắc vẫn là Tĩnh Tâm, cái tên này là Nhiếp Vân lấy cho nàng. Số người biết rất ít. Lại nói người cùng tên như vậy quá nhiều, cũng sẽ không dẫn tới hoài nghi gì.

Ông Ông!

Vừa mới khắc tên lên trên lệnh bài thì mọi người lập tức hiểu rõ phương pháp luyện hóa nó. Mỗi người đều thi triển thủ đoạn tương ứng để luyện hóa.

Sau khi luyện hóa xong lệnh bài thì bọn họ mới hiểu rõ một chuyện.

Trước đó Bích Hải Huyền Thiên có chèn ép rất lớn đối với người có thực lực như bọn họ, thực lực không đạt tới đẳng cấp kia, ngay cả đi bộ cũng rất khó khăn. Mà bây giờ luyện hóa lệnh bài, đồng nghĩa với việc được không gian này công nhận, ở chỗ này có thể tùy ý đi lại, không còn cảm giác bị chèn ép như trước nữa.

Có lệnh bài thì sẽ không bị trận pháp bên trong không gian công kích, coi như là một phần của Bích Hải Huyền Thiên.

Khó trách lúc trước lại không có ghi chép tên của bọn họ, hóa ra cũng không phải là không quan tâm, mà là vấn đề có đạt được thừa nhận hay không.

Nếu như ngươi cũng chết thì làm sao có thể được thừa nhận Bích Hải Huyền Thiên cơ chứ?

- May mà đi bước này, nếu không, sợ rằng vừa mới tiến vào cũng đã bị phát hiện ra. Khi đó sẽ gặp phiền toái lớn a.

Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm một hơi, âm thầm cảm thấymay mắn.

Nếu như không phải đi tới Cửu Thiên thế giới trước, lại nghĩ ra biện pháp này. Mà cứ đi thẳng tới nơi này, như vậy cho dù có may mắn lẻn vào được vào trong đó, sợ rằng cũng sẽ bị tất cả trận pháp bên trong Bích Hải Huyền Thiên phân biệt ra, muốn bước đi cũng gian na.

Tình huống như vậy đừng nói là đi tìm Hỗn Độn Hàn tinh, có thể còn sống hay không cũng còn chưa biết được a.

Ào Ào!

Vừa mới luyện hóa lệnh bài, biết được tác dụng của thứ này, một tòa phủ đệ rất to lập tức xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Đây là Sâm La Viện, thông qua khảo hạch là có thể tiến vào trong đó. Bất quá, nếu như không muốn tiến vào trong đó thì không sao.

Thế nhưng một khi tiến vào, các ngươi sẽ gặp phải áp lực lớn hơn trước đó.

Một đạo thanh âm to lớn vang lên.

Hoàn toàn luyện hóa ngọc bài, vật này sẽ không còn ý chí của người khác nữa, đương nhiên cũng không thể tiếp tục nói chuyện được nữa.

- Đối mặt với áp lực lớn hơn sao?

Sắc mặt mọi người lập tức trở nên ngưng trọng.

Vốn bọn họ đang cho là hoàn toàn khảo hạch xong là xong, có thể buông lỏng một chút. Thế nhưng nghe lời nói của đối phương, dường như cũng không phải là như vậy a.

- Sâm La Viện, có đầy đủ tài nguyên và pháp quyết tu luyện, cùng với các loại bí tịch! Các ngươi luyện hóa lệnh bài là có quyền hạn đạt được những thứ này miễn phí! Ở chỗ này, các ngươi có thể không quan tâm tới tất cả mà tu luyện ba tháng. Sau ba tháng sẽ tiến vào khảo hạch lần thứ hai. Thực lực nhất định phải có tăng lên rất lớn, nếu không đạt tới, nhất định sẽ bị đào thải...

Thanh âm kia tiếp tục vang lên.

------oOo------

Chương 2603: Yến Huy Đại thống lĩnh (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cung cấp đủ tài nguyên tu luyện và pháp quyết? Cái khác không dám nói, nếu nói tới tu luyện, ta tuyệt đối có tự tin!

- Trong ba tháng nhất định sẽ có tăng trưởng trên phạm vi lớn.

Nghe được yêu cầu này, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đổi lại là khảo hạch như Phí Du Hà, biển lôi điện như trước đó, có lẽ mọi người sẽ cảm thấy khủng hoảng. Thế nhưng sau khi nghe thấy là tu luyện, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Bọn họ đều là thiên tài trong các thế giới, đối với tu luyện đều có cảm ứng rất nhạy cảm. Chuyện khác không dám mạnh miệng nói, thế nhưng nói tới tu luyện, mỗi một người đều tràn ngập tự tin vô cùng.

- Trước khi tiến vào Sâm La Viện, chúng ta sẽ tiến hành dò xét thân thể của các ngươi, cẩn thận xác định thực lực của các ngươi bây giờ. Như vậy cũng tiện lấy làm tiêu chuẩn khảo hạch sau này.

Thanh âm nói xong, trước mặt mọi người lập tức xuất hiện một cánh cửa ánh sáng, giống như một cái lối đi nhỏ, đi thẳng về phía trước. Muốn đi vào Sâm La Viện, nhất định phải đi qua cái hành lang dài này.

- Tiến hành dò xét?

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

Thực lực của hắn bây giờ đều là ngụy trang, nếu như cẩn thận dò xét mà nói, rất dễ dàng xuất hiện cạm bẫy.

- Yên tâm đi, loại dò xét cấp bậc này sẽ không xuất hiện bất cứ vấn đề gì. Một lát nữa ngươi đi theo phía sau ta. Ta sẽ tạo ra hai thân thể giả đối để cho đối phương dò xét!

Dường như nhìn thấy vẻ băn khoăn của hắn, Tĩnh Tâm khẽ cười một tiếng, lại lặng lẽ truyền âm tới.

- Được.

Nhiếp Vân gật đầu.

Đối với thực lực của Tĩnh Tâm hắn hết sức yên tâm.

- Ta đi trước!

Hai người nói xong, Tĩnh Tâm bước ra một bước, đi vào trong màn sáng. Nhiếp Vân cũng theo sát phía sau, vừa mới tiến vào trong đó thì hắn đã lập tức cảm thấy có một đạo nhiệt lưu ôn nhuận tràn vào trong thân thể, dường như muốn dò xét mỗi một đầu kinh mạch, cơ bắp, huyết mạch trong thân thể vậy.

Tĩnh Tâm đang di ở phía trước nhẹ nhàng vung tay lên, đạo nhiệt lưu này trong nháy mắt đã biến mất, dường như căn bản không tồn tại vậy.

- Lợi hại!

Thấy Tĩnh Tâm tiện tay đã hóa giải được nhiệt lưu trong cơ thể mình, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu một cái.

Thực lực của Tĩnh Tâm quả nhiên đã mạnh mẽ hơn hắn không ít. Hắn dùng hết toàn lực có lẽ cũng có thể hóa giải được đạo nhiệt lưu này. Thế nhưng tất sẽ khiến cho người ta phát hiện ra. Làm tới mức thần không biết quỷ không hay giống như nàng, không có để lại bất cứ dấu vết gì. Chuyện này vô luận thế nào hắn cũng không thể làm được.

Không còn băn khoăn, hai người nhanh chóng bước về phía trước, rất nhanh đã rời khỏi hành lang dài bên trong màn sáng. Một đám tin tức giả tạo cũng được màn sáng thu gom lại.

Đứng ở bên ngoài Sâm la điện đợi một hồi, những người khác cũng đã đi tới sau lưng bọn họ.

- Bây giờ có thể căn cứ vào lệnh bài của các ngươi để đi tìm chỗ ở của mình. Sau đó kết hợp với đặc điểm của bản thân để tiến hành tu luyện. Bất kỳ vật phẩm nào ở trong Sâm La Viện đều có thể sử dụng, bất quá... Chỉ giới hạn ở bên trong viện, trong vòng ba tháng, không cho phép rời đi khỏi nơi này, nếu không, tru sát!

Thanh âm trước đó lần nữa vang lên.

- Không thể đi ra ngoài sao?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt. Trên mặt lại không có bất kỳ biểu hiện

gì, đồng thời chân cũng nhấc lên đi về phía Sâm La Viện.

Trên lệnh bài đã phân phối chỗ ở cho hắn, hơn nữa cũng đã quy hoạch toàn bộ cấu tạo của Sâm La Viện một cách chặt chẽ.

Sâm La Viện chia ra làm tám khu vực. Chỗ mà bọn hắn phải đi hiện tại chính là khu dừng chân, còn có bí tịch khu, công pháp khu, diễn luyện khu, tỷ võ khu, đan dược khu... Tất cả các loại khu vực. Ở chỗ này chỉ cần mang theo lệnh bài là có thể tùy ý đi tới bất kỳ nơi nào, tìm được công pháp và bảo vật thích hợp với mình.

Ở chỗ này không có người hầu, không có bất kỳ sư phụ, trưởng lão nào cả. Tất cả đều dựa vào chính bản thân mình.

Nếu như muốn thực lực bản thân nhanh chóng tăng lên. Nhất định phải tạo ra một kế hoạch tu luyện thích hợp nhất với bản thân mình. Nếu không, cứ tu luyện không mục đích cũng sẽ chỉ phí phạm thời gian, lãng phí tài nguyên mà thôi.

- Vân Đồng đại nhân, ta muốn ở cùng ngươi một chỗ. Hy vọng có thể được ngươi chỉ điểm một hai.

Trong lúc đang đi về phía trước thì có một người thanh niên đi tới, vẻ mặt thành kính nói.

Chính là người có thể gọi ra khôi lỗi trong biển loi điện trước đó, gọi là Mạch Đồ.

Ở trong biển lôi điện, hắn là người gần với người thiếu niên trước mắt này nhất. Hắn biết rõ chỗ đáng sợ của đối phương, nếu như có thể đi theo đối phương học tập, tăng trưởng thực lực. Như vậy tất sẽ có thể tăng lên rất nhanh.

- Ta cũng hy vọng có thể được đại nhân chỉ điểm a.

- Vân Đồng đại nhân, bây giờ người chúng ta bội phục nhất chính là đại nhân. Đại nhân nói cái gì chúng ta cũng đều nghi theo. Hay là đại nhân chỉ điểm cho chúng ta a!

...

Mấy người còn lại nhìn thấy Mạch Đồ xông lại trước, cả đám nhất thời đều bừng tỉnh, vội vàng chạy tới vây quanh Nhiếp Vân.

Mặc dù bọn họ đều là thiên tài, thế nhưng so với người thiếu niên trước mắt này, quả thực còn kém xa. Chỉ cần hắn chịu chỉ điểm, tuyệt đối sẽ tốt hơn bản thân bọn hắn tự mình lục lọi. Đồng thời cũng có thể nhanh chóng tăng trưởng thực lực hơn.

- Chuyện này...

Nhiếp Vân không nghĩ tới mọi người lại làm ra hành động như vậy. Hắn có chút dở khóc dở cười. Bất quá hắn cũng không có cự tuyệt. Lúc này lại gật đầu một cái, nói:

- Được rồi, các ngươi có thể ở cùng một chỗ với ta. Bất quá, ta chỉ cung cấp phương hướng tu luyện cho các ngươi mà thôi. Cũng không thể gọi là chỉ điểm được. Điểm này các ngươi phải hiểu a.

- Chỉ cần là đại nhân chỉ điểm thì chúng ta sẽ nghe.

Thấy hắn đồng ý, sắc mặt của mọi người lập tức vui mừng.

- Đi thôi!

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, cũng không có nói nhiều mà đi thẳng tới chỗ ở của mình.

Mặc dù những người này nhìn qua có chút phiền phức. Thế nhưng trên thực tế cũng có rất nhiều chỗ tốt. Có thể hấp dẫn càng nhiều lực chú ý hơn, thuận lợi làm cho hắn hành động.

Rất nhanh đã tới khu dừng chân, chỗ này là một cái đình viện cực kỳ rộng rãi. Các loại hạng mục tu luyện đều có, không thể không nói Bích Hải Huyền Thiên này đối với đám người bọn hắn vẫn hết sức hào phóng.

Mọi người đều tự tìm đến chỗ nghỉ ngơi, sau khi Nhiếp Vân nói qua một câu rồi cũng trở lại gian phòng của mình.

------oOo------

Chương 2604: Yến Huy Đại thống lĩnh (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa mới tiến vào phòng, bàn tay khẽ động một cái, lập tức phong ấn hoàn toàn chung quanh, đồng thời tinh thần cũng khẽ động một cái, phân thân cuối cùng xuất hiện, nhanh chóng hóa thành không gian rồi chậm rãi bay đi ra phía ngoài.

Mà bổn tôn của hắn thì khoanh chân ngồi dưới đất, làm bộ như đang tu luyện, tâm thần hoàn toàn trở nên tĩnh lặng.

- Ngươi muốn đi ra ngoài sao?

Còn chưa có rời phòng thì đã nghe được một đạo thanh âm vang vọng trong đầu. Lập tức có một quang mang dùng mắt thường không thể nhìn ra được tràn tới.

Người này chính là Tĩnh Tâm.

Sauk hi đi tới nơi này, đương nhiên Nhiếp Vân muốn sớm bắt đầu hành động, tìm kiếm Hỗn Độn Hàn tinh là chuyện quan trọng nhất. Ngoài ra, nếu như có thể thì cũng đi tìm hiểu một chút xem A Dục Vương thu gom những thiên tài và thiên đạo trong các tiểu thế giới là muốn làm gì.

- Nếu như ta đoán không sai, Sâm La Viện này chắc là nơi lỏng lẻo nhất trong toàn bộ Bích Hải Huyền Thiên, loại bảo vật trân quý như Hỗn Độn Hàn tinh này tuyệt đối không thể nào ở nơi này được. Chúng ta nên đi ra ngoài tìm thì hơn a!

Tĩnh Tâm nói.

- Được.

Không cần nàng nói thì Nhiếp Vân cũng biết chuyện này. Khi hắn vừa mới tới đây cũng hắn lặng lẽ vận dụng linh hồn lực quét qua

toàn bộ Sâm La Viện một vòng. Những nơi có bảo vật trong đó cũng đã bị nhìn qua một lần, phần lớn đều là bảo bối mà Tru Thiên cảnh đỉnh phong có thể sử dụng. Cấp bậc cũng không tính là quá cao, đối với hắn hiện tại mà nói cũng không có tác dụng, chứ đừng nói là Tĩnh Tâm.

Cho nên, muốn tìm được Hỗn Độn Hàn tinh, nhất định phải rời khỏi nơi này trước, sau đó còn phải nghĩ những biện pháp khác.

Hai người lợi dụng thuật phong ấn, phong ấn tất cả khí tức trên người lại, sau đó chậm rãi đi về phía trước.

Ầm Ầm!

Vừa mới tới ranh giới của Sâm La Viện thì dã lập tức cảm thấy có một cỗ lực lượng cường đại trực tiếp trói buộc bọn họ lại. Giống như rơi vào bên trong trận pháp, không có cách nào nhúc nhích.

- Lệnh bài!

Bàn tay Nhiếp Vân run lên, đem lệnh bài vừa rồi lấy ra.

Ông Ông!

Lệnh bài phát ra quang mang nhàn nhạt, lực trói buộc mạnh mẽ trước đó lập tức biến mất.

- Lệnh bài này đã khống chế toàn bộ hành động của chúng ta. Một khi đi ra ngoài, tất cả những nơi chúng ta đi qua đều sẽ để lại dấu vết a!

Nhiếp Vân dừng lại, hai hàng lông mày nhíu lại.

Loại lực trói buộc này xuất hiện, rất rõ ràng đã cho thấy A Dục Vương đã lưu lại thủ đoạn. Không mang theo lệnh bài đi ra ngoài thì sẽ bị trận pháp công kích. Thế nhưng nếu mang theo lệnh bài ra ngoài, lại giống như ngọn tháp trong đêm tối vậy, tất cả những nơi bản thân đi qua, dù là bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra được.

- Ta có thể loại bỏ dấu vết đi qua của lệnh bài, cũng có thủ đoạn

chống cự được đại trận này. Bất quá... Chống cự thì rất dễ, thế nhưng muốn không bị phát hiện. Rất là khó khăn a!

Tĩnh Tâm cũng cảm nhận được lực lượng bên trong trận pháp, sắc mặt lập tức có chút khó coi.

Đại trận mới vừa rồi trói buộc bọn họ uy lực vô cùng. Đây nhất dịnh là thứ mà A Dục Vương tự tay bố trí. Cho dù là nàng, muốn phá hỏng nó cũng cần tốn công phu rất lớn. Về phần muốn không bị phát hiện ra, rất khó khăn!

- Đã như vậy, trước tiên không đi ra ngoài a. Trên người Quý Linh và thiên đạo cửu thiên ta cũng đã để lại thủ đoạn. Có lẽ có thể tìm được một ít tin tức từ trên người bọn họ!

Biết chuyện này không thể làm, Nhiếp Vân cũng không có gấp gáp mà lập tức xoay người trở lại chỗ ở.

Hắn đã bị hạn chế ở đây, khó có thể đi ra ngoài, những chỗ khác cũng đã lưu lại phương án dự phòng. Hắn không tin mình còn có thể bị quản chế toàn bộ!

Trở lại nơi ở, Nhiếp Vân cũng không phân tâm nữa mà hết sức chăm chú, lập tức kết nối với đạo linh hồn của phân thân ẩn nấp trong cơ thể cửu thiên thiên đạo trước đó.

.....

Lúc này sự hướng dẫn của Huyễn Cách thống lĩnh, cửu thiên thiên đạo đang đi tới một không gian bị phong kín.

- Đại thống lĩnh!

Thân thể Huyễn Cách khẽ cúi xuống.

Người trước mắt này chính là Đại thống lĩnh Yến Huy có thực lực mạnh nhất theo như lời Quý Linh nói trước đó!

Nhiếp Vân ở tron Thiên đạo lặng lẽ thông qua linh hồn nhìn về phía trước. Chỉ thấy vị Đại thống lĩnh trong truyền thuyết này giống như

là một mặt trời đang tỏa ánh sáng chói chang vậy. Quang mang thiêu đốt ánh mắt, tinh khí cường đại, chiếu sáng bốn phương, cho dù hắn ẩn giấu sâu như vậy cũng phải cảm thấy nín thở.

Quá mạnh mẽ!

Mặc dù chỉ mới nhìn một cái, thế nhưng Nhiếp Vân đã có thể xác định được. Chỉ cần người này động thủ, cho dù hắn dốc hết tất cả thủ đoạn thì cũng sẽ bị một cái tát đập chết tươi. Dù là so với Tĩnh Tâm cũng chỉ mạnh hơn chứ không kém!

- Người mạnh như vậy, sao... Bên trong tam giới chưa từng nghe nói qua chứ?

Vừa rung động, đồng thời sự nghi hoặc trong đầu hắn càng ngày càng lớn, câu hỏi này không ngừng quanh quẩn trong đầu.

Người này cường đại như vậy, dựa theo đạo lý bình thường mà nói. Chỉ cần đi vào tam giới là có thể nổi danh, thế nhưng tại sao hắn lại chưa từng nghe nói qua chứ?

Hơn nữa... Hắn đã đắc tội với A Dục Vương, đối phương cũng hận không thể chém giết mình chết. Thế nhưng cho dù hắn ta có cố kỵ thân phận, cố kỵ Tu La vương cho nên không muốn xuất thủ. Như vậy chỉ cần phái ra người này thì hắn cũng không phải là đối thủ của đối phương a!

Nghi hoặc liên tiếp quanh quẩn trong đầu, cả người hắn cũng có chút mơ mơ màng mang, không biết rõ.

- Chuyện đã phát triển tới nước này, đã tới lúc khẩn yếu quan đầu. Vương chúng ta và mấy vương khác tự mình đi tới chỗ đó, ngăn cản chuyện kia xảy ra. Đáng tiếc dường như tình huống có chút không quá thuận lợi. Cho nên, chúng ta nhất định phải tăng thêm tốc độ!

Yến Huy Đại thống lĩnh cũng không xoay người lại, dường như cũng không biết Nhiếp Vân đang lặng lẽ quan sát hắn. Thanh âm nhàn nhạt của người này truyền tới, trầm trọng mà cường đại, khiến cho người ta nín thở, có cảm giác như không gian cũng bị áp

bách.

- Vâng!

Huyễn Cách thống lĩnh này ở trước mặt người khác cao ngạo vô cùng. Thế nhưng ở trước mắt Đại thống lĩnh này, chẳng qua cũng chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi, cho nên cũng không dám nói nhiều.

- Huyễn Cách, ngươi đã liên tục thất bại hơn hai trăm lần. Ta hy vọng lần này ngươi có thể tìm kiếm thiên đạo thành công. Thời gian không còn nhiều lắm, một khi A Dục Vương bệ hạ không kiên trì nổi. Như vậy nhất định chúng ta sẽ phải lập tức lao tới chiến trường! Đây là sứ mạng của chúng ta, đồng thời cũng là trách nhiệm!

Yến Huy Đại thống lĩnh nhàn nhạt nói.

------oOo------

Chương 2605: Khôi lỗi mạnh nhất (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vâng!

Huyễn Cách thống lĩnh nghiêm mặt nói, trong hai mắt mang theo vẻ kiên định nồng đậm.

- Chiến trường? Sắp không kiên trì nổi?

Trong lòng Nhiếp Vân run lên.

Chẳng lẽ tam đại cường giả Phong vương đã sớm đoán ra Nhiếp Đồng sống lại, cho nên đã chuẩn bị một chi quân đội mạnh mẽ như vậy hay sao?

Kết hợp với trước đó, A Dục Vương và những mấy vương khác đang tụ tập ở chỗ. Không phải lúc này đang vây giết Nhiếp Đồng đó

chứ?

Ban đầu lúc Nhiếp Đồng rời đi, cũng đã nói bản thân phải đi tới một chỗ để làm một chuyện. Mà lúc đám người A Dục Vương cướp đoạt Chân Huyết chi tinh với hắn, bổn tôn đã bị quản chế, không thể đích thân hàng lâm.

Các loại dấu hiệu cũng đã chứng minh rõ, rất có thể tứ đại Phong vương đang ở cùng một chỗ, đám người A Dục Vương rất có thể đang vây giết Nhiếp Đồng!

Mặc dù thực lực của Nhiếp Đồng so với đám người A Dục Vương mạnh hơn. Thế nhưng dù sao lực lượng cũng chỉ vừa mới khôi phục, hơn nữa ba vương còn lại lại cố ý sắp xếp, bố trí bẫy rập. Khi đó nhất định đệ đệ sẽ gặp phải nguy hiểm cực lớn!

Phải biết, Tu La vương ban đầu cũng bị chính ba người bọn họ liên thủ chém giết. Nhất định bọn họ cũng đã sớm biết thủ đoạn của Nhiếp Đồng lợi hại. Một linh hồn đã vỡ nát mà còn có thể sống lại, thực lực khôi phục. Cho nên ba người có chuẩn bị như vậy cũng không có gì là lạ.

Nếu như thực sự có chuyện như vậy, tình cảnh của Nhiếp Đồng bây giờ sợ rằng sẽ vô cùng nguy hiểm!

Trái tim của Nhiếp Vân chợt trùng xuống.

- Nhất định phải tăng thêm tốc độ tăng trưởng thực lực...

Nhiếp Vân siết chặt hai nắm tay.

Mặc dù thực lực của hắn bây giờ trong đám Chúa Tể có thể xưng vương xưng hùng. Nhưng mà hắn cũng biết, so với cường giả Phong vương vẫn còn kém một đoạn rất lớn! Cho dù hắn có biết được chỗ của Nhiếp Đồng, có xông tới thì cũng không thể làm nên được chuyện gì. Ngược lại còn chỉ mang tới phiền toái cho đệ đệ.

- A Dục Vương, Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương, các ngươi đừng ép ta. Nếu như dám ép, lão tử sẽ đi nuốt tam đại Chí Tôn vực của các ngươi.

Trên mặt hiện lên vẻ tàn nhẫn, hai mắt Nhiếp Vân tóe ra lửa giận.

Thực lực của hắn hiện tại là đến từ Nạp Vật thế giới, Nạp Vật thế giới càng vững chắc thì hắn càng cường đại, khi đó thực lực cũng càng lợi hại hơn!

Nếu muốn khiến cho thực lực nhanh chóng tăng lên, đạt tới cấp bậc Phong vương. Như vậy cũng có một biện pháp trực tiếp nhất, cũng là nhanh nhất, đó chính là thôn phệ toàn bộ ba đại Chí Tôn vực toàn bộ!

Nạp Vật thế giới chứa một cái Chí Tôn vực đã khiến cho hắn có được thực lực như bây giờ. Một khi khi nuốt trọn ba đại Chí Tôn vực này, nhất định thực lực của hắn sẽ lập tức đạt tới cấp bậc Phong vương, thậm chí còn có thể cao hơn!

Đương nhiên, không tới đường cùng, chuyện như vậy hắn sẽ không đi làm!

Thôn phệ ba đại Chí Tôn vực, có thể tăng lên thực lực. Đây cũng chỉ là suy đoán của hắn, cụ thể như thế nào, sẽ xuất hiện hậu quả ra sao. Chuyện này cũng không ai biết được.

Chuyện này dính dáng tới vấn đề thăng bằng của Hỗn Độn đại dương. Cổ chiến trường ban đầu mà hắn thôn phệ rất có thể chính là Tu La Chí Tôn vực. Thế giới này đã vỡ nát. Không có gặp phải Hỗn Độn cắn trả. Thế nhưng vạn nhất thôn phệ ba đại thế giới, dẫn tới Hỗn Độn sụp đổ. Cuối cùng sẽ tạo thành hậu quả gì, chính bản thân hắn cũng không biết được.

Vì tăng lên thực lực mà dẫn tới vô số tiểu thế giới vỡ nát. Làm cho ức vạn sinh linh bị diệt, đây cũng chuyện mà hắn không muốn thấy.

Chính là bởi vì cân nhắc tới điểm này cho nên hắn một mực không có động thủ. Bất quá, không động thủ, không nỡ không có nghĩa là sẽ không động. Nếu như Nhiếp Đồng thật sự xảy ra chuyện gì đó. Khi đó hắn tuyệt đối sẽ không chừa một chút thủ đoạn nào mà trực tiếp thôn phệ ba đại Chí Tôn vực, khiến cho đám người A Dục Vương phải trả một cái giá thật lớn!

- Nghe lời của bọn họ, có lẽ tạm thời Tam vương khong có làm gì được Nhiếp Đồng...

Rất nhanh Nhiếp Vân đã tỉnh táo lại.

Nghe ý tứ vừa rồi của Yến Huy Đại thống lĩnh, chắc hẳn còn chưa thể làm gì được đệ đệ Nhiếp Đồng. Nếu không, bọn họ cũng sẽ không khẩn trương, tùy thời xuất thủ như vậy!

Nếu không thể làm gì được Nhiếp Đồng, như vậy không bằng cẩn thận giám thị đám người này một chút. Một khi những người này có động tĩnh, như vậy hắn có thể mượn bọn họ tìm được vị trí hiện tại của đám người Nhiếp Đồng.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Vân lần nữa bình tĩnh lại, tiếp tục nhìn về phía trước.

- Mang theo thiên đạo ngươi lấy được, đi theo ta!

Lúc này Yến Huy Đại thống lĩnh cũng đã nói xong chuyện, bàn tay chộp ra một trảo, trước mắt lập tức xuất hiện một lối đi, sau đó người này nhấc chân đi vào.

Ý thức của phân thân Nhiếp Vân ở trong tay Huyễn Cách thống lĩnh, trong nháy mắt đã thông qua lối đi trước mắt, tiến vào trong một không gian còn rộng rãi hơn bên ngoài.

- Chuyện này... Làm sao có thể?

Vừa mới tiến vào, sau khi nhìn thấy rõ tình huống chung quanh, sắc mặt của Nhiếp Vân lập tức biến sắc.

Bên trong không gian này có những cái thi thể to lớn, lớn chừng mười mấy trượng, tản mát ra khí tức tử vong nồng đậm, khiến cho người ta nín thở.

- Đây là... Là không gian đặc thù có chứa thi thể cổ quái?

Nhiếp Vân đã nhận ra được nó, cho nên trong lòng có chút run rẩy.

Nếu như muốn nói hắn kiêng kỵ nhất thứ gì. Thì tuyệt đối là những cỗ thi thể cổ quái này!

Những thi thể này không biết thuộc về chủng tộc nào, sau khi tử vong mà không mục nát. Thậm chí còn có thể thôn phệ linh hồn của người ta, lần nữa diễn hóa ra ý thức, vô cùng quỷ dị! Cho dù thực lực của hắn như vậy, thế nhưng lần trước đụng phải chúng nó.Cũng thiếu chút nữa đã bị thôn phệ!

Loại thi thể này, vẫn luôn là chỗ kiêng kỵ nhất của hắn. Sao lại... Đường đường là Bích Hải Huyền Thiên của A Dục Vương mà cũng có hay sao?

Hơn nữa nhìn bộ dáng của những thi thể này, cao lớn uy vũ, so với những thi thể trước đây hắn nhìn thấy còn càng đáng sợ hơn, một dính vào trên người, cho dù có mạnh mẽ hơn nữa thì cũng không có cách nào tránh khỏi được!

- Chẳng lẽ... A Dục Vương có liên quan tới những thi thể cổ quái này?

Những thi thể cổ quái này theo phán đoán bước đầu của Nhiếp Vân là người cùng một chủng tộc với đám người Mặc Tật mà ban đầu hắn nhìn thấy. Cũng chính là chủng tộc đã luyện chế ra Chân Huyết Vương quan!

Bây giờ trong hang ổ của A Dục Vương lại có loại thi thể này, chẳng lẽ đối phương có liên lạc đặc thù gì đó với chủng tộc kỳ lạ này hay sao?

------oOo------

Chương 2606: Khôi lỗi mạnh nhất (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chẳng lẽ... A Dục Vương thu gom nhiều thiên đạo như vậy là vì để cho cỗ thi thể này thôn phệ, khiến cho nó sống lại hay sao?

Đột nhiên, một suy nghĩ hiện lên từ trong đáy lòng, hai mắt Nhiếp Vân híp mắt lại.

Những thi thể cổ quái này có thể ăn mòn ý niệm của tu luyện giả mà lần nữa sống lại. Điểm này hắn cũng đã sớm biết rõ, chỉ là A Dục Vương phái người đi thu gom nhiều thiên đạo như vậy… Chẳng lẽ là vì làm cho gia hoả này sống lại hay sao?

Đáng hận a!

Gia hỏa này nhìn qua mạnh mẽ như vậy, nếu như là thật sự sống lại, nhất định tam giới sẽ rơi vào hỗn loạn. Vô số sinh mạng cũng sẽ vì vậy mà tử vong. Thậm chí ngay cả toàn bộ Hỗn Độn đại dương cũng sẽ xuất hiện ngày tận thế!

Phá hỏng vô số tiểu thế giới, khiến cho vô số sinh linh tử vong chỉ vì khiến cho Ma vương này sống lại...

A Dục Vương đáng chết, tội lỗi quả thực chồng chất!

Trong lúc trong lòng đang suy nghĩ thì hai người Yến Huy Đại thống lĩnh đang đi ở phía trước đột nhiên ngừng lại. Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía thống lĩnh sau lưng:

- Đặt thiên đạo mà ngươi thu được vào đi.

-

- Vâng!

Nương theo thanh âm của Huyễn Cách thống lĩnh, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy trước mắt sáng lên, cấm chế gia trì trên Cửu thiên thiên đạo lập tức bị nới lỏng.

- Các ngươi muốn làm gì?

Mặc dù Cửu thiên thiên đạo có chút mơ hồ không rõ, thế nhưng thanh âm lại vô cùng kiên định.

Nhìn dáng vẻ của hắn, dường như cũng đã ý thức được nguy hiểm.

- Vào đi thôi!

Yến Huy Đại thống lĩnh cũng không giải thích với hắn, bàn tay liên tục kết xuất vô số thủ ấn. Một đạo lực lượng cường đại tới cực chợt từ phía sau lan tràn ra.

Ầm Ầm!

Cửu thiên thiên đạo còn chưa kịp phản kháng thì thân thể đã vọt về phía trước, một hơi phóng tới trước mặt thi thể. Một cỗ hấp lực to lớn lan tràn ra. Trong nháy mắt thôn phệ hắn.

- A...

Cảm giác trời đất quay cuồng xuất hiện, Nhiếp Vân cũng cảm thấy cảnh vật trước mắt rơi vào bong tối. Ý thức tiến vào một nơi cực kỳ trống trải. Chính là không gian trong đầu cỗ thi thể này.

Không gian này có từng đoàn hắc khí không ngừng sôi trào, tạo thành một cái mặt quỷ dữ tợn mang theo tiếng ô ô vọt tới, đang định thôn phệ cửu thiên thiên đạo.

- Nhiếp Vân đại nhân cứu ta!

Nhìn thấy cái mặt quỷ dữ tợn này, khuôn mặt cửu thiên thiên đạo lập tức biến sắc, vội vàng hô lớn.

Chẳng qua hắn cũng chỉ là thiên đạo của một tiểu thế giới mà thôi. Cường giả Tru Thiên cảnh đã có thể đem tiện tay bắt nó lại. Đối mặt với những mặt quỷ dữ tợn này, nó căn bản không phải đối thủ.

- Ta... Không ra được! Ta sẽ truyền thụ cho ngươi phương pháp chống đỡ, ngươi cố gắng chịu đựng đi.

Nghe thấy tiếng kêu cứu của cửu thiên thiên đạo, vẻ mặt của Nhiếp Vân càng thêm khó coi.

Đại La Chư Thiên phong ấn mà Tĩnh Tâm thi triển uy lực vô biên,

lúc ấy nàng cũng đã nói, trừ phi là nàng tự mình xuất thủ, hoặc là cửu thiên thiên đạo tan biến. Nếu không, bằng vào thực lực bây giờ của Nhiếp Vân căn bản không thể nào phá vỡ được.

Cho nên, mặc dù hắn có thể thông qua tầm mắt của cửu thiên thiên đạo mà nhìn thấy tất cả tình huống chung quanh. Thế nhưng thủy chung không có cách nào phá vỡ phong ấn, thoát ra khỏi nơi này.

Không có biện pháp đi ra, như vậy cũng không cứu được cửu thiên thiên đạo!

- Được...

Cửu thiên thiên đạo cũng nhớ lại chuyện này. Mặc dù vô cùng sợ hãi, thế nhưng nhớ lại có Nhiếp Vân đứng ở sau lưng, trong lòng hắn vẫn không nhịn được thở phào nhẹ nhõm một hơi.

- Không cần khẩn trương, những mặc dù mặt quỷ này nhìn rất kinh khủng. Thế nhưng cũng không phải là đối thủ của ngươi.

Nhiếp Vân tiếp tục nói.

Lúc nàyCửu thiên thiên đạo đã không còn kịp nói chuyện nữa. Bởi vì mặt quỷ đã vọt tới trước mắt hắn, mang theo tiếng ô ô vô cùng quái dị, bắt đầu cắn xé thiên đạo.

Những mặt quỷ này không có thực lực quá mạnh mẽ, thế nhưng lại mang theo lực ăn mòn mà ngay cả linh hồn cũng khó có thể ngăn cản. Hơn nữa mỗi một cái mặt quỷ dường như đều có ý niệm của riêng mình, một khi đánh vào trong đầu sẽ lập tức khiến cho người ta choáng váng.

Đừng nói là chống cự, Nhiếp Vân cũng chỉ vừa nhìn một cái đãcảm thấy choáng váng đầu óc, đầu có cảm giác như sắp nứt ra vậy.

- Sao lại như vậy chứ?

Nhiếp Vân cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Ý niệm công kích của cường giả, cho dù hắn không đỡ được thì

cũng có thể ngăn cản trong một khoảng thời gian ngắn. Mặc dù lực ăn mòn có quỷ dị thì cũng có thể chống đỡ được một ít. Thế nhưng những cái mặt quỷ này tựa như ngàn vạn đầu oán linh, mỗi một đầu đều mang theo cảm xúc riêng rẽ, mãnh liệt, vừa mới tiếp xúc với inh hồn sẽ khiến cho người ta lập tức có cảm giác như nổ tung.

Cũng giống như trong nháy mắt hắn nhận dược oán khí và trí nhớ của nàng vạn oán linh vậy. Cho dù thực lực của hắn có mạnh hơn nữa thì cũng không thể kiên trì được a!

Tuệ kiếm ở trong đầu dưới sự công kích của đám mặt quỷ này, trong chớp mắt cũng bắt đầu trì trệ,, khó có thể chặt đứt được nữa.

- Xong rồi, chẳng lẽ ta phải chết ở chỗ này hay sao?

Lần đầu tiên trong lòng Nhiếp Vân sinh ra cảm giác vô lực như vậy.

Vô luận là có gặp phải chuyện gì thì hắn cũng rất tự tin. Dù là chống lại bổn tôn của đám người A Dục Vương thì hắn cũng tự tin mình có thể giữ được mạng sống. Nhưng mà bây giờ... Từ tận sâu trong lòng hắn lại sinh ra cảm giác khủng hoảng.

Vô số oán khí và trí nhớ hỗn loạn đánh vào trong linh hồn, nếu như không có Đại La Chư Thiên phong ấn ngăn cản. Chỉ sợ ý thức của hắn bây giờ đã sớm bị đánh cho tan vỡ. Phân thân này cũng hoàn toàn tử vong.

- Đáng ghét, dám ăn mòn ý niệm của ta, ta sẽ khiến cho các ngươi chết…

Ngay khi Nhiếp Vân đang cảm thấy vô lực thì đột nhiên bên tai vang lên tiếng gầm giận giữ của cửu thiên thiên đạo.

Thình thịch thình thịch thình thịch thình thịch!

Ngay sau đó đã thấy từng cái mặt quỷ dữ tợn nổ tung trước mặt thiên đạo. Thiên đạo bộc phát ra lực lượng càng thêm cường đại hơn trước kia. Bắt đầu đối chiến với đám mặt quỷ này.

- Ồ? Làm sao hắn có thể kiên trì được chứ?

Nghe thấy đạo thanh âm này, Nhiếp Vân không nhịn được sửng sốt một chút.

Không đúng a, bằng vào thực lực của cửu thiên thiên đạo, nhiều nhất cũng chỉ là Tru Thiên cảnh sơ kỳ. Mà hắn, cảnh giới linh hồn bây giờ đã sớm đạt tới cấp bậc Chúa Tể. Chênh lệch giữa song phương cực kỳ to lớn, như trời và đất vậy. Thế nhưng vô số mặt quỷ mang theo oán khí trước mắt, ngay cả hắn cũng không thể kiên trì nổi, cửu thiên thiên đạo yếu như vậy làm sao có thể kiên trì được cơ chứ?

------oOo------

Chương 2607: Khôi lỗi mạnh nhất (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hơn nữa nghe thanh âm của hắn dường như khí thế mười phần. Vừa nghe đã thấy rõ, dường như cũng không chịu ảnh hưởng quá lớn!

Chẳng lẽ ý niệm của cửu thiên thiên đạo so với hắn còn mạnh hơn? Đây là chuyện không thể nào a!

- Cửu thiên, ngươi kiên trì được hay sao?

Không nhịn được sự nghi hoặc trong lòng, Nhiếp Vân lên tiếng hỏi hỏi.

- Ta là ý niệm do thiên đạo hình thành, đại biểu cho chúng sinh trong thiên địa, những ý niệm này mặc dù hỗn loạn, thế nhưng cũng không thể làm tổn thương được ta. cCẳng qua là năng lực ăn mòn của những thứ này quá mạnh mẽ, ta có chút không kiên trì nổi a.

Cửu thiên Thiên đạo nói.

- Đúng vậy...

Nghe thấy lời cửu thiên thiên đạo nói, Nhiếp Vân có chút sửng sốt, ngay sau đó lập tức bừng tỉnh, nhất thời đã hiểu ra.

Quả thực hắn đã quá hồ đồ.

Thiên đạo, là do ý thứ của thiên địa biến thành, dung hợp ý niệm của ức vạn sinh linh. Đối với hắn mà nói, ý niệm hỗn loạn khiến cho Nhiếp Vân không chịu nổi trên thực tế chính là căn cơ sinh tồn của hắn. Đương nhiên không cần phải sợ hãi, cũng sẽ không bị bất kỳ chút ảnh hưởng nào.

- Ngươi mau thôn phệ những ý niệm hỗn loạn này, sau đó đem lực ăn mòn truyền cho ta!

Sau khi biết được những thứ này, Nhiếp Vân cười ha hả một tiếng, vội vàng nói.

Thứ hắn sợ nhất chính là những ý thức hỗn loạn này, mặc dù lực ăn mòn vô cùng quỷ dị, thế nhưng bằng vào thực lực của hắn bây giờ vẫn còn có thể chống cự được.

- Được!

Thứ Cửu thiên thiên đạo sợ nhất chính là lực ăn mòn. Nghe thấy hắn nghe nói như vậy lập tức đem những lực lượng này truyền tới cho Nhiếp Vân. Mà ý thức của hắn thì giống như biển khơi vậy. Nhanh chóng thôn phệ những ý thức hỗn loạn kia.

Xì Xì Xì Xì!

Lực ăn mòn vừa mới lan tràn tới trước mắt thì Nhiếp Vân đã cảm thấy linh hồn run rẩy, lực lượng cuồng bạo khiến cho ý của hắn có chút mơ hồ.

- Những lực ăn mòn này nếu như chỉ là một đạo đơn độc thì sẽ không có bất kỳ vấn đề gì. Một khi nhiều lên nhất định sẽ phải chết.

Vẻ mặt Nhiếp Vân có chút ngưng trọng.

Những lực ăn mòn này đã không còn oán niệm cho nên cũng không cần phải sợ hãi. Bất quá nếu như nhiều lực ăn mòn tập trung vào một chỗ thì sẽ rất là lợi hại.

- Đúng rồi, không phải ngươi có thể ăn mòn hay sao? Vậy thì trước tiên ăn mòn Đại La Chư Thiên phong ấn của Tĩnh Tâm đi!

Lúc đang định dùng hết toàn lực chống cự thì đột nhiên trong lòng hắn khẽ động một cái, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Những thứ này có lực ăn mòn lợi hại như vậy, không bằng để cho nó ăn mòn Đại La Chư Thiên phong ấn mà Tĩnh Tâm để lại trước đó a!

Phong ấn này hắn cũng không phá nổi, thế nhưng nếu như đám lực ăn mòn này có thể mở ra được, như vậy là tốt nhất!

Ô ô ô!

Trốn ở bên trong phong ấn, quả nhiên đúng như hắn dự đoán vậy, lực ăn mòn vọt tới, bắt đầu ăn mòn phong ấn đầu tiên.

Từng trận thanh âm khiến cho người ta ê răng không ngừng truyền ra, phong ấn ở dưới lực lượng ăn mòn mãnh liệt không ngừng bị bong ra từng lớp một.

Đại La Chư Thiên phong ấn này có thể khiến cho ngay cả Yến Huy Đại thống lĩnh cũng không nhìn ra được, đủ để thấy được chỗ cường đại của nó.

Những lực ăn mòn này muốn ăn mòn sạch sẽ phong ấn, không có thời gian nhất định, căn bản sẽ không thể hoàn thành được a.

- Dung nạp!

Không có lực ăn mòn, cửu thiên thiên đạo chỉ cần dung hợp những cái oán niệm kia. Cho nên cũng không có bất kỳ một chút áp lực nào. Mà Nhiếp Vân lại có phong ấn ngăn cản ăn mòn, cho nên nhìn qua cũng vô cùng ung dung.

Lực lượng trước đó khiến cho hai người biến sắc, lúc này lại trở nên rất dễ dàng ngăn cản, khiến cho hai người không có hốt hoảng nữa.

Mặc dù những thứ cổ quái kia nhiều, thế nhưng một khi chân chính có biện pháp đối phó. Như vậy nó cũng không còn đáng sợ như vậy nữa. Hai đạo ý niệm của cửu thiên thiên đạo và Nhiếp Vân phối hợp với nhau, không biết qua bao lâu, đột nhiên một tiếng nổ ầm ầm vang vọng. Vô số mặt quỷ cổ quái kia đều bị giết chết hoàn toàn.

- Phá vỡ!

Lúc này Đại La Chư Thiên phong ấn cũng đã bị cắn nuốt chỉ còn lại một lớp màng mỏng, cũng không vây khốn được Nhiếp Vân nữa. Hắn khẽ hô một tiếng, cả người bay vọt ra ngoài.

Dù sao hiện tại hắn cũng đang ở trong đầu của thi thể, cũng không sợ Yến Huy Đại thống lĩnh kia phát hiện ra được.

- Thành công...

Lao ra khỏi phong ấn. Nhiếp Vân nhìn về phía cảnh vật trong đầu cỗ thi thể này.

So với trong tưởng tượng của hắn còn rộng lớn hơn. Tất cả những mặt quỷ kia đều bị giết hết, bây giờ chỉ còn lại hắn và cửu thiên thiên đạo ở bên trong này. Tương đương với khống chế ý niệm của cỗ thi thể này.

- Hắc hắc, A Dục Vương tốn bao nhiêu công sứ muốn sống làm cho cỗ thi thể to lớn này sống lại. Thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không nghĩ ra ta vô tình tiến vào trong đó. Lại còn mạt sát ý niệm của cỗ thi thể này a.

Khẽ cười một tiếng, Nhiếp Vân nhếch miệng lên.

Không biết A Dục Vương đã bắt được bao nhiêu ý niệm thiên đạo mang tới cho cỗ thi thể này thôn phệ. Muốn làm cho nó sống lại, kết quả, tất cả công sức lại trở thành may áo cho mình.

Hắn và cửu thiên thiên đạo liên thủ, những ý niệm mặt quỷ kia đã bị tiêu diệt, tương đương với hoàn toàn mạt sát ý niệm mà A Dục Vương khổ cực nuôi dưỡng. Tùy thời đều có thể nắm cỗ thi thể này vào trong tay.

- Luyện hóa!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Vân không có chút khách khí nào, miệng quát lạnh một tiếng, lực lượng linh hồn khổng lồ lập tức lan tràn ra toàn bộ thi thể.

Nếu đã cưu chiếm thước sào, như vậy trực tiếp đem cỗ thi thể này luyện hóa thành khôi lỗi rồi tính sau!

Mặc dù không biết thực lực cụ thể của thi thể này ra sao. Nhưng mà có thể khiến cho A Dục Vương phí một cái giá lớn như vậy, chắc chắn sẽ không yếu. Ít nhất cũng phải vượt qua lực lượng của hắn bây giờ!

Dù sao, những cái đầu quỷ kia chỉ bằng vào một mình hắn, không có cửu thiên thiên đạo và phong ấn của Tĩnh Tâm, nhất định sẽ không thể đỡ nổi!

Thực lực của hắn gấp Chúa Tể sáu lần, hơn nữa lại thêm tất cả thủ mà cũng không thể đỡ nổi. Nó cường đại tới trình độ nào, từ đó cũng có thể tưởng tượng ra được.

Cô Cô Cô Cô Cô!

Không có ý niệm, việc luyện hóa thi thể trở nên vô cùng đơn giản, chỉ trong chốc lát hắn đã cảm thấy linh hồn cả người lần nữa trở lại thân thể, có tri giác đối với bên ngoài.

------oOo------

Chương 2608: Khôi lỗi mạnh nhất (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cửu thiên. Thực lực của ngươi còn chưa đủ để khống chế cỗ thi thể này, cưỡng ép luyện hóa sẽ chỉ dẫn tới bị thương mà thôi. Trước tiên cứ che giấu khí tức né tránh một phen. Chờ đi tới trước mặt bổn tôn của ta. Khi đó lại tiến vào trong vào Nạp Vật thế giới!

Luyện hóa thi thể xong, Nhiếp Vân lên tiếng phân phó một câu.

Mặc dù Cửu thiên thiên đạo có thể thôn phệ vô số oán niệm, thế nhưng đáng tiếc thực lực của bản thân quả thực quá thấp. Dù sao hắn chẳng qua chỉ là ý thức thiên đạo của tiểu thế giới mà thôi. Lực lượng không mạnh, nếu như cưỡng ép luyện hóa cỗ thi thể này mà nói, không những không thể khống chế được lực lượng mà còn sẽ mang đến vô số phiền toái.

Đối phương để cho cỗ thi thể này thôn phệ bọn hắn. Bây giờ bọn hắn lại cắn nuốt ý niệm của thi thể, vạn nhất bởi vì lực khống chế của cửu thiên thiên đạo chưa đủ mà lộ chân tướng, đến lúc đó sẽ phiền toái lớn!

Cho nên, vì kế hôm nay cũng chỉ có thể để cho hắn tạm thời ẩn nấp. Thi thể này để cho Nhiếp Vân khống chế.

- Vâng!

Cửu thiên thiên đạo cũng biết được đạo lý này, cho nên cũng không nói thêm gì nữa. Tinh thần hắn khẽ động một cái, lập tức núp ở một góc, không có nhúc nhích gì nữa.

Chỉ cần ẩn nấp ở trong đầu, cho dù là Yến Huy Đại thống lĩnh cũng sẽ không có cách nào phát hiện ra được, tuyệt đối an toàn.

Sauk hi sắp xếp xong cho cửu thiên thiên đạo, Nhiếp Vân đem lực chú ý tập trung lên trên người cỗ thi thể mà hắn vừa mới luyện hóa này.

Khống chế thi thể tạo thành khôi lỗi, đối với hắn mà nói cũng là quen việc dễ làm, không có bất cứ vấn đề gì.

Rất nhanh ý niệm của hắn đã xoay quanh thi thể một vòng. Khống chế toàn bộ cố thân thể này.

- Cái này... Quá mạnh mẽ a...

Sau khi khống chế, rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ thực lực chân chính của cỗ thi thể này, Nhiếp Vân há hốc miệng. Vẻ mặt không thể tin nổi, trong lòng thì mừng rỡ như điên.

Thực lực của cỗ thi thể này so với Tĩnh Tâm và Yến Huy Đại thống lĩnh trước mắt này còn đáng sợ hơn, là một... Cường giả Phong vương!

- Chẳng lẽ cỗ thi thể này chính là... A Da Na kia?

Đột nhiên, Nhiếp Vân nghĩ đến một cái tên.

Chân Huyết Vương, A Da Na!

Toàn bộ cường giả Phong vương trong Hỗn Độn đại dương cũng chỉ có bốn, đủ để thấy được thưa thớt ra sao. Như vậy có thể đoán ra được thi thể Phong vương dị tộc này nhất định cũng sẽ không nhiều. Mà cổ thi thể này lại có uy năng như thế, rất có khả năng chính là người có tên là A Da Na, Chân Huyết Vương kia!

Mặc dù không biết đám dị tộc này từ nơi nào tới, cuối cùng lại đi nơi nào. Thế nhưng nếu như Chân Huyết Vương quan đã có thể biến thành vật vô chủ, như vậy đã nói rõ người này nhất định cũng đã sớm chết rồi!

Về phần sao lại tử vong, thi thể ở đâu, chuyện này không có người nào biết được!

Bất quá, ban đầu thông qua lời nói của đám người Mặc Tật là hắn có thể đoán ra được cái chết của hắn có liên quan tới Nhiếp Đồng.

- Nếu như ta đoán không sai, A Da Na này chắc hắn là bị Nhiếp Đồng đánh chết. Sau khi giết chết người này, rất có thể đệ đệ cũng bị thương. Cho nên mới bị A Dục Vương, Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương đánh lén chém giết!

Sau khi biết rõ vô số tin tức, Nhiếp Vân càng ngày càng cảm thấy

rõ ràng.

Nhiếp Đồng vừa mới sinh ra đã có thể khiến cho mặt mũi của ba đại cường giả Phong vương tổn hại. Như vậy thực lực ban đầu nhất định sẽ càng cường đại hơn nữ!

Người lại mạnh như vậy bị ba đại cường giả Phong vương giết chết. Rất có thể trước đó đã bị thương. Căn cứ vào những chuyện này rồi từ từ suy xét, hắn không khó để luận ra được những điểm này.

Nếu như quả thật là vậy, nguyên nhân vì sao A Dục Vương muốn cứu sống người này cũng đã rất rõ ràng!

A Dục Vương biết thực lực của Nhiếp Đồng mạnh mẽ, sợ mình không phải là đối thủ. Vì vậy mới nghĩ hết tất cả các phương pháp để cứu sống người này. Để cho đối phương lần nữa ngăn cản đệ đệ Nhiếp Đồng!

Như vậy, một khi đối phương lưỡng bại câu thương, hắn vẫn có thể đạt được chỗ tốt như rước!

Chỉ bất quá, A Dục Vương ngàn tính vạn tính lại không ngờ bị hắn gặp phải chuyện này. Chẳng những có thể ngăn chặn cỗ thi thể này sống lại, mà còn có thể luyện hóa nó thành khôi lỗi!

Lần này, nếu như A Dục Vương còn muốn mượn vị A Da Na này chiến đấu với đệ đệ, như vậy sẽ có trò hay để nhìn a.

- Bất quá, cũng có chút đáng tiếc, linh hồn của ta quá yếu, không có cách nào vận dụng được toàn bộ thực lực của vị Chân Huyết Vương này!

Mặc dù hưng phấn, thế nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút chưa đủ.

Cường độ linh hồn của Nhiếp Vân ở trong cấp bậc Chúa Tể cũng coi như là đỉnh phong. Thế nhưng so với cường giả Phong vương lại kém quá xa. Cỗ thi thể này dùng trình độ linh hồn của hắn, mặc dù có thể khống chế cảnh giới, thế nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể phát huy ra mười phần trăm thực lực mà thôi!

Bất quá, chỉ bằng vào mười phần trăm này thì hắn cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, so với Tĩnh Tâm còn mạnh hơn!

Nếu như có thể phát huy ra trăm phần trăm. Như vậy có thể đoán được, cho dù có gặp phải A Dục Vương thì sợ rằng hắn cũng có thể ung dung nghiền ép.

- Phải nhanh chóng tu luyện linh hồn a.

Kể từ khi cảnh giới linh hồn đạt tới Chúa Tể cấp. Sau đó đã không có tăng lenen ữa. Loại linh hồn cấp bậc này dùng ở trên người bổn tôn hắn sẽ không có bất cứ vấn đề gì. Thế nhưng nếu dùng ở trên cỗ thi thể này thì lại có các giác như ngựa nhỏ kéo xe lớn. Khiến cho người ta có cảm giác bất tòng tâm.

- Không quan tâm tới những chuyện này nữa, trước tiên nhìn xem đối phương có thái độ gì a!

Kiểm tra xong trạng thái của thân thể, Nhiếp Vân đã có phương hướng đại khái, ngón tay hắn khẽ giật giật.

Mục đích của đối phương chính là vì để cho cỗ thi thể này sống lại, đã như vậy, hắn sẽ phối hợp với bọn hắn một chút.

- Ồ? Đại thống lĩnh, hắn động rồi, chẳng lẽ... Chúng ta đã thành công?

Nhiếp Vân vừa động thì đã lập tức nghe được thanh âm hưng phấn của Huyễn Cách thống lĩnh ở cách đó không xa vang lên.

- Quả nhiên đã động, thành công rồi. Ha ha, trời không phụ người có lòng, cuối cùng cũng đã thành công...

Yến Huy Đại thống lĩnh cũng mất đi vẻ tràn ngập lý trí vừa rồi. Thiếu chút nữa đã nhảy lên, hai mắt nhìn chằm chằm vào thi thể to lớn trước mắt. Cảm giác hưng phấn tràn ngập trong đầu.

------oOo------

Chương 2609: Chúa Tể nhiều như chó

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cô cô cô cô!

Ngay trong lúc bọn hắn đang hưng phấn thì đột nhiên bàn tay của Nhiếp Vân giật giật, chậm rãi chống xuống mặt đất rồi ngồi dậy.

- Đây là nơi nào? Các ngươi là ai? Ta là ai?

Một đạo ý niệm lập tức bao phủ cả căn phòng, giống như sóng biển kinh thiên.

Nếu đã diễn trò, như vậy cũng phải diễn tới nơi tới chốn a. Chân Huyết Vương là ai chính bản thân hắn cũng không biết. Lại nói, người này là Chân Huyết Vương cũng chỉ là suy đoán của hắn mà thôi. Vạn nhất là người khác thì sao chứ?

Cho nên, đã không biết hắn là ai, để đề phòng đám người Yến Huy Đại thống lĩnh nhìn ra được chỗ sơ hở. Còn không bằng ra vẻ cái gì cũng không biết, giả dạng như là đã mất đi trí nhớ vậy.

Như vậy cũng nhất cử lưỡng tiện, vừa có thể che giấu chuyện bản thân hắn không biết bất kỳ chuyện gì, lại có thể giải thích được tình huống không có cách nào phát huy được toàn bộ thực lực của cỗ thi thể này.

Ta đã mất đi trí nhớ, ngươi bảo ta phát huy toàn bộ lực lượng như thế nào chứ? Sao có thể vận dụng được tuyệt chiêu mà cỗ thi thể này am hiểu sử dụng cơ chứ?

- Là ai sao? Ngươi không nhớ rõ mình là ai sao?

Nghe thấy lời này của hắn, Yến Huy Đại thống lĩnh và Huyễn Cách thống lĩnh đồng thời sửng sốt một chút.

- Hừ!

Đối với việc bọn hắn đang sững sờ, Nhiếp Vân không có trả lời mà lập tức đánh ra một quyền.

Giải thích càng nhiều sẽ càng phiền toái. Không bằng trực tiếp biểu hiện thực lực, dùng nắm đấm để nói chuyện!

Ầm Ầm!

Quyền phong cường đại bao phủ chung quanh, không gian kiên cố lập tức phát ra tiếng ken két, dường như tùy thời cũng sẽ sụp đổ vậy.

- Dừng tay!

Yến Huy Đại thống lĩnh không nghĩ tới hắn lại đột nhiên xuất thủ. Trong lòng hơi có chút kinh ngạc. Bất quá, hắn không hổ là siêu cấp cường giả có thể so sánh với Phong vương. Sau khi kinh ngạc, hai tay giơ lên, cũng tiến lên nghênh đón.

Bàn tay của hắn hùng tráng mà nặng nề. Lực lượng trong cơ thể dọc theo lòng bàn tay xông ra, vô cùng vô tận, giống như không có tận cùng vậy.

Ầm Ầm!

Quyền chưởng lập tức va chạm với nhau.

Nhiếp Vân không nhúc nhích. Yến Huy Đại thống lĩnh lại không nhịn được lui về phía sau mấy bước.

- Các ngươi là ai? Đây là nơi nào?

Một quyền bức lui đối phương, Nhiếp Vân đã xác định được thực lực của mình. Đúng là hưi mạnh hơn vị Yến Huy Đại thống lĩnh này một bậc. Trong lòng hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lông mày nhướng lên, giả bộ giận dữ vô cùng.

- Đại nhân bớt giận, đây là Bích Hải Huyền Thiên của A Dục Vương bệ hạ, người vừa mới tỉnh lại, xin đừng tức giận! Có chuyện gì chúng ta từ từ nói!

Vung vẩy cánh tay, sắc mặt của Yến Huy Đại thống lĩnh hơi có chút tái nhợt, lại vội vàng nói.

Hắn thân là thống lĩnh mạnh nhất bên trong Bích Hải Huyền Thiên. Thực lực đến gần Phong vương mà lại bị một quyền của đối phương đả thương. Thực lực của đối phương quả thực quá mạnh mẽ.

- Bích Hải Huyền Thiên?

Nhiếp Vân giả bộ mơ hồ không thôi.

- Vâng!

Yến Huy Đại thống lĩnh nở nụ cười, quay đầu lại phân phó một tiếng:

- Huyễn Cách, nhanh đi chuẩn bị ngơi nghỉ ngơi cho đại nhân, chuẩn bị dạ tiệc tốt nhất hoan nghênh đại nhân tỉnh lại!

- Vâng!

Huyễn Cách thống lĩnh vội vàng lui ra ngoài.

- Đại nhân, mời đại nhân đi theo ta. Đại nhân vừa mới tỉnh lại, có thể còn chưa nhớ rõ thân phận của mình. Qua một đoạn thời gian nữa chúng ta sẽ giới thiệu cặn kẽ cho ngươi. Bảo đảm có thể làm cho ngươi nhớ rõ toàn bộ mọi chuyện!

Yến Huy Đại thống lĩnh nói.

- Được!

Thấy thái độ của đối phương thành khẩn, Nhiếp Vân cũng không nói thêm nữa, thân thể nhoáng một cái, thân thể to lớn đã thu nhỏ lại đến mức không sai biệt lắm với Yến Huy Đại thống lĩnh.

Tu vi đạt tới cấp bậc như vậy, không gian cũng có thể tùy ý khống chế chứ đừng nói là vóc người.

- Mời!

Yến Huy Đại thống lĩnh dẫn đường ở phía trước, dọc theo lối đi ra đi ra ngoài.

Nhiếp Vân theo sát ở phía sau, vừa đi vừa quan sát chung quanh, đồng thời trong lòng cũng có chút kỳ quái.

Hắn giả dạng mất trí nhớ... Sao vị Đại thống lĩnh này lại không có chút nào thất vọng, ngược lại ở chỗ sâu trong hai mắt còn mang theo vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ như vậy chứ?

Mặc dù một chút hưng phấn này rất nhanh đã bị áp chế rất tốt. Thế nhưng thực lực của hắn bây giờ là gì chứ? Sao có thể không nhìn rõ?

Hai người một trước một sau, rất nhanh đã đi tới một căn phòng khách.

Bên trong đại sảnh đã có không ít người ngồi, mỗi một người đều có thể so sánh được với Huyễn Cách thống lĩnh hoặc là thực lực còn cường hãn hơn Huyễn Cách thống lĩnh.

- Đây chính là một trăm linh tám vị thống lĩnh trong miệng Quý Linh nói hay sao?

Nhiếp Vân âm thầm gật đầu một phen.

Vừa mới nhìn qua hắn cũng không nhịn được âm thầm kinh hãi. Quả nhiên đúng như Quý Linh nói vậy. Người yếu nhất trong đám thống lĩnh này cũng mạnh hơn bổn tôn của hắn. Nếu như ném vào trong tam giới, tuyệt đối là nhân vật hùng bá một phương. Quả thực không biết tại sao dưới trướng của A Dục Vương lại có nhiều thuộc hạ lợi hại như vậy a.

- Đại nhân, mời ngồi!

Yến Huy Đại thống lĩnh chỉ về phía vị trí chính giữa nhất..

Nhiếp Vân nhíu mày một cái.

Vị trí này là ở trung tâm mọi người, cho dù thực lực của hắn mạnh nhất. Thế nhưng để cho hắn ngồi lên cũng có chút không thích hợp a!

- Không nên cự tuyệt, kỹ thực chúng ta đều giống nhau, đều là người mà A Dục Vương bệ hạ tốn bao nhiêu công sức mới có thể sống lại. Bắt đầu từ bây giờ, ngươi chính là Đại thống lĩnh của chúng ta! Mà ta thì tự động giáng cấp xuống làm Nhị thống lĩnh!

Yến Huy cười nói.

- Đại thống lĩnh?

Nhiếp Vân nhíu mày nói.

Làm cái gì vậy? Hắn cũng đã nói qua bản thân mất trí nhớ, sao người này lại để cho mình làm Đại thống lĩnh gì đó chứ? Rốt cuộc là vì sao?

Ngoài ra, đều là người màA Dục Vương tốn bao nhiêu tâm huyết mới có thể cứu sống lại... Rốt cuộc là có ý gì?

- Ồ?

Trong lòng nghi ngờ, lực lượng trong cơ thể Nhiếp Vân vận chuyển, lần nữa nhìn về phía Yến Huy và một trăm linh tám vị thống lĩnh trước mắt, lập tức không khỏi sửng sốt một chút.

Trước đó dùng thực lực của hắn, không thể nhìn ra được vấn đề của đám người Yến Huy. Mà bây giờ mượn cỗ thân thể có thể so với Phong vương này. Ánh mắt cũng lập tức tăng lên, vừa nhìn một cái đã phát hiện ra vấn đề của đám người này.

- Những người này... Đều là những thi thể quỷ quái kia sống lại.

Những thống lĩnh trước mắt này, bao gồm cả vị Yến Huy này cũng đều giống như cỗ thân thể này vậy. Đều là thi thể dị tộc sống lại!

------oOo------

Chương 2610: Hỗn Độn Hàn tinh tới tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khó trách những người này lại có thực lực mạnh mẽ như thế, vượt xa Chúa Tể!

Sau khi biết được điểm này, trong lòng Nhiếp Vân phát lạnh.

Những thi thể quỷ quái này rốt cuộc là chủng tộc gì? Trước đó nhìn thấy đám người Mặc Tật, khi đó hắn đã cho là dù có mạnh mẽ hơn Chúa Tể thì cũng chỉ có một số người mà thôi. Thế nhưng dù có nằm mơ hắn cũng không nghĩ tới đám người quỷ dị này lại có nhiều như vậy!

Từ lúc nào cường giả cấp bậc Chúa Tể lại nhiều như chó như vậy chứ

Cường giả Chúa Tể, đỉnh phong nhất trong Tam giới là Tru Thiên cảnh, chỉ có lĩnh ngộ hai nghìn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo, đạt được Ngụy Bổn nguyên đại đạo cực kỳ quan trọng thì mới có thể tấn cấp thành công.

Toàn bộ Tam giới cộng lại một chỗ cũng chỉ có hai mươi mấy người, không vượt qua được ba mươi!

Tam giới rộng lớn như vậy mà lại chỉ có ngần ấy người. Mà đám thống lĩnh trước mắt này lại tới một trăm linh tám! Hơn nữa người người đều có thực lực vượt xa Chúa Tể!

May mà tâm lý của Nhiếp Vân trầm ổn, thế nhưng hắn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đầu óc có chút trì trệ.

Cường giả Chúa Tể từ lúc nào lại trở nên không đáng giá như vậy chứ?

Nếu như những người này đều là thi thể sống lại... Như vậy đám thi

thể này rốt cuộc là người chủng tộc gì, làm sao lại có nhiều cường giả Chúa Tể như vậy chứ?

- Hơn nữa... Đám người này có lẽ nên có khí tức sát lục rất nặng a. Sao những người này nhìn thế nào cũng thấy không giống...

Nhiếp Vân càng ngày càng mê hoặc.

Tình huống hắn vừa mới thấy chắc chắn sẽ không phải là giả. Hắn tin tưởng vào hai mắt của mình. Thế nhưng nếu những người này đều là thi thể sống lại. Như vậy phải có thuộc tính giống như thi thể a. Sát lục, lạnh lùng, vô cùng quỷ dị, nhưng... Những thống lĩnh trước mắt này, cho dù không nói quang minh chính đại. Thế nhưng bên trong cơ thể mang theo năng lượng cương trực, hoàn toàn khác với loại thuộc tính u ám của đám thi thể này.

- Chúc mừng Đại thống lĩnh sống lại!

Người phía dưới không để cho hắn có quá nhiều thời gian cân nhắc, tất cả đều giơ ly rượu trong tay lên chúc mừng.

Nhiếp Vân vì tránh để lộ ra chân ngựa cho nên cũng không có hỏi nhiều. Không thể làm gì khác hơn là bưng ly rượu lên, bắt đầu ăn mừng với mọi người.

Tiệc rượu cũng không có kéo dài quá lâu, chưa được nửa canh giờ thì cũng đã kết thúc. Dường như mọi người cũng biết vị Đại thống lĩnh này vừa mới tỉnh lại, trí nhớ còn không có khôi phục, cho nên mỗi người đều chúc mừng một câu rồi lập tức xoay người rời đi.

- Đại thống lĩnh, ta biết ngươi có rất nhiều nghi hoặc. Nếu ta nói sợ rằng ngươi sẽ không tin. Đến lúc đó A Dục Vương bệ hạ sẽ đích thân nói tỉ mỉ với ngươi! Bây giờ ngươi cứ từ từ nghỉ ngơi đi, như vậy cũng tiện thích ứng một phen.

Yến Huy cười nói.

- Được rồi.

Thấy đối phương không muốn nói, Nhiếp Vân không tiện hỏi nhiều.

Sau đó lại đi theo sau lưng Yến Huy đi tới chỗ ở của mình.

Chỗ này rất rõ ràng so với chỗ của bổn tôn còn sang trọng hơn nhiều. Giống như một cái phủ đệ cực lớn vậy.

Sauk hi dẫn hắn tới đây, Yến Huy lập tức rời đi. Dường như còn có rất nhiều chuyện muốn đi xử lý vậy.

- Không ai giám thị, cũng không có ai quản sao? Những người này cũng quá yên tâm với ta a.

Ở trong đình viện một lúc lâu, phát hiện ra nơi này cũng không có cái gì dò xét hành tung của mình. Đám người Yến Huy cũng không có hoài nghi, có ý giám thị hắn, Nhiếp Vân cũng có chút nghi hoặc.

- Được rồi, trước tiên không quan tâm tới nữa. Có thực lực như vậy rồi, trước tiên đi tìm Hỗn Độn Hàn tinh a!

Suy nghĩ một hồi cũng không nghĩ ra được. Hắn cũng biết bây giờ không phải là lúc xoắn xuýt những chuyện điều này. Vẫn nên đi tìm Hỗn Độn Hàn tinh rồi lại nói sau!

Dù sao thân phận bây giờ của hắn là Đại thống lĩnh, cũng không cần thiết phải che giấu dung mạo. Hai cahan sải bước ra ngoài, nhanh chóng đi ra ngoài đình viện.

- Đại thống lĩnh!

Vừa đi ra phủ đệ thì đã có mấy tên hộ vệ tiến lên đón.

Mặc dù không có giám thị hắn, thế nhưng hộ vệ thì lại có. Đám người này phụ trách bảo vệ nơi này, đề phòng có người khác quấy rầy hắn.

- Ta cần một ít đồ vật luyện chế binh khí, mang ta đi nơi để vật liệu cần thiết.

Nhiếp Vân nói.

Nếu như đối phương đã nói mình là Đại thống lĩnh. Như vậy nhất

định sẽ phải phục tùng mệnh lệnh của mình. Nếu như bọn họ không cho đi tìm, như vậy sẽ tìm cách khác sau.

- Mời Đại thống lĩnh đi bên này!

Một tên hộ vệ đi tới phía trước, cung kính dẫn đường.

- Đơn giản như vậy sao?

Vốn tưởng rằng đối phương sẽ hỏi cái gì đó, hoặc là nói phải bẩm báo Yến Huy các loại. Thế nhưng hắn không nghĩ tới đối phương lại trực tiếp đồng ý, còn nhanh chóng dẫn đường như thế. Chuyện này khiến cho Nhiếp Vân có chút sửng sốt.

Thật hay giả vậy?

Trước đó hắn luôn lo lắng chuyện này, thế nhưng không ngờ nhanh như vậy đối phương đã đồng ý?

Như vậy cũng quá đơn giản a?

Chẳng lẽ những người này dễ lừa gạt như vậy hay sao?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Đám người bên trong Bích Hải Huyền Thiên này người người thực lực đều mạnh mẽ. Cho dù là những hộ vệ này thì thực lực cũng đều đạt tới cấp bậc tông chủ. Loại người như vậy, tại sao có thể là kẻ ngu cơ chứ?

- Nhất định còn có chuyện gì mà ta không biết. Nếu không tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống như vậy!

Nhiếp Vân âm thầm suy đoán trong lòng.

Trong chuyện này nhất định còn có chuyện gì đó mà hắn không biết. Nếu không, thái độ của những người này tuyệt đối sẽ không như vậy. Nhất là Yến Huy, chẳng những thanh âm cung kính mà còn trực tiếp để cho hắn ngồi lên vị trí Đại thống lĩnh. Chuyện này rõ ràng có chút không phù hợp với lẽ thường.

- Đại thống lĩnh, đây chính là Tàng Bảo Các, bên trong có tài liệu và bảo vật mà bệ hạ đã chuẩn bị nhiều năm!

Trong lòng đang suy nghĩ lung tung thì tên hộ vệ dẫn đường phía trước ngừng lại, tay lại chỉ về phía trước.

Ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên đa nhìn có một không gian cực lớn xuất hiện ở trước mặt. Cho dù dù còn chưa có tiến vào trong đó, thế nhưng hắn đã cảm thấy bảo khí bắn ra bốn phía. Mùi thơm lan tràn vào mũi, không cần phải suy nghĩ nhất định bên trong có không ít bảo bối khiến cho người ta khiếp sợ.

- Ách... Cứ để ta đi vào như vậy, chẳng lẽ không sợ ta tùy tiện cầm mọi thứ đi sao?

Nhiếp Vân không nhịn được hỏi một câu.

Trực tiếp dẫn hắn đến cửa bảo khố, để cho hắn tùy ý đi vào. Vạn nhất hắn nổi lòng tham, cầm đi bảo vật toàn bộ, như vậy đám người này sẽ làm sao bây giờ?

------oOo------

Chương 2611: Thời gian gia tốc (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đại thống lĩnh nói đùa, Tàng Bảo Các này chính là bệ hạ chuẩn bị cho các thống lĩnh. Nếu như cần, cho dù lấy đi toàn bộ những thứ kia cũng không có sao. Đương nhiên có thể tùy tiện cầm đi rồi.

Hộ vệ này cười nói.

- Lấy đi toàn bộ cũng không sao?

Nhiếp Vân há hốc mồm.

Không thể nào chứ? Tên A Dục Vương này hào phóng như vậy

sao?

Bây giờ hắn càng ngày càng không hiểu vị cường giả Phong vương này làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì.

Nhấc chân đi vào Tàng Bảo Các, lại nhìn quanh một vòng. Trong lúc nhất thời hắn kinh ngạc đến ngây người.

Ở chỗ này, thần binh Chúa Tể chẳng qua chỉ là binh khí bình thường, các loại các dạng bảo vật trân quý, đếm không xuể.

Chiêu hồn hàn sa mà chỉ Hỗn Độn đại dương mới có thể sinh ra. Còn có một ít khoách thạch đặc thù, kỳ lạ chỉ có tiểu thế giới mới có, còn có đan dược hữu dụng đối với Chúa Tể...

Các loại bảo vật tràn ngập khắp nơi, đều bị phong ấn đặc thù trấn áp, tản mát ra bảo quang nồng đậm.

Nếu như dùng Thần thâu thiên phú để quan sát, quang mang bảo khí ở nơi này đủ để khiến cho hai mắt người ta mờ đi.

Cho dù là đại phú hào như Nhiếp Vân, nhìn thấy nhiều đồ như vậy cũng phải cảm thấy đầu óc mơ hồ, có chút choáng váng.

Không hổ là Tu La vương, số lượng bảo bối quả thực quá nhiều!

- Những bảo vật này tuy tốt, thế nhưng đối với ta cũng không có tác dụng quá lớn.

Chậm rãi đi lại ở bên trong Tàng Bảo Các, tinh thần của Nhiếp Vân quét mắt nhìn một vòng, đem tất cả bảo vật chung quanh nhìn vào trong mắt.

Những bảo bối này mặc dù đều là bảo vật hiếm có, tùy tiện lấy ra một kiện ném tới tam giới thì cũng có thể dẫn tới một phen gió tanh mưa máu. Khiến cho vô số cường giả điên cuồng. Thế nhưng trên thực tế tác dụng đối với hắn cũng không lớn.

Tu vi đạt tới loại trình độ này như hắn, chỉ cần không có đạt tới cấp bậc Phong vương, hoặc là tài liệu luyện chế thần binh Phong

vương, trên cơ bản đều không có tác dụng quá lớn!

- Quả nhiên có Hỗn Độn Hàn tinh...

Đi quanh một vòng trong Tàng Bảo Các, đột nhiên Nhiếp Vân dừng bước, một khối tinh thạch đặc thù, lấp lánh quang mang xuất hiện ở trước mắt của hắn.

Khỏa tinh thạch này cũng không giống như những tinh thạch khác, cũng không chói mắt như vậy. Ngược lại còn là màu ngăm đen, phía trên còn có từng đạo phù văn lưu chuyển, như là thủy ngân.

Hỗn Độn Hàn tinh, một trong những bảo vật khôi phục Chân Huyết Vương quan, đến từ chỗ sâu trong Hỗn Độn, có khí tức hỗn loạn đặc thù của Hỗn Độn. Nhiếp Vân mạo hiểm đi tới Bích Hải Huyền Thiên chính là vì vật này. Thế nhưng hắn không nghĩ tới lại có thể tìm được một cách đơn giản như vậy!

- Tới!

Bàn tay chộp ra một trảo, khối tinh thạch này lập tức bay tới, rơi vào trong lòng bàn tay của hắn.

- Quá lạnh!

Tinh thạch vừa mới rơi xuống lòng bàn tay thì nhất thời Nhiếp Vân cảm thấy toàn thân lạnh lẽo. Sau khi vận chuyển tu vi, lúc này hắn mới có thể ngăn cản được cảm giác này.

Hỗn Độn Hàn tinh xuất phát từ nơi cực hàn của Hỗn Độn. một khi Chúa Tể tiếp xúc với nó, trong nháy mắt sẽ kết thành một khối băng, huyết mạch đông cứng! Bất quá, thực lực của phân thân này đã có thể so với Phong vương. Cho nên có thể ung dung cầm lên.

- Thu!

Tinh thần khẽ động một cái, tinh thạch đã được hắn thu vào bên trong cơ thể.

Tu vi đạt tới loại cấp bậc này, cho dù không có Nạp Vật thế giới,

nạp vật gì gì đó thì cũng có thể tùy tiện bố trí ra một cái không gian phong ấn ở trong người, dùng làm nơi cất giữ bảo bối.

- Nhìn một chút xem còn có thứ trân quý gì nữa không.

Lấy đi tinh thạch, Nhiếp Vân biết đã gom đủ đồ vật để tu bổ Chân Huyết Vương quan cho nên tâm tình bình tĩnh lại, hai mắt nhìn qua chung quanh.

Đây là Tàng Bảo Khố của A Dục Vương, không thể so dánh với những nơi khác. Nếu như cẩn thận tìm kiếm, có lẽ còn có thể tìm được một ít thứ có tác dụng đối với hắn.

Bảo quang lóe lên, chung quanh cũng có quang mang nhàn nhạt tràn ngập, Nhiếp Vân chậm rãi đi về phía trước, hai mắt rơi vào trên một bảo bối.

Những bảo bối này, chỉ cần không có vượt qua cấp bậc thần binh Chúa Tể, bằng vào Nạp Vật thế giới hoàn toàn có thể sao chép được. Cũng không tính là vật hiếm có gì.

Một đường tiến lên cực nhanh, một khi gặp phải bảo bối thích hợp, hắn cũng sẽ dừng lại nhìn qua một chút.

- Ồ? Đó là cái gì vậy?

Đột nhiên, Nhiếp Vân dừng bước, hai mắt nhìn vào trên một cái kim bài.

Vật này nhìn qua giống như một cái huy chương, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, mang theo khí tức, phong cách cổ xưa nồng đậm.

Phía trên có khắc một hàng chữ viết, giống như là những con giun, cho dù là hắn cũng không thể nhận ra được dù chỉ một chữ.

- Đây không phải là văn tự cổ Hỗn Độn, cũng không phải là văn tự trong Hỗn Độn đại dương...

Mặc dù bây giờ Nhiếp Vân không thể thi triển thiên phú Thiên Nhĩ

sư. Thế nhưng thực lực như thế đã sớm tinh thông ba nghìn đại đạo, chỉ cần là văn tự bên trong Hỗn Độn đại dương cơ hồ chỉ cần nhìn là hắn có thể nhận ra được.

Mà những hàng chữ trước mắt này lại khiến cho hắn hoa cả mắt, cái gì cũng không nhìn ra được. Đây rốt cuộc là văn tự của nơi nào chứ?

Sao tới bây giờ mà hắn còn chưa từng thấy qua?

- Vật này chắc hẳn cũng không quan trọng. Cầm trước, chờ sau khi trở về mang cho Tĩnh Tâm nhìn qua một chút.

Cổ tay khẽ lật một cái, lập tức thu thứ giống như huy chương này vào trong cơ thể, Nhiếp Vân lại tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh hắn đã đi qua toàn bộ Tàng Bảo Các một lần.

Tuy rằng nơi này nhiều bảo vật, thế nhưng đối với hắn mà nói, thứ hữu dụng lại cơ hồ không có.

Có được thần binh Phong vương, những binh khí khác ở trong mắt hắn không đáng một xu.

- Đi ra ngoài a!

Đã lấy được vật mà bản thân mong muốn, Nhiếp Vân cũng không có cần thiết ở lại chỗ này, cho nên hắn lập tức xoay người đi ra ngoài.

Tên hộ vệ trước đó còn đứng chờ ở ngoài cửa. Sau khi hắn đi ra lại đi theo sau hắn trở lại chỗ ở.

- Bây giờ ta đi Tàng Bảo Các tìm đồ thì không thành vấn đề. Thế nhưng nếu trực tiếp đi Sâm La Viện thì nhất định sẽ không được, phải tìm được một cái cớ tốt một chút.

Trở lại nơi ở, Nhiếp Vân cũng không có tiếp tục hành động mà là ngồi tại chỗ suy tư một chút.

Bây giờ hắn còn không biết rốt cuộc Yến Huy này có mục đích gì, cũng nghĩ không thông rốt cuộc A Dục Vương này muốn làm gì. Dù sao hàn tinh cũng đã tới tay, còn không bằng cẩn thận dò xét một phen. Nhìn xem trong hồ lô của bọn họ rốt cuộc có bán thuốc gì!

------oOo------

Chương 2612: Thời gian gia tốc (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sưu!

Hắn ngồi vào chỗ của mình ở trong phòng. Ý thức lần nữa trở lại trên người bổn tôn ở trong Sâm La Viện.

- Thế nào? Có tin tức gì không?

Tĩnh Tâm thấy hắn mở mắt, có chút lo lắng hỏi.

- Đã lấy được Hỗn Độn Hàn tinh.

Nhiếp Vân đem chuyện trải qua trước đó nói qua với Tĩnh Tâm một lần.

- Nói ngươi là Đại thống lĩnh? Chuyện này...

Hai mắt Tĩnh Tâm nháy hai cái, dường như cũng có chút không rõ ràng.

- Trước tiên không cần quan tâm tới những thứ này. Bây giờ chuyện quan trọng nhất có hai cái, thứ nhất, đó là làm thế nào mới có thể khiến cho phân thân đem hàn tinh tới đây được. Thứ hai, tra rõ xem rốt cuộc A Dục Vương làm cứu sống những thống lĩnh kia, lại thu gom những thiên tài này này tới đây rốt cuộc làm muốn làm cái gì.

Không xoắn xuýt chuyện Đại thống lĩnh nữa, Nhiếp Vân nói ra hai chuyện cần kíp ngay bây giờ.

Bằng vào thực lực của phân thân bây giờ, hoàn toàn có thể cưỡng ép đem hàn tinh tới đây được. Đợi cho Tĩnh Tâm hoàn toàn khôi phục Chân Huyết Vương quan. Khi đó lại phối hợp với phân thân, cho dù là A Dục Vương đích thân tới đây cũng có thể đánh cho hắn răng rơi đầy đất.

Bất quá, một khi làm như vậy, muốn lần nữa dò xét mục đích của A Dục Vương sẽ có chút khó khăn. Không bằng nhân cơ hội này tìm hiểu rõ ràng mục đích của đối phương. Sau đó lại nhìn một chút xem có khả năng tìm được vị trí hiện tại của Nhiếp Đồng hay không. Như vậy có thể đi trợ giúp một tay.

- Nếu như chúng ta một mực đợi ở Sâm La Viện, nhất định sẽ không dò la ra được tin tức gì. Chỉ là một khi đi ra ngoài sẽ bị phát hiện ngay lập tức a.

Đôi mi thanh tú của Tĩnh Tâm nhíu lại, khẽ lắc đầu một cái, dường như ngay cả nàng cũng không biết hiện tại nên làm như thế nào.

Vốn tưởng rằng vào ở trong Sâm La Viện đã là thiên tài rồi. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, ở chỗ này bọn họ cũng chỉ là tay mơ, chỉ có đạt tới cảnh giới nhất định thì mới có thể đi ra ngoài.

Chưa đạt tới, đi ra ngoài sẽ bị phát hiện, không đi ra thì tin tức gì cũng không tra xét ra được. Cho nên, chỗ ở hiện tại cũng không khác gì là phòng giam.

- Không có sao, ta đã có biện pháp...

Nhiếp Vân cười một tiếng, lập tức đứng dậy.

Tĩnh Tâm theo sau lưng hắn đi ra ngoài, rất nhanh đã đi ra sân đình viện.

- Đại nhân, người đi ra rồi sao? Muốn chỉ điểm chúng ta tu luyện hay sao?

- Chúng ta đã chờ lâu rồi.

- Chỉ cần có thể nhanh chóng tiến bộ, ngươi muốn để cho chúng ta làm gì thì chúng ta sẽ lập tức đi làm cái đó!

...

Vừa mới ra ngoài, những người trước đố xông quan cùng hắn lập tức vây quanh, trong mắt mỗi người đều hiện lên vẻ chờ mong.

Trải qua ba cửa khảo hạch trước đó, bọn họ đã biết người thiếu niên trước mắt này đáng sợ thế nào. Chỉ cần hắn nguyện ý chỉ điểm, có thể tưởng tượng ra được, thực lực của bọn họ nhất định có thể nhanh chóng tăng lên.

- Các ngươi đã muốn tăng lên thực lực như vậy, ta vừa vặn cũng có một biện pháp. Các ngươi không được phản kháng, ta sẽ mang các ngươi đi tới một chỗ. Ta có thể bảo đảm khiến cho lực lượng của các ngươi trong thời gian ngắn tăng vọt!

Thấy thái độ của mọi người như vậy, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Được!

- Chỉ cần có thể tăng thực lực lên, những chuyện khác cũng không thành vấn đề!

- Chuyện này đơn giản a.

...

Mạng của mọi người đều là do người thiếu niên trước mắt này cứu, đừng nói chỉ là đi một chỗ, cho dù đi tới chỗ nào thì mọi người cũng sẽ không chút do dự đồng ý.

- Được rồi, đi thôi!

Tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động một cái, lập tức bao phủ mọi người vào bên trong, trong nháy mắt đã thu toàn bộ mọi người vào trong Nạp Vật thế giới.

- Đây là nơi nào?

- Cảm giác không gian áp bách thật nồng đậm…

Những người này sinh ra ở tiểu thế giới, cũng chưa từng tiến vào Chí Tôn vực. Cho nên cũng không có khái niệm Chí Tôn vực. Bất quá, vừa mới tiến vào mọi người vẫn có thể cảm nhận được áp lực nồng đậm ở nơi này.

- Nuốt đám đan được này đi!

Nhiếp Vân cũng không giải thích mà đi tới trước mặt bọn họ, bàn tay khẽ lật một cái, từng khỏa đan dược lập tức xuất hiện, bay về phía mọi người.

Khai thiên tạo hóa đan!

Đan dược vô cùng trân quý với Chúa Tể đối với hắn mà nói cũng chỉ là một đoàn nguyên khí mà thôi, có thể tùy ý sao chép ra vô số.

Muốn để cho những người này nhanh chóng tăng lên thực lực. Những đan dược này tuyệt đối có thể tạo ra tác dụng không nhỏ.

- Dạ!

Mọi người không có chút do dự nào, toàn bộ đều mở miệng nuốt đan dược vào trong bụng.

Ực Ực Ực Ực!

Khai thiên tạo hóa đan cực kỳ lợi hại, dược lực trong nháy mắt đã hòa tan trong cơ thể mọi người. Lực lượng cường đại từ trong đan điền lan tràn ra toàn thân.

Rắc rắc! Rắc rắc! Rắc rắc!

Tiếng giòn vang liên tiếp vang lên. Thực lực của những người này lập tức có đột phá, thân thể càng thêm củng cố.

- Đây là phù điêu ba nghìn đại đạo, bắt đầu từ bây giờ các ngươi

hãy quan sát nó. Đây là khí tức đặc thù tương ứng với ba nghìn đại đạo, dung nhập vào trong thân thể, có thể trợ giúp các ngươi lĩnh ngộ đại đạo..

Bàn tay Nhiếp Vân giương lên, trước mắt lập tức xuất hiện một cái phù điêu to lớn.

Phù điêu này chính là thứ ban đầu hắn thấy ở trong chiến trường tam giới, phía trên có khắc ảo diệu của ba nghìn đại đạo.

Muốn tăng lên thực lực. Chỉ dựa vào đan dược đơn thuần đã không thể làm được, quan trọng nhất phải là lĩnh ngộ đại đạo.

Có những phù điêu này việc lĩnh ngộ đại đạo sẽ trở nên đơn giản hơn không ít, hơn nữa một khi thiên phú chi khí dung nhập vào trong thân thể, bình cảnh sẽ trở nên trong suốt, chọc một cái là có thể phá!

- Thời gian tăng tốc!

Sauk hi làm xong những chuyện này, bàn tay Nhiếp Vân vung lên, một màn quang mang lập tức bao phủ mọi người và đám phù điêu vào bên trong.

Thời gian gia tốc!

Ở trong Nạp Vật thế giới, hắn là chưởng khống giả duy nhất. Không những có thể tùy tiện thay đổi hình dáng không gian trong đó mà còn có thể sử đổi pháp tắc, tốc độ chảy của thời gian trong đó.

Trước đó ở Phù Thiên đại lục có những thời không lung khu kỳ quái kia cũng có tác dụng như vậy, tốc độ thời gian so với bên ngoài còn hơn gấp trăm lần.

Nói cách khác. Bên ngoài một ngày, bên trong này tương đương với hơn ba tháng.

Mà ở chỗ này, hắn có thể khống chế tốc độ chảy của thời gian, so với thời không lung khu còn nhanh hơn vô số lần!

------oOo------

Chương 2613: Thời gian gia tốc (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước kia không gian trong Nạp Vật thế giới không ổn định, một khi cưỡng ép thay đổi thời gian, rất dễ tạo thành hiện tượng thời không sụp đổ. Mà bây giờ Chí Tôn vực đã hoàn toàn vững chắc, hắn từ bên trong những quang mang của Bích Hải Huyền Thiên học được không ít thứ, cho nên khi thi triển cũng không có bất kỳ vấn đề gì!

- Tốc độ thời gian một ức lần!

Sắc mặt ngưng trọng, ngón tay điểm ra một cái.

Mặc dù có nhiều điều kiện tiên quyết như vậy. Thế nhưng bây giờ hắn cũng chỉ có thể khống chế tốc độ thời gian một ức lần mà thôi.

Cũng chính là bên ngoài quang mang một ngày, bên trong sẽ trải qua gần ba mươi vạn năm!

Mặc dù cũng không nhiều, thế nhưng như vậy là đủ rồi!

Đám người kia cũng là thiên tài trong thiên tài, cho bọn họ thiên phú cho khí, phù điêu đại đạo. Như vậy một khi tu luyện làm ít công to, hơn nữa trong này lại còn có nhiều thời gian phung phí như vậy. Có thể đoán ra được, trong thời gian ngắn có thể khiến cho thực lực của bọn họ tăng lên mấy chục lần, gấp mấy trăm lần!

- Đáng tiếc, chuyện nghịch chuyển thời gian này đối với ta vô dụng. Nếu không, ta cũng có thể tu luyện một chút. cho ta thời gian mấy chục vạn năm, tu vi của ta nhất định sẽ càng cường đại hơn...

Nhìn thời gian trôi nhanh bên trong quang mang như là nước chảy, Nhiếp Vân không khỏi lắc đầu một cái.

Loại thời gian nghịch chuyển này, tốc độ tăng nhanh, đối với những người khác có tác dụng. Thế nhưn đối với người chủ nhân như hắn

mà nói, lại không có một chút tác dụng nào.

Nếu như có tác dụng, hắn hoàn toàn có thể tự mình chui vào, sau đó lạinghịch chuyển thời gian, làm cho bản thân có nhiều thời gian tu luyện hơn!

Bất quá, thứ bây giờ hắn theieus cũng không phải là thời gian tu luyện, mà là cơ hội!

Thực lực đạt tới cấp bậc này, nếu như không có cơ hội, cho dù cho thêm hắn ức vạn năm thì cũng sẽ không có tiến bộ quá lớn.

- Chờ một chút xem, cho bọn hắn mấy ngày, đám người này nhất định có thể bỗng nhiên tỏa sáng, đạt tới mức khiến cho người ta khiếp sợ! Đến lúc đó, chúng ta sẽ đi ra ngoài. Sẽ quậy cho Sâm La Viện này huyên náo tới long trời lở đất, ta không tin bọn họ không để cho chúng ta đi ra ngoài!

Nhiếp Vân nở nụ cười, nói.

Đối phương một mực nhốt bọn họ ở trong Sâm La Viện, bắt tu luyện không cho phép đi ra ngoài. Rất hiển nhiên là cảm thấy thực lực của bọn hắn thấp. Thế nhưng một khi thực lực của bọn họ cao hơn thì sao?

Có phải sẽ có thể dễ dàng tới gần chân tướng hơn ha không?

Cho dù thực lực những người này có tăng lên tới cấp bậc Chúa Tể, thì cũng không thể lật lên bao nhiêu sóng gió ở trong Bích Hải Huyền Thiên nà. Thế nhưng trong thời gian ngắn như vậy mà đã có được thực lực như thế. Nhất định sẽ dẫn tới lực chú ý rất lớn, đến lúc đó, khi lực chú ý của mọi người tập trung lên đám người này, hắn có thể ung dung điều tra ra mục đích của đối phương là gì!

Đây là chuyện mà hắn đã tính toán ra từ lúc ở trong phòng.

Cũng là nguyên nhân mà hắn cứu những người này!

Có những người này thu hút sự chú ý, hắn và Tĩnh Tâm sẽ không quá đột ngột, khi đó cũng có thể yên tĩnh đi làm chuyện mà mình

muốn làm.

- Được rồi. Bọn họ tu luyện, có lẽ phải mất mấy ngày, vừa vặn thừa dịp này nghiên cứu Thời Không nhuyễn trùng một chút vậy.

Cổ tay khẽ lật một cái, một khối thịt vụn xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn.

Trước khi đi tới nơi này hắn đã đi qua thân thể của Thời Không nhuyễn trùng. Khi đó hắn đã lặng lẽ cắt một khối thịt vụn trên người nó.

Sau khi tiến vào Bích Hải Huyền thiên lại bị mọi chuyện vây khốn cho nên không có thời gian nghiên cứu, bây giờ chính là cơ hội tốt nhất.

- Phân giải, dò xét!

Tinh thần khẽ động một cái, khối thịt vụn trong tay lập tức chia thành vô số mảnh vụn nhỏ bé, lẳng lặng trôi lơ lửng ở trước mặt hắn.

Nếu như ở bên ngoài dò xét, như vậy hắn sẽ phải phí rất nhiều thời gian để hiểu rõ. Thế nhưng ở trong Nạp Vật thế giới, hắn là chưởng khống giả duy nhất. Một khi nói là có thể làm được. Muốn nghiên cứu những thứ này sẽ vô cùng đơn giản!

- Bên trong mỗi một tế bào lại ẩn chứa không gian chi lực.

Phân nhỏ khối thịt này ra, ánh mắt của Nhiếp Vân rơi vào bên trong từng mảnh nhỏ. Sau khi nhìn một cái, trong lòng nhất thời ngạc nhiên một phen.

Những khối thịt vụn của Thời Không nhuyễn trùng trước mắt này, mỗi một tế bào đều giống như một cỗ thân thể độc lập vậy, trong đó đều có không gian đặc thù.

Bên trong có thời gian lưu tốc đặc biệt, còn có pháp tắc không gian.

Mặc dù chỉ là không gian, khoảng cách với thế giới của hắn kém rất

xa, thế nhưng lại làm cho người ta không thể không khen ngợi một phen.

Tình huống như vậy, cho dù là cường giả Phong vương cũng không thể làm được!

- Có lẽ nó có thể xuyên qua thời không cũng là bởi vì thân thể có đặc thù như vậy a.

Trong đầu Nhiếp Vân nhanh chóng suy tư.

Thân thể của Thời Không nhuyễn trùng dường như có thể dung hợp với không gian trở thành một bộ phận thân thể. Có lẽ nó có thể qua lại giữa không gian, thời gian, chính là vì vậy.

- Nạp Vật thế giới của ta ở trong đan điền, so với tế bào của nó còn càng cường đại hơn, nếu như vận dụng tốt, liệu có phải ta cũng có thể xuyên qua thời không hay sao?

Nhiếp Vân trầm tư suy nghĩ.

Bên trong tế bào của Thời Không nhuyễn trùng có không gian giống như nạp vật giới chỉ vậy. Chỉ là nó với Nạp Vật thế giới vẫn có khác nhau về bản chất.

Nó có không gian nhỏ như vậy mà cũng có thể làm cho nó xuyên qua thời không. Như vậy một khi vận dụng Nạp Vật thế giới tốt, chẳng phải sẽ có hiệu quả tốt hơn hay sao?

Nghĩ tới đây, hai mắt Nhiếp Vân sáng lên. Tinh thần đắm chìm ở trong khối thịt vụn trên thi thể của nhuyễn trùng.

Ngón tay nâng lên, nhẹ nhàng điểm ra một cái.

Có lực lượng cung cấp, không gian bên trong khối thịt vụn này xảy ra chấn động. Đột nhiên nhoáng một cái, trong nháy mắt đã xuất hiện ở một nơi cách đó mấy chục thước.

- Ồ? Xuyên qua thời không? Thuấn di?

Trong đầu Nhiếp Vân âm một tiếng, vẻ mặt tràn ngập vẻ mừng rỡ như điên.

Mới vừa rồi hắn cung cấp cho khối thịt vụn này một ít năng lượng, không gia bên trong vật này tựa như lập tức dung hợp với không gian chung quanh, trong nháy mắt đã di chuyển ra ngoài cách đó mấy chục thước.

Loại tốc độ này, quả thực có thể nói là thuấn di!

Toàn bộ Hỗn Độn đại dương bây giờ, bao gồm cả cường giả Phong vương đều không có cách nào thuấn di được. Đây là chuyện đã được công nhận từ trước tới nay, nếu như có thể học được chiêu này của Thời Không nhuyễn trùng. Không phải trong nháy mắt hắn sẽ có thể đi tới nơi ở trong đầu hắn hay sao?

------oOo------

Chương 2614: Thuấn di

Nguồn: EbookTruyen.Me

Như vậy, cho dù thực lực của bản thân không đủ, không đánh lại được cường giả Phong vương thì sao chứ? Đối phương có thể đuổi theo kịp được hắn hay sao?

- Mới vừa rồi khối thịt vụn này thuấn di là bởi vì đem không gian chi lực bên trong lan tràn ra bên ngoài, dung hợp với không gian chung quanh thành một thể, cho nên mới có thể tiến hành thuấn di.

Nhiếp Vân nhớ lại quỹ tích của khối thịt vụn vừa rồi, bắt đầu suy diễn lại nó ở trong đầu.

Trước đó tốc độ của khối thịt vụn này cực nhanh, cho dù là cường giả Phong vương muốn nắm bắt được dấu vết của nó cũng không thể làm được. Thế nhưng ở trong Nạp Vật thế giới, hắn lại có thể ung dung hoàn thành được chuyện này.

- Thì ra là như vậy...

Không biết đã suy diễn được bao lâu, hai mắt Nhiếp Vân mở ra, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Ở bên ngoài, bằng vào ý niệm của hắn, hắn có thể tùy ý tiến vào bất kỳ một nơi nào ở trong Nạp Vật thế giới.

Diện tích bây giờ của Nạp Vật thế giới so với Tà Nguyệt Chí Tôn vực vật khổng lồ kia cũng không kém là bao. Nói cách khác... Ở trong Nạp Vật thế giới, hắn cũng có thể ung dung thuấn di.

Căn cứ vào nghiên cứu vừa rồi. Chỉ cần hắn có thể dung hợp không gian chi lực ở bên trong này với lực lượng không gian ở bên ngoài. Khi đó có lẽ có thể ung dung thuấn di ở bên ngoài!

- Thử xem một chút!

Nghĩ đến là làm, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái đã lần nữa xuất hiện ở trong Sâm La Viện.

Chân bước mấy bước trở về phòng mình, bàn tay liên tục vung vẩy, bày ra phong ấn ở chung quanh.

Nghiên cứu thuấn di, đây là chuyện mà ngay cả cường giả Phong vương cũng không thể làm được, tạm thời vẫn không nên để cho những người khác biết thì hơn.

Bởi vì một khi thành công, thứ này chính là lá bài tẩy lớn nhất của hắn.

- Không gian ba động...

Khoanh chân ngồi ở trên giường, tinh thần khổng lồ tràn ngập ra cả phòng, tìm kiếm quỹ tích ba động của không gian chung quanh.

Nói tới không gian là vô cùng thần bí, thế nhưng trên thực tế nói trắng ra thì rất đơn giản. Đây là một loại năng lượng đặc thù ba động, loại ba động này dùng mắt thường không thể nào nhận ra được. Chỉ có thể dựa vào một loại cảm giác đặc thù mà thôi.

Giống như gặp phải không gian yếu kém thì có thể tùy ý xé nát vậy. Trên thực tế chính là cắt đứt cỗ năng lượng này ba động. Một khi ba động vừa đứt, không gian vững chắc nhất định sẽ bị sụp đổ.

Đương nhiên, chỉ cần hoàn cảnh vững chắc thì không mất bao lâu ba động bị cắt đứt sẽ lại tiếp tục, không gian vỡ nát vẫn sẽ lần nữa ổn định lại.

Khác với không gian chèn ép, khác với pháp tắc, ba động cũng hoàn toàn khác với hai loại còn lại

Điều này cần phải cẩn thận lĩnh ngộ, suy nghĩ.

Không gian ở Sâm La Viện này rõ ràng cũng không giống không gian ở trong tam giới và bên ngoài. Nhất định phải tinh tế dò xét một chút, một khi hoàn toàn biết rõ thì mới có thể hành động được.

- Không gian chi lực...

Cảm ứng một lát, Nhiếp Vân dựa theo phương pháp của Thời Không nhuyễn trùng câu thông với Nạp Vật thế giới, đem không gian chi lực bên trong thả ra bên ngoài.

Ầm ầm!

Vừa mới thả không gian chi lực ra thì đã nghe thấy bên tai có tiếng ầm ầm vang vọng. Không gian chung quanh thân thể hắn lập tức vỡ nát, hóa thành từng cái hắc động đang xoay tròn.

Phốc!

Thân thể bị đụng vào, miệng tức thì phun ra một ngụm máu tươi.

- Xem ra chỉ cần thiếu một chút ba động thì cũng không được, rất dễ dàng dẫn tới không gian cộng hưởng, khi đó sẽ hoàn toàn vỡ vụn.

Mộc sinh khí vận chuyển, thương thế trên người hoàn toàn khôi phục. Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu tổng kết kinh nghiệm thất bại vừa rồi.

Không gian chi lực mới vừa rồi hắn thả ra, dường như ba động còn có chút chênh lệch với ba động của không gian chung quanh, chính vì vậy cho nên mới dẫn tới không gian chung quanh cộng minh, thời không mới hoàn toàn vỡ nát!

Nếu không phải thực lực của hắn mạnh mẽ, không gian chèn ép ở nơi này lại không lớn cho nên miệng cũng chỉ phun ra một ngụm máu rồi thôi. Nếu không, không chỉ có không gian vỡ nát, mà còn có thể khiến cho thân thể hắn vỡ nát thành bụi phấn, bị mất mạng tại chỗ.

Tu luyện cũng thôi đi, thế nhưng thiếu chút nữa lại làm bản thân mất mạng, thật đúng là nguy hiểm a!

Khó trách chiêu thuấn di này ngay cả cường giả Phong vương cũng không biết. Bởi vì muốn tu luyện nó quá khó khăn, khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng nổi.

- Ta không tin không thể thành công!

Mặc dù rất khó, thế nhưng càng là như vậy thì càng làm cho trong lòng Nhiếp Vân sinh ra hứng thú nồng đậm. Trong đầu lóe lên linh quang, cả người lại tiếp tục suy tư.

Mới vừa rồi là không có nắm chắc không gian ba động, lần này nên cẩn thận dò xét một lần nữa. Tranh thủ nắm bắt ba động cho thật hoàn mỹ!

Nghĩ tới đây, tinh thần hắn lần nữa tập trung, thiên nhãn vận chuyển, lại nhìn về phía không gian trước mắt hướng trước mắt.

Quang mang bảy màu trong không gian chung quanh bắt đầu bị phân giiar, tạo thành từng đạo cầu vồng đặc thù.

- Có lẽ ba động này là như vậy a.

Cẩn thận dò xét một phen, trong đầu Nhiếp Vân không ngừng phân tích. Không biết qua bao lâu, đột nhiên hắn ngừng lại, miệng hít sâu một hơi.

- Không gian ba động dung hợp!

Câu thông với Nạp Vật thế giới, một đạo không gian ba động lập tức từ bên trong cơ thể lan tràn ra ngoài. Giống như là tinh linh dò đường, bắt đầu tản ra chung quanh.

Ông!

Nương theo không gian ba động xuất hiện lần này, không gian vững chắc chung quanh cũng chỉ run rẩy một cái, cũng không có vỡ nát giống như trước đó.

- Thành công rồi sao?

Hai mắt Nhiếp Vân sáng lên, tinh thần khẽ động một cái, ý niệm bám theo không gian chi lực tản ra.

Sưu!

Trong nháy mắt hắn đã biến mất ở trên giường, khi lần nữa xuất hiện thì đã ở chính giữa căn phòng.

Thuấn di!

- Ha ha!

Lúc hiện ra trong phòng, Nhiếp Vân không nhịn được cất tiếng cười to.

Mặc dù chỉ có mấy thước ngắn ngủn, thế nhưng cũng là thuấn di chân thật. Lúc chiến đấu cùng với người khác, chỉ cần mấy thước ngắn ngủi cũng có thể tạo ra dụng không thể tưởng tượng được.

Đương nhiên, loại thuấn di này là thành lập ở trên tình huống không gian vững chắc. Một khi giao chiến với người thực lực mạnh hơn ngươi. Không gian ba động hỗn loạn, khi đó sẽ không thể hoàn thành thuấn di được.

Dù vậy, chiêu này cũng tương đương với đột phá rất lớn. Có lá bài

tẩy này, sức chiến đấu của hắn lại một lần nữa tăng lên.

Sưu!

Lại thử nghiệm thêm một lần nữa, khắp nơi bên trong gian phòng đều có thân ảnh của hắn.

------oOo------

Chương 2615: Tu La bổ thiên trận (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đáng tiếc, dựa theo thực lực của ta bây giờ, khoảng cách thuấn di cũng chỉ có mấy chục thước. Xa hơn nữa thì lại có chút không kiên trì được a!

Thử nghiệm một hồi, Nhiếp Vân dừng lại. Trong lòng cảm thấy có chút không quá hoàn mỹ.

Hắn căn cứ vào Thời Không nhuyễn trùng nghiên cứu ra phương pháp thuấn di này. Thế nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể di chuyển trong phạm vi mấy chục thước. Nếu xa hơn nữa thì lại không được. Muốn giống như Thời Không nhuyễn trùng, bắc ngang qua ức vạn khoảng cách đi tới nơi mình muốn, quả thực hoàn toàn là hai loại khái niệm khác biệt.

- Đây cũng chỉ là khởi đầu mà thôi, chờ ta quen thuộc với không gian ba động. Khi đó mới có thể di chuyển tới khoảng cách xa hơn!

Nhiếp Vân khẽ cười, thầm nghĩ.

Bây giờ hắn cũng chỉ mới nghiên cứu ra được tuyệt chiêu thuấn di này. Đối với không gian ba động còn có chút không quen thuộc, cho nên khoảng cách di chuyển mới nhỏ như vậy. Một khi quen thuộc, như vậy không gian ba động trong Nạp Vật thế giới cũng có thể vận dụng nhiều hơn. Khi đó khoảng cách di chuyển nhất định sẽ có thể gia tăng lên không ít.

- Đã gần bốn ngày rồi. Đi xem đám người kia đã tu luyện đến trình độ nào rồi.

Tinh thần khẽ động một cái, lúc này Nhiếp Vân mới biết tuy rằng mình cảm thấy mới tu luyện không được bao lâu, thế nhưng trên thực tế đã qua gần bốn ngày.

Ở bên ngoài gần bốn ngày, Nạp Vật thế giới bố trí thời không gia tốc, ở bên trong quang mang đã qua không dưới trăm vạn năm. Những thiên tài trước đó chưa tới năm vạn năm đã có thể tu luyện tới Tru Thiên cảnh, như vậy bây giờ có thời gian gia tốc, lại có phù điêu đại đạo cùng với thiên phú chi khí, thực lực nhất định sẽ có biến hóa rất lớn.

Sưu!

Xuất hiện ở trong Nạp Vật thế giới, bàn tay chộp một trảo, hủy bỏ màn quang mang gia tốc thời gian.

Sưu sưu sưu sưu!

Trong nháy mắt đã có mấy đạo thân ảnh bắn ra. Mỗi một người khí thế mạnh mẽ, giống như lợi kiếm tràn ngập phong mang vậy.

- Tông chủ cảnh? Bán bộ Chúa Tể cảnh?

Thấy thực lực của những người này như vậy. Nhiếp Vân có chút sửng sốt, âm thầm chậc chậc một phen.

Những người trước mắt này, cho dù yếu nhất cũng đã đạt tới Tông chủ cảnh, người thực lực mạnh nhất thậm chí còn đã đạt tới cấp bậc bán bộ Chúa Tể.

Mặc dù chỉ là tiểu tam trọng, thế nhưng cũng đã cực kỳ đáng sợ!

Người trong tam giới muốn đạt được cảnh giới như bọn họ, không một ai là không tu luyện tới ức vạn năm. Mà bọn họ chỉ dùng hơn một trăm vạn năm ngắn ngủi đã có thể đạt tới loại trình độ này. Từ đó cũng có thể thấy được thiên phú của mấy người này mạnh mẽ thế nào. Có thể đạt tới trình độ nghe rợn mà cả người.

Không hổ là thiên tài trong Hỗn Độn trên thế giới. Quả thực đủ biến thái.

- Vân Đồng đại nhân!

Thấy được thủ đoạn thần kỳ của Nhiếp Vân, rốt cuộc những người này đã biết người thiếu niên trước mắt này cũng không phải là Tru Thiên cảnh đơn thuần. Chỉ sợ đây là một vị siêu cấp cường giả a. Vì vậy, mặc dù thực lực của bọn họ đã tăng lên không ít, thế nhưng lại không có một chút đắc ý nào. Cả đám vẫn cung kính mười phần.

- Được rồi, chúng ta đi ra ngoài a!

Thấy tốc độ tiến bộ và thực lực của mọi người đã vượt xa khỏi tưởng tượng của mình, Nhiếp Vân vô cùng hài lòng. Chưa tới bốn ngày mà tất cả mọi người lại có biến hóa như thế, chắc hẳn có thể lập tức khiến cho toàn bộ Bích Hải Huyền Thiên oanh động a.

Mọi người lại một lần nữa trở lại Sâm La Viện.

- Còn chưa tới bốn ngày sao?

- Sao ta lại cảm giác dường như đã qua trăm vạn năm a?

- Xem ra Vân Đồng đại nhân đã cho chúng ta sử dụng pháp bảo chuyển hóa thời gian a!

- Pháp bảo? Trăm vạn năm mà chỉ mới có bốn ngày? Chẳng lẽ là bảo bối gia tốc thời gian lên một ức lần? Trên thế giới này thật sự có loại bảo vật này hay sao?

...

Trở lại đình viện, lúc này mọi người mới biết thời gian ở bên ngoài còn không tới bốn ngày. Cả đám không khỏi trợn mắt nhìn nhau, tràn ngập khiếp sợ.

Thời gian ở bên ngoài khác với thời gian bên trong không lung khu. Chuyện này bọn họ cũng đã được nghe nói qua. Thế nhưng chênh

lệch một ức lần thời gian, chuyện này quả thật là lần đầu bọn hắn nhìn thấy, cũng chưa từng được nghe nói qua!

Vị Vân Đồng đại nhân này rốt cuộc có lai lịch gì chứ?

Ngụy trang thành thực lực như thế đi tới nơi này để làm cái gì?

Trong lòng có chút kỳ quái, thế nhưng bọn họ lại không có nói nhiều. Bởi vì bọn họ biết, nếu như không phải có vị thiếu niên này, nhất định bọn họ đã sớm chết rồi. Bây giờ không những không có chết mà còn có được thực lực như vậy. Đây tuyệt đối là phúc khí đã tu luyện mấy đời a.

- Đại nhân, người muốn chúng ta làm gì, chúng ta nghĩa bất dung từ!

Sauk hi suy nghĩ ra những điểm này, Mạch Đồ đi lên tỏ thái độ đầu tiên.

Mạch Đồ coi như là một trong những người có tốc độ tiến bộ nhanh nhất ở bên trong đám người. Tu vi đã đạt tới cảnh giới bán bộ Chúa Tể tiểu tam trọng. Trải qua trăm vạn năm tu luyện, mơ hồ khiến cho người ta có cảm giác đứng đầu trong mọi người.

Người khác thấy hắn lên tiếng, tất cả đều lẳng lặng nhìn qua. Từ bộ dáng này đã thể hiện thái độ của bọn họ. Nguyện ý cùng tiến cùng lùi với vị Vân Đồng đại nhân này!

- Chuyện ta cần các ngươi làm không có gì là nguy hiểm, ngược lại còn đơn giản vô cùng!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Bây giờ các ngươi cố gắng thích ứng với thực lực của các ngươi đi. Sau đó lại đi ra ngoài Sâm La Viện a! Dẫn tới lực chú ý của mọi người!

- Được!

Mọi người gật đầu đồng ý, đồng thời sải bước đi tới cửa Sâm La

Viện. Vừa đi về phía trước, cả đám đồng thời thả ra thực lực của mình.

- Chúng ta cũng đi theo sau a!

Nhiếp Vân nói với Tĩnh Tâm một câu, hai người cũng lập tức theo sau.

Lúc này hai người bọn họ cũng đem thực lực bản thân khống chế ở giữa Tông chủ và bán bộ Chúa Tể. Cho nên đi theo phía sau đám người cũng không có gì là quá nổi bật.

Ầm ầm!

Mọi người còn chưa ra tới bên ngoài Sâm La Viện thì trên không trung đã xuất hiện dị biến. Có mấy đạo thân ảnh bắn thẳng tới. Cả đám nhìn về phía mọi người, hai mắt đều trợn lên, dường như khó có thể tin nổi chuyện xảy ra trước mắt mình vậy.

- Yến Huy Đại thống lĩnh?

Vừa ngẩng đầu nhìn một cái, Nhiếp Vân đã lập tức nhận ra đám người trước mắt. Đó chính là đám người Yến Huy lúc trước hắn đã từng gặp qua.

Dường như bọn họ đã bị thực lực mà mọi người tản ra hấp dẫn, cho nên mới đi tới nơi này. Lúc này cả đám mới phát hiện ra, mọi người đã đạt tới loại trình độ này, vì vậy mới kinh ngạc tới tột đỉnh như vậy.

------oOo------

Chương 2616: Tu La bổ thiên trận (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù thực lực của mọi người ở trong mắt đối phương không coi vào đâu, thế nhưng... Lúc này mới qua bao lâu a?

Một người tiến bộ thì cũng thôi đi. Thế nhưng nhiều người như vậy đồng thời tiến bộ, mà còn lợi hại như vậy? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Sưu Sưu Sưu!

Chư vị thống lĩnh đáp xuống ở trước mặt mọi người.

- Có chuyện gì xảy ra? Thực lực của các ngươi… Tại sao lại đột nhiên tăng lên nhiều như vậy?

Quả thực Yến Huy không nhịn được cho nên mới mở miệng hỏi.

- Các ngươi mang chúng ta tới đây không phải là vì muốn chúng ta có thể nhanh chóng tăng thực lực lên hay sao? Bây giờ thực lực đã tăng lên, chẳng lẽ các ngươi lại mất hứng hay sao?

Tĩnh Tâm hừ lạnh một tiếng.

- Đúng vậy! Không cần phải để ý đến việc sao thực lực của chúng ta lại có thể đạt tới loại trình độ này. Ta chỉ muốn hỏi ngươi, bây giờ chúng ta đã có thể rời khỏi Sâm La Viện hay chưa? Đồng thời muốn chúng ta đi làm việc gì, các ngươi cứ nói thẳng ra đi!

Mạch Đồ cũng lớn tiếng nói.

- Không sai. Bản thân là thiên tài trong các thế giới, có lẽ cácc ngươi cũng có bí mật của riêng mình. Nếu như các ngươi không muốn nói, như vậy ta cũng sẽ không hỏi nhiều. Lộc Trảm, dẫn bọn hắn đi Tu La viện hội họp với những thiên tài khác đi!

Yến Huy nhìn kỹ một lát, dường như muốn nhìn ra thứ gì đó trên người mọi người, cuối cùng hắn bất đắc dĩ lắc đầu, lại quay đầu phân phó một tiếng.

- Vâng!

Lộc Trảm cũng là một vị thống lĩnh, thứ hạng ước chừng trong top mười, địa vị so với Huyễn Cách kia còn cao hơn nhiều.

- Đi thôi!

Lộc Trảm bay tới, bàn tay chộp ra một trảo, mọi người lập tức giống như bị một quả cầu bao phủ, cả đám chậm rãi bay đi.

Thực lực của vị Lộc Trảm thống lĩnh này sợ rằng đã vượt xa Chúa Tể. Thậm chí so với Tĩnh Tâm cũng không thua kém gì nhiều.

Ầm Ầm!

Tốc độ phi hành của hắn cực nhanh, mặc dù mang theo mọi người, thế nhưng lại không bị ảnh hưởng quá nhiều. Chỉ trong chốc lát mọi người đã nhìn thấy một cái phủ đệ rộng lớn xuất hiện ở trước mặt. Trên tấm biển hiện to lớn trước mắt có viết ba chữ, Tu La viện!

- Tu La viện...

Người khác thấy ba chữ này cũng không có bất kỳ suy nghĩ gì. Thế nhưng vẻ mặt của Nhiếp Vân lại có chút cổ quái.

A Dục Vương, Tuyệt Sát Vương, Hỗn Độn vương liên thủ giết chết Tu La vương. Đây là sự thực mà người trong tam giới đều tán đồng, sao lại... Sao lại xây dựng một nơi như vậy ở bên trong Bích Hải Huyền Thiên cơ chứ?

Mặc dù Tu La viện này rất có thể không có bất kỳ quan hệ gì với Tu La vương. Thế nhưng thân là cường giả loại này, nếu dùng tên như vậy có lẽ cũng có một chút kiêng kỵ a!

- Tu La viện là nơi ở của các thiên tài tới sớm hơn so với các ngươi. Tổng cộng có một trăm ba mươi bảy vị! Thực lực của các ngươi mặc dù đột nhiên tăng lên không ít. Thế nhưng tốt nhất không nên chọc vào bọn họ, những người này mỗi một người đều hết sức đáng sợ.

Đáp xuống trước cửa Tu La viện, Lộc Trảm thống lĩnh nói một câu.

- Yên tâm đi, người khác không chọc vào chúng ta, chúng ta tuyệt đối sẽ không chọc vào người khác!

- Chúng ta không thích gây chuyện... Thế nhưng đều kiện tiên quyết là bọn hắn không nên chọc vào chúng ta!

Mọi người đồng thời nói.

- Đại nhân, chúng ta tới đây rốt cuộc là vì chuyện gì? Chẳng lẽ chúng ta chỉ đơn thuần là tới đây tu luyện hay sao?

Mạch Đồ được Nhiếp Vân bày mưu đặt kế cho nên lúc này mới dùng vẻ mặt tràn ngập nghi ngờ hỏi.

Kỳ thực cũng không cần Nhiếp Vân nói với hắn thì hắn cũng muốn hỏi một tiếng.

Những người này mang bọn họ tới đây, cung cấp các loại bảo vật, tài nguyên tu luyện. Chẳng lẽ chỉ vì để cho bọn họ tu luyện hay sao?

Trong thiên hạ này không có bữa trưa nào là miễn phí. Mà chuyện tốt như vậy lại rớt lên trên đầu bọn hắn, hắn không tin.

- Để cho các ngươi cố gắng tu luyện đúng là vì một chuyện!

Nhìn Mạch Đồ một chút, do dự một chút, rốt cuộc Lộc Trảm thống lĩnh cũng chậm rãi nói.

- Một chuyện?

- Đã đến nơi này rồi, có nói với các ngươi cũng không sao, các ngươi tiến vào Tu La viện trước mắt cái này, không chỉ có phải tu luyện cho tốt. Mà còn phải phối hợp với mọi người, cùng nhau luyện tập một tòa đại trận! Chỉ khi nào luyện tập thành thục, phối hợp không chút kẽ hở thì mới có thể coi như là thành công.

Lộc Trảm thống lĩnh nói.

- Đại trận? Đại trận gì vậy?

Nhiếp Vân hỏi một câu.

Cấp bậc Bán bộ Chúa Tể, tông chủ mặc dù không cao. Thế nhưng nếu có đại trận thích hợp duy trì, như vậy quả thực có thể khiến cho mọi người gia tăng không ít sức chiến đấu. Chỉ là cho dù có gia tăng thì cũng sẽ không tăng lên được quá nhiều. Chống lại Chúa Tể bình thường cũng không thể chiến thắng a. Mà đối mặt với đám người như Lộc Trảm thì càng không có bất kỳ chút hy vọng nào!

Đã như vậy, tốn hao nhiều tâm huyết như vậy rốt cuộc là muốn làm gì chứ?

- Tu La bổ thiên trận!

Hai mắt Lộc Trảm sáng lên, trong mắt tràn ngập lửa nóng:

- Trận pháp này cần sáu sáu ba mươi sáu người phối hợp với chủ thể đặc thù thì mới có thể hoàn thành. Một khi thành công, tuyệt đối có thể gia tăng sức chiến đấu lên gấp mấy trăm lần!

- Cái gì? Gia tăng sức chiến đấu lên gấp mấy trăm lần?

- Chuyện này... Không phải chứ?

Tất cả mọi người đều sửng sốt một chút.

Không chỉ có mọi người khiếp sợ, ngay cả Nhiếp Vân cũng không thể tin được.

Hắn hiểu rõ về trận pháp, cho dù là lợi hại nhất thì cũng chỉ có thể tăng lực lượng lên gấp mấy lần mà thôi. Tăng lên gấp mấy trăm lần? Thật hay giả vậy?

Sức chiến đấu của bản thân những thiên tài bọn họ vốn đã mạnh, đã có thể vượt cấp chiến đấu. Ba mươi sáu người liên hợp lại một chỗ, cho dù không cần trận pháp, chống lại đại năng bán bộ Chúa Tể đại tam trọng, thậm chí là chống lại người trên Bách Cường bảng sợ rằng cũng sẽ không rơi xuống thế hạ phong được.

Dưới tình huống như vậy, lại lần nữa tăng sức chiến đấu lên gấp trăm lần. Như vậy chẳng phải đã nói, so với cường giả Chúa Tể còn đáng sợ hơn hay sao?

Thậm chí so với bản thân hắn bây giờ cũng còn lợi hại hơn. Có lẽ có thể vượt qua được vị Lộc Trảm Chúa Tể trước mắt này, thậm chí còn có thể có vượt qua nữa.

Cái này... Rốt cuộc là trận pháp gì a? Lợi hại như vậy sao?

Tu La bổ thiên trận... Sao hắn lại chưa từng nghe nói qua cơ chứ?

------oOo------

Chương 2617: Mông Tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không chỉ riêng gì các ngươi, ngay cả ta lúc lần đầu tiên nghe được công hiệu của trận pháp này cũng đã cảm thấy không thể tưởng tượng được nổi. Khó có thể tin! Bất quá sau khi chính mắt nhìn thấy tác dụng của nó. Ta mới biết được trận pháp này đáng sợ tới mức nào!

Dường như Lộc Trảm thống lĩnh đã sớm đoán ra được vẻ mặt của mọi người sẽ như vậy. Hắn cười ha hả một tiếng, lái ải bước đi tới Tu La viện phía trước.

Mọi người lập tức theo sát phía sau.

Sưu sưu sưu sưu!

Bọn họ mới vừa tiến vào trong viện thì lập tức đã có từng tiếng xé gió vang vọng. Từng bóng người xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Những người này mỗi một người đều có thực lực không sai biệt lắm với mọi người. Thậm chí người mạnh nhất đã đạt tới bán bộ Chúa Tể đại tam trọng địa bộ, so với Sâm Tùng trước đó còn mạnh hơn mấy phần.

Khác với Sâm Tùng ở bên ngoài, trên người những người này đều mang theo khí tức khác với sinh mạng ở bên trong Hỗn Độn thế

giới. Cực kỳ nồng đậm, vừa nhìn một cái đã có thể nhận ra được. Bọn hắn không phải là người của Bích Hải Huyền Thiên hoặc là tam giới.

- Lộc Trảm thống lĩnh!

Mọi người đi tới trước mặt, đồng thời hành lễ với Lộc Trảm.

- Không cần phải khách khí, mấy vị này là thiên tài mới tới. Muốn phối hợp tạo thành đại trận với các ngươi. Giữa mọi người cố gắng không nên có mâu thuẫn gì, nên ở chung hòa thuận một chút.

Lộc Trảm thống lĩnh nói.

Hắn cũng biết giữa thiên tài thường thường không phục lẫn nhau, cho nên hắn mới lên tiếng đề phòng trước.

- Người mới tới tất phải biết quy củ một chút. Nếu không ta sợ trận pháp không những không vận chuyển được, mà còn làm liên lụy tới chúng ta... Đương nhiên, thống lĩnh cứ yên tâm, chúng ta sẽ không làm quá mức!

- Đúng vậy, Lộc Trảm thống lĩnh cứ yên tâm a. Chúng ta sẽ dạy dỗ bọn hắn thật tốt, khiến cho những người mới này biết quy củ của nơi này.

- Thống lĩnh suy nghĩ nhiều rồi. Nhiều nhất chúng ta cũng chỉ dạy bọn hắn một chút quy củ mà thôi, sẽ không quá nặng tay.

- Khi chúng ta mới tới đây cũng phải học quy củ một chút, đều là từ công đoạn này mà đi qua, không cần khẩn trương thái quá a.

...

Nghe thấy Lộc Trảm thống lĩnh nói vậy. Đám người trước mắt này lập tức cười hắc hắc, ánh mắt lóe lên, không biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

- Được rồi, nhớ đúng mục là được! Mông Tử. Bây giờ chỉ có nhóm của ngươi là thiếu người. Ngươi mang theo mấy người bọn hắn đi,

nên dụng sức huấn luyện cho tốt. Tranh thủ trong vòng mười ngày làm cho trận pháp trên cơ bản thành hình!

Dường như Lộc Trảm cũng biết tới quy củ của nơi này cho nên mới mở miệng nói một tiếng như vậy. Chẳng qua cũng chỉ làm cho ra vẻ mà thôi. Nhìn thấy mọi người không tuân thủ, như vậy hắn cũng sẽ không nói thêm gì nữa.

- Vâng, thống lĩnh!

Lập tức có một tráng hán đi ra.

Tráng hán này gọi là Mông Tử. Trên đầu không có lấy một sợi tóc, hai mắt như điện, cơ bắp toàn thân ngưng kết, tản ra khí tức kinh người.

Chỉ từ thực lực xem ra, sợ rằng người này so với đám người Đoạn Diệc, Phù Ám Triều lúc trước còn mạnh mẽ hơn rất nhiều. Nếu như tiến vào tam giới, ở trong Bách Cường bảng cũng có thể đạt được thứ hạng rất cao.

- Tại hạ là thiên tài của Huyền Ốc Thế Giới, Mông Tử. Sau này mấy người các ngươi sẽ đi theo ta. Bất kể trước kia các ngươi ở trong thế giới của mình thế nào. Thế nhưng một khi đến chỗ của ta, nhất định phải nghe theo mệnh lệnh của ta, nghiêm túc thi hành. Chỉ cần có một chút sai lầm, ta sẽ lập tức khiến cho các ngươi biết mình sắp sửa phải trả một cái giá lớn như thế nào.

Hai mắt Mông Tử trợn tròn, nhìn chằm chằm vào mọi người trước mắt.

- Người ta đã giao cho các ngươi, mau mau sớm đi tu luyện đi. Mười ngày sau ta sẽ đi tới kiểm tra!

Lộc Trảm thống lĩnh lần nữa nói một câu, sau đó xoay người rời đi. Một lát sau đã biến mất ở trước mắt mọi người.

- Nhìn cái gì vậy? Còn không mau đi tu luyện đi. Mấy người các ngươi, đi theo ta!

Thấy mọi người liên tục nhìn chằm chằm vào đám người Nhiếp Vân, Mông Tử quát to một tiếng, khí thế trên người không tự chủ được mà lan tràn ra ngoài.

Thực lực của hắn ở chỗ này cũng coi như là đứng đầu. Mặc dù mọi người không cam lòng, thế nhưng vẫn ngượng ngùng quay đầu, không có ai dám nói nhiều nữa.

Vừa vặn đám người Nhiếp Vân cũng muốn nhìn một chút, xem cái gọi là Tu La bổ thiên trận này rốt cuộc là vật gì. Cho nên cả đám đi theo sau lưng đối phương tiến về phía trước.

Rất nhanh mọi người đã đi tới một cái luyện võ trường trống trải. Bên trong đã sớm có hơn hai mươi người. Lúc này toàn bộ mọi người đều đang ở trong luyện võ trường, tự mình tu luyện ở một chỗ.

Dường như mỗi một người trong những người này đều đang tu luyện chiêu số khác nhau. Dường như lực lượng cũng không giống nhau. Pháp lực tản ra bên ngoài lại giống như thiên nữ tán hoa vậy. Các loại quang mang các màu chiếu sáng, vô cùng dễ nhìn.

- Mấy người các ngươi mới tới. Bây giờ lập tức nghe theo mệnh lệnh của ta, quỳ ở chỗ này một giờ. Nếu như ai dám động một cái, ta sẽ lập tức cắt đứt chân của hắn!

Mông Tử đi hai bước tới trước mặt đám người Nhiếp Vân rồi nhướng mày, quát lên một tiếng.

- Quỳ ở chỗ này sao?

Đám người Nhiếp Vân sửng sốt một chút, sau đó lập tức cau mày.

Làm gì vậy? Bất kể nói thế nào thì bọn họ cũng đều là thiên tài trong thiên tài a. Vừa đi tới nơi này, còn chưa nói câu nào đã trực tiếp bị bắt quỳ xuống. Làm như vậy quả thực có chút quá đáng nha.

- Sao vậy? Không nghe lời sao? Ta nói rồi, ta cần các ngươi nghiêm khắc chấp hành đối với mệnh lệnh của ta. Không thể có một chút ý niệm phản kháng nào. Các ngươi vừa mới tới, chẳng lẽ

định phản kháng hay sao?

Mông Tử nhíu mày một cái, thanh âm giống như sấm sét vang vọng chín tầng trời, ầm ầm phát ra âm thanh.

Những người khác trong luyện võ trường nghe thấy đạo thanh âm này, tất cả đều từ trong tu luyện tỉnh lại. Hai mắt nhìn về phía đám người Nhiếp Vân, trên mặt hiện lên nụ cười âm ngoan.

- Không phải là phản kháng, chỉ là chúng ta không muốn quỳ xuống mà thôi. Mệnh lệnh này của ngươi chẳng khác nào là làm nhục người khác a!

Mạch Đồ cau mày nói.

Tu luyện giả chỉ có quỳ xuống đất lạy phụ mẫu, sư phụ mà thôi. Vô duyên vô cớ quỳ xuống như vậy, cho dù là bất kỳ người ai cũng không tiếp nhận nổi.

- Làm nhục? Ngươi cảm thấy ta đang làm nhục ngươi có phải không? Ta còn chưa có để cho ngươi ăn phân a! Lập tức quỳ xuống, đừng có chọc ta nổi giận. Nếu không, ta sẽ vứt bọn ngươi xuống hầm cầu. Khiến cho các ngươi ở dưới đó ba ngày mà không thể đi ra được!

------oOo------

Chương 2618: Thi thể Chúa Tể Tu La thế giới (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dường như đã sớm đoán ra sẽ có người có phản ứng như vậy, cho nên Mông Tử lập tức cười lạnh, nói.

- Ăn phân? Con bà ngươi, mẫu thân ngươi mới ăn phân a.

Trong đám người có một người thanh niên không nhịn được nói một câu.

Mọi người đều là thiên tài, nhiều nhất ngươi cũng chỉ có thời gian tu luyện lâu hơn ta một ít mà thôi. Trang bức cái rắm a?

Mở miệng là quỳ xuống, là ăn phân, quả thực là đủ phách lối nha!

- Muốn chết!

Sắc mặt Mông Tử trầm xuống, trong sát hai mắt đã lập tức nhìn về phía người thanh niên vừa mới mở miệng nói chuyện.

Người thanh niên này chính là một trong hai người ban đầu được Sâm Tùng mang tới, gọi Thượng Quần. Thực lực lúc này của hắn cũng không kém nhiều Mạch Đồ, cũng đã đạt tới cảnh giới bán bộ Chúa Tể tiểu tam trọng.

Đường đường là một thiên tài, đối phương còn chưa nói câu nào đã muốn để cho bọn hắn quỳ xuống, đây quả thực là vũ nhục trần trụi a.

Sưu!

Mông Tử vừa mới lên tiếng xong đột nhiên có hành động, bàn tay giống như là lao lung hàng lâm xuống phía dưới. Trong nháy mắt đã phong tỏa Thượng Quần vào bên trong.

- Đáng chết!

Thượng Quần không nghĩ tới động tác của người này nhanh như vậy, sắc mặt hắn lập tức biến đổi, lại đánh ra một quyền.

Một quyền này thi triển ra toàn bộ lực lượng của hắn. Quyền phong của cảnh giới bán bộ Chúa Tể tiểu tam trọng hội tụ vào một chỗ, tạo thành một đạo khí lãng bắn thẳng ra.

Đối mặt với chiêu này, Mông Tử cũng không có ý định tránh né, năm ngón tay khẽ chuyển rồi nhẹ nhàng bóp một cái.

Phanh!

Lực lượng Thượng Quần đánh ra lập tức giống như bọt xà phòng,

cứ như vậy mà vỡ vụn. Giống như công kích của hắn ở trong tay đối phương giống như một món đồ chơi vậy, không có một chút khác biệt nào.

- Cái gì?

Không nghĩ tới đối phương lại lợi hại như vậy, Thượng Quần vội vàng lui về phía sau.

Bất quá lúc này cũng đã chậm, thực lực của Mông Tử như vậy, một khi động thủ sao có thể cho hắn cơ hội chạy trốn cơ chứ? Năm ngón tay của người này chợt ép xuống phía dưới.

Lực lượng cuồng mãnh điên cuồng chèn ép xuống dưới, kình khí bắn tán loạn, đầu gối của Thượng Quần mềm nhũn, quỳ sụp xuống mặt đất.

- Hừ, dám không nghe mệnh lệnh của ta. Bây gờ ta bây giờ sẽ khiến cho ngươi biết, ngươi sẽ phải trả một cái giá lớn thế nào vì hành động này.

Một chiêu đắc thủ, đánh cho Thượng Quần quỹxuống, Mông Tử cũng không có ý định dừng tay. Mà là dùng chỉ làm kiếm, đột nhiên đâm tới phía trước.

Nếu như bị một chỉ này của hắn đâm trung, Thượng Quần tất sẽ bị thương nặng, trong thời gian ngắn khó mà có thể khôi phục được.

Sưu..

Ngay khi ngón tay của Mông Tử sắp chạm tới Thượng Quần thì đột nhiên hắn cảm thấy toàn thân căng thẳng. Một bàn tay chẳng biết từ khi nào đã nắm vào trên cổ tay hắn. Vô luận hắn có giãy giụa như thế nào cũng không có cách nào tránh thoát được bàn tay này.

- Đủ rồi, biểu hiện chút ý tứ là được. Không nên làm quá mức, tránh cho tổn thương hòa khí đôi bên.

Một đạo thanh âm nhàn nhạt vang lên.

- Cái gì?

Sắc mặt Mông Tử lập tức trầm xuống.

Chiêu này mặc dù không có dùng hết toàn lực, thế nhưng vì lập uy, hắn đã dùng phần lớn thực lực của mình. Dưới loại chiêu số này lại có người đi tới bên cạnh hắn, đồng thời còn ra tay ngăn cản. Mà hắn lại không có phát hiện ra đợc chút nào. Chẳng lẽ người ra tay này thực lực rất mạnh hay sao?

Hắn vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở trong mắt hắn là một người thiếu niên. Người này chính là một trong những người mới, vẻ mặt bình thản, đôi môi hơi mỏng, nhìn qua có chút văn nhược, không giống như cường giả một chút nào.

Từ trên dung mạo cũng không nhìn ra được thực lực đối phương. Thế nhưng hắn lại biết, người này tuyệt đối không đơn giản.

- Ngươi muốn làm gì? Chẳng lẽ cũng muốn tạo phản hay sao?

Trong lòng rung động, Mông Tử nhíu mày một cái, cánh tay khẽ rung lên, muốn thu cánh tay về.

Răng rắc!

Răng rắc!

Thế nhưng hai ngón tay của đối phương lại giống như kim cô, vô luận hắn dùng bao nhiêu lực lượng cũng không có cách nào tránh thoát được.

- Cái gì?

Mông Tử lập tức hoảng sợ.

Hắn đường đường là cường giả bán bộ Chúa Tể đại tam trọng đỉnh phong, cách Chúa Tể cảnh trong truyền thuyết cũng chỉ còn kém một bước. Người thực lực như thế, lại dùng hết lực lượng mà ngay cả cánh tay cũng không thể nào rút về được. Điều này sao có thể được chứ?

Nếu như đối phương dùng hết toàn lực, sắc mặt cũng khó coi như hắn thì cũng thôi đi. Thế nhưng mấu chốt là vẻ mặt của đối phương vẫn vân đạm phong khinh, mà còn chỉ dùng có hai ngón tay mà thôi.

Chỉ bằng vào hai ngón tay đã có thể trấn áp hắn... Chẳng lẽ người trước mắt này là một vị cường giả Chúa Tể hay sao?

- Ngươi muốn làm gì?

Trong lòng khiếp sợ, thế nhưng hắn cũng biết, một khi đối phương thật sự muốn xuất thủ, ngay cả cơ hội chạy trốn hắn cũng không có. Vì vậy lúc này cũng không còn vẻ hốt hoảng như trước nữa, hắn lên tiếng nói.

- Mặc dù chúng ta là người mới, không hiểu quy củ. Thế nhưng ngươi cũng không cần phải là như vậy a. Như vậy sẽ dẫn tới cãi vã, làm tổn thương hòa khí. Khi đó sao có thể tổ hợp ra trận pháp tốt hơn cơ chứ?

Thiếu niên này cười nói.

Thiếu niên này đương nhiên chính là Nhiếp Vân.

Vốn hắn không định ra mặt, thế nhưng Mông Tử này quả thực có chút quá đáng. Còn muốn bắt bọn hắn quỳ xuống. Nếu như như không ra tay ngăn lại, sợ rằng sẽ chỉ càng thêm phiền toái hơn mà thôi.

Thực lực ủa Mông Tử ở trong đa số thiên tài cũng coi như là đỉnh phong. Thế nhưng đối với hắn mà nói, lại giống như một con gà vậy. Không khác gì một con con kiến hôi mà thôi. Chỉ cần đưa ra hai ngón tay ra đã có thể ung dung hoàn toàn trấn áp lực lượng toàn thân của hắn. Khiến cho hắn không thể phản kháng được chút nào.

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Mông Tử quát lên một tiếng.

- Ta chỉ là người mới tới a! Mới vừa rồi không phải Lộc Trảm thống lĩnh cũng đã nói với ngươi rồi sao?

Nhiếp Vân cười nói.

- Ngươi...

Mông Tử hít sâu một hơi, định nói cái gì đó, thế nhưng ngay cả một câu cũng không nói được nên lời.

Lúc này cho dù hắn có ngu hơn nữa cũng đã biết, người thiếu niên trước mắt này rất cường đại!

Sắc mặt đối phương không chút thay đổi, vẻ mặt lạnh nhạt. Mà hắn lại dùng lực lượng toàn thân mà cũng không thể tránh thoát được. Chỉ từ điểm này cũng đã có thể thấy được thực lực của đối phương cao hơn hắn không chỉ một bậc!

- Vẫn là câu nói kia. Trước tiên học tập trận pháp đi. Nếu như trong vòng mười ngày chúng ta không học được cái gì. Chắc hẳn Lộc Trảm thống lĩnh cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi a.

------oOo------

Chương 2619: Thi thể Chúa Tể Tu La thế giới (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không để ý tới vẻ kiêng kỵ và sợ hãi trong mắt đối phương. Nhiếp Vân buông lỏng ngón tay ra một chút, lại lạnh nhạt nói.

Trước đó Lộc Trảm thống lĩnh đã nói qua, mười ngày sau hắn ta sẽ tới kiểm tra. Nếu như bọn hắn không biết được một chút gì. Như vậy người chịu trách nhiệm lớn nhất nhất định chính là vị Mông Tử trước mắt này.

Mặc dù thực lực của người này không kém, thế nhưng so với Lộc Trảm thống lĩnh vẫn còn kém quá xa. Giữa hai người căn bản

không thể so sánh được.

Đạp đạp đạp đạp!

Nhiếp Vân buông tay, Mông Tử lập tức cảm thấy lực lượng chèn ép ở trên người biến mất. Hứn không khỏi thở gấp hai cái, chân liên tục lui về sau bảy tám bước.

- Không sai, trước tiên học tập trận pháp một chút đi!

Mông Tử biết rõ đối phương đã hạ thủ lưu tình. Nếu không, chỉ dùng hai ngón tay này cũng đã có thể khiến cho hắn lập tức nằm trên mặt đất. Muốn đứng lên cũng không nổi. Vì vậy lúc này hắn cũng không có nói nhiều. Chỉ là trong lòng lại đang suy tư, không biết hắn có nên đem chuyện này thông báo cho Lộc Trảm thống lĩnh hay không.

Bất quá, suy nghĩ này vừa mới xuất hiện thì trong đầu nhất thời đã cảm thấy choáng váng, dường như cái gì cũng không nghĩ ra vậy.

- Đây là... Linh hồn phong ấn?

Con ngươi co rụt lại, từ sâu trong lòng Mông Tử sinh ra cảm giác khủng hoảng nồng đậm.

Trước đó đối phương thể hiện tu vi cường đại của bản thân. Mà bây giờ, lại là công kích bên trên linh hồn!

Đối phương thông qua tiếp xúc đã hoàn toàn khống chế được linh hồn của hắn. Một khi hắn dám đem chuyện này nói ra, không cần phải suy nghĩ. Sợ rằng còn không nói được lời nào ra khỏi miệng thì linh hồn cũng đã lập tức vỡ nát. Khi đó dù là thần tiên cũng khó cứu!

Linh hồn phong ấn!

Phù!

Bất kể đối phương là ai, lại muốn làm gì. Chỉ từ thực lực nhìn vào cũng không phải là tồn tại mà bây giờ hắn có thể chống lại được.

Tốc độ giao thủ của hai người rất nhanh, tranh đấu cũng chỉ có hai người biết mà thôi. Những người khác chỉ thấy Nhiếp Vân bắt Mông Tử lại. Sau đó Mông Tử lại lui về phía sau, cũng không biết hai người đã trải qua giao phong sinh tử trong giây lát vừa rồi. Lại càng không biết đầu lĩnh không gì không thể làm được ở trong lòng bọn họ lại thiếu chút nữa bị chém giết tại chỗ.

- Lão đại, đám người mới đến này không biết trời cao đất rộng. Lão đại cho bọn hắn quỳ xuống mà lại còn dám phản kháng, xem ra không dạy dỗ bọn hắn sẽ không xác lập được quy củ a.

- Đúng vậy, ngươi có muốn động thủ hay không? Ta rất muốn động thủ a. Bất quá, nếu như chết người, khi đó đừng trách ta động thủ không có chừng mực.

...

Những người đang tu luyện ở chung quanh thấy vậy lập tức đi tới.

Bọn họ cũng không thấy Mông Tử chịu thua thiệt ở trong tay Nhiếp Vân, lại còn tưởng rằng hắn lòng từ bi cho nên mới cố ý nhường tay như vậy.

- Câm miệng!

Nghe thấy những lời này, Mông Tử thiếu chút nữa sợ hãi tới bất tỉnh, miệng vội vàng quát một tiếng. Sau đó vội vàng xoay người nhìn về phía Nhiếp Vân. Phát hiện ra sắc mặt của đối phương không có bất kỳ biến hóa nào. Dường như đối với những lời này cũng không để tâm vậy. Lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Trải qua chuyện mới vừa rồi, hắn đã biết, nếu như người trước mắt này thực sự muốn giết bọn hắn, chi cần một đạo ý niệm cũng đã có thể hoàn thành được. Căn bản không cần phí quá nhiều sức lực.

Loại người như vậy, bằng vào thực lực của hắn như vậy căn bản không thể nào đắc tội được.

Vội vàng đi về phía trước mấy bước, lại nhìn vòng quanh một vòng.

- Lộc Trảm thống lĩnh đã ra lệnh cho chúng ta, trong vòng mười ngày nhất định phải khiến cho trận pháp thành hình. Cho nên, bắt đầu từ bây giờ mọi người phải cố gắng hợp tác với nhau. Đồng tâm hiệp lực, tranh thủ sớm ngày hoàn thành trận pháp, nhất là các ngươi!

Nói đến đây, hắn nhìn về phía các thiên tài đang huấn luyện ở chung quanh, ánh mắt lạnh lẽo như băng:

- Ngàn vạn lần không nên bởi vì bọn họ là người mới mà có những suy nghĩ gì khác. Một khi để cho ta phát hiện ra các ngươi muốn bắt nạt người mới, như vậy ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các ngươi.

- Ách...

Nghe thấy hắn quát tháo như vậy, tất cả mọi người đều sửng sốt một chút.

Rốt cuộc là sao vậy?

Không phải bắt nạt người mới đều là quy củ trước sau như một hay sao? Sao lại... Đột nhiên đổi tính như vậy chứ?

Mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ, thế nhưng uy nghiêm của Mông Tử lại tương đối cao, cho nên tất cả mọi người vẫn cưỡng ép nhìn lại. Ngay cả một câu cũng không dám nhiều lời.

- Những người khác tiếp tục tu luyện, mấy người các ngươi đi theo ta!

Thấy mọi người không ai dám nói gì, Mông Tử thở phào nhẹ nhõm một tiếng. Sau khi phân phó một câu rồi mới mang theo đám người Nhiếp Vân đi tới luyện võ trường phía trước.

Ở bên cạnh luyện võ trường là một cái bia đá to lớn, bàn tay của Mông Tử nhẹ nhàng vạch một cái, cấm chế ở phía trên lập tức biến mất, xuất hiện một hàng chữ... Tu La bổ thiên trận!

- Đây chính là bí tịch trận pháp của Tu La bổ thiên trận, các ngươi phải tu luyện cho thật tốt. Trận pháp này cần sáu sáu ba mươi sáu người luyện tập. Tương đương với trận kỳ của trận pháp, lợi dụng trận kỳ khống chế Tu La, để tiến thành chiến đấu.

Mông Tử nhìn về phía bia đá rồi bắt đầu giới thiệu cặn kẽ qua một lần.

- Khống chế Tu La?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt.

- Đúng vậy, đó chính là Tu La mà chúng ta phải khống chế!

Mông Tử nói xong, tay lập tức chỉ về phía trước.

Theo phương hướng hắn chỉ mà nhìn sang, con ngươi của Nhiếp Vân không nhịn được co rút lại, da đầu run lên, sắc mặt trở nên hết sức cổ quái. Tiếng lẩm bẩm từ trong miệng của hắn chậm rãi vang lên.

- Tu La... Đây là... Thi thể Chúa Tể trong Tu La thế giới?

Thứ xuất hiện ở trước mắt hắn là một cỗ thi thể, lẳng lặng đứng ở cách đó không xa. Khí tức trong người bị trận pháp hoàn toàn che dấu. Nếu không cẩn thận quan sát, căn bản sẽ không nhìn ra được nó.

Toàn thân cỗ thi thể này có cơ bắp quanh quẩn ở một chỗ, giống như là từng cái dây thép vậy, cực kỳ cứng rắn. Chỉ nhìn dáng vẻ của nó, cho dù là thần binh Chúa Tể chém vào bên trên thì cũng sẽ không để lại được một chút dấu vết nào.

Người khác nhìn qua, nhất định sẽ không nhìn ra được cỗ thi thể này rốt cuộc là gì, lại từ nơi nào tới. Thế nhưng Nhiếp Vân vừa mới nhìn thấy đã lập tức hiểu rõ.

Đây là thi thể Chúa Tể trong Tu La thế giới!

------oOo------

Chương 2620: Tu La Vương sáng chế

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sauk hi Tu La thế giới tan biến, căn nguyên đã bị hắn luyện hóa, cấu thành Nạp Vật thế giới. Mà tất cả Chúa Tể trong thế giới này vẫn lạc toàn bộ. Mà thi thể đi nơi nào, dù là ai cũng không biết rõ! Ban đầu đám người Phù Ám Triều nhiều lần tiến vào chiến trường tam giới chính là vì đi tìm bọn họ, muốn có được Ngụy Bổn nguyên đại đạo ở trong đó.

Nhiếp Vân và hắn tiến vào khe nứt quan sát kỹ. Chỉ có một cái phong ấn cực lớn, hơn nữa cũng không có cách nào tiến vào được. Rốt cuộc bên trong có thi thể hay không, ai cũng không được biết. Chuyện tìm thi thể của các cường giả Chúa Tể Tu La thế giới cũng đành phải gác lại, không điều tra ra được gì.

Vốn hắn tưởng rằng những thi thể này sẽ ẩn nấp ở một nơi nào đó trong Hỗn Độn đại, thế nhưng sao lại ở chỗ này chứ?

Trong lòng khiếp sợ, thế nhưng trên mặt cũng không có biểu hiện ra ngoài, linh hồn lực cường đại của Nhiếp Vân chậm rãi đến gần cỗ thi thể này.

Rất nhanh, linh hồn đã được thu hồi, sắc mặt Nhiếp Vân trở nên trầm thấp.

Thông qua quan sát hắn đã phát hiện ra cỗ thi thể này dường như đã bị luyện chế thành một thứ tương tự như là pháp bảo vậy. Trình độ vững chắc so với thần binh Chúa Tể còn mạnh hơn. Trong cơ thể có vô số đường văn, có một trận pháp cực kỳ cường đại bên trong. Chỉ cần có người phối hợp với nó để thúc giục, tuyệt đối có thể bộc phát ra sức chiến đấu siêu cường. Thậm chí so với bản thân hắn bây giờ, cũng còn đáng sợ hơn nhiều.

- Có lẽ đây chính làTu La bổ thiên trận a!

Ba mươi sáu huyệt đạo trong cơ thể thi thể đã bị moi rỗng. Biến thành trận kỳ của trận pháp, một khi có người tiến vào trong đó, lập tức có thể khu động thi thể đi lại. Một khi chiến đấu sẽ bộc phát ra lực lượng vượt xa Chúa Tể bình thường!

Bả thân thi thể đãlà có thể phát huy thực lực có thể so với Chúa Tể chân chính. Hơn nữa ba mươi sáu vị cường giả lại phối hợp tạo thành trận pháp. Từ đó có thể tưởng tượng ra được. Một khi thực sự bộc phát nổ, sức chiến đấu tuyệt đối có thể dùng hai từ kinh khủng để hình dung!

Khó trách Lộc Trảm thống lĩnh lại nói, nếu như phối hợp trận pháp cho tốt thì có thể khiến cho sức chiến đấu tăng lên gấp mấy trăm lần, thậm chí nhiều hơn. Hóa ra là như vậy!

- Đáng hận, A Dục Vương. Ngươi đáng chết.

Nhiếp Vân cắn chặt răng, hàn mang trong mắt bắn ra bốn phía.

Chém giết tất cả Chúa Tể trong Tu La thế giới thì cũng thôi đi. Lại còn mang thi thể bọn họ về hang ổ của mình, huấn luyện thành khôi lỗi. Tội của A Dục Vương này quả thực là tội lỗi chồng chất a!

Hít sâu một hơi, đem tức giận trong lòng áp chế xuống dưới.

Đến lúc này rốt cuộc hắn đã biết được vì sao A Dục Vương lại phải thu gom nhiều thiên tài tới đây như vậy.

Khống chế thi thể này cần ba mươi sáu người, cần phải tu luyện pháp lực khác nhau. Nguyên khí thông qua huyệt đạo, chảy xuôi kinh mạch trong toàn thân của thi thể. Tu La bổ thiên trận này nói thì huyền diệu, thế nhưng trên thực tế chính là ở mô phỏng quỹ tích vận hành lực lượng của thi thể lúc còn sống. Khiến cho thi thể này lần nữa sống lại.

Thiên tài của các tiểu thế giới, trên thân mỗi người đều mang theo dấu vết thế giới nồng đậm. Cho nên tu luyện nguyên khí khác biệt càng thêm dễ dàng. So với người sinh trưởng ở trong tam giới còn tinh khiết hơn nhiều.

Bồi dưỡng một ít thiên tài cũng không tiêu tốn là bao. Thế nhưng chỉ cần thành công thì sẽ tương đương với có trợ thủ cường đại hơn Chúa Tể, lợi ích như vậy sao lại không làm cơ chứ?

Về phần cướp đoạt thiên đạo của các tiểu thế giới khác. Đó là vì muốn để cho thi thể những dị tộc kia thôn phệ, chế tạo ra thống lĩnh!

Nói cách khác, những thủ đoạn này của A Dục Vương đều là để bồi dưỡng người khác, tạo ra một chi quân đội cường đại!

Cường giả Phong vương đã là tồn tại cường đại nhất ở trong Hỗn Độn đại dương, còn phải bồi dưỡng quân đội làm gì chứ? Không cần phải nghĩ cũng biết. Nhất định là dùng để đối phó với đệ đệ Nhiếp Đồng!

- Phù! Không biết bây giờ đệ đệ thế nào rồi. Có gặp nguy hiểm hay không?

Sau khi biết rõ những chuyện này, Nhiếp Vân nhớ tới an nguy của Nhiếp Đồng. A Dục Vương ở trong Bích Hải Huyền Thiên tạo ra nhiều cường giả như vậy. Có lẽ bên Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương cũng sẽ không thiếu a!

Nhiếp Đồng chỉ có một thân một mình, một khi bị bọn họ vây quanh, trình độ nguy hiểm không cần phải nói nhiều a!

- Tu La bổ thiên trận...

Tuy rằng rất là lo lắng, thế nhưng hắn cũng không có lỗ mãng hành động. Mà là quay đầu nhìn về phía trận pháp Tu La bổ thiên trận được ghi trên tấm bia đá.

Nếu như mục đích của A Dục Vương khi chuẩn bị những thứ này là vì diệt trừ Tu La vương. Như vậy việc quan trọng nhất của hắn hiện tại cũng không phải là chạy đi tìm đệ đệ Nhiếp Đồng, mà là tìm cách phá giải những bố trí này. Đến lúc đó mới có thể chuyển bại thành thắng, một lần thành công.

Mặc dù còn chưa nhìn nội dung trong trận pháp, thế nhưng hắn

cũng đã đoán ra một hai. Có cỗ thi thể này, lại phối hợp với Tu La bổ thiên trận. Như vậy ngay cả chính bản thân hắn cũng không phải là đối thủ! Nếu như không căn cứ vào trận pháp mà tìm nhược điểm, lại dùng nó để phá trận. Một khi để cho nó phát động, nhất định đệ đệ Nhiếp Đồng sẽ rơi vào tình huống bị động.

Linh hồn lực như thủy triều quét qua toàn bộ bia đá trước mắt một lần. Một lát sau, trên mặt Nhiếp Vân hiện lên vẻ cổ quái.

- Trận pháp này là do Tu La vương sáng tạo ra?

Trên tấm bia đá không ngờ lại có viết rõ nguồn gốc của trận pháp này. Không ngờ lại là do Tu La vương sáng tạo ra!

Dùng trận pháp Tu La vương sáng tạo ra để đối phó với hắn... Điều này dường như có chút không quá thực tế a?

Nhiếp Vân nháy mắt, càng ngày càng cảm thấy mình có chút hồ đồ.

Trước đó hắn vừa mới cảm thấy đến rất gần chân tướng. Thế nhưng trong nháy mắt lại có cảm giác như đã vòng qua xa hơn. Càng ngày càng cảm thấy có chút hồ đồ.

Nếu như quả thật những lời trên tấm bia đá này là đúng. Trận pháp này là do Tu La Vương sáng tạo ra. Như vậy cho dù A Dục Vương có muốn giết hắn thì cũng sẽ không nên làm như vậy a?

Dùng trận pháp mà địch nhân sáng lập ra để đối phó với địch nhân... Chỉ cần không phải là người não tàn thì tuyệt sẽ không làm ra chuyện như vậy.

------oOo------

Chương 2621: A Dục Vương đã xảy ra chuyện (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bởi vì, cho dù là trận pháp hoàn mỹ đi chăng nữa cũng sẽ có thiếu sót. Tu La vương có thể khiến cho tam vương khác kiêng kỵ, không

tiếc mọi thứ để liên thủ, đủ để thấy được điểm cường đại của hắn. Trận pháp do chính hắn sáng tạo ra. Nhất định hắn sẽ quen thuộc nhất. Nếu dùng cái này để đối phó với hắn, một khi bị hắn phá vỡ, chẳng phải sẽ xôi hỏng bỏng không hay sao?

Đương nhiên cũng có một loại khả năng, đó chính là trận pháp này đã không còn có chút thiếu sót nào. Cho dù là Tu La vương sáng chế ra nó thì cũng sẽ không có biện pháp phá hỏng!

Trong lòng mang theo sự nghi hoặc, Nhiếp Vân lại tiếp tục nhìn tiếp.

Càng nhìn sắc mặt hắn ngày càng ngưng trọng.

Điều kiện tiên quyết của trận pháp này là tìm được một cỗ thân thể cường đại, đem trận pháp không gian vây quanh rồi tiến vào ba mươi sáu tử huyệt trí mạng trên toàn thân, người bày trận tiến vào bên trong trận pháp không gian. Mỗi một người tu luyện công pháp lực lượng khác biệt, ở dưới mệnh lệnh thống nhất, lại dựa theo quy luật đặc thù rót lực lượng của bản thân vào trong kinh mạch.

Bởi vì thực lực của mỗi người, công pháp đều khác biệt. Cho nên thân thể sẽ mượn những lực lượng này tạo ra động tác khác nhau, phát huy ra uy lực càng thêm cường đại hơn!

Người bày trận đều ẩn giấu ở bên trong thân thể xác thịt. Nếu như muốn chém giết, nhất định sẽ phải phá hỏng thân thể! Linh hồn chém giết thì cũng cần phải phá vỡ phòng ngự mà bọn họ liên thủ thì mới có thể đắc thủ. Cho nên, trước khi không có đánh bại thân thể, muốn thông qua những phương pháp khác để phá trận, rất khó có khả năng!

Nói cách khác, Tu La bổ thiên trận này đã không có bất kỳ khuyết điểm nào nữa!

Ít nhất, dùng thực lực của hắn như vậy, căn bản không thể tìm ra được một chút vấn đề nào!

Chẳng lẽ...Bởi vì A Dục Vương biết rõ điểm này cho nên mới bình tĩnh như vậy. Hắn ta biết rõ trận pháp này là do Tu La Vương sáng

chế ra mà vẫn dám sử dụng là bởi vì trận pháp không còn khuyết điểm?

- Tĩnh Tâm, trận pháp này ngươi có thể phá được không?

Bản thân không phá giải được, Nhiếp Vân đành phải quay đầu nhìn về phía Tĩnh Tâm.

- Trận pháp này có thể phân tích cơ thể con người hết sức thấu triệt, ba mươi sáu hình người thành một chỉnh thể, ta cũng không phá giải được!

Tĩnh Tâm lắc đầu.

- Ngươi mà cũng phá không giải được?

Nhiếp Vân cũng không hỏi thêm nữa.

Hiện tại hắn đã xác định, cho dù trận pháp này có thiếu sót thì cũng không phải là loại người cấp bậc như hắn có thể phá giải. A Dục Vương dựa vào điểm này cho nên mới định dùng trận pháp Tu La vương tự nghĩ ra để vây giết hắn.

- Ngươi đang lo lắng A Dục Vương sẽ dùng trận pháp này để đối phó với Tu La vương sao?

Dường như Tĩnh Tâm đã nhìn thấu nỗi băn khoăn trong lòng hắn, cho nên mới truyền âm nói.

- Đúng vậy!

Nhiếp Vân cũng không có phản bác, mà chỉ gật đầu một cái:

- Trước tiên không quản nhiều như vậy a, chúng ta cũng diễn tập trận pháp này cho tốt, nhìn một chút xem có thể phát huy ra thực lực mạnh mẽ tới đâu. Đến lúc đó lại đi nghĩ biện pháp!

Nếu như nghiên cứu không ra được thiếu sót của trận pháp này, cũng không phá giải được. Như vậy bây giờ chỉ có thể nghĩ biện pháp học tập, biết được thực lực chân chính của thi thể sau khi khu

động. Thậm chí còn nghĩ biện pháp đem đem quyền chủ động của cỗ thi thể này nắm vào trong tay trong tay bản thân mình!

Như vậy cũng có thể biết được thực lực của những thi thể khác trước một bước, cũng coi như là biết địch biết ta.

Mặc dù Tu La bổ thiên trận có nhiều hạn chế phức tạp, thế nhưng mọi người đều là thiên tài, năng lực lĩnh ngộ của bản thân cũng nhanh, hơn nữa lại có thêm đám người Mông Tử tận tình chỉ bảo. Không tới thời gian ba ngày, tất cả mọi người đã học được bảy tám phần, hai người Nhiếp Vân và Tĩnh Tâm còn đã hoàn toàn nắm giữ.

- Nếu như tất cả mọi người đã học được. Như vậy chúng ta sẽ thí nghiệm uy lực của trận pháp một chút a.

Thấy đám người mới như Nhiếp Vân cũng đã học không sai biệt lắm, Mông Tử triệu tập lại toàn bộ ba mươi sáu người.

- Được!

Những người khác không biết đã tu luyện được bao lâu, vẫn luôn bởi vì số người không đủ cho nên không có cách nào thử nghiệm được uy lực. Trong lòng cả đám đã sớm ngứa ngáy khó nhịn. Vừa nghe hắn nói như vậy, cả đám lập tức lên tiếng đồng ý.

- Trước khi thử nghiệm trận pháp, ta thông báo một chuyện trước!

Mông Tử nhìn quanh một vòng. Chỉ về phía Nhiếp Vân một cái rồi nói:&- Vị trí của ta nhường cho vị Vân Đồng này. Sau này các ngươi nhất định phải nghiêm túc thi hành mệnh lệnh của hắn!

Ba mươi sáu người khống chế thi thể, tạo thành Tu La bổ thiên trận. Nhất định phải có một người dẫn đầu, hơn nữa nhất định tất cả mọi người phải nói gì nghe nấy đối với người này, không thể vi phạm mệnh lệnh một chút nào. Chính vì vậy, những người này mới cố ý làm khó xử người mời. Đánh rớt ngạo khí thiên tài của bọn họ. Biến thành binh lính hoàn toàn chỉ biết nghe theo mệnh lệnh, nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh.

Mông Tử chính là người dẫn đầu của trận pháp này, chỗ mấu chốt.

Hắn vừa mới mở miệng nói đem vị trí của mình nhường cho Nhiếp Vân, lập tức dẫn tới một mảnh xôn xao.

- Nhường cho hắn? Tại sao chứ?

- Lão đại, ngươi đừng có đùa giỡn a! Hắn chỉ là một tân binh thì biết gì chứ? Đem vị trí của lão đại nhường cho hắn, sẽ phá hỏng trận pháp. Khiến cho tất cả cố gắng của chúng ta trước đó đều bị uổng phí a!

- Đúng vậy, Mông Tử lão đại, ngươi phải nghĩ lại chuyện này.

...

Toàn bộ mọi người đều nhìn về phía Mông Tử, vẻ mặt không thể tin được.

Bọn họ không biết đã huấn luyện được bao lâu, vị Mông Tử lão đại này lại là người có thực lực mạnh nhất trong đám. Vì sao phải vô duyên vô cớ đem vị trí khống chế trận pháp nhường cho tên người mới này chứ.

- Đủ rồi! Ngày đầu tiên đi tới đây ta cũng đã nói rồi, các ngươi chỉ có thể thi hành mệnh lệnh. Không được có nghi ngờ và phản bác, chẳng lẽ toàn bộ những lời này các ngươi đều quên rồi sao?

Mông Tử vung tay lên. Hai hàng lông mày nhướng lên, hai mắt giống như sấm sét lập lòe.

Thông qua giao thủ trước đó, hắn biết thực lực của Nhiếp Vân đã vượt xa hắn. Người chủ trì trận pháp thực lực càng mạnh thì trận pháp cũng càng thêm lợi hại. Cho nên hắn cũng không tự đại mà chủ động đem vị trí này nhường lại cho đối phương.

- Vâng!

Nghe thấy hắn ra lệnh như vậy. Mọi người cũng không dám nói lời nào nữa.

Trải qua không biết bao nhiêu năm trui luyện cùng nhau, những

thiên tài này đã biến thành binh sĩ chỉ biết thi hành mệnh lệnh, chỉ cần là mệnh lệnh thì bọn hắn sẽ không chút nghi ngờ, chỉ biết thi hành mà thôi.

------oOo------

Chương 2622: A Dục Vương đã xảy ra chuyện (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được rồi, mỗi người tiến vào vị trí của riêng mình đi. Trận pháp vận chuyển!

Mông Tử quát to một tiếng, mọi người lập tức hóa thành một đạo quang mang phóng về phía thi thể trước mắt, trong nháy mắt đã tiến vào huyệt đạo tương ứng.

Đây là một không gian trận pháp cao bằng một người. Vừa mới tiến vào trong đó là có thể thông qua trận pháp nhìn ra được tất cả tình huống bên ngoài.

Vị trí hiện thời của Nhiếp Vân là đỉnh đầu, huyệt đạo quan trọng nhất trong thân thể con người. Trước mắt hắn lúc này có vô số tiết điểm rậm rạp chằng chịt, chính là những vị trí tương ứng của những người khác. Chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, hoàn toàn có thể khiến cho tất cả mọi người hành động, đồng tâm hiệp lực vận chuyển cỗ thi thể này, khiến cho nó phát huy ra thực lực vượt qua bản thân bọn hắn.

- Mọi người nghe kỹ, mệnh lệnh của ta chỉ tuyên bố một lần, nhất định các ngươi phải nghe rõ.

Đứng ở chỗ này, trong lòn Nhiếp Vân g lập tức có một loại cảm giác nắm đại cục trong tay. Hắn đã biết Tu La bổ thiên trận này cường đại. Cho nên sau khi hít sâu một hơi, lại lập tức phát ra từng đạo mệnh lệnh.

Ầm Ầm!

Nương theo mệnh lệnh của hắn, cỗ thi thể to lớn này bắt đầu có hành động, từng quyền từng quyền đánh ra, bắt đầu thử nghiệm quyền pháp ở trên luyện võ trường.

Lực lượng cuồn cuộn giống như là lũ lụt xâm nhập, toàn bộ luyện võ trường trong nháy mắt đã bị bao phủ lại, không gian nứt ra thành từng đạo khe nứt lớn. Mặt đất dường như cũng không chịu nổi được lực lượng mà phát ra tiếng nổ kinh người.

- Được!

Động tĩnh thi thể diễn luyện đã quấy rầy tới không ít người, chẳng biết từ lúc nào Lộc Trảm thống lĩnh đã bay tới, thân thể nhoáng một cái đã xuất hiện ở trước mặt thi thể.

- Không tệ, nếu như đã phối hợp được tốt. Như vậy ta sẽ thử uy lực một chút xem như thế nào!

Cười nhạt một tiếng, Lộc Trảm thống lĩnh đánh ra một quyền.

Thực lực của vị Lộc Trảm này vượt xa bổn tôn của Nhiếp Vân, so với Tĩnh Tâm cũng không chênh lệch nhiều lắm, coi như là vô hạn tới gần Phong vương. Hắn vừa ra tay, không gian lập tức bị phong ấn, thiên địa cũng bị khóa lại, muốn chạy trốn cũng vô cùng khó khăn.

- Tới thật đúng lúc!

Nhiếp Vân đang phiền muộn vì không có cách nào thử nghiệm được lực lượng mà cỗ thi thể này có thể phát huy ra được. Vừa thấy hắn đến, hắn cười ha hả một tiếng, đánh ra một quyền nghênh đón.

Nương theo ý niệm của hắn, tất cả mọi người đều thi hành mệnh lệnh của hắn vô điều kiện. Cỗ thi thể không biết đã tử vong bao nhiêu năm giống như mãnh hổ xuống núi vậy, ầm ầm đánh ra, quyền phong như thủy triều, từng chiêu từng chiêu đều rất cường đại.

Quyền phong sấm sét, giam cầm bị không gian chấn động liên tục.

Phát ra thanh âm giống như thủy tinh bị đánh nát vậy. Lực lượng hung mãnh tựa như là mưa móc, nếu chỉ nói riêng về thế công, không ngờ lại không yếu hơn so với LộcTrảm này chút nào!

- Không tồi!

Lộc Trảm không nghĩ tới mọi người mới phối hợp mấy ngày ngắn ngủi mà đã phát huy ra uy lực như vậy. Sự vui mừng trên mặt hắn càng ngày càng đậm, miệng cười lớn một tiếng, cung không còn cố kỵ nữa, lực lượng càng ngày càng mạnh, cả người như là cuồng phong bạo, không ngừng phát ra tiếng ầm ầm.

Lực lượng song phương giao chiến càng đánh càng lớn, rất nhanh đã hấp dẫn những người khác trong Tu La viện. Khi mọi người nhìn thấy thi thể do người mới này khống chế lại có thể đánh ngang tay với Lộc Trảm thống lĩnh, trên mặt từng người đều hiện lên vẻ kinh ngạc vô cùng.

Bọn họ đã luyện tập trận pháp không biết bao nhiêu năm, cho dù để cho bọn họ nắm thi thể trong tay thì tuyệt đối cũng không làm được điểm này. Có thể phát huy ra được uy thế cường đại như vậy!

- Sao Mông Tử lại lợi hại như vậy chứ?

- Khống chế của hắn thật là hoàn mỹ không tỳ vết a.

- Chiêu quyền pháp này ta đã khống chế tu luyện ước chừng hơn ba ngàn năm, thế nhưng cũng không có thành công. Lúc này hắn lại tiện tay thi triển ra được, hơn nữa động tác lại hoàn mỹ như vậy, chuyện này... Làm sao có thể chứ?

- Thật là lợi hại, xem ra mấy người chúng ta đã bị hắn vượt qua rồi a.

...

Thấy công kích mà thi thể đánh ra mượt mà no đủ, hoàn mỹ không tỳ vết, tất cả mọi người không khỏi thán phục một phen.

Ở bên ngoài căn bản không thể nhìn ra được rốt cuộc là người nào

khống chế thi thể. Căn cứ vào kinh nghiệm trước đây, bọn họ vẫn cho là Mông Tử khống chế thi thể, cho nên mới có một màn như vậy.

Bởi vì đối với thực lực của Mông Tử này bọn họ biết rất rõ. Muốn khống chế cỗ thi thể này hoàn mỹ như vậy, chiêu số lại mượt mà như thế, khả năng không lớn!

Thế nhưng nếu như không phải là hắn thì có thể là ai chứ?

Dù thế nào mọi người cũng không thể nghĩ ra được. Một người mới có thể khống chế trận pháp tốt tới như vậy, khiến cho thi thể có thể phát huy ra được lực lượng cường đại như thế.

- Không tồi, không tồi! Có thể phát huy ra được thực lực như thế mới coi như là chân chính đạt tới yêu cầu của bệ hạ a!

Chiến đấu đã hấp dẫn tất cả thiên tài trong Tu La viện, cũng đã kinh động tất cả thống lĩnh Trên không trung vang lên tiếng xé gió, trên trăm đạo thân ảnh từ bốn phương tám hướng nhanh chóng bay tới đây.

Yến Huy nhìn thi thể ở phía dưới đang chiến đấu cùng với Lộc Trảm, hai mắt càng ngày càng sáng, không ngừng gật đầu liên tục.

Mặc dù những thiên tài tìm từ các thế giới này thực lực không tính là quá mạnh. Thế nhưng liên hợp lại một chỗ, sử dụng Tu La bổ thiên trận để khống chế thi thể, sức chiến đấu sẽ lập tức có bay vọt về chất!

Thực lực như vậy, cho dù là so với những người khác còn có chút không bằng. Nhưng mà chỉ cần thực lực của mọi người lại tiến thêm một bước, cũng đạt tới cấp bậc Bách Cường bảng. Như vậy nếu như liên hợp lại lần nữa, cho dù là hắn sợ rằng cũng rất khó có thể chiến thắng.

- Thật tốt quá. Đại thống lĩnh sống lại, Tu La bổ thiên trận cũng đã tu luyện không sai biệt lắm, như vậy không phải chúng ta đã có thể đi trợ giúp bệ hạ một tay rồi hay sao?

- Trước kia bệ hạ gửi tin tức cho chúng ta người còn có thể phân ra ý niệm tạo thành một cái đầu, truyền chỉ thị cho chúng ta. Mà bây giờ chỉ thị cũng không có, sợ rằng đã sắp tới mức không kiên trì nổi. Như vậy chúng ta cũng nên hành động đi thôi!

- Nếu như chúng ta đã chuẩn bị xong, như vậy không bằng động thủ a, bệ hạ đang cần chúng ta.

...

------oOo------

Chương 2623: Tà Nguyệt Chí Tôn vực sụp đổ (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy hai người đang chiến đấu phía dưới, những thống lĩnh khác hai mắt sáng rực lên, từng đạo ý niệm trao đổi với nhau. Sau đó toàn bộ đều nhìn về phía Yến Huy ở giữa.

- Quả thực bây giờ đã tới thời khắc gian nan nhất. Chúng ta coi như là thuộc hạ của người, cũng nên chia sẻ với người một chút.

Nghe thấy mọi người nói như vậy, Yến Huy cau mày, khẽ gật đầu một cái. Trong lúc đang muốn nói tiếp thì phía trước vang lên tiếng nổ ầm ầm, một đạo thân ảnh cao lớn đã nhanh chóng bay tới.

- Đại thống lĩnh!

Thấy người này, tất cả mọi người đồng loạt ôm quyền khom người thi lễ.

Đây chính là phân thân của Nhiếp Vân.

Mới vừa rồi hắn cố ý chiến đấu với Lộc Trảm, quả nhiên đã dẫn tới tất cả thống lĩnh chú ý. Như vậy cỗ phân thân này cũng có thể sải bước chạy tới nơi này.

Đông đảo thống lĩnh đã xuất hiện, như vậy dù hắn có tới nơi này thì

cũng không có gì là kỳ quái. Nếu không, hắn một mình đi đến tìm người mới... Khi đó sẽ rất dễ dàng bị người ta hoài nghi.

- Được rồi.

Nhiếp Vân gật đầu một cái, cũng không có nói nhiều mà nhanh chóng nhìn xuống phía dưới.

Ầm Ầm!

Song phương giao chiến phía dưới lại lần nữa va chạm hai quyền. Tạo thành một mảnh không gian đen nhánh. Ngay sau đó, hai người đồng thời lui về phía sau, lại nhìn nhau một cái, mỗi người thở ra một hơi, miệng cất tiếng cười to.

- Ngươi dựa vào thi thể không biết đau cho nên liều mạng như vậy a. Nếu như đánh tiếp nữa, chỉ sợ ta cũng chỉ có đường bị thua mà thôi! Đừng đánh, đừng đánh nữa!

Lộc Trảm thống lĩnh nhảy ra khỏi vòng chiến, hào phóng thừa nhận mình thua.

Mặc dù thực lực của hai người ngang nhau, nhìn qua bất phân thắng bại. Thế nhưng đối phương có tới ba mươi sáu người, lại cộng thêm thi thể không biết mệt mỏi và đau đớn. Cho nên thời gian kiên trì cũng càng dài, khả năng hắn bị thua cũng lại càng lớn. Nếu như tiếp tục kiên trì, người bị thua nhất định là hắn. Đã như vậy, còn không bằng quang minh chính đại thừa nhận thì hơn.

- Đa tạ!

Nhiếp Vân cũng biết đạo lý này, cho nên khi nhìn thấy hắn không đánh, hắn cũng không có truy kích nữa. Khi hắn đang định giải trừ trận pháp, từ bên trong thi thể đi ra thì đột nhiên toàn bộ mặt đất trong Bích Hải Huyền Thiên đung đưa một trận. Ngay sau đó không gian trên đỉnh đầu giống như thủy tinh vỡ vụn, mặt trời chói mắt trên bầu trời chiếu rọi xuống dưới.

- Nguy rồi! A Dục Vương bệ hạ đã xảy ra chuyện rồi.

Vẻ mặt Yến Huy biến sắc, đột nhiên hô lớn một tiếng.

- Cái gì? A Dục Vương bệ hạ đã xảy ra chuyện rồi sao?

- Bệ hạ đường đường là cường giả Phong vương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đã xảy ra chuyện gì?

- Chuyện này không thể nào a! Thực lực của Bệ hạ thông thiên, ta không tin...

...

Lời Yến Huy nói giống như một viên đá ném vào mặt hồ, tạo thành vô vàn gợn sóng. Tất cả mọi người đứng ở tại chỗ, không ngừng run rẩy.

A Dục Vương là một trong tứ đại cường giả Phong vương Hỗn Độn đại dương, thực lực cho dù không dám nói là đệ nhất trong toàn bộ Hỗn Độn đại dương thì cũng không kém bao nhiêu. Làm sao lại có thể xảy ra chuyện cơ chứ?

Mặc dù trong miệng mọi người không dám thừa nhận, thế nhưng trên thực tế, trong lòng cả đám cũng biết, lời nói của Yến Huy thống lĩnh cũng không có sai!

Cho dù A Dục Vương không có xảy ra việc gì, thế nhưng cũng không kém là bao.

Nếu không, bằng vào trình độ không gian kiên cố của Bích Hải Huyền Thiên, không thể nào vô duyên vô cớ mặt đất rạn nứt, ngôi sao trụy lạc, bị hủy. Chỉ có chưởng khống giả của không gian nơi này xuất hiện tai nạn, cho nên không gian không có ý niệm chống đở. Vì vậy mới xuất hiện loại tình huống như vậy.

- Thế giới này sẽ lập tức sụp đổ, tất cả mọi người rời khỏi nơi này trước rồi lại nói sau!

Yến Huy thống lĩnh thở phào một tiếng.

- Được!

Nghe thấy hắn ra lệnh, tất cả mọi người đều đồng thanh nói một tiếng, sau đó bắn thẳng ra bên ngoài.

Người trong Tu La viện tới xem náo nhiệt cũng biết chuyện này có chút đáng sợ. Cho nên cả đám đồng loạt chui vào thi thể, bố trí thành Tu La bổ thiên trận, nhanh chóng bay ra ngoài.

Bích Hải Huyền Thiên vỡ nát, bằng vào thực lực của bọn họ, nhất định sẽ bị vỡ nát theo không gian, bị đánh chết ở bên trong. Chỉ có duy trì trận pháp, mượn thi thể này thì mới có thể giữ được tính mạng.

- Chúng ta cũng đi!

Mặc dù còn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng Nhiếp Vân biết nếu tiếp tục ở lại chỗ này cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Lúc này hắn cũng giật mình, bay thẳng ra phía ngoài.

Trước khi bay ra, linh hồn đảo qua, nhìn thấy Quý Linh dẫn hắn tới nơi này vẻ mặt đang tràn ngập hoảng sợ, muốn chạy trốn. Thế nhưng thực lực của nàng như vậy, dưới tình huống thế giới vỡ nát như vậy. Căn bản không có cách nào chạy trốn.

- Ngươi đã thần phục ta thì coi như là người của ta, như vậy ta sẽ cứu ngươi một mạng a!

Tinh thần khẽ động một cái, lập tức bao phủ lấy đối phương. Trong nháy mắt đã đem nàng và người hầu của nàng đồng thời thu vào bên trong Nạp Vật thế giới.

Mặc dù thực lực của người này chỉ là Kim Giáp tướng. Tác dụng không lớn, thế nhưng dù sao cũng đã thần phục đối với hắn, cho nên hắn không thể trơ mắt nhìn nàng tử vong.

Mới vừa cứu đi Quý Linh thì đã thấy thân thể của Sâm Tùng trước đó chuyên làm khó dễ hắn đã bị không gian vỡ nát đánh trúng. Miệng kêu thảm một tiếng, hóa thành một mảnh bụi bặm.

Mặc dù thực lực của hắn đã đạt tới bán bộ Chúa Tể đại tam trọng

địa bộ, thế nhưng ở trước mặt không gian Bích Hải Huyền Thiên vỡ nát vẫn không có cách nào may mắn thoát khỏi được.

- Cứu mạng a...

- Thống lĩnh đại nhân. Ta không muốn chết, mau cứu ta...

- Ta còn chưa có sống đủ, còn chưa hưởng thụ cuộc sống cho tốt, sao có thể chết được …

...

Thiên địa sụp đổ, không gian vỡ nát, từng tiếng kêu thảm vang vọng tận trời cao. Vô số cường giả rơi vào cái khe dưới mặt đất. Không gian vỡ nát, thường thường tiếng kêu thảm chỉ vừa mới vang lên đã hoàn toàn mất đi tung tích.

Bích Hải Huyền Thiên vốn phồn hoa vô cùng, trong nháy mắt đã trở thành địa ngục nhân gian. Cho dù thực lực của Nhiếp Vân như vậy, thế nhưng không có biện pháp thay đổi được chuyện này.

Những ngôi sao trên bầu trời giống như lưu tinh rơi rụng xuống bên dưới. Mặt đất hoàn toàn nứt ra, tất cả cường giả đều bị cuốn vào bên trong hồng lưu thời không tan vỡ, trong nháy mắt đã mất mạng.

Bích Hải Huyền Thiên... Hoàn toàn sụp đổ!

------oOo------

Chương 2624: Tà Nguyệt Chí Tôn vực sụp đổ (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ cần là người thực lực không có đạt tới Chúa Tể, trên cơ bản trong nháy mắt đã bị đánh thành bụi phấn, hồn phi phách tán, khó có thể sống lại được.

Loại tình cảnh này giống như Phật giới, Nho giới ban đầu vậy. Ý

niệm duy trì trật tự thiên địa biến mất, toàn bộ không gian dưới áp lực cường đại của Hỗn Độn đại dương, trong nháy mắt sẽ vỡ nát, cho dù là ai cũng không cứu nổi!

- Không...

Tất cả thống lĩnh đã trốn thoát. Biết rõ sẽ xuất hiện tình huống như vậy. Thế nhưng nhìn thấy một màn trước mắt này, toàn thân vẫn không khỏi run rẩy, hai mắt đỏ ngầu một phen.

Bích Hải Huyền Thiên, hang ổ của A Dục Vương, so với Tà Nguyệt Chí Tôn vực còn kiên cố hơn. Bên trong có nuôi dưỡng vô số cường giả, nói sụp đổ là lập tức sụp đổ, đổi lại là ai cũng khó có thể tiếp nhận.

- Rốt cuộc bệ hạ đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Bích Hải Huyền Thiên lại sụp đổ... Ta không tin!

- Ta đã sinh sống ở chỗ này năm nghìn vạn ức năm, vốn tưởng rằng đây là nơi kiên cố nhất ở trong Hỗn Độn đại dương, bất kỳ người nào cũng không có cách nào phá hủy được. Thế nhưng, không ngờ tới...

- Thân nhân bằng hữu của ta lại không thể cứu ra được, làm sao lại nhanh như vậy chứ?

- Không... Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra hay không?

...

Tất cả thống lĩnh, tất cả mọi người đều không ngừng run rẩy.

Bọn họ khác với Nhiếp Vân. Nhiếp Vân đi tới nơi này cũng chỉ mới mấy ngày, cảm tình không sâu. Mà bọn họ đã sinh sống ở chỗ này không dưới ức vạn năm, đột nhiên thấy thế giới vỡ nát, trong lòng rung động, khổ sở, không cần phải nói.

- Mọi người không cần khẩn trương, Bích Hải Huyền Thiên sụp đổ cũng không có gì, chỉ cần bệ hạ vẫn còn sống. Như vậy có thể xây

dựng lại...

Yến Huy thống lĩnh siết chặt hai tay, toàn thân cũng không nhịn được mà run rẩy. Bất quá lúc này hắn không thể hốt hoảng, hắn cố nén bi thương trong lòng, lại lớn tiếng quát lên một câu.

- Không sai, chỉ cần bệ hạ vẫn còn, dù có sụp đổ đi hơn nữa thì cũng có thể xây dựng lại!

- Tuy rằng nói là như vậy. Thế nhưng Bích Hải Huyền Thiên đã bắt đầu sụp đổ, điều này cũng đã nói bệ hạ tất đã bị thương nặng...

- Chúng ta phải đi cứu bệ hạ...

...

Lời nói của Yến Huy thống lĩnh khiến cho tất cả mọi người ý thức được cục diện hiện tại. Trong mắt từng người hiện lên vẻ lo lắng.

Bích Hải Huyền Thiên là hang ổ của A Dục Vương, hôm nay đột nhiên lại sụp đổ. Như vậy cũng đã nói lên một việc, nhất định bệ hạ đã gặp biến cố cực lớn, thậm chí cũng có thể đã bỏ mình!

Việc cần kíp bây giờ không phải là đau thương, xoắn xuýt việc đã chết bao nhiêu người, mà là... Nắm chặt thời gian tìm ra bệ hạ, cứu lấy bệ hạ!

Nếu như A Dục Vương vẫn lạc thực sự. Cho dù thực lực của bọn họ có mạnh hơn nữa thì cũng vô dụng!

Hang ổ đã nát, trứng có thể an toàn được sao?

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Nhiếp Đồng đã giết chết A Dục Vương rồi?

Khác với sự khẩn trương và nóng nảy của mọi người, trong lòng Nhiếp Vân cũng tràn ngập lo lắng. Bất quá đối tượng hắn lo lắng không phải là A Dục Vương mà là... Tu La vương!

Nếu như nói trong toàn bộ Hỗn Độn đại dương này ai có thể chém

giết được A Dục Vương, sợ rằng cũng chỉ có Nhiếp Đồng mà thôi.

Đoán ra chuyện có liên quan tới đệ đệ mình, sao Nhiếp Vân lại bình tĩnh được chứ?

Cho dù thực lực của A Dục Vương so với Nhiếp Đồng kém hơn. Thế nhưng cũng sẽ không kém hơn quá nhiều được. Hắn ta bị giết, Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương thỏ tử hồ bi, tất nhiên sẽ dùng hết toàn lực. Tình huống bây giờ đã như vậy, chỉ sợ đệ đệ của hắn cũng không tốt hơn là bao. Nhất định phải nắm chặt thời gian đi tìm đệ đệ. Nhìn một chút xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

- Mau nhìn, Tà Nguyệt Chí Tôn vực cũng bắt đầu sụp đổ...

Trong lúc đang suy tư thì đột nhiên có một đạo thanh âm lo lắng vang lên, trong thanh âm hiệ lên vẻ khẩn trương và khủng hoảng.

Nghe thanh âm này nói như vậy, tất cả mọi người vội vàng nhìn qua phía Tà Nguyệt Chí Tôn vực. Quả nhiên đã thấy Hỗn Độn thế giới to lớn này đã bắt đầu không ngừng sụp đổ, khí lưu ở trong Hỗn Độn đại dương hướng bắt đầu tràn ngập, nhìn bộ dáng dường như thế giới to lớn này đã đi tới ngày cuối cùng.

- Tà Nguyệt Chí Tôn vực?

Da dầu Nhiếp Vân run rẩy.

Hắn là người đầu tiên rời khỏi Thiên địa lục đạo đi tới Chí Tôn vực này. Bên trong đó có không ít bằng hữu của hắn. Nhất là người của Quy Khư Hải, còn có vô số kỷ niệm. Bây giờ đột nhiên sụp đổ, trong lòng hắn cũng có chút không dám tin tưởng.

- Không thể để cho Chí Tôn vực này sụp đổ... Nếu không, tất cả mọi người sẽ chết!

Mặc dù không phải là ngươi sinh trưởng ở trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực. Thế nhưng bảo hắn trơ mắt nhìn thế giới này bị hủy diệt, tất cả mọi người tử vong. Chuyện này hắn vẫn không làm được!

Trong lòng căng thẳng, sắc mặt Nhiếp Vân nóng nảy, vội vàng quay

đầu lại nói:

- Yến Huy, nhanh đưa thi thể Thời Không nhuyễn trùng cho ta!

- Thời Không nhuyễn trùng? Ngươi không phải là người của tiểu thế giới, không phải là Mông Tử, rốt cuộc ngươi là ai?

Yến Huy sửng sốt một chút, ngay sau đó lập tức nhìn qua, trong mắt có hàn mang bắn ra.

Có thể một hơi nói ra Thời Không nhuyễn trùng, hơn nữa lại còn biết tác dụng của nó. Đây tuyệt đối không phải là chuyện mà người của tiểu thế giới có thể làm được. Hơn nữa lại dám nói chuyện với hắn như vậy, sợ rằng người chủ trì thi thể Tu La bổ thiên trận này đã không còn là Mông Tử, mà đã đổi thành một người khác.

- Ta là ai không quan trọng, đem Thời Không nhuyễn trùng cho ta. Ta phải cứu vớt Tà Nguyệt Chí Tôn vực, nếu không, một khi nó hoàn toàn sụp đổ, A Dục Vương cũng sẽ hồn phi phách tán, không có biện pháp cứu chữa!

Thời gian khẩn cấp, nói những chuyện khác có thể đối phương không tin. Mà có lẽ cũng không có hứng thú. Thế nhưng nếu nhắc tới A Dục Vương, nhất định đối phương sẽ không có cách nào cự tuyệt.

Ở trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực không có thiên đạo. Cho nên, nhất định là do ý niệm của A Dục Vương chống đỡ quy tắc, thế giới này không sụp đổ, ít nhất có thể giữ lại một tia chân linh bất diệt của hắn. Khi đó dù là bổn tôn đã hoàn toàn bị chém giết thì cũng có thể sống lại. Nếu như thế giới này đã hoàn toàn sụp đổ, như vậy muốn sống lại sẽ vô cùng khó khăn. Trừ phi hắn có được thủ đoạn như đệ đệ Nhiếp Đồng, trải qua ngàn vạn lần sống lại, như vậy còn có thể lần nữa đứng trên đỉnh phong.

------oOo------

Chương 2625: Bại lộ (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên, đối với Nhiếp Vân mà nói, A Dục Vương chết là tốt nhất. Bất quá, bảo hắn trơ mắt nhìn người của Chí Tôn vực theo đối phương bị diệt, trong lòng hắn vẫn còn có chút không đành lòng!

Cũng không phải là hắn đã trở nên mềm lòng. Mà là bởi vì đây là đạo mà Đạm Đài Lăng Nguyệt kiên trì. nàng thà hy sinh bản thân mình cũng vẫn muốn cứu vớt thương sinh. Nếu đã yêu nàng thì phải tôn trọng lựa chọn của nàng, kiên trì đi qua con đường mà nàng đã chọn.

- Cứu vớt Tà Nguyệt Chí Tôn vực, rốt cuộc ngươi là ai? Tại sao phải lẻn vào trong Bích Hải Huyền Thiên. Bệ hạ xảy ra chuyện, có phải có liên quan tới ngươi hay không?

Yến Huy cũng không có lấy ra Thời Không nhuyễn trùng, mà sắc mặt trầm xuống, lớn tiếng quát một câu.

- Mau đưa Thời Không nhuyễn trùng cho hắn.

Phân thân của Nhiếp Vân đi tới, ánh mắt sát cơ đằng đằng, dường như chỉ cần đối phương không đồng ý thì sẽ lập tức sẽ xuất thủ.

- Vâng!

Thấy Đại thống lĩnh lên tiếng, Yến Huy cũng không có cự tuyệt, bàn tay khẽ vạch một cái. Một cỗ thi thể nhuyễn trùng đã xuất hiện ở trước mặt mọi người. Từng cái đuôi lớn lan tràn ra xa xa, kéo dài đến chỗ sâu trong thời không. Khiến cho người ta không nhìn thấy được tận cùng.

- Huyễn Cách thống lĩnh, kết nối với Cửu Thiên thế giới!

Nhiếp Vân biết mình nói nhiều cũng vô dụng, cho nên phân thân xoay đầu lại. Lại nhìn về phía Huyễn Cách ở trong đám người, phân phó một tiếng.

Huyễn Cách dùng nhuyễn trùng thi thể là có thể thuận lợi bắc

ngang. Như vậy lần này để cho hắn làm, so với Nhiếp Vân còn thuận lợi hơn nhiều.

- Dạ!

Thấy Yến Huy thống lĩnh cũng phải nghe lời Đại Thống lĩnh. Huyễn Cách không dám cự tuyệt, bàn tay đẩy một cái, kết xuất ra mấy chục thủ ấn. Trong nháy mắt Thời Không nhuyễn trùng đã thay đổi phương hướng, dường như muốn nhảy đến một thời không khác vậy.

- Ngươi ở chỗ này chờ, ta đi trước, giữ vững Thời Không nhuyễn trùng hai hô hấp, sau đó ta sẽ trở lạ.

Nhiếp Vân nhìn về phía phân thân, lại mở miệng nói một câu. Sau đó lập tức tung người tiến vào bên trong thi thể Thời Không nhuyễn trùng.

Hắn và phân thân là ý niệm tương liên. Không cần nói thì đối phương cũng đã biết được ý tứ của hắn. Lần này hắn cố ý nói như là bởi vì muốn để cho đám người Yến Huy nghe thấy. Để cho bọn họ không nên gây thêm phiền toái.

Trạng thái của Nhiếp Vân bây giờ vẫn đang duy trì Tu La bổ thiên trận, thực lực tới gần Phong vương. Vừa mới tiến vào bên trong thi thể Thời Không nhuyễn trùng thì trong nháy mắt đã đi tới Cửu Thiên thế giới.

- Cửu thiên thiên đạo, ngươi tiếp tục duy trì thế giới này vận chuyển đi. Ta lấy đi Tứ Phương đỉnh trước!

Nhiếp Vân điểm ra một ngón tay, thiên đạo cửu thiên lập tức bay ra bên ngoài.

Mới vừa rồi hắn đã trao đổi với phân thân, phân thân đã đem thiên đạo này bỏ vào trong Nạp Vật thế giới, thiên đạo cửu thiên lại lần nữa trở lại nơi mà mình rời đi, như cá gặp nước, lập tức biến mất ở trước mặt Nhiếp Vân. Dung nhập vào bên trong thế giới.

Có nó ở đây, Cửu Thiên thế giới sẽ không sụp đổ được.

- Thu!

Thiên đạo lần nữa trở về. Nhiếp Vân đứng trên không trung, hai tay chộp một cái.

- Ầm!

Một tiếng ầm ầm vang vọng, lập tức có bốn đạo quang mang bắn thẳng về phía lòng bàn tay hắn, bị hắn lăng không chộp lại.

Tứ Phương đỉnh!

- Đi!

Vật đã tới tay, Nhiếp Vân cũng không dừng lại, thân thể nhoáng lên một cái, đã bay về phía Thời Không nhuyễn trùng. Sau một khắc, hắn lại lần nữa trở lại không trung trên Tà Nguyệt Chí Tôn vực.

Thấy hắn lần nữa xuất hiện, trong mắt mọi người đều hiện lên vẻ chờ mong.

Mặc dù những người này không biết Nhiếp Vân muốn làm gì. Thế nhưng bọn hắn đều là thủ hạ của A Dục Vương. Muốn bọn họ trơ mắt nhìn thế giới mà bệ hạ khổ cực sáng lập ra sụp đổ, chuyện này bọn hắn vẫn còn không làm được.

Chính vì vậy, sau khi nghe được người trước mắt này có thể cứu vớt thế giới. Cho nên trong lòng mỗi một người đều mang theo hy vọng, hy vọng vị thiên tài không biết từ đâu xuất hiện này lại có thể làm ra được hành động kinh người.

- Đã lấy được rồi sao?

Thấy hắn trở lại, phân thân bước lên phía trước một bước.

- Đúng vậy. Đành nhờ vào ngươi, ta sợ Tứ Phương đỉnh trấn áp không được thế giới lớn như Tà Nguyệt Chí Tôn vực a.

Nhiếp Vân nhìn về phía phân thân, lại nói.

Tứ Phương đỉnh được tạo nên là vì muốn cho Cửu Thiên thế giới vững chắc. Cửu Thiên thế giới và Tà Nguyệt Chí Tôn vực chênh lệch cách xa vạn dặm, giữa hai thế giới căn bản không thể so sánh nổi. Cho dù là hắn cũng không dám chắc vật này có thể ổn được được thế giới lớn như vậy hay không.

Bất quá, phân thân đã là cường giả Phong vương, nếu như hiệu quả của Tứ Phương đỉnh không đủ, như vậy phân thân có thể ra tay trợ giúp, cực lớn gia tăng tác dụng của kỳ bảo Hỗn Độn này.

- Yên tâm đi!

Phân thân gật đầu một cái, nhận lấy Tứ Phương đỉnh trong bổn tôn. Thân thể giống như lưu quang, nhanh chóng tiến vào trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực, đi tới trung tâm của thế giới.

Lúc này Tà Nguyệt Chí Tôn vực đã bắt đầu sụp đổ, thế giới cực lớn chậm rãi co rút lại. Chỉ bất quá thế giới này quả thực quá lớn, cho dù có sụp đổ thì cũng cần tốn một đoạn thời gian rất dài thì mới có thể hoàn thành. Giống như thuyền chìm vậy.Thuyền nhỏ nếu chìm xuống, phỏng chừng một phút cũng không tới. Thế nhưng nếu dùng thuyền lớn ngàn vạn tấn. Cho dù nước có vào thì cũng cần tốn thời gian rất lâu mới có thể hoàn toàn chìm nghỉm.

Tà Nguyệt Chí Tôn vực quả thực quá lớn, cho dù áp lực của Hỗn Độn đại dương có lớn hơn nữa thì cũng không thể nào trong mấy tức đã khiến cho nó hủy diệt được.

Lúc này ở giữa Chí Tôn vực còn không có xuất hiện vấn đề quá lớn. Chẳng qua chỉ là đất đai không ngừng rung chuyển. Có từng vết nứt lớn xuất hiện, những người sinh tồn ở phía trên, mỗi một người đều thất kinh, còn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Phân thân của Nhiếp Vân hiệ nlên trên không trung, lực lượng linh hồn khổng lồ trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ thế giới. Hắn nhướng mày, Tứ Phương đỉnh nhất thời trôi lơ lửng ở trong lòng bàn tay của hắn, gào thét rồi bay về phía tận cùng bốn phương hướng mà đi.

Phân thân này của hắn có được thực lực Phong vương, nháy mắt đưa Tứ Phương đỉnh trong đến bốn phương hướng cũng không có phí chút sức lực nào.

Ông!

Tứ Phương đỉnh cùng vừa mới tiếp xúc với bốn phương hướng của Tà Nguyệt Chí Tôn đang sụp đổ. Thế giới đang rung chuyển dường như được dùng một viên định tâm hoàn, một đạo thanh âm vang vọng chư thiên, chấn động lắng xuống.

- Thành công? Chuyện này...

Phân thân của Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

------oOo------

Chương 2626: Bại lộ (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vốn hắn cho rằng còn cần bản thân phải xuất thủ thì mới có thể gia cố duy trì, gia tăng uy lực của Tứ Phương đỉnh lên mới được. Thế nhưng không ngờ tới, vừa mới đặt bốn cái đỉnh nhìn như có chút bình thường này thả vào vị trí tương ứng. Thế giới lập tức vững chắc, hiệu quả vừa nhanh, vừa tốt, hoàn toàn không thể ngờ được.

Tứ Phương đỉnh không phải chỉ là vật mà người trong tiểu thế giới luyện chế ra hay sao? Sao đối với thế giới lớn như Tà Nguyệt Chí Tôn vực cũng có tác dụng như vậy chứ?

Nhiếp Vân có chút mơ hồ.

Đứng đợi một hồi ở tại chỗ, phát hiện ra thế giới không có chút nhúc nhích, đã hoàn toàn vững chắc, lúc này phân thân của Nhiếp Vân mới lần nữa bay trở về Hỗn Độn đại dương. Đi tới trước mặt bổn tôn Nhiếp Vân.

- Đại thống lĩnh...

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

- Chuyện gì đã xảy ra?

...

Trước đó tất cả thống lĩnh đối với lời nói của Nhiếp Vân còn có chút không tin, cảm thấy người này rất có thể muốn làm cho mọi người yên tâm hơn một chút. Bất quá, sau khi tận mắt nhìn thấy Tà Nguyệt Chí Tôn vực sắp sụp đổ lại được hắn củng cố hoàn toàn vững chắc. Cả đám đều sợ ngây người, mỗi một người đều nhìn về phía phân thân, trong ánh mắt tràn vậ vẻ nghi hoặc.

- Đại thống lĩnh, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Yến Huy đi qua, nhìn về phía hắn một cái, lại nhìn Nhiếp Vân tạo thành Tu La bổ thiên trận một chút, trong mắt tràn ngập vẻ dò hỏi.

- Đây là Tứ Phương đỉnh mà Cửu Thiên thế giới luyện chế ra. Nó có tác dụng làm cho thế giới vững chắc hơn!

Phân thân Nhiếp Vân giải thích một câu.

- Như vậy... Vị này rốt cuộc là người nào?

Yến Huy nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Giải trừ trận pháp!

Thấy trong mắt hắn có chút nghi ngờ, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái, một đạo quang mang màu trắng lóe lên, Tu La bổ thiên trận đã bị phân giải, đám người Mông Tử và bổn tôn của hắn đồng thời xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Ta là Nhiếp Vân!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Dù sao đối phương cũng đã hoài nghi, cho nên cũng không cần

thiết phải che giấu nữa. Vả lại, hắn đã có phân thân thực lực Phong vương, lại còn có thêm Tĩnh Tâm nữa. Có hai người có thực lực siêu cường như vậy. Lúc này cũng không quan tâm việc có bị đối phương nhận ra hay không.

- Nhiếp Vân?

- Chính là Nhiếp Vân mà khiến cho tam giới gần đây không có ngày nào được yên bình sao?

...

Nghe thấy cái tên này, một trăm lẻ tám thống lĩnh đồng thời sửng sốt một chút.

Mặc dù bọn họ ở trong Bích Hải Huyền Thiên, thế nhưng đối với chuyện trong tam giới vẫn biết không ít, cũng đã từng nghe qua cái tên Nhiếp Vân.

- Chính là ta! Nếu như các ngươi muốn động thủ với ta, như vậy cứ bắt đầu đi. Bất quá, ta nhưng có thể bảo đảm, các ngươi sẽ không kiếm được một chút tiện nghi nào đâu.

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Nương theo lời của hắn, phân thân và Tĩnh Tâm đồng thời đi tới bên cạnh, khí thế siêu cường của hai người tản mát ra, tạo thành một cái bình phong cực lớn ngăn cản trước mặt. Ngăn cản mọi người ở bên ngoài.

Dù sao cũng đã đạt tới mục đích, có bộc lộ thân phận cũng không có gì cả.

- Tĩnh Tâm, đây là Hỗn Độn Hàn tinh mà ta tìm được, ngươi bắt đầu chữa trị vương quan đi!

Bàn tay của phân thân khẽ động một cái, Hỗn Độn Hàn tinh lập tức bay vào bên trong cơ thể của Tĩnh Tâm.

Sắc mặt Tĩnh Tâm vui mừng, bắt đầu biến hóa. Ban đầu là từ trắng

nõn, dần dần trở nên đỏ thắm, không tới ba hô hấp đã trở nên hăm hở, khí tức trên người lần nữa tăng cao. Đạt tới cấp độ giống như phân thân của Nhiếp Vân.

- Thần binh Phong vương... Vương quan của A Da Nạp?

Thấy khí thế và lực lượng mà Tĩnh Tâm tản ra, Yến Huy đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó đã hiểu ra:&- Xem ra ngươi không chỉ có lấy được A Da Nạp chi tinh, mà còn đã lấy được những bộ phận khác. Chỉ riêng phần vận khí này quả nhiên so với vương của ta còn mạnh mẽ hơn nhiều.

- Không sai!

Nhiếp Vân thấy hắn nhận ra cho nên cũng không có giải thích nhiều, mà chỉ cười nhạt một tiếng.

Nếu như đối phương đã có thể nhận ra được bản thể của Tĩnh Tâm. Như vậy cũng có thể biết được Tĩnh Tâm và phân thân kết hợp lại. Hai đại Phong vương cùng ở một chỗ, lực lượng có thể phát huy ra được tuyệt không phải đơn giản như một cộng một. Rất có thể sẽ càng kinh khủng hơn. Cho dù một trăm lẻ tám thống lĩnh bọn hắn có gộp vào một chỗ thì nhất định cũng không phải là đối thủ của hai người.

- Nói như vậy... Vị Đại thống lĩnh này cũng đã bị ngươi đoạt xá a!

Yến Huy nhìn về phía phân thân của Nhiếp Vân, trên mặt mang theo nụ cười khổ.

Bản thể Tĩnh Tâm đã khôi phục, thực lực ra sao hắn biết rõ. Hắn biết đám người bọn hắn dù có gộp lại thì cũng không phải là đối thủ của đối phương. Hắn cũng đoán ra được vị Đại thống lĩnh trước mắt này sợ rằng đã bị đối phương đoạt xá, trở thành phân thân của đối phương.

- Ngươi đoán không sai, vị này quả thực đã bị ta đoạt xá. Ta mang theo thiên đạo cửu thiên tiến vào bên trong cỗ thi thể này. Đối phương muốn đánh chết ta, thế nhưng lại bị ta chém giết, bị ta đoạt xá!

Nhiếp Vân nhìn qua, vẻ mặt lạnh nhạt, cũng không có ý định giấu giếm điều gì mà trực tiếp mở miệng nói.

- Thì ra là như vậy!

Yến Huy gật đầu, trên mặt hiện lên vẻ bừng tỉnh.

- Ngươi không tức giận sao?

Thấy vẻ mặt của hắn, dường như không có quá ngạc nhiên là bao. Mà cũng không có bất kỳ vẻ tức giận, nổi nóng nào. Chuyện này khiến cho Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

- Tức giận? Tại sao ta phải tức giận chứ?

Yến Huy trừng mắt nhìn qua.

- Ách...

Thấy vẻ mặt của hắn không giống như giả bộ, Nhiếp Vân có chút mê hoặc.

Đã chuẩn bị vô số năm, chỉ vì muốn làm cho cỗ thi thể này sống lại. Thế nhưng bây giờ lại bị địch nhân đoạt xá, làm sao có thể không tức giận được chứ?

- A Dục Vương vẫn luôn muốn giết ta, hận không thể giết mau mau một chút. Các ngươi lại là thuộc hạ của hắn, bây giờ ta đang ở trước mắt các ngươi, lại tranh đoạt thành quả mà các ngươi cực khổ chuẩn bị, chẳng lẽ... Các ngươi không có ý động thủ hay sao?

Vị Yến Huy trước mắt này và tất cả thống lĩnh, từ tiếp xúc lúc trước hắn đã có thể thấy được, không phải là người rất sợ chết. Cho nên hẳn cũng không phải là sợ hãi phân thân và Tĩnh Tâm mà không dám động thủ. Mà là thực sự không có địch ý... Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

- Bệ hạ vẫn luôn muốn giết ngươi hay sao?

------oOo------

Chương 2627: Đi tìm Tu La vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Yến Huy thống lĩnh cười khổ rồi lắc đầu một cái:

- Ngươi đã hiểu lầm rồi. Nếu như bệ hạ thật sự muốn giết ngươi. Như vậy sẽ không để mặc cho ngươi trưởng thành cho đến bây giờ, nhất định đã sớm chém giết ngươi từ lâu rồi.

- Chuyện này...

Nhiếp Vân sửng sốt.

Mặc dù không quá muốn thừa nhận, thế nhưng trên thực tế ở sâu trong lòng hắn cũng biết được điều này. Quả thực đúng là như vậy!

Bây giờ có phân thân Phong vương cho nên hắn đã biết được cường giả Phong vương đáng sợ thế nào. Lần lần đầu tiên đắc tội với A Dục Vương, khi đó hắn cũng chỉ là bán bộ Chúa Tể, nếu như đối phương thật sự muốn động thủ. Chỉ cần một đạo ý niệm đã có thể làm được rồi. Không thể nào để cho hắn sống đến bây giờ được.

Lại nói, giống như lúc trước nghĩ vậy, cho dù hắn ta có cố kỵ thân phận, không muốn xuất thủ. Như vậy tùy tiện để cho đám người Yến Huy này ra tay, khi đó hắn cũng không thể đỡ nổi được a!

Về phần lo lắng Tu La vương, đó là chuyện không cần thiết. Nếu như năm đó hắn đã từng chém giết người qua một lần, lại có nhiều chuẩn bị như vậy. Nhất định đã sớm chuẩn bị xé rách da mặt. Làm sao có thể bởi vì cố kỵ đệ đệ mà không tự mình động thủ đối với hắn cơ chứ?

Trước đó hắn không có nghĩ theo phương hướng này. Mà bây giờ đối phương vừa nhắc hắn đã lập tức hiểu ra... Quả thực A Dục Vương không muốn giết hắn!

Đối phương là cường giả Phong vương, hắn bất quá cũng chỉ là một tiểu tử Tru Thiên cảnh mà thôi. Hơn nữa lại còn nhiều lần khiêu chiến uy nghiêm của hắn, không muốn giết... Làm sao có thể được chứ?

Nếu như có một tiểu tử nào đó năm lần bảy lượt khiêu khích hắn như vậy, nhất định cũng sẽ động thủ chém giết đối phương.

Càng nghĩ càng hồ đồ, càng nghĩ càng không thể hiểu nổi, Nhiếp Vân nhìn về phía Yến Huy ở trước mắt, trên mặt hiện lên vẻ hỏi thăm.

- Nhiếp Vân Chúa Tể không cần phải suy nghĩ nhiều, chuyện này rốt cuộc là vì sao, ta có biết một ít. Chỉ là lại không tiện nói với ngươi mà thôi. Ngươi tự mình đi hỏi Tu La vương bệ hạ đi!

Nhìn thấu vẻ nghi ngờ trong mắt hắn, Yến Huy lắc đầu một cái. Hai mắt nhìn qua, trong mắt hiện lên vẻ hỏi thăm.&- Bích Hải Huyền Thiên đã tan vỡ. Chỉ có một giải thích, đó chính là A Dục Vương bệ hạ xảy ra chuyện. Bây giờ chúng ta định đi cứu ngươi, ngươi có muốn đi cùng hay không? Nếu ta đoán không sai, Tu La vương bệ hạ cũng sẽ ở đó.

- Ta sẽ qua đó!

Nhiếp Vân nghiêm mặt nói.

Vốn hắn cũng đã tính toán để cho đám người này dẫn hắn đi tìm A Dục Vương. Lại mượn cơ hội tìm được đệ đệ Nhiếp Đồng. Nếu đối phương đã mở miệng trước như vậy thì cũng không cần phải nói nhiều.

- Nhiếp Vân, ngươi nói xem liệu có phải bọn hắn biết biết không thể giết chết ngươi cho nên cố ý nói như vậy, nghĩ biện pháp dẫn ngươi tới bẫy rập hay không?

Thanh âm của Tĩnh Tâm lặng lẽ truyền tới.

- Sẽ không!

Nhìn đám người Yến Huy một cái. Nhiếp Vân khẽ lắc đầu nói.

Điểm này hắn cũng đã nghĩ qua, bất quá mới vừa rồi hắn cũng đã cẩn thận nghĩ qua một lần, không quá thực tế!

Đầu tiên, việc Bích Hải Huyền Thiên tan biến là thật, như vậy đã nói rõ quả thực A Dục Vương đã bị thương nặng. Cho dù không có chết thì cũng không kém bao nhiêu. Mà A Dục Vương bị thương nặng, nơi có thể vây khốn bọn hắn trong Hỗn Độn đại dương này cơ hồ không có.

Tiếp theo, vô luận là hành động hay là lời nói của Yến Huy đều không có chút sát ý nào. Cho dù thực lực của đối phương cao thâm, lại am hiểu ngụy trang, thế nhưng muốn lừa gạt được ánh mắt của hắn thì tuyệt đối không thể!

Thông qua hai điểm này, Nhiếp Vân đã có thể xác nhận được.

Đối phương cũng không có tâm tư giết hắn, càng không cần phải hao tâm tổn trí bố trí bẫy rập như vậy.

- Vậy thì tốt...

Tĩnh Tâm cười một tiếng quyến rũ.

- Vậy bây giờ chúng ta đi thôi!

Thấy Nhiếp Vân đồng ý, không có chút chần chờ nào, Yến Huy gật đầu một cái, bàn tay vung lên, một chiếc cổ thuyền đã xuất hiện ở trước mặt mọi người, nhanh chóng rơi xuống dưới.

Toàn bộ những thống lĩnh khác cũng bay lên trên cổ thuyền.

Hai người Nhiếp Vân và Tĩnh Tâm liếc nhìn nhau, cũng đồng thời bay đi.

Hiện tại trong đầu hắn tràn ngập nghi ngờ, trong lòng đã đoánra được một ít, thế nhưng lại có chút không dám thừa nhận.

Dưới sự khu động của Yến Huy, cổ thuyền lập tức đánh vỡ không gian, bay thẳng về phía trước.

Tà Nguyệt Chí Tôn vực đã hoàn toàn vững chắc. Bọn họ cũng không cần phải lo lắng, cho nên cũng nên đi tìm đám người A Dục Vương, Tu La vương.

- Yến Huy thống lĩnh, A Dục Vương bồi dưỡng nhiều thuộc hạ có thực lực cường đại như các ngươi, những cường giả Phong vương khác liệu có một chi quân đội giống như các ngươi hay không?

Đứng với Yến Huy thống lĩnh ở trên mũi cổ thuyền, trong đầu Nhiếp Vân đột nhiên toát ra một suy nghĩ, cho nên có chút kỳ quái hỏi một tiếng.

A Dục Vương có thể bồi dưỡng ra được nhiều người như vậy. Ở bên trong hang ổ của Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương rất có thể cũng có một chi quân đội cường đại như thế.

- Không có!

Yến Huy thống lĩnh lắc đầu nói.

- Chẳng lẽ ngươi đã đi qua hang ổ của đám người Hỗn Độn vương sao?

Thấy hắn cũng không cần suy nghĩ mà trực tiếp lắc đầu, Nhiếp Vân có chút kỳ quái nói.

Ngươi có thực lực như vậy, tiến vào hang ổ của người sẽ bị người ta kiêng kỵ a. Làm sao lại nhanh chóng đưa ra câu trả lời như vậy được chứ?

- Ta cũng không có đi qua, nhưng ta lại biết, đội ngũ như chúng ta là duy nhất.

Yến Huy thống lĩnh nói:&- Kỳ thực, nói thật cho ngươi biết, chúng ta cũng không phải là đội ngũ mà một mình A Dục Vương bồi dưỡng, mà là do tứ đại cường giả Phong vương liên thủ bồi dưỡng!

- Liên thủ bồi dưỡng... Ngươi nói cái gì? Tứ đại cường giả Phong vương?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt, nói.

- Ha ha, đương nhiên là có Tu La vương. Hơn nữa công lao của người còn lớn nhất a! Tu La bổ thiên trận mà ngươi sử dụng trước đó trên thực tế chính là do Tu La vương sáng tạo ra! Nếu như không phải có người cung cấp vô số bảo vật thì những thiên tài này sao có thể nhanh chóng lĩnh ngộ trận pháp cường hãn như vậy chứ? Hơn nữa lại còn lợi hại tới mức như vậy?

Yến Huy thống lĩnh nói.

- Ách...

Nhiếp Vân càng ngày càng cảm thấy hồ đồ:&- Không phải là Tu La vương bị ba đại cường giả Phong vương liên thủ chém giết hay sao? Sao lại...

A Dục Vương, Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương liên thủ chém giết Tu La vương. Chuyện này người người trong tam giới đều biết, sao ở trong miệng vị Yến Huy thống lĩnh này lại không phải như vậy chứ?

------oOo------

Chương 2628: Sương mù

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chuyện này có liên quan tới bí mật thượng cổ. Hay là chờ sau khi ngươi gặp Tu La vương bệ hạ, để người tự mình nói với ngươi đi. Ta cũng không muốn nói nhiều!

Yến Huy thống lĩnh cũng không có nói nhiều mà khống chế cổ thuyền phá vỡ tầng tầng không gian trong Hỗn Độn, đi thẳng về phía trước.

- Nơi đám người bệ hạ đang ở cách nơi này cũng không xa, chúng ta sắp tới rồi.

Ngón tay của Yến Huy thống lĩnh chỉ về phía trước.

- Sắp tới? Nhanh như vậy sao?

Nhiếp Vân vốn tưởng rằng đám người Nhiếp Đồng đã đi chỗ sâu ở trong Hỗn Độn đại dương. Cho dù Yến Huy thống lĩnh thực lực mạnh mẽ, như vậy cũng phải phi hành mười ngày tám này. Không ngờ mới mấy chục hô cũng đã sắp tới. Như vậy khoảng cách với Tà Nguyệt Chí Tôn vực rất gần a.

Trong lòng đang suy nghĩ, Nhiếp Vân chợt ngẩng đầu nhìn qua. Vừa mới nhìn qua, trong mắt hiện lên vẻ cổ quái:

- Chiến trường am giới? Ngươi nói... Đám người Tu La vương ở chỗ này sao?

Chiến trường to lớn giống như lẳng lặng đứng sừng sững ở trong Hỗn Độn đại dương trước mắt, giống như một viên minh châu chói mắt.

Đám người Tu La vương ở trong chiến trường tam giới?

Nhiếp Vân có chút không tin.

Chỗ này cũng không phải là nơi bí mật gì. Nếu như tới đây, vì sao Nhiếp Đồng lại không nói tỉ mỉ cho hắn chứ?

- Không sai, chính là ở nơi này!

Sắc mặt Yến Huy thống lĩnh có chút ngưng trọng:

- Đừng tưởng rằng nơi đây chỉ là một nơi cho các cường giả xông pha. Trên thực tế đây là Viễn cổ phong thi chi địa!&- Phong thi chi địa?

Nhiếp Vân đột nhiên nhớ tới khe nứt dưới mặt đất kia.

Bên trong khe nứt kia có thi khí nồng đậm kích động, hoàng đế của Vĩnh Dạ hoàng triều và đại thần còn đặc biệt tới nơi đó thiêu thi, chẳng lẽ... Có liên quan tới chuyện này hay sao?

Thời gian không cho hắn suy nghĩ quá nhiều. Lúc này cổ thuyền đã xé rách thiên địa, tiến vào trong chiến trường.

Chiến trường này khiến cho Nhiếp Vân nhớ lại rất nhiều. Chính là ở chỗ này, hắn từ một bán bộ Chúa Tể từng bước một đi về phía đỉnh phong chân chính. Cũng là ở chỗ này hắn bị Kiền Huyết lão tổ đuổi cho chạy trốn khắp nơi. Lại cũng ở chỗ này lần đầu tiên giao phong ý niệm với cường giả Phong vương như A Dục Vương.

Lúc này biết được A Dục Vương cũng không có ý định giết mình, lại nghĩ lại tất cả mọi chuyện đã từng trải qua. Lúc này hắn mới phát hiện ra, quả thực A Dục Vương không có ý định động thủ với hắn.

Nếu không, căn bản sẽ không có cái gọi là Phù Lệnh phụng thiên!

- Mau nhìn, thứ trước mặt là cái gì?

Trong lúc đang suy tư thì, trên boong thuyền vang lên thanh âm ngạc nhiên, hắn vội vàng quay đầu nhìn lại, hai con ngươi lập tức co rụt lại.

Chỉ thấy ở chỗ trung tâm của chiến trường xuất hiện đầy sương mù nồng đậm. Một cỗ khí tức mãnh liệt, kinh khủng từ bên trong truyền ra ngoài. Khiến cho người ta còn chưa tới gần thì đã cảm thấy sợ hãi nồng đậm.

- Là những thi khí kia.

Hai mắt tay của Nhiếp Vân siết chặt.

Hắn và thi thể cổ quái kia đã giao phong nhiều lần. Hắn có thể cảm ứng được rõ ràng, sương mù trước mắt chính là thi khí từ thi thể cổ quái khiến cho người ta biến sắc kia!

Thi khí bên trong sương mù đã vượt xa những lần trước đó hắn gặp, còn chưa tới trước mặt thì đã có cảm giác khiến cho người ta

điên cuồng. Cho dù là cường giả Chúa Tể rơi vào trong đó thì cũng sẽ lập tức bị tử vong, dù là thần tiên cũng khó cứu!

Rắc rắc! Rắc rắc!

Trong sương mù có tiếng sấm chớp rền vang. Thỉnh thoảng truyền ra một đạo lực lượng khổng lồ xé rách chiến trường. Không cần phải nhìn thì mọi người cũng đều biết, nhất định là có người đang chiến đấu ở trong đó!

- Thực lực thấp hơn Chúa Tể, nhanh chóng tạo thành trận pháp. Nếu không, căn bản sẽ không thể chống đỡ được nổi sương mù!

Yến Huy thống lĩnh lớn tiếng quát.

- Vâng!

Thấy cổ thuyền phi hành vào trong sương mù, phía trước cũng có cảm giác bị áp bách truyền tới. Tất cả mọi người đều biết lợi hại cho nên những người không có tạo thành trận pháp đều tụ họp lại ở giữa, mượn thi thể của Chúa Tể Tu La thế giới. Lại lần nữa tạo thành Tu La bổ thiên trận.

- Tĩnh Tâm, ngươi đã khôi phục thực lực, cũng đừng đi cùng chúng ta nữa. Như vậy sẽ chỉ làm giảm tac dụng của ngươi. Ở chỗ ta còn có một đạo phân thân bổ sung.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh có thể huyễn hóa ra ba cỗ thân thể, một đạo trong đó đã luyện hóa thi thể A Da Nạp. Trở thành cường giả Phong vương, một đạo khác hoàn toàn có thể thay thế Tĩnh Tâm, cùng với đám người Mông Tử tạo thành đại trận, tăng thực lực lên.

Về phần Tĩnh Tâm. Nàng đã hoàn toàn khôi phục, đã có thực lực Phong vương, bản thân lại là thần binh Phong vương. Như vậy phối hợp với phân thân Phong vương xuất thủ, sức chiến đấu hoàn toàn có thể chợt tăng lên gấp mấy lần. Cũng không cần thiết đi tạo thành trận pháp, làm giảm bớt thực lực.

- Được!

Tĩnh Tâm gật đầu.

Bây giờ thực lực của bổn tôn Nhiếp Vân coi như là thấp nhất. Khoảng cách với Phong vương vẫn còn rất lớn. Một khi tạo thành trận pháp vừa có thể bảo vệ cho đám người Mông Tử, vừa có thể khiến cho sức chiến đấu tăng lên nhiều. Quả thực là nhất cử lưỡng tiện.

Rất nhanh, Tu La bổ thiên trận đã bố trí hoàn thành, Nhiếp Vân lần nữa cảm thấy lực lượng toàn thân dồi dào, vô hạn đến gần Phong vương.

Không thể không nói trận pháp này quả thực quá cường hãn, một đám thiên tài thực lực còn không có đạt tới Chúa Tể cung cấp lực lượng cho cỗ thi thể này. Khiến cho nó trực tiếp phát huy ra sức chiến đấu vượt xa Chúa Tể, nếu như như không phải tận mắt nhìn thấy. Như vậy có nói thì hắn cũng sẽ không tin trên đời lại có thứ này.

- Đi vào!

Bên này đã tổ hợp trận pháp xong, những người khác cũng đã hoàn thành trận pháp, cổ thuyền ầm ầm sông vào trong sương mù, thân thuyền to lớn lắc lư kịch liệt, khiến cho mọi người đồng thời bổ nhào từ trên boong thuyền xuống.

Cô Cô Cô Cô Cô!

Thân thể vừa mới ổn định thì đã nghe thấy bên tai vang lên một trận thanh âm gào khóc thảm thiết, vô số thi khí bắn thẳn về phía mọi người.

Những thi khí này mang theo lực lượng cổ quái ăn mòn linh hồn, một khi bị dính vào, tuyệt đối sẽ làm cho đầu người ta đau đớn như sắp nứt, khó có thể chuyên tâm được.

- Mở!

Tĩnh Tâm đi tới trước mặt mọi người, đôi mi thanh tú nhíu lại, miệng quát khẽ một tiếng. Nhất thời trước mặt mọi người lập tức

xuất hiện một cái hư ảnh vương quan to lớn.

Được hư ảnh bao phủ, những thi khi khiến cho người ta nghe thấy lập tức biến sắc này giống như gặp phải khắc tinh vậy, rối rít tránh lui. Để lại cho mọi người một khoảng không gian có thể tự do hoạt động.

------oOo------

Chương 2629: Phong ấn (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chúng ta mau đi về phía phát ra chiến đấu đi, nhất định đám người Tu La vương đang ở đó!

Thấy Tĩnh Tâm ung dung ngăn cản thi khí trong sương mù như vậy, Yến Huy có chút kinh ngạc. Thế nhưng ngay sau đó ánh mắt lại ngưng trọng nhìn về phía trước.

Nơi chiến đấu là ở trong chỗ sâu sương mù, chỉ từ lực lượng bắn ra đã có thể nhìn ra được, nhất định là cường giả Phong vương xuất thủ. Nếu không, tuyệt đối sẽ không thể có thể có được loại uy lực này.

- Bay qua!

Nhiếp Vân biết rất có thể đệ đệ Nhiếp Đồng đang phải đối mặt với nguy hiểm ở phía trước, trong lòng rối loạn, vội vàng khống chế phân thân bay về phía lực lượng bắn ra tán loạn kia.

Phân thân rất có thể là thi thể của A Da Nạp, bản thân đã có lực kháng cự đối với những thi khí này, một khi xông vào sương mù cũng sẽ không cảm thấy có chút không ổn nào.

Chiến trường trong sương mù giống như Bích Hải Huyền Thiên trước đó vậy, khắp nơi đều là khe nứt. Núi sông tan nát, thí luyện trường phồn hoa trước kia đã biến dạng tới mức ngay cả hắn cũng không nhận ra được.

- Nếu như phán đoán không sai, vị trí chiến đấu chắc hẳn là ở khe nứt dưới đất trước đó.

Vừa đi về phía trước, Nhiếp Vân vừa suy đoán.

Nếu như trí nhớ của hắn không sai, vị trí truyền tới lực lượng chiến đấu nhất định là hạch tâm của chiến trường. Là nơi có khoảng cách gần với tam giới ma bàn nhất!

Vị trí này ban đầu là đám người Vĩnh Dạ hoàng triều canh giữ, Nhiếp Vân đã từng xâm nhập vào trong đó, tìm được một cái khe nứt.

Ban đầu hắn đã cảm thấy cái khe nứt này có chút kỳ quái, tựa như một cánh cửa câu thông thế giới khác vậy. Bây giờ nhìn lại, quả nhiên là thế!

Rắc rắc!

Trong lúc đi về phía trước, không gian trước mắt lần nữa xuất hiện một cái khe nứt to lớn, mọi người lập tức đẩy nhanh tốc độ tránh thoát. Nhờ khe nứt lóe lên trong nháy mắt hắn đã nhìn thấy rõ ràng tình huống phía trước.

Ba cỗ thân thể cao lớn đang đứng ở trước một cái khe nứt. Mỗi người đều đang xuất thủ, từng đạo lực lượng cường đại không ngừng rót vào trong khe nứt, dường như đang gia cố một cái phong ấn vậy.

Phong ấn không ngừng chấn động, dường như phía dưới có một đầu hồng hoang cự thú đang ẩn nấp, cho dù lực lượng của ba người cường đại như vậy, thế nhưng vẫn có chút không kiên trì nổi!

- A Dục Vương bệ hạ đâu rồi?

Sắc mặt Yến Huy thống lĩnh trầm xuống.

Nghe thấy hắn nói như vậy, Nhiếp Vân cũng đã lập tức ý thức được.

Ba bóng người vừa mới nhìn thấy trước mắt cũng vô cùng quen thuộc, trong đó người đứng ở phía trước nhất chính là Nhiếp Đồng. Hai người phía sau theo thứ tự là Hỗn Độn vương và Tuyệt Sát Vương.

Tứ đại cường giả Phong vương, ba người đã đều ở đây... Như vậy A Dục Vương đi đâu rồi?

Trong lòng luống cuống, đám người Yến Huy tăng thêm tốc độ.

Thực lực mọi người đều mạnh, lại phối hợp với nhau, giống như tạo thành một thanh lợi kiếm phá vỡ từng tầng sương mù một, rất nhanh đã nhìn thấy ba đạo thân ảnh xuất hiện ở trước mắt.

- Nhiếp Đồng!

Hai mắt Nhiếp Vân sáng rực lên, vội vàng vọt tới.

Lúc này thân ảnh của Nhiếp Đồng đã không còn gầy yếu giống như trước đó nữa. Hắn đứng ở trước khe nứt, lực lượng toàn thân ầm ầm nổ tung, tựa như một ngọn núi cao lớn ngăn cản tất cả, cao lớn, hung vĩ.

- Ca ca, sao ca ca lại tới đây?

Nghe thấy tiếng kêu của hắn, Nhiếp Đồng nhanh chóngxoay đầu lại, cho dù lúc này bộ dáng của Nhiếp Vân là thi thể cổ kia thì hắn vẫn nhìn một cái là có thể nhận ra được.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Nhiếp Vân đi tới trước mặt hắn.

- Trở về rồi lại nói, trước tiên củng cố phong ấn này đã!

Nhiếp Đồng cũng không trả lời mà là ngẩng đầu nhìn về phía khe nứt ở ngay phía trước.

Lúc này Nhiếp Vân cũng đem lực chú ý tập trung vào trên khe nứt.

Trước đó bởi vì có phong ấn gia trì cho nên hắn không có cảm giác được gì. Lúc này lần nữa nhìn lại, trong lòng nhất thời rung động một trận.

Khe nứt to lớn lan tràn ra chung quanh, chừng ức vạn dặm, không nhìn thấy tận cùng. Ở bên trong có một loại lực lượng đặc thù quỷ dị, không ngừng ngọa nguậy, giống như muốn đi ra ngoài. Dường như tùy thời có thể phá vỡ phong ấn trước mắt để lao ra.

Mặc dù không biết cỗ lực lượng này rốt cuộc là thứ gì. Thế nhưng chỉ từ khí tức lan tràn và lực lượng là hắn có thể đoán ra được. Một khi nó đi ra, đừng nói là tam giới, cho dù là toàn bộ Hỗn Độn đại dương cũng sẽ rơi vào hạo kiếp to lớn.

- Đồng tâm hiệp lực, gia cố phong ấn!

Thấy lực lượng càng ngày càng mạnh, phong ấn dưới sự xung kích mạnh mẽ đã càng ngày càng yếu đi. Nhiếp Vân biết bây giờ không phải là lúc tìm hiểu. Hắn gật đầu một cái, miệng quát to một tiếng, lực lượng khổng lồ dọc theo cánh tay lan tràn về phía phong ấn trước mắt.

Phân thân này của hắn là cường giả Phong vương. Mặc dù bị hạn chế về linh hồn, không thể phát huy ra được thực lực giống như đệ đệ Nhiếp Đồng. Thế nhưng cũng không kém hơn chút nào, lực lượng dọc theo hai cánh tay rót về phía trước. Giống như như thủy triều nổ vang, trong nháy mắt đã va chạm vào phía trên phong ấn.

Bị lực lượng của hắn đánh vào, phong ấn sắp bị đánh nát trước mắt dần dần khôi phục.

Cô Cô Cô Cô!

Khi hắn đang cho rằng phong ấn sắp hoàn toàn củng cố thì đột nhiên phía trước truyền tới một tiếng kêu như là ếch vậy. Trong tiếng kêu còn có lực lượng ầm ầm phóng tới. Còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã cảm thấy gặp phải lực lượng cắn trả nồng đậm trùng kích, miệng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ra ngoài, liên tục bổ nhào vài cái, lúc này mới có thể đứng vững lại

được.

- Đối phương có thể đánh lực lượng của chúng ta ra ngoài, dẫn tới cắn trả. Nhất định phải cẩn thận!

Thấy hắn bị thương, Nhiếp Đồng vội vàng hô lớn:&- Việc quan trọng nhất bây giờ không phải là hoàn toàn áp chế cỗ lực lượng này. Mà là tu bổ phong ấn cho tốt, mặc dù sớm muộn gì cũng sẽ bị đối phương xé nát. Thế nhưng ít nhất cũng có thể kéo dài dược một khoảng thời gian nhất định!

- Được.

Nghe thấy hắn nói vậy. Nhiếp Vân gật đầu.

Chỉ bằng vào một lần giao thủ vừa rồi hắn đã biết thứ ở phía dưới phong ấn rất là đáng sợ, bằng vào lực lượng của bọn họ, cưỡng ép trấn áp nhất định là chuyện không làm được. Cho nên biện pháp tốt nhất chính là một lần nữa tu bổ phong ấn lại!

Mặc dù tu bổ toàn bộ phong ấn, đối phương vẫn có thể phá vỡ được. Thế nhưng ít nhất cũng có thể kéo dài một đoạn thời gian thở dốc. Không có đến nỗi chật vật như vậy.

------oOo------

Chương 2630: Phong ấn (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi biết nên làm như thế nào. Nhiếp Vân cũng không có ở đây lỗ mãng, lực lượng toàn thân vọt tới chỗ phong ấn. Bổ sung tiêu hao của trận pháp.

Mặc dù bây giờ hắn còn chưa biết cái trận pháp này là cái gì. Thế nhưng toàn bộ trận pháp mạch lạc rõ ràng, muốn tu bổ lại cũng vô cùng khó khăn.

- Đây là phong ấn gì vậy?

Tu bổ một hồi, Nhiếp Vân không nhịn được mà kỳ quái hỏi một tiếng.

Trận pháp trước mắt này mang theo khí tức của vô số sinh linh, tựa như một đạo ý niệm đặc thù hình thành, cực kỳ khổng lồ. Cho dù bây giờ hắn đã có thực lực Phong vương. Thế nhưng muốn tu bổ chỗ tổn hại cũng phải cảm thấy lực bất tong tâm. Mà phong ấn to lớn như vậy, rốt cuộc là do thứ gì biến thành?

Trong Hỗn Độn đại dương này có người mạnh mẽ như vậy sao?

Cũng giống như một cái thủy điện vậy. Mặc dù tu bổ thủy điện rất khó. Thế nhưng so với xây dựng một cái thủy điện mới hoàn toàn, quả thực không thể so sánh nổi!

Bây giờ tứ đại Phong vương đều tề tụ, tiêu hao lớn như vậy mà còn không có tu bổ được chỗ sơ hở này. Như vậy người ban đầu để lại phong ấn này rốt cuộc là ai?

- Cái phong ấn này là do tinh khí thần của tất cả sinh linh trong Tu La Chí Tôn vực biến thành, nó còn bao gồm cả linh hồn của Tu La vương!

Nhiếp Đồng nói.

- Cái gì?

Vẻ mặt Nhiếp Vân lập tức biến sắc.

Tu La vương trong miệng Nhiếp Đồng đương hiên không phải là hắn. Sau khi hắn sống lại, so với vị Tu La vương trước kia đã không còn ý thức giống nhau nữa.

Khó trách căn nguyên của Tu La Chí Tôn vực mà hắn luyện hóa lại có chút hư hại, toàn bộ thế giới cũng chỉ còn lại có một phần nhỏ, ngay cả Thập Phương Thiên vực cũng không bằng. Quan trọng hơn là sinh linh trong đó tử vong, binh khí vỡ nát, bất kỳ thứ gì cũng không có còn.

Vốn hắn tưởng rằng là tam đại vương giả khác liên thủ hủy diệt mà tạo thành, bây giờ nhìn lại, dường như cũng không phải là như vậy!

- Chẳng lẽ... Lại giống như Thích Già Phật Tổ trước đó? Năm đó Tu La vương cũng dùng phương pháp tế một giới, hóa thân trở thành một cái phong ấn?

Nhiếp Vân trầm giọng hỏi.

- Không sai!

Nhiếp Đồng gật đầu.

Thiên địa lục đạo, Thích Già Phật Tổ vì muốn đối kháng với Tu La vương cho nên từng hiến tế toàn bộ Phật giới, gia cố thế giới tinh bích. Định vậy Tu La vương vào trong đó, mặc dù cuối cùng vẫn thất bại. Thế nhưng Nhiếp Vân cũng biết chuyện này. Cũng biết muốn làm được như vậy cần phải có bao nhiêu quyết tâm và nghị lực.

Hiến tế một giới, đem sinh linh trong một giới giết chết toàn bộ, hơn nữa lại còn thiêu đốt linh hồn của một vị vương giả trong giới, tạo thành được cái phong ấn này, khó trách nó lại cường đại như vậy!

Nếu như bây giờ không tu bổ lại, như vậy sẽ giống như nước chảy đánh vào chỗ thủng, cái miệng rộng càng ngày càng lớn, một lát sau lỗ thủng kia sẽ rách lớn, toàn bộ đập cũng vỡ nát. Tất cả trả giá và cố gắng của Tu La vương trước đó cũng sẽ uổng phí toàn bộ.

- Xem ra tin tức ức vạn năm trước Tu La vương bị ba vương khác liên thủ chém giết là tin tức sai a.

Cho dù lúc này Nhiếp Vân không cần Nhiếp Đồng giải thích thì cũng đã hiểu được chân tướng ức vạn năm trước.

- Trước tiên vẫn nên củng cố phong ấn a!

Nghĩ tới những chuyện này, Nhiếp Vân không nói thêm gì nữa mà tinh thần tập trung cao độ, phối hợp vopwis Nhiếp Đồng hoàn thành tu bổ lại phong ấn.

Đám người Tĩnh Tâm cũng đã bay tới, dùng hết toàn lực gia cố phong ấn.

Cô Cô Cô CÔ!

Mọi người vừa mới tu bổ phong ấn gần như hoàn thành, chỉ thiếu một chút nữa thì ở trên phong ấn phía đột nhiên có tiếng nổ ầm ầm vang vọng. Ngay sau đó lại một lần nữa bị phá vỡ.

Ào Ào!

Đồng thời, một bàn tay khổng lồ từ bên trong vết rách của phong ấn đột nhiên đưa ra ngoài.

Bàn tay này lớn chừng mấy ngàn dặm, che khuất bầu trời, vừa mới xuất hiện thì không gian trên chiến trường đã bắt đầu vỡ nát từng tầng một. Một cỗ khí tức làm cho không người nào có thể ngăn cản từ phía trên bàn tay truyền tới, chộp thẳng về phía Nhiếp Đồng đứng đầu.

- Đây là quái vật gì vậy? Tĩnh Tâm!

Thấy uy thế của bàn tay này, Nhiếp Vân giật mình. Lại quay đầu nhìn về phía Tĩnh Tâm rồi quát to một tiếng.

Tĩnh Tâm biết hắn muốn làm gì. Thân thể mềm mại bay lên, người ở trên không trung đã lập tức biến thành một cái vương quan.

Vương quan nhanh chóng bành trướng, trong nháy mắt đã biến thành lớn chừng mấy ngàn dặm, dưới lực lượng của Nhiếp Vân gia trì, vương quan mạnh mẽ va chạm với bàn tay trên không trung.

Cùng lúc đó, bàn tay của Nhiếp Đồng khẽ lật một cái, một thanh trường kiếm phá không bắn ra, theo sát ở phía vương quan, đâm tới phía bàn tay.

Rống!

Dường như cảm nhận được áp lực từ hai đại thần binh Phong

vương mang đến, bàn tay to lớn phát ra tiếng gào thét tràn ngập giận dữ. Bàn tay biến thành màu sắc quỷ dị, cùng va chạm với trường kiếm và vương quan.

Rắc rắc! Rắc rắc!

Vương quan và trường kiếm đồng thời bay trở về, bàn tay dường như cũng bị thương nặng, chảy ra máu tươi màu vàng.

Rống!

Bị thương tổn, bàn tay này càng thêm nóng nảy, không ngừng ngọa nguậy muốn xé rách phong ấn. Phong ấn mới vừa rồi mọi người đã tu bổ được hơn phân nửa, đã gần thành công thì lại bị bàn tay này tiếp tục xé ra.

- Đáng chết, trảm!

Nhiếp Vân không nghĩ tới bàn tay này lại lợi hại như vậy, sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi.

Hai đại cường giả Phong vương phối hợp với hai đại thần vương Phong vương đồng thời thi triển. Lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, bất kỳ một vị cường giả Phong vương nào đụng phải, cũng sẽ lập tức bị chém giết. Bây giờ cả hai đồng thời chém vào bàn tay này, chẳng qua chỉ khiến cho nó chảy ra máu, sự đáng sợ của đối phương đã vượt quá tưởng tượng của hắn.

Hai tay nâng lên, khống chế Chân Huyết Vương quan trên không trung, lại một lần nữa phá vỡ không gian đâm tới bàn tay của đối phương.

Trước vương quan giống như lưỡi đao vậy, lần nữa ầm ầm va chạm với, vừa mới đâm vào trong đó thì lần nữa lại có một giọt máu tươi màu vàng tràn ra.

Những máu tươi này nặng giống như núi, vừa mới rơi xuống đã đập cho mặt đất tạo thành một cái hố lớn.

- Ca ca. Những giọt máu này là đồ tốt, mau thu lấy!

Thanh âm của Nhiếp Đồng truyền tới lỗ tai hắn.

Không cần hắn nói thì Nhiếp Vân cũng ý thức được, lúc này hắn cũng không có nói nhiều, bàn tay chộp ra một trảo, lập tức chuyển tới nạp vật thế giới ở trong cơ thể bổn tôn.

Xì Xì Xì!

Vừa mới thu hồi máu tươi thì bàn tay kia lại lần nữa bạo động, lực tàn phá cường đại khiến chon gay cả tam giới cũng phải đung đưa. Khe nứt đã được tu bổ dưới lần đung đưa này càng ngày càng lớn, tất cả cố gắng trước đó trong nháy mắt đã biến thành uổng phí.

------oOo------

Chương 2631: Tín niệm và sự kiên trì (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ không được, tốc độ tu bổ nhất định phải nhanh hơn tốc độ phá hỏng của hắn. Nếu không, cho dù chúng ta có tiêu hao tới chết ở đây thì cũng không có cách nào ngăn cản được hắn.

Hỗn Độn vương hét lớn.

- Đúng vậy, phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp. Nếu như cho bọn chúng đi ra, như vậy tam giới sẽ thực sự xong đời! Ngay cả Hỗn Độn đại dương cũng sẽ không gánh nổi!

Sắc mặt của Tuyệt Sát Vương cũng vô cùng ngưng trọng.

Bọn họ đều là cường giả Phong vương, ánh mắt hơn người, cánh tay to lớn trước mắt này mặc dù đã bị tổn thương. Thế nhưng cũng không có vết thương trí mạng. Nếu như cứ xé rách như vậy, sớm muộn gì phong ấn cũng sẽ không kiên trì được nữa. Nếu như để cho người trong phong ấn đi ra, như vậy chuyện tam giới tan biến chỉ là chuyện nhỏ. Mà tất cả thế giới ở trong Hỗn Độn đại dương có

thể giữ được hay không cũng còn khó mà nói được.

- Chúng ta cùng nhau hợp lực, ta không tin có nhiều người như vậy mà không tu bổ được phong ấn!

Yến Huy thống lĩnh bay tới, một trăm lẻ tám thống lĩnh đồng thời xuất thủ, lực lượng cường đại đan vào một chỗ, tương đương với trong nháy mắt có thêm hai cường giả Phong vương nữa.

Rống!

Cảm nhận được tốc độ tu bổ phong ấn tăng mạnh, bàn tay cũng cảm nhận được áp lực tăng lên. Một tiếng gầm giận dữ lần nữa vang lên, lại có một cánh tay từ trong khe nứt phong ấn chui ra.

Cánh tay này giống cánh tay vừa rồi như đúc. Giống như là của cùng một người, hai cánh tay liên hợp lại, chợt kéo mạnh một cái. Phong ấn vốn đã bị kéo rách lúc này lại càng rách lớn hơn.

Phốc!

Phong ấn bị xé rách ra một mảng lớn, đám người Nhiếp Vân đang tu bổ phong ấn giống như đã bị trúng một đòn nghiêm trọng. Ngực đồng thời cảm thấy khó chịu, bay rớt ra ngoài, miệng không ngừng phun ra máu tươi.

Trong đó có hơn mười vị thống lĩnh bởi vì không chịu nổi lực cắn trả mà đã nổ tung tại chỗ, thân tử đạo tiêu.

- Cứ như vậy không được, hay là để ta đi...

Mọi người đồng thời bị thương, hai cánh tay lớn kia liên hợp lại một chỗ khiến cho mọi người không có bất kỳ biện pháp nào đối phó. Lúc này một đạo thanh âm vang lên, Nhiếp Vân vội vàng quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy A Dục Vương không biết đã từ nơi nào xuất hiện, sắc mặt trắng bệch đang đứng ở cách đó không xa.

- Bệ hạ!

Thấy A Dục Vương, sắc mặt đám người Yến Huy lập tức vui mừng,

vội vàng vây quanh hắn.

Bích Hải Huyền Thiên đã sụp đổ, Tà Nguyệt Chí Tôn vực bị hủy diệt. Hai chuyện này đã để lại bóng đen trong lòng bọn họ, bọn họ cảm thấy A Dục Vương cho dù không chết thì cũng không kém gì nhiều. Thế nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy hắn còn sống sờ sờ đứng ở chỗ này, tất cả đều mừng tới mức rớt nước mắt.

- Trước tiên đi duy trì phong ấn, đừng có tới đây!

A Dục Vương vung tay lên, ngăn trở mọi người đang đi tới.

Nghe thấy mệnh lệnh của hắn, đám người Yến Huy dừng bước, trên mặt tràn ngập vẻ lo lắng, cũng không dám bước qua đó.

- A Dục Vương, ta không đồng ý!

Dường như biết rõ chuyện mà đối phương muốn làm, Nhiếp Đồng nhướng mày, hừ lạnh nói.

- A Dục Vương, không nên làm chuyện điên rồ, ngươi đã bỏ ra rất nhiều rồi. Trước tiên đừng nghĩ tới chuyện này nữa. Cứ dưỡng thương cho tốt rồi lại nói.

Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương cũng đồng thời nói.

- Vì hoàn toàn giết chết tên kia, linh hồn của ta cũng đã bị thương nặng, gần như hủy diệt. Nếu như không phải có Nhiếp Vân ổn định lại Tà Nguyệt Chí Tôn vực, giữ lại một tia linh linh thức bất diệt. Sợ rằng lúc này ta còn chưa tỉnh lại, cũng sẽ giống như tử vong vậy.

Nói đến đây, A Dục Vương nhìn Nhiếp Vân một cái, trong ánh mắt tràn ngập vẻ cảm kích.

Nhiếp Vân có chút sửng sốt, sau đó lập tức hiểu ra.

Xem ra vị A Dục Vương này mới vừa rồi đã bị thương cực kỳ nặng, linh hồn gần như sắp bị tiêu diệt. Như vậy mới dẫn đến Bích Hải Huyền Thiên, Tà Nguyệt Chí Tôn vực sụp đổ. Mà bản thân hắn lại dùng Tứ Phương đỉnh ngăn cản quá trình tiếp tục sụp đổ của nó,

tương đương với cứu ý thức sắp bị hủy diệt của hắn, cứu hắn tỉnh lại.

- Mọi người không cần khuyên ta nữa. Đã giằng co với người này nhiều năm như vậy. Ta cũng đã sớm chịu đủ rồi! Để cho ta tự quyết định một lần đi!

Sống lưng của A Dục Vương đứng thẳng, trong ánh mắt mang theo vẻ quyết tuyệt.

Lúc này hắn đã khác vẻ cường đại đáng sợ lúc trước mà Nhiếp Vân nhìn thấy, thay vào đó là có chút suy yếu. Tinh thần giống như ngọn nến trong gió, lúc sáng lúc tối, giống như tùy thời sẽ bị dập tắt. Thế nhưng sự kiên trì của ý niệm và lòng tin của hắn lại khiến cho người ta có một loại cảm giác không thể ngăn cản. Dường như cho dù đối thủ có mạnh hơn nữa thì cũng không có cách nào ma diệt được sự kiêu ngạo và tôn nghiêm của hắn vậy.

- Đối phương lực lượng cuồn cuộn không ngừng như vậy. Cho dù ngươi có thành công đi chăng nữa thì cũng không phong ấn được bao lâu... So với việc hi sinh như vậy còn không bằng nghĩ những biện pháp khác thì hơn.

Thấy hắn kiên trì như vậy, Hỗn Độn vương cuống cuồng nói.

- Ta biết cho dù ta có hi sinh thì cũng sẽ không kiên trì được bao lâu, thế nhưng... Chúng ta còn có biện pháp nào khác sao?

A Dục Vương nói.

- Chuyện này này...

Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương, Nhiếp Đồng đều im lặng.

Bọn họ có nhiều người như vậy, lại dùng hết toàn lực mà cũng không thể đỡ nổi tốc độ phá hỏng phong ấn của đôi tay trước mắt này. Nếu như không nhanh chóng phong ấn lại. Nhất định nó sẽ giống như nước lũ phá vỡ đê vậy. Sẽ không có cách nào khống chế được nữa.

- Ta tận mắt nhìn thấy tốc độ hắn trưởng thành. Cho nên ta rất là yên tâm, ta tin chắc rằng, chỉ cần kiên trì mấy năm nữa. Chỉ cần hắn trưởng thành là chúng ta nhất định có thể chống lại đối phương! Hoàn toàn cứu vớt được Hỗn Độn đại dương!

Thấy mọi người nói không nên lời, A Dục Vương cười một tiếng, ánh mắt nhìn vào trên người Nhiếp Vân.

- Ta sao?

Nhìn thấy trong mắt đối phương mang theo sự trông mong và tán thưởng cực lớn. Nhiếp Vân có chút không rõ ràng.

Không có được Hỗn Độn công nhận thì sẽ không có cách nào Phong vương. Không đạt tới Phong vương, như vậy chiến đấu ở loại cấp bậc này. Nhiều nhất cũng chỉ là một con kiến mạnh một chút mà thôi, không có bao nhiêu tác dụng. Sao đối phương lại tin tưởng hắn như vậy chứ?

Hơn nữa... Nghe lời nói của hắn, quá trình trưởng thành của mình, dường như hắn đã biết toàn bộ, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

------oOo------

Chương 2632: Tín niệm và sự kiên trì (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước khi tới đây hắn còn tin chắc lời đồn là đúng.. Hỗn Độn vương, A Dục Vương, Tuyệt Sát Vương, ba vương liên thủ chém giết Tu La vương. Bây giờ cho dù thừa nhận đoạn lịch sử này có lẽ sẽ không quá chính xác, thế nhưng hắn cũng rất khó tiếp nhận được việc quá trình trưởng thành của mình A Dục Vương này đều biết.

Ức vạn năm trước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Không sai, thấy ngươi trưởng thành, ta biết quyết định ban đầu của Tu La vương là đúng. Tất cả những chuyện ta và Tuyệt Sát

Vương, Hỗn Độn vương làm đều đáng giá!

A Dục Vương khẽ cười một tiếng, lần nữa nhìn về phía khe nứt trước mắt, trong ánh mắt mang theo vẻ kiên quyết:&- Được rồi, thời gian không còn nhiều lắm, nếu như các ngươi có biện pháp tốt hơn, có thể cản ta. Nếu như không có, như vậy không nên cản ta nữa làm gì!

Nói xong, trong ánh mắt của A Dục Vương sinh ra một đoàn hỏa diễm màu đỏ thẫm, hừng hực thiêu đốt, khí tức trên người vốn đang uể oải đột nhiên bành trướng, giống như mặt trời nóng bỏng chói chang xua tan mây mù vậy. Chói mắt khiến cho người ta choáng váng.

- A Dục Vương...

Nhìn thấy động tác của hắn, đám người Nhiếp Đồng đồng thời siết chặt hai tay, ánh mắt lóe lên, tựa như ngấn lệ.

- Bệ hạ...

Đám người Yến Huy thống lĩnh dường như cũng biết hắn định làm gì, toàn thân từng người run rẩy, khó có thể bình tĩnh được.

- Không cần phải thương tâm, Tu La vương có thể sống lại, nhất định ta cũng có thể, đến lúc đó chúng ta sẽ còn gặp mặt lại lần nữa!

Thấy vẻ mặt của mọi người, A Dục Vương nở nụ cười nói.

- Hắn muốn... Thiêu đốt mình, biến thành phong ấn?

Thấy một màn như vậy, mới ban đầu Nhiếp Vân còn có chút không hiểu, thế nhưng ngay sau đó đã hiểu ra, sắc mặt cứng lại.

Thiêu đốt linh hồn, tương đương với hồn phi phách tán, cho dù có thể sống lại thì cũng sẽ giống như Nhiếp Đồng. Ý thức vốn đã biến mất, thay thế vào đó chính là một đạo ý chí khác.

Nói cách khác, hắn đã biết mình chắc chắn phải chết, thế nhưng vẫn quyết tâm lựa chọn như vậy!

Trong lòng run lên, sắc mặt Nhiếp Vân ảm đạm không thôi.

Hắn nhớ lại Thích Già Phật Tổ ban đầu, nhớ lại Khâu Thánh Tôn Giả trước đó, nhớ lại Tu Du Tẩu... Cũng nhớ lại Đạm Đài Lăng Nguyệt!

Ban đầu bởi vì đối kháng Tu La vương, cho dù bọn họ biết rõ phía trước chính là con đường chết, tan xương nát thịt. Thế nhưng vẫn không có ai chậm trễ đi về phía trước chút nào. Vốn hắn tưởng rằng loại chuyện như vậy sẽ không thấy được nữa. Thế nhưng, không ngờ tới lại xuất hiện ở trên người A Dục Vương mà hắn luôn thống hận.

Đối với vị A Dục Vương này, khi còn không có tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn vực thì hắn đã mang theo địch ý rất lớn, loại địch ý này một mực kéo dài cho tới bây giờ. Vốn trong ấn tượng của hắn, người này không chuyện ác nào không làm, cho có chết cũng chưa hết tội. Thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới, tất cả mọi thứ đều là giả!

Sợ rằng hắn giống như đám người Khâu Thánh Tôn Giả ban đầu vậy!

Lúc trước Nho giới quy hàng Tu La vương, tất cả mọi người đều co chút khiếp sợ. Thế nhưng trên thực tế mọi người lại nhưng không biết, đây là kế sách của Khâu Thánh Tôn Giả, để lại một kích trí mạng cuối cùng của hắn.

Ầm Ầm!

Hai cánh tay trong phong ấn không cho mọi người quá nhiều thời gian, tiếng ầm ầm to lớn nữa làm cho bọn họ tỉnh lại.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy phong ấn đã bị hai cánh tay xé rách ra một cái miệng rộng lớn hơn. Một đôi mắt đen nhánh, độc ác, không thấy được tận cùng đang nhìn tới, tựa như tùy thời có thể đi ra được. Muốn thôn phệ tất cả mọi người.

Đôi mắt này quỷ dị âm hàn, dù là phân thân của Nhiếp Vân có thực

lực như vậy. Thế nhưng chỉ cần nhìn một chút, cũng đã cảm thấy toàn thân lạnh lẽo như băng, tựa như linh hồn trên thân bị ăn mòn, sẽ rơi vào trong vực sâu không đáy.

- Thời gian đã không còn nhiều lắm, một khi để cho bọn chúng đi ra. Tất cả chúng ta sẽ phải chết. Tu La vương, trước kia ngươi làm việc quả quyết như vậy, sao lần này lại do dự như vậy chứ? Quyết định nhanh đi a.

Nhìn thấy đôi mắt này, A Dục Vương sốt ruột nhìn về phía Nhiếp Đồng rồi lên tiếng nói.

- Chuyện này... Được rồi!

Nhiếp Đồng cắn răng một cái, trong ánh mắt hiện lên vẻ không đành lòng, sau đó biến thành kiên định. Bàn tay hắn chợt đẩy một cái, một đạo lực lượng hùng hậu vọt về phía A Dục Vương.

Ầm Ầm!

Tiếp thu cỗ lực lượng này, A Dục Vương giống như bị hỏa diễm thiêu đốt, thân thể và linh hồn trong nháy mắt đều hóa ngôi sao đầy trời. Bắn thẳng về phía phong ấn.

Những ngôi sao này chói mắt vô cùng, cả đám kết nối với nhau khiến cho nhìn qua giống như ánh trời chiều vậy. Vừa mới tiếp xúc với phong ấn thì lập tức dung hợp, biến thành một đạo gợn sóng đặc thù mà huyền ảo.

Rống!

Hai cánh tay và đôi mắt của quái vật trong phong ấn nhìn thấy những ngôi sao ngập trời này, trong con ngươi tràn ngập vẻ sợ hãi, một tiếng gào thét vang dội kéo dài vang vọng, mang theo vẻ giận dữ và không cam lòng.

Ầm ầm!

Không quản nó không cam lòng hay không, ngôi sao ngập trời rất nhanh đã hoàn toàn tương liên với phong ấn vốn đã vỡ nát. Hoàn

mỹ không tỳ vết dung hợp vào một chỗ, lần nữa áp chế quái vật kia, trở thành một đạo phong ấn kiên cố.

- Bệ hạ...

Đám người Yến Huy thống lĩnh đồng thời quỳ sụp xuống dưới đất, nước mắt từ trên khuôn mặt bọn họ lặng lẽ chảy xuống.

Giờ khắc này, bọn họ không còn giống như nhân vật vô địch rong ruổi Hỗn Độn đại dương nữa, mà giống như là trẻ con mất đi chỗ dựa không nhà để về vậy. Khó có thể át chế tâm tình trong lòng được nữa.

Mà nơi trước đó A Dục Vương đứng đã trở nên rỗng tuếch, không để lại một chút dấu vết nào, giống như người này chưa bao giờ xuất hiện qua vậy.

Linh hồn và thân thể cùng thiêu đốt, hóa thành phong ấn, tương đương với việc thiêu đốt tất cả dấu vết có liên quan tới hắn ở trong thế giới này, không thể tim ra được tung tích.

- A Dục Vương...

Hai mắt Nhiếp Đồng, Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương cũng có chút ướt át.

Chỉ có người có thực lực giống nhau thì mới biết được hắn đã làm ra bao nhiêu hy sinh, làm như vậy cần phải có bao nhiêu dũng khí.

Sưu sưu sưu!

Phong ấn khôi phục, thanh âm phía dưới vẫn còn xuất hiện, bất quá, nhìn dáng dấp của nó, có lẽ muốn trong thời gian ngắn phá vỡ phong ấn là chuyện có chút khó khăn. Sương mù lúc trước bao phủ chung quanh, khiến cho người ta khó có thể đến gần lúc này cũng đã trở nên mỏng manh hơn không ít, nhìn dáng vẻ có lẽ không được bao lâu nữa sẽ hoàn toàn biến mất.

------oOo------

Chương 2633: Chuyện cũ ức vạn năm trước (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mọi người không nên bi thương như vậy, A Dục Vương sẽ không hy sinh uổng công. Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày chúng ta chém giết toàn bộ những dị tộc này, báo thù cho hắn!

Thấy nguy cơ đã tạm thời được giải trừ, vẻ mặt mọi người uể oải. Nhiếp Đồng lớn tiếng quát.

- Không sai! Chúng ta không nên bi thương, mà là phải có được lực lượng cường đại hơn. Báo thù thay cho bệ hạ!

- Giết sạch đám dị tộc này, khiến cho bọn chúng không dám xuất hiện nữa!

- Bi thương cũng vô dụng, chỉ có dùng máu tươi thì mới có thể an ủi được vong linh của A Dục Vương bệ hạ trên trời!

- A Dục Vương bệ hạ sẽ không chết một cách vô ích, mà sẽ biến thành động lực làm cho chúng ta cố gắng tu luyện.

...

Nghe thấy hắn nói như vậy, mọi người từ bên trong bầu không khí bi thương phục hồi tinh thần lại, trong mắt mỗi người đều hiện lên vẻ kiên định.

A Dục Vương sẽ không hy sinh một cách uổng công, đầu sỏ chính là những dị tộc này, chỉ cần không chết. Nhất định bọn hắn phải càng thêm cố gắng tu luyện, báo thù cho A Dục Vương!

- A Da Nạp hoàn toàn tử vong chứng minh đối phương đã hoàn toàn hoài nghi bên này. Nếu ta đoán không sai, nhất định bọn họ sẽ phái thêm nhiều người tới đây hơn. Khi đó đạo phong ấn này dù có vững chắc tới đâu cũng khó có thể ngăn cản tất cả công kích của cường giả Phong vương. Lại nói, ta hoài nghi ở bên trong những dị tộc này còn có tồn tại có thực lực vượt xa Phong vương! Cho nên,

phong ấn này nhìn vững chắc, thế nhưng trên thực tế lại không kiên trì được mấy năm nữa mà sẽ một lần nữa vỡ tan!

Nhìn thấy ý chí chiến đấu của mọi người đã qiay lại. Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng rồi nói:

- Cho nên, nhất định chúng ta phải thừa dịp khoảng thời gian này, dùng tốc độ nhanh nhất tăng trưởng thực lực. Thời gian không nhiều lắm! Nếu như mọi người không muốn để cho A Dục Vương chết vô ích, như vậy không nên khiến cho Hỗn Độn đại dương, chư thiên vạn giới hoàn toàn biến thành phế tích. Cũng không cần bi thương quá dẫn tới tình huống không có cách nào kiềm chế. Mà nên dùng biện pháp nhanh nhất để tu luyện, dù chỉ là tăng lên một tia tu vi, như vậy lúc chính thức chiến đấu có lẽ có thể đưa tới tác dụng rất lớn!

- Không sai, chúng ta phải tu luyện cho thật tốt!

- Nếu như bệ hạ còn sống. Nhất định sẽ không hy vọng nhìn thấy chúng ta có bộ dáng như thế này, chúng ta phải cố gắng thật tốt. Vì bệ hạ, cũng là vì Hỗn Độn đại dương!

- Bắt đầu từ bây giờ, ta phải điên cuồng tu luyện, tranh thủ đem Tu La bổ thiên trận dùng lên trên người thống lĩnh chúng ta, phát huy ra thực lực mạnh hơn!

- Ta cũng phải cố gắng tu luyện.

Mọi người liên tục gật đầu, trong lòng sinh ra ý chí chiến đấu nồng đậm.

Máu tươi sẽ không hy sinh uổng công, mà sẽ chỉ làm cho mọi người có quyết tâm và nghị lực lớn hơn mà thôi. Lại dựa vào nó để đối kháng dị tộc, bảo vệ tam giới, Hỗn Độn đại dương thật tốt.

- Tu La vương bệ hạ, ban đầu A Dục Vương từng nói qua với ta, một khi đại vương bỏ mình chúng ta sẽ nghe theo mệnh lệnh của bệ hạ. Bây giờ mời bệ hạ sắp xếp cho chúng ta một phen!

Yến Huy thống lĩnh đi tới trước mặt Nhiếp Đồng, vẻ mặt cung kính

nói.

A Dục Vương đã sớm tính ra hắn sẽ vẫn lạc, cho nên cũng đã sớm thông báo hậu sự.

- Các ngươi...

Nhiếp Đồng do dự một chút, lại quay đầu nhìn về phía Hỗn Độn vương và Tuyệt Sát Vương:&- Những người này các ngươi mang theo đi. Không tiếc tất cả tài nguyên, nghĩ biện pháp tăng tu vi của bọn họ lên, ta còn có chuyện phải đi làm, tạm thời còn không có cách nào chiếu cố được bọn họ!

- Yên tâm đi, nhất định chúng ta sẽ dùng hết toàn lực!

- Đám người bọn họ cũng là tâm huyết nhiều năm của chúng ta, nhất định chúng ta sẽ tận tâm chiếu cố. Chỉ là ngươi, nhất định phải để tâm, chúng ta còn cần ngươi chủ trì đại cục. Ngươi ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì được.

Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương đồng thời gật đầu nói.

- Yên tâm đi, ta sẽ không có việc gì!

Đối với lời nhắc nhở thiện ý của đối phương, Nhiếp Đồng cười một tiếng, sau đó lại nhìn về phía Nhiếp Vân:&- Ca ca, đi theo đệ đi, đệ sẽ dẫn ca ca đi tới một chỗ, vừa vặn cũng đem tất cả mọi chuyện nói với ca ca.

- Được!

Nhiếp Vân gật đầu.

Quả thực hắn cũng đang muốn hỏi rõ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu như Nhiếp Đồng muốn nói, đương nhiên hắn sẽ không cự tuyệt.

- Chủ nhân, ta cũng muốn đi cùng người.

Tĩnh Tâm đi tới rồi nói.

- Đây là khí linh của Chân Huyết Vương quan sao? Cũng cùng đi thôi.

Nhiếp Đồng nhìn nàng một cái rồi cười nói.

- Tu La, cáo từ!

Chúng nhân biết thời gian cấp bách, thương nghị vừa mới kết thúc, mọi người cũng không có ý ở lại. Bàn tay Hỗn Độn vương chộp ra một trảo, một chiếc cổ thuyền xuất hiện, sau đó mang theo mọi người bay thẳng đi về phía trước.

Bổn tôn của Nhiếp Vân cũng rời khỏi Tu La bổ thiên trận, đi tới bên người Nhiếp Đồng. Đồng thời lại đem phân thân và Tĩnh Tâm cùng thu vào trong Nạp Vật thế giới.

Kể từ khi Nhiếp Đồng ngủ say, hai người huynh đệ đã rất lâu rồi không ở chung. Cho nên hắn cũng không muốn Tĩnh Tâm quấy rầy.

- Chúng ta cũng đi thôi!

Nhiếp Đồng phất tay một cái, trường kiếm trong tay lập tức bành trướng, hai người đáp xuống ở phía trên, phá vỡ không gian chiến trường, sau đó lại bay ra ngoài.

- Ca ca, ca ca có gì muốn hỏi thì cứ trực tiếp nói là được.

Đứng ở trên mũi kiếm, ánh mắt của Nhiếp Đồng nhìn về phía Hỗn Độn đại dương vô cùng vô tận trước mắt, mở miệng cười nói.

- Ta muốn biết năm đó chuyện Tu La vương tử vong, A Dục Vương, Hỗn Độn vương và Tuyệt Sát Vương là người như thế nào.

Nhìn thấy đệ đệ trước mắt vốn là người quyến luyến, ỷ lại, không muốn xa rời mình lại trở thành nhân vật cự phách chân chính như vậy. Trong lòng Nhiếp Vân tràn ngập mơ hồ, đồng thời cũng có chút hiếu kỳ.

Chuyện này từ đầu đến cuối hắn đã không nghỉ a được, năm đó rốt

cuộc Tu La vương là chết như thế nào? Nếu như quả thật đúng như lời đồn đãi, là A Dục Vương, Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương liên thủ giết chết hắn. Như vậy chuyện thiêu đốt linh hồn phong ấn vừa rồi sẽ nói thế nào?

- Đệ biết ca ca sẽ hỏi những chuyện này mà. Chuyện này cũng là lúc đệ dung hợp trí nhớ của Tu La vương thì mới biết được.

Nhiếp Đồng nói, hắn vẫn lẳng lặng đứng ở trên mũi kiếm cả người giống như hoàn toàn dung hợp với Hỗn Độn đại dương trước mắt vậy.

- Chuyện này phải nói từ một tai nạn ức vạn năm trước!

- Tai nạn?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt.

------oOo------

Chương 2634: Chuyện cũ ức vạn năm trước (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không sai! Lúc ấy bên trong Hỗn Độn đại dương tổng cộng có tứ đại Chí Tôn vực. Đóng đô ở bốn phương hướng trên Hỗn Độn đại dương, theo thứ tự là Tu La Chí Tôn vực, Tà Nguyệt Chí Tôn vực, Hỗn Độn Chí Tôn vực và Tuyệt Sát Chí Tôn vực!

- Tứ đại Chí Tôn vực đều có chủ nhân của riêng mình, cũng chính là tứ đại cường giả Phong vương!

- Thời đó mọi người đều cho rằng bốn người này là tồn tại cường đại nhất trên Hỗn Độn đại dương. Thế nhưng trên thực tế, ngay cả chính bọn họ cũng cho rằng là như vậy. Mãi cho đến một ngày, bên trong Hỗn Độn đại dương có một nhóm khách không mời mà đến!

- Thực lực của những người này thấp nhất cũng là cấp bậc Chúa Tể, thống lĩnh dẫn đội lại là cường giả Phong vương, hơn nữa...

Nếu như đơn đả độc đấu, so với bốn người Tu La vương, A Dục Vương, Tuyệt Sát Vương, Hỗn Độn vương lại còn lợi hại hơn!

- Toàn bộ thế giới rối loạn! Lúc này tất cả mọi người mới hiểu được, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, ở chỗ sâu trong Hỗn Độn đại dương không ngờ lại còn có chủng tộc cường đại như vậy!

- Những người này thích giết chóc như mạng, bọn họ lấy việc thôn phệ tính mạng linh hồn con người làm thứ để tấn cấp. Sau khi phát hiện ra tu luyện giả ở nơi này đều rất yếu, nhất thời cả đám mừng rỡ như điên, cổ động sát lục! Những thế giới mà bọn chúng đi qua, ngay cả một cọng cỏ cũng không còn. Ngay cả thiên đạo trong thế giới, căn nguyên bên trong cũng sẽ bị trực tiếp thôn phệ!

- Trong lúc nhất thời, toàn bộ Hỗn Độn đại dương rơi vào trong khủng hoảng vô cùng vô tận. Tam giới... Ồ không, lúc ấy là Tứ Giới, cũng chính là tứ đại Chí Tôn vực, cũng cảm nhận được áp lực nồng đậm. Tứ giới phái ra vô số cao thủ tới chiến đấu cùng với đối phương, kết quả... Ngay cả nửa hô hấp không kiên trì nổi đã bị hoàn toàn thôn phệ sạch sẽ! Mà đối phương thôn phệ càng nhiều cường giả thì thực lực cũng lại càng mạnh! Càng ngày càng khó mà chống đỡ nổi.

Nói đến đây, Nhiếp Đồng dường như cũng bị kéo tới khoảng thời gian kia. Thanh âm cũng không tự chủ được có chút trầm thấp.

Sắc mặt Nhiếp Vân cũng cực kỳ khó coi.

Mặc dù không có trải qua trận chiến đấu kia, thế nhưng hắn có thể cảm nhận được rõ ràng. Lúc ấy sinh linh Tứ Giới tuyệt vọng và sợ hãi tới mức nào. Cảm giác này giống như Thiên địa lục đạo ban đầu vậy, bóng ma tử vong bao phủ. Bất kỳ ai cũng sẽ cảm thấy khủng hoảng.

Đừng nói là bọn họ trước kia, cho dù hắn bây giờ, sau khi nghe được có nhiều cường giả như vậy xuất hiện, hơn nữa lại có thực lực như thế. Lúc đó hắn vẫn cảm thấy không thể tin được.

Khi đi tới Tà Nguyệt Chí Tôn vực, hắn vẫn luôn cho là Chúa Tể là

đỉnh phong của Tru Thiên cảnh, Phong vương là cực hạn của Hỗn Độn. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, hóa ra cũng không phải là như vậy.

- Chẳng lẽ...

Đột nhiên, linh quang trong đầu Nhiếp Vân chợt lóe, hắn nghĩ đến một chuyện, cho nên không nhịn được mà lên tiếng hỏi:&- Chẳng lẽ thứ bọn chúng tu luyện cũng không phải là ba nghìn đại đạo của Hỗn Độn đại dương hay sao?

Hỗn Độn đại dương tổng cộng có ba nghìn đại đạo, lĩnh ngộ đại đạo đầy đủ chính là Chúa Tể. Chính vì vậy, có thể nói Chúa Tể đã là đỉnh phong rồi. Nếu như không có tư cách Phong vương, như vậy sẽ không thể nào tăng thực lực lên được nữa. Trừ phi... Thứ bọn họ tu luyện cũng không phải là ba nghìn đại đạo, mà là đại đạo khác, một loại tồn tại vượt qua ba nghìn đại đạo!

Sở dĩ nghĩ tới những chuện này là bởi vì ban đầu khi chiến đấu với đám người Mặc Tật, hắn đã thi triển ra một loại phương thức chiến đấu vượt qua ba nghìn đại đạo, chuyện này khiến cho hắn cho tới bây giờ vẫn còn cảm thấy khó hiểu.

- Vẫn là ca ca thông minh!

Nghe thấy Nhiếp Vân nói vậy, hai mắt Nhiếp Đồng sáng lên, tràn ngập vẻ bội phục:&- Nói thật, đây cũng là chuyện mà sau đó chúng ta mới biết. Nếu như sớm biết một chút. Có lẽ sinh linh tam giới sẽ không phải gặp trắc trở, thiếu chút nữa diệt tuyệt như vậy.

- Thiếu chút nữa diệt tuyệt? Tam giới thiếu chút nữa diệt tuyệt sao?

Nhiếp Vân sửng sốt, hai mắt đột nhiên trợn tròn.

Bây giờ tam giới sinh sinh bất tức, số lượng sinh linh đếm không hết, căn bản không thể nghĩ ra được nó lại thiếu chút nữa diệt tuyệt.

- Đúng vậy. Sau khi diệt sát vô số thế giới, đám người kia mới ý thức được chiếm đoạt người của tiểu thế giới, đối với tu vi của bọn

họ đã không còn bao nhiêu tác dụng. Cho nên bọn hắn đã đưa mắt nhắm vào tứ đại Chí Tôn vực, mà nơi bị bọn họ tấn công đầu tiên chính là Tà Nguyệt Chí Tôn vực!

Nhiếp Đồng thở dài một tiếng, lại chậm rãi nói.

- Tà Nguyệt Chí Tôn vực?

Nhiếp Vân siết chặt hai tay.

- Ngày đó, ánh mặt trời như máu. Sau khi đám người kia sát nhập vào trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực, vô số cường giả ở dưới đồ đao của bọn chúng liên tục vẫn lạc, biến thành nguyên liệu tăng lên tu vi của bọn họ! Hiểu rõ một khi Tà Nguyệt Chí Tôn vực diệt vong, ba Chí Tôn vực khác nhất định cũng sẽ không trốn thoát. Cho nên tứ đại vương giả quyết định liên thủ ra tay!

- Trận chiến ấy hỗn độn sôi sục. Đất đai vỡ vụn, tinh thần rơi rụng, nhật nguyệt trụy lạc! Trận chiến ấy, toàn bộ tứ đại cường giả Phong vương đều bị trọng thương. Bất quá những người này mười cũng đã tổn thất bảy tám. Có thể nói là lưỡng bại câu thương!

Nhiếp Đồng nói.

Mặc dù hắn lời ít ý nhiều, cũng không có quá nhiều lời cổ động, truyền nhiễm. Thế nhưng Nhiếp Vân vẫn có thể tưởng tượng ra được lúc đó thảm thiết như thế nào.

Tứ đại cường giả Phong vương đồng thời xuất thủ đối kháng, trận chiến ấy tuyệt đối là khoáng tuyệt cổ kim, trình độ hung hiểm, đáng sợ của chiến đấu không cần phải nói.

- Tuy rằng nói là lưỡng bại câu thương. Thế nhưng tứ đại cường giả Phong vương bị tổn thương nặng hơn! Đám người kia bởi vì tổn thất quá lớn, cho nên hoàn toàn nổi nóng, liên tục đánh lén với Hỗn Độn Chí Tôn vực, Tuyệt Sát Chí Tôn vực. Cơ hồ nuốt trọn tất cả sinh linh của hai Chí Tôn vực này. Bởi vì có tiếp tế, cho nên thống lĩnh phong Vương của đám người kia đã khôi phục. Thực lực không chỉ có trở lại đỉnh phong, mà thậm chí so với trước đó còn càng đáng sợ hơn!

- Tên thống lĩnh này có phải chính là A Da Nạp hay không?

Nhiếp Vân không nhịn được hỏi một câu.

Mặc dù đối với chuyện cũ ức vạn năm trước hắn biết không biết. Thế nhưng thông qua mấy quan sát ngày nay, chỉ sợ đám người Yến Huy và một trăm linh tám thống lĩnh kia chính là thi thể của những người kia. Mà người lợi hại nhất, có lẽ chính là A Da Nạp đã bị hắn luyện hóa thành phân thân.

------oOo------

Chương 2635: Chuyện cũ ức vạn năm trước (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không sai, chính là A Da Nạp. Cũng chính là chủ nhân của A Da Nạp vương quan đang ở trong tay ca ca! Bản thân hắn đã có thực lực cao hơn chúng ta, lại có thần binh Phong vương. Cả hai phối hợp với nhau, chúng ta căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Nhiếp Đồng lắc đầu một cái. Trên mặt tràn ngập vẻ cảm khái:&- Khi chúng ta đang cảm thấy không thể nào chiến thắng được, dưới cơ duyên xảo hợp, Tu La vương lại lấy được một món thần binh Phong vương, cũng chính là thanh Tu La kiếm đang ở dưới chân của chúng ta hiện tại.

Theo lời của hắn, Nhiếp Vân cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy thanh kiếm này đem khí tức phong mang thu liễm vào bên trong. Nhìn qua giống như là một đầu cự long đang đi qua Hỗn Độn đại dương, lúc ấn lúc hiện. Thần long kiến thủ bất kiến vĩ. Một khi xuất hiện, khai thiên tích địa, thạch phá thiên kinh.

- Có sự sắc bén của Tu La kiếm, hơn nữa lại thêm bố cục xảo diệu của tứ đại cường giả Phong vương. Cho dù A Da Nạp có cường đại cũng vẫn bị vây quanh hoàn toàn, song phương giao chiến mười ngày mười đêm. Cuối cùng gia hỏa dị tộc có thực lực mạnh mẽ này đã bị bị liên thủ chém giết!

Nhiếp Đồng nói đến đây. Trên mặt không những không có vẻ hưng phấn và đắc ý, ngược lại còn khẽ cau mày:&- Vốn chúng ta đã cho rằng lần này đã giải trừ được nguy nan. Thế nhưng lại không nghĩ rằng, đây mới chỉ là khởi đầu của cơn ác mộng!

- Cơn ác mộng?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt.

Những người này đã bị giết. Có lẽ nguy hiểm cũng đã được giải trừ mới đúng a, vì sao lại nói khởi đầu của cơn ác mộng?

- Chẳng lẽ là... Sống nhờ, sống lại?

Đột nhiên nghĩ đến một chuyện, con ngươi của Nhiếp Vân không nhịn được co rụt lại.

Hắn và những thi thể này rất là quen thuộc. Những gia hoả quái dị này chẳng những thực lực cường đại, lại còn có chút quỷ dị. Đó chính là sau khi chết còn có thể ăn mòn linh hồn của con người, tiến hành ký sinh!

Loại ký sinh này giống như một loại động vật gì đó vậy, khiến cho người ta khó lòng phòng bị. Cho dù dùng thực lực của hắn bây giờ, một khi nghĩ tới loại cảm giác đáng sợ kia, trong lòng vẫn không nhịn được có chút sợ hãi.

- Đúng vậy, chính là sống nhờ, phục sinh!

Nhiếp Đồng cũng không có để cho hắn chờ quá lâu. Ngay lập tức nói ra câu trả lời:

- Đám gia hoả quỷ dị này sống lại, mà đối tượng ký sinh đầu tiên chính là A Dục Vương!

- Lúc ấy vì chém giết A Da Nạp, tứ đại cường giả Phong vương đại chiến mười ngày mười đêm, đã là đèn cạn dầu, thực lực trăm không còn một. A Dục Vương bị một đạo hắc tuyến quỷ dị của đối phương ăn mòn linh hồn, lập tức rơi vào điên cuồng!

- Những cường giả Phong vương còn lại, lúc mới bắt đầu cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Cho nên đã bỏ qua thời gian cứu chữa tốt nhất. Mặc dù sau đó cũng đã liên hợp xuất thủ chế trụ linh hồn quỷ dị của đối phương. Đáng tiếc, bởi vì chậm cho nên linh hồn quỷ dị của đối phương đã hoàn toàn dung hợp vào với linh hồn của A Dục Vương, tạo thành một hình thái đặc thù!

Nói đến đây Nhiếp Đồng nhìn qua hắn, lại nói:&- Loại hình thái đặc thù này, chắc hẳn ca ca cũng đã biết a!

- Ta biết? Làm sao ta biết được chứ?

Không nghĩ tới đối phương lại hỏi như vậy, Nhiếp Vân có chút sửng sốt, đang định lắc đầu. Đột nhiên hai mắt của hắn trợn tròn lên.&- Chẳng lẽ là... Linh hồn cộng sinh?

Linh hồn cộng sinh, lần đầu tiên khi Nhiếp Vân biết chính là do linh hồn của mẫu thân Dịch Thanh và Di Hoa dung hợp vào một chỗ, không thể phân chia! Tiếp đó chính là Nhiếp Đồng trước mắt!

Linh hồn của Nhiếp Đồng và ý chí của Tu La vương dung hợp vào một chỗ. Hai người cộng sinh, khiến cho hắn giống như tinh thần bị phân liệt, có hai loại nhân cách vậy.

- Đúng vậy, đó chính là linh hồn cộng sinh! Loại cộng sinh này, lúc ấy tứ đại vương giả cũng là lần đầu tiên biết, cũng là lần đầu tiên khái niệm này xuất hiện ở trong Hỗn Độn đại dương!

Nhiếp Đồng tràn ngập cảm khái nói.

- Vậy... Sau đó cái linh hồn cộng sinh kia thì sao?

Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

Linh hồn của A Dục Vương và đối phương linh hồn cộng sinh. Trừ hắn ra, những người khác căn bản không có cách nào loại trừ. Ban đầu Nhiếp Đồng có thể tránh thoát được Tu La vương cũng là bởi vì đối phương nhìn thấy linh hồn Hỗn Độn vương thạch, chủ động rời đi, cho nên mới có thể thoát thân được.

A Da Nạp biết một khi mình rời khỏi linh hồn của A Dục Vương nhất định sẽ bị chém giết, làm sao đối phương có thể làm như vậy được chứ?

- Sau đó... Vì không muốn để cho A Dục Vương vẫn lạc. Ba đại vương giả khác chỉ có thể thỏa hiệp!

Nhiếp Đồng thở dài một tiếng:

- Bất quá, thỏa hiệp này cũng chỉ là tạm thời mà thôi. Tất cả mọi người đề mau chóng nghĩ biện pháp muốn giải quyết sớm chuyện này! Để cho linh hồn của một dị tộc sinh tồn ở trong đầu A Dục Vương, bản thân chuyện này đã có nguy hiểm rất lớn!

- Ai ngờ, chúng ta thỏa hiệp, đối phương lại không chịu thỏa hiệp. Không biết hắn dùng phương pháp gì mà lại lặng lẽ báo cho những dị tộc khác. Kết quả, khi chúng ta đang cho là Hỗn Độn đại dương đã lần nữa khôi phục lại sự yên bình thì lại có một đám dị tộc nhiều hơn xuất hiện, tiến vào tam giới!

- Bọn họ so với A Da Nạp còn càng thêm hung tàn. Bất quá tứ đại cường giả Phong vương đã có một lần kinh nghiệm chiến đấu. Cho nên cũng không hống hoảng giống như lần đầu tiên như, trong lúc chiến đấu, A Da Nạp vương quan đã bị đánh tan, vô số dị tộc tử vong...

- Tứ đại Chí Tôn vực trong lần chiến đấu này, cũng vỡ nát không sai biệt lắm, không biết đã có bao nhiêu ức vạn sinh linh hoàn toàn tử vong, không có biện pháp sống lại! Tứ đại Chí Tôn vực vốn phồn vinh thịnh vượng lại nhanh chóng trở nên hoang tàn vắng vẻ, khắp nơi đều là vết thương.

- Thảm trạng của Tà Nguyệt Chí Tôn vực đã hoàn toàn kích phát ý chí chiến đấu của A Dục Vương. Linh hồn gắt gao áp chế đối phương. Vì vậy cho dù A Da Nạp có lợi hại, thế nhưng cũng không có bất kỳ biện pháp nào khác! Cuối cùng hắn chỉ có thể thỏa hiệp. Bất quá, hắn cũng có môt yêu cầu cuối cùng. Đó chính là nhất định phải chém giết Tu La vương!

- Nhất định phải chém giết Tu La vương? Tại sao?

Lần này đến phiên Nhiếp Vân có chút không rõ.

Tứ đại cường giả Phong vương đều cùng chiến đấu với đối phương, vì sao lại không phải là người khác, mà nhất định phải chém giết Tu La vương chứ?

------oOo------

Chương 2636: Chuyện cũ ức vạn năm trước (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bởi vì sau khi có thần binh Phong vương. Tu La vương đã hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất trong tứ đại cường giả Phong vương. Cho dù A Da Nạp bị giết thì cơ hồ cũng là do hắn rat ay. Chính vì thế cho nên... Người mà A Da Nạp hận nhất chính là Tu La vương, hận không thể lập tức giết chết!

- Tứ đại cường giả Phong vương đồng khí liên chi, một khi thực sự chém giết Tu La vương, toàn bộ Hỗn Độn đại dương nhất định cũng sẽ xong đời. Cho nên đương nhiên A Dục Vương sẽ không đồng ý! Bất quá, ngay sau đó A Da Nạp lại đưa ra một điều kiện khiến cho bất kỳ người nào cũng không có cách nào cự tuyệt được.

Nhiếp Đồng nói.

- Điều kiện không có cách nào cự tuyệt được?

Hai mắt Nhiếp Vân lập lòe.

Rốt cuộc là điều kiện gì mà có thể khiến cho tứ đại cường giả Phong vương không có biện pháp cự tuyệt? Nhất định phải dùng việc chém giết Tu La vương để trả giá?

- Đó chính là... Hắn sẽ không thông báo cho những cường giả dị tộc khác đi tới Hỗn Độn đại dương nữa! Nếu không. Chỉ cần hắn tiếp tục thông báo, Hỗn Độn đại dương sẽ gặp phải công kích cuồn

cuộn không ngừng của dị tộc. Hơn nữa hắn còn nói, thực lực của hắn ở trong dị tộc cũng không coi là cường giả tới đâu. Cường giả chân chính hàng lâm, không chỉ có Tu La vương phải chết, mà tất cả mọi người cũng sẽ phải chết!

Thanh âm của Nhiếp Đồng có chút trầm thấp, dường như hai hàm răng cũng đang nghiến ken két.

Đường đường là cường giả Phong vương mà năm đó lại bị người khác bức bách. Trong lòng hắn nhất định rất khó chịu.

- Chuyện này...

Nhiếp Vân sửng sốt.

Cho dù hắn có nằm mơ thì cũng không nghĩ tới điều kiện lại là chuyện này.

- Nếu như lời hắn nói là sự thật, thực sự có nhiều dị tộc lợi hại như thế. Như vậy đồng ý với hắn quả thực cũng là chuyện tốt, có thể giải trừ nguy cấp của Hỗn Độn đại dương. Nhưng mà... Lời của đối phương căn bản không thể tin được a. Loại người như vậy chỉ sợ chuyện gì cũng có thể làm được! Bây giờ đồng ý, một khi Tu La vương bị giết. Như vậy hắn ta sẽ không còn cố kỵ nữa, tất sẽ dẫn tới cường giả nhiều hơn nữa.

Suy nghĩ một chút. Nhiếp Vân không nhịn được nói một câu.

Đàm phán điều kiện với đối phương, không khác gì là bảo hổ lột da. Nếu như thực sự đồng ý, người thua thiệt tuyệt đối là bọn họ.

- Đúng vậy, ca ca chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra được. Lúc ấy chúng ta cũng đã nhìn ra được vấn đề, cũng không đồng ý với điều kiện này! Mà là vừa cùng chiến đấu với Dị Tộc, lại vừa dò xét lai lịch của bọn họ! Trải qua cẩn thận dò xét, rốt cuộc chúng ta cũng đã hiểu rõ một chuyện đáng sợ!

Nói đến đây, trong con ngươi của Nhiếp Đồng không nhịn được mà hiện lên vẻ sợ hãi.

Có thể khiến cho đệ nhất nhân cường giả Phong vương như hắn cũng cảm thấy sợ hãi, rốt cuộc là chuyện gì?

Biết đệ đệ mình còn chưa nói xong, Nhiếp Vân cũng không có tiếp tục hỏi, mà là lẳng lặng chờ đợi.

- Mục đích thực sự của những dị tộc này cũng không phải là sinh linh bên trong Chí Tôn vực chúng ta, cũng không phải là tứ đại cường giả Phong vương, mà là... Căn nguyên của Hỗn Độn đại dương! Mục đích cuối cùng của bọn họ là muốn tìm được căn nguyên của nó, đồng thời cũng tiến hành luyện hóa!

Nhiếp Đồng nói.

- Luyện hóa căn nguyên của Hỗn Độn đại dương sao?

Toàn thân Nhiếp Vân chấn động.

Bất kỳ vật gì cũng đều có căn nguyên, giống như mỗi thế giới đều có hạch tâm vậy, Hỗn Độn đại dương cũng có căn nguyên tương ứng của nó. Tứ đại cường giả, Phong vương bởi vì được căn nguyên của nó công nhận cho nên mới có được thực lực đáng sợ như vậy.

Mục đích của đối phương là luyện hóa căn nguyên của Hỗn Độn đại dương... Nếu như đám người này thành công, chẳng phải toàn bộ Hỗn Độn đại dương sẽ biến thành tài sản tư hữu của đối phương hay sao? Khi đó chẳng phải bọn họ sẽ để mặc cho đối phương ức hiếp, để mặc cho đối phương vơ vét hay sao?

- Cho dù đám người A Da Nạp có lợi hại, thế nhưng... Cũng chỉ có thực lực Phong vương mà thôi, muốn luyện hóa được toàn bộ căn nguyên, sợ rằng cũng không có dễ dàng như vậy a.

Khiếp sợ trong chốc lát, Nhiếp Vân lại có chút nghi hoặc hỏi.

Nếu như tứ đại cường giả Phong vương vì có được căn nguyên công nhận thì mới có được thực lực như thế. Như vậy có lẽ căn nguyên cũng rất cường đại a. Dù là không có tụ hình người. Thế nhưng chỉ cần có được một tia ý thức đơn độc thì tuyệt đối cũng

không phải là tồn tại mà những cường giả Phong vương bình thường có thể đối kháng được.

Cho dù A Da Nạp này có lợi hại tới đâu. Thế nhưng từ việc hắn bị tứ đại Phong vương đánh bại xem ra. Có lẽ không phải là đối thủ của Hỗn Độn bổn nguyên, như vậy sao lại có chuyện luyện hóa căn nguyên chứ?

Hơn nữa, Hỗn Độn đại dương mênh mông vô biên, muốn tìm được căn nguyên, nào có dễ dàng như vậy?

- Đúng là A Da Nạp không có bản lĩnh luyện hóa bổn nguyên, Thế nhưng... Người luyện hóa bổn nguyên cũng không phải là bọn họ, mà là... Dị tộc càng cường đại hơn, bọn họ chẳng qua chỉ là binh lính đi tìm bổn nguyên mà thôi.

Nhiếp Đồng chậm rãi nói.

- Dị tộc càng cường đại hơn? Binh lính?

Toàn thân Nhiếp Vân chấn động, cảm thấy có một loại sợ hãi và vô lực.

Một tên A Da Nạp đã khiến cho tứ đại cường giả Phong vương không có bất kỳ biện pháp nào. Mà loại người như vậy lại chỉ là binh lính, như vậy... Rốt cuộc đối phương mạnh bao nhiêu chứ? Nếu như thực sự có người mạnh như vậy, sợ rằng chuyện luyện hóa Hỗn Độn căn nguyên cũng không phải là không thể a!

- Sauk hi biết được mục đích của đối phương, chúng ta cũng cảm thấy sợ hãi. Một khi Hỗn Độn căn nguyên bị đối phương luyện hóa, toàn bộ đại dương sẽ lập tức tan vỡ.Vô số đại, tiểu thế giới cùng với sinh linh sinh tồn trong đó, còn có Chí Tôn vực. Tất cả đều sẽ sụp đổ, vô số sinh mạng cũng sẽ hoàn toàn tử vong!

Nhiếp Đồng cảm khái một tiếng.

Hỗn Độn căn nguyên giống như thiên đạo của thế giới vậy, duy trì toàn bộ Hỗn Độn đại dương vận chuyển. Một khi bị người ta luyện hóa, trật tự sẽ bị phá hỏng, đại dương cũng sẽ biến thành phế tích!

Đây là đạo lý mãi mãi không thể phá nổi, cho nên không cần giải thích thì Nhiếp Vân cũng có thể suy nghĩ ra được.

- Nhưng mà... Muốn ngăn cản người mạnh mẽ như vậy, đừng nói là tứ đại Phong vương chúng ta không làm được. Mà cho dù thực lực có mạnh hơn gấp mười lần đi chăng nữa. Cho dù là gấp trăm lần, thậm chí là ngàn lần, cũng không có cách nào chống lại toàn bộ dị tộc được. Cũng không thể nào thành công được.

------oOo------

Chương 2637: Chuyện cũ ức vạn năm trước (5)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Đồng lắc đầu một cái:

- Lúc đó trong lòng chúng ta tràn ngập tuyệt vọng!

Đúng vậy, đổi lại là ai sau khi biết chuyện như vậy, sợ rằng trong lòng cũng sẽ sinh ra sự tuyệt vọng, từ sâu trong lòng sinh ra cảm giác sợ hãi.

- Bất quá, sau đó đệ lại biết được một tin tức. Khiến cho mọi người giảm bớt không ít khủng hoảng!

Nhiếp Đồng nói tiếp.

- Tin tức gì?

Nhiếp Vân nhìn qua đối phương.

- Toàn bộ Hỗn Độn đại dương, trừ đám lính tiên phong như bọn hắn ra, toàn bộ dị tộc còn lại dường như cũng không biết được nơi này. Cho nên cũng không có phái những người khác tới đây. Nói cách khác, chỉ cần A Da Nạp này không đem tin tức truyền ra ngoài. Như vậy trong khoảng thời gian ngắn Dị tộc sẽ không thể nào tìm tới nơi này được. Mà chúng ta cũng sẽ không có nguy hiểm

nữa!

Nhiếp Đồng nói.

- Chuyện này... Chẳng lẽ dị tộc sinh sống ở nơi khác? Không có liên hệ với Hỗn Độn đại dương hay sao?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái hỏi.

Hỗn Độn đại dương lớn như vậy, vô biên vô hạn, đối phương lại không tìm tới được nơi này? Thật hay giả vậy?

Trừ phi bọn họ không có sinh sống cùng một thế giới. Là người của hai thế giới khác nhau thì mới có thể.

- Những chuyện này đệ cũng không biết, thế nhưng nếu nơi này trừ đám người A Da Nạp ra, những người khác còn chưa biết được thì lại là một chuyện khác. Khi đó tứ đại vương giả đồng thời thở phào nhẹ nhõm một phen!

Nhiếp Đồng nói tiếp:

- Bất quá, như vậy cũng không phải là biện pháp tốt. Có người thứ nhất tìm được, như vậy chung quy cũng sẽ có người thứ hai. Dù sao tu vi đạt tới loại trình độ này như bọn họ, ai mà không có pháp quyết nghịch thiên cơ chứ?

- Cho nên. Việc cần kíp lúc đó không phải là thỏa hiệp, mà là phải nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn đôi bên.

Nói đến đây, Nhiếp Đồng khẽ cười một tiếng, nói:

- Thứ bọn họ muốn tìm là Hỗn Độn căn nguyên, nếu như Hỗn Độn căn nguyên căn bản không có tồn tại thì sao?

- Hỗn Độn căn nguyên không có ở đây? Chuyện này...

Nhiếp Vân trợn mắt.

Đây chính là một kế sách cực kỳ cao siêu, bọn họ muốn tìm Hỗn

Độn căn nguyên. Thế nhưng căn nguyên lại không có ở đây. Như vậy cho dù có cử binh xâm lấn thì cũng không thể làm gì được.

Chẳng qua là... Làm sao có thể khiến cho căn nguyên không có ở đây được chứ?

- Tu La vương không hổ là siêu cấp thiên tài. Sau khi tiêu hao một phen tâm huyết, rốt cuộc cũng đã tìm được căn nguyên!

Tu La vương trong miệng Nhiếp Đồng chính là hắn lúc còn sống. Cũng không có liên quan tới ý thức hiện tại của hắn.

Giống như Tu La vương là một cái tước hiệu, ngôi vị hoàng đế vậy. Hắn bất quá cũng chỉ là một người người thừa kế kế tiếp mà thôi. So với Tu La vương trước kia, cho dù thực lực có giống nhau thì cũng không phải là cùng một người.

Đương nhiên, nếu như ban đầu lúc còn linh hồn cộng sinh, ý thức của hắn bị Tu La vương đoạt xá. Khi đó lại không có khác biệt gì cả.

- Mặc dù tìm được căn nguyên, thế nhưng bằng vào thực lực của hắn lại không có cách nào giấu hoặc là lấy đi căn nguyên được! Cho nên Tu La vương lần nữa rơi vào khốn cảnh!

-

Nhiếp Đồng đem bản thân mình đắm chìm vào trong trí nhớ về ức vạn năm trước:

- Bất quá. Dù sao Tu La vương cũng là thiên tài, hắn tĩnh tọa ở trước mặt Hỗn Độn căn nguyên năm nghìn năm. Rốt cuộc đã sáng chế ra được một bộ công pháp lợi hại! Bộ công pháp này kết hợp phương thức chiến đấu với đám người A Da Nạp cùng với ba nghìn đại đạo, có thể nói là tổng cương của ba nghìn đại đạo!

- Muốn vận chuyển được bộ công pháp này. Chuyện đầu tiên cần làm chính là phải chém tam thi! Cũng chính là cái gọi là chém giết kiếp trước, kiếp này và kiếp sau kia!

- Trảm tam thi?

Nhiếp Vân gật đầu.

Hắn đã trải qua trảm tam thi này, biết nó tương đương với chém giết chấp niệm, ác niệm và sự cố chấp.

Vốn hắn tưởng rằng Hư Không giới là do Hỗn Độn tự nhiên tạo thành. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, chỉ sợ cũng có liên quan tới Tu La vương a.

- Hắn rót bộ công pháp này vào trong Hỗn Độn căn nguyên, rốt cuộc cũng khuyên bảo được nó. Khiến cho nó chủ động rời đi với hắn. Lúc này hắn mới để cho A Dục Vương đáp ứng điều kiện của đối phương.

- A Dục Vương, Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương cùng với Tu La vương dùng thủ đoạn man thiên quá hải, ngăn chặn A Da Nạp theo dõi. Đã tìm được lối đi không gian mà ban đầu bọn họ dùng để tới Hỗn Độn đại dương!

- Tu La vương biết đối phương muốn đi tới Hỗn Độn đại dương, nà A Da Nạp muốn truyền tin tức thì đều phải thông qua lối đi này. Cho nên hắn trực tiếp đem Tu La Chí Tôn vực cùng với linh hồn của hắn đều thiêu đốt, hóa thành đại phong ấn. Hoàn toàn phong bế lối đi này lại! Sau đó lại chế tạo ra giả tưởng bị tam đại vương giả liên thủ đánh chết. Thế nhưng trên thực tế một tia tàn hồn lại mang theo Hỗn Độn căn nguyên đi tới một nơi hết sức bí ẩn. Cụ thể là ở nơi nào, làm cái gì. Ngay cả đám người A Dục Vương cũng không biết. Cho nên, cho dù dị tộc có phái cường giả nữa xuất hiện thì cũng chỉ có thể đem mọi chuyện đổ lên trên người Tu La vương đã chết, không có liên quan gì tới bọn họ.

- A Da Nạp biết Tu La vương đã bị ba vương liên thủ chém giết. Sau đó quả nhiên lại muốn bổn cũ soạn loan. Lại muốn tiếp tục câu thông dị tộc. Thế nhưng sau khi phát hiện ra lối đi đã bị phong ấn, lòng tin xuất hiện tan vỡ. Mà Hỗn Độn vương, A Dục Vương, Tuyệt Sát Vương là nhân vật nào cơ chứ? Vừa mới nhìn thấy hắn lòng tin tan vỡ, lập tức thừa dịp đối phương yếu đuối xông lên, lập tức trấn áp hắn.

- Bất quá cũng chỉ là trấn áp chứ không phải là giết chết! Ca ca cũng biết rồi, linh hồn đã cộng sinh, muốn giết chết đối phương thì chỉ có một con đường, đó chính là tự sát! Nếu như A Dục Vương lại chết đi, như vậy quả thực phải xin lỗi Tu La vương đã hy sinh lúc trước. Cho nên, cũng chỉ có một con đường có thể đi!

- Trấn áp linh hồn của A Da Nạp ba động, A Dục Vương, Tuyệt Sát Vương, Hỗn Độn vương biết, cho dù đối phương không có cách nào truyền tin tức thì cũng không có nghĩa là Hỗn Độn đại dương đã an toàn. Có một nhóm người mạnh mẽ như vậy tồn tại, sớm muộn gì Hỗn Độn hải dương cũng sẽ lần nữa gặp phải nguy hiểm!

- Bởi vì biết những chuyện này cho nên bọn họ cũng không có ngừng tay. Ngoài việc lần nữa phục hồi vẻ phồn vinh của tam giới ra, bọn hắn còn lặng lẽ tập trung lại những thi thể này. Lại dùng các loại thủ đoạn tiến hành đoạt xá, biến chúng trở thành thuộc hạ đắc lực!

------oOo------

Chương 2638: Ai là vương giả thiên vị? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Trải qua vô số lần thử nghiệm, bọn họ đã phát hiện ra, những thi thể này khi còn sống am hiểu giết chóc, thôn phệ, trong đầu có ý niệm hỗn loạn cực mạnh. Đây là thứ mà không có bất kỳ một vị tu luyện giả nào có thể chống cự! Cho nên, nếu muốn chiếm thân xác của những thi thể này. Tu luyện giả bình thường không thể nào làm được, thứ duy nhất có thể làm được cũng chỉ có thiên đạo thế giới mà thôi.

- Hơn nữa ý thức của những thiên đạo này lại không thể quá mạnh mẽ, nếu như quá mạnh mẽ thì thi thể sẽ sinh ra lực kháng cự cực mạnh. Nếu như quá yếu thì vừa mới gia nhập cũng sẽ bị lập tức giết chết.

Nhiếp Đồng chậm rãi nói.

- Thì ra là như vậy...

Rốt cuộc Nhiếp Vân đã hiểu chuyện gì xảy ra. Hóa ra A Dục Vương hao hết trăm ngàn cay đắng để cho thiên đạo sinh ra ý chí, cũng không phải là tàn nhẫn giết chóc, làm cho thi thể đoạt xá sống lại. Mà để cho thiên đạo đoạt xá!

Chẳng trách sau khi mình tỉnh lại, nói không nhớ ra được bất cứ chuyện gì, đám người Yến Huy lại không có chút hoài nghi nào, ngược lại còn cảm thấy may mắn, vui vẻ.

Nếu như đám thi thể kia sống lại, cho dù cái gì cũng quên đi, thế nhưng khí tức sát lục trên người lại không có cách nào che dấu được!

Như vậy có thể thấy được, hắn đã là thành công! Chính vì vậy, đối phương mới gọi mình là Đại thống lĩnh, thái độ cung kính, để mặc cho hắn muốn làm thế nào cũng được.

Hóa ra tất cả căn nguyên đều ở chỗ này, tất cả suy đoán trước đó... Đều là sai lầm.

Hắn đã hiểu lầm A Dục Vương.

Sau khi những chuyện này, Nhiếp Vân mới biết được đám người A Dục Vương đã bỏ ra những thứ gì. Trực tiếp tử vong thì dễ dàng, thế nhưng trên lưng cõng danh tiếng tư thông với địch, bị thế nhân lên án. Mà chuyện này hắn lại có thể kiên trì được ức vạn năm, quả thực, quả thực quá khó khăn cho đối phương.

Khó trách ban đầu hắn đã hoài nghi, cơ hồ người người trong tam giới đều biết đám người A Dục Vương liên hợp chém giết Tu La vương. Thậm chí rất nhiều tin đồn đều gây bất lợi cho bọn họ, tạo thành một nhận định ảnh hưởng tới thanh danh của bọn hắn. Thế nhưng bây giờ hắn mới hiểu được, những tin đồn này trên thực tế đều là do bọn họ thả ra ngoài. Khiến cho tất cả mọi người tiếp nhận sự thật này. Mà nếu như dị tộc thực sự xâm lấn lần nữa thì cũng sẽ khiến cho đối phương tin tưởng chuyện như vậy.

- Như vậy... Tàn hồn của Tu La vương mang Hỗn Độn căn nguyên đi tới đâu?

Hít sâu một hơi, đè nén tâm cảnh có chút không yên của mình, Nhiếp Vân lại hỏi.

Tứ đại vương giả bởi vì Hỗn Độn đại dương cho nên đã bỏ ra cái giá cực kỳ lớn mà người thường không thể nào tiếp nhận được. Tu La vương này mặc dù không phải là đệ đệ hắn. Thế nhưng quên mình vì người mà lại thà bỏ qua tu vi và tính mạng toàn thân để đổi lấy bình yên cho tam giới. Người này đáng để tôn kính.

- Hắn đi nơi nào, ca ca, chẳng lẽ ca ca không đoán ra được hay sao?

Vẻ mặt Nhiếp Đồng cười khổ.

- Ta có thể đoán được sao? Chẳng lẽ... Hắn đi Thiên địa lục đạo?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt, trong lòng sóng gió ngập trời.

Nói như vậy đứng lên, chuyện Tu La vương xuất hiện ở trong Thiên địa lục đạo cũng không có gì là kỳ quái nữa.

- Không sai. Đúng là đi tới Thiên địa lục đạo. Bất quá, trước đó Thiên địa lục đạo trước không tồn tại, mà là một tiểu thế giới do Tu La vương tổn hao một cái giá vô cùng lớn sáng tạo ra.

Nhiếp Đồng nói.

- Tốn một cái giá lớn? Sáng tạo? Ý của đệ là Thiên địa lục đạo không phải là do Hỗn Độn đại dương tự nhiên hình thành, mà là thế giới được tạo ra?

Nhiếp Vân vô cùng kỳ quái hỏi.

Thế giới bên trong Hỗn Độn đại dương phần lớn đều là tự nhiên hình thành. Được đại dương thai nghén, giống như Cửu Thiên thế giới vậy. Vốn hắn tưởng rằng Thiên địa lục đạo cũng là như vậy. Sao nghe lời đối phương lại không quá giống vậy chứ?

- Là chế tạo ra. Hơn nữa lại tốn cái giá cực kỳ lớn. Lớn tới mức ca ca không dám tưởng tượng ra a.

Nhiếp Đồng nói. Trong thanh âm của hắn dường như còn mang theo vẻ không tưởng tượng nổi.

Xem ra, cho dù đã đón nhận tin tức này thì trong lòng hắn vẫn có chút không dám tin tưởng.

- Lớn tới mức không dám tưởng tượng?

Nhiếp Vân cười một tiếng:

- Khi đó Tu La vương bất quá chỉ là một đạo tàn hồn mà thôi. Cái giá lớn nhất cũng chính là Hỗn Độn căn nguyên, chẳng lẽ Thiên địa lục đạo là do Hỗn Độn căn nguyên tạo thành hay sao?

- Đúng vậy, Thiên địa lục đạo chính là thế giới do Hỗn Độn căn nguyên hình thành!

Nhiếp Đồng gật đầu.

- Cái gì?

Nhiếp Vân giật mình.

Mới vừa rồi hắn cũng chỉ thuận miệng nói một câu mà thôi. Căn bản không có hy vọng gì trúng. Thế nhưng nghe thấy đối phương xác nhận. Lúc này hắn mới biết đối phương đã trả cái giá lớn thế nào. Lớn tới mức khiến cho người ta chậc lưỡi hít hà.

Hỗn Độn căn nguyên tạo thành Thiên địa lục đạo. Chuyện này...

- Có phải ca ca cảm thấy không quá tin tưởng được hay không?

Thấy vẻ mặt của hắn như vậy, Nhiếp Đồng biết hắn đang nghĩ cái gì, lại giải thích:&- Ca ca thử nghĩ mà xem, mặc dù Thiên địa lục đạo là tiểu thế giới. Thế nhưng có phải lại có rất nhiều khác biệt với những tiểu thế giới khác hay không?

- Khác biệt sao?

Nhiếp Vân trầm tư.

Nếu như nói khác biệt đúng là có rất nhiều, nhưng mà đầu tiên chính là tu luyện!

Thiên địa lục đạo tu luyện đan điền, đan điền đại biểu cho đại đạo, so với đại đạo còn cao cấp hơn, tu luyện giả đan điền. Rất rõ ràng so với người đơn thuần lĩnh ngộ đại đạo, còn có thực lực mạnh hơn!

Hơn nữa, người từ trong Thiên địa lục đạo đi ra ngoài. Tốc độ tu luyện đặc biệt nhanh, hơn nữa cơ hồ không có quá nhiều hạn chế cấp bậc, giống như đám người Lạc Khuynh Thành vậy. Nếu như có được tài nguyên của những tu luyện giả trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực, tiến bộ của bọn họ khi đó tuyệt đối sẽ đạt tới mức kinh hãi thế tục!

Dựa theo lẽ thường mà nói, tiểu thế giới như vậy, mặc dù có thiên tài xuất hiện, mấy ức năm xuất hiện một người đã là tốt lắm rồi. Cho dù nghịch thiên tới đâu, thoáng cái lại xuất hiện nhiều người như vậy. Nói không kỳ quái là giả.

Trước đó hắn đã cảm nhận được chuyện này không bình thường. Bây giờ nhắc tới, trong lúc nhất thời hắn đã hiểu ra.

- Thiên địa lục đạo bị Tu La vương tiêu diệt vô số lần. Vì sao mỗi một lần lại có thể nhanh chóng sinh sôi ra nhân loại như vậy? Lại còn lần nữa củng cố không gian vững chắc?

------oOo------

Chương 2639: Ai là vương giả thiên vị? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dường như nhìn thấy trong lòng Nhiếp Vân đang nghĩ gì, Nhiếp

Đồng lại nói tiếp.

Được đẹ đệ nhắc nhở, Nhiếp Vân lần nữa gật đầu.

Chuyện này trước đó hắn không có cẩn thận suy nghĩ. Bây giờ vừa mới nói, quả thực đúng là như vậy.

Thế giới bình thường một khi vỡ tan sẽ lập tức bị Hỗn Độn đại dương chèn ép, hoàn toàn dung nhập vào trong đại dương. Về phần sau này lúc nào sinh ra thế giới mới, lớn bao nhiêu thì lại không nhất định. Vì vậy làm sao lại có chuyện Thiên địa lục đạo tan biến vô số lần, cũng sinh ra vô số lần. Hơn nữa dù tan biến nhiều lần lại không có chút ảnh hưởng gì như vậy chứ?

Còn nữa, thế giới đã vỡ nát, Hỗn Độn đại dương sẽ sinh ra đè ép. Dưới tình huống này, cường giả Tru Thiên cảnh cũng rất khó sống sót a. Lúc đó đám người Tu Du Tẩu, ngay cả Xích Thiên Kính cũng không có đạt tới. Thế nhưng lại có thể còn sống, không thể không nói, chuyện này vô cùng kỳ quái!

Những chuyện này không nói tới thì không cẩn thận suy nghĩ. Thế nhưng vừa mới nhắc tới thì hắn đã hiểu ra, Thiên địa lục đạo đúng là vô cùng đặc thù.

- Nếu như là Hỗn Độn căn nguyên tạo thành Thiên địa lục đạo, vì sao thế giới này lại có lực không gian chèn ép nhỏ như vậy chứ?

Nhiếp Vân hỏi.

Hỗn Độn căn nguyên là hạch tâm của Hỗn Độn đại dương, thế giới mà nó nó hình thành có lẽ nên có lực lượng không gian chèn ép cực lớn mới đúng chứ? Sao lại ngay cả Cửu Thiên thế giới cũng còn xa không bằng như vậy chứ?

- Tu La vương mang theo Hỗn Độn căn nguyên trốn tới đây là vì né tránh dị tộc. Tiểu thế giới như vậy ở trong Hỗn Độn đại dương đếm không xuể. Cho dù có dò xét thì cũng dò xét không kỹ. Một khi lực lượng không gian chèn ép quá lớn. Như vậy không phải là ném minh châu vào trong đống cát, lại để cho người ta đi tìm hay sao?

Nhiếp Đồng lắc đầu.

- Cũng đúng a!

Nhiếp Vân cười khổ.

Một thế giới bao nhiêu sẽ tương ứng với không gian chèn ép lớn bấy nhiêu. Đây là quy luật vốn có. Thiên địa lục đạo chỉ lớn như vậy, một khi không gian chèn ép tăng lên, thậm chí còn vượt qua Chí Tôn vực. Như vậy muốn không để cho người ta hoài nghi cũng khó.

Không thể không nói, ban đầu Tu La vương đã cân nhắc đến mọi chuyện. Làm mọi chuyện đều kín kẽ không chút kẽ hở, không thể chê trách.

- Nếu như giấu Hỗn Độn căn nguyên đi, không diễn hóa nó thành thế giới. Như vậy không phải càng không thu hút sự chú ý của người khác hay sao?

Nhiếp Vân nghĩ đến một chuyện, lại hỏi tiếp.

Nếu như Tu La vương đã có thể mang đi Hỗn Độn căn nguyên, không làm cho người ta phát hiện ra. Đương nhiên cũng có thể giấu nó đi được. Một khi khiến cho người ta không tìm ra được, như vậy chẳng phải sẽ càng thêm an toàn hơn so với diễn hóa thành thế giới hay sao?

Phải biết rằng, một khi diễn hóa thành thế giới cũng đồng nghĩa với việc cắm rễ ở trong một chỗ trên hải dương. Trừ phi thế giới tan nát, nếu không căn bản không có cách nào di chuyển. Ban đầu khi Nhiếp Vân thành công thu nó vào bên trong Nạp Vật thế giới cũng phải tốn vô số công phu mới có thể làm được chuyện này.

- Thật ra thì... Chuyện này có liên quan tới một truyền thuyết trong Hỗn Độn đại dương!

Nhiếp Đồng trầm tư trong chốc lát rồi nói.

- Truyền thuyết?

- Tin tức bình thường chúng tay hay biết chính là Hỗn Độn đại dương được tứ đại Phong vương chiếm cứ bốn phương hương Đông, Nam, Tây, Bắc. Không gian vững chắc, thời gian cũng vậy. Đây đã là cực hạn của Hỗn Độn đại dương, không thể sửa đổi. Thế nhưng truyền thuyết kia thì lại khác. Trong truyền thuyết có ghi lại, trừ bốn vị vương giả này ra còn có một vị vương giả Thiên Vị đứng ở giữa, khống chế bốn phương!

Nhiếp Đồng nhẹ nhàng nói.

- Vương giả Thiên vị?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Đối với thực lực và chuyện của các cường giả Phong vương, hắn biết cũng không nhiều lắm. Ít nhất bốn chữ vương giả Thiên Vị này vẫn là lần đầu tiên hắn nghe nói qua.

- Đúng vậy, nghe nói vị vương giả Thiên Vị này thực lực vượt xa tứ đại vương giả, nắm trong tay toàn bộ Hỗn Độn đại dương. Có được lực lượng và thủ đọa mà người người hâm mộ!

Hai mắt Nhiếp Đồng sáng lên, lại nói tiếp:

- Tu La vương tin vào truyền thuyết này, suy đoán ra chỉ có Hỗn Độn căn nguyên, cũng chính là Hỗn Độn Chi Tâm diễn hóa ra thế giới sản sinh ra sinh mạng. Chỉ có những sinh mạng bên trong này mới có tư cách trở thành vương giả Thiên Vị! Vì vậy lúc này hắn mới làm cho Hỗn Độn căn nguyên diễn hóa thành thế giới! Hơn nữa, vì tìm người này, hắn đã không ngừng hủy diệt Thiên địa lục đạo. Tất nhiên là muốn Thiên vị trở về, tất nhiên chuyện này cũng cần có đại khí vận vô cùng lớn. Cho dù thiên địa hủy diệt như thế nào thì hắn cũng có thể lần nữa sống sót, mà không phải là tử vong theo nó.

- Thì ra là như vậy!

Vốn Nhiếp Vân còn muốn hỏi, vì sao Tu La vương lại phải hủy diệt Thiên địa lục đạo liên tục như vậy? Đại nhân vật cấp bậc như vậy

theo lý thuyết sẽ không rảnh rỗi để đi làm những chuyện nhàm chán này a. Bây giờ hắn mới hiểu được, hóa ra còn có nguyên nhân như vậy.

Nếu là vương giả Thiên Vị trong truyền thuyết, đương nhiên sẽ có được đại khí vận. Đừng nói là thế giới hủy diệt, cho dù là Hỗn Độn đại dương sụp đổ thì cũng có thể không tử vong. Cho nên, trước khi còn chưa tìm được vương giả Thiên Vị ra đời, khi nào xuất hiện. Hắn dùng phương pháp này quả thực là sự chọn lựa tốt nhất.

- Xem ra chúng ta đã làm chậm trễ kế hoạch của Tu La vương rồi. Hiện tại còn muốn tìm vị vương giả Thiên Vị này là chuyện cơ hồ không thể nào a.

Nhiếp Vân cười khổ một tiếng.

Vốn là Tu La vương đang tiếp tục thi hành kế hoạch diệt thế, tìm cái gọi là vương giả Thiên Vị. Ai ngờ mình và Nhiếp Đồng đột nhiên xuất thế, chẳng những ngăn cản đối phương, mà còn muốn chém giết đối phương. Như vậy kế hoạch này chỉ sợ cũng đành phải bỏ dở mà thôi.

Mặc dù bây giờ hắn cũng có thực lực để tiếp tục làm chuyện này. Thế nhưng Đạm Đài Lăng Nguyệt đã hóa thân thành thiên đạo. Một khi diệt thế đồng nghĩa với với việc tự tay đánh chết nàng. Chuyện này vô luận như thế nào hắn cũng không thể làm được. Đồng thời cũng không cho phép những người khác đi làm!

Hai điểm này cộng vào một chỗ, không cần phải suy nghĩ. Chuyện này nhất định không thể nào tiếp tục được. Sợ rằng vị vương giả Thiên Vị này cũng sẽ vĩnh viễn cũng không thể xuất hiện lần nữa.

- Ha ha, ca ca, ca ca sai lầm rồi, vương giả Thiên Vị... Đã xuất hiện rồi.

Nghe thấy lời này của hắn, Nhiếp Đồng cười nhạt một tiếng. Hai mắt như điện, trong mắt tràn ngập vẻ hưng phấn nồng đậm.

------oOo------

Chương 2640: Ai là vương giả thiên vị? (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đã xuất hiện? Thiên địa lục đạo còn có nhân vật như vậy sao? Sao ta lại không biết a?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Người có thực lực mạnh nhất bây giờ trong Thiên địa lục đạo trừ Nhiếp Đồng trước mắt chính là hắn. Còn lại là đám người Lạc Khuynh Thành, phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên/ Mặc dù ở trong Thiên địa lục đạo cũng coi như không kém. Thế nhưng ném tới Tà Nguyệt Chí Tôn vực, bọn họ vẫn còn kém rất lớn.

- Ha ha, ca ca là người trong cuộc cho nên mơ hồ a. Thứ như khí vận hư vô mờ mịt, không nhìn thấy, cũng không sờ được. Thế nhưng nếu như vương giả Thiên Vị không có xuất hiện, không có đủ khí vận. Như vậy sao Thiên địa lục đạo có thể chịu đựng được Tu La vương, hơn nữa lại còn chém giết chết hắn chứ?

Nhiếp Đồng cười nói.

- Chuyện này...

Nhiếp Vân yên lặng.

Đệ đệ nói rất có lý, nếu như vị vương giả Thiên Vị này không có xuất hiện. Như vậy rất có thể Tu La vương diệt thế đã thành công rồi. Cũng không tới nỗi cả chính bản thân hắn cũng bị chém giết.

Đây chính là đại khí vận, thậm chí đã vượt qua khí vận của bản thân Tu La vương!

Khí vận của ai có thể vượt qua được Tu La vương cơ chứ?

Không cần suy nghĩ, chỉ có thể là người được gọi là vương giả Thiên Vị kia mà thôi.

- Không phải đệ đang cho rằng ta là vương giả Thiên Vị đó đấy chứ?

Đột nhiên, Nhiếp Vân nghĩ đến cái gì đó. Hai mắt nhìn về phía Nhiếp Đồng trước mắt, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng.

Nhìn ánh mắt kiên nghị, vẻ mặt tín nhiệm như vậy, cũng đã đại biểu cho một chuyện. Đó là sợ rằng đệ đệ đã cho rằng cái gọi là vương giả Thiên Vị này chính là mình!

- Không sai. Chính là ca ca chặn lại Tu La vương, cứu vớt Thiên địa lục đạo sắp bị phá vỡ. Nếu như ca ca nói vương giả Thiên Vị này không phải là ca ca. Như vậy sẽ là ai chứ?

Nhiếp Đồng cười nói.

- Chuyện này...

Nhiếp Vân im lặng, không biết nói gì hơn.

Nếu nói tới khí vận, quả thực hắn có. Từ Khí Hải đại lục đi tới bây giờ, khó khăn cũng có rất nhiều. Thế nhưng mỗi một lần lại có thể gặp dữ hóa lành, mãi cho tới có thành tựu và thực lực như ngày hôm nay.

Có khí vận thì chính là vương giả Thiên Vị hay sao?

Dù sao hắn cảm thấy mình không quá giống người nọ.

- Có thể ta không phải là vương giả Thiên Vị mà đệ nói. Nếu quả thực là như vậy, chắ cũng phải có chút cảm ứng a. Sao lại cái gì cũng không cảm giác ra được. Sợ rằng người này chính là người khác nha.

Nhiếp Vân nói.

- Ca ca không cần khiêm nhường. Khi chúng ta vừa mới tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn vực, Hỗn Độn kim bi đã lập tức biến thành màu vàng, điều này đại biểu cho việc vương giả Thiên Vị xuất hiện. Ca ca nói không phải ca ca thì còn có thể là ai được chứ?

Nhiếp Đồng cười nói.

- Hỗn Độn kim bi?

Vẻ mặt Nhiếp Vân có chút nghi hoặc.

- Hỗn Độn kim bi là bảo vật mà thiên địa Hỗn Độn tự nhiên sinh thành. Tứ đại vương giả tề tụ sẽ hiện lên màu bạc. Nghe nói chỉ có vương giả Thiên Vị xuất hiện thì mới xuất hiện màu vàng. Chúng ta vừa mới gia nhập Tà Nguyệt Chí Tôn vực không lâu thì kim bi đã biến thành màu vàng. Ca ca nói không phải là ca thì sẽ là ai a?

Nhiếp Đồng nói.

- Chuyện này...

Nhiếp Vân không phản bác được.

Nhiếp Đồng là Tu La vương, chỉ có vương giả Thiên Vị xuất hiện thì mới có màu vàng. Mà bây giờ nhìn lại, có lẽ hắn rất có thể chính là vương giả Thiên Vị mà bọn họ muốn tìm!

- Không cần suy nghĩ nhiều, rốt cuộc có phải hay không, rất nhanh sẽ có thể chứng minh được. Bây giờ đệ sẽ dẫn ca ca đi một nơi. Để cho ca ca tiếp nhận Thiên vị công nhận, tấn cấp trở thành vương giả Thiên Vị!

Thấy hắn dường như còn có chút không quá tin tưởng, Nhiếp Đồng cười nói.

- Thiên vị công nhận? Trước tiên không nói những chuyện này. Rốt cuộc chúng ta định đi chỗ nào chứ?

Nếu như có biện pháp có thể chứng minh, bất kể hắn có phải là vương giả Thiên Vị hay không. Như vậy Nhiếp Vân cũng sẽ không xoắn xuýt nữa. Chỉ là lúc này hắn mới nhớ tới một việc, hai người bọn hắn một đường đi về phía trước, không biết rốt cuộc đang đi tới nơi nào.

- Hỗn Độn Chí Tôn Chi địa, Tạo Hóa Chi Môn viễn cổ!

Nhiếp Đồng thấy hắn không biết, lại nói tiếp:

- Cũng chính là nơi ban đầu đệ mang Hỗn Độn căn nguyên rời đi, là nơi Hỗn Độn Chi Tâm ra đời!

- Nơi Hỗn Độn bổn nguyên ra đời. Tạo Hóa Chi Môn viễn cổ?

Nhiếp Vân có chút kinh ngạc hỏi.

Hỗn Độn căn nguyên chính là Hỗn Độn Chi Tâm, giữa hai thứ chẳng qua chỉ khác tên mà thô, chứ bản chất hoàn toàn là một.

- Đúng vậy! Chỗ đó rất xa, sợ rằng chúng ta phải bay một đoạn thời gian rất dài. Ban đầu tứ đại vương giả đạt được công nhận Phong vương chính là ở chỗ này. Đây là hạch tâm của cả Hỗn Độn đại dương. Chỉ cần có thể tìm được Phù lục Thiên Vị là có thể lập tức chứng minh ca ca chính là vương giả Thiên Vị chân chính.

Nhiếp Đồng nói xong, ánh mắt nhìn về phía trước. Trường kiếm ở dưới chân đột nhiên tăng thêm tốc độ, vọt thẳng về phía trước.

Thanh kiếm này của hắn là thần binh Phong vương, phối hợp với thực lực của bản thân hắn, tốc độ so với cổ thuyền của Nhiếp Vân còn nhanh gấp trăm lần không ngớt. Thanh kiếm phá vỡ sương mù bên trong đại dương, chạy vào chỗ sâu hơn bên trong.

- Có lẽ Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương cũng cho rằng ta là vương giả Thiên Vị, đồng thời cũng đã đoán được đệ sẽ mang ta tới Hỗn Độn Chí Tôn chi địa a.

Nhớ tới việc trước đó Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương đáp ứng sảng khoái như vậy. Trong lòng Nhiếp Vân hiểu rõ, chỉ sợ đối phương cũng cho là như vậy cho nên mới sảng khoái mang theo đám người Yến Huy rời đi như thế.

- Không sai, đời trước của đệ là Tu La vương, cho nên tốc độ tu luyện cực nhanh. Nếu như ca ca không phải là vương giả Thiên Vị thì sao tốc độ có thể đuổi kịp được đệ? Thậm chí còn mạnh hơn

được chứ?

Nhiếp Đồng hỏi ngược lại hắn.

Nghe thấy hắn nói như vậy, trong lòng Nhiếp Vân cũng cảm thấy chút mong đợi.

Nếu như vương giả Thiên Vị là tồn tại vượt qua tứ đại vương giả, như vậy thực lực tất sẽ càng cường đại hơn. Khi đối kháng với dị tộc cũng sẽ có nắm chắc hơn.

Đối với việc có thể tăng lên thực lực hắn cũng không cự tuyệt. Bởi vì chỉ có thực lực càng mạnh thì mới có thể càng nhanh tìm được phương pháp làm cho Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại.

- Nhiếp Đồng, bây giờ trí nhớ đệ đã không phục, không biết có phương pháp gì có thể làm cho Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại hay không?

------oOo------

Chương 2641: Ai là vương giả thiên vị? (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghĩ đến Đạm Đài Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân không nhịn được hỏi một câu. Trong mắt tràn ngập vẻ mong đợi và lo lắng, dường như sợ đối phương nói không biết vậy.

Quay đầu nhìn về phía ca ca, phát hiện ánh mắt mong đợi của ca mình. Ánh mắt Nhiếp Đồng có chút tránh né, vẻ mặt áy náy nói.

- Thật xin lỗi ca ca, đệ còn chưa có biện pháp nào khác. Hóa thân thành thiên đạo, bất luận là đệ hay là đám người A Dục Vương chỉ có thể khiến cho nàng ngưng tụ thành hình. Thậm chí còn có hình thái con người, thế nhưng... Trí nhớ và suy nghĩ chỉ sợ cũng đã thay đổi, cho dù có sống lại thì chỉ sợ cũng đã không phải là người của trước kia nữa rồi.

- Trí nhớ, suy nghĩ thay đổi?

Nhiếp Vân lắc đầu một cái, nói.

- Như vậy tạm thời không nói tới nữa.

Nếu để cho Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại mà trí nhớ và suy nghĩ của nàng đều thay đổi. Như vậy cũng sẽ không có ý nghĩa gì nữa.

Người hắn muốn chính là nữ nhân mà hắn thương nhớ. Chứ không phải một cỗ thân thể trống rỗng.

- Ca ca, kỳ thực ca ca cũng không cần thương tâm như vậy. Đệ còn có một biện pháp, có thể khiến cho người đã hóa thân thành thiên đạo sống lại. Bất quá, cũng có thiếu sót, sẽ mất đi trí nhớ... Bất quá, nếu như đã có biện pháp như thế, sợ rằng sẽ còn có biện pháp khác tốt hơn. Chỉ là hiện tại thực lực của chúng ta còn không có đạt tới, cho nên mới không biết mà thôi!

Nhìn thấy vẻ mặt của ca ca như đưa đám, Nhiếp Đồng an ủi:

- Không nói đâu xa, ngay cả chủng tộc của A Da Nạp kia, sau khi chết là có thể phụ thể. Thậm chí còn dùng ý niệm đoạt xá người khác. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ai mà dám tin tưởng chứ? Chúng ta không có biện pháp không có nghĩa là người khác không có biện pháp. Yên tâm đi, chỉ cần Thiên địa lục đạo vẫn còn, nhất định tẩu tử sẽ còn có thể lần nữa trở lại bên cạnh ca ca!

- Không sai. Không nên xoắn xuýt như vậy a. Bằng vào thực lực của chúng ta bây giờ, căn bản không tìm ra được biện pháp nào tốt. Thế nhưng không có nghĩa là sẽ không biện pháp nào tốt hơn a.

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Đệ đệ hắn nói không sai. Tuy rằng bây giờ cảm thấy chuyện này không thể làm được, thế nhưng không có nghĩa là sau này sẽ không làm được. Cũng giống như chủng tộc của A Da Nạp vậy. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ai mà dám tin tưởng sau khi chết đối phương còn có thể hóa thành ý niệm đoạt xá được linh

hồn của người khác cơ chứ?

Nếu như không phải được tận mắt nhìn thấy, ai dám tin tưởng ở trong Hỗn Độn đại dương này lại còn có một tồn tại đáng sợ hơn so với cường giả Phong vương a?

Cho nên, trước khi thực lực không có đạt tới, cho dù có nói nhiều hơn nữa cũng đều vô dụng!

- Đúng vậy, ca ca, bây giờ chúng ta đừng nghĩ nhiều như vậy. Lăng Nguyệt tẩu tẩu quên mình vì người, vì thiên hạ thương sinh mới hóa thân thành thiên đạo. Người tốt nhất định sẽ được báo đáp.

Thấy hắn suy nghĩ thông, Nhiếp Đồng cười nói.

- Đừng có trêu ta. Đúng rồi, Nhiếp Đồng. Khi ta xông xáo ở trong tam giới từng thấy một vị Linh Tú Đại đế. Dường như nàng và Tu La vương còn có một đoạn cảm tình. Người ta còn đang chờ đệ a. Để xem đệ xử lý như thế nào.

Biết rõ sau này Đạm Đài Lăng Nguyệt có thể sống lại, Nhiếp Vân bình tĩnh lại. Lại nhìn đệ đệ nghiêm trang trước mắt, hắn nhớ tới dung nhan tuyệt mỹ có chút u oán kia cho nên lập tức cười nói.

- Nàng và Tu La vương từng có một đoạn cảm tình, cũng không phải là đệ a.

Nhiếp Đồng lúng túng.

- Không phải đê? Bây giờ đệ chính là Tu La vương, cho dù bây giờ suy nghĩ là của Nhiếp Đồng, thế nhưng trí nhớ cũng là của hắn a! Ta không tin đoạn cảm tình phần trong trí nhớ kia lại không có chút ảnh hưởng gì tới đệ.

Thấy Tu La vương khiến cho tam giới nghe tin lập tức biến sắc lại có chút ngượng ngùng như vậy, Nhiếp Vân tiếp tục cười nói.

Mặc dù Nhiếp Đồng và Tu La vương trước kia là hai cỗ ý thức khác nhau. Thế nhưng trên thực tế bản thân hắn cũng là do một đạo ý niệm của Tu La vương chuyển thế mà thành. Chính vì vậy cho nên

mới có thể kế thừa lực lượng của Tu La vương một cách hoàn mỹ như vậy.

Bản thân chính là ý niệm của Tu La vương, lại còn có trí nhớ toàn bộ của hắn. Đoạn cảm tình kia của Tu La vương và Linh Tú Đại đế nhất định sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với Nhiếp Đồng.

- Ách...

Nhiếp Đồng có chút xấu hổ, đang không biết nên nói gì thì đột nhiên đại dương trước mắt bị phá vỡ. Một cái vòng xoáy đen kịt xuất hiện ở trước mắt. Sau khi nhìn thấy vòng xoáy này, vẻ mặt của hắn lập tức trở nên nghiêm túc, lại nhướng mày nói.

- Ca ca, đã đến Tạo Hóa Chi Môn viễn cổ rồi.

Nhiếp Vân giương mắt nhìn qua, chỉ thấy phía trước có một vòng xoáy đen nhánh chậm rãi xoay tròn, giống như một cái miệng to lớn đứng sừng sững ở trong Hỗn Độn đại dương vậy. Đang chậm rãi thôn phệ vũ trụ vạn vật.

Vòng xoáy này cực kỳ to lớn, giống như có vạn lôi lập lòe, trường kiếm của Nhiếp Đồng còn chưa tới nơi thì đã run rẩy, giống như đã bị toàn bộ vũ trụ đánh vào, tùy thời cũng sẽ rơi vào trong đó.

Nhìn dáng vẻ hung mãnh của vòng xoáy, đừng nói là một chiếc cổ thuyền, một tu luyện giả. Cho dù là một đại thế giới rơi vào trong đó thì cũng sẽ lập tức bị nghiền nát thành bụi phấn, ngay cả mảnh vụn cũng không còn sót lại.

- Đây là... Hỗn Độn căn nguyên chi địa? Sao lại đáng sợ như vậy chứ?

Nhiếp Vân có chút sửng sờ.

Thật hay giả vậy? Nếu như đây là Hỗn Độn căn nguyên chi địa, như vậy người ta đi vào thế nào đây?

Chỗ hung mãnh như vậy, Hỗn Độn căn nguyên được sinh ra như thế nào a?

- Nghe nói lúc trước Hỗn độn hải dương là một cái hình cầu cực lớn, giống như quả trứng vậy. Bên trong không có không gian, thời gian. Cũng không có hiện tại, tương lai, thậm chí còn không có sinh mạng. Về sau không biết đã xayr a chuyện gì mà bắt đầu bạo tạc, nổ tung. Sau khi nổ tung, năng lượng khuếch tán bốn phía. Tạo thành Hỗn độn hải dương, lại thai nghén ra từng thế giới một. Mà nơi ở của bổn nguyên trước đó chính là địa điểm bạo tạc, nổ tung. Cho nên không gian, thời gian hoàn toàn sụp đổ, vì vậy mới có vòng xoáy màu đen này. Vòng xoáy này nhìn vào thì đáng sợ, thế nhưng ở chính giữa nó lại vô cùng ổn định. Mà Hỗn Độn chi tâm là sinh ra từ trong đó.

Nhiếp Đồng cũng nhìn vào vòng xoáy to lớn trước mắt, trong ánh mắt mang theo vẻ kính sợ, dùng từ ngữ ngắn gọn nhất để giải thích.

------oOo------

Chương 2642: Tạo Hóa Chi Môn viễn cổ (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Một cái hình cầu cực lớn? Nổ tung?

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Vân nghe được quá trình tạo thành Hỗn Độn đại dương, trong lòng không khỏi tấm tắc kêu kỳ quái.

Hỗn Độn đại dương vô biên vô hạn, không ngờ lại là do một hình cầu nổ tung mà thành. Như vậy hình cầu ban đầu này lớn bao nhiêu? Uy lực nổ tung lại mạnh bao nhiêu? Nếu như lúc ấy nổ tung mà có người ở gần. Đừng nói là hắn, cho dù là Thiên vị chân chính, cường giả Phong vương cũng sợ sẽ biến mất trong nháy mắt, biến thành một hạt bụi.

- Đây mới là tạo vật thần kỳ, vũ trụ uyên bác a.

Nghĩ tới những chuyện này, Nhiếp Vân không nhịn được cảm khái một câu. Âm thầm sinh ra lòng kính sợ đối với Hỗn Độn đại dương,

vũ trụ.

Tu luyện là nghịch thiên mà đi, mặc dù lúc này đã đứng ở trên đỉnh thế giới, nhưng cũng không có nghĩa là bất kỳ chuyện gì cũng có thể chống lại. Không nói đâu xa, trong Hỗn Độn đại dương có một ít địa phương đặc thù. Cho dù bằng vào thực lực như bọn họ tiến vào cũng không có cách nào chống lại được.

- Ban đầu toàn bộ Hỗn Độn đại dương không có cường giả Phong vương. Nhóm đầu tiên tu luyện tới Chúa Tể cảnh. Trong lúc ngao du Hỗn Độn hải tìm đến nơi này. Thế nhưng bọn họ chờ đợi ở nơi này vô số năm, không ai dám tiến vào trong đó. Chỉ có bốn người dám mạo hiểm xông vào, sau đó bọn họ cũng thành công, cũng chính là tứ đại cường giả Phong vương bây giờ.

Nhiếp Đồng không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì cho nên mới cười nói.

- Lợi hại! Chỉ có cơ hội gặp thôi còn chưa đủ. Nếu như không có dũng khí nắm bắt cơ hội, như vậy cũng không thể nào thành công được.

Nhiếp Vân nói.

Vòng xoáy trước mắt cực kỳ kinh khủng, cho dù là loại thực lực vượt xa Chúa Tể như hắn, chỉ cần hơi có chút lơ là thì cũng sẽ bị cương phong đánh nát thành bụi phấn!

Người có thể tu luyện tới Chúa Tể, ai mà không từng trải qua trăm ngàn cay đắng cơ chứ? Có ai mà không quý trọng sinh mạng mình a?

Đối mặt với vòng xoáy không biết tên. Có thể buông tha cho tất cả mà quả quyết xông tới, không nói tới vấn đề can đảm, mà còn cần phải có quyết đoán cực lớn, hơn người!

Coi như là hắn, nhìn thấy vòng xoáy lớn như vậy, dưới tình huống không biết con đường phía trước như thế nào. Hắn cũng tuyệt đối không tùy tiện xông vào trong đó.

Trước đó trong tam giới có lưu truyền nhận định, đó là cường giả Phong vương chỉ là vận khí tốt, lấy được công nhận Phong vương mà thôi. Thế nhưng trên thực tế trên thế giới này có nhiều người có vận khí tốt a. Thế nhưng cho dù có vận khí tốt, một khi không có dũng khí quyết đoán thì cũng không có cách nào có được thành tựu địa vị và thực lực như bây giờ!

- Nhiếp Đồng, chúng ta đi vào như thế nào đây?

Cảm khái xong, Nhiếp Vân lại nhìn kỹ một hồi. Hắn phát hiện ra khắp nơi trong vòng xoáy đều là nguy cơ. Cho dù dùng ánh mắt của hắn cũng không nhìn thấy sinh môn ở đâu.

- Vòng xoáy này đệ đã từng đi vào hai lần. Lần đầu tiên đạt được công nhận Phong vương, lần thứ hai là mang đi Hỗn Độn Chi Tâm!

Hai mắt Nhiếp Đồng nhìn chằm chằm vào vòng xoáy trước mắt, vẻ mặt cũng biến thành ngưng trọng. Không có bởi vì hắn đã từng hai lần đi vào bên trong mà buông lỏng chút nào.

- Muốn đi vào trong đó, đầu tiên phải quan sát tốc độ vận chuyển của vòng xoáy, cùng với lực lượng cương phong trong đó. Tiếp đó là phải tính toán ra tốc độ tiến lên trong vòng xoáy, chỉ có như vậy mới có thể đi vào hạch tâm, ở đó không những không có lực thôn phệ, cũng không có lực lượng khác, cực kỳ an toàn!

Nghe thấy hắn giải thích như vậy, Nhiếp Vân lần nữa nhìn về phía vòng xoáy trước mắt. Trước mặt hắn là một mảnh đen nhánh, cái gì cũng không nhìn thấy được. Đừng nói là điểm trung tâm, ngay cả phương hướng mà vòng xoáy xoay tròn hắn cũng không có cách nào phân biệt được.

- Đi thôi!

Đang định nghiên cứu thêm một hồi thì đã nghe được thanh âm của Nhiếp Đồng vang lên bên tai. Tu La kiếm sưu một tiếng đã vọt tới phía vòng xoáy.

Sưu Sưu!

Vừa mới tiến vào vòng xoáy, nhất thời đã cảm thấy cương phong xé rách da thịt. Khiến cho người ta đau đớn khó nhịn, tựa như trong nháy mắt đặt mình vào trong dòng nước chảy xiết. Đi tới trước, lui về phía sau cũng khiến cho người ta khủng hoảng, không biết nên đi lại như thế nào.

- Nơi này thật là đáng sợ.

Bây giờ hắn không có sử dụng phân thân, thực lực bổn tôn chỉ có gấp sáu lần Chúa Tể mà thôi. So với Nhiếp Đồng còn kém hơn không ít, trên thực tế so với lúc tứ đại vương giả tới đây lần đầu tiên cũng đã cường đại hơn nhiều.

Lúc đó tứ đại vương giả bất quá cũng chỉ là Chúa Tể bình thường mà lại có thể còn sống vượt qua. Thậm chí còn đạt được tư cách Phong vương. Như vậy dựa vào cái gì mà hắn lại không làm được chứ?

Sắc mặt Nhiếp Vân có chút ngưng trọng.

Trong lòng nghĩ vậy, thế nhưng hắn cũng không có nóng nảy cùng đi với Nhiếp Đồng, mà là nhắm mắt lại, tinh thần tản mát ra để quan sát tình huống chung quanh.

Vòng xoáy này đen vô cùng, cho dù dùng Thiên nhãn cũng không thể nhìn thấy rõ tình huống chung quanh. Dưới lực lượng điên cuồng quấn quanh, linh hồn còn chưa lan tràn được quá xa thì đã hoàn toàn bị đánh nát. Có thể nói ở chỗ này, vô luận loại thủ đoạn nào cũng đều là phí công, so với trợn mắt cũng không có gì khác biệt.

- Ban đầu bọn họ có thể tìm được đường ra, tất nhiên là do tìm được quy luật. Chuyện người khác có thể làm được, vì sao ta lại không thể làm được chứ?

Lúc này trong lòng hắn cũng không có khẩn trương, ngược lại còn càng ngày càng bình tĩnh. Người đứng trên thân Tu La kiếm, cả người tựa như trong nháy mắt trở nên nhẹ nhõm, linh hồn, thân thể chậm rãi dung hợp với vòng xoáy trước mắt.

Đã có người có thể tìm ra được quy luật, như vậy hắn cũng có thể làm được, đây là một loại tự tin và cũng là một loại quyết đoán.

Cô cô cô cô!

Nương theo thân thể hắn trở nên nhẹ nhõm, linh hồn dần dần dung hợp cùng với vòng xoáy trước mắt. Lực lượng trong cơ thể sôi trào một trận, lực lượng trong khí hải cũng chậm rãi chuyển động, tạo thành một quy luật đặc thù.

- Thì ra là như vậy...

Cảm nhận được biến hóa ở bên trong cơ thể, hai mắt Nhiếp Vân sáng lên, rốt cuộc đã hiểu rõ.

Vòng xoáy trước mắt đen kịt. Đừng nói là hắn, cho dù là người mạnh hơn nữa tiến vào trong đó cũng không nhìn thấy được bất kỳ vật gì. Chứ đừng nói là đi tìm quy luật của nó.

Không tìm được quy luật, đương nhiên sẽ không có cách nào tìm được trung tâm của vòng xoáy!

------oOo------

Chương 2643: Tạo Hóa Chi Môn viễn cổ (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho nên. Một khi tiến vào nơi này, thứ khiến cho người ta sợ hãi nhất cũng không phải là cương phong tùy thời có thể khiến cho người ta tan nát thành bột phấn, mà là màu sắc khiến cho người ta mất đi cảm giác phương hướng!

Không có cảm giác phương hướng, cho dù người có mạnh hơn đi chăng nữa thì cũng sẽ không tìm được phương hướng, không có phương hướng thì sao có thể rời đi được chứ

Nếu như dựa theo kinh nghiệm trước kia, dùng linh hồn dò xét, lại dùng mắt thường quan sát. Cho dù có ở đây mấy ngàn năm sợ

rằng cũng không có cách nào tìm được đường ra!

Nhiếp Vân do dự một lát, lại quyết định mạo hiểm thử một lần. Đó chính là buông lỏng cả người, đem cả người dung hợp cùng với vòng xoáy này.

Làm như vậy, nhất định phải có sự can đảm và quyết đoán rất lớn.

Bởi vì chung quanh đều là cương phong mang tới nguy hiểm trí mạng, cho dù là tập trung lực chú ý thì cũng rất khó sống sót. Một khi buông lỏng tâm cảnh chẳng khác nào là tự mình tìm chết! Lại nói, ở trong tình huống nguy hiểm như vậy, chỉ cần là người có dục vọng cầu sinh thì đều khẩn trương, có ai có thể bình tĩnh ứng phó với mọi thứ chứ?

Mạo hiểm thử một lần. Ai ngờ lại có thể lập tức thành công, không thể không nói, vận khí của hắn quá tốt.

- Ca ca nhanh như vậy đã lĩnh ngộ phương pháp phá giải vòng xoáy, quả nhiên lợi hại a. Ban đầu mặc dù tứ đại vương giả kinh tài tuyệt diễm. Thế nhưng người lĩnh ngộ nhanh nhất cũng tốn mất ba năm!

Thấy hành động và vẻ mặt của Nhiếp Vân, trong lòng Nhiếp Đồng tràn ngập khiếp sợ.

Không hổ là ca ca của hắn, quả thực quá lợi hại!

- Vận khí mà thôi.

Nhiếp Vân cũng không có giải thích, mà chỉ cười nhạt một tiếng.

Sở dĩ hắn có thể nhanh chóng lĩnh ngộ điểm này như vậy cũng không phải là vì hắn thông minh. Mà là có Nhiếp Đồng chỉ dẫn. Hơn nữa trước đó đối phương đã tiến vào đây hai lần mà không sao, chuyện này khiến cho trong lòng hắn đã không còn cảm giác lo lắng kia nữa.

Nếu như đổi lại là lúc hắn chưa biết chỗ này, cũng không biết phía trước có nguy hiểm hay không. Muốn hắn lĩnh ngộ nhanh như vậy,

chuyện này nhất định hắn không làm được.

Ban đầu đám người Tu La vương bằng vào thực lực Chúa Tể bình thường, cũng không biết những điểm này. Bọn họ chẳng những có thể còn sống, mà còn tìm được trung tâm của vòng xoáy. Cho dù thời gian tiêu hao lâu hơn một chút, nhưng mà vẫn đủ để khiến cho người ta bội phục không thôi!

Chỉ bằng vào điểm này, sao hắn có thể xấu hổ tự kiêu được chứ.

Một là người dò đường, một là người đi bộ. Hai người hoàn toàn khác nhau, hoàn toàn không thể nào so sánh được.

- Đi!

Thân thể buông lỏng, dung hợp với vòng xoáy trước mắt, tìm hiểu rõ quy luật vận chuyển của toàn bộ vòng xoáy. Nhiếp Vân và Nhiếp Đồng không ngừng nghỉ chút nào, cả hai dọc theo phương hướng vận chuyển của vòng xoáy, nhanh chóng đi về phía trước.

Những vòng xoáy này cũng không phải là vận chuyển đơn thuần theo một hướng, mà là do nhiều loại khí lưu giao hòa. Trên dưới phải trái quanh quẩn, vòng xoáy tạo thành từng cái bức tường vững chãi, tựa như một cái mê cung to lớn vậy. Nếu như không tìm được đường ra mà cứng rắn xông loạn, như vậy cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

Nhiếp Đồng dựa theo trí nhớ mà Tu La vương lưu lại, khống chế Tu La kiếm bay cực nhanh, Nhiếp Vân cũng theo sat ở phía sau, không ngừng tính toán, dường như sợ sẽ xảy ra vấn đề vậy.

Thực lực của hai người đều là tồn tại đỉnh tiêm trong cả Hỗn Độn đại dương, mặc dù trên đường có vài lần có chút lỗi, thế nhưng vẫn bình an vô sự vượt qua.

Một đường đi về phía trước, ở trong vòng xoáy không có khái niệm thời gian. Không biết đã qua bao lâu, rốt cuộc hai người cũng đã cảm thấy vòng xoáy chung quanh thong thả lại. Khí lưu cuồn cuộn cũng lắng đọng xuống.

- Ở phía trước chính là trung tâm của vòng xoáy.

Nhiếp Đồng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù có trí nhớ của Tu La vương, thế nhưng trên thực tế đây là lần đầu tiên hắn tới nơi này. Là điểm mà Hỗn Độn đại dương sinh ra, bên trong nguy hiểm rất lớn, cho dù hắn là cường giả Phong vương thì cũng không dám xem thường chỗ này chút nào.

Nhiếp Vân khẽ gật đầu một cái, cũng không có nói nhiều. Tu La kiếm tiếp tục chậm rãi đi về phía trước, lần nữa vòng qua hai đạo cương phong, một màu đen nhánh trước mắt dường như đã đi tới tận cùng, có một chút quang mang le lói ở phía cuối.

Chút quang mang này cũng không lớn, không mạnh, thế nhưng lại giống như cọng rơm rạ ném cho người bị chết đuối vậy, khiến cho người ta sinh ra hy vọng.

Nhiếp Đồng khống chế trường kiếm, nhanh chóng vọt tới.

Ông!

Quang mang càng ngày càng lớn, ngay sau đó Nhiếp Vân đã nhìn thấy một cái cửa lớn xuất hiện ở trước mắt.

Cái cửa lớn này lối liền giữa trời và đất, không nhìn thấy rõ rốt cuộc nó cao bao nhiêu. Có lẽ là bắc ngang qua ức vạn dặm hư không, lẳng lặng đứng chặn ở trên mặt đất phía trước. Khiến cho người ta có cảm giác rung động vô hình.

- Đây chính là Tạo Hóa Chi Môn viễn cổ hay sao?

Nhiếp Vân nuốt nước miếng một cái, thanh âm có chút khô khốc.

Cho dù bằng vào định lực và tu vi của hắn, đột nhiên nhìn thấy một cánh cửa rộng lớn như vậy, ở sâu trong lòng vẫn cảm thấy có chút khủng hoảng, sinh ra cảm giác vô lực nồng đậm.

Nếu như cái cửa này cũng chỉ to lớn thì cũng thôi đi, mấu chốt là khí tức từ phía trên tản mát ra!

Cứng cáp, phong cách cổ xưa!

Tựa như đã đứng sừng sững ở nơi này không biết bao nhiêu năm, lại giống như đã bắc ngang qua từ viễn cổ cho đến bây giờ. Khiến cho người ta có một loại cảm giác thời gian thác loạn.

Cánh cửa màu xám xanh, phía trên có từng đạo dấu vết thời gian lưu lại, giống như phù văn đặc thù điêu khắc ở phía trên cửa. Mang theo vẻ tang thương, xưa cũ. Chỉ mới nhìn một chút đã có chút không nhịn được mà chìm đắm vào trong đó, muốn cẩn thận nghiên cứu một phen.

- Tạo Hóa Chi Môn viễn cổ này... Chẳng lẽ là do người ta chế tạo ra hay sao?

Một lát sau, Nhiếp Vân từ trong khiếp sợ tỉnh lại, hắn không nhịn được hỏi một câu.

Cánh cửa to lớn như vậy, đường văn đặc thù v như vậy, chẳng lẽ là do người ta đúc thành hay sao?

Nếu như là thật, như vậy thực lực của người này là gì? Lại tới từ nơi nào?

Hỗn Độn đại dương sao lại có nhân vật hung mãnh như vậy cơ chứ?

- Đệ cũng không biết, ban đầu khi lần đầu tiên tứ đại Phong vương tới đây cũng từng khiếp sợ như ca ca vậy, bất quá, cuối cùng cũng không có được kết quả gì.

Nhiếp Đồng cũng nhìn chằm chằm vào cánh cửa lớn trước mắt, trong mắt mang theo vẻ kính sợ nồng đậm.

------oOo------

Chương 2644: Cố thủ bản tâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất kể Tạo Hóa Chi Môn trước mắt này là do con người tạo ra hay là do thiên địa tạo thành. Đây đều là thứ mà bằng vào thực lực của hắn hiện tại khó có thể thăm dò được!

- Những phù văn này ta có cảm giác mang theo sự đặc thù của không gian, đại đạo. Dường như không giống như là ba ngàn đại đạo.

Thấy hắn cũng không biết, Nhiếp Vân cũng không hỏi thêm nữa. Hai mắt lại lần nữa nhìn về phía cửa lớn trước mắt, một lát sau mới có chút nghi hoặc lên tiếng.

Đường văn trên cửa, cũng không phải là bất kỳ loại nào trong ba nghìn đại đạo, dường như còn càng cao thâm hơn, càng thêm rộng lớn hơn!

- Đây cũng không phải là một loại đại đạo. Mà là một loại ngôn ngữ, giống như Cổ Hỗn Độn ngữ vậy. Là thứ do một loại sinh mạng thượng cổ lưu lại... Bất quá những chuyện này đã cách thời đại của chúng ta quá xa. Đã không thể nào truy cứu! Được rồi, ta thấy chúng ta vẫn nên đi nhanh một chút đi. Nếu không sẽ rất dễ dàng rơi vào trong hỗn loạn, khó có thể tự kềm chế được.

Vẻ mặt Nhiếp Đồng cảnh giác, vội vàng cắt đứt câu hỏi của Nhiếp Vân.

Đường văn bên trên cửa lớn mang theo khí tức chuyển kiếp thời không. Nếu như nhìn lâu, chẳng những không có hiệu quả mà còn rất dễ khiến cho người ta tinh thần hỗn loạn, hoàn toàn rơi vào tan vở.

Ban đầu tứ đại vương giả không biết đã đợi ở nơi này bao lâu mới có thể hiểu ra được chuyện này. Bốn người thiếu chút nữa không đi ra được, gần như tử vong.

- Được!

Nhiếp Vân gật đầu nói.

Mặc dù không có cẩn thận nghiên cứu. Thế nhưng hắn lại biết đệ đệ mình nói đúng.Tất cả đường vân trước mắt, nếu như cẩn thận nhìn vào. Như vậy nó sẽ tạo thành đao kiếm ở trong đầu. Chặt đứt suy nghĩ của người ta, cắt thành từng điểm khác biệt. Chỉ cần hơi có chút lơ là, là sẽ bị loại trí nhớ hỗn loạn này đánh cho tử vong.

Nếu không phải hắn đã trải qua ý niệm của A Da Nạp đánh vào, như vậy nhất định sẽ không có cách nào kiên trì nổi.

- Đi!

Thu hồi ánh mắt, Nhiếp Vân không dám tiếp tục nhìn lâu. Thân thể đứng vững lại, trên thân Tu La kiếm phát ra một tiếng thanh thúy, lại chợt tăng tốc bay về phía cửa lớn trước mắt.

Cánh cửa trống trải, không có có bất kỳ ngăn cản nào. Bọn họ cũng không tốn quá nhiều thời gian là có thể xuyên qua được nơi này.

Sau cửa là một mảnh hư không vô tận, không có lục địa, đại dương, cũng không có không gian. Cho dù hai người không có dùng tới lực lượng để trôi lơ lửng thì cũng có thể phi hành trên không trung. Bất quá, trên dưới trái phải, thậm chí là trước sau cũng đều là một màu sắc, không nhìn ra nơi nào là tận cùng. Nơi nào là khởi đầu.

- Đây là Phù Không Kiều ở sau Tạo Hóa Chi Môn! Nơi này không có phương hướng, không có điểm cuối. Muốn thông qua, chỉ có thể cố thủ bản tâm. Nếu không, cho dù cảm thấy đã đi về phía trước ức vạn năm thì cũng chỉ quanh quẩn ở đây mà thôi.

Nhiếp Đồng nói đến đây, do dự một chút:

- Ca ca, muốn thông qua Phù Không Kiều này, đệ không có biện pháp giúp ca ca. Chỉ có thể dựa vào chính bản thân ca ca mới có thể thông qua được. Bất quá, đệ tin tưởng vào ca ca, sẽ ở một điểm khác chờ ca đi tới!

Nói xong Nhiếp Đồng đi về phía trước, trong nháy mắt thân thể đã dung nhập vào trong màu sắc tương đồng với bầu trời, hoàn toàn

biến mất.

- Cố thủ bản tâm?

Thấy Nhiếp Đồng đã rời đi, Nhiếp Vân cũng không vội vã đuổi theo, mà là chậm rãi đi về phía trước. Vừa đi vừa quan sát hai bên, mặc dù toàn bộ không gian chung quanh đều giống nhau. Thế nhưng ở trong mắt của hắn lại tựa như hoàn toàn khác biệt vậy. Giống như quân vương thẩm duyệt chư thiên.

Tốc độ của hắn cũng không nhanh, ngược lại còn có chút chậm, giống như căn bản không phải đang đi ở nơi cổ quái gọi là Phù Không Kiều này, mà là đang đi ở trong hậu hoa viên nhà mình vậy.

Nhàn nhã, tự đắc, ung dung, tùy ý!

Đi như vậy cũng không phải là hắn không vội vã, mà là phải nhanh chóng tĩnh tâm lại một chút.

Nhiếp Đồng đã từng nói qua, muốn thông qua Phù Không Kiều này, nhất định phải cố thủ được bản tâm. Như thế nào mới có thể thấy được bản tâm, còn cố thủ nữa?

Chỉ có ở dưới tình huống buông lỏng nhất, mới có thể làm được mà thôi.

Con người ta sống ở trên đời có quan tâm, có dục vọng, có sầu bi, có ưu tư... Các loại cảm xúc phức tạp, rất khó cố thủ bản tâm. Cho dù có tuệ kiếm chém không ít suy nghĩ lung tung, thế nhưng vẫn sẽ để lại không ít, rất khó mà thanh trừ được.

Giống như một cái chén nước đục ngầu vậy, một mực lắc lư, không thể nào trở nên lắng đọng, trong suốt tới mức có thể nhìn thấy rõ cảnh sắc dưới đáy chén được. Chỉ có để chén nằm nang, mới khiến cho nước đục ngầu lắng xuống, làm lộ ra thứ mà người ta muốn nhìn.

Nhiếp Vân không phải là thánh nhân, cũng có ưu sầu thương nhớ, hỉ nộ ái ố. Cho nên, lúc này hắn cũng chỉ có thể dựa vào biện pháp này mà thôi.

Chậm rãi đi về phía trước, tinh thần căng thẳng dần dần bình tĩnh lại. Giống như hắn đã dung hợp cùng với Phù Không Kiều này vào một chỗ vậy. Có cảm giác yên tĩnh, hài hòa không nói ra được thành lời.

Nếu như lúc này có người nhắm mắt lại ngồi ở trước mặt hắn, tuyệt đối sẽ không cảm giác ra được sự hiện hữu của hắn. Giống như hắn đã dung hợp vào thế giới này vậy. Tuy hai mà một.

- Bản tâm của ta là cái gì?

Tâm tư hỗ loạn bắt đầu trở nên yên tĩnh. Nhiếp Vân bắt đầu nhìn vào chỗ sâu trong lòng mình.

Quyền lợi?

Hắn cũng không muốn!

Ở Khí Hải đại lục hắn đã từng làm qua hoàng đế. Ở Phù Thiên đại lục lại từng làm tông chủ đệ nhất thiên hạ. Ở Thiên địa lục đạo thì có thể hiệu lệnh thiên hạ! Bây giờ ở tam giới, dưới Phong vương, không ai dám phản đối lời nói của hắn.

Nếu như hắn nguyện ý, mỗi một địa vị đều là chỗ mà có vô số người tha thiết ước mơ. Thế nhưng đối với hắn mà nói, tất cả lại giống như mây trôi vậy.

Lực lượng?

Hắn nguyện ý truy cầu! Thế nhưng đây là kỳ vọng của cả đời hắn hay sao?

Không phải!

Hắn một mực muốn tăng lên lực lượng, là vì muốn làm cho thân nhân, làm cho đệ đệ, làm cho thê tử có thể sống tốt hơn. Nếu như bọn họ đều ở bên người hắn, khi đó hắn còn có khao khát lực lượng như vậy nữa hay không?

Nhiếp Vân lắc đầu một cái.

Từ trước cho tới nay, hắn đều liều mạng tu luyện, nếu như không phải hoàn toàn tĩnh tâm lại, suy nghĩ một phen. Như vậy nhất định sẽ nghĩ việc theo đuổi lực lượng mới là thứ mà hắn muốn nhất trong lòng. Thế nhưng trên thực tế lại không phải!

------oOo------

Chương 2645: Cho đến cuối trời (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như có thể ở cùng người mình yêu, thân nhân. Tất cả đều ở gần nhau, khi đó hắn thà buông tha cho lực lượng hiện tại.

Suy nghĩ rối loạn ở dưới trạng thái yên tĩnh lắng đọng xuống, lộ ra khát vọng chân thật nhất của bản thân. Nhiếp Vân đắm chìm ở bên trong thế giới tình cảm của mình. Lúc này hắn mới phát hiện ra trên khuôn mặt lạnh như băng của mình, không biết từ lúc nào đã có một giọt nước mắt từ trên khóe mặt chậm rãi chảy xuống.

- Hóa ra... Bản tâm của ta là hy vọng có thể cùng với người mình yêu, thân nhân, chứ không phải là thực lực, quyền lợi, càng không phải là vật chất kim tiền...

Miệng tự lẩm bẩm, hai mắt chậm rãi mở ra.

Sưu!

Màu sắc hòa hợp trước mắt không ngờ lại đột nhiên tách ra, xuất hiện một cái lối đi dài. Ngay sau đó hắn đã thấy Nhiếp Đồng đang lẳng lặng đứng ở cách đó không xa, vẻ mặt tràn ngập kinh ngạc nhìn về phía hắn.

- Chuyện này... Làm sao có thể?

Nhiếp Đồng tin tưởng ca ca nhất định có thể thông qua được Phù Không Kiều. Thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới ca ca

lại vượt qua được nhanh như vậy!

Một phút? Hai phút? Nhất định còn chưa tới được năm phút đồng hồ a.

- Xem ra ca ca của ta tám chín phần là vương giả Thiên Vị a!

Chẳng biết tại sao trong lòng của Nhiếp Đồng lại sinh ra cảm giác tự tin như vậy!

Năm đó, khi tứ đại vương giả lần đầu tiên đi qua Phù Không Kiều, người ngắn nhất có lẽ là chừng ba tháng. Mặc dù ca ca có hắn nhắc nhở một câu, chiếm được tiện nghi. Thế nhưng lại dùng thời gian ngắn ngủi, còn không tới năm phút đồng hồ đã đi ra được. Biểu hiện như vậy quả thực quá nghịch thiên a!

Loại thiên phú này và tâm tình như vậy, nếu như không phải là vương giả Thiên Vị, ngay cả chính hắn cũng không tin được.

- Nhiếp Đồng, làm thế nào thì mới đạt được công nhận Phong vương?

Nhìn thấy Nhiếp Đồng, Nhiếp Vân chậm rãi đi tới.

Nội tâm lắng đọng lại khiến cho hắn thấy rõ vật mà mình muốn nhất. Phương diện tâm cảnh lần nữa tăng lên một bậc. Nếu như không có gì ngoài dự liệu, rất có thể linh hồn lực của hắn ở trong thời gian ngắn đã có đột phá!

Chỉ cần đột phá, khoảng cách tới lúc làm cho Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại càng gần! Đối với loại trông mong này, hắn đã kiên trì được mấy vạn năm, bảo sao không hưng phấn được chứ?

- Thứ trước mặt gọi là Tứ tướng không gian, ban đầu tứ đại vương giả chúng ta lấy được truyền thừa ở bên trong đó! Vương giả Thiên Vị có thể đạt được công nhận Phong vương ở trong đó hay không, ta cũng không biết. Nhưng mà có thể thử một chút!

Nhiếp Đồng gãi đầu, có chút lúng túng.

Mặc dù trong lòng hắn cảm thấy rất có thể ca ca chính là vương giả Thiên Vị trong truyền thuyết kia. Thế nhưng trên thực tế, toàn bộ Hỗn Độn đại dương chưa bao giờ xuất hiện qua cường giả loại này. Vì vậy cho dù là hắn, cũng không biết sử dụng trình tự như thế nào. Lại dùng, loại phương pháp nào mới khiến cho hắn lấy được công nhận.

Không được Hỗn Độn đại dương công nhận, như vậy sẽ không thể trở thành vương giả, đây đã là định lý bao nhiêu năm nay.

Cho dù hắn là Tu La vương thì cũng không có cách nào sửa đổi được.

- Tứ tướng không gian? Nếu như có thể lấy được công nhận Phong vương, như vậy sẽ có hiện tượng gì xảy ra hay không? Nếu như không được thì sao?

Nhiếp Vân không nhịn được hỏi một câu.

Trước tiên cứ tìm hiểu rõ nếu như được công nhận Phong vương thì sẽ sinh ra biến hóa gì. Như vậy hắn cũng có thể chuẩn bị tâm lý trước. Nếu như không có thì cũng phải biết rõ trước một chút.

- Ban đầu tứ đại vương giả tiến vào Tứ tướng không gian cũng không ở cùng một chỗ. Đệ chỉ có thể nói cho ca ca một chút, Tu La vương...

Nhiếp Đồng nhớ lại một lúc, đem trí nhớ tiến vào nơi này lấy ra rồi nói với hắn:&- Lúc ấy sau khi Tu La vương tiến vào Tứ tướng không gian đã gặp một con rùa cực lớn. Con rùa lớn này cho hắn một khỏa phù văn đặc thù, sau khi luyện hóa phù văn là lập tức trở thành cường giả Phong vương, nếu nói tới dị tượng… Cũng có một ít, khi Tu La vương vừa mới tiến vào trong Tứ tướng không gian đã nghe được vạn chuông tấu vang, linh hồn và tinh thần đều được tẩy lễ. Dễ dàng tiếp thu lực lượng vượt qua bản thân mình.

- Vạn chuông tấu vang?

Nhiếp Vân gật đầu một cái.

- Vương giả Thiên Vị chưa từng xuất hiện qua. Cho nên cụ thể sẽ xảy ra tình huống gì ta cũng không biết. Thế nhưng ta đoán, chắc sẽ giống như trước đó vậy, có một khỏa Phù lục Thiên Vị! Nếu có thể tìm được cái này, lại còn luyện hóa nó. Việc trở thành vương giả Thiên Vị chẳng qua chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi.

Nhiếp Đồng nói.

- Loại phù lục cấp bậc Phong vương này luyện hóa như thế nào?

Nhiếp Vân hỏi tiếp.

- Loại phù lục này mang theo uy thế cực lớn, nghe ra thì cảm thấy rất phiền toái. Thế nhưng trên thực tế luyện hóa lại rất đơn giản. Chỉ cần ca ca có tư cách Phong vương, là mục tiêu đã định trước thì phù lục sẽ tự nhiên bay đến bên cạnh ca ca. Sau đó lại dung nhập vào trong linh hồn của ca ca!

Nhiếp Đồng cười nói:

- Lúc này ca ca sẽ phát hiện ra, dường như bản thân đã có lực chưởng khống cực lớn ở trong Hỗn Độn đại dương. Dưới loại lực lượng này, cường giả Chúa Tể căn bản không chịu nổi một kích!

- Đơn giản như vậy sao?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái hỏi:

- Có được tư cách Phong vương, như vậy nếu như không phải là mục tiêu đã định trước thì sao?

Chẳng lẽ cường giả Phong vương cũng có thể là mục tiêu định trước hay sao?

- Nếu như không phải, cho dù có tìm được phù lục thì cũng không có cách nào luyện hóa. Giống như phù lục Phong vương của Tu La vương vậy. Không biết nó đã tồn tại ở trong thần chi di tích bao nhiêu ức năm. Trừ đệ ra, không ai có thể luyện hóa. Chỉ cần đệ không chết, nó vẫn là của đệ. Không người nào có thể thay thế!

Nhiếp Đồng nói.

- Ta đã hiểu rồi.

Sau khi hiểu rõ chuyện xảy ra, Nhiếp Vân gật đầu một cái, sau đó lại ôm quyền nói:

- Ta đi Tứ tướng không gian nhìn một chút!

- Được!

Nhiếp Đồng nhướng mày:&- Ca ca nên cẩn thận!

- Ha ha!

Nhiếp Vân cười một tiếng, bước lên phía trước một bước, đo thẳng về phía trước.

Tứ tướng không gian không có cửa vào, chỉ có đi vào trong đó thì mới có thể hiểu ra được. Nhiếp Vân không có chút do dự nào mà bắt đầu khống chế lực lượng nhanh chóng bay về phía trước. Một lát sau thân thể của hắn chợt trầm xuống, cảnh tượng trước mắt đột nhiên xảy ra biến hóa!

Đã đế Tứ tướng không gian!

Ầm Ầm!

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng, trước mắt hắn xuất hiện một phiến thiên địa mới.

------oOo------

Chương 2646: Cho đến cuối trời (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không gian này hơi tròn, mặt đất bằng phẳng giống như đã từng được lu qua, bằng phẳng bóng loáng, không có một chút tỳ vết nào.

Núi sông không có, tất cả chỉ có một cái mặt đất bằng phẳng mà thôi.

Đi ở phía trên, Nhiếp Vân phát hiện ra mặt đất này vững chắc dị thường. Nếu chỉ bàn về trình độ cứng cáp, tuyệt đối theo kịp thần binh Chúa Tể.

- Thiên viên địa, đại biểu cho tứ cực của bốn phương hướng. Đám người A Dục Vương ứng với bốn phương hướng này cho nên mới có được phù lục Phong vương a!

Đứng ở tại chỗ nhìn một hồi, Nhiếp Vân khẽ mỉm cười nói.

Mặt đất hình tứ phương này nặng nề vô cùng, giống như trấn áp trứ Hỗn Độn đại dương. Khiến cho nó không thể rung động. Bốn mặt vừa đủ tương ứng với bốn phương đông, nam, tây, bắc. Thể hiện vũ trụ mênh mông và to lớn. Nếu như trước đó đệ đệ không nói sai, như vậy tứ đại vương giả A Dục Vương, Tu La vương, Tuyệt Sát Vương, Hỗn Độn vương đã lấy được phù lục Phong vương ở bốn phương hướng này!

Mà cái gọi là phù lục Thiên Vị rất có khả năng ở chỗ trung tâm nhất trong cái thế giới trước mắt này!

Đứng tại chỗ, Nhiếp Vân cũng không có vội vã đi tìm, mà là linh hồn lực từ từ lan tràn ra, khuếch tán ra chung quanh.

Bốn phương trong thế giới rất lớn, muốn tìm đến vị trí trung tâm. Đầu tiên phải xác định xem biên giới ở đâu. Nếu như ngay cả biên giới cũng không tìm được, đều có cảnh tượng giống nhau như đúc, như vậy sao có thể tìm được chứ?

- Ồ? Không gian chèn ép thật mạnh mẽ, linh hồn của ta lại không tra xét được điểm cuối?

Nhiếp Vân nhíu mày lại.

Cảnh giới linh hồn của hắn bây giờ mặc dù còn không có đạt tới cấp bậc Phong vương. Thế nhưng ở trong Chúa Tể cũng tuyệt đối là hảo thủ. Linh hồn cường đại như vậy mà cũng chưa lan tràn

được bao xa ra trong Tứ phương thế giới này thì đã bị chèn ép làm cho dừng lại. Không gian này đối với linh hồn áp chế không ngờ lại vượt qua Tà Nguyệt Chí Tôn vực, Bích Hải Huyền Thiên!

- Xem ra chỉ có thể dựa vào mắt thường tìm kiếm mà thôi. Nhiếp Đồng đã từng nói qua, sẽ có một con rùa cực lớn. Chỉ cần tìm được nó, có lẽ đã đi tới được trung tâm rồi!

Linh hồn không có cách nào dò xét tới tận cùng, suy nghĩ mới vừa rồi không có tác dụng, Nhiếp Vân chỉ có thể dùng mắt thường tìm kiếm mà thôi.

Dù sao Nhiếp Đồng cũng đã nói qua, sẽ có một con rùa lớn xuất hiện. Mà vật này có lẽ rất lớn, dùng mắt thường là có thể tìm được, chắc cũng không tính là quá khó khăn!

Một con rùa lớn?

Trước đó lúc Nhiếp Đồng nói hắn cũng không để ý, lúc này mới nhớ tới cái tên này. Cho nên đột nhiên không nhịn được sửng sốt một chút.

Cửu Thiên thế giới đã từng săn giết qua một đầu. Lại dùng đầu và bàn chân nó để luyện chế ra Tứ Phương đỉnh, trấn áp thế giới nghiền nát.

Đương nhiên, Lão tổ Trần gia còn chưa có rời khỏi Cửu Thiên thế giới, kiến thức nông cạn. Rốt cuộc con rùa lớn mà bọn họ chém giết có phải là Kình Thiên Cự Quy mà trong miệng Nhiếp Đồng nói hay không, chính bản thân hắn cũng không quá xác định.

Không thể dùng linh hồn dò xét, như vậy Nhiếp Vân cũng chỉ có thể dựa vào mắt thường để tìm. Vì vậy hắn đành đẩy nhanh tốc độ, nhanh chóng bay về phía trước.

Lực lượng vượt qua Chúa Tể sôi trào ở bên trong cơ thể, khiến cho tốc độ của bản thân hắn nhanh như thiểm điện.

Sưu!

Không biết đã bay được bao lâu, Nhiếp Vân mới dừng lại.

- Có cái gì đó không đúng...

Mặc dù nơi này không có khái niệm thời gian, thế nhưng dựa theo cảm giác của hắn. Hắn đã phi hành như vậy được mấy ngày. Thời gian dài như vậy, cho dù là thế giới như Tà Nguyệt Chí Tôn vực thì hắn cũng đã đi tới tạ cùng. Sao lúc này lại còn chưa có phát hiện ra được cái gì chứ?

Thậm chí ngay cả cảnh tượng dường như cũng không có thay đổi, giống như hắn vẫn đang quanh quẩn ở một chỗ vậy.

- Tứ tướng không gian này có chút cổ quái a!

Nhiếp Vân gãi đầu một cái.

Việc mà hắn trải qua không ngờ lại có chút khác với Nhiếp Đồng.

Theo như lời Nhiếp Đồng nói, vừa mới tiến vào Tứ tướng thế giới thì đã lập tức nhìn thấy Kình Thiên Cự Quy. Mà hắn ở trong này đã đi về phía trước được mấy ngày, cái gì cũng không nhìn thấy, cũng không nghe được cái gọi là vạn chuông tề minh. Chuyện này khiến cho hắn không khỏi có chút suy nghĩ.

- Trước tiên không vội đi nữa. Thử nhớ lại xem, có phải ta đã đi nhầm phương hướng rồi hay không?

Khoanh chân ngồi dưới đất, Nhiếp Vân không có vội vã tiến lên mà bắt đầu nhớ lại. Hắn đem những con đường mấy ngày nay đi qua vẽ lại ở trong đầu.

Tu vi đạt tới loại trình độ này như hắn, con đường dưới chân mặc dù không có bất kỳ ký hiệu nào, thế nhưng hắn cũng có thể nhớ rõ mỗi một chỗ mà hắn đi qua.

Không biết đã chìm đắm được bao lâu, Nhiếp Vân lần nữa mở mắt ra.

- Đường đi không có sai, ta vẫn luôn tiến lên theo một phương

hướng a.

Tính toán một chút, phát hiện ra cũng không có xoay quanh tại chỗ, hắn vẫn một mực dựa theo một phương hướng mà tiến tới. Hai hàng lông mày của Nhiếp Vân nhíu chặt.

Rốt cuộc là vương giả Thiên Vị khảo hạch tình huống cùng hắn Phong vương bất đồng, vẫn là hắn căn bản cũng không phải là cái đó cái gọi là vương giả Thiên Vị?

- Nếu như bây giờ trở về thì đồng nghĩa với việc công sức mấy ngày này sẽ uổng công. Vì thực lực, chỉ có một biện pháp, tiếp tục tiến về phía trước. Đi tới tận cùng con đường.

Xóa bỏ cảm xúc mặt trái trong lòng, Nhiếp Vân xác định kế hoạch sau này.

Tứ phương thế giới này không nhìn thấy được tận cùng. Mặt đất trước mắt an toàn như vậy, không có bất kỳ ký hiệu nào có thể thảm khảo. Nếu như muốn đi ra khỏi nơi này, điều duy nhất có thể làm chính là dựa theo một phương hướng mà tiến lên. Đi tới tận cùng, chứ không phải là tùy ý thay đổi phương hướng!

Chuyện này giống như người bị rơi vào chỗ sâu trong sơn động vậy. Nếu như trong sơn động đen nhánh không có ánh sáng, nếu muốn đi ra ngoài. Như vậy cũng chỉ có sờ vào vách tường ở bên cạnh. Một mực đi về phía trước, ngàn vạn lần không thể đi đại. Nếu không, nhất định sẽ càng đi càng mê hoặc, nếu như muốn đi ra ngoài nữa, trên cơ bản là chuyện không thể nào!

Tình huống bây giờ cũng là như vậy, nếu như hắn bỏ qua con đường trước kia, lại tùy ý thay đổi, như vậy cũng đồng nghĩa với việc lần nữa làm lại, mất nhiều hơn được.

Còn không bằng cứ đi dọc theo một phương hướng, đi tới tận cùng.

Bất kể nói như thế nào, Tứ tướng thế giới chỉ có bốn phương hướng, chỉ cần tìm được một điểm tạ cùng. Những điểm khác, kể cả vị trí trung tâm, muốn tìm ra được sẽ rất dễ dàng a.

------oOo------

Chương 2647: Phù lục Thiên Vị đã nát?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Suy nghĩ xong, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, lần nữa đứng lên, thân thể khẽ động một cái, dựa theo phương hướng trước đó, lại một lần lần nữa bay về phía trước.

Cũng may là ở chỗ này có thể sử dụng Nguyên Khí đan điền. Nếu không, chỉ tính riêng phi hành như vậy cộng thêm việc chống cự với áp lực trong không gian cũng đã khiến cho hắn kiệt sức rồi. Đã sớm không còn có chút khí lực nào nữa.

Trong lòng đã quyết định cho nên cũng không có do dự nữa, Nhiếp Vân nhanh chóng tiến lên. Lúc nào mà cảm thấy tốc độ chậm lại còn vận dụng phân thân Phong vương cùng với lực lượng của Tĩnh Tâm.

Không biết đã tiến lên được bao lâu. Rốt cuộc cảnh sắc trước mắt đã bắt đầu xảy ra biến hóa, một cái rãnh to lớn xuất hiện trước mặt hắn, kéo dài đến cuối chân trời, không nhìn thấy được tận cùng của nó.

Phía cuối thiên địa cuối, rốt cuộc cũng đã tới.

Ở tận cùng Tứ tướng thế giới, mặt đất bóng loáng chỉnh tề, giống như bên ngoài vậy, lại giống như đã bị một cái dao sắc bén gọt qua.

- Thiên như khung lư, địa như kỳ bàn, tứ tướng thế giới này đã hoàn toàn thể hiện ra được loại ý cảnh này a.

Đứng ở bên cạnh cái rãnh này, Nhiếp Vân cảm khái một câu.

Ở một bên khác của cái rãnh là một mảnh đen nhánh, cái gì cũng không nhìn thấy được. Tương tự như vòng xoáy trước đó. Mà bên này là một lục địa chỉnh tề, giống như một cái bàn cờ cực lớn vắt

ngang trên không trung.

Trước kia khi còn ở trong Thiên địa lục đạo hắn đã nghe qua Thiên như khung lư, địa như kỳ bàn. Thế nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy hắn mới phát hiện ra, quả nhiên là như vậy.

- Đã tìm được biên gới, bây giờ đi dọc theo rãnh lên nửa vòng là có thể hoạch định ra Tứ phương thế giới này lớn bao nhiêu, cũng tìm ra được trung tâm của nó.

Trong lòng Nhiếp Vân đã sớm có quyết định. Lúc này cũng không có ngừng lại mà dọc theo cái rãnh trước mắt đi về phía trước.

Nếu như thế giới trước mắt này đất đai là hình tứ phương, như vậy chỉ cần hiểu rõ hai bên, đoán ra góc độ, như vậy là có thể tìm được trung tâm một cách chính xác.

Rống!

Dọc theo cái rãnh nhanh chóng bay về phía trước. Vừa mới bay một hồi thì bên tai đột nhiên vang lên một đạo thanh âm như là tiếng nổ vậy. Mặt đất vốn là bóng loáng đột nhiên rung động, giống như là động đất vậy!

Thấy mặt đất bóng loáng đột nhiên xuất hiện biến cố như vậy. Nhiếp Vân có chút sửng sốt, vội vàng ngừng lại, đồng thời cũng ngẩng đầu nhìn lại.

Dưới mặt đất có hai cái trụ chống trời xuất hiện ở trước mắt, khiến cho khí lãng kích động, tựa như long quyển phong, thổi cho hắn thiếu chút nữa bị bay ra ngoài.

- Đây là cái gì?

Nhiếp Vân có chút hoảng sợ.

Mặt đất bị lật lên, xuất hiện hai cái trụ to lớn chống tời? Đây là tình huống gì chứ?

Chẳng lẽ tứ tướng thế giới này còn có những tu luyện giả khác hay

sao?

Ngẩng đầu nhìn lại, hai cây cột trước mắt có đường kính mấy trăm vạn dặm. Độ cao lại cắm vào mây xanh, không nhìn thấy được đỉnh. Hơn nữa còn đang không ngừng rút ra phía ngoài. Dường như ở dưới mặt đất còn có cái thân vô cùng vô tận vậy.

Trong khi đang kỳ quái vì sao mặt đất bóng loáng lại đột nhiên xuất hiện cây cột lớn như vậy, mặt đất lại lần nữa nổ ầm ầm. Lại có hai cây cột song song xuất hiện.

Bốn cây cột, mỗi một cây cách nhau không dưới một ức vạn dặm, Nhiếp Vân đứng ở trước mặt nó có cảm giác giống như con kiến đứng trước mặt con voi vậy. Một áp lực chèn ép nồng đậm lan tràn tới, khiến cho người ta không nhịn được, lập tức cảm thấy hít thở không thông.

- Bốn cây cây cột... Không đúng, đây không phải là cây cột...

Lúc vừa mới bắt đầu hắn còn có chút kỳ quái, mặt đất trống không tại sao lại đột nhiên có nhiều cây cột xuất hiện như vậy chứ? Thế nhưng Nhiếp Vân nhìn một hồi, hai con ngươi lập tức co rụt lại. Lúc này hắn mới hiểu ra, nào có phải là cây cột gì chứ? Mà là bốn cái chân!

Bốn cái chân của một sinh vật viễn cổ, cực lớn!

Có thể có thân thể lớn như vậy, chẳng lẽ đây chính là Kình Thiên Cự Quy ở trong miệng Nhiếp Đồng nói hay sao?

Có lẽ là vậy, trước đó hắn đã nhìn thấy mặt đất cứng rắn, có thể so với thần binh Chúa Tể a. Thế nhưng đây cũng không phải là mặt đất, mà là mai của con rùa này!

Chỉ bất quá diện tích mai rùa của nó quả thực quá lớn. Từ tầm mắt của hắn nhìn qua, căn bản không thấy được độ cong, lại còn tưởng rằng đều là một mảnh bằng phẳng!

- Đây chính là Kình Thiên Cự Quy? Đánh thắng nó? Nói đùa gì vậy? Sao ta có thể đánh nhau với nó được chứ?

Nhớ tới lời Nhiếp Đồng nói. Nhiếp Vân thiếu chút nữa không có phun ra một ngụm máu tươi.

Nói đùa gì vậy?

Một con rùa lớn như vậy, lực lượng của hắn có đánh lên trên người đối phương, như vậy nhiều nhất cũng chỉ có cảm giác như là muỗi cắn. Muốn đánh bại nó, làm sao có thể chứ?

Nếu như Nhiếp Đồng không phải là đệ đệ hắn, như vậy hắn cũng đã cho đối phương đang cố ý đùa bỡn hắn!

Cho dù hắn cũng có thể khiến cho bản thân biến thành mười mấy trượng, thậm chí biến thành cao mấy trăm dặm. Thế nhưng... Dù vậy đứng ở trước mặt con rùa lớn này vẫn không đáng nhắc tới, vốn không thể so sánh được.

Ầm Ầm!

Trong lúc hắn đang phiền muộn thì trên đỉnh đầu có một tiếng nổ kịch liệt vang vọng, ngay sau đó là thanh âm không gian vỡ nát. Ngay sau đó một cái đầu rùa cực lớn từ không trung đập xuống.

Toàn bộ con rùa này, đầu lớn chừng mấy trăm dặm. Mỗi một cái răng đều giống như là một ngọn núi lớn, một khối đại lục vậy. Cái miệng lớn mở ra, khí lưu phun ra cuốn cho Nhiếp Vân thiếu chút nữa ngất đi.

- Thứ này lại chủ động công kích... Gia hỏa lớn như vậy sao có thể thấy được ta chứ?

Nhiếp Vân có chút phiền muộn.

Chênh lệch giữa một người một rùa quả thực quá lớn. Con rùa lớn này so với Khí Hải đại lục lúc trước cũng còn lớn hơn. Hắn ở trước mặt đối phương ngay cả con kiến hôi cũng không tính, làm sao đối phương có thể nhận biết chuẩn như thế? Lại trực tiếp tìm được vị trí của hắn mà công kích?

Bất quá, bây giờ không phải là lúc để phiền muọn, lớn có chỗ tốt của lớn, nhỏ cũng có chỗ tốt của nhỏ. Thân thể Nhiếp Vân búng lên một cái, điện mang trên người bắn ra không trung, theo kẽ răng của con rùa này mà chui vào bên trong.

Dù sao nếu muốn đánh bại nó, ở bên ngoài nó có vỏ rùa, khó có thể phá vỡ. Nếu như hoàn toàn tiến vào bên trong cơ thể, như vậy cũng có thể nghĩ ra được biện pháp!

------oOo------

Chương 2648: Chém giết Cự Quy (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phi hành từ trong cổ họng nó vào sâu bên trong, toàn bộ thực quản của nó giống như là một cái sơn động cực lớn, không có chút trở ngại nào. Cho dù đang ở bên trong cơ thể của đối phương thì cũng không có một chút mùi khó ngửi nào.

Loại rùa này thiên địa sinh dưỡng, thôn phệ linh khí thiên địa cung cấp cho bản thân. Bên trong cơ thể rất ít khi sinh ra tạp chất, cũng không có tanh hôi như là động vật bình thường bên ngoài.

- Đây không ngờ lại là một thế giới, đầu Kình Thiên Cự Quy này lại không phải là sinh mệnh?

Đi dọc theo bên trong cơ thể của đối phương, một đường phi hành tiến lên, Nhiếp Vân càng ngày càng kinh ngạc. Nếu như không phải tận mắt tiến vào bên trong cơ thể của con rùa lớn này, hắn căn bản sẽ không thể tưởng tượng nổi mình sẽ lại ở trong nơi này!

Bên trong cơ thể con rùa này cũng không có đại đạo tiến hóa, cũng không có các loại cơ quan nội tạng như tim. Mà là một cái lối đi nhỏ dài, khắp nơi chung quanh đều là tinh thạch kỳ quái. Dựa theo tình huống bình thường mà nói, bất kỳ sinh mạng nào cũng sẽ không có tình huống như vậy.

- Chẳng lẽ đây cũng không phải là Kình Thiên Cự Quy gì đó. Mà là

một đại lục có ý chí và sinh mạng của mình?

Trong lòng có chút nghi ngờ, Nhiếp Vân lại tiếp tục đi về phía trước. Không biết đã qua bao lâu, một căn phòng trống trải xuất hiện ở trước mặt hắn.

Căn phòng này giống như tinh bích, đi ở trong đó giống như đi vào một chỗ tràn ngập thủy tinh vậy, khắp nơi đều phản xạ lại hình ảnh người ta.

Ở chính giữa có một cái thạch đài không lớn, bên có một khỏa ngọc phù lẳng lặng đứng sừng sững ở trong đó, tản mát ra quang mang chói mắt.

- Ngọc phù? Chẳng lẽ... Đây chính là phù lục Thiên Vị?

Hai mắt của Nhiếp Vân sáng lên, trong lòng không nhịn được kịch liệt nhảy lên.

Nhiếp Đồng đã từng nói, muốn trở thành vương giả Thiên Vị, nhất định phải đạt được phù lục Thiên Vị. Lúc này lại có một khỏa ngọc phù như vậy xuất hiện ở trước mặt hắn. Bảo sao hắn không kích động cơ chứ?

Hít sâu một hơi, bình phục tâm tình một chút. Cánh tay duỗi ra một cái, nắm về phía khỏa ngọc phù trước mắt.

Ông!

Còn chưa tới trước mặt ngọc phù thì đã có một đạo gợn sóng nhàn nhạt lóng lánh xuất hiện. Chung quanh ngọc phù có một cái quang mang không lớn xuất hiện, lập tức ngăn cản bàn tay hắn ở bên ngoài.

- Ồ?

Không nghĩ tới phù lục Thiên Vị này đang ở trước mặt lại còn có vật tương tự với cấm chế, bàn tay Nhiếp Vân khẽ cong rồi nhẹ nhàng bắn ra một cái.

Lực lượng hùng hậu dọc theo ngón tay của hắn bắn về phía đoàn quang mang trước mắt.

Ông!

Quang mang dưới một chỉ này lập tức run rẩy hai cái, thế nhưng cũng không có bị mở ra.

Nhiếp Vân không biết trình độ vững chắc của quang mang này thế nào. Cho nên cũng không có dùng lực lượng quá lớn. Lúc này nhìn thấy một kích không có phá vỡ được cấm chế, đang định tiếp tục công kích thì đột nhiên đã cảm thấy hoa mắt, ngọc phù bên trong quang mang nương theo cấm chế đung đưa cũng đột nhiên đung đưa theo.

Lạch cạch!

Một tiếng giòn vang xuất hiện, ngọc phù ở bên trong vỡ thành hai khúc. Ngay sau đó nhanh chóng biến thành bụi phấn, biến mất ở trước mắt của hắn.

- Cái gì?

Con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại.

Thiên Vị phù lục Thiên Vị có thể khiến cho người ta trở thành vương giả, làm sao có thể... Không chịu nổi một kích như vậy chứ?

- Không đúng!

Thấy phù lục vỡ vụn, đầu tiên là Nhiếp Vân cả kinh. Thế nhưng ngay sau đó hắn đã tĩnh hạ tâm lại, một lát sau trong đôi mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Cái phù lục trước mắt này nhìn bộ dáng hoàn mỹ, vô luận là khí tức hay là hình dáng cũng không thể nhìn ra được bất kỳ chỗ thiếu sót nào. Thế nhưng nếu như nhìn kỹ lâu thì sẽ có thể phát hiện ra, đây căn bản không phải là phù lục thực sự, mà là một cái cái bóng hư ảo!

Bản thân ảo ảnh cũng không vững chắc, lực lượng của hắn lại không nhỏ, cho nên một khi xảy ra chấn động đương nhiên sẽ lập tức vỡ vụn.

- Đây là ảo ảnh, như vậy... Vậy thứ thực sự kia ở đâu?

Vốn tưởng rằng đây là phù lục Thiên Vị, không nghĩ tới cũng chỉ là ảo ảnh, Nhiếp Vân có chút kỳ quái cho nên lập tức dò xét chung quanh.

Nếu hư ảnh này là giả, như vậy không biết vật thật có ở bên trong này hay không, hay là đã bị giấu đi?

Hắn từ Khí Hải đại lục đi tới đây đã từng tìm được vô số bảo tàng. Bên trong đó cũng có không ít nơi có tình huống như vậy. Làm bảo vật giả ở bên ngoài, cái thật lại giấu đi, giống như Thiên Cơ kiếm ở trong Lạc Khúc mộ trước đó vậy!

Lúc ấy Thiên Cơ kiếm bị Yêu tộc cướp đi, tất cả mọi người đều cho rằng nó là thật. Kết quả nó lại trực tiếp gãy. Mà thứ thật lại bị giấu ở trong thứ ở Nạp vật đan điền của hắn.

Lần này sẽ không giống như lúc ở Lạc Khúc mộ đó chứ? Để cái giả để ở chỗ này, để cho người ta tranh đoạt, mà cái thật lại bị lặng lẽ giấu đi?

Nghĩ đến điểm này, tinh thần lực lập tức xuất hiện, chậm rãi lan tràn ra bốn phía. Căn phòng trước mắt này không có một chút khe hở nào. Tất cả vách tường đều phẳng lỳ, giống như là được cắt ra từ một tảng đá lớn vậy. Tinh thần lực quét một hồi, Nhiếp Vân không nhịn được lắc đầu một cái.

Hắn đã hoàn toàn nhìn qua căn phòng này một lần, ở nơi này không có bất cứ dấu vết gì, cũng không có bất kỳ dấu hiệu của cơ quan nào. Như vậy cũng đã nói rõ... Nơi này không có phù lục thật!

- Chẳng lẽ Phù lục Thiên Vị cũng có giả? Dùng để mê hoặc người khác sao?

Nhiếp Vân có chút buồn bực.

Nơi này là Hỗn Độn đại dương căn nguyên chia địa. Dựa theo đạo lý mà nói sẽ không có người nào ở. Thế nhưng sao phù lục lại cũng có thật có giả chứ? Rốt cuộc là người nào đùa dai như vậy, dùng cái giả để lừa gạt người khác?

- Trước tiên không quan tâm tới những thứ này nữa. Nếu đã không có cái thật, như vậy đi ra ngoài rồi nói sau.

Lại tìm một vòng nữa, không có phát hiện ra được một khối phù lục nào, Nhiếp Vân biết nếu như tiếp tục đợi ở chỗ này cũng không có bất kỳ một chút tác dụng nào. Thân thể hắn nhoáng lên một cái, phân thân Phong vương đi ra, bàn tay chộp một cái, Chân Huyết Vương quan xuất hiện ở trong lòng bàn tay, lập tức đánh lên trên.

Ào ào!

Lực lượng của hai đại Phong vương giống như cơn lốc, trong nháy mắt đã đánh vào trên thân thể vững chắc vô cùng của Kình Thiên Cự Quy, phá vỡ thân thể từ bên trong, tạo thành một cái lỗ thủng vừa đủ để cho người ta thông qua.

------oOo------

Chương 2649: Chém giết Cự Quy (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lỗ thủng này đối với hắn mà nói vô cùng to lớn,t hế nhưng đối với vật khổng lồ như Kình Thiên Cự Quy mà nói, không khác gì một cái lỗ chân lông. Ngay cả cái kim cũng không tính, mạch máu cũng không bị vỡ tan một chút nào.

Dọc theo lỗ thủng bay lên trên không trung, Nhiếp Vân đang định dọc theo kẽ hở tiếp tục đi về phía trước thì đã cảm thấy có một đạo tật phong xuất hiện, một cái đuôi lớn ầm ầm quét tới.

Dường như Kình Thiên Cự Quy cảm thấy không có giết chết được hắn là sỉ nhục, cho nên nó cũng có chút giận dữ, lại một lần nữa

động thủ.

- Thứ này rốt cuộc là cái gì chứ?

Nhìn lực công kích của nó cường đại như vậy, lại cảm nhận được vị trí của bản thân chắc chắn như vậy, Nhiếp Vân không khỏi im lặng một phen.

Từ trong cơ thể nhìn ra, thứ này căn bản không phải là sinh mạng, mà là một loại quái vật do đất đai, nham thạch tạo thành. Từ bên ngoài nhìn vào rất giống như có được thần trí vậy, cũng biết hỉ nộ ái ố.

- Lớn lên cho ta!

Thân thể khẽ nhoáng một cái, nhanh chóng tránh thoát khỏi cái đuôi của đối phương, thân thể Nhiếp Vân ở dưới xung kích năng lượng lập tức trở nên bành trướng..

Trong nháy mắt đã biến thành lớn nhỏ mấy trăm trượng.

Biến lớn thành mười trượng, lực lượng của hắn có thể giữ vững không tiêu tan. Vẫn có thể phát huy ra lực lượng mười phần. Thế nhưng nếu như biến thành trăm trượng, như vậy lực lượng sẽ không còn ngưng tụv nữa. Muốn vận chuyển lực lượng một lần cũng phải cần thời gian nhất định.

Mặc dù thân thể của hắn còn có thể tiếp tục bành trướng, thậm chí trở nên giống như đầu Cự Quy trước mắt này. Thế nhưng nhất định thực lực sẽ vạn không còn một, sẽ không còn bất kỳ một chút uy lực nào nữa.

Nó giống như tứ đại vương giả trước đó ngưng tụ ra mặt người vậy, giống như mang theo uy thế cực mạnh, thế nhưng trên thực tế ngay cả một phần trăm thực lực bổn tôn của bọn họ cũng không bằng.

Lúc này Nhiếp Vân đã biến thành mấy trăm trượng, ở trước mặt đầu Cự Quy này vẫn giống như con kiến hôi vậy, không nhìn thấy rõ ràng. Thế nhưng hắn đã khống chế lực lượng, phản ứng tới cực

hạn của mình. Nếu như lại tiếp tục bành trướng, muốn chiến thắng đầu Cự Quy trước mắt này căn bản là chuyện không có khả năng.

- Ngươi đã muốn giết ta thì cũng đừng trách ta không khách khí!

Thân thể trở nên to lớn, Nhiếp Vân quát khẽ một tiếng, Chân Huyết Vương quan trong tay nhẹ nhàng rung động. Một đạo quang mang thất thải từ phía trên vương quan bắn ra, tạo thành hư ảnh cực kiếm dài mấy vạn dặm bắc ngang trên hư không.

Hồng Quang hối kiếm!

Mượn pháp bảo và thực lực của bản thân, ở trên không trung hội tụ ra một thanh kiếm hư ảo. Loại năng lực này rất nhiều người cũng biết làm. Bất quá, loại hư ảnh này đều có liên quan cực lớn tới lực áp bách trong không gian, còn có thực lực của bản thân, cấp bậc của pháp bảo.

Giống như lúc ở Khí Hải đại lục vậy. Đừng nói là thực lực của hắn bây giờ, bất kỳ một cường giả Thiên Quân nào cũng có thể dùng một ngón tay đánh ra kiếm quang ức vạn dặm. Hơn nữa còn sẽ sinh ra uy lực không nhỏ! Sở dĩ đơn giản như vậy là bởi vì không gian chèn ép ở trên Khí Hải đại lục tương đối nhỏ. Chỉ cần thực lực hơi mạnh một chút là có thể đột phá gông cùm.

Tứ tướng thế giới trước mắt này, áp lực đã vượt qua Tà Nguyệt Chí Tôn vực, Chúa Tể hành động ở chỗ này cũng sẽ cố hết sức, chứ đừng nói là động thủ!

Căn cứ theo phỏng đoán của Nhiếp Vân, Chúa Tể bình thường mượn vào thần binh Chúa Tể. Muốn làm giống như hắn, hội tụ ra hư ảnh một đạo kiếm quang trên không trung. Nếu như có thể lan tràn ra được hơn mười thước thì cũng đã coi như không tệ rồi.

Bắc ngang qua mấy vạn dặm như hắn tuyệt đối là chuyện không thể nào!

Sở dĩ hắn có thể phát huy ra được lực lượng cường đại như vậy là bởi vì mượn lực lượng của phân thân Phong vương và Chân Huyết Vương quan.

Bất quá, Hồng Quang hối kiếm mấy vạn dặm này mặc dù nhìn uy lực vô cùng, lại khiến cho người ta rung động vô cùng này. Trên thực tế ở trước mắt Kình Thiên Cự Quy to lớn như vậy vẫn nhỏ tới mức đáng thương. Dù có đâm vào thân thể của nó thì cũng sẽ không mạnh hơn côn trùng đốt quá nhiều.

- Linh hồn lực của ta còn quá thấp, nếu như là Nhiếp Đồng, đạo Hồng Quang hối kiếm này ít nhất cũng có thể lớn hơn gấp mười lần. Đạt tới mấy chục vạn dặm, như vậy muốn đối phó với con rùa này sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Thấy chiều dài của kiếm mang, Nhiếp Vân cũng không hài lòng, trong lòng cảm khái một phen.

Mặc dù hắn có phân thân Phong vương cùng với thần binh Phong vương. Thế nhưng, đáng tiếc là thứ cần để khống chế Hồng Quang hối kiếm lại chính là lực lượng linh hồn. Linh hồn lực của hắn vẫn giống như Chúa Tể bình thường vậy. Không có ý niệm đặc thù được Hỗn Độn công nhận như đám người Tu La vương, A Dục Vương, không có ý niệm, lực lượng chưởng khống như vậy, chung quy cũng sẽ bị uy lực có hạn!

Nếu như để cho đệ đệ Nhiếp Đồng tới sử dụng thần binh Phong vương khống chế Hồng Quang hối kiếm. Sợ rằng ít nhất uy lực còn có thể tăng lên gấp bội, nhất định sẽ có thể tạo thành thương tổn với đầu Kình Thiên Cự Quy này!

- Hồng Quang hối kiếm khoảng cách quá ngắn, muốn chém giết vật khổng lồ như vậy vô cùng khó khăn. Thế nhưng cho dù là người mạnh tới đâu cũng có nhược điểm.Ta có thể thử xem có thể chém được đầu nó hay không.

Lần nữa tránh thoát một kích củađối phương, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái, nhanh chóng bay về phía đầu của Cự Quy.

Bất kỳ sinh mạng nào cũng đều có khuyết điểm, đầu Cự Quy này cũng giống như vậy. Cho dù chém vào vỏ và tứ chi hoặc là vô dụng, hoặc là không đả thương được tới căn nguyên. Nếu như muốn nhanh chóng đánh chết nó. Như vậy cũng chỉ có thể chém

đầu nó xuống mà thôi!

Rất nhanh hắn đã đi tới phía trước Cự Quy. Lại cúi đầu nhìn một chút, mặc dù hắn đã xác định được phương án tác chiến, thế nhưng trong lòng vẫn có chút phiền muộn. Bởi vì đầu Cự Quy này quá lớn, đường kính của cổ cũng đã mấy trăm vạn dặm. Chiều dài càng tới mấy ức, muốn chặt đứt nó. Cho dù là Hồng Quang hối kiếm cũng cần phải đánh xuống mấy trăm đạo!

Nhưng mà... Thứ này là sinh mệnh, làm sao có thể đứng tại chỗ để cho hắn tận tình chém giết cơ chứ?

Một khi bị đau, nó sẽ chạy...

- Không quan tâm được nhiều như vậy, thử một chút rồi lại nói!

Trong lòng có chút bất đắc dĩ, Hồng Quang hối kiếm trong tay chém thẳng về phía cổ đầu Cự Quy này!

------oOo------

Chương 2650: Chém giết Cự Quy (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm!

Thần binh Phong vương phối hợp với lực lượng của cường giả Phong vương không tầm thường một chút nào. Cho dù da dẻ của Cự Quy cứng rắn, thế nhưng ở trước mặt công kích có uy lực như vậy. Cổ lại giống như đậu hũ, lập tức bị cắt ra, tạo thành một miệng vết thương dữ tợn.

Bất quá, cũng không có máu chảy ra.

Không phải là công kích của Nhiếp Vân quá yếu, mà là... Ngay cả da của đối phương cũng không thể đâm thủng được.

- Tiếp tục!

Đã sớm biết chuyện này không thể hoàn thành trong một lần, Nhiếp Vân cũng không nổi giận, kiếm trong tay lại vung lên rồi chém xuống liên tục. Mỗi một chém đều hạ đúng vị trí vừa rồi.

Rầm rầm rầm rầm!

Rốt cuộc, da trên cổ Cự Quy đã bị hoàn toàn rạch ra, chảy ra một loại chất lỏng cổ quái, không cần nhìn cũng biết đối phương đã bị thương.

Rống!

Cự Quy bị đau, càng thêm tức giận, dữ tợn. Cái đầu to lớn không ngừng vung vẩy, muốn liên tục cắn xé Nhiếp Vân.

Động tác của nó rất nhanh, nhưng mà quả thực thân thể quá lớn, Nhiếp Vân vận dụng phân thân, tốc độ vừa nhanh, thực lực lại mạnh. Liên tục công kích mấy lần, không những không có đánh trúng được hắn, ngược lại thương thế trên người còn càng ngày càng nặng.

Sưu!

Kình Thiên Cự Quy biết đã gặp phải đối thủ mạnh mẽ cho nên cũng không dám tiếp tục chiến đấu. Đột nhiên cái cổ của nó co rụt lại, rút vào bên trong mai.

Mai của nó so với rùa bình thường còn tốt hơn, vừa mới rúc vào lập tức biến mất, không có chút khe hở nào. Giống như đã lần nữa biến thành một mảnh lục địa, cho dù Nhiếp Vân cũng không có cách nào công kích lần nữa.

- Thứ này..

Thấy không có cách nào chém giết được đối phương, Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ. Tay thu hồi Hồng Quang hối kiếm, đang định rời đi thì đột nhiên có chút sững sờ.

- Không đúng a, ta đã vận dụng phân thân Phong vương mà cũng

không có cách nào đánh chết con rùa lớn này. Mà ban đầu đám người Tu La vương, A Dục Vương, Tuyệt Sát Vương, Hỗn Độn vương bất quá cũng chỉ là Chúa Tể bình thường, sao bọn họ lại có thể thành công được chứ?

Hắn đã sử dụng phân thân Phong vương, thần binh Phong vương. Thế nhưng lại không thể làm gì với con rùa đen này. Thế nhưng đám người Tu La vương bất quá cũng chỉ là Chúa Tể bình thường, đám người này lại có thể chém giết được nó. Chuyện này quả thực khó có thể tưởng tượng nổi.

Chẳng lẽ mình đã gặp phải một đầu Kình Thiên Cự Quy lớn hơn so với đối phương hay sao?

Không đúng a.

- Ta thật là ngu ngốc.

Trong lúc đang suy tư thì đột nhiên trong đầu có một đạo linh quang chợt lóe lên, Nhiếp Vân vỗ trán một cái, vẻ mặt cười khổ.

Lúc vừa mới tới đã nhìn thấy vật khổng lồ như vậy hắn đã nghĩ tới việc làm thế nào mới có thể chiến thắng được nó mà lại quên một chuyện.

Tuy rằng đầu Cự Quy này hình thể to lớn, thực lực cũng mạnh, thế nhưng linh trí lại vô cùng yếu. Nói cách khác, linh hồn của nó hết sức yếu kém, ngay cả bình thường cấp bậc tông chủ bình thường cũng không có đạt tới!

Dùng công kích vật lý, cho dù có phân thân Phong vương và thần binh Phong vương, muốn chém giết đầu quái vật lớn này cũng có chút khó khăn, thế nhưng... Nếu như dùng công kích linh hồn thì sao đây?

Linh hồn của đối phương yếu kém như vậy, quả thực chính là cái bia sống, muốn chém giết chắc hẳn cũng không khó lắm a!

Rất nhiều chuyện Nhiếp Vân đều có thói quen dùng nắm tay giải quyết, rất ít khi vận dụng linh hồn. Cho nên trong lúc nhất thời cũng

không có chú ý. Lúc này vừa mới nhớ ra, trong lòng không khỏi dở khóc dở cười một phen.

Đường đường là thiên tài chiến đấu, là nhân vật vô địch, phong vân trong Hỗn Độn đại dương. Thế nhưng thậm chí ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng không có nghĩ được thông suốt. Chuyện này nếu như truyền đi tuyệt đối có thể khiến cho người ta cười tới mức rụng răng.

- Linh hồn công kích!

Biết được điểm này, Nhiếp Vân cũng không còn do dự nữa. Thân thể trôi lơ lửng trên không trung, linh hồn cường đại lực lập tức phóng tới đầu của Cự Quy.

Ầm Ầm.

Trong nháy mắt, thân thể vốn đang đung đưa của Cự Quy ngã xuống đất, thần trí bị linh hồn của hắn đánh cho tan biến, mất đi khí tức sinh mạng.

- Đơn giản như vậy sao?

Thấy Cự Quy đã không còn một chút sinh cơ nào nữa, hoàn toàn tử vong, Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái.

Nếu như hắn sớm nghĩ đến điểm này thì cũng không cần uổng phí nhiều khí lực như vậy.

Khó trách ban đầu Nhiếp Đồng nói chỉ cần giết chết đầu Cự Quy này là được, thanh âm hời hợt, xem ra hắn đã sớm biết rõ có thể dùng linh hồn chém giết bọn chúng.

Hắn thấy ca ca thân là thiên tài chiến đấu, thiên phú so với hắn còn mạnh hơn, loại chiến đấu trình độ này, căn bản không cần phải nhắc nhở nhiều. Cho nên hắn cũng không có nói nhảm quá nhiều.

- Mặc dù bây giờ gia hoả này đã chết đi. Thế nhưng một lúc sau, nhất định sẽ lần nữa diễn sinh ra linh trí của mình…

Tự giễu một lúc, Nhiếp Vân lần nữa nhìn về phía vật khổng lồ trước mắt này.

Thứ này cũng không phải là sinh mạng chân chính, mà là một vật giống như pháp bảo vậy, ý niệm bị chém giết trước đó chắc hẳn là khí linh như là Tĩnh Tâm vậy!

Loại vật này, cho dù bây giờ đã bị chém giết, qua một đoạn thời gian nữa nhất định sẽ lại ra đời. Giống như là hoa cỏ mùa xuân vậy, nhổ mãi không hết.

- Hắc hắc, ban đầu đám người Tu La vương không có biện pháp bắt ngươi, nhưng mà ta lại có Nạp Vật thế giới. Nếu bây giờ ngươi đã chết, thu ngươi vào đan điền rồi lại nói sau.

Hai mắt sáng lên, trong đầu nghĩ đến một chuyện, Nhiếp Vân không nhịn được bật cười thành tiếng.

Ban đầu có lẽ đám người Tu La vương đối với con rùa lớn này không có bất kỳ biện pháp nào. Dù sao thực lực của bọn họ vẫn còn ở đó. Mà hắn thì khác, có được Nạp Vật thế giới, nếu như đầu Cự Quy này đã lợi hại như vậy, không bằng trực tiếp thu vào trong đan điền. Không nói những chuyện khác, dùng bốn cái chân luyện chế ra Tứ Phương đỉnh, trấn áp thiên đạo. Như vậy tính ổn định của toàn bộ thế giới nhất định sẽ có thể sẽ tăng thêm một bậc!

Có lẽ có thể khiến cho hắn trực tiếp có được thực lực Phong vương cũng không biết chừng a!

- Thu!

Nghĩ đến là làm, thân thể cỉa Nhiếp Vân nhoáng một cái đã đi tới phía trên người Cự Quy, bàn tay nhấn một cái ở trên lưng con rùa to lớn này. Linh hồn lực khổng lồ lan tràn ra, làm cho toàn thân nó chấn động mạnh một cái.

Sưu!

Thi thể to lớn ức vạn dặm của Cự Quy trong nháy mắt đã biến mất ở trước mắt, ngay sau đó đã xuất hiện ở trong Nạp Vật thế giới.

------oOo------

Chương 2651: Tìm được phù lục!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tìm!

Thu thi thể của con rùa này vào trong Nạp Vật thế giới. Tinh thần của Nhiếp Vân lần nữa dung nhập vào trong đó.

Ở trong Tứ tướng thế giới hắn không có năng lực một lần tra xét toàn bộ Cự Quy. Thế nhưng nếu như ở trong Nạp Vật thế giới thì lại hoàn toàn khác. Dưới một cái ý niệm là hắn có thể làm rõ tất cả tình huống trên người đầu Cự Quy này.

Trong cơ thể con rùa này quả thực cũng chỉ có một khỏa phù lục hư ảo, đồng thời cũng không có phù lục chân thật.

- Toàn thân con rùa này mang theo khí tức phương hướng, trấn áp mặt chính đông của Hỗn Độn đại dương này, chẳng lẽ... Phù lục chân thực đã bị người khác lấy đi. Là một cái trong cơ thể tứ đại vương giả hay sao?

Linh quang trong đầu chợt lóe lên, Nhiếp Vân đã suy nghĩ ra được chuyện gì xảy ra.

Con rùa này xuất hiện ở ranh giới Tứ tướng thế giới, cũng không có ở trung tâm. Như vậy nó đã đại biểu một phương hướng bên trong Hỗn Độn đại dương. Phù lục trong cơ thể cũng đã bị một vị trong tứ đại vương giả lấy đi, cho nên chỉ còn lại một cái bóng phù lục hư ảo mà thôi.

- Xem ra, loại Kình Thiên Cự Quy to lớn này tổng cộng có bốn đầu... Tìm được bốn đầu này, chém giết toàn bộ, tất sẽ có thể trấn áp tứ phương. So với mỗi bên một cái chân trước đó còn tốt hơn nhiều.

Hai mắt Nhiếp Vân sáng lên.

Bốn đầu Cự Quy trấn áp Hỗn Độn đại dương bốn cái phương hướng, nhất định so với đơn độc tước mất bốn cái chân đúc Tứ Phương đỉnh tốt hơn nhiều, nếu có thể đem cái này bốn đầu con rùa làm cho đều, trấn áp Nạp Vật thế giới. Thế giới cho dù nữa mở rộng gấp mười lần, gấp trăm lần, nhất định cũng sẽ vô cùng vững chắc, sẽ không xuất hiện tình huống sụp đổ!

Nghĩ tới đây. Nhiếp Vân ở cũng không nhịn được mà tăng thêm tốc độ, dọc theo ranh giới tiếp tục về phía trước.

Tốc độ của hắn rất nhanh, lại dọc theo một bên tiến tới, thời gian không quá dài, quả nhiên đã nhìn thấy một cái rãnh kéo dài xuất hiện ở trước mắt.

Dọc theo cái này rãnh tiến tới, không biết đã đi bao lâu lại gặp phải cảnh tượng như khi gặp đầu Cự Quy trước đó vậy. Lại một gia hoả khác ầm ầm xuất hiện ở trước mặt, nhào tới phía hắn.

Lần này đã có kinh nghiệm. Không có dùng lực lượng chiến đấu với nó, mà trực tiếp dùng công kích linh hồn đảnh ra bên ngoài.

Ầm Ầm!

Con rùa lớn trong nháy mắt ngã xuống đất. Lập tức biến thành một cỗ thi thể.

Thu thi thể vào trong Nạp Vật thế giới, Nhiếp Vân lại tiếp tục đi về phía trước. Thời gian như nước chảy trôi qua, dùng không biết bao nhiêu thời gian, quả nhiên hắn đã lần nữa đánh chết được hai đầu Cự Quy.

Thi thể của bốn đầu Cự Quy được bỏ vào Nạp Vật thế giới, hắn cũng hiểu rõ, trong cơ thể mấy đầu Cự Quy này cũng chỉ còn lại phù lục hư ảo, cũng không có chân thật. Nói cách khác, bọn chúng chính là bốn đầu Cự Quy ban đầu bị tứ đại cường giả Phong vương đánh chết.

Chỉ bất quá lúc ấy chém giết so với bây giờ không biết đã cách bao nhiêu ức vạn năm, đây chẳng qua là linh hồn lại lần nữa xuất hiện

linh trí mà thôi.

Chém giết bốn con rùa cũng tương đương với đi qua bốn góc của Tứ tướng thế giới một lần. Rất nhanh ở trong đầu hắn đã hiện lên bộ dáng của toàn bộ đại lục, vị trí trung tâm rất dễ dàng bị tìm ra.

- Ở nơi này!

Khẽ cười một tiếng, Nhiếp Vân dựa theo bản đồ được suy đoán ra ở trong đầu, nhanh chóng bay đi.

Tu vi đạt tới loại trình độ này như hắn, cho dù tứ tướng thế giới vô cùng to lớn, không thấy được tận cùng. Thế nhưng chỉ cần có được bản đồ, nhất định có thể tìm tới chỗ trung tâm, không kém một chút nào!

Đi chừng bảy, tám ngày, lúc này Nhiếp Vân mới ngừng lại ở một chỗ.

- Chính là chỗ này!

Đáp xuống trên mặt đất, nhìn chung quanh một chút. Chung quanh và những nơi khác không có một chút nào khác nhau, mặt đất bóng loáng bằng phẳng, khắp nơi đều là mặt đất giống nhau, không nhìn ra bất kỳ sự khác biệt nào.

- Nơi này không có Kình Thiên Cự Quy sao?

Tìm một vòng, cũng không có phát hiện ra được Cự Quy khiến cho Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

Bốn phương hướng đều có Cự Quy trấn áp, thế nhưng ở trung tâm thì lại bình tĩnh vô cùng, không có gì cả. Tình huống như vậy là chuyện mà Nhiếp Vân không hề ngờ tới.

- Phá!

Nhìn một vòng, phát hiện ra cũng không có chỗ nào là kỳ quái, Nhiếp Vân cũng không nóng nảy, Chân Huyết Vương quan xuất hiện ở trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vung lên một cái, chợt đánh

về phía dưới chân.

Nếu không có Cự Quy, trên mặt đất lại không có vật gì, vậy thì nhìn một chút xem ở dưới đất sẽ có cái gì!

Ầm Ầm!

Lực lượng của vương vừa mới đánh xuống mặt đất thì cả chung quanh vang lên tiếng nổ ầm ầm, trên mặt đất vốn bóng loáng đột nhiên xuất hiện một cái tế đàn to lớn từ dưới chân nổi lên.

Tế đàn có từng tầng xung quanh, giống như mười mấy vòng tròn cùng ở một chỗ vậy. Hơn nữa vòng trong cao hơn vòng ngoài. Chỗ ở chính giữa là một cái đài giống như ở trong cơ thể Cự Quy vậy.

- Đã tìm được, quả nhiên Nhiếp Đồng đoán không sai...

Nhìn thấy tế đàn, sắc mặt Nhiếp Vân lập tức có chút vui mừng, lại tung người bay đi, ánh mắt nhìn vào cái tế đàn ở chính giữa.

Phía trên có một tầng phong ấn nhàn nhạt ở bên trong, một cái phù lục lẳng lặng nằm ở phía trên, lóe ra quang mang trong suốt huy hoàng.

Nếu như Nhiếp Đồng đoán không sai, như vậy cái này chính là phù lục Thiên Vị mà hắn nói trước đó!

Hắn cũng không vội vã đi về phía trước, mà là lẳng lặng đứng tại chỗ, lại nhìn một vòng trước sau phải trái. Hắn phát hiện ra cái phù lục này cũng không phải là ảo ảnh, mà là tồn tại chân thật, lúc này Nhiếp Vân mới thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt tràn ngập mừng rỡ.

Một đường khổ cực là vì tìm khối phù lục Thiên Vị này, lúc chân chính nhìn thấy nó, hắn không nhịn được có chút hưng phấn!

- Đến đây đi!

Nhiếp Vân đưa tay bắt tới khối phù lục Thiên Vị này.

Ông!

Phong ấn phía ngoài tế đàn khẽ rung một cái, chặn lại bàn tay của hắn.

- Phong ấn này nhìn qua so với những phong ấn trước kia còn mạnh hơn một chút!

Cảm nhận được phong ấn cản trở bàn tay mình, Nhiếp Vân biết phong ấn này so với những phong ấn trước đó hắn nhìn thấy còn mạnh mẽ hơn một chút. Hắn cũng không ngại, khẽ mỉm cười, dùng ngón tay làm kiếm, lần nữa điểm qua một cái.

Rắc rắc!

Phong ấn trong nháy mắt rạn nứt, phù lục trên đài cao chợt bay lên, tỏa ra quang mang huy hoàng.

------oOo------

Chương 2652: Không có cách nào luyện hóa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phù lục này còn chưa tới đến trước mặt đã cảm thấy trong đó có khí tức mênh mông tản mát ra, tựa như bao quát toàn bộ Hỗn Độn đại dương, khiến cho người ta có một loại cảm giác thật xa, phong phú.

Thứ này khiến cho người ta có một loại cảm giác tương tự với chưởng giáo ấn trên Khí Hải đại lục, tựa như chỉ cần luyện hóa được nó là có thể mượn lực lượng bên trong Hỗn Độn đại dương, có đươc uy thế cực lớn vậy.

- Thứ này nhất định là phù lục Thiên Vị...

Nhiếp Vân đã xác định được là nó.

Có thể có được loại uy lực này, như vậy phù lục trước mắt này nhất định là phù lục Thiên Vị không thể nghi ngờ! Chỉ cần luyện hóa nó

là có thể lập tức trở thành vương giả Thiên Vị, biến thành tồn tại vượt qua tứ đại Phong vương!

Cố nén kích động trong lòng, Nhiếp Vân đưa tay đưa về phía trước, nhẹ nhàng chộp một trảo, cầm tấm phù lục này vào trong lòng bàn tay.

Sưu..

Vừa mới tiếp xúc với phù lục thì nhất thời đã cảm thấy có một đạo áp lực vô cùng vô tận đột nhiên từ trên trời hàng lâm, tựa như có một ngọn núi lớn đặt ở trên đỉnh đầu của hắn vậy.

Rắc rắc!

Toàn thân hắn lập tức mềm nhũn, trực tiếp tê liệt ngồi xuống mặt đất.

- Tại sao lại có thể như vậy...

Sắc mặt Nhiếp Vân biến đổi, xương cốt toàn thân trong nháy mắt bị ép cho vỡ vụn, biến thành bụi phấn, nội tạng cũng đồng thời bị tổn thương.

Tinh thần khẽ động một cái, một đạo Mộc sinh chi khí vội vàng rót vào toàn thân, khôi phục lực lượng trên cánh tay, lúc này hắn mới rút tay trở lại.

Sưu!

Bàn tay vừa rời khỏi phù lục, nhất thời áp lực biến mất.

Áp lực biến mất, lúc này Nhiếp Vân mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Lại vội vàng khôi phục thương thế trên người. Một lát sau, hắn lần nữa đứng dậy, hai mắt nhìn về phía phù lục trước mắt, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

Nếu như không phải hắn thu tay nhanh, sợ rằng lần này đã trực tiếp bị ép thành bánh thịt, tử vong tại chỗ.

Thế nhưng cho dù như vậy thì xương cốt toàn thân vẫn vỡ vụn, khí huyết sôi trào, bị thương thế cực kỳ nghiêm trọng.

Bằng vào thực lực của hắn bây giờ, cho dù là một thế giới hắn cũng có thể tùy tiện giơ lên, ngay cả Tà Nguyệt Chí Tôn vực cũng có thể. Cho dù là đặt nó lên trên người thì cũng không nhíu mày lấy một cái. Thế nhưng lần này chỉ muốn cầm một cái ngọc phù lớn chừng bàn tay thì đã thiếu chút nữa bị đè chết tươi. Chuyện này sao có thể được chứ?

- Phù lục Thiên Vị này rất có thể là đại biểu cho sức nặng của toàn bộ Hỗn Độn đại dương, không luyện hóa được nó, căn bản sẽ không cầm nổi.

Điều chỉnh hít thở, lại lần nữa nghiên cứu một lát, Nhiếp Vân không dám tùy tiện động thủ nữa, trong lòng đồng thời âm thầm suy đoán.

Nếu như hắn đoán không sai, ngọc phù này chịu tải toàn bộ sức nặng của Hỗn Độn đại dương, Hỗn Độn đại dương nặng bao nhiêu chứ? Đừng nói là hắn, cho dù là cường giả Phong vương, người mạnh như đệ đệ Nhiếp Đồng thì nhất định cũng không thể nào chống cự được.

Cũng chỉ có vật như vậy thì mới có thể đè cho mình không còn một chút sức phản kháng nào.

Xem ra muốn mang nó đi, chỉ có luyện hóa nó mà thôi.

Ngón tay khẽ rạch một cái, một giọt máu tươi từ trên đầu ngón tay xuất hiện, chậm rãi bay đi về phía ngọc phù, đồng thời linh hồn cũng chậm rãi đến gần phù lục trước mắt.

Đây là phương thức thường thấy nhất để luyện hóa binh khí, nhỏ máu nhận chủ, câu thông linh hồn!

Dựa theo như lời của Nhiếp Đồng, luyện hóa Phong vương phù lục vô cùng đơn giản, chỉ cần là người được phù lục công nhận thì nó sẽ trực tiếp tiến vào đầu, chờ đợi luyện hóa.

Đáng tiếc, kể từ khi tiến vào tứ tướng thế giới, tất cả mọi chuyện

hắn trải qua đều không giống như Nhiếp Đồng nói. Có thể là phù lục Thiên Vị và phù lục Phong vương có sự khác biệt. Vì vậy Nhiếp Vân cũng không có trông cậy vào việc có thể xuất hiện loại hiện tượng này. Hắn không thể làm gì khác hơn là từng bước một, dùng thủ đoạn đơn giản nhất để luyện hóa nó.

Tích!

Máu tươi vừa đụng vào ngọc phù lập tức phát ra thanh âm thanh thúy, tựa như nước chảy rớt vào trên tảng đá vậy, ngay cả một chút dấu vết cũng không có để lại, ngay sau đó nó lại từ trên ngọc phù rớt xuống, chảy xuống đất.

- Ách?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt.

Chỉ cần là pháp bảo, một khi gặp phải máu tươi trên cơ bản là có thể dung hợp, trừ phi là vật đã có chủ! Chẳng lẽ... Tấm phù lục này đã bị người ta luyện hóa rồi hay sao?

Đã có những người khác đến nơi này rồi hay sao?

Không đúng! Nếu như nó đã bị người ta luyện hóa. Như vậy nhất định tấm phù lục này sẽ giống như những phù lục khác, sẽ biến thành hư ảnh, mà không phải là tồn tại chân thật như thế này!

Nhưng mà, nếu như không bị luyện hóa, sao máu tươi lại không thể dung hợp chứ?

- Linh hồn câu thông!

Máu tươi không dung hợp, trong lòng Nhiếp Vân chỉ hiện lên một chút ngạc nhiên mà thôi, ngay sau đó hắn lại tiến hành linh hồn câu thông.

Có lẽ là phù lục này tương đối cao cấp, chỉ bằng vào máu tươi còn không có biện pháp dung hợp, chỉ có linh hồn câu thông thì mới có thể hoàn mỹ không tỳ vết được.

Tinh thần lực cường đại tạo thành một cái dây nhỏ, chậm rãi đi tới trước mặt phù lục, ôn nhu giống như tình nhân vậy, từ từ vuốt ve về phía ngọc phù.

Linh hồn câu thông, cần phải có tâm tình bình tĩnh, không thể lo được lo mất.

Nhiếp Vân đã có kinh nghiệm luyện hóa vô số bảo vật, tâm bình tĩnh như nước, linh hồn từ từ đi ra, không có chút run rẩy nào, bình tĩnh rơi vào bên trên phù lục.

Tí tách két!

Vừa mới tiếp xúc với phù lục thì lập tức giống như lửa đụng phải xăng vậy. Cái dây linh hồn nhỏ kia run rẩy một cái, một cỗ lực lượng cường đại mang theo khí tức hủy diệt chợt thiêu đốt tới.

- Tuệ kiếm, chém!

Thấy tốc độ và uy thế của hỏa diễm, một khi đánh vào trong đầu tuyệt đối sẽ bị thiêu đốt thành ngu si, sắc mặt Nhiếp Vân chợt biến đổi, tuệ kiếm sinh ra, sau đó nhanh chóng chém một cái.

Ào Ào!

Cái dây nhỏ linh hồn bị tuệ kiếm mà hắn ngưng tụ chém một cái rơi xuống mặt đất, không ngừng giãy dụa trên mặt đất, phát ra tiếng nghẹn ngào, một lát sau đã hóa thành tro bụi.

- Quá đáng sợ...

Nhìn cái dây linh hồn nhỏ đã bị đốt thành tro bụi, Nhiếp Vân đổ mồ hôi lạnh.

Chỉ cần vừa rồi phản ứng của hắn chậm hơn một tia, như vậy nhất định linh hồn của hắn cũng rất có thể bị thiêu đốt trụi, biến thành một con người trống rỗng!

Máu tươi không thấm, linh hồn dính vào là lập tức bị đốt, cái này... Vật này nên luyện hóa như thế nào đây?

------oOo------

Chương 2653: Không có cách nào luyện hóa (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thử lại những phương pháp khác lần nữa xem sao.

Mặc dù trong lòng có chút rung động, thế nhưng vật trước mắt này là thứ có thể khiến cho hắn trở thành vương giả Thiên Vị. Hắn không thể nào buông tha được cho nó. Hắn ngồi tại chỗ điều tức trong chốc lát, trấn áp tất cả những cảm xúc mặt trái trong lòng, lúc này mới tiếp tục suy nghĩ biện pháp luyện hóa.

Phương pháp luyện hóa bảo vật, nhỏ máu nhận chủ, linh hồn câu thông. Đây chẳng qua chỉ là những phương pháp thường thấy nhất, ngoài ra còn có rất nhiều phương thức khác nhau. Kiến thức của Nhiếp Vân uyên bác chư thiên, biết không dưới mấy chục loại, nếu hai thứ biện pháp này không được, hắn có thể dùng những thủ pháp khác thử nghiệm một chút.

Bàn tay khẽ lộn một cái, liên tục kết xuất ra mấy chục đạo thủ ấn.

Đây là một loại thủ pháp luyện hóa, có thể luyện hóa một ít pháp bảo đặc thù, Nhiếp Vân đã từng học qua, thế nhưng lại chưa bao giờ sử dụng qua lấy một lần.

Ầm Ầm!

Thủ ấn bay tới gần phù lục, bất quá có chút đáng tiếc là, còn chưa tới gần thì đã lần nữa giống như lần trước vậy, trong nháy mắt đã nổ thành bụi phấn, ngay cả người kết xuất thủ ấn như hắn cũng bị liên lụy, máu tươi phun ra, lục phủ ngũ tạng đã bị thương.

- Ta không tin không thành công được.

Liên tục thửu nghiệm ba loại phương pháp mà lại thất bại, Nhiếp Vân lại bắt đầu sử dụng những phương pháp khác. Không tới thời gian nửa ngày hắn đã đem toàn bộ phương pháp luyện hóa binh

khí mà hắn biết ra sử dụng một lần!

Bất quá, có chút đáng tiếc là ngọc phù trước mắt này vẫn không có bị luyện hóa, vẫn lẳng lặng treo lơ lửng trên không trung, giống như không có chút động tĩnh nào vậy.

Thử nghiệm mấy chục lần vừa rồi, mỗi một lần hắn đều gặp phải cắn trả. Nếu không phải hắn có mộc sinh đan điền, hơn nữa lại còn có Nguyên Khí đan điền có thể cung cấp lực lượng khôi phục cuồn cuộn không ngừng, sợ rằng những lần cắn trả kia đã khiến cho hắn không bò dậy nổi nữa. Cũng không còn bất kỳ một chút khí lực nào nữa.

- Rốt cuộc phải luyện hóa như thế nào đây?

Tất cả phương pháp hắn biết đều đã thử qua. Không những không thành công mà thiếu chút nữa còn bị nó cắn trả mà chết, Nhiếp Vân có chút buồn bực.

Tình huống như vậy Nhiếp Đồng chưa nói a. Dựa theo lời của hắn, vật này sẽ tự động bay vào trong đầu, chờ đợi luyện hóa. Mà kết quả thực tế lại là, vô luận hắn dùng thủ đoạn gì cũng không thể làm gì được nó. Vật trước mắt này giống như một khối nham thạch, khiến cho người ta không thể hạ thủ được.

- Tĩnh Tâm, đem phương pháp luyện hóa bảo vật mà ngươi biết nói ra cho ta nghe một chút!

Lại đứng tại chỗ cẩn thận nghiên cứu nửa ngày, cũng không tìm được phương pháp thích hợp nào nữa, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động một cái, lập tức câu thông với Tĩnh Tâm.

Bản thân Tĩnh Tâm là một món binh khí, hơn nữa trí nhớ rất là uyên bác, hắn không có cách nào, có lẽ nàng sẽ có đề nghị tốt hơn.

Sưu!

Tĩnh Tâm lập tức xuất hiện ở trước mặt hắn.

Chuyện Nhiếp Vân tới đây là để luyện hóa phù lục Thiên Vị nàng

cũng biết. Lúc này thấy chủ nhân đã thử qua tất cả phương pháp mà vẫn không thể luyện hóa được tấm phù lục này, chuyện này làm cho nàng có chút không tưởng thể tượng nổi.

Suy nghĩ của nàng và Nhiếp Đồng không sai biệt lắm, vị chủ nhân này của nàng nhất định chính là vương giả Thiên Vị trong truyền thuyết kia. Nếu như đã là vương giả... Tại sao lại không có cách nào luyện hóa được phù lục cơ chứ?

- Ở chỗ ta quả thực có một loại phương pháp, chủ nhân có thể thử một chút, bất quá... Nếu như ngay cả chiêu này cũng không được. Như vậy ta cũng không có biện pháp nào khác.

Tĩnh Tâm do dự một chút rồi nói.

- Phương pháp gì vậy?

Thấy nàng nói còn có phương pháp, Nhiếp Vân vội vàng hỏi.

- Dùng phương pháp luyện hóa phân thân, luyện hóa tấm phù lục này!

Hít sâu một hơi, Tĩnh Tâm nói.

- Phương pháp luyện hóa phân thân sao?

Vẻ Nhiếp Vân mặt lập tức biến sắc.

Loại phương pháp này hắn cũng biết. Chỉ bất quá vô cùng nguy hiểm, chỉ là hiện tại hắn cũng không có lựa chọn nào khác.

Muốn luyện hóa phân thân. Đầu tiên là phải cắt linh hồn của mình ra ngoài, sau đó lại phải câu thông với binh khí. Lại nói, nếu như thành công sẽ giống như thi thể của A Da Nạp vậy, biến thành phân thân cường đại, thế nhưng nếu như thất bại, sẽ tạo thành đả kích rất lớn đối với linh hồn của bổn tôn!

Các loại phương pháp trước đó hắn cũng đã thử nghiệm qua. Tấm phù lục trước mắt này dường như đối với việc hắn luyện hóa có tâm lý phản kháng rất lớn. Vì vậy nếu như mạo hiểm sử dụng phân

thân luyện hóa nó, chỉ cần một chút lơ là thì cỗ phân thân này cũng sẽ bị thiêu hủy sạch sẽ, sẽ không còn tồn tại trên đời này nữa.

Chính là bởi vì cân nhắc tới điểm này, cho nên Nhiếp Vân không dám sử dụng nó. Lúc này nghe thấy Tĩnh Tâm cũng nói ra biện pháp này. Hắn do dự một lát, lại cắn răng một cái, nói:

- Được, vậy thì thử một chút đi.

Dù sao bây giờ hắn cũng không có biện pháp nào tốt hơn, phương pháp này chính là khả năng duy nhất. Như vậy cũng chỉ có thể mạo hiểm liều mạng một phen.

Một khi thành công, tấm phù lục Thiên Vị này sẽ trở thành phân thân của hắn, hoàn toàn bị hắn luyện hóa.

Nếu như thất bại, cùng lắm thì tổn thất một cỗ phân thân a!

Trong lòng đã có quyết định, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái, một cỗ phân thân đã xuất hiện ở trước mặt hắn.

Tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh có thể biến hóa ra ba cỗ phân thân, một phân thân trong đó đã luyện hóa thi thể của A Da Nạp, biến thành phân thân Phong vương. Cho nên lúc này chỉ còn lại một cỗ phân thân cuối cùng.

- Phân thân Phong vương, Tĩnh Tâm, các ngươi cũng tập trung lực chú ý, một khi xảy ra chuyện thì trực tiếp xuất thủ cho ta.

Mặc dù đã làm ra quyết định như vậy, thế nhưng Nhiếp Vân cũng không có chút mù quáng nào. Bởi vì tấm phù lục Thiên Vị này, một khi luyện hóa thành công, đương nhiên có thể khiến cho hắn trực tiếp biến thành vương giả Thiên Vị. Thế nhưng nếu như nó không phải là vật của hắn, vậy vô luận luyện hóa như thế nào thì cũng không thể thành công. Như vậy cũng không cần thiết phải xoắn xuýt làm gì.

- Yên tâm đi!

Tĩnh Tâm và phân thân đồng thời gật đầu.

- Bắt đầu!

Thở ra một hơi, linh hồn của phân thân lập tức từ trong cơ thể đi ra, sắc mặt ngưng trọng đi tới phù lục Thiên Vị ở trước mắt.

- Dung hợp!

Thân thể của phân thân linh hồn nhoáng một cái, lập tức vọt tới chỗ phù lục.

------oOo------

Chương 2654: Không có cách nào luyện hóa (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Muốn đem vật này luyện hóa thành phân thân, như vậy linh hồn nhất định phải tiến vào bên trong nó. Phải hoàn toàn dung hợp với nó, biến nó thành thân thể của mình!

Tí tách tí tách!

Còn chưa tới được trước mặt thì trên phù lục đã có từng đạo điện mang chợt hiện lên. Sau đó giống như thác đổ đồng thời đánh vào trên người phân thân linh hồn. Cho dù là bổn tôn Nhiếp Vân đang đứng ở một bên, cảm nhận được cỗ lực lượng này, toàn thân cũng không khỏi run lên. Sắc mặt trong nháy mắt trở nên ảm đạm, một ngụm máu tươi không nhịn được nữa mà lần nữa phun ra ngoài.

- Trở lại!

Thấy một màn như vậy, Tĩnh Tâm, phân thân đồng thời xuất thủ, hai đạo lực lượng cường đại lập tức ngăn cản phù lục và phân thân của Nhiếp Vân kết nối với nhau.

Sưu!

Linh hồn phân thân từ trên không trung rớt xuống, thương thế cực

kỳ nghiêm trọng, toàn bộ hồn phách dường như sắp bị tiêu tán.

- Thu!

Cố đau đớn như đầu sắp nứt, Nhiếp Vân vội vàng thu hồi linh hồn vào bên trong thân thể phân thân, đồng thời cũng truyền tới một đạo mộc sinh khí.

Một lát sau, linh hồn của phân thân bị thương đã được khôi phục phần lớn tiêu hao. Sắc mặt của Nhiếp Vân cũng chậm rãi trở lại bình thường. Hai mắt nhìn về phù lục đang ở cách đó không xa, trong lòng mang theo cảm xúc lẫn lộn.

Phân thân của hắn ngay cả tới gần tấm phù lục này cũng không thể. Chứ đừng nói là tiến vào bên trong phù lục. Nhất định cũng không vào được, như vậy sao có thể luyện hóa nó thành phân thân được chứ?

Cho nên, phương pháp này cũng sẽ không thành công!

- Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?

Nhiếp Vân có chút phiền muộn.

Hao tốn nhiều tâm huyết như vậy, thật vất vả mới tìm được tấm phù lục Thiên Vị này. Thế nhưng lại không có cách nào luyện hóa, đổi lại là ai cũng sẽ cảm thấy có chút không cam lòng.

- Chủ nhân, chẳng lẽ người không thể thu vật này vào trong Nạp Vật thế giới, sau đó lại luyện hóa hay sao?

Thấy vẻ mặt của hắn, Tĩnh Tâm hỏi.

- Không được!

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái, phương pháp này trước khi còn chưa thả Tĩnh Tâm ra thì hắn cũng đã nghĩ qua rồi.

Tấm phù lục này có sức nặng như toàn bộ Hỗn Độn đại dương vậy, bây giờ Nạp Vật thế giới bất quá chỉ lớn như Tà Nguyệt Chí Tôn

vực mà thôi. Cách cách Hỗn Độn đại dương còn có một đoạn chênh lệch rất lớn. Nếu như cưỡng ép thu ngọc phù vào trong Nạp Vật thế giới. Như vậy không những không thể luyện hóa được nó, không cẩn thận sẽ còn làm cho cả thế giới sụp đổ!

Như vậy cũng giống như mang tải đi chụp vào ngọn núi vậy, năng lực không đạt tới mà lại đi làm chuyện này, như vậy sẽ chỉ làm cho bản thân bị tổn thương mà thôi.

- Như vậy ta cũng không có biện pháp...

Thấy hắn phủ nhận, Tĩnh Tâm khẽ lắc đầu một cái, cũng không còn bất kỳ phương pháp nào khác.

Mặc dù trí nhớ của nàng so với Nhiếp Vân còn uyên bác hơn nhiều. Thế nhưng phương pháp luyện hóa pháp bảo cũng chỉ có mấy phương pháp kia mà thôi. Bây giờ cũng đã từng thực hành qua, thậm chí ngay cả phương pháp phân thân cũng dã dùng tới. Như vậy cũng đã nói, bọn họ không còn bất kỳ thủ đoạn nào nữa.

- Ai... Xem ra ta cũng không phải là chủ nhân của phù lục Thiên Vị!

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái.

Dùng nhiều phương pháp như vậy cũng không có cách nào luyện hóa. Như vậy đã nói rõ một chuyện, hắn cũng không phải là chủ nhân của phù lục Thiên Vị!

Mặc dù Hỗn Độn đại dương không có ý thức của mình. Thế nhưng cũng có phương pháp phân biệt rõ ràng. Giống như đám người A Dục Vương vậy. Ung dung luyện hóa phù lục Phong vương. Như vậy đã rõ bọn họ có tư chất đạt được công nhận Phong vương!

Mà hắn tốn mọt cái giá lớn như vậy cũng không thể luyện hóa được tấm phù lục này. Như vậy đã nói rõ ra một nguyên nhân... Đó chính là hắn cũng không phải là vị vương giả Thiên Vị trong truyền thuyết kia!

- Chuyện này...

Mặc dù Tĩnh Tâm không muốn thừa nhận, thế nhưng nàng cũng biết, lời chủ nhân nói là sự thật!

Nếu như chủ nhân thật sự là vị vương giả Thiên Vị trong truyền thuyết kia, nhất định đã sớm có thể luyện hóa được rồi. Mà không tới nỗi tốn một cái giá lớn như vậy mà cũng không có biện pháp nào thành công.

- Nếu như đã không có cách nào luyện hóa, vậy chúng ta... Phải làm sao bây giờ?

Tĩnh Tâm nhìn quanh.

- Không có cách nào luyện hóa cũng không có gì. Không có cũng không có nghĩa là ta không thể đạt tới loại độ cao này!

Nhiếp Vân cười nhạt một cái, vẻ phiền muộn, ủ rũ trên mặt bị quét sạch, sự tự tin lần nữa khôi phục trong người.

Mặc dù không có biện pháp luyện hóa tấm phù lục Thiên Vị này, trực tiếp biến thành vương giả Thiên Vị. Thế nhưng không có nghĩa là thực lực của hắn sẽ không thể tiến bộ. Chỉ cần hắn cố gắng tu luyện, chuyện vượt qua Phong vương cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

- Tấm phù lục này đã không có cách nào luyện hóa. Cũng không mang đi được, đã như vậy, chúng ta đi trước thôi, đi ra ngoài gặp Nhiếp Đồng rồi lại nói sau.

Trong lòng đã nghĩ thông suốt, Nhiếp Vân cũng không có suy sụp chút nào. Bàn tay nhẹ nhàng chộp ra một trảo, lần nữa thu hồi Tĩnh Tâm và phân thân vào trong Nạp Vật thế giới. Sau đó thân thể khẽ búng một cái, bay đi ra ngoài tứ tướng thế giới.

Không trở thành vương giả Thiên Vị được cũng không sao. Cũng không có gì mà không chấp nhận được. Chuyện bây giờ phải làm chính là đem chuyện này thương nghị một chút với Nhiếp Đồng, để xác định xem sau này rốt cuộc bọn họ nên làm cái gì.

Muốn rời khỏi tứ tướng thế giới cũng không quá phức tạp. Thời

gian cũng không dài thì Nhiếp Vân đã xuất hiện lần nữa ở trên lối ra của Phù Không Kiều.

- Ca ca, ca ca đi ra rồi sao?

Quả nhiên Nhiếp Đồng vẫn còng đứng ở chỗ này, nhìn thấy hắn đi ra, hai mắt sáng lên, vội vàng nhìn qua. Bất quá vô luận hắn nhìn như thế nào cũng không nhìn thấy được Nhiếp Vân đã biến thành vương giả Thiên Vị. Vì vậy trong mắt hắn không nhịn được mà hiện lên vẻ nghi hoặc.

- Không cần nhìn làm gì. Ta không có biện pháp luyện hóa phù lục Thiên Vị, có lẽ không phải là vương giả Thiên Vị mà đệ nói.

Thấy vẻ mặt có chút nghi hoặc của hắn, Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái.

- Không phải? Làm sao có thể chứ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ca ca mau nói với đệ một chút đi.

Nhiếp Đồng lập tức sửng sốt, vội vàng hỏi.

Vốn Nhiếp Vân cũng không có ý định dấu giếm hắn, cho nên lập tức đem chuyện lúc trước ra nói qua một lần.

- Tất cả phương pháp cũng đã dùng qua, vẫn không có cách nào luyện hóa sao?

Ánh mắt Nhiếp Đồng lập lòe, vẻ mặt có chút phiền muộn.

------oOo------

Chương 2655: Là nàng! (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Trước đó Tu La vương luyện hóa phù lục Phong vương vô cùng đơn giản a. Không có cách nào luyện hóa, xem ra... Ca ca thực sự không là vương giả Thiên Vị kia rồi.

Vốn hắn tưởng rằng ca ca chính là vương giả Thiên Vị trong truyền thuyết kia. Một khi luyện hóa phù lục Thiên Vị, thực lực sẽ đột nhiên tăng mạnh, thuận lợi cứu Hỗn Độn đại dương đang ở trong nguy nan. Thế nhưng bây giờ xem ra, dường như không có đơn giản như vậy a.

- Đúng vậy, bất quá cũng không cần thương tâm. Đã tìm được phù lục Thiên Vị, như vậy cũng là bảo đảm vị vương giả kia thực sự có tồn tại. Chi cần chúng ta tìm được chủ nhân chân chính của nó. Khi đó nhất định cũng sẽ có thể tiêu diệt dị tộc, cứu được Hỗn Độn đại dương như cũ.

Nhìn thấy vẻ mặt của đệ đệ như vậy, Nhiếp Vân an ủi nói.

- Chủ nhân chân chính? Nào có dễ tìm như vậy a...

Nhiếp Đồng khẽ lắc đầu một cái.

Tu La vương không ngừng hủy diệt Thiên địa lục đạo, không biết đã kéo dài bao nhiêu lần, cũng không biết đã tốn bao nhiêu thời gian. Vốn hắn tưởng rằng vị ca ca trước mắt này chính là vương giả Thiên Vị tuân theo đại khí vận của Hỗn Độn đại dương kia. Thế nhưng nếu ca ca không phải, như vậy bọn hắn phải đi đâu tìm chứ?

Cũng không thể bảo hắn lần nữa hủy diệt Thiên địa lục đạo, tiếp tục đi tìm người có đại khí vận a!

- Ồ? Không đúng a, ca ca, nếu như ca ca không phải l àvương giả Thiên Vị. Như vậy sao Hỗn Độn kim bia lại có thể biến thành màu vàng? Chúng ta sao có thể chiến thắng được Tu La vương cơ chứ?

Dường như Nhiếp Đồng vẫn còn chưa từ bỏ ý định.

Từ đầu tới cuối hắn vẫn không nghĩ thông được, nếu như ca ca không phải là vương giả Thiên Vị. Vậy vì sao bọn họ vừa mới tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn vực thì Hỗn Độn kim bia đã đổi màu sắc. Sao Thiên địa lục đạo lại có thể dừng tai ác bị diệt. Thậm chí còn chém giết được Tu La vương a?

- Chuyện này ta cũng không biết, chẳng lẽ đệ mới là vương giả Thiên Vị?

Nhiếp Vân nhìn về phía đệ đệ mình.

Ý niệm của Tu La vương là Nhiếp Đồng giết chết. Nếu nói lúc tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn vực thì cũng là hai người bọn họ đồng thời tiến vào. Chẳng lẽ vương giả Thiên Vị này chính là đệ đệ của hắn?

- Đương nhiên không phải, đệ là Tu La vương a. Không thể nào còn là vương giả Thiên Vị được. Đây là định lý không thể sửa đổi ở trong Hỗn Độn a.

Nhiếp Đồng lắc đầu, cắt đứt suy đoán không đáng tin này của Nhiếp vân, hai hàng lông mày nhíu lại một chỗ, cẩn thận nhớ lại cảnh tượng lúc tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn vực ban đầu.

- Lúc tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn vực là hai người chúng ta, nếu như nói còn có sinh mạng nào khác hay không thì cũng chỉ có Tiểu linh. Bất quá hắn thân là khí linh của Thiên Huyền điện, không thể nào là chủ nhân của phù lục Thiên Vị... Có phải còn có người nào mà chúng ta chưa từng nghĩ tới hay không?

Cảnh tượng lúc hai người vừa mới gia nhập Tà Nguyệt Chí Tôn vực xuất hiện ở trong đầu Nhiếp Đồng. Một lát sau, đột nhiên vẻ mặt hắn lập tức biến sắc, thanh âm của hắn có chút run rẩy.

- Ca ca, thân thể của ca ca... Có phải đã từng dung hợp với máu của Lăng Nguyệt tẩu tử hay không?

- Đúng vậy.

Nhiếp Vân khẽ gật đầu một cái.

Hai người bọn họ thành thân, song tu tu luyện, hòa hợp gắn bó, máu tươi, lực lượng quán thông lẫn nhau, hòa vào làm một thể. Chính vì vậy Đạm Đài Lăng Nguyệt mới có thể một lần hành động đột phá cảnh giới Tiên Quân!

Cho nên, đừng nói là máu tươi, ngay cả linh hồn thì hai người cũng đã từng mở rộng qua với đối phương. Cũng đã từng giao dung qua, chẳng lẽ là bởi vì... như thế. Cho nên không có cách nào luyện hóa được phù lục Thiên Vị hay sao?

Chuyện này cũng quá không thể tưởng tượng được a!

Thế nhưng nhìn bộ dáng khẩn trương của Nhiếp Đồng cũng không giống như giả bộ, chẳng lẽ đệ đệ thực sự phát hiện ra cái gì hay sao?

Trong lòng Nhiếp Vân tràn ngập kỳ quái nhìn qua, hắn muốn đệ đệ giải thích cho hắn một chút.

- Được rồi... Thực ra là như vậy!

Dường như Nhiếp Đồng đã nghĩ thông suốt cái gì đó. Vẻ mặt cười khổ, lại tiến lên đón ánh mắt kỳ quái của ca ca. Hắn lắc đầu một cái rồi nói.&- Đệ đã biết vị vương giả Thiên Vị này rốt cuộc là ai rồi.

- Là ai?

Mới vừa rồi còn nói không biết là ai, cảm thấy không có hy vọng gì. Thế nhưng trong nháy mắt đã nghĩ đến, chẳng lẽ...

Vẻ mặt Nhiếp Vân lập tức biến sắc, toàn thân có chút run rẩy:&- Chẳng lẽ ý đệ là.. Lăng nguyệt là vương giả Thiên Vị? Ta bởi vì linh hồn, lực lượng từng giao dung với nàng cho nên vừa mới tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn vực đã khiến cho Hỗn Độn kim bi biến hóa màu sắc hay sao?

Chỉ hỏi một câu về Đạm Đài Lăng Nguyệt, ngay sau đó lại nói đã biết vương giả Thiên Vị là ai. Cho dù Nhiếp Vân có ngu ngốc hơn nữa thì cũng biết đệ đệ đang nghĩ tới điều gì.

Chẳng qua là... Không phải Lăng Nguyệt đã biến thân thành thiên đạo hay sao? Sao lại là vương giả Thiên Vị gì đó cơ chứ?

- Đúng vậy.

Nhiếp Đồng cũng không phủ nhận mà gật đầu một cái:

- Ca ca đừng có gấp, những chuyện này cũng chỉ là đệ suy đoán mà thôi. Người có thể là vương giả Thiên Vị đầu tiên phải có tác dụng rất quan trọng trong cuộc chiến với Tu La vương. Người lúc ấy có thể tạo ra tác dụng cũng chỉ có mấy người. Ca ca, đệ, Lăng Nguyệt tẩu tử, Tu Du Tẩu tiền bối, tiểu Long... Mặc dù Tu La vương là bị ca ca chém giết. Thế nhưng ca ca lại không phải là vương giả Thiên Vị. Như vậy mấy người còn lại rất có thể. Mà đệ chỉ suy nghĩ tới mấy người có ảnh hưởng lớn nhất với ca ca mà thôi! Mặc dù Tu Du Tẩu tiền bối đã đưa cho ca ca Cửu Chuyển Niết Bàn công, Linh tê luyện thể quyết, khiến cho thực lực của ca ca nhanh chóng tăng lên. Thế nhưng nếu nói tới người có ảnh hưởng lớn nhất tới ca ca, nhất định là tẩu tử!

- Đúng vậy!

Nhiếp Vân cũng không phủ nhận chuyện này.

Mặc dù hắn từ Khí Hải đại lục một mực đi về phía trước. Chỗ dựa chủ yếu chính là công pháp Cửu Chuyển Niết Bàn công cùng với Linh tê luyện thể quyết. Thế nhưng nếu nói người có ảnh hưởng lớn nhất tới hắn, nhất định là Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Không có phần tình cảm này thì hắn sẽ không thể kiên trì đi tiếp được tới Thiên địa lục đạo. Thậm chí lại còn chiến đấu với tất cả đại năng. Cũng chính vì vậy hắn mới có thể đạt được tiến bộ nhanh như vậy, đạt được thành tựu vô thượng huy hoàng.

------oOo------

Chương 2656: Là nàng! (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có thể nói, từ Phù Thiên đại lục đi đến Thiên địa lục đạo, Đạm Đài Lăng Nguyệt là mục tiêu và động lực khiến cho hắn một mực kiên trì, không có động lực, cho dù có công pháp tốt hơn nữa, chỉ sợ cũng không có bất kỳ một chút tác dụng nào.

- Sau đó, trong lúc đang cùng Tu La vương chiến đấu, tẩu tử ngăn cản Tu La vương, như vậy mới làm cho ca ca có thời gian niết bàn lần thứ chín. Khiến cho ca ca thực lực đại tăng, có được thực lực chém giết Tu La vương!

Nhiếp Đồng nói tiếp.

Tinh thần đắm chìm ở trong ký ức, Nhiếp Vân cũng không nói ra lời nào.

Tình huống lúc đó quả thực quá thảm thiết, chiến đấu cùng với Tu La vương đã khiến cho Thiên địa lục đạo bị hủy diệt vài giới. Thế nhưng vẫn không thể làm gì được đối phương. Khi đó hắn chỉ có thể mạo hiểm thử lựa chọn một lần mà thôi.

Mà những người ngăn cản Tu La vương lúc đó chính là mọi người của Khu Tu tháp và Đạm Đài Lăng Nguyệt!

Bởi vì các nàng ngăn cản công kích điên cuồng của Tu La vương, cho nên mới làm cho hắn có cơ hội niết bàn thứ chín. Cũng chính vì vậy mới có được thực lực chém giết Tu La vương, một lần định càn khôn.

- Trước khi Tu La vương chết đã phá hỏng thiên đạo của Thiên địa lục đạo, kết quả, vẫn là Lăng Nguyệt tẩu tử ngăn cản...

Thấy ca ca không phản đối, Nhiếp Đồng đem chuyện mà mình nghĩ ra nói, lại phân tích ra toàn bộ mọi chuyện.

- Làm như vậy, trên thực tế cũng coi như là tẩu tử đã diệt sát phần ý chí cuối cùng của Tu La vương. Cho nên, đệ cảm thấy, ca ca đã không phải là vương giả Thiên Vị gì đó thì nhất định chính là tẩu tử.

- Chuyện này...

Nhiếp Vân im lặng.

Nhiếp Đồng phân tích rất có đạo lý, vương giả Thiên Vị không phải là hắn. Như vậy sợ rằng tám chín phần mười chính là Đạm Đài

Lăng Nguyệt!

Trước đó hắn không biết Thiên địa lục đạo là cái gì. Lại cho là chỉ là một tiểu thế giới thông thường thì cũng thôi đi. Thế nhưng bây giờ mới biết tiểu thế giới này lại là Hỗn Độn căn nguyên chi tâm. Như vậy suy nghĩ trong lòng sẽ hoàn toàn khác với trước đó.

Hỗn Độn Chi Tâm là thứ quan trọng nhất ở trong toàn bộ Hỗn Độn đại dương, dựa theo vbình thường mà nói. Lực của con người không thể luyện hóa được. Nếu như có thể luyện hóa được, Tu La vương ban đầu cần gì phải tốn nhiều thời gian và tay chân như vậy chứ?

Không thể nào luyện hóa, thế nhưng... Đạm Đài Lăng Nguyệt vừa sinh ra đã chính là thiên đạo sư. Có thể nắm trong tay toàn bộ thiên đạo của Thiên địa lục đạo, ở trong thế giới này có được lực lượng vô thượng... Như vậy không phải đã nói rõ, từ lúc nàng vừa sinh ra đã có thể nắm trong tay Hỗn Độn Chi Tâm hay sao?

Rốt cuộc là ai có thể có loại tư cách nắm trong tay Hỗn Độn Chi Tâm này chứ?

Không cần suy nghĩ, câu trả lời cũng đã rất rõ ràng!

Đó chính là cái gọi là vương giả Thiên Vị kia a!

Ban đầu Hỗn Độn Chi Tâm và phù lục Thiên Vị có lẽ đã cùng hình thành ở thời khắc đó. Đạm Đài Lăng Nguyệt có thể nắm Hỗn Độn Chi Tâm trong tay, đương nhiên cũng tương đương với việc đã nắm giữ phù lục Thiên Vị!

Chẳng trách vô luận hắn dùng thủ đoạn gì cũng đều không có cách nào luyện hóa được. Hóa ra vật này đã là vật có chủ, chỉ bất quá vị chủ nhân này đã hóa thân thành thiên đạo, tạm thời mất đi ý thức của mình mà thôi!

- Biết nàng là vương giả Thiên Vị thì có lợi ích gì chứ?

Sau khi nghĩ thông suốt những chuyện này, Nhiếp Vân cũng không có cao hứng, ngược lại còn khẽ lắc đầu một cái, vẻ mặt ảm đạm.

Cho dù biết Đạm Đài Lăng Nguyệt là vương giả Thiên Vị, thế nhưng như vậy thì có lợi ích gì chứ?

Nàng đã hóa thân thành thiên đạo, không có ý thức của bản thân, cũng không có cách nào tiến hành câu thông. Cho nên cũng đừng nói tới việc luyện hóa phù lục trở thành vương giả Thiên Vị, cứu vớt Hỗn Độn đại dương.

- Ách... Cũng đúng a!

Nghe thấy hắn nói như vậy, Nhiếp Đồng cũng có chút ảm đạm.

Đạm Đài Lăng Nguyệt vì cứu vớt thương sinh cho nên đã hóa thân thành thiên đạo. Mặc dù không phải là thân tử đạo tiêu, thế nhưng cũng không kém là bao. Bây giờ đừng nói là phù lục Thiên Vị, cho dù có nhiều vật tốt hơn đặt trước mặt nàng thì cũng không thể nào sử dụng được a.

- Trừ phi...

Một lát sau, đột nhiên Nhiếp Đồng mở miệng, bất quá mới nói được một nửa thì hắn lại không nhịn được ngừng lại.

- Trừ phi cái gì?

Thấy đệ đệ mới nói một nửa đã ngừng lại,Nhiếp Vân hỏi.

- Trừ phi... Tẩu tử có thể lần nữa ngưng tụ ý thức, hội tụ lại thân thể...

Nhiếp Đồng chậm rãi nói.

- Đúng vậy, nếu như có thể tìm được phương pháp hội tụ ý thức, như vậy ta đã sớm làm, đáng tiếc lại không có cách nào...

Vẻ mặt Nhiếp Vân như là đưa đám vậy.

Đi tới Tà Nguyệt Chí Tôn vực cũng không phải là hắn muốn theo đuổi thực lực. Mà là vì muốn tìm thủ đoạn làm cho Đạm Đài Lăng

Nguyệt sống lại. Đáng tiếc, bây giờ đã đứng ở trên đỉnh Tam giới. Thế nhưng hắn vẫn chưa có tìm được biện pháp nào tốt nhất.

- Ca ca... Đệ có một loại phương pháp có thể khiến cho Lăng Nguyệt tẩu tử ngưng tụ ra ý thức, hội tụ thân thể. Chỉ bất quá...

Nhiếp Đồng có chút do dự nói.

- Có phải là đệ sẽ nói giống như lần trước, sẽ mất đi trí nhớ hay không?

Trước khi tiến vào Tứ tướng thế giới thì Nhiếp Đồng cũng đã nói qua. Chuyện này Nhiếp Vân cũng đã sớm biết. Bất quá hắn cũng không đồng ý, mất đi trí nhớ, như vậy vẫn còn là Đạm Đài Lăng Nguyệt hay sao? Vẫn là thê tử mà hắn một mực thương yêu hay sao?

- Đúng vậy... Phương pháp của đệ mặc dù sẽ khiến cho tẩu tử mất đi trí nhớ, thế nhưng đó là trước kia... Nếu như tẩu tử luyện hóa phù lục Thiên Vị, trở thành vương giả Thiên Vị, thực lực chợt bạo tăng. Như vậy liệu có thể tìm về được trí nhớ đã mất hay không?

Nhiếp Đồng im lặng trong chốc lát rồi đột nhiên mở miệng.

- Chuyện này...

Hai mắt Nhiếp Vân sáng lên:

- Đệ xác định có thể khôi phục được trí nhớ chứ?

Có thể làm cho Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại là mục tiêu lớn nhất của hắn. Lúc này nghe thấy nó đã ở gần trong gang tấc, cho nên ngay cả thanh âm cũng có chút run rẩy.

- Chuyện này... Đệ cũng không dám xác định, nhưng mà vương giả Thiên Vị là tồn tại vượt xa cường giả Phong vương bình thường. Cho nên đệ mới đoán có thể khôi phục được trí nhớ!

Nhiếp Đồng do dự một chút rồi nói.

- Không xác định?

Nhiếp Vân có chút trầm tư.

------oOo------

Chương 2657: Điều kiện cần để cứu sống Đạm Đài Lăng Nguyệt (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sauk hi Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại không có khôi phục trí nhớ, đương nhiên phần tình cảm với hắn cũng không còn tồn tại. Thế nhưng nếu như không cứu sống nàng thì nàng vẫn hóa thân thành thiên đạo lạnh lẽo như băng, cô độc lạnh lẽo, không có người nào làm bạn.

- Nếu như nàng có thể sống lại được là tốt.

Nhiếp Vân trù trừ một lát rồi lập tức quyết định.

Đạm Đài Lăng Nguyệt xinh đẹp tinh khiết, vì thương sinh mà không tiếc dâng hiến sinh mạng. Như vậy hắn cũng không thể bởi vì sự ích kỷ của mình mà ngăn cản nàng sống lại!

Cho dù sống lại sẽ quên hết tất cả mọi thứ. Thế nhưng chỉ cần hắn vẫn còn ở đây, như vậy vẫn có thể lần nữa cảm hóa nàng, khiến cho nàng lần nữa yêu mình!

- Ca ca...

Thấy trong ánh mắt của Nhiếp Vân hiện lên vẻ kiên định, Nhiếp Đồng đã hiểu rõ quyết định trong lòng ca ca. Chuyện này khiến cho trong lòng hắn không khỏi cảm khái một phen.

Đạm Đài Lăng Nguyệt vì thương sinh thiên hạ mà hóa thân thành thiên đạo, từ bỏ sinh mạng, nhưng ca ca hắn còn trả giá nhiều hơn!

Vì có thể lần nữa được ở cùng với nàng, ca ca liều mạng tu luyện.

Từng lần rồi lại từng lần, không kể mạng sống. Rốt cuộc cũng đạt tới loại cảnh giới này. Chỉ là ca ca lại phát hiện ra, nếu cứu muốn cứu sống được thê tử thì nhất định sẽ không còn ký ức..

Dù vậy, ca ca vẫn không chút chậm trễ nào đồng ý cứu sống thê tử mình!

Nếu như nói Đạm Đài Lăng Nguyệt tẩu tử vì thương sinh trong Thiên địa lục đạo mà đã bỏ ra quá nhiều, như vậy... Ca ca vì tẩu tử còn trả giá nhiều hơn!

Cái này... Chính là ái tình chân chính!

- Muốn làm cho nàng sống lại cần những thứ gì?

Không biết trong lòng Nhiếp Đồng đang bội phục và suy nghĩ thế nào, Nhiếp Vân đột nhiên hỏi.

Nếu đã quyết định như vậy thì phải chuẩn bị trước. Hắn cũng biết, lần này muốn làm cho nàng sống lại. Nhất định sẽ không dễ dàng, nếu không, cũng không đến nổi khiến cho Nhiếp Đồng cảm thấy khó khăn như vậy.

- Nếu nói tới cần thứ gì, trên thực tế cũng không nhiều lắm, chỉ có mấy thứ... Theo thứ tự là Khải linh thảo, Linh hồn hỗn độn vương thạch và một cỗ thân thể hoàn mỹ!

Trầm tư một chút, Nhiếp Đồng giải thích:

- Khải linh thảo là một loại thực vật đặc thù, có thể khiến cho thiên đạo mở ra linh trí, Linh hồn hỗn độn vương thạch không cần đệ nói nhiều a. Ca ca cũng đã sớm biết rồi, có thể khiến cho linh trí của thiên đạo chuyển hóa thành linh hồn. Đến lúc đó chỉ cần dung hợp cùng với thân thể hoàn mỹ là có thể sống lại được!

- Linh hồn hỗn độn vương thạch, ta có không ít a. Thế nhưng Khải linh thảo kia có bộ dáng gì? Đi nơi nào tìm được nó? Còn nữa, thân thể hoàn mỹ kia nên luyện chế như thế nào đây?

Nghe thấy cần những vật này, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, mặc

dù khác biệt như thế nào hắn chưa từng thấy qua, thế nhưng ít nhất nó cũng không cần nhiều thứ.

Linh hồn hỗn độn vương thạch, ở trong nạp vật thế giới của hắn đã có thể sao chép hoàn mỹ. Cho nên vật này muốn có bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu, không tính là quá khó khăn. Chỉ là Khải linh thảo này, vật này hắn chưa từng nghe nói qua.

Về phần thân thể hoàn mỹ, ban đầu hắn đã từng mượn khí hải chi tâm của Khí hải đại lục để luyện chế ra một cỗ thân thể. Chỉ bất quá lúc đó cấp bậc quá thấp, lúc này muốn làm cho Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại nhất định là chuyện không có khả năng!

Sợ rằng còn cần thêm tài liệu vô cùng trân quý để luyện chế ra nó.

- Khải linh thảo là một loại dược liệu kỳ lạ được sinh ra trong hỗn độn, có thể trợ giúp thiên đạo không có ý thức xuất hiện ý chí của bản thân! Cũng không khó tìm. Chẳng qua là...

Nói đến đây, Nhiếp Đồng có chút do dự.

- Chẳng qua gì?

Nhìn thấy dáng vẻ của hắn như vậy, Nhiếp Vân hỏi.

- Loại dược liệu kỳ lạ này thực ra đã có người trồng, chỉ bất quá, người này tính cách rất là quái dị. Dầu muối không ăn, đệ sợ rất khó thu được tới tay.

Vẻ mặt Nhiếp Đồng cười khổ.

- Rất khó lấy tới tay? Ngay cả đệ cũng không lấy được sao?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái hỏi.

Nhiếp Đồng là Tu La vương, tồn tại có thực lực mạnh nhất trong tứ đại vương giả, cũng có thể nói, chỉ cần vương giả Thiên Vị không có xuất hiện. Như vậy hắn sẽ là người mạnh nhất trong toàn bộ Hỗn Độn đại dương này!

Bất kể đối phương có thân phận gì, tính cách gì, đường đường là Tu La vương muốn một vật từ hắn mà hắn cũng không cho? Thật hay giả vậy?

Trao đổi cũng không được sao?

- Đúng vậy...

Vẻ mặt Nhiếp Đồng có chút lúng túng.

- Không cho, vậy thì chúng ta có thể trộm, có thể cướp! Chỉ cần có thể làm cho Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại, cho dù là làm chuyện gì ta cũng sẽ không tiếc!

Nhiếp Vân hừ lạnh, nói.

Quản đối phương có lai lịch gì a. Nếu như thực sự không cho, thủ đoạn gì hắn cũng có thể làm ra được.

Trộm cũng được, cướp cũng được, chỉ cần đối phương có loại vật này, hắn không tin sẽ không lấy được tới tay!

- Khục khục, ca ca đừng có gấp! Khải linh thảo này, vấn đề là ở chỗ này! Thứ khác, cho dù có đoạt tới, đối phương có giận dữ thì cũng không có bất kỳ biện pháp nào làm gì chúng ta. Thế nhưng... Khải linh thảo, nếu như không phải cam tâm đưa ra, nhất định sẽ trực tiếp biến thành độc dược. Đừng nói là không có tác dụng của Khải Linh thảo. Chỉ cần hơi chút lơ là nó sẽ trở thành thuốc độc giết chết thiên đạo, không có biện pháp sống lại...

Vẻ mặt Nhiếp Đồng cười khổ không thôi.

- Còn có loại vật này hay sao?

Nhiếp Vân trợn mắt.

Một gốc dược thảo cũng phải tự nguyện đưa mới được, không tự nguyện sẽ còn hóa thành độc dược... Thật hay giả vậy? Trên đời này còn có loại vật kỳ lạ như vậy hay sao?

- Đúng vậy!

Nhiếp Đồng gật đầu nói.

- Chuyện này...

Nhiếp Vân có chút im lặng.

Thiên hạ to lớn không thiếu gì chuyện lạ, khó trách đường đường là Tu La vương lại cũng không có bất kỳ biện pháp nào. Hóa ra loại dược liệu này lại đặc thù như vậy. Cũng chính bởi vì điểm này cho nên người dưỡng dục loại dược liệu dầu muối không ăn, cho dù là cường giả Phong vương cũng không thể làm gì khác hơn được.

Cho dù ngươi có thực lực mạnh hơn hắn thì sao chứ? Thủ đoạn tàn nhẫn thì sao chứ? Cho dù có cướp đi, trộm đi được dược thảo thì cũng chỉ có thể lấy được vật có độc mà thôi. Không những không thể dùng, ngược lại sẽ còn sẽ đưa đến tác dụng trái ngược.

- Cũng bởi vì như vậy, cho nên đệ cũng không có biện pháp gì tốt...

Nhiếp Đồng lắc đầu nói.

------oOo------

Chương 2658: Điều kiện cần để cứu sống Đạm Đài Lăng Nguyệt (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Như vậy đi, đệ nói xem người này là ai, loại dược liệu này ở chỗ nào, ta sẽ nghĩ biện pháp đi qua tìm.

Trầm tư trong chốc lát, Nhiếp Vân nói.

Nếu như biết người này dưỡng dục ra Khải linh thảo, lại không thể trộm không thể cướp đi. Như vậy chỉ có thể nghĩ những biện pháp khác mà thôi. Bất kể nói như thế nào, vì làm cho Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại. Cho dù gốc dược liệu này có kỳ lạ đi chăng nữa,

khó thu được hơn nữa thì hắn cũng phải thu vào trong tay, cho dù tốn cái giá lớn hơn hắn cũng không tiếc!

- Ca ca, người này tính cách quái dị, nghìn vạn lần không thể cứng rắn với hắn. Nếu không, cho dù ca ca có chém hắn cũng là vô ích. Dược liệu sẽ lập tức biến thành độc dược, hơn nữa từ bề ngoài sẽ không nhìn ra được. Một khi như vậy sẽ chỉ hại chết Lăng Nguyệt tẩu tử mà thôi... Chính vì vậy, chuyện này mới làm cho đệ một mực do dự như thế.

Nhiếp Đồng vội nói.

- Yên tâm đi, ta sẽ không lỗ mãng!

Nhiếp Vân cười nói.

Vì Đạm Đài Lăng Nguyệt, hắn không thể lỗ mãng được. Cho dù là đối phương có gây khó khăn hơn nữa cũng thế.

- Được rồi, hắn gọi là Bích Dao, ở lại trên Vô Lượng sơn trong Hỗn Độn Chí Tôn vực, là cung chủ của Vô Lượng cung!

Nhiếp Đồng nói.

- Hỗn Độn Chí Tôn vực, Vô Lượng sơn? Vô Lượng cung chủ?

Nhiếp Vân trầm tư trong chốc lát, suy nghĩ thật lâu cũng không nhớ ra được cái tên này.

Hắn đã từng đi qua Hỗn Độn Chí Tôn vực, mặc dù nơi hắn đi không nhiều. Thế nhưng chỉ cần là cường giả thì trên cơ bản đều có thể nhớ được. Sao tên Bích Dao này hắn lại chưa từng nghe nói qua chứ?

- Hắn... Chẳng qua chỉ là một vị cường giả cấp bậc Tông chủ. Hơn nữa Vô Lượng cung nhỏ vô cùng, ở trong toàn bộ Hỗn Độn Chí Tôn vực nhiều nhất cũng chỉ coi như thế lực nhị lưu, ca ca không biết cũng là chuyện rất bình thường...

Nhiếp Đồng có chút lúng túng nói.

Một thế lực, thực lực của cung chủ chẳng qua chỉ là một bộ phận trong đó. Nếu muốn chân chính được coi như là thế lực nhất lưu, như vậy đệ tử ở trong đó nhất định cũng phải vô cùng lợi hại. Đồng thời còn có tiềm lực cực lớn mới được. Bằng không, quản tông chủ ngươi mạnh thế nào, một khi vẫn lạc, tông môn cũng sẽ sụp đổ theo.

- Được rồi.

Nhiếp Vân gật đầu, lại nhìn về phía đệ đệ:&- Ta sẽ đi tìm Khải linh thảo này, thế nhưng thân thể hoàn mỹ thì làm thế nào? Nếu như dễ, như vậy có thể làm cái này trước.

Nhiếp Đồng nói có ba thứ cần thiết có thể khiến cho Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại. Nếu như Khải linh thảo đã phiền toái như vậy thì có thể làm những chuyện khác trước.

- Thân thể hoàn mỹ đệ đã cẩn thận cân nhắc rất lâu, vô luận dùng bất kỳ vật gì để luyện chế thì đối với một vị vương giả Thiên Vị mà nói, đều có thể không hoàn mỹ. Cho nên... Đệ cảm thấy, có thể trực tiếp đồng thời luyện hóa Thiên địa lục đạo và phù lục thiên vị thành thân thể, một khi hoàn toàn dung hợp tạo thành thân thể. Như vậy nhất định sẽ không có vật nào có thể bằng được cỗ thân thể này.

Nhiếp Đồng nói.

- Không sai.

Hai mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Thiên địa lục đạo là Hỗn Độn Chi Tâm, thiên vị phù lục nắm trong tay toàn bộ Hỗn Độn đại dương, dung hợp hai thứ luyện chế thành thân thể. Như vậy chỉ bằng vào thân thể nhất định đã vượt xa thần binh Phong vương, có thể gọi là hoàn mỹ.

- Nếu hai thứ này đều ở đây. Như vậy lúc này cũng có thể luyện hóa, xem ra chỉ có thể đi tìm Khải linh thảo trước vậy.

Biết suy nghĩ của Nhiếp Đồng, Nhiếp Vân nói.

Trước khi chưa làm cho linh hồn của Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại, Thiên địa lục đạo vẫn không thể luyện hóa, thiên vị phù lục cũng không cần phải nói tới. Cho nên... Việc luyện chế thân thể hoàn mỹ, chỉ có thể tạm thời gác lại sau này. Việc quan trọng nhất bây giờ chính là tìm được Khải linh thảo.

- Đúng vậy!

Nhiếp Đồng gật đầu.

- Đã như vậy, cũng không cần phải trì hoãn nữa. Ngay bây giờ ta sẽ đi tới Hỗn Độn Chí Tôn vực, đệ đi cùng ta hay là đi làm những chuyện khác?

Nhiếp Vân nhìn qua đệ đệ.

- Thân phận của đệ đặc thù, sợ rằng đối phương vừa nhìn một cái là có thể nhận ra... Như vậy sẽ hỏng bét, cho nên đệ cũng sẽ không đi cùng ca ca. Ca ca đi một mình đi! Một khi lấy được Khải linh thảo thì có thể đi tới nơi này tìm đệ đệ. Chúng ta sẽ cùng cứu sống Lăng Nguyệt tẩu tử...

Nhiếp Đồng nói.

- Được!

Nhiếp Đồng nắm trong tay thực lực Phong vương không lâu, đối với lực lượng vẫn không thể khống chế hoàn mỹ. Lại cộng thêm Hỗn Độn đại dương đangp hải đối mặt với nguy hiểm dị tộc xâm lấn. Thân là cường giả Phong Vương sẽ có rất nhiều chuyện cần phải chủ trì đại cục, không thể phân thân ra được. Như vậy Khải linh thảo vẫn nên do hắn tự đi tìm thì hơn.

- Ca ca, đệ nhắc lại một câu, nhất định ca ca phải cẩn thận. Phải làm cho vị Bích Dao này cam tâm tình nguyện giao dược liệu cho ca ca, nếu không... Rất có thể nó sẽ biến thành độc dược. Cho dù sau đó có tiêu diệt toàn bộ Vô Lượng sơn, như vậy cũng là vô ích!

Nhiếp Đồng lần nữa dặn dò.

- Yên tâm đi!

Nhiếp Vân gật đầu, nói xong lập tức ôm quyền:

- Cáo từ!

Thân thể khẽ búng một cái, bay thẳng ra phía ngoài.

Đã có kinh nghiệm tiến vào nơi này, muốn đi ra ngoài cũng không khó. Hắn dùng không bao lâu thời gian đã rời khỏi được vòng xoáy đen nhánh, lại một lần nữa tiến vào Hỗn Độn đại dương.

Lấy Đan Thần cổ thuyền ra sử dụng, sau đó lại để cho phân thân và Tĩnh Tâm lái.

Hai người đều có thực lực Phong vương, mặc dù thực lực của từng người riêng rẽ yếu hơn so với Nhiếp Đồng, thế nhưng hai người cộng lại cũng không chênh lệch bao xa. Cả hai đồng thời khu động cổ thuyền, tốc độ so với Tu La kiếm của Nhiếp Đồng cũng không chậm bao nhiêu.

Nhiếp Vân thì lại nhân cơ hội tu luyện.

Ở trong Phù Không Kiều nhận ra bản tâm, khiến cho linh hồn của hắn có tăng vọt rất lớn. Thậm chí khoảng cách với Phong vương cũng chỉ còn lại có một đường. Bây giờ nhân cơ hội tu luyện, nhìn xem có thể đột phá được hay không.

Bất quá, linh hồn Phong vương cũng không phải dễ dàng đột phá thành công như vậy. Cho dù chỉ chênh lệch một tia. Thế nhưng nếu như không có kỳ ngộ gì mà nói, muốn thành công đột phá, chuyện này rất không có khả năng!

Không biết đã tu luyện được bao lâu, từ đầu đến cuối vẫn không có cách nào đột phá, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là lắc đầu một cái. Thân thể lần nữa đứng lên, ngẩng đầu nhìn về phía trước. Lúc này chỉ thấy Hỗn Độn Chí Tôn vực đã xuất hiện ở trước mặt hắn.

------oOo------

Chương 2659: Lại về Vĩnh Dạ hoàng thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước đó hắn đã từng tới Hỗn Độn Chí Tôn vực một lần, lúc này chắc hẳn đám người Phù Ám Triều còn ở đang chờ ở trong Thập Phương Thiên vực.

Bất quá bây giờ tới đây không phải là tới tìm bọn họ. Chuyện đầu tiên phải làm chính là hỏi thăm ra vị trí của Vô Lượng sơn, còn phải nghĩ ra biện pháp thu được đồ mình muốn.

- Trước tiên đi tới Vĩnh Dạ hoàng thành a, Vĩnh Dạ hoàng triều làm thế lực lớn nhất ở trong Hỗn Độn Chí Tôn vực, có lẽ cũng biết vị trí của Vô Lượng sơn. Hơn nữa nhất định sẽ có quen biết với Bích Dao này! Tìm bọn họ, có lẽ có thể hỏi thăm ra một ít chuyện trước!

Nhìn thấy Hỗn Độn Chí Tôn vực trước mắt, Nhiếp Vân trầm tư một lát rồi lập tức đưa ra quyết định.

Hắn không biết vị trí chính xác của Vô Lượng sơn, cho nên nhất định phải tìm người hỏi thăm. Mà Vĩnh Dạ hoàng triều này đương nhiên là chỗ hỏi thăm tốt nhất.

Có lẽ thế lực khổng lồ này có quen biết với Vô Lượng sơn, biết vị Bích Dao tính cách quái gở này thích cái gì, muốn cái gì.

Chỉ cần biết được nhu cầu của đối phương, cho dù là người khó dây dưa hơn nữa, cũng sẽ có thể giải quyết được.

Sưu

Đã có quyết định, trong nháy mắt cổ thuyền đã tiến vào Hỗn Độn Chí Tôn vực, đi tới trên bầu trời của Vĩnh Dạ hoàng thành.

Ý niệm của cường giả Phong vương có thể bao phủ toàn bộ Chí Tôn vực, đi ngang qua toàn bộ Chí Tôn vực cũng chỉ là trong mấy

hô hấp mà thôi.

Sưu!

Nhẹ nhàng chộp ra một trảo, đem Tĩnh Tâm, phân thân và cổ thuyền thu toàn bộ vào trong Nạp Vật thế giới. Thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái đã tiến vào Vĩnh Dạ hoàng thành, bay đi về phía hoàng cung.

Lúc này Vĩnh Dạ hoàng đế đang ngồi ngay ngắn ở trên long ỷ cực cao, hai mắt nhìn quanh phía dưới, mang theo uy nghiêm nồng đậm.

- Có chuyện cứ tấu, vô sự bãi triều!

Thái giám bên dưới quát to một tiếng, thanh âm vang dội toàn bộ đại điện.

- Hồi bẩm bệ hạ, vi thần có chuyện muốn khởi tấu...

Một vị đại thần đi ra, lời còn chưa nói hết thì đã nhìn thấy có một bóng người từ ngoài điện sải bước đi tới.

Bóng người này nhìn qua có chút đơn bạc, cao gầy. Trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên, không để ý tới khí tức và sự uy nghiêm của hoàng gia trong điện chút nào.

Hộ vệ chung quanh dường như không thấy người này vậy, để mặc cho hắn đi tới mà vẫn thờ ơ.

- Lớn mật, không ngờ lại dám xông vào Vĩnh Dạ hoàng cung, ngươi là ai?

Đại thần này sửng sốt một chút, lập tức lên tiếng hét lớn.

Đối phương có thể không chút kiêng kỵ xông vào đây như vậy, nhất định là có chỗ dựa vào. Thế nhưng... Vậy thì sao chứ? Vĩnh Dạ hoàng triều là nơi có cường giả Chúa Tể trấn giữ. Nếu như thực sự dám gây chuyện, tất nhiên cũng sẽ bị chém giết!

Sauk hi nói xong lời này, vẻ mặt đại thần này dương dương đắc ý. Nghĩ trong đầu, nếu như bệ hạ nhìn thấy hắn dũng cảm như vậy, nhất định sẽ khích lệ một câu. Trong lòng hắn đang suy nghĩ miên man, suy nghĩ xem sau này thăng quan tiến chức như thế nào thì bên tai lại nghe thấy thanh âm run rẩy của hoàng đế của hắn.

- Đại nhân, ngài đến rồi...

Hắn vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hoàng đế bệ hạ của hắn lúc này toàn thân đang run rẩy đứng ở trên long ỷ. Ngay cả ngồi cũng không dám ngồi, vị thiếu niên bình thường trước mắt này dường như có lực áp bách cực lớn đối với hắn vậy.

- Chuyện này...

Đầu vị đại thần này lập tức đổ mồ hôi lạnh, mãi đến lúc này hắn mới biết được đối phương đáng sợ.

Ngay cả một vị hoàng đế cũng phải sợ hãi như vậy mà hắn lại dám quát tháo... Lá gan của hắn cũng quá lớn a!

- Ừm, ta tới tìm ngươi là có chuyện. Không làm chậm trễ chính sự của ngươi chứ?

Thiếu niên này khẽ cười một tiếng.

Người thiếu niên này đương nhiên là Nhiếp Vân, đối phương đang thượng triều, dựa theo đạo lý hắn không nên quấy rầy. Thế nhưng hắn không muốn làm chậm trễ thời gian, cho nên mới trực tiếp đi vào.

Dù sao đối phương cũng đã sớm quen biết mình. Như vậy hắn cũng không cần thiết thể hiện thực lực làm gì.

- Không chậm trễ... Nhiếp Vân Chúa Tể có thể tự mình tới tìm ta. Đây đã là vinh hạnh của ta rồi.

Vĩnh Dạ hoàng đế vội vàng từ trên ngai vàng đi xuống, vẻ mặt cung kính.

- Nhiếp Vân Chúa Tể...

Đại thần lên tiếng trước đó thiếu chút nữa ngất đi.

Vị này chính là Nhiếp Vân Chúa Tể vang danh khắp thiên hạ, khiến cho ngay cả tam đại vương giả cũng không thể làm gì được hay sao?

Rốt cuộcta đã làm gì a? Dám quát tháo hắn?

- Tìm một chỗ nói riêng đi!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

- Được! Bãi triều!

Vĩnh Dạ hoàng đế không dám lạnh nhạt cho nên mới vội vàng khoát tay nói một câu. Sau đó lại mang theo Nhiếp Vân đi tới thiền điện. Trước khi đi còn quay đầu nhìn về phía tên đại thần trước đó vừa mới lên tiếng, không cần phải suy nghĩ nhiều, tiền đồ của vị đại thần này sợ rằng đã chấm dứt.

Ở trong Tam giới, Nhiếp Vân đã trở thành một truyền thuyết, một nhân vật vô địch, đừng nói là người sau lưng Vĩnh Dạ hoàng triều chẳng qua chỉ là một vị Chúa Tể. Coi như là cường giả Phong vương cũng không làm thế nào a!

Đối với kết cục của vị đại thần kia, Nhiếp Vân cũng không quan tâm, vô luận đi tới đâu cũng đều có loại người tự cho là đúng này tồn tại. Cho nên hắn cũng không cần thiết phải suy nghĩ nhiều.

- Không biết Chúa Tể đại giá quang lâm. Nếu như có chuyện... Chỉ cần là chuyện ta có thể làm được, nhất định ta sẽ không tiếc!

Vừa tiến vào thiền điện, đuổi tất cả mọi người ra ngoài. Lại khởi động cấm chế cách âm, Vĩnh Dạ hoàng đế lập tức vội vàng hỏi.

Hắn đã tư thái của mình xuống rất thấp, mặc dù hắn là hoàng đế nói một không nói hai trong Hỗn Độn Chí Tôn vực này. Quyền lực vô song. Thế nhưng cũng phải xem là so sánh với người nào a. So

với vị thiếu niên trước mắt này, cái gì cũng không phải. Nếu như đối phương muốn hắn chết, chỉ cần một cái ý niệm mà thôi. Ngay cả lão tổ Vĩnh Dạ Chúa Tể của hắn cũng không dám nói hơn một câu.

- Ta muốn biết chuyện liên quan tới cung chủ Bích Dao và chuyện về Vô Lượng sơn kia!

Nhiếp Vân nói.

- Vô Lượng sơn? Bích Dao?

Vĩnh Dạ hoàng đế không nghĩ tới đường đường là Nhiếp Vân Chúa Tể, chỉ vì một cái thế lực nhị lưu lại tới đây. Trong lòng hắn tràn ngập nghi hoặc. Bất quá hắn cũng không dám nói nhiều, sau khi sắp xếp chuyện hắn biết, lúc này mới chậm rãi nói:

------oOo------

Chương 2660: Khách Khanh trưởng lão (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vô Lượng sơn ở phía đông nam của hoàng thành, cách nơi này ước chừng ba ức năm nghìn vạn dặm. Là một dãy núi không tính là quá nổi danh! Cung chủ Bích Dao chưa từng tiếp xúc qua với Vĩnh Dạ hoàng triều của chúng ta. Bất quá, ta nghe nói tính khí của hắn rất cổ quái, không dễ chung sống cho lắm!

- Chưa từng có tiếp xúc qua? Vĩnh Dạ hoàng cung các ngươi nắm trong tay cương vực rất lớn. Mà Vô Lượng sơn này bất quá chỉ là một thế lực nhị lưu, chẳng lẽ bọn họ không nghe theo tiết chế của các ngươi hay sao?

Nhiếp Vân hỏi.

Nghe lời nói của đối phương, có lẽ Vô Lượng sơn vẫn còn ở bên trong phạm vi quản hạt của Vĩnh Dạ hoàng triều. Đã như vậy là thuộc về tông môn bị quản hạt, có lẽ cũng phải có giao thiệp với Vô

Lượng môn gì đó chứ?

- Chúng ta cũng muốn tiết chế đối phương. Bất quá, sau lưng Vô Lượng sơn này có núi dựa cực lớn. Cho nên chúng ta mới không dám đi gây phiền toái...

Vĩnh Dạ hoàng đế nói.

- Núi dựa? Là ai?

Vẻ mặt Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

Rốt cuộc là núi dựa nào mà có thể khiến cho Vĩnh Dạ hoàng triều cũng phải kiêng kỵ?

- Là Thần Quân Chúa Tể! Ban đầu bởi vì Vô Lượng sơn không phục lệnh của chúng ta, cho nên chúng ta từng phái đại binh tới áp chế. Thế nhưng quân đội còn chưa tới Vô Lượng sơn thì ta đã nghe Thần Quân Chúa Tể truyền âm. Hắn bảo ta lui binh, không nên đi tìm Vô Lượng sơn gây phiền toái... Cho nên, sau này chúng ta cũng không quản tới nó nữa!

Vĩnh Dạ hoàng đế vội nói.

- Thần Quân Chúa Tể?

Nhiếp Vân hiểu ra:

- Chắc là Hỗn Độn vương kia ra lệnh!

Thần Quân Chúa Tể là phát ngôn viên của Hỗn Độn vương, lời của hắn có thể chính là ý tứ của Hỗn Độn vương.

Nhiếp Đồng biết Vô Lượng cung này có được Khải linh thảo, mà nhất định đám người Hỗn Độn vương cũng biết. Làm như vậy là để cho người ta không nên quấy rầy, cũng là vì muốn bảo vệ Khải linh thảo.

- Chuyện này ta cũng không rõ ràng cho lắm.

Nghe thấy hắn nói đến Phong vương, Vĩnh Dạ hoàng đế cũng thức thời không nói thêm nữa.

Cấp bậc quá cao, đã cao tới mức hắn không dám tùy ý đáp lời của đối phương.

- Đem bản đồ đi tới Vô Lượng sơn cho ta!

Thấy đối phương không biết quá nhiều chuyện, Nhiếp Vân biết, có hỏi nữa cũng không có ý nghĩa gì. Cho nên lúc này lại mở miệng nói.

- Vâng!

Bàn tay của Vĩnh Dạ hoàng đế khẽ động một cái, lấy ra một cái ngọc bài. Khi hắn đang định đưa cho Nhiếp Vân thì đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hai mắt sáng lên:

- Đúng rồi, Chúa Tể đại nhân, ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện...

- Ồ? Chuyện gì?

Nhận lấy ngọc bài, nhìn thấy đã ghi chú vị trí của Vô Lượng sơn bên trên. Hắn tiện tay thu hồi, sau đó lại nhìn qua đối phương.

- Là tin tức mà mấy ngày trước ta đã nghe được, dường như là bên trong dược viên của Vô Lượng sơn có vô số dược liệu đột nhiên tử vong. Bích Dao cung chủ truyền lệnh ra toàn bộ Hỗn Độn vực, bỏ ra số tiền lớn tìm một vị đại sư tinh thông dược lý đi tới chẩn đoán bệnh... Đương nhiên, cụ thể là như thế nào ta cũng không có tìm hiểu cặn kẽ qua cho nên cũng không rõ ràng cho lắm.

Vĩnh Dạ hoàng đế vội nói.

- Ồ? Tin tức này không tồi!

Hai mắt Nhiếp Vân sáng lên.

Vốn hắn đang tính toán xem nên dùng cái cớ gì để lẻn vào trong Vô Lượng sơn, dò xét sở thích của Bích Dao cung chủ rồi mới tính

tiếp. Sau khi biết tin tức này, đây không thể nghi ngờ là cái cớ tốt nhất.

- Nếu như Nhiếp Vân Chúa Tể không vội, như vậy có thể ở lại chỗ này. Ta sẽ bảo người thăm dò tính xác thực của chuyện này.

Hai mắt Vĩnh Dạ hoàng đế sáng lên, vội nói.

- Không cần, ta sẽ đi qua bây giờ. Bất quá, ta không hy vọng có người biết ta tới tìm ngươi, càng không hy vọng người khác biết ta đã đi tới Vô Lượng sơn, ta tin ngươi có thể làm được chuyện này.

Cắt đứt lời mời của đối phương, Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Mặc dù thanh âm của hắn không có thi triển uy áp. Thế nhưng thân là cường giả Chúa Tể, lại cộng thêm hung danh hiển hách, trên đầu Vĩnh Dạ hoàng đế lập tức có mồ hôi lạnh chảy xuống.

- Chúa Tể yên tâm, chuyện này ta sẽ không để cho bất kỳ người nào biết được.

Vĩnh Dạ hoàng đế vội nói.

- Vậy thì tốt, ta sẽ lập tức đi.

Thân thể Nhiếp Vân khẽ động một cái, biến mất ở trong phòng, tất cả cấm chế chung quanh cũng không động lấy một cái. Dường như căn bản không có ai rời đi vậy.

- Phù.

Nhìn quanh một vòng, phát hiện ra Nhiếp Vân đã đi thật. Lúc này Vĩnh Dạ hoàng đế mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, đồng thời cũng cảm thấy trên lưng mình tràn ngập mồ hôi lạnh.

Thực lực của hai người chênh lệch quá nhiều, cho dù đối phương không cố ý nhằm vào hắn thì cũng khiến cho hắn cảm thấy sợ hãi.

- Nhiếp Vân Chúa Tể đã đi tới nơi này. Sau đó rời đi, lão tổ lại cũng không biết... Như vậy rốt cuộc đã có thực lực gì chứ?

Mấy ngày nay vừa vặn lão tổ cũng ở trong hoàng cung, dựa theo đạo lý bình thường mà nói. Nếu như lão tổ thực sự cảm nhận được Nhiếp Vân Chúa Tể đã tới. Như vậy tất sẽ phải đi tới đây. Thé nhưng bây giờ ngay cả một chút động tĩnh cũng không có. Như vậy cũng chỉ có một loại khả năng... Đối phương đi tới nơi này, rồi lại tìm mình nói chuyện, Vĩnh Dạ Chúa Tể cũng không biết rõ!

Đi tới đi lui mà đều không có tung tích, ngay cả Chúa Tể cũng không phát hiện ra được... Quả thực quá đáng sợ a!

Trong lòng khiếp sợ, thế nhưng hắn cũng không dám nói nhiều. Hôm nay Nhiếp Vân Chúa Tể đã xuất hiện ở đây, cũng hỏi chuyện vè Vô Lượng sơn. Cho dù chết thì nhất định hắn cũng sẽ không dám nói ra.

.....

Có bản đồ, muốn tìm Vô Lượng sơn sẽ trở nên vô cùng đơn giản. Sau mấy tức Nhiếp Vân đã xuất hiện ở trước mặt một dãy núi cao ngất.

Dãy núi này linh khí dư thừa, ngẩng đầu nhìn qua là một mảnh xanh um tươi tốt, mây trắng xoay quanh núi, nhìn qua giống như tiên cảnh vậy.

- Loại địa phương có linh khí xoay quanh như vậy thích hợp với trồng trọt linh dược. Khó trách lại có thể sinh dưỡng ra Khải linh thảo...

Nhìn quanh một vòng, Nhiếp Vân không khỏi khen ngợi.

Chỗ này tất cả quần sơn xoay quanh nhau, tạo thành trận pháp thiên nhiên. Linh khí vô cùng đầy đủ.

Loại linh khí này cũng không có thích hợp với tu luyện, mà rất thích hợp với dược liệu. Có lẽ chính bởi vì nguyên nhân này cho nên mới có thể khiến cho tứ đại cường giả Phong vương cũng không dám cứng rắn tới đoạt dược liệu.

Thân thể khẽ nhoáng một cái, thay đổi bộ dáng vốn có. Lập tức biến thành một người trẻ tuổi sắc mặt vàng vọt.

------oOo------

Chương 2661: Khách Khanh trưởng lão (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như đối phương cần một vị đại sư tinh thông dược lý, như vậy hắn hoàn toàn có thể bắt chước ra một vị đại sư a.

Đối với phương diện dược lý, mặc dù hắn không dám nói là đứng ở đỉnh phong Tam giới, thế nhưng cũng không quá kém.

Dọc theo sơn đạo chậm rãi đi về phía trước, Nhiếp Vân vừa đi lại vừa quan sát một phen.

Đi một lát, hai hàng lông mày đột nhiên nhướng lên, vẻ mặt có chút kỳ quái.

- Không đúng, linh khí nơi này mặc dù thích hợp cho dược liệu sinh trưởng, thế nhưng lại tràn ngập ý tứ hung ác, giống như kịch độc vậy. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Nương theo thời gian lên núi càng lâu, Nhiếp Vân đã phát hiện ra một ít chuyện khiến cho người ta kỳ quái.

Mặc dù linh khí trên Vô Lượng sơn rất dư thừa, thế nhưng trên thực tế lại kèm theo một loại khí tức đặc thù khiến cho tinh thần người ta tan rã, nói là độc khí cũng không quá đáng chút nào.

Độc khí, linh khí trộn lẫn ở một chỗ. Nơi này quả thực đúng là đủ đặc thù, khó trách chỗ linh khí đậm đà như vậy lại bị một cái tông môn nhị lưu chiếm lĩnh mà không có những người khác tranh đoạt. Sợ rằng là do có liên quan tới chuyện này.

- Khải linh thảo lớn lên ở trong hoàn cảnh này, vừa hấp thu linh khí, cũng hấp thu độc khí, cho nên mới có thể tùy ý chuyển đổi giữa

trạng thái có độc và không có độc.

Nhiếp Vân suy đoán một phen.

Căn cứ theo như lời Nhiếp Đồng nói, loại Khải linh thảo này, lúc tâm tình tốt thì có thể là dược liệu tốt. Lúc tâm tình không tốt thì có thể là độc dược, có thể tùy ý chuyển đổi giữa bảo vật và độc vật. Nhất định có liên quan cực lớn với hoàn cảnh trước mắt này.

- Vị tiểu ca trước mặt kia!

Trong lúc đang suy tư thì sau lưng có một đạo thanh âm vang lên. Hắn quay đầu nhìn lại, một người thanh niên đang nhanh chóng đi tới. Đang nhìn về phía hắn, vẻ mặt tươi cười.

- Ngươi gọi ta sao?

Nhiếp Vân dừng lại.

Người trước mắt này hắn cũng không biết, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Thế nhưng đối phương lại gọi mình, không biết là có chuyện gì.

- Đúng vậy! Ngươi cũng tới Vô Lượng sơn để xem có thể cứu chữa được những dược liệu kia đúng không? Ta cũng vậy, vừa vặn chúng ta có thể đi cùng nhau a.

Thanh niên này cười nói.

Người thanh niên này bộ dáng nhìn qua cũng chỉ chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt có chút mượt mà, khi cười vô cùng hòa ái, mang theo vẻ thân cận.

- Vậy thì cùng nhau đi!

Nhìn thấy bộ dáng của hắn không giống như là giả vơ, cũng không giống như có mục đích gì, Nhiếp Vân khẽ gật đầu, cũng không nói thêm nhiều.

Một mình đi tới, có lẽ đối phương sẽ hoài nghi. Nếu như kết bạn đi

với người khác, như vậy không thể nào tốt hơn được.

- Hắc hắc, ta biết ngay vị tiểu ca này dễ nói chuyện mà. Tại hạ Nhiếp Vân, không biết huynh đệ tên gì?

Thanh niên này vừa nói vừa xòe bàn tay ra.

- Nhiếp Vân?

Hai mí mắtNhiếp Vân nháy nháy, thật hay giả vậy? Lại có người lấy tên này? Người này nhận ra mình, hay là cố ý dùng cái tên này?

Nghĩ tới đây, Nhiếp Vân lập tức nhìn kỹ đối phương.

Người trước mắt này mặc dù là một thiên tài rất tốt, thế nhưng bất quá cũng chỉ chừng hai nghìn đầu đại đạo. Thực lực như vậy muốn nhìn thấu hắn ngụy trang, chuyện này tuyệt không có khả năng!

Chẳng lẽ thật sự là trùng hợp hay sao?

Mặc dù cái tên Nhiếp Vân này của hắn không tính là đặc thù, thế nhưng gặp phải một người trùng tên trùng họ. Chuyện này cũng không có dễ dàng như vậy a!

- Khục Khục!

Thấy vẻ mặt của Nhiếp Vân kỳ quái như vậy, thanh niên này đã biết là chuyện tên của mình. Vẻ mặt lập tức có chút lúng túng:

- Kỳ thực tên của ta gọi là Vân Niết, ta luôn lấy Nhiếp Vân Chúa Tể làm thần tượng, cho nên... Ta tự mình sửa lại tên!

- Sửa tên?

Nghe thấy gia hoả này tên là Vân Niết, lại tự mình sửa lại tên, Nhiếp Vân có chút dở khóc dở cười, nói

- Ngươi đổi thành Nhiếp Vân, nếu như để cho Nhiếp Vân Chúa Tể biết, nhất định hắn cũng sẽ mất hứng a. Lại nói, nếu như để cho một ít người sung bái hắn biết, có lẽ ngươi sẽ gặp phải vô số phiền

toái a.

Một đường quật khởi ở trong Tam giới, Nhiếp Vân không cần cũng đã biết hắn có một nhóm người tử tung. Người này lại đem tên của mình đổi thành tên của hắn, một khi bị những người tử trung này biết được. Hắn tuyệt đối có thể bảo đảm những người kia sẽ chỉnh chết tiểu tử này!

- Đa tạ huynh đệ nhắc nhở... Ta chỉ lo đổi tên mà lại quên đi chuyện này. Đúng vậy, ta vẫn nên gọi là Vân Niết thì hơn... Bất quá, cái tên này có ý tứ chút điên đảo Nhiếp Vân đại nhân, không bằng gọi là... Vân Phi đi! Vân Phi, bay lượn trong mây... Cho dù cho Nhiếp Vân đại người có biết thì chắc chắn cũng sẽ không trách ta!

Thanh niên nàyvội nói.

- ...

Nhiếp Vân im lặng không nói.

Người này đổi tên đổi họ... Quả thực là một trò khôi hài, mà người này quả thực cũng là một kỳ nhân a.

Thấy dáng vẻ của đối phương nghiêm túc, lúc này Nhiếp Vân mới hiểu được. Cũng chỉ có những kỳ nhân như vậy mới có thể gọi hắn lại, nói là cùng đi Vô Lượng cung.

Hỗn Độn Chí Tôn vực tốt xấu lẫn lộn, chuyện giết người cướp của chỗ nào cũng có. Nếu như không thiếu đầu óc thì làm sao có thể tùy tiện kéo một người tạo thành một đội cơ chứ? Đây không phải là tự mình muốn chết sao?

- Đúng rồi, huynh đệ, ngươi tên là gì!

Thanh niên Vân Phi nháy mắt nhìn tới.

- Nếu như ta nói ta tên là Nhiếp Vân thì ngươi có tin không?

Nhìn dáng vẻ của hắn, Nhiếp Vân cười nói.

- Không tin!

Cái cổ của Vân Phi liên tục lắc lắc, trên mặt cũng sinh ra vẻ khinh bỉ. Dường như đang muốn nói, nói láo cũng phải có sáng ý a. Ta mới vừa nói xong ngươi lại làm như vậy, quả thực là không biết bắt chước người khác nha.

- Ta tên là Tiêu Lăng!

Biết rõ đối phương không tin, Nhiếp Vân cũng không muốn dùng tên thật của mình, trực tiếp đem tên của bằng hữu hắn trong Thiên địa lục đạo nói ra.

Dù sao cái tên này cũng không có mấy người biết, có thể tùy tiện dùng một phen.

- Hóa ra là Tiêu huynh!

Vân Phi ra vẻ đã hiểu, sau đó lại nhìn chung quanh một chút, đột nhiên thấp giọng nói:

- Ngươi cũng tới vì thân phận Khách Khanh trưởng lão của Vô Lượng sơn hay sao?

- Khách Khanh trưởng lão?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt.

- Được rồi. Nếu như chúng ta đã đi cùng nhau, như vậy chuyện này ta cũng không giấu nữa. Chuyện này ngay cả ta cũng biết, ngươi đừng có giấu diếm nữa.

Vân Phi cười hắc hắc.

- Ta không biết ngươi đang nói gì, Khách Khanh trưởng lão là cái gì vậy?

Nhiếp Vân lắc đầu hỏi.

------oOo------

Chương 2662: Tinh Liên (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi thật sự không biết sao?

Nhìn thấy thiếu niên trước mắt kinh ngạc, dường như cũng không giống giả bộ, Vân Phi sửng sờ một phen.

- Không biết thì ngươi tới đây làm gì? Nếu không phải vì thân phận Khách Khanh trưởng lão của Vô Lượng sơn thì ta cũng không đến a!

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngươi có thể nói cặn kẽ ra cho ta biết hay không?

Nhiếp Vân hỏi.

- Là như vậy!

Vân Phi cũng là người hay nói nhiều, thấy hắn hỏi thăm chẳng khác nào gãi đúng chỗ ngứa. Dù sao những tin tức này, người tới đây trên cơ bản đều biết, cũng không phải là bí mật vào đâu, cho nên hắn lập tức lên tiếng:

- Vô Lượng sơn luôn luôn dùng dược liệu trân quý mà nổi danh. Ở trong Hỗn Độn Chí Tôn vực cũng rất có lực ảnh hưởng. Bất quá, chẳng biết tại sao trong một đêm tất cả dược liệu lại khô héo. Bọn họ đã tìm không ít đại sư tinh thông dược lý, dùng rất nhiều phương pháp cũng đều vô dụng. Cung chủ Vô Lượng cung ra lệnh, tuyên cáo cho toàn bộ Hỗn Độn Chí Tôn vực, chỉ cần có người có thể cứu sống được những dược liệu này, có thể trực tiếp trở thành Khách Khanh trưởng lão của bọn họ.

- Ồ!

Nhiếp Vân gật đầu, hóa ra chỉ là một cái danh hiệu mà thôi.

Khách Khanh trưởng lão, không có thực quyền. Đồng thời chỉ cần đối phương xảy ra chuyện thì lại phải giúp một tay, hắn không có cảm thấy nó tốt được bao nhiêu. Nhìn thế nào cũng thấy là bên Vô Lượng cung chiếm tiện nghi a.

- Không biết có bao nhiêu người muốn làm Khách Khanh trưởng lão Vô Lượng cung mà còn không thành công. Hôm nay có cơ hội như vậy, sao ta thấy ngươi không hưng phấn chút nào vậy?

Thấy vẻ mặt hắn không có chút biến đổi, Vân Phi có chút nóng nảy.

- Có cái gì mà hưng phấn cớ? Thân phận Khách Khanh trưởng lão này cũng không có chỗ gì hay a!

Nhiếp Vân nói ra nghi ngờ trong lòng.

- Ngươi ngu ngốc vậy.

Nghe thấy hắn nói như vậy, Vân Phi có chút hận không rèn sắt thành thép:

- Ta nói cho ngươi biết, một khi trở thành Khách Khanh trưởng lão của Vô Lượng cung, ít nhất cũng có hai chỗ tốt, là thứ mà người người đều mong đợi!

- Cái gì vậy?

- Thứ nhất, Vô Lượng cung là thế lực do nữ nhân tạo thành, hơn nữa mỗi một người đều quốc sắc thiên hương, xinh đẹp vô song! Trong Tam giới chúng, nam tu đều muốn có được nữ nhân từ một trong hai nơi. Nơi đầu tiên chính là Linh tú tộc! Thứ hai chính là Vô Lượng cung! Nữ tử ở nơi này đều tu luyện công pháp thuần âm, một khi song tu với nam tu có thể mang đến chỗ tốt cực lớn cho nam tu! Đột phá cấp bậc cũng là chuyện vô cùng đơn giản!

Nói tới đây, nước miếng của Vân Phi cũng bắt đầu chảy xuống, dáng vẻ như là trư ca vậy.

- Ồ?

Nhìn thấy hắn có bộ dáng này, Nhiếp Vân có chút dở khóc dở cười.

Linh tú tộc hắn đã sớm biết, Linh Tú Đại đế trong đó vẫn còn đang ở trong Vạn Pháp cung chờ đợi hắn. Không nghĩ tới trừ chủng tộc này ra, nữ tử trong Vô Lượng cung cũng có thể trợ giúp nam tu tấn cấp a.

Đối với loại song tu tấn cấp này Nhiếp Vân cũng không đồng ý, tu luyện là tự thân đối kháng với thiên địa. Dựa vào loại pháp môn bàng môn tà đạo này, cho dù có thể được lợi nhất thời. Thế nhưng khi đối mặt với khiêu chiến cao hơn, tất sẽ gặp phiền toái không nhỏ.

- Ngươi... Sao ngươi lại không kích động như vậy chứ?

Vân Phi nói xong, nhìn thấy thiếu niên trước mắt này vẫn còn ra vẻ vân đạm phong khinh như vậy. Dáng vẻ dường như,= không quan tâm, trong lòng hắn có chút không tưởng tượng nổi.

Chuyện tốt như vậy là ước mơ của vô số nam tu tha thiết, vì sao hắn tan gay cả một chút cảm giác cũng không có vậy?

Chẳng lẽ hắn... Không thích nữ nahan?

Nghĩ tới đây thân thể Vân Phi run run một cái.

- Ta đang cảm thấy, cho dù ngươi đã trở thành Khách Khanh trưởng lão thì cũng không nhất định đã có thể lấy được nữ tu của Vô Lượng cung a!

Nhiếp Vân không biết suy nghĩ trong lòng củ hắn, thế nhưng từ vẻ mặt hắn cũng có thể nhìn ra được một ít. Nhiếp Vân im lặng, không thể làm gì khác hơn là lên tiếng.

- Ồ, ta quên ngươi không biết tin tức này. Đó là một khi trở thành Khách Khanh trưởng lão của Vô Lượng cung thì có thể chọn một thị thiếp ở trong đám nữ đệ bình thường của bọn họ. Đây là quy định của Vô Lượng cung.

Vân Phi vội nói.

- Chọn một người coi như là thị thiếp?

Nhiếp Vân chậc lưỡi.

Hóa ra căn nguyên là ở chỗ này, khó trách người này lại có bộ dáng trư ca như vậy.

- Đúng vậy, không chỉ có như vậy, một khi trở thành Khách Khanh trưởng lão thì cũng sẽ được cung phụng. Tùy tiện chọn một gốc dược liệu trong vòng trăm năm trở lại! Ngươi phải biết rằng dược liệu bên trong dược viên của v, mỗi một gốc đều có giá trị liên thành, có thể tùy tiện chọn một gốc trong trăm năm... Loại đãi ngộ này, quả thực là nghịch thiên a!

Trong thanh âm của Vân Phi tràn ngập vẻ hâm mộ.

- Có thể tùy tiện chọn một gốc ở trong dược viên?

Nghe thấy có thể chọn một nữ tử làm thị thiếp hắn không có chút quan tâm nào. Thế nhưng vừa nghe nói như vậy, hai mắt lại sáng rực lên.

Mục đích hắn tới nơi này chính là vì tìm Khải linh thảo, có thể tùy ý tìm dược liệu trong dược viên, đương nhiên là lựa chọn tốt nhất.

- Đúng vậy, ngươi nói loại Khách Khanh trưởng lão này ai mà không muốn làm cơ chứ? Tin tức này vừa truyền ra ngoài, vô số tu luyện giả đã chen lấn xông tới! Hận không được trở thành Khách Khanh trưởng lão. Đáng tiếc vô số đại sư đều liên tiếp đều thất bại. Chuyện này đã dọa lui không ít người a!

Dường như Vân Phi đối với chuyện ở nơi này cũng biết được không ít.

- Ồ!

Nhiếp Vân gật đầu.

Hóa ra lại có chuyện như vậy, xem ra lần này ngụy trang thành đại

sư tinh thông dược lý cũng coi như đã làm đúng.

Nếu như tỏ rõ thân phận, trực tiếp xông tới đòi Khải linh thảo, không cẩn thận còn sẽ biến khéo thành vụng.

- Hai vị dừng bước!

Vân Phi một đường vừa đi vừa giải thích, lại đem tin tức hắn biết nói ra, Nhiếp Vân vừa đi vừa nghe được không ít chuyện. Trong lúc đang đi về phía trước thì đã thấy có hai bóng người ngăn cản ở trước mặt.

Đây là hai nữ nhân mặc y phục màu trắng, trên mặt đều mang theo khăn che mặt trắng tinh. Mặc dù không nhìn thấy được dung mạo, chỉ từ thân hình và da thịt phơi bày ra ngoài đã có thể nhìn ra được. Hai người này đều là vưu vật quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành. Hơn nữa, vô luận là khí chất hay là cử chỉ đều tăng thêm một bậc, so với những nữ tử của Linh tú tộc cũng không kém hơn chút nào.

------oOo------

Chương 2663: Tinh Liên (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khó trách Vân Phi này lại thất thố như vậy, cưới nữ tử như vậy làm thê tử. Chỉ sợ là ước mơ của vô số nam tu a.

- Hai vị tiên tử, các ngươi khỏe chứ? Tại hạ là Vân Phi, nghe nói dược viên của các ngươi xuất hiện biến cố, cho nên đặc biệt tới ứng tuyển...

Hai mắt Vân Phi sáng lên, vội vàng đi tới phía trước.

- Hóa ra là hai vị đại sư dược lý, xin mời đi theo chúng ta!

Nhìn thấy hắn có bộ dáng này, trong mắt hai người đồng thời hiện lên vẻ chán ghét. Bất quá hai nàng cũng không dám nói nhiều, nữ

tử thứ nhất ngoắc tay, chỉ về phía sau lưng mình.

- Đa tạ tiên tử!

Vân Phi cười hắc hắc, đi mấy bước tới trước mặt nữ tử này. Mũi lại hít một hơi thật sâu, trên mặt hiện lên vẻ say mê:

- Thật là thơm...

Nghe thấy hắn nói như vậy, trên mặt hai nữ tử hiện lên vẻ lạnh lẽo. Nếu như ánh mắt có thể giết người, có lẽ Vân Phi đã chết rất nhiều lần rồi.

Đây đâu phải là đại sư gì chứ? Quả thật chính là tới đây vì chức vị Khách Khanh trưởng lão của Vô Lượng cung a!

Bất quá, cung chủ đã đưa ra quyết định này, hai nàng cũng không có biện pháp. Toàn bộ dược liệu trong Vô Lượng cung khô héo, nếu như không nhanh chóng cứu chữa. Một khi cả đám chết đi, toàn bộ tông môn cũng sẽ tan biến. Nếu như một thân phận Khách Khanh trưởng lão có thể giải quyết cho bọn họ được chuyện này. Như vậy mọi chuyện cũng có thể bàn tính.

- Hắc hắc!

Thấy hai người có vẻ mặt này, Vân Phi đã biết mình thất thố, hắn lúng túng cười một tiếng. Cũng không dám làm ra hành động gì quá đáng nữa. Hắn vội vàng đi về phía trước cùng nàng.

- Ngươi cũng đi thôi!

Nữ tử thứ hai nhìn thấy Nhiếp Vân dừng bước, còn tưởng rằng hắn lại giống như Vân Phi, định vô lễ với nàng. Cho nên trong đôi mắt xinh đẹp như là phún hỏa.

- Ha ha!

Nhiếp Vân cũng không có nói chuyện mà nhấc chân đi về phía trước.

Qua lần này hắn đã kết luận ra được thực lực của hai người này, quả nhiên đúng như Vĩnh Dạ hoàng đế nói. Thực lực cũng không cao, chỉ có chừng một nghìn đại đạo.

Thực lực như vậy, ở trong Tam giới bất quá cũng chỉ tương đương Đồng Giáp tướng, không tính là cái gì. Làm đệ tử của một tông môn mà chỉ có được thực lực như vậy, đúng là chỉ có thể coi như là thế lực nhị lưu.

- Ồ?

Nữ tử thứ hai, vốn dĩ nhìn thấy hai người đi cùng nhau cho nên có lẽ đều có đức hạnh như nhau. Thế nhưng nhìn thấy Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng rồi xoay người rời đi, ánh mắt trầm ổn bình tĩnh, không có chút sắc thái đặc biệt nào. Chuyện này khiến cho nàng không nhịn được có chút kỳ quái.

Nữ tử trong Vô Lượng cung các nàng bởi vì tu luyện công pháp đặc thù, hơn nữa người người đều xinh đẹp vô song. Cho nên cho dù che mặt thì sức hấp dẫn đối với nam tu cũng cực lớn. Đừng nói là một người trẻ tuổi, cho dù là lão quái vật không biết đã tu luyện bao nhiêu năm. Vừa nhìn thấy các nàng thì ánh mắt cũng sẽ xuất hiện quang mang như là sói nhìn thấy cừu vậy.

Người trước mắt này tuổi không lớn lắm, thế nhưng lại không có ánh mắt như vậy. Chuyện này khiến cho nàng có chút nghi hoặc.

Nếu như người này đang làm bộ làm tịch hấp dẫn sự chú ý của nàng. Như vậy nàng tự tin vẫn có thể nhìn ra được! Thế nhưng ánh mắt người này lạnh nhạt, rất rõ ràng chính là không quan tâm tới nàng.

Không quan tâm tới nữ tử của Vô Lượng cung? Thật hay giả vậy?

- Hừ, nhất định là giả bộ, để ta xem ngươi có thể giả bộ tới khi nào!

Cái miệng ở dưới khăn che mặt của nữ tử thứ hai nhếch lên, trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Nàng gọi là Tinh Liên, cũng không phải là đệ tử phụ trách bảo vệ

sơn môn. Mà là đệ tử kiệt xuất nhất của cung chủ Bích Dao Vô Lượng cung.

Trong Vô Lượng cung chia làm đệ tử bình thường, đệ tử trưởng lão và đệ tử cung chủ.

Trong đó đệ tử cung chủ giống như đệ tử chưởng giáo trên Phù Thiên đại lục vậy, có được quyền lợi cực cao, ở bên ngoài được gọi là thánh nữ.

Bởi vì là thánh nữ cũng có rất nhiều đặc quyền. Chẳng qua hôm nay bọn họ có linh cảm cho nên mới đi tới nơi này, không nghĩ tới lại gặp phải một người như vậy, khiến cho nàng không nhịn được sinh ra tâm tư muốn vạch trần mặt nạ ngụy trang của đối phương.

- Nơi này chính là khu chờ, tất cả đại sư dược lý tới đây đều phải chờ ở chỗ này!

Nữ tử thứ nhất không biết suy nghĩ trong lòng Tinh Liên, cho nên sau khi mang Vân Phi đi tới một cái đại điện rồi lại nói.

Nhiếp Vân theo sát ở phía sau, hai mắt nhìn về phía đại điện. Chỗ này so với những chỗ trước kia hắn từng gặp tương đối giản dị, cũng không có quá nhiều khí thế. Lại mang theo đặc thù của tông môn toàn nữ nhân, còn chưa có tiến vào tông môn thì đã có một mùi thơm nhàn nhạt từ bên trong truyền ra, khiến cho người ta có cảm giác tựa như đi vào trong khuê phòng của nữ nhân vậy.

- Khó trách đệ tử lại có thực lực kém như vậy... Chỗ này bố trí ấm áp như vậy, nhất định sẽ khiến cho người ta mất đi ý chí chiến đấu a!

Nhiếp Vân lắc đầu, lại nhấc chân đi tới phòng khách.

- Lắc đầu? Hừ, thật biết giả bộ a!

Tinh Liên ở phía sau nhìn thấy động tác của hắn, đôi mắt đẹp trừng lên, vẻ mặt cười lạnh.

Trong đại điện có bóng người đi lại, chừng trên trăm người. Lúc

này cả đám đang ngồi ngay ngắn ở trước bàn, mỗi một người đều mang theo vẻ kiệt ngạo bất tuân, hai hàng lông mày nhướng lên, dường như không phục lẫn nhau vậy!

Thấy hai người Nhiếp Vân, Vân Phi đi tới, trong mắt cả đám hiện lên vẻ khinh miệt.

- Lại có hai tiểu tử tới mua danh chuộc tiếng a!

- Trẻ tuổi như vậy thì biết dược lý gì chứ? Đoán chừng là tới thử vận khí a!

- Người trước đó ta biết, là người của Liễu châu Vân gia, Vân gia là thế gia dược lý, tổ bối làm ăn theo đường dược tài. Tiểu tử này nhìn qua giống như là nhân vật thiên tài nhất trong đám người trẻ tuổi, có lẽ thực sự có một ít bản lĩnh!

- Vậy thì thế nào chứ? Bất quá cũng chỉ là một hậu bối miệng còn hôi sữa mà thôi.

Mọi người nghị luận ầm ĩ, thanh âm khinh thị không chút che dấu.

Dược liệu, dược lý cũng không phải là thứ mà thiên phú tốt là có thể hoàn toàn nắm giữ, cần phải tiêu tốn rất nhiều thời gian học thuộc lòng, còn phải hiểu. Chuyện này cần rất nhiều thời gian coi như là tích lũy. Lúc này mọi người nhìn thấy Nhiếp Vân và Vân Phi trẻ tuổi như vậy, trong lòng sinh ra vẻ khinh thị cũng là chuyện rất bình thường.

------oOo------

Chương 2664: Họa thủy đông dẫn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ồ? Không nghĩ tới lại có nhiều danh nhân như vậy tới đây a. Nhìn, vị kia là Khâu lão gia tử La Húc Sơn, người ta thường gọi là dược lý vô song! Vị kia là Cửu châu hải Trương Đại tiên y. Năm đó gia gia nhà ta còn ở chỗ của hắn học qua mấy tháng a... Ồ, không ngờ

lại là Lý Công Nhiên tiên sinh Hoài Tây Thành. Ban đầu nữ nhi củaVĩnh Dạ hoàng đế là Kim Diệp công chúa bị bệnh nặng, vô số đại phu đi tới thăm bệnh cũng không thể làm gì. Kết quả hắn đi tới một lần, tay đến bệnh trừ. Được Vĩnh Dạ hoàng đế phong làm đứng đầu ngự y... Không nghĩ tới đối phương lại cũng tới nơi này... Mau nhìn, vị kia là Nha Hư tiền bối Thiên Áp lĩnh, ức vạn năm trước đã thành danh. Cũng từng làm không ít chuyện kinh thiên động địa. Chỉ bất quá đã sớm phong sơn, khi Kim Diệp công chúa bị bệnh nặng, Vĩnh Dạ hoàng đế đã từng phái người ra mời nhiều lần mà hắn ta cũng không có hạ sơn. Không nghĩ tới lại có thể gặp hắn ở nơi này.

Mọi người nhìn thấy hai người Nhiếp Vân, thì bọn họ cũng đang quan sát chung quanh. Vừa nhìn, sắc mặt của Vân Phi càng ngày càng kinh ngạc. Tiếng truyền âm cũng có chút phát run.

Những người này cơ hồ hắn đều biết, mỗi một vị đều là cao thủ oanh động trong cả Hỗn Độn Chí Tôn vực, danh tiếng cực lớn. Bình thường bọn họ đều co đầu rút cổ ở trong thế giới của mình phía, chân không bước ra khỏi nhà. Cho dù nhiều tiền hơn nữa cũng không vời ra được, không nghĩ tới bọn họ lại đều hội tụ đến nơi này!

- Xem ra mị lực của nữ tử Vô Lượng cung rất lớn a.

Nhiếp Vân cười một tiếng.

Người không biết nghề sẽ không biết tình huống trong đó. Nếu như nói người trong Tam giới đạt tới cấp bậc Chúa Tể, hoặc là tiến vào Bách Cường bảng có những ai.. Nhất định hắn đều biết, thế nhưng đối với những người này hắn lại chưa từng nghe nói qua lấy một người.

Lặng lẽ quét mắt nhìn qua một vòng, mặc dù những người này trên phương diện tinh thông dược lý, bồi dưỡng dược liệu đều có danh tiếng rất lớn. Thế nhưng trên thực tế tu vi đều không cao, mạnh nhất bất quá cũng chỉ là cấp bậc Kim giáp tướng mà thôi.

- Mời hai vị ngồi chờ ở chỗ này, đến lúc đó cung chủ sẽ thi triển thủ đoạn. Thống nhất biểu diễn tình huống dược viện cho các ngươi,

sau đó các ngươi lại căn cứ những thứ này để đưa ra phán đoán, lại đưa ra phương pháp trị liệu!

Nữ tử che mặt dẫn đường cho Vân Phi dẫn bọn hắn tiến vào trong phòng khách, lại tìm hai chỗ trống, sau đó lại nói một câu.

- Đa tạ tiên tử nhắc nhở, tại hạ đã biết...

Vân Phi thấy đối phương nói chuyện với hắn cho nên vội vàng khom người.

Nhìn động tác có vẻ nho nhã. Giống như rất có lễ phép, thế nhưng nụ cười bỉ ổi trên mặt đã bán đứng hắn.

- Hừ!

Nhìn thấy nụ cười của hắn, sắc mặt của nữ tử đeo khăn che mặt kia trầm xuống, muốn nói điều gì lại không nói ra được một câu. Chỉ có âm thầm tức giận không thôi.

- Tỷ tỷ đừng nóng giận, để muội thay tỷ dạy dỗ hai tiểu tử này!

Tinh Liên theo ở phía sau nhìn thấy đồng môn tức giận, hai mắt xoay chuyển, miệng nhẹ nhàng cười một tiếng rồi đi về phía trước. Mục tiêu là Vân Phi bên cạnh.

- Vị thiếu hiệp này!

Thanh âm của Tinh Liên vô cùng êm tai, như là hoàng anh xuất cốc, uyển chuyển mà du dương, lại giống như châu ngọc minh vang, như là rót mật. Vừa vào trong tai đã khiến cho người ta cảm thấy thư giãn thích ý, tâm thần sảng khoái.

Không nói dung mạo của vnhư thế nào, chỉ bằng vào thanh âm này cũng đủ khiến cho vô số anh hùng khom lưng uốn gối.

Quả nhiên, thanh âm của nàng vừa vang lên, lập tức hấp dẫn mấy người chung quanh, không ít gia hoả hai mắt mang theo lửa nóng nhìn qua. Ánh mắt giống như là sói gặp được cừu non vậy.

Những người này nghe qua thì danh tiếng rất lớn, mỗi một người đều đạo mạo vô cùng. Thế nhưng trên thực tế trong thâm tâm đều là người tôn sùng đạo nao nữ. Không nói đâu xa, ngay cả vị Nha Hư tiền bối khiến cho Vân Phi sùng bái không dứt này cũng vậy. Chỉ riêng thị thiếp cũng đã có hơn ba trăm người!

Chính là bởi vì biết những chuyện này chi nên Tinh Liên mới cố ý nói ra như vậy. Khiến cho những người khác đều nghe được, đem ánh mắt của mọi người tập trung tới bên này.

- Tiên tử, người tốt chứ?

Vân Phi vốn tưởng rằng nữ tử che mặt trước mắt là giai nhân tuyệt sắc, sau khi nghe được thanh âm này thân thể càng run run, chỉ thiếu chút nữa đã ngất đi. Hắn vội vàng xiết chặt hai tay, ngay cả nói chuyện cũng có chút không thông thuận.

Đạo thanh âm này có thể so được với tiên âm, dù là dáng dấp của đối phương chỉ có vậy thì hắn cũng sẽ không chút do dự lựa chọn nàng.

- Thiếu hiệp trẻ tuổi như vậy đã có tài hoa đầy người. Người dám tới nơi này, chắc hẳn đã hoàn toàn chuẩn bị xong, chắc hẳn có thể chữa khỏi cho toàn bộ dược liệu của Vô Lượng cung chúng ta a.

Tinh Liên Điềm Điềm cười một tiếng, mặc dù dung mạo được che giấu ở dưới cái khăn che mặt, thế nhưng vẫn không giấu được đôi mắt như biết nói của nàng. Làm cho trong lòng người ta rung động, hận không thể lập tức xông lại ôm lấy nàng để âu yếm.

- Đó là đương nhiên, ta đã sớm chuẩn bị kỹ càng, bảo đảm có thể chữa khỏi toàn bộ dược liệu của Vô Lượng cung các người. Lấy được chức vị Khách Khanh trưởng lão.

Mỹ nhân tin cậy như vậy, Vân Phi cảm thấy xương cũng cứng hơn. Hắn cười hắc hắc, cũng không để ý tới những khác nữa mà vỗ ngực một cái, miệng lại lớn tiếng cười nói.

- Trẻ con ăn nói bữa bãi, ngươi không sợ nói mạnh miệng quá gió làm rụt đầu lưỡi hay sao?

Hắn còn chưa nói xong thì đã nghe được cách đó không xa có một tiếng vỗ bàn vang vọng. Một lão giả vỗ bàn đứng lên, trong mắt mang theo vẻ khinh thị.

Nhiếp Vân quay đầu nhìn, người này chính l một trong mấy vị mà mới vừa rồi Vân Phi giới thiệu, chính là người được Vĩnh Dạ hoàng đế tôn sùng là đệ nhất ngự ý. Cứu chữa cho Kim Diệp công chúa, cũng chính là Hoài Tây Thành Lý Công Nhiên kia!

Người này lúc này hai hàng lông mày đang nhướng lên, dường như cảm thấy bất mãn đối với việc Vân Phi nói năng bừa bãi như vậy.

Không riêng gì hắn, trên mặt những người khác cũng đều hiện lên nụ cười như có như không, giống như đang muốn xem náo nhiệt xảy ra vậy.

- Hay cho một chiêu họa thủy đông dẫn! Vừa mới nói một câu đã khiến cho lão gia hỏa như vậy xuất thủ. Xem ra thực lực của nha đầu này không cao, thế nhưng thủ đoạn cũng không ít. Lại rất nắm chắc đối với nhân tính a.

Không biết Nhiếp Vân vô tình hay là cố ý, lại lần nữa nhìn Tinh Liên một cái.

------oOo------

Chương 2665: Họa thủy đông dẫn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nha đầu này cố ý họa thủy đông dẫn, đem mũi tên cua mọi người tập trung lên trên người Vân Phi, Vân Phi có lẽ đang chìm đắm trong mộng tưởng được nữ nhân xem trọng cho nên không rõ ràng cho lắm. Thế nhưng sao hắn lại không biết cơ chứ?

Nhất định nữ nhân này đã nhìn ra tính cách kiêu ngạo tự luyến của Vân Phi, cho nên lúc này mới cố ý nói như vậy!

Như vậy, Vân Phi một khi lâng lâng tất nhiên sẽ đắc tội với những người khác, dẫn tới chúng nhân công phẫn.

Rất có tâm kế a!

Tinh Liên thấy dẫn hỏa thành công, khóe miệng nhếch lên, lại quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân. Nàng đang định tính toán xem làm thế nào mới có thể dạy dỗ người này một lát thì lại thấy trong ánh mắt của người thiếu niên trước mắt bắn ra vẻ lạnh lẽo. Giống như hàn mang, nhất thời khiến cho nàng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, giống như rơi vào vực sâu vạn trượng. Làm cho nàng không tự chủ được mà lui về phía sau mấy bước.

- Ngươi...

Sắc mặt đỏ lên, đôi môi của Tinh Liên cắn chặt.

Nàng có tự tin rất lớn đối với mị lực từ thanh âm của mình, bất kể là nam nhân hay là nữ nhân, chỉ cần nghe được, tuyệt đối sẽ rơi vào mê hoặc. Sẽ mất sự đề phòng đối với nàng, tự nhiên tin tưởng! Thế nhưng tiểu tử trước mắt này không những không có bị mê hoặc chút nào mà còn dùng ánh mắt lạnh lùng như vậy nhìn qua. Chuyện này khiến cho nàng có chút giật mình, đồng thời lại có chút giận dữ.

Cắn răng một cái, Tinh Liên bước lên phía trước, lại nhìn về phía Nhiếp Vân rồi nói:

- Vị thiểu hiệp này nhìn càng thêm trẻ tuổi, chắc hẳn càng thêm bác học. Nếu như hôm nay ai trong điện này có thể chữa trị được cho dược liệu trong Vô Lượng cung, ta cảm thấy trừ ngươi ra thì không còn có thể là ai khác được.

Thanh âm của nàng vang dội, lập tức vang vọng cả phòng, khiến cho ánh mắt của mọi người tập trung tới đây. Nhìn thấy mục đích đã đạt tới, trong mắt của Tinh Liên hiện lên vẻ lạnh lùng, lại đổ thêm dầu vào lửa:

Một khi thiếu hiệp trở thành Khách Khanh trưởng lão, ta nguyện ý

hầu hạ thiếu hiệp.

Những lời nói phía sau, thanh âm thấp tới mức không thể nghe rõ.

Bất quá càng là như vậy, những người khác càng động tâm. Trong từng ánh mắt hiện lên lửa nóng, dường như hận không thể xông lên chỉnh chết Nhiếp Vân vậy.

Tiểu tử này là thứ gì chứ? Nữ tử xinh đẹp như vậy, không nói đâu xa. Chỉ bằng vào thanh âm và thân thể như vậy cũng đã là cực phẩm. Loại mỹ nhân này tại sao lại coi trọng loại gia hỏa chỉ biết mua danh chuộc tiếng như vậy cơ chứ?

Trong mắt từng người hiện lên vẻ ghen ghét nồng đậm.

- Tiên tử không nên bị tiểu tử này mê hoặc, bất quá chỉ là trẻ con mà thôi. Nếu như các ngươi thực sự muốn giải quyết vấn đề dược liệu trong cung. Vẫn là chúng ta mới có thể nắm chắc a.

- Đúng vậy, hai người trẻ tuổi này chẳng qua chỉ tới đây để thử vận khí mà thôi. Ký thác hy vọng ở trên người bọn họ, quả thực là hồ đồ.

- Tiên tử đừng có mắc lừa, hai tiểu tử này chỉ biết khẩu phật tâm xà, nhất định không có chân tài thực học a.

- Loại người như vậy cực kỳ đáng ghét, chỉ là tiểu nhân vật mà thôi, ta muốn tỷ thí dược lý với hắn. Ta cũng muốn nhìn một chút, nhìn xem hắn có biết một chút gì về dược lý hay không.

Mọi người nghị luận ầm ĩ, mỗi một người đều đứng lên, nhìn dáng vẻ của bọn họ, dường như nếu không phải sợ làm cho mỹ nhân chán ghét thì nhất định đã sớm xông lại tìm Nhiếp Vân quyết đấu.

- Tiểu tử, không nghĩ tới ngươi còn có thủ đoạn này Vừa tới Vô Lượng cung lại khiến cho tiên tử xem trọng ngươi, ta cũng muốn thử một chút. Nhìn xem ngươi có thực học thực sự hay không!

Lý Công Nhiên trước đó lên tiếng đả kích Vân Phi đang ở gần nhất. Lúc này lại nhìn thấy thiếu nữ trước mắt dường như đã có chút

nghênh về phía thiếu này. Trong lòng sinh ra cảm giác ghen tức, miệng gầm lên một câu rồi đứng lên.

Thấy nữ tử này chỉ cần nói một câu đã khiến cho cừu hận của toàn bộ mọi người đổ lên người mình, Nhiếp Vân âm thầm lắc đầu một cái.

Khó trách người khác đều nói hồng nhan họa thủy, nữ nhân này, quả thực có thể xưng là kẻ gây họa a!

Tiện tay lấy bầu rượu trên bài rót đầy một ly, lại uống một hớp. Sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, lại nhìn về phía Tinh Liên trước mắt. Hai mắt hắn lập lòe như điện mang ánh.

- Rất có thủ đoạn a!

- Thiếu hiệp nói vậy là có ý gì, ta không biết. Vừa rồi trên đường tới đây thiếu niên luôn miệng nói, kiến thức uyên bác, làm cho người ta mở rộng tầm mắt. Ta chẳng qua chỉ có chút ngưỡng mộ đối với ngươi mà thôi..

Tinh Liên thấy hắn không bị mê hoặc, hơn nữa vừa nhìn một cái đã nhìn ra là âm mưu của mình, chuyện này khiến cho nàng có chút kinh ngạc. Bất quá nàng cũng là người thông minh, lập tức đã nghĩ ra đối sách. Thanh âm lưỡng lự mà uyển chuyển. Lúc nói hai chữ ngưỡng mộ lại mang theo tình cảm nồng đậm, khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người chung quanh đều tóe lửa, cảm thấy sắp phát điên.

- Tiểu tử, ta muốn quyết đấu cùng ngươi!

Một người quả thực đã không nhịn được nữa mà nhảy ra, lửa giận thiêu đốt, hai mắt như lang như hổ.

- Ta cũng muốn nhìn một chút, nhìn xem ngươi kiến thức uyên bác như thế nào.

- Cút về!

Thấy người này vọt tới, Nhiếp Vân cũng lười nói nhảm, lông mày

nhướng lên, miệng lại quát nhẹ một tiếng.

- Ta...

Gia hỏa mới vừa rồi còn khí thế như cầu vồng lại giống như ngọn lửa bị người ta dập tắt, hai mắt ngẩn ngơ, lập tức trở về, lần nữa trở về chỗ ngồi của mình.

- Ồ?

- Có chuyện gì xảy ra?

- Đây là Vân Hà Sơn Lương Hiểu, một thân tu vi đã đạt tới Kim Giáp tướng a, sao lại vừa nghe thấy tiếng quát đã xoay người rời đi rồi?

Nhìn thấy một màn như vậy, tất cả mọi người đều sửng sốt, ngay cả Tinh Liên cũng không nhịn được siết chặt hai tay. Trên khuôn mặt trắng nõn có một tia ửng đỏ.

Vị Lương Hiểu này mặc dù danh tiếng không có bằng đám người Lý Công Nhiên. Thế nhưng vô luận là phương diện thực lực hay là dược vật đều không kém những người kia.

Đây cũng là một trong những người có khả năng giải quyết nan đều của Vô Lượng sơn nhất.

Nhân vật như vậy quát lên khiêu chiến với một tiểu tử, lại bị một câu nói của người này quát lui, đổi lại là ai cũng sẽ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, khó mà tin được.

- Ta vốn tưởng rằng vị thiếu hiệp này chẳng qua tinh thông dược lý, không nghĩ tới thực lực cũng mạnh như vậy. Quả thực ta rất bội phục…

Phản ứng của Tinh Liên cũng nhanh, một lát sau nàng đã nhẹ nhàng cười một tiếng.

------oOo------

Chương 2666: Tinh Liên sắp nổi điên

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hóa ra là thực lực mạnh! Hừ, người thực lực mạnh ta đã thấy nhiều, Vĩnh Dạ hoàng đế cũng phải cung phụng ta là thượng khách! Chỉ bằng vào thực lực đã có thể giải quyết được vấn đề của dược viên sao? Nếu như vậy còn tìm chúng ta làm gì chứ? Như vậy trực tiếp mời Nhiếp Vân Chúa Tể tới không phải sẽ tốt hơn sao?

- Đúng vậy, thực lực mạnh thì thế nào chứ? Nơi này là Vô Lượng cung, không phải là nhà của các ngươi. Ở đây có Thần Quân Chúa Tể che chở, nếu dám càn rỡ ở chỗ này, ngươi cứ chờ chết đi!

- Không biết trời cao đất rộng, có một ít thực lực đã muốn làm gì thì làm. Nói cho ngươi biết, nơi này không phải là nơi mà ngươi có thể ngông cuồng a.

Những người khác nghe thấy Tinh Liên nói vậy, cảm giác khiếp sợ biến mất, thay vào đó là sự giận dữ.

Trong Tam giới có vô số cường giả, thế nhưng người tinh thông dược lý tới tột cùng lại không có quá nhiều. Cho nên, trong lòng những người này cũng có chút kiêu ngạo.

Nếu như mới vừa rồi Nhiếp Vân dùng kiến thức dược lýquát lui Lương Hiểu. Như vậy có lẽ bọn họ sẽ tự ti mặc cảm, tự nhận mình so ra kém hơn người khác, sẽ không nói thêm gì nữa. Thế nhưng thứ hắn dùng lại là thực lực, cho nên mọi người đều có chút nổi giận.

Người có thực lực mạnh cũng không phải là bọn họ chưa từng thấy qua, người ta đang giải quyết vấn đề dược viên a. Ngươi có thực lực mạnh chạy tới đây giả bộ cái rắm.

Là đại sư tinh thông dược lý, mỗi một người trong bọn họ đều có hộ vệ cực mạnh. Nếu như những hộ vệ này đi ra thì cũng có thể làm được điểm này. Cho nên, bọn họ đều cảm người dùng thực lực bức lui Lương Hiểu có chút trơ trẽn.

- Câm miệng!

Đối mặt với thanh âm nghi hoặc và quát tháo bên trong phòng, Nhiếp Vân cũng không tức giận, hai mắt híp lại, miệng lại quát lên một tiếng.

Thanh âm không lớn, lại giống như thanh âm vang dội ở trong lòng tất cả mọi người. Cũng giống như một cái chuông lớn vang lên ở bên tai, lập tức cắt đứt thanh âm huyên náo.

Hô Khiếu thiện âm!

Đây là chiêu số ban đầu hắn học cao tăng ở trong Thiên địa lục đạo và phật giới. Trải qua cải tiến, hắn phát hiện ra vẫn có thể chấn nhiếp linh hồn người khác. Khiến cho người ta trong thời gian ngắn không nói nên thành lời.

- Thủ đoạn thật là cao minh, chỉ dùng mấy câu nói đã tập trung tâm tình của tất cả mọi người, đem lửa giận của mọi người chuyển tới trên người ta. Có bản lĩnh như vậy, nếu như ta đoán không sai, ngươi cũng không chỉ là một người đệ tử bình thường a!

Áp chế thanh âm của mọi người xuống, Nhiếp Vân cũng không để ý tới những người khác mà ngẩng đầu nhìn về phía Tinh Liên trước mắt.

Nữ nhân này có thủ đoạn như vậy. Thanh âm lại có tính đầu độc như vậy, toàn bộ Tam giới cũng không tìm ra được mấy người. Nhất định không thể nào chỉ là một người đệ tử bình thường được.

Nếu như thực sự là đệ tử bình thường, như vậy hoặc là Vô Lượng cung này quá đáng sợ. Hoặc là vị cung chủ Bích Dao kia mù mắt.

- Làm sao ngươi biết được.

Đối với câu hỏi của Nhiếp Vân, Tinh Liên có chút kinh ngạc.

Bây giờ nàng mặc y phục hoàn toàn giống như đệ tử bình thường, lại lấy vải thưa che mặt. Dựa theo đạo lý bình thường mà nói, đối

phương có lẽ không nhận ra được a. Tại sao lại nói như vậy chứ?

Trong lòng có chút kỳ quái, thế nhưng Tinh Liên cũng là người thông minh. Hai mắt xoay chuyển, cũng không có trả lời câu hỏi của hắn mà nhẹ nhàng cười một tiếng.

- Thiếu hiệp nghe ngóng thân phận của ta như vậy, chẳng lẽ đã nắm chắc phần thắng? Chờ sau khi trở thành Khách Khanh trưởng lão sẽ cưới ta đi hay sao?

Câu này vừa không có trả lời câu hỏi của Nhiếp Vân, lại lần nữa dẫn tai họa tới. Quả nhiên, nghe thấy nàng nói như vậy, những người khác lại lần nữa nhìn lại, lửa giận trong mắt không thể kiềm chế được.

- Câm miệng! Cưới ngươi? Ngươi là thứ gì chứ?

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, lông mày nhướng lên, trong ánh mắt mang theo hàn ý nồng đậm, tựa như đang ở trong trời đông giá rét, lạnh thấu tới tận xương tủy.

- Ngươi...

Tinh Liên thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Bởi vì tức giận cho nên mặt nàng đỏ lên, hai ngọn núi cao vút trước ngực nhất thời phập phồng. Lửa giận giống như thủy triều, liên miên không dứt lan tràn trong người.

Nói ra lời này quả thật quá khinh người!

Nàng tự phụ mình xinh đẹp, vô luận đi tới nơi nào cũng đều là trọng điểm chú ý của tất cả mọi người. Cho bây giờ đang che mặt, thế nhưng từ thái độ của những người khác vẫn có thể nhìn ra được. Bọn họ cực kỳ say mê thanh âm của nàng.

Chỉ cần là nam nhân, nàng tự tin, tuyệt đối không có ai có thể ngăn cản được mị lực của nàng. Mà bây giờ người này lại trực tiếp quát lớn... Bảo nàng câm miệng, hắn là thứ gì chứ?

Nàng lớn như vậy rồi mà còn chưa từng chịu nhục như vậy.

Mặc dù tức giận, thế nhưng nàng vẫn cẩn thận nhìn về phía đối phương. Vốn nàng tưởng rằng đối phương cố ý nói như vậy, bất quá chỉ là thủ đoạn hấp dẫn nàng mà thôi. Kỳ thực bản chất lại giống như nam nhân khác vậy. Muốn được nàng coi trọng! Kết quả vừa nhìn một cái, trong lòng nhất thời cực kỳ thất vọng.

Trong mắt đối phương không ngờ lại mang theo vẻ chán ghét, loại chán ghét này đến từ chỗ sâu trong linh hồn, không có một tia che giấu nào. Trần trụi giống như lưỡi đao vậy.

Có thể đoán ra được, nếu như không phải đang ở đây. Nếu như nàng không phải là đệ tử của Vô Lượng cung, rất có thể đối phương sẽ dùng một cái tát đập chết nàng.

Nói cách khác, đối phương không quan tâm tới nàng là chân thật, phát ra từ tận đáy lòng.

- Ta không tin sau khi ngươi nhìn thấy dung mạo của ta còn có thể có bộ dáng này!

Nhìn thấy thái độ chân chính của đối phương, Tinh Liên tức giận tới mức thân thể mềm mại run rẩy. Trong mắt có một đạo hàn mang lóe lên, nàng đi tới trước mặt Nhiếp Vân, bàn tay vạch một cái. Cái khăn che trên mặt rớt xuống dưới đất.

- Tinh Liên, ngươi...

Không nghĩ tới nàng lại làm ra hành động như vậy, nữ đệ tử dẫn Vân Phi tới đây lập tức kinh hãi.

Nữ tử của Vô Lượng cung trên cơ bản sẽ không đem dung mạo cho người ta xem. Làm như vậy là không tuân theo quy định của tông môn. Tinh Liên làm như vậy, bất kể đối phương như thế nào, ít nhất một lát nữa nàng sẽ không tránh được việc bị xử phạt.

- A...

Nương theo tiếng thét chói tai của những đệ tử này, những người

khác cũng đồng thời nhìn thấy rõ dung mạo của nàng, mỗi một người đều ngừng thở, không ngừng nuốt nước miếng.

Nhất là Vân Phi, người này đứng tại chỗ, có chút ngây ngốc.

------oOo------

Chương 2667: Bích Dao cung chủ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vị Tinh Liên trước mắt này dung mạo giống như tiên nữ trên chín tầng trời hàng lâm. Thanh tú linh động, hoàn mỹ giống như bảo bối mà tạo hóa chế tạo mà thành. Đứng ở trước mặt người xinh đẹp như vậy, bất kỳ ai cũng sẽ không nhịn được mà ngừng thở, dường như sợ thanh âm quá lớn, chọc giận đối phương.

Dung mạo như vậy, loại thanh âm này, tuyệt đối có thể đoán được, một khi đi ra ngoài, để cho người ngoài thấy sẽ dẫn tới người ngoài hốt hoảng!

Dáng vẻ nghiêng nước nghiêng thành, có thể khiến cho vô số nam nhân trở nên sôi trào!

- Bộ dáng này của ta gả cho ngươi có tính là bôi nhọ người hay không?

Vạch cái khăn che mặt xuống, biết một lát nữa nhất định mình khó tránh khỏi xử phạt, Tinh Liên cắn chặt môi, nhìn chằm chằm vào thiếu niên ở trước mắt.

Nhìn đối phương một cái, Nhiếp Vân cũng không nói chuyện. Chẳng qua hắn chỉ lắc đầu một cái, ngay sau đó ánh mắt lại nhắm lại.

Khó trách Nhiếp Đồng lại nói Bích Dao cung chủ khó dây dưa, ngay cả đệ tử Vô Lượng cung cũng đã như vậy, nhất định vị cung chủ kia còn đáng sợ hơn!

- Ngươi...

Nhìn chằm chằm đối phương, Tinh Liên vốn tưởng rằng đối phương sẽ vì dung mạo tuyệt mỹ của nàng mà giật mình, sẽ có vẻ mặt hối tiếc. Kết quả... Lại đổi lại một cái lắc đầu, nhắm mắt lại!

Từ động tác và vẻ mặt của đối phương nàng đã biết rõ, cái lắc đầu này cũng không phải là nói gả cho hắn có phải là làm nhục hắn không. Mà là đối với nàng hắn rất thất vọng.

Thất vọng?

Dung mạo như ta đây mà cũng thấy thất vọng, thật hay giả vậy?

Lúc này Tinh Liên đã cảm thấy người sắp phát điên rồi.

Đương Đương Đương Đương Đương!

Ngay khi Tinh Liên sắp phát điên thì có một đạo thanh âm vang vọng ở trong toàn bộ đại điện.

- Tinh Liên, cung chủ đã tới.

Nghe thấy đạo thanh âm này, vẻ mặt nữ đệ tử kia lập tức biến sắc, vội vàng gọi nữ tử trước mắt hắn.

- Được rồi!

Lạnh lùng nhìn Nhiếp Vân một cái, Tinh Liên khẽ cắn chặt môi, lại lần nữa đem khăn lụa cài vào trên mặt. Lúc này rồi mới ứng tiếng đáp một câu. Sau đó cùng với nữ đệ tử đồng thời xoay người nhìn về phía lối vào của đại điện.

Lễ nhạc tấu vang, lúc này có mấy bóng người đi tới, đi trước là một nữ tử trung niên, giữa hai lông mày mang theo vẻ lạnh lùng. Mấy người sau lưng nàng đều là nữ tử, thực lực đều chừng cấp độ Kim Giáp tướng.

- Cái giá thật là lớn...

Thấy người chưa tới mà lễ nhạc đã đi trước, Nhiếp Vân thở dài trong lòng.

Vĩnh Dạ hoàng đế, Kiền Huyết hoàng đế cùng với phần lớn Chúa Tể hắn cũng đã gặp qua. Thế nhưng đây lại là lần đầu tiên nhìn thấy cái giá lớn như vậy. Khó trách có nhiều dược liệu trân quý như vậy lại chỉ là một tông môn nhị lưu. Ở trong hoàn cảnh này, sao có thể tu luyện cho tốt được chứ?

Hơn nữa nghe Nhiếp Đồng nói, người này tính tình cổ quái, bảo thủ. Nhất định sẽ không muốn trao đổi với người khác, tu luyện không phải là bế môn không ra. Mà là phải tổng kết kinh nghiệm từng đời một. Loại tính cách này mà có thể tu luyện được tới đỉnh phong mới thật sự là kỳ quái.

- Tinh Liên, sao ngươi lại ở đây?

Đi vào đại điện, nữ nhân trung niên nhìn quanh một vòng. Nhìn thấy Tinh Liên đang đứng ở một bên, hai hàng lông mày của nàng hơi nhíu lại.

- Hồi bẩm sư phụ, đồ nhi lo lắng dược liệu trong dược viên, cho nên muốn tới xem một chút...

Tinh Liên vội nói.

- Ừm.

Nữ nhân trung niên này gật đầu một cái, trong mắt hiện lên vẻ hài lòng. Lúc này mới nhìn quanh một vòng, nhìn về phía mọi người ở trước mắt.

- Tất cả dược liệu trong dược viên của Vô Lượng cung chúng ta trong một đêm đột nhiên xuất hiện hiện tượng khô héo. Chư vị đều là đại sư dược lý nổi danh trong Hỗn Độn Chí Tôn vực. Làm phiền các vị tới đây trợ giúp, Bích Dao cảm kích vô tận! Bổn cung chủ vẫn giữ cam kết như trước. Trong chư vị chỉ cần có người chữa khỏi dược liệu khô héo của ta. Như vậy sẽ có một vị trí Khách Khanh trưởng lão của Vô Lượng cung chúng ta.

- Không cần cung chủ nói, chúng ta cũng sẽ dùng hết toàn lực!

- Nếu như chúng ta đã tới. Đương nhiên phải giúp cung chủ giải quyết tai họa ngầm này a.

- Cung chủ yên tâm, nhiều cao thủ như chúng ta ở đây như vậy. Nhất định sẽ có thể giải quyết được vấn đề, làm cho dược viên của Vô Lượng cung lần nữa phát ra vẻ huy hoàng!

- Cung chủ mau dẫn chúng ta đi tới dược viên xem một chút a. Bây giờ cũng có chút không chờ đợi được.

Xác nhận nữ nhân trung niên trước mắt này là cung chủ, mọi người vội vàng đứng lên. Mỗi người đều mỉm cười, ra vẻ đạo mạo.

Thực lực của vị cung chủ này mặc dù ở trong Hỗn Độn Chí Tôn vực không tính là cao thủ gì. Thế nhưng sau lưng Vô Lượng cung lại có Thần Quân Chúa Tể a! Bất kỳ người nào cũng không dám đắc tội với các nàng.

- Ta biết chư vị đều là đại sư dược lý, đối với dược liệu hiểu rõ, có thể nói là đỉnh phong trong Tam giới! Vốn nếu muốn chữa khỏi dược liệu thì phải cần mang các vị đi tới dược viên tự mình quan sát. Thế nhưng tình huống dược viên hết sức nghiêm trọng. Một khi có nhiều người tiến vào, ta sợ tình huống dược vật khô héo sẽ càng thêm nghiêm trọng hơn.

Thấy thái độ của mọi người như vậy, Bích Dao cung chủ gật đầu một cái, thanh âm chậm rãi vang lên.

- Chúng ta biết, cung chủ yên tâm, trước đó vị nữ đệ tử này đã nói trước rồi!

- Bồi dưỡng dược liệu trân quý cần rất nhiều thủ đoạn, kiêng kỵ sinh ra khí tức cũng là một trong số đó. Chúng ta coi như là đại sư dược lý, những chuyện này chúng ta đều biết a.

Mọi người đồng thời gật đầu, cũng không có cảm thấy đối phương vô lễ.

Trước đó, khi vừa mới vào cửa thì nữ đệ tử kia cũng đã nói, trước tiên để cho bọn họ chờ. Đến lúc đó cung chủ sẽ thi triển thủ đoạn, để cho bọn họ xem tình huống bên trong dược viên. Sau đó mới đưa ra phán đoán.

- Như vậy Bích Dao cám ơn các vị trước vậy!

Nữ tử trung niên gật đầu một cái, bàn tay chộp về phía trước một cá. Từ trên đầu ngón tay chợt có một đạo quang mang bắn ra, chiếu rọi toàn bộ đại điện. Ngay sau đó, một bên vách tường trong phòng sáng lên, giống như là gương vậy, xuất hiện một bộ hình ảnh rõ ràng.

Hình ảnh là một ngọn núi, phía trên tràn ngập các loại,các dạng dược liệu trân quý, dựa theo lẽ thường mà nói. Những dược liệu này mỗi một gốc đều có giá cả kinh người, khiến cho người ta vừa nhìn, hai mắt không nhịn được nóng bỏng. Chỉ bất quá bây giờ những dược liệu giá trị liên thành này, tất cả đều đã tiu nghỉu, hơi khô khô, dường như tùy thời sẽ bị khô héo.

------oOo------

Chương 2668: Bích Dao cung chủ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây chính là tình huống của dược viên. Chư vị tinh thông dược lý, hy vọng chư vị có thể cứu vớt được những dược liệu sắp khô héo này.

Bích Dao cung chủ nói.

- Quả nhiên đang khô héo...

- Dáng vẻ của những dược liệu này thật là kỳ quái, nhìn cũng không có giống như thiếu tinh thần. Hẳn không phải là thiếu dinh dưỡng!

- Vô Lượng cung lấy mặt dược vật để nổi tiếng thiên hạ, không thể

nào là thiếu dinh dưỡng được. Nhất định là vì những nguyên nhân khác!

- Ngươi xem gốc Chu Dương hoa kia. Vốn nó nên có màu đỏ tươi, bộ dáng giống như mặt trời vậy. Mà lúc này đã cúi xuống, màu sắc cũng biến thành màu xám tro. Ta cảm giác không những không phải là thiếu dinh dưỡng mà linh khí quá nhiều dẫn tới chất dinh dưỡng quá dư a.

- Nói nhiều, tuyệt đối không phải là chất dinh dưỡng quá nhiều. Ngươi xem gốc Bách Linh theo kia. Khi sinh mệnh thịnh vượng thì cành lá giơ lên, theo gió mà hát, có thể phát ra thanh âm giống như Bách Linh vậy! Loại dược liệu này có thể ca xướng ở trong gió, đủ để thấy được trình độ cứng cáp của nó. Mà bây giờ, cơ hồ lại nằm ở tại chỗ, ta cảm thấy đã bị nhuyễn trùng đặc thù xâm nhập, dẫn đến sinh mệnh lực trôi qua a.

- Ta không đồng ý quan điểm của ngươi, nếu như nói là sinh mệnh lực trôi qua. Như vậy sao gốc Ám Hương thảo này lại càng nhìn càng thấy tràn đây? Gốc dược liệu này luôn luôn yếu đuối, nếu như có nhuyễn trùng xâm nhập mà nói. Nhất định đã sớm gục xuống, sao lại cành lá tươi tốt, còn hơn xa những gốc khác chứ?

Thấy trên tình huống dược liệu xuất hiện trên vách tường, toàn bộ đại điện lập tức nổ ra tiếng tranh cãi.

Tất cả mọi người đều căn cứ vào kinh nghiệm của mình mà tiến hành phân tích. Nói một lúc lâu, cũng không biết rõ rốt cuộc là ai đúng ai sai.

Bởi vì dính dáng tới chuyện Khải linh thảo cho nên Nhiếp Vân cũng nhìn kỹ qua. Vừa nhìn một lát, hai hàng lông mày hắn không nhịn được nhíu lại..

Dược liệu bên trên hình ảnh trước mắt khá kỳ dị, cái khô héo thì khô héo, cái sum xuê thì sum xuê, một ít dược thảo sinh mệnh lực mạnh thì nhìn như sắp chết héo, mà một ít dược thảo sinh mệnh lực yếu thì lại tươi tốt. Chuyện này khiến cho người ta có chút không rõ ràng.

Đây cũng là lý do vì sao những người này lại tranh chấp như vậy. Những dược liệu này dường như đều có bệnh khác nhau. Mỗi một gốc đều hoàn toàn khác nhau..

Nếu như tin tức của Vô Lượng cung không sai, những dược liệu này đều trong một đêm biến thành như vậy. Như vậy thì chuyện này lại có chút kỳ quái, rốt cuộc bị bệnh gì mới có thể khiến cho dược viên xuất hiện tình huống như vậy chứ?

- Cung chủ đại nhân, nhìn dược liệu như vậy chúng ta thực sự khó có thể nhìn ra hiện trạng của dược vật hiện tại. Bất quá dược thảo khô héo có liên quan tới rất nhiều chuyện, độ ẩm không khí, thổ nhưỡng phì nhiêu, linh khí ba động... Tóm lại, thông qua hình ảnh cho dù có thể nhìn qua được tình huống của dược liệu. Thế nhưng nếu muốn chẩn đoán bệnh tình chính xác. Như vậy vẫn có chút khó khăn, ta hy vọng cung chủ cho phép ta đi dược viên tự mình quan sát, sau đó lại tính toán tiếp!

Một lát sau mới có một người đứng lên.

Nhiếp Vân nhìn qua, người này chính là La Húc Sơn Khâu lão gia tử mà Vân Phi nói lúc trước!

- Đúng vậy, cung chủ. Nhìn như vậy trên thực tế căn bản không nhìn ra được cái gì. Xin cung chủ dẫn chúng ta đi qua đó.

- Chúng ta bảo đảm sẽ không đụng chạm vào những dược liệu này, cũng sẽ áp chế khí tức toàn thân xuống.

Có một người lên tiếng, những người khác cũng đồng thời hô lớn.

Dược liệu xuất hiện bệnh tật. Chuyện này cũng không phải chỉ nhìn dáng dấp là có thể nhìn ra được chứng bệnh. Ở trong chuyện này dính dáng tới vô số nhân tố, Khâu lão gia tử nói không sai. Độ ẩm không khí, thổ nhưỡng phì nhiêu... Những điều kiện này, chỉ cần có một cái chưa đủ thì cũng đều dẫn tới loại hiện tượng này.

- Chư vị, cũng không phải cung chủ nhà ta cự tuyệt mọi người đi tới dược việc, chẳng qua là... Tình huống bây giờ của dược liệu là vậy. Một khi có nhiều người đi vào, tất sẽ bị trùng kích. Khi đó bệnh tình

sẽ một lần nữa nghiêm trọng hơn.

Bích Dao cung chủ còn chưa mở miệng thì ột nữ tử trung niên cấp bậc Kim Giáp tướng bên người nàng lên tiếng:

- Nếu không thì như vậy đi. Từ trong chư vị chọn lựa ra mười vị đức cao vọng trọng, để cho những đại sư có thể làm cho mọi người tin phục đi quan sát. Sau đó tình huống cụ thể thế nào sẽ do bọn họ chuyển cáo cho các ngươi. Sau đó lại tiến hành phân tích, không biết đề nghị này như thế nào?

- Chọn lựa ra mười người?

- Chuyện này...

- Không dễ chọn a.

Không nghĩ tới đối phương lại đưa ra quyết định này, tất cả mọi người đều sửng sốt một chút, trong mắt tràn ngập vẻ khó xử.

Người có thể đi tới nơi này, cơ hồ đều là đại sư dược lý danh trấn một phương, chọn ai hay không chọn ai, đều có chút khó nói. Ngoài ra, vị trí Khách Khanh trưởng lão chỉ có một, nếu bởi vì được chọn đi trước mà có được vị trí này thì hỏng bét. Cho nên mọi người đều có chút chần chờ.!

Như vậy, những người khác còn chưa có tin tức xác thực thì những người đi đầu đã bắt đầu trị liệu, như vậy không phải đồng nghĩa với đã thua hay sao?

Tất cả mọi người đều là người thông minh, những chuyện này vốn cũng không phức tạp, rất nhanh toàn bộ đã suy nghĩ xong. Cho nên mỗi một người đều lắc đầu, cũng không đồng ý với đề nghị này.

Nói giỡn sao, nếu như phải đi thì đương nhiên là mình rồi. Nếu như để cho người khác đi, như vậy sẽ đồng nghĩa với việc đem cơ hội nhường cho người khác. Có kẻ ngu mới làm như vậy!

- Cung chủ...

Nghe thấy mọi người cùng nhau khoát tay nói vậy, đều không đồng ý. Nữ nhân trung niên vừa mới nói chuyện có chút lúng túng, lại quay đầu nhìn về phía cung chủ nàng.

Chủ ý này, là do nàng và cung chủ đã thương nghị trước. Thế nhưng không nghĩ tới lại bị tất cả mọi người cự tuyệt.

Kỳ thực chỉ cần suy nghĩ một chút cũng đã biết, những người này thiên nam địa bắc. Ai cũng làm theo ý mình, ai cũng không phục người khác. Đừng nói là để cho bọn họ chọn, coi như để cho đám người các nàng cưỡng chế chọn lựa ra. Như vậy cũng sẽ đắc tội với nhiều người hơn.

Bích Dao cung chủ cũng cau mày không thôi.

Lúc này nàng cũng không biết nên làm gì cho phải.

- Sư phụ, con có một phương pháp, không biết có thể làm được hay không!

Thấy sư phụ nhíu mày, Tinh Liên bước lên phía trước một bước.

- Nói!

Nhìn về phía vị đệ tử này của mình, hai hàng lông mày đang nhíu lại của Bích Dao cung chủ giãn ra, nàng khẽ gật đầu một cái.

------oOo------

Chương 2669: Tinh khí thần của dược liệu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tinh Liên này là đệ tử nàng thích nhất, không có một ai bằng.

Không chỉ có xinh đẹp, tu luyện khắc khổ, quan trọng hơn còn là thông minh, biết lòng người khác.

- Chư vị đại sư đều có bản lĩnh của riêng mình, đều không phục ai.

Như vậy để cho bọn họ chọn lựa ra mười người. Vô luận chọn ra ai cũng sẽ không có ai phục. Con thấy không bằng như vậy, tạo ra một cái khảo hạch, có thể thông qua khảo hạch, như vậy đã nói rõ bản lĩnh lớn, không thông qua, như vậy cũng không thể trách được ai.

Tinh Liên vội nói.

- Khảo hạch?

- Đúng vậy, con nghĩ nếu muốn khảo hạch thì cũng nên đơn giản một chút. Chúng ta có thể đem một ít dược liệu giá trị không cao, kể cả bùn đất ở không gian chung quanh di rời tới đây. Để cho mỗi người đồng thời quan sát một lần, mỗi người cũng đều được ra tay. Như vậy nếu như có thể trị liệu cho dược liệu khôi phục lại như lúc ban đầu cũng đã nói rõ. Người đó có bản lĩnh hơn. Đồng thời mới có tư cách đi dược viên quan sát... Tỷ thí như vậy, công bằng công chính, chắc hẳn sẽ không có ai sẽ sinh ra nửa câu oán hận!

Tinh Liên nói tiếp.

- Không tồi!

Nghe thấy đệ tử mình nói như vậy, hai mắt Bích Dao cung chủ sáng lên.

Đây chính là một biện pháp tốt a.

Mặc dù dược liệu trân quý bên trong dược viên không ít, thế nhưng dược liệu bình thường còn có nhiều hơn. Di chuyển tới đây một ít, đẻ cho những người này trị liệu. Nếu được thì chứng minh rõ có bản lĩnh thật sự, trị liệu không xong. Như vậy quả thực không có biện pháp... Muốn trách thì cũng chỉ có thể trách học nghệ không tinh, không trách được người khác.

- Lời của Tinh Liên chắc hẳn chư vị đều nghe được a, không biết ý chư vị như thế nào?

Cẩn thận tính toán một chút, phát hiện ra đề nghị này của Tinh Liên rất đúng trọng tâm, Bích Dao cung chủ hài lòng gật đầu một cái,

sau đó lại lên tiếng hỏi.

- Đề nghị của vị tiên tử này rất tốt, ta đồng ý!

- Ta cũng đồng ý!

- Trước tiên phải chữa trị xong một gốc thì mới có thể biểu hiện được bản lĩnh của bản thân. Đây cũng là chuyện cần làm.

Mọi người đồng thời mở miệng.

Để cho bọn họ lựa chọn, quả thực không dễ chọn lắm a. Vô luận chọn ai thì cũng sẽ cảm thấy không xứng. Như vậy cứ bằng vào bản lĩnh thật sự thủ thắng, cho dù có thất bại thì cũng không thể oán trời trách đất được.

- Vậy thì tốt, Tinh Liên, ngươi đi làm đi. Đi lấy mấy gốc dược liệu tới đây

Thấy mọi người đồng ý, Bích Dao cung chủ nhàn nhạt nói.

- Vâng!

Tinh Liên đi ra ngoài, dùng thời gian chừng một bữa cơm rồi mới lại xuất hiện trước mặt mọi người. Lúc này trên mặt đất đã có mấy gốc dược liệu.

Là mấy gốc Vô Ngôn hoa, loại dược liệu này ở trong Hỗn Độn Chí Tôn vực chỉ coi như là dược liệu hết sức bình thường, không đáng giá bao nhiêu tiền.

Mấy gốc Vô Ngôn hoa này gục đầu xuống, được phong ấn ở bên trong một cái không gian nhỏ.

Bằng vào thực lực của Tinh Liên, nhất định không thể nào phong ấn dược liệu vào trong không gian rồi mang tới, có lẽ là vận dụng một loại trận pháp nào đó.

- Mấy gốc Vô Ngôn hoa này mời chư vị cẩn thận quan sát, nên dùng thuốc như thế nào cũng do từng người cân nhắc!

Bích Dao cung chủ nói.

- Cung chủ yên tâm...

Mọi người đồng thời ôm quyền, mỗi một người đều nhìn về phía Vô Ngôn hoa trước mắt.

Nếu không gian cũng đã bị phong ấn, đương nhiên cũng sẽ không tồn tại vấn đề hoàn cảnh biến hóa. Từng người nhìn vào dược liệu trước mắt, hy vọng có thể từ bên trong tìm ra được chỗ mấu chốt.

Lúc này Nhiếp Vân cũng đứng dậy, đứng ở sau lưng mọi người nhìn về phía mấy gốc dược liệu trước mắt.

Một lát sau, hắn khẽ cau mày, không nhịn được phải lắc đầu một phen.

Trình độ hiểu biết của hắn về dược liệu, mặc dù không dám nói đỉnh phong Tam giới, thế nhưng so với những người trước mắt này nhất định chỉ mạnh hơn chứ không kém hơn. Nhưng mà chẳng biết tại sao lại cái gì cũng không nhìn ra được.

Dùng linh hồn quan sát, mấy gốc dược liệu này có sinh mệnh lực vô cùng thịnh vượng, linh khí cũng rất dư thừa. Chỉ là chẳng biết tại sao lại gục đầu xuống, giống như tùy thời sẽ chết vậy.

Thiên nhãn mở ra, nhìn qua toàn bộkhông khí, đất đai một lần. Phát hiện ra những thứ này cũng không có bất cứ vấn đề gì, giống như bệnh tình của linh dược trước mắt đột ngột xuất hiện vậy. Không có bất kỳ một triệu chứng nào.

Khó trách lại có thể khiến cho vô số đại sư chùn bước, một gốc dược liệu cũng đã khó trị liệu như này, muốn chữa khỏi toàn bộ dược viên, quả thực không quá dễ dàng a.

Nhiếp Vân cau mày, sắc mặt những người khác lại có chút khó coi.

Từng đạo linh hồn ba động không ngừng truyền tới, muốn tìm ra được bệnh căn. Thế nhưng bọn hắn lại phát hiện ra cái gì cũng

không tìm được.

Những người này cũng tinh thông dược lý, đối với tập quán của dược liệu biết rất rõ. Thế nhưng vô luận nhìn từ phương diện nào, những dược liệu này cũng không có bất cứ vấn đề gì. Đồng thời cũng không có bất kỳ bệnh chứng nào.

- Đồng Vân huynh. Những dược liệu này ngươi thấy sao?

Nhiếp Vân đang định tiếp tục quan sát thì bên tai lặng lẽ vang lên tiếng truyền âm của Vân Phi.

- Tạm thời còn chưa nhìn ra được.

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Hắc hắc, ta đã nhìn ra...

Vẻ mặt Vân Phi có chút vui vẻ.

- Ồ?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt.

Vốn là hắn chỉ cho là Vân Phi trước mắt này chỉ có nghĩ tới tán gái mà thôi. Bản thân cũng không có bản lĩnh gì, không nghĩ tới đối phương còn có loại bản lĩnh này. Vừa nhìn một lát đã có thể nhìn ra chỗ mấu chốt.

- Hắc hắc, dù sao đây là cướp danh ngạch. Cũng không phải là cướp Khách Khanh trưởng lão a. Ta sẽ nói cho ngươi biết. Đến lúc đó liền làm phiền ngươi nói tốt cho ta vài câu trước mặt Tinh Liên tiên tử!

Vân Phi nở nụ cười, thanh âm tiếp tục truyền tới:

- Mấy gốc Vô Ngôn hoa này nhìn qua sinh mệnh lực thịnh vượng, đất đai, không khí cũng không có bất cứ vấn đề gì. Nếu như bình thường mà nói, có lẽ nên hoàn hảo sinh trưởng chứ không phải có tình huống như bây giờ.

Nhiếp Vân gật đầu.

Đúng là như vậy, như vậy cũng giống như con người vậy. Vô luận kiểm tra như thế nào, bất kỳ khí quan nào cũng hoàn hảo không có một chút tổn hại nào. Không có chút bệnh hoạn nào, dựa theo tình huống bình thường mà nói. Có lẽ nên trưởng thành một cách khỏe mạnh. Thế nhưng không biết tại sao lại có vẻ bệnh, đổi lại là ai cũng đều cảm thấy quá không rõ ràng.

------oOo------

Chương 2670: Tinh khí thần của dược liệu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mấy gốc dược liệu này mặc dù đất đai, cây, hoàn cảnh đều không có bất cứ vấn đề gì. Thế nhưng nếu cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện ra. Căn bản không phải là dáng vẻ khỏe mạnh, kỳ thực, dược liệu cũng giống như con người vậy. Cũng có tinh, khí, thần. Hoàn cảnh không sao cũng không có nghĩa là tinh khí thần hoàn hảo. Nếu như ta đoán không sai, mấy gốc dược liệu này tinh khí thần tất có thua thiệt, nếu không cũng sẽ không xuất hiện bộ dáng này được.

Vân Phi truyền âm nói.

- Dược vật mà cũng có tinh khí thần sao?

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Vân nghe lý luận như vậy, quả thực là có chút mới lạ.

Trước đố hắn thấy, mặc dù dược vật có được trí tuệ, thế nhưng cũng chỉ là thực vật, không có vấn đề gì quá lớn. Thế nhưng nếu như có tinh khí thần nà nói, chẳng phải sẽ giống như con người sao?

Trong lòng có chút cổ quái, lần nữa lại nhìn về phía gốc dược liệu trước mắt, có Vân Phi nhắc nhở. Lần này nhìn, quả nhiên hắn đã

phát hiện ra được một tia khác biệt.

Nếu như coi những cái cây này là một con người, cói nó là một loại sinh mạng khác. Lần này cẩn thận quan sát, quả thực không có một chút tinh thần nào.

Đối với con người mà nói, tinh khí thần đều rất quan trọng, dù là thân thể hoàn hảo không tổn hao gì. Thế nhưng chỉ cần tinh khí thần mất đi cũng sẽ giống như chết vậy.

- Quả thực là có chuyện như vậy a.

Trong lòng rung động một cái, càng nghĩ càng cảm thấy Vân Phi nói không sai. Hắn không nhịn được truyền âm qua:

- Có biện pháp gì trị liệu hay không?

- Chuyện này... Mặc dù ta đã nhìn thấu ra chỗ mấu chốt. Thế nhưng cũng không biết nên trị liệu như thế nào.

Vân Phi gãi đầu, có chút lúng túng.

Nhiếp Vân cười một tiếng.

Khó trách người này lại nói với hắn những chuyện này. Thứ nhất là lấy lòng, thứ hai, chỉ sợ đối phương cũng không nghĩ ra được biện pháp gì. Nói ra với hắn là để thương lượng với hắn một chút.

- Con người nếu như tinh khí thần có tổn hại, tinh thần sẽ không phấn chấn, có thể khiến để cho người ta làm chuyện mình thích. Hoặc là dùng thủ đoạn khác kích thích linh hồn, cưỡng ép đề cao tinh thần, như vậy dược vật thì phải làm sao bây giờ?

Nhiếp Vân có chút trầm tư.

Nếu như quả thực coi những dược liệu này là từng con người. Như vậy nhất định phải dùng phương pháp trị liệu của con người để đối phó.

Người không có tinh thần, có thể để cho hắn làm chuyện mình thích

và chuyện mình am hiểu. Làm như vậy sẽ khiến cho tâm tình của hắn buông lỏng, cho dù không dùng thuốc thì cũng sẽ có thể chậm rãi đề cao tinh thần, dược vật... Chẳng qua chỉ là thực vật bình thường, không có cách nào di chuyển. Cũng không thể để cho bọn chúng làm chuyện chúng thích a!

- Thật ra thì... Ta đã nghĩ ra được một biện pháp, không biết có thể làm được hay không.

Vân Phi do dự một lát, sau đó mới nhìn về phía hắn.

- Ồ? Nói ta nghe một chút xem.

Nghe thấy hắn nói có biện pháp, hai mắt Nhiếp Vân sáng lên.

- Mặc dù những dược liệu này là thực vật bình thường. Thế nhưng ta cảm thấy nó có thể nghe được lời nói hoặc là tiếng nhạc tấu vang a. Liệu có thể có hiệu quả đối với tình huống dược vật uể oải này hay không?

Vân Phi nói ra ý nghĩ của mình.

Vừa nói thì trên mặt hắn lập tức lộ ra vẻ lúng túng. Dù sao chuyện hắn nói lại có chút như ban ngày nói chuyện ban đêm. Khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Cho thực vật nghe nhạc... Nói ra chuyện này tuyệt đối có thể khiến cho người ta chê cười.

- Ồ? Biện pháp tốt, rất tốt!

Vốn là Vân Phi cho rằn đối phương sẽ trực tiếp bác bỏ, thuận tiện cười nhạo hắn một phen. Ai ngờ hắn lại nhìn thấy Đồng Vân trước mắt, hai mắt sáng lên, dường như đã nắm bắt được cái gì đó, hưng phấn tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

- Thật sự có thể được hay sao?

Nhìn thấy hắn có bộ dáng này, Vân Phi sửng sốt một chút.

- Ha ha, chẳng những có thể được, mà còn là hoàn toàn có thể được! Đây tuyệt đối là một biện pháp tốt!

Nhiếp Vân cười ha hả một tiếng.

Đối với người khác mà nói, chuyện như vậy quá mức kinh thế hãi tục, nhưng mà đối với hắn mà nói, cũng là chỉ điểm cực lớn. Có lẽ, chuyện đối với người khác mà nói là không thể. Thế nhưng đối với những dược liệu này lại thật sự có thể dùng được!

- Có thể được? Ngươi không cười nhạo ta đó chứ?

Vân Phi không nghĩ tới thiếu niên trước mắt này lại có thể tiếp nhận ý kiến của hắn nhanh như vậy, hai hắn mắt không khỏi lập lòe.

- Ngươi nói rất đúng, sao ta lại đi cười nhạo ngươi chứ? Hơn nữa ta cũng đã nghĩ tới phương pháp trị liệu, có thể thử qua một lần!

Nhiếp Vân gật đầu một cái.

- Ồ? Thật quá tốt, phương pháp gì vậy?

Vân Phi sửng sốt một chút.

Hắn đã nghiên cứu rất lâu về tinh khí thần của dược liệu, nhưng chỉ là một ít lý luận mà thôi. Chưa bao giờ chân chính thực hành qua. Cho nên cũng không biết hiệu quả thế nào. Thế nhưng Tiêu Lăng trước mắt này lại trực tiếp đồng ý, hơn nữa còn nói đã nghĩ ra được phương pháp. Chuyện này khiến cho hắn không nhịn được hai mắt sáng rực lên.

- Không biết các vị có nhìn ra điểm mấu chốt của những dược liệu này hay không. Lại từ đó tìm được phương pháp trị liệu hay không?

Trong lúc Nhiếp Vân và Vân Phi đang truyền âm thảo luận thì Bích Dao cung chủ ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn về phía mọi người.

- Gốc dược liệu này, nhìn hoàn hảo không tổn hao gì, đất đai, không khí cũng không có vấn đề gì cả. Thứ cho tại hạ tài học thô thiển. Quả thực không nhìn ra được.

- Cung chủ chớ trách, gốc dược liệu này có tình huống vô cùng kỳ quái, để cho chúng ta nhìn thêm một chút nữa a.

- Nói thật, tình huống như vậy ta cũng chưa từng thấy qua. Bất quá tin rằng chỉ cần cho ta thời gian thì nhất định ta có thể tìm ra được điểm mấu chốt. Đồng thời còn trả cho cung chủ một gốc dược liệu hoàn hảo không hao tổn gì.

- Ta đã có suy đoán, chỉ bất quá chưa được xác nhận, không dám nói bừa, để cho ta suy nghĩ thêm một lát nữa.

Nghe thấy vị cung chủ này hỏi như vậy, sắc mặt mọi người đều có chút lúng túng. Bất quá, người dám nói mình không nhìn ra một cái gì cũng chỉ là số ít, phần lớn đều đang nói điêu, hy vọng có thể nhìn lâu thêm một chút, lại có người nói đã nhìn ra, chỉ là không dám xác nhận.

Nghe thấy lời nói của mọi người, nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, trong mắt Bích Dao cung chủ hiện lên vẻ thất vọng.

------oOo------

Chương 2671: Phương pháp trị liệu dược vật (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nàng không biết đã sống được bao nhiêu năm, cũng không phải là người ngu. Mọi người nói thật hay nói điêu, chỉ cần nhìn một cái là có thể nhìn ra được. Từ vẻ mặt và hành động của mọi người nàng đã biết, nhiều đại sư dược lý như vậy, nhìn lâu như vậy, rốt cuộc ngay cả một người cũng không rõ những dược liệu này rốt cuộc vì sao bị bệnh, lại bị bệnh gì.

- Sư phụ, có người từng khoe khoang khoác lác, nói nhất định có thể giải quyết vấn đề dược viên cho chúng ta. Đệ tử cảm thấy không bằng để cho hắn tới nói ra ý tưởng một chút. Có lẽ có thể cho mọi người một chút gợi ý. Giải quyết bệnh tình của dược liệu!

Trong khi Bích Dao cung chủ đang thất vọng thì một đạo thanh âm thanh thúy vang lên, vang vọng ở trong toàn bộ đại điện.

người nói chuyện chính là Tinh Liên, trên khuôn mặt trắng nõn mang theo nụ cười lạnh lùng. Đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân. Bộ dáng như đang muốn chờ hắn bị bêu xấu vậy.

Mới vừa rồi bị đối phương làm cho thiếu chút nữa tức chết, lúc này lại có cơ hội, đương nhiên nàng phải làm cho đối phương xấu mặt một chút thì mới có thể hả giận được.

- Ồ? Là vị đại sư nào mà tự tin như vậy? Không ngại giới thiệu cùng với mọi người một chút a.

Bích Dao cung chủ không nhìn thấy vẻ mặt của đệ tử mình, nàng sửng sốt một chút, giống như người sắp chết chìm bắt được một cọng rơm cứu mạng, hai mắt sáng lên, vội vàng hỏi.

Nàng không nghĩ đệ tử mình đang dùng việc công để báo thù riêng. Nàng còn tưởng rằng lời đệ tử nói là sự thật, cho nên ánh mắt vốn tràn ngập vẻ thất vọng lại lần nữa hiện lên vẻ kỳ vọng.

Dược viên là vận mệnh của Vô Lượng cung, làm một cung chủ, biết được dược viên một khi bị diệt sẽ mang tới tai nạn như thế nào. Nàng quan tâm bị loạn, cho nên cũng không nghe ra được vẻ hả hê trong lời nói của đệ tử mình.

- Chính là vị đại sư này!

Tinh Liên nhàn nhạt cười một tiếng. Lại đi tới trước mặtNhiếp Vân, lấy tay chỉ vào hắn một cái. Sau đó lại nhìn quanh một vòng rồi nói:

- Vị đại sư này nói có thể giải quyết chuyện dược viên của chúng ta, chắc hẳn chư vị đại sư cũng đều nghe được a!

- Đúng vậy. Chúng ta đều nghe được!

- Hắn khoe khoang khoác lác, nói có thể giải quyết được vấn đề của dược viên, ta vừa vặn cũng muốn nghe đề nghị của hắn một

chút!

- Vị huynh đệ này mặc dù tuổi còn trẻ, thế nhưng lại đầy bụng kinh luân, nhất định sẽ có biện pháp rất tốt!

Những người khác mới vừa rồi nhìn thấy Tinh Liên và thiếu niên này có chút mâu thuẫn, lúc này nghe nàng nói như vậy, toàn bộ đều có chút hả hê. Ai cũng không nhịn được muốn bỏ đá xuống giếng.

Thấy Tinh Liên nói ra những lời này, những người khác lại có vẻ mặt muốn xem náo nhiệt. Lúc này Bích Dao cung chủ đã biết chuyện gì xảy ra, lông mày khẽ cau lại một cái, vẻ mặt có chút bất mãn. Bất quá nàng cũng không trách phạt vị đệ tử mình thương yêu nhất mà là nhìn về phía Nhiếp Vân, nói:

- Nếu như vị đại sư này đã tự tin như vậy, vậy không ngại đem phương pháp của ngươi nói ra một chút a.

Không nghĩ tới Tinh Liên này lại thù dai như vậy, đem tất cả mâu thuẫn tập trung vào trên người mình, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, cũng không quan tâm tới nàng.

Nếu như là trước khi thương nghị với Vân Phi, quả thực hắn không có biện pháp gì tốt. Nói không chừng chỉ có thể vận dụng một chiêu cuối cùng kia. Mà bây giờ, hắn đã tìm được điểm mấu chốt, đã nghĩ ra được phương pháp trị liệu.

- Vốn là ta còn muốn đắn đo lần nữa một phen. Chỉ là nếu như cung chủ đã hỏi, như vậy ta cũng không bêu xấu nữa. Mới vừa rồi trải qua ta và vị bằng hữu Vân Phi này chẩn đoán bệnh, trên cơ bản đã xác nhận được mấu chốt của mấy gốc dược liệu này, cũng đã tìm ra được phương pháp giải quyết!

Nhiếp Vân cười nói.

- Cái gì?

Vốn Tinh Liên đang định nhìn thấy thiếu niên này quẫn bách, làm cho nàng hả giận một phen. Thế nhưng không ngờ tới đối phương

lại trực tiếp mở miệng nói đã tìm được điểm mấu chốt. Hơn nữa còn đã nghĩ tới phương pháp giải quyết, hai mắt nàng lập tức trợn tròn, tràn ngập vẻ không thể tin được.

- Nhất định ngươi đang khoác lác... Nhiều người như vậy mà cũng không nhìn ra được. Ta không tin ngươi có thể nhìn ra được.

Trong lòng thầm nhủ một tiếng, hai mắt nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân, dường như muốn nghe xem rốt cuộc hắn sẽ nói cái gì.

Không chỉ có nàng cho là như vậy, tất cả những người khác trong điện cũng đều sửng sốt một chút.

Bọn họ nghiên cứu đã lâu, đối với những dược liệu này cũng không có biện pháp nào mà thiếu niên này lại nghĩ ra được phương pháp, chuyện này... Làm sao có thể?

- Khoác lác?

- Một lát nữa nếu như không nói ra nguyên nhân, như vậy nhất định cung chủ sẽ giận tím mặt!

- Hắc hắc, cứ chờ xem, ta cảm thấy người này đang muốn mua danh chuộc tiếng.

Thần niệm của mọi người ba động, phần lớn đều có vẻ như muốn xem náo nhiệt.

Bọn họ là đại sư tinh thông dược lý nhiều năm mà cũng không giải quyết được vấn đề của mấy gốc dược liệu này, bọn họ không tin tiểu tử miệng còn hôi sữa này có thể giải quyết.

- Ngươi đã có phương pháp giải quyết? Nói nghe một chút, nếu như có thể cứu chữa mấy gốc dược liệu này, ngay bây giờ ta có thể mang ngươi đi tới dược viên.

Vẻ mặt của Bích Dao cung chủ khác với mọi người, đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó thì hai mắt sáng lên.

Người khác cho rằng người thiếu niên trước mắt này đang khoác

lác, thế nhưng nàng từ trong mắt của đối phương nhìn thấy được tự tin và bình tĩnh.

Loại cảm giác trầm ổn này khiến cho người ta có một loại cảm giác trầm trọng như mặt đất, cho dù là Thần Quân Chúa Tể trước kia dường như cũng không có!

- Phương pháp này của ta chỉ có thể làm, mà không thể truyền ra ngoài. Nếu như cung chủ tin tưởng ta, có thể cho ta một gian mật thất, không được cho bất kỳ người nào quấy rầy ta. Như vậy không cần thời gian uống cạn một chung trà là ta có thể đưa cho cung chủ mấy gốc dược liệu khỏe mạnh.

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Dược liệu có tinh khí thần, đột nhiên bị dẫn tới hoàn cảnh nhiều người như vậy, bị nhiều người nhìn vào như vậy, tất sẽ cũng ảnh hưởng tới tâm tình của nó. Nếu như muốn chữa khỏi, tìm một chỗ tương đối yên tĩnh, như vậy càng thêm có nắm chắc.

- Được!

Bích Dao cung chủ gật đầu, trực tiếp đồng ý.

Người thiếu niên trước mắt này ánh mắt thâm thúy, tuy rằng nói không nhiều, thế nhưng lại mang tới cho người ta cảm giác tín nhiệm, khiến cho nàng không tự chủ được mà tin tưởng. Đối phương nhất định có thể làm được.

------oOo------

Chương 2672: Phương pháp trị liệu dược vật (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tinh Liên, mang vị đại sư này đi tới thiền điện!

- Sư phụ... Vâng.

Tinh Liên có chút nghi ngờ nhìn về phía Nhiếp Vân, nhưng cũng không dám phản bác lời của sư phụ. Nàng đưa tay chộp mấy gốc dược liệu trên mặt đất lên, sau đó lại nhấc chân đi tới phía thiền điện.

- Tiêu Lăng. Ngươi thực sự nghĩ ra được biện pháp hay sao?

Thấy Nhiếp Vân nói chém đinh chặt sắt như vậy, Vân Phi cũng hoảng hốt một trận, mặc dù hắn đã nghĩ ra được chỗ mấu chốt. Thế nhưng đến lúc này còn chưa biết nên trị liệu như thế nào mà đối phương lại nói đã nghĩ ra... Thật hay giả vậy?

Chuyện này không phải là đùa giỡn a, ở trước mặt cung chủ khoe khoang khoác lác mà không làm xog. Tất sẽ bị đối phương ghét bỏ, nếu muốn trở thành Khách Khanh trưởng lão, sẽ là chuyện cơ hồ không thể nào!

Đối với câu hỏi của hắn, Nhiếp Vân cũng không trả lời. Lại lần nữa cười một cái, ôm quyền nói với Bích Dao cung chủ:

- Cung chủ đại nhân, phương pháp này là ta và vị huynh đệ này cùng nhau nghiên cứu ra được. Liệu có thể cho phép hắn thực hành cùng với ta hay không?

- Có thể, vị đại sư này cũng cùng đi đi!

Bích Dao cung chủ gật đầu một cái, đi theo Tinh Liên sau lưng, cũng đi về phía thiền điện.

Lúc này Vân Phi chẳng khác nào đã cưỡi hổ khó xuống. Cho nên không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi theo hắn. Trong lòng âm thầm kỳ vọng, hy vọng Nhiếp Vân thực sự có biện pháp tốt.

Rất nhanh mấy người đã đi tới thiền điện, một người cũng không có, hết sức yên tĩnh.

- Thi triển phương pháp của ngươi đi, nếu như không làm được. Như vậy Vô Lượng cung chúng ta cũng không phải là chỗ để cho ngươi tùy ý đùa bỡn.

Tinh Liên vừa dặt dược liệu xuống đất, lại hung tợn nhìn về phía Nhiếp Vân.

Theo nàng thấy, nhất định người trước mắt này đang làm bộ, nhiều đại sư như vậy mà cũng không thể nhìn ra được, làm sao hắn có thể nhìn ra được chứ? Quả thực là chuyện không thể nào!

- Cung chủ đại nhân, tại hạ có một yêu cầu quá đáng, không biết có nói được hay không!

Không để ý tới vẻ mặt của Tinh Liên, Nhiếp Vân nhìn về phía cung chủ, nói:

- Chuyện này có liên quan tới việc làm cho dược liệu khôi phục khỏe mạnh, hy vọng cung chủ có thể đồng ý!

- Chuyện gì? Nói đi!

Bích Dao cung chủ nhíu mày nói.

- Rất đơn giản, vị Tinh Liên tiên tử này, nghe thanh âm, nhìn bộ dáng có lẽ giỏi ca múa. Không biết có thể hát vang một khúc, nhảy một đoạn, để cho hai người huynh đệ chúng ta mở mang tầm mắt một chút hay không?

Nhiếp Vân cười nói.

- Ngươi nói nhăng nói cuội gì vậy? Dù ta có thể hát có thể nhảy, thế nhưng cũng tuyệt không nhảy ở trước mặt hai người các ngươi...

Tinh Liên không nghĩ tới hắn lại nói ra yêu cầu này. Nàng tức giận tới mức sắc mặt đỏ lên, không nhịn được mà phải lớn tiếng quát.

Nói đùa gì vậy?

Nàng thân là Vô lượng thánh nữ, địa vị tôn sùng, làm sao có thể vừa hát lại vừa nhảy ở trước mặt hai đại nam nhân thế này chứ?

- Ngươi xác định chuyện này có liên quan tới việc cứu chữa dược

liệu?

Thanh âm của Bích Dao cung chủ cũng có chút lạnh lẽo.

Nữ tử của Vô Lượng cung, đầu tiên là phải giữ mình trong sạch, từ việc khăn che mặt là có thể nhìn ra, dung mạo cũng không nên để cho người khác nhìn vào, chứ đừng nói là hát, nhảy.

- Dĩ nhiên!

Đối mặt với thanh âm phát lạnh của nàng, Nhiếp Vân không có chút nhúc nhích nào, ánh mắt lạnh nhạt:

- Nếu như cung chủ cảm thấy khó xử, như vậy coi như ta chưa nói qua, ta cũng không có phương pháp nào để cứu chữa dược liệu nữa.

Uy hiếp!

Đây là uy hiếp.

Ngươi không để cho nàng nhảy sao? Nếu như không để cho nàng hát, ta sẽ không cứu chữa dược liệu nữa. Tất cả đều do chính bản thân ngươi chọn lựa.

- Chỉ mong hành động của ngươi là đúng, nếu như sai... Những lời mới vừa rồi Tinh Liên nói không sai, Vô Lượng cung chúng ta cho dù không mạnh, thế nhưng cũng sẽ không để cho bất kỳ người nào tùy ý làm nhục!

Do dự một chút, mặc dù Bích Dao cung chủ cảm thấy trong lòng khó chịu, thế nhưng vẫn đồng ý. Nàng mang theo vẻ mặt âm trầm, quay đầu nhìn về phía Tinh Liên:

- Đi đi.

- Sư phụ, con...

Sắc mặt Tinh Liên có chút khó coi, hai hàm răng cắn chặt.

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, vốn nàng tính toán muốn làm cho tiểu tử này xấu mặt. Thế nhưng lại không nghĩ rằng đối phương trực tiếp trả ngược lại, làm cho nàng phải vừa nhảy vừa hát trước mặt hắn.

Mặc dù nàng đã học qua không ít ca múa. Thế nhưng lớn như vậy rồi cũng chưa từng múa hát trước người cùng giới chứ đừng nói là người khác giới.

Chuyện này khiến cho cho nàng không biết nên làm cái gì bây giờ.

- Sao nào? Tinh Liên tiên tử không muốn làm cho dược liệu của tông môn khỏe mạnh trở lại hay sao?

Thấy vẻ mặt của nàng, mí mắt Nhiếp Vân khẽ nhướng lên.

- Vẫn còn cảm thấy mặt mũi của mình so với nhiều dược liệu trong tông môn còn nặng hơn sao?

- Ngươi...

Tinh Liên tức giận thiếu chút nữa nổ tung, hít thở dồn dập, bộ ngực phập phồng. Sắc mặt vì tức giận mà trở nên hơi hồng, một lát sau, răng nàng lần nữa cắn chặc, trong ánh mắt mang theo sát ý lạnh lùng:

- Được, ta hát!

- Chớ vội!

Nhiếp Vân cắt đứt động tác của nàng.

- Còn muốn thế nào nữa?

Sắc mặt Tinh Liên có chút âm trầm.

- Không có gì, ta chỉ muốn làm cho ngươi biết, nếu muốn hát, nhảy, vậy thì cũng nên cao hứng một ít, vẻ mặt của ngươi hung tợn như vậy. Nếu như cho người ta nhìn thấy lại còn tưởng rằng chết cha chết mẹ. Hoặc là có thâm cừu đại hận với ai nha.

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng:

- Nếu như dùng loại vẻ mặt này hát, nhảy, ta có thể bảo đảm, đám dược liệu trước mắt không những không cứu sống được mà sẽ còn trực tiếp tử vong!

Dược liệu có tinh khí thần, hát, nhảy là vì làm cho tâm tình nó vui vẻ. Như vậy bản thân người hát nhảy không được tức giận. Nếu không, không những không thể cứu chữa được dược liệu, không cẩn thận sẽ còn mang đến tác dụng phụ.

Như vậy cũng giống như nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của nhiều người vậy. Khi đó tâm tình tự nhiên sẽ bị ảnh hưởng theo, trở nên ung dung. Mà nhìn thấy người vẻ mặt ủ dột như vậy. Tâm tình cũng sẽ trở nên khôn quá cao hứng.

Tâm tình cũng sẽ bị lây nhiễm!

- Ngươi...

Tinh Liên không nghĩ tới đối phương lại nói như vậy. Nàng tức giận tới mức hô hấp dồn dập, không nói nên lời.

Đường đường là thánh nữ, đi tới nơi nào cũng được người người kính ngưỡng. Nàng lớn như vậy rồi mà đây là lần đầu tiên có người dám nói như vậy với nàng. Cũng là lần đầu tiên có người nói nét mặt của nàng giống như chết cha chết mẹ vậy!

------oOo------

Chương 2673: Phương pháp trị liệu dược vật (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nếu như không làm được, ta thấy vẫn nên đi mời người khác đi. Dù sao ngươi xấu như vậy, cho dù có nhảy thì nhất định cũng khó coi a.

Nhiếp Vân tiếp tục nói.

- A...

Tinh Liên phát điên.

Nàng sắp phát điên rồi.

Nàng xấu xí? Hắn là kẻ mù sao?

- Hừ! Muốn cố ý chọc giận ta sao? Không có cửa đâu, bây giờ ta sẽ nhảy. Ta cũng muốn nhìn xem ngươi có phương pháp gì có thể chữa khỏi dược liệu, nếu không trị hết. Hừ…

Gian nan hít sâu vài hơi, Tinh Liên vẫn còn giận dữ, thế nhưng cuối cùng vẫn phải nhịn xuống.

Nàng có thể trở thành thánh nữ của Vô Lượng cung, đệ tử thân truyền của Bích Dao cung chủ cũng không chỉ là vì dáng dấp xinh đẹp. Mà là bởi vì thông minh, biết tiến thối.

- Ồ, không tệ!

Thấy đối phương nhanh như vậy đã bình thường lại, Nhiếp Vân cũng có chút ngoài ý muốn, không nhịn được gật đầu một cái.

Một người nếu như chỉ biết tức giận, như vậy sẽ không có cách nào khống chế được cảm xúc của mình. Tiền đồ sau này cũng sẽ không có bao nhiêu sáng lạn được.

Nuốt lửa giận xuống, Tinh Liên bước lên phía trước, nhẹ nhàng động một cái, thân thể giống như tiên tử bay lên trời cao vậy, chậm rãi nhảy lên, đồng thời, tiếng hát du dương vang dội toàn bộ điện đường.

Không thể không nói, mặc dù Tinh Liên này tính khí rất tệ. Thế nhưng ca múa thật sự không tệ, tiếng hát du dương phối hợp với chất giọng đặc biệt của nàng, khiến cho người ta có một loại cảm giác không linh. Làm cho tinh thần của người ta rơi vào trong đó, khó có thể tự kềm chế được.

Hơn nữa, chẳng những tiếng hát tốt mà còn có dáng múa ưu mỹ, lại phối hợp với thân thể uyển chuyển, đung đưa ở trong phòng, khiến cho người ta bị trùng kích thị giác cực lớn.

Thị giác, thính giác đều khiến cho người ta có cảm giác mới mẻ.

Không hổ là thánh nữ Vô Lượng cung. Quả nhiên không giống bình thường.

Mặc dù thực lực của nàng không tính là quá cao, thế nhưng nếu như thực sự đem tiếng hát, dáng vẻ lúc múa này thể hiện trước mặt người khác. Sợ rằng ngay cả nam tu cấp bậc tông chủ cũng sẽ bị mê hoặc, không có cách nào tự kềm chế được bản thân!

Không nói đâu xa, Vân Phi ở bên cạnh lúc này hai mắt đã đờ đẫn, nếu như không phải bản thân có một chút tu vi và định lực, sợ rằng nước miếng cũng đã sớm chảy ra rồi.

Dĩ nhiên, loại mị hoặc trình độ này đối với Nhiếp Vân mà nói, cũng không có một chút ảnh hưởng nào, chẳng qua hắn chỉ cảm thấy không tệ mà thôi.

Một lát sau, một khúc ca múa kết thúc, Tinh Liên đã ngừng lại.

Tu vi đạt tới loại cảnh giới này như nàng, dựa theo đạo lý mà nói. Khiêu vũ, ca hát sẽ không có cảm giác mệt nhọc chút nào. Nhưng mà lúc này nàng lại rịn mồ hôi, thở dốc, xem ra một khúc ca múa này cũng không có chỉ là động tác mà còn xen lẫn tu vi và thực lực của nàng.

- Ta đã nhảy xong, cũng đã hát xong, rốt cuộc ngươi có phương pháp gì trị liệu cho dược liệu. Mau nói nhanh một chút đi, nếu như vô dụng, ta tin Vô Lượng cung tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Sau khi ngừng lại, hai mắt Tinh Liên lạnh lùng nhìn về phía Nhiếp Vân.

Vũ điệu vừa rồi của nàng chính là tuyệt chiêu sở trường nhất của

nàng. Một khi thi triển toàn bộ ra, không chỉ tiêu hao tu vi, ngay cả linh hồn cũng sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn. Cũng chính bởi vì như vậy cho nên mới có uy lực như vậy. Đủ để khiến cho cường giả cấp bậc tông chủ cũng không nhịn được phải thất thần.

Nói cách khác, để cho nàng ca múa một khúc, đối với nàng cũng là một loại khảo nghiệm, cả người cũng cảm thấy khí tức khó có thể thông thuận. Ước chừng cần khôi phục mấy ngày mới có thể lần nữa trở lại trạng thái trước đó.

- Dùng phương pháp gì? Đã bắt đầu trị liệu rồi, ngươi xem...

-

Thấy dáng vẻ của nàng, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, lại chỉ về phía dược liệu cách đó không xa.

Tinh Liên sửng sốt một chút, vội vàng quay đầu nhìn lại. Quả nhiên đã thấy gốc dược liệu trước đó cúi đầu ủ rũ lại một lần nữa ngóc lên, mặc dù còn không có trở lại thời kỳ khỏe mạnh, thế nhưng rõ ràng đã cí chuyển biến rất tốt.

- Chuyện này... Ngươi đã dùng thuốc gì?

Tinh Liên có chút ngây ngốc.

Trong lúc nàng khiêu vũ, mặc dù hết sức chăm chú, thế nhưng cũng dùng ánh mắt nhìn qua người thanh niên này. Hắn ta không có hành động nào, cũng không có thi triển bất kỳ thủ đoạn cứu chữa dược liệu nào... Sao lại… Dược liệu vốn đã sắp chết bây giờ lại có tinh thần như vậy cơ chứ?

Phải biết tình huống của dược liệu như vậy, không biết đã có bao nhiêu đại sư xem qua. Thế nhưng ngay cả bọn họ cũng không có biện pháp nào cả.

- Vị thuốc này chính là ngươi!

Nhiếp Vân cười nói.

- Ta?

Snh mắt Tinh Liên chớp chớp, không biết đã có chuyện gì xảy ra, nàng còn tưởng rằng đối phương đang đùa giỡn nàng, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Trong lúc đang muốn phát tác thì đã thấy sư phụ Bích Dao cung chủ của nàng đã đi tới.

- Hắn nói không sai, thuốc cứu chữa những dược liệu này quả thực là ngươi!

Dường như Bích Dao cung chủ cũng nhìn ra được cái gì đó. Hai mắt nhìn về phía Nhiếp Vân, trong ánh mắt hiện lên vẻ tán dương khó có thể che giấu.

- Con sao?

Tinh Liên mê hoặc.

- Dược vật cũng có tinh khí thần, mấy gốc dược liệu này cúi đầu ủ rũ như vậy. Rõ ràng là tinh khí thần chưa đủ, tiếng ca và vũ điệu vừa rồi của con đã hấp dẫn sự chú ý của dược liệu, khiến cho chúng lần nữa khôi phục lại. Mặc dù cách lúc khỏe mạnh còn có một đoạn, thế nhưng ít nhất cũng đã nói rõ phương pháp này là chính xác!

Bích Dao cung chủ hơi mỉm cười nói.

Vô Lượng cung nổi danh vì bồi dưỡng dược liệu trân quý, là một người cung chủ, bản thân nàng chính là đại sư dược lý. Lúc vừa mới bắt đầu nàng còn không hiểu động tác của Nhiếp Vân, thế nhưng sau khi thấy những thứ này nàng đã thông suốt tất cả.

- Biết dược vật có tinh khí thần, hơn nữa còn đã nghĩ được phương pháp cứu chữa dược vật. Các ngươi quả thực không đơn giản!

Nhìn về phía hai người Nhiếp Vân và Vân Phi, Bích Dao cung chủ khẽ gật đầu một cái.

Biết được dược vật có tinh khí thần, cũng đã đứng ở phía trên rất nhiều đại sư dược lý, lại dùng loại thủ đoạn như vậy kích thích

dược liệu, mà còn có nắm chắc như vậy. Ngay cả Bích Dao cung chủ cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Kỳ thực, cũng không phải là Nhiếp Vân có nắm chắc. Hắn làm như vậy, cũng chỉ là thử một chút mà thôi. Cũng không có bất kỳ nắm chắc nào. Sở dĩ hắn không sợ vì vậy mà đắc tội với Vô Lượng cung là bởi vì hắn còn có một lá bài tẩy!

------oOo------

Chương 2674: Cửu cung thâu thiên trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như khiêu vũ, ca hát còn không thể trị hết được cho dược liệu, hắn hoàn toàn có thể đem những dược liệu này đưa vào bên trong Nạp Vật thế giới a.

Ở trong Nạp Vật thế giới hắn là chưởng khống giả duy nhất, muốn những dược liệu này khôi phục khỏe mạnh còn không phải là chuyện một câu nói hay sao?

- Cung chủ quá khen, chỉ vận khí mà thôi!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Nếu như không phải có Vân Phi nhắc nhở, căn bản hắn không nghĩ ra được dược liệu lại còn có tinh khí thần, lại còn biết dùng loại phương pháp này để cứu chữa.

Nghĩ tới đây, hắn quay đầu nhìn về phía vị bằng hữu mới quen biết trên đường này. Chỉ là lại thấy trong mắt hắn cũng tràn ngập vẻ kinh ngạc, ánh mắt đang nhìn về phía đám dược liệu vừa được khôi phục một chút, vẻ mặt dường như không thể tin được.

Chẳng qua hắn chỉ nói lên cái lý luận này mà thôi. Cũng không nghĩ tới không những có thể thành công mà lại còn có hiệu quả như thế, khó trách hắn lại có vẻ mặt như vậy.

- Có thực lực thì mới có vận khí, bây giờ ta sẽ mang các ngươi đi dược viên. Nếu như có thể giải quyết vấn đề của tất cả dược liệu, tất cả cam kết trước đó vẫn có hiệu lực.

Bích Dao cung chủ vung tay lên, mấy gốc dược liệu trước mặt đều bị nàng lấy đi, sau đó nàng xoay người sải bước đi ra ngoài.

Tinh Liên nhìn Nhiếp Vân một cái, lại cắn răng một cái rồi đi theo sư phụ.

Bây giờ tâm cảnh của nàng rất loạn, vốn nàng tưởng rằng hai người trước mắt này chẳng qua chỉ là đăng đồ tử, bất học vô thuật. Thế nhưng lại không ngờ rằng đối phương lại có chân tài thực học như vậy, ngay cả người có tính tình như sư phụ cũng có thái độ tán dương không thể che dấu kia.

Lặng lẽ nhìn về phía thiếu niên trước mặt, cảm giác phiền muộn trong lòng nàng không tự chủ được mà sinh ra.

Trước đó nàng vẫn cho là thiếu niên này ở trước mặt nàng chẳng qua chỉ là giả bộ, một khi có cơ hội, tất sẽ lộ ra nguyên hình. Thế nhưng trải qua khoảng thời gian này quan sát, thậm chí mới vừa rồi khi nàng múa cũng đã đặc biệt nhìn qua... Kết quả lại khiến cho nàng hết sức tổn thương. Đối phương căn bản không có đem lực chú ý tập trung ở trên người nàng, mà vẫn luôn nhìn chằm chằm vào mấy gốc dược liệu kia!

Dường như ở trong mắt thiếu niên này, một chút xinh đẹp này của nàng quả thực không coi vào đâu, ngay cả mấy gốc dược liệu kia cũng không bằng!

Xem ra đối phương căn bản không có giả vờ gì. Cũng không có giả vờ, mà đây là từ sâu trong lòng không có để ý tới nàng!

Lắc đầu một cái, vứt bỏ suy nghĩ lung tung trong đầu. Đồng thời trong lòng Tinh Liên cũng sinh ra sự nghi ngờ.

Nàng đối với dung mạo, thanh âm của mình rất có tự tin, hơn nữa lại thêm năng lực ca múa mị hoặc. Cường giả cấp bậc Tông chủ lần đầu tiên nhìn thấy cũng rất khó tự kềm chế được. Thế nhưng tại

sao thiếu niên này lại có thể có định lực cường đại như vậy chứ? Có thể chống cự được mị hoặc của nàng?

Đường đường là thánh nữ Vô Lượng cung, vô luận là khí chất hay là dung mạo đều là tuyệt đỉnh... Coi thường, là ánh mắt có vấn đề? Hay là còn vì nguyên nhân gì khác?

Trong lòng suy nghĩ lung tung, càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng phiền muộn. Nàng lớn tới như vậy rồi, phụ mẫu thương yêu, sư trưởng cưng chiều. Cho tới bây giờ còn chưa có chịu nhiều chuyện phiền lòng như ngày hôm nay!

- Tinh Liên, hôm nay rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Đang phiền lòng thì bên tai đột nhiên vang lên một tiếng truyền âm, Tinh Liên không nhịn được mà kinh hoảng. Nàng vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ánh mắt sư phụ đang nhìn thẳng về phía nàng.

Nàng tâm tư hỗn loạn, tất cả đều biểu hiện ở trên mặt, sao Bích Dao cung chủ lại không nhìn ra được cơ chứ?

- Con... Con... Chẳng qua con đang khiếp sợ dược liệu lại còn có tinh khí thần, chỉ cần nhảy múa, ca hát cho dược liệu không ngờ lại có thể khôi phục được tinh thần như vậy.

Tinh Liên vội nói.

- Bồi dưỡng dược liệu nhất đạo cũng giống như tu luyện vậy. Bác đại tinh thâm, ai cũng không dám nói có thể tinh thông toàn bộ. Cho dù là ta cũng vừa mới ý thức được điểm này mà thôi! Hai người kia chẳng những có thể nghĩ tới mà còn vận dụng vào thực tế, rất không đơn giản. Loại tài tuấn như vậy Vô Lượng cung chúng ta nhất định phải giữ lại. Con cũng không cần đùa bỡn tính khí với bọn họ. Tránh cho làm cho người ta hiểu lầm!

Bích Dao cung chủ truyền âm nói.

- Vâng!

Tinh Liên vội vàng đồng ý.

- Được rồi, không đùa bỡn tính tình nhưng cũng không cần để ý quá mức, nếu không sẽ bị ảnh hưởng. Vi sư đã nói với con rồi. Một khi có cảm tình, tu vi của con đem sẽ trực tiếp rơi xuống, không có biện pháp nào phục hồi như cũ được. Nhớ lấy, nhớ lấy!

Bích Dao cung chủ nói đến đây, thanh âm có chút ngưng trọng.

- Vâng, đệ tử đã nhớ!

Tinh Liên ứng tiếng.

Quả thực sư phụ đã từng nói qua lời này với nàng, chuyện tình cảm giống như là độc dược vậy. Một khi rơi vào sẽ tương đương với thân trúng kịch độc, khó có thể cứu chữa. Chính vì vậy, toàn bộ nữ đệ tử của Vô Lượng cung, toàn bộ đều băng thanh ngọc khiết, không có có ai nói tới tình cảm.

- Mới vừa rồi có phải ta đã quá để ý tới thanh niên này hay không?

Nghĩ đến bản thân mới vừa rồi chỉ một mực cân nhắc tới thái độ của người thiếu niên kia, Tinh Liên âm thầm kinh hãi. Bất quá tuy rằng không muốn nghĩ tới, thế nhưng trong đầu lại không tự chủ được hiện lên vấn đề này. Chuyện này làm cho nàng cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

- Đi thôi!

Không biết suy nghĩ trong lòng của Tinh Liên, cho dù biết cũng không thành vấn đề, lúc này Nhiếp Vân kéo tay Vân Phi vẫn đang ngẩn người đi về phía trước.

- Ồ? Đi!

Lúc này Vân Phi mới phát hiện ra đám người Bích Dao cung chủ đã đi ra khỏi đại điện, lại vội vàng theo sau.

Dược viên của Vô Lượng cung cách thiền điện chỗ bọn họ không xa, mấy người đi một lát thì đã nhìn thấy có một ngọn núi cao và

hiểm trở xuất hiện ở trước mặt. Phía trên có một trận pháp cực lớn bao phủ, linh khí ngập trời đang cuồn cuộn ở trong trận pháp. Chậm rãi hội tụ mà không tán, không ngừng rót vào bên trong.

- Cửu Cung Thâu Thiên trận... Trận pháp này không đơn giản! Sợ rằng nó xuất phát từ trong tay Thần Quân Chúa Tể a!

Nhiếp Vân nhìn kỹ một chút, lập tức nhận ra danh xưng và lai lịch của trận pháp.

Trận pháp này gọi là Cửu Cung Thâu Thiên trận, lợi dụng chín loại đại đạo làm trận cơ, tạo thành thế cửu cung, trộm đi linh khí trong thiên địa, để cho mình sử dụng.

------oOo------

Chương 2675: Quy tắc (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trận pháp này chẳng những có được tác dụng hội tụ linh khí cực mạnh, quan trọng hơn là còn có lực phòng ngự cực mạnh. Một khi không có đạt tới cấp bậc Chúa Tể, muốn lặng lẽ lẻn vào bên trong, rất khó!

Người có thể bố trí ra trận pháp cường đại như vậy, chỉ có cường giả Chúa Tể mới có thể hoàn thành được. Cho nên trận pháp này sợ rằng có quan hệ cực lớn với Thần Quân Chúa Tể kia.

Có thể nhận ra trận pháp, đương nhiên cũng đã có thủ đoạn phá giải. Bất quá lúc này trước khi còn chưa nhìn thấy Khải linh thảo, làm như vậy sẽ chỉ đắc tội với Bích Dao cung chủ, mất nhiều hơn được. Cho nên, Nhiếp Vân cũng không có bất kỳ động tác nào, hai người theo sát sau lưng hai sư đồ này, đi lên trên núi.

Càng đi lên trên thì linh khí cũng càng thêm nồng đậm, Cửu Cung Thâu Thiên trận bố trí cực kỳ phức tạp, hiệu quả cũng rất lớn. Người bình thường nếu như ở chỗ này tu luyện, tốc độ tiến bộ nhất định sẽ nhanh hơn người thường.

Dọc theo con đường chậm rãi đi lên, Nhiếp Vân phát hiện ra cỏ dại chung quanh trận pháp cũng tươi tốt hơn ở những cỗ bình thường. To lớn, thậm chí ngay cả màu sắc của bùn đất cũng đậm hơn so với bên ngoài.

- Thổ nhưỡng linh khí sung túc quả nhiên không giống tầm thường!

Chỗ này linh khí vượt xa bên ngoài, một ngày hai ngày có lẽ còn chưa nhìn ra được cái gì. Thế nhưng thời gian lâu dài, trôi qua ức vạn năm, như vậy trình độ linh khí nồng đậm ở trong một chút bùn đất, nham thạch trên ngọn núi này sợ rằng cũng sẽ lớn hơn so với linh thạch ở bên ngoài!

Nói cách khác, nếu như không có gì ngoài dự liệu. Như vậy một khi đào ngọn núi này lên, tuyệt đối có thể coi nó là một khối linh thạch to lớn để bán ra.

Chính vì vậy, tất cả thực vật sinh trưởng ở nơi này so với bên ngoài càng thêm tươi tốt, to cao.

- Mở!

Đi một hồi, Bích Dao cung chủ lấy ra một cái ngọc phù, nhẹ nhàng đánh ra một cái, phong ấn cản đường lập tức xuất hiện một lối đi để cho người ta đi qua. Sau đó mọi người nối đuôi nhau đi vào.

Đi vào trên ngọn núi, lúc này Nhiếp Vân mới nhìn thấy được tình huống bên trong dược viên. Dường như so với tình cảnh nhìn thấy trước đó qua hình ảnh càng thêm giật mình. Vô số dược liệu trân quý đều gục đầu, không có sức sống. Trong không khí tràn ngập khí tức suy bại, tựa như những dược liệu này cũng không kiên trì được bao lâu nữa, sẽ lập tức chết đi vậy.

- Hai vị đại sư, đây chính là dược viên của Vô Lượng cung chúng ta.

Bích Dao cung chủ ngừng lại, lại nhìn về phía tất cả dược liệu trước mắt. Miệng không tự chủ được thở dài một tiếng, trong mắt tràn ngập vẻ phức tạp. Dường như nàng đang nhìn thấy đứa con

của mình bị bệnh, nhưng không có cách nào chữa trị được vậy.

- Nếu như ta ca hát, khiêu vũ ở đây có tác dụng với dược liệu hay không?

Thấy vẻ mặt của sư phụ, Tinh Liên quay đầu nhìn về phía hai người Nhiếp Vân.

Làm một người đệ tử, nàng chưa bao giờ thấy qua ánh mắt thương tâm như vậy của sư phụ. Cho nên trong lòng nàng cũng không nhịn được có chút đau đớn kịch liệt.

- Ca hát khiêu vũ đối với mấy gốc dược liệu kia có tác dụng. Thế nhưng đối với nhiều dược vật như vậy, tác dụng không lớn!

Nhiếp Vân nhìn về phía dược viên, không nhịn được lắc đầu một cái.

Mặc dù dược vật có được tinh khí thần, âm nhạc, vũ điệu cũng có tác dụng nhất định. Thế nhưng muốn kích thước dược viên lớn như vậy. Không nói tới sức ảnh hưởng của ca múa có thể lan tràn tới khắp ngõ ngách hay không, chỉ riêng loại khí tức suy bại đang lan tràn này cũng có thể hoàn toàn mạt sát hiệu quả của ca múa. Sẽ không có bất cứ tác dụng gì.

Nói cách khác, mặc dù Tinh Liên có thể khiến cho mấy gốc dược liệu bình thường lần nữa khôi phục khỏe mạnh. Thế nhưng đối với dược viên cực lớn như vậy mà nói, vẫn không có bất kỳ chút hiệu quả nào.

Như vậy cũng giống như thuyền ngược dòng mà đi vậy. Tốc độ chạy kém hơn tốc độ nước chảy, vô luận cố gắng như thế nào thì cũng đang không ngừng lui về phía sau, không thể nào đi về phía trước được.

Tình huống của dược viên lúc này chính là như vậy. Tốc độ lây lan của khí tức suy bại đã, vượt xa hiệu quả tức thì mà âm nhạc, vũ điệu mang tới. Cho dù Tinh Liên có nhảy tới chết ở đây thì những dược liệu này cũng vẫn sẽ chết, không mang tới được tác dụng quá lớn.

- Như vậy... Làm sao bây giờ?

Nghe thấy Nhiếp Vân nói tác dụng không lớn, Tinh Liên có chút luống cuống.

Vốn là nàng cho rằng hai người thanh niên trước mắt khiến cho sư phụ khen không dứt miện này, đã có thể giải quyết được tình huống của mấy gốc dược liệu kia thì có thể giải quyết được vấn đề của toàn bộ dược viên, xem ra nàng đã nghĩ quá đơn giản.

- Không nên gấp gáp, nếu đã xuất hiện tình huống như vậy thì cũng có thể từ từ tìm được phương pháp giải quyết. Cung chủ đại nhân, ta có thể tiến vào dược viên, đồng thời còn đi một vòng hay không?

Khoát tay cắt đứt vẻ khẩn trương của nàng. Nhiếp Vân nhìn về phía Bích Dao cung chủ.

Dược viên trước mắt này có khí tức suy bại rất rõ ràng, khí tức này quá mức mạnh mẽ. Nếu như không giải quyết hết nó trước. Như vậy cho dù có tìm được phương pháp giải quyết thì cũng không có bất cứ tác dụng gì.

- Có thể, Tinh Liên. Dẫn đường cho vị đại sư này đi!

Bích Dao cung chủ cũng biết nếu như quan sát dược liệu ở bên ngoài dược viên sẽ không tìm được điểm mấu chốt. Cho nên nàng cũng không cự tuyệt, đồng thời trong lòng cũng âm thầm gật đầu.

Nếu như hai người kia vừa tới, còn chưa nhìn mà nói đã có thể giải quyết được. Hơn nữa lại dùng phương pháp trước đó. Như vậy nàng sẽ coi thường đối phương.

Sau khi nhìn xong, đúng mực, không nóng nảy cũng không hoảng loạn, trong lòng Bích Dao cung chủ không khỏi sinh ra chút tin tưởng đối với hai người trẻ tuổi này.

- Vâng, sư phụ!

Thân thể Tinh Liên chuyển động theo một đường đi đặc thù. Đi vào

bên trong dược viên.

Bên trong dược viên cũng có vô số trận pháp, giống như cửu cung đồ vậy, chia ra làm rất nhiều khu vực, dược liệu thuộc tính khác biệt thì được phân bố ở các khu vực khác biệt. Làm như vậy mới có thể xúc tiến cho dược liệu sinh trưởng, không tới mức ngăn chặn, làm ảnh hưởng tới nhau. Cho nên, nếu như không có ai dẫn đi, người không thông hiểu trận pháp này mà tùy tiện tiến vào trong đó. Đừng nói là hái dược liệu, có thể sống đi ra hay không cũng là một vấn đề lớn.

- Vân Phi huynh, đi cùng nhau a, ngươi cũng nhìn một chút xem. Nhìn xem có thể phát hiện ra thứ gì đó hay không.

Gọi Vân Phi một câu, thân thể Nhiếp Vân nhoáng lên một cái. Theo sát sau lưng Tinh Liên, cũng đi tới dược viên.

------oOo------

Chương 2676: Quy tắc (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trải qua chuyện lúc trước, hắn đã biết Vân Phi này quả thực cũng có chút bản lĩnh. Để cho hắn ta đi theo, như vậy cũng có thể nắm chắc tình huống của dược viên hơn, cũng tiện có thể tìm phương hướng giải quyết.

- Được!

Vân Phi vội vàng đi theo. Vừa đi vừa nhìn về phía trước, xem tình huống chung quanh.

Vừa nhìn thấy dược liệu, bộ dáng phóng đãng trước đó của hắn lập tức biến mất, trong ánh mắt vẻ chuyên chú càng ngày càng nồng đậm, hai hàng lông mày không ngừng nhíu lại.

Mặc dù biểu hiện của hắn có chút háo sắc, thế nhưng ở trên phương diện dược lý quả thực là cấp bậc đại sư, có được thành

tựu rất sâu. Dọc theo lối đi của dược viên rồi đi về phía trước, nhìn thấy dược liệu quý trọng như vậy lại có bộ dáng này, tâm tình của hắn cũng trở nên nặng nề.

Không để ý tới vẻ mặt của hắn đang biến hóa, Nhiếp Vân cũng cẩn thận quan sát.

Linh hồn cường đại giống như thủy triều chảy xuôi tới mỗi một xó xỉnh chung quanh. Tình huống của những dược liệu này cũng đã được hắn thu vào trong mắt. Giống như tình hình vừa nhìn thấy bên ngoài như đúc, vô luận từ đất đai, không khí, trình độ ướt át... Đều không có chút vấn đề nào. Thế nhưng những dược liệu này lại không có cách nào ngăn cản được khí tức suy bại. Vô luận nhìn như thế nào cũng không nhìn ra được, rốt cuộc là từ nơi nào tản mát ra. Đồng thời tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy.

- Khó trách nhiều đại sư như vậy mà cũng không có chút biện pháp nào. Dược viên này quả thực có chút cổ quái!

Linh hồn chậm rãi lan tràn ra, trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ dược viên vào bên trong.

Dưới Cửu Cung Thâu Thiên trận bao phủ, linh hồn lặng lẽ không một tiếng động bao phủ toàn bộ dược viên. Chuyện này cho dù là Bích Dao cung chủ cũng không làm được, Thần Quân Chúa Tể có thể làm được hay không cũng còn khó nói. Bất quá đối với Nhiếp Vân hiện tại mà nói, vô cùng đơn giản

Bao phủ toàn bộ dược viên thì có thể quan sát toàn bộ tình huống, có thể nắm chắc toàn bộ thế cục nơi này.

- Thiên nhãn!

Linh hồn quét qua một hồi, cũng không có phát hiện ra được bất cức chút dị thường nào. Cũng giống như tình cảnh vừa mới nhìn thấy vậy, Nhiếp Vân mở ra Thiên nhãn nhìn qua chung quanh.

Có lúc linh hồn quét qua không nhìn ra được cái gì, thế nhưng thiên phú Thiên nhãn lại có thể lập công. Có thể tìm được nơi xảy ra vấn đề.

Ánh mắt lóe lên, trên mỗi một gốc dược liệu đều sinh ra khí tức suy bại. Tất cả khí tức hội tụ ở trên không trung, tạo thành một tầng mây khiến cho người ta sợ hãi.

Tầng mây này bao phủ toàn bộ đỉnh núi, khiến cho tất cả dược liệu không có cách nào trốn thoát, đều không đề được một tia tinh thần lên.

- Kỳ quái...

Thiên nhãn quét trước sau, phải trái một vòng. Cũng không có khác gì lúc linh hồn quét qua, cũng không có phát hiện ra được chỗ đặc thù, Nhiếp Vân nhíu mày lại, sắc mặt có chút trầm thấp.

Dựa theo đạo lý mà nói. Toàn bộ dược viên trong một đêm đã xuất hiện biến cố như vậy, tất nhiên rất rõ ràng đã xuất hiện vấn đề. Loại vấn đề này, dưới Thiên nhãn chiếu rọi có lẽ sẽ không có chỗ nào ẩn trốn. Thế nhưng sự thật lại vừa vặn ngược lại. Vô luận là linh hồn hay là Thiên nhãn, dù có cẩn thận quan sát thì dược liệu vẫn như vậy. Chẳng biết sinh cơ tại sao lại dần dần bị xói mòn, chuyện này làm cho hắn có chút bất đắc dĩ.

- Vân Phi, ngươi đã phát hiện ra được cái gì chưa?

Đang định tiếp tục đi về phía trước thì đột nhiên nhìn thấy Vân Phi dừng bước, Nhiếp Vân truyền âm cho hắn.

- Không có phát hiện ra được cái gì, chẳng qua là ta cảm thấy những dược liệu này có chút kỳ quái a!

Sắc mặt Vân Phi có chút nghiêm túc.

- Kỳ quái?

- Đúng vậy, những dược liệu này giống như đã bị thứ gì đó cướp đi linh hồn vậy. Dù có cấp cho nhiều chất dinh dưỡng, điều kiện phì nhiêu hơn nữa cũng không có bất kỳ hiệu quả nào! Cũng không đỡ được khí tức suy bại!

Vân Phi nói.

- Cướp đi linh hồn?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt.

Không sai a, nếu như vẫn đem dược liệu so sánh với người. Tình huống trước mắt giống như là người mất hồn phách vậy. Dù là thân thể có khỏe mạnh hơn nữa thì cũng sẽ tinh thần uể oải, không đề được một chút tinh thần nào. Nếu như không nhanh chóng trị liệu, không cẩn thận cũng sẽ bởi vì sinh cơ không tốt mà trực tiếp tử vong.

Nhưng mà... Sao dược liệu lại có thể có linh hồn được chứ?

Lại vì sao đột nhiên bị thứ gì đó cướp đi linh hồn chứ?

- Ngươi còn có phát hiện gì nữa không?

Nhiếp Vân hỏi tiếp.

- Không có nữa!

Vân Phi khẽ lắc đầu một cái, trầm tư trong chốc lát rồi nói:

- Ta đang suy nghĩ, linh hồn của con người, trên thực tế chính là tinh khí thần của con người. Nếu như dược liệu đã có tinh khí thần, như vậy có thể cũng có linh hồn. Chỉ bất quá loại linh hồn này còn không có ý thức của mình thôi. Rất có thể chính là một loại quy tắc duy trì sinh mạng kéo dài. Mà bây giờ loại quy tắc này mất đi. Như vậy dược liệu sẽ không có cách nào kiên trì được nữa. Tùy thời sẽ tử vong.

- Một loại quy tắc duy trì kéo dài sinh mạng, cái này...

Trong đầu của Nhiếp Vân như là nổ tung, vẻ mặt biến sắc:

- Thiên đạo, không phải là một loại quy tắc duy trì thế giới vận chuyển hay sao?

Khi còn ở trong Thiên địa lục đạo, hắn cũng đã biết, thiên đạo là quy tắc duy trì thế giới vận chuyển. Một khi mất đi loại quy tắc này, thế giới sẽ lần nữa rơi vào trạng thái Hỗn Độn, trực tiếp dẫn tới sụp đổ.

Bây giờ nghe nói thực vật có linh hồn, chẳng phải là nói... Cho dù thiên đạo không có sinh ra ý thức thì vẫn tương đương với việc có được linh hồn hay sao?

Chỉ cần có được linh hồn, ngưng tụ thân thể, muốn sống lại sẽ vô cùng đơn giản. Nhưng không có ý thức, cũng không có trí nhớ... Khó trách Nhiếp Đồng nói, muốn sống lại thì dễ, thế nwhng nếu muốn khôi phục ý thức thì lại rất khó, hóa ra căn

nguyên là ở chỗ này.

Những dược liệu trước mắt này linh hồn trong một đêm đã bị mất đi. Như vậy đã nói rõ, nhất định bọn chúng đã gặp biến cố gì đó, có thể là có một vị cường giả chuyên cướp đoạt linh hồn loại này xuất thủ, cướp đi linh hồn của đám dược liệu này.

Vì vậy, muốn giải quyết vấn đề ở chỗ này, chỉ cần tìm được vị cao thủ này, lấy lại linh hồn mà hắn ta đã cướp đi. Như vậy cho dù không cần các loại trị liệu như là khiêu vũ, ca hát thì những dược vật này cũng có thể khôi phục lại như lúc ban đầu.

Nghĩ thông suốt điểm này, Nhiếp Vân khẽ thở dài một hơi.

------oOo------

Chương 2677: Tin tức về Khải linh thảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những chuyện này nói thì phức tạp, thế nhưng một khi tìm ra được điểm mấu chốt thì cũng đồng nghĩa với việc tìm được đầu mối. Như vậy cho dù có bao nhiêu khó khăn cũng có thể giải quyết được.

- Bích Dao cung chủ, tại hạ có thể hỏi ngươi một chuyện hay

không?

Đã biết được nguyên do, hắn biết cho dù có tiếp tục nhìn tiếp cũng là vô ích, Nhiếp Vân dừng bước, lại truyền âm ra phía bên ngoài.

Nếu như quả thật có cường giả nào đó tới đây thu gom những linh hồn này. Như vậy vị cung chủ này nhất định sẽ biết được.

- Mời đại sư cứ nói!

Bích Dao cung chủ đứng ở bên ngoài dược viên, cũng không có tiến vào. Thấy hắn đột nhiên truyền âm hỏi, trong lòng lập tức có chút kinh ngạc.

- Xin hỏi những dược liệu này bắt đầu xuất hiện biến cố từ lúc nào?

- Đại khái là mười ngày trước.

Bích Dao cung chủ suy nghĩ một chút rồi nói.

Muốn đối phương chữa khỏi cho dược liệu, chuyện khi nào phát bệnh đương nhiên phải nói cho tường tận, đây cũng không coi là bí mật gì, cho nên nàng cũng không cần phải che dấu làm gì.

- Mười ngày trước? Không phải là lúc ta tìm được phù lục Thiên Vị hay sao?

Trong đầu Nhiếp Vân đột nhiên toát ra một suy nghĩ.

Ở trong Hỗn Độn Chí Tôn Chi Địa, không có cách nào tính toán thời gian. Thế nhưng từ lúc rời khỏi vòng xoáy đi tới Hỗn Độn Chí Tôn vực hắn cũng vẫn phải tốn thời gian nhất định. Cho nên cộng lại toàn bộ, ước chừng cần tới ba ngày. Nếu như cẩn thạ tính toán, mười ngày vừa vặn là lúc phù lục Thiên Vị bị hắn tìm được.

Phù lục Thiên Vị bị tìm thấy cùng với những dược liệu này xuất hiện biến cố đương nhiên không thể so sánh. Đây chẳng qua chỉ là một loại phương pháp tính toán thời gian của hắn mà thôi.

- Mười ngày trước. Lúc đó cung chủ có gặp người nào, hoặc là

quái vật nào đó không? Hoặc là người nào đó đã tới dược viên này?

Nhiếp Vân hỏi tiếp.

- Nhân vật nào kỳ quái nào?

Bích Dao cung chủ khẽ lắc đầu:

- Vô Lượng cung chúng ta yên bình vạn năm nay. Nếu như có người đến đây, như vậy Cửu Cung Thâu Thiên trận này tất sẽ có thể phát hiện ra được. Mà ta cũng sẽ biết được! Nhưng ta có thể bảo đảm, mười ngày trước tuyệt đối không có người nào tới được nơi này!

- Không có ai?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Nhìn đối phương khẳng định như vậy, đương nhiên là không có ai tới, mà nếu như quả thực không có ai tới. Như vậy là ai đã cướp đi linh hồn của đám dược liệu này?

- Có phải đại sư đã phát hiện ra được cái gì đó hay không?

Thấy vẻ mặt của hắn như vậy, Bích Dao cung chủ truyền âm tới.

- Là như vậy. Thông qua quan sát, ta đang hoài nghi có người cướp đi tinh khí thần của những dược liệu này. Cho nên mới dẫn tới những dược liệu này uể oải như vậy. Nếu như có thể tìm được đầu sỏ. Như vậy có thể tìm về tinh khí thần đã bị cướp đoạt, có thể rất dễ dàng giải quyết được vấn đề!

Nhiếp Vân do dự một chút, vẫn nói ra sự thật cho đối phương biết.

- Cướp đi tinh khí thần? Tinh khí thần của dược liệu mà cũng có thể cướp đi sao?

Bích Dao cung chủ có chút sửng sốt.

Dường như sau khi nàng nghe được tin tức này cũng cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Dược liệu có tinh khí thần đã rất khó làm cho người ta đón nhận rồi. Thế nhưng vật này lại còn bị người ta cướp đi. Sao nghe qua lại giống như nói chuyện trên trời dưới đất như vậy chứ?

- Tình huống ta quan sát chính là như vậy... Xin cung chủ nói đúng sự thật cho ta biết. Rốt cuộc mười ngày trước đã có chuyện gì xảy ra. Cho dù không có ai tới, nhất định cũng đã có chuyện gì đó xảy ra...

Nhiếp Vân nói tiếp.

Tình huống của dược viên này, cho dù không có ai xuất thủ, nhất định cũng đã xảy ra biến cố nào đó. Nếu không, tinh khí thần của những dược liệu này tuyệt sẽ không vô duyên vô cớ bị lấy đi ra ngoài.

- Chuyện này...

Bích Dao cung chủ im lặng.

- Nếu như cung chủ không tiện nói, như vậy ta sẽ không hỏi nữa. Những dược liệu này, thứ cho ta học nghệ không tinh, quả thực không thể ra sức giúp cung chủ.

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái.

Ngay cả chuyện gì đã xảy ra mà đối phương cũng không muốn nói cho hắn. Như vậy quả thực hắn cũng không có biện pháp nào trị liệu dược liệu.

- Đại sư chớ gấp, ta chỉ đang suy nghĩ xem nên nói chuyện này với ngươi như thế nào mà thôi.

Nghe thấy hắn nói như vậy, Bích Dao cung chủ do dự trong chốc lát rồi mới truyền âm tới.

Thấy nàng động tâm, Nhiếp Vân cũng không có nói thêm gì nữa mà

lẳng lặng đứng tại chỗ chờ.

Hắn không đi, Tinh Liên và Vân Phi đương nhiên cũng dừng bước. Nhìn thấy hắn và cung chủ dường như đang thương nghị chuyện gì đó, hai người cũng không dám nói chen vào.

- Nếu muốn nói mười ngày trước có biến cố gì đó khiến cho người ta kỳ quái hay không, chuyện này đúng là có!

Bích Dao cung chủ trầm tư một hồi rồi mới chậm rãi nói:

- Là ta một gốc dược liệu ta bồi dưỡng xảy ra biến hóa!

- Ồ?

- Gốc dược liệu này dựa theo tình huống bình thường mà nói, cánh hoa đỏ tươi là sẽ hoàn toàn thành thục, ai ngờ... Mười ngày trước, những cánh hoa màu đỏ này lại đột nhiên biến thành màu vàng. Gốc dược liệu này ta đã bồi dưỡng không dưới ức vạn năm, tình huống như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Từ lúc đó ta đã không hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì... Sau này dược viên lại biến thành như vậy, nếu như ngươi không nhắc nhở ta. Như vậy ta vẫn cảm thấy là do một ít biến cố tạo thành tình huống này. Căn bản sẽ không nghĩ tới hai chuyện này với nhau.

Hai mắt đen nhánh của Bích Dao cung chủ có chút trầm tư, dường như cũng cảm thấy có chút không dám tin tưởng.

- Màu đỏ cánh hoa đột nhiên biến thành màu vàng? Đây là dược tài gì vậy?

Nhiếp Vân hít sâu một hơi, đè nén sự kích động trong lòng, hỏi.

- Đó là.. Một gốc Khải linh thảo! Một loại kỳ vật cấp Hỗn Độn!

Bích Dao cung chủ nói.

- Khải linh thảo... Quả nhiên là Khải linh thảo!

Trong lòng Nhiếp Vân thầm hô một tiếng, hai nắm tay không tự chủ

được mà siết chặt.

Ngay vừa rồi hắn cũng đã đoán ra được.

Căn cứ vào giới thiệu của Nhiếp Đồng, Khải linh thảo có thể khiến cho thiên đạo hội tụ linh thức, uy lực vô song, thuộc về bảo vật cấp bậc Hỗn độn. Chỉ sợ cũng chỉ có dược liệu có uy lực như vậy mới có thể khiến cho linh hồn của tất cả dược liệu trong dược viên tụ lại mà không có bị người ta phát hiện ra!

Chẳng qua là... Trước kia hắn cũng cho là màu đỏ là đã thành thục, tại sao mười ngày trước lại đột nhiên biến thành màu vàng chứ?

Chẳng lẽ thực sự có liên quan tới việc phù lục Thiên Vị xuất hiện?

------oOo------

Chương 2678: Phán đoán của Vân Phi (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Xem ra vấn đề là ở trên người gốc Khải linh thảo này. Không biết cung chủ có thể... Mang tại hạ đi nhìn gốc dược liệu này một chút, sau đó lại tìm biện pháp giải quyết được hay không?

Nhiếp Vân do dự một chút, cố nén xung động trực tiếp mở miệng đòi hỏi mà lên tiếng.

- Cái này...

Bích Dao cung chủ lắc đầu một cái:

- Xin đại sư thứ lỗi, gốc dược liệu này quan hệ trọng đại, thứ cho ta không có cách nào dẫn ngươi đi được.

- Quan hệ trọng đại?

Thấy nàng cự tuyệt, Nhiếp Vân cũng không buông tha:

- Nếu như ta không tận mắt nhìn thấy gốc dược liệu này. Như vậy cũng không có cách nào xác định được tinh khí thần của tất cả dược liệu trong dược viên có bị đánh cắp hay không. Hơn nếu như không có biện pháp tìm ra bệnh chứng, như vậy càng không thể nói tới trị liệu dược liệu.

- Được rồi, chuyện này không nên nói nữa! Gốc dược liệu này quả thực không có thích hợp để cho người ngoài xem.

Bích Dao cung chủ cắt đứt lời nói của Nhiếp Vân, lại khoát tay một cái, dường như không muốn tiếp tục nói tới đề tài này:

- Tinh Liên, trước tiên mang hai vị đại sư đến phòng khách nghỉ ngơi!

- Hai vị đại sư, mời đi bên này!

Tinh Liên không biết Nhiếp Vân và sư phụ nói chuyện với nhau cái gì, thấy vẻ mặt của sư phụ có chút uể oải, dường như không muốn tiếp tục nói nữa. Nàng cũng không dám nói nhiều mà bàn tay duỗi về phía trước.

- Đi thôi!

Thấy đối phương ngay cả để mình nhìn qua một chút cũng không đồng ý, Nhiếp Vân biết rõ mình không thể nóng vội cho nên cũng không nói nhiều mà đi theo sau lưng Tinh Liên, đi ra khỏi dược viên.

Nhiếp Đồng đã từng nói qua, Khải linh thảo nhất định phải tự nguyện thì mới có tác dụng, nếu không nó sẽ biến thành độc dược. Bây giờ Bích Dao cung chủ này ngay cả để cho hắn liếc mắt nhìn cũng không đồng ý, chứ đừng nói là cho hắn cả gốc dược liệu. Cho nên, nhất định phải từ từ mưu đồ, một khi bộc lộ mục đích quá sớm. Không cẩn thận sẽ dẫn tới đối phương cảnh giác, khi đó có muốn lấy cũng sẽ khó hơn.

Đi theo sau lưng Tinh Liên, hai người rất nhanh đã đi tới khu phòng khách của Vô Lượng cung.

- Trong Vô Lượng cung khắp nơi đều là nữ đệ tử. Hai vị ngàn vạn lần không nên đi loạn khắp nơi. Nếu không tất sẽ mang đến rất nhiều phiền toái không đáng có!

Vốn chỉ định đưa tới đây là đi, cũng không đi quản tới hai người này nữa. Thế nhưng chẳng biết tại sao, quỷ thần xui khiến thế nào mà Tinh Liên lại nói ra một câu như vậy.

- Yên tâm đi, chúng ta sẽ không đi loạn.

Vân Phi giành nói.

- Đây là... Ngọc phù đưa tin của ta, cần cái gì thì có thể trực tiếp nói với ta. Ta sẽ tận lực tìm giúp các ngươi!

Do dự một chút, Tinh Liên lại đưa ra một khỏa ngọc phù, hai mắt nhìn về phía Nhiếp Vân.

Bất quá điều khiến cho nàng có chút bất đắc dĩ chính là đối phương cũng không thèm nhìn lấy nàng. Ánh mắt rất là thâm thúy, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

- Đa tạ tiên tử, ta sẽ...

Nhiếp Vân không nhận, hai mắt Vân Phi tỏa sáng. Vội vàng cầm ngọc phù vào trong lòng bàn tay, miệng cười hắc hắc.

Rời khỏi dược viên, bộ dáng nghiêm túc vừa rồi lập tức biến mất. Lại chuyển thành bộ dáng trư ca.

- Đưa lại cho ta!

Thấy hắn lấy đi, tay Tinh Liên khẽ lật một cái, lại đoạt ngọc phù lại, miệng nói:

- Có chuyện gì thì cứ trực tiếp nói với đệ tử bên ngoài là được. Ngọc phù... Cũng không cần thiết nữa.

Nói xong nàng xoay người đi ra phía ngoài, lúc đi ra khỏi cửa viện, bàn chân nhỏ không khỏi tức giận dậm nhẹ một cái.

Nàng đường đường là thánh nữ Vô Lượng cung, bao nhiêu người muốn có phương pháp liên lạc với nàng mà không thể có được. Bây giờ nàng đem ngọc phù của mình đưa đến tay đối phương, mà đối phương lại không thèm nhìn lấy một cái. Quả thực quá là quá khinh người!

- Hừ, bây giờ không nhận, sớm muộn gì cũng có lúc ngươi hối hận, sau này có hỏi ta thì ta cũng sẽ không cho nữa.

Thầm nói một câu, Tinh Liên đi ra ngoài. Vừa đi trong lòng lại thầm nhắc nhở mình.

Thế nhưng thực sự sẽ có một ngày đối phương đi hỏi ngọc phù của nàng sao?

Nghĩ tới chuyện này là lại nhớ lại bộ dáng của đối phương, sắc mặt nàng không khỏi trầm xuống, vẻ mặt không nhịn được như là đưa đám vậy.

Nhìn hành động và bộ dáng của đối phương trong khoảng thời gian này... Muốn để cho hắn đi hỏi ngọc phù liên lạc với nàng... Cơ hồ là chuyện không thể nào!

Quả thật không biết trên thế giới này tại sao lại có gia hỏa đầu gỗ như vậy chứ?

- Tiêu huynh, nhìn dáng dấp của Tinh Liên này dường như rất có hứng thú với ngươi a.

Ngọc phù tới tay lại bị lấy đi, Vân Phi có chút lúng túng nhìn về phía Nhiếp Vân.

Cho tới lúc này, hắn mới biết, người nữ tử này muốn đưa ngọc phù chính là vị trước mắt này. Bởi vì đối phương không muốn cho nên lúc này vật tới tay mới bị lấy lại.

- Hứng thú? Ha ha, ta không có hứng thú đối với nàng!

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu.

Vị Tinh Liên này mặc dù xinh đẹp, thế nhưng so với Đạm Đài Lăng Nguyệt vẫn kém quá nhiều, cho dù là so với Lạc Khuynh Thành cũng có chút không bằng. Sao hắn động tâm cơ chứ?

Hắn đã chọc vào không ít nữ nhân, tâm cảnh từ lâu đã tu luyện tới trình độ không hề bận tâm. Không thể nào vì một nữ nhân không liên quan mà làm chậm trễ nhiều thời gian như vậy.

- Không có hứng thú? Tiêu huynh ngươi... Trâu, Vân Phi ta trừ bội phục Nhiếp Vân Chúa Tể ra, bây giờ lại bội phục thêm một người..

Nghe thấy lời này của hắn, Vân Phi trợn tròn mắt, giơ ngón tay cái ra ngoài.

Nữ tử gọi là Tinh Liên này, hắn đã nhìn kỹ, cho dù là ở trong Vô Lượng cung cũng tuyệt đối xếp top đầu. Nữ tử tuyệt sắc như vậy, không biết bao nhiêu người muốn theo đuổi mà cũng không được. Bây giờ lại đi theo đuổi lại hắn... Mà hắn lại không có hứng thú, quả thực chính là thần tượng của Vân Phi a!

Không biết lúc nào ta cũng có thể như vậy, không nói người tuyệt sắc như vậy, cho dù là người dẫn đường trước đó cũng được a...

Vân Phi càng nghĩ càng sùng bái, trong mắt tràn ngập vẻ kính ngưỡng như có vô số ngôi sao.

- Lại thêm một? Ngươi không biết đó là một người sao...

Nhiếp Vân thầm lắc đầu trong lòng.

Người này quả thực là tính cách thay đổi thất thường. Khi nhìn dược liệu, hai mắt

chuyên chú như đuốc, tinh thần lực tập trung. Dường như bất cứ chuyện gì cũng không có cách nào quấy rầy hắn được vậy. Thế nhưng sau khi rời khỏi chỗ dược liệu lại nói năng tùy tiện như vậy. Đúng chuẩn một vị hoàn khố a.

------oOo------

Chương 2679: Phán đoán của Vân Phi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có lẽ chính là bởi vì chuyên chú như vậy cho nên mới có thể trẻ tuổi mà biết nhiều về dược lý như thế. So với hắn cũng không kém hơn chút nào, thậm chí còn có nhiều điểm mạnh hơn.

- Đúng rồi, Tiêu huynh, có phải ngươi đã phát hiện ra cái gì đó hay không? Sao... Bích Dao cung chủ lại bảo chúng ta rời khỏi dược viên mà đến nơi này? Chẳng lẽ nàng không muốn trị liệu bệnh cho dược liệu nữa.

Khi không đùa giỡn, Vân Phi lại nghiêm túc hỏi.

- Ta cũng không biết nàng đang nghĩ gì! Dường như nàng có một gốc dược liệu cực kỳ lợi hại, có thể nuốt hết tinh khí thần của những dược liệu khác. Ta đanghoài nghi chính là gốc dược liệu này gây ra tai họa. Cho nên mới nói muốn nhìn một chút, kết quả nàng ta không có đồng ý!

Nhiếp Vân suy nghĩ một chút, quyết định đem chuyện này nói một chút với Vân Phi.

Dù sao cho dù bây giờ không nói, nếu muốn hoàn toàn giải quyết chuyện dược viên vẫn còn phải nhắc tới, không bằng nói trước một chút, cũng để cho người này kịp chuẩn bị.

- Còn có dược liệu như vậy sao? Nếu quả thật là do gốc dược liệu này, như vậy nhất định phải diệt trừ gốc dược liệu này, nếu không, sinh cơ bên trong dược viên vẫn sẽ bị cướp đi!

Nói tới dược liệu, Vân Phi không còn vẻ tùy ý như trước nữa, mà chuyển thành sắc mặt ngưng trọng.

- Diệt trừ? Ta cũng muốn a.

Nhiếp Vân cười khổ, đây cũng là lời trong lòng của hắn. Nếu như

có thể diệt trừ, đương nhiên hắn cũng có thể thuận lý thành chương mang đi gốc Khải linh thảo này. Chỉ bất quá... Đối phương ngay cả cho hắn liếc mắt nhìn một cái cũng không đồng ý. Như vậy sao có thể để cho hắn diệt trừ được chứ? Nghĩ tới đây, hắn lập tức nói thái độ của Bích Dao cung chủ cho đối phương nghe một lần.

- Nhìn cũng không cho nhìn? Chẳng lẽ nàng muốn để mặc cho những dược liệu này tử vong hay sao?

Vân Phi cũng có chút sững sờ.

Dựa theo đạo lý mà nói, cho dù gốc dược liệu này trân quý hơn nữa thì làm sao có thể so sánh được với toàn bộ dược viên cơ chứ?

Vì gốc dược liệu quỷ dị này mà buông bỏ toàn bộ dược viên, như vậy Bích Dao cung chủ này rốt cuộc muốn làm cái gì?

- Ta cũng không biết... Yên tâm đi, nếu như nàng nếu muốn dược liệu trong dược viên, muốn cho chúng lần nữa khôi phục mà nói. Nhất định sẽ tới tìm chúng ta! Chúng ta cứ ở chỗ này chờ là được rồi!

Nhiếp Vân nói.

Dù sao mục đích khi hắn tới đây cũng là vì Khải linh thảo, những dược liệu này có sống chết ra sao cũng không có liên quan gì tới hắn. Chỉ cần đối phương dẫn hắn đi tìm Khải linh thảo là được.

- Chờ? Không ổn!

Vân Phi lắc đầu một cái, sắc mặt có chút ngưng trọng:

- Mới vừa rồi mặc dù thời gian ta ở trong dược viên không dài. Thế nhưng cũng đã cẩn thận quan sát một phen, nếu như không nhanh chóng giải quyết vấn đề này. Như vậy những dược liệu này sẽ không trụ được quá ba ngày, sau ba ngày sẽ tử vong toàn bộ!

- Ba ngày? Tử vong toàn bộ?

Nhiếp Vân sửng sốt nói.

Hắn cũng nhìn ra được sinh cơ của những dược liệu này đang dần dần mất đi, thế nhưng cũng không nhìn ra nó lại chết nhanh tới như vậy.

Không kéo dài quá ba ngày? Như vậy chẳng phải rất nhanh sẽ không cứu được hay sao?

Mặc dù những dược liệu này có chết thì đối với hắn cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì. Thế nhưng vạn nhất Bích Dao cung chủ này vì vậy mà sinh lòng trách cứ, không chịu lấy ra Khải linh thảo. Khi đó chẳng phải sẽ nguy to hay sao?

- Đúng vậy, nếu như muốn cứu vớt dược viên này, như vậy phải nhanh hơn một chút. Nếu như chậm trễ nữa, cho dù thần tiên cũng không có biện pháp cứu.

Sắc mặt Vân Phi ngưng trọng.

- Ngươi có biện pháp gì sao?

Thấy Vân Phi nói cấp bách như vậy, Nhiếp Vân hỏi một tiếng.

- Không có...

Vân Phi cười khổ.

- Ta chỉ biết là dược liệu sẽ chết trong vòng ba ngày nữa. Thế nhưng đối với những thứ này một chữ cũng không biết được a. Ngươi cũng không có biện pháp, ta lại càng không có biện pháp nào khác.

Đối với bản thân thế nào, hắn vẫn tự biết lấy mình. Tiêu Lăng trước mắt này rất rõ ràng so với hắn càng am hiểu dược liệu hơn. Đối phương và Bích Dao cung chủ không có biện pháp, như vậy hắn càng không làm được.

- Muốn cứu dược liệu trong toàn bộ dược viên, như vậy việc đầu tiên phải làm chính là tìm được gốc Khải linh thảo kia! Mà muốn

làm được điểm này, nhất định phải được Bích Dao cung chủ đồng ý...

Thấy hắn cũng không có biện pháp nào, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là tự mình giải quyết. Hắn xoa xoa mi tâm, suy đoán từng bước một:

- Bích Dao cung chủ muốn cứu dược viên, đây là chuyện mà cả Chí Tôn vực đều biết. Bây giờ lại ngăn cản ta nhìn thấy Khải linh thảo, chuyện này tất nhiên là có nguyên nhân!

- Có thể tìm được nguyên nhân này, hơn nữa còn có thể giải quyết. Như vậy có lẽ sẽ có thể giải quyết được chuyện này.

Phân tích tinh tế tất cả mọi chuyện một lần, Nhiếp Vân như tìm được đầu mối, hai mắt bắt đầu sáng lên.

Chuyện này nhìn qua thì rất khó khăn, không có đầu mối. Thế nhưng chỉ cần tìm được căn bản của nó thì sẽ trở nên đơn giản.

Bây giờ chuện căn bản nhất cũng không phải là giải quyết dược viên như thế nào, mà là... Bích Dao cung chủ!

Nếu như vị cung chủ này ngay cả cho hắn nhìn Khải linh thảo cũng không. Như vậy sao có thể lấy được dược liệu cơ chứ?

Mặc dù Khải linh thảo trân quý vô cùng, thế nhưng dù sao chẳng qua cũng chỉ là một gốc, một khi toàn bộ dược liệu trong dược viên tử vong. Khi đó Vô Lượng cung cũng sẽ hoàn toàn suy vong.

Bên nào nặng bên nào nhẹ, vừa nhìn đã có thể biết được.

Bích Dao cung chủ vì một gốc dược liệu mà trơ mắt nhìn toàn bộ Vô Lượng cung suy vong. Chuyện này tất có nguyên nhân của nó! Nếu như có thể tìm được nguyên nhân này, lại tiến hành giải quyết. Như vậy có lẽ đối phương tâm tình cao hứng lại trực tiếp chắp hai tay dâng Khải linh thảo cho hắn a.

Đương nhiên, đây chỉ là hy vọng mà thôi. Bất quá, chỉ cần giải quyết được nguyên nhân này và vấn đề của dược viên. Khi đó

muốn lấy được Khải linh thảo, vấn đề sẽ trở nên đơn giản hơn không ít.

- Rốt cuộc là nguyên nhân gì mà khiến cho nàng không quan tâm tới nhiều sinh mạng ở trong dược viên như vậy, cho dù là cả Vô Lượng cung cũng không để ý?

Mặc dù đã nghĩ tới phương pháp giải quyết, thế nhưng nếu như không biết nguyên nhân, như vậy hắn cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

- Đúng rồi...

Đột nhiên, Nhiếp Vân nghĩ tới nữ tử trước kia, hai mắt hắn sáng lên.

------oOo------

Chương 2680: Chuyện cũ của Bích Dao cung chủ (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Muốn biết Bích Dao cung chủ vì sao lại như vậy, trừ việc hỏi chính nàng ra còn có một đường tắt khác. Đó chính là hỏi thân nhân chung quanh nàng. Mà Tinh Liên kia coi như là đệ tử mà nàng sủng ái nhất, nhất định sẽ phải biết một ít.

- Mới vừa rồi nên cầm ngọc phù đưa tin của nàng a...

Vẻ mặt của Nhiếp Vân lập tức trở nên như đưa đám. Mới vừa rồi hắn không có cầm ngọc phù đưa tin của đối phương. Bây giờ lại muốn gọi nàng tới. Như vậy chỉ có thể dựa vào thủ đoạn khác mà thôi! Nếu không chờ bản thân nàng tự đi tới, không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào.

Sauk hi nghĩ thông suốt những chuyện này, hắn lập tức nhấc chân đi ra ngoài.

- Tiêu huynh, ngươi có biện pháp giải quyết rồi sao?

Thấy hắn đi ra ngoài, Vân Phi cười hì hì, lập tức theo sau.

- Có chút ý tưởng... Bây giờ cần phải đi tìm được vị Tinh Liên kia để tiến hành nghiệm chứng qua.

Nhiếp Vân nói.

- Tìm Tinh Liên? Hắc hắc. Ta đã biết mỹ nữ như thế, không ai sẽ không động tâm a.

Nước miếng của Vân Phi lại chảy xuống.

Nhìn bộ dáng này của hắn, Nhiếp Vân cũng lười nói chuyện với hắn, chân đi mấy bước đã đi tới ngoài cửa viện. Quả nhiên, hắn lập tức nhìn thấy có hai nữ đệ tử mặc y phục màu trắng đứng cách đó không xa. Toàn bộ đều đeo khăn che mặt. Da thịt lộ ra bên ngoài, hai con mắt cũng đã cho thấy dung mạo bất phàm của hai nàng. Mặc dù so ra kém Tinh Liên kia, thế nhưng cũng tuyệt đối đều là nữ tử xinh đẹp nhất đẳng.

- Hai vị tiên tử. Tại hạ có một chuyện muốn nhờ!

Đi tới bên cạnh, Nhiếp Vân cười nhạt.

Thanh âm của hắn tăng thêm đầu độc sư, có hiệu quả đầu độc linh hồn. Hai nữ tử này vốn có vẻ mặt chán ghét khi hắn đi qua, thế nhưng vừa nghe nói như vậy, lập tức thay đổi cái nhìn, trong ánh mắt mang theo vẻ hòa ái, nói:

- Cung chủ có lệnh, hai vị đại sư có gì phân phó, chúng ta sẽ tận sức hoàn thành!

- Vậy làm phiền nhị vị tiên tử rồi.

Nhiếp Vân không nghĩ tới cung chủ lại còn ra lệnh như vậy. Hắn âm thầm gật đầu, cười nói:

- Ta muốn mời Tinh Liên tiên tử tới đây một chuyến, không biết nhị

vị có thể giúp một tay hay không?

- Tìm Tinh Liên sư tỷ?

Hai người vốn tưởng rằng sẽ có yêu cầu phiền toái gì đó. Thế nhưng nghe hắn nói như vậy, tất cả đều hơi sửng sốt một chút.

Chuyện này đối với các nàng mà nói, quả thực quá đơn giản, chỉ cần là đồng môn thì đều có ngọc phù đưa tin của Tinh Liên, có thể trực tiếp đưa tin tới cho nàng.

- Đúng vậy!

Nhiếp Vân còn cho rằng bọn họ đang làm khó, cho nên lại gật đầu một cái.

- Ta có thể giúp ngươi đưa tin, chỉ bất quá... nàng có tới hay không, không phải là chuyện mà chúng ta có thể định đoạt.

Một nữ tử trong đó nói.

- Có thể thay ta đưa tin là tốt rồi. Ngươi có thể trực tiếp ghi rõ, là Tiêu Lăng ta mời nàng thương nghị chuyện dược viên! Chắc hẳn nàng sẽ tới!

Thấy đối phương nói có thể đưa tin, Nhiếp Vân nở nụ cười, lại nói một câu.

Chỉ cần nói tới đây thương nghị chuyện dược viên, nhất định đối phương sẽ không có cách nào cự tuyệt.

- Được!

Vị nữ tử này gật đầu một cái, lại lấy ra một khỏa ngọc bài đưa tin, tinh thần khẽ động một cái, đem lời nói vừa rồi của Nhiếp Vân khắc lên. Một lát sau, quang mang lóe lên, một đạo tin tức dã truyền tới.

- Hai vị đại sư, Tinh Liên sư tỷ sẽ lập tức tới ngay. Xin nhị vị ở trong sân chờ sư tỷ!

Vị nữ tử này nói.

- Làm phiền nhị vị rồi.

Nhiếp Vân và Vân Phi lần nữa trở lại sân, quả nhiên đúng như nàng ta nói, không tới thời gian uống cạn một chung trà thì Tinh Liên đã đi tới, vẻ mặt nàng tràn ngập nghi hoặc.

Mới vừa rồi người này ngay cả ngọc phù đưa tin của nàng cũng không nhận. Bây giờ lại bảo người khác mời nàng tới, rốt cuộc là muốn làm gì chứ?

- Tinh Liên tiên tử, tại hạ có một việc muốn hỏi. Chuyện này quan hệ trực tiếp tới việc có cứu được dược viên hay không. Cho nên hy vọng ngươi có thể trả lời cặn kẽ!

Bàn tay chộp một cái, trước mặt xuất hiện một cái bàn cùng với rượu. Lại tự tay rót đầy một ly rượu ngon, mùi hương xộc vào trong mũi, Nhiếp Vân nói với Tinh Liên một câu.

Tinh Liên ngồi xuống, dù sao dung mạo của nàng hai người này cũng đã xem qua. Cho nên nàng cũng không cự tuyệt, tiện tay cởi cái khăn che mặt ra, tay lại nâng rượu ngon lên, rồi uống một ngụm.

- Rượu ngon...

Mặc dù rất ít uống rượu, thế nhưng mùi rượu vẫn có thể nếm ra được. Loại rượu trước mắt này, chẳng những hương thơm xộc vào mũi mà mùi lại thấm nhuần lòng người, uống vào một hớp lập sẽ cảm thấy khó mà quên được.

Đặt ly rượu xuống bàn, hai mắt Tinh Liên nhìn về phía thiếu niên ở trước mắt, nói:

- Rốt cuộc là chuyện gì, nói đi! Nếu như có thể trả lời ngươi, nhất định ta sẽ biết gì nói nấy.

- Ta đang chờ những lời này của Tinh Liên tiên tử a.

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, bàn tay chộp một trảo, phong ấn không gian chung quanh, làm cho tin tức không truyền ra ngoài được, lại nói:

- Không biết Tinh Liên tiên tử có từng nghe nói qua Khải linh thảo hay không?

- Ồ? Làm sao ngươi biết tới Khải linh thảo?

Sắc mặt Tinh Liên biến đổi, đôi mi thanh tú chợt nhướng lên, trong mắt hiện lên sát khí nồng đậm.

Khải linh thảo đối với nàng mà nói dường như là cấm kỵ nào đó, không thể nhắc tới vậy.

- Không cần khẩn trương, Khải linh thảo là Bích Dao cung chủ nói với ta...

Nhìn thấy bộ dáng của nàng như vậy, Nhiếp Vân cũng không tức giận, ngược lại còn cười nhạt một tiếng. Lúc này hắn mới đem suy đoán của mình, cùng với lời nói của Bích Dao cung chủ ra nói một lần.

Đối phương nói như vậy cũng đã nói lên một việc. Đối phương biết Khải linh thảo, cũng biết không ít chuyện.Nnếu không, tuyệt đối sẽ không như vậy.

- Ý của ngươi là... Dược viên xuất hiện loại tình huống này này là bởi vì... Khải linh thảo?

Nghe hắn giải thích xong, Tinh Liên có chút sửng sốt.

Dù thế nào nàng cũng không nghĩ tới nguyên nhân lại là như vậy.

- Không sai, nếu như ta đoán không sai, có lẽ đúng là như vậy. Chỉ bất quá, không có chính mắt nhìn thấy gốc dược liệu này thì không dám xác định trăm phần trăm mà thôi!

Mặc dù trong lòng Nhiếp Vân rất ham muốn Khải linh thảo, thế nhưng ngoài miệng cũng không có nói quá mức rõ ràng.

- Chuyện này...

Tinh Liên đứng dậy, trên khuôn mắt trắng như tuyết hiện lên buồn rầu, dường như ngay cả nàng cũng không biết nên làm như thế nào.

------oOo------

Chương 2681: Chuyện cũ của Bích Dao cung chủ (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Kỳ thực, muốn giải quyết chuyện này rất đơn giản, chỉ cần đem gốc Khải linh thảo này diệt trừ. Như vậy dược viên không cần thời gian quá dài là có thể tự mình khôi phục được. Chỉ bất quá... Ta không biết rốt cuộc Bích Dao cung chủ có mục đích gì mà thôi. Chẳng lẽ vì một gốc dược liệu này nà buông tha cho toàn bộ dược viên hay sao?

Nhiếp Vân nói.

- Suy nghĩ của sư phụ ta cũng biết một ít, cũng không phải là vì một gốc dược liệu mà buông tha cho toàn bộ dược viên a.

Trên mặt Tinh Liên tràn ngập vẻ do dự.

- Mong rằng chuyện này tiên tử có thể báo cho chúng ta biết. Chuyện này có liên quan tới hưng suy của Vô Lượng cung. Nếu như có thể giải quyết, như vậy tự nhiên là tốt nhất!

Thấy nàng không muốn nói, Nhiếp lại bắt đầu đầu độc.

Mặc dù hắn nói vậy, thế nhưng cũng không có gì là lừa gạt. Nếu như quả thực không cứu lại dược viên, như vậy Vô Lượng cung sẽ phải đối mặt với nguy hiểm bị tiêu diệt.

- Chuyện này... Không phải là ta không muốn nói, gốc Khải linh

thảo này đối với sư phụ quả thực có tác dụng vô cùng quan trọng. Chuyện này ta cũng chỉ trong lúc vô tình biết được. Bất quá rốt cuộc có phải là thật hay không... Ta cũng không biết. Lại nói, chuyện của sư phụ, người làm đồ đệ như ta không thể tùy ý nói bừa, quả thực khó mà mở miệng được.

Tinh Liên cũng biết cũng một khi dược viên bị hủy diệt sẽ tạo thành đả kích thế nào với Vô Lượng cung. Hai hàng lông mày của nàng nhíu lại, thế nhưng cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

- Ồ? Rốt cuộc là chuyện gì mà có thể khiến cho ngươi khó xử như vậy chứ? Ảnh hưởng lớn như vậy đối với cung chủ hay sao?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái hỏi.

- Xin đại sư không nên hỏi nữa, chuyện này sư phụ ta không muốn nói. Quả thực ta không thể nói!

Tinh Liên khẽ lắc đầu một cái, sau đó xoay người định rời đi.

- Ngươi không nói cũng được. Không bằng như vậy đi, ta trực tiếp tới hỏi Bích Dao cung chủ! Nếu như nàng không muốn cứu chữa những dược liệu này, như vậy huynh đệ chúng ta sẽ lập tức rời đi. Cũng không cần thiết ở lại chỗ này, lãng phí thì giờ ở đây nữa.

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

- Cái này...

Nghe nói hắn muốn đi, trên mặt Tinh Liên hiện lên vẻ do dự, đấu tranh.

- Như vậy đi, ta có một biện pháp, vừa có thể khiến cho ngươi không nói ra chuyện của sư phụ, mà ta lại có thể biết, như vậy cũng thuận tiện tìm được phương pháp giải quyết!

Nhìn thấy bộ dáng của nàng của nàng như vậy, Nhiếp Vân cười nói.

- Ồ? Biện pháp gì vậy?

Hai mắt Tinh Liên sáng lên.

Nàng làm đệ tử, nói tới ân oán của của sư phụ là hành động vô lễ. Sư phụ không muốn nói, quả thực nàng không thích hợp nói ra miệng. Nếu như có thể không nói, đối phương lại có thể biết được chuyện, lại thuận tiện tìm được phương pháp giải quyết, như vậy tự nhiên là tốt nhất!

- Ta có một loại năng lực đặc thù, có thể dò xét tâm sự của người khác. Nếu như ngươi không ngại, có thể đem chuyện này nghĩ qua một lần trong đầu. Chỉ cần không có kháng cự quan sát của ta, như vậy ta sẽ có thể biết rõ chuyện này! Làm như vậy, nhiều nhất cũng chỉ coi như ta đang rình coi suy nghĩ của ngươi, cũng không tính là ngươi vô lễ với sư phụ a.

Nhiếp Vân nói.

Kỳ thực, nếu như hắn muốn nhìn suy nghĩ của đối phương, cho dù đối phương kháng cự thì cũng có thể hoàn thành vậy. Dù sao mặc dù thiên phú của Tinh Liên này không tệ, thế nhưng đáng tiếc thực lực quả thực quá thấp!

Chỉ bất quá, làm như vậy lại có chút không có lễ phép, mặc dù Nhiếp Vân rất muốn biết rốt cuộc là nguyên nhân gì mà lại khiến cho Bích Dao cung chủ làm ra quyết định như vậy. Thế nhưng hắn vẫn hy vọng có thể tranh thủ được sự đồng ý của đối phương. Như vậy mới có thể biết rõ được mọi chuyện.

- Chuyện này...

Tinh Liên không nghĩ tới hắn lại có được loại năng lực này, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, không biết trong lòng nàng đang nghĩ cái gì.

Nàng là một thiếu nữ, nếu như đối phương đọc ý thức của nàng, như vậy chẳng khác nào thân thể nàng đang trần truồng đứng ở trước mặt đối phương. Cái gì mà suy nghĩ, lý lịch đều không còn bí mật nữa. Bảo sao nàng không lúng túng cơ chứ?

- Yên tâm đi. Ta sẽ không nhìn lâu, không cần lo lắng ta sẽ biết tất

cả bí mật của ngươi.

Thấy nét mặt của nàng, Nhiếp Vân lập tức biết rõ đối phương đang lo lắng cái gì, hắn giải thích một câu.

Mỗi người đều có bí mật thuộc về mình, không muốn để cho người khác quan sát. Hắn quan sát tâm sự của đối phương, dẫn tới đối phương cảnh giác như vậy cũng là chuyện rất bình thường.

- Cũng không phải ta có ý này... Ngươi muốn nhìn thì cũng có thể! Bất quá, không thể mang những chuyện ngươi thấy truyền đi…

Cắn môi một cái, sắc mặt của Tinh Liên đỏ giống như trái táo vậy.

Nàng cũng không biết tại sao mình lại đồng ý, nếu như đổi lại là trước kia, đừng nói là bị người ta đọc tâm tư. Cho dù nam nhân khác nhìn một chút thì nàng cũng đã cảm thấy bị làm nhục.

Mà bây giờ không những không có loại cảm giác này, mà thậm chí còn có một loại trông mong mơ hồ, khiến cho nàng cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Ta làm vậy là vì tông môn...

Tự an ủi mình một câu, Tinh Liên thở phào nhẹ nhõm. Lại ngẩng đầu nhìn về phía thiếu niên ở trước mắt, nói:

- Bây giờ có thể bắt đầu được chưa?

- Có thể, bây giờ ngươi nhớ chuyện mà ngươi biết lại một lần, như vậy bên chỗ ta cũng có thể biết được!

Nhiếp Vân khoát khoát tay nói.

- Được!

Tinh Liên bình tĩnh lại, bắt đầu tập trung tinh thần.

Nhiếp Vân vạ chuyển thiên phú Thiên Nhĩ sư một cái, lập tức như nghe được thanh âm từ trong đầu của nữ tử này vang lên. Ngay

sau đó lập tức diễn biến thành một cái hình ảnh to lớn.

Hình ảnh dường nhưở ức vạn năm trước, rất nhiều hoàn cảnh đã có chút khác biệt với bây giờ. Linh khí càng thêm dư thừa, càng thêm vui sướng quang vinh.

Trong hình, một đôi nam nữ thanh niên chậm rãi xuất hiện, tình chàng ý thiếp, nhu tình như nước. vừa nhìn một cái đã biết là tình nhân, dung mạo của nữ tử này nhìn

qua giống như Bích Dao cung chủ, chắc hẳn là nàng lúc còn trẻ.

Về phần nam tử, dung mạo mơ hồ, không nhìn thấy rõ rốt cuộc là người nào, có lẽ Tinh Liên cũng không biết đối phương là ai. Chỉ có thể suy đoán lung tung.

Nhìn từ trong hình, cảm tình của hai người tốt vô cùng, hết sức luyến ái.

Trong lúc bất chợt, đột nhiên hình ảnh biến hóa.

Hai người yêu nhau này dường như bởi vì chuyện gì đó mà bắt đầu cãi cọ. Nam nhân và nữ nhân to tiếng với nhau, mặc dù bọn họ nói cái gì hắn cũng không nghe được, thế nhưng hắn lại biết, lần cãi vã này rất là kịch liệt.

------oOo------

Chương 2682: Chuyện cũ của Bích Dao cung chủ (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cuối cùng, nam nhân kia đã hoàn toàn thỏa hiệp, hai người lại lần nữa khôi phục như lúc ban đầu, mang nữ tử này đi tới một chỗ.

Là một ngôi nhà cao rộng, khí phách hùng vĩ. Nhìn qua giống như là một thế lực không nhỏ.

Đi tới nơi này, hai người sóng vai chiến đấu, cùng người bên trong

đại viện đánh nhau.

- Chắc là nam nhân và thế lực này có cừu hận không đội trời chung. Nam nhân này muốn đi báo thù, nữ nhân này định đi cùng, hắn không đồng ý, cho nên mới như vậy a.

Nhìn đến đây, Nhiếp Vân đã suy đoán ra một loại khả năng.

Nhìn cảm tình trước đó của hai người vô cùng tốt. Trước đó cãi cọ chắc hẳn quan tâm lẫn nhau, ai cũng không muốn đối phương bị thương tổn.

Tiếp tục nhìn tiếp, thực lực của hai người cũng không có cao bao nhiêu. Bất quá cũng không coi là quá yếu, mặc dù thế lực này có rất nhiều cao thủ, thế nhưng cũng không chịu nổi được hai người liều mạng chiến đấu. Rất nhanh đã gần tới cuối cùng.

Ai ngờ lúc này lại xuất hiện biến cố, người có bộ dáng như đầu lĩnh của thế lực này xuất ra bài tẩy, khiến cho hai người đồng thời bị trọng thương!

Sau khi bị trọng thương, hai người biết không thể tránh được, cũng không có gì mà sầu bi, mà ngược lại còn cảm thấy may mắn vì được chết cùng một chỗ. Đúng lúc này, một người thanh niên xuất hiện.

Thực lực của người thanh niên này không mạnh bằng hai người, thế nhưng lại càng không sợ chết hơn. Hắn cứu hai người thành công thoát đi được ra ngoài.

Dường như hai người cũng nhận biết người thanh niên này, có lẽ là bằng hữu của bọn họ.

Mặc dù đã cứu được bọn họ ra, thế nhưng thương thế của hai người quả thực quá nặng, tùy thời cũng sẽ mất mạng. Vì cứu bọn họ, thanh niên kia phí tâm huyết rất lớn. Từng vì một gốc dược liệu mà quỳ ở một sơn môn suốt mười ngày mười đêm!

Vì ra ngoài tìm một gốc dược liệu mà lại tiến vào hiểm cảnh, cửu tử nhất sinh.

Tốn vô số tâm huyết, rốt cuộc cũng đã cứu hai người trở lại, thế nhưng người này cũng bởi vì một lần biến cố trên đường mà tâm thần bị tổn thương, thực lực không có biện pháp tinh tiến, biến thành tàn phế.

Thấy bằng hữu có bộ dáng như vậy, trong lòng hai người sinh ra sự hổ thẹn.

Hình ảnh lần nữa biến hóa, trong đêm tối có hai thanh niên đứng chung ở một chỗ, dường như đang nói cái gì đó.

Chuyện này không cần suy đoán quá nhiều, Nhiếp Vân rất nhanh đã hiểu rõ được.

Thanh niên chạy tới cứu người này trải qua khoảng thời gian sớm chiều chung sống này cũng đã thích Bích Dao cung chủ. Vốn là chuyện này nói không nên lời. Thế nhưng trong lúc vô tình lại bị tình lang của Bích Dao cung chủ phát hiện ra.

Tình lang của Bích Dao cung chủ cảm thấy thẹn với người thanh niên này. Thấy hắn tương tư thống khổ cho nên mới đi tìm cung chủ, lại nói với nàng một ít lời gì đó, sau đó ảm đạm rời đi.

Nhìn dáng vẻ của hắn, bỏ tình lữ, có lẽ là định tác thành cho bằng hữu.

Hình ảnh này vừa mới tới đây đã bắt đầu vỡ tan, có lẽ đã tới tận cùng.

Có lẽ Tinh Liên cũng chỉ biết tới như vậy mà thôi.

- Biết được chưa?

Nhớ lại mọi chuyện xong, Tinh Liên mở mắt, lại nhìn về phía thiếu niên ở trước mắt nàng.

- Những thứ nên biết cũng đã biết, chỉ bất quá... Chuyện này thì có quan hệ gì với Khải linh thảo chứ?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

Mới vừa rồi ở trong hình chỉ có nói tới đoạn tình cảm của Bích Dao cung chủ, cũng không có bất kỳ chuyện gì liên quan tới Khải linh thảo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ?

- Khải linh thảo là một hạt giống mà ban đầu sư phụ và người nọ trong một lần trải qua nguy hiểm tìm được, hai người cùng nhau bồi dưỡng, đại biểu cho tình cảm của hai người... Dường như hai người cũng dùng máu tươi để nuôi dưỡng gốc dược liệu này, giống như hài tử chung của bọn họ vậy... Cho nên, đối với sư phụ mà nói, nó có ý nghĩa đặc biệt!

Tinh Liên nói.

- Ồ, thì ra là như vậy!

Nhiếp Vân đã hiểu ra.

Mặc dù ở bên trong tin tức mà Tinh Liên biết không có kết cục, thế nhưng hắn cũng đoán ra được.

Tình lang của Bích Dao cung chủ rời đi, vị bằng hữu cứu hắn kia, chắc cũng không ở cùng với cung chủ một chỗ. Về phần kết quả cuối cùng của ba người như thế nào, sợ rằng cũng chỉ có đương sự mới được biết.

Chẳng qua là... Bích Dao cung chủ không nói vị tình lang kia của nàng rốt cuộc là ai. Cũng không có người nào được biết. Chuyện này cũng đã trở thành một cái tâm kết, không có biện pháp cởi ra.

Có lẽ... Tình lang của nàng và vị bằng hữu cứu hai người kia cũng đã sớm chết. Chính vì vậy cho nên Bích Dao cung chủ mới đem tất cả cảm tình đặt vào gốc Khải linh thảo này. Lại quý trọng vô cùng gốc dược liệu này, cho dù là cường giả Phong vương như Nhiếp Đồng thì cũng không có biện pháp lấy được của nàng.

Cũng đúng a, tình cảm chân thành như vậy, tình lang cũng đã mất đi. Ngay cả hy vọng còn sống nàng cũng không có thì sao có thể sợ cường giả Phong vương được cơ chứ?

Khó trách Nhiếp Đồng lại nói nàng tính tình cổ quái, gặp phải chuyện như vậy, đổi lại là ai cũng sẽ trở nên rất cổ quái a.

- Chuyện này là tâm kết lớn nhất trong lòng sư phụ ta. Ta cũng nhân lúc người cao hứng, từng nghe qua một lần, kết quả lại bị sư phụ quát. Cho nên sau này cũng không dám hỏi qua nữa. Rốt cuộc hai người kia là ai, lại đi nơi nào, bây giờ có còn ở trên nhân thế hay không, ta cũng không được biết!

Tinh Liên lắc đầu nói.

- Biết chuyện này chung quy so với không biết còn tốt hơn. Nếu đã như vậy, còn không bằng trực tiếp hỏi Bích Dao cung chủ a. Nếu như có thể hỏi được, có lẽ có thể hóa giải tâm kết ở trong lòng nàng, khiến cho nàng hoàn toàn buông bỏ lòng của mình.

Nhiếp Vân khẽ gật đầu một cái, đang muốn nói tiếp thì lại đột nhiên nhướng mày. Ngay sau đó đã cảm thấy có một cơn gió nổi lên, lập tức có một bóng người xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Ngươi định hỏi ta cái gì? Ngươi nhất định không phải là đại sư tới cứu dược viên đơn thuần a. Nói, rốt cuộc ngươi là ai?

Bóng người này lạnh lùng nhìn qua, hai hàng lông mày nhướng lên, mang theo vẻ tức giận nhàn nhạt.

Bích Dao cung chủ!

Vừa rồi nàng đã vừa vặn nghe đoạn đối thoại vừa rồi!

- Cung chủ không nên gấp gáp, ta hỏi thăm chuyện của ngươi cũng là vì muốn làm cho ngươi cởi bỏ tâm kết. Cứu chữa dược viên!

Nhiếp Vân cười nói.

- Cởi bỏ tâm kết? Nói khoác mà không biết ngượng!

Bích Dao cung chủ hừ lạnh, lại quay người lại, nói:

- Tinh Liên, còn không đi, chẳng lẽ muốn ta mời ngươi hay sao?

- Vâng, sư phụ!

------oOo------

Chương 2683: Tỏ rõ thân phận (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không nghĩ tới mình nói với người khác chuyện của sư phụ lại bị bắt tại trận. Vẻ mặt Tinh Liên có chút khổ sở, thế nhưng không thể làm gì khác hơn là đi ra phía sau sư phụ nàng.

- Ta không quan tâm ngươi có mục đích gì, nơi này là Vô Lượng cung, không phải ai cũng có thể càn rỡ! Nếu như muốn cứu dược viên thì nên chuyên tâm cứu chữa, không nên gây ra những phiền toái khác. Nếu không, kết quả thế nào thì ai cũng không có cách nào dự liệu được!

Đi mấy bước được mấy bước, thanh âm lạnh như băng của Bích Dao cung chủ truyền tới.

- Ha ha, vốn tưởng rằng Bích Dao cung chủ của Vô Lượng cung có thể xây dựng một tông môn toàn nữ nhân trong Tam giới, lại đứng sừng sững không ngã là một đại nhân vật vang danh thiên hạ. Thế nhưng không nghĩ tới lại chỉ là một người nhát gan sợ phiền phức, hèn nhát!

Không để ý tới lời nói có chút uy hiếp của nàng, Nhiếp Vân lắc đầu một cái, lại nâng một ly rượu ngon lên. Trên mặt tràn ngập vẻ tiếc nuối.

- Hừ, ngươi không được nói bậy...

Nghe thấy hắn nói như vậy, Bích Dao cung chủ còn chưa lên tiếng thì Tinh Liên đã bị dọa cho sợ hãi tới mức toàn thân run run, vội vàng quay đầu, ngăn cản hắn nói tiếp.

Nàng và sư phụ đã ở chung nhiều năm cho nên biết rõ tính khí của sư phụ. Một khi nói như vậy chẳng khác nào tương đương với khiêu chiến uy nghiêm của sư phụ. Tới khi đó nhất định sẽ đổi lấy lửa giận như cuồng phong bạo vũ của sư phụ.

Vốn nàng lặng lẽ nói bí mật của sư phụ, dù sao cũng là vì cứu dược viên, chỉ cần nàng giải thích mấy câu, lại nũng nịu một chút thì cũng sẽ cho qua. Thế nhưng trực tiếp nói như vậy, tương đương với xé rách da mặt, đâu còn có đường hòa hoãn được chứ?

Không chỉ có nàng bị dọa sợ cho tới mức run run, ngay cả Vân Phi ở bên cạnh cũng sắp hôn mê.

Thực lực của cung chủ Vô Lượng cung cũng không phải quá mạnh mẽ. Chỉ có cấp bậc tông chủ. Thế nhưng sau lưng nàng là một vị Thần Quân Chúa Tể a. Thế nhưng nhất lưu trong Tam giới này cũng không dám đắc tội. Hiện tại người này lại nói như vậy chẳng khác nào đã đắc tội với người ta tới chết. Đừng nói là không có hy vọng với chứ vị Khách Khanh trưởng lão. Có thể còng sống đi ra ngoài hay không cũng khó mà nói được.

Quả nhiên, đúng như hai người bọn họ dự đoán. Bích Dao cung chủ chợt xoay người lại, hai mắt lạnh lẽo như băng, cả người giống như là cự thú dữ tợn vậy.

- Ngươi nói cái gì?

- Ta nói gì chẳng lẽ ngươi nghe không hiểu sao? Nếu như không phải hèn nhát thì vì sao ngay cả chuyện của mình cũng không dám đối mặt mà lại một mực trốn tránh như vậy? Thậm chí còn giấu diếm, khiến cho người ta ngay cả nói cũng không dám nói chứ?

Không để ý tới vẻ mặt sắp bùng nổ của nàng, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Đối với loại nữ nhân này, phép khích tướng thường thường sẽ có hiệu quả nhiều hơn so với khuyên bảo.

- Rất tốt, ngươi đã hoàn toàn khơi dậy lửa giận của ta, bây giờ ngươi có thể chết...

Trong khi nói chuyện, thân thể của Bích Dao cung chủ nhoáng một cái, trong nháy mắt đã đi tới bên cạnh Nhiếp Vân, bàn tay giống như điểm, liên tục điểm mấy cái vào trên ngực hắn.

Phanh Phanh Phanh!

Không có chiêu số hoa lệ, cũng không có khí lưu kinh thiên động địa. Nếu có chẳng qua chỉ là hàn khí lạnh lẽo thấu xương mà thôi.

- Sư phụ, không được...

Thấy động tác của nàng, sắc mặt Tinh Liên lập tức trở nên ảm đạm vô cùng. Nàng muốn ngăn cản, thế nhưng lại phát hiện ra tốc độ của sư phụ nàng quá nhanh. Nàng căn bản không thể ngăn kịp, hai vành mắt nàng đỏ lên, nước mắt rơi xuống, toàn thân mềm nhũn, ngã khụy xuống đất.

Người khác không biết chiêu này, thế nhưng nàng lại biết rất rõ. Đò là ban đầu Thần Quân Chúa Tể truyền thụ, là tuyệt chiêu bảo vệ tính mạng của sư phụ.

Mặc dù sư phụ chỉ có cấp bậc tông chủ, bất quá một khi thi triển ra chiêu này. Ngay cả cường giả bán bộ Chúa Tể tiểu tam trọng cũng phải né tránh phong mang.

Chiêu này có thể trong nháy mắt đóng băng động mạch của người khác, thần tiên khó cứu. Như vậy người thiếu niên trước mắt này, ngay cả tránh né cũng không kịp thì đã bị liên tục đánh trúng ba chưởng. Sao hắn có thể còn sống được chứ?

- Chiêu này của ta gọi là Âm Minh Hàn Băng chưởng, một khi đánh trúng, trong vòng mười lăm hô hấp hẳn phải chết. Bây giờ ngươi còn có một chút thời gian nói di chúc.

Không để ý tới đệ tử đang ngồi ở dưới đất, hai tay Bích Dao cung chủ lại chắp ra sau lưng, vẻ mặt lạnh nhạt.

- Di chúc? Ha ha!

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái, lại bưng rượu lên uống, sau đó lại tiếp tục rót rượu. Sau khi uống xong, hắn khẽ lắc đầu một cái, nói:

- Sao chiêu này của ngươ lại suy yếu như vậy chứ? Có lẽ là chưa ăn cơm... Hay là định gãi ngứa cho ta vậy?

- Chờ thời gian qua đi, để ta xem miệng ngươi còn có thể mạnh được như vậy nữa không.

Vốn tưởng rằng sau khi mình nói ra Âm Minh Hàn Băng chưởng thì đối phương sẽ bị dọa sợ tới mức sắc mặt thay đổi, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Thế nhưng nàng có nằm mơ cũng không nghĩ tới, đối phương... Căn bản không quan tâm tới một chưởng này.

Bích Dao cung chủ tức giận tới mức sắc mặt tái xanh, hừ lạnh nói.

- Tiêu Lăng, ngươi thực sự không sao?

Mặc dù Vân Phi rất sợ chọc vào đối phương, thế nhưng hắn cũng rất nói nghĩa khí. Lúc này hắn vội vàng đi tới, muốn nhìn một chút xem rốt cuộc tình hình của Nhiếp Vân đang thế nào.

- Ngồi xuống uống với ta một chén, như vậy chẳng phải sẽ biết hay sao?

Nhiếp Vân cũng không giải thích, cũng rót ra một chén rượu cho hắn.

Vân Phi do dự một chút, thấy ánh mắt của đối phương trầm ổn, cho nên không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống uống rượu.

- Ngươi... Ngươi thực sự không bị làm sao?

Trong lúc hai người uống rượu với nhau, thời gian mười lăm hô hấp đã qua. Nhìn thấy sắc mặt của đối phương cũng không có thay đổi, khỏe mạnh vô cùng, Bích Dao cung chủ dùng sức lắc đầu, không thể tin tưởng được.

- Điều này không có khả năng... Xem chiêu!

Thân thể khẽ nhoáng một cái, lần nữa đi tới trước mặt Nhiếp Vân, bàn tay chộp một trảo, một thanh trường kiếm lập tức xuất hiện ở trong lòng bàn tay của nàng.

Phanh!

Trường kiếm vừa mới xuất hiện, không gian chung quanh đã lập tức bị vỡ tan thành. Tạo thành từng khe nứt đen nhánh.

Thần binh Chúa Tể!

Khó trách Thần Quân Chúa Tể không có ở nơi này thì Vô Lượng cung cũng có thể sừng sững không ngã, lại khiến cho rất nhiều cường giả dừng chân. Hóa ra lá bài tẩy chân chính lại ở chỗ này!

Hóa ra Thần Quân Chúa Tể lại đưa cho Bích Dao cung chủ một món thần binh Chúa Tể!

------oOo------

Chương 2684: Tỏ rõ thân phận (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cường giả cấp bậc Tông chủ không có cách nào phát huy ra được uy lực chân chính của thần binh Chúa Tể. Thế nhưng cũng hết sức đáng sợ, một kiếm đâm ra không gian lập tức vỡ nát. Lúc này cho dù là cường giả bán bộ Chúa Tể đại tam trọng địa bộ đứng ở trước mặt nàng cũng rất khó có thể đón đỡ được một kiếm này.

- Sư phụ...

Trong mắt Tinh Liên tràn ngập tuyệt vọng.

Nhìn thấy người thiếu niên trước mắt này không sao, nàng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy sư phụ có thể tự cố thân phận, kích thứ nhất không đánh chết được người ta sẽ không thể nào công kích lần nữa. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, nàng đã nghĩ nhầm. Không ngờ sư phụ lại đem thần binh Chúa Tể lợi hại nhất lấy ra.

Kiện thần binh Chúa Tể này kể từ khi Thần Quân Chúa Tể không có ở lại chỗ này cơ hồ chưa từng sử dụng qua. Vì vậy trong Tam giới cơ hồ không có người nào biết các nàng còn có lá bài tẩy này. Vốn nàng tưởng rằng trừ phi là tông môn gặp tai kiếp. Nếu không sư phụ quyết không thể sử dụng. Thế nhưng không nghĩ tới chỉ vì tức giận nhất thời mà đã lập tức thi triển ra.

Đây chính là thần binh Chúa Tể a, một khi vận dụng, Chúa Tể cũng phải né tránh... Lần này Tiêu Lăng này nhất định là thần tiên khó cứu a.

Thấy đối phương đã thi triển ra thần binh Chúa Tể, Nhiếp Vân có chút ngạc nhiên. Bất quá hắn vẫn không động, tay nâng ly rượu, thậm chí còn không thèm nhìn lấy một cái. Trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Choang!

Trường kiếm thần binh Chúa Tể đâm tới trên cổ của hắn, phát ra một tiếng kim loại va chạm, lại giống như đánh vào trên một cái chuông lớn, chấn cho bàn tay của Bích Dao cung chủ tê dại.

- Chuyện này... Làm sao có thể?

Tay đau đớn khó nhịn, thiếu chút nữa trường kiếm đã rời tay, Bích Dao cung chủ vội vàng nhìn về thiếu niên ở trước mắt mình. Thế nhưng nàng lại thấy đối phương cũng không bị rung động một chút nào. Nơi bị kiếm đâm ngay cả da cũng không bị phá một chút nào. Thậm chí... Ngay cả một chút ngấn trắng cũng không có.

Bích Dao cung chủ sắp phát điên lên.

Âm Minh Hàn Băng chưởng không có công hiệu thì cũng thôi đi. Chỉ cần có một kiện binh khí phòng ngự lợi hại là có thể chống đỡ. Thế nhưng... Đây chính là thần binh Chúa Tể a! Thần binh Chúa Tể mà cũng không thèm tránh. Đâm vào cổ ngay cả ngấn trắng cũng không có để lại được. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

- Ta không tin...

Lần nữa điên cuồng hét lên, bàn tay của Bích Dao cung chủ như cuồng phong, trường kiếm trong tay liên tục đâm ra mười tám kiếm về phía trước.

Mỗi một kiếm đều rơi vào huyệt vị bất đồng trên thân thể của Nhiếp Vân, vị trí cũng khác biết. Thậm chí ngay cả trên mắt hắn cũng đâm tới ba kiếm.

Đối với mười tám kiếm này, Nhiếp Vân cũng không thèm tránh né, mí mắt cũng không có nháy mắt lấy một cái. Thế nhưng phong mang sắc bén của kiếm đâm vào lại giống như là kiếm gỗ đâm vào trên cục sắt vậy. Không những không có dẫn tới một chút hiệu quả nào mà còn chấn cho cổ tayBích Dao cung chủ rạn nứt, máu tươi chảy dài ra ngoài.

Đối với một màn này, không chỉ có Bích Dao cung chủ cảm thấy phát điên. Ngay cả Tinh Liên, Vân Phi cũng đồng thời sững sờ tại chỗ, hai mắt trợn tròn, miệng cũng há hốc không thể ngậm lại được.

Quá đáng sợ!

Thần binh Chúa Tể đâm vào trên người, ngay cả da cũng không thể phá nổi... Rốt cuộc Tiêu Lăng này có thực lực gì?

Leng keng!

Ngay cả đâm nhiều kiếm như vậy mà một cọng tóc gáy của đối phương cũng không rơi. Rốt cuộc Bích Dao cung chủ đã biết đối phương đáng sợ, bàn tay nàng khẽ buông lỏng một chút, trường kiếm rơi xuống mặt đất, cả người dường như bị rút sạch khí lực, không còn vẻ hung hãn như trước nữa.

- Chơi đã chưa?

Thấy dáng vẻ này của nàng, Nhiếp Vân cười một tiếng, bàn tay vung lên, trường kiếm trên đất lập tức bay lên, sau đó lại bị ngón tay của hắn nhẹ nhàng điểm một cái.

Rắc rắc!

Trường kiếm thần binh Chúa Tể lập tức bị chấn vỡ thành vài khúc, rơi xuống mặt đất.

Leng keng Leng Keng!

Thấy một màn như vậy, toàn bộ đám người Bích Dao cung chủ đều cảm thấy có một đạo hàn khí vọt thẳng lên đầu.

Tiện tay là có thể điểm vỡ thần binh Chúa Tể... Cho dù là cường giả Chúa Tể cũng không có được thực lực này!

Chẳng lẽ... Người trước mắt này là một vị cường giả Phong vương?

- Không biết là vị cường giả Phong vương nào tới đây? Ta chỉ là một nữ tử yếu đuối, không chịu nổi loại kinh sợ này…

Nghĩ đến điểm này, trải qua trận kinh sợ vừa rồi, Bích Dao cung chủ thở dài một hơi, lúc này mới chậm rãi nói.

- Cường giả Phong vương? Ta không phải!

Nhiếp Vân lắc đầu một cái rồi nói.

- Ta tên là Nhiếp Vân!

- Nhiếp Vân Chúa Tể?

Nghe thấy cái tên này, tất cả mọi người đều cả kinh.

Nếu như nói người nào trong Tam giới này nhân khí vượng nhất, danh tiếng lớn nhất. Nhất định sẽ có vô số người trực tiếp kêu lên cái tên này. Trình độ truyền kỳ của Nhiếp Vân thậm chí đã vượt ra khỏi cường giả Phong vương!

- Nhiếp Vân... Chúa Tể!

Vân Phi ở bên cạnh vốn đang ngồi bình tĩnh uống rượu. Thế nhưng

sau khi nghe được cái tên này, toàn thân hắn lập tức mềm nhũn, ngã xuống mặt đất.

Nhiếp Vân là thần tượng của hắn, thậm chí hắn còn từng đổi tên một lần... Tiêu Lăng trước mắt này chính là Nhiếp Vân Chúa Tể, như vậy... Mọi chuyện trước đó chẳng phải Chúa Tể đều biết rồi hay sao?

Trong nháy mắt này thiếu chút Vân Phi đã ngất đi.

Người trong khoảng thời gian này luôn xưng huynh gọi đệ với hắn lại chính là... Nhiếp Vân Chúa Tể danh chấn Tam giới, nếu như đổi lại là trước kia, cho dù có nằm mơ hắn cũng không nghĩ tới.

Tinh Liên cũng che anh miệng, đôi mắt xinh đẹp trợn lên, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Khó trách hắn lại như vậy... Hóa ra lại là Nhiếp Vân Chúa Tể!

- Hóa ra là Nhiếp Vân Chúa Tể, hơn nữa còn là đệ nhất nhân dưới Phong vương. Đương nhiên ta không phải là đối thủ, mới vừa rồi đắc tội với ngươi cho nên cũng không muốn sống. Muốn xử trí như thế nào thì ngươi cứ xử trí như vậy! Ta tuyệt không có nửa câu oán hận!

Bích Dao cung chủ có chút khiếp sợ, sau đó lại tùy tiện nói.

Nhìn thấy bộ dáng này của nàng, Nhiếp Vân mới biết Nhiếp Đồng nói rất đúng. Ngay cả sinh tử đối phương cũng không quan tâm, đương nhiên cái gì cũng sẽ không sợ.

- Ta cũng không thích giết người. Lại nói, lần này tới đây cũng không phải là vì tìm ngươi gây phiền toái, tại sao phải xử trí ngươi chứ?

Nhiếp Vân cười khổ rồi lắc đầu.

- Không thích giết người?

Không thích giết người? Có bao nhiêu Chúa Tể đã chết ở trên tay

ngươi chứ? Toàn bộ Kiền Huyết hoàng triều dường như đều là bị ngươi tiêu diệt nha…

------oOo------

Chương 2685: Lại là hắn!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chẳng lẽ ngươi không biết, danh khí của ngươi rất lớn là bởi vì có một bộ phận đều là hung danh hay sao?

Đám người Tinh Liên, Vân Phi cảm giác muốn hôn mê.

Thấy vẻ mặt của mọi người, Nhiếp Vân có chút sửng sốt. Thế nhưng ngay sau đó đã hiểu ra, miệng cười khổ một tiếng.

Những kẻ bị giết đều là người muốn giết hắn nha.

Mặc dù đây là sự thật, thế nhưng hắn cũng biết, rất nhiều người chỉ chú trọng kết quả. Những nguyên nhân khác bọn họ cũng không để ý tới, cũng sẽ không nghe giải thích, cho nên hắn nói tiếp:

- Ta tới nơi này là muốn Khải linh thảo!

Nếu đã rõ thân phận, nếu như nói tới chữa trị dược liệu cho đối phương. Như vậy bất kỳ ai cũng sẽ không tin. Vì vậy suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân đã quyết định nói ra mục đích thật sự của mình.

Sớm muộn gì cũng phải trải qua bước này, nói muộn còn không bằng nói sớm.

- Khải linh thảo? Ngươi mơ! Ai ta cũng không cho, hoặc là ngươi giết ta là có thể lấy được! Bất quá, ta có thể nói cho ngươi biết, ngươi giết ta cướp đi Khải linh thảo, như vậy nó sẽ không còn tác dụng nữa, mà sẽ còn trở thành độc dược.

Bích Dao cung chủ lắc đầu, hừ lạnh.

Khải linh thảo đối với nàng có ý nghĩa trọng đại, trừ phi là chết, nếu không, không ai có thể lấy đi được nó từ trong tay nàng!

- Ta sẽ không giết ngươi!

Nhiếp Vân nói:

- Ta cũng sẽ không muốn Khải linh thảo có độc!

- Vậy ngươi muốn thế nào?

Bích Dao cung chủ nói.

- Rất đơn giản, ta muốn ngươi cam tâm tình nguyện đem Khải linh thảo cho ta. Như vậy ta có thể thỏa mãn tất cả nguyện vọng của ngươi... Chỉ cần ngươi có thể nghĩ tới là được.

Nhiếp Vân đứng dậy, trên mặt mang theo vẻ tự tin tràn ngập:

- Dù là ngươi muốn trở thành cường giả Chúa Tể thì ta cũng có thể thỏa mãn cho ngươi.

- Thỏa mãn tất cả nguyện vọng của ta?

Bích Dao cung chủ có chút sửng sốt.

Đổi lại là người khác nói ra những lời này, nhất định nàng sẽ khịt mũi coi thường. Nhưng mà người trước mắt này là Nhiếp Vân Chúa Tể sáng tạo kỳ tích. Như vậy trọng lượng sẽ không giống nhau nữa.

Thiếu niên này dường như trời sinh đã hiểu trời sáng tạo kỳ tích, chuyện xảy ra trên người hắn. Mỗi một chuyện đều là chuyện mà trước kia Tam giới chưa bao giờ xuất hiện qua!

Nếu như nói nguyện vọng gì cũng có thể thỏa mãn, như vậy trong Tam giới chỉ sợ cũng chỉ có người này mới có thể làm được.

- Nếu như ngươi có thể khiến cho hắn trở lại bên cạnh ta. Như vậy ta có thể đem Khải linh thảo tặng cho ngươi!

Do dự một chút, Bích Dao cung chủ nói.

- Hắn còn sống sao?

Nhiếp Vân biết người đối phương nói nhất định là vị tình lang gắn bó sinh tử kia, cho nên hắn mới hỏi một câu.

Vốn Nhiếp Vân cho là đối phương đã chết, nếu như còn sống, chẳng lẽ nhiều năm như vậy mà song phương không có gặp mặt sao

- Hắn còn sống! Bất quá hắn cho rằng Tiết Liêu là ta giết. Vì vậy một mực không chịu tha thứ cho ta. Cho nên, thời gian dài như vậy chưa từng gặp mặt.

Dù sao đối phương cũng đã biết phần lớn chuyện, cho nên Bích Dao cung chủ cũng không che giấu nữa.

- Tiết Liêu?

- Chính là vị bằng hữu năm đó cứu chúng ta! Hắn rời đi là định tác thành cho Tiết Liêu, kết quả ta không có đồng ý. Tiết Liêu cũng cảm thấy hổ thẹn với bằng hữu, vì tỏ rõ tâm tính cho nên mới tự sát ở trước mặt ta! Sau đó hắn biết chuyện này, cảm thấy là ta bức tử Tiết Liêu cho nên một mực không chịu tha thứ cho ta. Cũng không chịu nghe ta giải thích...

Bích Dao cung chủ nói.

- Thì ra là như vậy!

Tới lúc này Nhiếp Vân mới hiểu được.

Kỳ thực cũng không thể nói là nam nhân này bạc tình bạc nghĩa, ngược lại phải nói người này là người trọng tình trọng nghĩa!

Ban đầu Tiết Liêu vì cứu bọn họ mà cửu tử nhất sinh, thậm chí còn buông tha cho thực lực mình. Loại bằng hữu này, tự sát mà chết, vô luận là ai cũng sẽ sinh ra áy náy. Nếu như bọn họ ở cùng nhau

tất sẽ nghĩ tới người này, khi đó lương tâm cũng sẽ tràn ngập tự trách.

Nói trắng ra cũng không phải là hắn không chịu tha thứ cho Bích Dao cung chủ. Mà là... Hắn không chịu tha thứ cho mình!

Nếu như không phải hắn làm chủ nhường nữ nhân mình cho huynh đệ, như vậy huynh đệ cũng sẽ không tự sát. Cũng sẽ không xuất hiện những chuyện sau này!

- Nói cho ta biết tên của hắn, ta có thể khuyên giúp ngươi. Còn làm cho hắn tới bồi tiếp ngươi.

Biết điểm này cho nên Nhiếp Vân mới nói.

Kỳ thực cũng không phải là chuyện gì, chỉ cần cởi bỏ tư tưởng, khi đó tất cả sẽ thuận lý thành chương mà thôi.

- Ngươi có thể khuyên hắn trở lại hay sao?

Bích Dao cung chủ có chút không dám tin tưởng.

- Yên tâm đi. Thứ ta am hiểu nhất là sáng tạo kỳ tích, nhất định có thể khiến cho hắn cam tâm tình nguyện trở lại. Khi đó các ngươi cũng có thể buông lỏng, sinh hoạt một cuộc sống mỹ mãn.

Nhiếp Vân cười nói.

- Chuyện này... Ta tin tưởng ngươi!

Thấy nụ cười của đối phương tràn ngập tự tin, Bích Dao cung chủ không tự chủ được mà khẽ gật đầu một cái.

Nếu đổi lại là những Chúa Tể khác, dù là cường giả Phong vương nói ra những lời này, như vậy nàng cũng sẽ không tin. Thế nhưng chẳng biết tại sao nàng lại tin người thiếu niên trước mắt này.

Có thể là bởi vì hắn đã sáng tạo quá nhiều kỳ tích, có lẽ... Thật sự có thể lần nữa sáng tạo ra được kỳ tích!

- Hắn gọi là Cổ Ung!

Bích Dao cung chủ nói.

- Cổ Ung? Ngươi nói là... Cổ Ung tông chủ của Quy Khư Hải trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực hay sao?

Lần này tới phiên Nhiếp Vân kinh ngạc.

Cổ Ung, hắn chỉ biết có một người, đó chính là tông chủ ở trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực, không phải tình lang của Bích Dao cung chủ này lại chính là hắn đó chứ!

- Không sai, chính là hắn!

Bích Dao cung chủ gật đầu nói.

- Chuyện này...

Nhiếp Vân cười khổ.

Hắn và Cổ Ung tông chủ cũng coi là là vô cùng quen thuộc. Thế nhưng còn chưa từng nghe nói qua đối phương có tình lữ, hơn nữa lại còn ở Hỗn Độn Chí Tôn vực...

Xem ra vị tông chủ đại nhân này cũng có rất nhiều bí mật nha.

- Cổ Ung tông chủ và ta đã sớm quen biết. Nếu đã như vậy, ta sẽ đi ngay bây giờ!

Nếu đối phương đã có bí mật, như vậy Nhiếp Vân cũng sẽ không hỏi nhiều mà mở miệng đồng ý.

- Nhiếp Vân đại nhân... Nếu như không cứu chữa... Dược liệu trong dược viên, trong vòng ba ngày sẽ tử vong toàn bộ…

Thấy hắn muốn đi, Vân Phi do dự một chút rồi nói.

- Được rồi, yên tâm đi, trong vòng ba ngày nhất định ta sẽ trở lại!

Nhiếp Vân gật đầu nói.

Trong vòng ba ngày nhất định dược liệu sẽ chết, cho nên, nhất định hắn phải giải quyết chuyện này trong vòng ba ngày. Sau đó lại thuận tiện chạy về.

------oOo------

Chương 2686: Pho tượng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như hắn chẳng qua chỉ là một vị Chúa Tể đơn thuần. Như vậy nhất định sẽ không dám khen nói chắc chắn như thế. Dù sao trong thời gian ba ngày này, đi lại giữa Hỗn Độn Chí Tôn vực và Tà Nguyệt Chí Tôn vực, khoảng cách rất lớn. Thế nhưng hắn có phân thân Phong vương cho nên cũng không cần để tâm tới vấn đề này.

Mặc dù khoảng cách của hai đại Chí Tôn vực rất xa, thế nhưng bằng vào thực lực của Phong vương, vẫn không tốn bao nhiêu thời gian.

- Cáo từ!

Đồng ý xong, thân thể hắn khẽ động một cái, trong nháy mắt đã biến mất ở trước mặt mọi người. Cửu Cung Thâu Thiên trận của Vô Lượng cung dường như căn bản không có tạo được bất kỳ tác dụng nào vậy.

- Sư phụ... Hắn thật sự là Nhiếp Vân hay sao?

Thấy người đã rời đi, một lúc lâu sau Tinh Liên không nhịn được hỏi một câu.

Nói nửa ngày cũng đều là do một mình đối phương nói, cũng không có chứng cớ xác thực. Chẳng lẽ người này thực sự là Nhiếp Vân nổi tiếng Tam giới hay sao? Sao so với trong tưởng tượng còn trẻ hơn chứ?

Kỳ thực cũng không chỉ có Tinh Liên nghi ngờ, ngay cả Vân Phi cũng có cảm giác này.

Thần tượng đứng ở trước mặt, hơn nữa lại xưng huynh gọi đệ với hắn, đổi lại là người khác nhất định hắn sẽ không tin được.

- Nhất định hắn là Nhiếp Vân Chúa Tể, trừ hắn ra ta không tưởng tượng ra được ai có thể tiện tay bóp vỡ thần binh Chúa Tể. Bị thần binh Chúa Tể đâm lên trên người mà ngay cả da cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Bích Dao cung chủ chậm rãi nói.

Trong Tam giới này, trừ Phong vương ra thì cũng chỉ có vị cường giả này mới có phách lực như thế, mới có được thực lực như thế!

- Nhiếp Vân Chúa Tể... Hắn muốn Khải linh thảo làm gì? Vật này chỉ có thể trợ giúp người tahội tụ linh hồn, cho dù là Chúa Tể cũng không thể dùng được a.

Tinh Liên kỳ quái.

Nhiếp Vân Chúa Tể có thể lặng lẽ đi tới nơi này đã chứng minh nhất định Khải linh thảo có tác dụng cực lớn với hắn. Nếu không hắn cũng sẽ không tốn một cái giá lớn như vậy!

Chẳng qua là... Mặc dù nghe danh tiếng của Khải linh thảo lớn. Thế nhưng trên thực tế chỉ có tác dụng hội tụ linh hồn mà thôi. Không thể để cho người bình thường dùng, đã như vậy... Hắn tốn một cái giá lớn như vậy để thu gốc dược liệu này làm gì cơ chứ?

- Chuyện này... Ta cũng không biết! Bất quá, có thể khiến cho hắn làm như vậy, nhất định có ý nghĩa rất trọng đại đối với hắn.

Nói đến đây, Bích Dao cung chủ khẽ lắc đầu một cái, lại nói:

- Được rồi, cao nhân làm việc luôn luôn khiến cho người ta khó đoán. Cùng lắm thì chờ hắn trở lại, hỏi thăm một chút cũng được. Nếu quả thật là mục đích chính trực... Cho dù cho hắn cũng không sao.

Có lực lượng của hai đại cường giả Phong vương như phân thân và Tĩnh Tâm, Nhiếp Vân chỉ tốn có nửa ngày đã trở về đến Tà Nguyệt Chí Tôn vực. Từ phía xa xa đã thấy tinh không vô tận của Quy Khư Hải xuất hiện ở trước mắt.

Vẫn giống như lần đầu tiên hắn tới đây, tinh không, sương mù, nước ngầm...

Mặc dù thời gian đã qua chưa tới hai năm, thế nhưng cả người hắn đã có thay đổi về chất. Trước kia nhìn thấy Quy Khư Hải hùng tráng như vậy, nhất định sẽ cảm thấy vũ trụ mênh mông, Tà Nguyệt Chí Tôn vực cường đại. Mà bây giờ, loại cảm giác này đã biến mất. Nếu có chẳng qua cũng chỉ là cảm khái khi trở lại chốn cũ mà thôi.

Bước chân tiến về phía trước một bước, vô số tinh cầu lướt qua từ phía sau, vô số đỉnh núi của Quy Khư Hải xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn.

- Cảnh tượng thật là đồ sộ…

Tinh thần quét ngang qua đỉnh núi, đang định tìm Cổ Ung tông chủ thì đã thấy Cửu Tiên trưởng lão đang đứng lơ lửng trên quảng trường của một đỉnh núi. Dường như đang giảng giải cái gì đó.

Cửu Tiên trưởng lão phụ trách chiêu thu đệ tử mới. Hắn xuất hiện ở đây đã chứng minh lần này lại có đệ tử mới, bất quá... Số lượng những đệ tử này không khỏi có chút quá lớn!

Vừa nhìn qua một cái, vô số người cuồn cuộn, không nhìn thấy được tận cùng. Ánh mắt của người người có tinh khí lóe lên, cho thấy tu vi của bản thân không tầm thường.

- Những người này đều là đệ tử mới chiêu thu đây sao? Sao lại nhiều như vậy chứ?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt.

Ban đầu khi bọn họ tiến vào Quy Khư Hải, trải qua khảo hạch hết sức nghiêm khắc. Khi lần đầu tiên tới đây, tổng cộng cũng chỉ có

mười mấy người, sao bây giờ lại mênh mông, đạt tới mấy vạn như vậy chứ?

Chẳng lẽ Quy Khư Hải đã hạ thấp yêu cầu sao?

Định thần nhìn lại, Nhiếp Vân đã phát hiện ra, những người trẻ tuổi này đều có tu vi cực mạnh, so với hắn ban đầu chỉ mạnh chứ không kém. Dựa theo đạo lý mà nói, có lẽ cũng không phải là hạ thấp yêu cầu. Mà là... Thực lực của những người này quá mạnh mẽ!

- Không nghĩ tới Đại thiếu gia Hoắc gia Huyền thành. Đường đường là tuyệt thế thiên tài hai nghìn đầu đại đạo mà cũng tới nơi này!

- Không phải Lưu Tiêu Kim Ngọc thành ngươi cũng tới hay sao? Nếu như ngươi có thể tới vì sao ta lại không thể chứ?

- Quy Khư Hải là tông môn của Nhiếp Vân Chúa Tể. Tu hành ở chỗ này sẽ được chính tông truyền thụ, nhận được bồi dưỡng tốt nhất, đương nhiên ta phải tới rồi.

- Ta không có suy nghĩ phức tạp như ngươi a. Ta tới đây tu hành chỉ muốn tìm cơ hội nhìn thấy Nhiếp Vân Chúa Tể một chút. Người là thần tượng của ta... Nếu như có thể thấy mặt, cho dù chết cũng đáng giá...

Loại đối thoại này ở trong đám người có không ít, Nhiếp Vân nghe một hồi lập tức có chút dở khóc dở cười.

Náo loạn nửa ngày, cũng không phải là Quy Khư Hải hạ thấp yêu cầu, mà là... Mà là thiên tài tới đây quả thực quá nhiều. Cơ hồ đã bao gồm toàn bộ Tam giới!

Đổi lại là trước kia, mặc dù Quy Khư Hải là một trong bốn đại tông môn của Tà Nguyệt Chí Tôn vực Thế nhưng ở trong Tam giới vẫn không được tính là đỉnh phong, không có cách nào hấp dẫn thiên tài gia nhập. Mà bây giờ đã tiêu diệt ba đại tông môn khác cùng với Kiền Huyết hoàng triều. Cho nên đã xuất hiện tình cảnh một tông độc đại, hơn nữa danh tiếng của hắn... Muốn không hấp dẫn mọi

người cũng quá khó khăn!

Thậm chí nghe nửa ngày, dường như thiên tài tới nơi này tám chín phần mười đều vì hắn mà chạy tới!

Tu vi đạt tới loại trình độ này, vô luận tông môn hay là cái gì cũng đã không có cách nào làm cản trở hành động của hắn. Những người này căn bản không biết, cho dù có tu luyện ở đây nhiều năm hơn nữa, một khi hắn không muốn hiện thân thì bọn họ cũng không có cách nào phát hiện ra được.

------oOo------

Chương 2687: Pho tượng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là pho tượng của Nhiếp Vân Chúa Tể. Cổ Ung tông chủ và bảy vị thái thượng trưởng lão liên thủ điêu khắc mà thành, mỗi một cái chi tiết trong đó đều mang theo đại đạo vận vị. Nếu như quan sát lâu dài, không những có thể lĩnh ngộ đại đạo mà còn có thể để cho Nhiếp Vân Chúa Tể cách không quan sát. Nếu như biểu hiện tốt một chút, thậm chí còn có thể đạt được Nhiếp Vân Chúa Tể thu làm đệ tử!

Lúc hắn đang định rời khỏi nơi này đi tìm Cổ Ung tông chủ thì lại nghe được thanh âm lanh lảnh của Cửu Tiên trưởng lão vang lên.

- Cái gì? Cách không quan sát? Thu làm đệ tử? Sao ta lại không biết chứ?

Thân thể đang trên không trung lảo đảo một chút, Nhiếp Vân lập tức sửng sốt.

Sao lại tạo pho tượng của hắn, lại còn cách không quan sát, những chuyện này hắn chưa từng nghe nói qua nha.

Chẳng lẽ Quy Khư Hải đang kéo da hổ? Hơn nữa người kéo là hắn?

Khó trách Quy Khư Hải lại có thể chiêu thu nhiều đệ tử như vậy, nhất định là có liên quan tới tấm da hổ này!

Bằng vào danh tiếng của hắn ở trong Tam giới, có được loại da hổ này, muốn những thiên tài trẻ tuổi này không động tâm cũng có chút khó khăn!

Sưu!

Trong lúc vẻ mặt tràn ngập cổ quái thì đã thấy trận pháp trước mắt biến mất, một cái pho tượng to lớn đột nhiên xuất hiện.

Đây là hình dạng của hắn, nhìn lên bầu trời, mặc dù đang đứng tại chỗ không nhúc nhích thế nhưng lại mang theo dấu vết đại đạo vận chuyển. Giống như tùy thời cũng có thể đâm rách bầu trời, bắn thẳng lên chín tầng trời!

Không thể không nói, pho tượng này điêu khắc quả thực quá giống, hơn nữa còn ẩn chứa dấu vết vận chuyển của đại đạo, quan sát lâu dài đúng là có thể khiến cho người ta dễ dàng lĩnh ngộ đại đạo hơn.

Nhìn dáng dấp này, muốn điêu khắc ra pho tượng này, ít nhất cũng phải có mấy vị bán bộ cường giả Chúa Tể liên thủ thì mới có thể hoàn thành. Lại phải tốn một cái giá rất cao.

- Cửu Tiên trưởng lão, có chuyện gì xảy ra vậy? Sao ta chưa từng nghe nói ta muốn cách không quan sát, thu bọn họ làm đồ đệ cơ chứ?

Mặc dù pho tượng này đã tốn không ít tâm huyết của bọn họ. Nhưng mà người của Quy Khư Hải cầm danh tiếng của hắn ra lừa bịp người khác vẫn khiến cho trong lòng hắn vẫn có chút không vui. Cho nên hắn trực tiếp truyền âm cho Cửu Tiên trưởng lão đang nói chuyện.

- Nhiếp... Vân Chúa Tể?

Nghe thấy đạo thanh âm này, đầu tiên Cửu Tiên trưởng lão sửng sốt một chút, ngay sau đó lập tức bị cảm giác hưng phấn thay thế.

Hắn nhìn lên trên tinh không, lập tức cúi lạy về phía xa xa.

- Bái kiến Nhiếp Vân Chúa Tể!

Thanh âm của hắn không có chút che giấu nào, vang dội ở trên toàn bộ quảng trường.

- Cái gì? Nhiếp Vân Chúa Tể xuất hiện?

- Ta đã nói bái nhập vào Quy Khư Hải thì nhất định có thể thấy Nhiếp Vân Chúa Tể mà. Thật tốt quá.

- Quy Khư Hải là tông môn của Nhiếp Vân Chúa Tể, bên trong có vô số trí nhớ của hắn.Không ngờ vừa mới tới thì Chúa Tể đã trở lại..

- Sao ta cái gì cũng không thấy vậy?

- Nhiếp Vân Chúa Tể là ai chứ? Muốn để cho ngươi thấy thì ngươi mới có thể thấy. Nếu người không muốn để cho ngươi thấy, đừng nói là ngươi, cho dù là cường giả Chúa Tể, có nhìn thấy được hay không cũng khó mà nói được.

- Cũng đúng.

Chư vị thiên tài phía dưới nghe thấy lời nói của Cửu Tiên trưởng lão lập tức nổ tung. Cả đám đồng loạt ngẩng đầu lên trời định tìm tung tích của Nhiếp Vân. Thế nhưng lại phát hiện ra trước mắt rỗng tuếch, cái gì cũng không nhìn thấy được.

- Cửu Tiên, giải thích cho ta biết, nếu không ta sẽ rất tức giận!

Thấy Cửu Tiên cho tới bây giờ vẫn còn lợi dụng danh tiếng của mình, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

Mặc dù hắn đã từng ở qua một đoạn thời gian trong Quy Khư Hải, cũng có cảm tình nhất định. Thế nhưng đối phương còn chưa hỏi mình thì đã mượn dùng danh tiếng, như vậy cũng không khỏi quá không tôn trọng hắn.

- Khục khục, Nhiếp Vân. Vận dụng danh tiếng của ngươi một chút thì cũng không đến nỗi như thế chứ? Chuyện này là ta nghĩ ra, ta định bồi dưỡng cho ngươi một nhóm thuộc hạ trung thành.

Cửu Tiên trưởng lão còn chưa lên tiếng thì đã có một đạo thanh âm truyền tới, Nhiếp Vân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lão tửu quỷ Hạ Hành đã từ đằng xa bay tới, vẻ mặt lười biếng, bộ dáng vẫn như năm xưa.

Lão tửu quỷ này bái Tiêu Dao Tiên làm sư phụ. Lấy được tạo hóa cực lớn, thực lực bây giờ đã đạt tới cấp bậc Kim Giáp tướng. Bất quá trong ánh mắt vẫn còn có vẻ đục ngầu. Sợ rằng lại vừa uống rượu xong.

- Sao ngươi lại ở nơi này?

Thấy cố nhân, Nhiếp Vân hơi có chút kinh ngạc.

Không phải lão tửu quỷ đã đi với Tiêu Dao Tiên rồi sao? Sao lại xuất hiện ở trong Quy Khư Hải chứ?

- Ta theo sư phụ đi tới một cái thời không lung khu tu luyện. Lúc mới vừa vặn ra ngoài, sư phụ bảo ta tới đây đợi, người còn có chuyện phải làm... Sauk hi đi tới nơi này, ta thấy Quy Khư Hải là địa bàn của ngươi. Cho nên dùng tên của ngươi đúc một pho tượng, hơn nữa lại còn hấp dẫn tu luyện giả tới đây. Một khi những thiên tài này lớn lên, bởi vì quan sát ngươi mà tấn cấp, như vậy tự nhiên sẽ cho rằng mình là môn sinh của ngươi! Sau này bọn hắn sẽ trở thành thuộc hạ của ngươi, tuyệt đối trung thành và tận tâm.

Lão tửu quỷ nói tiếp:

- Những Chúa Tể khác đều có một nhóm thuộc hạ. Chỉ có mình ngươi không có, cũng không thể chuyện gì cũng để cho đám người Phù Ám Triều đi làm được. Bất kể nói như thế nào thì bọn họ cũng là Chúa Tể, không thể một mực là một ít chuyện lông gà lông vịt được. Lại nói, chuyện hỗn loạn lần trước ở trong Tà Nguyệt Chí Tôn vực, ta đã biết nguyên nhân, chúng ta phải nhanh chóng tăng thực lực của mọi người lên một chút. Như vậy mới có thể chống lại tai nạn...

- Cũng đúng.

Nghe thấy lời này của hắn, vẻ mặt của Nhiếp Vân vốn tức giận lập tức tan thành mây khói.

Đối phương cũng là vì mình nên mới làm vậy, nếu như vẫn tức giận thì cũng quá hẹp hòi. Lại nói, ban đầu lão tửu quỷ đã trợ giúp hắn nhiều như vậy, cho dù làm hơi có chút quá phận thì cũng không thể vì vậy mà giận hắn.

Nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, không gian ngăn cách chung quanh thân thể hắn đã bị xóa bỏ, thân ảnh của hắn xuất hiện ở trên không trung, hiện lên trong mắt của tất cả mọi người.

- Đó là... Nhiếp Vân Chúa Tể!

- Bái kiến Nhiếp Vân Chúa Tể!

Đám người phía dưới nhìn thấy hắn xuất hiện, tất cả đều hưng phấn khó có thể áp chế, cả đám đồng loạt quỳ xuống.

Bọn họ đi tới Quy Khư Hải này cơ hồ đều là vì danh tiếng của Nhiếp Vân. Có thể nhìn thấy thần tượng ngay lần đầu tiên tiến vào tông môn, sự kích động trong lòng lớn bao nhiêu không cần phải nói.

------oOo------

Chương 2688: Tiết Liêu sống lại (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiến vào Quy Khư Hải thì chính là Quy Khư Hải đệ tử, không có bất kỳ đặc quyền nào khác. Cố gắng tu luyện, ai muốn dựa vào gia thế, thế lực sau lưng mà làm xằng làm bậy. Như vậy ta cũng không ngại đưa hắn về thế lực của mình, sau đó lại tiện tay diệt một chút.

Nếu đã tán đồng với cách làm của lão tửu quỷ, như vậy Nhiếp Vân

cũng không từ chối, hắn nhìn quanh một vòng rồi nói.

Mặc dù hắn không có thi triển uy áp, thế nhưng thân là cường giả Chúa Tể, nhất cử nhất động đều mang theo lực lượng thiên địa và uy thế. Khiến cho toàn bộ mọi người phía dưới đều cảm thấy hô hấp dồn dập, không dám lớn tiếng nói chuyện.

Người tới nơi này cơ hồ đều là thiên tài đại gia tộc, nhất định cũng có một ít nơi thần bí. Thế nhưng... Cho dù thần bí hơn nữa, chẳng lẽ có thể bằng vị Nhiếp Vân Chúa Tể này hay sao?

Cho dù sau lưng ngươi có cường giả Chúa Tể, như vậy hắn cũng có thể tiện tay giết chết được!

Nghĩ đến điểm này, trong lòng tất cả mọi người đều nghiêm túc lại.

Có thế lực hay không cũng chỉ là tương đối, Quy Khư Hải có Nhiếp Vân Chúa Tể trấn giữ, sẽ không có người nào dám đi gây chuyện.

- Rất tốt, Cửu Tiên trưởng lão. Đây là đại đạo phù điêu, nếu như có thiên tài chân chính, tiến bộ nhanh chóng thì có thể để cho bọn họ quan sát phù điêu!

Nói xong một câu, Nhiếp Vân lại quay đầu nhìn về phía Cửu Tiên trưởng lão, bàn tay chộp ra một trảo. Một tòa cung điện lơ lửng lập tức xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Chính là đại đạo phù điêu trước đó hắn đã gặp ở Tam giới thành, đối với tu luyện giả có rất hiệu quả. Hắn lợi dụng năng lực sao chép của Nạp Vật thế giới cho nên đã phục chế ra một tòa. Đúc ở trong cung điện, chung quanh lại tràn ngập cấm chế, chỉ có có đệ tử được cho phép thì mới có thể tiến vào quan sát..

Sau khi răn đe lại cho chút chỗ tốt, quả táo ngọt tăng thêm cây gậy vĩnh viễn đều là phương pháp ngự nhân.

- Vâng!

Toàn thân Cửu Tiên trưởng lão run lên, hưng phấn tới mức khó có thể áp chế được.

Đại đạo phù điêu hắn đã từng nghe nói qua, đó là thánh vật trong Tam giới thành. Cho dù là hắn cũng không có tư cách quan sát được. Nhiếp Vân Chúa Tể lại tiện tay lấy ra, để cho những đệ tử này có cơ hội quan sát. Như vậy có thể đoán a được, chỉ cần có đủ thời gian thì những người này sẽ có cơ hội đánh vào thực lực cao hơn!

Chuyện Quy Khư Hải hoàn toàn quật khởi đã không còn là mơ nữa. Chuyện trở thành đệ nhất tông môn trong Tam giới cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

- Nhờ lúc ấy hai mắt của ta không có nhìn nhầm…

Nghĩ tới những chuyện này, Cửu Tiên trưởng lão không nhịn được cảm thấy may mắn, ban đầu may nhờ vào ánh mắt không có thiển cận. Mang Nhiếp Vân Chúa Tể vào trong tông môn. Nếu không, Quy Khư Hải bây giờ có thể tiếp tục đứng sừng sững trong Tam giới hay không cũng còn khó nói.

- Nhiếp Vân Chúa Tể!

Trong điện đường cao lớn của Quy Khư Hải, Nhiếp Vân ngồi ngay ngắn ở trong đó, Cổ Ung tông chủ đi tới trước mặt hắn.

Xử lý xong chuyện mà lão tửu quỷ làm ra, sau đó lại tới nơi này. Cổ Ung tông chủ đang bế quan, nghe thấy tin tức hắn đã tới cho nên không dám trì hoãn mà vội vàng bay tới.

Lúc này Cổ Ung tông chủ nhìn thấy Nhiếp Vân đã không còn cảm giác trưởng bối nhìn về phía vãn bối như trước nữa. Mà là mơ hồ mang theo một loại cảm giác sợ hãi.

Vị trước mắt này đã đạt tới độ cao mà hắn không thể đạt tới, đã không phải là người của cùng một thế giới.

- Tông chủ vẫn khỏe chứ!

Thấy vẻ mặt của hắn, Nhiếp Vân cười một tiếng, nói thẳng ra ý đồ tới đây lần này của mình:

- Lần này tới Quy Khư Hải là vì đặc biệt tới tìm ngươi!

- Tìm ta?

Cổ Ung tông chủ sửng sốt.

- Không sai, được người nhờ, dẫn ngươi đi gặp một người!

Nhiếp Vân nói.

- Gặp một người?

Cổ Ung tông chủ sửng sốt một chút, lập tức lắc đầu một cái:

- Nếu như người Chúa Tể nói chính là nàng... Ta sẽ không đi gặp, kính xin Chúa Tể tha thứ!

Người Cổ Ung sợ nhìn thấy nhất chỉ có một, Nhiếp Vân Chúa Tể nói như vậy, đương nhiên là nàng. Hắn không cần suy nghĩ nhiều cũng đã có thể đoán ra được.

- Nói một chút đi, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, tại sao ngươi lại không muốn gặp nàng?

Lúc này ở bên trong chánh điện không có ai cho nên Nhiếp Vân cũng không có gì là tị hiềm mà hỏi một câu.

- Ta... Kỳ thực là ta có lỗi với nàng, không có mặt mũi nhìn nàng!

Sắc mặt Cổ Ung tông chủ có chút khó coi:

- Nếu như năm đó không phải là bởi vì ta tự cho là đúng thì Tiết Liêu sẽ không phải chết. Nàng cũng sẽ không ruột gan đứt từng khúc... Ta không xứng để nàng yêu, cũng không xứng gặp mặt nàng!

- Không xứng?

hắn còn tưởng rằng Cổ Ung tông chủ không muốn gặp nàng là bởi

vì có lỗi với Tiết Liêu, bây giờ nhìn lại, hóa ra là cảm thấy chuyện mà mình làm không đúng, không còn mặt mũi gặp người ta!

Bất quá, nếu cẩn thận nói tới chuyện này, quả thật là hắn ta đã làm không đúng. Hai người bọn họ thanh mai trúc m, tình cảm như vậy. Hắn vì báo ân mà lại muốn nhường cho bằng hữu, đây là chuyện ngu ngốc thế nào mới có thể làm ra được chứ?

Nếu như ngươi cảm thấy hắn cam tâm tiếp nhận, như vậy đã rõ phẩm chất của người này có vấn đề, không xứng để trở thành bằng hữu. Nếu không cam lòng tiếp nhận, như vậy ba người sẽ cùng thống khổ. So với như vậy thì cần gì phải làm chuyện thừa thãi thế chứ?

- Cũng không phải là nàng nghĩ như vậy, nàng cảm thấy, là nàng bức tử Tiết Liêu, không có mặt mũi nào gặp ngươi!

Nhiếp Vân nói.

- Không mặt mũi nào gặp ta sao? Không... Là ta không có mặt mũi đi gặp nàng, nếu như gặp nàng, sau khi chết ta không có mặt mũi nào đi gặp Tiết Liêu huynh đệ!

Hốc mắt của Cổ Ung tông chủ ửng đỏ.

Đường đường là người đứng đầu một tông, chính là nhân vật kiêu hùng, thế nhưng nói tới huynh đệ, thân thể lại không nhịn được run run.

Nếu như ban đầu không phải hắn dốt nát và ích kỷ. Như vậy cũng không đến nỗi làm cho huynh đệ tự sát thân vong, trở thành mối hận thiên cổ.

- Nếu như... Ta có thể cứu vị Tiết Liêu này sống lại thì sao?

Thấy dáng vẻ của Cổ Ung như vậy, Nhiếp Vân khẽ nở nụ cười.

Linh hồn Hỗn Độn vương thạch kia ở trong Nạp Vật thế giới có thể tự do sao chép, chỉ cần thực lực đối phương không quá đặc biệt mạnh mẽ. Như vậy muốn lần nữa sống lại cũng không khó.

Lại nói, cho dù thực lực mạnh, đạt tới cấp bậc Chúa Tể, bằng vào thực lực của hắn bây giờ. Cũng đủ để làm cho đối phương sống lại.

- Sống lại?

------oOo------

Chương 2689: Tiết Liêu sống lại (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hô hấp của Cổ Ung lập tức trở nên dồn dập, hai mắt nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt tràn ngập vẻ khát vọng:

- Thật sao? Hồn phi phách tán mà vẫn có thể sống lại?

- Mặc dù hồn phi phách tán có phiền toái đôi chút. Thế nhưng ta vẫn có thể làm được chuyện này.

Nhiếp Vân nói.

Khi ở trong Vô Lượng cung hắn dám chắc và đảm bảo với Bích Dao cung chủ như vậy là bởi vì có chỗ dựa này.

Trở ngại lớn nhất giữa hai người bọn họ chính là Tiết Liêu. Nếu như Tiết Liêu có thể sống lại, giữa hai người nhất định cũng sẽ không còn tồn tại bất cứ vấn đề gì nữa.

- Vậy...

Vẻ mặt Cổ Ung sốt ruột, hai tay chà xát, trực tiếp quỳ sụp xuống dưới mặt đất:

- Nhiếp Vân Chúa Tể, chỉ cần ngươi có thể cứu sống hắn, ngươi muốn ta làm gì cũng được.

- Tông chủ xin đứng lên...

Không ngờ tới hắn lại hành đại lễ như vậy, Nhiếp Vân vội vàng tiến lên đỡ hẵn dậy.

- Xin Chúa Tể đồng ý với ta!

Vẻ mặt Cổ Ung thành khẩn nói.

- Yên tâm đi, về công về tư ta cũng sẽ không cự tuyệt! Chuyện hồn phi phách tán muốn sống lại, không chỉ phải có linh hồn Hỗn Độn vương thạch mà còn cần di vật của vị bằng hữu này của ngươi. Không biết trong tay ngươi có vật của hắn hay không? Để ta cảm thụ một chút khí tức linh hồn khi còn sống của hắn.

Bàn tay vung lên, Cổ Ung lập tức đứng lên, Nhiếp Vân lại hỏi.

Hắn không biết vị Tiết Liêu này, cho nên cho dù lợi dụng năng lực linh hồn sư gọi ra linh hồn thì nhất định cũng không nhận ra được. Cho nên nhất định phải để cho hắn cảm thụ một chút khí tức của đối phương. Biết người này rốt cuộc có hình dáng gì, như vậy mới có thể thành công khiến cho đối phương sống lại được.

- Đây là bình an phù của hắn, đã mang theo trên người mấy vạn năm, từ lúc hắn tặng cho ta, ta luôn giữ gìn nó.

Cổ tay Cổ Ung khẽ lật một cái, một cái phù lục xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn.

Một khỏa bình an phù thông thường, không có lực lượng phòng vệ gì, chỉ còn lại một ít ý nghĩa tượng trưng mà thôi.

Nhận lấy bình an phù, tinh thần của Nhiếp Vân rót vào trong đó. Một lát sau hai mắt hắn mở ra, bắn ra một đạo quang mang màu vàng, bàn tay lại đưa tay về phía trước, một khỏa linh hồn Hỗn Độn vương thạch lập tức bốc cháy.

- Linh hồn trường hà vĩ đại, xuất hiện đi...

Ngôn ngữ đặc hữu của Hồn tộc từ trong miệng hắn lẩm bẩm vang lên, giống như là ma âm nguyền rủa vậy, đầu độc tâm linh của người ta. Một con sông to lớn trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước

mặt hai người, phía trên có vô số linh hồn không ngừng di chuyển, tựa như âm tào địa phủ vậy.

Sắc mặt của Nhiếp Vân trầm tĩnh, không có chút ba động nào, năm ngón tay đột nhiên nhảy lên, giống như là đang tấu vang lên một chương nhạc vậy.

Ông ông Ông!

Trong nháy mắt, vô số điểm trắng ở trong trường hà đột nhiên tụ lại ở trên Hỗn Độn vương thạch, một bóng người hư ảo chậm rãi xuất hiện trên đo.s

Làm cho người chết sống lại, hắn cũng đã từng làm qua rất nhiều lần. Cho nên đã quen việc dễ làm, vì vậy lần này cũng không có tiêu hao quá nhiều.

Hô!

Bóng người này mở mắt ra.

- Không phải ta đã chết rồi sao? Đây là nơi nào?

Bóng người này có chút mê hoặc, dùng sức đung đưa đầu, dường như đang cảm thấy khó hiểu.

Hắn nhớ rõ ràng là mình đã tự bạo mà chết, hồn phi phách tán. Dựa theo đạo lý bình thường mà nói, nên sớm biến mất ở trong dòng sông lịch sử, sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây chứ?

- Tiết Liêu...

Nhìn thấy bóng người này, ánh mắt Cổ Ung trở nên đỏ ngầu, cả người bởi vì quá mức kích động cho nên không ngừng run rẩy.

Tiết Liêu! Huynh đệ tốt của hắn.

Vốn tưởng rằng huynh đệ đã tử vong, vĩnh viễn cách biệt. Không có biện pháp gặp mặt, không nghĩ tới Nhiếp Vân Chúa Tể lại có thực lực như thế, lại có thể khiến cho người ta lần nữa sống lại!

- Cổ Ung? Ngươi... Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Nhìn thấy Cổ Ung, Tiết Liêu sửng sốt một chút, không nhịn được hỏi một câu.

- Là vị Nhiếp Vân Chúa Tể này làm cho ngươi sống lại!

Cổ Ung vội vàng giải thích.

- Sống lại? Chúa Tể?

Vẻ mặt Tiết Liêu lập tức biến sắc, bị dọa sợ đến mức toàn thân không ngừng run run.

Cường giả Chúa Tể, khi hắn còn sống cũng đã nghe nói qua, giống như là Thiên Tiên trên chín tầng trời vậy. Giữa song phương không có bất kỳ chút liên quan nào. Thế nhưng bây giờ vừa mới mở mắt thì đã xuất hiện một vị ở trước mặt. Hơn nữa lại còn xuất thủ cứu hắn sống lại, cái này... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Huynh đệ các ngươi trò chuyện một lát đi. Cổ Ung tông chủ, ta hy vọng ngươi suy nghĩ thêm một chút, đúng lúc này ngày mai ta sẽ tới đón ngươi. Hy vọng ngươi có thể cùng đi với ta tới gặp nàng!

Thấy mình đứng ở chỗ này khiến cho hai người quá mức kiềm chế, không có cách nào trò chuyện thoải mái. Nhiếp Vân cười một tiếng, lại xoay người đi ra ngoài, trong nháy mắt đã biến mất ở trong đại điện.

- Cổ Ung, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Làm sao ngươi lại quen biết cường giả Chúa Tể? Ngươi đã mời cái giá cao thế nào hắn mới nguyện ý xuất thủ cứu ta sống lại?

Nhiếp Vân rời đi, lúc này Tiết Liêu mới vội vàng nhìn về phía Cổ Ung, trong thanh âm mang theo vẻ cấp bách.

Theo Tiết Liêu thấy, muốn làm cho một vị cường giả Chúa Tể xuất thủ cứu sống hắn lại, nhất định phải bỏ ra cái giá vô cùng lớn, loại giá cao này, có thể khiến cho vô số cường giả phá sản.

Mặc dù lần nữa sống lại, cao hứng vô cùng. Thế nhưng nếu là vì vậy mà khiến cho bằng hữu của mình tổn thất cực lớn, trong lòng hắn vẫn sẽ cảm thấy hết sức áy náy.

- Ta... Không tốn một chút nào a.

Vẻ mặt Cổ Ung hiện lên vẻ cười khổ.

Quả thực đúng là hắn không tốn một cái giá cao nào. Bất quá những chuyện này cũng có chút không dễ nói lắm, cho nên do dự một chút, hắn vẫn nói ra.

Tiết Liêu là huynh đệ tốt nhất của hắn, cũng là người tham dự chuyện này. Nếu như không nói, quả thật hắn không biết nên giải thích như thế nào.

- Thì ra là như vậy...

Nghe hắn giải thích xong, Tiết Liêu mới chợt hiểu ra, lại cười sảng khoái một tiếng:

- Ngươi nên đi gặp nàng! Nhiều năm như vậy mà nàng vẫn vì ngươi mà cố chấp, loại nữ tử tốt như thế này, thiên hạ ít có, một khi bỏ qua, kiếp này kiếp sau. Dù là sau này thành tựu của ngươi có cao hơn nữa thì cũng sẽ buồn bực không vui, trở thành tâm ma vĩnh viễn trong lòng ngươi.

- Chuyện này...

Nghe thấy hắn nói như vậy, Cổ Ung sửng sốt một chút, vẻ mặt có chút kỳ quái.

------oOo------

Chương 2690: Ta đi với ngươi!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ trong thanh âm này là hắn có thể nghe ra được bằng hữu hắn đang thật tâm chúc phúc, mà không phải là qua loa lấy lệ.

- Ngươi không cần lo lắng cho ta. Mặc dù ta cũng thích nàng, thế nhưng trải qua chuyện sinh tử này ta cũng đã hoàn toàn biết được. Hoàn toàn buông bỏ, yêu là không thể cưỡng cầu được. Cho dù ta thật sự ở cùng với nàng, như vậy nàng sẽ thống khổ, mà ta cũng thống khổ, ngươi lại càng thống khổ hơn! So với việc ba người cùng thống khổ còn không bằng tất cả đều vui mừng, các ngươi có thể ở cùng một chỗ. Nhìn thấy các ngươi vui vẻ thì ta cũng sẽ cao hứng vô cùng!

Tiết Liêu nói.

- Nhưng mà...

Cổ Ung không nghĩ tới đối phương lại có thể nói ra lời như vậy, trong lòng hắn khẽ run một cái.

- Không có nhưng nhị gì cả. Nếu như ngươi còn coi ta là bằng hữu, thì phải đi tìm nàng ngay, bởi vì ta yêu hồ đồ cho nên các ngươi đã mất đi nhiều năm như vậy. Lần này ta không hy vọng ngươi lại tiếp tục mắc lỗi như thế nữa!

Tiết Liêu cười nói.

- Ta hiểu rồi.

Thấy ánh mắt của Tiết Liêu thản nhiên, cũng mang theo vẻ chúc phúc, rốt cuộc Cổ Ung cũng đã hiểu ra, xem ra vị lão bằng hữu này của hắn đã sớm buông bỏ!

Sauk hi biết những chuyện này, Cổ Ung cũng không còn do dự nữa. Hắn nhìn về phía Tiết Liêu, cười ha hả một tiếng:

- Vậy chúng ta cùng đi, đi gặp nàng, ngươi cũng đi đi. Ba người chúng ta lần nữa nâng cốc uống rượu, cũng giống như trước đây vậy!

- Được!

Tiết Liêu khẽ gật đầu một cái, hai người đồng thời đi ra ngoài đại điện.

Bây giờ Cổ Ung đã đạt tới thực lực bán bộ Chúa Tể, mà Tiết Liêu bất quá cũng chỉ có hơn một ngàn đầu đại đạo. Bởi vì hai người chênh lệch nhiều năm cho nên tu vi cũng chênh lệch rất lớn. Bất quá, Cổ Ung thân là tông chủ Quy Khư Hải, Bích Dao lại là cung chủ Vô Lượng cung, có hậu thuẫn như vậy, thực lực của hắn muốn tăng lên cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Đi một lát, hai người đã thấy Nhiếp Vân đang ở cùng lão tửu quỷ và Cửu Tiên trưởng lão một chỗ.

- Nhiếp Vân Chúa Tể, ta đã nghĩ xong rồi. Bây giờ ta sẽ đi cùng với ngươi để gặp nàng!

Thấy Nhiếp Vân, Cổ Ung nói thẳng ra.

- Tông chủ có thể nghĩ thông suốt như vậy là tốt nhất, được. Vậy chúng ta sẽ lên đường ngay bây giờ!

Thấy nhanh như vậy Cổ Ung đã suy nghĩ ra, Nhiếp Vân cũng có chút kỳ quái. Bất quá hắn cảm thấy cao hứng thay cho Bích Dao cung chủ.

Hai người nhiều năm như vậy tuy rằng cái nhau hai đại thế giới, thế nhưng vẫn sinh tử gắn bó, si tâm mến mộ nhau. Phần tình cảm này đáng để cho người ta tôn kính.

- Nhiếp Vân, ta đi cùng với ngươi. Ở chỗ này muốn tấn cấp thì không biết còn phải phí bao nhiêu thời gian nữa. Như vậy không bằng đi theo sau lưng ngươi còn tấn cấp nhanh hơn.

Thấy hắn muốn đi, lão tửu quỷ vội nói.

- Được, vậy ngươi trở về Thiên Địa lục đạo trước đi, ta đã sắp xếp cho đám người Lạc Khuynh Thành một cái thời không lung khu. Chênh lệch thời gian với bên ngoài là một ức lần, tu luyện ở bên trong có thể nhanh chóng tăng lên thực lực!

Nhiếp Vân nói.

Sau khi biết chuyện sinh mạng dị tộc cùng với Hỗn Độn đại dương sắp gặp phải nguy hiểm hắn đã đem đám người Lạc Khuynh Thành đặt vào trong thời gian gia tốc mang ở Nạp Vật thế giới. Ở chỗ này, bên ngoài qua một ngày, bên trong đã là một ức ngày. Hơn nữa lại phối hợp với tài nguyên đầy đủ, tiến bộ sẽ rất nhanh.

Lúc này nếu đã gặp lão tửu quỷ, như vậy cũng có thể ném hắn vào tu luyện. Một khi lĩnh ngộ hai nghìn chín trăm chín mươi chín đầu đại đạo, tìm được ngụy căn nguyên thì lập tức có thể trực tiếp tấn cấp Chúa Tể.

- Một ức lần? Thật quá tốt, mang ta qua qua đó!

Nghe thấy có thời không lung khu lợi hại như vậy, hai mắt lão tửu quỷ sáng rực lên, vội vàng đồng ý.

Bây giờ hắn đã có thực lực hai nghìn đại đạo, bởi vì không có đủ thời gian tích lũy cho nên không thể nào tu luyện lên mức độ cao hơn. Thế nhưng nếu như có loại nơi sửa đổi thời gian nư vậy, tự nhiên hắn sẽ không cự tuyệt.

Thấy vẻ mặt của hắn, Nhiếp Vân cười ha hả một tiếng, bàn tay lại chộp ra một trảo, đã thu hắn vào trong Nạp Vật thế giới, lại tiến vào mà hắn bố trí.

- Chúng ta đi thôi!

Xử lý xong lão tửu quỷ, lại nhìn về phía hai người Cổ Ung tông chủ, ngón tay của Nhiếp Vân điểm ra một cái, Chân Huyết Vương quan biến thành bộ dáng cổ thuyền, lơ lửng trên không trung.

Ba người đi tới thân thuyền, dưới lực lượng của phân thân Phong vương gia trì, vương quan hóa thành một đạo quang mang, trong nháy mắt đã phá vỡ không gian, phóng tới Hỗn Độn Chí Tôn vực.

Có danh tiếng Nhiếp Vân ở chỗ này trấn áp, cho dù vị tông chủ như Cổ Ung này có ở trong tông môn hay không thì cũng không có ai

dám tới tìm phiền toái.

Khoảng cách của hai Chí Tôn vực rất xa, nhưng mà có được phân thân Phong vương cùng với Chân Huyết Vương quan, khoảng cách đã không còn là vấn đề nữa. Thời gian không bao lâu thì Vô Lượng cung đã lần nữa xuất hiện ở trong tầm mắt.

- Hắn... Có tới hay không?

Trong đại điện của Vô Lượng cung, trên mặt của Bích Dao cung chủ tràn ngập vẻ khẩn trương:

- Nếu như... Hắn không tới, chọc giận Nhiếp Vân Chúa Tể, chẳng phải ta đã hại hắn rồi hay sao?

Vị cung chủ này dù làm bất cứ chuyện gì cũng tỉnh táo vô cùng, có mục đích và kế hoạch của mình. Thế nhưng một khi nghĩ đến chuyện này là nàng lập tức luống cuống.

- Sư phụ yên tâm đi, Nhiếp Vân Chúa Tể không phải là người nhỏ mọn. Cho dù người kia không đồng ý gặp sư phụ. Có lẽ Chúa Tể cũng sẽ không ra tay! Lại nói, không phải người ta thường nói Nhiếp Vân Chúa Tể là từ Quy Khư Hải đi ra ngoài hay sao? Như vậy lại càng không gây bất lợi cho người kia.

Thấy bộ dáng khẩn trương như vậy của sư phụ, Tinh Liên khẽ cười một tiếng.

Tình cảm khiến cho người ta mù quáng, cung chủ ở trong mắt nàng trí óc vô song, thế nhưng lúc này lại giống như kẻ ngây ngốc vậy. Đạo lý đơn giản như vậy mà cũng không nghĩ ra được.

- Cũng đúng... Bất quá... Nếu như hắn vẫn còn chưa có tha thứ cho ta, lại nể mặt Nhiếp Vân Chúa Tể đi tới đây, miễn cưỡng đi gặp ta. Không biết khi đó hắn có càng tức giận ta thêm hay không.

Xác định đối phương sẽ không có việc gì, Bích Dao cung chủ lại bắt đầu đi lo lắng những chuyện khác, trên mặt tràn ngập vẻ xoắn xúyt.

- Được rồi, sư phụ, người không nên suy nghĩ nhiều như vậy.

Nhiếp Vân Chúa Tể nói trong vòng ba ngày sẽ dẫn hắn tới, nhất định sẽ có thể làm được. Hơn nữa rất có thể sẽ khiến cho hắn cam tâm tình nguyện tới đây. Thủ đoạn của Nhiếp Vân Chúa Tể chẳng lẽ sư phụ còn lo lắng hay sao? Còn có chuyện gì mà hắn không làm được chứ?

Tinh Liên cười nói.&

------oOo------

Chương 2691: Khải linh thảo tới tay (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù nàng mới chỉ gặp mặt một lần vị Nhiếp Vân Chúa Tể này. Thế nhưng tin đồn của vị thiếu niên này đã sớm truyền vào trong tai nàng, sáng lập vô số kỳ tích không thể nào hoàn thành. Nếu nhân vật như vậy đã đồng ý đi làm chuyện này. Như vậy nhất định sẽ có thể làm được một cách hoàn mỹ, tuyệt đối không chỉ tùy tiện nói một chút mà thôi.

- Đúng vậy...

Nghe thấy lời nói an ủi của đệ tử, lại nhớ tới các loại truyền thuyết về vị thiếu niên này, Bích Dao cung chủ cũng không nhịn được tin tưởng mấy phần, nàng gật đầu một cái, nói:

- Vậy ta đi chuẩn bị một chút, không thể để cho hắn nhìn thấy bộ dáng chật vật của ta bây giờ.

Nàng đang định đi sửa sang một chút thì trong phòng đã vang lên một tiếng cười.

- Bích Dao cung chủ, tại hạ may mắn không làm nhục mệnh, đã đem người về cho ngươi!

Thanh âm vừa dứt thì cảnh vật trước mắt đung đưa, đột nhiên có ba bóng người xuất hiện ở trong đại sảnh.

- Nhiếp Vân Chúa Tể... Cổ Ung...

Nghe thấy thanh âm này, thân thể mềm mại của Bích Dao cung chủ rung run rẩy một cái, vội vàng xoay người nhìn qua. Nàng lập tức nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia, mặc dù vô số năm tháng đã để lại dấu vết rất sâu ở trên người hắn. Thế nhưng ánh mắt kia, cho dù chưa tới ức vạn năm thế nhưng cũng không có chút biến hóa nào.

Chính là hắn!

- Ngươi nhìn xem, ta cũng biết là tình huống như vậy nha. Hắn vừa nhìn thấy ngươi là những người khác đều bị coi như không thấy.

Đang kích động, không biết nên nói gì cho phải thì ngay sau đó Bích Dao cung chủ lại nghe được một đạo thanh âm nhạo báng, lúc này nàng mới phát hiện ra ở bên người của Cổ Ung còn có một người đang đứng.

- Tiết Liêu, ngươi...

Thấy dáng vẻ của người này, Bích Dao cung chủ có chút sửng sốt.

Nàng tận mắt nhìn thấy người này tự bạo mà chết, hồn phi phách tán. Làm sao lại xuất hiện ở chỗ này được chứ? Nhìn vẫn giống như ức vạn năm trước như đúc, chẳng lẽ năm tháng không có lưu lại chút nào dấu vết ở trên người hắn hay sao?

- Là Nhiếp Vân Chúa Tể cứu ta sống lại!

Tiết Liêu cười nói.

- Cứu sống lại?

Bích Dao cung chủ cảm giác choáng váng, hồn phi phách tán mà cũng có thể sống lại? Đây là thủ đoạn gì vậy? Bất quá lúc này nàng cũng không có tinh thần nghĩ tới những chuyện này, bởi vì Cổ Ung đã đi tới trước mặt nàng.

- Những năm này... Là ta có lỗi với nàng!

- Cổ Ung...

Nghe thấy hắn nói như vậy, tất cả ủy khuất, kiên trì nhiều năm như vậy rốt cuộc đã có hồi báo trong nháy mắt, hốc mắt của Bích Dao cung chủ đỏ lên, rốt cuộc cũng không chịu đựng được nữa.

- Chúng ta đi ra ngoài trước đi!

Đôi lứa nhiều năm không gặp, Nhiếp Vân biết giữa bọn họ tất sẽ có rất nhiều lời phải nói. Vì vậy lúc này hắn cũng không quấy rầy, lại gọi đám người Vân Phi, Tiết Liêu, Tinh Liên lui ra bên ngoài.

Lúc đi hắn nói là ba ngày, trên thực tế đến bây giờ cũng chỉ có chừng một ngày mà thôi. Cũng không có trễ nải thời gian quá nhiều. Dược liệu trong dược viên cũng sẽ không tử vong ngay lập tức, cho nên cũng không cần phải cắt đứt loại cảnh tượng ấm áp này làm gì.

- Mọi người tới đây nghỉ ngơi đi!

Biết người trước mắt này chính là Nhiếp Vân Chúa Tể danh chấn thiên hạ. Rốt cuộc Tinh Liên đã biết vì sao đối phương lại làm như không thấy đối với sắc đẹp của nàng. Lúc này trong lòng nàng cũng đã bình tĩnh lại.

Nếu như đối phương thực sự là một kẻ háo sắc. Như vậy bằng vào uy vọng ở trong Tam giới của đối phương, hậu cung của hắn tuyệt đối sẽ đếm không xuể! Mà bây giờ tin tức trong Tam giới lại truyền ra, lúc nào hắn cũng chỉ có một mình, như vậy cũng đủ để giải thích rõ tình tính của hắn thế nào.

Bốn người đi ra khỏi đại điện, lại đi tới một chỗ yên tĩnh. Đợi chừng ba giờ, lúc này mới nhìn thấy Cổ Ung tông chủ và Bích Dao cung chủ cùng nhau đi ra, trên mặt hai người đều mang theo nụ cười vui vẻ, tràn ngập hạnh phúc.

Nhiều năm tách ra như vậy, cảm tình của hai người cũng không vì thế mà trở nên nhạt đi, ngược lại còn trở nên càng thêm nồng đậm.

- Ngại quá, nhiều năm không gặp, cho nên vừa mới trò chuyện đã quên đi thời gian...

Thấy Nhiếp Vân Chúa Tể lại phải chờ hai người mình, trong lòng Cổ Ung tràn ngập áy náy.

Buông bỏ tư tưởng, đột nhiên gặp lại Bích Dao cung chủ, chuện mà hai người muốn nói quả thực quá nhiều, cho nên vừa mới trò chuyện đã quên đi thời gian.

- Không sao!

Nhiếp Vân cười một tiếng.

- Nhiếp Vân Chúa Tể, bây giờ ta sẽ dẫn ngươi đi lấy gốc Khải linh thảo kia!

Sắc mặt của Bích Dao cung chủ đỏ thắm, hoàn toàn khác với dáng vẻ hung ác trước kia. Tràn ngập mùi vị của nữ nhân.

Tình yêu quả nhiên có thể làm cho người ta trở nên dễ chịu, mặc dù tuổi của nàng đã không nhỏ, thế nhưng lần nữa gặp được tình lang, ánh mắt vẫn mang theo nhu tình, tất cả tâm thần đều rơi vào trên người tình lang.

- Vậy làm phiền cung chủ rồi.

Nghe thấy đối phương muốn lấy cho mình Khải linh thảo, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm một hơi. Trên khuôn mặt vốn không hề bận tâm cũng hiện lên vẻ hưng phấn.

- Nhiếp Vân Chúa Tể. Có chuyện ta muốn hỏi ngươi một chút. Ngươi có trả lời hay không cũng không sao. Chẳng qua ta chỉ cảm thấy tò mò, cho nên.. Cũng có thể coi đây là một lời nhắc nhở đi.

Thấy hắn hưng phấn như vậy, Bích Dao cung chủ mở miệng nói:

- Mặc dù Khải linh thảo vô cùng trân quý, danh tiếng cũng rất lớn. Thế nhưng nhân loại lại không thể dùng, nếu không, tinh khí thần toàn thân sẽ bị hút khô, cho dù ngươi là cường giả Chúa Tể... Chỉ

sợ cũng sẽ không thể đỡ nổi!

- Ta biết, ta không dùng cho mình!

Nghe thấy lời này của nàng, Nhiếp Vân biết đối phương đang quan tâm cho mình, cho nên mới gật đầu.

- Không phải để cho mình dùng?

Bích Dao cung chủ sửng sốt một chút, lại nói:

- Vậy ngươi...

Mặc dù lời còn chưa dứt, thế nhưng ý tứ lại rất rõ ràng, không phải là để cho mình dùng, vì sao ngươi lại phải tốn nhiều tâm huyết như vậy chứ? Thậm chí còn không tiếc sử dụng Hỗn Độn vương thạch để cứu Tiết Liêu sống lại?

Nàng không biết Nhiếp Vân có Nạp Vật thế giới, có thể tùy ý sao chép Hỗn Độn vương thạch. Nàng chỉ biết là Hỗn Độn vương thạch cho dù đối với cường giả Phong vương mà nói, cũng coi như là một bảo bối rất là quan trọng.

- Thê tử ta đã hóa thân trở thành thiên đạo, ta định dùng Khải linh thảo để cứu nàng sống lại!

Nhiếp Vân nói.

Tìm được Khải linh thảo, Đạm Đài Lăng Nguyệt có khả năng cũng sắp sống lại. Vì vậy trong lòng hắn tràn ngập sự hưng phấn, cũng không cảm thấy có gì mà phải giấu diếm chuyện này.

------oOo------

Chương 2692: Khải linh thảo tới tay (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thê tử? Ngươi đã có thê tử rồi sao?

Tinh Liên ở bên cạnh nghe thấy hắn nói như vậy, sắc mặt lập tức tái nhợt, có chút ngẩn ngơ.

Trong Tam giới truyền lưu nhiều chuyện về Nhiếp Vân Chúa Tể rất, thế nhưng nàng chưa từng nghe nói hắn đã có thê tử a?

- Đúng vậy, ta đã có thê tử, hơn nữa còn rất yêu nàng!

Thấy dáng vẻ này của Tinh Liên, Nhiếp Vân đã đoán ra nàng đang nghĩ cái gì, hắn cười nhạt một tiếng.

Có Đạm Đài Lăng Nguyệt, bất kỳ nữ tử nào cũng không thể để lại được quá nhiều gợn sóng ở trong lòng hắn, huống chi chỉ là một người mới quen?

- Thì ra là như vậy... Nếu như nàng biết ngươi yêu nàng như vậy, nhất định nàng sẽ rất hạnh phúc...

Hít sâu một hơi, Tinh Liên nở nụ cười.

Kỳ thực cũng không phải là nàng thích Nhiếp Vân, chẳng qua là từ trước đó đã tò mò, sau khi biết được thân phận thì lại sùng bái. Mà bây giờ nghe hắn lại có tình cảm cố chấp như vậy. Lại rất yêu thương thê tử của mình, mặc dù trong lòng nàng có chút mất mát, thế nhưng cũng không thể coi là quá thương tâm.

- Hóa thân thiên đạo? Con người có thể hóa thân thiên đạo hay sao?

Đối với tâm tư của Tinh Liên, Bích Dao cung chủ cũng không có chỉ trích, mà nàng nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt mang theo vẻ nghi ngờ.

Con người mà cũng có thể hóa thân thành thiên đạo sao? Chuyện này... Sao nàng chưa từng nghe nói qua chứ?

- Mang ta đi tìm Khải linh thảo đi!

Nhiếp Vân cũng không giải thích với nàng mà đổi chủ đề.

Chí Tôn vực tu luyện đại đạo, cho dù có tu luyện đại đạo thiên đạo đến mức tận cùng thì cũng không thể nào hóa thân thành thiên đạo được. Đây là chuyện mà người người đều biết, nếu như hắn giải thích, nhất định sẽ dính dáng tới bí mật của Thiên Địa lục đạo. Cho nên Nhiếp Vân cũng không muốn nhiều lời.

- Đi bên này!

Thấy thái độ của hắn như vậy, Bích Dao cung chủ biết rõ đối phương không muốn nói. Nàng cũng không nói nhiều mà đi trước dẫn đường.

Mấy người đi ra khỏi cung điện, lần nữa đi tới vị trí của dược viên.

Lúc này dược liệu ở trong dược viên so với lúc trước Nhiếp Vân nhìn thấy còn càng thêm uể oải. Dường như tùy thời cũng sẽ khô héo mà dẫn tới tử vong.

Phá vỡ Cửu Cung Thâu Thiên trận, Bích Dao cung chủ đi vào trong dược viên.

- Khải linh thảo đang ở bên trong dược viên hay sao?

Nhìn thấy nàng tới đây, Nhiếp Vân có chút kỳ quái. Trước đó chỗ này hắn đã cẩn thận quan sát qua. Cũng không có phát hiện ra được Khải linh thảo, chẳng lẽ nơi này còn có thứ gì có thể ngăn cản được tầm mắt của hắn sao?

Trong lòng có chút kỳ quái, bất quá hắn cũng không có đi hỏi, mà vẫn đi theo sau lưng đối phương, một mực đi về phía trước.

Đi một lát, Bích Dao cung chủ đã đi tới vị trí trung tâm nhất của dược viên, bàn tay lập tức kết xuất vô số thủ ấn ở trên không trung.

Ông!

Một đạo quang mang thất thải từ trên đầu ngón tay của nàng bắn ra, rơi vào trung tâm của dược viên. Mặt đất lập tức có quang mang đại thịnh, một cái cửa ánh sáng trong nháy mắt xuất hiện trước mặt

mọi người.

- Chuyện này...

Thấy cánh cửa này, trong mắt Nhiếp Vân hiện lên vẻ khiếp sợ.

Khó trách ban đầu hắn lại không có phát hiện ra được. Cánh cửa này đã đem không gian trong dược viên phân ra, tạo thành hai thế giới độc lậpi, trước đó hắn chỉ đem chú ý lực tập trung vào dược viên, mà cũng không chú ý tới nơi này còn ẩn giấu một chỗ như vậy.

- Có lẽ đây cũng là một tiểu thế giới a, nhìn dáng dấp của chỗ này. Dường như người bố trí có thực lực không kém ta!

Linh hồn quét qua trên cánh cửa ánh sáng một hồi, Nhiếp Vân không nhịn được nói.

Cánh cửa áng sáng trước mắt này phía sau kết nối với một tiểu thế giới, hơn nữa nhìn qua có lẽ là kết nối chặt chẽ với Tà Nguyệt Chí Tôn vực, người chế tạo ra nó, nhất định thực lực sẽ không thấp.

Đại thế giới như Tà Nguyệt Chí Tôn vực, trời sinh đã có lực bài xích cực lớn đối với tiểu thế giới. Vì vậy, cường giả lấy được tiểu thế giới, nhiều nhất cũng chỉ đem nó luyện chế thành binh khí, hoặc là dứt khoát mặc kệ, để ở trên người làm một chiếc nhẫn trữ vật. Nếu như muốn dung hợp hoàn mỹ với một đại thế giới, khiến cho ngay cả hắn nhìn qua một cái cũng không nhìn ra được. Muốn làm được vậy cần có thực lực cực kỳ cường hãn, ít nhất cũng phải đạt tới cấp bậc Chúa Tể.

- Đây là do Thần Quân Chúa Tể bố trí, nói là vì ngăn ngừa Khải linh thảo xuất hiện biến cố...

Bích Dao cung chủ nói.

Nhiếp Vân gật đầu, có lẽ đây là lời nói thật. Khải linh thảo có thể trợ giúp thiên đạo khai linh, đủ để thấy được nó đáng sợ thế nào. Nếu như đơn thuần để ở chỗ này, sợ rằng tinh khí thần của dược liệu trong chu vi ức vạn dặm sẽ bị hút hết, mà nơi này cũng sẽ biến

thành một chỗ không người.!

Trong khi nói chuyện, cánh cửa ánh sáng kia hoàn toàn mở ra, Bích Dao cung chủ đi vào trước, những người khác thì theo đuôi phía sau.

Vừa mới tiến vào bên trong, Nhiếp Vân nhất thời cảm thấy tinh thần mình trở nên uể oải. Trong đầu choáng váng nặng nề có chút mệt rã mỏi.

- Ồ?

Ánh mắt hắn run lên, tinh thần vận chuyển, cảm giác mệt mỏi biến mất, tinh thần lại một lần nữa khôi phục.

Thực lực đạt tới loại cảnh giới này như hắn, cho dù là mười năm, trăm năm không ngủ thì cũng sẽ không mó mệt mỏi chút nào. Thế nhưng vừa mới tiến vào nơi này lại giống như người bình thường mấy ngày không ngủ vậy, chẳng lẽ đây chính là lực lượng của Khải linh thảo sao?

Như vậy cũng quá đáng sợ!

Trong lòng đang khiếp sợ, lại nhìn về phía những người khác, chỉ thấy ba người Tinh Liên, Vân Phi, Tiết Liêu hai mắt đã nhắm lại, thân thể không ngừng đung đưa. Dường như tùy thời sẽ bị ngã xuống đất vậy.

Bàn tay của Nhiếp Vân chộp ra một trảo, ba quang mang lập tức bao phủ bọn họ vào bên trong, đồng thời lại ban cho mỗi người một đạo mộc sinh khí, khôi phục thể lực.

Thực lực của hắn như vậy mà vừa mới tiến vào nơi này cũng cảm thấy mệt mỏi, thực lực của mấy người bọn hắn không cao, đương nhiên sẽ không chịu nổi. Nếu như không nhanh chóng ngăn cản loại lực lượng này, để cho bọn họ đứng đó lâu… Sợ rằng không chống đỡ được bao lâu sẽ giống như dược liệu trong dược viên vậy. Tinh khí thần bị mất đi, cuối cùng sẽ dẫn tới tử vong.

- Các ngươi không sao chứ?

Quang mang đã bao phủ ba người, tinh thần của bọn họ dần dần khôi phục, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm một hơi. Lại nhìn về phía Bích Dao cung chủ và Cổ Ung,

hai người này không ngờ lại không có một chút chuyện nào. Dường như cỗ lực lượng vừa mới chiếm đoạt tinh khí thần kia lại không có ảnh hưởng gì với bọn họ.

------oOo------

Chương 2693: Khải linh thảo tới tay (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không sao!

Hai người đồng thời lắc đầu.

- Gốc Khải linh thảo này là dó các ngươi nuôi lớn, bên trong có máu tươi của các ngươi, cho nên sẽ không tiến hành công kích đối với các ngươi a.

Nhiếp Vân suy đoán.

Thực lực của hai người bất quá chỉ là tông chủ, bán bộ Chúa Tể, kém hắn rất xa. Thế nhưng ngay cả hắn cũng cảm thấy mệt mỏi mà bọn họ lại không có chuyện gì. Như vậy cũng chỉ có một lời giải thích như vậy mà thôi.

- Chắc là vậy. Bất quá... Trước kia ta cũng không có mang người khác tới nhìn Khải linh thảo, cho nên cũng không có lực lượng lớn như vậy a!

Bích Dao cung chủ có chút nghi ngờ.

Từ lúc bồi dưỡng Khải linh thảo cho tới bây giờ không biết đã bao nhiêu năm. Trong quá trình này nàng cũng từng mang một ít người vào đây, mặc dù cũng có chút mệt mỏi, thế nhưng lại không giống

như hôm nay, tùy thời sẽ bất tỉnh.

Loại lực lượng này hơi quá mạnh mẽ, sau này nếu như cầm gốc dược liệu này, chẳng phải ngay cả bán bộ Chúa Tể cũng không phải là đối thủ của nàng hay sao?

- Không phải lần trước ngươi nói cánh hoa của Khải linh thảo vốn là màu đỏ lại đột nhiên biến thành màu vàng sao? Chẳng lẽ có liên quan tới chuyện này?

Nghe thấy nàng nói như vậy. Nhiếp Vân mới nhớ ra một chuyện.

Trước đó nàng đã từng nói qua, mười ngày trước cánh hoa của Khải linh thảo đột nhiên xuất hiện biến cố. Từ màu đỏ biến thành màu vàng, liệu có phải là nguyên nhân này hay không?

- Chắc là vậy. Đó chính là Khải linh thảo, bây giờ nó thuộc về ngươi, ngươi có thể nhìn thấy, muốn mang đi thế nào thì mang.

Bích Dao cung chủ cũng không xoắn xuýt về vấn đề này, mà chỉ tay về phía trước rồi nói một tiếng.

Thuận tay nàng chỉ nhìn qua, quả nhiên Nhiếp Vân đã nhìn thấy một gốc hoa màu vàng đang lẳng lặng treo lơ lửng trên không trung, lóe lên quang mang chói mắt.

Thời gian bồi dưỡng Khải linh thảo rất dài, bình thường chỉ có bộ dáng như vậy cỏ. Muốn cho nó nở hoa, không có thời gian ức vạn năm tích lũy, khó mà nở được! Lúc này nó đã nở hoa, khiến cho người ta vừa nhìn một chút là không tự chủ được rơi vào trong đó.

Quá đẹp!

Nhiếp Vân đã từng chu du qua tất cả thế giới, nhìn qua vô số đóa hoa, thảm thực vật, rất nhiều thứ xinh đẹp. Thế nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thứ như vậy. Cả người hắn không nhịn được có chút thất thần.

Khó trách lại là chí bảo cấp bậc Hỗn Độn, trình độ quan trọng không thấp hơn thần binh Chúa Tể. Nếu chỉ tính riêng trình độ xinh

đẹp của gốc dược liệu này đã có thể khiến cho vô số người không thể tự chủ thoát ra được.

Cẩn thận nhìn về phía dược liệu, gốc dược liệu này xinh đẹp khiến cho người ta phải nín thở, giống như đã có trí tuệ của bản thân mình. Nhìn thấy hai người Bích Dao cung chủ đi tới, cành lá giãn ra, tràn ngập vẻ vui sướng. Mà đám người hắn đến gần sẽ mang theo địch ý nồng đậm, dường như tùy thời sẽ chiếm đoạt tinh khí thần trên người bọn hắn, khiến cho bọn hắn rơi vào trong hôn mê vậy.

- Gốc dược liệu này lại có được trí tuệ như vậy, khó trách Nhiếp Đồng lại không cho ta cứng rắn đi cướp.

Nhiếp Vân đã hiểu ra.

Không nghĩ tới gốc dược liệu này lại có trí tuệ như vậy, khó trách lại không thể cứng rắn cướp đi. Một khi cướp đoạt, sợ rằng nó sẽ lập tức hóa thân thành độc dược, sẽ không còn bất cứ tác dụng nào nữa.

- Mấy vị này là bằng hữu của ta, không được đối phó với bọn họ!

Dường nhưBích Dao cung chủ cũng đã nhìn thấu suy nghĩ của dược liệu cho nên mới cười nói.

Sưu!

Dược liệu xoay tít trên không trung mấy vòng rồi mới ngừng lại, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy địch ý trước đó biến mất, đối phương cũng không cướp đoạt tinh khí thần của bọn hắn nữa.

Sưu sưu!

Tiện tay tịch thu quang mang trên thân đám người Vân Phi, quả nhiên đã phát hiện ra bọn họ cũng không có bị hôn mê nữa.

- Lại có thể nghe hiểu ngôn ngũ con người, thật là lợi hại!

Nhiếp Vân khen ngợi.

Trước đó hắn đã từng nhìn thấy vô số dược liệu, thứ có linh tính cũng không phải là số ít. Thế nhưng nhìn linh động như vậy, lại có thể nghe hiểu tiếng người thì cũng không nhiều!

Phần lớn trí tuệ của bọn chúng, bất quá cũng chỉ là xu cát tị hung, gặp phải nguy hiểm thì sẽ né tránh, không giống gốc dược liệu trước mắt này vậy, lại đi tiến hành công kích với người khác.

- Khải linh thảo, bắt đầu từ hôm nay, ta không còn là chủ nhân của ngươi nữa. Ngươi đi theo vị Nhiếp Vân Chúa Tể này đi!

Thấy Khải linh thảo nghe lời như vậy, Bích Dao cung chủ khẽ cười một tiếng, tiếp tục nói.

Sưu!

Khải linh thảo lần nữa xoay tròn, dường như cực đoan không cam tâm tình nguyện vậy. Ngay sau đó Nhiếp Vân lần nữa cảm thấy tinh lực toàn thân bị đối phương lấy đi, cả người lại lần nữa mệt mỏi không chịu nổi.

Xem ra đối phương không những không muốn mà còn đùa bỡn tính khí, lại định cho Nhiếp Vân một chút sắc mặt.

Thân thể khẽ nhoáng một cái, tinh lực lần nữa khôi phục, hai mắt nhìn về phía gốc dược liệu trước mắt này.

Thực lực của hắn như vậy đã có thể ngang dọc chư thiên, không nghĩ tới lại bị một gốc dược liệu liên tục đánh lén hai lần. Chuyện này khiến cho hắn có chút dở khóc dở cười.

- Sau này đi theo Nhiếp Vân Chúa Tể đi, ta không còn là chủ nhân của ngươi nữa!

Bích Dao cung chủ không nghĩ tới một gốc dược liệu lại còn như vậy, cho nên sắc mặt nàng lập tức trầm xuống.

Thấy nàng tức giận, dường như Khải linh thảo có chút sợ hãi. Lá cây vốn thư giãn lại đột nhiên căng cứng, đóa hoa rụt lại một cái.

Cũng không có tiến hành công kích đối với Nhiếp Vân nữa. Bất quá dường như cũng không quá có thiện ý, giống như cũng không muốn thừa nhận vị chủ nhân này vậy.

- Chuyện này... Nhiếp Vân Chúa Tể, Khải linh thảo đã thông linh, nếu như không

làm cho nó hoàn toàn thừa nhận, ta sợ vào lúc mấu chốt nó vẫn sẽ biến thành độc dược, ngươi xem...

Thấy dáng vẻ và thái độ căm thù của Khải linh thảo, Bích Dao cung chủ xoa xoa mi tâm. Dường như ngay cả nàng cũng không có biện pháp nào khác, trên mặt cũng tràn ngập vẻ lúng túng.

Đối phương trợ giúp nàng nhiều như vậy cũng chỉ là vì gốc Khải linh thảo này. Mà nàng thân là chủ nhân, lại không có biện pháp nào khác, quả thực có chút ngại ngùng.

- Loại linh thảo cấp bậc này, nếu như ai cầm vào cũng có thể lấy đi thì cũng không có gì là trân qus. Như vậy đi, các ngươi đi ra ngoài trước đi, ta sẽ câu thông cảm tình với nó một chút. Nhìn xem có thể khiến cho nó thuận phục hay không.

Nhiếp Vân cũng không có ý tứ trách tội.

------oOo------

Chương 2694: Khải linh thảo tới tay (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Loại dược liệu cấp bậc này, nhất định không dễ thuần phục, nếu không thì cũng sẽ không làm cho cường giả Phong vương cũng pahri nhức đầu như vậy. Bây giờ hắn đã có được cái gật đầu đồng ý của Bích Dao cung chủ. Cho nên Khải linh thảo trước mắt cho dù có không muốn thì cũng biết mình sẽ là tân chủ nhân của nó. Có lẽ bồi dưỡng một cái thì sẽ có tiến triển mới, khiến cho nó hoàn toàn thừa nhận mình.

- Vậy ngươi phải cẩn thận đó.

Bích Dao cung chủ nói một câu, sau đó lại mang mọi người xoay người đi ra ngoài.

Những người khác đã rời đi, Nhiếp Vân lại lần nữa nhìn về phía dược liệu đang bay trên không trung trước mắt.

Khải linh thảo lẳng lặng đứng đợi tại chỗ, cũng không tới gần, bất quá nó cũng không có tiếp tục công kích, dường như đang lạnh nhạt nhìn hắn, không biết hắn đang mốn làm gì vậy.

- Mới vừa rồi ngươi cũng đã nghe thấy lời Bích Dao cung chủ nói rồi đó. Bắt đầu từ bây giờ, ngươi là linh dược của ta!

Thấy dáng vẻ cẩn thận của đối phương, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, tiếp tục nói:

- Ngươi có biết ta tại sao phải hao tâm tổn tứ đi tìm Khải linh thảo hay không? Bởi vì ta phải cứu sống thê tử của ta!

- Thê tử ta gọi là Đạm Đài Lăng Nguyệt...

Nhiếp Vân cũng không dùng tới lực lượng, chẳng qua chỉ lẳng lặng ngồi ở một chô, ánh mắt hoảng hốt, từ từ nói lại từng chuyện một về hắn và Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Mặc dù thời gian haii người ở chung với nhau cũng không tính là quá lâu. Thế nhưng cảm tình lại bền chắc như là sắt thép vậy, vô luận xuất hiện bao nhiêu biến cố thì bọn họ cũng không buông tay, chưa bao giờ buông xuôi.

Khải linh thảo trước mắt này nhất định phải khiến cho nó hoàn toàn thuần phục. Nếu không, một khi dùng vào lúc làm cho Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại nó sẽ biến thành độc dược, khi đó có muốn khóc cũng không kịp!

Cho nên, nếu không muốn đi bước này, không bằng đem mọi chuyện ra nói trước. Dù là vì vậy mà nó sinh tâm tư phản nghịch thì hắn cũng sẽ không tiếc.

- Nàng vì cứu vớt thương sinh mà đi hóa thân thành thiên đạo, củng cố thiên địa sắp sụp đổ... Thiên địa đã vững chắc, thế nhưng ta cũng đã hoàn toàn mất đi nàng...

Nói ra từng chút một, trong mắt của Nhiếp Vân tràn ngập nhớ nhung và yêu thương.

Đạm Đài Lăng Nguyệt vì chúng sinh thiên địa mà phấn đấu quên mình, dù có cho nàng thêm một cơ hội lựa chọn, như vậy nhất định nàng vẫn sẽ làm như vậy. Mà hắn thì sao? Vẫn sẽ tôn trọng lựa chọn của nàng. Thế nhưng, hắn cũng sẽ không ngừng cố gắng, đừng nói là nàng hóa thân thành thiên đạo, cho dù có khó khăn hơn gấp mười lần thì hắn cũng sẽ trước sau như một. Tranh thủ phấn đấu, tranh thủ sớm ngày giải cứu, khiến cho nàng sống lại!

Đây là cố chấp giữa hai người, mặc dù hoàn toàn khác biệt, thế nhưng lại có chung tín ngưỡng...

Đó chính là tình yêu!

Đạm Đài Lăng Nguyệt có thể vì tình yêu, vì cứu vớt thương sinh mà dâng hiến sinh mạng của mình. Như vậy hắn cũng có thể vì yêu mà phấn đấu quên mình. Cho dù là hy vọng có mong manh tới đâu, tiền đồ u tối tới đâu thì hắn cũng sẽ xông thẳng về phía trước, vĩnh viễn không lùi bước!

- Đây chính là chuyện mà ta cần làm, nếu như ngươi nguyện ý thì đi theo ta. Nếu như không muốn thì tiếp tục ở lại chỗ này, ta cũng sẽ không miễn cưỡng ngươi.

Nói xong chuyện của mình và Đạm Đài Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân lẳng lặng nhìn về phía gốc Khải linh thảo trước mắt này.

Nếu như đối phương không muốn, cưỡng ép mang đi thì cũng sẽ không có bất kỳ ý nghĩa gì. Ngược lại sẽ còn vì vậy mà đi hại Đạm Đài Lăng Nguyệt! Nếu như xuất thủ mạt sát linh trí của đối phương, gốc dược liệu này cũng sẽ không có hiệu quả. Cho nên hắn cũng không muốn cưỡng cầu, cứ để cho đối phương tự mình lựa chọn.

Sưu!

Thanh âm vừa dứt, Khải linh thảo xoay tròn mấy vòng trên không trung, trong khi Nhiếp Vân đang cho là đối phương không đồng ý, hắn đang định rời đi thì đột nhiên toàn thân nóng lên, gốc dược liệu đã rơi vào trong lòng bàn tay của hắn.

Linh của Khải linh thảo nghe được Nhiếp Vân nói, cũng không biết là cảm động vì tình yêu của hắn hay là bị sự vĩ đại của Đạm Đài Lăng Nguyệt thuyết phục mà nó bay tới. Nó không còn vẻ nghịch phản như trước nữa, mà lẳng lặng nằm ở trong lòng bàn tay Nhiếp Vân, hết sức nhu hòa.

- Đa tạ!

Nhiếp Vân có chút cảm động.

Dược liệu đã đến trong tay hắn, như vậy đã nói rõ nó đã hoàn toàn thuần phục, bây giờ hắn có thể đi cứu Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại.

- Trước tiên ta sẽ mang ngươi đi tới một chỗ, đến lúc đó sẽ lại thả ngươi ra

Nhìn gốc dược liệu thông linh trước mắt, Nhiếp Vân khẽ mỉm cười một tiếng. Tinh thần khẽ động một cái, thu nó vào trong Nạp Vật thế giới.

Uy lực của dược liệu này quả thực quá lớn, nếu như mang ra Tà Nguyệt Chí Tôn vực mà nói, tất sẽ dẫn tới khủng hoảng, cho nên trước tiên thu lại rồi nói sau.

Dược liệu tới tay, Nhiếp Vân cũng không ngừng lại, thân thể nhoáng một cái đã rời khỏi tiểu thế giới.

Vừa xuất hiện ở dược viên thì đã thấy đám người Bích Dao cung chủ thủ hộ ở bên ngoài, thấy hắn xuất hiện, trên mặt mọi người hiện lên vẻ vui mừng.

- Đa tạ ân tặng thuốc của Bích Dao cung chủ.

Nhiếp Vân ôm quyền nói.

- Chúa Tể khách khí rồi, nếu muốn cảm tạ thì cũng phải là ta cảm tạ ngươi mới đúng. Nếu như không phải có ngươi, sợ rằng đời này của ta sẽ không có cách nào gặp lại được hắn. Chỉ có thể mang theo tiếc nuối chôn suối suối vàng với mình mà thôi.

Bích Dao cung chủ vội nói.

- Đã như vậy thì không ai cần phải cảm tạ ai. Bây giờ ta sẽ cứu sống những dược liệu này.

Nguyên nhân làm cho dược viên uể oải đã bị hắn thu vào trong Nạp Vật thế giới, không có biện pháp làm ảnh hưởng tới những dược liệu này nữa. Cho nên muốn chữa trị cũng rất là đơn giản, ngón tay khẽ điểm một cái, dưới bầu trời lập tức tràn ngập nửa mưa ẩn chứa mộc sinh khí. Những dược liệu uể oải trước đó hấp thu những nước mưa này, tất cả đều chậm rãi ngẩng đầu lên, mặc dù cách lúc hoàn toàn khôi phục còn kém một đoạn. Bất quá nhìn dáng vẻ của bọn nó, dường như không bao lâu nữa sẽ thoát khỏi uể oải, lần nữa phát ra quang mang vốn có.

- Đa tạ Chúa Tể!

Thấy hắn diệu thủ hồi xuân như vậy, trong nháy mắt đã khiến cho nhiều dược liệu như vậy khôi phục, hai mắt Bích Dao cung chủ sáng lên, lần nữa cúi người tạ ơn.

- Không cần cám ơn ta, nếu như thực sự muốn tạ ơn thì cám ơn Vân Phi đi, nếu không phải có hắn, lúc ta tới đây còn không có cách nào tìm được nguyên nhân bệnh, vẫn còn đang tự mình mò mẫm.

Nhiếp Vân cũng không giành công một mình.

------oOo------

Chương 2695: Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối với việc cứu chữa những dược liệu này, nếu như thực sự nói tới công lao, nhất định là Vân Phi lớn hơn hắn. Nếu không tìm được nguyên nhân bệnh, như vậy cho dù có thủ đoạn nhiều hơn nữa thì có ích lợi gì chứ?

- Vâng!

Bích Dao cung chủ gật đầu một cái.

Được Nhiếp Vân Chúa Tể tán dương, nàng cũng biết Vân Phi trước mắt này không đơn giản. Nàng cười một tiếng, lại nhìn về phía đối phương rồi nói:

- Vân Phi đại sư, Vô Lượng cung chúng ta hy vọng có thể mời ngươi làm Khách Khanh trưởng lão, không biết có được như nguyện hay không?

Bích Dao cung chủ cũng biết Nhiếp Vân chắc chắn sẽ không làm Khách Khanh trưởng lão của Vô Lượng cung các nàng. Cho nên trực tiếp mời vị thiếu niên trước mắt này.

- Ta... Đương nhiên là đồng ý rồi.

Sắc mặt của Vân Phi đỏ lên, thiếu chút nữa đã bị hạnh phúc tới đột ngột làm cho choáng váng.

Mục đích hắn tới Vô Lượng cung chính là vì vị trí Khách Khanh trưởng lão này, lúc này thấy mình được như nguyện, thân thể vì hưng phấn mà run rẩy, miệng nói:

- Đa tạ cung chủ! Đa tạ Chúa Tể tác thành!

- Sau này sẽ còn gặp lại!

Nhiếp Vân thét dài một tiếng, thân thể nhoáng một cái đã biến mất ở trước mặt mọi người.

- Đi rồi sao?

- Lần này là đi thật...

Nhìn đám mây trắng trên không trung, không thấy được thân ảnh của thiếu niên kia đâu nữa, trong lòng mọi người đều có chút cảm xúc khác biệt.

Mặc dù thời gian tiếp xúc với Nhiếp Vân Chúa Tể này không dài, thế nhưng vô luận là khí độ hay là thủ đoạn đều đã hoàn toàn thuyết phục bọn họ.

Khó trách trẻ tuổi như vậy mà đã có được thực lực như vậy. Lại còn để lại nhiều truyền thuyết như vậy, quả thực đúng là không đơn giản.

- Cũng không biết hắn... Sau này còn có thể trở lại thăm ta một chút... hay không.

Nhìn bầu trời, hốc mắt của Tinh Liên ửng đỏ, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

- Đừng có suy nghĩ nữa, hắn có chuyện quan trọng hơn phải đi làm, không phải là người cùng thế giới với chúng ta, cơ hội sau này gặp mặt... Sợ rằng cũng sẽ không có nhiều lắm!

Thấy bộ dáng này của đệ tử, Bích Dao cung chủ khẽ thở dài một tiếng.....

Hỗn Độn đại dương cuồn cuộn không ngừng, Nhiếp Vân đứng ở trên cổ thuyền do Chân Huyết Vương quan biến thành, bắng thẳng về phía Hỗn Độn Chí Tôn Chi Địa mà bay đi.

Khải linh thảo tới tay, cũng là lúc cần phải trở về!

Toàn lực phi hành, không bao lâu hắn lại lần nữa trở lại Hỗn Độn Chí Tôn Chi Địa, trước mắt đã xuất hiện vòng xoáy đen nhánh trước kia.

Có kinh nghiệm lần trước tiến vào, lần thứ hai tiến vào này hắn không tốn phí nhiều thời gian là đã có thể tiến vào trong đó. Đi

ngang qua viễn cổ Tạo Hóa Chi Môn cùng với Phù Không Kiều, hắn lại lần nữa đi tới Tứ tướng thế giới

- Ca ca, ca ca trở lại rồi sao? Đã lấy được Khải linh thảo rồi chứ?

Thấy ca ca xuất hiện, Nhiếp Đồng chợt đứng dậy, trong lòng có chút kinh ngạc.

Hắn biết bản tính của Bích Dao cung chủ, ban đầu đám người A Dục Vương cũng phải chịu thua nàng ta, thế nhưng lúc này ca ca hắn mới đi được bao lâu chứ? Chẳng lẽ đã thành công?

- Đúng vậy.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, bàn tay khẽ lộn một cái, Khải linh thảo xuất hiện ở trên không trung, lẳng lặng trôi lơ lửng, tản mát ra quang mang khiến cho người ta khiếp sợ.

- Quả nhiên là Khải linh thảo, hơn nữa... Nhìn dáng vẻ của nó dường như là cam tâm tình nguyện đi cùng ca ca... Lợi hại!

Hai mắt của Nhiếp Đồng sáng rực lên.

Hắn thân là Tu La vương, kiến thức rộng rãi, vừa mới liếc mắt đã có thể nhìn ra được dược liệu trước mắt không có một chút ý tứ bị cưỡng ép nào, hoàn toàn là cam tâm tình nguyện đi theo ca ca hắn.

Như vậy dược liệu sẽ có thể phát huy tốt nhất dược hiệu, đưa đến tác dụng mà ngay cả hắn cũng không thể tưởng tượng nổi được.

- Làm thế nào mới có thể khiến cho Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại? Còn cần ta làm gì nữa?

Sắc mặt Nhiếp Vân có chút khẩn trương.

- Tiến vào tứ tướng thế giới trước, đem Thiên Địa lục đạo và phù lục Thiên Vị luyện chế thành một cỗ thân thể hoàn mỹ, sau đó lại dùng Khải linh thảo và linh hồn Hỗn Độn vương thạch cứu sống lại linh hồn của Lăng Nguyệt tẩu tử.

Nhiếp Đồng nói.

- Đi thôi!

Nghe thấy phương pháp này, trong mắt Nhiếp Vân hiện lên vẻ hưng phấn, lập tức xoay người bay đi về phía tứ tướng thế giới.

Nhiếp Đồng thì theo sau hắn.

Tứ tướng thế giới vẫn giống như mấy ngày trước tới vậy, không có bất kỳ biến hóa nào. Ở trong Hỗn Độn Chí Tôn Chi Địa này không có thời gian lưu chuyển, tất cả các vật tồn tại đều không thay đổi.

Lần nữa tìm được vị trí trung tâm của tứ tướng thế giới, tìm ra tế đàn kia. Lúc này phù lục Thiên Vị vẫn lẳng lặng nằm ở trên đài cao.

- Đây chính là phù lục Thiên Vị, đệ có thể cảm nhận được rõ ràng nó đang chèn ép phù lục Phong vương của đệ.

Nhiếp Vân không nhận ra vật này, thế nhưng Nhiếp Đồng vừa nhìn một cái đã nhận ra.

Trong cơ thể hắn có phù lục Phong vương của Tu La vương, nắm trong tay Hỗn Độn đại dương, dựa theo đạo lý mà nói, không ai có thể áp chế được hắn. Thế nhưng tấm phù lục trước mắt này lại khiến cho hắn có một loại cảm giác thở không nổi, đủ để thấy được chỗ đáng sợ của nó.

Không cần suy nghĩ, nhất định là phù lục Thiên Vị không thể nghi ngờ!

- Ca ca, lấy ra Thiên Địa lục đạo đi!

Nhiếp Đồng nói.

- Được, trước tiên xử lý những sinh linh này một chút.

Tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động một cái, đem tất cả sinh linh của Thiên Địa lục đạo bỏ vào một nơi ở trong Nạp Vật thế giới.

Bây giờ Nạp Vật thế giới đã giống như Chí Tôn vực vậy, lực áp bách cực lớn. Sinh linh Thiên Địa lục đạo nếu như trực tiếp tiến vào trong đó mà nói, sợ rằng sẽ bị đè chết.

Cho nên hắn mở ra một chỗ mới, lại đặt bọn họ vào. Đợi sau khi bọn hắn có thể thích ứng được, như vậy hắn sẽ chậm rãi tăng lên không gian chèn ép, cho đến khi bọn họ hoàn toàn thích ứng với Nạp Vật thế giới mới thôi.

Sưu!

Thiên Địa lục đạo không có sinh mạng thì cũng chỉ là một tiểu thế giới trống rỗng, Nhiếp Vân cũng không có bất kỳ cố kỵ nào nữa. Bàn tay khẽ động một cái, nó lập tức từ trong Nạp Vật thế giới bay ra, xoáy tít, xoay tròn ở trên đầu ngón tay của hắn. Tựa như một quả cầu vậy.

- Ca ca, đây là phương pháp luyện chế thân thể hoàn mỹ cùng với làm thế nào mới khiến cho Lăng Nguyệt tẩu tử lần nữa sống lại. Ca ca tự mình luyện chế đi, đệ sẽ không tham dự nữa!

Thấy hắn lấy ra Thiên Địa lục đạo, Nhiếp Đồng điểm ra một ngón tay, một đạo khí tức huyền ảo lập tức hiện lên trong đầu hắn.

------oOo------

Chương 2696: Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại (trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Luyện chế thân thể hoàn mỹ sẽ có yêu cầu cực kỳ chi tiết đối với thân thể, sau khi thành hình, trên cơ bản đều là chuyện giữa phu thê Nhiếp Vân. Vì vậy Nhiếp Đồng cũng không tiện tham dự, cho nên không thể làm gì khác hơn là tránh đi.

- Được rồi.

Nhiếp Vân biết rõ ý tứ của đối phương cho nên mới gật đầu một cái.

- Vậy đệ đi ra bên ngoài tứ tướng thế giới chờ ca ca!

Đối với thực lực của ca ca Nhiếp Đồng vô cùng tin tưởng, cho nên cũng không có nói thêm gì nữa. Thân thể nhoáng lên một cái đã bay ra ngoài.

Nhiếp Vân biết đối phương biết chuyện làm cho Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại là nguyện vọng lớn nhất của hắn. Cho nên không muốn nhúng tay vào. Chuyện này khiến cho trong lòng hắn có chút cảm động, cho nên lúc này cũng không có nói nhiều, bàn tay khẽ rạch một cái, giam cầm không gian chung quanh lại. Lại lẳng lặng ngồi tại chỗ lĩnh ngộ phương pháp trong đầu.

Bộ phương pháp làm người ta sống lại này trên thực tế chính là lợi dụng lực lượng của Khải linh thảo, đem lực lượng rải rác của thiên đạo tụ lại một chỗ, hình thành linh hồn.

Cẩn thận xem xong phương pháp này, sau đó Nhiếp Vân lại trở nên trầm mặc.

Bộ phương pháp này đúng như Nhiếp Đồng nói vậy, cũng không đầy đủ. Mặc dù Khải linh thảo có thể đem ý niệm khắp nơi của Thiên đạo trong thế giới tụ tập lại một chỗ, lại tạo thành linh hồn. Thế nhưng cũng chỉ là khiến cho người ta sống lại mà thôi. Không có cách nào tìm được trí nhớ trước khi hóa thân thành thiên đạo.

Ban đầu Đạm Đài Lăng Nguyệt hóa thân thành thiên đạo, tương đương với hồn phi phách tán, hoàn toàn tử vong. Bây giờ nhiều nhất cũng chỉ có thể đem linh hồn sau khi sinh ra của thiên đạo tụ lại. Mà trí nhớ, đã nương theo trước khi biến thành thiên đạo, đã hoàn toàn biến mất.

Khó trách Nhiếp Đồng lại nói, cho dù sống lại thì cũng sẽ mất trí nhớ hoàn toàn. Bây giờ nhìn lại, quả thực đúng là như vậy.

Tất cả đều không có, như vậy nên khôi phục như thế nào đây?

- Ta sẽ giúp nàng tìm lại trí nhớ. Để cho nàng nhớ lại ta...

Không biết qua bao lâu, ánh mắt của Nhiếp Vân lần nữa trở nên kiên định.

Bây giờ chuyện quan trọng nhất cũng không phải là có thể khôi phục trí nhớ được hay không. Mà là trước tiên cứu sống nàng rồi lại nói sau!

Chỉ có làm cho nàng sống lại thì mới có cơ hội khôi phục trí nhớ. Nếu như không làm thì nàng vẫn chỉ có thể làm thiên đạo lẻ loi hiu quạnh. Đứng sừng sững ở trên không trung Thiên Địa lục đạo một mình.

- Trước tiên luyện chế ra một cỗ thân thể hoàn mỹ!

Sauk hi nghĩ thông suốt những chuyện này, Nhiếp Vân cũng không quấn quít nữa, hắn đứng dậy, tinh thần khẽ động một cái, phân thân lập tức đứng ở phía đối diện.

Đây là phân thân của hắn, có chung tư tưởng, có thể dễ phối hợp, bảo đảm luyện chế thành công. Lại nói, phân thân đã là cường giả cấp bậc Phong vương, thực lực so với hắn còn mạnh hơn, như vậy càng có thể khống chế được lực lượng hơn.

Muốn làm cho Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại, đầu tiên phải luyện chế ra một cỗ thân thể hoàn mỹ, nếu như đã có hai nguyên liệu tốt như Hỗn Độn Chi Tâm (Thiên Địa lục đạo) và phù lục Thiên Vị, như vậy cũng có thể lập tức bắt đầu luyện chế.

Sưu!

Hai tay của Nhiếp Vân và phân thân đồng thời mở ra, trong mi tâm có hai đạo lực lượng bắn ra, chậm rãi tới gần Thiên Địa lục đạo và phù lục Thiên Vị.

Ầm Ầm!

Bản thân Thiên Địa lục đạo chính là Hỗn Độn Chi Tâm, vừa đi tới chỗ phù lục Thiên Vị trên đài cao thì đất đai đã bắt đầu chấn động. Tứ phương thế giới run rẩy kịch liệt, giống như tùy thời sẽ sụp đổ vậy.

- Đi!

Vẻ mặt căng thẳng, bốn bàn tay đồng thời đẩy ra.

Lực lượng cường đại ầm ầm ra, bị cỗ lực lượng này va chạm, Thiên Địa lục đạo hóa thành viên cầu nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, lập tức dung hợp với phù lục Thiên Vị vào một chỗ, không thể phân chia.

Phù lục Thiên Vị đại biểu cho ổn định trật tự Hỗn Độn. Hỗn Độn Chi Tâm (Thiên Địa lục đạo) thì đại biểu cho hạch tâm của Hỗn Độn đại dương, hai thứ này tương dung, gợn sóng lực lượng khổng lồ đột nhiên lan tràn ra.

Phốc! Phốc!

Phân thân và bổn tôn đồng thời bay ra ngoài, miệng phun ra máu tươi.

Lần này uy lực gợn sóng trùng kích quá lớn, cho dù là phân thân Phong vương cũng có chút không chịu nổi.

May mà bổn tôn có Chân Huyết Vương quan ngăn cản, nếu không, lần này cho dù không chết thì cũng không kém gì nhiều.

Gợn sóng lực lượng và sóng trùng kích cũng chỉ có một đạo. Sau khi chịu đựng được, tứ tướng thế giới lại lần nữa khôi phục lại bình tĩnh, mộc sinh khí ở trong người Nhiếp Vân vận chuyển, khôi phục thương thế. Lúc này hắn lại lần nữa nhìn về phía phù lục Thiên Vị.

Lúc này phù lục Thiên Vị và Thiên Địa lục đạo đã dung hợp hoàn mỹ, nằm ngang ở trên đài cao, cao chừng một người, trong suốt thông thấu, lấp lóe quang mang dịu dàng, giống như là một khối bảo thạch hoàn mỹ vậy.

Nhiếp Đồng nói không sai, dùng món đồ này để luyện chế thân thể, tuyệt đối là cấp bậc hoàn mỹ, bất luận vật gì so ra cũng kém. Loại bảo vật như Chân Huyết Vương quan và thần binh Phong vương cũng còn xa không kịp.

Nhiếp Vân điều chỉnh hô hấp, lại lần nữa đến gần, bất quá hắn còn chưa đến trước mặt thì đã cảm thấy có một đạo lực lượng áp bách to lớn đập vào mặt. Tựa như khối bảo thạch trước mắt đại biểu cho toàn bộ ý chí của Hỗn Độn đại dương vậy, cho dù là cường giả Phong vương cũng thể nào phản kháng.

Ở trước mặt cỗ áp lực này, ngay cả phân thân Phong vương cũng giống như trẻ con vừa mới học đi, không có bất kỳ năng lực kháng cự nào.

- Không có biện pháp đến gần, như vậy sao có thể luyện chế thân thể hoàn mỹ chứ?

Nhiếp Vân nhíu mày, âm thầm lo lắng.

Ngay cả phân thân Phong vương cũng không có cách nào đến gần, tự nhiên bổn tôn lại càng không đến gần được. Ngay cả tới gần cũng khó khăn như vậy thì sao có thể luyện chế thân thể hoàn mỹ được chứ?

Đây quả thực chính là nhiệm vụ không thể nào hoàn thành được a.

- Thử lại một lần nữa!

Chuyện Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại đang ở trước mắt, dù có khó khăn hơn đi nữa thì hắn cũng không thể nào buông tha được. Dắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống, từng bước một đi về phía bảo thạch sau khi dung hợp trước mắt.

Mỗi khi đi một bước cũng giống như bị mấy vị Chúa Tể công kích vậy. Cho dù thực lực của hắn hùng hậu, thế nhưng lúc này khí huyết cũng hư thoát, có chút không thở nổi.

Phanh phanh!

Lần nữa bay ra ngoài, cả người Nhiếp Vân đã bị thương nặng.

------oOo------

Chương 2697: Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khoanh chân ngồi dậy, điều tức trong chốc lát, Nhiếp Vân lại cũng không có gấp gáp đi về phía trước mà lại lẳng lặng ngồi tại chỗ suy tư.

Mới vừa rồi hắn đã cẩn thận quan sát, trong khoảng cách chín mươi chín bước gần bảo thạch sẽ bị đánh văng trở lại, giống như ở phía trước vốn không phải là không gian hư vô, mà là một bức tường khí hùng hậu vậy, dùng thực lực của hắn bây giờ, căn bản không có biện pháp nào đột phá được.

- Bảo thạch trước mắt là do dung hợp Thiên Địa lục đạo và phù lục Thiên Vị mà thành. Phù lục Thiên Vị thì ta không quen thuộc. Thế nhưng Thiên Địa lục đạo lại là nơi ta lớn nên. Có lẽ không nên bài xích đối với ta a?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

Phù lục Thiên Vị hắn không quen thuộc thì cũng thôi đi. Thế nhưng Thiên Địa lục đạo lại là nơi hắn lớn lên, đã sinh sống ở trong đó mấy vạn năm, làm sao lại bị đối phương ngăn cản ở bên ngoài mà không có cách nào tiến vào được chứ?

Lại nói, Thiên Địa lục đạo thiên đạo là Đạm Đài Lăng Nguyệt, có cảm tình vô hạn đối với hắn. Thế nhưng lần này lại ngăn cản hắn ở bên ngoài, quả thực có chút kỳ lạ.

- Trực tiếp khải linh thử xem!

Yên tĩnh trong chốc lát, Nhiếp Vân quyết định mạo hiểm thử một lần.

Ngay cả phân thân Phong vương cũng không có cách nào đến gần, nhất định Nhiếp Đồng cũng không có biện pháp nào khác. So với việc đứng đây chờ đợi, còn không bằng trực tiếp thử khải linh một chút. Nếu như có thể thành công, thân thể của Đạm Đài Lăng

Nguyệt sẽ hoàn mỹ, đồng thời linh hồn cũng sẽ cùng một lúc khôi phục. Nếu như không thành công thì cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn, nhiều nhất vẫn là không có cách nào đến gần nó mà thôi.

Trong lòng đã có phương pháp, Nhiếp Vân lại lần nữa đứng dậy, bàn tay chộp ra một trảo, Khải linh thảo và bốn khỏa linh hồn Hỗn Độn vương thạch lập tức xuất hiện ở trước mặt hắn.

Vì đề phòng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, linh hồn Hỗn Độn vương thạch hắn lại dùng tới bốn khỏa. Dù sao vật này đối với hắn mà nói, vô cùng vô tận, cũng không tính là vật ly kỳ gì cả.

- Khải linh!

Ngón tay điểm ra một cái, trong đầu cẩn thận nhớ lại phương pháp mà Nhiếp Đồng truyền thụ cho hắn. Lúc này Khải linh thảo và Linh hồn hỗn độn vương thạch lập tức chậm rãi bay về phía bảo thạch trước mắt.

Ông!

Khải linh thảo và Linh hồn hỗn độn vương thạch đi tới khoảng cách chín mươi chín bước với bảo thạch, cũng giống như bổn tôn của hắn vậy, dường như cũng bị một tầng tường khí không có cách nào nhìn thấy ngăn cản, không có biện pháp tới gần.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Dựa theo đạo lý mà nói, hắn không có cách nào đến gần bảo thạch thì cũng thôi đi, dù sao hắn vẫn mang theo tính công kích cực mạnh, có thể dãn tới bảo vật khác biệt kiêng kỵ. Thế nhưng Khải linh thảo và Linh hồn hỗn độn vương thạch chẳng qua chri là bảo vật bình thường mà thôi, sao cũng không có cách nào đến gần như vậy?

Hai thứ này không có bất luận ảnh hưởng gì tới bảo thạch a.

- Nhất định vẫn còn có thứ gì đó mà ta không nghĩ tới...

Nhiếp Đồng có thể nói ra loại phương pháp cứu sống Đạm Đài Lăng Nguyệt này đương nhiên đã thôi diễn ra vô số lần, sẽ không xuất hiện cạm bẫy gì, cho nên mới nói với hắn, nếu không, đệ đệ hắn tuyệt đối sẽ không nói!

Đã như vậy, nhất định đã có chỗ nào đó mà hắn không nghĩ tới, cho nên mới dẫn tới tình trạng không có cách nào đến gần bảo thạch, cũng không có biện pháp nào để luyện chế.

- Tứ tướng thế giới này là trung tâm của Hỗn Độn đại dương, duy trì sự ổn định của đại dương, Hỗn Độn Chi Tâm (Thiên Địa lục đạo) và phù lục Thiên Vị đều trấn áp chư thiên. Một khi mất đi cũng sẽ giống như thế giới mất đi thiên đạo vậy, tùy thời sẽ sụp đổ...

Ngồi tại chỗ từ từ suy nghĩ, không biết đã qua bao lâu, đột nhiên linh quang chợt lóe lên trong đầu, Nhiếp Vân nghĩ ra được điểm mấu chốt.

Nếu như Thiên Địa lục đạo là Hỗn Độn Chi Tâm, phù lục Thiên Vị lại đại biểu cho quy tắc của Hỗn Độn đại dương. Như vậy một khi bị người ta tới gần, bị luyện hóa thành những vật khác. Như vậy có thể sẽ lập tức dẫn tới Hỗn Độn đại dương hỗn loạn hay không? Cũng giống như thế giới mất đi thiên đạo vậy?

Không sai, chắc chắn là như vậy, bằng không thì đám người Nhiếp Đồng cũng sẽ không vì bảo vệ Hỗn Độn Chi Tâm mà liều mạng với đám người dị tộc kia!

Mục đích của Dị tộc chính là muốn luyện hóa Hỗn Độn Chi Tâm! Hủy diệt toàn bộ Hỗn Độn đại dương.

- Thiên đạo trong Cửu Thiên thế giới rời đi, sở dĩ thế giới đó vững chắc không sụp đổ là bởi vì có Tứ Phương đỉnh duy trì. Mà Tứ Phương đỉnh là do bốn móng vuốt của Kình Thiên Cự Quy luyện chế mà thành. Nói như vậy, nếu như đem bốn đầu Kình Thiên Cự Quy trước đó ta bắt thả ra. Trấn áp thế giới, như vậy không biết lực lượng từ trên bảo thạch này có yếu bớt hay không?

Hai mắt Nhiếp Vân sáng lên.

Tứ đại Phong vương lấy được phù lục Phong vương từ trên bốn con rùa to lớn. Sau đó mới nắm trong tay đại dương, khiến cho thế giới càng thêm vững chắc, càng thêm phồn vinh.

Nói như vậy, trên thực tế bốn đầu Kình Thiên Cự Quy này chính là thứ khiến cho Hỗn Độn đại dương vững chắc, cũng có tác dụng giống như phù lục Thiên Vị vậy.

Hoặc là bốn đầu Cự Quy, hoặc là phù lục Thiên Vị ở đây. Như vậy Hỗn Độn đại dương đều có thể giữ được sự ổn định mà không sụp đổ. Nếu không, một khi hai thứ đồng thời mất đi. Đại dương cũng sẽ giống như thế giới mất đi thiên đạo vậy, sinh linh trong đó hoàn toàn mất đi.

- Thử xem một chút!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân cũng không do dự nữa, miệng thở dài một hơi, bàn tay chộp ra một trảo, bốn đầu Kình Thiên Cự Quy bị hắn thu vào trong Nạp Vật thế giới lập tức bay ra, lần nữa lại được hắn thả vào bốn phương hướng ở trong tứ phương thế giới.

Ông!

Bốn đầu Cự Quy vừa mới xuất hiện, lực lượng giam cầm bảo thạch trước mắt lập tức yếu bớt xuống, sau đó chậm rãi biến mất.

- Quả thế!

Nhiếp Vân cười ha hả một tiếng. Thân thể búng lên một cái đã đi tới trước mặt, lực lượng hai tay giống như thủy triều xông ra, không ngừng rót vào bên trên bảo thạch.

Khôi bảo thạch này mặc dù chói mắt vô cùng, thế nhưng trên thực tế muốn luyện hóa cũng không khó. Rất nhanh nó đã căn cứ vào lực lượng của hắn mà thay đổi hình thái, biến hóa bộ dáng.

Ông!

Nhiếp Vân ngừng lại.

Bảo thạch trước mắt đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng vốn có, giống Đạm Đài Lăng Nguyệt lúc còn sống như đúc. Tựa như nàng đã một lần nữa sống lại vậy, chỉ bất quá hiện tại nàng không nhúc nhích mà giống như một món pho tượng bất động.

------oOo------

Chương 2698: Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lấy ra một bộ y phục mặc vào cho nàng, Nhiếp Vân hít sâu một hơi. Tay phải đánh ra một cái, Khải linh thảo và linh hồn Hỗn Độn vương thạch vốn lơ lửng ở trên không trung chậm rãi đi tới trước mặt hắn.

- Đành nhờ vào ngươi!

Nhìn về phía Khải linh thảo, Nhiếp Vân khẽ nói một câu, mười ngón tay vung vẩy giống như đánh đàn.

Ào Ào!

Một đạo linh hồn trường hà lần nữa xuất hiện, chỉ bất quá, lần này trường hà khác với những người khác. Giống như trong tinh không mênh mông vừa mới diễn biến ra hình dáng của Thiên Địa lục đạo, vừa không có linh hồn du đãng mà cũng không có bất kỳ khí tức đặc thù nào. Nếu có, chẳng qua chỉ là một cái hắc động vô tận, căn bản không nhìn thấy được bóng người nào.

Hóa thân thành thiên đạo, tương đương với đã thoát khỏi phạm vi sinh mạng, không còn linh hồn nữa. Cho nên, dù thiên phú linh hồn sư có mạnh hơn nữa thì cũng không kêu gọi ra được!

Nếu như có thể gọi ra được, như vậy cũng không cần phải chờ cho tới bây giờ!

- Khải linh thảo hội tụ ý niệm thiên đạo!

Ngón tay điểm một cái, Khải linh thảo lập tức bay đi về phía tinh không mênh mông.

Sưu sưu sưu sưu sưu!

Vừa mới đến tinh không, cành lá trên thân Khải linh thảo nhất thời tản ra, tựa như một cái nam châm to lớn, vô số điểm sáng lóe lên, giống như hỏa trùng vậy, từ chỗ sâu trong tinh không bị hút tới, sau đó chậm rãi đến gần.

- Linh hồn Hỗn Độn vương thạch, chịu tải hồn phách!

Linh hồn Hỗn Độn vương thạch lập tức bay đi, đem bay tới chỗ điểm sáng rồi hấp thu những điểm sáng này vào.

Linh hồn Hỗn Độn vương thạch có khả năng đem linh hồn đã bị tàn phá dung hợp vào một chỗ, sau đó lột xác thành linh hồn.

Khải linh thảo hấp thu từng chú một ý niệm của thiên đạo trong Thiên Địa lục đạo, chậm rãi hội tụ, cũng giống như thân thể hoàn mỹ vừa rồi vậy, một đạo hồn phách dần dần có hình dáng của một người.

- Lăng Nguyệt...

Thấy hình dáng dần dần được hội tụ ra, hai tay Nhiếp Vân siết chặt, hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập.

Không sai, đây chính là linh hồn của Đạm Đài Lăng Nguyệt, cho dù không có trí nhớ, thế nhưng khí tức linh hồn vẫn không có gì thay đổi!

Nàng... Rốt cuộc cũng sắp sống lại!

Sắc mặt Nhiếp Vân ửng đỏ, tâm tính trầm ổn lúc này cũng có chút không giữ vững được.

Vì giờ khắc này, hắn ddaxd chờ đợi mấy vạn năm rồi.

Sưu sưu sưu!

Điểm sáng linh hồn ngày càng hội tụ nhiều hơn, màu sắc của Khải linh thảo cũng từ màu vàng ảm đạm xuống, dường như việc hội tụ linh hồn đối với nó cũng là tiêu hao rất lớn vậy.

- Sắp thành công rồi, Khải linh thảo, chịu đựng đi.

Thấy chuyển động của Khải linh thảo càng ngày càng chậm, trong ánh mắt của Nhiếp Vân hiện lên vẻ lo lắng.

Bây giờ linh hồn của Đạm Đài Lăng Nguyệt đã cách thời điểm hoàn toàn khôi phục chỉ còn kém gần một nửa, một khi nó không kiên trì nổi, tất cả cố gắng trước đó cũng sẽ biến mất, không có một chút tác dụng nào.

Sưu sưu sưu sưu!

Dường như nghe được lời khích lệ của hắn, Khải linh thảo lại một lần nữa chuyển động, tốc độ hội tụ điểm sáng ở trong tinh không trước mắt lần nữa trở nên nhanh chóng, không ngừng lan tràn về phía linh hồn Hỗn Độn vương thạch.

Sưu!

Rốt cuộc, một linh hồn hình người xuất hiện ở trước mặt của Nhiếp Vân.

Hai mắt linh hồn nhắm chặt lại, bình tĩnh lạnh nhạt, mỗi một tấc trên toàn thân đều giống như pho tượng hoàn mỹ nhất trên thế gian này, cho dù dùng ánh mắt rất cao của Nhiếp Vân thì cũng không nhìn ra được bất kỳ thiếu sót gì.

- Dung hợp!

Thấy linh hồn xuất hiện, điểm sáng cuối cùng cũng đãdung nhập vào trong thân thể, Nhiếp Vân cố nén kích động, hai tay nhẹ nhàng đẩy ra một cái.

Ông!

Linh hồn vừa mới hình thành lập tức dung hợp với thân thể hoàn mỹ trước đó vào một chỗ, cả hai kết hợp, không có một chút dư thừa nào, hoàn mỹ không tỳ vết.

Xem ra phán đoán của Nhiếp Đồng đã chính xác, cái gọi là vương giả Thiên Vị, đúng là không phải là hắn, mà là... Đạm Đài Lăng Nguyệt!

Chính là bởi vì là nàng cho nên mới có thể dung hợp hoàn mỹ như vậy, cũng không có chút bài xích nào.

- Nguyệt nhi...

Bàn tay chộp ra một trảo, tinh không vô tận biến mất, sắc mặt Nhiếp Vân có chút sốt ruột nhìn về phía thân thể hoàn mỹ đang nằm ở trên đài cao.

Ầm..

Thân thể hoàn mỹ khẽ động, hai ngón tay giật giật, ngay sau đó là một đôi mắt đen nhánh chậm rãi mở ra, trên mặt hiện lên vẻ mê man.

Đạm Đài Lăng Nguyệt... Đã tỉnh!

- Ta là ai? Đây là nơi nào?

Đạm Đài Lăng Nguyệt mở mắt ra, lại nhìn quanh bốn phía, trong mắt tràn ngập vẻ mê mang.

- Nguyệt nhi...

Thấy dáng vẻ này của nàng, Nhiếp Vân có chút đau lòng, lại vội vàng tiến lên.

- Ngươi là ai? Ngươi muốn làm gì?

Thấy hắn đi tới, trên mặt Đạm Đài Lăng Nguyệt hiện lên vẻ cảnh giác.

- Ta là... Nhiếp Vân!

Thấy ánh mắt của đối phương Nhiếp Vân đã biết lúc này quả thực nàng đã không còn nhớ ra mình, trong lòng có chút khổ sở.

Mặc dù hắn đã sớm biết kết cục sẽ như thế này, thế nhưng tận mắt nhìn thấy, tim vẫn cảm thấy như bị đao cắt.

Người vì mình mà quên đi bản thân, cùng mình kháng địch, cho dù chết cũng không hối hận quả thực đã mất đi trí nhớ, hoàn toàn quên mất hắn.

- Nhiếp Vân?

Đạm Đài Lăng Nguyệt mở miệng nói lại cái tên này một lần, dường như một chút ấn tượng cũng không có. nàng không nhịn được lắc đầu một cái, lại hỏi:

- Vậy ta là ai?

- Nàng tên là Đạm Đài Lăng Nguyệt, là thê tử của ta!

Nhiếp Vân nói.

- Thê tử?

Đạm Đài Lăng Nguyệt sửng sốt một chút, ngay sau đó trên đôi mi thanh tú tràn ngập sát khí:

- Đăng đồ tử, muốn chiếm tiện nghi của ta sao?

- Chiếm tiện nghi của nàng?

Không nghĩ tới đối phương sẽ lại nói ra lời này, Nhiếp Vân có chút dở khóc dở cười.

Khó trách nàng lại nghĩ như vậy, mất đi trí nhớ, cái gì cũng không nhớ nổi. Mà lúc này lại có người trực tiếp hô lớn, nói là phu quân của nàng. Chuyện này vừa nghe đã cảm thấy muốn chiếm tiện

nghi.

- Đây là những gì chúng ta trải qua, nàng có thể nhìn một chút!

Khẽ lắc đầu một cái, ngón tay của Nhiếp Vân búng một cái, một khối ngọc bài bay ra ngòai.

Biết rõ sau khiĐạm Đài Lăng Nguyệt tỉnh lại rất có thể sẽ mất đi trí nhớ, cho nên hắn đã sớm chuẩn bị kỹ càng. Đem từng chuyện giữa mình và nàng ghi chép lại, trong đó bao gồm cả lúc mình ở Tà Nguyệt Chí tôn vực cố gắng vì nàng ra sao.

Tất cả đều là cảm tình chân thực của hắn ngưng tụ mà thành, ẩn chứa tâm huyết của hắn.

------oOo------

Chương 2699: Ta là phu quân của nàng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Làm vật này, hắn không hy vọng xa vời có thể khiến cho nàng lập tức khôi phục trí nhớ. Thế nhưng hắn kỳ vọng nàng có thể nhận ra được hắn, tin tưởng hắn. Dù là bắt đầu lại thì hắn cũng sẽ không tiếc.

Ào!

Đưa tay nhận lấy ngọc bài, trong mắt Đạm Đài Lăng Nguyệt hiện lên vẻ nửa tin nửa ngờ, tiện tay điểm một cái. Trí nhớ bên trong ngọc bài lập tức nổi lên, giống như một đám hình ảnh xinh đẹp vậy.

Bắt đầu từ Phù Thiên đại lục, thiếu niên ở trước mắt nàng một đường cố gắng, vì nàng mà không ngừng phấn đấu, gặp nhau ở Hóa Vân tông, đi tới hiểm địa. Mãi về sau Thiên Địa lục đạo đánh nát Thiên đạo sơn, thành lập Liên Nguyệt các, đối kháng với Tu La vương... Tất cả hình ảnh đều tạo thành một câu chuyện hoàn chỉnh, một đoạn tình yêu thê lương.

Nhìn chằm chằm vào hình ảnh một hồi, bàn tay Đạm Đài Lăng Nguyệt khẽ bóp một cái.

Răng rắc!

Ngọc bài lập tức vỡ nát thành bụi phấn, trên mặt Lăng Nguyệt tràn ngập vẻ lạnh lẽo.

- Tùy tiện biên soạn một câu chuyện rồi nói ta là thê tử của ngươi, ngươi không cảm thấy ngây thơ sao?

- Nguyệt nhi...

Không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, Nhiếp Vân sửng sốt.

Đối phương mất đi trí nhớ, đây chính là chuyện vô cùng khó giải thích. Vô luận hắn có nói như thế nào, nếu đối phương không muốn tin thì tất cả đều ra giả dối.

- Tránh ra, ta muốn rời khỏi nơi này!

Đạm Đài Lăng Nguyệt căn bản không tin tưởng tất cả những lời mà người trước mắt này nói. Mặc dù đối phương nhìn qua thành thật đáng tin, đạo mạo nghiêm trang cũng vậy. nàng quát lạnh một tiếng.

- Đây là Hỗn Độn Chí Tôn Chi Địa. Khắp nơi đều có nguy hiểm, ta sẽ dẫn nàng rời khỏi nơi này. Sau khi ra khỏi nơi này nàng chọn đi hay ở đều được.

Thấy ánh mắt của đối phương lạnh lùng. Dường như có chút chán ghét, Nhiếp Vân biết lần này mình đã có chút nóng nảy, trong lòng ảm đạm, thế nhưng hắn cũng không nói thêm gì nữa.

- Tránh ra!

Dường như Đạm Đài Lăng Nguyệt căn bản không lĩnh tình của hắn, ánh mắt run lên.

Cũng không thấy đối phương có động tác gì, Nhiếp Vân lập tức

cảm thấy có một cỗ lực lượng kéo tới trước mắt, con ngươi co rụt lại, phân thân Phong vương cùng Chân Huyết Vương quan lập tức ngăn cản ở trước người.

Ầm Ầm.

Cả người hắn lập tức bay ra ngoài, phân thân Phong vương và bổn tôn đồng thời phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng.

- Hừ!

Thấy hắn bị thương, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không có thừa thắng xông lên mà chỉ hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay người đi ra ngoài, trong nháy mắt đã biến mất ở trong tứ tướng thế giới.

- Nguyệt nhi...

Nhìn thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt biến mất, Nhiếp Vân gian nan đứng dậy, cuống cuồng hô lớn. Thế nhưng hắn cũng biết, mình căn bản không đuổi kịp được nàng.

- Đây chẳng lẽ chính là thực lực của vương giả Thiên Vị hay sao?

Mộc sinh khí vận chuyển, nhanh chóng trị liệu thương thế của bổn tôn và phân thân, Nhiếp Vân không khỏi cười khổ.

Đối phương còn không có xuất thủ chỉ cần một ánh mắt đã khiến cho hắn bị trọng thương, chênh lệch giữa hai người quả thực quá lớn!

Phân thân Phong vương của hắn phối hợp với Chân Huyết Vương quan, cho dù so ra kém Nhiếp Đồng, thế nhưng cũng sẽ không chênh lệch quá nhiều. Nhất định còn lợi hại hơn nhiều đám người A Dục Vương! Thế nhưng thực lực như thế lại không chịu nổi một ánh mắt của nàng.

Khó trách Tu La vương tổn hao vô số tâm huyết, lại phí vô số năm, thậm chí còn đem bản thân mình ra để đi tìm vị vương giả Thiên Vị này, quả nhiên là đáng sợ!

Đừng nói là tứ đại vương giả, cho dù là một trăm vương giả cộng vào một chỗ, sợ rằng cũng không phải là đối thủ của nàng!

Có thể nói là giữa đôi bên hoàn toàn không phải người của một thế giới!

- Ca ca, thế nào rồi?

Mới vừa chữa khỏi thương thế trên người thì hắn đã nghe được một đạo thanh âm lo lắng vang lên. Lúc này Nhiếp Đồng đã bay tới, xem ra động tĩnh bên này cũng đã hấp dẫn tới hắn. Chẳng qua không biết hắn có gặp phải Đạm Đài Lăng Nguyệt vừa mới rời khỏi nơi này hay không.

- Đạm Đài Lăng Nguyệt đã sống lại, bất quá, nàng đã không còn nhận ra được ta, trực tiếp rời đi...

Nhiếp Vân nhanh chóng giải thích một câu.

- Trực tiếp rời đi? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Nhiếp Đồng hỏi.

- Mới vừa rồi ta cứ nàng sống lại...

Đối với đệ đệ, Nhiếp Vân cũng không có gì phải giấu giếm, nhanh chóng đem chuyện vừa mới xảy ra nói ra một lần.

- Ca ca nói là, ca ca đem tất cả trí nhớ với tẩu tử biến thành một cái ngọc phù, sau khi nàng xem xong lại cảm thấy ca ca đang nói láo, cho nên sau khi đả thương ca ca rồi lập tức rời đi hay sao?

Nghe Nhiếp Vân giải thích xong, Nhiếp Đồng hỏi.

- Đúng vậy.

Nhiếp Vân gật đầu một cái, trên mặt hiện lên vẻ ảm đạm:

- Là ta có chút nóng vội... Nên làm quen trước một chút, sau đó mới nên nói những chuyện này.

Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại, chuyện này đã làm cho hắn đợi mấy vạn năm. Lúc này nhìn thấy thê tử tỉnh lại, lại không nhớ tới mình. Cho dù dùng tâm tính của hắn như vậy cũng có chút không nhịn được, kết quả lại quá mức nóng vội. Còn không đợi nàng hoàn toàn thích ứng thì đã nói mình là phu quân của nàng. Chuyện này đổi lại là bất kỳ ai, sợ rằng cũng đều không tiếp nhận được nổi!

Kết quả lại hóa khéo thành vụng, nhất định nàng đã có lòng phòng bị với hắn, sau này còn muốn đến gần nàng, quả thực rất khó!

- Thật ra thì ca ca cũng không cần hối tiếc, ca ca làm như vậy, mặc dù có chút nóng vội, thế nhưng cũng chưa chắc đã là chuyện xấu!

Thấy bộ dáng ca ca như vậy, Nhiếp Đồng cười một tiếng, lại an ủi một câu.

- Không phải là chuyện xấu? Nàng xoay người rời đi, bằng vào thực lực của nàng như vậy, nếu như không muốn để cho ta đến gần. Như vậy ta vĩnh viễn không thể tới gần nàng được. Như vậy muốn nàng hoàn toàn nhớ lại những chuyện trước kia, sợ rằng rất khó làm được!

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái.

Bây giờ Đạm Đài Lăng Nguyệt đã là vương giả Thiên Vị, chỉ cần một ánh mắt đã có thể khiến cho phân thân Phong vương của hắn không có lực phản kháng. Một khi trong lòng có tâm phòng bị, không muốn nhìn thấy hắn nữa. Như vậy dù có nhiều thủ đoạn hơn nữa thì cũng vô ích!

Trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả đều là giả dối!

- Ha ha, ca ca là người trong cuộc mơ hồ, mới vừa rồi ca ca cũng đã tiếp xúc với nàng. Vậy đệ hỏi ca ca, bằng vào thực lực của nàng bây giờ, nếu như muốn giết ca ca, như vậy sẽ cần mấy chiêu?

Nhiếp Đồng cười nói.

- Giết ta?

Nhiếp Vân do dự một chút rồi nói:

- Nếu như quả thật muốn động thủ, có lẽ ngay cả một chiêu ta cũng không tiếp nổi!

------oOo------

Chương 2700: Ta là phu quân của nàng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù không muốn thừa nhận, thế nhưng hắn cũng biết, sau khi Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại thực lực quá mạnh mẽ, căn bản không phải là tồn tại bằng vào thực lực hiện tại hắn có thể chống lại.

- Vậy được rồi, nếu như tẩu tử muốn động thủ, một chiêu ca ca cũng sẽ không tiếp nổi. Nếu như tẩu tử đã nhận định ca ca là đăng đồ tử, mà đối với lời ca ca nói không có chút tin tưởng nào. E rằng bây giờ ca ca đã chết chứ không chỉ có bị thương nhẹ như vậy a.

Nhiếp Đồng nói.

- Chuyện này...

Hai mắt Nhiếp Vân nhấp nháy.

Đúng vậy, nếu như vừa rồi Đạm Đài Lăng Nguyệt thật sự muốn hạ sát thủ. Bất luận là Chân Huyết Vương quan hay là phân thân Phong vương cũng đều không thể giữ lại được tính mạng của hắn!

Không có hạ sát thủ, như vậy chẳng lẽ lời nói của hắn có tác dụng hay sao?

- Nói cũng đúng, bây giờ có thể là tẩu tử mới vừa sống lại, trong lòng còn có chút mê hoặc, không muốn thừa nhận, cũng không dám thừa nhận. Chỉ sợ ca ca có vấn đề, bất quá, chỉ cần để cho tẩu tử một mình yên tĩnh một chút là được rồi! Có một số việc, sớm

muộn gì cũng phải đi đối mặt, có lẽ sau này sẽ từ từ tới. Lại nói, tình cảm của ca ca và tẩu tử rất nhiều người đều biết, chỉ cần tẩu tử muốn điều tra, nhất định có thể hiểu được.

Nhiếp Đồng nở nụ cười nói.

Trước kia hắn đơn thuần, đối với chuyện cảm tình một chút cũng không biết. Thế nhưng sau khi dung hợp trí nhớ của Tu La vương, dường như đối với những chuyện này cũng có biết, cho nên khi nói lại rất rõ ràng mạch lạc.

- Cũng chỉ mong như vậy a!

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái.

Mặc dù trong lòng có chút mất mát, nhưng mà cũng mơ hồ có một chút mong đợi.

Chẳng những Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại, thực lực lại còn mạnh như vậy, ở sâu trong thâm tâm hắn vẫn rất cao hứng cho nàng.

Trước kia nàng là thiên đạo, không có cách nào câu thông. Mà bây giờ, mặc dù nàng đã không còn biết mình, thế nhưng ít nhất cũng có thể thấy được người đang sống sờ sờ, chỉ cần hắn kiên trì, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày có thể khiến cho nàng nhớ được tất cả ký ức trước kia! Biết được hắn nhớ nhung nàng như thế nào.

Đứng dậy, đang định rời khỏi này thì sắc mặt hắn cứng đờ.

Chỉ thấy Khải linh thảo mới vừa rồi giúp Đạm Đài Lăng Nguyệt tụ linh lúc này đã hoàn toàn điêu linh. Mất đi bộ dáng màu vàng chói lọi trước đó, màu sắc ảm đạm như là tro tàn. Giống như tùy thời sẽ chết vậy.

Ào!

Một trận gió nhẹ khẽ thổi qua, lá cây và cánh hoa đồng thời rơi xuống đất. Hóa thành tro bụi rơi vào trên mặt đất.

- Khải linh thảo...

Bàn tay chộp một trảo, giống như muốn bắt nó vào trong lòng bàn tay, thế nhưng hắn lại phát hiện ra, gốc dược liệu nghịch thiên này lại giống như bụi bặm vậy, lại thông qua kẽ hở giữa các ngón tay hắn rơi xuống..

- Lăng Nguyệt tẩu tử là vương giả Thiên Vị, nếu như còn là linh hồn trước khi hóa thân thành thiên đạo thì căn bản không có cách nào chịu đựng được lực lượng của phù lục Thiên Vị.Linh hồn sau khi sống lại lại hấp thu toàn bộ lực lượng của Khải linh thảo…

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Đồng khẽ thở dài.

Trước khi Đạm Đài Lăng Nguyệt hóa thân thành thiên đạo bất quá chỉ là Tiên Quân đỉnh phong, ngay cả Xích Thiên Kính cũng không có đạt tới, thực lực như vậy ở trong Thiên Địa lục đạo lúc đó cũng coi như là đỉnh phong. Thế nhưng ở trong toàn bộ Hỗn Độn đại dương mà nói, thì lại không đáng là bao liền.

Cho dù là sau khi hóa thân thành thiên đạo, ý niệm linh hồn đã tăng lên rất nhiều, thế nhưng so với lực lượng có thể tiếp nhậ được phù lục Thiên Vị vẫn còn kém quá xa.

Khải linh thảo là kỳ bảo Hỗn Độn, lại sinh trưởng ức vạn năm, lực lượng linh hồn ẩn chứa trong đó mạnh mẽ, so với Nhiếp Vân cũng chỉ có mạnh hơn chứ không kém. Chính bwori vì Đạm Đài Lăng Nguyệt thôn phệ lực lượng trong đó. Cho nên lúc này mới thuận lợi dung hợp với thân thể luyện chế từ phù lục Thiên Vị, Hỗn Độn Chi Tâm, thành công sống lại.

Lực lượng bị thôn phệ sạch ssẽ. Khải linh thảo đã không còn một chút sinh cơ nào, cho nên mới biến thành bộ dáng như bây giờ.

- Ài!

Không cần Nhiếp Đồng nói thì Nhiếp Vân cũng đã đoán được những chuyện này, hắn không nhịn được có chút thương cảm.

Nếu như gốc Khải linh thảo này chẳng qua chỉ là một gốc dược liệu

bình thường thì cũng thôi đi. Thế nhưng mấu chốt là nó có trí tuệ, khi hội tụ linh hồn cho Đạm Đài Lăng Nguyệt nó đã cảm giác được điểm này, thế nhưng sau khi hắn khẩn cầu nó lại vẫn tiếp tục làm chuyện này.

- Ồ? Đây là...

Nhìn tro bụi từ từ thông qua kẽ tay biến mất, Nhiếp Vân đang thở dài thì đột nhiên cảm thấy có một cái vật cứng mắc lại giữa kẽ tay, hắn vội vàng nâng tay lên.

Chỉ thấy trên khẽ tay có một trái cây nho nhỏ, lẳng lặng nằm đó, toàn thân ngăm đen, không nhìn ra được rốt cuộc là cái gì.

- Đây là trái của Khải linh thảo, ca ca, ca ca có thể trồng nó xuống, chỉ cần có đủ thời gian thì gốc dược liệu này vẫn có thể lần nữa sống lại!

Nhìn qua một cái, Nhiếp Đồng nở nụ cười rồ nói.

Toàn bộ lực lượng của Khải linh thảo đều cho Đạm Đài Lăng Nguyệt, thế nhưng sau đó cũng không có tử vong mà là biến thành một khỏa trái cây, chỉ cần trái cây lần nữa nảy mầm, nở hoa, có trí tuệ thì nhất định sẽ có thể lần nữa sống lại!

Sinh mệnh lực của thực vật so với con người càng thêm thịnh vượng, lửa thiêu đốt rừng vô tận, gió xuân thổi qua lại mọc lên, chỉ cần cho nó đủ thời gian thì nó hoàn toàn có thể lần nữa sống lại a.

- Đúng vậy! Để nó vào trong Nạp Vật thế giới đi!

Nhận ra là trái cây của nó, tâm tình chán nản của Nhiếp Vân tựa như được ánh mặt trời chiếu sáng vậy.

Bàn tay khẽ động, đem trái cây này bỏ vào trong Nạp Vật thế giới, lại tìm một mảnh thổ nhưỡng trồng nó xuống. Lúc này ý thức của hắn mới trở lại bản thể, lại lần nữa nhìn về phía thi thể bốn đầu Cự Quy to lớn được hắn thả về bốn phương.

Trước đó phù lục Thiên Vị và Hỗn Độn Chi Tâm dung hợp, muốn

luyện chế nó thì nhất định phải khiến cho nó mất đi lực lượng nắm giữ Hỗn Độn đại dương. Cho nên hắn mới lấy ra thi thể của bốn đầu Cự Quy. Bây giờ đã hoàn thành luyện chế, hơn nữa Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng đã thành công sống lại, tương đương với sự ổn định của Hỗn Độn đại dương đều ở trong tay Đạm Đài Lăng Nguyệt, vì vậy dù có để lại thi thể Cự Quy ở đây thì cũng có tác dụng không lớn.

- Thu!

Tinh thần khẽ động một cái, đem thi thể bốn đầu Cự Quy này lần nữa thu vào bên trong Nạp Vật thế giới.

------oOo------

Chương 2701: Trở về Thập Phương Thiên vực

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vương giả Thiên Vị đã xuất hiện, chúng ta cũng rời khỏi nơi này thôi.

Lấy đi thi thể của bốn đầu Cự Quy, chỗ này cũng không có gì hấp dẫn hắn nữa, Nhiếp Vân và Nhiếp Đồng rời khỏi tứ tướng thế giới, lại một lần nữa trở lại Hỗn Độn đại dương.

- Đi với ta tới Vạn Pháp cung, nơi đó có người đang đợi đệ.

Nhiếp Vân cũng biết bây giờ không thể quá bức bách nàng. Cứ để cho Đạm Đài Lăng Nguyệt có một khoảng thời gian suy nghĩ. Vì vậy lúc này hắn cũng không có đi tìm nàng mà cười cười nhìn về phía Nhiếp Đồng.

Đám người Phù Ám Triều đã đi tới Vạn Pháp cung của Vạn Pháp Chúa Tể, bao gồm cả Linh Tú Đại đế cũng vậy.

Mục đích của nữ nhân này khi đi theo hắn chính là vì muốn làm cho hắn dẫn Tu La vương tới. Mà bây giờ Đạm Đài Lăng Nguyệt đã sống lại, hắn cũng không còn chuyện gì nữa, đương nhiên phải

thực hiện lời hứa với nữ nhân này.

- Đệ...

Nhiếp Đồng lập tức bối rối, vẻ mặt lúng túng, nói:

- Ca ca cũng biết rồi đó, đệ không phải là Tu La vương, chuyện tình cảm với nàng, không tiện dính vào a..

- Mặc dù trước kia ý chí của Tu La vương biến mất, thế nhưng đệ lại có trí nhớ và lực lượng của đối phương. Cho nên cũng không thể phủ nhận đệ chính là Tu La vương được!

Nhìn thấy đệ đệ chuyện gì cũng bình tĩnh lại có bộ dáng này, Nhiếp Vân nở nụ cười, nói:

- Lại nói, bất kể đệ có phải là Tu La vương thật hay không. Nàng đã đợi đệ nhiều năm như vậy rồi, dù sao phải cho nàng một câu trả lời. Dù là đem mọi chuyện nói ra rõ ràng thì cũng phải đi một chuyến!

Linh Tú Đại đế, vô luận từ điểm nào đều rất khá. Đối với nữ tử này Nhiếp Vân vẫn tương đối thưởng thức, nếu như nàng ta có thể ở cùng với đệ đệ, đương nhiên hắn rất tán thành. Đương nhiên, nếu như Nhiếp Đồng không thích, hắn cũng sẽ không miễn cưỡng đệ đệ mình.

Tình cảm không phải là thứ cưỡng cầu là có thể làm được.

- Vậy cũng tốt, đệ sẽ đi, lại đem mọi chuyện nói rõ ràng với nàng!

Nhiếp Đồng lúng túng cười một tiếng.

- Đi thôi!

Thấy bộ dáng này của đệ đệ, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng.

Nếu như để cho người khác biết rõ Tu La vương lạnh lùng vô tình cũng có một mặt như vậy, phỏng chừng hai con ngươi cũng sẽ phải rớt xuống đất a.

Sau khi thương nghị xong, hai người huynh đệ lần nữa bay đi về phía tam đại Chí Tôn vực.

Hai người đều có thực lực Phong vương, tốc độ rất nhanh, không bao lâu sau đã nhìn thấy Thập Phương Thiên vực xuất hiện ở trước mặt.

Trước đó Vạn Pháp cung bởi vì chiến đấu cho nên đã hư hao. Bởi vì có đám người Phù Ám Triều trợ giúp cho ên đã lần nữa khôi phục lại. Thậm chí so với thời kỳ toàn thịnh lúc trước còn cường đại hơn. Trước đây Vạn Pháp Chúa Tể biết được rất nhiều trận pháp. Thế nhưng lại bởi vì thực lực cá nhân có hạn cho nên không có cách nào bố trí. Hiện tại lại có nhiều Chúa Tể tới đây như vậy, rất nhanh đã bố trí chung quanh Vạn Pháp cung vô số trận pháp. Nếu như không có chủ nhân là hắn đồng ý, căn bản sẽ không vào được bên trong.

Bên trong cung điện Vạn Pháp cung rộng rãi có đông đảo Chúa Tể hội tụ lại với nhau.

- Cũng không biết chuyện mà chủ nhân muốn đi làm đã xong hay chưa?

Lúc này Đoạn Diệc đang ngồi ở trên một cái vương tọa, hai hàng lông mày nhíu lại.

- Yên tâm đi, chủ nhân phúc duyên thâm hậu, làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ không có vấn đề gì quá lớn! Đúng rồi, đoạn thời gian trước Tà Nguyệt Chí Tôn vực tự nhiên đổ nát, không biết bên đó đã xảy ra chuyện gì!

Phù Ám Triều ở một bên nói.

Đối với vị chủ nhân như Nhiếp Vân, bọn họ xem như vô cùng yên tâm, bất luận là thực lực hay là trí tuệ, đều không phải là người mà bọn họ so sánh. Nếu như thực sự gặp phải chuyện gì đó. Như vậy cho dù bọn họ có ở trước mặt thì có lẽ cũng không có được tác dụng gì.

- Chuyện Tà Nguyệt Chí Tôn vực quả thực ta không biết đã xảy ra

chuyện gì, bất quá, ta lại nghe được một tin tức. Chỉ là cũng không biết nó có thật hay không mà thôi.

Vạn Pháp Chúa Tể nói.

- Tin tức gì?

Mọi người đồng loạt nhìn sang.

Tuy rằng Vạn Pháp Chúa Tể ở lâu trong Thập Phương Thiên vực, thế nhưng hắn cũng có hệ thống tình báo của mình, có thể bất cứ lúc nào hỏi thăm tin tức trong Tam giới.

- Ta nghe nói, dường như... A Dục Vương đã chết!

Do dự một chút, Vạn Pháp Chúa Tể nói.

- A Dục Vương vẫn lạc?

- Ngươi đang nói đùa sao?

Tất cả mọi người đều sững sờ, không thể tin nỏi.

Cường giả Phong vương đứng ở trên đỉnh của Hỗn Độn hải dương, không người có thể làm bọn hắn thương tổn, làm sao có khả năng nói vẫn lạc là vẫn lạc được chứ? Chuyện này không có khả năng a!

- Ta cũng chỉ nghe nói như vậy. Không biết có phải là chính xác hay không, chờ sau khi Nhiếp Vân Chúa Tể trở về chẳng phải chúng ta sẽ biết được hay sao?

Thấy mọi người không tin, Vạn Pháp Chúa Tể cũng không có nói thêm gì nữa.

Nói thật, tin tức này, sau khi hắn nghe nói qua cũng không thể tin tưởng được.

Tứ đại cường giả Phong vương. Năm đó khi Tu La Vương vẫn lạc đã có người nói Tam giới cũng suýt chút nữa hủy diệt. Nếu như A

Dục Vương thực sự có chuyện thì làm sao ngay cả một chút động tĩnh cũng không có chứ? Cho dù Tà Nguyệt Chí Tôn vực xuất hiện biến cố, thế nhưng cuối cùng không phải cũng không có chuyện gì xảy ra hay sao?

- Chủ nhân đi thời gian dài như vậy, nhất định đã gặp phải biến cố gì đó. Không biết chủ nhân thế nào rồi, có nguy hiểm hay không?

Nói tới Nhiếp Vân, Tử Đồng Bất Hủy có chút lo lắng nói.

Tuy rằng hắn không có linh hồn, thế nhưng một khi xác định cống hiến cho ai thì lại vô cùng trung tâm với người đó.

- Ha ha. Ngươi cũng không quá tự tin với ta nha.

Tử Đồng Bất Hủy còn chưa nói hết lời thì trên không trung đã có một tiếng cười vang lên, lập tức có một bóng người từ bên ngoài cửa nhanh chóng đi vào, người này không phải là Nhiếp Vân thì có thể là ai?

Trận pháp phòng vệ Chúa Tể bên ngoài đối với hắn mà nói, không có bất kỳ tác

dụng gì.

- Chủ nhân!

- Nhiếp Vân Chúa Tể!

Nhìn thấy hắn đi vào, tất cả mọi người đều hưng phấn mà vội vàng đứng dậy.

- Ngồi đi!

Nhiếp Vân cũng không khách khí mà đi tới vị trí chính giữa của đại điện rồi lại ngồi xuống.

- Chủ nhân, chuyện của người...

Phù Ám Triều hỏi.

- Hữu kinh vô hiểm, thuận lợi hoàn thành!

Nhiếp Vân cũng không có nói nhiều.

Hắn tách ra với mọi người, chủ yếu là dự định lẻn vào sào huyệt Phong vương, chỉ lo xuất hiện nguy hiểm, liên lụy tới mọi người. Thế nhưng toàn bộ mọi chuyện bây giờ đã xong, hắn cũng biết nỗi khổ tâm của đám người A Dục Vương cho nên cũng không cần phải nói ra làm gì.

------oOo------

Chương 2702: Không đề (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dù sao, giao chiến với dị tộc, coi như bọn họ là Chúa Tể thì thực lực cũng kém quá nhiều.

- Vậy thì tốt...

Nghe thấy hắn nói đã hoàn thành, tất cả mọi người đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

- Được rồi. Lần này tới đây là vì muốn giới thiệu cho các ngươi một vị bằng hữu, bất quá, các ngươi không cần sốt sắng, tính khí của hắn rất tốt!

Mới vừa rồi khi đi cùng với Nhiếp Đồng tới trước trận pháp Vạn Pháp cung, hắn lo làm cho những người này sợ hãi cho nên mới không để cho Nhiếp Đồng trực tiếp đi vào.

- Bằng hữu?

- Thứ chúng ta thích nhất là kết bạn nha!

- Ha ha, Nhiếp Vân Chúa Tể nói đùa rồi. Trải qua nhiều mưa gió như vậy, còn có chuyện gì có thể khiến cho chúng ta sợ hãi được

chứ?

Tất cả mọi người đều nở nụ cười.

Trong mắt của bọn họ, bằng hữu mà Nhiếp Vân đưa ra, có khả năng là khí linh giống như Tĩnh Tâm vậy. Hoặc là một vị Chúa Tể nào đó trong Tam giới, cho nên mọi người cũng không có suy nghĩ nhiều.

- Vậy thì tốt, Nhiếp Đồng, vào đi!

Thấy mọi người đã có chuẩn bị tâm tư, Nhiếp Vân cũng không nói nhiều mà nhìn về phía ngoài điện, mở miệng nói một câu.

- Được rồi, ca ca!

Sưu!

Nương theo một đạo thanh âm sảng khoái vang lên, Nhiếp Đồng đã xuất hiện ở trước cửa đại điện, lại nhanh chân đi vào.

- Tu La Vương bệ hạ...

Vừa nãy mọi người ý cười đầy mặt, thế nhưng nụ cười lúc này lại cứng lại ở trên mặt. Một lát sau cả đám mới dùng thanh âm khàn khàn lên tiếng, mỗi một người suýt chút nữa té xỉu.

Giới thiệu một vị bằng hữu... Bọn họ theo bản năng lại cho rằng đó là một vị Chúa Tể, làm sao lại là... Cường giả Phong vương?

Hơn nữa còn là người có thực lực mạnh nhất, hung danh thịnh nhất bên trong Tam giới là Tu La Vương cơ chứ?

- Tham kiến Tu La Vương bệ hạ!

Trong đám người, phản ứng của Phù Ám Triều nhanh nhất, hắn vội vàng khom người quỳ gối, những người khác cũng phản ứng kịp, cũng hành lễ theo sau. Chỉ có Linh Tú đại đế lẳng lặng đứng tại chỗ, thân thể mềm mại khẽ run rẩy, hai mắt gắt gao tập trung vào thiếu niên trước mặt, miệng không nói một lời.

- Không muốn câu nệ, Nhiếp Đồng là đệ đệ ta, mọi người cứ tùy ý là được rồi!

Nhìn thấy thái độ của mọi người như vậy, Nhiếp Vân cười khổ, xem ra vừa nãy chào hỏi cũng không có hiệu quả quá lớn. Cho nên hắn không thể làm gì khác hơn là nói ra thân phận của đối phương.

Bất quá hắn còn chưa dứt lời thì mọi người đã nhìn về phía hắn, ánh mắt mỗi người đều tràn ngập vẻ quá dị.

Một người là đệ nhất trong Chúa Tể, một người là đệ nhất trong Phong vương... Hai huynh đệ này, quả thực làm cho người ta không nói được lời nào a.

- Nhiếp Đồng, đến đây ta giới thiệu cho đệ một chút!

Nhìn thấy có nói thêm nữa thì mọi người vẫn câu nệ, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là mở miệng giới thiệu cho Nhiếp Đồng một phen:

- Vị này chính là chủ nhân của nơi này, Vạn Pháp Chúa Tể, vị này chính là Phù Ám Triều Chúa Tể, Đoạn Diệc Chúa Tể...

Giới thiệu mọi người xong, cuối cùng hai mắt hắn rơi vào trên người Linh Tú đại đế:

- Vị này...

Nói xong, lúc này hắn mới phát hiện ra, hai mắt đen nhánh của Linh Tú đại đế không nhúc nhích nhìn mà chằm chằm vào Nhiếp Đồng, mang theo tâm tình phức tạp, nước mắt trong suốt xuất hiện, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể rớt xuống vậy.

Mà Nhiếp Đồng thì đang dùng vẻ mặt lung túng nhìn qua, thi thoảng lại vò đầu, không biết nên làm như thế nào.

- Ngươi... Rốt cục cũng đã trở về rồi sao?

Linh Tú đại đế mở miệng trước.

- Ta...

Nhiếp Đồng khi nói chuyện người khác thì rất có kinh nghiệm, thế nhưng tới lúc bản thân mình thì lại không có chủ ý, hai tay dùng sức vò đầu, cũng không biết nên làm gì bây giờ. Hắn liên tục nhìn về phía Nhiếp Vân.

Những người khác thấy cảnh này, nhất thời cũng hiểu ra được, trước đó bọn họ đã nghe nói người trong lòng Linh Tú đại đế là Tu La Vương, chẳng qua ban đầu bọn họ cũng không quá tin tưởng. Thế nhưng lúc này nhìn thấy cảnh này, bọn họ đã hoàn toàn hiểu ra.

Hóa ra tin đồn lại là sự thật!

- Được rồi, đừng xem nữa. Vạn Pháp, đi mang rượu ngon mà ngươi cất ra đây. Sau đó lại phái người chuẩn bị chút thức ăn, chúng ta đi nơi khác uống rượu!

Biết Linh Tú đại đế và Nhiếp Đồng nhất định sẽ có rất nhiều lời muốn nói. Đám người bọn hắn đứng đợi ở chỗ này sẽ có nhiều bất tiện cho nên Nhiếp Vân nói một câu. Bàn tay chộp một cái, lập tức có lực lượng đẩy mọi người đi ra ngoài, trong chốc lát bên trong đại điện lập tức trở nên yên tĩnh lại, chỉ còn lại hai người bên trong.

- Cái này... Linh Tú đại đế, ngươi nhận nhầm người rồi. Tuy rằng hiện tại ta là Tu La Vương, nhưng... Cũng không phải là Tu La Vương trước đây a... Nói cách khác, sau khi sống lại, ta đã có một ý thức khác. Cũng không phải là người trước kia ngươi yêu thích..

Thấy mọi người đã đi, Nhiếp Đồng càng thêm lúng túng, cũng không còn vẻ quyết đoán trước kia của Tu La Vương nữa, hắn vội vàng nói.

- Một ý thức khác?

Linh Tú đại đế hỏi.

- Đúng vậy, Tu La Vương vì cứu vớt Hỗn Độn hải dương cho nên

đã phân ra một đạo ý niệm hộ tống Hỗn Độn chi tâm rời đi. Làm ra cái chết giả tạo!

Nhiếp Đồng nhanh chóng luyến thoắng một phen:

- Sauk hi đem Hỗn Độn chi tâm diễn biến thành thế giới. Đạo tàn hồn này của hắn cũng trải qua luân hồi. Mà ta kỳ thực chính là ý chí sau khi luân hồi xuất hiện, sau đó... Chúng ta giao phong, ta đã diệt sát ý chí của hắn, vì lẽ đó... Ta và Tu La Vương trước đây hoàn toàn là hai người khác nhau.

Giải thích như vậy tuy rằng có thể khiến cho Linh Tú đại đế hận mình, thế nhưng Nhiếp Đồng cũng không có biện pháp nào khác.

Trên thực tế đây là cũng là sự thực, hắn và linh hồn của Tu La Vương cộng sinh, cuối cùng đã giết chết đối phương. Nói kỹ càng ra, kỳ thực cũng là hắn giết chết Tu La Vương.

- Không... Ngươi chính là hắn!

Nghe thấy nàng nói như thế, vốn Nhiếp Đồng tưởng rằng nàng sẽ trực tiếp nổi khùng, muốn giết chết mình trả thù cho Tu La Vương lúc trước. Thế nhưng hắn lại không nghĩ rằng nước mắt của Linh Tú đại đế lại rơi xuống mặt đất, thân thể mềm mại càng ngày càng run rẩy.

- Ta chính là hắn sao?

Nhiếp Đồng cũng có chút không hiểu rõ nổi.

Rõ ràng vừa nãy hắn đã giải thích rất rõ, thế nhưng nữ nhân trước mắt này vẫn không tin... Chẳng lẽ nàng tan hung nhớ quá mức cho nên điên rồi sao?

- Có phải hiện tại ngươi đã nắm giữ tất cả ký ức của hắn đúng không? Thậm chí cũng thường thường cảm thấy mình chính là Tu La Vương, chuyện ức vạn năm trước cũng có cảm giác tự mình trải qua đúng không?

------oOo------

Chương 2703: Không đề (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy dáng vẻ hắn như vậy, Linh Tú đại đế áp chế khổ sở trong lòng, lại lắc lắc đầu, hỏi.

- Chuyện này... Đúng vậy.

Nhiếp Đồng gật đầu nói.

Hiện tại cũng có lúc hắn thường thường hoảng hốt, hắn vừa là tiểu tử không biết cái gì trong Lạc Thủy thành kia, cũng vừa là Tu La Vương quát tháo Hỗn Độn hải dương. Vốn hắn vẫn cho là là bởi vì ký ức dung hợp cho nên mới như vậy. Chẳng lẽ tình huống thực sự không đúng như thế hay sao?

Linh Tú đại đế trước mắt này biết được nguyên nhân thực sự hay sao?

- Như vậy là được rồi. Nếu như ngươi chỉ là dung hợp ký ức, nhiều nhất cũng chỉ hồi ức lại trí nhớ mà thôi. Chứ không thể có loại cảm giác tự mình trải qua này được!

Linh Tú đại đế nói đến đây lại hít sâu một hơi:

- Hơn nữa... Khi ngươi luyện hóa phù lục Phong vương, có đùng là không có chút trở ngại gì đúng không?

- Chuyện này...

Nhiếp Đồng có chsut mơ hồ.

Nếu như đối phương không nhắc nhở thì hắn vẫn cho rằng tất cả mọi chuyện, sức mạnh thậm chí là ký ức đều là của Tu La Vương. Vì vậy cho nên khi luyện hóa phù lục Phong vương cũng là chuyện đương nhiên. Chỉ là hiện tại tỉ mỉ nghĩ lại dường như cũng không phải là như vậy.

Nếu như phù lục Phong vương dễ luyện hóa như vậy thì ca ca cũng không đến nỗi ở trong tứ phương thế giới lâu như vậy mà cũng không có bất luận biện pháp gì.

Tứ đại Phong vương trong Hỗn Độn hải dương là ai thì sẽ không thể nào thay đổi được. Nếu như đổi lại là những người khác, bất luận là ai cũng không thể luyện hóa, đây là định lý, thế nhưng... Phù lục của Tu La Vương hắn lại có thể luyện hóa, chẳng lẽ... Hắn và Tu La vương ức vạn năm trước thực sự là một người?

Nếu thực sự là như vậy, như vậy người chấp hành diệt thế ở Thiên Địa lục đạo lúc trước, cùng với người linh hồn cộng sinh với hắn, lại bị hắn giết là ai chứ?

- Năm đó hắn đã từng nói với ta, tu luyện giả muốn thực lực càng ngày càng mạnh mẽ hơn thì nhất định phải chém tam thi, bình thường đó chính là kiếp trước, kiếp này, kiếp sau, trên thực tế, còn có một thiện ác thân nữa.

Linh Tú đại đế nói.

- Thiện ác thân?

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Đồng nghe thấy ba chữ này.

- Thiên có âm dương, người có phân thiện ác, mỗi một người đều có thiện niệm và ác niệm. Chỉ bất quá có những người phần ác nhiều hơn phần thiện, phần thiện nhiều hơn phần ác mà thôi! Người trước đó linh hồn cộng sinh với ngươi cũng không phải là không có quan hệ với Tu La Vương, mà là... Ác niệm của ngươi!

Linh Tú đại đế nói.

- Ác niệm? Nói như vậy... Ta hiện tại kỳ thực chính là thiện niệm của Tu La Vương hay sao?

Nhiếp Đồng hiểu ra, cái miệng tròn vo, tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Tin tức này cũng quá kinh người.

Hắn vẫn cho rằng, hắn chỉ chiếm được truyền thừa và ký ức của Tu La Vương, đồng thời cũng thu được danh hiệu Phong vương của hắn mà thôi. Hóa ra tất cả mọi chuyện cũng không phải là như vậy!

Bản thân hắn không ngờ lại là thiện niệm của Tu La Vương.

- Nếu ta đoán không sai, có lẽ hắn đã tách hai đạo ý niệm thiện ác ra, thiện niệm sẽ đầu thai Luân Hồi, ác niệm thì ở lại chấp hành kế hoạch diệt thế! Mà ngươi bây giờ chính là thiện niệm của hắn chuyển sinh, đương nhiên cũng chính là bản thân hắn!

Linh Tú đại đế nói tới đây, lại dừng lại một chút:

- Năm đó hắn cũng đã từng nói với ta rồi. Chỉ bất quá đoạn này ký ức đã bị hắn xóa đi, cho nên có khả năng ngươi cũng không biết!

- Ồ!

Nhiếp Đồng gật đầu.

Tu vi đạt đến loại cảnh giới này như bọn họ, có thể xóa đi ký ức không muốn bất cứ lúc nào. Tuy rằng hắn tiếp nhận truyền thừa tất cả ký ức của Tu La Vương, thế nhưng bên trong qả thực không có đoạn này, cho nên cũng không biết được chuyện này.

- Nếu như ngươi vẫn là hắn trước đó, vậy tình cảm của chúng ta...

Giải thích xong, Linh Tú đại đế lần nữa nhìn về phía Nhiếp Đồng, ánh mắt mang theo vẻ ôn nhu nhàn nhạt.

- Ta...

Nhiếp Đồng dùng sức vò đầu.

Tuy rằng trong ký ức của Tu La Vương có một đoạn cảm tình với vị Linh Tú đại đế này, thế nhưng... Hắn căn bản chưa từng trải qua chuyện này, cho nê làm sao biết những thứ này cơ chứ? Cũng không biết bản thân nên làm gì bây giờ.

Ta biết ngươi cần thời gian để tiêu hóa, ta cũng không ép ngươi, nhưng... Sau này ta có thể đi theo sau ngươi được không? Ngươi mất tích nhiều năm như vậy, ta cũng đã đợi nhiều năm như vậy, ta thực sự không muốn đợi thêm. Nữa.

Nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, Linh Tú đại đế biết nếu như ép quá sẽ phản tác dụng. Nàng nhìn nhìn về phía hắn, trong mắt mang theo vẻ chờ mong và nhu tình.

Nàng chỉ là Chúa Tể phổ thông, mà người trước mắt này lại là cường giả Phong vương. Nếu như hắn thực sự rời đi, nàng muốn tìm hắn sẽ rất khó khăn. Cho nên nàng mới đưa ra thỉnh cầu này.

- Được rồi...

Vốn định cự tuyệt, thế nhưng khi nhìn thấy ánh mắt nóng rực của đối phương, Nhiếp Đồng biết nếu như hắn làm như vậy, nhất định đối phương sẽ ruột gan đứt từng khúc, khó có thể tự kiềm chế. Cho nên hắn không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

Nghe thấy hắn đồng ý, rốt cục Linh Tú đại đế cũng nở nụ cười, vị đệ nhất mỹ nhân Tam giới này nhẹ nhàng nở nụ cười, giống như trăm hoa đua nở. Cho dù dùng tâm tính của Nhiếp Đồng cũng không nhịn được ngây người.

Quá đẹp, quả thực chính là tạo hóa đã đem toàn bộ những thứ hoàn mỹ nhất đặt lên trên người nàng.

- Đi xem đám người Nhiếp Vân Chúa Tể đang làm gì a!

Đã dứt bỏ khúc mắc, Linh Tú đại đế cũng không nói thêm gì nữa, nàng cười rồi nói với Nhiếp Đồng.

- Ừm!

Hai người đi về phía căn phòng nơi đám người Nhiếp Vân đang ở, sau khi đến lại phát hiện ra quả nhiên đám người Phù Ám Triều đang uống rượu, cục diện vô cùng vui vẻ.

- Ca ca ta đâu?

Tìm một vòng cũng không tìm được Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng có chút kỳ quái hỏi.

Vừa nãy hắn và Linh Tú đại đế nói chuyện cho nên cũng không chú ý tới bên này. Làm sao ca ca lại đột nhiên không thấy chứ?

- Hồi bẩm bệ hạ, Nhiếp Vân Chúa Tể nói có cảm ngộ, cho nên đã đi tu luyện

Vạn Pháp Chúa Tể vội vã đứng lên nói.

- Tu luyện?

Nhiếp Đồng sửng sốt một chút, cũng không hỏi thêm nữa.

Từ tính cách của ca ca... Hắn vẫn có thể từ hành động này nhìn ra một số thứ.

Thật vất vả mới cứu được Lăng Nguyệt tẩu tử sống lại. Thế nhưng đối phương nhưng không tiếp nhận hắn, mà muốn tiếp tục đoạn tình cảm này thì nhất định phải đi tìm đối phương... Mà muốn làm như vậy cũng chỉ có một biện pháp, thực lực của hai người xấp xỉ nhau, thậm chí là... Vượt qua!

------oOo------

Chương 2704: Không đề (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ có như vậy, mới có thể tiếp cận tốt hơn. Tiếp tục duy trì đoạn tình yêu này, làm cho Lăng Nguyệt tẩu tử triệt để khôi phục ký ức trước kia.

Nhất định là bởi vì như vậy cho nên ca ca mới càng thêm nỗ lực, theo đuổi bước chân của Lăng Nguyệt tẩu tử, tiếp tục đi về phía trước.

- Ca ca cũng là người cực khổ!

Nghĩ tới những chuyện này, Nhiếp Đồng âm thầm cảm khái.

Người khác đều đang hâm mộ quá trình trưởng thành của ca ca. Thế nhưng lại không có ai biết ca ca đã trải qua bao nhiêu thống khổ, ở trong lòng đã chịu bao nhiêu áp lực.

Chính vì loại áp lực này cho nên mới khiến cho thực lực của hắn không ngừng tăng lên, càng ngày càng mạnh hơn! Đạt đến loại cảnh giới như hiện tại!

Chỉ là, cho dù là người bình thường tới đâu, chỉ cần trong lòng có mộng tưởng, có kiên trì thì cũng có thể nắm giữ nhân sinh không giống nhau, sáng tạo ra sự huy hoàng không giống nhau

.....

Đám người Phù Ám Triều nói không sai, quả thực Nhiếp Vân đang tu luyện.

Chỉ là, cũng không phải là hắn ngẫu nhiên có cảm giác, mà đúng như Nhiếp Đồng suy đoán. Hắn muốn nhanh chóng tăng cao thực lực một chút, tiếp tục duy trì đoạn tình cảm kia với Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Khoanh chân ngồi ở trên một ngọn núi trong Nạp Vật thế giới, ngón tay nhẹ nhàng khẽ động, một giọt máu màu vàng xuất hiện ở trước mặt hắn.

Giọt máu này là thứ hắn đạt được từ trên bàn tay bị phong ấn trong chiến trường Tam giới, Nhiếp Đồng nói là đồ tốt cho nên hắn mới giữ lại.

Khi đó tình huống nguy cấp cho nên hắn không kịp nhìn kỹ, hiện tại lại đem nó dặt ở trước mặt, Nhiếp Vân không nhịn được kinh ngạc một phen. Không thể không nói, đây quả thực là thứ tốt, hơn xa tất cả đan dược mà trước đó hắn từng gặp qua.

Bên trong giọt máu này mang theo sức mạnh nồng đậm, ẩn chứa linh khí vô cùng vô tận, đừng nhìn nó chỉ là một giọt máu. Nếu như ném tới thế giới như là Cửu Thiên thế giới thì có thể trực tiếp ép vỡ toàn bộ thế giới. Thậm chí nếu như đặt ở thế giới như Tà Nguyệt Chí Tôn vực thì cũng có thể khiến cho không gian bị phá nát, xuất hiện vết nứt đen kịt.

Chỉ từ điểm này đã có thể thấy được thực lực của chủ nhân giọt máu này so với phân thân Phong vương của hắn, thậm chí là so với đệ đệ Nhiếp Đồng còn cường đại hơn nhiều.!

- Sợ rằng ngay cả cường giả Phong vương cũng có phân cấp, chỉ bất quá chúng ta không biết mà thôi...

Cảm nhận được lực lượng ẩn chứa trong giọt máu này, trong lòng Nhiếp Vân âm thầm suy đoán.

Hiện tại hắn cũng mới chỉ gặp được mấy cường giả Phong vương mà thôi, người lợi hại nhất đương nhiên là Đạm Đài Lăng Nguyệt. Chỉ là, Vương giả Thiên Vị có được tính vào trong cấp độ Phong vương hay không hắn không biết. Thế nhưng A Dục Vương và Nhiếp Đồng cũng là Phong vương, thế nhưng Tu La Vương rõ ràng còn mạnh hơn A Dục Vương không ít.

Bởi vậy đã có thể thấy được, trong các cường giả Phong vương nhất định cũng có khác biệt.

Chỉ bất quá, cụ thể có bao nhiêu chênh lệch, lại có phân cấp như thế nào thì hắn lại không biết!

Chủ nhân của giọt máu trước mắt này, chỉ nhìn lực lượng bên trong, hẳn là cũng giống như Nhiếp Đồng, vẫn thuộc về phạm trù của Phong vương. Chỉ bất quá rốt cuộc thực lực cao bao nhiêu, nếu không có giao thủ thì hắn cũng không thể nào biết được! Nhưng chỉ từ chuyện ngay cả tứ đại Phong vương và phong ấn cũng không thể ngăn cản đối phương đã có thể thấy được. Thực lực người này so với Nhiếp Đồng nhất định còn cao hơn một bậc.

Bên trong giọt máu này có chứa lực lượng của cường giả loại này, nếu như có thể luyện hóa được nó. Nhất định sẽ có trợ giúp rất lớn

đối với việc tăng trưởng thực lực.

Âm thầm suy nghĩ, lại khống chế không gian Nạp Vật thế giới tiến hành nghiên cứu giọt máu trước mắt. Lại suy đoán làm sao mới có thể lợi dụng nó tốt hơn, không làm lãng phí một chút lực lượng nào bên trong.

- Giọt máu này chỉ có thể tăng cấp thân thể đơn thuần, lúc đó hiệu quả cũng rất lớn. Thế nhưng muốn tăng cao tu vi, tác dụng sẽ nhỏ hơn rất nhiều!

Nghiên cứu trong chốc lát, Nhiếp Vân đã hiểu ra.

Giọt máu này, nuốt vào là có thể tăng cao tu vi, thế nhưng tác dụng cũng không tính là quá lớn. Chỉ là nếu nưh rèn luyện thân thể, tuyệt đối có thể khiến cho thực lực tấn cấp không ít.

Vận chuyển thiên phú Võ đạo sư, tỉ mỉ suy tính tác dụng của giọt máu này một lần, không biết qua bao lâu, lúc này Nhiếp Vân mới một lần nữa mở mắt ra.

- Như vậy đi…

Trong lòng khẽ động, giọt máu máu vàng đột nhiên nổ tung, trong nháy mắt đã biến thành ngàn ức vạn những điểm nhỏ màu vàng, hướng về mỗi một lỗ chân lông trên toàn thân hắn.

Sưu!

Những điểm nhỏ này vừa mới tiếp xúc với thân thể của hắn thì Nhiếp Vân đã lập tức cảm thấy toàn thân nặng nề, có một đạo lực lượng khổng lồ áp bách xuống, giống như muốn đè thân thể hắn xuống dưới vậy.

- Áp lực thật lớn.

Nhiếp Vân nhíu mày, thân thể vận chuyển, bên trên thân thể lập tức phát ra thanh âm như là chuông lớn, ngăn cản áp lực cực lớn.

Từ sau khi sống lại cho tới bắt đầu tu luyện hắn vẫn không có từ bỏ

thân thể, ngược lại còn nỗ lực tu luyện, tạo thành căn cơ vô cùng vững chắc. Thế nhưng dù vậy, áp lực khổng lồ vẫn khiến cho trên đầu hắn tràn ngập mồ hôi lạnh, khớp xương cơ bắp toàn thân phát ra tiếng kẽo kẹt. Dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ có thể vỡ vụn vậy.

- Dung hợp, đồng hóa!

Áp lực càng lớn thì Nhiếp Vân lại càng tỉnh táo, tư duy như thiểm điện vạ chuyển ở trong người. Thân thể kiên cố giống như trong nháy mắt đã biến thành nước chảy, bắt đầu dung hợp những điểm nhỏ màu vàng này.

Xẻo xèo xèo xèo!

Dung hợp những điểm màu vàng, hắn lập tức cảm thấy có vô số ý niệm quỷ dị nhảy vào trong ý thức của hắn. Dường như muốn chiếm lĩnh ý thức của hắn, xoá bỏ nó.

Những ý niệm này giống như những đạo hắc tuyến trên thi thể dị tộc, mang theo tác dụng ăn mòn, khiến cho người ta khó có thể chống lại.

- Quả nhiên so với Nhiếp Đồng còn càng mạnh mẽ hơn..

Cảm nhận được cỗ ý niệm cổ quái này, sắc mặt của Nhiếp Vân tối sầm lại.

Trước đó hắn đã từng giao phong với ý niệm ăn mòn của A Da Nạp, đối phương cực kỳ đáng sợ, thế nhưng so với cỗ ý niệm trước mắt này, vẫn còn kém xa lắm.

Nói một cách thông tục, A Da Nạp ở trước mặt đối phương chẳng khác gì Chúa Tể phổ thông cả, đối phương có thể tùy thời xoá bỏ.

Dù vậy, khi đối kháng với ý thức của A Da Nạp hắn cũng tiêu tốn vô số tinh lực, thậm chí suýt chút nữa thân tử đạo tiêu.

------oOo------

Chương 2705: Không đề (4)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù có thể thành công, thế nhưng cũng là dựa vào ý niệm thiên đạo của Cửu Thiên thế giới thì mới có thể hoàn thành được. Nếu không có không có thiên đạo xuất hiện, chỉ dựa vào ý niệm của bản thân hắn, căn bản sẽ không chống lại được đối phương!

Trong nháy mắt, hắn đã cảm thấy có vô số đạo hắc tuyến bao vây ý thức của hắn. Lại quấn quanh, mà ý thức của hắn thì giống như động vật bị vây ở bên trong lồng sắt, trốn không thoát. Không thể rời đi, chỉ có thể trơ mắt chờ chết mà thôi.

- Đến hay lắm. Diệt sát!

Bất quá, Nhiếp Vân cũng đã sớm đoán được tình huống này. Đối mặt với nguy hiểm, vẻ mặt của hắn không thay đổi, âm thanh giống như từ sâu trong linh hồn vang lên, trong nháy mắt đã vang vọng toàn bộ thân thể của hắn.

Ầm ầm!

Nương theo thanh âm này, những đạo hắc tuyến đang bao lấy ý thức của hắn lập tức giống như khối băng gặp bàn là, trong chớp mắt đã tan rã, không để lại một chút vết tích nào.

Ở trong Nạp Vật thế giới này hắn là tạo vật giả duy nhất. Mở miệng là thành thuật pháp, không có người nào có thể thay đổi ý chí của hắn. Ở nơi này, đừng nói là một đạo ý niệm, cho dù là nghìn đạo vạn đạo thì cũng không thể làm thương tổn được hắn mảy may.

Chính bởi vì như thế cho nên hắn mới tới đây luyện hóa giọt máu này chứ không phải là ở bên ngoài.

Nếu như là ở bên ngoài, lần này sợ rằng hắn đã thực sự gặp nguy hiểm rồi.

Đương nhiên. Ở trong Nạp Vật thế giới, mặc dù là vạn năng, thế

nhưng sức chịu đựng của thế giới này cũng không phải là vô cùng. Nếu như chủ nhân của đạo ý niệm này tiến vào bên trong, đối phương hoàn toàn có thể xé rách thế giới mà thoát ra ngoài. Thậm chí còn phá hoại thế giới, khiến cho hắn bị thương nặng, thậm chí còn là tử vong.

Đây chính là vấn đề thực lực chênh lệch.

Giống như hiện tại hắn không có cách nào thu Đạm Đài Lăng Nguyệt vào trong Nạp Vật thế giới vậy. Dựa vào thực lực Vương giả Thiên Vị của nàng. Một khi toàn bộ lực lượng tản mát ra, Nạp Vật thế giới sẽ trực tiếp vỡ vụn, không cẩn thận ngay cả đan điền cũng bị phá nát, cho dù không chết thì cũng bị thương.

Sau này nương theo thực lực bản thân tăng lên, Nạp Vật thế giới sẽ càng thêm củng cố, như vậy vấn đề này cũng sẽ được giải quyết.

Ý niệm bị tiêu diệt, những điểm màu vàng kia lập tức trở nên ngoan ngoãn, không còn lực áp bách như trước nữa, dường như bọn chúng biết người trước mắt này vô cùng đáng sợ, không ngoan gnoaxn phối hợp thì cũng chỉ có một con đường chết vậy.

- Rèn luyện thân thể!

Khẽ hô một tiếng, cơ bắp toàn thân Nhiếp Vân nhúc nhích, đem những điểm màu vàng này hòa vào trong thế bào của thân thể.

Dung hợp những điểm vàng, lực lượng bên trong tế bào, cơ bắp lập tức tăng vọt, thân thể ngồi trên ngọn núi của Nhiếp Vân chậm rãi bay lên, đứng sừng sững ở không trung, tỏa ra kim quang chói mắt.

Ầm ầm ầm!

Một cơn gió thổi tới, thổi vào trên người hắn lại phát ra thanh âm như tiếng chuông vang vọng. Giống như thân thể của hắn đã biến thành một cái chuông lớn không gì không xuyên thủng được vậy.

Sưu!

Thân thể Nhiếp Vân khẽ động, lại đáp xuống.

Nắm tay nhẹ nhàng nắm chặt một cái, phát ra tiếng nổ vang, cơ bắp toàn thân nhúc nhích, giống như sấm sét giao kích vậy.

- Chuyện này...

Hai mắt Nhiếp Vân lập tức tỏa sáng.

Lúc trước vì rèn luyện thân thể cho nên hắn từng tiến vào chỗ sâu tỏng lôi điện, mượn lôi điện chi lực để rèn luyện thân thể. Đồng thời sáng tạo ra tuyệt chiêu Lôi Đình Cửu Châu. Lúc này dùng giọt máu màu vàng này rèn luyện, so với khi đó còn cường đại hơn không chỉ ức vạn lần. Lúc này hắn có một loại cảm giác, cho dù không dùng tới lực lượng ở trong cơ thể, chỉ bằng vào lực lượng của thân thể thì hắn cũng đã có thể trực tiếp hủy diệt được Tam giới.

Cổ tay khẽ lật một cái, Chân Huyết Vương quan lập tức xuất hiện ở trong lòng bàn tay, lại bay lơ lửng lên trên trời, đột nhiên đánh về phía cánh tay của hắn.

Leng keng!

Thần binh Phong vương toàn lực chém xuống trên cánh tay lại phát ra âm hưởng như kim loại va chạm, tạo thành vô số tia lửa.

Cúi đầu nhìn qua, lúc này trên cánh tay của Nhiếp Vân chỉ có một vết ngấn nhàn nhạt, không có ảnh hưởng toàn cục.

- Tuy rằng còn không có đạt đến thân thể Phong vương, thế nhưng độ cứng rắn của thân thể đã tới gần thần binh Phong vương, mà thực lực chân chính cũng đã vô hạn tới gần Phong vương. Giống như Tĩnh Tâm trước khi được chữa trị toàn bộ.

Nhiếp Vân thở dài một hơi, trong mắt tràn ngập vẻ hưng phấn.

Thân thể dung hợp giọt máu vàng này, tuy rằng còn không có đạt đến cấp bậc Phong vương, thế nhưng cũng không xê xích gì nhiều. So với Tĩnh Tâm chưa được chữa trị trước đây cũng không kém.

Một khi gặp phải cường giả thực lực Phong vương, cho dù không dùng tới phân thân thì hắn cũng có sức đánh một trận!

- Đi ra ngoài a!

Luyện hóa giọt máu màu vàng, xác định được thực lực, Nhiếp Vân cũng không có ý định ở lại. Hắn từ bên trong Nạp Vật thế giới ra ngoài, lại một lần nữa trở lại đại điện.

Giọt máu vàng này tuy rằng hắn còn có một giọt, thế nhưng hắn cũng không có ý định dùng.

Trải qua thôi diễn trước đó, hắn đã suy đoán ra được. Cho dù có tiếp tục dung hợp thêm một giọt nữa thì thực lực cũng sẽ không tăng lên lần thứ hai. So với việc lãng phí như vậy còn không bằng giữ lại, có lẽ có thể trợ giúp người khác tăng lên thực lực. Cũng làm cho thân thể của người khác tăng lên tới mức độ tương đồng với hắn.

- Chủ nhân!

Thấy hắn đi ra, đám người Phù Ám Triều đi tới.

- Hai người Nhiếp Đồng, Linh Tú đại đế đâu rồi?

Nhìn thấy mọi người không còn tiếp tục uống rượu, cũng đã ít hơn vài người. Chỉ còn lại Phù Ám Triều, Đoạn Diệc, tinh thần của Nhiếp Vân quét qua. Hắn lập tức phát hiện ra Nhiếp Đồng đang nói chuyện yêu đương ở đại điện khác cũng mất đi tung tích, làm cho hắn không nhịn được hỏi một câu.

- Vừa nãy dường như Tu La Vương bệ hạ đã phát hiện ra cái gì đó cho nên sốt ruột rời đi. Đám người Vạn Pháp Chúa Tể thì đi theo sau.

Phù Ám Triều nói.

- Phát hiện ra cái gì? Hắn có để lại lời nhắn nào hay không?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Có thể làm cho Nhiếp Đồng lo lắng như thế, ra đi mà không từ biết, nhất định là chuyện lớn, chẳng lẽ... Đạm Đài Lăng Nguyệt xảy ra chuyện gì?

Không thể nào a!

Bằng vào thực lực trước mắt của nàng đủ để ngang dọc Hỗn Độn hải dương, không có người nào địch nổi. Nếu như thực sự có chuyện, nhất định Nhiếp Đồng cũng không thể giúp được gì!

------oOo------

Chương 2706: Không đề (5)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hắn nói chỉ cần chủ nhân đi ra, nói hai chữ phong ấn là chủ nhân sẽ biết!

Phù Ám Triều có chút mơ hồ, bất quá vẫn đem nguyên văn câu nói của Nhiếp Đồng nói ra.

- Phong ấn? Phong ấn xuất hiện biến cố?

Nhiếp Vân biến sắc.

Vừa nãy nghe thấy Nhiếp Đồng sốt ruột rời đi, trong lòng hắn đã không tự chủ nghĩ tới Đạm Đài Lăng Nguyệt, cũng không nghĩ tới phong ấn. Thế nhưng sau khi nghe được hai chữ này, nhất thời đã có cảm giác da đầu tê dại.

Tuy rằng trải qua tu luyện, thực lực của hắn đã có tiến bộ, thế nhưng so với cánh tay đằng sau phong ấn mà nói, vẫn còn kém quá xa!

Nhiếp Đồng vội vàng rời đi, chẳng lẽ phong ấn mà A Dục Vương thiêu đốt chính mình tạo thành lại lần nữa xuất hiện vết rách hay sao?

Nếu như vậy thì thực sự nguy rồi!

Trước khi không luyện hóa giọt máu màu vàng kia, đối với thực lực của chủ nhân đôi tay này hắn vẫn không hiểu nhiều, cảm thấy tập trung sức mạnh của tất cả mọi người thì vẫn cso thể chiến một trận, thế nhưng hiện tại... Hắn hiểu rõ, bằng vào thực lực của đối phương, không phải nhiều người là có thể chiến thắng được!

Chênh lệnh giữa đôi bên thực sự quá lớn, cho dù có mười vị Phong vương thì nhất định cũng không thể làm nên được chuyện gì.

- Đi theo ta!

Hiểu rõ tính nghiêm trọng của sự việc, Nhiếp Vân cũng không dám chậm trễ, bàn tay chộp ra một trảo, cũng không giải thích với đám người Phù Ám Triều mà thân thể nhảy lên, nhanh chóng bay ra khỏi Vạn Pháp cung, bắn thẳng về phía chiến trường Tam giới.

Có thần binh Phong vương như Chân Huyết Vương quan, tốc độ của hắn cực nhanh, mấy chục hô hấp qua đi đã nhìn thấy chiến trường Tam giới ở ngay trước mắt.

Lúc này chiến trường trải qua lần giao chiến trước đó đã triệt để đổ nát, một cái phong ấn to lớn giống như là thiên hà lấp lánh đang trôi nỏi ở cách đó không xa.

Ầm Ầm Ầm Ầm!

Còn chưa tới nơi thì đã nghe thấy tiếng nổ vang hư là tiếng trống trận vang vọng tới. Thanh âm lớn tới mức đem không gian chung quanh đánh nát, tạo thành một vết nứt đen kịt.

Vẻ mặt Nhiếp Vân nghiêm túc, lại nhìn về phía trước, chỉ thấy nơi phát ra thanh âm này lại chính là vị trí của phong ấn. Lúc này phong ấn dường như là tấm giấy dai, liên tục bị đánh cho nhô ra ngoài. Thanh âm từ bên trong truyền đến, người thực lực kém một chút, chỉ cần nghe thanh âm này cũng đã có thể bị đánh chết tươi.

- Đây là thứ gì? Lẽ nào đối phương muốn từ bên trong lao ra

ngoài?

Trong lòng Nhiếp Vân trở nên âm trầm.

Từ biểu hiện này xem ra, rất rõ ràng đã có người ở một mặt khác của phong ấn phá hoại. Hơn nữa nhìn lực lượng này so với bàn tay lớn trước đó càng thêm đáng sợ. Cho dù A Dục Vương thiêu đốt ý niệm tạo thành phong ấn kiên cố vô cùng. Thế nhưng dường như cũng không kiên trì được bao lâu, tùy thời cũng có thể bị phá hỏng.

- Nhiếp Đồng, đã xảy ra chuyện gì?

Thân thể loáng một cái đã đi tới trước mặt phong ấn, lúc này đám người Nhiếp Đồng đang đứng ở cách đó không xa, trên mặt mọi người hiện lên vẻ nghiêm túc.

Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương, đám người Yến Huy thống lĩnh lúc này cũng đều đứng ở phía trước phong ấn. Nương theo tiếng nổ không ngừng vang lên, lông mi bọn họ cũng không ngừng nhíu chặt, chuyện này đã cho thấy trong lòng bọn họ căng thẳng và bất an.

Bọn họ đều biết được sự đáng sợ của đôi tay kia, biết rõ một khi phong ấn lại bị xé rách, bọn họ sẽ lại sắp sửa đối mặt với tai nạn lần thứ hai.

- Đệ cũng không biết, nếu như đệ đoán không sai, hẳn là người bên kia phong ấn đã tìm tới một trợ thủ lợi hại hơn, hoặc là... Có vũ khí lợi hại hơn, định đập vỡ phong ấn rồi lại xông qua bên này.

Vẻ mặt Nhiếp Đồng có chút khó coi.

- Theo trình độ công kích như vậy... Có thể kiên trì được bao lâu?

Nhiếp Vân không có quyền lên tiếng về trình độ kiên cố của phong ấn, cho nên không thể làm gì khác hơn là đi hỏi đệ đệ.

- Nếu như vẫn dùng loại lực lượng này, đệ sợ rằng không kiên trì nổi ba ngày!

Nhiếp Đồng nói.

- Ba ngày?

Nhiếp Vân hít sâu một ngụm khí lạnh.

Lúc trước Tu La Vương thiêu đốt ý niệm bố trí phong ấn cũng đã đủ kiên trì ức vạn năm, mãi tới khi sống lại mới triệt để bị phá hỏng.

Phong ấn kiên cố như vậy mà ngay cả ba ngày cũng không kiên trì được, như vậy người đang ra tay phá phong ấn có thực lực thế nào chứ?

Thực lực như vậy, nếu như thực sự đi qua đây, đừng nói là Tam giới, toàn bộ Hỗn Độn Thế giới không cẩn thận cũng sẽ bị hủy diệt một cách triệt để.

- Nếu như chúng ta dùng hết toàn lực gia cố phong ấn thì sao?

Nhiếp Vân không nhịn được nói một câu.

- Hiện tại phong ấn không xuất hiện lỗ thủng, vẫn coi như là kiên cố. Bất quá coi như chúng ta toàn lực củng cố phong ấn, nhiều nhất cũng chỉ kiên trì được năm ngày, người bên kia phong ấn ít nhất cũng có thực lực cường đại hơn đệ gấp mười lần. Chúng ta không ngăn được!

Trên mặt Nhiếp Đồng hiện lên vẻ ảm đạm.

Phong ấn kiên cố như vậy lại bị đánh thành như thế, thực lực của đối phương quá mạnh. Đã vượt qua tưởng tượng của mọi người. Cho dù mọi người vạn dụng hết toàn lực thì nhất định cũng không chặn được bao lâu.

Hai bên căn bản không phải cùng một thế giới, không có bất kỳ khả năng nào có thể so sánh.

- Như vậy... Phải làm sao bây giờ?

Trong lòng Nhiếp Vân có chút căng thẳng.

Dùng hết toàn lực mà chỉ có thể ngăn cản được năm ngày, chẳng phải nói... Sau năm ngày, Hỗn Độn hải dương sẽ đối mặt với tai kiếp cực lớn hay sao?

- Biện pháp duy nhất là... Tìm được Lăng Nguyệt tẩu tử, lại làm cho tẩu ấy rat ay.

Nhiếp Đồng do dự một chút. Lại nói:

- Nàng là Vương giả Thiên Vị, thực lực đã vượt xa chúng ta, nếu như tẩu tử ra tay thì nhất định có thể gia cố phong ấn, thậm chí còn xuyên qua phong ấn đánh chết người tấn công phong ấn.

- Nàng...

Nhiếp Vân có chút sửng sốt.

Hắn biết Nhiếp Đồng nói rất đúng. Đây là biện pháp duy nhất vào lúc này.

Đạm Đài Lăng Nguyệt là Vương giả Thiên Vị, thực lực đã vượt xa mọi người, nhất định sẽ mạnh mẽ hơn so với người bên kia phong ấn. Một khi nàng ra tay, vãn có thể giải trừ khốn khó trước mắt, cứu lấy Hỗn Độn hải dương.

Chỉ bất quá... Tuy rằng hiện tại nàng đã dung hợp phù lục Thiên Vị, thế nhưng ký ức đã mất đi, đối với cái gọi là trách nhiệm, nghĩa vụ cũng không quá rõ ràng, hơn nữa... Lại còn trốn tránh hắn, như vậy sao hắn có thể tìm nàng trở về được chứ??

- Ca ca, hiện tại cũng chỉ có ca ca mới có thể tìm được tẩu tử về, gia cố phong ấn, cứu vớt Hỗn Độn hải dương...

Nhiếp Đồng quay đầu nhìn qua phía hắn. Ánh mắt nghiêm nghị.

------oOo------

Chương 2707: Không đề (6)

- Nàng ở chỗ nào?

Biết rõ đây là trách nhiệm, không thể tránh được, Nhiếp Vân cũng không từ chối, hắn hít sâu một hơi rồi nói.

Tuy rằng hắn có thực lực tiếp cận với cường giả Phong vương, thế nhưng dù sao cũng không phải là cường giả Phong vương. Không có năng lực chưởng khống Hỗn Độn hải dương, rất khó để tìm được Đạm Đài Lăng Nguyệt.

- Tẩu ấy... thực lực quá mạnh mẽ, hơn nữa lại là Vương giả Thiên Vị, cho dù chúng ta chưởng khống Hỗn Độn cũng không có cách nào phát hiện ra được.

Nghe thấy hắn hỏi như vậy, Nhiếp Đồng và Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương liếc mắt nhìn nhau, có chút lúng túng.

Đạm Đài Lăng Nguyệt thân là Vương giả Thiên Vị. Chưởng khống toàn bộ hải dương, bất luận là địa vị hay là thực lực đều vượt xa bọn hắn. Cũng giống như thần tử và hoàng đế vậy. Hoàng đế không muốn để cho thần tử biết hành tung, như vậy thần tử sao có thể biết được hành tung của hắn chứ?

Nếu như dám mạnh mẽ quan sát, như vậy Đạm Đài Lăng Nguyệt còn có thể cướp đoạt thực lực chưởng khống Hỗn Độn của bọn họ.

- Không biết? Như vậy... Trong vòng ba ngày làm sao tìm được nàng chứ?

Vốn tưởng rằng chỉ cần đối phương biết rõ tung tích của Đạm Đài Lăng Nguyệt, trực tiếp đi qua đó gặp là tốt rồi.Thế nhưng không ngờ cái gì cũng không biết, sắc mặt Nhiếp Vân lập tức trở nên khó coi.

Ngay cả người cũng không tìm ra được, như vậy khuyên như thế nào đây?

Nếu như nàng cố ý không muốn gặp hắn, e rằng cũng không tới được trước mặt. Đừng nói là ba ngày, cho dù lại cho hắn thêm mười ngàn năm cũng không tìm được a!

- Chuyện này... Đệ cũng không biết, ca ca, đành phải dựa vào ca ca rồi!

Nhiếp Đồng cười khổ nói.

- Được rồi! Ta sẽ cố gắng thử xem.

Nghe thấy hắn nói như vậy, Nhiếp Vân cũng biết nhất định Nhiếp Đồng cũng đã hết cách, cho nên không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Tuy rằng hắn không biết Đạm Đài Lăng Nguyệt đã đi tới đâu. Thế nhưng nếu nói trong thế giới này ai hiểu rõ và sâu nhất về nàng, như vậy không thể nghi ngờ chính là hắn!

- Hai người các ngươi ở lại chỗ này nghe Tu La Vương sắp xếp!

Trong lòng đã có quyết định, Nhiếp Vân nói với hai người Phù Ám Triều, Đoạn Diệc một tiếng.

- Vâng.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên hai người Phù Ám Triều nhìn thấy phong ấn. Thế nhưng nhìn bộ dáng sốt sắng của Nhiếp Đồng và chủ nhân của bọn họ thì đã biết được tính nghiêm trọng. Cho nên lúc này cả hai cũng không nói nhiều mà lập tức tức bay ra khỏi cổ thuyền do Chân Huyết Vương quan biến hóa thành.

- Ca ca, đành nhờ vào ca ca vậy!

Vẻ mặt Nhiếp Đồng nghiêm túc.

- Yên tâm!

Nhiếp Vân không biết trả lời như thế nào, cho nên không thể làm gì khác hơn là trả lời một câu, thân thể nhoáng một cái đã rời khỏi

chiến trường.

Việc cần làm đầu tiên lúc này chính là xác định vị trí của Đạm Đài Lăng Nguyệt, đồng thời lại đi tìm nàng.

Chỉ có tìm được đối phương, như vậy mới có thể thuyết phục được nàng.

Bất quá... Hỗn Độn hải dương lớn như vậy, nàng sẽ đi tới đâu chứ?

- Ký ức của nàng ở trong đoạn thời gian hóa thân thành thiên đạo trong Thiên Địa lục đạo, như vậy sau khi rời khỏi Hỗn Độn chí tôn vực sẽ đi tới nơi nào chứ?

Rời khỏi chiến trường, Nhiếp Vân cũng không có sốt ruột tìm kiếm mà là lẳng lặng trầm tư một phen..

Ký ức hiện tại của Đạm Đài Lăng Nguyệt đều là từ lúc hóa thân thành thiên đạo trong Thiên Địa lục đạo, sau khi một lần nữa phục sinh mới kết thúc. Bất kỳ chuyện gf trước đó đều không nhớ ra được, dựa theo tình huống bình thường mà nói, cũng có thể không biết tới Tam giới, càng không biết phong ấn, chuyện dị tộc.

Không biết những chuyện này, đương nhiên cũng sẽ không có khả năng đi về Tam giới... Vậy nàng sẽ đi đâu chứ?

Thiên Địa lục đạo?

Thiên Địa lục đạo đã biến thành một phần thân thể của nàng, cho dù là vị trí trước đây cũng đã bị Hỗn Độn khí che kín, càng không thể tìm ra được cái gì.

- Ngay cả thiên phú thiên cơ sư đối với nàng cũng không có tác dụng.

Khẽ suy tư một chút, Truy tung chi khí và thiên cơ khí vận chuyển, một lát sau, Nhiếp Vân lại lắc đầu một phen.

Hai loại thiên phú này nếu như tìm kiếm người khác sẽ có tác dụng rất lớn, thế nhưng đối với việc tìm kiếm Đạm Đài Lăng Nguyệt lại

không có bất kỳ trợ giúp nào.

Thực lực của đối phương quá mạnh mẽ, hơn nữa thiên phú Thiên Đạo sư đã vượt qua hai loại thiên phú này, có chứa áp chế đẳng cấp, cho nên không có cách nào định vị được nàng.

- Thiên phú vượt qua Thiên Đạo sư cũng chỉ có Chủ đan điền và Nạp vật đan điền, hai loại thiên phú này đều không có năng lực tìm người a.

Nhiếp Vân xoa xoa mi tâm, trong lúc đang suy nghĩ, đột nhiên hai mắt hắn sáng lên, dường như đã nghĩ tới điều gì đó:

- Không phải có thể dùng thiên phú Thiên Đạo sư câu thông với Hỗn Độn hải dương, tìm kiếm điểm cộng hưởng hay sao?

Từ sau khi Đạm Đài Lăng Nguyệt phục sinh thành người, nhất định thiên phú Thiên Đạo sư sẽ không biến mất. Đã như vậy, không phải có thể lợi dụng thiên phú Thiên Đạo sư ở trên người nàng câu thông với Hỗn Độn hải dương, tìm kiếm điểm cộng hưởng hay sao?

Nếu như có thể tìm ra nơi như vậy, không phải rất có khả năng Đạm Đài Lăng Nguyệt đang ở chỗ đó hay sao?

- Thử xem!

Nghĩ tới là làm, sắc mặt Nhiếp Vân có chút nghiêm túc, bàn tay vạch về phía trước một cái, thiên đạo khí lập tức từ trong lòng bàn tay tuôn ra, tuôn tới Hỗn Độn hải dương ở trước mắt.

Thiên phú Thiên Đạo sư là câu thông thiên đạo kiều lương, thậm chí còn có thể thay mặt thiên đạo.

Thiên đạo chỉ là quy tắc của thế giới, nếu tồn tại ở trong Hỗn Độn đại dương thì tất nhiên phải tuân thủ quy tắc nhất định, không có quy tắc, nhất định đã sớm sụp đổ!

Nhiếp Vân lợi dụng thiên phú Thiên Đạo sư tìm kiếm loại quy tắc này, nếu như lợi dụng loại quy tắc này, muốn khốn chế thì rất khó. Thế nhưng muốn tìm thì lại vô cùng đơn giản, thiên đạo khí vận

chuyển một cái, Hỗn Độn đại dương trước mắt lập tức xảy ra biến hóa, giống như một cái bàn cờ giăng ở khắp nơi. Phía trên có từng đạo đường cong thất thải, không ngừng lập lòe, thay nhau tỏa sáng.

- Tìm!

Thiên đạo khí biến đổi hình dạng giống như quang mang bảy màu trước mắt, ông một cái đã phát ra quang mang chói mắt.

Một lát sau, Nhiếp Vân lại lắc đầu một cái.

- Chẳng lẽ nàng không có thiên phú Thiên Đạo sư hay sao?

Mới vừa rồi hắn đã dung hợp thiên phú Thiên Đạo sư và Hỗn Độn đại dương. Kết quả lại phát hiện ra không có tạo thành được bất cứ tác dụng gì, cũng không tìm được vị trí hiện tại của Đạm Đài Lăng Nguyệt. Giống như trên thế giới này chỉ có một mình hắn là Thiên Đạo sư vậy.

------oOo------

Chương 2708: Thực lực của Đạm Đài Lăng Nguyệt (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Dùng Thiên Đạo sư cộng minh cũng không tìm được, vậy phải làm thế nào bây giờ?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Những biện pháp có thể nghĩ tới cơ hồ hắn đã đều nghĩ tới, trong vòng ba ngày nếu như không tìm được nàng, hơn nữa còn phải thuyết phục nàng. Như vậy nhất định Hỗn Độn đại dương sẽ phải đối mặt với nguy hiểm bị tiêu diệt!

- Đi Hỗn Độn Chí Tôn Chi Địa nhìn một chút, có lẽ nàng đang ở đó.

Lại suy đoán một phen, từ đầu đến cuối cũng không có biện pháp

nào tốt hơn, trong lòng Nhiếp Vân âm thầm suy đoán.

Sau khi sống lại Đạm Đài Lăng Nguyệt không biết gì về Hỗn Độn đại dương, nhất định sẽ không có nơi nào để đi, có lẽ nàng sẽ trở lại Hỗn Độn Chí Tôn Chi Địa.

Trong lòng suy nghĩ như vậy, Chân Huyết Vương quan được ném ra, nhanh chóng bay về phía Hỗn Độn Chí Tôn Chi Địa.

Có hai lần kinh nghiệm, cho nên rất nhanh hắn đã lần nữa trở lại tứ tướng thế giới. Đưa mắt nhìn lại, chỗ này vô cùng trống trải, cái gì cũng không nhìn thấy, có có nửa bóng người gì chứ?

Khẽ lắc đầu một cái, Nhiếp Vân biết mình đã tìm nhầm nơi. Đang định rời đi thì đột nhiên hắn mới sửng sốt một chút.

- Đúng vậy, ta tìm nàng, nhất định sẽ không tìm được, nếu để cho nàng tìm ta thì sao đây?

Hắn tìm Đạm Đài Lăng Nguyệt, thực lực của đối phương mạnh mẽ, nếu như cố ý tránh né, tuyệt đối sẽ không thể tìm được, nhưng... Nếu để cho đối phương tìm kiếm mình, nhất định sẽ vô cùng đơn giản.

- Xem ra cũng chỉ có thể như vậy mà thôi.

Lần nữa suy nghĩ một phen, Nhiếp Vân cũng không có rời khỏi nơi này mà khoanh chân ngồi ở trước chỗ phù lục Thiên Vị trước đó.

Nếu đã không tìm được nàng, như vậy Nhiếp Vân sẽ ở chỗ này chờ, Đạm Đài Lăng Nguyệt thân là vương giả Thiên Vị, nắm trong tay Hỗn Độn đại dương, có lẽ có thể nghe được lời nói của hắn.

- Nàng là vương giả Thiên Vị, có thể nắm trong tay toàn bộ Hỗn Độn đại dương, bất kể có thể nghe được những lời này của ta hay không thì ta cũng phải đem chuyệ này kể cho nàng nghe một chút.

Nhớ lại sinh hoạt ban đầu cùng với Đạm Đài Lăng Nguyệt. Nhiếp Vân mỉm cười nios.

- Kiếp trước chúng ta quen biết nhau..

Khi nói chuyện với người khác, cơ hồ hắn chưa bao giờ nói tới chuyện của kiếp trước, nhưng mà nói chuyện với Đạm Đài Lăng Nguyệt hắn lại không muốn giấu giếm, đem tất cả mọi chuyện kiếp trước làm sao mến nhau, kiếp này lại làm thế nào duy trì đoạn tình cảm này. Nhất nhất đều được nói ra.

Không có gắn bó sinh tử, không có thề non hẹn biển, nếu có cũng chẳng qua chỉ là chuyện cũ bình thản. Thế nhưng loại chuyện cũ này lại giống như chùy lớn gõ vào tình cảm con người vậy, gõ vào tâm linh, khiến cho người ta không nhịn được dừng chân lại.

Lúc này Nhiếp Vân cũng quên rốt cuộc nàng có thể nghe được lời hắn nói hay không. Chẳng qua hắn chỉ đem tình cảm đè nén trong lòng nói ra mà thôi. Thanh âm êm tai, bình tĩnh mà lạnh nhạt.

Sưu!

Chẳng biết lúc nào, một đạo thân ảnh xinh đẹp xuất hiện ở phía sau hắn, lẳng lặng đứng tại chỗ, ánh mắt có chút đỏ ửng.

Từ những lời này, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng cảm tình đối phương, nàng biết cố gắng trong những năm này của đối phương, tất cả, tất cả đều vì nàng!

- Nhiếp Vân...

Trong miệng nhẹ nhàng gọi lên cái tên này, ánh mắt của đạo thân ảnh này càng ngày càng kiên định.

Trước đó nàng cảm thấy chẳng qua đối phương chỉ đang cố tình gây sự, mà bây giờ, nàng có thể cảm nhận được cảm tình của đối phương một cách rõ ràng. Cảm nhận được tâm ý của đối phương, cũng biết đối phương thật tâm thật ý, tuyệt đối không có nửa điểm giả dối.

- Nguyệt nhi...

Tiếng gọi mặc dù rất nhỏ, thế nhưng Nhiếp Vân vẫn nghe ra được,

hắn ngừng lại, vội vàng nhìn qua.

- Đây là tình cảm giữa ngươi và nàng hay sao?

Đạm Đài Lăng Nguyệt lẳng lặng nhìn qua.

Trí nhớ đã biến mất, mặc dù biết rõ đối phương và mình có tình cảm khắc sâu trong lòng, thế nhưng nàng cũng không nói ra được thành lời.

- Ta rất nhớ nàng…

Nhìn nữ tử trước mắt, Nhiếp Vân có ngàn vạn lời muốn nói, những lời khác cũng không nói ra được nữa.

- Ta...

Đạm Đài Lăng Nguyệt do dự một chút rồi cắn môi nói:

- Cho ta một đoạn thời gian tiếp nhận được không?

Bởi vì trí nhớ biến mất, cho nên mặc dù bây giờ nàng đã tin tưởng người thiếu niên trước mắt này có tình cảm với nàng. Thế nhưng nàng vẫn còn có chút không tiếp nhận nổi. Cần phải có thời gian nhất định để giảm xóc.

- Hôm nay ta tới tìm nàng cũng không phải là không phải muốn làm cho nàng nhớ lại, mà là có chuyện muốn nhờ!

Nhiếp Vân cũng biết chuyện này không gấp được, đối phương bây giờ đã tin hắn, công nhận hắn đã coi như là một loại tiến bộ rất lớn rồi.

- Có chuyện gì sao?

Đạm Đài Lăng Nguyệt sửng sốt một chút.

Vốn nàng cho rằng đối phương tốn sức khổ cực tìm kiếm mình như vậy chỉ muốn nối lại tiền duyên, xem ra còn có những chuyện khác.

- Đúng vậy, liên quan tới dị tộc!

Nói đến chính sự, vẻ mặt Nhiếp Vân ngưng trọng, chậm rãi đem mọi chuyện mà hắn biết nói ra, không có một chút che dấu nào.

Dị tộc rốt cuộc là người như thế nào, từ đâu tới đây, không riêng gì hắn, ngay cả đám người Tu La vương cũng không rõ lắm, chỉ biết là thực lực của đối phương vô cùng cường đại, nếu như ngạnh kháng thì nhất định Hỗn Độn đại dương cũng sẽ vì vậy mà bị tiêu diệt.

- Còn có chủng tộc đáng sợ như vậy sao?

Đạm Đài Lăng Nguyệt sửng sốt, hiển nhiên nàng vẫn còn có chút không quá tin.

Kể từ khi nàng sống lại cho đến bây giờ, thời gian cũng không lâu, hơn nữa rất nhiều trí nhớ lại biến mất, đột nhiên nhiên lại nghe được dị tộc này có được thực lực như vậy, cho nên nàng có chút không dám tin.

- Đúng vậy, năm đó Tu La vương bỏ mình, mang đi Hỗn Độn Chi Tâm, diễn hóa ra Thiên Địa lục đạo, chính là vì muốn đối kháng với dị tộc tốt hơn.

Nói đến đây, Nhiếp Vân dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Dị tộc định phá vỡ phong ấn lần này so với trước kia đều mạnh hơn rất nhiều, cho nên... Ta hy vọng nàng có thể xuất thủ! Làm vương giả Thiên Vị, một khi Hỗn Độn đại dương bị tổn thương, đối với nàng cũng có ảnh hưởng rất lớn!

- Đúng vậy

Vẻ mặt Đạm Đài Lăng Nguyệt có chút ngưng trọng.

Linh hồn đã dung nhập vào trong thân thể do phù lục Thiên Vị, Hỗn Độn Chi Tâm hình thành. Lúc này nàng đã biết thân phận của mình, cũng biết nếu như Hỗn Độn đại dương thực sự bị công hãm. Như vậy thực lực của nàng, tất cả đều sẽ hóa thành bụi bặm.

Những người này bảo vệ Hỗn Độn đại dương, nàng cũng không thể từ chối.

------oOo------

Chương 2709: Thực lực của Đạm Đài Lăng Nguyệt (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được rồi, chúng ta chuẩn bị lên đường đi! Bất quá...

Thấy nàng đồng ý, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo lại có chút nghi hoặc nhìn về phía nàng:

- Trước khi chúng ta đi tới phong ấn, ta muốn hỏi nàng một chuyện... Thực lực của nàng bây giờ đã mạnh như thế nào rồi?

Mặc dù biết nàng đã là vương giả Thiên Vị, thế nhưng hắn cũng không biết thực lực cụ thể rốt cuộc có lợi hại hay không. Nếu như không phải là đối thủ của những dị tộc kia, như vậy Nhiếp Vân cũng không hy vọng nàng đi qua đó.

Lần trước hóa thân thành thiên đạo còn có biện pháp cứu vớt, lần này nếu như bị giết nữa, như vậy muốn cứu sống nàng lại sẽ vô cùng khó khăn.

Thiên phú Linh hồn sư mặc dù nghịch thiên, có thể thu gom linh hồn đã vỡ nát, thế nhưng cũng không phải tình huống gì cũng có thể khôi phục được. Thân là vương giả Thiên Vị, thực lực như thế mà vẫn lạc, cho dù hắn có nghịch thiên hơn nữa thì cũng không có cách nào cứu sống nàng lần nữa được.

- Thực lực của ta sao?

Nghe thấy Nhiếp Vân nói vậy, cũng nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt hắn, Đạm Đài Lăng Nguyệt hơi có chút cảm động. Nàng suy tư một hồi rồi mới nói:

- Nói thật, bây giờ ta vẫn còn chưa hoàn toàn luyện hóa phù lục Thiên Vị, trước mắt chỉ có thể vận dụng một bộ phận lực lượng trong đó, bất quá... Dù vậy, cũng cường đại hơn cái gọi là tứ đại vương giả mấy chục lần!

- Cường đại mấy chục lần?

So với cường giả Phong vương còn cường đại hơn mấy chục lần là khái niệm gì chứ? Chẳng phải là nói so với dị tộc định phá vỡ phong ấn lúc trước còn càng cường đại hơn sao?

Còn chưa luyện hóa toàn bộ phù lục Thiên Vị thì đã lợi hại như vậy, nếu như hoàn toàn luyện hóa sẽ mạnh tới bao nhiêu đây chứ?

Nhiếp Vân cũng hít sâu một ngụm khí lạnh.

Khó trách đám người Tu La vương vì tìm được vương giả Thiên Vị mà tốn vô số cố gắng, thậm chí không tiếc tử vong mà sống lại. Hóa ra cái gọi là vương giả Thiên Vị này lại thực sự đáng sợ như vậy.

- Nàng thử suy đoán một chút xem, đại khái nàng cần thời gian bao lâu thì mới có thể hoàn toàn luyện hóa xong phù lục Thiên Vị?

Vẻ mặt Nhiếp Vân tràn ngập mong đợi nhìn qua chỗ nàng

Nếu như thời gian ngắn, như vậy hắn có thể chờ nàng hoàn toàn luyện hóa xong rồi lại trở về. Như vậy khi xuất thủ phong ấn mà nói, sẽ càng thêm vững chắc, đối kháng với dị tộc sẽ có phần thắng lớn hơn.

- Thời gian bao lâu sao? Phù lục Thiên Vị đại biểu cho toàn bộ Hỗn Độn đại dương, muốn hoàn toàn luyện hóa nó, không có vô số năm tích lũy thì không thể nào hoàn thành, cho nên... Nếu như kông có cơ hội gì đặc thù mà nói, không có ức vạn năm, không thể nào làm được chuyện này..

Đạm Đài Lăng Nguyệt do dự một chút rồi nói.

Phù lục Thiên Vị đã biến thành thân thể của của nàng, cho nàng có

thể cảm nhận được rõ ràng thời gian có thể hoàn toàn luyện hóa xong.

Mặc dù món bảo vật này rất nghịch thiên, thế nhưng luyện hóa so với phù lục Phong vương còn khó khăn hơn nhiều. Vì vậy muốn hoàn toàn và kết hợp với linh hồn, sợ rằng ít nhất cũng phải tốn ức vạn năm.

- Ức vạn năm?

Sắc mặt Nhiếp Vân có chút khó coi.

Dị tộc xâm lấn quá cấp bách, mấy ngày cũng không bỏ lỡ được chứ đừng nói là ức vạn năm!

Xem ra chuyện này chỉ có thể từ từ đi làm, việc cần kíp bây giờ vẫn là trước tiên ổn định lại phong ấn, ngăn cản lần tấn công này của dị tộc rồi lại nói sau.

- Đáng tiếc, thực lực của nàng quá mạnh mẽ, không có cách nào tiến vào bên trong thời không lung khu của Nạp Vật thế giới. Nếu không cũng có thể giảm bớt không ít thời gian...

Nhiếp Vân lắc đầu nói.

Thời không lung khu của Nạp Vật thế giới, có thể đem thời gian gia tốc lên một ức lần, nếu như Đạm Đài Lăng Nguyệt có thể tiến vào trong đó cũng có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian, nhưng... Thực lực của nàng quá mạnh mẽ, rất đơn giản đã có thể phá vỡ hạn chế của thời không lưu tốc. Một khi tiến vào trong đó, sợ rằng không những không có một chút tác dụng nào mà không cẩn thận còn sẽ khiến cho Nạp Vật thế giới xuất hiện tình huống sụp đổ.

Suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được biện pháp gì tốt, có thể khiến cho thê tử mau chóng luyện hóa phù lục Thiên Vị. Cho nên Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là nói một câu:

- Một khi tới chỗ phong ấn nàng cứ lượng sức mà làm. Nếu như thực lực của đối phương quá mạnh mẽ, không nên ham chiến, trực tiếp rời đi là được. Chỉ cần nàng không có, như vậy cho dù Hỗn

Độn đại dương xuất hiện biến cố trong thời gian ngắn thì sau này cũng có thể trọng chấn chấn huy hoàng. Thế nhưng một khi nàng chết đi... Chúng ta sẽ không còn cách nào cứu được nữa.

Làm vương giả Thiên Vị, nếu như Đạm Đài Lăng Nguyệt thực sự gặp phải người mạnh hơn mình. Lại không chiến thắng được, như vậy chỉ cần giữ được tính mạng, cho dù mọi người có gặp phải nguy hiểm thì cũng có cơ hội hòa hoãn. Thế nhưng một khi nàng xảy ra chuyện chẳng khác nào tương đương với Hỗn Độn Chi Tâm bị đối phương bắt lại, toàn bộ Hỗn Độn đại dương sẽ xong đời!

Cho nên, vô luận như thế nào, chuyện nàng giữ tính mạng mới là vương đạo, ngàn vạn lần không thể hành động theo cảm tính.

- Ta biết!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng biết chuyện có liên quan tới mình, cho nên lúc này mới gật đầu một cái.

- Đi thôi!

Sau khi nói õng, hai người cũng không do dự mà bay thẳng về phía chiến trường Tam giới mà đi.

Nhiếp Vân có thực lực tới gần Phong vương, Đạm Đài Lăng Nguyệt lại có lực lượng vượt qua Phong vương, tốc độ hai người rất nhanh. Không bao lâu sau đã nhìn thấy phong ấn to lớn xuất hiện ở trước mặt.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Từ phía xa nhìn lại, thanh âm truyền tới càng ngày càng vang vọng. Bên trên phong ấn đã xuất hiện từng vết nứt, lúc này đám người Nhiếp Đồng đang đứng ở phía trước phong ấn. Vẻ mặt từng người vô cùng khó coi, không ngừng rót lực lượng vào trong phong ấn, dường như cũng có chút không kiên trì nổi.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Vẻ mặt Nhiếp Vân có chút ngưng trọng.

Dựa theo lời trước đó củ Nhiếp Đồng, ít nhất phong ấn cũng còn có thể kiên trì được ba ngày. Nếu như mọi người toàn lực duy trì mà nói, hoàn toàn có thể kiên trì tới năm ngày, thế nào... Sao mới một ngày lại trở thành như vậy? Dường như tùy thời cũng sẽ vỡ vụn a?

Định thần nhìn lại, tiếng nổ ở trên phong ấn trước mắt càng ngày càng mạnh, dường như tiếng lôi minh dày đặc vậy.

------oOo------

Chương 2710: Dị tộc đáng sợ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần trước tới đây, những tiếng nổ này nhiều nhất cũng chỉ có ảnh hưởng đối với cường giả cấp bậc tông chủ mà thôi. Thế nhưng bây giờ, cho dù là Chúa Tể tới gần cũng có chút không chịu nổi!

- Sợ rằng... Ở phía đối diện có người mạnh hơn, hoặc là... Sử dụng một loại bí pháp nào đó, kích phát thực lực tăng lên.

Trong lòng Nhiếp Vân phát lạnh.

Nhìn uy thế này của đối phương, nhất định đã có trợ thủ tới. Hoặc là dùng phương pháp gì đó để tăng lên thực lực. Nếu không tuyệt đối không thể nào khiến cho phong ấn xuất hiện vết rách nhanh như vậy, làm cho đám người Tu La vương cố gắng ngăn cản nhưng cũng không thể làm nên được chuyện gì.

Ào!

Trong lúc đang suy tư, định tiến lên trợ giúp bọn họ thì đã nghe thấy bên tai có một đạo thanh âm sắc bén vang lên. Ngay sau đó phong ấn trước mắt rung chuyển một cái, tức thì có một cái khe hở đen nhánh xuất hiện.

- Không tốt!

Nhiếp Vân lập tức biến sắc.

Tất cả phong ấn đều là chu văn. Chỉ cần không có bị phá thì coi như vẫn là một chỉnh thể. Ít nhất vẫn còn có thể kiên trì được một đoạn thời gian nữa. Thế nhưng một khi xuất hiện vết nứt cũng đồng nghĩa với việc cái hố rộng xuất hiện trên đập nước vậy, muốn duy trì nữa cơ hồ là chuyện không thể nào.

- Hỏng bét!

Nhìn thấy tình huống như vậy, đôi mi thanh tú của Đạm Đài Lăng Nguyệt nhướng lên, cũng không để ý tới những người khác, chân nàng bước lên trước một bước, đi tới bên cạnh đám người Nhiếp Đồng, bàn tay ngọc nâng lên, một đạo lực lượng lập tức tràn ra bên ngoài.

Lực lượng của nàng mang theo xu thế giống như nước sông cuồn cuộn, lơ lửng trên bầu trời, bắn thẳng về phía khe hở kia.

- Kiệt kiệt. Có một nơi tốt như vậy mà lại không có ai phát hiện ra, quả thực là lãng phí của trời..

Lực lượng còn chưa đánh tới trước mặt khe hở thì đã có một tiếng cười chói tai vang lên, giống như là quỷ khóc vậy, không biết dùng ngôn ngữ gì để nói ra. Thế nhưng tất cả mọi người ở đây đều nghe hiểu ý tứ của đối phương. Thanh âm giống như đâm sâu vào trong linh hồn, sâu tận xương tủy, khiến cho không có người nào có thể né tránh được.

Nương theo thanh âm truyền tới, ngay sau đó mọi người đã nhìn thấy một bàn tay to lớn từ kẽ hở đưa ra bên ngoài. Lăng không bắt lấy công kích của Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Ầm ầm!

Bàn tay và lực lượng va chạm với nhau, không gian ở trong chiến trường tựa như bị một cơn lốc đen nhánh quét qua, vỡ thành vô số bột phấn.

- Tất cả những người không có đạt tới cấp bậc Phong vương đều

lui về phía sau cho ta!

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Đồng vội vàng hét lớn một tiếng.

Lực lượng hai người va chạm quả thực quá mức lợi hại, đã vượt ra khỏi cực hạn mà Chúa Tể có thể tiếp nhận. Chỉ cần không có đạt tới cấp bậc Phong vương, một khi đụng phải loại cơn lốc này, nhất định sẽ phải chịu tổn thương.

Sưu sưu sưu!

Không cần hắn nói thì mọi người cũng biết loại lực lượng này không phải là thứ mà bọn hắn có thể chống lại. Đám người Phù Ám Triều kể cả phần lớn thống lĩnh của Bích Hải Huyền Thiên đều đồng loạt lui về phía sau. Trong đó có hai vị thống lĩnh chạy trốn chậm, bị cơn lốc này cuốn vào, trong tiếng kêu thảm của hai người bọn hắn, thân thể cũng đồng thời hóa thành phấn vụn.

- Không nghĩ tới tiểu thế giới này lại còn có cường giả thực lực như thế, thú vị, thú vị!

Thanh âm trước đó lại lần nữa vang lên, dường như chủ nhân của bàn tay đã cảm nhận được sự cường đại của Đạm Đài Lăng Nguyệt. Không. Bất quá hắn không có sợ hãi mà còn lộ ra vẻ hưng phấn.

Ầm ầm!

Kẽ hở lần nữa bị xé rách ra. Trên không trung lần nữa xuất hiện một bàn tay, có chút tương tự với cảnh tượng trước đó.

Bất quá Nhiếp Vân lại biết hoàn toàn khác với tình huống trước đó. Đôi tay trước kia so ra đôi tay hiện tại còn kém quá xa. Lực lượng mà đôi tay này biểu hiện ra ngoài đã vượt xa cấp bậc Phong vương, cho dù thực lực của Nhiếp Đồng như vậy cũng còn xa không kịp.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Thân thể nhoáng một cái đã đi tới bên cạnh Nhiếp Đồng, Nhiếp Vân

vội vàng hỏi.

- Bên đối phương chắc đã có cao thủ lợi hại hơn tới...

Vẻ mặt Nhiếp Đồng có chút ngưng trọng, hai hàng lông mày nhíu lại, đáp.

Nếu như không tính vị vương giả Thiên Vị mới xuất hiện như Đạm Đài Lăng Nguyệt, hắn ở trong toàn bộ Hỗn Độn đại dương này cũng coi như có thực lực mạnh nhất. Thế nhưng thực lực như thế, ở trước mặt đôi tay này hắn lại sinh ra cảm giác không thể phản kháng. Giống như cấp bậc tông chủ đối mặt với Chúa Tể vậy, tựa như hai người có cấp bậc hoàn toàn khác biệt.

- Những dị tộc này rốt cuộc là ai? Tại sao lại có thể có cao thủ lợi hại như vậy chứ?

Nhìn thấy bộ dáng này của hắn, Nhiếp Vân đã biết chuyện lần này rất nghiêm trọng. Chỉ là hắn vẫn có chút kỳ quái, cái này cái gọi là dị tộc rốt cuộc là cái gì? Tại sao bên dị tộc kia lại có thể có nhiều cường giả như vậy được chứ? Hơn nữa cao thủ lại không cùng một tầng thứ?

- Đệ cũng không biết, chỉ biết A Da Nạp ban đầu mà chúng ta đánh chết ở trong đám dị tộc này cũng không coi là cao thủ gì cả.

Đem Tu La vương hồi tưởng lại trí nhớ ban đầu, Nhiếp Đồng lại nhìn về phía Đạm Đài Lăng Nguyệt rồi nói:

- Chẳng lẽ Lăng Nguyệt tẩu tử đã nhớ lại một chút chuyện gì đó hay sao?

- Không có!

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái:

- Nàng là vương giả Thiên Vị, có nghĩa vụ bảo vệ Hỗn Độn đại dương, lại nói nàng thiên tính thiện lương, cho nên cũng không thể nhìn thấy nhiều sinh linh bị đồ than như vậy. Cho nên nàng mới tới!

- Vậy thì tốt... Chỉ là không biết Lăng Nguyệt tẩu tử có thể ngăn cản đối phương hay không a.

Biết Đạm Đài Lăng Nguyệt sẽ dùng hết sức ngăn cản dị tộc, Nhiếp Đồng thở phào nhẹ nhõm. Ngay sau đó hai hàng lông mày của hắn lại nhíu lại, mắt không chớp lấy một cái nhìn qua chỗ chiến đấu.

Mặc dù Đạm Đài Lăng Nguyệt đã trở thành vương giả Thiên Vị, thế nhưng thời gian quá ngắn, hơn nữa linh hồn cũng vừa mới sống lại, khó có thể kết hợp hoàn mỹ với thân thể. Có thể phát huy ra được bao nhiêu thực lực hắn cũng không biết. Đối phương nhanh như vậy đã có thể phá vỡ phong ấn, thực lực mạnh mẽ tới mức khó có thể tưởng tượng ra. Vì vậy hai người này chiến đấu, ai thắng ai thua, còn chưa biết được.

- Cũng có thể a...

Nhiếp Vân cũng không có tự tin quá lớn, hắn chỉ thực sự hy vọng Lăng Nguyệt có

thể đánh bại được viện binh của đối phương. Lại một lần nữa củng cố phong ấn lại.

------oOo------

Chương 2711: Pháp tắc không bạch khu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, hai bàn tay từ trong kẽ hở phong ấn đi ra ngoài đã giao thủ mấy chiêu với Đạm Đài Lăng Nguyệt, mỗi một chiêu đều khiến cho chiến trường xuất hiện vết rách cực lớn. Qua mấy chiêu, lực lượng cuồng bạo chẳng những hủy diệt toàn bộ chiến trường mà còn lan tràn ra ức vạn dặm chung quanh Hỗn Độn đại dương.

Phù Ám Triều, Linh Tú Đại đế và chúng Chúa Tể, lúc này đã hoàn toàn thối lui ra khỏi phạm vi của lực lượng cuồng bạo. Mọi người đứng ở đằng a nhìn tới, sắc mặt sợ hãi không thôi.

Sau khi trở thành Chúa Tể, bọn họ đã cho là mình đã đứng ở trên đỉnh Tam giới, cũng không cần phải sợ thứ gì nữa. Thế nhưng lúc này thấy cảnh tượng này bọn họ mới biết được. Loại suy nghĩ này ngây thơ, buồn cười tới dường nào.

Không chỉ có bọn họ, ngay cả đám người Nhiếp Vân cũng cảm thấy trong lòng rung động không thôi. Loại công kích này, dư âm của nó mặc dù không thể gây thương tổn được cho bọn hắn. Thế nhưng nếu như tiến tới quá gần, nhất định vẫn phải chịu tổn thương cực lớn.

- Hừ!

Thấy hai tay càng đánh càng hăng, Đạm Đài Lăng Nguyệt nhướng mày, lự lượng từ ngón tay đâm ra hóa thành trường tiên, xé rách không gian phá không đánh tới phía đối thủ.

Ào!

Hai cỗ lực lượng ngạng kháng với nhau, một đạo gợn sóng đặc thù xuất hiện, công kích mà Đạm Đài Lăng Nguyệt đánh ra lập tức thay đổi phương hướng, đánh qua những chỗ còn lại trên phong ấn.

Ầm Ầm Ầm Ầm!

Trên phong ấn vốn đã xuất hiện vô số vết rách, thế nhưng lúc này lại bị công kích của Đạm Đài Lăng Nguyệt đụng vào. Thanh âm như vải vóc bị xé rách vang lên. Lại một lần nữa nứt ra một cái khe nứt lớn.

- Nguyệt Nhi cẩn thận, hắn đang mượn lực lượng của nàng phá hỏng phong ấn, ngàn vạn lần không được để cho hắn được như ý!

Con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại, vội vàng truyền âm cho nàng.

Phong ấn là do tứ đại vương giả tốn vô số năm tháng gia cố mà thành. Trong đó còn có linh hồn của A Dục Vương, Tu La vương, hết sức vững chắc, cho dù hai tay này có thực lực rất mạnh. Thế nhưng muốn hoàn toàn phá vỡ nó cũng cần tốn rất nhiều thời gian.

Dường như người nọ cũng nhìn thấu điểm này, lại không biết sử dụng phương pháp gì khiến cho công kích của Đạm Đài Lăng Nguyệt dung hợp lại, lại thay đổi phương hướng cho nên mới dẫn tới cảnh tượng như vừa rồi.

Dĩ nhiên, nếu là Nhiếp Vân đang chiến đấu với người nọ, chắc chắn hắn sẽ không có sơ sót như thế này. Sau khi Đạm Đài Lăng Nguyệt sống lại trí nhớ đã biến mất, kinh nghiệm chiến đấu cũng thiếu thốn, cho nên lúc này mới bị đối phương lợi dụng được.

- Hừ!

Thấy lực lượng của mình bị đối phương lợi dụng như vậy, Đạm Đài Lăng Nguyệt sinh ra giận dữ. Bàn tay ngọc liên tiếp bắt ra, cũng không nhìn ra được nàng đang dùng chiêu số gì, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy ba nghìn đại đạo hòa làm một thể, lực lượng như thủy triều tuôn ra bên ngoài.

Ào ào!

Lực lượng chợt tăng còn chưa đánh tới thì hai cái tay bên ngoài lại xé rách phong ấn thêm một chút. Ngay sau đó có một cái đầu cực lớn chậm rãi lộ ra bên ngoài.

Cái đầu này đường kính ước chừng ba, bốn trượng, trừ đầu hơi lớn ra thì cũng không có bất kỳ khác biệt nào so với nhân loại ở đây.

- Bộ dáng có chút tương tự đám thi thể cổ kia..

Trước đó hắn đã nhìn thấy qua hai cánh tay, thế nhưng tới bây giờ vẫn là lần đầu tiên Nhiếp Vân nhìn thấy đối phương. Dung mạo vô cùng tương tự với đám thi thể cổ trước đó. Cũng có mấy phần giống nhau với phân thân Phong vương của hắn.

Chỉ bất quá, lực lượng đã vượt xa cường giả Phong vương bình thường, hai mắt như điện, mang theo cảm giác điên đảo càn khôn, vũ trụ hỗn loạn. Khiến cho người ta vừa nhìn một chút đã cảm thấy rơi vào vực sâu, không có cách nào tự mình kềm chế được.

Giống như không cần hắn cố gắng đi công kích, chỉ cần nhìn vào hai mắt kia của hắn cũng sẽ tự động bị tổn thương, ngay cả cấp bậc Chúa Tể cũng khó có thể may mắn thoát khỏi.

- Không nghĩ tới lại là một nữ nhân.

Đầu người xuất hiện, lập tức nhìn thấy người đang giao chiến với hắn là Đạm Đài Lăng Nguyệt. Hắn cười hắc hắc, miệng mở ra, một đạo quang mang trắng toát từ bên trong miệng của hắn bắn ra, va chạm với công kích của Đạm Đài Lăng Nguyệt.

- Mau lui lại!

Trước đó đã để cho đám người Phù Ám Triều rời đi, thế nhưng lúc này nhìn thấy hai đạo công kích va chạm, sắc mặt Nhiếp Đồng lập tức biến sắc. Lại kéo tay Nhiếp Vân vội vàng lui về phía sau.

Oanh!

Chỗ hai đại công kích va chạm với nhau, không gian bên trong Hỗn Độn đại dương lập tức biến thành một mảnh đen kịt. Khắp nơi đều có một loại khí tức ăn mòn linh hồn lan tràn ra bên ngoài.

- Đã có chuyện gì xảy ra?

Theo sát sau lưng Nhiếp Đồng, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về một mảnh đen kịt kia. Vẻ mặt hắn không khỏi biến đổi.

Mảnh đen kịt này rất là đáng sợ, cho dù dùng thực lực của hắn lúc này, một khi rơi vào trong đó nhất định cũng sẽ trực tiếp thân tử đạo tiêu.

Ở trong một ít đại thế giới, chiến đấu ở trong Hỗn Độn đại dương, cường giả cấp bậc Chúa Tể cũng có thể đánh ra được hắc động, tạo thành không gian sụp đổ. Loại tình huống này vô cùng phổ biến, không tính là chuyện mới mẻ gì. Thế nhưng... Hắc động trước mắt, một mảnh đen nhánh này tại sao còn càng đáng sợ hơn cơ chứ?

- Đây không phải là hắc động mà không gian vỡ nát sinh ra, mà là... Phá hỏng quy tắc tạo thành Pháp tắc không bạch khu!

Nhiếp Đồng nhận ra mảnh một mảnh đen nhánh này, nhìn thấy hắn còn có chút mơ hồ cho nên không nhịn được giải thích.

- Pháp tắc không bạch khu?

- Đúng vậy. Bình thường chúng ta thường nói thời không vỡ nát sẽ hình thành hắc động. Bên trên nó không có thứ gì tồn tại. Thế nhưng trên thực tế vẫn còn tồn tại một ít quy tắc. Giống như là thời gian vậy... Loại hắc động này qua một đoạn thời gian nhất định thì có thể chậm rãi phục hồi lại như cũ. Như vậy đã nói rõ thời gian có tác dụng nhất định ở chỗ này. Cho nên cũng không phải là thời gian vỡ nát chân chính.

Nhiếp Đồng nói rất nhanh:

- Cũng giống như ao nước vậy, ca ca ném một tảng đá vào bên trong, hoặc là dùng sức làm nổ tung một mảnh không gian. Mặc dù trên bề mặt không nhìn ra được thứ gì. Thế nhưng trên thực tế, nước sẽ chảy lại, sẽ một lần nữa lấp đầy! Giống như một cái lò xo bị kéo ra vậy, chỉ cần không dùng tới lực lượng nữa, một khi lực lượng biến mất, một ngày nào đó nó cũng có thể phục hồi lại như cũ!

------oOo------

Chương 2712: Pháp tắc không bạch khu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cho nên... Loại hắc động trình độ này cũng không phải là hắc động chân chính được. Bởi vì pháp tắc duy trì vẫn còn tồn tại ở đó, cũng đang không ngừng vận chuyển! Lực lượng ở trong không gian như vậy còn có thể tiếp tục lan tràn, thậm chí còn có thể đả thương địch thủ!

- Nhưng... Pháp tắc không bạch khu thì lại khác. Lực lượng đã vượt ra khỏi mức có thể tiếp nhận của pháp tắc, tương đương với lò xo đã gãy, không còn biện pháp khôi phục! Nói một cách đơn giản...

Mảnh đen kịt trước mắt này, cho dù có để tới ức vạn năm thì cũng sẽ không biến mất. Chỗ này giống như là thuyền lớn trên biển vậy, sẽ theo nước chảy khắp nơi mà bồng bền di chuyển, di chuyển cùng toàn bộ Hỗn Độn đại dương, vĩnh viễn cũng không có cách nào khôi phục được.

- Vĩnh viễn cũng không có cách nào khôi phục sao?

Nhiếp Vân cũng hít sâu một ngụm khí lạnh.

Khó trách Nhiếp Đồng lại kéo hắn ra, không dám dừng lại một phút nào.

Bằng vào thực lực của hắn hiện tại, ở trong Hỗn Độn đại dương đánh ra một cái hắc động là chuyện vô cùng đơn giản. Thế nhưng những hắc động này giống như Nhiếp Đồng nói vậy, nương theo đại dương di chuyển, rất nhanh sẽ bị hoàn toàn bao trùm, lại một lần nữa biến thành một bộ phận ở trong đó, tuy hai mà một!

Mà Pháp tắc không bạch khu ở trong miệng hắn thì một khi tạo thành, toàn bộ pháp tắc trong đó đã bị hủy diệt. Hơn nữa sẽ không chịu thời gian không gian hạn chế, sẽ vĩnh viễn đều không có cách nào khôi phục được. Chuyện này quá mức đáng sợ!

Không có pháp tắc, đồng nghĩa với việc tất cả mọi thứ bọn họ tu luyện sẽ không tồn tại, sợ rằng cho dù thực lực của bọn họ như vậy, một khi rơi vào trong đó cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

Ầm ầm ầm ầm!

Trong lúc hai người đang nói chuyện với nhau thì Đạm Đài Lăng Nguyệt và cường giả dị tộc đã lại lần nữa giao thủ mấy chiêu, lực lượng cuồng bạo lan tràn, giống như pháo hoa lan tràn ra chugn quanh. Lúc này chiến trường đã biến mất, phần lớn đều biến thành Pháp tắc không bạch khu, một mảnh đen kịt giống như mây đen chậm rãi di chuyển ở trong Hỗn Độn đại dương, chảy xuôi ra chung quanh.

- Đáng hận!

Mặc dù thực lực của Đạm Đài Lăng Nguyệt rất mạnh, đáng tiếc kinh nghiệm chiến đấu của nàng quá kém. Hơn nữa lực lượng của bản thân cũng không có đạt đến cực hạn, trong quá trình giao thủ với người nọ cũng không chiếm được tiện nghi quá lớn. Ngược lại còn có chút thua thiệt.

- Lăng Nguyệt tẩu tử đang bị đối phương lợi dụng, đối phương cố ý làm ra những Pháp tắc không bạch khu này khiến cho chúng ta không có cách nào đến gần. Sau đó đối phương sẽ nhân cơ hội phá vỡ phong ấn.

Sắc mặt Nhiếp Đồng có chút khó coi.

Trên thực tế lúc này Nhiếp Vân cũng đã nhìn ra được. Công kích của đối phương hung mãnh vô cùng, bức bách làm cho Đạm Đài Lăng Nguyệt phải đám lại. Hai đạo công kích va chạm, rất dễ dàng đánh loạn thời không, ngay tức thì tạo thành Pháp tắc không bạch khu.

Đạm Đài Lăng Nguyệt nóng lòng cầu thắng cho nên không có chú ý tới điểm này. Nàng lại dùng hết toàn lực, đợi cho tới lúc Pháp tắc không bạch khu càng ngày càng nhiều thì nàng mới hiểu ra. Chỉ là lúc này muốn ngăn cản thì cũng đã quá muộn.

Xuất hiện tình huống như vậy, Đạm Đài Lăng Nguyệt vừa mới sống lại quá ngây thơ, không có kinh nghiệm chẳng qua chỉ là một phương diện trong đó, quan trọng hơn là đối phương quá mức giảo hoạt, thủ đoạn quá mức quỷ dị!

Kỹ xảo chiến đấu và phương thức chiến đấu so với tất cả mọi người trong Hỗn Độn đại dương không giống nhau, tựa như đã thoát khỏi ba nghìn đại đạo, đạt tới một cảnh giới mà tất cả mọi người đều không biết vậy.

- Mọi người chuẩn bị chiến đấu đi, dị tộc xâm lấn... Nhìn dáng vẻ này dường như đã không ngăn cản được nữa!

Nhìn bộ dáng lan tràn của Pháp tắc không bạch khu đã phong kín toàn bộ phong ấn, Nhiếp Vân biết đối phương đã hoàn thành bố

cục, chuyện dị tộc xâm lấn đã không có cách nào ngăn cản được nữa.

Ầm ầm!

- Ha ha, ta tới đây.

- Không nghĩ tới lại còn có loại địa phương như vậy, thật là tốt..

Nhiếp Vân vừa dứt lời thì lập tức có tiếng thét chói tai liên tiếp vang lên, ở trong chỗ đầu người chui ra có vô số đạo thân ảnh cũng chui ra, từng người cất tiếng cười to, thanh âm quỷ dị mang theo từng đạo ý niệm tham lam đánh tới.

Những ý niệm này vòng qua mây đen của Pháp tắc không bạch khu, điên cuồng lan tràn về phía Hỗn Độn đại dương, tựa như thế giới trước mắt này chính là bánh ngọt ngon nhất ở trong mắt bọn họ, bọn họ không nhịn được muốn thưởng thức, muốn chiếm làm của riêng!

- Các huynh đệ, thời khắc sinh tử tồn vong đã đến, sau lưng mọi người là Tam giới, là Hỗn Độn đại dương, nếu như chúng ta không ngăn cản được những người này, chúng ta sẽ mất đi người yêu, thân nhân, bằng hữu... Cùng với tất cả vinh dự, địa vị, tất cả tất cả!

Nhiếp Đồng hít sâu một hơi, nhìn quanh một vòng, thanh âm vang dội ở bên tai của mỗi người, mang theo vẻ kiên định không được phép nghi ngờ:

- Cho nên... Chúng ta không thể lui về phía sau, cũng không thể không ngăn cản. Bởi vì bọn họ, nhất định chúng ta phải bỏ ra cố gắng lớn nhất! Dù là bỏ mình, thì cũng sẽ không tiếc!

Có toàn bộ trí nhớ và thực lực của Tu La vương, vào thời khắc này rốt cuộc hắn đã không còn là người đệ đệ chỉ biết đứng sau lưng của Nhiếp Vân nữa. Mà đã hoàn toàn biến thành vương giả chấn nhiếp một phương Hỗn Độn!

- Không thể lui về phía sau!

- Cho dù chết thì cũng phải giữ được gia viên!

- Tu La vương bệ hạ, người yên tâm đi. Bất kể vì cái gì, chúng ta cũng sẽ không lùi bước!

- Đây là vì mọi người, vì chúng ta mà chiến, nghĩa bất dung từ...

Tất cả mọi người đều lên tiếng, mỗi một người lên tiếng rống to, trong ánh mắt mang theo vẻ kiên định.

Nếu như nói trước đó nhìn thấy những dị tộc này đáng sợ bọn hắn còn có chút sợ hãi, thế nhưng lúc này loại tâm cảnh này đã bị quét sạch sẽ. Thứ thay thế chính là nhiệt huyết và chiến ý nồng đậm đang sôi sục trong người.

Không sai, Nhiếp Đồng nói không sai chút nào Có lẽ bọn họ có thể trốn, thế nhưng nếu chỉ trốn tránh, như vậy Tam giới và Hỗn Độn đại dương cũng sẽ vì vậy mà bị tiêu diệt, tổ bị diệt vong, trứng liệu có an toàn không?

Lúc này bọn họ không chỉ đại biểu cho một mình bản thân, mà còn cả Hỗn Độn đại dương, tất cả sinh mạng còn sống trong đó!

Vì vậy, bọn họ không thể lùi bước, cũng không có biện pháp nào lùi bước. Nếu có chẳng qua cũng chỉ là tiến lên, dù là tiêu hao lực lượng toàn thân, cho dù chỉ còn một giọt máu cuối cùng th, cũng phải chém giết toàn bộ những dị tộc này!

------oOo------

Chương 2713: Đại chiến nổ ra

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Khặc khặc. Ta thừa nhận thực lực của ngươi rất mạnh, thế nhưng... Phong ấn vỡ tan, để ta ta ngươi chống đỡ chúng ta như thế nào đây.

Nương theo tất cả dị tộc từ bên trong kẽ hở chui ra, toàn bộ thân

thể của cái đầu người to lớn kia rốt cuộc cũng xuất hiện ở trước mặt mọi người. Cao chừng mười mấy trượng c, hai tay vung vẩy, hai thanh chiến phủ to lớn xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn. Cao thấp toàn thân tản mát ra từng cỗ khí tức âm hàn, âm lãnh có thể ăn mòn được tất cả.

- Tới là tốt, Nhiếp Vân. Người này cứ giao cho ta, những kẻ khác, chém giết toàn bộ, không chừa một ai!

Thấy đám dị tộc từ trong khe chạy ra giống như là một đống trùng cuồn cuộn. Vẻ nóng nảy trước đó của Đạm Đài Lăng Nguyệt lập tức biến mất, lộ ra vượt qua dĩ vãng tỉnh bắt đầu trở nên tỉnh táo.

- Ồ?

Thấy nàng nói như vậy, đầu tiên Nhiếp Vân sửng sốt một chút. Ngay sau đó hắn đã hiểu ra, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng.

- Có chuyện gì xảy ra?

Nhiếp Đồng nhìn qua, hắn không biết hai người đang định chơi trò gì.

- Xem ra mới vừa rồi Đạm Đài Lăng Nguyệt đã nhìn ra phong ấn sắp không còn gánh nổi, cho nên cố ý phối hợp với người này. Dẫn dị tộc đi tới nơi này!

Nhiếp Vân cười nói.

- Cố ý?

Đầu tiên Nhiếp Đồng sửng sốt một chút, trong nháy mắt cũng đã hiểu ra, hắn tức thì gật đầu một cái.

Dị tộc vô cùng quỷ dị, nhìn dáng vẻ phong ấn cũng đã biết được, cho dù có cố thêm thì vẫn có thể bị xé rách. Nếu như không cẩn thận sẽ còn dẫn tới trợ thủ càng cường đại hơn!

So với việc đến lúc đó khó có thể đối phó hơn, còn không bằng dẫn bọn chúng tới đây. Bất kể nói như thế nào thì Hỗn Độn đại dương

đều là bên chủ chiến trường. Nếu như chiến đấu cùng với đối phương, có thể nói bọn họ đã chiếm thiên thời địa lợi!

Khó trách nàng và đầu người giao chiến trong chốc lát đã làm ra nhiều Pháp tắc không bạch khu như vậy, thủ đoạn của đối phương rất nhiều, chiêu số quỷ dị chẳng qua cũng chỉ là một phần nguyên nhân trong đó, chuyện Đạm Đài Lăng Nguyệt cố ý trúng kế cũng chiếm một bộ phận rất lớn!

Xem ra nàng cũng không đơn thuần như trong tưởng tượng của mọi người a, hóa ra cũng có tâm cơ nhất định.

Chuyện này cũng khó trách, thân là thiên đạo, ẩn chứa ý niệm của thương sinh thiên hạ, làm sao có thể một mực đơn thuần giống như giấy trắng được chứ?

- Phong ấn!

Khi hai người đang truyền ý niệm cho nhau thì hai cánh tay của Đạm Đài Lăng Nguyệt nâng lên phía trên. Nương theo một tiếng quát yêu kiều vang vọng, toàn bộ Hỗn Độn đại dương tựa như có một cơn lốc xuất hiện, hung mãnh lan tràn ra ngoài. Trong nháy mắt đã tạo thành một cái lồng khí đường kính ức vạn dặm, đem tất cả mọi người kể cả dị tộc đều bao phủ vào bên trong.

Năng lực khống chế Hỗn Độn đại dương của Vương giả Thiên Vị!

Đạm Đài Lăng Nguyệt định lợi dụng ưu thế địa lợi, vây tất cả đám dị tộc ở lại nơi này, lại một lần đánh chết, không chừa một ai!

- Thật là lợi hại...

Nhìn thấy màn quang mang này mặc dù kém với phong ấn vừa rồi,thế nhưng cũng không kém gì nhiều, Nhiếp Vân hơi ngẩn người ra, lúc này hắn mới biết được điểm đáng sợ của Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Phong ấn mới vừa rồi, người có thực lực mạnh nhất trong dị tộc cũng phải có thời gian dài để phá giải như vậy. Cho nên, những người khác muốn xông ra, rất khó!

Như vậy, những dị tộc này cũng đã trở thành chim trong lồng, bọn họ muốn chém giết như thế nào thì có thể chém giết như thế đó.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phương diện thực lực nhất định phải thắng được bọn chúng, một khi thực lực không đủ, đối phương quyết chiến đấu tới cùng, khi đó ai sống ai chết còn chưa biết được.

- Hừ! Muốn giết chúng ta? Vậy hãy để cho ta xem một chút, xem các ngươi có thực lực này hay không!

Nhìn thấy hành động này của Đạm Đài Lăng Nguyệt, cái đầu người này lập tức hiểu ra, cảm giác vui sướng do vừa mới phá vỡ phong ấn lập tức biến mất, thay vào đó là thanh âm lạnh lẽo.

Ào Ào!

Nương theo bàn tay của hắn đánh một chiêu, trong khe có vô số dị tộc xông ra bên ngòa. Miệng gào thét vòng qua Pháp tắc không bạch khu vọt tới chỗ đám người Nhiếp Vân.

- Động thủ!

Thấy đối phương cũng đã vọt tới, đám người Nhiếp Vân cũng không quan sát nữa, cả đám cũng cùng vọt tới phía trước.

Hơn mười vị Chúa Tể, hơn một trăm vị thống lĩnh của Bích Hải Huyền Thiên, cùng với chư vị thiên tài tạo thành Tu La bổ thiên trận, tất cả đều là vì chờ đợi giờ khắc này. Cho nên mọi người cũng không nhẫn nại được nữa, cả đám bắt đầu va chạm với dị tộc.

- Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

Biết đối phương rất lợi hại, Nhiếp Vân cũng không dấu bài nữa, tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh lập tức được thi triển ra, Chân Huyết Vương quan xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn. Lăng không đập về phía trong đám người dị tộc.

Phân thân Phong vương và một người khác cũng các bằng thủ

đoạn xông vào benet rong đám người.

- Đối thủ của ngươi là ta!

Thấy Chân Huyết Vương quan ở trong tay Nhiếp Vân, một cường giả dị tộc lập tức vọt tới, trên người hai màu xám xanh đan xen lẫn nhau, giống như đường văn đặc thù vậy. Trên đầu còn có một cái bướu thịt to lớn, nhìn qua giống như là một cái mào gà vậy.

- Cường giả Phong vương?

Mặc dù còn chưa có giao thủ với đối phương, thế nhưng Nhiếp Vân có thể cảm nhận được khí tức và uy thế từ trên người đối phương mà nhìn ra được. Người này không ngờ lại là một cường giả Phong vương!

Bất quá hẳn không phải là người trước đó bị Nhiếp Đồng đâm ra máu tươi màu vàng kia. Bởi vì thực lực của người này thấp hơn người nọ một ít.

Đối phương không có động thủ, Nhiếp Vân cũng không có động thủ trước, mà là mở ra Thiên nhãn, lặng lẽ nhìn quanh một vòng. Lúc này không chỉ mình hắn đã có đối thủ, mà Nhiếp Đồng cũng đã bị một cường giả khác ngăn lại, thực lực của người này không ngờ lại cường đại hơn so với vị trước mắt hắn, nhìn lực lượng và khí tức, rất có khả năng chính là người lần trước bị đâm ra máu tươi.

Người này so với Nhiếp Đồng còn cường đại hơn không ít, bị đâm ra máu tươi màu vàng, cho nên vừa tới hắn đã lập tức nhận ra hung thủ Nhiếp Đồng, trong mắt hiện lên hận ý vô tận.

Trừ Nhiếp Đồng ra, những người khác mỗi người đều bị cường giả chặn lại. Bất quá, trong đám người này dường như cũng chỉ có hai vị cường giả Phong vương này. Đám người vây quanh Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương đều không có đạt tới cấp bậc Phong vương, bất quá thực lực dường nhưng cũng không thấp chút nào. Mỗi một người đều vô hạn tới gần Phong vương, so với đám người Yến Huy thống lĩnh cũng không hơn kém chút nào.

------oOo------

Chương 2714: Cường giả Phong vương bướu thịt (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một lần đột nhiên xuất hiện nhiều cao thủ như vậy, cho dù trong lòng Nhiếp Vân đã sớm có dự liệu, thế nhưng lúc này vẫn cảm thấy trong lòng rung động không thôi!

- Không cần nhìn, một đám thổ dân mà cũng muốn ngăn cản chính nghĩa chi sư chúng ta, quả thực là nực cười.

Cường giả Phong vương trên đầu có bướu thịt nhìn thấy vẻ mặt của Nhiếp Vân, miệng cười hắc hắc một tiếng, vẻ mặt cực kỳ cuồng ngạo.

Mặc dù Đạm Đài Lăng Nguyệt đã phong ấn toàn bộ Hỗn Độn đại dương, thế nhưng đối với bọn họ mà nói, cũng không có gì đáng lo. Nhiều nhất cũng chỉ tốn chút công phu, chém giết toàn bộ những người trước mặt này là được.

- Chính nghĩa chi sư?

Thấy đối phương tự tin như vậy, Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái, cũng không có nói nhiều mà nhìn chằm chằm vào đối phương:

- Ngươi đã cảm thấy chúng ta nhất định sẽ chết, vậy trước khi chết ta có thể hỏi một chuyện được không?

Tu vi đạt tới loại cảnh giới này như bọn họ, mặc dù ngôn ngữ của song phương không giống nhau, nhưng lại có thể thông qua ý niệm tiến hành câu thông, muốn nói chuyện với nhau cũng không phải là vấn đề gì quá lớn.

Nhiếp Vân định nhân cơ hội hỏi rõ xem rốt cuộc dị tộc này tới từ phương nào, cũng tiện dò xem bọn chúng có nội tình sâu bao nhiêu.

- Muốn làm quỷ minh bạch hay sao? Đáng tiếc... Ta lại rất thích giết

quỷ hồ đồ nha.

Cường giả Phong vương có bướu thị đã nhìn thấu tính toán của Nhiếp Vân. Hắn cũng không tính trả lời câu hỏi của đối phương mà chỉ cười lạnh một tiếng, bàn tay duỗi một cái rồi đánh tới.

Bàn tay của hắn đen nhánh giống như khớp xương vậy, lăng không đánh tới, sinh ra mấy đạo gió lốc, mỗi một đạo đều mang theo những cái dây nhỏ màu đen, đan vào trên không trung, giống như thiên la địa võng, hoàn toàn khóa lại không gian.

- Quả nhiên không phải là ba nghìn đại đạo...

Nhìn đối phương xuất thủ, Nhiếp Vân cũng không có vội vã đáp lại, mà là Thiên nhãn mở ra, vận chuyển thiên phú võ đạo sư để tìm nhược điểm. Bất quá, một lát sau, trong lòng hắn không khỏi sinh ra cảm giác vô lực. Bất kỳ chiêu số, bí tịch nào đều có căn cứ, có nguồn gốc lực lượng. Giống như cổ thuyền cho dù có lợi hại hơn nữa, nếu như không có lực nhúc nhích thì cũng không thể phi hành được vậy..

Căn nguyên của những thứ này cuối cùng rồi cũng sẽ trở thành một loại trong ba ngàn đại đạo, vạn pháp không rời ba ngàn đại đạo.

Nhiếp Vân phát hiện ra mình nắm trong tay ba nghìn đại đạo, dựa theo đạo lý mà nói. Chỉ cần đối phương ra chiêu, thông qua hai loại thiên phú như Thiên nhãn, võ đạo là hắn có thể tùy tiện nhìn ra chủng loại đại đạo. Sau đó lại tìm ra nhược điểm, tiến hành lợi dụng để khắc địch mà chiến thắng.

Loại phương pháp này cũng chính là một trong những nguyên do làm cho hắn hắn dong ruổi Tam giới mà bất bại như vậy!

Bất quá, loại cách làm này ở trước mặt tên Phong vương bướu thịt này đã hoàn toàn mất hiệu lực!

Chiêu số công kích của đối phương dường như giống đám người Mặc Tật ban đầu như đúc, thủ đoạn phát lực căn bản không thuộc về bất kỳ một loại nào bên trong ba nghìn đại đạo!

Không thuộc về ba nghìn đại đạo, đương nhiên hắn cũng không thể tìm ra được sơ hở, kinh nghiệm trước kia cũng đã biến thành trang trí. Chỉ có thể dựa vào lực lượng của bản thân cứng rắn chiến đấu với đối phương mà thôi.

Trong lòng vô lực, tay cũng không có ngừng lại một chút nào. Biết đã không tìm ra được sơ hở, không có cách nào lợi dụng được. Bàn tay của Nhiếp Vân ném ra Chân Huyết Vương quan, sau đó bàn tay lại biến thành một ngọn núi nhỏ, hung hăng đập tới.

Ngay cả chiêu số của đối phương cũng không biết là cái gì, không có cách nào phá giải, cho nên phương pháp chiến đấu lúc này cũng dùng phương thức nguyên thủy nhất, ngu ngốc nhất. Dùng lực lượng bản thân.

Cũng chính là cái gọi là cứng chọi cứng!

- Có chút ý tứ!

Cường giả Phong vương có bướu thịt nhìn thấy Nhiếp Vân không dùng chiêu số sặc sỡ chói mắt mà lại trực tiếp dùng lực lượng mạnh mẽ khiến cho ánh mắt hắn lập lòe.

Đối phương không biết chỗ tinh diệu của lực lượng và chiêu số của hắn.

Nếu như đã không tìm ra được chỗ khuyết điểm mà lại tùy tiện xuất thủ. Một khi vận dụng chiêu số hoa mỹ để đối kháng rất dễ rơi vào bẫy rập. Từ chủ động biến thành bị động, bị đánh chết tươi.

Đối phương vừa mới ra tay đã khác biệt với những người khác, khồng dùng tuyệt chiêu mạnh nhất, mà là dùng phương pháp có nhiều lực nhất, mặc dù nhìn rất ngu ngốc, thế nhưng trên thực tế lại hữu hiệu nhất.

Loại công kích này, chiêu số xảo diệu của hắn cũng không vận dụng ra được. Cũng chỉ có thể bị buộc cùng cậy mạnh với đối phương mà thôi.

- Mặc dù có chút ý tưởng, thế nhưng ta rất tiếc phải nói cho ngươi

biết, cho dù có cậy mạnh thì ngươi cũng không phải là đối thủ của ta!

Loại cảm giác kinh ngạc này cũng chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, cường giả Phong vương có bướu thịt cười lạnh, thay đổi từ trảo thành quyền, lăng không ép xuống bên dưới. Tiếng ầm ầm không ngừng vang vọng.

Vô số những sợi dây nhỏ kia lập tức hội tụ thành quyền, từ trên bầu trời rơi xuống, Chân Huyết Vương quan bị cỗ lực lượng đụng vào. Trong lúc nhất thời phát ra một tiếng rít gào, sau khi run run mấy cái rồi lập tức rơi xuống dưới đất.

Đạp đạp đạp đạp!

Bàn tay của Nhiếp Vân có máu tươi tóe ra, hai chân không tự chủ được phải lui về phía sau mấy bước, sắc mặt trắng bệch vô cùng.

- Lực lượng thật là mạnh mẽ.

Chỉ bằng vào lực lượng va chạm, dưới một chiêu tiếp xúc thì hắn đã biết, mình còn xa không phải là đối thủ của đối phương!

Người trước mắt này chẳng những có chiêu số tinh diệu, huyền ảo. Mà lực lượng đơn thuần cũng vô cùng đáng sợ, cho dù thân thể của hắn vừa rồi đã tiến bộ nhiều như vậy, thế nhưng vẫn còn xa không phải là đối thủ của đối phương.

Cũng không phải là Nhiếp Vân quá yếu, mà là tuy rằng sức chiến đấu của hắn có thể so với Phong vương. Thế nhưng cũng không có chân chính đạt tới cấp bậc này, mà đối phương lại là cường giả Phong vương chân chính, là lão làng. Không đối kháng nổi với đối phương thì cũng chẳng có gì là lạ cả.

- Hắc hắc!

Nhiếp Vân lui về phía sau bị thương dường như cũng là chuyện trong dự liệu của cường giả Phong vương có bướu thịt này. Hắn cười gằn một tiếng, không thấy có bất kỳ động tác gì, mà trên không trung lại sưu một cái, xuất hiện năng lượng ba động cực

mạnh.

- Hỏng bét.

Con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại.

Hắn không nghĩ tới đối phương dùng lực lượng cứng rắn ngạnh kháng với hắn mà lại còn có thể có hậu chiêu như vậy.

------oOo------

Chương 2715: Cường giả Phong vương bướu thịt (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sưu!

Suy nghĩ này của hắn vừa mới hiện lên thì đã có một thanh trường thương màu vàng lập tức xuất hiện ở trước ngực hắn. Đâm thẳng về phía tim của hắn.

Thanh trường thương này vừa mới xuất hiện đã khiến cho Hỗn Độn đại dương xuất hiện từng khe nứt. Uy áp cường đại khiến cho ngay cả cường giả Chúa Tể cũng sẽ cảm thấy máu tươi bị đông cứng, lực lượng bên trong cơ thể cũng khó có thể vận chuyển.

Thần binh Phong vương!

Không nghĩ tới thần binh Phong vương vô cùng quý trọng ở trong Hỗn Độn đại dương mà người này lại có thể tiện tay đã lấy ra được một món. Hơn nữa còn ẩn giấu như vậy, một khi xuất hiện bắn ra phong mang khiến cho không ai có thể ngăn cản.

- Thuấn di!

Nhìn thế tới và tốc độ của trường thương, Nhiếp Vân biết rõ bằng vào thực lực của hắn bây giờ, cho dù Phượng Hoàng chi dực hoàn toàn được phát động, lại phối hợp với thiên phú Thiên Hành sư thì cũng không có cách nào thoát đi được. Dưới tình thế cấp bách, tinh

thần của hắn khẽ động một cái, trong nháy mắt đã xuất hiện ở một nơi cách đó mười mấy trượng!

Thuấn di!

Đây là tuyệt chiêu bảo vệ tính mạng mà ban đầu hắn đã nghiên cứu ra được ở trong Bích Hải Huyền Thiên!

Từ trước tới nay hắn chưa gặp ai có thực lực tương đương với mình, thậm chí ngay cả khi gặp cường giả mạnh mẽ hơn cũng chưa bao giờ thi triển ra nó. Không nghĩ tới lần đầu tiên sử dụng thì tuyệt chiêu này đã cứu hắn một mạng!

Màu vàng trường thương đem công kích lợi hại nhất tập trung vào một điểm. Mặc dù khoảng cách thuấn di của hắn không xa, thế nhưng lại vừa vặn tránh đi chỗ phong mang, thành công trốn thoát một kích này.

- Thuấn di? Thủ đoạn cấp bậc Lão tổ? Chuyện này... Không thể nào a.

Cường giả Phong vương có bướu thịt vốn tưởng rằng sau khi chiêu này qua đi, tên thổ dân này nhất định sẽ trực tiếp tử vong. Thế nhưng dù hắn có nằm mơ thì cũng không nghĩ tới đối phương lại dùng thuấn di né tránh. Chuyện này khiến cho hắn kinh ngạc tới biến sắc.

Từ trước tới nay, hắn đều cho rằng đối phương chẳng qua chỉ là thổ dân bình thường, cho nên cũng không thèm để ý tới chút nào. Mãi tới lúc này hắn mới cảm nhận được áp lực.

Đồng thời trong lòng hắn cũng tràn ngập nghi ngờ... Một gia hỏa ngay cả Phong vương còn không tới làm sao lại có thể thi triển thủ đoạn thuấn di của cường giả cấp bậc kia chứ?

Loại năng lực này, ở trong mắt bọn hắn mà nói, cơ hồ là ký hiệu của loại cường giả kia. Không có đạt tới cảnh giới này thì sẽ không ai có thể thi triển ra được. Thế nhưng tình huống trước mắt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ?

Lại nhìn kỹ một chút, phát hiện ra quả thực đối phương không có đạt tới cấp bậc Phong vương, cho dù có nhiều thủ đoạn hơn đi chăng nữa thì cũng chỉ có thực lực không sai biệt lắm với mình. Cường giả Phong vương có bướu thịt này sửng sốt một lúc, đột nhiên trong lòng hắn lại xuất hiện một suy nghĩ.

- Chẳng lẽ... Những thổ dân này có bí pháp nào đó có thể khiến cho thuấn di ngay khi còn chưa đạt tới cấp bậc kia? Nếu như ta có thể lấy được loại bí pháp này mà nói, sau này còn ai dám bắt nạt ta được nữa chứ?

Suy nghĩ này một khi xuất hiện làm cho hắn không thể nào áp chế được, trong mắt lập tức hiện lên vẻ tham lam.

Nhiếp Vân cũng không biết mình thuấn di lại mang tới cho đối phương nhiều suy nghĩ như vậy. Hắn né tránh một kích trí mạng của đối phương, năm ngón tay tạo thành trảo, Chân Huyết Vương quan lại một lần nữa bay lên, hóa thành một đạo hàn mang đâm tới phía cường giả Phong vương có bướu thịt ở trước mắt.

Mà bản thân hắn thì thi triển thuấn di, trong nháy mắt đã xuất hiện ở vị trí sau lưng của đối phương, cũng dùng chỉ làm kiếm, đâm thẳng vào thập đại huyệt vị trí mạng của người này.

Đồng thời, phân thân Phong vương từ một bên cũng giáp công tới. Quyền lực mạnh mẽ chiếu sáng tứ phương.

Biết rõ cường giả Phong vương bướu thịt này khó có thể đối phó cho nên hắn không có chút giữ lại nào mà trực tiếp sử dụng hết toàn lực.

- Hừ!

Sắc mặt cường giả Phong vương có bướu thịt lập tức trầm xuống.

Mặc dù thực lực của hắn ở trong đám người ở đây có thể xếp trong top đầu, thế nhưng nhìn thấy Nhiếp Vân thi triển toàn lực, trong lòng hắn vẫn cảm nhận được áp lực.

Thân thể vọt về phía trước, bàn tay chộp về phía hư không. Trường

thương màu vàng ẩn nấp trên không trung lập tức bị hắn nắm vào trong lòng bàn tay, lực lượng khuấy động tứ phương. Lập tức biến thành từng đạo thương ảnh, nghênh đón Chân Huyết Vương quan đang đánht ới.

Lúc này vương quan đang được một phân thân khác của Nhiếp Vân nắm trong tay, bị thương ảnh trực tiếp khiến cho hắn không khỏi lui về phía sau một bước.

- Đi xuống đi!

Chinh diện va chạm với Chân Huyết Vương quan thì sẽ không có biện pháp với bổn tôn Nhiếp Vân và phân thân Phong vương ở phía sau. Ngay sau đó hắn đã nghe được một tiếng quát lạnh lẽo vang lên. Một quyền hung mãnh lập tức đánh vào trên sống lưng của hắn.

Phốc!

Cường giả Phong vương có bướu thịt lảo đảo một cái rồi chúi người về phía trước, một ngụm máu tươi lập phun ra, vẻ mặt dữ tợn vô cùng.

Vốn hắn tưởng rằng đám thổ dân trước mắt này có thể dễ dàng bắt vào tay, tiện tay cũng có thể chém giết. Thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không ngờ rằng, vừa mới giao chiến được hai chiêu thì hắn đã bị thương nặng.

- Đáng chết!

Hai mắt đỏ như máu, Phong vương có bướu thịt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân rồi nói:

- Vốn ta còn muốn để lại cho ngươi một mạng. Để ta luyện chế thành khôi lỗi, thế nhưng ngươi đã tìm chết như vậy thì ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Thanh âm giận dữ giống như quỷ kêu, chói tai mà khó nghe, khiến cho linh hồn của người ta không khỏi phát run.

Hắn thấy Nhiếp Vân thi triển ra thuấn di cho nên quả thực không định chém giết. Định hỏi ra bí mật. Thế nhưng bây giờ đã bị thua thiệt quá nhiều khiến cho hắn biết rõ. Nếu như thực sự nương tay, đừng nói là có thể bắt được hay không, không cẩn thận ngay cả bản thân hắn cũng sẽ phải bỏ mạng ở cái nơi này!

Có thể thực lực của đối phương không bằng hắn, thế nhưng thủ đoạn vô cùng lại phối hợp với thuấn di, cực kỳ đáng sợ, cho dù hắn dùng toàn lực, sợ rằng cũng khó có thể chém giết được đối puhowng.

- Ngươi coi như là người thứ nhất trong đám thổ dân làm ta bị thương, đủ để kiêu ngạo rồi.

Cái lưỡi đỏ chót lè ra, lại liếm môi một cái, cường giả Phong vương có bướu thịt này không có một chút mất mát, giận dữ nào nữa, mà thay vào đó là vẻ hưng phấn.

------oOo------

Chương 2716: Dẫn vào Nạp Vật thế giới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đám người bọn hắn đều là người vì chiến sinh ra, mà hắn lại là phần tử cuồng chiến đấu. Nếu không cũng sẽ không đi khắp nơi, đi tìm các loại đại tiểu thế giới rồi chiếm đoạt.

Vốn tưởng rằng tên thổ dân trước mắt này có thể tiện tay bắt lấy, lại tiện tay là có thể chém giết. Thế nhưng hắn nằm mơ cũng không ra được đối phương lại khó đối phó tới như vậy.

- Ngươi cũng không tồi, chẳng qua là... Một khi ngươi đã đi tới nơi này thì cũng chỉ có một kết quả, đó là chết!

Thở ra một hơi. ánh mắt Nhiếp Vân lập lòe nhìn chằm chằm vào đối phương.

Thực lực của đối phương hắn cũng đã nhìn ra được. Nếu muốn

chiến thắng tất sẽ phải trả một cái giá rất lớn. Nhưng mà không có biện pháp nào khác a. Hỗn Độn đại dương đang ở trong thời khắc sinh tử tồn vong, không chém giết những người xâm lăng này, sau này nhất định sẽ xuất hiện phiền toái ngày càng nhiều hơn

- Hắc hắc, muốn làm cho cho ta chết? Để xem ngươi có bản lĩnh này hay không đã. Ngươi có thuấn di, mặc dù phân thân Phong vương rất lợi hại, nắm chắc đối với chiến đấu cũng không tệ, nhưng... Vẫn có chỗ đáng tiếc là. Ngươi vẫn để cho ta nhìn ra được chỗ vấn đề.

Phong vương có bướu thịt cười lạnh, trong mắt có hàn mang lóe lên:

- Đó chính là... Linh hồn của ngươi quá yếu! Đây là nhược điểm lớn nhất của ngươi, mà ngươi cũng sẽ vì nó mà tử vong!

Cười ha hả một tiếng, khí tức của cường giả Phong vương có bướu thịt ngưng tụ toàn thân.

Hắn đã nhìn ra, người thiếu niên trước mắt này có sức chiến đấu cường hãn, thủ đoạn quỷ dị. Nếu như cậy mạnh đối kháng mà nói, sẽ không tồn tại bất kỳ chút khuyết điểm nào. Thế nhưng thứ duy nhất kém vẫn có, đó chính là linh hồn!

Đối phương có phân thân cấp bậc Phong vương, thực lực bản thân cũng đã có thể so với Phong vương, sức chiến đấu cực mạnh. Chỉ là linh hồn còn không có đạt tới cấp bậc Phong vương, thậm chí lại còn kém một đoạn lớn.

Nếu như có thể hạ thủ từ chỗ này, như vậy tỷ lệ chiến thắng sẽ cao hơn không ít.

- Chết đi... Vòng xoáy chân linh!

Giận dữ gầm lên một tiếng, cường giả Phong vương có bướu thịt bước lên phía trước một bước. Mười ngón tay vung vẩy, trước mắt lập tức xuất hiện một vòng xoáy do hắc tuyến tạo thành.

Vòng xoáy chân linh là tuyệt chiêu của hắn, một khi xuất ra, không

gian sẽ lập tức xuất hiện một hắc động có thể chiếm đoạt linh hồn, chỉ cần linh hồn không có vượt qua bản thân hắn thì cũng khó mà có thể ngăn cản được.

- Tuyệt chiêu công kích linh hồn?

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

Thứ bây giờ hắnsợ chính là linh hồn công kích. Không nghĩ tới vừa mới chỉ giao thủ mấy chiêu mà đối phương đã có thể nhìn ra được chỗ vấn đề, trực tiếp tiến hành công kích hắn.

Sưu sưu!

Vòng xoáy chân linh giống như hắc động thôn phệ vạn vật, Nhiếp Vân vừa nhìn một cái đã cảm thấy toàn bộ linh hồn, toàn bộ tinh thần đều bị hấp dẫn vào, rơi vào vực sâu vô biên, tùy thời có thể chìm xuống, mà khi đó sẽ không có cách nào tỉnh lại được nữa.

- Không tốt, cảnh giới linh hồn của ta bây giờ căn bản không thể nào đỡ được..

Trong thời khắc nguy cấp Nhiếp Vân lại vô cùng bình tĩnh.

Mặc dù hắn tiến bộ rất nhanh, thế nhưng dù sao thời gian tu luyện cũng còn quá ngắn, cảnh giới linh hồn còn xa không đạt tới loại trình độ này như đối phương. Nếu không nhanh chóng nghĩ ra biện pháp, một khi bị vòng xoáy linh hồn trước mắt hoàn toàn thôn phệ. Khi đó hắn sẽ trực tiếp tử vong, khó có thể sống lại lần nữa. Mà thân thể cũng sẽ biến thành trống rỗng!

- Chân Huyết Vương quan, Nạp Vật thế giới!

Ý thức được điểm này, Nhiếp Vân cũng không dám chính diện chống lại vòng xoáy trước mắt, tinh thần khẽ động một cái, Chân Huyết Vương quan đã ngăn cản ở phía trước. Thân thể thì nhoáng một cái đã chui vào bên trong Nạp Vật thế giới.

Nơi này là nơi mà lực lượng của hắn mạnh nhất, chỉ cần đi vào bên trong thì công kích của đối phương có mạnh hơn nữa cũng không

có cách nào làm gì được hắn.

- Diệt!

Vừa mới tiến vào trong Nạp Vật thế giới thì đã thấy vòng xoáy chân linh xuất hiện ở trước mắt, miệng Nhiếp Vân phun ra một từ. Chỉ trong nháy mắt vòng xoáy trước mắt đã hoàn toàn biến mất, biến thành tro bụi.

- Ồ? Tiểu thế giới? Hắc hắc, lại có thể ăn một bữa thỏa thích rồi.

Nhiếp Vân chui vào trong Nạp Vật thế giới, cường giả Phong vương có bướu thịt cũng sửng sốt một chút, ngay sau đó trong mắt hiệ lên vẻ vô cùng hưng phấn.

Phương pháp tăng tiến tu vi của bọn hắn chính là thôn phệ tiểu thế giới, vốn hắn tưởng rằng sau khi chiến đấu thì mới có thể đi tìm tiểu thế giới để thôn phệ. Thế nhưng không nghĩ tới người trước mắt này không chịu nổi công kích, lại thả tiểu thế giới ra ngoài. Đây quả thực là đột nhiên bày một bàn thức ăn ngon ra trước mặt hắn, chờ hắn hưởng dụng vậy.

Sưu!

Không có chút do dự nào, thân thể khẽ nhoáng một cái đã đi tới Nạp Vật thế giới.

- Rốt cuộc cũng đã trúng kế...

Thấy hắn đã đi vào, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đối phương đã tìm được khuyết điểm của hắn, thi triển linh hồn công kích. Như vậy hắn căn bản không có cách nào chống cự được. Phương pháp duy nhất có thể chiến thắng chính là dựa vào Nạp Vật thế giới!

Chỉ bất quá Nạp Vật thế giới là không gian thuộc về hắn, một khi đối phương cẩn thận, muốn lừa gạt đối phương đi vào cũng vô cùng khó khăn!

Cho nên, mới vừa rồi Nhiếp Vân giấu Nạp Vật thế giới ở sau lưng. Lại mượn lực lượng của Chân Huyết Vương quan và Tĩnh Tâm bình, trao đổi Nạp Vật thế giới và thế giới bên ngoài. Khiến cho đối phương nhìn thấy trong tay hắn có một tiểu thế giới, dẫn tới đối phương truy kích.

Kết quả, đối phương quả thực đã trúng kế mà đuổi tới đây.

Ở bên ngoài, dùng thực lực của đối phương, quả thực hắn không có biện pháp nào khác. Thế nhưng một khi đến nơi này, hắn là chưởng khống giả duy nhất, muốn giết chết đối phương còn không phải là cực kỳ đơn giản hay sao?

Chỉ cần đối phương không có lực lượng phá vỡ được Nạp Vật thế giới để đi ra, khi đó cũng chỉ có một con đường... Đó chính là chết!

- Đây không phải là pháp bảo tiểu thế giới?

Vừa mới tiến vào Nạp Vật thế giới, Phong vương có bướu thịt lập tức sửng sốt một chút.

Ở dị tộc cũng có rất nhiều người đem tiểu thế giới lần nữa luyện chế thành pháp bảo, loại pháp bảo này có thể tiến hành vây khốn đối với người khác, giết chết người ta. Vốn hắn tưởng rằng thứ đối phương lấy ra chính là loại này. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, dường như cũng không phải là như hắn suy đoná.

------oOo------

Chương 2717: Vô địch

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không đúng, pháp bảo thế giới có ý niệm khí linh đặc biệt. Mà thế giới trước mắt này là một thế giới độc lập. Hắc hắc, như vậy là tốt nhất. Nếu như là pháp bảo thì ta còn cần tốn một chút công phu chém giết ngươi. Khi đó mới có thể thôn phệ được. Nếu đã không phải như vậy, ta có thể trực tiếp hưởng dụng a!

Sửng sốt một chút, Phong vương có bướu thịt liếm liếm đầu lưỡi, trong mắt tràn ngập vẻ tham lam.

Luyện chế Tiểu thế giới thành pháp bảo, nhất định phải giết chết chủ nhân trước đó, diệt sát ý niệm của khí linh trong đó rồi mới có thể hưởng dụng. Thế nhưng tiểu thế giới bình thường thì lại khác, có thể tùy thời thôn phệ nó mà không cần cố kỵ chút nào.

Trong tiếng hét lớn, Phong vương có bướu thịt kia cũng không làm động tác dư thừa gì, trên thân thể đột nhiên có vô số dây nhỏ bắn ra, tựa như vòi hút vậy, bám chặt vào trên Nạp vật thế giới.

Nạp Vật thế giới là không gian, không giống như vách tường. Thế nhưng khi nhìn thấy những cái dây nhỏ này, Nhiếp Vân lại có thể cảm ứng được rõ ràng, đối phương đang hút. Dường như đang hút vào trên người hắn vậy. Trong nháy mắt đã có một cảm giác như là lực lượng tan rã.

- Đây là năng lực gì vậy?

Nhiếp Vân có chút hoảng sợ.

Khó trách năm đó đám người Tu La vương lại không tiếc hy sinh cũng phải chém giết những người này, sau đó lại khổ công duy trì phong ấn, bây giờ hắn mới biết được, đối phương quá đáng sợ!

Đối phương lại có thể đứng trên không trung, lợi dụng thứ như là vòi hút thôn phệ căn nguyên của không gian bên trong. Nếu như để cho hắn ta tiến vào Tam giới, có thể tưởng tượng ra được. Không bao lâu sau toàn bộ thế giới cũng sẽ bị hắn ta thôn phệ mà hoàn toàn sụp đổ.

- Nếu như cứ để cho hắn tận tình thôn phệ như vậy, cho dù Nạp Vật thế giới đã có thể so với Chí Tôn vực. Thế nhưng không quá ba ngày cũng sẽ hoàn toàn bị thôn phệ sạch sẽ, trở thành một mảnh phế tích...

Cảm nhận tốc độ lực lượng xói mòn trong cơ thể, Nhiếp Vân âm thầm kinh hãi không thôi.

Nạp Vật thế giới là căn bản thực lực của hắn, thôn phệ căn nguyên thế giới này thì chẳng khác nào với thôn phệ lực lượng của hắn. Như vậy có thể đoán ra được trình độ dáng sợ của đối puhowng.

Đối phương chẳng những thôn phệ nhanh mà còn rất khó ngăn cản, nếu như không phải gần đây thực lực hắn tăng lên, như vậy cho dù là đang ở trong Nạp Vật thế giới cũng sẽ không ngăn cản được!

- Phong ấn!

Biết rõ nếu như không ngăn cản đối phương thì nhất định mình sẽ bị thua thiệt, Nhiếp Vân đứng tại chỗ, nhất thời quát lên một tiếng.

Ở tỏng Nạp Vật thế giới hắn hoàn toàn có thể làm được ngôn xuất pháp tùy. Nương theo lời nói của hắn, cường giả Phong vương có bướu thịt lập tức cảm thấy thân thể cứng đờ, giống như đã bị một sợi dây thừng trói chặt vậy. Toàn thân không thể động đậy được nữa.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Thân thể cứng đờ, Phong vương có bướu thịt nhất thời sửng sốt.

Vốn hắn tưởng rằng cái gọi là Nạp Vật thế giới này chỉ là tiểu thế giới mà không biết đối phương lấy được từ nơi nào, không đáng để lo. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, dường như hắn đã quá coi thường tiểu tử này.

Rất có thể không phải vậy.

Chẳng lẽ là thế giới mà đối phương đã luyện hóa? Coi như là tiểu thế giới đã luyện hóa thì cũng không thể làm được chuyện như ngôn xuất pháp tùy a!

- Tránh thoát!

Trong lòng khiếp sợ không thôi, thế nhưng cường giả Phong vương có bướu thịt này cũng không phải ngồi không, thân thể chợt biến đổi, bành trướng lên mấy trăm trượng. Cơ bắp toàn thân phồng lên

như chuột vậy, lập tức chấn động mạnh một cái.

Ầm ầm!

Không gian bên trong Nạp Vật thế giới lập tức sụp đổ ra một mảng lớn, lực lượng cấm chế trên người của hắn cũng lập tức tiêu tán.

- Ồ?

Con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại.

Hắn đã từng lợi dụng Nạp Vật thế giới vây khốn không ít cường giả, tất cả mọi người cơ hồ đều khó có thể vi phạm ý niệm của hắn mà bị giết chết tại chỗ. Đây là lần đầu tiên có người lại tránh thoát trói buộc của hắn, thậm chí còn đánh nát một mảnh không gina.

Trước đó hắn cũng đã suy đoán ra được, Nạp Vật thế giới không phải là vạn năng, bây giờ nhìn lại, quả đúng là như vậy!

- Trảm!

Trong lòng đang rung động vì thực lực của đối phương, trên miệng Nhiếp Vân cũng không dừng lại, giữa hai lông mày dường như có điện mang sinh ra, lại lần nữa quát lên một tiếng.

Nương theo tiếng quát của hắn, trong thế giới trước mặt trong nháy mắt xuất hiện hai đạo phong nhận, mỗi một đạo cũng hiện quang mang màu vàng. Sưu một cái đã dùng tốc độ bằng mắt thường không thể nhìn thấy đâm về phía Phong vương có bướu thịt kia.

Cấp bậc bây giờ của Nạp Vật thế giới, có khả năng không trói được đối phương, cũng không thể làm được một ý niệm làm cho đối phương sinh, một ý niệm làm cho đối phương chết. Thế nhưng một khi đối phương đã tới đây, sao Nhiếp Vân có thể để cho hắn ta tùy tiện rời đi được chứ!

- Đây là... Thế giới mà ngươi sáng tạo ra? Điều này sao có thể chứ?

Nhìn thấy thế giới trước mắt nương theo ý niệm của đối phương

tạo thành vô số công kích, uy lực cường đại vô cùng, rốt cuộc Phong vương có bướu thịt cũng ddã thức được mình đã gặp phải một quái vật như thế nào. Vẻ mặt bình tĩnh trước đó cũng không giữ được nữa, mà trở nên có chút khiếp sợ và đờ đẫn.

Một thổ dân nơi này lại có thể sáng tạo ra một cái thế giới sao? Hơn nữa không gian trong thế giới này lại được củng cố như vậy... Điều này sao có thể chứ?

Loại năng lực này cho dù là lão tổ nhất mạch của bọn họ cũng không làm được a!

Trong lòng rung động, thế nhưng cũng không có làm ảnh hưởng tới động tác của hắn, bàn tay hắn run lên, trường thương hóa thành vô số đạo tàn ảnh bắn về phía phong nhận.

Ầm Ầm!

Trường thương còn chưa đánh tới trước mặt phong nhận thì bầu trời trên đầu hắn đột nhiên trời u ám, có một đạo lôi điện lớn đột nhiên lăng không đánh xuống.

Ở trong Nạp Vật thế giới Nhiếp Vân là chưởng khống giả, đừng nói là lôi điện, cho dù muốn khiến cho không gian nơi này vỡ nát thì cũng chỉ là một ý niệm mà thôi.

Xoẹt Xoẹt Xoẹt Xoẹt Xoẹt!

Bầu trời hình thành lôi điện, mang theo công kích linh hồn và thân thể, uy lực cường đại vô cùng, hơn nữa phương vị đánh xuống phía dưới, cho dù hắn là cường giả Phong vương thì cũng khó có thể tránh né được. Cường giả Phong vương có bướu thịt chỉ cảm thấy trong đầu có chút choáng váng, thương ảnh trong tay chậm lại.

Xoẹt!

Phong nhận phía dưới trong nháy mắt đã xẹt qua hai chân của hắn, một trận đau

nhức truyền tới, sau đó hắn đã thấy từ phía mông đổ xuống đã bị

đối phương chém đứt.

------oOo------

Chương 2718: Chém giết (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- A...

Phong vương có bướu thịt kêu thảm một tiếng.

Dựa theo lẽ thường mà nói, thực lực đạt tới loại trình độ này như bọn họ, đừng nói là đứt lìa, cho dù là vỡ nát thành bụi phấn thì cũng có thể tùy thời sống lại, hoàn toàn khôi phục. Thế nhưng phong nhận của đối phương chém vào, lại không biết đối phương dùng thủ đoạn gì mà lại mang theo tính hủ thực cực mạnh. Ngay cả linh hồn của hắn cũng bị thương nặng, chứ đừng nói là thân thể!

Nói cách khác, chỗ bị chém đứt lìa kia, nếu như không nghĩ biện pháp diệt trừ lực lượng ăn mòn quỷ dị kia, khi đó hắn sẽ không có cách nào mọc ra lại bộ phận như cũ được nữa.

- Đáng chết, ngươi đã hoàn toàn chọc giận ta, ta muốn ngươi phải chết...

Phong vương có bướu thịt chưa từng bị thua thiệt lớn như vậy, lần này hắn tức giận tới mức toàn thân run run. Trong khi hắn đang định lần nữa xuất thủ với Nhiếp Vân thì trên đầu lại có một đạo lôi điện bổ xuống.

Xoẹt Xoẹt!

Lôi điện cường đại đánh vào trong đầu hắn, khiến cho vẻ mặt hắn lập tức ngây ngốc, toàn thân là một mảnh đen nhánh, đồng thời lục phủ ngũ tạng cũng đã bị thương, miệng không ngừng phun ra máu tươi.

- Trảm!

Một chiêu đắc thủ, sao Nhiếp Vân có thể ngừng lại được chứ? Tinh thần khẽ động một cái, trên không trung lần nữa xuất hiện hai đạo phong nhận, sưu một cái đã bổ về phía hai cánh tay của người này.

Dưới sự trùng kích của lôi điện, cường giả Phong vương bướu thịt kia còn chưa có hoàn toàn tỉnh lại thì đã cảm thấy có phong nhận đi tới trước mặt.

Bất quá hắn không hổ là cường giả Phong vương, phản ứng cực kỳ nhanh, thân thể khẽ vặn một cái đã tránh thoát được hai đạo công kích trí mạng. Khi hắn đang định ra tay thì ngay sau đó đã cảm thấy sau lưng đau nhói, chẳng biết từ lúc nào đã lại có một đạo phong nhận bổ tới, chém ngang thân thể hắn thành hai khúc!

Thực lực của hắn cường hãn như vậy, cho dù ở trong Nạp Vật thế giới Nhiếp Vân không thể một lời giết chết được dối phương. Thế nhưng cũng có thể tùy tiện sinh ra các loại công kích, khiến cho đối phương sống không bằng chết!

Nếu như nói Hỗn Độn đại dương thì Đạm Đài Lăng Nguyệt là chủ chiến trường. Như vậy ở nơi này... Chính là chủ chiến trường của hắn, chỉ cần đối phương không thể dùng thời gian ngắn nhất phá vỡ nơi này, như vậy hắn sẽ là vô địch!

- A a... Đáng chết... Chết đi cho ta!

Thắt lưng bị chém đứt, Phong vương có bướu thịt vẫn còn chưa chết, cảm giác đau đớn mãnh liệt và nhục nhã khiến cho sắc mặt hắn tái xanh, miệng rống giận từng tiếng.

Sưu!

Nương theo tiếng rống giận của hắn, trường thương màu vàng lóe lên một cái trên không trung, lập tức xuất hiện ở trước mặt Nhiếp Vân.

- Định!

Nếu như là ở bên ngoài, Phong vương bướu thịt dùng hết hết toàn

lực đánh ra một thương. Như vậy cho dù Nhiếp Vân có thể tránh thoát thì cũng sẽ vô cùng chật vật. Thế nhưng ở chỗ này, căn bản sẽ không tồn tại những vấn đề này. Hắn chỉ cần nói một tiếng là trường thương sẽ lập tức bị định lại ở trên không trung, không ngừng phát ra tiếng thương minh mà không có cách nào tiến tới được một chút nào.

Ầm Ầm!

Trường thương không có cách nào tiến về phía trước, thế nhưng không gian phía trước lại vỡ nát. Có một cái đầu quỷ đang giương nanh múa vuốt cắn về phía Nhiếp Vân.

Đây là khí linh của trường thương!

Thanh trường thương này cũng giống như Chân Huyết Vương quan vậy, cũng là thần binh Phong vương. Khí linh trong đó cũng có ý thức độc lập, cũng giống như Tĩnh Tâm vậy, có được lực lượng cực mạnh.

Chẳng qua, bằng vào thực lực như vậy, ở trước mặt của Nhiếp Vân vẫn không có chút tác dụng nào.

- Trảm!

Tiếp tục hừ lạnh một tiếng, cũng không thấy hắn có động tác gì thì lại có một đạo phong nhận chém tới. Đánh vào phía trên mặt quỷ, tiếng xèo xèo ăn mòn liên tiếp vang lên. Mặt quỷ này ngay cả cơ hội phát ra tiếng kêu thảm cũng không kịp thì đã bị hoàn toàn giết chết.

Cấp bậc của thanh trường thương này không hề kém hơn so với Chân Huyết Vương quan. Thế nhưng khí linh trong đó so với Tĩnh Tâm lại kém rất xa. Ngay cả chiêu thứ hai còn chưa kịp sử dụng thì đã bị diệt, không còn lại bất kỳ một chút ý thức nào nữa.

- Luyện hóa!

Diệt sát khí linh trong đó, trường thương rít lên một tiếng, trong lòng Nhiếp Vân khẽ động một cái. Linh hồn lập tức tràn vào bên trong,

một lát sau, trường thương đã bị hắn hoàn toàn luyện hóa.

Người khác luyện hóa một món thần binh Phong vương cần phải phí vô số năm tháng, thế nhưng đối với hắn ở trong Nạp Vật thế giới mà nói, lại cực kỳ đơn giản. Ngay cả một hô hấp cũng không cần dùng đã có thể hoàn toàn giải quyết được.

- Không...

Cảm nhận được trường thương của mình đã bị luyện hóa, Phong vương có bướu thịt phun ra một ngụm máu tươi, cả người lập tức trở nên uể oải.

Mới vừa rồi hai chân, eo hắn bị chém thì trong lòng hắn vẫn còn có cơ hội lật ngược thế cờ. Thế nhưng lúc này, loại lực lượng này đã không còn có, nếu có thì chẳng qua cũng chỉ là sợ hãi mà thôi.

Thực lực chân chính của tên thổ dân trước mắt này trên thực tế còn không bằng hắn, thế nhưng không những hiểu thuấn di, mà còn sáng tạo ra một tiểu thế giới. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy chuyện này, căn bản khó mà tin được tất cả mọi chuyện xảy ra trước mắt.

Nhìn thấy vẻ mặt này của đối phương, Nhiếp Vân đã biết đối puhowng không còn tâm tư phản kháng nữa, hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Bề ngoài nhìn hắn dẫn đối phương vào bên trong Nạp Vật thế giới là có thể chiếm hết thượng phong. Thế nhưng trên thực tế vẫn vô cùng hung hiểm, nếu như không phải thực lực đối phương còn chưa đạt tới đẳng cấp nhất định. Như vậy ột khi tùy tiện dẫn hắn vào, sẽ chỉ mang tới tai nạn cho hắn. Thậm chí toàn bộ Nạp Vật thế giới cũng sẽ vì vậy mà lập tức tan biến.

Cũng giống như những vòi hút cổ quái vừa rồi vậy. Nếu không phải thực lực người trước mắt này bị hạn chế, chỉ cần tốc độ thôn phệ nhanh hơn một chút nữa, nhất định hắn sẽ lập tức rơi vào thời kỳ suy yếu. Khi đó sẽ không có lực lượng đối kháng với đối phương nữa.

- Nếu như ta đoán không sai, ngươi chắc là người của Phổ Thiên nhất tộc a!

Điều chỉnh xong tâm cảnh. Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, hai mắt lập lòe như tỏa sáng.

Trước đó khi chiến đấu với đám người Mặc Tật bọn họ đã từng nói qua bọn hắn thuộc về một chi của phổ thiên, những người trước mắt này cũng có lực lượng đồng chi với bọn hắn. Vì vậy chắc là cùng một phe.

- Không sai, chúng ta chính là thuộc hạ của Phổ Thiên đại đế, mặc dù ngươi có thể giết ta. Thế nhưng tin tức về nhưng nơi này đã truyền ra bên ngoài. Chỉ cần nhìn thấy chúng ta không trở về, nhất định Đại đế sẽ phái ra người mạnh hơn tới dây. Đến lúc đó các ngươi cũng sẽ phải chết

------oOo------

Chương 2719: Chém giết (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong vương có bướu thịt thấy có thể hắn một hơi nói tới Phổ Thiên nhất tộc cho nên cũng không có chống chế mà chỉ cười lạnh một tiếng, lên tiếng thừa nhận.

Hắn thấy, người trước mắt này cho dù tiềm lực có lớn hơn nữa, dù có thủ đoạn nhiều hơn nữa, thì cũng chỉ là thổ dân mà thôi. So với đội ngũ của Phổ Thiên đại đế mà nói, chỉ là hạt thóc trong biển, không đáng để nhắc tới.

- Phổ Thiên đại đế? Hắn có thực lực gì? Cường giả Phong vương có thực lực như ngươi lại có bao nhiêu?

Đây là vấn đề mà Nhiếp Vân quan tâm nhất, nếu như thực lực của đối phương quá mạnh mẽ, số lượng người quá nhiều, như vậy quả thực hắn cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Nếu như chỉ có mấy vị Phong vương, như vậy cũng có thể đánh một trận

- Thực lực gì sao? Ha ha, ta quên mất ngươi là thổ dân, còn không biết sự cường đại của đại đế a.

Vẻ mặt Phong vương có bướu thịt cười lạnh, trong ánh mắt mang theo vẻ khinh bỉ:

- Nói cho ngươi biết a, thực lực như ta ở trước mặt đại đế không khác gì con kiến. Chỉ cần một hơi cũng đã có thể thổi chết vô số!

- Một hơi là có thể thổi chết vô số sao?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt, trong lòng hoảng sợ không thôi.

Không phải cường giả Phong vương là người cường đại nhất sao? Sao lại còn có người lợi hại hơn cơ chứ?

- Chẳng lẽ... Trong cường giả Phong vương cũng có phân chia cấp bậc hay sao? Chẳng lẽ đại đế là tồn tại vượt qua Phong vương?

Nhiếp Vân có chút khẩn trương hỏi.

Hắn đã có suy đoán từ trước đó. Hắn cảm thấy giữa các Phong vương cũng có cấp bậc cụ thể, chẳng qua hắn còn không nghĩ tới trên Phong vương còn có một cấp bậc khác. Thậm chí còn có đại đế cái gì đó.

- Thắng là vua, thua làm giặc. Muốn từ trong miệng ta biết những chuyện này sao? Không có cửa đâu! Giết ta đi, bất quá, ta có thể nói cho ngươi biết trước, đắc tội với Phổ Thiên nhất mạch, thứ đang chờ đón các ngươi là hủy diệt vô cùng vô tận a.

Phong vương có bướu thịt cười ha hả nói.

Cục diện bây giờ đã vậy hắn cũng đã biết mình sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Cho nên lúc này cũng không có nói nhiều, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân giống như đang nhìn một người chết vậy.

- Nếu như không nói vậy thì chết đi!

Thấy đối phương đã không muốn nói nhiều, Nhiếp Vân biết có hỏi tiếp thì cũng sẽ chỉ làm chậm trễ thời gian nhiều hơn mà thôi. Cũng không có hiệu quả gì khác. Hắn quát lạnh một tiếng, trước mặt lần nữa xuất hiện một đạo phong nhận chém thẳng về phía đầu đối phương.

Xoẹt.

Phong nhận lướt qua cổ, hai mắt Phong vương có bướu thịt trợn tròn, đầu rớt xuống, linh hồn cũng đã bị diệt.

Sưu!

Sau khi giết chết người này, Nhiếp Vân thở dài một hơi.

Mặc dù đã chém giết đối phương, thế nhưng hắn cũng tiêu hao cực lớn, ngay cả linh hồn cũng có cảm giác tiêu hao sạch sẽ.

Khoanh chân ngồi dưới đất khôi phục trong chốc lát, sau đó thân thể Nhiếp Vân lại búng một cái, lập tức rời khỏi Nạp Vật thế giới.

Mặc dù đã chém giết một vị cường giả Phong vương, thế nhưng chiến cuộc bên ngoài như vậy. Bên Hỗn Độn đại dương vẫn đang rơi vào trong thế hạ phong, nhất định phải lập tức đi trợ giúp một tay.

- Nếu cứ như vậy đi ra ngoài thì hiệu quả sẽ không lớn, không bằng...

Tinh thần khẽ động một cái, khí tức dung mạo của Nhiếp Vân phát sinh biến hóa, cả người trong nháy mắt đã biến thành một bộ dáng khác.

Giống tên Phong vương có bướu thịt vừa bị hắn chém như đúc, thậm chí ngay cả khí tức từ trên người tản ra cũng khiến cho người khác không thể nhìn ra được.

Hắn chém chết người này ở trong Nạp Vật thế giới, tất cả mọi

ngườid dều không biết. Nếu như ngụy trang thành bộ dáng của đối phương mà xông ra, nhất định sẽ có thể tạo ra được hiệu quả không tưởng.

Tay cầm trường thương màu vàng, biến thành Phong vương có bướu thịt, Nhiếp Vân đột ngột xuất hiện ở trước khe nứt trong chiến trường.

Ầm ầm!

Bên ngoài tiếng chém giết rung trời, tiếng nổ kịch liệt không ngừng vang lên. Lúc này song phương chiến đấu quả nhiên giống như hắn phỏng đoán vậy, không những không có dừng lại mà còn phát triển tới mức càng ngày càng kịch liệt hơn.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy người của bên Hỗn Độn đại dương đối mặt với thế công cường đại của đối phương đã xuất hiện cục diện bị thua.

Rất nhiều cường giả dưới sự vây công của đối phương, lực lượng đã dần dần không chống đỡ được nữa. Thậm chí còn có không ít người đã bị chém giết.

- Nguy rồi, Nhiếp Đồng...

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy bên Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không có gì là đáng ngại, đang chiến đấu kịch liệt với thủ lĩnh đối phương. Không nhìn ra được dấu hiệu bị thua, ngược lại bên Nhiếp Đồng, tình huống nguy hiểm đã xuất hiện. Đối mặt với cường giả Phong vương có máu màu vàng kia đã xuất hiện cảm giác lực lượng không đỡ nổi.

Trình độ đáng sợ của vương giả có máu tươi màu vàng, từ lúc luyện hóa máu tươi của hắn thì Nhiếp Vân cũng đã biết được. Lúc nàycũng đã chứng thực phỏng đoán này của hắn là đúng.

Lúc này toàn thân Nhiếp Đồng đều là máu tươi, Tu La kiếm trong tay cũng đã gãy, thân thể sưng vù, sắc mặt ảm đạm, cực kỳ chật vật.

Vương giả có máu tươi màu vàng ở phía đối diện đang dùng vẻ mặt tàn nhẫn nhìn về phía hắn, hai hàng lông mày khẽ động, mang theo vẻ hưng phấn tàn nhẫn.

Lần trước thiếu chút nữa hắn đã có thể đột phá phong ấn, chính là người trước mắt này ngăn cản, cừu nhân gặp mặt đương nhiên sẽ đỏ con mắt, đương nhiên hắn không thể bỏ qua cơ hộ lần này được.

- Ta sẽ tróc từng khối thịt trên người ngươi xuống, khiến cho ngươi hưởng thụ trừng phạt. thống khổ nhất..

Vương giả có máu tươi màu vàng khặc khặc cười lạnh, binh khí trong tay lần nữa nện xuống về phía Nhiếp Đồng.

Binh khí của hắn là một món lang nha bổng toàn thân đen nhánh, dài mấy trăm trượng, chợt đè một cái, một đạo khí lưu vòng xoáy từ trên trong bổng xông thẳng về phía Nhiếp Đồng.

Tuy rằng hoàn toàn khác với chiêu số của Phong vương có bướu thịt, vẫn không thuộc về ba nghìn đại đạo, thế nhưng lại có uy lực giống nhau, thậm chí còn hơn hẳn một bậc!

Đối mặt với đạo công kích này, mặc dù Nhiếp Đồng đã bị trọng thương, thế nhưng lại không loạn chút nào. Hắn vừa lui về phía sau lại vừa chống cự, mặc dù lực lượng của hắn không bằng đối phương.Thế nhưng mỗi một lần lại có thể ngăn cản vừa đúng, vừa có thể làm cho mình bị thương không nặng, lại còn có thể chống đỡ được công kích của đối phương.

Chỉ vừa nhìn một cái Nhiếp Vân cũng đã biết rõ, cho dù tạm thời đệ đệ có thể đánh một trận, thế nhưng cũng không kiên trì được bao lâu. Bởi vì mỗi một lần đối công. Cho dù có thể tiêu hao một bộ phận lực lượng của đối phương, thế nhưng một bộ phận còn dư lại vẫn khiến cho thương thế đệ đệ không ngừng tăng thêm.

------oOo------

Chương 2720: Đại chiến với vương giả có máu tươi màu

vàng (thượng) (1)
Nguồn: EbookTruyen.Me

Mà thực lực đối phương cũng không có bất kỳ tiêu hao nào, cho nên làm cho kết cục cơ hồ có thể đoán trước ra được.

- Không nghĩ tới tiểu tử này lại còn có thể kiên trì tới lúc này, ta tới giúp đệ!

Thấy đệ đệ gặp nguy cơ, Nhiếp Vân cũng không nhẫn nại được nữa. Hắn lập tức phóng tới bên cạnh vương giả có máu tươi màu vàng kia.

Bây giờ hắn đang ngụy trang là cường giả Phong vương có bướu thịt kia, đối phương lại đang chiến đấu say sưa, cho nên cũng không ý thức được người đã đổi.

- Tiểu tử mới vừa rồi đâu rồi?

Bất quá, vương giả có máu tươi màu vàng này vẫn theo bản năng hỏi hắn một câu.

Bướu thịt Phong vương và Nhiếp Vân trong lúc chiến đấu đã tiến vào một tiểu thế giới, sau đó đồng thời biến mất. Hiện tại hắn đột nhiên xuất hiện, đương nhiên người này phải hỏi một câu.

- Mới vừa bị ta giết xong.

Nhiếp Vân truyền âm.

Ngôn ngữ của đối phương, tuy rằng hắn có thiên phú Thiên Nhĩ sư, thế nhưng vẫn không có học xong toàn bộ. Vì vậy không thể nào nói chuyện tùy tâm sở dục được, vì vậy chỉ có thể lợi dụng linh hồn truyền âm mà thôi.

Dù sao dùng linh hồn ba động, tất cả mọi người đều có thể nghe hiểu được. Trong lúc chiến đấu vì phòng ngừa người khác phát hiện ra, dùng linh hồn truyền âm, cũng coi như là chuyện bình thường. Vì vậy trong lúc nhất thời vương giả có máu tươi màu vàng

này cũng không có cảm thấy có gì là kỳ quái.

- Không tồi, tiểu tử kia có chút cổ quái, ngươi nhanh như vậy đã có thể chém giết được hắn cũng coi như có công đầu! Như vậy đi, trước tiên ngươi đi trợ giúp Bách Triết đại nhân đối phó với nữ nhân kia, người này giao cho ta đối phó là được...

Vương giả có máu tươi màu vàng nói.

Bách Triết đại nhân là người đang chiến đấu cùng với Đạm Đài Lăng Nguyệt.

- Được! Ta sẽ lập tức đi ngay bây giờ!

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng. Trường thương màu vàng trong tay khẽ vung một cái, thân thể búng một cái đã phóng về phía Đạm Đài Lăng Nguyệt. Bất quá, còn chưa đi được mấy bước thì đột nhiên hắn xoay người lại, đâm ra một thương.

Một thương này hắn đã dùng hết hắn toàn bộ lực lượng của mình. Thậm chí còn gia trì thực lực của Tĩnh Tâm và phân thân Phong vương. Thương ảnh chợt lóe lên rồi biến mất ở trên không đang, sau một khắc đã xuất hiện ở sau lưng vị vương giả có máu tươi màu vàng này.

- Ngươi...

Vương giả có máu tươi màu vàng không ngờ tới hắn lại đột nhiên đánh lén. Hơn nữa lại còn công kích độc ác như vậy, hai con ngươi của hắn co rụt lại. Thân thể vội vàng co rụt xuống phía dưới.

Không hổ là siêu cấp cường giả đã vượt qua Nhiếp Đồng, mặc dù rất là bất ngờ. Thế nhưng dưới tình huống nguy cấp, lại vẫn có thể tránh thoát được một thương này. Thân thương đâm qua bả vai, cũng không có tạo thành vết thương trí mạng.

- Đáng ghét, ngươi không phải bướu thịt? Ngươi là tiểu tử kia?

Một chiêu đã bị thương, vương giả có máu tươi màu vàng này rốt cuộc cũng đã biết đối phương là ai, lông mày hắn nhướng lên, cả

người giống như sắp nổi điên lên vậy.

Cường giả như hắn, dù có đi tới bất kỳ nơi nào chiến lực cũng đều ở top đầu. Thế nhưng không nghĩ tới lại bị một tiểu tử thổ dân âm một vố mà không nhìn ra được. Nếu như chuyện này truyền đi ra ngoài, hắn tuyệt đối sẽ bị đồng bạn mình cười đến rụng răng.

- Bây giờ mới biết thì đã muộn rồi…

Cười ha hả một tiếng, trường thương trong tay Nhiếp Vân chợt khuấy động, một cỗ lực lượng dọc theo thân thương điên cuồng tràn vào bả vai của đối phương.

Mặc dù có thể lừa gạt đối phương, thế nhưng thiên phú ngụy trang sư của hắn làm cho người khác không nhìn ra cũng chỉ đóng góp một phần mà thôi. Thứ quan trọng nhất vẫn chính là thanh trường thương màu vàng này.

Thần binh Phong vương bình thường, cho dù cường giả Phong vương muốn luyện hóa nó cũng phải tốn không ít thời gian. Từ lúc giao chiến cho tới bây giờ cũng không được bao lâu. Vương giả có máu tươi màu vàng này dù có nằm mơ cũng không nghĩ tới đối phương chẳng những chém giết được vương giả có bướu thịt mà còn đã luyện hóa được binh khí của bướu thịt.

- Hừ, bây giờ biết vẫn còn không muộn, chỉ cần ta không chết. Như vậy cuối cùng ai chết vào tay ai vẫn còn chưa biết được!

Biết người trước mắt này là tiểu tử thổ dân trước đó ngụy trang, trong mắt vương giả có máu tươi màu vàng hiện lên vẻ oán độc, hắn gầm thét một tiếng, máu tươi màu vàng lập tức dọc theo mũi thương chào đón.

Vốn Nhiếp Vân cho là mình dùng toàn bộ lực lượng rót vào bên trong thân thể đối phương. Như vậy ít nhất cũng có thể khiến cho bả vai của đối phương nổ tung. Thế không nghĩ tới lại bị máu tươi của đối phương cản trở, lực lượng không những không rót vào trong được mà còn giống như nước suối gặp núi. Giữa song phương căn bản không phải cùng một cấp bậc, cho nên không có cách nào rung chuyển được đối phương.

- Ồ?

Thấy lực lượng của mình không có cách nào tiến vào được, Nhiếp Vân lập tức định rút về trường thương. Thế nhưng hắn lại phát hiện ra thân thương giống như đã bị đối phương níu lại vậy, vô luận hắn dùng bao nhiêu lực lượng cũng không thể rút về được một phân nào.

- Phân thân Phong vương, Chân Huyết Vương quan!

Thấy trường thương không rút ra được, Nhiếp Vân cũng không có nóng nảy, thân thể nhoáng lên một cái, phân thân và Chân Huyết Vương quan đồng thời xuất hiện, phát ra tiếng lôi minh, lập tức đập tới mặt của vương giả có máu tươi màu vàng này.

Dù sao thân phận của mình cũng đã bị đối phương đoán được, cho nên cũng không cần thiết phải tiếp tục che giấu làm gì.

Bởi vì trường thương dính dáng cho nên khoảng cách giữa hai người cũng không xa, Chân Huyết Vương quan vừa mới xuất hiện thì đã đi tới trước mặt đối phương. Phanh một cái cũng đã đánh vào trên mặt người này.

Sưu!

Máu tươi bắn ra, khuôn mặt vốn có chút anh tuấn của vương giả có máu tươi màu vàng lập tức sưng đỏ lên, xuất hiện từng vết rách và vết lõm.

Bị Phong vương thần binh cứng rắn đập một cái vào mặt. Cho dù là hắn cũng khó mà chịu nổi. Cũng may nhờ thực lực của hắn hùng hậu, nếu không, chỉ riêng lần đập vào đầu này cũng đủ để khiến cho đầu hắn vỡ nát, bỏ mình tại chỗ.

- Phụt... Ta muốn làm cho ngươi chết...

Vương giả có máu tươi màu vàng có nằm mơ cũng không nghĩ tới đối phương lại có tốc độ nhanh như vậy. Trong nháy mắt đã lấy ra được một món thần binh Phong vương khác. Đánh hắn thành đầu

heo, thiếu chút làm cho hắn phun ra một ngụm máu tươi rồi tức mà chết.

Quả thực là phát điên!

Thực lực của hắn ở trong đám cường giả Phong vương cũng coi như là đỉnh phong, nào từng ăn loại thiệt thòi này cơ chứ?

------oOo------

Chương 2721: Đại chiến với vương giả có máu tươi màu vàng (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đầu tiên là bả vai bị thương đâm, thiếu chút nữa đã chết, sau đó mặt lại bị đánh trần trụi như vậy. Khuôn mặt hắn lúc này có chút vặn vẹo, lửa giận mãnh liệt khiến cho hai mắt của hắn biến thành đỏ tươi, lực lượng cường đại dường như sẽ tùy thời bùng nổ vậy.

Ông!

Nhưng mà đúng lúc này phía sau hắn lại có một đạo kình phong bắn tới, Nhiếp Đồng đã xuất thủ.

Vương giả có máu tươi màu vàng không nhận ra được đối phương là Nhiếp Vân ngụy trang, thế nhưng hắn với ca ca liên thủ chiến đấu nhiều năm, cho nên ca ca vừa mới xuất hiện hắn đã nhận ra được. Lúc này thừa dịp đối phương có chút điên cuồng cho nên mới đánh ra kiếm chiêu tích súc toàn bộ lực lượng của hắn.

Ào ào!

Kiếm mang như điện, trong nháy mắt đã đâm vào trên người đối phương.

Mặc dù Tu La kiếm đã bị chặt đứt, thế nhưng vẫn là thần binh Phong vương không thể tranh cãi. Hơn nữa còn phối hợp với thực lực cường giả Phong vương của hắn. Lập tức rạch ra một miệng

máu to lớn trước ngực của vương giả có máu tươi màu vàng kia, máu tươi màu vàng của người này lập tức không ngừng tuôn ra ngoài.

- Tất cả đều cút ngay cho ta!

Lần nữa bị thương, vương giả có máu tươi màu vàng đã thực sự điên cuồng, máu tươi ở trên người chảy ra giống như hơi nước sôi trào. Hai người Nhiếp Vân và Nhiếp Đồng đồng thời cảm thấy ngực có cảm giác bực bội, sau đó lập tức có hai đạo lực lượng khổng lồ chia ra đánh về phía hai người.

Đạp đạp! Đạp đạp!

Hai người đồng thời lui về phía sau mấy bước, cổ tay đồng thời cảm thấy tê rần. Lúc này cả hai mới phát hiện ra, trường thương màu vàng và Tu La kiếm đã đồng thời rời khỏi tay mình.

- Ồ?

Vội vàng ngẩng đầu nhìn qua, sắc mặt Nhiếp Vân lập tức trầm xuống.

Chỉ thấy trường thương và nửa đoạn Tu La kiếm của Nhiếp Đồng vẫn còn đang cắm ở trên người của đối phương. Máu tươi màu vàng của người nọ đã quấn quanh toàn thân của hai kiện binh khí, khiến cho toàn thân hai kiện binh khí giống như màu vàng, hết sức quỷ dị.

- Đây nhất định là chiêu số lợi hại nào đó, Nhiếp Đồng, lui!

Kiến trường thương và Tu La kiếm chém vào cũng không rút ra được, đối phương lại biến thành như vậy. Nhiếp Vân lập tức biết rõ nhất định đối phương đã sử dụng chiêu số đặc thù nào đó. Vì vậy hắn vội vàng kêu lên. Chân Huyết Vương quan run lên, không gian của Tĩnh Tâm bình lần nữa xuất hiện ở trước mặt. Thân thể búng một cái đã lập tức chui vào bên trong.

Thấy hành động của hắn, Nhiếp Đồng lập tức biết rõ suy nghĩ của ca ca, thân thể hắn cũng nhoáng lên một cái, đã lập tức nhảy vào

bên trong.

- Rống!

Vương giả có máu tươi màu vàng sau khi biến thành bộ dáng này dường như đã mất đi lý trí của mình. Nhìn thấy hai người chạy trốn, hắn lập tức gầm một tiếng giống như dã thú, thân thể nhoáng lên, cũng theo sát phía sau hai người tiến vào bên trong Tĩnh Tâm bình.

Sưu!

Vừa mới tiến vào hắn đã cảm nhận được không gian rung chuyển, thân thể lập tức rơi vào bên trong Nạp Vật thế giới.

Nhiếp Vân biết, bằng vào thực lực của hắn ở bên ngoài nhất định sẽ không giết chết được đối phương, cho nên lại lần nữa hấp dẫn đối phương đi tới nơi này.

Ầm ầm!

Vương giả có máu tươi màu vàng vừa mới tiến vào trong Nạp Vật thế giới, dường như cũng đã cảm thấy được chỗ không đúng, thân thể hắn khẽ lắc một cái. Không gian trước mắt lập tức vỡ nát thành từng mảnh.

Mà hắn thì giống như đã biến thành con lươn trong bùn, cái gọi là không gian trói buộc, áp chế của Nhiếp Vân không ngờ lại không có bất cứ tác dụng gì.

Thực lực của hắn quá mạnh mẽ, đã vượt ra khỏi phạm vi chịu đựng của Nạp Vật thế giới. Lực lượng bên trong căn bản không có năng lực giết chết được người này.

- Động thủ!

Biết rõ không thể dùng một lời tru diệt đối phương, Nhiếp Vân cũng không nổi giận, thân thể chợt lóe, trong nháy mắt đã xuất hiện ở phía sau lưng đối phương, sau đó lại đánh ra một chưởng.

Ở bên ngoài, năng lực thuấn di của hắn không mạnh, phạm vi cũng

chỉ giới hạn ở trong phạm vi mấy chục thước mà thôi. Thế nhưng ở chỗ này, hắn có thể tùy ý xuất hiện ở bất kỳ nơi nào, không gian vỡ nát, phong tỏa cũng không cần phải sợ hãi.

Nạp Vật thế giới không vây khốn được đối phương thì vẫn có thể khiến cho thực lực của hắn trở nên càng cường đại hơn, càng đáng sợ hơn ở bên ngoài.

Sưu!

Cảm thấy hắn đột nhiên xuất hiện sau lưng, vương giả có máu tươi màu vàng vội vàng xoay người đánh ra một quyền, đáng tiếc, khi hắn quay lại thì Nhiếp Vân đã đến một bên khác, lại đánh ra một chưởng.

Lúc này Nhiếp Vân giống như quỷ mị vậy, vô luận tốc độ của đối phương nhanh tới đau thì hắn cũng có thể nhanh hơn, từng chưởng, từng chưởng không ngừng đánh vào trên người dị tộc này.

Trong nháy mắt, trên người vương giả có máu tươi màu vàng đã bị trúng mấy trăm chưởng.

Những chưởng lực này mặc dù đối với hắn mà nói, uy lực không lớn. Thế nhưng liên tục bị trúng nhiều chiêu như vậy hắn vẫn cảm thấy khí huyết sôi trào, khí lực bắt đầu tan rã.

- Ra.

Thấy vẻ mặt đối phương bắt đầu uể oải, khí lực đã có chút hạ thấp. Hai mắt Nhiếp Vân sáng lên, bàn tay chộp ra một trảo, tay cầm lấy chuôi Tu La kiếm rồi chợt rút ra.

Xoẹt!

Trường kiếm lập tức được rút ra ngoài.

Ở trong Nạp Vật thế giới, lực lượng của Nhiếp Vân so với ở bên ngoài còn mạnh hơn không ít. Ở bên ngoài, ngay cả Nhiếp Đồng cũng không có cách nào rút trường kiếm ra được thì lúc này lại bị

hắn nhẹ nhàng rút ra, cổ tay khẽ run lên, trường kiếm đã trả lại trong tay Nhiếp Đồng.

- Mau cùng giết hắn!

Trả kiếm lại cho Nhiếp Đồng, thân thể của Nhiếp Vân lần nữa thuấn di đi tới sau lưng đối phương. Bàn tay vung lên, lập tức nắm vào trên trường thương màu vàng. Lúc hắn đang định muốn rút ra thì đột nhiên tâm thần rung động một cái, thân thể lập tức lùi về phía sau.

Ầm Ầm!

Chẳng biết từ khi nào lang nha bổng của Vương giả có máu tươi màu vàng kia đã xuất hiện ở chỗ hắn đứng vừa rồi. Lập tức đánh nát mảnh không gian thành bụi phấn.

- Phốc!

Đột nhiên Nhiếp Vân tươi phun ra một ngụm máu.

Nạp Vật thế giới bị lang nha bổng đánh một cái đã bắt đầu đung đưa. Một đạo khe nứt đen nhánh bắt đầu xuất hiện, lan tràn ra ức v ạn dặm. Lập tức đem đất đai và bầu trời đánh thành tro tàn.

Thực lực của đối phương quá mạnh mẽ, đã vượt ra khỏi phạm vi mà Nạp Vật thế giới có thể tiếp nhận. Nếu như không phải Nhiếp Vân đang ở Nạp Vật thế giới, nắm trong tay không gian và thiên nhiên trong này thì sợ rằng lần này hắn đã bị chém giết tại chỗ.

------oOo------

Chương 2722: Đại chiến với vương giả có máu tươi màu vàng (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lực lượng của người này đã tiêu hao hết, ca ca, không nên liều mạng với hắn, chỉ cần từ từ tiêu hao, không được bao lâu nữa nhất

định hắn sẽ phải đền mạng.

Thấy ca ca mình bị thương, Nhiếp Đồng vội vàng đi tới bên cạnh hắn.

Ầm Ầm!

Trong khi nói chuyện, lang nha bổng trong tay vương giả có máu tươi màu vàng lại lần nữa múa lên một cái. Trong nháy mắt Nạp Vật thế giới lại lần nữa vang vọng tiếng nổ. Lập tức có một đạo khe nứt đen nhánh xuất hiện, không biết kéo dài bao xa, cho đến tận chân trời.

Phốc!

Nạp Vật thế giới là một bộ phận lực lượng của Nhiếp Vân, xuất hiện chấn động phạm vi lớn như vậy. Cho dù thực lực của hắn hùng hậu vô cùng nhưng vẫn cảm thấy khí huyết trong cơ thể sôi trào, lại phun ra một ngụm máu tươi.

- Không thể tiêu hao, nếu không, nhất định Nạp Vật thế giới sẽ bị hắn phá hủy toàn bộ trước.

Không để ý tới việc khôi phục thương thế, Nhiếp Vân vội vàng nói.

Nếu như đối phương một mực công kích điên cuồng như vậy, sợ rằng còn chưa chém giết được đối phương thì hắn đã bởi vì Nạp Vật thế giới vỡ nát mà trực tiếp tử vong!

Nhất định phải mau chóng chém giết người này!

Sưu!

Biết rõ tình cảnh nguy cấp, Nhiếp Vân không có thời gian giải thích cặn kẽ, lại một lần nữa thuấn di, xuất hiện ở sau lưng đối phương, sau đó lại đánh tới một quyền.

Lần này hắn đã dùng mười thành lực lượng. Đánh vào vết thương trên ngực mà Nhiếp Đồng tạo thành.

Đạp Đạp Đạp!

Thân thể bị đau, vương giả có máu tươi màu vàng ngưng tiếp tục tấn công thế giới. Hai chân lui về sau hai bước, hai mắt đỏ tươi như máu. Ngày càng trở nên quỷ dị hơn, càng thêm nóng nảy. Lang nha bổng chợt càn quét, một cỗ lực lượng phong tỏa nhất thời giam cầm Nhiếp Vân vào bên trong.

- Thả ca ca tar a.

Nhiếp Đồng cũng biết không ra tay không được, nửa đoạn Tu La kiếm lại lần nữa đâm tới.

Ở trong Nạp Vật thế giới, hắn có năng lực mà Nhiếp Vân ban cho, thực lực so với ở bên ngoài cũng càng mạnh mẽ hơn. Kiếm khí đâm về phía trước giống như một đạo hắc tuyến, nhắm thẳng ngay cổ của vương giả có máu tươi màu vàng.

Công kích của hắn hung hiểm, người nọ cũng không để ý tới chém giết Nhiếp Vân nữa, tay vung vẩy lang nha bổng đập về phía hắn.

Phanh!

Kiếm bổng giao kích, sắc mặt Nhiếp Đồng đỏ lên, cũng phun ra một ngụm máu tươi.

Nhiếp Vân nhân cơ hội thoát khỏi giam cầm của đối phương, bàn tay như đao, thoáng cái cắm vào trong ngực đối phương.

- Chết!

Vết thương này vốn đã rất lớn, thân thể đối phương lại không có phòng ngự. Cho nên vừa mới bị hắn đâm vào, ngay sau đó bàn tay đã động một cái, tìm được tim của đối phương. Lực lượng toàn thân trong nháy mắt nổ tung.

Ầm Ầm!

Tim là chỗ yếu nhất ở trong cơ thể con người, dị tộc cũng như vậy, bị lực lượng của hắn điên cuồng trùng kích. Tim nổ tung, mà máu

tươi màu vàng giống như kịch độc dọc theo cánh tay của hắn hung hăng ăn mòn tới ngực hắn.

Ầm Ầm!

Tim nổ, thân thể của vương giả có máu tươi màu vàng run run, sau đó đổ ập xuống mặt đất.

Hắn có nằm mơ cũng không ngờ tới mình lại bị người ta giết chết như vậy, một chút sinh cơ cũng không có giữ lại được.

Tí tách tí tách!

Thấy đối phương đã chết, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, lại vội vàng nhìn về phía máu tươi màu vàng đang không ngừng dâng trào kia.

Những giọt máu này mang theo lực lượng cực mạnh. Ban đầu hắn chỉ luyện hóa một giọt đã khiến cho thực lực của hắn vô hạn tới gần cường giả Phong vương. Lúc này thoáng cái có nhiều như vậy khiến cho hắn có cảm giác bị đại thế giới đè lên người, ngực khó chịu, không thở được.

- Xong rồi!

Trong lòng thầm kêu một tiếng, trái tim của Nhiếp Vân co quắp lại.

Máu tươi của đối phương giống như kịch độc vậy, ban đầu một giọt cũng thiếu chút nữa đã khiến cho hắn không chịu nổi. Lúc này thoáng cái lại có nhiều như vậy, nếu không cẩn thận sợ rằng sẽ vẫn lạc!

- Lui xuống!

Gầm lên một tiếng, lực lượng chưởng khống giả của Nạp Vật thế giới lập tức áp chế máu tươi màu vàng. Bất quá, làm như vậy cũng chỉ khiến cho tốc độ tràn lên của loại máu màu vàng này chậm đi, căn bản không áp chế được nó.

Ào ào!

Nhiếp Vân biết, một khi để cho đám máu tươi màu vàng này lan tràn ra toàn thân, khi đó hắn sẽ xong đời. Lúc này hắn cũng không để ý tới những chuyện khác nữa. Tay vung lên, lập tức hút nửa đoạn Tu La kiếm đang nằm trong tay Nhiếp Đồng, sau đó chém xuống cánh tay mình.

Máu tươi bắn ra tán loạn, cảm giác đau đớn kịch liệt giống như đâm vào trong đầu, lúc này cánh tay của hắn đã rơi xuống mặt đất.

Cục diện bây giờ quá mức nguy hiểm, nhất định phải có hành động tráng sĩ chặt đứt cổ tay. Mất đi cánh tay vẫn có thể lần nữa mọc ra. Thế nhưng nếu như mất mạng thì sẽ không còn biện pháp nào nữa.

Tí tách tí tách!

Cánh tay rơi xuống mặt đất, mất đi lực lượng chống đỡ, trong nháy mắt đã trở thành một bãi nước đặc, hoàn toàn biến mất. Sắc mặt Nhiếp Vân ảm đạm, cả người không ngừng run rẩy.

Liên tục bị công kích, Nạp Vật thế giới đã bị đánh ra khe nứt to lớn. Hơn nữa lúc này lại bị cụt tay, cho dù thực lực của hắn hùng hậu tới đâu thì cũng có chút không kiên trì được, trong đầu có chút choáng váng.

Sưu!

Điều chỉnh hô hấp, mộc sinh khí vận chuyển một chút. Cánh tay đã bị chém lần nữa dài ra. Lúc đang muốn nói chuyện với Nhiếp Đồng thì đột nhiên hắn sửng sốt một chút, sắc mặt lập tức thay đổi.

- Sao vậy ca a?

Nhìn thấy dáng vẻ của hắn như vậy, Nhiếp Đồng vội vàng bay tới, lại nhìn về phía cánh tay vừa mới mọc ra của ca ca, hai con ngươi không khỏi co rụt lại.

Chỉ thấy mặc dù cánh tay vừa mới mọc ra không có máu tươi màu vàng như vừa rồi. Thế nhưng trên cánh tay lại xuất hiện một cái

dây nhỏ màu vàng. Cũng giống như máu tươi vừa rồi vậy, chậm rãi lan tràn lên phía trên cơ thể.

Dây nhỏ màu vàng này giống như kịch độc ăn mòn, mạnh mẽ tới đến mức toàn bộ cánh tay nhanh chóng biến thành màu đen, một chút lực lượng cũng không thể nhấc lên nổi.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không cần suy nghĩ, Nhiếp Vân cũng đã biết là lực lượng cổ quái bên trong máu tươi của vương giả có máu tươi màu vàng này, nhưng lmà... Mới vừa rồi rõ ràng hắn đã chém rụng cánh tay kia. Sao lúc này lại còn xuất hiện cục diện này cơ chứ?

- Thứ này giống như đám thi thể cổ kia vậy, có được năng lực tro tàn lại cháy, cho dù có chém rụng cánh tay thì chúng cũng có thể tiếp tục ăn mòn. Khiến cho người ta khó có thể chịu đựng được.

Sắc mặt Nhiếp Đồng có chút khó coi.

------oOo------

Chương 2723: Nạp Vật thế giới biến hóa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ban đầu khi chém giết những dị tộc kia, mặc dù linh hồn tan biến, thế nhưng chỉ cần thi thể bọn chúng vẫn còn, trải qua thời gian nhất định, sẽ có thể lần nữa diễn sinh ra linh hồn mới. Đám người này quỷ dị khó lường, tới mức khiến cho người ta khó có thể tin tưởng được tất cả mọi chuyện.

Những cái dây nhỏ màu vàng này nhìn rất giống như tình huống trước đó, thậm chí... Rất có thể chính là cùng một trường hợp!

Xoẹt!

Nghe thấy hắn nói như vậy, Nhiếp Vân lại lần nữa giơ tay lên rồi chém cánh tay bị dính những dây nhỏ màu vàng kia xuống. Sau khi

lần nữa sinh ra cái tay mới, hắn cúi đầu nhìn một cái, lông mày không khỏi nhướng lên.

- Không cần tiếp tục nữa. Cho dù có chém nhiều cánh tay hơn nữa thì cổ lực lượng này vẫn sẽ luôn sống lại, chỉ cần cánh tay vẫn còn ở đó. Như vậy nó sẽ không ngừng ăn mòn...

Dường như Nhiếp Đồng đã sớm đoán ra được tình huống này, cho nên hắn lập tức ngăn cản ca ca.

- Vậy chúng ta nên làm sao bây giờ? Nếu như để mặc cho những dây nhỏ màu vàng này tiến vào thân thể. Chỉ sợ ta cũng không thể đỡ nổi…

Cho dù tâm tư trầm ổn tới đâu, lúc này vẻ mặt của Nhiếp Vân cũng có chút khó coi.

Những dây nhỏ màu vàng cổ quái này ở trên người cho nên hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, một khi để cho nó xông lên bả vai, xâm nhập vào thân thể, cho dù thực lực có mạnh hơn gấp đôi, gấp mười lần đi nữa thì sợ rằng cũng khó có thể chống lại được.

- Đệ cũng không biết, chúng ta đi tìm Lăng Nguyệt tẩu tử, tẩu ấy là vương giả Thiên Vị, có lẽ sẽ có biện pháp gì đó.

Nhiếp Đồng suy nghĩ hồi lâu nhưng cũng không nghĩ ra được biện pháp nào tốt.

Nói thật thủ đoạn của dị tộc quỷ dị, hoàn toàn khác với tu luyện giả ở trong Hỗn Độn đại dương, cho dù hắn kiến thức rộng rãi. Thế nhưng lúc này cũng không biết nên làm như thế nào.

Lúc này hắn cũng chỉ có thể đem hy vọng gửi vào trên người Đạm Đài Lăng Nguyệt mà thôi. Hy vọng nàng là vương giả Thiên Vị, có lẽ sẽ có biện pháp nào tốt hơn.

Trước đó đã dùng thủ đoạn giả danh Phong vương bướu thịt kia cho nên lần này lại dùng nhất định sẽ không có hiệu quả gì nữa. Hai người Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng không có ngụy trang nữa mà trực tiếp dùng diện mạo chân thật rời khỏi Nạp Vật thế giới.

Lúc này chiến đấu bên ngoài vẫn vô cùng nóng bỏng, đám người Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương đã rơi vào trong trạng thái giằng co. Người đối chiến với bọn họ mặc dù không có cường giả Phong vương, thế nhưng mãnh hổ cũng không chịu nổi sói nhiều. Cho dù thực lực của bọn họ thực lực không kém, thế nhưng lúc này cũng liên tiếp lùi lại. Đã xuất hiện tình trạng lực lượng sắp không chống đỡ nổi.

Ngẩng đầu nhìn sang bên Đạm Đài Lăng Nguyệt một chút. Lại phát hiện ra nàng và cường giả Phong vương gọi là Bách Triết kia vẫn đang chiến đấu tới mức hừng hực khí thế. Dường như nàng đã có chút quen thuộc với lực lượng trong cơ thể, từ thế cục ngang tay trước đó đã dần dần biến thành chiếm thế thượng phong.

Chỉ bất quá loại thế thượng phong này cực kỳ yếu ớt, nếu như đối phương không có chiêu thức gì mạnh mẽ, thời gian dài có lẽ có thể chiến thắng. Thế nhưng một khi còn có thủ đoạn bảo vệ tính mạng nào đó. Khi đó ai thắng ai thua còn chưa biết được.

- Nhiếp Đồng, đệ đi giúp Đạm Đài Lăng Nguyệt đối phó với cường giả Phong vương này đi. Toàn bộ những người này giao cho ta!

Biết rõ tạm thời Đạm Đài Lăng Nguyệt sẽ không có nguy hiểm, loại chiến đấu cấp bậc này hắn cũng không giúp được gì. Vì vậy Nhiếp Vân mới nói một tiếng.

- Được!

Nhiếp Đồng biết cánh tay của ca ca bị thương, sức chiến đấu không thể phát huy ra được toàn bộ. Hắn cũng cũng không từ chối mà thét dài một tiếng. Thân thể vọt tới phía tước, vừa phi hành vừa đem ý niệm tạo thành ba động mà tất cả mọi người đều có thể nghe được.

- Bách Triết, hai tên thuộc hạ Phong vương của ngươi đã bị chúng ta giết chết. Ngươi cũng sắp theo chân bọn chúng rồi, lập tức đầu hàng, như vậy ta có thể tha tội chết cho ngươi.

Ý niệm ba động bao phủ toàn trường, mọi người đang chiến đấu

trong đó đều nghe được cỗ ý niệm này ba động.

Người cua dị tộc nghe được những lời này, đầu tiên là không tin. Thế nhưng ngay sau đó bọ hắn nhìn qua chung quanh, sau khi xác định không tìm được hai vương giả bướt thịt và người có máu màu vàng kia nữa. Trên mặt từng người hiện lên vẻ thất kinh.

Về phần đám người của bênHỗn Độn vương thì nhất thời tinh thần phấn chấn.

Ba đại cao thủ mạnh nhất bên đối phương đã chết mất hai. Như vậy bọn họ vẫn có phần thắng cực lớn!

- Đáng hận.

Bách Triết đại nhân đang chiến đấu với Đạm Đài Lăng Nguyệt nghe thấy hắn nói như vậy, sắc mặt lập tức tái xanh.

Hiển nhiên hắn cũng không ngờ tới hai tên thuộc hạ đắc lực nhất đã bị giết. Trong mắt sinh ra vẻ hậm hực.

Trước kia bọn họ đi săn giết thổ dân ở trong Hỗn Độn đại dương đều đơn giản như thái rau dưa vậy. Sao lần này tới nơi này, lại biến thành cục diện này chứ?

- Nhiếp Đồng đã trưởng thành rồi.

Thấy Nhiếp Đồng không có trực tiếp xuất thủ mà là lại quát lên câu này. Khiến cho tâm tình song phương xảy ra biến hóa, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu một cái.

Coi như là hắn, một khi gặp phải tình huống như vậy chỉ sợ cũng không có biện pháp nào tốt hơn cách của Nhiếp Đồng.

Vừa mới lên tiếng như vậy, không những làm tăng tinh thần bên quân ta mà còn đả kích đối phương, nhất cử lưỡng tiện. Tuy rằng còn chưa có xuất thủ, thế nhưng hiệu quả so với xuất thủ còn lớn hơn nhiều.

Nếu như chiến cục còn giống như trước đó, như vậy tỷ lệ của

người trong Hỗn Độn đại dương rất nhỏ. Thế nhưng giờ phút này, cán cân thắng lợi rất rõ ràng đã nghiêng về phía bọn họ.

Khen ngợi một tiếng, Nhiếp Vân cũng không có ngừng lại, thân thể nhoáng một cái đã đi tới trước mặt đám người Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương.

- Đừng có phản kháng. Ta mang các ngươi đi tới một chỗ!

Tinh thần khẽ động một cái, ý niệm truyền về phía đám người này.

Trước mắt có nhiều dị tộc như vậy, hơn nữa người nào cũng cường đại vô cùng. Bằng vào thực lực của hắn cũng khó có thể giết sạch, phương pháp duy nhất có thể giải quyết nhanh chóng, chỉ có một... Đó chính là thu vào Nạp Vật thế giới. Lợi dụng thân phận chưởng khống giả giết chết bọn chúng.

Nạp Vật thế giới muốn giết chết màu vàng Phong vương cường giả rất tốn sức, bởi vì thực lực của đối phương đã vượt qua phạm vi chịu đựng của Nạp Vật thế giới. Thế nhưng muốn giết chết những người này thì lại đơn giản hơn nhiều. Mặc dù không thể nói là rất dễ dàng, thế nhưng ít ra vẫn ung dung hơn nhiều so với khi chiến đấu ở chỗ này.

------oOo------

Chương 2724: Nạp Vật thế giới biến hóa (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dù sao, người mạnh nhất trong đám người này thì thực lực cũng còn chưa có đạt tới Phong vương, cũng chỉ là một ít Chúa Tể cường đại mà thôi.

- Được!

Mặc dù Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương không biết Nạp Vật thế giới của Nhiếp Vân. Thế nhưng nhìn ánh mắt của hắn thì bọn họ đã biết, nhất định người này đã có biện pháp tốt hơn. Cho nên tất cả

cũng không có một chút do dự nào, vội vàng gật đầu.

Bàn tay chộp ra một trảo, Tĩnh Tâm bình lần nữa xuất hiện ở trước mặt, một cái hắc động nhỏ xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Nhiếp Vân đi vào đầu tiên.

Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương, đám người Yến Huy thống lĩnh cũng theo đuôi ở phía sau.

- Bọn chúng muốn chạy trốn, đuổi theo.

- Đừng có gấp, chuyện này có chút cổ quái. Ta hoài nghi bọn chúng cố ý bố trí bẫy rập, dẫn chúng ta đi vào bên trong.

- Bẫy rập thì sao chứ? Chúng ta nhiều người như vậy chẳng lẽ còn sợ bọn chúng hay sao?

- Chỉ là bẫy rập mà một đám thổ dân làm ra mà thôi. Có thể làm gì được chúng ta chứ? Nếu như chúng ta không đuổi theo. Một khi đám người kia có chết cũng không ra ngoài. Khi đó chẳng lẽ chúng ta phải trơ mắt nhìn bọn hắn ung dung tự tại sao?

- Cũng đúng, như vậy đi. Chúng ta có một bộ phận đi vào trước, nhìn tình huống bên trong một chút rồi tính tiếp. Nếu như quá mức nguy hiểm, những người còn lại đồng tâm hợp lực, phá vỡ cái bẫy này từ bên ngoài…

Đông đảo dị tộc nhìn thấy bọn họ tiến vào hắc động, cả đám bắt đầu xôn xao, thế nhưng ngay sau đó lại yên tĩnh lại.

Bởi bi bọn họ cũng không phải là kẻ ngu, nhìn thấy nhiều người chạy vào trong đó như vậy, cho nên bắt đầu có chút hoài nghi với cái hắc động kia.

Bất quá, cho dù có hoài nghi vẫn không thể ngăn cản được bước chân truy kích của bọn họ. Bất kể nói như thế nào thì bọn họ cũng đang chiếm thế thượng phong. Bọn họ tự nhận là cho dù đám người Nhiếp Vân có bố trí bẫy rập thì cũng không thể đồng thời vây khốn được nhiều ngươi như bọn họ được.

Sưu sưu sưu sưu!

Tật phong liên tiếp lóe lên, một nhóm người dị tộc theo sát sau lưng đám người Nhiếp Vân vọt vào bên trong.

- Chừng một phần ba... Nhiều dị tộc như vậy là tốt rồi.

Những người này vừa mới tiến vào Tĩnh Tâm bình thì chẳng khác nào trực tiếp tiến vào bên trong Nạp Vật thế giới. Trong nháy mắt Nhiếp Vân đã nhìn thấy rõ số lượng.

Bên ngoài số lượng dị tộc đông đảo, thế nhưng người xông vào cũng chỉ có một phần ba. Bất quá, nhiều người như vậy hắn cũng đã rất thỏa mãn rồi.

Đám dị tộc này cũng không phải là kẻ ngu, bọn họ biết rõ nguy hiểm ở phía trước mà vẫn xông lên, có thể thoáng cái chém giết được một phần ba cũng đã tiết kiệm không ít khí lực của hắn rồi.

- Đây là một tiểu thế giới?

- Bọn chúng trốn vào chỗ này làm gì? Chẳng lẽ có bẫy rập ở chỗ này hay sao?

- Ha ha, dùng tiểu thế giới làm bẫy rập... Quá ngu ngốc a. Chẳng lẽ bọn chúng không biết thứ chúng ta am hiểu nhất chính là thôn phệ tiểu thế giới hay sao?

Đám người dị tộc nhìn thấy tiến vào một tiểu thế giới, đầu tiên sửng sốt một chút, ngay sau đó tất cả bọn họ đều cười như điên.

Nếu như đối phương dẫn bọn họ đi vào tuyệt địa nào đó. Như vậy có thể bọn họ sẽ có chút bận tâm, thế nhưng tiểu thế giới... Đây chính là thức ăn của bọn họ a. Đi tới chỗ thức ăn, còn có cái gì phải sợ cơ chứ?

- Thôn phệ sao? Các ngươi không có cơ hội này đâu. Lôi đình công kích!

Thấy vẻ mặt của bọn họ như vậy, Nhiếp Vân nhướng mày, căn bản không cho bọn hắn có thời gian kịp phản ứng. Tinh thần hắn khẽ động một cái, lập tức có lôi điện giăng đầy trời. Vô số lôi điện đen nhánh, to lớn đánh về phía đám người phía trước.

Số lượng người đông đảo, nếu như ý niệm để diệt sát bọn chúng, đối với thế giới cũng có chịu tải rất lớn, thế nhưng nếu vạn dụng loại lôi điện công kích này thì lại khác.

- Cái gì?

- Tại sao lại có thể có nhiều lôi điện như vậy chứ?.

Đám người này mới vừa rồi nhìn còn có chút hả hê, thế nhưng sau khi nhìn thấy lôi điện đầy trời, sắc mặt cả đám đồng thời thay đổi, muốn chạy trốn ra ngoài. Chỉ là lúc này bọn hắn mới phát hiện ra không gian chung quanh dường như đã bị giam cầm lại, khiến cho bọn hắn khó có thể nhúc nhích được.

Ầm Ầm Ầm!

Lôi điện cục lớn đánh vào trên đầu bọn hắn, từng người một bị đánh thành bụi phấn, nguyên khí bên trong cơ thể của bọn họ nương theo tiếng nổ vang vọng, chậm rãi bắn ra, sau đó từ từ dung nhập vào bên trong Nạp Vật thế giới.

- Chuyện này...

- Thật là lợi hại...

Hai người Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương nhìn thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi nuốt xuống một ngụm nước miếng, ngay cả một câu cũng không nói được nên lời.

Cho dù bọn họ là cường giả Phong vương, thế nhưng cũng chưa từng được nhìn thấy một màn đáng sợ như vậy bao giờ.

Mặc dù thực lực của những người trước mắt này không bằng bọn họ, thế nhưng cũng không kém bao nhiêu. Nếu không thì bọn họ cũng không đến nỗi cố hết sức như vậy, thiếu chút nữa còn bị giết

ngược.

Một đám người cường đại như vậy ở trước mặt lôi điện lại giống như trẻ con mới tập đi. Như vậy chủ nhân của đám lôi điện kia, Nhiếp Vân sẽ mạnh bao nhiêu cơ chứ?

Bất quá, chuyện khiến cho bọn họ giật mình còn chưa có kết thúc, chỉ thấy Nhiếp Vân ở cách đó không xa nâng bàn tay lên. Lập tức có mấy đạo phong nhận xuất hiện ở trước mặt hắn, không gian chung quanh nhẹ nhàng run lên.

Sưu Sưu Sưu!

Phong nhận đi qua chỗ nào thì dị tộc cho dù cường đại tới đâu đều bị chém thành hai khúc trong nháy mắt, hoàn toàn tử vong.

Phong nhận mà Nhiếp Vân tạo ra ở trong Nạp Vật thế giới ngay cả vương giả có máu tươi màu vàng kia cũng có thể chém giết, huống chi là những người này.

Trong nháy mắt tiếng kêu thảm không ngừng vang lên bên tai. Đám dị tộc mới vừa rồi còn khí thế hung hãn, luôn miệng nói lời độc ác lúc này đã biến thành thi thể. Thi thể toàn bộ đều đổ ập té xuống đất, hóa thành một đám nguyên khí tinh thuần nhất.

Phù!

Mười phút sau, Nhiếp Vân mới ngừng tay, miệng thở ra một hơi thật dài.

Lúc này đám dị tộc vừa mới xông vào trong này đã bị chém giết toàn bộ, không còn dư lại bất kỳ một ai.

Cho dù là chưởng khống giả, thế nhưng lúc này hắn cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Thực lực của những người này quá mạnh mẽ, nếu như giao thủ ở bên ngoài. Cho hắn mười này mười đêm thì cũng không thể hoàn thành được chuyện này, thế nhưng lúc này trong mười phút đồng hồ lại đã giết sạch toàn bộ. Cho dù là Nạp Vật thế giới cũng cảm

thấy có chút không chịu nổi.

------oOo------

Chương 2725: Đột phá Phong vương (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cũng may bởi vì đối phương hốt hoảng cho nên cũng không có đồng tâm hợp lực đối kháng. Nếu không, nhiều người liên thủ như vậy, nhất định các loại pháp tắc ở trong Nạp Vật thế giới sẽ không chịu nổi, một khi không cẩn thận sẽ hoàn toàn sụp đổ.

- Đi, mau đi ra ngoài...

Sau khi chém giết xong những người này, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng hắn cũng biết lúc này không phải là lúc đểnghỉ ngơi. Hắn nhìn đám người Hỗn Độn vương một chút, sau đó dẫn bọn họ rời khỏi nơi này.

Trước đó có bọn họ hấp dẫn chiến đấu, coi như Đạm Đài Lăng Nguyệt vẫn an toàn. Thế nhưng lúc này bọn họ đã trốn vào chỗ này. Một khi toàn bộ những người bên ngoài đi công kích hai người Nhiếp Đồng, như vậy cho dù bọn họ có thực lực mạnh hơn nữa thì nhất định cũng khó mà có thể chống lại được.

Kiến nhiều cũng có thể cắn chết voi, một hai dị tộc có thực lực như vậy không đáng để lo. Thế nhưng một khi số lượng đạt tới cấp bậc nào đó, cho dù Đạm Đài Lăng Nguyệt là vương giả Thiên Vị thì cũng chỉ có nước chạy trối chết mà thôi.

- Được!

Đám người Hỗn Độn vương cũng biết chuyện này nguy hiểm. Cho nên cũng không có tiếp tục cảm khái, tất cả mọi người đều phối hợp với ý niệm của Nhiếp Vân rời khỏi Nạp Vật thế giới. Sauk hi mang toàn bộ mọi người ra ngoài. Nhiếp Vân đang định rời đi thì đột nhiên trong lòng khẽ động một cái, trên mặt hiện lên vẻ khó có thể tin nổi.

- Chuyện này...

Ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy đám dị tộc vừa mới bị chém giết đều đã hóa thành nguyên khí tinh thuần. Lúc này đang không ngừng tu dưỡng ở trong Nạp Vật thế giới.

Trước đó bởi vì vương giả có bướu thịt và vương giả có máu tươi màu vàng phá hỏng thế giới. Thế nhưng sau khi được những nguyên khí này bổ sung, chẳng những thế giới đã khôi phục lại như lúc ban đầu mà còn xuất hiện tình huống khuếch trương rất lớn. Giống như lại vừa mới thôn phệ một Chí Tôn vực, có vô số tiểu thế giới sáp nhập vào bên trong vậy.

Nạp Vật thế giới lúc này càng thêm rộng rãi, càng thêm bát ngát, pháp tắc không gian, thời gian cũng càng kiên cố hơn, thậm chí đã có khuynh hướng vượt qua Chí Tôn vực.

- Ta hiểu rồi, những dị tộc này lấy việc thôn phệ tiểu thế giới để gia tăng thực lực, nguyên khí trong cơ thể mang theo lực thế giới, đối với Nạp Vật thế giới mà nói, tuyệt đối là vật đại bổ...

Suy nghĩ qua một chút Nhiếp Vân đã hiểu rõ, hai mắt càng ngày càng sáng hơn.

Thực lực của hắn bây giờ trên cơ bản đều đến từ Nạp Vật thế giới, có nhiều dị tộc bổ sung như vậy. Nạp Vật thế giới càng ngày càng lớn mạnh, liệu thực lực của hắn có thể cũng theo đó mà tăng trưởng, trở nên càng thêm lợi hại hay không?

- Đáng tiếc là, loại biến hóa này là tiến hành theo chất lượng, cũng không phải là trong một sớm một chiều. Trong thời gian ngắn đối với thực lực của ta cũng không có ảnh hưởng quá lớn, đối với cục diện chiến đấu lúc này cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng..

Nhìn qua một lát, Nhiếp Vân khẽ lắc đầu.

Mặc dù nguyên khí mà những dị tộc này mang tới rất nhiều, thế nhưng tốc độ mà Nạp Vật thế giới thu nạp có hạn. Cũng giống như người ta ăn cơm vậy, cần phải ăn từng miếng một, không thể nào

trong nháy mắt đã ăn cho mập luôn được.

Những nguyên khí này nhất định có thể trợ giúp hắn tăng thực lực lên. Bất quá vẫn cần thời gian nhất định để tích lũy, mà lúc này chiến đấu vẫn đang tiếp tục. Chỉ cần thực lực của hắn không phải là tăng vọt trong nháy mắt, đạt tới cảnh giới cao hơn. Như vậy sẽ không có ảnh hưởng quá lớn đối với cục diện trước mắt.

- Ồ? Ta có thể thử... Đột phá Phong vương a?

Đang định đi ra ngoài chiến đấu với đám dị tộc này, đột nhiên Nhiếp Vân sửng sốt một hồi.

Nạp Vật thế giới biến hóa, mặc dù không thể trong nháy mắt khiến cho thực lực của hắn có đột phá cực lớn. Thế nhưng nếu giúp hắn đột phá bình cảnh Phong vương có lẽ cũng không có bao nhiêu khó khăn a.

Dù sao dùng thực lực của hắn bây giờ, chỉ còn cách Phong vương một bức ngắn mà thôi. Chỉ cần có thể đột phá, thực lực tất sẽ có tăng vọt cực lớn.

- Thử xem một chút!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân cũng không có vội vã đi ra ngoài.

Dù sao dị tộc cũng đã bị hắn giết chết rất nhiều. Cho dù đám người Hỗn Độn vương vẫn không phải là đối thủ của bọn chúng thì trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không xuất hiện vấn đề quá lớn. So với việc bây giờ xông ra trợ giúp, như vậy còn không bằng nhân cơ hội đột phá Phong vương thì hơn.

Khoanh chân ngồi dưới đất, tinh thần câu thông với ba nghìn đan điền ở trong khí hải.

Tất cả đan điền đều xoay quanh chủ đan điền rồi chậm rãi xoay tròn, Nạp Vật thế giới cũng như vậy. Cũng không bởi vì đã trở nên rộng rãi hơn, pháp tắc không gian trở nên vững chắc hơn mà thoát khỏi quỹ đạo vốn có của nó.

Chỉ bất quá lúc này khoảng cách giữa nạp vật đan điền và chủ đan điền đã càng ngày càng gần, dường như tùy thời đều có thể dung hợp vào một chỗ.

- Phong vương...

Quan sát một lát, tinh thần của Nhiếp Vân câu thông với lực lượng bên trong cơ thể, bắt đầu trùng kích đạo bình chướng tấn cấp cường giả Phong vương.

Mặc dù hắn còn chưa có đạt tới loại cấp bậc này. Thế nhưng bởi vì có phân thân Phong vương cho nên hắn đối với lực lượng cảnh giới của Phong vương đã nắm giữ được rất nhiều. Hắn đã biết nên đột phá thế nào. Phải làm như thế nào thì mới có thể tấn cấp.

Lực lượng trong Nạp Vật thế giới chảy xuôi toàn bộ khí hải. Khiến cho khí tức trên người hắn càng ngày càng mạnh hơn.

Khí hải giống như một cái chậu nước lớn vậy, bên trong tràn ngập chất lỏng nguyên khí đại biểu cho thực lực, thực lực của hắn đã đến gần Phong vương. Thế nhưng tu vi của bản thân chẳng qua vẫn chỉ là Chúa Tể, loại chất lỏng nguyên khí này chỉ

chiếm cứ một phần ba của khí hải mà thôi. Đừng nói là tới Phong vương, cho dù muốn lấp đầy cũng còn có một khoảng cách rất lớn.

Bất quá, lúc này có lực lượng của Nạp Vật thế giới ủng hộ, chất lỏng nguyên khí giống như nước sông hội tụ thành biển vậy, nhanh chóng tăng trưởng, chưa được mười phút đồng hồ đã vượt qua một nửa.

- Tiếp tục tăng lên...

Nếu như đổi lại là người khác, có tốc độ tiến bộ nhanh như vậy, cho dù có nằm mơ thì cũng sẽ bị cười làm cho tỉnh giấc. Thế nhưng Nhiếp Vân vẫn không cảm thấy thỏa mãn.

Bởi vì hắn biết, nếu như chậm trễ một phút thì tính huống bên ngoài sẽ có thêm một phút nguy hiểm. Vì vậy lúc này trong mắt hắn không có chút vui vẻ nào, thay vào đó là tràn ngập vẻ bình tĩnh.

------oOo------

Chương 2726: Đột phá Phong vương (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Toàn bộ thi thể dị tộc, nổ cho ta.

Nương theo hắn kêu lên một tiếng, thi thể dị tộc mới vừa rồi bị hắn chém giết đồng thời nổ tung, vô số nguyên khí giống như vụ khí lan tràn ra toàn bộ Nạp Vật thế giới.

Nếu như nói tốc độ hội tụ nguyên khí trước kia chẳng qua chỉ là dòng sối. Như vậy bây giờ tuyệt đối đã biến thành con sông. Lực trùng kích cường đại khiến cho toàn thân hắn run lên, kinh mạch bên trong cơ thể bắt đầu xuất hiện vết rách.

Tu luyện cũng giống như ăn uống vậy, cần phải tiến hành theo chất lượng. Nếu như một lần ăn quá nhiều, thân thể sẽ xuất hiện cảm giác khó chịu. Thôn phệ nguyên khí cũng có cùng đạo lý như vậy. Nếu như bản thân hắn nuốt vào, muốn thoải mái thì có thể duy trì vận chuyển linh khí cấp bậc Chúa Tể mà thôi. Thế nhưng lúc này hết lần này tới lần khác lại muốn dùng lực lượng của Phong vương tiến hành. Đương nhiên chuyện này sẽ khiến cho hắn có chút không thể chịu đựng được.

Bất quá Nhiếp Vân cũng là người có đại nghị lực, hàm răng cắn chặt, hai mắt đỏ thẫm như máu.

Ầm Ầm!

Trong khi hắn sắp không kiên trì được nổi thì trong đầu đột nhiên vang lên một tiếng nổ, giống như là con gà con từ trong trứng chui ra vậy. Một cỗ cảm giác huyền ảo vô danh đánh vào trong đầu. Lực lượng cường đại mà hùng hậu trong nháy mắt đã di chuyển ở trong kinh mạch, khiến cho hắn có cảm giác sảng khoái không nói nên lời.

- Đột phá...

Sắc mặt Nhiếp Vân có chút vui mừng, hai mắt sáng rực lên.

Giờ phút này, hắn biết rốt cuộc mình cũng đã đột phá tầng bình cảnh kia. Đã biến thành một vị cường giả Phong vương hàng thật giá thật!

Thực lực như vậy, có lẽ ở trước mặt dị tộc cường đại không coi vào đâu. Thế nhưng cũng đã đại biểu cho một đột phá về chất... Không có thân thể dị tộc, không được Hỗn Độn công nhận, thế nhưng vẫn có thể trở thành cường giả Phong vương!...

Nhiếp Vân dốc lòng đột phá cho nên không biết tình huống chiến đấu bên ngoài lúc này đã tới đỉnh điểm.

Thoáng cái mất đi một phần ba dị tộc. Đám dị tộc bên ngoài dường như đã cảm nhận được nguy cơ cho nên cũng không có liều mạng. Cả đám đều tự nhủ không cẩn thận sẽ phải chết ở chỗ này, cho nên tất cả đều bộc phát ra sức chiến đấu vượt qua lúc bình thường.

Như vậy, đám người Hỗn Độn vương lại có chút không kiên trì nổi. Tất cả mọi người co cụm lại thành một đoàn, không có biện pháp tấn công đám dị tộc này mà chỉ có thể bị động phòng thủ mà thôi.

Về phần Đạm Đài Lăng Nguyệt, Nhiếp Đồng thì đang chiến đấu với Bách Triết đại nhân kia. Song phương vẫn đang giằng co, vị Bách Triết này không biết dùng bí pháp gì mà lại giống như vương giả có máu tươi màu vàng trước đó vậy. Hai mắt đỏ ngầu, lực lượng lập tức tăng lên nhiều. Đạm Đài Lăng Nguyệt vốn đã chiếm được thượng phong lúc này lại có cảm giác như bắt đầu bại lui, sắp không chống đỡ được.

Đạm Đài Lăng Nguyệt mà cũng không đỡ được thì Nhiếp Đồng càng không phải là đối thủ của đối phương. Hắn bị trúng đòn nghiêm trọng, khí tức uể oải đứng ở một bên. Nếu như không phải có ý chí cường đại chống đỡ, nhất định đã sớm ngã xuống đất không thể đứng lên nổi nữa.

- Ta thừa nhận các ngươi có chút thủ đoạn, bất quá, vận khí tốt cũng chỉ tới đây mà thôi. Thổ dân là thổ dân. Cho dù có cố gắng

như thế nào thì cũng không thể tránh khỏi số mệnh bị chém giết.

Bách Triết chiếm được thượng phong, quang mang lạnh lẽo trong mắt lóe lên. Miệng gầm to một tiếng lạnh nhạt, chiến phủ trong tay hung hăng bổ về phía Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Phanh phanh phanh phanh!

Bị lực lượng mạnh mẽ va chạm, sắc mặt Đạm Đài Lăng Nguyệt cứng đờ, thân thể mềm mại không tự chủ được phải lui về phía sau mấy bước. Sắc mặt đỏ lên, máu tươi từ trên khóe miệng nàng tràn ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên nàng bị thương kể từ lúc chiến đấu tới nay.

- Hắc hắc, chết đi cho ta!

Thấy nàng bị thương, Bách Triết cũng không có dừng tay, chiến phủ trong tay còn càng lúc càng nhanh, lực lượng hung hãn tựa như một cơn lốc cuốn tới, liên tục đánh ra hơn mười chiêu. Hơn mười chiêu qua đi, cánh tay của Đạm Đài Lăng Nguyệt đã có chút tê dại, có cảm giác như không thể nhấc lên được nữa.

Mặc dù thực lực của nàng còn hơn đối phương, thế nhưng lại không có binh khí thích hợp. Nếu như ngạnh kháng, như vậy người bị thiệt nhất định sẽ là nàng!

- Không được làm tổn thương tẩu tử nhà ta.

Thấy tốc độ của Bách Triết càng lúc càng nhanh, lực công kích cũng càng ngày càng mạnh, Nhiếp Đồng cắn răng một cái. Lại lần nữa vọt tới, Tu La kiếm đã gãy phóng ra, nghênh đón một phủ này.

Ầm Ầm!

Cổ tay nứt ra, nửa đoạn Tu La kiếm hóa thành một đạo lưu quang bị đánh bay ra ngoài. Ngực của Nhiếp Đồng bị đánh trúng, rốt cuộc hắn cũng không kiên trì nổi nữa mà bị đánh bay ra ngoài.

Thực lực bản thân đối phương đã vượt xa hắn, cho dù hắn có cố

gắng thế nào đi chăng nữa cũng không thể làm nên được chuyện gì.

- Chết đi!

Đánh bay Nhiếp Đồng, Bách Triết càng thêm âm trầm, phủ trong tay mượn dư lực bổ về phía Đạm Đài Lăng Nguyệt.

- Xong...

Nhìn thấy lực lượng của chiêu này, Đạm Đài Lăng Nguyệt cắn môi, nàng không ngờ tới mình vừa mới sống lại thì đã lại phải chết! Hơn nữa lại còn phải chết ở trên tay dị tộc!

Phanh!

Khi nàng đang cảm thấy mình khó có thể chống lại được một kích này. Sau một khắc nhất định sẽ chết đi thì đột nhiên Hỗn Độn đại dương dưới chân run rẩy, một đạo lực lượng mạnh mẽ đột nhiên bắn ra. Trước mắt có một đạo quang mang màu trắng lóe lên, tựa như có một mặt trời cực lớn vừa mới xuất hiện vậy.

Cô Cô Cô Cô!

Bạch quang chói mắt qua đi, toàn bộ Hỗn Độn đại dương dường như đã xảy ra biến hóa to lớn vậy. Lực lượng mênh mông không ngừng kích động, biến thành một đoàn khí vân có bộ dáng giống như một đóa hoa vậy.

- Đã có chuyện gì xảy ra?

- Khí lưu đục ngầu của Hỗn Độn đại dương sao lại biến thành bộ dáng một đóa hoa chứ?

- Ta cũng sẽ không biết, ta đã sống ức vạn vạn năm rồi. Đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tình huống như vậy a.

- Chẳng lẽ nhìn thấy dị tộc xâm lấn, Hỗn Độn đại dương đã nổi giận? Thế nhưng sao ta vẫn cảm giác có chút không đúng... Giống như là đang ăn mừng vì chuyện gì đó vậy.

- Ăn mừng? Không thể nào a, dị tộc đang xâm lấn. Có lẽ Hỗn Độn đại dương nên sợ hãi mới đúng chứ? Sao có thể ăn mừng được?

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, ngay cả dị tộc cũng dừng công kích trên tay lại. Cả đám đều dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn biến hóa bất ngờ xảy ra trước

mắt.

------oOo------

Chương 2727: Hỗn Độn đồng khánh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở trong mắt của bọn hắn, Hỗn Độn đại dương là hóa thân của quy tắc, không có bất kỳ một chút cảm tình gì. Thế nhưng lúc này lại đột nhiên xuất hiện loại biến hóa này, giống như đang ăn mừng chuyện gì đó. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

- Là Hỗn Độn đồng khánh! Chuyện này... Lại là thật?

Dường như Hỗn Độn vương dãd nhận ra được chuyện này, đôi môi hắn run rẩy nói một tiếng.

- Hỗn Độn đồng khánh? Đó là cái gì chứ?

Đối với bí sử, điển cố của Hỗn Độn đại dương thì Tuyệt Sát Vương cũng không biết nhiều. Lúc này hắn có chút nghi hoặc nhìn về phía Hỗn Độn vương.

- Hỗn Độn đại dương có thể Phong vương, như vậy đã nói rõ nhất định nó có ý niệm của mình. Loại ý niệm này không có tự chủ ý thức, chỉ có thể duy trì sự ổn định và quy tắc của đại dương mà thôi. Nếu như là lúc bình thường, đối với chúng ta không có ảnh hưởng quá lớn, cũng sẽ không bởi vì vì thực lực của chúng ta tăng lên mà xảy ra sinh biến hóa, nhưng... Lại có một trường hợp không nằm trong số đó.

Đôi môi của Hỗn Độn vương run rẩy:

- Sinh linh ở trong Hỗn Độn đại dương chúng ta một khi đột phá bình cảnh đại dương, đạt tới một loại cảnh giới khác. Loại cảnh giới này là... Đạt tới cái gọi là siêu việt Hỗn Độn! Khi đó cỗ ý thức này sẽ giao động, sẽ cảm thấy đối phương đã cùng một cấp bậc với nó. Cho nên nó mới ăn mừng... Chuyện này gọi là Hỗn Độn đồng khánh.

- Siêu việt Hỗn Độn?

Tuyệt Sát Vương nghiêm túc hỏi.

- Vốn ta tưởng rằng đây chẳng qua chỉ là truyền thuyết mà thôi. Thế nhưng không ngờ tới là thật. Lại thực sự có người có thể làm được điểm này...

Hỗn Độn vương tự mình lẩm bẩm, nhìn chằm chằm vào Hỗn Độn đại dương đang xảy ra biến hóa to lớn trước mắt, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin được.

- Siêu việt Hỗn Độn... Là có ý gì? Chẳng lẽ là có lực lượng siêu việt Hỗn Độn đại dương hay sao?

Tuyệt Sát Vương còn có chút không quá rõ ràng.

Siêu việc Hỗn Độn có rất nhiều ý nghĩa, nếu như thực sự đạt tới thực lực siêu việt Hỗn Độn đại dương. Như vậy những dị tộc này bọn hắn cũng không cần phải sợ hãi nữa!

- Không phải là lực lượng siêu việt Hỗn Độn đại dương, mà là siêu việt quy tắc của Hỗn Độn đại dương!

Hỗn Độn vương khẽ lắc đầu một cái, lại nói tiếp:

- Cũng giống như ở trong Hỗn Độn đại dương chúng ta, muốn đạt được thực lực Phong vương thì chỉ có một phương pháp, đó chính là được đại dương công nhận. Sau đó lấy được phù lục Phong vương! Trừ biện pháp này ra, tuyệt đối không có con đường thứ

hai! Đây là quy tắc mà đại dương đã quyết định... Nếu như có người không mượn phù lục mà có thể trực tiếp đột phá đạt tới loại cảnh giới này. Như vậy cũng đồng nghĩa với việc đã vượt qua quy tắc, lực trói buộc của đại dương đối với hắn cũng giảm sút trên phạm vi lớn

- Không cần phù lục Phong vương vẫn có thể trực tiếp đột phá?

Tuyệt Sát Vương trợn mắt.

Nếu như trước kia có người nói cho hắn biết chuyện này, nhất định hắn sẽ cảm thấy đối phương đã điên rồi. Thế nhưng có những dị tộc này ở trước mắt, cho nên đối với việc không cần phù lục Phong vương mà cũng có thể đột phá hắn đã có được lực miễn dịch nhất định.

Đương nhiên, mặc dù trong lòng có chút nghi hoặc, thế nhưng vừa nghĩ tới trình độ khó khăn khi đột phá Phong vương, trong lòng hắn vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Lúc này hắn không rõ. Không có phù lục Phong vương thì đột phá như thế nào a.

- Muốn không mượn phù lục Phong vương mà có thể đạt tới thực lực Phong vương, đầu tiên phải không được dùng Ngụy Bổn nguyên đại đạo để đạt tới cấp bậc Chúa Tể. Về phần sau này đột phá như thế nào ta cũng không quá biết…

Dường như đã nhìn ra sự nghi ngờ trong lòng hắn, Hỗn Độn vương lại giải thích một câu. Khi hắn đang định nói tiếp thì trong đầu đột nhiên hiện lên một bóng người:

- Xem ra, người có thể làm tới một bước này, cũng chỉ có hắn...

- Ý ngươi nói là... Nhiếp Vân?

Tuyệt Sát Vương cũng lập tức hiểu ra.

- Trừ hắn ra thì còn có ai vào đây nữa?

Hỗn Độn vương gật đầu, vẻ mặt cười khổ.

Nhắc tới người có thể làm được điểm này trong Hỗn Độn đại dương, chỉ sợ cũng chỉ có người thiếu niên kia mà thôi!

- Cũng đúng...

Tuyệt Sát Vương cũng gật đầu một cái.

Coi như là cường giả Phong vương, thế nhưng bọn họ cũng không có cách nào làm được chuyện siêu việt quy tắc Hỗn Độn. Thế nhưng chẳng biết tại sao, nếu như nghĩ tới có người có thể làm được chuyện này thì bọn họ lại không tự chủ được mà nghĩ tới người thiếu niên kia!

Trước đây có lẽ thực lực của người thiếu niên này không mạnh bằng bọn họ. Thế nhưng tốc độ trưởng thành quả thực quá nhanh, lại có quá nhiều truyền kỳ. Nếu như không phải hắn, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ ai có thể làm được chuyện này. Cho dù là vương giả Thiên Vị như Đạm Đài Lăng Nguyệt thì sợ rằng cũng không có cách nào làm được!

Đây không phải là mù quáng, mà là một loại tín nhiệm sinh ra từ sâu trong lòng.

Mặc dù không biết tại sao bản thân lại có loại cảm giác này, thế nhưng bọn hắn lại biết, loại cảm giác này tuyệt đối sẽ không sai! Hiện tại Hỗn Độn đại dương xuất hiện biến cố như vậy. Tất nhiên là do người thiếu niên kia đã làm ra một ít chuyện kinh thiên động địa nào đó.

Hai người đều dùng ý niệm trao đổi, tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã hiểu rõ rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra trước mắt. Lúc này trong mắt hai người đồng thời sinh ra vẻ chờ mong.

Có thể siêu việt quy tắc của Hỗn Độn đại dương... Như vậy liệu có phải không cần sợ hãi những dị tộc này nữa hay không?

- Đáng hận, lại có người siêu việt quy tắc của Hỗn Độn đại dương... Chuyện như vậy cho dù ta đã đi qua nhiều thế giới như vậy, đã từng giết chết nhiều sinh linh như vậy cũng chưa từng nhìn thấy qua... Rốt cuộc là kẻ nào?

Hỗn Độn vương có thể nhận ra Hỗn Độn đồng khánh trước mắt. Đương nhiên vị Bách Triết đại nhân này cũng có thể nhận ra, ánh mắt hắn âm trầm như nước, hai hàng lông mi không ngừng run lên, mang theo hàng ý âm trầm.

Lúc này hắn cũng không có tiếp tục chém giết Đạm Đài Lăng Nguyệt nữa. Hai mắt chăm chú nhìn vào đại dương trước mắt. Dường như sợ người gây ra động tĩnh lớn như vậy sẽ cho hắn một kích trí mạng vậy.

Mặc dù cái gọi là siêu việt Hỗn Độn này rất có thể thực lực còn kém hơn hắn. Thế nhưng một khi đã có loại năng lực này, như vậy cũng đồng nghĩa với việc thành tựu sau này, tuyệt đối sẽ vượt qua hắn.

- Nhất định là hắn?

------oOo------

Chương 2728: Hỗn Độn đồng khánh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đạm Đài Lăng Nguyệt đang chiến đấu với Bách Triết nhìn thấy đối phương dừng tay, nàng vội vàng lui về phía sau, thở hổn hển mấy hơi. Nhanh chóng điều hòa hô hấp, lúc này nàng mới phát hiện ra biến hóa của Hỗn Độn đại dương. Trong lòng nàng lập tức có chút khiếp sợ, trên khuôn mặt bóng loáng không tỳ vết mang theo vẻ nghi hoặc, một lát sau, đột nhiên trong lòng nàng hiện lên một bóng người.

Mặc dù nàng không quá tin tưởng. Thế nhưng trừ hắn ra, quả thực nàng không thể nghĩ ra được ai có thể bằng vào thực lực của mình đột phá quy tắc của Hỗn Độn đại dương, trở thành cường giả Phong vương được!

Bất quá, thực lực đối phương có trở nên mạnh mẽ hay không, bởi vì nàng không còn trí nhớ lúc trước cho nên cũng không có cảm giác quá lớn. Chẳng qua nàng chỉ cảm nhận được dường như là

người quen đột phá mà thôi!

- Nhất định là Nhiếp Vân đại nhân, ha ha, Hỗn Độn đại dương được cứu rồi!

- Không sai, có loại thiên tài này, nhất định đám dị tộc này sẽ xong đời!

- Ta đã cảm thấy vừa rồi Nhiếp Vân đại nhân không đi ra, nhất định đang làm chuyện gì đó mà. Chỉ là không nghĩ tới đại nhân lại làm ra động tĩnh lớn như vậy, thật là lợi hại...

- Không biết đã có chuyện gì xảy ra, thế nhưng Hỗn Độn đại dương có bộ dáng như vậy, tuyệt đối là điềm báo cho chúng ta chiến thắng dị tộc..

- Mọi người cố lên, đánh đuổi dám dị tộc đáng giận này về chỗ của bọn chúng a.

Đám người Yến Huy thống lĩnh cất tiếng cười to, khí thế bên Hỗn Độn đại dương vốn có chút uể oải lại lần nữa hừng hực như hỏa diễm thiêu đốt. Mỗi một người lại chiến đấu với cường giả Dị Tộc, lực lượng mạnh mẽ không ngừng tuôn ra.

Mặc dù bọn họ không biết Hỗn Độn đại dương đột nhiên xảy ra biến cố như vậy là có chuyện gì. Thế nhưng bọn họ chính mắt nhìn thấy thiên phú thiên phú đáng sợ của Nhiếp Vân, tất cả đều tin chắc, tất cả mọi động tĩnh trước mắt nhất định là hắn làm ra, cũng chỉ có hắn mới có thể làm ra được động tĩnh như vậy.

Hỗn Độn đại dương có biến hóa như vậy tuyệt đối không phải là ăn mừng dị tộc công kích. Nhất định đang ăn mừng chuyện mà Nhiếp Vân đang làm, đang ăn mừng một chuyện làm cho người ta khó có thể tin!

So với bên Hỗn Độn đại dương đang hưng phấn. Trên mặt đám người dị tộc hiện lên vẻ sợ hãi. Bọn hắn khác với đám người Yến Huy, có một số lượng lớn người trong bọn họ đều biết chuyện Hỗn Độn đồng khánh. Người ở đây có thể đột phá được quy tắc của Hỗn Độn đại dương, chỉ cần không vẫn lạc, sau này tuyệt đối sẽ là

đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy!

Giống như Phổ Thiên lão tổ của bọn họ vậy, nghe nói ban đầu lão tổ cũng bởi vì đột phá quy tắc trong thế giới mà mình ở thì mới có thể đạt tới loại trình độ như ngày hôm nay.

Loại cường giả này ức vạn năm, ức vạn sinh linh không sinh ra được một người. Thế nhưng một khi xuất hiện một người, tất sẽ mang theo đại khí vận, lực mạnh cực mạnh. Chiến đấu với loại người như vậy... Không phải là tự mình muốn chết hay sao?

Nghĩ thông suốt những điểm này, hơn nữa mới vừa rồi lại có vương giả bướu thịt và vương giả có máu tươi màu vàng tử vong, tất cả mọi người đều sinh ra thoái ý trong lòng!

- Giết!

Biến hóa của dị tộc đều bị người của Hỗn Độn đại dương nhìn thấy, bọn họ biết cơ hội đã tới, cả đám lần nữa rít lên, xông về phía trước.

Trong lúc nhất thời, chiến đấu tiếp tục diễn ra. Chỉ bất quá mới vừa rồi bên Hỗn Độn đại dương có chút không đỡ nổi. Mà lúc này tình thế đã nghịch chuyển, bên xuất hiện tình huống không đỡ nổi lại chính là dị tộc.

Bên ngoài chiến đấu như dầu sôi lửa bỏng, thế nhưng Nhiếp Vân ở bên trong Nạp Vật thế giới cũng không biết hắn đột phá lại mang tới biến hóa kinh người như vậy. Lúc này thân thể hắn đang trôi lơ lửng ở trên không trung, linh hồn quét qua mỗi một tấc cơ bắp, tế bào, cảm thụ biến hóa của thân thể.

Đột phá Phong vương, trình độ rộng rãi của khí hải so với trước kia rõ ràng đã có biến hóa. Lực lượng ẩn chứa trong đó càng thêm mênh mông mãnh liệt, nếu như đem lực lượng bây giờ so với lúc còn là Chúa Tể, giữa hai bên tuyệt đối có thể nói là trên trời dưới đất, không thể nào so sánh được nổi!

Nhất là linh hồn, nương theo thực lực bản thân đột phá, linh hồn cũng nhận được bồi bổ cực lớn. Linh hồn vốn chỉ còn cách Phong

vương một tia, lúc này cũng đã thành công tấn cấp, tinh thần khẽ động một cái là có thể lan tràn ra ngoài, so với trước kia cường đại hơn không chỉ gấp mấy lần!

Hai tay nhẹ nhàng nắm lại một cái, lực lượng dọc theo khí hải chậm rãi chảy xuôi vào trong kinh mạch, một cỗ cảm giác cường đại tự nhiên chậm rãi sỉnh a.

Trước đó mặc dù thực lực của hắn có thể chiến đấu cùng với cường giả Phong vương. Thế nhưng cũng chỉ là vương giả bình thường như là Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương vậy. So với Nhiếp Đồng vẫn còn kém một đoạn, chứ đừng nói là vương giả có máu tươi màu vàng cùng với vị Bách Triết đại nhân kia!

Nếu như không phải lừa gạt đối phương đến Nạp Vật thế giới, muốn chém giết hai người này quả thực khó có khả năng.

Lúc này, lực lượng lưu chuyển toàn thân, nhất cử nhất động đều mang theo tiếng sấm nổ. Nếu như hắn đoán không sai, nếu lần nữa gặp phải vương giả có máu tươi màu vàng kia, cho dù không dùng tới Nạp Vật thế giới thì hắn cũng có thể đánh với đối phương một trận!

Nói cách khác, mặc dù vừa mới đột phá cấp bậc Phong vương, thế nhưng hắn đã có thwujc lực vượt qua Nhiếp Đồng!

- Mặc dù dây nhỏ màu vàng kia đã nhỏ hơn không ít, thế nhưng vẫn mang theo lực lượng ăn mòn sinh mạng, dùng thực lực của ta bây giờ, vẫn không có biện pháp nào hoàn toàn khu trục.

Cúi đầu nhìn đám dây nhỏ màu vàng trên cánh tay, Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái.

Nương theo thực lực tăng lên, năng lực đối kháng với đám dây nhỏ màu vàng này cũng đã tăng lên. Thậm chí hắn đã có thể áp chế chúng trong thời gian ngắn. Bất quá, hắn cũng không có cách nào thanh trừng được sạch sẽ. Hơn nữa, chỉ cần hơi chút lơ là thì sẽ lập tức bị cắn trả, thậm chí sẽ còn xuất hiện tình huống cực kỳ nguy hiểm.

- Trên người có máu tươi màu vàng kịch độc như vậy, sao hắn ta có thể sống sót được chứ? Hơn nữa còn có thực lực cường đại như vậy?

Cảm nhận được bằng vào thực lực bây giờ không có cách nào khu trục dấu vết lưu lại của dây nhỏ màu vàng bên trên, trong lòng Nhiếp Vân không nhịn được có chút kỳ quái.

------oOo------

Chương 2729: Thực lực biến hóa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thực lực của Vương giả có máu tươi màu vàng này đối với hắn bây giờ mà nói, có thể nói là không chênh lệch bao nhiêu, sẽ không vượt qua quá nhiều. Thực lực ngang bằng, sao hắn lại không thanh trừng hết được kịch độc trong máu chứ?

- Trước tiên không quan tâm tới chuyện này nữa. Không biết cuộc chiến bên ngoài như thế nào rồi..

Nghiên cứu thực lực biến hóa một lát, Nhiếp Vân biết, cho dù đám dây nhỏ màu vàng này có lợi hại thì trong khoảng thời gian ngắn cũng không có uy hiếp gì với hắn. Hắn không nhịn được thở phào một tiếng, bàn tay run lên, thanh trường thương đã bị luyện hóa xuất hiện ở trong lòng bàn tay. Tinh thần khẽ động một cái, thân thể lập tức rời khỏi Nạp Vật thế giới.

Tình huống ở bên ngoài hắn không biết như thế nào, cho nên nhất định phải nhanh chóng đi ra ngoài xem một chút. Nếu không đám người đệ đệ, Đạm Đài Lăng Nguyệt xảy ra chuyện gì, cả đời này của hắn khó mà bình yên được.

- Ồ?

Mới vừa trở lại Hỗn Độn đại dương. Còn chưa kịp nhìn khắp nơi thì đột nhiên Nhiếp Vân đã cảm thấy sững sờ.

Trước kia tiến vào Hỗn Độn đại dương hắn bị đủ loại gông cùm, hạn chế. Bằng vào thực lực của hắn lúc đó, mặc dù cảm giác không lớn, thế nhưng nếu như thời gian lâu dài thì vẫn sẽ có áp lực rất lớn. Thế nhưng bây giờ, thân đứng ở trong đó, dường như khí lưu Hỗn Độn đã công nhận hắn, tinh thần khẽ động một cái là có thể tùy ý khống chế, không cảm thấy cố hết sức một chút nào.

Tình huống này có chút tương tự với lúc ở trong Nạp Vật thế giới. Có cảm giác như hổ về núi rừng, rồng tiến vào trong biển vậy. Tựa như lúc này hắn đang đứng trên tất cả các loại quy tắc.

Hỗn Độn đại dương là nơi khởi nguyên tạo thành tất cả các thế giới, cho nên bên trong cũng có các loại quy tắc, ví dụ như sinh lão bệnh tử, hỉ, nộ, ái, ố... Mỗi một loại đều là quy tắc không thể thay đổi. Vượt lên trên quy tắc này khiến cho hắn có cảm giác giống như đã có thể siêu thoát sinh tử. Ngay cả Hỗn Độn đại dương cũng không có cách nào trói buộc được hắn nữa.

- Đây là tình huống gì vậy?

Nhiếp Vân có chút ngẩn người.

Cho dù hắn đã đột phá Phong vương thì cũng không nên có loại biến hóa này a. Mà bây giờ hắn lại có cảm giác, mình có thể tùy thời thoát khỏi Hỗn Độn đại dương, thậm chí còn có thể ngồi ngang hàng cùng với Hỗn Độn đại dương vậy.

Loại lực trùng kích này quả thực quá lớn, cho dù hắn đã sớm có chuẩn bị, thế nhưng vẫn cảm thấy quá không tưởng tượng nổi.

- Trước tiên không quan tâm tới nữa, sau này trở về nghiên cứu sau

Khẽ lắc đầu, loại bỏ loại cảm giác kỳ quái này ra sau đầu. Nhiếp Vân biết bây giờ không phải là lúc nghĩ tới những chuyện này. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía chiến trường trước mắt.

Tình cảnh chiến đấu so với lúc trước hắn rời đi không khác là bao. Dường như người bên Hỗn Độn đại dương càng thêm có lòng tin, tinh thần ngày càng dâng cao. Ngược lại bên dị tộc, tinh thần lại có

chút hạ thấp.

- Kỳ quái!

Nhiếp Vân có chút khó hiểu.

Cho dù mới vừa rồi hắn đã chém giết một phần ba dị tộc, thế nhưng tình huống lúc này cũng không nên như vậy a. Chẳng lẽ trong lúc hắn đột phá đã xảy ra chuyện gì đó khiến cho người ta không thể tưởng tượng được?

Nhìn người của Hỗn Độn vương trước mắt không có nguy hiểm quá lớn, hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi. Lại nhìn về phía Bách Triết đang chiến đấu cùng với Đạm Đài Lăng Nguyệt, còn có Nhiếp Đồng.

Vị Bách Triết đại nhân này không biết vận dụng thủ đoạn gì mà hai mắt đỏ như máu, khí thế trên người so với mới vừa rồi càng thêm hung mãnh. Chỉ bất quá Đạm Đài Lăng Nguyệt và Nhiếp Đồng cũng lực lượng mười phần, tạm thời không có quá nhiều dấu hiệu thất bại.

- Xem ra ta cũng không quá chậm trễ.

Thấy trong lúc hắn đột phá mọi người cũng không có bị tổn thương quá lớn, Nhiếp Vân lập tức yên lòng.

Mới vừa rồi hắn sợ sẽ xuất hiện tình huống khó coi, thế nhưng lúc này xuất hiện tình huống như vậy cũng coi như là kết quả tốt nhất.

- Trước tiên nên đối phó với tên Bách Triết đại nhân này. Chỉ cần hắn bị chém giết, những tiểu tốt dị tộc khác không còn đáng để lo…

Nhìn một vòng, Nhiếp Vân lập tức xác định được mục tiêu.

Vị Bách Triết này chính là thủ lĩnh trong dị tộc, thực lực mạnh nhất. Nếu như có thể chém giết được hắn, đám dị tộc này sẽ như rắn mất đầu, nhất định sẽ lập tức tan tác! Đến lúc đó nếu như hắn phối hợp với mọi người, muốn chém giết toàn bộ sẽ đơn giản hơn không ít.

- Người này thực lực cường đại, mặc dù có tiến bộ thế nhưng nhất định cũng không phải là đối thủ của hắn. Nhất định phải dè đặt mới được, có thể đánh lén là tốt nhất.

Sau khi quyết định xong, Nhiếp Vân cũng không lỗ mãng xông tới mà hai mắt không ngừng đảo tới đảo lui, không ngừng suy đoán.

Bách Triết này có thực lực quá mạnh mẽ, mặc dù hắn đã đột phá Phong vương, có tiến bộ rất lớn. Thế nhưng so với đối phương vẫn còn kém một đoạn lớn, nhất định phải cẩn thận ứng phó. Tranh thủ một kích thành công!

- Ẩn nấp!

Tinh thần khẽ động một cái, Nhiếp Vân lặng lẽ bay đi về phía Bách Triết.

Hắn lợi dụng thiên phú Ẩn nấp sư, đem bản thân dung nhập vào trong khí lưu của Hỗn Độn đại dương.

Dựa theo đạo lý mà nói, thiên phú Ẩn nấp sư đối với loại cường giả như Bách Triết này hiệu quả không lớn. Thế nhưng vừa mới thi triển ra, Nhiếp Vân đã không nhịn được giật nảy mình.

Giờ phút này dường như hắn đã dung hợp với Hỗn Độn đại dương vào làm một. Cả người có thể tùy thời hóa thành khí lưu Hỗn Độn, có thể xuất hiện ở bất kỳ nơi nào phía trước mắt.

- Chuyện này...

Ngay cả chính hắn cũng không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra!

Hắn đã giao thủ với đám người A Dục Vương, cũng có một phân thân Phong vương. Hắn biết, cho dù là cường giả Phong vương chấn nhiếp Tam giới thì cũng không có loại năng lực dung nhập, biến thành khí lưu Hỗn Độn a!

Nếu như quả thật có loại năng lực này thì cũng không tới nỗi bị bó tay bó chân khắp nơi, ngay cả một tiểu tử chưa đạt tới Phong

vương như hắn cũng không giết được, bị động vô cùng.

Thế nhưng sao sau khi hắn đột phá lại xuất hiện nhiều biến hóa như vậy chứ? Lại đột nhiên có thêm nhiều thủ đoạn như vậy?

- Biến thành khí lưu Hỗn Độn có thể ẩn nấp tốt hơn. Nếu như lại đánh lén Bách Triết kia mà nói. Sẽ tăng thêm phần thắng rất lớn.

Không để ý tới việc quan sát biến hóa vừa rồi nữa, thân thể Nhiếp Vân khẽ búng một cái, bay thẳng về phía Bách Triết mà đi. Lúc này hắn giống như một đoàn Hỗn Độn khí, bất kỳ người nào cũng không nhìn ra được thực hư.

------oOo------

Chương 2730: Đánh lén thành công (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chiến trường trải qua Đạm Đài Lăng Nguyệt và Bách Triết chiến đấu đã sớm sụp đổ, lúc này khắp nơi đều là Hỗn Độn khí lưu mãnh liệt, đang dung hợp vào làm một thể với Hỗn Độn đại dương.

Nhiếp Vân ngụy trang thành Hỗn Độn khí, quả thực vừa vặn thần không biết quỷ không hay, giống như một giọt nước dung nhập vào biển khơi vậy. Cho dù thực lực đối phương mạnh mẽ hơn nữa thì cũng khó mà phát hiện ra được hắn.

Một trăm thước! Năm mươi thước! Hai mươi thước! Mười thước...

Khi khoảng cách chỉ còn có mười thước mà đối phương vẫn không có phát hiện ra được. Lúc này hai mắt Nhiếp Vân sáng rực lên.

Bằng vào thực lực của hắn bây giờ, khoảng cách ngắn như vậy hắn đã có thể đánh cho đối phương một kích trí mạng!

Lực lượng toàn thân tập trung vào một điểm, bàn tay chậm rãi đưa ra, sau đó chấn động mạnh một cái, lập tức biến thành một biển lực lượng.

Hắn ngụy trang thành Hỗn Độn khí, trường thương màu vàng, Chân Huyết Vương quan lại không ngụy trang được. Tuy rằng vận dụng hai kiện binh khí này có thể khiến cho sức chiến đấu tăng lên nhiều. Thế nhưng lại rất dễ dàng bị bại lộ. Khi đó sẽ làm cho cho đối phương có thời gian chuẩn bị. Cho nên sau khi cân nhắc, hắn vẫn quyết định dùng thực lực bản thân để công kích!

Thi triển lực lượng, thân thể ngụy trang cũng không có cách nào ẩn nấp được. Thân thể giống như thuấn di đột ngột xuất hiện ở trên không trung, lòng bàn tay dán chặt vào đối phương. Lực lượng Phong vương cấp cùng với thân thể giống như nước sôi rít gào. Lực lượng cùng vừa mới tiếp xúc với đối phương lập tức tuôn ra.

- Cái gì?

Bách Triết đang chiến đấu cùng với Nhiếp Đồng và Đạm Đài Lăng Nguyệt. Hắn không nghĩ tới phía sau lại đột nhiên có thêm một người. Lúc này hắn biến sắc, không kịp tránh né, lực lượng toàn thân đồng thời tập trung ở sau lưng, trong nháy mắt đã tạo thành một vòng quang mang lớn ở bên ngoài thân thể.

- Hừ!

Đánh lén thành công, Nhiếp Vân sao có thể lưu tình được chứ? Hắn trừng mắt, lực lượng từ bên trong khí hải dọc theo kinh mạch điên cuồng lao ra, bàn tay của hắn cũng biến thành màu vàng sậm.

Thiên phú Thiên thủ sư!

Rắc rắc! Rắc rắc!

Quang mang sau lưng Bách Triết dưới công kích toàn lực của hắn liên tiếp phát ra tiếng giòn vang, lập tức vỡ vụn giống như vỏ trứng vậy.

Mặc dù thực lực của Bách Triết hơn xa hắn. Thế nhưng lực lượng toàn thân cơ hồ đều đang tập trung vào trên người Đạm Đài Lăng Nguyệt và Nhiếp Đồng ở phía trước. Cho nên căn bản không nghĩ tới sau lưng lại có người đánh lén. Quang mang dưới tình huống

vội vàng hình thành, nhiều nhất cũng chỉ có một phần mười lực lượng của bản thân mà thôi. Loại trình độ này sao có thể chống đỡ được công kích của Nhiếp Vân lúc này chứ?

Phốc!

Quang mang vỡ nát, bàn tay của Nhiếp Vân hung hăng in vào trên lưng đối phương, sắc mặt Bách Triết đỏ lên, một ngụm máu tươi từ trong miệng điên cuồng phun ra.

Từ khi chiến đấu cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên hắn bị thương, hơn nữa còn bị thương nặng như vậy!

- Cơ hội tốt!

Nhiếp Vân đánh lén thành công, Đạm Đài Lăng Nguyệt và Nhiếp Đồng đều là siêu cấp cường giả, sao có thể bỏ qua cho cơ hội này chứ? Bàn tay cả hai đồng thời run lên, hai đạo kiếm khí đâm thẳng tới, phong kín toàn bộ con đường mà Bách Triết có thể trốn tránh.

Đạm Đài Lăng Nguyệt vừa mới đột phá Thiên Vị, còn không có binh khí thích hợp. Tuy rằng dùng chỉ làm kiếm, thế nhưng lực lượng lại còn mạnh hơn Nhiếp Đồng, thậm chí so với chưởng lực đánh lén của Nhiếp Vân càng thêm hùng hậu. Kiếm khí sắc bén tới mức ngay cả Hỗn Độn đại dương cũng phát ra tiếng run rẩy nhè nhẹ. Giống như cũng sắp bị kiếm chỉ của nàng xé tan vậy.

- A...

Ba mặt bị giáp công, Bách Triết giống như dã thú bị thương, hai mắt đỏ ngầu, miệng rít gào một tiếng, thân thể chợt co rụt lại, tránh khỏi kiếm khí mạnh nhất của Đạm Đài Lăng Nguyệt. Hắn không quan tâm tới chiêu số của Nhiếp Đồng, ngược lại bàn tay còn quay lại, chộp một trảo về phía Nhiếp Vân.

Công kích của Đạm Đài Lăng Nguyệt và Nhiếp Đồng đã phong tỏa tất cả con đường chạy trốn. Nhiều nhất hắn chỉ có thể né tránh được một đạo. Giữa hai đạo hắn phải lựa chọn nặng nhẹ. Hắn lựa chọn dùng thân thể chịu đựng chiêu số của Nhiếp Đồng, thậm chí còn nhân cơ hội tiến hành công kích đối với Nhiếp Vân.

Nếu nói trong những người đang chiến đấu với hắn, người hắn muốn giết nhất chính là ai. Như vậy nhất định phải là Nhiếp Vân. Nếu như không phải Nhiếp Vân đánh lén, cho dù không chiến thắng được hai người này thì hắn cũng có thể ung dung rời đi, không đến nỗi người bị thương nặng, tùy thời sẽ bị người ta chém giết như lúc này.

Xoẹt.

Kiếm khí của Nhiếp Đồng đâm vào trên thân thể của Bách Triết, một vòi máu lập tức bắn ra. Cùng lúc đó, trảo ấn của hắn cũng đã tới trước mặt của Nhiếp Vân, phong tỏa toàn bộ không gian chung quanh.

Bên trong một trảo này ẩn chứa tinh hoa và lực lượng của toàn thân Bách Triết, vừa mới xuất hiện thì Nhiếp Vân đã cảm thấy mình không thể thi triển thuấn di được. Cả người giống như đã bị giam cầm trong hổ phách. Toàn thân cứng lại, không có cách nào nhúc nhích.

- Lôi Đình Cửu Châu!

Hắn biết nếu như thực sự bất động, để mặc cho một trảo này của đối phương đánh xuống. Cho dù thực lực của hắn mạnh hơn nữa cũng sẽ vô dụng, nhất định sẽ bị giết chết tại chỗ. Vì vậy lúc này Nhiếp Vân cũng không để ý tới những người khác nữa. Hai mắt trợn lên, trong mắt cũng hiện lên vẻ hung, tay đánh ra một quyền nghênh đón.

Đây là quyền pháp mạnh nhất của hắn, Lôi Đình Cửu Châu!

Mặc dù bên trong quyền này không có thế lôi đình, thế nhưng lại mang theo tất cả lực lượng của hắn vừa mới tấn cấp Phong vương. So với một chiêu Thiên Thủ sư vừa rồi càng thêm cường đại. Một chiêu xuất ra, cho dù là hắn cũng có cảm giác toàn thân như nhũn ra, lực lượng bị tiêu hao hết.

Ầm Ầm.

Quyền trảo giao kích! Lấy hai người làm trung tâm, không gian chung quanh trong nháy mắt sụp đổ, xuất hiện một cái Pháp tắc không bạch khu hình tròn.

- Rút lui!

Đám người Hỗn Độn vương đang chiến đấu với đám người Dị Tộc nhìn thấy vòng bạch không khu này. Hai con ngươi đều co rụt lại, miệng hô to một tiếng, sau đó đồng loạt lui về phía sau.

Ào!

Phản ứng của bọn họ rất nhanh, lùi cũng mau, cho nên không có bị tổn thương quá nhiều. Mà Dị tộc chiến đấu với bọn họ thì khác, ước chừng có mấy chục cường giả dị tộc đã bị đạo Pháp tắc không bạch khu này quét trúng, ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra thì đã biến thành bụi bặm.

Pháp tắc không bạch khu, ngay cả pháp tắc cũng không có, thực lực của những người này ngay cả Phong vương cũng không có đạt tới, đương nhiên sẽ không đỡ được.

------oOo------

Chương 2731: Đánh lén thành công (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nguy hiểm thật...

Thấy một màn như vậy, đám người Hỗn Độn vương xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, vẻ mặt hoảng sợ.

May mà hắn luôn chú ý chiến đấu phía trên, cho nên lúc này mới tránh được một kiếp này. Nếu không, cho dù hắn có thực lực như vậy, một khi bị vòng pháp tắc không bạch khu trước mắt quét trúng, như vậy hắn cũng phải lập tức mất mạng.

- Thật là mạnh mẽ.

Trong lòng âm thầm may mắn, đồng thời hắn cũng tràn ngập kinh ngạc.

Đối công với Bách Triết mà sinh ra pháp tắc không bạch khu mạnh mẽ như vậy, vậy Nhiếp Vân đang trên không trung, rốt cuộc đã có thực lực gì rồi?

Sưu!

Ngăn cản trảo ấn của đối phương, Nhiếp Vân cảm thấy khí lực toàn thân dường như bị hút hết. Lục phủ ngũ tạng trong cơ thể dường như trong nháy mắt đã lệch khỏi vị trí vốn có. Máu tươi từ miệng, mũi, mắt không ngừng trào ra.

Phốc!

Bay ra ngoài, cả người giống như một khối bùn nhão vậy.

Mặc dù đã tấn cấp Phong vương, thế nhưng thực lực của đối phương vẫn còn cao hơn hắn không ít. Nếu không phải mới vừa rồi đánh lén đã có tác dụng, khiến cho toàn bộ thực lực của đối phương không phát huy ra được. Như vậy chỉ sợ lần này hắn cũng đã bị đối phương đánh chết rồi.

- Ca ca...

Thấy Nhiếp Vân chính diện ngạnh kháng một trảo với đối phương đã bị thương nặng, hai mắt Nhiếp Đồng lập tức đỏ lên. Kiếm khí trên nửa đoạn Tu La kiếm trở nên càng thêm chói mắt. Sát khí hung hãn dọc theo vết thương vừa mới bị đâm ra, hung hãn tiến vào bên trong cơ thể.

Ầm Ầm!

Kiếm khí tiến vào bên trong vết thương, cũng không có tiếp tục tiến lên mà là trực tiếp nổ tung, bên trong vẫn chứa lửa giận vô cùng của hắn. Trong nháy mắt đã xâm nhập vào kinh mạch toàn thân của Bách Triết.

Phốc! Phốc! Phốc!

Liên tục phun ra ba ngụm máu lớn, Bách Triết không ngừng lui về phía sau, khí tức ngập trời vừa rồi lúc này đã có khuynh hướng không ngừng tiêu tán.

Bị Nhiếp Vân đánh lén vào chính giữa lưng, lại bị Lôi Đình Cửu Châu mang theo toàn bộ thực lực của Nhiếp Vân đánh trúng. Lúc này lại trúng một kiếm mang theo lửa giận ngập trời của Nhiếp Đồng. Cũng may thực lực của hắn cường đại tới cực điểm cho nên vẫn có thể chịu đựng được mà không có lập tức mất mạng. Như vậy cũng đã coi như là tu vi thâm hậu.

- Hừ!

Công kích của huynh đệ hai người nối liền nhau, song song đắc thủ, Đạm Đài Lăng Nguyệt ở bên cạnh quát to một tiếng, cánh tay ngọc vung lên, lại đánh xuống một chưởng.

Chiêu này như đao, khí lực mạnh mẽ lan tràn ra ức vạn vạn dặm. Còn chưa đến trước mặt thì đã khiến cho da dẻ trên thân thể của Bách Triết có chút ảm đạm.

- Đáng hận. Không nghĩ tới Bách Triết ta ngang dọc thiên địa, dong ruổi vạn giới. Từng diệt vô số tiểu thế giới lại phải chết ở trong một nơi như thế này. Ta không cam lòng a!

Thấy chiêu này, Bách Triết biết mình đã không có lực lượng ngăn cản nữa, hắn gầm lên một tiếng.

Thanh âm chấn động cửu châu, như là sấm sét, khiến cho Hỗn Độn khí lưu chung quanh cũng bị kích động.

Phanh!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không có bởi vì hắn gầm lên một tiếng mà dừng tay. Bất quá đạo đao khí do bàn tay của nàng hình thành lại bị oán khí trước khi chết làm cho kích động. Cho nên chỉ có thể chém rụng được một cánh tay của hắn, cũng không làm nguy hiểm đến tính mạng của hắn.

- Nếu như không phải có hắn, bất kỳ ai trong các ngươi đều không thể giết được ta!

Cánh tay bị chém, Bách Triết cũng không nhíu mày lấy một cái mà quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân đã bị thương, trong ánh mắt mang theo hận ý vô cùng vô tận.

- Không sai, nếu không phải có ca ca đánh lén, chúng ta vốn đã không phải là đối thủ của ngươi!

Nhiếp Đồng gật đầu nói.

Hắn đã nhìn ra sinh cơ của đối phương đang dần dần tiêu tán, tùy thời cũng sẽ chết. Vì vậy hắn cũng không thừa thắng xông lên nữa.

- Quả thực thực lực của ngươi rất là cường đại, ta không phải là đối thủ của ngươi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng dừng công kích, lại nói.

- Ha ha, không nghĩ tới nhân vật như ta mà lại chết ở trong tay một tiểu tử vừa mới đột phá Phong vương... Bất quá, cũng không có gì là đáng buồn. Nhân vật có thể làm cho tình huống Hỗn Độn đồng khánh xuất hiện há có thể là người đơn giản chứ? Thành tựu sau này nhất định không thể hạn lượng, có thể chết ở trên tay người như vậy, cũng coi như là đáng giá...

Bách Triết cười một tiếng, mặc dù tràn ngập vẻ không cam lòng, thế nhưng hắn cũng không có biện pháp nào khác.

- Nhiếp Đồng, Đạm Đài Lăng Nguyệt, đừng tin lời hắn nói nhảm. Đệ quên những thi thể cổ trước kia rồi sao? Nhất định hắn đang muốn kéo dài thời gian, muốn sử dụng thủ đoạn quỷ dị nào đó.

Nhìn thấy lực lượng mạnh mẽ của đối phương biến mất, không có động thủ mà ngược lại còn đứng đó nói nhảm, trong lòng Nhiếp Vân cảnh giác, vội vàng quát lên một tiếng.

Lúc này hắn đang bị thương nặng, cho dù dùng mộc sinh khí cũng

khó có thể chữa trị nhanh chóng. Cho nên lúc này toàn thân hắn đang xụi lơ như bùn nhão, căn bản không dùng được một chút khí lực nào. Vì vậy chỉ có thể nhắc nhở hai người, ngàn vạn lần không thể bị thái độ của đối phương làm cho tê liệt.

- Không sai...

Đạm Đài Lăng Nguyệt còn chưa hiểu rõ, thế nhưng Nhiếp Đồng làm sao không biết được chứ? Hai con ngươi của hắn lập tức co rụt lại.

Hắn có trí nhớ của Tu La vương, hắn biết những thi thể cổ quái kia có năng lực chết đi sống lại. Bách Triết trước mắt này là người cùng một chủng tộc với bọn chúng. Thậm chí thực lực còn tăng thêm một bậc, nếu như cũng có năng lực như vậy. Đừng nói là trọng thương, cho dù chết thì cũng không thể xem thường được.

- Đáng ghét.

Nghe thấy Nhiếp Vân nói như vậy, lại nhìn thấy vẻ mặt của Nhiếp Đồng, Bách Triết giống như đã bị phát hiện ra âm mưu vậy, miệng rống giận một tiếng. Da thịt toàn thân trong nháy mắt đã biến thành màu đồng, chỉ còn lại một cái bàn tay, bàn tay nhẹ nhàng run lên, một cái phủ lớn đột nhiên xuất hiện sau lưng của Nhiếp Đồng, mang theo tiếng gió gào thét rồi bổ tới.

Không biết từ khi nào hắn đã đem binh khí trong tay giấu ở sau lưng của Nhiếp

Đồng, định đánh lén Nhiếp Đồng!

Cái phủ này đã đã đạt tới cấp bậc Phong vương, hơn nữa lại phối hợp với lực lượng của hắn. Nếu như thực sự bị đánh trúng, cho dù là dùng thực lực của Nhiếp Đồng, chỉ sợ cũng chỉ có nước nuốt hận tại chỗ!

Thật là ác độc!

Nếu như không phải có Nhiếp Vân nhắc nhở, Nhiếp Đồng đã bị lời nói trước khi chết của đối phương làm mê hoặc. Sẽ không ý thức

đối phương xảo trá. Một khi không cẩn thận sẽ bị đánh trúng. Mà một khi Nhiếp Đồng chết, bản thân Nhiếp Vân đã bị trọng thương, nếu như hắn lại dùng thủ đọa nào đó mà nói, như vậy sợ rằng tình cảnh vừa rồi sẽ thay đổi!

------oOo------

Chương 2732: Hôn mê (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hừ!

Bất quá, có ca ca chỉ điểm, Nhiếp Đồng đã biết rõ mục đích của đối phương. Cho nên hắn cũng đã sớm phòng bị xong. Thân thể nhoáng lên một cái, trong nháy mắt đã xuất hiện ở vị trí cách đó mấy trăm dặm, tránh thoát công kích của cự phủ kia. Đồng thời nửa đoạn Tu La kiếm lại nhẹ nhàng đánh vào trên thân cự phủ.

Ầm ầm!

Cự phủ dưới sự xung kích từ lực lượng của một kiếm lập tức bay đi về phía đùa Bách Triết.

Bản thân Bách Triết đã bị trọng thương, đánh lén Nhiếp Đồng cũng đã dùng hết toàn lực. Vì vậy, tốc độ của cự phủ cực nhanh, thậm chí còn có ảo giác xé rách không gian. Nhiếp Đồng né tránh, lại tăng thêm chút sức. Cho nên lực lượng vốn đã hùng hậu lại trở nên càng thêm cường đại hơn.

Lần này Bách Triết xui xẻo, không ngờ đối phương không những đã tránh thoát đi được mà còn có thể đem lực lượng gia trì lên trên cự phủ. Lúc này hắn có muốn trốn tránh cũng đã muộn. Cự phủ giống như cung tên bắn ra, mang theo tốc độ không thể ngăn cản. Bổ thẳng xuống đầu hắn.

- A...

Một tiếng kêu thảm vang vọng, thân thể của Bách Triết lập tức đã bị

cự phủ chém thành hai khúc, thi thể rơi xuống đất, thần hồn câu diệt.

Một cường giả Phong vương siêu việt Nhiếp Đồng cấp lại bị chính binh khí của mình công kích chém giết tại chỗ, nói ra chuyện này cũng không khỏi làm cho người ta thổn thức không thôi.

- Thiêu đốt.

Thấy Bách Triết đã chết ở trong chính cự phủ của hắn. Nhiếp Vân cũng không có buông lỏng, mà ngón tay khẽ điểm một cái, một đạo hỏa diễm xông ra, trong nháy mắt đã đem thi thể bị chém thành hai nửa trên mặt đất thiêu đốt thành tro bụi.

Có kinh nghiệm từ đám thi thể quỷ dị kia, cho nên trước tiên thiêu hủy thi thể của đối phương rồi nói sau. Nếu không, gia hoả lợi hại như vậy mà lần nữa sống lại. Khi đó bọn họ cũng không có hy vọng có thể chém giết đói phương được lần thứ hai!

Dù sao, đối phó với người này trọng điểm là ở chỗ hắn đánh lén. Nếu như đối phương lần nữa sống lại, nhất định sẽ cảnh giác hắn đánh lén, như vậy có thể chiến thắng hay không hắn cũng không dám chắc!

- Phù

Thiêu hủy xong thi thể, lúc này đám người Nhiếp Vân mới thở phào nhẹ nhõm. Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự vui vẻ từ trong mắt đối phương.

Không thể không nói, mới vừa rồi quả thực quá mức hung hiểm, chỉ cần hơi có chút lơ là thì sẽ thua cả bàn cơ.

Phụt.

Thân thể Nhiếp Vân lập tức đổ ập xuống đất.

Áp lực đè nặng ở trong lòng biến mất, lúc này hắn mới phát giác ra được cả giác mệt mỏi vô tận ập tới. Hai mắt dường như không thể mở ra được. Cứng rắng đối quyền với Bách Triết đã phá hỏng phần

lớn sinh cơ ở trong cơ thể hắn. Nếu không phải hắn đã tấn cấp lên tới cấp bậc Phong vương, sợ rằng bây giờ đã là một cỗ thi thể rồi.

- Mộc sinh khí!

Cố nén lại cảm giác hôn mê. Nhiếp Vân điều động mộc sinh khí trong cơ thể khôi phục thể lực.

Ngay sau đó bên tai hắn đã truyền tới các loại thanh âm, trong đó bảo vệ thanh âm bảo vệ Nhiếp Vân đại nhân là gần hắn nhất, cũng là vang dội nhất.

Bất quá, lúc này hắn đã yếu ớt vô cùng. Ngay cả một chút lực lượng cũng không có, thậm chí mí mắt cũng không thể nhấc lên được. Cho nên hắn chỉ có thể liều mạng, tiếp tục khôi phục thương thế.

Mặc dù Mộc sinh khí có thể làm cho người ta trong nháy mắt từ trọng thương trở nên khỏe mạnh. Thế nhưng lần này hắn đã bị thương quá nặng, hơn nữa trong cơ thể còn có vô số ám kình mà Bách Triết lưu lại. Chỉ có khu trục những thứ này ra ngoài thì mới có thể dần dần khôi phục được thân thể.

- Nguy to...

Nhắm mắt lại, Nhiếp Vân đang chậm rãi điều động lực lượng khu trục ám kình mà đối phương lưu lại trong cơ thể thì đột nhiên lại có một cỗ lực lượng cường đại chợt từ cánh tay truyền tới, trong nháy mắt đã đánh vào toàn thân của hắn.

Cảm nhận được cỗ lực lượng này, sắc mặt của hắn lập tức biến sắc.

Những sợi dây nhỏ màu vàng trước đó đã dung nhập vào trong cánh tay, không ngờ lúc này lại đột nhiên bộc phát tấn công!

Máu tươi màu vàng giống như là kịch độc vậy, đối với linh hồn, lực lượng của người ta đều có tác dụng ăn mòn cực lớn. Sau khi đột phá Phong vương, loại ăn mòn này mặc dù đã chậm lại. Thế nhưng lại không có biện pháp hoàn toàn loại trừ. Vốn Nhiếp Vân định

nương theo lực lượng tăng lên sẽ giải quyết từng chút một, hoặc là hỏi Đạm Đài Lăng Nguyệt tìm phương pháp giải quyết. Thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không nghĩ ra. Trận chiến vừa rồi làm cho thương thế hắn quá nặng, cho nên vô lực chống cự độc tính ở bên trong!

Trong nháy mắt, lực lượng kịch độc khiến cho người ta có cảm giác muốn hôn mê xông vào trong đầu. Trong lòng Nhiếp Vân chỉ thầm nói được một câu đã không nhịn được nữa, trước mắt trở nên tối sầm, thân thể nặng nề đổ ập xuống đất, rơi vào hôn mê.

Trước khi hôn mê hắn lại nghe được có mấy tiếng xé gió vang lên. Dường như đã có không ít người đi tới bên cạnh hắn, đang sốt ruột gọi tên hắn. Bất quá, hắn lại không biết được một chút nào..

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Vân chậm rãi tỉnh lại.

Lúc này hắn mới phát hiện ra mình đang nằm ở trên một cái giường mềm, trước mắt không có chiến trường, cũng không có dị tộc, mà là vô số hoa tươi, mùi thơm xộc vào trong mũi.

- Đây là đâu? Thân thể của ta...

Nhiếp Vân cũng không đứng lên, mà là linh hồn nội thị, quan sát tình huống trong cơ thể.

- Tại sao lại có thể như vậy?

Tinh thần nội thị bên trong cơ thể một vòng, vẻ mặt Nhiếp Vân lập tức ảm đạm.

Thương thế của hắn đã được chữa trị không sai biệt lắm, thế nhưng loại máu tươi màu vàng ẩn chứa kịch độc đã đột phá bình chướng là cánh tay, chảy vào toàn thân của hắn.

Tình huống như vậy tương đương với kịch độc đã lan tràn ra khắp thân thể. Cho dù hắn có được thực lực Phong vương thì cũng không có biện pháp nào để giải quyết được chuyện này!

- Chẳng lẽ vừa mới đột phá Phong vương ta lại bị trúng độc mà

chết hay sao?

Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ thầm nói.

Vừa mới đột phá Phong vương, vốn hắn tưởng rằng thực lực đã tăng một mảng lớn, không nghĩ tới lại xuất hiện tình huống như vậy. Chuyện này vừa suy nghĩ một chút cũng đã làm cho người ta không thể nào cao hứng nổi.

- Ồ? Không đúng, thân thể của ta bây giờ dường như cũng không có biểu hiện gì đáng ngại a.

Trong lòng đang có chút không cam lòng thì đột nhiên linh quang hắn trong đầu chợt lóe lên.

------oOo------

Chương 2733: Hôn mê (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không đúng a, kịch độc bên trong đám máu màu vàng kia đã dung nhập vào trong toàn thân, ngay cả xương tủy cũng đã bị dính vào. Dựa theo đạo lý bình thường mà nói, có lẽ hắn đã không có cách nào tỉnh lại nữa mà trực tiếp tử vong mới đúng. Tại sao... Những kịch độc này đã lan tràn toàn thân mà lại không tiếp tục ăn mòn linh hồn, tim của chứ?

- Có người đã dùng đại thủ đoạn giúp ta phong ấn đám kịch độc này…

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân đã nhìn thấy rõ tình huống ở bên trong cơ thể.

Dường như đã có người dùng đại thủ đoạn phong ấn lại những kịch độc này. Khiến cho những độc khí này, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không thể nào nhúc nhích được.

Làm như vậy, mặc dù có thể khiến cho hắn trong thời gian ngắn

không cần lo lắng tới tính mạng. Thế nhưng cũng tương đương với việc thực lực toàn thân đã bị phong ấn hoàn toàn, không có cách nào vận dụng được.

Nói cách khác... Bây giờ trừ thân thể ra, thực lực vừa mới đột phá Phong vương của hắn căn bản không có cách nào sử dụng được. Một khi sử dụng, phong ấn sẽ vỡ tan, kịch độc xâm lấn, không cẩn thận là sẽ mất mạng.

- Không nghĩ tới ta cũng có ngày này...

Cười khổ một tiếng rồi lắc đầu, bàn tay chống vào mép giường, nhẹ nhàng ngồi dậy. Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn quanh một vòng.

Trước mắt hắn là một vườn hoa to lớn, dường như nghe thấy động tĩnh hắn tỉnh lại, trong không khí vang lên tiếng xé gió, lập tức cps mấy bóng người đã bay tới.

Người dẫn đầu chính là Nhiếp Đồng.

- Đây là nơi nào? Dị tộc thế nào rồi?

Nhiếp Vân vội vàng hỏi.

Lúc này thương thế trên người Nhiếp Đồng đã hoàn toàn khôi phục, tinh khí thần cực thịnh. Trải qua trận chiến trước đó, dường như hắn đã chạm phải bình cảnh nào đó, có thể tùy thời đột phá.

- Sauk hi Bách Triết bị giết, những dị tộc còn lại không đáng để lo, đã bị chúng ta chém giết toàn bộ!

Nhiếp Đồng vội nói.

- Chém giết toàn bộ sao?

Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đệ đệ đã nói như vậy, nhất định những dị tộc kia đã chết toàn bộ.

Những dị tộc còn lại kia, một khi liên hợp lại, mặc dù sức chiến đấu không kém, thế nhưng Bách Triết, vương giả có máu tươi màu vàng và vương giả bướu thịt đều đã tử vong, nhất định đã tạo thành đả kích rất lớn đối với bọn hắn. Rắn mất đầu, đương nhiên đám người này càng không ngăn được công kích của đám người Nhiếp Đồng!

Cho nên kết cục bị chém giết toàn bộ cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

- Ta đã hôn mê bao lâu rồi?

Trong lòng khẽ động một cái, hắn lập tức tới một vấn đề.

Thương thế của Nhiếp Đồng đã khỏi hẳn, toàn bộ dị tộc cũng đã bị chém giết, dựa theo tình huống bình thường mà nói, có lẽ cũng đã có không ít thời gian a!

- Ba tháng! Ca ca đã hôn mê ba tháng rồi!

Nghe thấy ca ca hỏi vậy, Nhiếp Vân do dự một chút rồi nói.

- Ba tháng?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt, từ khi hắn sống lại cho tới nay, trừ lúc bản thân niết bàn ra còn chưa bao giờ hôn mê thời gian dài như vậy. Xem ra lúc trước quả thực đã bị thương rất nặng, kịch độc bên trong đám máu màu vàng kia quả thực đúng là lợi hại!

- Nguyệt nhi đâu rồi?

Sauk hi biết mình đã hôn mê bao lâu, trong lòng hắn cảm khái một câu. Sau đó Nhiếp Vân lại ngẩng đầu lên, nhìn quanh đám người một chút, hai hàng lông mày không khỏi nhíu lại.

Trong đám người trước mắt không ngờ lại không có Đạm Đài Lăng Nguyệt.

- Tẩu ấy... Đi tìm phương pháp giải quyết độc từ đám máu màu vàng trên người ca ca!

Nhiếp Đồng do dự một chút rồi nói.

- Tìm phương pháp giải quyết độc? Xem ra độc trên người ta có lẽ là do nàng phong ấn a!

Nghe thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt vì mình mà bôn ba, trong lòng Nhiếp Vân không khỏi sinh ra cảm giác ấm áp.

Nàng đã quên đi quá khứ, có thể làm được điểm này cũng coi đã có một khởi đầu tốt đẹp.

- Lăng Nguyệt tẩu tử nói lại, bảo ca ca trong khoảng thời gian này nên nghỉ ngơi cho tốt. Ngàn vạn lần không nên dùng lực lượng, nếu không, một khi độc khí hoàn toàn bị vỡ ra. Cho dù chân chính tìm được phương pháp giải quyết, chỉ sợ khi đó cũng còn không có biện pháp nào cứu chữa được nữa.

Nhiếp Đồng nói một câu.

- Yên tâm đi, ta sẽ không lỗ mãng!

Nhiếp Vân cười một tiếng, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hai hàng lông mày lại nhướng lên:

- Phong ấn thế nào rồi? Trong ba tháng này dị tộc có lần nữa xâm lấn hay không?

Đây là chuyện mà hắn lo lắng nhất.

Từ trong miệng vương giả bướu thịt hắn đã biết được không ít tin tức. Hắn biết những người xâm lấn lần này tới cùng một thế lực, tên là Phổ Thiên gì đó. Thực lực của thế lực này cường đại vô cùng, thực lực của Bách Triết như thế, thế nhưng ở trong thế lực này rất có thể cũng không tính là cao thủ!

Chém giết nhiều người như vậy, một khi để cho người thế lực này biết được, lại lần nữa phái đội ngũ tới. Khi đó chỉ cần phái ra một cao thủ vượt qua Bách Triết, khi đó Hỗn Độn đại dương nhất định sẽ không chịu nổi. Rơi vào họa lớn ngập trời.

- Phong ấn Lăng Nguyệt tẩu tử đã lần nữa gia cố, trước mắt cũng không có dị tộc nào khác xâm lấn, cho nên ca ca cứ yên tâm đi.

Nhiếp Đồng khẽ cười một tiếng.

- Không thể xem thường, những dị tộc này dường như cùng một tổ chức rất lớn. Nhất định phải đề phòng trước..

Thấy đệ đệ không quá để ý tới chuyện này, Nhiếp Vân có chút cảnh giác nói.

- Được rồi.

Biết ca ca luôn luôn là người cẩn thận, cho nên Nhiếp Đồng khẽ gật đầu một cái:

- Ca ca, ca ca vừa mới khôi phục. Vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt đi!

- Không cần, thời gian dài như vậy không hoạt động. Ta cũng nên hoạt động một chút!

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, sau đó lại đi ra ngoài.

Hôn mê ba tháng. Hắn cảm thấy cả người dường như có chút căng cứng.

- Đúng rồi, đây là nơi nào? Sao trong Tam giới ta chưa từng nhìn thấy qua một chỗ như vậy?

Đi mấy bước về phía trước, Nhiếp Vân dừng lại hỏi một câu.

Núi non trước mắt khắp nơi đều là hoa cỏ, trong không khí sinh ra mùi hương hoa thơm ngát, hết sức ưu nhã.

Cho dù thời gian tiến vào Tam giới hơi ngắn, thế nhưng rất nhiều nơi hắn cũng đã đi qua. Cho nên loại chỗ như thế này, lại là lần đầu tiên nhìn thấy.

- Đây là...

Nhiếp Đồng có chút lúng túng, do dự trong chốc lát. Không biết nên trả lời ca ca như thế nào.

- Đây là Linh Tú sơn...

Trong đám người có một đạo thanh âm thấy hắn không nói nên lời, cho nên mới nói thay hắn.

- Linh Tú sơn?

Nhiếp Vân nháy mắt, lại nhìn Nhiếp Đồng một cái. Sau đó lại liếc nhìn Linh Tú Đại đế ở trong đám người, khóe miệng nở nụ cười.

------oOo------

Chương 2734: Đi dị tộc?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chuyện này... Linh Tú Đại đế nói nơi này thích hợp với dưỡng thương, hoàn cảnh lại tốt. Cho nên đệ liền mang ca ca qua đây...

Thấy nụ cười của hắn có chút cổ quái, Nhiếp Đồng vội vàng giải thích một câu.

- Ta biết...

Nhiếp Vân cũng không hỏi nhiều.

Bất kể Nhiếp Đồng có mục đích gì, có thể mang hắn tới đây dưỡng thương đã chứng minh một điểm, quan hệ giữa hắn và Linh Tú Đại đế đã có tiến bộ, ít nhất cũng đã phát triển theo phương hướng tốt đẹp hơn.

Đối với Nhiếp Đồng, hắn luôn cảm thấy mình thiếu nợ đệ đệ rất nhiều. Ca ca như hắn mà không thể chiếu cố cho đệ đệ thật tốt. Ngược lại còn luôn được đệ đệ chiếu cố. Hiện tại đệ đệ đã trở thành một cường giả Phong vương, lại có nữ tử xinh đẹp như vậy

làm bạn. Cũng coi như đã có kết cục tốt đẹp.

Đương nhiên, rốt cuộc có thể tiến tới với Linh Tú Đại đế hay không còn cần thời gian bùi đắp. Đối với Nhiếp Vân mà nói, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ thì cũng đã là hoàn mỹ rồi.

- Đám người Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương đâu?

Đi một lát, đột nhiên Nhiếp Vân nhớ tới cũng không nhìn thấy hai vị vương giả này, trong lòng không nhịn được có chút kỳ quái.

Lúc này Hỗn Độn đại dương tùy thời cũng có thể bị dị tộc công kích. Đám người có thực lực đỉnh tiêm dựa theo lẽ thường mà nói có lẽ nên tụ tập cùng ở một chỗ. Tùy thời chuẩn bị chiến đấu chứ? Sao hai vị vương giả này cùng với rất nhiều cường giả đều không thấy có mặt ở đây?

Thậm chí ngay cả đám người Yến Huy thống lĩnh cũng không có ở đây.

- Cái này...

Nhiếp Đồng gãi đầu, vừa nói được một nửa đã dừng, nửa ngày sau cũng không thể nói ra được một câu.

- Sao vậy? Có phải đệ có chuyện gì gạt ta hay không?

Nhiếp Vân nhíu mày một cái.

- Không có... Có, ca ca cứ yên tâm đi, sao đệ có thể lừa gạt ca ca được chứ?

Nhiếp Đồng lúng túng cười một tiếng, lại vội vàng cúi đầu.

Nhìn thấy hắn có bộ dáng này, trong lòng Nhiếp Vân khẽ giật mình. Nhiếp Đồng là đệ đệ hắn, hắn là người quen thuộc nhất. Cho dù bây giờ đệ đệ đã biến thành Tu La vương, địa vị tu vi cũng đã tăng lên vô số lần. Thế nhưng cảm tình giữa hai người vẫn là tình cảm huynh đệ đơn thuần trước kia. Dưới loại tình cảm này, đệ đệ có giấu diếm hắn chuyện gì đó hay không. Hắn chỉ cần liếc mắt một

cái là có thể nhìn ra được một hai.

Khi đệ đệ nói dối chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào hai mắt của hắn. Tình huống bây giờ rõ ràng cũng là như vậy.

- Đệ đã không muốn nói, như vậy ta sẽ tự mình đi tìm câu trả lời!

Thấy hắn không nói, Nhiếp Vân biết nhất định đệ đệ có nỗi khổ riêng. Hắn nhìn chằm chằm vào đệ đệ ở trước mắt, nói:

- Trước tiên ta hỏi đệ vấn đề thứ nhất... Đạm Đài Lăng Nguyệt đã đi đâu tìm phương pháp giải quyết độc của ta?

Sauk hi biết được đối phương có chuyện giấu giếm, các loại suy nghĩ vận chuyển ở trong đầu, rất nhanh hắn đã hiểu rõ được rất nhiều chuyện.

Đạm Đài Lăng Nguyệt trở thành vương giả Thiên Vị, có thể nắm trong tay toàn bộ Hỗn Độn đại dương. Nếu như trongđại dương này quả thật có phương pháp có thể giải quyết độc của hắn. Như vậy không cần bao lâu là có thể tìm được. Không thể nào tốn nhiều thời gian đi tìm, mà còn chưa tìm được như vậy.

Lại nói, mặc dù bây giờ hắn không biết đám người Hỗn Độn vương đi đâu. Thế nhưng nhìn thấy dáng vẻ này của Nhiếp Đồng, nhất định cũng có liên quan tới chuyện này. Nếu không, Nhiếp Đồng cũng sẽ không ấp úng như vậy!

Dù sao nếu là vì đối phó với dị tộc thì cũng không cần thiết phải dấu diếm. Cho dù bây giờ Nhiếp Vân không thể vận dụng thực lực, thế nhưng lực lượng thân thể vẫn có thể sử dụng được một hai. Chỉ bằng vào thân thể và linh hồn, hắn cũng có sức chiến đấu của Phong vương. Cho nên cũng có thể đi làm được không ít chuyện.

- Tẩu ấy đi... Đi...

Sắc mặt Nhiếp Đồng nghẹn tới mức đỏ bừng, không nói nên lời.

- Ồ? Đi tới đâu?

Thấy đệ đệ như vậy, Nhiếp Vân nhướng mày, trong lòng sinh ra một loại dự cảm không tốt.

Chẳng lẽ... Mới vừa rồi hắn đã suy đoán đúng?

Cơ bắp toàn thân lập tức căng cứng, hai nắm tay không tự chủ được mà siết chặt, thanh âm có chút phát run:

- Nàng... Không phải nàng đi tới dị tộc đó chứ?

Muốn cởi chuông cần phải đi tìm người buộc chuông. Chất độc trên người mình là dính từ cường giả dị tộc. Nếu như quả thật muốn giải quyết chuyện này, sợ rằng bên trong Hỗn Độn đại dương rất khó tìm ra được biện pháp giải quyết. Như vậy phương pháp duy nhất chính là đi tới chỗ dị tộc!

Nhưng mà bên dị tộc cao thủ nhiều như mây, tình huống bên đó như thế nào ai cũng không biết được. Nếu nưh không có chuẩn bị mà tùy tiện tiến vào trong đó, nguy hiểm rất lớn. Khó có thể tưởng tượng ra được!

Cho dù Đạm Đài Lăng Nguyệt thân là vương giả Thiên Vị, chỉ cần có chút lơ là, chỉ sợ cũng sẽ trực tiếp vẫn lạc, dù là thần tiên cũng khó cứu!

- Ca ca...

Vẻ mặt của Nhiếp Đồng có chút căng thẳng, muốn nói điều gì đó mà lại không nói ra được.

- Còn không mau nói ra hết.

Nhiếp Vân không để ý tới hắn đang do dự, hai mắt như điện nhìn chằm chằm vào hắn.

- Vâng!

Do dự một chút, Nhiếp Đồng biết rõ mình không lừa gạt được ca ca, cho nên không thể làm gì khác hơn là thừa nhận.

- Đi dị tộc? Đi thế nào? Chẳng lẽ thông qua phong ấn? Sao lại lỗ mãng như vậy chứ?

Mặc dù trong lòng đã đoán ra được, thế nhưng sau khi nghe thấy đệ đệ xác nhận, trong lòng Nhiếp Vân không tránh khỏi có chút căng thẳng, vẻ mặt lo lắng không thôi.

Cường giả như Bách Triết ở trong dị tộc cũng không tính là cao thủ, cứ như vậy mà đi qua. Không phải là tự mình muốn chết hay sao?

- Ca ca vì Hỗn Độn đại dương mà thân trúng kịch độc, tùy thời sẽ mất mạng. Vì vậy Lăng Nguyệt tẩu tử và đám người Hỗn Độn vương là một thành viên của Hỗn Độn đại dương, cho nên cũng muốn làm gì đó. Lại nói, nếu như không giải trừ nguy cơ dị tộc, như vậy sau này nhất định sẽ xuất hiện tình huống vừa rồi lần nữa! Tiến vào dị tộc, một mặt đi tìm phương pháp cứu ca ca, thứ hai, cũng muốn đi điều tra lai lịch của dị tộc. Sau đó lại nghĩ biện pháp đối phó với đối phương.

Thấy ca ca đã đoán ra, Nhiếp Đồng biết rõ có giấu giếm cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì nữa, cho nên hắn mới nói.

- Đi dị tộc là chuyện phải làm, thế nhưng... Cũng phải nói trước, đồng thời còn phải chuẩn bị một chút. Đi tìm một ít người của dị tộc, biết rõ tình huống bên kia rốt cuộc như thế nào thì mới có thể đi qua đó được a

------oOo------

Chương 2735: Khuynh Thành, làm thê tử của ta được không? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Biết rõ đệ đệ nói không sai, Nhiếp Vân cũng không có phản đối chuyện đi tới dị tộc, chẳng qua là... Hắn không nghĩ tới lại đi nhanh như vậy.

Đám người Bách Triết toàn quân bị diệt, chắc chắn bên dị tộc sẽ

không từ bỏ ý đồ. So với việc bị động bị đánh, còn không bằng chủ động xuất kích. Ít nhất cũng phải làm rõ tình huống bên dị tộc, lai lịch, thực lực như thế nào thì mới có thể kịp chuẩn bị ứng phó.

Nếu không, nếu như một mực ở bên này chờ, sớm muộn gì cũng sẽ bị đối phương tiêu diệt sạch.

- Những chuyện mà ca ca nói đệ cũng đã nghĩ tới, lúc chiến đấu lần trước đã bắt được không ít dị tộc. Thế nhưng những người đó thà chết chứ không chịu khuất phục, tới cuối cùng cũng không hỏi ra được cái gì, cộng thêm thời gian cấp bách. Cho nên không thể làm gì khác hơn là đi trước một bước, tới bước nào hay bước đó.

Nhiếp Đồng nói.

Nhóm dị tộc này bị diệt vong, không biết nhóm tiếp theo sẽ xuất hiện lúc nào. Nếu như thời gian cũng ngắn như lần trước. Khi đó bất kỳ biện pháp nào cũng đều vô dụng! Cho nên, cho dù không biết gì về dị tộc, cho dù có nguy hiểm thì tiến vào bên đó do thám vẫn tốt hơn là ở bên này chờ chết.

- Các nàng đã đi được bao lâu rồi?

Biết rõ đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt đã tiến vào dị tộc, lúc này oán trách cũng vô ích, cho nên Nhiếp Vân đã tỉnh táo lại.

- Sau khi Lăng Nguyệt tẩu tử phong ấn chất độc trên người của ca ca lại lập tức mang theo đám người Hỗn Độn vương rời đi. Bảo đệ ở lại chỗ này chiếu cố ca ca...

Nhiếp Đồng nói.

- Phong ấn xong độc khí rồi lại đi ngay... Chẳng phải cũng đã ba tháng rồi sao?

Trong lòng Nhiếp Vân có chút căng thẳng.

Ba tháng, có thể xảy ra rất nhiều chuyện, vạn nhất các nàng vừa mới tiến vào trong đó đã gặp phải đội ngũ của dị tộc, sợ rằng đã sớm toàn quân bị diệt.

- Dẫn đường, ta muốn đi dị tộc!

Thở dài một hơi, Nhiếp Vân khẽ nói.

- Đi dị tộc... Ca ca, ca ca vừa mới tỉnh lại, hơn nữa lại không thể vận dụng thực lực. Một khi đi tới dị tộc nguy hiểm quá lớn. Cứ để đệ đi đi, ca ca ở đây chờ tin tức.

Nhiếp Đồng sợ hãi, vội vàng nói.

Thân thể của ca ca hắn đã bị kịch độc xâm nhập, thực lực không có cách nào vận dụng. Một khi tiến vào dị tộc, đừng nói là tìm người, một khi không cẩn thận nhất định sẽ vẫn lạc, làm sao hắn có thể đồng ý được chứ.

- Không cần nói nữa. Cho dù bây giờ đệ có ngăn ta lại thì ta vẫn sẽ đi. Nếu như muốn đi thì chuẩn bị một chút đi, một lát nữa chusngt a sẽ đi.

Ngắt lời của đệ đệ, vẻ mặt Nhiếp Vân mang theo vẻ quả quyết và kiên quyết.

- Ca ca...

Nhìn thấy bộ dáng này của hắn, Nhiếp Đồng đã biết mình không có biện pháp nào khuyên can được ca ca nữa.

So với việc lúc đó bị ca ca lén đi qua, không ai bảo vệ, còn không bằng bây giờ hắn đi cùng với ca ca. Huynh đệ hai người đi cùng nhau, cũng có thể chiếu cố một hai.

- Không cần khẩn trương, ban đầu huynh đệ chúng ta từ Thiên Địa lục đạo đi tới Tà Nguyệt Chí Tôn vực cũng có thể đánh ra một mảnh thiên địa. Cho dù đám Dị tộc này có mạnh hơn nữa, cũng chưa chắc huynh đệ chúng ta đã không thể làm được chuyện đã làm.

Vỗ vai đệ đệ một cái, Nhiếp Vân cười nói.

- Không sai.

Hai mắt Nhiếp Đồng sáng lên, trong mắt hiện lên vẻ tự tin.

Năm đó bọn họ đi từ Thiên Địa lục đạo ra, đối với Hỗn Độn đại dương cũng không biết gì cả. Thế nhưng không phải kết quả cũng không có gì sao? Lại còn có thể có được ngày hôm nay, trở thành cường giả đỉnh phong ở nơi này.

Bất kỳ chuyện gì bước đi đầu tiên đều cực kỳ khó khăn, thế nhưng một khi bước ra được, nó cũng không còn đáng sợ như vậy nữa.

- Ca ca, lúc nào chúng ta lên đường?

Suy nghĩ thông suốt. Nhiếp Đồng cũng không còn cảm thấy sợ hãi con đường đi tới dị tộc nữa. Ngược lại còn có vẻ mong chờ.

- Trước khi đi... Ta còn có một việc phải làm!

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn về phía phương xa, không biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

- Ca ca, ca ca cứ xử lý chuyện của ca ca trước đi. Đệ đi chuẩn bị mọi thứ.

Thấy hắn còn có chuyện phải làm, Nhiếp Đồng cũng thức thời không hỏi thêm nữa. Sau đó lại mang đám người Linh Tú Đại đế xoay người rời đi. Trong nháy mắt trước mắt Nhiếp vân không còn lấy một bóng người nào, toàn bộ đều biến mất sạch sẽ.

- Đám người này...

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái.

Xem ra Nhiếp Đồng cũng đã từ một thiếu niên đơn thuần biến thành người tinh minh. Hắn chỉ nói có chuyện cần phải đi làm thì đãmang theo mọi người rời đi, rất rõ ràng đệ đệ đã nhìn ra chuyện này có liên quan tới việc tư.

Sưu!

Cảm khái một tiếng, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái đã tiến vào bên trong Nạp Vật thế giới. Tinh thần khẽ động, một ngọn núi lập tức từ trong màn quang mang lớn trước mắt bay ra.

Trên ngọn núi nó một nữ tử đang yên tĩnh ngồi ở trên tảng đá tu luyện, nghe thấy động tĩnh này, nàng chậm rãi mở hai mắt ra.

- Nhiếp Vân?

Nhìn thấy thân ảnh của hắn, sắc mặt nữ tử này vui mừng, lộ ra dung mạo nghiêng nước nghiêng thành.

Lạc Khuynh Thành!

Nàng những ngày này nàng luôn tu luyện ở trong thời không lung khu của Nạp Vật thế giới. Tuy rằng bên ngoài còn chưa tới nửa năm, thế nhưng nàng đã tu luyện mấy ngàn vạn năm. Lại phối hợp với vô số linh dược và bảo vật, lúc này đã đạt tới hai nghìn chín trăm chín mươi chín đại đạo.

Hai nghìn chín trăm chín mươi chín đại đạo, bán bộ Chúa Tể đỉnh phong, chỉ cần tìm được Ngụy Bổn nguyên đại đạo, tùy thời cũng có thể đột phá trở thành Chúa Tể!

- Sao ngươi lại có thời gian rãnh rỗi đến thăm ta vậy?

Những năm này nàng một mực cố gắng tu luyện chính là bởi vì muốn đuổi theo bước chân của thiếu niên trước mắt này. Tất cả tương tư đều biến thành động lực tu luyện. Cho nên mới khiến cho nàng trong thời gian ngắn như vậy đã đạt tới cảnh giới như thế này.

Mấy ngàn vạn năm đã đạt tới loại cảnh giới này, tuy rằng so với Nhiếp Vân vẫn kém quá nhiều. Thế nhưng đặt ở trong Tam giới, tuyệt đối có thể coi như là một siêu cấp thiên tài.

Đôi mắt của Lạc Khuynh Thành minh nhìn chằm chằm vào thiếu niên ở trước mắt, sợ mình nhìn nhầm.

- Xin lỗi... Đã lâu như vậy mà ta không tới thăm nàng.

Nhìn thấy vẻ kích động ẩn chứa trong ánh mắt của nàng, Nhiếp Vân có chút áy náy nói.

Hắn bố trí thời không lung khu này có thời gian hơn kém một ức lần vói bên ngoài. Hắn ở bên ngoài không lâu, thế nhưng đối với đối phương mà nói, cũng đã được mấy ngàn vạn năm rồi.

------oOo------

Chương 2736: Khuynh Thành, làm thê tử của ta được không? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiều năm như vậy mà không được gặp người mình nhung nhớ. Cho dù có tu luyện làm động lực, sợ rằng vẫn sẽ cảm thấy trống trải, cảm thấy thời gian dài vô tận.

- Nhất định ngươi đã có chuyện quan trọng hơn cần phải đi làm... Lại nói, không ngừng tu luyện cũng có thể quên đi thời gian a!

Lạc Khuynh Thành mỉm cười, nói một tiếng, đôi mắt xinh đẹp sáng chói giống như ngôi sao trên trời.

Nghe thấy lời này của nàng, trong lòng Nhiếp Vân cảm thấy đau xót.

Nữ tử này từ Khí Hải đại lục đã đi theo sau lưng hắn. Cùng nhau đi tới đây, vẫn luôn ở sau lưng hắn, lặng lẽ trợ giúp hắn. Cũng chưa bao giờ yêu cầu qua một thứ gì, dù là trong lòng mang theo nhớ nhung vô cùng vô tận, thế nhưng vẫn không nói bất kỳ lời nào.

Chỉ riêng phần tình nghĩa này cũng đã hoàn toàn hòa tan trái tim của hắn.

Biết cảm tình giữa hắn và Đạm Đài Lăng Nguyệt, nữ tử này không cầu có vị trí gì. Chỉ muốn có thể đứng gần nhìn hắn. Kết quả, yêu cầu đơn giản như vậy... Mà trong thời gian ngắn hắn cũng không

thể thực hiện được!

- Có phải ngươi sắp phải đi xa hay không?

Thấy trong ánh mắt của Nhiếp Vân mang theo vẻ phức tạp, dường như Lạc Khuynh Thành cũng đã đoán ra được cái gì đó, thân thể mềm mại của nàng không ngừng run rẩy.

Hắn... Có phải hắn sẽ lại rời khỏi. Giống như ban đầu rời khỏi Thiên Địa lục đạo hay không?

Mặc dù không biết Nhiếp Vân muốn đi làm cái gì, thế nhưng không biết hai người đã ở chung bao nhiêu vạn năm. Cho nên đối với tâm tư của hắn Lạc Khuynh Thành biết rất rõ. Lần trước rời khỏi Thiên Địa lục đạo đi tới Hỗn Độn đại dương không biết ra sao hắn cũng có loại vẻ mặt này.

Hôm nay lại xuất hiện một lần nữa, nhất định đối phương sẽ lại rời khỏi nơi này.

- Ngươi tới cáo biệt với ta sao? Chỗ đó có nguy hiểm hay không?

Hốc mắt của Lạc Khuynh Thành đỏ lên, nhào vào trong ngực của Nhiếp Vân, trong lòng tràn ngập vẻ không nỡ và lo lắng.

- Ta không để cho ngươi đi nữa... Nếu như ngươi muốn đi, mang theo ta đi có được không?

- Nàng không thể đi...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Bây giờ mặc dù Lạc Khuynh Thành đã có thực lực bán bộ Chúa Tể đỉnh phong. Thế nhưng ở dị tộc, nàng ngay cả binh lính bình thường cũng không bằng. Đừng nói là nàng, cho dù là Chúa Tể tiến vào trong đó sợ rằng cũng sẽ nguy hiểm vô cùng!

Hắn không muốn nữ tử này xuất hiện bất kỳ vấn đề gì.

- Ta có yêu cầu, ta muốn đi cùng với ngươi, cho dù có chết thì ta

cũng sẽ không hối tiếc!

Lạc Khuynh Thành nói, thanh âm mang theo vẻ kiên định trước nay chưa từng có.

Lần trước để cho hắn rời đi, nàng ở trong Thiên Địa lục đạo lo lắng vô cùng. Lần này sẽ không xuất hiện tình huống như vậy nữa. Cho dù có chết thì cũng phải đi cùng một chỗ.

- Đừng có gấp, kỳ thực ta đến tìm nàng, là... Có một việc muốn cầu nàng.

Thấy bộ dáng này của nàng, Nhiếp Vân lắc đầu một cái, sau đó lại thở dài một tiếng rồi nói.

- Ta biết ngươi muốn cầu ta chăm sóc cho thân nhân của ngươi đúng không? Ngươi không muốn để cho ta cùng đi với ngươi đúng không? Lần trước ta đồng ý với ngươi rồi, lần này ta sẽ không nghe, cũng sẽ không đồng ý...

Lạc Khuynh Thành ôm chặt lấy thiếu niên ở trước mặt, dường như sợ hắn đột nhiên rời đi vậy.

- Không phải ta cầu nàng chiếu cố cho thân nhân của ta, mà là cầu nàng...

Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen nhánh, trơn mượt của nữ tử trong ngực, Nhiếp Vân dừng lại một chút, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt:

- Mà là cầu nàng... Làm thê tử của ta! Không biết... Nàng có nguyện ý hay không?

- Làm thê tử của ngươi?

Lạc Khuynh Thành sửng sốt một chút, thân thể mềm mại khẽ run rẩy, nước mắt trong nháy mắt chảy xuống, rốt cuộc đã không thể áp chế được nữa.

- Ca ca, đám người Hỗn Độn vương đi vào từ chỗ này.

Trước chiến trường đã vỡ nát, Nhiếp Đồng chỉ tay về phía phong ấn trước mắt, bàn tay run lên, lấy ra hai khỏa ngọc phù ẩn chứa dấu vết đặc thù:

- Đệ lo lắng sau khi ca ca tỉnh lại nhất định sẽ đi theo mọi người, cho nên đệ đã chuẩn bị trước hai khỏa ngọc phù. Một khi sử dụng cái này, phong ấn cũng sẽ không thể ngăn cản được chúng ta, chúng ta có thể ung dung đi qua bên kia.

- Chỉ có đệ hiểu ta, chúng ta đi thôi!

Thấy đệ đệ đã chuẩn bị xong mọi thứ từ trước, Nhiếp Vân nở nụ cười, đưa tay nhận lấy ngọc phù, sau đó lại đi tới bên cạnh phong ấn.

Chiến trường lúc này trải qua ba tháng đã bắt đầu khôi phục. Trừ những Pháp tắc không bạch khu kia, những nơi khác đã lần nữa tràn ngập Hỗn Độn khí, nhìn dáng vẻ khí lưu cuồn cuộn này, muốn lần nữa có một thế giới mới sinh ra đời cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Về phần phong ấn trước mắt, quả nhiên đã được gia cố lần nữa, nhìn dáng dấp của nó dường như không chỉ có Đạm Đài Lăng Nguyệt xuất thủ. Tất cả cường giả bên Hỗn Độn đại dương đều vận dụng tất cả lực lượng của mình. Vì vậy phong ấn lúc này so với lúc A Dục Vương thiêu đốt linh hồn trước đó còn kiên cố hơn. Cho dù hắn có thể vận dụng lực lượng thì cũng không có cách nào phá vỡ được nó. Chứ đừng nói là hiện tại không có cách nào vận dụng được lực lượng.

- Vì phòng ngừa chúng ta bị dị tộc bắt lại, cho nên ngọc phù này chẳng qua là thứ có tính duy nhất, chỉ cần thông qua phong ấn thì sẽ tự động bị hủy diệt, cho nên... Sau khi chúng ta đi qua đó, nếu như muốn trở lại, sẽ rất khó khăn.

Thấy ca ca cầm ngọc phù đứng ở trước phong ấn suy tư. Dường như đang cảm giác cái gì đó, Nhiếp Đồng lập tức giải thích.

- Làm như vậy là tốt nhất!

Nhiếp Vân khẽ gật đầu.

Ngọc phù này chắc hẳn là do Đạm Đài Lăng Nguyệt luyện chế, phía trên ẩn chứa khí tức của nàng. Lại có hô ứng với phong ấn trước mắt, có thể để cho hắn tùy ý tiến vào trong đó mà không bị trở ngại à công kích. Thế nhưng loại lực lượng này lại là loại lực lượng tiêu hao, chỉ cần đi qua phong ấn, như vậy lực lượng sẽ lập tức hoàn toàn biến mất. Khi đó ngọc phù cũng sẽ không còn tác dụng, hóa thành bụi phấn.

Xem ra đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt suy tính rất chu toàn, tình huống bên dị tộc không biết như thế nào. Vạn nhất vừa mới tiến vào trong đó đã bị bắt. Như vậy ngọc phù qua lại giữ đôi bên rất có thể sẽ rơi vào trong tay đối phương. Như vậy đồng nghĩa với việc mang đến tai nạn vô cùng cho Hỗn Độn đại dương. Vì vậy sử dụng loại ngọc phù chỉ có tác dụng một lần này, cho dù người đi qua địa bàn đối phương sẽ có nguy hiểm rất lớn, thế nhưng lại có thể bảo đảm sự an toàn của Hỗn Độn đại dương trong thời gian ngắn, chuyện này cũng coi như không tệ.

------oOo------

Chương 2737: Rời đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vào đi!

Vừa nhìn một cái đã biết khỏa ngọc phù này sử dụng như thế nào, cổ tay của Nhiếp Vân khẽ lật một cái, đang định thúc giục lực lượng trong đó để tiến vào phong ấn thì đã nghe thấy một đạo thanh âm tràn ngập vẻ sốt sắng vang vọng.

- Nhiếp Vân.

Hắn quay đầu đi, người vừa mới lên tiếng chính là Lạc Khuynh Thành.

Ngày đó ở trong Nạp Vật thế giới, sau khi nói với nàng quyết định của bản thân, Lạc Khuynh Thành hạnh phúc thiếu chút nữa bất tỉnh. Nàng đợi nhiều năm như vậy cũng chỉ vì chờ cái hứa hẹn này của hắn. Rốt cuộc cũng đã khổ tận cam lai, cho nên sao nàng có thể cự tuyệt được chứ?

Ngày đó, hai người trở về Linh Tú sơn, cũng mang đám người Nhiếp Khiếu Thiên, Lạc Chiêm Hào từ trong Nạp Vật thế giới ra ngoài, sau đó cử hành hôn lễ.

Đám người Nhiếp Khiếu Thiên trải qua khoảng thời gian này tu luyện, người kém cỏi nhất cũng đã đạt tới cấp bậc tông chủ, tiến vào Chí Tôn vực đã không còn phải chịu áp lực một chút nào nữa.

Bọn họ đều biết Lạc Khuynh Thành cùng đi tới đây với Nhiếp Vân là bởi vì cảm giác quyến luyến không muốn xa rời, còn có ái mộ đối phương nữa. Nhìn thấy bọn họ thành phu thê như vậy, trong lòng mọi người đều cao hứng không thôi. Nhất là Lạc Chiêm Hào, thấy nguyện vọng của nữ nhi rốt cuộc cũng được hoàn thành. Người làm phụ thân cũng cảm thấy hạnh phúc thay cho nàng.

Vốn Linh Tú Đại đế cảm thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt vừa đi Nhiếp Vân đã cưới thê tử mới cho nên nàng có chút khinh bỉ. Thế nhưng sau khi nghe chuyện về Lạc Khuynh Thành, ánh mắt của nàng cũng có chút ươn ướt, trong lòng cũng không có ác cảm nữa.

Một nữ nhân không cầu hồi báo, vì người đàn ông này mà ngay cả sinh tử cũng không sợ, nàng nên có được hạnh phúc, nên hạnh phúc!

Nếu như ngay cả loại hạnh phúc này mà cũng không chiếm được, như vậy kết cục cũng không khỏi quá thê thảm a.

Linh Tú Đại đế vì chờ đợi Tu La vương mà không tiếc phí thời gian ức vạn năm cho nên nàng cũng hiểu đối phương đã trả giá thế nào. Nàng cũng hiểu quyết định của Lạc Khuynh Thành, hai người chung sống không lâu đã trở thành tỷ muội tốt của nhau.

Hôn lễ nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Sở dĩ nói như vậy là bởi vì người tham gia hôn lễ đều là bằng hữu cũ của Nhiếp Vân. Hắn không mời người ngoài, tổng cộng cũng không tới một trăm người. Đối với thân phận của hắn mà nói, tổ chức hôn lễ như vậy cũng coi như là tương đối nhỏ. Thế nhưng nếu bàn về thực lực của những người này mà nói. Cơ hồ là toàn bộ thực lực đỉnh phong nhất trong Hỗn Độn đại dương. Nếu như nói như vậy nhỏ cũng đủ để khiến cho vô số người xấu hổ mà chết.

Đương nhiên, đối với việc hôn lễ lớn hay nhỏ Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, thứ để ý chính là cho Lạc Khuynh Thành một lời cam kết.

Lần này đi qua Dị tộc sinh tử không rõ, cũng không biết bên kia sẽ có tình huống gì. Nếu như quả thật phải chết, cái gì cũng không cần suy nghĩ. Cũng không cần phải nghĩ gì nhiều, thế nhưng người sống sẽ rất đáng thương, sẽ khiến cho mọi người thương tâm tới chết!

Nhiếp Vân biết tính cách của Lạc Khuynh Thành, nếu đã nhận định hắn. Như vậy cho dù hắn chết cũng sẽ không sửa đổi. So với việc lãng phí cả đời của nàng, còn không bằng cho nàng một lời cam kết, cũng tương đương với cho mình một câu trả lời!

Sau khi tổ chức hôn lễ xong, Nhiếp Vân cũng không vội vã rời đi, mà là để cho Nhiếp Đồng có thời gian chuẩn bị nhiều thứ hơn, mà hắn cũng chuẩn bị đủ thứ.

Đầu tiên hắn trực tiếp đem Ngụy Bổn nguyên đại đạo đánh vào trong cơ thể Lạc Khuynh Thành, còn có phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên. Làm cho bọn họ thuận lợi đột phá đến cảnh giới Chúa Tể.

Đúng như Phù Ám Triều đoán, ban đầu Tu La thế giới cũng có tám đạo Ngụy căn nguyên. Sau khi thế giới vỡ nát, những cường giả Chúa Tể kia vẫn lạc, những ngụy căn nguyên này cũng bị Tu La vương đặt ở một chỗ. Vốn cũng sẽ nương theo căn nguyên thế giới mà tiêu tán, sẽ hủy diệt.Thế nhưng kết quả Nhiếp Vân lại luyện hóa hạch tâm của Tu La thế giới, cũng lần nữa khiến cho nó tiến hóa đến cấp bậc Chí Tôn vực!

Cho nên, những ngụy căn nguyên này lại lần nữa có thể lợi dụng

được. Một khi tiến vào thân thể là có thể khiến cho cường giả hai nghìn chín trăm chín mươi chín đại đạo đột phá.

Chúa Tể và bán bộ Chúa Tể đỉnh phong, mặc dù chỉ kém một đường, thế nhưng song phương lại cách biệt như trời và đất đất. Chuyến này hắn đi dị tộc, một khi không cẩn thận nhất định sẽ vẫn lạc. Vì vậy nhất định không thể tiếp tục đặt bọn họ ở trong Nạp Vật thế giới được. Nếu đặt ở trong Hỗn Độn đại dương, đương nhiên hắn phải khiến cho thực lựccủa bọn họ mạnh hơn thì hắn mới có thể yên tâm rời đi được.

Sauk hi làm cho cho bọn họ, Nhiếp Vân cũng không có dừng lại, lại lợi dụng năng lực sao chép của Nạp Vật thế giới, tạo ra vô số thần binh Chúa Tể. Sau đó lại đưa cho bọn họ, lại còn luyện chế mấy trăm khỏa ngọc phù ẩn chứa ý niệm của Phong vương. Thế nhưng hắn vẫn chưa yên tâm, cuối cùng lại để phân thân Phong vương thì mới coi như thở phào nhẹ nhõm được một hơi.

Mặc dù thực lực bây giờ của Nhiếp Vân không thể vận dụng. Thế nhưng chỉ bằng vào thân thể và các loại thủ đoạn cũng đã khiến cho thực lực của hắn không kém gì phân thân Phong vương. Để nó lại ở bên cạnh hắn cũng không có bao nhiêu tác dụng, còn không bằng để lại chỗ này bảo vệ bọn họ. Vả lại, phân thân và bổn tôn cùng có một ý niệm, ở lại chỗ này cũng có thể làm bạn bên người phụ mẫu.

Sau khi sắp xếp xong bên Hỗn Độn đại dương. Sauk hi ba người vương giả có máu tươi màu vàng, vương giả có bướu thịt và Bách Triết tử vong, mỗi người cũng đều để lại Phong vương thần binh.

Hắn trợ giúp Nhiếp Đồng luyện hóa một thanh. Hai kiện còn lại để cho phân thân Phong vương luyện hóa, cùng với một phân thân khác luyện hóa kiện còn lại. Cứ như vậy, vô luận là Hỗn Độn đại dương hay là thực lực của bản thân hắn lại một lần nữa tăng lên.

- Nhiếp Vân... Mang thiếp đi! Thiếp là thê tử của chàng, phải cùng cùng chàng trải qua nguy hiểm..

Lạc Khuynh Thành nhìn chằm chằm vào thiếu niên ở trước mắt, trong ánh mắt mang theo vẻ kiên định vô cùng.

- Ta hứa với nàng, nhất định ta sẽ trở lại... Yên tâm đi, ít nhất ta còn chưa từng nuốt lời với nàng!

Thấy bộ dáng này của nàng, Nhiếp Vân biết đối phương lo lắng cho mình, giống như sợ sau này sẽ không còn gặp lại được hắn vậy. Cho nên hắn khẽ mỉm cười nói.

Hắn từng đồng ý với Lạc Khuynh Thành không ít chuyện, quả thực chưa bao giờ nuốt lời với nàng. Lần này dị tộc mặc dù nguy hiểm, thế nhưng hắn cũng không sợ, ngược lại còn mang theo vẻ mong chờ nồng đậm. Cho nên hắn cho rằng nhất định mình có thể còn sống trở về.

------oOo------

Chương 2738: Đói bụng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cẩn thận...

Lạc Khuynh Thành còn muốn nói điều gì nữa. Thế nhưng đôi môi run rẩy một lát, cuối cùng chỉ có thể thốt ra một câu nói như vậy.

Mặc dù nàng rất muốn đi theo hắn, thế nhưng nàng cũng biết, bằng vào thực lực của mình nếu như đi cùng, nhất định sẽ trở thành cản trở của đối phương. So với như vậy còn không bằng ở lại bên này.

- Tất cả sinh linh trong Thiên Địa lục đạo đều ở đây, ta đặt bọn họ ở trong một tiểu thế giới. nàng ở lại chỗ này đốc thúc bọn họ tu luyện cho tốt, một khi lại có dị tộc khác tới. Như vậy phân thân Phong vương sẽ mang mọi người đi tới tận cùng Hỗn Độn để ẩn nấp. Cho dù có muốn chiến đấu cùng với bọn chúng thì cũng phải chờ ta trở lại.

Thấy nàng đã đồng ý, Nhiếp Vân cười một tiếng, lại nói một câu.

Thiên Địa lục đạo đã bị luyện chế thành thân thể của Đạm Đài Lăng

Nguyệt. Tất cả sinh linh trong đó đều ở trong Nạp Vật thế giới, vì an toàn của bọn họ, cho nên Nhiếp Vân lại lần nữa luyện chế ra một tiểu thế giới, sau đó đưa bọn họ vào bên trong.

Tiểu thế giới này giống như Thiên Địa lục đạo ban đầu vậy, chỉ bất quá có nhiều tầng thứ hơn. Một khi tu vi đạt tới là có thể lập tức phi thăng tiến vào một thế giới khác. Như vậy cũng có thể làm cho mọi người có mục tiêu lớn hơn nữa, cũng chăm chỉ tu hành hơn. Như vậy cũng có thể phòng ngừa lực áp bách của thế giới quá lớn, giết chết những người có thực lực yếu đuối.

- Được.

Biết Nhiếp Vân làm như vậy là vì muốn lưu lại huyết mạch cho Hỗn Độn đại dương, hắn sợ bị dị tộc giết chết toàn bộ, vì vậy Lạc Khuynh Thành khẽ gật đầu một cái.

- Đi!

Nhiếp Vân biết nếu như ở lại càng lâu thì hắn sẽ càng không muốn rời đi. Cho nên lúc này cũng không còn do dự nữa, miệng cười ha hả một tiếng, thúc giục ngọc phù trong tay, thân thể nhoáng một cái đã tiến vào bên trong phong ấn.

- Tẩu tử, gặp lại sau!

Nhiếp Đồng cũng nháy mắt một cái, sau đó đi theo ca ca. Trong nháy mắt hai người đã biến mất ở trước mắt mọi người, tiến vào thế giới của dị tộc.

Phong ấn gia trì vô số lực lượng của cường giả Hỗn Độn đại dương ức vạn năm, bát ngát vô biên. Có ngọc phù trong tay, hai người đi ở trong đó rất là thông súto, rất nhanh đã đi tới ranh giới.

- Phong ấn này là do Tu La vương ban đầu củng cố. Căn cứ vào trí nhớ của đệ, ở một bên khác có không gian chèn ép khiến cho ngay cả cường giả Phong vương cũng không dám khinh thường. Cho dù thực lực ban đầu của hắn rất mạnh, thế nhưng cũng không thể đi được quá xa đã bị buộc bất đắc dĩ phải dừng lại.

Nhìn thế giới bên kia phong ấn tựa như ẩn sau đám sương mù. Nhìn qua không thấy rõ, Nhiếp Đồng không khỏi mở miệng nói một câu.

Năm đó dị tộc xâm lấn, Tu La vương phát hiện ra khe nứt này đi thông tới một thế giới khác. Cho nên hắn mới tốn một cái giá rất lớn phong ấn nó lại. Về phần thế giới bên kia, hắn mới đi được mấy bước thì đã vội vã trở lại, không dám tiếp tục đi tiếp về phía trước nữa.

Cũng không phải là hắn nhát gan, mà là hắn sợ mình tiến vào trong đó sẽ dẫn tới dị tộc cảnh giác, đến lúc đó sẽ càng sai nhiều cường giả hơn tới bên này.

- Cẩn thận một chút!

Vô luận phía trước có bao nhiêu nguy hiểm thi hai người Nhiếp Vân cũng sẽ không ngừng lại, đồng thời cũng không có chút sợ hãi nào. Thân thể Nhiếp Vân búng ra một cái, đã lập tức từ bên trong phong ấn đi ra.

Rắc rắc!

Vừa mới rời khỏi phong ấn thì đã có một cỗ lực lượng khổng lồ chợt ập tới. Sắc mặt Nhiếp Vân lập tức biến sắc, trực tiếp nằm rạp xuống mặt đất.

Xì! Xì!

Dưới áp lực cực lớn, mạch máu, da trên người của hắn giống như vừa bị đao sắc cắt qua. Máu tươi chảy ra, khiến cho hắn trong nháy mắt đã biến thành huyết nhân.

- Áp lực rất nặng…

Cảm nhận được thân thể đã bị tổn thương, Nhiếp Vân cũng không sợ hãi. Hắn biết đây là do không gian áp lực bên dị tộc rất lớn tạo thành. Hắn nằm bất động tại chỗ, miệng hít thở sâu mấy hơi. Vừa điều chỉnh bản thân, đồng thời cũng lặng lẽ quan sát chung quanh.

Vị trí hiện tại của hắn giống như đang ở trong một kẽ nứt trong sơn cốc vậy. Bởi vì quá ẩm, cho nên khắp nơi đều là sương mù, làm cho người ta không nhìn rõ được quá xa.

Lực lượng ở trong không khí chung quanh giống như lưỡi đao đánh tới, tàn phá con người, khiến cho ngay cả hít thở hắn cũng cảm thấy có chút khó khăn.

- Mặc dù áp lực không gian rất lớn, thế nhưng đối với thực lực như chúng ta mà nói, ảnh hưởng không quá lớn. Mấu chốt là lực lượng nơi này có mâu thuẫn với lực lượng trong cơ thể chúng ta, cho nên lúc này mới khiến cho chúng ta khổ sở như vậy.

Nhiếp Đồng cũng không có tốt hơn hắn là bao. Hiện tại cũng đang giống như Nhiếp Vân, nằm trên mặt đất, bất quá dường như hắn đã nhìn ra được cái gì đó, cho nên mới mở miệng nói vậy.

- Đúng vậy.

Nhiếp Vân gật đầu.

Đệ đệ hắn nói không sai, lực lượng ở bên trong không gian này mặc dù mạnh hơn so với Hỗn Độn đại dương, Tam giới. Thế nhưng cũng không đến nỗi có thể trực tiếp đè bọn hắn xuống mặt đất mà không đứng lên nổi. Nguyên nhân chủ yếu rất đơn giản, đó là hệ thống tu luyện lực lượng bọn hắn hoàn toàn khác lạ với lực lượng trong thế giới này. Cho nên hai người vừa mới tiến vào bên trong, lực lượng nhất thời sinh ra mâu thuẫn, vì vậy mới khiến cho bọn họ có khí lực mà không thể thi triển ra được.

- Trước đem lực lượng trong cơ thể chúng ta chuyển hóa thành lực lượng thích hợp với thế giới này. Nếu không, cho dù có tiến vào trong đó thì cũng sẽ rất dễ bị người ta phát hiện ra!

Lại quan sát một lúc lâu, trong lòng Nhiếp Vân đã đoán ra được phương pháp chuyển hóa. Hắn lập tức truyền cho Nhiếp Đồng:

- Đây là thủ đoạn chuyển hóa!

Lực lượng của thế giới trước mặt này giống như ban đầu từ Khí

Hải đại lục tiến vào Thiên Địa lục đạo vậy. Thiên Địa lục đạo tu luyện tiên lực, khi còn ở Khí Hải đại lục thì lại là đoạt thiên tạo hóa khí. Mặc dù đôi bên đều dùng linh khí chuyển hóa mà thành, thế nhưng trên thực tế lại có khác nhau về bản chất.

Cũng giống như nước và thủy ngân vậy, mặc dù hai thứ đều là chất lỏng. Thế nhưng lại có chênh lệch không thể so sánh nổi.

Lực lượng của thế giới trước mắt này mang theo cảm giác khác. So với lực lượng trong cơ thể bọn họ càng thêm nặng nề nồng đậm. Nếu như đem lực lượng trong cơ thể bọn họ so sánh với nước. Như vậy lực lượng trong không gian trước mắt lại giống như đá vậy. Nặng nề trầm trọng vô cùng, cho dù dùng thực lực như bọn họ, lúc mới đến nơi này cũng không thể chịu nổi được.

------oOo------

Chương 2739: Đói bụng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn bộ dáng bây giờ của bọn hắn, may mà Lạc Khuynh Thành các nàng không có theo bọn hắn tới đây. Nếu không, chỉ cần vừa mới tới đây, sợ rằng đã bị lực ép cường đại làm cho thân thể nổ tung mà chết.

Hai loại lực lượng không có công pháp chuyển hóa đặc thù thì rất khó dung hợp. Thế nhưng Nhiếp Vân lại có kiến thức rộng rãi. Hơn nữa lực lượng của hai thế giới cũng không có chênh lệch quá lớn. Hắn chỉ cần nghiên cứu một hồi cũng đã suy tính ra được phương pháp.

Dựa theo phương pháp nghiên cứu ra được, Nhiếp Vân chậm rãi khống chế lực lượng xâm nhập vào trong cơ thể, đang tàn phá toàn thân. Lúc vừa mới bắt đầu, khắp nơi trong cơ thể dều truyền ra cảm giác đau đớn, khiến cho hắn không thể không giảm bớt tốc độ một chút. Đồng thời còn dùng nhiều lực lượng hơn thì mới có thể đối kháng được.

Không biết vận chuyển được bao lâu, cảm giác đau đớn trên người dần dần chậm lại, cả người cũng bắt đầu nhúc nhích dễ dàng hơn.

Sưu!

Nhiếp Vân đứng lên.

Hoàn toàn thích ứng với loại lực lượng này, cảm giác bị áp bách trên người đã yếu đi không ít. Bất quá so với bên Chí Tôn vực vẫn còn lớn hơn rất nhiều. Cho dù dùng thực lực như hắn bây giờ, nhiều nhất hắn cũng chỉ có thể đi bộ như bình thường, hoặc là chạy nhanh một chút. Căn bản không có cách nào phi hành được.

- Ca ca...

Vừa mới đứng dậy thì hắn đã thấy Nhiếp Đồng đứng ở một bên, nhìn dáng vẻ của đệ đệ dường như đã đợi hắn không ít thời gian.

- Nhanh như vậy mà đệ đã thích ứng rồi sao?

Không nghĩ tới đệ đệ mình nhanh như vậy đã có thể thích ứng, Nhiếp Vân có chút kỳ quái hỏi.

- Chủ yếu là thực lực của ca ca không thể vận dụng, đệ thì trực tiếp chuyển hóa, đương nhiên sẽ nhanh hơn ca ca rất nhiều a.

Nhiếp Đồng nói.

Nhiếp Vân cũng không trả lời, hắn chỉ gật đầu một cái.

Lực lượng ở trong cơ thể hắn đã bị Đạm Đài Lăng Nguyệt dùng đại thủ đoạn phong ấn lại, rất nhiều kinh mạch cũng đều bế tắc. Cho nên nếu muốn chuyển hóa lực lượng tất sẽ chậm hơn rất nhiều. Chuyện này hắn cũng không có cách nào khác.

- Khó trách những dị tộc kia lại mạnh mẽ như vậy, lực áp bách trong thế giới này lớn như vậy, nhất định có thể sinh ra cường giả lợi hại hơn bên chúng ta.

Nhiếp Vân có kinh nghiệm tiến vào Thiên Địa lục đạo, Tà Nguyệt

Chí Tôn vực. Hắn biết lực chèn ép của không gian càng lớn thì cường giả xuất hiện cũng càng mạnh. Hắn vừa cười một tiếng, đang định đi về phía trước thì đột nhiên nghe thấy một tiếng ùng ục sau lưng.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vẻ mặt đệ đệ hắn lúng túng, tay sờ bụng rồi nói:

- Ca ca, đệ đói...

- Đói?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt.

Tu vi đạt tới loại cảnh giới này như bọn họ, ức vạn năm không ăn cũng sẽ không cảm thấy đói. Thế nhưng vừa mới đi đến nơi này không lâu mà đã cảm thấy đói bụng rồi sao?

Bất quá, Nhiếp Đồng không nói tới thì hắn còn không cảm thấy được. Đệ đệ vừa nhắc tới thì lúc này hắn cũng đã lập tức cảm nhận được bụng mình có chút khó chịu, dường như... Hắn cũng đói.

- Chắc là áo lực không gian trong thế giới này rất lớn, vì vậy tiêu hao cũng lớn, chỉ bằng vào tốc độ hấp thu linh khí của chúng ta không có cách nào chống nổi tiêu hao. Cho nên chỉ có thể dựa vào đồ ăn để bùn đắp dinh dinh dưỡng mà thôi.

Cảm thấy trong bụng đã đói, Nhiếp Vân lập tức hiểu ra, hắn cười khổ một tiếng, nói:

- Bất quá cũng không có sao, chỗ ta có đồ ăn!

Nói xong cổ tay hắn khẽ một cái, một ít thức ăn ngon đặc thù trong Tam giới lập tức xuất hiện ở trước mặt hai người.

Khi tới đây bên trong Nạp Vật thế giới đã chuẩn bị không ít ăn. Cho dù không chuẩn bị, bằng vào năng lực sao chép của thế giới thì cũng có thể chế tạo ra vô số thức ăn ngon.

- Được.

Thấy không có chuyện gì, hai mắt Nhiếp Đồng sáng lên, đang định đưa tay ra cầm thức ăn thì hắn dừng lại. Bởi vì bỗng nhiên thức ăn ở trước mắt bị gió thổi qua đã lập tức biến thành tro bụi, rơi xuống mặt đất.

- Cái này...

Hai người giật mình, một lát sau Nhiếp Vân mới lần nữa cười khổ:

- Thức ăn trong Tam giới ở chỗ này căn bản không chịu nổi được áp lực. Đừng nói là ăn, cho dù vừa mới lấy ra cũng sẽ bị lực ép thành bụi phấn a.

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Nhiếp Đồng cũng ý thức được vấn đề này, trong lòng cũng có chút bận tâm.

Hai đại cường giả Phong vương, ở trong Hỗn Độn đại dương giậm chân một cái là có thể khiến cho trời long đất lở, không phải vừa mới tới đây lại... Chết đói a!

- Xem ra thức ăn trong Tam giới không cách nào mang ra. Như vậy chúng ta chỉ có thể tìm kiếm chung quanh xem. Có lẽ ở trong sơn cốc này sẽ có một ít thức ăn a.

Thấy thức ăn mang theo không thể lấy ra, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía trước, định nhìn một chút xem ở chỗ này có thể tìm được một ít thức ăn hay không.

- Xem ra cũng chỉ có thể như vậy mà thôi.

Vẻ mặt của Nhiếp Đồng lập tức như đưa đám.

Từ trong Thiên Địa lục đạo từng bước một đi tới bây giờ, không biết đã bao lâu rồi hai người không có cảm thấy đói. Thế nhưng bây giờ lại đói bụng đến mức ruột dính vào lưng. Tư vị khổ sở trong đó không cần nói cũng có thể tưởng tượng ra được.

Bên trong sơn cốc cỏ dại mọc um tùm, mỗi lá cây đều sắc bén như đao, bê trong ẩn chứa sinh cơ nồng đậm.

Tiện tay xé một cọng lá, thân thể Nhiếp Vân lập tức lảo đảo một cái, ngay sau đó trong mắt hắn tràn ngập vẻ hoảng sợ.

Cái lá cây trước mắt này nhìn qua cũng không thấy có gì khác lạ. Thế nhưng sức nặng lại tương đương với một ngọn núi lớn ở trong Tam giới, ở hai bên sắc bén. Chỉ cần hơi chút lơ là có thể cắt vỡ ngón tay của hắn.

- Lá cây có thể so với thần binh Hỗn Độn đỉnh phong?

Nhìn một lát, Nhiếp Vân nuốt nước miếng một cái, im lặng không nói lên được lời nào.

Trình độ cứng cáp, sắc bén của cái lá cây này không ngờ lại giống như thần binh Hỗn Độn đỉnh phong.Thậm chí ngay cả một ít thần binh Hỗn Độn đỉnh phong cũng không có cách nào chặt đứt được nó.

Con bà nó, đây còn là cỏ hay sao? Người không biết nhất định sẽ coi nó là một ít binh khí do đại năng nào đó luyện chế a…

Nhìn kỹ mà xem, không chỉ có lá cây dẻo dai, linh khí ẩn chứa bên trong lại cực kỳ đậm đà. Nếu như để cho một người bình thường trong Tam giới luyện hóa linh khí ở bên trong lá cây này. Như vậy đối phương hoàn toàn có thể trực tiếp đạt tới cấp bậc kim giáp tướng!

------oOo------

Chương 2740: Trái cây khó ăn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một lá cây đã ẩn chứa toàn bộ linh khí trong cơ thể của một vị cường giả Kim Giáp tướng.. Chuyện này không khỏi quá kinh khủng a!

- Đây rốt cuộc là thế giới gì chứ?

Nhiếp Đồng cũng phát hiện ra được điểm này, vẻ mặt hắn lập tức tràn ngập cảnh giác.

Vốn hai người cho rằng đám gọi là dị tộc này chỉ là một đám gia hỏa điên rồ dựa vào thôn phệ thế giới mà tăng thực lực lên. Thế nhưng không ngờ hai người bọn hắn đã đánh giá thấp đối phương!

Chỉ bằng vào trình độ vững chắc của thế giới này, từ tình huống sinh trưởng của thực vật đã có thể suy đoán ra được. Đây là một vị diện so với Tam giới còn cao cấp hơn!

Tình huống như vậy giống như ban đầu hắn từ trong Phù Thiên đại lục tiến vào Thiên Địa lục đạo vậy. Dù là một cái cây con, một cây cỏ lại ném xuống phía dưới cũng sẽ biến thành thần binh lợi khí, làm cho không người nào có thể ngăn cản được.

Ban đầu lão tửu quỷ bởi vì lợi dụng một nhánh cây từ trên Thiên Địa lục đạo rơi xuống làm binh khí, cho nên từ đó mới được xưng là đệ nhất nhân Phù Thiên đại lục.

- Xem ra muốn tìm được đồ ăn... Cũng không dễ a!

Biết thế giới này có lẽ có thể cao hơn Tam giới một cấp bậc, Nhiếp Vân không khỏi cười khổ lắc đầu.

Loại chuyện như vậy cũng không giống như lúc ban đầu tiến vào Thiên Địa lục đạo, một cây cỏ dại cũng đã lợi hại như vậy, nếu như là vật còn sống sợ rằng sẽ càng cường đại hơn, càng khó chém giết hơn.

- Trước tiên không quan tâm tới nữa. Chúng ta có thể tìm được cái gì thì hay cái đó a.

Mặc dù cảm khái, thế nhưng hai người cũng không dừng lại chút nào. Bước chân dọc theo lối đi của sơn cốc từng bước một đi về phía trước.

Hai người đều là người nổi bật trong đám cường giả Phong vương, cho dù thế giới này cao hơn Tam giới một tầng thì cũng bọn họ cũng không tính là kẻ yếu. Hai người từng bước một về phía trước, đi một lát đã dần dần thích ứng được với hoàn cảnh. Nếu như trước đó nói hai bọn hắn đi lại phải cố hết sức thì bây giờ đã làm được chuyện bước đi ung dung tự nhiên.

Vừa đi về phía trước, hai người vừa dò xét khắp nơi. Đi gần ba giờ, rốt cuộc hai người mới đi ra khỏi sơn cốc. Vừa mới rời khỏi sơn cốc thì Nhiếp Đồng đã hưng phấn thét lớn một tiếng.

Theo ánh mắt hắn nhìn lại, hai mắt của Nhiếp Vân cũng sáng lên. Chỉ thấy cách đó không xa một, trên một ngọn núi nhỏ có một gốc cây ăn quả đứng sừng sững trên đó, bên trên có vô số trái cây màu đỏ rậm rạp chằng chịt kết trên tán.

Tuy rằng loại trái cây này bọn họ chưa từng nhìn qua. Thế nhưng từ phía xa hít vào đã thấy hương thơm xộc vào mũi, vừa nhìn một cái đã biết là rất ngon.

Vốn hai người đã rất đói, lúc này lại ngửi được mùi như vậy, sao có thể chịu được cơ chứ? Hai người vội vàng đi tới dưới tán cây.

- Ca ca, trái cây này có ăn được không?

Nhìn chằm chằm lên phía trên, Nhiếp Đồng không ngừng liếm môi.

Dựa theo lẽ thường mà nói, mới vừa tiến vào một hoàn cảnh xa lạ, tất cả đều không quen thuộc. Dưới tình huống như vậy không nên ăn loạn cái gì, vạn nhất có độc thì sao?

Kịch độc lợi hại nhất trong Tam giới cũng không thể làm ảnh hưởng được tới bọn họ, thế nhưng... Thế giới này thì khác

Không nói đâu xa, kịch độc trong máu của vương giả có máu tươi màu vàng kia tới bây giờ Nhiếp Vân cũng không có cách nào trục xuất được nó ra khỏi cơ thể.

- Ta cũng không biết... Không sao, chúng ta có thể thử một chút!

Thân thể hắn lập tức leo lên trên cây.

Trước tiên khôn quản có thể ăn được hay không, hái xuống rồi lại nói sau. Chung quy cũng không thể bởi vì sợ hãi mà chỉ nhìn không ăn. Sau đó dẫn tới bản thân bị chết đói a.

Mặc dù tu vi thân thể không thể nào thi triển ra được. Thế nhưng lúc này Nhiếp Vân đã có thể thích ứng với lực lượng trong thế giới này. Vì vậy hắn bò lên cây cũng không mất bao nhiêu công. Một lát sau đã đi tới trước mặt một trái cây màu đỏ, sau đó lại đưa tay ra hái.

- Chuyện này...

Dùng sức giật hai cái, sắc mặt Nhiếp Vân tức thì xám ngắt.

Trái cây này nhìn như đỏ tươi, ướt át, dường như tùy thời cũng có thể từ trên cây rớt xuống. Thế nhưng kết quả hắn dùng hết toàn lực bứt xuống cũng không thể nào làm nó rung chuyển được.

Dùng lực lượng của bây giờ, nếu như đang ở trong Hỗn Độn hải dương. Muốn nhấc toàn bộ Tà Nguyệt Chí Tôn vực lên cũng không lãng phí bao nhiêu tinh lực.Thế nhưng lúc này ở đây muốn hái một quả cũng không được, quả thực chật vật không nói nên lời.

- Không được thì dùng kiếm a...

Nhiếp Đồng theo sát ở phía sau leo lên, nhìn thấy vẻ mặt quẫn bách của ca ca. Hắn nở nụ cười, tiện tay đem lấy ra Tu La kiếm.

Tu La kiếm đã bị chém thành hai khúc, dùng thực lực của hắn hiện tại còn không có cách nào chữa trị được. Bất quá nếu như dùng để hái trái cây, như vậy dùng nửa đoạn kiếm có lẽ cũng không thành vấn đề a.

Trong lòng suy nghĩ, bàn tay khẽ run lên, một đạo kiếm khí cường đại lăng không bổ ra.

- Chém.

Nhìn thấy động tác của hắn, Nhiếp Vân không khỏi im lặng một phen.

Nếu như để cho cường giả trong Tam giới biết Tu La vương thực lực mạnh nhất lại dùng lực lượng mạnh nhất để đi hái trái cây. Có lẽ tất cả sẽ cười tới rụng răng.

Đây quả thực là chuyện bé xé ra to a...

Bất quá, loại suy nghĩ này còn không có kết thúc thì sắc mặt của hắn lại lần nữa cứng đờ...

Một kiếm mà Nhiếp Đồng đã dùng hết toàn lực, đâm vào bên trên cuống cũng không có trực tiếp chặt đứt được nó, mà là... Tạo thành vô số tia lửa bắn ra, ngay cả một chút rung động cũng không có!

- Thật hay giả vậy?

Hai người huynh đệ nhìn nhau, đều có chút tan vỡ.

Trái cây cũng không hái được xuống thì ăn thế nào đây? Cho dù có hái xuống, nhìn loại trình độ vững chắc này... Có lẽ bọn hắn cũng sẽ không cắn nổi a?

Mặc dù hai người đều rất tự tin đối với thực lực của mình. Thế nhưng cũng không cảm thấy vật mà thần binh Phong vương cũng không chém được thì răng mình có thể cắn ra được.

- Dường như chỉ có một cái ngấn trắng...

Sau khi cảm giác tan vỡ qua đi, Nhiếp Đồng chỉ về phía một trái cây trước mắt.

Thuận theo tya hắn nhìn lại, quả nhiên Nhiếp Vân đã thấy ở trên cuống trái cây, nơi chém vừa rồi hiện lên ngấn trắng. Xem ra công kích mới vừa rồi cũng có một chút hiệu quả.

Nhắm ngay vào chỗ ngấn trắng, Nhiếp Đồng lại liên tục chém ra mấy cái, trái cây trước mắt rốt cuộc cũng lắc lư mấy cái, từ trên không trung rơi xuống dưới đất.&

------oOo------

Chương 2741: Trái cây khó ăn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sưu!

Nhiếp Vân tay mắt lanh lẹ, nhanh chóng đưa tay bắt lại trái cây. Lần này, lại thiếu chút nữa làm cho hắn từ trên cây rơi xuống. Thật vất vả mới có thể ổn định thân thể, hắn đưa trái cây đến gần miệng. Trong lúc nhất thời đã cảm thấy mùi thơm xộc vào mũi. Bụng vốn đã đói lúc này lại có tiếng ùng ục vang lên.

- Ta nếm thử một chút, nếu như có độc, lập tức trúc xuất. Cũng không thể ăn nữa, nếu không có độc, như vậy chúng ta sẽ hái thêm mấy quả...

Cầm trái cây, Nhiếp Vân cảnh cáo đệ đệ một câu.

Vật này hắn không biết có độc hay không, thế nhưng dù sao hắn cũng đã trúng độc rất nặng, vì vậy cũng không cần quá quan tâm tới chuyện này.

Mở miệng cắn về phía trái cây, vốn hắn tưởng rằng vật này sẽ giống như nhánh cây vậy, sẽ không cắn được. Thế nhưng không nghĩ tới vừa cắn một cái cũng không tốn sức, trong nháy mắt hương thơm đậm đà đã tiến vào miệng mũi, chất lỏng bên trong trái cây tràn vào bên trong cổ họng của hắn.

- Ồ?

Chất lỏng vừa mới vào miệng, thì Nhiếp Vân lập tức sửng sốt, sắc mặt lập tức xám ngắt, không nhịn được mà mở miệng phun ra bên ngoài.

- Thế nào rồi ca ca? Chẳng lẽ có độc sao?

Thấy hành động này của hắn, vẻ mặt Nhiếp Đồng có chút khói coi.

- Không có độc... Chỉ là quá khó ăn...

Phun nửa ngày, cảm giác tất cả mọi thứ đã bị phun ra, lúc này Nhiếp Vân mới cười khổ nói.

Trái cây trước mắt này, ngửi mùi hương cực kỳ thơm, ai biết được vừa mới ăn vào trong miệng lại giống như ăn hoàng liên vậy, khổ không thể tả. Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng ăn thứ nào khó ăn như vậy.

- Khó ăn? Ngay cả khổ cực như vậy chúng ta cũng có thể chịu được, đệ không tin nó lại khó ăn..

Thấy dáng vẻ của ca ca, Nhiếp Đồng khẽ lắc đầu một cái.

Cùng nhau đi tới đây, trải qua vô số chuyện, có khổ cực gì mà chưa từng chịu đựng qua chứ? Chỉ cần không có độc, có thể ăn, như vậy tất cả sẽ không thành vấn đề.

Trong lòng suy nghĩ như vậy, tay nhận lấy trái cây trong tay ca ca, hắn cũng há mồm cắn một cái. Chất lỏng vừa mới tiến vào trong miệng, sắc mặt của hắn lập tức trở nên xanh biếc:

- Con bà nó, không ngờ lại khó ăn như vậy.

Nói xong hắn giống như Nhiếp Vân, cũng không nhịn được mà không ngừng phun ra ngoài.

Huynh đệ hai người phun một trận, rốt cuộc cũng đã phun ra hết được. Lúc này cả hai không khỏi cười khổ một trận.

Thức ăn cũng đã tìm được, thế nhưng lại khó ăn như vậy, bọn họ không biết nên làm như thế nào bây giờ.

- Đã đi được nửa ngày đường, cũng đói không sai biệt lắm rồi. Dãy núi này nhìn dáng vẻ không biết còn lớn bao nhiêu. Ăn đi, ăn no mới có khí lực tiếp tục hành động, nếu không, cũng không thể để cho chúng ta đói mà chết a.

Nhiếp Vân nói.

- Cũng đúng... Ăn!

Mặc dù khó có thể nuốt trôi trái cây, thế nhưng trong bụng bọn họ lúc này quả thực quá đói. Vì vậy lúc này hai người cũng không quản nhiều được như vậy. Lại lần nữa chặt xuống hai quả, mỗi người một quả, một tay nắm lấy lỗ mũi mình rồi nuốt xuống.

Không thể không nói, trái cây này mặc dù khó ăn, thế nhưng linh khí ẩn chứa trong đó lại vô cùng đầy đủ. Vừa ăn xong một quả thì Nhiếp Vân đã cảm thấy toàn thân có một cỗ nhiệt lưu lan tràn. Cảm giác đói bụng trước đó đã hoàn toàn biến mất.

- Các ngươi là ai? Tại sao lại ở chỗ này?

Vừa mới ăn xong, đang định tiếp tục hái mấy quả để giữ lại trên đường thì đã nghe thấy có một đạo thanh âm vang lên.

Đạo thanh âm này dùng ngôn ngữ giống như dị tộc vậy, mặc dù hai người nghe không hiểu. Thế nhưng chỉ cần linh hồn ba động thì vẫn có thể phân biệt ra được.

Sửng sốt một chút, hai người vội vàng quay đầu nhìn về phía phát ra thanh âm. Sau đó đồng thời không nhịn được sửng sốt một chút.

Trước mắt là mấy đứa trẻ tuổi không lớn lắm, tay đang cầm cung tên thô sơ, mũi tên đang chỉ về phía bọn họ ở đối diện. Hai mắt cả đám trợn tròn, giống như gặp phải đại địch vậy.

Những đứa trẻ này cũng chỉ chừng mười một mười hai tuổi, y phục trên người có chút xù xì, chân trần, có lẽ là thợ săn trong núi. Chỉ là bản thân tinh thần sung mãn, bên trong thân thể gầy yếu ẩn chứa năng lượng cường đại.

- Cấp bậc Tông chủ?

Nhìn thấy những đứa trẻ mười một mười hai tuổi này đều có cấp bậc tông chủ, huynh đệ hai người nhìn nhau, trong đầu không tự chủ được có chút run rẩy.

Quá rung động!

Từ y phục, phục sức, những người này rõ ràng không có điều kiện tu luyện quá tốt. Thế nhưng dưới tình huống này mà cũng đã có thực lực tông chủ. Như vậy một khi tu luyện, không biết sẽ mạnh bao nhiêu chứ?

- Chúng ta... Là người hái thuốc, không cẩn thận bị lạc đường...

Nhiếp Vân bắt chước giọng nói của đối phương, vội vàng thông báo một tiếng.

Vừa mới tới đây cho nên hắn còn không muốn gây ra phiền toái. Mặc dù những đứa trẻ này chỉ có cấp bậc tông chủ, đối với hắn mà nói cũng không coi vào đâu. Thế nhưng vạn nhất sau lưng đám tiểu tử này có cao thủ thì sao?

Lại nói, hỏi thăm tin tức mới là vương đạo, có thể tránh khỏi tranh đấu là tốt nhất.

- Người hái thuốc?

Mấy đứa bé này nháy mắt, liếc mắt nhìn nhau, trên khóe miệng hiện lên nụ cười giễu cợt:

- Ngươi định lừa bịp ai vậy? Người hái thuốc chẳng lẽ không biết Địa Liên quả?

- Địa Liên quả?

Nhiếp Vân chớp mắt nói.

Không cần phải nói, nhất định đối phương đang nói trái cây trong tay hắn lúc này.

- Địa Liên quả cực kỳ khó ăn. Không thể ăn vào, chuyện này chúng ta đều biết, chẳng lẽ người hai thuốc lại không biết chuyện này sao!

Một đứa bé hừ lạnh, nói.

- Chuyện này...

Nhiếp Vân có chút lúng túng, hắn cũng bởi vì đói bụng lắm mới ăn, làm sao có thể nghĩ tới trái cây bề ngoài xinh đẹp như vậy, thế nhưng bên trong lại khó ăn cơ chứ?

Lúc này hắn không thể làm gì khác hơn là lúng túng gãi đầu một cái:

- Chúng ta bị lạc đường, lại quá đói. Cho nên... Mới ăn một chút...

- Bớt nói nhảm đi. Ta thấy các ngươi nhất định là gian tế của Lạc Sơn bộ, bắt trở về giao cho Quán Lăng thúc thúc, để cho hắn xử trí!

Một đứa trẻ trong đó lớn tiếng quát.

Đứa bé này so với người khác cao hơn nửa cái đầu, trên mặt hơi ngăm đen. Trên người lại mặc y phục da thú, nhìn dáng vẻ dường như là đầu lĩnh của cả đám.

- Được, nhìn dáng vẻ của bọn chúng dường như cũng không phải là người tốt lành gì. Bắt về.

Những đứa trẻ khác cũng đồng thời trả lời một câu, mỗi người đều giơ cung tên trong tay lên. Chỉ cần hai người Nhiếp Vân không phối hợp, nhất định bọn họ sẽ bắn tên.

------oOo------

Chương 2742: Bị đoán ra thân phận

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đi xuống đi, có người có lẽ... Có thể nghe được một ít tin tức gì đó.

Nhiếp Vân cũng không muốn gây thêm rắc rối cho nên mới cùng Nhiếp Đồng từ trên cây nhảy xuống.

Nếu ở chỗ này đã có nhiều trẻ con như vậy, còn nói là Lạc Sơn Bộ gì đó. Như vậy nơi này nhất định sẽ có một bộ lạc, có lẽ có thể hỏi ra được không ít chuyện.

Chỉ bất quá, đường đường là hai đại cường giả Phong vương bị bị một đám trẻ con bắt lại, lại còn bị coi là tù binh, quả thực đủ mất mặt.

- Chúng ta không phản kháng, các ngươi cũng không cần phải giơ cung tên lên... Các ngươi nói Lạc Sơn Bộ, hai người chúng ta lần đầu tiên nghe thấy cái tên này. Căn bản không biết a.

Đi tới trước mặt mọi người, Nhiếp Vân giải thích một câu.

Không giải thích không được a, vạn nhất mấy mũi tên của đám tiểu tử này không dừng lại mà bắn tới người hắn, như vậy hắn cũng không chịu nổi a.

- Không biết Lạc Sơn Bộ? Bất kể các ngươi có biết hay không. Cứ đi theo chúng ta về.

Thủ lĩnh đám trẻ con thấy hắn nói như vậy, nó do dự một chút. Cố làm ra vẻ trầm ổn, lại nói thêm một câu.

- Không nên nghĩ tới chạy trốn, một khi đã đến nơi này, các ngươi căn bản không trốn thoát được đâu.

- Đúng đúng, chúng ta sẽ không trốn.

Nhiếp Vân vội vàng nói.

- Đi thôi!

Thấy hai tên tù binh này phối hợp như vậy, vẻ mặt mấy đứa bé tràn ngập vẻ cao hứng. Sau đó mang theo bọn họ dọc theo đường núi đi sâu vào trong rừng.

Thực lực của những đứa trẻ này không cao, linh hồn ba động cũng không có quá nhiều che giấu, rất dễ nắm bắt. Trên đường đi Nhiếp

Vân, Nhiếp Đồng cố ý tìm bọn họ nói chuyện. Không bao lâu cũng đã học được bảy tám phần ngôn ngũ của bọn họ.

Ngôn ngữ của những người này giống như đám dị tộc ban đầu đánh tới Hỗn Độn đại dương vậy. Ban đầu đám người vương giả màu vàng kia cũng không nói nhiều, cho nên bọn hắn mới không học được. Bây giờ có những người này nói chuyện với nhau, như vậy muốn học cũng coi như không quá khó khăn gì.

Một đường đi về phía trước, vòng qua một cái sườn núi thì đã thấy một cánh rừng rậm xuất hiện ở trước mắt mọi ngừi.

Cây cối ở nơi này hai người không gọi ra tên được, mỗi một gốc cây đều lớn bằng hai người ôm hết, tất cả đều chọc trời, không cây nào nhìn thấy trên ngọn.

Khi đi ngang qua, tiện tay ngắt cành cây một cái. Vẻ mặt Nhiếp Vân lập tức biến sắc.

Những cây cối, thân cây này cho dù không cần luyện chế thì cũng đã đạt đến cấp bậc thần binh bán bộ Chúa Tể. Nói cách khác, nếu như tùy tiện chém một nhánh cây ở đây ném tới Tam giới sẽ giống như thần binh bán bộ Chúa Tể vậy, khiến cho vô số người trở nên điên cuồng.

Cây cối cành lá dài rộng, che khuất bầu trời, ngăn cản toàn bộ tia sáng trên bầu trời chiếu xuống. Mặc dù thân là cường giả Phong vương, thế nhưng đi ở trong đó, bên trong cơ thể Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng vẫn không tự chủ được cảm thấy một tia lạnh lẽo.

Một nhánh cây cũng tương đương với thần binh bán bộ Chúa Tể, chẳng phải nói... Trình độ dẻo dai của rất nhiều khoáng thạch đã vượt qua thần binh Chúa Tể rồi hay sao?

Khó trách có thể luyện chế ra Chân Huyết Vương quan và thần binh Phong vương. Bởi vì tài liệu ở trong thế giới này, bên Hỗn Độn đại dương bọn họ không có cách nào so sánh được.

Đi trong rừng rậm một hồi, quả nhiên đã nhìn thấy một bộ lạc không lớn, những căn nhà do nham thạch, gỗ tạo thành, nhìn qua có chút

đơn sơ.

- Có chuyện gì? Hai người này là ai?

Đi vào bên trong mấy bước, còn chưa tới trước mặt đám phòng ốc kia thì đã nghe được một đạo thanh âm như sấm rền vang lên. Ngay sau đó đã có một bóng người nhanh chóng đi tới.

Bóng người này uy mãnh cao lớn, cao chừng hơn hai thước, đôi mắt giống như đèn lồng, lóe lên kim quang sáng chói.

- Cường giả Bán bộ Phong vương?

Nhìn đối phương một cái, trong lòng Nhiếp Vân chấn động một cái.

Tráng hán trước mắt này không ngờ lại là cường giả Bán bộ Phong vương, mặc dù so với hắn bây giờ còn có chút không bằng. Thế nhưng ở trong một bộ lạc nhỏ trong núi rừng cũng đã nhìn thấy người mạnh như vậy. Chuyện này khiến cho hắn không thể dùng hai từ khiếp sợ để hình dung được nữa.

- Quán Lăng thúc thúc, hai người này là người mà chúng con vừa mới bắt được ở trên cây Địa Liên quả. Đang ăn Địa Liên quả, con hoài nghi là gian tế của Lạc Sơn Bộ!

Đứa bé thủ lĩnh trước đó lên tiếng, giống như đang giành công vậy.

- Đang ăn Địa Liên quả?

Tráng hán gọi là Quán Lăng hơi có chút kinh ngạc, lại khoát tay một cái với đám trẻ con này, nói:

- Các ngươi về nhà trước đi, hai người này giao cho ta xử lý!

- Vâng!

Đám trẻ con này dường như vô cùng nghe lời tráng hán này, nghe hắn nói như vậy, cả đám cũng không có nói nhảm nữa mà đồng loạt chạy tới những căn phòng phía sau. Một lát sau đã mất đi tung tích.

- Hai người các ngươi... Rốt cuộc là ai?

Mặc dù thân thể của Quán Lăng rất cường tráng, thế nhưng hắn cũng không ngu. Đương nhiên hắn nhìn ra hai người Nhiếp Vân không thuộc về cái gọi là Lạc Sơn Bộ gì đó, vì vậy hắn mới trực tiếp hỏi.

- Chúng ta... Không cẩn thận lạc đường, cho nên mới đi đến nơi này!

Nhiếp Vân nói.

- Lạc đường? Không cần lừa gạt ta, ngay cả Địa Liên quả cũng không nhận ra, trực tiếp ăn vào... Nếu như ta đoán không sai, các ngươi chắc chắn là người của những khác tiểu thế giới tới đây, đúng chứ?

Quán Lăng cười hắc hắc, hai mắt sáng lên, giống như đã nhìn thấu thân phận của hai người vậy.

- Ồ?

Nghe thấy đối phương thoáng cái đã nói ra được thân phận của mình, trong lòng Nhiếp Vân lập tức căng thẳng, sắc mặt tức thì thay đổi.

Quả thực là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, chẳng lẽ bởi vì ăn Địa Liên quả này mà bọn hắn lại bị đối phương thoáng cái khám phá ra được hay sao?

Hai nắm tay siết chặt, ánh mắt Nhiếp Vân chợt lóe, trong mắt lóe lên một đạo hàn mang.

- Không cần khẩn trương, những người tiểu thế giới khác tới đây cũng không có gì, ta cũng không phải là những Vệ đạo giả kia, cho nên sẽ không làm gì đối với các ngươi?

Dường như nhìn thấu được Nhiếp Vân khẩn trương, Quán Lăng nói.

- Ta không biết ngươi đang nói cái gì...

Mặc dù đối phương nói không coi vào đâu, thế nhưng Nhiếp Vân cũng không yên tâm, miệng chết cũng không thừa nhận.

Dù sao đối phương cũng không có cách nào phát hiện ra, nếu không thừa nhận thì đối phương nhất định cũng sẽ không có biện pháp. Nếu như đối phương quả có biện pháp xác nhận, cùng lắm thì để cho Nhiếp Đồng xuất thủ chém giết đối phương.

------oOo------

Chương 2743: Hoàn Vũ Thần Giới

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không cần phủ nhận làm gì, sống nhiều năm như vậy, có phải là người sinh trưởng ở trong Hoàn Vũ Thần Giới hay không ta vẫn có thể nhìn ra được!

Quán Lăng cười một tiếng, lại nhìn hai người Nhiếp Vân một cái, nói:

- Yên tâm đi, thế giới này mỗi năm đều có vô số người tiểu thế giới đến đây, cho nên có thêm một hai người cũng không coi vào đâu!

- Ách...

Nhiếp Vân và Nhiếp Đồng liếc mắt nhìn nhau.

Thông qua đối thoại và cử chỉ của đối phương, Nhiếp Vân có thể cảm nhận được rõ ràng đối phương quả thực không có ý tứ lừa dối hắn. Vì vậy trong lòng mới có chút nghi ngờ.

- Nhiếp Đồng, tùy thời chuẩn bị xuất thủ chém giết người này, không nên để lại bất cứ dấu vết gì!

Do dự một chút, Nhiếp Vân lặng lẽ truyền âm, sau đó người lại nhìn

về phía Quán Lăng rồi nở nụ cười:

- Nếu như ngươi đã nói như vậy ta cũng sẽ không che giấu nữa. Quả thực chúng ta là người từ những tiểu thế giới khác tới, mới vừa đi tới nơi này, rất nhiều chuyện đều không biết, cho nên mới gây ra chuyện chê cười như vậy!

Đối phương đã hoài nghi mình, so với kiên quyết phủ nhận còn không bằng sảng khoái thừa nhận a. Một khi nhìn ra đối phương có dấu hiệu muốn báo tin, hoặc là muốn kêu gọi người khác thì sẽ trực tiếp giết chết!

Cho dù vì vậy mà sẽ chọc phải không ít phiền toái thì đây cũng là chuyện không có cách nào khác.

Dù sao, một khi thân phận của bọn họ bị lộ ra ngoài sáng, sẽ làm cho những dị tộc trước đó xông vào Hỗn Độn đại dương biết được, khi đó nhất định kết cục sẽ càng thêm thê thảm.

- Ta đã nói rồi. Người sinh trưởng ở Hoàn Vũ Thần Giới không thể nào ngay cả Địa Liên quả cũng không nhận ra, lại còn đi ăn! Được rồi, không cần khẩn trương, cũng không cần suy nghĩ việc giết người diệt khẩu, bất kể người sinh trưởng ở nơi này hay là người những tiểu thế giới khác tới. Bây giờ đều là sinh linh của Hoàn Vũ Thần Giới, ta sẽ không tự mình tìm phiền toái!

Thấy huynh đệ hai người cảnh giác, Quán Lăng thoáng cái đã nhìn ra, vị tráng hán này cười ha hả một tiếng, ánh mắt, cử chỉ đều mang theo vẻ hào sảng không chút che giấu nào.

- Ách... Là ta lòng tiểu nhân!

Thấy đối phương cười sảng khoái như vậy, lời nói phát ra từ nội tâm, không có chút che giấu nào. Nhiếp Vân biết chắc đối phương sẽ không có những tâm tư khác. Nếu như thực sự có, như vậy năng lực diễn xuất của người này cũng quá cao a. Thực lực nhất định cũng không chỉ là Bán bộ Phong vương.

Bất quá, ở loại địa phương nhỏ như vậy có một Bán bộ Phong vương đã rất lợi hại rồi. Có một cường giả Phong vương nữa, có lẽ

hai người bọn họ cũng sẽ tan vỡ.

- Cũng khó trách các ngươi nghi ngờ như vậy. Rất nhiều người ở các tiểu thế giới khác tới chỗ này cũng sẽ như vậy...

Quán Lăng cười một tiếng.

- Ngươi mới vừa nói tới tiểu thế giới... Còn có Hoàn Vũ Thần Giới... Ta nghe có chút nghe không hiểu, ngươi có thể giới thiệu cho chúng ta một chút hay không?

Nếu như đối phương đã không có ác ý, Nhiếp Vân cũng không ngụy trang nữa. Hắn đem nghi vấn trong lòng hỏi ra.

Từ phía trong lời của đối phương cũng đã có thể nghe ra, thế giới này cũng không cự tuyệt người của các tiểu thế giới khác tiến vào. Hơn nữa số lượng của quần thể này cũng không nhỏ.

- Hoàn Vũ Thần Giới chính là thế giới này, được chúng ta phát hiện ra, sinh linh trong đó chia làm Hoàn Vũ thần tộc sinh trưởng nơi này cùng với người ngoại lai.

Quán Lăng cũng không keo kiệt mà trực tiếp mở miệng nói.

Hai người Nhiếp Vân cẩn thận nghe một hồi, lúc này mới đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Thế giới mà đám Dị tộc này ở gọi là Hoàn Vũ Thần Giới, sinh linh sinh trưởng ở nơi này được xưng làHoàn Vũ thần tộc.

Ở nơi này trong thế giới này không chỉ có sinh linh vốn đã sinh trưởng ở đây, mà còn có một chút người giống như bọn họ. Từ những tiểu thế giới khác tới đây.

Người Hoàn Vũ thần tộc tự nhận là là thế giới chính thống, những người tiểu thế giới này tới đây cũng không cam yếu thế. Lâu ngày cho nên đã tạo thành hai trận doanh khác biệt.

Mặc dù xuất thân của người Tiểu thế giới không tốt, thế nhưng thiên phú của từng người rất tốt, tốc độ tu luyện cũng rất nhanh,

vốn bọn hắn ở trong Hoàn Vũ Thần Giới không có địa vị quá cao. Thế nhưng sau khi liên minh được thành lập đã nhanh chóng tụ tập một đống cao thủ, song phương cảnh giác lẫn nhau. Không ngừng va chạm, rốt cuộc cũng đã tranh thủ địa vị cho đám người này.

Nói cách khác, người của tiểu thế giới tới đây, cho dù có lộ ra thân phận ở chỗ này thì cũng không có ai dám gây phiền toái.

Bất quá, thế sự không có gì là tuyệt đối, cũng có một ít Vệ đạo giả, cảm thấyngười của tiểu thế giới đều là mấy tiểu tử nhà quê từ nông thôn đến, cho nên đều gây khó dễ khắp nơi. Sau lưng lại ném đá giấu tay, thậm chí còn thành lập một tiểu tổ ám sát, đặc biệt đối phó với những người mới từ trong các tiểu thế giới đi ra, còn chưa hoàn toàn hiểu rõ quy tắc của Hoàn Vũ Thần Giới.

Mặc dù Quán Lăng là người sinh trưởng ở nơi này, gọi là Hoàn Vũ thần tộc. Thế nhưng đối với tu luyện giả của tiểu thế giới lại không có mâu thuẫn gì cả. Ngược lại, hắn đối với người của iểu thế giới lại còn rất có hảo cảm, cho nên lúc này mới nhiệt tình như vậy.

- Nói như vậy... Chúng ta vẫn phải che giấu thân phận, không nên để cho người khác biết chúng ta là người từ tiểu thế giới đi ra?

Nghe thấy Quán Lăng nói vậy, Nhiếp Vân không nghĩ tới lại còn có nhiều tiểu thế giới như vậy. Lại càng không có nghĩ tới ở bên trong Hoàn Vũ Thần Giới này còn có một tổ chức như vậy.

Nếu quả thật có những người này, xem ra nhất định hắn và Nhiếp Đồng phải cẩn thận, vạn nhất bị phát hiện ra, bằng vào thực lực bây giờ của bọn hắn, nhất định sẽ khó mà tránh khỏi được ám sát!

- Đúng vậy, bất quá, nếu như quả thật muốn an toàn, như vậy chỉ cần đi làm một cái thân phận là được a!

Quán Lăng nói:

- Không phải ta mới vừa nói cùng với các ngươi sao, người của các tiểu thế giới tới đây cũng thành lập một tổ chức không thấp hơn Hoàn Vũ thần tộc. Chỉ cần gia nhập trong đó, trở thành một viên, như vậy có thể bảo vệ được tính mạng, tổ chức Vệ Đạo giả kia

cũng sẽ không dám sẽ xuất thủ đối phó! Bởi vì đây là ước định giữa thế lực đỉnh phong với nhau, người nào dám phá hư sẽ dẫn động song phương chiến tranh, vì vậy bất kỳ người nào cũng sẽ không gánh nổi!

- Ồ? Vậy phải làm sao mới có thể đạt được cái thân phận này?

Hai người liếc mắt nhìn nhau, hai mắt Nhiếp Vân sáng lên.

------oOo------

Chương 2744: Chín thế lực lớn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước tiên không quản mọi thứ, lấy được thân phận này rồi lại nói sau. Sauk hi có thân phận thì có thể quang minh chính đại hành tẩu trong cái gọi là Hoàn Vũ Thần Giới này.

- Muốn có thân phận Vô Biên vệ này thì phải gia nhập vào trong tổ chức đó, nghe nói còn cần phải khảo hạch, bất quá... Nội dung khảo hạch thế nào ta cũng không biết, chẳng qua ta chỉ nghe người ta nói có chuyện này mà thôi. Nếu muốn biết tin tức xác thực, còn phải rời núi hỏi thăm!

Quán Lăng do dự một chút rồi nói.

- Vô Biên vệ?

Nhiếp Vân gật đầu một cái, âm thầm đem chuyện này nhớ vào trong lòng.

Vô luận đi đến nơi nào, trước tiên phải lấy được thân phận thích hợp thì mới có thể hành động thật tốt. Hoàn Vũ Thần Giới này có thể có cường giả như Bách Triết, nhất định cũng có cao thủ lợi hại hơn. Thực lực của hai người bọn họ ở trong Hỗn Độn đại dương không có ai có thể ngăn cản, thế nhưng ở chỗ này, so với người bình thường cũng chỉ mạnh hơn một ít, nhất định phải cẩn thận.

- Không cần đi vội, người đi tới nơi này đều là khách, trước tiên cứ theo ta đi tới bộ rồi nói sau. Tộc trưởng đại nhân là người vô cùng hiếu khách, nếu có thể nhìn thấy các ngươi nhất định sẽ thật cao hứng!

Trò chuyện một hồi, Quán Lăng cười nói.

- Được, vậy thì đành quấy rầy các ngươi vậy.

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân gật đầu đồng ý.

Mới vừa rồi mặc dù bọn họ đã ăn Địa Liên quả, ngăn cơn đói bụng lại. Thế nhưng thực tế vẫn tương đương với không có ăn cái gì. Lại nói, đối với thế giới này bọn họ cũng không biết nhiều, không bằng hỏi thăm một hồi, không cẩn thận sẽ có thể thu được nhiều tin tức có tác dụng hơn.

- Đúng rồi, ta muốn hỏi thăm ngươi một chuyện... Ước chừng ba tháng trước, liệu có mấy người của các tiểu thế giới khác đi qua nơi này hay không?

Đi được mấy bước, Nhiếp Vân đột nhiên nhớ ra một chuyện, hai mắt có chút khẩn trương nhìn về phía Quán Lăng.

Chuyện thứ nhất khi tới là tìm được đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt, nếu như chỉ cho là đây là dị tộc đơn thuần. Như vậy tốn chút thời gian cũng không cảm thấy được cái gì, thế nhưng bây giờ đã hiểu đây là một thế giới lớn hơn, cho nên hắn không khỏi có chút bận tâm.

Bất kể nói như thế nào, tìm được người, như vậy mọi người ở cùng nhau mới có thể cùng bàn tính mọi chuyện, lại cũng có thể an toàn hơn.

- Ba tháng trước? Không có, cho dù có thì chưa chắc đã có thể phát hiện ra được, Loa Kế sơn trải dài mấy trăm vạn dặm, sao có thể trùng hợp gặp như vậy được chứ?

Quán Lăng lắc đầu nói.

- Cũng đúng...

Vẻ mặt củaNhiếp Vân ảm đạm đi một ít.

Đối với một ngọn núi trải dài trăm vạn dặm mà nói, có một vạn người ném tới cũng không ảnh hưởng gì, chứ đừng nói là mấy người.

Lại nói, lúc đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt vừa mới tiến vào nơi này, sợ rằng cũng giống như bọn họ, sợ bị dị tộc phát hiện, cho nên cố gắng né tránh. Như vậy người khác càng không phát hiện ra được bọn họ.

- Tộc trưởng, hai vị này là người của tiểu thế giới tới, vừa mới đi ngang qua nơi này!

Biết đối phương không có tin tức về Đạm Đài Lăng Nguyệt, cho nên Nhiếp Vân cũng không hỏi thêm nữa. Hắn vô tình hữu ý lại nói tất cả các chuyện về Hoàn Vũ Thần Giới. Chỉ trong chốc lát, ba người đã tiến vào một cái nhà có diện tích to lớn, Quán Lăng hô lớn một câu.

Két!

Một lão giả người mặc hắc bào đi ra, nhìn thấy hai người Nhiếp Vân, trên mặt lập tức hiện lên nụ cười:

- Mau mời vào!

Lão giả này chính là tộc trưởng của bộ lạc chỗ Quán Lăng, thực lực chỉ có cấp bậc Chúa Tể, so với Quán Lăng vẫn kém một đoạn lớn. Bất quá đức cao vọng trọng, được tất cả tộc nhân tôn kính.

Vừa mới tiến vào phòng, vị tộc trưởng này đã sai người đi chuẩn bị tiệc rượu, hai người Nhiếp Vân quả thực cũng đã đói bụng rã rời. Vì vậy lúc này cũng không khách khí mà lập tức càn quét.

Trong lúc ăn uống, song phương trò chuyện vô cùng thoải mái, Nhiếp Vân và Nhiếp Đồng rốt cuộc cũng đã hiểu vì sao ăn Địa Liên quả kia lại bị đối phương nhận ra thân phận.

Không nói tới việc Địa Liên quả khó ăn, đối với người ta cơ hồ không có tác dụng gì. Đổi lại thành cách nói của Khí Hải đại lục mà nói, cho dù dáng vẻ đẹp mắt thế nhưng trên tế công hiệu lại giống như rễ cây vậy, thậm chí ngay cả rễ cây còn không bằng.

Cách bọn họ không xa còn có thể ăn cỏ dại, sơn quả, hai người lại đi ăn rễ cây. Cho dù là người ngốc nữa nhất định cũng có thể đoán ra được. Bọn họ căn bản không nhận ra được Địa Liên quả, cũng nhất định không phải là sinh linh sinh trưởng trong Hoàn Vũ Thần Giới này.

- Hai vị mới tới Hoàn Vũ Thần Giới, có lẽ đối với mọi chuyện cũng không quen thuộc, ta thấy không bằng nhị vị gia nhập bộ lạc của chúng ta... Đợi cho thực lực mạnh lên lại ra đi cũng không muộn!

Trò chuyện một hồi, quan hệ song phương dần dần hòa hợp. Vị tộc trưởng này vừa vuốt râu vừa cười nói.

- Gia nhập bộ lạc của các ngươi?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt, giờ hắn mới hiểu được tại sao Quán Lăng và tộc trưởng lại có thái độ tốt như vậy.

Xem ra có lẽ Quán Lăng đã nhìn thấu thực lực của hắn và Nhiếp Đồng không tầm thường, cho nên muốn mời chào.

Thông qua vừa rồi nói chuyện với nhau, hắn cũng đã biết được một ít chuyện. Bộ lạc giống như bọn họ cư ngụ ở trong núi rừng, nguoonf sống chủ yếu là săn thú, dã thú ở trong Hoàn Vũ Thần Giới, mỗi một đầu đều có thể chất vượt qua thần thú, rất là khó giết. Cho nên từ trước tới nay nam nhân, người có thực lực trở nên vô cùng quan trọng.

Tỷ như Quán Lăng vậy, sở dĩ hắn được nhiều trẻ con kính ngưỡng như vậy đó là bởi vì hắn có thực lực siêu quần, mỗi lần săn thú đều có thể mang tới rất nhiều con mồi.

Trừ săn thú, trong núi rừng còn có những bộ lạc khác, giống như Lạc Sơn Bộ trước đó vậy. Những bộ lạc này bởi vì phạm vi săn thú

chồng chất lên nhau, phạm vi thế lực phân chia không rõ. Cho nên thường có mâu thuẫn, vì giải quyết mâu thuẫn, chuyện chiến tranh khó mà có thể tránh khỏi. Cho nên, vô luận là luận bộ lạc nào, cũng đều hy vọng bên mình có thể mời chào một ít người có thực lực mạnh mẽ.

Người sinh trưởng ở trong Hoàn Vũ thần giới này, đối với loại bộ lạc nhỏ như bọn hắn nhất định sẽ không để ý, cũng sẽ không gia nhập. Vì vậy, bọn họ cũng chỉ có thể đi tìm những người của tiểu thế giới vừa mới đi tới nơi này. Đối với nơi này cái gì cũng không hiểu.

Chính vì vậy, Quán Lăng, tộc trưởng mới nhiệt tình như vậy.

------oOo------

Chương 2745: Chín thế lực lớn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái này... Chúng ta và đồng bạn thất lạc nhau, cho nên muốn đi tìm bọn họ, chuyện gia nhập bộ lạc sợ rằng thực sự không được! Nhưng mà... Chúng ta có thể ở thêm chỗ này mấy ngày.

Nhiếp Vân do dự một chút rồi nói.

Hắn quyết định ở thêm mấy ngày là bởi vì có ba nguyên nhân. Thứ nhất, đối với Hoàn Vũ Thần Giới hắn biết quá ít, ở lại chỗ này có thể học tập nhiều thói quen trong cuộc sống của những người này. Còn có cử chỉ, sau này có rời đi thì cũng không đến nỗi bị người ta nhìn một cái đã nhận ra được.

Thứ hai, Nhiếp Đồng mới vừa rồi đã lặng lẽ truyền âm, tu vi vốn sắp đột phá của đệ đệ đã có chút rục rịch, dường như tùy thời cũng có thể đột phá! Bất kể con đường phía trước như thế nào, đột phá một tầng cũng coi như là thêm một phần an toàn, đương nhiên Nhiếp Vân rất sẵn lòng chờ thêm mấy ngày.

Thứ ba, đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt đã tiến vào nơi này

được hơn ba tháng. Nếu như không có gì ngoài dự liệu xảy ra, có lẽ đã sớm rời khỏi Loa Kế sơn. Cho dù bọn hắn có cố gắng tới đâu cũng chưa chắc đã có thể đuổi theo được bọn họ. So với việc không tìm rõ phương hướng mà mù quáng đi tìm. Còn không bằng đi tìm hiểu một chút, mài dao tốt sẽ không phí công đốn củi a!

- Chỉ ở mấy ngày sao?

Tộc trưởng nghe thấy hắn nói như vậy, vẻ mong đợi trong mắt biến mất, bất quá hắn vẫn cười, lại đồng thời gật đầu nói:

- Hoan nghênh! Nhị vị muốn ở mấy ngày cũng được, nếu như quả thật muốn đi thì cứ nói một câu. Ta sẽ để cho Quán Lăng dẫn các ngươi rời đi!

- Vậy thì quấy rầy!

Thấy đối phương có thái độ như thế, cũng không có vì hai người không gia nhập bộ lạc mà cảm thấy giận dữ. Trong lòng Nhiếp Vân không khỏi âm thầm gật đầu, hảo cảm đối với hai người đã tăng lên mấy phần.

Xem ra bên dị tộc này cũng không phải tất cả mọi người đều tàn nhẫn hiếu sát, bên này cũng có người tốt.

- Đúng rồi, không biết tộc trưởng đối với tất cả thế lực bên trong Hoàn Vũ Thần Giới này có hiểu biết gì không? Không biết tộc trưởng có thể nói cho chúng ta một chút hay không?

Nhiếp Vân hỏi.

Bọn họ không thể nào ở nơi này lâu dài, nhất định phải đi về phía võ đài lớn là Hoàn Vũ Thần Giới. Vì vậy hiểu rõ tất cả thế lực trước một chút, đối với chuyện sau này cũng có trợ giúp khá lớn. Đương nhiên, chuyện quan trọng nhất là hắn muốn biết cái gọi là Phổ Thiên nhất mạch kia rốt cuộc thuộc về loại thế lực cấp bậc nào.

- Hoàn Vũ Thần Giới, ta chỉ biết là có chín thế lực lớn, cụ thể là chín thế lực nào ta cũng không biết... Tổ tông của Thanh Sơn bộ chúng ta đều ở Loa Kế sơn này. Chưa bao giờ đi ra ngoài qua, cho

nên đối với tin tức bên ngoài cũng chỉ là do tổ tiên truyền xuống từ không biết bao nhiêu năm, cho nên có biết cũng sẽ không nhiều!

Sắc mặt vị tộc trưởng này có chút lúng túng.

Là người sinh trưởng ở trong Hoàn Vũ thần giới, thế nhưng đối với phân chia thế lực ở trong thế giới mình lại không biết, chuyện này cũng làm cho hắn cảm thấy có chút ngượng ngùng.

- Chín thế lực lớn?

Nhiếp Vân trầm tư.

Nhìn dáng vẻ của tộc trưởng có lẽ không phải là cố ý giấu giếm, có lẽ đối phương quả thực không biết, dù sao ở nơi này ngăn cách với bên ngoài. Nếu như muốn biết tin tức ở bên ngoài, cũng không quá dễ dàng.

- Vậy... Phân chia lực lượng ở nơi này chung quy ngươi cũng phải biết chứ? Ngươi có thể giải thích một chút hay không?

Dừng lại một chút, Nhiếp Vân lại hỏi tiếp.

Đối phương không biết phân chia thế lực, thế nhưng chung quy cũng nên biết cấp bậc tu luyện a!

- Hay là để ta nói đi!

Quán Lăng khẽ cười một tiếng:

- Cấp bậc tu luyện ở trong Hoàn Vũ Thần Giới chia làm vương, hoàng, đế! Cũng chính là cái gọi là cường giả Vương cảnh, cường giả Hoàng cảnh cùng với cường giả Đại Đế! Mới vừa rồi tộc trưởng nói tới chín thế lực lớn, đây đều là quái vật khổng lồ có tồn tại cường giả Đại Đế tọa trấn!

- Cấp bậc Đại Đế?

Sắc mặt của Nhiếp Vân không khỏi trầm xuống.

Trước đó khi giao thủ với đám dị tộc kia, hắn từng nghe bọn người này nó tới Phổ Thiên Đại Đế, chẳng lẽ... Người gọi là Phổ Thiên kia là một vị cao thủ cấp bậc Đại Đế hay sao?

Nếu quả thực như vậy, chẳng lẽ cái gọi là Phổ Thiên nhất mạch này chính là một rong chín thế lực lớn hay sao?

- Đúng vậy, ba cấp bậc này mỗi một cấp bậc đều có phân chia hạ, trung, thượng, đỉnh phong, viên mãn, tổng cộng có năm cấp bậc! Lấy Vương cảnh làm thí dụ, phân là vương giả hạ phẩm, Vương giả trung phẩm, Vương giả thượng phẩm, vương giả đỉnh phong cùng Vương giả viên mãn!

Quán Lăng nói tiếp.

- Năm cấp bậc? Xem ra Vương cảnh này có lẽ cùng một cấp bậc với Phong vương bên Hỗn Độn đại dương...

Nghe thấy lời này của đối phương, trong lòng Nhiếp Vân âm thầm suy đoán.

Trước đó hắn đã cảm thấy cường giả Phong vương dường như cũng có cấp bậc. Ví dụ như đám người Tuyệt Sát Vương, Hỗn Độn vương cũng đều có thực lực Phong vương. Thế nhưng so với hắn và Nhiếp Đồng lại thấp hơn, Bách Triết cũng coi như là Phong vương, thế nhưng thực lực chân chính lại vượt quá bọn hắn.

- Nếu như ta đoán không sai, đám người Hỗn Độn vương, Tuyệt Sát Vương chắc là cường giả Phong vương hạ phẩm, thực lực của ta trước khi không có bị phong ấn mặc dù cũng là vương giả hạ phẩm, thế nhưng sức chiến đấu lại có thể so với Vương giả trung phẩm. Nhiếp Đồng có lẽ là Vương giả trung phẩm thực sự. Về phần Bách Triết, có thể là Vương giả thượng phẩm a.

Biết rõ phân cấp, rất nhanh Nhiếp Vân đã phân chia thực lực mà những người hắn biết ra.

Khó trách ban đầu Bách Triết lại coi thường mọi người như vậy, có thể phát huy ra lực lượng cường đại như vậy, hóa ra bởi vì hắn là một vị Vương giả thượng phẩm.

Sau khi phân chia xong cấp bậc, Nhiếp Vân cũng không khỏi âm thầm sợ hãi.

Một vị Vương giả thượng phẩm cũng đã khiến cho Hỗn Độn đại dương thiếu chút nữa bị hủy diệt. Không nói tới cấp bậc Đại Đế, chỉ cần là vương giả đỉnh phong, Vương giả viên mãn sợ rằng cũng đã có thể làm cho bọn họ trong nháy mắt biến thành bụi bặm, không có một chút năng lực phản kháng nào.

Khó trách những dị tộc kia vừa mới tiến vào Hỗn Độn đại dương đã cảm thấy bọn họ là ếch ngồi đáy giếng, không biết thiên địa to lớn thế nào, nói là thổ dân. Bây giờ nhìn lại, quả thực đúng là như vậy!

- Đây là phân chia của người trong Hoàn Vũ, người phi thăng từ các tiểu thế giới như các ngươi căn bản không cần phải tuân thủ cấp bậc này!

Quán Lăng nói.

------oOo------

Chương 2746: Đế Huyền (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ồ? Chẳng lẽ người phi thăng còn có những cấp bậc khác hay sao?

Đối với từ người phi thăng này Nhiếp Vân cũng không bài xích. Sau khi hắn biết Hoàn Vũ Thần Giới này mênh mông vĩ đại cho nên cũng đã biết, bằng vào thực lực như vậy của bọn họ đi tới nơi này cũng không khác gì ban đầu từ Phù Thiên đại lục tiến vào linh giới cả.

- Cũng không phải là có cấp bậc khác, trước đó không phải ta đã nói với ngươi tới Vô Biên vệ hay sao?

Quán Lăng cười nói:

Đây là quy củ của người tiểu thế giới tới đây quyết định ra. Chỉ có sáu cấp bậc, cũng chính là cái gọi là nhất tinh, nhị tinh, tam tinh... Mãi cho đến lục linh! Vô Biên vệ lục tinh trên cơ bản đều là cao thủ Hoàng cảnh viên mãn, chỉ cần cường giả Đại Đế không ra tay, trên cơ bản không ai có thể địch được bọn họ.

- Vô Biên vệ lục tinh...

Nhiếp Vân gật đầu, lại lần nữa đem chuyện này ghi nhớ vào trong lòng.

- Chỉ cần gia nhập vào Vô Biên vệ thì sẽ được nhận một huy chương, Vô Biên công hội cũng sẽ có ghi chép lại. Cấp bậc càng cao, đãi ngộ hưởng thụ cũng càng cao, đương nhiên cũng sẽ được tôn trọng nhiều hơn! Dĩ nhiên, cũng không phải Vô Biên vệ dễ gia nhập như vậy, thực lực kém cỏi nhất sợ rằng cũng cần thực lực Vương cảnh!

Nói tới Vương cảnh, trong mắt Quán Lăng hiện lên vẻ hâm mộ.

Mặc dù hắn ở trong Thanh Sơn bộ này được gọi là đệ nhất cao thủ. Thế nhưng thực lực chân chính cũng chỉ là Bán bộ Phong vương mà thôi. Cách Vương cảnh chân chính vẫn còn có một khoảng cách rất lớn.

- Kém cỏi nhất cũng phải có thực lực Vương cảnh sao?

Nhiếp Vân chậc lưỡi.

Cường giả Phong vương ở trong Hỗn Độn đại dương là người mạnh nhất. Thế nhưng đến nơi này chỉ có thể chạm tới ngưỡng cửa gia nhập Vô Biên vệ, thế lực này quả thực là đáng sợ.

- Gia gia, nghe nói có khách tới? Ở đâu? Để cho con gặp một chút.

Nhiếp Vân cảm khái một câu, đang muốn tiếp tục hỏi thăm chuyện của Hoàn Vũ Thần Giới thì đã nghe được một đạo thanh âm vang dội truyền vào trong phòng. Ngay sau đó có một tiếng két vang lên, một bóng người đã từ bên ngoài sải bước đi vào trong.

Là một cô nương, bộ dáng ước chừng mười bảy, tám tuổi, đôi mắt to như nước trong veo. Lúc vừa mới tiến vào phong thì hai mắt đã rơi vào trên người hai huynh đệ Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng.

- Các ngươi chính là khách nhân mới tới sao?

Nữ tử này mỉm cười một tiếng, nói:

- Ta tên là Uyển nhi, tham kiến nhị vị!

- Ha ha, tham kiến Uyển nhi cô nương!

Thấy nữ tử tự nhiên hào phóng, không có chút làm bộ nào, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu, lại cười trả lời với nàng một câu.

Thực lực của nữ tử này so với những đứa trẻ trước đó hắn nhìn thấy còn mạnh hơn một ít, bất quá, cũng chỉ có bán bộ Chúa Tể mà thôi. Cách Chúa Tể chân chính vẫn còn kém một đoạn.

- Một nữ hài tử tùy tiện xông loạn như vậy còn ra thể thống gì chứ?

Tộc trưởng quát tháo một câu, mặc dù giọng nói rất là nghiêm túc thế nhưng trên mặt lại mang theo vẻ cưng chiều. Xem ra đối với tôn nữ này hắn hết sức sủng ái.

- Nữ tử tùy tiện thì thế nào chứ? Nam nữ ngang hàng, hay là gia gia cảm thấy nữ nhân không bằng nam nhân?

Uyển nhi lè lưỡi, vẻ mặt có chút không phục.

- Nữ nhân giúp chồng dạy con, sinh con đẻ cái, ai giống như con cả ngày đánh đánh giết giết, không giống bộ dáng của nữ nhân, đến lúc đó để xem ai dám lấy con?

Tộc trưởng hừ lạnh nói.

- Giúp chồng dạy con, con không cần lập gia đình a. Con sẽ giống như Đế Huyền, sẽ trở thành cường giả nổi bật nhất trong thế giới này!

Uyển nhi phản bác.

- Tộc trưởng, nếu không còn chuyện gì, ta và đệ đệ xin phép đi nghỉ ngơi trước!

Thấy tổ tôn hai người cãi vã, càng ngày càng có chút kịch liệt. Nhiếp Vân cảm thấy có chút lúng túng cho nên khẽ cười, lại ôm quyền nói một câu.

Chuyện nên biết hắn cũngđã biết, thứ không biết thì đối phương cũng không biết. So với việc lãng phí thì giờ còn không bằng đi tìm một chỗ hiệp trợ Nhiếp Đồng, làm cho đệ đệ hắn sớm ngày đột phá.

- Được rồi. Quán Lăng, ngươi mang nhị vị đi tới chỗ ở của bọn họ đi.

Tộc trưởng gật đầu nói.

- Vâng, mời nhị vị đi theo ta, vừa vặn bên kia có một phòng trống, còn chưa có ai ở...

Quán Lăng tươi cười dẫn đường, hai người Nhiếp Vân theo sát phía sau hắn đi ra ngoài.

- Gia gia. Hai người này là ai? Sao ca ca lại khách khí như vậy chứ?

Thấy hai người rời đi, Uyển nhi nháy mắt, nhìn về phía gia gia rồi hỏi.

Gia gia nàng là tộc trưởng của Thanh Sơn bộ, người người đều nghe theo mệnh lệnh của gia gia. Nàng chưa từng thấy qua gia gia khách khí đối với người nào như vậy.

- Bọn họ là người phi thăng từ tiểu thế giới tới!

Tộc trưởng nói.

- Người phi thăng? Con còn tưởng rằng là đại nhân vật gì, hóa ra là hai tên thổ dân.

Uyển nhi khoát tay, vẻ mặt có chút không quan tâm.

- Không nên nói như vậy, những người phi thăng này ở trong mắt chúng ta rất thấp. Thế trên thực tế ở trong thế giới của bọn họ, bọn họ cũng là nhân vật đứng trên đỉnh phong. Một khi đến Hoàn Vũ Thần Giới, chỉ cần thích ứng với không gian chèn ép nơi này. Khi đó tu vi rất dễ đột nhiên tăng mạnh... Cho nên, loại người như vậy phải lui tới cho tốt, ngàn vạn lần không thể đắc tội!

Vẻ mặt Tộc trưởng ngưng trọng nói.

- Ngừng. Cho dù thực lực có thể gia tăng, thế nhưng không biết là chuyện bao nhiêu vạn năm sau a. Bây giờ cũng không cần thiết phải khách khí như vậy a!

Uyển nhi có chút tùy ý.

- Như vậy con lại sai lầm rồi, hai người kia, lúc tiến vào Thanh Sơn bộ rất đúng mực, trong mắt không có một chút hốt hoảng nào. Nhìn bộ dáng của bọn họ đúng là không hiểu nhiều đối với Hoàn Vũ thế giới. Chắc là mới vừa tới không lâu. Trong thời gian ngắn như vậy đã hoàn toàn thích ứng với quy tắc trong thế giới mới. Lại còn có can đảm như vậy, sợ rằng thực lực sẽ không thấp!

Tộc trưởng nói.

- Thực lực không thấp? Thật hay giả vậy? Con nhìn tuổi tác của bọn họ cũng không lớn, có thể có được thực lực gì chứ? Không phải gia gia suy nghĩ đó chứ?

Uyển nhi bĩu môi một cái, nói ngoài miệng thi ung dung, thế nhưng đôi mắt to trong lại nhìn về phía phương hướng hai người Nhiếp Vân rời đi. Trong lòng không khỏi sinh ra vẻ nghi hoặc.

Hai người này... Không phải thực sự sẽ là cao thủ đó chứ?

Muốn quả thực là như thế, vậy cũng tốt... Hắc hắc!

Chậm rãi nhếch miệng. Ai cũng không biết rốt cuộc trong lòng nàng đang có chủ ý gì.....

- Mới vừa rồi lời mà Uyển nhi tiểu thư kia nói... Không biết là có ý gì?

Đi theo sau lưng Quán Lăng, Nhiếp Vân hỏi.

------oOo------

Chương 2747: Đế Huyền (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mới vừa rồi Uyển nhi tiểu thư kia nói tới Đế Huyền, vẻ mặt tràn ngập hâm mộ. Chẳng lẽ người nọ là một tuyệt thế cường giả?

- Ồ, vị Đế Huyền này là cường giả Đế cấp nữ tính cực kỳ nổi danh trongHoàn Vũ Thần Giới. Một người một người một ngựa thành lập một thế lực cực lớn, gọi là Thần Nữ phong. Ở trong thế lực này tất cả đều là nữ đệ tử, mỗi một người đều rất cường đại!

Quán Lăng thuận miệng giải thích.

- Thần Nữ phong? Chẳng lẽ là một trong chín đại thế lực lớn?

Sắc mặt Nhiếp Vân có chút ngưng trọng.

Trước đó vị tộc trưởng kia nói tới chín thế lực lớn, đều có cường giả Đế cấp tồn tại, nếu như Thần Nữ phong này là do vị Đế Huyền này sáng tạo ra, có lẽ cũng là một trong số đó a.

- Không sai, quả thực Thần Nữ phong chính là một trong chín đại thế lực, hơn nữa ta còn nghe nói, bài danh còn tương đối cao

Quán Lăng nói đến đây rồi ngừng lại một chút:

- Những chuyện này ta cũng không rõ ràng cho lắm, cũng không

biết Uyển nhi tiểu thư nghe thấy chuyện này từ đâu. Thế nhưng sau đó lại sùng cái có thừa đối vói vị gọi là Đế Huyền này.

- Ồ!

Thấy đối phương nói không biết, Nhiếp Vân cũng không tiếp tục hỏi tiếp nữa.

Mặc dù không có biết được nhiều tin tức hữu dụng từ trng miệng bọn họ, thế nhưng hai người đã biết phân chia cấp bậc. Thế giới này chia làm hai đại trận doanh, chuyện này cũng đã coi như không tệ.

Một đường không nói thêm lời nào, không bao lâu sau ba người đã tới trước một căn phòng nhà.

- Trước tiên các ngươi cứ ở lại nơi này, bên trong cái gì cũng có, cần ăn uống gì thì có thể tự làm.

Sauk hi mang huynh đệ hai người tới phòng, Quán Lăng lại nói.

Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng, căn nhà này cũng không lớn, miễn cưỡng vừa đủ hai người ở. Bất quá, tuy nhà nhỏ, thế nhưng đồ vật bên trong lại có đầy đủ mọi thứ, ăn, uống, không thiếu thứ nào.

- Đa tạ!

Nói một câu cảm kích, Nhiếp Vân gật đầu một cái.

- Được rồi, chắc các ngươi cũng đã mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm một chút đi. Hôm nay ta sẽ không quấy rầy các ngươi nữa. Sáng sớm ngày mai chúng ta phải đi săn thú, nếu như các ngươi có hứng thú thì cũng đi theo chúng ta a. Nếu không có hứng thú thì ở trong phòng nghỉ ngơi thêm mấy ngày cũng được.

Quán Lăng cười nói một câu, sau đó xoay người đi ra ngoài.

- Thế nào, đại khái phải mất bao lâu mới có thể đột phá?

Quán Lăng rời đi, Nhiếp Vân đóng cửa phòng lại, sau đó nhìn Nhiếp Đồng một cái rồi hỏi.

Đệ đệ truyền âm cho hắn, nói là đã tìm được điểm giới hạn đột phá. Cho nên hắn cũng muốn hỏi đệ đệ một chút.

- Ước chừng ba ngày a!

Nhiếp Đồng nói.

- Ba ngày? Được rồi, đệ không cần quản cái gì cả. Cứ an tâm tu luyện, Hoàn Vũ Thần Giới này, mặc dù pháp tắc không gian nặng nề một ít. Thế nhưng linh khí lại hết sức đầy đủ, ở chỗ này tu luyện đột phá nhất định sẽ làm ít công to!

Nhiếp Vân nói.

Hoàn Vũ Thần Giới này so với bên Hỗn Độn đại dương còn có pháp tắc không gian vững chắc hơn nhiều, linh khí cũng đầy đủ hơn rất nhiều!

Vốn bằng vào lực lượng của Nhiếp Đồng, cho dù tìm được điểm giới hạn đột phá. Nếu như ở trong Hỗn Độn đại dương không có mấy vạn năm thì cũng khó có thể tiếp tục tấn cấp được. Mà ở chỗ này thì lại hoàn toàn khác, căn bản không cần lo lắng lực lượng bị chèn ép, làm ít công to.

- Đúng vậy.

Nhiếp Đồng cũng không nói thêm gì nữa mà khoanh chân ngồi ở trên giường, điều chỉnh lực lượng bên trong cơ thể.

- Ta cũng nhìn một chút, để xem có thể mượn lực lượng trong thế giới này hóa giải độc khí màu vàng hay không.

Thấy đệ đệ tu luyện, Nhiếp Vân có chút nhàm chán, cũng bắt đầu khoanh chân ngồi ở trên giường, tiến vào trạng thái tu luyện.

Tu vi của hắn đã bị phong ấn lại, không có cách nào tu luyện. Thế nhưng hắn lại có thể thử nghiệm một chút, nhìn xem ở trong thế

giới này có thể hóa giải kịch độc màu vàng hay không.

Không biết đã nghiên cứu được bao lâu, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu một cái, sau đó cũng ngừng lại.

Mặc dù thế giới này lợi hại, thế nhưng kịch độc màu vàng kia lại càng đáng sợ hơn, không tìm được giải dược thích hợp, như vậy căn bản sẽ không có cách nào áp chế được nó.

Nếu không thể tu luyện, Nhiếp Vân cũng chỉ có thể lãng phí thời giờ nhàm chán mà thôi. Hắn đứng dậy, đang định đi ra cửa một chút thì đột nhiên nhướng mày một cái.

- Ồ?

Trong cảm giác của hắn có một bóng đen đang lặng lẽ không một tiếng động đi tới, đi tới ngoài tường của căn phòng này.

Lúc này sắc trời đã tối, mọi âm thanh đều biến mất, đạo thân ảnh này lại giống như u linh, ẩn núp ở trong màn đêm.

- Chẳng lẽ Vệ đạo sĩ của Hoàn Vũ Thần Giới đã biết chúng ta tới đây?

Hai hàng lông mày của Nhiếp Vân khẽ nhíu một cái.

Nhìn bộ dáng của đối phương, rất rõ ràng không có ý tốt. Hắn và Nhiếp Đồng vừa mới tới nơi này, mà người muốn rat ay với bọn hắn, sợ rằng cũng chỉ có đám người gọi là Vệ đạo sĩ kia mà thôi.

- Chẳng lẽ là Quán Lăng, tộc trưởng bán đứng chúng ta?

Sắc mặt trầm xuống, trong mắt Nhiếp Vân lóe lên vẻ lạnh lẽo.

Chẳng lẽ biểu hiện của Quán Lăng và tộc trưởng ở trước mặt bọn hắn giả, cố ý dẫn hai người bọn hắn ở lại chỗ này, mục đích là vì muốn thông báo cho những Vệ đạo sĩ kia?

Chuyện như vậy trước đó cũng không phải hắn chưa từng nghĩ qua.. Hắn cũng đã một mực quan sát cẩn thận, nói thật, thái độ

hành động của hai người này đều không có vấn đề gì. Nếu như ngay cả hắn cũng không nhìn ra được. Như vậy trình độ diễn xuất của hai người này cũng quá là lợi hại a.

- Trước tiên không quan tâm nhiều. Tiên hạ thủ vi cường, tốt nhất là có thể bắt sống, sau đó lại hỏi rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Những suy nghĩ này chợt lóe lên ở trong đầu hắn. Nhiếp Vân quay đầu nhìn đệ đệ một cái, hắn biết đệ đệ đang đột phá ranh giới, không thể quấy rầy. Thân thể khẽ búng một cái, giống như một phiến lá cây, chậm rãi rơi vào trong viện, nhẹ nhàng điểm một cái, cả người đã giấu ở trong góc tường.

Mặc dù không thể sử dụng tu vi ở trong cơ thể hắn, thế nhưng lực lượng cơ bắp vẫn có thể tùy ý thi triển.

Lực lượng cơ bắp của hắn còn chưa có đạt tới cấp bậc Phong vương, thế nhưng cũng vô hạn đến gần. Lại phối hợp với tất cả thủ đoạn, mặc dù thực lực không lợi hại bằng trước đó. Thế nhưng ít nhất cũng có thực lực Phong vương sơ kỳ.

Người bịt mặt ngoài tường này không biết đã dùng bí pháp gì để che chấu khí tức của bản thân còn có cả tu vi, khiến cho người ta không thể nào nhìn ra được. Thế nhưng theo hắn suy đoán, có lẽ còn không có đạt tới cấp bậc Phong vương.

------oOo------

Chương 2748: Uyển nhi?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ẩn giấu ở góc tường, Nhiếp Vân không có động tĩnh, mà là ngừng thở. Cả người yên tĩnh giống như một tảng đá vậy.

Lực lượng trong cơ thể không thể vận dụng, muốn che giấu giống như trước kia đã trở nên không quá dễ dàng. So với việc xông tới chém giết, còn không bằng ôm cây đợi thỏ. Đợi quân địch mệt mỏi rồi mới tấn công.

Đợi qua mấy chục hô hấp, bóng đen phía ngoài quả nhiên đã có chút không chờ được, thân thể khẽ búng một cái rồi nhảy lên.

- Người này...

Thấy đối phương đã đi vào, Nhiếp Vân không khỏi ôm bụng mà cười.

Vốn hắn tưởng rằng đối phương là cao thủ, thế nhưng không nghĩ tới lại là một tay mơ. Sát thủ bình thường, tùy tiện tiến vào chỗ ở của người khác tất sẽ phải dò xét khắp nơi trước. Nhìn xem có bao nhiêu phong ấn, mai phục, bẫy rập các loại. Thế nhưng bóng đen này lại trực tiếp xoay mình đi vào, ánh mắt trực chỉ nhìn vào phòng. Ngay cả đường lui cũng không thèm nhìn, như vậy cũng không khỏi quá không chuyên nghiệp a!

Chẳng lẽ đối với thực lực của mình người này tự tin như vậy hay sao?

Trong lòng có chút kỳ quái, Nhiếp Vân từ trong bóng đêm từ từ đi ra.

- Ồ?

Hắn từ từ đi tới sau lưng người áo đen, lúc này người này đột nhiên cảnh giác, cánh tay chợt chuyển một cái, bổ tới một chưởng.

- Thực lực như vậy mà cũng đòi làm sát thủ sao?

Nhìn thấy công kích của đối phương, sắc mặt Nhiếp Vân có chút cổ quái, thực lực của người này thậm chí ngay cả cấp bậc Chúa Tể cũng không có đạt tới. Loại chưởng lực cấp bậc này, đối với hắn mà nói, không có chút ảnh hưởng nào.

Mặc dù bản thân mới tới Hoàn Vũ Thần Giới. Thế nhưng thưng thông qua nói chuyện với đám người Quán Lăng hắn đã biết thực lực, cấp bậc trong thế giới này. Nếu như quả thực là sát thủ mà nói. Ít nhất cũng phải cùng cấp bậc như tộc trưởng. Hoặc là Bán bộ Phong vương, bằng vào thực lực như vậy tới đây làm cái gì cơ

chứ?

- Đừng động, nếu như còn cử động nữa ta sẽ giết ngươi!

Thân thể khẽ nhoáng một cái, Nhiếp Vân đã tránh thoát được công kích của đối phương, tay phải duỗi ra một cái. Từ phía sau nắm lấy cổ của đối phương.

Né tránh công kích, đi tới sau lưng người này rồi cho lúc nắm được cổ đối phương. Tất cả đều liền mạch, như mây trôi nước chảy, không có một chút buông lỏng nào, thậm chí ngay cả bóng đen này còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì xảy ra thì cũng đã rơi vào trong lòng bàn tay của hắn rồi.

- Ai phái ngươi tới, muốn làm cái gì?

Một chiêu chế ngự người áo đen này. Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, ngón tay khẽ tăng thêm sức mạnh.

Vốn người áo đen còn định nhúc nhích, thế nhưng bị lực lượng trong tay hắn áp chế, thân thể nhất thời cứng lại.

Người áo đen này không ngờ tới vừa từ trong bóng tối đi ra đã bị người ta phát hiện, hơn nữa còn bị tóm gọn.

- Ô...

Người áo đen đang định nói chuyện thì phía bên ngoài viện truyền tới tiếng bước chân.

Hơn nữa nghe thanh âm vang vọng lại, dường như không chỉ có một người.

Nhiếp Vân nhíu mày một cái, cái tay còn lại lập tức che lấy miệng của đối phương:

- Nếu còn dám nói thì ta sẽ giết ngươi!

Nói xong, hắn cũng không để ý tới đối phương nữa mà lỗ tai giơ lên, nghe động tĩnh ở bên ngoài.

Mặc dù không biết thời gian, thế nhưng nhìn trình độ bóng tối và bầu trời, có lẽ cũng đã đến nửa đêm, lúc này lại có một người áo đen tới. Sau đó lại có nhiều tiếng bước chân như vậy, rốt cuộc đối phương muốn làm gì?

Phanh Phanh Phanh Phanh Phanh!

Trong lòng đang có chút nghi ngờ thì tiếng bước chân đã tới trước phòng, ngay sau đó hắn lại nghe được tiếng gõ cửa vang vọng.

- Nhiếp Vân huynh đệ, ngươi đã nghỉ ngơi chưa?

Thanh âm của Quán Lăng vang lên.

- Ồ, chưa có, trời cũng đã muộn như thế này rồi, không biết ngươi tìm ta có chuyện gì?

Không nghĩ tới khuya khoắt như vậy mà Quán Lăng còn tìm tới, Nhiếp Vân khẽ nhíu mày một cái.

- Ô ô...

Dường như nghe thấy được động tĩnh bên ngoài, người áo đen này ô ô vài cái, muốn nói. Nhiếp Vân nhíu mày một cái, bàn tay lại nắm chặt lấy cổ của đối phương.

Hô!

Người áo đen này dường hư cũng biết mình sẽ tùy thời mất mạng. Cũng không biết lấy dũng khí ở đâu mà cùi trỏ đột nhiên đành về phía sau, công kích Nhiếp Vân.

- Hừ!

Khoảng cách của Nhiếp Vân rất gần đối phương, làm sao có thể để cho đối phương đánh trúng được chứ? Thân thể vọt về phía trước, tránh thoát một kích của cùi trỏ. Cái tay còn lại nhẹ nhàng chộp một trảo, khóa lại hai cánh tay của đối phương.

Trong khi đang muốn hỏi một chút, sao đối phương lại không biết sống chết mà nổi đóa làm như vậy làm gì. Đột nhiên sắc mặt của Nhiếp Vân có chút cứng đờ.

Động tác mới vừa rồi quá nhanh, khoảng cách giữa hai người lại gần, dưới tình huống bất đắc dĩ chỉ có thể từ phía trước ôm lấy đối phương. Như vậy mới có thể khóa lại được đối phương. Thế nhưng như vậy cánh tay của hắn cũng không tránh khỏi xoay người đối phương về phía trước mặt mình. Lần này lập tức khiến cho hắn phát hiện ra có chỗ gì đó không đúng.

Trước ngực đối phương có hai khối mềm mại dán vào cánh tanh, chuyện này làm cho hắn hơi có chút kinh ngạc.

Hắn vẫn cho là người áo đen trước mắt này là một nam nhân. Thế nhưng bây giờ đã cảm thấy được bộ ngực co dãn... Chẳng lẽ là nữ nhân?

Bất quá sửng sốt một chút, Nhiếp Vân cũng đã lập tức bình tĩnh lại, quản đối phương là nam hay nữ, nếu như đã muốn đối phó với hắn, như vậy nhất định sẽ phải trả một cái giá lớn.

Ngón tay khẽ động một cái, lập tức tháo mặt nạ của đối phương ra.

Phịch!

Mặt nạ rơi xuống trên mặt đất, Nhiếp Vân nhìn qua. Rốt cuộc hắn cũng đã nhìn rõ là người nào to gan như vậy, bằng vào một chút thực lực này cũng dám chạy tới tìm phiền toái. Vừa nhìn qua một cái, sắc mặt hắn lần nữa cứng đờ.

- Uyển nhi tiểu thư?

Người xuất hiện ở trước mắt, không phải là người nào khác. Mà Uyển nhi hắn gặp ở trong phòng tộc trưởng trước đó, là nữ nhân bậc cân quắc không thua đấng mày râu kia.

Vội vàng lui về phía sau mấy bước, Nhiếp Vân buông đối phương ra.

Bây giờ bản thân đang ở bộ lạc của đối phương làm khách, lại có người ở ngoài cửa. Một khi để cho người khác nhìn thấy hắn ôm thân tôn nữ của tộc trưởng vào trong ngực. Ôm đối phương... Khục khục, chỉ cần suy nghĩ một chút cũng đã cảm thấy cho dù có lý cũng không nói được.

Nói thật, nếu như tu vi vẫn còn, đối phó với Uyển nhi nàym căn bản cũng không cần phiền toái như vậy. Chỉ cần lực lượng bắn ra tán loạn là có thể tùy tiện phong ấn nàng ta lại. Thế nhưng bây giờ hắn chỉ còn lại thực lực thân thể, chỉ có thể sáp lá cà gần người ta. Cho nên lúc này mới tạo thành tình huống lúng túng như vậy.

------oOo------

Chương 2749: Câu Hỏa tiết (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, lúc này hắn mới nhìn thấy vị Uyển nhi tiểu thư này sắc mặt có chút khó coi, ánh mắt như là lưỡi đao nhìn về phía hắn.

Là một nữ tử, vô luận tùy tiện như thế nào đi nữa. Một khi bị tập kích ngực nhất định cũng sẽ mất hứng.

- Nhiếp Vân huynh đệ, tối hôm nay là Câu Hỏa tiết của bộ lạc chúng ta, không biết ngươi có hứng thú tham gia hay không.

Trong khi Nhiếp Vân đang không biết nên làm sao thì bên ngoài cửa vang lên thanh âm của Quán Lăng.

- Ta...

Nhìn Uyển nhi tiểu thư trước mắt một cái, Nhiếp Vân có chút quấn quít, không biết nên xử lý đối puhowng như thế nào.

- Đừng nói ta ở chỗ này...

Thấy vẻ mặt của hắn, dường như Uyển nhi sợ hắn nói ra cái gì cho

nên vội vàng thấp giọng nói, trên mặt mang theo vẻ cầu khẩn.

Cũng khó trách nàng sợ hãi như vậy, là cháu gái duy nhất của tộc trưởng. Mặc dù bình thường nàng tùy tiện, thế nhưng trên thực tế cũng là một đóa hoa xinh đẹp nhất trong bộ lạc. Chưa bao giờ từng có chuyện gì với người khác, vạn nhất bị tộc nhân phát hiện ra chuyện này, hơn nữa nửa đêm xuất hiện ở trong phòng của một nam nhân xa lạ... Chuyện này dù thế nào cũng không nói qua được.

- Ách...

Nhiếp Vân cũng không ngốc, hắn cũng lập tức hiểu ý của đối phương, hắn đồng thời âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đối phương đã nói như vậy cũng đã nói lên nàng tới nơi này cũng không phải là do đám ngườiQuán Lăng, tộc trưởng bày mưu đặt kế. Nếu đã như vậy, chuyện đột nhiên xuất hiện Quán Lăng, có lẽ chính là trùng hợp.

Mặc dù hắn mới quen biết người của Thanh Sơn Bộ này không lâu, thế nhưng đối phương nhiệt tình vô cùng. Vô luận như thế nào cũng sẽ không phái người xuất thủ đối phó với hắn.

- Ta thu thập một chút rồi sẽ đi qua...

Biết được những chuyện này, Nhiếp Vân cũng không nói thêm nữa mà kêu vọng ra ngoài một câu.

- Được rồi, ngươi tới khe núi lúc trước, nhanh tới một chút a, nếu chậm sẽ không kịp xem chuyện đặc sắc a.

Quán Lăng cười một tiếng, ngay sau đó đã nghe được tiếng bước chân càng ngày càng xa, cho mãi đến khi biến mất.

Sau khi xác định quả thật đối phương đã đi xa, Nhiếp Vân nhìn về phía nữ tử trước mắt.

- Ngươi khuya khoắt tới đây... Ngươi định làm gì?

Mặc dù không muốn xảy ra chuyện không vui với Thanh Sơn Bộ này. Thế nhưng nếu như quả thực đối phương có mưu đồ gây rối, muốn mưu hại huynh đệ hai người bọn họ. Như vậy chắc chắn hắn sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

- Ta...

Uyển nhi vốn đã không biết nên giải thích thế nào, kết quả nhìn thấy ánh mắt của đối phương giống như rắn độc nhìn chằm chằm vào mình. Trong lòng không nhịn được sinh ra vẻ bối rối, nàng nói:

- Ta nghe gia gia nói người của tiểu thế giới rất lợi hại, cho nên muốn đi thử một chút...

- Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Nhiếp Vân cười khổ không thôi.

Làm cho hắn một mực cảnh giác, hoài nghi nọ hoài nghi kia, kết quả... Cuối cùng chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Chẳng qua đối phương chỉ có chút hiếu kỳ mà thôi, cho nên mới muốn đi thử thực lực một chút... Không nghĩ tới còn chưa có tiến vào trong phòng hắn thì đã bị hắn bắt được.

Nhiếp Vân không có hoài nghi lời nói của nàng. Mới vừa rồi hắn đã cố ý đem khí tức trên người thả ra ngoài, mang theo sát khí nồng đậm. Thực lực của đối phương như vậy căn bản sẽ không chịu nổi, nếu như lúc này mà còn có thể nói dối được như vậy, không thể nào ngay cả Chúa Tể cũng không có đạt tới như lúc này được.

- Ta nghe nói người của tiểu thế giới tới đây đều có thiên phú và năng lực cực cao. Đế Huyền đại nhân dường như cũng chính là người từ trong tiểu thế giới đi ra ngoài... Ta muốn nhìn một chút xem, rốt cuộc các ngươi có lợi hại như trong truyền thuyết hay không, cho nên... Ta mới gạt những người khác rồi mới tới đây...

Dường như sợ hắn không tin, Uyển nhi lại vội vàng nói.

Đối phương còn chưa có lẻn vào đã bị mình phát hiện và chế ngự,

nếu như tiếp tục xoắn xuýt thì cũng không có ý nghĩa gì nữa. Hơn nữa Nhiếp Vân cũng đã nhìn kỹ, chẳng qua đối phương chỉ là tò mò nhất thời, không nghĩ tới hậu quả mà thôi. Cho nên hắn không thể làm gì khác hơn là lắc đầu một cái, không truy cứu chuyện này nữa mà nói sang chuyện khác:

- Mới vừa rồi Quán Lăng nói Câu Hỏa tiết là có ý gì?

- Có lửa thì mới có thể sinh tồn, Câu Hỏa tiết là ngày lễ một lần hàng năm của Thanh Sơn Bộ chúng ta. Trong ngày này, mọi người trong bộ lạc sẽ vây quanh đống lửa ngồi chung một chỗ, ca hát, khiêu vũ, uống rượu say sưa trắng đêm.

Uyên Nhi nói.

- Ồ?

Nhiếp Vân không nghĩ tới lại còn có loại ngày lễ như này, hắn khẽ mỉm cười một tiếng.

Nếu đổi lại là trước kia, chắc chắn vsẽ không đi, bất quá bản thân vừa mới tới đây, cần phải hiểu thêm quy tắctrong thế giới này, tham gia loại tụ hội này, có lẽ có thể càng làm cho hắn hiểu hơn về những người sinh trưởng ở trong thế giới này.

- Ngươi đi đi!

Sau khi đã hỏi rõ mọi chuyện, cũng không nói thêm gì nữa, Nhiếp Vân lại khoát tay một cái.

Nếu đối phương đã không có ác ý gì. Nếu đã không thể chém giết, để nàng ở nơi này cũng rất phiền toái. Còn không bằng trực tiếp để cho nàng ta rời đi thì hơn.

- Đa tạ...

Không nghĩ tới nhanh như vậy đã được đối phương thả đi, Uyển nhi sửng sốt một chút. Ngay sau đó khẽ cắn môi, gật đầu một cái. Thân thể búng một cái đã nhảy ra khỏi tường thấp, biến mất ở trong màn đêm.

Quả thực nàng nghe gia gia thổi phồng người phi thăng không tầm thường, cho nên mới muốn tới xem một chút. Chẳng qua cho dù nàng có nằm mơ cũng không nghĩ tới, mới vừa tới bên ngoài thì đã bị đối phương chế ngự.

Mãi đến lúc này nàng mới hiểu ra được, so với những người này, cảm giác về sự ưu việt trước đó của nàng quả thực không là gì!

- Có thể đứng trên đỉnh trong tiểu thế giới, có ai mà không trải qua vô số trận chiến, cửu tử nhất sinh cơ chứ? Một bộ lạc chỉ ở trong núi rừng, chỉ biết săn thú, làm sao có thể so sánh được với chúng ta?

Thấy Uyển nhi rời đi, Nhiếp Vân khẽ lắc đầu, cũng không để ý tới nàng nữa.

Tộc trưởng nói không sai, người phi thăng mặc dù hoàn cảnh ra đời kém hơn người chính tông ở Hoàn Vũ thế giới này, thế nhưng tiềm lực so với bọn hắn còn lớn hơn rất nhiều!

Người có thể từ bên trong các thế giới đi ra, đi tới đỉnh phong, có ai mà không phải là người có tâm trí thâm sâu như biển, là lão quái vật cơ chứ? Loại người như vậy cho dù trong thời gian ngắn tu vi thấp kém. Thế nhưng nương theo thời gian trôi qua cũng sẽ càng ngày càng mạnh, vượt xa những đóa hoa mọc trong phòng ấm.

------oOo------

Chương 2750: Câu Hỏa tiết (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có lẽ, những người bảo thủ ở trong Hoàn Vũ thế giới này bởi vì sợ loại tiềm lực này, cho nên mới tạo thành tiểu tổ ám sát, ám sát người vừa mới phi thăng lên đây.

Đi vào căn phòng, nhìn thấy đệ đệ vẫn tu luyện, tạm thời không có vấn đề gì, sau đó Nhiếp Vân mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài là một mảnh đen nhánh, chỉ có một chỗ có ánh lửa chói mắt lóe lên, thanh âm từ phía xa xa truyền tới, vô cùng náo nhiệt.

Không cần nhìn thì hắn cũng biết nơi đó nhất định là vị trí diễn ra Câu Hỏa tiết.

Chậm rãi đi tới, càng đến gần thì quả nhiên đã thấy được có vô số đạo thân ảnh vây quanh đống lửa, vừa hát vừa nhảy, rất là náo nhiệt.

- Tới rồi!

Còn chưa đi đến trước mắt thì đã nghe thấy một đạo thah âm vang vọng, vị tộc trưởng kia đang cười khanh khách nhìn qua, sau đó lại lấy tay chỉ vào một chỗ ngồi bên cạnh mình.

- Tộc trưởng!

Nhiếp Vân biết đối phương bảo hắn qua đó, hắn cười cười rooif ngồi xuống.

- Bên trong tiểu thế giới của các ngươi có có loại Câu Hỏa tiết này hay không?

Tộc trưởng nhìn qua rồi hỏi.

- Không có!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Câu Hỏa tiết trên thực tế cũng không phải là phong tục mà chỉ có người trong núi như chúng ta mới có, là ngày lễ mà cả Hỏa thần vực đều có!

Tộc trưởng nói.

- Hỏa thần vực?

- Hoàn Vũ Thần Giới tổng cộng có Cửu châu thập địa, Hỏa thần

vực chính là một trong thập địa. Tín ngưỡng của mọi người nơi này là lửa, cho là lửa mới có thể mang tới cho người ta ấm áp và ánh sáng, có lửa thì mới có thực lực!

Tộc trưởng nói.

- Cửu châu thập địa?

Nhiếp Vân cũng không quan tâm tới lửa gì đó, mà là quan tâm tới cái gọi là Cửu châu thập địa trong miệng tộc trưởng vừa rồi.

- Đây là phân chia địa vực ở trong Hoàn Vũ Thần Giới. Ngươi không nên cảm thấy Hỏa thần vực chẳng qua chỉ là một trong thập địa thì nghĩ nó rất nhỏ. Nếu nghĩ như vậy thì rất là sai lầm! Mặc dù thập địa nhỏ so với bất kỳ một châu nào bên trong Cửu châu. Thế nhưng trên thực tế cũng là vô biên vô hạn, không có đạt tới thực lực Hoàng cấp, muốn đi ngang qua toàn bộ, khó có thể làm được.

Tộc trưởng cảm khái một câu, lại nhìn về phía hắn, thanh âm mang theo vẻ khuyên nhủ:

- Ta không biết thực lực của huynh đệ các ngươi rốt cuộc như thế nào. Thế nhưng từ tiểu thế giới đi ra, chắc hẳn cũng không cao được là bao. Nếu cứ như vậy rời đi, sợ rằng ngay cả núi này các ngươi cũng rất khó đi ra ngoài được a.

- Đa tạ tộc trưởng nhắc nhở!

Nhiếp Vân biết rõ đối phương là thật tâm thật ý cho nên mới khuyên can hắn như vậy, hắn lập tức ôm quyền cảm tạ.

- Ai, ta biết ngay không khuyên được ngươi mà.

Thấy mặc dù người thiếu niên trước mắt này có vẻ cảm kích, thế nhưng trong mắt vẫn mang theo vẻ kiên trì của mình, tộc trưởng biết rõ mình đã không khuyên can được, hắn không khỏi lắc đầu một cái.

Ngao Ngao Ngao Ngao!

Trong lúc hai người đang nói chuyện với nhau thì lại nghe được mọi người đang khiêu vũ, trước mắtphát ra thanh âm ngao ngao, đồng loạt nhìn về phía một phương hướng.

Thuận theo phương hướng của bọn họ nhìn lại, chỉ thấy tôn nữ Uyển nhi của tộc trưởng vừa mới bị hắn bắt đi đã đổi một thân y phục rồi đã đi tới đây.

Lúc này nữ tử này mặc một thân y phục màu lam nhạt, mái tóc dài đen nhánh giống như thác nước chảy xuống, thân thể thon dài, rất có lồi lõm. Cho dù Nhiếp Vân là người đã từng nhìn thấy qua vô số mỹ nữ, đột nhiên nhìn thấy nàng cũng không nhịn được cảm thấy xinh đẹp.

Bất quá, cũng chỉ là xinh đẹp mà thôi, cũng không có làm hắn cảm thấy cái gì. Dù sao mặc dù nàng đẹp, thế nhưng so với dám người Lạc Khuynh Thành vẫn còn kém rất xa.

Đối với hắn mà nói, không coi vào đâu. Thế nhưng đối với những người trong Thanh Sơn Bộ mà nói, lại khác, một trận thanh âm giống như sói tru vang lên, hai mắt tất cả thanh niên nam nhân trong bộ lạc đều sáng lên.

Khi Câu Hỏa tiết đến, tất cả mọi người đều ngang hàng, cho dù là tộc trưởng cũng không thể can thiệp. Bình thường vị Uyển nhi này ăn mặc giống như nam nhân vậy, chưa bao giờ thay đổi trang phục. Thế nhưng hôm nay lại đột nhiên thay đổi phong cách, đối với những người này mà nói, quả thực lực trùng kích quá lớn.

- Chớ có kêu to, hù dọa Uyển nhi thì làm sao bây giờ? Uyển nhi...

Trong đám người đang thét chói tai có một tiểu tử đứng lên, quát mọi người một câu. Ngay sau đó đi về phía Uyển nhi, trong mắt mang theo tình cảm, không cần đoán thì cũng có thể nhìn ra được.

Đối với tiểu tử này, dường như tất cả mọi người rất là bội phục, mọi người lần nữa gào lên mấy tiếng rồi im lặng, cũng không có nói thêm gì nữa

- Đây là La Bạt, là người trẻ tuổi mạnh nhất trong Thanh Sơn Bộ

chúng ta.

Tộc trưởng cười cười giải thích, nhìn dáng vẻ mặt đầy ý cười của hắn, dường như rất là hài lòng đối với La Bạt này.

Thông qua tiếp xúc ban ngày Nhiếp Vân đã biết vị tộc trưởng này có chủ nghĩa đại nam nhân rất nặng. Cho dù tôn nữ của hắn có cường thế hơn đi chăng nữa thì cũng chỉ là một nữ tử. Sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, có thể gả cho người mạnh nhất bên trong tộc, đây tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.

- Uyển nhi, ta có thể xin nàng nhảy một bài được không?

Không để ý tới mọi người đang gào thét, sắc mặt La Bạt đỏ lên, cả người có chút khẩn trương nói.

- Grao...

Sau khi hắn vừa nói xong. chung quanh lần nữa vang lên tiếng hoan hô. Chỉ bất quá, trong đám người có vài thiếu nữ ánh mắt ảm đạm.

Xem ra không chỉ có Uyển nhi ở trong Thanh Sơn Bộ có nhân khí cực cao, La Bạt này cũng là nam thần trong lòng không ít nữ tử.

- Câu Hỏa tiết là ngày lễ náo nhiệt nhất trong vòng một năm. Cũng là thời cơ tốt nhất cho thanh niên nam nữ cầu yêu lẫn nhau! Nếu như có nam nhân, nữ nhân có ý với nhau lúc bình thường vào lúc này sẽ tiến lên mời đối phương nhảy. Đồng thời cũng đem vòng hoa tự tay mình chuẩn bị đội lên trên đầu đối phương, nếu như đối phương đồng ý nhảy với mình, hơn nữa lại đội vòng hoa. Như vậy đã nói lên đối phương đã đồng ý chuyện của hai người, sau này muốn chung sống sẽ trở nên đơn giản hơn không ít!

Tộc trưởng vuốt râu cười, lại giới thiệu một lần qua về phong tục của bọn họ.

- Ồ?

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng.

Chuyện như vậy có chút tương tự với ban đầu ở Lưu Ly Thành, khó trách trước đó Quán Lăng nói đi trễ sẽ không xem được chuyện náo nhiệt. Chỉ sợ hắn đã sớm biết La Bạt muốn câu yêu với Uyển nhi a.

- Nếu như không đồng ý thì sao? Nên làm cái gì?

Nhiếp Vân hỏi.

------oOo------

Chương 2751: Ta đã có người trong lòng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đã có đồng ý, đương nhiên cũng có không đồng ý, chuyện yêu ai không phải ai cũng hợp ý nhau. Nhân duyên trong mắt người khác có tốt tới mấy, ở trong mắt người trong cuộc sợ rằng cũng chưa chắc đã là tốt nhất.

- Bởi vì là ngày lễ vui mừng, cho nên chuyện cự tuyệt trước mặt mọi người hiển nhiên sẽ không tốt. Dù sao cũng là chuyện làm ảnh hưởng tới mặt mũi cho nên cũng không dễ làm. Nếu như buộc một cái khăn màu trắng bên hông, như vậy đối phương sẽ biết hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, sẽ tự động rời đi!

Tộc trưởng giải thích.

- Phức tạp như vậy sao?

Nhiếp Vân âm thầm nhớ kỹ ở trong lòng.

Những thứ này đều là phong tục của bọn họ. Muốn sinh tồn ở trong cái thế giới này, nhớ kỹ chuyện như vậy chung quy cũng không có gì là xấu.

- Đồng ý!

- Đồng ý!

- Đồng ý!

- Đồng ý!

Trong lúc hắn đang cùng với tộc trưởng nói chuyện phiếm, trong đám người trước mặt, thanh âm hoan hô của thanh niên nam nữ đã giống như thủy triều truyền tới.

La Bạt là người trẻ tuổi mạnh nhất, thông minh nhất. Mà Uyển nhi lại là người có tài năng xuất chúng trong đám nữ nhân trong tộc. Xinh đẹp hào phóng lại là tôn nữ của tộc trưởng, đương nhiên sẽ có rất nhiều người coi trọng bọn họ. Hy vọng bọn họ có thể kết hợp với nhau thành một đôi.

- Nha đầu này tùy tiện, giống như nam nhân vậy, luôn khiến cho ta lo lắng không thôi. Nếu như có thể đòng ý, như vậy cũng coi như đã giải quyết xong một cọc tâm nguyện của ta.

Tộc trưởng đã bị bầu không khí trước mắt làm cho lây nhiễm, dưới ánh lửa chiếu rọi làm cho sắc mặt của hắn đỏ bừng, khóe miệng tươi cười.

Tôn nữ này của hắn luôn muốn làm nữ cường nhân, đối với nam nhân không quan tâm. Khiến cho hắn buồn bực gần chết, nếu như hôm nay đồng ý với đối phương, như vậy tất cả mọi thứ sẽ trở nên rất là đơn giản.

Ý nghĩ của hắn rất tốt, bất quá lời còn chưa nói hết thì đã thấy trên bàn tay của tôn nữ hắn xuất hiện một cái khăn tay màu trắng, sau đó giắt vào bên hông, đồng thời cũng không để ý tới La Bạt nữa, lại tiếp tục đi về phía trước.

- Ài...

Thấy một màn như vậy, chúng nhân đã biết La Bạt thất bại, cả đám không khỏi thở dài một trận.

Đồng thời, cũng không thiếu người hai mắt sáng rực lên.

Uyển nhi không có đồng ý La Bạt, như vậy chẳng phải bọn họ sẽ có cơ hội hay không?

Mọi người đang dị động thì đã có một người thanh niên lại đứng lên:

- Ha ha, La Bạt, ta đã sớm nói với ngươi rồi, ngươi không được, ngươi cứ không nghe, vẫn là để cho ta đi..

Người thanh niên này cười một tiếng, từ phía sau lưng lấy ra một cái vòng hoa to lớn xinh đẹp rồi đi tới phía trước.

- Đây là Quán Giang, là tôn tử ruột của ta!

Lần này tộc trưởng chưa nói, Quán Lăng ở cách đó không xa nở nụ cười một tiếng. Xem ra hắn rất có lòng tin đối với đứa cháu này.

Đối với việc ai có thể lấy được trái tim của Uyển nhi, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý. Hắn chẳng qua chỉ là một vị khách qua đường, cho nên hắn cười nhìn về phía Quán Giang này một cái.

Nhìn một hồi, hắn không khỏi âm thầm gật đầu.

Mới vừa rồi hắn nhìn ra thực lực của La Bạt kia, đã đạt tới cấp bậc Chúa Tể. Nhìn tình huống của Thanh Sơn Bộ bây giờ, bằng vào chừng ấy tuổi đã có thể có được thực lực như vậy, tuyệt đối cũng coi như không tệ.

Mà vị Quán Giang trước mắt này, mặc dù còn không có đạt tới cấp bậc Phong Vương, thế nhưng nhìn lực lượng mênh mông trên người, chuyện đột phá cũng chỉ ở trong một khoảng thời gian gần đây mà thôi. Nếu như không có gì đáng ngại mà nói, trong vòng một tháng tất sẽ có đột phá!

Mặc dù đột phá so với kém hơn La Bạt, thế nhưng nhìn từ tuổi tác, so với La Bạt còn nhỏ hơn mấy tuổi. Như vậy, ưu thế hết sức rõ ràng, hiển nhiên thiên phú so với người trước còn cao hơn một tia.

Câu Hỏa tiết, tất cả mọi người đều bằng khả năng của mình lấy

được trái tim của nữ nhân. Không không liên quan tới thực lực, Quán Giang thấy La Bạt không thành công, trong lòng mừng rỡ như điên, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Vòng hoa trong tay Quán Giang, mỗi một bong hoa đều không giống nhau, chừng mấy trăm loại hoa, chỉ từ dáng vẻ bề ngoài cũng đã biết hắn đã phí không ít tâm tư.

- Uyển nhi tiểu thư, ta có thể xin nàng nhảy một bài được không?

Đưa vòng hoa tới, vẻ mặt Quán Giang tràn ngập vẻ khẩn trương.

- Xấu hổ quá….

Nhìn thấy vòng hoa trước mắt, Uyển nhi cũng không giống như những nữ tử khác, cứ như vậy mà đồng ý. Nàng khẽ lắc đầu một cái, lần nữa lấy ra một cái khăn tay màu trắng thắt vào bên hông.

Loại Câu Hỏa tiết này, rất nhiều nam tử tuấn tú, nữ nhân xinh đẹp đều chuẩn bị không ít khăn tay. Nếu không, muốn cự tuyệt người khác cũng sẽ không làm được, như vậy thực sự sẽ rất mất mặt.

Sau khi Câu Hỏa tiết kết thúc, không ít người sẽ lấy số lượng tay để so với nhau, nếu như số lượng khăn tay bên hông nhiều, như vậy đã nói rõ bản thân cự tuyệt nhiều người, cũng có mị lực nhất.

Vì vậy, trong Câu Hỏa tiết, khăn tay càng nhiều thì mị lực càng lớn, đây đã là quy định bất thành văn.

Chính là bởi vì có loại so sánh này. Cho nên mới có vài người vì khăn tay mà cảm thấy phiền lòng khó nhịn, mà có một ít người thì đang mong đợi có thể có thêm nhiều khăn tay hơn một chút, trở nên nổi bật.

- Ách...

Thấy động tác của nàng, Quán Giang đã biết mình cũng thất bại, sắc mặt hắn lập tức tối sầm lại.

- Ha ha, còn nói ta, ngươi cũng không khá hơn một chút nào a!

Nhìn thấy bộ dáng của hắn như vậy, cảm giác mất mát mới vừa rồi của La Bạt lập tức bị quét sạch.

Chê cười ta, ngươi cũng không thành công đi!

- Uyển nhi tiểu thư không chọn ta, ta không gì nói. Chỉ có thể nói ta còn chưa đủ, bản thân còn chưa đủ ưu tú, chẳng qua là... Ta muốn hỏi một chút, Uyển nhi tiểu thư, rốt cuộc tiểu thư đã có người thương hay chưa?

Không để ý tới La Bạt đang cười nhạo, Quán Giang ngẩng đầu nhìn về phía nàng, ánh mắt lấp lánh.

Nghe hắn nói như vậy, những người khác cũng đều nhìn qua, dường như sợ mình bỏ lỡ cái gì đó.

Liên tục cự tuyệt hai người thiêu niên ưu tú nhất bên trong tộc, chẳng lẽ Uyển nhi này không có thích ai? Nếu như quả thật đã có mà nói, như vậy sẽ là ai?

Thậm chí tộc trưởng cũng trợn to hai mắt, tôn nữ này luôn là tâm bệnh trong lòng hắn, nếu như đã có người thương, như vậy thì dễ làm.

- Người thương?

Uyển nhi do dự một chút, đột nhiên nhìn quanh một vòng, khóe miệng nhếch lên, sau đó nhìn về phía một phương hướng.

------oOo------

Chương 2752: Ồ ạt tới đánh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy nụ cười và ánh mắt của nàng, trong lòng Nhiếp Vân đột nhiên xuất hiện một dự cảm rất xấu.

Không phải là hắn tự mình đa tình, mà là... Phương hướng mà tiểu nữu này nhìn qua chính là phía hắn.

- Đương nhiên là có, ở chỗ này...

Uyển nhi nhẹ nhàng cười một tiếng, chầm rãi đi về phương hướng chỗ Nhiếp Vân.

Mới vừa rồi trong nháy mắt thiếu niên này đã chế ngự nàng, rồi lại ôm nàng vào trong ngực. Khiến cho nàng có chút canh cánh trong lòng, lúc này có thể hấp dẫn người khác ghen tị hắn, khiến cho hắn bể đầu sứt trán, tuyệt đối là một chuyện tốt!

- Quả thực ta đã có người yêu... Nhiếp Vân, ta có thể mời ngươi nhảy một bài hay không!

Đi mấy bước tới trước mặt Nhiếp Vân, Uyển nhi nhẹ nhàng cười một tiếng, thể hiện dung mạo mê người ở trước mặt tất cả mọi người.

- Hắn?

Phần lớn người trong bộ lạc đều biết hôm nay có thổ dân từ tiểu thế giới tới, vốn bọn họ tưởng rằng mấy người này sẽ ở mấy ngày rồi đi. Thế nhưng có nằm mơ cũng không nghĩ tới đóa hoa xinh đẹp nhất trong tộc lại đi thích người này!

Trong lúc mọi người ở đây đang dùng ánh mắt tò mò, ghen tị, lửa giận nhìn về phía vị thiếu niên này, thì lại thấy không biết từ nơi nào Nhiếp Vân đã tìm được một cái khăn tay màu trắng lặng lẽ thắt vào ngang hông minh.

- Ồ?

Thấy hành động của hắn, tất cả mọi người đều có chút cổ quái.

Ngay cả Uyển nhi cũng thiếu chút nữa lảo đảo mà ngã xuống đất, một lát sau trong đôi mắt xinh đẹp mang theo sát ý, khó có thể át chế lửa giận trong lòng:

- Ngươi có ý gì?

- Xấu hổ quá, ta không biết khiêu vũ!

Không để ý tới nàng đang tức giận, Nhiếp Vân vẫn đang chăm chú thắt lại cái khăn trắng ngang hông.

- Ngươi...

Uyển nhi thiếu chút nữa phun một ngụm máu tươi ra ngoài.

Đối với dung mạo, khí chất của mình nàng rất có tự tin. Từ trước cho tới nay, nam nhân có thể chống đỡ được mị lực của nàng hồ không có, chuyện này cũng tạo thành tính khí có chút tự đại của nàng.

Vốn nàng tưởng rằng, mình đã đi tới trước, mời đối phương khiêu vũ. Đã biểu đạt ra loại ý tứ này, nhất định đối phương sẽ tiếp nhận, bây giờ nhìn lại, chẳng những sai lầm mà còn sai rất nặng.

Đối phương căn bản không có cái ý này, thậm chí còn coi nàng là không khí.

- Ngươi... Có phải ý của ngươi là không biết khiêu vũ hay không?

Toàn thân tức giận tới mức run run, cũng không thể nổi giận, Uyển nhi răng cắn tạo ra thanh âm khanh khách vang dội.

Nàng nói như vậy, cũng coi như là cho mình bậc thang xuống dưới. Mới vừa rồi nàng cự tuyệt người khác kiêu ngạo giống như công chúa vậy. Thế nhưng trong nháy mắt đã bị đánh vào mặt, đổi lại là ai cũng sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu.

- Biết a, nhưng ta không có coi trọng ngươi.

Nhiếp Vân biết ý của đối phương, hết lần này tới lần khác lại không phối hợp, còn cố ý nói.

- Ngươi...

Uyển nhi không ngừng nháy mắt, thiếu chút nữa đã bất tỉnh. Nếu sớm biết hắn sẽ nói như vậy thì có chết nàng cũng sẽ không nói nhảm.

Có thể tưởng tượng ra được, sau ngày hôm nay, hình tượng nữ thần của nàng sẽ hoàn toàn tan vỡ, trở thành mục tiêu cười nhạo của tất cả mọi người.

Không phải ngươi cao ngạo hay sao? Không phải ngươi không coi trọng ai hay sao? Hôm nay cũng có người không coi trọng ngươi...

- Ngươi tên là Nhiếp Vân đúng không? Ta muốn quyết đấu cùng ngươi!

Trong khi Uyển nhi đang sắp phát điên thì có một đạo thanh âm rống giận vang lên, chính là Quán Giang mới vừa thất bại.

Xem ra quả thực tiểu tử này tình cảm thâm hậu. Thấy nữ thần của mình chịu nhục, cho nên cũng không để ý tới việc mới vừa rồi mình hao tổn mặt mũi. Nói lên yêu cầu muốn quyết đấu cùng với Nhiếp Vân.

- Quyết đấu?

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu.

Cho dù hắn không thể vận dụng thực lực, thế nhưng cũng là cường giả Phong vương sơ kỳ. Người trước mắt này ngay cả Chúa Tể cũng không có đạt tới, muốn quyết đấu... Nói đùa gì vậy?

- Thế nào, không dám sao? Là nam nhân thì tiếp nhận cho ta, nếu như ngươi thua thì lập xin lỗi Uyển nhi tiểu thư cho ta. Nếu như thắng, ta... Ta bảo đảm sẽ không dây dưa với Uyển nhi tiểu thư nữa!

Thấy đối phương không có đồng ý, Quán Giang còn tưởng rằng đối phương xem thường hắn cho nên lập tức cả giận nói.

- Ngươi dây dưa Uyển nhi tiểu thư hay không dây dưa... dường như không có liên quan gì với ta a? Tại sao ta phải quyết đấu cơ

chứ?

Nhiếp Vân khoát tay nói.

Trận quyết đấu này nhất định không thể đồng ý, một khi đồng ý cũng đồng nghĩa với việc tranh đoạt tình nhân Uyển nhi này. Cho dù thắng cũng không tốt, không thắng cũng không tốt, cực kỳ khó chịu.

- Ngươi...

Quán Giang á khẩu không trả lời được, ngay cả vẻ mặt của Uyển nhi cũng khó coi, thiếu chút nữa đã bị nghẹn thành nội thương.

Đúng vậy a, đánh cuộc này quả thực không có công bằng. Người ta căn bản không thích Uyển nhi tiểu thư. Ngươi dây dưa hay không dây dưa thì mắc mớ gì tới người ta chứ?

Thậm chí nhìn vẻ mặt của đối phương, tốt nhất ngươi nên dây dưa với nàng, như vậy nàng sẽ không có thời gian dây dưa với ta...

- Nhiếp Vân, ngươi không nên khinh người quá đáng...

Uyển nhi hít thở dồn dập, bộ ngực đầy đặn không khỏi phập phồng, trên khuôn mặt trắng nõn trở nên đỏ ửng, giống như bị lửa giận thiêu đốt vậy.

Nói thật, lớn như vậy rồi, từ trước tới nay nàng đều được tất cả mọi người coi là công chúa, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy.

- Khinh người quá đáng. Ta... Không có bắt nạt ngươi ta? Quả thực ta không thích ngươi, ngươi chẳng lẽ muốn bá vương ngạnh thượng cung ta hay sao?

Ánh mắt Nhiếp Vân chớp chớp.

Tiểu nha đầu. Muốn đấu với ta sao? Ngươi còn kém xa a!

Là lão quái vật trải qua nhiều chuyện như vậy, Nhiếp Vân nào

không biết đối phương đang nghĩ cái gì cơ chứ? Trên thực tế nàng ta căn bản không thích mình, mà là muốn mượn mình tới thoát khỏi khốn cảnh trước mắt. Lại thuận tiện tạo ra cho mình một chút phiền toái, mượn cơ hội trả thù chuyện lúc trước mà thôi.

Ai ngờ, còn chưa có trả thù được thì ngược lại đã bị hắn làm cho rơi vào tình huống bị động, trở nên lúng túng như vậy.

- Bá vương ngạnh thượng cung...

Uyển nhi thiếu chút nữa đã hộc máu.

Cho dù nàng tùy thiện thì cũng là một nữ nhân, bị hắn nói như vậy chẳng khác nào nàng bụng đói ăn quàng. Giống như thề không lấy hắn thì sẽ không bỏ qua vậy. Quả thực là thúc có thể nhịn nhưng thẩm không thể nhẫn a!

Đang muốn nổi đóa thì đột nhiên đã nghe được tiếng bước chân dồn dập vang lên, ngay sau đó có một đạo thân ảnh chật vật lăn một vòng tới chỗ mọi người.

------oOo------

Chương 2753: Ồ ạt tới đánh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tộc trưởng, tộc trưởng không xong...

Đạo thân ảnh này Nhiếp Vân chưa từng nhìn thấy qua, bất quá nhìn phục sức và hành động của đối phương, chắc là người của Thanh Sơn Bộ.

- Sao vậy? Sao lại hốt hoảng như vậy?

Vốn tộc trưởng đang muốn xem náo nhiệt, tôn nữ của hắn luôn luôn kiêu ngạo, lúc này lại đang sắp bị tức chết. Chỉ là chuyện này cũng có thể mài giũa tính tình, khiến cho tôn nữ hắn biết tất cả mọi người trên thế giới này cũng không phải đều đang xoay tròn chung

quanh nàng! Hắn thấy, đây cũng coi như là một chuyện tốt, cho nên cũng không có đứng ra khuyên can.

Vốn hắn đang muốn nhìn xem, tôn nữ trải qua chuyện này liệu có thể thay đổi tính cách hay không thì lại nghe nói như vậy, lông mày của hắn không nhịn được nhướng lên.

- Vâng... Người của Lạc Sơn Bộ, bọn họ thừa dịp Câu Hỏa tiết, công gần tới rồi, phòng ngự của chúng ta đã bị phá hủy hoàn toàn.

Người này tràn ngập khẩn trương, vô cùng lo lắng hô lớn.

- Cái gì?

- Người của Lạc Sơn Bộ đã đến? Còn đã công phá được phòng ngự hay sao?

- Nguy rồi, nhất định bọn họ đã cảm thấy một khi diễn ra Câu Hỏa tiết thì chúng ta sẽ thả lỏng cảnh giác, cho nên lúc này mới ồ ạt tấn công như vậy.

- Bản thân Lạc Sơn Bộ đã mạnh hơn chúng ta một ít, nếu như bọn họ quả thật xông vào. Như vậy Thanh Sơn Bộ chúng ta sẽ phải đầu hàng, không có những biện pháp nào khác để chống đỡ.

- Đầu hàng? Chẳng lẽ ngươi đã quên kết quả của Tử Sơn bộ sao? Tuyệt đối không thể đầu hàng, nếu không, sao chúng ta có thể đối mặt với... liệt tổ liệt tông Thanh Sơn Bộ cơ chứ?

Mới vừa rồi người kia nói, không có che giấu, vây ở bên đống lửa mọi người nhất thời nghe biết, từng cái sắc mặt khó coi, lo lắng hô lên.

Thanh Sơn Bộ, Lạc Sơn Bộ đã đối nghịch nhiều năm, song phương đều đã giết không ít người của đối phương. Nếu như thực sự đầu hàng, có thể đoán ra được, toàn bộ Thanh Sơn Bộ, tất cả thanh niên trai tráng cũng sẽ bị chém giết. Các nữ nhân trong bộ cũng sẽ bị lăng nhục, nếu quả thực như vậy, tuyệt đối sẽ sống không bằng chết!

- Mau lấy ra binh khí ngăn cản ngoại địch...

Mọi người đều ý thức được điểm này, đương nhiên tộc trưởng càng hiểu hơn. Hắn lập tức lớn tiếng quát, bất quá lời còn chưa dứt thì đã bị một tiếng cười lạnh cắt đứt.

- Lúc này có lấy ra binh khí sợ rằng cũng đã chậm rồi.

Đạp đạp đạp đạp!

Thanh âm kết thúc, tiếng bước chân đạp lên trên cành khô liên tiếp truyền tới, vô số bóng đen đã vây quanh mọi người vào giữa. Lúc này có một người trung niên mang theo ánh mắt lạnh lẽo đi nhanh tới, trên mặt nở nụ cười tà dị.

Bên cạnh hắn là một người trung niên thân mặc trường bào, y phục của người này cũng khác biệt với tất cả mọi người, dung mạo ẩn giấu ở trong hắc bào, không nhìn ra được dung mạo cụ thể.

- Người Phổ Thiên nhất mạch?

Người khác không biết người này là ai, thế nhưng Nhiếp Vân vừa nhìn một cái đã nhận ra được.

Người trước mắt này, mặc dù giấu rất kỹ, thế nhưng trong cơ thể lại mang theo một loại ý niệm ăn mòn linh hồn người ta. Cực kỳ tương tự với đám người Bách Triết lúc trước. Không cần suy nghĩ cũng đã biết, nhất định là người của Phổ Thiên nhất mạch!

Nếu như hắn đoán không sai, có lẽ người này thuộc về một thế lực lớn nào đó. Làm sao lại xuất hiện ở nơi gọi là Lạc Sơn Bộ này cơ chứ?

- Phùng Thịnh, ngươi muốn thế nào?

Bị mọi người vây quanh, tộc trưởng biết rõ hôm nay sẽ chạy trời không khỏi nắng, sắc mặt hắn không khỏi trầm xuống.

- Ta muốn như thế nào sao? Ha ha, chuyện này còn cần phải nói sao? Chẳng lẽ ngươi không biết sao?

Người trung niên gọi là Phùng Thịnh kia cười lạnh, ánh mắt kiêu ngạo giống như chim ưng, mang theo sát ý lạnh lùng.

- Câu Hỏa tiết là ngày lễ lớn nhất trong Hỏa thần vực, động binh sẽ vi phạm thiên hòa, chẳng lẽ ngươi không sợ khi tấn cấp sẽ làm cho Thần Vực thiên phạt tăng thêm hay sao?

Tộc trưởng gầm lên một tiếng.

Thần Vực thiên phạt là thiên địa trừng phạt của Hoàn Vũ Thần Giới, khi tấn cấp sẽ xuất hiện, là chướng ngại lớn nhất của tu luyện giả. Một khi đột phá thần phạt, thực lực sẽ tăng lớn, nếu như không có cách nào đột phá thì sẽ thân tử đạo tiêu.

Thần phạt có nguồn gốc giống như Phù Thiên đại lục thiên đạo trước đó vậy. Có tính công chính, làm chuyện trái lương tâm quá nhiều, thần phạt sẽ gia tăng, khiến cho người ta khó có thể chống lại.

Câu Hỏa tiết là ngày lễ lớn nhất ở trong Hỏa thần vực, phổ thiên vui mừng, loại thời điểm này nếu như chia rẽ lẫn nhau, chủ trì sát phạt chi đạo thì sẽ làm tổn thương tới thiên hòa. Tất sẽ gặp phải trời cao cắn trả.

Dĩ nhiên, đây chỉ là một loại cách nói của người bình thường mà thôi. Cụ thể Thần Vực thiên phạt có thể tăng thêm hay không cũng không phải là thứ mà bọn họ có thể định đoạt được.

- Hắc hắc, chuyện này không cần ngươi quan tâm, người của Lạc Sơn Bộ nghe lệnh, động thủ!

Dường như Phùng Thịnh cũng không quan tâm tới Thần Vực thiên phạt trong miệng hắn nói. Người này lần nữa cười lạnh, bàn tay đánh ra một chiêu, đám người vây quanh mọi người Lạc Sơn Bộ đồng loạt tràn tới, tay cầm băng nhận, như lang như hổ.

Người của Thanh Sơn Bộ đang vui mừng Câu Hỏa tiết, cũng không nghĩ tới đối phương lại tấn công, cho nên phần lớn người cũng không có chuẩn bị. Đừng nói là trong tay không có binh khí, thứ gì

cũng không có. Cho dù có đầy đủ võ trang so đấu với đối phương thì cũng kém hơn quá nhiều.

Thực lực chỉ có như vậy, đối phương có binh khí có khôi giáp, một khi giao chiến, thắng bại rất dễ dàng có thể đoán được.

- Những người này ban đầu đã tàn sát vô số tính mạng của người Lạc Sơn Bộ chúng ta, hôm nay chúng ta sẽ lấy bọn họ tế cờ!

- Nam nhân chém giết toàn bộ, nữ nhân thu làm nô lệ!

- Giết bọn họ, báo thù thay lão tộc trưởng...

Người của Lạc Sơn Bộ thét lên một tiếng như là sấm sét, đao kiếm phản xạ ánh sáng từ đống lửa khiến cho toàn thân người ta cảm thấy âm hàn.

- Phùng Thịnh. Muốn động vào tộc nhân của ta thì phải nhìn một chút xem ngươi có bản lĩnh này hay không đã. Ngươi có dám đơn đả độc đấu với ta một trận hay không?

Thấy đám người chung quanh sắp vây lại, chiến đấu sắp bùng nổ, một tráng hán nhảy lên phía trước. Lúc đi lên trên như long như hổ, mang khi thế tiếu ngạo núi rừng.

Quán Lăng!

Đệ nhất cao thủ Thanh Sơn Bộ, nhìn thấy song phương sắp lập tức bắt đầu chiến đấu, hắn không nhịn được mà nhảy ra ngoài.

------oOo------

Chương 2754: Đột nhiên toát ra suy nghĩ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hừ!

Thấy hắn nhảy ra, yêu cầu đơn đả độc đấu. Phùng Thịnh hừ lạnh

một tiếng, bất quá cũng không có cự tuyệt:

- Hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi biết, cái gọi là đệ nhất cao thủ Thanh Sơn Bộ như ngươi cũng không chịu nổi một kích!

Nói xong hắn bước lên trước một bước, lại đánh thẳng ra một quyền.

Một quyền này đường đường chính chính, cương mãnh vô cùng, giống như cự chùy gõ vào, không có bất kỳ hoa chiêu nào. Thế nhưng lại mang theo lực lượng khiến cho không người nào có thể tránh né được.

- Bán bộ Phong vương?

Hắn vừa ra quyền thì Nhiếp Vân đã lập tức nhìn ra được thực lực.

Không ngờ tới Phùng Thịnh này lại giống như Quán Lăng, đều là cường giả Bán bộ Phong vương, thực lực như vậy ở trong Hỗn Độn đại dương tuyệt đối là dưới một người trên vạn người, mà ở chỗ này, đôi bên chỉ có thể coi như là bình thường mà thôi.

- Hắc hắc, chỉ sợ ngươi sẽ phải khóc lóc cầu xin tha thứ!

Đối phương đồng ý đơn đả độc đấu cũng đúng như mong muốn của Quán Lăng. Hắn cười lạnh một tiếng, cũng là đánh ra một quyền nghênh đón.

- Ách?

Thấy hành động của Quán Lăng, Nhiếp Vân có chút sửng sốt.

Dựa theo phương pháp chiến đấu bình thường, chiêu số của Phùng Thịnh đường đường chính chính, làm cho không người nào có thể ngăn cản được. Lúc này Quán Lăng nên lựa chọn né tránh mới đúng chứ? Một khi cỗ lực lượng cương mãnh này của đối phương biến mất, khi đó động thủ lần nữa thường thường sẽ có thể tạo ra một ít hiệu quả làm ít công to.

Sao lại... Vị Quán Lăng này nhìn thấy lực lượng của đối phương

cương mãnh, không ngờ lại còn dùng chiêu số cương mãnh như vậy để đối chọi?

Chẳng lẽ lực lượng của người này so với hắn còn mạnh hơn?

Loại phương pháp cứng rắn va chạm này chỉ có thể dùng khi thực lực bản thân vượt xa đối phương mà thôi. Mà Nhiếp Vân đã cẩn thận quan sát, cho dù Quán Lăng có mạnh thì cũng sẽ không vượt quá đối phương quá nhiều, chẳng lẽ còn có thủ đoạn gì đó để ẩn nấp hay sao?

Trong lòng nghi ngờ, hắn cũng không có xuất thủ mà chỉ lẳng lặng quan sát một phen.

Bất quá, loại quan sát này cũng không có kéo dài quá lâu thì hắn đã không khỏi im lặng một trận.

Hai người đang đối chiến trước mắt ầm một cái, hai nắm tay đụng chạm vào nhau, sau đó đồng thời lui về phía sau mấy bước, trên mặt hai người hiện lên vẻ đỏ ửng.

- Hừ!

Dường như Quán Lăng biết rõ đạo lý tiên hạ thủ vi cường, lòng bàn chân vừa mới ổn định lại thì đã lần nữa đạp vào mặt đất, nhanh chóng vọt lên phía trước.

Rầm rầm ầm!

Từng quyền từng quyền không ngừng công tới Phùng Thịnh ở trước mắt hắn.

Lại nhìn một hồi, Nhiếp Vân có chút dở khóc dở cười.

Chiêu số chiến đấu của hai người hết sức đơn giản, mặc dù cũng có kỹ xảo, thế cũng rất đơn sơ. Nếu như đem chiêu số của Nhiếp Vân so sánh với hoàng cung sang trọng, như vậy loại phương thức chiến đấu này của bọn họ chính là nhà lá!

Như vậy cũng giống như Nhiếp Vân có tuyệt kỹ như Lục mạch thần

kiếm, Giáng long thập bát chưởng ở trong người, lúc này lại đang xem một đám côn đồ đang đánh nhau ngoài đường vậy.

Mặc dù lực lượng của côn đồ không kém, thế nhưng cũng không có bao nhiêu kỹ xảo gì đáng nói. Không nói tới chiêu số đơn giản, mà còn có trăm ngàn chỗ hở, đừng nói là hắn bây giờ, cho dù đổi thành bất kỳ một vị Chúa Tể nào ở trong Hỗn Độn đại dương tới đây. Sợ rằng đều rất dễ tìm được sơ hở ở trên người bọn họ, sau đó sẽ chuyển bại thành thắng!

- Lúc chiến đấu với đám người Bách Triết kia, chiêu số của đối phương tinh diệu, thậm chí còn mang theo lực lượng vượt qua ba nghìn đại đạo... Có lẽ không phải là vũ kỹ trong thế giới này lạc hậu, mà là... Thanh Sơn Bộ, Lạc Sơn Bộ ngăn cách với đời quá lâu, lĩnh ngộ đối với chiến đấu của bọn họ. Nhiều nhất cũng chỉ có thể tích lũy được từ trên người động vật bị săn giết, không có tạo thành được hệ thống.

Trong lòng Nhiếp Vân suy đoán.

Hắn đã từng chiến đấu qua với đám người vương giả có máu tươi màu vàng, Bách Triết, biết chiêu số của bọn họ tinh diệu, so với hắn cũng không kém hơn chút nào. Thậm chí còn chỉ hơn chứ không bằng, như vậy cũng đã giải thích rõ, người của thế giới này cũng không phải giống như hai người trước mắt hắn lúc này. Chỉ biết dùng bản năng thân thể để chiến đấu, không hiểu vũ kỹ gì.

Như vậy chỉ có một giải thích duy nhất, có thể chính là chỗ này cách xa thế giới loài người, cho nên bọn họ cũng không học được vũ kỹ lợi hại gì cả.

Khó trách trước đó động tác của vị Uyển nhi tiểu thư kia cứng ngắc, để hắn tiện tay đã có thể chế ngự được. Hóa ra cũng không phải là thực lực quá kém, mà là vũ kỹ của toàn bộ bộ lạc bọn hắn đều cực kỳ kém hỏi, rất là thiếu thốn.

Nếu như để cho Uyển nhi biết suy nghĩ của hắn bây giờ, nhất định sẽ phun một ngụm máu tươi ra ngoài. Bị tức giận tới chết.

Ở trong mắt sinh linh Hoàn Vũ Thần Giới bọn hắn, nhân tài trong

tiểu thế giới là từ nơi thấp kém, trình độ không bằng thế giới bọn họ, kết quả... Người sinh trưởng ở nơi này như bọn họ lại còn bị nhìn khinh bỉ...

Khi trong lòng Nhiếp Vân đang có suy đoán thì chiến đấu trước mắt cũng đã tới trình độ rất là ác liệt.

Mặc dù không có vũ kỹ cao minh, thế nhưng song phương chiến đấu lại có lực lượng vô cùng hung mãnh. Thời gian chiến đấu không lâu nhưng song phương đã có máu từ trong mép chảy ra. Hiển nhiên thực lực ngang nhau, trong thời gian ngắn cũng không có ai có thể chiến thắng được đối phương.

- Chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao? Nếu như chỉ có chút bản lĩnh này, như vậy hôm nay các ngươi ở lại chỗ này đi.

Quán Lăng thân ở tuyệt cảnh, hơn nữa thực lực bản thân lại cao hơn đối phương một tia, càng đánh càng hăng. Miệng rít lên một tiếng, nắm tay mang theo khí lưu công kích tới, khiến cho đối phương khó có thể chống đỡ được.

- Đáng chết, đây là ngươi tự mình tìm chết...

Bị đối phương liên tục đánh trúng mấy quyền, dường như Phùng Thịnh cũng đã nổi giận, hắn tức giận tới mức sắc mặt đỏ lên, gân xanh trên đầu không ngừng nhô lên.

Sưu!

Bàn tay đút vào trong ngực, một cái bao tay màu xám bạc lập tức rơi vào trong lòng bàn tay của hắn.

- Vật của Phổ Thiên nhất mạch?

Nhìn thấy cái bao tay này, lông mày của Nhiếp Vân khẽ nhíu một cái.

Cái bao tay này vừa mới xuất hiện thì hắn đã cảm thấy có một đạo ý niệm như có như không, đang muốn chiếm đoạt khắp nơi. Giống như lúc hắn nhìn thấy đám người Bách Triết vậy.

Xem ra cái bao tay này nhất định có liên quan với những người kia.

Có lẽ, chính là bởi vì có loại chỗ dựa này cho nên Phùng Thịnh mới dám ồ ạt đánh

tới đây.

------oOo------

Chương 2755: Đột nhiên toát ra suy nghĩ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu không, mới vừa rồi hắn cũng đã nhìn kỹ đám người Lạc Sơn Bộ qua một chút. Mặc dù bọn họ đánh lén đã chiếm ưu thế nhất định. Thế nhưng trên thực tế người của Thanh Sơn Bộ liều chết phản kháng, cho dù bọn họ có thể chiến thắng thì nhất định cũng phải tổn thất ít nhất một nửa người!

Giết địch một nghìn tự tổn hại tám trăm. Dựa theo đạo lý bình thường, chỉ cần Phùng Thịnh không ngốc thì hắn cũng sẽ không làm như vậy.

Dù sao, cừu hận của hai bộ lạc nhất định sẽ không chỉ mới một hai năm.. Thời gian dài như vậy cũng không thể đuổi tận giết tuyệt thì lúc này không thể nào chạy tới chiến đấu như vậy được.

- Chết đi!

Sau khi đeo bao tay vào, tà khí trong mắt của Phùng Thịnh đại thịnh, hắn hừ lạnh một tiếng, đổi quyền thành chưởng. Bổ một cái về phía Quán Lăng.

Đạp đạp đạp đạp!

Mới vừa bắt đầu thì Quán Lăng còn có thể ngăn cản được một chút, một lát sau, cũng đã có chút không kiên trì nổi. Đối phương đeo bao tay vào, đánh ra một chưởng, giống như một cái vòng

xoáy to lớn, không ngừng thôn phệ lực lượng phát tán ra của hắn. Khiến cho cả người hắn cũng có chút bị động.

- Thôn phệ...

Thấy động tác của Quán Lăng, Nhiếp Vân biết rõ việc hắn thất bại chẳng qua cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Hắn khẽ lắc đầu một cái.

Cái gọi là Phổ Thiên nhất mạch này quả thực có năng lực quỷ dị có thể thôn phệ được lực lượng của người khác. Không nói đâu xa, thôn phệ tiểu thế giới, thôn phệ linh hồn, thôn phệ tất cả mọi vật, chỉ riêng loại năng lực này cũng đã khiến cho người ta rất là kiêng kỵ.

Bất quá, hắn cũng coi như đã có kinh nghiệm chiến đấu cùng với loại người như vậy. Nếu như thực sự gặp phải đám người này, đầu tiên phải khống chế lực lượng của bản thân. Nên sử dụng thì sử dụng, nếu như không nên thì cố gắng không nên phát tán lực lượng. Đề phòng bị đối phương mượn lực, như vậy cho dù có đánh tiếp thì cũng không thể làm gì được bọn họ.

Mặc dù như vậy, thế nhưng lực thôn phệ này cũng rất là đáng sợ.

Bất kể là thân thể, linh hồn, chỉ cần dính vào là sẽ phải lập tức thanh trừ, không thể dình vào chút nào.

- Được rồi, ra tay a, coi như là trả lại nhân tình cho Quán Lăng, tộc trưởng...

Trong lòng Nhiếp Vân đã đưa ra quyết định, đang định ra tay đánh bại đám người Phùng Thịnh, giải quyết nguy cơ cho Thanh Sơn Bộ. Đột nhiên hắn nhớ ra cái gì đó, trong lòng không khỏi sửng sốt một cái.

- Thôn phệ? Lực lượng thôn phệ của Phổ Thiên nhất mạch cổ quái như vậy, linh hồn cũng khó có thể may mắn thoát khỏi. Liệu có phải chất độc trong đám máu tươi màu vàng trong cơ thể ta cũng có thể bị thôn phệ ra bên ngoài hay không?

Nghĩ tới đây, Nhiếp Vân cũng không nóng nảy ra tay.

Dù sao cho dù Quán Lăng không phải là đối thủ của đối phương thì cũng có thể kiên trì được một đoạn thời gian. Muốn cứu hắn cũng không cần gấp gáp nhất thời.

Lẳng lặng ngồi ở tại chỗ, trong lòng suy nghĩ tới năng lực thôn phệ của dị tộc, Nhiếp Vân không khỏi trầm tư một phen.

Loại năng lực này từ lúc vừa mới tiếp xúc với dị tộc hắn vẫn đang nghiên cứu. Loại năng lực thôn phệ quỷ dị này hoàn toàn khác với thôn phệ của Nguyên khí đan điền trước kia. Nguyên Khí đan điền chỉ có thể thôn phệ lực lượng nguyên khí, mà loại năng lực này của đối phương hiển nhiên đã vượt ra khỏi loại phạm vi này.

Chính là bởi vì loại năng lực cổ quái này cho nên hắn mới một mực nghiên cứu, bất quá, từ đầu tới cuối cũng không có tiến triển quá lớn.

- Thử nghiệm trong Nạp Vật thế giới...

Hắn phát hiện ra lực lượng ở trong cơ thể đã bị phong ấn hoàn toàn, không có cách nào vận dụng được. Như vậy nếu muốn thử nghiệm cũng chỉ có thể tiến vào Nạp Vật thế giới mà thôi.

Mặc dù phân thân Phong vương ở lại tỏng Hỗn Độn đại dương, thế nhưng tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh của hắn vẫn còn có thể sinh ra một cỗ phân thân khác. Lúc này nó đang cẩn thận nghiên cứu ở trong thế giới.

- Ở chỗ này ta đã từng bị Phong vương có bướu thịt và vương giả có máu tươi màu vàng công kích. Cũng đã từng giết chết mấy trăm sinh linh dị tộc, lực lượng trong cơ thể bọn họ đối với nguyên khí là một loại lực thôn phệ, nhìn xem có thể mượn được hay không…

Phân thân đứng ở trong Nạp vật thế giới, nhớ lại tình cảnh chiến đấu ngày đó với đám người Bách Triết, rơi vào trầm tư.

Mặc dù Phong vương có bướu thịt và vương giả có máu tươi màu vàng không có sử dụng loại năng lực thôn phệ này. Thế nhưng trên người có loại lực lượng này hay không hắn vẫn có thể cảm nhận

được rõ ràng.

Nếu như không phải Nạp Vật thế giới có lực lượng đặc thù, đã hoàn toàn thiêu hủy thi thể sạch sẽ. Nếu như đem nó đặt ở bất kỳ nơi nào trong Tam giới. Sợ rằng không quá bao lâu nhất định bọn họ cũng có thể lần nữa sinh ra linh trí mới, lại một lần nữa sống lại.

Vốn hắn cho rằng đây là thủ đoạn mà tất cả người trong dị tộc đều có. Thế nhưng sau khi đi tới Hoàn Vũ Thần Giới này hắn mới phát hiện ra được. Cũng không phải là như vậy, sợ rằng loại thủ đoạn này cũng chỉ có cái gọi là Phổ Thiên nhất mạch kia mới có thể có được.

- Trước tiên thử từ những nguyên khí kia một chút, nhìn xem có thể phát hiện ra được cái gì hay không.

Bàn tay của phân thân khẽ lật một cái, một đạo nguyên khí đã xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn.

Mặc dù chiến đấu với đám người Bách Triết đến lúc này đã kết thúc được hơn ba tháng, nhưng nguyên khí hình thành khi chém giết đám dị tộc kia cũng không có biến mất. Tất cả vẫn đang chậm rãi bị Nạp Vật thế giới thôn phệ, giúp cho thế giới không ngừng khuếch trương.

Thậm chí cho đến bây giờ thế giới cũng chỉ mới luyện hóa được có chừng một phần mười, cho tới lúc hoàn toàn biến mất cũng còn có một khoảng thời gian rất dài.

Tí tách tí tách!

Những nguyên khí này vừa mới tiếp xúc với lòng bàn tay hắn thì nhất thời đã khiến cho hắn có một loại cảm giác như tay đang nắm vào khối than. Trong lòng bàn tay không tự chủ được sinh ra cảm giác nóng bỏng.

Nhiếp Vân biết lực lượng thôn phệ ở trong nguyên khí đã nổi lên tác dụng, hắn cũng không nói lời nào mà hcir lẳng lặng quan sát đặc thù của những nguyên khí này.

- Những nguyên khí này có năng lực thôn phệ cực mạnh, giống như nước vậy...

Nhìn một hồi, dường như Nhiếp Vân đã là phát hiện ra cái gì đó mà hai mắt sáng lên.

Những thứ này có thể thôn phệ linh khí vạn vật, nhắc tới cũng vô cùng kỳ quái, nghiên cứu một chút cũng đã phát hiện ra, kỳ thực cũng không quá phức tạp.

------oOo------

Chương 2756: Lần nữa diễn sinh ra đan điền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thậm chí còn khiến cho người ta có một loại cảm giác, giống như nước vậy.

Nước là vạn vật chi tổ, cơ hồ bất kỳ vật gì cũng có thể dung hợp cực tốt. Loại nguyên khí này cũng chính là như vậy, vô luận là lực lượng hay là linh hồn của đối phương đều có thể dung hợp vào, tuy hai mà một.

- Thử một chút xem có thể thôn phệ kịch độc trong đám máu màu vàng ở trong cơ thể hay không.

Nếu năng lực thôn phệ của loại nguyên khí này lợi hại như vậy, không bằng thử một chút xem có thể thôn phệ được độc khí trong cơ thể hay không.

Nghĩ tới là làm, tinh thần khẽ động một cái, đạo nguyên khí này lập tức xuất hiện ở trong khí hải của hắn.

Lúc này khí hải của hắn đã bị Đạm Đài Lăng Nguyệt phong ấn, độc khi dung nhập vào trong cốt tủy mặc dù nghiêm trọng, thế nhưng cũng không có tổn thương quá lớn với hắn.

- Phong ấn vỡ ra…

Đối với phong ấn ở trong cơ thể mà Đạm Đài Lăng Nguyệt lưu lại, hắn đã nắm giữ hết sức quen thuộc. Nương theo một tiếng khẽ hô ở tận đáy lòng phong ấn trước mắt lập tức xuất hiện một cái khe hở chật hẹp.

Bên trong kẽ hở, độc khí màu vàng cuồn cuộn, khiến cho người ta muốn nôn mửa.

Nhiếp Vân dè đặt bỏ đạo nguyên khí này vào.

Tí tách tí tách!

Nguyên khí giống như đã gặp phải bàn là, phát ra mùi khét, lập tức bị độc khí đồng hóa.

- Hỏng bét...

Trong lòng giật thót. Nhiếp Vân vội vàng tu bổ lại phong ấn đã bị phá vỡ.

Mới vừa rồi đạo nguyên khí kia chẳng những không có thôn phệ được độc khi màu vàng trong máu, ngược lại còn bị thứ sau đồng hóa, biến thành một đoàn khí thể lớn hơn. Nếu như không phải hắn tu bổ lại phong ấn nhanh, không cẩn thận còn sẽ dẫn tới tai nạn, khiến cho hắn lần nữa rơi vào hôn mê.

- Những nguyên khí này không phải của ta, ta không có cách nào khống chế nó đi đồng hóa độc khí được. Cho nên rất dễ dàng bị đối phương đồng hóa...

Mặc dù hành động vừa rồi đã thất bại. Thế nhưng nhưng Nhiếp Vân vẫn tổng kết ra được quy luật và kinh nghiệm, cho nên cũng đã hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Nguyên khí mà hắn mới vừa sử dụng cũng không phải là vật của hắn, giống như là bảo vật vô chủ vậy. Một khi chiến đấu với độc khí màu vàng, nhất định sẽ không chiến thắng nổi, rất dễ bị nó đồng hóa.

Nếu như nó là lực lượng của hắn, như vậy không cẩn thận có thể tróc độc khí bên trong cơ thể ra, thậm chí còn có thể hoàn toàn hóa giải được.

- Ài. Xem ra chỉ có thể nghĩ biện pháp tìm được Phổ Thiên nhất mạch, thuận tiện nhìn xem loại bản lĩnh thôn phệ này bọn họ tu luyện như thế nào a.

Suy nghĩ một chút, bây giờ cũng không có những biện pháp khác, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là lắc đầu một phen.

Muốn hoàn toàn nắm trong tay loại lực lượng có thể thôn phệ nguyên khí này, đầu tiên là phải hiểu xem loại lực lượng này phải tu luyện thế nào. Nếu như nhiều người trong Phổ Thiên nhất mạch đều có thể làm như vậy. Có lẽ cũng không tính là thứ khó học gì! Chỉ cần hắn tìm được chỗ tổng bộ của Phổ Thiên nhất mạch gì đó kia. Như vậy nhất định có thể học được loại phương pháp tu luyện này!

Trong lòng suy nghĩ, đang định đứng lên, đợi khi tìm được Phổ Thiên nhất mạch rồi lại nói sau thì đột nhiên hắn lại sửng sốt một chút.

- Ồ? Ta không có công pháp, trên thực tế cũng... Có thể làm ra được loại nguyên khí này!

Trong đầu Nhiếp Vân toát ra một suy nghĩ.

Ban đầu khi hắn ở trong Thiên Địa lục đạo, rất nhiều công pháp hắn cũng không biết, thế nhưng trong cơ thể lại có vô số loại năng lực đặc thù. Đây cũng không phải là học được công pháp đặc thù gì, lĩnh ngộ được đại đạo gì đó. Mà là... Đan điền!

Ưu thế lớn nhất của hắn chính là mở ra chủ đan điền, có năng lực diễn sinh ra đan điền vô hạn ở trong cơ thể! Trước đó ở Thiên Địa lục đạo, đại đạo ba nghìn, hắn từng cho rằng diễn sinh ra ba nghìn đan điền thì đã công đức viên mãn. Không có biện pháp đột phá, thế nhưng bây giờ nhìn lại, dường như cũng không phải là như vậy!

Nếu như quả thật chỉ có ba nghìn đại đạo, ba nghìn đan điền mà

nói, như vậy lực lượng mà Phổ Thiên nhất mạch thi triển sẽ là cái gì?

Rất rõ ràng lực lượng của bọn họ đã vượt ra khỏi ba nghìn đại đạo, thuộc về một loại năng lực khác!

- Không biết có thể thành công hay không, thử một chút...

Nghĩ đến điểm này, trong lòng Nhiếp Vân không nhịn được có chút khẩn trương.

Chuyện này chẳng qua chỉ là linh quang chợt lóe, cũng không được xác nhận rõ ràng. Cho dù hắn kiến thức rộng rãi thì cũng không biết có thể làm được hay không, thậm chí còn không biết làm như vậy sẽ dẫn tới loại hậu quả như thế nào.

Nếu như hiệu quả tốt thì cũng thôi đi, nếu như vạn nhất bởi vì đan điền vượt qua hạn chế, khí hải không chịu nổi mà vỡ nát. Như vậy không cẩn thận sẽ chỉ thân tử đạo tiêu mà thôi.

Trong lòng cẩn thận, Nhiếp Vân cũng không có lùi bước, tinh thần câu thông với chủ đan điền, một đạo khí tức đặc thù trong nháy mắt đã vọt tới.

Loại khí tức đặc thù này thuộc về Hỗn Độn đại dương mới có. Bên trong Nạp Vật thế giới cũng không thể sao chép được. Bất quá Đạm Đài Lăng Nguyệt hóa thân thành thiên đạo ba vạn năm, hắn đã đi khắp toàn bộ sáu đạo, đã sớm thu gom rất nhiều khí tức này, cũng không có chút thiếu thốn nào.

Kẽo kẹt!

Nương theo khí tức tràn vào càng ngày càng nhiều, chủ đan điền phát ra tiếng giòn vang liên tiếp, tựa như từng tiếng nổ vang vọng trong đầu hắn.

Nhiếp Vân cố nén xung động muốn hôn mê, ánh mắt nheo lại.

Trước đó hắn cũng đã thử qua, vượt qua ba nghìn đan điền liệu có thể tiếp tục diễn sinh ra đan điền hay không. Thế nhưng lúc đó

dường như đã gặp bình phong ngăn cản, cho nên hắn cũng không có tiếp tục nữa.

Dù sao ba nghìn đại đạo tương ứng với ba nghìn đan điền, số lượng chỉ có như vậy. Nếu như nhiều hơn, hắn cũng không biết rốt cuộc có phả là loại thiên phú đặc thù đó hay không.

Lúc này đã có suy đoán cho nên hắn cũng không quản bình phong ngăn cản trong cơ thể. Khí tức đặc thù tuôn ra, không ngừng rót vào bên tỏng chủ đan điền.

Mực dù lực lượng của hắn đã bị phong ấn, thế nhưng đan điền lại có thể vận chuyển. Nương theo lực lượng đặc thù không ngừng rót vào, chủ đan điền phát ra một đạo thanh âm đặc thù, giống như là một loại đại đạo đặc thù ngâm xướng, khiến cho tâm linh của hắn dần dần được tịnh hóa.

Loại cảm giác này giống như lần đầu tiên mở ra đan điền vậy, khiến cho người ta từ trong ra ngoài cảm thấy có chút khẩn trương và không thể tưởng tượng nổi.

- Diễn sinh...

------oOo------

Chương 2757: Tiếp xúc với kịch độc (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Biết làm như vậy có lẽ thực sự có thể thành công, trong lòng Nhiếp Vân vô tư lự, đột nhiên quát to một tiếng, khí tức đặc thù lần nữa hung hăng tuôn về phía chủ đan điền.

Ầm Ầm!

Một tiếng nổ ầm ầm vang vọng, trận trời đất quay cuồng một trận, bên tai vang lên tiếng nổ cực lớn. Nhiếp Vân cúi đầu nhìn một cái, trong khí hải quả nhiên đã lần nữa diễn sinh ra mấy thừa số huyết thống. Cả đám đang xoay tròn xoay tít, giống như bảo thạch sáng

chói vậy.

- Thật sự có thể thành công?

Nhìn chằm chằm vào thừa số huyết thống ở trong khí hải, vẻ mặt của Nhiếp Vân tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Ba nghìn đại đạo, ba nghìn đan điền, đây đã là thứ đã sớm củng cố từ lâu trong cơ thể hắn không thể tăng thêm. Dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới lại thực sự có thể lần nữa mở ra được thêm.

- Có lẽ có liên quan tới Hoàn Vũ Thần Giới này...

Ngạc nhiên mừng rỡ qua đi, Nhiếp Vân suy đoán một phen.

Thế giới này rất rõ ràng có năng lực, công pháp vượt qua ba nghìn đại đạo, hoặc giả chính vì vậy cho nên đan điền cũng có thể đột phá đến cảnh giới cao hơn.

Nếu như đây vẫn là ở Hỗn Độn đại dương, nhất định hắn sẽ không có cách nào làm được điểm này.

Như vậy cũng giống như ban đầu ở trong Thiên Địa lục đạo vậy, vô luận tiềm lực lớn bao nhiêu thì cũng không có cách nào trở thành Chúa Tể vậy. Bởi vì quy tắc trong thế giới đã hạn chế lực lượng phát triển.

Ban đầu Tu Du Tẩu đã từng nói với hắn, khi hắn mở ra đan điền đầu tiên thì lực lượng trong cơ thể có thể gia tăng không ngừng nghỉ. Trước đó hắn còn chưa tin, thế nhưng bây giờ nhìn lại, có lẽ đúng là như vậy!

Chỉ bất quá điều kiện tiên quyết là... pháp tắc bên trong thế giới cho phép!

- Mở ra đan điền!

Có thừa số huyết thống, chuyện mở ra đan điền sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều. Một lát sau, tất cả thừa số huyết thống đã đồng thời biến thành đan điền, chậm rãi thổ nạp linh khí.

Lần này số lượng đan điền mở ra ước chừng mười lăm cái, mỗi một cái cũng không có thuộc tính, đều là đan điền trống không.

- Thôn phệ...

Tinh thần khẽ động một cái, nhớ tới vừa rồi đã nghiên cứu nguyên khí thôn phệ. Một đan điền trong đó lập tức quay cuồng, xoay tròn, trong nháy mắt đã có một lượng đặc thù lực từ trong đó toát ra ngoài, lực lượng thôn phệ xuất hiện.

- Chuyện này... Thành công!

Cảm nhận được khí tức đặc thù này, hai mắt Nhiếp Vân sáng rực lên.

Trước đó hắn cũng chỉ suy đoán một chút mà thôi. Thế nhưng không nghĩ tới lại thực sự thành công!

Trước đó chiến đấu cùng cường giả của Phổ Thiên nhất mạch, thứ hắn sợ nhất chính là lực thôn phệ của đối phương. Bây giờ hắn cũng đã có được loại nguyên khí này. Như vậy có phải hắn cũng có thể giống như đối phương, không có vật gì không thôn phệ hay không?

- Trước tiên thử độc khí màu vàng một chút a.

Biết đan điền đã xuất hiện biến hóa, Nhiếp Vân nhẹ nhàng khẽ động một cái. Một đạo thôn phệ chi khí dung nhập vào trong thân thể, trong cơ thể lập tức xuất hiện một vòng xoáy nhỏ, sau đó chậm rãi đến gần độc khí màu vàng.

Tí tách tí tách!

Vòng xoáy và độc khí màu vàng vừa mới tiếp xúc, độc khí lập tức phát ra địch ý nồng đậm, dường như muốn ăn mòn vòng xoáy vậy. Bất quá, vòng xoáy này quả thực quá đáng sợ, giống như một cái động không đáy có thể thôn phệ vô số nước sông vậy. Trong nháy mắt đã thôn phệ nó vào bên trong.

Sưu sư!

Thôn phệ độc khí tiến vào hắc động, sau đó trong nháy mắt lại xếp hàng từ trên đầu ngón tay nhỏ ra, nhuộm mặt đất thành màu đen nhánh.

- Ha ha, quá tốt...

Cảm nhận được biến hóa của thân thể, Nhiếp Vân biết rõ suy nghĩ trước đó đã hoàn toàn có thể làm được!

Bây giờ hắn đang bị độc khí màu vàng quản chế, thực lực toàn thân không thể sử dụng được. Thế nhưng lúc này đã có loại năng lực có thể thôn phệ này giải quyết nọc độc. Như vậy muốn giải quyết vấn đề này chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Loại lực thôn phệ này chẳng những có thể thôn phệ lực lượng phía ngoài để cho mình sử dụng mà còn có thể đem lực lượng trong cơ thể thôn phệ, sau đó tống ra bên ngoài cơ thể... Quả thực rất phi phàm!

Trong lòng kích động, khống chế lực thôn phệ vận chuyển toàn thân, không biết qua bao lâu, toàn thân hắn chấn động. Một tia độc khí cuối cùng trong cơ thể cũng đã bị thanh trừ sạch sẽ.

Sưu sưu sưu!

Độc khí biến mất, lực lượng bị phong cấm trong cơ thể lập tức giống như là đập nước bị phá vỡ vậy, chảy xuôi ở trong người. Càng ngày càng nhanh, càng lúc càng nhanh. Xương cốt phát ra tiếng răng rắc vang vọng không ngừng.

Ầm Ầm!

Lực lượng toàn thân tập trung lại, thân thể nhẹ nhàng khẽ run một cái, giống như trong nháy mắt đã đột phá gông cùm của thân thể, đạt tới một loại cảnh giới mới vậy.

- Không nghĩ tới chẳng những có thể giải quyết vấn đề kịch độc, mà còn có thể thuận lợi đột phá đến Phong vương trung kỳ...

Thở ra một ngụm trọc khí, Nhiếp Vân mừng rỡ như điên.

Trong ba tháng qua, thân thể của hắn bị kịch độc màu vàng xâm nhập, mặc dù bản thân rơi vào hôn mê, thế nhưng thân thể cũng phải tiếp nhận không ít thống khổ, chuyện này hắn cũng biết được.

Chịu đựng nhiều thống khổ như vậy, rốt cuộc cũng đã phá khốn mà ra, khổ tận cam lai.

Kỳ thực suy nghĩ kỹ một chút cũng sẽ không cảm thấy có gì là kỳ quái, lực lượng của hắn bị kịch độc áp chế, giống như lò xo bị áp súc vậy. Bây giờ kịch độc đã được giải trừ, lò xo khôi phục, thậm chí còn đã vượt qua cực hạn trước đó, đột phá gông cùm thuận lợi đạt tới Phong vương trung kỳ!

Dùng thực lực Phong vương trung kỳ lại phối hợp với tất cả thủ đoạn của hắn, sợ rằng cho dù có gặp phải Phong vương hậu kỳ thì cũng có thể đánh một trận!

- Quá tốt, không nghĩ tới cảm ngộ nhất thời, chẳng những có thể giải quyết vấn đề nọc độc trong cơ thể mà thực lực còn có tiến bộ...

Nhẹ nhàng cười một tiếng, ý thức của Nhiếp Vân trở lại bổn tôn, từ từ mở mắt ra.

Mục đích ban đầu của hắn khi tới thế giới này chính là tìm phương pháp giải quyết nọc độc trong cơ thể. Thế nhưng không nghĩ tới mới tới mấy ngày đã có thể giải quyết tốt đẹp tất cả. Thậm chí còn khiến cho thực lực của hắn đã có đột phá.

- Mau chóng tìm được đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt, sau đó giải quyết nguy cơ của Hỗn Độn đại dương, như vậy là có thể bình an trở về.

Mục đích đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt tiến vào Hoàn Vũ Thần Giới này chính là vì cho tìm thuốc giải cho hắn. Mà bây giờ chuyện này đã được chính hắn giải quyết, như vậy cũng không cần bọn họ mạo hiểm nữa.

------oOo------

Chương 2758: Tiếp xúc với kịch độc (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ bất quá, bọn họ đã đi vào đây được hơn ba tháng, rốt cuộc đã đi tới nơi nào, ai cũng không biết được. Chỉ có thể đi tới bước nào hay bước đó mà thôi.

Ngoài ra, chuyện nguy cơ của Hỗn Độn đại dương nhất định cũng phải giải quyết triệt để. Nếu như không giải quyết triệt để thì bên Hỗn Độn đại dương vẫn sẽ phải đối mặt với nguy hiểm bị tiêu diệt.

Trong lòng suy tư chuyện sau này cần phải làm, ánh mắt lại nhìn về phía trước.

Trước mắt hắn lúc này, Quán Lăng và Phùng Thịnh đã chiến đấu đến giai đoạn ác liệt, Phùng Thịnh sau khi đeo bao tay vào hiển nhiên đã mạnh hơn một bậc. Đã có thể áp chế cho Quán Lăng không ngừng phải lui về phía sau, máu tươi trên người chảy ròng ròng, rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

- Hắc hắc, đệ nhất nhân Thanh Sơn Bộ cũng chỉ có như vậy mà thôi. Hôm nay ta sẽ giải quyết ngươi a!

Cười lạnh một tiếng, tốc độ của Phùng Thịnh đột nhiên tăng nhanh, cả người giống như một đạo tật phong, so với mới vừarồi còn nhanh hơn vài phần.

- Vậy thì tới đi...

Gầm lên một tiếng giận dữ, dường như Quán Lăng cũng đã nổi điên. Trong tiếng rống giận, không biết hắn đã sử dụng bí pháp gì mà cả người giống như đã biến thành một con gấu bị thương. Trong mắt hiện lên màu đỏ thẫm, ngay cả chiêu số mới vừa rồi cũng không có dùng, chỉ dùng bản năng đánh về phía đối phương.

Nhìn thấy bộ dáng này của hắn, Phùng Thịnh nheo mắt, bàn tay

khẽ lật một cái, lập tức đẩy về phía ngực hắn.

Một chưởng này so với mới vừa rồi không chênh lệch bao nhiêu lực lượng, vốn hắn tưởng rằng Quán Lăng sẽ lần nữa bị chấn lui về phía sau. Ai ngờ đối phương chỉ lảo đảo một cái, sau đó lại lần nữa nhào tới, hai cánh tay giống như kim cô, ôm lấy hắn vào trong ngực.

- Ngươi...

Thoáng cái ôm lấy đối phương chẳng khác nào là lối đánh vô lại, hiển nhiên Phùng Thịnh không có nghĩ tới đối phương sẽ làm như vậy, cho nên sắc mặt hắn lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Năng lực mạnh nhất của hắn bây giờ chính là ở trên cặp bao tay kia, một khi bị đối phương ôm chặt, hai cánh tay cũng không thể thi triển được. Như vậy cái bao tay này cũng sẽ không có tác dụng, hơn nữa lúc này Quán Lăng lại giống như thực sự biến thành một con thú dữ, lực lượng so với vừa rồi còn mạnh mẽ kinh người hơn. Cho dù là hắn, liên tục quăng ba lần cũng khó có thể hất đối phương ra được.

- Đáng ghét...

Sắc mặt Phùng Thịnh đỏ lên, gân xanh trên đầu hắn lập tức gồ lên.

Dù thế nào hắn cũng không nghĩ ra được Quán Lăng lại sẽ dùng lối đánh liều mạng như vậy, khiến cho hắn tức giận tới mức sắp nổ phổi. Thế nhưng lại không có biện pháp nào khác.

- Phế vật!

Khi tất cả mọi người ở đây đều cho là hai người sẽ còn tiếp tục giằng co thì lại có một tiếng hừ lạnh vang lên. Người áo đen trong Lạc Sơn Bộ kia dường như cũng không nhịn được nữa, chân bước lên trước một bước, lập tức đi tới trước mặt hai người.

Ngón tay hơi xanh xám, liên tục điểm ba cái lên trên người Quán Lăng.

Phốc!

Một ngụm máu tươi tuôn ra, Quán Lăng bay ra ngoài, nặng nề ngã xuống đất.

Mới vừa rồi không biết hắn đã thi triển bí pháp gì mà khiến cho lực lượng chợt tăng vọt. Lúc này thương thế tăng thêm cho nên cũng không đứng lên nổi nữa. Người nằm trên đất, vẻ mặt tràn ngập phẫn hận, thế nhưng lại không có biện pháp nào khác.

Hắn là đệ nhất cao thủ trong Thanh Sơn Bộ, sau khi thi triển thủ đoạn cuối cùng, ngay cả ngón tay của đối phương cũng không đỡ nổi, như vậy những người khác thì càng không cần phải nói.

Từ lúc nào Lạc Sơn Bộ lại có một vị cường giả lợi hại như vậy chứ?

- Còn không mau động thủ đi, còn chần chờ cái gì nữa?

Đánh bay Quán Lăng, người áo đen này hừ lạnh một tiếng.

- Dạ...

Dường như Phùng Thịnh đối với người trước mắt này rất là sợ hãi. Sau khi nghe được lời của hắn, thân thể khẽ run run một cái, vội vàng gật đầu, chân bước hai bước đi tới trước mặt Quán Lăng, trong mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn.

- Chết đi!

Quát lên một câu, cổ tay khẽ lật một cái, một quyền đập xuống đầu của Quán Lăng.

Nhìn tốc độ của bàn tay hắn, một khi nện xuống, đầu của Quán Lăng nhất định sẽ nổ tung, hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ!

- Quán Lăng...

- Quán Lăng thúc thúc...

Thấy một màn như vậy, sắc mặt của tất cả mọi người thay đổi.

- Đáng hận...

Trong lòng phẫn hận, Quán Lăng đang muốn ngăn cản một cái thì lại cảm thấy thương thế trên người quả thực quá nặng, ngay cả khí lực nâng cánh tay lên cũng không có.

Sưu!

Trong khi Quán Lăng đang cho rằng bản thân sẽ phải chết không thể nghi ngờ thì đột nhiên có tiếng xé gió vang vọng. Một quyền đột nhiên xuất hiện ở trên đầu hắn, ngay sau đó đã có một đạo thanh âm nhàn nhạt vang lên.

- Đều là bộ lạc trong rừng, rốt cuộc có thù hận gì lớn mà lại không chết không thôi như vậy chứ?

Nghe được đạo thanh âm này, tất cả mọi người vội vàng nhìn lại, chỉ thấy lúc này có một người thiếu niên đang đứng ở bên cạnh Quán Lăng. Vẻ mặt bình tĩnh lạnh nhạt, trong mắt mang theo vẻ nghi hoặc. Mà một quyền mang theo uy lực vô cùng của Phùng Thịnh lại bị một ngón tay của hắn chặn lại trên không trung.

- Cái gì?

Người khác không biết lực lượng của một quyền này, thế nhưng bản thân Phùng Thịnh tự mình thi triển ra, làm sao hắn lại không biết cơ chứ? Cả người cảm thấy lạnh lẽo, sắc mặt lập tức trở nên hết sức khó coi.

Một quyền này của hắn không có chút giữ lại nào, cho dù là Quán Lăng thời kỳ toàn thịnh cũng phải nhượng bộ lui binh. Thế nhưng thiếu niên trước mắt này lại dùng một ngón tay ngăn cản, chuyện này... Làm sao có thể chứ?

Không riêng gì hắn, tất cả mọi người của Thanh Sơn Bộ, Lạc Sơn Bộ cũng đều ngẩn người tại chỗ. Mỗi một người trợn mắt há hốc mồm, chỉ có tộc trưởng Thanh Sơn Bộ dừng lại một chút, trong ánh mắt hiện lên quang mang khác thường.

Mặc dù hắn không biết người tiểu thế giới trước mắt này rốt cuộc có thực lực gì, thế nhưng chỉ cần nhìn tình huống xuất thủ vừa rồi hắn đã biết rõ. Sợ rằng nguy cơ của Thanh Sơn Bộ sẽ lập tức được giải trừ.

- Gia hỏa từ đâu tới vậy, cút ngay cho ta.

Một chiêu bị chặn lại, sắc mặt Phùng Thịnh trở nên dữ tợn, lại lần nữa rống giận một câu. Lực lượng trên quyền bị ngăn cản đột nhiên bộc phát ra ngoài, một cỗ lực lượng thôn phệ xông ra.

Nếu như đổi lại là trước kia, đột nhiên thả ra loại lực thôn phệ này, cho dù Nhiếp Vân không sợ, thế nhưng muốn ngăn cản những thứ này cũng cần tốn một ít công phu. Chỉ là lúc này hắn đã có đan điền có năng lực thôn phệ, cho nên kết quả sẽ hoàn toàn khác biệt.

------oOo------

Chương 2759: Đối chiến với người áo đen

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cũng không thấy hắn có động tác gì, một quyền uy lực vô cùng của Phùng Thịnh lần nữa dừng lại trên không trung. Tựa như công kích mới vừa rồi của hắn không có bất cứ tác dụng gì vậy.

- Chuyện này...

Trong lòng Phùng Thịnh không khỏi hoảng sợ.

Nếu như nói công kích mới vừa rồi đối phương có thể tùy tiện ngăn cản là trùng hợp mà nói. Như vậy bây giờ ngay cả năng lực của bao tay hắn cũng đã bộc phát ra hết. Chỉ là đối phương vẫn có thể ung dung ngăn cản... Như vậy chỉ có thể nói rõ ra một vấn đề, đó chính là thực lực của người trước mắt này đã vượt xa hắn!

- Không nghĩ tới một nơi nhỏ như vậy lại có một người mạnh mẽ như vậy ẩn nấp… Quả thực khiến cho ta mở rộng tầm mắt...

Người áo đen ngẩng đầu lên nói.

Mới vừa rồi động tác của Nhiếp Vân hắn cũng đã nhìn thấy vào trong mắt, hắn biết người thiếu niên trước mắt này nhìn tuổi tác không lớn, thế nhưng thủ đoạn lại không phải là thứ mà Phùng Thịnh có thể ngăn cản.

- Khách khí rồi. Ta cũng có chút kỳ quái. Nơi nhỏ như vậy tại sao lại có thể xuất hiện cường giả của Phổ Thiên nhất mạch a. Đây mới là chuyện khiến cho ta mở rộng tầm mắt...

Ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, Phùng Thịnh đã lùi lại bảy, tám bước, cách xa Quán Lăng. Lúc này Nhiếp Vân mới nhìn về phía người áo đen trước mắt.

Sở dĩ hắn xuất thủ, thứ nhất là vì báo đáp ân tình của tộc trưởng, Quán Lăng, thứ hai chính là muốn nhìn một chút xem người áo đen này xuất hiện ở đây rốt cuộc là có chuyện gì.

Dựa theo tộc trưởng giới thiệu trước đó, Phổ Thiên nhất mạch có lẽ thuộc về một trong chín đại thế lực lớn. Mà Thanh Sơn Bộ, Lạc Sơn Bộ trước mắt này chỉ là một đám bộ lạc thợ săn không biết đã sinh sống trong rừng bao lâu. Đôi bên chênh lệch cách xa vạn dặm. Căn bản không thể có một chút liên quan nào!

Quan trọng nhất là cửa vào Hỗn Độn đại dương, mặc dù đã sử dụng phong ấn, thế nhưng trên thực tế lại cách nơi này cũng không xa. Người của Phổ Thiên nhất mạch xuất hiện ở đây, rất khó làm cho hắn không thể không suy nghĩ nhiều được.

- Ngươi đã biết tới Phổ Thiên nhất mạch chúng ta, xem ra cũng không phải chỉ đơn giản là thợ săn, nói đi, là người của Hỏa thần vệ hay là người của Càn Khôn các?

Người áo đen không nghĩ tới Nhiếp Vân có thể trực tiếp kêu lên hắn là Phổ Thiên nhất mạch người, sửng sốt một chút, mép nâng lên.

- Hỏa thần vệ? Càn Khôn các?

Hai cái tên này hắn cũng chưa từng nghe qua, không thể nào là một thành viên trong đó được. Đương nhiên, những chuyện này hắn sẽ không nói ra trong miệng, mà chỉ cười nhạt một tiếng:

- Không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, Thanh Sơn Bộ có ta ở đây, tốt nhất ngươi nên rời đi thì hơn.

- Bảo ta rời đi?

Thấy hắn không nói ra bản thân thuộc về thế lực nào. Hai mắt người áo đen này run lên, lộ ra một đạo điện mang:

- Vậy thì phải xem ngươi có bản lĩnh này hay không... Ngoài ra, ta cảnh cáo ngươi một câu, thực lực không có đạt tới thì đừng có động vào chuyện mà mình không nên động vào. Như vậy sẽ mang đến phiền toái cho tông môn sau lưng.

Sưu!

Vừa mới dứt lời, người áo đen này đã xuất thủ.

Bàn tay hơi màu xám tro đưa tay về phía trước. Một đạo khí tức quỷ dị đột nhiên xuất hiện, đánh thẳng tới mặt Nhiếp Vân.

- Vương giả trung phẩm?

Sắc mặt Nhiếp Vân lập tức cứng lại.

Đối phương vừa mới ra tay thì hắn đã lập tức nhìn ra được. Người này không ngờ lại cũng giống như hắn, có được thực lực Phong vương trung kỳ. Nếu dùng phân chia cấp bậc của Hoàn Vũ Thần Giới mà nói... Đó là Vương giả trung phẩm!

Biết được cấp bậc thực lực, bây giờ hắn cũng đã biết được thực lực của không ít người. Phong vương bướu thịt ban đầu chắc hẳn là Vương giả hạ phẩm đỉnh phong, cách trung phẩm chỉ còn kém một tia. Cho nên, vương giả có máu tươi màu vàng mà ban đầu bọn hắn tốn vô số tâm huyết mới có thể giết được không ngờ lại là Vương giả trung phẩm, Bách Triết kia lại là Vương giả thượng

phẩm!

Một người áo đen tùy tiện trước mắt không ngờ lại là Vương giả trung phẩm, thực lực có thể so được với Phong vương có bướu thịt kia. Chuyện này bảo sao hắn không kinh hãi được cơ chứ?

Chẳng lẽ Bách Triết kia đã đem tin tức truyền lại bên này rồi hay sao? Người của Phổ Thiên nhất mạch cũng đã biết chỗ của Hỗn Độn đại dương rồi hay sao?

Nếu thực sự là như thế, Hỗn Độn đại dương sẽ thực sự gặp nguy hiểm!

Trong lòng khiếp sợ, thế nhưng trên tay lại không có dừng lại, năm ngón tay không ngừng vung vẩy như đánh đàn. Năm đạo kình khí bắn ra, phá không bắn tới phía trước, chia ra đánh vào năm chỗ huyệt vị trong lòng bàn tay của người áo đen.

- Quả nhiên có chút thủ đoạn...

Người áo đen nhìn thấy Nhiếp Vân xuất thủ, thực lực lại cũng là Vương giả trung phẩm, hắn cũng không có khinh địch như trước nữa mà nhướng mày một cái.

Nếu như là Vương giả trung phẩm bình thường thì hắn cũng không cần phải quan tâm. Thế nhưng người trước mắt này, năm ngón tay đánh ra, nhìn qua chống lại một chưởng của hắn có chút yếu thế. Thế nhưng trên thực tế lại đem lực lượng tập trung ở năm điểm. Lực lượng chia ra đâm về kẽ hở của hắn, cho dù là hắn cũng không có chiêu số tốt hơn để hóa giải, cho nên chỉ có thể tạm lánh phong mang mà thôi.

Người trong nghề vừa mới rat ay thì đã biết thật giả, người áo đen này chỉ từ chiêu này của Nhiếp Vân đã biết người thiếu niên trước mắt này nhìn trẻ tuổi, thế nhưng trên thực tế nắm chắc thời cơ chiến đấu cùng với thế cục so với hắn cũng không kém hơn chút nào, thậm chí còn hơn chứ không kém!

Hỏa thần vệ, Càn Khôn các... Từ lúc nào đã xuất hiện một người trẻ tuổi quái vật như vậy chứ?

Sao tới bây giờ mà bọn hắn còn chưa từng nghe nói qua chứ?

- Ngươi rất tốt, đáng để ta động thủ...

Trong lòng khiếp sợ, thế nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài. Ngón tay của người áo đen này điểm ra, bao tay màu xám trên tay Phùng Thịnh lập tức bay đi về phía hắn.

- Hóa ra... Lực lượng thôn phệ mới vừa rồi là do người này khống chế.

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân lập tức hiểu ra.

Mới vừa rồi hắn đã hoài nghi, Phùng Thịnh này ngay cả Chúa Tể cũng không phải. Làm sao có thể thi triển ra lực thôn phệ mà ngay cả hắn cũng có chút kiêng kỵ được chứ? Nếu như chẳng qua nguyên nhân chỉ là binh khí mà thôi, như vậy bằng vào thực lực của đối phương có lẽ sẽ không làm cho nó nhúc nhích được. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, người này căn bản không có luyện hóa được cái bao tay này. Công kích thi triển ra đều là do người áo đen này điều khiển!

------oOo------

Chương 2760: Hoàng tử điện hạ? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ bất quá vì đề phòng bị người khác nhìn ra, hắn ra tay rất bí mật, cho dù là hắn cũng không thể nào nhìn ra được.

Tí tách tí tách!

Mang bao tay màu xám vào, khí thế trên thân người áo đen này lập tức xảy ra biến hóa. Cả người giống như một cái hắc động, dường như ngay cả không gian chung quanh cũng bị thôn phệ vào bên trong.

- Hắc hắc, nếu như ngươi chỉ có loại thực lực như mới vừa rồi, như vậy hôm nay ngươi sẽ không có cách nào thoát khỏi nơi này được đâu.

Có bao tay màu xám này trong tay, trong lòng người áo đen sinh ra sự tự tin vô cùng. Hắn cười hắc hắc, ánh mắt giống như dã lang nhìn thấy thức ăn ngon lành vậy.

Vừa đeo bao tay vào, dường như trong nháy mắt thực lực của hắn đã tăng tiến gấp đôi, trở nên càng thêm cường đại hơn.

- Phải không? Sợ rằng hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi phải thất vọng rồi.

Đối mặt với lời uy hiếp của đối phương, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng. Thôn phệ đan điền vận chuyển, một đạo thiên phú chi khí lan tàn toàn thân, mà cả người hắn cũng giống như đối phương vậy, cũng biến thành một cái hắc động, thậm chí... So với đối phương còn đáng sợ hơn!

- Chuyện này...

Người áo đen này đang muốn ra tay, nhìn thấy lực lượng ở trên thân thể Nhiếp Vân tản ra, toàn thân lập tức run rẩy. Dường như không biết nghĩ tới điều gì, hai con ngươi của hắn lại lập tức co rụt lại, thân thể không ngừng run rẩy.

- Ồ?

Nhìn thấy bộ dáng của đối phương, trong lòng Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

Sao hắn vừa mới thi triển loại lực lượng thôn phệ này thì người này đã giống như bị trúng gió vậy? Dựa theo đạo lý mà nói, đường đường là cường giả Phong vương trung kỳ, có lẽ không nên xuất hiện loại bệnh này a...

- Động thủ đi...

Đối phương không có một chút phòng ngự nào, Nhiếp Vân cũng

không tiện nhân cơ hội đánh lén, hai hàng lông mày khẽ nhíu một cái, miệng quát lên một tiếng.

Xin ngươi, hai chúng ta đang chiến đấu a? Ngươi làm vậy... Vạn nhất ta đánh chết ngươi, khi đó trách ai bây giờ a?

- Hít...

Nghe thấy tiếng quát tháo, sắc mặt của người áo đen lập tức ửng đỏ, hắn nhìn chung quanh một vòng rồi nói:

- Vị... Đại nhân này, có thể đi ra ngoài nói chuyện một chút hay không?

- Ồ?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

Không phải người này có bệnh đó chứ, đi ra ngoài nói chuyện? Quan hệ giữa hai người đang là đối nghịch, nếu như nói đổi chỗ khác chiến đấu thì cũng thôi đi. Thế nhưng đi ra chỗ khác nói chuyện? Nói cái rắm a?

Chẳng lẽ đối phương đã nhìn ra thực lực của mình giống như hắn. Định lừa gạt hắn ra ngoài rồi lại động thủ lần nữa?

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhiếp Vân đã hiểu được đại khái.

Có lẽ mục đích của người này chính là như vậy.

Bất quá, đối với chuyện như vậy hắn cũng không sợ, vừa mới tấn chức, lực lượng trong cơ thể mênh mông vô cùng. Nếu như quả thực người này không biết điều, như vậy hắn cũng không ngại chém giết đối phương.

Trong lòng đã có nắm chắc, Nhiếp Vân cũng không có cự tuyệt mà gật đầu một cái:

- Được!

- Nhiếp Vân đại nhân... Không thể đi!

Định đi cùng người áo đen về phía trước thì tộc trưởng Thanh Sơn Bộ đã vội vàng đi tới. Dường như hắn cũng đoán ra được mục đích của người áo đen này, cho nên lập tức bước tới khuyên can.

Thực lực của Nhiếp Vân trước mắt này có thể chế trụ cho Lạc Sơn Bộ không dám làm bậy. Một khi đại nhân xảy ra chuyện, hôm nay Thanh Sơn Bộ nhất định sẽ không chạy trời khỏi nắng.

- Yên tâm đi, ta tự có chừng mực!

Biết suy nghĩ và lo lắng của hắn, Nhiếp Vân khẽ mỉm cười, nở nụ cười tin tưởng với đối phương. Ngay sau đó hắn đã đi theo sau lưng người áo đen rồi đi ra ngoài.

Thấy hắn nói như vậy, mặc dù tộc trưởng có lo lắng tới đâu thì cũng sẽ không nói nhiều nữa. Hắn nói với tộc nhân một tiếng, cảnh giác nhìn người của Lạc Sơn Bộ, một khi đối phương có hành động thì chính là cá chết lưới rách, khi đó hắn cũng không tiếc.

Về phần đám người Phùng Thịnh, thấy người áo đen rời đi, bọn hắn cũng sững sờ đứng ở tại chỗ, cũng không có ý tứ động thủ nữa. Vốn song phương chạm mặt một cái là sẽ bùng nổ chiến đấu, thế nhưng lúc này lại không nói câu nào, chỉ có thể nghe thanh âm của đối lửa đang thiếu đốt bên cạnh.

Không phải là đám người Phùng Thịnh không dám động thủ, mà là... Hắn không biết ý tứ của người áo đen, vạn nhất vì vậy mà chọc giận đối phương. Khi đó cho dù người của Lạc Sơn Bộ có nhiều hơn nữa cũng không đủ để đối phương diệt sát!

Thực lực của người áo đen này hắn đã tận mắt nhìn thấy, thực lực Vương cảnh cường giả tuyệt đối không phải nói chơi!

Không quản người hai bộ lạc đang đứng tại chỗ, đi một lát, người áo đen này lập tức ngừng lại.

Thiên nhãn của Nhiếp Vân vận chuyển, nhìn quanh bốn phía, sự nghi hoặc trong lòng càng đậm.

Căn cứ vào suy đoán mới vừa rồi của hắn, đối phương mời mình ra ngoài, nhất định là để bố trí thiên la địa võng làm cho hắn tiến vào. Thế nhưng sau khi Thiên nhãn quét một vòng, cũng không có phát hiện ra được cái gì. Nếu như không có bẫy rập, như vậy đối phương mời hắn tới đây làm gì chứ?

Đang kỳ quái thì người áo đen trước mắt chợt xoay người lại, ống tay khẽ áo vẩy một cái.

Thấy hắn định động thủ, lực lượng của Nhiếp Vân cuồn cuộn, đã chuẩn bị vẹn toàn xong, tùy thời có thể cấp cho đối phương một kích trí mạng. Bất quá vừa mới muốn động thủ thì hắn đã dừng lại. Bởi vì cảnh tượng trước mắt mà hắn nhìn thấy, cho dù là hắn cũng có chút kinh ngạc, đầu óc trì trệ.

Chỉ thấy người áo đen vén y phục lên, cũng không có xuất thủ, mà là... Quỳ sụp xuống đất, trong mắt mang theo vẻ thành kính và sùng bái.

- Thuộc hạ Phí Đồng Tham kiến hoàng tử điện hạ?

- Hoàng tử?

Nhiếp Vân nháy mắt.

Cái gì vậy? Hắn đã chuẩn bị chiến đấu xong, thế nhưng người trước mắt này lại trực tiếp quỳ sụp xuống đất... Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Người khác không biết, thế hắn lại biết bản thân mình. Hắn nào phải là hoàng tử gì đó cơ chứ? Chẳng qua chỉ là một thổ dân từ Hỗn Độn đại dương mà thôi!

Nếu như nói người này thực lực thấp, ánh mắt kém thì cũng thôi đi. Thế nhưng thực lực của đối phương cũng giống hắn, đều là cường giả Phong vương trung kỳ, làm sao lại có thể nhận nhầm được chứ?

Chẳng lẽ nhận nhầm? Có một gia hoả có dáng dấp giống hắn như

đúc, mà... Trùng hợp đối phương lại là hoàng tử?

Có nên phát ra bá vương chi khí của mình thu phục người này hay không?

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái.

Hắn không cho rằng sẽ có chuyện trùng hợp như vậy, mà hắn cũng không có được loại năng lực này.

------oOo------

Chương 2761: Hoàng tử điện hạ? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lòng đang kỳ quái, thế nhưng trên mặt lại không có biểu hiện ra ngoài. Hắn nhíu mày một cái, nói:

- Hoàng tử... Có chuyện gì xảy ra?

- Ách...

Người áo đen Phí Đồng này nhìn thấy đối phương dường như cũng không biết chuyện hoàng tử, trong mắt hiện lên vẻ nghi ngờ. Một lát sau, trong đầu hắn hiện lên một suy nghĩ, hai mắt sáng lên, vội vàng mở miệng hỏi:

- Điện hạ... Có phải điện hạ vừa mới sinh ra đã có loại năng lực thôn phệ và thiên phú như vậy hay không?

- Đúng vậy?

Nhiếp Vân cũng không biết đối phương hỏi như vậy là có mục đích gì, hắn cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Bất quá loại vẻ mặt này curah ắn rơi vào trong mắt đối phương, khiến cho Phí Đồng cảm thấy nhất định bản thân đã đoán đúng, chỉ bất quá... Hắn cũng không có tiện nói tỉ mỉ mà thôi.

Nghĩ tới đây, Phí Đồng thở phào nhẹ nhõm một hơi:

- Nếu như ta đoán không sai, có lẽ điện hạ chính là hoàng tử lưu lạc bên ngoài của Phổ Thiên bệ hạ, có huyết mạch vô song hoàng tộc!

- Phổ Thiên bệ hạ?

Nhiếp Vân bất động thanh sắc hỏi.

Phổ Thiên bệ hạ này hắn biết, có lẽ chính là Phổ Thiên Đại Đế mà hắn nghe được trước đó. Hoàng tử lưu lạc bên ngoài... Chẳng lẽ là nói người trước mắt này đang cho rằng hắn là nhi tử của Phổ Thiên Đại Đế hay sao?

Có chuyện gì xảy ra?

Cho dù Nhiếp Vân thông minh tuyệt đỉnh thì cũng có chút hồ đồ.

- Có lẽ hoàng tử đã sống trong rừng núi thời gian dài, cho nên không biết nguyên nhân. Thuộc hạ có thể nói một chút với người, giải đáp nghi hoặc của điện hạ!

Phí Đồng nói.

- Được rồi, ngươi tới nói tường tận xem nào. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra...

Thấy đối phương cũng không có hoài nghi mình, ngược lại còn giúp mình che dấu, cho dù Nhiếp Vân không hiểu nữa thì nhất định sẽ là kẻ ngu.

Nhất định người này đã nhận nhầm người, coi hắn là một vị hoàng tử của Phổ Thiên Đại Đế. Nếu đối phương đã nhận nhầm, như vậy hắn sẽ tương kế tựu kế, giả bộ một chút vậy.

- Phổ Thiên bệ hạ anh hùng cái thế, sáng chế ra Phổ Thiên hoàng triều, chuyện này chắc hẳn điện hạ cũng phải nghe qua a!

Phí Đồng nói.

- Đúng vậy.

Nhiếp Vân nửa thật nửa giả đáp một tiếng.

Hắn chỉ biết tới Phổ Thiên nhất mạch, về phần Phổ Thiên hoàng triều là cái gì, ở nơi nào căn bản hắn cũng không biết.

Bất quá nếu như Phổ Thiên hoàng triều quả thực thuộc một trong chín đại thế lực mà nói. Như vậy chỉ cần là người sinh trưởng ở Hoàn Vũ, không ai mà không biết. Cho nên hắn cũng giả bộ như đã hiểu, lại gật gật đầu một cái.

- Vậy là được rồi... Người chính là nhi tử của bệ hạ, chính là hoàng tử mà chúng ta trăm ngàn cay đắng tìm kiếm!

Phí Đồng nói.

- Chuyện này...

Nhiếp Vân có chút phát điên, rốt cuộc hắn có điểm nào giống như hoàng tử cơ chứ? Khiến cho người này kiên định cho rằng như vậy?

- Nếu như điện hạ đã hoài nghi, như vậy ta có biện pháp chứng minh!

Thấy bộ dáng của hắn, biết đối phương còn có chút không tin, Phí Đồng nở nụ cười nói.

- Chứng minh, chứng minh như thế nào?

Nhiếp Vân hỏi.

- Trước khi chúng ta lên đường, bệ hạ đã từng đem một đồng tiền để lại cho Chí Hào tướng quân. Chỉ cần gặp được hắn là có thể lập tức chứng minh được thân phận của người.

Phí Đồng nói.

- Đồng tiền?

- Vâng!

- Trước tiên không nói tới đồng tiền nữa. Ngươi dùng phương pháp gì mà cảm thấy ta là hoàng tử?

Do dự một chút, Nhiếp Vân vẫn không nhịn được phải hỏi một câu.

Nhất định người này cũng không thể nhìn thấy ai cũng nói đối phương là hoàng tử a. Nhất định là có phương pháp gì đó, sau đó mới đưa ra phán đoán, nếu không, đối phương cũng sẽ không khẳng định như vậy.

Mặc dù không biết quy tắc ở trong thế giới này, thế nhưng hắn cũng biết, hoàng tử vô luận là ở nơi nào cũng không thể nhận loạn. Nếu không, người xui xẻo nhất định là tên trước mắt này.

- Vâng... Mới vừa rồi điện hạ thi triển thiên phú!

Thấy hắn hỏi như vậy, Phí Đồng càng thêm xác nhận suy đoán của mình, trên mặt không có bất kỳ vẻ kỳ quái nào, mở miệng cười nói.

- Thiên phú?

Nhiếp Vân có chút cổ quái.

Chẳng lẽ đối phương đang nói tới năng lực thôn phệ trước đó hắn đã sử dụng?

Loại năng lực này do đan điền mà hắn vừa mới sinh ra phỏng chế, chẳng lẽ đối phương đã nhìn ra cái gì đó rồi?

- Vâng, nếu như điện hạ không tin, có thể lần nữa vận chuyển thiên phú!

Phí Đồng nói.

- Ta sẽ thử một chút!

Thấy đối phương xác định như vậy, Nhiếp Vân cũng có chút không nhịn được, trong lòng khẽ động một cái, thôn phệ chi khí lần nữa vậ chuyển, lực lượng thôn phệ mới vừa rồi lại lần nữa lan tràn ra toàn thân.

- Điện hạ thử nhìn một chút rồi sẽ biết...

Thấy hắn thi triển lực lượng, ánh mắt của Phí Đồng chợt lóe lên quang mang, tràn ngập vẻ hưng phấn. Ngay sau đó hắn cũng lắc người một cái, lực lượng trên người cũng tản mát ra.

Cũng như hắn sử dụng vậy, đều là lực thôn phệ, chỉ bất quá... Trong nháy mắt, Nhiếp Vân cũng đã cảm giác ra được chỗ khác biệt.

- Cũng là lực thôn phệ... Thế nhưng dường như ngươi so với ta còn thấp hơn nhiều, ta hoàn toàn có thể áp chế được lực lượng của ngươi...

Nhiếp Vân có chút sửng sốt.

Đối phương cũng giống như hắn vậy, đều tản mát ra lực thôn phệ. Thế nhưng chẳng biết tại sao, hắn lại có thể cảm nhận được rõ ràng, hắn có thể tùy tiện áp chế được lực lượng của đối phương.

Giống như tạo hóa lực của Phù Thiên đại lục và tiên lực của Thiên Địa lục đạo vậy. Song phương có khác biệt về bản chất, tầng thứ khác biệt, căn bản không cùng một cấp bậc.

Trong lòng có chút kỳ quái, tinh thần khẽ động một cái, một đạo lực thôn phệ từ trên đầu ngón tay bắn ra ngoài. Bắn tới lực lượng tán dật bên ngoài cơ thể Phí Đồng, còn chưa đi tới trước mặt người này thì lực lượng của đối phương đã giống như thần tử nhìn thấy bệ hạ vậy, hoàn toàn thần phục.

- Chuyện này...

Nhiếp Vân giật mình.

Có thể đoán ra được, nếu như dùng loại năng lực này chiến đấu cùng với đối phương, chỉ bằng vào loại áp chế này. Nhất định đối phương sẽ không thể nào thắng được, ngay cả thi triển lực lượng cũng không thể!

- Bay giờ điện hạ đã hiểu chưa! Lực lượng trong cơ thể chúng ta đều là bệ hạ ban cho, cũng không thuần khiết. Chỉ có người có quan hệ chí thân với bệ hạ thì mới có thể có lực lượng và thiên phú tinh khiết nhất. Như vậy mới có thể ung dung áp chế được chúng ta... Có được loại lực lượng này, đương nhiên người là hoàng tử điện hạ của chúng ta!

Phí Đồng cười nói.

- Chuyện này...

Rốt cuộc Nhiếp Vân đã hiểu ra vì sao đối phương lại cho rằng như vậy.

------oOo------

Chương 2762: Giác Linh hoa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hóa ra mới vừa rồi hắn thi triển lực lượng đã khiến cho đối phương sinh ra hoài nghi. Chẳng qua là... Cái gọi là thiên phú này rốt cuộc là cái gì? Lại vì sao chỉ có huyết mạch thuần khiết thì mới có được lực lượng chí cao chứ?

Nghĩ tới đây, hắn không nhịn được mà hỏi một câu.

Dù sao ở trong mắt đối phương, hắn không biết cũng là chuyện rất bình thường, so với việc giả vờ không hiểu còn không bằng trực tiếp đi hỏi đối phương thì hơn.

- Những chuyện này ta cũng không biết. Chỉ biết là tu vi đạt tới cấp bậc Đại Đế thì sẽ có thể có được một loại thiên phú. Mà loại thiên phú này không thể giao cho cường giả quá Đế cấp, người bình

thường căn bản không học được!

Phí Đồng do dự một chút rồi lại nói:

- Hơn nữa, người huyết mạch càng gần với Đại Đế, thiên phú cũng càng cao. Điện hạ là người có thiên phú lực mạnh nhất mà ta nhìn thấy. Nếu như người không phải là hoàng tử, như vậy cũng không có ai là hoàng tử nữa.

Nghe thấy người trước mắt này nói một hồi, rốt cuộc Nhiếp Vân cũng đã hiểu ra được mọi chuyện.

Nếu như Nhiếp Vân đoán không sai, muốn đạt tới Đế cấp, nhất định phải sáng chế ra một loại lực lượng khác hẳn với ba nghìn đại đạo. Cũng chính là cái gọi là thiên phú, mà loại thiên phú này không giống như pháp quyết tu luyện của bất kỳ người nào. Thuộc về chính bản thân hắn, chính vì vậy, nếu như hắn không muốn để cho người khác tu luyện. Như vậy những người khác cũng sẽ không có cách nào tu luyện được.

Bất quá, có vài người lại là ngoại lệ, tỷ như huynh đệ của hắn, con cháu, trực hệ!

Loại người như vậy bởi vì có chỗ giống nhau, huyết mạch tương đối gần. Cho nên vừa mới sinh ra đã có được loại thiên phú này, vô luận là tu luyện hay là cái gì đó đều vượt xa những người khác.

Hơn nữa, huyết mạch càng gần thì loại thiên phú lực này cũng càng cao hơn.

Sở dĩ người trước mắt này nhận nhầm đó là bởi vì lực thôn phệ mà hắn thi triển quả thực quá tinh thuần. Quá có uy nghiêm, loại năng lực này chỉ có ở trên huyết mạch gần vô hạn với Phổ Thiên Đại Đế thì mới có thể có được. Suy đoán như vậy, không phải hoàng tử thì có thể là ai được chứ?

Sau khi biết rõ những chuyện này, Nhiếp Vân lại hỏi một hồi, sau đó không nhịn được cười khổ một tiếng.

Hóa ra ban đầu, khi Phổ Thiên Đại Đế còn không có đạt tới Đế cấp

thì đã từng có một đứa con vừa mới sinh ra. Bởi vì một trận chiến đấu cho nên đã mất đi liên lạc. Sau khi trở thành Đại Đế, đồng thời thành lập Phổ Thiên hoàng triều, hắn luon một mực phái người đi tìm. Chỉ bất quá đã nhiều năm như vậy rồi mà cũng không có tìm được dấu vết nào.

Ban đầu Phí Đồng này chính là một thành viên đi tìm kiếm Hoàng tử. Lúc này đột nhiên nhìn thấy Nhiếp Vân thi triển ra thiên phú tinh thuần như vậy. Trong hắn nhất thời mừng rỡ như điên, cho nên cũng không có nghi ngờ chút nào.

- Điện hạ, bệ hạ rất nhớ người, hy vọng người có thể mau chóng trở về. Điện hạ xem chúng ta có thể….

Sauk hi giải thích xong suy đoán của mình, trên mặt Phí Đồng mang theo vẻ hỏi thăm.

- Trở về?

Sắc mặt của Nhiếp Vân có chút cứng đờ.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, trong lòng hắn biết rất rõ. Người trước mắt này hồ đồ như vậy, vừa nhìn thấy thiên phú Thôn phệ đã tưởng lầm là hoàng tử thì cũng thôi đi. Thế nhưng chắc chắn Phổ Thiên Đại Đế sẽ không nhận nhầm!

Nếu như thực sự đi qua, trước tiên không nói tới chuyện thổ dân tiểu thế giới. Không cẩn thận một chút cũng sẽ bị chém chết vì tội dám lừa gạt đối phương.

Cho dù không giết, tại sao lại có thiên phú lực tinh thuần như vậy cũng sẽ biến thành mục tiêu hoài nghi của đối phương... Hắn cũng không muốn bị đối phương cho rằng là chuột bạch để nghiên cứu.

- Chuyện trở về... Để ta suy nghĩ một chút. Trước tiên vẫn nên trở về Hồi Thanh Sơn Bộ đi.

Do dự một chút, Nhiếp Vân kéo tấm da hổ, tự quyết định.

Phủ nhận mình là hoàng tử gì đó, như vậy sẽ không có cách nào

giải thích được chuyện thiên phú kia. Thế nhưng một khi thừa nhận, một khi đi gặp Phổ Thiên Đại Đế, tất sẽ bị lộ ra ngoài.

Cho nên, nghĩ tới nghĩ lui. Trước tiên cứ kéo da hổ một cái rồi lại nói sau. Đến lúc đó lại thừa cơ hành sự.

- Đúng rồi, tại sao ngươi lại biết người của Lạc Sơn Bộ. Lại ở cùng với bọn họ?

Nhiếp Vân hỏi.

Phổ Thiên hoàng triều lợi hại như vậy, vị Phí Đồng trước mắt này lại có thực lực Phong vương trung kỳ, làm sao có thể ở cùng với đám người Lạc Sơn Bộ cơ chứ? Lạc Sơn Bộ này chẳng qua chỉ là một bộ lạc nhỏ trong rừng núi mà thôi. Người có thực lực mạnh nhất ngay cả Phong vương cũng không có đạt tới, có gì mà đáng để mơ ước cơ chứ?

- Vâng... Đa Ba vương tử cũng bảo chúng ta dừng việc đi tìm điện hạ. Mà là đi tìm một bảo vật...

Gãi đầu một cái, Phí Đồng có chút lúng túng nói.

- Đa Ba vương tử?

Trải qua chuyện vừa rồi, hắn đã biết được rất nhiều chuyện. Phổ Thiên Đại Đế bởi vì năng lực huyết mạch quá mạnh mẽ, cho nên sau khi tấn cấp Đại Đế, con cháu cũng không nhiều. Thế nhưng không nhiều cũng không có nghĩa là không có. Hơn nữa, chẳng những hắn ta có, hắn cũng còn có tỷ muội huynh đệ. Mà con của bọn họ nương theo hắn tấn cấp Đế cấp cũng sẽ tự động có thiên phú. Đời sau của những người này cũng được gọi là vương tử.

- Vâng. Hắn nghe nói nơi này có Giác Linh hoa, cho nên mới sai chúng ta đi tìm trước một chút. Tìm một hồi lâu, chúng ta đã suy đoán ra là ở phạm vi này. Lạc Sơn Bộ là bộ lạc sinh trưởng ở nơi này, tìm được bọn họ, có lẽ có thể tìm kiếm tốt hơn một chút.

Phí Đồng nói.

- Thì ra là như vậy...

Nhiếp Vân khẽ gật đầu một cái:

- Rốt cuộc Giác Linh hoa là loại dược liệu gì? Có công hiệu gì?

Có thể khiến cho một vị vương tử nhớ thương như vậy. Có lẽ cái gọi là Giác Linh hoa sẽ không đơn giản.

- Là một loại dược liệu chữa trị linh hồn, có thể trị liệu bệnh tật. Về phần những chuyện khác, ta cũng không biết. Vương tử ra lệnh, chúng ta chỉ có thể tuân thủ theo mà thôi.

Dường như Phí Đồng cũng không biết nhiều.

- Trị liệu bệnh tật?

Trong lòng Nhiếp Vân có chút kỳ quái, thế nhưng hắn cũng biết địa vị của Phí Đồng không cao. Nếu như tiếp tục hỏi tiếp, nhất định đối phương cũng sẽ không biết. Cho nên lúc này hắn cũng không hỏi thêm nữa.

Lại tùy tiện trò chuyện thêm mấy câu. Lúc này hắn đã biết cái gọi là Đa Ba vương

tử này là cháu nhỏ nhất của Phổ Thiên Đại Đế. Ở trong Phổ Thiên hoàng triều quyền thế ngút trời. Cho nên lúc này hắn cũng không nói thêm gì nữa.

------oOo------

Chương 2763: Giác Linh hoa (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai người đã chứng minh xong thân phận, sau khi lại nói thêm mấy câu rồi cùng nhau đi về phía chỗ của Thanh Sơn Bộ.

Biết Nhiếp Vân rất có thể là Hoàng tử, cho nên Phí Đồng cũng

không còn vẻ phách lối như trước nữa. Hắn đi theo sau lưng giống như là một người tùy tùng vậy.

- Gia gia, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Trong rừng, vẻ mặt Uyển nhi có chút lo lắng nhìn về phía gia gia.

Đám người bọn họ lúc này vẫn đang ở bên cạnh đống lửa, hỏa diễm vẫn hừng hực thiêu đốt, tản mát ra quang mang nóng bỏng. Thế nhưng đám người vây quanh đống lửa đã không còn vẻ hưng phấn như vừa rồi. Ngược lại mỗi một người đều dùng ánh mắt cảnh giác nhìn về bốn phía, trong mắt mang theo địch ý.

Sau khi Nhiếp Vân rời đi, Phùng Thịnh bởi vì thương thế quá nặng cho nên cũng không có phát động tấn công. Thế nhưng càng như vậy thì bầu không khí bên trong lại càng căng cứng. Đám người trẻ tuổi đều có cảm giác sắp không chịu nổi áp lực.

Nhất là bên Thanh Sơn Bộ, vốn đang bị đối phương bao vây, lại cũng không có binh khí. Hơn nữa đệ nhất cao thủ là Quán Lăng lại bị trọng thương ngã xuống đất, cho nên bầu không khí bên trong lại càng thêm căng cứng.

- Nếu như Nhiếp Vân đại nhân có thể bình an trở về, nguy hiểm của Thanh Sơn Bộ sẽ lập tức được giải trừ... Mà nếu không...

Nói đến đây, tộc trưởng khẽ lắc đầu một cái, ánh mắt nhìn qua mọi người của Lạc Sơn Bộ chung quanh, sau đó lại nhìn về phía xa.

Bất quá, phía xa là một mảnh đen kịt. Phí Đồng vì muốn tránh cho người khác xem xét cho nên đã đi rất xa. Dùng thực lực của hắn căn bản khó mà nhìn thấy được.

- Hắn... Nhất định sẽ có thể trở lại...

Nghe thấy gia gia dùng giọng không quá xác định nói vậy, Uyển nhi nhớ tới người thiếu niên kia, miệng không tự chủ được mà nói một câu.

Bất quá, nghĩ tới người thiếu niên kia, sắc mặt nàng không nhịn

được có chút khó coi, chẳng lẽ... Nàng thực sự không tốt như vậy, khiến cho đối phương trực tiếp cột khăn tay màu trắng vào hông như thế?

- Chỉ hy vọng là như thế...

Tộc trưởng khẽ gật đầu một cái, trên mặt lại hiện lên vẻ lo âu.

Người áo đen kia vừa nhìn một cái đã biết là người của một thế lực lớn đi ra ngoài. Mà vị Nhiếp Vân này bọn họ lại biết biết gốc biết rễ, chẳng qua chỉ là người của tiểu thế giới phi thăng lên đây mà thôi. Song phương cách biệt như trời và đất. Cho nên hắn cũng không cho rằng sau khi Nhiếp Vân trúng mai phục sẽ còn có thể toàn thân trở về!

Xoẹt Xoẹt!

Xoẹt Xoẹt!

Trong lòng đang thở dài một tiếng thì đột nhiên cách đó không xa đã có hai cái tiếng bước chân đi tới.

Thanh âm không lớn, người của hai bộ lạc đồng thời nhìn lại, trên mặt mỗi một người đều mang theo vẻ mong đợi.

Không chỉ có tộc trưởng của Thanh Sơn Bộ, đám người Phùng Thịnh cũng đều muốn biết kết quả. Những người khác cũng muốn biết, bởi vì hai người kia chiến đấu mới có thể quyết định được sinh tử của bọn họ. Nếu như là Nhiếp Vân thắng, Thanh Sơn Bộ sẽ bình yên vô sự. Nếu như người áo đen thắng... Bọn họ cũng sẽ bị tiêu diệt như trước.

- Chỉ mong Nhiếp Vân đại nhân không sao...

Tộc trưởng Thanh Sơn Bộ khẽ nói thầm một câu, lại vội vàng nhìn qua nơi phát ra thanh âm. Theo hắn thấy, cho dù Nhiếp Vân này có thể trở lại. Như vậy cũng sẽ chật vật không chịu nổi, trong lúc hắn đang suy nghĩ xem thương thế của mình có nặng hay không thì đã thấy Nhiếp Vân bình tĩnh đi tới. Người áo đen trước đó đang đi theo phía sau hắn, cái đầu cúi xuống, giống như một người hầu vậy.

Ực.

Tộc trưởng Thanh Sơn Bộ nuốt một ngụm nước miếng, toàn bộ những người khác đều trợn mắt hốc mồm nhìn một màn trước mắt.

Từ cử chỉ và thái độ của người áo đen mà bọn họ cũng không nhìn ra được cái gì đó thì quả thực là ngu ngốc.

Nhất là Phùng Thịnh, trước đó hắn còn khí thế hung hăng. Mà bây giờ lại giống sương rơi trúng quả cà vậy, không còn tinh thần nữa.

Tộc nhân của hắn nhìn thấy tình huống như vậy, có thể còn cho rằng bên mình vẫn còn có sức liều mạng. Thế nhưng chỉ có hắn mới biết được. Thực lực của người áo đen này như thế mà cũng không phải là đối thủ của đối phương. Như vậy bên này cho dù có nhiều người hơn nữa cũng đều vô dụng!

Hơn nữa lúc này nhìn bộ dáng của người áo đen, sợ rằng đã thần phục đối với người thiếu niên trước mắt này. Một người cũng không đối phó được, như vậy cho dù có hai người lên thì cũng như vậy mà thôi.

Trong lòng không khỏi ảm đạm, đồng thời hắn cũng có chút kỳ quái. Không phải người áo đen này là người của Phổ Thiên hoàng triều hay sao? Loại người như vậy ngạo khí vô cùng, làm sao có thể thần phục người ta được chứ?

- Ngươi đi xử lý một chút đi!

Đi tới bên cạnh mọi người, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, cũng không tiến lên nữa.

Trên đường hắn đã cẩn thận hỏi thăm chuyện gì đã xảy ra. Sở dĩ Lạc Sơn Bộ quang minh chính đại tới đây như vậy là bởi vì có được sự ủng hộ của Phí Đồng!

Phùng Thịnh đã nhìn thấy thực lực của Phí Đồng, biết đối phương là núi lớn có thể dựa vào. Cho nên lúc này mới động thủ vào lúc Câu Hỏa tiết, định bắt lại toàn bộ người của Thanh Sơn Bộ, hoàn

toàn tiêu diệt.

Chỉ bất quá suy nghĩ rất tốt, rất đẹp. Mặc dù kế hoạch rất chu đáo, thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không nghĩ ra được lại xuất hiện một quái vật như Nhiếp Vân. Vừa mới xuất hiện đã tiêu diệt hành động của bọn họ.

- Phùng Thịnh tộc trưởng, Lạc Sơn Bộ các ngươi cùng với Thanh Sơn Bộ đều ở trong núi, lại cách nhau không xa. So với một mực chiến đấu như vậy, ta thấy không bằng hóa địch thành bạn, không nên tranh đấu nữa!

Phí Đồng biết ý tứ của vị Hoàng tử trước mắt này, hắn lập tức đi tới phía trước rồi khuyên nhủ.

Đổi lại là trước kia, loại bộ lạc nhỏ như vậy, hắn tùy tiện cũng có thể diệt mấy cái. Hai hàng lông mày cũng sẽ không nhíu lấy một cái. Thế nhưng nếu thực sự làm như vậy thì vị Hoàng tử trước mắt này sẽ lập tức giết chết hắn.

- Hóa địch thành bạn? Trừ phi bọn họ giết chết toàn bộ người của Lạc Sơn Bộ chúng ta. Nếu không... Vĩnh viễn sẽ không có một ngày kia!

Trong ánh mắt của Phùng Thịnh hiện lên vẻ hung ác, mặc dù biết rõ nếu như phản bác người trước mắt này, không cẩn thận hắn sẽ vẫn lạc. Thế nhưng hắn vẫn không chút do dự nói.

- Thiếu gia, chuyện này...

Hàn mang trong mắt Phí Đồng chợt lóe lên. Nếu như đổi lại là trước kia, người dám nói chuyện như vậy, nhất định hắn sẽ giết sạch tất cả. Thế nhưng bây giờ lại chỉ có thể... Xoay đầu lại nhìn về phía Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 2764: Nguyên nhân (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi tình nguyện chết cũng không muốn làm hòa với Thanh Sơn Bộ hay sao? Rốt cuộc giữa các ngươi đã có cừu hận gì chứ?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái hỏi.

Dựa theo lẽ thường mà nói, cho dù hai bộ lạc này săn thú, có chút tranh chấp về địa bàn, thế nhưng cũng không đến nỗi tranh đấu sinh tử, không chết không thôi như vậy a! Mà một khi xuất hiện loại hiện tượng quái dị này, nhất định là có cừu hận không đội trời chung.

- Hừ, có chuyện gì thì ngươi đi hỏi lão thất phu Điêu Vịnh đi!

Phùng Thịnh gầm lên một tiếng.

- Điêu Vịnh?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt, ngay sau đó theo ánh mắt của Phùng Thịnh cũng đã hiểu ra người mà đối phương muốn nói là ai.

Điêu Vịnh là tộc trưởng Thanh Sơn Bộ, gia gia của Uyển nhi.

- Ngươi mới là lão thất phu! Là phụ thân Phùng Chấn ngươi không để ý nguy hiểm. Biết rõ gặp phải nguy hiểm còn muốn tiến lên. Biến thành như bây giờ cũng là do lỗi của bản thân hắn, không có bất cứ quan hệ gì với những người khác!

Nghe thấy đối phương mắng gia gia nàng, Uyển nhi lập tức bạo phát.

- Lỗi là do tự mình gánh chịu... Ha ha, lỗi là do tự mình gánh.

Sắc mặt Phùng Thịnh đỏ bừng:

- Được, bây giờ ta sẽ để cho ngươi tự mình gánh chịu. Chết đi cho ta...

Câu nói này đã hoàn toàn kích thích Phùng Thịnh, cả người giống

như một đầu sư tử bị thương. Hắn điên cuồng gầm lên một tiếng. Trong tiếng rống giận, hai chân chợt đạp một cái vào mặt đất, thân thể bắn thẳng về phía trước.

Bàn tay của hắn giống như là móng vuốt sắc bén của dã thú, lóe lên hàn mang lạnh lẽo.

- Dừng tay!

Nhiếp Vân không nghĩ tới tên này vừa mới nói thì đã bị kích thích thành như vậy. Lông mày khẽ nhíu lại, bất quá không cần hắn xuất thủ thì Phí Đồng ở bên cạnh đã ra tay. Chỉ thấy một đạo kình khí đánh tới, Phùng Thịnh còn chưa tới trước mặt đối phương thì đã nặng nề ngã xuống đất, giống như chó chết bị giẫm ở dưới chân, vô luận động đậy như thế nào cũng không có cách nào giãy giụa được.

Bán bộ Phong vương và Phong vương chênh lệch cấp độ sinh mạng, hai người vốn đã không cùng một cấp bậc, cho nên không thể so sánh nổi.

- Buông ta ra... Nhất định ta phải giết bọn họ, báo thù thay cho phụ thân ta.

Người không nhúc nhích được, Phùng Thịnh rống giận một tiếng.

Cũng khó trách hắn điên cuồng, tranh đấu nhiều năm với Thanh Sơn Bộ như vậy. Lần đầu tiên đã gần như thành công như vậy lại xuất hiện biến số, đổi lại là ai sợ rằng cũng không thể chịu đựng được.

- Đã có chuyện gì xảy ra?

Không để ý tới Phùng Thịnh gần như điên cuồng, Nhiếp Vân nhìn về phía tộc trưởng Điêu Vịnh rồi nói.

- Thật ra thì... Cũng là tại ta.

Tộc trưởng Điêu Vịnh khẽ lắc đầu một cái, trên mặt hiện lên vẻ tịch mịch:

- Chuyện là như vậy...

Tiếp theo hắn lập tức nói ra chuyện khiến cho hai bộ lạc cừu hận như vậy.

Thanh Sơn Bộ, Lạc Sơn Bộ cách nhau không xa, chỉ có khoảng cách hơn mười dặm. Vốn hai bộ lạc có quan hệ rất tốt, thậm chí quan hệ còn là thông gia. Cùng nhau ngăn cản dã thú hung mãnh chung quanh, quan hệ tốt tới mức giống như cùng một bộ lạc vậy. Bất quá, chuyện này từ mười năm trước đã thay đổi.

Mười năm trước, trong một lần săn thú, Điêu Vịnh phát hiện ra một nơi rất là kỳ quái, thời đó thực lực của hắn còn chưa đủ, vì vậy mới mời phụ thân của Phùng Thịnh là Phùng Chấn cùng nhau đi dò xét. Mà thời đó Phùng Chấn chính là tộc trưởng của Lạc Sơn Bộ.

Nơi kỳ quái này khiến cho Điêu Vịnh cảm thấy rất có thể sẽ có cơ hội lớn. Cho nên hắn không có nói cho bất kỳ người nào biết. Thậm chí trước khi lên đường Phùng Chấn cũng chỉ biết hai người sẽ đi tới một chỗ. Cũng không biết nơi sắp đi tới có nguy hiểm hay không.

Sauk hi hai người đi tới đó, quả nhiên đã gặp phải nguy hiểm, cuối cùng Điêu Vịnh mang theo trọng thương cùng với Phùng Chấn gần như chết mà chạy về.

Sau khi Phùng Chấn trở lại đã hoàn toàn rơi vào hôn mê, giống như người không có tri giác vậy, mười năm trôi qua cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Phùng Thịnh trẻ tuổi khí thịnh, biết phụ thân đi theo Điêu Vịnh rời đi cho nên mới bị thương. Đối phương lại không có giải thích, cho nên lửa giận đã lan tràn tới toàn bộ Thanh Sơn Bộ. Lúc vừa mới bắt đầu chẳng qua chỉ là tiểu đả tiểu nháo. Đánh lén khiến cho người ta bị thương, sau đó ngày càng diễn ra kịch liệt hơn. Rốt cuộc vào năm năm trước, trong một lần tranh chấp đã có mấy người mất mạng. Kể từ đó hai đại bộ lạc mới biến thành thế như nước với lửa, không có biện pháp giải hòa.

- Thì ra là như vậy... Vậy tại sao ngươi không cẩn thận giải thích một chút? Như vậy cũng có thể hóa giải mâu thuẫn giữa hai bộ lạc a?

Nghe thấy chuyện như vậy, Nhiếp Vân coi như đã hiểu rõ, hắn nhìn về phía Điêu Vịnh rồi nói.

Nếu như người này giải thích cặn kẽ tình huống bị thương của Phùng Chấn, mặc dù không đến nỗi hoàn toàn hóa giải mâu thuẫn của hai bộ lạc thì ít nhất cũng có thể hòa hoãn một chút a. Vì sao đối phương lại không giải thích chứ?

- Chuyện này... Quả thực ta không thể nói!

Điêu Vịnh khẽ lắc đầu một cái.

- Gia gia...

Dường như Uyển nhi biết cái gì đó, nhìn thấy gia gia không muốn nói, vẻ mặt nàng có chút nóng nảy.

- Không cần khuyên ta, chuyện này liên lụy tới danh dự của lão hữu, ta đã sớm định chôn sâu vào trong bụng.

Điêu Vịnh thở dài một tiếng.

Thấy hành động của hắn, lại nghe nói như vậy, trong lòng Nhiếp Vân khẽ động một cái.

Nếu như hắn đoán không sai, Phùng Chấn này có lẽ đã làm chuyện gì đó không tốt lành gì. Mà Điêu Vịnh lại cố kỵ mặt mũi của lão hữu, cho nên cũng không muốn nói nhiều.

- Chuyện này không nói, như vậy mâu thuẫn giưa hai tộc càng ngày càng sâu. Cứ theo như đà này, sớm muộn gì cũng sẽ lưỡng bại câu thương. Chẳng lẽ ngươi chỉ vì mặt mũi của người khác mà vứt bỏ tính mạng của tất cả tộc nhân, không để ý tới sống chết của bọn họ hay sao?

Đoán được những chuyện này, Nhiếp Vân do dự một chút rồi nói

xen vào:

- Chắc hẳn ngươi cũng có thể nhìn ra, nếu như không phải hôm nay có ta xuất thủ, toàn bộ Thanh Sơn Bộ sẽ phải đối mặt với nguy hiểm bị tiêu diệt. Thậm chí ngay cả tôn nữ Uyển nhi của ngươi... Cũng khó mà may mắn thoát được. Nếu như quả thực nàng bị bắt... Kết quả như thế nào thì có lẽ ngươi cũng đã biết.

Nếu như đối phương có thể nói thì nhất định cũng đã sớm nói. Bây giờ chỉ có thể

nói trúng điểm mấu chốt, khiến cho đối phương cảm thấy sợ hãi.

Người quan trọng nhất trong lòng hắn nhất định chính là vị Uyển nhi này.

Quả nhiên, nghe thấy hắn nói như vậy, sắc mặt của Điêu Vịnh lập tức đại biến.

------oOo------

Chương 2765: Nguyên nhân (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dung mạo, khí chất của tôn nữ thế nào hắn biết rất rõ. Nếu như hôm nay người thiếu niên trước mắt này không ra tay. Nếu như bị đối phương bắt làm tù binh mà nói, bị giết là nhẹ nhất, vạn nhất đối phương không giết... Khi đó mới thực sự là kinh khủng!

- Nhiếp Vân đại nhân... Ngươi thắng!

Sắc mặt biến hóa một hồi, Điêu Vịnh cười khổ nói một tiếng.

Giữa bảo vệ mặt mũi của lão hữu cùng với sinh tử của tôn nữ. Không cần suy nghĩ, nhất định hắn cũng có thể đưa ra quyết định chính xác nhất!

- Ngày đó ta và mang theo tộc nhân săn thú như thường ngày thì

đột nhiên phát hiện ra một cái dấu chân kỳ quái. Lúc ấy ta cũng không có nói cho ai, sau khi trở lại bộ lạc vẫn suy nghĩ tới chuyện này. Sau khi do dự hồi lâu, lúc này mới gọi Phùng Chấn một tiếng.

Cười khổ xong, ánh mắt của Điêu Vịnh dường như đã rơi vào bên trong ký ức.

- Cho nên ta không nói cho tộc nhân biết, cũng không phải là ta không tin tưởng bọn họ, mà là... Chủ nhân của dấu chân này ít nhất cũng có thực lực Vương giả viên mãn, thậm chí còn là thực lực Hoàng cảnh. Cho nên một khi để cho tộc nhân biết, chắc chắn sẽ vô cùng nguy hiểm!

- Vương giả viên mãn? Hoàng cảnh?

Nhiếp Vân chậc lưỡi.

Thông qua nói chuyện trước đó hắn đã biết phân cấp lực lượng. Bây giờ hắn là Vương giả trung phẩm, bên trên còn có Vương giả thượng phẩm, Vương giả đỉnh phong. Trên nữa mới là Vương giả viên mãn và Hoàng cảnh.

Nói thật, thực lực của hắn bây giờ nếu như gặp phải loại dã thú này cũng không có bất kỳ biện pháp nào. Đừng nói là những tộc nhân bình thường ngay cả Chúa Tể cũng không có đạt tới này.

- Đó là thứ gì... Chẳng lẽ là... Vương thú Đỉnh phong?

Phí Đồng mở miệng hỏi.

- Vương thú đỉnh phong? Nếu là như vậy thì chúng ta cũng không có chật vật như vậy... Nếu như ta đoán không sai, chắc là một đầu... Thánh thú!

Điêu Vịnh nói.

- Thánh thú? Chuyện này... Không thể nào!

Con ngươi của Phí Đồng co rụt lại, ngay sau đó hắn vội vàng lắc đầu nói:

- Ngọn núi này nhỏ như vậy, không thể nào có được Thánh thú tồn tại, nhất định ngươi đã nhìn nhầm rồi. Lại nói, nếu quả thật có Thánh thú thì làm sao ngươi có thể còn sống đi ra được chứ?

- Ta cũng hy vọng là không phải... Thế nhưng... Sự thật vốn tàn khốc như vậy!

Điêu Vịnh khẽ lắc đầu nói.

- Gia gia, Thánh thú là gì?

Dường như Uyển nhi nghe có chút không hiểu, vẻ mặt mê hoặc.

Kỳ thực nàng không hỏi thì Nhiếp Vân cũng sẽ hỏi. đừng nói là Thánh thú, ngay cả Vương thú hắn cũng không biết nó là thứ gì.

- Không chỉ có người phân cấp, ngay cả thú cũng có. Bình thường chúng ta săn giết dã thú, tương đối bình thường. Cho dù có kỳ ngộ nhiều hơn nữa thì cũng không đạt tới thực lực Vương giả, chưa đủ để gây sợ hãi! Nhưng mà thế giới này vốn công bằng. Nếu như loài người có thể đạt tới Vương cảnh, Hoàng cảnh, Đế cảnh, thì dã thú cũng có được loại thiên phú này! Phía trên dã thú bình thường mà chúng ta săn giết là Vương thú. Lên trên nữa chính là Thánh thú, thậm chí... Còn có Đế thú cấp bậc cao nhất!

Nghe thấy tôn nữ hỏi vậy, những người khác cũng có chút tò mò, cho nên Điêu Vịnh mới giải thích một câu.

- Vương thú, Thánh thú? Đế thú? Chẳng lẽ là chỉ những dã thú này đã đạt đến cấp bậc vương giả, cấp bậc hoàng giả và Đế cấp hay sao?

Uyển nhi sửng sốt một chút, vẻ mặt tràn ngập hoảng sợ, nói.

- Cũng không phải là đã đạt tới. Có một ít có tiềm lực, cũng có tư cách! Nếu như biết đối phương là loại cấp bậc này. Như vậy dù ta có chết cũng không đi a.

Trên mặt Điêu Vịnh hiện lên vẻ hối tiếc:

- Chính là bởi vì ta cảm thấy đầu dã thú này còn không có thực lực đó, cho nên mới gọi Phùng Thịnh mạo hiểm thử một lần... Kết quả, ta đã sai lầm, hơn nữa còn sai rất lớn.

- Sao ngươi lại xác định đầu dã thú này còn chưa có được loại thực lực đó? Nếu như chẳng qua là mạo hiểm... Như vậy nguy hiểm này cũng không khỏi quá lớn a!

Nhiếp Vân mở miệng hỏi.

Thông qua giải thích mới vừa rồi, Nhiếp Vân cũng đã biết, cái gọi là phân cấp dã thú, trừ thực lực chân chính đạt tới, còn có một phần là do tiềm lực!

Giống như tiểu Long vậy, bản thể của nó là Ngũ Trảo Kim Long, huyết thống cao quý, lúc mới vừa gặp phải ban đầu, mặc dù thực lực không kém, thế nhưng cách tới tiên vương của Thiên Địa lục đạo còn cách xa vạn dặm. Bất quá, nó cũng là thần thú có thể đạt tới tiên vương cấp, chuyện này cho dù là ai cũng không thể nào phủ nhận được.

Nói cách khác, hắn đã đoán ra được chủ nhân của dấu chân có thể là Vương thú, như vậy vì sao còn phải đi qua đó? Sao lại xác định đầu Vương thú này sẽ không đạt tới thực lực vương giả như vậy chứ?

- Bởi vì... Dấu chân này rất nhỏ! Ngay cả lớn bằng chừng bàn tay của ta cũng không bằng, nếu như ta đoán không sai, chắc là một đầu Cầu Long thú rất nhỏ!

Điêu Vịnh nói.

- Cầu Long Thú?

- Cầu Long Thú là một loại thần thú Vương cảnh, thời kỳ trưởng thành có thực lực Vương cảnh viên mãn, vô cùng lợi hại!

Thấy Nhiếp Vân chưa từng nghe qua cái tên này, Phí Đồng giải thích một câu.

- Ồ?

Trưởng thành là có thể đạt tới viên mãn Vương cảnh, Cầu Long Thú này không cần suy đoán cũng đa biết vô cùng đáng sợ.

Thần thú đáng sợ như vậy, mặc dù trưởng thành cường đại, thế nhưng... Khi còn nhỏ nhất định sẽ không có thực lực quá mạnh mẽ, nếu như có thể thuần phục nó vào lúc này, sau này lớn lên... Cũng đồng nghĩa với việc trong Thanh Sơn Bộ, Lạc Sơn Bộ sẽ có một vị cường giả Vương giả viên mãn làm hậu thuẫn, loại này cơ hội. Đừng nói là hắn, cho dù là Nhiếp Vân nhất định cũng sẽ đi làm chuyện này!

Cơ hội lớn như vậy, nếu như thực sự lãng phí. Nhất định sẽ phải hối hận cả đời.

Biết rõ điểm này, coi như hiểu rõ nguy hiểm thế nào thì nhất định Điêu Vịnh cũng sẽ đi.

- Hai người chúng ta đã lần nữa tìm được dấu chân nhìn thấy trước đó. Từng bước một đi theo, không bao lâu đã đi tới một cái sơn cốc! Ở chỗ này quả nhiên đã ra phát hiện dấu vết của một đầu Cầu Long Thú còn nhỏ! Không chỉ có như thế, còn có vô số kỳ trân dị thảo, các loại khoáng thạch không biết tên!

Nói đến đây, trong mắt Điêu Vịnh không có vẻ hưng phấn, ngược lại còn mang theo vẻ bất đắc dĩ và tang thương.

Dường như những báu vật quý giá này đối với hắn mà nói, cũng không phải là cơ hội, mà là tai nạn vậy.

- Nơi Long ở phải có bảo vật. Đây là định lý xưa nay, xem ra không sai...

Phí Đồng ở bên cạnh nói.

------oOo------

Chương 2766: Cầu Long Thú

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù Cầu Long Thú là một loại thần thú cũng thuộc về Long tộc, Long tộc cũng giống như Phượng hoàng vậy, không bảo không rơi. Nó đã có thể xuất hiện ở chỗ này, nhất định là chỗ này có được thứ gì đó mà bọn chúng muốn.

- Dựa theo ý kiến của ta, nơi này có nhiều bảo vật như vậy, chúng ta lặng lẽ cầm lên một ít rồi nhanh chóng rời đi là được. Thế nhưng Phùng Thịnh lại không đồng ý!

Không để ý tới lời của Phí Đồng nói, Điêu Vịnh tiếp tục nói:

- Hắn cảm thấy đây là một lần cơ hội tốt trời ban, nếu như chỉ lấy một ít đồ rồi rời đi, như vậy quả thực sẽ có lỗi với bản thân mình. Cho nên hắn mới đi sâu vào bên trong.

- Ta biết không khuyên được hắn dừng lại, cho nên không thể làm gì khác hơn là theo phía sau, chúng ta một đường đi về phía trước, không bao lâu đã tìm được dấu vết của ấu thú. Chỉ là lúc này đầu ấu thú này đang nằm ở trong một cái sơn động ngủ mê man!

- Thấy một màn như vậy. Mặc dù ta sợ, thế nhưng cũng có chút hưng phấn. Mặc dù Cầu Long Thú trưởng thành rất là đáng sợ, thế nhưng thực lực của ấu niên ngay cả Chúa Tể cũng không bằng. Không đáng để lo!

- Lúc ấy hai người chúng ta do dự một chút, định hàng phục đầu ấu thú này, sau đó lại mang đi! Vì vậy, sau khi chuẩn bị mọi thứ, chúng ta mới lặng lẽ vọt tới!

- Chúng ta rất may mắn, thực lực của đầu ấu thú này cũng không mạnh, không mất bao lâu thời gian đã có thể hàng phục được! Lúc ấy ý kiến của ta là lập tức rời đi! Bởi vì, có ấu thú tồn tại thì nhất định sẽ có Cầu Long Thú thành niên. Vạn nhất bị nó phát hiện ra chúng ta ở đây, một khi không cẩn thận sẽ để mạng lại nơi này! Sẽ không có biện pháp rời đi được nữa.

- Nhưng mà Phùng Chấn không đi, mà là hai mắt tràn ngập vẻ hưng phấn, tìm kiếm một vật khắp nơi!

- Tìm vật?

Nghe thấy câu này, đầu tiên Phí Đồng sửng sốt một chút, đâu không phải là tự mình muốn chết hay sao? Ngay sau đó hắn đã hiểu ra:

- Có phải là hắn đã phát hiện ra đầu ấu thú này mới ra đời không lâu, cho nên muốn tìm Cầu Long Tinh đúng không?

- Không sai.

Điêu Vịnh khẽ gật đầu một cái.

- Cầu Long Tinh? Đó là thứ gì?

- Đó là một loại năng lượng chi tinh nương theo Cầu Long thú ra đời mà xuất hiện. Nó có thể giúp cho ấu long trưởng thành, nếu như người cấp bậc Chúa Tể dùng vào là có thể nhanh chóng tăng lên thực lực, trực tiếp tấn cấp vương giả!

Phí Đồng giải thích.

- Ồ? Còn có loại vật này hay sao?

Nhiếp Vân chậc lưỡi.

Tấn cấp thực lực Phong vương hắn đã biết được độ khó bên trong. Cho dù là hắn cũng phải tốn vô số giá cao mới có thể làm được. Chỉ cần một khỏa Cầu Long Tinh là có thể đạt tới, nói hắn không rung động đó là giả.

- Đúng vậy, lúc ấy Phùng Chấn nói, Cầu Long Thú còn nhỏ, muốn trưởng thành không biết còn phải phí bao nhiêu thời gian nữa. Khi đó sợ rằng chúng ta đã trở về với cát bụi. So với như vậy còn không bằng nghĩ biện pháp tăng lên thực lực của mình! Cho dù sủng vật có mạnh hơn nữa thì cũng không có tốt bằng thực lực của bản thân mình.

Điêu Vịnh nói.

- Mặc dù ta rất đồng ý với lời của hắn, thế nhưng thủy chung vẫn cảm thấy có chút bất an. Bất quá, khi đó ta cũng có chút không tỉnh táo, vẫn cùng hắn đi tìm kiếm khắp nơi. Ai ngờ tìm nửa ngày cũng cũng không tìm được cía gì.

- Trong lòng có chút nóng nảy, Phùng Chấn thả Cầu Long Thú còn nhỏ ra ngoài, bức bách nó đi tìm Cầu Long Tinh. Kết quả tên tiểu tử này rất có cốt khí, một mực không phối hợp, thậm chí còn cắn hắn một cái!

- Kết quả, Phùng Chấn lập tức giận dữ, dùng một kiếm đâm vào trên người đầu Cầu Long Thú còn nhỏ kia. Đâm nó thành vô số lỗ..

- A...

Mọi người cùng kêu lên một tiếng.

Có được Cầu Long Thú còn nhỏ đã là cơ duyên cực lớn. Thế nhưng không ngờ lại còn có lòng tham muốn tìm Cầu Long Tinh, không tìm được cũng thì thôi đi. Không ngờ lại làm ra loại chuyện như vậy, quả thực có chút quá đáng.

Khó trách Điêu Vịnh lại không nói, cách làm của Phùng Chấn này quả thực quá mức cực đoan. Nếu như chuyện này truyền đi quả thực có chút mất mặt.

- Làm như vậy hắn còn chưa hết giận, thậm chí còn bổ xuống đầu của Cầu Long Thú... Lúc ấy ngay cả ta cũng ngây ngốc. Tốn nhiều tâm huyết như vậy mới có thể tìm được một đầu Cầu Long Thú còn nhỏ. Không ngờ cứ như vậy lại bị giết, quả thực có chút không tưởng tượng nổi!

- Ai ngờ trong lúc ta đang ngẩn người thì Phùng Chấn lại làm ra một chuyện mà càng khiến cho ta cảm thấy không thể ngờ được!

- Hắn nằm ở trên người đầu Cầu Long Thú còn nhỏ, sau đó bắt đầu điên cuồng thôn phệ máu tươi chảy ra từ trên người nó.

- Chuyện này...

Nghe được một màn này, sắc mặt của tất cả mọi người lập tức trở nên khó coi, ngay cả sắc mặt của Phùng Thịnh cũng tái xanh, không tự chủ được à run rẩy.

Chém giết một đầu Cầu Long Thú còn nhỏ, sau đó còn đi uống máu... Quả thực không khác gì dã thú a, đây thực sự là phụ thân hắn hay sao?

- Ngươi nói bậy... Những chuyện này đều là do lời từ một mình ngươi nói. Phụ thân ta đã rơi vào hôn mê, thế nhưng không phải ngươi muốn nói gì cũng được, ta không tin... Nếu như ngươi còn dám làm nhục danh dự của phụ thân ta, ta sẽ giết ngươi...

Trong lúc run rẩy, Phùng Thịnh rống to một tiếng.

- Câm miệng!

Điêu Vịnh còn chưa lên tiếng thì Phí Đồng ở một bên đột nhiên mở miệng:

- Ta tin tưởng lời của Điêu Vịnh tộc trưởng nói là thật!

Hắn trực tiếp xác nhận khiến cho những người khác đều cảm thấy kỳ quái. Bất quá, loại kỳ quái này cũng không có kéo dài quá lâu thì hắn cũng đã giải thích.

- Nếu như ta đoán không sai, Phùng Chấn đã hoài nghi Cầu Long Tinh đã bị tiểu Cầu Long Thú ăn. Cho nên lúc này hắn mới suy nghĩ thôn phệ máu tươi của nó.

- Lúc ấy nhìn thấy loại cảnh tượng này, ta cũng ngốc nghếch. Vội mở miệng quát

Phùng Chấn tại sao phải làm như vậy. Thế nhưng câu trả lời của hắn cũng giống lời của đại nhân nói như đúc!

Sắc mặt Điêu Vịnh có chút khó coi, dường như bởi vì không có

ngăn cản được lão hữu mà khiến cho hắn thương tâm vậy,

- Sau đó thì sao? Các ngươi lại gặp cái gì, vì sao Phùng Chấn lại hôn mê?

Nghe thấy hành động này của Phùng Chấn, Nhiếp Vân cũng cau mày. Tàn sát Vương thú mới sinh ra sẽ làm tổn thương tới thiên hòa, đúng là quá mức tàn nhẫn. Đối với loại hành vi này, trong lòng hắn có chút không đồng ý. Cho nên hắn lại tiếp tục hỏi tiếp.

------oOo------

Chương 2767: Ta có thể cứu người

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như chỉ là như vậy, có lẽ Phùng Chấn nên sinh long hoạt hổ mới đúng chứ? Không kể tiểu Cầu Long Thú có ăn hết Cầu Long Tinh hay không, thôn phệ máu tươi của nó đối với tu luyện giả mà nói, cũng tuyệt đối là đại bổ.

- Phùng Chấn thôn phệ hoàn toàn máu của nó, hắn cũng bảo ta đi qua thôn phệ. Thế nhưng trong lòng ta không đành lòng, cho nên mới cự tuyệt...

Nói đến đây, trên mặt Điêu Vịnh lộ ra vẻ mặt khó thể tin được. Hắn khẽ cau mày, dường như cho đến bây giờ vẫn có chút không nghĩ ra được, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

- Có phải là sau khi ngươi cự tuyệt hắn, hắn động thủ đối với ngươi, muốn giết ngươi hay không?

Thấy vẻ mặt của hắn như vậy, Nhiếp Vân lập tức lên tiếng hỏi.

- Ngươi nói bậy... Chuyện này là ny không thể nào… Phụ thân ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy...

Phùng Thịnh ở bên cạnh nghe được lời của hắn, miệng lại lần nữa rống lên.

Bây giờ Thanh Sơn Bộ và Lạc Sơn Bộ có mâu thuẫn cực lớn, thế nhưng trước kia quan hệ hòa hợp. Chuyện này hắn biết rất rõ, nhất là quan hệ của phụ thân hắn và vị lão nhân trước mắt này còn giống như thân huynh đệ! Quan hệ như vậy mà còn làm ra chuyện như vậy, quả thực khiến cho hắn khó có thể tin được.

- Ngươi... Làm sao ngươi biết?

Khác với thái độ của Phùng Thịnh, Điêu Vịnh tộc trưởng sửng sốt một chút, trong lòng tràn ngập vẻ kỳ quái:

- Quả thực hắn đã động thủ với ta, chỉ bất quá... Đến bây giờ ta cũng không hiểu rõ lắm, vì sao hắn lại phải động thủ...

- Đến bây giờ mà ngươi cũng còn không biết sao?

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái. Hắn đã nghĩ ra được nguyên nhân, cho nên cũng không muốn nói nhiều nữa.

Nhiều năm như vậy Thanh Sơn Bộ đều bị Lạc Sơn Bộ công kích. Điêu Vịnh cũng không có nói ra chuyện này, như vậy đã nói rõ hắn vẫn còn giữ tình nghĩa bằng hữu với Phùng Chấn. Một khi nói ra chuyện này, cho dù hai đại bộ lạc khôi phục quan hệ như trước kia thì đoạn quan hệ hữu nghị này cũng coi như xong.

- Đúng vậy, đến bây giờ ta cũng không phải rõ, cầu khẩn Nhiếp Vân đại nhân nói cho ta biết.

Vẻ mặt Điêu Vịnh tộc trưởng cầu khẩn nói.

Hắn là người trong cuộc mơ hồ, dù nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra tại sao Phùng Chấn lại phải ra tay với hắn.

Dù sao, hai người là huynh đệ tốt, nhiều lần cùng sinh cùng tử. Mà cơ duyên lần này cũng là hắn nói cho đối phương biết, chẳng lẽ bởi vì hắn không có uống máu mà đối phương lại hạ sát thủ? Cũng không có đạo lý như vậy a!

- Thôi để ta nói đi!

Thấy Nhiếp Vân không muốn nhiều lời, Phí Đồng đi về phía trước. Hắn cũng là một người khôn khéo, đối với nhân tính nắm rất tốt. Làm sao hắn lại không biết Phùng Chấn kia nghĩ cái gì chứ:

- Ngươi từng nghe nói qua câu đầu danh trạng hay chưa?

- Đầu danh trạng?

Điêu Vịnh tộc trưởng sửng sốt một chút, ngay sau đó đã hiểu ra, sắc mặt trở nên ảm đạm, không tự chủ được mà lui về phía sau mấy bước. Vẻ mặt dường như cũng đã già đi mấy phần.

Dù thế nào hắn cũng không thể tin được, bằng hữu tốt nhất của hắn lại không tín nhiệm mình như vậy, đồng thời còn nhiều hơn là đau lòng.

Người mà hắn coi là bằng hữu tốt nhất, dù đã bị trọng thương hôn mê không tỉnh, bí mật của đối phương hắn cũng giữ, mà đối phương... Làm cái gì chứ?

Giết chết ấu thú, thôn phệ máu tươi. Nhất định Phùng Chấn biết, nếu như chuyện này truyền ra ngoài thì hắn sẽ không có cách nào làm người. Cho nên mới bức bách Điêu Vịnh uống, một khi uống vào cũng tương đương với dâng đầu danh trạng. Khi đó tuyệt đối không thể thể đem tin tức này truyền ra ngoài, không uống... Như vậy cũng khó mà nói được!

- Gia gia, vậy sau này thì sao?

Uyển nhi thấy bộ dáng này của gia gia, dường như sợ hắn thương tâm quá độ cho nên mới vội vàng hỏi tiếp, nói sang chuyện khác.

- Phùng Chấn xuất thủ với ta, ta quá kinh hãi, không thể làm gì khác hơn là gắng sức chống cự. Lúc ấy thực lực của hai người chúng ta không chênh lệch bao nhiêu, nhưng mà hắn ăn máu của Cầu Long Thú, lực lượng càng ngày càng mạnh, dần dần ta đã không phải là đối thủ của hắn..

Điêu Vịnh nói đến đây, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi, dường như vừa

mới nhớ tới tình cảnh ngày đó thì trong lòng hắn vẫn rung động không dứt.

- Đúng lúc này thì có một tiếng rồng ngâm to lớn vang lên. Một đầu Cầu Long Thú to lớn xuất hiện! Trước đó chúng ta đã đoán được sẽ có Cầu Long thú trưởng thành. Thế nhưng không nghĩ rằng nó lại tới nhanh như vậy!

- Đầu Cầu Long Thú này vừa mới tiến vào sơn động thì đã lập tức thấy được thi thể của tiểu Cầu Long Thú. Nó kêu lên ột tiếng, vang vọng chín tầng trời, ngay sau đó chợt phun tới một đạo khí lưu cực lớn.

- Dường như nó đã nhận ra Phùng Chấn là hung thủ giết chết con nó. Cho nên công kích trực tiếp đánh vào trên người Phùng Chấn. Ta cũng bị dính líu, cho nên lập tức bị khí lưu đánh trúng bay ra ngoài, rơi vào trong bụi cỏ bên ngoài sơn động, lúc ấy lập tức rơi vào trong hôn mê!

- Chờ sau khi ta tỉnh lại, lại phát hiện ra Phùng Chấn cũng nằm ở bên cạnh ta, cách đó không xa. Bản thân đã hôn mê bất tỉnh, cho nên ta lập tức nhanh chóng cõng hắn trở về bộ lạc. Chuyện về sau các ngươi cũng đã biết rồi đó.

Điêu Vịnh nói đến đây rồi ngừng lại, nói xong bí mật mà hắn dằn xuống dưới đáy lòng, cả người cũng trở nên nhẹ nhõm hơn.

Chuyện này đối với hắn quả thực có lực trùng kích quá lớn, khiến cho hắn vẫn luôn rất kiềm chế. Chính vì vậy, nhiều năm như vậy tu vi của hắn không những không có tiến thêm, thậm chí còn nương theo tuổi tác gia tăng mà dần dần yếu bớt.

- Ta không tin, ta không tin lời ngươi nói là sự thật...

Phùng Thịnh không ngừng lắc đầu, không muốn thừa nhận đây là sự thật.

Nếu như đây là sự thật, như vậy đã nói rõ phụ thân hắn biến thành như vậy là do tự mình chuốc lấy, không oán trách được người khác!

Mà hắn, còn chưa làm rõ ràng mọi chuyện thì đã đi ngược lại, khiến cho hai đại bộ lạc rơi vào chiến tranh, quả thực quá đáng!

Bất quá, lúc này chỉ có một mình hắn là không tin, bất kể là người của Thanh Sơn Bộ hay là Lạc Sơn Bộ cũng đều trở nên trầm mặc, không biết đang nghĩ cái gì mà không nói một lời nào.

- Có phải là thật hay không, chỉ cần cứu tỉnh phụ thân ngươi chẳng phải sẽ biết hay sao?

Nhìn thấy bộ dáng của hắn như vậy, Nhiếp Vân nhìn một cái rồi nhàn nhạt nói.

Làm thủ lãnh một bộ lạc, biết lỗi phải lập tức sửa lại, như vậy mới có thể đạt được nhiều người ủng hộ hơn. Ngay cả dũng khí thừa nhận cũng không có, như vậy người khác sao có thể tin phục được hắn cơ chứ?

------oOo------

Chương 2768: Cứu tỉnh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cứu tỉnh? Chuyện này... Cầu xin đại nhân cứu tỉnh phụ thân ta!

Phùng Thịnh sửng sốt một chút, ngay sau đó đã xoay người quỳ xuống ở trước mặt Nhiếp Vân.

Tới bây giờ phụ thân hắn vẫn hôn mê bất tỉnh, giống như người không có tri giác vậy. Bất quá, cũng không phải là tử vong, chẳng qua hắn cũng đã dùng không ít thủ đoạn, thế nhưng kết quả cũng không thể làm nên được chuyện gì.

Người trước mắt này ngay cả người áo đen có thực lực mạnh mẽ kia cũng có thể thu phục, có lẽ... Có thể sẽ có biện pháp!

- Mang phụ thân ngươi tới đây, ta có thể nhìn qua một chút!

Nhiếp Vân nói.

Đối với Lạc Sơn Bộ này hắn không có hảo cảm. Thế nhưng nếu như muốn chứng thực chuyện năm đó xảy ra, hóa giải mâu thuẫn của hai bộ lạc, như vậy cũng chỉ có cứu tỉnh người này mà thôi.

Rốt cuộc đối phương vì sao nà hôn mê bất tỉnh, Điêu Vịnh cũng không quá rõ ràng. Cho nên, cho dù là hắn cũng không có nắm chắc quá lớn, chỉ có thể nhìn trước một chút rồi lại định đoạt tiếp.

- Được, ta sẽ đi ngay...

Thấy Nhiếp Vân đồng ý, Phùng Thịnh giống như người chết chìm nhìn thấy cọng rơm rạ cứu mạng vậy. Hắn vội vàng nhảy lên, xoay người về phía sau lưng, an bài mấy tộc nhân phía sau một cái. Ngay sau đó tộc nhân này xoay người chạy trở về.

- Kỳ thực... Thiếu gia, như quả không có gì ngoài dự liệu, có lẽ thiếu gia sẽ rất dễ dàng cứu tỉnh được Phùng Chấn này!

Phí Đồng đi tới rồi nói.

Trước khi trở lại, Nhiếp Vân thấy đối phương gọi mình là Hoàng tử quá mức nổi bật. Cho nên mới bảo đối phương gọi hắn là Thiếu gia.

Vừa mới đến Hoàn Vũ Thần giới, hắn vẫn nên khiêm tốn một ít thì tốt hơn.

- Tại sao?

Nhiếp Vân nhìn qua rồi hỏi.

Hắn cũng không có tự tin như vậy, thế nhưng tại sao Phí Đồng trước mắt này lại có lòng tin như vậy chứ?

- Phùng Chấn này theo ta thấy, sở dĩ hắn hôn mê là bởi vì trong cơ thể trúng Cầu Long độc mà chỉ có Cầu Long thú mẫu mang thai mới có. Loại độc này, người bình thường quả thực không có biện

pháp nào chữa trị. Cho dù là một ít y sư cao minh cũng chỉ có thể nhìn vào mà không thể nghĩ ra được thủ đoạn tốt hơn. Thế nhưng thiếu gia thì khác, lực thôn phệ của người tinh thuần vô cùng, hoàn toàn khác với những người được ban cho lực lượng như chúng ta. Thiếu gia có thể tiến vào trong cơ thể của con người, mà không làm tổn thương tới khí quan của hắn, thuận lợi còn có thể di dời độc khí trong cơ thể hắn ra ngoài.

Phí Đồng nói.

- Dời đi ra ngoài?

Nhiếp Vân gật đầu, khó trách đối phương lại tự tin đối với hắn như vậy, hóa ra là dựa vào chỗ này.

Lực thôn phệ có thể đem kịch độc trong cơ thể người ta dời đi, vừa rồi hắn cũng dùng loại thủ đoạn này để hóa độc khí mà vương giả có máu tươi màu vàng lưu lại trong người hắn.

Về phần lực thôn phệ của Phí Đồng, hắn cũng đã xem qua. Nếu dùng trong chiến đấu có lẽ có thể sẽ dẫn tới tác dụng không tưởng tượng được. Thế nhưng nếu muốn cứu người, căn bản lại không làm được.

Nếu như ví von lực thôn phệ của hắn ta có chút tượng hình, như vậy cũng giống như là một cây gậy vậy, mặc dù có thể cứu người, thế nhưng cũng có thể mang đến tổn thương lớn hơn cho người khác. Nhiếp Vân thì khác, lực thôn phệ càng thêm tinh thuần, khiến cho người ta dễ khống chế hơn, cho dù tiến vào bên trong cơ thể của người khác thì cũng sẽ không tạo thành bất cứ thương tổn gì.

Đây chính là chênh lệch giữa hai người, ở Hoàn Vũ Thần giới. Người có loại năng lực này, chỉ có hoàng tộc của Phổ Thiên hoàng triều mà thôi!

Phí Đồng đưa ra đề nghị này, trên thực tế cũng muốn lần nữa chứng thực suy đoán của hắn một lần nữa, nhìn xem rốt cuộc chính xác hay là sai.

- Cầu Long Thú mẫu có thai... Ý ngươi nói là đầu Cầu Long thú

mẫu công kích Điêu Vịnh, Phùng Chấn là mẫu thân của đầu Cầu Long Thú con kia?

Biết mình có thể cứu chữa đối phương, Nhiếp Vân cũng không nói thêm gì nữa mà có chút nghi ngờ hỏi.

- Không sai! Nếu như ta đoán không sai. Chắc chắn là vừa mới sinh xong tiểu Cầu Long Thú, lại còn không vượt quá ba ngày. Chính là bởi vì thời gian quá ngắn, nguyên khí đã bị tổn thương nặng nề, không có hoàn toàn khôi phục. Như vậy mới không có đuổi tận giết tuyệt hai người này, nếu không, Phùng Chấn chém giết con của nó. Làm sao nó có thể để cho hai người này giữ được mạng sống cơ chứ?

Phí Đồng nói.

- Đúng vậy.

Mới vừa rồi Nhiếp Vân cũng đã nghĩ tới vấn đề này, cho nên lúc này hắn ta nói một cái hắn đã lập tức hiểu ra.

Đúng là có chuyện như vậy a.

Vừa mới sinh con xong, cho dù bản thể của Cầu Long Thú cường đại đi chăng nữa thì cũng sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề. Lúc này lại nhìn thấy con mình chết ở trước mặt, lực trùng kích to lớn thế nào có thể tưởng tượng ra được. Có thể đánh bất tỉnh Điêu Vịnh, Phùng Chấn đã là cực hạn của thân thể, chính vì vậy cho nên nó mới bỏ qua cho tính mạng của hai người bọn họ. Làm cho bọn họ sống tới bây giờ

Thanh Sơn Bộ và Lạc Sơn Bộ cách nhau không xa. Trong lúc hai người đang nói chuyện thì có một bóng người gầy gò giơ xương được mang tới.

Bóng người này nếu so với Điêu Vịnh tộc trưởng còn trẻ tuổi hơn không ít, bất quá dán vẻ xanh xao vàng vọt, da rất trắng, nhìn dáng vẻ dường như đã rất lâu rồi không thấy ánh mặt trời.

- Đại nhân, người này chính là phụ thân ta. Cầu xin đại nhân xuất

thủ cứu phụ thân ta.

Phùng Thịnh biết thiếu niên nhìn tầm thường trước mắt này là người có thực lực mạnh nhất, cho nên hắn cũng không có vẻ phách lối như mới vừa rồi nữa, mà dùng vẻ mặt thành khẩn nói.

Mặc dù hắn đi ngược lại, làm cho hai đại bộ lạc chiến đấu không ngừng, thù sâu như biển. Thế nhưng cũng không thể không thừa nhận, đây quả thực là một đứa con có hiếu.

- Được rồi.

Nhiếp Vân đi về phía trước, ngón tay đặt ở trên thân thể đối phương, một đạo mộc sinh khí đi toàn thân một vòng, lập tức đã biết rõ tình huống lúc này của đối phương.

Quả nhiên đúng như Phí Đồng nói vậy, ở trong cơ thể của người này ẩn chứa một đạo kịch độc, mặc dù đạo kịch độc này hắn chưa từng thấy qua. Thế nhưng nếu muốn giải quyết, đối với hắn mà nói, cũng không phải là việc khó khăn gì.

- Kịch độc này so với độc khí màu vàng còn kém quá xa. Có thể thử thăng cấp Kịch Độc đan điền một chút a.

Trong đầu Nhiếp Vân toát ra một cái suy nghĩ.

Nếu như đang ở trong Hỗn Độn đại dương, bất kỳ kịch độc nào cũng không có biện pháp làm tổn thương tới hắn chút nào. Bởi vì hắn có được Kịch Độc đan điền, đây là thiên phú đặc thù do kịch độc đại đạo trong ba nghìn đại đạo diễn biến mà thành.

------oOo------

Chương 2769: Cứu tỉnh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhưng đến Hoàn Vũ Thần giới này thì lại không được.

Nếu như hắn đoán không sai, pháp tắc của Hoàn Vũ Thần giới này đã vượt qua ba nghìn đại nói. Tùy tiện một ít nọc độc bình thường cũng không phải là thứ mà Kịch Độc đan điền có thể chịu đựng được.

Giống như độc khí trong máu của vương giả có máu tươi màu vàng kia vậy, nếu như Kịch Độc đan điền hữu dụng, như vậy cũng không đến nỗi khiến cho hắn hôn mê tới mấy tháng.

Muốn để cho Kịch Độc đan điền có thể chịu đựng được độc trong thế giới này. Chỉ có một biện pháp, đó chính là khiến cho đan điền này tiếp tục tấn cấp, bắt đầu từ những loại độc đơn giản nhất, từng bước tăng lên.

Cũng có thể gọi là dùng độc để bồi bổ đan điền!

Trong lòng toát lên suy nghĩ này, Nhiếp Vân cũng không do dự nữa, bắt đầu khống chế kịch độc khí, chậm rãi lan tràn qua đám độc khí trong người đối phương.

Dù sao cho dù có trúng độc thì hắn cũng có thể dùng thiên phú Thôn phệ tống ra bên ngoài cơ thể. Cho nên đối với hắn mà nói, chuyệ nnày cũng không có sợ hãi quá lớn.

Kịch độc khí chậm rãi tiến vào trong cơ thể của đối phương, trong nháy mắt đã dung hợp cùng với độc khí ở trong người đối phương khí vào một chỗ. Sau đó lại giống như nước suối gặp nhau vậy, cùng nhau chảy xuôi.

Ở trong Hỗn Độn đại dương, kịch độc khí là vạn độc chi tổ, đối với tất cả độc vật đều có tác dụng áp chế cực mạnh. Mà ở chỗ này, rõ ràng đã không làm được điểm này. Bất quá, nó lại có thể dung hợp hoàn mỹ cùng với những độc vật khác. Khiến cho độc khí trong người của đối phương trở nên dễ chịu, làm cho hắn có thể khống chế nó tiến vào trong cơ thể của mình.

Độc khí vừa mới tiến vào đan điền thì sắc mặt của Nhiếp Vân lập tức thay đổi, ngay sau đó xao động ở trong cơ thể đã lập tức bị chế trụ.

Loại độc này mặc dù so ra kém với máu tươi màu vàng kia. Thế nhưng cũng không kém quá xa, nếu như không phải hắn vừa mới đột phá, thực lực đã mạnh hơn. Như vậy chỉ sợ cũng rất khó có thể áp chế được nó.

Tí tách tí tách!

Độc khí và Kịch Độc đan điền vừa mới bắt đầu thì còn cần hắn phải áp chế, có chút giống như nước lửa không thể dung hòa. Một lát sau, Kịch Độc đan điền dường như đã thích ứng được vậy, cũng không có động tĩnh nào khác nữa.

- Nhanh như vậy đã có thể làm quen rồi sao?

Nhiếp Vân nháy mắt nói.

Vốn hắn tưởng rằng Kịch Độc đan điền muốn dung hợp với loại độc này, ít nhất cũng cần phải phí không ít công phu và tinh lực. Thế nhưng hắn không nghĩ tới nhanh như vậy đã có thể thành công, xem ra chỉ cần từng bước một bồi bồ cho Kịch Độc đan điền, như vậy nó vẫn có không gian tấn cấp rất lớn!

Có Kịch Độc đan điền làm chỗ dựa, việc lấy độc khí của đối phương cũng không cần phải do dự nữa. Không bao lâu sau, Cầu Long độc lan tràn ở trong cơ thể Phùng Chấn đã bị hắn thanh trừ bảy tám phần mười.

- Được rồi.

Thanh trừ xong độc ở trong người đối phương, Nhiếp Vân biết rõ không bao lâu nữa đối phương sẽ tỉnh lại, cho nên hắn mới lui về phía sau một bước.

- Được rồi sao?

Kỳ thực không cần Nhiếp Vân nó thì những người khác cũng đã nhìn ra được tình huống trước mắt. Lúc này sắc mặt vô cùng nhợt nhạt của Phùng Chấn đã bắt đầu trở nên đỏ hồng. Thậm chí tốc độ hít thở cũng đã tăng lên không ít.

- Tạ ơn đại nhân...

Phùng Thịnh cũng nhìn thấy điểm này, hắn nhìn về phía Nhiếp Vân, vẻ mặt tràn ngập cảm kích. Hắn đi mấy bước tới bên cạnh phụ thân, chờ phụ thân tỉnh lại.

Phí Đồng nhìn thấy vị trước mắt này có thể dễ dàng hóa giải kịch độc mà ngay cả hắn cũng không thể. Trong lòng hắn đã lần nữa xác nhận qua một lần, ở chỗ sâu trong ánh mắt hiện lên vẻ vui sướng nồng đậm.

Bằng vào thực lực Vương giả trung phẩm của hắn, ở chỗ này nhìn qua không tồi, thế nhưng ở trong Phổ Thiên hoàng triều, cái gì cũng không phải. Nếu như lần này có thể tìm hoàng tử về. Như vậy có thể tưởng tượng ra được, nhất định hắn sẽ đạt được vô số ban thưởng, đến lúc đó vô luận là địa vị hay là tu vi đều sẽ có biến hóa rất lớn!

- Đây là đâu? Sao ta lại ở nơi này?

Trong khi hắn đang suy nghĩ lung tung thì phía trước đã có một tiếng hừ nhẹ vang lên, Phùng Chấn vốn đang nằm ở trên băng ca không nhúc nhích lại chậm rãi mở mắt ra.

Hắn ngủ say mười năm, lúc này đã lần nữa tỉnh lại.

Không bao lâu Phùng Chấn đã hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, sắc mặt hắn lúc đỏ lúc trắng. Một lát sau, hắn thở dài một tiếng rồi lại đứng lên.

- Phụ thân, người mau nói cho bọn hắn biết đi. Là Điêu Vịnh tộc trưởng nói láo, những chuyện kia cũng là giả...

Thấy phụ thân biết chuyện đã xảy ra, Phùng Thịnh vội vàng nói một câu.

Từ nhỏ đến lớn hắn đều lấy phụ thân làm gương. Hắn không tin, cũng không dám thừa nhận phụ thân lại làm ra loại chuyện như vậy.

- Không phải là giả... Là thật... Hơn nữa Điêu Vịnh tộc trưởng còn nói thiếu. Ban đầu nhìn thấy Cầu Long Thú, ta vì chạy thoát thân cho nên đẩy hắn về phía trước, sau đó lại chạy trốn trước... Hôn mê nhiều năm như vậy, quả thực là do ta tự mình gánh lấy…

Phùng Chấn khẽ lắc đầu thở dài, trong giọng nói không có bất kỳ một chút che dấu nào.

Cũng đã đi qua địa ngục một lần, cho nên đối với những chuyện này hắn cũng đã không quá coi trọng nữa. Hắn biết những năm này lão hữu đã hy sinh tất nhiều. Nếu như thật sự không thừa nhận, như vậy hắn còn mặt mũi nào nhìn đối phương cơ chứ?

- Biết sai thì có thể thay đổi, không bao giờ là muộn! Nếu như ngươi sống chết không thừa nhận, như vậy ta có thể cứu sống ngươi thì đương nhiên cũng có thể khiến cho ngươi trực tiếp tử vong!

Thấy hắn đã thừa nhận, tron mắt Nhiếp Vân hiện lên vẻ lạnh lẽo, thanh âm lạnh nhạt vang vọng.

Cũng không phải hắn chỉ hù dọa. Nếu như đối phương tỉnh lại mà lại không thừa nhận sự thật, còn định hồ lộng mọi người, như vậy tuyệt đối hắn sẽ xuất thủ!

Hắn giải quyết ân oán giữa Thanh Sơn Bộ, Lạc Sơn Bộ là bởi vì hắn cảm thấy đám người Điêu Vịnh tộc trưởng, Quán Lăng không tệ. Thế nhưng nếu như có người không thức thời, như vậy hắn cũng không thể làm gì khác hơn là xuất thủ một phen.

- Vâng.

Nghe thấy hắn nói như vậy, trên đầu hai người Phùng Chấn, Phùng Thịnh đổ mồ hôi lạnh nhễ nhại. Tới giờ bọn hắn mới hiểu được, bọn họ đã đi một vòng qua quỷ môn quan.

- Bản thân chuyện này lỗi là do Lạc Sơn Bộ chúng ta, bây giờ chúng ta sẽ nói lời xin lỗi với Thanh Sơn Bộ. Đồng thời cũng bồi thường cho các vị. Hy vọng hai đại bộ lạc chúng ta có thể giống như trước đây, giao hảo trọn đời...

------oOo------

Chương 2770: Lừa dối (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phùng Chấn tỉnh lại, tất cả mọi người cũng đã biết chuyện năm đó. Cừu hận cũng đã phai nhạt đi không ít, hơn nữa lại có Nhiếp Vân chấn nhiếp. Lúc này hai đại bộ lạc muốn lần nữa trở về trạng thái trước kia cũng không cần quá lâu.

- Thiếu gia, ta nghĩ đến một chuyện...

Chuyện này chấm dứt, Phí Đồng đi lên phía trước, lại truyền âm cho Nhiếp Vân.

- Mục đích ta tới đây lần này là vì tìm Giác Linh hoa, liệu nó có thể đang ở trong sơn cốc mà hai người Điêu Vịnh đi hay không?

- Tại sao ngươi lại có loại suy đoán này?

Nhiếp Vân nhìn về phía đối phương.

Hắn biết, nếu như đối phương đã nói như vậy, nhất định không phải là thuận miệng nói bậy, tất đã có suy đoán của bản thân.

- Trước đó ta cũng đã nói, phượng hoàng không bảo không xuống. Trên thực tế Cầu Long Thú cũng giống như vậy. Ở trong dãy núi này, thực lực của dã thú trên cơ bản đều chừng Chúa Tể. Cao nhất cũng không quá Bán bộ Phong vương, xuất hiện một đầu Cầu Long Thú trưởng thành, có được cấp bậc Vương giả viên mãn. Chuyện này sao không khiến cho người ta hoài nghi cơ chứ?

Phí Đồng nói ra suy đoán của mình.

- Đúng vậy.

Nhiếp Vân trầm tư.

Quả thực là có chuyện như vậy, người vì lợi mà phân, ngưu tầm ngưu mã tầm ma. Đây đã là thiên lý. Ở trong dãy núi này, nếu như là ở Hỗn Độn đại dương mà nói, có thể nói là cao thủ nhiều như mây. Thế nhưng ở phạm vi của Hoàn Vũ Thần giới, chỉ tương đương với một góc hẻo lánh, căn bản không đáng để nhắc tới.

Đường đường là Cầu Long Thú sau khi trưởng thành có được thực lực Vương giả viên mãn, thế nhưng lại xuất hiện ở nơi này. Tất sẽ có mục đích gì đó.

- Bất quá... Cầu Long Thú đã mất đi hài tử, có lẽ đã sớm rời đi. Nếu như nó đã rời đi. Cho dù có bảo vật gì thì nhất định cũng đã bị cuốn sạch sẽ. Cho dù có đi tới thì cũng là trống không.

Trầm tư trong chốc lát, Nhiếp Vân lại nói một câu.

Hài tử mà Cầu Long Thú mới sinh ra đã bị giết, không cẩn thận nó đã rời khỏi nơi này. Mà nếu như thực sự rời khỏi đây, cho dù có nhiều bảo vật hơn nữa nhất định cũng sẽ bị mang đi. Làm sao có thể để lại cho người khác tới nhặt cơ chứ.

- Chuyện này cũng đúng a.

Trước đó Phí Đồng không nghĩ tới, thế nhưng sau khi nghe hắn giải thích lập tức cười khổ một tiếng. Sắc mặt hắn có chút nghiêm túc:

- Điện hạ, dù sau nơi này cũng không phải là nơi mà người có thể ở dài. Không bằng bây giờ ta sẽ dẫn người đi gặp Chí Hào tướng quân. Sau đó lại thương nghị chuyện hồi cung! Ta tin, nếu như bệ hạ biết được đã tìm thấy người, nhất định bệ hạ sẽ rất là vui mừng!

- Hồi cung?

Sắc mặt Nhiếp Vân có chút cổ quái.

Hắn là người giả mạo, nhất định không thể hồi cung gì đó được. Nếu như thực sự đi về, một khi gặp mặt Phổ Thiên Đại Đế tất sẽ bị lộ.

Nhưng nếu như cố ý không trở về cung, nhất định đối phương sẽ

hoài nghi. Hơn nữa, đối phương cho rằng thân phận của hắn hoàng tử, có lẽ có thể dùng thân phận này để làm một chút chuyện. Mau chóng tăng lên thực lực, hoặc là đi tìm đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Do dự trong chốc lát, Nhiếp Vân mới hỏi:

- Thực lực của vị Chí Hào tướng quân này đã đạt tới cấp bậc gì rồi?

Cũng không phải là không thể đi gặp đối phương được, thế nhưng phải hiểu rõ rốt cuộc là thực lực gì rồi mới nói sau. Nếu như thực lực quá mạnh mẽ thì sẽ rất dễ bị nhìn thấu, hơn nữa cũng khó có thể chạy trốn. Nếu thực lực thấp, bằng vào thực lực của hắn có lẽ có thể cân nhắc lừa bịp một chút.

- Chí Hào tướng quân là một thủ lĩnh của một trong chín chín tám mươi mốt kỳ tinh quân Phổ Thiên hoàng triều, có thực lực Hoàng giả hạ phẩm!

Trong mắt Phí Đồng tràn ngập lửa nóng.

- Hoàng giả hạ phẩm?

Trong lòng Nhiếp Vân giật thót một cái.

Mặc dù chưa nhìn thấy qua cường giả Hoàng cảnh, thế nhưng hắn cũng biết thực lực giữa mình và đối phương cách biệt như trời và đất. Ban đầu chỉ có một Vương giả thượng phẩm là Bách Triết kia cũng đã khiến cho bọn họ thiếu chút nữa toàn quân bị diệt. Người này lại đạt tới Hoàng cảnh, nhất định sẽ càng thêm đáng sợ!

Nếu như giả mạo ở trước mặt loại người như vậy mà bị nhìn ra, nhất định hắn sẽ bị chém giết, cho dù có trốn cũng không thoát!

Bây giờ hắn muốn đi tìm đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt, tăng lên thực lực. Nếu như một mực đợi ở chỗ này thì nhất định là không được. Đi tìm Chí Hào tướng quân kia tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất. Thế nhưng nếu bởi vậy mà bị phát hiện ra thân phận, như vậy nguy hiểm cũng sẽ tăng lên thành gấp bội.

Phải nghĩ ra một biện pháp song toàn cả đôi bên.

- Vị Chí Hào tướng quân này có quan hệ như thế nào với Đa Ba vương tử kia?

Một lát sau, hai mắt Nhiếp Vân sáng lên, mở miệng hỏi một câu.

- Quan hệ với Đa Ba vương tử? Điện hạ sợ đồng bào tương tàn hay sao?

Phí Đồng cũng là người thông minh, nghe thấy hắn hỏi như vậy đã lập tức hiểu ra.

Nhà Đế vương không có thân tình, đây là chuyện mà người người đều biết, vì cái vị trí kia, máu thịt tương tàn, tình huynh đệ cũng không có cũng là chuyện rất bình thường!

Nếu như người trước mắt này thực sự là hoàng tử. Sau khi trở về nhất định sẽ có địa vị cao hơn Đa Ba vương tử, đây là chuyện mà rất nhiều người đều không muốn thấy!

Không cẩn thận nhất định sẽ bị chém giết trong vô hình.

- Mặc dù ta đối với rất nhiều thế cục ở trong Thần giới cũng không hiểu. Thế nhưng ta cũng biết ở trong các thế lực lớn có tồn tại tranh đấu. Thực lực của ta bây giờ rất yếu, lại không có thế lực thân tín. Một khi lộ ra thân phận, để cho bọn họ biết được, có lẽ sẽ rất khó còn sống để đi tới Phổ Thiên hoàng thành!

Nhiếp Vân nói.

- Chuyện này... Điện hạ suy tính rất đúng. Mặc dù ta không muốn thừa nhận, thế nhưng... Đây cũng là sự thật!

Vẻ mặt Phí Đồng có chút lúng túng.

Mặc dù hắn không muốn thừa nhận, thế nhưng chuyện như vậy cũng thực sự có tồn tại.

Cho dù Đa Ba vương tử không động thủ thì những hoàng tử khác biết hắn trở về, nhất định cũng sẽ xuất thủ, thậm chí đến lúc đó lại còn nghĩ biện pháp giá họa cho Đa Ba vương tử này.

Hoàng gia tranh đấu, hắn chẳng qua cũng chỉ là một tiểu nhân vật, căn bản không có biện pháp nào nhúng tay vào.

Nếu quả thật giống như mới vừa rồi, cứ như vậy mang Hoàng Tử điện hạ đi tìm Chí Hào tướng quân, vạn nhất tướng quân là người của vương tử hoặc là vị hoàng tử kia. Như vậy rất có thể sẽ hạ thủ đối với Hoàng Tử điện hạ. Mà nếu như hoàng tử thực sự mất mạng... Đừng nói là hắn không có cách nào đạt được tưởng thưởng, mà không

cẩn thận sẽ còn bị chôn theo hoàng tử.

------oOo------

Chương 2771: Lừa dối (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi biết rõ những chuyện này, mồ hôi lạnh sau lưng Phí Đồng không ngừng chảy ra.

Xem ra trước khi không có thực lực tuyệt đối, tìm được Hoàng Tử điện hạ cũng không phải là chuyện gì tốt, không cẩn thận sẽ còn vì vậy mà dẫn tới họa sát thân.

- Điện hạ, vậy chúng ta... Nên làm sao bây giờ?

Hiện tại hắn cũng không có chủ ý gì tốt. Cho nên không thể làm gì khác hơn là ký thác hy vọng vào vị hoàng tử trước mắt này.

- Cái này nói khó cũng khó, nói đơn giản cũng đơn giản!

Thấy mình vừa mới nói câu đầu tiên đã lừa dối đượcngười này, trong lòng Nhiếp Vân cười thầm, trên mặt lại ra vẻ ngưng trọng.

- Đơn giản.

Hai mắt Phí Đồng sáng lên, vội vàng nhìn qua phía hắn.

- Nếu như ngươi làm rõ thân phận của ta, tin tức sẽ truyền ra ngoài. Khi đó nhất định sẽ khiến cho những người khác mơ ước, những người này, không chỉ đến từ Phổ Thiên hoàng triều, mà rất có thể còn tới từ những thế lực khác!

Nhiếp Vân nói.

Phổ Thiên hoàng triều trở thành thế lực lớn một phương, nhất định đã trải qua vô số sát phạt. Cừu gia trải rộng khắp nơi, những cừu nhân này không giết được Phổ Thiên Đại Đế, thế nhưng muốn giết một tên hoàng tử thực lực không mạnh vẫn còn có thể.

- Vâng...

Điểm này trước đó Phí Đồng không nghĩ tới, nghe thấy hắn nói như vậy, vẻ mặt hắn càng thêm ảm đạm.

Đây không phải là tìm được hoàng tử, tìm được một cái Tàng Bảo Khố, mà là tìm được một trái lựu đạn a!

- Chứng minh rõ thân phận sẽ có rất nhiều phiền toái, nếu như không chứng minh thì sao? Nếu như tất cả mọi người đều không biết ta là ai, như vậy có phải sẽ không xuất hiện vấn đề hay không?

Nhiếp Vân cười nói.

- Chuyện này...

Phí Đồng vội vàng gật đầu.

Đúng vậy, nếu như để cho người ta biết thân phận của hắn sẽ có vô số kiếp nạn, nếu như không biết mà nói, nhất định sẽ an toàn hơn không ít.

- Cho nên, ta đã suy nghĩ kỹ rồi. Có thể đi cùng ngươi tới gặp Chí Hào tướng quân, nhưng mà không lấy thân phận hoàng tử đi gặp

hắn, mà là dùng thân phận bằng hữu của ngươi. Hoặc là những thân phận khác, như vậy mà nói, bất kỳ người nào cũng sẽ không biết được. Khi đó sẽ an toàn hơn không ít!

Nhiếp Vân đem suy nghĩ của mình nói ra.

Hắn vừa mới đến Hoàn Vũ Thần giống như là kẻ ngu ngốc vậy. Cái gì cũng không biết, muốn nhanh chóng dung nhập vào trong thế giới này, phải tiếp xúc với càng nhiều cường giả hơn thì mới có thể mở rộng tầm mắt. Như vậy người gọi là Chí Hào tướng quân này không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Nếu không, đi loạn trong núi rừng như vậy, muốn gặp được một vị cường giả Hoàng cảnh, đây cơ hồ là chuyện không thể nào.

- Được, cứ làm như vậy đi... Nói người là bằng hữu của ta, ta còn chưa có tư cách này...

Phí Đồng khẽ gật đầu một cái, trên mặt hiện lên vẻ lúng túng.

Bảo hắn thừa nhận là bằng hữu của Hoàng tử, thân phận của hắn không đủ, cho nên hắn không dám nói lung tung.

- Không sao, ngươi có thể nói ta là bà con xa của ngươi, thất lạc từ nhỏ, lưu lạc đến đây. Ta tin rằng cũng sẽ không có ai hoài nghi, trước tiên nghĩ biện pháp lẻn vào Tinh Quân kỳ, sau đó mới tính toán tiếp!

Nhiếp Vân nói.

- Được!

Thấy Hoàng tử đã lên tiếng, Phí Đồng cũng không dám vi phạm, chỉ có thể gật đầu một cái, nói:

- Vậy... Hoàng Tử điện hạ, lúc nào chúng ta mới lên đường?

- Chờ một chút, ta còn có một bằng hữu, hắn đang bế quan, chờ hắn đi ra, chúng ta sẽ cùng nhau rời đi!

Nhiếp Vân nói.

Người nói đương nhiên chính là Nhiếp Đồng, phát hiện ra thân phận của mình là Hoàng tử, đương nhiên không thể có đệ đệ được. Nếu không rất dễ dàng bị lộ, cho nên không thể làm gì khác hơn là nói Nhiếp Đồng là bằng hữu của hắn.

- Tất cả đều nghe theo điện hạ sắp xếp!

Trải qua nói chuyện mới vừa rồi, Phí Đồng đã biết vị hoàng tử trước mắt này mặc dù không biết quá nhiều chuyện bên ngoài. Thế nhưng trí tuệ tuyệt đối còn hơn hắn, vì vậy hắn cũng không nói thêm gì nữa.

- Nhiếp Vân đại nhân, vị đại nhân này, tộc trưởng và Phùng Chấn tộc trưởng đã chuẩn bị xong dạ tiệc, hy vọng hai vị dời bước qua đó.

Mới vừa thương nghị xong, Quán Lăng đã đi tới trước mặt hai người.

Giải quyết xong mâu thuẫn của hai bộ lạc, Nhiếp Vân trị liệu thương thế cho Quán Lăng, Mộc sinh khí có thể sử dụng, thực lực của Quán Lăng còn thấp hơn xa hắn. Vì vậy muốn trị liệu căn bản sẽ không tốn quá nhiều thời gian. Lúc này đương nhiên đã khỏi hẳn.

Lúc này hắn đã sinh long hoạt hổ, thực lực toàn thân đã mơ hồ chạm tới ranh giới Phong vương, không cẩn thận là có thể đột phá được.

Chính vì vậy, hắn vô cùng cảm kích người thiếu niên ở trước mắt này. Hắn biết, nếu như không phải có đối phương xuất thủ, chẳng những hắn đã biến thành một cỗ thi thể mà lúc này tất cả tộc nhân nhất định cũng đã rơi vào trong nước sôi lửa bỏng.

Nếu như nói người thiếu niên bên trong tộc thần tượng chính là hắn. Mà thần tượng của hắn lại chính là thiếu niên ở trước mắt.

Nhiếp Đồng còn chưa bế quan kết thúc, không thể rời đi. Hơn nữa lại có lời mời của Điêu Vịnh tộc trưởng, Nhiếp Vân cũng không có

từ chối mà mang theo Phí Đồng đi về phía bộ lạc.

Hiện tại đã lừa gạt được Phí Đồng, như vậy hắn cũng không cần lo lắng tới việc thân phận bị bại lộ, hai người vừa nói vừa cười, rất nhanh đã tiến vào Thanh Sơn Bộ.

Lần nữa đi tới chỗ ở của tộc trưởng, chỉ thấy trong căn phòng có một cái đống lửa to lớn. Cao tầng của hai bộ lạc đang ngồi ở đó, mặc dù giữa song phương còn có chút lúng túng, nhưng mà so với dáng vẻ giương cung bạt kiếm vừa rồi còn khá hơn nhiều.

- Nhiếp Vân đại nhân, Phí Đồng đại nhân!

Điêu Vịnh và Phùng Chấn vội vàng đi tới.

- Điêu Vịnh tộc trưởng, ngày mai ta định rời khỏi nơi này...

Trên bàn có chuẩn bị vô số mỹ tửu mỹ thực, rượu quá ba tuần, Nhiếp Vân đột nhiên mở miệng nói.

Bất kể nói thế nào, Điêu Vịnh tộc trưởng đối với hắn có ân tình chứa chấp. Hắn định rời khỏi nơi này, tốt nhất cũng nên nói một câu.

- Đi? Nhanh như vậy sao?

Mặc dù Điêu Vịnh đã sớm đoán ra miếu nhỏ như chỗ hắn không chứa chấp nổi vị đại phật này, sớm muộn gì đối phương cũng sẽ phải đi, chẳng qua là hắn không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

- Phí Đồng còn có việc, ta muốn đi cùng hắn, cũng chỉ có thể rời đi... Cảm ơn tộc trưởng khoản đãi trong khoảng thời gian này!

Nhiếp Vân nói.

- Đại nhân muốn, ta sẽ không ngăn cản, chẳng qua là... Chẳng lẽ đại nhân không muốn đi xem sơn cốc mà Cầu Long Thú ở hay sao?

Điêu Vịnh do dự một chút rồi nói.

------oOo------

Chương 2772: Vào cốc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân biết đối phương không thể nào vô cớ nói như vậy, nhất định còn có chuyện muốn nói. Lúc này hắn cũng không hỏi nhiều nữa mà chờ đợi đối phương nói ra. Quả nhiên Điêu Vịnh do dự một chút, sau đó mới nói tiếp:

- Cơn cốc đó mặc dù chúng ta chỉ mới đi qua một lần, thế nhưng thủy chung vẫn cảm thấy chỗ đó không đơn giản! Không chỉ là bởi vì nguyên nhân Cầu Long Thú!

- Không đơn giản? Sao lại nói như vậy?

- Ta cũng không biết, là một loại cảm giác, Nếu như Nhiếp Vân không ngại thì nên tới đó một chút. Cho dù mười năm trước Cầu Long Thú đã tổn thương nguyên khí nặng nề, không có cách nào giết chết chúng ta. Nhưng dù sao chúng ta cũng đã giết chết hài tử của nàng, loại cừu hận khắc cốt ghi tâm này. Thanh Sơn Bộ, Lạc Sơn Bộ lại có khoảng cách không xa, vì sao nó lại một mực không tới báo thù cơ chứ?

Điêu Vịnh nói.

Nhiếp Vân có chút sửng sốt.

Đối phương không nói thì hắn còn không có chú ý. Thế nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, quả thật là như vậy.

Lúc đó cho dù nguyên khí của Cầu Long Thú mẫu đã bị tổn thương nặng nề, dù không giết được hai người, để cho bọn họ trốn, mười năm cũng đã đủ khôi phục. Thế nhưng nhiều năm như vậy vì sao vẫn còn chưa tới báo thù?

Mối thù giết hài tử không đội trời chung, nhất là loại Vương thú này. Bản thân bọn chúng đã có tôn nghiêm rất cao, cường giả chém giết

không dám báo thù thì cũng thôi đi. Thế nhưng bị nhân vật như hai con con kiến hôi giết chết thân nhân. Nếu như không báo thù, quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

Nếu nói không tìm được Phùng Chấn thì càng không có thể. Bởi vì hắn uống máu của Cầu Long Thú, trong cơ thể đã có khí tức của Cầu Long Thú, giống như đèn sáng trong đêm tối vậy. Nếu như nói không tìm được, chuyện này không có khả năng!

- Cho nên ta hoài nghi ở trong sơn cốc có thứ gì đó. Kiềm chế Cầu Long Thú, khiến cho nó không có cách nào rời đi được... Dù là có thâm cừu đại hận thì cũng không có biện pháp để đi báo!

Điêu Vịnh đem suy đoán của mình nói ra.

Hắn có thể nghĩ ra được điểm này, cũng không phải là nói hắn thông minh hơn đám người Nhiếp Vân. Chủ yếu là sau cái sự kiện kia, hắn luôn luôn lo lắng Cầu Long Thú trở lại trả thù. Kết quả đã đợi nhiều năm như vậy, thế nhưng Cầu Long Thú cũng không có tới. Cho nên khó tránh khỏi hắn suy nghĩ nhiều như vậy.

- Có đạo lý, như vậy sơn cốc đó cách nơi này bao xa?

Nghe thấy Điêu Vịnh nói như vậy, Nhiếp Vân cũng có chút động tâm, hắn cảm thấy sơn cốc không đơn giản, trong lòng có xung động muốn đi qua nhìn một chút.

- Chỉ có một ngày đường, thực lực của hai vị mạnh như vậy, nếu như toàn lực đi tới đó mà nói. Chỉ cần một hai giờ đã có thể tới đó được.

Điêu Vịnh nói.

- Đã như vậy, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lên đường đi!

Nhiếp Vân đứng dậy nói.

Nếu đã tính toán đi thì cũng không nên do dự.

- Muốn đi nơi nào vậy? Chẳng lẽ không mang theo ta đi sao?

Đoàn người đã chuẩn bị xong, đang định động thủ thì đã nghe được một tiếng cười vang lên. Lúc quay đầu nhìn lại thì Nhiếp Đồng đã đi tới.

- Ngươi đã thành công?

Thấy dáng vẻ của Nhiếp Đồng, hai mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Đệ đệ bế quan, là vì đột phá cảnh giới Vương giả thượng phẩm, lúc này đi ra cũng tương đương với đã thành công.

- Ca ca... Ca ca đã nhìn thấu? Thực lực của ca ca...

Nhiếp Đồng cũng không trả lời câu hỏi của Nhiếp Vân, mà là nhìn về phía hắn, hai con ngươi của hắn sắp rơi xuống mặt đất.

Hắn cảm ngộ lực lượng của Hoàn Vũ Thần giới mà thuận lợi đột phá, đạt tới cảnh giới Vương giả thượng phẩm. Vốn hắn tưởng rằng tốc độ của mình đã rất nhanh rồi, thế nhưng dù có nằm mơ cũng không nghĩ tới, vị ca ca này của hắn còn nhanh hơn!

Trước khi bế quan, thực lực của ca ca hắn còn bị phong ấn áp chế, thân bị trúng kịch độc, mà bây giờ... Chẳng những đột phá Phong vương sơ kỳ mà còn thành công tấn cấp lên trung kỳ, ngay cả độc cũng đã được giải.

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu một cái, Nhiếp Đồng có chút cảm giác thất bại.

Khó trách khi còn ở tỏng Hỗn Độn đại dương, vô số người nói tới không thể so tốc độ tu luyện với ca ca hắn. Bây giờ nhìn lại, quả thật là như vậy!

- May mắn mà thôi.

Dường như sợ Nhiếp Đồng nói nhiều, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động một cái, sau đó lại đem chuyện mới vừa rồi xảy ra truyền qua. Để cho đệ đệ biết chuyện Phí Đồng nhận nhầm người cùng với ân oán của đám người Điêu Vịnh.

- Còn có thể như vậy được sao?

Tiêu hóa xong tin tức mà hắn truyền tới, Nhiếp Đồng không ngừng nháy mắt, nhìn về phía ca ca, vừa liếc nhìn Phí Đồng một chút. Trong đầu không khỏi cảm thấy có chút hôn mê.

Đùa giỡn gì chứ?

Ca ca từ nhỏ lớn lên với hắn, tại sao có thể là hoàng tử gì được chứ?

Mặc dù vẻ mặt tràn ngập cổ quái, thế nhưng hắn cung biết ca ca thừa nhận là hoàng tử nhất định là có dụng ý của mình, cho nên hắn cũng không nói thêm gì nữa.

Nhiếp Đồng xuất quan, Nhiếp Vân đã có lòng tin lớn hơn. Mọi người cxung không do dự nữa, do Điêu Vịnh, Phùng Chấn dẫn đường, cả đám nhanh chóng đi tới chỗ sơn cốc kia.

Điêu Vịnh là lão thợ săn sinh trưởng ở chỗ này, đối với địa hình nơi này vô cùng quen thuộc, đoàn người tiến lên vô cùng thuận lợi, hơn nữa lại có đám người Nhiếp Vân ra tay trợ giúp. Còn không tới nửa ngày thì mọi người đã đến ngọn núi phía trước.

Ngọn núi này cao vút trong mây, nhìn một cái không thấy đỉnh núi. Đi một hồi, giữa đỉnh núi có một cái sơn cốc chật hẹp xuất hiện ở trước mặt.

Lúc này, trời đã sáng choang, bất quá đỉnh núi này che lại phần lớn ánh mặt trời, hơn nữa thảm thực vật lại rậm rạp khiến cho sơn cốc có chút u ám ẩm ướt.

- Chính là sơn cốc...

Điêu Vịnh chỉ về phía trước.

Nhiếp Vân vận chuyển Thiên nhãn, nhìn vào bên trong. Nhìn một hồi, chân mày hắn không khỏi nhíu lại, sau đó lên tiếng:

- Quả thực có chút vấn đề...

Sơn cốc trước mắt này quả thực khác với sơn cốc bình thường, về phần khác biệt ở chỗ nào hắn cũng không nói được rõ ràng. Bất quá còn không có tiến vào thì trong lòng đã mơ hồ sinh ra cảm giác nguy cơ. Mà có thể khiến cho hắn có loại cảm giác này, chỉ sợ không chỉ có nguyên nhân là vì Cầu Long Thú.

- Chúng ta có đi vào không?

Dường như cũng cảm ứng được nguy hiểm, Nhiếp Đồng do dự một chút, sau đó nhìn

về ca ca.

- Hai người các ngươi ở lại chỗ này, ba người chúng ta sẽ đi vào xem một chút...

Trầm tư trong chốc lát, Nhiếp Vân phân phó với hai người Điêu Vịnh, Phùng Chấn một câu.

------oOo------

Chương 2773: Huyền Cực Điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thực lực của hai người bọn họ quá thấp, nếu như cưỡng ép mang theo mà nói, sẽ chỉ trở thành liên lụy cho ba bọn hắn mà thôi. Còn không bằng để bọn họ đợi ở bên ngoài.

- Vâng!

Hai người Điêu Vịnh cũng biết bản lĩnh của mình thế nào, cho nên lập tức ngừng lại.

- Chúng ta đi thôi, đến bên trong thì nghe mệnh lệnh của ta, một khi gặp nguy hiểm thì lập tức xoay người bỏ chạy, ngàn vạn lần không thể dừng lại!

Biết sơn cốc trước mắt này không đơn giản, Nhiếp Vân nói với hai người một tiếng, sau đó lập tức bước chân đi vào phía trong.

Nhiếp Đồng và Phí Đồng liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật đầu, ba người nhanh chóng vọt vào bên trong sơn cốc. Trong chốc lát đã biến mất ở trước mặt đám người Điêu Vịnh.

Trong cốc yên tĩnh dị thường, chỉ có thể nghe được tiếng gió thổi lá cây tạo thành tiếng vang xào xạc.

Gió ở trong cốc thổi lá xanh lất phất, có chút có ấm áp. Thế nhưng chẳng biết tại sao, gió thổi vào trên người lại khiến cho mọi người cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Lông mày của Nhiếp Vân nhíu lại, Thiên nhãn không ngừng vận chuyển, trong lúc đi về phía trước, hai mắt không ngừng quan sát tình huống chung quanh một lần.

Thiên nhãn của hắn ở trong Hoàn Vũ Thần giới cũng đã bị áp chế, mặc dù cũng có năng lực nhìn thấu các loại. Thế nhưng lại không cường đại bì kịp lúc còn ở trong Hỗn Độn đại dương, chỉ có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ trong phạm vi trăm thước, nếu xa hơn nữa thì sẽ không được.

- Có dấu chân, chẳng lẽ đầu Cầu Long Thú kia còn không có rời đi hay sao?

Đi về phía trước một hồi, trên mặt đất quả nhiên đã nhìn thấy được có một ít dấu chân to lớn, lông mày Phí Đồng nhíu chặt lại, có chút giật mình.

Mặc dù đã suy đoán ra trước đó, thế nhưng trong lòng mọi người vẫn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Cũng đã mười năm trôi qua, dựa theo lẽ thường mà nói, có lẽ Cầu Long Thú đã sớm rời đi rồi. Thế nhưng sao lại vẫn còn ở lại nơi này? Chẳng lẽ đúng như đối phương dự đoán, chỗ này có thứ gì đó khiến cho nó không có cách nào rời đi được?

Trong lòng kỳ quái, bước chân của ba người cũng không ngừng lại mà đi theo phương hướng của dấu chân chậm rãi đi về phía trước. Chỉ chốc lát, đúng như đám người Điêu Vịnh nói vậy, bọn hắn đã nhìn thấy một mảnh thiên tài địa bảo tạo thành một dược viên.

- Linh Lung Thảo, Vô Tu Hoa, Thiên Mạc Dương Căn... Sao nơi này lại có nhiều dược liệu như vậy chứ?

Đối với những dược liệu này, ngay cả một góc Nhiếp Vân và Nhiếp Đồng cũng không nhận ra được. Bọn hắn chỉ có thể cảm thấy linh khí mênh mông ẩn chứa trong đó, Phí Đồng thì khác, hắn chỉ cần nhìn vào một lần là đã có thể nói ra tên được.

- Những dược liệu này rất là trân quý hay sao?

Nhiếp Đồng hỏi.

- Coi như rất trân quý, nếu như dùng để luyện chế thành đan dược, đối với cường giả Phong vương cũng có hiệu quả rất tốt! Chỉ bất quá...

Phí Đồng khẽ lắc đầu một cái rồi cười nói.

- Sao vậy?

Nhìn thấy vẻ mặt này của hắn, Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

- Muốn luyện chế thành đan dược, cần người của Huyền Cực điện phương bắc xuất thủ. Bọn họ đối với Phổ Thiên hoàng triều chúng ta luôn luôn không hợp, cho dù có muốn bọn họ luyện chế thì cũng cần phải tốn một cái giá rất lớn..

Phí Đồng cười khổ một tiếng.

- Huyền Cực Điện?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt nói.

- Đúng vậy, Huyền Cực Điện và Phổ Thiên hoàng triều chúng ta cùng là một trong chín đại thế lực. Mặc dù thực lực bản thân không

hơn Phổ Thiên hoàng triều chúng ta, thế nhưng lại có mạng lưới giao thiệp cực lớn. Có vô số người đều hy vọng người của bọn họ có thể xuất thủ luyện chế đan dược cho bản thân mình!

Phí Đồng nói.

- Có lẽ cũng có không ít người biết luyện chế đan dược, vì sao không phải là phải bọn họ luyện chế?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái hỏi.

Theo hắn biết, luyện đan là một loại năng lực, chỉ cần học, rất nhiều người cũng sẽ có thể luyện chế được, vì sao lại phải là cái gọi là Huyền Cực Điện này động thủ cơ chứ?

- Quả thực không ít người đều có thể luyện đan được. Thế nhưng không có Huyền Cực Chi khí khắc đan văn như của Huyền Cực Điện. Như vậy đan dược cũng không có khác gì phế vật.

- Đan văn?

Nhiếp Vân nháy mắt.

Khi còn ở trong Hỗn Độn đại dương hắn cũng coi như là một vị luyện đan đại sư, luyện đan vô số, cũng chưa từng nghe nói qua Huyền Cực chi khí, đan văn gì đó.

- Đúng vậy, đây là một loại năng lực đặc thù. Là ban đầu do Huyền Cực Đại đế của Huyền Cực Điện sáng lập ra, chỉ cần có Huyền Cực chi khí khắc đan văn, tỷ lệ thành công của đan dược chẳng những sẽ tăng lên tới sáu thành. Ngay cả dược liệu cũng sẽ gia tăng lên gấp mấy lần! Nếu như là cường giả cấp bậc hoàng tử của Huyền Cực Điện khắc đan văn. Như vậy dược liệu tuyệt đối sẽ một lần tăng lên gấp mười lần!

Phí Đồng nói:

- Chính vì vậy, Huyền Cực Điện ở trong toàn bộ Hoàn Vũ Thần giới cũng có địa vị rất cao, vô số nữ tử đều muốn gả cho người của Huyền Cực Điện. Hy vọng có thể một bước bay lên trời...

- Ách? Còn có loại cách nói này soa?

Nhiếp Vân sửng sốt, xem ra sau này hắn phải học cái gọi là Huyền Cơ chi lực, có thể khiến cho dược lực tăng lên gấp mười lần. Cho dù là hắn cũng cảm thấy chuyện này có chút không thể tưởng tượng nổi.

- Luyện không luyện đan cũng không quản nữa. Nếu như những dược liệu này có tác dụng, như vậylấy đi rồi tính sau.

Nghe thấy đối thoại của hai người, Nhiếp Đồng xem thường, hắn cười cười nhìn về phía đám dược liệu trước mắt rồi nói.

Nếu như những dược liệu này đã có tác dụng, như vậy còn phí lời làm cái rắm a. Trước tiên đi hái rồi lại nói sau, về phần sau này luyện đan hay không, đó là chuyện về sau.

- Đúng vậy.

Nhiếp Vân khẽ gật đầu một cái, bước lên phía trước một bước. Bàn tay chộp ra một trảo, đã lập tức bắt được mấy gốc dược liệu trước mắt vào trong lòng bàn tay. Cổ tay lại lộn một cái, thu cả đám vào trong Nạp Vật thế giới.

Trình độ vững chắc của Nạp Vật thế giới nương theo thực lực tấn cấp đã vượt qua Chí Tôn vực bình thường. Muốn thu những dược liệu này cũng không thành vấn đề chút nào.

Đối với dược liệu, Nhiếp Vân là người có quyền lên tiếng cao nhất. Nhiếp Đồng cũng không có động thủ nữa, Phí Đồng nhìn thấy thủ pháp của vị Hoàng tử này thành thạo, lưu loát như vậy. So với hắn không biết còn mạnh hơn gấp bao nhiêu lần, cho nên hắn cũng sẽ không nhúng tay vào nữa.

Dược viên cũng không lớn, tổng cộng cũng chỉ mấy chục gốc dược liệu mà thôi. Không tới thời gian uống cạn một chung trà đã bị Nhiếp Vân hái sạch sẽ.

- Tiếp tục đi thôi!

Hái xong dược liệu, Nhiếp Vân lại nói một tiếng, một lần nữa đi về phía trước.

------oOo------

Chương 2774: Không có chết? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một đường tiến lên rất là thuận lợi, không có bất cứ vấn đề gì, yên tĩnh tới mức khiến cho ngay cả Nhiếp Vân cũng cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

- Ca ca...

Thanh âm của Nhiếp Đồng truyền tới.

Nhiếp Vân đã biết đệ đệ muốn nói gì mà lập tức cắt đứt lời của hắn, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trước mặt.

Trước khi tiến vào trong sơn cốc hắn đã cảm thấy sơn cốc này có cái gì đó không đúng. Thế nhưng ai ngờ sau khi đi vào, cái gì cũng không phát hiện ra được. Thậm chí bản thân cũng đã lấy đi nhiều dược liệu trân quý như vậy, cũng không có chuyện ngoài ý muốn nổi lên... Điều này không khỏi làm cho người ta phải nghiền ngẫm một phen.

Chuyện có khác thường tất có yêu dị, cho dù không cần Nhiếp Đồng nói thì Nhiếp Vân cũng biết cảnh tượng trước mắt có vấn đề.

- Tìm được sơn động trước kia rồi lại nói, nếu quả thật nó có vấn đề, nhất định nó cũng ở bên trong sơn động...

Lần nữa quan sát một hồi, phát hiện ra chung quanh quả thực không có các loại cấm chế, bẫy rập, Nhiếp Vân lập tức truyền âm cho hai người.

Bọn họ đã chạy tới nơi này, lúc này chuyện trở về hiển nhiên đã là

không thể nào. Nếu như Điêu Vịnh miêu tả không sai, như vậy bọn họ chỉ còn cách sơn động của Cầu Long Thú không còn xa.

Chân không ngừng tiến lên, đi vòng qua mấy khối nham thạch to lớn, quả nhiên đã nhìn thấy một cái sơn động đen thui xuất hiện ở cách đó không xa.

Nhiếp Vân gật đầu một cái, bay vút về phía trước.

Bộ pháp của hắn nhẹ nhàng linh động, không có chút tiếng động nào, Nhiếp Đồng thì càng không cần phải nói, dung hợp trí nhớ của Tu La vương, lại nắm giữ vô số bí tịch, loại công pháp khinh thân này chỗ nào cũng có, thậm chí so với Nhiếp Vân còn nhiều hơn không ít.

Phí Đồng thì không được, hắn miễn cưỡng đuổi theo hai người. Tiếng bước chân rốt cuộc cũng không che giấu được, căn bản không có cách nào làm được như hai người bọn họ vậy.

Thấy dáng vẻ của hắn như vậy, Nhiếp Đồng không thể làm gì khác hơn là xoay người lại bắt lấy đối phương, sau đó mang hắn đi theo sau lưng ca ca.

Thấy người trẻ tuổi trước mắt này lại nắm lấy mình như nắm một con gà con, lúc này Phí Đồng mới hiểu được. Ở tỏng ba người bọn họ, sợ rằng người thiếu niên trước mắt này mới có thực lực mạnh mẽ nhất!

Không hổ là bằng hữu của Hoàng tử điện hạ, thực lực như vậy, cho dù là ở trong Tinh Quân kỳ thì cũng tuyệt đối coi như là cấp bậc thống lĩnh.

Sưu sưu!

Hai người Nhiếp Vân không biết suy nghĩ ở trong lòng hắn, thân thể giống như một chiếc lá rụng vậy, lặng lẽ không một tiếng động đi tới lối vào sơn động.

- Đi vào!

Khẽ nói một câu, thân thể của Nhiếp Vân búng một cái rồi xông vào bên trong.

Bên trong sơn động có chút tối đen, bất quá, sơn cốc mà vừa rồi bọn họ đi qua cũng cũng có chút u ám. Cho nên vừa mới tiến vào cũng rất dễ dàng thích ứng, một lát sau đã nhìn thấy rõ tình huống bên trong sơn động.

- Cái này...

Nhìn thấy rõ ràng tình huống bên trong sơn động, sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống, trở nên có chút ngưng trọng.

Tứ xuất hiện ở trước mắt mọi người cũng không phải là Cầu Long Thú, mà là mấy cái dấu chân to lớn. Nhìn bộ dáng rất giống như bụi đất, dường như cách lúc chủ nhân của dấu chân rời đi không lâu!

- Là Cầu Long Thú trưởng thành, hơn nữa... Dường như còn không chỉ một!

Phí Đồng đã nhận ra, hắn không khỏi giật mình.

Dấu chân trước mắt là của Cầu Long Thú, hắn có thể nhận ra được rõ ràng, hơn nữa quan trọng nhất là... Chủ nhân của dấu chân là Cầu Long Thú trưởng thành, thậm chí còn không chỉ có một đầu!

Cầu Long Thú trưởng thành có thực lực Vương giả viên mãn, một dãy núi nho nhỏ không ngờ lại xuất hiện vài đầu, quả tuhwjc có chút quỷ dị.

- Trở về!

Nghe thấy hắn nói như vậy, sắc mặt Nhiếp Vân đột nhiên biến đổi, mở miệng phân phó một tiếng, thân thể nhanh chóng thoát ra phía ngoài.

Trước khi tới đây hắn đã nói trước với hai người Nhiếp Đồng, Phí Đồng, phải nghe theo mệnh lệnh của hắn. Lúc này nhìn thấy hắn không nói hai lời đã xoay người rời đi, hai người cũng không dám dừng lại mà lập tức theo sát ở phía sau đuổi theo.

Rống!

Ba người còn chưa đi ra khỏi sơn động thì lỗ tai đã rung lên một cái, ngay sau đó đã cảm thấy có một đạo khí lưu to lớn tràn tới. Đồng thời một đạo thanh âm vang dội màng nhĩ, tiếng nổ mãnh liệt vang vọng, khiến cho ba người đều cảm thấy thân thể phát run, có chút không chịu nổi.

Ào Ào!

Nhiếp Vân quay đầu nhìn lại, ngay sau đó đã nhìn thấy có một đạo hắc ảnh vọt thẳng tới. Bóng đen trước mặt, khí lưu giống như bảo kiếm sắc bén đụng vào trên tảng đá, lập tức để lại dấu chân to lớn.

- Là Cầu Long Thú... Chạy mau!

Sắc mặt khó coi, Nhiếp Vân cũng không để ý tới những chuyện khác nữa. Thân thể hắn nhoáng một cái đã ngăn ở sau lưng hai người Nhiếp Đồng, sau đó lại lăng không đánh ra một quyền.

Một quyền này đã dùng tới thiên phú Thiên Thủ sư và thiên phú thôn phệ, lực lượng trong cơ thể lập tức tạo thành một cái vòng xoáy do chân khí hình thành.

Ầm Ầm!

Vòng xoáy và móng vuốt của Cầu Long Thú đụng nhau, ngay sau đó Nhiếp Vân đã cảm thấy có một cỗ lực lượng mạnh mẽ tuôn ra. Trước ngực cảm thấy bực bội, thoáng cái đã bay ra phía ngoài. Sống lưng đụng vào trên tảng đá, cả người ngay cả hít thở cũng có chút khó khăn.

- Thật là lợi hại...

Hít sâu một hơi, chế trụ thương thế ở trên người, thân thể Nhiếp Vân khẽ động một cái, đã từ trên tảng đá rơi xuống.

Mà nhân cơ hội vừa rồi, hai người Nhiếp Đồng cũng đã mượn cơ hội rời khỏi sơn động.

Hai người bọn họ biết Nhiếp Vân ngăn cản đối phương là vì cho tranh thủ cơ hội rời đi cho bọn hắn. Cho nên đương nhiên bọn hắn sẽ không ngu ngốc mà ở lại.

- Rút lui...

Thấy bọn họ đã chạy trốn, Nhiếp Vân cũng không ở lại, thân thể khẽ nhoáng một cái, tạo ra mấy đạo hư ảnh tại chỗ, sau đó lại phóng thẳng ra ngoài.

Lực áp bách ở trong Hoàn Vũ Thần giới quả thực quá lớn. Nếu như còn ở trong Hỗn Độn đại dương, như vậy cho dù là Vương giả thượng phẩm cũng không đuổi kịp, cũng khó phát hiện ra người thực của hắn ở chỗ nào. Thế nhưng ở chỗ này hắn chỉ có miễn cưỡng thi triển ra được mà thôi, hiệu quả cũng không được như ý muốn.

Ầm Ầm!

Cầu Long Thú sau lưng dường như cũng đã nhìn thấu chân thân của hắn. Một tiếng nổ ầm ầm vang vọng, lại lần nữa đánh tới một móng vuốt, lực áp bách tràn ngập khí tức máu tanh lập tức đánh tới sau lưng Nhiếp Vân. Hắn còn chưa đi tới cửa động thì đã cảm thấy có một cỗ lực lượng khổng lồ nện vào trên lưng.

------oOo------

Chương 2775: Không có chết? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phốc!

Máu tươi phun ra, cả người giống như diều đứt giây, bay ra phía ngoài.

- Ca ca!

Vốn tưởng rằng sẽ ngã xuống đất, cùng lắm là ngã một cái. Thế nhưng không nghĩ tới thân thể lại mềm nhũn, đã được người ta tiếp lấy. Hóa ra lần này bị công kích, hắn đã bay ra khỏi sơn động, bay đến bên ngoài.

- Trước tiên đừng để ý nhiều như vậy, đi mau!

Thấy ánh mắt lo lắng của đệ đệ, Nhiếp Vân vội vàng quát lên một tiếng.

Bây giờ không phải là lúc kiểm tra xem thương thế của bản thân. Nắm chắc cơ hội chạy trốn mới là vương đạo!

Cầu Long Thú thực lực Vương cảnh viên mãn, tuyệt đối không phải là tồn tại mà ba người bọn họ có thể chống lại.

Nhiếp Đồng cũng biết rõ tình huống nguy hiểm, nghe thấy tiếng kêu của ca ca cũng không dám dừng lại chút nào. Thân thể nhanh chóng phóng về phía trước, trong nháy mắt đã chạy được chừng trăm thước.

Rống!

Còn không có dừng lại thì đã nghe được sau lưng van lên tiếng rống giận tràn ngập không cam lòng của Cầu Long Thú. Bất quá, nó cũng không đuổi theo ra khỏi sơn động, tựa như bên ngoài sơn động có thứ gì đó mà nó không dám đụng chạm vậy.

- Làm sao bây giờ?

Thấy đối phương không có đuổi theo ra ngoài, hai người thở phào nhẹ nhõm, Nhiếp Đồng nhìn về phía ca ca, trong mắt tràn ngập vẻ hỏi thăm.

- Suy đoán trước đó không sai, sơn động này quả thực có chút cổ quái, những đầu Cầu Long Thú này không dám lao ra...

Ngồi tại chỗ điều tức một hồi, khôi phục thương thế trên người. Lúc này Nhiếp Vân mới thở phào nhẹ nhõm, có chút suy đoán nói.

Trước đó từ trong lời nói của Điêu Vịnh hắn đã đoán ra được, có lẽ Cầu Long Thú kia có nguyên nhân gì đó cho nên mới không có cách nào rời khỏi sơn động. Bây giờ lại không có đi ra, như vậy cũng đã chứng minh suy đoán của hắn là không sai.

- Không đúng a, nếu như không thể đi ra, vì sao bên ngoài lại có dấu chân của bọn họ chứ?

Nhiếp Đồng hỏi.

Nếu như quả thật bên trong động có cái phong ấn, cấm chế gì đó khiến cho Cầu Long Thú không thể đi ra ngoài. Như vậy trong núi rừng sao lại để lại đấu chân của Cầu Long Thú cơ chứ? Làm sao có thể để lại dấu chân cho đám người bọn hắn và Điêu Vịnh phát hiện ra cơ chứ?

- Chuyện này... Ta cũng không biết!

Vẻ mặt Nhiếp Vân có chút buồn rầu.

Đối với loại sinh mạng như Cầu Long Thú này hắn không biết gì cả, nếu như muốn nói tường tận, quả thực hắn không biết nên trả lời như thế nào.

- Điện hạ, mới vừa rồi ta đã nhìn kỹ, đầu Cầu Long Thú động thủ với ngươi có lẽ vẫn còn chưa trưởng thành!

Đột nhiên, Phí Đồng nói.

- Còn chưa trưởng thành?

Nhiếp Vân có chút nghi ngờ hỏi.

- Đúng vậy, Cầu Long Thú trưởng thành có được thực lực của cường giả Vương cảnh viên mãn. Nhất cử nhất động đều tự thành hỗn nguyên, nếu như là loại cường giả này xuất thủ, mới vừa rồi... Nhất định chúng ta sẽ không có cách nào trốn thoát được.

Phí Đồng nói.

Mặc dù nói như vậy sẽ có chút đả kích người ta, thế nhưng hắn biết thực lực của cường giả Vương cảnh viên mãn. Hắn biết đầu Cầu Long thú này nhiều nhất cũng chỉ là Vương giả đỉnh phong mà thôi. Cách cái gọi là viên mãn vẫn còn có một khoảng cách rất lớn.

- Chưa trưởng thành mà đã lợi hại như vậy?

Nhiếp Vân biết rõ đối phương sẽ không nói lung tung. Hắn dám nói như vậy, nhất định sẽ có lý do của mình, cho nên hắn cũng không có nói nhiều, chẳng qua trên mặt vẫn tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Còn chưa trưởng thành đã lợi hại như vậy, nếu như thực sự trưởng thành, người nào chống đỡ được cơ chứ?

- Đúng vậy... Hơn nữa...

Vẻ mặt Phí Đồng tràn ngập nghi ngờ, muốn nói điều gì đó. Dường như như ngay cả hắn cũng không thể tin được.

- Hơn nữa cái gì? Cứ nói đi, đừng ngại!

Nhìn thấy hắn có bộ dáng này, Nhiếp Vân cau mày nói.

- Hơn nữa... Mới vừa rồi ta đã nhìn thấy trước ngực đều Cầu Long Thú này có một vết thương không nhỏ, hơn nữa thời gian cũng đã rất lâu rồi. Mà có thể tạo thành vết thương lớn như vậy, chỉ sợ từ khi còn nhỏ đã bị người ta đả thương...

Phí Đồng chậm rãi nói.

Mới vừa rồi Cầu Long Thú vừa mới xuất hiện thì Nhiếp Vân và Nhiếp Đồng đã xoay người chạy trốn. Bởi vì đưa lưng về phía đám Cầu Long Thú này cho nên cũng không có chú ý tới đám Cầu Long Thú này có hình dáng thế nào.

Phí Đồng là được Nhiếp Đồng xách theo, cho nên mới có thể nhìn cẩn thận một chút.

- Từ lúc nhỏ đã bị người ta đả thương? Có ý gì...

Ngay từ đầu Nhiếp Vân đã không biết ý của đối phương, hắn sửng sốt một chút, đột nhiên vẻ mặt lập tức biến sắc:

- Ngươi hoài nghi... Đầu Cầu Long Thú này chính đầu Cầu Long Thú mà ban đầu bị Phùng Chấn giết chết kia?

Trước ngực có thương tích, từ nhỏ đã bị thương... Hơn nữa còn chưa trưởng thành...

Đổi lại là ai thì cũng đều nghĩ như vậy.

Chẳng qua là... Đầu tiểu Cầu Long Thú kia không phải đã chết hay sao? Ngay cả máu tươi cũng đã bị Phùng Chấn cắn nuốt a.

Làm sao có thể sống lại, hơn nữa lại còn đã lớn như vậy?

- Đúng vậy... Ta cũng nghĩ như vậy, chẳng qua là... Ta vẫn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi mà thôi.

Phí Đồng khẽ gật đầu một cái.

- Chẳng lẽ ban đầu Phùng Chấn cũng không có giết chết đầu Cầu Long Thú này, mà chỉ là khiến cho nó hôn mê. Cũng chính bởi vì đầu Cầu Long Thú mẫu kia phát hiện ra chuyện này, cho nên lúc này mới không có tiếp tục đuổi giết đám người Điêu Vịnh. Đồng thời còn nghĩ biện pháp cứu chữa cho hài tử của nó?

Trong lòng khẽ động một cái, một suy nghĩ xuất hiện ở trong đầu của hắn, Nhiếp Vân khẽ cau mày.

- Trước tiên đừng có để ý tới nhiều như vậy. Rời khỏi nơi này rồi lại nói sau, một đầu Cầu Long Thú cũng đã không đối phó được. Nếu như lại có thêm mấy đầu khác chạy tới, nhất định sẽ phải chết không thể nghi ngờ!

Suy nghĩ một chút, không nghĩ ra nguyên do, Nhiếp Vân biết rõ nơi này không phải là chỗ nên ở lâu. Vì vậy lúc này hắn cũng không nói nhảm nữa, cùng với hai người Nhiếp Đồng, Phí Đồng nhanh chóng đi ra ngoài.

Trên đường trở về không có gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, không bao lâu đã đến bên ngoài cốc.

- Đại nhân...

Hai người Điêu Vịnh, Phùng Chấn chờ ở bên ngoài nhìn thấy bọn hắn đi ra ngoài nhanh như vậy cũng đã sửng sốt một chút, trong mắt hiện lên vẻ mê man, cho nên cũng muốn chuyện một chút.

- Chúng ta về trước, chỗ này không phải là nơi dùng thực lực của các ngươi là có thể tiến vào!

Nhìn thấy vẻ tò mò trong mắt của hai người Phùng Chấn, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống, cảnh cáo một câu.

------oOo------

Chương 2776: Rời đi (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thực lực của bọn họ như vậy cũng thiếu chút nữa không có đi ra ngoài được. Nếu như hai người này đi qua, trốn cũng không trốn thoát được. Hơn nữa Phùng Chấn lại là hung thủ ban đầu đánh chết đầu tiểu Cầu Long Thú kia. Vạn nhất bị nó nhìn thấy, như vậy muốn đi cũng rất khó.

- Vâng!

Sắc mặt của hai người Điêu Vịnh đồng thời cứng lại, cũng không có nói thêm gì nữa.

Mặc dù bọn hắn cũng chưa từng thấy qua ba người trước mắt thi triển toàn lực. Thế nhưng từ tốc độ trước đó cũng đã có thể thấy được bọn họ lợi hại ra sao. Thế nhưng người lợi hại như thế cũng dùng loại thanh âm này để nói, như vậy đã đủ thấy bên trong sơn cốc này rất là đáng sợ.

Tốc độ của mọi người rất nhanh, không baolâu đã lần nữa trở lại bộ

lạc.

- Đi gặp Chí Hào tướng quân a. Bất quá, trước khi đi, ta hy vọng ngươi có thể thay ta giữ kín thân phận. Cứ nói ta là một người bằng hữu của ngươi, muốn gia nhập Tinh Quân kỳ...

Cân nhắc một phen, Nhiếp Vân quyết định trước tiên cùng với Phí Đồng đi gặp người gọi là Chí Hào tướng quân gì đó. Chỉ bất quá trước tiên phải nhìn xem đối phương có thực lực gì, có thể nhìn ra bản thân là kẻ giả mạo hay không rồi lại nói sau.

Nếu như đối phương có thể nhìn ra, có thể trốn bao xa thì trốn bấy xa. Nếu như không nhìn ra thì hắn cũng có thể lợi dụng thân phận Hoàng tử này một chút. Tìm hiểu nhiều hơn về Hoàn Vũ Thần giới, có thể nhanh chóng thích ứng với thế giới này, thậm chí còn có thể dựa thế, vùng vẫy cho phong sinh thủy khởi một phen.

Mặc dù làm như vậy không khác nào bảo hổ lột da, vô cùng nguy hiểm. Thế nhưng nếu như không làm như vậy, chỉ bằng vào thân phận và thực lực mỏng của hắn và Nhiếp Đồng, muốn tìm kiếm ra manh mối ở trong Hoàn Vũ Thần giới, đây quả thực là chuyện không thể nào!

- Được!

Lúc này Phí Đồng đã bội phục vị hoàng tử này sát đất, nói gì nghe nấy, đương nhiên sẽ không nói không. Chuẩn bị sơ qua một chút, ba người lập tức cáo từ đám người Thanh Sơn Bộ đi ra bên ngoài

- Loa Kế sơn kéo dài mấy trăm vạn dặm. Mặc dù là ở trong toàn bộ Thần giới cũng không tính là sơn phong có danh tiếng gì. Đối với người có thực lực như chúng ta cũng là một sơn phong không nhỏ. Muốn dò tìm toàn bộ sơn một lần, chuyện này căn bản khó mà làm được.

Ba người vừa đi về phía trước, Phí Đồng vừa đi vừa giới thiệu:

- Chính vì vậy, chúng ta mới tạo thành từng nhóm hành động. Dò xét bốn phương tám hướng, một khi có tin tức phải lập tức thông báo cho tướng quân. Mà tướng quân thì trấn giữ ở chính giữa sơn

mạch! Cũng có thể chiếu ứng cho các phương hướng.

- Nơi mà tướng quân đang đợi gọi là Loa Kế phong, cách nơi này còn có bảy ngày lộ trình. Chúng ta không cần phải gấp gáp, cứ từ từ đi là được, nếu như quả thật có người tìm được Giác Linh hoa. Như vậy nhất định chúng ta có thể nhận được mệnh lệnh!

- Lộ trình bảy ngày?

Nhiếp Vân cũng không nói thêm gì nữa.

Lực áp bách trong Hoàn Vũ Thần giới quá lớn. Thực lực của hắn bây giờ cũng không có cách nào phi hành được, một sơn phong dài trăm vạn dặm, nếu như là ở trong Hỗn Độn đại dương thì có thể trong nháy mắt đã vượt qua được. Chỉ là ở chỗ này, hắn lại chỉ có thể đi tới từng bước một.

Cũng may Phí Đồng đã từng tới đó một lần, biết rõ con đường trong rừng núi, cũng biết nơi nào có thú dữ lợi hại, không thể đến gần. Vì vậy một đường tiến lên, vô cùng bình tĩnh, ba người cũng không có gặp phải nguy hiểm gì quá lớn.

Trên đường Nhiếp Vân và Nhiếp Đồng liều mạng học tập tất cả quy tắc trên thế giới này cùng với một ít thứ thông thường. Trải qua mấy ngày, hai người bọn hắn đã biết được không ít thứ.

Đương nhiên, chuyện quá sâu Phí Đồng thì cũng không biết nhiều. Chỉ là như vậy thì hai người Nhiếp Vân cũng đã cảm thấy rất thỏa mãn, trong lòng khiếp sợ có thừa.

Căn cứ vào giới thiệu của Phí Đồng, ở trong thế giới này cũng có ba nghìn đại đạo tồn tại. Đây là thứ căn bản nhất, rất nhiều người vừa mới sinh ra đã hoàn toàn lĩnh ngộ được, cũng không coi vào đâu.

Muốn chân chính trở thành cường giả, như vậy nhất định phải đánh vỡ gông cùm thiên địa, sáng chế ra một đại đạo thuộc về mình!

Loại đại đạo này bởi vì là người sáng lập ra, cho nên cũng có dấu hiệu của bản thân. Chỉ cần hắn không cho phép, bất kỳ người nào

cũng không có cách nào tu hành được.

Chính là bởi vì tính đặc thù cho nên tất cả huyết mạch mới ra đời, huyết mạch càng gần cường giả sáng chế ra đại đạo thì thiên phú cũng càng mạnh. Thế nhưng cũng tương đương với một việc, năng lực sáng chế ra một đại đạo khác cũng đã thấp hơn không ít.

Như vậy cũng giống như vẽ tranh trên tờ giấy trắng vậy. Muốn vẽ cái gì cũng được, nhưng mà một khi trên tờ giấy trắng có hình vẽ, như vậy nếu muốn vẽ những vật khác nữa sẽ rất khó khăn.

Thông qua đối thoại Nhiếp Vân đã biết, chỉ có cường giả cấp bậc Đại Đế mới có thể sáng chế ra đại đạo thuộc về mình. Nói cách khác, sáng chế ra đại đạo mới là vé tàu đi thông tới cấp bậc Đại Đế. Không có sáng chế ra, dù là thiên phú có lợi hại đi chăng nữa, dù tài nguyên có nhiều hơn nữa, có hậu thuẫn cường đại hơn đi nữa thì cũng chỉ có thể dừng bước ở Hoàng cảnh viên mãn, không có biện pháp tiếp tục tấn cấp!

Chín đạ ithế lực lớn có hơn mười vị cường giả cấp bậc Đại Đế, phía sau bọn họ có vô số người. Mặc dù những người này đều có được thân phận vô số người hâm mộ, địa vị vô số người tha thiết ước mơ. Thế nhưng thực lực mạnh nhất cũng chỉ là Hoàng giả viên mãn mà thôi. Rất khó có thể tiến về phía trước được nữa.

Trong Hoàn Vũ Thần giới này, từ những hậu nhân của các Đại Đế này, các cường giả huyết mạch tinh thuần ra cũng còn có rất nhiều người huyết mạch bình thường. Tỷ như Phí Đồng vậy, hắn chính là một người bình thường. Bắt đầu từ tổ tông, không biết bao đã có nhiêu năm chưa từng xuất hiện qua cường giả Hoàng cảnh.

Loại người như vậy không có huyết mạch lực, nhưng cũng không có thiên phú quá cao, chỉ có thể gia nhập vào các thế lực, dựa vào tu luyện lực lượng mà người khác ban cho để tăng lên thực lực.

Mặc dù những người này không có thân phận hậu nhân Đại Đế cùng với huyết mạch tinh khiết. Thế nhưng cũng bởi vì như vậy, trong cơ thể không có đại đạo lạc ấn của những người khác, như vậy mới có cơ hội tiến bộ rất tốt.

Toàn bộ Hoàn Vũ Thần giới, phần lớn Đại Đế đều là loại người tấn cấp thành công như vậy.

Còn có một phần nhỏ, là người phi thăng!

------oOo------

Chương 2777: Rời đi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phi thăng người cũng giống như những người bình thường này vậy, trong cơ thể không có đại đạo lạc ấn, giống như một tờ giấy trắng, dễ dàng hơn tiếp thu nhiều vật hơn. Hơn nữa còn có thể phi thăng, cơ hồ mỗi một vị đều là người xuất sắc nhất trong tiểu thế giới. Là tuyệt thế thiên tài trong ức vạn vạn sinh linh mới có thể xuất hiện, một khi cấp cho bọn họ đầy đủ tài nguyên, tiến bộ sẽ cực nhanh, vượt xa người bình thường ở trong Hoàn Vũ Thần giới!

Chính vì vậy, người phi thăng xuất hiện đã tạo thành khủng hoảng trong toàn bộ Hoàn Vũ Thần giới. Sinh linh thổ dân trong Hoàn Vũ Thần giới mới suy nghĩ muốn đè ép bọn họ. Nếu không, nương theo thời gian trôi qua một khi trong đám người phi thăng xuất hiện ngày càng nhiều Đại Đế hơn. Như vậy địa vị tôn quý của bọn họ sẽ không còn tồn tại được nữa.

- Chẳng lẽ có rất nhiều người phi thăng hay sao

Sauk hi biết được những thứ này, Nhiếp Vân không nhịn được hỏi một câu.

Không biết bao nhiêu ức vạn năm bên trong Hỗn Độn đại dương mới xuất hiện được mấy người bọn hắn. Người đi tới Hoàn Vũ Thần giới có thể đếm được trên đầu ngón tay. Từ trong miệng Phí Đồng hắn lại nghe được rất nhiều người. Thế nhưng những người này lại từ đâu mà tới?

- Nghe nói Hoàn Vũ Thần giới là thế giới hạch tâm nhất thiên địa, chung quanh có vô số Hỗn Độn đại dương lớn nhỏ không đồng đều

trôi nổi lơ lửng. Những người phi thăng kia chính là từ trong Hỗn Độn đại dương của mình đi ra ngoài...

Phí Đồng không biết Nhiếp Vân lại là một thành viên trong đám người phi thăng, cho nên hắn mới thuận miệng giải thích một câu.

- Vô số Hỗn Độn đại dương trôi nổi lơ lửng.

Nhiếp Vân sửng sốt.

Vốn hắn tưởng rằng Hỗn Độn đại dương là vạn giới chi tổ, có thể ra đời chư thiên vạn giới, sinh sôi ra vô số sinh linh. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, dường như cũng không phải là như vậy, Hoàn Vũ Thần giới này mới là tồn tại phía trên chư giới.

Có lẽ, Hoàn Vũ Thần giới này cuống giống như linh giới ban đầu vậy, là một vị trí cao hơn, so với Hỗn Độn đại dương còn cao hơn một bậc.

Lại trò chuyện một lát, sắc mặt của Nhiếp Vân dần dần trở nên nặng nề.

Căn cứ vào giới thiệu của Phí Đồng, Hỗn Độn đại dương và Hoàn Vũ Thần giới căn bản không có cách nào nối thông được. Cho dù Đại Đế cường giả muốn tìm cũng khó có thể làm được, trừ phi là xuất hiện một ít biến cố.

Hỗn Độn đại dương ở trong mắt người của Hoàn Vũ Thần giới mặc dù chỉ là thổ dân. Thế nhưng căn nguyên trong đó đối với tu luyện giả có trợ giúp vô cùng lớn. Chính vì vậy, một khi phát hiện ra Hỗn Độn đại dương ở chỗ nào sẽ có vô số cường giả chạy tới cướp đoạt. Trình độ quan trọng không thua gì đan dược, binh khí trân quý xuất thế.

- Hỗn Độn đại dương cũng có phân cấp, thông thường nhiều nhất cũng chỉ có thể mang theo một hai tiểu thế giới. Ngay cả lực lượng cũng không tốt. Cường đại hơn thì có thể mang theo mấy chục thế giới, lớn nhỏ không đồng đều...

Phí Đồng giới thiệu rất là chi tiết, cẩn thận.

- Có thể mang theo mấy chục tiểu thế giới?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt:

- Bao nhiêu tiểu thế giới?

- Đại khái có thể chứa được Chúa Tể cường giả a!

Phí Đồng nói.

- Chứa cường giả Chúa Tể?

Trong lòng Nhiếp Vân toát ra nghi hoặc:

- Nếu như có thể chứa cường giả Vương cảnh thì sao?

Chỗ Hỗn Độn đại dương mà hắn ở có tam đại Chí Tôn vực, có thể chứa chấp lực lượng của cường giả Phong vương. Nói cách khác, Hỗn Độn đại dương này có thể chứa thế giới có Vương giả.

- Chứa Vương giả? Chuyện này là không thể nào...

Phí Đồng khẽ lắc đầu một cái:

- Điện hạ cũng biết rồi đó, Vương cảnh và Chúa Tể mặc dù chỉ kém một cấp, thế nhưng lại có khác biệt như trời và đất. Giữa song phương căn bản không cùng một cấp bậc. Nếu như có thể thai nghén ra thế giới có chứa Vương giả. Như vậy Hỗn Độn đại dương này sẽ có bao nhiêu lợi hại chứ? Dù sao ta cũng chưa từng thấy qua, đương nhiên, ta chỉ là một thống lĩnh bình thường trong Tinh Quân kỳ. Rốt cuộc có Hỗn Độn đại dương lợi hại như vậy hay không ta cũng không rõ lắm...

- Ồ?

Nhiếp Vân cũng không nói thêm gì nữa.

Thông qua nói chuyện cùng với Phí Đồng, hắn đã biết Hỗn Độn đại dương chỗ mình ở rất cường đại. Khó trách lại có thể khiến cho

đám người Bách Triết hưng phấn như thế, thương nhớ mãi không thôi.

Xem ra nhất định phải bảo thủ bí mật Hỗn Độn đại dương thật tốt. Hoàn toàn phong ấn lại điểm tiếp nối với bên Hoàn Vũ Thần giới. Nếu không, một khi để cho người của Hoàn Vũ Thần giới biết được, khi đó tất cả cường giả sẽ chen chúc chạ tới. Cho dù hắn có ba đầu sáu tay thì cũng không có bất kỳ tác dụng nào.

Vừa đi về phía trước vừa tán gẫu. Bởi vì thời gian có đầy đủ, cho nên trên đường Nhiếp Vân cũng hỏi không ít, Phí Đồng cũng trả lời không ít.

Người này là người trời sinh đã nói nhiều, không cần hỏi nhiều cũng sẽ tự mình nói. Như vậy cũng tiết kiệm không ít phiền toái cho hai người Nhiếp Vân.

- Ta một mực sống ở trong núi rừng, đối với tình huống ở bên ngoài cũng không hiểu nhiều, nghe nói có chín thế lực lớn, rốt cuộc là chín thế lực lớn nào?

Sau khi hỏi càng nhiều, Nhiếp Vân cũng nhớ tới chín thế lực lớn mà đám người Điêu Vịnh, Quán Lăng nhắc tới trước đó mà hỏi một câu.

Chín thế lực lớn này cụ thể là những thế lực nào, đám người Điêu Vịnh không biết, thế nhưng Quán Lăng là một thành viên của Phổ Thiên hoàng triều, nhất định hắn sẽ biết.

Đây coi như là chuyện thông thường nhất trong Hoàn Vũ Thần giới, tốt nhất là có thể làm hiểu rõ.

- Cái gì mà chín thế lực lớn, trên thực tế chỉ có bát đại hoàng triều. Nói chín thế lực lớn, chẳng qua chỉ là những người phi thăng kia tự dát vàng lên mặt mình mà thôi.

Ánh mắt Phí Đồng lóe lên, trên mặt hiện lên vẻ khinh thường.

- Bát đại hoàng triều?

- Đúng vậy, trong tổng cộng Hoàn Vũ Thần giới có bát đại hoàng triều. Chiếm lĩnh Cửu châu chi địa trong thiên hạ, là lực lựng chính thống nhất trong thiên hạ này! Người người đều vì chuyện có thể tiến vào hoàng triều mà cảm thấy vinh hạnh!

Nói tới bát đại hoàng triều, trong mắt Phí Đồng tràn ngập vẻ lửa nóng.

- Ồ? Là bát đại hoàng triều nào? Phổ Thiên hoàng triều chúng ta có lẽ là một trong số đó a!

Nhiếp Vân cười nói.

- Đó là đương nhiên! Điện hạ hỏi người khác có lẽ người ta còn không biết. Thế nhưng hỏi ta, ta có thể nói ra cực kỳ rõ ràng!

Vẻ mặt Phí Đồng có chút tự luyến:

- Bát đại hoàng triều theo thứ tự là: Phổ Thiên hoàng triều, Kiền Khôn hoàng triều, Lang Gia hoàng triều, Hạo Thiên hoàng triều, Huyền Cực hoàng triều, Thần Binh hoàng triều, Thần Nữ hoàng triều và Xích tiêu hoàng triều, cũng chính là cái gọi là Phổ Thiên lĩnh, Kiền Khôn các, Lang Gia động, Hạo Thiên lâu, Huyền Cực Điện, Thần binh thành, Thần Nữ phong, Xích tiêu sơn!

------oOo------

Chương 2778: Hiên Viên Đại Đế

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ồ?

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Vân nghe được tên của bát đại hoàng triều, hắn âm thầm nhớ vào trong lòng.

- Ta nghe nói còn có một Vô Biên hải, chẳng lẽ nó không thuộc về bát đại hoàng triều?

Nghe thấy lời đối thoại của hai người, Nhiếp Đồng nói chen vào.

Vô Biên hải chính là do Quán Lăng giới thiệu. Người phi thăng chỉ có trở thành Vô Biên vệ thì mới có thể không bị thổ dân trong Hoàn Vũ Thần giới thương nhớ, giữ được tính mạng.

- Vô Biên hải chính là nơi mà những người phi thăng kia làm ra, tập hợp một đám người ô hợp, du binh tán dũng, sao có thể coi là chính thống được chứ? Cho nên còn không có tư cách xưng là hoàng triều!

Snh mắt Phí Đồng chợt lóe lên, hắn hừ lạnh nói.

- Ồ? Thực sự là như thế hay sao?

Thấy khi hắn nói chuyện ánh mắt lóe lên, dường như có chút không nói thật, Nhiếp Vân cười một tiếng, cũng không nhịn được hỏi một tiếng.

Nếu như Vô Biên hải đúng như lời hắn nói, không chịu nổi một kích như vậy thì sao chỉ cần trở thành Vô Biên vệ là có thể tự do đi lại bên trong Hoàn Vũ Thần giới mà không sợ những người sinh trưởng trong Hoàn Vũ đánh lén cơ chứ?

Nếu như quả thật yếu như vậy mà nói, chỉ sợ đã sớm bị bát đại hoàng triều tiêu diệt a!

- Ách... Thật ra thì Vô Biên hải cũng coi như có chút lợi hại, chẳng qua là... Bát đại hoàng triều cũng không muốn tiêu diệt mà thôi. Nếu quả thật muốn động thủ, nhất định bọn họ đã sớm bị diệt vong...

Nghe thấy Hoàng tử có chút nghi ngờ, Phí Đồng giống như đã bị vạch trần lời nói dối, hắn có chút lúng túng, gãi đầu một cái rồi nói.

- Ha ha!

Nhiếp Vân lần nữa cười khẽ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đối phương:

- Sợ rằng sẽ không có đơn giản như vậy a...

Mặc dù Phí Đồng nói mơ hồ không rõ, thậm chí còn khoa trương về bát đại hoàng triều. Thế nhưng thông qua giọng nói và hành động của hắn là có thể nhìn ra được, nhất định sẽ không có đơn giản như vậy.

Không cẩn thận sẽ bị bát đại hoàng triều liên thủ tiêu diệt, thế nhưng cũng không có thành công. Vì vậy lúc này mới bị buộc ký hiệp nghị, chỉ cần người phi thăng trở thành Vô Biên vệ thì sẽ không bị đánh lén nữa.

- Được rồi. Ta nói thật, mặc dù Vô Biên vệ là một nhóm người phi thăng tạo thành, nhưng số lượng cường giả Đại Đế rất nhiều, vượt xa bất kỳ một thế lực nào trong bát đại hoàng triều. Hơn nữa quan trọng nhất là... Người mạnh nhất trong Vô Biên hải được xưng là đệ nhất nhân Hoàn Vũ Thần giới... Có hắn trấn giữ, bát đại hoàng triều cũng không có biện pháp làm gì được Vô Biên hải.

Bị Nhiếp Vân nhìn thấu, Phí Đồng biết rõ lời nói vừa rồi đã bị vạch trần. Cho nên không thể làm gì khác hơn là nói thật.

- Đệ nhất nhân Hoàn Vũ Thần giới?

Nhiếp Vân chậc lưỡi.

Có thể đạt được danh hiệu này, như vậy đã chứng minh người phi thăng này tất nhiên sẽ cực kỳ cường đại. Nếu không, tuyệt đối sẽ không thể dựa vào một người mà lại khiến cho bát đại hoàng triều khuất phục.

- Người này tên gọi là gì?

Nhiếp Vân không nhịn được hỏi một câu.

- Hắn gọi là Hiên Viên Đại Đế!

Mặc dù đối với người phi thăng có nhiều chỗ khinh bỉ. Thế nhưng khi nói ra cái tên này, sắc mặt của Phí Đồng vẫn không khỏi nghiêm túc, không dám khinh thị một chút nào. Dường như người này có

ma lực vô cùng, cho dù là loại gia hỏa coi người phi thăng là kẻ thù như hắn cũng không nhịn được phải chính thức coi trọng.

- Hiên Viên?

Nhiếp Vân nhớ kỹ cái tên này, mặc dù chỉ nghe được hai chữ, thế nhưng lại có một cỗ khí tức hạo nhiên sinh ra trong lòng, khiến cho người ta có một loại cảm giác mênh mông. Khiến cho người ta không tự chủ được cảm giác bội phục từ tận đáy lòng.

Một đường đi về phía trước, ba người cũng không gặp phải nguy hiểm gì. Ngược lại trải qua mấy ngày trò chuyện đã khiến cho Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng có nhận thức mới đối với Hoàn Vũ Thần giới, đã biết được nhiều hơn.

- Trước mặt chính là Chí Hào doanh, thuộc về một chi nhánh dưới Tinh Quân kỳ! Là đội ngũ của Chí Hào tướng quân, mà ta chính là một thành viên ở trong đó!

Chưa hết một ngày đã đi đến một chỗ, Phí Đồng chỉ về phía trước, trong thanh âm tràn ngập vẻ tự hào.

Theo ngón tay của Phí Đồng nhìn về phía trước, chỉ thấy một doanh trại đang đứng sừng sững ở trong sơn cốc, doanh trại bố trí trận pháp ám hợp. Từ phía xa xa nhìn lại có một loại cảm giác như long bàng hổ cứ, cho dù là thực lực như hắn cũng không dám tùy tiện xông vào bên trong.

Không hổ là quân đội, khí tức hùng hậu, nếu như ban đầu có một đội ngũ như vậy tiến vào Hỗn Độn đại dương. Đừng nói là bọn họ, cho dù thực lực có mạnh hơn gấp mười lần đi chăng nữa thì nhất định cũng sẽ không đỡ được.

- Vào đi thôi!

Phí Đồng đi về phía trước, hai người Nhiếp Vân theo sát ở phía sau.

- Người nào?

Khi còn cách doanh trại chừng trăm thước, lập tức có hai bóng người chui ra, tay cầm trường thương, người mặc khải giáp, khí huyết trên người sôi trào, giống như sắp thiêu đốt vậy.

Quân nhân đã trải qua sa trường thì trên người đều có một loại lực lượng mà người bình thường khó có thể chống lại.

- Thống lĩnh phân đội thứ chín, Phí Đồng!

Phí Đồng lấy ra một cái lệnh bài từ trong ngực rồi đưa tới.

- Hóa ra là Phí Đồng thống lĩnh, mời vào!

Nhìn thấy lệnh bài, hai người nhìn nhau, sau đó vội vàng chào theo quân lễ.

- Được.

Phí Đồng gật đầu, sau đó mang theo hai người đi vào.

Vừa mới tiến vào quân doanh thì Nhiếp Vân đã lập tức cảm thấy không tầm thường. Quân doanh tọa lạc trong sơn cốc, lại kết hợp xảo diệu với sơn cốc chung quanh tạo thành một tòa đại trận. Một cỗ lực lượng đặc thù hiện lên trên không trung, tựa như bình phong thiên nhiên che chở vậy.

Có trận pháp này, cho dù có người có mưu đồ gây rối, đánh lén quân doanh từ phía trên thì cũng sẽ bị người ta phát hiện trước tiên. Thậm chí còn bị vây khốn, khó có thể trốn thoát.

Trong quân doanh, khí lưu cuồn cuộn khiến cho người ta cảm thấy bực bội, nghiêm túc. Nếu như không có trải qua kiếp sống quân lữ, đột nhiên tiến vào nơi này. Chỉ cần là lực áp bách trong đó cũng đã khiến cho người ta đổ mồ hôi lạnh, khó có thể chống lại.

- Ồ, ta còn tưởng rằng là ai. Đây không phải là Phí Đại thống lĩnh hay sao? Sao nhanh như vậy đã trở lại rồi? Chẳng lẽ chuyện mà tướng quân giao cho ngươi đã hoàn thành rồi sao?

Ba người dọc theo con đường nhỏ trong quân doanh đi về phía

trước, đang định trở về chỗ ở phân đội thứ chín của Phí Đồng thì đã nghe thấy một đạo thanh âm âm dương quái khí vang lên.

------oOo------

Chương 2779: Phân đội thứ chín (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo hướng thanh âm nhìn qua, ba người lập tức nhìn thấy có một thanh niên cả người mặc khải giáp đi tới, đi theo phía sau hắn còn có hai tên hộ vệ, giữa hai lông mày mang theo một tia giễu cợt, đang có chút khinh thường nhìn qua ba bọn họ.

- Phạm Trọng, chúng ta phân đội thứ chín và phân đội thứ ba các ngươi nước giếng không phạm nước sông, ngươi không cần phải âm dương quái khí như vậy! Nếu như không hoàn thành, ta sẽ tự mình chịu tội với tướng quân.

Nhìn người nọ một cái, trong ánh mắt của v hiện lên một tia chán ghét.

- Không sai, chúng ta sẽ chịu tội với tướng quân. Vậy để ta nhìn một chút, nhìn xem ngươi lấy cái gì để ăn nói với tướng quân.

Phạm Trọng nhẹ nhàng cười một tiếng. Trong mắt tràn ngập vẻ khinh thường, sau đó lại xoay người đi về phía trước. Vừa đi được mấy bước thì đột nhiên dừng lại:

- Ngươi gấp gáp trở lại như vậy, trong lòng đang suy nghĩ cái gì đừng cho là ta không biết, không cần giả bộ với ta! Sắp tới sinh nhật của Bích Nhi tiểu thư, trong lòng mọi người đều biết rõ, đến lúc đó tất cả mọi người đều dùng bản lĩnh của mình tranh đoạt a.

Nói xong câu này. Phạm Trọng trực tiếp rời đi.

- Ài!

Thấy hắn đã đi xa, Phí Đồng khẽ thở dài một tiếng, lại lắc đầu một

cái, cũng không có nói nhiều mà lập tức mang theo hai người Nhiếp Vân nhanh chóng đi tới chỗ phân đội của hắn. Chỉ trong chốc lát đã đến trước một doanh trại.

Doanh trại này mặc dù cũng ở đây bên trong quân doanh, thế nhưng vừa mới nhìn vào đã biết không có chút khí thế nào. Chỉ có ba cái lều vải trơ trụi, hơn nữa lại còn vô cùng đơn sơ, tựa như không có người nào ở vậy.

- Thống lĩnh...

Hắn đi vào doanh trại, một binh sĩ đi ra.

Nhiếp Vân nhìn trái phải một vòng, hai hàng lông mày không nhịn được khẽ nhíu một cái.

Toàn bộ doanh trại này hắn chỉ thấy có một binh sĩ này. Khác với những doanh trại khác nhộn nhịp, nơi này lại không có những người nào khác.

- Chẳng lẽ... Binh lính trong phân doanh các ngươi đều đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ rồi sao?

Chí Hào doanh đi tới dãy núi này đương nhiên không phải là du ngoạn, nhất định là đang thi hành nhiệm vụ gì đó. Có lẽ là đi tìm Giác Linh hoa gì đó. Nhìn thấy bên trong doanh trại không có ai, trong đầu Nhiếp Vân không tự chủ được suy nghĩ như vậy, nghĩ tất cả mọi người đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ. Cho nên mới dẫn tới toàn bộ donaht rại trống trải như vậy.

- Ách... Nói như vậy cũng đúng, chỉ bất quá... Phân đội chúng ta tổng cộng cũng không có mấy người!

Nghe thấy hắn hỏi, vẻ mặt Phí Đồng có chút lúng túng, hắn giải thích một câu:

- Chí Hào doanh tổng cộng chia làm chín phân đội, dựa theo sức chiến đấu mạnh yếu ra sao để xếp hạng. Phân đội chúng ta xếp hạng cuối cùng, bản thân đã rất yếu... Rất nhiều binh sĩ đều gia nhập phân đội khác. Cho nên toàn bộ phân đội trên thực tế cộng

thêm ta cũng chỉ có... Ba người!

- Ba người?

Nhiếp Vân nháy mắt.

Cái gì vậy? Một cái phân đội chỉ có ba người, dựa theo bình thường đạo lý mà nói, có lẽ cũng đã sớm bị hủy bỏ biên chế a. Sao vẫn còn có thể tồn tại được chứ?

Vốn lúc Phí Đồng tiến vào doanh trại, báo ra danh hiệu thống lĩnh, hắn còn tưởng rằng đối phương rất là lợi hại. Thế nhưng không nghĩ tới lại có tình huống như vậy!

- Vâng...

Phí Đồng gãi đầu, vẻ mặt tràn ngập xấu hổ.

Căn cứ vào giới thiệu của hắn, Chí Hào doanh tổng cộng có chín đại phân đội, đội ngũ dựa theo lực lượng tổng hợp mà phân hạng, phân phối tài nguyên. Phân đội thứ chín này của Phí Đồng vừa vặn xếp hạng chót nhất, bản thân lại có sức chiến đấu không mạnh, đương nhiên tài nguyên cũng vô cùng thưa thớt!

Binh sĩ không có tài nguyên cung cấp, cũng không có biện pháp nào tiến bộ. Bởi vì đội ngũ yếu, còn thường bị những đội khác bắt nạt,, hơn lại phải hoàn thành nhiệm vụ nguy hiểm. Tranh thủ ban thưởng... Cho nên, rất nhiều đội viên quả thực không chịu đựng nổi, cả đám đều cùng nhau rời đi!

Hơn nữa thương vong... Đã tạo thành cục diện quỷ dị hiện tại, làm cho phân đội thứ chín của hắn chỉ có ba người. Chính vì vậy, người làm thống lĩnh như hắn, bất đắc dĩ mới phải tự mình xuất thủ, xâm nhập vào trong dãy núi tìm Giác Linh hoa!

Nếu như thủ hạ có đội viên, như vậy một thống lĩnh như hắn sao có thể tự mình đi tới loại địa phương nhỏ như Lạc Sơn Bộ cơ chứ?

Dựa theo đạo lý mà nói, phân đội này có ít người như vậy, có lẽ đã sớm giải tán. Thế nhưng Chí Hào doanh là một chi nhánh của Tinh

Quân kỳ, nhất định phải giữ nhất trí với các đọi ngũ khác. Những đội ngũ khác đều là chín đội, nếu như tùy ý loại trừ một phân đội khác mà nói, nhất định sẽ có không ít phiền toái.

Cho nên, mới để lại đội ngũ này, cho nên cũng tạo thành cục diện quỷ dị một phân đội có ba người như vậy.

- Phạm Trọng mới vừa rồi chính là đội trưởng của phân đội thứ ba, thực lực không sai biệt lắm với ta. Thế nhưng đội ngũ của hắn ước chừng hơn ba trăm người. Bên chúng ta không có cách nào có thể so sánh được.

Nói xong tình huống hiện tại của phân đội mình, vẻ mặt Phí Đồng không khỏi cười khổ.

- Ách...

Nhiếp Vân có chút im lặng.

Làm thống lĩnh một phân đội trong Chí Hào doanh mà lại lẫn lộn thành như vậy, quả thực đủ thê thảm.

- Mới vừa rồi Phạm Trọng nói sinh nhật của Bích Nhi tiểu thư gì đó, là có ý gì?

Nhớ tới Phạm Trọng, lại nhớ tới lời nói trước khi đi của người này, Nhiếp Vân hỏi.

- Bích Nhi tiểu thư là nữ nhi của tướng quân, hai ngày nữa vừa vặn là sinh nhật của nàng, mấy vị thống lĩnh chúng ta đều định tham gia náo nhiệt một phen.

Phí Đồng nói.

- Chí Hào tướng quân đi ra hoàn thành nhiệm vụ mà còn có thể mang theo thân nhân hay sao?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái hỏi.

Binh sĩ xuất chinh không phải đều một mình chinh chiến hay sao?

Sao lại có thể đem nữ nhi mang tới đây cơ chứ?

- Bích Nhi tiểu thư đang tu hành ở Hỏa Thần tông, mà Hỏa Thần tông cách Loa Kế sơn này rất gần... Nàng chẳng qua chỉ ở chỗ này mấy ngày mà thôi. Qua một đoạn thời gian nữa sẽ rời đi...

Phí Đồng nói.

Nhiếp Vân khẽ gật đầu.

Trên đường tới đây Phí Đồng đã giới thiệu qua Hỏa Thần tông này.

Hoàn Vũ Thần giới chia làm Cửu châu thập địa, khu vực của bọn họ bây giờ chính là thập địa Hỏa thần vực! Mà Hỏa Thần tông chính là tông môn lớn nhất ở trong Hỏa

thần vực này.

Ở trong Hoàn Vũ Thần giới này trừ chín thế lực lớn ra còn có một chút tông môn nhỏ. Những tông môn này so với loại quái vật khổng lồ như hoàng triều kém hơn rất nhiều. Thế nhưng lại là chỗ à vô số tu luyện giả tha thiết ước mơ.

------oOo------

Chương 2780: Phân đội thứ chín (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một khi tiến vào những tông môn này tu luyện, có thể có được tài nguyên nhiều hơn, vượt xa bản thân một mình tu luyện.

Người sáng lập ra Hỏa Thần tông được xưng là Hỏa thần, nghe nói cũng là vị cường giả cấp bậc Đại Đế. Bất quá, không ai nhìn thấy hắn xuất thủ qua, thậm chí còn có rất ít người nhìn thấy bổn tôn của hắn. Cho nên cụ thể thực lực ra sao không có người nào biết được.

Cho dù không ai nhìn thấy qua, thế nhưng bất kỳ người nào cũng

biết, người này tuyệt không đơn giản. Có thể thành lập tông môn ở Hỏa thần vực, một trong thập địa, sao có thể là hạng người dễ sống chung cơ chứ?

Nữ nhi Bích Nhi cô nương của Chí Hào tướng quân vừa mới sinh ra đã có hỏa diễm thiên phú. Tướng quân đem nàng đưa đến Hỏa Thần tông, rất nhanh đã bộc lộ phong mang. Năm nay nàng bất quá cũng chỉ chừng hai mươi tuổi, thế nhưng đã có thực lực Vương giả trung phẩm, thiên phú kinh người.

Chín Đại thống lĩnh của Chí Hào doanh đều biết chuyện này, cho nên cũng mang lòng ảo tưởng đối với thiếu nữ thiên tài này. Chỉ bất quá người tuổi tác thích hợp, lại không có hôn phối chỉ có ba người. Đó chính là Phạm Trọng và Phí Đồng cùng với một người khác.

Mặc dù Phí Đồng nhìn qua giống như là một người trung niên, bộ dáng có chút già nua. Thế nhưng trên thực tế tuổi tác lại không lớn, chỉ có hơn ba mươi một chút. Chỉ bất quá kiếp sống quân lữ đã khiến cho da tay của hắn ngăm đen. Vì vậy lúc này mới có bộ dáng vượt xa tuổi thật như vậy.

Ba người không có hôn phối, đều biết một khi nắm được tâm tư thiếu nữ của vị thiếu nữ thiên tài này, chẳng những địa vị ở Chí Hào doanh tăng lên nhiều. Mà còn có một tông môn lớn như Hỏa Thần tông làm chỗ dựa. Sau này thăng chức rất nhanh là chuyện trong tầm tay, cho nên... Ngoài mặt tuy rằng hòa thuận, thế nhưng trên thực tế lại mang quan hệ cạnh tranh.

Phí Đồng tự biết thân phận của mình, cho nên vốn không muốn tham dự, cũng không có đi quản những chuyện này. Cho nên lúc nghe Phạm Trọng nói thì mới nhớ ra được hai ngày nữa chính là sinh nhật của Bích Nhi tiểu thư.

Trên thực tế đây chính là một cơ hội rất tốt. Nếu như lúc sinh nhật có thể đưa ra một phần lễ vật tốt, khiến cho đối phương phải nhìn với con mắt khác xưa. Cho dù không thành được loại quan hệ kia, như vậy chỉ cần Bích Nhi tiểu thư nguyện ý nói thêm mấy câu trước mặt Chí Hào tướng quân. Như vậy chỗ tốt sau này cũng sẽ cuồn cuộn tới không ngừng.

Chính vì vậy, chín Đại thống lĩnh vì vậy mà đã làm ra đủ loại chuẩn bị.

Vốn Phí Đồng định đi tìm Giác Linh hoa, coi như là quà tặng. Kết quả cẩn thận điều tra lâu như vậy mà tin tức gì cũng không nghe được, cho nên không thể làm gì khác hơn là trở về.

- Phân đội thứ chín của chúng ta bởi vì ít người, hơn nữa thực lực lại không được. Cho nên vốn không có tài nguyên gì. Lễ vật chuẩn bị nhất định sẽ không bằng người khác... Được rồi, đến lúc đó, tùy tiện đi qua nhìn một chút, người tới là được, những chuyện khác cũng không cần hi vọng xa vời.

Phí Đồng khẽ lắc đầu, mặc dù ngoài miệng nói ung dung, thế nhưng trong mắt lại mang theo vẻ không cam lòng nồng đậm.

Cũng đúng, mặc dù bây giờ hắn được xưng là thống lĩnh, thế nhưng trên thực tế lại không khác gì một tên binh lính quèn. Dưới tình huống như vậy, ai mà không muốn trèo cao cơ chứ?

Chẳng qua hắn cũng biết thân phận và năng lực của mình, cho dù có nghĩ đến việc này thì cũng không làm được.

- Ngươi nói Bích Nhi tiểu thư có hỏa diễm thiên phú?

Thấy hắn có bộ dáng này, Nhiếp Vân nghĩ đến cái gì đó mà lập tức mở miệng hỏi.

- Đúng vậy!

Phí Đồng không biết Hoàng Tử điện hạ tại sao lại hỏi như vậy, thế nhưng hắn vẫn không dám cự tuyệt, chỉ gật đầu một cái.

- Ta có biện pháp có thể khiến cho ngươi bỗng nhiên nổi tiếng ở trên yến hội sinh nhật!

Thấy đối phương thừa nhận như vậy, Nhiếp Vân đột nhiên nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười tự tin.

Nhiếp Vân muốn nhanh chóng tăng lên thực lực, tìm được Đạm Đài

Lăng Nguyệt, bảo vệ Hỗn Độn đại dương. Như vậy phải có đủ tài nguyên, mà muốn có được tài nguyên, đầu tiên phải có được địa vị đầy đủ.

Giả mạo Hoàng tử quá mức nguy hiểm, nếu như địa vị của Phí Đồng tăng lên. Như vậy trình độ của loại nguy hiểm này sẽ hạ thấp xuống không ít.

Dù sao địa vị càng cao, vật tiếp xúc cũng càng nhiều. Có loại người như vậy bảo hộ mà nói, thân phận Hoàng tử này của hắn cũng sẽ có nhiều người công nhận hơn.

- Khiến cho ta bỗng nhiên nổi tiếng? Chẳng lẽ điện hạ có thứ gì tốt có thể coi như lễ vật sao?

Phí Đồng sửng sốt, có chút không dám tin tưởng nhìn vào Hoàng tử điện hạ trước mắt.

Muốn bỗng nhiên nổi tiếng, như vậy lễ vật đưa ra tất phải khiến cho Bích Nhi tiểu thư thích. VÔ luận là kim tiền hay là tài nguyên hắn đều xa không bằng tám vị thống lĩnh kia. Cho nên quả thực hắn không nghĩ tới được nên dùng thứ gì mới có thể khiến cho vị tiểu thư này thích được.

- Ngươi không cần phải để ý đến làm gì. Chuyện lễ vật, ta sẽ tự lo. Ngươi chỉ để ý tới chuẩn bị ăn mặc sạch sẽ, tuấn tú là được!

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng.

- Được rồi...

Phí Đồng không biết Hoàng tử điện hạ sao lại tự tin như vậy. Thế nhưng nghĩ đến thân phận của đối phương, hắn vẫn gật đầu một cái, không dám hỏi thêm nữa.

- Ta sẽ chuẩn bị lễ vật cho ngươi trước, hai ngày sau ngươi đi gọi ta là được!

Biết sinh nhật của vị Bích Nhi tiểu thư này hai ngày sau sẽ diễn ra, Nhiếp Vân cũng không nói thêm nữa, ngay sau đó lại cùng với

Nhiếp Đồng rời đi.

Vừa tiến vào lều vải mà Phí Đồng sắp xếp, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động một cái, lập tức tiến vào trong Nạp Vật thế giới.

Chuẩn bị lễ vật cho Bích Nhi tiểu thư có hỏa diễm thiên phú, thứ có thể khiến cho nàng động tâm đương nhiên chỉ có hỏa diễm mà thôi!

Mặc dù Diễm hỏa thiên phú của hắn không kém, thế nhưng cũng chỉ thuộc về ba nghìn đại nói. Hỏa Thần tông có thể khai tông lập phái, thậm chí trong truyền nói còn có cường giả Đại Đế. Như vậy đã nói rõ hỏa diễm trong đó đã vượt qua phạm vi của Hỗn Độn đại dương.

Nếu như chỉ đưa diễm hỏa đi ra ngoài, không những không xuất sắc, mà không cẩn thận sẽ còn bị phỉ nhổ. Cho nên, đối với món lễ vật này, hắn vẫn nên phải đi chuẩn bị một chút.

- Có thể đem diễm hỏa biến thành Hỏa Long Chi linh.

Làm thế nào thì trong lòng Nhiếp Vân đã sớm nghĩ xong, cũng không phải là không thể.

Chỉ một mình diễm hỏa đơn độc thì không được, thế nhưng nếu như biến nó thành Hỏa Long Chi Linh thì hoàn toàn khác.

------oOo------

Chương 2781: Hỏa Long Chi Linh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hỏa Long Chi Linh là một loại hỏa diễm không có ý chí, dùng thủ pháp để luyện khí. Luyện chế thành vật có linh tính, người có thiên phú hỏa diễm, sau khi lấy được có thể tẩy cân phạt tủy, phát huy thiên phú hỏa diễm sẽ phát huy được tốt hơn.

Loại Hỏa Long Chi Linh này khi hắn ở trong Hỗn Độn đại dương cũng đã nghe nói qua. Chẳng qua hắn cũng chưa bao giờ xuất thủ

luyện chế qua nó, bây giờ vừa vặn có thể thử xem một chút.

- Diễm hỏa...

Đứng ở trên một ngọn núi cao trong Nạp Vật thế giới, ngón tay của Nhiếp Vân khẽ điểm một cái, một đạo hỏa diễm màu đỏ thẫm từ trên đầu ngón tay hắn phun ra ngoài, xuất hiện ở trước mắt.

Hỏa diễm hừng hực thiêu đốt, chiếu sáng nửa bầu trời.

Thực lực đạt tới loại trình độ này như hắn, Diễm Hỏa đan điền cũng đã sớm đạt tới hình thái thứ năm. Hỏa diễm chiếu sáng làm cho không gian có chút vặn vẹo, mang theo lực lượng đặc thù của cường giả Phong vương.

Nương theo thực lực của hắn tiến bộ, nói diễm hỏa này dung hợp với lực lượng trong Hoàn Vũ Thần giới, một khi xuất nó ra, đối với Vương giả trung phẩm cũng có tổn thương cực lớn. Mặc dù không đến nỗi khiến cho hắn tay chân luống cuống, không có cách nào khống chế. Thế nhưng một khi khống chế tốt cũng có thể coi nó thành sát chiêu.

- Ngưng tụ thành hình...

Một đạo luyện bảo chi khí xông ra, dung hợp với diễm hỏa phía trước vào làm một. Ánh mắt Nhiếp Vân có chút ngưng trọng, nhẹ giọng quát khẽ một tiếng.

Ở bên ngoài luyện chế Hỏa Long Chi Linh. Cho dù thực lực của hắn như vậy cũng không thể làm được, bởi vì nó dính dáng tới rất nhiều nhiều hạn chế, phiền toái vô cùng.

Cũng giống như than đá vậy, nhìn đơn giản một đám vật ngăm đen. Thế nhưng trên thực tế từng bước hình thành nó lại vô cùng phức tạp, cần vô số năm lắng đọng, thời gian biến thiên.

Muốn hỏa diễm tạo thành cự long rất đơn giản, thế nhưng nếu muốn cho nó sinh ra linh trí thì lại có chút khó khăn, không có thời gian dưỡng dục, căn bản không thể hoàn thành.

Bất quá, đó là chuyện ở bên ngoài. Ở trong Nạp Vật thế giới thì lại khác, Nhiếp Vân thân là sáng thế chủ, ngôn xuất pháp tùy. Chỉ cần một cái ý niệm đã có thể làm cho hỏa diễm ngưng tụ thành hình, thậm chí còn có thể sinh ra linh trí!

Nương theo tiếng quát của hắn, hỏa diễm kiệt ngạo bất tuân trước mắt lập tức bị ép buộc, lột xác thành hình rồng, miệng gầm thét lên tiếng, vang vọng thiên địa.

- Tiện nghi cho ngươi.

Thấy hỏa diễm đã ngưng tụ thành hình, vảy trên người lập lòe phát ra quang mang, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, một giọt máu tươi bay ra bên ngoài.

Máu tươi ở trong cơ thể hắn từng giọt một dung nhập vào trong thân thể đầu cự long mới sinh ra này. Có long khí nồng đậm, muốn hỏa diễm sinh ra trí tuệ, chuyện rót long khí vào bước nhất định phải làm.

Tí tách tí tách!

Máu tươi của hắn và hỏa diễm vừa đụng chạm lập tức dung nhập vào trong đó. Toàn bộ cự long hỏa diễm giống như đã sống lại, vảy trên toàn thân lóe lên quang mang chói mắt, càng thêm chói mắt.

Nếu như nói cự long mới vừa rồi khiến cho người ta có một loại cảm giác bị áp bách, khiến cho người ta cảm thấy nóng bỏng khó nhịn mà nói. Như vậy cự long lúc này lại giống như một sinh mạng còn sống vậy, toàn thân cao thấp mang theo vẻ linh động, không ngừng cuồn cuộn. Tản mát ra long uy ngập trời.

- Một bước cuối cùng...

Thấy cự long và máu tươi của mình dung hợp, hoàn mỹ không tỳ vết, Nhiếp Vân cũng không có buông lỏng khẩn trương, ngược lại vẻ ngưng trọng trên mặt lại càng ngày càng đậm.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía đầu của cự long.

Đầu cự long bằng hỏa diễm trước mắt này, mặc dù tản mát ra quang mang chói mắt, thế nhưng hắn lại có thể nhìn thấy rõ ràng, nó không có mắt.

Nếu như có những người khác ở nơi này, như vậy bọn họ sẽ phát hiện ra một việc. Mặc dù đầu cự long bằng hỏa diễm này linh động, thế nhưng trên thực tế lại không có ý thức tự chủ, giống như hoa cỏ thực vật vậy. Trí tuệ trong cơ thể giống như con sông rộng rãi, để cho vô số con suối hội tụ vậy. Cho dù có nhiều suối hơn nữa, mạnh hơn nữa thì cũng không có quá nhiều tác dụng!

Mà muốn những thứ trí tuệ này tạo thành một, chỉ có một biện pháp... Đó chính là vẽ rồng điểm mắt!

Cho đầu hỏa diễm bằng lửa này hai mắt.

Sắc mặt ngưng trọng, tinh thần của Nhiếp Vân tập trung cao độ, bàn tay bắn ra, một đạo thôn phệ chi khí từ trên đầu ngón tay hiện lên.

Trước khi tới hắn liền nghĩ xong, cho đầu này rồng lửa vẽ rồng điểm mắt phương pháp rất đơn giản, đó chính là lợi dụng thôn phệ chi khí đem tất cả trí tuệ tập trung lại.

Thôn phệ chi khí là lực lượng đặc thù vượt qua ba nghìn đại đạo, ở trong Hoàn Vũ Thần giới cũng coi như là tồn tại khá cao, dùng loại lực lượng này để điểm mắt, như vậy cũng không kém bao nhiêu!

- Đi!

Quát lên một tiếng, thôn phệ chi khí lập tức tạo thành một cái vòng xoáy, bắn thẳng về phía hốc mắt của cự long.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn vang vọng, đầu cự long bằng hỏa diễm sôi trào một trận, thôn phệ chi khí chia làm hai đạo, tiến vào hai hốc mắt của cự long.

Rống!

Giống như tiềm long thăng thiên, đầu cự long này gầm thét một tiếng, bắn thẳng lên trên bầu trời, khiến cho hỏa diễm xé rách không gian, tạo thành từng kẽ hở.

- Thành công...

Thấy lửa lực lượng và uy thế của cự long, Nhiếp Vân biết rõ mình đã thành công, sắc mặt có chút vui mừng.

Chỉ có thành công thì uy lực của đầu cự long này mới như vậy. Một khi thất bại, đầu cự long này cũng sẽ lập tức tiêu tán, sẽ lần nữa biến thành bình thường diễm hỏa, không có bất kỳ một chút uy lực nào.

- Thu!

Bàn tay khẽ động một cái, đánh ra một cái hộp ngọc, sau đó mở ra, Hỏa Long Chi Linh trên bầu trời lập tức bị áp chế, bay thẳng tới chỗ hắn, sau đó chui vào trong hộp ngọc.

- Phong ấn!

Ngón tay khẽ búng một cái, liên tục bắn ra mấy cái vào trên hộp ngọc, Hỏa Long Chi Linh cuồng bạo biến mất ở trong hộp, ngay cả một tia nhiệt lượng cũng không thể nào tản mát ra được.

Phanh!

Nhiếp Vân đậy nắp hộp lại, trên mặt tràn ngập vẻ vui mừng.

Hỏa Long Chi Linh, đại công cáo thành!

Trong lều vải rộng rãi nhất của Chí Hào doanh, lều vải này giống như cung điện vậy. Lúc này bên trong có mười mấy người ngồi ngay ngắn ở trong đó, trên mặt mỗi người đều mang theo nụ cười vui vẻ.

Hôm nay là yến hội sinh nhất của Bích Nhi tiểu thư, nữ nhi độc nhất của Chí Hào tướng quân. Người có thể tiến vào nơi này cơ hồ đều

là nhân tài mà Chí Hào tướng quân xem trọng. Đại biểu cho quyền thế tộc cùng nhất trong doanh.

------oOo------

Chương 2782: Yến hội bắt đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phụ thân, không phải người nói không tiến hành yến hội hay sao? Mấy ngày nữa con sẽ trở về, người phiền toái như vậy làm gì cơ chứ?

Ở trong tận cùng đại điện, một thiếu nữ thanh tú bộ dáng thanh thú nhìn phòng khách náo nhiệt, đôi mi thanh tú không ngừng nhíu lại.

- Những người này đều thuộc hạ của ta, bọn họ dã có chút tâm ý như vậy cũng không nên từ chối. Con đã ở đây thì cứ nghe theo ta sắp xếp, không nên câu nệ. Cứ thoải mái chơi đùa đi.

Một người trung niên cười ha hả một tiếng.

Người trung niên này ánh mắt như điện, toàn thân mơ hồ có một cỗ lực lượng khổng lồ, giống như long hổ quanh quẩn, không cần nhìn cũng biết người này vô cùng đáng sợ.

Chí Hào tướng quân! Cường giả Hoàng cảnh!

- Được rồi, bất quá, con còn muốn tu luyện, hơn nữa con cũng không thích loại xã giao này... Một khi con muốn rời khỏi, người không nên cản con a!

Thiếu nữ này nói.

- Được rồi, chỉ cần con thích, làm gì cũng được, bất quá... Những người này đều là thuộc hạ trung thành của phụ thân. Nếu như con xoay người rời đi thì sẽ khiến cho bọn họ thất vọng, đau khổ. Như vậy đi... Yến hội lần này để ta sắp xếp một chút khiêu vũ. Đến lúc đó nhất định sẽ có người mời con khiêu vũ. Con chỉ cần nhảy một

chút rồi rời đi. Làm như vậy cũng sẽ không làm chậm trễ quá nhiều thời gian của con!

Chí Hào tướng quân do dự một chút rồi nói.

Hắn cũng biết nữ nhi không thích loại xã giao này. Bất quá, hắn tổ chức yến hội này, người có thể tới đây tham gia cũng là thuộc hạ của hắn. Nếu như nữ nhi xoay người rời đi, như vậy mặt mũi của hắn cũng có chút khó coi.

- Được rồi, bất quá... Khiêu vũ với ai là do con quyết định, phụ thân không thể áp đặt cho con.

Dường như đã nhìn ra chỗ khó xử của phụ thân, thiếu nữ này nói.

- Đó là đương nhiên!

Chí Hào nở nụ cười nói.

Hắn biết nữ nhi mình thích ở một mình. không thích náo nhiệt, có thể đồng ý với hắn nhiều như vậy đã là cho hắn rất nhiều mặt mũi rồi.

- Đi ra ngoài đi!

Thương nghị xong, hai phụ tử đi vào phòng khách.

- Ta đã sớm nghe nói tướng quân có một nữ nhi xinh đẹp. Ban đầu ta còn chưa tin, lúc này vừa nhìn một cái mới biết tin đồ đã quá khiêm nhường. Đâu phải là xinh đẹp chứ? Đay quả thực là Cửu thiên huyền nữ hạ phàm a...

- Bích Nhi tiểu thư sinh nhật vui vẻ, chúc ngươi dung nhan vĩnh trú, luôn luôn trẻ tuổi như vậy...

- Bích Nhi tiểu thư bằng vào ngần ấy tuổi đã có thực lực Vương giả trung phẩm. Chuyện này khiến cho những lão gia hỏa như chúng ta cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Thấy hai người đi vào, bên trong đại sảnh nhất thời trở nên náo

nhiệt, tất cả mọi người đều đưa mắt tập trung vào trên người vị thiếu nữ này.

Người có thể đi vào nơi này đều là thống lĩnh phân đội hoặc là thân tín của bọn họ. Bọn họ đã sớm biết Chí Hào tướng quân có một nữ nhi xinh đẹp, chẳng qua bọn hắn cũng chưa từng nhìn thấy qua mà thôi. Lúc này vừa mới nhìn thấy, tất cả đều không khỏi kinh hãi một phen.

Nhất là những thống lĩnh, hộ vệ trẻ tuổi kia. Mỗi một người hai mắt sáng lên, tràn ngập vẻ kích động.

Gia thế tốt, thiên phú cao, mấu chốt là rất xinh đẹp... Sao không khiến cho người ta động tâm cơ chứ?

Nhìn thấy dáng vẻ của những người này, trong mắt Bích Nhi hiện lên vẻ khinh thường.

Suy nghĩ của những người này, nàng không cần nhìn cũng có thể nhìn ra được.

Không nghĩ xem nên tu luyện thế nào, nên tấn cấp thế nào mà chỉ suy nghĩ xem làm sao có thể một bước bay lên trời. Mà loại người như vậy chính là loại người mà nàng khinh thị.

Bởi vì xinh đẹp, cho nên đi tới chỗ nào cũng có không ít người theo đuổi nàng. Nếu như nàng nguyện ý đã sớm có một bó lớn thanh niên tài tuấn xông tới. Mặc dù những thống lĩnh này nghe qua không tệ, trên thực tế còn xa mới có thể lọt vào mắt xanh của nàng được.

- Ồ?

Tràn ngập vẻ khinh thường, trong lúc đang chậm rãi đi về phía trước, ánh mắt của nàng đột nhiên nhìn vào trong một góc.

Trong góc này có một người thiếu niên đang ngồi trước một cái bàn, chỉ có nhìn nàng một cái, sau đó đã không để ý tới nữa.

Mặc dù thiếu niên này chỉ nhìn nàng một cái, nhưng mà nàng có

thể cảm nhận được rõ ràng ánh mắt của hắn hoàn toàn khác với những người khác. Thanh tịnh mà và trong suốt, không có một tia tham lam nào.

- Nhất định là giả bộ...

Vẻ khinh thường trong mắt Bích Nhi ngày càng nồng đậm hơn.

Loại người như vậy nàng cũng đã nhìn thấy không ít. Không ít người theo đuổi nàng không có kết quả cho nên sẽ dùng loại thủ đoạn này, nhìn thì chính trực vô cùng, thế nhưng trên thực tế không biết sau lưng đã làm ra không biết bao nhiêu chuyện.

- Ngụy quân tử!

Trong lòng đã định nghĩa thiếu niên này như vậy, Bích Nhi cũng không để ý tới nữa. Nàng đi theo sau lưng phụ thân, đi tới trung gian của đại sảnh rồi ngồi xuống.

- Hắt xì!

Nhiếp Vân ngồi ở trong góc đột nhiên hắt hơi một cái, tay gãi đầu một cái, vẻ mặt có chút kỳ quái... Bị cảm sao?

Đường đường có thực lực Phong vương trung kỳ, làm sao có thể cảm mạo được chứ?

Phí Đồng làm thống lĩnh phân đội thứ chín cho nên có tư cách mang theo một người. Nhiếp Vân cũng vừa vặn muốn biết một chút về yến hội của Hoàn Vũ Thần giới, cho nên mới đi theo.

Về phần Hỏa Long Chi Linh, hắn đã sớm giao cho Phí Đồng. Đương nhiên, người này cũng không biết bên trong hộp ngọc đựng thứ gì, mấy lần hắn muốn mở ra. Thế nhưng nhìn thấy phong ấn phía trên rốt cuộc cũng nhịn được.

Cũng không phải là hắn không giải được phong ấn, mà là có một ít thiên tài địa bảo, một khi phá vỡ phong ấn thì linh khí sẽ tán dật ra, khi đó sẽ có tổn thất rất lớn.

Hơn nữa hắn đối với vị Hoàng tử này hết sức tin tưởng. Nếu như đối phương đã nói không thành vấn đề, như vậy nhất định sẽ không thành vấn đề. Nếu như thực sự mở phong ấn ra nhìn, như vậy chính là không tin Hoàng tử điện hạ... Cho hắn mười lá gan thì hắn cũng không dám a!

Về phần Nhiếp Vân, sau khi cùng với Phí Đồng đi tới nơi này thì hắn mới biết địa vị của phân đội thứ chín này trong Chí Hào doanh trại thấp bao nhiêu. Đường đường là thống lĩnh, thậm chí ngay cả trước mặt tùy tùng của mấy phân đội trưởng cũng không bằng. Cho nên chỉ có thể ngồi ở vị trí xó xỉnh nhất!

Bất quá, đối với chuyện có ngồi ở đầu hay là ngồi ở xó xỉnh Nhiếp Vân cũng không thèm để ý. Dù sao hắn tới đây cũng chỉ muốn biết một chút về yến hội, cũng không có yêu cầu gì quá lớn.

------oOo------

Chương 2783: Tĩnh Tâm châu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Về phần Bích Nhi tiểu thư mới đi tới vừa rồi, hắn không có hứng thú. Mặc dù nữ tử này có mấy phần tư sắc, thế nhưng cũng chỉ là hơi có mà thôi. Nhiều nhất cũng không sai biệt lắm với Uyển nhi mà hắn nhìn thấy trước đó. So với đám người Lạc Khuynh Thành, Đạm Đài Lăng Nguyệt, quả thực kém quá xa!

Cho nên, vừa nhìn một cái hắn đã không nhìn nữa. Hắn là người từng trải, cho nên nữ tử này ở trong mắt của hắn còn không bằng rượu ngon ở trước mắt.

Dĩ nhiên, hắn không biết hành động này ở trong mắt nữ tử này đã bị coi là trang bức, bị đóng dấu ngụy quân tử.

- Vị này chính là tiểu nữ Bích Nhi của ta!

Vừa ngồi xuống đại sảnh, Chí Hào tướng quân cười ha hả một tiếng, sai đó mới giới thiệu với mọi người.

- Thống lĩnh phân đội thứ ba Phạm Trọng Chí Hào doanh, tham kiến Bích Nhi tiểu thư...

Chí Hào tướng quân mới vừa giới thiệu xong, Phạm Trọng đã đi tới phía trước, trong mắt tràn ngập vẻ hưng phấn.

- Tại hạ là thống lĩnh phân đội thứ năm Dương Thạc, tham kiến Bích Nhi tiểu thư...

Phạm Trọng còn chưa nói hết lời thì lại có một người thanh niên đi tới, hắn cũng vội vàng giới thiệu bản thân mình.

Dương Thạc, thống lĩnh phân đội thứ năm, chính là người cuối cùng trong ba thống lĩnh còn chưa có hôn phối.

Thấy ánh mắt của hai người này nóng bỏng, hận không thể lập tức xông về phía trước. Vẻ khinh miệt trong mắt Bích Nhi càng đậm hơn. Bất quá, phụ thân có mặt bên cạnh cho nên nàng cũng không tiện phát tác, trên mặt không có một chút biểu tình gì, nàng nói.

- Bích Nhi tham kiến nhị vị!

- Bích Nhi tiểu thư, biết hôm nay là sinh nhật của tiểu tử, đây là lễ vật mà ta tốn thời gian rất dài, đặc biệt chuẩn bị vì tiểu thư! Xin tiểu thư vui lòng nhận cho.

Thấy Dương Thạc xông lại, sắc mặt của Phạm Trọng hơi trầm xuống, quay người lại, lấy một hộp ngọc từ trong tay tùy tùng phía sau rồi đưa tới.

Bất kể thủ đoạn của đối phương là gì, đối với bảo vật của mình hắn rất có lòng tin. Hắn tự tin chỉ cần Bích Nhi tiểu thư mở hộp ra, nhất định sẽ phải có cái nhìn khácđối với hắn.

- Đây là một phen tâm ý của bọn hắn, Bích Nhi, con cứ thu đi, như vậy cũng có thể đưa ra lựa chọn, nhìn xem sẽ khiêu vũ với ai.

Thấy lông mày của nữ nhi nhíu lại, không quá muốn nhận lễ vật, Chí Hào tướng quân cười ha hả một tiếng.

- Khiêu vũ?

- Ta nghe nói, sau khi yến hội lần này kết thúc là dạ vũ, Bích Nhi tiểu thư sẽ đích thân chọn một người coi như là bạn nhảy của nàng.

- Thật hay giả vậy? Nêu như vậy thì thật quá tốt, nhất định ta phải tranh thủ cơ hội lần này!

- Tranh thủ? Chỉ sợ ngươi không có cơ hội này a. Mới vừa rồi lời của Chí Hào tướng quân cũng không phải là ngươi không nghe được a. Bích Nhi tiểu thư sẽ căn cứ vào trình độ quý trọng của lễ vật mà lựa chọn bạn nhảy. Lễ vật của ngươi ngay cả ta cũng nhìn không thuận mắt, ngươi cảm thấy Bích Nhi tiểu thư sẽ coi trọng ngươi hay sao?

- Ách... Đáng tiếc a, nếu như sớm biết có khâu này, nhất định ta sẽ chuẩn bị lễ vật thật tốt. Cho dù không lấy được trái tim của Bích Nhi tiểu thư, có thể nhảy một điệu với nàng cũng đã coi như không tệ rồi.

- Ha ha, muốn trách thì tự trách chính mình. Ta tin tưởng lễ vật của ta nhất định có thể được nàng chọn, bỗng nhiên nổi tiếng!

- Ta cũng tự tin với lễ vật của ta. Đến lúc đó để xem người nào mới có thể được chọn.

Thanh âm của Chí Hào tướng quân không có chút che giấu nào, vang dội toàn bộ phòng khách. Tất cả mọi người đều sửng sốt một chút, sau đó tất cả đều hưng phấn khiến cho sắc mặt đỏ lên.

Sau yến hội sinh nhật này còn có dạ vũ, rất nhiều người đều biết, nếu như có thể khiến cho Bích Nhi tiểu thư chọn làm bạn nhảy. Đây tuyệt đối là chuyện cực kỳ vinh quang, dù là không được người đẹp cảm mến, thì sau này địa vị ở trong Chí Hào doanh nhất định cũng sẽ nước lên thì thuyền lên.

Nghe phụ thân nói như vậy, Bích Nhi biết ý tứ của phụ thân, cho nên cũng không có phản đối. Nàng không thể làm gì khác hơn là

nhận lấy hộp ngọc mà Phạm Trọng đưa tới. Bàn tay ngọc vung lên, tiện tay mở ra.

Ào ào!

Hộp ngọc vừa mở ra, lập tức tản mát ra quang mang chói mắt. Mọi người lập tức nhìn thấy có một viên cầu tròn xoe ở bên trong, mang theo khí tức khiến cho người ta thoải mái bình tĩnh.

- Là... Tĩnh Linh châu! Không ngờ lại là Tĩnh Linh châu!

- Thủ bút của Phạm Trọng thống lĩnh quả thực rất lớn a. Lần này quả thực đã hạ vốn gốc nha...

- Phạm Trọng thống lĩnh năm nay cũng mới chỉ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi. Còn không có hôn phối, nếu như có thể lấy được trái tim của Bích Nhi tiểu thư, thân phận sẽ có chuyển biến vô cùng lớn. Cho nên loại chuyện như vậy hắn đã sớm chuẩn bị sẵn sàng. Đây là tình thế bắt buộc a.

- Đúng vậy, một khỏa Tĩnh Linh châu, ta thấy rất nhiều người sẽ phải tuyệt vọng a.

Thấy thứ ở trong trong hộp ngọc, tất cả mọi người đều thốt lên từng đợt. Sau đó trợn mắt nhìn nhau, tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Mặc dù mọi người cũng đã đoán ra được mục đích của Phạm Trọng, thế nhưng nhìn thấy hắn lấy ra vật quý trọng như vậy, mọi người vẫn không nhịn được có chút hoảng sợ.

- Tĩnh Linh châu... Là cái gì vậy?

Nghe thấy tiếng kêu của mọi người, Nhiếp Vân có chút sửng sốt, truyền âm cho Phí Đồng ở trước mặt.

Lúc này Phí Đồng vẻ mặt cười khổ, cả người giống như là gà trống bị bại trận vậy.

Nếu như nói trước đó hắn rất tự tin với vật mà Hoàng tử điện hạ lấy ra. Thế nhưng sau khi nhin thấy đối phương lấy ra Tĩnh Linh châu,

hắn trực tiếp có chút tuyệt vọng.

Thứ đồ tốt như vậy, đừng nói là những người khác, coi như là hắn cũng cảm thấy lửa nóng.

- Tĩnh Linh châu là một loại bảo bối dựng dục từ sinh vật biển. Ẩn sâu ở đáy biển, khó có thể tìm được, mỗi một khỏa đều là giá trên trời!

Trên mặt có chút khó coi, Phí Đồng không có ngừng lại, mà đem lai lịch và công hiệu của Tĩnh Tâm châu nói ra một lần:

- Đặt vật này ở trong phòng có thể giảm bớt bản tâm táo bạo, yên tĩnh lại. Lúc tu luyện để ở bên người, có thể hạ thấp ít nhất hai thành xác suất tẩu hỏa nhập ma!

- Hạ thấp hai thành xác suất tẩu hỏa nhập ma?

Nhiếp Vân chậc lưỡi hít hà.

Tẩu hỏa nhập ma vẫn luôn là thứ mà tu luyện giả sợ nhất. Một khi phát triển tới nước này, lực lượng sẽ không nằm trong sự khống chế của mình, rất dễ dàng xuất hiện biến cố. Người nhẹ thì trọng thương, người nặng thì tử vong.

Chính vì vậy, bảo vật có thể an thần ngưng tâm rất được các tu luyện giả yêu thích!

------oOo------

Chương 2784: Tĩnh Tâm châu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất quá, chỉ cần tu luyện, tất sẽ bị tâm ma quấy phá. Muốn hoàn toàn yêu tĩnh lại nào có dễ dàng như vậy! Khỏa Tĩnh Tâm châu này có thể hạ thấp xác suất tẩu hỏa nhập ma xuống hai thành, nhìn qua không nhiều, thế nhưng trên thực tế tuyệt đối là một món bảo vật nghịch thiên!

Cho dù là hắn, sa khi nghe được loại công hiệu này cũng phải cảm thấy động tâm.

Không hổ là thống lĩnh của phân đội thứ ba, hơn nữa tình thế lại có chút bắt buộc, vừa mới ra tay đã rất phi phàm như vậy.

- Nếu như chẳng qua là giảm bớt xác suất tẩu hỏa nhập ma. Như vậy ta cũng không thấy nó quá xuất sắc, dù sao tông môn như Hỏa Thần tông nhất định cũng sẽ có loại vật này. Không tính là quá xuất sắc, chủ yếu nhất là chức năng thứ hai.

Phí Đồng nói tiếp.

- Còn có chức năng thứ hai hay sao?

- Đúng vậy, chức năng thứ hai chính là đem khỏa Tĩnh Tâm châu này mài thành bột, phủ vào trên mặt có thể khiến cho da thịt người ta trở nên càng thêm mềm mại. Mặc dù không đến nổi vĩnh trú thanh xuân. Thế nhưng trong vòng mười năm dung nhan sẽ không thay đổi, chuyện này nhất định sẽ không có vấn đề!

Phí Đồng cười khổ một tiếng.

- Ách...

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu.

Nghe thấy hắn nói như vậy, khỏa Tĩnh Tâm châu này quả thực đã tốn tiền vốn rất lớn của Phạm Trọng này, khó trách hắn ta lại tự tin như vậy.

Đối với nam nhân mà nói, khỏa Tĩnh Tâm châu này có tác dụng quan trọng nhất chính là an thần tĩnh tâm. Thế nhưng đối với nữ tử mà nói, có thể giữ được thanh xuân, so với bất kỳ thứ gì cũng mạnh hơn nhiều.

Chỉ riêng phần tác dụng này cũng sẽ khiến cho không ít bảo vật ảm đạm thất sắc.

Quả nhiên, Bích Nhi tiểu thư vốn trên mặt không có bất kỳ biểu tình gì, sau khi nhìn thấy khỏa Tĩnh Tâm châu này ánh mắt lập tức lóe lên một cái, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Mặc dù biểu hiện không quá rõ ràng, thế nhưng vẫn bị Nhiếp Vân nhìn thấy được.

- Khỏa Tĩnh Tâm châu này ta rất thích, cám ơn Phạm Trọng thống lĩnh!

Thanh âm của Bích Nhi tiểu thư vang lên.

- Thích là tốt rồi...

Hai mắt Phạm Trọng sáng lên, nở nụ cười nói.

Nhận được lời khen như vậy đã nói lên tâm tư của hắn đã không có uổng phí!

- Có cái gì mà đắc ý cơ chứ? Một khỏa Tĩnh Linh châu mà thôi, không có gì là xuất sắc!

Nụ cười của hắn vẫn chưa hoàn toàn nở rộ thì đã nghe được một tiếng hừ lạnh vang lên bên người. Ngay sau đó thống lĩnh Dương Thạc của phân đội thứ năm đi lên, trên mặt hiện lên vẻ không cho là đúng.

- Không có gì là xuất sắc? Vậy thì ta cũng muốn nhìn một chút xem Dương thống lĩnh có thể lấy ra được lễ vật xuất sắc gì.

Bị đối phương nghi ngờ ngay trước mặt giai nhân, Phạm Trọng hừ lạnh một tiếng.

Hai người đã đối đầu từ lâu, cho nên cũng không cần thiết phải cho đối phương mặt mũi.

- Ta cũng đang định xuất ra đây a!

Dương Thạc cũng đang chờ những lời này của hắn. Người này khẽ cười một tiếng, lộ ra một nụ cười tự tin:

- Tĩnh Tâm châu nhiều nhất cũng chỉ có thể khiến cho người ta giữ dung mạo không thay đổi mười năm mà thôi. Tu luyện giả chúng ta bế quan một lần cũng mấy năm a. Mười năm quả thực quá ngắn! Hơn nữa, thứ này chỉ có một lần công hiệu, không có cách nào chồng chất lên! Nếu như suy tĩnh kỹ, chẳng khác nào gân gà vậy.

Vừa chê bai tác dụng của Tĩnh Tâm châu, Dương Thạc vừa tiến về phía trước. Tùy tùng sau lưng hắn mang lên một hộp ngọc, hắn tiện tay mở ra, để một cái bình ngọc màu đỏ nhạt ở bên trong hộp ngọc!

- Đây là Trú Nhan đan, trong một lần cơ duyên ta đã lấy được. Dùng một khỏa không những có thể giữ dung nhan năm năm không thay đổi mà còn có thể cải thiện da thịt. Khiến cho da thịt của người ta trở nên bóng loáng mềm mại. Xinh đẹp động lòng người! Loại đan dược này có thể dùng chồng chất, mỗi một khỏa đều có công hiệu năm năm, trong bình này tổng cộng có sáu khỏa! Bây giờ ta đặc biệt tặng cho Bích Nhi tiểu thư coi như là quà sinh nhật!

Lấy ra bình ngọc rồi đưa tới, Dương Thạc cười nói.

- Có thể dùng liên tục? Mỗi một khỏa đều có công hiệu năm năm? Sáu khỏa chính là ba mươi năm...

Nghe thấy hắn giới thiệu như vậy, tất cả mọi người đều sửng sốt một chút.

- Trú Nhan đan? Đan dược của Huyền Cực Điện?

- Ta đã nghe nói qua, Huyền Cực Điện từng công khai bán ra loại đan được này. Bất quá, chỉ kéo dài được không tới một năm, bởi vì tài liệu thiếu hụt mà dừng bán ra. Trong vòng một năm này, tổng cộng bán ra không tới một vạn khỏa. Nói cách khác, toàn bộ Thần giới, cũng chỉ có như thế...

- Một vạn khỏa nghe thì không ít, thế nhưng phân tán ra Cửu châu thập địa sẽ không còn được bao nhiêu. Nói như vậy, không phải giá cả của sáu khỏa Trú Nhan đan này sẽ là giá trên trời hay sao?

- Không chỉ là vấn đề giá cả, mà là có tiền cũng không mua được a.

Dương Thạc thống lĩnh đã hạ vốn gốc rồi a.

Sau khi mọi người hết khiếp sợ, tất cả đều hoảng sợ than một tiếng.

Cho dù trong những người này có người chưa từng nghe qua loại đan dược này. Thế nhưng chỉ riêng năng lực có thể khiến cho người ta vĩnh trú thanh xuân này cũng khiến cho vô số người trở nên điên cuồng a!

Nhất là loại công hiệu này đối với nữ nhân mà nói, cơ hồ không ai có thể ngăn cản được.

Quả nhiên, nghe được cái tên Trú Nhan đan. Vẻ mặt vốn không chút quan tâm của Bích Nhi nhanh chóng trở nên sáng ngời. Mặc dù không đến nỗi thất thố, thế nhưng quang mang trong mắt lại khiến cho người ta nhìn thấu suy nghĩ của nàng.

- Đáng hận...

Không cần nhiều lời, chỉ từ vẻ mặt của nàng thì Phạm Trọng cũng biết mình đã thua một ván. Mặc dù Tĩnh Tâm châu không kém, thế nhưng so với Trú Nhan đan vẫn còn kém một ít.

Cũng không phải là nói giá trị của Tĩnh Tâm châu so với Trú Nhan đan thấp hơn. Mà là sức hấp dẫn đối với Bích Nhi, rõ ràng Trú Nhan đan còn lớn hơn!

- Phạm Trọng đã tốn vô số tâm huyết mới tìm được Tĩnh Tâm châu, thế nhưng không ngờ tới vẫn còn thua được.

- Có thể giữ được dung mạo, nếu như ta là Bích Nhi tiểu thư thì nhất định sẽ lựa chọn Dương Thạc thống lĩnh!

- Lần này có trò hay để nhìn rồi a.

Sau khi kinh ngạc, toàn bộ mọi người đều mang theo tâm tư xem náo nhiệt nhìn qua hai người.

Mọi người đều là người thông minh, tâm tư của Dương Thạc,

Phạm Trọng bọn họ đều biết. Chỉ bất bất quá mọi người đều là thống lĩnh, quan hệ cạnh tranh, cho nên chỉ mong đối phương bị bêu xấu mà thôi.

- Thế nào? Phạm Trọng thống lĩnh, lễ vật này của ta có xuất sắc hay không? Có lẽ cũng không kém với ngươi a!

------oOo------

Chương 2785: Tặng lễ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy vậy, Dương Thạc cười ha hả một tiếng, trên mặt hiện lên nụ cười đắc thắng, nhìn về phía Phạm Trọng rồi nói.

- Hừ, không biết tìm được đan dược ở đâu. Còn không biết có hiệu quả như vậy hay không, đừng có ở đây đắc ý a!

Vốn hắn muốn bỗng nhiên nổi tiếng, đại sát tứ phương. Thế nhưng không ngờ tới ngay từ đầu đã thảm bại mà về, sắc mặt Phạm Trọng vô cùng khó coi. Hắn hất tay áo rồi hừ lạnh một câu.

- Ha ha! Có công hiệu hay không, tự nhiên Bích Nhi tiểu thư sẽ đưa ra phán đoán. Bất quá không được thì không được, ngươi đừng có tìm những lý do khác a.

Thấy thái độ của đối phương, Dương Thạc nở nụ cười một cái, trên mặt mang theo vẻ ngạo nghễ.

- Được, ta thừa nhận lễ vật của ta có thể không sánh bằng ngươi, bất quá... Ngươi có thể bảo đảm lễ vật của ngươi có thể khiến cho Bích Nhi tiểu thư thích hay sao?

Thấy bộ dáng đắc ý của Dương Thạc, Phạm Trọng muốn phản bác, thế nhưng lại không tìm được lời để nói. Đột nhiên hai mắt hắn xoay chuyển, dường như đã nghĩ tới điều gì đó, khóe miệgn hơi nâng lên, lại cười lạnh nói.

- Có ý gì? Chẳng lẽ ngươi còn có lễ vật gì không có lấy ra hay sao? Ngươi vẫn muốn tỷ thí lần nữa với ta?

Nghe thấy hán nói như vậy, Dương Thạc nhìn qua.

- Đương nhiên là ta không có, bất quá... Ta biết một người nhất định đã rất chú tâm chuẩn bị. Lễ vật này so với lòng tốt của ngươi không biết còn tốt hơn bao nhiêu lần!

Phạm Trọng nói.

- Không biết gấp bao nhiêu lần? Hừ, khoác lác cũng không sợ đầu lưỡi vấp hay sao? Ta cũng muốn nhìn một chút, để xem ai có thể lấy ra lễ vật hơn Trú Nhan đan của ta? Còn làm cho Bích Nhi tiểu thư thích hơn?

Dương Thạc hừ lạnh.

Đối với Trú Nhan đan mà mình lấy ra hắn rất có lòng tin. Mặc dù giá cả của mấy khỏa đan dược này cũng không phải là quá cao. Thế nhưng cũng rất là ít ỏi, rất khó kiếm được. Mọi người đều là thống lĩnh, mỗi người đều biết rõ tài sản của đối phương ra sao. Có thể lấy ra được những đan dược này, có thể nói là đã đạt tới cực hạn của bọn họ. Nếu như lấy ra nhiều hơn nữa, ngay cả hắn cũng cảm thấy là chuyện không thể nào!

Dù sao, dù có tặng quà cho Bích Nhi tiểu thư này, nhiều nhất cũng chỉ lấy lòng một cái, làm cho tướng quân chú ý mà thôi. Nếu như thực sự muốn ôm mỹ nhân về nha, như vậy còn không biết phải tiêu tốn bao nhiêu thời gian nữa.

Bọn họ đều là người thành tinh, không thể nào đem tất cả trứng gà đều đặt vào trong một cái giỏ được. Nếu không, một khi không có hiệu quả, khi đó có muốn khóc cũng sẽ không kịp.

- Người này... Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt, chính là...

Ngón tay của Phạm Trọng quay một vòng, đột nhiên chỉ về một phương hướng, rơi vào trên người Phí Đồng:

- Chính là Phí Đồng thống lĩnh của chúng ta!

- Phí Đồng?

Vốn Dương Thạc thực sự cho rằng sẽ có người chuẩn bị lễ vật tốt hơn so với hắn. Thế nhưng không nghĩ tới Phạm Trọng lại chỉ về phía Phí Đồng, ánh mắt hắn chợt lóe lên, ngay lập tức biết ý của đối phương. Lúc này khóe miệng của hắn không khỏi nhếch lên.

Mọi người đều biết hắn và Phí Đồng không hợp, nói như vậy, rõ ràng đã cho thấy Phạm Trọng cố ý làm cho đối phương mất mặt a!

- Lần này Phí Đồng gặp xui xẻo rồi.

- Phí Đồng và Phạm Trọng không hợp, tất cả mọi người đều biết tới chuyện này. Phạm Trọng vừa chỉ về phía hắn, chẳng những sẽ khiến cho đối phương khó coi, mà còn tự tìm bậc thang cho mình đi xuống, nhất cử lưỡng tiện a.

- Đúng vậy, nếu như Phí Đồng không cầm ra được bảo bối thích hợp. Như vậy ánh mắt của mọi người đều sẽ tập trung ở trên người hắn, chuyện Phạm Trọng mất mặt vừa rồi sẽ không còn ai để tâm nữa.

- Vừa có thể đánh kích đối thủ cũ, lại vừa có thể giải vây cho mình, chiêu này của Phạm Trọng thật là ác độc...

- Phân đội thứ chín cái gì cũng không có, Phí Đồng lại luôn luôn nghèo. Vì vậy có lẽ lần này sẽ mất mặt a.

Dương Thạc vừa nhìn đã biết ý tứ của Phạm Trọng. Những người khác cũng lập tức nhìn ra. Mỗi một người đều mang theo vẻ mặt vui vẻ nhìn về phía Phí Đồng.

- Ngươi...

Phí Đồng không nghĩ tới mình nằm cũng trúng tên, sắc mặt bởi vì tức giận mà trở nên xanh mét.

Thấy hai người kia lấy ra lễ vật, hắn cũng biết mình đã không còn

hy vọng. Hắn chỉ hy vọng thừa dịp người ta tặng quà loạn mình sẽ đưa lễ vật ra. Thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới Phạm Trọng lại hèn hạ như vậy, lại đem mũi thương chỉ về phía hắn.

- Thế nào? Phí Đồng thống lĩnh, lần trước ta nhìn thấy ngươi, không phải ngươi không cho là đúng, muốn tự bằng vào bản lĩnh của mình sao? Nếu đã dám nói như vậy, tất nhiên đã sớm chuẩn bị xong lễ vật, định bỗng nhiên nổi tiếng đúng không?

Thấy vẻ mặt quẫn bách của Phí Đồng Phạm Trọng cười hắc hắc không thôi.

- Ngươi bớt ở đây nói bậy đi.

Phí Đồng quát lên.

- Ta nói bậy? Không dám thừa nhận sao? Ồ, ta hiểu rồi. Có phải ngươi cảm thấy vật quá quý trọng, cho nên không bỏ được đưa cho Bích Nhi tiểu thư hay không? Ài, như vậy sẽ không được a, cũng đã chuẩn bị xong lễ vật, nhưng lại không bỏ được, như vậy cũng quá keo kiệt nha.

Phạm Trọng giả bộ như bừng tỉnh, lại nói tiếp.

Sắc mặt Phí Đồng khó coi, muốn giải thích, thế nhưng lại không biết nên nói thế nào.

Không chuẩn bị lễ vật, lễ vật chuẩn bị không nặng cùng với chuẩn bị xong mà không đưa hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau. Nếu như thực sự bị áp danh hiệu này lên trên ngời, quả thực sẽ mất mặt lớn a.

- Đừng có quan tâm tới hắn, đưa lễ vật qua đi.

Thấy Phí Đồng bị người này ép như vậy, Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái, lại truyền âm qua cho hắn.

Dù sao đã có mâu thuẫn với đối phương có, đã như vậy, còn cần nhiều lời như vậy làm gì chứ? Nói càng nhiều thì sẽ bị đối phương

nắm đằng chuôi càng nhiều. Còn không bằng đưa lễ vật qua, vả vào miệng của đối phương một phen a.

Biết ý của Hoàng tử điện hạ, Phí Đồng do dự một chút. Cũng không thể làm gì khác hơn là lấy ra hộp ngọc ở trong ngực, sau đó nhắm mắt đi tới.

Bị buộc đến mức này, quả thực hắn không có biện pháp nào khác. Không đưa, nhất định đối phương sẽ còn có nhiều cớ hơn. Cho dù phần lễ vật này kém quý trọng hơn của đối phương, thì hắn cũng chỉ có thể lấy ra mà thôi.

Mấy người này mâu thuẫn, Bích Nhi tiểu thư đều nhìn vào trong mắt. Bất quá nàng cũng không thèm để ý, trên mặt không có chút quan tâm nào. Nàng nhận lấy hộp ngọc, tiện tay mở ra. Còn đang muốn nói đôi câu thì đột nhiên hai con ngươi co rụt lại, cả người không ngừng run rẩy.

Phanh!

Hộp ngọc bị nàng vội vàng đậy lại.

------oOo------

Chương 2786: Thích nhất

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bích Nhi có hỏa diễm thiên phu, lại đang tu luyện ở tỏng Hỏa Thần tông, cho nên đối với hỏa diễm cực kỳ nhạy cảm. Vừa mới mở ra hộp ngọc thì nàng đã lập tức biết rõ vật bị phong ấn trong đó. Thứ này đối với nàng có tác dụng cực lớn!

Nếu như có thể luyện hóa dung nhập vào thân thể, mặc dù không thể trong thời gian ngắn khiến cho thực lực chợt tăng lên. Thế nhưng có thể cải thiện thể chất, khiến cho nàng thích hợp tu luyện hỏa nguyên tố hơn, có được thiên phú mạnh hơn!

Biết rõ những chuyện này, Bích Nhi hưng phấn tới mức sắc mặt có

chút hơi ửng hồng.

Vô luận là ở đâu phía, thực lực vĩnh viễn là thứ đứng đầu. Là thứ quan trọng nhất, chỉ cần có thực lực, thì có thể được tông môn coi trọng, các loại các dạng tài nguyên tu luyện muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu, đan dược giữ dung nhan không đổi cũng có thể dễ dàng có được. Thậm chí, sau khi đột phá Hoàng cảnh, dung mạo hoàn toàn có thể duy trì được mấy vạn năm không thay đổi, căn bản không cần lo lắng tới việc già nua!

Cho nên... So sánh với lễ vật của vị Dương Thạc và Phí Đồng này, cao thấp lập tức đã phân. Một cái trên trời một cái dưới đất, căn bản không thể nào so sánh nổi!

Dương Thạc và Phạm Trọng nhìn thấy hộp ngọc mà Phí Đồng lấy ra cũng không quá sang trọng, vô cùng bình thường. Trong mắt cả hai đều hiện lên vẻ khinh thường, đang định cười nhạo một phen, thế nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Bích Nhi tiểu thư, tất cả đều sửng sốt một chút.

Chẳng lẽ... Quả thực người này có thể lấy ra bảo bối mạnh hơn bọn hắn hay sao?

Không thể nào!

Tình huống của phân đội thứ chín ra sao bọn họ đều là thống lĩnh cho nên biết rất rõ. Tài sản trên người Phí Đồng ngay cả tùy tùng ở phía sau bọn họ cũng không bằng, loại người như vậy có thể lấy ra thứ tốt gì cơ chứ?

Nhất định là vật phẩm rác rưởi nào đó, khiến cho Bích Nhi tiểu thư cảm thấy nhục nhã, cho nên mới có loại bộ dáng này!

Nghĩ tới đây, sắc mặt Phạm Trọng trầm xuống, quát lên một tiếng:

- Phí Đồng, cho dù chưa có chuẩn bị xong thì ngươi cũng không thể cầm lộn xộn ra để lừa gạt a! Còn không lập tức nói xin lỗi với Bích Nhi tiểu thư!

- Ta đã sớm nghe nói phân đội thứ chín rất nghèo. Nếu như chẳng

qua là nghèo không có thực lực thì cũng thôi đi. Ít nhất còn có thể cố gắng. Thế nhưng lại không cần mặt mũi, lại đẩy ra vật như vậy để lừa gặt, quả thực là không biết xấu hổ…

Dương Thạc cũng cười lạnh một tiếng, trong lời nói tràn ngập vẻ châm chọc.

- Ta...

Sắc mặt của Phí Đồng đỏ lên, bình thường hắn nói rất nhiều, thế nhưng lúc này cũng khó có thể nói nên lời..

Đối với lễ vật mà Hoàng tử chuẩn bị, hắn cũng không biết là cái gì. Cho nên trong lòng không có một chút phấn khích nào.

- Thế nào? Không nói ra được đúng không? Nếu như không có bản lĩnh thì cũng không nên làm bộ như vậy, quá mất mặt!

Thấy vẻ mặt này của hắn, Phạm Trọng, Dương Thạc càng chắc với suy đoán của mình, đồng thời còn nở nụ cười nói.

Lời nói của hai người bọn họ lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người tập trung vào trên người Phí Đồng, có người cười lạnh, có người mang theo vẻ đồng tình, càng nhiều hơn là vẻ châm chọc.

Mọi người đều biết mới vừa rồi Phạm Trọng nói vậy là có mục đích dẫn họa sang chỗ khác. Nếu như người này cũng không chuẩn bị thứ gì ra hồn, chịu thanh danh xấu thì cũng thôi đi. Thế nhưng kết quả lại mặt dày đem vật đã chuẩn bị lấy ra... Đã có minh châu trước đó. Cho nên lúc này lấy ra không phải là tự đánh mặt của mình hay sao?

Muốn trách chỉ có thể trách mình không biết thức thời mà thôi.

- Lần này Phí Đồng xui xẻo rồi.

- Theo như ta thấy, phân đội thứ chín cũng nên sớm bị hủy bỏ, chỉ có mấy người, giữ lại cũng không có ích gì!

- Hắc hắc, yến hội sinh nhật của Bích Nhi tiểu thư, không lấy ra

được vật gì tốt cũng thôi đi, thế nhưng nhắm mắt lấy ra, có lẽ cũng chỉ là mất mặt mà thôi.

- Kỳ thực lễ vật có đắt đỏ hay không cũng không sao. Cho dù kém một chút thì cũng không có gì, mấu chốt là bị Phạm Trọng, Dương Thạc nắm chặt không tha. Như vậy sẽ rất phiền toái!

- Đúng vậy. Ba người này cũng có ý tứ đối với Bích Nhi tiểu thư, có thể mượn cơ hội này đả kích một đối thủ, sao bọn họ có thể bỏ qua cơ hội này chứ?

Đám người ở bên ngoài xem náo nhiệt, tất cả đều biết tâm tư của Dương Thạc và Phạm Trọng. Lần này rất hiển nhiên Phí Đồng đã bị hai người kia coi là hòn đá giẫm xuống dưới chân.

- Ha ha, thật nực cười. Rốt cuộc là cái gì, Bích Nhi tiểu thư còn chưa có bình luận. Các ngươi ở đó dám nói méo mó sự thực, chẳng lẽ không cảm thấy mất mặt hay sao? Chẳng lẽ đây chính là tố chất của thống lĩnh Chí Hào doanh hay sao?

Trong khi Dương Thạc, Phạm Trọng đang muốn lần nữa cười trào phúng thì lại có một tiếng cười vang lên.

Thanh âm này không có chút kiêng kỵ nào, vang dội trong toàn bộ phòng khách, khiến cho phong khách vốn có chút náo nhiệt lại không nhịn được yên tĩnh lại.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía nơi thanh âm phát ra. Chỉ thấy trong góc có một người thiếu niên đang dùng vẻ mặt không cho là đúng nhìn tới, trong mắt mang theo vẻ giễu cợt.

- Ngươi là ai? Phí Đồng, đây là tùy tùng của ngươi hay sao? Các thống lĩnh đang nói chuyện với nhau, hắn là thứ gì mà cũng dám chen miệng ở chỗ này chứ?

Dương Thạc nhìn thiếu niên này một cái, khẽ nhướng mày, trong thanh âm mang theo vẻ uy áp nồng đậm.

- Người đâu, đem tiểu tử này đuổi ra ngoài!

Phạm Trọng cũng quát lạnh một tiếng.

Nương theo lời của hắn, lập tức có mấy bóng người đi tới, nhìn dáng vẻ dường như có thể tùy thời bắt thiếu niên vừa mới nói chuyện ra ngoài.

- Thế nào? Ngay cả lười nói thật cũng không để cho người ta nói hay sao?

Đối mặt với đám người hung hổ đi tới, sắc mặt của thiếu niên này không thay đổi, mà còn cười khẽ một tiếng.

Thiếu niên này đương nhiên là Nhiếp Vân, vốn hắn không có ý định mở miệng nói chuyện. Thế nhưng khi nhìn thấy Phí Đồng bị đối phương coi là một hòn đá để đạp lên. Lúc này hắn biết nếu mình còn không ra mặt nữa, khi đó nhất định đối phương sẽ càng thêm ngông cuồng. Vì vậy lúc này hắn mới lên tiếng.

Khác Phí Đồng đang lo lắng, đối với Hỏa Long Chi Linh hắn có đủ tự tin. Đừng nói là Tĩnh Tâm châu, Trú Nhan đan... Cho dù so với những vật phẩm đắt hơn những thứ này gấp mười lần, chỉ cần vịUyển nhi tiểu thư này không ngốc, nhất định sẽ chọn Hỏa Long Chi Linh của hắn.

------oOo------

Chương 2787: Tu luyện thuấn di (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Các ngươi lui ra, Dương Thạc, Phạm Trọng, các ngươi muốn làm gì?

THấy đám người kia đi tới trước mặt Hoàng tử điện hạ, Phí Đồng kinh hãi, cũng không thối lui nữa. Hắn bước lên phía trước, thực lực Vương giả trung phẩm lan tràn ra ngoài, chèn ép mấy tên hộ vệ, làm cho bọn hắn không dám nhúc nhích.

Vị trước mắt này chính là hoàng tử a. Mặc dù không có chứng minh

thân phận, thế nhưng địa vị cũng là thật. Nếu quả thực để cho một ít hộ vệ bình thường mang ra ngoài. Như vậy có lẽ những ngày tốt lành của hắn cũng sẽ chấm dứt.

- Muốn làm gì? Thuộc hạ này của ngươi không biết phân biệt tôn ti. Bây giờ ta định xuất thủ dạy dỗ hắn một trận, chẳng lẽ ngươi dám ngăn cản sao? Nếu như thực sự muốn ngăn cản, ta không ngại làm cho ngươi nhớ lâu hơn một chút.

Phạm Trọng cười hắc hắc, đi tới trước mặt Phí Đồng.

Hai người bọn họ luôn luôn không hợp nhau, nhìn bộ dáng của người này có lẽ định mượn cơ hội rat ay một phen.

- Bích Nhi tiểu thư, chẳng lẽ ngươi định xem náo nhiệt sao? Không tính nói mấy câu sao Nếu như không nói, món lễ vật này, Phí thống lĩnh cũng có thể không đưa nữa.

Không để ý tới hai người đang cãi vã, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn về phía Bích Nhi tiểu thư đang ở trong đám người.

Nữ nhân này vừa rồi đã mở ra nắp hộp, nhất định đã sớm nhìn ra tác dụng của Hỏa Long Chi Linh. Thế nhưng lúc này lại không nói câu nào, mặc cho đám người Phí Đồng cãi vã. Rất rõ ràng, đối phương cũng không có ý tốt lành gì.

- Hừ!

Không nghĩ tới người thiếu niên trước mắt này vừa mới mở miệng đã đem mâu thuẫn chuyển về phía mình, đôi mi thanh tú của Bích Nhi tiểu thư này khẽ nhíu một cái.

Sở dĩ nàng không nói lời nào, cũng không phải là muốn xem náo nhiệt, mà là... Đang đắn đo tới Hỏa Long Chi Linh ở trong hộp ngọc, không biết nên sử dụng thế nào!

Mặc dù nàng biết một khi luyện hóa vật trước mắt này, có thể khiến cho tu vi của nàng đột nhiên tăng mạnh. Thiên phú sẽ cao hơn, nhưng... làm sao mới có thể luyện hóa vật này. Chuyện này nàng cũng không biết một chút nào. Giống như rõ ràng đã đến bảo sơn,

thế nhưng lại không biết nên đào thế nào vậy. Trong lòng rất là khó nhịn.

Bất quá, nàng cũng biết lúc này không phải là lúc nghĩ những chuyện này. Nàng nhìn mọi người một cái rồi chậm rãi mở miệng:

- Món lễ vật của Phí Đồng thống lĩnh tặng ta, ta... Thích nhất!

- Thích nhất?

- Có ý gì? Chẳng lẽ lễ vật mà Phí Đồng thống lĩnh đưa cho nàng so với Trú Nhan đan, Tĩnh Tâm châu còn trân quý hơn hay sao?

- Không thể nào a! Phân đội thứ chín rất nghèo, làm sao có thể lấy ra bảo bối có thể khiến cho Bích Nhi tiểu thư hài lòng cơ chứ?

- Nhìn dáng vẻ chắc chắn của Bích Nhi tiểu thư, có lẽ sẽ không sai a. Chẳng lẽ chúng ta đều nhìn lầm rồi?

Bích Nhi tiểu thư nói cực kỳ rõ ràng, thanh âm giống như châu ngọc gõ vào bên tai của mỗi người. Khiến cho tất cả mọi người đều sửng sốt một chút.

Thích nhất lễ vật của Phí Đồng? Thật hay giả vậy?

- Bích Nhi tiểu thư, ngươi... Nói gì? Ta không tin Phí Đồng này có thể lấy ra bảo bối còn trân quý hơn so với Trú Nhan đan...

Sắc mặt Dương Thạc có chút dữ tợn.

Mới vừa hắn đã chèn ép cho Phạm Trọng cạnh tranh với hắn rơi xuống hạ phong. Trong lòng đã sớm nắm chắc phần thắng. Thế nhưng hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới Bích Nhi tiểu thư sẽ nói ra những lời này.

- Quả thực Trú Nhan đan của ngươi ta cũng rất thích. Thế nhưng nếu muốn luận trình độ trân quý mà nói, lễ vật của Phí Đồng thống lĩnh mới là thứ ta thích nhất...

Thấy Dương Thạc nghi ngờ mình, Bích Nhi tiểu thư nói.

Lần này nàng nói rất rõ ràng, lễ vật của Phí Đồng thống lĩnh trân quý nhất. Nếu như còn nói thêm nữa thì chính là nghi ngờ ánh mắt của nàng.

- Hắn...

Phạm Trọng ở bên cạnh lần đầu tiên nghe thấy Bích Nhi tiểu thư nói, hắn còn tưởng rằng mình nghe nhầm. Thế nhưng lần thứ hai thấy nàng xác nhận, lúc này sắc mặt hắn mới trở nên khó coi, thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu tươi mà tức chết.

Vốn hắn tưởng rằng sẽ làm cho đối phương rơi xuống hạ phong. Khiến cho người này bị bêu xấu ở trước mặt tất cả mọi người. Thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới, sau đó hắn mới trở thành tên hề lớn nhất.

- Ta?

Khác với Dương Thạc, Phạm Trọng đang tan vỡ, hạnh phúc này tới quá nhanh khiến chon gay cả Phí Đồng cũng có chút hôn mê.

Là thống lĩnh của phân đội thứ chín, hắn vẫn luôn bị những phân đội khác nghi ngờ và gạt bỏ. Đây vẫn là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy, vốn hắn cũng đã chuẩn bị xong chuyện bị mất mặt. Dù thế nào cũng sẽ không nghĩ tới mình lại trở thành người thắng lớn nhất. Tát hai cái tát vang dội vào mặt hai lão đối thủ.

Một khắc trước vẫn đang bị người ta đùa cợt. Thế nhưng sau một khắc đã biến thành tồn tại mà đối phương hâm mộ. Cuộc sống thay đổi nhanh chóng, giống như ngồi trong xe vậy, quá kích thích a.

- Chư vị tặng tiểu nữ lễ vật, cho dù là thứ đơn giản nhất thì cũng đại biểu cho tâm ý, không thể phân cao thấp a. Được rồi, bắt đầu yến hội đi!

Nhìn thấu sự lúng túng và cổ quái của mọi người ở trong phòng khách, Chí Hào tướng quân cười ha hả một tiếng, phá vỡ sự yên lặng.

Ngự người cũng nên biết thăng bằng, không nên làm quá. Thuộc hạ không hợp nhau, gây ra mâu thuẫn, đối với hắn mà nói, so với đoàn kết nhất trí còn dễ trị hơn. Thế nhưng nếu như mâu thuẫn quá lớn, hận không thể sinh tử với nhau, như vậy sẽ không tốt.

Nương theo lời của hắn, bên trong đại sảnh tấu lên âm nhạc. Vô số rượu ngon, thức ăn ngon từ bên ngoài lều được bưng vào. Trong lúc nhất thời mùi thơm ngát tỏa ra bốn phía.

Mọi người nhìn thấy Chí Hào tướng quân lên tiếng, cho nên cũng không có ai nói nhiều nữa.

Những người khác cũng lục tục đưa ra lễ vật. Chỉ bất quá có lễ vật của ba người trước đó, cho dù có đưa nữa cũng không có quang mang gì.

Biết lễ vật của Phí Đồng là thứ mà Bích Nhi tiểu thư thích nhất. Phí Đồng cũng lập tức trở thành trung tâm của tất cả mọi người. Mỗi một người đều xoay quanh hắn, hỏi han, hoàn toàn khác với vẻ khinh bỉ trước kia.

Người ở chỗ này đều là người thành tinh. Bích Nhi tiểu thư lên tiếng như vậy, lại không do dự. Không cố kỵ mặt mũi của Dương Thạc, Phạm Trọng đã đủ để thấy món lễ vật này trân quý như thế nào! Chỉ cần Bích Nhi tiểu thư nói tốt thêm vài câu. Sau này vị Phí Đồng này nhất định sẽ có địa vị càng ngày càng cao.

Đám người bọn họ tới đây tặng lễ, nói là vì lấy lòng Bích Nhi tiểu thư, còn không bằng nói muốn làm cho Chí Hào tướng quân chú ý a.

------oOo------

Chương 2788: Tu luyện thuấn di (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có bảo vật của Phí Đồng ở phía trước, nhất định bọn họ sẽ không cs biện pháp hấp dẫn sự chú ý của tướng quân nữa. Như vậy còn

không bằng đánh quan hệ tốt với Phí Đồng, mong đợi chỗ tốt lớn hơn sau này a.

- Dù là ở đâu cũng sẽ không thoát khỏi cảnh nhân tình ấm lạnh như vậy a.

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái. Sau đó đứng dậy rồi đi ra ngoài.

Mục đích khi hắn tới đây là muốn biết một chút về yến hội nơi này. Thuận tiện giúp Phí Đồng đưa lễ vật đi, bây giờ mục đích đã đạt tới. Hắn cũng không muốn tiếp tục ở lại nữa.

Sưu!

Vừa mới đi được mấy bước, đang định rời khỏi phòng khách thì lại đột nhiên cảm thấy hoa mắt, đã có một bóng người chặn lại đường đi của hắn.

- Bích Nhi tiểu thư!

Ngẩng đầu nhìn lên, chính là Bích Nhi tiểu thư nổi bật nhất trong đám người trước đó. Không biết nàng đi tới trước mặt hắn từ lúc nào.

- Nếu như ta đoán không sai... Hỏa Long Chi Linh này là ngươi lấy ra a!

Nhiếp Vân đang kỳ quái ý đồ của đối phương thì đã nghe được bên tai vang lên một tiếng truyền âm.

- Sao tiểu thư lại có thể biết được chuyện này?

Biết chuyện này cũng không giấu diếm được, lại nói Nhiếp Vân cũng không có ý định giấu giếm, cho nên hắn cười một tiếng.

- Hỏa Long Chi Linh này, linh khí mười phần, mang khí tức vừa mới ra đời. Nếu như ta đoán không sai, có lẽ vừa mới được tạo thành không lâu. Phân đội thứ chín này phụ thân đã từng cẩn thận nói qua với ta. Phí Đồng không có bản lĩnh lấy ra loại vật này. Cho nên

người có khả năng nhất chính là ngươi...

Ánh mắt của Bích Nhi tiểu thư lóe lên, nhìn thẳng nhìn về phía thiếu niên ở trước mắt nàng.

Chỉ bất quá thiếu niên ở trước mắt nàng ánh mắt thâm thúy giống như đại dương, vô luận nàng nhìn thế nào cũng không thấy được một chút tâm tình gợn sóng nào.

- Nếu như Bích Nhi tiểu thư chỉ muốn hỏi cái này, như vậy ta có thể nói cho ngươi biết. Đó là ta lấy ra... Nếu như không có chuyện gì khác mà nói, như vậy ta có thể đi hay không?

Nhiếp Vân nói.

- Ngươi...

Trên mặt Bích Nhi tiểu thư lập tức tràn ngập hàn khí.

Nàng lớn như vậy rồi, đã từng gặp qua tất cả nam nhân. Tất cả đều coi nàng như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, dù là một câu cũng muốn nói chuyện thêm với nàng. Thế nhưng tên trước mắt này, giống như nhìn thấy rắn độc vậy, hận không thể lập tức chạy trốn. Chẳng lẽ nàng không có mị lực như vậy sao?

- Nhất định là đối phươngcố ý như vậy, muốn hấp dẫn sự chú ý của ta.

Môi chu lên, trong lòng suy đoán. Bất quá, vô luận nàng nhìn như thế nào, trong ánh mắt của đối phương cũng không có dáng vẻ giả bộ chút nào. Tất cả đều phát ra từ bản tâm, giống như mị lực của nàng ở trong mắt đối phương, cũng không có khác gì những người khác vậy.

Nhìn thấy như vậy, Bích Nhi tiểu thư cảm thấy có chút nhục chí, trước đó nàng cảm giác mình ưu việt. Thế nhưng loại cảm giác này lại biến mất trong nháy mắt.

Cho tới lúc này, rốt cuộc nàng đã biết đối phương căn bản không phải là ngụy trang, mà là thật sự coi nàng như là một người bình

thường.

- Được rồi, Hỏa Long Chi Linh này của ngươi linh tính quá đủ. Ta căn bản không có cách nào luyện hóa được.

Sauk hi biết được những chuyện này, Bích Nhi tiểu thư cũng không có ngạo khí gì nữa. Mà là nghiêm túc hỏi một câu.

- Không có cách nào luyện hóa?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt nói.

Hắn luyện chế Hỏa Long Chi Linh, mặc dù linh trính mười phần, thế nhưng đối với người tu luyện hỏa diễm mà nói, có lẽ sẽ luyện hóa vô cùng đơn giản mới đúng. Không có biện pháp luyện hóa, chuyện này hắn cũng không nghĩ tới.

- Bích Nhi tiểu thư, tại hạ là thống lĩnh của phân đội thứ hai, không biết có thể kính ngươi một ly hay không?

Đang định tiếp tục hỏi một chút, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thì hắn đã nghe được tiếng bước chân vang lên. Ngay lập tức có một người trung niên bưng một ly rượu đi tới.

Nhiếp Vân biết nếu như tiếp tục ở cùng với Bích Nhi tiểu thư thì nhất định sẽ dẫn tới quá nhiều người chú ý. Vì vậy hắn mới ôm quyền, xoay người đi ra ngoài.

Dù sao ở trong Chí Hào doanh, địa vị của nàng rất cao, chỉ cần không rời khỏi doanh trại, đối phương muốn tìm hắn cũng sẽ không phí quá nhiều thời gian. So với việc ở chỗ này bị tất cả mọi người chú ý, còn không bằng trực tiếp rời đi thì hơn.

Bích Nhi tiểu thư cũng biết suy nghĩ của hắn, cho nên cũng không nói thêm gì nữa. nàng xoay người bắt đầu chào hỏi với những người khác.

Những người này đều là thuộc hạ của phụ thân, cho dù nàng có chút không quá tình nguyện thì cũng không thể không cho bọn họ mặt mũi.

Về phần dạ vũ sau đó, quả nhiên nàng đã lựa chọn Phí Đồng, khiến cho hắn hưng phấn thiếu chút nữa bị hôn mê bất tỉnh.

Bất quá, chỉ nhảy một bài thì Bích Nhi tiểu thư đã lấy lý do thân thể khó chịu mà xoay người rời đi, về phần đi nơi nào, cũng không có người nào biết được....

Rời khỏi phòng khách, Nhiếp Vân trực tiếp trở lại chỗ ở mà Phí Đồng sắp xếp cho hắn. Nhìn đệ đệ đang tu luyện, hắn cũng không có lãng phí thời gian mà thân thể nhoáng một cái, đã lần nữa tiến vào Nạp Vật thế giới.

Trước đó ở trong Hỗn Độn đại dương, lợi dụng Nạp Vật thế giới sáng chế ra phương pháp thuấn di. Hắn cũng muốn thử một chút ở trong thế giới này!

Trên đường tới đây, thông qua trao đổi với Phí Đồng hắn đã biết, thế giới này quả thực có thuấn di. Bất quá đó là độc quyền của cường giả Đại Đế, chỉ có đạt tới Đế cấp, sáng chế ra một loại đại đạo mới thì mới có thể thoát khỏi pháp tắc gông cùm của Hoàn Vũ Thần giới. Có thể tùy ý đi tới nơi mà mình muốn đi.

Nhiếp Vân biết bằng vào thực lực của hắn bây giờ, cách Đế cấp còn có chênh lệch rất lớn. Nhưng mà hắn có một điểm mạnh hơn người khác đó chính là, hắn có vô tận đan điền có thể giao phó cho bất kỳ thuộc tính nào. Cho nên cũng có thể chứa vạn vật, thậm chí còn có thể thăng cấp Nạp Vật thế giới!

Ở trong Hỗn Độn đại dương hắn có thể mượn lực lượng của Nạp Vật thế giới mà tiến hành thuấn di, ở chỗ này, có lẽ cũng vẫn có thể!

Một khi thành công, sức chiến đấu của hắn có thể sẽ tăng lên không quá rõ ràng. Thế nhưng thủ đoạn bảo vệ tính mạng tất sẽ gia tăng rất lớn.

- Không gian Nạp Vật thế giới ba động dung hợp...

Trôi lơ lửng ở trên không trung của Nạp Vật thế giới, tinh thần của

Nhiếp Vân chậm rãi dọc theo phía ngoài, khống chế lực lượng ở trong cơ thể cùng với pháp tắc đặc thù của Hoàn Vũ Thần giới chậm rãi dung hợp.

------oOo------

Chương 2789: Đối chiến (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ban đầu hắn ở trong Hỗn Độn đại dương sáng chế ra thuấn di, chính là bởi vì lợi dụng pháp tắc trong Nạp Vật thế giới dung hợp với bên ngoài. Bây giờ hắn cũng làm như vậy, hắn muốn nhìn một chút xem có khả năng thành công hay không.

Lực lượng tinh thần cường đại khống chế không gian chi lực của Nạp Vật thế giới, chậm rãi dựa dẫm vào Hoàn Vũ Thần giới. Vừa mới tiếp xúc thì sắc mặt của Nhiếp Vân đã lập tức trầm xuống, cả người không tự chủ được lắc lư hai cái.

Pháp tắc không gian trong Hoàn Vũ Thần giới rất rõ ràng đã vượt xa Nạp Vật thế giới. Vì vậy áp lực cực lớn, như vậy cũng giống như đem khí cầu bỏ vào trong một hồ nước sâu vạn thước vậy. Dưới áp lực cường đại, khí cầu căn bản sẽ không chịu đựng được nổi!

Mặc dù hắn chỉ thả ra bên ngoài một ít pháp tắc không gian, cũng không phải là lực lượng không gian chân chính. Thế nhưng cũng đã bị chèn ép, ngay cả linh hồn cũng thiếu chút nữa bị nổ tung, không có bất kỳ thời gian hòa hoãn nào.

- Như vậy cũng không được...

Thu hồi lực lượng, Nhiếp Vân rơi vào trong trầm tư.

Pháp tắc không gian thả ra ngoài như vậy sẽ gặp phải lực chèn ép mạnh mẽ. Nếu như hắn mượn để thuấn di, như vậy không cần phải suy nghĩ, nhất định sẽ trực tiếp bị ép thành bánh thịt, khó có thể sống sót được.

Cho nên phương pháp này... Không thể thực hiện được!

- Lực không gian áp bách của Hoàn Vũ Thần giới quá lớn, Nạp Vật thế giới không có cách nào dung hợp với nó được. Nếu như dùng phương thức đặc thù để liên thông thì sao?

Không biết trầm tư đã bao lâu, đột nhiên một suy nghĩ toát lên trong đầu hắn.

Hoàn Vũ Thần giới có lực không gian áp bách quá lớn, Nạp Vật thế giới của hắn bây giờ còn kém rất xa, căn bản không có cách nào dung hợp được. Mà một khi không thể dung hợp, như vậy nếu như chẳng qua chỉ liên thông đơn thuần thì sao?

Cũng giống như Hỗn Độn đại dương và Hoàn Vũ Thần giới vậy. Giữa hai đại thế giới hoàn toàn khác biệt, dựa theo lẽ thường có lẽ sẽ không có chuyện đồng thời xuất hiện. Thế nhưng sự thật cũng không phải là như vậy, chẳng những có thể giao dung, mà còn có một cái lối đi có thể đi lại. Làm cho người ta có thể trực tiếp đi tới Hỗn Độn đại dương!

Mặc dù chỉ là giao dung một chút, thế nhưng cũng chứng minh một việc, có thể liên thông được.

Nạp Vật thế giới và Hỗn Độn đại dương không sai biệt lắm với nhau. Mếu như có thể khiến cho nó dung hợp cùng với Hoàn Vũ Thần giới. Khi đó sẽ xuất hiện hiện tượng gì chứ?

- Thử xem một chút...

Đã có suy nghĩ, trong lòng cũng không nhịn được nữa. Nhiếp Vân hít sâu một hơi, ánh mắt ngưng trọng, đang chuẩn bị điều chỉnh trạng thái, tiến hành thử nghiệm thì lại nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên từ phía ngoài.

Sưu!

Thân thể khẽ nhoáng một cái, Nhiếp Vân đã xuất hiện ở trong phòng.

- Quả thực đủ nóng vội...

Tinh thần quét qua phía ngoài, hắn đã nhìn ra người ở phía ngoài là ai, Nhiếp Vân khẽ cười khổ một tiếng.

Tuy rằng hắn đã đoán ra vị Bích Nhi tiểu thư này nhất định sẽ tới hỏi thăm xem làm thế nào mới có thể luyện hóa được Hỏa Long chi linh. Thế nhưng hắn thật không ngờ nàng lại đến nhanh như vậy, ngay cả đợi tới ngày hôm sau cũng không được.

- Bích Nhi tiểu thư, mời!

Mở cửa phòng, Nhiếp Vân mời nàng vào.

Thấy hắn đi vào phòng, Bích Nhi tiểu thư do dự một chút, cuối cùng vẫn theo chân hắn đi vào trong.

Đêm hôm khuya khoắt tiến vào trong phòng của một nam nhân, chuyện này có chút nói không rõ ràng. Tuy nhiên, bọn họ đều là người tu luyện, đối với những chuyện này cũng không tính là cần phải quan tâm đặc biệt.

- Nhìn Bích Nhi tiểu thư vội vã tới tìm ta như thế, chắc hẳn là đang muốn biết xem làm thế nào mới có thể luyện hóa Hỏa Long chi linh này a!

Ngồi xuống trong phòng, Nhiếp Vân cười nói.

- Đúng vậy!

Bích Nhi cũng không ngồi xuống mà đứng tại nguyên chỗ đáp một tiếng.

Mục đích nàng tới đây là vậy, không có gì phải giấu diếm.

- Bích Nhi tiểu thư sao có thể xác nhận như vậy. Xác nhận nhất định ta sẽ nói cho ngươi biết chứ?

Nhiếp Vân cười khẽ một tiếng, alji ngẩng đầu nhìn về phía đối phương.

Dường như bề ngoài hắn cũng chưa nói mình sẽ nói cho nàng a.

- Nhìn thực lực của ngươi, có lẽ cũng đã đạt tới Vương giả trung phẩm a. Ta có thể bảo phụ thân phong ngươi làm thống lĩnh!

Không nghĩ tới hắn lại có thể nói như vậy, hai hàng lông mày của Bích Nhi tiểu thư khẽ nhíu một cái. Tuy nhiên nàng cũng không có biểu hiện gì quá lớn, chỉ thản nhiên nói.

Trong mắt nàng mà nói, người trước mắt này cố ý nói như vậy, chỉ đơn giản là muốn kiếm chút chỗ tốt. Nàng đáp ứng là được, cũng không có gì mà không làm nổi.

- Thống lĩnh?

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu.

Đừng nói là thống lĩnh, cho dù là Chí Hào doanh này hắn cũng sẽ không ở đây quá lâu. Cho nên đương nhiên điều kiện này hắn cũng không có hứng thú gì cả.

- Không nên quá tham lam, thống lĩnh đã là cực hạn... Bằng không, dùng thực lực của ngươi cho dù có leo lên được thì cũng sẽ không làm được bao lâu a!

Thấy hắn lắc đầu, đôi mi thanh tú của Bích Nhi tiểu thư nhíu lại, có vẻ không vui. Theo nàng thấy, trình độ lòng tham của người trước mắt này đã vượt qua dự đoán trước đó của nàng.

Nàng nói không sai, tuy rằng Chí Hào doanh cũng có thống lĩnh có địa vị cao hơn. Thế nhưng nếu như không đủ thực lực trấn áp thì sẽ không có người nào nghe theo mệnh lệnh, như vậy cũng sẽ không có tác dụng.

- Thực lực của ta?

Nghe thấy đối phương có ngữ khí bất thiện như vậy, Nhiếp Vân cũng không suy nghĩ gì nữa mà chỉ cười một tiếng:

- Vậy thì để xem có phải ngươi đã nhìn nhầm hay không a!

Vừa mới dứt lời thì bàn tay của Nhiếp Vân đã đánh ra, lăng không đập qua chỗ nàng.

Bàn tay khẽ động, trên không trung lập tức xuất hiện ba ảo ảnh, giống như là ba cái roi vậy, đè ép không khí làm cho nó phát ra ba tiếng giòn vang.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Tam tiên chưởng!

Bộ chưởng pháp này là Nhiếp Vân học được trong lúc còn ở Hỗn Độn hải dương. Động tác rất là đơn giản, chỉ cần đem lực lượng trong cơ bắp, cơ thể vận dụng tốt là có thể phóng ra được. Giống như là cái trường tiên co lại, phát ra tiếng giòn vang.

Ba tiếng giòn vang này cũng không phải chỉ để cho đẹp mắt, êm tai. mà trên thực tế là trong thời gian ngắn ộc phát, mỗi một chưởng đều dùng lực lượng cường đại nhất. Sauk hi tiếng giòn vang qua đi, lực lượng của ba chưởng sẽ hợp nhất, tạo thành một nói. Khiến cho công kích của người bình thường sẽ lập tức bộc phát ra thực lực gần như gấp ba.

------oOo------

Chương 2790: Đối chiến (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ồ?

Bích Nhi tiểu thư dường như cũng không nghĩ tới người trước mắt này nói động thủ là động thủ, sắc mặt của nàng lập tức có chút khó

coi.

Nơi này là quân doanh, ý niệm của phụ thân nàng có thể tùy thời bao phủ tới. Dưới tình huống như vậy mà tiểu tử này không ngờ lại còn dám ra tay, không thể không nói, lá gan của hắn quá lớn.

Tuy rằng trong nội tâm cảm thấy đối phương gan lớn, dám cam lòng động thủ đối với một mỹ nữ như nàng. Chỉ là trong mắt nàng cũng hiện lên vẻ hưng phấn.

Nàng một mực bế quan tu luyện, đạt đến thực lực như bây giờ, cơ hội thực chiến với người ta cũng không nhiều. Có người nguyện ý chiến đấu với nàng, đương nhiên nàng cầu còn không được!

Nghĩ đến điểm này, nàng cũng không thông báo cho những người khác, đôi bàn tay trắng như tuyết xiết chặt, vươn tay chào đón công kích.

Rất rõ ràng quyền pháp của nàng so với bọn người Quán Lăng trước đó cao minh hơn rất nhiều. Tuy nhiên, cũng không biết là thực chiến ít hay là do nguyên nhân khác. Cho nên cũng không tính là cao minh, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy có một đạo lực lượng cực nóng đập vào mặt, không có vượt quá tưởng tượng của hắn.

Tam tiên chưởng ngạnh kháng với quyền của Bích Nhi tiểu thư, phát ra tiếng phanh phanh giòn vang. Trong khoảnh khắc, Nhiếp Vân đã biến chưởng thành chỉ, liên tục bắn ra về phía trước.

Ba chỉ này, tựa như cái dùi sắc bén, đâm thẳng vào ba huyệt vị trên tay của Bích Nhi tiểu thư. Bởi vì hắn biến chiêu quá mức dồn dập, cho nên trong không khí phát ra tiếng vang ô ô.

- Ồ?

Không nghĩ tới thiếu niên trước mắt này lại có thể biến chiêu nhanh như vậy, sắc mặt Bích Nhi tiểu thư trầm xuống, nắm tay co rụt lại, vội vàng lui về phía sau.

Nhìn chỉ lực của đối phương, nếu như nàng không lùi mà nói. Không cẩn thận nắm tay của nàng sẽ bị phế!

Rầm Ào Ào!

Lui về phía sau hai bước, thấy đối phương cũng không thừa cơ đuổi theo, thân thể mềm mại của Bích Nhi tiểu thư lần nữa nhoáng một cái, lại xông về phía trước.

Lần này nàng đã thay đổi sách lược, không còn là nắm đấm đơn thuần mà là song chưởng. Thực chiêu và hư chiêu kết hợp với nhau, cánh tay giống như là dây lưng bằng lụa, khiến cho người ta nhìn không rõ rốt cuộc nàng muốn công kích phương vị nào của đối phương.

Đây chính là tuyệt chiêu của Hỏa Thần tông, là vũ kỹ nàng tu luyện đã nhiều năm, Liệt Diễm thiên huyễn thủ!

Chiêu này tuy rằng còn chưa có chính thức đối địch. Thế nhưng Bích Nhi biết rõ, mặc dù dùng thực lực như Phí Đồng cũng không ngăn cản nổi. Bởi vì chiêu số phức tạp lại hiểu biến báo, thường thường thứ vừa mới nhìn thấy là thực chiêu. Thế nhưng khi chính thức đánh xuống lại là hư chiêu, rõ ràng là hư chiêu, thế nhưng trên thực tế nhưng lại thực chiêu!

Chiêu này lợi hại nhất chính là ở chỗ chữ huyễn, khiến cho người ta khó lòng phòng bị, khó có thể chống lại.

Đối với chiêu này nàng có tin tưởng tất thắng, chính là bởi vì như thế cho nên nàng mới dám đêm khuya tiến vào phòng của Nhiếp Vân mà không có chút sợ hãi nào.

Nhiếp Vân cười khẽ một tiếng, cũng không có nhiều lời, tay trái đánh về phía bên trái, tay phải thì điểm về phía trước một điểm.

Giống như hắn không có nhìn thấy chiêu số của đối phương vậy, chỉ đem ngón tay công kích tới phía trước mà thôi.

Động tác nhìn thì đơn giản, thế nhưng ở trong mắt Bích Nhi tiểu thư thì lại không đơn giản chút nào.

Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, mục tiêu cuối cùng của Liệt

Diễm thiên huyễn thủ của nàng sẽ công kích tới hai điểm ngón tay của đối phương. Nếu như không thay đổi biến chiêu mà nói, phương vị mà ngón tay của đối phương chỉ chính là huyệt vị trí mạng của nàng.

- Không có khả năng...

Quát lên một tiếng, sắc mặt của Bích Nhi tiểu thư vô cùng khó coi, lần nữa lui về phía sau một bước.

Dù thế nào nàng cũng không nghĩ tới, đối phương lại có thể phá giải chiêu này của nàng vô cùng đơn giản hơn chiêu trước. Lại chỉ duỗi hai ngón tay ra mà thôi!

Đối phương vô ý thì cũng thôi đi. Thế nhưng nếu như khám phá ra chiêu số của nàng rồi mới lại nghĩ ra đối sách. Như vậy kinh nghiệm chiến đấu sẽ đáng sợ tới mức nào chứ?

Trên thế giới này làm sao có thể tồn tại nhân vật lợi hại như thế chứ?

Trong lòng khiếp sợ, cảm thấy không có khả năng. Thế nhưng thân thể lại tung lên, xông lại phía trước.

Lần này hoàn toàn khá với hai lần trước, nàng đã dùng tới hỏa diễm thiên phú. Hai ngón tay vươn thẳng về trước, còn chưa tới đến trước mặt thì đã tản mát ra khí tức cực nóng khiến cho người ta hoa mắt.

Loại nhiệt lượng và dung nham này hoàn toàn khác với hỏa diễm. Là một loại cảm giác khiến cho người ta như bị thiêu đốt từ bên trong.

Hai chiêu liên tục thất bại, nàng đã thi triển ra hỏa diễm đặc thù của Hỏa Thần tông!

- Không tệ...

Nhìn thấy đạo hỏa diễm này, trong mắt của Nhiếp Vân có tinh quang chợt lóe lên rồi biến mất, dường như cũng đã đạt được thứ

mà hắn muốn vậy. Hắn khẽ mỉm cười, cũng không tránh né, ngón tay cũng giơ lên, cũng đồng thời điểm tới.

Oanh!

Bốn cả ngón tay ngạnh kháng trên không trung, phát ra một tiếng trầm đục.

Đạp đạp đạp đạp đạp!

Bích Nhi tiểu thư liên tục lui về phía sau vài bước, trong mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ.

- Cái này... Cái này...

Liên tục tấn công ba lượt, ba lượt lui về phía sau. Chuyện này đối với thiên tài tông môn như nàng mà nói, đả kích thật sự quá lớn, bờ môi cũng có chút run rẩy.

Cường giả đạt tới cấp bậc này, đệ tử tông môn bởi vì tu luyện công pháp vũ kỹ đặc thù cho nên hơn xa tán tu. Người thiếu niên trước mắt này, xuất hiện ở quân đoàn của phụ thân. Mặc dù so với tán tu bình thường mạnh hơn một ít, thế nhưng trong lòng nàng, vẫn không có cách nào so sánh được với đệ tử tông môn như nàng!

Chính là bởi vì mang theo loại cảm giác tốt đẹp này, cho rằng cùng một cấp bậc, nàng muốn đánh bại thiếu niên này sẽ dễ như trở bàn tay. Thế nhưng dù thế nào ànng cũng không nghĩ tới, đối phương căn bản không có tốn bao nhiêu sức lực đã làm cho nàng lui ba lần. Ngay cả tới gần đối phương cũng không được.

Trừ chiêu thứ nhất ra, đối phương xuất thủ trước, hai chiêu còn lại đều là nàng chủ động tấn công, dùng hết lực lượng toàn thân. Thế nhưng đối phương lại không có vội vã một chút nào. Nhàn nhã tản bộ, chỉ bằng vào một điểm này nàng cũng đã biết thực lực của đối phương vượt xa nàng. Cho dù dùng nhiều thủ đoạn hơn nữa thì nhất định cũng không chiến thắng nổi!

Không nghĩ tới bên trong phân đội thứ chín được gọi là phế vật lại có một cao thủ như vậy ẩn núp.&

------oOo------

Chương 2791: Ta là người tốt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Loại lực chiến đấu này, cho dù gặp phải Vương giả thượng phẩm thì sợ rằng cũng có thể toàn thân trở lui, thậm chí còn có thể chiến thắng!

Phải biết ở trong Hoàn Vũ Thần giới này, trong mỗi một cấp bậc, đều có một cái hào rộng không thể vượt qua, vượt cấp khiêu chiến, đều là chuyện mà chỉ có siêu cấp thiên tài mới có thể làm được. Cho dù là nàng, cũng không dám nghĩ tới.

- Nếu như ngươi thật sự có đủ thực lực, như vậy ta có thể tiến cử với phụ thân. Để cho ngươi làm phó tướng!

Đè nén sự khiếp sợ trong lòng, Bích Nhi tiểu thư nói.

Thực lực của người thiếu niên trước mắt này đã nằm ngoài dự đoán của nàng, cũng đã vượt qua thống lĩnh bình thường, đủ để làm phó tướng!

Chí Hào tổng cộng chỉ có bốn vị phó tướng, kém nhất cũng có thực lực Vương giả đỉnh phong, mạnh mẽ thì đạt tới cấp bậc Vương giả viên mãn.

Thiếu niên ở trước mắt này mặc dù thực lực còn kém với mấy vị kia. Thế nhưng ưu thế tuổi tác vẫn còn ở đó, thành tựu sau này nhất định sẽ không thể thấp so với mấy vị này! Nếu như quả thật có thể trở thành phó tướng, cũng coi như đào ra một nhân tài cho phụ thân nàng.

Nói tới phó tướng, vốn Bích Nhi tiểu thư tưởng rằng thiếu niên ở trước mắt nàng sẽ cảm tạ ân đức, sẽ lập tức đồng ý. Thế nhưng nàng lại thấy hắn như cười như không nhìn tới, vẻ mặt cổ quái. Dương như đối với cái gọi là phó tướng này khinh thường không thèm để ý.

- Rốt cuộc ngươi muốn cái gì? Chẳng lẽ...

Nghĩ đến cái gì đó, sắc mặt trầm xuống, đôi mi thanh tú của Bích Nhi tiểu thư nhướng lên. Trong tròng mắt đen nhánh mang theo sát khí lạnh lùng không thôi.

- Hừ, làm người thì phải biết lượng sức mà đi. Ta nói cho ngươi biết, cho dù ta muốn tìm đạo lữ thì cũng sẽ không tìm ở trong quân doanh của phụ thân. Ta khuyên ngươi nên chặt đứt cái suy nghĩ này đi!

- Đạo lữ?

Nhiếp Vân sửng sốt, nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của đối phương, lúc này hắn mới hiểu được nàng đã suy nghĩ nhiều.

Xem ra nha đầu này cho rằng mình dùng phương pháp luyện hóa Hỏa Long Chi Linh để uy hiếp nàng gả cho mình...

Thật đúng là biết suy nghĩ nhiều a!

- Ngươi suy nghĩ nhiều rồi... Ta không có hứng thú đối với ngươi! Mới vừa rồi không nói với ngươi, đó là bởi vì không xác định được thể chất của ngươi thế nào. Cho nên không có biện pháp nói! Ta chiến đấu với ngươi chính là muốn nhìn thấy rõ tu vi và thực lực của ngươi. Muốn làm ra phương án luyện hóa tốt nhất cho ngươi.

Cười khổ lắc đầu, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động một cái, một đạo ý niệm truyền tới, chính là phương pháp luyện hóa Hỏa Long Chi Linh.

Đúng như hắn nói vậy. Mới vừa rồi sở dĩ hắn chiến đấu với vị Bích Nhi tiểu thư này đúng là bởi vì muốn hiểu rõ thể chất và năng lực của đối phương.

Thể chất và thực lực của mỗi người khác biệt. Khi đó phương pháp luyện hóa cũng sẽ không giống nhau, muốn nhanh chóng luyện hóa được cái Hỏa Long Chi Linh này thì chỉ có thể hiểu rõ tu vi và thể chất của đối phương thì mới có thể dịnh ra phương pháp tốt nhất.

Nếu như đối phương đứng đó bất động. Để cho lực lượng của Nhiếp Vân di chuyển trong cơ thể của nàng một lần. Như vậy hắn cũng có thể biết rõ, thế nhưng làm như vậy, nhất định đối phương sẽ không muốn. Cho nên lúc này hắn mới động thủ, lấy phương thức chiến đấu, thăm dò cho rõ ràng.

Dĩ nhiên, làm như vậy cũng là có tư tâm, đối phương không phòng bị chút nào, nhất định sẽ thi triển ra chiêu số mạnh nhất. Trong đó hỏa diễm đặc thù của Hỏa Thần tông tự nhiên cũng sẽ phải xuất ra. Cũng để cho hắn có cơ hội công khai quan sát.

- Quyết định phương án cho ta?

Nghe được câu ngươi suy nghĩ nhiều rồi, ta không có hứng thú đối với ngươi. Mấy chữ này khiến cho Bích Nhi tiểu thư thiếu chút nữa tức giận mà bạo phát. Nàng cố nén lửa giận trong lòng, lại nhìn tới tin tức mà đối phương truyền tới trong đầu. Nhìn qua một hồi, nàng không nhịn được có chút sững sờ.

Phương án luyện hóa này vô cùng cặn kẽ, thậm chí ghi rõ đường tắt vận chuyển chân khí của nàng, nếu như không biết tu vi và chân khí của nàng, chuyện này căn bản sẽ không làm được!

Chuyện này... Thật sự là phương pháp mà đối phương vừa mới lập ra hay sao?

Nếu như quả thật là như vậy, quả thực nàng đã trách lầm đối phương..

Nghĩ tới đây, khuôn mặt của Bích Nhi tiểu thư đỏ lên, có chút lúng túng. Đồng thời cũng có chút nổi nóng, nàng cũng không xấu xí a, ngược lại còn là một vị đại mỹ nhân. Người trước mắt này không có một chút hứng thú nào cũng thôi đi, lại còn nói... Không có hứng thú đối với nàng... Qả thực là tức chết người a!

Nữ nhân chính là như vậy, nếu như ngươi chú ý tới nàng, nàng sẽ nổi nóng, không để ý tới nàng thì nàng cũng sẽ nổi nóng...

- Ý kiến của ta... Ngươi nên luyện hóa Hỏa Long Chi Linh ở nơi này

đi. Một khi gặp phải chỗ gì đó không đúng, như vậy ta có thể xuất thủ giúp ngươi một tay!

Nhiếp Vân cũng không biết trong lòng nữ tử trước mắt này đang nghĩ cái gì. Hắn do dự một chút rồi mới mở miệng nói.

Hỏa Long Chi Linh là do hắn tự mình luyện chế. Nếu như thực sự trong quá trình luyện hóa đối phương xảy ra vấn đề ở đâu đó. Khi đó hắn có thể tiện tay giải quyết, không tốn quá nhiều tinh lực. Nếu là những người khác làm như vậy, dù là thực lực còn mạnh mẽ hơn hắn, chỉ sợ cũng không có làm tốt được như hắn.

Làm như vậy, không phải là vì lấy lòng nữ nhân này. Mà là sợ nàng nghĩ sai, nếu như thực sự xảy ra vấn đề gì, trách nhiệm sẽ rơi vào trên đầu hắn, phiền toái sẽ xuất hiện không ít.

- Không cần...

Không biết suy nghĩ của hắn, Bích Nhi tiểu thư như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt đỏ lên, nói:

- Đa tạ ý tốt của ngươi, nếu như còn có cỗ nào không hiểu. Tự nhiên ta sẽ trở lại tìm ngươi.

Nói xong thân thể mềm mại của nàng khẽ nhoáng một cái, vọt ra ra phía ngoài, trong chốc lát đã biến mất ở trong đêm tối.

- Sẽ có lúc ngươi phải chịu khổ…

Thấy đối phương không để ý tới đề nghị của mình mà xoay người rời đi, Nhiếp Vân cũng không ngăn cản, chỉ có lắc đầu một cái mà thôi.

Mặc dù hắn đã chế định phương pháp thích hợp nhất để luyện hóa Hỏa Long Chi Linh. Thế nhưng cũng không phải dễ luyện hóa như vậy, nếu như không có ai hộ pháp, cho dù sẽ không xuất hiện tình huống tẩu hỏa nhập ma, như vậy chuyện nếm chút khổ sở cũng là chuyện nhất định phải có.

Nếu đối phương không muốn tiếp nhận đề nghị của mình, chịu khổ

là do nàng ta, hắn sẽ không xen vào nữa.

------oOo------

Chương 2792: Đan điền lần nữa xếp hàng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hừ! Còn tưởng rằng là chính nhân quân tử gì. Cũng giống như những người khác vậy, vừa nói mấy câu đã lộ ra cái đuôi...

Bích Nhi tiểu thư rời khỏi tiểu viện, bị gió lạnh thổi qua, vẻ ửng hồng trên mặt lúc này mới biến mất, nàng khẽ gắt nhẹ một cái.

Hỏa Long Chi Linh là vật nóng bỏng, muốn luyện hóa nó mà không tẩu hỏa nhập ma, đầu tiên phải mở ra lỗ chân lông trên người. Không thể có chút ngăn cách nào. Nói cách khác... Nhất định phải cởi hết y phục! Cho dù có y phục thì nhất định cũng sẽ không chịu nổi được nhiệt lượng mà bị đốt thành tro bụi.

Đối phương muốn hộ pháp cho mình, rất rõ ràng đã biết chuyện này, nhất định trong lòng đã có một ít ý niệm xấu xa...

- Chờ ta luyện hóa xong Hỏa Long Chi Linh sẽ đi tìm ngươi gây phiền toái nữa.

Hừ lạnh một tiếng, Bích Nhi tiểu thư vội vàng bay vút đi về phía chỗ ở của mình.

Nhiếp Vân không biết ý tốt của mình lại bị người khác hiểu nhầm thành lãng tử nói năng tùy tiện. Thế nhưng cho dù biết thifh ắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ mà thôi.

Hỏa Long Chi Linh là vật mà hắn luyện chế. Nếu như hắn ra tay giúp đối phương luyện hóa mà nói... Không cần cởi y phục thì cũng có thể làm được!

Chính vì vậy, hắn căn bản không nghĩ ra được điểm này, cho nên mới tạo thành hiểu lầm như vậy.

- Hắc hắc, thu hoạch không nhỏ...

Nhiếp Vân búng ngón tay một cái, một đạo hỏa diễm màu xanh biếc từ trên đầu ngón tay bắn ra, hắn không nhịn được mà bật cười một tiếng.

Có thể sáng lập tông môn ở trong Hoàn Vũ Thần giới, hơn nữa độc chiếm một tron thập địa. Như vậy Hỏa Thần tông này cường đại thế nào không thể nghi ngờ. Trong đó có cường giả Đế cấp, chuyện này chắc chắn là chuyện ván đã đóng thuyền.

Có Đại Đế cũng đồng nghĩa với có một cái đại đạo mới. Quan sát hỏa diễm mà Bích Nhi tiểu thư sử dụng một lần, hắn đã tạo thành loại thiên phú đặc thù này ở trong đan điền.

Loại này hỏa diễm này tương tự với diễm hỏa vậy. Thế nhưng lại có chút khác, giống như thủy ngân và nước, thứ trước và thứ sau đều có rất nhiều đặc tính giống nhau, lưu động, thể lỏng... Thế nhưng trên phương diện bản chất lại căn bản không cùng một cấp bậc.

Hỏa diễm thông thường là màu đỏ thẫm, hừng hực thiêu đốt. Người đến gần, có thể cảm thấy cảm giác nóng cháy từ bên ngoài đến bên trong. Mà hỏa diễm của Hỏa Thần tông thì màu xanh, tản ra ngoài sự nóng bỏng khiến cho người ta có cảm giác từ trong ra ngoài..

Cẩn thận nhắc tới, loại hỏa diễm này có chút tương tự với tâm hỏa do tẩu hỏa nhập ma hình thành. Khiến cho người ta khó có thể khu trừ, năng lực so với diễm hỏa còn cường đại hơn không ít.

- Tinh luyện!

Có được loại thiên phú này, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động một cái, hỏa diễm màu xanh càng trở nên kinh khủng hơn, đem không khí chung quanh thiêu đốt có chút vặn vẹo.

Loại hỏa diễm này là do vị tông sư khai phái của Hỏa Thần tông sáng tạo ra, trừ huyết mạch của hắn và được hắn đồng ý ra. Những

người khác không thể tu luyện loại hỏa diễm này, cũng không có cách nào tu luyện được.

Nhiếp Vân thì khác, chỉ cần cảm ngộ thuộc tính của hỏa diễm là hoàn toàn có thể lợi dụng đan điền lần nữa sao chép được thuộc tính!

Hơn nữa lực lượng sao chép được có thể tiến hành đề luyện, trở nên càng thêm thuần khiết.

Những người khác, chỉ có người có huyết mạch đến gần vô hạn với tông sư khai phái thì lực lượng mới có thể càng thêm thuần khiết. Mà hắn thì hoàn toàn không cần phải chịu loại hạn chế này.

Tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy, cho dù là hắn cũng có chút không rõ.

Nhưng bất kể như thế nào, chuyện này đối với hắn mà nói đều là chuyện tốt, có loại năng lực giao phó cho thiên phú này. Ở trong Hoàn Vũ Thần giới cũng đồng nghĩa với có thêm một loại năng lực bảo vệ tính mạng.

- Loại hỏa diễm này không ngờ lại có thể trực tiếp sinh ra ở bên trong Diễm Hỏa đan điền, kỳ quái...

Tinh luyện xong hỏa diễm, khiến cho thân thể hoàn toàn thích ứng và nắm trong tay loại hỏa diễm này. Nhiếp Vân lập tức đem lực chú ý tập trung vào trong khí hải.

Sau khi cảm ngộ hoàn toàn loại hỏa diễm thuộc tính này. Hắn vốn định giao phú thuộc tính cho đan điền trống không, ai ngờ Diễm Hỏa đan điền lại chấn động một cái, lập tức vận chuyển loại thuộc tính này. Nói cách khác, loại hỏa diễm thiên phú mà hắn lấy được này, không cần sử dụng đan điền mới. Mà là Diễm Hỏa đan điền lột xác.

Dựa theo lẽ thường mà nói, diễm hỏa và loại hỏa diễm này hoàn toàn là hai loại hình thía, không thuộc về cùng một đại nói. Thế nhưng bây giờ lại thực sự dung hợp vào một chỗ, cho dù là hắn cũng cảm thấy có chút không rõ.

- Ồ? Sau khi dung hợp loại thiên phú này, thứ hạng của Diễm Hỏa đan điền lại tăng lên?

Trong lòng đang có chút kỳ quái thì đột nhiên Nhiếp Vân sửng sốt.

Trong khí hải đan điền, đã lần nữa xếp hàng lại. Hỏa diễm đan điền sau khi dung hợp đã từ vị trí hơn hai mươi dần dần tiến về phía trước, một lát sau đã tiến vào hàng ngũ trước mười. Đã vượt qua võ đạo, nguyên khí, linh hồn đan điền, bắt đầu tiến lên top đầu.

Ông!

Diễm Hỏa đan điền ngừng lại, lẳng lặng trôi lơ lửng ở trước mặt Thiên Đạo đan điền.

- Ở chủ đan điền, ở phía sau Nạp Vật đan điền và Thôn phệ đan điền... Trước mặt Thiên Đạo đan điền...

Diễm Hỏa đan điền đã hoàn toàn dừng lại. Nhiếp Vân đã nhìnthấy rõ vị trí mới của nó.

Thôn phệ đan điền mà trước đó hắn ban cho thuộc tính cũng đã xảy ra dị động. Xếp hạng phía sau chủ đan điền và Nạp Vật đan điền, bây giờ lại co thêm Diễm Hỏa đan điền dị tộng đi tới phía sau Thôn phệ đan điền, hai đại đan điền chiếm cứ vị trí mà trước kia Thiên Đạo đan điền chiếm cứ.

- Thiên Đạo đan điền đứng hàng thứ ba. Hai thứ này vị trí thứ hai... Thì ra là như vậy...

Đan điền đặc thù, Nhiếp Vân đã sớm biết tới. Hắn cũng biết những đan điền này sắp hạng cũng sẽ giống như đẳng cấp đại đạo xếp hàng vậy. Hai loại thiê phú này xếp hạng trước mặt thiên đạo, như vậy đã nói rõ lực lượng đã vượt qua thiên đạo!

- Hóa ra cái gọi là vượt qua ba nghìn đại đạo, trên thực tế chính là sáng chế ra lực lượng vượt qua thiên nói...

Nhiếp Vân đã hiểu ra.

Hai đan điền này xếp hạng trước mặt của Thiên Đạo đan điền, như vậy đã nói rõ lực lượng ẩn chứa trong đó đã vượt qua thiên nói.

Nói cách khác, cái gọi là vượt qua ba nghìn đại đạo trong Hoàn Vũ Thần giới trên thực tế là sáng chế ra lực lượng vượt qua thiên nói. Chỉ bất quá so với chủ đan điền, Nạp Vật đan điền của hắn vẫn còn kém rất xa.

------oOo------

Chương 2793: Đan điền lần nữa xếp hàng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thật không biết Chủ đan điền, Nạp Vật đan điền là cấp bậc gì...

Thấy hai đại đan điền Thôn phệ, Hỏa thần vừa mới sinh ra vẫn giống như những khác đan điền khác, xoay quanh chủ đan điền rồi xoay tròn. Trong lòng Nhiếp Vân không khỏi có chút kỳ quái.

Hai thứ này đã vượt qua thiên đạo thiên phú, thế nhưng vẫn phải ngoan ngoãn nghe theo chủ đan điền. Quả thực không biết cái đan điền này rốt cuộc có cấp bậc gì.

Nghiên cứu một lát, phát hiện ra hai đại đan điền thôn phệ, Hỏa thần cùng với những đan điền khác không có mâu thuẫn. Cũng đều giống như những thiên phú khác vậy, cũng đều bị chủ đan điền tiết chế, lúc này hắn mới yên lòng lại.

Tinh thần thối lui ra khỏi khí hải, Nhiếp Vân lần nữa trở lại Nạp Vật thế giới. Hắn thử câu thông cùng với Hoàn Vũ Thần giới, chỉ bất quá, hai thế giới khác biệt. Hắn muốn câu thông cũng không phải đơn giản là có thể thành công được. Hắn thử nghiệm không biết bao lâu mà cũng không có một chút tiến bộ nào

Nhiếp Vân đã sớm biết điểm này, hắn cũng không có sinh ra tâm lý gấp gáp gì.

Giữa trưa ngày thứ hai, Phí Đồng đã đi tới căn phòng, cao hứng nói Chí Hào tướng quân tự mình triệu kiến hắn để nói chuyện phiếm. Hắn đem chuyện mình ở trong Thanh Sơn Bộ phát hiện ra Cầu Long Thú nói qua một lần, Chí Hào tướng quân rất là coi trọng. Cho nên quyết định mấy ngày nữa sẽ đi dò xét.

Phí Đồng đem chuyện này tiết lộ cho Chí Hào tướng quân là do chủ ý của Nhiếp Vân. Trước đó bọn hắn đã biết, dùng thực lực của Cầu Long Thú, bằng bọn họ bây giờ nhất định sẽ không chiến thắng nổi. Mà sơn cốc đó lại quỷ dị dị thường, rốt cuộc bên trong có tồn tại cái gì, cũng không có ai biết. Nếu như Chí Hào tướng quân này có thể tự mình đi tới, có lẽ sẽ có thể phá giải mê hoặc.

Về phần Bích Nhi tiểu thư, tối ngày hôm qua nàng vừa trở về đã bắt đầu tuyên bố bế quan, đến bây giờ còn không có đi ra.

Động tác của Chí Hào tướng quân rất nhanh, ngày thứ năm đã đặc biệt phái người đến tìm Phí Đồng, muốn hắn đi qua đó. Thời gian không lâu thì Phí Đồng đã trở lại, nói cho Nhiếp Vân biết, tướng quân đã chuẩn bị kỹ càng, định đi tới sơn cốc đó nhìn một chút.

Bất quá, chuyện này hắn không muốn kinh động quá nhiều người, cho nên hy vọng có thể giữ bí mật mà lên đường.

- Nhiếp Đồng sẽ ở nơi này tu luyện, ta đi chung với ngươi!

Nhiếp Vân do dự một chút, nói.

Đối với cái sơn cốc đó hắn cũng rất là tò mò, hơn nữa còn có thể tự mình nhìn thấy cường giả Hoàng cảnh xuất thủ, vô luận như thế nào hắn cũng phải đi theo.

Về phần Nhiếp Đồng, Nhiếp Vân suy nghĩ một chút, đệ đệ vẫn không nên đi thì hơn.

Cũng không phải là nói thực lực của hắn không được, thực lực của hắn trên thực tế còn thắng được ca ca như Nhiếp Vân. Sở dĩ để cho đệ đệ không đi là bởi vì nơi mà Chí Hào doanh lựa chọn có linh khí rất đầy đủ. Tu luyện ở chỗ này có thể khiến cho tu vi nhanh chóng tấn cấp.

Mặc dù khả năng lần nữa đột phá của Nhiếp Đồng không lớn. Thế nhưng ở lại chỗ này, lại có thể củng cố tu vi tốt hơn, khiến cho thực lực tiến hơn một bước.

So với việc đi mạo hiểm với hai người, còn không bằng để cho đệ đệ ở lại chỗ này tiếp tục tu luyện.

Đối với quyết định này, Nhiếp Đồng cũng vui vẻ đồng ý.

Sau khi quyết định xong, Phí Đồng cũng chuẩn bị một chút, lúc này mới mang theo Nhiếp Vân đi tới doanh trướng của Chí Hào tướng quân.

- Tướng quân, vị này là bằng hữu ta kết bạn ở bên ngoài, tên là Nhiếp Vân...

Tiến vào phòng khách, Phí Đồng vội vàng giới thiệu qua.

Chí Hào doanh ở bên ngoài thi hành nhiệm vụ, cũng không phải giống như lúc ở trong hoàng triều, quy củ cũng không có nghiêm khắc như vậy. Vì vậy mang theo một bằng hữu đi vào cũng không tính là không tuân theo quân kỷ. Cũng giống như Chí Hào tướng quân cũng đem nữ nhi mang đến đây vậy.

- Ồ?

Ánh mắt của Chí Hào tướng quân như điện, nhìn về phía Nhiếp Vân.

Đây cũng là lần đầu tiên Nhiếp Vân nhìn thấy vị cường giả Hoàng cảnh này gần như vậy, ánh mắt hắn thản nhiên tiếp đón.

Ùng ùng!

Ánh mắt của hai người vừa mới tiếp xúc, Nhiếp Vân đã nhất thời cảm thấy có một đạo lực lượng trời long đất lở chèn ép tới, giống như thú hống, đâm thẳng vào trong linh hồn.

Mặc dù đối phương không có tiến hành công kích đối với hắn. Thế

nhưng thân là tướng quân, chinh chiến hàng năm, lại là cường giả Hoàng cảnh, uy áp của bản thân tản ra quả thực quá mức kinh khủng, khiến cho người ta khó có thể chống lại.

Cảm nhận cảm giác áp bách sinh ra ở sâu trong đầu, Nhiếp Vân biết nếu không né tránh, không cẩn thận sẽ chỉ bị thương. Hắn đang định xoay đầu qua chỗ khác thì đột nhiên lai cảm thấy áp lực nhẹ một chút, ngay sau đó đã thấy Chí Hào tướng quân ở trước mắt nở nụ cười.

- Phí Đồng, vị bằng hữu này của ngươi không tệ, nếu như nguyện ý, hy vọng hắn có thể gia nhập Chí Hào doanh chúng ta!

Chí Hào tướng quân cười một tiếng, áp lực ngập trời cũng biến mất toàn bộ, giống như căn bản chưa từng tồn tại vậy.

- Đa tạ Tướng quân...

Nghe thấy hắn nói như vậy, Phí Đồng biết tướng quân đã công nhận Hoàng tử điện hạ, hắn hưng phấn tới mức sắc mặt đỏ lên, vội vàng ôm quyền nói.

- Ở dưới áp lực của ta mà không có rơi vào khổ chiến, còn có thể suy nghĩ né tránh. Như vậy đã nói lực ý chí vượt xa người thường! Rất tốt! Lực ý chí và kiến thức như vậy, khó trách có thể tiện tay đánh bại Bích Nhi, ngay cả một chút hy vọng chiến thắng cũng không có!

Chí Hào tướng quân cười nói.

- Ách...

Nghe thấy hắn nói như vậy, trên mặt Nhiếp Vân có chút lúng túng, ngay sau đó hắn khẽ cười khổ.

Xem ra hành động trước đó của hắn, không có lừa gạt được vị trước mắt này, cũng may sau khi đi tới quân doanh hắn cũng không có làm ra hành động đặc biệt gì. Nếu không, không cẩn thận đối phương sẽ thực sự chém giết mình a.

So với Nhiếp Vân đang khiếp sợ, trong lòng Chí Hào tướng quân so với hắn còn khiếp sợ lớn hơn.

Ngày đó nữ nhi rời đi tìm vị thiếu niên này hắn cũng đã biết, chuyện xảy ra sau đó, toàn bộ đều nằm trong ý niệm bao phủ của hắn!

Thiên phú của Bích Nhi, người làm vì phụ thân như hắn biết rất rõ. Thế nhưng thực lực như thế ở trước mắt người thiếu niên này lại liên tục ba chiêu bị thua phải lùi lại. Bích Nhi chẳng qua chỉ là khiếp sợ, mà hắn thì là rung động.

Động tác lúc chiến đấu của thiếu niên này mặc dù nhìn qua đơn giản. Thế nhưng vô luận là thời cơ hay là nhãn lực, đều đã vượt xa tuổi tác, thực lực có thể có. Cho dù là hắn, đem thực lực áp chế đến Vương giả trung phẩm, muốn dễ dàng chiến thắng nữ nhi mình như vậy cũng rất là khó khăn!

------oOo------

Chương 2794: Lại về Cầu Long sơn cốc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhưng... Thiếu niên này lại có thể tùy tiện làm được!

Đáng sợ!

Vốn là hắn cho là đối phương có thể là gian tế mà những thế lực đối đầu khác phái tới. Thế nhưng quan sát một đoạn thời gian sau đó đã khiến cho hắn bỏ đi cái suy nghĩ này.

Nếu như quả thật là gian tế do những thế lực đối đầu khác phái tới. Vừa mới lẻn vào Chí Hào doanh có lẽ nên dè đặt mới đúng. Tuyệt đối không phải như bây giờ, làm ra động tĩnh lớn tới như vậy.

Dĩ nhiên, bỏ suy nghĩ này đi cũng không có nghĩa là hắn không còn hoài nghi nữa. Hắn đồng ý để Phí Đồng mang theo đối phương cùng đi tới sơn cốc của Cầu Long Thú trên thực tế cũng có ý tự mình khảo sát một phen.

Nhiếp Vân không biết suy nghĩ của Chí Hào tướng quân, bất quá, hắn cũng có thể đoán ra được, đối với loại suy nghĩ này, hắn cũng không bài xích. Đồng thời cũng không để ý.

Dù sao hắn cũng không phải gian tế, đối với Chí Hào doanh cũng không có ý đồ gì. Hắn chỉ muốn nhờ nơi này để thành công dung nhập vào Hoàn Vũ Thần giới mà thôi. Trải qua một đoạn thời gian nữa, nhất định hắn sẽ rời đi. Nếu như đối phương muốn quan sát, muốn hoài nghi, chỉ cần không ra tay thì cũng không có gì cả.

- Mặc dù Chí Hào doanh không lớn, thế nhưng nơi này dù sao cũng là địa bàn của Hỏa Thần tông. Nhất cử nhất động, nhất định sẽ có người giám thị. Cho nên những người khác đều ở lại chỗ này, chỉ có mấy người chúng ta đi mà thôi. Không nên kinh động quá nhiều người, tránh tạo thành phiền toái! Một lát nữa chúng ta sẽ lên đường.

Chí Hào tướng quân nói.

Hoàn Vũ Thần giới có Cửu châu thập địa, Vô Biên hải, phạm vi thế lực của Phổ Thiên hoàng triều cũng không ở nơi này. Hỏa thần vực này trên thực tế chính là nơi mà Hỏa Thần tông nắm trong tay. Chính vì vậy, nhất cử nhất động của Chí Hào doanh, không cẩn thận sẽ bị người ta giám thị, cho dù là Chí Hào tướng quân cũng không dám tùy tiện hành động.

Trên thực tế nếu không phải nữ nhi của Chí Hào tướng quân là đệ tử của Hỏa Thần tông. Chỉ sợ cái quân đoàn này của hắn ngay cả tư cách tiến vào nơi này cũng không có!

Chính vì vậy, tất cả đều phải cẩn thận.

- Vân!

Nhiếp Vân, Phí Đồng đồng thời gật đầu.

- Phụ thân, mọi người muốn đi đâu vậy? Con cũng đi...

Ba người mới vừa nói xong thì đã nghe được một đạo thanh âm

vang lên, ngay sau đó Bích Nhi tiểu thư đã đi vào bên trong.

Lúc này Bích Nhi tiểu thư so với hai ngày trước càng thêm phiêu dật, vô luận là khí chất hay là da dẻ đều có biến hóa rõ ràng.

- Nữ nhi ngon của ta đã tấn cấp rồi sao? Tốt, Tốt!

Chí Hào tướng quân cười nói.

Nghe nói như vậy, Nhiếp Vân cái này mới nhìn ra tới, trước mắt vị này Bích Nhi tiểu thư thực lực tựa hồ có đột phá, trước giống như hắn, Vương giả trung phẩm, mà bây giờ đã đạt tới Vương giả thượng phẩm cấp bậc, cùng Nhiếp Đồng không kém nhiều.

- Xem ra ta đã đánh giá thấp hiệu quả của Hỏa Long Chi Linh a.

Hỏa Long Chi Linh là do hắn luyện chế thành công, vốn hắn tưởng rằng nhiều nhất cũng chỉ có thể thay đổi thiên phú, không nghĩ tới lại còn có thể khiến cho vị Bích Nhi tiểu thư này thành công tấn cấp.

Dĩ nhiên, Nhiếp Vân cũng không biết. Nữ tử trước mắt này sở dĩ có thể tấn cấp cũng không phải là tác dụng đơn thuần của Hỏa Long Chi Linh. Quan trọng hơn là có Chí Hào tướng quân xuất thủ.

Phương án luyện hóa mà Nhiếp Vân định ra khiến cho Bích Nhi tiểu thư ăn đau khổ. Cũng may nhờ có vị phụ thân này của nàng xuất thủ.

Là cường giả Hoàng cảnh, tự mình xuất thủ, hơn nữa trong tay hắn lại có vô số bảo vật. Cho nên lúc này mới khiến cho Bích Nhi tiểu thư trong thời gian ngắn đột nhiên tăng mạnh, thành công tấn cấp.

- Phụ thân, để cho con đi cùng. Nếu như vạn nhất xảy ra chuyện không vui gì đó với Hỏa Thần tông, khi đó con cũng có thể chu toàn một chút!

Bích Nhi tiểu thư nói.

- Được.

Chí Hào tướng quân khẽ gật đầu.

Hắn lặng lẽ hành động, mặc dù nhìn thần không biết quỷ không hay. Thế nhưng không có nghĩa là người của Hỏa Thần tông không biết, nữ nhi đi theo. Như vậy hắn có thể tránh khỏi không ít phiền toái.

- Đi thôi!

Sauk hi đã quyết định, cũng không có gì để chậm trễ, Chí Hào tướng quân thông báo mấy câu. Sau đó lại mang đám người Nhiếp Vân từ trong quân trướng đi ra ngoài, không có kinh động tới bất kỳ người nào, trực tiếp rời khỏi quân doanh.

- Tốc độ của các ngươi quá chậm, đi đến nơi đó không biết sẽ phải phí bao nhiêu thời gian, để ta mang các ngươi đi a!

Ra khỏi quân doanh, từ trong miệng Phí Đồng xác định được phương vị, Chí Hào tướng quân nói.

Sơn cốc kia quả thực cách nơi này khá xa, ban đầu đám người Nhiếp Vân đã đi suốt bảy, tám ngày.

Đám người Nhiếp Vân lập tức cảm thấy thân thể bị một cỗ lực lượng bao phủ, thân thể nhẹ bẫng lên, sau đó lập tức bay lên. Mà Chí Hào tướng quân thì nhẹ nhàng nhoáng lênmột cái, bay thẳng về phía trước.

Hoàn Vũ Thần giới, có thực lực Hoàng cảnh đã có thể phi hành, tuy rằng Chí Hào tướng quân chỉ là Hoàng cảnh hạ phẩm. Thế nhưng cũng là cường giả Hoàng cảnh chân thật. Hắn mang theo mấy người bay đi, cũng không có bao nhiêu khó khăn.

Tốc độ phi hành của Chí Hào tướng quân do với tốc độ đi lại trên mặt đất của bọn hắn trước đó còn nhanh hơn nhiều. Đoạn đương trước đó cần bảy tám ngày lúc này không tới một ngày cũng đã đi được hết.

Chưa tới giữa trưa ngày thứ hai thì đã thấy sơn cốc kia xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Tướng quân, chính là cái sơn cốc này!

Phí Đồng chỉ về phía trước nói.

Chí Hào tướng quân khẽ gật đầu một cái, bàn tay buông lỏng một chút, mọi người đáp xuống mặt đất.

- Nghỉ ngơi tại chỗ, điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, sau đó chúng ta mới đi vào!

Đáp xuống, Chí Hào tướng quân cũng không vội vã để cho mọi người tiến vào sơn cốc, mà là truyền lệnh xuống một câu.

Thấy hắn sắp xếp như vậy, Nhiếp Vân không khỏi gật đầu không ngừng.

Phi hành một ngày, tinh khí thần của bọn họ đều đã hạ thấp. Nếu nưh lúc này tùy tiện tiến vào mà không biết tình huống trong sơn cốc. Quả thực sẽ là hành vi lỗ mãng. Mà Chí Hào tướng quân đưa ra loại quyết định này, như vậy đã nói rõ, mặc dù hắn có thực lực Hoàng cảnh, thế nhưng cũng sẽ không lỗ mãng.

Nhiếp Vân luôn bị mang theo phi hành, tiêu hao cũng không lớn. Hắn khoanh chân ngồi một lát cũng đã hoàn toàn khôi phục như cũ. Ngay sau đó hắn đã mở mắt, đứng

dậy, dò xét tình huống chung quanh một lần.

- Nhiếp Vân!

Nhìn một vòng, đang muốn trở lại nơi mà mọi người đang ở lại thì đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi. Hắn quay đầu lại nhìn, Bích Nhi tiểu thư cũng đã tu luyện xong, đang đi tới chỗ hắn.

------oOo------

Chương 2795: Ngũ Hành Quang di trận (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đa tạ Hỏa Long Chi Linh của ngươi.

Bích Nhi nhìn thiếu niên ở trước mắt một cái, sau đó khẽ nói.

Nàng vừa mới mới tu luyện xong, nhìn thấy thiếu niên này không thấy. Chẳng biết tại sao trong lòng nàng căng thẳng, lúc này nhìn thấy hắn không có chuyện gì, lại đang xem xét bốn phía, lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Từ nhỏ đến lớn, tính tình của nàng rất là lãnh đạm, chưa bao giờ chủ động quan tâm tới người khác. Lúc này đột nhiên có loại suy nghĩ này khiến cho nàng có chút lúng túng. Nàng suy nghĩ hồi lâu, chỉ có thể quy kết cho Hỏa Long Chi Linh mà thôi.

- Khách khí rồi.

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng, cũng không thèm để ý tới nữa.

Hỏa Long Chi Linh đối với đối phương mà nói, rất là trân quý. Thế nhưng đối với hắn mà nói, cũng có thể luyện chế ung dung, không coi vào đâu. Cho nên cũng không có gì đáng để nhận lời cảm ơn.

- Chỗ này thực sự quỷ dị như lời các ngươi nói hay sao? Đầu tiểu Cầu Long Thú kia thực sự đã chết rồi sao? Bây giờ lại sống lại đi ra ngoài?

Trên đường, Phí Đồng đã nói rõ chỗ quỷ dị nơi này cho nàng nghe. Chẳng qua từ đầu đến cuối Bích Nhi tiểu thư không thể nào tin được trên đời này lại còn có loại chuyện như vậy.

- Ta cũng không biết, rất nhiều chuyện chẳng qua chỉ suy đoán mà thôi. Đi vào sẽ biết...

Nhiếp Vân không dám đem lời nói chắc chắn quá. Hắn mở miệng nói

- Cái đó... Hỏa Long Chi Linh là ngươi lấy được ở nơi nào?

Thấy Nhiếp Vân không muốn nhiều lời, Bích Nhi tiểu thư cũng không tiếp tục truy hỏi. Nàng do dự một chút rồi nói.

Hỏa Long Chi Linh ước mơ của đệ tử Hỏa thần tông. Có năng lực tẩy gây phạt túy, là thứ vô số người cho dù nằm mơ cũng muốn lấy được. Thế nhưng vật này trân quý vô cùng, muốn tìm được rất là khó khăn. Nàng rất là tò mò, đối phương từ nơi nào lấy được thứ này?

- Một lần cơ duyên xảo hợp mà thôi!

Nhiếp Vân cũng không thể nói là do hắn tự mình luyện chế. Nếu quả thực nói như vậy, đối phương không những không tin mà thậm chí còn coi hắn là kẻ ngu si.

Hỏa Long Chi Linh hắn luyện chế vô cùng đơn giản, trên thực tế là dính quang mang của chưởng khống giả Nạp Vật thế giới. Nếu như không có một cái thế giới đơn độc, pháp tắc trong đó lại do hắn định đoạt. Như vậy cho dù thực lực mạnh hơn gấp trăm lần thì cũng không thể nào luyện chế ra được loại vật này.

Chuyện này giống như tạo thành than đá vậy, cho dù đã biết thành phần, thế nhưng không có hoàn cảnh đặc thù, tình huống đặc biệt thì cũng không thể nào tạo thành được.

- Không khác gì không nói...

Bích Nhi tiểu thư có chút nổi dóa.

Kỳ thực cũng không phải là nàng muốn biết xuất xứ của Hỏa Long Chi Linh. Chẳng qua chỉ là cô nam quả nữ có chút lung túng, cho nên mới thuận miệng hỏi mấy câu. Vốn nàng tưởng rằng cho dù đối phương không nói rõ ràng tỉ mỉ thì cũng sẽ giới thiệu một chút. Thế nhưng nàng nằm mơ cũng không nghĩ ra được đối phương lại trả lời qua loa lấy lệ như vậy.

Trước đó nam nhân khác ở trước mặt nàng không có chỗ nào không xun xoe. Thế nhưng lúc này ở bên cạnh thiếu niên này, ngay cả một chút tác dụng cũng không có!

- Các ngươi ở nơi này sao... Chuẩn bị lên đường đi!

Âm thầm tức giận, Bích Nhi tiểu thư đang muốn nói cái gì đó thì đã nghe thấy tiếng bước chân truyền tới, lúc này Phí Đồng đã đi tới.

Trở lại nơi mới điều tức vừa rồi, Chí Hào tướng quân đã hoàn toàn khôi phục. Hắn đang đứng tại chỗ, ánh mắt lấp lánh nhìn vào bên trong cốc nhìn. Khí tức trầm ổn, giống như một ngọn núi cao không thể trèo tới.

Khó trách có thể trở thành tướng quân một doanh, chỉ riêng phần khí độ này cũng không phải là người bình thường có thể so sánh được.

- Đi vào thôi.

Đứng trong chốc lát, cảm thụ hoàn hoàn cảnh chung quanh, Chí Hào tướng quân đi vào sơn cốc trước mắt.

Hoàn cảnh trong cốc so với mấy ngày trước không có gì khác nhau, yên tĩnh làm cho trong lòng người ta hoảng sợ.

Đi theo sau lưng Chí Hào tướng quân, Nhiếp Vân cảm thấy loại cảm giác khiến cho người ta khiếp đảm đã giảm bớt đi không ít.

Rất nhanh, mọi người đã đi qua dược viên trước đó. Lúc này dược viên đã trống rỗng, lại đi thêm một lát nữa, mọi người lần nữa nhìn thấy sơn động cổ quái kia.

- Chính là cái sơn động này!

Phí Đồng khẽ gật đầu một cái.

Chí Hào tướng quân cũng không nói chuyện, thân thể nhẹ nhàng nhoáng một cái, đã giống như một đạo gió mát, tiến vào trong đó trước.

Đám người Nhiếp Vân theo sát ở phía sau. Vừa mới đi mấy bước thì đã cảm thấy có một cỗ lực lượng chèn ép tới, làm cho hắn không kìm được mà phải dừng bước.

Ngẩng đầu nhìn lại thì đã thấy Chí Hào tướng quân vẻ mặt nghiêm túc, đang ngăn cản ở bên ngoài. Mà lực lượng mới vừa rồi chính là do hắn tản ra.

- Là trận pháp!

- Trận pháp?

Mọi người sửng sốt một chút, nhất là Nhiếp Vân, vẻ mặt hắn tràn ngập kỳ quái.

Trước đó hắn và Phí Đồng, Nhiếp Đồng, ba người cũng nhau tiến vào cái sơn động này. Thế nhưng không thấy có trận pháp a? Mặc dù thực lực của hắn so ra kém với cường giả Hoàng cảnh, thế nhưng hắn lại có Thiên nhãn thiên phú. Còn có thiên phú Trận pháp sư, có trận pháp hay không chỉ cần nhìn một cái hắn vẫn có thể nhìn ra được a.

- Ngũ Hành Quang di trận. Một loại mê trận ẩn núp rất sâu. Một khi mở ra, người bị kẹt trong đó, cho dù là ta cũng rất khó mà đi ra được.

Ánh mắt của Chí Hào tướng quân lập lòe nhìn về phía trước, thấy hai người Nhiếp Vân có chút nghi ngờ, hắn lên tiếng giải thích:

- Có thể lần trước các ngươi tới đây trận pháp không có khởi động. Cho nên các ngươi mới có thể ung dung rời đi được.

- Ồ.

Nhiếp Vân khẽgật đầu.

Một ít trận pháp ẩn núp rất sâu, chỉ cần không khởi động cũng chẳng khác gì bình thường cả. Không phải cao thủ trận pháp thì rất khó nhìn ra được. Chính vì vậy, mới có tính bí ẩn, chỉ có thể đánh lén đả thương người mà thôi.

Trong lòng suy nghĩ như vậy, Thiên nhãn âm thầm vận chuyển, nhìn quanh bốn phía.

Kim quang trong mắt bắn ra bốn phía, cảnh vật đập vào trong mắt vẫn như lần trước vậy. Vẫn có thể nhìn thấy dấu chân của cầu long thú rõ ràng. Cùng với loại long khí đặc thù kia, thế nhưng trận pháp lại không có nhìn thấy được.

- Trận pháp này ẩn núp sâu như vậy sao?

Trong lòng Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

Thiên nhãn thiên phú ở trong Hỗn Độn đại dương không có chỗ nào là không phá. Cho dù có trận pháp che giấu gì thì cũng có thể nhìn một cái khám phá ra hư thực. Sao lần này cái gì cũng không nhìn ra được?

------oOo------

Chương 2796: Ngũ Hành Quang di trận (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là trận pháp do cường giả Hoàng cảnh lợi dụng Giới lực bố trí ra, không có đạt tới Hoàng cảnh thì căn bản sẽ không nhìn ra được. Dựa theo lẽ thường mà nói, thực lực của ta như vậy cũng rất khó nhìn ra. Cũng may trước kia ta đã từng gặp được trận pháp tương tự, từng bị kẹt bên trong rất lâu.Cho nên đối với loại lực lượng này cũng có cảm ứng đặc thù. Cho nên mới có thể thuận lợi phát hiện ra được.

Dường như đã nhìn ra vẻ nghi hoặc trên mặt đám người Nhiếp Vân, Chí Hào tướng quân nói.

- Giới lực?

- Giới lực là lực lượng đặc hữu của cường giả Hoàng cảnh, bây giờ các ngươi còn cách Hoàng cảnh rất xa. Cho nên không biết cũng là rất bình thường, cũng không cần phải nghĩ quá nhiều. Chỉ biết là một khi cường giả Hoàng cảnh sử dụng giới lực, chỉ cần không có đạt tới loại cảnh giới này. Như vậy cái gì cũng không cản nhận ra

được!

Chí Hào tướng quân nói.

- Còn có loại lực lượng này sao?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái hỏi.

Vốn hắn cho là cường giả Hoàng cảnh chẳng qua chỉ là lực lượng gia tăng, đạt tới đẳng cấp nhất định mà thôi. Xem ra cũng không phải là như vậy.

- Đúng vậy, muốn đạt tới cường giả Hoàng cảnh, đầu tiên phải thai nghén ra thế giới, sáng chế ra giới thạch. Chỉ có giới thạch mới có thể dung hợp cùng với Hoàn Vũ Thần giới mà không chịu chèn ép, mới coi như là có cơ hội đánh vào Hoàng cảnh. Đương nhiên, người có thể thành công tỷ lệ cũng rất thấp, nghe nói không vượt qua một thành!

Chí Hào tướng quân không lên tiếng, dường như Bích Nhi tiểu thư đối với việc làm thế nào mới có thể tấn cấp Hoàng cảnh lại biết rất rõ. Nàng nhẹ giọng giải thích rõ.

Nàng thân là đệ tử của Hỏa Thần tông, trong tông môn có giới thiệu cặn kẽ về việc tấn cấp Hoàng cảnh.

- Thai nghén một giới? Giới thạch...

Nhiếp Vân nhíu mày lại, càng ngày càng hồ đồ.

Bất quá, hắn cũng biết bây giờ không phải là lúc nên hỏi cái này. Dù sao hắn cũng vẫn còn cách thực lực Hoàng cảnh còn một khoảng cách rất lớn. Dù có hỏi thăm nhiều hơn nữa cũng là vô ích, lúc này hắn che giấu tạp niệm, cũng không có hỏi vấn đề này nữa mà ngẩng đầu nhìn về phía Chí Hào tướng quân, nói:

- Trận pháp này có thể phá giải hoặc là đi vòng qua được không?

Nếu là trận pháp mà cường giả Hoàng cảnh bố trí, như vậy nhất định không thể nào tùy tiện ở trong này. Trước đó bọn họ không có

xúc động, không có nghĩa là không có cách nào xúc động tới nó. Rất có thể tiến vào sâu hơn nó sẽ tự động mở ra.

Ngay cả Chí Hào tướng quân cũng kiêng kỵ như vậy, nếu thực sự bị kẹt trong đó, nhất định phiền toái sẽ không nhỏ.

Nếu có thể trước khi trận pháp này mở ra phá hỏng nó, hoặc là đi vòng qua, đương nhiên là tốt nhất.

- Đi vòng qua nhất định không được. Nếu là phá giải nói, đến lúc đó có thể thử một chút... Bất quá ta cũng không có nắm chắc quá lớn!

Chí Hào tướng quân hít sâu một hơi, lông mày nhướng lên, nhìn chằm chằm vào trong trong sơn động.

Đứng tại chỗ nhìn một hồi, đột nhiên hắn búng ngón tay ra một cái, một đạo kình khí bắn ra ngoài. Đánh vào trên tảng đá cách đó không xa, trong nháy mắt nham thạch to lớn đã bị chẻ thành từng cái cột lớn cao cỡ một người, ước chừng có hơn ba mươi cái.

- Trước hết tiên phải nhìn rõ trận pháp thì mới có thể phá giải được!

Sauk hi làm xong những chuyện này, sắc mặt Chí Hào tướng quân càng thêm ngưng trọng, bàn tay lăng không chộp ra một trảo, một cây cột đá đã bay tới. Nhẹ nhàng đẩy một cái, bay thẳng vào sâu trong sơn động.

- Rơi!

Quát nhẹ một tiếng, cột đá nhoáng một cái đã rơi xuống, cắm thẳng vào một xó xỉnh ở trong sơn động.

Cứ như vậy, tốc độ ra tay của Chí Hào tướng quân rất nhanh, chỉ trong chốc lát hơn ba mươi cái cột đá đã rơi toàn bộ vào bên trong động, phân tán ra các ngõ ngách.

- Phù.

Bố trí xong hơn ba mươi cái cột đá, Chí Hào tướng quân thở ra một hơi, sắc mặt không những không có buông lỏng mà ngược lại còn

trở nên càng thêm ngưng trọng.

Nhiếp Vân ở bên cạnh nhìn vào, chỉ thấy trên trán hắn đã có một tầng mồ hôi dày đặc tiết ra.

Thực lực đạt tới loại cảnh giới này như hắn cũng đã trở nên vạn độc bất xâm, bách tà bất nhập., Đừng nói là cường giả Hoàng cảnh, có thể khiến cho Chí Hào tướng quân đổ ra nhiều mồ hôi như vậy cũng đủ để chứng minh vừa rồi đối phương đã tiêu hao lớn như thế nào.

Xem ra những cột đá này cũng không phải là nói đặt là đặt, nhất định trong đó có dính dáng tới không ít thứ.

Đúng như Nhiếp Vân đoán vậy, Chí Hào tướng quân cũng không có tiếp tục động thủ, mà là nghỉ ngơi tại chỗ trong mấy chục hô hấp. Sua đó mới mở mắt ra lần nữa.

- Đi!

Khẽ hô một tiếng, cắn nát ngón tay giữa, Chí Hào tướng quân bắn ra một giọt máu tươi trong ngón tay về phía trước.

Giọt máu tươi này bắn ra tia sáng chói mắt trên không trung, giống như một khối thủy tinh vậy. Không cần đến gần thì Nhiếp Vâncũng đã có thể cảm nhận được bên trong giọt máu tươi này có ẩn chứa lực lượng đáng sợ.

Bên trong máu tươi dười như có áp súc một chút lực lượng có thể áp súc thời không. Có thể đoán ra được, nếu như đem giọt máu này ném vào trong Hỗn Độn đại dương, tam đại Chí Tôn vực tất sẽ không chịu nổi mà trực tiếp sụp đổ!

Một giọt máu cũng đã đáng sợ như thế, không hổ là cường giả Hoàng cảnh, thực lực mạnh mẽ khiến cho người ta không có cách nào tưởng tượng nổi.

Máu tươi đang bay về phía trước thì đột ngột tất cả cột đá ở khắp nơi dường như đã bị vô số lực lượng dẫn dắt, không có biện pháp nhúc nhích nữa.

Trên mặt Chí Hào tướng quân tràn ngập vẻ ngưng trọng, hai tay liên tục đánh ra mấy đạo pháp ấn, điểm qua về phía trước.

Ầm Ầm!

Một tiếng nổ ầm vang lên, máu tươi nhất thời tỏa ra vạn đạo ánh sáng. Một đạo lực lượng đặc thù chiếu sáng cả sơn động bừng sáng, tất cả cột đá xếp hàng lúc trước giống như đồng thời bành trướng, giống như đã bị cái gì đó chèn ép, chui thẳng vào trong mặt đất. Trong nháy mắt đã biến mất không còn tung tích.

Tí tách tí tách!

Cột đá cắm xuống đất, khí lưu trên không trung lập tức kích động một trận. Giống như là động đất vậy, khiến cho mọi người lắc lư mấy cái, bất quá mọi thứ lại nhanh chóng khôi phục lại như cũ.

- Ồ? Dường như không có xảy ra biến hóa gì a...

Mọi người lần nữa nhìn về phía trước mắt, toàn bộ đều có chút mê hoặc. Chỉ thấy sơn động trước mắt so với mới vừa rồi cũng không có gì khác nhau. Cột đá không có xuống mặt đất mà song song cùng với mặt đất, màu sắc không kém nhiều. Nếu như không nhìn kỹ, có lẽ cũng không nhìn ra được cái gì, máu tươi cũng tiêu tán trên không trung, không tìm được dấu vết nữa.

------oOo------

Chương 2797: Phá trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhìn kỹ một chút!

Chí Hào tướng quân không có trực tiếp trả lời lời của mọi người mà là thở phào nhẹ nhõm một hơi. Dường như đã hoàn thành một chuyện rất quan trọng, nửa ngày sau hắn mới mở miệng nói.

- Nhìn kỹ?

Nhiếp Vân cũng có chút nghi ngờ. Bất quá hắn biết đường đường là cường giả Hoàng cảnh chắc chắn sẽ không đùa giỡn như vậy. Đối phương làm như vậy tất sẽ có biến hóa, vì vậy lúc này hắn cũng không hỏi thêm nữa, Thiên nhãn mở ra, lần nữa nhìn về phía trước.

Vừa nhìn một cái, hắn không nhịn được có chút sửng sốt.

- Đây chính là Ngũ Hành Quang di trận mà ngươi mới vừa nói hay sao?

Thiên nhãn chiếu rọi, sơn động trước đó trống trải không có gì cả đột nhiên xuất hiện một cái trận pháp rất lớn, giống như một cái ngũ giác đứng sừng sững ở trước mặt mọi người. Bên trong có từng đạo giây nhỏ quấn quanh, cực kỳ phức tạp, một khi đụng chạm vào nó nhất định sẽ dẫn tới cuồng triều. Khiến cho người ta rơi vào trong đó, không có cách nào tự kềm chế được.

Trước đó Thiên nhãn cũng không nhìn thấy được trận pháp, bây giờ lại có thể rõ ràng thấy. Xem ra hành động mới vừa rồi của Chí Hào tướng quân, mục đích chính là làm cho trận pháp hiện hình.

- Mới vừa rồi ta dùng thủ đoạn đặc hữu của cường giả Hoàng cảnh, khiến cho trận pháp ẩn núp này hiển hiện ra. Bất quá muốn phá giải nó, vẫn tương đối phiền toái!

Sắc mặt Chí Hào tướng quân có chút nặng nề. Cũng không có bởi vì khiến cho trận pháp hiện hình mà hắn cảm thấy cao hứng.

- Quả thực rất khó...

Nhiếp Vân gật đầu đồng ý.

Trận pháp này lợi dụng lực lượng ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ tạo thành. Tương sinh tương khắc, hoàn hoàn tương giao. Mọi người không đi đến vị trí trung tâm của trận pháp sẽ không xúc động tới nó. Thế nhưng một khi đi tới trung tâm, trận pháp sẽ khởi động, tất sẽ vây khốn tất cả mọi người vào trong đó, khó có thể rời

đi được.

Nhiếp Vân ở trong Hỗn Độn đại dương cũng coi như đã từng nhìn thấy qua vô số trận pháp, có thiên phú trận pháp sư, hiểu được tất cả huyền bí của trận pháp. Thế nhưng nhìn thấy Ngũ Hành Quang di trận trước mắt này thì hắn mới biết được một chút hiểu biết về trận pháp lúc trước thô thiển cực kỳ, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Cho dù hắn có thiên phú trận pháp sư, muốn phá vỡ trận pháp này cũng rất khó có thể làm được.

- Các ngươi ở chỗ này chờ đi. Ta đi qua thử một chút, nếu như bị kẹt ở đó. Như vậy các ngươi đừng ở đợi chỗ này, rời khỏi sơn cốc trước đi! Một ngày nếu như ta ở bên trong không ra được thì lập tức thông báo cho phó tướng của Chí Hào doanh, bảo bọn họ mau chóng chạy tới, liên hợp phá trận!

Chí Hào tướng quân do dự một chút rồi nói.

- Phụ thân cẩn thận...

Nghe phụ thân nói ngưng trọng như thế, lúc này Bích Nhi mới ý thức được trận pháp trước mắt này đáng sợ thế nào, nàng vội nói.

- Được rồi.

Nhìn nữ nhi mình một cái, thân thể của Chí Hào tướng quân nhoáng một cái đã sải bước đi về phía trước.

Trận pháp trước mắt này, chỗ cửa động là một cái sinh môn, chỉ cần không đi sâu thì cũng sẽ không đụng chạm vào. Như vậy cũng không có bất cứ vấn đề gì. Giống như ban đầu hai người Điêu Vịnh tiến vào trong đó cũng không sao vậy.

Bất quá nếu như đi vào đến khoảng cách nhất định thì sẽ không được, vô luận đi tới bất kỳ phương hướng cũng sẽ đụng chạm vào. Một khi trận pháp khởi động, tất sẽ khiến cho người ta rơi vào trong đó, khó có thể đi ra hơn nữa.

Bàn tay của Chí Hào tướng quân khẽ lộn một cái, một cây trường thương xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn. Bề mặt có khí tức xoay quanh, mang theo thanh âm nghẹn ngào.

Lại là một món thần binh Vương phẩm đỉnh cấp!

Thông qua nói chuyện cùng với Phí Đồng, Nhiếp Vân cũng biết phân cấp binh khí bên trong thế giới này.

Thần binh Phong vương trước đó mà hắn biết chính là thần binh Vương phẩm ở trong thế giới này. Chia làm bốn cấp bậc hạ, trung, thượng cùng với đỉnh phong. Lên trên nữa còn có Hoàng phẩm, Đế phẩm.

Đừng nói là Đế phẩm, thần binh Hoàng phẩm cũng đã thưa thớt dị thường, vô cùng trân quý. Cho dù Chí Hào tướng quân có địa vị không thấp, thế nhưng cũng chỉ có một món Vương phẩm đỉnh phong, cách Hoàng phẩm vẫn còn có một khoảng cách rất lớn.

So với thần binh này của hắn, lúc này Nhiếp Vân mới biết được, Chân Huyết Vương quan trước đó bất quá chỉ là thần binh Vương phẩm hạ đẳng mà thôi. Mà trường thương hắn lấy được từ trong tay vương giả có bướu thịt, cũng chỉ là thần binh Vương phẩm trung đẳng mà thôi!

Về phần loại thần binh Vương phẩm đỉnh phong, cho dù có một món cũng rất khó có thể luyện hóa.

- Hừ!

Lấy ra thần binh Vương phẩm đỉnh phong, khí chất cả người của Chí Hào tướng quân lập tức xảy ra biến hóa, tựa như một dầu mãnh hổ vừa mới xuống núi vậy. Tản mát ra lực lượng kinh khủng khiến cho người ta sợ hãi.

Hổ xuống núi là muốn săn mồi, khí thế mười phần, thanh thế kinh người. Hổ lên núi là hổ đãăn no, khí thế sẽ giảm nhiều. Chí Hào tướng quân tay cầm trường thương, chiến ý toàn thân thiêu đốt lên tới đỉnh điểm. Thực lực Hoàng cảnh sơ kỳ thể hiện ra, mặc dù đám người Nhiếp Vân ở cách rất xa, thế nhưng vẫn cảm thấy áp lực

như thủy triều vọt tới, không có kiềm chế được mà phải lui về phía sau mấy bước, trên mặt tràn ngập vẻ hoảng sợ.

Loại lực lượng này, đừng nói là động thủ, chỉ bằng vào khí thế cũng đã có thể ép cho người có thực lực như bọn hắn chết tươi.

- Mở!

Khí thế tích tục đến đỉnh điểm, hai hàng lông mày của Chí Hào tướng quân giống như lưỡi đao, trường thương trong tay chấn động mạnh một cái, sau đó rít gào đâm về phía trước..

Kình khí của trường thương vừa mới xuất hiện đã giống như giống như thực chất, phát ra quang mang chói mắt, chợt đánh vào điểm trung tâm của trận pháp.

Ầm Ầm!

Bị đánh vào, trận pháp đung đưa, một đạo bạch quang lóe lên, hai mắt của mọi người lập tức mất đi sắc thái, đợi tới khi lần nữa nhìn thấy rõ ràng thì Chí Hào tướng quân cách đó không xa đã mất đi tung tích.

- Chí Hào tướng quân tiến vào trận pháp...

Nhiếp Vân nhìn chằm chằm vào phía trước, hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

Mặc dù Thiên nhãn của hắn không thấy được hướng đi của Chí Hào tướng quân. Thế nhưng đối phương tuyệt đối không phải là đột nhiên tiêu thất, mà là bị trận pháp hút vào, rơi vào trong trận.

Loại mê trận này, bên trong không thấy được bên ngoài, bên ngoài nhất định cũng không thấy được bên trong. Nếu không, chỉ cần một người đứng ở ngoài trận thông qua phương thức đưa tin đặc thù cho trong trận. Như vậy sẽ không phải có thể đơn giản phá giải trận pháp hay sao?

------oOo------

Chương 2798: Rơi vào trận pháp (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phụ thân... Người sẽ không có nguy hiểm đó chứ?

Vẻ mặt Bích Nhi tiểu thư có chút khẩn trương.

- Yên tâm đi, tướng quân sẽ không có việc gì...

Phí Đồng tràn ngập tự tin.

Hắn đã cùng tướng quân chinh chiến nhiều năm như vậy. Làm một binh sĩ, loại tự tin này đã nhập vào trong xương tủy của hắn chỉ cần tướng quân ra tay, sẽ không có bất kỳ chuyện gì.

- Chỉ mong như vậy a.

Khác với Bích Nhi lo lắng, Phí Đồng tự tin, Nhiếp Vân nhìn chằm chằm vào trận pháp trước mắt, không ngừng suy nghĩ.

Nếu như trước mắt có người chú ý mà nói, có thể nhìn thấy hai mắt của không ngừng bắn ra kim quang lóng lánh, giống như một đầu cự long ẩn nấp ở bên trong mắt hắn. Tùy thời cũng có thể một bước lên trời. Đây chính là ký hiệu thiên phú Thiên nhãn vận chuyển đến cực hạn!

Thân là trận pháp sư, lại hiểu vô số trận pháp ở trong Hỗn Độn đại dương. Mặc dù so ra kém với Vạn Pháp Chúa Tể, thế nhưng cũng không phải là người mà Bích Nhi, Phí Đồng có thể so sánh.

Trận pháp trước mắt này ngũ hành tương sinh, tương khắc, sinh sinh không ngừng, cuồn cuộn không ngừng cung cấp năng lượng. Tựa như một cái tụ linh trận thiên nhiên vậy. Nếu như không tìm được quy luật, bằng vào lực đạo mà nói, đừng nói là Hoàng cảnh sơ kỳ, cho dù là trung kỳ, hậu kỳ, sợ rằng cũng không có biện pháp nào khác.

Thực lực của Chí Hào tướng quân hắn rất là tán đồng. Lực ý chí

cũng rất kiên cường, thế nhưng đối với nghiên cứu trận pháp mà nói, khó có mà nói được. Rốt cuộc có thể phá vỡ hay không, hắn cũng không biết được.

Rầm rầm rầm rầm!

Trong lúc ba người bên ngoài đang khẩn trương không ngừng nhìn vào bên trong thì đã nghe được mặt đất rung chuyển từng trận. Lực lượng điên cuồng càn quét, giống như cuồng phong bạo vũ, ngay cả màng nhĩ cũng sắp bị chấn nát.

Thanh âm rất vang, lực lượng tản ra lại bị trận pháp lập tức hấp thu. Ngay cả một chút cũng không có tản ra ngoài, cho dù là đám người Nhiếp Vân cũng không có cảm giác chút nào.

- Trận pháp có thể hấp thu lực lượng của tướng quân, sợ rằng... Hắn rất khó có thể phá trận...

Sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống.

Năng lượng của đối phương không cách nào tản mát ra, đây cũng không phải là chuyện tốt lành gì. Phá mê trận cũng giống như phá vỡ cái lồng quay ở chung quanh vậy, bên trong dù có làm ầm vang thế nào thì cũng chỉ là vấn đề nội bộ mà thôi. Không đánh nát được vách tường ngăn cách, như vậy sẽ vĩnh viễn không có cách nào đi ra được.

Thanh âm mới vừa rồi rất vang vọng, dường như đã bộc phát ra toàn bộ lực lượng của Chí Hào tướng quân. Dựa theo lẽ thường mà nói, cho dù trận pháp không có cách nào trực tiếp phá vỡ thì cũng phải đung đưa mấy cái mới đúng. Như vậy mới có hy vọng phá giải. Mà bây giờ lại chỉ nghe được thanh âm. Trận pháp vẫn không nhúc nhích, như vậy chỉ có một nguyên nhân... Lực công kích của hắn đều bị trận pháp này hấp thu sạch sẻ!

Cũng giống như gõ trống vậy, dùng lực lượng lớn hơn nữa thì thanh âm phát ra cũng chỉ có giới hạn a.

- Rất khó phá trận? Nói vậy là có ý gì?

Bích Nhi tiểu thư đứng ở bên cạnh hắn, cũng nghe được những lời này vào trong tai, nàng lập tức lo lắng hỏi.

- Chỉ mong chẳng qua đây chỉ là suy đoán của ta mà thôi.

Nhiếp Vân không dám đem lời nói của mình nói chắc quá. Hắn đang định đem suy đoán của mình nói ra thì đột nhiên có một đạo cuồng phong cuốn qua. Chân ba người đồng thời mềm nhũn, ngay sau đó một đạo thanh âm vang dội vang lên ở cách đó không xa.

Rống!

Thanh âm này so với tiếng nổ từ bên trong trận pháp truyền ra còn vang dội hơn. Giống như sét đánh đột nhiên vang vọng vậy.

- Cầu Long Thú!

Sắc mặt của Nhiếp Vân, Phí Đồng đồng thời biến đổi.

Bọn họ đối với tiếng rống to này tới bây giờ vẫn còn rất là sợ hãi, chính là thanh âm của Cầu Long Thú mà ban đầu bọn hắn nghe được.

Ầm ầm!

Đang kinh hãi thì một đạo khí mang đã chợt tìm tới, tạo thành một đạo dấu vết đen nhánh ở trên không trung.

- Cẩn thận!

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống, chợt kéo tay Bích Nhi tiểu thư chợt đã bị dọa cho sợ hãi ở bên cạnh. Đồng thời cả người hất tay đánh ra một quyền nghênh đón.

Ầm Ầm!

Quyền đụng phải một cái vật cứng, lập tức toàn thân đau nhói, da dẻ nổ tung, máu đỏ tươi chảy ra.

Bóng đen mới vừa rồi lại là móng vuốt sắc bén của Cầu Long Thú.

Mặc dù thực lực của Nhiếp Vân không kém, thế nhưng so với loại Vương thú khi trưởng thành có thể đạt tới Vương cảnh viên mãn này vẫn kém không ít!

Ần ần!

Khi quyền của hắn va chạm với trảo của đối phương, bản thân Nhiếp Vân cũng không có dừng lại mà kéo tay Bích Nhi tiểu thư, liên tục lui về phía sau mấy bước. Lúc này hắn mới nhìn thấy rõ trước mắt có một đầu Cầu Long Thú đang dùng hai mắt đỏ thẫm nhìn qua phía hắn. Giống như như mãnh hổ nhìn thấy mấy đầu dê con đợi làm thịt vậy.

Quay đầu nhìn sang một bên, Phí Đồng cũng lui về phía sau tránh thoát công kích trí mạng. Đang đứng ở cách đó không xa, miệng thở hổn hển.

Thực lực của Bích Nhi hơn xa Phí Đồng, nếu như chiến đấu tỷ võ, nhất định sẽ có thể chiến thắng. Thế nhưng nếu là sinh tử tương đấu, người chết nhất định là nàng!

Nói như vậy cũng không phải là nói thực lực của nàng không được, mà là cảm giác đối mặt nguy hiểm, cảm ngộ. Một đệ tử tông môn chưa từng trải qua sự đời như nàng làm sao có thể có thể so với Phí Đồng thân kinh bách chiến được chứ?

Chính vì vậy, mới vừa rồi nếu như hắn không kéo nữ nhân này nhanh. Như vậy mới vừa rồi Cầu Long Thú đánh lén đã có thể khiến cho nàng bị thương nặng, sức chiến đấu trực tiếp biến thành con số không.

- Đa tạ...

Bích Nhi tiểu thư cũng ý thức được điểm này, sắc mặt bị dọa sợ làm cho ảm đạm.

Không để ý tới lời cảm kích của nàng, Nhiếp Vân nhìn chằm chằm vào đầu Cầu Long Thú đột nhiên xuất hiện ở trước mắt.

Mới vừa rồi mặc dù đang quan sát trận pháp, thế nhưng trên thực

tế hoàn cảnh chung quanh cũng đang nằm trong giám thị của hắn. Hắn cũng không có phát hiện ra có bất kỳ động tĩnh gì, vậy đầu Cầu Long Thú này là từ đâu xuất hiện chứ?

- Trận pháp? Chẳng lẽ thứ này là từ trong trận pháp xông ra?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt.

Sơn động lớn như vậy, Vương thú to lớn như vậy cũng chỉ có thể từ bên trong trận pháp đi ra. Như vậy mới có thể không bị hắn phát hiện a.

- Trận pháp... Hỏng bét!

Nghĩ đến điểm này, con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại.

- Sao vậy?

Bây giờ Bích Nhi, Phí Đồng và đều lấy hắn làm trung tâm, nhìn thấy hắn có bộ dáng này, hai người đều không khỏi khẩn trương.

------oOo------

Chương 2799: Rơi vào trận pháp (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không để ý tới câu hỏi của hai người, Nhiếp Vân nhìn một cái về phía trận pháp trước mắt. Tiếng nổ bên trong vẫn đang không ngừng vang lên, bất quá cũng không có hung mãnh như mới vừa rồi nữa. Dường như lực lượng phá trận của Chí Hào tướng quân đã yếu bớt đi không ít.

Nhìn xong trận pháp, lần nữa nhìn về phía Cầu Long Thú trước mắt.

Chính là đầu mà mấy ngày trước bọn họ nhìn thấy, nhìn kỹ lại, quả nhiên nhìn thấy trước ngực nó có vết sẹo.

- Trước tiên lui ra ngoài, lại đó nghĩ biện pháp!

Lông mày nhíu lại, Nhiếp Vân nói.

- Lui ra ngoài?

Không nghĩ tới hắn lại đưa ra quyết định này, hai người Phí Đồng đều có chút sửng sốt một chút.

- Nhanh lên một chút!

Nhiếp Vân biết đầu Vương thú trước mắt này không thể nào để cho bọn hắn có quá nhiều thời gian cân nhắc. Vì vậy hắn lôi kéo Bích Nhi, lập tức thối lui về phía cửa động.

Đầu Cầu Long Thú này mặc dù còn chưa trưởng thành, thế nhưng thực lực chân chính đã đạt tới Vương giả đỉnh phong. Còn xa không phải là tồn tại mà bọn hắn có thể chống lại được.

Thực lực của hắn bây giờ so với Vương giả thượng phẩm còn có thể đối kháng một chút. Thế nhưng gặp phải Vương giả đỉnh phong mà nói, sẽ chỉ có một con đường chết.

- Rống!

Lui về phía sau hai bước, Nhiếp Vân đột nhiên phát hiện ra đầu Cầu Long Thú trước mắt này cũng không đuổi tới. Ngược lại trong ánh mắt còn nở nụ cười lạnh lẽo, chuyện này khiến cho trong lòng hắn không khỏi rung chuyển một cái.

- Dừng lại!

Vội vàng kêu lên, bước chân đang lui về phía sau chợt ngừng lại.

Ào Ào!

Mới vừa dừng lại thì đã cảm thấy sau lưng có một đạo cương phong lạnh thấu xương vọt tới. Hắn vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sau lưng chẳng biết từ khi nào đã có một đầu Cầu Long Thú khác đang đứng đó. Móng vuốt sắc bén đang lóe lên hàn quang

chói mắt.

- Nguy hiểm thật...

Trong lòng Nhiếp Vân rung động.

Mới vừa rồi nếu không phải hắn đã nhìn ra đầu Cầu Long Thú trước mặt này có chút cổ quái. Cho nên mới ý thức được sau lưng nhất định sẽ có vấn đề, cho nên vội vàng dừng lại. Nếu khong sợ rằng giờ phút này nhất định đã bị móng vuốt của đối phương đánh xuống trúng người.

Nhìn uy lực của móng vuốt mới vừa rồi này, lại nhìn thực lực bây giờ của hắn như vậy, cho dù có thể may mắn thoát chết được thì cũng sẽ trọng thương mất đi lực lượng tiếp tục chiến đấu!

Thật là đáng sợ!

- Rống!

Đầu Cầu Long Thú đang định ôm cây đợi thỏ phía sau nhìn thấy không có làm thương tổn được đám người Nhiếp Vân. Dường như có chút bất mãn, miệng phát ra một tiếng gầm. Chân bước lên trước một bước, cùng lúc đó, đầu Cầu Long Thú ở phía đối diện cũng đi tới. Hai đại Vương thú ép tới gần, mọi người nhất thời cảm thấy có một cỗ áp lực như là núi lớn sụp đổ lan tràn tới người. Khiến cho hít thở của người ta cũng có chút khó khăn.

Đầu Cầu Long Thú trước người có thực lực Vương cảnh đỉnh phong, đầu sau lưng này cũng không kém chút nào, cũng là Vương cảnh đỉnh phong. Hai đại Vương cảnh đỉnh phong phong tỏa đường lui, cho dù bây giờ muốn chạy trốn cũng sẽ trốn không thoát.

- Nhiếp Vân... Làm sao bây giờ?

Sắc mặt Bích Nhi có chút ảm đạm, một chút suy nghĩ cũng không có.

Từ ra đời cho đến bây giờ nàng luôn một mực tu luyện, đâu có gặp phải loại chiến trận này chứ? Cho nên đã sớm bị dọa cho ngây

ngốc.

Nếu như không phải Nhiếp Vân còn giữ được tỉnh táo thì nhất định nàng đã trở nên điên cuồng rồi.

- Đi về phía bên trái.

Tinh thần lực tập trung cao độ, lúc nào cũng đề phòng hai đầu Cầu Long Thú bạo phát đả thương người, đồng thời Nhiếp Vân cũng lặng lẽ truyền âm cho hai người.

- Đi về bên trái?

- Như vậy không phải sẽ rơi vào trận pháp hay sao?

Hai người đồng thời sửng sốt.

Mọi người chạy trốn đã bị ép trở lại, phương vị đã xảy ra biến hóa, bên trái chính là trận pháp mà mới vừa rồi Chí Hào tướng quân đã tiến vào.

Chí Hào tướng quân là cường giả Hoàng cảnh tiến vào trận pháp mà cũng không đi ra được. Bọn họ đi vào chẳng phải sẽ cửu tử nhất sinh hay sao?

- Bây giờ không có biện pháp nào khác, đối phương... Rất hiển nhiên cũng muốn ép chúng ta đi vào đó.

Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Nếu như có những con đường khác có thể chạy trốn, như vậy hắn tuyệt không sẽ làm như vậy. Hơn nữa hắn cũng đã nhìn ra, hai đầu Cầu Long Thú này không có trực tiếp hạ sát thủ như vậy, tất hiển nhiên cũng đã có tính toán bức bọn họ vào trận pháp!

Đối phương đã có loại tính toán này, coi như đám người bọn hắn tìm được đường chạy trốn chân chính thì nhất định cũng sẽ bị hai đầu Vương thú này ép ba người chạy về.

- A?

Nghe thấy hắn nói như vậy, Bích Nhi, Phí Đồng vội vàng nhìn về phía hai đầu Vương thú trước người, sau lưng. Quả nhiên bọn họ cũng đã nhìn ra điểm không tầm thường.

Đúng như Nhiếp Vân nói vậy, hai đầu Vương thú này hoàn toàn có thể điên cuồng công kích chém giết bọn họ. Thế nhưng lúc này không có động thủ, rất hiển nhiên đã muốn đẩy bọn họ đi vào Ngũ Hành Quang di trận ở trước mắt!

- Đi!

Nhiếp Vân biết rõ đối phương sẽ không để cho bọn hắn có quá nhiều thời gian cân nhắc. Hơn nữa hắn cũng nghe động tĩnh bên trong trận pháp càng ngày càng nhỏ. Lúc này thời gian cũng không cho phép. Cho nên cũng không có nói thêm nữa, tay lại lôi kéo Bích Nhi và Phí Đồng, phóng tới hướng bên trái.

Sưu!

Hắn thi triển thiên phú Thiên Hành sư, tốc độ cực nhanh, giống như tia chớp vậy, trong nháy mắt đã thoát khỏi gông cùm.

Ngũ Hành Quang di trận bởi vì Chí Hào tướng quân tiến vào cho nên đã sớm hoàn toàn khởi động, ba người vừa mới đi được mấy bước thì đã bị một khí tức sương mù bao phủ, rơi vào trong mê trận.

- Rống!

Hai đại Cầu Long Thú dường như cũng đoán ra được bọn họ sẽ xông vào trận pháp, cho nên lập tức đi theo.

Bất quá, không giống như đám người Nhiếp Vân đi không có mục đích mà là nhàn nhã tiến vào trận pháp. Dường như trận pháp sương mù này đối với bọn chúng không có chút trở ngại nào vậy.

- Cái gì cũng không nhìn thấy được...

Khác với hai đầu Cầu Long Thú nhàn nhã vô cùng, ba người Nhiếp

Vân vừa mới tiến vào trận pháp thì đã nhất thời cảm thấy trước mắt giống như bị sương mù bao phủ, cái gì cũng không nhìn thấy được.

Bản thân Ngũ Hành Quang di trận này chính là mê trận, khiến cho người ta mất đi cảm giác phương hướng, nếu như không tìm được phương pháp phá trận, như vậy sẽ chỉ xoay tròn ở tại chỗ, vĩnh viễn cũng không có cách nào rời đi được.

------oOo------

Chương 2800: Rơi vào trận pháp (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không có phương hướng. Bốn phía toàn bộ đều giống nhau, như vậy chúng ta nên đi về phía nào đây?

Vừa tiến vào nơi này, Phí Đồng cũng có chút mê man.

Trước sau trái phải thậm chí trên dưới cũng giống nhau như đúc, giốngnhư rơi vào hồ nước sâu, nên đi như thế nào đây chứ?

- Trước tiên không quản những thứ này, chúng ta phải đi nhanh lên chút, mau chóng rời đi nơi này. Nếu như ta đoán không sai, hai đầu Cầu Long Thú kia rất nhanh sẽ đuổi tới đây!

Nhiếp Vân nói.

- Đuổi tới? Không phải bọn chúng muốn ép chúng ta chạy vào đây hay sao? Tại sao lại muốn đuổi chúng ta chứ?

Bích Nhi có chút mơ hồ.

Mới vừa rồi ngay cả nàng cũng có thể cảm nhận được rõ ràng được mục đích của Cầu Long Thú. Đúng như Nhiếp Vân nói vậy, định đuổi bọn họ vào trận pháp, nếu đã làm như vậy, làm sao có thể xông vào rồi đi đuổi bọn họ cơ chứ?

- Ngươi là đệ tử tông môn, phụ thân lại là cường giả Hoàng cảnh,

ta không tin ngươi lại không có một chút thủ đoạn bảo vệ tính mạng nào.

Nhiếp Vân nhìn chằm chằm Bích Nhi ở trước mắt:

- Ở bên ngoài động thủ, một khi ép ngươi sử dụng loại thủ đoạn này, cho dù thực lực của bọn chúng có mạnh thì cũng sẽ không chiếm được chỗ tốt a! Thế nhưng ép chúng ta đi vào trận pháp thì lại khác. Nếu như ta đoán không sai, trận pháp này đối với bọn nó không có một chút ảnh hưởng nào, chúng nó có thể tùy ý xuất nhập!

- Cái gì?

Bích Nhi sửng sốt, không thể tin được.

Ngay cả phụ thân nàng cũng không phá giải được trận pháp này, những đầu Cầu Long Thú này có thể tự do xuất nhập, làm sao có thể được cơ chứ?

Bất quá, loại tâm lý may mắn này, không có tồn tại được bao lâu thì đã bị chôn vùi. Bởi vì nàng đã nghe được sau lưng vang lên tiếng bước chân, động tĩnh này có chút tương tự với động tĩnh của Cầu Long Thú trước đó.

Giống như hai gia hoả này đúng như Nhiếp Vân nói vậy, đã đi vào bên trong, tùy thời sẽ tiến hành công kích đối với bọn họ.

- Đi theo ta!

Nhiếp Vân cũng đã nghe được động tĩnh, sắc mặt lập tức trầm xuống, quay đầu phân phó một tiếng.

Ở bên ngoài cho dù bọn họ không chiến thắng nổi, ít nhất còn có thể ngăn cản được một hai. Mà ở chỗ này, tất cả mọi thứ trước mắt đều là sương mù, cái gì cũng không nhìn rõ, lại bị vây quanh. Như vậy có chết cũng sẽ không biết mình chết thế nào!

Phí Đồng, Bích Nhi cũng ý thức được nguy hiểm ở trước mắt, cũng không dám dừng lạimà theo sát sau lưng Nhiếp Vân, dường như

sợ chậm chân sẽ mất mạng vậy.

Đi một hồi, sau khi nghe thấy tiếng bước chân biến mất, Nhiếp Vân mới lần nữa dừng lại.

- Cứ chạy không mục đích như vậy thì chúng ta sẽ vĩnh viễn không ra được! Phải nghĩ ra biện pháp mới được...

Nhiếp Vân nhíu mày lại, nhìn về phía Bích Nhi ở trước mắt rồi nói.

- Ngươi có biện pháp nào có thể liên lạc với Chí Hào tướng quân hay không?

- Có!

Bích Nhi khẽ gật đầu một cái, bàn tay khẽ lật một cái, lấy ra một khỏa ngọc bài truyền tin. Bàn tay ngọc nhẹ nhàng điểm ở phía trên một cái, một lát sau đôi mi thanh tú khẽ nhíu lại.

- Trận pháp này có thể ngăn cản ngọc phù đưa tin liên lạc, ta không liên lạc được...

Thấy hành động của nàng, Nhiếp Vân không khỏi im lặng.

Nữ nhân này là khờ thật hay là giả ngu vậy? Loại này mê trận, năng lực đầu tiên chính là che giấu đưa tin, nếu như tin tức có thể truyền ra ngoài. Như vậy mê trận cũng không còn uy lực gì nữa, hoàn toàn có thể thông qua đưa tin mà hỏi thăm vị trí, sau đó lại nghĩ biện pháp đi ra ngoài.

Ngọc phù đưa tin bị ngăn cản, vẫn có rất nhiều thủ đoạn có thể truyền tin tức, vốn Nhiếp Vân tưởng rằng người này sẽ có những thứ này, cho nên mới không nhịn được mà hỏi một câu. Chỉ là không nghĩ tới nàng ta lại làm ra hành động ngây thơ như vậy.

- Để ta tới a!

Biết rõ vị đệ tử tông môn này đã nuông chiều quá, nhất định sẽ không dùng được. Cho nên Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là tự mình nghĩ biện pháp. Hắn kéo tay Bích Nhi tiểu thư lại, kéo

nàng xuống bên cạnh mình.

- Ngươi muốn làm gì?

Thấy động tác của hắn của hắn như vậy, Bích Nhi tiểu thư kinh hãi, sắc mặt khó coi.

Không phải người này thú tính đại phát, muốn làm gì nàng đó chứ..

Nơi này nguy cơ trùng trùng, sinh tử chỉ trong một ý niệm, tình huống như vậy mà còn muốn cái này, có lầm hay không a?

Nếu như để cho Nhiếp Vân biết suy nghĩ trong lòng của tiểu nữu này, nhất định hắn sẽ trực tiếp ngất đi. Suy nghĩ của người này cũng không tránh khỏi quá phong phú a, lấy bộ dáng này của nàng, cho dù ở cởi hết y phục ra rồi nằm ở trên giường thì hắn cũng không có hứng thú gì, chứ đừng nói là ở đây

Bất kể suy nghĩ trong lòng của nàng, hai hàng lông mày của Nhiếp Vân nhướng lên, kéo tay của Bích Nhi tiểu thư, dùng chỉ làm kiếm, nhẹ nhàng rạch một cái, một giọt máu tươi đã bay ra.

Phương pháp dùng huyết mạch truy tung!

Bích Nhi tiểu thư và Chí Hào tướng quân là phụ tử, huyết mạch tương liên, đưa tin ở chỗ này không có cách nào sử dụng. Thế nhưng nhất định sẽ không ngăn cản được huyết mạch cảm ứng.

Liên hệ máu mủ là chí lý trong thiên địa, bất kỳ người nào cũng không có cách nào vi phạm được.

Máu tươi bay đến không trung, xoay tít một vòng. Nhiếp Vân điểm ra mấy đạo pháp quyết về phía giọt máu.

Ông!

Một tiếng minh vang vang vọng, máu tươi phát ra quang mang màu tím nhạt, tạo thành một cái quangm ang hình lục giác trên không trung, xoay tít xoay tròn.

Ào Ào!

Hình lục giác này ngừng lại, đưa ra một cái đầu mũi tên, lại giống như một cái dây nhỏ lan tràn về phía xa xa, Nhiếp Vân nhìn một chút, nói:

- Ở bên này!

Sauk hi đã xác định xong phương vị, mọi người cũng không có dừng lại ở đây mà nhanh chóng đi theo nó.

Sương mù ở trong Ngũ Hành Quang di trận mê man, đưa tay không nhìn thấy được năm ngón, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là một tay nắm Bích Nhi tiểu thư, một tay nắm lấy Phí Đồng, ba người nhanh chóng đi về phía trước.

Sơn động nhìn qua cũng không lớn, không gian trong trận cũng không nhỏ, đi chừng một khắc đồng hồ thì vẫn đang ở nơi mịt mù, căn bản không nhìn thấy được điểm cuối cùng.

- Chúng ta tiếp tục đi... Có thể tìm được phụ thân hay không?

Vừa mới bắt đầu thì trong lòng Bích Nhi tiểu thư còn có lòng tin. Thế nhưng đi một hồi, sương mù càng ngày càng nặng càng ngày càng không nhìn thấy rõ, nàng không nhịn được có chút hoài nghi.

------oOo------

Chương 2801: Cầu Long Thú trưởng thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trận pháp này, không chỉ khiến cho thị giác người ta bị mê hoặc, không tìm rõ được phương vị, hơn nữa còn khiến cho người ta một loại chèn ép tinh thần. Ở lâu bên trong, lòng tự tin nhất định sẽ bị hoàn toàn mài mòn.

Tình huống của Bích Nhi tiểu thư chính là như vậy, vừa mới ban đầu nàng rất có lòng tin đối với người thiếu niên ở trước mắt này.

Cảm thấy hắn có thể làm được, nương theo thời gian trôi qua thì lại trở nên càng ngày càng không có lòng tin.

Không có trả lời lời của nàng, Nhiếp Vân nhìn một cái tinh mang lục giác đang trôi lơ lửng ở cách đó không xa, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại một cái.

- Ta đang hỏi ngươi đấy... Ô ô!

Thấy thiếu niên này không để ý tới nàng, sắc mặt Bích Nhi tiểu thư có chút khó coi, giậm chân một cái.

Bất quá còn chưa nói hết lời thì đã cảm thấy trên người căng thẳng. Bị người từ phía sau ôm lấy, miệng cũng bị đối phương che lại.

Vội vàng nhìn về phía sau, lúc này nàng mới phát hiện ra thiếu niên vốn đứng ở trước mặt chẳng biết từ lúc nào đã đi tới sau lưng của nàng. Ôm chặt toàn thân của nàng, làm cho nàng không thể động đậy được.

- Ô ô...

Bất kể nói thế nào nàng cũng là một người thiếu nữ a. Bị người ta ôm lấy như vậy, lại còn che miệng, lập tức khiến cho nàng bị dọa sợ đến hoa dung thất sắc, không biết nên làm gì bây giờ.

Nhất là hai ngọn núi đầy đặn đang cùng với thân thể của đối phương dính sát vào một chỗ, trong sự khẩn trương hoảng sợ, chẳng biết tại sao lại còn có một loại mong đợi nhàn nhạt.

Loại cảm giác này khiến cho trong lòng nàng hoảng sợ.

- Không muốn làm cho Chí Hào tướng quân chết thì câm miệng!

Bên tai nàng vang lên thanh âm lạnh lùng của thiếu niên kia.

Cảm nhận được mùi đặc hữu của nam nhân. Lại thêm lời nói ngang ngược vô cùng của hắn, sắc mặt Bích Nhi tiểu thư đỏ lên, mới vừa định có phản kháng thì chẳng biết tại sao lại ngừng lại, cả người trở nên mềm yếu vô lực, không có một chút suy nghĩ phản

bác nào.

Thở dài một hơi, thật vất vả mới áp chế tâm lý hoảng sợ xuống, Bích Nhi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thiếu niên sau lưng nhìn thấy nàng không có phản kháng cho nên cũng không có lên tiếng, đã buông ra. Hai hàng lông mày đen nhánh của nàng nhướng lên lên, nhìn chằm chằm về phía trước.

Tình huống mới vừa rồi xấu hổ tới mức khó có thể gặp người ta như vậy. Dường như sợ đối phương thấy, thế nhưng khi biết đối phương quả thật không có nhìn nàng. Nàng lại không nhịn được có chút mất mmátác.

Lúc này mới nhớ tới lời nói của thiếu niên, nàng không nhịn được hỏi:

- Phụ thân ta thế nào rồi?

Thiếu niên không có trả lời câu hỏi của nàng, vẫn nhìn về phía trước, Bích Nhi tiểu thư nhìn theo ánh mắt của hắn, không nhịn được sửng sốt một chút.

Phía trước sương mù đã biến mất, xuất hiện một khu trống không, đường kính mấy chục thước, lúc này đang có một cái bóng người cao lớn đang đứng sừng sững ở trong đó, quay lưng về phía bọn hắn tựa như một ngọn núi lớn vậy.

- Cha...

Thấy bóng người này, hai mắt của Bích Nhi sáng lên, định đi qua. Kết quả cánh tay lại căng thẳng, bởi vì thiếu niên lần đã nữa kéo nàng lại.

- Chớ vội động, ngươi đi qua sẽ chỉ gây thêm phiền toái hơn mà thôi.

Dừng lại một chút, Bích Nhi không có tiến về phía trước, cũng không có lên tiếng.

Đối với thiếu niên này, mặc dù nàng không biết rõ mọi chuyện, thế

nhưng vẫn thực sự tin tưởng.

Lẳng lặng đứng tại chỗ đợi một lúc, quả nhiên nàng đã phát hiện ra có cái gì đó không đúng. Mặt đất dưới chân hơi đung đưa, giống như động đất nhè nhẹ vậy, nếu như không cẩn thận quan sát, căn bản sẽ không phát hiện ra được.

Trong khu trống không kia, tay của phụ thân nàng đang cầm trường thương, cơ bắp toàn thân căng cứng, lực lượng tựa như vực sâu như biển, dường như tùy thời cũng có thể đánh ra công kích cường đại.

Có thể khiến cho một vị cường giả Hoàng cảnh làm ra loại hành động này, nếu như nói không sao, ngay cả nàng cũng không tin được.

Trong khi đang nghi ngờ thì ở trong sương mù chung quanh khu trống không này đột nhiên có một đạo quang mang thê lương bắn ra, bắn thẳng về phía Chí Hào tướng quân.

Đạo quang mang này âm hàn kinh khủng, giống như lưỡi dao sắc bén xé rách bầu trời, đánh xuống đầu của Chí Hào tướng quân, tốc độ vừa nhanh vừa hung ác.

Nhìn uy thế của chiêu này, nếu như Nhiếp Vân chống lại, có lẽ ngay cả phản ứng cũng không kịp thì cũng đã bị chém thành hai khúc, tử vong tại chỗ!

Ông!

Chí Hào tướng quân mặt không đổi sắc, trường thương trong tay khẽ chuyển một cái, chợt đâm tới lưỡi dao sắc bén kia.

Lưỡi dao sắc bén rất nhanh, động tác của hắn lại còn nhanh hơn, hai đại công kích trong nháy mắt đã liên tục va chạm mấy mươi lần trên không trung, mặt đất ở dưới chân dưới sự xung kích của song phương đối công không ngừng run rẩy, càng thêm dữ dội.

Sưu!

Trong lúc mọi người ở đây cho là lần này Chí Hào tướng quân tất sẽ ngăn cản được lưỡi dao sắc bén ở bên ngoài, không có cách nào bị thương tổn thì lại có một tiếng xé gió vang lên, có một bóng đen chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện ở phía sau hắn, đột nhiên tăng tốc, mạnh mẽ bổ tới.

Thấy chiêu đánh lén này, toàn thân Bích Nhi tiểu thư không tự chủ được có chút cứng lại, sắc mặt thay đổi.

Mặc dù nàng rất tin tưởng thực lực của phụ thân, thế nhưng nàng cũng biết một khi chiêu này đánh vào người, cho dù là Hoàng cảnh sơ kỳ, như vậy cũng sẽ bị thương nặng, khó có thể chống cự lại được.

- Không cần lo lắng, Chí Hào tướng quân không có việc gì...

Đang định xông qua giúp một tay thì bên tai lại vang lên thanh âm của thiếu niên.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy vẻ mặt của Nhiếp Vân vô cùng trầm ổn, giống như đối với một màn trước mắt này hắn không có một chút lo lắng nào vậy.

Không để ý tới thiếu niên, lại vội vàng nhìn về phía trước mặt. Lúc này trường thương trong tay của Chí Hào tướng quân chẳng biết từ khi nào đã đổi phương hướng lại, ngăn cản toàn bộ công kích ở hai bên ra bên ngoài.

Công kích đã bị ngăn cản, lúc này rốt cuộc nàng đã nhìn thấy rõ gia hoả đánh lén rốt cuộc là thứ gì!

Không ngờ lại là một đầu Cầu Long Thú!

Không phải là hai đầu trước đó đuổi theo bọn hắn, mà là trưởng thành!

Mỗi một đầu đều có chiều dài bảy tám thước, móng vuốt đen nhánh, tựa như trường đao, nhẹ nhàng rạch một cái cũng khiến cho nham thạch trở thành phấn vụn. Lại phối hợp với hai mắt đỏ tươi khiến cho người ta chỉ mới liếc mắt nhìn vào cũng đã sinh lòng

khủng hoảng.

Hai đầu Cầu Long Thú trưởng thành, nếu như cộng thêm hai đầu trước đó chính là bốn đầu, sao nơi này... Tại sao lại có thể có thứ này nhiều như vậy chứ?

------oOo------

Chương 2802: Nghe ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai đầu Cầu Long Thú trưởng thành, mỗi một đầu đều có thực lực Vương cảnh viên mãn, so với Hoàng cảnh sơ kỳ còn có một khoảng cách nhất định, cho nên, mặc dù có địa lợi là Ngũ Hành Quang di trận này, muốn trong thời gian ngắn chém giết Chí Hào tướng quân vẫn là chuyện không thể làm được.

- Có phải ngươi đã sớm biết chuyệ này rồi hay không?

Thấy phụ thân không sao, trong thời gian ngắn sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, Bích Nhi tiểu thư cũng đã yên lòng, nàng nhìn về phía thiếu niên bên cạnh.

Sở dĩ Bích Nhi hỏi như vậy, là có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, thiếu niên trước mắt này cùng nhau đi tới, mỗi một bước đều giống như chính xác tính toán vậy.

Thứ hai, Chí Hào tướng quân chiến đấu với Cầu Long Thú, mặc dù có động tĩnh, lại tản ra phạm vi không xa, cộng thêm sương mù cách trở, nếu không phải trước thời hạn biết, căn bản không thể dừng lại chuẩn như vậy, mà không bị một người hai thú chiến đấu trước mặt phát hiện.

- Ta cũng là sau khi Chí Hào tướng quân tiến vào trận pháp mới đoán được!

Nhiếp Vân không có phủ nhận.

Từ Hỗn Độn hải dương một đường đi về phía trước, đã trải qua vô số lần chiến đấu, đã sớm tạo thành thói quen tốt.

Chí Hào tướng quân tiến vào trận pháp, mới đầu phá trận lực lượng rất lớn, mặt đất nổ ầm, sau đó thanh âm biến mất, thậm chí không có lực lượng truyền ra ngoài, không cẩn thận quan sát, không cảm thấy cái gì, nhưng cẩn thận suy luận, sẽ có thể phát hiện rất nhiều chuyện.

Chí Hào tướng quân là đặc biệt qua phá trận, tiến vào trong đó, nhất định sẽ không chừa thủ đoạn nào, dùng lực lượng mạnh nhất, bằng vào lực lượng Hoàng cảnh, không thể nào chỉ công kích một hai lần sẽ ngừng lại, trừ khi ở trong trận pháp gặp phải nguy hiểm!

Nơi này có Cầu Long Thú, liền có thể đoán ra, có thể để cho cường giả Hoàng cảnh cảm thấy nguy hiểm, tất nhiên là Cầu Long Thú trưởng thành không thể nghi ngờ.

Chính bởi vì nghĩ đến điểm này, mới một đường cẩn thận.

Về phần tiến vào trận pháp, cũng là trải qua suy nghĩ kỹ mới làm như vậy.

Không đi vào, gặp phải hai Cầu Long Thú Vương cảnh đỉnh phong công kích không nói, sẽ còn có nhiều phiền toái hơn, còn không bằng tiến vào trong đó trước cùng Chí Hào tướng quân hội hợp, nghĩ những biện pháp khác phá trận.

- Vậy chúng ta kế tiếp nên làm gì?

Thấy thiếu niên đoán ra nguy hiểm, còn từng bước một đi tới, chẳng biết tại sao Bích Nhi tiểu thư tự nhiên sinh ra không ít lòng tin, không nhịn được hỏi.

- Nghĩ biện pháp để cho hai Cầu Long Thú không công kích Chí Hào tướng quân, lại nghĩ biện pháp phá hỏng trận pháp!

Nhiếp Vân nói.

- Phá hỏng trận pháp? Ngươi biết phá giải như thế nào?

Ánh mắt Bích Nhi sáng lên.

Từ khẩu khí của đối phương, nàng có thể rõ ràng cảm nhận được nhất định là có biện pháp, nếu không tuyệt sẽ không nói như vậy.

- Có chút ý nghĩ, bất quá còn cần ngươi phối hợp!

Nhiếp Vân nói.

Mặc dù Ngũ Hành Di Quang trận đáng sợ, nhưng từ khi mình tiến vào trong đó, hơn nữa ở bên ngoài quan sát hồi lâu, trong đầu đã có một ý nghĩ, về phần có thể thành công hay không, liền không nhất định.

- Muốn ta giúp một tay? Làm gì?

Ánh mắt của Bích Nhi tiểu thư không nhịn được sáng lên.

- Ngươi dọc theo phương hướng này đi về phía trước năm mươi bước, sau đó tận tình thả ra lực lượng hỏa diễm trong cơ thể, tốt nhất có thể gọi ra Hỏa Long Chi Linh!

Thần sắc của Nhiếp Vân ngưng trọng nói:

- Bất quá, chỉ có thể duy trì ba tức, ba tức sau bất kể phía trước xảy ra chuyện gì, cũng lập tức lui về tới đây!

- Kêu gọi Hỏa Long Chi Linh, kiên trì ba tức? Được!

Mặc dù không hiểu tại sao thiếu niên lại an bài như vậy, nhưng Bích Nhi tiểu thư vẫn gật đầu đáp ứng.

- Phí Đồng, cũng có một việc để cho ngươi làm!

Giao phó xong Bích Nhi tiểu thư, Nhiếp Vân nhìn về phía Phí Đồng.

Hắn nửa ngày vẫn luôn không lên tiếng, không phải là không muốn nói, mà là hai vị trước mắt này, một cái hoàng tử, một cái là nữ nhi

của tướng quân, ai cũng không dám đắc tội, không thể làm gì khác hơn là giả bộ câm.

- Ngươi dọc theo phương hướng này đi năm mươi bước, dùng lực lượng Thôn Phệ, hết khả năng thôn phệ linh khí trong trận pháp, bất kể bao nhiêu, dùng cố gắng lớn nhất, giống như nàng, ba tức thời gian là được rồi. Thời gian vượt qua, xoay người trở lại, không được ngừng!

Nhiếp Vân giao phó Phí Đồng.

- Được!

Phí Đồng gật đầu một cái.

Hắn thân là quân nhân, luôn luôn phục tùng mệnh lệnh. Mặc dù không hiểu ý tứ an bài như vậy, lại trực tiếp đáp ứng, không chút do dự nào.

- Bắt đầu đi...

Nhiếp Vân vung tay lên.

Bích Nhi, Phí Đồng nghe được hiệu lệnh, đồng thời dọc theo phương hướng của mỗi người đi tới, thời gian nháy con mắt liền biến mất.

Bọn họ rời đi, Nhiếp Vân cũng không đi đi lại lại, mà đứng tại chỗ, nhắm mắt cảm thụ một chút, lui về sau hai bước.

Phía trước chiến đấu đã lắng xuống, Cầu Long Thú lần nữa trốn vào sương mù, đang đợi cơ hội đánh lén, mà lực chú ý của Chí Hào tướng quân tựa hồ đều tập trung ở trên người hai con Vương thú, cũng không phát hiện cách bọn họ không xa.

Không giống Nhiếp Vân, Bích Nhi tiểu thư đếm đủ bước chân, vừa đến năm mươi liền ngừng lại.

Hô!

Thở ra một hơi, đôi mi thanh tú nâng lên, lực lượng trong cơ thể điên cuồng xoay tròn, một cổ khí lãng theo kinh mạch, huyệt đạo lập tức phun ra.

Lực lượng cuồng bạo hội tụ vào một chỗ, tạo thành một đạo Hỏa Long, mặc dù ánh lửa hừng hực không có xua tan sương mù, lại chiếu sáng tứ phương, giống như mặt trời không ngừng thiêu đốt.

Tí tách tí tách tí tách!

Hỏa diễm vừa xuất hiện, sương mù trước mắt lập tức phát ra mùi cổ quái, giống như đốt hồng sắt thép, rơi ra rỉ sắt.

- Một... Hai... Ba!

Đếm tới ba tức, Bích Nhi tiểu thư thu lại hỏa diễm, vội vàng lui về phía sau.

Cũng trong lúc đó, Phí Đồng cũng dựa theo phân phó làm xong, đi tới bên này.

Bọn họ không biết là, vừa rời khỏi chỗ, Nhiếp Vân ở trong sương mù tựa như biết động tác của bọn họ, lòng bàn chân đạp một cái, một đạo năng lượng ba động lập tức lan tràn chung quanh.

Ầm!

Một tiếng nổ ầm kịch liệt, sương mù hỗn loạn, mặt đất bắt đầu đung đưa kịch liệt, tựa như nước sôi, khí lưu loạn trào.

- Rống!

- Rống!

Ngũ Hành Di Quang trận đột nhiên xuất hiện biến cố, hai con Vương thú đang định đánh lén Chí Hào tướng quân cảm nhận được không bình thường, đồng thời phát ra hí dài, từ từ đi xa.

Hai con Vương thú vừa rời đi không tới một tức, Nhiếp Vân liền thấy Bích Nhi tiểu thư cùng Phí Đồng tới bên cạnh.

- Chuyện gì xảy ra? Vì sao trận pháp hỗn loạn?

------oOo------

Chương 2803: Phá giải trận pháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bích Nhi tiểu thư không nghĩ tới chỉ chạy đến một góc thả ra lực lượng, liền xuất hiện tình huống như vậy, không nhịn được nhìn về phía thiếu niên, muốn từ trong miệng hắn lấy được câu trả lời.

- Trước hội hợp với Chí Hào tướng quân đã!

Nhiếp Vân cũng không giải thích, mà lôi kéo hai người vội vàng đi vào khu trống không.

Chí Hào tướng quân tràn đầy cảnh giác cảm nhận được trận pháp biến hóa, còn không có hiểu rõ chuyện gì xảy ra, nghe được sau lưng truyền tới tiếng bước chân, xoay đầu lại, thấy rõ dung mạo của mấy người, không nhịn được sửng sốt một chút:

- Sao các ngươi lại tiến vào?

Khi hắn đi vào, mãnh liệt yêu cầu ba người ở bên ngoài chờ, sao nhanh như vậy đã tới rồi? Hơn nữa chung quanh cái gì cũng không nhìn thấy, bọn họ làm sao tìm được?

- Đừng nói những thứ này, Chí Hào tướng quân, ta hy vọng ngươi có thể dựa theo sự phân phó của ta làm một chuyện!

Nhiếp Vân mở miệng nói.

- Nghe ngươi phân phó?

Chí Hào tướng quân nhướng mày.

Mặc dù Chí Hào doanh không lớn, nhưng dù sao cũng là một trong

chín thế lực lớn, để cho hắn nghe một thiếu niên không rõ lai lịch, vẫn còn có chút không muốn.

- Phụ thân, ngươi nghe hắn đi, là hắn mang chúng ta tới, cũng là hắn dẫn Cầu Long Thú đi...

Thấy nét mặt của phụ thân, Bích Nhi tiểu thư vội nói.

- Hắn?

Chí Hào tướng quân sửng sốt, do dự một chút, chân mày nhíu lại chậm rãi dãn ra, gật đầu một cái nói:

- Được! Muốn ta làm gì, ngươi nói đi!

- Làm phiền!

Chí Hào tướng quân thân là cường giả Hoàng cảnh, mà Nhiếp Vân bất quá Vương cảnh trung kỳ, làm sao có thể nghe theo phân phó của hắn, đã làm xong tính toán xấu nhất, thậm chí quyết định tiết lộ một ít chuyện, để cho đối phương tin phục, không nghĩ tới còn chưa lên tiếng, Bích Nhi tiểu thư liền thuyết phục, không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

- Tướng quân có thể đứng ở chỗ này, cũng đã đoán ra chỗ này là trung tâm nhất của Ngũ Hành Di Quang trận, bây giờ ta muốn ngươi làm rất đơn giản, là dùng hết toàn lực đánh mặt đất!

Biết đối phương thân là tướng quân nhất ngôn cửu đỉnh, nếu đã đáp ứng nghe mình phân phó, chắc chắn sẽ không trở quẻ, Nhiếp Vân cũng không kiểu cách, trực tiếp mở miệng nói.

Thời điểm tới, Nhiếp Vân đã đoán ra, địa phương của Chí Hào tướng quân chính là trung tâm nhất của trận pháp, địa phương ngũ hành cân bằng, có thể tìm tới nơi này, xem ra vị tướng quân kia đối với trận pháp cũng có hiểu rõ sâu đậm.

- Dùng hết toàn lực công kích mặt đất?

Chí Hào tướng quân nhíu mày một cái.

Không nghĩ biện pháp phá trận, công kích mặt đất làm gì?

Trong lòng kỳ quái, lại không cự tuyệt, gật đầu:

- Các ngươi thối lui ra bên ngoài đi!

Nói xong hít sâu một hơi, giơ lên trường thương trong tay, hai mắt như có điện mang lóe lên.

Đám người Nhiếp Vân biết một kích toàn lực của cường giả Hoàng cảnh rất phi phàm, dư âm cũng không phải là bọn họ có thể chống lại, lúc này đều lui ra ngoài.

Thân thể của Chí Hào tướng quân búng một cái, chậm rãi bay lên, nhướng mày, thân ở trên không trung chợt đổi ngược, người trên thương dưới, thẳng tắp đâm xuống mặt đất.

Thân thương phối hợp lực lượng đặc hữu của Hoàng cảnh, tựa như tuệ tinh rơi xuống đất, sơn nhạc sụp đổ.

Ầm!

Thẳng tắp đánh về phía mặt đất.

Dựa theo tình huống bình thường, thân thương sắc bén, mặt đất mềm yếu, dưới một thương, người sau nên bị đâm ra một lỗ to, thân thương cắm sâu vào mới phải, ai ngờ mủi thương vừa tiếp xúc mặt đất, lập tức phát ra nổ ầm, tốc độ tiến tới của mủi thương tựa hồ bị một lực lượng đặc thù trở ngại, không cách nào tiến tới.

- Hừ!

Thấy dưới một kích, ngay cả mặt đất cũng không đụng phải, sắc mặt của Chí Hào tướng quân đỏ lên, tức giận hừ một tiếng.

Nương theo thanh âm, lực lượng cuồng bạo từ trong cơ thể xông ra, dọc theo cánh tay phối hợp thân thương lần nữa đâm xuống.

Rào!

Khí lãng lấy hắn làm trung tâm phát ra chung quanh, đám người Nhiếp Vân cách thân thương đã rất xa, vẫn cảm thấy một lực lượng hung mãnh như nước thủy triều đánh tới, không nhịn được dùng hết toàn lực chống cự.

Rắc rắc!

Thời điểm bọn họ cảm thấy không đở được cổ lực lượng này, bên tai rõ ràng nghe được thanh âm trứng gà tan vỡ, mới đầu còn có chút yếu ớt, không nghe rõ, để cho người ta không xác định, sau đó dần dần mở rộng, tựa như tạo thành một đạo hồng lưu, càng ngày càng vang.

Rắc rắc! Rắc rắc! Rắc rắc!

Tựa như dọc theo giòng suối tìm được thác nước, thanh âm từ xa đến gần, càng ngày càng lớn, cho đến mặt đất cũng bắt đầu run rẩy.

- Cái này...

Nương theo thanh âm tăng lớn, cảm giác bị áp bách tùy theo giảm nhỏ, lúc này mới phát hiện Chí Hào tướng quân đã ngưng công kích, đứng tại chỗ, nhắm nhìn bốn phía, mặt không thể tin được.

- Phụ thân, thế nào?

Nhìn dáng vẻ của phụ thân, Bích Nhi tiểu thư vội vàng đi tới.

- Trận pháp... Phá!

Chí Hào tướng quân nuốt nước miếng một cái.

- Phá?

Bích Nhi, Phí Đồng đồng thời nhìn, quả nhiên thấy sương mù chung quanh giống như khối băng bị gõ bể, xuất hiện từng kẽ hở, trạng thái cố định dần dần sụp đổ.

Loại sụp đổ này giống như quân bài domino, lẫn nhau dây dưa, càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng, lấy tốc độ mà tất cả mọi người không thấy rõ biến mất.

Hô!

Một đạo cuồng phong quét qua, lúc này mọi người mới phát hiện, vẫn đứng ở trong sơn động, sương mù, trận pháp mới vừa rồi, tựa như một trận xuân mộng, không có lưu lại chút dấu vết nào.

- Đánh mặt đất, tương đương với đánh Thổ thuộc tính liên kết ngũ hành, thì ra là như vậy, thì ra là như vậy Ta hiểu!

Trận pháp hoàn toàn tiêu tán, Chí Hào tướng quân giờ mới hiểu được, lần nữa nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt tràn đầy khâm phục.

Mới vừa rồi để hắn nghe đối phương ra lệnh, trong lòng vẫn có mâu thuẫn rất lớn, đường đường tướng quân, cường giả Hoàng cảnh, nghe theo một gia hoả không rõ lai lịch nói, đổi thành người nào cũng sẽ không thoải mái.

Lúc này, thành công phá trận mới hiểu được mục đích của đối phương, trong lòng cực kỳ bội phục.

Loại phương pháp phá trận này, không thể tưởng tượng nổi, kỳ tư diệu tưởng làm người ta xem thế là đủ rồi, cho dù là hắn, cho nhiều thời gian hơn nữa, cũng không nghĩ ra được.

- Phụ thân, trận pháp rốt cuộc phá như thế nào? Bởi vì công kích mặt đất sao?

Thấy trận pháp phá giải, lần nữa trở lại sơn động, Bích Nhi tiểu thư thở phào nhẹ nhõm, mặt kỳ quái nhìn tới.

Không chỉ nàng kỳ quái, Phí Đồng cũng cảm thấy không giải thích được, sao tướng quân đâm mặt đất, trận pháp liền phá?

Ngũ Hành Di Quang trận thật chỉ đơn giản như vậy?

------oOo------

Chương 2804: Tế đàn, quan tài (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Dĩ nhiên không có đơn giản như vậy

Nhìn thấu nghi ngờ trong mắt hai người, Chí Hào tướng quân xoay đầu lại:

- Nhiếp Vân, trận pháp là ngươi phá, ngươi giải thích cho bọn hắn đi!

- Tướng quân quá khen, có thể phá giải trận pháp, là công lao của mọi người!

Nhiếp Vân cười một tiếng, cũng không tranh công:

- Trận pháp này gọi Ngũ Hành Di Quang trận, dựa vào lực lượng ngũ hành ổn định không gian, chế tạo ảo cảnh! Một khi kích hoạt, ngũ hành tương sinh tương khắc, sinh sinh không ngừng, liên miên bất tuyệt, không có thực lực vượt qua trận pháp quá nhiều, là rất khó phá vỡ!

- Không sai, Ngũ Hành Di Quang trận này không có trận kỳ, trận cơ, muốn phá hư căn bản không thể cậy mạnh, không có thực lực Hoàng cảnh trung kỳ, đừng nói phá vỡ, muốn đi ra ngoài cũng cơ hồ là không thể nào!

Chí Hào tướng quân nói.

Hắn là người thứ nhất tiến vào trận pháp, từng định phá giải, biết trận pháp này đáng sợ, cậy mạnh phá trận như gắng sức chém tơ, đến cuối cùng cũng không phải tơ tuyến chặt đứt, mà là bị càng khốn càng lợi hại, cho đến cuối cùng không ra được nữa.

- Tướng quân nói đúng, trận pháp này trên thực tế là hư, muốn phá giải, chỉ có thể để cho nó hóa hư thành thật! Chỉ cần thành thật thể,

phá vỡ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều... Có ý nghĩ này, ta liền nghĩ ra biện pháp!

Nhiếp Vân tổ chức tốt ngôn ngữ, nói tiếp:

- Để cho Bích Nhi thả ra hỏa diễm, Phí Đồng thôn phệ linh khí!

Nghe hắn nói như vậy, Bích Nhi, Phí Đồng nháy mắt, vẫn không hiểu.

Thả ra hỏa diễm cùng thôn phệ linh khí chẳng lẽ có thể để cho trận pháp hóa hư thành thật? Sao bọn họ không có cảm giác?

- Mới vừa rồi ta đã nói, Ngũ Hành Di Quang trận ẩn chứa ngũ hành, phương vị để cho Bích Nhi tiểu thư đi, trên thực tế chính là vị trí của ngũ hành Kim thuộc tính, mà vị trí của Phí Đồng, là ngũ hành chúc Thủy!

- Kim? Thủy?

- Ân, ngũ hành chẳng những tương sinh, còn lẫn nhau khắc chế, kim khắc mộc, mộc khắc thổ, thổ khắc thủy, thủy khắc hỏa, hỏa khắc kim! Bích Nhi tiểu thư thi triển ra Hỏa Long Chi Linh, xuất hiện ở vị trí hiện thời của kim, bởi vì tương sinh tương khắc, lập tức chế trụ Kim môn!

- Mặc dù áp chế thời gian không lâu, nhưng Kim tính đứng đầu ngũ hành, luôn lấy sắc bén trứ danh, bị chèn ép, tất nhiên sẽ phản kích! Cho nên, y theo trận pháp vận chuyển lực lượng, kim tính sẽ tăng nhiều, tiêu diệt hỏa diễm ngoại lai! Mà trong trận pháp không có nhiều kim lực như vậy phải làm sao bây giờ? Ngũ hành tương sinh, thổ sinh kim, liền do thổ nguyên tố chuyển hóa!

- Vốn ngũ hành nguyên tố thăng bằng, thổ nguyên tố chuyển hóa thành kim nguyên tố, lập tức mất đi thăng bằng, dựa theo lẽ thường, dưới tình huống này, Ngũ Hành Di Quang trận còn có năng lực tự mình bổ túc, không cần bao lâu vẫn có thể thăng bằng được, bất quá vào lúc này Phí Đồng xuất thủ!

- Phí Đồng thôn phệ sạch sẽ lực lượng thủy thuộc tính, tạo thành

thủy thuộc tính thiếu hụt, kim sinh thủy, kim thuộc tính lại phải chống lại hỏa thuộc tính, lại phải chuyển hóa thành thủy, toàn bộ trận pháp lập tức trở nên có chút hỗn loạn! Nếu như lúc này mộc thuộc tính cùng thổ thuộc tính có thể hoàn hoàn tương sinh ngược lại có thể giải quyết nguy cơ, mà lúc này ta vừa vặn đứng ở vị trí trọng yếu của trận pháp, ngăn trở loại lực lượng này trao đổi, thời gian rất ngắn, đã để cho trận pháp trở nên không thăng bằng!

- Ngũ Hành loạn thành một đoàn, trận pháp tự nhiên cũng rối loạn, mới vừa rồi sương mù hỗn loạn trên thực tế chính là loại hiện tượng này tạo thành!

- Dĩ nhiên, chỉ hỗn loạn vô dụng, chỉ cần tìm được vị trí thuộc tính hiện thời, lần nữa điều chỉnh, không được bao lâu vẫn sẽ lần nữa ổn định lại, lúc này, ta để cho Chí Hào tướng quân dùng hết toàn lực công kích mặt đất!

- Mặt đất này là trung tâm trận pháp, ngũ hành nguyên tố đang trao đổi, bị chợt công kích, liền không kiên trì nổi, giống như khí cầu thổi bạo, không chịu nổi ngũ hành hỗn loạn, hoàn toàn phá vỡ!

Nhiếp Vân giải thích cặn kẽ một lần.

- Cái này...

- Lợi hại...

Nghe đến mấy cái này, Bích Nhi, Phí Đồng miệng mở ra, đều cảm thấy có chút điên rồi.

Phương pháp phá trận nghe cũng phức tạp như vậy, chân chính thi triển ra, khẳng định càng khó hơn, một sai lầm nhỏ cũng không được!

Phương pháp nhiều hạn chế như vậy, bị hắn thi triển ra, thậm chí ngay cả năng lực sở trường của bọn họ cũng tính vào, lúc này mới nhất cử phá trận... Người nầy là người hay quái vật?

- Đừng nói nữa, bốn con Cầu Long Thú đi về phía kia, chúng ta nhanh đuổi theo!

Thấy ánh mắt mọi người như nhìn quái vật, Nhiếp Vân có chút lúng túng, nói sang chuyện khác.

Trận pháp xuất hiện vết rách, bốn con Cầu Long Thú kia cũng biết vô lực vãn hồi, rời trận pháp bỏ chạy vào trong sơn động, bọn họ mới vừa lúc đi ra, còn thấy được bóng lưng của đối phương. Bất quá bây giờ sớm đã biến mất không thấy.

- Có thể bố trí trận pháp lợi hại như vậy, cái sơn động này đúng là không đơn giản, qua đi!

Chí Hào tướng quân cũng gật đầu.

Trận pháp này hắn cũng phá giải không được, đủ thấy đáng sợ. Hơn nữa còn có bốn con Cầu Long Thú, nếu nói không có vấn đề, mình cũng không tin.

Trận pháp bị phá, không có trở ngại nữa, mọi người không ngừng, theo sát ở sau lưng Chí Hào tướng quân, đi tới chỗ sâu hơn trong sơn động.

Sơn động không rộng lắm, lại cực sâu, thực lực của Chí Hào tướng quân cũng không thấy được cuối cùng.

Dọc theo lối đi chậm rãi đi về phía trước, Nhiếp Vân cảnh giác quan sát bốn phía.

Trừ mới vừa rồi có Ngũ Hành Di Quang trận, bên trong lối đi không có những trận pháp khác, mọi người một đường đi về phía trước rất thuận lợi, rất nhanh đi tới một nơi.

Nơi này cách địa phương trận pháp mới vừa rồi chừng vài trăm thước, là một nham động rộng rãi, bên trong gió rét ào ào, một mảnh lạnh lẻo thê lương.

Bốn con Cầu Long Thú đang ở trong đó, giống như không thấy bọn họ vậy, không nhúc nhích đứng ở bốn phía nham động.

- Đó là cái gì?

Sắc mặt của Bích Nhi trầm xuống.

Vị trí phía trước mọi người, một tế đàn đứng sửng ở trong nham động, một cái hộp hình tứ phương lẳng lặng để ở phía trên.

- Là một quan tài!

Nhiếp Vân híp mắt lại.

Vật trên tế đàn, hắn thông qua Thiên Nhãn có thể nhìn rõ ràng, là một quan tài!

Sơn động chật hẹp, bốn con Cầu Long Thú trấn thủ, có tế đàn còn có quan tài, cực kỳ quỷ dị a.

- Ta biết...

Chí Hào tướng quân tựa hồ nghĩ tới điều gì, nói ra suy đoán của mình:

- Nếu ta đoán không lầm, nơi này chắc là địa phương một vị cường giả Hoàng cảnh tán công!

------oOo------

Chương 2805: Tế đàn, quan tài (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tán công?

- Mặc dù cường giả Hoàng cảnh không kém, nhưng tuổi thọ không phải vô cùng vô tận, chỉ cần không có đạt tới Đại Đế, siêu thoát Đại Đạo, liền cuối cùng có một ngày vẫn lạc, cường giả vẫn lạc ở chỗ này, nên sớm đoán ra bản thân sẽ chết, mới chuẩn bị trước quan tài, về phần Cầu Long Thú, chắc là yêu sủng của hắn, cho dù người chết rồi, vẫn bất ly bất khí thủ ở chỗ này...

Chí Hào tướng quân nói.

- Thì ra là như vậy

Đám người Phí Đồng đồng thời gật đầu.

Đúng vậy, cái giải thích này vô cùng chính xác, loại hiện tượng trước mắt này, cũng hợp lý nhất.

Hoang sơn dã lĩnh, tại sao Cầu Long Thú lại thủ ở chỗ này? Bên ngoài lại vì sao có cường giả Hoàng cảnh lưu lại trận pháp? Hết thảy hết thảy, đều có thể dùng lý do này giải thích.

Nhiếp Vân cũng cảm thấy Chí Hào tướng quân giải thích rất tốt, chẳng qua là luôn cảm giác nơi nào đó có cái gì không đúng!

- Đi qua nhìn một chút...

Do dự một chút, Nhiếp Vân nói.

Cái quan tài này có phải cường giả Hoàng cảnh vẫn lạc mà Chí Hào tướng quân nói hay không, nhìn một chút thì sẽ biết, một mực đứng ở chỗ này suy đoán, căn bản vô dụng.

- Ân, các ngươi đi theo phía sau ta, phòng ngừa Cầu Long Thú đánh lén!

Không có trận pháp kềm chế, Chí Hào tướng quân có thực lực Hoàng cảnh, tuy Cầu Long Thú nhiều lại không tạo được bất cứ uy hiếp gì với hắn, lo lắng duy nhất là đám người Nhiếp Vân.

- Vâng!

Đám người Nhiếp Vân cũng biết thực lực của bọn họ bây giờ kém không ít, nên theo chặc sau lưng, chậm rãi đi tới tế đàn.

Chung quanh tế đàn là mấy chục tầng nham thạch màu đen xây thành bậc thang, bốn người mặt cảnh giác chậm rãi đi về phía trước, chỉ chốc lát đã đến bên cạnh cầu thang.

- Sao chúng không có động tĩnh?

Lần này không chỉ đám người Bích Nhi tiểu thư kỳ quái, ngay cả Nhiếp Vân cũng không biết rõ.

Dựa theo lẽ thường, nếu Chí Hào tướng quân suy đoán không sai, quan tài thật là chủ nhân của Cầu Long Thú, nhóm người mình muốn qua, Cầu Long Thú nhất định sẽ tới ngăn trở, bây giờ động cũng không động, để cho người ta đáng giá nghiền ngẫm.

- Phỏng chừng trên bậc thang này có nguy hiểm, bọn nó biết chúng ta đi lên khó có thể chống cự, mới không nhúc nhích...

Chí Hào tướng quân nói.

- Không sai!

Mọi người gật đầu.

Đúng là có khả năng này!

Những Cầu Long Thú kia có thực lực Vương cảnh đỉnh phong trở lên, trí khôn tự nhiên cũng cao ngoại hạng, bọn họ biết không phải là đối thủ của Chí Hào tướng quân, cho nên không xông qua chịu chết, cũng biết mọi người căn bản không cách nào đến gần quan tài, lúc này mới không sợ hãi.

Hô!

Nghĩ đến điểm này, đám người Nhiếp Vân ngừng lại, không có đi về phía trước.

Nếu đoán ra phía trước có nguy hiểm, ít nhất cũng phải biết rõ nguy hiểm rốt cuộc là cái gì, lợi hại ra sao mới quyết định, nếu không mạo hiểm xông tới, rất dễ dàng lâm vào bị động.

Dừng bước, Nhiếp Vân cũng không nhìn tế đàn cùng quan tài, mà lặng lẽ nhìn sang Cầu Long Thú, bốn con Vương thú thấy bọn họ đột nhiên dừng lại, trong ánh mắt đen nhánh quả nhiên thoáng qua vẻ thất vọng, mặc dù vẻ thất vọng này rất nhanh thì bị che giấu,

nhưng ở dưới Thiên Nhãn của hắn lại thấy rất rõ ràng!

- Thất vọng? Chẳng lẽ mới vừa rồi suy đoán đều là thật?

Thấy tia thất vọng này, trong lòng Nhiếp Vân trầm xuống, toát ra một dự cảm xấu, nhíu mày.

- Tướng quân, phía trên này có trận pháp hay không?

Trong lòng cảnh giác, Nhiếp Vân nhìn kỹ tế đàn, qua không biết bao lâu, từ đầu đến cuối không có phát hiện thứ gì.

Có Ngũ Hành Di Quang trận làm vết xe đổ, hắn biết cường giả Hoàng cảnh bố trí trận pháp, cho dù có Thiên Nhãn cũng không thấy được, chỉ hy vọng vị cường giả Hoàng cảnh trước mắt này có thể thấy được cái gì.

- Không nhìn ra...

Chí Hào tướng quân lắc đầu.

Nhiếp Vân nhíu mày.

Chí Hào tướng quân vừa vào sơn động thì nhìn ra Ngũ Hành Di Quang trận, thuận lợi tìm được trung tâm trận pháp... chứng minh đối với trận pháp có nghiên cứu sâu đậm, nói không nhìn ra là có ý gì?

Không nhìn ra cấp bậc trận pháp, hay không có nhìn ra có trận pháp hay không?

- Dựa theo quan sát của ta... Giống như không có trận pháp, nếu không chính là trận pháp này quá cao cấp, ngay cả ta cũng không phát hiện được...

Nhìn thấu nghi ngờ của hắn, Chí Hào tướng quân giải thích.

- Chắc là cấp bậc trận pháp quá cao... Mới vừa rồi Ngũ Hành Di Quang trận kia cũng hao tốn nhiều thời gian mới phá giải, nếu nơi này là địa phương đặt di thể, cấp bậc khẳng định cao hơn!

Bích Nhi nói.

- Ta cũng cho là như vậy

Phí Đồng phụ họa gật đầu.

Lưu trận pháp ở bên ngoài cũng cường đại như vậy, tế đàn rất rõ ràng đã đến hạch tâm, trận pháp chỗ này không cần suy nghĩ, khẳng định càng kinh khủng hơn, không nhìn ra cũng rất bình thường.

- Nhiếp Vân, ngươi thấy thế nào?

Chí Hào tướng quân nhìn tới.

Trải qua chuyện lúc trước, đối với thiếu niên trước mắt này hắn càng thêm tin tưởng.

- Ta có biện pháp có thể xác định nơi này có trận pháp hay không!

Không có trả lời câu hỏi của hắn, Nhiếp Vân suy tư chốc lát nói.

- Biện pháp gì?

- Rất đơn giản, trận pháp cao minh, chỉ có người tiến vào trong đó mới có thể kích hoạt, lấy thân phạm hiểm, không thể thực hiện!

Nhiếp Vân nói:

- Ý nghĩ của ta rất đơn giản, chúng ta không biết nơi này có trận pháp không có, nhưng những Cầu Long Thú kia biết a!

- Ý của ngươi là... bắt những Cầu Long Thú này lại hỏi thăm?

Chí Hào tướng quân sửng sốt một chút.

- Không sai!

Nhiếp Vân gật đầu.

Nếu những Cầu Long Thú kia ở chỗ này không biết bao nhiêu năm, đối với tế đàn có trận pháp hay không khẳng định biết rất rõ, hỏi thăm bọn chúng, tuyệt đối mạnh hơn tùy tiện xông tới nhiều.

- Là một biện pháp tốt, bất quá ta cũng có một chuyện muốn nói rõ ràng!

Chí Hào tướng quân nói:

- Bốn con Cầu Long Thú này cùng nhau tấn công ta, ta có thể ứng phó, thậm chí còn có thể đánh bại, chỉ bất quá bây giờ chúng nó đứng ở bốn phương vị, ta sợ tấn công một con trong đó, còn dư lại sẽ tới tấn công các ngươi...

Mới vừa rồi vừa vào sơn động Chí Hào tướng quân liền động thủ với những Cầu Long Thú này, dù sao hai gia hoả kia vẫn luôn đánh lén hắn, không có oán khí đó là giả!

Sở dĩ không có động thủ, cũng không phải lo lắng không đánh lại, mà là sợ đối phương nhân cơ hội đánh lén Bích Nhi, Nhiếp Vân cùng Phí Đồng.

Hắn có thực lực Hoàng cảnh, dù đối phương là Vương giả viên mãn cũng không sợ, đám người Bích Nhi lại bất đồng, một khi bị bắt, rất khó chống cự.

------oOo------

Chương 2806: Hoàng Ngự Giáp Phù

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tướng quân có vật bảo toàn tánh mạng gì, Vương giả viên mãn cũng có thể chống cự một đoạn thời gian không?

Đã sớm đoán ra hắn sẽ có loại lo lắng này, Nhiếp Vân hỏi.

- Có mấy cái, bất quá vật này nhiều nhất chỉ có thể ngăn cản cường

giả Vương cảnh viên mãn mười hô hấp. Mà ta muốn chém giết một con Vương thú Vương cảnh viên mãn, cần phải hao phí không ít thời gian, ít nhất mười hô hấp... Không làm được!

Sắc mặt của Chí Hào tướng quân đỏ lên.

Mặc dù Hoàng cảnh cùng Vương cảnh viên mãn ở trên thực lực có chênh lệch rất lớn, nhưng muốn ở mấy hơi thở chém giết, còn chưa thể hoàn thành.

Lại nói, Cầu Long Thú trưởng thành có năng lực đặc thù. Mặc dù thắng không nổi, thủ đoạn bảo vệ tánh mạng tuyệt đối sẽ có không ít. Giằng co lâu, Chí Hào tướng quân nhất định sẽ thắng. Nhưng đối mặt ba con Cầu Long Thú còn lại, đám người Nhiếp Vân không kiên trì được lâu như vậy a!

Không nói Vương giả viên mãn, cho dù hai con nhỏ kia xông lại, ba người bọn họ cũng không kiên trì được thời gian dài, ba tức cũng không tất làm được!

- Mười hô hấp vậy là đủ rồi!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

- Đủ rồi?

Chí Hào tướng quân kỳ quái.

Thực lực của hắn hắn rõ ràng nhất, cảm thấy cũng không thể hoàn thành, vì sao thiếu niên trước mắt này tự tin như vậy?

- Tướng quân chém giết một con Cầu Long Thú Vương cảnh viên mãn, mười hô hấp không đủ, nhưng chém giết một con Cầu Long Thú Vương cảnh đỉnh phong thì sao?

Nhiếp Vân hỏi.

- Vương cảnh đỉnh phong cùng Vương cảnh viên mãn chỉ kém một cấp, trên thực lực lại khác biệt rất lớn, đối phó loại Cầu Long Thú này, ta thậm chí có thể miểu sát...

Chí Hào tướng quân mặt đầy nghi ngờ:

- Ý của ngươi là để cho ta chém giết Cầu Long Thú nhỏ? Làm như vậy, Cầu Long Thú trưởng thành công kích các ngươi, chẳng phải nguy hiểm hơn?

- Là có một ít nguy hiểm, bất quá thử nghĩ một chút, nếu như có người tấn công Bích Nhi tiểu thư, tùy thời có thể giết chết nàng, ngươi là lựa chọn lập tức cứu nàng, hay đánh lén người khác?

Nhiếp Vân nói.

- Cái này...

Chí Hào tướng quân không nói thêm gì nữa.

Đổi thành hắn gặp phải tình huống như vậy, không cần suy nghĩ nhất định là cứu nữ nhi!

- Ngươi có thể nháy mắt giết tiểu Cầu Long Thú, mà chúng ta lại có Hoàng Ngự Giáp Phù ung dung ngăn trở. đối phương.. Bọn nó nhất định không dám đánh cuộc với ngươi!

Nhiếp Vân giải thích.

- Ân, đúng là như vậy!

Ánh mắt của Chí Hào tướng quân sáng lên.

Liên lụy đến tánh mạng của tiểu Cầu Long Thú, hai Cầu Long Thú trưởng thành thật là cha mẹ mà nói, tất nhiên không dám đánh cuộc!

- Bắt tiểu Cầu Long Thú lại không nên giết, nghĩ biện pháp hỏi rõ trên tế đàn có trận pháp hay không, rốt cuộc là tình huống gì!

Nhiếp Vân nói.

Mặc dù những Cầu Long Thú này từng dùng trận pháp vây khốn

nhóm người mình, nhưng thủy chung không có hạ sát thủ, cho nên kế sách mới vừa rồi chỉ vì hỏi ra tình huống tế đàn, mà không phải giết hại, có thể không thương hại đối phương, liền tận lực không nên thương tổn.

- Ân!

Chí Hào tướng quân gật đầu.

Ý nghĩ của hắn không giống Nhiếp Vân, hắn thấy, chỉ có tiểu Cầu Long Thú sống mới có thể làm cho hai Cầu Long Thú trưởng thành ném chuột sợ vỡ bình, tâm tồn kiêng kỵ, còn chết, ngược lại không có bất kỳ tác dụng nào.

- Đây là Hoàng Ngự Giáp Phù!

Thương nghị xong, chế định tốt kế sách, Chí Hào tướng quân lấy ra một ngọc phù đưa cho Nhiếp Vân:

- Vận chuyển lực lượng vào, trong nháy mắt sẽ kích hoạt, ngọc phù này có thể sử dụng ba lần, mỗi lần đều là mười hô hấp...

Giảng giải phương pháp sử dụng Hoàng Ngự Giáp Phù xong, Chí Hào tướng quân nhướng mày, nhìn quanh một vòng, ánh mắt rơi vào trên người một con tiểu Cầu Long Thú.

Chính là con trước ngực có vết sẹo.

- Động thủ!

Biết thời gian kéo càng dài càng phiền toái, khẽ quát một tiếng, thân hình của Chí Hào tướng quân thẳng tắp vọt ra, cả người giống như tia chớp, thời gian nháy mắt liền đến trước mặt tiểu Cầu Long Thú.

Rống!

Mới vừa rồi đối thoại, đều là truyền âm, Cầu Long Thú không biết mấy người kia đang thiết kế bọn nó, lúc này đột nhiên thấy Chí Hào tướng quân xuất hiện ở trước mắt, tất cả đều sốt ruột la lên.

Nhất là tiểu Cầu Long Thú, trong mắt lóe lên ý khủng hoảng, theo bản năng lui về phía sau.

- Đến đây đi!

Ánh mắt của Chí Hào tướng quân chợt lóe, chưởng như sấm bắt xuống.

Rống!

Động tác của Chí Hào tướng quân lập tức để cho hai Cầu Long Thú trưởng thành cảm nhận được khủng hoảng, đồng thời gầm to vọt tới.

Quả nhiên giống như bọn họ đoán, sử dụng phương pháp vây Nguỵ cứu Triệu, công kích tới đám người Nhiếp Vân.

Trong đó một con, móng vuốt như gió, thẳng tắp tìm tới Nhiếp Vân.

Đã sớm đoán được tình huống như vậy, Nhiếp Vân cũng không hoảng hốt, giơ Hoàng Ngự Giáp Phù trong tay, quán thâu lực lượng vào.

Ông!

Một màn hào quang xuất hiện ở bên ngoài ba người, lực lượng chảy xuôi, tản mát ra lực lượng đặc hữu của cường giả Hoàng cảnh.

Hoàng Ngự Giáp Phù là cường giả Hoàng cảnh tốn hao toàn bộ lực lượng luyện chế, hoàn toàn có thể ngăn cản Vương cảnh viên mãn đánh lén.

Leng keng leng keng!

Móng nhọn đánh vào màn hào quang, phát ra thanh âm sắt thép giao kích, lực lượng của Vương thú viên mãn rất lớn, nhưng thủy chung không cách nào phá vỡ.

- Ha ha, nằm xuống đi!

Nơi này công kích, cũng tiến vào mi mắt của Chí Hào tướng quân, biết nên làm như thế nào, lông mày chợt nâng lên, lực lượng trong tay đột nhiên gia tăng.

Ầm!

Sức chiến đấu cuối cùng cường giả Hoàng cảnh sơ kỳ hoàn toàn hiện ra ở trước mặt mọi người, lực lượng giống như mưa rơi, hoàn toàn bao phủ tiểu Cầu Long Thú vào bên trong, vô luận người sau giãy giụa như thế nào cũng khó trốn thoát.

Rắc rắc!

Lực lượng khổng lồ chèn ép, tiểu Cầu Long Thú cũng không kiên trì nổi nữa, đầu gối mềm nhũn, thân thể té xuống đất, hoàn toàn bị vây khốn.

Nghe Nhiếp Vân giao phó, chẳng qua là vây khốn, mà không đả thương nó.

- Dừng tay, nếu không ta liền giết tên tiểu tử này...

Biết Cầu Long Thú trưởng thành khẳng định có thể nghe hiểu ngôn ngữ nhân loại, Chí Hào tướng quân vung tay, trường thương xuất hiện, đặt ngang ở nơi cổ họng của tiểu Cầu Long Thú, thanh âm vang lên.

- Rống...

Nghe nói như vậy, hai con Cầu Long Thú trưởng thành đồng thời kêu gào, động tác tấn công đám người Nhiếp Vân ngừng lại, không dám nhúc nhích.

Giống như đám người Nhiếp Vân đoán, tiểu Cầu Long Thú này chính là hài tử của chúng, đối mặt hài tử bị uy hiếp, chúng không dám làm ra cử động quá mức.

- Qua đi!

Thấy kế hoạch thành công, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng cười một tiếng, mang Bích Nhi cùng Phí Đồng đi tới bên cạnh Chí Hào tướng quân.

------oOo------

Chương 2807: Thệ Ước trận pháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chúng ta không muốn đối địch với các ngươi, chỉ muốn biết đây là địa phương nào, cái tế đàn cùng quan tài này rốt cuộc là cái gì?

Thấy thế cục nắm giữ ở bên mình, Chí Hào tướng quân thở phào nhẹ nhõm, cất cao giọng nói.

Ánh mắt của Cầu Long Thú trưởng thành đỏ như máu, mặt dữ tợn, bắp thịt co quắp, gầm to mấy tiếng liền ngừng lại.

- Có ý gì?

Nhiếp Vân nháy mắt.

Hắn có thiên phú Thiên Nhĩ sư, theo lý thuyết có thể nghe hiểu tất cả ngôn ngữ. Chẳng biết tại sao, đối với Cầu Long Thú vừa mới kêu lên, một câu cũng nghe không hiểu.

- Ta cũng không biết...

Bích Nhi, Phí Đồng cũng lắc đầu, ba người đồng loạt nhìn về phía Chí Hào tướng quân, hy vọng có thể từ trong miệng hắn biết đối phương mới vừa rồi nói cái gì.

- Ta nghe không hiểu...

Thấy ánh mắt của mọi người rơi vào trên người hắn, Chí Hào tướng quân hơi lúng túng, cũng lắc đầu một cái, gương mặt bất đắc dĩ.

- Phụ thân, ngươi không phải biết thú ngữ sao?

Thấy cha cũng nghe không hiểu, Bích Nhi tiểu thư không nhịn được hỏi.

Người có nhân ngữ, thú có thú ngữ. Trước đó Nhiếp Vân cùng Phí Đồng nói chuyện với nhau, biết Hoàn Vũ Thần Giới vô luận Vương thú, Hoàng thú hay Đế thú, trừ ngôn ngữ chủng tộc riêng, còn có dùng chung thú ngữ.

Thú cùng loài người nói chuyện với nhau, cơ hồ dùng loại ngôn ngữ này!

- Bọn họ nói không phải thú ngữ, cũng không phải ngôn ngữ đặc hữu của Cầu Long Thú. Không biết là cái gì...

Chí Hào tướng quân nói.

- Không phải thú ngữ? Chẳng lẽ bọn họ không biết?

Bích Nhi tràn đầy kỳ quái.

- Không thể nào! Thú ngữ nghe nói là lúc viễn cổ một vị đại năng thú tộc sáng tạo ra, nó bằng vào Ngôn Ngữ Đại Đạo thành công lên cấp Đế cảnh. Chỉ cần là thú loại, vừa sinh ra là có thể lĩnh ngộ, cơ hồ đều biết!

Chí Hào tướng quân lắc đầu.

Nghe nói thời kỳ thượng cổ, Hoàn Vũ Thần Giới căn bản không có thái bình như bây giờ, vô số chủng tộc chinh chiến không ngừng, nhân loại, thú loại chỉ là một cái trong số đó, thú loại bởi vì trí khôn hơi thấp hơn người, chủng tộc đông đảo, ngôn ngữ không thông, không đoàn kết, một mực bị đè đánh.

Sau đó thú tộc xuất hiện một vị đại năng, thực lực của con thú này cũng không ra hình dáng gì, lại tinh thông ngôn ngữ tất cả thú loại, cuối cùng sáng chế ra một loại thú ngữ mà tất cả thú loại đều có thể nói, thành công lên cấp Đại Đế!

Sau khi sáng chế Thú ngữ, vị đại năng này vì có thể để cho thú loại gạt trừ ngăn cách chủng loại, tản đi tu vi toàn thân, hóa thân thành một loại Đại Đạo mới.

Chỉ cần có thú loại ra đời, Đại Đạo này liền sẽ tự động tiến vào óc đối phương, để cho chúng học được thú ngữ.

Chính vì vậy, thú loại càng ngày càng mạnh, rốt cuộc vượt qua cửa ải khó, thành công từ thượng cổ truyền thừa xuống.

Chuyện này không coi là bí mật gì, người của Hoàn Vũ Thần Giới phần lớn đều biết, chính vì Chí Hào tướng quân biết chuyện này mới trực tiếp hủy bỏ.

- Nếu như ngươi không muốn nói, vậy chúng ta không thể làm gì khác hơn là động thủ, chém giết tiểu Cầu Long Thú...

Thấy đối phương không cần thú ngữ thuyết, Chí Hào tướng quân trường thương lần nữa về phía trước một chút, sắc bén mủi thương chỉa vào tiểu Cầu Long Thú cổ họng, một giọt rỉ máu dịch theo nhỏ giọt xuống.

- Rống!

Thấy động tác của hắn, hai Cầu Long Thú trưởng thành tràn đầy nóng nảy, không ngừng gầm to.

Nghe được gầm to, Chí Hào tướng quân vẫn mê mang, xem ra đối phương hô lên vẫn không phải thú ngữ, mà không biết là thanh âm gì.

Thùng thùng thùng thùng!

Thời điểm Chí Hào tướng quân cho là đối phương thực không muốn nói, tính toán trước chém giết tiểu Cầu Long Thú, bên tai vang lên thanh âm của Nhiếp Vân.

- Bọn họ không phải không muốn nói, mà là có ẩn tình gì khó nói, ngươi nhìn đầu lâu của bọn nó, tựa hồ chỉ dẫn chúng ta nhìn cái

gì?

Nhiếp Vân nhìn thấu bọn nó cổ quái.

- Chỉ dẫn chúng ta?

Mọi người đầu tiên là kỳ quái, nhìn kỹ lại, quả nhiên nhìn thấu một ít không giống bình thường.

Hai con Cầu Long Thú to lớn kia đang không ngừng điểm động, lo lắng chỉ một phương hướng, tựa hồ tỏ ý mọi người, cũng không phải là bọn họ không muốn nói, mà là có ẩn tình.

- Nhìn bên kia...

Theo phương hướng chúng chỉ dẫn, mọi người đều sửng sốt.

Đó là một góc của sơn động, phía trên có từng đạo sóng gợn lưu chuyển.

Những sóng gợn này màu xám xanh, có chút tương tự màu sắc trong sơn động, nếu không phải Cầu Long Thú chỉ dẫn, mọi người còn không có phát hiện.

- Đây là một loại trận pháp... Cùng thiên địa Thệ Ước có chút tương tự, xem ra những Cầu Long Thú này không phải không muốn nói, mà là bị Thệ Ước hạn chế, không thể nói ra bí mật nơi này...

Chí Hào tướng quân nhận ra tia sáng này rốt cuộc là cái gì.

- Thệ Ước trận pháp?

Nhiếp Vân gật đầu.

Loại Thệ Ước trận pháp này, hắn cũng có thể bố trí, chỉ cần lạc ấn linh hồn của đối phương ở lại trong trận pháp, một khi đối phương vi phạm lời thề, sẽ gặp phải trận pháp cắn trả, làm không tốt hồn phi phách tán, tại chỗ tử vong.

Khó trách hai con Cầu Long Thú kia cái gì cũng không nói, nguyên

lai bị lời thề hạn chế, không cách nào mở miệng.

Tiến hành loại ràng buộc này đối với thú loại... Rốt cuộc bí mật gì không thể nói ra được, phải làm như vậy? Lại là ai làm?

Chẳng lẽ là người trong quan tài?

- Nếu không thể nói, ta cũng không ép các ngươi, bây giờ ta hỏi, các ngươi chỉ để ý gật đầu hoặc lắc đầu!

Đoán ra Cầu Long Thú bị trận pháp ràng buộc, Chí Hào tướng quân thay đổi phương thức.

Đối phương đã có rất nhiều chuyện không thể nói, không cần thiết đuổi tận giết tuyệt, như vậy ngược lại không tốt.

Hai Cầu Long Thú trưởng thành ánh mắt lộ ra vẻ khó xử.

- Yên tâm đi, ta sẽ không hỏi vấn đề để cho các ngươi khó có thể trả lời!

Bị trận pháp ràng buộc, cho dù không trả lời, gật đầu hoặc lắc đầu, cũng sẽ vi phạm lời thề, gặp phải trừng phạt, Chí Hào tướng quân trước an ủi đối phương.

Mặc dù không biết lời thề của bọn nó là cái gì, nhưng có thể đoán ra một ít, nhất định là liên quan tới thân phận chủ nhân trong quan tài, chỉ cần không nói những thứ này, hoặc liên lụy đến chuyện này, sẽ không có vấn đề quá lớn.

Rống!

Nghe được cam kết, hai con Cầu Long Thú trưởng thành ánh mắt lộ ra vẻ cảm kích, đầu lâu to lớn đồng thời gật một cái.

- Ta muốn hỏi một chút, trên tế đàn này có trận pháp hay không!

Chí Hào tướng quân nói.

Mục đích bắt tiểu Cầu Long Thú chính là vì cái này, vấn đề này căn

cứ suy đoán, sẽ không dính dấp lời thề của bọn họ.

Rống!

Hai con Cầu Long Thú đồng thời lắc đầu một cái.

- Không có?

Chí Hào tướng quân cùng Nhiếp Vân liếc mắt nhìn nhau, đều lộ ra kinh ngạc.

------oOo------

Chương 2808: Tại sao là hắn?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên ngoài có Ngũ Hành Di Quang trận, tế đàn trung tâm nhất lại không có, thiệt hay giả?

- Bọn họ nói chắc là thật!

Mặc dù nghe không hiểu ngôn ngữ của hai con Cầu Long Thú này, nhưng bọn nó có nói láo hay không, Nhiếp Vân vẫn có biện pháp giám định.

- Như vậy mà nói, trên tế đàn xác thực không có trận pháp...

Chí Hào tướng quân cũng nhìn ra đối phương không có nói láo, sắc mặt ngưng trọng nhìn Nhiếp Vân một cái, nói:

- Tiểu Cầu Long Thú này đã bị ta chế trụ, có thể tùy tiện chém giết. Ngươi chờ ở đây, ta đi tế đàn nhìn một chút!

- Ân!

Nhiếp Vân biết mục đích của đối phương, cổ tay lộn một cái, một cây trường thương xuất hiện, khoác lên cổ họng của tiểu Cầu Long Thú.

Cây trường thương này là ban đầu hắn chém giết Kim Huyết Vương lấy được, mặc dù cấp bậc kém xa của Chí Hào tướng quân, nhưng cũng là thần binh Phong vương, không tính quá yếu.

Cách làm của Chí Hào tướng quân rất đơn giản, nếu biết tế đàn không có trận pháp, bằng vào thực lực Hoàng cảnh của hắn, hoàn toàn có thể đi qua nhìn một chút.

Dù sao tiểu Cầu Long Thú ở trong tay bọn họ, nhìn bộ dáng quan tâm của hai con Cầu Long Thú trưởng thành, có lẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chí Hào tướng quân thu hồi trường thương, thấy Cầu Long Thú trưởng thành không có nhúc nhích, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thân thể thoáng một cái, đi tới tế đàn.

Tế đàn an tĩnh nghiêm túc, bầu không khí có chút kiềm chế.

Lực lượng trong cơ thể Chí Hào tướng quân nhẹ nhàng rung một cái, liền ngăn cản loại khí tức này ở bên ngoài, nhấc chân đi tới bậc thang.

Lòng bàn chân nhẹ nhàng rơi vào trên bậc thang, bàn tay siết chặc trường thương, một khi xuất hiện tình huống đặc biệt sẽ động thủ, bất quá, chuyện quái dị gì cũng không phát sinh, giống như đi ở trên một bậc thang bình thường vậy.

- Xem ra thật không có trận pháp...

Thở phào nhẹ nhõm, Chí Hào tướng quân cho đám người Nhiếp Vân một cái ánh mắt yên tâm, từng bước một đi lên.

Bậc thang tổng cộng hơn mười cấp, xác định không có trận pháp, cũng không có quá nhiều nguy hiểm. Chí Hào tướng quân đi rất nhanh, mấy tức liền đến bên cạnh quan tài.

Quan tài không biết đá gì điêu khắc thành, cũ kỹ cổ xưa, cho người ta một loại cảm giác tang thương.

- Cẩn thận!

Thấy Chí Hào tướng quân tính toán vén nắp quan tài lên, nhìn một chút bên trong rốt cuộc có cái gì, Nhiếp Vân nhắc nhở một tiếng.

- Ân!

Chí Hào tướng quân gật đầu, cũng không tới gần, trường thương trong tay chấn động mạnh một cái, lực lượng tập trung ở trên nắp quan tài, két… tiếng va chạm ở trong sơn động an tĩnh lộ ra hết sức quỷ dị.

Hô!

Nắp quan tài mở ra, lộ ra một khe hở chừng một thước.

Nắm chặt trường thương, Chí Hào tướng quân thở ra một hơi, lực lượng toàn thân vận chuyển tới cực hạn, chậm rãi đến gần.

Mặc dù hắn là cường giả Hoàng cảnh, nhưng người này lúc còn sống thực lực không kém hắn chút nào, vạn nhất giữ lại thủ đoạn gì, một khi khinh thường, rất dễ dàng lật thuyền trong mương, bỏ mạng ở chỗ này.

- Ân?

Đi tới bên cạnh khe hở quan tài, cúi đầu nhìn xuống, nhìn một cái, chân mày của Chí Hào tướng quân nhíu một cái, mặc dù kinh ngạc, nhưng thật giống như không có quá đặc biệt.

- Phí Đồng, ngươi khống chế tiểu Cầu Long Thú! Nhiếp Vân, ngươi tới xem một chút!

Chân mày giãn ra, Chí Hào tướng quân dọc theo quan tài quay một vòng, tựa hồ không có phát hiện gì, mở miệng hô.

- Vâng!

Phí Đồng đối với lời của tướng quân, là nói gì nghe nấy, đi tới bên cạnh tiểu Cầu Long Thú, Nhiếp Vân buông trường thương ra, đi tới

tế đàn.

- Rống!

Hắn mới vừa đi mấy bước, hai con Cầu Long Thú trưởng thành liền rống lên, lần này thanh âm hoàn toàn bất đồng vừa rồi, mang âm điệu bất đồng, mặc dù Nhiếp Vân nghe không hiểu, nhưng cũng biết, là đang biểu đạt một loại ý gì đó.

Chí Hào tướng quân tựa hồ nghe hiểu chúng nói, sửng sốt một chút nói:

- Hai con Cầu Long Thú này nói, chỉ cần thả tiểu Cầu Long Thú, bọn họ sẽ không công kích chúng ta, mặc chúng ta tự do hành động!

- Vậy thì buông ra đi!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Hắn nói như vậy cũng không phải là tin tưởng đối phương, mà là mới vừa rồi thời điểm khống chế tiểu Cầu Long Thú, trong cơ thể đối phương ẩn núp một đạo hỏa diễm, nếu đối phương đổi ý, cho dù cách nhau rất xa, vẫn có thể thời gian nháy mắt để cho tâm hỏa lan tràn, chết không có chỗ chôn!

Phí Đồng gật đầu một cái, lui về sau hai bước, cùng Bích Nhi đồng thời đi tới chỗ Nhiếp Vân.

Hai con Cầu Long Thú quả nhiên không có tấn công, đợi bọn hắn đi xa, lúc này mới đến gần tiểu Cầu Long Thú, trong mắt tràn đầy từ ái.

Thấy đối phương giữ lời hứa, không chủ động công kích, Nhiếp Vân cũng lười đi quản, cùng Phí Đồng, Bích Nhi đi lên bậc cấp, đi tới bên cạnh quan tài.

Bậc thang có chút âm hàn, bất quá loại lực lượng này đối với ba người bọn họ ảnh hưởng không lớn, nhất là Nhiếp Vân, Diễm Hỏa đan điền lên cấp, hỏa diễm đặc hữu của Hỏa Thần tông nhẹ nhàng

xoay chuyển ở trong người, giá rét nữa cũng có thể trong nháy mắt khu trừ.

Từng bước một đi ở trên bậc thang, đám người Nhiếp Vân cũng không nóng nảy.

Chí Hào tướng quân đi lên không có bất cứ vấn đề gì, không có nghĩa là bọn họ cũng an toàn, bất quá, rất hiển nhiên bọn họ nghĩ hơi nhiều, chỉ chốc lát ba người liền đến trên tế đàn, cũng không phát hiện ngoài ý muốn gì, cũng không có bất cứ chuyện gì phát sinh.

Giống như bậc thang, tế đàn này chẳng qua là vật bình thường, không có chút nguy hiểm nào.

- Kỳ quái...

Mặc dù không có nguy hiểm, nhưng cảnh giác trong lòng Nhiếp Vân lại không có biến mất, từ đầu đến cuối cảm thấy vô cùng cổ quái, một loại bất an nhàn nhạt không ngừng xoay quanh ở trong lòng.

Vẻ bất an này rốt cuộc từ địa phương nào tới, hắn không biết, nhưng lại biết, loại cảm giác này chưa bao giờ sai lầm, nơi này nhất định sẽ có những chuyện khác phát sinh.

- Là hắn… Điều này sao có thể?

Đang suy đoán cảm giác bất an trong lòng đến từ nơi nào, đột nhiên Phí Đồng thét chói tai một tiếng.

Lúc này Phí Đồng đã nhích tới gần quan tài, thấy được tình huống bên trong.

- Ngươi nhận biết?

Thấy bộ dáng cùng lời nói của hắn, Nhiếp Vân có chút kỳ quái, chẳng lẽ người trong quan tài, Phí Đồng có thể nhận biết?

Trong lòng nghi ngờ, cũng đi tới, xuyên thấu qua khe hở nhìn một

cái, Nhiếp Vân cũng biến sắc.

- Thế nào lại là hắn...

Nằm ở trong quan tài, không phải tuyệt thế cao thủ gì, cũng không phải cường giả Hoàng cảnh không nhận biết gì, mà là một người quen cũ!

Lão tộc trưởng Lạc Sơn Bộ, phụ thân của Phùng Thịnh, Phùng Chấn!

Người này sao sẽ nằm ở chỗ này?

------oOo------

Chương 2809: Nhiếp Vân biến mất

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân dụi dụi con mắt, như sợ nhìn lầm, nhưng Thiên Nhãn chiếu xuống, tuyệt đối không thể sai lầm, người trước mắt này chính là tên kia.

Phùng Chấn đi tới sơn động này bị Cầu Long Thú công kích, lâm vào hôn mê mười năm chưa tỉnh, đưa đến Thanh Sơn Bộ, Lạc Sơn Bộ tranh đấu mấy năm, là Nhiếp Vân xuất thủ chữa tới, dựa theo tình huống bình thường, người này chắc còn ở bộ lạc không dám tới, sao sẽ nằm ở trong quan tài nơi này?

Cái này... không khỏi quá cổ quái đi!

Cho dù tâm thái như Nhiếp Vân, cũng không nhịn được khiếp sợ, tràn đầy mê hoặc cùng không hiểu.

- Các ngươi biết người này?

Thấy biểu tình của hai người, Chí Hào tướng quân hỏi.

Hắn không có đi qua Thanh Sơn Bộ, Lạc Sơn Bộ, nên không nhận

ra Phùng Chấn.

- Tướng quân, vị này chính là Phùng Chấn ta đã nói với ngươi, lão tộc trưởng của Lạc Sơn Bộ!

Phí Đồng nói.

- Phùng Chấn? Ngươi nói gia hoả không tới Chúa Tể cấp kia sao? Loại tiểu nhân vật này, tại sao lại ở đây?

Lần này đến phiên Chí Hào tướng quân kỳ quái.

Dựa theo lẽ thường, Phùng Chấn từng chém giết qua tiểu Cầu Long Thú, cùng mấy con Vương thú này có cừu hận bất cộng đái thiên, không dám tới nơi này không nói, quan trọng hơn là, trận pháp phía ngoài ngay cả bọn họ phá giải cũng mất công như vậy, người này làm sao qua được?

- Không biết...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Đổi thành người không nhận biết ở chỗ này, hắn sẽ không ngạc nhiên, nhưng Phùng Chấn nằm ở chỗ này, nói không kỳ quái là giả.

Chẳng lẽ ban đầu sau khi từ nơi này trở về, Phùng Chấn không để ý mình nói, lại chạy đến nơi này?

Nhưng mà, cho dù đi tới nơi này, cũng không có biện pháp tiến vào quan tài a!

- Ta xem một chút người này sống hay chết...

Suy nghĩ hồi lâu không nghĩ ra rốt cuộc chuyện gì, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là đến gần quan tài, quan sát chuyện gì xảy ra.

Bất kể người này vào bằng cách nào, chỉ cần người ở chỗ này, luôn có dấu vết có thể tìm.

Hô!

Mới tới gần, đột nhiên quan tài xuất hiện một đạo hấp lực, tựa như một bàn tay khổng lồ nắm lấy hắn.

Rào!

Nhiếp Vân còn chưa kịp phản kháng, liền biến mất ở tại chỗ.

- Nhiếp Vân...

Không nghĩ tới đột nhiên xuất hiện loại biến cố này, Chí Hào tướng quân vội vàng lao tới, nhưng cái gì cũng không bắt được.

- Điện hạ...

Sắc mặt của Phí Đồng trở nên trắng bệch.

Thật vất vả tìm được hoàng tử điện hạ, cứ như vậy mất tích, tội của hắn thực có thể tru di cửu tộc.

- Nhiếp Vân... Phụ thân, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ngươi mau xuất thủ cứu hắn...

Bích Nhi tiểu thư cũng tràn đầy khẩn trương, vội vàng hô.

Mặc dù thời gian chung đụng không dài, nhưng thiếu niên Nhiếp Vân này tĩnh táo cơ trí, cho nàng ấn tượng thật sâu, không hy vọng hắn xuất hiện bất kỳ vấn đề gì.

Thật ra thì không cần bọn họ nói, Chí Hào tướng quân cũng có ý này, cánh tay chấn động mạnh một cái, lực lượng như đao, hung hăng đụng vào nắp quan tài.

Hô!

Bị lực lượng của hắn đụng một cái, nắp quan tài lập tức tuột xuống, nặng nề rơi trên mặt đất, lộ ra tình huống bên trong quan tài.

Lúc này trong quan tài không có gì cả, thi thể Phùng Chấn mới vừa

rồi đã biến mất.

Chí Hào tướng quân vội vàng đi tới bên cạnh quan tài, trước mắt không có phát hiện tình huống của Nhiếp Vân xuất hiện, đáy của quan tài cũng không có lối đi.

Nhiếp Vân đi địa phương nào, cho dù là hắn... cũng không thấy!

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Dọc theo quan tài quay một vòng, trường thương trong tay gõ đáy quan tài mấy cái, sắc mặt của Chí Hào tướng quân càng ngày càng khó coi.

Đường đường cường giả Hoàng cảnh, ở dưới mí mắt của hắn bắt người đi, đây không khỏi quá mất mặt xấu hổ a!

- Chắc là một trận pháp, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, không cần lo lắng, mặc dù Nhiếp Vân này trẻ tuổi, nhưng rất mưu trí, sẽ không có chuyện gì...

Thấy nữ nhi, Phí Đồng lo lắng, Chí Hào tướng quân nói.

Mặc dù nói như vậy, nhưng trên thực tế hắn một chút an tâm cũng không có.

Kể từ khi đi tới sơn động này, thì như bị người nắm mũi dẫn đường, rất nhiều chuyện quái dị phát sinh, cho dù hắn kiến thức rộng rãi cũng chưa nghe nói qua.

Thấy cũng chưa từng thấy, tự nhiên không thể nào biết Nhiếp Vân như thế nào.

- Tướng quân, ngươi nhất định phải cứu hắn...

Thái độ không giống Chí Hào tướng quân, Phí Đồng so với bất kỳ người nào càng lo lắng.

- Nhất định phải cứu hắn... Đúng rồi, mới vừa rồi ngươi kêu hắn điện hạ là có ý gì?

Mới vừa rồi tình huống nguy cấp, hắn không có ý thức được Phí Đồng gọi không đúng, lúc này nhớ tới, nhịn không được hỏi.

Xưng hô Điện hạ này không phải tùy tiện kêu, Phí Đồng không phải người lỗ mãng, tại sao có thể gọi như vậy?

- Nếu ta đoán không lầm... Hắn chính là hoàng tử mà bệ hạ tìm kiếm không biết bao nhiêu năm kia!

Phí Đồng nói.

“Hoàng tử điện hạ” không biết đến nơi nào, nên không có cần thiết bảo thủ bí mật, nhất định phải sớm nghĩ biện pháp cứu người mới được.

- Hoàng tử điện hạ? Phí Đồng, lời này không thể nói bậy! Một khi tính sai, ai cũng không bảo vệ được ngươi...

Chí Hào tướng quân biến sắc, quát tháo một tiếng.

Hoàng tử điện hạ... Đây cũng không phải tùy tiện có thể nói, dính dáng quá nhiều, cho dù địa vị như hắn, cũng không dám nghị luận.

- Sẽ không sai, hắn có thể thi triển ra lực lượng Thôn Phệ thuần chánh nhất, trừ cùng bệ hạ có huyết mạch chí thân, ta thực nghĩ không ra sẽ có những người khác!

Phí Đồng nói chuyện tình gặp Nhiếp Vân một lần.

Nghe xong lời của hắn, Chí Hào tướng quân trầm tư.

- Ngươi nói... Nhiếp Vân có thể là con trai của Phổ Thiên bệ hạ? Cái này không thể nào a!

Bích Nhi mặt đầy kỳ quái:

- Chuyện hoàng tử thất lạc, ta cũng đã nghe nói qua một ít, năm đó Phổ Thiên bệ hạ còn không có thành tựu Đại Đạo, cũng không có thành lập hoàng triều, dựa theo thời gian mà nói, khoảng cách bây

giờ có ít nhất ức vạn năm... Nhiếp Vân này cùng ta không lớn bao nhiêu... làm sao có thể?

Cũng khó trách Bích Nhi nghi ngờ, cho dù cường giả Hoàng cảnh tuổi thọ cũng có hạn, không thể nào trải qua ức vạn năm mà không vẫn lạc, Nhiếp Vân này bất quá Vương cảnh trung kỳ, thực lực còn thấp hơn nàng, nếu quả thật là hoàng tử mà nói, thời gian lâu như vậy, khẳng định đã sớm chết rồi.

- Đây là bí mật của Phổ Thiên hoàng triều, nói cho ngươi, ngươi không nên nói cho người khác...

Nghe được nữ nhi nghi vấn, Chí Hào tướng quân do dự một chút nói:

- Nghe nói năm đó bệ hạ vì bảo vệ hài tử, sử dụng phong ấn thuật, phong ấn con mình lại, chính là sợ người khác tìm được chém giết! Nếu như không phải loại phong ấn thuật này, cũng không thể nào có huyết mạch giống nhau mà tìm không được!

------oOo------

Chương 2810: Viêm Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Loại phong ấn thuật này, không nhưng có thể phong bế huyết mạch, còn có thể để cho hài tử lâm vào ngủ say, giống như ve sầu vậy! Bất kể qua bao nhiêu năm, tuổi thọ cũng sẽ không gia tăng, ban đầu bệ hạ vì phòng ngừa huyết mạch bị người khác chém giết, đuổi tận giết tuyệt, cố ý tăng lên lực lượng phong ấn, ức vạn năm cũng sẽ không tỉnh lại... Sau đó bệ hạ chiến thắng đối thủ, nhất thống hoàng triều, muốn đi tìm, nhưng từ đầu đến cuối không tìm được, chỉ có thể chờ đợi lực lượng phong ấn kết thúc, dựa theo suy đoán, sẽ ở trong mấy thập niên này tỉnh lại, lúc này mới tìm khắp nơi...

- Phong ấn ức vạn năm?

Bích Nhi chắt lưỡi.

Nghe đến mấy chuyện này, Phí Đồng không có ngạc nhiên, hẳn đã sớm biết.

- Thôn Phệ Đại Đạo của Hoàng triều, trừ chí thân mà bệ hạ tự mình giao phó cho huyết mạch, không người có thể tu luyện! Nếu như Phí Đồng nói là thật, hắn vận chuyển lực lượng Thôn Phệ, có thể tùy tiện áp chế... Như vậy, có thể xác định hắn chính là hoàng tử điện hạ mà chúng ta muốn tìm!

Chí Hào tướng quân nói.

- Cái này...

Lời của phụ thân, có lý có cứ, Bích Nhi sửng sờ tại chỗ, không biết phản bác như thế nào.

Sáng chế ra Đại Đạo mới, mới có thể thành tựu Đại Đế, đây là bí mật Hoàn Vũ Thần Giới người người đều biết, mà Đại Đạo được sáng lập ra này, không được vị Đại Đế kia giao phó, người nào cũng không thể tu tập, trừ khi huyết mạch chí thân!

Nếu Phí Đồng không nói bậy... chỉ sợ tỷ lệ Nhiếp Vân này là hoàng tử chừng tám phần mười trở lên!

- Bất kể có phải hoàng tử hay không, cũng phải báo chuyện này lên, vạn nhất điện hạ có gì sơ xuất, chúng ta ai cũng không chịu trách nhiệm nổi...

Giải thích cho nữ nhi xong, sắc mặt của Chí Hào tướng quân càng ngày càng khó coi.

Từ những năm này Phổ Thiên Đại Đế không tiếc tốn hao vô số tài lực, nhân lực tìm hoàng tử, là có thể nhìn ra địa vị của nhi tử ở trong lòng hắn, hắn đối với hoàng tử chưa bao giờ gặp mặt qua kia, là mang theo áy náy cực lớn!

Bây giờ vị hoàng tử này bị bọn họ làm thất lạc, thật muốn xảy ra chuyện, hắn có mười cái mạng cũng không đủ thường.

- Không được, điện hạ nói tạm thời không nên để cho quá nhiều người biết...

Phí Đồng vội nói, nhắc lại lời Nhiếp Vân nói một lần.

- Điện hạ suy tính không sai, bệ hạ muốn tìm hoàng tử, mà trong các Vương tử, lại có vô số người không muốn hắn xuất hiện...

Chí Hào tướng quân gật đầu, vô duyên vô cớ cảm thấy một đạo áp lực đập vào mặt, do dự một chút:

- Hôm nay chuyện này, người nào cũng không thể nói ra, chúng ta tiếp tục tìm, nhìn có thể tìm được đầu mối gì hay không!

Hoàng gia bí sử, tìm được hoàng tử có lợi, cũng có chỗ xấu, bọn họ thân phận nhỏ, tốt nhất không nên dính dấp quá sâu, nếu không chết cũng không biết chết như thế nào!

Nhưng cũng không thể bỏ mặc hoàng tử, bây giờ chỉ có thể tra tìm!.....

Không biết Phí Đồng đã tiết lộ “thân phận” của hắn ra ngoài, Nhiếp Vân từ từ mở mắt.

Mới vừa rồi thời điểm nhìn quan tài, một hấp lực truyền tới, tựa như rơi vào vực sâu, không biết qua bao lâu, rốt cuộc ngừng lại, đến nơi này.

- Đây là địa phương nào?

Nắm chặt trường thương trong tay, Nhiếp Vân nhìn bốn phía.

Chung quanh đen nhánh, không có chút ánh sáng nào, mà hắn tựa như đặt mình ở trong một lối đi hẹp dài.

Nhìn quan tài làm sao sẽ tới đây? Mới vừa rồi thi thể của Phùng Chấn lại đi nơi nào?

Trong lòng kỳ quái, Nhiếp Vân cũng không hoảng hốt.

Mặc dù chuyện trước mắt quỷ dị, nhưng so với ban đầu ở Hư Không giới còn kém không ít, hoàn toàn ở trong phạm vi có thể tiếp nhận.

Thiên Nhãn vận chuyển, cặp mắt giống như màu vàng, lúc này mới thấy rõ tình huống trước mắt.

Là một lối đi, bốn phía trống trải, không có gì cả, một con đường không thấy cuối cùng.

- Xem ra nhất định phải lựa chọn một phương hướng!

Chỗ hắn đứng giống như ở trong lối đi, muốn rời khỏi nơi này, nhất định phải lựa chọn một phương hướng, hoặc là về phía trước, hoặc là về phía sau.

Ở nơi không biết hoàn cảnh này, lựa chọn về phía trước hay về phía sau vô cùng trọng yếu, chọn lối đi tốt, có thể an toàn, lựa chọn sai, làm không tốt sẽ để người lâm vào mê mang, càng ngày càng bị động.

Mặc dù không biết lối đi này là cái gì, nhưng trong lòng hắn có một cảm ứng mơ hồ, trước sau hai phương hướng lựa chọn như thế nào, đối với hắn là một loại khảo nghiệm.

Trong lòng nghĩ như vậy, Nhiếp Vân cũng không cuống cuồng tiến tới hoặc lui về phía sau. Mà ngồi chồm hổm xuống, ở phía trước lấy một ít đất, lại ở sau lưng lấy một ít.

Nhìn kỹ hai phần đất một hồi, đứng tại chỗ cảm thụ chốc lát, thân thể chuyển một cái, không chút do dự đi về phía sau.

Trải qua quan sát, phần đất trước mặt hơi khô ráo, phía sau ẩm ướt hơn, mặc dù khác biệt không lớn, nhưng ở dưới cảm nhận của hắn, lại rõ ràng hiện ra.

- Hơi khô ráo, giải thích rõ phía trước có gió, nếu như đây là cung điện dưới đất mà nói, chỗ đến gần nguồn gió tất nhiên là đường ra, mà chỗ ướt át, tất nhiên là địa phương ngược lại...

Quan sát tình huống, Nhiếp Vân suy tính, sở dĩ lựa chọn con đường ướt át này cũng không phải là không muốn đi ra ngoài, mà là có mục đích cùng tính toán của mình.

Cái sơn động này vô cùng cổ quái, kể từ khi tiến vào, giống như bị người nắm mũi dẫn đi, không nói những cái khác, trước đó Chí Hào tướng quân suy đoán, có thể là di thể của một vị cường giả Hoàng cảnh ở nơi này, để cho hắn không quá tin tưởng.

Bất kể là tình huống gì, trước mặt có bao nhiêu nguy hiểm, nếu đi tới nơi này, thì phải dò rõ chân tướng, nếu không, cho dù đi ra ngoài, cũng sẽ càng ngày càng bị động, đối với sau này tu hành cực kỳ bất lợi.

Vã lại, mới vừa rồi hắn đứng tại chỗ cảm giác, sau khi tra được phương hướng, có một đạo ba động đặc thù hấp dẫn hắn đi qua nhìn một chút, cho nên mới lựa chọn con đường này.

Lối đi an tĩnh, không có một chút thanh âm, Nhiếp Vân nắm chặt trường thương, từng bước một đi về phía trước.

Càng tới lối đi càng rộng, mấy chục tức trôi qua, trước mắt xuất hiện một bóng đen.

- Ân?

Sinh lòng cảnh giác, Nhiếp Vân càng thêm cẩn thận, lại đi về phía trước mấy bước, lúc này mới phát hiện là một bia đá.

Cao cở một người, rộng khoảng nửa thước, từ xa nhìn lại đen nhánh, có mấy phần tương tự như bóng người.

- Viêm Hoàng? Đây là cái gì?

Đến gần bia đá, chỉ thấy trên đó viết hai chữ to… Viêm Hoàng!

Phải biết thế giới này, chữ viết cùng ngôn ngữ là nhất định phải học tập, trên đường cùng Phí Đồng đi tới Chí Hào doanh, Nhiếp Vân liền học tập chữ viết của thế giới này một lần.

------oOo------

Chương 2811: Người đánh lén

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai chữ này, mang khí tức xưa cũ, điêu khắc ở trên tấm bia đá, giống như có ngàn quân lực, để cho bia đá vững vàng đứng sửng ở trong lối đi, ức vạn năm không hủy.

- Người nào viết chữ... Thật là lợi hại!

Chữ viết lợi hại, cũng có thể biểu dương Đại Đạo, phù hợp thiên ý, hai chữ trước mắt này rất rõ ràng đạt tới trình độ đó, Nhiếp Vân xem một chút, liền cảm thấy có chút váng đầu, tựa như đắm chìm vào tinh hải vô biên, để cho người ta không biết làm sao.

- Chẳng lẽ vị cường giả Hoàng cảnh chết ở chỗ này gọi Viêm Hoàng?

Thân thể rung một cái, loại bỏ cảm giác choáng váng trong đầu, lúc này Nhiếp Vân mới cảm thấy đầu chảy ra mồ hôi lạnh nhễ nhại, không nhịn được suy đoán.

Nếu như đoán không sai, chỗ này là một vị cường giả Hoàng cảnh lưu lại, chẳng lẽ tên của người này gọi Viêm Hoàng?

Đối với Hoàn Vũ Thần Giới, mặc dù cùng Phí Đồng trò chuyện một ít, nhưng trên thực tế cái gì cũng không biết, cho dù biết ý nghĩa hai chữ kia, nhưng có người này hay không, rốt cuộc là cái gì, lại không biết gì cả.

- Viêm Hoàng...

Trong miệng đang lẩm bẩm, trong lòng Nhiếp Vân suy tư, đột nhiên giật mình, một dự cảm bất tường hiện lên.

- Nguy rồi!

Trong lòng khẽ hô, ngay sau đó cảm thấy thân thể cương cứng, không trung ông… một tiếng, một đạo kiếm quang không biết từ đâu bắn tới, đâm vào lưng của hắn.

Kiếm quang âm trầm, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy huyệt đạo toàn thân bị đối phương bao phủ, sinh môn, tử môn, tráo môn... Kiếm mang như nước chảy vô khổng bất nhập, phong kín tất cả đường lui.

- Cao thủ!

Con ngươi co rụt lại, Nhiếp Vân lập tức biết, đối phương là một cao thủ dùng kiếm, cực kỳ đáng sợ, so với hắn còn hơn xa một bậc!

Nếu như thực lực của đối phương vượt xa hắn, cũng không cảm thấy kinh khủng, dù sao Hoàn Vũ Thần Giới có thể sáng chế ra Đại Đạo vượt qua Thiên Đạo, nhưng mà mặc dù kiếm quang sau lưng kinh khủng, nhưng hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, thực lực giống như hắn, chỉ là Phong Vương trung kỳ!

Thực lực như vậy ở Hỗn Độn hải dương xưng vương xưng bá, nhưng ở chỗ này, sẽ không hiển sơn lộ thủy, không tính là cao thủ gì!

Nhưng một người như vậy, để cho trong lòng hắn sinh ra sợ hãi, vô lực, đủ thấy đáng sợ!

- Phá!

Trong lòng rung động, Nhiếp Vân cũng không hoảng loạn, trải qua quá nhiều nguy hiểm, mặc dù cục diện trước mắt đáng sợ, nhưng còn chưa tới mức không cách nào vãn hồi.

Trường thương trong tay không kịp xoay đầu thương, thân thương điểm về phía sau.

Phương hướng một thương này điểm tới cũng không phải là người cầm kiếm đánh lén, cũng không phải trường kiếm trong tay đối phương, mà là một chỗ ở trên không trung, cùng hai người không có bất kỳ quan hệ gì.

Nếu như đổi thành người khác thấy, nhất định sẽ cho là Nhiếp Vân ở dưới tình thế cấp bách, không có tìm đúng phương hướng, lần này phải thảm, trên thực tế chỉ cần là người giao chiến mới hiểu được, điểm này mới là phương pháp phá chiêu thức đánh lén của đối phương hoàn mỹ nhất!

Kiếm pháp của người đánh lén giống như nước chảy, liên miên bất tuyệt, vô luận dùng loại chiêu số gì ngăn cản, cũng sẽ có thủ đoạn tương ứng, cán thương đâm như vậy, vừa vặn chặt đứt ngọn nguồn nước chảy, để cho đối phương muốn ra chiêu, sẽ có một phần ngàn tức dừng lại.

Chớ xem thường cái dừng lại này, đối với những người khác mà nói, cho dù biết cũng không tìm được phương pháp giải quyết, nhưng Nhiếp Vân bất đồng. Bức bách đối phương xuất hiện dừng lại, liền khẳng định có thể nắm chặc!

Quả nhiên, cán thương ở trên hư không đụng một cái, kiếm pháp sau lưng dừng lại một chút, sắc mặt của Nhiếp Vân ngưng trọng, cán thương ở trên không trung liên tục chấn ba cái.

Ba phát này giống như tinh đình điểm thủy, rơi vào mặt nước, không hề dẫn tới ba động, như làm không công vậy.

Nhưng Nhiếp Vân cùng người đánh lén hắn ở sau lưng đều biết, tuyệt không phải không công, ngược lại công hiệu to lớn, vượt xa ngăn trở mủi kiếm của đối phương.

Xèo xèo!

Ba kích đi qua, trường kiếm đánh lén ở sau lưng phát ra tiếng xé gió, tựa hồ đang muốn thi triển chiêu số, trong nháy mắt thay đổi.

Loại biến chiêu này, khiêu chiến cực hạn thân thể của con người, thực lực hơi yếu, kinh mạch sẽ bởi vì biến hướng trực tiếp nổ tung, nhẹ thì tàn phế, nặng thì tại chỗ tử vong.

Nhưng người sau lưng tựa như không có sao, nói thay đổi liền thay đổi, không có chút trở ngại nào.

- Hừ!

Nghe được tốc độ biến chiêu cùng kiếm chiêu mang tới phong minh, trong lòng Nhiếp Vân càng thêm trầm thấp, giống như rơi vào đáy cốc.

Biết đánh lén, cán thương của hắn đâm ra sau một cái, mục đích của chiêu này không phải đả thương đối phương, mà là phá vỡ khí thế của đối phương. Chiêu thứ hai liên tục điểm ba cái, mục đích là phong tỏa khí tức đi về phía của đối phương, để cho hắn bất đắc dĩ biến chiêu.

Dựa theo tình huống bình thường, thi triển ra hai chiêu này, đối phương cưỡng ép biến chiêu tất nhiên thân thể xuất hiện hư phù, có thể tranh thủ nửa tức thời gian, xoay người lại, cùng người đánh lén ngay mặt đối chiến, ai ngờ... Đối phương căn bản không có sao!

Cưỡng ép thay đổi kiếm chiêu, lại đơn giản giống như ăn cơm uống nước, thân thể không bị ảnh hưởng chút nào!

Có thể xuất hiện tình huống như vậy chỉ có thể nói rõ một vấn đề... cường độ thân thể của người này, so với hắn không kém chút nào!

Thân thể đối phương cường đại, kiếm pháp tinh diệu, tốc độ phản ứng nhanh, bản thân mình liền bị động, nếu như không xoay người được, đưa lưng về phía đối thủ, làm không tốt hôm nay thật sẽ chết ở chỗ này.

Suy đoán ra tình huống như vậy, Nhiếp Vân cũng không luống cuống, mà híp mắt lại, trong đầu lóe lên điện mang, suy tư bước kế tiếp nên làm như thế nào.

Thiên phú Võ Đạo sư vận chuyển tới cực hạn, nghĩ biện pháp phá giải chiêu số như bóng với hình của đối phương.

- Không có biện pháp, chỉ có thể sử dụng chiêu này...

Thời gian nháy con mắt, mấy trăm loại phương pháp não hải chảy qua, phương pháp tốt nhất là chỉ có thể kiên trì mấy chiêu, muốn

xoay người lại, chém giết đối phương, ít có thể!

Bất đắc dĩ, Nhiếp Vân chỉ có thể thi triển chiêu số sau cùng.

Điểm ngón tay một cái, đang định kích hoạt Hoàng Ngự Giáp Phù trong tay, đột nhiên não hải chợt lóe lên linh quang, một ý nghĩ xuất hiện.

- Hô!

Thời điểm kiếm quang đánh lén sắp rơi vào sau lưng Nhiếp Vân, thân ảnh của hắn hư không tiêu thất, giống như thuấn di, mất đi tung tích.

Sau một khắc, xuất hiện lần nữa, đã xoay người lại, đồng thời trường thương trong tay đâm tới.

Leng keng leng keng!

Mủi thương cùng mủi kiếm hoàn mỹ không tỳ vết đụng nhau, phát ra giòn vang liên tiếp, khí lưu kích phá vách tường hai bên, nham thạch bùn đất rối rít rơi xuống.

------oOo------

Chương 2812: Nhắm mắt Thạch Quy (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ồ!

Nhiếp Vân ở dưới tình huống cực kỳ bị động đột nhiên biến mất, xuất hiện lần nữa đã xoay người lại, tựa hồ có người khiếp sợ tình huống như vậy, một thanh âm ngạc nhiên vang lên.

Bất quá, Nhiếp Vân có thể khẳng định, cái thanh âm này tuyệt không phải người đối diện phát ra.

Tựa như ở trong linh hồn sinh ra, lại giống như ở chỗ sâu trong lối

đi, cho dù thiên phú Thiên Nhĩ sư cường đại, cũng không tìm ra vị trí cụ thể!

Dĩ nhiên, lúc này Nhiếp Vân không có tâm tình đi tìm nguồn gốc của thanh âm, mà lạnh lùng nhìn về phía nhân ảnh mới vừa rồi đánh lén hắn, trong mắt tràn đầy nghi ngờ cùng không hiểu.

Mới vừa rồi ra tay với hắn, hắn cho là một vị cường giả, kết quả lại là... thi thể lúc trước, cũng chính là phụ thân của Phùng Thịnh, Phùng Chấn!

Người này không phải đã chết sao, tại sao lại nhô ra?

Thực lực không phải chỉ có Chúa Tể cấp sao, sao nháy con mắt liền giống như mình, đạt tới Phong Vương trung kỳ?

Cái này... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nhiếp Vân cảm thấy đầu óc có chút không chuyển qua tới.

Bất quá, loại kỳ quái này thời gian không lâu, liền nhìn ra một vài vấn đề.

Ánh mắt của Phùng Chấn trước mắt này đờ đẫn, mặt vô biểu tình, giống như khôi lỗi vậy.

Bị người điều khiển cũng có thể lợi hại như vậy, người này rốt cuộc là ai?

- Là vị tiền bối nào đùa giỡn tại hạ, tại hạ vô tình mạo phạm, xin hãy tha thứ!

Nghĩ tới những thứ này, kết hợp tiếng kinh hô mới vừa rồi, Nhiếp Vân thở ra một hơi, tinh thần tập trung cao độ nhìn bốn phía.

- Giết chết người trước mắt, thông qua khảo hạch thứ nhất, mới có thể nhìn thấy ta, nếu không, chỉ có thể chôn xương ở chỗ này!

Thời điểm Nhiếp Vân cho là đối phương không trả lời, một thanh âm nhàn nhạt vang lên.

Thanh âm hơi lộ ra già nua, nghe không ra tuổi, cũng nghe không ra vị trí cụ thể, giống như mới vừa rồi, tựa như ở đáy lòng vang lên, để cho người ta không tìm được phương hướng.

- Giết chết người trước mắt này? Khảo hạch? Ta phải trải qua khảo hạch gì?

Nhiếp Vân vội vàng hỏi.

Bất quá, lần này thanh âm của hắn không ngừng vang vọng, nhưng không ai trả lời, tựa như lời nói mới vừa rồi là mộng cảnh, là hắn tự nghĩ ra.

Ông!

Thời điểm Nhiếp Vân còn muốn tiếp tục hỏi thăm, Phùng Chấn đã động lần nữa.

Kiếm mang như điện, kiếm chiêu kinh hồn, đâm thẳng giữa chân mày!

- Đã như vậy, giết ngươi lại nói!

Thấy Phùng Chấn động thủ lần nữa, không có lưu tình, Nhiếp Vân biết không sớm giải quyết đối phương, muốn biết bí mật lối đi cùng thanh âm kia là không thể, lúc này cũng không do dự, trường thương khều một cái.

Mới vừa rồi vì xoay người liên tục thi triển chiêu số, hao tốn vô số tâm huyết, đã sớm biết kiếm chiêu của người trước mắt này tinh diệu, so với hắn chỉ mạnh không kém, Nhiếp Vân không có khinh thường chút nào, dùng trăm phần trăm tinh thần cùng lực lượng.

Có thiên phú Võ Đạo sư, vô luận thương hay kiếm, ở trong tay hắn đều có thể ung dung thi triển, tựa như cánh tay, trong lúc nhất thời kiếm mang, thương mang như thoi đưa, hai người liên tục giao thủ hơn mười chiêu, bất phân thắng phụ, đối phương không gây thương tổn được Nhiếp Vân, Nhiếp Vân cũng không thể đánh bại đối phương.

- Chủ nhân của thanh âm kia, còn không biết thực lực gì, ở chỗ này hao phí lực lượng quá nhiều, gặp lại cường giả, trốn cũng không có cơ hội...

Nhiếp Vân tâm tư xoay chuyển, phân tích thiệt hơn:

- Nhất định phải mau chóng chém giết khôi lỗi này, biết rõ mục đích của đối phương!

Hai người lý giải chiến đấu cũng đạt tới một trình độ kinh người, chỉ cần biến chiêu, sẽ bị đối phương nắm chặc, chính xác tìm được phương pháp ứng đối, một mực như vậy đánh xuống, chỉ có thể nhìn lực ý chí của người nào kiên cường!

Bằng vào trình độ lực ý chí bền bỉ của hai người, không có mấy ngày mấy đêm căn bản không thể phân ra thắng bại, Nhiếp Vân đối với tình huống ở phía sau, cùng với thực lực của chủ nhân thanh âm không biết gì cả, thời gian kiên trì càng dài, đối với hắn lại càng bất lợi, không thể tiến hành loại chiến đấu trình độ này.

Phải nghĩ biện pháp, để cho chiến đấu mau chóng kết thúc!

- Xấu hổ, chỉ có thể như vậy

Hít sâu một hơi, trường thương của Nhiếp Vân chuyển một cái, cả người liên tục lui về phía sau ba bước.

Trong chiến đấu liên tục lui về phía sau là một sơ hở trí mạng. Hơn nữa đối thủ đối chiến thực lực tương đương mình, một khi xuất hiện tình huống như vậy, thắng bại cơ hồ đã hiện ra.

Phùng Chấn có thể thi triển ra kiếm pháp kém hắn không bao nhiêu, đối với nắm chặc thời cơ tự nhiên cũng đạt tới trình độ kinh người. Thấy hắn lui về phía sau, mi vũ sáng lên, thân kiếm khẽ run, theo đuôi đâm tới.

Hô!

Lòng bàn chân điểm một chút, Nhiếp Vân vội vàng lui về phía sau.

Hắn lui mau, kiếm của đối phương mau hơn, thời gian nháy con mắt liền phá vỡ khoảng cách thời không, chạy thẳng tới cổ họng.

- Xì!

Thanh âm binh khí đâm vào thịt vang lên, thời điểm Phùng Chấn vốn tưởng rằng người trước mắt hẳn phải chết không thể nghi ngờ, thì lưng đau nhói, một thanh trường kiếm đâm tới, xuyên thấu cả người, mà trường kiếm của hắn cách cổ họng Nhiếp Vân chỉ chưa đủ một tấc.

Phốc thông!

Thi thể Phùng Chấn ngã xuống đất, sau lưng lộ ra thân ảnh của Nhiếp Vân.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

Nhiếp Vân thi triển qua tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh, một người trong đó biến thành phân thân Phong Vương ở lại Hỗn Độn hải dương, một người khác một mực ở thế giới nạp vật, mới vừa rồi cố ý lui về phía sau, phân thân núp ở trong phong ấn, giấu ở trên đường đối phương phải đi qua, sau đó cố ý lộ ra sơ hở, để cho đối phương tham công, nhất cử chém giết!

Ông!

Thi thể Phùng Chấn ngã xuống đất, hóa thành bụi mù mất đi tung tích, Nhiếp Vân mới thu phân thân vào thế giới nạp vật, liền cảm thấy thân thể đung đưa, biến mất khỏi lối đi.

Mở mắt lần nữa, thấy đã tiến vào một phòng khách rộng rãi.

Phòng khách vô cùng bát ngát, mang theo khí thế nguy nga, nhìn quanh trái phải một vòng, cũng không có vật gì kỳ quái, chỉ có phía trước nằm một con Thạch Quy to lớn.

Thạch Quy này cao hơn Nhiếp Vân gấp mấy lần, rộng rãi tự nhiên càng không cần phải nói, nếu như chẳng qua là pho tượng bình

thường, sẽ không hấp dẫn sự chú ý của hắn, mấu chốt là cặp mắt của con Thạch Quy này lại đóng chặc.

Mục đích điêu khắc Thạch Quy, cơ hồ đều là trấn trạch trừ tà, cặp mắt con rùa nên trợn tròn, Thạch Quy nhắm mắt, hắn vẫn là lần đầu tiên thấy.

- Có thể thông qua khảo hạch đi tới nơi này, chúc mừng!

Thời điểm Nhiếp Vân tìm kiếm khắp nơi, một thanh âm đột nhiên vang lên.

------oOo------

Chương 2813: Nhắm mắt Thạch Quy (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vội vàng nhìn bốn phía, để cho Nhiếp Vân thất vọng là, giống như trước, không tìm được nguồn gốc cùng phương hướng, thanh âm thì giống như ở đáy lòng vang lên, đến từ chỗ sâu trong linh hồn.

- Ở trước mặt ngươi!

Tựa hồ nhìn thấu hắn mê hoặc, thanh âm nói.

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện Thạch Quy nhắm mắt trước mắt, chẳng biết lúc nào đã mở mắt, hai tròng mắt điêu khắc rõ ràng như nước, tựa như hàm chứa một vũ trụ.

- Ngươi... Là sống hay chết?

Nhiếp Vân sợ hết hồn.

Mới vừa rồi hắn cẩn thận quan sát qua Thạch Quy này, tuyệt đối là điêu khắc thành, không có có bất kỳ khí tức sinh mạng, thế nào thời gian nháy con mắt... Hai mắt mở ra, còn có thể nói chuyện?

Loại chuyện kỳ quái này, cho dù lấy tu vi cùng tâm trí của hắn, vẫn

cảm thấy không tưởng tượng nổi.

- Có thể nói chuyện với ngươi, ngươi cảm thấy ta sống hay chết...

Thạch Quy hừ một tiếng.

- Ách...

Nhiếp Vân có chút lúng túng.

Đối phương có thể nói chuyện, dĩ nhiên là sống, mới vừa rồi câu hỏi của mình liền có vấn đề, cũng khó trách cho đối phương nắm cán.

- Tiền bối, đây là địa phương nào, làm sao ta đến nơi này...

Lúng túng chỉ một cái, Nhiếp Vân liền hóa giải, nhìn về phía Thạch Quy trước mắt, trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

Xem ra có thể tiến vào nơi này, nhất định là con Thạch Quy kia làm, nhưng mà vì sao người này lại để cho mình đi vào? Lại tính toán làm gì?

- Đây là Viêm Hoàng điện, tiểu tử, ngươi có thể đi tới nơi này, chỉ có thể nói cơ duyên không nhỏ, dĩ nhiên, có thể nắm chặc cơ duyên này hay không, liền không nhất định!

Thạch Quy nói.

- Viêm Hoàng điện? Cơ duyên? Cơ duyên gì?

Nhiếp Vân có chút hồ đồ, ngay sau đó ánh mắt sáng lên nghĩ tới điều gì:

- Chẳng lẽ là một vị cường giả Hoàng cảnh lưu lại truyền thừa?

- Cường giả Hoàng cảnh?

Thạch Quy sửng sốt một chút, ánh mắt mang cười khẽ, thanh âm hơi già nua vang lên lần nữa:

- Ngươi có thể hiểu như vậy!

- Cường giả Hoàng cảnh truyền thừa, ha ha, không tệ!

Cũng không nhìn ra nụ cười trong mắt đối phương, Nhiếp Vân cười ha ha một tiếng.

Hắn bái biến Chí Hào tướng quân xuất thủ, biết cường giả Hoàng cảnh đáng sợ, cường giả loại này lưu lại, khẳng định đều là bảo vật, được cường giả như vậy truyền thừa, tiền vốn lập thân ở Hoàn Vũ Thần Giới tuyệt đối sẽ tăng lớn không ít.

Cũng khó trách hắn thất thố, tiến vào Hoàn Vũ Thần Giới mới biết cái thế giới này đáng sợ, thông qua cùng Phí Đồng nói chuyện phiếm, hắn biết không có bối cảnh, ở thế giới này nửa bước khó đi.

Nếu như có thể lấy được một cường giả Hoàng cảnh truyền thừa, vô luận sau này tìm Đạm Đài Lăng Nguyệt, hay du lịch Hoàn Vũ Thần Giới, đều sẽ có tiền vốn bảo vệ tánh mạng.

- Không nên cao hứng quá sớm, muốn có được cơ duyên, chiến thắng đối thủ thực lực giống như mình, chẳng qua là bước đầu tiên, nếu như không cách nào thông qua hai khảo nghiệm còn lại, sẽ bị lau đi tất cả trí nhớ ở chỗ này!

Cắt đứt hắn hưng phấn, Thạch Quy nhàn nhạt nói.

- Lau đi trí nhớ?

Nhiếp Vân sợ hết hồn.

Lau đi trí nhớ, ở Hỗn Độn hải dương hắn có thể làm được, nhưng ở chỗ này, bị quy tắc của Hoàn Vũ Thần Giới ảnh hưởng, căn bản không hoàn thành được, Thạch Quy trước mắt có thể nói như vậy, sợ rằng thực lực đã vượt qua quy tắc này hạn định.

- Xem ra thực lực của chủ nhân cái truyền thừa này, vượt xa Chí Hào tướng quân...

Trong lòng Nhiếp Vân suy đoán.

Mặc dù thực lực của Chí Hào tướng quân không kém, nhưng còn không cách nào lau đi trí nhớ của người khác, Thạch Quy nói như vậy, đủ thấy thực lực của chủ nhân truyền thừa vượt xa người trước, sợ rằng đã đạt tới Hoàng cảnh trung kỳ, thậm chí cao hơn!

Người như vậy lưu lại khảo hạch, khẳng định không đơn giản!

- Khảo nghiệm là cái gì?

Nhiếp Vân ngẩng đầu hỏi.

Nếu biết là cường giả Hoàng cảnh lưu lại truyền thừa, liền âm thầm quyết định, nhất định phải lấy được.

Cho dù khảo nghiệm ở nguy hiểm, cũng phải cố gắng hoàn thành.

- Có thể nói cho ngươi biết khảo nghiệm, bất quá, ngươi phải trả lời vấn đề ta hỏi trước đã!

Thạch Quy thấy trong mắt hắn mang thái độ muốn thử, cũng không trực tiếp trả lời, mà mở miệng nói.

- Mời nói!

Nhiếp Vân gật đầu một cái.

Mặc dù không biết đối phương muốn hỏi cái gì, nhưng chỉ cần mình có thể trả lời, chắc chắn sẽ không từ chối.

- Vấn đề thứ nhất, mới vừa rồi ở trong lối đi, ngươi rõ ràng cảm giác được một hướng khác có thể là cửa ra, vì sao lại lựa chọn đi vào!

Thạch Quy nhấc mí mắt, nhàn nhạt hỏi.

Nhìn ra Nhiếp Vân ở trong lối đi lựa chọn, đều rơi vào trong mắt của nó, biết rất rõ ràng.

- Tiến vào nơi này, cái gì cũng không hiểu rõ liền đi ra ngoài, ta không cam lòng!

Nhiếp Vân nói.

Cái này là đạo tâm của hắn, không có gì không thể nói.

Tiến vào nơi này, cái gì cũng không nhìn, lập tức rời đi, tất nhiên sẽ không cam lòng!

- Ngươi không sợ nguy hiểm?

Thạch Quy nói.

- Người tu luyện, nghịch thiên mà đi, nếu như bởi vì nguy hiểm liền lùi bước, chỉ sẽ dậm chân tại chỗ, vĩnh viễn không đạt tới cảnh giới cao!

Sắc mặt của Nhiếp Vân nghiêm túc.

Hắn nói là lời thật, cũng là những năm này trải qua lấy được cảm ngộ.

Vô luận làm chuyện gì, gặp phải nguy hiểm liền dừng lại, trông trước trông sau, chỉ có thể vĩnh viễn dừng lại ở tại chỗ, khó có đột phá cùng tiến triển lớn hơn.

Lấy bản thân hắn làm thí dụ, nếu như năm đó không dũng cảm bước vào Linh giới, đến bây giờ sợ rằng vẫn còn ở Phù Thiên đại lục, dù xưng vương xưng hùng, vô địch thiên hạ, thì có ích lợi gì!

Ở Thiên Địa lục đạo không dũng cảm tiến vào Hỗn Độn hải dương, càng không có thực lực của cường giả Phong Vương như bây giờ, có cơ hội đi tới Hoàn Vũ Thần Giới.

Cuộc sống thường thường đều là nghịch lưu mà lên, xuôi dòng, thì đồng nghĩa với chán chường lại không tiến bộ.

- Rất tốt!

Thấy ánh mắt của Nhiếp Vân lộ ra khí tức bền bỉ, không thể sửa đổi, Thạch Quy tràn đầy tán dương.

- Vấn đề thứ hai, mới vừa rồi ta khống chế khôi lỗi cùng ngươi chiến đấu, ngươi đột nhiên biến mất, lại đột nhiên xuất hiện, là dùng phương pháp gì?

Thạch Quy hỏi.

Mới vừa rồi chiến đấu với Phùng Chấn, bị buộc không thể xoay người, Nhiếp Vân đột nhiên biến mất, xuất hiện lần nữa đã xoay người lại, Thạch Quy cực kỳ kỳ quái, mặc dù trước đã có suy đoán, vẫn có chút không dám tin, muốn nghe hắn nói tỉ mĩ.

- Cái này...

Nhiếp Vân lắc đầu một cái:

- Thật ngại. Đây là bí mật của ta, có thể không trả lời hay không?

Tình cảnh lúc đó nguy cấp, Nhiếp Vân không có biện pháp, tinh thần động một cái tiến vào thế giới nạp vật, xuất hiện lần nữa, thân thể tự nhiên quay lại.

------oOo------

Chương 2814: Ta muốn khảo hạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thế giới nạp vật dính dấp bí mật đan điền của hắn, tạm thời còn không muốn nói cho người khác biết.

- Ngươi không nói ta cũng đoán ra, chắc là giới vực a! Chẳng qua ta nghĩ không thông, còn không có đạt tới Hoàng cảnh, thậm chí ngay cả Vương cảnh viên mãn cũng không đạt tới, ngươi là làm sao sáng tạo ra giới vực!

Thạch Quy nghi ngờ nói.

- Giới vực?

Lần này đến lượt Nhiếp Vân kỳ quái.

Trước Chí Hào tướng quân từng nói qua chuyện giới vực. Lúc ấy không tiện hỏi nhiều, nên đối phương không có nói tường tận. Lúc này lần nữa nghe được, có chút không nhịn được, trực tiếp mở miệng:

- Giới vực là cái gì?

- Ngươi không biết?

Thạch Quy nghi ngờ nhìn Nhiếp Vân một cái, nhưng vẫn trả lời:

- Giới vực là ở trong người mở ra nội thế giới, tạo thành nhất giới, dưới tình huống nguy cấp, có thể tiến vào trong đó, chỉ cần không có đạt tới Hoàng cảnh, không tìm được giới điểm tiến vào thế giới, sẽ không cách nào tiến hành công kích!

- Mới vừa rồi tình huống của ngươi rất giống tiến vào giới vực, sau đó đi ra, chỉ bất quá ngay cả ta cũng không thấy giới điểm của ngươi, cho nên ta mới có chút kỳ quái!

- Nội thế giới? Giới vực? Giới điểm?

Nhiếp Vân nháy mắt, mặc dù rất muốn biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nhưng lúc này cũng biết hỏi quá nhiều rất dễ lộ chân ngựa, con Thạch Quy trước mắt này, mặc dù nhìn không thể động, không quá lợi hại, nhưng ai biết thực lực chân chính rốt cuộc như thế nào?

Vạn nhất phát hiện trong cơ thể hắn không phải một nội thế giới, mà là thế giới nạp vật rộng rãi hơn, khó bảo toàn sẽ không động thủ bắt hắn thí nghiệm.

- Còn không có đạt tới Hoàng cảnh liền mở ra giới vực, toàn bộ Hoàn Vũ Thần Giới, vô số năm qua, ta chỉ gặp qua mấy cái, bất quá cho dù những thiên tài này, thấp nhất cũng đạt tới Vương cảnh viên mãn, ngươi chỉ có Vương cảnh trung phẩm, lại làm được điểm

này, để cho người ta không thể không kỳ quái, cũng chính vì vậy, ta mới ra tay mang ngươi tới đây...

Thạch Quy nói.

- Mang ta đến đây?

Nhiếp Vân giờ mới hiểu được, khó trách chỉ một mình hắn tiến vào quan tài, những người khác không có đi theo, nhất định là thủ đoạn của Thạch Quy gây ra.

Có thể ra tay ở trước mặt Chí Hào tướng quân, còn để cho đối phương không nhìn ra, Nhiếp Vân đối với thực lực của Thạch Quy, lần nữa cảnh giác mấy phần.

- Biết rõ phía trước có nguy hiểm, còn đi về phía trước, chứng minh ý chí kiên định, đối mặt đối thủ thực lực tương đương thậm chí còn mạnh hơn mình, không kiêu không nóng nảy, nhanh như vậy tìm được thủ đoạn giải quyết, chứng minh cơ trí!

Thạch Quy tán dương nhìn Nhiếp Vân một cái, ánh mắt lộ ra vẻ mong đợi:

- Có khi có thể thông qua khảo nghiệm, đánh vỡ ức vạn năm chờ đợi... Bây giờ ta sẽ đưa ngươi đi khảo hạch, trước thời hạn hỏi lại ngươi một câu, khảo hạch tổng cộng có hai ải, thông qua khảo hạch, đạt được truyền thừa, không thông qua, lau đi trí nhớ, đưa khỏi nơi này! Bất quá…

Thạch Quy do dự một chút nói tiếp:

- Cái gọi là không thông qua, là thấy nguy hiểm thực không kháng nổi, cự tuyệt tham gia, hoặc trực tiếp nhận thua, nếu không... ở lúc khảo hạch tử vong, hình thần câu diệt, không thể sống lại!

- Hình thần câu diệt?

Nhiếp Vân hít một ngụm khí lạnh.

- Ân, mới vừa rồi ngươi đánh bại khôi lỗi, dùng phân thân, nếu như

ở lúc khảo hạch tử vong, vô luận bao nhiêu phân thân cũng sẽ trực tiếp tử vong!

Thạch Quy nói.

- Ngay cả phân thân cũng sẽ chết?

Con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại.

Dựa theo đạo lý, phân thân trừ cùng bổn tôn có linh hồn liên lạc ra, thì không có bất cứ quan hệ gì, thời điểm giết chết bổn tôn, cũng chém giết phân thân, rốt cuộc là khảo hạch gì mà lợi hại như vậy?

- Ngươi có thể suy tính một chút, nếu như buông tha cho khảo hạch phía sau, sẽ mất đi cơ hội đạt được truyền thừa, bất quá, có thể thông qua ải thứ nhất tiến vào nơi này, cũng coi như hữu duyên, sẽ tặng ngươi một món Vương khí đỉnh phong bồi thường, sau đó sẽ đưa ngươi ra...

Nói đến đây sắc mặt của Thạch Quy âm trầm:

- Đưa ngươi đi ra ngoài, sẽ không lau đi trí nhớ bây giờ, bất quá, ngươi không thể dùng bất kỳ phương thức nào nói chuyện nơi đây ra, nếu không... trực tiếp mạt sát!

- Trực tiếp mạt sát?

Nhiếp Vân trầm tư, nếu như trực tiếp rời đi, có thể được một món Vương khí đỉnh phong, tiến hành khảo hạch, làm không tốt sẽ chết, thậm chí bị xóa sạch trí nhớ.

- Chọn được chưa?

Thạch Quy hỏi.

- Ta muốn khảo hạch!

Nhiếp Vân nói.

Thất bại cũng có thể đưa một món Vương khí đỉnh phong bồi

thường, đủ thấy truyền thừa này cường đại, truyền thừa cường đại như vậy nếu không tranh thủ, mặc cho cơ hội trôi qua, Nhiếp Vân cũng sẽ không tha thứ mình!

- Rất tốt!

Thạch Quy thấy ánh mắt hắn thanh minh, như chém đinh chặt sắt, không chút do dự nào, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng:

- Phía sau ta có một lối đi, ngươi đi vào sẽ tự nhiên gặp được ải thứ nhất, thành công thông qua, ta sẽ xuất hiện nói cho ngươi biết nội dung của cửa ải kế tiếp, không thông qua, nghênh đón ngươi chỉ có lau đi trí nhớ, hoặc là tử vong!

- Vâng!

Nhiếp Vân gật đầu, nhìn ra sau lưng Thạch Quy, quả nhiên nương theo nó vừa dứt lời, một cửa đá chậm rãi xuất hiện.

Cửa đá chỉ khoảng một người, đen thui không biết đi thông nơi nào.

- Ta muốn hỏi một chút... Cái ải thứ nhất này có người nào thành công thông qua hay không?

Đi hai bước, Nhiếp Vân ngừng lại.

- Qua nhiều năm như vậy, ải thứ nhất tổng cộng có một trăm lẻ bảy người xông quan, bất quá chỉ có mười hai người thông qua...

Thạch Quy do dự một chút nói.

- Một trăm lẻ bảy người xông quan? Mười hai người thông qua? Tỷ lệ rất lớn a...

Nhiếp Vân cười một tiếng.

Ban đầu Tà Nguyệt chí tôn vực, Bách Nhân đảo thí luyện, tỷ lệ thành công là ba phần trăm, một trăm người thông qua mười hai người, tỷ lệ thành công đã vượt qua mười phần trăm, đối với rất nhiều người tu luyện mà nói, tuyệt đối là tỷ lệ lớn.

Dù sao, nếu mật tàng dễ dàng đạt được, sẽ không đến nổi trân quý như vậy!

- Tỷ lệ lớn? Ngươi phải biết rõ, một trăm lẻ bảy người này, là thanh niên tài tuấn ức vạn năm qua, từ trong vô số người chọn lựa ra, mỗi một cái thực lực đều mạnh hơn ngươi! Thiên phú tài tình như vậy, chỉ có thể thông qua mười phần trăm, trình độ khó khăn của ải thứ nhất có thể nghĩ!

Thạch Quy đối với thiếu niên trước mắt này tương đối có hảo cảm, không khỏi nhắc nhở mấy câu.

Đổi thành những người khác, chắc chắn sẽ không nói nhiều như vậy.

- Thanh niên tài tuấn ức vạn năm?

Nhiếp Vân chắt lưỡi.

------oOo------

Chương 2815: Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù hắn rất có lòng tin đối với thiên phú của mình, nhưng cũng biết, có thể được gọi là thanh niên tài tuấn, tất nhiên thiên phú dị bẩm, khí vận nghịch thiên.

Loại nhân tài này có mười phần trăm xác suất, xem ra ải thứ nhất rất đáng sợ!

- Có thể hỏi một chút... chín mươi lăm người thất bại... kết quả như thế nào hay không?

Do dự một chút, Nhiếp Vân hỏi.

Thành công thì có thất bại, những người thành công, hắn trước

không đi quản, người thất bại sẽ như thế nào?

- Chết!

Thạch Quy nhàn nhạt nói, trong thanh âm không có cảm xúc gì, cũng không có tiếc nuối, giống như đang nói một chuyện cực kỳ bình thường:

- Tất cả đều chết hết, một cái không có sống!

- Toàn bộ chết hết?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

Nếu là thanh niên tài tuấn, không thông qua khảo hạch, tất nhiên cũng sẽ có thủ đoạn bảo vệ tánh mạng, làm sao có thể toàn bộ tử vong?

- Đúng rồi, quên nói cho ngươi biết, ải thứ nhất, không cho phép sử dụng bất kỳ binh khí, phù giáp, chỉ có thể dựa vào thực lực của mình, nếu không, cũng sẽ bị cường lực mạt sát!

Thạch Quy tựa hồ nhìn thấu nghi ngờ của hắn.

- Không cho phép sử dụng binh khí, phù giáp?

Nhiếp Vân cười khổ.

Thì ra là như vậy!

Thiên tài sở dĩ cường đại, thiên phú là một, quan trọng hơn là át chủ bài nhiều. Trên người bảo bối nhiều, không cho phép sử dụng bảo vật, cái gọi là thiên tài cũng chỉ mạnh hơn người bình thường một chút mà thôi.

Lại nói, có thể trở thành thiên tài, cái nào không phải leng keng ngạo cốt? Gặp phải khó khăn, nghĩ không phải lùi bước, mà là chiến đấu, đợi nguy hiểm chân chính tới, còn muốn quay đầu đã chậm!

Chính vì vậy, chín mươi lăm người xông quan thất bại, một cái đều không rời đi, toàn bộ chết hết!

Cũng có thể chính vì thiên tài có ngạo cốt, hoặc là ngạo khí, thà chết chứ không chịu khuất phục, bọn họ mới có thể ở trong vô số người bộc lộ tài năng, được nhìn chăm chú.

- Cáo từ!

Suy nghĩ ra những thứ này, Nhiếp Vân không những không lùi bước, ngược lại trong mắt dấy lên hỏa diễm hừng hực.

Càng khó khăn, mới càng có động lực, mới biểu hiện truyền thừa này đáng sợ, nếu quá đơn giản, sợ rằng bảo tàng đã sớm bị những người khác lấy được, xa xa không tới phiên hắn chấm mút.

Trong lòng ý chí chiến đấu sục sôi, bước chân như gió, rất nhanh đi tới bên cạnh cửa đá, không chút do dự nào, nhấc chân đi vào.

Mới vừa gia nhập, cửa đá liền chậm rãi đóng lại, tựa như căn bản không có xuất hiện qua vậy.

Kẻo kẹt! Kẻo kẹt!

Con ngươi của Thạch Quy vòng vo, xoay cái cổ cứng rắn, nhìn cửa đá một cái, mang theo ý vị phức tạp.

- Đã bao nhiêu năm, lại tới một cái... Chỉ mong có thể thành công!

Thanh âm của Thạch Quy mờ ảo linh động, giống như tùy thời sẽ biến mất ở trên không trung:

- Như vậy ta cũng coi như giải thoát!

Hô!

Thanh âm kết thúc, đầu của Thạch Quy lần nữa quay lại, mới vừa trở về chỗ cũ, cặp mắt lấp lánh hữu thần chậm rãi nhắm lại, Thạch Quy vốn có thể nói chuyện, linh hoạt sinh động, lần nữa biến thành một tượng đá, tựa như lời nói, động tác trước kia, chẳng qua là

hoàng lương nhất mộng, căn bản không tồn tại.

Nhiếp Vân lẳng lặng bước ở trong lối đi.

Có kinh nghiệm lần trước, lần này hắn dè đặt, tinh thần tập trung cao độ, không ngừng quan sát bốn phía, như sợ xuất hiện đánh lén, bất quá đi nửa ngày, cái gì cũng không phát hiện.

Hô!

Lại đi một hồi, trước mắt rộng mở trong sáng, xuất hiện một thạch thất rộng rãi, không trung ánh mặt trời không biết từ chỗ nào chiếu xạ tới, ánh sáng chói mắt.

- Lại là một bia đá?

Ánh mắt động một cái, rơi vào tấm bia đá trong thạch thất.

Tấm bia đá này lớn hơn Viêm Hoàng bia một vòng, toàn thân ngăm đen, rậm rạp chằng chịt chạm trổ một ít chữ viết.

Trừ cái bia đá này, thạch thất lộ ra rất trống trải, không có những vật khác.

Đi tới bên cạnh bia đá, ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy bên phải nhất có năm chữ, tựa như lợi kiếm cắm vào cửu tiêu, còn không có hiểu ý gì, từng đạo kiếm khí liền đập vào mặt, làm ánh mắt có chút đau.

Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm!

Nhiếp Vân nghiêm sắc mặt.

Mặc dù không biết cấp bậc của kiếm pháp này, nhưng chỉ nghe tên cũng biết bất phàm cùng đáng sợ.

Ông!

Đang suy nghĩ kiếm pháp này xuất hiện ở đây, là để cho mình tu luyện hay chuyện gì xảy ra, trên tấm bia đá có một đạo ánh sáng lóe lên, xông vào não hải của hắn.

Đây là một đạo ý niệm, cũng có thể nói là một loại quy tắc, để cho hắn biết, ải thứ nhất phải làm thế nào thông qua.

- Muốn thông qua ải thứ nhất, cần ở trong vòng một giờ tu luyện Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm tới cảnh giới nhất định, sau đó khảo hạch uy lực của kiếm pháp, trừ bộ kiếm pháp này, bất kỳ binh khí pháp bảo nào cũng không thể sử dụng, người vi phạm, mạt sát!

Nhiếp Vân nhìn quy tắc tiến vào trong đầu.

Tu luyện một giờ, sau đó khảo nghiệm... Khó trách có thể để cho vô số thiên tài vẫn lạc, cái yêu cầu này đúng là biến thái!

Mặc dù đến bây giờ hắn còn không có nhìn nội dung của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, nhưng lại biết, tuyệt đối không đơn giản, muốn luyện thành sẽ không dễ dàng, cho dù có thể may mắn luyện thành, không có cẩn thận củng cố, liền tiến hành khảo nghiệm, dù là thiên tài tuyệt thế, sợ rằng cũng rất khó làm được!

Như vậy giống như ngươi là Âm Nhạc Gia, cho một nhạc phổ chưa từng thấy qua, chỉ nhìn một lần, liền đi trình diễn, dù tố chất trong lòng khá hơn nữa, thủ đoạn lại cao minh, khẳng định cũng sẽ lạnh nhạt, làm không tốt sẽ xuất hiện sai lầm!

Âm Nhạc Gia xuất hiện sai lầm, còn có thể đền bù, người bình thường có khi nghe không hiểu, nhưng khảo nghiệm xuất hiện sai lầm, không hợp cách, nháy mắt là có thể phán định sinh tử!

Cho nên, ải thứ nhất đã không thể nói khó khăn, mà có thể xưng biến thái!

- Đã bắt đầu tính giờ, không thể trì hoãn, nhất định phải mau chóng tu luyện...

Những chuyện này ở não hải chợt lóe lên, Nhiếp Vân liền thở ra một hơi.

Thời gian không đợi người, một giờ muốn học tập một bộ kiếm pháp, thời gian vốn quá ngắn, chậm trễ nữa mà nói, một khi cái gì

cũng không học được, thật liền nguy rồi!

Hô!

Biết thời gian không đợi người, bất quá, Nhiếp Vân cũng không luống cuống nhìn về phía bia đá trước mắt, mà khoanh chân ngồi dưới đất, ánh mắt chậm rãi nhắm lại.

Nhắm mắt lại tự nhiên không cách nào thấy nội dung trên tấm bia đá, lúc này hắn lại không nóng nảy nghiên cứu trình độ kiếm chiêu khó dễ, mà là điều chỉnh hô hấp, điều chỉnh trạng thái!

- Không tệ...

Nhiếp Vân không biết hắn vừa mới ngồi xuống, xa xa một thanh âm tán dương không tự chủ được vang lên.

------oOo------

Chương 2816: Luyện kiếm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như hắn nghe được thanh âm này, tự nhiên sẽ biết chính là Thạch Quy kia, chẳng qua là con Thạch Quy này rốt cuộc ở địa phương nào, cho dù là hắn, cũng không tìm được phương vị.

- Biết rõ thời gian không đợi người, còn không kiêu không nóng nảy, điều chỉnh tâm tính lại đi học kiếm chiêu, ý chí có thể nói kinh người!

Thanh âm giống như lẩm bẩm, cũng giống như lầm bầm lầu bầu.

Nhiếp Vân tự nhiên không nghe được, hắn bây giờ, đã lâm vào vong ngã, cố gắng điều chỉnh trạng thái.

Từ khi thấy Thạch Quy, mặc dù nó nói không nhiều, nhưng mỗi một câu lại mang đến cho hắn áp lực thực lớn, cái gì mười phần trăm xác suất, thiên tài cũng không thông qua được, lau đi trí nhớ, thần

hồn câu diệt...

Những lời này gom ít thành nhiều, nếu như không nghĩ biện pháp thanh trừ, sẽ tích lũy trong lòng, thành tâm ma của mình.

Nhất là ở thời điểm luyện kiếm, một khi không cách nào chuyên tâm, không làm được tinh ích cầu tinh, đừng nói tốc độ học kiếm sẽ chậm không ít, làm không tốt còn không thu hoạch được gì, đến cuối cùng chỉ học được một ít da lông.

Hắn chủ tu kiếm pháp, lại có thiên phú Kiếm Đạo sư, biết kiếm đạo phong phú, cho dù cả đời tu luyện, muốn sáng chế ra một bộ kiếm pháp thuộc về mình khó lại càng khó hơn, mặc dù học kiếm tương đối dễ dàng một chút, nhưng kiếm pháp cường đại chân chính, tuyệt không phải dễ dàng học như vậy.

Nếu đơn giản, cũng sẽ không để cho vô số thiên tài chùn bước.

Chính vì vậy, học kiếm trước cần điều chỉnh tốt tâm tính, không kiêu không nóng nảy, dù thất bại cũng không muốn nổi giận, buông tha cho gánh nặng một giờ không được sẽ bị mạt sát, toàn tâm đầu nhập.

Cũng chính là mài đao không mất công đốn củi!

Trong đầu lóe lên tuệ kiếm, không biết qua bao lâu, Nhiếp Vân mở mắt lần nữa.

Lúc này trong mắt hắn không có bất kỳ cảm xúc mặt trái, hai tròng mắt đen nhánh, giống như mặt trời chói chan, quang minh chói mắt.

- Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm tổng cộng chín thức, đây là phương pháp tu luyện ba thức trước, mỗi một chiêu đều là kiếm pháp vượt qua Thiên Đạo, thức thứ nhất, Phá Diệt Tinh Thần! Thức thứ hai, Truy Tinh Truy Nhật! Thức thứ ba, Kiếm Chỉ Thương Thiên!

- Phá Diệt Tinh Thần, có khả năng khuấy động chư thiên, tập trung kiếm ý toàn thân, trọng lực không giảm tốc...

- Truy Tinh Truy Nhật, cần chính là tốc độ, không có nhanh nhất chỉ

có nhanh hơn, dùng tốc độ nhanh nhất chém giết địch nhân, kiếm mang vượt qua Thiên Đạo...

- Kiếm Chỉ Thương Thiên...

Ánh mắt không có dừng lại, quét qua tấm bia đá, từng chữ từng câu chậm rãi tiến vào não hải.

Bộ Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm này không hoàn toàn, chẳng qua là ba thức trước, dù vậy, Nhiếp Vân nhìn ở trong mắt, vẫn kinh hãi không thôi.

Kiếm pháp này vượt qua bất kỳ kiếm chiêu nào dĩ vãng hắn học tập, thậm chí vượt xa Liên Nguyệt kiếm!

Liên Nguyệt kiếm, là tuyệt chiêu hắn kết hợp Thiên Đạo của Hỗn Độn hải dương sáng lập ra, cho dù uy lực rất mạnh, nhưng vẫn không cách nào vượt qua Thiên Đạo, mà bộ kiếm pháp này, từng chiêu phá vỡ bầu trời, giống như thần lai chi bút, mang vị đạo vượt qua Đại Đạo, vượt qua thời không.

Nếu như có thể luyện thành, tuyệt đối có thể để cho thực lực của hắn tiến hơn một bước!

Bất quá, kiếm pháp mạnh, tu luyện cũng sẽ khó khăn không ít, nếu như là loại cấp bậc như Liên Nguyệt kiếm, thiên phú Kiếm Đạo sư, Võ Đạo sư vận chuyển một cái, trong vòng mấy tức là có thể học, mà bây giờ bộ kiếm pháp này, cho dù là hắn cũng không tự chủ được sinh ra cảm giác không lưu loát.

Đại Đạo không thể nói, nếu kiếm pháp dễ học, cũng không đến nổi để cho vô số thiên tài chùn bước, không thể ra sức.

Chính bởi vì Nhiếp Vân biết điểm này, nên mới đầu cũng không vội nghiên cứu, mà trước đọc cả bộ kiếm pháp một lượt.

Đọc qua một lượt, biết trước biết sau, như vậy liên hệ tới, sẽ không dễ dàng bị lỗi, nếu không, chỉ phân tích một câu, đi nhầm con đường, còn muốn quay đầu, tất nhiên sẽ lãng phí nhiều thời gian hơn.

Mặc dù trên tấm bia đá khắc Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm chỉ có ba chiêu, nhưng số chữ không ít, chừng hơn hai ngàn chữ, ước chừng nhìn thời gian uống cạn chun trà, mới đọc qua một lượt.

Đọc xong, Nhiếp Vân vẫn không vội tu luyện, mà nhắm mắt lại ôn tập một lần, lúc này mới lần nữa nhìn sang bia đá.

- Thức thứ nhất, Phá Diệt Tinh Thần...

Nhìn chú giải của thức thứ nhất, vừa nhìn, bàn tay vừa chậm chạp hoạt động.

Chiêu số của Phá Diệt Tinh Thần rất đơn giản, nói trắng ra chính là dốc hết sức phá vạn pháp, dùng lực lượng mạnh nhất nghiền ép đối thủ, nếu thi triển hoàn mỹ, tinh thần cũng có thể bể tan tành.

Ông!

Lòng bàn tay tạo thành một đạo kiếm ý, càng ngày càng mạnh. Giống như giang hải hội tụ nước suối, lực lượng trong cơ thể thật nhanh hội tụ về phía kiếm ý.

Phá Diệt Tinh Thần... Tụ lực!

Muốn tích góp lực lượng cường đại, nhất định phải tụ tập toàn bộ lực lượng trong cơ thể lại, tạo thành kiếm ý.

Bình thường hắn thi triển kiếm ý, đều là lực lượng sinh ra, có bao nhiêu thực lực, kiếm ý liền mạnh bao nhiêu, còn chưa bao giờ tụ tập qua kiếm ý, lúc này hội tụ, cho dù là hắn cũng cảm thấy cố hết sức.

Hô!

Kiếm ý ở lòng bàn tay vụn ra, giống như bọt nước vỡ vụn.

- Cái này... Ngay cả một phần mười kiếm ý của Phá Diệt Tinh Thần cũng không hội tụ ra...

Sắc mặt của Nhiếp Vân nặng nề.

Vốn cho rằng hắn chủ tu Kiếm Đạo, học bộ kiếm pháp này, tất nhiên chiếm ưu thế hơn người khác, bây giờ nhìn lại, còn là nghĩ quá đơn giản.

Chiêu thứ nhất Phá Diệt Tinh Thần cần tích lũy kiếm ý đến một loại trình độ mới có thể thả ra, mà vừa rồi hắn thí nghiệm một chút, bằng vào lực lượng cùng lực khống chế bây giờ, ngay cả một phần mười kiếm ý cũng tụ tập không được!

Một phần mười kiếm ý cũng tụ tập không được, làm sao có thể học bộ kiếm pháp này?

- Thử lại lần nữa...

Tinh thần không chịu thua sinh ra, Nhiếp Vân cắn răng lần nữa thí nghiệm.

Ông!

Kiếm ý lần nữa từ lòng bàn tay sinh ra, chậm rãi hội tụ, giống như thổi lên khí cầu, càng ngày càng lớn.

Kẻo kẹt! Kẻo kẹt!

Nương theo kiếm ý càng ngày càng mạnh, mồ hôi trên đầu Nhiếp Vân cũng càng ngày càng nhiều, cả người không tự chủ được run rẩy.

Hô!

Kiếm ý lần nữa mất đi khống chế, tiêu tán.

Mặc dù hắn dùng hết toàn lực, vượt qua mới vừa rồi, vẫn không tới hai phần mười.

Tiếp tục như vậy, chỉ kiếm ý cũng ngưng không ra, làm sao luyện thành chiêu này?

- Xem trước chiêu thứ hai...

Biết chiêu thứ nhất bằng vào lực khống chế của hắn bây giờ, khẳng định không hoàn thành được. Mặc dù trong lòng Nhiếp Vân khẩn trương, lại không có buông tha, nhìn về phía chiêu thứ hai.

------oOo------

Chương 2817: Luyện kiếm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thức thứ hai, Truy Tinh Trục Nhật có ý tứ tốc độ, trọng tốc không trọng lực, muốn luyện thành đầu tiên ý niệm phải dung hợp không gian, tạo thành một đạo suy nghĩ đặc thù, suy nghĩ đến đâu, cũng chính là địa phương kiếm xuất hiện.

Một khi luyện thành chiêu này, ý đến kiếm đến, không bị không gian thời gian ngăn cách, tốc độ nhanh vượt xa Thiên Đạo.

Tí tách tí tách!

Dựa theo nội dung phương pháp trên tấm bia đá, Nhiếp Vân khống chế ý niệm cùng kiếm khí ở đầu ngón tay, chợt đâm một cái, không khí phát ra giòn vang bạo liệt.

- Mặc dù dễ hơn chiêu thứ nhất một ít, nhưng tốc độ này, ngay cả yêu cầu thấp nhất của Truy Tinh Trục Nhật cũng kém hơn phân nửa!

Mặt mũi của Nhiếp Vân khó coi.

Truy Tinh Trục Nhật có yêu cầu tốc độ thấp nhất, muốn luyện thành, thấp nhất cũng phải đạt tới loại tốc độ này!

Nói trắng ra là, cái yêu cầu thấp nhất này chính là tốc độ của Thiên Đạo!

Tốc độ của Thiên Đạo nhanh bao nhiêu?

Chiều rộng của Tà Nguyệt chí tôn vực, cho dù Nhiếp Vân toàn lực phi hành, cũng cần tốn hao thời gian nhất định, Thiên Đạo không cần, một ý niệm liền có thể tới!

Đây chính là tốc độ của Thiên Đạo!

Chỉ cần ở trong phạm vi Thiên Đạo, hoàn toàn có thể không nhìn không gian thời gian!

Mặc dù Nhiếp Vân từ Khí Hải đại lục liền tu luyện kiếm pháp, Hỗn Độn hải dương nói riêng về kiếm pháp không người có thể so sánh, nhưng bàn về tốc độ, cách Thiên Đạo còn kém một đoạn, muốn vượt qua, là xa xa không đạt tới!

Dùng sự thực mà nói, tốc độ xuất kiếm của hắn bây giờ, chỉ có một nửa tốc độ của Thiên Đạo.

Tốc độ của Truy Tinh Trục Nhật, yêu cầu thấp nhất chính là tốc độ của Thiên Đạo, hắn dùng hết toàn lực cũng chỉ có thể đạt tới Thiên Đạo, làm sao có thể luyện thành chiêu này?

Tí tách tí tách!

Liên tục đâm mấy kiếm, phát hiện dùng hết toàn lực cũng không làm được, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là lần nữa buông tha, nhìn về phía chiêu thứ ba.

Chiêu thứ ba gọi Kiếm Chỉ Thương Thiên, kết hợp chiêu thứ nhất cùng chiêu thứ hai, vừa có dày nặng của chiêu thứ nhất, cũng có tốc độ của chiêu thứ hai, hai chiêu dung hợp vào một chỗ, cho dù ông trời cũng phải tránh lui!

Chỉ nhìn một cái, không cần thí nghiệm, Nhiếp Vân cũng biết, chiêu này khẳng định không hoàn thành được.

Muốn học chiêu này, phải hoàn toàn thông hiểu đạo lí chiêu thứ nhất, chiêu thứ hai, sau khi hoàn toàn nắm giữ, mới có thể hoàn thành!

- Chẳng lẽ... Ba chiêu kiếm pháp này ta thật không học được?

Buông tha cho chiêu thứ ba, Nhiếp Vân lần nữa đưa mắt rơi vào trên tấm bia đá, quả đấm siết chặc.

Hắn tự nhận thiên phú không thua bất kỳ người nào, đã có mười hai người thông qua ải thứ nhất, cũng chứng minh có người luyện thành, hơn nữa xông quan thành công!

Có người thành công vì sao hắn không làm được?

- Đã qua hơn nửa canh giờ, không thay đổi mà nói, liền thật không có biện pháp...

Trong lòng sinh ra nóng nảy, Nhiếp Vân nhìn thời gian một chút, càng thêm luống cuống.

Thời gian đã qua hơn phân nửa, khoảng cách một giờ ước định, càng ngày càng ngắn, dựa theo tình huống bình thường, thời gian này hắn ít nhất cũng phải học một chiêu kiếm pháp, đến bây giờ một chiêu cũng không học, thời gian còn lại căn bản không thể hoàn thành!

Bất kỳ vật gì cũng không thể một dúm mà liền, hơn nửa canh giờ trôi qua, một chút tiến bộ cũng không có, thời gian còn lại làm sao có thể hoàn thành?

- Chẳng lẽ là ta bỏ quên thứ gì, bộ kiếm pháp này căn bản không phải học như vậy?

Trong lòng luống cuống, Nhiếp Vân cũng không hoảng hốt, mà suy nghĩ, lần nữa cân nhắc.

Dùng phương pháp như vậy học bộ kiếm pháp này, còn dư lại gần nửa canh giờ, khẳng định không hoàn thành, chỉ có thể nhìn xem có thể nghĩ ra những phương pháp khác hay không!

Ở trong một góc, một Thạch Quy nho nhỏ giấu ở trong đó, giống như bị trận pháp che giấu, cho dù Nhiếp Vân dùng linh hồn quét nhìn, cũng không thấy được chút nào, bất quá, Thạch Quy ở trong

trận pháp tựa hồ có thể thấy tình huống của Nhiếp Vân, hai mắt vốn nhắm chặc, bây giờ mở tròn xoe, không nhúc nhích nhìn chằm chằm phía trước.

- Ai, xem ra còn là kỳ vọng quá cao...

Thanh âm từ trong miệng Thạch Quy vang lên, mang mất mác nồng nặc.

- Trước tới chỗ này kém cõi nhất đều là Vương cảnh viên mãn, thực lực như vậy, thi triển Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm còn khó khăn, Vương cảnh trung kỳ, ít có thể thi triển ra... Ta còn là quá lạc quan! Thiên tài tuyệt thế có thể so với thời kỳ thượng cổ, đã không tồn tại nữa...

Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm trước ba kiếm nhìn đơn giản, trên thực tế muốn vận chuyển ra, ít nhất phải có thực lực Vương cảnh viên mãn, không có loại lực lượng này, nguyên khí trong cơ thể cung ứng không được, tinh thần cũng không đủ, ít có thể thành công!

Thiếu niên trước mắt này thực lực không cao lại có thể phá vỡ Ngũ Hành Di Quang trận, vừa vặn có thể thông qua ải thứ nhất, hắn vốn tưởng rằng có thể sáng tạo kỳ tích, không nghĩ tới còn là nhìn cao đối phương!

Bây giờ thời gian đã qua hơn nửa canh giờ, cách kết thúc cũng bất quá chừng một nửa, thiếu niên ngay cả một chiêu cũng không học được, muốn chân chính học, sợ rằng đã không thể nào!

Chỉ hy vọng người này có thể làm ra lựa chọn chính xác, trực tiếp rời đi.

- Ân? Tại sao lại không luyện? Chẳng lẽ là tự giận mình?

Trong lòng đang cảm khái, đột nhiên thiếu niên ở trước mắt ngừng lại, lẳng lặng ngồi ở trước tấm bia đá không tu luyện, lần nữa nhắm mắt lại.

- Không nghĩ đến chút nghị lực ấy cũng không có, đáng tiếc... Xem ra chỉ có thể lau đi trí nhớ...

Nguyên tưởng rằng cho dù đối phương không luyện được, cũng sẽ kiên trì đến một khắc cuối cùng. Nghĩ biện pháp tìm được phương pháp chân chính thích hợp mình, ai ngờ còn dư lại gần một nửa thời gian, đối phương lại buông tha!

Kiếm pháp thâm ảo như vậy, chuyên tâm tu luyện, cẩn thận nghiên cứu cũng không học được, nhắm mắt... Đây không phải là buông tha thì là gì?

- Ai, trẻ tuổi chính là không biết quý trọng...

Thạch Quy tràn đầy thất vọng.

Viêm Hoàng điện truyền thừa, nếu như có người biết vật trong đó là gì, toàn bộ Hoàn Vũ Thần Giới khẳng định sẽ trở nên điên cuồng, dù là Đại Đế, cũng sẽ bất chấp thân phận cưỡng ép nhúng tay!

Cơ hội tốt như vậy, thiếu niên này lại buông tha, thật là gỗ mục không thể điêu khắc!

- Được rồi, lần sau lại tìm cơ hội, tìm thiếu niên thiên phú cao vào...

Lại quan sát một hồi, phát hiện đối phương từ đầu đến cuối không có mở mắt, một mực thuộc về trạng thái “buông tha”, Thạch Quy không thể làm gì khác hơn là lắc đầu, ký thác hy vọng đến người kế tiếp, thiếu niên trước mắt này, là tự động bị hắn bỏ qua.

------oOo------

Chương 2818: Kiếm ý dung đan điền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đông!

Một canh giờ đến, thanh âm như phong bạo cuốn sạch toàn bộ thạch thất.

- Đã đến giờ. Tiểu tử này sẽ phải trực tiếp lựa chọn thối lui ra, hoàn toàn buông tha a! Nếu quả thật lựa chọn thối lui ra, là trong một trăm lẻ tám người khảo hạch, duy nhất...

Thấy đã đến giờ, thiếu niên vẫn không có mở mắt luyện kiếm, Thạch Quy lắc đầu một cái.

Trước vô số năm, tổng cộng khảo hạch một trăm lẻ bảy người, kém nhất cũng luyện thành thức thứ nhất. Mặc dù cuối cùng khảo hạch vẫn thất bại, nhưng cũng có thiên tài ngạo cốt, không có buông tha cho!

Tiểu tử trước mắt này, thời gian còn không có hết, liền tự mình buông tha, cũng coi như kỳ hoa!

Loại tâm tính này, không cần suy nghĩ, sau này cho dù lấy được Viêm Hoàng điện truyền thừa, cũng sẽ không có thành tựu quá lớn!

Hô!

Thiếu niên đứng dậy, bất quá không giống như Thạch Quy tưởng tượng, trực tiếp xin rời đi, mà tiếp tục đi về phía trước.

Ải thứ nhất khảo hạch, là luyện kiếm, sau đó kiểm nghiệm, mà kiểm nghiệm gì đó đang ở phía trước.

- Người này không phải... muốn tham gia khảo hạch chứ? Một khi tham gia, chỉ cần không thông qua, sẽ trực tiếp mạt sát...

Thạch Quy không khỏi sinh ra một trận tức giận.

Mình buông tha cho ngược lại cũng thôi, nhiều nhất mất cơ hội lần này, tự giận mình, còn muốn đạt được truyền thừa, chẳng lẽ cho rằng mạt sát là đùa giỡn?

- Lỗi do tự mình gánh, muốn diệt vong, vậy thì ai cũng đừng trách...

Nếu đối phương không sợ chết, còn làm như vậy, Thạch Quy cũng lười ngăn trở, lạnh lùng nhìn đối phương, chờ sau khi hắn thất bại bị trận pháp trực tiếp mạt sát.

Tí tách tí tách!

Đang thời điểm nó cho là thiếu niên trước mắt phải chết, một thanh âm tiến vào lỗ tai, trước mắt một đạo tử quang thoáng qua.

- Cái gì? Cái này... Không thể nào!

Thấy tử quang, con ngươi của Thạch Quy co rụt lại, thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, trong ánh mắt vốn bình tĩnh khó có thể ngăn chặn khiếp sợ.

Rắc rắc!

Tử quang quét qua, trận pháp chung quanh Thạch Quy giống như bọt khí bị đâm lủng, trong nháy mắt vỡ vụn, ngay sau đó ánh sáng chiếu rọi trên người ở Thạch Quy, nham thạch vốn vô cùng cứng rắn, xuất hiện vết rách.

Bất quá, thân thể xuất hiện vết rách, Thạch Quy không có cảm thấy khiếp sợ, ngược lại cặp mắt giống như phong ma, lóe lên vẻ hưng phấn:

- Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm... Đệ thất trọng? Cái này... Cái này...

Rào!

Thạch Quy hoàn toàn bể thành bụi phấn.....

Nhiếp Vân cũng không biết Thạch Quy ở sau lưng len lén nhìn hắn, càng không biết hắn một kiếm qua đi, Thạch Quy rình coi bể thành bột phấn, hắn lúc này, đang nhìn chằm chằm một bia đá khác trước mắt, lông mày như điện.

Đạo ý niệm kia tiến vào não hải, hắn liền biết nội dung khảo hạch ải thứ nhất.

Học tập Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm một giờ, sau đó tới tấm bia đá ở sau thạch thất, dùng kiếm pháp mới vừa học, đâm rách bia đá!

Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm tổng cộng chín kiếm thất trọng, mỗi một trọng đều có uy lực cực mạnh, mỗi một trọng tản ra ánh sáng cũng không giống nhau, theo thứ tự là hồng, cam, vàng, xanh, thanh, lam, tử!

Khi kiếm quang đạt tới màu tím, giải thích rõ tu luyện Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm tới cực hạn.

Khảo hạch, cũng không phải đạt đến mức tận cùng mới có thể thông qua, đạt tới đệ tứ trọng là được, nói cách khác, chỉ cần kiếm mang phát ra lục quang, là thông qua!

Một khi thông qua, kiếm mang đâm vào trên tấm bia đá, bia đá sẽ bể tan tành, tiến vào bia đá kế tiếp, cái này là dùng để khảo nghiệm uy lực kiếm thứ hai!

Chỉ có ba bia đá toàn bộ bể tan tành, cũng chính là ba chiêu kiếm pháp đạt tới đệ tứ trọng, mới có thể thông qua!

Hít sâu một hơi, ánh mắt của Nhiếp Vân ngưng trọng.

Chiêu kiếm pháp thứ nhất, hắn lần đầu tiên thi triển liền thành công, hiển nhiên cũng không nghĩ tới có thể phát ra tử quang, mặc dù trong lòng có chút kiêu ngạo, nhưng cũng biết giờ phút này không phải thời điểm kiêu ngạo, một khi chiêu thứ hai không thi triển được, cũng sẽ bị mạt sát!

- Khẳng định không có vấn đề...

Nhớ tới mới vừa rồi trong cơ thể biến hóa, Nhiếp Vân tràn đầy tự tin.

Dựa theo phương pháp bình thường tu luyện, lực lượng trong cơ thể hắn quá yếu, căn bản không cách nào ngưng tụ thành kiếm ý, đừng nói một giờ tu luyện thành ba chiêu kiếm pháp, cho dù bất kỳ một chiêu nào cho thêm mười năm cũng không nhất định có thể thành công!

Không phải thiên phú của hắn không được, mà là tu vi quá kém!

Giống như người và trâu so khí lực, không sánh bằng liền chứng minh lực lượng hắn không được sao?

Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, vô luận huyền ảo khó hiểu ra sao hắn cũng có thể hiểu được, không thi triển được, là bởi vì lực lượng trong cơ thể căn bản không đủ để vận chuyển, cũng không cách nào kích hoạt.

Đều biết sức nước có thể tạo ra điện, nhưng cái kia cũng cần rất nhiều nước mới có thể hoàn thành, cho ngươi một hớp nước, đi tạo điện cho ta xem?

Cho ngươi một viên gạch có thể xây nhà sao?

Cho nên, Nhiếp Vân thiếu không phải lĩnh ngộ, mà là lực lượng.

Biết điểm này, hắn không tiếp tục cưỡng ép tu luyện!

Vì hắn biết, cho dù dùng cố gắng lớn nhất, thực lực của hắn bây giờ cũng không cách nào luyện thành ba kiếm kia, phải nghĩ biện pháp khác.

- Người khác muốn học tập kiếm pháp, thời gian nháy mắt liền học thành là không thể, mà ta lại có một biện pháp...

Trong lòng Nhiếp Vân suy nghĩ.

Kiếm pháp khó học, bất kỳ người nào muốn học, đều cần tốn hao thời gian cực lớn, hắn bất đồng, ban đầu thiên phú Kiếm Đạo sư mở ra, học tập kiếm pháp đơn giản giống như ăn cơm uống nước, Kiếm Đạo khí động một cái, kiếm pháp khó hơn nữa cũng có thể luyện thành.

Bộ kiếm pháp này bằng vào thủ đoạn bình thường, khẳng định không học được, nhìn thời gian còn lại, có thể lợi dụng đan điền đặc thù, học loại năng lực này hay không!

Chính bởi vì nghĩ tới những thứ này, hắn mới khoanh chân ngồi xuống, không có tiếp tục tu luyện, mà ở trong mắt Thạch Quy, biến thành tự giận mình.

Trước có Kiếm Đạo khí cùng đan điền trống không, dung hợp Kiếm Đạo vô cùng đơn giản, lúc này bất đồng, đan điền trống không có, mấu chốt là bộ kiếm pháp này căn bản không có Kiếm Đạo khí.

Suy tư hồi lâu, lúc này Nhiếp Vân mới toát ra một ý tưởng.

Kiếm Đạo khí nói trắng ra chính là lĩnh ngộ Kiếm Pháp Đại Đạo, đã như vậy hắn dung nhập lĩnh ngộ đối với bộ kiếm pháp này vào đan điền, sẽ xuất hiện tình huống gì?

Nghĩ đến liền làm, khoanh chân ngồi dưới đất, chậm chạp dung hợp cảm ngộ của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm vào Kiếm Đạo đan điền.

Có Diễm Hỏa đan điền làm gương, hắn biết dùng đan điền mới, còn không bằng sử dụng Kiếm Đạo đan điền, có thể chứa kiếm ý tốt hơn, làm ra đột phá.

------oOo------

Chương 2819: Dung hợp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiếm ý của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm sắc bén như đao, cũng may là đan điền Kiếm Đạo sư, đổi thành những đan điền khác, khẳng định không chịu nổi.

Cưỡng ép thích ứng hồi lâu, quả nhiên để cho hắn phát hiện ngoài ý muốn!

Kiếm Đạo đan điền dung hợp kiếm ý của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, chậm rãi bơi về phía trước, thời gian nháy con mắt liền vượt qua rất nhiều đan điền, đến gần trước mười (*Kiếm Đạo đan điền vốn xếp thứ 17).

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân biết mình lựa chọn khẳng định đúng rồi!

Mặc dù thời khắc này Kiếm Đạo đan điền cách vượt qua Thiên Đạo còn có một khoảng cách rất lớn, lại thật tiến bộ.

Có một lần thành công, ngay sau đó dung nhập kiếm ý của chiêu thứ hai vào, sau đó chiêu thứ ba...

Ba chiêu kiếm ý toàn bộ dung nhập vào Kiếm Đạo đan điền, còn chưa kịp thí nghiệm có thể thi triển ra kiếm pháp hay không, một canh giờ liền đến!

Thời khắc này Kiếm Đạo đan điền, xếp sau Thiên Cơ đan điền, ổn cư trước mười.

Đã đến giờ, Nhiếp Vân không có tiếp tục ngồi nữa, vừa vặn cũng muốn thử một chút, xem có thể thi triển ra kiếm pháp hay không, lúc này mới đi tới bên cạnh bia đá, hắn không biết làm như vậy ở trong mắt Thạch Quy là không tự lượng sức.

Lấy chỉ làm kiếm, vận chuyển thiên phú Kiếm Đạo sư, ngón tay nhấn xuống, tử quang lóng lánh, bia đá nổ tung!

Ngay cả chính hắn cũng không nghĩ tới, kiếm pháp mới vừa rồi vô luận thi triển như thế nào cũng không được, lúc này đơn giản giống như trở tay, thậm chí còn đạt tới đệ thất trọng!

Hô!

Nhiếp Vân nhìn chằm chằm bia đá thứ hai.

Chiêu kiếm pháp thứ nhất mượn thiên phú Kiếm Đạo sư có thể thi triển, chiêu thứ hai ý tứ là tốc độ, có thể thành công hay không thì không biết.

Ông!

Trong lòng không có bất kỳ tâm tình gì, lấy chỉ làm kiếm, một đạo kiếm khí lần nữa từ đầu ngón tay sinh ra.

Nơi này không thể sử dụng binh khí, cho dù diễn luyện kiếm pháp cũng chỉ có thể lợi dụng kiếm khí.

- Phá!

Câu thông thiên phú Kiếm Đạo, toàn thân trong nháy mắt kiếm khí như gió, ánh mắt Nhiếp Vân lóe lên, đâm đi ra ngoài.

Tí tách tí tách!

Kiếm khí vừa xuất hiện lập tức vạch ra một quỹ tích mắt thường không thể nhận ra, thẳng tắp về phía trước.

Không cần nhìn, cái tốc độ này đã vượt qua Thiên Đạo, so với hắn mới vừa rồi thi triển, là cách biệt trên trời dưới đất.

Ầm!

Một đạo thanh mang lóe lên, kiếm khí đánh trúng ở trên tấm bia đá, tấm bia đá thứ hai, ầm ầm vỡ vụn.

Thành công!

- Hô! Thành công...

Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù chiêu thứ hai chỉ đánh tới đệ ngũ trọng, nhưng đối với hắn mà nói đã rất tốt.

Dù sao, mới học một giờ, chỉ cần cho đủ thời gian, khẳng định cũng có thể đạt tới đệ thất trọng!

- Tấm bia đá thứ ba...

Phá vỡ bia đá thứ hai, ánh mắt của Nhiếp Vân rơi đến tấm bia đá cuối cùng, chỉ cần chiêu thứ ba Kiếm Chỉ Thương Thiên đạt tới đệ tứ trọng, ải thứ nhất khảo hạch, là hoàn toàn thông qua.

Bất quá, hắn cũng biết, kiếm thứ ba mới là đáng sợ nhất trong ba chiêu, cũng là khó học nhất.

Chiêu thứ nhất Phá Diệt Tinh Thần, có ý tứ dầy cộm nặng nề, dốc hết sức phá vạn pháp, chiêu thứ hai Truy Tinh Trục Nhật là tốc độ, dùng tốc độ vượt qua Thiên Đạo đối địch, để cho người ta khó lòng phòng bị.

Hai chiêu này vốn rất khó học, chiêu thứ ba là hai chiêu dung hợp, vừa có dầy cộm nặng nề, lại có tốc độ. Cho dù thiên phú Kiếm Đạo sư của Nhiếp Vân dung hợp kiếm ý lên cấp, vẫn cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

Chẳng qua là, cho dù lực bất tòng tâm, cũng phải thi triển ra, nếu không, sinh tử không do mình khống chế.

Lui về sau một bước, Nhiếp Vân cũng không vội công kích bia đá, mà đâm tới không gian sau lưng.

Phá vỡ mỗi một bia đá, đều có thời gian nghỉ ngơi nhất định, chiêu thứ ba hắn còn chưa thử nghiệm qua, vạn nhất không thành công, rất có thể tại chỗ liền bị mạt sát, không bằng thừa dịp này thí nghiệm một chút, nhìn xem uy lực lại nói.

Tí tách két!

Kiếm mang lóe lên, kiếm khí từ đầu ngón tay bắn ra, không có bắn ra bao xa, liền trực tiếp biến mất.

Hô!

Kiếm khí thả ra ánh sáng màu đỏ.

- Thiên phú Kiếm Đạo sư lên cấp, mặc dù để cho ta có thể thi triển ra chiêu thứ ba, đáng tiếc chỉ là đệ nhất trọng, cách đệ tứ trọng phá vỡ bia đá còn kém nhiều lắm...

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân thất vọng.

Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm hắn đã luyện thành hai chiêu, biết bộ kiếm pháp này uy lực đáng sợ, mặc dù tác dụng của thiên phú Kiếm Đạo sư để cho chiêu thứ ba có thể thi triển ra, nhưng đáng tiếc, chẳng qua là đệ nhất trọng, muốn thông qua bia đá là không thể nào!

- Thời gian không đợi người. Làm sao bây giờ...

Lúc này còn muốn lên cấp Kiếm Đạo đan điền khẳng định không thể nào, dù sao cũng không đủ thời gian tìm hiểu kiếm chiêu, liền không cách nào sinh ra kiếm ý mới, đan điền tự nhiên không thể nào lên cấp.

Bia đá thứ hai cùng bia đá thứ ba liền nhau, cho dù có thời gian cách nhau, cũng bất quá mấy chục hô hấp, không thể nào có mấy giờ mặc cho hắn lục lọi.

- Ân? Đúng rồi...

Thời điểm hắn hết đường xoay xở, trong đầu đột nhiên lóe lên linh quang.

- Kiếm Chỉ Thương Thiên là thức thứ nhất Phá Diệt Tinh Thần, thức thứ hai Truy Tinh Trục Nhật dung hợp, vừa có tốc độ lại có lực lượng, ta đơn độc không làm được, nếu như sử dụng thiên phú Thiên Thủ sư thì sao?

Thiên phú Thiên Thủ sư, có thể để cho tay trái tay phải của hắn trở nên vô cùng linh xảo, làm ra bất kỳ động tác nào mình muốn.

Lúc này một tay không thi triển được chiêu thứ ba Kiếm Chỉ Thương Thiên, hoàn toàn có thể tay trái tay phải đồng thời thi triển một chiêu Phá Diệt Tinh Thần, một chiêu Truy Tinh Trục Nhật, sau đó lợi dụng năng lực đặc hữu của Thiên Thủ sư, dung hợp hai chiêu!

Loại kiếm pháp dung hợp này, ban đầu ở Phù Thiên đại lục từng thí nghiệm qua, hơn xa chiêu số đơn độc.

- Chỉ có thể như vậy

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân biết không còn thời gian cẩn thận suy nghĩ, không thể làm gì khác hơn là đi tới bên cạnh bia đá thứ ba, nhìn chằm chằm phía trước.

Ông! Ông!

Vận chuyển thiên phú Thiên Thủ sư, song chưởng biến thành màu vàng, cả hai tay giơ lên, hai đạo kiếm khí thẳng tắp bắn ra, du đãng ở đầu ngón tay.

Một đạo kiếm mang vô cùng cường đại, một cái khác bắn nhanh ra, tùy thời vượt qua Thiên Đạo.

Cách Nhiếp Vân không xa, lại một Thạch Quy to lớn lẳng lặng đứng sửng ở tại chỗ, hai mắt nhắm chặc chậm rãi mở ra, nhìn vào thạch thất, tựa như thời gian nháy con mắt nhìn thấu vách tường, thấy được hắn đang làm chuyện gì.

------oOo------

Chương 2820: Thông qua thứ 1 quan (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cái này dĩ nhiên chính là còn lúc trước nói chuyện với Nhiếp Vân, cũng là con ở trong thạch thất rình coi, mặc dù Thạch Quy trong thạch thất bể nát, cũng không phải tử vong, nó chỉ bất quá là công cụ phụ thể, vỡ vụn nhiều hơn nữa, cũng sẽ không ảnh hưởng gì.

- Hắn muốn làm gì?

Thạch Quy có chút nghi ngờ.

Chiêu thứ nhất chiêu thứ hai thuận lợi hoàn thành, ngoài dự liệu của nó, về phần chiêu thứ ba, cơ hồ tất cả mọi người hao tổn ở chỗ này, căn cứ thiếu niên này mới vừa rồi thi triển chiêu số đến xem, hao tổn có khả năng rất lớn!

Bất quá, nó không thèm để ý.

Bởi vì, mới vừa rồi ý niệm trên tấm bia đá là nó lưu lại, cố ý có một việc chưa nói... Đó chính là qua hai bia đá, là thông qua ải thứ nhất khảo hạch, qua ba cái... Cho dù mười hai thiên tài thông qua ải thứ

nhất kia, cũng không ai làm được.

Sở dĩ không nói, là muốn cho đối phương áp lực, đợi thật không qua được, thì để cho hắn thông qua là được.

Vốn nó cũng định để cho Nhiếp Vân thông qua, lại không nghĩ rằng cả hai tay thiếu niên biến thành màu vàng, ngay cả nó cũng có chút xem không hiểu.

Hô!

Thời điểm nó đang kỳ quái, hai tay thiếu niên dần dần đến gần, tay trái Phá Diệt Tinh Thần, tay phải Truy Tinh Trục Nhật, còn chưa tới gần liền xảy ra đung đưa kịch liệt.

- Cái này... Người này không phải điên rồi chứ...

Thấy một màn như vậy, Thạch Quy sợ hết hồn, giờ mới hiểu được mục đích của thiếu niên, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Ở trong mắt nó, thiếu niên này nhất định là điên rồi, nếu không, tuyệt sẽ không nghĩ ra phương pháp biến thái như vậy!

Mặc dù Kiếm Chỉ Thương Thiên là Phá Diệt Tinh Thần cùng Truy Tinh Trục Nhật dung hợp, nhưng cũng không thể làm như vậy a, làm không tốt rất dễ dàng bị kiếm khí cắn trả, nhẹ thì trọng thương, nặng, thậm chí... tử vong!

Dám làm như vậy, tuyệt đối là người điên!

Tí tách tí tách!

Hai kiếm chiêu đồng thời đến gần, chiêu số uy lực bất đồng, phương pháp vận chuyển bất đồng, còn chưa tới bên cạnh, toàn bộ thạch thất giống như bị cuồng phong cuốn sạch, thả ra khí tức âm hàn để cho người ta thấu xương.

Hai bộ kiếm pháp này, một cái trọng lực, một cái trọng tốc, hoàn toàn bất đồng, muốn dung hợp nào có dễ dàng như vậy, trên đầu Nhiếp Vân lập tức toát ra mồ hôi lạnh.

Bất quá, không dung hợp, chắc là phải bị mạt sát, đã như vậy, vô luận như thế nào cũng phải liều mạng, thử một lần!

Nhiếp Vân cắn chặc răng, tinh thần bởi vì vận chuyển cao độ, mà cả người có chút váng đầu.

- Điên thật rồi... Tuyệt đối điên rồi...

Nhìn một màn này ở trong mắt, Thạch Quy tràn đầy khủng hoảng.

Hai kiếm chiêu hoàn toàn bất đồng, tiểu tử này lại muốn dung hợp vào một chỗ, không phải điên thì là cái gì? Xem ra không cần trận pháp mạt sát, chính hắn cũng có thể tự giết chết mình!

Người sáng chế ra bộ kiếm pháp này, tu vi thông thiên, mỗi một kiếm chiêu đều có lực lượng cùng uy thế mặc định, nếu quả thật dễ dàng dung hợp như vậy, sớm đã có người hoàn thành, căn bản không cần hắn ra tay!

- Nhất định phải xuất thủ ngăn cản...

Đợi không biết bao nhiêu năm mới đợi đến một hạt giống tốt, hơn nữa bằng vào thực lực Vương cảnh trung kỳ, liền luyện thành hai thức Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, thậm chí còn có một chiêu đạt tới đệ thất trọng, loại thiên tài này thật chết ở đây, nó tuyệt đối sẽ hối hận đến tự sát!

Ầm!

Thạch Quy đang định tiến vào thạch thất ngăn cản Nhiếp Vân mạo hiểm, đột nhiên trước mắt ánh sáng lóe lên, hai đại kiếm chiêu khẽ run lên, lại xuất hiện... Dung hợp!

- Cái gì... Cái này không thể nào...

Thạch Quy lảo đảo một cái.

Bây giờ là nó cảm thấy điên rồi.

Trình độ khó khăn khi dung hợp hai loại kiếm pháp, không thua gì dung hợp nước với lửa, nước lửa bất dung, kiếm pháp cũng không thể nào dung hợp, nhưng thiếu niên này lại thật làm được!

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, tuyệt khó tin tưởng!

Rốt cuộc là làm sao làm được?

- Thành công...

Không giống Thạch Quy nổi điên, lúc này Nhiếp Vân rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, mặt lộ vẻ vui mừng.

Mặc dù hai bộ kiếm pháp này có thể dung hợp, cũng không phải thực lực của hắn mạnh, kiến thức nhiều, mà là hắn từng tu luyện qua hai loại công pháp phật ma, thời đó mâu thuẫn so với cái này còn cường đại hơn. Cuối cùng đều bị hắn hoàn toàn điều chỉnh, có loại cơ sở này, dung hợp kiếm pháp liền trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Dù vậy, hai đạo kiếm pháp trong tay vẫn có loại cảm giác tùy thời vỡ nát, nhìn dáng dấp, chỉ cần hơi lơ là, có một chút xíu không may, cũng sẽ nổ tung tại chỗ, cho dù tu vi như hắn, đều khó may mắn thoát khỏi.

- Con mẹ nó, dung hòa cho ta!

Thấy thời gian dung hợp có chút dài, không nhanh một chút, thời gian bia đá gián đoạn đã đến, Nhiếp Vân không quản được những thứ này, sắc mặt dử tợn, hai tay vỗ một cái.

Ầm!

Lòng bàn tay sinh ra Lôi Minh, hai kiếm ý hoàn toàn bất đồng trong phút chốc dung hợp vào một chỗ, đăng đăng đăng đăng đăng!

Kiếm ý hoàn toàn tương dung, giống như một thanh kiếm thật thể, lóe ra tia sáng chói mắt cùng uy thế cường đại, loại khí thế này chợt sinh ra, cho dù Nhiếp Vân là chủ nhân sáng tạo, cũng bị chèn ép không nhịn được lui về phía sau mấy bước.

- Lợi hại!

Trấn áp khí tức sôi trào ở trong cơ thể, ánh mắt của Nhiếp Vân tỏa sáng.

Nằm mơ cũng không nghĩ tới, sau khi dung hợp kiếm thứ ba, so với kiếm thứ nhất, kiếm thứ hai thì mạnh hơn nhiều lắm, tuyệt không phải vấn đề một thêm một bằng hai!

Nếu như đoán không sai, uy lực ước chừng tăng gấp mười lần!

Thấy uy lực của chiêu kiếm pháp này, hắn thậm chí cảm thấy gặp phải cường giả Vương cảnh viên mãn, cũng có cơ hội chém giết!

Một kiếm pháp, có thể làm cho hắn vượt qua hai cấp bậc chiến thắng đối thủ, bộ Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm này rốt cuộc là người nào sáng chế? Viêm Hoàng điện truyền thừa này lợi hại ra sao?

Suy nghĩ ra điểm này, Nhiếp Vân càng thêm mong đợi.

Không giống hắn mong đợi, Thạch Quy ở phía ngoài cằm cũng sắp rơi trên mặt đất.

- Hai bộ kiếm pháp này... Dung hợp vào một chỗ uy lực lại lớn như vậy? Cái này...

Mặc dù chiêu thứ ba của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm Kiếm Chỉ Thương Thiên là hai chiêu trước dung hợp, trên thực tế chỉ là kết hợp ưu điểm của hai chiêu sáng tạo ra kiếm mới pháp. Căn bản không phải hai chiêu số cứng nhắc dung hợp!

Trọng yếu nhất là, chiêu thứ ba nó đã từng thấy vô số người thi triển qua, thậm chí cường giả siêu cấp sáng tạo bộ kiếm pháp này cũng thi triển qua, uy lực nhiều nhất mạnh hơn hai chiêu trước hai mươi phần trăm, sao bây giờ... ước chừng cường đại gấp mười lần?

------oOo------

Chương 2821: Thông qua thứ 1 quan (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cái này cũng quá khoa trương đi...

Thạch Quy cảm thấy đầu óc không chuyển qua được.

May là hắn sống không biết bao nhiêu năm, thấy qua vô số thiên tài cùng cường giả siêu cấp, cũng không nghĩ ra, tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy!

Hai đại kiếm chiêu Phá Diệt Tinh Thần, Truy Tinh Trục Nhật, dựa theo đạo lý, cho dù dung hợp, cũng nhiều nhất gia tăng năm thành lực lượng, làm sao sẽ gia tăng nhiều như vậy?

Không chỉ nó không nghĩ ra, cho dù cao thủ sáng chế ra bộ kiếm pháp này cũng khẳng định không nghĩ ra, bởi vì hai chiêu kiếm pháp này căn bản không phải dung hợp như vậy, Nhiếp Vân cưỡng ép dung hợp thành công, tương đương với sáng chế ra một chiêu kiếm pháp mới, mặc dù hình thái giống như Kiếm Chỉ Thương Thiên, trên thực tế từ bản chất đã hoàn toàn bất đồng.

Ầm!

Thời điểm Thạch Quy đang nghi ngờ, thạch thất ầm ầm nổ tung, Nhiếp Vân dung hợp thành công kiếm ý đâm vào trên tấm bia đá, không ngoài suy đoán chút nào, người sau bị nổ thành bụi phấn, không chỉ như vậy, cả thạch thất cũng giống như bị cướp qua, vách tường xuất hiện từng vết rách, bia đá ghi ba thức trước của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm cũng ầm ầm sụp đổ.

- Ách... kiếm pháp dung hợp này rốt cuộc mấy trọng? Tại sao không có màu sắc...

Đánh tan bia đá, Nhiếp Vân gãi đầu một cái, vẻ mặt buồn rầu.

Trước đó kiếm pháp chia làm hồng vàng cam xanh thanh lam tử, bảy loại màu sắc đại biểu thất trọng, bây giờ kiếm pháp dung hợp

thời gian nháy mắt đánh nát bia đá, lại không nhìn ra màu gì, rốt cuộc là mấy trọng tự nhiên cũng không biết!

- Được rồi...

Không biết mấy trọng cũng không sao, dù sao chiêu kiếm pháp này uy lực không giống bình thường, sau này có thể làm thành lá bài tẩy mạnh nhất.

Trong lòng suy nghĩ, trước mắt một đạo ánh sáng tự thiên hàng lâm, bao phủ lấy hắn.

Ông!

Cả người biến mất khỏi thạch thất.

Đánh nát ba bia đá, tương đương với thuận lợi thông qua ải thứ nhất, có thể tiến vào ải thứ hai.

Hô!

Nhiếp Vân xuất hiện ở một thạch thất, trước mắt vẫn là Thạch Quy, bất quá không quá giống con trước kia.

Thạch Quy trước kia nhỏ hơn một vòng, hơn nữa hình thái, cử chỉ cũng hoàn toàn khác nhau.

- Có thể thông qua ải thứ nhất, tiềm lực của ngươi để cho ta không thể tin được...

Thạch Quy mở hai mắt ra, nhìn về phía thiếu niên tràn đầy tán dương.

Đâu chỉ không thể tin được, thật là thiếu chút nữa bị hù chết.

Vốn tưởng rằng tiểu tử này không luyện được kiếm pháp tự giận mình, ai ngờ không thí nghiệm thì thôi, vừa đứng dậy chính là cấp bậc cao nhất, chỉ như thế thì thôi, còn dung hợp hai loại kiếm pháp hoàn toàn bất đồng... Người này rốt cuộc là người sao?

- Vận khí mà thôi...

Nhiếp Vân nói.

- Rất tốt, có thành tựu mà không kiêu ngạo, gặp phải khó khăn mà không thối lui... Rất tốt! Dựa theo lẽ thường, thông qua ải thứ nhất nhất định phải xông ải thứ hai, bất quá, tu vi của ngươi bây giờ còn có chút thấp, ta có thể cho ngươi một lần cơ hội, chờ ngươi đạt tới Vương cảnh viên mãn lại tới!

Thạch Quy tán dương một câu, nói ra ý nghĩ của mình.

Mặc dù thiếu niên trước mắt này thiên phú không tệ, năng lực lĩnh ngộ cũng mạnh, nhưng hắn biết, thật muốn đi xông ải thứ hai mà nói, sẽ trực tiếp tử vong.

Cũng không phải bởi vì thiên phú của hắn không tốt, mà là bởi vì... ải thứ hai quá biến thái! Căn bản không phải thực lực như vậy có thể chống lại

- Ải thứ hai là cái gì có thể tiết lộ một chút không?

Nghe đối phương nói có thể tạm thời không cần qua ải thứ hai, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm.

Ải thứ nhất biến thái như vậy, thiếu chút nữa xong đời, ải thứ hai sợ rằng càng khó hơn.

Loại cửa ải biến thái này, nếu như có thể đợi đến Vương cảnh viên mãn lại tới, đối với hắn mà nói, chưa chắc không phải là chuyện tốt.

- Ải thứ hai là dùng ba chiêu kiếm pháp này cùng người đối chiến, cũng chính là thực dụng ba chiêu kiếm pháp! Đến lúc đó sẽ xuất hiện mười Vương cảnh viên mãn, sử dụng ba chiêu kiếm pháp đạt tới đệ tứ trọng, đồng thời tiến hành công kích ngươi, còn có một vị cường giả Hoàng cảnh sơ kỳ trấn giữ, chém giết tất cả mọi người, mới tính thông qua, chém giết không được, chỉ có thể nuốt hận tại chỗ!

Nghe được câu hỏi, Thạch Quy lộ ra vẻ khó xử, bất quá do dự một

chút vẫn nói ra.

- Mười Vương cảnh viên mãn, một Hoàng cảnh?

Nhiếp Vân chắt lưỡi.

Thiên tài bình thường, có thể lấy một địch hai, lấy một địch ba cũng không tệ, mười người thực lực tương đương cùng tiến lên, hơn nữa cũng luyện thành Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, độ khó to lớn, chỉ nghĩ một chút đã cảm thấy da đầu tê dại.

Chỉ như vậy ngược lại cũng thôi, mấu chốt còn có Hoàng cảnh sơ kỳ trấn giữ!

Chí Hào tướng quân chính là Hoàng cảnh sơ kỳ, Nhiếp Vân từng thấy hắn xuất thủ, cũng đã gặp Cầu Long Thú xuất thủ, hai người căn bản không ở cùng một cấp bậc!

Ải này... Thật không phải là người có thể thông qua!

Loại cửa ải biến thái này lại còn có mười hai người thông qua, đủ để chứng minh mười hai người này thiên tài như thế nào!

- Không cần phải sợ, ngươi thực lực Vương cảnh trung kỳ, liền có thể luyện thành Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, hơn nữa còn có thực lực như thế, đến lúc đó nhất định sẽ càng cường đại hơn, có thể thông qua cửa ải cũng chưa biết chừng!

Thạch Quy cười nói.

- Ta thông qua ải thứ nhất... Có ban thưởng gì không?

Biết thực lực bây giờ, không cách nào thông qua ải thứ hai, Nhiếp Vân không quấn quít nữa, cười hỏi.

- Ban thưởng chính là ba thức trước của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, cộng thêm không lau đi trí nhớ của ngươi!

Thạch Quy nói.

- Ách...

Nhiếp Vân lúng túng.

Vốn tưởng rằng thông qua ải thứ nhất, có thể được Vương khí viên mãn, Vương khí đỉnh phong,… kết quả không có nghĩ đến không có gì cả.

- Nếu như cảm thấy không cam lòng, có thể xông ải thứ hai. Thông qua ải thứ hai, sẽ có phần thưởng rất lớn, học được nó, ngang dọc toàn bộ Hoàn Vũ Thần Giới cũng không có vấn đề gì!

Thạch Quy nói.

- Quá ải thứ hai? Được rồi... Chờ lúc nào ta đạt tới Vương cảnh viên mãn lại xông...

Nhiếp Vân da mặt co giật.

Đùa gì thế, thực lực của hắn bây giờ gặp phải Vương giả đỉnh phong cũng phải xoay người chạy trốn, chớ nói chi là mười vị Vương cảnh viên mãn, cùng một Hoàng cảnh sơ kỳ!

Loại đội hình này, cho dù một trăm hắn tiến vào trong đó cũng chỉ có một con đường chết.

Vật khá hơn nữa, mất mạng cầm cũng vô ích, hết thảy đều phải căn cứ thực lực bản thân.

Bất quá, không thể không nói, Thạch Quy nói rất kích động lòng người, chỉ cần qua ải thứ hai, lấy được tưởng thưởng, đủ để ngang dọc Hoàn Vũ Thần Giới, thiệt hay giả?

------oOo------

Chương 2822: Ba cơ hội

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rốt cuộc là cái gì?

- Qua ải thứ hai có thể được tưởng thưởng gì?

Nghĩ tới đây, không nhịn được hỏi.

- Nói cho ngươi cũng vô ích, xông không qua ải thứ hai, thân tử đạo tiêu, biết cũng là hư ảo, xông qua cho dù lấy được không học được, cũng không có tác dụng! Trước thời hạn biết, chỉ lo được lo mất, tạo thành tâm ma, ngược lại không tốt!

Thạch Quy lắc đầu, không có trả lời.

- Ách... Vậy coi như thôi!

Thấy đối phương nói như vậy, Nhiếp Vân biết hỏi nhiều hơn nữa, đối phương cũng sẽ không nói. Lúc này nói sang chuyện khác:

- Ngươi nói... đợi ta đạt tới Vương cảnh viên mãn, có thể tới xông ải thứ hai, là tiến vào quan tài kia sao?

Hắn biết có thể đi vào, là năng lực của Thạch Quy, lần này thật đi ra ngoài, làm sao tìm được nó?

- Không cần tới nơi này nữa, trước khi đi ta sẽ ở trong cơ thể ngươi lưu một đạo ý niệm, chỉ cần đạt tới Vương cảnh viên mãn, hoặc là ngươi nguyện ý tiến hành khảo hạch ải thứ hai, chỉ cần câu thông đạo ý niệm này, sẽ tự động đi tới!

Thạch Quy nói.

- Tự động đi tới?

Nhiếp Vân giật mình.

Có thể làm được điểm này, chẳng phải là thuấn di?

Thuấn di không phải đặc quyền của cường giả Đế cảnh mới có sao, một đạo ý niệm liền có thể làm được... Thạch Quy này không khỏi quá lợi hại a! Chẳng lẽ nơi này... Không phải cường giả Hoàng

cảnh lưu lại bảo tàng, mà là cường giả Đế cấp?

Nhiếp Vân lắc đầu một cái, không thể tin được.

Cường giả Đế cấp mỗi một người đứng ở đỉnh phong của thế giới, nào có dễ dàng vẫn lạc như vậy! Nếu không vẫn lạc, tự nhiên sẽ không tồn tại di tích gì.

Biết hỏi đối phương, đối phương cũng chưa chắc sẽ trả lời, Nhiếp Vân không thèm nghĩ nữa.

- Trước ở trong lối đi, Phùng Chấn cùng ta chiến đấu, rốt cuộc chết hay sống?

Từ trong quan tài thấy Phùng Chấn, hắn đã cảm thấy giật mình, sau khi tiến vào lối đi, lại phát hiện người này biến thành khôi lỗi, trong lòng rất tò mò.

- Ngươi nói tên kia, mấy ngày trước tự mình lặng lẽ tới, bị tiểu Cầu Long Thú giết chết, thi thể ở lại nơi này, cẩn thận nói ra, dĩ nhiên là chết, mặc dù có thể cùng ngươi chiến đấu, là bởi vì dung hợp ý niệm của ta!

Thạch Quy không thèm để ý, tựa hồ ở trong lòng nó, Phùng Chấn chỉ là một tiểu nhân vật không quan trọng.

- Gì...

Nhiếp Vân trầm tư, một lát sau liền hiểu.

Chắc là lần trước hắn và đám người Điêu Vịnh đến, Phùng Chấn còn có chút không cam lòng, lần nữa chạy tới, muốn tìm được bảo vật, kết quả bị tiểu Cầu Long Thú phát hiện, giết chết tại chỗ.

Người vì tiền mà chết, chim vì thức ăn mà vong, người này chết qua một lần lại còn không biết hối cải, chết cũng coi như trừng phạt đúng tội.

- Theo như lời Điêu Vịnh, Phùng Chấn nói, tiểu Cầu Long Thú kia mười năm trước nên chết qua một lần, sao còn sống lại?

Nhiếp Vân hỏi ra chuyện kỳ quái thứ hai trong lòng.

Hắn ở Thanh Sơn Bộ, Lạc Sơn Bộ nghe được cũng không giả, dựa theo tình huống bình thường, tiểu Cầu Long Thú kia phải chết, sao lại còn sống?

- Là ta cứu sống, bất quá chuyện này không thể nói cho ngươi biết, chờ ngươi qua ải thứ hai, tự nhiên sẽ biết!

Thạch Quy cũng không trả lời, mà nhàn nhạt nói.

- Còn có một vấn đề... Cầu Long Thú ở phía ngoài cũng là ngươi khống chế?

Nếu Thạch Quy có thể cứu tiểu Cầu Long Thú, chứng minh giữa hai người nhất định có liên lạc, làm không tốt mấy con Cầu Long Thú này chính là do Thạch Quy khống chế!

Chính vì vậy, nhóm người mình tiến vào lãnh địa của Cầu Long Thú, đối phương không có đuổi tận giết tuyệt, có thể chính là Thạch Quy yêu cầu.

- Ân, mấy Cầu Long Thú này bị ta khống chế! Nghe theo mệnh lệnh của ta!

Thạch Quy nhàn nhạt nói, ngẩng đầu nhìn một cái:

- Được rồi, ngươi bây giờ có thể rời đi, bất quá, trước thời hạn nói cho ngươi biết, Viêm Hoàng điện chỉ có ba cơ hội tiến vào, đây là lần đầu tiên, ba lần không cách nào xông qua tất cả cửa ải, luyện hóa cung điện, cũng sẽ bị mạt sát!

- Ba cơ hội? Tất cả cửa ải?

Nhiếp Vân không nghĩ tới còn có yêu cầu như vậy, trong lòng không nhịn được mắng to biến thái, hỏi:

- Viêm Hoàng điện tổng cộng có mấy ải?

Chỉ có hai ải ngược lại cũng thôi, vạn nhất có mười ải tám ải, để cho người ta làm sao sống?

- Tổng cộng sáu ải!

Thạch Quy nhàn nhạt nói.

- Sáu ải?

Nhiếp Vân co quắp.

Ải thứ nhất cũng khó như vậy, cửa ải phía sau có thể tưởng tượng được.

- Nhiều năm như vậy, có người toàn bộ thông qua sáu ải hay không?

- Không có!

Thạch Quy lắc đầu, lộ ra vẻ cô đơn.

- Chẳng lẽ... Đều bị trận pháp mạt sát?

Nhiếp Vân mặt mũi khó coi.

Ức vạn năm vô số thiên tài đều chết hết, hắn không tin mình có thể thông qua a.

- Không phải, không có thông qua trận pháp cơ bản đều bị mạt sát, trong đó có hai vị thông qua bốn ải trước, thời điểm ở bên ngoài du lịch bị người chém giết!

Thạch Quy nói.

- Thông qua bốn ải trước? Thời điểm du lịch bị người chém giết?

Nhiếp Vân im lặng.

Hoàn Vũ Thần giới giống như Tam giới, Lục Đạo vậy, tồn tại giết hại, nhược nhục cường thực, thực lực không đủ, bị người chém

giết cũng rất bình thường, chẳng qua là không nghĩ tới, hai cường giả thông qua cửa thứ tư cũng bị người giết.

Muốn thông qua ải thứ hai, cần thực lực Vương cảnh viên mãn, thông qua cửa thứ tư, thực lực sợ rằng còn cao, cộng thêm Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, vô số pháp bảo, xem ra người xuất thủ, thực lực mạnh đã ở đỉnh phong của Thần giới.

- Cho nên, vô luận thực lực mạnh ra sao, thiên phú cao thế nào, trước khi không có thực lực tuyệt đối, đều là giả! Hy vọng sau khi ngươi rời đi nơi này, nhớ lấy điểm ấy, không nên hành động theo cảm tình...

Thạch Quy nói tới chỗ này, ngừng lại, trong ánh mắt mang vẻ phức tạp:

- Đừng để cho ta tiếp tục chờ đợi!

- Chờ?

- Ân, từ khi Viêm Hoàng điện ra đời tới nay, sứ mạng của ta chính là chờ đợi chủ nhân thích hợp, chỉ có hoàn toàn thông qua sáu quan, mới có thể luyện hóa cung điện, thời gian này... chờ thực quá lâu rồi!

Thạch Quy nói.

- Yên tâm đi, sẽ không để cho ngươi chờ quá lâu!

Nghe được giọng nói của đối phương, cảm nhận được tang thương cùng bất đắc dĩ trong lòng nó, thần sắc của Nhiếp Vân ngưng trọng, gật đầu nói.

Chờ đợi ức vạn năm chỉ vì một sứ mạng, dù Thạch Quy này là một khí linh, không phải sinh mạng chân chính, cũng khẳng định khó có thể chịu nổi.

Nếu tiến vào nơi này, vì lấy được truyền thừa, vì không bị mạt sát, bất kể như thế nào, cũng phải cố gắng một chút, tranh thủ thông qua tất cả cửa ải.

- Chuyện Viêm Hoàng điện, bất kỳ người nào cũng không thể tiết lộ, nếu không cũng sẽ bị mạt sát!

Thạch Quy lần nữa giao phó một câu, ánh mắt lộ ra vẻ tịch mịch:

------oOo------

Chương 2823: Rời đi Viêm Hoàng điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được rồi, ngươi đi ra ngoài đi, bằng hữu của ngươi vẫn còn ở trong hang chờ!

- Tiền bối lần sau gặp lại!

Nhiếp Vân gật đầu, đột nhiên cảm thấy thân thể thoáng một cái, một đạo ánh sáng bao phủ mình, ngay sau đó giống như thuấn di từ tại chỗ biến mất.

Mở mắt lần nữa, đã trở lại trước tế đàn, nếu như không phải Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm vẫn còn ở não hải, sẽ cảm thấy như Trang Chu mộng điệp, không phân biệt được thiệt giả.

Tinh thần động một cái, ở trong người quét một vòng, quả nhiên thấy bên trong thân thể để lại một lạc ấn. Tựa hồ chỉ cần câu thông lạc ấn này, vô luận bao xa, cũng có thể lần nữa về tới đây.

- Điện hạ...

Đang quan sát thân thể biến hóa, một thanh âm vang lên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đám người Phí Đồng vẻ mặt sốt ruột đi tới.

Lúc này Chí Hào tướng quân lại không có thần thái cao ngạo như trước, bất quá, tựa hồ còn không tin hắn là hoàng tử điện hạ, trong mắt mang vẻ hồ nghi.

Về phần Bích Nhi tiểu thư, ánh mắt hơi phức tạp, mắt đẹp chuyển

động, không biết nghĩ cái gì.

- Điện hạ, ngươi không sao chứ...

Thấy hắn xuất hiện, Phí Đồng thở phào nhẹ nhõm, mới vừa tìm được hoàng tử điện hạ, thật xuất hiện biến cố gì, hắn muôn lần chết cũng khó chuộc tội.

- Ta không sao...

Thấy hắn lo lắng, trong lòng Nhiếp Vân có chút cảm động, cười nói.

Mặc dù khảo nghiệm mang tới nguy hiểm cực lớn, nhưng hắn thành công thông qua liền không sao, còn thu được chỗ tốt cực lớn, mặc dù thực lực không khác trước, nhưng thi triển ra Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, sức chiến đấu tăng lên không chỉ gấp mười lần!

- Ngươi... Thật là hoàng tử điện hạ?

Chí Hào tướng quân do dự một chút, không nhịn được hỏi.

- Ân... Phí Đồng nói như vậy, ta cũng không biết hoàng tử điện hạ là cái gì...

Nhìn bộ dáng của bọn họ, còn có Phí Đồng ở trước mặt đối phương không chút che giấu hô Điện hạ, Nhiếp Vân đã đoán ra Phí Đồng nói “thân phận” của mình cho đối phương biết, lúc này thừa nhận không phải, không thừa nhận cũng không phải, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nói mò.

Bất quá, hắn cũng coi như giữ lại hậu thủ, là Phí Đồng nói như vậy, không phải hắn thừa nhận, vạn nhất bị phát hiện là giả, cũng có thể tự bào chữa.

- Đã như vậy, ngươi có thể vận chuyển nguyên khí trong cơ thể cho ta xem một chút hay không...

Chí Hào tướng quân không có phát hiện lời hắn nói mờ ám, hỏi tiếp.

- Được!

Tại sao Phí Đồng lại nhận hắn là “Hoàng tử điện hạ”, Nhiếp Vân cũng suy đoán ra được, chính vì hắn dùng đan điền phục chế lực lượng Thôn Phệ!

Sáng chế ra Đại Đạo vượt qua Thiên Đạo, mới có thể lên cấp Đại Đế, Phổ Thiên Đại Đế sáng lập ra Đại Đạo chính là Thôn Phệ, loại Đại Đạo đặc thù này, trừ hắn giao phó, thì chỉ có huyết mạch hậu duệ mới có, hắn sử dụng đan điền sao chép loại năng lực này, lấy được lực lượng Thôn Phệ vượt xa đối phương, tự nhiên sẽ bị đối phương cho rằng là Hoàng tử mất tích!

Chẳng qua loại lực lượng Thôn Phệ này, có thể lừa gạt được Chí Hào tướng quân hay không liền khó nói, dù sao đối phương là cường giả Hoàng cảnh, có giới vực cùng giới lực, có thể quan sát càng thêm cẩn thận, mạnh mẽ hơn Phí Đồng không biết gấp bao nhiêu lần.

Bất quá, cho dù không gạt được cũng không có biện pháp, đối phương chỉ danh muốn xem, ép đến phân lượng này, lùi bước mà nói, phiền toái lớn hơn.

Trong lòng suy nghĩ, Nhiếp Vân búng ngón tay một cái, một đạo lực lượng Thôn Phệ từ đầu ngón tay toát ra.

Đây là lực lượng Thôn Phệ cực kỳ tinh thuần, đi tới không trung, không khí liền phát ra cảm giác vặn vẹo, giống như nam châm rơi vào thiết phấn, lực lượng Thôn Phệ cường đại để cho không khí chung quanh xuất hiện mất tự nhiên.

Tí tách tí tách!

Thấy đạo nguyên khí này, vẻ hoảng sợ trong mắt Chí Hào tướng quân chợt lóe lên rồi biến mất, ngay sau đó cảm thấy lực lượng trong cơ thể sôi trào, không ngừng sợ hãi, không tự chủ được thần phục.

Mặc dù đạo nguyên khí này vô cùng nhỏ, lại thật mang uy nghiêm của hoàng tộc, để cho hắn không thể không tin tưởng!

Như vậy cũng giống như huyết mạch Long tộc, dù yếu hơn nữa, khí thế của cùng uy áp cũng sẽ vượt qua Thần thú bình thường, là phàm thú bình thường không thể so sánh.

- Tham kiến hoàng tử điện hạ!

Chí Hào tướng quân không còn hoài nghi, quỳ một gối xuống đất.

Có thể có huyết mạch tinh thuần như vậy, sợ rằng chỉ có chí thân của Phổ Thiên Đại Đế, cho dù người trước mắt này không phải hoàng tử, địa vị khẳng định cũng cao hơn hắn.

- Ách...

Nhiếp Vân vốn tưởng rằng đối phương có thể đoán được, không nghĩ tới Chí Hào tướng quân thân là Hoàng cảnh cũng không nhìn ra, không nhịn được sửng sốt một chút.

Chẳng lẽ hắn phỏng chế Thôn Phệ khí, thật lợi hại như vậy?

Thật như vậy mà nói, mình cũng phục chế Hỏa Thần khí trong cơ thể Bích Nhi tiểu thư xem sao, nếu như thả đạo hỏa diễm kia ra ngoài... Người khác có thể lầm cho rằng mình là nhi tử của Hỏa Thần hay không?

Nếu quả thật như vậy, hắn có Vô Tận đan điền, không phải có thể sao chép bất kỳ Đại Đạo nào sao?

Nghĩ đến điểm này, ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên, trong lòng tràn đầy mong đợi.

Nếu quả thật là như vậy, đi tới Hoàn Vũ Thần giới này, thật đúng là lợi nhuận lớn!

Cuộc sống sau này, khẳng định vô cùng đặc sắc!

- Hoàng tử...

Thấy cha quỳ xuống, sắc mặt của Bích Nhi tiểu thư một hồi hồng

một hồi xanh, có chút mất tự nhiên.

- Hoàng tử điện hạ xin thứ lỗi, Bích Nhi bị ta chìu hư, không biết lễ phép...

Chí Hào tướng quân kéo nữ nhi một cái, thấy nàng không có quỳ xuống, vội vàng giải thích.

Hoàng triều đẳng cấp sâm nghiêm, lễ nghi nhiều hạn chế, nếu hoàng tử điện hạ chê bai, hắn sẽ phiền toái không nhỏ.

- Tướng quân mau dậy, ta rốt cuộc có phải hoàng tử hay không, ai cũng không nói rõ ràng, không cần thiết dùng đại lễ như thế...

Biết hắn nghĩ cái gì, Nhiếp Vân vội vàng nâng hắn dậy.

Cho dù đối phương thừa nhận, hắn cũng sẽ không thừa nhận.

Dù sao, hắn không phải hoàng tử gì, chỉ bất quá có Vô Tận đan điền ăn gian mà thôi.

- Chí Hào tướng quân, thân phận của ta còn hy vọng có thể giữ bí mật...

Đở hắn dậy, Nhiếp Vân nói.

Cái thân phận “Hoàng tử” này, truyền bá trong phạm vi nhỏ, có thể mang đến cho hắn không ít tiện lợi, truyền ra phạm vi lớn, nhất định sẽ mang đến rất nhiều nguy hiểm và phiền toái.

Trước không nói thân phận “Hoàng tử” này là giả, coi như là thật, giống như trước đó Phí Đồng nói, khẳng định đều là thật, tất nhiên sẽ gặp phải đánh lén cùng ám sát vô cùng vô tận.

------oOo------

Chương 2824: Tìm được Giác Linh Hoa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Âm thầm phát tài mới là vương đạo, không ngừng lâm vào vây giết, đổi thành người nào cũng sẽ không nguyện ý.

- Vâng!

Chí Hào tướng quân thân ở vị trí cao, đối với hoàng tử tranh đấu biết nhiều lắm, trong chớp mắt liền biết “chuyện gì xảy ra”, liền vội vàng gật đầu.

Hoàng triều nhìn như bình tĩnh, trên thực tế nội bộ tranh đấu rất mạnh, nhất là con em hoàng tộc giết hại, cho dù là hắn, cũng cảm thấy tâm hoảng ý loạn, vị hoàng tử trước mắt này thật vất vả mới hiển lộ tung tích, vạn nhất bởi vì tin tức tiết lộ, bị những người có lòng khác biết, nghênh đón mà đến tất nhiên là đuổi giết vô cùng vô tận.

Chỉ hoàng tử tranh đấu ngược lại cũng thôi, những thế lực đối nghịch khác, cũng khẳng định nhìn chằm chằm, xuất hiện một hoàng tử, đối với bọn họ cũng có lực trùng kích rất lớn, vì vậy cũng sẽ làm ra một ít thủ đoạn.

Chính vì vậy, không cần “Hoàng tử” nói, hắn cũng nguyện ý để cho đối phương tạm thời mai danh ẩn tích, nếu đối phương đã nói như vậy, hắn tất nhiên vui vẻ làm theo.

- Điện hạ, mới vừa rồi là chuyện gì xảy ra, sao ngươi...

Xác nhận thân phận của Nhiếp Vân, Chí Hào tướng quân hỏi.

- Trên tế đài này có một trận pháp, ta không cẩn thận lâm vào trong đó, tốn trăm ngàn cay đắng mới ra ngoài...

Không thể nói chuyện Viêm Hoàng điện ra, Nhiếp Vân thuận miệng giải thích.

Dù sao một mình hắn rời đi, nói thế nào cũng được, đối phương chắc chắn sẽ không nghi ngờ.

- Chỗ này có chút cổ quái, nếu tất cả mọi người không có sao, ta xem... Không bằng nên rời đi trước!

Chí Hào tướng quân nói.

Chỗ này không biết cường giả nào lưu lại, cho dù thực lực của hắn là Hoàng cảnh, cũng khắp nơi áp chế, có chút không ngóc đầu lên được.

- Rời đi đi!

Nhiếp Vân vui vẻ đồng ý.

Tới nơi này là dò tìm bí mật của Cầu Long Thú, phần lớn chuyện đều đã biết, tiếp tục lưu lại cũng không có ý nghĩa gì. Vẫn là nhanh đi ra, nghĩ biện pháp tăng thực lực lên mới là chính sự.

Bốn người đều không có ý kiến, đi ra ngoài động, Cầu Long Thú tựa hồ được Thạch Quy ra lệnh, không có ngăn trở mọi người nữa, mặc cho bọn họ thuận lợi rời đi.

Rời đi sơn cốc, Nhiếp Vân lần nữa nhìn lại phía sau, ngay sau đó thấy sơn cốc trước rõ ràng dần dần núp ở trong sơn mạch u ám.

Hắn biết bằng vào năng lực của Thạch Quy, nếu như chỗ này không muốn để cho người phát hiện, cho dù lần nữa trở về, cũng không tìm được cửa vào, lúc này không nghĩ nhiều nữa, theo sát sau lưng Chí Hào tướng quân, đi tới Chí Hào doanh.

Rời sơn cốc không bao lâu, bàn tay của Chí Hào tướng quân động một cái, một ngọc phù đưa tin xuất hiện ở lòng bàn tay, nhìn một chút, sắc mặt không khỏi vui mừng.

- Thế nào? Phụ thân?

Biết thân phận của Nhiếp Vân, Bích Nhi tiểu thư một đường không lên tiếng, lúc này thấy cha hưng phấn, vội hỏi.

- Đã tìm được Giác Linh Hoa, bất quá còn không có hoàn toàn thành thục, bây giờ đi qua...

Chí Hào tướng quân nở nụ cười.

Mục đích của Chí Hào doanh bọn họ tới Loa Kế Sơn, chính là vì Giác Linh Hoa, tìm được buội dược liệu này, hoàn toàn có thể trở về hoàng triều phục mệnh, tự nhiên vô cùng cao hứng.

Bàn tay trảo một cái, nắm đám người Nhiếp Vân lại, Chí Hào tướng quân chuyển biến phương hướng, nhanh chóng bay đi.

Không tới một ngày, bốn người đi tới bên cạnh một đỉnh núi, còn không có đến gần, liền thấy mấy chục binh sĩ phong tỏa lối đi thật chặc.

- Tướng quân!

Những binh sĩ này thấy hắn tới, lập tức chào hỏi, hiển lộ ra bản sắc quân nhân.

Chí Hào tướng quân phái quân sĩ ra lục soát dãy núi, xem ra đây là một chi trong đó.

- Mang ta xem một chút!

Bởi vì có người ngoài, Nhiếp Vân không hiện sơn lộ thủy, đi theo sau lưng Bích Nhi tiểu thư cùng Phí Đồng.

Mọi người đi theo sau lưng mấy binh sĩ, đi tới đỉnh núi.

Địa phương vốn cao chót vót, đã bị đào ra một cái bình đài, một thống lĩnh đang đứng ở trên đài, thấy Chí Hào tướng quân tới, sắc mặt vui mừng:

- Thuộc hạ Vương Diệu tham kiến tướng quân!

- Làm không tệ, tìm được Giác Linh Hoa coi như ngươi công đầu!

Chí Hào tướng quân nói.

- Đa tạ Tướng quân!

Sắc mặt Vương Diệu vui mừng, vội vàng quỳ xuống.

Tùy ý khoát tay, Chí Hào tướng quân nhìn về phía trước, quả nhiên thấy một đóa hoa màu tím nhạt lẳng lặng đứng sửng ở trên đoạn nhai, lá cây mang giọt sương, phản xạ ra lóng lánh huy hoàng.

- Ân?

Nhiếp Vân nhướng mày.

Buội dược liệu này nhìn vô cùng tươi đẹp, tản mát ra sinh cơ cường đại, nhưng chẳng biết tại sao, lá cây cùng cánh hoa phối hợp, cho hắn một loại cảm giác không hòa hài.

- Tướng quân, ta đặc biệt điều tra sách vở tương quan, linh thảo thành thục là màu tím đậm, bây giờ buội dược liệu này đã xuất hiện màu tím nhạt, chứng minh cách thành thục thời gian không lâu, sợ rằng còn phải khổ cực tướng quân ở chỗ này chờ một đoạn thời gian!

Vương Diệu nói.

- Ân, Giác Linh Hoa thành thục là màu tím đậm, bộ dáng này, phỏng chừng không dùng được ba ngày, là có thể hoàn toàn thành thục!

Chí Hào tướng quân hiểu Giác Linh Hoa, còn nhiều hơn đối phương, nhìn kỹ một hồi, hài lòng gật đầu.

Giác Linh Hoa thành thục cùng không có thành thục, dược liệu chênh lệch rất lớn, nếu hái, dĩ nhiên phải chọn tốt nhất.

- Được, mời tướng quân đến bên này nghỉ ngơi!

Thấy tướng quân đáp ứng, Vương Diệu nở nụ cười, vội vàng đi tới trước mặt dẫn đường.

- Đi thôi...

Chí Hào tướng quân gật đầu một cái, đang muốn đi cùng, đột nhiên thấy Nhiếp Vân đứng tại chỗ không nhúc nhích, tựa hồ đang suy tư

cái gì.

- Điện... Nhiếp Vân, thế nào?

Biết thân phận của Nhiếp Vân, cộng thêm lần trước chuyện Ngũ Hành Di Quang trận, Chí Hào tướng quân không dám xem thường vị “hoàng tử” trước mắt này, thấy hắn bất động, nhíu mày, không nhịn được hỏi.

- Chí Hào tướng quân, ta xem tốt nhất không cần chờ, nếu như tin tưởng ta, tốt nhất bây giờ liền hái dược liệu xuống!

Nghe được câu hỏi, Nhiếp Vân từ trong quan sát khôi phục như cũ, thở ra một hơi, xoay đầu lại.

- Bây giờ hái? Nói hưu nói vượn, bây giờ hái nói, dược liệu không đạt tới đỉnh phong,tổn thất ngươi thường nổi sao...

Sắc mặt Vương Diệu trầm xuống, lớn tiếng quát.

Hắn thấy người này ở sau lưng Phí Đồng, chắc là binh sĩ bình thường, không có thân phận gì quá cao.

- Ha hả!

Đối với người này quát tháo, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, mà khẽ mỉm cười, xoay người rời đi.

Hắn là hảo ý, đối phương không tin cũng được.

Mặc dù chưa quen thuộc Hoàn Vũ Thần giới, nhưng ở Hỗn Độn hải dương, tuyệt đối là dược lý đại sư đứng đầu nhất, trải qua hành trình Vô Lượng cung, đối với bồi dưỡng dược vật hiểu rõ nhiều hơn, cây Giác Linh Hoa này vừa nhìn đã cảm giác không đúng lắm, trải qua cẩn thận phân tích đã nhìn ra, tất nhiên, đối phương không tin cũng lười nói nhiều.

------oOo------

Chương 2825: Bích Nhi tiểu thư thỉnh cầu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dù sao Giác Linh Hoa tốt hay xấu không có quan hệ gì tới hắn, hắn cũng nghĩ xong, một khi rời Loa Kế sơn, liền tách đám người Chí Hào tướng quân ra, một mình xông xáo!

- Cái này... Ngươi phát hiện cái gì?

Thấy bộ dáng này của Nhiếp Vân, biết hắn tuyệt không phải bắn tên không đích, Chí Hào tướng quân hỏi.

- Không có gì, chẳng qua là cảm thấy cây linh thảo này đã chết mà thôi!

Nhiếp Vân nói.

- Chết? Nói hưu nói vượn! Chết hay chưa chẳng lẽ chúng ta không nhìn ra? Cây linh dược này linh khí mười phần, sức sống tràn trề, nói nó chết, đùa gì thế?

Vương Diệu quát lên.

- Chết?

Không chỉ Vương Diệu hoài nghi, Chí Hào tướng quân cũng cau mày.

Lần nữa nhìn Giác Linh Hoa trên vách đá, cười lắc đầu:

- Ngươi có phải nhìn lầm rồi hay không?

- Có thể là vậy!

Nhiếp Vân biết giải thích nhiều vô dụng, dù sao rất nhanh thì có thể chứng thực, lúc này cười một tiếng, theo sau lưng mọi người, đi tới nham động.

Thấy hắn không nói, Chí Hào tướng quân cũng không hỏi thêm

nữa, vô luận hắn nhìn như thế nào, buội dược liệu này cũng không giống như đã chết, còn tưởng rằng điện hạ nhìn lầm.

- Tướng quân, cái sơn động này là ta để binh lính mở ra, cũng cất kỹ vật phẩm cần thiết. Ngươi xem ở kia, ta để cho người an bài...

Không có Nhiếp Vân ngăn trở, mọi người rất nhanh tiến vào nham động, Vương Diệu lấy lòng nói.

Mặc dù là ở trên vách đá tạm thời mở ra sơn động, nhưng Vương Diệu vẫn rất dụng tâm, cắt nham động thành từng gian phòng nhỏ, bên trong chuẩn bị xong giường chăn nệm, làm thành chỗ ở tạm thời.

- Nhiếp Vân, ngươi ở cái nào?

Thấy nham động phân ra nhiều phòng như vậy, Chí Hào tướng quân hài lòng gật đầu, quay đầu nhìn về phía “điện hạ” hỏi.

Mặc dù hắn là tướng quân, trên thực tế chỉ cầm binh mấy trăm người, chưa đủ một nghìn. Địa vị cùng hoàng tử trước mắt này, kém cách xa vạn dặm, chọn lựa căn phòng, cũng không dám chọn trước.

- Ta? Gian gần cửa này đi!

Không nghĩ tới đối phương sẽ hỏi như vậy, Nhiếp Vân biết nói càng nhiều càng phiền toái, nhìn chung quanh một cái, chỉ một gian phòng.

Gian phòng này đến gần cửa vào nham động, ban đêm gió rét rất dễ dàng tiến vào, không tính là vị trí tốt.

- Vậy cũng được...

Cảm thấy vị trí này không tốt, vốn còn muốn nói mấy câu, thấy thiếu niên kiên trì, Chí Hào tướng quân không thể làm gì khác hơn là câm miệng.

- Cái này...

Vương Diệu đi theo một bên thấy một màn như vậy, dùng sức dụi mắt, như sợ nhìn lầm rồi, bị dọa đến sắc mặt có chút xám ngắt.

Thường ở bên ngoài, đã sớm học được sát ngôn quan sắc. Tướng quân luôn luôn lãnh ngạo, lúc này một mực chủ động cùng thiếu niên nói chuyện, thậm chí trong giọng nói động tác mang một tia thần phục!

Tướng quân thân phận gì, đại biểu là Phổ Thiên hoàng triều. Đi tới địa phương nào, cũng có người vây quanh, không ai phản bác, bây giờ lại lấy lòng một thiếu niên bình thường, cái này... làm sao có thể?

Chẳng lẽ người này, có thân phận không đơn giản?

Nếu quả thật như vậy, vì sao ăn mặc đơn giản như vậy, còn đi ở sau lưng mọi người?

Vương Diệu có chút mơ hồ, suy nghĩ một chút, cắn răng một cái, trực tiếp hỏi:

- Tướng quân, không biết vị này là...

- Ách...

Nghe được hỏi thăm, Chí Hào tướng quân nhìn Nhiếp Vân một cái, tựa hồ đang trưng cầu ý kiến của hắn, có nên nói ra thân phận chân chính hay không.

Thấy ánh mắt này, trong lòng Vương Diệu rung một cái, xác nhận ý tưởng, ngay cả tướng quân cũng phải hỏi ý kiến, không dám tùy tiện tiết lộ thân phận, sợ rằng thiếu niên này không đơn giản!

Biết những thứ này, hắn thiếu chút nữa khóc, mới vừa rồi nghi ngờ đối phương, hắn nói là lớn nhất, hơn nữa khí thế nhất, vạn nhất thiếu niên này vì vậy ghi hận thì làm sao bây giờ?

Nghĩ tới đây, trước tìm được Giác Linh Hoa mang tới vui mừng quét không còn, còn dư lại chỉ có sợ hãi.

- Ta chỉ là một tán tu bình thường, không có gì phải giới thiệu, tướng quân có thể giới thiệu vị thống lĩnh này cho ta nhận thức một chút!

Không biết một cái ánh mắt của Chí Hào tướng quân, để cho Vương Diệu bị dọa sợ đến thiếu chút nữa nằm xuống, Nhiếp Vân tạm thời không muốn cùng người khác nói thân phận “hoàng tử”, thuận miệng nói.

- Ân, vị này là thống lĩnh phân đội thứ hai của Chí Hào doanh ta, Vương Diệu! Vương Diệu, vị này là một bằng hữu của ta, Nhiếp Vân!

Chí Hào tướng quân là người thông minh, biết Nhiếp Vân không muốn nói, cũng sẽ không tỏ rõ, nhưng sợ Vương Diệu lạnh nhạt, cố ý đề điểm một chút.

Nói thành bằng hữu của hắn, Vương Diệu ngu nữa cũng có thể hiểu một ít.

- Vâng... Tại hạ Vương Diệu, bái kiến Nhiếp Vân đại nhân!

Nghe nói như vậy, Vương Diệu lần nữa xác nhận suy đoán trong lòng, thái độ cung kính, không dám còn những ý nghĩ khác nữa.

- Ta nghỉ ngơi trước!

Song phương như vậy, cảm thấy có chút câu nệ, Nhiếp Vân cáo từ một tiếng, đi vào căn phòng an bài cho mình, khoanh chân ngồi ở trên giường, tiến vào trạng thái tu luyện.

Tu luyện cần phải kiên trì bền bỉ, chưa bao giờ ăn một lần liền mập.

Đi tới Hoàn Vũ Thần giới nhiều ngày như vậy, hắn đối với toàn bộ Thần giới cũng có hơi thích ứng, lúc này tu luyện làm ít công to, tiến bộ rất rõ ràng.

Bất quá, vừa mới đột phá Phong Vương trung kỳ, còn muốn đột phá, khẳng định không có dễ dàng như vậy, tâm tính của hắn rất

tốt, cũng không nóng nảy, biết từng bước một tu luyện, gom ít thành nhiều, sẽ có một ngày giống như trước, Nhất Phi Trùng Thiên.

Tu luyện không biết thời gian bao lâu, Nhiếp Vân cảm thấy Khí Hải dần dần đầy đặn, tinh khí thần đạt tới độ cao mới, không khỏi âm thầm cao hứng.

Mặc dù cách đột phá còn có chênh lệch rất lớn, nhưng ít nhất còn đang không ngừng tiến bộ!

Hô!

Đang muốn tiếp tục tu luyện, đột nhiên lông mày động một cái, bên ngoài phòng có người đi tới.

Nghe được tiếng bước chân, hắn đã đoán là người nào, thân thể khẩn trương thanh tĩnh lại, mở mắt, nhìn về phía cửa.

Bóng người đi tới, thấy hắn phát hiện, cũng không bất ngờ, chẳng qua là sắc mặt ửng đỏ.

Chính là Bích Nhi.

Lúc này bên ngoài sắc trời đã tối, một thiếu nữ tùy tiện tiến vào căn phòng của thiếu niên, bao nhiêu cũng có chút không quá thích ứng.

- Bích Nhi tiểu thư trễ như vậy tới, hẳn là có chuyện đi, cứ nói thẳng a!

Thật ra thì ban ngày Nhiếp Vân liền thấy nàng có chút không được tự nhiên, kể từ Chí Hào tướng quân thừa nhận thân phận “hoàng tử” của hắn, cô nương này một mực trầm tư, không biết nghĩ cái gì.

Nhiếp Vân cũng không cảm thấy nửa đêm qua tìm mình, là bởi vì thích hắn, còn không cho là mình có mị lực lớn như vậy.

- Ngươi... Thật là hoàng tử điện hạ?

Thấy thiếu niên nói trực tiếp, Bích Nhi tiểu thư vẫn còn có chút do

dự.

------oOo------

Chương 2826: Bích Nhi tiểu thư thỉnh cầu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta không biết, Chí Hào tướng quân không phải đã có phán đoán sao, chẳng lẽ Bích Nhi tiểu thư không tin tưởng cha mình?

Nhiếp Vân vẫn không thừa nhận, nói lập lờ nước đôi.

- Ngươi là hoàng tử của Phổ Thiên hoàng triều, tất nhiên có Thôn Phệ huyết mạch tinh thuần, ta... có chuyện muốn nhờ!

Bích Nhi tiểu thư cắn môi.

Nàng đối với cha phán đoán, tự nhiên tin tưởng, hỏi như vậy chỉ là buộc miệng.

- Nếu quá khó khăn, coi như được rồi...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Phụ thân của Bích Nhi tiểu thư này là cường giả Hoàng cảnh, nàng không đi cầu cha, lại đi cầu mình, nếu như chuyện quá mức nguy hiểm, tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

- Hy vọng điện hạ nghe xong lại cẩn thận cân nhắc...

Thấy mình còn chưa nói, đối phương liền cự tuyệt, Bích Nhi vội vàng cắt đứt lời của hắn:

- Là như vậy, Hỏa Thần tông chúng ta là một đại tông môn, trong đó chia làm vô số chi nhánh, một chi của ta và sư phụ, ở tông môn địa vị không cao, vì vậy không chiếm được pháp quyết tu luyện tốt nhất...

Bích Nhi biết một khi thiếu niên trước mắt cự tuyệt, còn muốn giải quyết vấn đề của nàng, cơ hồ rất khó làm được, không chút do dự, trực tiếp nói ra hiện trạng.

Mặc dù Hỏa Thần tông chỉ chiếm cứ một trong Thập Địa, so với những hoàng triều kia kém khá xa, nhưng trên thực tế vẫn hết sức khổng lồ, bên trong chi nhánh rất nhiều, đều làm theo ý mình.

Chi nhánh của Bích Nhi cùng sư phụ nàng, ở Hỏa Thần tông địa vị cũng không cao, vì vậy không chiếm được pháp quyết tu luyện tốt nhất, hơn nữa hỏa diễm thuộc về chí dương chí cương, phái nữ tu luyện có nhiều bất tiện, lâu ngày liền ở trong người hình thành một loại lệ khí đặc thù.

Loại lệ khí này mâu thuẫn với tu luyện, nương theo tu luyện càng ngày càng nhiều, dần dần đọng lại ở trong người tạo thành độc khí, du tẩu ở trong người.

Cũng chính là Độc Hỏa!

Loại Độc Hỏa này vô cùng đáng sợ, bình thường núp ở trong cơ thể không phát tác, giống như đóng băng, một khi xúc động, sẽ như biển động xâm chiếm toàn bộ thân thể, hoàn toàn phá hủy con người.

Chính vì vậy, cường giả một chi của các nàng cơ bản đã tử vong, còn dư lại lác đác không có mấy.

Không tu luyện loại công pháp này, mặc dù có thể giải quyết một bộ phận tai họa ngầm, trên thực tế các nàng đều là thân thể Hỏa thuộc tính, không có phương pháp chính xác sơ đạo mà nói, thời gian lâu dài cũng chế trụ không được, sẽ bị hoàn toàn đốt thành tro bụi.

Hơn nữa, chi nhánh này không có cường giả trấn giữ mà nói, sợ rằng đợi không được hỏa diễm trong cơ thể tự cháy, cũng sẽ bị những chi nhánh khác ăn sạch sẽ.

Nhược nhục cường thực, bất kỳ địa phương nào cũng như vậy, vì mình, cũng vì chi nhánh, các nàng vô số người liều mạng tu luyện, kết quả Độc Hỏa càng để lâu càng nhiều, ai cũng không khống chế

được, hoàn toàn tử vong.

Độc Hỏa này, mặc dù đáng sợ, nhưng cũng không phải không thể cứu vãn! Phương pháp tốt nhất chính là, có cường giả từ trong cơ thể các nàng hút loại độc khí này ra!

Phổ Thiên hoàng triều Thôn Phệ Đại Đạo, chính là một lựa chọn!

Chỉ bất quá, Độc Hỏa do Hỏa Thần tông Hỏa Thần Đại Đạo ngưng tụ thành, cấp bậc cực cao, nếu như không có đệ tử huyết mạch tinh khiết Thôn Phệ, không những không áp chế được, làm không tốt sẽ còn vì vậy bỏ mạng!

Đệ tử hạch tâm của Phổ Thiên hoàng triều, không phải hoàng tử chính là Vương gia, địa vị tôn sùng, sao sẽ mạo hiểm giải trừ Độc Hỏa cho một người chi nhánh bình thường của Hỏa Thần tông?

Chính vì vậy, mặc dù biết phương pháp này, nhưng vẫn không người được cứu!

Vốn nàng tới gặp cha, là hy vọng cha có thể ra tay trợ giúp, nhìn có thể tìm được người Phổ Thiên hoàng triều huyết mạch tinh thuần, cứu vãn các nàng hay không, miễn cho Độc Hỏa tai nạn, kết quả còn chưa mở miệng, thì biết “thân phận” của Nhiếp Vân!

Nếu thiếu niên trước mắt này là “hoàng tử”, huyết mạch khẳng định vô cùng tinh thuần, vượt xa bất kỳ người nào, nếu có thể để cho hắn xuất thủ, hết thảy vấn đề tự nhiên đều giải quyết!

Nghĩ đến điểm này, lúc này mới liều lĩnh, khuya khoắt đi tới nơi đây.

- Để ta giúp các ngươi giải quyết Độc Hỏa?

Nghe xong đối phương yêu cầu, Nhiếp Vân nhíu mày.

- Vâng... Chỉ cần ngươi đáp ứng... bất kỳ điều kiện gì ta cũng thỏa mãn ngươi!

Bích Nhi cắn răng, sắc mặt mắc cở đỏ bừng.

Nàng cố ý nửa đêm tới nơi này, là làm xong chuẩn bị “hy sinh”, đối phương là một người tuổi trẻ, nàng lại không xấu, chỉ cần hắn đáp ứng, nàng chuyện gì cũng có thể làm.

Này không chỉ liên quan vấn đề sư môn sinh tồn, còn dính dấp tánh mạng của nàng.

- Chuyện này chỉ sợ ta không thể đáp ứng!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Hắn không phải chúa cứu thế, cũng không phải hoa si, đối phương nói một câu, liền cao hứng qua cứu chữa.

Lại nói, nếu xưng là Độc Hỏa, khẳng định vô cùng đáng sợ, cường giả Hoàng cảnh cũng không giải quyết được, hắn không cho là mình có thể giải quyết.

Vốn tưởng rằng bằng vào sắc đẹp, đối phương ít nhất cũng sẽ cân nhắc, không nghĩ tới trực tiếp cự tuyệt như vậy, sắc mặt của Bích Nhi khó coi, do dự một chút nói:

- Chi nhánh của chúng ta, thật ra thì không có bao nhiêu người, chỉ còn lại ta và sư phụ, nếu như ngươi có thể giúp giải quyết tai họa ngầm trong cơ thể chúng ta, bảo vật, đan dược mặc cho ngươi chọn, chỉ cần chúng ta có thể lấy ra, tuyệt sẽ không cau mày!

- Bảo vật, đan dược?

Nhiếp Vân có chút động tâm.

Đi tới Hoàn Vũ Thần giới, hắn bây giờ thiếu hụt nhất chính là tài nguyên tu luyện, nếu như giải quyết tai họa ngầm của đối phương, có thể đạt được đủ thù lao, đối với hắn mà nói, không thể nghi ngờ là chuyện tốt.

- Ngươi...

Thấy thiếu niên ở trước mắt hơi có chút động tâm, Bích Nhi tiểu thư

một hơi không có lên, thiếu chút nữa ngất đi.

Mới vừa rồi nàng nói điều kiện gì cũng có thể đáp ứng, người ngu cũng nghe ra được, nàng có tính toán lấy thân báo đáp, kết quả đối phương trực tiếp cự tuyệt. Lúc này nói ra bảo vật, đan dược, đối phương lại động tâm...

Nàng thật kém như vậy sao?

Ngay cả một ít đan dược, bảo vật cũng không bằng?

Phải biết mặc dù chi nhánh bọn họ không mạnh, nhưng mượn dung mạo cùng thiên phú, tông môn muốn đuổi theo nàng không biết bao nhiêu, lần đầu tiên đưa đến trong miệng người khác. Người khác không những không ăn, còn lộ ra vẻ chán ghét... Có lầm hay không!

- Sư phụ ta đã từng nói, nếu như có thể giúp nàng giải quyết tai họa ngầm, sẽ lấy một Tử Hà Quả cùng một thanh Vương khí viên mãn làm thù lao!

Cố nén xung động muốn hộc máu trong lòng, Bích Nhi tiểu thư cắn răng nói.

------oOo------

Chương 2827: Lúng túng bộ vị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bởi vì chi nhánh các nàng địa vị không cao, hàng năm bị chèn ép, cũng không có quá nhiều bảo vật, hai thứ này, đã coi như là bảo bối tốt nhất.

Nghe được Vương khí viên mãn, trong lòng Nhiếp Vân động một cái, hắn bây giờ thiếu nhất chính là binh khí. Nếu có thể lấy được một món, thực lực khẳng định gia tăng thật lớn!

- Tử Hà Quả là cái gì?

Chế trụ hưng phấn trong lòng, Nhiếp Vân hỏi.

Tử Hà Quả này có thể xếp ở trước Vương cảnh viên mãn, khẳng định càng thêm trân quý.

- Tử Hà Quả là một loại bảo vật Thiên Địa sở sinh, dùng có thể để cho cường giả Vương cảnh vô điều kiện tăng một tiểu cấp! Giống như ngươi Vương cảnh trung kỳ, dùng một quả mà nói, hoàn toàn có thể đạt tới hậu kỳ!

Bích Nhi tiểu thư nói.

- Vô điều kiện tấn thăng một cấp? Còn có thứ đồ tốt này?

Nhiếp Vân mắt sáng rực lên.

Hắn mới vừa rồi đoán, cho dù tốc độ tu luyện hiện tại không chậm, muốn đột phá Vương cảnh trung kỳ, không có mấy năm, mấy chục năm là không hoàn thành được, nếu như có loại bảo vật này, đối với hắn mà nói, không thể nghi ngờ là một chuyện tốt.

- Nếu như ngươi nói là thật, chuyện này ta có thể cân nhắc, bất quá, ngươi trước phải để ta nhìn Độc Hỏa của ngươi là cái gì đã! Xem ta có năng lực Thôn Phệ hay không!

Trong lòng có phán định, Nhiếp Vân nói.

- Được!

Cắn chặc răng ngà, Bích Nhi tiểu thư gật đầu.

Vốn, nếu như cho nàng biết có người nguyện ý cứu chữa các nàng, nhất định sẽ cao hứng nhảy cỡn lên, nhưng chẳng biết tại sao, mặc dù nghe được thiếu niên trước mắt đáp ứng, không những không cao hứng, còn có loại xung động muốn kỳ bóp chết đối phương.

Cho tới nay, vốn liếng ngạo nhân nhất của nàng là vóc người, dung mạo, ở trong mắt đối phương, ngay cả một quả Tử Hà Quả, một món Vương khí viên mãn cũng không bằng, làm sao không tức?

Cho dù không nói dung mạo, nàng là nữ nhi của Chí Hào tướng quân, đệ tử Hỏa Thần tông, thiên phú cũng không kém, sau này khẳng định có thể trở thành cường giả Hoàng cảnh, thiên phú như vậy, lại không coi trọng, người nọ mắt mù sao...

- Đưa tay qua đây, không nên phản kháng, ta nhìn Độc Hỏa của ngươi rốt cuộc là thế nào...

Biết trong cơ thể nữ hài trước mắt này có Độc Hỏa, Nhiếp Vân cũng không từ chối, đưa tay tới.

Mặc dù Bích Nhi tiểu thư tức giận, nhưng cũng biết đây là cơ hội duy nhất cứu chi nhánh của các nàng, không dám phản bác, duỗi ngọc thủ tới.

Ngón tay của Nhiếp Vân đáp lên mạch đập, một đạo Mộc Sinh khí mang theo Thôn Phệ khí, chậm rãi lan tràn trong cơ thể đối phương.

- Không hổ là thân thể Hỏa thuộc tính, lợi hại...

Hai đạo khí tức vừa tiến vào trong cơ thể đối phương, Nhiếp Vân không khỏi cảm khái.

Thân thể của Bích Nhi giống như một hỏa diệm sơn, hai đạo khí tức tiến vào trong đó, lập tức cảm thấy áp chế tới cực điểm.

Cổ nhiệt lượng này, không có tận lực công kích, vẫn có thể để cho người cảm thấy khí tức nguy hiểm nồng nặc.

Có thể có khí tức hỏa diễm cường đại như vậy, không chỉ pháp quyết tu luyện, nhiều hơn là lực lượng Hỏa thuộc tính của thân thể nàng.

Trong lòng cảm khái, hai đạo khí tức của Nhiếp Vân chậm rãi du tẩu trong cơ thể đối phương, một lát sau ở trong cơ thể nàng quay một vòng, ngay sau đó ngẩng đầu nhìn về phía nữ hài:

- Sao ta không có phát hiện Độc Hỏa?

Hai đạo khí tức du tẩu ở trong cơ thể đối phương một lần, cũng không phát hiện bất cứ vấn đề gì, chẳng lẽ nữ hài này nói láo?

Không thể nào a... Sẽ không có người cầm tánh mạng của mình và sư phụ đùa giỡn.

- Cái này...

Nghe được câu hỏi, sắc mặt của Bích Nhi đỏ giống như ánh nắng chiều, há miệng, nhưng cuối cùng không nói ra được.

- Nếu như không tiện nói, vậy coi như xong...

Thấy đối phương không nói, mình cũng không tìm được Độc Hỏa, Nhiếp Vân lắc đầu.

- Chớ vội...

Biết thiếu niên nói được làm được, Bích Nhi do dự chốc lát, giống như đang làm sự tình giãy giụa nào đó, qua một hồi lâu mới cắn răng nói:

- Độc Hỏa so với hỏa diễm chúng ta tu luyện càng đáng sợ hơn, chỉ có thể dùng chí âm khí mới có thể áp chế nó không cắn trả, cho nên... Độc Hỏa bị ta áp chế ở huyệt hội âm...

Nghe xong nàng giải thích, Nhiếp Vân sửng sốt một chút, không nhịn được có chút lúng túng.

Khó trách Bích Nhi xấu hổ, cho dù hắn nghe được, cũng cảm thấy không tốt lắm.

Huyệt hội âm là yếu huyệt của cơ thể con người, ở dưới cả đan điền, mới vừa rồi mặc dù khí tức của Nhiếp Vân trải qua thân thể đối phương, nhưng không có du tẩu tới chỗ này, dù sao chỗ này đã liên lụy đến bí mật của đối phương, mặc dù chỉ là chân khí, không phải mắt thường xem, tinh thần thăm dò, nhưng chân khí trải qua, tất nhiên sẽ tạo thành hình ảnh ở não hải, còn rõ ràng hơn cả nhìn bằng mắt.

- Cái này... Có chút không quá thích hợp, như vậy được rồi a!

Biết vị trí Độc Hỏa của đối phương, Nhiếp Vân có chút ngượng ngùng, trực tiếp lắc đầu.

Hắn không phải rình coi cuồng ma, cũng không tiện mở miệng, nếu song phương lúng túng, còn không bằng không trị, đối phương mời cao minh khác đi!

- Được rồi?

Nghe nói như vậy, Bích Nhi lần nữa tức giận.

Sao nghe khẩu khí của đối phương giống như sợ mình dính hắn vậy?

Chẳng lẽ mình kém như vậy?

Đổi thành nam nhân khác, nằm mơ sợ rằng cũng nghĩ loại diễm ngộ này, mình một nữ hài cũng có thể buông xuống mặt mũi, không quá để ý, hắn ngược lại đắn đo!

Trong lúc nhất thời Bích Nhi hận không thể xông về phía trước, tươi sống bóp chết người trước mắt này.

Thấy đối phương âm trầm ướt át, ánh mắt muốn giết người, Nhiếp Vân nghi ngờ, dường như mình nói không sai cái gì a...

- Nếu không như vậy…

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân nghĩ đến một phương pháp trung hòa:

- Ngươi nghĩ biện pháp điều Độc Hỏa trong cơ thể từ huyệt hội âm ra, chỉ cần rời khỏi huyệt đạo đó, ta lại nghĩ biện pháp giúp ngươi trị liệu!

Chỉ cần Độc Hỏa không có ở huyệt hội âm, thì không cần lúng túng như vậy.

Mặc dù dáng dấp của Bích Nhi không tệ, nhưng hắn xác thực không có ý niệm chọc vào, có thể tránh liền tránh a!

- Điều ra...

Ánh mắt của Bích Nhi không có chuyển biến tốt chút nào, vẫn rất khó coi:

- Nếu ta có thể nhích động nó... Đã sớm tự mình giải quyết...

- Ách...

Nhiếp Vân có chút lúng túng.

Đây cũng là sự thật, đối phương thật có năng lực thuyên chuyển vị trí Độc Hỏa, chỉ sợ cũng có biện pháp tống nó ra bên ngoài cơ thể.

Sở dĩ Độc Hỏa này để cho nàng bất đắc dĩ, chỉ sợ cũng bởi vì không cách nào thanh trừ, không cách nào di động, hoàn toàn không nghe mình khống chế.

- Ngươi...

Nhìn thiếu niên vẻ mặt ưu sầu, Bích Nhi sắp tức chết, thiếu chút nữa cuồng bạo lên.

------oOo------

Chương 2828: Câu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mỹ nữ như nàng, đi tới chỗ nào cũng được vô số người vây quanh, hiện tại chủ động đưa tới cửa, mặc cho hái... Còn làm ra loại biểu tình này, giống như gặp phải chuyện chán ghét gì vậy... Rốt cuộc có ý gì?

- Ân, đúng rồi, ta có biện pháp!

Thấy biểu tình của đối phương, Nhiếp Vân còn tưởng rằng nàng là bởi vì lúng túng, suy nghĩ một chút, đột nhiên linh quang chợt lóe.

- Biện pháp gì?

- Ngươi đã không thể điều Độc Hỏa ra, nhưng chúng ta hoàn toàn có thể câu ra a!

Nhiếp Vân cười.

Nếu Độc Hỏa này không cách nào loại trừ, khẳng định có thể xu cát tị hung, tự nhiên né tránh người tu luyện sưu tầm đuổi bắt, nếu thủ đoạn cường ngạnh không được, hoàn toàn có thể câu ra, sau đó dùng phương pháp Thôn Phệ cắn nuốt hết!

- Câu ra? Ngươi nghĩ rằng chúng ta chưa thử qua?

Bích Nhi lắc đầu, mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng thấy đối phương đang giúp nàng nghĩ biện pháp, cái gì cũng không nói được, không thể làm gì khác hơn là cắn răng nuốt vào trong bụng. Dù sao cũng không thể nói, thân thể của ta ngươi tùy tiện xem đi... Nếu thật như vậy, chính nàng cũng không cần sống!

Nàng vô luận như thế nào cũng là hoàng hoa khuê nữ, thân thể trừ mình ra, thì không ai thấy qua, mặc dù đối với thiếu niên trước mắt hết sức phẫn hận, nhưng cũng không có biện pháp mở miệng.

- Thử qua?

- Ân, Độc Hỏa này là do tạp chất trong hỏa diễm hình thành, cùng hỏa diễm có lệ thuộc cực mạnh, ban đầu tổ tiên chi nhánh của chúng ta cũng nghĩ đến biện pháp này, dùng hỏa diễm tinh thuần nhất, là hỏa diễm chân khí của đệ tử hạch tâm Hỏa Thần tông hấp dẫn. Quả nhiên hấp dẫn lên, ai ngờ vật này có năng lực ô nhiễm rất mạnh, đạo chân khí này vừa đụng vào, liền lập tức biến thành Độc Hỏa, giống như mực tiến vào nước trong! Không có năng lực cắn nuốt, căn bản không cách nào khu trừ ra ngoài cơ thể! Ban đầu vị tổ tiên kia vì vậy không những không thanh trừ Độc Hỏa, còn để cho Độc Hỏa bỗng dưng tăng lên, thời gian không lâu liền buồn bực mà chấm dứt...

Bích Nhi nói.

Chuyện này ở chi nhánh các nàng, không phải là bí mật gì, ở Hỏa Thần tông cũng trở thành chê cười.

Thật vất vả nghĩ ra biện pháp, không những không có loại trừ bệnh dử, còn tặng lương thực cho bệnh, để nó càng ngày càng lớn mạnh, thật là tiền mất tật mang!

Chỉ những thứ này ngược lại cũng thôi, vì mời đệ tử hạch tâm kia xuất thủ, vị tiên tổ này còn hao tốn cái giá thật lớn, thường xuyên qua lại, tổn thất to lớn, đổi thành ai cũng không tiếp thu nổi!

Không có tại chỗ tức chết, liền rất tốt rồi.

- Chân khí hỏa diễm của đệ tử hạch tâm có thể hấp dẫn Độc Hỏa tới?

Không giống nữ hài buồn rầu, ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Sau khi thấy Hỏa Thần hỏa diễm trong cơ thể Bích Nhi, trong cơ thể hắn đã phỏng chế ra hỏa diễm khí, đạo hỏa diễm khí này, đã vượt qua Thiên Đạo, hắn thấy, cho dù so với đệ tử hạch tâm của Hỏa Thần tông, cũng không kém chút nào.

Chỉ cần dùng loại hỏa diễm khí này, câu Độc Hỏa ra huyệt hội âm, sau đó dùng lực lượng Thôn Phệ dời ra ngoài cơ thể, hai người liên hiệp người khác không làm được, cho dù là cường giả Đế cấp, cũng không thể người mang hai loại Đại Đạo vượt qua Thiên Đạo... nhưng hắn có thể!

Có Vô Tận đan điền, có thể tùy ý giao phó cho đan điền năng lực, loại năng lực đan điền này, khoảng cách cường giả Đế cấp lĩnh ngộ Đại Đạo, có thể còn kém rất xa, nhưng so với những thứ gọi là đệ tử hạch tâm kia, tuyệt đối chỉ mạnh không kém!

Chính vì vậy, Chí Hào tướng quân thân là cường giả Hoàng cảnh cũng không nhìn ra vấn đề, tin chắc hắn là hoàng tử!

Bất quá, mới đầu hưng phấn một chút, ngay sau đó Nhiếp Vân nhíu mày.

Mặc dù không biết toàn bộ Hoàn Vũ Thần giới có người mang hai loại Đại Đạo vượt qua Thiên Đạo hay không, ít nhất hắn không dám tùy tiện hành động.

Giống như bây giờ, bọn người Bích Nhi cho rằng hắn là hoàng tử hoàng triều, bởi vì hắn có thiên phú Thôn Phệ tinh thuần, một khi hắn lại thi triển ra thiên phú Hỏa Thần tinh thuần... phải nói với người khác thế nào?

Làm như vậy không phải chứng minh mình không phải "hoàng tử" sao, có khi sẽ bị Chí Hào tướng quân giết chết tại chỗ!

Cho nên, chuyện có nhiều loại năng lực, không thể để cho bất kỳ người nào biết, một khi có người biết, nhất định phải chém giết, tin tức không thể truyền ra ngoài!

Bích Nhi tiểu thư... Khẳng định không thể giết, nếu giết, dứt khoát không cứu là được...

Không thể giết, lại không thể bại lộ mình... Nên làm cái gì?

Xoa xoa mi tâm, trong lúc nhất thời Nhiếp Vân không biết nên làm như thế nào.

Thật ra thì, nếu hắn có thể nghĩ thoáng một chút, quản đối phương huyệt hội âm gì, cũng không có ảnh hưởng, chẳng qua là... vị trí huyệt hội âm quá mức lúng túng, nghe trình độ Độc Hỏa khó khăn, làm không tốt còn phải đưa tay để ở phía trên... Đối với hắn mà nói, chân thực không làm được!

Trên người hắn có khoản nợ cảm tình đã rất nhiều, không muốn dính nhiều hơn nữa.

- Vẫn là câu nói kia, nếu như ngươi có biện pháp câu Độc Hỏa trong cơ thể ra, ta liền có thể giúp ngươi trị liệu, câu không ra... Chân thực không thể ra sức!

Trầm tư hồi lâu, Nhiếp Vân quyết định không bại lộ chuyện Hỏa Thần hỏa diễm.

- Ngươi... Chẳng lẽ không có những biện pháp khác?

Thấy thái độ của thiếu niên, sắc mặt của Bích Nhi khó coi, nếu đối phương nói như vậy, nàng cũng không thể cưỡng cầu, đang muốn nói tiếp, đột nhiên nghe được bên ngoài nham động truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

- Tướng quân... Không xong!

Một thanh âm lo lắng vang lên, nghe thanh âm, Nhiếp Vân biết chính là của Vương Diệu.

- Thế nào?

Thanh âm tĩnh táo của Chí Hào tướng quân truyền tới.

- Giác Linh Hoa, Giác Linh Hoa...

Thanh âm của Vương Diệu nóng nảy, mang khủng hoảng nồng nặc.

- Đi ra xem một chút!

Nghe được thanh âm, Nhiếp Vân cùng Bích Nhi đều biết bây giờ không phải thời điểm giải quyết Độc Hỏa, đứng dậy đi ra ngoài.

Đi ra thạch động, bên ngoài ánh lửa lóng lánh, bóng người lắc lư, Chí Hào tướng quân cùng Vương Diệu đang đi ra ngoài.

Nhìn Nhiếp Vân cùng Bích Nhi, Chí Hào tướng quân tựa hồ rất kỳ quái vì sao hai người sẽ ở một chỗ đi ra, bất quá cũng không có hỏi thăm, mà đi nhanh ra bên ngoài.

Bầu trời đầy sao, đứng ở trên vách đá, tinh đấu lóe lên, giống như đốt từng cái đèn lồng.

Nhiếp Vân thấy sắc mặt của Vương Diệu nóng nảy, trong lòng cũng

hơi kỳ quái.

Ban ngày hắn nhìn thấu một vài vấn đề, dựa theo đạo lý, cho dù cái vấn đề kia có, thật bị phát hiện, nhiều nhất chỉ cảm thấy mình nói đúng, không phải luống cuống như vậy a?

- Tướng quân ngươi xem!

Thanh âm của Vương Diệu có chút sợ hãi cùng run rẩy.

------oOo------

Chương 2829: Giác Linh Hoa biến hóa

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chuyện gì xảy ra? Cái này là ai làm?

Chí Hào tướng quân tựa hồ thấy cái gì, thanh âm lạnh lùng vang lên, khí tức như gió lốc cuốn sạch toàn bộ bình đài.

Làm tướng quân sát phạt quả quyết, một khi tức giận, để cho người ta cảm thấy như băng giá.

- Ta cũng không biết, binh sĩ của ta vẫn luôn coi chừng, không có rời đi một bước, ta cũng đặc biệt ở chung quanh bố trí phong ấn, dựa theo đạo lý, đừng nói người, một con muỗi cũng không bay vào được, vì sao biến thành như vậy, ta thật không biết...

Vương Diệu muốn khóc.

Một thống lĩnh, trông coi không biết bao nhiêu thuộc hạ, trải qua không ít chiến đấu, trải qua vô số sinh tử, lúc này sợ thành như vậy, đủ thấy Giác Linh Hoa xuất hiện biến cố to lớn!

Trong lòng Nhiếp Vân kỳ quái, chỉ bất quá phía trước có chút hắc ám, hắn cách khá xa, nên không biết chuyện gì xảy ra.

- Phụ thân, có chuyện gì sao?

Bích Nhi tiểu thư có chút không nhịn được mở miệng hỏi thăm.

- Nhiếp Vân, ngươi tới đây một chút!

Nghe được tiếng kêu của nữ nhi, Chí Hào tướng quân nhớ tới cái gì, ánh mắt rơi vào trên người Nhiếp Vân, kêu một tiếng.

Bởi vì có Vương Diệu ở đây, hắn không tiện gọi điện hạ, chỉ có thể kêu tên.

- Ngươi nhìn Giác Linh Hoa một chút...

Chí Hào tướng quân chỉ về phía trước.

Đi tới bên cạnh, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Giác Linh Hoa ban ngày nhìn thấy có màu tím nhạt, mặt ngoài giống như rơi đầy bông tuyết, màu tím nhạt bị một ít điểm trắng bao bọc, vốn là linh khí nồng nặc cũng bắt đầu suy giảm, không còn cảm giác sức sống tràn trề như trước.

- Nhiếp Vân đại nhân, ngươi xem một chút Giác Linh Hoa rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ta thật không có động, cũng tuyệt không có người tới... sao sẽ biến thành như vậy

Vương Diệu vội vàng hô, giống như gặp được cứu tỉnh.

Mặc dù không biết “thân phận” chân thực của Nhiếp Vân, nhưng từ tướng quân coi trọng có thể thấy được, chỉ cần giúp mình nói chuyện, tướng quân nhất định sẽ tin tưởng.

Đa Ba vương tử chỉ danh muốn Giác Linh Hoa, hắn có thể tìm được vốn là một công lớn, ai ngờ nửa ngày không tới, lại biến thành như vậy, toàn thân uể oải muốn chết, thật muốn giải thích không rõ, tội danh bảo vệ không chu toàn là trốn không thoát.

- Chuyện gì xảy ra? Làm sao sẽ biến thành màu trắng?

Đối với hắn kêu lên, Nhiếp Vân mặc kệ, cũng tràn đầy kỳ quái, cau mày, ánh mắt lộ ra nghi ngờ cùng không hiểu:

- Không nên a...

- Dựa theo tin tức ta biết, Giác Linh Hoa cực kỳ lung linh, hoàn toàn thành thục là màu tím đậm, chỉ có sử dụng qua, linh khí bị người hấp thu sạch sẽ, mới xuất hiện màu trắng... xuất hiện nhiều điểm trắng như vậy, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ có người đến gần, linh khí bị người hấp thu?

Chí Hào tướng quân nói.

- Không phải... Buội dược liệu này ban ngày ta cũng đã nói, có chút vấn đề, ta cần phải cẩn thận quan sát mới có thể hiểu...

Nhiếp Vân khoát khoát tay, cắt đứt lời của hắn.

- Ban ngày nói qua?

Chí Hào tướng quân sửng sốt một chút, lúc này mới nhớ tới người thiếu niên trước mắt này ban ngày lần đầu tiên thấy Giác Linh Hoa đã nói, trong lòng lộp bộp một cái.

Lúc này, Vương Diệu cũng nghĩ đến, thanh âm có chút run rẩy:

- Nhiếp Vân đại nhân, chẳng lẽ ngươi... ban ngày nói buội cây này đã chết... là thật?

Ban ngày, Nhiếp Vân vừa thấy được buội dược liệu này, đề nghị Chí Hào tướng quân không cần chờ, mà hái ra ngay, cũng nói dược liệu có thể đã chết!

Trước Giác Linh Hoa khí tức bừng bừng, không ai tin tưởng, lúc này, khắp người điểm trắng, sinh cơ hoàn toàn không có, không tin không được a.

- Ân, buội cây này ban ngày đã chết...

Nhiếp Vân gật đầu.

Trải qua chuyện ở Vô Lượng cung, hắn rất lý giải dược lý, ban

ngày mặc dù buội Giác Linh Hoa này nhìn linh khí mười phần, mang uy thế cực mạnh, trên thực tế loại khí thế này chẳng qua là con cọp giấy, đang chậm chạp tiêu tán, không có loại lực lượng sinh ra chớ vào chân chính của dược liệu.

Cho nên, chỉ nhìn một cái, hắn liền biết buội dược liệu này có thể đã chết, không cách nào đạt tới màu tím đậm mà bọn họ nói.

Chỉ bất quá dựa theo suy đoán, dược liệu lợi hại như vậy, cho dù tử vong, muốn biến thành màu trắng, không có mấy trăm năm tiêu tán là không thể nào, sao đột nhiên lại biến thành như vậy?

Ban ngày hắn nói dược liệu chết, đám người Chí Hào tướng quân không tin, cảm thấy ngày thứ hai khí thế của dược liệu sẽ rớt xuống không ít, cường giả Hoàng cảnh khẳng định có thể nhìn ra, đến lúc đó cẩn thận giải thích cũng không muộn... làm sao cũng không nghĩ tới, không đến nửa ngày, liền xuất hiện loại nghịch chuyển này.

Hiển nhiên, loại biến cố này, cũng vượt ra phạm vi nhận biết của hắn.

- Ta nhìn kỹ một chút!

Trong lòng kỳ quái, không để ý tới mọi người nữa, Nhiếp Vân đi tới bên cạnh đóa hoa, trong mắt kim quang bắn ra bốn phía, vận chuyển Thiên Nhãn tới cực hạn, tìm dấu vết để lại.

Đi tới bên cạnh, hắn cũng thấy rõ bộ dáng của Giác Linh Hoa.

Dáng vẻ của Giác Linh Hoa vô cùng xinh đẹp, phía trên cánh hoa mang giọt nước, nhìn tiên nộn kiều mị, tản mát ra mùi thơm thoang thoảng.

Loại mùi thơm này hít vào mũi, để cho người ta cảm thấy linh hồn sảng khoái!

Giác Linh Hoa có thể tu bổ linh hồn bị thương, người bình thường dùng, cũng có thể lớn mạnh thần hồn, để cho lực lượng hồn phách tăng nhiều.

Bất quá, lúc này mặt ngoài của Giác Linh Hoa hiện đầy điểm trắng rậm rạp chằng chịt, giống như có một tầng sương thật mỏng, không có loại cảm giác để cho linh hồn người ta sảng khoái, ngược lại mất đi sinh cơ, cho người ta một loại cảm giác xế chiều tang thương.

Thiên Nhãn nhìn chung quanh Giác Linh Hoa một vòng.

Nhiếp Vân ngẩng đầu lên:

- Từ ban ngày đến bây giờ, đúng là không ai tới, Giác Linh Hoa biến thành như vậy, hẳn không phải là bởi vì nguyên nhân này!

- Đúng, không phải là vì người...

Vương Diệu nghe nói như vậy, mặt đầy vẻ cảm kích.

Thiếu niên nói như vậy, tội danh bảo vệ không chu toàn của hắn sẽ giảm bớt không ít.

- Không phải vì người? Vậy làm sao... biến thành bộ dáng này?

Chí Hào tướng quân không để ý tới Vương Diệu lo lắng, mà nhướng mày.

Cho dù dược liệu này ban ngày đã chết, nhưng nếu không có ai động, thời gian không lâu thì trở thành bộ dáng như vậy, giống như bị người sử dụng qua vậy?

- Ta cũng không rõ ràng... Bất quá nhìn tốc độ suy bại của dược liệu, ta đề nghị tướng quân lập tức hái xuống, tìm một vị trí thích đáng bảo tồn, như vậy ít nhất còn có thể cất giữ một ít dược lực, nếu không, chờ Giác Linh Hoa toàn bộ biến thành màu trắng, cho dù giữ lại, sợ rằng cũng vô ích!

Nhiếp Vân do dự một chút, chậm rãi nói.

------oOo------

Chương 2830: Tìm

- Hái?

Sắc mặt của Chí Hào tướng quân lúc trắng lúc xanh.

Hao tốn không biết bao nhiêu thời gian, nhân lực, vật lực, mới tìm được Giác Linh Hoa, hoàn hảo không tổn hao gì, Đa Ba vương tử nhất định trọng thưởng, nhưng bây giờ nửa hoa trắng bạch, dược lực tổn hao nhiều, thật muốn cầm lấy đi dâng lên... Kết cục như thế nào, người nào cũng khó dự liệu!

Mà nếu không hái, một khi hoàn toàn biến thành màu trắng, liền thật một chút tác dụng cũng không có, còn muốn tìm được đóa thứ hai, cũng không biết năm nào tháng nào.

Quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, thấy ánh mắt của thiếu niên kiên định không thể giao động, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu một cái:

- Hái xuống!

- Vâng!

Thấy tướng quân không trách tội hắn, Vương Diệu thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tiến lên.

Hái dược liệu cần thủ tục nhất định, bất quá không phải đặc biệt khó khăn, cường giả Vương cảnh như Vương Diệu bình thường cũng làm không ít, rất nhanh thì lấy dược liệu xuống, đặt ở trong hộp ngọc.

Tiến vào hộp ngọc, tốc độ linh khí tiêu tán nhất thời giảm bớt, trở về bình tĩnh.

- Vương Diệu, đại quân lui về!

Hái xong dược liệu, tiếp tục ở lại chỗ này cũng không có ý nghĩa, Chí Hào tướng quân ngoắc tay, phân phó Vương Diệu tập hợp binh

sĩ, chuẩn bị rời đi.

- Tướng quân, các ngươi rời đi trước, ta muốn ở chỗ này nhìn một chút, ngày mai sẽ nghĩ biện pháp đuổi theo các ngươi!

Thấy bọn quân sĩ chuẩn bị rời đi, Nhiếp Vân cũng không đi theo, mà nói.

- Ngươi ở lại chỗ này? Có nguy hiểm hay không? Nếu không ta ở lại cùng ngươi...

Chuyện tình Giác Linh Hoa đã xảy ra vấn đề, Chí Hào tướng quân cũng không muốn vị “hoàng tử” trước mắt này lại xuất hiện biến cố.

- Không cần, không có nguy hiểm gì, ta chẳng qua là cảm thấy dược liệu đột nhiên biến thành như vậy có chút kỳ quái, muốn ở trên núi nhìn một chút, xem có phải có vấn đề gì hay không!

Nhiếp Vân cười nói.

- Được rồi, chúng ta ở dưới chân núi hạ trại chờ ngươi!

Chí Hào tướng quân thấy hắn nói như vậy, không hỏi thêm nữa, gật đầu.

- Ở dưới chân núi...

Nhiếp Vân không nghĩ tới đối phương để cho nhiều tướng sĩ như vậy chờ hắn, có chút ngượng ngùng, muốn nói không cần, nhưng thấy hắn thái độ kiên quyết, không thể làm gì khác hơn là cười khổ một tiếng:

- Được, ta tùy tiện nhìn một chút sẽ xuống!

- Cáo từ!

Chí Hào tướng quân mang binh sĩ rời đi, Bích Nhi muốn lưu lại, quấn quít một hồi, cuối cùng vẫn đi theo cha xuống núi.

Mọi người rời đi, Nhiếp Vân không còn bộ dáng như trước, lông

mày nâng lên, nhìn chằm chằm địa phương dược liệu sinh trưởng, thần sắc ngưng trọng.

Sở dĩ không có cùng mọi người xuống núi, giống như hắn nói, là muốn tìm nguyên nhân Giác Linh Hoa suy bại.

Chỉ bất quá chuyện này có chút quái dị, tham dự nhiều người, ngược lại vô cùng phiền toái, bởi vì hắn muốn thi triển rất nhiều bí thuật ở Hỗn Độn hải dương, vạn nhất bị người khác phát hiện cái gì, thì đồng nghĩa với thân phận “hoàng tử” bị phơi bày.

- Bắt đầu!

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân búng ngón tay một cái, một lá cây xuất hiện ở lòng bàn tay.

Nếu như Chí Hào tướng quân thấy, khẳng định sẽ nhận ra được chính là lá cây của Giác Linh Hoa, chẳng biết lúc nào rơi vào trong tay hắn.

Bàn tay nhoáng một cái, một đạo quang mang từ lòng bàn tay bắn ra, lá cây ở dưới tia sáng chiếu rọi chậm chạp lơ lửng, toàn bộ lá cây tản mát ra màu vàng nhàn nhạt.

Đây là một lá cây thông thường của Giác Linh Hoa, trước đóa hoa suy bại, nương theo gió nhẹ rơi trên mặt đất, bị hắn nhặt được.

- Truy Tung khí, tìm căn nguyên linh khí biến mất...

Lá cây trôi lơ lửng, Nhiếp Vân tiện tay kết xuất mấy thủ ấn, một đạo Truy Tung khí bay qua.

Ông!

Một trận năng lượng ba động, đầu lá cây đột nhiên ở trên không trung đổi phương hướng, chỉ qua sơn thể.

- Ở trong sơn thể?

Nhiếp Vân dùng là Truy Tung khí cùng với bí pháp của Hỗn Độn hải

dương, tìm nguyên nhân Giác Linh Hoa xuất hiện biến cố.

Giác Linh Hoa không thể nào vô duyên vô cớ suy bại, linh khí vô cớ thất lạc, nhất định là có thứ gì ẩn núp trong bóng tối, lặng lẽ Thôn Phệ sinh mệnh lực, giống như ban đầu ở vườn thuốc của Vô Lượng cung vậy!

Dược liệu của Vô Lượng cung, là bởi vì Khải Linh thảo cắn nuốt tinh, khí, thần, lúc này mới uể oải không phấn chấn, tùy thời sẽ chết, lúc này Giác Linh Hoa như vậy, hẳn là bị cái gì cắn nuốt lực lượng, mới ở trong nửa ngày, từ màu tím nhạt biến thành trắng.

Giác Linh Hoa, có thể để cho một vương tử của Hoàn Vũ Thần giới phái binh đi tìm, đủ thấy trân quý, dược liệu trân quý như vậy, có thể bị vật gì đó cắn nuốt hết linh khí, xém chút tử vong, món đồ này chẳng phải càng đáng sợ hơn?

Chính bởi vì nghĩ tới cái này, Nhiếp Vân mới động tâm tư tìm căn nguyên.

- Đi!

Thấy lá cây chỉ rõ phương hướng, Nhiếp Vân cũng không do dự, thân thể thoáng một cái, ngón tay nắm chặc al1 câya, từng bước một đi lên.

Mặc dù thực lực của hắn bây giờ không kém, nhưng chỉ cần không thể phi hành, lên núi sẽ vô cùng phiền toái, cũng may thân thể mạnh mẽ, lực lượng cường đại, cho dù vách núi dốc, cũng không làm khó được.

Lá cây ở phía trước dẫn đường, hắn theo ở phía sau từng bước một bò lên, mới đầu còn có chút mất công, một lát sau, trình độ dốc của sơn thế giảm xuống, tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh.

Không tới nửa canh giờ, đã đi tới đỉnh núi.

Ngọn núi này ở toàn bộ Loa Kế Sơn, không tính là cao nhất, nhưng cũng không thấp, đứng ở đỉnh nhìn xuống dưới, khắp nơi đều là biển mây, tựa như màn ảnh che kín mặt đất, đừng nói thấy đám

người Chí Hào tướng quân, ngay cả bình đài mới vừa rồi cũng không tìm được.

Trong mây mù bốn phía tình cờ có mấy đỉnh núi lộ ra, giống như lưỡi dao sắc bén đâm rách bầu trời, treo ở trên Thiên Địa, cho người ta một loại cảm giác tiến vào

tiên cảnh.

- Đi!

Không có tâm tình quan sát cảnh đẹp, mà nhìn về phía lá cây trước mắt, ngón tay của Nhiếp Vân lần nữa điểm tới.

Đi tới đỉnh núi hắn đã cảm nhận được Truy Tung khí, truy lùng căn nguyên khoảng cách càng ngày càng gần, tựa hồ tùy thời có thể tìm được.

Lá cây trôi lơ lửng, ở dưới lực lượng của hắn khống chế, tiếp tục về phía trước, Nhiếp Vân theo sát phía sau, từng bước một đi về phía trước.

Diện tích núi rất lớn, nhìn không thấy được cuối, phía trên mọc đầy cổ bách, lá cây bị băng tuyết trắng noãn bao trùm.

Nhiếp Vân thi triển vũ kỹ khinh thân, đi ở trên mặt tuyết, một lát sau, đi tới một chỗ tựa như sườn núi.

Chỗ này nhìn không có gì kỳ quái, nếu như không có lá cây truy lùng, cho dù đi tới, cũng nhìn không ra cái gì, nhưng lúc này lá cây ngừng lại, sợ rằng trước đó linh khí của Giác Linh Hoa vô cớ biến mất, cùng nơi này có quan hệ lớn lao.

------oOo------

Chương 2831: Địa Mạch Linh Duẩn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phá!

Lấy chỉ làm kiếm, Nhiếp Vân bổ tới sườn núi.

Ầm!

Bông tuyết tung tóe, bùn đất tách ra, sườn núi lộ ra tình huống phía dưới, là một kẽ hở dưới đất, không biết lan tràn tới chỗ nào, đen nhánh, nhìn không thấy được cuối.

- Phỏng chừng căn nguyên để cho Giác Linh Hoa mất đi linh khí đang ở trong kẽ hở...

Trong lòng Nhiếp Vân suy đoán.

Kẽ hở không lớn, hắn căn bản không chui vào lọt, bất quá, nếu lá cây tìm tới nơi này, rất có thể căn nguyên ở bên trong.

- Đi vào!

Lấy ra một thanh trường kiếm, kiếm mang tự nhiên, đâm về mặt đất phía trước.

Kiếm khí gào thét, mặc dù nham thạch cứng rắn, đối mặt lực lượng cường đại của hắn vẫn không đở được, rất nhanh bị hắn đào ra một lối đi cho phép người tiến vào.

Vèo!

Thân thể Nhiếp Vân búng một cái, như cá lội chui vào.

Dùng kiếm đào ra, mới đầu đều là bùn đất còn tương đối dễ dàng, một lát sau, cơ hồ đều là nham thạch, tốc độ liền trở nên chậm không ít, không có biện pháp, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là thi triển chiêu số mạnh nhất Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm.

Chiêu này học được từ Viêm Hoàng điện, đúng là cường đại, nham thạch đụng phải tùy tiện biến thành bụi phấn, tốc độ còn hơn hồi nảy mấy phần.

Bất quá, nếu như cho cường giả sáng chế ra bộ kiếm pháp này biết, hậu nhân học được kiếm pháp, lần đầu tiên dùng, cũng không phải đối địch mà là đào động, sợ rằng sẽ đang sống tức chết.

Vừa đào vừa đi về phía trước, ước chừng trải qua hai giờ, Nhiếp Vân cảm thấy thân thể nhẹ một chút, chân trợt một cái, rơi vào trong một cái động.

Trước kẽ hở vô cùng hẹp hòi, chưa đủ một người tiến vào, nơi này rộng mở trong sáng, tăng lên mấy chục lần, giống như cung điện dưới đất.

- Hẳn không phải đường đi, mà là mặt đất thay đổi hình thành vết rách...

Nhìn kỹ một hồi, trong lòng Nhiếp Vân phán đoán.

Cái động này to lớn rộng rãi cùng kẽ hở phía trên liên tiếp chung một chỗ, nhìn dáng dấp, chắc là tự nhiên hình thành, mà không phải nhân tạo,bởi vì nơi này không có chút khí tức nào.

Bên trong sơn động khắp nơi đều là mùi lưu hoàng, từng hơi nóng thỉnh thoảng đập vào mặt, để cho người ta giống như đi tới bên cạnh lò lửa.

Cổ tay lộn một cái, lần nữa lấy lá cây ra, nhẹ nhàng điểm một cái.

Lá cây chỉ rõ phương hướng, dọc theo kẽ hở, Nhiếp Vân từng bước một đi tới.

Vốn trong động nóng bỏng khó nhịn, ai ngờ càng đi càng mát mẻ, đi một hồi nữa, lại nghe được tiếng nước chảy, giống như có con sông chảy qua.

Trong núi cũng có nước ngầm, chẳng qua Nhiếp Vân không nghĩ tới nóng bức cùng mát mẻ cách nhau không xa, tựa như hai thế giới, nếu như không phải đích thân trải qua, tuyệt đối hoài nghi có phải thật vậy hay không.

Đi một hồi, trước mắt xuất hiện một thạch động trống trải, trên đầu

khắp nơi đều là Linh Duẫn treo ngược, tiếng nước chảy chính là từ phía trên Linh Duẫn chảy xuống, dọc theo mủi nhọn nhỏ trên đất, tạo thành một dòng nhỏ.

Hô!

Lá cây ngừng lại, chỉ một phương hướng.

Theo phương hướng nhìn, Nhiếp Vân biến sắc, hô hấp lập tức trở nên dồn dập.

- Địa Mạch Linh Duẩn? Khó trách linh khí của Giác Linh Hoa bị Thôn Phệ sạch sẽ, không nghĩ tới lại có thứ tốt này...

Địa Mạch Linh Duẩn là một loại bảo vật do hoàn cảnh đặc thù hình thành, hoàn toàn do linh khí hội tụ, một vạn năm chỉ có thể sinh trưởng một xích, cây Linh Duẩn trước mắt này, toàn thân xanh biếc, dài chừng hơn một thước, treo ngược ở trên tảng đá, còn chưa đến bên cạnh, liền cảm thấy linh khí bức người, để cho lỗ chân lông toàn thân người ta mở ra.

Loại Linh Duẩn này, mặc dù Nhiếp Vân chưa thấy qua, lại nghe nói một ít, là Thiên Địa hội tụ tạo thành, nếu như dùng, đối với thân thể lên cấp có trợ giúp vô cùng lớn, vốn chỉ cho là truyền thuyết, không nghĩ tới lại thật!

- Linh Duẩn có linh, muốn hái không dễ dàng như vậy, một khi thất bại, rơi xuống mặt đất liền biến mất, tìm cũng tìm không được, nhất định phải cẩn thận!

Thấy bảo vật trân quý như vậy, mặc dù nội tâm kích động, lại không có hốt hoảng.

Địa Mạch Linh Duẩn bởi vì là địa mạch tạo thành, cùng địa mạch có cảm giác nhất mạch tương thừa. Nếu như không thể hái, bắt lại, một khi tiếp xúc mặt đất, sẽ lập tức biến mất.

Bàn tay trảo một cái, lòng bàn tay xuất hiện mấy chục trận kỳ, nhẹ nhàng run lên, trận kỳ bay đi bốn phía, thời gian nháy con mắt liền rơi vào mặt đất dưới Linh Duẩn, bố trí thành một trận pháp.

Cửu Tinh Tán Linh Trận!

Trận kỳ là Nhiếp Vân lợi dụng thế giới nạp vật biến hóa ra, chỉ có Chúa Tể cấp. Nhưng một khi trận pháp khởi động, có thể ẩn núp linh khí ba động tản ra, để cho người ta không phát giác được.

Loại bảo vật như Địa Mạch Linh Duẩn này, cho dù đối với cường giả Hoàng cảnh cũng có trợ giúp rất lớn, không thể để cho người khác biết, thời điểm hái, tuyệt không thể để cho linh khí tán ra ngoài, nếu không bây giờ Chí Hào tướng quân nhìn như rất tôn trọng hắn, nhưng một khi biết có vật này, còn có thể cầm giữ hay không liền khó mà nói.

- Nhất cử bắt lại!

Bố trí xong trận pháp, Nhiếp Vân nhìn khoảng cách giữa mình và Linh Duẩn, cẩn thận đoán mấy chục lần, thấy không có cạm bẫy, lúc này ánh mắt như điện, thân thể động một cái, giống như ảo ảnh vọt tới.

Rào!

Lấy chỉ làm kiếm, kiếm mang gào thét.

Địa Mạch Linh Duẩn chúc thổ, binh khí chúc kim, ngũ hành tương sinh tương khắc, đất sinh kim, đất nhiều chôn kim, vận dụng binh khí kim loại, Địa Mạch Linh Duẩn rất dễ dàng chạy trốn, chỉ có thể lợi dụng kiếm khí.

Tí tách!

Kiếm khí lăng không đâm tới Linh Duẩn, động tác của Nhiếp Vân rất nhanh, Linh Duẩn vừa mới phát hiện nguy hiểm, kiếm khí liền đi tới bên người, căn bản không đở được.

Một tiếng thanh thúy vang lên, Linh Duẩn dài hơn một thước từ không trung rơi xuống, một đạo linh khí ba động to lớn tản mát ra, giống như phong bạo đánh thẳng tới hắn.

Bị cổ linh khí này đánh trúng, thân thể Nhiếp Vân lúc lắc một cái, tốc độ đi tới không tự chủ được bị trở ngại.

Chỉ dừng lại ngắn ngủi, nếu như không nghĩ biện pháp, Linh Duẩn sẽ trực tiếp chui xuống đất, không bao giờ tìm thấy được nữa.

- Hừ!

Quát lạnh một tiếng, bàn tay Nhiếp Vân trảo một cái, Cửu Tinh Tán Linh Trận lập tức khởi động, trận pháp vận chuyển, linh khí ngăn trở hắn lập tức bị trận pháp thôn phệ, mượn lực lượng trận pháp, tốc độ của hắn chẳng những không có yếu bớt, ngược lại tăng lên một tia.

Hô!

Thời gian nháy con mắt liền đi tới bên cạnh Linh Duẩn, nhẹ nhàng trảo một cái, nắm ở trong lòng bàn tay.

Xèo xèo!

Linh Duẩn bị bắt, không ngừng giãy giụa muốn chạy trốn, nhưng bảo vật tới tay, Nhiếp Vân sao có thể để cho nó như nguyện, lòng bàn tay chợt lóe kim quang, tinh thần động một cái, Địa Mạch Linh Duẩn lập tức biến mất, bị hắn thu vào thế giới nạp vật.

------oOo------

Chương 2832: Vương cảnh đỉnh phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đến nơi này, hắn là chưởng khống giả, đối phương muốn chạy trốn, cũng cơ hồ là không thể nào!

Hô!

Nhiếp Vân cũng tiến vào thế giới nạp vật.

Tiến vào thế giới nạp vật, Linh Duẫn không biết đã đến một thế giới khác, lập tức chui vào mặt đất, nhưng vừa đụng mặt đất, nhất thời bắn ra ngoài.

Xèo xèo chi!

Vốn tưởng rằng có thể ung dung chui vào mặt đất, lúc này lại bắn nó ra, trong tiếng kêu của Linh Duẫn tràn đầy lẫn lộn, đồng thời lộ ra khủng hoảng.

Làm bảo vật do địa mạch linh khí hình thành, chỉ cần tiếp xúc mặt đất, bất kỳ người nào cũng không bắt được, cường giả Đại Đế cũng không được, sao mặt đất này nó không chui vào lọt?

Đã sớm đoán được loại cục diện này, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng.

Ở thế giới nạp vật hắn là chúa tể, mặt đất có thể chui vào hay không, còn không phải hắn định đoạt!

Nghe được tiếng cười, Địa Mạch Linh Duẩn tựa hồ biết là thiếu niên trước mắt này giở trò quỷ, chợt chuyển một cái, vọt tới Nhiếp Vân, giống như một thanh lợi kiếm đâm thẳng tới.

Địa Mạch Linh Duẩn là Thiên Địa linh vật, có trí tuệ nhất định, một khi liều mạng, vẫn có thực lực cực mạnh, nếu như ở bên ngoài, lần này Nhiếp Vân nhất định phải né tránh, đối phương liền có thể nhân cơ hội chạy trốn, bất quá đáng tiếc, nơi này là thế giới nạp vật...

- Định!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng chỉ một cái, Địa Mạch Linh Duẩn vọt tới giống như bị giam cầm ở trong không gian, tốc độ đối với nó không có tác dụng.

- Mạt sát!

Nương theo một tiếng quát, trí tuệ trong đó lập tức biến mất không còn một mống, tựa như căn bản không tồn tại qua.

Thế giới nạp vật, trên một ngọn núi, Nhiếp Vân khoanh chân ngồi ở trên tảng đá, toàn thân giống như con tôm nung đỏ, hơi phiếm hồng, mồ hôi giống như nước suối từ lỗ chân lông chảy ra, ở trên đất tạo thành một bãi nước đọng.

Kẻo kẹt! Kẻo kẹt!

Bắp thịt khuấy động, phát ra thanh âm giống như móng nhọn cào kim loại, thân thể như giây cung kéo căng, tùy thời sẽ bắn ra lực lượng vượt qua mình.

Hô!

Cảm giác bắp thịt căng thẳng nới lỏng, Nhiếp Vân mở mắt.

Thu Địa Mạch Linh Duẩn vào thế giới nạp vật, hắn liền bắt đầu tu luyện.

Không hổ là bảo vật vượt qua Giác Linh Hoa, chỉ sử dụng không tới một phần mười, hắn liền cảm thấy lực lượng bắp thịt toàn thân tăng một đoạn lớn.

Địa Mạch Linh Duẩn, cũng không phải ăn, mà là nghiền thành bụi phấn, lợi dụng huyệt đạo hô hấp, dung nhập vào thân thể, quá trình này cần nghị lực cực lớn cùng kiên nhẫn cực tốt.

Hô!

Đứng dậy, hai cánh tay của Nhiếp Vân vặn chuyển, bắp thịt toàn thân rung động, giống như giây cung kéo căng.

Tê!

Thế giới nạp vật lập tức xuất hiện một hắc động thật lớn, thẳng tắp lan tràn về phía trước, kéo dài qua ức vạn cây số, đi đến đâu, dãy núi sụp đổ, nước biển ngã nghiêng.

- Lợi hại!

Ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Mặc dù không gian pháp tắc của thế giới nạp vật so ra kém Hoàn Vũ Thần giới, nhưng trải qua nhiều ngày lột xác, cũng vượt xa Tam đại chí tôn vực, thế giới kiên cố như vậy, bị thân thể hắn một quyền đánh thành như thế, đủ để chứng minh lực lượng!

- Chỉ bằng vào thân thể, thực lực của ta đã đạt tới Phong Vương đỉnh phong, cách viên mãn cũng chỉ có một đường!

Đoán ra thực lực bản thân, Nhiếp Vân tràn đầy kích động.

Địa Mạch Linh Duẩn không hổ là bảo vật ở toàn bộ Hỗn Độn hải dương cũng không tìm được, chỉ sử dụng không tới một phần mười, thì có hiệu quả như thế, thật đáng sợ.

Trải qua Linh Duẩn rèn luyện, lực lượng thân thể đầy đặn, mọi cử động mang uy lực cực mạnh. Toàn lực thi triển mà nói, có thể so với Vương giả đỉnh phong, nói cách khác thực lực bây giờ, gặp lại hai tiểu Cầu Long Thú kia, cũng có thể toàn thân trở lui, thậm chí chiến thắng!

- Quá bẩn...

Xác định thực lực, lúc này Nhiếp Vân mới phát hiện sau một phen tu luyện, toàn thân đều là nước bùn, mơ hồ mang mùi tanh hôi.

Đây là rèn luyện thân thể ép tạp chất ra, giống như tẩy mao phạt tủy.

Tinh thần động một cái, nước bùn bên ngoài thân rơi trên mặt đất, lộ ra da thịt bóng loáng bên trong.

Trải qua rèn luyện, da so với trước kia càng thêm trắng nõn, lỗ chân lông thật nhỏ, bóng loáng như cẩm, nếu như không biết thực lực chân chính của hắn, chỉ từ thân thể, còn tưởng rằng hắn không có chút lực lượng nào, không có học võ thuật.

Chỉ lấy da mà nói, hắn lúc này, sợ rằng còn tốt hơn Bích Nhi, nguyên bản khuôn mặt không tệ, bây giờ nhìn càng thêm anh tuấn.

Làm sạch sẽ tạp chất trên người, Nhiếp Vân cảm thấy thần thanh khí sảng, đổi một bộ quần áo sạch, rời thế giới nạp vật.

- Đi ra ngoài a!

Sau khi lấy được Linh Duẩn, liền trực tiếp tiến vào thế giới nạp vật, cho nên địa điểm hắn xuất hiện, còn là huyệt động lúc trước.

Từ đường cũ trở v, lại phải hao phí không ít thời gian, lúc này lực lượng bắp thịt tăng nhiều, vừa vặn có thể thí nghiệm một chút.

Bây giờ ở trong nội bộ sơn thể, chỉ cần tìm đúng một phương hướng, liền có thể thuận lợi rời đi, Nhiếp Vân suy đoán phương hướng, quả đấm siết chặc, lực lượng vận chuyển nện qua.

Ầm!

Lực lượng thân thể Vương cảnh đỉnh phong để cho hắn giống như một hình người quái thú, quả đấm vừa đụng nham thạch, nham thạch vượt xa Chúa Tể thần binh, lập tức vỡ vụn ra, xuất hiện một thước lối vài chục thước.

- Ân? Trải qua Địa Mạch Linh Duẩn rèn luyện thân thể, tựa hồ cùng địa mạch có độ phù hợp tốt hơn, công kích nham thạch mà nói, uy lực lớn hơn nữa...

Nhiếp Vân sửng sốt một chút, ngay sau đó con mắt trợn tròn.

Dựa theo tình huống bình thường, cho dù là Vương cảnh đỉnh phong, một quyền đập xuống, cũng nhiều nhất xuất hiện một lỗ thủng cỡ như người, nhưng bây giờ, trực tiếp lan tràn mấy chục thước, là căn bản nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhưng sự thật liền làm được, hắn ngu nữa cũng biết, lần này chẳng những lực lượng thân thể gia tăng, trải qua Địa Mạch Linh Duẩn rèn luyện, thân thể đối với địa mạch phù hợp càng cao hơn.

Xuất hiện tình huống như vậy, chính là bởi vì phù hợp địa mạch, tạo thành cộng hưởng.

Cùng mặt đất tạo thành cộng hưởng, mặc dù không thể để cho hắn ở lúc chiến đấu với địch nhân càng cường đại hơn, lại có thể khống chế địa mạch xuất kỳ bất ý, sinh ra hiệu quả không tưởng được.

- Ân? Đan điền Địa Hành Sư lại cũng đi tới hàng đầu...

Trong lòng cao hứng, nhìn Khí Hải một chút, lần nữa sửng sốt.

Trước kia thiên phú Địa Hành Sư xếp hạng khá thấp, bây giờ chẳng biết lúc nào cũng đi tới hơn mười, theo sát thiên phú Võ Đạo sư.

Có tiền lệ của thiên phú Thôn Phệ, thiên phú Diễm Hỏa và thiên phú Kiếm Đạo, Nhiếp Vân biết, bởi vì hấp thu Địa Mạch Linh Duẩn, thiên phú Địa Hành Sư khẳng định cũng có tiến bộ vô cùng lớn, trên mặt nhất thời vui mừng.

------oOo------

Chương 2833: Hỏa Thần Tệ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Địa Hành chi khí, dung hợp!

Tinh thần động một cái, một đạo khí tức của Địa Hành đan điền dung nhập vào thân thể, nhất thời cảm giác cùng mặt đất tương dung giống như ở Hỗn Độn hải dương xuất hiện lần nữa.

- Chẳng lẽ... giống như trước đây, có thể Địa Hành?

Loại cảm giác này sinh ra ở trong người, trong lòng Nhiếp Vân toát ra một ý nghĩ.

Pháp tắc ở Hoàn Vũ Thần giới bất đồng Hỗn Độn hải dương, Đại Đạo trước đó không chỗ nào bất lợi, ở chỗ này biến thành vô cùng bình thường, không có hiệu quả như trước kia nữa.

Giống như Địa Hành đan điền, trước kia chỉ cần dung hợp Địa

Hành khí, đi trong mặt đất giống như đi ở trên đường không có gì khác nhau, tự do qua lại, sau khi tới Hoàn Vũ Thần giới, loại năng lực này liền biến mất, mặt đất quá cứng rắn, không thể nào qua lại.

Suy nghĩ một chút liền thấy bình thường, trình độ cứng cáp của mặt đất ở Hoàn Vũ Thần giới, có thể so với Chúa Tể thần binh ở Hỗn Độn hải dương, nếu như ở chỗ này có thể tự do qua lại, chẳng phải chứng minh Chúa Tể thần binh đâm ở trên người cũng không có bất kỳ hiệu quả nào?

Lại nói, người của Hoàn Vũ Thần giới ra đời là có thể lĩnh ngộ ba nghìn Đại Đạo, nếu thiên phú Địa Hành Sư thật hữu dụng, sợ rằng người người đều có thể xuyên qua dưới đất!

Bất quá, lúc này Địa Hành khí xoay tròn ở trong người, cho hắn có loại cảm giác này, giống như trở lại Hỗn Độn hải dương.

- Thử một chút!

Nghĩ đến liền lên đường, nhiều nhất cũng chỉ đụng một cái mà thôi.

Tập trung tinh thần, Địa Hành khí ở trong người tăng thêm tốc độ vận chuyển, cùng mặt đất dưới chân hoàn mỹ dung hợp ở chung một chỗ, một bước ra, đụng vào tảng đá.

Tình cảnh đầu chảy máu, nham thạch tan vỡ không có xuất hiện, Nhiếp Vân chui vào trong nham thạch, giống như trước mắt không phải tảng đá cứng rắn, mà là nước chảy.

- Ha ha, quả nhiên có thể được!

Nhiếp Vân cười ha ha một tiếng.

Quả nhiên giống như ở Hỗn Độn hải dương, có thể ung dung chui vào mặt đất, lần nữa Địa Hành, lấy thực lực của hắn bây giờ, ở Hỗn Độn hải dương có thể nói gân gà, không có tác dụng quá lớn, nhưng ở chỗ này, tác dụng lại rất lớn!

Ít nhất căn cứ tin tức hắn biết, cho dù cường giả Hoàng cảnh, cũng không thể ung dung chui xuống mặt đất, nói cách khác, có loại

năng lực này, sau này lại thêm một thủ đoạn bảo vệ tánh mạng, dù gặp phải cường giả, cũng có năng lực chạy trốn!

Có năng lực Địa Hành, rời đi hang động này đã không thành vấn đề, thời gian không lâu, thân thể buông lỏng một chút, từ trong núi đi ra.

Nơi này cách mặt đất đã không xa, nói cách khác, thông qua thời gian dài như vậy đi lại, đã tới chân núi.

- Cái này... đã đến gần xế chiều, phỏng chừng Chí Hào tướng quân có chút nóng nảy rồi!

Nhìn mặt trời một chút, phát hiện đã bắt đầu ngã về tây, Nhiếp Vân có chút ngượng ngùng.

Trước cùng Chí Hào tướng quân nói, trời sáng thì trở lại, bây giờ mặt trời đã ngã về tây, ước chừng vượt ra sáu bảy giờ, sợ rằng đối phương chờ cũng có chút gấp gáp!

Dọc theo chân núi đi một hồi, quả nhiên thấy một trại lính ở cách đó không xa, còn chưa tới bên cạnh, đám người Chí Hào tướng quân liền đi tới.

Tìm được Giác Linh Hoa, Loa Kế sơn không cần thiết ở lại nữa, Chí Hào tướng quân đã báo cho thuộc hạ, để cho bọn họ lên đường, rời đi dãy núi lại hội hợp, Nhiếp Đồng ở lại trại lính, tự nhiên cũng đi theo bọn họ.

Nhiếp Vân trở lại, bên này trực tiếp nhổ trại, đi ra bên ngoài.

Loa Kế sơn không lớn, nhưng tốc độ của mọi người không nhanh, đi gần nửa tháng, lúc này mới rời khỏi.

- Trước mặt chính là đại bản doanh của Hỏa Thần tông Hỏa Thần thành, những người khác nên tới trước, chờ chúng ta đi qua!

Rời dãy núi lại đi một ngày, Chí Hào tướng quân chỉ về phía trước nói.

Thuận tay hắn chỉ nhìn qua, quả nhiên thấy một tường thành to lớn xuất hiện ở trước mắt, vô số kiến trúc cao ngất, giống như mây đen, từ xa nhìn lại, tối om om một mảnh, che khuất bầu trời.

- Hỏa Thần thành?

Ánh mắt của Nhiếp Vân lộ ra ánh sáng.

Mặc dù không biết tình huống trong thành, nhưng chỉ từ bên ngoài là có thể nhìn ra thành thị phòng ngự vô cùng kiên cố, các loại trận pháp huyền ảo như rừng, cho dù không vận chuyển, cũng để cho người ta khó có thể nhìn rõ, đủ thấy cường giả thiết kế thành thị này, cao hơn hắn không biết gấp bao nhiêu lần.

Đi tới Hoàn Vũ Thần giới khoảng một tháng, rốt cuộc tiến vào thành thị, chân chính tiến vào thế giới này. Cho dù là hắn, cũng có chút kích động mơ hồ.

Nửa tháng này, hắn cũng không có dừng lại tu luyện, lực lượng trong cơ thể so với trước hùng hậu hơn nhiều, bất quá, vẫn dừng lại ở Phong Vương trung kỳ. Về phần thân thể, mặc dù Địa Mạch Linh Duẩn là đồ tốt, nhưng giới hạn thực lực của hắn, luyện hóa nhiều hơn nữa cũng chỉ có thể ở Phong Vương đỉnh phong, không cách nào đột phá tiếp.

Khoảng thời gian này, Bích Nhi cũng đến tìm hắn, vì không triển lộ năng lực khống chế hỏa diễm, nên không có chữa trị cho nàng, lại nói, Độc Hỏa trong cơ thể Bích Nhi tiểu thư cũng không lợi hại, nên không quá gấp.

- Hỏa Thần thành có chỗ ở của Chí Hào doanh chúng ta, thời điểm tới đã đặc biệt chuẩn bị. Dựa theo thời gian phán đoán, đám người đệ đệ ngươi nên theo đội ngũ sớm tới nơi này, không ra ngoài dự liệu, xế chiều hôm nay là có thể thấy!

Thấy Nhiếp Vân nhìn về thành thị phía trước, Chí Hào tướng quân cười nói.

Đại bản doanh mà đám người Nhiếp Đồng ở, là ở trung bộ của Loa Kế sơn, đến gần Hỏa Thần thành hơn, không có gì bất ngờ xảy ra,

bọn họ nên tới sớm hơn nhóm người mình.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, Hỏa Thần thành cũng không có yêu cầu quá lớn, rất dễ dàng thì tiến vào.

Cái thành thị này là đại bản doanh của Hỏa Thần tông, mặc dù đối với những thế lực khác yêu cầu rất nghiêm. Nhưng một chi quân đội mấy ngàn người, đối với bọn họ mà nói ảnh hưởng không lớn. Hơn nữa trong tay Chí Hào tướng quân còn có văn thư, cũng không phải là lần đầu tiên tới, thời gian không lâu, mọi người đã đi ở trên đường phố trong thành.

- Hỏa Thần thành sử dụng Hỏa Thần Tệ, là một loại lưu thạch đặc thù đúc thành, có thể trợ giúp người Hỏa Thần tông tu luyện tăng lên thực lực...

Biết vị “hoàng tử” trước mắt này từ trong núi đi ra, chưa thấy qua xã hội, Phí Đồng theo chặc ở sau lưng, giải thích cặn kẽ.

- Có thể trợ giúp người Hỏa Thần tông tu luyện tăng lên thực lực... Xem ra Hỏa Thần Tệ này có hiệu quả giống như linh thạch a!

Trong lòng Nhiếp Vân có suy đoán.

------oOo------

Chương 2834: Hỏa Thần Tệ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ban đầu ở Phù Thiên đại lục, tiền tệ lưu thông là Linh thạch, vật này chẳng những có thể mua vật phẩm, còn có thể trợ giúp tu luyện, xem ra Hỏa Thần Tệ này, cũng có tác dụng tương tự.

Thông qua một đường tìm hiểu, Nhiếp Vân biết chín thế lực lớn đều

có tiền tệ riêng của mình, đều không giống nhau, tiến vào một phạm vi thế lực, đầu tiên phải đổi tiền tệ tương ứng, mới có thể mua vật phẩm.

Hoàng triều phát hành tiền tệ, có thể nắm kinh tế trong tay tốt hơn, duy trì hoàng triều ổn định, bất quá lưu thông sẽ gặp phải rất nhiều phiền toái, vì vậy Hoàn Vũ Thần giới trừ tiền tệ ở mỗi lĩnh vực, còn có một loại tiền tệ thông dụng.

Tiền tệ này giống như trước kia Nhiếp Vân sử dụng linh thạch, chỉ bất quá cấp bậc cao hơn, gọi là Thần thạch, trong đó ẩn chứa khí tức của Hoàn Vũ Thần giới, bất kỳ người tu luyện nào cũng có thể hấp thu lực lượng, tiến hành tu luyện.

Số lượng Thần thạch thưa thớt, mỗi một viên đều rất trân quý, không quá dễ dàng lấy được, vì vậy, vật này chỉ xuất hiện ở trong đại hình giao dịch, phố phường bình thường trao đổi, là Hỏa Thần Tệ chiếm đa số.

- Đây chính là Hỏa Thần Tệ, ẩn chứa khí tức Đại Đạo của Hỏa Thần, bất kỳ người nào cũng không thể bắt chước!

Phí Đồng lấy ra một đồng tiền xu, đưa tới.

Nhiếp Vân cúi đầu nhìn.

Hỏa Thần Tệ này, giống như hỏa diễm, màu đỏ tươi, cầm ở trong lòng bàn tay cho người ta một loại cảm giác ấm áp, giống như cầm một khối noãn ngọc.

Tiền xu chạm trổ bộ dáng một lão giả, tinh thần đến gần, liền có thể cảm thấy một đạo hỏa diễm từ trong truyền tới, hơi lơ là, linh hồn cũng có thể đả thương.

- Khó trách có thể để cho người tu luyện hỏa diễm thực lực tăng lên, đạo hỏa diễm này, ẩn chứa huyền bí của Hỏa Thần Đại Đạo...

Nhìn một chút, Nhiếp Vân liền biết.

Hỏa Thần Đại Đạo vượt qua Thiên Đạo, vô cùng huyền ảo, lĩnh ngộ

càng nhiều, thực lực tiến bộ càng lớn, chỉ bất quá mặc dù trong Hỏa Thần Tệ này có huyền ảo, nhưng hàm lượng chân thực quá ít, thật muốn mượn huyền ảo trong đó tu luyện, nhất định phải chuẩn bị rất nhiều mới được.

- Nghe nói đây là Hỏa Thần đại nhân tự mình luyện chế, mang theo lực lượng vượt qua Thiên Đạo, bất kỳ người nào cũng không thể phỏng chế, coi như tiền tệ giao dịch, mới sẽ không mất giá...

Thấy hắn nhìn nghiêm túc, Phí Đồng nói.

- Không cách nào phỏng chế?

Thưởng thức Hỏa Thần Tệ trong tay, Nhiếp Vân vốn không quá để ý, nghe được phỏng chế, đột nhiên trong lòng động một cái.

Hắn có thế giới nạp vật, có thể sao chép bất kỳ vật nào không vượt qua lực lượng thế giới, giống như hắn bây giờ có thể tùy tiện sao chép Chúa Tể thần binh vậy!

Hỏa Thần Tệ này chẳng qua là tiền tệ giao dịch, không có lực công kích như binh khí, thế giới nạp vật có thể tùy tiện chịu đựng, hiện tại Diễm Hỏa đan điền của hắn lên cấp, lợi dụng Hỏa Thần khí, bắt chước loại khí tức này, nên vô cùng đơn giản a!

Hỏa Thần đại nhân lợi hại hơn nữa, lĩnh ngộ Đại Đạo tinh thuần nữa, nhưng lúc luyện chế Hỏa Thần Tệ, cũng phân tán lực lượng a, dù sao một người phải luyện chế tiền tệ cho vô số người sử dụng, mà hắn, một đạo Hỏa Thần khí đúc một viên Hỏa Thần Tệ mà nói, tinh điêu tế trác, sẽ không có khác biệt quá lớn!

- Có thể thử một chút...

Nghĩ tới đây, mắt Nhiếp Vân sáng rực lên, trong lòng sinh ra một loại hưng phấn khó có thể át chế, nếu như có thể sao chép tiền tệ đối phương giao dịch, sau này muốn mua cái gì, đều có thể tùy tiện mua, sẽ không sợ tài nguyên tu luyện không đủ

Trong lòng có quyết định, Nhiếp Vân không suy nghĩ nhiều, ngay sau đó nhìn hai bên đường phố.

Không hổ là trụ sở của Hỏa Thần tông, số lượng cường giả xa xa vượt qua tưởng tượng, rao hàng ở bên ngoài cửa hàng, rất nhiều đều là Chúa Tể cấp, một ít điểm chủ, tán tu trên đường, đều là nửa bước Phong Vương.

Đi một hồi, còn thấy mấy vị cường giả Phong Vương, người người thực lực không kém hắn, thậm chí còn có cường giả Hoàng cảnh.

Thấy những người này, Nhiếp Vân mới biết vì sao Hỏa Thần tông cho phép đám người Chí Hào tướng quân tùy ý tiến vào, thực lực như bọn họ, ở trong mắt đối phương, cái gì cũng không tính, có thể tùy tiện giết, tự nhiên không thèm để ý.

Nếu như ở Hỗn Độn hải dương, còn tưởng rằng Phong Vương chính là cường giả mạnh nhất trong Thiên Địa, đến nơi này mới biết, loại ý nghĩ này buồn cười dường nào.

- Cái này gọi là Thần Binh các, bán ra các loại binh khí, thần binh Phong Vương cũng có bán ra, bất quá giá cả không phải người bình thường có thể mua!

- Đây là Linh Dược điện, rất nhiều dược liệu cũng có thể mua được, bất quá không bán đan dược, mỗi một viên đan dược giá trị không rẻ, không có người của Huyền Cực Điện xuất thủ, đan dược thông thường hiệu quả không lớn...

- Nơi này là Trận Pháp đường, bên trong có trận bàn hoàn chỉnh, chỉ cần luyện hóa trận bàn, thời điểm muốn bày trận, quán thâu lực lượng ném ra, sẽ tạo thành trận pháp, vô cùng thuận lợi...

- ...

Hai bên đường vô số cửa hàng, Phí Đồng từng cái giải thích.

Không hổ là Hoàn Vũ Thần giới, trình độ vật liệu phong phú, để cho người ta ngạc nhiên, mỗi một dạng ở nơi này ném tới Hỗn Độn hải dương cũng có thể làm cho vô số cường giả cướp phá đầu, mà ở chỗ này, phần lớn đều là hàng vỉa hè, tùy tiện một ít Hỏa Thần Tệ liền có thể mua.

Tuy Phí Đồng là người ít nói, nhưng kiến thức không tệ, một đường giải thích, để cho Nhiếp Vân tăng lên không ít kiến thức.

- Đến rồi!

Chỗ ở cách cửa thành không xa, rất nhanh, Chí Hào tướng quân khẽ mỉm cười, thanh âm vang lên.

Ngẩng đầu nhìn lại, một tòa phủ đệ xuất hiện ở trước mắt, không tính hùng vĩ, lại hết sức rộng rãi, mấy ngàn người đi vào ở, cũng không cảm thấy chật chội chút nào.

- Tập họp...

Mọi người đi tới cửa, một thanh âm kêu lên, ngay sau đó vô số binh sĩ đồng loạt tập họp, ở trong sân rộng rãi đứng thành phương đội.

Trước đó thời điểm Nhiếp Vân đi Chí Hào doanh, phần lớn tướng sĩ đều không ở doanh trại, lúc này toàn bộ hội tụ, số người quả nhiên không ít, chừng hai ba nghìn, thấp nhất đều là Chúa Tể, chung vào một chỗ, khí tức tập trung, thanh thế kinh người, để cho người ta tựa như đặt mình trong sóng lớn, sinh lòng sợ hãi.

Những binh sĩ này trải qua chiến đấu tẩy lễ, từng cái ý chí kiên định, phối hợp ra lệnh, có thể thi triển lực lượng vượt qua tưởng tượng.

- Tham kiến tướng quân!

Các tướng sĩ đồng loạt quỳ xuống.

- Đứng lên đi...

Chí Hào tướng quân nói.

- Nhiếp Đồng đâu?

Không nhìn tới Chí Hào tướng quân thống lĩnh quân đội, Nhiếp Vân tìm ở trong đám người.

------oOo------

Chương 2835: Nhiếp Đồng mất tích

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dựa theo đạo lý, nếu như Nhiếp Đồng ở chỗ này, thấy hắn xuất hiện tất nhiên sẽ tới, sao đến bây giờ còn không có thấy?

Cau mày, trong lòng mơ hồ sinh ra cảm giác bất an.

Cho dù tu luyện, bên ngoài động tĩnh lớn như vậy, chắc sẽ ra nhìn một chút, sao nửa ngày cũng không thấy bóng dáng? Không quá phù hợp tính cách của đệ đệ a!

Bất quá bây giờ không phải là lúc gấp, chuyện này cấp nữa cũng chỉ có thể chờ Chí Hào tướng quân duyệt xong đội ngũ, lại vào hỏi thăm.

Tựa hồ nhìn thấu hắn khẩn trương, Chí Hào tướng quân không có trễ nãi quá nhiều thời gian, rất nhanh, tướng sĩ toàn bộ trở lại chỗ ở, trước mắt mọi người chỉ còn lại chín thống lĩnh phân đội.

- Phạm Trọng, Nhiếp Đồng để ngươi chiếu cố đi nơi nào? Sao không có thấy người?

Chí Hào tướng quân biết “hoàng tử” lo lắng cái gì, không nói những chuyện nói, trực tiếp mở miệng hỏi.

Ban đầu lúc đi, giao Nhiếp Đồng cho Phạm Trọng trông nom, thế nào nhóm người mình trở lại, lại không thấy người?

- Tướng quân...

Nghe hỏi Nhiếp Đồng, Phạm Trọng trù trừ, tựa hồ không biết nên trả lời như thế nào.

- Chuyện gì xảy ra? Hắn đi nơi nào?

Thấy bộ dáng này, trong lòng Nhiếp Vân căng thẳng, một loại dự cảm bất tường tràn ngập trong lòng.

- Cái này...

Phạm Trọng do dự một chút, không biết nên trả lời thế nào.

- Ta nói đi, Nhiếp Đồng này là phi thăng giả, thời điểm vào thành bị tra xét ra, đã bị đội chấp pháp liên hiệp bắt đi, bây giờ phỏng chừng đã bị giết!

Một thống lĩnh thấy hắn không nói ra được, mở miệng nói.

- Ngươi nói gì?

Da đầu Nhiếp Vân nổ tung, đi tới bên cạnh vị thống lĩnh này.

- Ta nói gì ngươi không nghe được sao, Nhiếp Đồng kia là phi thăng giả, bị đội chấp pháp nhận ra bắt đi...

Thống lĩnh này không biết thân phận của Nhiếp Vân, gương mặt không thèm để ý.

Đối với phi thăng giả, bọn họ trời sinh mang bài xích, cảm thấy đối phương đoạt tài nguyên tu luyện cùng cơ hội, từ sâu trong nội tâm coi là kẻ thù, Nhiếp Đồng bị tra ra là phi thăng giả, bị đội chấp pháp bắt đi, đối với hắn mà nói, là một chuyện tốt.

- Bắt đi lúc nào? Tại sao không nói?

Sắc mặt của Nhiếp Vân âm trầm xuống.

Nếu như mới vừa bị bắt liền thông báo Chí Hào tướng quân, hoàn toàn có thể để cho hắn mang tới, khi đó nghĩ biện pháp giải cứu, nên tương đối đơn giản, bây giờ không biết qua bao lâu, khẳng định phiền toái lớn.

- Ngày hôm trước vào thành bị bắt, một phi thăng giả mà thôi, bị bắt là đúng, chuyện như vậy có gì phải nói!

Trên mặt vị thống lĩnh này có vẻ hưng phấn, không những không có bởi vì người bị bắt cảm thấy khổ sở, ngược lại còn mang cảm giác sung sướng, liếc mắt nhìn Nhiếp Vân:

- Ngươi là người nào? Quan tâm một phi thăng giả như vậy, sẽ không phải cũng là phi thăng giả chứ!

- Câm miệng!

Thấy bộ dáng của đối phương, Nhiếp Vân đang muốn nổi giận, một bên Chí Hào tướng quân quát tháo trước.

Vị trước mắt này chính là "hoàng tử" điện hạ, nói hoàng tử là phi thăng giả... Đây không phải muốn chết sao?

- Nói cho ta biết, bị bắt ở nơi nào, ngươi nói đội chấp pháp kia ở địa phương nào, ta có thể không so đo lời ngươi mới vừa nói!

Không để ý tới lời của Chí Hào tướng quân, Nhiếp Vân lạnh lùng nhìn thống lĩnh trước mắt, trong mắt sát cơ không che giấu chút nào.

Long có nghịch lân, Nhiếp Đồng chính là nghịch lân của hắn, nếu như người này ngoan ngoãn phối hợp ngược lại cũng thôi, không phối hợp, mình không ngại chém giết!

- So đo? Ngươi là thứ gì, dám cùng ta nói như vậy...

Vị thống lĩnh này không nghĩ tới một Phong Vương trung kỳ cũng dám nói chuyện với hắn như vậy, hỏa khí chạy lên não, tức giận lên tiếng rống to, bất quá gào to còn không có kết thúc, một bàn tay đột ngột xuất hiện ở trước mắt.

- Cái gì?

Vị thống lĩnh này là Phong Vương hậu kỳ, vốn tưởng rằng cho dù đối phương tức giận, Phong Vương trung kỳ cũng không coi vào đâu, căn bản không thể làm gì được hắn, ai ngờ tốc độ của bàn tay vượt ra khỏi tưởng tượng, mới vừa phát hiện, đã tới bên cạnh.

Hai tay vội vàng nghênh đón, muốn ngăn cản.

Rắc rắc!

Liên tiếp giòn vang, hai cánh tay ngăn ở trước ngực bị bàn tay kéo một phát, toàn bộ gảy lìa.

Ba!

Đánh gảy cánh tay của hắn, thế tới chưa tiêu, hung hăng in ở trên mặt vị thống lĩnh này.

Người này không kịp phát ra kêu thảm, bổ nhào té bay ra ngoài, miệng đầy máu tươi, răng rớt đầy đất, nằm trên đất, cực kỳ chật vật.

Hoa lạp lạp!

Nhiếp Vân trực tiếp xuất thủ với một vị thống lĩnh, nhất thời kinh trụ những người khác, trừ Phí Đồng, bảy vị thống lĩnh còn dư lại đều đồng loạt nắm chặc binh khí, thậm chí có ít đã rút yêu đao ra.

Trong lúc nhất thời toàn bộ tiểu viện đằng đằng sát khí, tràn ngập khí tức để cho người ta hoảng sợ.

- Dừng tay!

Chí Hào tướng quân bước lên trước, sắc mặt trầm xuống:

- Còn không để binh khí xuống cho ta!

Chuyện này hắn toàn bộ nhìn ở trong mắt, đều do thống lĩnh không biết phải trái kia gây ra!

Nói thật, người này một chút nhãn lực cũng không có, mình cũng nói chuyện hòa khí với thiếu niên kia, ngu nữa cũng nên đoán ra thân phận bất phàm, còn dám già mồm, không phải muốn chết sao?

Tức giận thuộc hạ không có ánh mắt, đồng thời hắn cũng âm thầm

kinh hãi.

Lần đầu tiên thấy vị “hoàng tử” này, thực lực của hắn chỉ có Vương cảnh trung kỳ, chiến đấu với cường giả Vương cảnh hậu kỳ cũng không có lực hoàn thủ, mà mới vừa rồi, tùy tiện bùng nổ lực lượng, lại tương đương Vương cảnh đỉnh phong, loại tiến bộ này... Không khỏi quá lớn đi!

Chẳng lẽ đây chính là ưu thế của huyết mạch Đại Đế?

Nghĩ tới đây, càng thêm xác nhận thân phận của thiếu niên trước mắt, cũng chỉ có huyết mạch thân nhất của Đại Đế, mới có thể có tiến bộ như vậy, người bình thường là không thể nào làm được điểm này.

Nghe được tướng quân quát tháo, mọi người không ngốc, lập tức biết thiếu niên trước mắt thân phận không đơn giản, từng cái trố mắt nhìn nhau, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn thu binh khí về.

- Đại nhân chớ trách, chuyện này để ta nói đi...

Thấy ánh mắt của Nhiếp Vân vẫn lạnh lùng như cũ, thống lĩnh mới vừa rồi bị đả thương, chỉ cần không nói ra, sẽ xuất thủ lần nữa, Phạm Trọng vội vàng bước lên trước.

Chuyện này do hắn mà ra, tự nhiên không thể tránh né.

- Nói đi!

Có người trả lời, Nhiếp Vân không để ý tới vị thống lĩnh kia nữa, chăm chú nhìn Phạm Trọng.

- Là như vậy, ngày hôm trước chúng ta vào thành, vừa vặn gặp người của đội chấp pháp, bọn họ nói muốn tạm thời kiểm tra, có phi thăng giả trà trộn vào hay không, chúng ta cũng không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là phối hợp, sau đó như đã biết, Nhiếp Đồng đại nhân bị tra xét ra, nói là phi thăng giả, trực tiếp mang đi...

------oOo------

Chương 2836: Ta có thể giúp một tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

Biết không nói thật, kết quả sẽ giống như vị thống lĩnh kia, Phạm Trọng cười khổ một tiếng, vội nói.

- Từ trong tay các ngươi trực tiếp mang người đi, các ngươi thờ ơ?

Bất kể nói thế nào, những người này đều là binh sĩ, nếu như không muốn để cho đối phương dẫn người, cũng không thể nào sử dụng thủ đoạn cưỡng chế mang đi a!

- Chúng ta... Không nghĩ tới hắn là phi thăng giả, từng nghi ngờ hỏi đội chấp pháp mấy câu. Ai ngờ đối phương lấy ra chứng minh, xác định thân phận của hắn, lúc này chúng ta mới...

Phạm Trọng nói có chút quanh co.

Thật ra thì không cần nói hết, Nhiếp Vân cũng có thể nghe được, mới đầu đội chấp pháp tùy tiện bắt người, bọn họ vẫn để ý hỏi mấy câu, nhưng mà đối phương xác nhận thân phận của Nhiếp Đồng là phi thăng giả. Những người này liền từ tranh biện biến thành xem náo nhiệt.

Từ trong lời nói của đám người Điêu Vịnh, Quán Lăng, Nhiếp Vân biết thổ dân của Hoàn Vũ Thần giới, đối với phi thăng giả còn ôm thành kiến rất lớn.

- Đội chấp pháp là người nào? Ngụ ở chỗ nào?

Biết thái độ đối với phi thăng giả, là vấn đề bản thân của Hoàn Vũ Thần giới, hắn cũng không cách nào giải quyết, Nhiếp Vân không có quấn quít ở đây, tiếp tục hỏi thăm.

Bây giờ không phải là thời điểm dạy dỗ những người này, nếu đội chấp pháp kia bắt người, nhất định phải nắm chặc thời gian tìm

được, nếu không đệ đệ thật có thể gặp gỡ nguy hiểm.

- Đội chấp pháp lại gọi liên hiệp đội chấp pháp, là trừ Vô Biên Hải, phái bảo thủ của tám thế lực lớn còn lại liên hiệp tạo thành một ngành chấp pháp, mục đích chủ yếu là ở trong phạm vi Thần giới tìm phi thăng giả, bắt đi...

Biết vị “hoàng tử” này thức tỉnh thời gian không lâu, lại thời gian dài sống ở trong núi rừng, Chí Hào tướng quân như sợ hắn không hiểu, vội vàng giải thích.

- Bắt phi thăng giả? Chẳng lẽ Vô Biên Hải bất kể?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Kết hợp lời đám người Quán Lăng, Phí Đồng nói, hắn biết Vô Biên Hải là liên minh do phi thăng giả tạo thành, phụ trách bảo vệ phi thăng giả, sao đối với tám thế lực lớn liên hiệp hợp thành tổ chức như vậy, lại thờ ơ?

- Đây là chuyện của thế lực lớn, ta cũng không biết, bất quá nghe tin đồn nói, sở dĩ Vô Biên Hải bất kể, cũng là muốn rèn luyện phi thăng giả, muốn trở thành người trên người, nhất định phải chịu khổ trong khổ, nếu như cửa ải này cũng không qua, sau này thành tựu cũng chú định có hạn...

Chí Hào tướng quân nói.

Ở Chí Hào doanh hắn nói một không hai, là tướng quân, nhưng đặt ở toàn bộ Hoàn Vũ Thần giới, địa vị thật quá thấp, quyết sách của cao tầng, hắn là không thể nào biết.

- Ân!

Nghe được lời của hắn, Nhiếp Vân đã suy đoán ra một ít.

Mặc dù Vô Biên Hải là thế lực do phi thăng giả tạo thành, nhưng dù sao chỉ có một, song quyền nan địch tứ thủ, tám thế lực lớn liên hiệp, thế cô lực cô không thể nào lật đổ quyết sách của bọn họ, Vô Biên Vệ, có thể là ranh giới cuối cùng, không thành Vô Biên Vệ,

khẳng định không có tiền đồ gì, lưu cùng không lưu, cũng trở nên không thành vấn đề.

Vì những người không ra hồn kia, cùng tám thế lực lớn nháo đỏ mặt, còn không bằng cho nhân tình, nhất cử lưỡng tiện.

- Loại đội chấp pháp này... Mỗi thành thị đều có, nếu như ở Phổ Thiên thành, ta còn có thể nghĩ biện pháp hỏi thăm, nhưng ở chỗ này, căn cứ địa của bọn họ ở đâu... ta không biết!

Chí Hào tướng quân nói tiếp.

Bởi vì dính dấp tới bắt phi thăng giả, trụ sở của đội chấp pháp vô cùng ẩn núp, không phải người tuyệt đối trung thành, là không thể nào biết.

- Không biết?

Sắc mặt của Nhiếp Vân khó coi.

Chu vi của Hỏa Thần thành không dưới trăm vạn dặm, bằng vào thực lực của hắn bây giờ không có phương hướng tìm bậy, cho mười năm cũng khẳng định không tìm được, cái này nên làm sao bây giờ?

Nếu như ở Hỗn Độn hải dương, có thể dùng phương pháp huyết mạch truy tung, hoặc Truy Tung sư tìm được, bất quá, mới vừa rồi hắn cảm ứng một cái, đối phương không biết dùng thủ đoạn gì hoàn toàn che giấu khí tức của đệ đệ!

Loại che giấu này vô cùng bá đạo, cho dù huyết mạch tương liên, cũng không phát giác ra!

Nếu như không phải bởi vì cái này, đệ đệ vừa xuất hiện nguy hiểm hắn liền cảm giác được, mà không phải bây giờ mới biết.

Không thể dùng phương pháp truy tung tìm được, lại không biết đội chấp pháp ở nơi nào? Cái này... Làm sao tìm được?

- Ta muốn tìm được đội chấp pháp!

Nhìn về phía Chí Hào tướng quân.

Nhiếp Vân nói không phải cầu cạnh, không có hỏi thăm, mà mang vị đạo ra lệnh.

Đệ đệ xuất hiện nguy hiểm, bây giờ cái gì cũng không quản được, nếu đối phương coi mình là “hoàng tử”, vậy thì vận dụng thân phận này, chỉ cần có thể tìm được đội chấp pháp, cứu đệ đệ ra, hết thảy đều đáng giá.

- Cái này... Đây là Hỏa Thần thành, ta cơ hồ không biết gì cả, thực không có cách nào...

Nghe được ý tứ của hắn, Chí Hào tướng quân cười khổ.

Là tướng quân thì thế nào? Cũng không phải người của Hỏa Thần tông! Ở chỗ này mình là khách, làm sao có thể tìm được đội chấp pháp?

Nghe được lời của hắn, sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống, đang suy nghĩ nên làm cái gì, sau lưng một thanh âm vang lên.

- Nhiếp Vân... ta có thể giúp một tay!

- Ta là đệ tử Hỏa Thần tông, có thể giúp ngươi hỏi thăm được chỗ của đội chấp pháp...

Thấy Nhiếp Vân nhìn tới, Bích Nhi tiểu thư vội vàng nói.

- Không sai!

Mới vừa rồi quan tâm sẽ bị loạn, quên mất nàng, nàng là đệ tử Hỏa Thần tông, có nàng ra mặt tìm đội chấp pháp ở Hỏa Thần thành, nên dễ dàng hơn đám người Chí Hào tướng quân nhiều.

- Việc này không nên chậm trễ, hiện tại xuất phát!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân không chậm trễ nữa.

- Bằng vào thực lực bây giờ của các ngươi, đến Hỏa Thần tông tốc độ nhanh nhất cũng phải hai ngày hai đêm, ta đưa các ngươi đi!

Chí Hào tướng quân nói.

- Làm phiền!

Mặc dù nơi này là trụ sở của Hỏa Thần tông, nhưng tông môn không ở trong thành, mà ở trên Hỏa Thần Sơn, bằng tốc độ của hai người bọn họ, muốn tới ít nhất cũng cần hai ngày, Chí Hào tướng quân đưa đi liền không giống nhau.

Thân là cường giả Hoàng cảnh, có thể phi hành, tốc độ so với đi bộ nhanh hơn nhiều.

Mặc dù Hỏa Thần thành không có điều lệnh cấm bay, bất quá cũng chỉ có thể dọc theo con đường phi hành, rời con đường, tiến vào khu dân cư, rất dễ dàng bị các loại trận pháp đánh xuống.

Dù sao, người người đều có bí mật, nhất là một ít đại gia tộc, thế lực lớn, bay ở trên đầu bọn họ, thì đồng nghĩa với ở trên đầu bọn hắn thả một thanh lợi kiếm, chắc chắn sẽ không cho phép.

------oOo------

Chương 2837: Hỏa Thần tông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Biết Nhiếp Vân lòng như lửa đốt, Chí Hào tướng quân không dám trễ nãi, mang hai người rời tiểu viện, chốc lát liền biến mất ở trước mặt mọi người.

Bọn họ rời đi hồi lâu, tiểu viện mới có người phá vỡ trầm muộn.

Chính là Phạm Trọng!

- Phí Đồng, vị này rốt cuộc có thân phận gì?

Mặt hoảng sợ nhìn về phía Phí Đồng.

Hắn không thể không sợ, thiếu niên này đánh một vị thống lĩnh trọng thương nằm xuống, Chí Hào tướng quân không những không trách tội, còn ra mặt điều hòa, thân phận sao có thể đơn giản?

- Hắn có thân phận gì, không thể nói, bất quá cho dù giết tướng quân, cũng không ai dám báo thù, ngươi biết như vậy là được!

Phí Đồng nói.

- Giết tướng quân cũng không ai dám báo thù?

Mọi người cũng hít một hơi khí lạnh, từng cái trợn tròn mắt, mặt đầy kinh hoàng.

Mặc dù Chí Hào tướng quân ở hoàng triều địa vị không cao, nhưng cũng coi như nắm giữ thực quyền, bị chém giết không ai dám báo thù, địa vị nên cao bao nhiêu?

Thiệt hay giả?

Khó trách thái độ của tướng quân như thế, thiếu niên này rốt cuộc là người nào? Sao chưa từng nghe nói qua hoàng triều có nhân vật như vậy?

- Được rồi, thân phận của Nhiếp Vân đại nhân không thể nói ra được, các ngươi chỉ biết rất tôn quý là được...

Phí Đồng hừ một câu, nhìn quanh một vòng, thấy mọi người hâm mộ nhìn tới, trong lòng mang vẻ kính sợ, không khỏi hưng phấn.

Phân đội thứ chín của hắn bởi vì ít người, một mực bị những thống lĩnh khác xem thường, bình thường thấy những người này, đều cúi đầu cúi người, đối phương quắc mắt lạnh lẻo, nhiều năm như vậy, cũng chỉ có hôm nay, ăn nói khép nép hỏi mình!

Mà hết thảy đều là vị hoàng tử kia mang tới!

“Hoàng tử” điện hạ mới từ trong núi đi ra, đối với rất nhiều chuyện

không biết, ta phải thật tốt tận trung, lấy được tín nhiệm của hắn, như vậy mới có thể đi cao hơn!

Trong lòng Phí Đồng âm thầm quyết định....

- Trước mặt chính là Hỏa Thần tông, ta là người của Phổ Thiên hoàng triều, không có tiện qua, Bích Nhi, ngươi mang điện hạ qua đi!

Tốc độ phi hành của cường giả Hoàng cảnh rất nhanh, không tới nửa ngày, liền đến trước một tòa núi cao nguy nga, chính là trụ sở của Hỏa Thần tông, Hỏa Thần sơn!

Chí Hào tướng quân là tướng quân của Phổ Thiên hoàng triều, thân phận tương đối nhạy cảm, trực tiếp tiến vào Hỏa Thần Sơn mà nói, rất dễ dàng bị người khác hiểu lầm, phiền toái nhiều hơn.

- Ân!

Bích Nhi biết tình huống như vậy, gật đầu một cái, gọi Nhiếp Vân một tiếng, hai người dọc theo đường núi chậm rãi đi về phía trước.

Mặc dù Nhiếp Vân có thân phận “hoàng tử”, nhưng trên thực tế người biết không nhiều, ngược lại sẽ không dẫn tới phiền toái gì.

Hai người đều là cường giả Vương cảnh, tốc độ lên núi rất nhanh, chưa tới một canh giờ, liền thấy từng hàng kiến trúc hùng vĩ xuất hiện ở trước mắt, đã đến Hỏa Thần tông!

- Người nào?

Còn không có tiến vào tông môn, liền bị mấy đệ tử thủ sơn ngăn trở.

- Ta là nội môn đệ tử Bích Nhi, đây là lệnh bài của ta, vị này là thần y ta đặc biệt mời tới chữa thương cho sư phụ!

Bích Nhi tiểu thư bước lên trước, đưa tới lệnh bài đại biểu thân phận.

Trên đường tới hai người liền thương nghị xong, thân phận bây giờ của Nhiếp Vân là thần y giúp sư phụ nàng trị liệu thương thế, như vậy có thể dễ dàng tiến vào tông môn.

- Nguyên lai là Bích Nhi sư tỷ...

Nhận lấy lệnh bài, mấy vị đệ tử thủ sơn nhìn một cái, liền xác nhận thân phận, một người trong đó cười gật đầu.

Mặc dù chi nhánh của Bích Nhi ngày càng suy thoái, cũng không phải bọn họ những người thủ sơn này có thể so sánh.

- Có thể tiến vào chưa?

Thu lệnh bài lại, Bích Nhi nhìn về phía đối phương.

- Sư tỷ chờ một lát, chúng ta kiểm tra một chút nữa liền được!

Vị đệ tử này nở nụ cười, bàn tay động một cái, một linh phù đặc thù xuất hiện ở không trung, tản mát ra một đạo quang mang dịu dàng bao phủ Nhiếp Vân ở bên trong.

Một lát sau, mấy vị đệ tử này cười một cái:

- Mời vào đi!

- Đa tạ!

Bích Nhi tiểu thư gật đầu, mang Nhiếp Vân đi vào.

- Mới vừa rồi là kiểm nghiệm thực lực của ngươi, không có đạt tới Hoàng cảnh, liền không tồn tại nguy hiểm gì! Một khi đạt tới Hoàng cảnh, còn cần trước thời hạn xin, chứng minh thân phận của mình, mới có thể vào!

Vừa đi về phía trước, Bích Nhi tiểu thư vừa giải thích một chút.

Nhiếp Vân biết một thế lực muốn hòa bình ổn định lâu dài, nhất định phải cẩn thận một chút, cũng không nghĩ gì, mà thay đổi đề tài hỏi:

- Bây giờ chúng ta đi đâu? Ngươi làm sao giúp ta hỏi thăm tin tức đội chấp pháp?

Bây giờ đệ đệ tình huống như thế nào, để cho hắn vô cùng lo lắng, không nhanh chóng tìm được đội chấp pháp, liền khó có thể an lòng.

- Ý nghĩ của ta là dẫn ngươi đi gặp sư phụ ta, chỉ cần sư phụ ta chịu ra tay, tìm được vị trí của đội chấp pháp không khó lắm!

Bích Nhi tiểu thư nói.

Nàng bất quá là một đệ tử bình thường, đối với đệ tử thủ sơn mà nói địa vị không thấp, nhưng so sánh với Hỏa Thần tông, còn kém quá nhiều, vì vậy muốn dò xét tin tức của đội chấp pháp, sợ rằng còn phải sư phụ xuất thủ mới được!

Chỉ cần sư phụ đáp ứng, có khả năng tìm được vị trí chính xác của đối phương.

- Được!

Nhiếp Vân suy nghĩ một chút, cũng biết đây là phương pháp tốt nhất, nhanh nhất, so với nàng hỏi thăm lung tung tốt hơn nhiều, lúc này gật đầu một cái.

- Đúng rồi, một lát nữa thấy sư phụ, ngươi tận lực nói ít, tính khí của sư phụ ta có chút không tốt lắm, vạn nhất lộng khéo thành vụng, thì phiền toái!

Bích Nhi tiểu thư thận trọng nói.

Tính cách của sư phụ có chút cổ quái, một khi cùng vị “hoàng tử” điện hạ này ồn ào, còn muốn để cho nàng hỏi thăm tin tức đội chấp pháp, sợ rằng không có dễ dàng như vậy.

- Yên tâm đi, ta sẽ chú ý!

Nhiếp Vân gật đầu.

Vì có thể tìm đội chấp pháp, tìm được đệ đệ, đừng nói ít nói, cho dù bị chút ủy khuất cũng không coi vào đâu.

Thấy thiếu niên đồng ý, Bích Nhi tiểu thư thở phào nhẹ nhõm, thân thể mềm mại động một cái, tăng thêm tốc độ đi về phía trước.

Mặc dù Hỏa Thần tông chỉ là một tông môn, không thành lập hoàng triều, nhưng vô cùng rộng rãi, chiếm cứ toàn bộ đỉnh núi, tiểu viện san sát, giống như một thành thị.

Khắp nơi đều là người tu luyện, mỗi một cái thực lực cực mạnh, Nhiếp Vân chỉ nhìn một chút, liền khiếp sợ nói không ra lời.

Nơi này đệ tử phổ biến nhất, cũng đạt tới Hoàng cảnh, thực lực Vương cảnh như Bích Nhi, coi như là tầng thấp nhất.

------oOo------

Chương 2838: Bích Lạc tiên tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo sát ở sau lưng Bích Nhi, Nhiếp Vân không dám đi loạn, bằng vào thực lực của hắn bây giờ, mặc dù không nhìn ra bốn phía có trận pháp hay không, lại có thể rõ ràng cảm nhận được một loại lực lượng kinh khủng nhìn chằm chằm, nếu dám dính vào ở chỗ này, tuyệt đối sẽ bị đánh giết tại chỗ, mảnh vụn cũng không còn dư lại.

Hỏa Thần tông xa xa không bằng Phổ Thiên hoàng triều, nhưng dù sao cũng là thế lực nhất lưu của Hoàn Vũ Thần giới, chiếm cứ một cái trong Thập Địa, nội tình mạnh, không phải thực lực như hắn bây giờ có thể khiêu khích.

- Trước mặt chính là chỗ ở của sư phụ ta, ta đi vào trước, nói với nàng, ngươi một lát nữa lại đi vào...

Dừng bước, giao phó một tiếng.

- Đi đi!

Nhiếp Vân biết lễ phép, cũng không nóng nảy, đứng ở ngoài tiểu viện đợi ước chừng hơn mười phút, lúc này mới nghe được tiếng cửa viện mở ra, Bích Nhi đi ra.

- Sư phụ để ta dẫn ngươi vào...

Bích Nhi tiểu thư đi ở phía trước, thanh âm đè thấp:

- Sư phụ ta gọi là Bích Lạc tiên tử, ngươi một lát nữa gọi Bích Lạc tiền bối là được... Hơn nữa…

Nói đến đây, sắc mặt của Bích Nhi đỏ lên, mặt mũi có chút nhăn nhó.

- Thế nào?

Thấy nàng đột nhiên lộ ra loại biểu tình này, Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

- Nhất mạch chúng ta môn quy rất nghiêm... Dựa theo đạo lý, ta không thể dẫn người tới. Nhất là nam tử, sư phụ sẽ không tiếp kiến... Sở dĩ gặp ngươi, là bởi vì ta nói với sư phụ, ngươi và ta... có hôn ước. Là phụ thân ta quyết định...

Bích Nhi đỏ mặt ướt át.

- Hôn ước?

Không nghĩ tới chi nhánh các nàng còn có yêu cầu cổ quái như vậy, Nhiếp Vân nhíu mày.

- Được!

Mặc dù trong lòng mất hứng, nhưng vì lấy được tin tức đội chấp pháp, Nhiếp Vân vẫn gật đầu.

Đẩy cửa tiến vào, một mùi hương thoang thoảng đập vào mặt.

Tiểu viện không lớn, lại trồng đầy các loại hoa cỏ, an tĩnh đạm nhã, cho người ta một loại cảm giác ấm áp.

Dọc theo đường mòn đi về phía trước, liền thấy một bóng lưng, đứng ở trong buội hoa.

Bóng lưng cao gầy xinh đẹp, bận tử y, an tĩnh đứng ở trong buội hoa, cùng hoàn cảnh chung quanh dung hợp vào một chỗ, tựa như một bức tranh tuyệt đẹp.

- Lăng Nguyệt...

Thấy hình ảnh này, trong lòng không tự chủ được sinh ra hình ảnh lần đầu tiên thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt, trong lòng không nhịn được kích động.

Bất quá, ngay sau đó hắn liền biết, người trước mắt này không phải là Đạm Đài Lăng Nguyệt, hai người có khác biệt rất rõ ràng.

Đạm Đài Lăng Nguyệt bận bạch y, đối phương tử y, thực lực của Lăng Nguyệt cũng kém xa đối phương, người trước mắt này, mặc dù không có tận lực thi triển lực lượng, nhưng toàn thân dung nhập vào tự nhiên, cùng hoàn cảnh chung quanh hoàn mỹ kết hợp. Không cần nhìn cũng biết vượt xa Chí Hào tướng quân, tuyệt đối là cường giả Hoàng cảnh!

Sở dĩ nhận lầm, là bởi vì khí chất của người trước mắt rất giống Đạm Đài Lăng Nguyệt, lạnh như băng, sinh ra chớ quấy rầy.

Hô!

Trong lòng đang miên mang suy nghĩ, người áo tím trước mắt này chậm rãi xoay người lại.

Tiến vào mi mắt là hai tròng mắt sáng ngời động nhân, tựa như tinh thần nổi bật nhất trong đêm khuya, ngọc diện hoàn mỹ, da trắng như tuyết, đứng bất động ở nơi đó, liền có thể để cho vô số người mê muội.

Nhiếp Vân vốn tưởng rằng sư phụ của Bích Nhi sẽ là nữ nhân trung

niên, không nghĩ tới trẻ tuổi như vậy, dung mạo thậm chí không thấp hơn Đạm Đài Lăng Nguyệt!

Hắn quan sát đối phương, Bích Lạc tiên tử cũng đang quan sát thiếu niên trước mắt.

Dung mạo của nàng, nàng rất biết, đừng nói nam nhân, cho dù nữ nhân thấy, cũng sẽ thất thần trong thời gian ngắn, mất đi bản tâm, nhưng thiếu niên trước mắt này, chỉ nhìn một cái, liền khôi phục thanh minh, không khỏi để cho nàng nhìn với con mắt khác.

- Tại hạ Nhiếp Vân, bái kiến Bích Lạc tiền bối!

Nhiếp Vân ôm quyền.

Bích Lạc tiên tử trước mắt này, mặc dù vượt xa Bích Nhi, dung mạo thiên hạ vô song, nhưng hắn có Đạm Đài Lăng Nguyệt, Lạc Khuynh Thành là hồng nhan tri kỷ, sẽ không bởi vì dung mạo của đối phương mà thất thố.

- Ngươi muốn tìm chỗ ở của đội chấp pháp?

Thanh âm của Bích Lạc tiên tử vang lên, giống như nước suối xao động núi đá, giọt mưa đánh lên lá chuối, thoải mái không nói ra lời.

- Vâng!

Nhiếp Vân gật đầu:

- Một vị bằng hữu của ta bị bọn họ bắt, ta muốn cứu hắn ra!

Thân phận của Nhiếp Đồng bây giờ là phi thăng giả, nếu như nhận là đệ đệ, thân phận phi thăng giả của hắn khẳng định cũng sẽ bị lộ, cho nên tạm thời nói là bằng hữu.

- Hắn là phi thăng giả?

Quả nhiên, nghe được lời của hắn, Bích Lạc tiên tử trực tiếp hỏi.

- Vâng!

Nhiếp Vân cũng không phủ nhận.

Nếu đội chấp pháp có thể bắt Nhiếp Đồng, nhất định đã xác định thân phận phi thăng giả, so với giấu giếm, còn không bằng trực tiếp sảng khoái thừa nhận.

- Ngươi yên tâm, phi thăng giả bị đội chấp pháp bắt đi, cũng không phải hẳn phải chết, làm không tốt còn là một cơ hội, không cần phải gấp!

Bích Lạc tiên tử nói.

- Cơ hội?

Nhiếp Vân không hiểu.

Từ Hoàn Vũ Thần giới coi phi thăng giả như kẻ thù đến xem, nếu bắt lại, nhất định sẽ chém giết, hoặc trừng phạt, tại sao có thể có cơ hội?

- Vô luận đội chấp pháp, hay cường giả bát đại tông môn, đều lấy siêu thoát Thiên Đạo làm mục đích, chỉ có siêu thoát Thiên Đạo mới có thể thành tựu Đại Đế, vĩnh sinh bất tử, vạn cổ bất diệt... Mà muốn vượt qua Thiên Đạo, thì không thể thương thiên hòa, nếu người của đội chấp pháp bắt được phi thăng giả liền giết, oan nghiệt trong đó sẽ tính ở trên người bọn họ, để cho bọn họ tu luyện càng ngày càng khó, không có biện pháp tiến bộ, thiên kiếp cũng càng ngày càng đáng sợ, khó có thể chống lại!

Bích Lạc tiên tử nói.

- Thì ra là như vậy!

Ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Đổi thành người khác nghe nàng nói như vậy, khẳng định nghe không hiểu, không có nhận thức, nhưng Nhiếp Vân biết.

Ban đầu ở Thiên Địa lục đạo thì có qua tình huống như vậy, chỉ cần

là sinh mạng, đều có nhân quả, oan nghiệt!

Giết ít, hoặc bởi vì thù hận giết người, oan nghiệt có thể không dính nhuộm đến trên người, tình huống khác, sẽ tiến vào linh hồn, dung nhập thân thể, để cho đối phương ở thời điểm lên cấp, bị thiên kiếp lớn hơn, tu luyện càng thêm khó khăn, khó có thể tiến bộ.

Cái gọi là oan nghiệt triền thân, chỉ chính là ý tứ này.

Cho nên, trừ những cường giả lấy giết hại, oan nghiệt nhập đạo, người tu luyện bình thường đều không muốn tạo nhiều sát nghiệt, như vậy đối với người khác, đối với mình cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào.

Nghe được Bích Lạc tiên tử giải thích, hắn nhất thời thở phào nhẹ nhõm, biết vì sao Vô Biên Hải sẽ cho phép đội chấp pháp xuất hiện!

------oOo------

Chương 2839: Thần Nông truyền nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đội chấp pháp cũng không muốn tạo nhiều sát nghiệt, cho dù bắt được phi thăng giả, khẳng định cũng sẽ không dễ dàng chém giết, chỉ cần không giết người, Nhiếp Đồng liền có thể bảo đảm an toàn!

Đệ đệ và hắn cùng nhau đi tới, đối với bảo vệ tánh mạng, Nhiếp Vân vẫn tương đối tin tưởng!

- Nếu như không giết... Vậy bọn họ sẽ xử lý phi thăng giả như thế nào?

Thở phào nhẹ nhõm, Nhiếp Vân mở miệng hỏi

- Ta đây cũng không biết!

Bích Lạc tiên tử lắc đầu.

- Sư phụ đã ba trăm năm không có xuống núi, bên ngoài rất nhiều chuyện cũng không biết

Bích Nhi chen vào nói.

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm, xin tiền bối báo cho biết vị trí hiện thời của đội chấp pháp!

Nhiếp Vân nói.

Mặc dù đội chấp pháp không nhất định trực tiếp giết người, nhưng người bị bắt bị hành hạ khẳng định không thể tránh, nhất định phải nhanh cứu đệ đệ ra mới được.

- Nói cho ngươi biết cũng không sao, bất quá, lấy thực lực của ngươi bây giờ, muốn đi cứu người, sợ rằng rất khó!

Bích Lạc tiên tử nhìn một chút, lời nói có chút thấm thía.

- Mong tiền bối báo cho biết thực lực của đội chấp pháp!

Biết đối phương sẽ không nói bậy, Nhiếp Vân lần nữa ôm quyền.

Nếu như thực lực của đội chấp pháp thật quá mạnh mẻ, hắn chỉ có thể cân nhắc dùng những biện pháp khác, dù sao muốn cứu người, đầu tiên phải bảo đảm an toàn của mình, an toàn của mình cũng không thể bảo đảm, còn cứu cái gì?

- Đội chấp pháp có đệ tử kiệt xuất của bát đại tông môn đảm nhiệm, thực lực thấp nhất cũng đạt tới Vương cảnh trung kỳ, Vương cảnh viên mãn, Hoàng cảnh cũng có khối người, Hỏa Thần tông không thuộc về tám thế lực lớn, vì tị hiềm, phạm vi thực lực của thành viên đội chấp pháp này sẽ không quá mạnh mẻ, nhưng người thống lĩnh ít nhất cũng là Vương cảnh viên mãn!

Bích Lạc tiên tử nói.

- Vương cảnh viên mãn?

Sắc mặt của Nhiếp Vân đông lại.

Mặc dù thân thể của hắn tiến bộ rất lớn, cũng nhiều nhất đánh với Vương cảnh đỉnh phong, gặp phải Vương cảnh viên mãn, có thể chạy được bao xa thì chạy, không có thể thắng được, nếu có người như vậy trấn giữ, muốn cứu Nhiếp Đồng ra, không thể nghi ngờ sẽ gia tăng độ khó rất lớn.

- Vâng!

Bích Lạc tiên tử không nói thêm nữa, nhìn thiếu niên một cái, vốn tưởng rằng nghe được tin tức này, đối phương sẽ lùi bước, ai ngờ ánh mắt của hắn kinh ngạc một chút. Ngay sau đó trở nên càng thêm kiên định, lúc này gật đầu một cái:

- Ngươi đã muốn biết, ta có thể nói cho ngươi biết, vị trí của đội chấp pháp đang ở thành bắc, dưới đất tầng ba của Kim Nguyên phường!

- Đa tạ!

Nghe được đối phương nói ra vị trí xác thực, ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên, Kim Nguyên phường kia hắn còn không biết ở đâu, bất quá đã có danh hiệu, tìm người hỏi thăm, liền khẳng định có thể tìm được.

- Tốt lắm, ngươi đã biết địa phương, có thể rời đi!

Bích Lạc tiên tử nói xong khoát khoát tay, lần nữa xoay người.

- Sư phụ

Mặt Bích Nhi luống cuống, vội nói:

- Nhiếp Vân có thể giúp chúng ta trị liệu Hỏa Độc trên người.

Xem ra nàng đã nói lực lượng Thôn Phệ của Nhiếp Vân có thể giải quyết Hỏa Độc.

- Không cần, đi thôi!

Bích Lạc tiên tử cũng không xoay người.

- Sư phụ…

Bích Nhi lần nữa hô.

- Ta có thể trực tiếp rời đi, bất quá nếu như ta không nhìn lầm, Hỏa Độc trong cơ thể tiền bối vô cùng bá đạo, không chữa, sợ rằng không sống hơn ba tháng!

Đối phương nói ra vị trí hiện thời của đội chấp pháp. Nhiếp Vân cũng không muốn thiếu người ân tình, nhìn một cái nói.

Trước không nói nữ hài này cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt khí chất có chút tương tự, cho dù chỉ nhìn mặt mũi của Bích Nhi, nếu như có thể xuất thủ cứu giúp, thì nhất định sẽ xuất thủ.

- Ba tháng?

Sắc mặt của Bích Nhi trở nên ảm đạm.

Nàng vẫn luôn biết những năm này sư phụ gắng sức áp chế Hỏa Độc, nhưng khoảng cách ngày đại nạn đến gần, nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ ngắn như vậy, chỉ có ba tháng.

- Không sai, mặc dù tiền bối áp chế rất tốt, nhưng Hỏa Độc trong cơ thể lan tràn, sinh cơ cccc thân thể tiết lộ, đã xuất hiện dấu hiệu suy bại, không trị liệu, ba tháng cũng là phỏng chừng bảo thủ nhất.

Nhiếp Vân lắc đầu.

Hắn cũng không phải nói lời bịa đặt, mặc dù đối với Hỏa Độc hắn hiểu không nhiều, nhưng có Mộc Sinh khí, sinh cơ mạnh yếu vẫn rất dễ dàng nhìn ra được, vị Bích Lạc tiên tử trước mắt này, tu vi cao thâm, mặc dù áp chế rất lợi hại, mặt ngoài không nhìn ra thân thể có bệnh gì, nhưng vẫn không dấu được ánh mắt của hắn.

Trong cơ thể khí tức tiết lộ, nếu như không trị liệu, ba tháng còn là nhiều, làm không tốt, hai tháng cũng không chống đỡ được.

- Ngươi nói không sai, ta đích xác còn không sống hơn ba tháng!

Bích Lạc tiên tử lộ ra vẻ kinh ngạc, xoay người lại.

Vốn nàng thấy người trước mắt trẻ tuổi, thực lực không cao, vì cứu người, còn có chút lỗ mãng, trong lòng không khỏi sinh ra thất vọng, cảm thấy đối phương không thể nào trị liệu Hỏa Độc, lúc này mới để Bích Nhi tiễn khách, không nghĩ tới đối phương phán đoán chính xác ra thời gian nàng còn có thể sống, để cho nàng kinh ngạc không thôi.

Chuyện tình thân thể nàng, rất nhiều người đều biết, nhưng có thể kiên trì thời gian bao lâu, là chưa bao giờ nói qua với những người khác, ngay cả đệ tử duy nhất Bích Nhi cũng chưa bao giờ nói rõ, hắn có thể nhìn ra, đủ thấy ánh mắt lợi hại!

Nghĩ tới đây, trong lòng Bích Lạc tiên tử sinh ra vẻ mong đợi.

- Ba tháng? Sư phụ…

Không giống Bích Lạc tiên tử kinh ngạc, nghe được sư phụ thừa nhận, chỉ có thể sống ba tháng, hốc mắt của Bích Nhi đỏ lên, thân thể mềm mại run rẩy.

Kể từ khi đi tới Hỏa Thần tông, liền ở cùng sư phụ, trong lòng nàng địa vị của sư phụ không kém Chí Hào tướng quân chút nào, nghe được tùy thời sẽ chết, làm sao không luống cuống, vội vàng quay đầu nhìn về phía thiếu niên trước mắt:

- Nhiếp Vân, cầu ngươi mau cứu sư phụ ta.

- Ta có thể nghĩ biện pháp.

Nhiếp Vân gật đầu, Hỏa Độc rốt cuộc lợi hại như thế nào, hắn cũng không biết, cho nên không dám đem lời nói chết.

- Ngươi là Thần Nông truyền nhân, còn là người của Phổ Thiên hoàng triều?

Do dự một chút, Bích Lạc tiên tử hỏi.

- Hắn là hoàng tử của hoàng triều.

Lúc này vì có thể cứu sư phụ, Bích Nhi cũng không quản được nhiều như vậy, nói ra “thân phận chân thật” của Nhiếp Vân.

Dù sao sư phụ cũng đoán được, thật muốn trị liệu, một khi sử dụng Thôn Phệ khí cũng có thể nhận ra, không cần thiết giấu giếm.

- Hoàng tử?

------oOo------

Chương 2840: Đánh bất tỉnh!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được cái này, ánh mắt vốn tràn đầy mong đợi lần nữa ảm đạm xuống, Bích Lạc tiên tử nói:

- Hoàng tử của Phổ Thiên hoàng triều, huyết mạch dung nhập vào Thôn Phệ Đại Đạo, đúng là có thể lấy ra Hỏa Độc trong cơ thể ta, bất quá loại độc khí này quá mức cường đại, không có biện pháp loại bỏ, nếu quả thật làm như vậy, tương đương với chuyển độc trong người ta tới trên người hắn, không những không có tác dụng gì, còn hại người, tốt hơn là không làm!

- Cái này…

Bích Nhi vẫn luôn cho là, năng lực Thôn Phệ của hoàng tử Phổ Thiên hoàng triều có thể Thôn Phệ Hỏa Độc ra, không nghĩ tới còn có loại thuyết pháp này, không nhịn được mặt đầy luống cuống.

Nhiếp Vân là nàng tìm tới, vạn nhất bởi vì cứu người dính phải kịch độc, muôn lần chết cũng khó hết tội! Không cứu mà nói, sư phụ lại không sống hơn ba tháng

Trong lúc nhất thời lo lắng trăm bề, không biết nên làm gì bây giờ.

Không giống nàng nghĩ, nghe nói như vậy, Nhiếp Vân nhìn về phía Bích Lạc tiên tử, trong mắt mang ý kính nể.

Thật ra thì những Hỏa Độc này quá mạnh mẻ, rất khó loại bỏ, chuyện này hắn không biết, Bích Nhi cũng không biết, hoàn toàn có thể không nói, chỉ cần không nói, một khi mình trị biết thì đã trễ!

Bất quá làm như vậy, độc trong người đối phương nhất định có thể giảm bớt không ít, tương đương với sống sót.

Mặc dù vô hậu, lại có thể bảo toàn bản thân!

Trước mắt vị Bích Lạc tiên tử này, biết rõ thời gian không dài, lúc này có hi vọng sống, lại còn cự tuyệt, đủ thấy nhân phẩm.

- Nếu như là Thần Nông truyền nhân, thì không thành vấn đề!

Bích Lạc tiên tử lắc đầu một cái, vẻ thất vọng dật vu ngôn biểu:

- Chỉ tiếc Thần Nông truyền nhân, đã không biết bao nhiêu năm chưa từng nghe qua!

Mới vừa rồi nghe thiếu niên một hơi nói ra thời gian nàng còn có thể sống, cho rằng đối phương là Thần Nông truyền nhân, cao hứng hụt một trận, cũng phải, Thần Nông truyền nhân đã không biết bao nhiêu năm không có xuất hiện qua, làm sao có thể để nàng tùy tiện gặp phải.

- Thần Nông truyền nhân?

Nhiếp Vân nhìn tới.

- Là truyền nhân của Thần Nông Đại Đế, ta điều tra lịch sử, lần trước xuất hiện, là ở năm nghìn vạn năm trước! Người này y thuật thông thiên, đừng nói Hỏa Độc nho nhỏ, cho dù biến thành một đống bạch cốt, cũng có thể để cho sống lại... Chỉ tiếc, thiên tài như vậy, một lần thám hiểm bí cảnh, ngoài ý muốn vẫn lạc, sau này không nghe qua nữa...

Trên mặt Bích Lạc tiên tử lộ ra vẻ thất vọng nhàn nhạt.

Nhân vật như vậy, tới chỗ nào cũng sẽ được tôn kính, chín thế lực lớn bất kỳ một cái nào cũng sẽ kính như thượng tân, đáng tiếc... Trời ghen tỵ anh tài, tuổi còn trẻ liền bỏ mình.

- Ta không phải Thần Nông truyền nhân, bất quá, thử một chút cũng không sao, gặp nguy hiểm có thể nửa đường dừng lại!

Bất kể Thần Nông truyền nhân hay cái gì, cũng cách mình rất xa, Nhiếp Vân do dự một chút nói.

Cho dù Hỏa Độc lợi hại, cùng lắm thì trước thử một chút, chân thực không được lại nói.

Có Vô Tận đan điền, có thể tùy ý sao chép thiên phú, cộng thêm Diễm Hỏa đan điền, Kiếm Đạo đan điền lên cấp, hắn vẫn có tự tin rất lớn.

- Được rồi, Hỏa Độc đáng sợ hơn ngươi tưởng tượng rất nhiều, nếu như có thể tùy tiện háo giải, bằng vào thực lực của ta, đã có thể sớm luyện hóa...

Bích Lạc tiên tử tiếp tục lắc đầu, cũng không đồng ý thiếu niên trước mắt mạo hiểm.

Hoàng tử của hoàng triều, thật muốn xảy ra vấn đề gì, nàng cũng đảm đương không nổi.

- Nếu như vậy…

Thấy đối phương khẳng định, Nhiếp Vân đang muốn cự tuyệt, ngay sau đó thấy ánh mắt của Bích Nhi cầu trợ, trong lòng thở dài một tiếng:

- Nếu như tiền bối lo lắng, ta có thể trước giúp Bích Nhi tiểu thư trị liệu, Hỏa Độc trong cơ thể nàng hẳn không đáng sợ như của tiền bối, nếu có thể tùy tiện tống ra bên ngoài cơ thể, liền không cần lo lắng!

Thực lực của Bích Lạc tiên tử mạnh mẻ, Hỏa Độc thật quá lợi hại,

tùy tiện thí nghiệm, làm không sẽ chết ở chỗ này. Bích Nhi bất đồng, thực lực của nàng cùng mình chênh lệch không bao nhiêu, trong cơ thể lại dung hợp Hỏa Long Chi Linh do mình luyện chế, cho dù Hỏa Độc đáng sợ, cũng có thể đối phó.

Thử một chút, nếu Hỏa Độc trong cơ thể Bích Nhi hắn cũng cảm thấy nguy hiểm, như vậy chỉ có thể buông tha.

Dù sao, cho dù hắn rất muốn cứu Bích Lạc tiên tử, cũng không thể nào cầm tánh mạng của mình ra đùa giỡn.

- Đúng vậy, sư phụ, để cho Nhiếp Vân trước thử với ta một chút, nếu như ta có thể trị liệu, liền có thể giúp ngươi trị liệu...

Nghe Nhiếp Vân nói như vậy, Bích Nhi lộ ra vẻ cảm kích, vội vàng nói.

- Cái này...

Bích Lạc tiên tử do dự một chút, nhìn về phía đệ tử, trong ánh mắt mang sủng ái:

- Hy vọng ngươi có thể giải Hỏa Độc trong cơ thể nàng, không thể cứu ta, cũng không có vấn đề! Một chi của chúng ta bi kịch, hy vọng có thể từ trên người nàng dừng lại...

- Được, bây giờ ta thử một chút, bất quá có thể thành công hay không, cũng không dám xác định!

Nhiếp Vân nói:

- Bất quá, ta muốn tìm một mật thất an tĩnh, không hy vọng bất kỳ người nào tới quấy rầy!

- Gian phòng kia là tĩnh thất của ta, chung quanh bố trí cấm chế, cho dù là ta, không đụng chạm cấm chế cũng không cách nào nghe lén, nhìn lén tình huống bên trong!

Bích Lạc tiên tử chỉ về phía trước, dừng lại một chút nói:

- Nếu như ngươi có thể giải quyết vấn đề trong cơ thể Bích Nhi, chuyện cứu người, ta có thể giúp ngươi xuất thủ!

- Đa tạ!

Không nghĩ tới đối phương cho loại cam kết này, Nhiếp Vân gật đầu.

Bích Lạc tiên tử này, thực lực phi phàm, có thể ra tay trợ giúp mà nói, nắm chặc cứu đệ đệ nhất định sẽ lớn hơn nhiều.

- Đi thôi!

Có đối phương cam kết, Nhiếp Vân yên tâm không ít, trước đi vào căn phòng.

Căn phòng không có vật tư nhân gì, cũng không giống khuê phòng của nữ tử, đeo đầy các loại hoa sức, đồ trang sức, chỉ có một cái giường, một cái bàn, giống như Bích Lạc tiên tử, sạch sẽ đạm nhã, mang mùi hương thoang thoảng.

- Bây giờ liền bắt đầu... trị liệu sao?

Hai người tiến vào phòng, trận pháp phía ngoài lập tức khởi động, không chỉ người bên ngoài không nghe được chuyện gì xảy ra bên trong, người ở bên trong cũng không thấy được bên ngoài.

Mới vừa rồi Bích Nhi tiểu thư vì để cho sư phụ tin tưởng, nói muốn Nhiếp Vân trị liệu, lúc này đơn độc cùng với hắn, nghĩ đến bộ vị mà Hỏa Độc ở, sắc mặt lập tức trở nên đỏ tươi.

Cái vị trí kia thực...

- Bây giờ liền trị liệu!

Nhiếp Vân gật đầu một cái, nhìn nữ hài một cái, khẽ mỉm cười, đột nhiên năm ngón tay mở ra, chợt bắt xuống.&

------oOo------

Chương 2841: Lợi hại Hỏa Độc (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần này tốc độ vừa nhanh, lực lượng lại mạnh, ai cũng không nghĩ tới hắn lại đột nhiên xuất thủ.

- Ngươi muốn làm gì?

Con ngươi của Bích Nhi co rụt lại, vội vàng lui về phía sau.

Chẳng lẽ người trước mắt này, muốn cứng rắn tới?

Nói thật, nói trị liệu, đã quyết định để vị trí bí mật nhất của mình cho đối phương nhìn, chuyện như vậy đối với nữ hài mà nói, coi như là nhượng bộ lớn nhất, lại còn muốn được voi đòi tiên... Nếu không, hắn đột nhiên xuất thủ là có ý gì?

- Đáng ghét, không nghĩ tới là một gia hoả đạo mạo nghiêm trang...

Trong lòng nổi lên hỏa khí, Bích Nhi xấu hổ đan xen.

Trước đối với thiếu niên trước mắt này, nàng vẫn rất có hảo cảm, nếu quả thật trị liệu, tất nhiên nhìn hết toàn thân mình, động tình lấy thân báo đáp, cũng không phải không thể nào!

Người này lại vô sỉ như vậy, còn chưa nói trị liệu, liền trực tiếp xuất thủ, để cho hảo cảm của nàng hạ xuống đến băng điểm.

Vù vù!

Nhiếp Vân không biết trong lòng nàng nghĩ cái gì, lông mày nâng lên, năm ngón tay như điện.

Tí tách tí tách!

Lực lượng toàn thân bắn tán loạn, giống như đâm rách không khí trước mắt, thời gian nháy con mắt, năm đạo kiếm khí chia từ năm ngón tay bắn ra, trong nháy mắt hoàn toàn bao phủ Bích Nhi.

Bích Nhi vốn tưởng rằng thực lực của nàng vượt qua đối phương, đối phương chẳng qua là chiếm tiên cơ, chỉ cần lực lượng của nàng hoàn toàn triển khai, sẽ chuyển bại thành thắng, ai ngờ lực lượng của đối phương hoàn toàn thi triển ra, nàng lập tức giống như lâm vào biển khơi mênh mông, muốn giãy giụa lại không thể ra sức.

- Đáng ghét...

Không nghĩ tới thực lực của đối phương đạt tới loại trình độ này, Bích Nhi tiểu thư có chút luống cuống, lực lượng hỏa diễm trong cơ thể lập tức từ trong khiếu huyệt bắn tán loạn, hơi nóng trong nháy mắt thiêu đốt kiếm khí hầu như không còn.

- Phiền toái...

Không nghĩ tới Bích Nhi tiểu thư phản kích lợi hại như vậy, Nhiếp Vân có chút buồn bực, cười khổ lắc đầu, thân thể thoáng một cái, lấn người đi tới bên cạnh.

Đổi thành người khác, cho dù là Vương cảnh viên mãn, gặp phải Bích Nhi toàn lực thi triển hỏa diễm, cũng sẽ tạm lánh mủi nhọn, cấp tốc lui về phía sau, hắn bất đồng, Diễm Hỏa đan điền lên cấp, để cho hắn có Hỏa Thần khí, loại trình độ hỏa diễm này, đối với hắn không được chút tác dụng nào.

- Cái gì...

Bích Nhi hiển nhiên không nghĩ tới hắn lại đột nhiên đi tới bên cạnh, con ngươi co rụt lại, muốn né tránh đã không còn kịp rồi, chỉ cảm thấy cái ót đau nhói, trước mắt tối sầm, phốc… té xuống đất.

- Hô!

Đánh Bích Nhi bất tỉnh, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía thân thể mềm mại trên đất, đi tới.

- Ngượng ngùng...

Đi tới bên cạnh Bích Nhi, Nhiếp Vân ngồi xuống, bàn tay trảo một cái, nắm lấy cổ tay của đối phương.

Đánh xỉu Bích Nhi tiểu thư, tự nhiên không phải vì chuyện xấu xa gì, mà thật sự chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

Không muốn bại lộ Hỏa Thần hỏa diễm tinh thuần nhất, lại không muốn cùng nữ hài trước mắt này mập mờ không rõ gây ra thân mật quá mức, chỉ có thể ra hạ sách này.

Chỉ cần đánh bất tỉnh nha đầu này, bí mật là có thể giữ, không đến mức tiết lộ.

Chuyện này vẫn không thể trước thời hạn nói, cô nam quả nữ, sống chung một phòng, đánh nữ hài bất tỉnh... Ai biết ngươi muốn làm gì?

Hai tay vung vẩy, liên tục kết xuất mấy chục pháp ấn, nhẹ nhàng điểm một cái, một đạo hỏa diễm khí dọc theo kinh mạch đối phương lan tràn qua.

Đạo hỏa diễm khí này, là sau khi Diễm Hỏa đan điền tấn thăng sinh ra, có thể so với đệ tử hạch tâm nhất của Hỏa Thần tông sinh ra hỏa diễm, mang theo lực lượng vô cùng tinh thuần, tựa như hoàng tử vi hành, vừa tiến vào trong cơ thể, tất cả lực lượng trong cơ thể Bích Nhi giống như thần tử quỳ nghênh, không có chút lực chống cự nào năng.

- Phương pháp khống chế hỏa diễm thật là kỳ quái...

Hỏa diễm khí dọc theo kinh mạch du tẩu, Nhiếp Vân tấm tắc lấy làm kỳ.

Kinh mạch trong cơ thể Bích Nhi, lớn có nhỏ có, con đường khác nhau, rắc rối phức tạp, bất quá, có một kinh mạch hết sức to lớn, nhìn một cái cũng biết là thường vận chuyển lực lượng đưa đến, mà cái kinh mạch này, đối với hắn mà nói, chưa bao giờ sử dụng qua, cực kỳ xa lạ.

Do dự một chút, không đi quản vấn đề của kinh mạch này nữa,

khống chế hỏa diễm, du tẩu toàn bộ kinh mạch trong cơ thể một lần, thời gian không lâu, lựa chọn ra một đường đi rút lui.

Nếu Hỏa Độc được nói đáng sợ như thế, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất loại bỏ ra mới là vương đạo, cho nên, nhất định phải lựa chọn một lối đi thích hợp nhất. Nếu không, Hỏa Độc trải qua toàn thân, cho dù hoàn toàn giải quyết tai họa ngầm, đối với Bích Nhi cũng sẽ mang đến tổn thương không thể nghịch chuyển.

Thầm thì thầm thì!

Mới vừa chọn lựa được lối đi an toàn, trong tai liền nghe được thanh âm lạ, một đạo hỏa diễm đen kịt, không biết từ chỗ nào toát ra, chậm rãi đi theo sau lưng hỏa diễm khí của Nhiếp Vân, giống như tửu quỷ tham lam thấy rượu ngon.

- Tới...

Nhiếp Vân biết Hỏa Độc được thuận lợi câu ra, liền tập trung tinh thần, cẩn thận khống chế hỏa diễm khí, chậm rãi đi tới đường lui mà mình chọn.

Tí tách tí tách!

Tựa hồ nhìn ra “thức ăn ngon” trước mắt này muốn chạy trốn, Hỏa Độc giống như rắn độc, phát ra thanh âm tức giận, chợt vọt về phía trước. Hỏa diễm khí lập tức bị độc khí ngăn trở đường đi.

Nhiếp Vân chỉ cảm thấy lực lượng của hỏa diễm khí giống như bị ném vào dầu sôi, một trận đau đớn, ngay sau đó mất đi liên lạc.

- Lợi hại...

Sắc mặt trầm xuống.

Mặc dù linh hồn lực của hắn không có đáng sợ như thân thể, nhưng ít nhất cũng đạt tới Vương cảnh trung kỳ, phân ra một tia gởi ở trong hỏa diễm khí, do hỏa diễm bảo vệ, dựa theo đạo lý, ít nhất có thể kiên trì một đoạn thời gian, không nghĩ tới ngay cả nửa cái hô hấp cũng không chịu đựng nổi, Hỏa Độc này, so với tưởng

tượng còn đáng sợ hơn!

- Hừ!

Nhiếp Vân không có sợ hãi, ngược lại sinh ra ý chí chiến đấu, lông mày giơ lên, ngón tay nhắm Bích Nhi điểm liên tiếp ba mươi lăm chỉ!

Ba mươi lăm chỉ, phong bế ba mươi lăm đại huyệt, chỉ chừa một chỗ sinh môn!

- Thôn Phệ!

Ánh mắt đông lại, một đạo Thôn Phệ khí vô cùng hùng hậu từ trong cơ thể sinh ra, dừng lại ở chỗ sinh môn. Tựa như thao thiết há miệng, mang lực lượng Thôn Phệ cường đại.

Trước thương nghị phương án trị liệu, chính là câu Hỏa Độc ra, sau đó dùng lực lượng Thôn Phệ kéo ra.

Tí tách tí tách!

Thiên phú Thôn Phệ của Nhiếp Vân, vượt xa Diễm Hỏa, chỉ ở sau chủ đan điền cùng nạp vật đan điền, lực lượng cực kỳ to lớn, mặc dù Hỏa Độc đáng sợ, bị đạo lực lượng này kéo một cái, liền xuất hiện hốt hoảng.

------oOo------

Chương 2842: Lợi hại Hỏa Độc (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một trận thanh âm máu thịt ma sát, Hỏa Độc giống như sư tử nổi điên, khắp nơi loạn đụng, thời gian nháy con mắt, kinh mạch trên người Bích Nhi liền bị chấn bể bốn năm đường.

- Nguy rồi...

Thấy một màn như vậy, sắc mặt của Nhiếp Vân nhất thời trở nên vô cùng khó coi.

Hắn đoán được hết thảy, lại không nghĩ rằng Hỏa Độc trước mắt đã đáng sợ đến loại trình độ này, nhất là linh trí, đã vượt qua trình độ xu cát tị hung.

Xu cát tị hung là biểu hiện sơ cấp nhất của linh trí, lại cao hơn là có ý thức của mình, có tức giận, khủng hoảng, sợ,… vì vậy, ở trong cấp bậc của khí linh, cũng có cách gọi thống nhất, gọi ngũ vị tạp trần.

Nói cách khác, đạo Hỏa Độc này chẳng những sinh ra ý thức của mình, còn vượt qua cấp bậc xu cát tị hung, đạt tới cảnh giới ngũ vị tạp trần!

Đạt tới loại cảnh giới này, mặc dù ý thức của khí linh không hoàn toàn, lại có tình cảm, biết nguy hiểm, sẽ lập tức làm ra cử động ngọc đá cùng vỡ!

Giống như bây giờ, điên cuồng xé rách kinh mạch của Bích, mục đích chính là để cho Nhiếp Vân dừng tay!

- Đáng ghét...

Khó trách nói Hỏa Độc đáng sợ, đúng là thật lợi hại, trên đầu Nhiếp Vân chảy ra mồ hôi lạnh.

Hắn cảm thấy áp lực.

Nếu như tiếp tục cắn nuốt, đạo Hỏa Độc này nhất định sẽ tàn phá kinh mạch, dùng sức tổn thương Bích Nhi, loại thương thế này, cho dù Mộc Sinh khí cũng không cách nào trị liệu.

Bởi vì Hỏa Độc ngay cả Hỏa Thần khí cũng có thể Thôn Phệ, nói riêng về lực lượng, tuyệt đối vượt xa Mộc Sinh khí, vì vậy tạo thành tổn thương, Mộc Sinh khí cũng không thể ra sức.

Giống như ban đầu ở Thiên Địa lục đạo, Linh Hồn sư tổn thương linh hồn, Mộc Sinh khí không cách nào chữa trị vậy.

Thứ hạng của thiên phú quyết định địa vị, giữa các Đại Đạo, cũng tương sinh tương khắc, Mộc Sinh khí cũng không phải vạn năng.

- Liều mạng!

Tinh thần động một cái, linh hồn hóa thành một tiểu nhân, trong nháy mắt dọc theo kinh mạch của Bích Nhi chui vào.

Không thể mặc cho Hỏa Độc phá hư kinh mạch, nếu không, đây cũng không phải cứu người, mà là giết người! Lại nói, thật muốn phá hư toàn bộ kinh mạch của nàng, cứu sống lại có tác dụng gì?

Tốc độ của linh hồn rất nhanh, thời gian nháy con mắt thì đến bên cạnh Hỏa Độc.

Tí tách tí tách!

Hỏa Độc tựa hồ nhận ra linh hồn trước mắt này là ngọn nguồn hại nó, tức giận gào thét, chợt đánh tới.

Còn chưa tới bên cạnh, một khí tức tanh hôi để cho người ta nôn mửa đập vào mặt.

- Hừ!

Nhiếp Vân sớm đoán được đối phương sẽ tấn công, tinh thần động một cái, tạo thành một tấm thuẫn to lớn, một đạo ý niệm sắc bén giống như kiếm phong đâm tới.

Đây là hắn lĩnh ngộ Kiếm Đạo hình thành lực lượng đặc thù, kiếm ý hình thành vòng tròn.

Xì!

Ý niệm Kiếm Đạo đâm tới, thẳng tắp rơi vào trên người Hỏa Độc.

Két! Két!

Bị đạo kiếm ý này đâm trúng, lực lượng của Hỏa Độc cũng không

ảm đạm bao nhiêu, ngược lại tựa như ăn đại bổ hoàn, trở nên càng to lớn hơn, giống như một cự xà dử tợn, giãy dụa thân thể.

- Cái gì?

Nhiếp Vân giống như chìm vào đáy cốc.

Hỏa Độc này thực quá đáng sợ, trình độ cường đại đã vượt ra khỏi tưởng tượng.

Mới vừa rồi Hỏa Thần khí bị nó Thôn Phệ, có thể lý giải vì đồng căn đồng nguyên, đều là hỏa diễm, ung dung luyện hóa, nhưng kiếm ý này, dung hợp ý chí của hắn, đổi thành linh hồn công kích, Bích Nhi cũng không chịu nổi, lại bị cắn nuốt... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ... Hỏa Độc này thật không phải hắn có thể chống lại?

Hô!

Hỏa Độc không cho Nhiếp Vân thời gian quá dài quấn quít, tiêu hóa hết kiếm ý sắc bén, liền lần nữa đánh tới.

Hỏa Độc dung hợp Hỏa Thần khí cùng kiếm ý, so với trước càng cường đại cùng đáng sợ hơn, đi tới bên cạnh, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy linh hồn vận chuyển mất linh, giống như bị đóng băng, toàn thân cao thấp đều bị giam cầm.

- Đáng ghét...

Linh hồn vận chuyển bất tiện, suy nghĩ cũng bị hạn chế, không nhanh chóng xử lý đạo Hỏa Độc này, đừng nói cứu người, làm không tốt hắn cũng sẽ chết ở chỗ này!

- Ngươi đã là Hỏa Độc, liền dùng thiên phú Kịch Độc đối phó ngươi thử một chút...

Lúc này bị Hỏa Độc giam cầm, Nhiếp Vân tiến thối không được, cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt, trong mắt lóe lên một đạo tàn nhẫn.

Trước đó thời điểm cứu chữa Phùng Chấn, từng dùng thiên phú Thôn Phệ thu độc trong cơ thể hắn vào thiên phú Kịch Độc, thiên phú Kịch Độc cũng vì vậy lên cấp, chỉ bất quá trình độ lên cấp vô cùng nhỏ, không có đưa tới chú ý quá lớn mà thôi!

Hỏa Độc này, mặc dù hoàn toàn do hỏa diễm tạo thành, trên thực tế cũng là một loại độc, bị đối phương vây khốn nghĩ không ra những biện pháp khác, chỉ có thể mạo hiểm thử một lần.

Tâm thần động một cái, ngón tay lập tức truyền ra một đạo Kịch Độc khí tới.

Nhiếp Vân trở tay nhẹ nhàng trảo một cái, liền nắm đạo độc khí này ở đầu ngón tay, ném tới Hỏa Độc.

Tí tách tí tách!

Kịch Độc khí vừa tiếp xúc Hỏa Độc, lập tức bị cái sau thôn phệ, không giống như trước đó thôn phệ hỏa diễm khí, kiếm ý, nó rõ ràng quẩy người một cái, lộ ra có chút khó khăn.

- Lui!

Hỏa Độc giãy giụa, lực khống chế đối với Nhiếp Vân nhất thời yếu bớt xuống, thân thể cứng còng khôi phục, linh hồn hơi lộ ra mệt mỏi vội vàng lui về phía sau.

Mặc dù thành công ngăn cản Hỏa Độc tiếp tục phá hư kinh mạch trong cơ thể Bích Nhi, nhưng cũng hiển lộ mình ở trước mặt đối phương, không rời đi, làm không tốt sẽ bị đạo Hỏa Độc này tươi sống đốt chết.

Tí tách!

Mới vừa lui hai bước, Hỏa Độc lần nữa gào thét, Nhiếp Vân cảm thấy thân thể cứng đờ, ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi âm thầm kêu khổ.

Vốn tưởng rằng Kịch Độc khí có thể ngăn cản một đoạn thời gian,

bây giờ mới phát hiện, vẫn là xem thường đạo Hỏa Độc này.

Hỏa Độc đã thành công thôn phệ Kịch Độc khí, trở nên càng cường đại hơn, càng thêm cuồng bạo, linh trí cũng càng thêm rõ ràng.

- Nên làm cái gì bây giờ...

Không nghĩ tới vật trước mắt này đáng sợ như thế, Kịch Độc khí cũng không làm gì được, Nhiếp Vân lòng như lửa đốt.

- Không được, chỉ có thể tiếp tục ném Kịch Độc khí cùng Hỏa Thần khí...

Thấy Hỏa Độc dần dần ép tới gần, hắn tùy thời sẽ lâm vào khốn cảnh không thể chạy trốn, trong mắt Nhiếp Vân lóe lên một đạo hận ý, bàn tay chiêu một cái, từng đạo Hỏa Thần khí cùng Kịch Độc khí thẳng tắp vọt tới Hỏa Độc.

Lúc này hắn cũng nhìn ra được, Hỏa Độc này chỉ có ở thời điểm thôn phệ Kịch Độc khí, Hỏa Thần khí, mới xuất hiện đình trệ chốc lát, mặc dù cho đối phương thôn phệ những vật này, sẽ để nó không ngừng mạnh mẽ, không khác uống rượu độc giải khát, nhưng lúc này đã không có những biện pháp khác.

------oOo------

Chương 2843: Chủ đan điền biến cố

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ có thể trước để linh hồn lui về thân thể lại nói!

Giống như phỏng đoán, Nhiếp Vân vừa ném Kịch Độc khí cùng Hỏa Thần khí ra bồi bổ đối phương, vừa lui về phía sau. Liên tục mười mấy lần, rốt cuộc đi tới bên cạnh sinh môn.

Ầm!

Bên ngoài sinh môn là lực lượng Thôn Phệ to lớn lăn lộn. Hỏa Độc

khoảng cách xa, cũng có thể ép đối phương dựa vào va chạm kinh mạch bảo toàn mình, lúc này đi tới bên cạnh, lực lượng Thôn Phệ lập tức sinh ra lực lượng khổng lồ.

- Về!

Mượn lực lượng Thôn Phệ, linh hồn của Nhiếp Vân động một cái, lập tức trở về thân thể, rốt cuộc tránh thoát Hỏa Độc kinh khủng.

- Thu...

Linh hồn trở về vị trí cũ, khẽ hô một tiếng, cử động đầu tiên của Nhiếp Vân chính là thu hồi lực lượng Thôn Phệ.

Thấy Hỏa Độc đáng sợ, hắn cũng biết, cho dù có lực lượng Thôn Phệ, cũng không cách nào thanh trừ Hỏa Độc lợi hại như vậy, chờ lâm vào bị động, còn không bằng đến đây thì thôi!

Mặc dù làm như vậy, sẽ để cho lần trị liệu này lấy thất bại chấm dứt, cũng không có biện pháp gì tốt!

Lực lượng Thôn Phệ là hắn thả ra, muốn thu hồi vô cùng đơn giản, tinh thần động một cái, lực lượng liền bắt đầu tiêu tán.

Tí tách két!

Nhưng vào lúc này, chuyện để cho Nhiếp Vân không nghĩ tới xảy ra, Hỏa Độc mới vừa rồi truy đuổi hắn chợt từ trong cơ thể Bích Nhi bay ra, mượn lực lượng Thôn Phệ còn lưu lại, trong nháy mắt xông vào trong cơ thể hắn.

- Xong rồi...

Con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại, thân thể nhoáng một cái, thiếu chút nữa bất tỉnh.

Trước Hỏa Độc này tình nguyện ở trong cơ thể Bích Nhi đụng loạn bốn phía, phá hư kinh mạch, cũng không muốn bị lực lượng Thôn Phệ kéo ra, lúc này tốt rồi, trực tiếp vọt ra, hơn nữa tiến vào trong cơ thể mình, cái này phải như thế nào cho phải!

Không để ý tới Bích Nhi nữa, thu hồi lực lượng Thôn Phệ, vội vàng nhìn trong cơ thể.

Tí tách tí tách tí tách!

Chỉ thấy Hỏa Độc vừa tiến vào thân thể, giống như tìm được con đường, thẳng tắp bay về phía Diễm Hỏa đan điền.

Diễm Hỏa đan điền sinh ra Hỏa Thần khí đối với nó có hấp dẫn trí mạng, giống như tên khất cái mấy ngày không có ăn cơm, gặp thức ăn ngon, căn bản không ngăn được.

- Làm sao bây giờ...

Nhiếp Vân có chút luống cuống.

Hỏa Độc đáng sợ, mới vừa rồi hắn đã đích thân trải qua, một khi chui vào Diễm Hỏa đan điền, đan điền này có thể sẽ bị phá hư lập tức, mà hắn, tất nhiên sẽ bị tổn thương cực lớn!

Nếu chỉ phá hư Diễm Hỏa đan điền sau đó kết thúc ngược lại cũng thôi, sợ là sợ Hỏa Độc này không chịu từ bỏ ý đồ, sẽ còn tiếp tục phá hư những đan điền khác!

Chỗ dựa lớn nhất của hắn chính là đan điền thiên phú, một khi bị phá hư hầu như không còn, thật không khác gì chết cả.

- Né tránh, ngăn cản...

Tinh thần động một cái, khống chế Diễm Hỏa đan điền né tránh Hỏa Độc xông vào, đồng thời điều động lực lượng trong cơ thể tạo thành tấm thuẫn ngăn cản.

Bây giờ không phải là vấn đề có thể chống đở nổi hay không, mà là ngăn cản nhiều một khắc, sẽ hơn ra một chút thời gian, có khi có thể nghĩ ra biện pháp tốt hơn.

Thiên Đạo khí, Linh Hồn khí, Võ Đạo khí, Kiếm Đạo khí...

Tất cả thiên phú hình thành lực lượng tựa như viên hoàn, rối rít vọt tới Hỏa Độc, liều mạng ngăn cản, đáng tiếc, giống như bột giấy gặp lợi kiếm, hai người căn bản không ở một cấp bậc, mặc dù thiên phú đông đảo, vẫn không ngăn được thời gian quá dài.

- Đáng ghét...

Trong lòng điên cuồng hét lên, da đầu của Nhiếp Vân nổ tung, mồ hôi toát ra.

Mới vừa rồi sử dụng tất cả thiên phú ngăn cản Hỏa Độc, không những không có ngăn trở, người sau cắn nuốt nhiều lực lượng như vậy tựa hồ trở nên cường đại thêm, mơ hồ mang theo vị đạo mất khống chế.

Nếu như nói trước đó Hỏa Độc chẳng qua là một con rắn độc, bây giờ đã biến thành một con giao long, tùy thời sẽ Nhất Phi Trùng Thiên, cho hắn một kích trí mạng!

Không nghĩ tới tân tân khổ khổ giúp người khác trừ độc, lại trở thành mình trúng chiêu.

- Xong rồi...

Không đở được Hỏa Độc, cũng tạm thời không nghĩ ra biện pháp tốt hơn, Nhiếp Vân đang do dự, Hỏa Độc hô… một cái, chui vào Diễm Hỏa đan điền.

Ầm!

Thời điểm hắn cho rằng Diễm Hỏa đan điền sẽ bị thôn phệ thiêu hủy, chủ đan điền một mực lẳng lặng bất động, đột nhiên phát ra một tiếng nổ ầm, chợt xoay tròn.

Hô!

Chủ đan điền giống như mặt trời chói mắt, bắn ra ánh sáng vạn đạo, lập tức bao phủ Hỏa Độc ở bên trong.

Hỏa Độc vốn khí thế hung hăng, bị ánh sáng chiếu rọi, giống như

cá bị nhốt vào lồng, vô luận giãy giụa như thế nào, cũng không làm nên chuyện gì.

- Cái này...

Nhiếp Vân trợn mắt hốc mồm.

Kể từ khi bắt đầu tu luyện đến bây giờ, Chủ đan điền trừ diễn sinh đan điền ra, thì chưa bao giờ có bất kỳ động tác gì, một mực lẳng lặng ở trung tâm Khí Hải, không bị khống chế, đột nhiên phát sáng bảo phủ Hỏa Độc mà ngay cả hắn cũng không khống chế được, cho dù là hắn, cũng cảm thấy có chút không dám tin tưởng, không biết chuyện gì xảy ra.

Kẻo kẹt! Kẻo kẹt!

Hỏa Độc bị ánh sáng bao phủ, ở dưới ánh sáng chiếu rọi, không ngừng thu nhỏ lại, không bao lâu liền biến thành một đoàn chất lỏng màu vàng.

Quang mang của Chủ đan điền cũng theo đó biến mất, lẳng lặng đợi ở tại chỗ, giống như chưa bao giờ di động qua.

- Đoàn chất lỏng này...

Nhìn một hồi, phát hiện chất lỏng màu vàng không có nóng nảy cùng kinh khủng như Hỏa Độc, đã mất đi linh trí, lúc này Nhiếp Vân mới phục hồi tinh thần lại, điều động một tia tinh thần dò xét qua.

- Lực lượng thật tinh thuần...

Chỉ nhìn một cái, ánh mắt của Nhiếp Vân không nhịn được sáng lên, mặt lộ ra cuồng nhiệt nồng nặc.

Đoàn chất lỏng màu vàng trước mắt này, có lực lượng cực kỳ tinh thuần, so với Địa Mạch Linh Duẩn cũng không kém chút nào! Chỉ bất quá cái sau chỉ có thể tăng lên lực lượng thân thể, mà cổ lực lượng này, đối với nguyên khí cũng có trợ giúp rất lớn.

- Luyện hóa!

Tâm vui mừng, Nhiếp Vân không chút do dự, khống chế lực lượng thôn phệ chất lỏng màu vàng.

Đoàn chất lỏng này ẩn chứa linh khí cực kỳ cường đại, không thể nào một lần liền luyện hóa, chỉ có thể lấy từng chút xíu, dù vậy, cũng mau hơn thôn phệ linh khí ở bên ngoài nhiều, chỉ rút ra một hồi, hắn cảm thấy Khí Hải sôi trào, lực lượng mới vừa rồi tiêu hao chẳng những hoàn toàn bổ sung, còn có tinh tiến.

- Dựa theo tốc độ này, muốn luyện hóa hết, cần đại khái mấy ngày, có thể để cho thực lực của ta đạt tới Phong Vương đỉnh phong!

Tính một chút, Nhiếp Vân mừng rỡ như điên.

------oOo------

Chương 2844: Luyện hóa Hỏa Độc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiến vào Vương cảnh, thực lực tiến bộ chậm hơn ở Hỗn Độn hải dương rất nhiều. Nếu như không có Hỏa Độc biến thành chất lỏng màu vàng, muốn đạt tới Phong Vương kỳ đỉnh phong, ít nhất cần phải hao phí mấy năm, mà bây giờ, lại tăng tốc độ tu luyện lên gấp trăm lần!

- Trước gia tăng lực lượng Khí Hải đến một nửa lại nói...

Biết chất lỏng kim sắc này tăng lực lượng lên nhanh, Nhiếp Vân cũng không ngừng nghỉ, hơn ba ngàn đan điền như trăm xuyên hối hải, điên cuồng thôn phệ chất lỏng màu vàng.

Đạt tới Vương cảnh, mỗi lên một tiểu cấp, nguyên khí trong cơ thể đều sẽ có biến hóa long trời lỡ đất, loại biến hóa này, giống như chất lỏng chuyển hóa thành khí thể, từ bản chất xuất hiện thay đổi, chính vì vậy, đưa đến Khí Hải trở nên trống rỗng. Sau khi tiến vào Phong Vương kỳ, lực lượng trong cơ thể phát sinh biến hóa, chỉ chiếm một phần mười Khí Hải, trải qua khoảng thời gian này tu

luyện, cơ duyên, cũng chỉ để lực lượng trong cơ thể đạt tới một phần năm, cách một nửa còn có khoảng cách rất lớn!

Bất quá, có chất lỏng màu vàng trợ giúp, tốc độ nhanh mấy chục lần, thời gian không lâu, đã đạt tới một phần ba, cách một nửa cũng không xa!

Bên này Hỏa Độc bị chủ đan điền áp chế thành năng lượng tinh thuần, Nhiếp Vân cố gắng tu luyện. Bên kia Bích Nhi nằm trên đất dằng dặc tỉnh dậy.

Nhiếp Vân như sợ thương tổn đối phương, dùng lực lượng cũng không lớn, lại thêm Bích Nhi tiểu thư tự mình sinh ra kháng cự cực mạnh, cho nên không có hôn mê thời gian quá dài.

Ý thức trở về, khuôn mặt của Bích Nhi khó coi, vội vàng mở mắt, mới phát hiện lại nằm ở trên đất, vành mắt không khỏi đỏ lên, lần đầu tiên của nàng lại bị đoạt ở chỗ này... Chẳng lẽ người này gấp như vậy, ngay cả giường cũng không cho nàng nằm sao...

Càng nghĩ càng hận, vội vàng nhìn bản thân, nhìn một cái không khỏi sửng sốt.

Quần áo hoàn hảo không hao tổn, cũng không có cởi ra hoặc là xé rách, chẳng lẽ... Đối phương không có động thủ?

Vội vàng kéo tay áo một cái, cánh tay ngọc trắng noãn bóng loáng, một điểm sáng chói đỏ tươi in vào mi mắt.

Thủ cung sa đại biểu trinh tiết của nữ hài!

- Cái này...

Thủ cung sa còn, chứng minh nàng không có bị xâm phạm, vậy đánh bất tỉnh mình làm gì?

Ngẩng đầu nhìn quanh, liền phát hiện thiếu niên đang ngồi ở cách nàng không xa, an tĩnh giống như một pho tượng.

Người này đánh bất tỉnh mình, không có động thủ với mình, lại

không làm gì, ngược lại ngồi ở một bên giống như thánh nhân, tính toán làm gì?

- Chẳng lẽ...

Đột nhiên nhớ tới cái gì, Bích Nhi tiểu thư vội vàng điều động tinh thần nhìn sang địa phương Hỏa Độc ẩn núp, nhìn một cái, con ngươi thiếu chút nữa rơi trên đất.

- Hỏa Độc... bị thanh trừ? Cái này... là thật?

Cảm giác hưng phấn mãnh liệt đánh vào não hải, để cho nàng không thể tin được.

Cho tới nay, Hỏa Độc là tâm bệnh lớn nhất của nàng, giống như ác mộng xâm nhập xương tủy, đột nhiên thấy Hỏa Độc biến mất, nội tâm hưng phấn có thể tưởng tượng được!

Không có trực tiếp nhảy lên, đã coi như rất khắc chế.

Bất quá, sau hưng phấn là lo âu.

- Sư phụ nói Hỏa Độc không cách nào khu trừ, biến mất khỏi cơ thể ta, có thể chuyển tới... trong thân thể của hắn hay không?

Nghĩ tới đây, vội vàng nhìn thiếu niên trước mắt, chỉ thấy thiếu niên nhắm chặc hai mắt, mặt không có chút biểu tình nào, không biết trải qua cái gì.

- Khẳng định đang chống lại Hỏa Độc, nếu không, ta tỉnh lại, hắn khẳng định có thể biết...

Chống lại Hỏa Độc không biết bao nhiêu năm, Bích Nhi biết Hỏa Độc đáng sợ, thấy thiếu niên ở trước mắt không nhúc nhích, nàng biết, có khi đối phương đang trải qua thống khổ mà trước kia nàng trải qua!

Nếu không, dựa theo trình độ cảnh giác của hắn, mình tỉnh lại, làm sao có thể không biết?

- Mới vừa rồi cố ý đánh ta bất tỉnh, có thể là sợ ta không chịu để hắn hấp thu Hỏa Độc, mà không phải là muốn...

Sắc mặt của Bích Nhi trở nên lúc trắng lúc xanh, nếu như trước mắt có một kẽ đất, sẽ trực tiếp chui vào.

Đối phương vì cứu nàng, đánh bạc tánh mạng, chịu đựng Hỏa Độc xâm nhập, mà nàng lại nghĩ ngổn ngang... Nếu để cho đối phương biết nàng nghĩ cái gì, sẽ mất mặt như thế nào...

- Chỉ mong hắn không có sao...

Không biết qua thời gian bao lâu, mới từ trong lúng túng khôi phục như cũ, Bích Nhi nhìn về phía Nhiếp Vân, âm thầm trông đợi.

Chỉ mong người trước mắt này, có thể lần nữa sáng tạo tích, có thể ung dung hóa giải Hỏa Độc!

- Tiến bộ thật là lớn... không tới hai giờ, quả nhiên bổ sung nguyên khí trong Khí Hải đến một nửa...

Nhắm mắt tu luyện, Nhiếp Vân không biết nữ hài trước mắt suy nghĩ lung tung, nhất cổ tác khí, điều động tất cả lực lượng luyện hóa chất lỏng màu vàng, không tới hai giờ, nguyên khí trong Khí Hải đạt tới trình độ một nửa.

Biết còn dư lại một nửa, mặc dù có chất lỏng màu vàng, cộng lại cũng khó có thể lấp đầy, Nhiếp Vân không có cưỡng cầu nữa.

Bởi vì còn có chuyện trọng yếu hơn chờ hắn đi làm.

Hô!

Nhiếp Vân mở mắt, sau đó thấy bạch hoa hoa một mảnh xuất hiện ở cách đó không xa, Bích Nhi cư nhiên…

- A...

Một tiếng thét chói tai vang dội cả phòng.

Bích Nhi tỉnh lại sau, một mực lo lắng thiếu niên ở trước mắt có thể tẩu hỏa nhập ma hay không, nhìn không biết thời gian bao lâu, thấy đối phương hô hấp đều đều, biểu tình không thay đổi, sẽ không có vấn đề quá lớn liền yên lòng.

Trong lòng không có áp lực, lúc này mới phát hiện trên người hơi bẩn.

Hỏa Độc ở trong cơ thể nàng thời gian rất dài, giống như là đá lớn đè ở trên người, lúc này bị khu trừ, áp lực tiêu hết, lực lượng trong cơ thể xuất hiện bắn ngược, ép tạp chất ra, giống như phạt mao tẩy tủy!

Phạt mao tẩy tủy là chuyện mỗi người tu luyện tha thiết ước mơ, Bích Nhi cũng vô cùng khát vọng, nhưng không nghĩ tới sẽ ở hoản cảnh này!

Ở dưới thiếu niên phạt mao tẩy tủy, toàn thân dơ bẩn, nàng thực có chút ngượng ngùng.

Nhìn kỹ một hồi, phát hiện người sau hô hấp đều đặn, nhất thời bán hội không tỉnh

được, động ý tưởng tắm rửa một chút, đổi bộ quần áo mới.

Ý tưởng vừa ra, liền một phát không thể vãn hồi, thận trọng đi tới trước giường, cởi quần áo có chút dơ bẩn, dùng lực lượng điều động một thủy cầu, nhanh chóng rửa sạch.

Mới vừa tắm xong, cảm thấy thần thanh khí sảng, tính toán lấy bộ quần áo mặc vào, liền thấy thiếu niên chẳng biết lúc nào đã mở mắt, mặt kỳ quái nhìn tới.

Thấy một màn như vậy, giống như ăn trộm bị bắt tận tay, sao còn nhịn được, lập tức kinh hô thành tiếng.

Nghe được nàng gào thét, Nhiếp Vân buồn bực.

Sao tu luyện một hồi, người này liền cởi hết quần áo chứ?

------oOo------

Chương 2845: Tiểu thư, xin tự trọng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù kinh hồng nhìn một cái, nhưng không thể không thừa nhận, vóc người của Bích Nhi thật tốt không lời nói, hai vú đầy đặn, giống như hai nửa vòng tròn, chân thon dài, chỉ xem một chút, liền không nhịn được xung động.

- Mau mặc quần áo vào. Ta... Chẳng qua là khu trừ Hỏa Độc cho ngươi, không có ý gì khác...

Chế trụ cờ bay phất phới trong lòng, Nhiếp Vân nói.

- Ta...

Bích Nhi thiếu chút nữa phun máu, tươi sống ngất đi.

Ta là cảm thấy trên người dơ bẩn, rửa sạch một cái có được hay không, ai ngờ ngươi sớm không tỉnh, muộn không tỉnh... lại tỉnh vào lúc này...

Nhưng bất kể nói thế nào, ở trước mặt đối phương cởi hết sạch, kết hợp với chuyện lúc trước, vô luận nói như thế nào cũng không nói rõ ràng!

Thân thể thoáng một cái, một bộ quần áo bảo phủ ở trên người, hoàn toàn che kín thân thể xinh đẹp, Bích Nhi muốn nói, lại thấy thiếu niên đứng dậy, cũng không quay đầu đi ra ngoài.

- Ngươi đứng lại!

Thấy hắn rời đi, không có ý nghe mình giải thích, Bích Nhi tức đến sắc mặt đỏ lên, kém chút nội thương.

Ngươi có ý gì? Rõ ràng ngươi thấy thân thể của ta, ta bị thua thiệt, ngươi ngược lại “không có ý gì khác”, không có ý cái đầu ngươi, ta

cũng không có ý gì khác a! Đây không phải là cướp lời nói trước sao...

- Giúp ngươi khu trừ Hỏa Độc đã là cực hạn của ta... Bích Nhi tiểu thư, xin tự trọng!

Nhiếp Vân ngừng lại.

- Ngươi...

Không nghe được lời này còn tốt, nghe nói như vậy, Bích Nhi thiếu chút nữa bất tỉnh.

Tự trọng, ta làm sao không tự trọng?

Ngươi mới không tự trọng, cả nhà ngươi đều không tự trọng!

Càng nghĩ càng giận, đầu của Bích Nhi thiếu chút nữa nổ tung, lười giải thích nhiều, ngọc thủ duỗi một cái, một chưởng đâm tới.

- Ách?

Không nghĩ tới nha đầu này không nói hai lời trực tiếp động thủ, Nhiếp Vân cũng có chút buồn bực.

Chỉ tu luyện một hồi, người này lại cởi quần áo, lại để cho mình lưu lại, rốt cuộc muốn làm gì?

Thân thể thoáng một cái, dưới chân như điện, tránh thoát Bích Nhi công kích, Nhiếp Vân nghiêm mặt, mang thần sắc không cho cự tuyệt:

- Bích Nhi tiểu thư, mặc dù trước đó ngươi nói với Bích Lạc tiên tử chúng ta có hôn ước, nhưng ta ngươi đều biết, chẳng qua là kế sách tạm thích ứng, tùy tiện tìm cớ, hơn nữa ta đã có vợ, dưa hái xanh không ngọt, ngươi làm như vậy, chỉ có chỗ xấu, không có lợi...

- Ngươi…

Bích Nhi phát điên, nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống.

Bây giờ tình huống như vậy, dường như rơi vào chảo nhuộm, càng nói càng đen.

Vốn chỉ là một hiểu lầm, làm sao mình lại biến thành nữ sắc lang chứ...

Oa!

Càng nghĩ càng tức giận, không nhịn được nữa khóc lên.

Lớn như thế, nhưng chưa bao giờ ủy khuất như vậy, thật là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Bị đối phương thấy hết thân thể, lại bị cho rằng nữ sắc lang... loại dung mạo như nàng thật muốn tìm nam nhân mà nói, còn không phải một bó to xếp hàng? Cầng phải như vậy sao...

- Ách?

Nhiếp Vân có chút tay chân luống cuống.

Cho dù không theo... Cũng không đến nổi khóc a.

Do dự chốc lát, Nhiếp Vân nhìn tới:

- Nếu không... Ta liền hy sinh một chút?

- ...

Bích Nhi khóc càng hung hơn.

Hô!

Thời điểm bầu không khí có chút lúng túng, người nào cũng không biết nên giải quyết như thế nào, phong ấn đung đưa, một thân ảnh xinh đẹp sãi bước đi vào, giữa hai lông mày hiện ra sát khí.

Bích Lạc tiên tử!

Nàng ở bên ngoài đợi hơn hai giờ, càng chờ càng lo lắng, dựa theo lẽ thường, cho dù Hỏa Độc khó có thể trị liệu, thời gian dài như vậy, có thành công hay không cũng nên có tin tức, sao một chút động tĩnh cũng không có?

Thực không nhịn được, vận dụng một chút thực lực, kết quả nghe được tiếng khóc của đồ đệ, lông mày dựng lên, cũng không quản được nhiều như vậy, sãi bước đi vào.

- Chuyện gì xảy ra?

Vốn tưởng rằng vừa tiến đến, sẽ thấy đồ đệ quần áo xốc xếch, thiếu niên làm chuyện gì cầm thú, không nghĩ tới hai người một cái đứng ở mép giường một cái đứng ở cửa, không quá giống như tưởng tượng, Bích Lạc tiên tử không có lỗ mãng lập tức động thủ, mà nhìn về phía đồ đệ, trong giọng nói mang theo hỏi thăm.

- Sư phụ... Ta...

Không nghĩ tới sư phụ lại đột nhiên xuất hiện, Bích Nhi tiểu thư dừng khóc, sắc mặt đỏ bừng.

Chuyện này nên giải thích thế nào?

Cũng không thể nói mình lặng lẽ thay quần áo, bị đối phương nhìn, bị hiểu lầm thành nữ sắc lang!

- Hừ, nhìn đạo mạo trang nghiêm, không nghĩ tới lại là ngụy quân tử, được, hôm nay sư phụ liền thay ngươi chém giết tiểu tặc này!

Vốn không quá tin tưởng thiếu niên này sẽ làm ra chuyện xấu gì, nhưng thấy đệ tử muốn nói lại thôi, mặt đầy ửng đỏ, nhất thời “hiểu” cái gì, huyết dịch vọt lên não.

Ngọc thủ nâng lên, một đạo lực lượng hình thành, uyển như sấm, trong phút chốc để cho cả gian phòng như rớt vào hầm băng.

- Sư phụ...

Bích Nhi tiểu thư sợ hết hồn, vội vàng tiến lên một bước:

- Ngươi hiểu lầm...

- Quần áo cũng đổi, có thể có hiểu lầm gì!

Bích Lạc tiên tử nhíu mày, cặp mắt uyển như lôi điện.

Lúc Bích Nhi tiểu thư tiến vào, mặc quần không giống áo bây giờ, nàng tâm tư tinh tế, đã nhìn ra.

Cô nam quả nữ sống chung một phòng, nữ đổi một bộ quần áo, lại khóc thành như vậy. Nếu như nói nam không có làm gì, đánh chết nàng cũng không tin!

- Thật hiểu lầm... Hắn giúp ta thanh trừ Hỏa Độc, hơn nữa đã thành công! Không tin, ngươi xem...

Không biết giải thích như thế nào, mặt đầy quấn quít, thấy lực lượng trong tay sư phụ tùy thời sẽ rơi xuống, Bích Nhi đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng nói, vừa nói vừa đưa bàn tay ra.

- Thành công?

Bích Lạc tiên tử sửng sốt một chút, ngón tay rơi vào trên người đệ tử, một lát sau mắt đẹp trợn tròn.

Nàng tu vi cao, hơn nữa hiểu rõ Hỏa Độc, không người có thể so sánh, thời gian nháy con mắt liền đoán được Hỏa Độc có thanh trừ hay không, chính bởi vì đoán được, mới khiếp sợ không thôi.

Người thiếu niên trước mắt này lại thật có thể khu trừ Hỏa Độc, hơn nữa bản thân không có sao?

Cái này... Làm sao có thể?

Chi nhánh các nàng, bởi vì chuyện Hỏa Độc, vô số cao thủ lần lượt vẫn lạc, cũng từng cầu qua người Phổ Thiên hoàng triều, đáng tiếc, tất cả đều sắp thành lại hỏng!

Vốn đối với người thiếu niên trước mắt này có thể trị liệu Hỏa Độc, nàng cũng không ôm hy vọng quá lớn, ai ngờ lại thật có thể thành công!

- Ngươi làm sao làm được?

Không nhịn được hỏi một câu, hỏi xong mới nghĩ đến có chút lỗ mãng.

Mỗi người đều có bí mật của mình, nếu không thiếu niên cũng không đến nỗi cần một cái phòng kín.

- Nếu Hỏa Độc tiêu trừ, ngươi khóc cái gì?

Bích Lạc tiên tử nhìn qua, thấy thủ cung sa trên cánh tay đệ tử, mặt đầy nghi ngờ.

Hỏa Độc giải trừ, lại không bị khi dễ, ngươi khóc cái gì?

------oOo------

Chương 2846: Không thể ra sức

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta...

Bích Nhi tiểu thư mặt đỏ bừng, do dự một chút, không thể làm gì khác hơn là lẩm bẩm nói:

- Ta cao hứng...

- Cao hứng có thể khóc thành như vậy?

Bích Lạc tiên tử lắc đầu một cái.

Đối với đệ tử nói, nàng cũng không nghi ngờ, Hỏa Độc triền thân, thời khắc đối mặt tử vong, trong nháy mắt giải trừ, bất kỳ người nào sợ rằng cũng sẽ khó có thể khống chế cảm xúc, ngay cả loại tu vi

như nàng, cũng khó miễn hỗn loạn, huống chi người khác!

- Sư phụ... Nhiếp Vân có thể trị liệu giúp ta, cũng có thể trị liệu giúp ngươi...

Biết sư phụ đang ở đây, mới vừa rồi nhục nhã chỉ có thể để ở một bên, Bích Nhi tiểu thư chợt nhớ tới một chuyện, hưng phấn nhìn về phía sư phụ.

- Giúp ta trị liệu?

Trong lòng Bích Lạc tiên tử động một cái, nhìn thiếu niên ở trước mắt.

- Có thể giải trừ Hỏa Độc trong cơ thể Bích Nhi tiểu thư chỉ là may mắn, nếu như Hỏa Độc trong cơ thể tiên tử cường đại hơn nhiều mà nói, ta sợ rằng tạm thời không thể ra sức...

Thấy ánh mắt của hai người toàn bộ tập trung tới, Nhiếp Vân cười khổ nói.

Hắn cũng không có từ chối, nói là nói thật, Hỏa Độc trong cơ thể Bích Nhi, nếu như không phải chủ đan điền đột nhiên bị động phát lực, làm không tốt hiện tại hắn bất tử cũng bị thương nặng!

Về phần chủ đan điền vì sao sẽ động, như thế nào biến Hỏa Độc thành chất lỏng màu vàng, ngay cả hắn cũng không biết, tự nhiên sẽ không dám thử!

Vạn nhất Hỏa Độc trong cơ thể vị Bích Lạc tiên tử này vô cùng cường đại, chủ đan điền cũng không áp chế được, hoặc căn bản không động thì sao?

Chẳng phải trực tiếp dẫn hỏa, đùa chơi mình chết?

- Nhiếp Vân, mới vừa rồi là ta không đúng, cầu ngươi mau cứu sư phụ ta...

Nghe thiếu niên nói như vậy, Bích Nhi còn tưởng rằng hắn không muốn cứu, vội vàng nói, vừa nói vừa muốn quỳ xuống đất.

Sư phụ đối với nàng ân trọng như núi, ân tình vô luận báo đáp như thế nào cũng báo đáp không được, nếu bởi vì nàng, sư phụ bỏ lỡ cơ hội được cứu, cho dù mình chết cũng không thể tha thứ.

- Mau dậy đi...

Không nghĩ tới nha đầu này sẽ làm như vậy, Nhiếp Vân sợ hết hồn, vội vàng đở dậy.

- Van cầu ngươi... Chỉ cần có thể cứu sư phụ, muốn ta làm gì cũng được. Ngươi có thê tử đúng không, ta có thể làm thị thiếp hoặc tình nhân của ngươi cũng được...

Thấy hắn không có đáp ứng đở dậy, Bích Nhi lần nữa nói.

- ...

Nhiếp Vân đầu đầy hắc tuyến, nhìn nữ hài trước mắt khao khát, cũng không biết trách như thế nào, không thể làm gì khác hơn là cười khổ:

- Ta sợ ngươi rồi, cầu ngươi đừng nói những thứ này nữa...

Mặc dù Bích Nhi có lúc thiếu cân nhắc, lại thật là một người tôn sư trọng đạo. Có thể thấy được, vì sư phụ, nàng cái gì cũng có thể làm.

- Bích Nhi, ngươi...

Bích Lạc tiên tử cũng có chút buồn cười.

Tên đồ đệ trước mắt này, chân thực quá ngốc, nữ hài coi trinh tiết của mình còn nặng hơn sinh mạng, nàng lại lấy làm giao dịch, thật là...

Mặc dù cảm thấy buồn cười, nhưng trong lòng vô cùng cảm động, tên đệ tử này, vì có thể để cho người khác cứu mình, ngay cả những thứ này cũng buông xuống, tình nghĩa nặng, cho dù nàng không hề bận tâm tâm cảnh cũng động dung.

Cảm động, đồng thời cũng cảm thấy kỳ quái thiếu niên trước mắt.

Khí chất, dung mạo của đệ tử, nàng biết rất rõ, mặc dù hơi không bằng nàng, nhưng cũng là mỹ nhân tuyệt thế ngàn dặm mới tìm được một, không nói ai thấy cũng thích, nhưng nam tử theo đuổi nàng cũng ít nhất có thể từ đỉnh núi xếp đến chân núi.

Loại nữ hài dung mạo này, cam tâm lấy thân thể làm giao dịch, chịu làm tình nhân, thiếu niên này lại không động tâm chút nào, ngược lại cười khổ, tựa như bị uy hiếp bức bách, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Bằng vào nhãn lực cùng thực lực của nàng, đối phương là thật tâm hay giả ý, hoàn toàn có thể thấy được, tuyệt không phải lấy lệ, dục cầm cố túng, mà là thật bất đắc dĩ...

Nữ hài như Bích Nhi, chủ động hiến thân, lại để cho hắn bất đắc dĩ...

Bích Lạc tiên tử đối với thiếu niên trước mắt này cũng có chút ngạc nhiên.

- Ngươi không muốn ta cũng được, ngươi muốn cái gì... Chỉ cần có thể cứu sư phụ, ta vào nơi dầu sôi lửa bỏng cũng...

Bích Nhi lần nữa nói.

- Bích Nhi!

Thấy đệ tử càng nói càng hoang đường, sắc mặt của thiếu niên càng ngày càng quấn quít, Bích Lạc tiên tử vội vàng quát.

- Sư phụ...

Nghe được quát tháo, Bích Nhi quay đầu nhìn về phía sư phụ.

- Không cần nói, nếu Nhiếp Vân công tử nói không thể trị liệu, ngươi cần gì phải làm người khác khó chịu, ngay cả an nguy của hắn cũng không để ý?

Bích Lạc tiên tử quát một câu, mặt đầy nhu tình xoa xoa tóc của Bích Nhi:

- Lòng của ngươi, sư phụ biết, bất quá qua nhiều năm như vậy đã quen, chỉ cần giải quyết tai họa ngầm trên người ngươi, cho dù sư phụ chết, cũng vui vẻ yên tâm!

- Sư phụ...

Vành mắt của Bích Nhi đỏ lên.

- Nhiếp Vân công tử chớ trách, đệ tử của ta luôn luôn như vậy, còn hy vọng không có mang đến phiền toái cho ngươi...

Nhẹ nhàng cười một tiếng, Bích Lạc tiên tử không có chút mất mác cùng khổ sở nào, mà nhìn về phía Nhiếp Vân, vẻ mặt áy náy.

Nàng nhìn thấu thiếu niên lúng túng, cũng biết đối phương là thật không muốn cùng đệ tử sinh ra quan hệ gì.

- Tiên tử khách khí...

Bích Lạc tiên tử này, đối mặt tuổi thọ chỉ còn ba tháng, lại không ngần ngại chút nào, ngược lại mang ý lạnh nhạt, Nhiếp Vân không tự chủ được trong lòng sinh ra bội phục.

Một nữ hài có thể lạnh nhạt đối mặt sinh tử như vậy, chân thực hiếm thấy.

Cho dù hắn, biết tuổi thọ không dài, trước mắt có người có thể cứu, chắc chắn sẽ không buông tha!

- Không sao, ta nói rồi, ngươi trị liệu tốt Hỏa Độc của Bích Nhi, ta sẽ xuất thủ giúp ngươi cứu bằng hữu về, hiện tại xuất phát đi!

Bích Lạc tiên tử cười nhạt.

Trước nàng đã đáp ứng thiếu niên trước mắt này, thiếu niên đã cứu được Bích Nhi, bây giờ cũng nên là lúc nàng thực hiện cam kết.

- Vậy thì phiền toái tiên tử...

Bích Lạc tiên tử đáp ứng giúp một tay, Nhiếp Vân đối với cứu đệ đệ ra nắm chặc càng lớn, cảm kích gật đầu một cái, do dự một chút mới nói:

- Thật ra thì... Bằng thực lực của ta bây giờ, đúng là không cách nào trị liệu Hỏa Độc trên người tiên tử, nhưng mà, tạm thời để cho Hỏa Độc không phát tác, giúp ngươi gia tăng mấy năm tuổi thọ lại có thể làm được!

- Cái gì?

Thân thể mềm mại của Bích Lạc tiên tử nhoáng một cái.

Cho dù nàng tâm kiên như sắt, cũng không nhịn được có chút động tâm.

------oOo------

Chương 2847: Chức Nữ toa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cũng không phải là nàng rất sợ chết, mà là chi nhánh các nàng bây giờ chỉ có hai người, nàng sống, một ít kẻ xấu còn không dám động thủ, nhưng thật chết đi, Bích Nhi còn không có thành tài... Sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện nguy hiểm và phiền toái!

- Thật?

Không giống Bích Lạc tiên tử, Bích Nhi tiểu thư nghe nói như vậy, thiếu chút nữa nhảy cỡn lên.

Trước nghe được đối phương không cách nào cứu chữa sư phụ, đã tràn đầy tuyệt vọng, nghe được còn có thể gia tăng mấy năm tuổi thọ, nhất thời hưng phấn khó có thể áp chế.

Mặc dù mấy năm thoáng một cái đã qua, nhưng chỉ cần có thời gian liền đại biểu có hi vọng, hoặc giả bây giờ thiếu niên không cách nào cứu chữa, mấy năm sau thì sao? Ai biết sẽ như thế nào!

- Ân, bất quá…

Nhiếp Vân dừng lại một chút.

- Bất quá thế nào?

- Bất quá, mặc dù có thể để cho tiên tử sống nhiều một đoạn thời gian, nhưng sau này còn muốn trị liệu liền khó hơn, có thể nói... Để cho ngươi kéo dài sinh mạng, tương đương với uống rượu độc giải khát, Hỏa Độc sẽ trở nên càng ngày càng đáng sợ, không khống chế được nữa!

Do dự một chút, Nhiếp Vân nói.

Hắn cũng không phải là nói bậy, mà là trải qua nghĩ cặn kẽ mới nói như vậy.

Thông qua trị liệu Hỏa Độc cho Bích Nhi, hắn biết Hỏa Độc đã có linh trí, hơn nữa không thấp!

Hỏa Độc trong cơ thể Bích Nhi còn như vậy, làm sư phụ, Hỏa Độc khẳng định càng đáng sợ hơn, một khi bốc cháy, cho dù nàng thân là cường giả Hoàng cảnh, cũng khó chống lại!

Chính vì vậy, mới suy đoán đối phương trong vòng ba tháng hẳn phải chết.

Muốn để cho Hỏa Độc trong vòng ba tháng không phát tác, cũng có biện pháp, đó chính là... để mặc, mà không phải áp chế!

Cái gọi là để mặc, trên thực tế chính là dùng thứ tốt bồi bổ Hỏa Độc, như vậy Hỏa Độc có thức ăn ngon cuồn cuộn không ngừng, trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không phát tác, là có thể kéo dài sinh mạng... Chỉ bất quá làm như vậy, tương đương với lấy lương nuôi địch, cho dù tìm được phương pháp hóa giải Hỏa Độc, Hỏa Độc cũng biến thành hết sức đáng sợ, còn muốn tiêu diệt liền khó

hơn!

- Không kéo dài sinh mạng, ba tháng sau Hỏa Độc cũng sẽ phát tác, nếu như có thể sống lâu mấy năm, cho dù không khống chế được, cũng tốt hơn tình huống bây giờ!

Bích Lạc tiên tử cười một tiếng.

Thái độ của nàng không khẩn trương cũng không nóng nảy, giống như nói là người khác, không có quan hệ gì tới nàng vậy.

Dù sao ba tháng sau Hỏa Độc sẽ bùng nổ, lấy lương nuôi địch cũng được, để cho Hỏa Độc trở nên càng đáng sợ hơn cũng tốt. Bất kể nói thế nào, cũng có thể làm cho sinh mạng kéo dài, đối với nàng mà nói, là chuyện tốt.

- Đã như vậy, đây là một ít đan dược, ba tháng sau tiên tử dùng một viên, sau đó hai tháng sau dùng hai viên, một tháng sau dùng một viên... Nương theo thời gian càng dài, nhất định phải cắn nuốt càng nhiều, giống như hít á phiện... Chai thuốc này tạm thời có thể đảm bảo ngươi trong hai năm bình yên vô sự!

Cổ tay lộn một cái, Nhiếp Vân lấy ra một bình ngọc.

Bình ngọc cùng thuốc bên trong đều là hắn vừa mới lợi dụng thế giới nạp vật luyện chế.

Thật ra thì cũng không có dược liệu kỳ quái gì, chẳng qua là dung hợp Hỏa Thần khí cùng Kịch Độc khí vào một chỗ làm thành.

Hai thứ đồ này, đối với Hỏa Độc có hấp dẫn trí mạng, lấy cái này hấp dẫn đối phương, có thể để cho Hỏa Độc trì hoãn thời gian phát tác!

Dĩ nhiên, nương theo Hỏa Độc càng ngày càng lớn mạnh, sức hấp dẫn của loại vật này cũng sẽ dần dần yếu bớt. Cho nên, chỉ có thể không ngừng gia tăng chất thuốc cùng rút ngắn thời gian.

- Đa tạ...

Nhận lấy bình ngọc, Bích Lạc tiên tử nhìn một cái, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ánh mắt của nàng cao minh hơn Bích Nhi nhiều lắm, lập tức nhìn ra đan dược do hỏa diễm tinh thuần luyện chế thành, mặc dù trong lòng kỳ quái, lại không có hỏi ra.

Xem ra, thiếu niên trước mắt này so với nàng tưởng tượng còn lợi hại hơn, bí mật nhiều hơn.

- Ta dẫn ngươi đi cứu người!

Cất kỹ bình ngọc, Bích Lạc tiên tử không nói nhiều nữa, bàn tay động một cái, một vật hình thoi xuất hiện ở trước mặt ba người.

- Lên đi!

Nói xong, thân thể Bích Lạc tiên tử búng một cái, tiến vào vật thể hình thoi.

Mặc dù Nhiếp Vân không biết trước mắt rốt cuộc là cái gì, nhưng nhìn dáng dấp cũng có thể đoán ra, nên không do dự đi vào.

Bích Nhi cũng theo sát tới.

Vật thể hình thoi giống như một khoang thuyền, bên trong có bàn ghế, cùng với các loại vật phẩm sinh hoạt, đi tới một chỗ ngồi ngồi xuống.

- Đi thôi!

Nương theo Bích Lạc tiên tử nói, vật thể hình thoi ô… một tiếng, bắn phá trường không, từ tiểu viện bay ra ngoài.

- Quả nhiên là... pháp bảo phi hành!

Lúc tiến vào, Nhiếp Vân liền suy đoán khả năng này là một pháp bảo có thể phi hành, thấy nó bay lên trời, không nhịn được xác nhận xuống.

Hoàn Vũ Thần giới chỉ có đạt tới Hoàng cảnh mới có thể phi hành, cái pháp bảo này có thể phi hành, chỉ sợ cũng đã đạt tới Hoàng cảnh, là một thần binh Hoàng cảnh!

Loại binh khí cấp bậc này, cho dù Chí Hào tướng quân cũng không có.

- Cái này là Chức Nữ toa, sư phụ ta tự tay chế tạo, thần binh phi hành Hoàng cảnh đỉnh phong, mặc dù không thể dùng để chiến đấu, nhưng dùng để phi hành, Hoàng cảnh bình thường muốn đuổi kịp cũng vô cùng khó khăn!

Ngồi ở cách đó không xa, thấy thiếu niên tò mò nhìn binh khí hình thoi, Bích Nhi giải thích.

- Chức Nữ toa? Thần binh Hoàng cảnh đỉnh phong?

Nhiếp Vân hít một ngụm khí lạnh.

Hắn vốn tưởng rằng món binh khí này đánh chết cũng chỉ Hoàng cảnh sơ kỳ, không nghĩ tới là Hoàng cảnh đỉnh phong, có thể luyện chế loại binh khí này, Bích Lạc tiên tử rốt cuộc là thực lực gì?

- Ha hả!

Thấy hắn giật mình, Bích Nhi tràn đầy cao hứng.

Thiếu niên trước mắt này, tuổi không lớn lắm, lại giống như lão đầu vậy, cực kỳ trầm ổn, có thể để cho hắn kinh ngạc một cái, cũng coi như thỏa mãn.

Biết cấp bậc của thần binh phi hành, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn về phía Bích Lạc tiên tử cách đó không xa, chỉ thấy nàng tử y lung lay, tựa như tiên nữ hạ phàm.

Không thể không nói, vẻ đẹp của nàng so với Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không kém chút nào, cho dù Nhiếp Vân tâm như chỉ thủy, thấy cũng không nhịn được động tâm.

Người trước mắt này tuyệt đối là vưu vật, mặc dù nhìn có chút

trong trẻo lạnh lùng, nhưng mọi cử động mang xinh đẹp cùng u nhã, làm cho không người nào có thể kén chọn.

- Đây chính là Kim Nguyên phường!

Phi hành một hồi, chưa đủ mấy chục hô hấp, Chức Nữ toa rung một cái, chậm rãi ngừng lại, Bích Lạc chắp hai tay ở sau lưng, nhàn nhạt nói.

------oOo------

Chương 2848: Kim Nguyên phường

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đến?

Nhiếp Vân sợ hết hồn.

Lúc trước tới Hỏa Thần Tông, Chí Hào tướng quân phi hành nửa ngày, bây giờ chừng mười tức liền tới, thiệt hay giả?

Kim Nguyên phường này, mặc dù hắn không biết vị trí cụ thể ở nơi nào, nhưng trước cũng nghe Bích Lạc tiên tử nói ở thành bắc! Địa phương xa như vậy, đi tới lại nhanh như thế, không hổ là thần binh Hoàng cảnh đỉnh phong, quả nhiên đáng sợ!

- Tiên tử, ta muốn cầu ngươi một chuyện...

Biết đã đến địa phương, Nhiếp Vân đứng dậy, ôm quyền nói.

- Cứ nói đừng ngại!

Bích Lạc tiên tử nhìn tới.

- Ta muốn tự mình đi nghĩ biện pháp giải quyết, nếu như chân thực không giải quyết được, lại làm phiền tiên tử xuất thủ! Mong có thể đáp ứng!

Nhiếp Vân do dự một chút nói.

Nghe nói như vậy, Bích Lạc tiên tử nhìn chằm chằm thiếu niên ở trước mắt, tựa hồ muốn nhìn xem hắn nghĩ cái gì, một lát sau mới thở dài một tiếng:

- Được!

- Đa tạ!

Nhiếp Vân từ Chức Nữ toa nhảy xuống, lắc lư mấy cái, biến mất ở trong đám người.

- Sư phụ, đội chấp pháp cường đại, hắn...

Bích Nhi tiểu thư lo lắng.

Mặc dù đối với thiếu niên này, trong lòng mang theo oán niệm rất lớn, nhưng thấy một mình hắn tiến vào hổ huyệt, nàng vẫn còn có chút sốt ruột.

- Yên tâm đi, thật muốn có chuyện, ta sẽ ra tay!

Nhìn ra lo lắng của nàng, Bích Lạc tiên tử nói.

Đệ tử sợ người trước mắt này xảy ra chuyện, nàng làm sao không sợ! Sở dĩ đáp ứng, là bởi vì đối phương kiên trì tự mình đi giải quyết, mà không yêu cầu nàng.

Nàng là người của Hỏa Thần tông, một khi động thủ, bị đội chấp pháp nắm được cán, đưa tới rất nhiều phiền toái, thiếu niên rõ ràng biết những thứ này, không muốn để cho nàng chọc vào nhiều như vậy.

- Coi như ta lại thiếu ngươi một nhân tình...

Thở dài một tiếng, ngón tay của Bích Lạc tiên tử vuốt mái tóc đen nhánh, an tĩnh đứng ở trong Chức Nữ toa, không biết nghĩ cái gì.

Thiếu niên này giải quyết Hỏa Độc trong cơ thể Bích Nhi, là một

nhân tình, giúp nàng kéo dài tuổi thọ, là hai nhân tình, mình muốn báo đáp đối phương, đối phương vì nàng cân nhắc, cũng coi như nhân tình, nhiều nhân tình như vậy, thật không biết báo đáp như thế nào.

- Nhiếp Vân, ngươi không cần có chuyện...

Bích Nhi không có nghĩ nhiều như Bích Lạc tiên tử, cũng không biết ý nghĩa Nhiếp Vân một mình đối mặt, mặt đầy lo âu, xuyên thấu qua Chức Nữ toa nhìn Kim Nguyên phường, bất quá nhìn một hồi, không nhịn được lộ ra vẻ cổ quái.

- Người đâu? Sao không thấy?

Thiếu niên vừa mới đi xuống, ở trong đám người lắc lư mấy cái, lại từ tầm mắt của nàng biến mất, tìm không thấy được nữa.

- Phương pháp ngụy trang thật cao minh... Hắn ngụy trang...

Nghe được thanh âm kinh ngạc của đệ tử, lúc này Bích Lạc tiên tử mới phản ứng được. Tinh thần lực khổng lồ trong nháy mắt lan tràn toàn bộ Kim Nguyên phường, thậm chí dưới đất cũng nhìn một lần, kết quả... giống như Bích Nhi, cái gì cũng không tìm được.

- Cái này... Chuyện gì xảy ra?

Bích Lạc tiên tử nháy mắt, mắt đẹp trợn tròn, tất cả đều là không thể tin được.

Mới vừa rồi người thiếu niên kia, giống như từ nhân gian đột nhiên bốc hơi, thực lực của nàng như vậy cũng không phát hiện... Điều này sao có thể?

Mặc dù thực lực của nàng không dám nói đứng ở đỉnh phong của Hoàn Vũ Thần giới, nhưng cũng không thấp, trong Hoàng cảnh ít có địch thủ, mặc dù không dùng toàn bộ thủ đoạn, nhưng thực lực như thế nhìn không thấu một tiểu tử Vương cảnh trung kỳ ngụy trang, vẫn để cho nàng khó có thể tin.

- Có khi tiểu tử này... thật có thể làm ra cử chỉ kinh người gì!

Khẽ mỉm cười, giống như trăm hoa đua nở, trong lòng Bích Lạc tiên tử nhiều hơn mấy phần mong đợi.....

- Đây chính là Kim Nguyên phường? Đội chấp pháp ở dưới đất tầng ba?

Từ trong đám người đi ra, Nhiếp Vân nhìn bảng hiệu trước mắt.

Mới vừa rồi chui vào đám người, trong chớp mắt liền đổi một thân trang phục cùng dung mạo, lúc này hắn hoàn toàn không hợp tuổi tác, là trung niên có ba chòm râu, dáng vẻ trang nghiêm.

Từ đội chấp pháp cướp người, một khi bị nhận ra, hậu hoạn vô cùng, hắn mới tới Hoàn Vũ Thần giới, còn không muốn kết quá nhiều thù oán, ngụy trang một chút, có thể tránh khỏi không ít phiền toái.

Biết rõ đệ đệ có thể bị nhốt dưới đất, chịu đựng hành hạ, Nhiếp Vân cũng không lỗ mãng, theo sau lưng đám người chậm rãi đi tới, không nhìn ra chút hốt hoảng nào.

Lúc này chính là thời điểm phường thị náo nhiệt nhất, lượng trao đổi lớn, người nhiều lại tạp. Trang phục của Nhiếp Vân không có gì kỳ quái, lẫn vào đám người, bất kỳ ai cũng không nhìn ra dị thường, tựa như một người làm ăn bình thường.

- Loại cơ cấu bí mật như đội chấp pháp, nếu như không phải trước thời hạn biết, nằm mộng cũng không nghĩ tới sẽ giấu ở trong phố xá sầm uất này...

Vừa đi Nhiếp Vân vừa sinh lòng cảm khái.

Mặc dù Đội chấp pháp là bát đại tông môn liên hiệp hình thành, trên thực tế lại giống như Cẩm Y vệ của một ít hoàng triều ậy, thuộc về cơ cấu đặc vụ.

Loại cơ cấu này, là không thấy được ánh sáng!

Dựa theo ý tưởng của tất cả mọi người, nếu không thấy được ánh

sáng, nên núp ở chỗ u ám, rất khó tìm được, ai có thể nghĩ tới sẽ ở phường thị sầm uất chứ?

- Vị tiên sinh này, tới nhìn một chút a, Kim Thân thảo này của ta là dược liệu quý giá, luyện thể bảo vật vô thượng, một cây chỉ cần ba nghìn Hỏa Thần Tệ... Ai, chớ đi a, thật muốn mua mà nói, thương nghị một chút cũng được... Hai nghìn Hỏa Thần Tệ không thể ít hơn nữa… Một nghìn cũng được...

- Ta là Vô Biên Vệ lục tinh lưu lại bảo bối, mặc dù không thể dùng để chiến đấu, lại có giá trị kỷ niệm, năm nghìn Hỏa Thần Tệ, ngươi không thua thiệt cũng không mắc lừa... Cái gì? Ba Hỏa Thần Tệ cũng không trị giá? Chẳng qua là cái bô bình thường? Nói hưu nói vượn, cái bô mà Vô Biên Vệ lục tinh sử dụng qua, là cái bô bình thường sao...

- Cao dán Vương thú chính tông, xức ở trên vết thương, trong nháy mắt trì máu hóa ứ, tiêu sưng ngừng đau! Vật phẩm Võ giả cần thiết, bây giờ bán tiện nghi, năm mươi Hỏa Thần Tệ một hộp...

- Một quặng kim loại đặc thù, không biết tài liệu gì, nhưng khẳng định vô cùng thưa thớt, có tiền có thể mua về nghiên cứu một chút, một vạn Hỏa Thần Tệ...

Khắp nơi đều là tiếng rao hàng, đi ở trong đám người, làm không tốt liền bị thương gia nào đó kéo qua.

Nghe được bọn họ thét, nhìn về phía khắp nơi trưng bày đủ loại vật phẩm, Nhiếp Vân không nhịn được lắc đầu.

Mặc dù hắn mới tới thế giới này, không nhiều bảo vật của Hoàn Vũ Thần giới, nhưng ánh mắt vẫn có một ít, những người này nói thiên hoa loạn trụy, trên thực tế bán ra mười cái thì có chín cái là giả.

------oOo------

Chương 2849: Ngươi là phi thăng giả?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lắc đầu một cái, chậm rãi đi về phía trước, không quan sát cửa hàng chung quanh nữa, mà quan sát kết cấu phường thị, có trận pháp đặc hữu hay không.

Muốn cứu người, nhất định phải nhìn rõ đường, vạn nhất làm không tốt vọt tới trong trận pháp của người khác, vậy đừng nói cứu người, mình cũng sẽ đáp vào.

Rất nhanh, dọc theo toàn bộ phường thị nhìn một vòng, quả nhiên để cho hắn phát hiện vài trận pháp, chỉ bất quá những trận pháp này giấu rất kỹ, cũng không có mở ra, cho dù là hắn, cũng không biết uy lực cụ thể như thế nào.

Bất quá, có thể bảo vệ phường thị cùng đội chấp pháp, không cần nghĩ cũng biết cấp bậc không thấp.

- Không có lối đi xuống đất?

Đi một hồi, Nhiếp Vân phát hiện một hiện tượng kỳ quái, cái phường thị này chỉ có một tầng, không có lối đi xuống dưới!

Xem ra trụ sở của đội chấp pháp, mặc dù tọa lạc ở phường thị náo nhiệt, vẫn không phải là người nào cũng được đi vào.

- Vị đại nhân này, ta là quản sự nơi này, xem ngươi ở phường thị quay một vòng, muốn mua cái gì, có thể hỏi ta, ta có thể dẫn ngươi đi...

Đang kỳ quái, bên tai vang lên một thanh âm, ngay sau đó một thanh niên đi tới.

Mặc dù Nhiếp Vân cố ý che giấu mục đích thật sự, ở phường thị vòng vo một vòng lớn cái gì cũng không mua, nhưng vẫn đưa tới người khác chú ý.

- Ân, ta muốn mua một vật, nơi này giống như không có...

Nhiếp Vân quay đầu nhìn lại, là một thanh niên bình thường, thực lực nửa bước Phong Vương, quần áo màu nâu, giống như nhân viên quản lý phường thị, thân phận hẳn giống như hắn nói, là một

quản sự, lúc này cười một tiếng.

Thanh niên nhìn tới:

- Không có? Kim Nguyên phường là sở giao dịch lớn nhất Hỏa Thần thành, phàm là mong muốn, không có không mua được, ngươi muốn mua gì, cứ nói thẳng đi, chỉ cần có tiền, bảo đảm có thể để cho ngươi thỏa mãn!

- Cái gì cần có đều có? Không thấy được a, ta mới vừa nhìn một vòng, cũng không tìm được vật mong muốn...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Quay phường thị một vòng, hắn cũng coi như nhìn ra, những thứ kia chủng loại phồn đa, nhưng muốn nói thành cái gì cần có đều có, sợ rằng còn có chút phóng đại.

Không nói những thứ khác, chỉ nói Chức Nữ toa mới vừa rồi, loại thần binh Hoàng cảnh cấp bậc này, là không có bán ra.

- Không có...

Thấy hắn lắc đầu, thanh niên lộ ra vẻ tự tiếu phi tiếu, nhãn châu xoay động, đột nhiên thấp giọng:

- Nếu như đoán không sai, ta biết ngươi muốn mua cái gì, đại nhân thật có thưởng thức! Đi theo ta!

- Ân?

Chẳng qua là thuận miệng nói, như sợ đối phương hoài nghi, không nghĩ tới đối phương sẽ trả lời như vậy, Nhiếp Vân không nhịn được sửng sốt một chút.

Thứ gì, lại thần bí như vậy?

Trong lòng kỳ quái, nhưng ngoài miệng không hỏi nhiều, theo sau lưng thanh niên, chậm rãi đi về phía trước.

- Hắc hắc, đại nhân rất biết hưởng thụ, chắc là muốn mua... cái đó đi! Chúng ta nơi này có rất nhiều chủng loại, bảo đảm ngươi hài lòng!

Đi một hồi, rời địa phương nhiều người, thanh niên cười hắc hắc, ánh mắt lóe lên.

- Cái đó?

Nhiếp Vân như hòa thượng sờ hoài không thấy tóc, bất quá nhìn dáng vẻ đối phương dâm đãng, đoán cũng đoán được bảy tám phần, đang muốn cự tuyệt, trong lòng động một cái, cười ha ha nói:

- Tiểu huynh đệ thật tinh mắt, ta thích nhất cùng người tin mắt nói chuyện!

Từ đối thoại, có thể nhìn ra người này rất hiểu phường thị, đi loạn mù quáng, còn không bằng từ trong miệng hắn hỏi thăm.

Nghĩ tới đây, cổ tay lộn một cái, lấy ra một bình ngọc, đưa tới:

- Đây là bảo bối ta tình cờ lấy được, đối với trị liệu thương thế có rất nhiều chỗ tốt, không tính trân quý, nhưng cũng không bình thường, chúng ta mới gặp mà như đã quen từ lâu, đưa cho tiểu huynh đệ ngươi a!

Nhận lấy bình ngọc, thanh niên cúi đầu nhìn một cái, ánh mắt không nhịn được sáng lên, hô hấp dồn dập:

- Đa tạ đại nhân ban thưởng...

Hàng năm ở phường thị, mặc dù thực lực không mạnh, nhưng giám định bảo vật vẫn có một tay, chỉ nhìn một cái, cũng biết trong bình ngọc chứa gì, nói riêng về giá trị, là không thể lường được.

Trên người Nhiếp Vân không có Hỏa Thần Tệ, bình ngọc kể cả đồ vật bên trong là hắn vừa mới dùng Mộc Sinh khí luyện thành, mặc dù không có hiệu quả chữa thương như Mộc Sinh khí, nhưng vượt xa đan dược chữa thương bình thường.

Đối nhân xử thế, ở địa phương nào cũng thế, Hoàn Vũ Thần giới cũng không ngoại lệ.

Dù sao loại vật này, hắn muốn luyện chế bao nhiêu liền có bấy nhiêu, nên không quan trọng.

Trực tiếp chui xuống dưới đất, khẳng định có thể tìm được vị trí hiện thời của đội chấp pháp, nhưng làm như vậy, vô cùng nguy hiểm. Trong đó nhất định là có không ít trận pháp, trước khi làm rõ ràng, tùy tiện chui vào, tương đương với cá chui vào lưới, làm không tốt cũng sẽ bị bắt.

- Ta nhìn một cái cũng biết đại nhân là người biết hàng, lúc này mới đến tìm ngươi...

Thu bình ngọc vào trong ngực, thái độ của thanh niên trở nên càng thêm nhiệt tình, nở nụ cười:

- Đại nhân muốn dạng nô lệ gì, có thể nói thẳng, là dùng ấm giường, hay coi là hộ vệ nuôi dưỡng... Chỉ cần nói ra chủng loại cần, ta bảo đảm giới thiệu cho ngươi tốt nhất, không để cho ngươi thua thiệt!

- Nô lệ?

Còn muốn từ trong miệng đối phương khách sáo vài câu, không nghĩ tới cho bình đan dược liền nói thẳng, trong lòng Nhiếp Vân ngạc nhiên, lại không nói nhiều, gật đầu:

- Dễ nói, xem trước một chút, chỉ cần thích hợp, ta sẽ không bạc đãi ngươi!

Mua bán nô lệ, hắn đã rất lâu chưa từng thấy, không nghĩ tới Hoàn Vũ Thần giới lại có loại giao dịch này.

Bất quá nhìn dáng vẻ của thanh niên, loại giao dịch này tựa hồ có chút không thấy được ánh sáng, giấu giếm rất sâu, không phải người bình thường có thể biết.

Trong lòng âm thầm suy đoán, dưới chân theo sát thanh niên, từng

bước một đi về phía trước, chỉ chốc lát liền đi tới một lối vào của phường thị, thanh niên liên tục vòng vo mấy cái, lối đi vốn chật hẹp liền rộng mở trong sáng.

Không nghĩ tới địa phương mới vừa rồi nhìn không có đường, lại còn có chỗ rộng rãi như vậy.

Dọc theo lối đi đi một hồi, một cánh cửa vòng tròn xuất hiện ở trước mắt, ngay sau đó là một thang lầu thật dài, lan tràn xuống phía dưới, không thấy được cuối.

- Quả nhiên có lối đi...

Thấy thang lầu, Nhiếp Vân cũng biết tìm được con đường xuống dưới.

Mới vừa rồi vòng vo một vòng lớn như vậy cũng không phát hiện, nguyên lai núp ở chỗ này.

Xem ra một bình đan dược không có tặng không, nhanh như vậy liền tìm đến chỗ rồi.

- Muốn mua nô lệ, đầu tiên phải thông qua tuần tra lệnh...

Đi một hồi, lại một cánh cửa vòng tròn xuất hiện ở trước mặt, phía trên cửa có một lệnh bài màu vàng trôi lơ lửng, tỏa ra từng đạo ánh sáng.

------oOo------

Chương 2850: Nô lệ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tuần tra lệnh?

Nhiếp Vân nhướng mày.

Vật này trước hắn nghe Phạm Trọng nói qua, có thể giám định thân

phận phi thăng giả, mua nô lệ cần giám định thân phận phi thăng giả... Chẳng lẽ bán nô lệ có liên quan tới đội chấp pháp?

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

- Nếu quả thật như vậy, đội chấp pháp này không muốn cũng được...

Một đoàn lửa giận thiêu đốt ở trong lòng, cặp mắt của Nhiếp Vân nheo lại.

- Chúng ta bán ra nô lệ... Đều là phi thăng giả?

- Dĩ nhiên!

Thanh niên thấy hắn dừng bước hỏi ra lời này, mặt kỳ quái, bất quá vẫn giải thích một chút:

- Phi thăng giả tiềm lực lớn, nhưng mà cũng có chỗ xấu, đó chính là thích ứng hoàn cảnh Thần giới, mua được tốt, sau này thành tựu bất khả hạn lượng, kém, liền tiêu tiền không... giống như đánh bạc, chỉ xem vận khí tốt hay xấu!

- Đáng ghét!

Thấy suy đoán của mình được xác nhận, quả đấm của Nhiếp Vân siết chặc, bất quá cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trước khi tới Bích Lạc tiên tử nói không sai, đội chấp pháp bắt được phi thăng giả cũng không sát hại, mà coi là nô lệ bán ra!

Chỉ cần không giết, liền có rất nhiều cơ hội, mặc dù tức giận, cũng biết bây giờ không phải là thời điểm phát tác, trước khi không thấy được Nhiếp Đồng, tùy tiện động thủ, sẽ có rất nhiều phiền toái, lúc này cười một tiếng, tinh thần động một cái, lực lượng Thôn Phệ trong cơ thể thông suốt toàn thân, đi tới cánh cửa trước mắt.

Năng lực Thôn Phệ của Phổ Thiên hoàng triều là đặc hữu của Hoàn Vũ Thần giới, vận chuyển loại lực lượng này, hẳn có thể lừa gạt được tuần tra lệnh, không bị nhìn ra thân phận phi thăng giả.

Hắn thấy, cái này nếu là tuần tra lệnh, có thể dò xét ra phi thăng giả, chắc là từ lực lượng trong cơ thể phân biệt ra được.

Người sinh trưởng ở địa phương, từ vừa sinh ra liền tiếp xúc linh khí của Hoàn Vũ Thần giới, lực lượng đặc biệt thuộc về Thần giới, cùng người từ tiểu thế giới tới là hoàn toàn bất đồng.

Trong lòng suy đoán, lại không nắm chặc quá lớn, bất quá, muốn tìm được đệ đệ, đầu tiên phải gặp được những cái gọi là nô lệ kia... Chuyện đến nước này, không thể để hắn do dự, đi tới trước tuần tra lệnh, ánh sáng bao phủ lấy hắn.

Ông!

Thời điểm Nhiếp Vân cho là, lực lượng Thôn Phệ trong cơ thể có thể lấy giả đánh tráo, mê hoặc tuần tra lệnh, đột nhiên một đạo tiên quang màu đỏ sáng lên, chiếu sáng toàn bộ thang lầu.

- Phi thăng giả... Ngươi là phi thăng giả?

Thanh niên vốn cười hì hì đột nhiên biến sắc, liên tiếp lui về phía sau.

- Không lừa gạt được?

Trong lòng Nhiếp Vân rung một cái.

Đi tới Hoàn Vũ Thần giới nhiều ngày như vậy, hắn đã biến chuyển lực lượng toàn thân, cộng thêm lực lượng Thôn Phệ của Phổ Thiên hoàng triều, vốn tưởng rằng có thể thành công giấu giếm thân phận phi thăng giả, nằm mơ cũng không nghĩ tới, thời gian nháy con mắt liền bị đoán được!

Làm sao bây giờ?

Mục đích của Đội chấp pháp chính là bắt phi thăng giả, vừa đến liền bị nhận ra, tương đương dê vào miệng cọp, đừng nói cứu người, làm không tốt ngay cả hắn cũng chết ở chỗ này.

Không được, tuyệt không thể để cho bọn họ xác nhận thân phận phi thăng giả! Cho dù tuần tra lệnh xác định thì thế nào? Chỉ cần không thừa nhận, đối phương cũng không có biện pháp!

Những ý nghĩ này lóe lên, Nhiếp Vân đã có chủ ý, bước lên trước, đi ra phạm vi ánh sáng bảo phủ:

- Phi thăng giả, nói nhăng gì đó?

Nói xong bàn tay đưa về phía trước, một đạo hỏa diễm nóng bỏng hừng hực bay ra, ở trên không trung ngưng tụ thành hình, tựa như hỏa long.

- Hỏa diễm chỉ đệ tử hạch tâm của Hỏa Thần tông mới có?

Thanh niên vốn muốn chạy trốn, thấy đoàn hỏa diễm này nhất thời ngừng lại.

Thân là người Hỏa Thần thành, lực lượng Thôn Phệ có khi không biết, nhưng hỏa diễm mạnh yếu, độ tinh khiết, vẫn biết rất rõ ràng, hỏa diễm trong tay trung niên trước mắt vô cùng tinh thuần, mang uy lực vượt qua Đại Đạo, trừ đệ tử hạch tâm của tông môn, tuyệt đối không người có thể đạt tới!

Đệ tử hạch tâm của Hỏa Thần tông, ẩn chứa Hỏa Thần Đại Đế nhất mạch, sao có thể là phi thăng giả... Chẳng qua mới vừa rồi...

- Ta mới vừa giết một phi thăng giả, có thể thân dính oán khí cùng máu tươi của đối phương!

Nhiếp Vân thuận miệng nói.

Bây giờ chỉ có thể nói bậy, chỉ cần có thể lừa bịp được đối phương, tạm thời không nổi đoá, đợi tìm được đệ đệ lại tính tiếp.

- Thì ra là như vậy!

Nghe được hắn nói bậy, thanh niên tin là thật, bừng tỉnh đại ngộ.

Sở dĩ tin tưởng, ngược lại không phải hắn dễ gạt, mà là hỏa diễm

tinh thuần như vậy, trừ huyết mạch, bất kỳ người nào cũng không làm được, chớ nói chi là phi thăng giả!

Ở chỗ này, có lực lượng vượt qua Đại Đạo, liền đại biểu thân phận, thế lực, ai cũng không bắt chước được.

Người trước mắt này, lực lượng hỏa diễm tinh thuần, nhìn một cái liền biết thuộc về mấy vị hạch tâm nhất, loại độ cao này, không phải hắn một quản sự nho nhỏ có thể tiếp xúc, không dám nghi ngờ quá mức.

Giống như nghi ngờ hoàng tử là phi thăng giả... Đây không phải đùa giỡn sao

- Phỏng chừng cái tuần tra lệnh này đã hư, trước mang ta đi nhìn những nô lệ kia một chút đi! Chuyện này quay đầu lại hẳn nói!

Nhiếp Vân khoát khoát tay, giả bộ dáng vẻ tùy ý.

- Vâng!

Xác nhận thân phận của người trước mắt, thanh niên không dám nói nhảm, vội vàng dẫn đường.

Thông qua cánh cửa này, trước mặt không có bao nhiêu đường nữa, đi tới một phòng khách.

- Cao lão bản, giới thiệu cho ngươi sinh ý, vị đại nhân này đến từ Hỏa Thần tông, muốn mua mấy nô lệ. Ngươi xem một chút có thể lấy ra những hàng tốt kia hay không?

Tiến vào phòng, thanh niên đi tới bên cạnh một trung niên, cười nói.

Trung niên này lông mày cùng tóc đều màu đỏ, trên mặt tràn đầy hung dử, chỉ nhìn gương mặt liền biết rất hung ác.

- Hàng tốt?

Thường làm ăn, không có kẻ ngu, nghe thanh niên nói như vậy,

trung niên lập tức biết thân phận người trước mắt không đơn giản, lập tức đứng dậy đón chào.

- Tại hạ Cao Nhạc, không biết vị đại nhân này muốn mua vật gì?

Nhiếp Vân không có trả lời ngay, mà cẩn thận quan sát người trước mắt.

Người trung niên này có thực lực Phong Vương sơ kỳ, không nhìn ra đặc thù gì, trên người tràn đầy khí tức phố phường vô lại, không có cảm giác ưu việt đặc hữu của bát đại tông môn.

- Hẳn không phải là người của đội chấp pháp...

Trong nháy mắt, trong lòng hắn đã có phán đoán.

Đội chấp pháp do đệ tử kiệt xuất của tám thế lực lớn tạo thành, trên người có ngạo khí đặc hữu của đệ tử tông môn, hoàng triều, người trước mắt này vô luận từ thực lực hay cử chỉ, đều chênh lệch khá xa, cho nên khẳng định không phải người của đội chấp pháp!

------oOo------

Chương 2851: Nô lệ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta muốn nhìn hàng một chút, quá kém, không vào mắt của ta, liền không cần nói!

Biết đối phương không phải người của đội chấp pháp, Nhiếp Vân lười nói nhiều, nhàn nhạt nói.

- Nhìn hàng... Có thể!

Cao Nhạc gật đầu, đi về phía trước:

- Mời đi theo ta!

Theo sau hắn vòng qua phòng khách, ngay sau đó thấy một hàng kiến trúc tựa như phòng giam, nhìn vào trong, lông mày của Nhiếp Vân không nhịn được nhảy lên.

Trong phòng giam đứng mấy trăm người, tuổi từ hơn hai mươi đến hơn năm mươi không đều, bị người dùng lực lượng đặc thù phong ấn lục giác, giống như một cương thi, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Người bị phong ấn lục giác, cho dù bị chém giết cũng không biết, còn bị coi là nô lệ bán ra... Mặc dù đã sớm đoán được, nhưng chính mắt nhìn thấy, vẫn để cho hắn lên cơn giận dử.

Bất kể nói thế nào, phi thăng giả cũng là người, đối đãi như vậy, thật không khác gì súc vật cả!

Bởi vì không có ngũ giác, sinh lý bình thường cũng không biết, toàn bộ phòng giam tràn đầy mùi hôi, còn chưa tới bên cạnh, liền gay mũi khó ngửi, để cho người ta khó có thể tiến vào.

- Hừ!

Nhiếp Vân vung tay áo một cái, một làn gió mát thổi qua, mùi hôi mới trở nên tốt hơn nhiều.

- Vương cảnh trung kỳ?

Thấy hắn ra tay, Cao Nhạc theo ở phía sau đoán được thực lực của hắn, vẻ kính sợ trong lòng không có ngưng trọng như trước.

Vương cảnh trung kỳ, ở chỗ này không tính là cao thủ gì, cũng chỉ bình thường.

- Nô lệ nơi này, tùy tiện nhìn, giá cả cũng không giống nhau, bất quá tiện nghi nhất cũng phải mười vạn Hỏa Thần Tệ!

Không có kính sợ, Cao Nhạc nói chuyện cũng tùy ý rất nhiều.

- Mười vạn Hỏa Thần Tệ?

Mới vừa rồi Nhiếp Vân ở phường thị quay một vòng, biết giá trị của Hỏa Thần Tệ, trong đó vật phẩm đắt tiền nhất, cũng không cao hơn một vạn, nơi này một nô lệ liền muốn mười vạn, không khỏi có chút quá cao a!

- Cái giá tiền này của chúng ta coi như tương đối công đạo, ngươi cũng biết những phi thăng giả này, đều có tiềm lực rất lớn, chỉ cần tài nguyên đủ, ai cũng không nói chính xác sau này có thể đạt tới cấp bậc gì, mười vạn Hỏa Thần Tệ đừng nói một vị cường giả Hoàng cảnh tương lai, cho dù có thể đạt tới Vương cảnh đỉnh phong, cũng đã kiếm lời lớn rồi!

Cao Nhạc giải thích.

- Lời không thể nói như vậy, giá trị cũng không thể nhìn như vậy, có thể đạt tới Vương cảnh đỉnh phong, hấp thu tài nguyên cũng không thể khinh thường!

Nhiếp Vân lắc đầu, vừa nói vừa đi về phía trước.

Bất kể giàu nghèo, trước tìm được đệ đệ lại nói!

Từng bước một đi về phía trước, những nô lệ bị phong ấn này, hiển nhiên không biết có người tới, tất cả đều đần độn đứng tại chỗ không nhúc nhích, rất nhanh hắn liền đi một vòng.

Phòng giam dài chừng bảy tám mươi thước, có mấy trăm nô lệ, mỗi một cái khí tức đều không giống nhau, giống như đến từ tiểu thế giới bất đồng.

Thực lực cũng không đồng đều, bất quá phần lớn chỉ có Chúa Tể cấp, mạnh nhất không quá nửa bước Phong Vương, cách Phong Vương còn có một khoảng cách rất lớn.

Đệ đệ ở trước khi hắn rời đi liền đạt tới Phong Vương hậu kỳ, hiển nhiên không ở nơi này.

- Thực lực của những người này quá thấp, có Phong Vương hay không?

Nhìn xong một vòng, Nhiếp Vân quay đầu hỏi.

- Phong Vương? Đùa gì thế! Loại phi thăng giả này, cho dù có thể bán ra, cũng không tới phiên ta a!

Cao Nhạc lắc đầu.

Hắn chỉ là Phong Vương sơ kỳ, cho dù mang cường giả Phong Vương đến bán ra, một khi gây chuyện, cũng không chế trụ được!

Lại nói, ở tiểu thế giới có thể đạt tới loại cấp bậc này, mỗi một cái đều là thiên tài, vạn kim khó cầu, chuyện tốt như vậy không tới phiên hắn làm a.

- Không tới phiên ngươi? Người nào đang làm?

Nhiếp Vân nghe được huyền cơ trong lời nói của hắn, hắn chỉ nói không tới phiên, mà không có nói không có.

- Đương nhiên là...

Cao Nhạc đang muốn nói, đột nhiên ngừng lại:

- Là ai làm ngươi không cần phải để ý đến, muốn mua liền mua, không muốn mua thì thôi, nô lệ Phong Vương cấp, nhất định là không có!

- Không cần ta quản? Cũng không do ngươi a!

Thấy đối phương không muốn nói, ánh mắt của Nhiếp Vân chợt lóe, cười lạnh một tiếng, thân thể động một cái, chợt bắt tới.

Lúc tiến vào, hắn đã nhìn ra, bốn phía đều là phong ấn, cho dù chiến đấu, lực lượng cũng tán dật không ra, chỉ cần tốc chiến tốc thắng, sẽ không đưa tới quá nhiều người chú ý.

- Cái gì?

Không nghĩ tới hắn lại đột nhiên xuất thủ, sắc mặt của Cao Nhạc khó coi:

- Ngươi đây là tìm chết!

Bất kể nói thế nào, hắn đại biểu đội chấp pháp bán ra nô lệ, người trước mắt này, rõ ràng không coi đội chấp pháp ra gì, không có coi tám thế lực lớn ra gì.

Bàn tay như đao nghênh đón, không khí tí tách vang dội, giống như thúy trúc tê liệt.

- Hừ!

Đối phương chỉ là Phong Vương sơ kỳ, Nhiếp Vân căn bản không cần vận dụng toàn lực, hừ một tiếng, cũng không tránh né, thân thể thoáng một cái đi tới bên cạnh, chợt quất tới.

Ba!

Con ngươi của Cao Nhạc co rụt lại, ngay sau đó cảm thấy năm ngón tay giống như bị thiết côn đánh vặn vẹo, cả người choáng váng, nặng nề đụng vào lan can, thân thể cứng còng, bất quá còn chưa chết.

- A...

Thanh niên trước mang Nhiếp Vân tới, bởi vì muốn cầm tiền giới thiệu nên không có rời đi, thấy một màn như vậy, nhất thời bị dọa sợ đến ngẩn người.

Động tác của Nhiếp Vân rất nhanh, từ xuất thủ đến đánh bay Cao Nhạc không quá nửa tức, đợi hắn kịp phản ứng muốn trốn đi đã chậm.

- Giới thiệu khách hàng, trợ Trụ vi ngược, cũng không phải thứ tốt gì, lưu lại đi!

Bàn tay vỗ một cái, thanh niên ngay cả kêu thảm cũng không kịp, đã bị đập thành nhục bính.

Người như vậy, vừa nhìn liền biết không phải thứ tốt gì, không biết

giết hại bao nhiêu phi thăng giả, giữ lại không bằng giết.

- Nô lệ Phong Vương ở đâu? Nói chính xác, ta có thể cân nhắc cho ngươi cái thống khoái!

Chém giết thanh niên xong, đi tới bên cạnh Cao Nhạc, ánh mắt của Nhiếp Vân lạnh lùng.

Từ ánh mắt của hắn có thể thấy được, tuyệt đối nói được làm được, sẽ không nuốt lời.

- Ngươi biết ngươi đang làm gì không?

Cao Nhạc run run, ánh mắt lộ ra khủng hoảng:

- Đây là khiêu khích quyền uy của đội chấp pháp...

Rắc rắc!

Lời còn chưa nói hết, một trận đau đớn thấu xương truyền tới, đùi phải giòn vang, bị đối phương đạp thành bột phấn.

- Ngươi...

Vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt của trung niên trước mắt không có biến hóa chút nào, tựa như đạp nát chân của hắn như đạp nổ khí cầu, không có chút cảm xúc ba động nào.

- Ta không muốn nghe nói nhảm, trả lời vấn đề của ta...

Rắc rắc sát!

Lần nữa đạp bể chân còn lại của Cao Nhạc, Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

------oOo------

Chương 2852: Chém giết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu xuất thủ, phải nhanh chóng lấy được câu trả lời. Nếu không ở chỗ này thời gian càng dài, phiền toái càng nhiều.

- Ta nói...

Xương đùi vỡ vụn toàn bộ, đau đớn mãnh liệt xâm nhập não hải, để cho Cao Nhạc sắp bất tỉnh, cho tới giờ khắc này, hắn rốt cuộc biết sợ!

Trung niên trước mắt này thật chính là ma quỷ, không trả lời vấn đề của hắn, có thể tưởng tượng, đối phương nhất định sẽ bóp vỡ toàn bộ xương trên người hắn, để cho hắn sống không bằng chết!

- Những nô lệ này đều là đội chấp pháp để cho ta bán dùm, ta ngay cả một thành không lấy được, về phần phi thăng giả Phong Vương cấp, bọn họ chưa bao giờ cho chúng ta, đi nơi nào, ta cũng không biết... Ta chỉ là một tiểu nhân vật... Cầu xin đại nhân tha mạng!

Không dám do dự, vội vàng nói ra sự tình mình biết, như sợ nói chậm, đối phương sẽ động thủ lần nữa.

- Người của Đội chấp pháp ở đâu? Nói cho ta vị trí cấu tạo nơi này, có một câu nói láo, ta sẽ để ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!

Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Người của Đội chấp pháp ở phía dưới, cuối phòng giam có một cửa ngầm có thể đi xuống, bên trong có một trận pháp, ta cũng không biết là cái gì, chỉ được người mang vào một lần, không nhớ rõ...

Cao Nhạc vội vàng nói.

- Không biết? Ta xem ngươi là không muốn nói a!

Nghe được có trận pháp, Nhiếp Vân nhíu mày, ngón tay động một cái, một thanh trường kiếm xuất hiện, lạnh như băng rơi vào bên

cạnh Cao Nhạc, tùy thời có thể chém xuống.

- Đại nhân tha mạng, ta là thật không biết... Nếu như biết, khẳng định sẽ nói...

Sắc mặt của Cao Nhạc trắng bệch.

- Nói tình cảnh cụ thể khi ngươi đi vào đó, những con đường kia đi như thế nào...

Nhìn bộ dáng của đối phương không giống nói láo, Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Vâng... Dựa theo tình huống bình thường, phía dưới là không cho phép ta vào, bởi vì lần đó ta lập công lớn...

Cao Nhạc thật cảm thấy sợ, người trung niên trước mắt này thật giống như ma quỷ, nói có lẽ sẽ chết, nhưng không nói, khẳng định càng thêm thê thảm!

Rất nhanh, hắn liền cặn kẽ nói một lần.

Nghe xong lời của hắn, Nhiếp Vân cũng không tiếp tục hỏi thăm, mà cúi đầu trầm tư.

Dựa theo dáng vẻ đối phương nói, trận pháp của đội chấp pháp không những không kém, còn rất mạnh, ít nhất là cường giả Hoàng cảnh mới có thể bố trí, không kém Ngũ Hành Di Quang trận chút nào!

Cũng khó trách, đội chấp pháp đắc tội không ít phi thăng giả, vì phòng ngừa trả thù, tự nhiên phải chuẩn bị đầy đủ, nếu không khẳng định đã sớm bị người diệt sát.

- Ngươi có thể chết!

Cẩn thận hỏi mấy lần, phát hiện Cao Nhạc biết cũng chỉ có thế, Nhiếp Vân không có ý định lưu lại người này, cổ tay động một cái, kiếm mang lóe lên, thời gian nháy mắt, đầu người liền rơi trên mặt đất, đoạn tuyệt hô hấp.

Người như vậy không biết hãm hại bao nhiêu phi thăng giả, chết không có gì đáng tiếc, giết một ngàn lần cũng không chê nhiều, giữ lại sớm muộn gì cũng sẽ gieo họa.

- Không nghĩ tới tiền trên người hai tên này còn không ít...

Chém giết Cao Nhạc, bàn tay trảo một cái, bảo vật tiền tài trên người đối phương đều thuộc về hắn.

Bảo vật, hai người kia cũng không có gì đặc biệt, nhìn một cái liền tiện tay ném vào thế giới nạp vật, về phần tiền tài, hai người lại có không ít, vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn.

Nhất là Cao Nhạc, lại có hơn năm mươi vạn Hỏa Thần Tệ!

Bây giờ trên người hắn một phân tiền cũng không có, nhiều Hỏa Thần Tệ như vậy, không thể nghi ngờ là một khoản tiền lớn.

Đoán chừng người này vừa mới bán ra mấy nô lệ, còn chưa kịp nộp tiền lên, kết quả tiện nghi mình.

- Những phi thăng giả này làm sao bây giờ?

Thu Hỏa Thần Tệ vào thế giới nạp vật, Nhiếp Vân nhìn về phía các phi thăng giả ở trong phòng giam, lông mày nhíu lại.

Thực lực của những người này đều không cao, lại có thân phận phi thăng giả, cho dù thả ra ngoài, nhất định sẽ bị bắt lần nữa, không nghĩ ra biện pháp tốt, còn không bằng trước bỏ vào thế giới nạp vật lại quyết định.

Tinh thần càn quét phòng giam, nhẹ nhàng động một cái, thu tất cả mọi người vào thế giới nạp vật.

Những người này bị đóng chặt ngũ giác, không thể phản kháng, không khác gì thi thể, cho dù không cần bọn họ đồng ý, cũng có thể ung dung thu vào trong đó.

Lấy đi tất cả mọi người, nhìn quanh một vòng, phát hiện không có

nửa bóng người, lúc này thân thể của Nhiếp Vân mới thoáng một cái, đi tới cuối phòng giam.

Căn cứ lời của Cao Nhạc, lối đi tiến vào hang ổ của đội chấp pháp ở nơi này.

Cuối phòng giam quả nhiên có một cửa ngầm, không cẩn thận tìm, rất khó phát hiện, do dự một chút, Nhiếp Vân ngụy trang thành bộ dáng của Cao Nhạc, đưa tay kéo cửa ngầm ra.

Phía sau cửa là lối đi nhỏ dài, lộ ra có chút u ám.

Nhấc chân đi vào, vừa đi, vừa thả linh hồn lực ra ngoài, quan sát tình huống chung quanh.

Nơi này nhất định là có một ít trận pháp lợi hại, vì phòng ngừa vạn nhất, nhất định phải cẩn thận.

- Người nào?

Đi mấy bước, liền có một bóng người đi tới.

Là một thanh niên, thấy hắn cau mày:

- Cao Nhạc, chỗ này không phải ngươi nên tiến vào, đi ra ngoài!

Cao Nhạc làm nhân viên “tiêu tang” của đội chấp pháp, cơ hồ tất cả mọi người nhận biết.

- Ta có việc bẩm báo!

Nhiếp Vân vội vàng nói.

- Chuyện gì?

- Bên ngoài có phi thăng giả tới mua nô lệ...

Làm bộ như dáng vẻ, sợ hãi Nhiếp Vân vội vàng nói.

- Phi thăng giả?

Thanh niên sửng sốt một chút, ngay sau đó ánh mắt sáng lên:

- Đây không phải là muốn chết sao? Thực lực gì?

- Ta không biết, bất quá đoán không sai, chắc là Vương cảnh trung kỳ!

Nhiếp Vân nói.

Thiên phú Ngụy Trang có thể ngụy trang tất cả đặc tính của một người, mặc dù không nói mấy câu với Cao Nhạc, nhưng mượn loại năng lực đặc thù này, vô luận giọng điệu, cử chỉ hay ánh mắt đều để cho đối phương không thể kén chọn.

Người thanh niên này căn bản không nghĩ tới người trước mắt này, căn bản không phải Cao Nhạc, mà là do người khác biến thành.

- Vương cảnh trung kỳ? Hắc hắc, dẫn đường!

Nghe được phi thăng giả chỉ có thực lực như vậy, thanh niên toét miệng cười, trên người hiển lộ ra tu vi, Vương cảnh thượng phẩm, cũng chính là Phong Vương hậu kỳ!

- Được...

Thấy hắn mắc câu, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, xoay người đi ra ngoài, thanh niên ở sau lưng theo sát.

Hai người rời khỏi lối đi, ra khỏi cửa ngầm.

- Người đâu? Sao đều không thấy?

Tiến vào phòng giam, thanh niên thấy tất cả rỗng tuếch, không khỏi sửng sốt một chút.

- A... Cẩn thận…

Không có trả lời câu hỏi của hắn, Nhiếp Vân biến sắc, chỉ phía sau hắn một cái.

Thanh niên không biết là kế, vội vàng quay đầu, còn chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy sau lưng có công kích đánh tới, chỉ cảm thấy lưng đau nhói.

------oOo------

Chương 2853: Ngươi là ai?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi...

Một cây trường thương từ sau tâm đâm thủng tới, linh hồn, sinh mạng chạy mất. Thẳng đến lúc này hắn mới biết Cao Nhạc kia xảy ra vấn đề, bất quá đã chậm.

- Không hổ là đệ tử tông môn, quả nhiên có không ít bảo bối!

Chém giết thanh niên, nhẹ nhàng trảo một cái, liền thu hết bảo vật trên người đối phương, tùy tiện nhìn lướt qua, phát hiện không ít thứ tốt, cũng không có nhìn kỹ, thu vào thế giới nạp vật.

Những người Đội chấp pháp này làm nhiều việc ác, chết chưa hết tội. Giết người như vậy, không có bất kỳ gánh nặng trong lòng.

Lục soát sạch sẽ bảo vật trên người đối phương, Nhiếp Vân cầm quần áo tới, mặc trên người, Ngụy Trang khí lần nữa dũng động, biến thành bộ dáng đối phương, nếu như thanh niên này không có chết, nhất định sẽ cho rằng người trước mắt này là phân thân của hắn, bởi vì hai cái giống nhau như đúc, ngay cả khí chất cũng không có bất kỳ khác biệt nào.

Hô!

Ngụy trang thành thanh niên, một đạo hỏa diễm của Nhiếp Vân ném qua, đem thi thể của hắn đốt thành tro bụi, lần nữa hướng cửa ngầm đi tới.

Kể từ khi động thủ, hắn một mực dè đặt, không có làm ra bất kỳ thanh âm gì, người của đội chấp pháp cũng chủ quan, cho rằng địa phương của bọn họ không ai tìm đến, trận pháp trong lối đi cũng không mở ra.

Một đường không có bất kỳ trở ngại nào, chỉ chốc lát liền đi tới tầng ba dưới đất.

Tầng ba là một khu kiến trúc, vách tường nạm dạ minh châu chói mắt, quang mang dịu dàng chiếu bốn phía, phản xạ ra ánh sáng dìu dịu.

Vô số bảo bối, các loại đồ cổ, tùy ý trưng bày ở bốn phía gian phòng, thảm đỏ tươi phủ kín mặt đất, toàn bộ tầng ba dưới đất vô cùng xa hoa.

Đi ở trong lối đi, nhìn căn phòng trước mắt giống như cung điện, sát ý trong mắt Nhiếp Vân như ba đào.

Những thứ xa hoa này, đều là dùng tánh mạng của phi thăng giả đổi lấy!

Tước đoạt tự do cùng sinh mạng của người khác, đổi đến mình hưởng thụ cùng chiến công, những người của đội chấp pháp này, quả nhiên cũng là một đám súc sinh!

- Lương Tấn, ngươi không phải muốn đi ra ngoài mua chút rượu sao? Tại sao trở lại?

Dọc theo lối đi đi về phía trước, đang muốn tìm người của đội chấp pháp, một tiếng gọi vang lên, cửa phòng cách đó không xa mở ra, một thanh niên quần áo xốc xếch đi ra.

Xuyên thấu qua khe cửa vừa mới mở, có thể thấy trong phòng u ám, một nữ hài nửa thân trần nằm trong đó, thần sắc mê ly, ánh mắt ảm đạm.

- Thế nào? Cũng có hứng thú? Thời điểm phi thăng giả này mới vừa bị bắt, phản kháng rất lợi hại, bất quá, như vậy mới có kích thích, vô cùng thoải mái, nếu không cũng tới một cái? Chơi xong

thoải mái lại bán đi, giá cả một phân tiền cũng sẽ không ít, làm không tốt sẽ còn quý hơn!

Thấy ánh mắt của hắn nhìn về phía căn phòng, thanh niên quần áo xốc xếch lộ ra vẻ dâm đãng.

- Không cần...

Nguyên lai nữ hài này cũng là một phi thăng giả.

Mới vừa rồi tất cả nô lệ bị Nhiếp Vân thu vào thế giới nạp vật, cũng có một ít nữ nhân, bất quá bàn về vóc người sắc đẹp mà nói, tựa hồ không bằng cái này.

Khó trách thời điểm ở phường thị, thanh niên kia mặt thô bỉ, sợ rằng cho là hắn muốn mua chính là loại nô lệ mỹ nữ này.

- Đáng ghét!

Nghĩ thông suốt chuyện này, Nhiếp Vân lập tức cho thanh niên kia án tử hình, trong mắt lóe lên hàn mang, trên mặt lại không biểu hiện ra.

Những đội viên đội chấp pháp này, căn bản không có coi phi thăng giả là người, mà là súc vật có thể tùy ý làm nhục!

- Không muốn? Lương Tấn? Cái này không phù hợp tính cách của ngươi a! Không phải mới vừa rồi ngươi liều mạng giành với ta sao?

Thanh niên quần áo xốc xếch nghe Nhiếp Vân cự tuyệt, trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc.

- Nguy rồi...

Mặc dù Nhiếp Vân có thể bắt chước cử chỉ, thanh âm, ngụy trang khí tức Linh Hồn giống nhau như đúc, người nào cũng không nhìn ra, nhưng lại không nhiều tính cách của đối phương, không biết đối phương cũng háo sắc.

Loại súc sinh dùng nửa người dưới suy tính này, thấy người đẹp

liền cưỡi, làm sao có thể không động thủ?

- Hừ, ngươi chơi qua, ta đã không có hứng thú...

Biết những thứ này, Nhiếp Vân lúng túng cười một tiếng, vội vàng lắc đầu.

Bây giờ chỉ có thể tìm cái cớ này, dù sao nam nhân bình thường, đều không thích dùng sau người khác, dù người nữ nhân này rất đẹp.

- Không có hứng thú... Ngươi không phải Lương Tấn, ngươi là ai?

Nghe nói như vậy, thanh niên quần áo xốc xếch sắc mặt trầm xuống, chợt quát lên.

- Hừ!

Thấy đối phương quát tháo, Nhiếp Vân biết mặc dù ngụy trang rất giống, nhưng vẫn bại lộ, cũng không do dự, bàn tay run lên, trường thương nơi tay, thẳng tắp đâm tới thanh niên trước mắt.

Ầm!

Tầng ba vô cùng rộng rãi, không biết có bao nhiêu đệ tử đội chấp pháp, Nhiếp Vân không dám kéo quá lâu, vừa ra tay chính là tuyệt chiêu mạnh nhất.

Thương mang như điện, lực lượng tựa như hồng.

Thực lực trong Khí Hải hắn chỉ có Phong Vương trung kỳ, nhưng thân thể đã đạt tới Vương cảnh đỉnh phong, trường thương trong tay giống như biến thành tên rời cung, đâm rách không khí, thẳng đến cổ họng của thanh niên.

- Ngươi rốt cuộc là người nào?

Thanh niên quần áo xốc xếch hiển nhiên không nghĩ tới Lương Tấn này sẽ có phản ứng nhanh như vậy, vừa lộ liền trực tiếp xuất thủ, hơi biến sắc, lòng bàn chân bắn ra, vội vàng lui về phía sau, đồng

thời bàn tay chuyển một cái, trước mắt xuất hiện một tấm thuẫn.

Ông!

Sau một khắc, một thanh trường kiếm từ phía sau tấm thuẫn đâm ra, vị trí xảo quyệt, tựa như rắn độc.

- Vương cảnh đỉnh phong?

Mặc dù người này bị động, nhưng không loạn chút nào, lấy thuẫn, đâm kiếm, làm liền một mạch, Nhiếp Vân lập tức biết, thực lực của người này không thấp hơn hắn chút nào, đã đạt tới Vương cảnh đỉnh phong!

Tùy tiện gặp phải một cái chính là Vương cảnh đỉnh phong... Xem ra đội chấp pháp này khó đối phó hơn hắn tưởng tượng!

- Phá cho ta!

Trong lòng khiếp sợ chợt lóe rồi biến mất, Nhiếp Vân biết lúc này không phải lúc nghĩ những thứ khác, mi vũ giơ lên, Đại Lực đan điền vận chuyển, lực lượng toàn thân bắn ra đến cực hạn.

Nương theo thực lực của hắn gia tăng, hiệu quả của Đại Lực đan điền cũng dần dần yếu bớt, mặc dù thực lực bây giờ, bằng vào Đại Lực đan điền, không thể trong nháy mắt chợt tăng mấy chục lần, gấp trăm lần. Nhưng đột nhiên sử dụng, cũng có thể gia tăng lực lượng nhất định.

Trường thương ở dưới lực lượng cuồng bạo của hắn quán thâu, giống như một cự long sống lại, gầm lên một tiếng vọt tới, hung hăng đụng vào tấm thuẫn.

Đông!

Một thanh muộn hưởng, thanh niên quần áo xốc xếch chỉ cảm thấy tay cầm thuẫn tê dại, cả người không nhịn được lui về phía sau.

------oOo------

Chương 2854: Tào Văn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái gì?

Hắn không nghĩ tới người trước mắt này có lực lượng kinh khủng như vậy.

Hai người đều là Vương cảnh đỉnh phong, cho dù có chênh lệch, cũng sẽ không chênh lệch quá lớn, trừ khi…

- Ngươi là thân thể đạt tới Vương cảnh đỉnh phong?

Không hổ là đệ tử của thế lực lớn đi ra ngoài, thanh niên chẳng qua là kinh ngạc một chút, sau đó liền rõ, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Thân thể đạt tới Vương cảnh đỉnh phong, so với tu vi đạt tới Vương cảnh đỉnh phong thì khó hơn nhiều, công kích gần người, lực lượng mười phần, người tu luyện bình thường căn bản không thể chiến thắng!

Trừ khi cách xa mấy chục thước, gần người công kích không có hiệu quả, có khi còn có cơ hội thay đổi.

Biết điểm này, tâm thần của thanh niên quần áo xốc xếch động một cái, vội vàng lui về phía sau.

Nếu không thể liều mạng, lui về phía sau mới là vương đạo.

Bất quá, bị Nhiếp Vân dây dưa, còn muốn lui về phía sau, làm sao có thể!

Dưới chân động một cái, trường thương của Nhiếp Vân từ đâm thành quét, hung hăng quất tới.

Rào… mặc dù mặt đất có thảm đỏ cách trở, nhưng vẫn không kiên trì nổi, phát ra tiếng rách.

Thình thịch!

Thanh niên thấy công kích còn cường thế hơn vừa rồi, tránh né đã không kịp, không thể làm gì khác hơn là giơ thuẫn lên đón đỡ. Vừa đụng cán thương, xương tay giống như bị chém bể nát, ngực bực bội, phun ra máu tươi.

Rắc rắc!

Ở dưới lực lượng cường đại, trường thương trong tay Nhiếp Vân cũng không chịu nổi nữa, cắt thành hai khúc.

Chuôi thương này là hắn từ trong tay Kim Huyết Vương lấy được, bất quá Vương cảnh trung kỳ, ở dưới hắn toàn lực công kích, căn bản không chịu nổi.

Một chiêu đánh gãy trường thương Vương cảnh trung kỳ, chỉ sợ cũng chỉ lực lượng thân thể đạt tới Vương cảnh đỉnh phong như hắn mới có thể làm được, đổi thành những người khác, dù Vương cảnh viên mãn cũng không thể!

- Hừ!

Thân thương gảy lìa, dưới chân Nhiếp Vân không ngừng, bước lên một bước, giống như thuấn di, quả đấm siết chặc như thiết chùy.

Ầm!

Quả đấm ẩn chứa toàn bộ lực lượng của hắn lần nữa nện ở trên tấm thuẫn, liên tục gặp phải bị thương nặng, mặc dù cấp bậc của tấm thuẫn này không thấp, nhưng vẫn không chịu nổi xuất hiện vết rách.

- Phốc!

Tấm thuẫn là thanh niên quần áo xốc xếch dùng tâm huyết luyện chế, vừa xuất hiện vết rách, toàn thân như tao ngộ đòn nghiêm trọng, cuồng phun máu tươi.

- Đáng ghét...

Thân thể bị thương nặng, trong lòng vạn phần kinh ngạc, không cách nào tin được.

Thiếu niên trước mắt này đáng sợ đã vượt ra khỏi tưởng tượng, tiếp tục như vậy, hắn khẳng định không kiên trì nổi, sẽ bị tươi sống đánh chết.

- Cứu...

Hít sâu một hơi, hắn chợt hô lên, bất quá, mới kêu lên một chữ, chữ “mạng” còn chưa hô ra, toàn thân liền tê dại, tấm thuẫn bị đánh nát, một quả đấm từ sau tấm thuẫn lao ra, nặng nề đánh ở trên ngực của hắn.

Thình thịch!

Một trận xương cốt giòn vang, tất cả nội tạng bể thành bụi phấn, máu tươi ào ào ra ngoài.

Một quyền này trực tiếp vỡ nát kinh mạch nội tạng toàn thân hắn, cho dù muốn kêu, cũng không kêu được.

- Thế giới nạp vật...

Chấn vỡ nội tạng của thanh niên, tinh thần của Nhiếp Vân chấn động, bàn tay trảo một cái, hai người đồng thời từ tại chỗ biến mất, tiến vào thế giới nạp vật.

Bọn họ vừa biến mất, mấy bóng người liền xuất hiện ở địa phương chiến đấu mới vừa rồi, nhìn chung quanh một vòng, cái gì cũng không phát hiện, tràn đầy vẻ kỳ quái.

- Chuyện gì xảy ra?

- Mới vừa rồi có năng lượng kịch liệt ba động, người nào động thủ ở chỗ này?

Mấy người tìm kiếm khắp nơi.

Từ khi Nhiếp Vân xuất thủ đến thu thanh niên vào thế giới nạp vật, tổng cộng bất quá hai ba tức, mặc dù thời gian rất ngắn, vô cùng cẩn thận, nhưng vẫn có lực lượng tiết lộ ra.

Mọi người Đội chấp pháp không có ai thực lực yếu, chiến đấu mãnh liệt như vậy, sao có thể không phát hiện được.

- Đội trưởng, đội phó đều không ở đây, chúng ta phải cẩn thận, đừng xuất hiện phiền toái gì, tìm khắp nơi, nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra... Có phải tiểu tử Tào Văn kia lại làm chuyện thiêu thân gì hay không!

Một thanh niên hừ nói.

- Ân!

Mấy người còn lại đồng thời gật đầu, ngay sau đó đều đưa ánh mắt chuyển tới căn phòng.

- Người này thật đúng là sắc tâm không thay đổi... ân, nhìn dáng dấp nên mới vừa xong chuyện không bao lâu, hắn chạy đi đâu rồi?

Ánh mắt mọi người rơi vào trên người nữ hài trong căn phòng, nhìn thấu một vài vấn đề.

Tiểu tử Tào Văn kia, nên mới vừa xong chuyện, sao đã không thấy tăm hơi?

- Người này cùng Lương Tấn đều là một loại, sẽ không bởi vì vấn đề tranh đoạt nữ nhân, mà đánh nhau chứ?

- Hai người bọn họ có thể đánh nhau? Chớ có nói đùa, hai cái này ở chung tốt như vậy, mỗi lần chơi nữ nhân đều cùng tiến lên, nếu nói bọn họ bởi vì chuyện khác cải vả, ta còn tin tưởng, bởi vì nữ nhân... Căn bản không thể!

- Cho dù cải vả, sao hai người này đều không thấy? Hơn nữa mới vừa rồi năng lượng ba động kịch liệt, tuyệt không phải tùy tiện so tài đơn giản như vậy, ta hoài nghi... có người xông vào!

- Trước bất kể thế nào, khởi động trận pháp lại nói, nếu quả thật có người đi tới nơi này, lần này sẽ để cho hắn chỉ có tới mà không có về...

Mọi người là thanh niên tài tuấn của các đại tông môn, mặc dù nơi đây không có lưu lại dấu vết nào, nhưng vẫn để cho bọn họ đoán được chút gì, từng cái thần sắc ngưng trọng, mang ý ác liệt.

Thế giới nạp vật.

Thanh niên quần áo xốc xếch quỳ dưới đất, mặt đầy oán độc.

- Đây là địa phương nào? Ngươi rốt cuộc là ai? Bắt ta là muốn làm gì?

Nhiếp Vân không ra tay, hắn đã tỉnh lại, mặc dù thương thế rất nặng, nhưng ít nhất đã có thể nói chuyện.

- Ngươi tên là gì!

Không trả lời câu hỏi của hắn, Nhiếp Vân trôi lơ lửng ở cách đó không xa, nhàn nhạt hỏi.

- Ngươi nói cho ta biết trước ngươi là ai, ta mới có thể nói...

Thanh niên quần áo xốc xếch tràn đầy dử tợn, giống như một con sói lâm vào khốn cảnh.

- Ha hả!

Nghe được lời của hắn, Nhiếp Vân cũng không tức giận, ngược lại cười nhạt, xem ra người này còn không biết lâm vào khốn cảnh gì, càng không biết ở thế giới nạp vật, mình chính là chưởng khống giả duy nhất, hắn căn bản không có quyền lợi trả giá!

Ngón tay giơ lên, nhẹ nhàng điểm một cái.

Rắc rắc! Rắc rắc! Rắc rắc!

Con ngươi của thanh niên quần áo xốc xếch co rụt lại, tất cả xương

cốt vỡ vụn, đau đớn đâm vào não hải, trước mắt một trận choáng váng.

Xương vỡ vụn là đau đớn nhất, nếu như là một cái vỡ vụn, còn có thể chịu đựng, bây giờ là từ trên xuống dưới tấc tấc vỡ vụn, thậm chí ánh mắt có thể thấy, lỗ tai có thể nghe được xương ở trong người không ngừng bể tan tành, thanh âm không ngừng vang lên... Loại đau đớn này là khó có thể chịu đựng!

------oOo------

Chương 2855: Thẩm vấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù thân là cường giả Vương cảnh, vẫn không nhịn được lên tiếng rên rỉ.

- Khôi phục!

Xương vỡ vụn xong, “Lương Tấn” trước mắt nhẹ nhàng quát, thanh niên quần áo xốc xếch cảm thấy xương vỡ trên người trong nháy mắt hoàn toàn khôi phục, giống như trước đó đau đớn, chẳng qua là nằm mơ...

Bất quá, một lát sau, liền biết không phải nằm mơ, bởi vì xương vừa mới khôi phục lần nữa vỡ vụn, đau đớn để cho hắn hỏng mất lần nữa đánh tới.

Đối phương lại cắt đứt toàn bộ, sau đó chữa khỏi, lại đánh gãy...

- Ngươi rốt cuộc là người nào, đáng ghét... Ta là người của Xích Tiêu Sơn, ngươi đối với ta như vậy, Xích Tiêu Sơn tuyệt sẽ không bỏ qua ngươi...

Biết mục đích của đối phương, đôi môi của thanh niên bị cắn rách, điên cuồng gào thét.

- Phải không? Ta rất muốn biết Xích Tiêu Sơn làm sao không bỏ

qua cho ta!

Đối với hắn uy hiếp, Nhiếp Vân không thèm để ý, tinh thần động một cái, lần nữa đánh nát xương cốt.

Đối phó người như vậy, bất kỳ thủ đoạn tàn nhẫn nào cũng là nhẹ.

- Chết đi...

Ánh mắt dử tợn, thanh niên giùng giằng trở tay, một ngọc phù vỡ vụn, một thủ ấn đột nhiên xuất hiện.

Bàn tay này lớn chừng mười mấy trượng, giống như một ngọn núi to đạp phá hồng hoang lao tới. Mới vừa xuất hiện, thế giới nạp vật liền xuất hiện vô số liệt ngân.

- Quả nhiên có át chủ bài...

Nhiếp Vân cũng không kinh ngạc, một màn này cũng ở trong dự liệu của hắn.

Người của Đội chấp pháp, cơ hồ là đệ tử của thế lực lớn, hơn nữa nhiều năm đốt giết cướp bóc như vậy, khẳng định có không ít thứ tốt, loại ngọc phù công kích này, trước liền đoán được.

Ngọc phù sinh ra bàn tay, lực lượng có thể so với Vương cảnh viên mãn toàn lực công kích, ở bên ngoài, chỉ có thể trốn tránh, nhưng ở trong thế giới nạp vật, căn bản không cần!

Ngọc bài phong ấn chẳng qua là lực lượng, không có trí tuệ, cho dù có thể phá nát không gian của thế giới nạp vật, nhưng không thể nào phá hư căn nguyên, vì vậy vẫn sẽ bị thế giới nạp vật chế ước.

- Định!

Thời điểm bàn tay hạ xuống, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn một cái, miệng phun ra một chữ.

Ông!

Một trận nổ ầm dồn dập, bàn tay uy lực cực lớn giống như trong nháy mắt bị đóng băng một nửa, ngừng ở giữa không trung, không nhúc nhích.

- Trở về!

Lần nữa lên tiếng, một màn trước mắt giống như được tua lại, bàn tay nhanh chóng nhỏ đi, cuối cùng bị một cổ lực lượng vô hình áp chế, ngọc phù bể tan tành cũng khôi phục như lúc ban đầu...

- Cái này...

Thanh niên điên rồi.

Một màn này, vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn, cho dù là giới vực của cường giả Hoàng cảnh, cũng không thể nào làm được điểm này!

Lần nữa khôi phục ngọc phù nổ tung, một kích toàn lực của Vương cảnh viên mãn hình thành lực lượng bị phong ấn... Người trước mắt này rốt cuộc là quái vật gì? Lại làm sao làm được?

- Có thể không trả lời, nhưng ta sẽ để ngươi chịu đựng thống khổ lớn nhất trên thế giới này!

Bàn tay trảo một cái, nắm lấy ngọc phù, Nhiếp Vân ngẩng đầu lên nói.

- Ngươi...

Thân thể của thanh niên bắt đầu run rẩy.

Mới vừa rồi còn chưa sợ, thấy một màn không thể tưởng tượng nổi như vậy, đã từ nội tâm tan vở.

Hắn biết đối phương nói là thật, ngay cả xương vỡ cũng có thể trong nháy mắt khôi phục, chỉ cần đối phương nguyện ý, mình không có bất kỳ lực lượng nào phản kháng.

- Ta nói... Ta tên Tào Văn, là người của Xích Tiêu Sơn...

Tào Văn không kiên trì nổi nữa, trực tiếp mở miệng.

- Rất tốt, ta hỏi ngươi cái gì, ngươi trả lời cái đó, nếu để ta phát hiện có nửa câu nói láo, sẽ cho ngươi chịu đựng thống khổ còn mạnh hơn gấp mười lần bây giờ!

Thấy đối phương chịu nói, Nhiếp Vân ngưng hành hạ, mở miệng hỏi:

- Ba ngày trước, có phải các ngươi bắt một phi thăng giả, là một thanh niên, thực lực Vương cảnh thượng phẩm!

Sở dĩ không có giết người này, mục đích chính là vì dò xét tung tích của đệ đệ, tầng ba dưới đất vô cùng lớn, lại có vô số trận pháp, không biết đệ đệ ở địa phương nào, tùy tiện xông loạn mà nói, chỉ biết lâm vào trong đó.

- Phi thăng giả Vương cảnh thượng phẩm... có, bắt được một cái, giống như tên Nhiếp Đồng, đi cùng người của Phổ Thiên hoàng triều tiến vào Hỏa Thần thành!

Tào Văn nói.

- Rất tốt!

Nghe hắn nói ra tung tích của đệ đệ, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm:

- Hắn bây giờ ở đâu?

- Hắn... Bây giờ không có ở nơi này...

Sắc mặt của Tào Văn khó coi.

- Không có ở đây?

Nhiếp Vân híp mắt lại.

- Phi thăng giả có thể ở thế giới của mình, đạt tới Vương cảnh, mỗi

một cái đều có thiên phú đáng sợ, người như vậy có thể bán ra giá tiền cao, cho nên...

Tào Văn nói đến đây, thanh âm càng ngày càng thấp, lộ ra sợ hãi nồng đậm.

Người trước mắt này tốn hao cái giá lớn như vậy tới đây, nhất định là vì tìm phi thăng giả kia, nếu như cho hắn biết người muốn tìm, đã bị trói đưa đến chỗ đó, kết quả của hắn khẳng định không tốt lắm.

- Cho nên cái gì?

Quả nhiên, sắc mặt của “Lương Tấn” trước mắt trầm xuống, từng đạo sát khí như cuồng phong bạo vũ dật tán ở toàn bộ không gian, giống như tùy thời sẽ xé hắn thành mảnh vụn.

- Đám người đội trưởng đã... giải phi thăng giả này đến phòng đấu giá, chuẩn bị đấu giá...

Do dự một chút, Tào Văn nói.

- Bán đấu giá?

Nhiếp Vân siết chặc quả đấm.

- Vâng... phi thăng giả có thể đạt tới Vương cảnh liền không thấy nhiều, đạt tới Vương cảnh thượng phẩm càng đáng sợ hơn, đội trưởng hy vọng có thể bán cái giá tiền cao... nếu như không ra ngoài dự liệu, bây giờ buổi đấu giá đã sắp bắt đầu...

Tào Văn sắp muốn khóc.

Dựa theo thời gian, buổi đấu giá không sai biệt lắm đã bắt đầu, phi thăng giả Vương cảnh thượng phẩm, cực kỳ quý giá, cho dù bây giờ không có bán ra, cũng không xê xích gì nhiều!

- Cái gì?

Nhiếp Vân trầm xuống.

Một phi thăng giả bình thường cũng cần mười vạn Hỏa Thần Tệ, Vương cảnh thượng phẩm giá bao nhiêu...

- Phòng đấu giá nào, ở địa phương nào? Thực lực ra sao?

Mặt như hàn băng, Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

Chỉ mong suy đoán mới vừa rồi không phải thật.

Bất quá, loại tâm lý may mắn này không có tồn tại quá nhiều thời gian, liền bị Tào Văn đánh vỡ.

- Là phòng đấu giá lớn nhất Hỏa Thần thành, Hỏa Thần đấu giá tràng! Có thể tiến vào phòng đấu giá, kém cõi nhất cũng là Vương cảnh viên mãn, mạnh ngay cả Hoàng cảnh viên mãn cũng có...

- Hoàng cảnh viên mãn?

Thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái.

Thực lực của hắn bây giờ, gặp phải Vương cảnh viên mãn chỉ có một đường chạy trốn, chớ nói chi Hoàng cảnh viên mãn!

Hai người chênh lệch Thiên Địa, không thể so sánh nổi.

Từ đội chấp pháp cướp người, xuất kỳ bất ý còn có thể làm được, một khi bị người thực lực như vậy mua đi, còn muốn cứu ra, cơ hồ không thể nào!

------oOo------

Chương 2856: Tập sát

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hơn nữa, một khi bị người như vậy mua đi, nhất định sẽ ở trong não hải của Nhiếp Đồng hạ linh hồn cấm chế, dù có thể cứu người ra, đối phương cũng có thể chém giết, cứu hay không cứu có cái gì khác nhau?

- Đáng ghét!

Quả đấm siết khanh khách vang dội, lửa giận của Nhiếp Vân vọt tới đỉnh đầu.

- Nếu như Nhiếp Đồng có vấn đề gì, ta làm cho tất cả đội chấp pháp ở Hoàn Vũ Thần giới chôn cùng!

Trước không nói Nhiếp Đồng đã cứu tánh mạng hắn nhiều lần, chỉ nói tình huynh đệ, liền không cho phép bất kỳ người nào khi dễ, đệ đệ thật có vấn đề gì, Nhiếp Vân bảo đảm, tuyệt đối sẽ diệt tất cả đội chấp pháp ở Hoàn Vũ Thần giới! Để cho cơ cấu vô sỉ này hoàn toàn biến mất, dù vì vậy đối kháng bát đại tông môn, cũng sẽ không tiếc!

- Trước lấy ngươi tế cờ!

Thề xong, Nhiếp Vân lạnh lùng nhìn về phía Tào Văn, bàn tay vỗ một cái, một đạo lực lượng vô hình tuôn ra, rơi ở đỉnh đầu của hắn.

Thình thịch!

Ngay cả lực phản kháng cũng không có, đầu của Tào Văn nổ thành bụi phấn, thi thể nằm trên đất, mất đi khí tức sinh mạng.

- Phải cứu Nhiếp Đồng, bất quá đội chấp pháp này cũng không có cần thiết tồn tại, tất cả mọi người đều đáng chết!

Dám động thủ với đệ đệ của hắn, đã chạm đến nghịch lân lớn nhất, tất cả mọi người của đội chấp pháp này phải chết!

Một đám súc sinh coi phi thăng giả như công cụ, cho rằng nô lệ bán ra, không xứng sống trên cõi đời này!

Hô!

Tinh thần động một cái, Nhiếp Vân biến mất khỏi thế giới nạp vật, sau một khắc xuất hiện ở tầng ba, ngay sau đó Địa Hành khí vận chuyển, chui xuống mặt đất.

Từ trong miệng Tào Văn, biết đám người đội trưởng đội chấp pháp không có ở đây, không có chiến lực mạnh nhất, nhưng cũng không thể khinh thường.

Dù sao những người này đều là đệ tử đại thế lực, hơn nữa tài sản kinh người, cho dù thực lực cùng hắn chênh lệch không bao nhiêu, nhưng thủ đoạn bảo vệ tánh mạng cùng tấn công lại hơn xa hắn.

Đăng đăng đăng đăng!

Mới vừa chui xuống dưới đất, liền nghe được phía trên có tiếng bước chân vang lên, xem ra mới vừa rồi hắn xuất hiện năng lượng ba động, đưa tới chú ý của những người khác.

Thiên Nhãn vận chuyển, xuyên thấu qua mặt đất nhìn bốn phía.

Trước cùng Tào Văn chiến đấu sinh ra lực lượng ba động, đưa tới người của đội chấp pháp chú ý, mọi người tập trung ở cùng nhau, nhìn chung quanh.

Đếm một cái, tổng cộng có tám người.

- Bốn Phong Vương đỉnh phong, bốn Phong Vương hậu kỳ!

Thời gian nháy con mắt nhìn thấu thực lực tám người, ánh mắt của Nhiếp Vân ngưng trọng.

Không hổ là đội chấp pháp, cường giả của thế lực lớn đi ra, quả nhiên người người thực lực bất phàm.

Một Phong Vương đỉnh phong hắn cũng khó đối phó, chớ nói chi là bốn cái!

- Nghĩ biện pháp tách bọn họ ra, sau đó tập sát từng cái...

Trong lòng động sát cơ, Nhiếp Vân không đi quản những chuyện khác nữa, thân thể thoáng một cái, dọc theo mặt đất đi về phía trước, một lát sau tiến vào căn phòng mà mới vừa rồi Tào Văn đi ra.

Gian phòng này không có ai, chỉ có nữ hài bị lăng nhục lẳng lặng nằm ở tại chỗ, đã không còn hô hấp.

Nhìn dáng dấp là biết nữ hài sau khi bị lăng nhục, không chịu nổi xấu hổ, đã tự sát.

- Lại là một tội nghiệt...

Thấy nữ hài sau khi chết mang vẻ mặt oán hận, sát cơ của Nhiếp Vân càng hơn, từ dưới đất chui ra, giấu đến cửa sau, ngón tay đẩy một cái, cửa phát một tiếng két.

Mới vừa rồi hắn cẩn thận quan sát, cách gian phòng này gần nhất là hai Phong Vương hậu kỳ, trước lừa gạt bọn họ tới, giết chết lại nói.

Quả nhiên, cửa phát ra âm thanh, đưa tới hai người chủ ý, hai người liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ đi tới căn phòng.

Mặc dù động tác của bọn họ rất nhẹ, không chú ý căn bản không nghe được, cũng không ý thức được, bất quá, lúc này toàn bộ rơi ở trong mắt Nhiếp Vân.

Vèo! Vèo!

Hai người đi vào căn phòng, quan sát khắp nơi, muốn nhìn nguyên do cửa phát ra âm thanh một chút.

- Ngay vào lúc này!

Nhiếp Vân giấu ở sau cửa chờ chính là cơ hội này, dưới chân chợt động, giống như con báo, trong nháy mắt lao ra.

Hô!

Hai quả đấm nhanh như thiểm điện, không tới một phần ngàn hô hấp, đồng thời đi tới sau lưng hai người.

- A?

Không nghĩ tới có người giấu ở sau cửa, hơn nữa động tác nhanh như vậy, hai người không phản ứng kịp, liền cảm thấy một cổ áp lực vô cùng cường đại nhập vào cơ thể.

Đồng thời kêu thảm, pháp bảo hộ thể cũng không kịp thả ra, phốc thông! Phốc thông! Hai cổ thi thể té xuống đất.

- Rất tốt...

Nghe được kêu tiếng vang lên, bên ngoài có khí lãng vọt tới, Nhiếp Vân cũng không luống cuống, mà ánh mắt lộ ra lãnh ý, bàn tay trảo một cái, thu một thi thể trong đó vào thế giới nạp vật, đồng thời Ngụy Trang khí chuyển một cái, đã biến thành dung mạo người này.

- Người nào, đáng ghét...

Quần áo của đội chấp pháp đều giống nhau, trước đổi qua bây giờ không cần đổi lại, sau khi biến hóa dung mạo, Nhiếp Vân vội vàng lên tiếng rống to.

Cùng lúc đó, bàn tay không ngừng đánh không khí, khiến căn phòng ngổn ngang, giống như phía trước có một vị cường giả ẩn núp, tùy thời sẽ ra tay với hắn vậy.

- Chuyện gì xảy ra?

Mới vừa đánh ra hai quyền, hai bóng người vọt vào, thấy Nhiếp Vân đang “chiến đấu” cùng thi thể nằm dưới đất, sắc mặt đồng thời biến đổi, lớn tiếng quát.

- Có người giả vào đây... Cẩn thận!

Hô to một tiếng, Nhiếp Vân lộ ra biểu tình hoảng sợ, vội vàng lui về phía sau, đi tới vị trí trước cửa.

Hai người mới tới, một cái Phong Vương đỉnh phong, một cái Phong Vương hậu kỳ, chân chính chiến đấu, hai người liên thủ, khẳng định không cách nào thắng được, bất quá, bây giờ hai người

này rõ ràng bị hắn tự biên tự diễn làm có chút hôn mê, từng cái cảnh giác nhìn về phía trước, căn bản không có ý thức được người đi tới bên cạnh, không phải là đội hữu của bọn hắn.

- Đi xuống bồi bọn họ đi!

Trong lòng hừ nhẹ một tiếng, người đã tới sau lưng Phong Vương đỉnh phong, Nhiếp Vân nhướng mày, thân thể khuấy động giống như cương cân, lực lượng mênh mông dọc theo cánh tay xuyên ra!

Lần này vẫn là đánh lén, đối phương bị khí lưu hỗn loạn trong gian phòng hấp dẫn, căn bản không nghĩ tới vị "đội hữu" đang hoảng sợ này lại đột nhiên xuất thủ.

Ầm!

Phong Vương đỉnh phong này giống như hai Phong Vương hậu kỳ trước, không kịp phản ứng, nội tạng chấn thành bụi phấn, thi thể nặng nề ngã xuống đất.

- Ngươi...

Một quyền đánh chết Phong Vương đỉnh phong, Phong Vương hậu kỳ rốt cuộc kịp phản ứng, thân thể thoáng một cái, tránh thoát một trảo phải chết, nhìn về phía Nhiếp Vân tràn đầy kinh hãi cùng khủng hoảng.

- Bây giờ mới phản ứng, không còn kịp rồi!

------oOo------

Chương 2857: Bị kẹt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân giống như tử thần cắt lấy sinh mạng, một quyền chém giết Phong Vương đỉnh phong, ngón trỏ ngón giữa khép lại như kiếm, trong nháy mắt tăng thêm tốc độ, đâm thẳng cổ họng của đối phương.

Xì!

Thực lực của hắn cường đại hơn đối phương không ít, hơn nữa mang theo thành phần đánh lén, Phong Vương hậu kỳ không cách nào né tránh, cổ họng đau nhói, ánh mắt tràn đầy không tưởng tượng nổi, thi thể té xuống đất.

Đội chấp pháp thân là đoàn thể do tám thế lực lớn liên hiệp thành, có thể đi vào trong đó, mỗi một cái đều mang cảm giác tự hào nồng đậm cùng địa vị cao quý!

Có địa vị này chấn nhiếp, dù là cường giả thực lực vượt xa bọn họ, cũng không dám tùy tiện xuất thủ, sợ chọc phải đại phiền toái, người trước mắt này, thực lực cũng không mạnh hơn hắn bao nhiêu, nói động thủ liền động thủ, không có chút cố kỵ nào... Rốt cuộc từ đâu xuất hiện?

Chẳng lẽ không biết chém giết người của đội chấp pháp, sẽ gặp phải tám thế lực lớn liên hiệp đuổi giết sao?

Bất quá, những chuyện này hắn coi như nghi ngờ đi nữa cũng vô ích, trong nháy mắt ngón tay của đối phương cắm vào hắn cổ họng, liền cảm thấy ý thức không ngừng trôi qua, trong mắt cho dù không cam lòng hơn nữa, cũng chỉ có thể tiếc nuối thu tràng.

- Trên người những người này đều có thứ tốt... Thu!

Có Lương Tấn cùng Tào Văn, Nhiếp Vân biết đệ tử những thế lực lớn này đều giàu có, tinh thần động một cái, thu thi thể vào thế giới nạp vật.

Đồng thời thân thể thoáng một cái, từ tại chỗ biến mất.

Nếu như có cường giả Hoàng cảnh hoặc cao thủ lợi hại hơn ở nơi này, hắn không dám chui vào thế giới nạp vật, bởi vì bằng vào thực lực của đối phương, hoàn toàn có thể căn cứ chiến đấu lưu lại khí tức truy tung đến, sau đó phá hư thế giới!

Nhưng nơi này người mạnh nhất chỉ có Vương cảnh đỉnh phong,

liền không đáng để lo.

Người như vậy không phát hiện được vị trí của thế giới nạp vật, không tìm được tiết điểm của hai thế giới.

Thế giới nạp vật ở trong đan điền của hắn, dựa theo đạo lý, tồn tại ở chỗ hư vô, vô tích có thể tìm ra, chỉ bất quá thế giới trong đó kém Hoàn Vũ Thần giới có chút lớn, áp lực cực kém. Giống như mực nước cao cùng mực nước thấp vậy, sẽ sinh ra một loại đối lưu không thể khống chế, loại đối lưu này mặc dù hắn có thể khống chế phần lớn, để cho không ít người không phát hiện được, nhưng gặp phải cao thủ chân chính, vẫn có thể tìm được!

Cho nên gặp phải cao thủ chân chính, trốn vào thế giới nạp vật cũng không phải biện pháp tốt, phương pháp trực tiếp nhất là nghĩ biện pháp chạy trốn.

Hô! Hô!

Mới vừa biến mất, mấy bóng người liền xông vào căn phòng.

Chính là bốn người còn dư lại, ba Vương cảnh đỉnh phong, một Vương cảnh hậu kỳ.

- Tới trể... Mấy người bọn hắn rất có thể cũng đã bị giết rồi!

Một Vương cảnh đỉnh phong nhìn cảnh tượng trong phòng, ngắm nhìn bốn phía, tràn đầy cảnh giác.

Mặc dù Nhiếp Vân lấy đi toàn bộ thi thể, nhưng mới vừa rồi chém giết bốn người lưu lại huyết dịch, không có biện pháp thu thập, những người này lại không phải người ngu. Chỉ nhìn một cái liền đoán ra chuyện này thất thất bát bát.

- Mọi người cẩn thận, người giả vào đánh lén thực lực rất mạnh, động tác cũng rất nhanh!

- Bắt đầu từ bây giờ, bốn người chúng ta thời khắc ở cũng một chỗ, không nên tách ra, để cho đối phương có cơ hội thừa dịp!

- Mở ra trận pháp phòng ngự, phong tỏa bốn phía, ta cũng muốn nhìn một chút, rốt cuộc là người nào dám gây chuyện ở đội chấp pháp...

Mặc dù rung động, nhưng dù sao bốn người cũng là đệ tử thế lực lớn đi ra, rất nhanh thì tỉnh táo lại, an bài từng cái.

Việc cần nhất bây giờ không phải là tìm kiếm người xâm lăng, dù sao đối phương ở trong tối, bọn họ ở ngoài sáng, tìm kiếm khắp nơi chỉ sẽ trúng kế sách của đối phương, kích phá từng cái.

Vì an toàn, chỉ có mở ra trận pháp, chặt đứt đường lui của đối phương, sau đó bốn người liên thủ nghĩ biện pháp bức ra!

Làm như vậy mặc dù có chút bị động, để cho người ta cảm thấy mặt mũi mất hết, nhưng lại là biện pháp tốt nhất.

Ông!

Một trận đất rung núi chuyển, toàn bộ trận pháp phòng ngự mở ra, linh hồn lực của bốn người chậm chạp tìm kiếm.

Không giống bọn họ cảnh giác lo lắng, lúc này Nhiếp Vân đứng ở trong thế giới nạp vật nhìn một đống vật phẩm trước mắt, ánh mắt sáng lên.

Không hổ là đệ tử đại thế lực, tài sản quả nhiên phong phú, đan dược, linh thảo, Hỏa Thần Tệ… cả đống, sáng loáng có chút chói mắt.

Nhưng để cho hắn động tâm nhất không phải là cái này, mà là mấy món binh khí cùng phù lục trước mắt.

Tổng cộng sáu tấm phù lục, phía trên đều mang phong ấn cường đại, không cần nhìn cũng biết trong đó mang lực lượng cuồng bạo.

Những phù lục này giống những phù lục mà Tào Văn thả ra, một khi bóp vỡ, có thể trong nháy mắt thả ra chiêu số cường đại.

- Đáng tiếc, không có Hoàng cảnh...

Nhìn một vòng, Nhiếp Vân lắc đầu.

Hắn có Hoàng Ngự Giáp Phù mà Chí Hào tướng quân cho, biết phù lục Hoàng cảnh cường đại, mặc dù những phù lục này lợi hại, cũng chỉ tương đương một kích toàn lực của Vương cảnh viên mãn... Đạt tới Hoàng cảnh, còn không có!

Dù như vậy cũng rất cao hứng, sáu tấm phù lục, cộng thêm của Tào Văn là bảy, cho dù gặp phải nguy hiểm, cũng có thể ngăn cản một chút.

Ánh mắt rơi vào mấy món binh khí, Nhiếp Vân đưa tay chộp một cái, cầm tới một thanh trường kiếm.

- Thần binh Vương cảnh đỉnh phong... May mắn mới vừa rồi ta đánh lén tốc độ nhanh, nếu không, một khi cho bọn hắn kịp phản ứng, ai chết vào tay ai còn chưa nhất định!

Nhìn binh khí trong tay, Nhiếp Vân hưng phấn đồng thời cũng âm thầm may mắn.

Mấy món binh khí này, lại đều là thần binh Vương cảnh đỉnh phong, nếu như bốn thi thể trước mắt bất kỳ ai có thời gian lấy ra tấn công mình, sợ rằng kết cục sẽ nghịch chuyển!

Vương cảnh đỉnh phong, phối hợp một thanh binh khí Vương cảnh đỉnh phong, chân chính phát huy ra, sức chiến đấu tuyệt đối có thể tăng lên gấp bội!

- Luyện hóa!

Tinh thần động một cái, mấy giọt huyết dịch bay ra, bay về phía mấy món binh khí trước mắt, trong phút chốc hoàn toàn dung vào.

Ở bên ngoài, luyện hóa mấy món binh khí này, cho dù thực lực của hắn tăng lên không ít, cũng cần tốn hao thời gian, nhưng ở thế giới nạp vật, một tức cũng không cần, là có thể ung dung hoàn thành.

Hô!

Mấy món binh khí xuất hiện ở trước mặt, lăng không bay lượn, tản mát ra quang mang dịu dàng.

- Rất tốt, bây giờ nên một lưới bắt hết bốn cái còn lại!

Bàn tay nhẹ nhàng trảo một cái, dung nhập mấy món binh khí vào thân thể, trong ánh mắt Nhiếp Vân sát ý như nước thủy triều.

------oOo------

Chương 2858: Phá trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên ngoài còn dư lại bốn người, trước cảm thấy chém giết đối phương không có nắm chặc quá lớn, bây giờ có những binh khí cùng phù lục này, phần thắng gia tăng thật lớn!

Tinh thần động một cái, lần nữa xuất hiện ở trong căn phòng.

Lúc này, trong căn phòng hỗn loạn, mặt đất bị đánh ra hố to, bốn người đang đứng ở bên cạnh hố, dò tìm khắp nơi.

Xem ra mặc dù tinh thần của bốn người này không có sưu tầm đến, nhưng vẫn không có buông tha, đánh loạn khắp nơi.

- Ân?

Nhiếp Vân đột nhiên xuất hiện, không khí ba động lập tức đưa tới mọi người chú ý, bốn ánh mắt đồng loạt tập trung tới.

- Là ngươi giết đám người Tào Văn?

Một Vương cảnh đỉnh phong lông mày như điện, thẳng tắp nhìn lại Nhiếp Vân, trong mắt không che giấu sát ý chút nào.

Hô!

Hắn nói chuyện, đồng thời ba người còn lại cũng lặng lẽ di động, chận lại tất cả đường lui.

- Chẳng những giết bọn họ, tánh mạng của các ngươi ta cũng muốn!

Đối mặt bốn người hợp vây, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, ngược lại hừ lạnh một tiếng, lòng bàn chân đạp một cái, đá vụn tung tóe, thẳng tắp vọt tới Vương cảnh hậu kỳ yếu nhất.

Bắt giặc trước phải bắt vua cố nhiên không tệ, nhưng dưới trạng thái bị vây công này, trước chém giết thực lực yếu mới là lựa chọn tốt nhất.

Thực lực yếu, dễ dàng chém giết hơn, tương đương với đâm ra lỗ hổng trong thùng gỗ vững chắc, khí thế của đối phương sẽ trong nháy mắt hạ xuống.

Tựa hồ sớm biết hắn sẽ làm như vậy, bốn người cũng không hốt hoảng, ngược lại toàn bộ đều cười lạnh.

Ầm!

Bốn người đồng thời xòe bàn tay ra, một tiếng nổ ầm, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy một lực lượng khổng lồ bao phủ tới, giống như có một lưới cá bao phủ cả bầu trời.

- Hừ!

Quát lạnh một tiếng, cổ tay của Nhiếp Vân lộn một cái, trường kiếm xuất hiện, kiếm mang bắn phá trường không.

Liên Nguyệt kiếm pháp!

Kiếm ý liên tục, tầng tầng không dứt.

Sau khi tu luyện Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, Kiếm Đạo đan điền gia tăng, Liên Nguyệt kiếm pháp được hắn cắt tỉa lần nữa, uy lực tăng lên không chỉ gấp mấy lần, lúc này thi triển ra, kiếm khí ngang dọc, không khí phát ra tiếng nghẹn ngào, tựa như khí bạo.

Bộ kiếm pháp này phối hợp thân thể Phong Vương đỉnh phong của hắn, thực lực Phong Vương trung kỳ hoàn mỹ thi triển ra, cho dù đối phương là Phong Vương đỉnh phong cũng khó chống lại, chớ nói chi là Phong Vương hậu kỳ.

Bất quá, Phong Vương hậu kỳ bị hắn đánh lén thấy một kiếm uy lực như vậy, trên mặt không có chút kinh ngạc nào, ngược lại cười lạnh không giảm, cũng không lấy ra binh khí, một chưởng tiến lên đón chào.

- Dùng chưởng tiếp kiếm pháp của ta?

Lần này đến phiên Nhiếp Vân kỳ quái.

Có thể tu luyện tới Phong Vương hậu kỳ, tự nhiên không thể nào là kẻ ngu. Đã biết chiêu Liên Nguyệt kiếm này uy lực như thế, đối phương không thể nào không nhìn ra, lấy tay nghênh đón, chẳng lẽ không muốn tay?

Loại kỳ quái này còn không có kéo dài bao lâu, liền bị kinh ngạc thay thế.

Bàn tay của đối phương nhìn bình thường không có gì lạ, một cổ lực lượng cuồng triều vọt tới, tựa như sơn hồng tiết lưu, lôi đình đánh ra, mặc dù uy lực của Liên Nguyệt kiếm mạnh mẽ, nhưng cứng rắn đụng, vẫn không đở được, trực tiếp vỡ vụn.

- Cái gì?

Liên Nguyệt kiếm bị một chưởng của đối phương ngăn trở, Nhiếp Vân vội vàng lui về phía sau, dù vậy vẫn bị chưởng phong của hắn quét trúng, thiếu chút nữa bị thương.

- Vương cảnh viên mãn? Chẳng lẽ... Người này ẩn giấu thực lực?

Dừng thân hình lại, Nhiếp Vân hoảng sợ.

Một chưởng của thanh niên này, tuyệt không phải Phong Vương hậu kỳ có thể thi triển ra, còn mạnh hơn Phong Vương đỉnh phong,

sợ rằng đã đạt tới Vương cảnh viên mãn!

Chẳng lẽ tiểu tử này cũng giống như mình, thực lực là ngụy trang, lực lượng chân thật đã đạt tới Vương cảnh viên mãn?

- Không đúng... Là trận pháp!

Loại nghi ngờ này chỉ lóe lên, Nhiếp Vân lập tức công tới, lông mày khẽ nhấc.

Thực lực của thanh niên này, hắn cũng không nhìn lầm, Phong Vương hậu kỳ, sở dĩ một chưởng có thể thi triển ra lực lượng Vương cảnh viên mãn, là bởi vì trận pháp!

Bốn người này hợp thành một trận pháp, mặc dù không biết danh xưng, lại có thể liên hiệp lực lượng của bốn người, tấn công bất kỳ một cái nào, đều tương đương đồng thời chiến đấu với bốn người, cho dù là hắn vội vàng nghênh chiến, cũng có chút không thể ra sức!

Không hổ là đệ tử thế lực lớn, phản ứng khá nhanh!

- Trận pháp thì thế nào! Phá cho ta!

Biết là trận pháp, Nhiếp Vân biết trễ nãi không được, một khi trận pháp khép lại, mình sẽ càng thêm thua thiệt, lui về sau một bước, thân thể phát lực, lần nữa vọt tới thanh niên này.

Vẫn là Liên Nguyệt kiếm, kiếm pháp như nước thủy triều, so với mới vừa rồi nhiều hơn mấy phần ác liệt, lại không vượt qua quá nhiều.

- Không biết sống chết...

Thấy hắn công kích một lần không có kết quả, còn dùng chiêu thứ hai, thanh niên cười lạnh, lại một chưởng vỗ tới.

Một chưởng này phối hợp càng thêm hoàn mỹ, uy lực lớn hơn, còn không có tiếp xúc kiếm chiêu, thì cho người một loại cảm giác hít thở không thông.

- Nếm thử cái này một chút!

Biết đối phương sẽ dùng chiêu này công kích, Nhiếp Vân cười hắc hắc, Liên Nguyệt kiếm đột nhiên biến hóa, bàn tay run lên, một cái ngọc phù chợt bay về phía một Phong Vương đỉnh phong.

Ầm!

Còn chưa tới bên cạnh, ngọc phù liền nổ tung, một bàn tay khổng lồ đột nhiên xuất hiện, vỗ tới thanh niên này.

Mới vừa rồi lấy được phù lục, Nhiếp Vân không có quý trọng chút nào, trực tiếp sử dụng ra.

Dù sao hắn có vài tấm, trước chém giết mấy người này giải quyết khốn cảnh lại nói!

Phù lục sinh ra bàn tay có lực lượng của Vương cảnh viên mãn, thẳng tắp rơi xuống, tên Vương cảnh đỉnh phong kia nằm mơ cũng không nghĩ tới Nhiếp Vân sẽ giương đông kích tây, trực tiếp ném ra phù lục cường đại như vậy, không có chút phòng bị nào, dưới tình thế cấp bách, vội vàng thoát khỏi trận pháp, cấp tốc lui về phía sau.

Đồng thời, một lồng khí phòng ngự xuất hiện ở trước mắt.

Thân là đệ tử thế lực lớn, thủ đoạn bảo vệ tánh mạng vẫn phải có.

- Trước chết một người rồi hãy nói!

Hắn vừa lui về phía sau, trận pháp lập tức phá vỡ, hết thảy đều ở trong kế hoạch của Nhiếp Vân, Liên Nguyệt kiếm nhẹ nhàng chuyển một cái, kiếm mang tựa như vượt qua Thiên Đạo, đâm tới thanh niên Phong Vương hậu kỳ.

Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm thức thứ hai, Truy Tinh Trục Nhật!

Tốc độ vượt qua Thiên Đạo, mắt thường căn bản không cách nào phân biệt, thanh niên này mới từ trận pháp thối lui ra, còn chưa kịp phản ứng, cổ họng liền đau nhói.

- Ngươi...

Che cổ họng, con ngươi co rút, lúc này máu tươi mới phun ra ngoài.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, trận pháp uy lực vô cùng, lại bị đối phương một chiêu phá vỡ, ngay cả nửa hô hấp cũng chưa tới.

------oOo------

Chương 2859: Toàn bộ giết chết

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đến phiên ngươi...

Một kiếm đâm thủng cổ họng của Phong Vương hậu kỳ, kiếm mang của Nhiếp Vân chuyển động, trở nên dầy nặng, như sơn nhạc sụp đổ, tinh cầu rơi xuống đất, đâm tới thanh niên trên người sinh ra lồng khí phòng ngự kia.

Thanh niên này mới vừa ngăn trở phù lục tấn công, phòng ngự xuất hiện vết rách, lục phủ ngũ tạng hỗn loạn, bị thương không nhẹ, lúc này thấy Nhiếp Vân nháy mắt chém giết một người, liền tấn công tới hắn, mặt liền biến sắc, liên tiếp lui về phía sau.

Bất quá đã chậm.

Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm thức thứ nhất Phá Diệt Tinh Thần, làm sao có thể để cho hắn chạy trốn!

Một kiếm đánh tới, giống như Thiên Địa sụp đổ, kiếm ý vừa dầy vừa nặng, lập tức đập vụn phòng ngự, kiếm ý còn dư lại xuyên thấu qua lồng khí, hung hăng rơi vào trong cơ thể đối phương.

Phốc!

Giống như bị đá lớn đập trúng, người thanh niên này ngửa mặt lên

trời phun ra một ngụm máu tươi, nội tạng trong nháy mắt biến thành bột phấn, khí tức sinh mạng trong nháy mắt trôi qua, hai mắt trợn tròn xoe, mặt không thể tin được.

Thực lực của người xâm lăng kia, hắn đã nhìn ra, cùng hắn không sai biệt lắm, nhiều nhất Vương cảnh đỉnh phong... Dựa theo đạo lý bình thường, bên mình bốn người, phối hợp trận pháp nên bắt vào tay, nằm mơ cũng không nghĩ tới, vốn cho là trận pháp vạn vô nhất nhất, ở trước mặt đối phương lại cực kỳ buồn cười.

Phốc thông!

Thi thể té xuống đất, cùng thời khắc đó, thân thể Nhiếp Vân thoáng một cái, rơi ở trên mặt đất, nhìn hai người còn dư lại.

- Ngươi...

Hai người còn lại biến sắc, ánh mắt lộ ra vẻ khủng hoảng.

Chém giết hai người, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm.

Mới vừa rồi bốn người liên hiệp tạo thành trận pháp, đối với hắn có áp lực rất lớn, nếu không phải kinh nghiệm chiến đấu phong phú, xuất kỳ bất ý, giờ phút này khẳng định còn bị khốn ở trong đó, trốn cũng không trốn thoát!

- Các ngươi cũng chết đi!

Mang theo uy thế chém giết hai người, thân thể động một cái, hóa thành vài ảo ảnh, thẳng tắp vọt về phía trước.

Tam Thiên Thanh Vân đạo!

Bóng kiếm lắc lư, bóng người mịt mờ.

Tam Thiên Thanh Vân đạo vốn là tuyệt kỹ của Phù Thiên đại lục Thanh Vân tông, trải qua sửa đổi, cho dù lúc này sử xuất, cũng không kém chút nào, phối hợp thiên phú Thiên Hành sư, hai đệ tử đội chấp pháp chỉ cảm thấy hoa mắt, hai đạo hàn mang dán cổ họng đâm tới.

- Chết!

Hai đệ tử đội chấp pháp bàn tay bóp một cái, hai ngọc phù đồng thời vỡ vụn.

Người trước mắt này cho bọn hắn khủng hoảng quá lớn, đối với thực lực của mình đã không có lòng tin, trực tiếp dùng ngọc phù bảo toàn tánh mạng.

Ầm!

Ngọc phù vỡ vụn, nguyên khí điên cuồng hội tụ, trong nháy mắt tạo thành một cái lồng phòng ngự cùng một đạo kiếm mang.

Giống như Nhiếp Vân lấy được, lồng phòng ngự cùng kiếm mang đều là cấp bậc Vương cảnh viên mãn, lực lượng của hắn bây giờ không cách nào ngăn cản cùng phá vỡ.

- Hừ!

Không phá nổi cũng không sao, quát khẽ một tiếng, Nhiếp Vân hất tay, ném ra hai ngọc phù.

Dù sao vật này đều là từ trên người đệ tử đội chấp pháp lấy được, không có tốn tiền mua, trước giết hai người này lại nói!

Ầm!

Ngọc phù thứ nhất phong ấn một đạo lôi điện, thẳng tắp va chạm kiếm mang, hai hai tiêu tán, trong ngọc phù thứ hai là một đạo đao khí huy hoàng, hung hăng đánh xuống lồng phòng ngự. Trận pháp đung đưa, hai đệ tử đội chấp pháp đồng thời phun ra máu tươi!

- Hừ!

Phá hỏng lá bài tẩy sau cùng của đối phương, Nhiếp Vân đung đưa thân thể đi tới bên cạnh hai người, mấy chục ảo ảnh đột nhiên tập trung, kiếm ý hạ xuống, giống như cửu thiên thổi lên gió rét, đâm vào xương tủy.

Xì! Xì!

Đầu của hai đệ tử chấp pháp đồng thời rơi trên mặt đất, hai mắt trợn tròn xoe, chết không nhắm mắt.

Hai người này đều là cường giả Phong Vương đỉnh phong, nếu như có thể phát huy ra toàn bộ thực lực, cho dù Nhiếp Vân thi triển ngọc phù, cũng không đến nổi nhanh như vậy liền chém giết, chủ yếu là thấy nhiều đồng bạn như vậy tử vong, trong lòng có ám chỉ tất bại, lòng tự tin không đủ.

Cùng người chiến đấu, lòng tự tin rất trọng yếu, không có tự tin, dù hai người thân là đệ tử tông môn, thủ đoạn vô số, thực lực của mình cũng chỉ phát huy không tới một nửa, dưới tình huống này, còn không mặc cho Nhiếp Vân xẻ thịt.

- Thu!

Giết chết hai đệ tử chấp pháp, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, lục soát chiến lợi phẩm trên người bọn họ.

Mấy cái này rõ ràng giàu có hơn đám người Tào Văn, Lương Tấn, Hỏa Thần Tệ chung vào một chỗ, chừng hơn triệu.

Binh khí Vương cảnh đỉnh cấp cũng gia tăng đến bảy món!

Bất quá để cho người ta đáng tiếc là binh khí Hoàng cảnh một món cũng không có, thật ra thì suy nghĩ một chút cũng bình thường, nếu như những người này có binh khí như vậy, muốn chém giết, khẳng định không có dễ dàng như vậy!

Lục soát sạch sẽ, Nhiếp Vân lại ở tầng ba quay một vòng.

Tổng bộ của đội chấp pháp này, cũng không có Tàng Bảo Khố gì, mặc dù lắp ráp rất xa hoa, trên thực tế không có quá nhiều vật đáng tiền.

Ngược lại không phải người của đội chấp pháp nghèo, mà là đội chấp pháp tính lưu động rất lớn, chỉ cần lấy được tiền lời, cơ bản

đều bỏ vào túi mình, không ai sẽ ngu đến đặt bảo bối ở thương khố, cho những người khác sử dụng.

Có thể cũng chính vì vậy, người của đội chấp pháp không quá đoàn kết, nếu không, tám người này chân chính liên thủ, cho dù hắn thủ đoạn nhiều hơn nữa, muốn ung dung chém giết là không thể nào!

- Tới phòng đấu giá!

Từ quyết định động thủ đối phó những người này, đến lục soát tầng thứ ba một lần, nói ra không ngắn, trên thực tế thời gian mới qua mấy chục cái hô hấp, đi cứu đệ đệ, cũng không trễ nãi quá nhiều, lần nữa nhìn một vòng, thấy không có đồ dư lại, lúc này mới dọc theo lối đi đi ra ngoài.

Bất quá, mới vừa đi mấy bước, không tự chủ được ngừng lại.

- Trận pháp mở ra?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Thung quanh là trận pháp phòng ngự, chẳng biết lúc nào đã bị người mở ra, muốn rời khỏi, không tìm được đầu mối then chốt của trận pháp, tùy tiện tiến vào trong đó, nguy hiểm sẽ không nhỏ, dù sao có thể được coi là lá bài tẩy của đội chấp pháp, ít nhất cũng là Hoàng cảnh.

Loại trận pháp cấp bậc này, thực lực của hắn bây giờ, xông vào còn không làm được.

- Thật may trận pháp này chẳng qua là phòng ngự, hơn nữa bố trí bên ngoài tầng ba, nếu như ở bên trong, muốn giết những người này, sợ rằng không có dễ dàng như vậy!

Cân nhắc làm sao phá trận, đồng thời Nhiếp Vân cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đây chỉ là trận pháp phòng ngự chung quanh, chỉ cần người ở bên trong sẽ không bị công kích, chính vì vậy, những đệ tử đội chấp pháp kia cho đến bị chém giết, cũng không mượn dùng lực lượng

trận pháp.

------oOo------

Chương 2860: Hỏa Thần đấu giá tràng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như không phải loại trận pháp này, chỉ cần mượn một thành lực lượng, cũng khó có thể chống cự.

- Cái trận pháp phòng ngự này, ngay cả nhận thức cũng không nhận ra... làm sao phá giải?

Nhiếp Vân bắt đầu buồn rầu.

Trận pháp này rõ ràng cao cấp hơn Ngũ Hành Di Quang trận, dù vậy, ban đầu thời điểm phá trận, cũng là Chí Hào tướng quân ra sức, hắn mới tìm được trận cơ, nhất cử phá giải.

Bây giờ không tìm được trận cơ, cũng không nhận biết... làm sao phá?

Rào!

Đang suy nghĩ làm sao trừ đi, trận pháp trước mắt đột nhiên đung đưa, một lực lượng khổng lồ vọt vào, ngay sau đó mặt đất lung lay, hai bóng người thẳng tắp vọt vào.

- Bích Lạc tiên tử... Bích Nhi tiểu thư? Tại sao các ngươi cũng tới?

Thấy hai bóng người, Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

Tới không phải người khác, chính là hai người Bích Lạc tiên tử chờ ở bên ngoài.

Nhiếp Vân ngụy trang thành trung niên, các nàng không nhận ra được, cũng không tìm được ở địa phương nào, không biết hắn đã thuận lợi tiến vào hang ổ của đội chấp pháp, bất quá, mặc dù

không nhận ra Nhiếp Vân sau khi ngụy trang, nhưng thấy trận pháp mở ra, đoán cũng đoán được xảy ra chuyện gì.

Lúc này không dám do dự trực tiếp bay tới.

Phá vỡ trận pháp, Bích Lạc tiên tử thấy một đệ tử chấp pháp đứng ở trước cửa, đang muốn ra tay bắt lại, hỏi thăm tung tích của Nhiếp Vân, liền nghe được thanh âm này, không nhịn được sửng sốt một chút.

- Ngươi là Nhiếp Vân...

Bây giờ Nhiếp Vân ngụy trang thành một đệ tử chấp pháp, vô luận khí chất, cử chỉ, linh hồn,… đều hoàn toàn bất đồng hắn, cho dù thực lực như Bích Lạc tiên tử, chợt nhìn cũng không nhận ra được.

- Ân...

Lúc này Nhiếp Vân mới nhớ tới ngụy trang thành người khác, nhẹ nhàng cười một tiếng, biến trở về bộ dáng bình thường.

- Người đã tìm được chưa? Người của đội chấp pháp không có làm khó ngươi chứ...

Thấy hắn không sao, Bích Nhi thở phào nhẹ nhõm, nhớ tới mới vừa rồi trận pháp mở ra, dù ngụy trang cũng nhất định là bị phát hiện, không nhịn được có chút bận tâm.

- Không có...

Nhiếp Vân nhìn phía sau một cái.

Theo ánh mắt của hắn, lúc này Bích Lạc tiên tử cùng Bích Nhi mới phát hiện thi thể đầy đất, từng cái mắt đẹp trợn tròn, thiếu chút nữa bất tỉnh.

Đây chính là đội Chấp Pháp đệ tử... Mỗi một người đều là người xuất sắc của đại thế lực, thủ đoạn nhiều, thực lực mạnh... Bị một mình hắn giết sạch, sao có thể làm được?

Ngay cả Bích Lạc tiên tử, cũng không nhịn được lần nữa nhìn về phía thiếu niên trước mắt, đôi mắt đẹp lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi.

Bích Nhi tiểu thư đối với thực lực của những người này, có lẽ biết không nhiều, nhưng nàng ngay cả - hang ổ- của Chấp Pháp đệ tử cũng biết, đối với thực lực của bọn họ, tự nhiên càng biết, kém nhất cũng là Phong Vương hậu kỳ, hơn nữa nhìn vị trí thi thể ngã xuống đất, tựa hồ còn bố trí thành trận pháp...

Tình huống như vậy cũng bị thiếu niên trước mắt chém giết, ngay cả năng lực chống cự cũng không có!

Không hổ là Hoàng tử của Phổ Thiên hoàng triều... Đáng sợ!

Vốn nàng đối với thiếu niên này có thể giải quyết Hỏa Độc trong cơ thể nàng, cũng không có ôm hy vọng quá lớn, thấy một màn như vậy, chẳng biết tại sao, hy vọng lại tăng lên không ít.

- Đội chấp pháp là bát đại thế lực liên hiệp tạo thành, ngươi chém giết nhiều đệ tử như vậy, phiền toái khẳng định không nhỏ, cho dù ngươi là Hoàng tử của Phổ Thiên hoàng triều, chỉ sợ cũng sẽ chịu ảnh hưởng!

Bích Lạc tiên tử mở miệng.

Mặc dù đội chấp pháp hành động vô sỉ, cũng là bát đại thế lực liên hiệp tạo ra, vuốt mặt phải nể mũi, giết sạch như vậy, có thể đoán được, sau này gặp nhau sẽ có phiền toái cuồn cuộn không ngừng.

Mặc dù người trước mắt này là Hoàng tử của Phổ Thiên hoàng triều, nhưng mỗi một hoàng triều thế lực cành lá đan chen, làm không tốt sẽ trở thành mục tiêu công kích, từ đó xuất hiện vấn đề lớn.

- Không sao!

Đã làm thì sẽ không hối hận, những cặn bã này, không đáng làm người, toàn bộ nên chết!

Lại nói, hắn căn bản không phải hoàng tử gì, là ngụy trang giết người, chờ thời điểm có thể tra đến hắn, không biết năm nào tháng nào, căn bản không cần lo lắng.

- Người ngươi muốn cứu không có ở đây?

Thấy thiếu niên thật không quan tâm, Bích Lạc tiên tử cũng không nói nhiều, nhìn chung quanh một chút, nghi ngờ hỏi.

Thiếu niên là tới cứu người, sao không thấy người cần cứu, ngược lại thấy đội chấp pháp thi thể đầy đất? Chẳng lẽ...

- Còn phải làm phiền tiên tử một chuyện, mang ta tới Hỏa Thần đấu giá tràng, ta tới trể. Người ta muốn cứu, có thể đã bị bán đấu giá!

Nhiếp Vân nói.

- Đi thôi!

Nghe được bán đấu giá, trong mắt Bích Lạc tiên tử cũng thoáng qua một đạo sát khí, bàn tay trảo một cái, mang theo hai người Nhiếp Vân bay đi, thời gian nháy mắt liền biến mất tại chỗ.

Bất kể nói thế nào, phi thăng giả cũng có sinh mạng cùng tôn nghiêm, bị coi như thương phẩm, súc vật bán ra, bất kỳ người nào cũng khó tiếp nhận.

Rời khỏi mặt đất, Bích Lạc tiên tử cùng Bích Nhi tiểu thư cũng không biết, các nàng mới vừa rời đi, một đoàn hỏa diễm lan tràn, chỉ nháy mắt, thi thể đầy đất cùng vô số vật phẩm xa hoa bị đốt thành tro bụi.

Đoàn hỏa diễm này dĩ nhiên là Nhiếp Vân lưu lại, mặc dù không úy kỵ đội chấp pháp, nhưng vẫn phải cẩn thận cho thỏa đáng, hỏa diễm có thể đốt rụi hết thảy, sau này coi như người của đội chấp pháp trở lại phát hiện, cũng không tìm được bất cứ dấu vết gì.

Chức Nữ toa phi hành ở trên trời, mấy tức sau liền ngừng lại.

- Phòng đấu giá ở nơi này, đi xuống đi!

Bích Lạc tiên tử chỉ về phía trước.

Thuận tay nàng nhìn, quả nhiên thấy một kiến trúc cao lớn đứng vững ở trung tâm Hỏa Thần thành.

Năm chữ Hỏa Thần đấu giá tràng tựa như lưu kim, phản xạ ánh mặt trời, cực kỳ chói mắt.

- Tiên tử...

- Cùng nhau đi xuống đi, Hỏa Thần đấu giá tràng là sản nghiệp của Hỏa Thần tông, không có thân phận, ngay cả cửa cũng không vào được, chớ nói chi là những chuyện khác!

Biết Nhiếp Vân muốn nói gì, Bích Lạc tiên tử cắt đứt lời của hắn, nói tiếp.

- Nếu như vị bằng hữu kia của ngươi đã bị người mua, ta liền không thể ra sức. Nếu vẫn còn ở phòng đấu giá, ta có thể ra tay giúp ngươi mua lại, như vậy vừa có thể tránh khỏi mâu thuẫn, còn không bị hoài nghi!

- Phiền toái tiên tử!

Nhiếp Vân gật đầu.

Đúng là như vậy, nếu ở phòng đấu giá, chỉ cần có tiền, khẳng định có thể muốn làm gì thì làm, so với xung động tìm, cướp người, còn không bằng bỏ tiền mua đệ đệ lại.

Như vậy có thể miễn trừ mâu thuẫn, tránh không ít phiền toái.

------oOo------

Chương 2861: Ngọc Trản Lưu Ly Tử (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy hắn đồng ý, Bích Lạc tiên tử cười nhạt, bàn tay nhẹ nhàng nhấn một cái, mọi người lập tức từ Chức Nữ toa bay ra, rơi vào đường phố.

- Hoan nghênh mấy vị khách quý, không biết đã có vị trí trước chưa?

Đi tới trước phòng đấu giá, còn chưa tiến vào, một hạ nhân tới đón.

- Ân!

Bích Lạc tiên tử vươn tay, một lệnh bài xuất hiện ở trước mặt đối phương.

- Nguyên lai là Bích Lạc trưởng lão, mời vào...

Thấy lệnh bài, hạ nhân sợ hết hồn, vội vàng nói.

Mặc dù chi nhánh của Bích Nhi tiểu thư chỉ có hai người, nhưng thân phận của Bích Lạc tiên tử không thể khinh thường, chỗ này là nơi heo hút của Hỏa Thần tông, loại lệnh bài đại biểu thân phận này nhất định là có tác dụng.

Rất nhanh, hạ nhân an bài ba người đến một căn phòng nhỏ.

Xuyên thấu qua cửa sổ, Nhiếp Vân nhìn phòng đấu giá một chút, nhướng mày.

- Buổi đấu giá hôm nay còn chưa bắt đầu?

- Hồi bẩm đại nhân, còn chưa bắt đầu!

Hạ nhân không biết thiếu niên trước mắt này thân phận gì, bất quá có thể ở cùng trưởng lão của Hỏa Thần tông, khẳng định không đơn giản, vội vàng cung kính trả lời.

- Ân, không đúng a, phòng đấu giá các ngươi cơ bản đều là quá ngọ bắt đầu, sao bây giờ trời đã sắp tối, còn không có tiến hành?

Bích Lạc tiên tử hỏi.

Mặc dù nàng rất ít tới phòng đấu giá, nhưng cũng biết quy củ, Hỏa Thần đấu giá tràng này bán đấu giá, cơ bản qua ngọ sẽ bắt đầu, bây giờ nắng chiều dần rơi, sao còn chưa bắt đầu?

- Ân, là có chuyện như vậy, dựa theo tình huống bình thường, phòng đấu giá của chúng ta sẽ tiến hành ở giờ ngọ, bất quá... Có người đưa tới một bảo vật giá trị không rẻ, vì tuyên truyền một chút, cho nên thời gian bán đấu giá tạm thời lùi lại...

Hạ nhân nghi ngờ nhìn về phía Bích Lạc tiên tử.

- Chẳng lẽ trưởng lão không phải là vì bảo vật kia mới tới?

- Bảo vật? Bảo vật gì?

Bích Lạc tiên tử nhíu mày.

Nàng bởi vì chi nhánh yếu kém, đối với rất nhiều chuyện không quá quan tâm, cũng lộ ra có chút cô tịch, không ít chuyện chỉ biết nửa vời.

- Ta cũng không biết, giống như tên Ngọc Trản Lưu Ly Tử... Về phần những cái khác, thì ta không biết!

Hạ nhân gãi đầu một cái, suy nghĩ một chút nói.

- Ngọc Trản Lưu Ly Tử?

Bích Lạc tiên tử kinh hô thành tiếng, sắc mặt không thể tin được.

- Ta cũng chỉ là nghe người khác nói, rốt cuộc có phải hay không thì không biết...

Hạ nhân không nghĩ tới vị trưởng lão này sẽ có phản ứng như thế, như sợ mình nói sai, giải thích một câu.

- Tốt lắm, ta đã biết...

Bích Lạc tiên tử cũng ý thức được mình thất thố, khẽ mỉm cười,

nhớ tới chuyện tình của Nhiếp Vân, mở miệng hỏi.

- Ta muốn mua một nô lệ phi thăng giả khá một chút... Không biết hôm nay có bán ra hay không?

Nghe được Bích Lạc tiên tử giúp mình hỏi, Nhiếp Vân vội vàng nhìn về phía hạ nhân, vẻ mặt khẩn trương

- Ân, hôm nay trưởng lão tới đúng rồi, ta nghe nói hôm nay có hàng tốt, bất quá cụ thể là cái gì thì không biết, cũng không ít người bởi vì cái này mới tới đấu giá!

Hạ nhân cười nói.

- Được, ta biết, ngươi lui xuống đi!

Nhìn Nhiếp Vân một chút, biết đã lấy được tin tức mong muốn, Bích Lạc tiên tử khoát tay.

- Dạ!

Hạ nhân lui ra ngoài.

- Yên tâm đi, nếu tính toán bán ra, chắc chắn sẽ không ngược đãi, chỉ cần có đủ tiền mua là được, không cần quá mức lo lắng!

Thấy Nhiếp Vân nghe được tin tức vẫn cau mày, Bích Lạc tiên tử an ủi.

Nhiếp Vân gật đầu.

Nếu như mới vừa rồi hạ nhân nói thật là Nhiếp Đồng, đối phương vì bán ra giá tiền cao, chắc chắn sẽ không làm ra cử động quá đáng, hẳn sẽ an toàn.

- Bây giờ cách buổi đấu giá bắt đầu, còn có một đoạn thời gian, nghỉ ngơi một lúc đi!

Bích Lạc tiên tử vung tay lên, một đạo ánh sáng bao phủ căn phòng, bố trí một cấm chế, ngoại nhân không cách nào xem xét.

Nhiếp Vân cũng không nói nhiều, khoanh chân ngồi dưới đất.

Bán đấu giá tồn tại nguy hiểm, có thể mua được thì thôi, không mua được, chiến một trận là không cách nào tránh khỏi, việc cần bây giờ, là điều chỉnh trạng thái tới tốt nhất.

Thấy thiếu niên này nói tu luyện liền tu luyện, không trễ nãi chút nào, Bích Lạc tiên tử không tự chủ được gật đầu một cái.

Từ Nhiếp Vân liều mạng muốn cứu ra phi thăng giả như vậy có thể thấy được, hai người quan hệ không bình thường, dưới tình huống này còn có thể tỉnh táo, chân chân thật thật tu luyện, không lãng phí một chút thời gian, chỉ là loại thái độ này, sẽ để cho vô số thiên tài chùn bước.

Thiên tài chân chính, chỉ thiên phú tốt cũng không có gì, quan trọng hơn là thái độ, chỉ có ôm lòng kính sợ đối với tu luyện, mới có thể càng đi càng xa.

- Nhiếp Vân này tiền đồ bất khả hạn lượng...

Trong lòng làm ra phán đoán, Bích Lạc tiên tử không nói thêm nữa, mà quay đầu xuyên thấu qua cửa sổ nhìn về phía phòng đấu giá, nhìn một hồi, sắc mặt trở nên càng ngày càng ngưng trọng.

- Sao vậy sư phụ?

Sư phụ đối với bất cứ chuyện gì cũng không để tâm, lúc này bộ dáng như vậy, Bích Nhi tiểu thư cực kỳ kỳ quái.

- Không nghĩ tới sức hấp dẫn của Ngọc Trản Lưu Ly Tử lớn như vậy, những lão quái vật kia đều tới...

Bích Lạc tiên tử hừ lạnh, giữa hai lông mày mang một tia sát khí.

- Lão quái vật?

Bích Nhi tiểu thư không biết nói tới ai, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Đập vào mắt, đều là đầu người đen thui, ngược lại có mấy lão

giả râu bạc trắng, chỉ bất quá ai cũng không nhận ra.

- Người tay cầm quải trượng màu xám tro, gọi Thiết Quải Ông, Thiết Quải chính là binh khí của hắn, am hiểu dụng độc, thủ đoạn rất cay nghiệt, năm đó đi ở trên đường phố, chỉ vì một đứa bé nói hắn là người què, liền trực tiếp giết cả nhà một trăm bảy mươi bảy nhân khẩu của đối phương! Thậm chí gà chó dê bò cũng không bỏ qua!

- Người mặc áo hoa kia, gọi Âm Dương đạo nhân, công pháp tu luyện gọi Âm Dương hòa hợp đạo. Lấy thải bổ xử nữ thuần âm tiến hành tu luyện, không biết bao nhiêu hoàng hoa khuê nữ bị hắn làm nhục, từ đó mất đi tánh mạng! Ba trăm năm trước, Hỏa Thần tông từng phái người đuổi giết qua một lần, người nầy bị điên cuồng đuổi giết ba trăm vạn dặm, sau mất đi tung tích, rất nhiều người đều cho rằng rơi vào Hãm Không Hải, nữa không có trở lại, không nghĩ tới. lại xuất hiện ở chỗ này!

- Người lông mày trắng gọi Huyết Ảnh lão quỷ, Huyết Ảnh thân pháp vô cùng quỷ dị, có thể lợi dụng Huyết Ảnh thuật khống chế người thành khôi lỗi, khó lòng phòng bị. Nghe nói từng khống chế một vạn khôi lỗi cùng người chiến đấu, so với hai người trước càng kinh khủng hơn...

- Vị này là...

------oOo------

Chương 2862: Ngọc Trản Lưu Ly Tử (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bích Lạc tiên tử thuận miệng giới thiệu, chỉ nghe mấy người, sắc mặt của Bích Nhi tiểu thư liền không tự chủ được thay đổi.

Những lão quái vật này mơ hồ cũng nghe qua một ít, vốn giống như sư phụ nghĩ, những người này đã sớm xuống mồ, không biết biến mất ở địa phương nào, làm sao cũng không nghĩ tới, còn có thể tận mắt nhìn thấy, hơn nữa đang ở cách đó không xa!

Những lão quái vật này, đều là nhân vật thành danh mấy trăm triệu trước, có thể sống đến bây giờ, sợ rằng thực lực thấp nhất, cũng đã đạt tới Hoàng cảnh!

- Sư phụ... Ý của ngươi là những người này đều bị Ngọc Trản Lưu Ly Tử hấp dẫn tới? Ngọc Trản Lưu Ly Tử này rốt cuộc là cái gì?

Bích Nhi tiểu thư không nhịn được hỏi.

Những lão quái vật kia cừu gia quá nhiều, bình thường ẩn núp không ra, có thể để cho bọn họ tập trung xuất hiện, khẳng định chỉ có bảo bối mới vừa rồi để cho sư phụ biến sắc.

- Ngọc Trản Lưu Ly Tử, ta cũng chỉ thấy qua ở trong cổ thư, cụ thể công hiệu là gì lại không biết, bất quá, nghe nói có liên quan tới Hãm Không Hải, không ít cường giả đang sưu tầm, nhưng một mực không có phát hiện, không nghĩ tới Hỏa Thần đấu giá tràng có thể tìm được món bảo bối này!

Bích Lạc tiên tử do dự một chút nói.

- Hãm Không Hải? Một trong Thập Địa Hãm Không Hải?

Con mắt của Bích Nhi tiểu thư trợn tròn.

Cửu Châu Thập Địa, Hỏa Thần tông ở Hỏa Thần vực coi như là một người trong đó, chín nơi khác, có chút người có thể ở, cũng có một ít là hiểm địa trời sinh, bất kỳ người nào đi vào, cũng có đi mà không có về.

Cho dù như sư phụ nàng, lâm vào trong đó, cũng rất khó trở ra.

Hãm Không Hải chính là một trong ba hiểm địa phái trước, nghe nói kể từ khi Hoàn Vũ Thần giới có lịch sử tới nay, còn chưa bao giờ có người sống từ bên trong đi ra, lâu ngày, nơi này đã thành cấm địa, không ai dám qua.

Có liên quan tới Hãm Không Hải... Ngọc Trản Lưu Ly Tử này quả nhiên không đơn giản!

- Những thứ này chẳng qua là truyền thuyết, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, không có người biết... Bất quá, cho dù không có liên quan tới Hãm Không Hải, Ngọc Trản Lưu Ly Tử cũng là đồ tốt, ngậm vào trong miệng có thể để cho người ngưng thần tĩnh khí, tốc độ tu luyện tăng gấp bội! Hơn nữa đối với cường giả Hoàng cảnh cũng hữu dụng!

Bích Lạc tiên tử nói.

- Tu luyện tăng gấp bội? Đối với cường giả Hoàng cảnh cũng hữu dụng?

Ánh mắt của Bích Nhi tiểu thư chớp chớp, hít một hơi khí lạnh.

Một bảo vật để cho cường giả Vương cảnh tu luyện tăng gấp bội, mặc dù không dễ dàng, nhưng cũng không khó, ít nhất theo nàng biết, sư phụ nàng thì có vài món, nhưng để cho tốc độ tu luyện của cường giả Hoàng cảnh tăng gấp bội, sợ rằng còn thưa thớt hơn Thần binh Hoàng cảnh đỉnh phong.

Loại vật này chỉ cần xuất hiện, mỗi một dạng sẽ để cho vô số cường giả Hoàng cảnh tranh cướp.

Khó trách có thể hấp dẫn nhiều lão quái vật như vậy, vật kia đúng là làm cho lòng người động.

- Sư phụ, ngươi nhất định phải mua lại món đồ này, đối ngươi như có trợ giúp rất lớn...

Bích Nhi tiểu thư vội nói.

- Ta cũng muốn mua, bất quá... nhìn những lão quái vật kia nhìn chằm chằm, muốn mua được, khẳng định vô cùng khó khăn!

Bích Lạc tiên tử lắc đầu.

Mặc dù nàng là trưởng lão của Hỏa Thần tông, nhưng luôn đóng cửa không ra, bất kể thế sự, tài sản trên người có thể vận dụng cũng không nhiều, có thể nói vô cùng nghèo khổ.

Nhiều lão quái vật như vậy xuất hiện, mỗi một người đều muốn cướp đoạt Ngọc Trản Lưu Ly Tử, phỏng chừng một khi khai mạc, món bảo vật này sẽ bị xào giá trên trời, bằng vào tài lực của nàng, là không cách nào mua được.

- Vậy làm sao bây giờ?

Nghe được sư phụ không mua được, Bích Nhi tiểu thư vội nói.

Cùng sư phụ chung sống nhiều năm như vậy, nàng biết mặc dù ngoài mặt sư phụ bình tĩnh, nhưng đối với Ngọc Trản Lưu Ly Tử vẫn tương đối quan tâm, thật vất vả có vật phẩm động tâm, lại mua không được, sao không nóng nảy.

- Hết thảy tùy duyên a!

So sánh với Bích Nhi tiểu thư nóng nảy, Bích Lạc tiên tử rất lạnh nhạt.

Ngọc Trản Lưu Ly Tử này, mặc dù nàng rất muốn lấy được, nhưng thấy nhiều cao thủ ở nơi này như vậy, cũng biết sẽ không dễ dàng, có thể thành công lấy được thì thôi, không chiếm được, cũng không có vấn đề!

Dù sao, mặc dù Hỏa Độc trong cơ thể nàng tạm thời có thể chế trụ, nhưng nhiều nhất chỉ có hai năm, trước mặt sinh tử đại hạn, đối với vật ngoại thân, đã không có mong cầu như trước kia rồi.

- Nhưng mà sư phụ, ngươi kẹt ở bình cảnh nhiều năm như vậy, nếu như vật này hữu dụng với ngươi, đột phá bình chướng, cho dù Hỏa Độc lợi hại, cũng có thể kéo dài tuổi thọ...

Bích Nhi tiểu thư nói.

Hỏa Độc đáng sợ, loại tu vi như Bích Lạc tiên tử cũng khó áp chế, nhưng nếu có thể tiến thêm một bước, đạt tới cảnh giới cao hơn, tình huống sẽ tùy theo đổi mới, tuy nói không cách nào hoàn toàn thanh trừ Hỏa Độc, nhưng áp chế mấy chục năm, mấy trăm năm hẳn không có vấn đề gì!

Có thể nói đột phá Tích Cốc, là phương pháp thanh trừ Hỏa Độc, kéo dài tuổi thọ tốt nhất, vô luận như thế nào cũng phải liều một trận.

- Bình cảnh nào có dễ dàng đột phá như vậy, một chi của chúng ta, mấy ngàn vạn năm nay, cũng chỉ có Huệ An lão tổ thành công, bất quá cũng chỉ kéo dài hai nghìn năm tuổi thọ, không đạt tới loại cảnh giới đó, hết thảy đều là hư ảo uổng công!

Bích Lạc tiên tử lắc đầu.

- Cái này...

Nghe được lời của sư phụ, ánh mắt của Bích Nhi tiểu thư ảm đạm.

Sư phụ nói không sai, nàng gặp phải bình cảnh muốn đột phá, nào có dễ dàng như vậy, từ toàn bộ Hỏa Thần tông cũng không có mấy vị cường giả đột phá là có thể nhìn ra.

- Mặc dù Ngọc Trản Lưu Ly Tử hữu dụng với cường giả Hoàng cảnh, nhưng muốn để cho người đột phá, tác dụng lại không lớn, cái này phải nhìn cơ duyên... Không cần nói nhiều, nếu như có thể mua, ta tự nhiên sẽ hết sức, không mua được, cũng không cần thiết hối tiếc!

Bích Lạc tiên tử nhìn rất mở.

Nhân quả có định số, không phải là của ngươi, nghĩ đến nhiều hơn nữa cũng vô ích.

- Vâng...

Thấy sư phụ có loại thái độ này, Bích Nhi tiểu thư không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái, trong lòng ảo não.

Nếu sớm biết vật này hữu dụng với sư phụ, nàng liền nghĩ biện pháp kiếm tiền, mà không phải như vậy, đối mặt bảo vật lại chỉ có thể thờ ơ.....

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Vân lần nữa mở mắt.

------oOo------

Chương 2863: Sao chép Hỏa Thần Tệ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mới vừa rồi tu luyện, để cho trước đó chiến đấu xuất hiện hao tổn hoàn toàn khôi phục, tinh khí thần trở lại đỉnh phong, lực lượng trong cơ thể rục rịch, tựa hồ tùy thời có thể đột phá Phong Vương trung kỳ, tiến vào hậu kỳ.

- Thời gian còn sớm, trước xem một chút ta có bao nhiêu tài sản...

Ngắm nhìn bốn phía, phát hiện buổi đấu giá còn chưa bắt đầu, tựa hồ còn phải cần một đoạn thời gian, Nhiếp Vân cũng không cuống cuồng, tinh thần động một cái, tiến vào thế giới nạp vật.

Nếu tham gia buổi đấu giá, tất nhiên phải mua vật phẩm, tiền nhiều vốn liếng mới nhiều, thiếu tiền, cái gì cũng mua không được.

Lần này hắn cũng không phải là bản thể tiến vào thế giới nạp vật, dù sao đám người Bích Lạc tiên tử đang ở bên cạnh, đột nhiên biến mất, không dễ giải thích chuyện thế giới nạp vật.

Cho nên, ở thế giới nạp vật là phân thân của hắn, bản thể vẫn ở lại bên ngoài tu luyện, ngoại nhân cái gì cũng không nhìn ra.

Thân thể thoáng một cái, xuất hiện ở một địa phương trống trải, phân thân của Nhiếp Vân chiêu một cái. Trước từ trên người tất cả Chấp Pháp đệ tử lấy được Hỏa Thần Tệ lập tức tập trung ở cùng một chỗ.

Trước chiến đấu khẩn trương, không có thời gian nhìn kỹ, chỉ biết lấy được Hỏa Thần Tệ chừng hơn triệu, nhưng cụ thể bao nhiêu lại không biết.

Lúc này rảnh rỗi, tinh thần đảo qua, lập tức biết rõ.

- Một trăm ba mươi vạn... Nhìn không ít, bất quá rất khó mua lại Nhiếp Đồng...

Nhiếp Vân nhíu mày.

Trước tru diệt, vơ vét, tổng cộng lấy được một trăm ba mươi vạn Hỏa Thần Tệ, nghe là một khoản tiền lớn, trên thực tế thật muốn bằng vào chút tiền ấy mua lại Nhiếp Đồng, còn có chút không đủ.

Một phi thăng giả bình thường liền cần mười vạn Hỏa Thần Tệ, loại Phong Vương như hắn, hơn nữa là Phong Vương hậu kỳ trẻ tuổi như vậy, hơn một trăm vạn khẳng định không mua được!

Bất quá chỉ có chút tiền như vậy, làm sao bây giờ?

Cũng không thể bây giờ đi tìm người cướp a!

Trước không nói có thể cướp được hay không, cho dù có thể làm được, đối phương không có đắc tội hắn, không có làm ra chuyện nhân thần cộng phẫn, thì không thể làm như vậy a!

- Nhìn một chút có thể sao chép những tiền này hay không...

Nếu không thể cướp đoạt, chỉ có một con đường có thể đi, đó chính là ý tưởng khi lần đầu tiên khi thấy Hỏa Thần Tệ... Mượn lực lượng của thế giới nạp vật, có thể sao chép hay không!

Tinh thần động một cái, một viên Hỏa Thần Tệ xuất hiện ở lòng bàn tay, năng lực chưởng khống giả đặc hữu dò xét, Hỏa Thần Tệ xuất hiện rõ ràng ở trước mắt, không có gì có thể che dấu.

- Nguyên lai kết cấu của Hỏa Thần Tệ rất đơn giản... sao chép!

Thấy rõ ràng chi tiết của Hỏa Thần Tệ, tinh thần của Nhiếp Vân động một cái, một tiền xu giống nhau như đúc xuất hiện ở lòng bàn tay khác.

- Bộ dáng hoàn toàn giống nhau, độ cứng, sáng bóng cũng không sơ hở nào, mấu chốt khí tức Hỏa Thần đặc hữu... Còn có chút

không quá giống!

Hai viên Hỏa Thần Tệ cầm ở một chỗ, Nhiếp Vân phân tích.

Lợi dụng thế giới nạp vật ngụy tạo ra một cái bộ dáng giống nhau, quá đơn giản, mấu chốt là khí tức Hỏa Thần ẩn chứa trong đó, rất khó bắt chước.

Cái này dính dấp đến Hỏa Thần đại đạo, không có loại đại đạo này, căn bản không thể sao chép! Mà Hỏa Thần đại đạo là lão tổ khai sáng Hỏa Thần tông kia, có tính duy nhất, toàn bộ Hoàn Vũ Thần giới, chỉ có một mình hắn mới có thể làm được.

Cũng chính vì như vậy, Hỏa Thần Tệ chỉ có Hỏa Thần Tông mới có thể phát hành, bất kỳ người nào cũng không có biện pháp.

Bất quá, người khác không làm được, Nhiếp Vân chưa chắc không làm được.

- Hỏa Thần khí quán thâu vào xem một chút...

Nhiếp Vân sớm nghĩ ra phương pháp, chỉ là không có thời gian thí nghiệm, vừa vặn có thể thừa dịp bây giờ thử một chút.

Búng ngón tay một cái, một đạo Hỏa Thần khí xuất hiện ở đầu ngón tay, tựa như du xà không ngừng vũ động.

- Đi vào!

Chấp tay hành lễ, Hỏa Thần khí bị hắn dùng lực lượng đặc thù quán thâu vào Hỏa Thần Tệ ngụy tạo.

Tí tách két!

Hỏa Thần khí cùng Hỏa Thần Tệ hắn ngụy tạo nên, hai người thuộc về khái niệm bất đồng, tiếp xúc lẫn nhau, thanh âm chói tai vang lên, căn bản không cách nào tương dung.

- Hừ!

Thấy hai bên đối kháng, Nhiếp Vân nhíu mày, quát lạnh một tiếng:

- Dung hợp!

Ầm!

Làm chưởng khống giả duy nhất của thế giới nạp vật, lực lượng lập tức từ trong cơ thể lan tràn ra, không gian pháp tắc nương theo ngôn ngữ của hắn mà xảy ra thay đổi.

Hỏa Thần Tệ hoàn chỉnh trong nháy mắt nổ tung, biến thành từng hạt bụi bậm, Hỏa Thần khí lan tràn đến, cùng nhau giao dung.

Hô!

Hai người hoàn toàn dung hợp, nương theo tinh thần lực của Nhiếp Vân khống chế, bụi bậm hội tụ, Hỏa Thần Tệ bể tan tành trong thời gian nháy mắt lần nữa hội tụ.

Bàn tay đưa ra, nắm Hỏa Thần Tệ vừa mới dung hợp thành công, Nhiếp Vân chỉ nhìn một cái, ánh mắt không nhịn được sáng lên.

Trong đồng tiền tản mát ra Hỏa Thần khí đậm đặc, so với trước lấy được càng thêm tinh thuần, cường đại!

Thành công!

- Ha ha!

Cầm Hỏa Thần Tệ, Nhiếp Vân không nhịn được bật cười.

Nếu như Hỏa Thần Tệ cũng bàn về độ tinh khiết mà nói, cái trong tay tuyệt đối vượt xa những thứ lưu thông kia.

Trong Hỏa Thần Tệ ẩn chứa khí tức Hỏa Thần đại đạo, lưu thông lâu sẽ tự nhiên tiêu tán, hơn nữa vị cường giả Đế cảnh của Hỏa Thần tông kia đại lượng chế tạo tiền tệ, độ tinh thuần làm sao có thể so với Nhiếp Vân đơn độc chế tạo.

- Hỏa Thần khí, hiện lên!

Phỏng chế ra một viên Hỏa Thần Tệ, Nhiếp Vân có lòng tin, tinh thần động một cái, Diễm Hỏa đan điền điên cuồng xoay tròn, đoàn đoàn Hỏa Thần khí xuất hiện ở trong thế giới nạp vật, giống như mây mù to lớn, phong tỏa chu vi mười mấy dặm.

- Sao chép!

Vô số Hỏa Thần Tệ giống như mưa, từ bầu trời đáp xuống, thời gian nháy con mắt tràn lan mặt đất, ánh kim lóa mắt.

Chỉ cần Hỏa Thần khí đầy đủ, Hỏa Thần Tệ đối với hắn mà nói muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu, không có chút độ khó nào.

- Hắc hắc, có nhiều tiền như vậy, ta xem ai còn có thể cùng ta cạnh tranh...

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Nếu là đấu giá, dĩ nhiên là dùng tiền tài nói chuyện, Hỏa Thần Tệ mình muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, không tin còn không mua được vật!

Có nhiều tiền như vậy, tâm tình của Nhiếp Vân thanh tĩnh lại, tinh thần trở lại bản thể.

Mới vừa mở mắt, liền thấy Bích Nhi tiểu thư nhìn tới:

- Buổi đấu giá bắt đầu...

Ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy phòng đấu giá có chút huyên náo, đã trở nên an tĩnh lại, một lão giả đi về phía đài cao.

------oOo------

Chương 2864: Sao chép Hỏa Thần Tệ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là Hỏa Thần đấu giá tràng đệ nhất Giám Bảo sư Trương Trung Triêu lão tiên sinh, nghe nói chừng ba mươi năm không có xuất hiện, đấu giá đều có đệ tử của hắn chủ trì. Lần này mời hắn ra, chỉ sợ cũng là để cho tất cả mọi người an tâm, chứng minh lần đấu giá này có giá trị!

Bích Lạc tiên tử nhìn một cái nói.

Nhiếp Vân cũng không trả lời, nhìn về phía lão giả kia.

Một thân vải thô áo gai, nhìn có chút bình thường, bất quá mi vũ nhảy lên, đỉnh đầu từng đạo hồng khí di tán, lực lượng trong cơ thể ẩn núp, tựa như Giao Long nấp trong ao, tùy thời phá không mà bay!

- Cường giả Hoàng cảnh...

Không nhìn ra tu vi cụ thể của đối phương bao sâu, nhưng Nhiếp Vân có thể khẳng định, ít nhất cũng là Hoàng cảnh, so với Chí Hào tướng quân còn cao hơn không ít!

Một lão giả chủ trì buổi đấu giá thì có tu vi Hoàng cảnh, hơn nữa cường đại như vậy, đủ thấy phòng đấu giá này nội tình cùng vật phẩm bán đấu giá hôm nay trọng yếu.

- Các vị có thể quang lâm Hỏa Thần đấu giá tràng, là vinh hạnh của chúng ta, lão hủ Trương Trung Triêu chủ trì buổi đấu giá hôm nay, vạn phần vinh hạnh! Bây giờ liền lấy ra vật đấu giá thứ nhất, một cây Lôi Đình Mộc đặc hữu của Lôi Châu! Loại gỗ này, sinh trưởng ở chỗ u ám ẩm ướt, hàng năm bị lôi điện xâm nhập, là chí bảo của cường giả tu luyện Lôi Đình pháp quyết. Mặc dù không có trải qua luyện chế, nhưng đã có tiêu chuẩn của Vương khí đỉnh phong, năm mươi vạn Hỏa Thần Tệ khởi giá, mỗi lần tăng giá không ít hơn năm vạn Hỏa Thần Tệ. Đấu giá bắt đầu...

Trương Trung Triêu không có nói nhảm quá nhiều, trực tiếp lấy ra vật đấu giá thứ nhất.

Hắn chỉ hộp gỗ trên bàn, bên trong có một cây gỗ màu đỏ thẫm. Tinh thần lan tràn qua, có thể rõ ràng cảm nhận được trong đó ẩn

chứa Lôi Đình lực cường đại, không ngừng lóe lên.

- Đồ tốt, bất quá... vô dụng với ta!

Nhiếp Vân nhìn một cái, liền dời ra chỗ khác.

Lôi Đình Mộc này nhìn không tệ, bất quá đối với hắn còn không bằng một thanh trường kiếm Vương phẩm đỉnh phong, tác dụng không lớn.

Gỗ có thể so với Vương khí đỉnh phong, năm mươi vạn Hỏa Thần Tệ khởi giá, cũng coi như giá cả vừa phải.

- Sáu mươi vạn!

- Bảy mươi vạn!

- Bảy mươi lăm vạn...

Đối với vật đấu giá này, phía dưới không có quá nhiều người đấu giá, rất nhanh bị một thanh niên dùng tám mươi vạn Hỏa Thần Tệ mua đi.

Có mở đầu tốt đẹp, buổi đấu giá bắt đầu náo nhiệt lên, Nhiếp Vân nhìn một chút, không khỏi khen ngợi, không thể không nói buổi đấu giá này cấp bậc rất cao, tùy tiện một món vật phẩm giá trị cũng đạt tới mấy chục vạn, thậm chí mấy trăm vạn Hỏa Thần Tệ.

Nếu như trước khi đánh lén đội chấp pháp, thấy nhiều bảo vật như vậy, nhất định sẽ xuất thủ mua, nhưng từ đội chấp pháp lấy được binh khí, bảo vật, những thứ này mặc dù trân quý, nhưng vẫn có chút nhìn không thuận mắt.

- Mau nhìn, có thứ tốt!

- Ngọc Trản Lưu Ly Tử chúng ta khẳng định không lấy được, nhưng lấy món đồ này về cũng đủ rồi!

- Đúng vậy, nhất định phải mua...

Nhìn mấy món, Nhiếp Vân có chút buồn ngủ, đột nhiên tinh thần động một cái, trước mắt có từng đạo ý niệm không ngừng ba động, toàn bộ tập trung ở một vật phẩm đấu giá.

- Đây là thượng cổ lưu lại trận bàn, nghe nói là một vị cường giả Hoàng cảnh sơ kỳ lưu lại, gọi Ám Tinh Tuyệt Sát Trận! Không cần trận kỳ, cũng không cần ngươi hiểu trận pháp, lúc sử dụng, chỉ cần đưa nguyên khí vào, trận pháp lập tức khởi động, người bị kẹt trong trận, chỉ cần không đạt tới Hoàng cảnh trung kỳ, sẽ rất khó đi ra...

Trương Trung Triêu cầm một mâm tròn, cười nói.

Trận bàn, Nhiếp Vân nghe nói qua, nghe nói là một ít Trận Pháp đại sư thời thượng cổ đặc biệt luyện chế, trong đó có trận pháp bố trí xong, cho dù người không hiểu trận pháp, luyện hóa trận bàn, quán thâu nguyên khí, cũng sẽ trong nháy mắt tạo thành trận pháp.

Có thể nói, trận bàn trên thực tế chính là trận pháp tốc thành phẩm, giống như phù lục bảo toàn tánh mạng, có thể ở trong thời gian ngắn bố trí ra trận pháp, chiến đấu với địch nhân.

Dĩ nhiên, mặc dù trận bàn rất nhạy, nhưng cũng có khuyết điểm rất lớn, đó chính là thiếu tính linh động!

Nếu như là cường giả tự mình bố trí trận pháp, một khi bị đối phương đoán được, có thể tùy ý thay đổi, biến hóa phương vị, tạo thành kết cấu mới, để cho người ta khó lòng phòng bị, nhưng trận bàn bất đồng, trận bàn cứng ngắc, rất dễ dàng bị người nhìn ra sơ hở, hơn nữa lực lượng của trận bàn quá mức tập trung, gặp phải Trận Pháp đại sư, phá giải đơn giản vượt xa trận pháp bố trí.

Dù vậy, vật này vẫn có thị trường rất lớn, dù sao mỗi người tinh lực có hạn, trận pháp chi đạo lại không kém gì võ đạo, rất khó có người tinh thông cả hai.

- Vật này không tệ...

Mặc dù Nhiếp Vân tinh thông trận pháp, nhưng bị thực lực hạn chế, nên không có quá nhiều thủ đoạn, Ám Tinh Tuyệt Sát Trận này bất kể nói thế nào cũng là cường giả Hoàng cảnh lưu lại, đối với hắn có

tác dùng rất lớn.

- Cái trận bàn này khởi giá hai trăm vạn Hỏa Thần Tệ, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn mười vạn Hỏa Thần Tệ!

Nương theo Trương Trung Triêu kêu lên giá cả, phía dưới nhất thời bốc lửa.

Trận pháp này có thể lặp đi lặp lại lợi dụng, một ít gia tộc, thế lực hoàn toàn có thể dùng phòng ngự ngoại địch, coi là truyền thừa chi bảo, trấn áp kẻ xấu, vì vậy vừa xuất hiện, lập tức để cho không ít người ra giá.

Mấy chục cái hô hấp, liền đạt tới năm trăm vạn!

Loại giá này, đủ để cho tiểu gia tộc bình thường táng gia bại sản!

Sau năm trăm vạn Hỏa Thần Tệ, người mua quả nhiên ít đi rất nhiều.

- Năm trăm ba mươi vạn... Năm trăm ba mươi vạn, còn có giá cao hơn không, nếu không chính là của vị tiên sinh này...

- Sáu trăm vạn!

Nhiếp Vân nhướng mày, ra giá.

- Sáu trăm vạn?

Nghe được ra giá, toàn bộ phòng đấu giá lập tức an tĩnh.

Mặc dù trận bàn này trân quý, nhưng giá cả thực tế cũng chỉ khoảng bốn trăm vạn, báo ra năm trăm vạn đã vượt qua rất nhiều, lúc này một hơi tăng bảy mươi vạn, đạt tới sáu trăm vạn, tất cả mọi người vì người ra giá mà cảm thấy kinh ngạc.

- Có còn ai vượt qua sáu trăm vạn hay không? Có hay không? Không có, trận bàn Ám Tinh Tuyệt Sát Trận này liền thuộc về người ra giá kia...

Đông!

Mộc chùy vang lên, giải quyết dứt khoát!

Mặc dù Ám Tinh Tuyệt Sát Trận trân quý, nhưng sáu trăm vạn, vẫn để cho không ít người chùn bước.

Dù sao giá cả như vậy, đủ để thuê một cường giả Hoàng cảnh sơ kỳ rồi.

------oOo------

Chương 2865: Giá cao

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân... Ngươi ra sáu trăm vạn mua trận bàn này? Ngươi làm sao có nhiều tiền như vậy?

Người khác khiếp sợ, con mắt của Bích Nhi tiểu thư cũng trợn tròn nhìn thiếu niên trước mắt.

Nàng đã nhận biết thiếu niên này thời gian không ngắn, người này giống như ngay cả Hỏa Thần Tệ cũng chưa từng thấy, sao thời gian nháy con mắt có thể lấy ra nhiều tiền như vậy?

Sáu trăm vạn... Đây cũng không phải là số lượng nhỏ, cho dù là sư phụ nàng, cũng không lấy ra được!

- Ha hả!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, cũng không trả lời.

Không phải hắn không muốn nói, mà là không biết nói thế nào.

Cũng không thể nói hắn có thể tùy ý chế tạo Hỏa Thần Tệ, thật muốn nói ra, làm không tốt sẽ bị cho rằng quái vật tươi sống đánh chết.

- Không nói thì thôi...

Thấy thiếu niên không trả lời, Bích Nhi tiểu thư lẩm bẩm miệng, không tiếp tục hỏi nữa.

Thật ra thì sau khi hỏi nàng liền hối hận, người ta có bao nhiêu tiền, đây là chuyện cá nhân, cùng hắn không quen không biết, hỏi nhiều như vậy làm gì.

- Đây là trận bàn Ám Tinh Tuyệt Sát Trận các vị mua. Mời kiểm nghiệm!

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, ngay sau đó cửa phòng mở ra, một trung niên cầm một trận bàn đi vào.

Trận bàn chỉ lớn hơn bàn tay một chút, phía trên tràn đầy văn lộ đặc thù, để cho người ta xem một chút, liền cảm thấy choáng váng.

Đối với trận pháp hiểu cực sâu, Nhiếp Vân chỉ nhìn một cái liền biết đây là thật.

- Đây là sáu trăm vạn Hỏa Thần Tệ...

Đưa tay nhận lấy trận bàn, bàn tay Nhiếp Vân run lên, một đống Hỏa Thần Tệ giống như núi nhỏ rơi ở trước mặt đối phương, tản mát ra khí tức Hỏa Thần đại đạo nóng bỏng.

- Lực lượng thật là tinh thuần...

Thấy phẩm chất của những Hỏa Thần Tệ này, kể cả Bích Lạc tiên tử ở bên trong, ánh mắt tất cả mọi người sáng lên, âm thầm tán dương.

Những Hỏa Thần Tệ này chỉ từ bộ dáng, liền biết không có lưu thông qua, là một loại tiền tệ tồn kho.

Loại tiền tệ này ẩn chứa lực lượng tinh khiết, hùng hậu, giá trị so với tiền lưu thông càng thêm trân quý!

- Đa tạ!

Người trung niên vốn cảm thấy đối phương chưa chắc có thể lấy ra nhiều Hỏa Thần Tệ như vậy, thấy những thứ này cũng kinh ngạc không thôi.

Có thể tiện tay lấy ra nhiều Hỏa Thần Tệ tồn kho như vậy, thân phận của người trước mắt này, khẳng định không đơn giản!

Hơn nữa còn có trưởng lão đi cùng, sợ rằng làm không tốt chính là một trong mấy đệ tử nòng cốt của Hỏa Thần tông!

Không quản người này suy nghĩ lung tung, Nhiếp Vân nhỏ máu lên trận bàn, thời gian nháy con mắt liền luyện hóa.

Loại bảo vật này luyện hóa xong đồng nghĩa với gia tăng thực lực, không thể do dự chút nào.

- Phía dưới là bảo bối lớn nhất của phòng đấu giá chúng ta, hôm nay ta thấy được không ít khuôn mặt bằng hữu cũ, chắc hẳn cũng là vì món bảo vật này mới tới...

Nhiếp Vân đang luyện hóa trận bàn, thanh âm của Trương Trung Triêu hô lên.

Nghe được thanh âm này, ánh mắt của mọi người tập trung lại, ngay cả Bích Lạc tiên tử một mực không lên tiếng cũng thẳng người lên, ánh mắt không nháy nhìn về phía trước.

- Không sai, chính là Ngọc Trản Lưu Ly Tử!

Ánh mắt của Trương Trung Triêu cũng sáng lên:

- Món đồ này, tương truyền có liên quan tới Hãm Không Hải. Bản thân cũng là một bảo vật để cho cường giả Hoàng cảnh động tâm, phòng đấu giá chúng ta, hao tốn cái giá rất lớn mới có thể tìm tới! Vì vậy tổn hao ba vị cường giả Hoàng cảnh...

Trương Trung Triêu cặn kẽ nói món bảo vật này từ đâu tới, như vậy sẽ để bảo vật càng thêm trân quý.

Quả nhiên nghe hắn cẩn thận nói, phía dưới lần nữa náo nhiệt lên, mọi người tham gia đấu giá, mỗi một người đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Từ lời hắn nói có thể nghe ra, Ngọc Trản Lưu Ly Tử này là thật, cũng có liên quan tới Hãm Không Hải, chỉ cần lấy được vật này, tu vi tất nhiên sẽ tiến nhanh, lấy được bảo tàng nhiều hơn...

Nhiếp Vân nghe một hồi, không khỏi lắc đầu.

Lời như vậy, cũng chỉ lừa một ít người chưa thấy qua việc đời, bảo vật càng lợi hại, càng là căn nguyên của tai hoạ, giống như hắn, không có đủ thực lực bảo vệ Ngọc Trản Lưu Ly Tử, cho dù mua lại, cũng là một loại tai hoạ, cuồn cuộn không ngừng gặp phải người khác mơ ước!

Cho nên, vật này bị đối phương thổi nữa, hắn cũng sẽ không động tâm.

- Nếu như Bích Lạc tiên tử muốn món đồ này, ta có thể mua giúp ngươi!

Đang muốn buông tha cho, đột nhiên thấy trong mắt Bích Lạc tiên tử luôn luôn bình tĩnh tràn đầy lửa nóng, Nhiếp Vân không khỏi cười một tiếng.

- Giúp ta mua? Cái này...

Bích Lạc tiên tử sửng sốt, do dự một chút:

- Vậy thì đa tạ!

Mặc dù biết đã thiếu đối phương rất nhiều ân tình, không cách nào trả lại, nhưng nghĩ tới Ngọc Trản Lưu Ly Tử trợ giúp, nàng vẫn đáp ứng.

- Khách khí!

Nhiếp Vân khoát khoát tay, cũng không thèm để ý.

Có thế giới nạp vật cùng Hỏa Thần khí, Hỏa Thần Tệ đối với hắn mà nói chẳng qua là một đống nguyên khí mà thôi, muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu, Bích Lạc tiên tử muốn, giúp nàng mua cũng không có gì.

Lại nói, làm như vậy, cũng không phải là không có mục đích, lúc này giúp nàng một tay, một lát nữa đấu giá đệ đệ, thật xuất hiện biến cố gì, nàng khẳng định cũng sẽ không đứng nhìn.

Mặc dù hắn rất tự tin thực lực kim tiền, nhưng khó bảo toàn sẽ không phát sinh ngoài ý muốn gì.

- ... Tốt lắm, nói nhiều như vậy, chắc hẳn chư vị cũng có chút nóng nảy, ta cũng không thừa nước đục thả câu nữa, Ngọc Trản Lưu Ly Tử này, khởi giá hai chục triệu Hỏa Thần Tệ, mỗi một lần tăng giá không thể thấp hơn một trăm vạn!

Giới thiệu một hồi, Trương Trung Triêu dừng lại, cất cao giọng nói.

- Hai chục triệu?

- Thật đắt, cái giá tiền này, đủ để cho gia tộc nhất lưu của Hỏa Thần thành phá sản!

- Đúng vậy, mặc dù đắt, nhưng trị giá của Ngọc Trản Lưu Ly Tử là như vậy!

- Ân, nghe nói vật này chẳng những có liên quan tới Hãm Không Hải, bằng vào vật này còn có thể tìm Ngọc Trản Lưu Ly Thụ, nếu vì vậy tìm được Ngọc Trản Lưu Ly Quả, tu vi Hoàng cảnh cũng có thể vô điều kiện tăng trưởng một cấp!

- Tu vi Hoàng cảnh vô điều kiện tăng trưởng, đối với người sức hấp dẫn thực sự quá lớn... chỉ điều này, vô luận Ngọc Trản Lưu Ly Tử giá ra sao, dù để cho cường giả Hoàng cảnh táng gia bại sản, cũng sẽ không tiếc...

- Đúng vậy, mau nhìn, đã có người ra giá, cái giá tiền này phỏng chừng rất nhanh sẽ lên cao...

Nghe được khởi giá hai chục triệu, tất cả mọi người vừa mới bắt đầu đều sửng sốt một chút, cảm thấy có chút đắt, bất quá, ngay sau đó là từng tiếng kêu giá, nhất thời toàn bộ phòng đấu giá bốc lửa trước đó chưa từng có.

Cường giả Hoàng cảnh tới tham gia đấu giá, rối rít xuất thủ.

------oOo------

Chương 2866: Tụ Bảo Các

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sương phòng trân quý nhất của Hỏa Thần đấu giá tràng chia làm Thiên, Địa, Tôn, Nhân, trong sương phòng chữ Thiên.

Có thể tới đây, vô luận thực lực địa vị, khẳng định đều không đơn giản.

- Đại nhân, Ngọc Trản Lưu Ly Tử xuất hiện, chúng ta ra tay chứ?

Một thanh niên đứng ở phía sau, nhìn trung niên phía trước hỏi.

Trung niên ngồi ngay ngắn ở giữa gian phòng, cho người ta một loại ảo giác sơn nhạc ngưng trọng, không thể dao động, lẳng lặng ngồi xuống, tựa hồ có thể trấn áp hết thảy.

- Xuất thủ? Còn sớm, chờ bọn hắn chém giết không sai biệt lắm, trực tiếp ra giá là được!

Trung niên khoát tay một cái, trong mắt tự nhiên lộ ra khí thế cao cao tại thượng.

- Vâng!

Thanh niên gật đầu một cái, ánh mắt lộ ra một tia nghi ngờ:

- Bằng vào thân phận của đại nhân, trực tiếp mở miệng hỏi là được, đối phương tuyệt không dám cự tuyệt, tại sao phải làm điều

thừa, đấu giá làm gì...

- Hừ, mở miệng hỏi? Mặc dù Ngọc Trản Lưu Ly Tử trân quý, nhưng còn không đến mức để cho ta mở miệng, nếu đối phương bán đấu giá, trực tiếp dùng tiền mua là được!

Trung niên cười nhạt:

- Trên đời này, ta không tin so tiền, còn có người có thể nhiều hơn ta!

- Đó là tự nhiên, Tụ Bảo Các chúng ta nắm trong tay Thần thạch lưu thông trong thiên hạ, nói riêng về tài sản, cho dù Hạo Thiên lâu được xưng giàu có nhất trong cửu đại thế lực cũng khó chống lại, nói chúng ta là thiên hạ thứ hai, tuyệt không ai dám xưng đệ nhất!

Thanh niên ngẩng đầu lên, khuôn mặt tự hào.

Hắn cũng đích xác có tư cách tự hào.

Tụ Bảo Các, nơi tài nguyên trong thiên hạ hội tụ, nắm trong tay Thần thạch lưu thông của toàn bộ Hoàn Vũ Thần giới, còn gọi là Tài Thần điện, bàn về tiền, ai dám so sánh?

- Yên tâm đi. Ngọc Trản Lưu Ly Tử này ta muốn định, ai dám tranh với ta, ta sẽ dùng tiền đập đến hắn không thở nổi, cho hắn biết, trên đời này dám cùng ta so tiền, là ngây thơ cùng buồn cười dường nào!

Trung niên nở nụ cười, tràn đầy tự tin.

Thực lực tu vi, có lẽ hắn kém không ít lão quái vật kia, cũng kém một ít thiên tài tông môn lợi hại, nhưng bàn về tiền, thiên hạ còn chưa sợ qua người nào!

Trước mắt Ngọc Trản Lưu Ly Tử này nếu bán đấu giá, chỉ cần có giá cả, hắn tự tin nhất định có thể mua được, thần ngăn sát thần, phật ngăn giết phật!

Thùng thùng!

Hai người đang đang nói chuyện, bên ngoài sương phòng vang lên tiếng gõ cửa.

- Người nào?

Thanh niên nhướng mày.

- Không biết Tụ Bảo Các Thu Minh quản sự đích thân tới Hỏa Thần đấu giá tràng, tại hạ Ngụy Bất Tân tới quấy rầy!

Thanh âm vang lên.

- Đại nhân, Ngụy Bất Tân là người quản sự của Hỏa Thần đấu giá tràng, đại biểu Hỏa Thần tông...

Nghe được tên này, thanh niên lập tức biết người tới là ai, vội nói.

Hỏa Thần đấu giá tràng có thể ở dưới mắt của Hỏa Thần tông mở lớn như vậy, sau lưng tự nhiên có bóng tông môn, tất nhiên tông môn không thể nào trắng trợn tiến hành bán đấu giá, nhất định phải có phát ngôn viên mới được.

Ngụy Bất Tân này, chính là lão bản của Hỏa Thần đấu giá tràng, phát ngôn viên của Hỏa Thần tông ở phòng đấu giá.

- Ân, vào đi!

Tụ Bảo Các Thu Minh quản sự gật đầu một cái.

Két!

Cửa phòng mở ra, mấy người đi vào, phía trước là một trung niên mặc áo dài, gương mặt tròn trịa, giữa hai lông mày mang theo nụ cười.

- Ngụy Bất Tân tham kiến Thu Minh quản sự!

Trung niên này vội vàng cúi người chào.

Tụ Bảo Các không chỉ nắm trong tay Thần thạch lưu thông của Hoàn Vũ Thần giới. Còn nắm trong tay vô số sản nghiệp, Hỏa Thần đấu giá tràng muốn mở rộng, có thêm lực ảnh hưởng, vị trước mắt này nhất định phải nịnh nọt. Ngụy Bất Tân từ bên ngoài trở lại, nghe được trong sương phòng lại là một vị quản sự của Tụ Bảo Các... Không có chút nào ngừng nghỉ, vội vàng đi tới.

Hai lão giả phía sau Ngụy Bất Tân, chính là trưởng lão nắm trong tay thực quyền của phòng đấu giá, bình thường người như vậy căn bản không thấy được, lúc này cũng ngoan ngoãn hành lễ, thái độ cung kính.

Có tiền có thể sai khiến quỷ thần, trước mắt mặc dù thực lực của Thu Minh quản sự này không bằng bọn họ, nhưng là Tài Thần, không ai nguyện ý đắc tội Tài Thần, dù là người tự đại hơn nữa.

- Ngụy lão bản khách khí!

Thu Minh quản sự gật đầu một cái, đối với hành động của đối phương hết sức hài lòng, khoát tay chặn lại:

- Thưởng!

- Vâng!

Thanh niên nghe được mệnh lệnh, vội vàng đi tới, tiện tay lấy ra ba cái Không Gian giới chỉ, đưa tới.

- Thưởng chúng ta?

Nghe được Thu Minh quản sự nói, Ba người Ngụy Bất Tân đều có chút dở khóc dở cười.

Bất kể nói thế nào bọn họ cũng là người có thân phận, bàn về tiền tài, so ra kém Tài Thần này, nhưng khẳng định cũng sẽ không ít, đối phương lại bởi vì mình tới gặp hắn, lại ban thưởng, để cho bọn họ có chút khó thích ứng.

- Cái này không tốt lắm đâu...

Tiện tay nhận lấy Không Gian giới chỉ, Ngụy Bất Tân đang muốn từ chối, đột nhiên sắc mặt đỏ lên, hô hấp dồn dập.

Hai vị trưởng lão khác cũng như hắn, con ngươi co rút nhanh, gắt gao nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trong tay, toàn thân không ngừng run rẩy.

- Năm trăm vạn Hỏa Thần Tệ... Đây là ban thưởng?

Ngụy Bất Tân nắm toàn bộ phòng đấu giá trong tay, tuyệt đối là người thấy qua đại tràng diện, nhưng dù vậy, cũng bị đại thủ bút của đối phương làm sắp hôn mê.

Tiện tay ban thưởng, lại là... năm trăm vạn Hỏa Thần Tệ, thiệt hay giả?

Có cần bạo tay như vậy hay không?

Năm trăm vạn Hỏa Thần Tệ, đủ để cho một cường giả Hoàng cảnh liều mạng làm bất cứ chuyện gì, mặc dù hắn là người nắm phòng đấu giá trong tay, trên thực tế hàng năm lấy được cổ phần, cũng chỉ có chừng mười mấy vạn!

Năm trăm vạn Hỏa Thần Tệ coi là ban thưởng, ngay cả hắn cũng cảm thấy sắp điên rồi.

Có thể không nên hào phóng như vậy được không?

- Không sai, chẳng qua là ban thưởng nho nhỏ mà thôi, Ngụy lão bản đừng làm như người xa lạ, nếu như cảm thấy ít, ta chỗ này còn có...

Thu Minh quản sự lần nữa khoát tay một cái.

Thanh niên bước lên trước, bàn tay lộn một cái, lại một đống Hỏa Thần Tệ rơi trên mặt đất, kim lóa mắt.

Mặc dù không có đếm, chỉ nhìn số lượng, cũng không dưới mấy trăm vạn.

- Không ít, không ít...

Ngụy Bất Tân vội vàng khoát tay.

Đâu chỉ không ít, thật là quá nhiều.

Mặc dù hắn gặp tiền tài so với này còn nhiều hơn, nhưng nhận hoa hồng nhiều như vậy, thật đúng là lần đầu tiên.

- Ha hả, tiền lẻ mà thôi, Tụ Bảo Các chúng ta, hội tụ thiên hạ tài vận, chính là không thiếu tiền! Những tiền tài này đối với ta mà nói, chẳng qua là một đống sắt vụn, đưa đi liền đưa đi, thiên kim tan hết còn có mới, chuyện nhỏ!

Thấy Ngụy Bất Tân bị thủ đoạn của hắn thuyết phục, Thu Minh quản sự cười nhạt.

------oOo------

Chương 2867: Một ức

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn cũng không phải xài tiền bậy bạ, tiện tay ném ra nhiều như vậy, chính là để cho đối phương kiến thức thực lực của hắn!

- Vâng, vâng...

Mấy trăm gần ngàn vạn Hỏa Thần Tệ tiện tay đưa ra, lại là chuyện nhỏ, Ngụy Bất Tân nhìn về phía người trước mắt, tràn đầy sùng bái:

- Đại nhân tới nơi này, có phải vừa ý vật phẩm gì hay không, nghĩ muốn cái gì, cứ việc nói, ta sẽ để cho người lấy tới cho đại nhân...

Cầm nhiều tiền của người ta như vậy, gọi cũng từ Thu Minh quản sự đổi thành đại nhân.

- Lấy tới? Hừ, ngươi cảm thấy chúng ta không mua nổi, không trả

nổi tiền sao? Muốn chiếm tiện nghi của các ngươi?

Thanh niên sau lưng Thu Minh bước lên trước, hừ nói.

- Ách...

Bị quát một câu, sắc mặt của Ngụy Bất Tân trở nên có chút khó coi, vốn muốn kết cái thiện duyên, không cẩn thận nịnh nọt đến vó ngựa, không thể làm gì khác hơn là cười khổ ôm quyền:

- Không dám...

- Tụ Bảo Các chúng ta không thiếu tiền, cho dù coi trọng thứ gì đó, cũng sẽ dùng giá cả đường đường chính chính mua lại!

Thanh niên ngạo nghễ nói.

- Vâng!

Ngụy Bất Tân vội vàng gật đầu.

Đúng vậy a, người trước mắt này là ai? Một vị quản sự của Tụ Bảo Các, có thể nói là Tài Thần, người như vậy kim tiền vô số, sẽ còn để cho người khác đưa hắn sao?

Nợ nhân tình còn không bằng trực tiếp tiêu tiền mua!

- Tốt lắm, cũng không trách Ngụy lão bản! Dù sao bọn họ cũng là làm ăn lẻ, không biết cũng rất bình thường!

Thu Minh quản sự cắt đứt thanh niên nói.

- Dạ...

Sắc mặt của Ngụy Bất Tân khó coi.

Mặc dù Hỏa Thần đấu giá tràng ở Hoàn Vũ Thần giới không tính là cái gì, nhưng ở Hỏa Thần thành tuyệt đối một nhà độc quyền, hàng năm tiền qua tay có thể so với thiên văn số tự!

Bị người nói thành bán lẻ...

Dĩ nhiên, nếu là người khác nói, hắn khẳng định đã sớm trở mặt, nhưng người trước mắt này nói... Không thể phản bác a.

So sánh với Tụ Bảo Các, Hỏa Thần đấu giá tràng một năm tiêu thụ, sợ rằng ngay cả nửa canh giờ của người ta cũng không bằng.

- Ta muốn mua Ngọc Trản Lưu Ly Tử này, các ngươi ở chỗ này nhìn ta làm sao mua món bảo vật này lại đi!

Thu Minh nói xong, thân thể chuyển một cái, hai tay chắp ở sau lưng, nhàn nhạt nói.

- Vâng...

Ngụy Bất Tân vội vàng gật đầu.

Mặc dù đối với thái độ của người trước mắt này, hắn có chút không thích, nhưng cũng biết đối phương có vốn liếng cao ngạo, cũng có thực lực và năng lực!

Xác định thực lực của đối phương, đồng thời trong lòng cũng âm thầm cao hứng.

Có Tụ Bảo Các nhúng tay, Ngọc Trản Lưu Ly Tử này nhất định sẽ bán giá trên trời, Hỏa Thần đấu giá tràng bọn họ cũng kiếm bồn mãn bát tràn!

Trong quá trình mấy người nói chuyện với nhau, giá cả của Ngọc Trản Lưu Ly Tử đã xuất hiện tranh đoạt lửa nóng. Thời gian nháy con mắt liền tiêu thăng đến năm nghìn vạn Hỏa Thần Tệ.

Loại giá này đã có không ít người bại lui, một mực kêu giá, đã còn lại không tới năm người.

Những người này chính là mấy lão quái vật mà Bích Lạc tiên tử nhắc tới, sống không biết bao nhiêu năm, hơn nữa danh tiếng lan xa, trên người có không ít bí mật cùng tài sản.

Bất quá dù vậy, năm nghìn vạn Hỏa Thần Tệ cũng coi như cực hạn, ra giá nữa, khẳng định người người tan vở.

- Ta ra năm nghìn một trăm vạn! Ta là Thanh Hòa Lão Tổ, món đồ này ta muốn định. Ai dám tranh với ta, ta nhất định không buông tha...

Một thanh âm hung tợn vang lên.

- Thanh Hòa Lão Tổ? Là hắn?

- Người này là đại sát thần, nghe nói hắn có một lần yến khách, mời mọi người ăn tiệc, hỏi tất cả mọi người đây là thịt gì, tất cả mọi người lắc đầu, cuối cùng chính hắn công bố... là thịt người! Hơn nữa còn là thịt một tiểu thiếp của hắn!

- Đúng vậy, ta cũng nghe nói, tiểu thiếp này bởi vì hắn có nhu cầu, không có phục vụ tốt, bị tại chỗ chém giết, thịt nấu lên cho tất cả mọi người ăn...

- Hắn báo ra tên, nói rõ tình thế bắt buộc, ai dám tranh với hắn, chính là tìm chết!

- Cùng loại biến thái này tranh giành, cũng phải có lá gan mới được...

- Không cần khẩn trương. Hắn nói muốn, liền nhất định có thể muốn sao? Đấu giá là nhìn tiền nói chuyện, mặc dù hắn lợi hại, ta cảm thấy khẳng định còn có người không sợ...

Nghe được danh tiếng của Thanh Hòa Lão Tổ, phía dưới nhất thời nghị luận ầm ĩ, cũng bị dọa sợ đến sắc mặt xám ngắt.

Thanh Hòa Lão Tổ ngay cả thịt người cũng ăn, tiếng xấu lan xa, mới vừa rồi cố ý nói tên, ý tứ rất rõ ràng, ai dám tranh với hắn, thì đồng nghĩa với xé rách da mặt, hắn nhất định sẽ trả thù!

- Hắc hắc, Thanh Hòa Lão Tổ danh tiếng thật là lớn, ngươi có tiền ta liền cùng ngươi tranh, không có tiền liền muốn có được Ngọc Trản Lưu Ly Tử, nằm mơ!

Mọi người nghị luận còn không có kết thúc, một tiếng cười lạnh lùng vang lên.

- Là Thiết Quải Ông...

Nghe được thanh âm này, có người nhận ra được.

Thiết Quải Ông, bởi vì một đứa bé nói hắn là người què, liền giết cả nhà một trăm bảy mươi bảy người của đối phương, người như vậy tiếng xấu rõ ràng, so với Thanh Hòa Lão Tổ cũng không kém bao nhiêu!

- Ha ha, khi nào đấu giá nói ra tên họ là có thể mua đồ? Nếu là như thế, danh tiếng của Huyết Ảnh lão quỷ ta cũng nên giá trị một ít tiền a!

Lại một thanh âm hừ ra.

Thanh âm này uyển như quỷ mỵ, vang dội trong tai mọi người, âm lãnh u mị, để cho người ta không kiềm hãm được rợn cả tóc gáy, từ sâu trong nội tâm sinh ra khủng hoảng nồng nặc.

Huyết Ảnh lão quỷ... Người này so với hai cái trước càng làm cho người sợ hãi!

Nghe được mấy cái tên này, nhưng người tham gia đấu giá đều căng thẳng... Lần đấu giá này lại đưa tới một đám quái vật!

- Được, coi như các ngươi ngoan độc! Không sai, nếu là đấu giá, đương nhiên xem ai ra giá cao thì được! Ta năm ngàn năm trăm vạn là đến đỉnh, các ngươi ai có thể vượt qua ta, liền mua đi!

Nghe được hai người kia, Thanh Hòa Lão Tổ biết đụng phải thiết bản, do dự một chút mới hung tợn nói.

Ác nhân còn cần ác nhân trị!

Mặc dù hắn ăn thịt người, hạ thủ tàn nhẫn, nhưng so với Thiết Quải Ông cùng Huyết Ảnh lão quỷ còn kém một ít, cho dù đối phương

mua được, hắn cũng tuyệt không dám trả thù!

- Năm ngàn năm trăm vạn liền muốn mua Ngọc Trản Lưu Ly Tử này? Nằm mơ đi, ta ra năm nghìn sáu trăm vạn!

Thấy đối phương nhận thua, Thiết Quải Ông cũng không truy kích.

- Năm nghìn tám trăm vạn!

Huyết Ảnh lão quỷ trực tiếp báo ra giá cả.

- Lão quỷ, bây giờ chỉ còn lại mấy người, tiếp tục tăng giá như vậy cũng không có ý nghĩa, ta xem không bằng như vậy, chúng ta trực tiếp nói ra cái giá cao nhất mà mình có thể chịu đựng, người nào nhiều nhất, liền thuộc về người đó! Thế nào?

------oOo------

Chương 2868: Tăng giá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy đối phương ra giá khí thế mười phần, không có lo lắng chút nào, Thiết Quải Ông trực tiếp mở miệng nói.

- Được, làm như vậy chính hợp ta ý, bất quá... Những người khác cũng có thể ra giá, chỉ cần vượt qua hai chúng ta, ta không ngại vật này rơi vào trong tay hắn...

Huyết Ảnh lão quỷ cười hắc hắc, mặc dù ngoài miệng nói “không ngại”, nhưng ai không nghe ra, thật có người dám tranh với hắn, người này tuyệt đối sẽ dùng hết thủ đoạn cướp đoạt.

- Đã như vậy, ta trước tiên nói giá...

Không để ý tới hàm nghĩa trong giọng nói của hắn, Thiết Quải Ông gõ Thiết Quải, phát ra âm hưởng thanh thúy, nhàn nhạt nói:

- Ta ra bảy chục triệu! Nếu như ngươi nhiều hơn, Ngọc Trản Lưu

Ly Tử này là của ngươi!

- Bảy chục triệu...

Nghe được cái giá này, tất cả mọi người cũng hít một hơi lãnh khí.

Từ hai chục triệu khởi giá đến bảy chục triệu, lật nhiều gấp ba lần, cái giá tiền này của Ngọc Trản Lưu Ly Tử, tuyệt đối cực kỳ đáng giá!

- Bảy chục triệu liền muốn mua? Ngươi suy nghĩ nhiều, ta ra bảy ngàn năm trăm vạn, thế nào? Vật này không ai tranh với ta đi...

Nghe được lá bài tẩy của đối phương, Huyết Ảnh lão quỷ không có kinh ngạc, ngược lại cười ha ha một tiếng.

Bảy ngàn năm trăm vạn, đã mở ra kỷ lục cao nhất của Hỏa Thần đấu giá tràng từ trước tới nay, hẳn không ai có thể ra cao hơn hắn.

- Ta ra một ức...

Bất quá nụ cười của hắn còn không có nở rộ quá nhiều, một thanh âm nhàn nhạt vang lên.

- Cái gì?

- Một ức?

- Thiệt hay giả? Thổ hào từ đâu tới...

Phòng đấu giá lập tức nổ tung.

Trực tiếp từ bảy trăm năm mươi vạn tăng hai ngàn năm trăm vạn, tốc độ tăng giá không tưởng tượng nổi, tất cả mọi người trố mắt nghẹn họng!

Hai ngàn năm trăm vạn, toàn bộ tài sản của một gia tộc nhất lưu ở Hỏa Thần thành, nhiều nhất cũng chỉ như vậy, bị một hơi nói ra... Đây là người sao?

Rốt cuộc là người nào? Có tiền như vậy?

- Một ức?

Huyết Ảnh lão quỷ mới vừa nói xong bảy ngàn năm trăm vạn, đối phương liền thêm nhiều như vậy, lập tức tức đến sắc mặt đỏ lên, gân xanh tóe ra.

Trần truồng vẽ mặt, hung hăng vẽ mặt!

- Một ức, ta cũng có thể kêu, nhưng phải lấy ra tiền mới được...

Thanh âm của Huyết Ảnh lão quỷ âm trầm.

Ý tứ của hắn rất đơn giản, có thể kêu một ức có tác dụng gì, có thể lấy ra tiền mới hữu dụng!

Rào!

Lời còn chưa nói hết, một trận kim thiết giao minh, một mảng lớn Hỏa Thần Tệ, như mây đen từ trên đầu mọi người bay tới đài bán đấu giá, Ầm! một tiếng rơi trên mặt đất, đập ra một cái hố to.

- Một ức Hỏa Thần Tệ...

Thấy đột nhiên nhiều ra vô số kim tệ, tất cả mọi người trong phòng đấu giá con ngươi sắp rớt xuống, nuốt nước miếng một cái.

Nghe được một ức, cùng chân thực thấy được một ức Hỏa Thần Tệ, lực trùng kích thị giác là hoàn toàn bất đồng, không thể so sánh nổi.

- Được chưa?

Tiền rơi trên mặt đất, một thanh âm nhàn nhạt vang lên, thanh âm không lớn, lại mang theo tự tin cùng uy áp, sắc mặt của Huyết Ảnh lão tổ dử tợn, muốn nói, nhưng cái gì cũng không nói được.

Mới vừa nói bảy ngàn năm trăm vạn đối phương liền lấy ra một ức, mới vừa nghi ngờ đối phương chưa chắc có thể lấy ra nhiều tiền

như vậy, liền tiện tay ném ra.

Người này rốt cuộc là ai? Làm sao có nhiều tiền như vậy?

- Được...

Trong lòng tức giận, nhưng không cách nào nói gì, chỉ có thể cắn răng gật đầu.

- Ngươi có thể tiếp tục tăng giá, bất quá... vô luận ngươi thêm bao nhiêu, ta cũng sẽ nhiều hơn ngươi!

Không để ý tới sự phẫn nộ của hắn, thanh âm mới vừa rồi nhàn nhạt vang lên.

- Ngươi...

Bị vẽ mặt trần trụi, Huyết Ảnh lão quỷ cắn răng:

- Xin hỏi các hạ rốt cuộc là người nào? Tiền của ngươi nhiều hơn ta, ta thừa nhận, nhưng Ngọc Trản Lưu Ly Tử không phải dễ dàng lấy đi như vậy, cẩn thận mang không về được!

Đây coi như là trắng trợn uy hiếp.

Ngươi có tiền thì đã làm sao, có thể mang Ngọc Trản Lưu Ly Tử đi mới là chuyện quan trọng!

- Không có tiền liền muốn uy hiếp ta, vẫn là lần đầu tiên nghe nói... Cõi đời này, còn có vật gì mà Tụ Bảo Các chúng ta mang không đi!

Đối mặt Huyết Ảnh lão quỷ uy hiếp, thanh âm nhàn nhạt kia vang lên lần nữa.

- Tụ Bảo Các?

- Đánh ra một ức Hỏa Thần Tệ là Tụ Bảo Các?

- Khó trách tài đại khí thô như vậy!

- Tụ Bảo Các quá có tiền, có tiền như vậy vẫn ở Thần giới ngật đứng không ngã, đủ để giải thích rõ thế lực sau lưng... nói bọn họ mang không đi, thật là chê cười!

- Ha ha, Huyết Ảnh lão quỷ cũng chỉ hung hăng ở trước mặt chúng ta, lần này đụng phải đinh!

Nghe được sương phòng báo ra danh hiệu, phía dưới xôn xao, ngay sau đó từng người lộ ra biểu tình nhìn có chút hả hê.

Mới vừa rồi Huyết Ảnh lão quỷ hung thần ác sát, đã để cho tất cả mọi người cảm thấy khó chịu, chỉ bất quá không có biện pháp mà thôi, bây giờ bị trần truồng vẽ mặt, tất cả mọi người ở đáy lòng khen ngợi.

- Tụ Bảo Các? Nguyên lai là Tụ Bảo Các, thua các ngươi, ta cũng không thua thiệt!

Sắc mặt đổi một cái, Huyết Ảnh lão quỷ do dự nửa ngày, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu nhận thua.

Mặc dù hắn hung ác, làm việc tàn nhẫn, cũng phải nhằm vào đối tượng, Tụ Bảo Các, hội Tụ Bảo khí của thiên hạ, tiền tài đếm không xuể. Tùy tiện một cái treo giải thưởng, sẽ có vô số cao thủ động thủ. Mặc dù Huyết Ảnh lão quỷ hắn danh tiếng rất lớn, nhưng gặp phải tiền tài vô cùng vô tận, cũng chỉ có chạy trốn! Muốn khóc cũng không kịp!

- Ha ha, nhận thua là tốt rồi! Tụ Bảo Các chúng ta, luôn luôn lấy tiền tài nói chuyện, Ngọc Trản Lưu Ly Tử này chúng ta muốn, nếu như người nào có nhiều tiền hơn, chúng ta có thể tỷ đấu tiền tài, nếu có người dùng võ lực uy hiếp, làm một ít chuyện không vui, cẩn thận Tụ Bảo Các chúng ta không khách khí!

Thấy Huyết Ảnh lão quỷ nhận thua, thanh âm của Thu Minh nhàn nhạt vang lên.

Giọng nói nghe bình thản, trên thực tế vô cùng tự tin và phấn khích, ý tứ rất đơn giản, muốn Ngọc Trản Lưu Ly Tử... Đơn giản, chỉ cần so tiền nhiều là được, tiền không nhiều, muốn chơi dọa nạt, không

được!

- Ngang ngược!

- Không hổ là Tài Thần gia lớn nhất Hoàn Vũ Thần giới, lợi hại!

- Có tiền chính là tự do phóng khoáng a, đến lúc này, mặc dù chúng ta không mua được, nhưng thấy những người khác ăn quả đắng, cũng rất thoải mái!

Nghe được Tụ Bảo Các nói, mọi người ở trong phòng đấu giá từng cái như đánh máu gà.

------oOo------

Chương 2869: Để cho người ta kinh khủng giá cả (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mới vừa rồi đám người Thanh Hòa Lão Tổ, Huyết Ảnh lão quỷ dùng kim tiền cùng võ lực uy hiếp, để cho trong lòng bọn họ nín một hơi, mặc dù Tụ Bảo Các cũng không phải tốt lành gì, nhưng ít nhất người ta cầm tiền nói chuyện, thẳng đường đường chính chính!

- Thu Minh đại nhân quả nhiên hào khí! Một ức Hỏa Thần Tệ trực tiếp quăng lên đài, phỏng chừng không ai dám cạnh tranh với ngươi rồi!

- Đúng vậy, thật lợi hại, đây chính là một ức a...

- Mặc dù chúng ta đấu giá lưu lượng vượt qua một ức, nhưng một ức Hỏa Thần Tệ ta vẫn là lần đầu tiên thấy...

Trong sương phòng, Ngụy Bất Tân cùng hai vị trưởng lão nhìn về phía đại nhân trước mắt tràn đầy sùng bái.

Không hổ là người của Tụ Bảo Các, quả nhiên ngang ngược, một hơi một ức, trực tiếp đập chết đường lui, có bản lãnh ngươi liền ra giá, không có tiền, thì đừng gây chuyện ở chỗ này...

Quá ngưu!

Đây mới là người có tiền, người có tiền chân chính!

- Ha hả, một ức mà thôi, tiền lẻ! Ta tham gia buổi đấu giá, chừng mấy trăm tràng, chút tiền này không coi vào đâu!

Nghe được sau lưng nịnh nọt, Thu Minh cười ha ha một tiếng.

Mặc dù mấy người sau lưng chỉ là tiểu nhân vật, nhưng có thể để cho bọn họ giật mình như vậy, vẫn rất thoải mái.

- Ngụy lão bản, để người mang Ngọc Trản Lưu Ly Tử tới đi! Chắc hẳn không ai không có mắt cùng Tụ Bảo Các chúng ta đấu tiền tài...

Nhìn về phía phòng đấu giá, thấy tất cả mọi người bị tài đại khí thô của hắn kinh hãi, trên mặt Thu Minh tràn đầy thỏa mãn, khoát khoát tay nhìn về phía Ngụy Bất Tân.

- Khẳng định không ai dám so tiền với Tụ Bảo Các...

Ngụy Bất Tân khen một câu:

- Lưu trưởng lão, ngươi sai người mang...

Hắn lời còn chưa nói hết, bên ngoài đột nhiên có một tiếng cười vang lên.

- Một ức Hỏa Thần Tệ liền muốn mua Ngọc Trản Lưu Ly Tử, không khỏi nghĩ quá đơn giản, ta ra hai ức!

Nương theo thanh âm, không trung vang lên tiếng kim thiết va chạm, ngay sau đó một mảnh mây đen từ trên đầu mọi người bay đi, che khuất bầu trời, làm cho lòng người sợ hãi.

Ầm!

Mây đen rơi trên mặt đất, phát ra thanh âm nặng nề, lúc này mọi người mới phát hiện, giống như trước, là một đống lớn Hỏa Thần

Tệ!

Hơn nữa những Hỏa Thần Tệ này, khí tức đậm đặc, tinh thuần, giống như Hỏa Thần đại đế vừa mới luyện chế, lóe lên quang mang để cho người ta choáng váng.

Hỏa Thần Tệ! Hai ức!

Biết rõ đối thủ là Tụ Bảo Các, còn có người tăng giá, thậm chí vừa thêm chính là gấp đôi... Một màn này, tất cả mọi người im lặng, một câu nói không ra lời!

Má ơi, ai có thể nói cho ta biết, hôm nay là thế nào không?

- Hai cái ức?

Đám người Thu Minh quản sự mới vừa tự luyến, cho là không ai dám tiếp tục tăng giá, ngay sau đó thì có người báo ra hai ức, lại thấy Hỏa Thần Tệ trực tiếp ném tới trên đài đấu giá, Ngụy Bất Tân, Lưu trưởng lão cùng với mọi người trong phòng, tất cả đều ngốc tại chỗ.

Một hơi thêm một ức, người này điên rồi sao?

Phải nhiều tiền ra sao mới có thể làm như vậy?

Trên mặt Thu Minh quản sự co giật, không còn chững chạc cùng trầm tĩnh như trước.

Hắn mới vừa thanh minh mình là người của Tụ Bảo Các, lấy ra một ức, đối phương liền ném ra hai ức, không cho hắn mặt mũi chút nào, tươi sống vẽ mặt.

- Đáng ghét!

Quả đấm siết chặc.

- Tụ Bảo Các chúng ta lúc nào so tài lực sợ người khác... Tăng giá!

Trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn, Thu Minh quản sự xoay người

nhìn thanh niên sau lưng quát lên.

Thanh niên gật đầu bước lên trước, lớn tiếng kêu lên:

- Tụ Bảo Các, ba ức!

- Ba ức?

- Điên rồi, tất cả đều điên rồi...

- Một ức một ức tăng giá... Cho tới bây giờ chưa thấy qua, quá mạnh...

Thanh âm của thanh niên vang dội ở trong phòng đấu giá, lần nữa xôn xao.

Mặc dù Ngọc Trản Lưu Ly Tử vô cùng trân quý, vạn kim khó cầu, nhưng một ức đã vượt qua giá trị, bây giờ tới hai thổ hào một ức một ức thêm giá, thật là để cho người ta điên cuồng.

Trong phòng bán đấu giá từng đạo ý niệm không ngừng lóe lên, từng tin tức lặng yên không tiếng động bay ra ngoài.

Hai đại thổ hào cạnh tranh, kêu giá trên trời, thời gian nháy con mắt giống như mọc cánh, truyền khắp toàn bộ Hỏa Thần thành.

- Quá mạnh, một ức một ức tăng giá, cái này mới thật là người có tiền!

- Người như vậy tùy tiện rải một chút, cũng đủ chúng ta ăn uống vô số năm... thần tượng a!

- Dám tranh đoạt với Tụ Bảo Các, người mới vừa rồi kêu lên hai ức, nhất định cũng là đại gia tộc!

- Khẳng định, nếu không ai cũng không thể nào một hơi lấy ra nhiều Hỏa Thần Tệ như vậy a!

Mọi người trao đổi ý niệm, bầu trời xuất hiện một mảnh mây đen, thanh niên báo giá lần nữa ném Hỏa Thần Tệ ra.

Hỏa Thần Tệ rơi trên mặt đất, cùng một ức vừa rồi đặt chung một chỗ. Giống như núi cao, làm cho cả phòng bán đấu giá tràn đầy vị đạo nóng bỏng.

Ba ức Hỏa Thần Tệ!

- Thế nào? Còn muốn tăng giá nữa không, so tiền với Tụ Bảo Các, sẽ để cho ngươi thân bại danh liệt, không xu dính túi!

Nghe được mọi người nói, thấy Hỏa Thần Tệ đầy đất, Thu Minh quản sự hừ một tiếng.

Thanh âm của hắn không có áp chế, vang dội khắp phòng bán đấu giá, phảng phất như là tuyên ngôn.

Ngươi không phải có tiền sao, có tiền ngươi liền thêm a! So tiền với Tụ Bảo Các chúng ta, ngươi còn non lắm...

- Không xu dính túi? Ngươi suy nghĩ nhiều...

Căn phòng mới vừa rồi báo ra hai ức cười khẽ:

- Tăng giá một ức, liền nói mình có tiền, cũng không ngại mất mặt, ba ức quá khó nghe, góp cho tròn đi... Ta ra... Mười ức!

Ầm!

Thu Minh quản sự té ngã trên đất, vội vàng bò dậy:

- Hắn nói gì? Bao nhiêu?

- Đại nhân, hắn nói ra... Mười ức!

Ngụy Bất Tân nuốt nước miếng một cái, vội nói.

Làm người nắm phòng bán đấu giá trong tay, lần này ngay cả hắn cũng cảm thấy khủng hoảng.

Vốn tưởng rằng tăng giá một ức, đã trâu đến bầu trời, người ta trực

tiếp thêm bảy ức...

Con mẹ nó, có góp như vậy sao, ta không chịu nổi...

Toàn thân Ngụy Bất Tân run lẩy bẩy.

- Mười ức? Làm sao có thể? Hắn làm sao có thể cầm ra mười ức? Hơn nữa chỉ vì mua một Ngọc Trản Lưu Ly Tử?

Thu Minh quản sự sắp điên rồi, miệng to mở ra, không ngừng hô hấp, tựa như cá rơi trên bờ cát.

Mặc dù Tụ Bảo Các có tiền, cũng không phải là cá nhân hắn, hắn cũng không thể nào tùy ý tăng giá, thêm đến ba ức đã coi như cực hạn, đối phương lại thuận miệng báo ra mười ức, ngay cả bốn ức, năm ức... cân nhắc cũng không cân nhắc, đây là người sao?

Trong miệng hắn nói không phải tiền a?

------oOo------

Chương 2870: Để cho người ta kinh khủng giá cả (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lòng rung động, đang muốn hỏi một chút đối phương rốt cuộc có thể lấy ra nhiều tiền như vậy hay không, liền nghe được thanh âm hoa lạp lạp vang lên, một đám mây đen lần nữa đánh tới.

Hoa lạp lạp!

Vô số Hỏa Thần Tệ rơi trên đài, may là đài bán đấu giá không nhỏ, lúc này cũng bị chất đầy, đấu giá sư Trương Trung Triêu không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là đứng ở trên bàn, không ngừng tránh né Hỏa Thần Tệ từ trên đầu rơi xuống.

Mặc dù đây là hắn từ trước tới nay chủ trì buổi đấu giá quy mô nhất, nhưng trong lòng vẫn rất buồn bực... không bởi vì cái khác, chỉ vì chỉ cần không cẩn thận sẽ bị Hỏa Thần Tệ từ trên bầu trời rơi

xuống đập chết!

Thật bị đập chết mà nói... nhất định sẽ thành trò cười cho cả thiên hạ!

Ầm!

Tất cả Hỏa Thần Tệ rơi xong, sức nặng quá lớn, mặt đất bị đè xuống vài thước, khắp nơi đều là sáng loáng, để cho người ta choáng váng.

Mặc dù người người thích tiền, tiền càng nhiều càng tốt, nhưng chân thực quá nhiều, cũng không thấy là chuyện gì tốt a.

Mười ba ức Hỏa Thần Tệ toàn bộ chất ở trên đài đấu giá, đài bán đấu giá biến thành một tòa kim sơn, đám người Huyết Ảnh lão quỷ trước kia vô cùng phách lối, từng cái trố mắt nhìn nhau, đầu óc sắp nổ tung.

Trước còn cuồng vọng cho là, Ngọc Trản Lưu Ly Tử khẳng định là của mình, bằng vào mấy ngàn vạn tài sản, mua lại dễ dàng... Bây giờ mới biết, loại ý nghĩ này buồn cười biết bao.

So với người có tiền chân chính, chút tiền của bọn họ, thật không khác quỷ nghèo.

- Thế nào? Còn cần tăng giá nữa không?

Mười ức Hỏa Thần Tệ rơi trên đài, giọng nói mới vừa rồi tiếp tục vang lên, trong giọng nói không có chút háo hức nào ba động, tựa như số tiền này giống như gió nhẹ thổi tới, không có chút đau lòng nào.

- Tăng giá...

Thu Minh quản sự cắn chặc răng, toàn thân run lẩy bẩy.

Mặc dù Tụ Bảo Các rất có tiền, nhưng hắn chẳng qua là quản sự, cho dù có quyền lợi nắm tiền tài trong tay, cũng có danh ngạch nhất định, không phải toàn bộ.

Rất rõ ràng, danh ngạch này, đã sắp tới giới hạn.

- Thêm liền thêm, ta ra mười hai ức!

Ngọa nguậy hồi lâu, Thu Minh điên cuồng hét lên.

- Đại nhân... nghĩ lại!

Thanh niên nghe đại nhân kêu ra cái giá tiền này, trên người căng thẳng.

Người khác không biết Thu Minh quản sự có thể nắm quyền lợi gì trong tay, nhưng hắn biết, mười ức đã đến đỉnh, cho dù có phạm vi hoạt động, cũng nhiều nhất hai ức, có thể nói mười hai ức là quyền hạn tối cao hắn có thể nắm trong tay, một khi đưa ra, trở về còn cần bẩm báo lên trên, để cho các trưởng lão của Tụ Bảo Các phát hiện, xài nhiều tiền như vậy chỉ bởi vì đấu khí, chức quản sự của hắn có thể tiếp tục hay không còn khó nói!

- Hừ, ta không tin hắn không có cực hạn...

Thu Minh quản sự đã mù quáng.

Hắn thân là quản sự của Tụ Bảo Các, nắm tiền tài trong tay cũng có hạn chế, không tin tiền trên người đối phương không có cực hạn, sợ rằng mười ức cũng là cực hạn của đối phương, lại thêm hai ức sẽ biến thành cây rơm rạ cuối cùng đè chết lạc đà.

Trên thực tế đây chính là một loại đánh bạc!

Một loại đánh bạc vì tôn nghiêm.

Bất quá... Đáng tiếc, rất rõ ràng hắn thua cuộc, thanh âm nhàn nhạt kia nghe hắn thêm đến mười hai ức, không chút do dự, giọng nói vẫn lạnh nhạt bình tĩnh, nhẹ nhàng khạc ra ba chữ.

- Hai mươi ức!

Ầm!

Thu Minh quản sự lần nữa té ngã trên đất.

Đứng mấy lần cũng không đứng lên được, cả người có chút chóng mặt, sắp điên rồi.

Thiệt hay giả?

Hai tỷ?

Phốc!

Chỉ cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, mép tràn ra máu tươi.

Những cái khác thua thì thôi, một mực kiêu ngạo vì tiền tài, bị một người không biết tên đánh cho không thể hoàn phu, để cho hắn khó có thể tiếp nhận.

Hoa lạp lạp!

Không cần hắn nghi ngờ, thanh âm kim thiết va chạm, Hỏa Thần Tệ ở trên đầu mọi người giống như ánh nắng chiều, chiếu sáng tứ phương.

Mười ức Hỏa Thần Tệ!

Không có sai lầm chút nào!

- Ta nhận thua...

Lòng tràn đầy không cam lòng, nhưng Thu Minh không có biện pháp nào.

Nhìn dáng vẻ tùy ý của đối phương, tựa hồ tiền tài vô cùng vô tận, so với người như vậy... trừ khi tìm chết!

- Ngụy lão bản, người ở trong sương phòng kia rốt cuộc là người nào? Giúp ta tra một chút...

Phun ra một ngụm máu tươi, nói ra nhận thua, Thu Minh quản sự

buông lỏng không ít, quay đầu nhìn về phía Ngụy Bất Tân.

Thua thì thua, bất kể nói thế nào hắn cũng phải biết đối phương rốt cuộc là người nào, tại sao lại có tiền hơn Tụ Bảo Các!

- Được, ta sẽ để cho người điều tra... Lưu trưởng lão, ngươi đi qua một chuyến!

Không chỉ hắn tò mò, Ngụy Bất Tân cũng có chút kỳ quái, phân phó một câu, Lưu trưởng lão xoay người đi ra ngoài, mấy chục hô hấp sau, lần nữa đi tới, trên mặt cổ quái.

- Thế nào? Sương phòng đó rốt cuộc là người nào?

Thấy vẻ mặt của hắn, Ngụy Bất Tân nhíu mày hỏi.

- Cái đó... người trong sương phòng kia cho hai ức Hỏa Thần Tệ ém miệng phí, chỉ cần thân phận của hắn có thể giữ bí mật. Hai ức chính là của phòng đấu giá, cho nên...

Lưu trưởng lão mặt mũi lúng túng.

- Hai ức?

Ngụy Bất Tân cũng hít một hơi lãnh khí.

Nhiều Hỏa Thần Tệ như vậy, là không biết bao nhiêu năm tiền lời của phòng đấu giá a... Nhiều tiền như vậy, chỉ vì ém miệng... Mẹ kiếp, quả nhiên có tiền tùy hứng!

- Đáng ghét...

Thu Minh quản sự lần nữa lảo đảo.

Hắn luôn dùng tiền nói chuyện, biết uy lực của tiền, hai ức Hỏa Thần Tệ ém miệng phí, thật là thiên văn số tự!

Hắn chỉ cho đối phương năm trăm vạn, đối phương liền hưng phấn coi hắn là gia gia, người ta cho hai ức, loại hào phóng này, ai có thể chống cự!

Lúc nào Hoàn Vũ Thần giới xuất hiện một người có tiền như vậy? Hơn nữa vận dụng tiền, so với hắn còn thuần thục, nhắm thẳng vào nhân tính!

- Thu Minh quản sự, cái này... thật ngại, bảo vệ tin tức khách hàng là trách nhiệm của chúng ta. Cho nên...

Nghe được hai ức, Ngụy Bất Tân lập tức biết chọn lựa như thế nào, vội nói.

Không hổ là lão giang hồ, da mặt dày giống như tường thành, trước lời thề son sắt nói muốn tra tin tức của đối phương, vừa lấy tiền ra, lập tức trở quẻ.

- Rất tốt...

Thấy đối phương vô sỉ, mở mắt nói mò như vậy, Thu Minh quản sự tức giận đến lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Tụ Bảo Các tài đại khí thô, luôn lấy tiền đập người, vẫn là lần đầu tiên ăn thua thiệt như vậy.

- Đại nhân, có thể một hơi lấy ra nhiều tiền như vậy, thân phận khẳng định không thấp, ta xem hôm nay không bằng... bỏ qua a!

Thấy ánh mắt đối phương tức giận, tựa hồ không chịu từ bỏ ý đồ, Ngụy Bất Tân nói.

------oOo------

Chương 2871: Hỏng mất Thu Minh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sương phòng kia rốt cuộc là người nào, hắn bây giờ còn không biết. Bất quá, có thể một hơi lấy ra nhiều tiền như vậy, dùng hai ức Hỏa Thần Tệ ém miệng, thân phận tất nhiên không đơn giản!

- Hừ!

Trong lòng Thu Minh quản sự phẫn hận, nhưng cũng biết đối phương nói là thật.

Ngay cả Tụ Bảo Các cũng không sợ, tiện tay lấy ra nhiều tiền như vậy, nếu như nói người bình thường, đánh chết hắn cũng không tin, bất quá muốn hắn nuốt xuống khẩu khí này, là khó mà cam tâm.

- Thu Minh đại nhân, ta liền cáo lui trước...

Thấy sắc mặt của đối phương lúc đỏ lúc trắng, biết tiếp tục ở lại chỗ này chỉ sẽ tăng thêm lúng túng, Ngụy Bất Tân cùng hai trưởng lão ra hiệu, vội vàng thối lui ra khỏi phòng.

- Triệu Húc, ngươi đi điều tra một chút người đấu giá với chúng ta này, rốt cuộc có thân phận gì!

Ngụy Bất Tân rời đi, Thu Minh quản sự từ trong tức giận phục hồi tinh thần lại, biết hỏi phòng đấu giá, đối phương chắc chắn sẽ không nói, lúc này phân phó thanh niên sau lưng.

- Vâng...

Thanh niên không dám vi phạm, gật đầu một cái, do dự một chút mới nói:

- Người này cho phòng đấu giá hai ức ém miệng phí, ta sợ tra không ra cái gì...

Người đang ở trong sương phòng, có vô số cấm chế, linh hồn không cách nào xâm nhập, chỉ cần phòng đấu giá không muốn tiết lộ, thủ đoạn của hắn nhiều hơn nữa, cũng tra không ra cái gì.

- Tra công khai, khẳng định tra không ra cái gì, nhưng có thể nghĩ biện pháp quanh co!

Có thể trở thành quản sự của Tụ Bảo Các, Thu Minh cũng không phải hạng người lỗ mãng, lửa giận tiêu tán, trong lòng cũng có ý tưởng nhất định.

- Quanh co?

Triệu Húc có chút không hiểu, mặt đầy nghi ngờ.

- Ngọc Trản Lưu Ly Tử hắn ra giá tiền lớn như vậy, chúng ta khẳng định không có hy vọng... Mới vừa rồi Ngụy Bất Tân nói không sai, có thể lấy ra nhiều tiền như vậy, khẳng định không đơn giản, nếu không thể là địch, hoàn toàn có thể làm ăn a! Một lát nữa ngươi viết bái thiếp, lời nói thành khẩn một ít, nói chúng ta muốn cùng hắn trở thành bằng hữu, mà không phải địch nhân, nếu như nguyện ý, liền liên lạc chúng ta, không muốn, coi như thôi, có thể bỏ vài tỷ Hỏa Thần Tệ tùy tiện tiêu xài, sau lưng nhất định là có tài sản càng cường đại hơn! Chỉ cần có thể đi chung đường, lần này tới cũng không coi là thua thiệt!

Thu Minh quản sự nói.

Không hổ là lão tinh làm ăn, biết đối phương có tiền, trong lòng động những tâm tư khác.

- Đại nhân cao minh!

Nghe được giải thích, Triệu Húc giờ mới hiểu được mục đích của đại nhân, mắt sáng rực lên.

Có thể cùng thứ người như làm tốt quan hệ, đúng là tốt hơn xé rách da mặt.

- Nhiếp Vân... Ngươi... tại sao có thể có nhiều Hỏa Thần Tệ như vậy?

Trong sương phòng, Bích Nhi tiểu thư nhìn chằm chằm thiếu niên ở trước mắt, con ngươi sắp rớt xuống.

Mới vừa rồi kêu lên hai mươi tỷ đấu giá với Tụ Bảo Các, dĩ nhiên chính là Nhiếp Vân, có thể sao chép Hỏa Thần Tệ, tài sản vô cùng vô tận, đối phương bất kể ra bao nhiêu, đối với hắn mà nói cũng không áp lực chút nào.

- Ta... tình cờ lấy được một bảo tàng mà thôi...

Nhiếp Vân lắc đầu, không nói thêm nữa.

Có thể sao chép Hỏa Thần Tệ, không thể nói lung tung, dù tin tưởng hai người trước mắt cũng không được.

Dù sao loại năng lực này quá đáng sợ, một khi tin tức truyền ra ngoài, khó bảo toàn tánh mạng.

- Bảo tàng...

Bích Nhi tiểu thư cùng Bích Lạc tiên tử liếc mắt nhìn nhau, mỗi người cười khổ.

Tiện tay lấy ra hơn hai mươi ức, chân mày cũng không nháy một cái, ngươi lấy được bảo tàng gì a? Sẽ không phải là đoạt Tàng Bảo Khố của Hỏa Thần tông chứ, hoặc là con tư sinh cuối cùng Hỏa Thần Đại Đế...

Dĩ nhiên, chuyện như vậy đối phương không muốn nói, mình cũng không tiện hỏi nhiều, bất quá qua nửa ngày, cũng không tiêu hóa hết rung động trong lòng.

Thùng thùng thùng thùng!

Thời điểm ở trong phòng lộ ra có chút nặng nề, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

- Ta là người phụ trách của phòng đấu giá Ngụy Bất Tân, đặc biệt đưa tới Ngọc Trản Lưu Ly Tử...

- Mời vào đi!

Cửa phòng mở ra, Ngụy Bất Tân đi vào, trong tay cầm một cái hộp ngọc.

Rời đi sương phòng của Thu Minh, hắn liền trực tiếp tới, muốn thấy tận mắt người tiện tay lấy ra hơn hai mươi ức kia, rốt cuộc có bộ dáng gì!

Bên trong gian phòng, hai nữ tử, một thanh niên.

Thấy nữ nhân khí tức xuất trần kia, một cái tên lập tức hiện lên trong đầu Ngụy Bất Tân… Bích Lạc tiên tử!

Cường giả Hoàng cảnh nổi tiếng Hỏa Thần tông thậm chí toàn bộ Hoàn Vũ Thần giới, dĩ nhiên, danh tiếng của nàng không phải thực lực, mà là xinh đẹp!

Chẳng qua là... mặc dù vẻ đẹp của nàng nổi tiếng Hoàn Vũ Thần giới, lại chưa từng nghe nói qua nàng phú giáp một phương, tiền tài nhiều dám chống lại Tụ Bảo Các a?

Nếu quả thật có tiền như vậy, chi nhánh của các nàng cũng không đến nổi lụi bại đến cục diện bây giờ, cần một nữ nhân như nàng khổ khổ chống đở!

- Nguyên lai là Bích Lạc trưởng lão và Bích Nhi tiểu thư! Tại hạ Ngụy Bất Tân thất lễ!

Nghi ngờ chợt lóe lên ở trong lòng, Ngụy Bất Tân bước lên trước, Nhiếp Vân hắn là trực tiếp không để mắt đến, hắn thấy, thiếu niên này chẳng qua là tùy tùng, không đáng để lo.

- Ngụy lão bản khách khí...

- Đây là Ngọc Trản Lưu Ly Tử tiên tử mua, mời xem qua...

Biết đối phương khách khí là bởi vì thân phận của hắn, Ngụy Bất Tân cũng không dương dương tự đắc, mà bước lên trước, đưa hộp ngọc tới, nhẹ nhàng mở ra, một viên cầu giống như trân châu xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Nhiếp Vân vẫn là lần đầu tiên thấy Ngọc Trản Lưu Ly Tử, nếu như không sớm biết là trái cây trân quý nào đó, sẽ thật cho là một viên trân châu, hoặc một bảo thạch.

Hơi trong suốt, phía trên sinh ra từng đạo sương mù để cho người mê mệt, từ xa nhìn lại, sương mù tạo thành một ngọn đèn ngọc,

hoàn toàn xua tan hắc ám trong phạm vi nhỏ.

Nếu như chỉ là xinh đẹp, món đồ này khẳng định không đáng giá tiền như vậy. Mấu chốt là... vật này vừa xuất hiện ở sương phòng, lập tức cho người cảm giác tâm thần an ninh. Để cho người ta lâm vào mộng cảnh vui vẻ, thư thích không nói ra được.

- Thứ tốt...

Nhiếp Vân không khỏi tán dương.

Món đồ này, dù là hắn hao tốn hai mươi tỷ Hỏa Thần Tệ, cũng đáng!

- Ta...

Thấy Ngọc Trản Lưu Ly Tử, trong đôi mắt đẹp của Bích Lạc tiên tử lộ ra kích động khó có thể át chế, bất quá, nàng biết món đồ này là Nhiếp Vân đấu giá, ánh mắt nhìn tới muốn hỏi ý kiến của hắn.

- Mua cho ngươi, lấy đi là được!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

------oOo------

Chương 2872: Áp trục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy Ngọc Trản Lưu Ly Tử tốt, nhưng đối với hắn mà nói, công hiệu không phải rất lớn, bởi vì thực lực của hắn bây giờ ngay cả Hoàng cảnh cũng không tới, mặc dù có món bảo vật này, cũng là người tài giỏi không được trọng dụng, tạm thời chưa dùng tới.

Như vậy còn không bằng bán nhân tình, cho vị Bích Lạc tiên tử này.

- Đa tạ...

Nghe nói như vậy, Bích Lạc tiên tử tràn đầy vẻ cảm kích, lúc này mới đưa tay nhận lấy hộp ngọc.

Hai người các nàng trao đổi, đều là truyền âm, không có lời nói ra, nhưng động tác lại không che giấu được Ngụy Bất Tân, vị lão bản Hỏa Thần đấu giá tràng này thiếu chút nữa trực tiếp bất tỉnh.

Bích Lạc tiên tử luôn lấy thanh ngạo trứ danh, toàn bộ Hỏa Thần tông không người không biết không người không hiểu, mang một thiếu niên tới phòng đấu giá đã rất hiếm thấy, lại chờ đối phương tỏ ý mới dám cầm hộp ngọc... Đây là tình huống gì?

Hơn nữa, hắn có thể nhìn ra, Bích Lạc tiên tử đối với thiếu niên trước mắt này, cung kính phát ra từ nội tâm, tuyệt không phải diễn trò.

Có thể để cho Bích Lạc tiên tử trong trẻo lạnh lùng có loại thái độ này, thiếu niên kia... da đầu Ngụy Bất Tân tê dại, cảm thấy mình bỏ quên cái gì, có mắt như mù!

- Thứ cho tại hạ thất lễ, không biết vị công tử này là...

Ý thức được sai lầm, Ngụy Bất Tân cũng là người thông minh, vội vàng cải chính.

- Ân, ta nơi nào là công tử gì, chẳng qua là tùy tùng của Bích Lạc tiên tử mà thôi!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

- Tùy tùng?

Ngụy Bất Tân lắc đầu, con mẹ nó, người nào thấy chủ nhân phải nghe tùy tùng phân phó, mới dám cầm đồ?

Bất quá, đối phương không muốn nói nhiều, hắn cũng thức thời, không tiếp tục truy hỏi.

- Đúng rồi, Ngụy lão bản, tại hạ có một việc muốn hỏi một chút!

Nhiếp Vân nhìn về phía đối phương.

- Mời nói!

Ngụy Bất Tân nghi ngờ nhìn tới.

- Ta muốn thuê mấy cường giả Hoàng cảnh làm thành hộ vệ, ngươi xem có thể giúp ta tìm một ít tới hay không? Điều kiện tiên quyết là nhất định phải tin được!

Nhiếp Vân do dự một chút nói.

Thực lực của hắn bây giờ còn có chút yếu kém, dù sao Hỏa Thần Tệ có thể sao chép vô cùng vô tận, nếu như có thể mướn một ít cường giả Hoàng cảnh làm hộ vệ, thì không thể tốt hơn.

Dĩ nhiên, thuê hộ vệ nhất định phải tin được, nếu không, đối phương thấy tài vong nghĩa, ra tay với hắn, vậy thật thảm.

- Cái này...

Ngụy Bất Tân do dự một chút:

- Thị trường dong binh của Hỏa Thần thành cách đây không xa, nếu như công tử muốn thuê người hầu mà nói, sau khi bán đấu giá kết thúc, ta có thể mang công tử qua! Bất quá... thuê cường giả Hoàng cảnh, giá cả không rẻ...

- Có thị trường dong binh? Vậy thì tốt...

Nhiếp Vân không nghĩ tới Hoàn Vũ Thần giới có loại thị trường dong binh này, hơi kinh ngạc.

Hắn thấy, cường giả Hoàng cảnh, mỗi một cái cũng coi như nhất phương hào hùng, người như vậy muốn kiếm tiền, có rất nhiều loại biện pháp, làm sao có thể dễ dàng bị thuê, biến thành người hầu của người khác!

Nghe được trên đời này lại có thị trường dong binh, giờ mới hiểu

được, vẫn là kém kiến thức.

Có thị trường dong binh, sau khi mua đệ đệ, cũng có thể đi xem một chút, thực lực của hắn bây giờ, có mấy cường giả Hoàng cảnh bảo vệ, đúng là so với đơn độc hành động tốt hơn nhiều.

Dù sao tới Hoàn Vũ Thần giới cũng không phải du sơn ngoạn thủy, mà là tìm đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Có cường giả Hoàng cảnh bảo vệ, chẳng những an toàn, đi đâu cũng sẽ thuận lợi không ít.

Thùng thùng đông!

Hai người đang nói chuyện, giao dịch chùy vang lên lần nữa.

Mới vừa rồi chẳng qua là bán Ngọc Trản Lưu Ly Tử, buổi đấu giá cũng chưa kết thúc.

- Ngọc Trản Lưu Ly Tử bán ra hai tỷ, coi như là ta cũng không ngờ tới! Thật là làm cho người mở rộng tầm mắt!

Trương Trung Triêu không hổ là lão hồ ly, rất nhanh thì chế trụ tao loạn trong sân, cười một tiếng:

- Bất quá, mặc dù Ngọc Trản Lưu Ly Tử trân quý, cũng không phải áp trục của buổi đấu giá! Chúng ta còn có vật phẩm cuối cùng muốn bán đấu giá, bằng hữu không có mua được Ngọc Trản Lưu Ly Tử cũng đừng có nản chí, bởi vì tiếp theo bán ra, một khi lấy được, tuyệt đối sẽ làm cho ngươi cảm thấy thỏa mãn...

Trương Trung Triêu rất biết thừa nước đục thả câu, một câu nói lập tức để cho mọi người dưới đài lần nữa lửa nóng.

- Trân quý hơn Ngọc Trản Lưu Ly Tử? Đó là cái gì?

- Không biết... Bất quá có thể trở thành áp trục, khẳng định không đơn giản!

- Đúng vậy, chẳng qua là... Ngọc Trản Lưu Ly Tử bán hai tỷ, cái

này càng thêm trân quý, giá cả nhất định cao hơn, chúng ta khẳng định mua không được, ngược lại có thể ăn no nhìn đã mắt, nhìn một chút rốt cuộc là vật gì!

- Ta cảm thấy vị thổ hào kia sẽ mua tiếp!

- Cái này không nhất định... Vị thổ hào kia mua Lưu Ly Tử, tiền trên người cũng tiêu không sai biệt lắm, ta đoán lần này nhất định là người của Tụ Bảo Các có thể mua được...

Mọi người dưới đài, tất cả đều nghị luận ầm ĩ.

Có đấu giá mới vừa rồi, bọn họ đã không có tự tin, bây giờ chỉ muốn tọa sơn quan hổ đấu, nhìn một chút rốt cuộc ai có thể mua đi bảo vật áp trục.

- Chắc là đệ đệ...

Nghe được buổi đấu giá tiếp tục, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được có chút khẩn trương.

Tới đây mục đích chủ yếu chính là cứu đệ đệ, buổi đấu giá sắp kết thúc, vật đấu giá cuối cùng kia, khẳng định chính là đệ đệ!

- Tốt lắm, cũng không treo khẩu vị của mọi người, bây giờ ta liền công bố vật đấu giá cuối cùng là cái gì!

Trương Trung Triêu thấy khẩu vị của mọi người treo không sai biệt lắm, nở nụ cười:

- Cuối cùng đấu giá, nói là một món, nhưng thật ra là hai, đặt chung một chỗ đồng thời bán ra... Là một tiểu thế giới cùng một phi thăng giả Vương cảnh!

- Tiểu thế giới?

- Phi thăng giả Vương cảnh?

- Tiểu thế giới đối với cường giả Phong Vương có tác dùng rất lớn, nhưng đối với cường giả Hoàng cảnh có giới vực của mình mà nói,

tác dụng không lớn, mấu chốt là nô lệ phi thăng giả Vương cảnh!

- Đúng vậy, phi thăng giả có thể ở tiểu thế giới đạt tới Vương cảnh, chứng minh thiên phú cực mạnh, ở hoàn cảnh của Hoàn Vũ Thần giới, khẳng định có thể thành tựu cao hơn, thu một nô lệ thực lực như vậy, không thấp hơn nuôi một con Yêu sủng Hoàng cảnh!

- Khó trách có thể làm bảo vật áp trục, đối với một ít đại gia tộc mà nói, loại nô lệ cấp bậc này, hơn xa Ngọc Trản Lưu Ly Tử...

Nghe rõ vật đấu giá cuối cùng là cái gì, dưới đài nghị luận xôn xao, vô số người tràn đầy hưng phấn.

------oOo------

Chương 2873: Có thể đấu giá hay không?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phi thăng giả người người thiên phú cực cao, nhất là đạt tới Vương cảnh, loại phi thăng giả này không ra ngoài dự liệu nhất định có thể đạt tới Hoàng cảnh, trước thời hạn mua được, biến thành nô lệ, tương đương với lấy được một Yêu sủng Hoàng cảnh, một khi thực lực đạt tới, tuyệt đối sẽ mang đến chỗ tốt cực lớn!

Hơn nữa, loài người này tuổi thọ ngắn hơn Hoàng thú nhiều, cho dù tìm được một con ấu thú Hoàng cảnh, đợi nó trưởng thành đến có thể chiến đấu, không biết phải hao phí bao nhiêu năm, loài người bất đồng, tài nguyên đủ, tiến vào Hoàng cảnh cũng không cần thời gian quá dài, một thế lực gia tộc mà nói, hoàn toàn chờ nổi!

- Đáng ghét...

Nghe Trương Trung Triêu cùng mọi người nghị luận, quả đấm của Nhiếp Vân âm thầm siết chặc.

Phi thăng giả bị cho rằng nô lệ bán ra, ở Hoàn Vũ Thần giới này không khác gì động vật!

- Được, nếu mọi người biết vật đấu giá cuối cùng là cái gì, bây giờ liền ra khởi giá, năm nghìn vạn Hỏa Thần Tệ... Mỗi lần tăng giá không thể ít hơn một trăm vạn!

Trương Trung Triêu nói.

- Năm nghìn vạn? Sao mắc như vậy?

- Bình thường nô lệ phi thăng giả chỉ khoảng trăm vạn, cái giá này có chút quá cao đi! Trực tiếp đắt gấp năm mươi lần!

- Là có chút cao, bất quá, dám định giá như vậy, đối phương nhất định là có lý do...

- Xem trước một chút đi...

Nghe được khởi giá, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Dù phi thăng giả Vương cảnh giá cả không rẻ, nhưng cũng không có cao như vậy a, khởi giá năm nghìn vạn, đã vượt ra phạm vi tất cả mọi người có thể tiếp nhận.

- Mọi người nhất định kỳ quái... Bình thường phi thăng giả Vương cảnh, nhiều nhất cũng chỉ mấy triệu Hỏa Thần Tệ. Vừa định giá liền cao như vậy, có phải có chút quá mức hay không...

Trương Trung Triêu tựa hồ nhìn thấu những người khác nghi ngờ, nhìn quanh một vòng nói:

- Vậy bây giờ ta liền giải thích cho các ngươi một chút, tại sao lại định giá cao như vậy! Đầu tiên tiểu thế giới kia, không đơn thuần là thế giới, mà là một... Hỗn Độn hải dương!

- Hỗn Độn hải dương?

Mọi người cũng hít một hơi lãnh khí.

Tiểu thế giới cùng Hỗn Độn hải dương, là hai chuyện khác nhau, giống như hạt giống cùng trái cây vậy.

Hỗn Độn hải dương, vô luận lớn nhỏ, nương theo thời gian trôi qua, sẽ có thể diễn sinh thế giới, sinh sôi các loại bảo vật, nhưng tiểu thế giới không giống, một khi hủy diệt, liền hoàn toàn xong rồi.

Nếu như mới vừa rồi mọi người còn cảm giác nô lệ Vương cảnh ở trong hai món đồ này giá trị cao hơn, nghe nói như vậy, lập tức biết, cho dù Hỗn Độn hải dương này nhỏ nữa, cũng giá trị hơn ngàn vạn Hỏa Thần Tệ.

- Tiếp theo, Vương cảnh nô lệ này, nếu như đoán không sai, tới Hoàn Vũ Thần giới còn chưa đủ hai tháng, hơn nữa còn là một vị cường giả Vương cảnh hậu kỳ!

Trương Trung Triêu tiếp tục nói.

- Chưa đủ hai tháng? Vương cảnh hậu kỳ?

- Chứng minh hắn ở thế giới cũ chính là cường giả Vương cảnh, loại người phi thăng này tiềm lực mới là đáng sợ nhất!

- Đúng vậy, khó trách giá cả cao, đáng giá số tiền này...

- Lợi hại... Khó trách áp trục, chỉ tiếc... Ta không có nhiều tiền như vậy, nếu không, nhất định mua lại!

Nghe được giải thích, tất cả mọi người tiêu hết nghi ngờ, từng cái hưng phấn sắp nhảy cỡn lên.

Có thể ở nguyên bản thế giới liền tu luyện tới Vương cảnh hậu kỳ, tiềm lực của người phi thăng này, sợ rằng không chỉ là Hoàng cảnh, chỉ cần tài nguyên đủ, Hoàng cảnh trung kỳ, hậu kỳ cũng rất có thể! Loại phi thăng giả tiềm lực to lớn này, chỉ cần có tiền, liền liều mạng giành được.

- Lần này nhất định phải mua được...

Sương phòng chữ Thiên, Thu Minh quản sự siết chặc quả đấm.

Mặc dù Ngọc Trản Lưu Ly Tử hắn cũng rất muốn lấy được, nhưng

thật muốn so sánh, rất rõ ràng vật phẩm áp trục này càng làm cho hắn kích động.

- Đại nhân, bên kia... sẽ không tranh đoạt nữa chứ!

Triệu Húc lòng vẫn còn sợ hãi.

Sương phòng kia ra giá quá điên cuồng, vạn nhất lần này còn ra giá như vậy, cho dù bọn họ là Tụ Bảo Các, cũng không đở được a!

- Sẽ không, mới vừa rồi ra hai mươi tỷ không phải là giả, có lẽ là tất cả tích góp trên người hắn, vì cho dù là ta, cũng không thể nào mang mấy chục ức Hỏa Thần Tệ trên người được!

Thu Minh quản sự nói.

- Đây cũng phải...

Triệu Húc gật đầu.

Mấy chục ức Hỏa Thần Tệ không phải số lượng nhỏ, cho dù gia hoả trong sương phòng kia có tiền, cũng đích xác không thể nào mang nhiều như vậy, thật muốn có tiền như thế, vậy Tụ Bảo Các bọn họ cũng không cần sống!

- Hai thứ đồ này đều rất trân quý, có thể liều mạng đoạt, dù tiêu hao hết cũng được, bất kể nói thế nào, cũng phải mua được...

Thu Minh quản sự hừ lạnh, trong thanh âm tràn đày tự tin.

Thời điểm hai người thương nghị, phía ngoài đã bắt đầu ra giá, thời gian nháy con mắt, liền từ năm nghìn vạn tiêu thăng đến ba ức.

Không hổ là bảo bối áp trục, sức cạnh tranh còn lớn hơn Ngọc Trản Lưu Ly Tử, trước còn có người bảo tồn lá bài tẩy, không muốn để cho tài sản ra ánh sáng, lúc này cái gì cũng không quản.

Bất quá, đến ba ức, cũng coi như đến cuối, thanh âm kêu giá chỉ có một hai người, cơ hồ đến cực hạn của tất cả mọi người rồi.

- Ta ra năm ức...

Thu Minh quản sự gọi ra giá.

Nghe được hắn kêu giá, những người khác liền ngừng lại, tất cả mọi người mặt lộ khổ sở.

Mặc dù Tụ Bảo Các đấu giá Ngọc Trản Lưu Ly Tử thua, nhưng so với bọn họ, vẫn là cự vô phách, không phải những tiểu gia tộc như bọn hắn có thể so sánh.

Hai người căn bản không ở cùng một thế giới.

- Các ngươi nói... người trong sương phòng kia có thể đấu giá hay không?

Đột nhiên, trong đám người có một thanh âm vang lên, ngay sau đó, vô số người đồng loạt nhìn tới chỗ Nhiếp Vân, từng cái tràn ngập tò mò cùng mong đợi.

Mới vừa rồi lửa nóng, đã làm tất cả mọi người động tâm tư, tất cả mọi người cảm thấy bây giờ có thể cùng Tụ Bảo Các tranh đoạt, sợ rằng chỉ có người của căn phòng kia.

Mặc dù căn phòng kia, bởi vì mua Ngọc Trản Lưu Ly Tử cuồng ném hai tỷ, lúc này có thể không có quá nhiều tiền, nhưng có thể tiện tay lấy ra nhiều tiền như vậy, tài sản làm sao sẽ thấp? Cho dù không như trước, cũng không phải bọn hắn có thể so sánh.

- Năm ức? Có còn cao hơn hay không? Không có cao hơn, vật áp trục nào, liền thuộc về Tụ Bảo Các...

Trương Trung Triêu cười nói.

Hắn rất muốn bán đấu giá vật phẩm lấy được giá cao, như vậy lấy được thù lao cũng nhiều, cũng biết vật áp trục này, giá trị tuy cao, nhưng năm ức đã vượt qua phạm vi, tình huống hai tỷ như trước chắc chắn sẽ không xuất hiện nữa.

------oOo------

Chương 2874: Thành giao

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng vẫn không nhịn được nhìn về phía sương phòng của Nhiếp Vân, muốn nhìn vị thổ hào kia có xuất thủ hay không.

Ánh mắt của mọi người và Trương Trung Triêu, Thu Minh quản sự nhìn ở trong mắt, sắc mặt âm trầm giống như than đen, bất quá hắn cũng là người thông minh, không có phát tác ra, nhãn châu xoay động cười nói:

- Vị bằng hữu mới vừa rồi đấu giá kia, nếu ngươi thật không ra giá, tại hạ liền từ chối thì bất kính...

Làm như vậy, có hai mục đích, thứ nhất, có thể thuận tiện giễu cợt đối phương một chút, vì mình vãn hồi chút ít mặt mũi, thứ hai, thử dò ngọn nguồn của đối phương... Nhìn xem người tiện tay lấy ra hai tỷ kia, có thể có bao nhiêu tiền!

Đối với người làm ăn mà nói, này nhất định phải cẩn thận đối đãi.

- Năm ức liền muốn mua áp trục chi bảo? Ngươi nằm mơ đi!

Thời điểm mọi người ở đây nghĩ rằng đối phương sẽ buông tha, một thanh âm nhàn nhạt vang lên:

- Thật nếu để cho ngươi mua đi, không phải nói ta không có ánh mắt sao? Tốn hai tỷ mua bảo bối không phải trân quý gì? Chỉ vì điểm này, ta cũng phải ra giá... Ba mươi ức!

- Dát?

- Ba mươi ức?

- Chỉ bởi vì sợ người khác nói hắn không có ánh mắt. Trực tiếp ra giá ba mươi ức?

- Ta dựa vào, con mẹ nó, đây là thật thổ hào a, còn có mua hàng như vậy?

Nghe được hắn nói, mọi người thiếu chút nữa đồng thời phun máu tươi.

Nếu như người này coi trọng bảo bối thì thôi. Nhưng chỉ vì cảm thấy bảo vật áp trục nên giá cao hơn vật hắn mua, liền ra giá... Hơn nữa còn nhiều tiền như vậy, con mẹ nó, quá ngưu bức!

Đây chính là ba mươi ức Hỏa Thần Tệ... Có thể ở bất kỳ địa phương nào của Hỏa Thần vực xây dựng thành thị a...

Tất cả mọi người hôn mê, đều cảm thấy đầu chóng mặt, khó có thể hiểu cử động của người này.

Thu Minh vốn đang cho rằng có thể hòa nhau một ván. Nghe nói như vậy, lần nữa lảo đảo, nước mắt lưng tròng, rốt cuộc biết chọc phải dạng quái vật gì rồi.

Người này thật là có tiền tùy hứng, không theo lẽ thường an bài a!

Hắn chỉ báo năm ức... Đối phương lại trực tiếp lên tới ba mươi ức? Có thiên lý hay không?

Cho dù Tụ Bảo Các tài đại khí thô, kim tiền vô số, số lượng tiền tài lớn như vậy, cũng không phải tùy tiện là có thể lấy ra!

- Ba mươi ức...

Ra giá ba mươi ức dĩ nhiên chính là Nhiếp Vân, Ngụy Bất Tân đưa xong Ngọc Trản Lưu Ly Tử cũng không rời đi, mà đứng ở trong sương phòng, nghe được thiếu niên kêu giá, giờ mới hiểu được vì sao Bích Lạc tiên tử coi trọng thiếu niên trước mắt như vậy.

Nguyên lai... nhân vật chính ở đây không phải Bích Lạc tiên tử, mà là người này!

Tiện tay lấy ra ba mươi ức.... không phải, hơn năm mươi ức... Khi

nào Hỏa Thần thành xuất hiện một người như vậy?

- Sương phòng kia ra ba mươi ức, xin hỏi có còn cao hơn hay không?

Trương Trung Triêu che ngực, cố nén xung động té xỉu... Quay đầu nhìn về phía sương phòng chữ Thiên.

Những người khác nghe được giá tiền này, biết chắc mua không được, tất cả đều buông lỏng tâm cảnh, đi theo ánh mắt của hắn nhìn sang.

Vốn không muốn nói, cứ như vậy lẩn qua, thấy ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn tới, không cách nào trốn tránh, Thu Minh quản sự khóc không ra nước mắt.

Mới vừa giả bộ, chuẩn bị vẽ mặt đối phương, ai ngờ... Đối phương liền gọi lại, hơn nữa tàn nhẫn như vậy!

Chúng ta có thể ra giá sao?

Làm như vậy thật tốt sao?

- Vị bằng hữu mới vừa rồi đấu giá kia, nếu ngươi không ra giá mà nói, tại hạ liền từ chối thì bất kính...

Trong lòng quấn quít, liền nghe được thanh âm kia nhàn nhạt vang lên.

- Phốc!

Nghe nói như vậy, Thu Minh quản sự phun ra một ngụm lão huyết.

Đây chính là nguyên thoại của hắn mới vừa rồi, một chữ không kém bị đối phương ném lại... Có cần chơi người như vậy không a!

- Ta nhận thua!

Giùng giằng đứng thẳng thân thể, Thu Minh quản sự cắn răng một cái.

Không nhận thua không được a, mới vừa ném hai tỷ, lại quăng ra ba tỷ, ai biết người này rốt cuộc có bao nhiêu tiền? Cạnh tranh với người như vậy, cho dù là Tụ Bảo Các hắn, cũng không có dũng khí chút nào!

- Nhận thua?

- Tụ Bảo Các được xưng Tài Thần gia nhận thua?

- Ta không nghe lầm chứ?

- Không nhận thua không được a, sương phòng kia thực quá đáng sợ, ở trong miệng bọn hắn, cảm giác tiền giống như giấy vụn, chẳng qua là một đống con số...

- Đúng vậy, gặp phải người như vậy, chỉ có thể nhận thua...

Nghe được Tụ Bảo Các nhận thua, mọi người trong phòng đấu giá cũng không nhịn được thở dài.

Bọn họ từ bắt đầu liền đoán được kết cục, chẳng qua không nghĩ tới nhận thua nhanh như vậy.

Bất quá, suy nghĩ một chút cũng khó trách, người của căn phòng kia thực quá độc ác, báo giá căn bản không có bất kỳ căn nguyên, giống như nói không phải tiền, mà là một đống giấy vụn vậy.

Thật không biết rốt cuộc là người nào, lại có tiền như vậy!

- Nếu không có người cạnh tranh, vật phẩm đấu giá cuối cùng liền quy về vị bằng hữu kia, đồng thời chúc mừng hắn trở thành người thắng lớn nhất của lần đấu giá này...

Trương Trung Triêu gõ chùy, chứng minh giao dịch kết thúc mỹ mãn.

Nghe được tiếng chùy vang, Nhiếp Vân cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần có thể cứu đệ đệ về, tốn nhiều tiền hơn nữa cũng không có

vấn đề, lại nói, nhiều Hỏa Thần Tệ hơn nữa đối với hắn mà nói, cũng chỉ là nguyên khí mà thôi.

- Đại nhân, ta liền lấy vật đấu giá cuối cùng tới cho ngươi...

Ngụy Bất Tân thấy mọi chuyện đã xong, cũng không do dự, vội vàng đi ra sương phòng, một lát sau, cầm tới một cái hộp ngọc, vẻ mặt cung kính.

- Đây chính là vật đấu giá cuối cùng, phi thăng giả Vương cảnh cùng Hỗn Độn hải dương đều ở bên trong, xin ngươi kiểm tra và nhận!

- Ân!

Nhiếp Vân biết ý của đối phương, cũng không có nhận hộp ngọc, cánh tay nâng lên, vô số Hỏa Thần Tệ giống như lưu thủy từ đầu ngón tay bắn ra, một lát sau ở trong sương phòng chất thành núi nhỏ.

Ba mươi ức Hỏa Thần Tệ quá nhiều, cho dù lấp đầy gian phòng này cũng không đủ, không có biện pháp, Ngụy Bất Tân không thể làm gì khác hơn là lợi dụng Không Gian giới chỉ tiếp thu.

Qua chừng một chun trà, mới dẹp xong ba mươi ức Hỏa Thần Tệ.

- Ta nhìn xem vật phẩm có đúng hay không...

Trả tiền xong, Nhiếp Vân nhận lấy hộp ngọc, búng ngón tay một cái, mở ra.

Ông!

Tiếng nổ ầm vang, một đạo kiếm mang sáng chói đột ngột từ trong hộp ngọc bắn ra, thẳng tới mi tâm của hắn.

Kiếm mang vừa nhanh vừa vội, ở trên không trung lưu lại một đạo màu sắc như cầu vồng, mang công kích linh hồn sâu tận xương tủy, trong chớp mắt đi tới trước mặt Nhiếp Vân.

Mau đến để cho người ta phản ứng không kịp nữa.

------oOo------

Chương 2875: Biến thái Nhiếp Đồng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bích Lạc tiên tử ở một bên đang nghiên cứu Ngọc Trản Lưu Ly Tử, lúc này mới chú ý tới biến cố, con ngươi co rụt lại, vươn tay ra muốn xuất thủ!

Bất quá, nàng cách Nhiếp Vân còn có một đoạn, mà kiếm mang đã tới giữa chân mày, tựa hồ sau một khắc sẽ đâm vào não hải của Nhiếp Vân, cho dù muốn cứu cũng không còn kịp rồi!

Không giống Bích Lạc tiên tử khẩn trương, Ngụy Bất Tân ở một bên thiếu chút nữa tươi sống hù chết.

Đại tài chủ trước mắt này, là tồn tại tiện tay có thể lấy ra vài tỷ, lại được Bích Lạc tiên tử tôn là thượng khách, thân phận địa vị có thể tưởng tượng được, nếu bởi vì mua bảo bối của Hỏa Thần đấu giá tràng bị giết, có thể tưởng tượng, phòng đấu giá này nhất định sẽ gặp phải trả thù cùng tập kích giống như cuồng phong bạo vũ!

Tất cả vật đấu giá, đều có người bày thủ đoạn đặc biệt, cho dù có nguy hiểm cũng đã phong ấn, không thể nào tạo thành tổn thương cho khách hàng, làm sao sẽ đột nhiên toát ra một đạo kiếm mang?

Nếu vị tài chủ này thật bị giết, không chỉ thế lực sau lưng hắn trả thù, danh dự của Hỏa Thần đấu giá tràng cũng rơi xuống đáy vực, không cách nào để cho người tín nhiệm nữa!

Thời điểm ở trong lòng hắn kinh sợ, muốn xuất thủ ngăn cản, thiếu niên ở trước mắt không những không có khẩn trương, ngược lại cười nhạt.

Nương theo tiếng cười, ngón tay của hắn chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở trước mặt hộp ngọc, ngón trỏ nhẹ nhàng điểm một cái.

Két!

Vạn đạo kiếm mang trong hộp ngọc bị đánh trúng bộ vị trọng yếu, phát ra thanh âm ba ba, vòng vo phương hướng biến mất ở trên không trung.

- Cái gì?

Trong lòng Ngụy Bất Tân căng thẳng, lần nữa nhìn về phía thiếu niên, tràn đầy ngưng trọng.

Vốn hắn chỉ cho rằng người trước mắt này, là ỷ vào gia thế phong phú, thực lực bản thân không đáng giá một xu, lúc này mới biết loại ý nghĩ kia ngây thơ dường nào.

Kiếm mang trong hộp ngọc, huyền ảo vô song, mặc dù không có vượt qua Thiên Đạo, lại mơ hồ mang khí tức đặc biệt, cho người ta một loại cảm giác không ai có thể tranh phong.

Mặc dù lực lượng chỉ có Vương cảnh, nhưng ý cảnh đã vượt qua cường giả Hoàng cảnh! Nói cách khác, người thi triển ra bộ kiếm pháp này, lý giải kiếm đạo đã tương đương cường giả Hoàng cảnh!

Kiếm pháp ảo diệu như vậy, cho dù là hắn, cũng chỉ có thể dùng lực lượng ngăn cản đối kháng, mà thiếu niên trước mắt, chỉ đưa ra một ngón tay, xảo diệu tìm được điểm yếu kém của kiếm khí, cử trọng nhược khinh, không tới nửa cái hô hấp liền phá hỏng kiếm pháp...

Không nói thực lực bản thân như thế nào, chỉ phần kiến thức cùng phản ứng này liền kinh người, cho dù là hắn, cũng cảm thấy không bằng...!

Vốn đối phương dùng hai ức để cho bọn họ giữ bí mật, lại tốn tiền thuê cường giả Hoàng cảnh làm hộ vệ, hắn thấy thực lực khẳng định không cao, thấy một màn như vậy mới hiểu được, người ta là khiêm tốn, không nói những thứ khác, chỉ bằng vào thủ đoạn này, là có thể để cho vô số cường giả vỗ ngựa cũng theo không kịp!

- Người này nhất định phải giao hảo, nghìn vạn lần không thể đối địch...

Trong lòng Ngụy Bất Tân lập tức có quyết định.

Nếu như cho Nhiếp Vân biết ý tưởng của hắn thời khắc này, nhất định sẽ cười bể bụng. Mới vừa rồi đạo kiếm pháp kia cực kỳ phi phàm, đích xác là kiếm pháp vô song, dựa theo đạo lý bình thường, cho dù hắn lý giải kiếm đạo cực sâu, cũng không thể nào nhanh như vậy tìm được nhược điểm, nhất cử phá giải, chủ yếu là bộ kiếm pháp này... là Liên Nguyệt Kiếm hắn sáng tạo ra!

Liên Nguyệt Kiếm do hắn sáng chế, tiến hành cải tiến, bất kỳ chi tiết đều rõ trong ngực, vừa xuất hiện tự nhiên có thể lập tức tìm được sơ hở, dùng lực lượng nhỏ nhất xuất thủ giải quyết!

- Là ta!

Không biết Bích Lạc tiên tử lo lắng, Ngụy Bất Tân giật mình, Nhiếp Vân ngăn trở kiếm khí, một đạo ý niệm truyền đưa tới.

Xuất hiện đạo kiếm khí này, không cần đoán, cũng biết là đệ đệ thi triển ra.

Xem ra tiểu tử này bất đồng những nô lệ khác, không có phong cấm ngũ giác, hoặc cho dù phong cấm, cũng bị hắn dùng phương pháp đặc thù giải trừ, lúc này mới mở hộp ngọc ra, trong nháy mắt liền đâm tới.

- Ca ca?

Quả nhiên, ý niệm truyền đưa tới, liền có linh hồn ba động kinh ngạc truyền lại.

- Chớ phản kháng, ta dẫn ngươi đi thế giới nạp vật!

Xác nhận là đệ đệ, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, tinh thần động một cái, đệ đệ lập tức xuất hiện ở trong thế giới nạp vật.

- Ngươi...

Tinh thần động một cái, bổn tôn ở lại sương phòng, phân thân xuất hiện ở thế giới nạp vật, thấy thiếu niên lạnh lùng trước mắt, không nhịn được sửng sốt một chút.

- Quả nhiên là ca ca, ta không phải bị bán sao, tại sao là ngươi?

Thấy hắn sửng sốt, Nhiếp Đồng cũng rất kỳ quái.

- Là như vầy...

Nhiếp Vân kể lại chuyện của hắn một lần, bất quá chuyện của Viêm Hoàng điện lại không nói, chẳng qua là sơ lược, chú trọng nói làm sao tìm đội chấp pháp, tìm được đối phương.

- Thì ra là như vậy... Chẳng qua là... ca ca, tại sao ngươi có thể có nhiều Hỏa Thần Tệ? như vậy

Nghe được Nhiếp Vân tốn hao ba mươi ức Hỏa Thần Tệ mua hắn, Nhiếp Đồng nháy mắt, tràn đầy tò mò.

Hai huynh đệ đi tới Hoàn Vũ Thần giới chỉ hơn một tháng, sao trong nháy mắt ca ca có nhiều tiền như vậy?

- Là như vậy...

Đối với Nhiếp Đồng, hắn không có bất kỳ giấu giếm nào, nói sự tình có thể sao chép Hỏa Thần Tệ, thuận tiện nói chuyện tình đan điền có thể sao chép Hỏa Thần khí một lần.

- Lợi hại như vậy? Không hổ là ca ca, quá mạnh mẽ...

Nhiếp Đồng thế mới biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhìn về phía Nhiếp Vân, trong ánh mắt tràn đầy sùng bái.

Có thể tùy ý sao chép Hỏa Thần Tệ của Hỏa Thần vực... Nói như vậy, không phải là muốn bao nhiêu tiền liền có bao nhiêu sao?

Quá ngưu!

Đan điều này, phỏng chừng có thể hù chết vô số người!

- Chớ nói ta, thực lực của ngươi... sao đã đạt tới Phong Vương đỉnh phong? Hơn nữa, lực lượng trong cơ thể hỗn nguyên như ý, tựa hồ tùy thời có thể đột phá đến Vương cảnh viên mãn... lúc ta đi bất quá là Phong Vương hậu kỳ, cái này cũng quá nhanh đi...

Cắt đứt đệ đệ thổi phồng, Nhiếp Vân nhìn về phía thiếu niên hỏi.

Người đệ đệ này lên cấp không khỏi quá nhanh đi!

Lúc rời đi, mới vừa tiến vào Phong Vương hậu kỳ, tu vi còn chưa củng cố, bây giờ đã thành công lên cấp Phong Vương đỉnh phong, thậm chí tùy thời sẽ đột phá... Lúc này mới mấy ngày? Không tới một tháng, thì có loại tiến bộ này, còn có phải là người hay không?

Ban đầu thời điểm ở Hỗn Độn hải dương, tốc độ tu luyện của hắn được xưng Tam Giới đệ nhất, tựa hồ so với người trước mắt này, cũng xa xa không bằng a!

------oOo------

Chương 2876: Mua tin tức

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Sau khi ta bị bắt liền bị người phong bế ngũ giác, còn bị một ít hành hạ, vốn rất khó kiên trì, bất quá... Chẳng biết tại sao, khi thống khổ đạt tới cực điểm, ta đột nhiên phát hiện, mượn lực lượng thống khổ, ta có thể luyện hóa thành thực lực của mình... Cho nên, chỉ cần có người phong ấn, thì tương đương với có người dùng lực lượng quán đỉnh cho ta... Hơn nữa khi bị phong ấn, căn bản không cần cố kỵ tẩu hỏa nhập ma, cho nên tiến bộ rất nhanh!

Nhiếp Đồng cười nói.

- Như vậy cũng được...

Nghe giải thích, Nhiếp Vân không biết nói gì.

Đối với tu luyện Nhiếp Vân luôn rất kiêu ngạo, bất quá thấy tốc độ lên cấp của đệ đệ, lập tức cảm thấy không có một chút tự tin nào nữa.

Nếu như nói mình là biến thái, người này là đại biến thái, không thể dùng lẽ thường suy đoán!

- Được rồi...

Muốn nói gì, nhưng lời đến miệng lại nói không ra, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là lắc đầu.

Đệ đệ dung hợp trí nhớ của Tu La vương, có kinh nghiệm tu luyện không biết bao nhiêu năm, chỉ nói tu luyện, hắn cũng không cách nào so sánh.

Hơn nữa, loại năng lực càng bị thương càng tiến bộ này, thời điểm ở Khí Hải đại lục đã có, cụ thể lên cấp như thế nào, cho dù là hắn cũng không hiểu được, cũng không bắt chước được!

Nếu như nói hắn mở ra chủ đan điền, thay đổi số mạng, lực lượng có thể không ngừng gia tăng, không có giới hạn, đệ đệ là thuộc về thể chất đặc thù, nhưng rốt cuộc là thể chất gì, vì sao càng bị thương càng lên cấp, cho dù hắn kiến thức uyên bác, cũng không có chút đầu mối nào.

Không nghĩ ra chỉ có thể không nghĩ, Nhiếp Vân điểm ngón tay một cái, một tấm bia đá xuất hiện ở trước mắt.

- Đây là một bộ kiếm pháp, gọi Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, là ta vô tình lấy được, ngươi có thể tu luyện một chút thử xem...

Thạch Quy chỉ nói không thể tiết lộ chuyện Viêm Hoàng điện, nhưng không nói không thể truyền thụ Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm cho người khác, nên không có cố kỵ gì.

Bộ kiếm pháp này huyền ảo vô song, vượt qua Thiên Đạo, đệ đệ lại là thiên tài tuyệt thế luyện kiếm, truyền thụ cho hắn, nhất định có thể có hiệu quả rất tốt.

- Hảo kiếm pháp...

Nhiếp Đồng đối với kiếm pháp cực kỳ si mê, chỉ nhìn một cái, ánh mắt liền khó di chuyển.

- Ngươi trước ở chỗ này luyện kiếm, ta đi ra ngoài trước, có chuyện trực tiếp tìm ta...

Cùng đệ đệ trò chuyện một hồi, biết hắn không có sao, Nhiếp Vân cũng yên lòng, tinh thần động một cái, trở lại bản thể.

Từ ngăn trở kiếm mang, đến ý thức trở về, nói thì dài dòng, thực tế chỉ có hai ba cái hô hấp. Dù sao Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng trao đổi toàn bộ đều là linh hồn, cần rất ít thời gian.

Lạch cạch!

Trở lại bản thể, tiện tay đóng hộp ngọc.

Trong hộp ngọc này có lực lượng phong ấn đặc thù, phong ấn một Hỗn Độn hải dương ở bên trong, giống như thế giới nạp vật vậy, tồn tại không gian gấp khúc.

Bây giờ không phải là lúc nghiên cứu, không thể làm gì khác hơn là buông tha cho tiếp tục quan sát.

- Đại nhân, ngươi xuất thủ mua nhiều đồ như thế, nhất định sẽ bị người khác mơ ước. Ta đã sắp xếp xong xuôi lối đi khác...

Thấy thiếu niên ở trước mắt bình yên vô sự, thu hồi hộp ngọc, Ngụy Bất Tân thở phào nhẹ nhõm.

Mua nhiều đồ như thế, lại có tiền như vậy, khó bảo toàn không bị người mơ ước, quang minh chính đại đi từ cửa chính, bị người phát hiện liền phiền toái.

- Vẫn là Ngụy lão bản suy tính chu toàn!

Nhiếp Vân cười một tiếng, nhìn Bích Lạc tiên tử, thấy nàng cũng

không phản đối liền nói.

- Làm phiền ngươi dẫn đường!

- Khách khí, ngươi là cố chủ của ta, phòng đấu giá tự nhiên phải bảo đảm an toàn của ngươi...

Ngụy Bất Tân vội vàng gật đầu, bàn tay ở vách tường trước mắt nhẹ nhàng rạch một cái, hô… vách tường vốn cứng rắn xuất hiện một lối đi nhỏ, không biết thông hướng nơi nào.

- Lối đi này là chúng ta đặc biệt xây dựng cho người đấu giá, có thể trực tiếp rời đi phạm vi phòng đấu giá, tránh khỏi người mua được đồ bị vây công hoặc đánh lén...

Thấy ánh mắt mọi người cổ quái, Ngụy Bất Tân vội vàng giải thích.

Làm một phòng đấu giá lớn, chẳng những phải bán đấu giá vật, quan trọng hơn là bảo đảm khách hàng an toàn!

Thế giới nhược nhục cường thực, cho dù trị an tốt hơn nữa, cũng khó tránh khỏi có tồn tại thấy tài vong nghĩa, mua không được, ở trong tối cướp đoạt, cho nên Hỏa Thần đấu giá hành đặc biệt xây dựng loại lối đi này, có thể để cho người mua lặng yên không tiếng động rời tầm mắt của những người khác, cũng là vì người mua an toàn.

- Ân!

Nghe được giải thích, Nhiếp Vân biết rõ, theo sát sau lưng Ngụy Bất Tân, vào trong lối đi.

Cái lối đi này, cũng không phải con đường thật thể đào ra ngoài, mà là một loại dùng lực lượng không gian hình thành lối đi đặc thù, khắp nơi đều có thể cảm nhận được vách tường mang tới cảm giác không gian, đi một hồi, trước mắt chợt lóe ánh sáng, bốn người xuất hiện ở một địa phương khác.

Là một tiểu viện không lớn, chung quanh trồng đầy các loại hoa cỏ, hương thơm xông vào mũi.

Nhìn dáng dấp lối đi mới vừa rồi giống như truyền tống trận, thông qua cấu tạo không gian đặc thù, đưa bọn họ ra tới chỗ này.

- Đại nhân, đây là ngọc phù truyền tin của ta, nếu như ngươi muốn mua nô lệ, trực tiếp truyền tống tin tức, ta sẽ tới, còn muốn mua những vật phẩm khác, ta cũng có thể giúp một tay!

Ngụy Bất Tân đưa cho Nhiếp Vân một ngọc phù truyền tin.

- Được!

Nhiếp Vân gật đầu một cái.

Đối với Hoàn Vũ Thần giới hắn hiểu không nhiều, có một người trong ngành như vậy, giới thiệu cho mình, sẽ tiện hơn rất nhiều.

Thương nhân lấy lợi làm đầu, hắn lại có tiền, có thể từ chỗ đối phương lấy được hết thảy đồ vật mình cần.

- Đúng rồi, hỏi ngươi sự kiện! Ngươi không chỉ có thể tìm vật phẩm, còn có thể tìm tin tức của người hay không?

Nghĩ tới những chuyện này, Nhiếp Vân hỏi.

- Tin tức?

Ngụy Bất Tân có chút không hiểu rõ.

- Ân, một bằng hữu của ta thất lạc, ta muốn hỏi thăm một chút, nếu như có thể tìm được tung tích của nàng, hoặc tìm được người, ta có thể cho ngươi đầy đủ thù lao... thù lao vượt qua tổng cộng của tất cả vật đấu giá hôm nay!

Nhiếp Vân cười nói.

Dưới trọng thưởng tất có dũng phu, hắn cố ý nói ra một giá cả để cho đối phương không cách nào cự tuyệt, là để cho đối phương tận tâm đi tìm.

Người muốn tìm dĩ nhiên là các nàng Đạm Đài Lăng Nguyệt, các nàng tiến vào Hoàn Vũ Thần giới thời gian sớm hơn hắn, bây giờ đến địa phương nào còn không biết, bất quá, sẽ không bị đội chấp pháp bắt đi, nếu không, thời điểm giết đội chấp pháp, hẳn có thể phát hiện.

------oOo------

Chương 2877: Tử Hà quả

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vượt qua tổng mức hôm nay?

Quả nhiên như hắn đoán, Ngụy Bất Tân nghe nói như vậy, bị dọa sợ đến run một cái, không ngừng nuốt nước miếng.

Hôm nay chỉ vị tài chủ trước mắt, đã tiêu hao vượt qua năm mươi ức Hỏa Thần Tệ, vượt qua tổng mức... Thật là thiên văn số tự a!

Nhiệm vụ này vô luận như thế nào cũng phải tiếp... Nhất định phải giúp vị này tìm được!

Cố nén tâm tình kích động, Ngụy Bất Tân vội nói.

- Đại nhân, ngươi nói muốn tìm người nào, chỉ cần xuất hiện ở trong phạm vi Hỏa Thần vực, ta khẳng định không chối từ...

- Ha hả, có những lời này của ngươi ta liền yên tâm, bất quá, ta trước nói rõ ràng, ngươi nhất định phải tìm được tin tức xác thật của đối phương, hoặc là tìm được người, ta xác nhận là thật mới có thể đưa tiền, nếu không... Hết thảy đều là nói suông! Dĩ nhiên, để chứng minh uy tín, bây giờ ta cho ngươi mười ức Hỏa Thần Tệ, coi như tiền đặt cọc, thành công, tiền còn lại một xu không thiếu, thất bại, cũng chỉ có những tiền đặt cọc này, không còn thứ khác...

Nhiếp Vân mỉm cười, nói đến đây, ánh mắt run lên, giọng nói xoay chuyển.

- Bất quá... Nếu như ngươi cầm tiền không làm việc, không đi tìm người... Tin tưởng ta nhất định sẽ có biện pháp, để cho ngươi phun ra số tiền này!

- Không dám không dám...

Ngụy Bất Tân sợ hết hồn, vội vàng gật đầu.

Dù sao đối phương sờ không được căn cơ của hắn, hù dọa một chút, mới có thể làm việc tốt hơn.

Táo ngọt gia tăng cây gậy, vĩnh viễn đều là phương pháp dùng người tốt nhất.

- Đây là mười ức Hỏa Thần Tệ cùng ngọc phù truyền tin của ta...

Thấy đối phương đã sợ, lúc này Nhiếp Vân mới gật đầu một cái, mười ức Hỏa Thần Tệ rơi vào Không Gian giới chỉ của Ngụy Bất Tân.

Thấy Hỏa Thần Tệ chất đống như núi ở trong giới chỉ, hô hấp của Ngụy Bất Tân dồn dập.

Thật ra thì không cần vị đại gia này uy hiếp, hắn cũng không dám lạnh nhạt, người làm ăn lợi ích chí tôn, đối phương là Tài Thần, cho hắn mười cái lá gan cũng không dám đắc tội!

Trước không nói người này thực lực sâu không lường được, cho dù không có thực lực gì, có nhiều tiền như vậy, cũng có thể làm cho vô số người dốc sức cho hắn, tạo thành một lực lượng người người không dám coi nhẹ.

- Không biết người đại nhân muốn tìm, có đặc thù như thế nào...

Ngụy Bất Tân hỏi.

- Là nữ nhân, cái này là hình ảnh của nàng... Bất quá, nàng cũng có thể ngụy trang, là phi thăng giả, thực lực Vương cảnh thượng phẩm...

Nhiếp Vân truyền hình ảnh của Đạm Đài Lăng Nguyệt cho Ngụy Bất Tân.

Dung mạo của Đạm Đài Lăng Nguyệt quá mức xuất chúng, tiến vào nơi này, sợ rằng sẽ ngụy trang một chút, bất quá, thân phận phi thăng giả nên không che giấu được, rất dễ dàng bị phát hiện.

- Ta biết!

Ngụy Bất Tân vững vàng nhớ những tin tức này.

Vốn cho rằng người đối phương muốn tìm rất ít tin tức, sẽ có độ khó rất lớn, bây giờ cho khí tức linh hồn cùng dung mạo, có thể nói rất cặn kẽ, chỉ cần dụng tâm, tìm được không khó lắm.

- Đại nhân, Bích Lạc trưởng lão, tại hạ cáo từ!

Giao phó xong, Ngụy Bất Tân không có cần thiết lưu lại, hắn cũng là người thông minh, cáo từ một tiếng, xoay người rời đi.

Lối đi ở khi hắn tiến vào liền biến mất, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Nhiếp Vân biết lối đi cũng không biến mất, mà là bị một loại trận pháp che giấu, nhưng không quan tâm.

- Ta cảm thấy chúng ta nên thay đổi dung mạo một chút lại rời đi, hơn nữa tốt nhất không nên phi hành!

Nhiếp Vân nhìn về phía Bích Lạc tiên tử, cười nói.

Hai nữ nhân trước mắt này giống như Đạm Đài Lăng Nguyệt, quá dễ làm người khác chú ý, nếu như phi hành rời đi, khó bảo toàn đưa tới không ít phiền toái.

Mới vừa tốn giá tiền lớn như vậy mua hai vật phẩm, khó bảo toàn không ai mơ ước.

- Ân!

Bích Lạc tiên tử biết điểm này, thân thể thoáng một cái, dung mạo lập tức phát sinh biến hóa.

Tu vi đạt tới cảnh giới như nàng, ngụy trang đã không phải việc khó gì.

Một lát sau, ngụy trang kết thúc, Nhiếp Vân nhìn một chút, không nhịn được cười khổ.

Muốn không người để ý, không thể quá mức xinh đẹp, sau khi Bích Lạc tiên tử ngụy trang, mặc dù dung mạo trở nên bình thường không ít, nhưng vẫn là mỹ nhân trong trăm có một, quan trọng hơn là, khí chất trên người không có biến hóa chút nào, trong trẻo lạnh lùng động lòng người, không nói những cái khác, chỉ cái này, liền có thể đưa tới vô số ánh mắt.

- Vẫn là để ta đi!

Nhìn nàng ngụy trang không có hiệu quả rõ rệt, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là đi tới, đưa một đạo Ngụy Trang chi khí vào trong cơ thể, thời gian nháy con mắt, khí chất cao lạnh trên người Bích Lạc tiên tử biến mất, dung mạo cũng biến thành bình thường, mặc dù còn có chút xinh đẹp, nhưng ít nhất dung nhập vào trong đám người, sẽ không dẫn tới quá nhiều chú ý.

Cũng thay đổi dung mạo cho Bích Nhi tiểu thư một chút, ba người mới đi ra tiểu viện.

- Nơi này là thành bắc?

Bên ngoài viện là một hẻm nhỏ, đi một hồi, mặt đường rộng rãi, khắp nơi đều là thương gia cùng dòng người, Bích Lạc tiên tử nhận ra vị trí hiện tại.

Hỏa Thần thành cực lớn, phòng đấu giá ở vị trí gần giữa, thời gian không lâu thì đến thành bắc, không thể không nói lối đi kia thần kỳ.

Thuận lợi đi tới nơi này, lại thay đổi dung mạo, chắc hẳn an toàn.

Thật ra thì, Nhiếp Vân không biết, cho dù không cần phòng bị như

vậy, dám động thủ với bọn họ cũng sẽ không nhiều, có thể tiện tay lấy ra năm mươi ức Hỏa Thần Tệ, để cho Tụ Bảo Các ăn thiệt thòi, làm sao sẽ đơn giản?

Cho dù biết đối phương có tiền, muốn chiếm tiện nghi, khẳng định cũng phải lượng sức mà đi.

- Thành bắc? Làm phiền tiên tử dẫn đường, ta muốn đi Kim Nguyên phường!

Nhiếp Vân sửng sốt một chút, ngay sau đó ánh mắt lộ ra sát cơ bén nhọn.

- Ngươi là muốn...

Nghe nói như vậy, Bích Lạc tiên tử biết rõ, mày nhíu lại.

- Không sai, những người đó đều đáng chết!

Nhiếp Vân gật đầu.

Nếu nơi này là thành bắc, tự nhiên phải đi đội chấp pháp một chuyến.

Tên đội trưởng kia bán đấu giá xong, lấy được tiền tài, nhất định sẽ trở lại, thứ người như vậy, lưu trên đời này một ngày cũng là gieo họa.

- Đội chấp pháp một đội trưởng hai đội phó, đều là Vương cảnh viên mãn, cũng không thiếu thủ đoạn bảo vệ tánh mạng, thực lực của ngươi bây giờ, muốn chém giết đối phương, sợ rằng còn rất khó làm được...

Do dự một chút, Bích Lạc tiên tử nói.

Mặc dù nàng đối với thiếu niên trước mắt này nhìn với con mắt khác xưa, biết trong thân thể gầy yếu kia ẩn chứa lực lượng cường đại, nhưng Vương cảnh đỉnh phong cùng Vương cảnh viên mãn vẫn có chênh lệch rất lớn, bây giờ liền đi qua tìm đối phương, không những không thể chém giết, làm không tốt còn sẽ bỏ mạng!

------oOo------

Chương 2878: Phong Vương hậu kỳ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta biết!

Đối với lời của nàng, Nhiếp Vân biết, bất quá bây giờ không động thủ, một khi ba vị đội trưởng trở lại đội chấp pháp, thấy người của mình đều chết hết, tất nhiên sẽ chạy trốn, đến lúc đó còn muốn tìm liền khó khăn.

- Nếu như ngươi thật muốn tìm bọn họ phiền toái... Ta chỗ này có một Tử Hà quả, sau khi dùng, có thể để cho tu vi của ngươi bây giờ vô điều kiện tấn thăng một cấp, đến lúc đó lại đi, phần thắng sẽ lớn hơn một chút!

Thấy thiếu niên ánh mắt kiên định, mang không thể sửa đổi ý niệm, Bích Lạc tiên tử nói.

- Tử Hà quả? Ta còn không có thay ngươi giải quyết Hỏa Độc a...

Nhiếp Vân sửng sốt một chút, ngay sau đó khoát tay.

Trước kia nghe Bích Nhi tiểu thư nói qua Tử Hà quả, là thù lao giúp Bích Lạc tiên tử giải quyết Hỏa Độc, bây giờ chưa giải quyết Hỏa Độc, làm sao có thể tiếp nhận.

- Ngươi giúp Bích Nhi giải quyết Hỏa Độc, lại giúp ta mua Ngọc Trản Lưu Ly Tử, ân tình quá lớn, xin đừng từ chối! Nếu như ngươi không muốn, thì lấy Ngọc Trản Lưu Ly Tử về đi!

Cổ tay của Bích Lạc tiên tử lộn một cái, lấy ra một trái cây, trong mắt tràn đầy thần sắc không cho cự tuyệt.

- Cái này...

Thấy đối phương nói thành khẩn, Nhiếp Vân không thể làm gì khác

hơn là gật đầu:

- Vậy thì đa tạ tiên tử!

Nói không động tâm là giả, có thể vô điều kiện tăng lên một cấp, chỉ cần là người tu luyện, người nào cũng không thể cự tuyệt.

Nếu đối phương nói như vậy, không cần thiết tiếp tục kiểu cách, mau sớm tăng thực lực lên mới là vương đạo.

- Trái cây này, là ta tự mình hái, người cứ phục dụng, ta ở một bên giúp ngươi bảo vệ, rất nhanh thì có thể luyện hóa!

Thấy thiếu niên đáp ứng, Bích Lạc tiên tử khẽ mỉm cười, mặc dù bây giờ dung mạo có chút bình thường, nhưng vẫn tản mát ra ánh sáng xinh đẹp động tâm.

Không thể không nói, vị Bích Lạc tiên tử này là vưu vật trời sinh, chỉ cần là nam nhân, dù nghị lực cao thế nào, cũng không có biện pháp cự tuyệt.

- Được!

Không nhìn tới ánh mắt của đối phương, Nhiếp Vân biết đây là muốn tốt cho mình, đưa tay nhận lấy trái cây.

Trái cây này lớn cỡ quả đấm, mặc dù linh khí bị một phong ấn nhàn nhạt khóa ở bên trong, nhưng vẫn có thể cảm thấy được lực lượng mênh mông trong đó, chỉ cần dùng, tất nhiên có thể để cho tu vi tiến thêm một bước!

- Hảo bảo bối!

Nhìn một chút, Nhiếp Vân liền biết trái cây này như trong truyền thuyết, tuyệt đối có thể để cho tu vi của hắn thuận lợi lên cấp.

- Ở nơi này luyện hóa đi!

Cầm Tử Hà quả ở lòng bàn tay, Nhiếp Vân cũng không do dự, nhìn một vòng, tìm được một chỗ không người, tiện tay bố trí một trận

pháp, cởi phong ấn trên trái cây ra.

Ông!

Phong ấn mở ra, một đạo Tử Hà từ trên trái cây sinh ra, chiếu sáng tứ phương.

Tử Hà quả, sau khi thành thục tạo thành Tử Hà chi vân, không nói trái cây, chỉ những vân khí này, hấp thu vào trong cơ thể, cũng sẽ để người tu vi tăng nhiều.

Không dám lãng phí, bàn tay của Nhiếp Vân trảo một cái, một đạo lực lượng đặc thù bóp Tử Hà quả vào lòng bàn tay, há mồm nuốt xuống.

- Ngươi...

Thấy động tác của hắn, Bích Lạc tiên tử hoa dung thất sắc, thiếu chút nữa hù dọa bất tỉnh.

Tử Hà quả ẩn chứa linh khí quá mạnh mẻ, cho dù cường giả Vương cảnh cũng không thể chịu đựng, vì vậy trái cây này không phải trực tiếp dùng, mà là hấp thu luyện hóa Tử Hà đầy trời.

Vốn nàng cho rằng Nhiếp Vân là Hoàng tử của Phổ Thiên hoàng triều, khẳng định biết dùng vật này như thế nào, nên không nói nhiều, nằm mơ cũng không nghĩ tới tên này cái gì cũng không biết, giống như Thần thú, lỗ mãng nuốt trái cây!

Nuốt xuống như vậy, linh khí quá nhiều không cách nào hoàn mỹ tiêu hao không nói, làm không tốt sẽ bởi vì thân thể không chịu nổi, bạo thể mà chết!

- Mau phun ra, trái cây này không thể ăn như vậy...

Không nhịn được hô lên, Bích Lạc tiên tử nâng ngọc thủ lên, muốn động thủ.

- Không cần...

Thấy nàng nóng nảy, Nhiếp Vân cười một tiếng, khoát tay một cái.

Mặc dù chưa thấy qua Tử Hà quả, nhưng có thiên phú Võ Đạo sư, có thể ung dung đoán ra phương pháp sử dụng món bảo bối này.

Tử Hà quả linh khí bức người không giả, đối với cường giả Phong Vương, nhất định phải tiến hành theo chất lượng, quay tơ bóc kén, nhưng đối với hắn mà nói, căn bản không cần.

Đầu tiên thân thể của hắn thực quá mạnh mẽ, đã vượt qua tu vi bản thân, tiếp theo, trải qua nhiều năm tu luyện như vậy, kinh mạch trong cơ thể vững chắc. Không nói bách độc bất xâm, nhưng linh khí trùng kích, đúng là không tạo được bất cứ thương tổn gì.

Hơn nữa trong Khí Hải có hơn ba ngàn đan điền, tốc độ vận chuyển linh khí ước chừng là hơn người bình thường ba ngàn lần, trực tiếp dùng cũng sẽ không xuất hiện quá nhiều vấn đề.

Cự tuyệt Bích Lạc tiên tử trợ giúp, Nhiếp Vân không nghĩ nhiều, khoanh chân ngồi dưới đất, tinh thần câu thông trong cơ thể, hòa tan Tử Hà quả, trong nháy mắt lâm vào trạng thái tu luyện.

Không hổ là trái cây có thể để cho cường giả Vương cảnh vô điều kiện tấn thăng một cấp, vào miệng tức hóa, linh khí hùng hậu trong nháy mắt tạo thành tử vân đậm đặc, giống như giang hà lao nhanh, dọc theo kinh mạch thân thể đánh tới.

Đổi thành người khác, gặp phải linh khí đậm đặc như vậy trùng kích, kinh mạch có thể sẽ không chịu nổi, xuất hiện vô số vết rách, Nhiếp Vân bất đồng, kinh mạch trải qua Mộc Sinh khí lặp đi lặp lại trui luyện, đã vô củng bền bỉ, tuy linh khí mạnh mẽ, nhưng chỉ làm nó căng một chút, mà không xé rách.

- Luyện hóa!

Cảm nhận được linh khí phun trào mà đến, ánh mắt của Nhiếp Vân ngưng trọng, khẽ hô một tiếng. Trong Khí Hải, hơn ba ngàn đan điền sôi trào, không ngừng xoay tròn, từng đạo linh khí hùng hậu chuyển hóa thành thực lực của bản thân.

Ầm!

Không tới mười cái hô hấp, lực lượng trước đó đạt tới Vương cảnh trung phẩm đỉnh phong, giống như đốt thuốc nổ, phát ra thanh âm chói tai, bay vọt về chất.

Vương cảnh thượng phẩm! Cũng chính là Phong Vương hậu kỳ!

Trước luyện hóa Hỏa Độc trong cơ thể Bích Nhi tiểu thư, đã đến điểm giới hạn,

muốn đột phá, ít nhất cũng phải hai ba ngày. Bây giờ có Tử Hà quả trợ giúp, liền thành công lên cấp!

Thầm thì thầm thì!

Vừa tiến vào Phong Vương hậu kỳ, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy toàn thân có biến hóa, thân thể có bay vọt cực lớn.

Tu vi đạt tới Vương cảnh, mỗi một tiểu cấp bậc đều có chênh lệch rất lớn, Phong Vương hậu kỳ so với trung kỳ chứa càng nhiều nguyên khí hơn, lực lượng càng thêm tinh thuần.

Thực lực lên cấp, một bước đi ra, tốc độ Nhiếp Vân luyện hóa linh khí nhanh hơn, tử khí trong cơ thể sôi trào, rất nhanh bị luyện hóa.

------oOo------

Chương 2879: Tập sát (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái này...

Nhiếp Vân tu luyện, Bích Lạc tiên tử đứng ở một bên, mắt đẹp mở to, một khi xuất hiện nguy hiểm, liền xuất thủ cứu viện.

Trực tiếp nuốt Tử Hà quả vào trong bụng, loại phương pháp luyện hóa này, cho dù nàng kiến thức rộng cũng chưa từng nghe nói qua!

Vốn tưởng rằng thiếu niên sẽ bị tử khí đậm đặc bao bọc, thân thể không chịu nổi, ai ngờ bây giờ trải qua mấy chục cái hô hấp, không những không có chuyện gì, thậm chí ngay cả một chút biểu tình thống khổ cũng không có... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Dựa theo uy lực của Tử Hà quả, thân thể của hắn quyết không chịu nổi, vô số tử khí từ huyệt đạo toàn thân phun ra... Nhưng nhìn dáng vẻ của hắn tựa như hoàn toàn luyện hóa?

- Quái thai...

Lần nữa nhìn một hồi, phát hiện chuyện mình lo lắng không có phát sinh, trong lòng Bích Lạc tiên tử đột nhiên toát ra một ý nghĩ như vậy.

Uy lực của Tử Hà quả như thế, há mồm dùng cũng không sao, thật không biết tu luyện thế nào, là cái thể chất gì!

Hô!

Thời điểm nàng suy nghĩ lung tung, Nhiếp Vân nhắm chặc hai mắt phun ra một ngụm trọc khí, mở mắt.

- Thế nào?

Bích Lạc tiên tử không nhịn được hỏi.

Thiếu niên áp chế lực lượng trong cơ thể, ngay cả nàng cũng không nhìn ra.

- Trái cây này thật có thể làm cho người ta vô điều kiện tấn thăng một cấp?

Thấy dáng vẻ của nàng tò mò, Nhiếp Vân mê hoặc nhìn tới.

- Đúng vậy! Ta đã dùng qua, nếu không cũng không thể nào bằng chừng ấy tuổi liền đạt tới Vương cảnh hậu kỳ!

Bích Lạc tiên tử vẫn chưa trả lời, Bích Nhi tiểu thư đáp.

Thời điểm Nhiếp Vân lần đầu tiên thấy Bích Nhi tiểu thư, thực lực đã đạt tới Vương cảnh trung kỳ, sau khi luyện hóa Hỏa Long Chi Linh, mới đạt tới Vương cảnh hậu kỳ, trẻ tuổi như vậy thì có loại tu vi này, lúc ấy hắn liền nghi ngờ, nguyên lai cũng luyện hóa một quả Tử Hà quả.

- Tử Hà quả là bảo vật thiên địa sinh thành, trong đó ẩn chứa Tử Hà khí, đối với cường giả Vương cảnh tu luyện có trợ giúp vô cùng lớn, vô luận linh hồn, nguyên lực hay thân thể, đều có trợ giúp lớn, vô điều kiện tăng lên một cấp, chẳng qua là trạng thái thường thấy nhất, tích lũy kém, tấn thăng hai cấp cũng rất bình thường, tích lũy hùng hậu, cũng ít nhất lên hơn nửa cấp!

Thấy hắn hỏi, Bích Lạc tiên tử có chút nghi ngờ, bất quá vẫn giải thích một câu.

Tử Hà quả được xưng có thể làm cho người vô điều kiện tấn thăng một cấp, tự nhiên không phải hư danh, lúc nàng còn trẻ, cũng dùng qua một lần, chân chính tấn thăng một tiểu cấp, chẳng lẽ... trái cây lợi hại như vậy đối với thiếu niên trước mắt này tác dụng không lớn?

- Ngươi tấn thăng bao nhiêu? Chẳng lẽ không đến một cấp?

Thấy Nhiếp Vân cười khổ, Bích Nhi tiểu thư không nhịn được hỏi.

- Một cấp... Nào có chuyện tốt như vậy, chỉ giúp ta đột phá Vương cảnh trung phẩm... Sau đó liền không còn hiệu quả...

Nhiếp Vân lắc đầu nói.

- Chỉ đột phá Vương cảnh trung phẩm?

Bích Lạc tiên tử cùng Bích Nhi tiểu thư nhìn nhau, tràn đầy khiếp sợ.

Lên cấp hạn độ càng nhỏ, giải thích tích lũy càng hùng hậu, cơ sở càng vững chắc.

Thiếu niên trước mắt này, trẻ tuổi thì có thực lực như vậy, theo các nàng, nhất định là dùng đan dược nhanh chóng gia tăng thực lực gì, căn cơ hơi bất ổn, bây giờ mới biết, người ta căn cơ vững chắc, vượt qua bất kỳ ai mình từng biết.

- Được rồi, mặc dù chỉ giúp phá tan bình cảnh, nhưng thực lực cũng coi như tăng lên không ít...

Nhiếp Vân cười một tiếng.

Cũng khó trách hắn buồn rầu, Tử Hà quả này được xưng có thể làm cho cường giả Vương cảnh vô điều kiện tấn thăng một cấp, trước đó lòng tràn đầy hy vọng, kết quả không như mong muốn, chỉ giúp phá tan bình cảnh, đổi thành người nào, sợ rằng cũng sẽ có chút mất mác.

Dù sao tầng bình chướng này, cho dù không cần Tử Hà quả, nhiều nhất năm ba ngày cũng sẽ tự mình đột phá!

Bất quá, thật may là vật này cũng không coi là hoàn toàn không có tác dụng, linh khí hùng hậu núp ở huyệt đạo toàn thân, mênh mông như nước thủy triều, để cho trình độ lực lượng hùng hậu của hắn tăng lên không chỉ gấp đôi, hơn nữa thành công lên cấp Vương cảnh hậu kỳ, thực lực so với trước kia, tuyệt đối có bay vọt cùng tăng lên về chất.

- Đa tạ Tử Hà quả của tiên tử!

Mặc dù tác dụng không lớn, nhưng Nhiếp Vân vẫn ôm quyền cúi người, mặt đầy chân thành.

Đối với hắn mà nói tác dụng không lớn, nhưng Tử Hà quả trân quý là thật.

- Cái này... trái cây cũng không có giúp ngươi cái gì, nói cảm tạ để cho ta hổ thẹn...

Khuôn mặt của Bích Lạc tiên tử có chút phiếm hồng.

Vốn tưởng rằng có thể trợ giúp đối phương tăng lên một cấp, cũng

coi như báo đáp, kết quả tác dụng không lớn, ngược lại để cho nàng càng thêm ngượng ngùng.

- Tiên tử khách khí, ta còn có chuyện muốn phiền toái tiên tử, đến lúc đó hy vọng không nên từ chối!

Nhiếp Vân nói.

Thấy ánh mắt thiếu niên trong suốt, sạch sẻ, Bích Lạc tiên tử gật đầu:

- Có thể làm được, nghĩa bất dung từ!

- Vậy thì tốt, xin hai vị ở chỗ này chờ, ta đi một hồi liền sẽ trở lại!

Thấy đối phương đáp ứng, Nhiếp Vân cười một tiếng, thân thể thoáng một cái, từ tại chỗ biến mất, thẳng tắp bay vút về phía Kim Nguyên phường.

Mặc dù hắn không quen Hỏa Thần thành, nhưng đã tới Kim Nguyên phường một lần, nơi đây lại là thành bắc, tìm được cũng không khó khăn, thời gian không lâu, liền thấy kia kiến trúc thật lớn xuất hiện ở trước mắt.

Tiến vào phường, tìm được thanh niên ban đầu dẫn hắn đi qua, rất nhanh đi tới phòng giam nhốt phi thăng giả, Nhiếp Vân quan sát một chút, phát hiện cái gọi là đội trưởng kia còn không có trở lại, chuyện tình đội chấp pháp toàn quân bị diệt cũng không có bị những người khác phát hiện, lúc này mới vận chuyển Địa Hành khí, giấu ở dưới đất lối vào.

Đối phương còn chưa có trở lại, đi tìm không có mục đích, còn không bằng giấu ở chỗ này đợi địch nhân tới!

Đối phương là ba cường giả Vương cảnh viên mãn, muốn chém giết, cậy mạnh rất khó làm được, chỉ có thể đánh lén.

Hắn tính toán, chỉ có chỗ này mới là vị trí đánh lén tốt nhất.

Chuyện tình Đội chấp pháp bị hắn diệt sạch, đối phương khẳng

định không biết, về tới đây, thấy tất cả phi thăng giả mất tích, tất nhiên sẽ kinh ngạc, kinh ngạc ngắn ngủn đối với người khác mà nói không có gì, nhưng đối với hắn chính là thời cơ ám sát tốt nhất.

Vã lại, ở chỗ này chiến đấu thất bại, còn có thể ung dung chạy trốn, nếu ở dưới đất của đại bản doanh đội chấp pháp đánh lén, đối phương còn có trận pháp, muốn đi cũng không đi được, đó mới thảm.

------oOo------

Chương 2880: Tập sát (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất quá, chiến đấu ở nơi này cũng có chỗ xấu, không có trận pháp phong ấn bao phủ, chiến đấu sinh ra dư âm rất dễ dàng để lộ, làm không tốt cũng sẽ bị cường giả phía ngoài phát hiện.

Phương pháp giải quyết duy nhất, chính là tốc chiến tốc thắng, dùng thời gian ngắn nhất giải quyết chiến đấu.

Giấu dưới đất, thiên phú Ám Sát sư vận chuyển toàn thân, tựa như hoàn toàn sáp nhập vào mặt đất, cùng bùn đất dung hợp vào một chỗ, trầm tĩnh giống như một khối nham thạch, thậm chí ngay cả hô hấp nhịp tim cũng bị hắn hoàn mỹ che giấu, tựa vào bên cạnh cũng không nghe được.

Dưới tình huống yên lặng này, không biết qua bao lâu, hai mắt Nhiếp Vân nhắm chặc, đột nhiên mở ra.

Cũng không phải là hắn phát hiện cái gì, mà là một loại cảm ứng huyền diệu, cảm ứng được con mồi muốn giết sắp xuất hiện!

Thiên phú Ám Sát sư, mặc dù ở trong ba nghìn đại đạo xếp hạng không cao, trên thực tế lại cực kỳ cường đại, chỉ cần cả người hoàn toàn dung hợp, có thể tự động cảm ứng người muốn giết tồn tại, cũng làm ra đối sách tương ứng.

Quả nhiên, mặt đất truyền đến chấn động nhẹ nhàng, có người đi tới.

- Ha ha, không nghĩ tới tiện chủng phi thăng giả này, lại có thể bán giá cao như vậy!

- Đúng vậy, ngược lại không phải phi thăng giả kia thế nào, chủ yếu là thổ hào không biết từ đâu xuất hiện, quá ngưu!

- Ai nói không phải, mặt của Tụ Bảo Các đánh, còn để cho bọn họ không dám hé răng, có thể không lợi hại sao.

- Tiện tay lấy ra hơn năm mươi ức, đổi thành người nào, cũng nói không ra lời! Nhiều tiền như vậy, chúng ta có thể mua không ít tài nguyên, sau này trở về, cũng coi như có không ít vốn liếng!

- Khó trách Chấp Pháp đệ tử vô số người tranh đoạt, thật đúng là nơi phát tài...

Thanh âm đối thoại vang lên, ba bóng người dần dần đi tới, trong giọng nói mang hưng phấn nồng nặc.

Một phi thăng giả Vương cảnh cộng thêm một Hỗn Độn hải dương, theo bọn họ, có thể bán ra một ức Hỏa Thần Tệ chính là kiếm lớn, trực tiếp ba mươi ức, gấp ba mươi lần, loại chênh lệch này, để cho bọn họ hưng phấn thiếu chút nữa ngất đi, cho dù trở lại hang ổ, cũng khó có thể át chế.

- Ừ? Đừng nói chuyện, có cái gì không đúng...

Đang cười sang sảng, đột nhiên bước chân tiến tới chợt ngừng lại, một thanh âm cảnh giác vang lên.

Nghe nói như vậy, hai người khác tựa hồ cũng cảm giác được không đúng, trong lòng trầm xuống, vội vàng quay người lại, đi tới phòng giam.

- Những phi thăng giả kia đâu?

Thấy phòng giam rỗng tuếch, ba người đồng thời sửng sốt một

chút, da đầu sắp nổ tung.

Những phi thăng giả này đại biểu cho tài sản của bọn họ, sao mới qua chút ít thời gian, toàn bộ liền không thấy?

Ông!

Đang thời điểm bọn hắn khiếp sợ nô lệ biến mất, một đạo kiếm mang từ dưới đất bắn ra, không có chút báo trước nào, không có chút sát cơ cùng sát khí nào, giống như đột nhiên xuất hiện, không hề có căn nguyên.

Xì!

Ba Vương cảnh viên mãn đang giật mình vì sao phi thăng giả biến mất, không có ý thức được nguy hiểm, khi thấy kiếm mang đã chậm, kiếm mang xẹt qua cổ họng một thanh niên, không có chút nào dừng lại.

Cô đông!

Đầu của thanh niên này xoay tít lăn xuống, cho đến khi chết, cũng không rõ ràng chuyện gì xảy ra, càng không nghĩ tới, có người sẽ giấu ở bên cạnh bọn hắn, động thủ với Chấp Pháp đệ tử như bọn họ.

- Hô!

Chém giết một người, kiếm mang không chút do dự cùng ngừng nghỉ nào, nhẹ nhàng khều một cái, lợi dụng một loại tốc độ không thể nào tưởng tượng, đâm tới một thanh niên khác.

Cái tốc độ này vượt qua Thiên Đạo, mắt thường vừa mới nhìn thấy, còn chưa kịp phản ứng, đã xuất hiện ở trước mắt.

- Ngăn cản...

Thanh niên không hổ là cường giả Vương cảnh viên mãn, phản ứng cực nhanh, bàn tay chợt lóe ánh sáng, một ngọc phù đã bị bóp vỡ.

Ông!

Một màn hào quang xuất hiện ở chung quanh thân thể, tạo thành màng bảo vệ.

Biết kiếm mang đánh lén cường đại, mặc dù thanh niên là Vương cảnh viên mãn, cũng không kịp ngăn cản, không thể làm gì khác hơn là sử dụng thủ đoạn bảo toàn tánh mạng, bóp vỡ ngọc phù!

Xì!

Mặc dù phòng ngọc phù sinh ra màng bảo vệ xuất hiện rất nhanh, nhưng kiếm mang đã khởi động, nào có dễ dàng ngăn trở như vậy, máu bắn tung tung tóe, một cánh tay của thanh niên bị chém xuống, đau đớn kịch liệt để cho toàn thân hắn không ngừng co quắp, thiếu chút nữa bất tỉnh.

Cũng may nhờ bóp nát ngọc phù, xuất hiện màng bảo vệ, nếu không, mất đi không chỉ là một cánh tay, làm không tốt đầu cũng sẽ lăn xuống, bỏ mình tại chỗ.

- Lăn ra đây!

Lúc này, thanh niên cuối cùng không có bị tấn công xuất thủ, năm ngón tay mở ra, giống như một quạt lá to lớn, đánh tới thân ảnh công kích.

Ở dưới khí kình áp bách, thân ảnh kia không giấu được nữa, hiển lộ ra.

Là một thanh niên nhìn tuổi không lớn lắm, trên mặt góc cạnh rõ ràng, hai mắt như điện.

- Ngươi là ai?

Người cuối cùng một chiêu đắc thủ, cũng không đắc ý chút nào, ngược lại trong lòng sinh ra giá rét.

Đối phương hiển lộ hình thái, cũng không phải là lực lượng của hắn

chèn ép ra, mà là kiếm khí của đối phương đi tới cuối cùng, nếu như tiếp tục nữa, sẽ trở nên khó có thể khống chế, đã như vậy, còn không bằng nhân cơ hội dừng tay.

Nên ngừng liền ngừng, nên xuất thủ liền xuất thủ, không dông dài chút nào, không tới nửa cái hô hấp, ba người liền bị chém giết một vị, trọng thương một vị... mặc dù người trước mắt này không thấy rõ rốt cuộc là tu vi gì, nhưng hắn biết, nhất định là một cường giả không thấp hơn hắn!

- Ha hả!

Nhẹ nhàng cười một tiếng, bóng người thoáng một cái, cũng không tấn công mà chạy trốn.

Một kích không trúng, trốn xa ngàn dặm!

Người này lại muốn trốn!

- Giết đội phó của đội chấp pháp ta, ngươi cho rằng còn đi được sao?

Sắc mặt thanh niên trầm xuống, một cây trường kích xuất hiện ở lòng bàn tay, nhẹ nhàng chuyển một cái, tựa như độc long, thẳng tắp đâm tới sau lưng thiếu niên.

Trường kích giống như độc long, trong phút chốc liền đến sau lưng người chạy trốn, lực lượng cường đại xé rách không gian, phát ra tiếng nghẹn ngào, giống như không gian cũng bị đánh nát.

Lần này hiển lộ ra thực lực của thanh niên, Vương cảnh viên mãn, chỉ kém một bước cuối cùng, liền có thể đi vào Hoàng cảnh! Thậm chí đã xuất hiện giới vực thuộc về mình, toàn bộ phòng giam đều bị hắn bao phủ, đối phương muốn chạy trốn, ít có thể.

Hô!

Ngay thời điểm trường kích sắp đâm thủng thiếu niên, con ngươi của thanh niên đột nhiên co rụt lại, hàn khí từ đáy lòng sinh ra, không để ý tới đánh chết người này nữa, vội vàng lao đi.

Mới vừa né qua một bên, địa phương mới vừa rồi đứng lại có một đạo kiếm mang lướt qua, mặt đất xuất hiện khe rãnh sâu hoắm.

------oOo------

Chương 2881: Tập sát (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như không phải hắn dự cảm được cổ sát khí này, sợ rằng sau một kiếm kia, mình sẽ giống như thanh niên thứ nhất, đầu rơi xuống đất.

Dù vậy, nơi bả vai của thanh niên cũng máu tươi chảy ròng, sắc mặt tái nhợt, mặt không có chút máu.

Người nào trải qua một lần sinh tử, khẳng định cũng sẽ không tốt hơn hắn quá nhiều.

Vội vàng nhìn phương hướng kiếm mang đi tới, chỉ thấy lại một bóng người chẳng biết lúc nào hiện ra ở sau lưng hắn. Mới vừa rồi chính là bóng người này đâm ra.

Bóng người này cùng trước mặt mới vừa rồi đánh lén giống nhau như đúc, thậm chí khí tức linh hồn cũng hoàn toàn giống nhau, không cần đoán, là phân thân của hắn!

Đánh lén xong xoay người bỏ chạy là giả, trên thực tế chính là vì để cho phân thân giấu ở một bên xuất thủ lần nữa, người này thật ác độc!

Lúc nào Hỏa Thần thành xuất hiện ác nhân như vậy?

Hô!

Thời điểm thanh niên rung động, còn không có hoàn toàn tiêu hóa sợ hãi, trước sau hai thân ảnh đồng thời động, người trước mặt kiếm trong tay chậm chạp giống như cối xay, sau lưng lại nhanh

như thiểm điện, như muốn vượt qua Thiên Đạo.

Hai chiêu kiếm pháp, ý cảnh hoàn toàn bất đồng, lại chẳng biết tại sao cho người ta một loại vị đạo tương sinh tương dung, tựa như hai chiêu kiếm pháp hoàn toàn bất đồng này, có thể ở một thời điểm dung hợp vào một chỗ, tạo thành một chiêu số mới.

- Vương cảnh thượng phẩm? Thực lực quá kém, mất đi cơ hội đánh lén, kiếm chiêu mạnh hơn nữa cũng vô ích!

Kiếm pháp xuất hiện, người thanh niên cuối cùng cũng rốt cuộc nhìn thấu thực lực người đánh lén, không có cao như mình tưởng tượng, cùng hắn không sai biệt lắm, thậm chí mình còn cao hơn.

Chỉ có Vương cảnh thượng phẩm, cách Vương cảnh viên mãn như hắn còn kém một đoạn lớn.

Biết thực lực của đối phương, lòng tin của thanh niên tăng nhiều, cánh tay rung một cái, trường kích dày đặc không trung, lần nữa đâm tới, một người khác bàn tay nhẹ nhàng lộn, vỗ xuống sau lưng đối phương.

Một trước một sau, hai cổ lực lượng đan vào, để cho nơi này cuốn lên một cơn lốc, mang khí thế để cho người khó có thể chống lại.

Không hổ là Vương cảnh viên mãn, đáng sợ!

- Đi!

Người đánh lén mặt không đổi sắc, bàn tay nhẹ nhàng run lên, hai ngọc phù một trước một sau bay đi, ở trên không trung nổ tung, tạo thành một quyền ảnh cùng một đạo thương ảnh.

Hai hư ảnh đều có lực lượng công kích toàn lực của cường giả Vương cảnh viên mãn, vừa xuất hiện liền ngăn trở công kích của thanh niên.

Ầm!

Đang thời điểm hai cổ lực lượng đối oanh, kiếm mang quả nhiên

dung hợp vào một chỗ, không khí phát ra âm bạo liên tiếp, một đạo kiếm khí khổng lồ đột nhiên tạo thành.

Đạo kiếm khí này so với hai người cộng lại còn mạnh hơn mấy lần, giống như một kiếm chiêu mới, vừa xuất hiện lập tức tạo thành cảm giác lòng người kính sợ, khó có thể chống lại, tựa như thiên địa ở trong nháy mắt vỡ tan, tinh thần vẫn lạc.

- Cái gì?

Thanh niên kia mới vừa bị hai ngọc phù Vương cảnh viên mãn nổ váng đầu hoa mắt, có chút không biết rõ, kiếm mang liền dung hợp thành công đâm tới, còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy cổ họng đau nhói.

- Ngươi đây là kiếm pháp gì...

Một thanh âm không cam lòng vang lên, đầu từ trên cổ lăn xuống, hai mắt thanh niên trợn tròn xoe, cho đến khi chết, cũng không thể tin được đây là thật.

Đường đường cường giả Vương cảnh viên mãn lại bị một Vương cảnh thượng phẩm giết, hơn nữa... hai bộ kiếm pháp hoàn toàn bất đồng, làm sao dung hợp thành một, hơn nữa làm sao có thể có uy lực như vậy...

Hết thảy không thể tin được, nhưng hết thảy đều kết thúc.

Kiếm mang dung hợp cắt đứt đầu người này, cũng không ngừng nghỉ, nhẹ nhàng chuyển một cái, thẳng tắp đâm tới thanh niên mới vừa rồi bị thương kia.

Người này bị chém một cánh tay, trong cơ thể còn có kiếm khí tàn phá, chưa hoàn toàn áp chế, thực lực bản thân cũng không bằng thanh niên mới vừa bị giết, trong lòng quýnh lên, thực lực lại không phát huy ra, không thể làm gì khác hơn là xoay người chạy trốn.

Bất quá tốc độ của hắn nhanh, tốc độ của kiếm mang nhanh hơn, còn chưa đi mấy bước, hàn khí bức người, cổ họng đau nhói.

Cô đông!

Đầu cũng rơi trên mặt đất, đầu thân khác biệt.

- Thành công...

Thấy ba cổ thi thể, người đánh lén thở phào nhẹ nhõm, thân thể thoáng một cái, cả hai biến thành một.

Chính là Nhiếp Vân.

Bằng vào thực lực Vương cảnh thượng phẩm, đánh lén ba Vương cảnh viên mãn, nhiệm vụ nhìn như không thể nào hoàn thành, kết quả... thành công chém giết!

Chém giết ba người xong, Nhiếp Vân biết tản ra năng lượng ba động, có thể đã để cường giả khác chú ý, bàn tay trảo một cái, thu ba cổ thi thể vào thế giới nạp vật, thân thể thoáng một cái, chui xuống dưới đất, một lát sau từ một hẻm nhỏ không người đi ra.

Hắn vừa rời đi, mấy thân ảnh đi tới địa phương chiến đấu, nhìn huyết dịch trên đất, từng cái cau mày.

- Chuyện gì xảy ra?

- Giống như có người chiến đấu, ít nhất là cường giả Vương cảnh viên mãn chiến đấu!

- Vương cảnh viên mãn, đội chấp pháp?

- Nguy rồi, đội chấp pháp xảy ra chuyện...

Mấy thân ảnh này đều là cường giả Hoàng cảnh, chỉ nhìn một hồi, liền suy diễn ra nơi này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, con ngươi đều co rụt lại, vội vả phóng tới tầng ba, khi thấy trận pháp trong đó bị phá hư, thi thể đầy đất, toàn bộ đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

Người của đội chấp pháp, đối với bọn họ mà nói đều là vãn bối, thực lực bình thường không coi vào đâu, nhưng mà... những người này đều là người xuất sắc của bát đại thế lực đi ra, khi dưới mắt

của bọn hắn bị người giết hết sạch, ngay cả hình dáng hung thủ cũng không biết, trách tội xuống, bọn họ tuyệt đối không chịu nổi!

- Nên làm cái gì bây giờ?

- Tra! Tra cho ta, hung thủ khẳng định còn không có rời Hỏa Thần thành, nhất định không thể để cho bọn họ chạy...

- Ta liền đi bẩm báo thành chủ, hoàn toàn phong tỏa Hỏa Thần thành, một khi gặp phải nhân vật khả nghi, lập tức kiểm tra!

Liên tiếp rống giận từ trong miệng mấy người vang lên.

Đội chấp pháp là cơ cấu thuộc về bát đại thế lực, ở địa bàn của bọn họ bị diệt sạch, đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối kinh khủng hơn trời sập!

Dù sao Hỏa Thần thành dựa vào Hỏa Thần tông mặc dù lợi hại, nhưng cũng chỉ có thể coi như nhất lưu tông môn, so với siêu cấp thế lực như bát đại thế lực là kém không ít!

Những Chấp Pháp đệ tử này, cho dù không tính là hạch tâm của bát đại thế lực, nhưng dù sao cũng là người của bọn họ, chết sạch sẻ như vậy, không tìm được hung thủ, còn không có bày tỏ gì, nhất định sẽ nghênh đón lửa giận vô cùng vô tận!

------oOo------

Chương 2882: Ta là Hoàng cảnh? (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho nên, cho dù làm dáng vẻ, cũng phải làm cho bọn hắn nhìn, nghiêm khắc điều tra kỹ chuyện này, để cho hung thủ không thể trốn thoát!

Mấy người đối thoại, Nhiếp Vân không biết, cũng không quan tâm. Lúc này hắn đang đứng ở bên cạnh hai người Bích Lạc tiên tử.

- Tiên tử, ta còn có chuyện muốn cầu ngươi giúp một tay!

Rời đi phạm vi đội chấp pháp, Nhiếp Vân thu liễm lực lượng toàn thân, bất kỳ người nào cũng không nhìn ra hắn vừa mới trải qua một trận giết chóc, mấy tức liền chém giết ba Vương cảnh viên mãn.

- Nói đi, có thể làm được, sẽ không từ chối!

Bích Lạc tiên tử gật đầu.

- Thật ra thì rất đơn giản, ta muốn vào Tàng Thư khố của Hỏa Thần tông đọc sách một chút!

Nhiếp Vân nói.

Đi tới thế giới này, hết thảy quy củ đều là từ trong miệng đám người Phí Đồng biết, rất nhiều chuyện kiến thức nửa vời, nếu như có thể tiến vào Tàng Thư khố của Hỏa Thần tông đọc mấy ngày, sẽ hiểu Hoàn Vũ Thần giới nhiều hơn!

- Đọc sách?

Vốn tưởng rằng sẽ nói yêu cầu khó có thể hoàn thành gì, nghe được chẳng qua là đọc sách, Bích Lạc tiên tử cùng Bích Nhi liếc mắt nhìn nhau, không nhịn được lắc đầu.

Tàng Thư khố của Hỏa Thần tông, chỉ dành cho đệ tử của Hỏa Thần tông, mặc dù nghe có chút cao xa, khó có thể tiến vào. Trên thực tế đối với nàng mà nói, không có bất cứ vấn đề gì.

- Chuyện này dễ làm, đây là Hỏa Thần lệnh, cầm nó có thể tiến vào Tàng Thư khố, muốn nhìn bao lâu cũng không có vấn đề gì!

Ngọc chưởng đưa tới, một lệnh bài xuất hiện ở lòng bàn tay.

- Đa tạ!

Không nghĩ tới chuyện này đơn giản như vậy, ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Hiện tại mặc dù hắn biết Hoàng cảnh, Đế cảnh, lại chỉ biết tên, cái gì khác cũng không biết, thậm chí ngay cả giới vực cũng là kiến thức nửa vời, cho nên đối với người khác mà nói, đi Tàng Thư khố đọc sách không có chuyện gì, nhưng đối với hắn mà nói, lại có ý nghĩa không giống bình thường.

Chỉ có hiểu thế giới này, mới có thể tăng thực lực lên, sống khá giả.

Thương nghị hoàn tất, Bích Lạc tiên tử muốn nhanh một chút thí nghiệm công hiệu của Ngọc Trản Lưu Ly Tử, nên không muốn dừng lại quá nhiều, ném Chức Nữ toa ra, ba người bay về phía Hỏa Thần tông.

Lúc này Hỏa Thần thành đã giới nghiêm, bất quá có lệnh bài trưởng lão của Bích Lạc tiên tử, đừng nói một thành chủ, cho dù địa vị cao hơn nữa cũng không dám ngăn trở, cũng sẽ không hoài nghi, không có trở ngại gì, rất nhanh liền đến sơn môn.

Trở lại chỗ ở, Bích Nhi tiểu thư đi tới chỗ Chí Hào tướng quân an bài, Nhiếp Vân cũng không ngừng nghỉ, hỏi rõ vị trí của Tàng Thư khố, liền đi tới.

Tàng Thư khố cách chỗ ở của Bích Lạc tiên tử không xa, cầm lệnh bài trưởng lão một đường thông suốt, rất nhanh liền tới.

- Đến xem sách?

Vốn tưởng rằng Tàng Thư khố của tông môn sẽ người ta tấp nập, khắp nơi đều là cường giả, ai ngờ đi tới bên cạnh, nửa bóng người cũng không thấy, chỉ có một người giữ cửa lười biếng, dựa vào ghế, thấy hắn đến, người cũng không động, chỉ giương mắt nhìn.

- Không có ai sao?

Nhiếp Vân kỳ quái, không nhịn được hỏi.

Ban đầu ở Linh giới, vì vào Tàng Thư khố, hao tốn cái giá không nhỏ, đệ tử muốn đi qua chen phá đầu, thế nào đến nơi này, lại vắng như bãi tha ma?

- Người? Tất cả mọi người vội vàng tu luyện, tới nơi này làm gì?

Đệ tử kia giống như nhìn quái vật nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Lấy lệnh bài ra, tự mình qua xem, không có chuyện gì không nên quấy rầy ta nghỉ ngơi...

- Ách...

Nhìn bộ dáng của đối phương, Nhiếp Vân cũng lười nói nhiều, tiện tay đưa tới lệnh bài của Bích Lạc tiên tử.

Đệ tử giữ cửa nhận lấy lệnh bài, mới đầu mặt không quan tâm, chỉ nhìn một cái, đột nhiên giật mình, vội vàng xoa xoa con mắt, lần nữa nhìn một cái, Ba! từ trên ghế băng nhảy cỡn lên, nhìn về phía Nhiếp Vân, mặt cười khổ.

- Vị sư huynh này, ngươi... nếu có trưởng lão lệnh, cần gì trêu đệ tử giữ cửa như ta...

- Trêu ngươi? Không có a!

- Tàng Thư khố này, mặc dù có không ít sách, trên thực tế đối với tu luyện không có trợ giúp gì, tay ngươi cầm trưởng lão lệnh, ít nhất là đệ tử của trưởng lão, tới nơi này... không phải trêu ta thì là làm gì?

Đệ tử giữ cửa tràn đầy lúng túng.

Người trước mắt này, ít nhất là đệ tử của trưởng lão, địa vị chỉ dưới đệ tử hạch tâm, người như vậy địa vị cực cao, muốn biết cái gì, trưởng lão sẽ tự mình truyền thụ, chạy tới đọc sách... Không phải khôi hài sao?

Mặc dù Tàng Thư khố này có vô số sách, trên thực tế chẳng qua là một ít tạp thư, nhiều nhất giúp người gia tăng kiến thức, đối với tu luyện trợ giúp không lớn.

Đường đường đệ tử của trưởng lão, chạy tới nhìn những tạp thư

này? Làm sao có thể!

- Ân, ta tùy tiện nhìn một chút, nếu như ngươi thuận tiện, có thể dẫn đường hay không, ta muốn nhìn một ít sách liên quan tới lịch sử, địa lý, nhân văn của Hoàn Vũ Thần giới!

Không biết đối phương nghĩ cái gì, nhưng từ cử chỉ cùng giọng nói của hắn vẫn có thể suy đoán ra, Nhiếp Vân cười một tiếng nói.

- Nhìn lịch sử, nhân văn của Thần giới?

Đệ tử giữ cửa sửng sốt một chút, mặt cổ quái nhìn về phía thiếu niên.

Không lo tu luyện đi nhìn những thứ này... đệ tử của trưởng lão này không có vấn đề gì chứ!

Những thứ này... người người đều biết có được hay không!

- Dẫn đường đi!

Thấy ánh mắt đối phương quái dị, Nhiếp Vân sao đoán không ra, cũng không giải thích.

- Vâng!

Mặc dù trong lòng đệ tử giữ cửa nghi hoặc, lại không dám cự tuyệt, ở trước mặt dẫn đường.

Sách trong Tàng Thư khố xác thực rất nhiều, từng tầng một chất lên như dãy núi, đi một hồi, đi tới trước mặt một kệ sách.

- Sư huynh, những thứ này đều là...

Đệ tử giữ cửa chỉ về phía trước, thuận tay hắn chỉ nhìn, quả nhiên vô số sách chất đống ở trước mắt.

Cái gì Hoàn Vũ Thần giới địa lý đồ, Thần giới tứ đại bí cảnh sử văn, Cửu đại thế lực biến thiên, Thập Địa hoàn cảnh địa lý cùng ảnh hưởng đối với Thần giới... Một quyển tiếp một quyển, song song

đứng ở trên giá sách, nhìn dáng dấp không biết thời gian bao lâu không ai chạm qua, bất quá bởi vì thường quét dọn, nên không có bụi bặm gì.

- Ngươi đi về trước đi, có chuyện ta sẽ tìm ngươi!

Biết sách muốn tìm ở nơi này, Nhiếp Vân cười một tiếng.

- Vâng!

Đồng dạng là đệ tử, người trước mắt có thể tiện tay lấy ra trưởng lão lệnh, địa vị so với hắn không biết cao hơn bao nhiêu, đệ tử giữ cửa không dám nói nhảm, xoay người rời đi.

Thấy hắn đi xa, lúc này Nhiếp Vân mới tập trung vào sách vở.

------oOo------

Chương 2883: Ta là Hoàng cảnh? (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thiên phú Thiên Nhãn, Thiên Nhĩ quan sát!

Thiên Nhãn khí, Thiên Nhĩ khí vận chuyển ở trong người, thời gian nháy con mắt giống như nhìn thấu mặt ngoài của sách, từng chữ viết hiện lên ở trong não hải.

Ba cái hô hấp sau, một quyển sách được hắn nhìn xong, trong đó ghi lại kiến thức, lành lặn xuất hiện ở trong não hải.

Nhìn xong một quyển, tiếp tục nhìn cuốn thứ hai, qua mấy tức, quyển sách này cũng bị nhìn xong.

Nếu như cho người khác biết tốc độ đọc sách của hắn, nhất định sẽ kinh ngạc rớt cằm.

Những quyển sách này mỗi một quyển đều có mấy trăm trang, hơn ngàn trang cũng rất nhiều. Người bình thường lật xem, dù cường

giả Hoàng cảnh, cũng ít nhất cần mấy phút, hắn mấy tức thì nhìn xong, vượt qua vô số người.

- Như vậy vẫn hơi chậm...

Bất quá dù vậy, Nhiếp Vân vẫn còn có chút không hài lòng, cảm thấy tốc độ đọc sách có chút chậm.

- Đúng rồi, thế giới nạp vật, thu!

Suy nghĩ một chút, ánh mắt đột nhiên sáng lên, hắn nghĩ đến một biện pháp tốt.

Nơi này sách quá nhiều, cho dù dùng loại tốc độ như vậy nhìn, một ngày cũng nhìn không được bao nhiêu, nhưng nếu như vận dụng thế giới nạp vật, liền không giống!

Ở chỗ này, hắn là chưởng khống giả, đừng nói nhìn một quyển sách, cho dù nhìn một vạn quyển, mười vạn quyển, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Rào!

Trước mắt một hàng mấy trăm bộ sách biến mất, sau một khắc xuất hiện lần nữa, nếu như không cẩn thận quan sát, sợ rằng sẽ cho rằng những sách này không động một chút.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã thông qua thế giới nạp vật nhìn nội dung trong đó một lần, kiến thức đều in vào não hải.

- Cứ nhìn như vậy. Không tệ...

Phát hiện phương pháp này có thể được, Nhiếp Vân cười một tiếng, nhấc chân đi về phía trước, vừa đi về phía trước sách hai bên liền biến mất lại xuất hiện. Vô số kiến thức như gió bị hắn hấp thu, tiến vào não hải.

Loại tốc độ đọc sách này, đừng nói Vương cảnh, cho dù cường giả Hoàng cảnh cũng không làm được! Thật quá nhanh, nhanh không tưởng tượng nổi!

Rất nhanh, sách ở một lối đi bị hắn nhìn xong.

- Nguyên lai đây mới là Hoàn Vũ Thần giới...

Nhìn xong những sách này, Nhiếp Vân phun ra một hơi, giờ mới hiểu được vì sao hắn sẽ bị nhận ra là phi thăng giả.

Giống như phỏng đoán, người sinh trưởng ở đây, linh hồn sẽ mang khí tức đặc hữu của Hoàn Vũ Thần giới, trước ở đội chấp pháp bị tra được, cũng bởi vì hắn không có loại khí tức này.

Nếu như biết những chuyện này, bằng vào thủ đoạn của hắn, có thể lừa gạt qua, ai cũng không tra được.

- Nhìn những sách vở khác một chút...

Nhìn xong nhiều vậy sách như, trong lòng Nhiếp Vân hiểu rõ Hoàn Vũ Thần giới càng ngày càng nhiều, lúc này đi tới một kệ sách khác.

Lợi dụng thế giới nạp vật đọc sách, tốc độ cực nhanh, vượt qua thường nhân không biết gấp bao nhiêu lần, dù sao cũng có thời gian, cơ hội như vậy, phải tìm hiểu rõ Thần giới một chút, sau này gặp phải chuyện gì, cũng có thể chuẩn bị trước.

Trong lòng có tính toán, dọc theo lối đi từng bước một đi về phía trước, mỗi đi một khoảng cách, thì có không biết bao nhiêu quyển sách biến mất lại xuất hiện!

Cứ như vậy, không tới nửa ngày, Nhiếp Vân liền xem xong hơn phân nửa sách vở của toàn bộ Tàng Thư khố.

Tàng Thư khố của Hỏa Thần tông vô cùng rộng rãi, trong đó tàng thư không biết bao nhiêu, tuyệt đối không dưới ức vạn, nhiều sách như vậy, cho dù cường giả Đại Đế tới, muốn xem hết cũng rất khó khăn, hắn không tới nửa ngày, thì nhìn hơn phân nửa, truyền đi, tuyệt đối không ai tin tưởng!

Đệ tử giữ cửa kia thấy “đại nhân vật” như vậy sang đây xem sách,

có chút mê hoặc, lặng lẽ nhìn một chút, phát hiện hắn một mực đi về phía trước, không có ý dừng lại, vốn cho rằng hắn muốn tìm sách gì, kết quả chờ tới trưa cũng như vậy, liền mất đi hứng thú quan sát.

Hắn thấy, vị này là rãnh rỗi không có chuyện gì làm, muốn tới tùy tiện nhìn một chút mà thôi.

- Ân? Hoàng cảnh tường giải?

Đi đi, đột nhiên một quyển sách rơi vào ánh mắt, tinh thần của Nhiếp Vân động một cái, toàn bộ nội dung bên trong xuất hiện ở trong não hải.

Bây giờ hắn đang muốn nhìn sách liên quan tới Hoàng cảnh, quyển này nếu viết tường giải, hẳn có rất nhiều nội dung.

- Muốn lên cấp Hoàng cảnh, mấu chốt phải ngộ giới vực của mình, cái gọi là giới vực, là chỉ ở trong người mở ra thế giới, trong thế giới này, không chỉ có thể nạp vật, còn có thể để cho người ta tiến vào trong đó, có thể để cho sinh mạng sống sót, sinh trưởng thực vật linh quả...

- Thành công mở ra giới vực, sử dụng lực lượng giới vực, mới có thể tiến vào Hoàng cảnh, trở thành cường giả Hoàng cảnh!

- Giới vực khó có thể mở ra, muốn mở ra chỉ có một phương pháp, tìm một ít tiểu thế giới, coi là hạt giống dung nhập vào thân thể, tiến hành áp súc đề luyện, tạo thành giới vực của mình! Loại luyện hóa tiểu thế giới này, hoàn toàn dung nhập vào thân thể, sẽ tạo thành một thế giới ổn định, thực lực càng mạnh thế giới càng ổn định...

- Hoàng cảnh viên mãn, trình độ thế giới này ổn định, đã có thể so với Hoàn Vũ Thần giới, lúc này còn muốn lên cấp, chỉ có lĩnh ngộ Đại Đạo thuộc về mình, hơn nữa uy lực của Đại Đạo này còn vượt qua Thiên Đạo...

Từng giải thích cặn kẽ liên quan tới Hoàng cảnh, xuất hiện ở trong não hải.

- Nguyên lai giới vực chính là ổn định nội thế giới, ở trong người mở ra thế giới...

Nhìn xong những nội dung này, Nhiếp Vân lâm vào trầm tư.

- Nhìn xem sách liên quan tới nội thế giới...

Suy tư một hồi, Nhiếp Vân tiếp tục đi về phía trước, tìm sách liên quan tới nội thế giới, chỉ chốc lát, vô số kiến thức quanh quẩn ở trong não hải, từng lý luận tương quan tất cả đều bị hắn nhìn xong.

- Nội thế giới, chính là tiểu thế giới độc lập, có thể hoàn mỹ vận chuyển các loại pháp tắc... thế giới nạp vật của ta cũng có loại năng lực này?

Nhìn xong miêu tả liên quan tới tiểu thế giới, Nhiếp Vân sinh ra nghi ngờ.

Nội thế giới này, bất kể nhìn như thế nào, đều giống như thế giới nạp vật a, thậm chí còn xa xa không bằng, nói như vậy, thế giới nạp vật của hắn chính là giới vực...

Chẳng lẽ... Ta đã là cường giả Hoàng cảnh?

Nội thế giới, là xây dựng tiểu thế giới ở trong cơ thể, tiểu thế giới này không thể rời thân thể con người mà một mình tồn tại, mặc dù cũng sinh mệnh sống sót, lại chỉ có thể dựa vào pháp tắc của Hoàn Vũ Thần giới duy trì vận chuyển, nói trắng ra, chính là tiểu Hoàn Vũ Thần giới, trừ lớn nhỏ, thì không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc bên trong là hoàn toàn giống nhau.

------oOo------

Chương 2884: Tàng Thư khố tu luyện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thế giới nạp vật bất đồng, từ khi có nạp vật đan điền, một đường diễn biến, đã có lực lượng đặc biệt, có không gian, thời gian pháp

tắc không giống bất kỳ chỗ nào, hơn nữa ở trong những pháp tắc này, mình là chưởng khống giả, có thể tùy ý thay đổi thuộc tính đặc thù.

Tỷ như, ở thế giới nạp vật, chỉ cần hắn nói nước nặng hơn thủy ngân, thì sẽ nặng hơn thủy ngân rất nhiều, những người khác mạnh hơn nữa cũng không cách nào thay đổi quy luật này! Thậm chí để cho nước biến thành sắt thép, cũng rất đơn giản, nhưng nội thế giới bất đồng, cho dù ngươi là chủ nhân, là Hoàng cảnh viên mãn, cũng nhiều nhất bỏ nước vào trong đó, mà không thể nào thay đổi thuộc tính cùng năng lực.

Đây là bản chất pháp tắc chênh lệch, cho dù nội thế giới kiên cố, mạnh hơn thế giới nạp vật bây giờ, nhưng từ chuyện có thể thay đổi bản chất pháp tắc, liền xa xa không bằng.

Chính bởi vì hiểu điểm này, Nhiếp Vân có chút kỳ quái, thế giới nạp vật cao cấp hơn nội thế giới, hơn nữa lại cùng hắn kết hợp tốt như vậy, có phải đại biểu... Hắn đã có giới vực của Hoàng cảnh, trở thành cường giả Hoàng cảnh hay không?

Trong lòng nghi ngờ, nhưng dưới chân không ngừng nghỉ, lại vòng vo hơn hai giờ, nhìn toàn bộ sách trong Tàng Thư khố một lần, lúc này mới cười khổ phun ra một hơi.

Xem ra hắn suy nghĩ nhiều, mặc dù thế giới nạp vật giống giới vực, lại không có giới lực đặc hữu của cường giả Hoàng cảnh.

Cái gọi là giới lực, giống như nguyên lực, Tiên lực hắn đang sử dụng, là sau khi nội thế giới tạo thành tự động xuất hiện, mặc dù có chút tương tự giới lực trong thế giới nạp vật của hắn, nhưng cái sau lực công kích kém quá nhiều.

Giới lực công kích, là nội thế giới cùng ngoại giới dung hợp, dùng cách nói của Tam Giới, là mượn lực lượng không gian tiến hành công kích!

Không gian chi lực, ở bất kỳ thế giới nào, đều vượt xa những lực lượng khác, chính vì vậy, thực lực của cường giả Hoàng cảnh mới đáng sợ như vậy!

Không gian pháp tắc của thế giới nạp vật bất đồng pháp tắc của Hoàn Vũ Thần giới, mặc dù có thể dung hợp, nhưng muốn điều động không gian chi lực lại có chút khó khăn, giống như tơ kéo đá lớn, không thể nào hoàn thành.

Chính vì vậy, mặc dù thế giới nạp vật rất giống Hoàng cảnh giới vực, nhưng không phải giới vực, không thể thi triển ra lực lượng của Hoàng cảnh.

- Cường giả Hoàng cảnh lợi dụng không gian trong nội thế giới, tạo thành ảnh hưởng đối với không gian của Hoàn Vũ Thần giới, giống như nguyên lý đòn bẩy, sử dụng vật nhỏ nâng vật lớn... Nếu như không gian chi lực trong thế giới nạp vật của ta dung hợp không gian của Hoàn Vũ Thần giới, có phải cũng có thể ảnh hưởng Hoàn Vũ Thần giới hay không?

Nhiếp Vân toát ra một ý nghĩ.

Nội thế giới của cường giả Hoàng cảnh, có thể nói là hài tử của Hoàn Vũ Thần giới, bất kỳ thuộc tính nào cũng giống như Thần giới, lợi dụng loại không gian chi lực này, khiêu động không gian sinh ra lực lượng khổng lồ vô cùng đơn giản! Mà thế giới nạp vật của hắn, lại hoàn toàn bất đồng Hoàn Vũ Thần giới, tương đương với ngang hàng nhau. Cho dù bây giờ nhỏ yếu, lại có tiềm lực cực lớn, hoàn toàn có thể ở sau khi không gian dung hợp, trong nháy mắt hủy diệt.

Không gian của hắn hủy diệt, bộ phận dung hợp với Hoàn Vũ Thần giới, cho dù vững chắc nữa, chỉ sợ cũng phát sinh thay đổi.

- Thử một chút!

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Nhiếp Vân có vẻ hưng phấn, không để ý tới trở về, trực tiếp khoanh chân ngồi ở tại chỗ, tinh thần câu thông thế giới nạp vật, không gian chi lực trong đó chậm rãi lan tràn ra ngoài.

Không gian thế giới nạp vật cùng không gian của Hoàn Vũ Thần giới dung hợp, hắn đã thí nghiệm qua rất nhiều lần, bước đầu có

thể làm được, chỉ bất quá lực áp bách của Thần giới rất lớn, lực lượng không gian của thế giới nạp vật, chỉ có thể lan tràn chừng mười thước, không thể quá xa.

Bây giờ không phải là thời điểm thí nghiệm phạm vi, cũng không cần lan xa như vậy, không gian chi lực của thế giới nạp vật hội tụ ở đầu ngón tay, cổ tay lộn một cái, một thanh Thần binh Vương cảnh đỉnh phong xuất hiện ở trước mặt.

Muốn thí nghiệm có hiệu quả hay không, đối với loại binh khí công kích này hữu hiệu nhất.

Lực lượng của hắn bây giờ dưới tình huống đánh lén, mặc dù có thể chém giết Vương cảnh viên mãn, trên thực tế còn kém rất nhiều, loại Thần binh Vương cảnh đỉnh cấp này, cho dù là hắn, cũng không cách nào phá hư.

- Hủy diệt!

Không gian chi lực tập trung ở đầu ngón tay, cùng không gian của Hoàn Vũ Thần giới dung hợp vào một chỗ, ngón tay dán chặc vào Thần binh, tinh thần động một cái.

- Ầm!

Không gian chi lực ở đầu ngón tay trong nháy mắt bể tan tành, bất quá không gian Thần giới tương dung lại không phát sinh bất cứ ba động gì.

Thì giống như một quả khí cầu nổ ở phía trong đại bàng, sẽ không đưa tới ba động cho đại bàng vậy.

- Không đúng, cho dù không gian chi lực của thế giới nạp vật yếu, cũng không thể nào một chút ba động cũng không sinh ra, nhất định là có điều gì đó ta đã bỏ qua...

Đã sớm biết sẽ xuất hiện tình huống như vậy, Nhiếp Vân cũng không nổi giận, lần nữa thí nghiệm.

Hô! Hô! Thình thịch! Thình thịch!

Không gian liên tục nổ tung, không gian lần lượt dung hợp, Thần binh trước mặt không có một tia biến hóa, không gian trước mắt cũng không có phát sinh bất kỳ biến cố, giống như hắn đang làm không công vậy.

Trong nháy mắt, hắn ở tại chỗ ngồi suốt bảy ngày.

Vốn là đệ tử giữ cửa thấy gia hoả lai lịch lớn này không ra, còn có chút bận tâm, khi phát hiện hắn ngồi dưới đất không nhúc nhích, liền không xía vào.

Nhất định là vị sư huynh này ở trong quá trình đọc sách, đột nhiên lĩnh ngộ cái gì, mới không kịp đợi tu luyện, bây giờ cắt đứt hắn, chọc giận đối phương, hắn cũng gánh không nổi.

Chính vì vậy, hắn chẳng những không quấy rầy, còn cố ý cắt đứt vị trí lối đi của Nhiếp Vân, bất quá Tàng Thư khố vốn không có ai đến, khoảng thời gian này Nhiếp Vân ngược lại cũng vui an tĩnh.

- Không hỗ là sư huynh có thể để cho trưởng lão coi trọng, thái độ tu luyện không phải ta có thể so sánh...

Thấy hắn liên tiếp bảy ngày không nhúc nhích, không ăn không uống, đệ tử giữ cửa không khỏi khen ngợi.

Mới đầu còn cảm thấy người này sang đây xem sách có chút ngu, bây giờ mới biết, người ta là người có đại nghị lực, nếu như thực lực đạt tới Hoàng cảnh, bởi vì có nội thế giới cung cấp, đừng nói bảy tám ngày, cho dù bế quan một năm, cũng sẽ không cảm thấy đói bụng, Vương cảnh hoàn toàn bất đồng, thời gian dài nhất định phải ăn mới có thể giữ thể lực, nếu không cả người sẽ trở nên mệt lả.

------oOo------

Chương 2885: Mời

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vị sư huynh này hắn mới vừa nhìn, rõ ràng còn là Vương cảnh, cách Hoàng cảnh còn có một khoảng cách rất lớn, thực lực như vậy bảy ngày bảy đêm không nhúc nhích, chỉ là nghị lực này, thì không phải hắn có thể so sánh.

Không biết đệ tử giữ cửa bội phục, lúc này Nhiếp Vân vẫn không ngừng thí nghiệm, trong bảy ngày, thí nghiệm không dưới mấy vạn lần, không gian của thế giới nạp vật cùng không gian ngoại giới đã có thể hoàn mỹ dung hợp, thậm chí điểm giới hạn cũng bị hắn nắm giữ không sai biệt lắm.

- Phá!

Hai cổ không gian chi lực dung hợp lần nữa, Nhiếp Vân khẽ hô một tiếng.

Rắc rắc!

Binh khí Vương cảnh đỉnh phong phát ra âm hưởng thanh thúy, ứng tiếng mà đoạn.

- Thành công!

Một cảm giác hưng phấn tràn vào não hải, Nhiếp Vân siết chặc quả đấm.

Trải qua bảy ngày bảy đêm thí nghiệm, hắn rốt cuộc rõ ràng điểm giới hạn dung hợp của thế giới nạp vật cùng không gian Hoàn Vũ Thần giới, chỉ cần lực lượng duy trì ở điểm này, một khi không gian chi lực của thế giới nạp vật nổ tung, là có thể khuấy động lực lượng như gió bão, để cho Hoàn Vũ Thần giới xuất hiện vết rách không gian!

- Vết rách không gian, đây là năng lực chỉ cường giả Hoàng cảnh mới có, hơn nữa ít nhất là Hoàng cảnh hậu kỳ mới có thể làm được...

Nhiếp Vân kích động.

Hoàng cảnh.. cường giả sơ kỳ có thể mượn giới lực điều động lực

lượng không gian, tạo thành không gian uy áp, cũng chính là không gian chèn ép! Cường giả trung kỳ, có thể vặn vẹo không gian, để cho quỹ tích không gian phát sinh nghịch chuyển! Chỉ có đạt tới Hoàng cảnh hậu kỳ, mới có thể phá hư không gian trong phạm vi nhất định, để cho không gian xuất hiện vết rách!

Về phần Hoàng cảnh đỉnh phong, là có năng lực để cho không gian nổ tung.

Sách ở Tàng Thư khố, chỉ nói tới Hoàng cảnh đỉnh phong, không có nhắc tới viên mãn.

- Mặc dù có thể xuất hiện vết rách không gian, nhưng không có nghĩa là ta đạt tới Hoàng cảnh hậu kỳ...

Mặc dù kích động, nhưng đầu óc của hắn không có mê loạn, tự mình bành trướng.

Hoàng cảnh hậu kỳ chân chính, có thể điều động không gian phạm vi mấy ngàn dặm trong, tiện tay một kích, xuất hiện vết rách không gian mấy trăm dặm, mà hắn, chỉ khi thân thể cùng đối phương tiếp xúc, mới có thể thi triển lực lượng, hơn nữa loại vết rách này dùng hết toàn lực, cũng sẽ không vượt qua phạm vi mười thước.

Dù vậy, cũng xem như không tệ, có thể nói chỉ cần gần người, cho dù Hoàng cảnh trung kỳ cũng có thể một quyền đánh giết!

- Không tệ!

Phun ra một hơi, thân thể đứng lên.

Thầm thì thầm thì!

Bụng không hợp thời kêu lên.

Bảy ngày bảy đêm không ăn không uống, không nghỉ không ngủ. Bây giờ thân thể của hắn còn không đở nổi, trước kia tinh thần chuyên chú còn không ý thức được. Lúc này cả người buông lỏng, nhất thời cảm thấy tinh thần uể oải, chỉ muốn tìm địa phương ngủ một giấc.

- Sách của nơi này, ta tất cả đều xem xong rồi, ở lại cũng không có ý nghĩa, đi ra ngoài a!

Duỗi người, Nhiếp Vân đi ra ngoài.

Mặc dù Tàng Thư khố có rất nhiều sách, nhưng phương thức hắn đọc sách hoàn toàn bất đồng người khác, lợi dụng thế giới nạp vật để xem, tốc độ nhanh kinh người, cho nên, mặc dù thời gian tới không dài, nhưng sách trong này, cơ hồ đã nhìn hết toàn bộ.

Một nhất lưu tông môn tàng thư phong phú như thế nào? Nhìn xong những sách này, có thể nói bây giờ hắn hiểu Hoàn Vũ Thần giới, đã đạt tới cấp bậc trí giả, dù là lão quái vật ở Thần giới sống mấy ngàn vạn năm, cũng khẳng định không có uyên bác như vậy.

- Sư huynh...

Đi ra Tàng Thư khố, đệ tử giữ cửa nỡ nụ cười nhìn tới.

- Mấy ngày nay quấy rầy rồi!

Mặc dù một mực tu luyện, nhưng cũng biết đệ tử giữ cửa này giúp đở hắn, Nhiếp Vân không muốn thiếu người nhân tình, cổ tay lộn một cái, một Không Gian giới chỉ xuất hiện, đưa tới:

- Trong này có hai mươi vạn Hỏa Thần Tệ, coi như là thù lao mấy ngày nay giúp ta, muốn cái gì thì tùy tiện mua đi!

- Hai mươi vạn?

Đệ tử giữ cửa sợ hết hồn, nuốt nước miếng, thiếu chút nữa bất tỉnh.

Mấy ngày nay hắn thấy, cái gì cũng không làm. Chẳng qua là không có đi qua quấy rầy, ngăn cản người khác quấy rầy mà thôi... Chuyện như vậy, làm sư đệ đương nhiên phải nghĩa bất dung từ, trực tiếp cho hai mươi vạn... Thiệt hay giả?

- Sư huynh, không công bất thụ lộc, cái này... có chút quá nhiều!

Đệ tử giữ cửa vội nói.

Có thể giữ cửa ở Tàng Thư khố, cũng đã nói lên hắn ở Hỏa Thần tông lăn lộn thảm như thế nào, hai mươi vạn Hỏa Thần Tệ đối với đệ tử hạch tâm mà nói, chỉ là chín trâu mất một sợi lông, không đáng nhắc tới, nhưng đối với hắn mà nói, tuyệt đối là một khoản tiền lớn.

- Cầm đi!

Thấy đối phương cũng không phải là người tham lam, Nhiếp Vân sinh lòng hảo cảm, đưa Không Gian giới chỉ tới.

Hai mươi vạn Hỏa Thần Tệ đối với hắn mà nói đúng là không coi vào đâu, tiện tay đưa ra đổi nhân tình, cũng xem như lợi nhuận.

- Đa tạ sư huynh...

Thấy bộ dáng hắn như vậy, đệ tử giữ cửa biết từ chối không được, vội vàng nhận lấy, lòng tràn đầy cảm động.

Nhìn người ta một chút, có trưởng lão lệnh lại không kiêu ngạo, làm người hiền hòa, trượng nghĩa hào phóng, không giống những đệ tử hạch tâm khác, một bộ mắt cao hơn đầu, căn bản không để hắn vào mắt.

- Đúng rồi, sư huynh, tiểu đệ có một yêu cầu quá đáng, không biết...

Do dự một chút, đệ tử giữ cửa nghĩ đến một chuyện, cắn răng làm ra quyết định.

- Chuyện gì?

Nhiếp Vân đang muốn rời khỏi, nghe nói như vậy, ngừng lại, mặt kỳ quái nhìn về phía trước.

- Vâng... là như vậy, vài ngày trước, ta và mấy vị sư huynh đệ ra ngoài du lịch, phát hiện một nơi, có thể là nơi mai táng của một vị

tiền bối Hỏa Thần tông chúng ta... Cho nên, muốn mời sư huynh đi với chúng ta!

Đệ tử giữ cửa nói.

- Nơi mai táng của tiền bối tông môn? Để cho ta đi cùng các ngươi? Tại sao?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

Nếu là nơi mai táng của tiền bối tông môn, tất nhiên có bảo vật, hắn một ngoại nhân, đến bây giờ cũng chỉ mới thấy mặt mà thôi, vì sao nói cho hắn biết?

Dù sao, mặc dù Hoàn Vũ Thần giới nhìn như thái bình, kì thực không thiếu chuyện giết người đoạt bảo, người trước mắt này không thể nào chỉ gặp một lần, liền thành thật với hắn, từ sâu trong nội tâm tin tưởng đi!

- Cái này... Sư huynh, liền nói thật với ngươi a, ban đầu mấy người đi với ta, đều là đệ tử ngoại môn, lực lượng Hỏa Thần trong cơ thể cũng không tinh thuần, mà muốn phá vỡ phong ấn của di tích, đầu tiên phải có lực lượng Hỏa Thần tinh thuần! Cho nên, cần phải tìm một vị đệ tử hạch tâm giúp mới được...

------oOo------

Chương 2886: Lại về Hỏa Thần thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đệ tử giữ cửa do dự chốc lát nói:

- Ngươi cũng biết chỉ cần là đệ tử hạch tâm, chẳng những lòng dạ độc ác, còn lòng tham không đáy, nếu như không có quan hệ nhất định, mời đi qua, làm không tốt chính là tự đào mộ chôn mình!

Nói đến đây, đệ tử giữ cửa mặt đầy khổ sở.

Nhiếp Vân không cần hỏi nhiều, cũng biết hắn nói là chính xác.

Đệ tử hạch tâm được ân sủng, địa vị cao, huyết mạch tinh thuần, những người này luôn luôn tự đại, không phải quan hệ rất tốt, cho bọn hắn biết chỗ bảo tàng, hơn nữa tìm được, rất dễ dàng xuất thủ cướp đoạt, đến lúc đó... Bọn họ đồng nghĩa với làm giá y cho người khác, đổi thành ai cũng không cam lòng.

Chỉ như vậy thì thôi, vạn nhất bởi vì phòng ngừa tiết lộ bí mật, chém giết bọn họ, như vậy muốn khóc cũng không kịp.

- Mặc dù tiếp xúc sư huynh không lâu, nhưng có thể nhìn ra sư huynh làm người, trượng nghĩa sơ tài, không câu nệ tiểu tiết, quyết sẽ không làm ra chuyện giết người cướp của, cho nên... mới tính toán mời ngươi tham gia!

Đệ tử giữ cửa nói ra mục đích của mình.

- Trượng nghĩa sơ tài, không câu nệ tiểu tiết?

Nhiếp Vân cười khổ lắc đầu, mới thấy mặt lại nói như vậy, có phải có chút võ đoán hay không?

Trên mặt cười khổ, thật ra thì hắn cũng biết tại sao đối phương lại làm như vậy.

Người trước mắt này làm một đệ tử giữ cửa, cùng đệ tử hạch tâm căn bản không có tiếp xúc, thật vất vả thấy một cái, trong lòng có ý định, trải qua mấy ngày ở chung, phát hiện mình không có cảm giác bá đạo như những đệ tử khác... nên mời mình liền trở nên đơn giản.

- Được rồi, khi nào đi? Vị trí cụ thể ở đâu? Người nào lưu lại di tích? Nếu như ta có rãnh rỗi, sẽ suy tính một chút!

Nhiếp Vân cũng không bị đối phương nói mấy câu rót mật, tùy tiện đáp ứng, mà trầm tư một chút nói.

Nghe đối phương muốn dẫn mình đi di tích của một vị tiền bối tầm bảo, là chuyện tốt, trên thực tế không phải như vậy.

Phàm là di tích, phần lớn nguy hiểm trùng trùng, cái gì cũng không biết mà nói, làm không tốt sẽ biến thành thương trong tay đối phương, bị giết chết cũng không biết.

Cho nên, trong miệng hắn nói cần trợ giúp của mình, cũng có thể là thấy mình có tiền, nghĩ biện pháp lừa gạt đi ra ngoài len lén chém giết!

Tóm lại, đã trải qua chuyện đội chấp pháp, hắn biết Hoàn Vũ Thần giới không đơn giản, làm bất cứ chuyện gì cũng phải cẩn thận cho thỏa đáng.

- Nửa tháng sau lên đường, cách nơi này không tới một nghìn dặm, không tính quá xa! Về phần là người nào lưu lại di tích, chúng ta bởi vì ngay cả tầng thứ nhất phong ấn cũng không vào được, cho nên không biết, bất quá, bước đầu suy đoán, chắc là cường giả Hoàng cảnh lưu lại!

Đệ tử giữ cửa không chút do dự nào, vội vàng nói.

- Nửa tháng sau? Được, đến lúc đó ngươi liên lạc ta, đây là ngọc phù truyền tin của ta, ta tên Nhiếp Vân!

Nhiếp Vân gật đầu, lấy ra một ngọc phù đưa tới.

Dù sao còn có thời gian, có thể trước thời hạn tìm người điều tra nhân phẩm của người này như thế nào lại nói.

- Tại hạ Cốc Dương!

Đệ tử giữ cửa vội vàng gật đầu, đưa tới ngọc phù truyền tin của mình.

Nhiếp Vân lại thuận miệng hỏi mấy câu, phát hiện đối phương nói không có chút vấn đề nào, liền không hỏi thêm nữa, đi tới chỗ ở của Bích Lạc tiên tử.

Thời gian còn sớm, trước trở về rồi hãy nói.

- Tiên tử đâu?

Trở lại chỗ ở, Nhiếp Vân mới phát hiện Bích Lạc tiên tử không có ở đây, chỉ có Bích Nhi.

- Mấy ngày trước sư phụ ra ngoài, đi nơi nào thì không biết. Bất quá để ta nói cho ngươi biết, tốt nhất ở chỗ này chờ một đoạn thời gian...

Bích Nhi nói.

Nhiếp Vân gãi đầu một cái, không biết có ý gì.

Chẳng lẽ Bích Lạc tiên tử thấy mình có thể giúp nàng trị liệu Hỏa Độc, để cho mình chờ ở chỗ này, đến lúc đó giúp nàng giải độc?

- Chí Hào tướng quân về chưa?

Không nghĩ ra liền không suy nghĩ nhiều, Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Cha đã trở lại rồi, tính toán mấy ngày nừa sẽ về Phổ Thiên hoàng triều, muốn ngươi đi qua một chuyến, giống như có chuyện muốn nói!

Bích Nhi nói.

- Được, ta cũng đang muốn gặp hắn!

Nhiếp Vân nói.

Chí Hào tướng quân cho hắn không ít trợ giúp, bây giờ rời đi, tốt nhất phải đối mặt nói rõ ràng.

- Ta dẫn ngươi đi tìm hắn!

Bích Nhi cười một tiếng, hai người rời tiểu viện, đi tới Hỏa Thần thành.

Không có Chức Nữ toa, Nhiếp Vân vốn tưởng rằng chỉ có thể đi bộ, Bích Nhi lại tìm tới một con Thần thú phi hành. Loại Thần thú này là

tông môn phân phối cho đệ tử nội môn, chỉ có tác dụng phi hành, không thể tiến hành chiến đấu.

Hỏa Thần thành rộng rãi như vậy, có một con Thần thú phi hành, có thể tiết kiệm không ít phiền toái.

- Chỉ có một con Thần thú phi hành? Có chút... không quá thuận tiện a!

Nhìn một cái, Nhiếp Vân có chút buồn rầu.

Thần thú phi hành này không tính đặc biệt lớn, một người ngồi hoàn hảo, hai người ngồi lên không khỏi có chút chật chội.

Nếu như đối phương là nam sĩ thì thôi, một nam một nữ đồng thời ngồi, khó tránh khỏi đụng chạm, có chút không quá thuận tiện.

- Có cái gì không tiện. Ta cũng không quan tâm, ngươi quan tâm làm gì!

Bích Nhi có chút tức giận.

Người này cũng thật là, những người khác nghe nói có thể cùng mỹ nữ như mình ngồi chung, tuyệt đối sẽ hưng phấn nhảy cỡn lên, mà hắn... lại giống như bị ủy khuất cực lớn, thật không biết đầu óc người này nghĩ như thế nào!

Mấy lần trước đều như vậy, chẳng lẽ ở trong lòng hắn, dáng dấp của mình thật không chịu nổi như vậy?

Cúi đầu nhìn một chút... Nên lớn cũng không nhỏ a, nên lõm cũng không đột a...

- Khục khục, được rồi!

Thấy đối phương nói xong, ở trên người mình nhìn tới nhìn lui, tựa hồ có chút bất mãn, Nhiếp Vân lúng túng, không thể làm gì khác hơn là liên tục gật đầu.

Thật ra thì ngồi cạnh mỹ nữ, hắn cũng không phản đối, ngược lại

còn rất thích ý, sở dĩ cảm thấy không tiện, là sợ đối phương có so đo gì, nếu nữ nhân trước mắt cảm thấy không có gì, từ chối nữa liền lộ ra có chút ngụy quân tử.

Thần thú phi hành quả nhiên không có thoải mái như Chức Nữ toa, bay đến không trung, cương phong thổi có chút khó chịu.

Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là vận chuyển lực lượng, tạo thành màn hào quang, ngăn cản những cương phong kia ở bên ngoài.

Trên lưng thần thú hẹp hòi, hai người nhét chung một chỗ, Nhiếp Vân ôm lấy nhỏ eo của Bích Nhi, cảm thụ da thịt đối phương co dãn kinh người, ngửi mùi thơm xử nử nhàn nhạt, may là tâm tĩnh như nước, vẫn có chút cương cứng, thân thể lúng túng.

Tựa hồ thấy được hắn xấu hổ, tâm tình của Bích Nhi sảng khoái hơn không ít.

------oOo------

Chương 2887: Mạc quản sự (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ khi biết người này, một mực cự tuyệt mình, giống như mình xấu xí lắm vậy, lúc này lúng túng, chứng minh nàng rất có mị lực a!

Bất quá cao hứng qua đi, cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, bất kể nói thế nào nàng cũng là thiếu nữ chưa hiểu nhân sự, bị một nam tử ôm eo, cảm nhận được trên người đối phương tràn ra hơi nóng, cảm giác thân thể dần dần như nhũn ra, sắp từ trên lưng Thần thú phi hành té xuống.

Chức Nữ toa từ Hỏa Thần sơn đến Hỏa Thần thành cực nhanh, cũng chỉ mấy tức, ngồi Thần thú phi hành mới biết hai nơi cách không có gần như vậy, ngược lại còn rất xa.

Ước chừng bay hơn mười phút, lúc này mới nhìn thấy vô số kiến

trúc cao ngất xuất hiện ở trước mắt.

- Đi xuống đi!

Tiến vào phạm vi Hỏa Thần thành, lại phi hành một hồi, nhắm một tiểu viện, hai người cưỡi Thần thú phi hành rơi xuống.

Chính là nơi ở của đám người Chí Hào tướng quân.

- Điện hạ!

Vừa tiến vào viện, Chí Hào tướng quân cùng Phí Đồng ra đón, Bích Nhi biết Nhiếp Vân không muốn gặp những người khác, trực tiếp rơi vào chỗ ở của tướng quân, vì vậy không có người khác ở nơi này, hai người cũng không cố kỵ.

- Các ngươi muốn về Phổ Thiên hoàng triều?

Từ trên người Thần thú phi hành nhảy xuống, Nhiếp Vân nhìn Chí Hào tướng quân.

- Vâng, hoàng tử... Theo chúng ta trở về thôi, bệ hạ... rất tưởng niệm ngươi!

Chí Hào tướng quân nói.

- Trở về?

Nhiếp Vân lắc đầu:

- Ta muốn ở nơi này một thời gian ngắn, liền không đi cùng các ngươi!

Dĩ nhiên không thể theo bọn họ trở về, hắn hoàng tử là giả, đi theo trở về, vạn nhất lộ chân ngựa, xui xẻo nhất định là hắn.

- Đợi một thời gian ngắn? Điện hạ...

Không nghĩ tới hắn sẽ cự tuyệt, Chí Hào tướng quân lộ ra vẻ lo lắng:

- Điện hạ trở về, bệ hạ nhất định sẽ tự mình tiếp đãi, ban cho địa vị vô thượng, chẳng phải tốt hơn so với lưu lại ở chỗ này sao?

Vị trước mắt này chính là hoàng tử, người Phổ Thiên Đại Đế muốn tìm được nhất, một khi trở về, nhất định sẽ ban thưởng vô số bảo vật, không mạnh hơn ở chỗ này đơn độc một người tu luyện sao?

- Không cần nói nhiều, ta bây giờ không muốn bị trói buộc! Cũng hy vọng Chí Hào tướng quân không cần khuyên cản, đợi lúc nào ta muốn trở về, sẽ đi tìm ngươi!

Nhiếp Vân mở miệng nói, trên mặt mang theo vẻ không cho cự tuyệt.

- Cái này...

Nghe hắn nói như đinh chém sắt, Chí Hào tướng quân biết không thể khuyên can, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu một cái:

- Điện hạ cẩn thận, một khi có chuyện, đưa tin cho ta, ta sẽ lập tức dẫn người tới!

- Được!

Nhiếp Vân gật đầu đáp ứng.

Lại trò chuyện một hồi, Chí Hào tướng quân thấy hắn đích xác không theo trở về, mà hắn lại phải nhanh trở về phục mệnh, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy cáo từ.

Bọn họ mới vừa đi, trong lòng Nhiếp Vân động một cái, một ngọc phù truyền tin xuất hiện ở lòng bàn tay.

Chính là Ngụy Bất Tân ở Hỏa Thần đấu giá tràng lưu lại.

- Hỏi thăm được tin tức của Đạm Đài Lăng Nguyệt?

Thấy ngọc phù hiển lộ tin tức, trong lòng Nhiếp Vân chấn động.

Hắn và Ngụy Bất Tân có đồng thời xuất hiện chính là vì Đạm Đài Lăng Nguyệt, bây giờ đối phương tìm mình, nhất định là có tin tức.

- Bích Nhi, ngươi về Hỏa Thần tông trước, ta còn có việc phải làm, vì vậy cáo từ!

Cự tuyệt Bích Nhi muốn đi theo, thân thể Nhiếp Vân thoáng một cái, bay vút về phía phòng đấu giá.

Bây giờ vô luận là người nào, cũng cho rằng hắn là Hoàng tử của Phổ Thiên hoàng triều, nếu không muốn bại lộ thân phận phi thăng giả, thì chuyện Đạm Đài Lăng Nguyệt người biết càng ít càng tốt.

Vị trí hiện tại của hắn cách phòng đấu giá không tính quá xa, đi gần nửa ngày liền tới.

Hôm nay không có buổi đấu giá, so với lúc trước thì rất vắng vẻ.

- Đứng lại, hôm nay không có buổi đấu giá, mời trở về đi!

Đi tới trước cửa, còn chưa tiến vào, liền có mấy thanh niên mặc áo giáp ngăn trở hắn.

- Ta có việc tìm lão bản của các ngươi!

Nhiếp Vân nói.

- Tìm lão bản của chúng ta?

Một thanh niên mới đầu sửng sốt một chút, thấy rõ dung mạo trẻ tuổi của Nhiếp Vân, không khỏi chê cười:

- Ngươi tìm lão bản, ta còn tìm Hỏa Thần tông tông chủ đây này! Cút sang một bên, nơi này không phải địa phương ngươi quấy rối! Nếu không ta sẽ không khách khí!

Nói xong trường thương trong tay động một cái, phát ra thanh âm nghẹn ngào.

Mặc dù là một hộ vệ, nhưng thực lực lại không đơn giản, đã đạt tới

nửa bước Phong Vương.

Lão bản phòng đấu giá Ngụy Bất Tân là địa vị gì? Ngay cả thành chủ cũng phải ngang hàng luận giao, một người chừng hai mươi tuổi tìm hắn, thật là buồn cười!

- Nhanh cút, Hỏa Thần đấu giá tràng không phải là người nào cũng có thể tới quấy rối!

- Lập tức đi, chúng ta không so đo ngươi vô lễ, nếu không...

- Cút đi, cảm thấy chúng ta không dám đánh ngươi sao...

Mấy tên hộ vệ còn lại đồng thời nở nụ cười.

Bọn họ đều cảm thấy người thiếu niên trước mắt này có phải điên hay không, lão bản thiên kim quý thể, làm sao có thể ai cũng gặp!

Nghe được đối phương vô lễ như vậy, Nhiếp Vân nhíu mày, bất quá cũng không tức giận, mở miệng nói:

- Làm phiền thông truyền một tiếng, nếu không, ta thật rời đi, chỉ sợ các ngươi sẽ chịu trách phạt!

Hắn là Tài Thần gia tiện tay ném ra vài tỷ, nếu như Ngụy Bất Tân biết bị mấy tên hộ vệ giữ cửa đuổi đi, khẳng định tâm muốn giết bọn họ đều có, Nhiếp Vân không muốn bởi vì chuyện của mình mà dính líu người khác, tốt bụng nhắc nhở một câu.

- Bị trách phạt? Thật nực cười, ngươi cho rằng ngươi là ai? Tông môn trưởng lão hay thành chủ? Ta cuối cùng cảnh cáo ngươi một câu, lập tức cút, nếu không chúng ta sẽ động thủ!

Thanh niên trước nhất hung tợn hừ một câu, sắc mặt như đao.

- Những người này...

Thấy những hộ vệ này không nghe khuyên, Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lấy ngọc bài đưa tin của Ngụy Bất Tân, truyền cho hắn một tin tức.

- Ở ngoài cửa ồn ào như thế còn thể thống gì?

Mới vừa truyền tin tức xong, một thanh âm vang lên, ngay sau đó một trung niên đi nhanh tới.

- Mạc quản sự...

Thấy người này, mọi người vội vàng cung kính hành lễ.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt của Mạc quản sự không thích.

- Hồi bẩm quản sự, người này muốn tìm lão bản, chúng ta đang đuổi hắn rời đi...

Thanh niên kia vội vàng giải thích.

- Tìm lão bản?

Mạc quản sự quay đầu nhìn Nhiếp Vân, nhìn một cái, ánh mắt liền lộ ra khinh miệt.

Hắn đi theo lão bản nhiều năm, đệ tử hạch tâm của Hỏa Thần tông, trẻ tuổi tài tuấn của các đại thế lực ở Hỏa Thần thành, cơ hồ toàn bộ đều biết, chưa từng nghe nói qua có một nhân vật như vậy, bất quá, hắn dù sao kiến thức rộng, không giống những người khác lỗ mãng như vậy, không khỏi hỏi một câu:

------oOo------

Chương 2888: Mạc quản sự (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Xin hỏi vị thiếu gia này danh tính...

- Ta tên Nhiếp Vân!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

- Nhiếp Vân?

Mạc quản sự cau mày, suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra thế lực nào họ Nhiếp, ngữ phong chuyển một cái, mở miệng hừ nói:

- Xấu hổ, lão bản của chúng ta đang đợi một vị khách nhân tôn quý, không có thời gian gặp ngươi, còn mời trở về đi!

- Không có thời gian gặp ta?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút, sau đó liền biết.

Xem ra hai ức ém miệng phí kia mang tới hiệu quả, Ngụy Bất Tân không có nói tin tức của mình cho bất kỳ người nào, dù là thuộc hạ thân tín của hắn cũng như vậy.

- Ta ở chỗ này chờ, cũng không ảnh hưởng các ngươi đi!

Biết điểm này, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Mặc dù Ngụy Bất Tân lấy lợi ích chí tôn, nhưng cũng không phải là không đúng tý nào, ít nhất ở phương diện giữ bí mật, liền làm không tệ.

- Phòng đấu giá không phải địa phương người nào muốn đợi liền đợi, xin rời đi cho, nếu không, ta chỉ có thể dùng thủ đoạn cưỡng chế!

Thấy thiếu niên này không đi, còn muốn ở lại chỗ này, sắc mặt của Mạc quản sự trầm xuống, giữa hai lông mày lộ ra vẻ âm túc.

Rào!

Tiếng nói của hắn vừa dứt, mấy tên hộ vệ trước cửa đồng thời giơ thương, tựa hồ chỉ cần Nhiếp Vân không đi, bọn họ liền sẽ xuất thủ.

- Được rồi...

Thấy bộ dáng của bọn họ, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là lắc đầu một cái, xoay người đi ra ngoài, trong nháy mắt biến mất ở trước mắt mọi người.

- Một tiểu tử không biết trời cao đất rộng, lão bản nào có dễ dàng gặp như vậy...

- May là hắn chạy mau, nếu không, xem ta dạy dỗ như thế nào!

Thấy hắn “thức thời”, chúng hộ vệ lẩm bẩm mấy câu.

- Tốt lắm, lần sau gặp loại gia hoả không biết trời cao đất rộng này, trực tiếp bắt lại là được, không cần phiền toái như vậy...

Mạc quản sự hừ một tiếng, đang muốn giáo huấn mấy câu, đột nhiên nghe được sau lưng có tiếng bước chân nóng nảy truyền tới.

- Làm gì? Sao hốt hoảng...

Tiếng bước chân có chút bối rối, Mạc quản sự nhíu mày, xoay người quát tháo, mới nói phân nửa, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, ú ế ở cổ họng:

- Lão bản, ngươi... không phải đợi khách nhân trọng yếu sao, sao lại tự mình xuống?

Chủ nhân của bước chân hốt hoảng, chính là lão bản Ngụy Bất Tân, lúc này trong mắt Ngụy Bất Tân tràn đầy nóng nảy, cũng không nhìn hắn, mà dò xét phía ngoài, giống như đang tìm người nào vậy.

- Mạc Hùng, mới vừa rồi có người tới tìm ta hay không?

Nhìn một vòng không tìm được vị Tài Thần gia kia, sắc mặt của Ngụy Bất Tân trầm xuống.

- Tìm ngươi?

Mạc quản sự sửng sốt một chút:

- Ta cũng không thấy a!

Hắn thấy, có thể để cho lão bản nhớ nhung như vậy, nhất định là đại nhân vật gì, căn bản không có nghĩ tới thiếu niên kia.

- Là một thanh niên, tuổi không lớn lắm, thoạt nhìn chỉ mười tám, mười chín tuổi...

Ngụy Bất Tân cau mày nói:

- Hắn mới vừa phát tin tức cho ta, nói đang ở cửa, có người ngăn hắn, sao lại không thấy? Người đâu?

- Tuổi không lớn lắm? Có người ngăn hắn...

Nghe nói như vậy, Mạc quản sự cùng mấy tên hộ vệ đồng thời run run, thiếu chút nữa té ngã trên đất, lúc này còn không biết lão bản nói tới ai, vậy thật quá ngu ngốc!

Thế nào?

Thấy thái độ của Mạc quản sự cùng chúng hộ vệ, sắc mặt của Ngụy Bất Tân trầm xuống.

- Mới vừa rồi... là có thanh niên tới, ăn mặc mộc mạc, ta cho rằng tới quấy rối... Vừa mới đuổi đi...

Mạc quản sự sắp muốn khóc.

- Đuổi đi?

Ngụy Bất Tân quơ quơ cả người, thiếu chút nữa ngã nhào.

Vị đại gia này là Tài Thần ngay cả Tụ Bảo Các cũng không kháng nổi, ngươi lại còn nói hắn mộc mạc... Còn đuổi hắn đi!

- Đi hướng nào, còn không mời tới cho ta!

Gầm lên giận dữ, Ngụy Bất Tân hận không thể bóp chết đám ngu

ngốc này.

Thật không có mắt!

Vạn nhất Tài Thần gia kia tức giận, không hợp tác với bọn họ, sẽ tổn thất bao nhiêu tiền?

- Vâng...

Thấy lão bản nổi giận, mọi người nào còn không biết phạm sai lầm lớn như thế nào, vội vàng vọt xuống, phóng tới địa phương Nhiếp Vân mới vừa rồi biến mất.

Chuyển qua một chỗ cua, lao ra vài trăm thước, lúc này mới nhìn thấy bóng lưng của thiếu niên, đang ở trong đám người chậm rãi đi về phía trước, còn chưa đi xa.

Thấy bóng người ở phía trước, Mạc quản sự nào dám do dự, đi tới bên cạnh, đầu gối mềm nhũn quỳ sụp xuống đất:

- Đại nhân, là ta có mắt như mù, xin hãy tha thứ...

- Ách?

Nhiếp Vân cũng không có ý định rời đi, thấy Mạc quản sự mới vừa rồi còn vô cùng phách lối, lúc này trực tiếp quỳ dưới đất khẩn cầu tha thứ, có chút kỳ quái.

Mới vừa rồi người này không phải còn rất phách lối sao, sao thời gian nháy con mắt lại tựa như đổi người?

Trong lòng nghi ngờ, khi thấy Ngụy Bất Tân cuống cuồng chạy tới, nhất thời biết rõ.

- Lão bản của các ngươi không phải có khách nhân trọng yếu phải gặp sao, ta liền không quấy rầy...

Nhiếp Vân cười nói.

Đối phó loại gia hoả mắt chó coi thường người này, là quyết không

thể lưu tình.

- Là lỗi của ta... Xin đại nhân trách phạt...

Nghe được thiếu niên hồi phục lại nguyên thoại mới vừa rồi, biết đối phương còn không tha thứ mình, Mạc quản sự khóc.

Người có thân phận xuất hành, đều có vô số thị vệ đi theo, ngươi chỉ có một người, lại ăn mặc mộc mạc, ai có thể đoán ra ngươi là đại nhân vật... Rõ ràng ngưu bức như vậy, giả bộ khiêm tốn gì a...

- Mạc Hùng, bắt đầu từ hôm nay, ngươi không còn là quản sự nữa, xuống là chấp sự, mấy hộ vệ này, hết thảy thôi giữ chức vụ!

Ngụy Bất Tân đi tới bên cạnh, quát lên.

Nghe được lời của hắn, sắc mặt mấy người đồng thời biến đổi, từng cái xụi lơ trên đất.

Từ quản sự xuống chấp sự, chênh lệch mấy cấp bậc, sau này Mạc Hùng còn muốn trở lại vị trí đã không lớn.

Về phần mấy hộ vệ mới vừa rồi phách lối kia, một khi bị thôi giữ chức vụ, còn muốn tìm được công việc như ở phòng đấu giá, cơ hồ rất khó.

- Đi thôi!

Thấy Ngụy Bất Tân xử lý, Nhiếp Vân không so đo nữa, nhàn nhạt nói một tiếng, hai người đi tới phòng đấu giá.

Đối với người như vậy, hắn không có chút đồng tình nào.

Tính cách của mình coi như hoà thuận, nếu như gặp phải hung ác, làm không tốt bọn họ đã biến thành thi thể. Chỉ từ bỏ chức vụ, coi như là trừng phạt rất nhẹ.

- Người ta muốn ngươi tìm, có tin tức?

Tiến vào phòng đấu giá, tìm một gian phòng ngồi xuống, Nhiếp Vân

mở miệng hỏi.

- Là có một ít manh mối. Người của ta trở lại bẩm báo, nói đã từng thấy qua mấy người như vậy, đi hướng Hồng Hà vực!

Ngụy Bất Tân nói.

------oOo------

Chương 2889: Mộc Thánh Tiết

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hồng Hà vực?

Nhiếp Vân nhanh suy nghĩ, mấy ngày trước học tập kiến thức địa lý tập trung lại.

Hồng Hà vực giống như Hỏa Thần vực, là một trong Thập Địa của Hoàn Vũ Thần giới, lấy một dòng sông trứ danh làm tên.

Hồng Hà này được xưng thần hà, là thánh địa không ít người hướng tới, nước sông bên trong uống có thể lột xác, loại bỏ tạp chất, để cho người ta tu vi tiến nhanh!

Dĩ nhiên, đây chỉ là truyền thuyết, có phải thật hay không thì không biết, chỉ biết mỗi năm có vô số người tới hành hương, thành kính uống nước sông, bất quá... tựa hồ hiệu quả không quá lớn, cũng có thể có hiệu quả, chỉ là tất cả mọi người giữ bí mật không nói.

Các nàng Đạm Đài Lăng Nguyệt vừa mới đến Hoàn Vũ Thần giới, không ở một chỗ, chạy tới Hồng Hà vực làm gì?

Trong lòng kỳ quái, bất quá suy nghĩ một chút, nhất thời biết rõ.

Các nàng tới Thần giới là vì tìm thuốc giải độc cho mình, nhất định là nghe được Hồng Hà thần kỳ, nên mới động tâm tư.

- Người của ngươi, nhìn thấy ở lúc nào?

Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Đại khái ở một tháng trước, ta đã phái người tiếp tục theo dõi, chỉ cần phát hiện, liền sẽ lập tức trở lại bẩm báo...

Ngụy Bất Tân giải thích.

- Một tháng trước?

Nhiếp Vân nhíu mày.

- Ngươi phái người tiếp tục tìm, có tin tức, trước tiên báo cho ta, một khi ta xác định là thật, sẽ giao số Hỏa Thần Tệ còn lại!

Một tháng đã đủ làm rất nhiều chuyện, một tháng trước thấy, bây giờ cũng không biết đi nơi nào, mù quáng đi tìm, khả năng tìm được không lớn, còn không bằng chờ bọn họ có tin tức đích xác.

Có tin tức xác thật lại đi tìm, khẳng định sẽ dễ dàng hơn nhiều.

- Ân! Một tháng sau là Mộc Thánh Tiết của Hồng Hà vực, nếu như người đại nhân muốn tìm, thật đi Hồng Hà vực mà nói, chắc chắn sẽ không bỏ qua ngày lễ này!

Ngụy Bất Tân nói.

- Mộc Thánh Tiết? Không tệ!

Ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Mộc Thánh Tiết, hắn cũng từ trong sách thấy qua, là ngày lễ đặc hữu của Hồng Hà vực, giống như Hỏa Thần tiết của Hỏa Thần vực, mang đặc sắc địa vực cực mạnh.

Ngày lễ này có một truyền thuyết rất đẹp, nghe nói không biết bao nhiêu năm trước, một người phàm bình thường, ở lưu vực Hồng Hà chăn dê, một ngày ban đêm, gió rét tàn phá, bầu trời u ám, người chăn dê trong lúc vô tình thấy một tiên tử xinh đẹp tắm ở trong sông.

Tiên tử này xinh đẹp như tranh vẽ, để cho người ta liếc mắt nhìn liền chìm đắm trong đó, người chăn dê cũng không ngoại lệ, lẳng lặng đợi ở tại chỗ, giống như ngu ngốc.

Không biết qua bao lâu, tiên tử rời đi, ở trong sông để lại một tầng dịch thủy màu vàng, người chăn dê lấy những dịch thủy màu vàng này, dùng vào trong cơ thể, tu vi tiến triển cực nhanh, cuối cùng trở thành Đại Đế, cũng chính là người mạnh nhất Hồng Hà vực, Hồng Hà Quân!

Hồng Hà Quân hoài cảm cơ hội lần đó, hoàn toàn thay đổi cuộc đời của hắn, liền định ngày thấy tiên tử là Mộc Thánh Tiết, truyền thuyết đến ngày này, Hồng Hà Quân sẽ đích thân du lịch, du đãng ở trên mặt sông, một khi để cho hắn phát hiện người tư chất tốt, sẽ đích thân thu làm đệ tử!

Chính vì vậy, Mộc Thánh Tiết chẳng những là ngày lễ lớn nhất của Hồng Hà vực, cũng là thời điểm vô số tuổi trẻ tài tuấn biểu hiện thực lực.

Vì truyền thuyết hư vô mờ ảo, có thể đạt được Hồng Hà Quân xem trọng, hàng năm sẽ ở ngày lễ đó, tiến hành một lần đại tỷ thí, đạt được vô địch, sẽ có ban thưởng khó có thể tưởng tượng.

Dĩ nhiên, kéo dài không biết bao nhiêu năm, Hồng Hà Quân cũng không có xuất hiện, mà chuyện này cũng đã thành một thói quen, vĩnh viễn truyền thừa xuống.

Chính vì vậy, Mộc Thánh Tiết này là ngày lễ lớn nhất Hồng Hà vực, chỉ cần người đi tới Hồng Hà vực, chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Ngụy Bất Tân nói không sai, đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt thật đi Hồng Hà vực, nhất định sẽ tham gia buổi lễ long trọng này, đến lúc đó mình đi tìm, có thể tìm được khả năng rất lớn!

- Đại nhân, lần trước ngươi nói muốn thuê người hầu, hôm nay nghe nói tới mấy cường giả, nên nhanh chân đến xem a?

- Ân? Mang ta xem một chút!

Ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Thực lực của hắn bây giờ mặc dù tiến bộ rất lớn, nhưng muốn ở Hoàn Vũ Thần giới tự do đi lại còn không làm được, dù sao, không có đạt tới Hoàng cảnh, ngay cả phi hành cũng không làm được, y theo trình độ rộng rãi của thế giới này, đi đâu cũng phải tốn không ít thời gian.

Nếu như có thị vệ Hoàng cảnh liền không giống, vô luận an toàn hay đi chỗ nào, cũng sẽ thuận lợi không ít.

Dù sao Hỏa Thần Tệ đối với hắn mà nói, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, không coi vào đâu, có thể vì vậy thuê một vị cường giả bảo hộ mà nói, nhất định có thể bớt đi không ít phiền toái.

Thị trường dong binh cách phòng đấu giá cũng không xa, hai người đi một hồi liền đến.

Vừa tiến vào thị trường, khắp nơi đều là thanh âm huyên náo, không ít người treo bảng hiệu, đứng thành một đống, thấy có người tới, liền vội vàng xông lại, rao hàng bán mình.

- Thực lực nửa bước Vương cảnh, am hiểu tốc độ, giỏi về phá giải phong ấn, có thể coi là phụ tá, tham gia các loại lịch luyện... Giá cả một ngày một trăm Hỏa Thần Tệ!

- Thực lực Vương cảnh hạ phẩm, am hiểu đánh lén, có thể họp thành đội chiến đấu, núp ở chung quanh cho một kích trí mạng, giá cả một ngày năm trăm Hỏa Thần Tệ!

- Thực lực Vương cảnh hạ phẩm, am hiểu công kích, chỉ cần trong đội ngũ có người có thể kiềm chế đối phương, Vương cảnh thượng phẩm cũng có thể tươi sống chém giết... Giá cả...

Giống như thị trường bán vật phẩm, trước mặt mỗi người đều có bảng hiệu, viết rõ thực lực cùng giá cả của mình.

- Hai vị đại gia, các ngươi cần hạng người gì, nhìn ta có được hay không, thực lực của ta là Vương cảnh hạ phẩm, có thể phối hợp

mấy chục loại trận pháp, nhận nhiệm vụ mấy mươi lần, không có một lần thất bại...

- Ta a, thực lực của ta cao hơn hắn, một đối một chiến đấu, hắn không phải là đối thủ của ta...

- Hai người các ngươi cút sang một bên, dám tranh với ta? Muốn chết sao...

Hai người mới vừa đi vào thị trường dong binh không xa, một đám người liền vây lại, từng cái mặt đầy ân cần, mang nụ cười nồng nặc.

- Còn có thị trường kỳ ba như vậy...

Thấy những người này, Nhiếp Vân lắc đầu một cái.

Loại thị trường này, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nói thật, người tu luyện đều có tôn nghiêm thuộc về mình. Muốn tấn thăng nhất định phải không ngừng tu luyện, những người này không tu luyện, lại ở chỗ này bán mình... Thật không biết muốn làm cái gì!

------oOo------

Chương 2890: Thị trường dong binh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ở Hoàn Vũ Thần giới muốn tăng thực lực lên, mỗi một bước đều cần vô số tài nguyên! Những thứ này đều là người bình thường, tu luyện đến bình cảnh, không cách nào tiến bộ, không có tiền mua tài nguyên, thậm chí không cách nào nuôi gia đình, cũng chỉ có thể bán mình...

Nhìn biểu tình của Nhiếp Vân ở trong mắt, Ngụy Bất Tân giải thích.

Ở trong mắt hắn, đại nhân trước mắt này, là thiếu gia đại gia tộc, y

tới đưa tay cơm tới há mồm, nơi nào trải qua kinh nghiệm của người nghèo, tự nhiên không biết. Một phân tiền làm khó anh hùng hảo hán, chỉ cần có thể ăn no, tôn nghiêm tính là cái gì.

- Ân...

Kiếp trước Nhiếp Vân không có vô tận đan điền, cũng không có kinh nghiệm, tiến vào Phù Thiên đại lục, chính là như những người này, từng bước một tiến tới, cuộc sống nghèo khó, cơ hồ ăn ngủ ngoài trời, cũng không tiếc trộm cướp, cũng chính vì vậy, mới cùng Thiên Huyễn trở thành bằng hữu... Cho nên, Ngụy Bất Tân nói một cái, hắn nhất thời biết rõ, bởi vì tình huống như vậy, hắn thân có lãnh hội.

Ngẩng đầu nhìn một cái, mặc dù những người này quần áo không tốt, cũng không có khí chất cao thủ gì, nhưng Nhiếp Vân đối với những người này lại kính nể từ trong thâm tâm.

Bọn họ dùng thực lực cùng sức lao động của mình kiếm lấy tiền. Không trộm không cướp, lấy được mỗi một phân tiền đều là quang minh chính đại, chỉ bằng vào một điểm này, sẽ để cho người đáng giá tôn kính.

- Mang ta đi nhìn mấy người ngươi nói a!

Trong lòng nghĩ ra, Nhiếp Vân không ở nói nhiều, mở miệng nói.

- Được!

Ngụy Bất Tân thấy người vây lại càng ngày càng nhiều, như sợ vị Tài Thần gia này tức giận, lông mày dựng lên quát:

- Đều tránh ra!

Thân thể thoáng một cái, một cổ khí tức cường đại phun ra, ngăn cản mọi người ở bên ngoài.

- Cường giả Hoàng cảnh...

Cảm nhận được cổ khí tức này, Nhiếp Vân mới biết Ngụy Bất Tân

nhìn tầm thường, lại cũng là vị cường giả Hoàng cảnh, thậm chí thực lực còn vượt qua Chí Hào tướng quân.

Đăng đăng đăng đăng đăng!

Mọi người vốn thấy khách hàng liền chen tới, bị khí thế đè một cái, tất cả đều lui về phía sau mấy bước, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, rối rít lui về phía sau.

Nếu trước mắt là cường giả Hoàng cảnh, khẳng định không thể nào thuê bọn họ, chờ tự rước lấy nhục, còn không bằng rời đi.

Suy nghĩ ra điểm này, mọi người vây lại rối rít lui về phía sau, hai người thanh tịnh không ít.

- Đi thôi!

Ngụy Bất Tân đi về phía trước.

Thị trường dong binh này rất gần phòng đấu giá, hắn cũng thường tới, biết phạm vi cùng quy củ.

- Những người ở nơi này là cấp bậc thấp nhất, bình thường là người làm thuê cùng một ít dong binh đoàn, thợ săn, người bình thường,… có thể tạo được tác dụng không lớn, cấp bậc cao, thực lực mạnh cơ bản ở phía sau, dĩ nhiên, giá cả không phải người bình thường có thể tiếp nhận!

Vừa đi về phía trước, Ngụy Bất Tân vừa giới thiệu:

- Bình thường mà nói, chúng ta chia thị trường dong binh làm năm khu vực, khu thứ nhất, phần lớn do nửa bước Phong Vương cùng Vương cảnh hạ phẩm tạo thành, thứ hai, Vương cảnh trung phẩm, thứ ba Vương cảnh thượng phẩm, thứ tư Vương cảnh đỉnh phong, khu vực thứ năm là khu thực lực mạnh nhất, trong đó tốt xấu lẫn lộn, có Vương cảnh viên mãn, cũng có Hoàng cảnh!

Nhiếp Vân cũng không trả lời, mà căn cứ lời của hắn, vừa đi về phía trước vừa nhìn chung quanh, quả nhiên như đối phương nói, chung quanh người chờ đợi thuê, thực lực chậm rãi tăng lên, mới

đi một lát, đã có cường giả Vương cảnh thượng phẩm xuất hiện.

Thực lực của hắn bây giờ, trên thực tế cũng bất quá Vương cảnh thượng phẩm, cùng những người này không sai biệt lắm, lúc này lại là một cái thuê, một cái làm thuê, địa vị to lớn, khác nhau trời vực.

Hơn nữa hắn cũng nhìn thấy, nương theo thực lực người làm thuê tăng cao, số người đã biến thành thưa thớt.

Trước người ta tấp nập, thấy khách hàng liền nhào tới, lúc này chỉ có le que mười mấy người đứng ở cách đó không xa, thấy bọn họ đi tới, không những không vọt tới, còn mang hương vị dò xét.

Không để ý tới ánh mắt của bọn họ, Nhiếp Vân nhìn bảng hiệu ở trước người bọn họ một chút, sắc mặt không khỏi đông lại.

Không ngừng tăng lên không chỉ cấp bậc, còn có giá cả, trước thuê một ngày, nhiều nhất chỉ mấy trăm, gần ngàn Hỏa Thần Tệ, còn những thứ trước mắt này, đã dùng vạn để cân nhắc.

Một ngày một vạn Hỏa Thần Tệ, thậm chí nhiều hơn, cái giá tiền này đúng là điên rồi.

Khó trách những người này tình nguyện bị thuê, thù lao xác thực không rẻ.

- Đại nhân, trước mặt chính là khu vực thứ năm, ngươi xem một chút có người thích hợp hay không...

Đang quan sát, thanh âm của Ngụy Bất Tân vang lên.

Ngẩng đầu nhìn về phía trước, Nhiếp Vân thấy mình đi tới một khu vực mới, khu vực này tổng cộng chỉ có bảy tám người, toàn bộ đều ngồi ở trên băng ghế, bộ dáng lười biếng.

Những khu vực khác, chỉ cần người vừa tới, ít nhất cũng sẽ nhìn qua, hy vọng tìm được việc làm, mà mấy người này, chẳng qua là mí mắt khẽ nhấc, lại không có một cái nhúc nhích.

Nếu như chẳng qua là bất động thì thôi, mấy người này, trên người

không có bảng hiệu như những người trước, tu vi cũng che giấu ở trong người, để cho người ta không nhìn ra.

Nếu không phải nơi này là thị trường dong binh, nhìn cử chỉ thái độ của bọn hắn, rất khó tin bọn họ là đang đi tìm việc làm.

- Vị đại nhân này muốn thuê một hộ vệ thực lực mạnh, các ngươi nơi này người mạnh nhất là ai?

Lười chấp nhặt với những người này, khí tức cường giả Hoàng cảnh của Ngụy Bất Tân tản mát ra, nhìn về phía chung quanh.

Cảm nhận được khí tức cường giả Hoàng cảnh trên người hắn, mọi người vốn không thèm để ý chút nào, đồng loạt thẳng tắp sống lưng.

Cường giả Hoàng cảnh tự mình đến chọn người, thù lao nhất định sẽ rất nhiều.

- Đại nhân, chọn ta đi, ta tên Trương Nghị, thực lực Hoàng cảnh hạ phẩm, am hiểu phòng ngự, thích hợp bảo vệ nhất!

Một thanh niên cười khanh khách đi lên, cổ tay lộn một cái, một vật bộ dáng quân cờ trôi lơ lửng trên đỉnh đầu, xoay tít một vòng, tạo thành một màn hào quang cao cở một người, bao phủ ở bên trong.

Leng keng leng keng!

Không biết từ nơi nào bắn tới vô số mủi tên, rơi vào trên màn hào quang phát ra giòn vang liên tiếp, đối với người ở bên trong, không có chút tổn thương nào.

Thanh niên này là hiển lộ thực lực của mình, tranh thủ giá tiền cao hơn.

- Hắn là dựa vào pháp bảo mới làm ra phòng ngự, thật gặp phải nguy hiểm, chỉ có thể làm con rùa đen bị động ăn đòn, hai vị đại nhân chọn ta đi, ta tốc độ nhanh, gặp phải nguy hiểm, có thể hấp dẫn lực lượng của đối phương, hơn nữa thành công mang người phải bảo vệ rời đi!&

------oOo------

Chương 2891: Thư Thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lại một thanh niên đi tới, nhẹ nhàng thoáng một cái, trước mắt mọi người xuất hiện vài cái ảo ảnh.

- Chọn ta...

Vừa mới bắt đầu những người này tự giữ thân phận còn có chút căng thẳng, biết Ngụy Bất Tân cũng là cường giả Hoàng cảnh, tu vi còn cao hơn bọn họ, thái độ toàn bộ thay đổi, từng cái xông lại, không ngừng biểu hiện mình, kỳ vọng lấy được một giá tiền cao hơn.

Nhiếp Vân không nói gì, mà nhìn một hồi, âm thầm gật đầu.

Quả nhiên có vài cường giả Hoàng cảnh, mặc dù những người này chỉ là Hoàng cảnh sơ kỳ, nhưng sức chiến đấu chân chính bùng nổ, cũng hết sức đáng sợ, cho dù Chí Hào tướng quân thân kinh bách chiến, sợ rằng cũng không phải đối thủ.

- Đại nhân, có coi trọng ai không? Ta cảm thấy Trương Nghị, Hoàng Tiêu cũng không tệ lắm...

Nhìn một hồi, mọi người cơ hồ phô bày thực lực và tu vi ra xong, Ngụy Bất Tân lặng lẽ truyền âm.

Hắn là cường giả Hoàng cảnh, có thể nhìn ra thực lực của những người này sâu cạn. Cũng có thể suy đoán ra thủ đoạn của bọn họ rốt cuộc có hữu dụng hay không, trong những người này, để cho hắn vừa ý nhất chỉ có hai, tu vi đều là Hoàng cảnh hạ phẩm.

- Hai người kia...

Hai người kia, Nhiếp Vân cũng chú ý, đích xác là ưu tú nhất trong đám người, muốn thuê hộ vệ mà nói, không thể nghi ngờ là người

chọn lựa thích hợp nhất! Nghĩ tới đây, đang định nói mấy câu, thanh âm đã bị đánh gãy.

- Tránh ra cho ta!

Một tiếng quát từ phía sau đám người vang lên.

Nghe được thanh âm này, mọi người vốn là tiếng động lớn xôn xao, tất cả đều ngừng lại, đồng loạt tránh ra một lối đi.

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại, nói chuyện là một thanh niên bộ dáng bảo tháp, cao chừng hơn hai thước, da thịt phơi bày ở ngoài, cơ bắp cuồn cuộn, tản mát ra lực lượng mênh mông kinh người.

- Tại sao người này lại tới... không phải mấy ngày trước mới nhận nhiệm vụ sao.

- Chẳng lẽ hoàn thành...

- Đáng ghét, hắn tới, chúng ta liền không có hy vọng gì...

- Đúng vậy, bất quá cũng không có biện pháp, ai bảo thực lực người ta mạnh chứ!

Thấy tráng hán này, những người khác đều lộ ra vẻ kiêng kỵ, trong thanh âm mang không cam lòng.

- Vị tiểu huynh đệ này. Người nọ là...

Thấy mọi người đều biết tráng hán, Nhiếp Vân nhìn về phía một thanh niên bên người hỏi.

Thanh niên nhìn hắn một cái, do dự một chút mới nói:

- Người này gọi Thư Thành, thực lực Hoàng cảnh trung phẩm, cậy mạnh kinh người, chỉ thích đoạt mối làm ăn, là nhất phách của thị trường dong binh chúng ta...

- Hoàng cảnh trung phẩm? Nhất phách?

Nghe được giải thích, Nhiếp Vân lần nữa nhìn qua, quả nhiên thấy người này có chút phách lối.

Phàm là ngăn ở trước mặt hắn, cơ hồ đều bị đẩy ra bên ngoài, toàn thân cao thấp tản mát ra khí tức hung hãn.

Tu vi đạt tới Hoàng cảnh, cấp bậc so với Vương cảnh còn đáng sợ hơn, mỗi một tiểu cấp, đều chênh lệch giống như thiên địa, vì vậy Hoàng cảnh trung kỳ cùng sơ kỳ, xem ra chỉ kém một chút, trên thực tế lại có thiên địa khác biệt.

Mới vừa rồi mấy Hoàng cảnh sơ kỳ kia, cho dù toàn bộ cộng lại, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của tráng hán này.

- Các ngươi muốn thuê người? Vậy thì thuê ta đi, ta không giống những phế vật kia, thực lực mạnh nhất!

Gia hoả gọi Thư Thành kia đi tới bên cạnh hai người Nhiếp Vân, trong giọng nói mang theo ngạo khí khó có thể che giấu.

- Thực lực ngươi thật không tệ... Giá cả nói thế nào?

Ngụy Bất Tân gật đầu hỏi.

Người này thật là thực lực mạnh nhất trong thị trường dong binh, chỉ là không biết giá cả thế nào.

- Giá cả? Ta là Hoàng cảnh trung kỳ, cho ngươi giá tiện nghi thôi, một ngày hai mươi vạn Hỏa Thần Tệ!

Thư Thành nói.

- Hai mươi vạn?

Ngụy Bất Tân nhíu mày.

Hắn làm lão bản của phòng đấu giá, đối với giá thị trường cực kỳ nhạy cảm, mặc dù Hoàng cảnh trung kỳ bất phàm, nhưng cũng không đến giá tiền này.

- Hoàng cảnh trung kỳ ta cũng thuê qua, giá tiền công bình nhất là tám vạn Hỏa Thần Tệ, ngươi trực tiếp mở miệng muốn 20 vạn, có chút quá a!

Nghe Ngụy Bất Tân nói ra giá thị trường, Thư Thành nhướng mày:

- Một phần giá cả một phần hàng, nếu ta kêu ra loại giá này, đương nhiên là có bản lãnh ấy! Thế nào? Không bỏ được tiền? Không bỏ được tiền thì đừng tới thuê...

- Đại nhân, ngươi xem...

Nghe được gia hoả này vô lễ như vậy, Ngụy Bất Tân có chút nổi giận, làm thuê cũng dám lớn lối như vậy, người trước mắt này cũng thật là kỳ hoa.

Bất quá, làm chủ cũng không phải hắn, mà là thiếu niên kia, mặc dù hắn khó chịu, lại không dám nói nhiều.

- Không cần!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Tráng hán trước mắt này, mặc dù thực lực không kém, nhưng từ khẩu khí cử chỉ có thể thấy được, không phải nhân vật dễ chung đụng gì, chờ thuê không ra lực, còn không bằng không cần.

- Không cần?

Tráng hán nghe được Nhiếp Vân nói, mép nâng lên, trên mặt tràn đầy cười lạnh:

- Ngươi không cần ta cũng được, nhưng ta có thể bảo đảm, nơi này bất kỳ người nào, ngươi cũng mướn không đi, bọn họ ai dám đi với ngươi, ta bảo đảm để cho hắn không về được!

Trong thanh âm mang theo uy hiếp.

Nghe được hắn uy hiếp, những người khác đều lộ ra bất đắc dĩ, không ngừng lui về phía sau, xem ra đã sớm bị tráng hán này dọa

sợ.

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân giờ mới hiểu được.

Khó trách thanh niên kia nói người này là ác bá, bây giờ nhìn lại, quả thế.

Người như vậy hắn là vô luận như thế nào cũng sẽ không mướn, dù tiền đối với hắn mà nói không coi vào đâu, cũng sẽ không lãng phí trên người cặn bã như vậy.

Trong lòng suy nghĩ, nhìn quanh trái phải một vòng, đang tính toán không thuê trực tiếp rời đi, đột nhiên ánh mắt động một cái, rơi vào trên thân một người.

Là một trung niên có chút lạp tháp, mới vừa rồi tất cả mọi người tới biểu hiện, chỉ có hắn không nhúc nhích tựa ở góc tường, cái gì cũng không nói.

Thiên Nhãn mở ra, nhìn một vòng, ở trong mắt hắn, trung niên này thực lực cũng không cao, chỉ có Vương cảnh viên mãn, ở trong những người chờ đợi thuê kia rất bình thường, nhưng chẳng biết tại sao, cho Nhiếp Vân một loại cảm giác nhìn không thấu.

Vương cảnh viên mãn cũng giết tất mấy người, lại nhìn không thấu... Nhiếp Vân không nhịn được sinh ra một tia hứng thú.

- Ta cho ngươi thời gian cân nhắc, hai mươi vạn một ngày, thuê ta, bảo đảm có thể hoàn thành chuyện ngươi cần làm...

Thư Thành thấy Nhiếp Vân dò xét bốn phía, cười lạnh nhìn tới, một bộ ăn chắc ngươi rồi.

Hắn thấy, chỉ cần người trước mắt này muốn mướn cường giả Hoàng cảnh, liền không cách nào qua cửa ải của hắn, ở chỗ này hắn là bá vương lớn nhất, nói không cho ai đi, người nào cũng không dám đi, bị buộc bức bách, đối phương chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp nhận giá cả cccmình!

------oOo------

Chương 2892: Một chỉ oai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chuyện như vậy làm không phải lần một lần hai, mỗi lần đều có thể được như ý, không coi vào đâu.

Bất quá, thời điểm hắn tự nhận là đối phương nhất định sẽ thỏa hiệp, thiếu niên khoát tay một cái:

- Không cần! Ta đã tìm được người thích hợp!

Nói xong xoay người đi tới trung niên cách đó không xa.

- Tìm chết...

Đang nói chuyện bị cắt đứt, không cho chút mặt mũi nào, Thư Thành có chút dử tợn.

Ở chỗ này xưng bá không biết bao lâu, cho tới bây giờ còn chưa thấy qua khách hàng cố chấp như vậy!

Nếu như thực lực của ngươi cường đại thì thôi, nhìn cử chỉ động tác, trên người tản ra khí tức, bất quá là Vương cảnh, thực lực như vậy cũng dám làm càn, xem ra thật là không muốn sống!

Hừ lạnh một tiếng, lòng bàn chân của Thư Thành di chuyển, thân thể giống như ảo ảnh đánh tới, năm ngón tay mở ra, mang cảm giác áp bách nồng nặc, giống như sóng gió kinh hoàng.

Lực lượng giới vực đặc hữu của Hoàng cảnh trung kỳ, giống như muốn xé rách không gian, trong phút chốc đi tới sau lưng Nhiếp Vân.

Hắn cũng không phải là muốn giết người này, mà là muốn lập uy, một hạ mã uy, cho đối phương biết không chọn mình sẽ như thế nào!

- Lớn mật!

Ngụy Bất Tân ở một bên không có nghĩ tới Thư Thành này dám hạ thủ với khách hàng, bị dọa sợ đến mặt biến sắc, vọt tới phía trước.

Trước mắt là khách hàng lớn, là tồn tại tiện tay ném ra vài tỷ, dẫn hắn tới thuê người, là vì kết quan hệ tốt. Vạn nhất bởi vì gia hoả này mà đắc tội, ai cũng không gánh nổi trách nhiệm.

- Vèo!

Còn chưa đến bên cạnh Thư Thành, một đạo hàn mang đâm lên.

Thư Thành sớm biết hắn sẽ ngăn trở, giữ lại hậu thủ, hàn mang chính là lưu lại, mang lực lượng cường đại của Hoàng cảnh trung kỳ đâm rách không gian, đi tới bên cạnh.

- Đáng ghét!

Mặc dù Ngụy Bất Tân là một thương nhân, thực lực lại không thể khinh thường, năm ngón tay như câu, tựa như thiết trảo, nhẹ nhàng bóp một cái, liền bóp vỡ kiếm mang, bất quá mặc dù tốc độ của hắn mau, nhưng bị cái này chận đánh, đã chậm, Thư Thành giương tay đã tới lưng Nhiếp Vân.

- Hắc hắc, ta sẽ không giết ngươi, nhưng sẽ để cho ngươi nhớ dạy dỗ! Để cho ngươi biết hậu quả không nghe khuyên bảo...

Đã sớm đoán ra Ngụy Bất Tân không kịp cứu viện, Thư Thành cười hắc hắc, bàn tay đè xuống.

Hô!

Thời điểm tất cả mọi người cảm thấy thiếu niên sẽ xui xẻo, thiếu niên chậm rãi xoay người lại.

Động tác không nhanh, thậm chí có chút ít nhẹ nhàng. Nhưng không có bất kỳ động tác dư thừa nào, hai ngón tay khép lại ở một chỗ, nhẹ điểm ra.

Bàn tay của hắn không có chút lực lượng nào, giống như chỉ bằng vào thân thể, cũng giống như dưới tình thế vội vàng cấp bách nghênh đón, không có bất kỳ uy lực.

- Không biết sống chết!

Thấy một tiểu tử Vương cảnh dám dùng ngón tay ngăn cản một chưởng toàn lực của cường giả Hoàng cảnh trung phẩm như hắn, Thư Thành liên tục cười lạnh, năm ngón tay mở ra, muốn bóp vỡ bàn tay của đối phương,.

Ai ngờ còn không có tiếp xúc ngón tay, con ngươi co rụt lại, cảm thấy lạnh cả người.

Tu vi đạt tới cấp bậc như hắn, đã có thể trước thời hạn dự đoán nguy hiểm.

- Nguy rồi...

Sắc mặt trầm xuống, muốn rút tay về, nhưng đã chậm!

- Phá!

Nương theo thiếu niên hừ lạnh, ngón tay của hắn điểm trên lòng bàn tay của Thư Thành.

Động tác của hắn nhẹ nhàng linh động, giống như không có lực lượng gì, nhưng thân là người trong cuộc, trong nội tâm Thư Thành lộ ra sợ hãi nồng đậm, một loại cảm giác khủng hoảng mãnh liệt lan tràn toàn thân, không ngừng run rẩy.

Rắc rắc!

Bất quá đã chậm, bàn tay tiếp xúc ngón tay của đối phương giống như đồ sứ đụng phải đá, thanh âm rắc rắc rắc rắc không ngừng vang lên, từng vết rách lấy địa phương ngón tay của thiếu niên điểm trúng bắt đầu, lan tràn toàn bộ cánh tay.

Rào!

Thời gian nháy con mắt, toàn bộ cánh tay vỡ vụn, hóa thành bụi phấn rơi trên mặt đất.

- Cái này...

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Vốn người người đều cho rằng thiếu niên này phải xui xẻo, ai ngờ kết cục nghịch chuyển, cánh tay của Thư Thành bị chấn thành bụi phấn, tất cả mọi người sửng sốt.

Đây là cánh tay, huyết nhục chi khu, dựa theo tình huống bình thường, cho dù chặt đứt, cũng sẽ có máu tươi chảy ra, huyết nhục văng tung tóe... Bây giờ lại như đồ sứ bể thành bụi phấn, một giọt huyết dịch cũng không chảy ra, rốt cuộc là tình huống gì?

- Không gian nổ tung của cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong... Ngươi là cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong?

Cánh tay của Thư Thành vỡ vụn, liên tiếp lui về phía sau, từ trong ánh mắt phát ra sợ hãi nồng đậm.

Người khác không nhận ra chiêu này đáng sợ, nhưng hắn rất biết, đây là năng lực không gian vỡ vụn chỉ cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong mới có, mới vừa rồi cánh tay hắn tan vỡ, trên thực tế là đối phương dùng năng lực cường đại khuấy nát không gian, không gian cũng tan nát, cánh tay ở trong không gian này tự nhiên cũng không đở được, vỡ thành bụi bậm!

Tình huống như vậy, mỗi một khối thịt vụn đều bị không gian nổ tung bao bọc, tự nhiên không có huyết dịch chảy ra, thậm chí ngay cả vỡ thành cái dạng gì, cũng không thấy được!

Không để ý tới hắn nói nhảm, Nhiếp Vân xoay người tiếp tục đi tới trung niên.

Hắn không có thực lực Hoàng cảnh đỉnh phong, nhiều nhất chỉ có Vương cảnh đỉnh phong, mặc dù có thể làm ra hiệu quả này, chỉ là mấy ngày nay cảm ngộ ở Tàng Thư khố!

Lợi dụng không gian chi lực của thế giới nạp vật nổ tung, đưa tới không gian của Hoàn Vũ Thần giới xuất hiện vết rách, cho dù gần người, uy lực cũng bất quá là Hoàng cảnh thượng phẩm, có thể có hiệu quả này, thứ nhất, Thư Thành khinh địch, thứ hai, không gian chi lực của thế giới nạp vật tản mát ra, hắn có thể rõ ràng cảm nhận điểm yếu kém trong chiêu số của đối phương, tiến hành lợi dụng!

Nếu như lực công kích của đối phương nhỏ một chút, khẳng định sẽ không nghiêm trọng như vậy, hết lần này tới lần khác không có nương tay, kết quả không cần nói cũng biết, bị thương càng đáng sợ hơn, giống như gặp phải cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong công kích!

- Ngươi...

Thấy thiếu niên không quan tâm hắn, Thư Thành lộ ra vẻ nổi nóng, nhưng không dám ra tay, nếu đối phương quả thật là cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong, loại tu vi như hắn, ở trước mặt người ta ngay cả con kiến hôi cũng không tính.

Bất quá, hắn không dám tìm Nhiếp Vân phiền toái, Nhiếp Vân lại không có ý định bỏ qua hắn, đối với loại ác bá này, không nên có thương hại cùng đồng tình.

Bàn tay lộn một cái, một mảng lớn Hỏa Thần Tệ như mây đen rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng ầm… ngay sau đó, một thanh âm nhàn nhạt vang lên, giống như đang nói một sự tình đơn giản.

- Đây là hai ức Hỏa Thần Tệ, người nào giết hắn, chính là của người đó!

------oOo------

Chương 2893: Đại Lạp Tháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hai ức Hỏa Thần Tệ?

- Nhiều tiền như vậy?

Mọi người chờ đợi thuê, thấy kim tệ đầy đất, đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó từng cái lửa nóng.

Nhiều tiền như vậy, cho dù bọn họ cả đời cũng kiếm không tới!

Số tiền này, nghe con số còn có thể nhịn được, thấy chất đống như núi, khí tức lửa nóng vọt tới, sao có thể tiếp nhận, tất cả đều hét lên điên cuồng, đồng loạt nhìn về phía Thư Thành.

- Các ngươi muốn làm gì?

Cánh tay của Thư Thành bể thành bụi phấn, nguyên khí tổn hao nhiều, còn chưa kịp khôi phục, liền thấy mọi người giống như dã thú nhìn chằm chằm, bị dọa sợ đến thân thể không khỏi mềm nhũn.

Mặc dù thực lực của hắn rất mạnh, có thể để cho người kiêng kỵ, nhưng bây giờ bị thương thực lực đại tổn, hơn nữa mọi người ý chí chiến đấu sục sôi, một khi chiến đấu, tuyệt đối không đở được.

- Làm gì? Thư Thành, ta đã sớm nhìn ngươi không vừa mắt, chết đi cho ta!

- Mọi người cùng nhau tiến lên, hắn bị thương thực lực chưa đủ một phần mười, cùng nhau động thủ giết hắn, số tiền này chúng ta chia đều!

- Không sai, hai ức Hỏa Thần Tệ, chia đều mỗi người cũng có thể cầm mấy ngàn vạn, sau này không cần ở chỗ này làm thuê nữa, tìm một chỗ an an ổn ổn sống qua ngày!

- Do dự cái gì, động thủ...

Từng tiếng giận dử vang lên, tất cả mọi người ý niệm trao đổi, trong nháy mắt đạt thành nhận thức chung, vô số lực lượng đồng thời công kích qua Thư Thành.

- Các ngươi...

Không nghĩ tới mọi người thật dám động thủ với hắn, Thư Thành vừa vội vừa giận, muốn chạy trốn, đáng tiếc đường lui đã bị những người khác phong kín, chỉ có thể lâm vào khổ chiến.

Những người này chờ thuê, trước kia đều là năm bè bảy mảng, mặc cho hắn khi dễ. Lúc này có hai ức Hỏa Thần Tệ hấp dẫn, liền đoàn kết nhất trí, mỗi người lấy ra lá bài tẩy mạnh nhất, đừng nói hắn chẳng qua là Hoàng cảnh trung kỳ bị thương, cho dù Hoàng cảnh hậu kỳ cũng khó chống cự!

Chỉ chốc lát, hắn liền khắp người máu tươi, thoi thóp gần chết.

- Thật ác độc...

Ngụy Bất Tân đứng ở một bên cũng không nhúng tay, thấy tình cảnh trước mắt, chân mày không ngừng nhảy lên.

Hắn sớm biết uy lực của tiền tài rất lớn, lại không nghĩ rằng lớn như vậy, có thể để cho vô số cường giả điên cuồng!

Quay đầu nhìn về phía thiếu niên làm ra động tĩnh lớn như vậy, Ngụy Bất Tân lộ ra sợ hãi nồng đậm.

Vốn hắn thấy, thiếu niên này chỉ có thực lực Vương cảnh, không cần sợ hãi, trải qua chuyện vừa rồi, mới biết người này căn bản là giả heo ăn hổ!

Mới vừa rồi Thư Thành đánh lén, cho dù là hắn cũng phải tạm lánh mủi nhọn, đối phương ung dung chỉ một cái chẳng những phá vỡ phòng ngự, còn chấn vỡ cánh tay... Thực lực như vậy, ít nhất cũng là Hoàng cảnh hậu kỳ!

Thực lực Hoàng cảnh hậu kỳ, ngụy trang thành Vương cảnh hậu kỳ... Nếu như trước hắn thật sự có những ý nghĩ gì khác, mưu đồ gây rối, bây giờ sợ rằng đã biến thành thi thể!

Hơn nữa... chỉ thực lực cao còn thôi, mấu chốt là thiếu niên này làm việc quả quyết, thủ đoạn tàn nhẫn.

Không nói những cái khác, chỉ nói tiện tay ném ra hai ức Hỏa Thần

Tệ liền biết!

Bằng vào thực lực của thiếu niên, chém giết Thư Thành như bóp chết một con kiến, nhưng hết lần này tới lần khác không tự mình động thủ, tình nguyện ném ra hai ức Hỏa Thần Tệ, để cho những người khác động thủ... Chỉ bằng vào điểm này, hắn liền vĩnh viễn không làm được!

Làm như vậy, mặc dù bề ngoài nhìn bị thua thiệt nhiều, trên thực tế lại có thể để cho những dong binh kia, biết tài lực của hắn, để cho Thư Thành từ sâu trong nội tâm cảm thấy tuyệt vọng!

Người khác giết, mình giết, chỉ cách một chút, lại có chênh lệch long trời lỡ đất!

- Nghìn vạn lần không thể là địch...

Biết điểm này, Ngụy Bất Tân càng thêm cung kính, trong lòng âm thầm làm ra quyết định.

Đùa giỡn, đắc tội thiếu niên trước mắt này, hoàn toàn có thể không cần tự mình động thủ, chỉ tùy tiện ném ra mấy ức Hỏa Thần Tệ, chỉ bằng vào tiền tài oai, muốn giết mình, chỉ biết cái sau nối tiếp cái trước đếm không hết!

Hắn làm lão bản của Hỏa Thần đấu giá tràng, cho tới nay cho rằng mình coi như có tiền, nhưng so sánh với đối phương, giờ mới hiểu được, giống như khiếu hóa tử vậy!

Cầm tiền không phải tiền, đây mới thực sự là người có tiền!

Không đi quản kết quả của Thư Thành như thế nào, Nhiếp Vân ném ra Hỏa Thần Tệ, liền đi tới chỗ trung niên, hai mắt tập trung, nháy cũng không nháy.

Thật ra thì ném nhiều tiền như vậy, cũng không phải như Ngụy Bất Tân nghĩ, để cho Thư Thành tuyệt vọng, mà là muốn nhìn một chút phản ứng của trung niên Lạp Tháp này.

Số tiền này mới vừa ném ra, trung niên kia xác thực kinh ngạc một

chút, bất quá kinh ngạc chỉ trong chớp mắt, ngay sau đó tiếp tục tựa vào trên tường, không nhúc nhích.

Người khác bị hai ức Hỏa Thần Tệ làm mờ đầu óc, liều mạng chém giết Thư Thành, mà hắn lại không nhúc nhích, lần này không chỉ Nhiếp Vân nhìn ra vấn đề, ngay cả Ngụy Bất Tân ở một bên cũng cảm thấy kỳ quái.

Có thể tới chờ người khác thuê, khẳng định không có tiền, không có tiền thấy hai ức Hỏa Thần Tệ còn có thể giữ được bản tâm, người trước mắt này thật chỉ là Vương cảnh viên mãn?

- Không biết vị tiên sinh này, có thể báo cho biết tên họ hay không!

Thấy bộ dáng của đối phương, Nhiếp Vân càng thêm xác định suy đoán trong lòng, cười hỏi.

- Hương dã thôn dân mà thôi, không có tên họ gì!

Trung niên ngẩng đầu nhìn một cái, lần nữa cúi đầu.

- Người người đều có tên, dù là hương dã thôn dân cũng sẽ không ngoại lệ!

Đối với hắn nói, Nhiếp Vân không cảm thấy tức giận, cười nhạt nói.

- Vị thiếu gia này, hắn xác thực không có tên, ở chỗ này đợi hơn hai năm, chúng ta người nào cũng không biết tên, chỉ có thể gọi hắn là Đại Lạp Tháp!

Một người chờ thuê đi tới.

Nhiều người như vậy đồng thời vây công, Thư Thành khó có thể trốn thoát, đã toi mạng.

Giết xong Thư Thành, mọi người đều nhìn Hỏa Thần Tệ trên đất, nhưng không ai dám động thủ.

Không phải bọn hắn không muốn, mà là muốn nhìn một chút thiếu niên quyết định, nhiều tiền như vậy... thật cho bọn hắn sao?

Tiếp nhận làm thuê, cửu tử nhất sinh, những người này đều là người thông minh, biết có thể tiện tay lấy ra nhiều tiền như vậy, thiếu niên trước mắt này, chắc chắn sẽ không là người bình thường! Hơn nữa mới vừa rồi một chỉ để cho Thư Thành trọng thương... Trong lúc nhất thời mặc dù mọi người rất muốn tiền, lại không một cái dám động.

Người nói chuyện kia, chính là lá gan hơi lớn trong đám người.

- Đại Lạp Tháp? Ha hả!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Ở chỗ này đợi hai năm, không có người biết tên của hắn, đích xác có chút quỷ dị.

------oOo------

Chương 2894: Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Người này giống như không tham tiền... Mỗi lần khách hàng tới đều không tiến lên, chỉ có chân thực thiếu tiền, mới tiếp nhận nhiệm vụ, hơn nữa giá cả nhận nhiệm vụ cũng không cao, miễn cưỡng đủ một ngày ba bữa!

Người này tiếp tục nói.

- Không tham tiền... Là bởi vì hắn biết tiền vô dụng với hắn!

Nhiếp Vân gật đầu một cái, hai mắt lấp lánh nhìn trung niên trước mắt.

- Ta cũng muốn tiền, chẳng qua là không có thực lực mà thôi... Đừng nói ta cao lớn như vậy...

Nghe đối thoại của hai người vào trong tai, trung niên ngáp một cái.

- Phải không?

Đối với hắn nói, Nhiếp Vân nửa chữ cũng không tin, nhẹ nhàng cười một tiếng:

- Đường đường cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong, nếu như muốn tiền... nên rất đơn giản a!

- Cái gì? Hoàng cảnh đỉnh phong? Ta là Vương cảnh viên mãn... ánh mắt của vị thiếu gia này thật không tốt a!

Ánh mắt của trung niên thoáng qua một đạo hàn mang, ngay sau đó lười biếng nói.

- Ánh mắt không tốt?

Nhiếp Vân cười một tiếng:

- Ta xem qua một quyển sách, gọi là Chí Kỳ Lục, phía trên ghi lại rất nhiều chuyện ta đến bây giờ cũng không biết rõ, không biết tiên sinh có thể vì ta giải đáp một chút hay không!

Nghe hắn đột nhiên nói Chí Kỳ Lục, tất cả mọi người sửng sốt một chút, đồng loạt nhìn tới, ngay cả Ngụy Bất Tân cũng gãi đầu, không biết thiếu niên này rốt cuộc muốn làm cái gì.

Không phải hoài nghi trung niên Lạp Tháp này là Hoàng cảnh đỉnh phong sao? Tại sao lại nói tới sách rồi?

- Chí Kỳ Lục ghi chép chuyện lạ của toàn bộ Hoàn Vũ Thần giới, rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, chưa bao giờ nghe qua!

Đối với mọi người nghi ngờ, Nhiếp Vân không thèm để ý, ngược lại cười nhạt, hai mắt nhìn chằm chằm trung niên Lạp Tháp:

- Ở trên quyển sách kia, ta thấy một loại thủ đoạn âm độc, gọi là Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ, không biết vị tiên sinh này nghe nói qua chưa!

Nghe được Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ, quả đấm của trung niên Lạp Tháp căng thẳng, ống tay áo động hai cái, trong mắt lần nữa có một đạo sát cơ thoáng qua, ngay sau đó biến mất, thanh âm hơi tịch mịch:

- Ta chỉ là người bình thường, danh tự này nghe một chút liền biết rất cao thâm, chân thực chưa nghe nói qua!

- Ân? Các ngươi thì sao?

Nhiếp Vân tựa hồ đoán ra hắn sẽ nói như vậy, cười nhìn về phía đám người Ngụy Bất Tân.

- Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ... Chúng ta cũng chưa nghe nói qua!

Những người khác không biết vì sao vị thiếu gia này sẽ hỏi như vậy, còn nói ra tên quyển sách nào đó, tất cả đều lắc đầu, vẻ mặt mê hoặc.

Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ, chỉ tên thôi liền có thể nghe ra là một loại công phu âm độc, về phần lai lịch, không có người biết.

- Nếu tất cả mọi người chưa từng nghe qua, ta có thể giải thích cho các ngươi một chút!

Nhiếp Vân nói:

- Loại chỉ pháp này, cần phải chiếm đoạt thuần âm của nữ nhân mới có thể luyện thành, vô cùng âm hàn. Một khi bị loại chỉ pháp này đánh trúng, âm độc khí xâm nhập kinh mạch, kinh mạch toàn thân sẽ cắt thành chín chặn, thực lực trăm không tồn một! Hơn nữa mỗi ngày vào giờ Tý, thời khắc âm khí đậm đặc nhất, khí âm hàn sẽ từ trong cơ thể phát tác, để cho toàn thân người ta sinh ra băng sương, thậm chí giới tính cũng sẽ xảy ra vấn đề, biến thành người lưỡng tính!

- Biến thành người lưỡng tính?

- Cái này... Còn có loại công phu âm độc như vậy?

- Cái này không thể nào a, chưa từng nghe nói qua...

Những người khác nghe được Nhiếp Vân giới thiệu, tất cả đều giật mình.

Hấp thu thuần âm của nữ nhân mới có thể luyện thành tuyệt chiêu, bị công kích thực lực trăm không tồn một thì thôi, mỗi ngày giờ Tý còn sẽ biến thành người lưỡng tính... Thiệt hay giả?

Trong lòng tất cả mọi người đều run run, nếu quả thật trúng loại chỉ pháp âm độc này, làm nam nhân, sợ rằng sống không bằng chết!

Bất đồng phản ứng của mọi người, toàn thân trung niên Lạp Tháp run run, sát cơ trong mắt không che giấu được, nhìn chằm chằm thiếu niên ở trước mắt, tựa hồ tùy thời sẽ xuất thủ.

Đối với sát ý của hắn, Nhiếp Vân không thèm để ý, cười một tiếng, tiếp tục nói:

- Loại biến hóa này, mỗi ngày kéo dài thời gian cũng không lâu, chỉ có chừng một canh giờ, bất quá... chỉ pháp âm độc này không phải đơn giản như vậy!

- Cái này còn đơn giản?

Mọi người đều sửng sốt một chút.

Kéo dài một giờ, toàn thân băng sương, giới tính không bình thường... Cái này còn đơn giản?

- Chẳng lẽ còn có đáng sợ hơn?

Ngụy Bất Tân không nhịn được hỏi.

Hắn thân là lão bản của Hỏa Thần đấu giá tràng, tự nhiên kiến thức rộng, nhưng nghe được thế gian lại có công phu âm độc như vậy, vẫn cảm thấy không tưởng tượng nổi.

- Không sai, còn có đáng sợ hơn!

Trong mắt Nhiếp Vân lóe lên vẻ chán ghét, nói tiếp:

- Cái chỉ pháp này, chẳng những hấp thu nữ nhân thuần âm, còn phải chiếm đoạt kịch độc của rắn! Vì vậy trong chỉ pháp, còn mang theo độc tính cực mạnh! Mỗi ngày giờ Tý, âm khí đánh tới, để cho người ta không chịu nổi, mà buổi trưa, thời điểm dương khí dày đặc nhất, độc khí sẽ xông tới... Loại độc rắn này, không để cho người trí mạng, lại để mặt ngoài thân thể hóa thành da rắn, toàn thân trở nên âm lãnh như độc xà!

- Sinh ra da rắn? Cái này... Làm sao có thể?

- Nếu như ta dinh ra da rắn, tuyệt đối không muốn sống...

Nghe được Nhiếp Vân giới thiệu, tất cả mọi người giật nảy mình, từng cái mặt không chút máu.

Không cần phải nói quá nhiều, chỉ hai điểm này, sẽ để cho người biết Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ kia đáng sợ!

Thật không biết rốt cuộc là người nào, sẽ tu luyện công phu âm độc như vậy!

- Vị tiên sinh này, không biết ta nói có đúng hay không?

Nói xong những thứ này, Nhiếp Vân nhìn về phía trung niên Lạp Tháp.

Nghe được câu hỏi của hắn, những người khác cũng hiểu được, vị thiếu gia này nhất định là nhìn ra cái gì, muốn từ trung niên loa hỏi ra nói tới.

- Chẳng lẽ...

Nghĩ đến một loại khả năng, mọi người không nhịn được lui về phía sau mấy bước.

Nếu như vị thiếu gia này đoán không sai, Đại Lạp Tháp cùng bọn họ chung sống lâu như vậy trúng Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ, giới tính có chút thay đổi mà nói... Bọn họ thật khó có thể tiếp nhận.

- Ta không biết ngươi đang nói cái gì!

Trung niên tức giận, thanh âm nghe vững vàng, nhưng hai tay không ngừng run rẩy lại bán đứng hắn, cho thấy nội tâm không bình tĩnh.

- Không biết? Bây giờ sắp tới buổi trưa, ngươi có thể lộ da ra cho chúng ta nhìn một chút hay không?

Nhiếp Vân nói.

Nghe nói như vậy, ánh mắt của trung niên lộ ra một tia khủng hoảng, bất quá ngay sau đó xoay người, không nói chuyện.

------oOo------

Chương 2895: Ngươi nói gì?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cường giả Vương cảnh viên mãn, lực lượng trong cơ thể viên mãn như ý, cho dù mấy năm không tắm, toàn thân cũng sẽ không phát ra mùi hôi, cũng sẽ không để cho quần áo trở nên bẩn! Trừ khi... có người cố ý để cho quần áo cùng thân thể có thứ mùi này, che giấu vảy rắn xuất hiện ở buổi trưa!

Bất kể hắn trả lời hay không, Nhiếp Vân tiếp tục nói.

Vốn mọi người còn cảm thấy thiếu niên nói có chút kỳ quái, cảm thấy trung niên Lạp Tháp không thể nào thân trúng độc chỉ, nghe nói như vậy, sửng sốt một chút, đồng loạt nhìn về phía Đại Lạp Tháp cách đó không xa.

Trên người hắn tanh hôi, ăn mặc khó coi, tất cả mọi người không tinh tế quan sát, như sợ làm dơ mình, bây giờ tập trung chú ý quan sát, lập tức phát hiện địa phương không đúng.

- Giống như thật có vảy rắn...

- Các ngươi nhìn trên mặt hắn, mặc dù dầu nhớt rất dầy, lại không che giấu được, đúng là có!

- Thật đáng sợ...

Tất cả mọi người giật nảy mình, lần nữa lui về phía sau.

Cùng nhau chung sống hơn hai năm, nằm mơ cũng không nghĩ tới trung niên Lạp Tháp lại trúng chiêu số quỷ dị như vậy.

Có mấy cái thường khi dễ hắn, sắc mặt tái nhợt, sợ bị vạ lây, không ngừng run rẩy.

- Nếu bị ngươi xem ra, ta cũng sẽ không che đậy, ngươi rốt cuộc người nào, là ai phái tới!

Thấy ánh mắt của mọi người toàn bộ tập trung tới, không che giấu được nữa, trung niên Lạp Tháp không tránh né nữa, chợt đứng lên, thân thể rung một cái, quần áo bẩn toàn thân giống như da rắn rớt xuống đất, lộ ra dung mạo ẩn núp bên trong.

Quả nhiên như độc xà, toàn thân bị vảy che chắn, âm hàn nhập vào cơ thể, để cho người ta xem một chút, liền cảm thấy trong dạ dày ê ẩm, chán ghét không nói ra được.

Ầm!

Khí tức trên người trung niên Lạp Tháp cũng kéo lên, không còn là Vương cảnh viên mãn nữa, mà càng ngày càng mạnh, giống như cuồng phong bạo vũ.

- Ngươi muốn làm gì?

Ngụy Bất Tân hét lớn, đi tới trước người Nhiếp Vân. Hắn làm như vậy không phải lo lắng Nhiếp Vân an nguy, mà là có mục đích khác.

Thương nhân trục lợi, nghĩ đều là lợi ích.

Vị trước mắt này chẳng những là Tài Thần gia, lại là cường giả siêu

cấp, nhân vật như vậy, nhất định là hậu bối của một đại thế lực, lúc này nếu như có thể biểu hiện tốt, sau này nhất định sẽ đạt được chỗ tốt lớn hơn nữa.

- Ta không muốn làm gì, chỉ muốn kéo dài hơi tàn, ai ngờ, cuộc sống không thể như nguyện, đã như vậy... Mọi người dứt khoát lấy mạng đổi mạng! Dù sao cuộc sống như thế ta cũng chịu đủ rồi!

Trung niên Lạp Tháp giận dử gầm to, vảy trên mặt trở nên tươi đẹp đỏ thắm, dử tợn đáng sợ, giống như một con độc xà nhân.

Khí tức cường đại, ở chung quanh không ngừng cổ đãng, càng ngày càng đậm, những người xem náo nhiệt đồng loạt lui bảy tám bước, đầu toát ra mồ hôi lạnh, hoảng sợ biến sắc.

Cho tới bây giờ bọn họ mới biết, trước kia gia hoả một mực bị người khi dễ không nói lời nào, lại có thực lực như thế!

Hai năm trước trung niên Lạp Tháp này đi tới thị trường dong binh, cả ngày lẫn đêm không nói một câu, thường bị cướp nhiệm vụ, bị khi dễ, lại không nói cái gì, mới đầu mọi người cảm thấy khi dễ người như vậy tương đối thú vị, nhưng thời gian lâu dài, liền không còn hứng thú, mỗi lần gặp phải việc xuất lực không được cám ơn, nguy hiểm lớn, cũng sẽ phân cho hắn một chút, lâu ngày đã thành thói quen!

Tất cả mọi người cho rằng người này đầu óc có vấn đề, dễ khi dễ... nằm mơ cũng không nghĩ tới, gia hoả ngày ngày bị bọn họ khi dễ không dám hoàn thủ, thực lực chân chính lại mạnh mẽ như vậy!

Thực lực như vậy, đừng nói động thủ, một cái ý niệm cũng có thể để cho bọn họ tử vong! Cho dù Thư Thành vừa mới bị bọn họ chém giết, cũng không đở được!

- Xong rồi...

Trong lòng mọi người sinh ra tuyệt vọng, hận không thể lập tức biến thành con rùa đen, trốn ở trong vỏ.

- Ha ha ha ha!

Không giống mọi người sợ hãi, khí tức đối phương càng ngày càng mạnh, Nhiếp Vân không những không sợ, ngược lại cười to lên.

Hắn mượn dùng không gian chi lực của thế giới nạp vật, dưới tình huống gần người, có thể sánh ngang cường giả Hoàng cảnh hậu kỳ, nhưng đối phương ít nhất là cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong, cho dù thực lực của hắn tăng gấp mười lần, cũng khẳng định khó có thể chống lại.

Bất quá... Chống lại không được, vì sao phải chống?

Lần này hắn là tới thuê thuộc hạ, không phải là tìm đối thủ!

Đối phương kích động như thế, rất rõ ràng, là hiểu lầm thân phận của hắn, lầm cho rằng mình là cừu gia tìm tới.

Tiếng cười của Nhiếp Vân không dùng bất kỳ lực lượng nào, càng không có năng lực công kích, dựa theo đạo lý, ở dưới khí tức khổng lồ của cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong, không có chút gợn sóng nào, nhưng kết quả lại không giống người khác tưởng tượng, khí tức cuồng bạo ngừng lại, ánh mắt của trung niên Lạp Tháp lấp lánh nhìn tới.

- Cười cái gì? Phía sau ngươi cất giấu người nào thì gọi ra đi, mới vừa rồi ngươi đánh bại Thư Thành, mặc dù thủ đoạn không kém, nhưng chỉ có thực lực như vậy mà nói, còn không giết được ta!

Trung niên Lạp Tháp nhìn quanh trái phải.

Nếu triển lộ ra thực lực phong cấm, hắn đã không tính sống, dù sao cũng là một lần chết, có thể kéo một cái tốt một cái.

Mới vừa rồi Nhiếp Vân phá vỡ công kích của Thư Thành, của Ngụy Bất Tân không nhìn ra thực lực sâu cạn, hắn lại có thể nhìn ra.

Trong công kích của Nhiếp Vân mang thành phần thủ xảo, sức chiến đấu chân chính chỉ khoảng Hoàng cảnh hậu kỳ, tuyệt không đạt tới đỉnh phong!

Có phán đoán này, hắn mới xác định, sau lưng thiếu niên khẳng định còn cất giấu những người khác, nếu không tuyệt không dám một người tới!

Nếu như người nọ tới tốt nhất, có thể nhân cơ hội giết, chết cũng đáng, dĩ nhiên, nếu trước khi chết còn có thể thấy nàng, chết có gì phải sợ!

Chính vì vậy, hắn cũng không có vội động thủ.

- Giết ngươi? Ta vốn không có ý định giết ngươi, giết hay không giết lại có quan hệ gì?

Nhiếp Vân mang nụ cười thản nhiên.

- Không giết ta? Ngươi cho rằng ta có tin hay không?

Trung niên Lạp Tháp nhướng mày:

- Không ra phải không? Vậy cũng chớ trách ta không khách khí, giết ngươi, ta không tin bọn họ không xuất hiện!

Ầm!

Tiếng nói vừa dứt, trung niên Lạp Tháp động, một cây trường thương đột ngột xuất hiện, lăng không đâm một cái, không gian trước mủi thương nổ tung, tạo thành một sợi giây nhỏ, đâm thẳng mi tâm của Nhiếp Vân.

Sợi giây nhỏ này nhìn uy lực không mạnh, chỉ có người bị nó tập trung mới biết nó đáng sợ.

Bị nó tập trung, giống như bị rắn độc giảo hoạt để mắt tới, vô luận tốc độ nhanh ra sao, động tác bén nhạy thế nào, cũng không thể tránh né!

------oOo------

Chương 2896: Cơ hội (1)

Dù chạy trốn tới một không gian khác, cũng sẽ đuổi tới, như hủ cốt chi độc, không cách nào tránh thoát.

Đáng sợ!

Người trước mắt này, sợ rằng không chỉ Hoàng cảnh đỉnh phong, cho dù ở trong, đỉnh phong cũng coi như đỉnh tiêm!

- A...

Cảm nhận được cổ lực lượng này, Ngụy Bất Tân nguyên bản còn muốn trang bức, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Mặc dù hắn là Hoàng cảnh hậu kỳ, nhưng trên thực tế đều là thiên tài địa bảo chồng chất, sức chiến đấu nhiều nhất mạnh hơn Hoàng cảnh trung kỳ một chút, không nói người khác, cùng Thư Thành mới vừa rồi sinh tử đấu, sợ rằng cuối cùng chết sẽ là hắn!

Thực lực như vậy đối mặt Hoàng cảnh đỉnh phong, như thế nào chống đở được, thân thể mềm nhũn, té ngã trên đất.

Đừng nói cứu Nhiếp Vân, mình có thể sống cũng không tệ!

Không giống Ngụy Bất Tân sợ hãi, đối mặt thương mang căn bản không cách nào ngăn cản, Nhiếp Vân không những không sợ, ngược lại mỉm cười nhàn nhạt.

Hắn không phải có nắm chắc ngăn cản, mà là... Không có ngăn cản!

Không chỉ như vậy, còn nhắm mắt lại, đưa cánh tay ra, toàn thân cao thấp không có phòng ngự chút nào!

Loại động tác này, ở trong mắt người khác, tuyệt đối là tìm chết!

Nhưng mà động tác rõ ràng tìm chết như vậy, lại không chết, thương mang đi tới giữa chân mày hắn giống như bị người chặn

lại, đột nhiên thay đổi phương hướng, đâm về phía vách tường.

Ầm!

Vách tường sụp đổ, bụi mù sinh ra, bay lên đầy trời.

- Ha hả!

Nhiếp Vân mở mắt, hai tay chắp sau lưng, thần sắc lạnh nhạt nhìn tới.

Giống như đối với công kích trước đó, hắn sớm có phán đoán, phong khinh vân đạm.

- Tại sao ngươi không tránh? Chẳng lẽ muốn chết?

Thân thương của trung niên Lạp Tháp không ngừng run rẩy, mới vừa rồi cưỡng ép thay đổi phương hướng thương mang, cho dù là hắn cũng có chút không khống chế được.

- Ngươi không có ý giết người... vì sao ta phải tránh?

Nhiếp Vân cười nói.

Mặc dù thực lực của hắn kém xa người trước mắt, nhưng không gian chi lực của thế giới nạp vật vô hình vô sắc, tản mát ra, lại nhìn rõ ràng tình huống chung quanh.

Thương mang của trung niên Lạp Tháp cực kỳ cường đại, nhìn vô cùng phẫn nộ, lại không có sát ý quá lớn!

Bởi vì trong lòng hắn có hoài nghi.

- Nếu như là người của hắn, thì sẽ không nói nhảm nhiều như vậy, khẳng định trực tiếp động thủ, ngươi rốt cuộc là người nào...

Không có giải thích, không có hỏi nhiều, trung niên Lạp Tháp tựa hồ muốn xem thân phận của thiếu niên trước mắt này.

- Ta không phải ai, chẳng qua là một người đi ngang qua nơi đây,

hơn nữa có thể giúp ngươi giải quyết thống khổ!

Thanh âm của Nhiếp Vân không lớn, lại giống như sấm sét vang lên trong lòng đối phương.

- Ngươi nói gì?

Trung niên Lạp Tháp kích động hỏi.

- Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ, thuộc tính thuần âm, tổn thương linh hồn, chỉ có thể dựa vào tâm hỏa trấn áp! Bảo vật thuần dương khan hiếm khó tìm, tất cả đều nổi tiếng thiên hạ, người người đều biết!

Không có trả lời câu hỏi của đối phương, trên mặt Nhiếp Vân lộ ra nụ cười thản nhiên.

Không cần hắn nói, lúc này những người khác cũng đoán được vật thuần dương là cái gì, từng cái kỳ quái nhìn tới, hy vọng có thể từ vẻ mặt của trung niên Lạp Tháp nhìn ra cái gì, bất quá đáng tiếc, người này siết chặc quả đấm, háo hức kích động, những cái khác lại không biểu hiện ra.

- Hỏa Thần tông Hỏa Thần Đại Đạo, hỏa nhiệt chí dương, chính là khắc tinh của Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ, nếu như có thể tìm được một đệ tử hạch tâm của Hỏa Thần tông, toàn lực cung cấp lực lượng trừ độc cho ngươi, tất có thể thanh trừ sạch sẻ...

Hai mắt Nhiếp Vân nhìn chằm chằm trung niên Lạp Tháp, đôi môi mang nụ cười nhàn nhạt:

- Không biết ta nói những thứ này, có phải nói bậy hay không? Biết những thứ này, ngươi còn muốn giết ta hay không?

- Ngươi...

Trung niên Lạp Tháp toàn thân căng thẳng.

Sau khi trọng thương, đi tới Hỏa Thần thành chính là hy vọng có thể mượn loại hỏa diễm chí dương này giải quyết vấn đề trong cơ

thể, chỉ tiếc đệ tử hạch tâm của Hỏa Thần tông luôn ở trong tông môn, nào có dễ dàng gặp được như vậy, cho dù gặp phải, lại có người nào nguyện ý vì hắn xuất thủ?

Mấy lần thí nghiệm không có kết quả, ngay cả chính hắn cũng muốn buông tha, vốn chỉ muốn tránh ở trong đám người cả đời, không nghĩ tới còn bị người phát hiện.

Cặp mắt cảnh giác nhìn thiếu niên trước mắt, đến bây giờ hắn cũng không biết là hỉ hay bi, là phúc hay họa.

Dựa theo đạo lý, nếu như đối phương là “hắn” phái tới, đoán ra thân phận của mình, khẳng định đã động thủ. Tuyệt đối không thể nói nhảm nhiều như vậy! Nếu không phải... vì sao có thể đoán ra bản thân trúng độc chiêu? Nói ra tất cả vấn đề?

- Không cần đoán. Ta không thuộc về bất kỳ thế lực nào, chẳng qua là vô tình tới đây, tìm một thị vệ mà thôi!

Từ biểu tình của đối phương, Nhiếp Vân biết hắn đang suy đoán thân phận của mình, nhẹ nhàng cười một tiếng:

- Thực lực của ngươi không kém, ta có ý thu ngươi, dĩ nhiên có nguyện ý hay không, là ngươi tự mình quyết định!

- Thu ta làm thị vệ?

Trung niên Lạp Tháp nhìn chằm chằm thiếu niên, muốn từ trong mắt hắn nhìn ra câu nói này thật giả, bất quá, để cho hắn thất vọng. Thiếu niên này nhìn tuổi tác không lớn, ánh mắt lại sâu như biển, không có bất kỳ tâm tình ba động, cho dù là hắn cũng không nhìn ra cái gì.

- Ta luôn làm theo ý mình, dù bây giờ chán nãn, cũng sẽ không thay đổi tín ngưỡng cùng cử động của mình...

Khoát tay một cái, trung niên Lạp Tháp xoay người, thân thể co rụt lại, lần nữa trở về chỗ cũ, tựa như tuyệt thế cao nhân mới vừa rồi khí thế ngập trời, lần nữa biến thành một tên khất cái.

- Nếu như ngươi bằng vào thực lực, tiền tài để cho ta khuất phục, ta tình nguyện chết cũng sẽ không đồng ý!

- Ngươi suy nghĩ nhiều!

Nhiếp Vân cười một tiếng:

- Nếu như ta nói... Có thể giúp ngươi giải quyết Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ trong cơ thể thì sao?

- Cái gì?

Thân thể trung niên Lạp Tháp rung một cái, toàn thân kích động giống như bị kinh phong.

Bị Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ hành hạ nhiều năm, hắn so với ai khác càng khát vọng khỏe mạnh. Nếu quả thật có thể khôi phục như lúc ban đầu, không chịu đựng hành hạ. Bất kỳ giá nào, cũng sẽ không tiếc! Chẳng qua là... Để cho hắn trở thành thị vệ của người khác, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh, hắn lạikhông muốn!

Vã lại...

- Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ uy lực cường đại, chỉ có đệ tử hạch tâm nhất của Hỏa Thần tông mới có thể giải quyết, hơn nữa cho dù giải quyết, cũng sẽ tổn thương căn nguyên của mình, sống không bằng chết... Ngươi nói có thể giải quyết? Để cho ta làm sao tin tưởng?

Nhịn được kích động trong lòng, trung niên Lạp Tháp nói.

------oOo------

Chương 2897: Cơ hội (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không phải hắn không muốn tin tưởng đối phương, chẳng qua là Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ thực quá đáng sợ, giống như hủ cốt chi độc, nương theo thời gian càng ngày càng nặng không ngừng ăn

mòn sinh cơ thân thể, không cách nào thoát khỏi.

Cho dù trước mắt là đệ tử hạch tâm của Hỏa Thần tông, trong cơ thể có lực lượng Hỏa Thần chí dương, muốn hoàn toàn tiêu trừ Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ trong cơ thể hắn mà nói, cũng phải hao phí tu vi toàn thân, làm không tốt sẽ tổn thương mình!

Cũng chính vì vậy, dù bỏ ra nhiều hơn nữa, cũng không ai nguyện ý trị cho hắn, một mực kéo đến bây giờ.

- Có tin hay không là chuyện của ngươi... Có thể trị liệu hay không là chuyện của ta! Ngươi chỉ có một lần cơ hội lựa chọn!

Nhiếp Vân chắp hai tay ở sau lưng:

- Ngụy lão bản, chúng ta đi!

Nói xong, không nói thêm nữa, xoay người rời đi.

- Cái này...

Ngụy Bất Tân sửng sốt một chút.

Hắn thấy, thiếu niên nói nhiều như vậy, không phải là muốn thu người trước mắt này làm thị vệ sao... sao lời còn chưa nói hết, đối phương cũng không có xác định có đồng ý hay không, liền xoay người rời đi?

- Hắn...

Chỉ có trung niên Lạp Tháp muốn nói gì, nhưng lời còn chưa nói ra, đã thấy thiếu niên đi xa.

Mặc dù tốc độ của thiếu niên không nhanh, lại từng bước một đi về phía trước, không có chút dừng lại nào, mấy tức sau, đi liền ra ngoài mấy chục thước, sắp biến mất rồi.

- Được rồi, hắn muốn làm gì cũng được a!

Làm thương nhân, dựa theo phỏng đoán của hắn, nếu Tài Thần gia

này có thể giúp trung niên Lạp Tháp kia giải quyết thương thế trong cơ thể, hoàn toàn có thể treo giá, trước ép sạch sẻ thứ tốt trên người đối phương lại nói!

Tài sản trên người một cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong... Tuyệt đối không đơn giản!

Cơ hội như vậy, sao có thể xoay người rời đi?

- A, ta biết, đây là phương pháp dục cầm cố túng, tranh thủ lợi ích lớn hơn nữa

Vội vàng theo sau, ánh mắt của Ngụy Bất Tân sáng lên.

Thương gia mua bán, nếu như một phương quá nóng lòng, đối phương sẽ nắm quyền chủ động trong tay, thiếu niên trước mắt rất rõ ràng am tường đạo này, bây giờ rời đi, cũng không phải là không muốn nói, mà là muốn lấy được lợi ích lớn hơn!

- Lợi hại!

Lặng lẽ đưa ra ngón tay cái.

Cho tới giờ khắc này hắn rốt cuộc biết vì sao thiếu niên trước mắt có nhiều tiền như vậy, chỉ là năng lực mặc cả này, thì không phải hắn có thể so sánh.

Nếu như cho Nhiếp Vân biết ý nghĩ của hắn, nhất định sẽ dở khóc dở cười.

Mặc dù hắn cần một cường giả Hoàng cảnh làm thị vệ, nhưng mà có kiêu ngạo của mình, đối phương nguyện ý thì thôi, không muốn, tuyệt sẽ không cưỡng cầu.

Thị vệ cần tuyệt đối thần phục, mà không phải tâm khẩu bất nhất!

Ngoài ra, hắn cũng muốn nhìn xem người này rốt cuộc làm ra lựa chọn như thế nào.

Đây là một cơ hội, nắm chặc, đi theo mình, giải quyết tai họa ngầm

trên người là chuyện tất nhiên, không nắm bắt, sau này sợ rằng chỉ có thể không có tiếng tăm gì núp ở trong người bình thường, còn phải vĩnh viễn chịu đựng thống khổ!

Nhìn Nhiếp Vân cùng Ngụy Bất Tân rời đi, sắc mặt trung niên Lạp Tháp lúc đỏ lúc trắng, không biết nghĩ cái gì.

- Liều mạng!

Ở tại chỗ quấn quít chốc lát, cắn răng một cái, vội vàng đuổi theo hai người Nhiếp Vân.

Hắn biết, nếu như lần này không nắm chặt cơ hội, sợ rằng sau này sẽ không có cách nào giải quyết Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ trong cơ thể!

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Đại Lạp Tháp lại là cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong?

- Lần trước ta đoạt của hắn hơn phân nửa Hỏa Thần Tệ, bây giờ hiển lộ thực lực, sẽ không giết ta chứ...

- Sẽ không, nếu thật động thủ, mới vừa rồi đã động, toàn bộ chúng ta chung vào một chỗ cũng không phải đối thủ...

Đám người Nhiếp Vân rời đi, người chung quanh mới từ trong khiếp sợ khôi phục lại, từng cái mắt lớn trừng mắt nhỏ, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

Mới vừa rồi bất luận là vị thiếu gia kia hay Đại Lạp Tháp, đều cho bọn hắn quá nhiều rung động, trong lúc nhất thời khó có thể tiêu hóa.

- Đừng nghĩ nhiều như vậy, tiền kia làm sao bây giờ?

Thời điểm mọi người ở đây đờ đẫn, một thanh âm hô lên.

- Đúng vậy, số tiền này làm sao bây giờ? Mới vừa rồi đánh chết Thư Thành, ta cũng xuất lực, bây giờ còn có thương tích trên

người!

- Ở nơi này người nào không bị thương? Ngươi còn muốn cầm nhiều sao?

- Hắc hắc, ta đề nghị mọi người tốt nhất chớ cướp, nếu không, bị vị thiếu gia kia thấy, chúng ta khẳng định cũng không sống được!

- Mới vừa rồi ai cũng chiến đấu, ra lực, ta xem không bằng chia đều đi!

- Không sai, chia đều...

Vốn là thấy Hỏa Thần Tệ đầy đất, cũng muốn xông qua cướp đoạt, bất quá cuối cùng tất cả đều ngừng lại.

Thiếu gia kia thủ đoạn lợi hại như vậy, vạn nhất núp ở một bên nhìn lén, nếu bởi vì cướp đoạt đắc tội hắn, liền thảm.

Dù sao hai ức Hỏa Thần Tệ, cho dù bọn họ chia đều, cũng có thể được mấy ngàn vạn, cả đời cũng xài không hết, cướp hay không cướp không có ý nghĩa quá lớn.

Vì vậy khu vực này xuất hiện một màn để cho tất cả mọi người mở rộng tầm mắt, Hỏa Thần Tệ đầy đất lại không có ai tranh đoạt, ngược lại đều đâu vào đấy, mỗi người bao nhiêu, không ai lấy nhiều chút nào...

Không trách bọn họ cẩn thận, một màn mới vừa rồi thực quá rung động, tiền mặc dù tốt... nhưng mệnh quan trọng hơn!

Những người này chia tiền xong, lập tức rời Hỏa Thần thành, sau này không ai ló đầu ra nữa, ngoan ngoãn làm phú gia... Dĩ nhiên, những cái này đều là nói sau, không có quan hệ gì tới Nhiếp Vân.

Lúc này Nhiếp Vân đã trở lại phòng đấu giá.

- Ngụy lão bản, làm phiền tìm cho ta một chỗ an tĩnh!

Dừng bước, Nhiếp Vân phân phó một câu.

Còn không có rời thị trường dong binh, hắn cũng biết trung niên Lạp Tháp tới rồi, đối với quyết định của người này, hắn còn tương đối hài lòng.

Thời điểm nên làm quyết định nhất định phải làm ra quyết định, vận khí cũng không phải một mực ở trên thân một người, một khi mất đi còn muốn bắt lấy, là cơ bản không thể nào.

Tốc độ làm việc của Ngụy Bất Tân rất nhanh, chừng mười cái hô hấp sau, liền dọn ra một căn phòng.

Chung quanh có đầy các loại cấm chế, cho dù cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong, cũng không cách nào dưới tình huống không phá hư nghe lén, nhìn lén chuyện phát sinh bên trong.

Vừa tiến vào trong đó, Nhiếp Vân cũng biết, đây là địa phương Hỏa Thần đấu giá tràng tiếp khách hàng trọng yếu nhất.

Ngụy Bất Tân cũng thức thời, an bài xong hết thảy, liền đi ra ngoài. Rất nhanh trong căn phòng chỉ còn lại Nhiếp Vân cùng trung niên Lạp Tháp.

Phốc thông!

Nhiếp Vân đang suy nghĩ đối phương sẽ nói như thế nào, lại thấy trung niên này quỳ sụp xuống đất:

- Kính xin công tử cứu ta!

------oOo------

Chương 2898: Điều kiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi tin tưởng ta có thể cứu ngươi?

Nhiếp Vân cũng không nóng nảy, cười hỏi.

Mới vừa rồi người này còn chưa tin, không nghĩ tới thời gian không lâu đã hoàn toàn thay đổi thái độ.

- Công tử có thể nhìn ra trên người ta trúng Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ, đã nói rõ có thể cứu ta, là ta mới vừa rồi lòng nghi ngờ quá nặng, xin công tử thứ lỗi!

Trung niên Lạp Tháp vội nói.

Hắn nói chính là lời trong lòng.

Những năm này bị đuổi giết, vị trước mắt này một hơi nói ra tình huống trên người hắn, còn tưởng rằng lần nữa bị bắt, lúc này mới có chút thất thố, tỉnh táo lại mới biết, không phải có chuyện như vậy.

Nếu thật là đối phương tìm được mình, dựa theo bản tính của người kia, mình coi như bất tử, cũng gặp phải nhục nhã vô tận, thiếu niên trước mắt này đối với hắn không những không có chút nhục nhã nào, trả lại cho đầy đủ tôn trọng, chỉ một điểm này, liền tuyệt không phải người nọ, hoặc là thuộc hạ của người kia có thể làm được!

- Ta đích xác có thể giải trừ Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ trong cơ thể ngươi! Bất quá... Ta không muốc bức bách người khác, ta nói trước điều kiện của ta, ngươi suy nghĩ xong lại đáp ứng cũng không muộn!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

- Nguyện nghe rõ!

Trung niên Lạp Tháp cắn răng một cái.

Mặc dù không tình nguyện, cũng không có biện pháp, Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ thực quá đau khổ, gặp phải một người có thể trợ giúp giải quyết, không nắm chặt cơ hội, sau này nhất định sẽ vĩnh viễn chịu đựng, không cách nào xoay mình.

- Ta muốn ngươi làm thị vệ của ta, vô điều kiện nghe theo mệnh lệnh, bảo vệ an toàn của ta... Bất quá, yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi đi chịu chết, làm một ít chuyện vi phạm đạo nghĩa!

Nhiếp Vân nói ra yêu cầu của mình:

- Kỳ hạn là ba năm, nói cách khác, ngươi nhất định phải làm thị vệ cho ta ba năm, về phần ba năm sau, ngươi muốn đi chỗ nào, vậy thì tùy ý, ta sẽ không quản! Điều kiện tiên quyết là, trong vòng ba năm này, vô luận thấy cái gì, nghe được cái gì, một câu cũng không thể tiết lộ, bất kỳ người nào cũng không cho phép nói... Có thể làm được, ta liền ra tay giúp ngươi, không làm được, mời rời đi!

- Cái này...

Trung niên Lạp Tháp một câu không nói ra được, đứng ở tại chỗ.

- Thế nào? Này cũng không làm được?

Nhìn vẻ mặt của hắn, Nhiếp Vân nhướng mày.

- Không phải... Không phải... là cảm thấy công tử nói điều kiện quá... ít đi!

Lúc này trung niên Lạp Tháp mới phản ứng được, vội nói.

Vốn hắn đã chuẩn bị xong đối phương nói giá không hạn độ, nằm mơ cũng không nghĩ tới, điều kiện đơn giản như vậy.

Làm thị vệ ba năm... cái này cũng quá dễ dàng đi!

Thật ra thì, nếu như đối phương nói làm thị vệ cả đời, hắn cũng sẽ đáp ứng!

Ngắn ngủi ba năm... Đối với một Hoàng cảnh đỉnh phong mà nói, thật không khác nháy mắt, có lúc bế quan một chút liền đi qua.

Đối với hắn khiếp sợ, Nhiếp Vân cười một tiếng, cũng không giải thích.

Hắn bây giờ mới tới Hoàn Vũ Thần giới, căn cơ bất ổn, lúc này mới tìm cường giả Hoàng cảnh làm thị vệ, thứ nhất vì an toàn, thứ hai cũng là vì thuận lợi.

Sở dĩ định ba năm, là hắn biết, bất kỳ ngoại lực nào cũng không trọng yếu bằng mình cường đại, trải qua ba năm, thực lực của hắn nhất định cường đại hơn bây giờ vô số lần, cho dù không đạt tới Hoàng cảnh, khẳng định cũng sẽ không quẫn bách giống như bây giờ.

Nói cách khác, hắn có tự tin, ba năm sau, cho dù Hoàn Vũ Thần giới cường giả như mây, hắn cũng có thể xông ra một thiên địa thuộc về mình!

Đến lúc đó thị vệ Hoàng cảnh đỉnh phong mà thôi, nguyện ý đi thì đi, không muốn đi, liền lưu, đối với hắn đã không sinh ra ảnh hưởng quá lớn.

- Ta Viên Cửu, bây giờ lấy bổn mạng Nguyên Thần thề, chỉ cần công tử giúp ta chữa khỏi Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ, ta nguyện ý làm thị vệ của hắn, sinh tử không thay đổi!

Song phương không có ý kiến, trung niên Lạp Tháp cũng không do dự, lập tức thề.

- Hảo, bây giờ bắt đầu, bất quá... bây giờ ta muốn dẫn ngươi đi một chỗ, ngươi không thể phản kháng!

Nghe hắn thề, Nhiếp Vân cũng không khuyên can, chờ hắn thề xong mới nói.

Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ là Nhiếp Vân nhìn thấy ở trong cổ tịch của Hỏa Thần tông, thuộc về tuyệt chiêu thời kỳ thượng cổ, vốn tưởng rằng là một truyền thuyết, không có đặc biệt để ý, thời điểm ở thị trường dong binh thấy Viên Cửu, thế mới biết loại công phu âm độc này quả nhiên tồn tại, hơn nữa còn có người luyện thành!

Mặc dù không biết là người nào luyện thành, nhưng hắn biết muốn hoàn toàn giải quyết lực lượng đáng sợ như vậy, bằng vào Hỏa Thần khí của đệ tử hạch tâm Hỏa Thần tông, là rất khó làm được!

Nên thế giới nạp vật, là phải dùng!

Mặc dù đối với cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong, lực khống chế của thế giới nạp vật không có tác dụng quá lớn, nhưng ở chỗ này, năng lực của hắn thông thiên, có thể quan sát chi tiết tốt hơn, tìm ra phương pháp trị liệu thích hợp nhất.

- Vâng!

Biết đối phương muốn trị cho hắn, Viên Cửu không có quá nhiều do dự, gật đầu đáp ứng.

Bị Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ hành hạ, sống không bằng chết, nếu như không phải trong lòng có chấp niệm, khẳng định đã sớm tự sát! Ngay cả sinh tử cũng không quan tâm, nói gì đến nguy hiểm.

Lại nói, ánh mắt thiếu niên thẳng thắn, quyết sẽ không hại hắn, lại nói, thật muốn giết hắn, bằng vào thái độ vung tiền như rác của đối phương, tùy tiện ném ra mấy ức Hỏa Thần Tệ, cho dù thực lực của hắn mạnh, cũng tuyệt đối đi không ra thị trường dong binh.

Nghĩ tới những thứ này, liền thản nhiên không sợ hãi.

Hô!

Thấy thái độ của hắn, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu, tinh thần động một cái, hai người đồng thời biến mất, sau một khắc tiến vào thế giới nạp vật.

Tiến vào một thế giới pháp tắc hoàn toàn mới, Viên Cửu sửng sốt một chút, nhớ tới đối phương nói bất cứ chuyện gì cũng không nên hỏi nhiều, nói nhiều, lập tức ngậm miệng, lẳng lặng nhìn về phía thiếu niên.

- Bây giờ ta trị liệu cho ngươi, vô luận đau đớn như thế nào cũng phải nhịn!

Tiến vào thế giới nạp vật, tinh thần của Nhiếp Vân động một cái, đã biết tình huống trên người đối phương.

- Yên tâm đi!

Viên Cửu giờ đầu.

Kể từ khi trúng Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ, hắn mỗi ngày đều chịu đựng thống khổ vô cùng vô tận, ý chí sớm đã trở nên vô cùng bền bỉ.

- Ân!

Nhiếp Vân không nói thêm nữa, lẳng lặng đứng tại chỗ, ngón tay điểm về phía trước. Một đạo hỏa diễm giống như cự long, từ đầu ngón tay chui ra, đốt nóng không gian chung quanh.

Ầm!

Hỏa diễm Cự Long gầm thét, biến thành vô số tiểu Long, bao phủ Viên Cửu ở bên trong.

------oOo------

Chương 2899: Viên Cửu Khiếp sợ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hỏa diễm phân hóa, nhất tâm đa dụng... Cái này, cái này...

Thấy một màn trước mắt, toàn thân Viên Cửu run lên.

Có thể tới Hỏa Thần thành, về hỏa diễm hắn đã sớm tìm hiểu rất kỹ.

Hỏa Thần hỏa diễm là một loại Đại Đạo hoàn toàn mới vượt qua Thiên Đạo, đối với linh hồn lực có yêu cầu gần như biến thái. Linh hồn lực, lực khống chế không đạt tới, nhiều nhất có thể khống chế một đạo hỏa diễm, những cái khác liền khó có thể làm được.

Người bình thường, có thể khống chế hai đạo, ba đạo, đồng thời làm ra cử động bất đồng, chỉ có thiên chi kiêu tử, ở Hỏa Thần tông

có danh tiếng cực cao.

Giống như thiếu niên trước mắt này vậy, một hỏa diễm chia làm ngàn vạn phần, mỗi một phần có lực khống chế tuyệt đối... Đừng nói chưa thấy qua, nghe cũng chưa nghe nói qua!

Trong thời gian ở Hỏa Thần thành, hắn cũng đã gặp đệ tử hạch tâm, thậm chí cũng nghe qua... Trong truyền thuyết có thể làm được điểm này, chỉ có Hỏa Thần Đại Đế... Chẳng lẽ người trước mắt này là vị kia?

Khẳng định không phải!

Viên Cửu không nhịn được lắc đầu.

Hỏa Thần Đại Đế thân phận gì, nếu quả thật muốn mình quy thuận, cần nhiều lời như vậy!

Lại nói, Hỏa Thần Đại Đế đứng ở đỉnh phong của toàn bộ thế giới, hắn bất quá một người bệnh thời kỳ cuối mà thôi, không có chút tác dụng, đối phương sao có thể xuất thủ!

Nhưng mà không phải Hỏa Thần Đại Đế, Hỏa Thần tông lúc nào xuất hiện một thiếu niên lợi hại như vậy?

Không cần chuẩn bị, chỉ bằng vào ý niệm tùy tiện khống chế nhiều hỏa diễm như vậy, chỉ bằng vào điểm này, hắn biết vô số thiên tài siêu cấp của Hỏa Thần tông, thậm chí mấy vị top 3 cũng khó làm được!

- Chẳng lẽ... là mấy vị kia?

Đột nhiên trong đầu lóe lên linh quang, nghĩ đến mấy người, một lát sau lại lắc đầu.

Mặc dù mấy người kia như thần long kiến thủ bất kiến vĩ, nhưng các loại truyền thuyết hắn vẫn nghe qua một chút, tựa hồ không có một cái tương xứng người này.

- Cho dù không phải mấy người kia, cũng tuyệt đối cùng cấp bậc

với mấy người kia, có thể làm thị vệ của hắn, là ta kiếm lợi...

Mặc dù người trước mắt không tương xứng những người kia, nhưng tuyệt đối là tồn tại cùng cấp bậc, người như vậy, một tán tu như hắn có thể đụng phải, hơn nữa làm thị vệ, tuyệt đối là kiếm lời!

Trong lòng đang miên mang suy nghĩ, ánh mắt rơi vào trong tay thiếu niên, con ngươi chợt co lên:

- Cái này... Cái này... Không thể nào!

Chỉ thấy sau khi khống chế vô số Hỏa Long, đối phương cũng không để cho Hỏa Long chui vào trong cơ thể hắn, áp chế khí âm hàn, mà là một bàn tay khác nâng lên, nhẹ nhàng trảo một cái.

Động tác rất đơn giản, không có quá nhiều huyền ảo, nhưng Viên Cửu đã từng là cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong, ánh mắt rất cao, lập tức thấy không gian trước mắt ở dưới một cái trảo này, giống như muốn sụp đổ, tạo thành từng vòng xoáy không ngừng xoay tròn.

Vòng xoáy này phối hợp Hỏa Long, để cho lực lượng của Hỏa Long tăng lên gấp mấy lần.

Đây là... Thôn Phệ của Phổ Thiên hoàng triều!

Điều này sao có thể!

Khống chế Hỏa Thần hỏa diễm vô cùng tinh thuần, nhất tâm đa dụng hắn còn có thể hiểu được, dù sao những đệ tử hạch tâm thứ kia của Hỏa Thần tông, mặc dù chưa thấy qua, nhưng có khi cũng có thể làm được... Nhưng thi triển Hỏa Thần hỏa diễm, lại thi triển Thôn Phệ của Phổ Thiên hoàng triều, thậm chí tinh thuần như vậy... Hắn là làm sao làm được?

Một người thân kiêm hai loại huyết mạch? Hai loại huyết mạch hoàn toàn bất đồng?

Chẳng lẽ hắn là hậu bối của Hỏa Thần Đại Đế cùng một vị công chúa của Phổ Thiên hoàng triều?

Không phải nói, cho dù hậu đại của người như vậy, cũng chỉ có thể kế thừa một loại thiên phú sao, đồng thời có hai loại thiên phú, hơn nữa đáng sợ như thế... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Viên Cửu có chút loạn.

Bất quá, hiện tại hắn đã không có thời gian suy nghĩ nhiều, Hỏa Long dung hợp Thôn Phệ giống như sống lại, đối với thuộc tính âm hàn có lực chiếm đoạt cực mạnh, đồng thời trường rống, dọc theo huyệt đạo toàn thân hắn chui vào.

Mấy ngàn Hỏa Long chui vào huyệt đạo, khí âm hàn lập tức bị phong ấn ở trong người.

Tí tách tí tách!

Trong nháy mắt cảm giác đau đớn kịch liệt từ linh hồn sinh ra, lan tràn toàn thân, cho dù sức chịu đựng như Viên Cửu, cũng không nhịn được gầm thét một tiếng, trán rỉ ra mồ hôi.

Quá đau, cho dù hắn ngày ngày chịu đựng thống khổ, cũng không bị hành hạ lớn như vậy.

Thân thể con người tổng cộng có bấy nhiêu huyệt đạo, Hỏa Long cùng khí âm hàn đồng thời ở chỗ huyệt đạo đụng nhau, giống như có người lấy thân thể hắn làm chiến trường, trong nháy mắt chiến đấu mấy ngàn, mấy vạn trận, làm sao chịu được!

- Nhịn xuống, không nên động!

Thấy tinh thần của đối phương tựa hồ có chút tan vở, sắp không kiên trì nổi, Nhiếp Vân nhướng mày, quát to một tiếng.

Hỏa Thần khí cùng khí âm hàn của Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ đụng nhau, kiên trì không được, thì sẽ chết, muốn sống, nhất định phải kiên trì, dù đau nữa cũng phải nhịn!

- Vâng!

Hí dài một tiếng, Viên Cửu cắn răng kiên trì, màu sắc trên mặt từ xanh đến trắng, vảy rắn giống như bị xé ra từng lớp, máu tươi từ lỗ chân lông thấm ướt, giọt giọt chảy ra, còn không có rơi xuống đất, đã trở thành một đoàn sương mù đỏ tươi bốc hơi.

- Phá!

Nhiếp Vân cũng không có nhàn rỗi, nắm không gian trong tay, nhìn hết thảy tình huống trong cơ thể đối phương vào đáy mắt, nhất thanh nhị sở, toàn bộ thế giới nạp vật không ngừng rung động, Hỏa Thần lực, lực Thôn Phệ vây ở chung quanh Viên Cửu giống như binh lính gõ trống trận, đồng thời phát động công kích.

Độc khí không ngừng bại lui, nương theo hắn gia tăng lực lượng, khí âm hàn không cách nào kiên trì nổi.

Tí tách tí tách tí tách!

Bị ngọn lửa nóng bỏng đốt thành khói mù, khí âm hàn biến thành đoàn đoàn hắc thủy rơi trên mặt đất.

Mặt đất vừa tiếp xúc hắc thủy, trong nháy mắt liền bị ăn mòn.

Cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong cũng khó chống lại, mặt đất, nham thạch ở thế giới nạp vật căn bản là không đở được.

- Cút ra ngoài...

Biết kịch độc lợi hại, Nhiếp Vân không dám tiếp xúc, tinh thần động một cái, liền chuyển nọc độc ra ngoại giới, thời gian nháy con mắt, tĩnh thất phía ngoài liền bị độc khí phủ đầy.

Đối mặt độc khí như vậy, thân thể hắn đứng sừng sững ở trong đó, không cách nào né tránh, vốn muốn rời tĩnh thất phải nghĩ những biện pháp khác, nhưng Kịch Độc đan điền một mực không có nhúc nhích, đột nhiên nhẹ nhàng động một cái, xoay tròn, hấp thu độc khí vào trong, từ từ luyện hóa.

Mặc dù độc của Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ lợi hại, nhưng trải qua Viên Cửu đối kháng không biết bao nhiêu năm, đã yếu bớt không ít,

ngoài ra bị Hỏa Thần khí đốt cháy, uy lực trăm không tồn một, hơn nữa Kịch Độc đan điền ngay cả Hỏa Độc cũng có thể chống lại. Những độc khí này bị hấp thu, cũng không có đưa tới quá nhiều khó chịu.

------oOo------

Chương 2900: Thực lực tăng lên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không những vậy, độc khí trải qua Kịch Độc đan điền tinh lọc, lại vô cùng tinh thuần, sau khi dung nhập vào Khí Hải, Nhiếp Vân cảm thấy lực lượng trong cơ thể cấp tốc gia tăng, tựa như ăn đại bổ đan vậy!

- Ân?

Mắt sáng rực lên, ngay sau đó Nhiếp Vân liền hiểu mấu chốt của sự tình.

Độc khí của Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ ở trong cơ thể Viên Cửu không biết bao nhiêu năm, đã sớm cùng nguyên khí trong cơ thể hắn dung hợp vào một chỗ, thử nghĩ một chút... nguyên khí của Hoàng cảnh đỉnh phong nên mạnh bao nhiêu?

Nếu như bây giờ hắn đồng dạng là Hoàng cảnh đỉnh phong, ảnh hưởng khẳng định không lớn. Nhưng thực lực chân thật chỉ có Vương cảnh hậu kỳ, hiệu quả liền hoàn toàn bất đồng!

Luyện hóa độc khí, tương đương với một vị Hoàng cảnh đỉnh phong không ngừng giúp hắn quán thâu lực lượng... Hiệu quả so với dùng Tử Hà quả còn muốn lớn hơn rất nhiều!

Tí tách tí tách!

Vốn Khí Hải vừa lên cấp Vương cảnh hậu kỳ hơi khô cạn, bây giờ nhanh chóng đầy đặn, lực lượng trong cơ thể càng ngày càng mạnh.

Cho dù là hắn, cũng không nghĩ tới giúp đối phương trừ độc, lại có chỗ tốt như vậy!

Thầm thì thầm thì!

Nháy mắt thời gian, lực lượng trong cơ thể liền đạt tới Vương cảnh hậu kỳ đỉnh phong, tùy thời có thể đột phá đến Vương cảnh đỉnh phong!

- Nhất cổ tác khí, đột phá!

Biết trải qua Kịch Độc đan điền tinh lọc, lúc này nguyên khí trong cơ thể dư thừa, chính là thời cơ tốt nhất đột phá, liền không do dự, khẽ hô một tiếng, lực lượng tán lạc ở chung quanh thân thể chợt chảy về Khí Hải.

Ầm!

Não hải nổ ầm, thanh âm to lớn vang dội toàn thân, xương cốt, bắp thịt trong cơ thể đồng thời phát ra tiếng xào đậu, khí tức cả người lần nữa bay vọt về chất.

- Thành công! Vương cảnh đỉnh phong...

Không nghĩ tới giúp đối phương giải độc, để cho thực lực của hắn có bay vọt, nhất cử đột phá thành công, lên cấp Vương cảnh đỉnh phong.

Thân thể hắn là Vương cảnh đỉnh phong, lúc này lực lượng nguyên khí cũng đạt tới cấp bậc này, hai hai kết hợp, cường giả Vương cảnh viên mãn bình thường, sợ rằng cũng không phải đối thủ của hắn, có thể ung dung chém giết!

Trước mắt thực lực như vậy, cho dù không dùng tới không gian chi lực của thế giới nạp vật, gặp lại ba vị Vương cảnh viên mãn của đội chấp pháp, cũng có thể ung dung chém giết!

Lên cấp Vương cảnh đỉnh phong, tốc độ thực lực của Nhiếp Vân tăng trưởng dần dần trở nên chậm, cuối cùng thời điểm lực lượng

Khí Hải đạt tới một nửa, liền ngừng lại.

Vèo!

Tinh thần động một cái, Viên Cửu xuất hiện ở trước mắt.

Độc khí trong không trung bị luyện hóa toàn bộ, cũng đồng nghĩa với lực lượng Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ trong cơ thể Viên Cửu hoàn toàn hóa giải sạch sẻ.

Phốc thông!

Xuất hiện ở trước mặt Nhiếp Vân, Viên Cửu quỳ sụp xuống đất, lệ rơi đầy mặt.

Loại thống khổ không âm không dương, sống không bằng chết kia quanh quẩn ở trên người nhiều năm như vậy, rốt cuộc bị giải trừ, trong lòng kích động có thể tưởng tượng được!

Thiếu niên ở trước mắt đối với hắn mà nói, không thua gì phụ mẫu tái sinh!

- Mau dậy đi, mặc dù giúp ngươi giải trừ kịch độc, nhưng ngươi bị kịch độc hành hạ nhiều năm, căn nguyên thân thể bị tổn thương cực lớn, muốn hoàn toàn khôi phục, không có một đoạn thời gian ân cần săn sóc, là rất khó làm được!

Nhiếp Vân nhìn hắn nói.

Đối phương bị kịch độc xâm nhập nhiều năm, mỗi một khí quan của thân thể, bao gồm linh hồn, đều bị tổn thương nghiêm trọng, trong thời gian ngắn sợ rằng rất khó khôi phục, chỉ có thông qua thời gian cùng bảo vật, từ từ ân cần săn sóc, mới có thể dần dần khôi phục thực lực trước kia.

- Vâng!

Thân thể của mình mình biết nhất, Viên Cửu gật đầu một cái.

Nói thật, bị Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ hành hạ nhiều năm như vậy,

nếu không phải trong lòng kiên trì, khẳng định đã sớm chết rồi, có thể kiên trì đến bây giờ, không thể không nói là kỳ tích!

Dưới tình huống này, nếu giải hết kịch độc liền có thể khôi phục lại thực lực đỉnh phong, cho dù là hắn cũng sẽ không tin tưởng.

- Bắt đầu từ bây giờ, Viên Cửu chính là thị vệ của thiếu gia, đến chết cũng không thay đổi!

Liền dập đầu mấy cái, lúc này Viên Cửu mới đứng dậy.

- Nếu như ta nhớ không sai, Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ đã sớm thất truyền, rốt cuộc là người nào luyện thành... Hơn nữa các ngươi rốt cuộc có thù oán gì, lại để cho ngươi thống khổ sống không bằng chết như vậy?

Nhiếp Vân nghi ngờ hỏi.

Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ âm độc ngược lại cũng thôi, mấu chốt là đối phương cùng hắn có thù oán gì, lại không chết không thôi như vậy?

Đối phương có thể luyện thành tuyệt chiêu lợi hại như vậy, thực lực so với hắn chỉ mạnh không kém, thực lực như vậy, muốn giết chết, dễ như trở bàn tay, dưới tình huống như vậy cũng không động thủ, để cho hắn kéo dài hơi tàn, vĩnh viễn chịu đựng thống khổ người không ra người quỷ không ra quỷ, rốt cuộc là có cừu hận gì?

- Ta...

Nghe được câu hỏi của hắn, trong mắt Viên Cửu lóe lên sát cơ, cừu hận phiên giang đảo hải, bất quá... loại thái độ này chợt lóe lên rồi biến mất, bị hắn hoàn toàn chế trụ.

- Thù này, ta sẽ nghĩ biện pháp báo, xin thiếu gia không nên hỏi lại!

Viên Cửu lần nữa quỳ xuống đất.

- Được rồi!

Nhiếp Vân gật đầu.

Mặc dù đối phương nói đơn giản, trên thực tế hắn vẫn nhìn thấu một ít.

Chỉ sợ thế lực cừu nhân của hắn cực lớn, không muốn mình dính líu vào, chọc phải phiền toái không cần thiết.

- Thiếu gia, ta bây giờ còn cần một khoảng thời gian điều dưỡng, không thể lập tức hầu hạ...

Thấy hắn đáp ứng, ánh mắt Viên Cửu lộ ra vẻ cảm kích.

- Ân, từ từ điều dưỡng mới là vương đạo, ta chỗ này có năm ức Hỏa Thần Tệ, ngươi cầm trước, nhìn xen đấu giá tràng có thứ gì tốt, trực tiếp mua điều chỉnh thân thể, chờ hoàn toàn tốt lại nói!

Nhiếp Vân cũng biết tình huống bây giờ của đối phương, cười nhạt, ném ra một đống Hỏa Thần Tệ.

Nếu người này thành thuộc hạ của mình, dĩ nhiên phải đối tốt với hắn một ít, để cho đối phương nhanh khôi phục thực lực mới là chính sự.

- Tạ ơn thiếu gia!

Xác định thân phận, Viên Cửu cũng không từ chối, trong lòng chỉ tràn đầy cảm động.

Người khác biến thành thị vệ, chỉ có thể nghe chủ nhân phân phó làm việc, không cách nào cự tuyệt, vị chủ nhân trước mắt này, chẳng những đối với hắn cực tốt, hơn nữa tiện tay cho năm ức Hỏa Thần Tệ, chỉ phần ân tình này, cả đời liền khó báo được.

- Sau này phàm là hắn muốn ta làm chuyện gì, cho dù chết, cũng nhất định sẽ hoàn thành!

Trong lòng thề.

- Ngươi mau sớm khôi phục đi!

Giao phó xong, Nhiếp Vân không nói thêm nữa, nhấc chân rời đi.

------oOo------

Chương 2901: Chí Hào doanh nguy cơ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Giải quyết Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ cho Viên Cửu, nhìn như thời gian không lâu, trên thực tế đã qua năm ngày năm đêm! Thật may là có nguyên khí của Hoàng cảnh đỉnh phong không ngừng tiếp tế, bằng không chỉ là không ăn cơm liền đủ thảm.

Rời tĩnh thất, để Ngụy Bất Tân chuẩn bị một bàn tiệc rượu, hảo hảo ăn một bữa, ăn xong đang muốn giao phó mấy câu, tinh thần động một cái, một ngọc phù truyền tin xuất hiện ở lòng bàn tay.

- Ân? Đáng ghét!

Nhìn nội dung trên ngọc phù truyền tới, Nhiếp Vân nhíu mày, trên mặt âm trầm sắp nhỏ ra nước.

- Ngụy lão bản, đấu giá tràng có Thần thú phi hành hay không?

- Có?

Thấy bộ dáng này của thiếu niên, Ngụy Bất Tân sợ hết hồn.

Mặc dù người trước mắt này tuổi không lớn lắm, nhưng làm bất cứ chuyện gì cũng định liệu trước, cho hắn một loại cảm giác cơ trí, bây giờ sắc mặt trầm thấp, bộ dáng như sơn vũ dục lai, không cần suy nghĩ, nhất định là có người sắp xui xẻo.

- Mang ta đi Hồng Nhan Cốc!

- Hồng Nhan Cốc?

Ngụy Bất Tân sửng sốt một chút:

- Cách nơi này chừng mấy vạn dặm, đi ngay bây giờ?

- Ân!

Nhiếp Vân cũng không giải thích, đứng dậy đi ra ngoài.

Thấy hắn không muốn nói nhiều, Ngụy Bất Tân không dám do dự, rất nhanh chuẩn bị xong Thần thú phi hành, thẳng tắp từ phòng đấu giá bay ra ngoài.

Hồng Nhan Cốc cũng gọi là Tướng Quân cốc, tục truyền nơi này là đất phong của một vị tướng quân, vị tướng quân này trung quân ái quốc, vì hoàng đế đánh hạ vạn dặm giang sơn, uy danh hiển hách.

Sau đó, tân hoàng đế lên ngôi, nghe lời nịnh thần, vui ca hưởng lạc, cũng là hắn ổn định quốc gia, để cho tứ phương không dám có động tác.

Chỉ tiếc, vị hoàng đế này thực không đở nổi, lại coi trọng người yêu của tướng quân, hơn nữa còn dùng thủ đoạn hèn hạ bắt đi... lúc này tướng quân trung quân ái quốc mới giận tím mặt, xông quan giận dử vì hồng nhan, vì cứu nữ tử này, mang binh đánh phá thiên hạ, lật đổ vương triều tàn bạo.

Cái sơn cốc này chính là chỗ ban đầu hắn khởi binh!

Truyền thuyết còn đó, nhưng người sớm đã biến mất ở trong trường hà lịch sử, bất quá, trong dãy núi ngược lại có không ít danh thắng, dấu vết cường giả lưu lại, là chỗ không ít người du lãm.

Trứ danh nhất chính là dấu chân ở đỉnh núi!

Nghe nói vị tướng quân này đã sớm là Hoàng cảnh viên mãn, còn kém lĩnh ngộ Đại Đạo thuộc về mình, nhất cử đột phá, thành tựu cường giả Đại Đế, thực lực như vậy, ở toàn bộ Hoàn Vũ Thần giới cũng tiếng tăm lừng lẫy, hắn lưu lại dấu chân, ẩn chứa huyền ảo cực mạnh, thường quan sát mà nói, có thể để cho người cảm ngộ Đại Đạo, thực lực mạnh hơn!

Chính vì vậy, vô số cường giả mộ danh đi tới, cũng đưa đến Hồng Nhan Cốc này rất nổi danh.

Trong Hồng Nhan cốc.

Dưới tường thành cổ xưa, một đám người đứng tại chỗ, không có nhã hứng đi thăm, không có du lịch thích ý, ngược lại cực kỳ sợ hãi.

- Vị đại nhân này, chúng ta xác thực không biết ngươi nói cái gì... Chúng ta tới đây, có thủ lệnh của Phổ Thiên hoàng triều Đa Ba vương tử, chuyện ngươi nói, chúng ta xác thực không biết!

Một trung niên bước lên trước, cất cao giọng nói.

Nếu như Nhiếp Vân ở nơi này, nhất định có thể nhận ra, chính là Chí Hào tướng quân trước báo cáo với hắn.

Sau khi từ giả, Chí Hào tướng quân mang thuộc hạ tiến về Phổ Thiên hoàng triều, Hồng Nhan Cốc chính là đường phải đi qua, vốn tưởng rằng còn có thời gian rãnh rỗi, thăm tiền nhân lưu lại dấu vết, ai ngờ vừa tới liền bị người chặn lại.

- Không biết? Hừ! Ta đã điều tra rõ, thời điểm các ngươi tới Hỏa Thần thành, từng đi lại với phi thăng giả, phi thăng giả bị bắt thời gian không lâu, đội chấp pháp liền gặp phải chém giết, không phải là các ngươi làm, còn ai vào đây?

Một thanh niên ngăn cản ở phía trước lạnh lùng nói:

- Đừng vội cãi chày cãi cối, theo chúng ta trở về, ngoan ngoãn nhận tội, còn có thể khoan hồng, nếu không, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của các ngươi!

- Các ngươi đây là ước đoán, không có bằng chứng cụ thể làm sao để người tin phục!

Chí Hào tướng quân sửng sốt một chút, cả giận nói.

- Hừ, bằng chứng cụ thể? Lời của ta chính là chứng cớ! Người đâu,

những gia hoả này tru diệt đội chấp pháp, bắt lại toàn bộ, dám có người phản kháng, chém giết tại chỗ!

Hoa lạp lạp!

Nương theo lời của hắn, hơn mười vị chiến sĩ chui ra, phong kín con đường chung quanh, từng cái mang vẻ tàn bạo.

Binh sĩ Chí Hào doanh, phần lớn chưa tới Phong Vương, đội trưởng cũng bất quá Phong Vương trung kỳ, mà những thiết giáp chiến sĩ này, tu vi thấp nhất cũng đạt tới Phong Vương hậu kỳ, mặc dù số người chênh lệch không nhỏ, nhưng chân chính chiến đấu, người trước căn bản không phải đối thủ.

- Đại nhân, các ngươi làm như vậy có biết hậu quả...

Không nghĩ tới đối phương nói ra lời này, Chí Hào tướng quân tràn đầy luống cuống.

Tin tức đội chấp pháp bị người tàn sát, hắn cũng nghe nói, mấy ngày trước toàn bộ Hỏa Thần thành thần hồn nát thần tính, khắp nơi đều là lục soát, lùng bắt người!

Đội chấp pháp diệt đoàn, cùng bọn họ có quan hệ gì? Làm như vậy thật là quá mức, đổi trắng thay đen!

Bất kể nói thế nào bọn họ cũng là người của Phổ Thiên hoàng triều, không có chứng cớ, làm như vậy quá không coi ai ra gì.

- Lão tử dĩ nhiên biết hậu quả...

Ba!

Lời của Chí Hào tướng quân còn chưa nói ra, một bạt tai liền rút tới, âm hưởng thanh thúy, khuôn mặt của hắn nhất thời sưng đỏ lên.

Xuất thủ chính là thanh niên mới vừa nói, thanh niên này có thực lực Hoàng cảnh trung kỳ, đối với Chí Hào tướng quân Hoàng cảnh sơ kỳ là hoàn toàn nghiền ép.

- Tướng quân...

Thấy tướng quân chịu nhục, tất cả binh sĩ vành mắt đỏ lên, một người trong đó lập tức vọt tới.

- Không biết sống chết!

Thanh niên cười lạnh một tiếng, búng một ngón tay.

Thình thịch!

Thân thể binh sĩ bành trướng, giống như khí cầu thổi phồng, lập tức nổ tung, máu thịt tung tóe khắp nơi.

- Không...

Không nghĩ tới đối phương tàn nhẫn như vậy, không có chứng cớ đã hạ ngoan thủ, Chí Hào tướng quân tức đến sắc mặt đỏ lên, cánh tay run rẩy, một quyền đánh tới thanh niên.

- Hừ!

Ánh mắt lộ ra cười lạnh, năm ngón tay của thanh niên nhẹ nhàng trảo một cái:

- Quỳ xuống cho ta!

Nương theo tiếng quát của hắn, Chí Hào tướng quân chỉ cảm thấy một cổ lực lượng vô cùng cường đại dọc theo cánh tay vọt tới, không kiên trì nổi, đầu gối mềm nhũn quỳ xuống đất, từng ngụm từng ngụm phun máu tươi.

Hắn mới vừa vào Hoàng cảnh sơ kỳ không lâu, căn bản không phải đối thủ của cường giả Hoàng cảnh trung kỳ, ngay cả năng lực chống cự cũng không có.

Hai người có cách biệt thiên địa.

------oOo------

Chương 2902: Cúi đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Một đám không biết sống chết, dám mạo phạm động thủ với đội chấp pháp, nên nghĩ tới hôm nay... Tất cả đều quỳ xuống cho ta!

Áp bách Chí Hào tướng quân quỳ xuống, thanh niên nhìn quanh một vòng, lực lượng trên người không có chút che giấu nào, uy áp của Hoàng cảnh trung kỳ giống như một tòa núi cao, mọi người của Chí Hào doanh bị cổ áp lực này trấn áp, tất cả đều đồng loạt quỳ xuống đất.

- Chúng ta là binh sĩ của Phổ Thiên hoàng triều, ngươi đối với ta như vậy, chẳng lẽ muốn đưa tới Phổ Thiên hoàng triều cùng Hỏa Thần tông chiến tranh...

Chí Hào tướng quân mặt đầy gân xanh, hét lớn.

Bọn họ là binh sĩ của Phổ Thiên hoàng triều, đại biểu tôn nghiêm của Phổ Thiên hoàng triều, người trước mắt này ép bọn họ quỳ xuống, tương đương với vẽ mặt.

- Ta biết các ngươi là người của Phổ Thiên hoàng triều, nếu như không phải, cũng sẽ không hạ thủ...

Thanh niên cười khẽ một tiếng, quay đầu nhìn về phía một chiến sĩ thiết giáp:

- Những người này đã bị ta giam cầm, còn dư lại giao cho ngươi, nhất thiết phải để cho bọn họ thừa nhận là hung thủ giết chấp pháp đội! Để cho bọn họ nhận tội!

- Vâng!

Vị chiến sĩ thiết giáp này gật đầu một cái, sau đó trong ánh mắt lộ ra một tia nghi ngờ, muốn hỏi, nhưng lại không dám hỏi, tràn đầy quấn quít:

- Quần Liêu thiếu gia...

- Có lời nói thẳng!

Quần Liêu uy nghiêm nói.

- Vâng... Bọn họ là người của Phổ Thiên hoàng triều, thuộc về bát đại thế lực, quyết sẽ không ra tay với chấp pháp đội a, chấp pháp đội cũng là đệ tử của bát đại thế lực...

Vị chiến sĩ thiết giáp này suy nghĩ một chút, vẫn hỏi ra.

Mặc dù nhãn lực của hắn không cao, nhưng cũng có thể nhìn ra, những người trước mắt này không thể nào là hung thủ, vì sao thiếu gia muốn buộc bọn hắn thừa nhận?

Làm như vậy, vạn nhất để Phổ Thiên hoàng triều biết, cho dù địa vị của Quần Liêu ở Hỏa Thần tông không thấp, cũng nhất định sẽ bị trừng phạt!

- Ngu xuẩn!

Nghe được câu hỏi, Quần Liêu hừ một tiếng:

- Ta đã sớm biết bọn họ khẳng định không phải hung thủ, nhưng chỉ có bọn họ là hung thủ, mới có thể làm cho vụ án này sớm kết thúc!

- Sớm kết thúc?

Vị chiến sĩ thiết giáp này nháy mắt, vẫn không có hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Ngươi đã biết bọn họ không phải hung thủ, sao còn vu oan giá hoạ?

Làm như vậy lại có ích lợi gì? Làm sao để cho vụ án sớm kết thúc?

- Mặc dù Hỏa Thần tông chúng ta độc bá nhất phương, nhưng so

sánh với bát đại thế lực lại kém không ít. Bát đại thế lực liên hiệp tạo thành chấp pháp đội ở Hỏa Thần thành chúng ta bị người diệt, hậu quả nghiêm trọng không cần ta nói, ngươi chắc cũng nghĩ ra được!

Thấy hắn còn có chút không biết, Quần Liêu lắc đầu một cái, lần nữa giải thích.

Những thuộc hạ này, mặc dù làm việc không tệ, thi hành mệnh lệnh sẽ không xuất hiện sai lầm, nhưng đầu óc có chút quá chậm, nói nhiều như vậy còn không hiểu.

- Ân!

Chiến sĩ thiết giáp này gật đầu.

Hỏa Thần tông ở Hỏa Thần vực là cao nhất, nhưng đặt ở toàn bộ Hoàn Vũ Thần giới, chỉ có thể coi như thế lực nhất lưu, nhưng so với thế lực siêu cấp như Phổ Thiên hoàng triều, lại kém rất nhiều.

Chấp pháp đội do tám thế lực siêu cấp tạo thành, địa vị có thể tưởng tượng được, ở địa bàn của bọn họ bị người diệt đoàn, hậu quả nghiêm trọng bọn họ đã sớm biết. Nếu không phải bởi vì như vậy, những ngày qua bọn họ cũng không đến nổi không ăn không ngủ khắp nơi dò tìm.

Chẳng qua là... chuyện này có nghiêm trọng hay không, cùng những người trước mắt này có quan hệ gì?

Điểm này hắn còn có chút không rõ.

- Hiện trường của Chấp pháp đội các ngươi cũng nhìn thấy, hung thủ vô cùng thông minh, không có lưu lại bất cứ dấu vết gì, muốn hoàn toàn tra được, cơ hồ là không thể nào!

Quần Liêu lắc đầu một cái:

- Bây giờ qua nhiều ngày như vậy, còn không có tin tức. Đã để cho không ít người của bát đại thế lực bất mãn... Muốn để cho bọn họ không trách phạt, chỉ có một biện pháp. Đó chính là... tìm được

hung thủ!

- Không tìm được hung thủ, lại quyết phải tìm được... Chuyện như vậy kỳ thật cũng không khó. Cùng lắm thì tìm mấy người chết thế, nhưng làm như vậy, nhất định sẽ đưa tới hoài nghi, vạn nhất bát đại thế lực phái người tới điều tra, rất dễ dàng bị tra ra, đến lúc đó... chúng ta khẳng định cũng phải xui xẻo!

- Chờ như vậy, còn không bằng đưa kẻ gây họa tới!

- Những người này, là người của Phổ Thiên hoàng triều, lại vừa vặn có chút mâu thuẫn với chấp pháp đội, chỉ cần để cho bọn họ thừa nhận là hung thủ, mâu thuẫn của bát đại thế lực chỉ biết tập trung đến Phổ Thiên hoàng triều, Hỏa Thần tông chúng ta liền an toàn...

Thấy hắn thực không biết, Quần Liêu cũng lười ám hiệu, trực tiếp nói ra.

- Cái này... thì ra là như vậy! Thiếu gia lợi hại!

Binh sĩ thiết giáp này bội phục từ trong thâm tâm.

Chấp pháp đội ở Hỏa Thần thành bị người diệt đoàn, áp lực đến từ bát đại thế lực quá lớn, có thể chuyển tới Phổ Thiên hoàng triều, đúng là biện pháp tốt nhất.

Phổ Thiên hoàng triều thuộc về bát đại thế lực, để những người khác biết là bọn họ gây nên, cho dù tràn đầy ý kiến, cũng sẽ không quá mức áp bách, làm không tốt, chỉ biết lẫn nhau mắng mỏ, cuối cùng không giải quyết được gì.

Dù sao bát đại thế lực xuất hiện chuyện như vậy cũng không phải một lần hai lần, không có gì kỳ quái.

- Biết nguyên nhân, còn không mau động thủ!

Giải thích xong, Quần Liêu hừ một tiếng.

- Vâng...

Vị binh sĩ thiết giáp này không nói nhiều nữa, cười hắc hắc, đưa tay chộp một cái, kéo một binh sĩ tới bên cạnh Chí Hào tướng quân.

- Thừa nhận chấp pháp đội là ngươi ra tay, những người này có thể sống, nếu không... ngươi biết rồi đấy!

Nói xong trên mặt lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, mép nâng lên, cũng không quản Chí Hào tướng quân có đồng ý hay không, bàn tay đột nhiên dùng sức.

Rắc rắc!

Đầu của binh sĩ này lập tức nổ tung, thi thể té xuống đất.

Hắn làm như vậy, rất rõ ràng chỉ có một mục đích, ngươi đáp ứng cũng phải đáp ứng, không đáp ứng cũng phải đáp ứng!

Chỉ cần dám không đáp ứng, những thuộc hạ này, toàn bộ tử vong, không còn một mống!

- Ngươi...

Hiểu mục đích của đối phương, Chí Hào tướng quân siết chặc nắm đấm, sắc mặt tái nhợt.

Đối phương hành hạ hắn, buộc hắn thì thôi... lại lấy tánh mạng của thuộc hạ hắn uy hiếp, thật là vô sỉ!

Những thuộc hạ này vào sinh ra tử bồi bạn hắn, đã sớm thân như huynh đệ, để cho hắn trơ mắt nhìn từng cái chết ở trước mắt, căn bản không làm được!

- Thế nào? Không thừa nhận? Không cần gấp gáp, người phía sau còn rất nhiều, ta sẽ giết từng cái, cho đến ngươi thừa nhận mới ngưng!

Vị binh sĩ thiết giáp này liếm môi một cái, trong mắt tràn đầy máu tanh.

------oOo------

Chương 2903: Nhận tội

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi hèn hạ! Có chuyện gì trực tiếp dùng với ta, không nên động bọn họ, bọn họ đều vô tội...

Chí Hào tướng quân hét.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới đối phương hèn hạ như vậy, đường đường cường giả Hoàng cảnh của Hỏa Thần tông, lại dùng loại thủ đoạn này!

- Vô tội? Hắc hắc!

Binh sĩ thiết giáp kia cười lạnh:

- Ta bây giờ hoài nghi, bọn họ đều là đồng lõa giết chết chấp pháp đội, chỉ cần ngươi một ngày không thừa nhận, bọn họ... liền chạy trời không khỏi nắng!

- Ngươi...

Tâm của Chí Hào tướng quân giống như bị đao cắt, muốn phản kháng lại lực bất tòng tâm.

Đối phương đây là trần trụi uy hiếp, chỉ cần không thừa nhận, những người này tất nhiên sẽ chết, mà thừa nhận... tương đương với mang đến phiền toái cho Phổ Thiên hoàng triều, hơn nữa nhìn bọn họ lòng dạ độc ác, khẳng định cũng sẽ không bỏ qua đám huynh đệ này!

Chẳng lẽ Chí Hào doanh rong ruổi chiến trường nhiều năm, lại toàn quân bị diệt ở chỗ này?

- Được... Chỉ cần không động thủ với bọn họ, ta có thể thừa nhận chấp pháp đội là ta ra tay!

Do dự hồi lâu, Chí Hào tướng quân thấy đối phương tùy thời sẽ giết người, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu.

- Không... Tướng quân không thể thừa nhận...

Nghe tướng quân nói như vậy, tất cả binh sĩ đồng thời hô lên, trong nháy mắt lệ rơi đầy mặt

Bọn họ biết, tướng quân thừa nhận là vì giữ tánh mạng của bọn họ!

Cũng biết, chỉ cần thừa nhận, khẳng định khó xoay mình, sinh tử không do mình khống chế.

Trước không nói bát đại thế lực liên hiệp áp bách, chỉ nói Phổ Thiên hoàng triều là quyết không thể bỏ qua cho một “hung thủ” tru diệt người mình!

Càng phải cho bảy đại thực lực khác một câu trả lời!

Vô luận bên nào đều không thể sống!

- Thừa nhận là tốt rồi, đây là Linh Hồn Tỏa Tội Thư, ngoan ngoãn thừa nhận, linh hồn của ngươi sẽ khóa lại, không thể phản cung! Tới, bắt đầu đi!

Binh sĩ thiết giáp vốn tưởng rằng còn cần giết nhiều người hơn mới có thể làm cho hắn khuất phục, không nghĩ tới chỉ giết một cái, liền thừa nhận “tội danh”, không khỏi cười một tiếng.

Linh Hồn Tỏa Tội Thư, là một vị cường giả chủ tu hình pháp Đại Đạo lưu lại, một khi thừa nhận tội danh, linh hồn giam cầm, không cách nào phản kháng, dù sau này tìm được chứng cớ, cũng không thể nào cởi bỏ tội danh.

Có thể nói là vật hết sức ác độc!

Chỉ cần bị vật này khóa lại, có thể tưởng tượng, sau này Chí Hào tướng quân sẽ sống không bằng chết! Cho dù sau này người của Phổ Thiên hoàng triều lần nữa thẩm tra, cũng sẽ kết luận hắn là

hung thủ!

- Tướng quân không muốn... Không muốn thừa nhận! Chỉ cần không thừa nhận, Linh Hồn Tỏa Tội Thư liền không thể làm gì ngươi!

- Mọi người vào sinh ra tử nhiều lần như vậy, ân tình của tướng quân đã đủ rồi, muốn chết thì cùng chết...

- Mọi người cùng nhau chết, tướng quân ngươi thừa nhận, chúng ta sống cũng không có gì thú...

Tướng sĩ của Chí Hào doanh đồng loạt hô lên.

Bọn họ biết tướng quân làm như vậy là vì bọn họ, nhưng bọn hắn làm sao hy vọng tướng quân xảy ra chuyện!

Chủ ưu thần lao, chủ nhục thần chết!

Nhiều năm cùng sinh cùng tử, mọi người đã xem Chí Hào tướng quân thành bầu trời, lúc này bầu trời của mình bị khuất nhục, bọn họ làm sao có thể đáp ứng!

- Tất cả đều im miệng cho ta! Nếu như còn nhận ta là tướng quân, thì im miệng!

Chí Hào tướng quân hét lớn.

Nghe được tiếng quát của hắn, tất cả mọi người ngậm miệng, thân ảnh quỳ dưới đất không ngừng run rẩy.

Tướng quân...

Tựa hồ đoán ra hắn sẽ nói gì, nước mắt mọi người không ngừng chảy xuống.

- Chỉ cần các ngươi có thể sống, một mình ta vinh nhục được mất lại coi là cái gì! Nghe mệnh lệnh của ta, nếu như ta thật gặp nạn, bất kỳ ai cũng không thể vì ta báo thù, bất kỳ người nào cũng không thể nói ra chuyện hôm nay... nếu có vi phạm, theo như quân

quy xử trí!

Chí Hào tướng quân nhìn quanh một vòng.

- Tướng quân...

Mọi người lần nữa run rẩy.

Bọn họ không phải người ngu, sao có thể không hiểu hắn nói như vậy mục đích là gì.

Đối phương vu oan giá hoạ, khẳng định không hy vọng tin tức tiết ra ngoài, mà phương pháp tin tức không tiết ra ngoài tốt nhất chính là giết tất cả mọi người... Hắn nói ra mệnh lệnh này, là muốn giữ tánh mạng của bọn họ!

- Chẳng lẽ không nghe được? Ta lệnh các ngươi bây giờ phát bổn mạng thệ ngôn! Dám tiết lộ chuyện ngày hôm nay ra, lập tức hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh!

Thấy bộ dáng của mọi người như vậy, Chí Hào tướng quân lần nữa quát lên:

- Chẳng lẽ ngay cả mệnh lệnh của ta cũng không nghe? Đây là quân lệnh! Chỉ cần ta không chết, ta chính là tướng quân của Chí Hào doanh, đối với quân lệnh, chỉ có nghe lệnh!

- Vâng...

Biết tướng quân dụng tâm lương khổ, chúng tướng sĩ không cách nào cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là cắn răng gật đầu.

Nếu như không đáp ứng, cho dù tướng quân chết cũng không nhắm mắt!

Trong nháy mắt tất cả mọi người đáp ứng, phát bổn mạng thệ ngôn.

Nhưng trong lòng từng cái hạ ngoan tâm, dù hồn phi phách tán trọn đời không được siêu sinh, sau này cũng phải nói ra, không thể để

cho hắn bị oan!

- Binh sĩ của ta đã phát thệ ngôn, sẽ không tiết lộ tin tức hôm nay, chỉ cần các ngươi bỏ qua bọn họ, thả bọn họ đi, ta sẽ lập tức tiếp nhận Linh Hồn Tỏa Tội Thư, hơn nữa phối hợp các ngươi!

Không biết bọn họ nghĩ cái gì, thấy thề, Chí Hào tướng quân thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Quần Liêu cách đó không xa.

Thanh niên này mới là người chủ sự, chỉ có hắn đáp ứng mới có thể bảo đảm tánh mạng của tất cả mọi người.

- Bỏ qua cho bọn họ? Ngươi cảm thấy chúng ta sẽ lưu lại tai họa ngầm cho mình sao?

Quần Liêu cười lạnh nhìn tới.

Trảm thảo trừ căn, không giết những người này, tổng sẽ lưu lại hậu hoạn.

- Ngươi có thể lựa chọn không thả bọn họ đi, nhưng ta có thể bảo đảm, cho dù ngươi bắt ta cũng vô ích, mặc dù thực lực của Hoàng cảnh sơ kỳ không phải là đối thủ của các ngươi, nhưng đủ để lựa chọn chết như thế nào!

Trong mắt Chí Hào tướng quân lóe lên một đạo tàn nhẫn.

Hoàng cảnh sơ kỳ, có giới vực của mình, mặc dù không phải đối thủ của Hoàng cảnh trung kỳ, nhưng có thể tùy thời phá hủy giới vực của mình, chúa tể vận mạng của mình!

Cho dù trong thời gian ngắn có thể phong ấn lực lượng của hắn, nhưng thời điểm bát đại thế lực tới thẩm tra, nhất định sẽ cởi phong ấn, đến lúc đó, vẫn có cơ hội tự sát!

Đến lúc đó, bị người hoài nghi, chuyện sẽ không dễ xử lý như bây giờ.

- Ngươi rất tốt... Không tệ!

Ánh mắt của Quần Liêu thoáng qua một đạo tàn nhẫn, khoát tay với thuộc hạ:

- Thả tất cả bọn hắn!

------oOo------

Chương 2904: Hắn rốt cuộc là người nào? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù hắn rất muốn giết tất cả mọi người, nhưng biết, làm như vậy mất nhiều hơn được, bây giờ chỉ có thể làm ra lựa chọn!

Dù sao những người này đều thề, sẽ không tiết lộ chuyện ngày hôm nay.

- Thả? Thiếu gia, cái này...

Chiến sĩ thiết giáp không nghĩ tới thiếu gia sẽ đáp ứng điều kiện của đối phương, tất cả đều luống cuống.

- Ta lệnh thả người, chẳng lẽ không nghe thấy sao?

Quần Liêu quát lạnh.

- Vâng...

Mọi người không dám vi phạm, không thể làm gì khác hơn là giải trừ áp chế trên người đối phương.

- Lập tức rời đi nơi này, đi càng xa càng tốt, đừng nghĩ báo thù cho ta, ta cũng không cần các ngươi báo thù, đi thôi!

Thấy đối phương đáp ứng, Chí Hào tướng quân thở phào nhẹ nhõm, ra lệnh cho mọi người.

- Tướng quân...

Mọi người đồng loạt quỳ xuống đất, liên tục dập đầu mấy cái, xoay người rời đi.

Bọn họ biết tướng quân là vì để cho bọn họ sống, đồng thời hướng bốn phương tám hướng bay vút đi, không có dừng lại chút nào.

Chỉ có phân tán ra, tướng quân mới không uổng công hy sinh.

- Không tệ, không tệ! Xem ra ta vẫn là xem thường ngươi...

Thấy mọi người biến mất, trong mắt Quần Liêu lóe lên một đạo âm ngoan, sau đó khôi phục thanh minh:

- Tốt lắm, bây giờ thừa nhận tội danh đi, không nên tâm tồn may mắn, cho dù bây giờ ta để cho bọn họ rời đi, nhưng chỉ cần ngươi dám có ý nghĩ gì khác, ta cũng có biện pháp để cho bọn họ toàn bộ lưu lại!

- Ngươi yên tâm, ta sẽ thừa nhận tội danh, hơn nữa còn phối hợp ngươi!

Đưa mắt nhìn mọi người rời đi, Chí Hào tướng quân xoay đầu lại nói.

Có thể lấy tánh mạng một mình hắn, đổi nhiều người như vậy... Đáng giá!

- Rất tốt, bây giờ rộng mở linh hồn của ngươi, ta dung hợp Linh Hồn Tỏa Tội Thư vào!

Bàn tay của Quần Liêu run lên, một quyển sách treo lơ lửng ở trên không trung, lóng lánh tỏa ra kim quang nhàn nhạt, bao phủ Chí Hào tướng quân ở bên trong.

- Hô!

Biết khó có thể may mắn thoát khỏi, Chí Hào tướng quân phun ra một hơi, linh hồn lan tràn ra, thời điểm linh hồn sắp tiếp xúc quyển sách, một thanh âm nhàn nhạt vang lên.

- Vu oan giá hoạ... Ta vẫn là lần đầu tiên thấy thủ đoạn hèn hạ như vậy, Hỏa Thần tông thật là làm cho ta mở rộng tầm mắt!

Một bóng người đứng ở trên lưng Thần thú phi hành, chẳng biết lúc nào xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

- Mọi người dừng lại!

Ngoài Hồng Nhan cốc, mấy thân ảnh chạy như điên đột nhiên ngừng lại, một tướng sĩ hét lên.

Nghe được tiếng kêu của hắn, tất cả thân ảnh đi tới toàn bộ ngừng lại.

- Tướng quân vì chúng ta cam tâm chịu chết, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy thản nhiên tiếp nhận, không có biện pháp nào sao?

Tướng sĩ này hét.

- Dương Thạc, nếu không ngươi nghĩ cho mọi người một biện pháp, những người đó thực lực mạnh mẻ, chúng ta căn bản không phải đối thủ, tướng quân làm như vậy, là vì cứu tánh mạng của chúng ta, nếu không trở về, cuối cùng không trốn thoát đối phương đuổi giết, tướng quân chẳng phải chết vô ích?

Một người khác hét.

Người nói chuyện này chính là Phạm Trọng, mà mới vừa rồi để mọi người dừng lại, là Dương Thạc.

Hai người đều là đội trưởng của Chí Hào doanh, người được Chí Hào tướng quân coi trọng, mặc dù ban đầu ở sinh nhật yến hội của Bích Nhi, cùng Phí Đồng không ngừng tranh chấp, trên thực tế lại hết sức trung thành, vì tướng quân ngay cả sinh tử cũng có thể không để ý.

- Bất kể thế nào, chúng ta nhất định phải cứu tướng quân, dù chết, cũng sẽ không tiếc, nếu không... Cho dù sống cũng như cái xác biết đi, có lỗi với mình, thật xin lỗi ân tình của tướng quân!

Ánh mắt Dương Thạc mang theo kiên quyết.

Đại trượng phu chết thì chết, chết thống khoái cùng mang tiếc nuối sống, người ngu đi nữa cũng sẽ làm ra lựa chọn.

- Không sai! Tướng quân đối với chúng ta ân trọng như núi, không được thì mọi người cùng nhau chết! Đến âm phủ, cũng có thể làm bạn, cứ như vậy rời đi, tướng quân một người xuống đó, chẳng phải cô đơn tịch mịch sao?

Lại một người rống lên.

- Ta cũng không muốn đi, muốn lưu lại bồi tướng quân!

- Ta muốn lưu lại nhìn một chút, đám người kia rốt cuộc vô sỉ như thế nào, cho dù sau này làm ác quỷ, cũng không buông tha bọn họ!

Đám người Dương Thạc nói, giống như đốt dây dẫn thuốc nổ.

Mọi người vào sinh ra tử nhiều lần, đã sớm nhìn phai nhạt sinh tử. Nếu như cứ như vậy biệt khuất rời đi, biết rõ tướng quân vì bọn họ bỏ mình mà lực bất tòng tâm, cho dù sống sót cũng không có ý nghĩa, còn không bằng rút đao tự sát!

- Mọi người chớ quấy rầy! Có thể nghe ta nói một câu hay không?

Thời điểm mọi người ở đây suy nghĩ cùng tướng quân liều chết, trong đám người có một thanh âm vang lên.

Phí Đồng đi ra.

- Phí Đồng, chẳng lẽ ngươi có biện pháp gì?

Mặc dù không hợp nhau, nhưng lúc này lại không phải thời điểm mâu thuẫn, Phạm Trọng không nhịn được hỏi.

- Biện pháp tốt... Ta không có!

Phí Đồng lắc đầu một cái, nghĩ tới điều gì, trong ánh mắt mang vẻ kiên định:

- Bất quá, ta biết có người nhất định có thể cứu Chí Hào tướng quân!

- Người nào? Ai có thể cứu tướng quân? Chỉ cần ngươi nói ra tên, ta cho dù chết, cũng phải mời hắn tới!

Nghe Phí Đồng nói khẳng định như vậy, mọi người lần nữa dấy lên hy vọng, chỉ có Dương Thạc cau mày, không nhịn được hỏi.

Mọi người đưa mắt tập trung tới, từng cái mang hi vọng.

Nếu quả thật có người có thể cứu tướng quân, đừng nói lên núi đao xuống biển lửa, cho dù lập tức tử vong, bọn họ cũng sẽ không nhíu mày một chút!

- Ngươi sẽ không nói là Bích Nhi chứ! Trước không nói tiểu thư có ở Hỏa Thần tông hay không, cho dù có, thì thực lực địa vị của Quần Liêu cao hơn tiểu thư, song phương tranh đấu, tiểu thư cũng chỉ có thể thua thiệt!

- Đúng vậy, chính vì tướng quân biết điểm này, mới không có nói ra tiểu thư!

- Chúng ta là người của Phổ Thiên hoàng triều, chỉ bằng vào điểm này, bị đối phương bắt lại liền không cách nào phản cung, nếu vì vậy liên lụy tiểu thư nữa, chúng ta liền muôn lần chết cũng khó thoát tội!

- Tiểu thư trước không thể nói, nếu không, lấy cá tính của nàng, nhất định sẽ nháo rất lớn, đến lúc đó chúng ta chỉ biết hại nàng...

Trong đám người không biết người nào nói ra Bích Nhi, mọi người đồng thời lắc đầu.

Mặc dù tiểu thư là nữ nhi ruột thịt của tướng quân, nhưng nàng ở Hỏa Thần tông địa vị không cao, vạn nhất để Quần Liêu biết, làm không tốt sẽ tiếp tục trảm thảo trừ căn!

Như vậy không những không thể cứu tướng quân, ngay cả tiểu thư

cũng hại!

Cũng không phải bọn họ không tin Bích Nhi, mà vì tất cả mọi người là thế lực lớn đi ra, biết loại địa phương này cành lá đan xen, rất nhiều chuyện không có thực lực tuyệt đối, cưỡng ép ra mặt, chỉ biết mang đến tai nạn.

------oOo------

Chương 2905: Hắn rốt cuộc là người nào? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rất hiển nhiên, tướng quân cũng biết điểm này, mới không nói ra Bích Nhi.

- Mọi người yên tâm, ta nói không phải Bích Nhi, mà là người khác, trước đó ta cũng đã đưa tin qua cho hắn!

Phí Đồng nói.

- Không phải tiểu thư? Vậy là ai?

Mọi người sửng sốt một chút.

Bọn họ không phải người của Hỏa Thần thành, đối với nơi này không quen, trừ tiểu thư, mọi người ai cũng không nhớ nổi.

- Người này mọi người đều biết, chính là Nhiếp Vân đại nhân!

Thấy mọi người nghi ngờ, Phí Đồng cũng không có ý định giấu giếm.

- Nhiếp Vân? Là hắn? Không nói hắn ta còn không tức giận, nếu không phải đệ đệ của hắn là phi thăng giả, tướng quân sao sẽ gặp tai bay vạ gió?

- Không sai, người này lai lịch không rõ, ta trước nói qua với tướng quân, tướng quân không nghe, tai hoạ lần này, cũng bởi vì hắn mà

ra!

- Ta cũng hoài nghi người này là nằm vùng của Hỏa Thần tông, sợ rằng cùng Quần Liêu là một phe...

- Không thể nào, ta cảm thấy hắn có thể là phi thăng giả, làm không tốt đội chấp pháp chính là hắn tìm người giết chết...

- Đúng vậy, hắn gây ra họa, lại làm chúng ta, nếu như để ta gặp lại, nhất định sẽ không lưu tình, trực tiếp động thủ...

Nguyên tưởng rằng Phí Đồng sẽ nói ra đại nhân vật nào, nghe nói là danh tự Nhiếp Vân, nhớ tới thiếu niên ở yến hội kia, tất cả mọi người đồng thời nổ tung.

Đối với Nhiếp Vân, bọn họ phần lớn là không có cảm tình gì!

Cũng không phải bởi vì hắn ra danh tiếng, để cho mọi người sắc mặt khó coi, mà là nếu như không phải bởi vì “Nhiếp Đồng” là phi thăng giả, bị đội chấp pháp bắt đi, Chí Hào doanh bọn họ sao sẽ bị tai bay vạ gió này?

Về phần nói là hung thủ giết chết đội chấp pháp, chỉ là tùy tiện nói mà thôi, bởi vì người nơi này phần lớn đều biết thực lực của Nhiếp Vân, Phong Vương trung kỳ, cùng bọn họ không sai biệt lắm, không thể nào giết chết toàn bộ đội chấp pháp.

Dĩ nhiên, bọn họ không biết, thuận miệng nói lại trở thành sự thật, đội chấp pháp đích xác diệt ở trong tay Nhiếp Vân.

- Mọi người không nên nói bậy!

Nghe được lời của mọi người càng ngày càng khó nghe, Phí Đồng cau mày, thần sắc có chút tức giận:

- Các ngươi biết cái gì? Nếu như Nhiếp Vân đại nhân là người xấu, tướng quân sẽ tốt với hắn như vậy sao? Chẳng lẽ các ngươi hoài nghi ánh mắt của tướng quân?

- Cái này...

Mọi người yên lặng.

Thái độ của tướng quân đối với vị Nhiếp Vân kia, bọn họ nhìn ở trong mắt, dĩ nhiên là biết.

- Nhiếp Vân này rốt cuộc là người nào?

Trầm mặc một hồi, Dương Thạc không nhịn được hỏi.

- Đúng vậy, hắn rốt cuộc là ai? Sao để cho tướng quân coi trọng như vậy?

- Ngươi nói hắn có thể cứu tướng quân, rốt cuộc là thật hay giả? Có phải có chuyện gì chúng ta không biết hay không?

Mọi người đều đồng loạt nhìn qua.

- Ngươi nói a! Bây giờ tình huống như vậy, còn có gì không thể nói? Nếu như không nói, ta bây giờ đi trở về tìm tướng quân hỏi rõ!

Thấy Phí Đồng không nói, Phạm Trọng không nhịn được quát lên.

- Được, ta nói, nhưng chuyện này, ta không hy vọng truyền đi, chỉ những người chúng ta biết!

Thấy ánh mắt của mọi người lo lắng, Phí Đồng cắn răng một cái, làm ra quyết định.

- Rốt cuộc là chuyện gì, lại thận trọng như vậy?

Nghe lời này của Phí Đồng, mọi người đều liếc mắt nhìn nhau.

Có thể để cho hắn nói như vậy, sợ rằng chuyện này không đơn giản như bọn họ thấy, Nhiếp Vân kia, sợ là có lai lịch cực kỳ kinh khủng.

- Chuyện này không thể không thận trọng, trước khi ta nói, hy vọng chư vị lập thệ ngôn, không nói ra chuyện hôm nay, cho dù là chết!

Phí Đồng nhìn quanh một vòng, trong mắt có kiên định không cho cự tuyệt.

- Được, ta tới trước, hôm nay bất kể ta nghe được chuyện gì, cũng sẽ giấu ở đáy lòng, nếu như truyền ra ngoài, không chết tử tế được!

Dương Thạc là người thứ nhất thề.

Người còn lại thấy hắn thề, do dự một chút, cũng phát ra thệ ngôn.

Bọn họ ngay cả sinh tử cũng mặc kệ, phát thệ ngôn tự nhiên không coi vào đâu, thời gian không lâu, mọi người liền thề xong, đồng loạt nhìn về phía Phí Đồng, hy vọng hắn có thể cho cái giải thích.

- Nếu tất cả mọi người lập thệ ngôn rồi, ta sẽ không giấu giếm nữa, hoàng triều có nhiệm vụ tìm hoàng tử, chắc hẳn mọi người đều biết!

Nếu quyết định nói ra, Phí Đồng không do dự nữa, trầm tư một chút mới nói.

- Nhiệm vụ tìm hoàng tử? Dĩ nhiên biết! Là lúc bệ hạ còn không có thành lập hoàng triều, vì bảo tồn huyết mạch, phong ấn một vị hoàng tử trục xuất ra ngoài, ngay cả chính hắn cũng không tìm được đầu mối...

Dương Thạc thì thầm một câu, đột nhiên con mắt trợn tròn, toàn thân run rẩy:

- Ý của ngươi là... đã tìm được vị hoàng tử này?

- Không sai! Đã tìm được vị hoàng tử kia, chính là... Nhiếp Vân điện hạ!

Phí Đồng gật đầu một cái.

- Cái gì?

- Nhiếp Vân là hoàng tử điện hạ?

- Khó trách tướng quân cung kính với hắn như vậy, thì ra là thế...

- Hoàng tử điện hạ? Hắn lại là hoàng tử mất tích kia?

Nghe được Phí Đồng thừa nhận, mọi người lập tức nổ tung.

Bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, Nhiếp Vân để cho bọn hắn có chút chán ghét, lại là con trai ruột mà Phổ Thiên Đại Đế tìm nhiều năm, hoàng tử điện hạ!

Cái này... làm sao có thể?

- Không cần hoài nghi, chuyện này tướng quân tự mình xác nhận không thể nào sai lầm!

Phí Đồng nói tiếp:

- Tướng quân vừa xảy ra chuyện, ta liền đưa tin cho hoàng tử, ta tin tưởng hắn nhất định có thể cứu được tướng quân!

- Hắn... Coi như là hoàng tử, cũng chỉ là Vương cảnh trung kỳ, hơn nữa không nhận thức người của Hỏa Thần tông, làm sao cứu?

Phạm Trọng không nhịn được nói.

Cho dù Nhiếp Vân đại nhân này là hoàng tử, nơi này là Hỏa Thần tông, không phải Phổ Thiên hoàng triều, thân phận không có ích gì a!

- Các ngươi suy nghĩ thủ đoạn của bệ hạ một chút, làm hậu bối của hắn, hoàng tử làm sao có thể đơn giản? Chúng ta không có cách nào. Ta tin tưởng... hắn nhất định có thể cứu tướng quân ra!

Phí Đồng tràn đầy khẳng định.

Cùng Nhiếp Vân điện hạ này đã trải qua không ít chuyện, hắn biết bản lĩnh của điện hạ, mặc dù thực lực chỉ có Vương cảnh trung kỳ, nhưng thủ đoạn chân chính, ngay cả tướng quân là cường giả Hoàng cảnh cũng bội phục không thôi!

Chỉ cần hắn xuất thủ, liền nhất định có thể cứu tướng quân!

- Mau nhìn, đó là cái gì?

Phí Đồng mới vừa nói xong, trong đám người có một thanh âm vang lên, theo ngón tay của hắn, mọi người đồng thời ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy Thần thú phi hành to lớn không ngừng chớp động cánh ở trên không trung, một thiếu niên an tĩnh đứng ở trên đầu Thần thú, ánh mắt lạnh lùng nhìn tới, không có chút khí tức ba động, tựa như tử thần.

------oOo------

Chương 2906: Hắn là hoàng tử!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vu oan giá hoạ... ta vẫn là lần đầu tiên thấy thủ đoạn hèn hạ như vậy, Hỏa Thần tông thật là làm cho ta mở rộng tầm mắt!

Nương theo lời nói của thiếu niên vang lên, không gian chung quanh giống như đóng băng giá rét.

- Là điện hạ, hắn tới...

Thấy rõ bộ dáng của thiếu niên, Phí Đồng hưng phấn hô lên.

Mặc dù vừa rồi nói khẳng định, nhưng trong lòng không có bao nhiêu chắc chắn. Ngược lại không phải sợ hoàng tử không đến, mà là sợ hoàng tử có chuyện gì trễ nãi, không kịp cứu tướng quân, lúc này thấy, không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

- Điện hạ tới... Xem ra tướng quân được cứu rồi, mau trở về nhìn xem!

Lòng tin của đám người Phạm Trọng cũng tăng lên gấp bội.

Không nói Nhiếp Vân là điện hạ, bọn họ còn có chút oán hận, sau

khi biết thân phận, lại vào lúc này xuất hiện, tất cả oán hận đều biến thành kích động, từng cái không nhịn được nữa, dưới chân di động, lần nữa vọt tới Hồng Nhan Cốc.....

- Ngươi là người nào? Chuyện của Hỏa Thần tông, tốt nhất ít nhúng tay, nếu không...

Thấy thiếu niên treo lơ lửng ở trên không trung, ánh mắt của Quần Liêu híp lại.

- Chỉ hươu bảo ngựa, đổi trắng thay đen, đây chính là thủ đoạn của Hỏa Thần tông? Hỏa Thần tông đường đường nhất lưu tông môn, lại làm chuyện như vậy?

Thiếu niên cười một tiếng, thân thể thoáng một cái, từ không trung nhảy xuống, rơi trên mặt đất, văng lên một mảng bụi đất.

Tới dĩ nhiên là Nhiếp Vân, nghe được Phí Đồng đưa tin, lập tức đoán ra nơi này sẽ phát sinh chuyện gì, không có chút dừng lại, lập tức để cho Ngụy Bất Tân tìm Thần thú phi hành bay tới.

- Không biết sống chết, ta làm việc còn không cần bất kỳ người nào chỉ điểm!

Ánh mắt của Quần Liêu sửng sốt một chút, lòng bàn chân di động.

Lực lượng của cường giả Hoàng cảnh trung kỳ, để cho hắn giống như một đạo thiểm điện, trong phút chốc xuất hiện ở địa phương Nhiếp Vân rơi xuống đất, lấy chỉ làm kiếm, đâm thẳng tới mi tâm.

Khẩu khí cùng trận thế của đối phương không nhỏ, hắn muốn nhìn một chút, rốt cuộc có thực lực gì!

Nếu quá yếu, chém giết tại chỗ, không để lại hậu hoạn, thực lực mạnh, nghiệm chứng xong lại tính toán!

Ở trong phạm vi Hỏa Thần tông, chỉ cần đối phương không phải người của Hỏa Thần tông, dù thực lực mạnh hơn nữa, hắn cũng có nắm chắc để cho đối thủ có tới không có về!

- Dừng tay!

Thấy động tác của hắn, Ngụy Bất Tân lập tức hét lớn, từ phía trên bay xuống, bàn tay rạch một cái, một đạo khí lưu tựa như ngân hà, ngăn ở trước mặt của Quần Liêu.

Cùng thời khắc đó, dưới chân hắn di động, rơi vào trước mặt Nhiếp Vân, chặn đường đi của Quần Liêu.

Nhìn như hắn là đang bảo vệ Nhiếp Vân, trên thực tế hắn làm như vậy chỉ vì Quần Liêu.

Bởi vì hắn nhận biết Quần Liêu, là đệ tử Hình đường của Hỏa Thần tông, địa vị không thấp, cùng hắn từng có qua lại!

Vị Tài Thần gia sau lưng này, nếu như chỉ có tiền thì thôi, mấu chốt là thực lực của hắn cực cao, trước ở thị trường dong binh lộ ra một tay, cho dù hắn cũng khó chống lại, nếu thật để cho Quần Liêu công tới, hắn tuyệt đối có thể tùy tiện chém giết!

Nếu như vậy, chuyện liền lớn rồi!

Cho nên... Bất kể như thế nào, cũng phải ngăn hai người tranh đấu.

- Ta tưởng là ai, nguyên lai là Ngụy lão bản... Ngươi đây là ý gì?

Thấy rõ người ngăn trở hắn là ai, Quần Liêu ngừng lại, thanh âm âm hàn.

- Ta không có ý gì, chỉ là không muốn các ngươi tranh đấu, vị Nhiếp Vân đại nhân này, là khách quý của ta!

Ngụy Bất Tân cố ý điểm ra hai chữ “khách quý”, bày tỏ thân phận của Nhiếp Vân, cho hắn biết, người này không đơn giản.

- Khách quý?

Quần Liêu không ngốc, nghe hắn chú trọng nói ra lời này, nhất thời biết rõ, nhìn kỹ Nhiếp Vân, xác nhận hắn không phải là người của Hỏa Thần tông, cười lạnh một tiếng:

- Khách quý thì thế nào? Nơi này là địa bàn của Hỏa Thần tông, Hỏa Thần tông chấp pháp... Ngoại nhân còn không có quyền can thiệp!

- Ngoại nhân là không có quyền can thiệp, nhưng Nhiếp Vân đại nhân bất đồng, hắn là đại tài chủ của phòng đấu giá chúng ta, thậm chí tài sản có thể mua mấy chục phòng đấu giá... Chỉ cần ta bẩm báo trưởng lão, địa vị nhất định có thể đứng hàng nhất đẳng... Cho nên, lời của hắn đủ phân lượng, cho dù trưởng lão bình thường, cũng không cách nào bác bỏ!

Ngụy Bất Tân không nhượng bộ chút nào.

Đã biết đại thủ bút của thiếu niên trước mắt, hắn liền biết giá trị của người này! Có thể giao Tốt, sau này phòng đấu giá làm ăn, tuyệt đối sẽ phát triển không ngừng, càng ngày càng mạnh.

Nhưng nếu đắc tội, đối phương dùng tài sản kết xù đánh lén hắn làm ăn, không bao lâu, phòng đấu giá sẽ đóng cửa!

Có lúc tác dụng của tiền so với thực lực còn đáng sợ hơn!

- Đứng hàng nhất đẳng?

Nghe được Ngụy Bất Tân lần nữa ám thị, mặt mũi của Quần Liêu trầm xuống.

Tuy hắn là đệ tử Hình đường, địa vị không thấp, nhưng so với trưởng lão tông môn, còn kém quá xa, nếu như người này thật có thể phủ lên danh hiệu ở tông môn, đứng hàng nhất đẳng... Địa vị tuyệt đối cao hơn hắn!

Trình độ quan trọng đối với tông môn vượt xa hắn!

Người như vậy, tông môn sẽ trọng điểm chiếu cố, khi tranh chấp, các trưởng lão nhất định sẽ giúp đối phương, mà không phải hắn!

Siết chặc nắm đấm, ánh mắt âm trầm như nước.

Đổi thành bình thường, hắn không những sẽ không đắc tội người trước mắt này, thậm chí còn sẽ nịnh bợ, nhưng lúc này bất đồng!

Thật vất vả tìm được một lý do thích hợp nhất, nếu Chí Hào tướng quân được cứu, hắn làm sao giao phó với tông môn? Làm sao bàn giao với bát đại thế lực?

- Thiếu gia, nếu hắn là khách quý của phòng đấu giá, khẳng định rất có tiền... Không bằng cho nhân tình, bán người này đi... Chỉ cần có tiền, muốn tìm người chết thế nào không tìm được... Thậm chí chỉ cần đủ tiền, người của bát đại thế lực tới điều tra, cũng có thể tùy tiện mua được...

Một chiến sĩ thiết giáp đứng ở sau lưng Quần Liêu, lặng lẽ truyền âm.

- Không sai...

Ánh mắt của Quần Liêu sáng lên.

Chỉ cần có tiền, rất nhiều chuyện có thể giải quyết, phần lớn vấn đề, sẽ trở nên không còn là vấn đề nữa!

Biết điểm này, trong mắt âm úc biến mất, thay vào đó là nụ cười như nhìn dê béo:

- Nếu Nhiếp Vân đại nhân này là tài chủ của phòng đấu giá, cũng coi là bằng hữu của Hỏa Thần tông, đối với bằng hữu... Tự nhiên có thể thương nghị!

- Đúng vậy, mọi người đều là người mình, không cần thiết gây ra mâu thuẫn!

Vốn tưởng rằng đối phương sẽ tiếp tục kiên trì, không nghĩ tới nhanh như vậy liền thay đổi thái độ, Ngụy Bất Tân thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cười nói.

------oOo------

Chương 2907: Giá cả của Chí Hào tướng quân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai phe này, bất kể tranh đấu nào, hắn cũng không đắc tội nổi, có thể không cải vả là tốt nhất.

- Vị Chí Hào tướng quân này là bằng hữu của ta, ta muốn mang hắn đi, nói cái giá đi!

Cử chỉ động tác của đối phương, Nhiếp Vân nơi nào không biết nghĩ cái gì, cười nhạt.

Tiền đối với hắn mà nói chẳng qua là một đống nguyên khí, có thể sử dụng tiền giải quyết, miễn đi hết thảy phiền toái, tự nhiên tốt nhất.

- Sảng khoái, Nhiếp Vân đại nhân không hổ là người sảng khoái, đã như vậy... Ta liền ra giá!

Thấy người này tinh ý như vậy, Quần Liêu cười hắc hắc:

- Người nọ là hung thủ tru diệt đội chấp pháp, đội chấp pháp do bát đại thế lực liên hiệp tạo thành, trình độ trọng yếu có thể tưởng tượng được... Bây giờ bát đại thế lực rất nhanh thì tới hỏi tội, nếu cứ như vậy thả bọn họ, nhất định sẽ rất phiền toái, cho nên...

Quần Liêu không có trực tiếp ra giá, mà nói ra tầm quan trọng của Chí Hào tướng quân.

Nói như vậy rất đơn giản, chính là nghĩ biện pháp tăng giá!

Nói giá đương nhiên phải hô trên trời, nếu đối phương có tiền, dĩ nhiên không cần khách khí!

- Được rồi, không cần chơi những chiêu trò này, hung thủ có phải là hắn hay không, trong lòng ngươi ta biết rõ, mục đích của ngươi là gì, ta cũng biết, nói những lời nhảm nhí này, còn không bằng trực tiếp báo giá cả ra.

Nhiếp Vân cắt đứt lời nói của đối phương.

- Tốt, ta thích giao thiệp với người như vậy, bất quá... rốt cuộc bao nhiêu tiền, ta còn phải suy tính một chút, trong thời gian uống cạn chun trà, sẽ cho ngươi câu trả lời!

Còn muốn nói nhiều một ít, nghĩ biện pháp tăng giá, đối phương nói như vậy, Quần Liêu cũng biết không cần nói nhãm, nhưng hắn không có lập tức nói ra giá, mà chơi kế sách trì hoãn.

Thật vất vả làm thịt một con dê béo, hô thấp, trong lòng khó chịu, hô cao, vạn nhất đối phương không chơi, hắn liền thua thảm.

- Ngươi xem ta nên hô bao nhiêu mới tốt?

Trong lòng nghĩ những thứ này, Quần Liêu lặng lẽ truyền âm cho chiến sĩ thiết giáp mới vừa rồi đưa ý kiến.

Người này thời khắc mấu chốt còn có chút đầu óc, cũng có thể tham khảo một chút.

- Thiếu gia, ít nhất cũng phải...

Chiến sĩ thiết giáp do dự một chút, lặng lẽ đưa ra hai ngón tay, giống như làm ra quyết định lớn vậy:

- Hai ngàn vạn Hỏa Thần Tệ!

- Hai ngàn vạn Hỏa Thần Tệ?

- Đúng vậy, dù sao người nọ là chúng ta tùy tiện bắt, cho dù mất đi, cũng có thể tìm người khác chết thế, nhìn khẩu khí của người này nên rất có tiền, một lát nữa có thể trực tiếp hô năm nghìn vạn, chờ hắn trả giá, còn tới hai ngàn vạn, chúng ta liền thu!

Chiến sĩ thiết giáp vội nói.

- Ân, hai ngàn vạn đúng là không ít... Bất quá, không thể tiện nghi hắn như vậy!

Quần Liêu do dự một chút, gật đầu nói.

Người tu luyện cần đại lượng tài nguyên bổ sung tiêu hao, cho dù hắn là cường giả Hoàng cảnh trung kỳ, cũng không có quá nhiều tiền, hai ngàn vạn, mặc dù không nhiều, nhưng đối với hắn mà nói, đã không ít!

Hắn bây giờ toàn bộ tài sản chung vào một chỗ, tiền có thể vận dụng, cũng tuyệt không vượt qua nhiều như vậy!

Cho nên nếu có thể ép đối phương lấy ra hai ngàn vạn, đối với hắn mà nói, chẳng những kiếm, còn kiếm rất lớn!

- Nghĩ xong chưa?

Thấy bọn họ truyền âm nói chuyện, tựa hồ thương nghị xong, Nhiếp Vân nhìn tới.

- Thương nghị xong, nếu như ngươi có thể lấy... tám ngàn... Một ức Hỏa Thần Tệ, người này có thể tùy tiện mang đi!

Quần Liêu cắn răng nói.

Dù sao chẳng qua là ra giá, cũng không phải là quyết định cuối cùng, cắn răng một cái, hắn lại tăng lên gấp đôi, trực tiếp báo ra một ức!

- Một ức?

Đám người Phí Đồng thấy Nhiếp Vân xuất hiện, tất cả đều bay tới, đứng ở cách đó không xa, nghe được cái giá tiền này, tất cả đều trầm xuống.

Thật là cướp bóc trần trụi!

Giá trị của Hỏa Thần Tệ, bọn họ biết rất rõ, một ức, cho dù Chí Hào doanh bọn họ phấn đấu mấy trăm năm cũng kiếm không tới nhiều tài sản như vậy, hô giá như vậy, không phải cướp là cái gì?

Không chỉ đám người Phí Đồng trầm xuống, ngay cả Chí Hào

tướng quân bị giam cầm sắc mặt cũng khó coi.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới đối phương sẽ báo ra loại giá tiền này!

Hắn một Hoàng cảnh sơ kỳ nho nhỏ, lúc nào cũng đáng tiền như vậy?

- Nhiếp Vân đại nhân, ta chết không có gì đáng tiếc... Một ức Hỏa Thần Tệ thật quá nhiều, không thể đáp ứng...

Chí Hào tướng quân vội vàng hô.

- Quá cao sao? Nếu như không lấy ra được, vậy thì thôi, người này ta còn muốn cặn kẽ điều tra, bất quá... Điều tra xong, có thể còn sống hay không liền không nhất định!

Nghe được Chí Hào tướng quân gào to, Quần Liêu sợ giao dịch thất bại, trong giọng nói mang uy hiếp.

Ngươi không mua cũng được, vậy ta không bán... Bây giờ không mua, chờ sau này tình huống gì, sống hay chết, ta không cách nào bảo đảm.

- Một ức? Không nhiều, ta mua!

Không để ý tới lời của hắn, Nhiếp Vân cười nhạt, ngón tay vừa nhấc, một đống Hỏa Thần Tệ lập tức phun ra ngoài.

Hỏa Thần Tệ chói mắt, phản xạ ánh mặt trời, giống như một đoàn hỏa diễm thiêu đốt.

Một ức Hỏa Thần Tệ ầm… rơi trên mặt đất, để cho người ta nhìn ở trong mắt, tim không tự chủ được kịch liệt nhảy lên.

Nhiều tiền như vậy, vô số người cả đời cũng chưa chắc thấy, cho người lực trùng kích thị giác thực quá rung động.

- Ngươi... Đáp ứng?

Đừng nói những người khác, ngay cả Quần Liêu cũng giật nảy mình, con ngươi không tự chủ được co lên.

Hắn vốn tưởng rằng đối phương sẽ trả giá, đến lúc đó năm nghìn vạn, hai ngàn vạn đồng ý đều được, nằm mơ cũng không nghĩ tới, đối phương căn bản không có tính toán mặc cả, tại chỗ đáp ứng!

Một ức... Hắn có linh cảm nói giá lại cao, đối phương cũng đáp ứng...

Nuốt nước miếng một cái, cặp mắt Quần Liêu nhìn chằm chằm tài sản phía trước, bất quá hắn dù sao cũng là cường giả Hoàng cảnh, ý chí kiên định, một lát sau chậm lại, ống tay áo phất lên, thu Hỏa Thần Tệ vào Không Gian giới chỉ.

- Ha ha, các hạ quả nhiên thẳng thắn, nói một ức liền một ức, bất quá... Ta nói một ức, là ngươi có thể mang đi, nhưng tội danh của hắn vẫn không thể tiêu trừ, nói cách khác... Cho dù ngươi mang người đi, hắn vẫn là tội nhân, còn sẽ bị bát đại thế lực truy nã!

Quần Liêu cười hắc hắc.

Có thể tiện tay lấy ra một ức mua người, người trước mắt nhất định là oan đại đầu, ở trong mắt hắn, người như vậy không làm thịt, còn đợi đến khi nào?

- Cái gì?

- Quần Liêu ngươi hèn hạ!

- Đáng ghét, thật là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn vơ vét tài sản!

- Nhiếp Vân đại nhân nghìn vạn lần không thể đáp ứng, hắn khẳng định lại muốn nhiều hơn!

------oOo------

Chương 2908: Tuyệt thế lương chủ

- Hắn là lấy pháp đòi tiền, sau khi đáp ứng, khẳng định sẽ còn tiếp tục hỏi...

Đám người Chí Hào tướng quân thấy một màn như vậy, tất cả đều rống lên.

Quần Liêu này muốn một ức thì thôi, người khác đã trả tiền, lại đổi lời nói... lòng tham không đáy, vô sỉ hạ lưu!

- Mua tội danh của hắn muốn bao nhiêu?

Giống như không nghe được lời của mọi người, sắc mặt của Nhiếp Vân không có biến hóa chút nào, bình tĩnh mà lạnh nhạt.

- Tội của hắn nếu so với tánh mạng của hắn cũng đắt hơn, ngươi cũng biết, cái này dính dấp đến chuyện chúng ta làm sao bàn giao với bát đại thế lực...

Thấy đối phương hỏi thăm, Quần Liêu thở phào nhẹ nhõm, rung ống tay áo:

- Tội của hắn ta muốn... Hai ức!

Mới vừa rồi một ức, đối phương sảng khoái đáp ứng như vậy, chứng minh còn không có đạt đến cực hạn, bây giờ hắn thông minh, trực tiếp mở miệng hai ức, lật gấp đôi!

Ngươi có tiền, ta có quyền. Ngươi bây giờ cầu ta, không vơ vét tài sản của ngươi, thì vơ vét tài sản của người nào?

- Hai ức?

Chiến sĩ thiết giáp sau lưng Quần Liêu da mặt co quắp.

Cái giá tiền này thiếu gia thật đúng là dám mở miệng, giá cả như vậy, toàn bộ Hỏa Thần thành có thể lấy ra, cũng không có mấy cái!

Dĩ nhiên, cho dù không đáp ứng cũng không có vấn đề, dù sao bọn họ đã lấy được một ức!

- Nhiếp Vân đại nhân, hắn đây là nói giá trên trời, ngươi nghìn vạn lần không nên đáp ứng...

Chí Hào tướng quân không nghĩ tới "hoàng tử" nguyện ý dùng một ức mua tánh mạng của hắn, cảm động đến toàn thân run rẩy, lúc này nghe đối phương lại đòi hai ức, tức giận đến vội vàng hô lên.

Hắn lời còn chưa nói hết, liền bị Nhiếp Vân cắt đứt.

- Hai ức, tốt, ta cho!

Nương theo lời nói, lại là ánh sáng đầy trời lóe lên, hai ức Hỏa Thần Tệ giống như núi nhỏ chất đống, so với mới vừa rồi càng thêm rung động lòng người.

- Điện hạ...

Thấy một màn như vậy, ánh mắt của Chí Hào tướng quân tràn đầy nước. Quả đấm không tự chủ được siết chặc, điện hạ lại nguyện ý dùng ba ức Hỏa Thần Tệ mua tánh mạng của ta... ta có tài đức gì!

Những người khác của Chí Hào doanh thấy một màn như vậy, từng cái nhìn nhau, trong lòng tràn đầy kích động.

Nếu như trước bọn họ đối với vị "hoàng tử" này có nguyện ý cứu tướng quân hay không còn có chút nghi ngờ, bây giờ nghi ngờ đã không còn chút nào!

Cho dù có tiền, ba ức cũng không phải số lượng nhỏ, đừng nói một hoàng tử, cho dù Phổ Thiên Đại Đế, sợ rằng cũng sẽ không cầm bấy nhiêu tiền đó đi cứu một tướng quân Hoàng cảnh sơ kỳ!

Dù sao thực lực của mỗi người bày ra đó, ba ức, đủ để cho cường giả Hoàng cảnh trung kỳ bán mạng!

Tiện tay lấy ra ba ức... lông mày cũng không nháy, chứng minh hoàng tử coi Chí Hào tướng quân không phải là thuộc hạ, mà là...

huynh đệ!

Chỉ có huynh đệ, mới có thể như vậy, tốn hao nhiều tiền hơn nữa, chân mày cũng không nhăn!

- Ta rốt cuộc biết tại sao ngươi xác định như vậy... Sau này, chỉ cần hoàng tử có phân phó, Phạm Trọng ta dù chết cũng sẽ không cau mày!

Nhìn Phí Đồng cách đó không xa, trong lòng Phạm Trọng âm thầm thề.

Trước đó Phí Đồng nói hoàng tử có thể cứu tướng quân, hắn còn có chút không quá tin tưởng, bây giờ mới biết, đây là thật!

Nói thật, đời này có thể dốc sức cho loại chủ tử nhân nghĩa này, cho dù chết cũng cao hứng!

- Đa Ba vương tử...

Nhớ tới trước đó bọn họ dốc sức cho Đa Ba vương tử, Phạm Trọng liền không tự chủ được lắc đầu, địa vị bất phàm giống như nhau, hai người lại có thiên địa khác biệt, không thể so sánh nổi!

Không chỉ hắn thấy một màn như vậy trong lòng phát hạ chí nguyện, đám người Dương Thạc cũng không nhịn được gật đầu, âm thầm làm ra quyết định.

Bọn họ thân phận giống nhau, chỉ có thể làm thuộc hạ, có chủ tử không tốt, nói không chừng lúc nào liền chết. “Hoàng tử” trước mắt này không những không có ỷ vào thân phận bức hiếp bọn hắn, còn đại nhân đại nghĩa, chính là tuyệt thế lương chủ tha thiết ước mơ!

Nếu bỏ qua, sợ rằng kiếp này không tìm được tốt hơn.

- Ngươi đáp ứng...

Quần Liêu lần nữa sợ hết hồn.

Cái giá tiền này của hắn chẳng qua là đánh bạc, thuận miệng nói,

không nghĩ tới sẽ đáp ứng, kết quả chẳng những đáp ứng, còn sảng khoái như vậy.

- Nhất định là ít đi...

Trong lòng lần nữa toát ra một cảm giác, không những không có ý tưởng kiếm tiện nghi, còn có loại ảo giác thua thảm.

Đối phương có thể thuận miệng đáp ứng, chứng minh còn không có xa xa đạt tới cực hạn, mặc dù thành công vơ vét tài sản, nhưng vẫn có loại khó chịu như ăn phải con ruồi.

Thật vất vả gặp phải một người nguyện ý trả tiền, lại ngu như vậy, không hô đủ giá cả, không phải thua thiệt thì là cái gì?

- Tiền cho ngươi, bây giờ ta có thể mang người đi chưa?

Ném tiền ra, ánh mắt của Nhiếp Vân như đao:

- Ngươi sẽ không muốn nghĩ ra cái danh mục gì, nói chuyện không tính toán gì hết chứ, nếu quả thật như vậy, ta khuyên ngươi làm người nên lưu một đường... Rất nhiều tiền, cũng không phải nói bao nhiêu là có thể cầm bao nhiêu! Không có tài vận mà nói, cho dù lấy được tiền, cũng vô ích!

- Làm người lưu một đường...

Trong lòng Quần Liêu máy động.

Mới vừa rồi chỉ suy nghĩ tiền, không có ý thức được vấn đề khác, có thể tiện tay lấy ra nhiều tiền như vậy, sao có thể là hạng người đơn giản?

Nghĩ tới đây, lập tức cười một tiếng:

- Dĩ nhiên sẽ không, ngươi có thể tùy tiện mang đi!

Nói xong lấy đi Hỏa Thần Tệ trên đất, phất tay một cái:

- Tốt lắm, tiền ta đã nhận, người đã cho ngươi, chúng ta hàng tiền

thanh toán xong, không thiếu nợ lẫn nhau! Cáo từ!

- Cáo từ? Ngươi nói có chút sớm a, người ta đã thu, nhưng chuyện còn không có kết thúc! Bây giờ có chút sổ sách, đến phiên ta tính rồi!

Thấy hắn muốn đi, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, bàn tay run lên, lại có vô số Hỏa Thần Tệ rơi trên mặt đất.

- Đây là mười ức Hỏa Thần Tệ, ai có thể giết Quần Liêu, số tiền này chính là của hắn!

- Mười ức?

Mười ức Hỏa Thần Tệ rơi ở trước mặt, tất cả mọi người đờ đẫn tại chỗ.

Nhất là Ngụy Bất Tân, thủ đoạn tương tự, hắn thấy tận mắt qua một lần, nhưng vẫn không nhịn được rung động, thậm chí toát ra một loại tâm tính muốn thử.

Mười ức Hỏa Thần Tệ... Đối với hắn cũng có sức hấp dẫn cực lớn!

Không chỉ hắn, ngay cả những chiến sĩ thiết giáp kia cũng từng cái mù quáng.

Bọn họ đi theo sau lưng Quần Liêu, chỗ tốt đều bị người này thu hết, không hoàn thành nhiệm vụ, tội danh bọn hắn gánh, hoàn thành nhiệm vụ, công lao tất cả đều là của hắn... Nhiều năm như vậy, nhìn như địa vị không thấp, trên thực tế ngay cả nuôi gia đình cũng không kiếm đủ!

------oOo------

Chương 2909: An bài

Nguồn: EbookTruyen.Me

Giết hắn... liền có nhiều tiền như vậy, mạo hiểm lớn hơn nữa cũng

đáng!

- Ngươi... Các ngươi!

Thấy kim tiền đầy đất, nghe được Nhiếp Vân nói, Quần Liêu đầu tiên là cả kinh, ngay sau đó thấy thuộc hạ ở sau lưng ánh mắt phiếm hồng, tim không tự chủ được trầm xuống.

Chẳng trách mình muốn bao nhiêu tiền, đối phương cũng đáp ứng, nguyên lai đối phương thật không thiếu tiền!

Mười ức Hỏa Thần Tệ... số lượng thật lớn!

Thấy nhiều tiền như vậy, chính hắn cũng có tâm giết chết mình lãnh thưởng!

- Trốn!

Biết mọi người tùy thời sẽ động thủ, bất kỳ người nào cũng không nhờ vả được, hắn ai cũng bất kể, thân thể thoáng một cái, xoay người bỏ chạy.

Lực lượng của cường giả Hoàng cảnh trung kỳ có thể phá không, trong nháy mắt phóng tới thiên không.

- Ngươi xuống cho ta!

Tốc độ của hắn mau, nhưng còn có người tốc độ nhanh hơn, thời điểm Nhiếp Vân phát ra mười ức treo giải thưởng, ánh mắt của mọi người liền tập trung lên người hắn, lúc này sao có thể để cho hắn chạy trốn.

Một bàn tay xuất hiện ở trên không trung, tựa như mây đen, thẳng tắp đập tới hắn.

Vì mười ức Hỏa Thần Tệ, mọi người vừa ra tay liền dùng tới phù lục mạnh nhất, các loại lá bài tẩy không cần tiền kích bắn.

- Các ngươi tìm chết...

Thấy ra tay với hắn đều là thuộc hạ trước kia, hơn nữa mỗi người dùng đều là tuyệt chiêu mạnh nhất, Quần Liêu sắp điên rồi, một hơi không có lên, đã bị một cái tát rút xuống, nặng nề ngã xuống đất.

- Đại nhân, ta...

Thấy mọi người xuất thủ, Ngụy Bất Tân đi tới trước mặt Nhiếp Vân, mặt ngượng ngùng.

Trước hai ức treo giải thưởng, hắn còn có thể kháng trụ không động tâm, nhưng mười ức... thực gánh không được!

Cho dù hắn làm lão bản cả đời, cũng không lấy được nhiều tài sản như vậy, mười đời phung phí cũng xài không hết...

- Đi đi. Ta nói rồi, người nào giết hắn, tiền chính là của người đó... Dĩ nhiên, tiền các ngươi chia hay độc chiếm, ta cũng sẽ không thu hồi!

Nhiếp Vân khoát tay một cái.

- Vâng! Đa tạ Đại nhân...

Nghe được cam kết, Ngụy Bất Tân không do dự nữa, hét một tiếng, vọt tới Quần Liêu.

Có hắn là cường giả Hoàng cảnh hậu kỳ gia nhập, chiến đấu kết thúc rất nhanh, thời gian không lâu, Quần Liêu mới vừa rồi vô cùng phách lối, đã biến thành một thi thể lạnh như băng.

Mặc dù tiền không phải vạn năng, nhưng có lúc lại có tác dụng vạn năng, đối phó gia hoả tham lam như Quần Liêu, phương pháp tốt nhất không phải trực tiếp chém giết, mà là dùng tiền tươi sống đập chết hắn!

Không đi xem chiến đấu sau lưng, Nhiếp Vân đi tới bên cạnh Chí Hào tướng quân.

- Điện hạ...

Mới vừa rồi không dám tiết lộ thân phận của hắn, chỉ có thể gọi đại nhân. Bây giờ giải quyết phiền toái, liền không quản nhiều như vậy.

- Chờ một chút, ta cởi cấm chế trên người ngươi!

Thấy Chí Hào tướng quân không có sao, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, ngón tay điểm tới.

Cấm chế trên người Chí Hào tướng quân, là Quần Liêu hạ, phía trên có phong ấn đặc hữu của Hoàng cảnh trung kỳ, không có đạt tới thực lực như hắn, hoặc vượt qua, là căn bản không có biện pháp phá giải.

Nhiếp Vân bất đồng, không gian chi lực của thế giới nạp vật bắn ra, nhẹ nhàng rung một cái, phong ấn giống như thủy tinh, tan nát rơi xuống.

Rào!

Phong ấn cởi ra.

- Cái này... Cái này... Điện hạ, ngươi đạt tới Hoàng cảnh trung kỳ?

Đứng dậy, Chí Hào tướng quân không thể tin được hai mắt của mình.

Cùng hoàng tử tách ra mới bao lâu? Hắn có thể lấy ra nhiều tiền như vậy, cũng đã để cho người kỳ quái, thực lực làm sao có thể tăng nhanh như vậy?

Tiền có thể được thừa kế, hoặc là tài sản, nhưng thực lực không thể ăn một lần liền mập!

- Ha hả!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, cũng không giải thích.

Thực lực của hắn, trên thực tế chỉ có Vương cảnh đỉnh phong, cách Hoàng cảnh trung kỳ, hậu kỳ còn xa vạn dặm, đây chỉ là mượn không gian chi lực của thế giới nạp vật mô phỏng, dưới tình huống

gần người, Hoàng cảnh hậu kỳ cũng có thể đánh một trận!

Bất quá, chuyện này hắn không có ý định nói cho bất kỳ người nào biết, mặc dù quan hệ của Chí Hào tướng quân với hắn không tệ, cũng không thể nói.

Nhiếp Vân không giải thích, rơi vào trong mắt Chí Hào tướng quân lại cực kỳ khiếp sợ, không nói lời nào thì đồng nghĩa với cam chịu... Hoàng cảnh trung kỳ?

Hắn đột nhiên sinh ra một loại cảm giác bị thất bại nồng nặc.

Hắn hao tốn không biết bao nhiêu năm, cũng mới đạt tới Hoàng cảnh sơ kỳ, tự nhận là rất lợi hại, bây giờ mới biết, so với vị hoàng tử trước mắt này, thật chính là ếch ngồi đáy giếng.

Hoàn toàn không thể so sánh!

Lần đầu tiên nhìn thấy người này, còn cảm thấy thực lực của hắn thấp, không đáng nhắc tới, chừng một tháng thời gian, trên người đối phương đã xảy ra biến hóa long trời lỡ đất, ngay cả hắn cũng xa xa không phải đối thủ.

- Tạ ơn đại nhân cứu tướng quân!

Thấy Chí Hào tướng quân thoát hiểm, tất cả tướng sĩ trước rời đi đi tới bên cạnh, đồng loạt quỳ xuống.

Bây giờ có người ngoài, không tiện gọi điện hạ, chỉ có thể hô đại nhân.

- Ta để Ngụy lão bản chuẩn bị cho các ngươi không ít Thần thú phi hành, bây giờ liền rời đi đi, nơi này không nên ở lâu!

Thấy thái độ của mọi người, Nhiếp Vân đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó liền biết rõ, giao phó một câu.

Thời điểm tới, hắn để cho Ngụy Bất Tân chuẩn bị không ít Thần thú phi hành, tuy nhân số của Chí Hào doanh nhiều, cũng đủ để phi hành.

Thực lực của bọn họ không coi là quá mạnh mẻ, sau này phiền toái khẳng định cũng không ít, có Thần thú phi hành sẽ an toàn hơn không ít.

- Đa tạ Đại nhân...

Thấy bầu trời đã bay tới vô số Thần thú phi hành, da mặt mọi người co quắp, không khỏi âm thầm cảm kích.

Mỗi một Thần thú phi hành đều cực kỳ đắt đỏ, mua nhiều như vậy, không hổ là hoàng tử điện hạ... thủ bút thật lớn!

- Điện hạ, ngươi... thật không cùng chúng ta trở về sao?

Chí Hào tướng quân còn có chút không cam lòng.

- Ta sẽ đi Phổ Thiên hoàng triều, bất quá không phải bây giờ... Ngươi đi về trước đi!

Nhiếp Vân lắc đầu cự tuyệt.

- Điện hạ bảo trọng!

Biết thiếu niên tâm ý đã quyết, nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, Chí Hào tướng quân không thể làm gì khác hơn là thở dài một tiếng, tung người bay lên một con Thần thú phi hành.

Những người khác cũng rối rít rơi vào trên lưng Thần thú phi hành.

- Hô!

Thần thú phi hành kêu to, đồng loạt bay đi, mọi người Chí Hào doanh hóa thành điểm đen càng đi càng xa.

An bài xong người Chí Hào doanh, Ngụy Bất Tân cũng đi tới, chiến đấu đã kết thúc, mười ức Hỏa Thần Tệ cũng chia xong rồi.

Trước những thuộc hạ của Quần Liêu, vì tiền cũng tự giết lẫn nhau không sai biệt lắm, kết quả không công tiện nghi Ngụy Bất Tân, hắn

thành người thắng sau cùng, mười ức Hỏa Thần Tệ cơ hồ rơi xuống trong tay của hắn.

------oOo------

Chương 2910: Bản đồ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đại nhân... Đây là vật của Quần Liêu, mời ngươi xem qua!

Bàn tay của Ngụy Bất Tân duỗi một cái, đưa tới một chiếc Không Gian giới chỉ.

Mặc dù Nhiếp Vân nói tiền thuộc về mọi người, nhưng không nói gì đó của Quần Liêu thuộc về ai, Ngụy Bất Tân là người thông minh, biết chọn lựa như thế nào, giới chỉ của Quần Liêu nhìn cũng không nhìn, trực tiếp đưa tới.

Hắn biết, tham những vật này sẽ chọc thiếu niên trước mắt mất hứng, tuyệt đối mất nhiều hơn được.

Thấy đối phương thức thời, Nhiếp Vân cũng không nói nhiều, đưa tay nhận lấy Không Gian giới chỉ, tinh thần động một cái, thấy rõ đồ vật bên trong.

Trước vào mắt dĩ nhiên là ba ức Hỏa Thần Tệ vừa mới thu vào, chất đống ở một bên, tựa như núi nhỏ.

Thấy số tiền này, Nhiếp Vân không nhịn được cảm khái, liều mạng truy đuổi thì có ích lợi gì, người chết như đèn diệt, cuối cùng còn không phải là của mình!

Trừ tiền tài còn không ít thứ, Quần Liêu này không hổ là đệ tử Hỏa Thần tông, hơn nữa thân là người của Hình đường, bình thường có không ít hiếu kính.

Mặc dù chỉ có mấy triệu Hỏa Thần Tệ, ở trong mắt hắn có chút bình thường, nhưng mà đủ loại bảo vật quý hiếm, kỳ hoa dị thảo,… để

cho người ta hoa cả mắt.

- Không hổ là người của Hình đường, lợi hại!

Nhìn những vật này, Nhiếp Vân không khỏi cảm khái, nói thật, những thứ này đối với hắn mà nói, có rất nhiều vô dụng, dù sao hắn bây giờ cần là vật tăng tu vi lên, mà không phải vật phẩm có hoa không quả.

Đối với hắn vô dụng, nhưng nếu cầm những thứ này cho người, tuyệt đối là rất trân quý, cố ý thu góp những vật phẩm hiếm quý này, khẳng định có liên quan tới thân phận đệ tử Hình đường của hắn, dưới có quà tặng, trên phải đưa qua, chẳng qua là tiền tài lưu chuyển, căn bản không tính là của riêng hắn.

- Ân? Đây là cái gì?

Tinh thần buồn chán quét một chút, ánh mắt của Nhiếp Vân rơi vào trên mấy chục tảng đá đen thui.

Những đá này có chút tương tự linh thạch, chỉ bất quá ánh sáng nội liễm, như có cự long ẩn núp.

- Chẳng lẽ... Những thứ này chính là Thần thạch?

Ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Những đá này, tinh thần mới dựa vào gần một chút, liền cảm thấy linh khí đập vào mặt, để cho người ta thần thanh khí sảng. Chỉ sợ hẳn là Thần thạch.

Kim tệ lưu thông Hỏa Thần vực là Hỏa Thần Tệ, Phổ Thiên hoàng triều lưu thông cũng là kim tệ đặc chế của Phổ Thiên hoàng triều, mặc dù lẫn nhau có quan hệ trao đổi nhất định, nhưng cực kỳ ít.

Có thể lưu thông ở toàn bộ Thần giới, thậm chí các thế lực lớn cũng coi là bảo bối, chính là loại Thần thạch này!

- Linh khí thật đầy đủ, thực lực của thế giới nạp vật bây giờ... còn sao chép không ra!

Nhìn một hồi, Nhiếp Vân thán phục.

Thế giới nạp vật có thể sao chép vô số Hỏa Thần Tệ, nhưng đối với Thần thạch này, lại không thể ra sức.

Những Thần thạch này nhìn bình thường, trong đó lại hàm chứa khí tức để cho người ta có thể bổ sung lực lượng cùng linh hồn, linh khí tràn đầy, ném tới Hỗn Độn hải dương, tùy tiện một viên, cũng có thể đưa tới vòng xoáy linh khí, tạo nên một vị cường giả Chúa Tể cấp!

Không thể không nói tạo vật thần kỳ, tú linh thiên thành.

Tinh thần động một cái, một viên Thần thạch xuất hiện ở lòng bàn tay, hấp thu linh khí trong đó.

Thầm thì thầm thì!

Thân thể như ăn đại bổ hoàn, khí tức tràn vào toàn bộ kinh mạch, để cho tu vi tạm ngừng của hắn lần nữa có tiến bộ.

Mặc dù loại tiến bộ này kém xa lúc hắn giúp Viên Cửu giải độc, nhưng so với hắn bình thường tu luyện thì nhanh không chỉ gấp mười lần!

- Xem ra sau này phải kiếm nhiều một ít Thần thạch tu luyện...

Trong lòng Nhiếp Vân âm thầm quyết định.

Vô luận tu luyện ở nơi nào, chân chân thật thật từng bước một mới là vương đạo, dựa hết vào cơ duyên làm sao đủ?

Cất mấy chục viên Thần thạch, coi như dự trữ, Nhiếp Vân tiếp tục nhìn về phía đồ vật còn lại.

Phía sau căn bản không có để cho hắn động tâm, thời điểm tinh thần lực sắp thối lui ra giới chỉ, đột nhiên một vật hấp dẫn chú ý của hắn.

Là một bia đá cổ xưa, phía trên khắc một ít hình vẽ, tựa hồ bởi vì niên đại quá lâu, đã tróc màu sắc, có chút không thấy rõ, loáng thoáng có thể nhìn ra là một địa đồ.

- Sẽ không phải người này còn có bản đồ bảo tàng chứ?

Nhiếp Vân tò mò, tinh thần động một cái, cái bia đá này liền xuất hiện ở thế giới nạp vật.

Ở bên ngoài lực lượng của hắn có hạn, đối mặt loại bia đá hư hại này, không thấy rõ phía trên rốt cuộc khắc cái gì, nhưng đến thế giới nạp vật liền không giống, một cái ý niệm, là có thể ung dung khôi phục diện mạo như trước.

Để cho bia đá trôi lơ lửng ở trước mặt, nhẹ nhàng điểm một cái.

Hô!

Đường vân có chút không thấy rõ ở trên tấm bia đá chậm rãi lộ ra.

- Đây là bản đồ... Bất quá, giống như bị người chia làm vài phân, này chỉ là một cái trong số đó!

Nhìn một hồi, phát hiện đây là bản đồ, bất quá nhìn bộ dáng chắc là bị người phân ra, mà trong tay hắn nhiều nhất chỉ là một phần năm mà thôi.

- Văn lộ trên bản đồ có mang theo khí tức hỏa diễm, chắc là một vị cao thủ Hỏa Thần tông lưu lại, chẳng lẽ... Đây chính là di tích mà đệ tử giữ cửa của Tàng Thư khố Cốc Dương nói?

Trong lòng Nhiếp Vân toát ra ý nghĩ này,

Trước ở Tàng Thư khố, Cốc Dương từng mời hắn đi một di tích do tiền bối của Hỏa Thần tông lưu lại, hắn chưa đáp ứng, nhìn bản đồ này truyền tới khí tức, lại mơ hồ cho hắn loại cảm giác này.

Tu vi đạt tới cảnh giới như hắn, tâm cảnh hiểu rõ, một cái ý nghĩ, một cái ý niệm không thể tự nhiên sinh ra!

Quét nhìn một vòng, quả nhiên ở trong vật phẩm của Quần Liêu còn, thấy được ngọc phù truyền tin của Cốc Dương.

Cốc Dương từng cho hắn vật này, phía trên có khí tức linh hồn, rất dễ dàng nhận ra.

- Nếu như vật này thật là bản đồ của di tích kia, đi qua nhìn một chút ngược lại cũng không tệ...

Ánh mắt nhìn về phía bia đá, phía trên có một ít chữ viết, mặc dù không thấy rõ rốt cuộc là cái gì, lại thể hiện chủ nhân của chữ viết cường đại, sợ rằng còn đáng sợ hơn Viên Cửu!

Thực lực như vậy, đã đứng ở đỉnh phong của Hoàn Vũ Thần giới, chỉ cần cường giả Đại Đế không ra tay, chính là Chúa Tể của thế giới.

Người như vậy lưu lại di tích, làm sao có thể đơn giản.

- Cái này coi như không tệ...

Đặt bia đá ở thế giới nạp vật, nó rốt cuộc cùng di tích mà Cốc Dương nói kia, có phải là một hay không còn không biết, lại nói bọn họ còn không có thông báo có đi hay không, không cần quá để ý.

------oOo------

Chương 2911: Thần binh Hoàng cảnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đáng tiếc, mặc dù người này là cường giả Hoàng cảnh trung kỳ, nhưng ngay cả một món Thần binh Hoàng cảnh cũng không có... thật là quỷ nghèo!

Nhìn xong tất cả mọi thứ của Quần Liêu, Nhiếp Vân không nhịn được lắc đầu.

Người này bất kể nói thế nào cũng là cường giả Hoàng cảnh trung

kỳ, trong giới chỉ lại không có một Thần binh Hoàng cảnh.

Đường đường đệ tử Hình đường của Hỏa Thần tông, sao lại nghèo như vậy...

Vốn hắn nương theo thực lực tấn thăng, cảm thấy binh khí có chút không thuận tay, muốn tìm một món mới... Xem ra hy vọng lại tan vỡ.

- Ngụy lão bản, Quần Liêu bị giết, có thể sẽ đưa tới không ít phiền toái, còn dư lại liền giao cho ngươi, làm sao tiêu trừ phiền toái, chắc hẳn ngươi rõ ràng hơn ta, cũng có thủ đoạn giải quyết tốt hơn...

Tinh thần lui ra giới chỉ, Nhiếp Vân nhìn về phía Ngụy Bất Tân.

Thư Thành chẳng qua là dong binh, phàm là có tiền có thế, tuyệt đối không thể xuất hiện ở thị trường dong binh, người như vậy chết một hai cái không ai chú ý, Quần Liêu bất đồng, hắn thân là đệ tử Hình đường của Hỏa Thần tông, thân phận tương đối nhạy cảm, bị mình ra tiền giết chết, một khi truyền tới tông môn, phiền toái cũng không ít.

Bằng vào danh hiệu của Bích Lạc tiên tử, dù có thể giải quyết việc này, khẳng định cũng sẽ mang đến không ít phiền toái, nếu như vậy, còn không bằng để cho Ngụy Bất Tân giải quyết.

Đừng nhìn hắn chẳng qua là lão bản của phòng đấu giá, cùng Hỏa Thần tông nhìn có chút xa xôi, trên thực tế giao cho hắn xử lý, lại là biện pháp tốt nhất.

- Yên tâm đi đại nhân, chuyện này ta sẽ xử lý không để cho người nói câu nào!

Ngụy Bất Tân cười một tiếng.

Nghe khẩu khí của hắn, chuyện như vậy cũng không phải lần đầu tiên làm, thương nhân trục lợi, chỉ cần có tiền, cái gì cũng có thể làm được.

- Rất tốt, trở về thôi!

Thấy đối phương không từ chối, trực tiếp đáp ứng, Nhiếp Vân hài lòng gật đầu một cái, nhảy lên lưng một con Thần thú phi hành, bay về phía Hỏa Thần thành.

Trở lại Hỏa Thần thành, ở dưới Ngụy Bất Tân theo cùng đi dạo toàn bộ phòng đấu giá thậm chí toàn bộ nội thành một vòng, nhưng không có phát hiện vật hắn muốn.

- Phòng đấu giá các ngươi có thể tìm được Thần binh Hoàng cảnh không? Chỉ cần có, giá bao nhiêu ta cũng được mua!

Tìm mấy ngày không thấy, Nhiếp Vân có chút không nhịn được, trực tiếp mở miệng hỏi thăm

Bất kể nói thế nào Hỏa Thần thành ở Hoàn Vũ Thần giới cũng coi như thành thị không nhỏ, cường giả Hoàng cảnh cũng không phải số ít, vì sao trên thị trường một món Thần binh Hoàng cảnh cũng không có?

Có chút cửa hàng nói rất cao, trên thực tế qua đi xem, nhiều nhất một hai kiện Vương khí đỉnh phong, cách Hoàng cảnh còn có rất xa.

- Thần binh Hoàng cảnh? Cái này...

Ngụy Bất Tân nguyên tưởng thiếu niên muốn tìm cái gì hiếm lạ, nghe được lại là vật này, lộ ra vẻ cổ quái.

- Thế nào? Không tìm được?

Thấy vẻ mặt của hắn, đến phiên Nhiếp Vân kỳ quái.

- Vật này thật ra thì coi như dễ tìm, bất quá... sợ rằng nguyện ý bán ra lại không nhiều!

Ngụy Bất Tân do dự một chút nói.

- Không muốn bán ra? Có ý gì?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Trong Tàng Thư khố của Hỏa Thần tông, các phương diện đều nói qua, duy chỉ có luyện khí, binh khí lại nói không nhiều, sớm nghe được đại danh của Thần binh Hoàng cảnh, trên thực tế loại binh khí này rốt cuộc lợi hại như thế nào, hắn hiểu lại không nhiều.

- Ách... Cái này nói như thế nào đây?

Thấy hắn không biết, Ngụy Bất Tân cảm thấy kỳ quái, quấn quít một hồi, vẫn giải thích:

- Ta nói rõ cho đại nhân a, Thần binh Hoàng cảnh và Thần binh Vương cảnh, uy lực thiên địa cách biệt, nhưng ở trên vật liệu, lại hoàn toàn giống nhau!

- Chất liệu giống nhau?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

Điều này sao có thể?

Trước kia, chỉ cần binh khí có cấp bậc, chất liệu đều sẽ chênh lệch rất lớn, nếu không, cường độ cũng không thể nào có biến hóa lớn như vậy.

Giống như trước kia Hỗn Độn Thần binh cùng so với Chúa Tể Thần binh, bản chất hai người là hoàn toàn bất đồng, không thể so sánh nổi.

Thần binh Hoàng cảnh hắn nhìn thấy không nhiều, lại cũng đã gặp, tỷ như Bích Lạc tiên tử Chức Nữ toa, tuy cái này chỉ là binh khí phi hành, nhưng trình độ vững chắc lại vượt qua bất kỳ Vương khí nào hắn đã gặp, không khoa trương mà nói, ném Chức Nữ toa xuống đất, dùng Vương khí đỉnh phong chém, hỏng cũng chỉ có thể là cái sau.

Như vậy giống như đậu hủ đi đụng hòn đá, căn bản không phải một cấp số.

Loại chuyện này hắn thấy rất bình thường, nhưng Ngụy Bất Tân lại nói, chất liệu giống nhau? Khó trách hắn không tin.

- Đúng là giống nhau! Đây là thiên chân vạn xác!

Thấy thiếu niên không thể tin được, Ngụy Bất Tân cũng không ẩn núp, nói thẳng ra:

- Thần binh Hoàng cảnh cùng Thần binh Vương cảnh, khác biệt lớn nhất không phải chất liệu, mà là bản thân cường giả Hoàng cảnh!

- Cường giả Hoàng cảnh mở ra giới vực, sẽ ở trong giới vực tự nhiên sinh ra một loại Thiên Địa Huyền Hoàng khí! Loại khí tức này dung luyện vào trong Thần binh Vương cảnh, Thần binh Vương cảnh liền sẽ tự nhiên mang theo loại Hoàng giả khí, có lực lượng giới vực!

- Loại Thần binh Vương cảnh có lực lượng giới vực này, được gọi là Thần binh Hoàng cảnh! Cho nên mỗi một món Thần binh Hoàng cảnh trên thực tế đều là cường giả Hoàng cảnh dùng bản thân dưỡng ra, giống như bổn mạng linh hồn, rất ít có người bán đi! Nguyên nhân chính là như vậy, ta mới nói có tiền chưa chắc có thể mua được...

Ngụy Bất Tân giải thích.

- Mở ra giới vực, Thiên Địa Huyền Hoàng khí?

Nhiếp Vân gãi đầu.

Khó trách như vậy!

Khó trách sống chết không tìm được Thần binh Hoàng cảnh, nguyên lai căn do ở chỗ này.

- Mỗi cường giả Hoàng cảnh chỉ có thể thai nghén một Thần binh Hoàng cảnh?

Nhiếp Vân hỏi.

Nếu quả thật là như vậy thì có chút nhức trứng, vì nếu dựng dục Thần binh phi hành, thì không thể thai nghén kiểu tấn công? Dựng dục tấn công thì không thể thai nghén loại phòng thủ?

- Dĩ nhiên không phải, bất quá, sau khi giới vực mở ra hình thành Thiên Địa Huyền Hoàng khí có hạn, thai nghén một cái cùng đồng thời thai nghén vài cái, hiệu quả khẳng định bất đồng, sau khi thai nghén thành công, uy lực cũng bất đồng! Cho nên rất nhiều người sau khi tạo thành giới vực, sẽ trước tiên thai nghén một món binh khí, đợi thực lực mạnh, Thiên Địa Huyền Hoàng khí nhiều, mới có thể thai nghén cái thứ hai!

Ngụy Bất Tân nói tiếp:

- Cho nên, mỗi một món Thần binh Hoàng cảnh đều hao phí không ít thời gian dựng dục, cùng mỗi một vị cường giả đều có cảm tình sâu đậm, giống như hài tử, trừ khi xuất hiện biến cố lớn, nếu không, là quyết không ai bán ra!

------oOo------

Chương 2912: Thiên Địa Huyền Hoàng khí

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ách, như vậy a... Vậy bây giờ ngươi thai nghén mấy món Thần binh Hoàng cảnh?

Nhiếp Vân tò mò hỏi.

- Ta...

Trên mặt Ngụy Bất Tân lộ ra vẻ lúng túng:

- Mặc dù thực lực của ta bây giờ đạt tới Hoàng cảnh hậu kỳ, trên thực tế... tu vi này là sử dụng vô số tài nguyên chồng chất lên, lực lượng giới vực không mạnh, vì vậy sinh ra Thiên Địa Huyền Hoàng khí cũng không nhiều, cho tới bây giờ ngay cả một món cũng không

thai nghén ra! Miễn cưỡng một món cũng chỉ là bán thành phẩm, mạnh hơn Vương cảnh viên mãn một ít mà thôi...

Nói xong, hắn như sợ Nhiếp Vân không tin, lấy ra một món binh khí.

Là một cái nhìn giống như tấm thuẫn, chỉ nhìn sơ qua, Nhiếp Vân cũng biết là Thần binh phòng thủ.

Cái này cũng khó trách, làm lão bản phòng đấu giá, giá trị con người cực cao, muốn giết người đã không cần hắn tự mình xuất thủ, phải làm nhất, là trước bảo vệ tốt mình lại nói!

Nhận lấy món binh khí này, ngón tay ở phía trên nhẹ nhàng bắn ra, ngay sau đó Nhiếp Vân lắc đầu

Đúng như đối phương nói, món binh khí này nhiều nhất chỉ mạnh hơn Vương cảnh viên mãn một chút, có thể tính là một món ngụy Hoàng cảnh!

Cách Thần binh Hoàng cảnh chân chính còn có một đoạn rất dài.

- Ngươi nói Thiên Địa Huyền Hoàng khí là cái gì?

Nhìn xong món binh khí này, Nhiếp Vân cũng không muốn mua, kỳ quái nhìn về phía Ngụy Bất Tân.

Hắn bây giờ đối với Thiên Địa Huyền Hoàng khí kia có chút ngạc nhiên, muốn nhìn một chút rốt cuộc là cái gì.

- Chính là cái này!

Ngụy Bất Tân búng ngón tay, một đạo khí tức màu vàng nhạt từ đầu ngón tay hắn bắn ra.

Khí lưu nhẹ nhàng vũ động, nhìn bình tĩnh giống như đầm nước, trên thực tế lại lóe lên phù văn Đại Đạo, mỗi một lần tụ tán, sẽ tạo thành văn lộ đặc hữu, thâm thúy, huyền ảo.

Ngón tay đưa đến bên cạnh Thiên Địa Huyền Hoàng khí, nhẹ

nhàng chạm vào, Nhiếp Vân sửng sốt một chút, con ngươi trợn tròn.

- Cái này... Chính là Huyền Hoàng khí?

- Vâng!

Ngụy Bất Tân gật đầu.

- Cái này...

Đè nén khiếp sợ trong lòng, Nhiếp Vân thu một tia Thiên Địa Huyền Hoàng khí vào thế giới nạp vật, xuất hiện ở trong tay phân thân.

Tí tách tí tách!

Tay trái cầm Thiên Địa Huyền Hoàng khí, tay phải lăng không trảo một cái, lại một đạo khí tức xuất hiện ở đầu ngón tay.

Hai đạo khí tức ở trên không trung nhẹ nhàng vũ động, tản mát ra huyền ảo cùng vận luật giống nhau, hai tay bắn ra, lập tức dung hợp vào một chỗ, tuy hai mà một.

- Quả nhiên giống nhau...

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân có chút sửng sờ.

Thời điểm mới vừa thấy Thiên Địa Huyền Hoàng khí, hắn còn không dám xác định, bây giờ đã hoàn toàn xác nhận!

Cái này... Làm sao có thể!

Cái gọi là Thiên Địa Huyền Hoàng khí lại là khí tức đặc thù thường thấy nhất của thế giới nạp vật, dùng để sao chép đồ vật!

Thế giới nạp vật sao chép, không chỉ cần nguyên khí, còn cần một môi giới, giống như thanh âm truyền bá cần không khí vậy, mà cái môi giới này, chính là Thiên Địa Huyền Hoàng khí.

Loại khí tức này phủ đầy toàn bộ thế giới nạp vật, chỉ cần tâm ý

động một cái, liền có thể tùy ý sao chép vật phẩm, phải nói trình độ phong phú, so với nguyên khí còn nhiều hơn không biết bao nhiêu lần, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu... Đồ chơi này lại chính là Thiên Địa Huyền Hoàng khí đặc hữu của cường giả Hoàng cảnh?

Từ trong miệng Ngụy Bất Tân, biết loại khí tức này cho dù cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong cũng không nhiều, mỗi một cường giả Hoàng cảnh coi như trân bảo, cho rằng bổn mạng... Hắn nhiều đếm không hết... Hơn nữa, hắn còn chưa phải là cường giả Hoàng cảnh!

Thật hay giả?

Trong lòng rung động, nhưng hắn biết tuyệt đối là thật, bởi vì ở trong thế giới nạp vật, hắn là chí cao vô thượng, có thể rõ ràng quan sát kết cấu của Thiên Địa Huyền Hoàng khí, hai người hoàn toàn giống nhau, không có chút khác biệt nào!

Nếu quyết phải nói có khác biệt, thì độ Thiên Địa Huyền Hoàng khí tinh thuần của mình kém hơn một chút.

Cũng có thể là vì thế giới nạp vật của hắn bây giờ còn có chút yếu kém, một khi thực lực tăng cường, có thể tưởng tượng, khác biệt duy nhất kia cũng sẽ tùy theo thay đổi, cuối cùng giống nhau như đúc.

- Thử một chút!

Tinh thần động một cái, thanh trường kiếm Vương cảnh đỉnh phong mà khoảng thời gian này một mực sử dụng kia liền xuất hiện ở trước mắt, ngón tay chỉ ra. Thế giới nạp vật đột nhiên xuất hiện một đoàn khí lưu màu vàng cổn động.

Những khí lưu này đều là Thiên Địa Huyền Hoàng khí, số lượng to lớn như vậy, nếu cho ngoại nhân thấy, tuyệt đối sẽ tươi sống hù chết.

So sánh với nước mà nói, người khác đều là mấy giọt, mà hắn động một cái chính là giang hà!

Không thể so sánh!

- Thời gian gia tốc!

Đặt trường kiếm Vương cảnh đỉnh phong ở trong sông Thiên Địa Huyền Hoàng khí, Nhiếp Vân lần nữa hừ nhẹ.

Một cái quang màng bao phủ con sông màu vàng, thời gian trong đó xảy ra biến hóa long trời lỡ đất.

Khống chế thời gian gia tốc, trước đó hắn liền có thể làm được, thực lực bây giờ tăng cường, khống chế lại càng thêm thuận lợi, trong nháy mắt không gian thời gian chỗ trường kiếm lưu tốc tăng lên hơn trăm triệu lần.

Đợi ước chừng mười phút, búng ngón tay một cái, màn hào quang cởi ra, trường kiếm xuất hiện ở trong tay.

Bên ngoài mười phút đồng hồ nhìn như không nhiều, trong màn hào quang trên thực tế lại qua gần hai nghìn năm, nếu như Thiên Địa Huyền Hoàng khí có thể dung hợp với thanh kiếm này, chắc có lẽ dung hợp không ít.

Ông!

Trường kiếm xuất hiện, búng ngón tay một cái, phát ra thanh âm ông ông, hàn khí bức người, vô luận khí tức hay phẩm chất đều có tăng trưởng cực lớn.

Không cần thí nghiệm, từ bề ngoài là có thể nhìn ra chênh lệch lúc trước.

Bàn tay lần nữa động một cái, lại một chuôi Thần binh Vương cảnh đỉnh phong đi tới bên cạnh.

- Đi!

Bóp cái pháp quyết, trường kiếm bay ra ngoài, cùng Thần binh Vương cảnh đỉnh phong đụng nhau.

Phốc!

Giống như đao cắt đậu hủ, không có chút ngừng nghỉ nào, cái sau bị cắt thành hai khúc.

Hai kiện binh khí này cấp bậc vốn giống nhau, vô luận va chạm như thế nào, cũng không cách nào tổn thương đối phương, mà bây giờ tiếp xúc một cái, người sau liền bị chặt đứt, không phải tận mắt thấy, là rất khó tin tưởng!

- Quả nhiên có thể được...

Nhiếp Vân tràn đầy kích động.

Đã không còn bất kỳ hoài nghi, những khí tức tùy ý đản sinh trong thế giới nạp vật, chính là Thiên Địa Huyền Hoàng khí mà cường giả Hoàng cảnh coi như trân bảo, có những khí tức này, căn bản không cần phải tìm Thần binh Hoàng cảnh, chỉ cần tìm được Thần binh Vương cảnh, là có thể trực tiếp thăng cấp!

------oOo------

Chương 2913: La Hạo (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ bất quá bị hạn chế bởi thế giới nạp vật nên không quá mạnh mẻ, độ tinh khiết của Thiên Địa Huyền Hoàng khí có chút thấp, binh khí tiến vào hạn độ nhất định sẽ dừng lại, không cách nào tinh tiến, nếu không... Thần binh Hoàng cảnh hắn muốn bao nhiêu liền có bao nhiêu, muốn cấp bậc gì sẽ có cấp bậc đó!

- Bây giờ độ tinh khiết của Huyền Hoàng khí thấp, món binh khí này, trên thực tế cũng không đạt tới Hoàng cảnh, nhiều nhất nửa bước Hoàng cảnh, dù vậy cũng không tệ!

Lần nữa nhìn trường kiếm trong tay, Nhiếp Vân tỉnh táo lại, đoán được cấp bậc.

Thần binh Hoàng cảnh giống như Thần binh Vương cảnh, cũng chia ra nhiều cấp bậc, mặc dù ở trên chất liệu không có chênh lệch quá lớn với Thần binh Vương cảnh, nhưng bồi dưỡng độ tinh khiết Thiên Địa Huyền Hoàng khí bất đồng, Thần binh chênh lệch cũng rất lớn.

Độ tinh khiết của Thiên Địa Huyền Hoàng khí có thể dùng nước cùng thủy ngân so sánh, không phải số lượng nhiều là được.

Loại nồng độ Thiên Địa Huyền Hoàng khí này, Nhiếp Vân muốn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng độ tinh khiết thực quá thấp, nhiều nhất có thể để binh khí tiến vào nửa bước Hoàng cảnh, ngay cả ngưỡng cửa Hoàng cảnh cũng không qua được!

Dù vậy cũng rất cao hứng.

Thiên Địa Huyền Hoàng khí vô hạn, sau này nương theo thực lực gia tăng, Thần binh Hoàng cảnh còn không phải muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu?

Thí nghiệm hoàn thành, tinh thần trở về bản thể, ngay sau đó thấy Ngụy Bất Tân kỳ quái nhìn tới.

Thiếu niên này, sau khi thấy Thiên Địa Huyền Hoàng khí liền nhắm hai mắt lại, mười mấy phút đồng hồ không nói câu nào, hắn có chút sờ không rõ.

Cũng khó trách bộ dáng của hắn như vậy, ở trong lòng hắn, thực lực của Nhiếp Vân ít nhất đạt tới Hoàng cảnh hậu kỳ, còn mạnh hơn hắn... người mạnh như vậy khẳng định đã sớm thai nghén Thần binh Hoàng cảnh thuộc về mình, sao có thể ngay cả Huyền Hoàng khí cũng không biết, còn phải hỏi hắn?

Có chút không phù hợp lẽ thường!

- Đạo Thiên Địa Huyền Hoàng khí này thu lại đi!

Nhiếp Vân cũng không giải thích, để cho đối phương thu lại Thiên Địa Huyền Hoàng khí, đang muốn nói tiếp, đột nhiên trong lòng khẽ động, một ngọc phù xuất hiện ở lòng bàn tay.

Nhìn một cái, Nhiếp Vân nhếch miệng, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

- Không nghĩ tới động tác rất nhanh, lúc này vẫn chưa tới nửa tháng a...

Đưa tin cho hắn chính là Cốc Dương, trước ước định nửa tháng sẽ đi tìm bảo tàng, bây giờ ngọc phù truyền tin lưu lại tin tức, nếu như hắn muốn đi, thì nhanh đến ngoài cửa thành tập họp.

- Đi qua nhìn xem...

Trầm tư một chút, thấy Viên Cửu còn không có hoàn toàn khôi phục thực lực, Nhiếp Vân cũng lười gọi, cùng Ngụy Bất Tân nói một câu, liền nhảy lên Thần thú phi hành bay ra cửa thành.

Chuyện này, nếu đổi thành trước kia, Nhiếp Vân khẳng định không đi, nhưng lúc này từ trong tay Quần Liêu lấy được bản đồ, ngược lại có loại xúc động muốn đi qua nhìn một chút.

Tu vi đạt tới loại trình độ như hắn, hiểu rõ thế sự, hết thảy cảm giác sẽ không tự dưng mà có, nếu cảm thấy bản đồ bia đá kia có thể liên quan tới bảo tàng của tiền bối Hỏa Thần tông, liền nhất định là có liên hệ!

Chính vì vậy, hắn mới muốn đi xem, không có dừng lại cùng do dự.

Tốc độ của Thần thú phi hành rất nhanh, thời gian không lâu liền đến địa điểm ước hẹn.

Tuy nói cách Hỏa Thần thành không xa, trên thực tế đã không có dân cư gì, có chút đến gần núi rừng, xác định địa phương, Nhiếp Vân từ trên lưng Thần thú phi hành nhảy xuống, đứng chỉ chốc lát, liền nghe được trên bầu trời có tiếng phong minh, Cốc Dương đi tới bên cạnh.

- Sư huynh, ngươi đến rồi...

Thấy Nhiếp Vân xuất hiện, Cốc Dương tràn đầy kích động.

Vốn tưởng rằng đối phương sẽ không tới, không nghĩ rằng tới nhanh như vậy, so với hắn còn trước thời hạn tới địa điểm ước định.

- Ngươi không phải nói nửa tháng sao? Bây giờ thời gian không tới, sao đột nhiên lại xuất phát?

Nhiếp Vân cười gật đầu một cái, nghi ngờ hỏi.

Trước Cốc Dương nói ước chừng nửa tháng sau lên đường, bây giờ bất quá chừng mười ngày, cách nửa tháng còn có một đoạn thời gian, sao đột nhiên lên đường gấp gáp như vậy?

- Ta cũng không rõ lắm, nghe nói giống như xuất hiện một vài vấn đề, tin tức có thể tiết lộ, cho nên khởi hành trước!

Tựa hồ Cốc Dương đối với chuyện cũng biết không quá cặn kẽ:

- Chờ một lát đi, lúc nào lên đường là La Hạo sư huynh quyết định, một lát nữa, hỏi một chút liền biết!

- La Hạo?

- La Hạo sư huynh là đệ tử nội môn, cường giả Hoàng cảnh trung kỳ, thực lực phi phàm. Mặc dù chúng ta tìm được di tích, nhưng hắn mới là chủ sự. Mấy người chúng ta cũng lấy hắn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!

Cốc Dương nói.

- Các ngươi tổng cộng mấy người? Có những người nào?

Nhiếp Vân nói.

Một lát nữa đồng hành, hắn hy vọng có thể trước thời hạn biết rốt cuộc mấy người, thực lực như thế nào.

Nếu không, cái gì cũng không biết tùy tiện qua, chết cũng không biết chết thế nào.

- Chúng ta tổng cộng năm người, người thứ nhất chính là La Hạo sư huynh, hắn là đệ tử Võ đường, thứ hai là Quần Liêu sư huynh, đệ tử Hình đường, sau đó là Thôi Diệu sư huynh cùng Trần Trúc sư huynh, hai cái này đều là người Hỏa đường!

Cốc Dương giới thiệu.

Nhiếp Vân đọc hết thư tịch của Hỏa Thần tông, kết cấu của Hỏa Thần là vô cùng hiểu rõ.

Tông môn chia làm rất nhiều đường khẩu, trong đó Võ đường, Hỏa đường đều là chi nhánh tương đối lợi hại, người trước hiểu rất sâu vũ kỹ, mỗi đệ tử Võ đường nắm trong tay nhiều loại vũ kỹ, người sau thì khống chế hỏa diễm cao hơn một bậc.

- Quả nhiên có hắn...

Nghe được tên của Quần Liêu, trong lòng Nhiếp Vân động một cái, trên mặt lại không biểu hiện ra.

Xem ra hắn cảm ứng không sai, Quần Liêu đích xác là một thành viên trong bọn họ. Đã như vậy, bản đồ liền rất có thể có quan hệ tới di tích lần này.

Xác nhận tin tức này, Nhiếp Vân không hỏi thêm nữa.

Nếu như trong đám người thực lực La Hạo mạnh nhất chỉ có Hoàng cảnh trung kỳ, cũng không đáng sợ. Mặc dù Hoàng cảnh trung kỳ cường đại, nhưng dưới tình huống gần người, đối với hắn còn không có uy hiếp quá lớn.

Vèo vèo vèo vèo!

Đợi ở tại chỗ thời gian không lâu, phong minh liên tiếp vang lên, mấy người đi tới bên cạnh.

Tổng cộng bốn cái, thanh niên đi trước thân hình cao lớn, giữa hai lông mày mang ngạo khí nhàn nhạt, cặp mắt đen nhánh tựa như có điện mang lóe lên, mang vị đạo lạnh buốt.

Nhiếp Vân nhìn một cái, biết người này nhất định là La Hạo sư huynh kia, bởi vì khí tức trên người người này đậm đặc, là người duy nhất đạt tới Hoàng cảnh trung kỳ.

------oOo------

Chương 2914: La Hạo (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên cạnh La Hạo là một thanh niên áo trắng, mặc dù thực lực không cao bằng hắn, chỉ có Hoàng cảnh sơ kỳ đỉnh phong, nhưng cái giá tựa hồ còn lớn hơn hắn, ánh mắt lạnh lùng ngạo nghễ, giống như căn bản không coi mấy người bọn họ ra cái gì.

Hai người còn lại không có chói mắt như hai tên này, thực lực cũng chỉ Hoàng cảnh sơ kỳ, lại đứng ở phía sau, không có chút ý tứ ra mặt.

- Cốc Dương, ngươi không giới thiệu vị sư huynh này một chút sao?

La Hạo nhìn Cốc Dương, trong giọng nói mang theo hỏi thăm.

Trước đó Cốc Dương nói, đã tìm được một đệ tử hạch tâm lực lượng tinh thuần tới giúp một tay, Nhiếp Vân cùng hắn đồng thời xuất hiện, không cần hỏi cũng có thể đoán ra thân phận, cho nên, trong giọng nói không có chút ngạo khí nào, ngược lại có vẻ nhún nhường.

Đệ tử hạch tâm, dù thực lực không cao, nhưng huyết mạch tinh thuần, chỉ bằng vào một điểm này, là bọn họ vĩnh viễn không cách nào so sánh.

- Vị này là...

Cốc Dương vội vàng mở miệng, vừa định giới thiệu, liền bị người cắt đứt.

- Sư huynh? La Hạo, ngươi sẽ không muốn nói cho ta biết, người này cũng là đệ tử hạch tâm chứ?

Nói chuyện là thanh niên áo trắng ở bên cạnh La Hạo, nhìn về phía Nhiếp Vân lộ ra vẻ khinh bỉ.

- Cái này...

Nghe nói như vậy, La Hạo sửng sốt một chút, không biết trả lời như thế nào.

- Đệ tử hạch tâm ta biết không ít, cũng đã gặp không ít, giống như chưa từng thấy qua người này, hơn nữa ha hả, Vương cảnh đỉnh phong, ngươi xác định tìm người như vậy, không phải trò đùa sao?

Thanh niên áo trắng hừ nói.

- Ân?

Thấy đối phương nhìn ra tu vi của mình, Nhiếp Vân hơi có chút kinh ngạc.

Mặc dù thực lực của hắn không mạnh, nhưng thủ đoạn ngụy trang lại không ít, thực lực Vương cảnh đỉnh phong bình thường cũng ẩn đi, chỉ cần thực lực không vượt qua quá nhiều, là rất khó nhìn ra.

Thanh niên áo trắng kia chẳng qua là Hoàng cảnh sơ kỳ, lại có thể nhìn thấu tu vi của hắn, không thể không nói, có thủ đoạn nhất định nha.

- Không biết vị này là...

Bất quá, có thể nhìn ra tu vi của hắn, hắn cũng có thể nhìn ra đối phương, cũng không có cảm thấy xấu hổ gì, ngược lại cười hỏi.

- Vị này là đệ tử hạch tâm Triệu Nhiễm sư huynh, đệ tử thân truyền của Ngọc Liêm trưởng lão!

La Hạo vội vàng giới thiệu.

Thanh niên áo trắng Triệu Nhiễm nói không chút lưu tình, nhưng hắn không dám, mặc dù Cốc Dương không có giới thiệu người này là ai, nhưng có thể được hắn mời tới, tất nhiên là một thành viên trong đệ tử hạch tâm, hắn làm đệ tử nội môn, là không dám đắc tội.

Đệ tử hạch tâm cùng đệ tử nội môn, cũng có rất nhiều chi nhánh, không ít người mai danh ẩn tích, trừ rất ít người lộ diện, thì rất nhiều người chưa từng thấy qua, chính vì vậy, Triệu Nhiễm nói chưa thấy qua thiếu niên trước mắt, cũng không dám xác nhận đối phương không phải đệ tử hạch tâm.

Hỏa Thần vực quá rộng lớn, nhân khẩu đếm không hết, nhưng mà những người này lại có cùng một tổ tiên... Hỏa Thần Đại Đế!

Huyết mạch, càng đến gần tự nhiên càng tinh thuần, cách nhau vô số đời, liền trở nên vô cùng mỏng manh, bất quá cũng có ngoại lệ, có vài người cách vô số đời còn sẽ xuất hiện phản tổ, huyết mạch đột nhiên trở nên cực kỳ tinh thuần!

Người như vậy một khi phát hiện, sẽ được coi là bảo bối, được trưởng lão nhận làm môn hạ, tỉ mĩ bồi dưỡng, như sợ bị người khác cướp đi.

Vì vậy, có chút thời điểm thiên phú cao, tu vi thấp, không có người biết, nhưng chỉ cần xuất hiện, tất nhiên thạch phá thiên kinh, làm cho cả tông môn rung động.

Chính vì vậy, đều là đệ tử hạch tâm của tông môn, lẫn nhau không nhận biết cũng là rất bình thường.

Ngọc Liêm trưởng lão là trưởng lão của Hỏa Thần tông, đệ tử hạch tâm cũng lấy có thể bái nhập môn hạ của hắn làm quang vinh, Triệu Nhiễm vốn là ngạo khí lớn, nghe được La Hạo giới thiệu như vậy, hài lòng gật đầu, một bộ thiên hạ lão tử đệ nhất.

Ở trong mắt hắn, chỉ cần đối phương là đệ tử hạch tâm của Hỏa Thần tông, nghe được hắn là đệ tử chân truyền của Ngọc Liêm trưởng lão, nhất định sẽ tràn đầy hâm mộ, chạy tới nịnh nọt.

Cùng là đệ tử hạch tâm, cũng có cao thấp phân biệt, bái trưởng lão

càng lợi hại, địa vị càng cao, nếu có thể thành đệ tử chưởng môn, đi tới chỗ nào cũng là nhân thượng nhân, được người tôn kính.

Địa vị của Ngọc Liêm trưởng lão ở tông môn xếp hàng top 10, thuộc về trưởng lão có thực quyền của Hỏa Thần tông, có thể trở thành môn hạ đệ tử của hắn, đi tới bất kỳ chỗ nào của tông môn, cũng sẽ dùng lễ đối đãi, để cho người ta hâm mộ.

- Triệu Nhiễm?

Nhiếp Vân không biết thanh niên áo trắng sẽ nghĩ nhiều như vậy, lại nói hắn vốn không phải là người của Hỏa Thần tông, đừng nói không nhận biết Ngọc Liêm trưởng lão gì, cho dù nhận biết, cũng sẽ không có quá nhiều cung kính, dù sao, mặt mũi là dựa vào mình tranh thủ, dựa vào xuất thân, chẳng qua là hành vi của hoàn khố!

Trong lòng không cảm thấy gì, sắc mặt lạnh nhạt gật đầu một cái, không nói chuyện nữa.

Một bên Triệu Nhiễm vốn tưởng rằng đối phương nghe được thân phận của hắn sẽ bị dọa sợ đến sắc mặt thay đổi, đi tới nịnh nọt, nằm mơ cũng không nghĩ tới đối phương mặt không biểu tình, ngay cả một tia khiếp sợ cũng không có, trong lòng nhất thời sinh ra vẻ tức giận.

Bất quá lại không phát tác.

Không phải là không muốn phát tác, mà là sờ không rõ sâu cạn.

Đệ tử hạch tâm hắn gặp qua không ít, nhưng người này rất lạ mắt a.

Mới vừa rồi đi tới, cố ý bày ra bộ dáng thanh cao, nói chuyện không dễ nghe, cũng không phải là hắn không hiểu chuyện, mà là muốn xác nhận thân phận đối phương, phía sau thật gặp được bảo tàng, cũng có thể tranh thủ lợi ích nhiều hơn.

Ai ngờ đối phương giọt nước không vào, không để ý tới hắn cao ngạo, để cho một quyền của hắn tựa như trùng kích lên bông, có chút ảo não.

Lần này bày ra thân phận, vốn tưởng rằng đối phương sẽ kinh ngạc, ai ngờ cái bày tỏ gì cũng không có... Loại bộ dáng này, không giống giả bộ, chẳng lẽ người này có thân phận cao hơn...

Thân phận còn cao hơn hắn, chẳng lẽ là... đệ tử của chưởng môn?

Không thể nào a... Đệ tử của chưởng môn tổng cộng tám người, mỗi cái đều là hạng người kinh tài tuyệt diễm, mặc dù rất nhiều chẳng qua là nghe được tên, chưa gặp qua, nhưng từ trong tin đồn miêu tả, không có một cái tương xứng người trước mắt này a!

Hẳn không phải một trong tám đệ tử chưởng môn mà hắn biết!

Chẳng lẽ... Chưởng môn lại thu đệ tử mới?

Cái này hắn không biết, chưởng môn có thu đệ tử hay không, trừ khi hắn nguyện ý công bố, nếu không, cho dù trưởng lão cũng không thể biết.

------oOo------

Chương 2915: Hiểu lầm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Do dự một chút, Triệu Nhiễm nhìn tới:

- Nếu là đệ tử hạch tâm, tên họ lai lịch, nên không cần phải giữ bí mật đi, không biết các hạ là môn hạ của vị trưởng lão nào?

- Ta... Ta không phải môn hạ của vị trưởng lão nào cả...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Trưởng lão của Hỏa Thần tông hắn cơ hồ không nhận ra ai, giả mạo đệ tử của người nào cũng không tốt, không bằng không nói.

Hắn nói là lời thật, Triệu Nhiễm nghe vào tai lại cả kinh.

Không phải vị trưởng lão nào... Ý tứ không phải là môn hạ của chưởng môn sao?

Còn có chút không dám tin tưởng, không nhịn được hỏi lần nữa:

- Chỉ cần là trưởng lão tông môn, luôn có tên phong tước hiệu! Mặc dù tại hạ bất tài, nhưng tông môn hai trăm mười chín vị trưởng lão đều từng tham kiến! Hơn nữa đều biết tên họ...

- Ách...

Nghe giọng nói của đối phương mang ý tra hỏi, Nhiếp Vân biết không báo một cái danh hiệu, đối phương sẽ không từ bỏ ý đồ, không thể làm gì khác hơn là cười khổ một tiếng:

- Thực không tiện, gia sư từng có chỉ lệnh, tu vi không đạt tới trình độ để cho lão nhân gia hài lòng, là không được tiết lộ, cho nên...

Dù sao cũng là mở mắt nói bậy, hai đời làm người, kiến thức rộng, lý do thuận miệng liền có thể nói ra.

Người tu luyện tính khí thất thường, không muốn để cho người ta nói tên cũng có khối người, không coi là ly kỳ.

Nhiếp Vân nói bậy, Triệu Nhiễm nghe được lại lần nữa run lên.

Trong trưởng lão cũng không ít người bảo mật thu đệ tử, nhưng chưa từng nghe nói qua tu vi không để cho hắn hài lòng, liền không được tiết lộ tên họ... loại quy củ này dường như... Đệ tử của chưởng môn có!

Đệ tử của chưởng môn cùng đệ tử của trưởng lão tiếp xúc không nhiều, có thể biết cũng không nhiều, nhưng mỗi đệ tử của chưởng môn, ở trước khi công bố thân phận, là không nhìn ra đặc thù, thậm chí còn có một chút đệ tử xen lẫn trong nội môn, để người cho rằng chẳng qua là đệ tử nội môn bình thường, chỉ đợi Nhất Phi Trùng Thiên!

Đây không phải nói hưu nói vượn, trong hàng đệ tử chưởng môn

có một vị rất nổi danh tên Phạm Tước, chính là như vậy!

Lúc ấy Phạm Tước sư huynh này còn không phải nội môn, chỉ là đệ tử ngoại môn bình thường, không hiện sơn lộ thủy, không nhìn ra cái gì, có một ngày thời điểm chưởng môn tuyên bố hắn là đệ tử thứ năm của mình, đột nhiên bùng nổ lực lượng cường đại, để cho tất cả mọi người khiếp sợ không thôi!

Che giấu thân phận, lẫn vào trong những đệ tử khác, là một loại phương thức tu luyện chưởng môn yêu cầu, có thể lịch luyện nội tâm, vì sau này trưởng thành đánh xuống cơ sở, còn có thể biết tông môn xuất hiện vấn đề nội tại gì, nương theo tu vi tăng trưởng, sau khi nắm thực quyền trong tay, sẽ có biện pháp xử lý tốt hơn.

Chẳng lẽ... người này giống như Phạm Tước sư huynh? Nhìn như thực lực chỉ là Vương cảnh đỉnh phong, trên thực tế là một loại lịch luyện?

Nghĩ tới những thứ này, Triệu Nhiễm thu lại ngạo khí, bất quá trong lòng còn có chút nghi vấn, do dự một chút nói:

- Nếu không tiện nói, ta cũng không bắt buộc, bất quá tên họ của ngươi tổng nên nói một chút đi, ngoài ra, ta mới vừa học được mấy chiêu, muốn tìm người so tài một cái, không biết các hạ có tiện hay không?

- Ta tên là Nhiếp Vân!

Tên không có gì không thể nói, Nhiếp Vân trực tiếp nói, về phần so tài, thì lắc đầu một cái:

- Thực lực của ta quá thấp, nếu không phải Cốc huynh thành tâm mời, cũng sẽ không tới, so tài... ta xem thôi miễn đi!

- Người tu luyện, so tài thuộc về chuyện thường, lại nói, chúng ta một lát nữa có thể đối mặt nguy hiểm, nếu như ngay cả thực lực của song phương cũng không biết, thì làm sao phối hợp ăn ý?

Triệu Nhiễm nói.

- Ách...

Đối phương nói là lời thật, tìm di tích khó tránh khỏi sẽ gặp phải không ít nguy hiểm, người hợp tác, lẫn nhau hiểu rõ là nhất định, Nhiếp Vân dừng lại một chút, không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái:

- Được rồi! Mong Triệu sư huynh lưu tình!

- Cẩn thận!

Thấy hắn đáp ứng, Triệu Nhiễm cũng không nói nhiều, một chưởng vỗ tới.

Hắn phỏng đoán người trước mắt này có thể là đệ tử của chưởng môn, chiêu số không dám quá mức, chưởng phong như nước thủy triều, lực lượng tứ bình bát ổn!

Mặc dù chiêu số không hoa lệ, không phải tuyệt chiêu gì, nhưng hắn thân là Hoàng cảnh sơ kỳ đỉnh phong, một chưởng đi xuống lực lượng phi phàm, đừng nói Vương cảnh đỉnh phong, cho dù Hoàng cảnh bình thường, như Chí Hào tướng quân, là quyết không đở được.

Không biết hắn là muốn dò xét mình, Nhiếp Vân thấy chưởng lực hùng hậu, khí tức phi phàm, không dùng tới không gian chi lực của thế giới nạp vật là khó có thể ngăn cản, không thể làm gì khác hơn là bàn tay lộn một cái, nghênh tới.

Ầm!

Hai chưởng đụng nhau, lực lượng đồng thời tiêu tán ở trên không trung, không mạnh không kém, vừa đủ triệt tiêu, giống như tính toán chính xác, không dư thừa tiết ra ngoài chút nào!

- Quả nhiên...

Con ngươi của Triệu Nhiễm co rụt lại, trước hoài nghi tan thành mây khói, trong lòng xác định:

- Nhất định là đệ tử của chưởng môn...

Từ lúc ra tay đến va chạm, cách nhau không vượt qua một giây, thời gian ngắn ngủi như vậy, xác định chiêu số công kích, lực lượng của hắn, hơn nữa đánh ra chiêu số không kém chút nào, lực khống chế như vậy tuyệt không phải một Vương cảnh đỉnh phong có thể hoàn thành!

Đừng nói Vương cảnh đỉnh phong, cho dù Hoàng cảnh trung kỳ La Hạo cũng không làm được!

Vì vậy Triệu Nhiễm biết rõ, hắn đoán đến đối phương, không phải tu vi chân thật, mà là giấu giếm thực lực!

Hắn có thể nhìn thấu tu vi của người khác, cũng không phải thực lực mạnh mẻ, mà là dưới cơ duyên xảo hợp lấy được thiên phú, chỉ cần thực lực không có đạt tới Đế cảnh, là có thể ung dung nhìn thấu, vô luận bí pháp ngụy trang gì cũng vô dụng.

Cái thiên phú này hắn ai cũng không dám nói, sử dụng qua nhiều lần, lần nào cũng đúng, coi là kim chỉ thủ, để cho hắn trước thời hạn làm ra dự phán, xu cát tị hung, nhiều năm qua xuôi gió xuôi nước, không có gặp phải quá nhiều nguy hiểm.

Giờ phút này, rõ ràng thấy đối phương là Vương cảnh đỉnh phong, lại có thực lực để cho hắn sợ hãi, thiên phú lần nào cũng đúng mất tác dụng, chỉ bằng vào một điểm này... người trước mắt hẳn nhất định là đệ tử hạch tâm, còn là đệ tử của chưởng môn!

Nghĩ tới đây cao ngạo trong mắt Triệu Nhiễm hoàn toàn biến mất, đối với Nhiếp Vân ôm quyền, bái một cái, một bộ khiêm nhường:

- Vừa mới có nhiều đắc tội, mong Nhiếp Vân sư huynh thứ lỗi!

- Sư huynh?

- Triệu Nhiễm sư huynh gọi đối phương là sư huynh?

Triệu Nhiễm trước cứ sau cung rơi vào trong mắt đám người La Hạo, con ngươi đều co rụt.

------oOo------

Chương 2916: Hạo Viên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối với thiếu niên Nhiếp Vân này, bọn họ chưa từng nghe nói qua, nhưng đại danh của Triệu Nhiễm lại sớm nghe nói, người này nổi danh bắt nạt kẻ yếu, xem thường những đệ tử khác, lấy mình làm trung tâm, không coi bất kỳ người nào ra gì.

Khuyết điểm này ai cũng biết, nếu không phải không tìm được đệ tử hạch tâm, La Hạo là quyết sẽ không mời hắn.

Nhưng bây giờ người mắt cao hơn đầu này, lại cúi người gọi “sư huynh”...

Liếc mắt nhìn nhau, đám người La Hạo lần nữa nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt tràn đầy kính sợ.

- Ách?

Không nghĩ tới Triệu Nhiễm tùy tiện cùng hắn va chạm một chưởng, trong lòng nghĩ nhiều như vậy, thậm chí để cho đám người La Hạo trở nên thay đổi thái độ, Nhiếp Vân cười nhạt.

Mặc dù không biết vì sao thái độ của đối phương thay đổi, nhưng cung kính với hắn ít nhất là chuyện tốt, có thể tránh khỏi không ít phiền toái.

Thấy thái độ của mọi người cung kính, Cốc Dương tràn đầy kiêu ngạo, người trước mắt này là hắn mời tới, địa vị càng cao, mặt mũi của hắn càng lớn, cố nén kích động trong lòng, đi tới bên cạnh Nhiếp Vân, giới thiệu thân phận của mọi người:

- Nhiếp Vân sư huynh, vị này là La Hạo sư huynh, hai vị kia theo thứ tự là Thôi Diệu cùng Trần Trúc sư huynh!

Nhiếp Vân theo hắn giới thiệu nhìn qua.

La Hạo trước liền đoán được, lần nữa giới thiệu cũng chỉ là ấn chứng suy đoán mà thôi, về phần hai vị còn lại, Thôi Diệu là một thanh niên biểu tình đần độn, nghe được giới thiệu liền cộc lốc cười một tiếng:

- Tham kiến Nhiếp Vân sư huynh!

Trần Trúc mặt mũi trắng noãn, dáng gầy gò, tựa hồ có chút hướng nội, cũng bái một cái, lại kìm nén đến đỏ mặt, một câu nói không ra lời.

Hai cái này bộ dáng không xuất chúng, thậm chí có ít văn nhược, trên thực tế Nhiếp Vân biết, thực lực của bọn họ không kém chút nào, đều là cường giả Hoàng cảnh sơ kỳ đỉnh phong, so với Triệu Nhiễm cũng không kém quá nhiều!

- Bây giờ mọi người đều đã nhận biết, ta liền bêu xấu nói một chút!

Giới thiệu mọi người lẫn nhau xong, thấy bầu không khí có chút lúng túng, La Hạo mở miệng:

- Chúng ta tụ chung một chỗ, là muốn đi một di tích trước kia phát hiện, vốn là ước định năm ngày sau, kết quả Quần Liêu xuất hiện ngoài ý muốn, bản đồ trong tay hắn, có thể đã rơi vào trong tay những người khác, cho nên không thể làm gì khác hơn là khởi hành trước thời hạn! Có thể có chút vội vàng... nhưng may mắn có Nhiếp Vân, Triệu Nhiễm hai vị sư huynh tới giúp một tay, nếu không lần này chúng ta sợ rằng lại phải vô công phản hồi!

Nói đến đây, La Hạo nhìn Nhiếp Vân cùng Triệu Nhiễm gật đầu cười, nói tiếp:

- Mấy người chúng ta trải qua di tích, đã biết một ít, bây giờ ta chủ yếu nói cho hai vị sư huynh!

- Cái di tích này là mấy người chúng ta ở một lần hoàn thành nhiệm vụ ngoài ý muốn phát hiện, cách nơi này không xa, nếu đoán không sai, chắc là của Hạo Viên tiền bối lưu lại!

- Hạo Viên? Trưởng lão thứ một trăm bảy mươi bảy của tông môn... Hạo Viên?

Đám người Triệu Nhiễm nghe được danh tự này không có phản ứng quá lớn, nhưng Nhiếp Vân thì híp mắt lại.

Hắn nhìn qua Tàng Thư khố của Hỏa Thần tông một lần, biết không ít nhân vật nổi danh trong lịch sử tông môn.

Hạo Viên này, cho dù ở trong vô số tiền bối của Hỏa Thần tông, cũng là tồn tại rất chói mắt.

- Trưởng lão đời thứ một trăm bảy mươi bảy?

Triệu Nhiễm vốn không thèm để ý, lúc này nghe được chủ nhân di tích đã từng là trưởng lão tông môn, ánh mắt sáng lên.

Hắn thân là đệ tử của trưởng lão, biết trưởng lão có bao nhiêu tài sản, nếu như di tích thật là cường giả loại này lưu lại, khẳng định không đơn giản.

- Sư huynh biết Hạo Viên?

Nghe hắn một hơi nói ra Hạo Viên là trưởng lão tông môn, thậm chí đời nào, La Hạo tràn đầy kinh ngạc.

Ban đầu tiến vào di tích, thấy Hạo Viên tiền bối lưu lại chữ viết, mặc dù nhận ra tên, biết có thể là tiền bối của tông môn, nhưng không biết thân phận cụ thể, sau đó trở lại tông môn nhiều mặt kiểm chứng mới hiểu được người nọ là trưởng lão rất nổi danh của tông môn.

Thiếu niên trước mắt này, nghe được tên liền một hơi nói ra thân phận của Hạo Viên, hiểu rõ lịch sử tông môn để cho người ta kinh ngạc.

- Hạo Viên trưởng lão là thiên tài rất nổi danh của Hỏa Thần tông, thực lực mạnh mẻ, chỉ là tính khí có chút quái dị, quan hệ với những người khác của tông môn không quá tốt, lại cả đời kiêu căng, không thu một đệ tử! Cho nên sau khi hắn chết, cả đời tích

góp đi nơi nào, lại không có người biết!

Nhiếp Vân nói.

- Sư huynh quả nhiên kiến thức phi phàm, nói không sai chút nào!

Nhiếp Vân giới thiệu không nhiều, lại nhắm thẳng vào hạch tâm của Hạo Viên, La Hạo không khỏi khen ngợi.

Trong tài liệu Hạo Viên điều tra, người này bảo thủ, duy ngã độc tôn, là một người hết sức tự phụ, mặc dù thực lực ở trong hàng trưởng lão rất cao, lại không được ưa chuộng, hơn không có bằng hữu đệ tử.

Người như vậy sống để cho người ta kiêng kỵ, sau khi chết lưu lại gì đó tất nhiên cực kỳ phong phú, để cho người ta thèm thuồng, chỉ bất quá, căn cứ lịch sử ghi lại, hắn tử vong lúc nào, thậm chí mộ địa ở nơi nào, vô số người tìm, nhưng không được kết quả, không nghĩ tới bị mấy người bọn hắn phát hiện.

Không thể không nói vận khí nghịch thiên.

Giới thiệu xong Hạo Viên, La Hạo nói tiếp:

- Cửa vào di tích có một phong ấn đặc thù bao phủ, chỉ có lực lượng hỏa diễm của đệ tử hạch tâm Hỏa Thần tông mới có thể hòa tan, mở ra lối đi! Lần trước mặc dù chúng ta tìm được cửa vào, nhưng không cách nào tiến vào, mới quyết định về trước, mời một vị sư huynh tới giúp một tay...

- Hai vị sư huynh chịu tới trợ giúp, chỉ cần phá vỡ phong ấn... Bên trong lấy được bảo vật, chúng ta nguyện ý giao ra bảy thành!

- Bảy thành?

Nhiếp Vân, Triệu Nhiễm sửng sốt một chút, đồng thời lộ ra kinh ngạc.

Hạo Viên này không khỏi quá hào phóng đi, di tích là bọn hắn phát hiện, hai người tới chẳng qua là giúp chút bề bộn mà thôi, lại cho

lợi ích lớn như vậy, thật hay giả?

Không chỉ bọn họ kinh ngạc, đám người Cốc Dương cũng sửng sốt một chút, bất quá ba người lấy La Hạo nói như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, kinh ngạc chỉ chợt lóe lên rồi biến mất.

La Hạo vô luận thực lực hay mưu trí đều trên bọn hắn, có thể phát hiện di tích là một chuyện, về phần sau này lấy được bảo tàng như thế nào phân phối, lại là một chuyện khác.

- Người này rất thông minh...

Đối với đối phương phân phối bảy thành, Nhiếp Vân đầu tiên là kinh ngạc, sau đó sắc mặt ngưng trọng.

La Hạo này nhìn cũng không có lỗ mãng như mặt ngoài, ngược lại còn rất khó đối phó.

------oOo------

Chương 2917: Người thông minh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mở miệng bảy thành lợi ích, nói rất hào phóng, trên thực tế đây là tình huống thành lập ở trước khi không có lấy được bảo tàng!

Trước dùng lợi ích hư vô mờ mịt ổn định mình và Triệu Nhiễm, như vậy mới có thể dùng tinh lực lớn hơn hợp tác phá vỡ di tích.

Hơn nữa hắn nói là vật phẩm phân ra bảy thành, trên thực tế để cho vị Hạo Viên này danh tiếng lớn nhất, không phải là bảo tàng trên người hắn, mà là một bộ vũ kỹ hắn sáng tạo!

Nếu như không đọc qua Tàng Thư khố, Nhiếp Vân cũng sẽ không biết chuyện này, bởi vì rất nhiều tin tức của Hạo Viên bị cao tầng của Hỏa Thần tông cố ý che giấu!

Đọc một lượt nhân sinh của Hạo Viên, người này đích thật là một

thiên tài chính cống.

Người này sáng chế ra một bộ vũ kỹ cực kỳ lợi hại, nổi danh khắp thiên hạ!

Theo lý mà nói, vũ kỹ là hắn sáng tạo, có quyền lợi phân phối, nhưng cao tầng của Hỏa Thần tông thời đó mơ ước vũ kỹ này, nhất định bắt buộc hắn hiến tặng cho tông môn.

Song phương vì chuyện này trở mặt, Hạo Viên cùng cao tầng thời đó quyết liệt.

Sau không biết đã trải qua cái gì, không có ghi lại cặn kẽ, chỉ biết là Hạo Viên cùng người của Hỏa Thần tông quan hệ không tốt, cho tới cuối cùng bỏ mình ở nơi nào cũng là bí mật.

Thân là cao tầng tông môn, lại đi cướp đoạt vũ kỹ của một vị trưởng lão, hơn nữa còn không thành công, có thể nói là chuyện xấu lớn nhất trong nhà, cho nên mặc dù thực lực của Hạo Viên rất cường đại, nhưng không có lưu lại danh tiếng gì lớn.

Bởi vì biết chuyện này, tất cả đều tránh không nói, thời gian lâu dài liền trở thành lịch sử, biến mất ở trong trường hà.

Nhiếp Vân biết những chuyện này, là vì đọc được trong một quyển cổ tịch hồi ký, nếu không phải thế giới nạp vật đặc thù, là không cách nào nhớ rõ.

Mặc dù La Hạo ngôn ngữ thành khẩn, nhưng ánh mắt lóe lên quang mang, biết sự tình của Hạo Viên quyết không dưới mình, khẳng định đã sớm biết những thứ này, nói như vậy, bề ngoài chỗ tốt cực lớn, trên thực tế lại lưu chỗ tốt lớn nhất cho mình.

Hạo Viên trưởng lão trọng yếu nhất chính là bộ vũ kỹ kia, nếu có thể học, không nói ngang dọc Hoàn Vũ Thần giới, nhưng ít nhất thực lực có thể tăng một đoạn lớn... Đối với người tu luyện mà nói, bảo vật tốt hơn nữa, cũng đâu thể so với thực lực bản thân.

- Tốt!

Biết những tình huống này, Nhiếp Vân cũng không nói, mà cười một tiếng, gật đầu đáp ứng.

Dù sao không quen những người này, đến lúc đó chỉ cần nhìn chăm chú La Hạo là được.

Triệu Nhiễm biết Hạo Viên trưởng lão không nhiều, nghe được bảo tàng phân hắn bảy thành, sắc mặt vui mừng, thấy Nhiếp Vân đáp ứng, cũng không do dự đáp ứng, nhận lời:

- Yên tâm đi, có chúng ta xuất thủ, bảo tàng tất nhiên bắt vào tay...

- Vậy làm phiền hai vị sư huynh!

Thấy hai người đáp ứng, ánh mắt La Hạo sáng lên, tiếp theo nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Mới vừa rồi nghe sư huynh nói, có lẽ hiểu Hạo Viên trưởng lão rất nhiều, có thể trước thời hạn nói ra, để cho mọi người tham khảo hay không!

- Ta... cũng chỉ là ở trong một quyển sách thấy mấy câu, biết có một người bảo thủ, không phục giáo hóa như vậy, về phần cái khác thì không rõ lắm!

Nghe được câu hỏi của hắn, trong lòng Nhiếp Vân cười lạnh.

Trước cho ra phương thức phân phối hậu đãi, để cho hắn yên tâm không cảnh giác, sau đó sẽ làm bộ như vô tình hỏi ra, mục đích rất đơn giản, muốn biết mình hiểu Hạo Viên này bao nhiêu!

- Ân? Nếu là như thế thì có chút khó khăn... vì hiểu rõ vị trưởng lão này, chúng ta có thể trước thời hạn làm ra chuẩn bị...

La Hạo khó xử.

- Đây thật là di tích do Hạo Viên trưởng lão lưu lại, không chỉ quan hệ các ngươi, cũng quan hệ an nguy của ta, biết, tuyệt đối tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn... có phải La sư đệ biết một ít gì hay không? Không ngại chia xẻ cho chúng ta, để chúng ta nghiên cứu một chút!

Đoán ra mục đích của đối phương, trong lòng Nhiếp Vân cười lạnh, ngay sau đó mủi dùi vòng trở lại.

- Ta...

Thấy bộ dáng thiếu niên không biết gì cả, không giống giả bộ, La Hạo thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lắc đầu:

- Ta biết cũng không nhiều, liên quan tới vị trưởng lão này, tông môn không có lưu lại thư tịch gì, Trưởng Lão điện cũng không có bài vị của hắn, tình huống cụ thể như thế nào, chỉ có thể đi vào quan sát...

Nói đến đây, La Hạo lắc đầu một cái.

- Tốt lắm, có biết hay không cũng không sao cả, bất kể người này thực lực ra sao, nhưng người đã sớm chết rồi, khi còn sống thủ đoạn nhiều hơn nữa, sau khi chết cũng không có gì! Ta xem chúng ta cũng đừng do dự ở chỗ này, nhanh đi thôi!

Thấy hai người bọn họ quấn quít chuyện của Hạo Viên trưởng lão, Triệu Nhiễm mở miệng.

Làm đệ tử hạch tâm, có địa vị và thân phận ngạo nhân, hắn quen kiêu ngạo, ở trong mắt hắn, một trưởng lão chết không biết bao nhiêu năm lưu lại di tích mà thôi, nếu tìm được, không cần phải ở chỗ này kỷ kỷ méo mó, trực tiếp xông tới phá vỡ là được!

- Triệu Nhiễm sư huynh nói đúng, ta xem chúng ta đi thôi!

Bị Triệu Nhiễm cắt đứt, La Hạo không tiện hỏi tiếp, cười một câu, thân thể thoáng một cái bay đi.

Thấy hắn bay lên, những người khác rối rít theo ở phía sau.

Mặc dù Nhiếp Vân dưới tình huống gần người có sức chiến đấu của Hoàng cảnh, trên thực tế lại không đạt tới Hoàng cảnh, không cách nào phi hành, bất quá, hắn cũng không ngụy trang, bàn tay động một cái, phát ra một đạo ba động, ngay sau đó tiếng gió gào

thét, Thần thú phi hành bay tới, tung người rơi ở phía trên.

Thấy hắn ngồi Thần thú phi hành, mọi người hiển nhiên đều sửng sốt.

Cường giả Hoàng cảnh có thể tự phi hành, Thần thú phi hành cơ hồ không ai ngồi, vị sư huynh này đây là ý gì?

- Thực lực của ta chỉ có Vương cảnh đỉnh phong, còn không cách nào phi hành, chỉ có thể ngồi Thần thú, các vị đi về phía trước, ta theo sát là được!

Thấy ánh mắt của mọi người kỳ quái, Nhiếp Vân mở miệng nói.

- Ha hả, ta biết, sư huynh cứ tự nhiên, yên tâm, chúng ta cũng sẽ không nói ra!

Triệu Nhiễm "bừng tỉnh đại ngộ" nói.

Hắn thấy, "sư huynh" trước mắt này là phụng lệnh chưởng môn, không thể tùy ý triển lộ tu vi, ngồi Thần thú phi hành, là cố ý che giấu thực lực.

Nếu không cao thủ ngay cả hắn cũng không cách nào chiến thắng, làm sao có thể ngay cả phi hành cũng không biết?

Nghe được hắn nói, những người khác giống như cũng biết rõ, không hỏi thêm gì nữa.

- Ha hả!

Thấy biểu tình của mọi người như hiểu, Nhiếp Vân cũng đoán được một ít, theo sát ở sau lưng, thẳng tắp bay về phía trước.

Thật giả giả thật a!

------oOo------

Chương 2918: Kẽ hở

Lúc này, phùng má giả làm người mập, còn không bằng dứt khoát thừa nhận, như vậy người khác còn tưởng rằng hắn là cố ý, từ đó ngộ phán thực lực chân thật của hắn.

Nhiếp Vân muốn chính là cái hiệu quả này, đúng như dự đoán, đã đạt tới.

Tiếng gió nghẹn ngào, mấy bóng người từ bầu trời gào thét mà qua, xé ra từng đạo khí lãng màu trắng.

Nếu như để những người khác thấy một màn như vậy, tuyệt đối sẽ tràn đầy kinh ngạc, có thể bay trên trời, còn có thanh thế như thế, thực lực mấy người này ít nhất đều là cường giả Hoàng cảnh.

Ô!

Mấy người ngừng lại.

- Sư huynh, đây chính là di tích chúng ta cần tìm!

Trong đám người một thanh niên lông mày như kiếm xoay người lại.

Khí tức trên người hắn phá không, vừa nhìn liền biết thực lực bất phàm, ít nhất đạt tới Hoàng cảnh trung kỳ, mà “sư huynh” để cho hắn cung kính, lực lượng lại bình thường, còn ngồi ở trên lưng một con Thần thú phi hành.

Ngồi Thần thú phi hành, chứng minh vẫn không thể tự chủ phi hành, không có đạt tới Hoàng cảnh... đệ tử tông môn lấy thực lực vi tôn, dựa theo thực lực mạnh yếu sắp xếp, một cường giả Hoàng cảnh trung kỳ gọi một người không tới Hoàng cảnh là “sư huynh”, thậm chí thái độ cung kính, không giống giả bộ, không phải tận mắt nhìn thấy, tuyệt khó có thể tin tưởng.

- Ân!

Người được gọi là “sư huynh” vụng về từ trên lưng Thần thú phi hành nhảy xuống, vỗ đầu Thần thú một cái, lúc này mới nhìn về hoàn cảnh phía trước.

Là một sơn cốc bình thường, cây cối rậm rạp che khuất bầu trời, trùng gọi chim hót, vang dội ở bên tai.

- Ở địa phương nào?

“Sư huynh” nhìn một vòng, cau mày.

Không chỉ hắn, thanh niên áo trắng ở bên cạnh cũng tràn đầy kỳ quái.

Sơn cốc trước mắt an tĩnh bình lặng, không nhìn ra năng lượng ba động chút nào, ngay cả khí tức phong ấn cũng không, không có bất cứ dị thường nào a.

- Đây chính là chỗ thông minh của Hạo Viên trưởng lão, hắn biết sau khi chết, nhất định sẽ có vô số người tìm, cho nên cố ý giữ lại thủ đoạn, đừng nói chúng ta không phát hiện được, cho dù cường giả Hoàng cảnh viên mãn tới, cũng khó phát hiện...

Sư đệ kia cười một tiếng nói:

- Mấy người chúng ta có thể tìm được cũng là vận khí!

Vừa nói người này vừa đi về phía trước, mấy bước đi tới bên cạnh một nham thạch trong sơn cốc, ở trên không trung đột nhiên bóp mấy thủ ấn, ngón tay nhẹ nhàng câu ra.

Ông!

Nham thạch bay lên, lộ ra kẽ hở chỉ bằng một người.

- Ngươi nói di tích của Hạo Viên trưởng lão... ở chỗ này?

Thanh niên áo trắng sửng sốt một chút:

- Ngươi không nói đùa chứ?

Bất kể nói thế nào Hạo Viên trưởng lão cũng là đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy của Hỏa Thần tông, cho dù chết, lưu lại di tích cũng sẽ có phong ấn siêu cường, mở ra không gian cự đại. Trước mắt chỉ là khe núi bình thường, tùy ý có thể thấy được, không có dấu vết lực lượng cải tạo... Di tích lại ở chỗ này?

- Đây cũng là chỗ cao minh của Hạo Viên trưởng lão! Người khác đều cho rằng sau khi hắn chết mộ huyệt sẽ phù hợp thân phận, mở ra một không gian hoàn toàn mới, trên thực tế hắn căn bản không có động tới lực lượng Hoàng cảnh, mà như người bình thường, giấu ở một hang động bình thường!

Trong mắt thanh niên kia tràn đầy tán dương:

- Sơn độngnhư vậy, ở trong dãy núi không biết bao nhiêu. Căn bản không có người để ý... chính vì vậy, cho dù di tích của hắn ở Hỏa Thần sơn, lại có thể giữ được nhiều năm như vậy không bị phát hiện!

- Thông minh!

Người được gọi là “sư huynh” gật đầu một cái.

Rất nhiều cường giả vì bảo tồn pháp thân sau khi chết, sẽ ngụy trang di tích cực kỳ tốt, lợi dụng các loại thủ đoạn, bố trí các loại bẫy rập, lừa gạt đám người đi tầm bảo.

Như vậy mặc dù có thể lừa gạt được một ít người thực lực nhỏ yếu, nhưng gặp phải cường giả, nhìn một cái liền thấu ngụy trang, không những không được tác dụng, còn sẽ lộng khéo thành vụng.

Nói trắng ra là, vô luận thủ đoạn ngụy trang cao hơn nữa cũng có dấu vết, cường giả muốn phát hiện, đều có tích khả lần theo, Hạo Viên trưởng lão lựa chọn địa phương, là một chỗ bình thường, cho dù phát hiện, cũng rất khó hoài nghi.

- Vào thôi!

Mọi người lần nữa nhìn một hồi, phát hiện trong khe đúng là không

có bất kỳ phong ấn, thanh niên kia chui vào trước.

Kẽ hở có chút ẩm ướt, ánh mặt trời chiếu không vào, hơi lộ ra mờ tối.

May là tất cả mọi người thực lực không kém, cho dù ở trong u tối cũng có thể thấy rõ tình huống chung quanh.

Trong kẽ hở giống như một lối đi gập ghềnh, mọi người không ngừng tiến tới, đi ước chừng mười phút, kẽ hở tăng chiều rộng không ít, nhưng thủy chung không tới cuối.

- Chúng ta đi nửa ngày đã không dưới mười dặm, lối đi dài như vậy, các ngươi làm sao tìm được?

Người được gọi “sư huynh” có chút kỳ quái.

Mọi người đi hơn mười dặm, xuống phía dưới cũng mấy dặm, từ đầu đến cuối thứ gì cũng không phát hiện, ngay cả một dấu vết cũng không có, tiến vào nơi sâu như vậy... không phải chỉ là may mắn đơn thuần mà thôi!

Dù sao, cho dù người thực lực không kém, cũng không thể nào ở dưới tình huống không có mục đích, chui vào trong sơn động chật hẹp lâu như vậy.

- Mấy người chúng ta ban đầu thi hành một nhiệm vụ, là bắt bộ một con Mặc Vận Linh Hồ... Thiết trí mấy chục bẫy rập, vốn tưởng rằng bắt vào tay, ai ngờ Mặc Vận Linh Hồ bị ép, chui vào dưới nham thạch lúc trước, tiến vào kẽ hở! Vì Mặc Vận Linh Hồ này chúng ta hao tốn mấy chục ngày bố trí, tự nhiên không muốn để cho nó chạy trốn, cho nên một đường đuổi theo, lúc này mới tìm được di tích!

Thanh niên kia nói.

- Ân!

“Sư huynh” gật đầu một cái.

- Nhiếp Vân sư huynh, Triệu Nhiễm sư huynh xin chớ nóng nảy, nơi

này cách di tích còn khá xa... Ban đầu chúng ta là đuổi theo suốt một ngày!

Trong đám người một thanh niên cười nói.

- Một ngày?

“Sư huynh” chắt lưỡi.

Những người này chính là đám người Nhiếp Vân đi tìm di tích của Hạo Viên trưởng lão, người gọi “sư huynh” chính là Nhiếp Vân.

Vốn tưởng rằng cái gọi là di tích, sẽ núp ở trong phong ấn, không nghĩ tới lại giấu ở trong kẽ hở do Thiên Địa hình thành, cách mặt đất xa như vậy.

Khó trách để cho người ta khó có thể phát hiện, cho dù cường giả Hoàng cảnh viên mãn, cách mặt đất xa như vậy, linh hồn cũng rất khó thấm vào.

Biết trong thời gian ngắn không đến được, Nhiếp Vân không hỏi thêm nữa, theo sát đám người La Hạo, tăng thêm tốc độ.

Kẽ hở giống như trước, càng đi càng rộng, càng xuống phía dưới, độ ẩm cũng càng ngày càng lớn, đi nửa ngày, trong khe đã tràn đầy nước chảy, mọi người không thể không vào trong nước, tiếp tục đi về phía trước.

------oOo------

Chương 2919: Áp lực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân có thiên phú Tường Thủy sư, ở chỗ này mặc dù không có khống chế thủy lưu, tùy ý qua lại, nhưng mạnh hơn người khác nhiều, vào trong nước tựa như cá lội, không cảm giác được nặng nề chút nào, so với ở trên bờ còn linh động hơn nhiều.

Tình huống như vậy rơi vào trong mắt đám người Triệu Nhiễm, lần nữa cảm thấy vị “sư huynh” trước mắt này sâu không lường được.

Mọi người lại bơi nửa ngày, không biết dưới đất đi lại bao xa, lúc này trước mắt mới sáng lên, trước mặt xuất hiện một không gian to lớn.

Không gian này là thiên nhiên tạo thành, không có dấu vết nhân tạo, bên trong áp lực không khí cực lớn, bức tất cả nước ngầm ở bên ngoài.

- Có thế chứ...

Thân thể của La Hạo thoáng một cái, lực lượng xông ra, ngăn trở uy áp trong động, trước từ trong nước đi ra, tiến vào trong động.

- Áp lực thật lớn, không có đạt tới Hoàng cảnh, sợ rằng khó có thể chống lại...

Thấy những người khác theo đuôi tiến vào, Nhiếp Vân cũng không vội vàng đi theo, mà nhìn không gian trước mắt, ánh mắt lóe lên.

Kể từ khi vào vào trong nước, nửa ngày không ngừng đi về phía trước, bây giờ ở dưới nước mấy ngàn dặm, áp lực to lớn, Thần binh Vương cảnh viên mãn cũng sẽ tùy tiện bị nghiền thành bột.

Ở trong nước, Nhiếp Vân lợi dụng thiên phú Tường Thủy sư, có thể loại bỏ áp lực này ở bên ngoài cơ thể, nhưng tiến vào sơn động lại bất đồng, trong không khí không có nước, chỉ có thể dùng lực lượng bản thân chống cự!

Cường giả Hoàng cảnh, đối mặt loại áp lực này, mở ra giới vực là được, hắn bất đồng, mặc dù gần người có lực lượng chiến đấu với cường giả Hoàng cảnh, trên thực tế không có mở ra giới vực, đối mặt loại áp lực này, còn không thể ra sức.

Cứ như vậy tùy tiện xông tới, làm không tốt sẽ bị không khí trong đó ép thành nhục bính.

- Sư huynh mau đi...

Không biết hắn lo lắng những thứ này, lúc này mọi người đều lục tục tiến vào sơn động, thấy hắn còn ở bên ngoài do dự, đồng loạt nhìn tới.

Thấy ánh mắt của mọi người tập trung, Nhiếp Vân nhíu mày.

Bây giờ để cho tất cả mọi người kiêng kỵ, là bởi vì đối phương hiểu lầm thực lực của hắn, cho rằng hắn đang ẩn núp, một khi phát hiện hắn thật chỉ là Vương cảnh đỉnh phong, cho dù những người này trong thời gian ngắn không dám thế nào, sau lưng khó tránh khỏi sẽ có hắc thủ.

Cho nên bất kể thế nào, cũng không thể để cho đối phương phát hiện, “người mạnh nhất” như hắn là giả!

- Chỉ có mở ra Hoàng cảnh giới vực, mới có thể chịu đựng áp lực, nên làm sao bây giờ...

Thế giới nạp vật còn rất yếu, mặc dù có thể mô phỏng không gian vỡ vụn của cường giả Hoàng cảnh, cũng là sau khi không gian chi lực dung hợp với Hoàn Vũ Thần giới, lợi dụng lực lượng chênh lệch đưa tới không gian nổ tung, cùng phá hư không gian của cường giả Hoàng cảnh chân chính, có bản chất bất đồng.

Chính vì vậy, mặc dù không gian chi lực của hắn có thể bắt chước giới vực, nhưng gặp phải áp lực to lớn như vậy liền vô dụng!

Thật muốn sử dụng không gian chi lực của thế giới nạp vật xông tới, làm không tốt sẽ bị áp chết tại chỗ.

- Làm sao bây giờ?

Thấy ánh mắt của mọi người đều nhìn tới, mang vẻ nghi ngờ, Nhiếp Vân biết không đi vào, nhất định sẽ bị đối phương hoài nghi. Cắn răng một cái đang muốn đi tới, đột nhiên trong lòng khẽ động.

- Thần binh Vương cảnh đỉnh phong cũng không cách nào thừa nhận áp lực trước mắt, nhưng Thần binh Hoàng cảnh khẳng định có thể! Thần binh Hoàng cảnh cùng Vương cảnh hoàn toàn giống

nhau, khác biệt duy nhất chính là Thiên Địa Huyền Hoàng khí... Nếu như ta dung nhập Thiên Địa Huyền Hoàng khí vào thân thể sẽ xuất hiện tình huống gì?

Hai loại binh khí Hoàng cảnh, Vương cảnh, chất liệu giống nhau, khác biệt duy nhất là một người trong đó hấp thu Thiên Địa Huyền Hoàng khí!

Loại khí tức này hắn có vô số, mặc dù độ tinh thuần kém không ít, nhưng số lượng so với cường giả Hoàng cảnh lại cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Bất kể có thành công hay không, ít nhất có thể thử một chút!

Nghĩ đến điểm này, tinh thần của Nhiếp Vân động một cái, vô số Thiên Địa Huyền Hoàng khí sinh thành, dọc theo kinh mạch tràn tới toàn thân.

Tí tách tí tách!

Được Thiên Địa Huyền Hoàng khí dễ chịu, thân thể quả nhiên có tiến bộ rõ ràng, bất quá loại tiến bộ này giống như binh khí vậy, có chút chậm chạp, cần thời gian rất dài lắng đọng, nhưng mọi người trước mắt tất nhiên không thể nào cho hắn thời gian thử.

- Liều!

Nghĩ đến một phương pháp, trong lòng Nhiếp Vân hung ác, từ trong nước sãi bước đi vào không gian trước mắt.

Hô!

Vừa tiến vào, quả nhiên cảm thấy một cổ áp lực cường đại đập vào mặt, trên người hắn lóe lên linh quang, áp lực nhất thời biến mất.

- Quả nhiên có thể được...

Cảm nhận được áp lực bị ngăn cản ở bên ngoài, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm.

Mới vừa rồi hắn cũng là ôm thái độ thử một lần, không nghĩ tới quả nhiên thành công!

- Thiên Địa Huyền Hoàng khí quả nhiên là đồ tốt...

Trong lòng khen ngợi một tiếng.

Mới vừa rồi hắn nghĩ phương pháp là Thiên Địa Huyền Hoàng khí biến thành một tầng thật mỏng, tạo thành khôi giáp ở bên ngoài thân, nếu loại khí tức này thần kỳ, có thể để cho binh khí lên cấp, như vậy tình huống này rất có thể thành công. Kết quả... quả nhiên không mất kỳ vọng!

Mặc dù không gian trước mắt áp lực rất lớn, nhưng đối mặt Thiên Địa Huyền Hoàng khí lại không có bất kỳ biện pháp nào.

- Lợi hại... Điều này sao có thể?

Thấy Nhiếp Vân chậm chạp không vào sơn động, vốn La Hạo còn có chút ít hoài nghi. Thấy một màn như vậy, chẳng những hoài nghi trong lòng tiêu hết, cả người còn thiếu chút nữa bị dọa sợ đến ngất đi.

Không gian trong sơn động này áp lực cực lớn, cho dù là hắn, cũng phải thả giới vực ra ngoài ngăn cản áp lực, hơi lơ là sẽ bị tươi sống đè chết.

Cho nên, ngoài mặt nhìn ung dung, trên thực tế tất cả mọi người đều dụng hết toàn lực đối kháng áp lực, như sợ xuất hiện sai lầm, nhưng Nhiếp Vân sư huynh không mở ra giới vực cũng có thể đi vào sơn động, áp lực ở bên ngoài thân giống như nước chảy đụng phải nham thạch, không sinh ra được bất kỳ lực lượng nào... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ hắn là cường giả Hoàng cảnh viên mãn?

Trong lòng La Hạo đột nhiên toát ra một ý nghĩ.

Truyền thuyết, cường giả Hoàng cảnh viên mãn, lực lượng trong cơ thể hỗn nguyên

như ý, có thể hoàn mỹ khống chế lực lượng giới vực, không tiết ra ngoài chút nào, áp lực mạnh đi nữa rơi vào bên cạnh, cũng sẽ trực tiếp dọc theo thân thể chảy đi, không cách nào gia trì đến trên người!

------oOo------

Chương 2920: Họa Tiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn thân là cường giả Hoàng cảnh trung kỳ, đối phương thật thi triển giới vực mà nói, nhất định có thể cảm giác được, bây giờ không cảm giác được chút nào... Chỉ có một loại khả năng như vậy!

Hoàng cảnh viên mãn... cho dù sư phụ truyền thụ hắn tu vi, cũng không đạt tới loại cảnh giới này!

Cường giả loại này thật muốn giết hắn, một ánh mắt liền có thể làm được!

- Xem ra... Phải cẩn thận một chút!

Trong lòng âm thầm làm ra quyết định, ánh mắt La Hạo ngưng trọng.

La Hạo khiếp sợ, những người khác cũng nhìn ở trong mắt, từng cái nhìn nhau, trong lòng rung động không ít hơn hắn bao nhiêu.

Dễ như trở bàn tay ngăn cản áp lực trong sơn động ở bên ngoài, không có cảm giác chút nào, thực lực của vị sư huynh trước mắt này, đã vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Nhất là Triệu Nhiễm, nhớ tới trước khiêu khích đệ tử của chưởng môn có thể là Hoàng cảnh viên mãn... sau lưng không nhịn được mồ hôi lạnh nhễ nhại.

Thấy ánh mắt của mọi người kính sợ, Nhiếp Vân thở phào nhẹ

nhõm, biết cửa ải này coi như qua rồi, không để ý tới mọi người nữa, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Cái sơn động này cực kỳ rộng rãi, dài rộng đều có vài trăm thước, phía trước là một bia đá lẳng lặng đứng ở cách đó không xa.

Đến gần nhìn, phía trên có khắc hai chữ viết xưa cũ, cương kình có lực, giống như đao gọt rìu đục.

- Hạo Viên?

Nhiếp Vân nhận ra hai chữ trên tấm bia đá.

Chính là hai chữ Hạo Viên!

Đi tới bên cạnh bia đá, ngón tay nhẹ nhàng sờ một cái, không khỏi hoảng sợ.

Chữ viết trên tấm bia đá, lại là người dùng ngón tay điêu khắc ra!

Chất liệu của tấm bia đá này, là một loại Thần Thiết đặc thù, vô cùng vững chắc, Thần binh Vương cảnh viên mãn phách lên cũng không nhất định có thể lưu lại dấu vết, nếu không như vậy, ở dưới áp lực của không khí sớm đã bị nghiền thành bột.

Vật cứng như vậy, dùng ngón tay điêu khắc lên, hơn nữa khắc sâu như vậy, khó trách đám người La Hạo kích động, chỉ từ bia đá, là có thể nhìn ra thực lực của cường giả khắc chữ vượt xa Hoàng cảnh đỉnh phong!

Sợ rằng chính là Hạo Viên trưởng lão lưu lại di tích!

- Sư huynh, lần trước chúng ta đến nơi này, trước mặt là một Hóa Huyết Trì...

La Hạo đi tới bên cạnh nói.

Rời tấm bia đá, Nhiếp Vân nhìn về phía trước, cách đó không xa quả nhiên có một ao nước không lớn, phía dưới sinh ra nước suối màu đỏ, tựa như huyết dịch.

- Hóa Huyết Trì? Ao nước như máu, được xưng địa mạch chi huyết... Còn tưởng rằng là tin đồn, không ngờ lại thật...

Thấy ao nước trước mắt, Nhiếp Vân sửng sốt một chút, ngay sau đó kinh ngạc.

Hóa Huyết Trì, hắn từng ở trong sách thấy qua giới thiệu, ao nước đỏ tươi, giống như máu, bị người cho rằng là địa mạch chảy ra huyết dịch, nước trong này không giống linh dịch, đối với người tu luyện không những không có hữu dụng, còn sẽ phơi bày hai loại hình thái lãnh nhiệt, đối với linh hồn, thân thể của con người đều có tổn thương cực lớn!

Hóa Huyết Trì đồng hóa vạn vật, đừng nói người, coi là Thần binh rơi vào, cũng sẽ khoảng khắc hóa thành máu, không cách nào tìm được nữa.

Chính vì vậy, vật này người người kiêng kỵ, được gọi là một trong thập đại hung vật của Thần giới, không nghĩ tới ở chỗ này lại chính mắt thấy.

Đi tới bên cạnh ao nước, một mùi tanh hôi đập vào mặt, để cho người ta nôn mửa.

- Ngươi nói là di tích của Hạo Viên trưởng lão ở chỗ này? Nhưng làm sao đi vào?

Ở bên cạnh ao nước nhìn một vòng, nhưng không phát hiện có đặc thù rõ ràng gì, Triệu Nhiễm không nhịn được hỏi.

Hóa Huyết Trì ngay cả cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong cũng không đở nổi, nếu như nhảy vào, vậy đừng nghĩ đi ra.

- Các ngươi nhìn nơi này...

La Hạo cũng không giải thích, mà bước lên trước, bàn tay lăng không trảo một cái, nặn ra mấy chục pháp ấn.

Những pháp ấn này đều là đặc hữu của Hỏa Thần tông, đại biểu

thân phận đệ tử tông môn, có thể kích thích lực lượng huyết mạch tốt hơn, là mỗi một đệ tử khi vào tông đều phải học.

Tí tách tí tách!

Thủ ấn vừa mới vào Hóa Huyết Trì liền bị nước ao chiếm đoạt, một lát sau, mặt nước xuất hiện một tầng sương mù, một chiếc thuyền nhỏ không lớn chậm rãi từ phương xa đi tới.

Thuyền chỉ lớn chừng ngón cái, không nhìn kỹ căn bản không thấy được, đi về phía trước chốc lát, chậm rãi tăng lớn, thời gian nháy con mắt liền lớn chừng bàn tay, hơn nữa càng đến gần, thể tích càng lớn, cho người ta cảm giác cự kỳ quỷ dị.

- Đây là... Họa Tiên?

Con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại.

- Họa Tiên?

Bọn người Triệu Nhiễm cùng Cốc Dương có chút mơ hồ.

Mặc dù bọn họ đều là đệ tử tông môn, kiến thức rất rộng. Nhưng Hoàn Vũ Thần giới thực quá lớn, cơ mật nhiều lắm, vẫn có vô số chuyện không biết.

- Họa Tiên là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, lợi dụng không gian pháp tắc làm ra, có thể cô đọng một thế giới ở trong một bản vẽ, loại hình ảnh này bất đồng trận pháp không gian, hư thật chỉ ở nhất niệm, không có đạt tới thực lực nhất định, bị hình vẽ bao phủ, sẽ càng đổi càng nhỏ, lâm vào kỳ cảnh, không cách nào đi ra!

Thần sắc của Nhiếp Vân ngưng trọng.

- Giống như chiếc thuyền này, thoạt nhìn là từ Hóa Huyết Trì bơi ra ngoài, thực tế là từ một thế giới khác xuất hiện, thậm chí Hóa Huyết Trì này cũng là hình vẽ do Hạo Viên trưởng lão làm ra!

Trận pháp không gian, chẳng qua là ở một địa phương nhỏ mở ra địa phương lớn hơn, tương đương Không Gian giới chỉ, Họa Tiên

bất đồng, là ở trên giấy trắng bố trí ra không gian pháp tắc, tiến vào như mực rơi vào hình ảnh, sẽ trở thành một bộ phận, không có năng lực phá giải, sẽ vĩnh viễn rơi vào, không cách nào thoát hiểm.

- Làm hình vẽ?

Mọi người biết rõ, toàn bộ đều kinh ngạc đến miệng không hợp được, lộ ra vẻ sợ hãi.

- Sư huynh nói không sai, ta trở về đặc biệt kiểm tra, đây chính là Họa Tiên!

La Hạo tựa hồ sớm biết, giải thích một câu.

- Bất quá mọi người không cần lo lắng, mặc dù là Họa giới, nhưng cũng có sinh lộ, chiếc thuyền này là sinh lộ! Chúng ta lên thuyền, tiến vào tranh vẽ, cũng có thể ngồi chiếc thuyền này chạy ra...

- Ân!

Nhiếp Vân biết đối phương nói không sai, gật đầu một cái.

Mặc dù Họa Tiên quỷ dị, nhưng cũng không phải không sơ hở nào, loại hình vẽ này chia làm hai loại cởi mở cùng khép kín, cái sau hình ảnh khép kín, người ngoại giới, không cách nào tiến vào, chỉ có thể quan sát tình huống của hình ảnh, là một loại trang sức, không có bất kỳ nguy hiểm nào!

Cái người có thể cho phép người bên ngoài tiến vào, có một cây cầu câu thông, chỉ cần có thể tìm được phương pháp đi vào, đi ra ngoài cũng có thể làm được.

------oOo------

Chương 2921: Độ tinh thuần của huyết mạch (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như con thuyền này là phương pháp tiến vào hình ảnh trước

mắt, lúc đi ra chỉ cần ngồi chiếc thuyền này, liền có thể lần nữa về tới đây.

Họa Tiên là lợi dụng không gian vẽ hình ảnh, trước khi lối đi chưa xuất hiện, là không có chút năng lượng ba động nào, cũng không có bất kỳ dấu vết trận pháp... Khó trách không ai phát hiện di tích của Hạo Viên trưởng lão, cũng không cảm ứng được, người nào cũng không nghĩ tới, hắn lại phong tỏa mộ huyệt của mình ở trong một bản vẽ.

Người Họa Tiên, thân thể giam cầm vào tranh, linh hồn không cách nào thoát khỏi, làm như vậy, tương đương với hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh!

Thật độc ác!

Cường giả Hoàng cảnh có giới vực, đại hạn chi kỳ tới, coi như tử vong, cũng có thể giữ một tia tàn hồn, lần nữa đạt tới thực lực giống vậy, có xác suất nhất định khôi phục trí nhớ kiếp trước, còn tàn hồn phong tỏa ở trong hình vẽ, trừ khi đối phó cừu nhân thâm cừu đại hận, thì chưa từng nghe nói qua có người làm với mình như vậy!

Hoa lạp lạp lạp!

Tâm đang cảm khái, thuyền lớn đột ngột ngừng lại, lúc này thân thuyền đã dài chừng hơn ba thước, nhìn cực kỳ hùng vĩ, cách mọi người rất gần.

- Chẳng lẽ chúng ta phải lên thuyền này?

Nhìn thuyền dừng lại, Triệu Nhiễm hỏi.

- Bây giờ còn chưa được, thuyền này nhìn như cách rất gần, thực tế là hiệu quả của Họa Tiên, cách nơi này còn vô cùng xa, thật muốn qua, sẽ trực tiếp rơi vào Hóa Huyết Trì, chết không có chỗ chôn! Muốn đi vào, chỉ có thể chờ thuyền hoàn toàn rời khỏi hình ảnh, biến trở về bình thường mới được!

Thần sắc của Nhiếp Vân ngưng trọng nói.

Họa Tiên, là khoảng cách giữa hư thật, vô cùng vô tận, không tìm được cửa vào, muốn đi vào là không thể, dù tốc độ của ngươi mau hơn nữa, nhưng xuất hiện ở trước mắt thủy chung chỉ là một bức tranh.

Chiếc thuyền trước mắt này đúng là như vậy, nhìn không xa, thực tế lại cách cực xa, không đợi thân thuyền hoàn toàn rời hình ảnh, tùy tiện qua mà nói, chỉ có thể rơi vào Hóa Huyết Trì, hoàn toàn tử vong.

- Nói như vậy, mệnh của chúng ta bị nắm giữ ở trong tay một chiếc thuyền không biết lai lịch... Nguy rồi, mau nhìn, thuyền đi về!

Triệu Nhiễm không nghĩ tới Họa Tiên kia quỷ dị như vậy, cảm thán một tiếng, đang muốn nói tiếp, đột nhiên con ngươi co rụt lại, thuyền vốn cách mọi người không xa, chẳng biết tại sao lại quay trở về, càng ngày càng nhỏ, giống như tùy thời sẽ biến mất.

- Sư huynh không cần kinh ngạc, chúng ta đã thử qua không biết bao nhiêu lần, chiếc thuyền kia chỉ có thể đi tới nơi này, xa nữa không được... Nếu như đoán không sai, là vì độ tinh thuần của huyết mạch chúng ta, còn chưa đủ để cho thuyền tới bên cạnh!

La Hạo tựa hồ sớm biết cảnh tượng trước mắt, mở miệng nói.

- Độ tinh thuần của huyết mạch?

Nhiếp Vân cùng Triệu Nhiễm liếc nhau một cái, trong mắt tràn đầy mê hoặc.

- Triệu Nhiễm sư huynh, ngươi có thể dùng thủ pháp mới vừa rồi thử một chút, nhìn thuyền có thể đến vị trí nào!

Không giải thích thêm, La Hạo cười nói.

- Được!

Triệu Nhiễm gật đầu, ngón tay bóp một cái, giống như La Hạo vừa rồi, xuất hiện một bộ pháp quyết, một đoàn hỏa diễm màu đỏ xuất

hiện ở đầu ngón tay, thẳng tắp bay về phía Hóa Huyết Trì.

Tí tách tí tách!

Hóa Huyết Trì sôi trào lần nữa, thuyền vừa mới quay đầu sắp biến mất, giống như cá mập ngửi được mùi máu tanh, xoay người lần nữa lái tới, thể tích càng ngày càng lớn, chỉ chốc lát liền vượt qua ba thước, vẫn tiếp tục tiến tới.

- Quả nhiên!

Nhiếp Vân híp mắt lại.

Chiếc thuyền này giống như La Hạo đoán, là theo như độ tinh thuần của huyết mạch chạy, càng tinh thuần, khoảng cách lái tới càng gần, thể tích càng lớn, càng có thể cởi bỏ trói buộc trong Họa Tiên, ngược lại thì càng nhỏ.

- Kỳ quái...

Đoán được điểm này, Nhiếp Vân càng nghĩ càng kỳ quái

Căn cứ tin tức hắn từ trong sách lấy được, vị Hạo Viên trưởng lão này và Hỏa Thần tông huyên náo hết sức không vui, thậm chí quyết liệt! Không nói những thứ này, chỉ từ di tích của hắn không để ở từ đường tông môn, mà trốn ở chỗ này là có thể nhìn ra, quan hệ của hai người thật rất không tốt.

Thiết kế ra Họa Tiên ẩn núp di tích, không tiếc để linh hồn không cách nào siêu thoát, hồn phi phách tán... Chính là vì không để cho người của Hỏa Thần tông tìm được truyền thừa của hắn, mà bây giờ lại cho người có huyết mạch tinh thuần trong tông môn tiến vào... Đây không phải mâu thuẫn sao

Người này rốt cuộc muốn làm cái gì?

Trong lòng kỳ quái, lại nói không ra lời, thẳng tắp nhìn chằm chằm thuyền lớn càng ngày càng gần trước mắt.

Lúc này thuyền đã dài mấy chục thước, còn chưa tới bên cạnh, liền

mang theo khí lãng cùng cơn lốc gào thét, nhấc lên sóng gió kinh hoàng.

- Mọi người không nên hành động thiếu suy nghĩ, bây giờ thuyền cổ còn chưa hoàn toàn thoát khỏi hình ảnh, cho dù cách chúng ta rất gần, cũng không thể qua!

Thấy thuyền cổ cách mọi người bất quá mấy thước, tùy tiện nhảy một cái là có thể lên, rất nhiều người đã bắt đầu xuất hiện tâm tính nhao nhao muốn thử, tùy thời sẽ động thân, Nhiếp Vân quát.

Họa Tiên không giống những vật khác, nhìn chỉ có mấy thước, trên thực tế còn không có hoàn toàn thoát khỏi hình vẽ trói buộc. Tùy tiện xông tới, mấy thước liền sẽ biến thành vô cùng lớn, vĩnh viễn không cách nào tới được.

- Nhiếp Vân sư huynh nói không sai, mọi người đừng động!

La Hạo cũng nhìn thấu có cái gì không đúng, vội vàng quát lên.

Đám người Cốc Dương vốn muốn động thân, thấy hai người nói như vậy đều ngừng lại.

Cổ tay của Trần Trúc run lên, một con chim xuất hiện ở trong lòng bàn tay, thẳng tắp bay về phía thuyền cổ.

Con chim này cũng không phải vật còn sống, mà là một loại cơ quan thú, cho đầy đủ động lực, liên tục phi hành mười ngày mười đêm cũng sẽ không rơi xuống, hơn nữa tốc độ cực nhanh, có thể dùng để truyền tin.

Vèo!

Phi điểu trong nháy mắt biến mất ở trước mặt, vọt tới thuyền cổ.

Thuyền cổ cách phi điểu chỉ mấy thước, dựa theo quan niệm bình thường, bay đến tuyệt sẽ không vượt qua một phần ngàn cái hô hấp. Nhưng ở dưới ánh mắt mọi người nhìn soi mói, đã vượt qua mấy chục tức, vẫn cùng thuyền cổ duy trì khoảng cách giống nhau.

Giống như hai vật định ở trên không trung vậy.

Nếu không phải cánh chim không ngừng vũ động, chung quanh có thể mơ hồ thấy khí lưu cấp tốc lưu động, thì rất khó tin là nó đang phi hành.

- Cái này...

Thí nghiệm một chút, lúc này đám người Cốc Dương mới biến sắc, từng cái lộ ra vẻ cổ quái, rốt cuộc minh bạch hai người kia không có lừa gạt bọn họ.

Nhìn khoảng cách rất gần, trên thực tế vô cùng xa.

Hô!

Mọi người đang kinh ngạc, phi điểu tựa như mất đi động lực, một tiếng nổ ầm từ không trung rơi vào trong Hóa Huyết Trì, biến mất không thấy gì nữa.

------oOo------

Chương 2922: Độ tinh thuần của huyết mạch (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy một màn như vậy, mọi người nước miếng một cái, lòng vẫn còn sợ hãi.

Mới vừa rồi nếu không phải Nhiếp Vân mở miệng ngăn lại, bọn họ sớm đã có người xông tới, kết quả phỏng chừng sẽ không tốt hơn nào, giờ phút này phỏng chừng đã rơi vào Hóa Huyết Trì, biến thành tro bụi.

- Không tốt... thuyền lại đi về!

Thời điểm mọi người ở đây cảm thấy sợ hãi, Triệu Nhiễm lần nữa hô lên, mọi người nhìn tới, lúc này mới phát hiện thuyền cổ không ngừng đi về phía trước, chẳng biết lúc nào ngừng lại, giống như

mới vừa rồi, lần nữa chậm rãi lui về phía sau.

Giống như lực lượng hấp dẫn thuyền cổ quá yếu, từ đầu đến cuối không cách nào lôi kéo nó ra.

- Đây là... huyết mạch của ta còn chưa đủ?

Thuyền cổ không có hoàn toàn rời đi hình ảnh lại chạy trở về, người ngu đi nữa cũng biết chuyện gì xảy ra, sắc mặt Triệu Nhiễm tái xanh, có chút khó coi.

Hắn một mực tự phụ, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì huyết mạch tinh thuần, nhưng bây giờ địa phương ưu việt nhất bị người đánh nát, đổi thành người nào cũng khó tiếp nhận.

Mặc dù độ tinh thuần huyết mạch của hắn vượt qua đám người La Hạo, để cho thuyền cổ cách càng gần, nhưng chỉ cần không thoát khỏi hình vẽ liền không khác nhau chút nào.

Năm mươi bước hay chín mươi chín bước, khác biệt đều không lớn, nếu thuyền bè không hoàn toàn thoát khỏi hình vẽ, liền không có chút tác dụng nào.

Trong lòng mang không cam lòng, nhìn về phía Nhiếp Vân cách đó không xa.

Không chỉ hắn nhìn, ánh mắt của những người khác cũng tập trung tới.

Huyết mạch của những người khác trước đó đã thí nghiệm qua, đệ tử hạch tâm Triệu Nhiễm cũng không được, mọi người không thể làm gì khác hơn là ký thác hy vọng đến trên người Nhiếp Vân, hy vọng hắn có thể giải quyết khốn khó trước mắt.

Thấy ánh mắt của mọi người mong chờ, Nhiếp Vân cười khổ.

Đệ tử hạch tâm của hắn là giả, có thể thả ra hỏa diễm tinh thuần, là bởi vì thiên phú đan điền, cùng huyết mạch không có chút quan hệ.

Cái thuyền cổ này tiến tới rất rõ ràng cho thấy là vì huyết mạch, nên

làm cái gì bây giờ?

Muốn nói mình làm không được, thân phận đệ tử hạch tâm là giả... Mấy người này sẽ không trực tiếp động thủ giết hắn chứ?

- Không có biện pháp, chỉ có thể thử một chút...

Những ý nghĩ này ở trong não hải chợt lóe rồi biến mất, Nhiếp Vân biết lúc này ánh mắt mọi người chăm chú không cách nào lùi bước, bàn tay lộn một cái, liên tục kết mấy cái pháp ấn!

Mặc dù bộ pháp ấn này hắn không có học qua, nhưng liên tục nhìn hai lần, đã có thể hoàn mỹ bắt chước được.

Tí tách tí tách!

Hỏa diễm bị Hóa Huyết Trì hấp thu.

Thầm thì thầm thì!

Hỏa diễm dung nhập vào Hóa Huyết Trì, thuyền cổ vốn lui về phía sau tựa như không có bất kỳ biến hóa nào, tiếp tục lui về phía sau, không có ý tứ dừng lại.

- Cái này...

- Chuyện gì xảy ra?

Mọi người đều sửng sốt.

Trước bọn họ cũng thí nghiệm qua, chỉ cần độ tinh khiết của huyết mạch đủ, thuyền cổ sẽ lập tức quay lại, nhưng trước mắt một chút phản ứng cũng không có là ý gì?

- Chỉ có người không có chút huyết mạch Hỏa Thần tông nào, mới xuất hiện tình huống như vậy, chẳng lẽ...

- Cái này không thể nào, mới vừa rồi hỏa diễm của sư huynh, ta cũng nhìn thấy, vô cùng tinh thuần, cái này không nên a...

Mọi người đều nhìn Nhiếp Vân, tựa hồ muốn từ trên mặt hắn nhìn ra cái gì đó.

Thấy ánh mắt của mọi người chất vấn, Nhiếp Vân cũng có chút nóng nảy.

Sẽ không thật như suy đoán, vấn đề huyết mạch bị điều tra ra chứ?

Nhìn chằm chằm thuyền cổ cách đó không xa, thân thuyền không có bất kỳ biến hóa nào, càng đi càng xa, không có chút nào ngừng nghỉ.

- Sư huynh, ngươi đây là...

Triệu Nhiễm kỳ quái.

Thủ ấn của hắn tiến vào Hóa Huyết Trì, thuyền cổ lập tức quay đầu trở lại, sao người này ra tay thuyền cổ không ngừng nghỉ? Cái này không nên a!

- Ta...

Nhiếp Vân suy nghĩ một hồi, cũng không nghĩ ra rốt cuộc là chuyện gì, đang muốn tùy tiện mượn cớ che giấu, đột nhiên cảm thấy cả sơn động đột ngột chấn động.

Ùng ùng!

Áp lực cường đại từ chung quanh lan tràn ra, vách tường sau lưng giống như cơ quan hoạt động, chậm rãi đến gần.

- Vách tường chen tới?

- Những vách tường này vô cùng cứng rắn, thật bị chen ở trong đó, không cách nào đi ra, tuyệt đối sẽ tử vong...

- Vách tường đột nhiên động, chuyện gì xảy ra?

Tất cả mọi người giật nảy mình, nhất là đám người La Hạo, toàn bộ đều trố mắt nhìn nhau.

Chỗ này bọn họ tới qua một lần, cũng vận dụng vô số thủ đoạn, mặt tường vẫn không nhúc nhích, sao hôm nay đột nhiên di động?

Mặt tường đè ép tới, không trốn đi, nhất định sẽ bị chen chết!

Cường giả Hoàng cảnh viên mãn lưu lại thủ đoạn, mấy Hoàng cảnh trung kỳ sơ kỳ có thể may mắn thoát khỏi, truyền đi chính là chê cười.

Nhưng nếu chạy trốn, di tích của Hạo Viên liền không có bất kỳ quan hệ gì với bọn họ.

- Nhanh làm ra quyết định... thực không được, cũng chỉ có thể lựa chọn buông tha...

Đám người La Hạo mặt mũi khó coi, mặc dù không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng cũng biết đến thời gian làm ra lựa chọn.

Là đi hay ở, nhất định phải nhanh lựa chọn.

Vách đá lưu cho bọn họ thời gian rất ngắn, căn bản không cho ngẫm nghĩ.

Không buông tha, sẽ bị vách đá chen chết, buông tha, nhiều nhất mất đi cơ hội tìm một di tích, ít nhất sinh mạng không tổn hại, dù ngu cũng biết nên lựa chọn như thế nào.

- Không đúng... Sư huynh, các ngươi mau nhìn...

Thời điểm mọi người ở đây khẩn trương, quyết định muốn buông tha, Cốc Dương đột nhiên chỉ về phía trước.

Theo ngón tay của hắn, mọi người nhìn rõ, chỉ thấy thuyền cổ mới vừa rồi lui về phía sau, chẳng biết lúc nào ngừng lại, lẳng lặng trôi lơ lửng ở trong ao nước.

Màu đỏ của Hóa Huyết Trì cũng bất đồng lúc trước, tựa như có sinh mạng, không ngừng ngọa nguậy, thuyền cổ ở trong nước mang một loại khí thế lăng nhiên, cho người ta cảm giác tên đã lắp

vào cung, tùy thời sẽ bắn ra.

Ầm!

Trong ánh mắt nghi hoặc, thuyền cổ bắn đi ra, so với mới vừa rồi nhanh không chỉ gấp mười lần, thẳng tắp vọt tới bên ngoài hình ảnh.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, thể tích càng ngày càng lớn, nháy mắt liền tới chỗ mới vừa rồi Triệu Nhiễm hấp dẫn ra.

Kẻo kẹt! Kẻo kẹt!

Thuyền cổ đi tới bên cạnh, vách tường co rút nhanh hơn, đã tới sau lưng mọi người, nghe thanh âm tùy thời sẽ chen bọn họ thành nhục bính.

- Không thể do dự, mau nhảy!

Thấy thuyền cổ cách đám người mình còn có một đoạn, mà vách tường đã tới bên cạnh, không rời đi nữa, sẽ bị đè chết, Nhiếp Vân quát một tiếng, nhảy ra ngoài.

Hắn cũng không phải rời nơi này, mà là nhảy xuống thuyền cổ trong Hóa Huyết Trì.

------oOo------

Chương 2923: Lên thuyền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dựa theo tốc độ của vách đá, cho dù bây giờ chạy trốn cũng sẽ bị chen trở lại, một khi thân thể lăng không, không có chỗ mượn lực, rất dễ dàng bị chen ngã vào Hóa Huyết Trì, cho nên trực tiếp nhảy xuống thuyền cổ, mặc dù nhìn nguy hiểm, trên thực tế là lựa chọn tốt nhất.

- Cái này...

- Mau nhảy, không có thời gian...

- Liều mạng!

Thấy hắn nhảy xuống thuyền cổ, những người khác nhìn nhau một cái, biết không có đường khác để đi, theo sát ở phía sau nhảy tới.

Nhảy đến trên ao, lúc này mới cảm thấy ao nước này đáng sợ, phía dưới đỏ tươi, khổng lồ như miệng thao thiết, tùy thời sẽ nuốt bọn họ vào trong.

Người ở trên không trung, một cổ lực lượng không ngừng xé rách, thực lực bây giờ căn bản khó thể chống lại.

Hô!

Thời điểm mọi người ở đây cho rằng không cách nào trốn thoát, thuyền cổ xuất hiện ở trước mắt, càng ngày càng lớn, đã xuất hiện ở bên cạnh.

Mọi người đồng thời lảo đảo, rơi vào trên boong thuyền.

Mới vừa đứng vững thân thể, liền thấy vách tường càng ngày càng nhỏ, khoảng cách càng ngày càng xa, thuyền cổ lần nữa lui về tranh vẽ.

- Nguy hiểm thật...

Tránh thoát một kiếp, mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Nhiếp Vân tràn đầy kính nể.

Không hổ là người xuất sắc trong đệ tử hạch tâm, huyết mạch cũng quá tinh thuần đi!

Đối mặt những ánh mắt này, Nhiếp Vân gãi đầu một cái.

Mới vừa rồi đến cùng là chuyện gì xảy ra, hắn cũng không rõ ràng lắm.

Thật là huyết mạch tinh thuần để cho thuyền cổ đến gần mà nói, huyết mạch của hắn khẳng định không cách nào thành công, mà trên thực tế, mới vừa rồi có chút hung hiểm, thuyền cổ dựa vào gần hơn so với dĩ vãng, đã thoát khỏi Họa Tiên, lại chứng minh... huyết mạch của hắn có thể sử dụng!

- Phỏng chừng không phải huyết mạch tinh thuần, mà là hỏa diễm! Hỏa diễm của ta tinh thuần hơn Triệu Nhiễm, lúc này mới đưa tới thuyền cổ thay đổi, làm không tốt vách tường đè ép tới, cũng là bởi vì cái này!

Trong lòng Nhiếp Vân suy đoán.

Trong cơ thể hắn không có chút huyết mạch nào của Hỏa Thần Đại Đế, tự nhiên không có cái gọi là huyết mạch tinh thuần, sở dĩ hắn có thể giả mạo đệ tử hạch tâm không bị phát hiện, nguyên nhân trọng yếu nhất chính là hỏa diễm tinh thuần!

Hỏa diễm của hắn do Diễm Hỏa đan điền diễn biến ra, vô cùng tinh thuần, so với đệ tử hạch tâm như Triệu Nhiễm chỉ mạnh không kém! Diễm Hỏa đầu nhập vào Hóa Huyết Trì, không bị phát hiện cũng có khả năng.

- Bây giờ chúng ta tiến vào trong bức họa, sinh tử không do mình khống chế, hy vọng các vị có thể đoàn kết, nếu không, có thể sống đi ra ngoài hay không, người nào cũng không nói trước được!

Không suy nghĩ những thứ này nữa, Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng nói.

Khi bọn họ ngồi lên thuyền cổ, thân thể cũng theo thân thuyền không ngừng nhỏ đi, không bao lâu sau, thuyền cổ lần nữa trở lại hình vẽ, bọn họ cũng sẽ biến thành mấy giọt mực mà thôi.

Bị Họa Tiên giam cầm, nếu như còn nội đấu, muốn đi ra ngoài, ít có khả năng! Đoàn kết nhất trí còn có hy vọng sống sót.

- Được!

Mọi người cũng biết đạo lý này, tất cả đều đồng loạt gật đầu.

Thấy bọn họ đáp ứng, Nhiếp Vân cũng không nói nhiều, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Lúc trước Hóa Huyết Trì chỉ có chu vi mấy chục thước, lúc này ở trước mắt giống như biển khơi mênh mông, không thấy được cuối cùng, một vòng xoáy không gian thật lớn xuất hiện ở trước mặt, thuyền cổ thẳng tắp đi về phía trước, nhìn bộ dạng, không qua bao lâu sẽ vọt vào.

- Đây chính là lối đi tiến vào trong Họa giới?

Thấy vòng xoáy trước mắt, Nhiếp Vân không có chút sợ hãi nào, ngược lại tràn đầy hưng phấn.

Nếu đoán không sai, thông qua vòng xoáy này, sẽ tiến vào trong Họa giới, hắn thật đúng là muốn nhìn một chút, Họa Tiên chỉ cường giả Hoàng cảnh viên mãn mới có thể làm ra, rốt cuộc có uy lực như thế nào!

Căn cứ một ít tài liệu ghi lại, trong Họa Tiên, mặc dù là hiểm địa cửu tử nhất sinh, nhưng cũng là bảo địa tu luyện của Hoàng cảnh.

Cường giả Hoàng cảnh lĩnh ngộ không gian mà tăng lên lực lượng, Họa Tiên là vật Hoàng cảnh viên mãn mới có thể làm ra, ẩn chứa tất cả lĩnh ngộ đối với không gian của cường giả loại này, ở trong đó tu luyện, có thể để cho thực lực gia tăng nhanh hơn.

Chính vì vậy, rất nhiều đại tông môn thế lực, sẽ cố ý đưa một ít đệ tử ưu tú vào trong bức họa, để cho bọn họ lãnh hội không gian chân ý, nhanh chóng trưởng thành.

Nhưng Họa Tiên trước mắt, chắc chắn sẽ không giống như trong tông môn, thuận bườm xuôi gió, có thể thuận lợi lãnh hội hàm nghĩa sâu xa của người sáng tạo, nhưng Nhiếp Vân tự tin, chỉ cần cố gắng, tất nhiên có thể có được hồi báo.

Đứng ở đầu thuyền hắn không cảm khái giống những người khác, mà ánh mắt nhắm lại, lẳng lặng cảm ngộ hết thảy chung quanh.

Trong Hóa Huyết Trì mênh mông kích động, thuyền lớn du động ở phía trên, tựa hồ tùy thời sẽ bị sóng lớn phách lật, rơi vào trong đó.

Đứng yên ở trên boong, thân thể nương theo sóng lớn không ngừng phập phồng, tựa hồ Nhiếp Vân thấy vòng xoáy trước mắt là do từng giây nhỏ mang không gian pháp tắc hội tụ thành, những thứ này đan vào một chỗ, giống như một lưới cá.

Những lưới cá này nương theo triều tịch biến hóa, mang huyền ảo đặc thù, cho dù là hắn, trong thời gian ngắn cũng đoán không ra.

- Mau nhìn, phía trước là tân thế giới!

Đang lĩnh ngộ, đột nhiên một người gọi lên, ngẩng đầu nhìn về phía trước, quả nhiên thấy một thế giới to lớn xuất hiện ở cuối vòng xoáy.

Cái thế giới này giống như một mặt phẳng bản vẽ, treo ở ngay phía trước, hoặc như một mảnh đại lục trôi lơ lửng, phía trên núi non trùng điệp, hồ nước đại dương, không chỗ nào không có, không chỗ nào không kỳ.

- Hoan nghênh đi tới Họa giới của ta! Trước khi tới chắc hẳn các ngươi đã biết ta là ai!

Đang muốn cẩn thận quan sát thế giới trước mắt rốt cuộc bao lớn, một thanh âm bỗng truyền tới, giống như tiếng nổ.

Thanh âm mang tang thương xa xưa, truyền đến trong linh hồn mỗi người, từng chữ từng chữ vô cùng rõ ràng.

- Không sai, ta chính là Hạo Viên, đã từng là trưởng lão của Hỏa Thần tông các ngươi!

- Tìm tới nơi này chắc hẳn rất khổ cực a. Hừ, người của Hỏa Thần tông cũng không phải đồ tốt, tốn hao nhiều tâm huyết như vậy tìm tới nơi này, không cần đoán, đều là hạng người tham tham!

Trong thanh âm mang hài hước, cũng mang oán khí nhàn nhạt, tựa hồ đối với Hỏa Thần tông có cừu hận cực lớn.

Nghe được những lời này, Nhiếp Vân cùng đám người La Hạo liếc mắt nhìn nhau, cũng từ trong mắt mỗi người nhìn thấu bất đắc dĩ cùng cảnh giác.

------oOo------

Chương 2924: Chỉ có thể sống một người

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối phương biết đi vào là người của Hỏa Thần tông, nghe khẩu khí bất thiện. Sợ rằng cái gọi là di tích, cũng không có dễ dàng đạt được như vậy, ngược lại còn vô cùng có khả năng tràn đầy nguy hiểm.

Quả nhiên, mọi người không cần suy đoán, thanh âm kia tiếp tục nói.

- Đối phó các ngươi, dựa theo bản tính của ta lúc còn sống, sẽ chém giết tất cả bọn ngươi! Nhưng ta bây giờ đã chết, không hy vọng mình khổ cực sáng lập ra truyền thừa biến mất, cho nên trong các ngươi, ta sẽ thu một người làm làm đệ tử. Những người khác… phải chết!

Trong thanh âm mang ý tứ lạnh như băng, để lộ ra sát cơ mãnh liệt.

- Ta ở phía sau thiết trí cửa ải tiến hành khảo hạch các ngươi, mỗi một cửa sẽ có được số điểm nhất định, điểm nhiều sẽ trở thành đệ tử của ta, về phần những người khác... Đều phải chết!

- Bây giờ các ngươi tổng cộng có sáu người, chỉ có năm người có thể tiến vào ải thứ nhất, nếu không mạt sát toàn bộ! Cho nên trong các ngươi nhất định phải có một người trước khi tiến vào Họa giới bị giết, người giết người, đạt được quyền lợi ưu tiên tiến vào thế giới trước!

Thanh âm nói đến đây, nhiều hơn mấy phần dử tợn cùng lạnh lùng:

- Bây giờ cách Họa giới, chỉ chưa đủ nửa nén hương thời gian, muốn động thủ thì nhanh đi, muốn trở thành cường giả, không có đủ lòng sát phạt, tuyệt đối là nằm mơ, ha ha, để cho giết hại bắt đầu a!

Thanh âm biến mất.

- Chỉ có năm người tiến vào ải thứ nhất?

- Phải giết chết một người?

- Đây là cái quy định gì? Chỉ có một người có thể đạt được truyền thừa, tất cả mọi người phải chết...

Mọi người từng cái sắc mặt khó coi, đồng thời không kiềm hãm được lui về phía sau mấy bước, trước đó lẫn nhau tín nhiệm biến thành cảnh giác.

Người nào cũng không biết ai sẽ đột nhiên xuất thủ, chém giết một người khác, tranh đoạt cơ hội tiến vào Họa giới.

- Mọi người không cần khẩn trương, Hạo Viên nói, chưa chắc có thể tin, làm không tốt hắn chính là cố ý muốn chia chúng ta ra mới nói như vậy!

Thấy thái độ cùng cử chỉ của mọi người, Nhiếp Vân thầm nói không tốt, liền vội vàng nói.

Mọi người cảnh giác lẫn nhau, cục diện vốn đoàn kết liền bị phá hư, lẫn nhau đề phòng, câu tâm đấu giác, đừng nói lấy được truyền thừa, làm không tốt tất cả mọi người sẽ chết ở chỗ này!

- Bất kể nói thế nào Hạo Viên trưởng lão cũng là nhóm người mạnh nhất Thần giới, dù tử vong, mượn uy lực của Họa Tiên, muốn đối phó chúng ta cũng dễ như trở bàn tay, cần gì phải làm điều thừa?

- Đúng vậy, hắn muốn giết chúng ta, quá đơn giản, nếu hắn nói như vậy, nhất định là có mục đích của mình, nếu như chúng ta không thi hành mà nói, sẽ bị tươi sống vây ở chỗ này, đừng nói lấy được di tích, làm không tốt còn không ra được!

- Hắn có cừu oán với Hỏa Thần tông, làm như vậy, chính là để cho chúng ta tự giết lẫn nhau, hắn sẽ tìm được sảng khoái báo thù, nếu như chúng ta không làm như vậy... Hắn nhất định sẽ xuất thủ, cưỡng ép mạt sát chúng ta! Cho nên, thật xin lỗi các huynh đệ, vì tự vệ, ta chỉ có thể xuất thủ với một người trong đó!

Nghe được Nhiếp Vân khuyên, mọi người không những không thanh tĩnh, ngược lại càng thêm khẩn trương, từng cái cảnh giác lẫn nhau, ánh mắt mỗi người lộ ra không tin.

Từ lời nói mới rồi của Hạo Viên trưởng lão có thể biết, trong sáu nhân bọn họ, chỉ có một người có thể trở thành đệ tử của hắn, sống sót rời đi, những người khác phải chết, cho nên, bắt đầu từ bây giờ, người người phải cảnh giác, dù nói hay hơn nữa, nhưng ở sau lưng cũng sẽ ném đá giấu tay, cướp đoạt danh ngạch duy nhất kia.

- Các ngươi...

Thấy vẻ mặt của mọi người, Nhiếp Vân biết khuyên như thế nào đi nữa cũng vô dụng, mới vừa rồi Hạo Viên trưởng lão nói giống như một cây kim, đâm vào trong lòng mỗi người, có thể sống, không ai muốn chết, chỉ bằng vào một điểm này, bất kỳ người nào cũng không thể tin được.

- Mọi người không cần lo âu, ta có cái đề nghị, không biết mọi người có thể nghe hay không!

Thấy bầu không khí có chút khẩn trương, thuyền lớn cách Họa giới càng ngày càng gần, thời gian có chút không đủ, La Hạo bước lên trước, cất cao giọng nói.

- Đề nghị? Nói nghe một chút!

- Nói đi, chúng ta đều nghe...

Mọi người nhìn tới.

- Mới vừa rồi ý của Hạo Viên trưởng lão rất đơn giản, sáu người chúng ta có một nhất định phải chết, mới có thể đổi những người

khác bình an, tình huống bây giờ là... cho dù chúng ta không muốn làm như vậy, cũng không có biện pháp cự tuyệt!

La Hạo nhìn quanh một vòng nói:

- Cho nên chỉ có thể tuân thủ! Nếu phải có người chết, ta hy vọng có thể chết có tôn nghiêm một ít, mà không phải tàn sát lẫn nhau!

- Có tôn nghiêm? Không tàn sát lẫn nhau? La Hạo, ngươi sẽ không muốn một người trong sáu chúng ta lựa chọn tự sát a!

Sắc mặt Triệu Nhiễm trầm xuống.

Hạo Viên trưởng lão nói ra yêu cầu, trong sáu người nhất định phải chết một người, hơn nữa thời gian hạn chế ở trong nửa nén hương, La Hạo nói như vậy, rất rõ ràng cho thấy muốn ép chết một người.

- Không sai, như vậy có thể để cho chúng ta không mất hòa khí, còn có thể bảo toàn tánh mạng của tất cả mọi người!

La Hạo trực tiếp thừa nhận:

- Nguyện ý tử vong vì mọi người, sau khi chết, thân nhân bất kể người nào cuối cùng sống sót, cũng phải hết lòng chiếu cố, cố gắng để cho bọn họ trôi qua khá hơn một chút!

- Tự sát? Chắc hẳn không ai nguyện ý làm! Dù nói dễ nghe đi nữa, cũng vô dụng!

Triệu Nhiễm hừ nói.

Cái gọi là sau khi chết chiếu cố người nhà, tất cả đều là giả, sống sót mới là vương đạo, người cũng đã chết, phía sau như thế nào ai có thể biết? Cho nên, dù nói dễ nghe đi nữa, cũng không thể có người tự sát!

- Ta cũng biết không ai nguyện ý tự sát... Rốt cuộc ai sống ai chết chỉ có thể nhìn vận khí!

Cổ tay của La Hạo lộn một cái, lòng bàn tay xuất hiện sáu vật không lớn:

- Sáu cây cờ này, từ mặt ngoài nhìn vào, chất liệu hoàn toàn giống nhau, đơn thuần quan sát, bất kỳ người nào cũng không nhìn ra được, cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong cũng không được! Bất quá... dùng sức bóp vỡ mà nói, sẽ phát hiện có một cây giống nhau năm cây khác!

- Trong đó năm cây bóp vỡ sẽ xuất hiện màu xanh lá, cây đặc thù kia sẽ xuất hiện tia sáng màu vàng, nếu mọi người không muốn động thủ, ý kiến của ta rất đơn giản, mọi người rút thăm quyết định, rút được cây tia sáng màu xanh lá, an toàn! Tia sáng màu vàng, tử vong... mọi người bằng vận khí quyết định, cho dù là ta cũng không cách nào ăn gian, mặc dù rút được tia sáng màu vàng xui xẻo, cũng chỉ có thể nói vận khí không tốt... Cái phương pháp này, mọi người nên không có ý kiến chứ!

------oOo------

Chương 2925: Để ta đến đi!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Búng ngón tay một cái, sáu cây cờ rơi trên mặt đất, từ mặt ngoài nhìn vào, vô luận lớn nhỏ, bộ dáng khí tức, tất cả đều giống nhau như đúc, khó có thể phân biệt, đừng nói những người khác, cho dù Nhiếp Vân nhìn hồi lâu, cũng không nhìn ra có gì bất đồng.

- Ta cảm thấy mặc dù Hạo Viên trưởng lão thống hận Hỏa Thần tông, nhưng nếu để cho chúng ta đi vào, không thể nào đuổi tận giết tuyệt, nhất định có những biện pháp khác giải quyết, không cần phải trực tiếp giết người...

Nhiếp Vân đối với phương pháp này cũng không đồng ý, cau mày.

Dụng ý của Hạo Viên trưởng lão chính là để cho mọi người tự giết lẫn nhau, vô luận giết ai, cũng sẽ lưu lại ngăn cách trong lòng những người khác, không thể nào sống chết gắn bó, một khi trúng

kế, cho dù tiến vào Họa giới, cũng rất khó chân thành hợp tác, làm không tốt sẽ toàn quân bị diệt!

Cho nên hắn thấy, lúc này không phải suy nghĩ làm sao giết người, giết ai, mà là nghĩ biện pháp hiểu mục đích của đối phương, không nên hy sinh vô vị.

- Cái phương pháp này ta đồng ý!

- Ta cũng đồng ý!

- Thời gian không còn kịp rồi, nếu chờ chết, còn không bằng liều...

Nhiếp Vân lời còn chưa nói hết, liền bị mọi người cắt đứt, bốn người khác đều đồng ý ý kiến của La Hạo.

- Vậy cũng tốt...

Nghe được tất cả mọi người đồng ý, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là lắc đầu.

Nói thật, bây giờ hắn cũng không có biện pháp tốt, nếu như Hạo Viên nói là thật, không giết chết một người, tất cả mọi người chết sạch, hắn cũng khẳng định đở không nổi!

Mặc dù phương pháp này của La Hạo có chút tàn nhẫn, nhưng là biện pháp tốt nhất trước mắt.

- Đã như vậy, mọi người rút đi!

Thấy mọi người đều đồng ý, La Hạo thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, Triệu Nhiễm:

- Hai vị sư huynh rút trước đi!

Người rút thăm tỷ lệ tương đương, nhưng người rút trước có nhiều quyền lợi chọn lựa hơn, để cho người ta cảm thấy tỷ lệ lớn hơn.

Hai người Nhiếp Vân là đệ tử hạch tâm, địa vị cao hơn bọn hắn, cho dù La Hạo không muốn, cũng chỉ có thể để cho bọn họ rút

trước.

- Được!

Hai người Nhiếp Vân cũng không từ chối, đồng thời xòe tay ra, nhẹ nhàng động một cái, hai lá cờ bay vào tay từng người.

- Chúng ta cùng lúc rút!

Thấy bọn họ rút xong, đám người La Hạo bắt đầu động thủ, một lát sau liền xong, trong tay mỗi người đều có một lá cờ.

- Ta tới trước!

Nhiếp Vân cũng không nói nhiều, lực lượng trong tay động một cái, lá cờ trong lòng bàn tay bể thành bụi phấn, phát ra ánh sáng màu xanh thanh thúy.

An toàn!

Đám người Triệu Nhiễm theo sát phía sau, rất nhanh sáu lá cờ tất cả đều bị bóp vỡ, lá cờ trong tay Thôi Diệu xuất hiện tia sáng màu vàng.

- Cái này...

Thấy vận khí không có đứng ở bên mình, sắc mặt Thôi Diệu lúc đỏ lúc trắng, hắn vốn có chút đần độn, lúc này càng một câu nói không ra lời.

- Thôi Diệu, nếu vận khí không ở bên ngươi, một đường huynh đệ... ngươi tự mình động thủ đi!

La Hạo hất tay áo nói.

Đã rút thăm tìm ra người nào phải chết, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, mỗi một cái an ủi Thôi Diệu, tất cả đều lui về phía sau mấy bước, như sợ dính phải xui xẻo.

- Được rồi!

Thấy cử động của mọi người, ánh mắt Thôi Diệu lộ ra vẻ thất vọng.

Mới vừa rồi hắn cũng làm xong chuẩn bị phải chết, chân chính rơi vào trên người hắn, vẫn cảm thấy khó có thể tiếp nhận.

Dù sao, mới tiến vào Họa giới, còn không có thấy được cái gọi là bảo tàng, liền chết mất, hơn nữa còn là tự sát, đổi thành người nào cũng không tiếp thụ nổi.

- Hy vọng vị huynh đệ còn sống cuối cùng kia có thể chiếu cố tốt người nhà của ta!

Thôi Diệu do dự chốc lát, đột nhiên thét dài, bàn tay nâng lên, vỗ tới đầu của mình.

Nhìn bàn tay hắn thi triển lực lượng, đã dùng hết toàn lực, nếu bị đánh trúng, không cần suy nghĩ, tất nhiên huyết dịch tung tóe, tại chỗ tử vong.

Hô!

Bóng người chợt lóe, một bàn tay chặn lại hắn tự sát.

- Ngươi...

Thôi Diệu ngẩng đầu nhìn lên, xuất hiện ở trước mắt không phải La Hạo, mà là Nhiếp Vân sư huynh.

- Nhiếp Vân sư huynh, ngươi có ý gì?

Thấy Thôi Diệu quyết định tự sát, lại bị hắn ngăn trở, những người khác có chút mất hứng, từng cái nhìn tới, sắc mặt khó coi.

Trong sáu người chỉ có chết một cái, mới có thể đi vào Họa giới, ngươi không để cho hắn chết, thì đồng nghĩa với tánh mạng của tất cả mọi người giao phó ở trong tay người khác, đổi thành người nào cũng sẽ mất hứng.

- Không có ý gì, chẳng qua là cảm thấy còn không có gặp phải nguy

hiểm, chúng ta liền tự giết lẫn nhau có chút không tốt!

Nhiếp Vân lắc đầu một cái.

Mặc dù hắn đối đãi địch nhân lạnh lùng, không chút lưu tình, nhưng chân chính để cho hắn thấy người bởi vì mọi người tự sát, còn không làm được.

Cho dù rút thăm không tốt, Thôi Diệu này cũng không chút do dự trực tiếp lựa chọn tự sát, có thể nói là hán tử, không nên cứ như vậy tử vong.

- Không tốt? Vậy ngươi nói làm sao bây giờ? Bây giờ thời gian lập tức tới, không có biện pháp tốt, chết một người, so với toàn bộ tử vong thì tốt hơn nhiều!

La Hạo không nghĩ tới vị đệ tử hạch tâm lạnh nhạt này, sẽ ngăn trở Thôi Diệu tự sát, nhíu mày.

Đệ tử hạch tâm không phải luôn rất lạnh lùng, không để ý đệ tử nội môn chút nào sao, làm sao sẽ đột nhiên quan tâm người này tử vong?

- Không sai, một đệ tử nội môn mà thôi, nếu như hắn chết có thể giữ được tánh mạng của chúng ta, cũng coi như chết có giá trị!

Triệu Nhiễm hừ nói.

- Không để cho Thôi Diệu tự sát, chúng ta nên làm cái gì? Chẳng lẽ phải chết ở chỗ này?

Cốc Dương cũng không nhịn được hỏi.

- Không cần làm sao bây giờ? Ta đã nghĩ ra biện pháp...

Nhiếp Vân hừ một câu:

- Nếu như phải có một người chết, vậy thì ta đến đi!

- Sư huynh, không được, ngươi là đệ tử hạch tâm, so với ta càng

trọng yếu hơn, phải chết cũng là ta chết...

Ánh mắt Thôi Diệu đỏ lên, toàn thân run rẩy.

Nằm mơ cũng không nghĩ tới Nhiếp Vân sư huynh sẽ nói ra lời này, trong lòng Thôi Diệu tràn đầy cảm kích.

Hắn và đám người La Hạo nhận biết rất nhiều năm, có thể nói bằng hữu sinh tử, nhưng gặp phải tình huống không thể không hy sinh này, vẫn làm con rùa đen rúc đầu, mà vị đệ tử hạch tâm chỉ nhận biết ngắn ngủi chưa đủ một ngày này, lại mở miệng nói chết thay hắn... Loại cảm động này ấm áp cả người, để cho vành mắt hắn đỏ lên.

Không giống hắn kích động, những người khác nghe được Nhiếp Vân quyết định, tất cả đều sửng sốt.

Vị đệ tử hạch tâm trước mắt này thực lực sâu không lường được, huyết mạch tinh thuần ngay cả Triệu Nhiễm cũng kém xa, phải nói tầm quan trọng, khẳng định vượt xa Thôi Diệu.

------oOo------

Chương 2926: Tiến vào Hóa Huyết Trì

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Sư huynh không thể! Nếu đã rút thăm quyết định ra ai sống ai chết, chứng minh vận khí không ở bên người, cho dù bây giờ còn sống, phía sau cũng sẽ gặp phải nguy hiểm, ta xem vẫn là...

Mặc dù La Hạo không nói hết câu, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, cho dù lần này ngươi cứu Thôi Diệu, nhưng vận khí của hắn quá kém, khẳng định cũng không cách nào sống đến cuối cùng.

Dù sao cũng là chết, bây giờ chết, có thể giữ được tánh mạng của mọi người, coi như làm ra cống hiến, lúc sau chết, đối với mọi người một chút ân tình cũng không có.

Lời nói này tuyệt tình quả nghĩa, vô cùng lạnh lùng, Thôi Diệu nhìn La Hạo, trong mắt sinh ra thất vọng nồng nặc.

Vị này chính là người ban đầu luôn miệng nói cùng mình đồng cam cộng khổ, kết quả gặp phải nguy hiểm, liền trực tiếp từ bỏ hắn.

- Nếu ta rút được, chứng minh ta nên tử vong, ân tình của sư huynh, Thôi Diệu chỉ có thể kiếp sau báo đáp!

Thấy những người khác lạnh nhạt, bàn tay của Thôi Diệu lần nữa động một cái, lại muốn tự sát.

Bất quá bàn tay còn chưa tới trán, lần nữa bị thiếu niên ở trước mắt ngăn trở.

- Thời gian không còn kịp rồi, mọi người bảo trọng!

Ngăn trở Thôi Diệu đang muốn tự sát, Nhiếp Vân cười nhạt, không giải thích nữa, thân thể búng một cái từ trên thuyền cổ nhảy xuống, trong chớp mắt liền bị Hóa Huyết Trì nuốt sạch, biến mất vô ảnh vô tung.

- Nhiếp Vân sư huynh...

Mọi người không nghĩ tốc độ của hắn nhanh như vậy, nhanh đến để cho người ta không kịp phản ứng, từng cái trố mắt nhìn nhau.

Đường đường đệ tử hạch tâm, vì một đệ tử nội môn bình thường đi chết... Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, quyết không ai tin tưởng.

- Sư huynh...

Thôi Diệu quỳ xuống đất.

Mặc dù hắn có chút đần độn, nhưng những người khác lạnh lùng và vị sư huynh này nghĩa khí, có thể rõ ràng nhìn ở trong mắt, phần ân tình kia, sợ rằng kiếp này không cách nào báo đáp.

- Ngu xuẩn!

Triệu Nhiễm trải qua lúc đầu kinh ngạc, ngay sau đó khôi phục cao ngạo, hừ lạnh một tiếng.

Đệ tử hạch tâm thân phận trân quý ra sao?

Vì một đệ tử nội môn tử vong... Đây nên ngu xuẩn như thế nào!

Ngoài miệng mắng Nhiếp Vân ngu xuẩn, nhưng trong lòng thì hết sức cao hứng.

Trong đám người hắn kiêng kỵ duy nhất chính là Nhiếp Vân, bây giờ nhảy vào Hóa Huyết Trì chết, liền không còn kiêng kỵ, có thể đoán được, bảo tàng phong phú đang không ngừng ngoắc hắn.

- Nhiếp Vân sư huynh...

Cốc Dương siết chặc nắm đấm.

Vị sư huynh này là hắn mời tới, kết quả còn không có tiến vào Họa giới liền chết mất, trong lòng không khỏi quặn đau.

Trong đám người có tiếc hận, khó chịu, cũng có hưng phấn, sảng khoái, thời điểm mọi người ở đây tâm tình khác nhau, hình ảnh trước mắt càng ngày càng gần, thuyền cổ to lớn đung đưa, ngừng lại.

Két!

Một tia sáng chiếu rọi, để cho mọi người không nhịn được nhắm mắt, một Họa giới to lớn xuất hiện ở trước mặt.

- Đến...

Mọi người hưng phấn, đồng thời từ thuyền cổ nhảy xuống.

Ông!

Từ trên thuyền rơi xuống, còn chưa kịp đứng vững, một vòng xoáy đột ngột xuất hiện, mọi người ở dưới lực lượng này nháy mắt liền

biến mất! Nếu như không phải mặt đất còn có dấu vết, không ai tin tưởng mới vừa rồi có người đến qua.

Trong Hóa Huyết Trì, một bóng người bơi ở trong đó.

- Quả nhiên không có sao...

Đứng tại chỗ, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm.

Hắn tự nhiên không phải quân tử đại nhân đại nghĩa, vì người gặp qua một lần liền cam tâm tự sát, sở dĩ nhảy xuống, là vì phát giác Hóa Huyết Trì trước mắt này cùng ghi lại không quá giống nhau.

Sách viết Hóa Huyết Trì mang theo lực lượng ăn mòn Thiên Địa vạn vật, chỉ bằng vào khí tức là có thể để cho cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong chùn bước, cho dù Thần binh của Hoàng cảnh đỉnh phong tiến vào trong đó, cũng sẽ bị ăn mòn sạch sẻ, mảnh vụn cũng không còn.

Nhưng Hóa Huyết Trì này cũng mang hiệu quả tương tự, lại tựa hồ không có đáng sợ như trong truyền thuyết!

Sở dĩ phán định như vậy, là bởi vì hắn nhìn thấu chất liệu của thuyền cổ.

Chiếc thuyền cổ này mang ý viên mãn, để cho người ta cảm thấy là Thần binh Hoàng cảnh viên mãn, trên thực tế chẳng qua là cường giả Hoàng cảnh viên mãn ở phía trên gia trì chướng nhãn pháp mà thôi! Món binh khí này, cấp bậc chân chính bất quá là Hoàng cảnh đỉnh phong!

Thần binh Hoàng cảnh đỉnh phong, ở trong Hóa Huyết Trì rong ruỗi mà không bị ăn mòn... chứng minh Hóa Huyết Trì này không có đáng sợ như trong tưởng tượng!

Suy đoán ra điểm ấy, hắn cũng không vội lao xuống, mà dùng tinh thần lặng lẽ lan tràn vào trong ao.

Hóa Huyết Trì đối với linh hồn có tác dụng ăn mòn cực lớn, linh hồn đơn thuần không cách nào ngăn cản!

Suy tư một chút, Nhiếp Vân thả một tia Thiên Địa Huyền Hoàng khí trong cơ thể.

Thiên Địa Huyền Hoàng khí có thể ngăn trở áp lực cường đại, có khi đối với Huyết Trì ăn mòn cũng có năng lực chống cự cực lớn.

Thử một lần, quả nhiên có thể được!

Linh hồn bị Thiên Địa Huyền Hoàng khí bọc lại không chịu Hóa Huyết Trì ảnh hưởng, có thể tùy ý lan tràn.

Có loại phấn khích này, hắn lần nữa kết hợp một ít chuyện của Hạo Viên trưởng lão, lúc này mới cố ý nói muốn thay Thôi Diệu đi chết, tung người nhảy vào ao nước.

- Hạo Viên trưởng lão là bị Hỏa Thần tông ép rời đi, dựa theo ghi lại, hẳn cùng tông môn có cừu hận bất cộng đái thiên, chính vì vậy, mới ẩn núp di tích của mình, để cho bất kỳ người nào cũng không phát hiện được...

- Nhưng mà, hắn tựa hồ sớm biết di tích cuối cùng sẽ bị người phát hiện, hơn nữa còn để lại đầu mối, chỉ có đệ tử hạch tâm của Hỏa Thần tông mới có thể mở ra... Không muốn phát hiện, lại muốn bị phát hiện... Thật là quá mâu thuẫn!

- Có thể sáng chế ra bí thuật làm cho cả Hỏa Thần tông cũng không ngừng hâm mộ, không thể nào là loại thay đổi thất thường, chỉ số thông minh có vấn đề, như vậy chỉ có thể nói rõ một vấn đề... Vị Hạo Viên trưởng lão này, nhất định là có cái gì tông môn không ghi lại qua, hoặc là hắn có tính toán của mình!

- Huyết mạch của đệ tử hạch tâm mới có thể làm cho thuyền cổ rời đi hình ảnh, hơn nữa nghe khẩu khí của hắn tựa hồ muốn tìm truyền nhân, dưới tình huống này lại để mọi người tự giết lẫn nhau, sáu người nhất định phải chết một người... càng thêm mâu thuẫn!

- Sáu người chỉ có thể sống năm, sẽ để cho người tới xuất hiện hốt hoảng, từ đó không cách nào cẩn thận quan sát hoàn cảnh chung quanh... hình ảnh thuyền cổ đến thời gian rất ngắn, trừ Huyết Trì thì

không có gì cả, sợ bị người phát hiện, chỉ có thể là chỗ này!

Đứng ở trong Hóa Huyết Trì, Nhiếp Vân cũng không đi loạn, mà cẩn thận suy tư.

------oOo------

Chương 2927: Lành lặn bản đồ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhảy vào Hóa Huyết Trì, mỹ danh là vì cứu Thôi Diệu, trên thực tế Nhiếp Vân có ý nghĩ của mình, nếu như đoán không sai, địa phương Hạo Viên trưởng lão cố ý che giấu, tất nhiên có bí mật kinh thiên.

Thiên Địa Huyền Hoàng khí lưu chuyển, ngăn cản lực ăn mòn ở bên ngoài, mắt nhìn bốn phía.

Hóa Huyết Trì đỏ thắm, mắt thường không cách nào thấy rõ, cho dù hắn có Thiên Nhãn, cũng chỉ có thể nhìn được mấy thước ở phụ cận, xa nữa thì không có biện pháp.

Nhìn quanh một vòng, xác định phương hướng cùng vị trí, chậm rãi đi tới Họa giới.

Mặc dù lực ăn mòn không kém, trong thời gian ngắn còn không phá nổi Huyền Hoàng khí, Nhiếp Vân không lo lắng vấn đề an toàn, đi tới một hồi, ao nước sôi trào, một mặt tường xuất hiện ở trước mặt.

Mặt tường màu xám xanh, giống như là cuối cùng của ao nước.

Hóa Huyết Trì được xưng không vật không hủ, vách tường trước mắt lại có thể chống đở không bị ăn mòn, đủ thấy đáng sợ.

Bàn tay vuốt ve qua, phát hiện vách tường vô cùng cứng rắn, giống như trong tưởng tượng, đừng nói thực lực của hắn bây giờ, cho dù cường đại gấp mười lần, cũng không cách nào phá vỡ.

Phía trên mang văn lộ đặc thù, để cho người ta xem không hiểu, cho dù hắn đọc toàn bộ Tàng Thư khố, cũng không biết là chữ viết gì.

- Những văn lộ này giống như có liên quan...

Chạm văn lộ một hồi, Nhiếp Vân nhíu mày.

Những văn lộ này, mỗi một đạo lớn bằng chỉ tay, không nhìn ra cụ thể là cái gì, nhưng mỗi một cái tựa hồ có một ít liên lạc đặc thù, tất cả văn lộ liên tiếp ở một chỗ, tạo thành một hình vẽ to lớn.

Hắn chỉ nhìn một khu vực, không biết hình vẽ này rốt cuộc vẽ cái gì, nhưng có thể xác định, tuyệt đối là một bộ hình ảnh hùng vĩ.

- Ân?

Lại nhìn một hồi, mạch văn trong đầu tụ lại, đột nhiên sửng sốt một chút.

Trước đó hắn giống như đã thấy!

Tinh thần động một cái, một bia đá đột ngột xuất hiện, chính là ban đầu chém giết Quần Liêu, từ trong tay hắn lấy được.

Trên tấm bia đá có một ít hình vẽ, ban đầu phán định là một bản đồ, trong đó không ít văn lộ tựa hồ tương tự cái này.

- Chẳng lẽ... trên vách tường khắc mạch văn, là bản đồ hoàn chỉnh?

Nhiếp Vân đoán được một loại khả năng, mắt sáng rực lên.

Hắn lấy được bia đá, chẳng qua là một bộ phận của bản đồ, điểm này đã sớm biết.

Những bộ phân khác, dựa theo tình huống bình thường, nên ở trong tay đám người La Hạo.

Những bản đồ này rốt cuộc dùng làm gì, dùng ở địa phương nào,

bởi vì chưa thấy qua hoàn chỉnh nên không biết. Nếu như trên vách tường trước mắt này khắc lành lặn, cho dù không hợp tác với những người khác, cũng có thể rõ ràng tình huống của di tích.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Vân không chút do dự, cẩn thận quan sát vách tường trước mắt.

Trên vách tường có rất nhiều văn lộ, hơn nữa mỗi một đạo không giống nhau, đừng nói hắn, coi như là cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong muốn nhớ kỹ, hơn nữa liên tiếp thành hình vẽ, cũng không làm được.

Bởi vì văn lộ mang một loại huyền ảo đặc thù, có thể quấy nhiễu trí nhớ, chỉ cần nhớ nhiều, sẽ tự động hỗn loạn, để cho người ta không phân rõ bộ phận này rốt cuộc ở đâu.

- Sao chép!

Nhìn một hồi có chút váng đầu hoa mắt, Nhiếp Vân biết chỉ bằng vào trí nhớ là không thể nào nhớ, lập tức không nhớ nữa, mà tinh thần động một cái, ở thế giới nạp vật phỏng chế ra văn lộ giống nhau.

Thế giới nạp vật bằng vào ý chí của hắn thay đổi, chỉ cần vật thấy qua, sẽ sao chép được giống nhau như đúc, sẽ không xuất hiện hỗn loạn.

Rất nhanh, trong thế giới nạp vật xuất hiện một vách tường to lớn, mặc dù không vững chắc như vách tường trước mắt, nhưng văn lộ lại không lệch chút nào.

- Còn dư lại văn lộ tất cả đều là tái diễn!

Không biết qua thời gian bao lâu, hắn ngừng lại.

Vách tường còn chưa tới cuối, văn lộ đã đủ.

Còn dư lại cơ hồ đều là tái diễn.

Đổi thành người khác, thời gian ngắn như vậy khẳng định không

cách nào phát hiện văn lộ giống nhau, hắn không cần trí nhớ, chỉ cần ở thế giới nạp vật so sánh là được.

- Quả nhiên là bản đồ...

Nhiếp Vân biết đã sao chép được, tập trung chú ý nhìn sang.

Quả nhiên để hắn tìm được hình vẽ cùng bia đá trong tay giống nhau như đúc, chỉ bất quá không phải một phần năm của toàn bộ bản đồ, mà là một phần mười!

- Cái này... Chẳng lẽ là bản đồ của Họa giới?

Trong lòng Nhiếp Vân động một cái.

Địa phương chứa di tích của Hạo Viên trưởng lão là ở một Họa giới, cũng chính là Họa Tiên, chẳng lẽ cái bản đồ này... là bộ dáng của cả Họa giới?

Càng nghĩ càng cảm thấy đúng, lúc ở trên thuyền cổ, hắn quét qua Họa giới một cái, tựa hồ hoàn toàn giống bản đồ trước mắt.

- Hóa Huyết Trì thuộc về một bộ phận của Họa giới, nếu như đây thật là bản đồ mà nói, khẳng định có thể từ nơi này tìm được đường ra...

Trong lòng Nhiếp Vân toát ra một ý nghĩ, âm thầm suy đoán.

Hóa Huyết Trì thuộc về một bộ phận trong Họa Tiên, bản đồ thật lại ở đây, như vậy nhất định có thể ở trong đó tìm được đường ra.

- Bỏ ngụy tồn thật!

Nhìn vách tường sao chép ra được, tinh thần của Nhiếp Vân động một cái, văn lộ phức tạp phía trên ầm… một tiếng, xuất hiện biến hóa.

Rất nhiều bí văn nhỏ bé thông qua liên tiếp mới tạo thành hình vẽ to lớn, bỏ ngụy tồn thật, bí văn nhỏ bé biến mất, hình vẽ trở nên hết sức rõ ràng, dễ dàng nhìn ra cụ thể hội họa là cái gì.

- Nơi này...

Tìm một vòng, mắt Nhiếp Vân sáng rực lên.

Có bản đồ, kết hợp với đi đường của hắn mới vừa rồi, rất dễ dàng phát hiện rốt cuộc ở địa phương nào.

- Dựa theo bản đồ miêu tả, trước mặt không xa chính là đường ra...

Tìm được vị trí hiện thời của mình ở trên bản đồ, rất dễ dàng tìm được đường ra, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, nhắm đúng phương hướng, thẳng tắp đi tới.

Thời gian không lâu, một cánh cửa to lớn xuất hiện ở trước mặt.

Trên cửa có một thú vật to lớn, dử tợn đáng sợ, hai mắt đỏ tươi, để cho người ta choáng váng.

Chỗ miệng của nó, là một vật lớn chừng quả đấm.

- Đây là... đèn dầu?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

Trong miệng nó ngậm gì đó, lại là một ngọn đèn dầu rất bình thường.

Trong Hóa Huyết Trì xuất hiện cửa đồng xanh đã rất kỳ quái, mặt trên còn có ngọn đèn dầu, để cho hắn không rõ vì sao.

Căn cứ bản đồ ghi chú, phía sau cửa chính là lối đi tiến vào Họa giới, nhưng mà thú vật này là có ý gì? Ngọn đèn dầu kia làm sao?

- Chẳng lẽ yếu điểm là đốt ngọn đèn dầu?

Ngọn đèn dầu để ở bên ngoài là dùng để đốt, nơi này để một cây, chỉ sợ cũng là loại tác dụng này.

------oOo------

Chương 2928: Hạn lúc chạy nhanh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hỏa diễm của Hỏa Thần tông, là một loại tâm hỏa, nước không cách nào tiêu diệt, chỉ mong cũng không bị nước ao ảnh hưởng!

Hắn bây giờ ở trong nước, dựa theo lý luận bình thường, hỏa diễm không cách nào đốt, chỉ có thể hy vọng hỏa diễm của Hỏa Thần tông tương đối đặc thù, có thể chống cự lực lượng của Hóa Huyết Trì.

Trong lòng thầm nhũ, ngón tay chỉ về phía trước, một đạo hỏa diễm từ đầu ngón tay sinh ra, thẳng tắp điểm qua tim đèn.

Tí tách két!

Hỏa diễm mới vừa xuất hiện, ao nước liền sôi trào, dập tắt.

- Hừ!

Nhiếp Vân nhướng mày.

Hỏa diễm trong nháy mắt gia tăng, nâng lên hai thước, lần nữa vọt tới tim đèn.

Diễm Hỏa đan điền không ngừng xoay tròn, lực lượng hỏa diễm đã đạt đến cực hạn mà hắn có thể tiếp nhận.

Hô!

Quả nhiên không có tắt nữa, tim đèn bốc cháy, ánh sáng chiếu rọi ở trong Hóa Huyết Trì, như là hoàng hôn.

Kẻo kẹt chi!

Ngọn đèn dầu vừa cháy, cửa giống như mở ra cơ quan nào đó, chậm rãi co rúc lại, một lát sau biến mất.

Nhấc chân đi vào, bên trong lối đi có cường giả lưu lại phong ấn, nước của Hóa Huyết Trì không cách nào vào được.

Ở trong lối đi đi mấy bước, khí tức âm trầm biến mất, ngay sau đó một thế giới to lớn xuất hiện ở trước mắt.

Họa giới!

Tìm được điểm xác thực, hắn lại từ Hóa Huyết Trì mà người người úy kỵ đi trở về!

- Vẫn phải cần lực lượng hỏa diễm tinh thuần của Hỏa Thần tông!

Không có đắc ý chút nào, Nhiếp Vân không ngừng suy tư.

Muốn từ trong Hóa Huyết Trì đi ra, đốt tim đèn là mấu chốt, mà bước này, cũng không đủ hỏa diễm tinh thuần, huyết mạch hạch tâm nhất của Hỏa Thần tông, là căn bản không cách nào làm được.

Từ kêu gọi thuyền cổ, đến mở ra cửa đồng xanh, đều cần huyết mạch hạch tâm của Hỏa Thần tông, càng tinh thuần càng tốt, hắn không tin đây là trùng hợp.

Hạo Viên trưởng lão thiết kế như vậy, nhất định có mục đích cùng tính toán của mình.

- Hoan nghênh tiến vào Họa giới của ta!

Đang suy nghĩ, thanh âm của Hạo Viên trưởng lão vang lên lần nữa:

- Ngươi có thể phát hiện bí mật của Hóa Huyết Trì, hơn nữa từ bên trong đi ra, chứng minh ngươi là một người thông minh! Hơn nữa còn là đệ tử hạch tâm nhất của Hỏa Thần tông! Bất quá... bằng vào những thứ này, muốn trở thành đệ tử của ta còn chưa đủ!

- Phía dưới cho ngươi một nén nhang thời gian, chạy tới Hổ Lao Khâu! Nơi nào có vật chờ ngươi, không cho phép phi hành, chỉ có thể chạy đi, ở trong thời gian quy định không đuổi tới... trực tiếp

mạt sát!

Thanh âm giống như mới vừa rồi, mang sát ý lạnh như băng, sau khi nói xong trầm mặc, không còn chút động tĩnh.

- Hổ Lao Khâu? Thời gian một nén nhang?

Sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống.

Hắn lấy được bản đồ lành lặn, biết vị trí của Hổ Lao Khâu cùng khoảng cách nơi này, cho dù đi thẳng tắp, bằng vào tốc độ bây giờ là không thể nào ở trong một nén nhang hoàn thành!

Đây quả thực là nhiệm vụ không thể nào hoàn thành!

Nhưng mà không chạy, có thể đoán được, nhất định sẽ bị mạt sát.

Cho dù Hạo Viên trưởng lão sớm đã chết, nhưng bằng vào thực lực siêu nhiên của hắn lúc còn sống, lưu lại thủ đoạn mạt sát mình chỉ là Vương cảnh đỉnh phong, vẫn là vô cùng đơn giản.

- Đi mau!

Biết thời gian không đợi người, cắn răng một cái, Nhiếp Vân dựa theo phương hướng thẳng tắp lao tới Hổ Lao Khâu.

Vừa đi vừa có chút may mắn, nhờ có nhảy vào Hóa Huyết Trì bản đồ lấy được lành lặn, nếu không căn bản không tìm được Hổ Lao Khâu, làm sao đi?

Biết phương hướng, vị trí cụ thể cũng chật vật như vậy, không có đất đồ cũng chỉ có chờ chết.

- Tam Thiên Thanh Vân Đạo!

Biết thời gian không đợi người, Nhiếp Vân không oán hận nữa, dưới chân tăng thêm tốc độ, thời gian nháy con mắt huyễn hóa ra mấy chục ảo ảnh.

Tam Thiên Thanh Vân Đạo, vô thượng bí tịch của Thanh Vân tông

ở Phù Thiên đại lục, đối với hắn thời đó mà nói, học chiêu này tốc độ có thể tăng nhiều, nhưng đối với thực lực bây giờ, hiệu quả đã không lớn.

Đến Hoàn Vũ Thần giới, chiêu này của hắn lần nữa sửa đổi, hoàn thiện. Giờ phút này thi triển ra, vẫn có công hiệu không nhỏ, để cho tốc độ của hắn đột nhiên tăng lên một thành!

Một thành nghe không nhiều, lại có thể ở trong một nén nhang chạy tới Hổ Lao Khâu nắm chặc lớn hơn một chút.

- Thiên phú Thiên Hành sư, Phượng Hoàng chi dực!

Lúc này cũng không có cất giữ gì, Nhiếp Vân ném ra tất cả lá bài tẩy tất, tốc độ gia tăng lần nữa, mặt đất chỉ để lại một đạo bụi mù, người liền xuất hiện ở bên ngoài vài trăm thước.

Không gian pháp tắc ở Họa giới cùng Hoàn Vũ Thần giới hoàn toàn giống nhau, cho dù dụng hết toàn lực, đẩy tính một chút, thời gian một nén nhang chạy tới Hổ Lao Khâu vẫn không thể nào hoàn thành.

- Phải nghĩ biện pháp mới được... nếu Hạo Viên trưởng lão lưu lại khảo hạch này, không thể nào là nhiệm vụ không thể làm được...

Biết khó có thể hoàn thành, Nhiếp Vân vẫn không ngừng đi về phía trước, đồng thời trong lòng suy tư.

Nếu không cho phép phi hành, hắn rất tự tin, tốc độ của rất nhiều cường giả Hoàng cảnh cũng so ra kém hắn, nói cách khác, loại cường giả Hoàng cảnh trung kỳ như La Hạo, dựa vào bay mà nói, hắn kém xa, nhưng chạy nhanh, người sau vỗ ngựa cũng theo không kịp.

Loại tốc độ này cũng không hoàn thành được nhiệm vụ, chứng minh nhiệm vụ biến thái!

Nếu Hạo Viên trưởng lão trước nói muốn thu đệ tử, không thể nào muốn giết chết đệ tử, tất nhiên có phương pháp gì có thể hoàn thành nhiệm vụ mà mình không nghĩ tới.

Giống như ở Hóa Huyết Trì vậy, nếu như coi thường, liền không khả năng có được bản đồ hoàn chỉnh, không thể nào nhanh như vậy xác định vị trí cụ thể của Hổ Lao Khâu.

- Kể từ khi tiến vào nơi này, tất cả khảo hạch đều có liên quan tới hỏa diễm… Có thể cái này cũng như vậy hay không?

Suy nghĩ một hồi từ đầu đến cuối không nghĩ tới có phương pháp gì, trong lòng Nhiếp Vân động một cái, nghĩ đến một loại khả năng.

Vô luận kêu gọi thuyền cổ, hay đốt tim đèn, đều có quan hệ tới hỏa diễm, Hạo Viên trưởng lão lại xuất thân từ Hỏa Thần tông, có thể khảo hạch này, cũng liên quan tới hỏa diễm hay không?

- Hỏa diễm cũng có tác dụng tăng tốc độ, có khi dùng được ở chuyện này...

Nghĩ đến đây, suy nghĩ giống như tìm ra đầu mối, không chế trụ được nữa.

Người tu luyện lực lượng hỏa diễm cùng phong thuộc tính, tốc độ đều rất nhanh, bởi vì này có năng lực tăng tốc độ, có khi mục đích đối phương khảo hạch, cũng không phải là trong thời gian nhất định hoàn thành nhiệm vụ, mà là muốn khảo hạch hắn ứng dụng hỏa diễm!

- Hỏa Thần tông nhất định là có pháp môn dùng hỏa diễm tăng tốc độ... Đáng tiếc không có học qua...

Nhiếp Vân gãi đầu, không khỏi buồn rầu.

------oOo------

Chương 2929: Minh Hỏa Cửu Biến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hỏa Thần tông truyền thừa không biết bao nhiêu năm, tất nhiên có

vũ kỹ thao túng hỏa diễm tăng tốc độ, đáng tiếc hắn không phải người của Hỏa Thần tông, không có học qua, tự nhiên không biết sử dụng.

- Đúng rồi, trong giới chỉ của Quần Liêu tựa hồ có vũ kỹ tương tự, chỉ là ta cảm thấy không có tác dụng, nên không có nhìn...

Đột nhiên, Nhiếp Vân nghĩ đến vật lấy được từ chỗ Quần Liêu.

Quần Liêu thân là đệ tử nội môn của Hỏa Thần tông, biết không ít các loại vũ kỹ, lưu lại Không Gian giới chỉ có vũ kỹ liên quan tới dùng hỏa diễm tăng lên tốc độ, trước kia mặc dù hắn đã gặp, nhưng cảm giác có học hay không không có vấn đề, nên không có đi nghiên cứu, tình huống bây giờ nguy cấp, cũng chỉ có thể vừa học vừa thực hành!

Tìm một hồi, một quyển bí tịch xuất hiện ở thế giới nạp vật, thời gian nháy con mắt, kiến thức trong đó tiến vào não hải.

- Không sai...

Độ khó của bộ vũ kỹ này không lớn, thiên phú Võ Đạo sư trong cơ thể vận chuyển, trong nháy mắt liền hiểu hàm nghĩa trong đó.

Thầm thì thầm thì cô!

Dựa theo bí tịch yêu cầu vận chuyển lực lượng, thanh âm sôi trào vang lên, cả người biến thành một đoàn hỏa diễm thiêu đốt.

Vèo!

Tốc độ lập tức gia tăng, nhanh hơn trước một ít.

Bất quá, cũng chỉ gia tăng không tới một thành, muốn ở trong một nén nhang tới Hổ Lao Khâu... còn có chút làm không được!

- Đáng tiếc Quần Liêu ở Hỏa Thần tông địa vị không cao, không chiếm được công pháp hạch tâm!

Quần Liêu bất quá là đệ tử nội môn, lấy được công pháp tu luyện

chỉ có thể nói bình thường, bí tịch cũng không nhiều, nếu là đệ tử hạch tâm lại bất đồng, nhất định có không ít pháp quyết trân quý.

- Sớm biết có loại khảo hạch này, ban đầu nên giết Triệu Nhiễm đoạt lấy công pháp!

Mặc dù Triệu Nhiễm không ra hình dáng gì, nhưng cũng là đệ tử hạch tâm, hơn nữa nhìn dáng vẻ hắn ngưu bức, địa vị của sư phụ hẳn còn không thấp, trước làm thịt hắn, nhất định có thể lấy được không ít công pháp.

- Có phải cảm thấy bằng vào tốc độ bây giờ, một nén nhang thời gian căn bản không thể chạy tới Hổ Lao Khâu hay không?

Trong lòng đang lẩm bẩm, thanh âm của Hạo Viên trưởng lão vang lên lần nữa.

Hắn tựa hồ có thể thấy nhất cử nhất động của Nhiếp Vân, biết bằng vào tốc độ của hắn bây giờ, muốn hoàn thành khảo hạch là không có thể!

Đối với hắn nói, Nhiếp Vân không trả lời, không phải hắn không muốn nói, mà là bây giờ lực lượng toàn thân giống như sắp sôi trào, lực lượng bị áp chế, một câu cũng nói không được.

Lúc này cưỡng ép nói chuyện, làm không tốt chỉ biết khí tức hỗn loạn, trực tiếp hộc máu, người bị thương nặng.

Tựa hồ Hạo Viên trưởng lão cũng biết tình huống của hắn, không thèm để ý hắn không trả lời, tiếp tục nói:

- Bằng vào những công pháp vô dụng kia của Hỏa Thần tông, nếu như có thể ở trong thời gian ngắn như vậy tới Hổ Lao Khâu, chứng minh thực lực của ngươi ít nhất sẽ không thấp hơn ta, quyết sẽ không chạy tới tìm truyền thừa của ta!

- Ách...

Nghe nói như vậy, Nhiếp Vân lắc đầu.

Không thể không nói người này nói không sai, mình thật có thực lực Hoàng cảnh viên mãn mà nói, trực tiếp xé ra Họa Tiên, không cần tính toán ý đồ của đối phương rồi.

Bất quá, đoán được cùng nói ra là hai chuyện khác nhau, người này trực tiếp nói ra, khi còn sống chỉ sợ cũng là người thú vị.

Nhất là nói đến công pháp của Hỏa Thần tông thì cực kỳ xem thường, xem ra không có bất kỳ hảo cảm gì với Hỏa Thần tông.

- Ta chỗ này có một bộ công pháp có thể nhanh chóng tăng tốc độ lên, nó ở phía trước. Ngươi chỉ có mười tức thời gian quan sát, có thể học bao nhiêu thì học bao nhiêu, đây là phương pháp lợi dụng hỏa diễm trong cơ thể, tăng tốc độ lên. Có thể học được một phần mười, thông qua khảo hạch liền không thành vấn đề, nếu như một phần mười cũng không học được... Ngươi không xứng học vũ kỹ cao thâm của ta, đạt được ta truyền thừa!

Hạo Viên trưởng lão nói tiếp.

Ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Hắn bây giờ thiếu chính là loại vũ kỹ tăng tốc độ lên này, nếu đối phương chịu dạy, dĩ nhiên là cơ hội tốt, lúc này ngẩng đầu lên, ánh mắt không nháy nhìn về phía trước.

Ầm!

Bầu trời trước mắt xuất hiện biến hóa, giống như giọt mực thấm lên, xuất hiện vô số chữ viết.

Những chữ viết này liên tiếp lại, hợp thành một bộ vũ kỹ mênh mông.

- Nhiều như vậy...

Nhìn một cái, da đầu của Nhiếp Vân nổ tung.

Vốn tưởng rằng đối phương nói có thể học được một phần mười là khoa trương, bây giờ nhìn lại, căn bản không phải! Mười tức đừng

nói học tập, đọc hết hay không cũng là một chuyện!

Số chữ trên bầu trời chừng mấy vạn, hơn nữa mỗi một câu đều mang huyền ảo rất sâu, để cho người ta xem một chút, liền không nhịn được đắm chìm trong đó, không cách nào tiếp tục quan sát xuống.

Dựa theo tốc độ quan sát bình thường, mười hô hấp sợ rằng ngay cả một phần ngàn nội dung cũng không thấy được, làm sao tu luyện?

- Sao chép!

Biết bằng vào thực lực của mình bây giờ, mười hô hấp căn bản không thể nhìn xong cả bộ công pháp, hơn nữa nhớ kỹ, Nhiếp Vân cắn răng một cái, lần nữa dùng tới lá bài tẩy.

Thế giới nạp vật có thể sao chép hết thảy vật hắn thấy được, cho dù lực lượng không đạt tới, sao chép bộ dáng lại không khó khăn.

Tinh thần động một cái, thế giới nạp vật cũng xuất hiện trời xanh giống nhau, mực nước nhỏ xuống, vô số chữ viết bay lượn.

Hô!

Mới vừa sao chép xong, chữ viết trên bầu trời liền biến mất vô ảnh vô tung, giống như mới vừa rồi hết thảy đều là giả.

Không đi quản chữ viết biến mất trên bầu trời, tâm thần của Nhiếp Vân tiến vào thế giới nạp vật.

Ở bên ngoài muốn nhìn xong tất cả chữ viết, cần ít nhất một ngày. Ở chỗ này, một phần ngàn cái hô hấp cũng không cần, chữ viết vốn huyền ảo khó hiểu đã tiến vào não hải, cắt cũng cắt không hết.

- Công pháp thật lợi hại...

Mặc dù chưa từng thấy qua, nhưng so sánh với công pháp trong tay Quần Liêu, Nhiếp Vân lập tức biết vì sao Hạo Viên trưởng lão sẽ nói như vậy.

Hai người thật là không thể so sánh nổi.

Không trung xuất hiện môn công pháp kia, có thể vận dụng hỏa diễm trong cơ thể tự nhiên, để cho tốc độ tăng nhanh.

- Mặc dù ta nhớ nội dung công pháp, nhưng muốn luyện thành không có mười ngày nửa tháng, căn bản là không thể được...

Đọc một lượt công pháp trong đầu, Nhiếp Vân cau mày.

Đây là bộ vũ kỹ thân pháp, sau khi tu luyện có thể để cho tốc độ tăng nhanh, công hiệu giống như Tam Thiên Thanh Vân Đạo.

Thân pháp vũ kỹ khó tu luyện nhất, cho dù hắn có thiên phú Võ Đạo sư, như muốn luyện thành, cũng không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành.

------oOo------

Chương 2930: Mạc Sầu quật

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dựa theo hắn đoán, muốn tu luyện thành công, mượn thế giới nạp vật cũng cần ít nhất hơn mười ngày!

Bây giờ thời gian một nén nhang đã qua gần nửa, trong nửa nén hương luyện thành... còn phải chạy đến Hổ Lao Khâu... Đây không phải là nằm mơ sao

- Trước tìm đơn giản nhất học, có thể học bao nhiêu thì học bấy nhiêu...

Đọc công pháp một lượt, Nhiếp Vân biết vũ kỹ này gọi Minh Hỏa Cửu Biến, tu luyện tới đại thành, tốc độ có thể trong nháy mắt gia tăng đến chín lần vốn có, quỷ dị khó lường.

Bây giờ thời gian cấp bách, luyện đến đại thành là người si nói

mộng... Nhưng chỉ cần tu luyện, nhất định là có ích, dù chỉ luyện thành nhất biến đơn giản, cũng có thể để cho tốc độ gia tăng gấp đôi, còn dư lại nửa nén hương tới Hổ Lao Khâu liền có hy vọng.

Thầm thì thầm thì!

Bổn tôn ở ngoại giới không ngừng tiến lên, phân thân ở trong thế giới nạp vật lại trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, cẩn thận suy diễn Minh Hỏa Cửu Biến.

Minh Hỏa Cửu Biến là dùng phương thức đặc thù áp súc hỏa diễm trong cơ thể, sau đó bùng nổ tốc độ, cẩn thận nhắc tới, có chút tương tự như phương pháp chế tạo Nguyên Khí đạn.

Tập trung tinh thần, hỏa diễm chậm rãi lưu động ở trong kinh mạch, khí tức phân thân của Nhiếp Vân dần dần gia tăng, cả người giống như biến thành than lửa, đỏ tươi chói mắt.

- Minh Hỏa Cửu Biến một biến so với một biến khó khăn, đệ nhất biến còn tương đối đơn giản, chỉ cần có hỏa diễm tinh thuần nhất, liền rất dễ dàng thành công...

Một lát sau, Nhiếp Vân cảm thấy lực lượng hỏa diễm quán thông toàn thân, thân ảnh khoanh chân ngồi trên đất đứng lên, cặp mắt mở ra, bắn ra một đạo khí tức nóng bỏng.

Minh Hỏa Cửu Biến giống như Linh Tê Luyện Thể quyết, cửu biến tương đương với chín tầng, mỗi một tầng không giống nhau, càng về sau càng khó, nói riêng về đệ nhất biến, chỉ cần huyết mạch tinh thuần của Hỏa Thần tông, tu luyện vẫn tương đối đơn giản.

Trong thế giới nạp vật, phân thân của Nhiếp Vân mở mắt, bổn tôn ở phía ngoài lập tức cảm ứng được, ánh mắt sáng lên, chung quanh thân thể thiêu đốt hỏa diễm đột nhiên biến mất, cả người tựa như biến thành một Hỏa Long thiêu đốt, thẳng tắp vọt tới trước, tốc độ tăng lên gấp đôi!

Luyện thành Minh Hỏa Cửu Biến đệ nhất biến, tốc độ gia tăng gấp đôi, tốc độ không còn vấn đề nữa, thời điểm một nén nhang thời gian vừa kết thúc, hắn đã đến địa điểm.

Hổ Lao Khâu là một ngọn đồi không lớn, phía trên thực vật phân bố dày đặc, mùa thu cỏ cây khô héo, tựa như vằn trên lưng hổ, vì vậy mới có tên này.

Trên sườn núi là một nham thạch bóng loáng to lớn, chừng vài trăm thước, đứng trên đó nhìn quanh một vòng, vừa vặn có thể thấy được hoàn cảnh chung quanh.

Không hổ là Họa giới, cảnh sắc như tranh vẽ, trong dãy núi lục sắc, một con sông ngọc xoay quanh, mặt nước trong suốt thấy đáy, phản xạ ánh mặt trời, giống như từng mảnh ngư lân.

- Không nghĩ tới ngươi lại có thể ở trong một nén nhang thời gian chạy tới nơi này... Thật để cho người kinh ngạc!

Thanh âm của Hạo Viên trưởng lão vang lên, giọng nói tràn đầy kinh ngạc.

Tựa hồ hắn có chút kỳ quái, không quá tin tưởng thiếu niên này có thể hoàn thành nhiệm vụ.

- Ngươi... Sống hay đã chết?

Nghe được giọng nói của đối phương, Nhiếp Vân không nhịn được hỏi.

Dựa theo ghi lại, vị Hạo Viên trưởng lão này nên đã sớm chết rồi, sao nhất cử nhất động của hắn, đối phương giống như tận mắt nhìn thấy vậy?

- Ta? Có thể nói đã chết, cũng có thể nói còn sống...

Hạo Viên trưởng lão nói:

- Có thể đi tới nơi này, chỉ có thể nói ngươi hoàn thành một khâu khảo hạch, phía dưới còn có hai khảo hạch, có thể hoàn thành, trở thành đệ tử của ta, tiếp nhận ta truyền thừa, không hoàn thành... Mạt sát!

- Lại là mạt sát...

Nghe được lời của đối phương, gân xanh của Nhiếp Vân không ngừng cổ động.

Người này thật đúng là quen mạt sát, mình lại không nói phải làm đệ tử của hắn... Kết quả đến nơi này muốn không bị giết chết, chỉ có thể dựa theo yêu cầu đi làm, thật quá biệt khuất.

Bất quá nhớ tới Minh Hỏa Cửu Biến mới vừa rồi, trong lòng Nhiếp Vân lại không nhịn được lửa nóng.

Bộ vũ kỹ này đúng là đáng sợ, cho dù hắn kiến thức rộng rãi, có thiên phú Võ Đạo sư, cũng không nhịn được rung động.

Tu luyện tới đại thành, có thể để cho tốc độ của một người đột nhiên tăng chín lần... Đổi thành trước kia, đây quả thực là nghĩ cũng không dám nghĩ.

Khó trách Hạo Viên trưởng lão gặp phải vô số trưởng lão của Hỏa Thần tông ghen tị, vũ kỹ như vậy, chỉ cần là người tu luyện, phàm là thấy, không có ai không đỏ mắt!

Nếu trải qua khảo hạch, được truyền thừa loại vũ kỹ cấp bậc này, cho dù nguy hiểm lớn hơn nữa cũng đáng...

- Trong hai nén hương thời gian, tới Mạc Sầu quật, không thể phi hành, chỉ có thể chạy đi, bắt được Vạn Quyển Đồ trong đó! Vượt qua thời gian, hoặc là không lấy được, cũng coi như thất bại!

Không biết ý nghĩ trong lòng hắn, Hạo Viên trưởng lão nói ra khảo hạch thứ hai.

- Mạc Sầu quật? Hai nén hương thời gian? Còn phải lấy được Vạn Quyển Đồ?

Nhiếp Vân co quắp.

Xem qua bản đồ, hắn biết Mạc Sầu quật cách đây bao xa, so với mới vừa rồi chạy đi nhiều hơn ước chừng gấp hai! Khoảng cách xa

như vậy, có thể chạy tới cũng không tệ, còn muốn lấy được Vạn Quyển Đồ gì đó?

Ta biết bộ dáng của Vạn Quyển Đồ là gì sao?

Lại nói, nếu gọi là Mạc Sầu quật, bên trong nhất định là có nguy hiểm... Vạn Quyển Đồ lại ở địa phương nào... Ta không biết a!

Hai nén hương thời gian nhiều nhất có thể chạy tới chỗ, muốn bắt được Vạn Quyển Đồ, khẳng định không làm được!

Nhiếp Vân đều cảm thấy có chút điên rồi.

- Nếu như cảm thấy khó khăn, có thể lựa chọn buông tha!

Thời điểm Nhiếp Vân thầm mắng, Hạo Viên trưởng lão tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của hắn.

- Có thể buông tha?

Ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Không phải hắn không tự tin, mà là khảo hạch này quá khó khăn, cơ hồ không thể nào hoàn thành!

- Có thể, bất quá hậu quả là... Mạt sát!

Hạo Viên trưởng lão nói.

- Ta...

Nhiếp Vân.

- Đã qua mười tức...

Giống như thấy được hắn quẫn bách, thanh âm của Hạo Viên trưởng lão mang theo nụ cười.

- Xem như ngươi lợi hại!

Nhiếp Vân biết quấn quít nữa, chỉ trễ nãi thời gian càng ngày càng nhiều, lúc này không nói thêm nữa, thân thể thoáng một cái, lần nữa biến thành một đạo hỏa diễm, dựa theo phương vị bản đồ ghi chép thẳng tắp xông ra ngoài.

Hắn mới vừa biến mất, trên nham thạch xuất hiện một lão giả.

Lão giả này có ba chòm râu dài, râu tóc bạc trắng, nhìn ra tuổi không nhỏ, trong ánh mắt lại mang ý linh động như hài đồng.

Lúc này, ánh mắt nhìn chằm chằm phương hướng Nhiếp Vân biến mất, tràn đầy không tin cùng kỳ quái.

------oOo------

Chương 2931: Đan điền lên cấp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngắn ngủi mười giây, liền thành công luyện Minh Hỏa Cửu Biến đến đệ nhất biến... thiên phú của người này không khỏi quá lợi hại đi! Hơn nữa nhìn tốc độ của hắn bây giờ, so với mới vừa rồi tựa hồ lại nhanh hơn không ít, chẳng lẽ hắn lĩnh ngộ Minh Hỏa Cửu Biến một mực tiến bộ?

Lão giả gãi đầu:

- Cái này không nên a... những phế vật Hỏa Thần tông kia, làm sao có thể giáo dục ra đệ tử lợi hại như vậy?

- Trước bất kể, đuổi đi xem một chút, tới Mạc Sầu quật, hơn nữa lấy được Vạn Quyển Đồ... Trước thời gian quy định là bốn nén nhang, cố ý rút ngắn muốn nhìn cực hạn của người này rốt cuộc ở đâu! Nếu quả thật có thể hoàn thành, truyền thừa để lại cho hắn cũng không có gì...

Nhẹ nhàng nói thầm một câu, thân thể lão giả thoáng một cái, trong nháy mắt từ tại chỗ biến mất, giống như thuấn di.

Nếu như để cường giả Hoàng cảnh viên mãn thấy một màn như vậy, khẳng định biết lão giả này tất nhiên là người sáng tạo Họa giới!

Chỉ có thân phận này, mới có thể ở trong tranh tùy ý qua lại không chịu thời gian không gian ảnh hưởng.

Những người khác, dù thực lực vượt qua người vẽ tranh, cũng không làm được! Dĩ nhiên ngoại trừ cường giả Đế cảnh.....

Không biết lão giả kia lẩm bẩm cùng nghi ngờ, Nhiếp Vân không ngừng chạy như điên.

- Bây giờ chỉ có thể dựa vào phân thân...

Vừa tiến tới, Nhiếp Vân vừa chế định kế hoạch.

Dựa theo tốc độ trước đó, nhiều nhất ở trong hai nén hương tới Mạc Sầu quật, thời gian khẳng định không còn bao nhiêu!

Phát hiện nhiệm vụ này chẳng những yêu cầu tới vị trí chỉ định, còn cần tìm được Vạn Quyển Đồ, vì vậy nhất định phải trước thời hạn tới, mới có thể chuẩn bị sẵn sàng.

Mà muốn trước thời hạn tới... Chỉ có một biện pháp, để cho tốc độ nhanh hơn!

Đổi thành trước kia không có học qua Minh Hỏa Cửu Biến, hắn khẳng định không có bất kỳ biện pháp nào, bây giờ bất đồng.

Học tập Minh Hỏa Cửu Biến, chỉ cần cho đủ thời gian, là có thể không ngừng cảm ngộ, tốc độ cũng sẽ trở nên nhanh hơn!

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là... có đầy đủ thời gian.

Bổn tôn phải dùng hết toàn lực chạy như điên, còn phải phân ra một bộ phận tinh thần xác định phương vị, không đến nổi đi nhầm... Hai chuyện chung vào một chỗ, sẽ không có thời gian tu luyện Minh Hỏa Cửu Biến, chớ nói chi là tiến bộ!

Vì vậy, đối mặt tình huống như vậy, hắn chỉ có thể hi vọng phân thân.

Phân thân cùng bổn tôn có thực lực giống nhau, lại đang ở trong thế giới nạp vật, chiếm cứ ưu thế thiên thời địa lợi, chỉ cần chuyên tâm tu luyện, lý giải Minh Hỏa Cửu Biến càng sâu, bổn tôn cũng sẽ có được cảm ngộ, tốc độ tùy theo gia tăng!

Vù vù hô!

Trên mặt đất Họa giới, một Hỏa Long nóng bỏng thẳng tắp bay vút đi, tốc độ như thiểm điện.

Chính là Nhiếp Vân chạy tới Mạc Sầu quật.

Trong lòng có biện pháp, không ngừng nghỉ chút nào, phân thân ở trong thế giới nạp vật không ngừng nghiên cứu Minh Hỏa Cửu Biến, tăng thêm tốc độ tu luyện, mà bổn tôn thì không ngừng tiến tới!

Phân thân cùng bổn tôn có thể tùy thời câu thông, nương theo thời gian kéo dài, phân thân hiểu Minh Hỏa Cửu Biến càng ngày càng nhiều, tu luyện không ngừng tiến bộ, tốc độ của bổn tôn dần dần gia tăng.

Mặc dù cách gấp hai còn có chút chênh lệch, nhưng tốc độ không ngừng tăng, tiết kiệm cho hắn không ít thời gian.

- Tiến bộ còn quá chậm... gia tăng như vậy, tới Mạc Sầu quật cho dù không tới hai nén hương, cũng rất sát sao, thời gian còn lại quá ngắn, còn muốn lấy Vạn Quyển Đồ, có thể tìm được hay không cũng là vấn đề...

Mặc dù tiến bộ mau, nhưng Nhiếp Vân không có chút thỏa mãn nào.

Hắn thấy, tiến bộ còn xa xa không đủ!

Không thể hoàn thành khảo hạch, sẽ phải mạt sát, Hạo Viên trưởng

lão cho hắn áp lực thực quá lớn.

Hắn cũng khó khăn như này, thật không biết đám người La Hạo hoàn thành thế nào! Cũng không biết bọn họ bây giờ tình huống cụ thể ra sao.

- Bây giờ đã qua nửa nén hương thời gian, mới đi hơn một phần tư lộ trình...

Chạy hết tốc lực một hồi, Nhiếp Vân nhíu mày.

Tiến bộ của hắn đã rất nhanh, nhưng Minh Hỏa Cửu Biến thực quá phức tạp, muốn luyện thành đệ nhị biến, cho dù thiên phú của hắn hơn người, cũng ít nhất cần mấy giờ... Hai nén hương thời gian, căn bản không thể!

Tu luyện không tới đệ nhị trọng, tốc độ nhiều nhất gia tăng một tia, muốn hoàn thành khảo hạch này... thực quá khó khăn!

- Phải nghĩ biện pháp nhanh luyện Minh Hỏa Cửu Biến đến đệ nhị trọng! Thậm chí cao hơn mới được...

Vì mục đích này, chỉ có thể để cho tốc độ tu luyện Minh Hỏa Cửu Biến nhanh hơn một ít.

- Nếu thời gian lưu tốc của thế giới nạp vật hữu dụng với ta thì tốt rồi...

Thế giới nạp vật có thể thay đổi thời gian lưu tốc, đối với những người khác có trợ giúp rất lớn, nhưng đối với hắn lại không có bất cứ tác dụng gì.

Nếu như có tác dụng mà nói, tùy tiện thay đổi một ức lần lưu tốc, ngoại giới một nén nhang, bên trong gia tăng một ức lần thời gian, đừng nói đệ nhị biến, cho dù đệ cửu biến cũng có thể tu luyện thành công!

Đáng tiếc... những thứ này chỉ có thể ảo tưởng.

- Có thể lợi dụng đan điền hay không?

Đột nhiên, trong đầu Nhiếp Vân toát ra một ý nghĩ.

Trước tu luyện Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm tiến bộ chậm chạp, chính là để cho thiên phú Kiếm Đạo sư lên cấp, mới nhanh chóng luyện thành, bằng vào phương pháp tu luyện đơn thuần, trong thời gian ngắn luyện thành Minh Hỏa Cửu Biến là không thể nào, nhưng dựa vào đan điền thì sao?

Cùng nhau đi tới, chỗ dựa lớn nhất của hắn chính là thiên phú đan điền, nếu như có thể dung hợp bộ công pháp này vào trong một đan điền, đạt được đan điền bổ trợ, tốc độ tu luyện tất nhiên sẽ nhanh chóng gia tăng!

- Cái đan điền nào tương đối thích hợp?

Có ý nghĩ này, trong lòng Nhiếp Vân hưng phấn, ngay sau đó suy tư.

Đan điền trong cơ thể hắn thực quá nhiều, dung hợp đan điền nào tương đối thích hợp đây?

Cũng không cho hắn thời gian nghĩ quá dài, một cái đan điền nhẹ nhàng chấn động, xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn.

Thiên Hành đan điền!

Hạng thứ 73 Vị Thiên Hành sư thiên phú!

Thiên Hành sư, lại gọi Cấp Tốc sư, cùng 71 Đại Lực sư tương ứng, có thể mượn sức gió, trong nháy mắt tốc độ tăng lên, uy lực vô cùng.

Mặc dù Minh Hỏa Cửu Biến lợi dụng hỏa diễm, trên thực tế ở phương diện tốc độ tăng lên không khác lợi dụng gió quá nhiều... hẳn có thể lợi dụng đan điền này, dung hợp tuyệt chiêu của Hạo Viên trưởng lão?

- Thử một chút!

Xác định xong đan điền, Nhiếp Vân dựa theo phương pháp tu luyện Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm lần trước, tu luyện Minh Hỏa Cửu Biến, dần dần dung hợp đan điền.

------oOo------

Chương 2932: Đan điền lên cấp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm!

Hai người tiếp xúc, Khí Hải kích động, Thiên Hành đan điền quả nhiên như dự đoán, giống như ăn đại bổ hoàn, chậm rãi di chuyển về phía trước.

Trải qua nhiều lần kinh nghiệm, Nhiếp Vân đã biết, đan điền di động, chứng minh đối với loại Đại Đạo này hiểu càng sâu, uy lực của đan điền chi khí cũng sẽ tùy theo gia tăng.

- Quả nhiên có thể được, thử uy lực của đan điền chi khí một chút!

Cố nén kích động trong lòng, Nhiếp Vân dừng lại bước chân tiến tới, thả Thiên Hành chi khí đã tiến bộ ra ngoài, dung nhập vào toàn thân.

Ầm!

Một đạo huyền ảo đặc thù xông lên đầu, cả người Nhiếp Vân giống như thể hồ quán đỉnh, não hải thanh minh!.....

- Tốc độ tu luyện của người này thật đáng sợ...

Hạo Viên trưởng lão xuất hiện lần nữa, đã tới sau lưng Nhiếp Vân, nhìn thiếu niên trước mắt tốc độ càng lúc càng nhanh, không khỏi khen ngợi.

- Dựa theo loại tốc độ tu luyện này, muốn đạt tới đệ nhị biến... Sợ rằng không cần một ngày! Một ngày luyện Minh Hỏa Cửu Biến đến

đệ nhị trọng... Mặc dù so ra kém tốc độ của ta, cũng rất đáng sợ!

Hạo Viên trưởng lão tràn đầy rung động.

Minh Hỏa Cửu Biến là hắn sáng chế ra, tự nhiên biết trình độ khó khăn khi tu luyện!

Đổi thành người khác, đừng nói một ngày luyện đến đệ nhị biến, cho dù một năm có thể luyện thành cũng coi như thiên tài!

Thiên tài một năm, người trước mắt này chừng một ngày, thật sự là người so với người tức chết người!

Dĩ nhiên, so với người sáng tạo như hắn, còn kém rất nhiều.

Ban đầu hắn sáng chế ra Minh Hỏa Cửu Biến, chỉ dùng gần nửa ngày, chưa đủ ba giờ liền luyện đến đệ nhị trọng, yêu nghiệt không thể yêu nghiệt hơn, rất rõ ràng, người trước mắt này cũng rất lợi hại, nhưng tổng thể mà nói, so với hắn còn hơi không bằng.

- Muốn có được Vạn Quyển Đồ còn phải trải qua rất nhiều phiền toái, tiến bộ của hắn rất lớn, nhưng muốn thành công thông qua khảo hạch... Xem bộ dáng là không làm được!

Căn cứ tốc độ tu luyện của Nhiếp Vân suy đoán một phen, Hạo Viên trưởng lão lắc đầu.

Mặc dù thiếu niên trước mắt này thiên tài tột đỉnh, nhưng vẫn không có đạt tới mức độ để cho hắn khiếp sợ không thôi, hai nén hương thời gian chỉ sợ là không hoàn thành được khảo hạch.

- Ân? Người này muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn buông tha?

Trong lòng lẩm bẩm, thiếu niên đang đi tới đột nhiên ngừng lại, hai mắt nhắm chặc, đứng tại chỗ.

Bây giờ cách Mạc Sầu quật vẫn rất xa, toàn lực chạy cũng có chút không kịp, hắn ở loại thời khắc mấu chốt này dừng lại, muốn làm cái gì?

- Hay cảm thấy không có hy vọng, muốn ở chỗ này trùng kích đệ nhị biến!

Thấy thiếu niên tập trung tinh thần, tựa hồ đang trùng kích cửa ải, Hạo Viên trưởng lão cười nhạt:

- Ta nói rồi, đệ nhị biến bằng vào tốc độ tu luyện của ngươi bây giờ không có một ngày là không thể nào luyện thành, dừng lại trùng kích không thành công, tương đương ở trong lòng lưu lại sơ hở rất lớn... Rốt cuộc là trẻ tuổi, không biết sâu cạn a...

Đang lẩm bẩm, thiếu niên ở trước mắt tựa hồ đã trùng kích xong mở mắt, thân thể thoáng một cái, lần nữa vọt tới trước.

- Ta nói không thể nào thành công, tốc độ cũng không có nhanh bao nhiêu a...

Hạo Viên trưởng lão đang muốn nói tiếp, đột nhiên con ngươi co rụt lại, thiếu chút nữa bị nước miếng sặc chết.

Xuất hiện ở trong mắt hắn chính là... tốc độ của thiếu niên chợt gia tăng.

- Gấp năm lần... Cái này... Không thể nào!

Thét một tiếng kinh hãi, hai tay chẳng biết lúc nào đã siết thật chặc.

Hạo Viên trưởng lão thân là người sáng tạo Minh Hỏa Cửu Biến, hiểu bộ vũ kỹ này vượt qua tất cả mọi người trên đời.

Bộ vũ kỹ này một biến so với một biến khó khăn, cơ hồ có khuynh hướng tăng lên gấp bội, huyết mạch tinh thuần trong thời gian ngắn luyện thành đệ nhất biến, hắn không kinh ngạc, một ngày luyện thành đệ nhị biến cũng có thể tiếp nhận, mấy tức luyện đến đệ ngũ biến, tốc độ lật gấp năm lần... Hắn hoàn toàn không tiếp thụ nổi!

Hắn là người sáng tạo, trước hai biến dùng gần nửa ngày, nhưng luyện thành đệ tam biến ước chừng hao tốn nửa tháng! Về phần đạt tới đệ ngũ biến, là ba năm sau!

Người này mới vừa rồi còn cách đệ nhị biến có một khoảng cách rất lớn, hắn thấy đừng nói dừng lại tu luyện mấy giây, cho dù cho hắn tu luyện mấy giờ cũng không thể đột phá, kết quả... vừa đột phá liền đạt tới đệ ngũ biến...

Không nhìn lầm a!

Dùng sức dụi dụi con mắt, Hạo Viên trưởng lão như sợ nhìn lầm rồi.

Kết quả khi hắn dụi mắt, tốc độ của thiếu niên quá nhanh, đã biến mất khỏi tầm mắt của hắn.

- Đích xác là Minh Hỏa Cửu Biến đệ ngũ biến...

Tốc độ của đối phương nhanh như vậy, không cần nhìn lại, hắn cũng biết đã đạt tới đệ ngũ biến, trên mặt Hạo Viên kinh ngạc chậm rãi biến thành cười khổ.

- Thật là một gia hoả không thể theo lẽ thường tính toán...

Cảm khái một câu, thân ảnh chậm rãi trở thành nhạt, ngay sau đó biến mất tại chỗ, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua.....

- Thiên Hành chi khí quả nhiên lợi hại!

Nhiếp Vân hóa thành một đoàn hỏa diễm, nhắm Mạc Sầu quật tiến tới, trong lòng cảm khái.

Dựa theo tốc độ tu luyện bình thường, không cách nào luyện Minh Hỏa Cửu Biến đến đệ nhị biến, chỉ có thể Binh đi hiểm chiêu, dung hợp Thiên Hành đan điền, nói thật ra chẳng qua là thí nghiệm, không nghĩ tới không những thành công, hiệu quả còn kinh người như vậy!

Sau khi Thiên Hành đan điền lên cấp, Thiên Hành chi khí dung hợp thân thể, Minh Hỏa Cửu Biến giống như đã tu tập mấy năm, ung dung đột phá, đạt tới đệ ngũ biến.

Cách đệ cửu biến viên mãn còn một đoạn, đối với hắn mà nói lại vô cùng thỏa mãn, ít nhất muốn hoàn thành khảo hạch này, sẽ trở nên đơn giản không ít.

Tâm vô tạp niệm, Nhiếp Vân giữ tốc độ gấp năm lần, còn chưa tới nửa nén hương thời gian liền chạy xong, đi tới trước Mạc Sầu quật.

Trong bản đồ Mạc Sầu quật chẳng qua là một điểm đen bình thường, đi tới bên cạnh mới biết rộng rãi to lớn, hang đen nhánh giống như miệng lớn dử tợn, đứng sửng ở trong dãy núi u ám, chung quanh đều là cây cối cao ngất và dây leo, thỉnh thoảng gió lạnh thổi tới, cho người ta một loại cảm giác âm lãnh.

- Vạn Quyển Đồ ở đâu?

Khảo hạch yêu cầu không chỉ tới nơi này, còn phải tìm được Vạn Quyển Đồ, nhìn quanh một vòng phát hiện chung quanh toàn bộ đều là nham thạch cây cối, căn bản không có khí tức pháp bảo.

- Sợ rằng ở trong hang...

Có thiên phú Thần Thâu sư, Vạn Quyển Đồ bất kể là dạng bảo vật gì, chỉ cần là bảo bối, tất nhiên có thể bị hắn phát hiện, bên ngoài hang không có gì cả, chỉ có thể nói rõ một chuyện... vật này rất có thể giấu ở trong hang!

------oOo------

Chương 2933: Đụng đá (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân điều chỉnh trạng thái đến cao nhất, từng bước một đi vào trong hang.

Không biết trong hang rốt cuộc là tình huống gì, vẫn cẩn thận một ít cho thỏa đáng.

Trong hang càng tối đen, đưa tay không thấy được năm ngón, cho

dù hắn có Thiên Nhãn, cũng nhiều nhất có thể thấy chu vi hai ba thước, linh hồn lực càng bị áp chế, trói buộc ở trong người, không cách nào dò xét.

Cảm nhận được điểm này, Nhiếp Vân nhất thời biết, Vạn Quyển Đồ kia quả thật không dễ tìm như vậy, may nhờ trước đó đột phá, nếu không thời gian quá ngắn, đừng nói tìm, làm không tốt chỉ biết lâm vào nơi này, phương hướng cũng không tìm được.

Hừng hực!

Nhiếp Vân điểm ngón tay, một đoàn hỏa diễm từ đầu ngón tay sinh ra, ánh lửa xé ra màn đen một kẽ hở, thấy rõ hoàn cảnh trước mắt.

Hang rất lớn, không thấy được cuối cùng, vô số thạch nhũ huyền ở trên đỉnh đầu, bốn phía khắp nơi đều là thanh âm giọt nước nhỏ xuống, giống như gõ âm phù, vang dội bên tai.

Vù vù!

Ánh lửa chiếu sáng, Nhiếp Vân đang muốn đi về phía trước, đột nhiên vô số bóng đen từ sau lưng thạch nhũ vọt tới, mang theo tiếng xé gió cấp tốc, giống như mũi tên đâm thẳng tới.

- Là thứ gì?

Thân thể thoáng một cái, hỏa diễm biến mất, cả người lần nữa lâm vào trong bóng tối, cảm giác vô số bóng đen rậm rạp chằng chịt vọt tới hắn, giống như phải xé hắn ra mới ngừng tay.

- Biên Bức!

Đưa tay về phía trước, nắm được một bóng đen vọt tới, nhìn một cái, Nhiếp Vân thiếu chút nữa buồn nôn.

Bóng đen xông tới lại là vô số Biên Bức!

Những thứ này sống ở trong Mạc Sầu quật u ám ẩm ướt, thấy ánh lửa của mình, nhất thời vọt tới.

- Chết!

Nhíu mày, đầu ngón tay có một đạo kiếm mang bắn ra.

Kiếm mang vừa xuất hiện, giống như lập tức xé rách Thiên Địa, tốc độ vượt qua Thiên Đạo.

Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm thức thứ nhất, Phá Diệt Tinh Thần!

Hắn không có thời gian dài dòng với những Biên Bức này, vừa ra tay là chiêu số cường đại nhất.

Rào! Rào!

Kiếm mang của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm giăng khắp nơi, thời gian nháy mắt liền vang lên thanh âm Biên Bức rơi xuống đất liên tiếp, bóng đen vọt tới bị kiếm khí quét sạch.

Những Biên Bức này không có tu vi quá cao, Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm lại cực kỳ cường đại, diệt hết Nhiếp Vân cũng không cảm thấy hao phí quá nhiều thời gian.

- Ân? Không đúng...

Giết sạch Biên Bức, Nhiếp Vân lần nữa đốt lửa, vừa định rời đi, đột nhiên nhướng mày.

Mới vừa nghe được thanh âm vô số Biên Bức rơi xuống đất, nhưng mặt đất trước mắt rỗng tuếch, đừng nói thi thể, ngay cả huyết dịch cũng không có một giọt... Chẳng lẽ mới vừa rồi giết Biên Bức là giả? Là ảo giác của hắn?

Ô áp áp!

Đang kỳ quái, lại một phiến bóng đen vọt tới, mượn ánh lửa, thấy rõ vẫn là vô số Biên Bức.

- Những Biên Bức này là một loại ảo cảnh giả dối, không thể dây dưa!

Thấy lại là Biên Bức, Nhiếp Vân đoán ra được.

Những Biên Bức này hẳn không phải chân thật, mà là một loại thủ đoạn đặc thù trong Họa Tiên, tương tự ảo cảnh, nếu như hắn thật ở chỗ này chém giết mà nói, cho dù giết một năm cũng giết không hết!

Hắn không có nhiều thời gian lãng phí như vậy, nhất định phải mau rời khỏi mới được!

Không dám do dự, thi triển ra Minh Hỏa Cửu Biến, thân thể thiêu đốt giống như hỏa diễm đỏ tươi, vọt về phía trước.

Thình thịch!

Còn không có bay xa, toàn thân đau nhói, kết kết thật thật đụng vào một nham thạch, đá bị hắn đụng nát bấy, biến thành bụi phấn.

Trong động quá mức hắc ám, tầm mắt của hắn nhìn không xa, căn bản không biết nơi này còn có một tảng đá lớn như vậy.

Nếu không phải thân thể hắn mạnh mẽ, sợ rằng đụng một cái không phải đá bể, mà là người hắn bị thương nặng.

Dù vậy cũng cực kỳ khó chịu, thiếu chút nữa nghẹn chết rồi, tốc độ gấp năm lần không phòng bị chút nào đụng vào tảng đá, dù là nham thạch không cứng rắn cũng đủ hắn bầm mình.

- Xem ra không thể chạy loạn...

Có chút váng đầu hoa mắt, Nhiếp Vân từ từ đứng dậy, mặt buồn rầu, bất quá chuyện để cho hắn buồn bực còn không kết thúc, trước tránh thoát Biên Bức, giống như phát hiện vị trí của hắn, lần nữa ô áp áp vọt tới.

Mặc dù thực lực của những Biên Bức này không cao, không tạo thành uy hiếp với hắn, nhưng vật như thế này, vô luận từ giác quan hay tâm lý đều sẽ cực kỳ chán ghét.

Không dám thiêu đốt hỏa diễm, không dám sử dụng Minh Hỏa Cửu

Biến, Nhiếp Vân chạy tới trước mấy bước, tránh thoát con dơi công kích.

Chẳng qua còn chưa kịp cao hứng, đám Biên Bức này giống như nhận đúng vị trí của hắn vậy, ở trên không trung đổi lại phương hướng, lần nữa đánh tới.

- Đáng ghét!

Trong lòng thầm mắng, Nhiếp Vân không dám do dự, chạy nhanh về phía trước, ai ngờ còn chưa đi xa, trên đầu lần nữa đau nhói.

Lại đụng vào đá!

Đường đường cường giả Vương cảnh đỉnh phong, để cho đám người La Hạo kiêng kỵ không dứt, Hạo Viên trưởng lão cũng cảm thấy im lặng, liên tục hai lần đụng đá... Nhiếp Vân cũng cảm thấy sắp điên rồi.

Mới vừa rồi giống như không có thấy tảng đá này a, là từ nơi nào nhô ra?

- Chẳng lẽ nơi này chẳng những có nhiều Biên Bức, còn có trận pháp?

Trên đầu đau rát, Nhiếp Vân cũng không hồ đồ, mà ý thức được có cái gì không đúng.

Mặc dù mới vừa rồi hắn không có thiêu đốt hỏa diễm, lại nhìn rõ chung quanh, phương hướng này không có đá a, sao hắn vừa gia tốc liền xuất hiện một cái?

Xem ra tảng đá kia nguyên bản không phải ở nơi này, mà là trận pháp nào đó bị hắn đụng chạm, đột ngột xuất hiện!

Cũng may là đá, nếu là binh khí Hoàng cảnh, làm không tốt mình sẽ tươi sống đụng chết.

Ô áp áp!

Không dám nhanh chóng chạy trốn, đám Biên Bức ở sau lưng kia lại vọt tới.

Những Biên Bức này giống như ảo cảnh sinh ra, giết vô tận, cho dù hao phí hết thể lực cũng không giết hết, phí sức như vậy, còn không bằng chạy trốn.

Nhưng mà tốc độ của chúng rất nhanh, không sử dụng Minh Hỏa Cửu Biến là rất khó tránh né. Mà sử dụng, linh hoạt sẽ trở nên rất kém, lại có vô số đá đột ngột xuất hiện ở trước mặt... Thật muốn không đi quản những đá này mà nói, Nhiếp Vân lo lắng không cần đối phương xuất thủ mạt sát, chỉ đụng cũng có thể tươi sống đụng chết hắn.

- Nên làm gì bây giờ? Nếu không đụng như vậy cũng không phải biện pháp...

Vừa tránh né Biên Bức, Nhiếp Vân vừa suy tư, bởi vì không tĩnh tâm, trong lúc này lại đụng đá nhiều lần, hơn nữa đá tựa hồ càng ngày càng cứng, hai lần đụng này, mặt của hắn đã xanh, phỏng chừng đụng mấy lần nữa, sợ rằng Nhiếp Đồng đứng ở bên cạnh cũng nhận không ra anh mình...

- Minh Hỏa Cửu Biến có thể để cho tốc độ gia tăng, nhưng chỉ tăng tốc độ, làm sao có thể để cho cao tầng Hỏa Thần tông mặt cũng không cần, liên hiệp xuất thủ đối phó ta?

------oOo------

Chương 2934: Đụng đá (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong một góc, Hạo Viên trưởng lão trôi lơ lửng ở trên không trung, hắc ám trước mắt tựa hồ không ngăn được tầm mắt của hắn, tất cả cử động của Nhiếp Vân hắn cũng nhìn ở trong mắt, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên.

Minh Hỏa Cửu Biến có thể để cho tốc độ người chợt tăng, nhưng

mà có tệ đoan rất lớn!

Đó chính là tốc độ nhanh, nhưng linh hoạt trở nên kém cỏi, rất khó nhanh chóng đổi hướng, thay đổi phương vị.

Linh hoạt không tốt, cho dù tốc độ gia tăng cũng chỉ là bản lãnh chạy thoát thân cao, trong chiến đấu tác dụng không lớn!

Dù sao, tốc độ ngươi quá nhanh, chính mình cũng không khống chế được. Sợ rằng còn không có chiến đấu với người khác, liền giống như Nhiếp Vân bây giờ, tự mình tươi sống đụng chết.

- Trận pháp nham thạch ở Mạc Sầu quật này, cùng Biên Bức theo đuôi, ý tứ rất rõ ràng, trui luyện ngươi năm giữ Minh Hỏa Cửu Biến, gia tăng linh hoạt!

Hạo Viên trưởng lão cười nói.

Hắn thiết kế khảo hạch, không phải không có dụng ý, đá cùng Biên Bức phối hợp, có thể tạo thành một chỗ luyện tập linh hoạt, chỉ cần thiếu niên ở trước mắt nghiêm túc, phát hiện quy luật, nghĩ biện pháp tránh thoát đá cùng Biên Bức, là có thể khống chế Minh Hỏa Cửu Biến, tiến hơn một bước, linh hoạt gia tăng!

- Tiểu tử này lĩnh ngộ Minh Hỏa Cửu Biến nhanh như vậy, không tới hai nén hương thời gian liền luyện đến đệ ngũ biến, lĩnh ngộ dụng tâm lương khổ của ta, hẳn sẽ không chậm...

Thiếu niên này chẳng những huyết mạch tinh thuần, thiên phú lại cao, tốc độ học tập Minh Hỏa Cửu Biến còn nhanh hơn hắn, có thể đoán được, lĩnh ngộ linh hoạt cũng nên không kém, mặc dù một nén hương thời gian không dài... nhưng chắc có thể hoàn thành.

Thùng thùng thùng thùng!

Trong lòng đang lẩm bẩm, thiếu niên ở cách đó không xa lần nữa phát ra thanh âm liên tiếp, lại liên tục đụng đá mấy lần.

Mấy lần cộng lại liền thảm, đầu xuất hiện vài cái bánh bao, mặt cũng sưng vù, có thể nói hoàn toàn thay đổi.

- Ách?

Thấy bị đụng nhiều lần như vậy, thiếu niên cũng không lĩnh ngộ cái gọi là linh hoạt, Hạo Viên trưởng lão có chút kỳ quái, đang định nhắc nhở một tiếng, đột nhiên gân xanh trên đầu tóe ra, sắc mặt khó coi giống như ăn con ruồi.

- Con mẹ nó như vậy cũng được? Thật hay giả...

Tiếng nói của hắn kết thúc, chỉ thấy thiếu niên cách đó không xa tăng nhanh tốc độ thẳng tắp vọt tới trước, căn bản không quan tâm trước mắt có đá hay không.

Vốn tưởng rằng đấu đá lung tung như vậy sẽ đụng chết đi sống lại, ai ngờ vừa tiếp xúc với đá, cả người hắn lập tức biến mất, sau một khắc hiện ra ở phía bên kia.

Cả người hắn giống như hư ảo, đá đối với hắn không có bất cứ tác dụng gì!

Người này lại không lĩnh ngộ linh hoạt, ngược lại dùng Mặc Thạch thuật!

Cái này... Cũng quá gài bẫy đi!

Lại nói đá cứng rắn như vậy, hắn làm sao đi qua không bị trở ngại? Loại bản lĩnh này cho dù thực lực của hắn cao như vậy, cũng rất khó làm được!

Đang lẩm bẩm, thiếu niên ở trước mắt đã mượn năng lực mặc thạch thuật rời đi tầm mắt, tiến vào bên trong.

- Mau đi qua nhìn một chút...

Mặc dù thấy đối phương không ấn theo yêu cầu của hắn đi làm, nhưng cũng tránh thoát được đá, con dơi vây công, cách hoàn thành khảo hạch cũng không kém bao nhiêu, Hạo Viên trưởng lão không do dự nữa, vội vàng đi theo.....

Hô!

Tránh được đá cùng con dơi liên hiệp công kích, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm.

Mới vừa rồi liên tục đụng vào đá, đang lúc váng đầu hoa mắt, thật đúng là cho hắn nghĩ tới biện pháp.

Thiên phú Địa Hành Sư của hắn lên cấp, có thể qua lại mặt đất, vậy qua lại đá cũng không quá khó khăn!

Nghĩ tới đây, hắn liền không có bất kỳ do dự, trực tiếp dung nhập thiên phú Địa Hành Sư vào thân thể, kết quả là xuất hiện một màn để cho Hạo Viên trưởng lão thiếu chút nữa phun máu.

Nói thật hắn xông qua như vậy thực bất hợp ý, căn bản không thể biểu hiện thực lực... Nhưng mà không có biện pháp, ai bảo đối phương chỉ cho hai nén hương thời gian? Thời gian ngắn như vậy, nào có thời gian rèn luyện linh hoạt, vẫn là trước tìm được Vạn Quyển Đồgì kia rồi hãy nói!

Lợi dụng thiên phú Địa Hành Sư xuyên qua không biết bao nhiêu tảng đá, cho đến đá biến mất, sau lưng Biên Bức cũng không đuổi kịp nữa, Nhiếp Vân biết chắc là thông qua địa phương kia, lúc này mới dừng lại tới, không nhịn được nhìn về phía trước.

Nơi này bất đồng chỗ trước, mang ánh sáng yếu ớt, không có Biên Bức cũng không có thanh âm nước chảy, an tĩnh như châm rơi có thể nghe được.

- Kia chẳng lẽ chính là Vạn Quyển Đồ?

Theo ánh sáng nhìn lại, một quyển sách xuất hiện ở trước mắt, bên cạnh có một ngọn đèn dầu, đang tản ra ánh sáng.

Cuốn sách mang khí tức cương trực, giống như thời gian cùng vô số người vật bị phong ấn ở trong đó, cho người ta một loại cảm giác trầm ổn.

- Họa Tiên này có thể vững chắc như vậy, sợ rằng chính là quyển

Vạn Quyển Đồ này làm hạch tâm...

Nhìn một cái, trong lòng Nhiếp Vân toát ra một ý nghĩ như vậy.

Họa Tiên này có thể ổn định tồn tại nhiều năm như vậy, trừ thực lực người sáng tạo cường đại ra, còn phải có lực lượng bổn nguyên cực kỳ mạnh mẽ, vững chắc không gian!

Quyển Vạn Quyển Đồ này, có thể chính là nó!

Trong sách có lịch sử dầy nặng cùng thời gian dung nhập vào trong đó, mặc dù vật này không phải pháp bảo, không có bất kỳ lực sát thương, nhưng ẩn chứa lịch sử nặng nề, cho dù thực lực của hắn, cũng không cách nào cầm lên, dùng để trấn áp không gian phong cấm là thích hợp nhất.

Muốn mở sách ra, ngón tay còn chưa đến bên cạnh, mặt bìa sách đột nhiên thả ra ánh sáng màu vàng, tự chủ mở ra.

Văn bản ào ào vang động, ánh sáng chiếu xuống, không gian trước mắt xảy ra vặn vẹo, ngay sau đó Nhiếp Vân một trận hoảng hốt, phát hiện đi tới trước mặt một thác nước.

- Đây là nơi nào?

Hắn có chút nghi ngờ.

Mới vừa rồi không phải đang nhìn Vạn Quyển Đồ sao? Sao nháy mắt đã đến nơi này?

Trong lòng kỳ quái, lại không kinh hoảng, nhìn quanh một vòng, chậm rãi đi về phía trước.

Đây là một ngọn núi cao vút, thác nước tự thiên chảy xuống, thẳng đứng mấy chục thước, phát ra tiếng nổ giống như động đất, đinh tai nhức óc, khắp nơi nước tung tóe, tạo thành đoàn đoàn sương mù, ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi, tạo thành từng đạo cầu vồng.

Rầm rầm ầm!

Đang nghi ngờ, trong thác nước truyền tới một tiếng nổ ầm, một bóng người nhanh chóng qua lại, giống như tia chớp.

- Sư phụ. Sư phụ...

Thanh âm lo lắng vang lên, một bóng người nhanh đi tới.

- Chuyện gì?

Bóng người ngừng lại, là một vị lão giả, tựa hồ bị đệ tử cắt đứt tu luyện mà cảm thấy không vui.

------oOo------

Chương 2935: Chuyện cũ của Hạo Viên trưởng lão (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiểu tử kia... Kiên trì năm ngày, mới vừa rồi không chịu nổi té bất tỉnh...

Đi tới bên cạnh là một thanh niên chừng hai mươi tuổi, thấy sư phụ hơi giận liền sợ hết hồn, vội nói.

- Kiên trì năm ngày? Có chút ý tứ, xem ra nghị lực của tiểu tử này không tệ, mang hắn tới cứu chữa, bắt đầu từ hôm nay, hắn sẽ là tiểu sư đệ của ngươi!

Lão giả cười một tiếng.

- Vâng!

Thanh niên vội vàng gật đầu, một lát sau, một thiếu niên hôn mê bị mang theo tới.

Lão giả cũng không nói nhiều, ngón tay kết xuất vô số pháp ấn, chỉ chốc lát thiếu niên liền tỉnh lại.

- Ngươi tên là gì?

- Ta tên Hạo Viên!

Mở mắt thấy lão giả, ánh mắt thiếu niên vui mừng, vội vàng cung kính trả lời.

- Rất tốt, bắt đầu từ hôm nay, ngươi chính là đệ tử thứ hai của ta Di Kiến đạo nhân ta!

Lão giả xoay người, thanh âm uy nghiêm:

- Tiến vào đây, trở thành đệ tử của ta, phải cần cù tự lập, cố gắng tu hành, tôn sư trọng đạo, trung thành với tông môn... Nếu không, dù sau này thực lực của ngươi mạnh hơn nữa, ta cũng sẽ đích thân xuất thủ giết chết ngươi!

- Đệ tử tuân lệnh!

Thiếu niên Hạo Viên vội vàng gật đầu quỳ xuống đất.

- Đây là ký lục ảnh tượng? Nguyên lai ta đang quan sát Vạn Quyển Đồ...

Nhìn một màn này ở trong mắt, Nhiếp Vân biết rõ.

Hắn cũng không phải là bị chuyển tới địa phương khác, mà là thần hồn tiến vào Vạn Quyển Đồ, xem lịch sử viết sách trong đó.

Hắn bây giờ giống như một khách qua đường, cho dù ở bên cạnh mọi người, cũng không ai nhìn thấy hắn, hắn cũng không cách nào ảnh hưởng lịch sử, chỉ có thể đứng xem.

Cảnh tượng trước mắt là thời khắc Hạo Viên tiến vào tông môn, hắn ở bên ngoài sơn môn quỳ năm ngày năm đêm, chỉ vì bái nhập Hỏa Thần tông Di Kiến đạo nhân môn hạ, cuối cùng thành công!

Đứng tại chỗ không động, Nhiếp Vân tiếp tục quan sát, trang sách của Vạn Quyển Đồ chậm rãi phiên động, mà hắn tựa hồ cũng trải qua nhân sinh của Hạo Viên trưởng lão.

Huyết mạch của Hạo Viên trưởng lão ở trong đệ tử hạch tâm không tính là tinh thuần, nhưng hắn cực kỳ si mê tu luyện, cũng rất thích nghiên cứu, mà sư phụ hắn Di Kiến đạo nhân đích xác là một vị danh sư, ở phương diện tu luyện chỉ điểm rất nhiều, cũng không có quy định khắc khe gì, vì vậy mặc dù tu luyện ở Hỏa Thần tông, nhưng thiên tính của Hạo Viên trưởng lão cũng không mất đi.

Thời gian thấm thoát, năm tháng như thoi đưa, cây cối trên núi thay đổi bao lần, không biết đã trải qua bao nhiêu xuân thu.

Hạo Viên trưởng lão cũng từ thiếu niên mới vừa tiến vào tông môn biến thành một thanh niên oai hùng phấn chấn.

Hắn lúc này, giống như đệ tử hạch tâm bình thường, không có triển lộ quá nhiều mủi nhọn, nhìn bình thường không có gì lạ.

- Hạo Viên, thực lực của ngươi bây giờ, đã đạt tới Hoàng cảnh hậu kỳ, cũng nên đi ra ngoài lịch lãm một phen, xuống núi đi...

Di Kiến đạo nhân gọi Hạo Viên trưởng lão tới, an bài con đường lịch lãm.

- Vâng!

Hạo Viên tâm tính thiếu niên, ở trên núi đợi không biết bao nhiêu năm, đã sớm hướng tới cuộc sống dưới chân núi, lúc này sửa sang lại hành trang, rời đi sơn môn.

Trong một lần nhiệm vụ, Hạo Viên xòe bàn tay ra, vẻ mặt cao hứng.

- Ngươi mạnh khỏe, ta tên Hạo Viên!

Đối diện là một nữ hài mặt mũi vui vẻ, nở nụ cười.

- Ngươi mạnh khỏe, ta tên Liễu Mộng!

Trong quá trình lịch lãm, Hạo Viên trưởng lão gặp nữ nhân trong cuộc đời mình, hai người mới gặp mà như đã quen từ lâu, tình tố thầm sinh.

- Các ngươi không thể ở một chỗ, Liễu Mộng này không phải người, mà là một con Thần thú hóa hình, ngươi là đệ tử hạch tâm của Hỏa Thần tông, cưới một con Thần thú làm vợ, sẽ bị cả tộc chê cười, tông môn đã an bài hôn sự cho ngươi, là ngoại tôn nữ của Tuyền Vân trưởng lão, rất thích hợp với ngươi!

Hình ảnh chuyển động, thời điểm hai người lưỡng tình tương duyệt đi tới bên cạnh sư phụ, hy vọng lấy được chúc phúc, bàn tay của Di Kiến đạo nhân run rẩy, lạnh lùng nói.

- Không... Sư phụ, trừ Mộng nhi, kiếp này ta ai cũng không lấy!

Ánh mắt của Hạo Viên trưởng lão kiên định, tựa hồ bất kỳ kẻ nào nói nhiều hơn nữa cũng không thể giao động.

- Nghiệt chướng!

Di Kiến đạo nhân nổi giận:

- Nhân thú không thể mến nhau, ngươi đã quyết ý như vậy, ta cho ngươi một đường ra! Tiến vào Tiêu Hồn Cung, trải qua sinh tử kiếp, có thể vượt qua, không những có thể cưới nữ nhân này, còn có thể trở thành trưởng lão tông môn, độ không quá... hết thảy không cần nói nữa!

- Tốt, ta đáp ứng!

Hạo Viên trưởng lão nhìn nữ nhân bên người một chút, ánh mắt tràn đầy kiên định.

Tiêu Hồn Cung là nơi lịch lãm cửu tử nhất sinh của Hỏa Thần tông, chỉ có trưởng lão đạt tới Hoàng cảnh viên mãn không cách nào đột phá, hơn nữa đại hạn buông xuống, mới có thể tiến vào trong đó tìm kỳ tích.

Chỗ này nguy cơ trùng trùng, cường giả Hoàng cảnh viên mãn tiến vào, cũng khó bảo toàn tánh mạng, hắn bất quá Hoàng cảnh hậu kỳ, tiến vào trong đó có thể đoán được, thập tử vô sinh!

Nhưng hắn không có buông tha.

Vì cùng nữ nhân mến yêu ở chung một chỗ, vì lấy được sư phụ cùng tông môn công nhận, hắn bất chấp.

- Sư huynh, Mộng nhi tạm thời ở chỗ này, làm phiền ngươi thay mặt chiếu cố một chút, ta nhất định sẽ ra...

Trước Tiêu Hồn Cung, Hạo Viên trưởng lão trịnh trọng giao phó, ánh mắt giống như ban đầu quỳ ở trước sơn môn năm ngày năm đêm, trước sau như một, không thể giao động.

- Yên tâm đi sư đệ, ta sẽ chiếu cố đệ muội thật tốt, không để cho nàng bị khi dễ!

Sư huynh gật đầu bảo đảm.

- Đa tạ!

Lấy được xác nhận, Hạo Viên trưởng lão đi vào Tiêu Hồn Cung, từ đó mất đi tung tích.

Trong Tiêu Hồn Cung nguy cơ trùng trùng, nhân mạng ở trong đó giống như cải trắng vậy.

Lịch sử không vì bất kỳ người nào mà ngừng nghỉ, thời điểm tất cả mọi người cảm thấy gia hoả vì người yêu mạo hiểm tiến vào nơi kia sớm đã chết ở trong đó, một bóng người tang thương từ trong đó đi ra.

Bóng người so với trước kia thành thục hơn rất nhiều, ánh mắt không ngây thơ như trước kia, mà mang theo cảm giác tang thương.

- Sư phụ... Sư phụ, ta đi ra! Đệ tử đi ra...

Chính là Hạo Viên trưởng lão lịch luyện ở Tiêu Hồn Cung, hắn thành công đi ra, thực lực cũng đạt tới Vương cảnh viên mãn, lại sáng chế ra vũ kỹ thích hợp hắn nhất.

Vừa đi ra, nghĩ tới sư phụ hứa hẹn, hắn đi tới dưới thác nước hùng vĩ.

Bất quá, hắn tìm hết tất cả địa phương, cũng không tìm được sư phụ, chỉ phát hiện một mộ bia.

Sư phụ... đã qua đời!

------oOo------

Chương 2936: Chuyện cũ của Hạo Viên trưởng lão(Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy mộ bia, hắn giống như không còn chút sức lực, kể từ khi Di Kiến đạo nhân thu hắn làm đệ tử, một mực dụng tâm chỉ dạy, nhiều năm chưa bao giờ gián đoạn, vốn tưởng rằng bây giờ tu vi đại thành, có thể vì sư môn vẻ vang, nổi danh lập vạn, ai ngờ đợi đến lại là kết quả này.

- Mộng nhi...

Ở trước mộ sư phụ, hắn khóc suốt một ngày một đêm, nhớ lại những năm này kiên trì, cùng nữ nhân hắn lưỡng tình tương duyệt, trở lại chỗ ở ban đầu.

Kết quả không có một bóng người.

- Sư đệ... Ngươi không chết?

Đang lúc bàng hoàng, sư huynh xuất hiện, thấy được thân ảnh của hắn vội vàng hô.

- Vâng... Sư huynh, sư phụ chết thế nào?

Hạo Viên trưởng lão nhìn về phía sư huynh.

- Sư phụ cưỡng ép đột phá, tẩu hỏa nhập ma mà chết!

Sư huynh thở dài một tiếng, ánh mắt tràn đầy bi thương.

- Vậy... Mộng nhi đâu?

- Liễu Mộng...

Sư huynh không nói thêm nữa, lắc đầu một cái, xoay người đi tới.

Hạo Viên trưởng lão theo ở phía sau hắn, rất nhanh đi tới một nơi, chính là chỗ ở của sư huynh, mở cửa phòng, một nữ nhân tóc dài an tĩnh nằm ở trên giường. Hai mắt nhắm nghiền, áo quần như tuyết, tựa hồ lâm vào an nghỉ, không cách nào tỉnh lại.

- Ngươi đi nhiều năm như vậy, một mực không có tin tức, đệ muội nàng tưởng ngươi đã chết, vì vậy uống kịch độc, mặc dù cấp cứu kịp thời, bảo vệ tánh mạng, nhưng cũng biến thành như vậy... Không ra ngoài dự liệu, sẽ không tỉnh lại nữa!

Trên mặt sư huynh tràn đầy áy náy.

- Tại sao có thể như vậy...

Vốn tưởng rằng trải qua trăm ngàn cay đắng, rốt cuộc có thể cùng người yêu ở chung một chỗ, nằm mơ cũng không nghĩ tới xuất hiện tình huống như vậy, Hạo Viên trưởng lão cứng lại, giống như điên rồi vọt tới bên cạnh Liễu Mộng, hy vọng nàng chẳng qua là ngủ, tùy thời sẽ tỉnh lại, kết quả... giống như sư huynh nói, không thể nào tỉnh lại nữa.

Hắn đã không phải là người mới vừa nhập môn, mà là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, có thể ung dung nhìn ra nữ hài trước mắt thân trúng kịch độc, sinh cơ đã đoạn tuyệt, chỉ có một tia hồn phách còn sót lại, không có giải dược, không ra ngoài dự liệu, muốn tỉnh lại… không thể!

Sư phụ tẩu hỏa nhập ma tử vong, người yêu không cách nào tỉnh lại... Cố gắng hết thảy, giống như dã tràng xe cát, Hạo Viên trưởng lão gần như tan vở.

Nhiều năm như vậy hắn quên mất sinh mệnh, liều mạng sống sót. Chính là vì lấy được sư phụ công nhận, cùng nữ nhân yêu mến sinh hoạt chung một chỗ, lại là loại kết quả này...

Mê mang, bồi hồi, mất mác, không gượng dậy nổi!

Cho đến một ngày, một ý nghĩ toát ra.

Sư phụ tu luyện luôn luôn chững chạc, chưa bao giờ tham công mạo tiến, làm sao sẽ đột nhiên tẩu hỏa nhập ma? Thậm chí... tử vong?

Nói ý nghĩ này cho sư huynh, sư huynh lắc đầu không nói, khuyên hắn không nên suy nghĩ bậy bạ, lúc ấy trong môn không ít trưởng lão tự mình chứng thực, sư phụ xác thực chết bởi vì tẩu hỏa nhập ma!

Nói xong những thứ này, sư huynh lần nữa an ủi mấy câu, xoay người rời đi, qua mấy ngày, đột nhiên lần nữa tìm hắn, vẻ mặt hưng phấn.

- Hạo Viên sư đệ, tin tức tốt, kể từ khi đệ muội xảy ra chuyện, ta một mực hỏi thăm, rốt cuộc vào hôm nay tìm được phương pháp cứu nàng, nếu như vận khí tốt, có khi có thể cứu tỉnh nàng!

- Cái gì? Phương pháp gì?

Hạo Viên ném mọi chuyện ra sau ót, giống như người chết chìm bắt được cọng rơm cứu mạng, hưng phấn thiếu chút nữa nhảy lên.

- Mấy ngày trước, ta và mấy vị sư huynh tìm được một chỗ di tích, giống như là truyền nhân của Thần Nông Đại Đế, cho dù là người chết, cũng có thể y sống, di tích của hắn rất có thể ghi lại phương pháp cứu chữa đệ muội!

Sư huynh cười nói.

- Thần Nông truyền nhân? Thật nếu là di tích của hắn, Mộng nhi được cứu rồi...

Hạo Viên siết chặc nắm đấm, kích động đến khó có thể tự chế.

Thần Nông truyền nhân hắn biết, là truyền nhân của thượng cổ Thần Nông Đại Đế, y thuật kinh người, có thể đoạt mệnh từ tay Diêm La, mặc dù tình huống của Liễu Mộng đặc thù, nhưng chỉ cần tìm được truyền thừa này, khẳng định có thể cứu sống!

Trong lòng có hy vọng, Hạo Viên lần nữa thiêu đốt ý chí chiến đấu, chuẩn bị mấy ngày, liền cùng đám người sư huynh đi tìm di tích kia.

Di tích rất nguy hiểm, nhưng Hạo Viên có thể từ Tiêu Hồn Cung đi ra, đã sớm trải qua vô số lần đánh giết, rất nhanh mang mọi người tới chỗ sâu trong di tích.

Thời điểm tìm được bảo tàng, một binh khí từ sau lưng đâm tới, xuyên qua thân thể hắn.

Hắn nhận ra được, đây là kiếm của sư huynh!

Cũng muốn hỏi rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nhưng một lực lượng khổng lồ bắn tới, mấy đệ tử hạch tâm cùng đi đồng thời xuất thủ... Đưa hắn vào hiểm địa nguy hiểm nhất trong di tích.

Cái hiểm địa này, thời kỳ toàn thịnh cũng khó sống được, dưới trọng thương lại khó có thể sống sót.

Rơi vào hiểm địa, muốn hỏi gì đều không hỏi được, bất quá cũng là hắn mạng lớn, hơn nữa thực lực mạnh mẻ, thủ đoạn bảo vệ tánh mạng rất nhiều, mặc dù ở cục diện ngoại nhân xem ra phải chết, trải qua vô số lần giãy giụa, lại không có chết, sống lại!

Lần nữa đi ra hiểm địa, đã là mười năm sau.

Mang nghi vấn cùng cừu hận, Hạo Viên trưởng lão lần nữa trở lại tông môn, tìm được sư huynh, hai người cải vả, thậm chí còn vung tay!

Thực lực của bọn họ bây giờ, đều đã là trưởng lão tông môn, thời gian tranh đấu không lâu, liền đưa tới tông môn chú ý, tông môn phái ra hơn mười vị trưởng lão, đồng thời trấn áp hai người bọn họ,

tiến vào trưởng lão Hình đường.

Vốn tưởng rằng trưởng lão Hình đường sẽ chủ trì công đạo, ai ngờ, những năm này sư huynh sớm hối lộ vô số trưởng lão, sau một phen xét xử, hắn không những không có sao, Hạo Viên còn bị khóa xương tỳ bà, bị áp chế tu vi đày đi đến địa phương gian khổ nhất của tông môn, làm công việc sống không bằng chết.

Sở dĩ không có giết hắn, là bởi vì hắn sáng lập ra công pháp quá mức cường đại, tông môn muốn từ trong miệng hắn lấy được phương pháp tu luyện!

Từ nơi này bắt đầu, hắn biết tông môn hắc ám, không tin nữa!

Làm khổ dịch một đoạn thời gian, hắn rốt cuộc nghĩ biện pháp chạy đi, thay đổi dung mạo lần nữa trở lại tông môn, muốn nhìn Liễu Mộng lần cuối, lại theo nàng cùng chết... Kết quả, để cho hắn thấy được một màn không thể tin được!

Chỉ thấy Liễu Mộng vẫn không có tri giác nằm ở trên giường, mà sư huynh của hắn lúc này đang rong ruổi ở trên người nàng, làm chuyện không bằng cầm thú!

Liễu Mộng hôn mê bất tỉnh, giống như tử thi không có tri giác... Mà sư huynh hắn một mực tôn kính lại... gian dâm nàng!

------oOo------

Chương 2937: Chuyện cũ của Hạo Viên trưởng lão(Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lửa giận hừng hực thiêu đốt, Hạo Viên trưởng lão bộc phát!

Hắn phá tan phong ấn, dựa vào phương pháp giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, tại chỗ chém giết sư huynh đang rong ruổi ở trên người Liễu Mộng.

Chém xong gia hoả mặt người dạ thú này, ở trong trữ vật giới chỉ

của hắn tìm được giải dược cho Liễu Mộng!

Cho người yêu dùng giải dược, nữ nhân tỉnh lại, những năm này mặc dù nàng không thể động, hôn mê bất tỉnh, trên thực tế tất cả chuyện phát sinh ở trên người nàng, nàng đều biết!

- Là sư huynh giết sư phụ...

Liễu Mộng tỉnh lại, câu nói đầu tiên là cái này, da đầu của Hạo Viên trưởng lão nổ tung.

- Sau khi ngươi rời đi, sư huynh không ngừng lấy lòng ta, mới đầu ta cảm thấy hắn là sư huynh ngươi, lại đáp ứng ngươi ủy thác chiếu cố ta, nên không nói nhiều, ai ngờ tệ hại hơn, hắn không ngừng nói ngươi đã chết, đi theo hắn mới có hạnh phúc... Ta lửa giận thiêu đốt tát hắn một tát! Kết quả...

Trong mắt Liễu Mộng hàm chứa nước mắt:

- Buổi tối hôm đó hắn nói xin lỗi ta, nói hắn sai lầm, khẩn cầu ta tha thứ,… nhìn dáng vẻ của hắn không giống giả bộ, tin là thật, ai ngờ hắn hạ độc trong cơm, ngày đó ta... ta...

- Sau khi ta tỉnh lại muốn tự sát, bị hắn phong tỏa lực lượng toàn thân, nuôi dưỡng ở chỗ của hắn, mỗi ngày thỏa mãn thú tính! Lúc ấy ta chỉ muốn sớm ngày chết đi...

- Cho đến một ngày đang gian dâm ta, sư phụ đi tới nơi này, phát hiện hành vi xấu xa của hắn... Giận dử muốn trục xuất sư môn...

- Hắn dùng chiêu số giống như trước, quỳ xuống đất thừa nhận sai lầm, nói một khi truyền đi, danh vọng sư môn tổn hại, để cho sư phụ do dự, sau đó ở lúc sư phụ tu luyện, cố ý xông tới nói ngươi đã chết, tìm được di vật của ngươi... Kết quả sư phụ tẩu hỏa nhập ma, bị hắn tươi sống ngược đãi mà chết! Về phần các trưởng lão tại sao không có tra được, liền càng đơn giản hơn. Những trưởng lão này đều bị hắn mua chuộc, sư phụ bởi vì thanh cao, quan hệ với những người khác vốn không tốt, kiểm tra di thể cũng không giải quyết được gì...

- Hại chết sư phụ xong, ta cũng không được chết, hắn rõ ràng có giải dược nhưng không để cho ta tỉnh lại, mỗi ngày ở trên người ta phát tiết, lấy thỏa mãn tâm lý biến thái của hắn... Hạo lang, cho phép ta gọi ngươi lần cuối cùng. Ta có lỗi với ngươi, chỉ mong kiếp sau có thể ở cùng một chỗ...

Hạo Viên trưởng lão còn chưa kịp phản ứng, liền thấy Liễu Mộng vừa mới thức tỉnh chảy ra máu tươi, nàng tự chấn vỡ tâm mạch của mình mà chết.

- Không...

Ngửa mặt lên trời hí dài, nước mắt nóng bỏng của Hạo Viên trưởng lão rơi xuống:

- Không phải ngươi có lỗi với ta, là ta có lỗi với ngươi! Nếu ngươi không nhận biết ta, có thể qua khoái khoái lạc lạc, không buồn không lo, mà sau khi nhận biết ta, cả ngày lo lắng không nói, còn gặp phải loại tai ách này... Là ta không có bảo vệ tốt ngươi...

Hạo Viên trưởng lão lòng tràn đầy tự trách.

Mặc dù Liễu Mộng là Thần thú hóa hình, nhưng không hại người, cũng chưa làm qua chuyện thương thiên hại lý, cuộc sống không buồn không lo, sau khi nhận biết hắn, không có cho một chút hạnh phúc, lại làm cho nàng chịu đựng loại tội khổ này, cuối cùng tự sát mà chết... Hắn nhất thời cảm thấy toàn bộ thế giới sụp đổ.

- Ta không thể để cho nàng chết...

Dưới bi thương, Hạo Viên trưởng lão toát ra một ý nghĩ, tụ lại tàn hồn sắp tiêu tán của Liễu Mộng, hy vọng có thể tìm cơ hội để cho nàng sống lại.

Thời điểm hắn muốn đi ra ngoài tìm phương pháp cứu sống Liễu Mộng, tông môn xuất động vô số cao thủ!

Bọn họ không cho Hạo Viên trưởng lão giải thích, trực tiếp vây công, có thể nói lúc ấy toàn bộ tông môn đều rối loạn.

Hạo Viên trưởng lão vừa lui bên trốn, tựa hồ tất cả trưởng lão của tông môn biết hắn muốn bảo vệ cái gì, cố ý công kích tàn hồn của Liễu Mộng, vì bảo vệ đạo tàn hồn này không bị đánh hồn phi phách tán, hắn không thể làm gì khác hơn là phong ấn vào trong Họa Tiên.

Sau đó, Hạo Viên trưởng lão thành công trốn thoát Hỏa Thần tông đuổi giết, nhưng giờ phút này cũng đến lúc đèn cạn dầu.

Hắn cưỡng ép phá vỡ áp chế, căn nguyên đã bị tổn thương, hơn nữa cùng vô số trưởng lão đại chiến, thương thế nặng đã không cách nào bảo trì sinh cơ, nguyên nhân chính là như vậy, sau khi chạy ra khỏi đuổi giết đã không còn sống được bao lâu.

Biết chỗ nguy hiểm nhất mới là chỗ an toàn nhất, lặng lẽ lẻn về Hỏa Thần sơn, ẩn thân vào trong Họa Tiên, tản đi tu vi toàn thân.

Hô!

Nhiếp Vân mở mắt lần nữa, phát hiện đang đứng ở bên cạnh Vạn Quyển Đồ, trước hết thảy tựa như đều là mộng cảnh.

Thì ra là như vậy!

Khó trách chuyện của Hạo Viên trưởng lão không có ghi chép ở trong Hỏa Thần tông, thì ra là như vậy!

Một thiên tài tuyệt thế sáng chế ra Minh Hỏa Cửu Biến, bị một tiểu nhân làm hại thân tử đạo tiêu, cho dù Hỏa Thần tông hồ đồ nữa, sau đó khẳng định cũng có thể tra được, chuyện này vô luận từ điểm nào cũng vô cùng nhục nhã, khó trách giữ bí mật không nói.

- Nhiếp Vân sư huynh, ngươi không có chết?

Trong lòng cảm khái Hạo Viên trưởng lão cả đời bi thảm, đang muốn đưa tay cầm Vạn Quyển Đồ lên, hoàn thành nhiệm vụ, liền nghe được một thanh âm kinh ngạc vang lên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đám người La Hạo, Triệu Nhiễm, chẳng biết lúc nào đứng ở phía sau, thấy hắn xuất hiện ở đây, mặt đầy ngạc nhiên.

Nói chuyện chính là Thôi Diệu được hắn cứu.

Lúc này mấy người kia không biết đã trải qua khảo hạch gì, lộ ra có chút chật vật, một người tóc tai rối bù, quần áo hư hại, bất quá không ai bị thương, chẳng qua là khí tức uể oải một ít.

- Ta may mắn còn sống...

Không có nghĩ tới những người này cũng sẽ xuất hiện ở đây, Nhiếp Vân thuận miệng nói.

- Không chết là tốt rồi...

La Hạo cười nói.

- Sao các ngươi đến nơi này? Chẳng lẽ cũng là khảo hạch?

Không để ý tới hàm nghĩa trong nụ cười của hắn, Nhiếp Vân nhìn về phía mọi người.

Những người này đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ cũng là khảo hạch?

Thật như vậy mà nói, bọn họ khảo hạch là cái gì?

Hắn không tin những người trước mắt này, cũng có thể giống như mình, tu luyện Minh Hỏa Cửu Biến tới đệ ngũ biến, trong hai nén hương thời gian đi tới nơi này!

Không phải hắn tự phụ, nhưng trình độ Minh Hỏa Cửu Biến khó khăn, không phải người bình thường tu luyện có thể hoàn thành, nếu như hắn không có thiên phú đan điền, khẳng định cũng không làm được!

- Chúng ta cũng là khảo hạch, nội dung cùng ngươi nên không sai biệt lắm, Vạn Quyển Đồ!

Thấy Nhiếp Vân đứng ở bên cạnh Vạn Quyển Đồ, La Hạo nói.

------oOo------

Chương 2938: Làm phản

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vạn Quyển Đồ? Nhiệm vụ của các ngươi cũng là lấy được Vạn Quyển Đồ?

Nhiếp Vân nhíu mày.

- Không sai, nhiệm vụ của chúng ta cũng là lấy Vạn Quyển Đồ, bất quá không sao, chúng ta nhiều người như vậy người nào lấy được cũng giống nhau!

La Hạo gật đầu.

- Người nào lấy được cũng giống nhau? Có yêu cầu khác hay không?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Không nên a, Vạn Quyển Đồ chỉ có một phần, nếu như nhiệm vụ là muốn người lấy được mới tính hoàn thành, không nên người nào bắt được cũng giống nhau a!

Nếu không, làm sao phân thắng bại, thông qua?

Giống như chạy bộ, chỉ cần chạy đến điểm cuối, thời gian dài ngắn ra sao đều là hạng nhất... vậy cạnh tranh còn có ý nghĩa gì?

- Đương nhiên là có yêu cầu, Vạn Quyển Đồ mang theo áp lực rất lớn, ai có thể cách gần nhất, người đó càng có cơ hội đạt được truyền thừa!

La Hạo vừa nói vừa đi tới.

- Áp lực? Đơn giản như vậy?

Nhiếp Vân không nói.

Đối phương khảo hạch cũng quá đơn giản đi, mình hao hết trăm ngàn cay đắng, thiếu chút nữa chạy hộc máu, mới đi tới nơi này hoàn thành khảo hạch, đối phương chẳng qua là cách Vạn Quyển Đồ gần liền thông qua...

- Các ngươi mới vừa rồi tiến vào nơi này, có gặp phải Biên Bức không?

Có chút chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi.

Biên Bức phối hợp thạch trận, hắn sử dụng thiên phú Địa Hành Sư mới tiến vào nơi này, đối phương tốt xấu lẫn lộn, thật trải qua gặp gỡ giống như mình, hắn không tin có thể thuận lợi thông qua như vậy.

- Biên Bức? Không có Biên Bức a? Chỉ có một ít đá, chúng ta vòng một chút liền tới...

Nói chuyện không phải La Hạo, mà là Triệu Nhiễm.

- Chỉ có một ít tảngđá?

Nhiếp Vân cười khổ, thật là người so với người tức chết người, sớm biết đối phương đơn giản như vậy, hắn cũng không nhảy vào Hóa Huyết Trì.

- Chúng ta có thời gian hạn chế, nhất định phải mau bắt được Vạn Quyển Đồ, Nhiếp Vân sư huynh, chúng ta liền không khách khí!

Tùy tiện giải thích một câu, tất cả mọi người có thời gian hạn chế, nói nhiều vô ích, La Hạo lần nữa đi tới bên cạnh Vạn Quyển Đồ, đưa tay bắt tới quyển sách.

- Ta cũng đi thử một chút!

Triệu Nhiễm cũng theo sau.

- Sách áp lực không lớn, các ngươi có thể tới gần...

Thấy hai người đi tới bên cạnh, Nhiếp Vân cười một cái, chỗ sâu

trong ánh mắt mang theo một tia thâm thúy.

Vạn Quyển Đồ đúng là có một ít áp lực, bất quá không lớn, bằng thực lực của bọn họ, đừng nói đến gần, bắt lại cũng có thể!

Không thể không nói bọn họ khảo hạch thực quá đơn giản...

Đang cảm khái, một bàn tay chẳng biết lúc nào lặng yên không tiếng động đi tới sau lưng.

Ầm!

Một đạo lực lượng phô thiên cái địa từ lòng bàn tay đột nhiên bùng nổ, thẳng đến lưng của hắn.

- Ngươi muốn làm gì?

Nhiếp Vân nhìn ra đánh lén chính là La Hạo, quát to một tiếng, muốn tránh né. Bất quá không còn kịp rồi, bởi vì bên kia Triệu Nhiễm cũng xuất thủ!

Hai người tiền hậu giáp kích, lực lượng giam cầm không gian, phong tỏa toàn bộ chung quanh, hai đạo lực lượng bén nhọn giống như chủy thủ đâm về phía yếu huyệt của hắn.

Thực lực hai người mạnh mẽ hơn Nhiếp Vân, lại gần người đánh lén, dưới tình huống bình thường, đừng nói Nhiếp Vân, cho dù thực lực mạnh hơn gấp mười lần, cũng không cách nào né tránh!

- Hừ!

Nhiếp Vân không có né tránh, thấy hai người đánh lén, không khỏi lộ ra vẻ thất vọng, thân thể đứng tại chỗ vừa không có tránh né, cũng không chống cự.

- Chết đi!

Thấy hắn không có phản kháng, hai người còn tưởng rằng không né tránh được, đều lộ ra hưng phấn, bàn tay đồng thời rơi vào trên người Nhiếp Vân.

Ầm!

Hai cổ lực lượng khổng lồ đồng thời đánh trúng yếu hại, Nhiếp Vân tựa như khí cầu phồng lên, trong nháy mắt nổ tung.

- Không đúng... đây không phải thân thể, không phải hắn...

Hai người đồng thời lui về phía sau mấy bước, La Hạo sửng sốt một chút, ngay sau đó biết rõ, con ngươi co rụt lại.

Vốn tưởng rằng đắc thủ chém giết được thiếu niên, ai ngờ giết căn bản không phải chân thân, chẳng qua là một năng lượng thể.

- Không sai, đó chỉ là năng lượng thể!

Tiếng nói của hắn còn chưa dứt, một bóng người chậm rãi xuất hiện ở sau lưng bọn họ, ánh mắt giễu cợt nhìn về phía mấy người.

Chính là Nhiếp Vân.

- Tại sao muốn giết ta?

Nhìn chằm chằm mấy người, thanh âm của Nhiếp Vân giống như hàn băng.

Kiếp trước hắn chính là bị đồng bạn đánh lén chém giết mới trọng sinh, kiếp này trải qua vô số trận chiến, đám người La Hạo, Triệu Nhiễm ngụy trang rất tốt, nhưng sát cơ trong lòng lại không gạt được hắn!

Bị hắn nhìn thấu, làm ra một phân thân hấp dẫn, mà bổn tôn thì sớm giấu ở bên cạnh.

- Vạn Quyển Đồ là mấu chốt khống chế Họa Tiên, chỉ cần luyện hóa, tất cả bảo tàng nơi này là của chúng ta, cho nên ngươi phải chết!

Thấy bị hắn nhìn ra, La Hạo cũng lười ngụy trang, vẻ mặt dử tợn.

- Người vì tiền mà chết, điểu vì thực mà vong, tất cả mọi người đều như vậy, ngươi cũng không cần giả bộ cao thượng, mọi người cùng nhau động thủ, nếu không chúng ta phải chết ở chỗ này!

Triệu Nhiễm hét.

- Đã như vậy... vậy các ngươi chết hết đi!

Thấy lý do của đối phương lại đơn giản như vậy, chỉ là muốn cướp đoạt bảo tàng, vẻ thất vọng của Nhiếp Vân càng nồng hơn, thân thể nhoáng một cái, đi tới bên cạnh Triệu Nhiễm, bàn tay tìm tòi bắt tới.

Triệu Nhiễm là đệ tử hạch tâm, mặc dù thực lực không phải mạnh nhất, nhưng thủ đoạn bảo vệ tánh mạng khẳng định nhiều nhất, trước chém giết hắn lại nói!

Ùng ùng!

Thời điểm bàn tay của Nhiếp Vân sắp rơi vào trên người Triệu Nhiễm, một cổ lực lượng cường đại tràn tới.

Phần phật!

Triệu Nhiễm đang phản kháng cùng đám người La Hạo ở một bên muốn công kích, giống như đồng thời khó có thể chống lại hàn khí đóng băng, lẳng lặng đứng tại chỗ, không cách nào nhúc nhích.

Lại bị người dùng thủ đoạn, đồng thời phong bế lực lượng!

Ở chỗ này có thể có loại lực lượng kia, không cần nghĩ cũng biết... là Hạo Viên trưởng lão!

- Ngươi trước nhất lấy được Vạn Quyển Đồ, thông qua khảo hạch, cho nên sinh tử của những người này, ngươi có thể tự do chi phối!

Quả nhiên, thanh âm của hắn vang lên.

Nghe được câu này, đám người La Hạo bị dọa đến sắc mặt biến đổi, thiếu chút nữa trực tiếp chết ngất.

- Có thể tự do chi phối?

Không nghĩ tới Hạo Viên trưởng lão sẽ vào lúc này giúp hắn, Nhiếp Vân khẽ mỉm cười.

Không cần đối phương xuất thủ, dưới tình huống gần người, hắn cũng có thể giết chết đám người La Hạo, chỉ bất quá phải hao phí không ít tay chân, có thể tiện lợi như vậy, tự nhiên không thể tốt hơn.

- Sư huynh, đừng giết ta... là ta bị ma quỷ ám ảnh, dù sao ngươi đã lấy được Vạn Quyển Đồ, chúng ta lại không cách nào cướp đoạt... Cho dù giết chúng ta cũng vô ích... cầu ngươi bỏ qua!

------oOo------

Chương 2939: Truyền thừa (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng vậy, chúng ta đều là đồng môn, giết chết chúng ta, một khi tin tức truyền đi, ngươi nhất định sẽ bị chế tài, còn không bằng lưu chúng ta lại, chúng ta nguyện ý làm khuyển mã của ngươi, thần phục ngươi!

- Chỉ cần không giết ta, để cho ta làm gì cũng được, ta có thể khế ước linh hồn...

- Tin tức chúng ta và ngươi cùng đi ra, mặc dù giữ bí mật, nhưng trưởng lão tông môn thông qua bí thuật vẫn có thể tra được, chỉ cần không giết chúng ta, chúng ta có thể giữ bí mật...

Lực lượng bị phong ấn, đám người La Hạo không còn bộ dáng phách lối như trước, từng cái sắc mặt vàng khè, rối rít cầu xin tha thứ.

- Nếu như mới vừa rồi ta không chuẩn bị trước, sợ rằng bây giờ đã biến thành thi thể a! Bây giờ cầu xin tha thứ... đã chậm!

Nhìn mọi người cầu xin tha thứ, Nhiếp Vân hừ lạnh.

Nếu trước đó hắn không phòng bị, mới vừa rồi khẳng định đã bị La Hạo, Triệu Nhiễm đánh lén chết, bây giờ quay mặt cầu xin tha thứ, thật buồn cười.

- Sư huynh, ta là đệ tử hạch tâm, tông môn có lệnh bài, chỉ cần ngươi giết ta, tông môn nhất định sẽ điều tra... Sớm muộn gì cũng sẽ tra được ngươi ở nơi này, chỉ cần ngươi bỏ qua cho ta, ta có thể bảo đảm chuyện ngày hôm nay một chút cũng không tiết lộ, hơn nữa sau này lấy ngươi như Thiên Lôi sai đâu đánh đó...

Thấy ánh mắt của Nhiếp Vân lộ ra sát cơ, Triệu Nhiễm sợ hết hồn, vội vàng hô.

- Sư huynh, trước đó ngươi không tiếc hy sinh cứu ta, nếu như giờ phút này lại giết ta, không phải chuyện lúc trước uổng phí sao? Lưu ta một mạng đi, Thôi Diệu ta bảo đảm sau này đối với ngươi trung tâm như một, làm con chó trung thành nhất của ngươi...

Thôi Diệu cũng la lớn.

- Hừ!

Thôi Diệu không nói thì thôi, nghe hắn nói như vậy, sắc mặt của Nhiếp Vân càng thêm âm trầm.

Không phải là mình thay hắn, người này đã sớm tự sát tử vong, lại muốn ra tay với ân nhân cứu mạng... Loại người vong ân phụ nghĩa này, giữ lại có ý nghĩa gì!

- Trước khi quyết định động thủ với ta, sẽ phải nghĩ tới hậu quả này, cho nên xin lỗi, toàn bộ chết hết đi!

Nhiếp Vân hừ lạnh, làm ra quyết định cho vận mạng của bọn họ.

Đối với người muốn giết hắn, hắn chưa bao giờ nương tay, đây là tác phong nhất quán của hắn! Người như vậy bây giờ không giết chết, sau này nhất định sẽ trở thành tai họa!

Bàn tay nhẹ nhàng bóp một cái, mấy đạo kiếm khí từ lòng bàn tay bắn ra, gào thét bắn tới mấy người, không có chút ngừng nghỉ nào.

- Không...

Tiếng kêu còn chưa kết thúc, kiếm mang lóe lên, năm cái đầu lăn xuống đất.

Ông!

Đầu người lăn xuống, thi thể cũng không ngã, mà biến thành một đạo hư ảnh, chậm rãi biến mất.

- Ân?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút, đang kỳ quái, cảnh tượng bên người lần nữa phát sinh biến hóa, vẫn đứng ở bên cạnh Vạn Quyển Đồ giống như trước, an tĩnh đến kim rơi có thể nghe.

- Mới vừa rồi là ảo cảnh?

Nhiếp Vân biết rõ.

Mới vừa rồi đám người La Hạo chỉ là ảo cảnh, trên thực tế hắn còn không có rời Vạn Quyển Đồ!

- Chúc mừng ngươi thành công thông qua cửa khảo hạch thứ ba, bắt đầu từ bây giờ, chính là đệ tử của Hạo Viên ta!

Đang nghi ngờ, thanh âm của Hạo Viên trưởng lão vang lên, ngay sau đó trước mắt lóe lên một đạo sóng gợn, một lão giả xuất hiện ở trước mắt.

- Ải thứ ba?

Nhiếp Vân nhìn chằm chằm người xuất hiện.

Thân thể hơi hư ảo, vừa nhìn liền biết không phải thật thể, mà là linh hồn.

Chỉ bất quá cường đại hơn tàn hồn vô số lần, giống như là hồn phách của cường giả rời thân thể.

- Không sai! Ải thứ ba khảo hạch là đối với người phản bội ngươi, sẽ xử lý như thế nào! Ngươi làm rất khá, quả quyết hơn ta rất nhiều!

Hạo Viên trưởng lão hài lòng gật đầu, trong ánh mắt tràn đầy tán dương:

- Năm đó nếu ta có một nửa quả quyết cùng cảnh giác như ngươi, sẽ không đến nỗi rơi vào kết quả như thế này, hại Mộng nhi, hại sư phụ! Cho nên ta không hy vọng truyền nhân của ta cũng đi vào vết xe đổ của ta!

Nhiếp Vân không biết trả lời như thế nào.

Hạo Viên trưởng lão cả đời bi kịch, cùng bản thân hắn có quan hệ rất lớn, nếu như hắn làm việc quả quyết, trực tiếp cưới Liễu Mộng, sư phụ cũng không thể xen vào, bi kịch phía sau cũng sẽ không phát sinh!

Nếu hắn có thể giống như mình, trước thời hạn phòng bị người bên cạnh, trước thời hạn làm ra dự đoán, sẽ không để cho sư huynh thừa dịp, gián tiếp hại hai người trọng yếu nhất trong đời.

- Dĩ nhiên, chỉ cảnh giác cùng quả quyết, ta cũng sẽ không chọn ngươi, người lòng dạ quá độc ác, không có tư cách đạt được truyền thừa của ta!

Hạo Viên trưởng lão nói tiếp:

- Lúc thuyền cổ còn không có tiến vào trong bức họa, ta nói sáu người chỉ có thể tiến vào năm, cũng là một loại khảo nghiệm! Ngươi nguyện ý vì đội hữu bỏ ra sinh mạng, chứng minh là một người tính tình nhân hậu! Nhưng lúc hãm hại mình, lại không chút lưu tình, không chút dông dài, hoàn toàn phù hợp yêu cầu của ta!

Nhiếp Vân gật đầu.

Trước hắn liền kỳ quái, vì sao còn không có tiến vào Họa giới, Hạo Viên trưởng lão liền chế định một quy củ như vậy, nguyên lai khảo nghiệm đã bắt đầu từ khi đó.

Bất quá nói là khảo hạch, cũng có thể nói là một loại bồi dưỡng.

Nếu như lần này tới không phải mình, mà là một người khác, có tính tình quá chân thật, cuối cùng mọi người vây giết hắn ở trong ảo cảnh, như vậy cũng sẽ không tính thất bại!

Này nói cho hắn biết, ngươi thành tâm trợ giúp người khác, nhưng người khác chưa chắc sẽ nhận tình.

Cứ như vậy, tính tình chân thật cũng sẽ hiểu sự thật tàn khốc, biết muốn sống lâu hơn, nhất định phải cẩn thận đề phòng, quan hệ tốt hơn nữa cũng không được.

- Hai ải khảo hạch trước, là muốn nhìn thiên phú của ngươi, có thể ở trong thời gian ngắn luyện Minh Hỏa Cửu Biến đến đệ ngũ biến, thiên phú mạnh ra ngoài dự liệu của ta, nhất định có thể phát huy công pháp của ta!

Hạo Viên trưởng lão dừng lại một chút, trong mắt mang vẻ trông đợi:

- Ta bây giờ truyền cho ngươi vũ kỹ mà ta sáng lập ra, để cho vô số người của Hỏa Thần tông mơ ước, hy vọng ngươi có thể lợi dụng thật tốt, phát dương quang đại, để nó không đến nổi biến mất!

- Yên tâm đi Hạo Viên trưởng lão, ta nhất định sẽ truyền thừa nó tiếp!

Nhiếp Vân ngưng trọng gật đầu.

Người tu luyện ai cũng hy vọng vũ kỹ mình sáng tạo ra có thể truyền thừa, nổi danh thiên cổ, Hạo Viên trưởng lão cũng không ngoại lệ.

- Ta sáng lập ra vũ kỹ tổng cộng có hai, Minh Hỏa Cửu Biến chính là một, một cái khác là Minh Hỏa thân pháp! Hai người hỗ trợ lẫn

nhau, tu luyện đến đại thành, bằng vào thực lực Hoàng cảnh sơ kỳ, từ trong tay cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong chạy thoát thân không phải là vấn đề!

------oOo------

Chương 2940: Truyền thừa (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nói tới công pháp của mình, trên khuôn mặt già nua của Hạo Viên trưởng tràn đầy vẻ ngạo nghễ.

- Hoàng cảnh sơ kỳ từ trong tay cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong chạy thoát thân?

Tu vi ở Hoàng cảnh chênh lệch như thế nào, sơ kỳ cùng đỉnh phong chênh lệch giống như trời biển, thực lực sai lệch lớn như vậy, Hạo Viên trưởng lão dám nói có thể chạy thoát, đủ thấy hai bộ công pháp này trân quý!

Thật ra thì không cần hắn nói, Nhiếp Vân cũng có thể đoán ra một ít, để cho tốc độ vốn có trong nháy mắt gia tăng chín lần... Chỉ luyện thành Minh Hỏa Cửu Biến cũng không đơn giản!

- Không sai, nếu như không có bộ công pháp này, ta làm sao có thể ở dưới tất cả trưởng lão của Hỏa Thần tông vây công, thuận lợi chạy trốn?

Hạo Viên trưởng lão nói.

Ban đầu hắn chém giết sư huynh, gặp phải Hỏa Thần tông công kích, vô số trưởng lão phong tỏa, hơn nữa hắn đã bị thương nặng, dựa theo tình huống bình thường, tuyệt không thể may mắn thoát khỏi!

Nhưng sự thật hắn chẳng những trốn, còn lần nữa trở lại giấu ở bên cạnh Hỏa Thần tông mà không người phát hiện, đủ để chứng minh Minh Hỏa Cửu Biến cùng Minh Hỏa thân pháp đáng sợ!

- Ngươi thông qua khảo hạch, ta sẽ truyền thụ hai bộ vũ kỹ này cho ngươi, bất quá hy vọng ngươi có thể đáp ứng ta một điều kiện!

Giới thiệu xong uy lực của Minh Hỏa Cửu Biến cùng Minh Hỏa thân pháp, Hạo Viên trưởng lão nói.

- Trưởng lão mời nói!

Nhiếp Vân ôm quyền:

- Nếu như sau này ta có năng lực làm được, nhất định không chối từ!

- Kinh nghiệm của ta, ngươi thông qua Vạn Quyển Đồ đều nhìn thấy rồi! Nên biết ân oán của ta cùng Hỏa Thần tông!

Nói đến Hỏa Thần tông, thanh âm của Hạo Viên trưởng lão trầm thấp.

- Sẽ không để ta... giúp ngươi diệt Hỏa Thần tông chứ?

Nhiếp Vân co quắp.

Hỏa Thần tông là tông môn có cường giả Đại Đế, nội tình vô cùng sâu dầy, nếu yêu cầu cái này, thật chính là điên cuồng.

Bất quá... nếu như đối phương yêu cầu như vậy, sau này thực lực mạnh, cũng có thể suy tính một chút.

- Dĩ nhiên không phải! Mặc dù Hỏa Thần tông có lỗi với ta, nhưng tu vi của ta là tông môn ban cho, làm sao có thể làm ra loại chuyện tình như vậy?

Không biết tại sao thiếu niên lại toát ra ý nghĩ này, Hạo Viên trưởng lão không nhịn được lắc đầu.

Có lỗi với hắn chỉ là một ít trưởng lão và đệ tử của tông môn, cùng tông môn không liên quan gì, cho dù hắn oán hận, cũng sẽ không hận vô cớ.

- Vậy là cái gì?

Nghe được không phải diệt tông môn, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ quái.

Hạo Viên trưởng lão gặp đãi ngộ không công bình như vậy, nhưng trong giọng nói lại còn có cảm tình rất sâu với tông môn, người như vậy rốt cuộc sẽ nói ra dạng yêu cầu gì?

- Ta chém giết sư huynh, cứng rắn lao ra Hỏa Thần tông, đắc tội vô số trưởng lão, không cần nghĩ cũng biết ở tông môn khẳng định để lại tiếng xấu phản đồ! Hạo Viên ta cả đời chính trực, không muốn sau khi chết còn phải cõng cái bêu danh này, cho nên yêu cầu của ta rất đơn giản! Chỉ hy vọng pháp thân của ta có thể lần nữa trở lại từ đường của tông môn, mà không phải bị tông môn bêu xấu! Đồng thời cho sư phụ, Mộng nhi một cái trong sạch!

Hạo Viên trưởng lão nói.

Nhiếp Vân sửng sốt một chút, ngay sau cau mày.

Chuyện này nhắc tới đơn giản, nhưng cẩn thận cân nhắc lại không dễ dàng.

Chuyện của Hạo Viên trưởng lão là sai lầm của tông môn, có thể nói gièm pha lớn nhất, muốn đưa pháp thân của hắn vào từ đường tông môn, đầu tiên sẽ phải công bố chuyện này, để cho Hỏa Thần tông thừa nhận sai lầm ban đầu!

Để cho nhất lưu tông môn như Hỏa Thần tông thừa nhận sai lầm... độ khó có thể tưởng tượng được!

Bất quá, so với diệt Hỏa Thần tông, lại đơn giản hơn rất nhiều.

- Ta đáp ứng!

Do dự chốc lát, Nhiếp Vân gật đầu.

Yêu cầu này của đối phương, thực lực bây giờ khẳng định không

làm được, nhưng sau này thực lực mạnh, không tính là khó khăn! Lại nói, hắn cũng rất đồng tình Hạo Viên trưởng lão, cho dù hắn không đề cập tới yêu cầu này, sau này mình cũng sẽ giúp hắn hoàn thành.

- Đa tạ!

Thấy thiếu niên đáp ứng, Hạo Viên trưởng lão hài lòng gật đầu, bàn tay rạch một cái, trước mắt xuất hiện một mảnh tinh không:

- Ngươi đã tu luyện thành Minh Hỏa Cửu Biến, đây là Minh Hỏa thân pháp, hy vọng ngươi có thể tu luyện, sớm ngày đạt tới đại thành!

Trong tinh không tràn đầy chữ viết, ghi chép phương pháp tu luyện Minh Hỏa thân pháp.

Minh Hỏa thân pháp là vũ kỹ kết hợp Minh Hỏa Cửu Biến sáng lập ra, có thể hoàn mỹ dung nhập vào Minh Hỏa Cửu Biến, tùy ý biến đổi thân hình, để cho thực lực đại tăng.

- Người thiên phú cao, thông minh, có thể trực tiếp tu luyện Minh Hỏa Cửu Biến, sẽ không xuất hiện vấn đề quá lớn, nhưng Minh Hỏa thân pháp bất đồng, muốn luyện thành, hơn nữa hoàn mỹ phối hợp Minh Hỏa Cửu Biến, đầu tiên cần thân thể cường đại!

- Thân pháp chú ý linh hoạt, cần đột nhiên biến hướng, đối với thân thể có gánh nặng rất lớn, không có thân thể cường đại, căn bản không cách nào chịu đựng!

Thấy Nhiếp Vân cẩn thận nhìn Minh Hỏa thân pháp, Hạo Viên trưởng lão nhắc nhở.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Minh Hỏa Cửu Biến là tốc độ tăng lên đơn thuần, đi thẳng tắp thân thể gánh vác rất nhỏ, bằng vào thân thể cùng thực lực của hắn bây giờ, vấn đề không lớn, nhưng tu luyện Minh Hỏa thân pháp lại bất

đồng.

Thân pháp linh hoạt hay thay đổi, chuyển hướng, đổi phương vị… đều phải hoàn thành ở trong nháy mắt, tốc độ càng nhanh, thân thể gánh vác càng lớn, không có thân thể mạnh mẽ, muốn hoàn thành là khó có thể!

- Thân thể của ngươi bây giờ, nếu như ta không nhìn lầm nên ở Vương cảnh đỉnh phong, chỉ có thể chịu đựng Minh Hỏa thân pháp đệ nhị biến!

Hạo Viên trưởng lão nhìn Nhiếp Vân nói.

Thực lực của hắn là Hoàng cảnh viên mãn, cho dù thiếu niên ở trước mắt ngụy trang khá hơn nữa, cũng có thể nhìn thấu.

Thông qua xem bí tịch, Nhiếp Vân biết Minh Hỏa thân pháp cùng Minh Hỏa Cửu Biến hỗ trợ lẫn nhau, đệ nhị biến chính là tốc độ gấp hai.

Cẩn thận nói ra, Minh Hỏa Cửu Biến là bản cơ sở của Minh Hỏa thân pháp, người trước là đi thẳng tắp, người sau quẹo cua cùng biến hướng.

Nhiếp Vân chưa bao giờ gián đoạn tu hành thân thể, bây giờ đã đạt tới Vương cảnh đỉnh phong, bất quá muốn tu luyện Minh Hỏa thân pháp mà nói, còn xa xa không đủ. Nhiều nhất thi triển đệ nhị biến, tam biến cũng không làm được!

- Ta thử một chút!

Sao chép chữ viết ở trên không trung vào thế giới nạp vật học tập, Nhiếp Vân thông hiểu đạo lí rất nhanh. Một lát sau mở mắt, thân thể thoáng một cái, thi triển ra Minh Hỏa thân pháp.&

------oOo------

Chương 2941: Truyền thừa (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vèo vèo vèo!

Minh Hỏa biến đổi!

Thân ảnh của hắn giống như thuấn di, trong nháy mắt xuất hiện ở các phương vị trong sơn động, tốc độ nhanh, để cho người ta không kịp nhìn.

- Tăng nhanh!

Cảm nhận được trạng thái nhất biến đối với thân thể của hắn bây giờ không có gánh nặng quá lớn, Nhiếp Vân tăng thêm tốc độ.

Trong nháy mắt, đạt tới trạng thái đệ nhị biến.

Tu luyện Minh Hỏa Cửu Biến tới ngũ biến, tu luyện thân pháp liền đơn giản hơn nhiều, chỉ cần chú ý tốc độ lực lượng vận hành trong cơ thể, liền không có vấn đề lớn.

- Đã cực hạn...

Đạt tới đệ nhị biến, Nhiếp Vân quả nhiên cảm thấy thân thể có chút không chịu nổi, làn da xuất hiện vết rách nhỏ bé, rỉ ra máu tươi.

Mặc dù tốc độ so với mới vừa rồi chỉ tăng lên một phần hai, nhưng gánh nặng của thân thể lại tăng lên không chỉ gấp hai!

Cho dù thân thể của hắn là Vương cảnh đỉnh phong, cũng có chút cố sức.

Hô!

Nhiếp Vân ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Hạo Viên trưởng lão, ngay sau đó thấy lão giả này cực kỳ kinh ngạc.

Hạo Viên trưởng lão là người sáng tạo Minh Hỏa Cửu Biến cùng Minh Hỏa thân pháp, biết quan hệ của hai người, cũng biết học tập xong cái trước, lại học tập cái sau sẽ tương đối dễ dàng!

Nhưng mà cũng chỉ là dễ dàng hơn một chút, thiếu niên này học cũng quá nhanh đi!

Thông Thiên bí tịch không dưới mấy vạn chữ, phía trên còn có khẩu quyết vận hành lực lượng trong cơ thể, mỗi một lần di động, phương thức lực lượng vận chuyển không giống nhau, chừng chín ngàn chín trăm chín mươi chín loại biến hóa, người này chỉ nhìn một cái, ngay cả mười giây đồng hồ cũng chưa tới liền học được, hơn nữa thi triển ra...

Cái này... Biến thái a!

Tu luyện Minh Hỏa Cửu Biến biến thái thì thôi, thân pháp cũng biến thái... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thấy vẻ mặt của hắn, không cần lên tiếng, Nhiếp Vân cũng đoán ra đối phương nghĩ cái gì, lắc đầu một cái, nhưng không giải thích.

Thiên phú Thiên Hành sư lên cấp, không chỉ tốc độ tăng lên, còn tăng thêm linh hoạt, hơn nữa thiên phú Võ Đạo sư, Thiên Hành sư phụ trợ, mặc dù Minh Hỏa thân pháp phức tạp, nhưng đối với hắn mà nói lại không khó khăn.

- Hạo Viên trưởng lão, Minh Hỏa thân pháp này, ban đầu ngươi có thể thi triển đến biến thứ mấy?

Dừng lại, Nhiếp Vân biết thân thể bây giờ còn chưa đủ để thi triển đệ tam biến, nên không tu luyện nữa, mà nhìn về phía lão giả.

Thân thể Vương cảnh đỉnh phong, mới có thể thi triển đệ nhị biến, thi triển đến đệ cửu biến cần dạng thân thể gì?

Năm đó lão giả này lại luyện thành biến thứ mấy?

- Mặc dù bộ thân pháp này là ta sáng chế, nhưng ta vẫn không có đạt tới đỉnh phong, chỉ luyện đến đệ thất biến!

Nghe hắn hỏi, Hạo Viên trưởng lão lộ ra vẻ lúng túng:

- Nếu như ban đầu có thể luyện đến đệ cửu biến, dù Hỏa Thần tông người nhiều hơn nữa, cũng không khó dễ được ta. Cho dù ta không chạy, bọn họ cũng không cách nào thương tổn được một sợi lông của ta!

- Cường giả Hoàng cảnh viên mãn, chỉ có thể luyện đến thất biến?

Nhiếp Vân cười khổ.

Thông qua lịch sử trong Vạn Quyển Đồ, hắn biết thực lực của đối phương trước khi chết đã đạt tới Hoàng cảnh viên mãn, thực lực như vậy đã đứng ở đỉnh phong của toàn bộ Thần giới!

Người mạnh như vậy mới chỉ tu luyện tới thất biến... Đệ cửu biến phải người nào mới có thể luyện thành?

- Đúng vậy, thời đó thân thể của ta đã đạt tới Hoàng cảnh viên mãn, nhưng cách Thiên Địa Bất Hủ Chân Thân, còn có một khoảng cách rất lớn, căn cứ ta suy đoán, muốn thuận lợi thi triển đệ cửu biến, thân thể ít nhất phải đạt tới Thiên Địa Bất Hủ Chân Thân... Thiên Địa Bất Hủ Chân Thân là thân thể chỉ cường giả Đế cảnh mới có!

Hạo Viên trưởng lão nói.

- Cái gì? Thân thể cường giả Đế cảnh?

Con ngươi của Nhiếp Vân lật một cái, không biết nói gì.

Đùa gì thế, đạt tới Đế cảnh, đã vô địch thiên hạ... đệ cửu biến này có học hay không cũng không sao cả a!

- Dĩ nhiên, rốt cuộc có phải như vậy hay không, mặc dù ta sáng chế ra Minh Hỏa thân pháp, nhưng không có tu luyện tới cuối cùng nên không biết, thậm chí hai biến sau cùng của Minh Hỏa thân pháp, là căn cứ kinh nghiệm đoán ra, nhưng có thể tu luyện tới loại cấp bậc này hay không, cũng chỉ là suy đoán! Nếu như có một ngày ngươi tu luyện tới thất biến, nhớ nghìn vạn lần không nên mù quáng tin tưởng bí tịch, cần tự mình tìm tòi, tìm được con đường hoàn chỉnh!

Hạo Viên trưởng lão nói đến đây, ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn:

- Một khi tìm được, có thể mượn cơ hội này trùng kích Đế cảnh!

- Trùng kích Đế cảnh?

Trong lòng Nhiếp Vân chấn động.

Muốn đột phá Đế cảnh, đầu tiên phải ngộ Đại Đạo thuộc về mình, Minh Hỏa thân pháp, kết hợp Minh Hỏa Cửu Biến, vượt qua tốc độ cực hạn, là Đạo thuộc về Hạo Viên trưởng lão, thật muốn tu luyện tới đỉnh phong, thật có thể đột phá bình cảnh, trùng kích Đế cảnh!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Vân vì Hỏa Thần tông mà cảm thấy đáng tiếc.

Nếu như không phải vị sư huynh kia, nếu như tông môn có thể điều tra cặn kẽ, Hạo Viên trưởng lão sẽ không có bi kịch như vậy, cuối cùng bỏ mình trong bức họa, chỉ cần bất tử, bằng vào thiên phú cùng nghị lực của hắn, nhất định có thể xông phá huyền quan, vượt qua Thiên Đạo, trở thành một vị Đại Đế mới!

Hỏa Thần tông do Hỏa Thần Đại Đế sáng tạo, toàn bộ tông môn chỉ có một vị cường giả Đế cảnh, nếu ra đời một vị nữa, địa vị của tông môn cũng sẽ tùy theo tăng lên, mà không phải như bây giờ, miễn cưỡng coi như thế lực nhất lưu.

Tươi sống bức tử một thiên tài, còn không dám thừa nhận, khó trách Hỏa Thần tông chỉ có thể an phận ở một góc, chỉ vì khí độ kém quá nhiều.

- Yên tâm đi, ta sẽ cố gắng!

Biết đối phương trịnh trọng giao phó như vậy, là vì an toàn của mình, Nhiếp Vân gật đầu.

- Ta cả đời theo đuổi vũ kỹ, không có bảo vật gì, năm đó ở Tiêu Hồn Cung lấy được một ít đan dược, sau khi trọng thương cũng dùng hết rồi, cho nên trừ hai bộ vũ kỹ này, thì không có vật gì cho ngươi!

Hạo Viên trưởng lão nói:

- Con đường sau này, còn cần ngươi tự mình đi, lúc thực lực nhỏ yếu, thì không nên cậy mạnh, nghìn vạn lần không thể bỏ mạng, nếu không, thiên phú khá hơn nữa cũng vô dụng!

- Trưởng lão đại ân, đã để cho ta được ích lợi không nhỏ, không dám cầu xa hơn nữa!

Thần sắc của Nhiếp Vân ngưng trọng, ôm quyền nói.

Đối với hắn mà nói, có thể học được Minh Hỏa Cửu Biến cùng Minh Hỏa thân pháp, đã là kiếm tiện nghi rất lớn, về phần những bảo vật khác, thật đúng là không có cầu xa.

------oOo------

Chương 2942: Hồng Hà linh quả

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không kiêu, không nóng nảy, không tham... rất hợp khẩu vị của ta! Không sai, không tệ!

Hạo Viên trưởng lão cười ha ha.

Mở ra Họa Tiên, để cho người tiến vào, chính là muốn tìm một người nối nghiệp, thiếu niên trước mắt này, vô luận từ điểm nào, cũng phù hợp yêu cầu của hắn, thích ý không nói ra được.

- Trưởng lão, ta có thể hỏi một câu hay không. Ngươi bây giờ là... chết hay sống?

Nhiếp Vân hỏi lên nghi ngờ trong lòng.

Nói đối phương đã chết, đây là tàn hồn, thì không thể nào có uy thế cường đại như vậy, rõ ràng như thế.

Nhưng nói không chết... lại tuyệt đối không có khả năng này!

Đầu tiên đối phương thừa nhận mình đã chết, tiếp theo thời đại của Hạo Viên trưởng lão cách bây giờ không biết bao nhiêu năm, thời gian dài như vậy, cho dù không bị thương, chỉ cần một ngày không đột phá Đế cảnh, thì vẫn sẽ chết.

- Ta trước nói với ngươi, có thể nói sống, cũng có thể nói chết... Sở dĩ nói như vậy, là bởi vì Họa Tiên...

Hạo Viên trưởng lão giải thích.

Nghe xong giải thích, lúc này Nhiếp Vân mới hiểu.

Ban đầu đối phương chạy trốn vào Họa Tiên, là đèn đã cạn dầu, chỉ bất quá ở trong Họa Tiên hồn phách không cách nào tiêu tán, chỉ có thể giam cầm ở trong đó, mới đầu hồn phách tán dật ở trong toàn bộ bức họa, không cách nào hội tụ, thời gian lâu dài, cùng hình vẽ dung hợp vào một chỗ, hình thành một loại Họa Linh.

Nói trắng ra chính là khí linh trong Họa Tiên!

Loại khí linh này, chỉ có thể xuất hiện ở trong hình vẽ, không cách nào xuất hiện ở ngoại giới, giống như thi thể đặt ở trong quan tài vậy, nói không chết, nhưng không xê xích gì nhiều.

- Ta trở thành khí linh trong Họa Tiên, mặc dù hoàn toàn nắm Họa giới trong tay, lại không thể lưu các ngươi quá lâu, một lát nữa sẽ đưa ngươi và những đồng bạn kia của ngươi ra ngoài!

Thần sắc của Hạo Viên trưởng lão có chút ảm đạm.

Một người cô độc bị kẹt trong bức họa, thật vất vả tới mấy người, bây giờ lại phải rời khỏi, đổi thành người nào, cũng sẽ mất hứng.

- Mấy người bọn hắn không chết?

Nhiếp Vân không có chú ý biểu tình của hắn biến hóa, nghe được đám người La Hạo không chết, ánh mắt sáng lên.

Mặc dù những người này quan hệ cùng mình không tốt, nhưng có

thể không chết là tốt nhất.

- Bọn họ tiến vào Họa giới, ta cũng tiến hành khảo hạch, trong đó có ba người thông qua khảo hạch, nhận được một ít thứ... Mặc dù kém xa Minh Hỏa Cửu Biến, Minh Hỏa thân pháp, nhưng đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối coi như đại cơ duyên!

Hạo Viên trưởng lão giải thích.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Xem ra Hạo Viên trưởng lão này còn có cảm tình với Hỏa Thần tông, mặc dù ngoài miệng nói hung hãn, nhưng trên thực tế lại không đành lòng hạ sát thủ, nếu không, đừng nói cho cơ hội, làm không tốt toàn bộ phải chết ở chỗ này.

- Ngươi lấy được truyền thừa của ta, chúng ta cũng coi như có duyên phận thầy trò, đã sắp đi ra ngoài, ta đưa ngươi một cơ duyên!

Hạo Viên trưởng lão cười nói.

- Cơ duyên?

- Ân! Tu luyện Minh Hỏa thân pháp, thân thể rất trọng yếu, mặc dù ta không có bảo vật rèn luyện, lại biết một chỗ, có thể để cho thân thể đột nhiên tăng mạnh! Năm đó ta chính là ở nơi này, thay đổi kết cấu thân thể, thuận lợi thi triển Minh Hỏa thân pháp!

Hạo Viên trưởng lão nói.

- Ân? Địa phương nào?

Ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Thân thể của hắn bây giờ chỉ có thể duy trì Minh Hỏa thân pháp đệ nhị biến, mạnh hơn nữa thì không được, giống như trước mắt có một tòa kim sơn, nhưng sức người có hạn, cầm không được bao

nhiêu vậy.

Nếu như có chỗ rèn luyện thân thể, thì không thể tốt hơn!

- Hồng Hà linh quả!

Hạo Viên trưởng lão gỡ vuốt râu nói.

- Hồng Hà linh quả? Muốn lấy được vật này rất khó a?

Nhiếp Vân cười khổ.

Vốn tưởng rằng đối phương sẽ nói ra thứ tốt gì, không nghĩ tới là cái này.

Hồng Hà linh quả do Hồng Hà bảo thụ ở Hồng Hà vực kết trái, trăm năm nảy mầm, trăm năm phát triển, trăm năm nở hoa, trăm năm kết quả, trăm năm thành thục, hơn nữa mỗi một lần chỉ có thể kết một quả.

Nói cách khác năm trăm năm mới có thể kết một quả, trình độ trọng yếu có thể tưởng tượng được!

Hồng Hà Môn là nhất lưu tông môn không thấp hơn Hỏa Thần tông, trái cây trọng yếu như vậy, khẳng định trọng điểm bảo vệ, muốn có được là không thể nào!

Cho dù biết rõ loại trái cây này có thể để cho thân thể lên cấp, nhưng bằng vào thực lực bây giờ, là không cách nào chiếm được a!

- Là có chút khó khăn! Bất quá, đây là một cơ hội, có thể có được, liền ung dung để cho thân thể của ngươi đột phá Vương cảnh viên mãn, lên cấp Hoàng cảnh! Nếu không, chỉ bằng vào tu luyện, không có vô số năm tích lũy, là không thể nào thành công!

Thấy thiếu niên biết Hồng Hà linh quả, Hạo Viên trưởng lão không nói thêm nữa.

- Được rồi, vừa vặn phải đi Hồng Hà vực, ta có thể thử một chút,

nếu không chiếm được, vậy cũng không có biện pháp...

Biết tu luyện thân thể không có bảo vật ủng hộ đúng là không dễ, Nhiếp Vân không nói thêm nữa, gật đầu một cái.

- Nên giao phó đã giao phó xong, luyện hóa Vạn Quyển Đồ, thì đồng nghĩa với bức họa này bị ngươi luyện hóa, sau này hoàn thành chuyện ta giao phó ngươi, có thể lấy ý niệm thông báo, ta sẽ giao nó cho ngươi!

Hạo Viên trưởng lão không nói thêm nữa.

- Đa tạ trưởng lão!

Nhiếp Vân không dám khinh thường, đầu gối quỳ xuống đất, cung kính dập đầu ba cái.

Bất kể ân thụ nghiệp, hay đối phương lòng ôm ấp hoài bão, đều đáng giá hắn làm như vậy.

- Ân!

Hạo Viên trưởng lão gật đầu, ánh mắt lộ ra vẻ yên tâm, bàn tay nhẹ nhàng vung lên.

Nhiếp Vân chỉ cảm thấy thân thể thoáng một cái, cảnh tượng trước mắt xuất hiện biến hóa, lảo đảo một cái, lúc này mới phát hiện, đã ở trên thuyền cổ lúc trước.

- Nhiếp Vân sư huynh, ngươi không có chết?

Mới vừa đứng vững, liền nghe được thanh âm ngạc nhiên vang lên, quay đầu nhìn, chỉ thấy đám người La Hạo, Thôi Diệu đang đứng ở cách đó không xa.

Xác định lần này mọi người là thật, không phải ảo cảnh, Nhiếp Vân mới thở phào nhẹ nhõm.

- Ta không sao, các ngươi...

- Chúng ta cũng không sao, vốn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại ngươi, không sao là tốt rồi...

Mọi người đều nỡ nụ cười.

Cùng mọi người trò chuyện mấy câu, Nhiếp Vân thế mới biết, sau khi hắn nhảy vào Hóa Huyết Trì, bọn họ cũng tiến vào Họa giới, ở chỗ này, bị tách ra khảo hạch, vốn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại đối phương, không nghĩ tới đều không sao.

Về phần Hạo Viên trưởng lão nói có ba người lấy được chỗ tốt, nhìn một hồi, thấy mọi người ngậm miệng không nói, hắn cũng sẽ không nhiều lời.

------oOo------

Chương 2943: Kiếm tên Tinh Thần

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thật ra thì như vậy cũng tốt, tất cả mọi người cho rằng lấy được đồ tốt nhất, không muốn chia sẽ cho người khác, mình cũng lười giải thích.

Ở trên thuyền cổ không lâu, giống như lúc trước, lần nữa phá vỡ đại dương huyết sắc, đi ra phía ngoài.

Qua lại một lần, thời gian không lâu, nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói, lại có biến hóa long trời lỡ đất, mặc dù chưa tu luyện Minh Hỏa Cửu Biến cộng thêm Minh Hỏa thân pháp tới đỉnh phong, nhưng thực lực lại tăng lên không chỉ gấp đôi!

Rất nhanh thuyền cổ lái ra khỏi Hóa Huyết Trì, đám người Nhiếp Vân lần nữa trở lại sơn động.

- Trở về thôi!

Cho rằng đã lấy được vật mình cần, hoặc là trải qua sinh tử, đám người La Hạo không có quá nhiều do dự, rời đi sơn động lập tức

chạy về tông môn.

Trong nháy mắt rời sơn động, bàn tay Nhiếp Vân động một cái, Họa Tiên vây khốn mọi người bị hắn thu vào trong cơ thể.

Hạo Viên trưởng lão nói không sai, sau khi luyện hóa Vạn Quyển Đồ, hắn đối với Họa Tiên quỷ dị này có năng lực hoàn mỹ nắm trong tay, có thể tùy thời lấy đi.

Bàn tay mở ra, trong lòng bàn tay có một hình vẽ trôi lơ lửng, Huyết Trì giống như máu tươi, một chiếc thuyền cổ lẳng lặng trôi lơ lửng ở phía trên, không nhúc nhích, tựa như ảo cảnh.

- Họa Tiên, không hổ là cường giả Hoàng cảnh viên mãn mới có thể làm ra, nắm giữ không gian có thể nói tuyệt đỉnh!

Tinh thần động một cái, bức họa ẩn ở trong cơ thể, Nhiếp Vân không khỏi cảm khái.

Luyện hóa Họa Tiên mới biết thứ này lợi hại, vẽ một thế giới ở trong một bức tranh, cao minh hơn trận pháp không gian không biết gấp bao nhiêu lần, đã có thể tương đương với nạp vật vật thế giới rồi.

Nghiên cứu Họa Tiên một hồi, biết thực lực của hắn bây giờ nghiên cứu không ra cái gì, Nhiếp Vân liền không nghĩ nhiều nữa, theo sát ở sau lưng mọi người, tăng thêm tốc độ bay vút đi.

Thời điểm tới còn phải quan sát khắp nơi, lúc trở về thì không cần nữa, tốc độ nhanh hơn không ít, chỉ nửa ngày mọi người liền thấy ánh mặt trời, rời khỏi sơn động, lần nữa trở lại sơn cốc.

- Chư vị, ta còn có chút chuyện riêng phải xử lý, tạm thời không trở về tông môn, vì vậy cáo từ!

Trở về mặt đất, La Hạo liền ôm quyền.

- Ta cũng có chút chuyện phải xử lý, gặp lại sau!

Triệu Nhiễm theo sát nói.

- Ta cũng cáo từ...

Ở trong Họa giới, khắp nơi đều là nguy hiểm, mọi người còn có thể chân thành hợp tác, nhưng đến ngoại giới, liền khó mà nói, tất cả mọi người biết điểm này, nên từng cái cáo từ.

Nhiếp Vân cũng không ngăn trở, hắn cũng không muốn đồng hành với những người khác, lúc này không nói nhiều, kêu gọi Thần thú phi hành tới.

Thần thú phi hành này dựa theo mệnh lệnh của hắn, cũng không đi xa, nghe được kêu gọi liền bay tới, một người một thú nhanh chóng bay về phía Hỏa Thần thành.

Còn chưa tới Hỏa Thần thành, bàn tay động một cái, một ngọc phù truyền tin xuất hiện ở lòng bàn tay.

- Nhiếp Vân, sư phụ trở lại rồi, nói muốn gặp ngươi!

Một nhóm chữ xuất hiện.

Là Bích Nhi truyền âm.

Sư phụ rrong miệng nàng, chính là Bích Lạc tiên tử, lần trước sau khi ở Hỏa Thần tông Tàng Thư khố đột phá, liền không thấy nữa.

- Ta sắp đi Hồng Hà vực, gặp Bích Lạc tiên tử cáo từ cũng tốt!

Chuyện Hạo Viên trưởng lão kết thúc, Nhiếp Vân tính toán đi Hồng Hà vực tìm Đạm Đài Lăng Nguyệt, nếu Bích Lạc tiên tử trở lại, liền đi qua cáo từ nàng.

Sơn cốc cách Hỏa Thần thành không xa, thời gian không lâu liền thấy thành phố to lớn xuất hiện ở trước mắt, ở chỗ này hắn không có dừng lại, trực tiếp bay về phía Hỏa Thần tông.

- Nhiếp Vân tham kiến Bích Lạc trưởng lão, chúc mừng trưởng lão tu vi đột phá!

Đi tới tông môn, lệnh bài trưởng lão Bích Lạc tiên tử cho hắn vẫn còn, không tốn quá nhiều công phu liền đến chỗ ở của thầy trò Bích Nhi, gặp được Bích Lạc tiên tử.

Hơn nửa tháng không thấy, Bích Lạc tiên tử tựa hồ lại có tinh tiến, trước kia thấy nàng, tùy thời có thể cảm nhận được lực lượng cường đại, thời gian lâu dài sẽ sinh ra áp lực rất lớn.

Bây giờ bất đồng, nàng giống như dung hợp lại những lực lượng này, không còn mủi nhọn như trước kia, cho người ta một loại cảm giác như cô nương nhà bên cạnh.

- Có thể có hôm nay, còn phải đa tạ Ngọc Trản Lưu Ly Tử của ngươi!

Bích Lạc tiên tử cũng không phủ nhận, cười nhạt.

Nhất tiếu bách mị sinh, bách hoa vô sắc!

Không hổ là mỹ nhân cùng cấp bậc với Đạm Đài Lăng Nguyệt, mất đi mủi nhọn trước kia, nhất cử nhất động đều cho người một loại cảm giác cảnh đẹp ý vui.

- Khách khí, lần này tới, là muốn cáo từ trưởng lão! Ở chỗ này quấy rầy nhiều ngày, cũng nên rời đi rồi!

Nhiếp Vân ôm quyền nói.

- Cáo từ? Nhanh như vậy đi liền?

Bích Lạc tiên tử sửng sốt, do dự một chút, ngọc thủ lộn một cái, một thanh trường kiếm xuất hiện ở lòng bàn tay.

- Lần này đi ra ngoài, ta may mắn lấy được một thanh trường kiếm, biết ngươi am hiểu dùng kiếm, liền đưa cho ngươi, Thiên Ngoại Tinh Thần Thạch luyện chế thành, hết sức vững chắc, chờ ngươi tiến vào Hoàng cảnh, dùng Thiên Địa Huyền Hoàng khí dễ chịu, có thể một mực sử dụng, khi Thiên Địa Huyền Hoàng khí đủ, lên cấp thành Thần binh Hoàng cảnh viên mãn cũng không phải vấn đề!

- Cái này...

Không nghĩ tới đối phương đưa mình một thanh kiếm, Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

- Cầm đi, ân tình của ngươi đối với thầy trò ta, ta không biết báo đáp như thế nào, nếu như không chấp nhận, ta thật không có biện pháp!

Bích Lạc tiên tử cười nói.

- Cúng kính không bằng tuân mệnh, đa tạ tiên tử!

Thấy thái độ của đối phương kiên quyết, Nhiếp Vân nhận lấy kiếm.

Nhẹ nhàng trảo chuôi kiếm, một cổ cảm giác chích nhiệt lan tràn toàn thân, để cho bắp thịt không tự chủ được nhảy lên.

Không cần rút kiếm, cũng biết đây là một thanh hảo kiếm, vượt qua tất cả binh khí mà dĩ vãng hắn đã dùng.

- Tinh Thần kiếm? Tên rất hay!

Cúi đầu nhìn, ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Trên vỏ kiếm có khắc hai chữ Tinh Thần, mang theo khí tức Đại Đạo hỗn nguyên, không cần nhìn cũng biết người luyện chế thanh kiếm này, ít nhất là cường giả Hoàng cảnh viên mãn!

- Thanh kiếm này bây giờ là Vương cảnh viên mãn, phù hợp thực lực của ngươi bây giờ, đợi ngươi tiến vào Hoàng cảnh, có thể dùng Thiên Địa Huyền Hoàng khí ân cần săn sóc, thực lực sẽ gia tăng gấp mấy lần!

Bích Lạc tiên tử khẽ mỉm cười.

- Cám ơn!

Nắm Tinh Thần kiếm, Nhiếp Vân càng cảm thấy thích.

Thu kiếm vào thế giới nạp vật, dùng Thiên Địa Huyền Hoàng khí bao bọc, lần nữa nhìn về phía Bích Lạc tiên tử, tràn đầy cảm kích.

------oOo------

Chương 2944: Luyện hóa Chức Nữ toa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối phương nói nhẹ nhàng, may mắn lấy được, nhưng hắn biết, thanh kiếm này vô luận dài ngắn, lớn nhỏ, trình độ cứng cáp đều hoàn mỹ khế hợp với hắn, chỉ bằng vào điểm này, cũng biết không có đơn giản như vậy.

- Từ nơi này về Phổ Thiên hoàng triều ở Vân châu, còn có một khoảng cách rất lớn, Thần giới rộng lớn, thực lực của ngươi bây giờ khẳng định có nhiều bất tiện, Chức Nữ toa này là năm đó ta tự tay luyện chế, bây giờ nương theo thực lực ta gia tăng, cũng không dùng được, đưa cho ngươi a!

Bích Lạc tiên tử điểm ngón tay một cái, Chức Nữ toa xuất hiện ở trước mặt.

- Cái này không được, món lễ vật này thực quá lớn, ta không thể tiếp nhận!

Nhiếp Vân vội vàng lắc đầu.

Chức Nữ toa này trước hắn ngồi qua, Thần binh Hoàng cảnh đỉnh phong, hết sức trân quý, Bích Lạc tiên tử hao tốn không biết thời gian bao lâu mới luyện chế thành công, mình sao có thể nhận!

- Chớ vội cự tuyệt, thật ra thì cho ngươi vật này, ta cũng có tư tâm!

Tựa hồ sớm biết hắn sẽ cự tuyệt, Bích Lạc tiên tử cười một tiếng.

- Tư tâm?

- Ân, tình huống của ta bây giờ ngươi cũng biết, Hỏa Độc xâm lấn,

mặc dù lần này đột phá, cộng thêm đan dược của ngươi, có thể để cho tuổi thọ lần nữa gia tăng một ít, nhưng mà nhiều nhất chỉ có thể kéo dài năm năm! Năm năm nói không ngắn, nhưng đối với người tu luyện chúng ta mà nói, thoáng một cái liền qua! Cho nên Chức Nữ toa trân quý ta đã không cần, để lại cho Bích Nhi nói, thực lực của nàng nông cạn, ta sợ hoài bích có tội, ngược lại mang đến phiền toái! Lại nói, cũng sớm chuẩn bị cho nàng bảo vật, vật này đối với nàng không thích hợp!

- Hơn nữa, ngươi bây giờ rời đi, nếu như sau này tìm được phương pháp giải quyết Hỏa Độc cho ta, nhưng không cách nào chạy về cứu chữa, chẳng phải nguy rồi sao? Cho ngươi Chức Nữ toa, ngươi có thể nhanh chóng trở lại, không phải vẹn toàn đôi bên sao?

Bích Lạc tiên tử nói.

- Cái này...

Nhiếp Vân không lời chống đở.

Từ khi bắt đầu chữa trị cho nàng, cũng biết người con gái trước mắt này đối với sinh tử đã không thèm để ý, nói như vậy là cố ý, muốn để cho mình an tâm.

Lấy, cảm thấy có chút ngượng ngùng, không lấy, nói cũng nói đến mức này, không cầm chẳng phải nói không muốn chữa trị cho nàng sao?

- Vô cùng cảm kích, sau này có thể tìm được phương pháp giải quyết Hỏa Độc trong cơ thể ngươi, Nhiếp Vân nhất định dụng hết toàn lực!

Sắc mặt của Nhiếp Vân ngưng trọng.

- Còn có một việc, hy vọng ngươi có thể đáp ứng!

Thấy kiên định trong ánh mắt hắn, Bích Lạc tiên tử âm thầm gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ ảm đạm:

- Sau khi ta mất, hy vọng ngươi có thể chiếu cố Bích Nhi một chút, nàng làm người đơn thuần, ta sợ sau khi chết sẽ bị người khác khi dễ!

- Yên tâm đi, Bích Nhi cũng là bằng hữu của ta, có chuyện gì, chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn!

Nhiếp Vân cam kết.

Ban đầu trị liệu Hỏa Độc cho Bích Nhi, thiếu chút nữa bị cắn trả mà chết, Bích Lạc tiên tử làm sư phụ, Hỏa Độc trong cơ thể càng cường đại hơn, hắn không có bất kỳ lòng tin, nếu thật không cứu được đối phương... Chiếu cố Bích Nhi một chút là phải.

Trước không nói đối phương thỉnh cầu, chỉ nói mình và Bích Nhi là bằng hữu, Chí Hào tướng quân trợ giúp nhiều bao nhiêu, liền không thể bỏ mặc được.

Dĩ nhiên, có thể giải quyết Hỏa Độc trong cơ thể Bích Lạc tiên tử là tốt nhất, hết thảy sẽ không còn là vấn đề.

- Bây giờ nàng gia tăng tu vi, Hỏa Độc nhất định càng đáng sợ hơn, xem ra chỉ có thể đạt tới Hoàng cảnh, lại nghĩ biện pháp!

Biết chuyện không gấp được, Nhiếp Vân liền yên lòng.

Hỏa Độc cường đại, thực lực của hắn bây giờ gánh không được cắn trả, chỉ có thể đạt tới Hoàng cảnh lại nghĩ biện pháp!

- Cáo từ!

Nên nói cũng nói xong, Nhiếp Vân không dừng lại nữa, cáo từ Bích Lạc tiên tử, Chức Nữ toa nhẹ nhàng run lên, bay ra Hỏa Thần thành.

Thời điểm Bích Lạc tiên tử cho hắn, đã hủy bỏ khống chế Chức Nữ toa, luyện hóa cũng không khó khăn.

Sau khi luyện hóa mới biết món bảo vật này đáng sợ, cho dù thực lực như hắn lái, phi hành cũng nhanh hơn Thần thú mấy chục lần!

Hoàng cảnh đỉnh phong, mặc dù không phải Thần binh chiến đấu, nhưng lực phòng ngự lại hết sức kinh người, cho dù gặp phải cường giả Hoàng cảnh hậu kỳ, Chức Nữ toa này bay tới cũng có thể tươi sống đụng chết.

Không thể không nói, cái này không chỉ là một món Thần binh phi hành, cũng là một đại sát khí.

- Sợ rằng Bích Lạc tiên tử cũng nghĩ đến điểm ấy, mới cho ta món bảo vật này!

Nhiếp Vân cảm kích.

Mình có thể nghĩ đến, đối phương khẳng định cũng có thể nghĩ đến, tiện tay tặng bảo vật trân quý như vậy, nhất định là sợ mình ngoài ý muốn, tương đương với cho một lá bùa hộ mạng.

Có Chức Nữ toa phi hành, tốc độ so với trước nhanh hơn quá nhiều, mấy chục cái hô hấp liền đến Hỏa Thần đấu giá tràng.

- Thiếu gia!

Còn chưa tìm được Ngụy Bất Tân, chỉ thấy một bóng người bay vút tới, thấy hắn mặt đầy kích động.

- Ngươi khôi phục thực lực?

Nhiếp Vân cười nói.

Đi tới chính là Viên Cửu, trước bị Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ dây dưa, sống không bằng chết, thực lực trăm không còn một, lúc này giải quyết bệnh cũ, hơn nữa khoảng thời gian này khôi phục, một cổ khí tức cường đại ẩn núp ở trong cơ thể, tùy thời có thể bộc phát ra.

Nhìn dáng dấp cho dù không có hoàn toàn khôi phục, cũng không xê xích gì nhiều.

- Khôi phục không sai biệt lắm, chỉ kém một chút cuối cùng!

Viên Cửu nói.

- Vậy thì tốt!

Vốn tưởng rằng đối phương còn phải cần một khoảng thời gian, cùng lắm thì mình chờ ở chỗ này, bây giờ không cần chờ, tự nhiên tốt nhất.

- Nhiếp Vân đại nhân, ngươi đến rồi!

Hai người vừa mới nói đôi câu, chỉ thấy Ngụy Bất Tân một đường chạy tới.

Biết vị đại gia này trở lại, cao hứng nhất có thể không phải Viên Cửu, mà là hắn.

Hắn biết chỉ cần đi theo sau lưng vị đại gia này, thì có tiền đếm không hết.

- Chuyện ta để cho ngươi tra thế nào rồi?

Hỏa Thần đấu giá tràng là thị trường giao dịch lớn nhất cả Hỏa Thần vực, tiếp xúc nhiều người, tin tức linh thông, tin tức đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt có thể ở Hồng Hà vực chính là bọn họ tra được, Nhiếp Vân để cho hắn tra hỏi vị trí cụ thể, không biết có tin tức chưa.

- Tạm thời còn không có, bất quá người ngươi muốn tra, khẳng định vẫn còn ở Hồng Hà vực!

Ngụy Bất Tân gãi đầu, có chút ngượng ngùng.

Mặc dù có sinh ý lui tới với Hồng Hà vực, nhưng đó dù sao cũng là thế lực của những địa phương khác, chỉ biết là tiến vào nơi này, còn cụ thể ở địa phương nào, lại không có tra được.

------oOo------

Chương 2945: Đệ đệ tiến bộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta tính toán tự mình đi Hồng Hà vực một chuyến, ngươi cho ta bản đồ của Hồng Hà vực đi!

Đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt tất nhiên sẽ ngụy trang, muốn tìm được không đơn giản như vậy, Nhiếp Vân cũng không có trông cậy vào hắn có thể nhanh chóng tìm được, nghe nói như vậy, cũng không có mất mác gì, mà mở miệng nói.

- Bản đồ của Hồng Hà vực? Cái này đơn giản, ta có thể giúp ngươi tìm một bản đồ quân sự, so với bên ngoài bán càng thêm cặn kẽ!

Ngụy Bất Tân thấy đối phương không trách tội, cũng không nói thu tiền lại, liền thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói.

Bản đồ dân sự rất đơn giản, bình thường ghi chú thành trấn, sơn xuyên, con sông trọng yếu, về phần tình huống chi tiết thì kém rất nhiều, bản đồ quân sự lại khác, ngay cả độ cao của sơn mạch, chiều rộng, độ sâu của dòng sông cũng ghi chú, hơn nữa mỗi mười năm một lần thống kê sửa đổi, chẳng những cặn kẽ còn vô cùng chính xác!

Chỉ bất quá bản đồ quân sự hết sức bí mật, không cho phép người bình thường mua bán, không có quan hệ lợi hại là khó có thể lấy được.

Nhưng Ngụy Bất Tân thân là lão bản của Hỏa Thần đấu giá tràng, ở Hỏa Thần tông địa vị chỉ dưới trưởng lão, có thể tìm được loại cấp bậc bản đồ này không khó.

Hỏa Thần tông cùng Hồng Hà vực tiếp giáp nhau, bây giờ nhìn như hữu hảo, không có chiến sự gì, nhưng phòng ngừa lẫn nhau là chuyện cần thiết.

Thời gian không lâu, Ngụy Bất Tân cầm bản đồ tới, là một quyển trục không lớn, vừa mở ra, một bộ hình vẽ lập tức di động ở trước mặt mọi người, tựa như hình nổi.

- Không tệ!

Nhiếp Vân gật đầu, thu bản đồ vào thế giới nạp vật.

Có bản đồ này, đi Hồng Hà thành sẽ trở nên vô cùng đơn giản.

- Có tin tức đưa tin cho ta, ước định trước kia vẫn có hiệu lực, bất quá nếu như ta tìm được các nàng trước ngươi, tiền phía sau liền không có!

Nhiếp Vân nói.

- Vâng!

Ngụy Bất Tân liền vội vàng gật đầu.

- Sau này còn gặp lại!

Xử lý xong chuyện bên này, Nhiếp Vân đang không ngừng nghỉ, ném Chức Nữ toa ra, để cho Viên Cửu lái, hai người bay về phía Hồng Hà vực.

Hoàn Vũ Thần giới mênh mông vô biên, Cửu Châu Thập Địa cách nhau cực xa, mặc dù tốc độ của Chức Nữ toa rất nhanh, nhưng muốn bay đến Hồng Hà thành, vẫn cần đến gần mười ngày.

Viên Cửu khu động Chức Nữ toa, Nhiếp Vân rảnh rỗi, đang muốn tĩnh tâm tu luyện, đột nhiên tâm thần động một cái, từ tại chỗ biến mất.

Xuất hiện lần nữa đã ở trong thế giới nạp vật.

- Ca ca!

Nhiếp Đồng đi tới.

Sau khi Nhiếp Đồng cứu trở về từ phòng đấu giá, hắn tiến vào thế giới nạp vật tu luyện Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, lúc này chắc là tu luyện xong.

- Ngươi... Đạt tới Vương cảnh viên mãn?

Thấy đệ đệ đi tới bên cạnh, Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

Lực lượng toàn thân đệ đệ viên mãn như ý, giống như bảo kiếm núp ở trong vỏ. Mặc dù nhìn ánh sáng ảm đạm không ít, trên thực tế lại càng đáng sợ hơn! Bởi vì ai cũng không biết một khi ra khỏi vỏ, sẽ lộ ra ánh sáng kinh thế như thế nào.

- Ân!

Nhiếp Đồng gật đầu.

- Biến thái...

Nhiếp Vân không khỏi nói.

Tốc độ đệ đệ lên cấp thật là để cho người ta chóng mặt, trước bất quá Vương cảnh đỉnh phong, bây giờ mới bao lâu? Đã đạt tới viên mãn!

Mình tăng lên tu vi tốc độ cũng không chậm, nhưng so với đệ đệ lại kém không ít!

- Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm luyện thành bao nhiêu kiếm rồi?

Đối với hắn tiến bộ, Nhiếp Vân cũng quen rồi, hỏi tiếp.

Hắn bế quan tu luyện mục đích là luyện tập Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, bây giờ không biết tu luyện bộ kiếm pháp này tới trình độ nào, lại luyện thành mấy chiêu.

- Phá Diệt Tinh Thần, Truy Tinh Trục Nhật, Kiếm Chỉ Thương Thiên... Ba chiêu kiếm pháp này ta đã luyện thành!

Nhiếp Đồng đắc ý.

- Tất cả đều luyện thành?

Nhiếp Vân lần nữa im lặng.

Ban đầu hắn tu luyện ba chiêu kiếm pháp này, nếu không phải thiên phú Kiếm Đạo sư lên cấp, chiêu thứ ba Kiếm Chỉ Thương Thiên đầu cơ trục lợi, thì căn bản là không thể luyện thành, lúc này mới bao lâu, đệ đệ liền thành công?

- Đúng vậy, không tin xem kiếm!

Cổ tay Nhiếp Đồng run lên, trường kiếm hóa thành một đạo kiếm mang, thẳng tắp đâm tới.

Kiếm pháp mang vị đạo Phá Diệt Tinh Thần, một kiếm tự nhiên, tựa như Thiên Địa sụp đổ, cho dù Nhiếp Vân cực kỳ quen thuộc, vẫn cảm thấy bị áp bách mãnh liệt.

- Tốt!

Chỉ nhìn một cái, Nhiếp Vân biết đối phương đã luyện kiếm pháp đến đại thành, lúc này cũng không tránh né, lấy chỉ làm kiếm, nhẹ nhàng rạch một cái.

Leng keng leng keng!

Toàn bộ kiếm chiêu của Nhiếp Đồng bị ngăn cản ở bên ngoài.

- Ca ca lợi hại a... Bất quá phải cẩn thận, ta cũng sẽ không giữ lại thực lực!

Thấy ca ca ngay cả kiếm cũng không lấy ra, dùng ngón tay ngăn trở hắn tấn công, lòng háo thắng của Nhiếp Đồng sinh ra, trong lúc nhất thời kiếm mang như điện, uyển như mây gió. Nhiếp Vân cũng không nhượng bộ chút nào, chung quanh thân thể phòng ngự giọt nước không lọt.

Không biết bao lâu, hai người lắng xuống, Nhiếp Đồng ném kiếm một cái, nhìn về phía ca ca tràn đầy vô lực.

- Ca ca, ngươi nói ta tiến bộ mau, nhưng so với ngươi còn kém rất xa...

Hắn là Vương cảnh viên mãn, lại phối hợp Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, ngay cả Hoàng cảnh sơ kỳ cũng có thể tùy tiện chém giết, nhưng so với ca ca, vẫn chỉ có phần bị ngược đãi.

- Nơi này là thế giới nạp vật, ta chiếm ưu thế rất lớn, lại nói, Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm là ta truyền thụ cho ngươi, từng chiêu từng thức biết quá rõ, ngươi muốn thắng được ta dĩ nhiên không thể nào...

Nhìn vẻ mặt của hắn, Nhiếp Vân nở nụ cười, ngón tay chỉ về phía trước, một đám mây chữ xuất hiện ở trước mắt.

- Đây là một bộ thân pháp ta vừa mới học được, ngươi có thể thử tu luyện một chút! Bất quá muốn luyện thành, cần Hỏa Thần khí của ta!

Đối với đệ đệ, hắn không có bất kỳ giấu giếm, viết ra Minh Hỏa Cửu Biến, Minh Hỏa thân pháp mới vừa học.

Hai bộ công pháp này cần huyết mạch tinh thuần nhất của Hỏa Thần tông mới có thể tu hành, hắn không có loại huyết mạch này, dùng Diễm Hỏa khí tiến hóa thành Hỏa Thần khí có thể thay thế, chỉ cần cho đệ đệ đầy đủ Hỏa Thần khí, chắc có thể luyện thành.

- Trong nháy mắt tăng lên chín lần tốc độ? Cái này... thật hay giả?

Nhìn xong miêu tả, con mắt Nhiếp Đồng trợn tròn, con ngươi sắp rơi trên đất.

Trong nháy mắt tăng lên chín lần tốc độ, vượt qua tưởng tượng của hắn.

- Đương nhiên là thật, ngươi thử một chút, nhìn có thể luyện được không?

Rót vào trong cơ thể Nhiếp Đồng một đạo Hỏa Thần khí, cả người hắn giống như biến thành Hỏa Thần, toàn thân thiêu đốt hỏa diễm hừng hực.

- Ân? Đạo hỏa diễm này... sao thấy nhỏ yếu như vậy?

------oOo------

Chương 2946: Hồng Hà thành (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Làm xong những thứ này, Nhiếp Vân đang định tạm thời rời đi không quấy rầy đệ đệ tu luyện, đột nhiên nhíu mày, sửng sốt.

Bên ngoài thân đệ đệ thiêu đốt hỏa diễm, nhìn như hung mãnh, thực tế không tinh thuần chút nào, đừng nói so với mình, coi là so với đám người La Hạo cũng kém rất xa.

Dựa theo độ tinh thuần huyết mạch của Hỏa Thần tông tới bày tỏ mà nói, loại cấp bậc hỏa diễm này, ngay cả đệ tử ngoại môn cũng không bằng, đừng nói hạch tâm.

- Ca ca... Ta giống như không luyện được, độ tinh khiết của hỏa diễm không đủ, lực lượng không cách nào quán thông...

Nhiếp Vân đang nghi hoặc, Nhiếp Đồng ngừng lại, mặt cười khổ đứng dậy.

Sử dụng Hỏa Thần khí thiêu đốt hỏa diễm, mặc dù Diễm Hỏa khí càng cường đại hơn, nhưng cách tu luyện bộ Minh Hỏa Cửu Biến này còn kém một ít, căn bản không luyện được.

Độ tinh thuần không đủ, lực lượng không cách nào quán thông, coi là tu luyện cố gắng nữa cũng uổng công.

- Còn có chuyện như vậy... Không luyện được coi như thôi a...

Nhiếp Vân tu luyện rất đơn giản, cho rằng Nhiếp Đồng thiên phú không kém hắn cũng có thể tùy tiện luyện thành, bây giờ mới biết, căn bản không có đơn giản như vậy.

- Khó trách Hạo Viên trưởng lão thiết kế không phải đệ tử hạch tâm

thì không thể vào Họa Tiên, nguyên lai hắn sớm biết Minh Hỏa Cửu Biến không có huyết mạch tinh thuần là không thể nào luyện thành!

Nhiếp Đồng không luyện được, hắn rốt cuộc biết vì sao Hạo Viên trưởng lão chỉ để cho đệ tử hạch tâm của Hỏa Thần tông vào di tích.

- Không luyện được coi như thôi, ta tìm cơ hội nhìn xem có thể thay đổi một chút hay không, để cho người bình thường cũng thích hợp tu luyện!

Biết nguyên nhân căn bản, Nhiếp Vân không cưỡng cầu nữa.

Minh Hỏa Cửu Biến, Minh Hỏa thân pháp là lợi dụng Hỏa Thần huyết mạch, sinh ra hiệu quả tốc độ chợt tăng, không có loại hỏa diễm này, là không thể nào luyện thành.

Nếu Nhiếp Đồng không có loại huyết mạch này, không cách nào tu luyện, vậy tạm thời không luyện, mình tu luyện trước, chờ thông hiểu đạo lí bộ thân pháp này, nhìn xem có thể cải tiến hay không, không sử dụng hỏa diễm cũng có thể tu luyện!

Dù công pháp huyền ảo như thế nào, nhưng chỉ cần nghiêm túc nghiên cứu, khẳng định cũng có thể sửa đổi.

Bất quá, bằng vào thực lực trước mắt, nhất định là không làm được, chỉ có thể chờ thực lực tiến thêm một bậc, đạt tới Hoàng cảnh thậm chí cao hơn lại nói.

Không cách nào tu luyện Minh Hỏa Cửu Biến, Nhiếp Vân lấy ra một ít bảo vật phân cho đệ đệ, trợ giúp hắn tăng lên thân thể.

Thấy đệ đệ không ngừng tiến bộ, Nhiếp Vân cũng không trễ nãi thời gian, bắt đầu tu luyện.

Mười ngày ngồi chờ thì rất dài, nhưng dùng để tu luyện, lại cơ hồ không cảm giác được, đảo mắt tức qua.

Hồng Hà thành, trong Hồng Hà tửu lâu.

Trong một sương phòng, mấy bóng người ngồi ngay ngắn ở trong đó.

- Lão bản, Hỏa Thần Tệ cùng Hồng Hà tinh thạch đổi tỷ lệ như thế nào? Lại ở địa phương nào có thể đổi?

Trên bàn rượu, một thanh niên ngồi ở chủ vị nhìn về phía lão bản hỏi.

Chính là Nhiếp Vân, đi tới nơi này, hắn liền nghe được Hồng Hà vực sử dụng kim tệ không phải là Hỏa Thần Tệ, mà là Hồng Hà tinh thạch.

Loại tinh thạch này là đặc sản của Hồng Hà vực, chỉ có ở chỗ sâu dưới đáy sông mới có thể đào được, số lượng thưa thớt.

Chính vì vậy, giá trị của Hồng Hà tinh thạch rõ ràng cao hơn Hỏa Thần Tệ không ít. Trước mắt một bàn thức ăn này, nếu như ở Hỏa Thần thành mà nói, ít nhất cần phải hao phí mấy ngàn Hỏa Thần Tệ, nhưng sử dụng Hồng Hà tinh thạch tính tiền, hơn mười viên liền có thể giải quyết.

- Hỏa Thần Tệ cùng Hồng Hà tinh thạch đổi tỷ lệ là một so với hai trăm. Nói cách khác hai trăm Hỏa Thần Tệ đổi một viên Hồng Hà tinh thạch!

Lão bản mặt tươi cười:

- Nếu như vị thiếu gia này muốn đổi, đi Hạo Thiên lâu là được! Bất quá một ngày chỉ có thể đổi không vượt qua một nghìn Hồng Hà tinh thạch, quá nhiều thì rất khó!

- Hạo Thiên lâu? Hạo Thiên lâu một trong cửu đại thế lực?

- Đúng vậy, Hạo Thiên lâu là duy nhất trong cửu đại thế lực không có hoàng triều, không có tông môn, không tham dự tranh đoạt đại lục, chỉ làm ăn ở toàn bộ Thần giới, là cửu đại thế lực trung giàu có nhất! Truyền thuyết Tụ Bảo Các nổi danh trao đổi Thần thạch là tập đoàn tài chính đệ nhất thiên hạ, trên thực tế chân chính có tiền là Hạo Thiên lâu!

Nói đến đây lão bản thấp giọng:

- Hơn nữa còn có người nói, Tụ Bảo Các chẳng qua là con cờ Hạo Thiên lâu đẩy ra ngoài, tránh đi đạo lý cây to đón gió, trên thực tế, tất cả tiền vẫn là chảy đến trong Hạo Thiên lâu!

- Có chuyện như vậy?

Tụ Bảo Các hắn biết, lần trước bán đấu giá Ngọc Trản Lưu Ly Tử, vị Thu Minh quản sự kia chính là người của bọn hắn.

Tụ Bảo Các buôn bán Thần thạch khắp thiên hạ, nắm trong tay tài sản thiên hạ, bên ngoài được xưng so với Hạo Thiên lâu càng thêm có tiền, nếu quả thật như lão bản này nói, hai nhà chẳng qua là hai thế lực lớn bề ngoài, trong tối chỉ có một, như vậy Hạo Thiên lâu là cực kỳ đáng sợ!

Tiền có thể thông thần, trước ở Hỏa Thần vực hắn liền lợi dụng Hỏa Thần Tệ vô cùng vô tận thử được điểm này này.

Nếu Hạo Thiên lâu thật có tài sản đệ nhất thiên hạ, để cho những thế lực khác không kiêng kỵ cũng khó khăn.

Dĩ nhiên, đây chỉ là lão bản này suy đoán, không có bất kỳ căn cứ, Nhiếp Vân chẳng qua là tùy tiện cảm khái một câu, sẽ không tin tưởng mù quáng.

- Ta cũng chỉ là nghe nói mà thôi, nếu vị thiếu gia này muốn đổi tiền, Hạo Thiên lâu chẳng qua là một lựa chọn, người bình thường cả đời cũng kiếm không tới một nghìn Hồng Hà tinh thạch. Nhưng cũng có ít người cảm thấy một ngày chỉ có thể đổi bấy nhiêu, số lượng quá ít, từ đó lựa chọn một địa phương khác!

Lão bản biết chuyện liên quan tới chín đại thế lực, phải giữ mồm giữ miệng, nên không dây dưa đề tài này, cười nói.

Vị thiếu gia trước mắt này, vô luận cử chỉ, ngôn ngữ hay khí độ đều rất bất phàm, tất nhiên là nhân vật có mặt mũi, chính bởi vì nhìn ra điểm này, mới đợi ở trong sương phòng tự mình phục vụ, nếu

không, bằng vào thân phận lão bản Hồng Hà tửu lâu của hắn, mỗi khách nhân đều tự mình tiếp đãi mà nói, đã sớm tươi sống mệt chết rồi.

- Ân? Trừ Hạo Thiên lâu còn có những địa phương khác có thể đổi? Địa phương nào?

Nhiếp Vân hỏi.

- Địa Hạ thương hành!

Lão bản nói.

- Địa Hạ thương hành?

Nhiếp Vân gật đầu.

Chuyện như vậy trước hắn cũng gặp qua, rất nhiều địa phương đều có tổ chức ngầm, có quy tắc hoàn toàn bất đồng ngoại giới.

------oOo------

Chương 2947: Hồng Hà thành (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Địa Hạ thương hành đổi so với Hạo Thiên lâu thì cao hơn một chút, nhưng không bị một ngàn hạn chế, muốn đổi bao nhiêu thì đổi bấy nhiêu! Chỉ bất quá Hồng Hà tinh thạch của bọn họ có một phần lớn là tự mình khai thác, không có con dấu của thực lực sở tại! Loại tinh thạch này, thuộc về tiền tư, lưu thông sẽ tương đối phiền toái, bình thường phần lớn người không dám nhận!

Lão bản nói.

- Tiền tư? Tự mình khai thác?

Nhiếp Vân có chút không rõ.

- Hồng Hà tinh thạch là một loại quặng đặc thù sinh ra ở đáy sông Hồng Hà, các mỏ lớn chủ yếu đều bị Hồng Hà Môn nắm trong tay, sau khi khai thác luyện chế thành tiền tệ lưu thông, loại tinh thạch này là chính phủ khai thác, có dấu ấn đặc hữu của Hồng Hà Môn, lưu thông cực kỳ dễ dàng! Nhưng mọi việc đều có ngoại lệ, Hồng Hà vực kéo dài ức vạn dặm, địa phương phía dưới có Hồng Hà tinh thạch đếm không xuể, cho dù Hồng Hà Môn cường đại hơn nữa, cũng không thể nào hoàn toàn nắm trong tay!

- Cho nên liền xuất hiện một ít người lén khai thác, có thế lực, cũng có gia tộc, bọn họ tìm được một ít quặng mỏ nhỏ, không ngừng khai thác, sau đó tiến hành buôn bán tinh thạch!

- Loại tinh thạch này không được Hồng Hà Môn thừa nhận, không có con dấu đặc hữu, cho nên được gọi là tiền tư, giá trị mua bán kém hơn tiền quan, hơn nữa rất nhiều người không dám thu, sợ bị tra được, phiền toái sẽ không nhỏ!

Nhiếp Vân gật đầu:

- Tiền tư ở chỗ ngươi có thể sử dụng không?

- Dĩ nhiên, mặc dù ta chỉ là một lão bản tửu lâu, nhưng vẫn còn có chút môn lộ, nếu như thiếu gia có tiền tư, có thể yên tâm ở chỗ này tiêu phí!

Lão bản cười nói.

- Có thể ở chỗ này tiêu phí là tốt rồi, bất quá, tiền tư ta cũng không có, chỉ có Hỏa Thần Tệ, lão bản có thể thay ta tìm người đổi hay không?

Nhiếp Vân nói.

Đi tới nơi này phải tuân thủ quy tắc của nơi này, nếu Hồng Hà vực sử dụng Hồng Hà tinh thạch, chỉ có đổi, mới có thể làm việc thuận lợi.

- Đổi có thể, ta cũng có liên lạc với Địa Hạ thương hành, chỉ cần thiếu gia tin tưởng ta, ta có thể giúp một tay, chỉ bất quá…

Lão bản do dự một chút.

- Ha hả, thù lao không thiếu được, nói giá đi!

Thấy bộ dáng của đối phương, Nhiếp Vân liền biết muốn thù lao, cười nói.

Hỏa Thần Tệ của hắn đều là nguyên khí ngưng tụ thành, vô cùng vô tận, tốn hao nhiều hơn nữa cũng không đau lòng, cho chút chỗ tốt liền có thể giảm bớt không ít phiền toái, hắn sẽ vô cùng vui lòng đi làm.

Địa Hạ thương hành, nếu có thể tránh thoát Hồng Hà Môn đuổi bắt, nhất định bất phàm, thực lực của hắn bây giờ có hạn, vẫn chưa muốn tiếp xúc với thế lực này.

- Dựa theo ta bình thường ra giá, mỗi đổi một nghìn Hồng Hà tinh thạch, cần thu năm mươi viên coi như thù lao, nếu thiếu gia sảng khoái như vậy, ta chỉ thu bốn mươi viên!

Thấy đối phương là người sảng khoái, lão bản nở nụ cười:

- Bất quá phải nói trước với thiếu gia một câu, Địa Hạ thương hành đổi tỷ lệ cao hơn Hạo Thiên lâu một chút, là một so với hai một! Nói cách khác hai mươi Hỏa Thần Tệ mới có thể đổi một viên Hồng Hà tinh thạch! Hơn nữa còn là tiền tư, không phải tiền quan!

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Đi Địa Hạ thương hành đổi, hối suất cao, lại không thể đổi được tiền quan, một vào một ra, sẽ phải tổn thất không ít.

Bất quá, đối với Nhiếp Vân mà nói, không có vấn đề, chút tổn thất này không coi vào đâu.

- Thiếu gia muốn đổi bao nhiêu?

Lão bản hỏi.

Quả nhiên hắn đoán không sai, vị thiếu gia trước mắt này là người có tiền, nghe được tỷ lệ đổi hà khắc như vậy, lông mày cũng không nhíu một cái, xem ra lần này có thể kiếm không ít.

- Đến nơi này địa phương cần phải hao phí khẳng định không ít, trước đổi hai ngàn vạn đi!

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân nói.

- Hai ngàn vạn Hỏa Thần Tệ, hối suất là hai một, ước chừng chín vạn năm... Ta sẽ đi đổi ngay cho ngươi!

Lão bản nở nụ cười.

Quả nhiên là người có tiền, một hơi đổi hơn chín ngàn Hồng Hà tinh thạch, chỉ thù lao hắn liền có thể cầm được gần bốn ngày lợi nhuận của tửu lâu!

- Hơn chín vạn Hồng Hà tinh thạch?

Nghe được trị số đổi của hắn, Nhiếp Vân cười một tiếng, lắc đầu nói:

- Ta nói không phải hai ngàn vạn Hỏa Thần Tệ, mà là đổi hai ngàn vạn Hồng Hà tinh thạch!

- Ân?

Lão bản sợ hết hồn, thiếu chút nữa đặt mông ngồi dưới đất, dùng sức vuốt lỗ tai, như sợ nghe lầm.

- Ngươi không có nghe lầm, là hai ngàn vạn Hồng Hà tinh thạch!

Thấy bộ dáng của hắn như vậy, Nhiếp Vân lần nữa cười một tiếng.

Đến nơi này, hắn muốn tìm người, còn phải tìm cơ hội lẫn vào Hồng Hà Môn, nhìn có thể tìm được Hồng Hà linh quả hay không. Chỗ cần tiêu tiền không ít, đổi hơn chín vạn viên Hồng Hà tinh

thạch có thể làm gì?

- Hai ngàn vạn Hồng Hà tinh thạch? Tỷ lệ hai một... tương đương với bốn ức hai ngàn vạn Hỏa Thần Tệ...

Lão bản co quắp.

Đối với tiền vô cùng nhạy cảm, biết bốn ức Hỏa Thần Tệ đại biểu giá trị con người như thế nào.

- Nơi này là năm ức Hỏa Thần Tệ, ngươi cầm đi đổi, giữ lại thù lao của mình, tiền còn lại đưa ta là được!

Không để ý tới đối phương khiếp sợ. Nhiếp Vân lấy ra một Không Gian giới chỉ, tiện tay đưa tới.

Bên trong có năm ức Hỏa Thần Tệ.

- Cái này...

Nhận lấy giới chỉ, ngón tay lão bản run lên, khẩn trương thiếu chút nữa không có bắt được, hít sâu một hơi, rốt cuộc vững vàng lại tâm thần, lúc này mới cười khổ:

- Thiếu gia đưa ta nhiều tiền như vậy, không sợ ta một đi không trở lại sao?

Năm ức Hỏa Thần Tệ, có thể đổi hơn hai vạn Hồng Hà tinh thạch, vô luận đối với người nào cũng có áp lực rất lớn, cho dù hắn gặp qua không ít tiền, vẫn cảm thấy khẩn trương đến cổ họng bốc khói, như sợ sẽ không khống chế được mình, xoay người bỏ chạy.

Mặc dù Hồng Hà tửu lâu làm ăn rất nhiệt náo, nhưng nhiều tiền như vậy không có hơn mười năm là không cách nào tụ được, hơn nữa còn không tính tình huống bất lợi có thể phát sinh!

Mười năm, người nào cũng không thể bảo đảm cái gì, cho nên hắn cũng không cho rằng mười năm sau, hắn có thể kiếm được nhiều tiền như vậy.

- Ngươi có thể một đi không trở lại, ta không quan tâm, bất quá ta có thể lấy ra nhiều tiền như vậy, cho dù ngươi chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng có thể tìm được ngươi, lại nói... cho dù ta không tìm được, tùy tiện treo giải thưởng, chắc hẳn người muốn tìm ngươi sẽ không ít!

Nhiếp Vân cười nhạt.

------oOo------

Chương 2948: Hồng Hà thành (thượng) (3)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lòng người khó đoán, mặc dù năm ức Hỏa Thần Tệ đối với hắn mà nói không coi vào đâu, nhưng hắn cũng không muốn bị người đùa bỡn, đối phương nghiêm túc đổi Hồng Hà tinh thạch thì thôi, thật muốn cầm đi, mình có vô số loại biện pháp để cho hắn muốn sống không được, muốn chết không xong!

- Vâng!

Thấy nụ cười của thiếu niên, trong lòng lão bản chợt lạnh.

Hắn biết đối phương nói là thật, không nói những cái khác, chỉ tiện tay lấy ra nhiều tiền như vậy, cũng rất không bình thường, nhân vật như thế, muốn để cho hắn chết, cho dù trốn xa nữa cũng vô dụng!

Hai người là người của hai thế giới, căn bản không thể so sánh.

- Thiếu gia chờ, ta đi một chút sẽ trở lại!

Nhận rõ ràng địa vị, lão bản không dám do dự, vội vàng đi ra ngoài.

- Ca ca, bây giờ chúng ta muốn làm gì? Cũng không thể ngày ngày ở chỗ này chờ Lăng Nguyệt tẩu tẩu a!

Lão bản rời đi, Nhiếp Đồngngồi ở một bên không nhịn được hỏi.

Bọn họ đã tới Hồng Hà thành gần nửa ngày, ca ca lại không nhúc nhích, không có tính toán đi ra tìm chút nào, để cho hắn không nhịn được kỳ quái.

- Hồng Hà thành lớn như vậy, hơn nữa Đạm Đài Lăng Nguyệt rốt cuộc có tới nơi này hay không cũng chưa biết chừng, ngươi cảm thấy mù quáng đi tìm có thể tìm được sao?

Nhiếp Vân uống một ly rượu ngon, cười nói.

- Mù quáng đi tìm khẳng định không tìm được, bất quá chỉ ở chỗ này càng không tìm được a!

Nhiếp Đồng không hiểu.

- Ta chưa nói không đi tìm! Thời điểm tới ta đã xem qua bản đồ, Hồng Hà tửu lâu này là chỗ dừng chân lớn nhất của cả Hồng Hà thành, lão bản nhất định là có không ít mối giao tiếp, chỉ cần chúng ta ở nơi này, để cho bọn họ thay mặt tìm, so với chúng ta mù quáng đi tìm thì đơn giản hơn nhiều!

Thấy hắn không biết, Nhiếp Vân giải thích.

- Để cho bọn họ tìm? Đúng vậy, một khi đám người tẩu tẩu tới, tất nhiên sẽ tìm chỗ ở, bất kể ở chỗ nào, nhiều phi thăng giả như vậy tất nhiên làm người khác chú ý, để cho lão bản hỏi thăm những chuyện này, khẳng định đơn giản hơn chúng ta hỏi thăm nhiều...

Nhiếp Đồng biết rõ, mắt sáng rực lên.

Bọn họ tìm Đạm Đài Lăng Nguyệt, khẳng định không dễ dàng, để cho lão bản sinh trưởng ở địa phương này làm, tất nhiên đơn giản hơn không ít.

- Để cho lão bản đi tìm, bây giờ cách Mộc Thánh Tiết còn có một đoạn thời gian, chúng ta cũng không thể ngày ngày ở trong phòng không ra a!

Biết cách làm của Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng không hỏi thêm nữa, cười khổ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắn trời sinh tính hiếu động, lúc đầu hai chân hóa đá cũng kiên trì luyện kiếm là có thể nhìn ra!

Trước kia mới vừa tu luyện thời gian dài như vậy, một lần cũng không đi ra, bây giờ thật vất vả đến một thành phố lớn, đã sớm không tĩnh tâm tu luyện được, muốn đi ra ngoài dạo chơi.

- Dĩ nhiên sẽ không ngày ngày tránh ở trong phòng, ta tính toán đi Hồng Hà Môn một chuyến!

Trong mắt Nhiếp Vân chợt lóe sáng.

- Đi Hồng Hà Môn? Ngươi muốn chui vào? Cái này... chắc không dễ đâu!

Nhiếp Đồng sửng sốt một chút.

Hồng Hà Môn là nhất lưu tông môn, cùng Hỏa Thần tông không sai biệt lắm, bằng vào thực lực bây giờ, muốn chui vào nào có dễ dàng như vậy!

- Ta cũng đang suy nghĩ...

Nhiếp Vân gật đầu.

Hắn tiến vào Hồng Hà Môn là muốn tìm cơ hội lấy Hồng Hà linh quả, loại vật này vô cùng trân quý, muốn có được nào dễ dàng như vậy?

Hơn nữa, đường đường nhất lưu tông môn, bằng vào thực lực bây giờ, không có thân phận thích hợp, chui vào không thể nghi ngờ là người si nói mộng!

- Nhìn một chút Hồng Hà Môn gần đây có chiêu thu đệ tử không? Nếu như chiêu thu đệ tử, đến lúc đó có thể thử một chút... Chỉ bất quá, tỷ lệ thành công chưa chắc lớn!

Trầm tư chốc lát, cũng không nghĩ được biện pháp tốt, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là nói ra ý tưởng lúc đầu.

Ở trong sương phòng đợi thời gian không lâu, cơm còn chưa ăn xong, lão bản đã trở về, đưa tới một Không Gian giới chỉ

- Thiếu gia, đã đổi xong cho ngươi rồi...

Nhận lấy giới chỉ, Nhiếp Vân nhìn lướt qua, thấy số lượng không sai, gật đầu một cái, búng ngón tay, một viên tinh thạch tám cạnh xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Toàn thân Hồng Hà tinh thạch đỏ tươi, mang một khí tức đặc thù, bàn tay vuốt ve ở phía trên, cho người ta một loại cảm giác dịu dàng thư thích, tựa hồ có thể quét sạch mệt nhọc toàn thân.

- Tốt lắm, ngươi đi xuống trước đi! Không có phân phó không nên tới quấy rầy!

Nhờ đối phương giúp một tay tra tìm tin tức của Đạm Đài Lăng Nguyệt xong, lúc này Nhiếp Vân mới khoát tay một cái, trong đầu suy tư tin tức liên quan tới Hồng Hà Môn.

Hồng Hà Môn là tông môn lớn nhất Hồng Hà vực, do Hồng Hà lão tổ sáng lập.

Hồng Hà, được xưng Thánh Hà chữa thương, tắm ở trong đó, đối với thương thế, giải độc đều có chỗ tốt rất lớn.

Hồng Hà lão tổ tìm hiểu Đại Đạo, chính là loại trị liệu, tương cận thiên phú Mộc Sinh sư, xem ra những Hồng Hà tinh thạch này cũng có loại công hiệu ấy!

Chỉ bất quá, vật này nhiều nhất cho người ta cảm giác dịu dàng thư thích mà thôi, muốn trị liệu thương thế còn không đạt tới, so với Trị Liệu chi khí cũng kém rất nhiều, chớ nói chi là Mộc Sinh khí.

- Không biết Hồng Hà Môn tu luyện chân khí là dạng gì, có thể dùng Mộc Sinh đan điền bắt chước hay không!

Trong lòng động một cái.

Trước dùng đan điền phục chế Thôn Phệ chi khí, có thể giả Hoàng tử của Phổ Thiên hoàng triều.

Mượn hỏa diễm của Bích Nhi, có thể để cho Diễm Hỏa đan điền thả ra hỏa diễm của đệ tử hạch tâm Hỏa Thần tông.

Đan điền thần kỳ như vậy, có thể sao chép bắt chước chân khí của Hồng Hà Môn, mượn cái này lẫn vào trong đó hay không?

Chỉ bất quá đệ tử Hồng Hà Môn hắn một cái cũng chưa từng thấy, đối phương rốt cuộc có dạng chân khí gì, đến bây giờ cũng không biết.

- Ra dạo một chút đi!

Một mực ở trong phòng, nhất định là không thấy được đệ tử của Hồng Hà Môn, Nhiếp Vân mang Nhiếp Đồng, Viên Cửu đi xuống.

Kích thước của Hồng Hà thành tương đương Hỏa Thần thành, trình độ phồn hoa cũng không kém chút nào, đi ở trên đường phố, thực lực của hai người bọn họ cũng không cao, Viên Cửu lại có thể che giấu khí tức, nên không có làm người khác chú ý.

- Ca ca, bên kia có Binh Khí phô, chúng ta đi mua một thanh kiếm đi, kiếm của ta đã theo không kịp tu vi rồi!

Đi dọc theo đường phố một hồi, Nhiếp Đồng đột nhiên chỉ một cái.

Nghe nói như vậy, Nhiếp Vân thầm kêu xấu hổ.

Tu vi của đệ đệ đạt tới Vương cảnh viên mãn, kiếm trong tay hắn còn là lần trước mình cho, chỉ có Vương cảnh đỉnh phong, mặc dù có thể dùng, nhưng không cách nào hoàn mỹ phát huy thực lực.

------oOo------

Chương 2949: Mua kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đúng là nên đổi một thanh binh khí mới.

- Đi, đi qua nhìn một chút!

Binh Khí phô này tên là Hối Binh Các, trước hắn xem qua bản đồ, tựa hồ là nơi giao dịch binh khí lớn nhất Hồng Hà thành.

Chỗ này trừ Thần binh Hoàng cảnh, những binh khí khác muốn cái dạng gì cũng được.

Mấy người lững thững đi vào, trong quầy rộng rãi quả nhiên bày đầy các loại binh khí, hơn nữa từng cái cấp bậc không thấp.

- Mấy vị khách quan muốn mua dạng binh khí gì?

Một tiểu nhị chạy ra đón.

- Trường kiếm, nơi này của các ngươi có loại thích hợp không?

Nhiếp Vân hỏi.

- Mời qua bên này. Chúng ta có kiếm khu chuyên môn, bên trong dạng trường kiếm gì cũng có, bảo đảm ngươi hài lòng!

Điếm tiểu nhị cười một tiếng, dẫn đường ở phía trước.

Hối Binh Các chiếm diện tích rất lớn, các dạng binh khí vô số, nếu như không ai dẫn đường, chỉ tìm sợ rằng cũng phải tìm cả buổi sáng.

Đi theo sau lưng tiểu nhị tìm được kiếm khu, vừa tiến vào trong đó, ánh mắt đám người Nhiếp Vân nhất thời sáng lên.

Căn phòng trước mắt treo đầy các loại kiếm chỉ, tài liệu, hình dáng, cấp bậc… bất đồng, cái gì cần có đều có.

- Đi xem Thần binh Vương cảnh viên mãn đi!

Đối với trường kiếm cấp bậc thấp, Nhiếp Đồng không dùng được, Nhiếp Vân giao phó một câu, theo tiểu nhị đi tới khu vực trường

kiếm Vương cảnh viên mãn.

Không hổ là thị trường giao dịch binh khí lớn nhất toàn bộ Hồng Hà vực, mặc dù Vương khí viên mãn trân quý, nhưng ở chỗ này cũng có thể tìm được, chỉ bất quá số lượng không nhiều mà thôi.

- Chúng ta nơi này tổng cộng có ba trường kiếm Vương cảnh viên mãn, mời khách quan nhìn!

Tiểu nhị giới thiệu:

- Chuôi thứ nhất, dùng tinh thạch đặc thù ở Thần Nữ Phong luyện chế thành, dài ba thước ba tấc, nhẹ nhàng linh động, mỏng như cánh ve! Chuôi thứ hai...

Tiểu nhị cặn kẽ giới thiệu.

Ba thanh kiếm này, mặc dù an tĩnh đặt ở trong quầy, lại cho người một loại cảm giác chặt đứt không gian, không cần lên tay cũng biết uy lực bất phàm.

- Ba thanh kiếm này, là chúng ta từ Lôi Châu tổng bộ vận tới, những địa phương khác không mua được! Nếu như mấy vị khách quan muốn mua mà nói, có thể ưu đãi cho các ngươi!

- Lôi Châu tổng bộ? Thần Binh thành?

Nghe hắn nói Lôi Châu, Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

Hoàn Vũ Thần giới cửu đại thế lực, Thần Binh thành thuộc về một cái trong đó, tọa lạc ở Lôi Châu.

- Đúng vậy, tổng bộ của chúng ta ở Thần Binh thành, tất cả binh khí đều là từ Thần Binh thành đưa tới! Yên tâm đi, Hối Binh Các thành tín kinh doanh, chất lượng của mỗi một món binh khí đều có bảo đảm! Nơi giao dịch binh khí quy mô lớn như chúng ta, ở trong Thập Địa chỉ có hai nơi, ngay cả Hỏa Thần vực cương vực lớn hơn Hồng Hà vực cũng không có! Bọn họ giao dịch binh khí lợi hại nhất, cũng bất quá là Vương phẩm sơ kỳ, binh khí Vương cảnh viên mãn trừ nơi này, những địa phương khác căn bản không mua được!

Điếm tiểu nhị nói tới chỗ này, tràn đầy vẻ tự hào.

- Thì ra là như vậy!

Nhiếp Vân gật đầu.

Khó trách Hồng Hà thành không lớn hơn Hỏa Thần thành bao nhiêu, binh khí lại kém rất nhiều, đường đường Hỏa Thần đấu giá tràng, ngay cả một món Thần binh Vương cảnh viên mãn cũng không tìm được, nguyên lai Hối Binh Các này lệ thuộc Thần Binh thành!

Thần Binh thành, binh khí chi thành của Hoàn Vũ Thần giới, nơi đó có Luyện Khí sư tốt nhất, cũng có tài liệu tốt nhất, kỹ thuật tốt nhất!

Binh khí của phần lớn cường giả ở Thần giới đều là từ Thần Binh thành chảy ra.

Có thể mua được binh khí do Thần Binh thành chế tạo, là mơ ước của không ít người tu luyện.

- Nếu là của Thần Binh thành, nhất định phải mua!

Nhiếp Vân cười một tiếng, cẩn thận nhìn ba thanh trường kiếm trước mắt.

Chuôi thứ nhất khinh linh trong suốt, mỏng như cánh ve, chuôi thứ hai dầy cộm nặng nề như núi, là một trọng kiếm, chuôi thứ ba nhỏ dài thẳng tắp, ánh sáng nội liễm.

- Ca ca, ta muốn chuôi thứ ba!

Nếu Nhiếp Đồng mua binh khí, Nhiếp Vân sẽ để cho hắn cẩn thận so sánh, một lát sau đã làm ra lựa chọn.

- Tốt, chuôi này bao nhiêu tiền?

Xác định vật muốn mua, Nhiếp Vân hỏi.

- Khách quan thật là tinh mắt, chuôi kiếm này tên Tường Vi, đâm giấu lá hạ, mủi nhọn nội liễm... Là tốt nhất trong ba chuôi kiếm, tổng cộng mười bảy vạn tinh thạch!

Điếm tiểu nhị vội vàng giới thiệu.

- Mười bảy vạn? Không mắc! Lấy ra cho ta đi, ta muốn nhìn một chút!

Nhiếp Vân gật đầu.

Một thanh Thần binh Vương cảnh viên mãn, lại chỉ có mười bảy vạn, tính như vậy đúng là không mắc.

- Vâng!

Điếm tiểu nhị đi vào quầy kiếm lấy ra, Nhiếp Vân tay cầm vỏ kiếm, nhẹ nhàng rút một cái.

Đinh linh!

Thanh âm như rồng ngâm vang lên, hàn mang nổ bắn.

- Hảo kiếm!

Nhẹ nhàng rung một cái, lực lượng quán thông thân kiếm, không khí vạch ra một dấu vết, ánh mắt Nhiếp Vân sáng rực lên.

Thanh kiếm này so với Tinh Thần kiếm có thể hơi không bằng, nhưng so với trường kiếm Vương cảnh viên mãn bình thường, lại mạnh hơn nhiều lắm, cực kỳ thích hợp truyền lực lượng, loại kiếm chiêu uy lực vượt qua Thiên Đạo như Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, có thể được phát huy tốt hơn.

- Ngươi thử một chút!

Cổ tay run lên, ném kiếm cho đệ đệ.

Nhiếp Đồng nhận lấy trường kiếm, bước lên trước, kiếm mang tí tách két như gió, tiến thêm một bước, sơn xuyên sụp đổ, cuồng

phong bạo vũ!

Bây giờ Nhiếp Đồng đã có Đại Đạo thuộc về mình, kiếm chiêu cực kỳ đáng sợ, một chiêu tiếp theo một chiêu, càng ngày càng mạnh, nếu như cho hắn đủ thời gian cùng lực lượng tích góp uy thế mà nói, Nhiếp Vân cũng chưa chắc là đối thủ.

- Ca ca, ta muốn thanh kiếm này!

Liên tục đâm hai kiếm, Nhiếp Đồng ngừng lại, bàn tay nhẹ nhàng vuốt thân kiếm, kiếm như có linh, phát ra thanh âm rồng ngâm, sắc mặt vui mừng, cầm thân kiếm có chút yêu thích không buông tay.

- Thích là tốt rồi, tiểu nhị, tính tiền!

Thấy đệ đệ thích, Nhiếp Vân cũng không nói nhiều, bàn tay rạch một cái, đưa tới một cái Không Gian giới chỉ, trong đó vừa vặn có mười bảy vạn Hồng Hà tinh thạch.

- Đa tạ khách quan...

Tiểu nhị đang muốn nhận lấy giới chỉ, liền nghe được một loạt tiếng bước chân vang lên, ngay sau đó là tiếng quát to:

- Chậm!

Nói chuyện là một trung niên, sau lưng là một lão giả cùng một nữ nhân xinh đẹp.

Nữ lang mặc y phục bó sát người, cổ tay cùng bắp đùi lộ ra trắng như tuyết, trong ánh mắt cực kỳ kiều mỵ, rất là dụ người.

Lão giả ôm chặc vòng eo của nữ lang, ánh mắt nhìn chằm chằm ngực trắng như tuyết, thoáng qua một vẻ dâm tà.

- Sư phụ... thanh kiếm này ta vừa ý, ta muốn!

Nữ lang tựa vào trong ngực lão giả giãy dụa mấy cái, cái mông hấp dẫn dán chặc ở trước khố lão giả, chọc cho hắn một trận lửa nóng.

------oOo------

Chương 2950: Lưu Hạ trưởng lão

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Sư phụ?

Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt trợn to.

Quan hệ thầy trò? Nhìn không giống a...

- Tốt! Ngươi nói cái gì chính là cái đó!

Lão giả gật đầu một cái, ánh mắt nhìn về phía trung niên bên người:

- Kim Phó Các chủ, bán cho ta thanh kiếm này, bao nhiêu tiền quay đầu lại sẽ lấy tới cho ngươi!

- Lưu Hạ trưởng lão thích thanh kiếm này, đưa cho ngươi là được, còn muốn tiền gì chứ! Ta sẽ để cho người gói kỹ đưa qua cho ngươi!

Trung niên vội vàng gật đầu, quay người lại nhìn về phía tiểu nhị, nhướng mày, mang giọng ra lệnh:

- Miêu Dịch, còn không mau lấy kiếm tới!

- Cái này... Phó Các chủ, thanh kiếm này ta đã bán cho người khác...

Miêu Dịch sửng sốt một chút, vội vàng giải thích.

Hành hữu hành quy, vật đã bán cho thiếu niên trước mắt này, tiền cũng đã giao... Bây giờ đột nhiên nói không bán, đây không phải tự đào mộ chôn mình sao?

- Ngươi xem nếu không...

Ba!

Lời còn chưa nói hết, trên mặt Miêu Dịch xuất hiện năm dấu ngón tay, lảo đảo té ngã trên đất, mặt xưng phù như bánh bao lớn.

- Phế vật! Chẳng lẽ còn muốn ta dạy ngươi làm gì sao?

Tát lật đối phương, Kim Phó Các chủ không có một tia đồng tình, trong tiếng hừ lạnh, nhìn về phía đám người Nhiếp Vân, trong mắt mang cao cao tại thượng:

- Thanh kiếm này chúng ta không bán, còn dư lại hai thanh, các ngươi có thể tùy ý chọn, ta có thể làm chủ ưu đãi cho ngươi!

- Nếu như ta nói không thì sao?

Thấy đối phương vênh mặt hất hàm sai khiến, trong lòng Nhiếp Vân không khỏi chán ghét, hừ nói.

- Nói không, ngươi sẽ lập tức trở thành khách hàng không được hoan nghênh nhất của Hối Binh Các, sau này không cách nào ở Hối Binh Các mua được một món binh khí!

Kim Phó Các chủ lạnh lùng nói.

- Được, ta nói không!

Không để ý tới đối phương uy hiếp, Nhiếp Vân khoát tay không nói thêm nữa, Nhiếp Đồng hiểu ý tứ của ca ca, luyện hóa Tường Vi kiếm.

- Cái gì?

Không nghĩ tới có người dám cùng hắn nói “không”, sắc mặt của Kim Phó Các chủ trầm xuống, lông mày dựng lên, một đạo khí tức cường đại phá không bắn tới, giống như cuồng phong bạo vũ!

Hoàng cảnh trung kỳ đỉnh phong!

Phó Các chủ này lại có thực lực Hoàng cảnh trung kỳ đỉnh phong, không kém Ngụy Bất Tân chút nào.

- Không nói gì, chỉ nói là thanh kiếm này, ta mua định!

Sắc mặt không thay đổi, Nhiếp Vân căn bản không để ý tới uy áp của đối phương.

- Ngươi đã tìm chết, vậy cũng chớ trách ta không khách khí...

Thấy đối phương không tương nhượng chút nào, sắc mặt của Kim Phó Các chủ âm trầm giống như hàn băng, đột nhiên thân thể thoáng một cái, năm ngón tay như câu bắt tới!

Bàn tay của hắn màu vàng, chẳng biết lúc nào đeo lên một bao tay, phá không nắm tới, giống như quỷ ảnh.

Hô!

Nhiếp Vân không có nhúc nhích, một người khác động, thân thể thoáng một cái ngăn ở trước mặt, một quyền đánh về phía trước.

Viên Cửu!

Quyền này không có chút kỷ xảo nào, cũng không có bất kỳ khí thế, nhưng lại ngăn cản đối phương ở bên ngoài.

Ầm!

Quyền chưởng đụng nhau, Kim Phó Các chủ biến sắc, đăng đăng đăng đăng, liên tục lui về phía sau mấy bước, mép tràn ra máu tươi.

- Hoàng cảnh đỉnh phong?

Con ngươi co rụt lại.

Trước Viên Cửu vẫn ẩn núp khí tức, hắn thấy bất quá là thị vệ bình thường mà thôi, nằm mơ cũng không nghĩ tới, gia hoả nhìn cực kỳ bình thường kia, lại có thực lực như thế, hắn dụng hết toàn lực

cũng không cách nào chống lại!

Hô!

Ngăn trở một kích, Viên Cửu trở lại sau lưng Nhiếp Vân, khí tức lần nữa ẩn núp xuống, khôi phục bộ dáng thông thường.

Hắn chẳng qua là tùy tùng, phải làm tốt chuyện tùy tùng phải làm.

- Thị vệ Hoàng cảnh đỉnh phong... Xem ra không đơn giản!

Kim Phó Các chủ không dám xông lại, con ngươi loạn chuyển, suy tính được mất.

Khó trách thiếu niên trước mắt này dám nói như thế, chỉ sợ là thiếu gia của đại gia tộc nào! Nếu không, không thể nào một tùy tùng cũng là cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong!

- Có cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong làm thị vệ, xem ra cũng là đệ tử gia tộc! Ta là Hồng Hà Môn trưởng lão Lưu Hạ, không biết tiểu huynh đệ có thể nể mặt cùng nhau tới uống một chén hay không?

Thấy thực lực của Viên Cửu, Lưu Hạ trưởng lão cũng sửng sờ, ngay sau đó nở nụ cười, đi tới bên cạnh.

- Không cần, đây là tiền của chuôi Tường Vi kiếm này, cáo từ!

Đối với người như vậy, Nhiếp Vân không có hứng thú kết giao, xoay người rời đi.

- Không nên gấp gáp a!

Bàn tay khoác lên bả vai Nhiếp Vân, Lưu Hạ trưởng lão cười nhạt:

- Mới vừa rồi có nhiều đắc tội, cùng uống một ly, nhất tiếu mẫn ân cừu, không phải rất tốt sao?

- Không cần!

Thân thể thoáng một cái, như con lươn tránh thoát bàn tay của đối phương, Nhiếp Vân đi ra ngoài, một lát sau liền biến mất.

- Hừ! Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!

Thấy hắn rời đi, sắc mặt của Lưu Hạ trưởng lão âm trầm xuống, trong con ngươi thoáng qua một đạo sát ý.

- Trưởng lão...

Kim Phó Các chủ đang muốn nói chuyện, chỉ thấy Lưu Hạ trưởng lão khoát tay một cái:

- Yên tâm đi, mới vừa rồi ta đã để lại lạc ấn ở trên người hắn, vô luận đi xa nữa, cũng có thể tùy thời tìm được! Hừ, ta vừa ý gì đó, còn từ chưa không lấy được! Nếu tiểu tử này không biết điều, ta sẽ ra tay giải quyết, cho hắn biết người nào có thể đắc tội, người nào không đắc tội được!

- Ca ca...

Đi ra Hối Binh Các, Nhiếp Đồng nhìn ca ca đi ở phía trước, mặt nghi ngờ.

Tính cách của ca ca hắn biết, luôn không sợ chuyện, cũng không sợ lớn chuyện, sao hôm nay lại xoay người rời đi?

- Hắn lưu lạc ấn ở trên người ta, tự nhận là làm rất bí mật, không ai phát hiện!

Nhiếp Vân cười lắc đầu một cái:

- Yên tâm đi, nếu hắn lưu lại cái này, nhất định sẽ tới tìm chúng ta!

- Ân!

Nhiếp Đồng suy nghĩ một chút liền biết rõ, nơi này là Hối Binh Các, lại là địa phương hạch tâm của Hồng Hà thành, một khi thật chiến đấu, nhất định sẽ nháo rất lớn, đúng là không phải địa phương giải quyết ân oán.

Mua được kiếm, Nhiếp Đồng không có cần gì nữa, ba người tùy tiện đi dạo, đi ước chừng hai giờ, Nhiếp Vân đột nhiên ngừng lại, sắc mặt ngưng trọng.

- Đi theo ta!

Thân thể thoáng một cái, vọt ra ngoài.

Lưu Hạ trưởng lão để lại lạc ấn ở trên người hắn, có thể truy lùng, hắn cũng giống vậy, để lại lạc ấn ở trên người đối phương, chỉ cần cách gần, cũng có thể phát giác được.

Đối phương không hùng hổ dọa người thì thôi, hắn cũng lười để ý tới, nếu muốn đuổi theo tìm chết, chỉ có thể bồi bọn họ vui đùa một chút.

Mới vừa rồi thời điểm đi dạo, đã biết địa hình chung quanh, phụ cận vừa vặn có một phế tích hoang tàn vắng vẻ, thân thể chuyển một cái, tung người bay vút qua.

------oOo------

Chương 2951: Đuổi theo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vù vù hô!

Ba người mới vừa tới, sau lưng liền có một trận tiếng gió vang lên, mấy bóng người xuất hiện ở bên cạnh.

Chính là Kim Phó Các chủ, Lưu Hạ trưởng lão cùng đệ tử quan hệ bất nhìn thấy ở Hối Binh Các.

- Chỗ này không tệ, sư phụ, xem ra người ta là cố ý ở chỗ này chờ chúng ta!

Thấy ba người trước mắt tựa hồ đã sớm biết bọn họ sẽ đuổi tới, nữ

nhân xinh đẹp cười nói.

- Chờ ta? Hắc hắc, như vậy cũng tốt...

Ánh mắt Lưu Hạ trưởng lão lóe lên, nhìn về phía đám người Nhiếp Vân, giống như nhìn một miếng thịt béo.

Thấy ba người này bộ dáng ăn chắc nhóm người mình, Nhiếp Vân lắc đầu:

- Viên Cửu, Lưu Hạ trưởng lão giao cho ngươi, Nhiếp Đồng, nữ đệ tử kia ngươi đi đối phó!

Lưu Hạ trưởng lão nhìn một cái liền biết thực lực không đơn giản, hắn không phải là đối thủ, nên giao cho Viên Cửu đối phó.

Về phần Kim Phó Các chủ, mặc dù thực lực là Hoàng cảnh trung kỳ đỉnh phong, nhưng dưới tình huống gần người, mình cũng có thể đánh một trận.

- Ca ca cẩn thận!

Nhiếp Đồng biết an bài như vậy là tốt nhất, lúc này gật đầu, thân thể thoáng một cái, đi tới bên cạnh nữ nhân xinh đẹp:

- Đối thủ của ngươi là ta!

- Tiểu đệ đệ, đây chính là chính ngươi tìm chết...

Nữ nhân xinh đẹp duỗi người, eo tựa như không có xương, phối hợp bộ ngực đầy đặn cùng cái mông sau lưng, đối với người có loại mị hoặc dị thường.

Rào!

Đang tràn đầy mị lực, trong nháy mắt để cho người ta thất thần, nàng xuất thủ.

Năm ngón tay giống như móng nhọn của dã thú, mang hàn quang âm trầm, móng tay bén nhọn đột nhiên đâm về phía trước, giống

như năm chuôi lợi kiếm, đâm thẳng lồng ngực của Nhiếp Đồng.

Động tác của nàng mau, hơn nữa tinh chuẩn, hoàn toàn là vận hành thẳng tắp, để cho người ta khó lòng phòng bị.

Không chỉ như vậy, vừa động thủ tu vi của nàng hoàn toàn triển lộ ra, lại là... Hoàng cảnh sơ kỳ!

Mặc dù Hoàng cảnh sơ kỳ của nàng là vừa mới đột phá, tựa hồ còn không quá vững chắc, nhưng thật là Hoàng cảnh, mang theo Hoàng cảnh giới vực không thể tranh cãi.

Bất quá, đừng nói đối phương là Hoàng cảnh sơ kỳ, cho dù Hoàng cảnh viên mãn, Nhiếp Đồng cũng sẽ không lùi bước, tựa hồ trong lòng của hắn căn bản cũng không có hai chữ lùi bước này.

Ánh mắt tĩnh táo như nước, không có bất cứ ba động gì, bước ra một bước, Tường Vi kiếm xuất hiện ở lòng bàn tay, thẳng tắp đâm về phía trước.

Kiếm pháp của hắn không có quá nhiều sắc thái hoa mỹ, cũng không có tia sáng chói mắt, đâm đến trước mặt đối phương, không có bất kỳ ngừng nghỉ, dù đối phương có vô số hư chiêu, cũng bất vi sở động, chỉ có một mục đích... giết chết địch nhân!

Rào!

Kiếm mang phá không đi tới bên cạnh nữ nhân xinh đẹp.

- Kiếm pháp của tiểu đệ đệ thật tốt. Bất quá... dùng chiêu này đi đối phó ta, còn thiếu chút hỏa hầu...

Cười lạnh một tiếng, eo của nữ nhân xinh đẹp chuyển một cái, năm ngón tay như móc câu bắt tới thân kiếm của Nhiếp Đồng.

Giới vực của Hoàng cảnh sơ kỳ lập tức bao phủ thân kiếm, tạo thành một bình phong che chở to lớn.

Tí tách tí tách!

Bị Hoàng cảnh giới vực ngăn trở, tốc độ đi tới của trường kiếm giảm chậm lại.

- Nằm xuống đi!

Ngăn trở trường kiếm, nữ nhân xinh đẹp nhẹ nhàng cười một tiếng, tay còn lại bắt tới trước ngực của Nhiếp Đồng.

Móng tay sắc bén, một khi bị đâm trúng, tất nhiên người bị thương nặng, bây giờ Nhiếp Đồng phải làm chỉ có một, đó chính là lui về phía sau né tránh!

Bất quá, hắn không có lựa chọn như vậy, mà bước lên một bước, kiếm trong tay như có sinh mạng, tiếp tục đâm về phía trước.

- Ngươi... Ngươi là tên điên!

Thấy đối phương căn bản không quan tâm mình bị thương hay không, một mực xông thẳng về phía trước, nữ nhân xinh đẹp sợ, hốt hoảng lóe lên trong mắt.

Nàng là đệ tử tông môn, kiều sinh quán dưỡng, loại chiến đấu sinh tử tương bác này, căn bản không có trải qua, dựa theo ý tưởng của nàng, thiếu niên trước mắt đối mặt móng vuốt của nàng, sẽ xoay người tránh lui, nếu không cũng sẽ đánh ra thủ đoạn phòng ngự, như vậy phía sau nàng còn có mấy chục loại chiêu số theo nhau mà đến.

Nhưng mà ngàn nghĩ vạn nghĩ, cũng không nghĩ tới đối phương căn bản không quản sinh tử, trực tiếp đi về phía trước.

Đây quả thực là không coi tánh mạng của mình ra gì.

Nhiếp Đồng cùng nữ nhân xinh đẹp chiến đấu như dầu sôi lửa bỏng, bốn người còn lại cũng triển khai chiến đấu, Lưu Hạ trưởng lão cùng Viên Cửu va chạm, vừa ra tay liền hiển lộ tài nghệ thật sự… Hoàng cảnh đỉnh phong!

Thực lực không kém Viên Cửu nhiều!

Chỉ bất quá hắn thân là trưởng lão tông môn, trên người có không ít bảo vật, sử dụng một cây quải trượng Thần binh Hoàng cảnh đỉnh phong, toàn bộ phế tích giống như bị lôi điện to lớn bao phủ, không gian cũng phát ra thanh âm tê liệt.

Lưu Hạ trưởng lão cường đại, Viên Cửu cũng không kém chút nào, thân pháp linh động hay thay đổi, mặc dù không có binh khí thích hợp, nhưng thân thể linh hoạt, chưởng lực tinh thuần, tuy Lưu Hạ trưởng lão mạnh, nhưng trong lúc nhất thời lại không thể làm gì.

Cục diện không giống song phương này chiến đấu, bên Nhiếp Vân lại lộ ra có chút ung dung.

Dưới tình huống gần người, mượn không gian chi lực của thế giới nạp vật, có thể tùy tiện mô phỏng ra giới vực, hai người giao thủ một cái, Kim Phó Các chủ biết người trước mắt này thực lực không kém hắn, trong lòng sinh ra khiếp ý.

Hắn chẳng qua là thương nhân, trước ở Hối Binh Các phách lối, bởi vì kia là địa bàn của hắn, hơn nữa quen vênh mặt hất hàm sai khiến, có người chống đối, tự nhiên cảm thấy muốn trả thù, bây giờ cảm thấy thực lực đối phương có thể ở trên hắn, Lưu Hạ trưởng lão cũng không chiếm được tiện nghi, lập tức sợ!

- Ha hả, bây giờ muốn lui đã chậm! Nếu muốn tới giết ta, thì phải có giác ngộ bị giết!

Mặc dù thối ý trong mắt hắn che giấu rất tốt, lại không lừa gạt được ánh mắt của Nhiếp Vân, nhẹ nhàng cười một tiếng, Tinh Thần kiếm xuất hiện, một kiếm vũ động, ánh sao đầy trời.

Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm thức thứ nhất, Phá Diệt Tinh Thần!

Đối phương là Hoàng cảnh trung kỳ đỉnh phong, sở dĩ sợ hãi mình, là bởi vì ngộ phán, một khi cho hắn phát hiện chỉ cần không cận thân, mình bất quá là Vương cảnh đỉnh phong, muốn giết hắn là không thể nào, vậy thì nguy rồi.

Cho nên chiến đấu phải tốc chiến tốc thắng, mau sớm chém giết!

Nếu không, phiền toái chính là hắn.

Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm là kiếm pháp vượt qua Thiên Đạo, một kiếm đâm ra, tinh thần đầy trời giống như bị một lực lượng đặc thù hội tụ, tạo thành một tinh cầu chói mắt đánh tới Kim Phó Các chủ.

------oOo------

Chương 2952: Tươi sống đụng chết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm!

- Nguy rồi!

Thấy kiếm này tạo thành uy thế, con ngươi của Kim Phó Các chủ co rụt lại, vội vàng lui về phía sau.

Thực lực của hắn ở Hoàn Vũ Thần giới không tính là cái gì, nhưng lâu dài tiếp xúc cường giả, nhãn lực cũng không tệ, kiếm khí vừa ra, hắn lập tức biết chiêu này đáng sợ, không tránh né mà nói, nhất định sẽ bị thương không nhẹ.

Hô!

Triển khai Hoàng cảnh giới vực, cả người bay ra, trong nháy mắt xuất hiện ở bên ngoài mấy chục thước.

Cường giả Hoàng cảnh có thể phi hành, trong lòng hắn mang theo sợ hãi, không muốn chiến đấu, lui về phía sau là chuyện đương nhiên.

Chiến đấu bình thường, thấy đối phương đâm ra một kiếm trực tiếp lui về phía sau, chứng minh đã khiếp đảm, tuyệt đối là lối đánh thất bại, nhưng vừa lui, lập tức tránh được kiếm mang của Nhiếp Vân, để cho Phá Diệt Tinh Thần đánh không.

Ầm!

Một tiếng nổ ầm, mặt đất xuất hiện một cái hố to.

- Người này...

Một kiếm thất thủ, Nhiếp Vân nhíu mày.

Người này nhìn không ngốc a, lui về phía sau như vậy, đối với cường giả Hoàng cảnh mà nói, không coi vào đâu, nhưng thực lực của hắn chẳng qua là Vương cảnh, chẳng những không thể phi hành, khoảng cách xa công kích cũng không có hiệu quả, lại tiếp tục chiến đấu tiếp, nhất định sẽ lộ tẩy.

- Lưu Hạ trưởng lão, trong các còn có việc, ta phải trở về xử lý, vì vậy cáo từ!

Tránh thoát một kiếm trí mạng của Nhiếp Vân, Kim Phó Các chủ cũng không ý thức được thiếu niên trước mắt đã kiềm lư kỹ cùng, còn tưởng rằng hắn sẽ đuổi theo, sợ đến hí dài một tiếng, xoay người bỏ chạy.

Lực lượng của cường giả Hoàng cảnh trung kỳ đỉnh phong hoàn mỹ thích phóng, cả người giống như Lưu Tinh, phóng ra bên ngoài phế tích.

- Không thể để cho hắn chạy...

Thấy người này trốn nhanh như vậy, không do dự chút nào, sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống.

Dẫn bọn họ tới đây, chính là sợ tin tức tiết ra ngoài, xuất hiện phiền toái gì, một khi người này chạy trốn, nói ra chuyện bọn họ giao chiến, hoặc là dẫn cứu binh tới, vậy thì phiền toái.

Nhưng mà tốc độ chạy trốn của người này nhanh như vậy, mình không phải cường giả Hoàng cảnh, coi như là cường giả Hoàng cảnh, chỉ sợ cũng không đuổi kịp!

Trong ba người duy nhất có thể đuổi theo hắn là Viên Cửu, lúc này đang giao chiến với Lưu Hạ trưởng lão, một khi liều mạng xông tới,

làm không tốt sẽ bị đối phương hai mặt giáp công, xuất hiện nguy hiểm.

- Không có biện pháp, chỉ có thể vận dụng nó...

Mắt thấy người này sắp rời khỏi phạm vi phế tích, đuổi không kịp nữa, Nhiếp Vân biết không có thời gian cho hắn suy tính, bàn tay run lên, thân thể biến mất, ngay sau đó một vũ khí hình thoi to lớn xuất hiện ở trên không trung.

Chức Nữ toa!

Vèo!

Chức Nữ toa ở dưới hắn toàn lực vận chuyển, ở trên không trung rung một cái, trong nháy mắt biến mất, sau một khắc, đã xuất hiện ở sau lưng Kim Phó Các chủ.

- Cái gì?

Kim Phó Các chủ không nghĩ tới đối phương có Thần binh phi hành lợi hại như vậy, sợ đến hết hồn, muốn gia tốc nhưng đã chậm, Chức Nữ toa giống như một ngọn núi lớn đụng ở sau lưng hắn.

Thình thịch! Phốc!

Bị Chức Nữ toa đụng vào, Kim Phó Các chủ chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng bị xé rách thành mảnh vụn, lộn mèo ở trên không trung, phun ra một ngụm máu tươi.

Hô!

Toàn thân cứng còng, vừa mới khôi phục như cũ muốn chạy trốn, Chức Nữ toa lại lần nữa vọt tới.

Ở trên không trung, Nhiếp Vân không biết bay được, cũng không đuổi kịp đối phương, liền dứt khoát không ra ngoài, tính toán trực tiếp dùng phương pháp thô bạo nhất tươi sống đụng chết!

Ầm!

Lúc đỉnh phong không thể thoát Chức Nữ toa truy lùng, bây giờ tự nhiên càng chạy không khỏi, ầm một tiếng, lần nữa bị đụng trúng.

Lần này không có may mắn thoát khỏi, sắc mặt của Kim Phó Các chủ đỏ lên, máu tươi phọt ra, từ bầu trời rơi xuống, biến thành nhục bính.

Đường đường Hối Binh Các Phó Các chủ, cường giả Hoàng cảnh trung kỳ đỉnh phong, lại bị hắn dùng Chức Nữ toa tươi sống đụng chết!

Hô!

Thu thi thể người này vào thế giới nạp vật, Nhiếp Vân quay đầu Chức Nữ toa bay tới.

Chiến đấu nơi này phải tốc chiến tốc thắng, nếu không tất nhiên sẽ đưa tới nhiều phiền toái hơn, nhưng mà thực lực của Viên Cửu cùng Lưu Hạ trưởng lão tương đương, chiến đấu tiếp như vậy, sợ rằng không có một hai ngày là khó phân thắng bại, đã như vậy, hắn chỉ có thể đuổi qua hổ trợ!

Bằng vào thực lực của hắn bây giờ, tham dự cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong tranh đấu, sợ rằng chết cũng không biết chết thế nào, chỉ có một biện pháp... giống như mới vừa rồi, lái Chức Nữ toa cứng rắn đụng!

Ầm!

Mới vừa rồi phi hành khoảng cách vốn không dài, Chức Nữ toa nháy mắt liền đến sau lưng Lưu Hạ trưởng lão.

- Đáng ghét!

Trước Nhiếp Vân dùng Chức Nữ toa tươi sống đụng chết Kim Phó Các chủ, Lưu Hạ trưởng lão toàn bộ nhìn ở trong mắt, lúc này thấy Chức Nữ toa vọt tới, trong lòng trầm xuống, vội vàng tránh né.

Mặc dù Thần binh phi hành trước mắt này cùng hắn cấp bậc tương

phản, cho dù bị đụng một hai lần, cũng không có vấn đề quá lớn, nhưng đối diện còn có một Hoàng cảnh đỉnh phong a!

Không xảy ra vấn đề thì thôi, một khi xảy ra vấn đề, đối phương nhất định sẽ đánh rắn dập đầu, để cho mình chết cũng không biết chết như thế nào!

- Hắc hắc, muốn đi? Có dễ dàng như vậy sao?

Ầm!

Viên Cửu không nghĩ tới chủ nhân của hắn lại sử dụng Chức Nữ toa như vậy, cười ha ha một tiếng, công kích tới Lưu Hạ trưởng lão muốn chạy trốn.

Thấy chiêu này của hắn, biểu tình của Lưu Hạ trưởng lão giống như bị táo bón.

Tránh né Chức Nữ toa, tất nhiên sẽ bị một chưởng này đánh trúng, né tránh một chưởng này, tất bị Chức Nữ toa đụng phải, trước sau hai công kích, bằng vào thực lực của hắn bây giờ, chỉ có thể né tránh một cái!

Thời gian nháy con mắt, hắn liền làm ra quyết định, quải trượng giơ lên chặn lại bàn tay của Viên Cửu, vận chuyển lực lượng toàn thân, ngạnh kháng Chức Nữ toa va chạm.

Ầm! Ầm! Ầm!

Thấy Viên Cửu phối hợp tốt như vậy, Nhiếp Vân cười hắc hắc, sẽ không quản đối phương có thể kháng trụ hay không, khống chế Chức Nữ toa hung hăng đụng tới, thời gian nháy mắt liền đụng ba cái!

Phốc!

Liên tục ba lần đều là Chức Nữ toa khai hết mã lực, Lưu Hạ trưởng lão chỉ cảm thấy lưng đau đớn kịch liệt, lục phủ ngũ tạng sôi trào, phun ra một ngụm máu tươi.

Cho dù hắn là cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong, cũng không chịu nổi Chức Nữ toa liên tục đụng a!

Không cần nhiều, nhìn uy lực của thứ này, ăn mấy cái nữa, cho dù phòng ngự mạnh hơn cũng sẽ giống như Kim Phó Các chủ, bị tươi sống chấn thành nhục bính!

- Đi xuống cho ta!

Nhiếp Vân liên tục đắc thủ, để cho Lưu Hạ trưởng lão hộc máu, Viên Cửu tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội này, nhẹ nhàng cười một tiếng, đập tới một quyền, thẳng đến mặt hắn.

Thình thịch!

------oOo------

Chương 2953: Hoàng cảnh Ngọc Lân Giáp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lưu Hạ trưởng lão còn không kịp phản ứng, chỉ thấy quả đấm không ngừng trở nên lớn, trước mắt tối sầm, máu mũi chảy dài.

- Dựa vào!

Ánh mắt của Lưu Hạ trưởng lão đau xót, cảm thấy nước mắt chảy xuống, trong lòng như có mấy vạn con thảo nê chạy như điên mà qua.

Đường đường trưởng lão Hồng Hà Môn, đi tới bất kỳ địa phương nào cũng được người tôn làm thượng khách, lại bị một quyền đánh chảy máu mũi, nước mắt chảy dài, nếu cho ngoại nhân biết, tuyệt đối sẽ cười đến rụng răng.

- Đều là ngươi... Ta trước ngươi giết!

Gầm thét một tiếng, Lưu Hạ trưởng lão không đi quản Viên Cửu nữa, xoay người bắt tới Chức Nữ toa.

Hắn thấy, có thể bị Viên Cửu một quyền đánh trúng mũi, chính là vì Chức Nữ toa quấy rối, bây giờ muốn thay đổi cục diện, chỉ có thể trước giết chết đối phương lại nói.

Dù sao so với Viên Cửu, cái gọi là thiếu gia này chẳng qua là dựa vào một món Thần binh phi hành, thực lực bản thân cũng không tính là lợi hại!

Ầm!

Tay của Lưu Hạ trưởng lão giống như biến thành màn sân khấu, toàn bộ bầu trời bị bao phủ, Nhiếp Vân khống chế Chức Nữ toa, bị đêm tối bao lại, giống như rơi vào vũng bùn, không thể động đậy nữa.

- Đây là giới vực của cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong...

Con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại.

Đồng dạng là giới vực, nhưng Hoàng cảnh sơ kỳ cùng Hoàng cảnh đỉnh phong chênh lệch thực quá lớn, dù là Hoàng cảnh trung kỳ cũng không thể so sánh.

Mới vừa rồi Kim Phó Các chủ sử dụng giới vực, cũng chỉ cản trở một cái, liền bị xông phá, bị tươi sống đụng chết, nhưng giới vực của Lưu Hạ trưởng lão lại có thể để cho hắn khống chế Chức Nữ toa dừng lại, đủ thấy sự khác biệt.

- Vẫn là thực lực quá yếu...

Nhiếp Vân chỉ có Vương cảnh đỉnh phong, cưỡng ép khống chế Chức Nữ toa áp lực rất lớn, nếu như bây giờ có thực lực như Viên Cửu, cho dù giới vực mạnh thì có ích lợi gì? Khẳng định cũng có thể tùy tiện phá vỡ, không chịu nổi một kích.

Rào!

Đang suy tư, chưởng lực của Lưu Hạ trưởng lão đã tới bên cạnh, chỉ cảm thấy Chức Nữ toa kịch liệt đung đưa, cả người Nhiếp Vân

đầu đau sắp nứt.

- Nguy rồi, người này muốn tước đoạt quyền khống chế Chức Nữ toa...

Đáy lòng Nhiếp Vân trầm xuống.

Mặc dù Chức Nữ toa là hắn luyện hóa, nhưng thực lực của hắn bây giờ quá yếu, còn không cách nào hoàn toàn khống chế, sử dụng loại bảo bối cấp bậc này, giống như trẻ con lái xe ngựa vậy, rất dễ dàng bị người đẩy khỏi xe!

Một khi bị tước đoạt quyền khống chế, thì sẽ thoát ly Chức Nữ toa, tương đương với trần truồng bại lộ ở trong giới vực của đối phương!

Như vậy chỉ có một kết quả... Chết!

- Không thể bị tước đoạt!

Sắc mặt khó coi, cố nén đầu đau sắp nứt, Nhiếp Vân gầm lên giận dữ.

Đối phương thi triển thủ đoạn hết sức cương quyết, dựa theo tình huống bây giờ, tiếp tục kiên trì, sợ rằng không được bao lâu, Chức Nữ toa sẽ hoàn toàn thoát khỏi khống chế.

- Đáng ghét!

Viên Cửu nhìn thấu mục đích của hắn, lông mày giương lên, hai tay giống như thiết trảo, thẳng tắp xé rách tới.

Theo Nhiếp Vân nhiều ngày như vậy, hắn đã biết chủ nhân trẻ tuổi này không có đạt tới Hoàng cảnh, mặc dù chẳng biết tại sao có thể thi triển ra thực lực cường đại như Hoàng cảnh, nhưng biết đối phương không muốn nói, thân là thị vệ, là quyết không được hỏi nhiều.

Biết thực lực cụ thể của hắn, cũng biết một khi Chức Nữ toa bị cướp đoạt, vị chủ nhân này hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Cho nên, chiêu này không có chút nào giữ lại, dùng hết toàn lực, bàn tay xuất hiện ở sau lưng Lưu Hạ trưởng lão.

- Hừ!

Không để ý tới công kích của hắn, Lưu Hạ trưởng lão khẽ hô một tiếng, một ngọc bài đột nhiên bay ra, nổ tung.

Ông một tiếng, phía sau hắn xuất hiện một quang màng to lớn.

Phù lục của cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong!

Rầm rầm ầm!

Quang màng xuất hiện, toàn bộ công kích của Viên Cửu rơi ở phía trên, phát ra tiếng nổ ầm, đồng thời địa phương quang màng tiếp xúc bàn tay hắn, tựa như ngư lân vậy, rậm rạp chằng chịt, phòng ngự cường đại, cho dù công kích của hắn cũng không cách nào phá vỡ.

- Hoàng cảnh Ngọc Lân Giáp?

Con ngươi của Viên Cửu co rụt lại.

Hoàng cảnh Ngọc Lân Giáp là một loại phù lục phòng ngự, chế luyện cực kỳ phức tạp, giống trước kia Nhiếp Vân sử dụng Hoàng Ngự Giáp Phù, thậm chí còn cao cấp hơn.

Một khi kích thích Hoàng cảnh Ngọc Lân Giáp, sẽ tạo thành một phòng ngự trạng thái ngư lân, Hoàng Ngự Giáp Phù thông thường có thể ngăn cản ba lần công kích, mà cái này, đủ để ngăn cản mấy mươi lần mà không hỏng!

Lực phòng ngự của thứ này mạnh, nhưng chi phí cũng cao đáng sợ!

Luyện chế một cái ít nhất cần mười giọt tinh huyết của bản thân!

Tinh huyết vật này, không phải là huyết dịch bình thường, mà là

tinh hoa hội tụ, mới sinh ra người người tương đương, nương theo thực lực gia tăng, sẽ gia tăng một ít, nhưng sẽ không quá nhiều!

Thực lực như Lưu Hạ trưởng lão, nhiều nhất chỉ có mấy trăm giọt, lấy ra một phần mười luyện chế Hoàng cảnh Ngọc Lân Giáp này, đủ thấy đáng sợ!

Chính vì trân quý như vậy, cho dù luyện chế thành công cũng sẽ không dễ dàng sử xuất, mới vừa rồi hắn và Viên Cửu chiến đấu thời gian dài như vậy cũng không dùng, bây giờ lại lấy ra, đủ thấy thống hận với Nhiếp Vân, một lòng muốn chém giết!

- Thiếu gia, chịu đựng...

Nhận ra Hoàng cảnh Ngọc Lân Giáp, Viên Cửu cảm thấy da đầu sắp nổ tung, hai tay thay đổi thành quả đấm, không ngừng đánh quang màng.

Nhưng mà hắn muốn mau, tác dụng lại không lớn, nếu Hoàng cảnh Ngọc Lân Giáp quả thật dễ dàng phá vỡ, sẽ không có danh tiếng lớn như vậy rồi.

- Khinh địch, trưởng lão một tông môn, đều có nội tình nồng đậm...

Cắn răng kiên trì, Nhiếp Vân cố nén thống khổ bị tê liệt.

Đối phương là một trưởng lão của nhất lưu tông môn, từ trước ở Hối Binh Các gặp phải có thể thấy được, vô cùng tham lam, người như vậy trên người nhất định có không ít thủ đoạn bảo vệ tánh mạng!

Không biết rõ thủ đoạn của đối phương, trực tiếp đối kháng, khó trách bị động như thế.

- Bây giờ chỉ có thể dựa vào mình...

Thấy Viên Cửu trong thời gian ngắn không phá nổi quang màng, Nhiếp Vân biết chỉ có thể dựa vào mình, một khi không kiên trì nổi, thì đồng nghĩa với tử kỳ đến rồi.

- Phá Liệt chi khí của hắn, mang theo khí tức đặc thù, chắc là công pháp của Hồng Hà Môn...

Biết chỉ có thể dựa vào mình, Nhiếp Vân ngược lại không có khẩn trương, tập trung tinh thần, suy tư cục diện trước mắt.

Lực lượng àm đối phương giành quyền khống chế Chức Nữ toa với mình hết sức đặc thù, không giống Thôn Phệ hay Hỏa Thần lực, là một loại nguyên khí hình thức khác.

------oOo------

Chương 2954: Chém giết sạch sẽ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như đoán không sai, hẳn là vận chuyển công pháp của Hồng Hà Môn hình thành.

- Nếu như... Ta dùng đan điền mô phỏng loại khí tức này... Có thể thành công hay không?

Trong lòng động một cái.

Giờ phút này bị lực lượng cường đại của đối phương xé rách, hắn đã không để ý tới suy nghĩ quá nhiều, nghĩ đến điểm này, cắn răng một cái, tinh thần khẽ động, lan tràn tới lực lượng cuồng bạo ở trước mặt.

Không nói quan hệ đối nghịch, nguyên khí của Lưu Hạ trưởng lão mang ý dịu dàng, giống như trong truyền thuyết, có thể làm cho thân thể người bị thương được tẩm bổ.

- Thử xem có thể tương dung với Mộc Sinh khí hay không, có thể dung hợp thì tốt, nếu không tăng lên đan điền, mô phỏng ra loại nguyên khí này...

Cảm thụ một chút, Nhiếp Vân đã hiểu nguyên khí của Lưu Hạ trưởng lão, hít sâu một hơi, âm thầm làm ra quyết định.

Bây giờ không có biện pháp nào khác, chỉ có thể trị ngựa chết thành ngựa sống.

Kẻo kẹt! Kẻo kẹt!

Trong đầu cẩn thận nhớ lại hình thái nguyên khí của Lưu Hạ trưởng lão, chậm rãi đến gần Mộc Sinh đan điền, một thanh âm làm người ê răng vang lên, toàn thân Nhiếp Vân chấn động, mép tràn ra máu tươi.

- Không đúng... Hai người không cách nào dung hợp!

Dựa vào gần một chút, hắn lập tức biết, mặc dù nguyên khí của Lưu Hạ trưởng lão có chút tương tự Mộc Sinh khí, nhưng trên thực tế lại hoàn toàn bất đồng, căn bản không có thể dung hợp!

- Bất kể, vậy thì giao phó cho đan điền mới đi!

Không cách nào dung hợp, Nhiếp Vân cũng không nổi giận, trực tiếp điều ra một đan điền trống không.

Hắn đi tới Hoàn Vũ Thần giới liền mở ra đan điền, chỉ từng dùng cho Thôn Phệ, những cái khác đều là đan điền lên cấp dung hợp, cho nên đan điền trống cũng không ít.

Tí tách tí tách!

Đang muốn đưa nguyên khí vào một đan điền trống, tinh thần động một cái, chỉ thấy một cái đan điền không ngừng đến gần.

- Kịch Độc đan điền? Nguyên khí này cùng kịch độc... nên không có quan hệ gì a?

Nhận ra đan điền này, Nhiếp Vân kỳ quái.

Nguyên khí của Lưu Hạ trưởng lão, mặc dù có năng lực trị liệu thương thế, giải độc, lại bất đồng Kịch Độc Đại Đạo, cái đan điền này đột nhiên nhô ra, đảo loạn cái gì chứ?

Thầm thì thầm thì!

Bất quá, không kịp suy tư cặn kẽ, nguyên khí vừa mới mô phỏng của Lưu Hạ trưởng lão liền bị Kịch Độc đan điền chiếm đoạt sạch sẽ, mảnh vụn cũng không còn dư lại.

- Có thể chiếm đoạt? Nói như vậy dùng Kịch Độc chi khí, có thể mô phỏng trạng thái nguyên khí của đối phương?

Mặc dù còn không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng Kịch Độc đan điền có thể chiếm đoạt nguyên khí của đối phương, như vậy Kịch Độc chi khí khẳng định cũng có thể mô phỏng ra nguyên khí của đối phương.

Nghĩ tới đây, Kịch Độc đan điền rung một cái, một đạo Kịch Độc chi khí bao phủ toàn thân, ngay sau đó nguyên khí ở trong Khí Hải động một cái thay đổi bộ dáng.

- Quả nhiên giống nhau!

Thấy nguyên khí trong cơ thể biến hóa, mắt Nhiếp Vân sáng rực lên.

Kịch Độc chi khí phối hợp Khí Hải hình thành nguyên khí, hoàn toàn giống Lưu Hạ trưởng lão, tràn ngập cả người.

Cổ lực lượng này vừa tiến vào toàn thân, lực lượng muốn chiếm đoạt Chức Nữ toa của Lưu Hạ trưởng lão liền biến mất vô ảnh vô tung.

Rất rõ ràng cho rằng đã đoạt thành công Chức Nữ toa, lầm nguyên khí trong cơ thể Nhiếp Vân trở thành của Lưu Hạ trưởng lão.

- Hắc hắc, thật quá tốt, đã như vậy, ta liền không khách khí!

Cảm nhận được loại biến hóa này, trong lòng Nhiếp Vân buông lỏng.

Bất quá lại không có biểu hiện ra, dáng vẻ trên mặt vẫn thống khổ không chịu nổi, giống như sắp không chịu được, tùy thời sẽ tan vỡ.

Đối phương thi triển loại thủ đoạn này, mặc dù quỷ dị, nhưng không biết tình huống cụ thể của mình, chỉ cần diễn giống như thật, trong thời gian ngắn đối phương sẽ nhìn không ra.

- Không cần quấn quít, ta lập tức sẽ đưa ngươi xuống địa ngục!

Biểu tình của Nhiếp Vân ở trong Chức Nữ toa toàn bộ rơi vào trong mắt Lưu Hạ trưởng lão, người sau cho rằng hắn sắp không kiên trì nổi, cười lạnh một tiếng, bước lên trước, lực lượng trong lòng bàn tay lần nữa gia tăng.

- Ngay vào lúc này!

Thấy đối phương chủ động gia tăng lực lượng, Nhiếp Vân biết cơ hội thành thục, ánh mắt sáng lên, tinh thần động một cái, Chức Nữ toa vọt tới phía trước.

Lưu Hạ trưởng lão muốn từ trong tay hắn hắn đoạt Chức Nữ toa, chính là muốn cầm Chức Nữ toa vào tay, mang hấp lực cực mạnh, lúc này Chức Nữ toa của hắn lao tới, tăng thêm lực đẩy, một trước một sau, hai cổ lực lượng chung vào một chỗ, lập tức hình thành một loại tốc độ đáng sợ.

- Ân? Chuyện gì xảy ra?

Lưu Hạ trưởng lão thấy Chức Nữ toa bay tới, còn tưởng rằng đã thành công, đang cao hứng, ngay sau đó cảm nhận được không đúng, con ngươi co rụt lại!

Tốc độ của Chức Nữ toa thực quá nhanh!

Nhanh tới không cách nào thấy rõ!

- Dừng lại!

Biết xảy ra vấn đề, muốn để nó dừng lại, nhưng lúc này đã chậm, Chức Nữ toa mang theo lực lượng nghiền ép không gian, thẳng tắp đụng tới.

Ầm!

Phốc!

Lần này Chức Nữ toa mang theo lực lượng của Nhiếp Vân cùng của hắn, giống như cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong toàn lực ra tay, Lưu Hạ trưởng lão chỉ cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, máu tươi cuồng phun.

- Chết đi!

Một chiêu đắc thủ, Nhiếp Vân khống chế Chức Nữ toa co rụt về phía sau, lần nữa vọt tới.

Ầm!

Chức Nữ toa thân là Thần binh phi hành, toàn lực sử xuất, tốc độ nhanh có thể tưởng tượng, liên tục đụng vào cùng một chỗ, chỉ nghe thanh âm xương cốt tan vỡ, Lưu Hạ trưởng lão ngay cả chạy trốn cũng không chạy được, lục phủ ngũ tạng bể thành bụi phấn.

- Ngươi... Ta không cam lòng...

Gào thét một tiếng, Lưu Hạ trưởng lão đoạn tuyệt hô hấp.

Đường đường cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong, bị người dùng một Thần binh phi hành tươi sống đụng chết, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy biệt khuất.

- Hô!

Chém giết Lưu Hạ trưởng lão xong, Nhiếp Vân cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát giác toàn thân mềm yếu, tùy thời có thể hôn mê.

Mặc dù có Chức Nữ toa, nhưng dùng hết toàn lực khu động, liên tục đụng chết một Hoàng cảnh trung kỳ đỉnh phong, một Hoàng cảnh đỉnh phong, để cho hắn tiêu hao tất cả lực lượng.

- Thiếu gia!

Lúc này Viên Cửu phá vỡ Hoàng cảnh Ngọc Lân Giáp ngăn trở, đi tới bên cạnh.

Thấy Lưu Hạ trưởng lão đã biến thành thịt nát, khóe miệng không khỏi giật giật một cái.

Một Vương cảnh đỉnh phong chém giết một Hoàng cảnh đỉnh phong... Cho dù có binh khí chi lợi, cũng để cho người không thể tin được! Nhưng chuyện để cho người giật mình không thôi kia... vị thiếu gia này liền hoàn thành!

Hắn đã từng được người gọi là thiên tài, cũng tự luyến cho rằng mình đệ nhất thiên hạ, nhưng sau khi gặp thiếu gia mới biết, so với hắn, mình cái gì cũng không tính.

------oOo------

Chương 2955: Luyện hóa thi thể của Lưu Hạ trưởng lão

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Trợ giúp Nhiếp Đồng...

Thấy Viên Cửu đi tới bên cạnh, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, vội vàng phân phó một câu.

- Không cần...

Hắn lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Nhiếp Đồng vốn cùng nữ đệ tử của Lưu Hạ trưởng lão đánh nhau khó phân thắng bại kia chợt tiến lên, kiếm mang đại tác.

Rào! Rào!

Kiếm mang biến mất, đầu của nữ đệ tử đã rời cổ, nằm trên đất đoạn tuyệt hô hấp.

Mặc dù thực lực của hắn không bằng nữ nhân kia, nhưng nếu

mượn kiếm chiêu, sớm đã có thể chiến thắng, một mực chiến đấu, bất quá là muốn dùng đối phương luyện kiếm mà thôi.

- Chiến đấu thời gian dài như vậy, khẳng định đã quấy rầy không ít người, rời đi trước lại nói!

Bàn tay trảo một cái, thu thi thể của Lưu Hạ trưởng lão cùng nữ nhân xinh đẹp vào thế giới nạp vật, gọi hai người một tiếng, lái Chức Nữ toa thẳng tắp bay đi.

Thời gian không lâu, lần nữa trở lại trong Hồng Hà tửu lâu.

- Nguy hiểm thật... Sau này không thể lỗ mãng như vậy...

Trở về phòng lúc này, ba người mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn nhau cười một tiếng.

Có thể nhanh như vậy chém giết đối phương, thực lực là một bộ phận, nhưng không thể không nói cũng có vận khí ở trong đó, một khi thời gian kéo quá dài, đưa tới những người khác, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

Xem ra, sau này gặp lại cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong, có thể trốn bao xa thì trốn bao xa, tốt nhất tránh chiến đấu, nếu không, chết cũng không biết chết thế nào.

- Trước xem một chút có thu hoạch gì!

Ngồi ở trong phòng điều tức chốc lát, mới vừa rồi tiêu hao toàn bộ khôi phục, lúc này tinh thần của Nhiếp Vân mới động một cái, lòng bàn tay nhiều hơn ba cái Không Gian giới chỉ

Ba giới chỉ này chính là của ba người mới vừa giết kia.

- Xem trước của Lưu Hạ trưởng lão...

Tinh thần bao trùm qua, ung dung luyện hóa giới chỉ, một không gian rộng rãi xuất hiện ở trước mắt.

- Chỉ có một Thần binh Hoàng cảnh đỉnh phong, Hồng Hà tinh thạch

lại có không ít, chừng mấy chục vạn...

Nhìn một vòng, ánh mắt của Nhiếp Vân lóe lên.

Bên trong có một Thần binh Hoàng cảnh, chính là cây quải trượng lúc chiến đấu sử dụng, về phần những binh khí khác, một món cũng không thấy, Hồng Hà tinh thạch ngược lại có không ít, chừng mấy chục vạn.

Một trưởng lão tích toàn nhiều năm, vẫn là hết sức khả quan.

- Lại còn có một quả Hoàng cảnh Ngọc Lân Giáp! Xem ra Lưu Hạ trưởng lão này cực kỳ sợ chết!

Trong một đống vật phẩm, lại còn có một quả Hoàng cảnh Ngọc Lân Giáp, ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Thứ này công hiệu trước hắn đã nhìn thấy, Hoàng cảnh đỉnh phong Viên Cửu, hết toàn lực cũng không phá nổi, dùng để bảo vệ tánh mạng tuyệt đối là vô giá.

- Nhìn một chút có bảo bối tăng thể chất hay không!

Tiếp tục quan sát, tuy bảo vật còn dư lại rất nhiều, lại không dẫn nổi hứng thú của hắn, bây giờ thiếu nhất chính là bảo bối tăng lên thể chất, ở trong giới chỉ tìm một vòng, nhưng không tìm được, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Nếu có bảo bối luyện thể thì tốt rồi, sẽ không cần mạo hiểm đi Hồng Hà Môn, đáng tiếc... tìm hết giới chỉ cũng không tìm được.

- Thu!

Thu hết toàn bộ vào thế giới nạp vật, ánh mắt rơi vào trên giới chỉ của Kim Phó Các chủ.

Rất nhanh liền nhìn xong.

Kim Phó Các chủ không hổ là Hối Binh Các Phó Các chủ, binh khí chiếm đa số, binh khí từ Vương cảnh đến Hoàng cảnh trung kỳ, mỗi

cấp bậc đều có hai ba món, hơn nữa mỗi một chuôi đều là tinh phẩm. Để cho người ta xem một chút liền khó có thể dứt bỏ.

- Có những binh khí này, sau này chiến đấu sẽ ung dung không ít...

Thấy nhiều binh khí như vậy, Nhiếp Vân hưng phấn gật đầu một cái.

Ban đầu ở Hỏa Thần đấu giá tràng tốn hao không ít giá cao cũng không tìm được một thanh Thần binh Hoàng cảnh, không nghĩ tới đi đến nơi này, tùy tiện chém giết một vị Phó Các chủ, lại được nhiều như vậy.

- Trước luyện hóa lại nói...

Thu những binh khí này vào thế giới nạp vật, luyện hóa toàn bộ, lần nữa nhìn về phía giới chỉ của nữ nhân kia.

Trong giới chỉ này rõ ràng so với hai cái trước kém rất nhiều, lật một vòng, chỉ phát hiện không ít Hồng Hà tinh thạch, những cái khác thì cực kỳ bình thường.

Ba giới chỉ cộng lại, tinh thạch đến gần một trăm vạn, binh khí hơn mười món, các loại vật phẩm, đan dược đếm không xuể, không thể không nói lần này mạo hiểm tuy lớn, nhưng thu hoạch cũng cực kỳ phong phú.

- Ba cổ thi thể này làm sao bây giờ?

Nhìn xong Không Gian giới chỉ, ánh mắt của Nhiếp Vân rơi vào trên ba cổ thi thể.

Vì không để cho người phát hiện, trước khi đi ba cổ thi thể cũng bị thu vào thế giới nạp vật, lúc này song song đặt ở trên đỉnh núi chờ xử lý.

- Ân? Không phải muốn lẫn vào Hồng Hà Môn sao? Thi thể này có thể cung cấp không ít trợ giúp!

Đang muốn hủy diệt, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, Nhiếp Vân

ngừng lại.

Hắn đang định lẫn vào Hồng Hà Môn tìm Hồng Hà linh quả, một mực không có cơ hội, sao không nghĩ biện pháp lợi dụng những thi thể này?

- Thử một chút!

Luyện hóa thi thể thành khôi lỗi, là chuyện hắn am hiểu nhất, từ Khí Hải đại lục tới đây, đã dùng qua không ít lần, lần nữa sử dụng cũng không lạnh nhạt.

- Nếu Lưu Hạ này là trưởng lão, ở Hồng Hà Môn địa vị khẳng định không thấp, luyện chế thi thể của hắn thành khôi lỗi, tác dụng sẽ lớn một chút!

Điểm ngón tay một cái, thi thể của Lưu Hạ trưởng lão bay tới, chia linh hồn ra, một đạo hồn phách tiến vào thân thể đối phương.

Mới đầu còn rất khó khế hợp, Nhiếp Vân linh cơ khẽ động, linh hồn dùng nguyên khí trong Kịch Độc đan điền dễ chịu một hồi, dung hợp lần nữa thì trở nên đơn giản hơn không ít.

Trải qua nửa ngày suy nghĩ, hắn cũng biết rõ, Hồng Hà Môn kia tu luyện chắc là một chi nhánh của Kịch Độc Đại Đạo, độc có thể hại người cũng có thể cứu người, bọn họ tu luyện chính là bộ phận cứu người, cùng Mộc Sinh đan điền không có quan hệ quá lớn.

Chính vì vậy, loại nguyên khí này mới có thể bị Kịch Độc đan điền chiếm đoạt, từ đó lên cấp.

- Luyện hóa!

Tâm thần tồn với một chỗ, tinh thần của Nhiếp Vân mênh mông mà ra.

Thi thể của Lưu Hạ trưởng lão trôi lơ lửng ở trên không trung, bị tinh thần không ngừng trui luyện.

Luyện hóa thi thể của cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong, dựa theo

đạo lý bình thường, thực lực của hắn bây giờ kém quá nhiều, không cách nào thành công, nhưng hắn bất đồng, có thế giới nạp vật, chỉ cần ở chỗ này, thì có lực khống chế cường đại hơn người khác, phiền toái nữa cũng chỉ bất quá là chuyện một câu nói.

Rất nhanh, linh hồn xâm nhập mỗi tế bào của thi thể Lưu Hạ trưởng lão.

------oOo------

Chương 2956: Khu động khôi lỗi (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân thể của cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong xác thực vô cùng đáng sợ, mặc dù đối phương không tu luyện qua thân thể, nhưng được giới vực đặc hữu của Hoàng cảnh dễ chịu, mỗi tế bào đều giống như một thế giới nhỏ, mang theo không gian huyền ảo.

- Dung!

Khẽ hô một tiếng, Nhiếp Vân phân chia ra linh hồn, hoàn toàn tiến vào trong thi thể Lưu Hạ trưởng lão, hoàn toàn dung hợp.

Hô!

Lưu Hạ trưởng lão mở mắt.

- Thi thể của cường giả Hoàng cảnh tiêu hao thật lớn!

Khống chế thi thể của Lưu Hạ trưởng lão, còn chưa đi mấy bước, sắc mặt của Nhiếp Vân liền khó coi.

Hắn bây giờ chỉ có linh hồn Vương cảnh đỉnh phong, mượn dùng thế giới nạp vật mặc dù có thể cưỡng ép luyện hóa thi thể đối phương, nhưng khống chế lại không cách nào viên mãn như ý.

Giống như xa ngựa cùng chiến xa, lực lượng không giống nhau, có chút khó có thể khống chế.

Lắc lư đi mấy bước, giống như uống say, mấy chục bước liền không nhịn được ngừng lại, té ngã trên đất.

- Như vậy làm sao giả mạo? Sợ rằng còn chưa đi mấy bước, liền bị người nhận ra...

Nhiếp Vân nhíu mày.

Quá gài bẫy, rõ ràng luyện hóa thi thể của Lưu Hạ trưởng lão, đáng tiếc lại không có lực lượng khu động, cái này nên làm gì?

Nếu như chỉ có trình độ này mà nói, đừng nói giả mạo Lưu Hạ trưởng lão về Hồng Hà Môn, sợ rằng còn đi chưa được mấy bước liền bị người phát hiện không bình thường.

Đường đường cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong, sao ngay cả mình cũng không khống chế được!

- Cũng không thể để cho ta luyện hóa nữ nhân kia... Giả mạo nàng đi!

Vẻ mặt của Nhiếp Vân quấn quít.

Thực lực của Lưu Hạ trưởng lão là Hoàng cảnh đỉnh phong, thân thể đã sớm lột xác, lực lượng của hắn không cách nào khống chế, trước mắt ba cổ thi thể, chỉ có thi thể nữ nhân này, hắn có thể hoàn mỹ khống chế, không chút phí sức!

Nhưng... Để cho hắn biến thành nữ nhân, hơn nữa đẹp đẻ như vậy... đánh chết cũng không làm được!

Loại ý nghĩ này vừa hiện lên, Nhiếp Vân liền buồn nôn.

Nếu không thể sử dụng thi thể nữ nhân này, chỉ có thể nghĩ những biện pháp khác, lẳng lặng đứng tại chỗ, trước kia sử dụng khôi lỗi hiển hiện trong đầu.

- Ban đầu ở Khí Hải đại lục, thời điểm luyện hóa thi thể cũng không khống chế được, nhưng có thể dùng linh thạch khu động, thi thể

này có thể hay không?

Đột nhiên, một ý nghĩ toát ra.

Trước kia thời điểm sử dụng khôi lỗi, thực lực của hắn cũng không đủ, muốn khôi lỗi phát huy thực lực to lớn, căn bản là dựa vào linh thạch khu động, có thể đi lộ số giống nhau hay không?

- Thử một chút!

Nghĩ đến liền làm, cổ tay động một cái, vô số Hồng Hà tinh thạch bay ra, một đoàn khí tức màu đỏ tươi bị hắn bóp ở trong lòng bàn tay, tinh thạch tùy theo biến thành bụi phấn.

Chính là linh khí ẩn chứa trong tinh thạch.

Cong ngón tay bắn ra, linh khí tiến vào trong cơ thể khôi lỗi, thời gian nháy con mắt liền bị hấp thu sạch sẽ.

Hô!

Khôi lỗi giống như động cơ được cung cấp năng lượng, di chuyển về phía trước mấy bước, thời điểm mặt hắn mừng rỡ, lại ngừng lại.

- Tiêu hao không khỏi quá lớn đi...

Mười mấy viên cung cấp năng lượng chỉ đủ khôi lỗi này đi mấy bước, trong tay gần trăm vạn tinh thạch cho dù toàn bộ hóa thành linh khí khu động, cũng không được bao lâu thời gian.

- Cường giả Hoàng cảnh tiêu hao vốn rất lớn, những Hồng Hà tinh thạch này mặc dù không tệ, nhưng chỉ là linh thạch bình thường, bình thường dùng để tu luyện tác dụng cũng không lớn, huống chi duy trì vận chuyển...

Nhiếp Vân xoa xoa chân mày.

Cường giả Hoàng cảnh thực lực mạnh mẻ, đồng thời tiêu hao cũng lớn, giống như ngựa chỉ có ăn nhiều, mới có thể chạy nhanh vậy, Hồng Hà tinh thạch trong tay hắn chẳng qua là tiền dùng để trao đổi

hàng hóa, cường giả Vương cảnh dùng để tu luyện có lẽ có tác dụng, nhưng như Lưu Hạ trưởng lão, tác dụng đã không lớn, dùng để duy trì loại khôi lỗi cấp bậc này, là cung cấp động lực không được bao lâu.

- Toàn bộ Hồng Hà linh thạch trên tay hóa thành linh khí, đúng là có thể duy trì khôi lỗi vận chuyển một đoạn thời gian, nhưng muốn lẫn vào Hồng Hà Môn mà nói, khẳng định không được! Cho dù đủ linh khí, nhưng trình độ tinh khiết không đạt tới, đường đường Lưu Hạ trưởng lão bay cũng không bay nổi, thì làm sao để cho người ta tin tưởng?

Nhiếp Vân có chút buồn rầu.

Mặc dù bây giờ hắn luyện hóa được thi thể của Lưu Hạ trưởng lão, lại không có năng lượng cung cấp, trước làm tương đương với uổng phí thời gian.

- Ân? Đúng rồi. Thần thạch... ta còn có mười mấy viên Thần thạch, vật này có thể khu động hay không?

Đang lúc buồn rầu, trong đầu chợt lóe lên linh quang.

Trước hắn từng lấy được mười mấy viên Thần thạch, vật này ẩn chứa linh khí cường đại, hẳn có thể khu động thi thể của Lưu Hạ trưởng lão.

Búng ngón tay một cái, mấy viên Thần thạch bay ra, rơi vào lòng bàn tay.

- Thần thạch ẩn chứa linh khí hùng hậu, trực tiếp lấy ra, rất dễ dàng tạo thành lãng phí, xem ra phải bố trí một trận pháp ổn định mới được!

Đặt Thần thạch thành một hàng, Nhiếp Vân bắt đầu bày trận.

Hắn muốn bố trí một trận pháp, để linh thạch ở trong đó, không ngừng cung cấp năng lượng cho khôi lỗi, mà không phải như trước lấy ra năng lượng, đưa vào thân thể.

Năng lượng cuồn cuộn không ngừng, mới có thể duy trì ổn định, không đến nỗi lãng phí.

Tốc độ của hắn rất nhanh, nửa khắc sau đã kết xuất mấy loại thủ ấn, chín viên Thần thạch hình thành Cửu Cung đồ bao phủ lại, vững vàng thuyên ở.

Ở giữa Cửu Cung đồ có một đạo linh khí màu xanh nhạt tựa như cột khói, tụ mà không tán, chậm rãi lên cao.

Cửu Cung linh trận!

Đây là một loại trận pháp hắn học từ Hỏa Thần tông, có thể hoàn mỹ lấy ra linh khí trong Thần thạch, hơn nữa tốc độ lấy ra cực kỳ bình ổn.

Bố trí xong trận pháp, Nhiếp Vân xoa mồ hôi trên đầu, hít sâu một hơi, ánh mắt ngưng trọng.

Bằng vào thực lực của hắn bây giờ, bố trí loại trận pháp này còn có chút cố sức, cũng may nhờ ở thế giới nạp vật, có lực lượng vô tận trợ giúp, nếu không, có thể bố trí ra hay không còn khó nói.

- Đi vào!

Lòng bàn chân đạp mặt đất một cái, Cửu Cung linh trận bay lên, trôi lơ lửng ở trước mặt, đầu ngón tay nặn ra mấy cái pháp quyết, chợt đẩy về phía trước một cái.

Vèo!

Trận pháp bay về phía đan điền của khôi lỗi, trong phút chốc biến mất vô ảnh vô tung.

Trận pháp tiến vào thân thể khôi lỗi, Nhiếp Vân cũng không có buông lỏng, mà giơ song chưởng lên, ngón tay liên tục điểm ra.

Ô ô ô ô!

Từng đạo kình khí từ đầu ngón tay bắn nhanh, tiến vào tất cả huyệt

đạo của khôi lỗi.

------oOo------

Chương 2957: Khu động khôi lỗi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù khi Lưu Hạ trưởng lão còn sống cũng dùng Khí Hải cung cấp lực lượng, nhưng những linh khí này đều trải qua luyện hóa, muốn trực tiếp dùng Thần thạch cung cấp năng lượng mà nói, nhất định phải tiến hành cải tạo, lần nữa mở ra huyệt đạo, thay đổi chiều hướng kinh mạch.

Thật may là trước kia hắn dùng qua loại khôi lỗi này, nhẹ xe chạy đường quen, nếu không, cho dù Thần thạch nhiều hơn nữa, khôi lỗi cũng không cách nào động.

Ngón tay liên miên vũ động, trên đầu chậm rãi chảy ra mồ hôi, không biết bao lâu, lúc này mới ngừng lại.

Tu vi đạt tới loại trình độ như hắn, đã có thể hoàn toàn khống chế thân thể, bình thường sẽ không chảy mồ hôi, bây giờ lại mồ hôi đầm đìa, đủ thấy mới vừa rồi tiêu hao như thế nào.

- Có thể thành hay không chính là lúc này!

Thần sắc ngưng trọng, hai tay từ từ khép lại, hai ngón trỏ dán chặc, bốn chỉ khép lại, chợt điểm qua mi tâm của khôi lỗi.

Ầm!

Một thanh âm như sét đánh vang lên, mi tâm của khôi lỗi giống như sinh ra một đạo thiểm điện, ánh mắt đột nhiên mở ra, bắn ra ánh sáng.

- Thành công!

Thấy khôi lỗi như vậy, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, phân ra linh

hồn lần nữa tiến vào trong cơ thể đối phương.

Vèo!

Tinh thần động một cái, khôi lỗi vọt ra ngoài, còn nhanh hơn hắn thi triển Minh Hỏa Cửu Biến.

Rầm rầm rầm rầm!

Liên tục ra quyền, đá chân, không gian của thế giới nạp vật phát ra âm bạo, rách nát.

- Ha ha, thật thoải mái, đây chính là thực lực Hoàng cảnh? Quả nhiên bất phàm!

Cảm nhận được lực lượng hung mãnh trên người khôi lỗi, thân thể cường đại, Nhiếp Vân không nhịn được thoải mái.

Sử dụng khôi lỗi, linh khí trong cơ thể vận chuyển giống như giang hà, mà bản thể hắn, thì như dòng suối, hai người là khái niệm bất đồng, chênh lệch cực xa.

- Đáng tiếc sau khi biến thành khôi lỗi sau, ta chỉ có thể sử dụng lực lượng của hắn, giới vực thì không cách nào sử dụng...

Cảm thụ một hồi, Nhiếp Vân dừng lại.

Linh hồn hắn mượn lực lượng Thần thạch điều khiển khôi lỗi, mặc dù có thể được, nhưng bản thân hắn không có đạt tới Hoàng cảnh, khống chế lực lượng giới vực không mạnh, cho dù khôi lỗi này có giới vực núp ở trong cơ thể, hắn cũng không cách nào sử dụng, nhiều nhất chẳng qua là phát huy ra lực lượng của khôi lỗi.

- Như vậy nhiều nhất chỉ có thể phát huy ra một nửa lực lượng của Lưu Hạ trưởng lão khi còn sống, bất quá như vậy cũng đủ rồi, ít nhất mạnh hơn thực lực của ta nhiều!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng.

Không thể thi triển giới vực, thực lực của cường giả Hoàng cảnh sẽ

tổn thất không ít, nhưng mà còn tốt, một nửa lực lượng của cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong, cũng cường đại hơn hắn rất nhiều, lợi dụng tốt, tuyệt đối là một trợ lực rất lớn.

- Nhìn trình độ Thần thạch tiêu hao, sinh hoạt hàng ngày có thể duy trì mấy tháng, nhưng chiến đấu, chỉ có thể duy trì thời gian uống cạn chun trà... Trên người ta tổng cộng không tới hai mươi viên Thần thạch, nhiều nhất chỉ có thể thay một lần!

Kiểm tra xong thực lực khôi lỗi, Nhiếp Vân cẩn thận quan sát tình huống Thần thạch tiêu hao, nhìn xong liền nhíu mày.

Thần thạch này là từ trên người người khác đoạt được, chỉ có hơn mười viên, nhiều nhất đổi lại một lần, một khi Thần thạch tiêu hao sạch sẽ, không có nguyên liệu mới, khôi lỗi sẽ như mới vừa rồi, trực tiếp ngã xuống.

Chừng mười viên Thần thạch khẳng định không đủ... Mấu chốt là đi nơi nào tìm thêm một ít đây?

Nhiếp Vân lộ vẻ quấn quít.

- Hỏi lão bản một chút đi!

Suy tư hồi lâu, không nghĩ ra biện pháp tốt hơn, thân thể Nhiếp Vân động một cái, rời đi thế giới nạp vật.

Thần thạch trên người hắn khẳng định không đủ dùng, muốn khôi lỗi trở thành một đại trợ lực, hơn nữa thành công lẫn vào Hồng Hà Môn, chỉ có thể nhìn xem lão bản của Hồng Hà tửu lâu có biện pháp nào hay không.

Có khi thị trường dưới đất có thể dùng Hồng Hà tinh thạch trao đổi.

Nghe được Nhiếp Vân tìm hắn, lão bản vội chạy tới, mặt đầy nụ cười.

Vị thiếu gia này là một vị tài chủ, phải nịnh nọt thật tốt, không dám lạnh nhạt.

- Thị trường giao dịch dưới đất có đổi Thần thạch hay không?

Tìm tới đối phương, Nhiếp Vân cũng không quanh co, trực tiếp mở miệng hỏi.

- Thần thạch?

Lão bản sửng sốt một chút, ngay sau đó lắc đầu:

- Thần thạch lưu thông do cửu đại thế lực của Thần giới nắm trong tay, mặc dù thị trường dưới đất lợi hại, cũng không dám đánh cái chủ ý này!

Thần thạch, tiền tệ thông hành khắp Thần giới, giống như hoàng kim ở thế tục, do thế lực lớn nắm trong tay, Địa Hạ thương thành lặng lẽ đổi Hồng Hà tinh thạch thì thôi, có thể mở một con mắt nhắm một con mắt lơ đễnh, Thần thạch lại bất đồng, tương đương với vuốt râu hùm, không thể nghi ngờ là tìm chết.

- Vậy Thần thạch lưu thông ở địa phương nào?

Thị trường dưới đất không lưu thông, nhưng luôn có địa phương lưu thông a, nếu không Thần thạch của người khác từ địa phương nào lấy được?

- Tụ Bảo Các!

Lão bản nói.

- Tụ Bảo Các?

Vẻ mặt Nhiếp Vân cổ quái.

Lần trước ở Hỏa Thần đấu giá hành, Thu Minh quản sự một mực cùng hắn đấu giá chính là người của Tụ Bảo Các.

- Thần thạch dính dấp tới căn cơ tu luyện của vô số người ở Thần giới, nhất là cường giả Hoàng cảnh, muốn tu luyện tiến hơn một bước, Thần thạch ắt không thể thiếu! Cho nên, người nào nắm Thần thạch trong tay, thì đồng nghĩa với nắm mạch sống của Thần

giới trong tay! Chính vì vậy, cửu đại thế lực không trực tiếp tham dự giao dịch Thần thạch, mà ủy thác cho Tụ Bảo Các! Nói cách khác, Tụ Bảo Các bề ngoài là một thế lực, trên thực tế có bóng dáng của chín đại thế lực!

Lão bản nói.

- Ân!

Nhiếp Vân đã hiểu.

Tụ Bảo Các nói trắng ra là khôi lỗi của chín đại thế lực, phụ trách giao dịch Thần thạch, bị vô số ánh mắt giám sát, cho dù muốn phát triển lớn mạnh cũng không thể nào.

- Hồng Hà thành có Tụ Bảo Các không? Ở địa phương nào?

- Có, bất quá muốn mua Thần thạch cũng không dễ dàng như vậy, đầu tiên phải lấy được huy chương giao dịch Thần thạch! Không có vật này, cho dù tiền nhiều hơn nữa, cũng không mua được!

Lão bản lắc đầu nói.

- Huy chương giao dịch?

- Đúng vậy, vật này không phải là người nào cũng có thể mua được, có tiền cũng không được, Tụ Bảo Các hàng năm đưa ra số lượng nhất định, không có danh khí lớn, địa vị cao, hoặc là vì Thần giới làm ra cống hiến trác tuyệt, là rất khó lấy được!

Nói đến đây lão bản có chút lúng túng cười khổ:

- Ta kể từ lúc mở Hồng Hà tửu lâu tới nay, một mực xếp hàng chờ đợi, đến bây giờ cũng không đợi được!

- Ngươi cũng không đợi được?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

------oOo------

Chương 2958: Huy chương giao dịch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong Hồng Hà tửu lâu ở Hồng Hà thành cũng coi như số một số hai, có thể đem tửu lâu làm lớn như vậy, nói lão bản này không có mạng giao thiệp cùng địa vị nhất định, chính hắn cũng không tin!

Người như vậy xếp hàng cũng không lấy được, cái này có chút quá a!

Nếu như nói là thật, danh ngạch này thực quá khó khăn!

- Sớm biết phải cùng Thu Minh quản sự của Tụ Bảo Các tiếp xúc một chút...

Biết những thứ này, Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ.

Trước ở Hỏa Thần đấu giá tràng mua Ngọc Trản Lưu Ly Tử, Thu Minh quản sự từng ủy thác Ngụy Bất Tân lấy lòng mình, lúc ấy cảm thấy không cần thiết liên lạc, nên chỉ mặc kệ, bây giờ nhìn lại, lúc đó quyết định là ngu xuẩn dường nào.

Nếu tiếp xúc, bằng vào thân phận quản sự của đối phương, lấy được một huy chương giao dịch hẳn không khó.

- Huy chương giao dịch này... ngươi có thấy chưa? Bộ dáng như thế nào?

Cười khổ, đột nhiên trong lòng Nhiếp Vân động một cái, mở miệng hỏi.

Hắn không có tư cách đạt được huy chương giao dịch, nhưng Lưu Hạ trưởng lão cùng Kim Phó Các chủ thì sao?

Địa vị của bọn họ cao hơn vị lão bản trước mắt này, có khi hai người có loại huy chương này, đến lúc đó có thể trực tiếp mượn dùng.

- Huy chương là Tụ Bảo Các đặc chế, lớn chừng bàn tay, phía trên có ký hiệu của Tụ Bảo Các, ẩn chứa trận pháp đặc thù, cấp bậc không giống như, tổng cộng có chín cấp, cửu đẳng thấp nhất, nhất đẳng cao nhất! Cấp bậc càng cao, quyền hạn càng lớn, một năm số lần có thể đổi cũng càng nhiều!

- Còn có số lượng, số lần hạn ngạch?

Nhiếp Vân không khỏi vô ngữ.

Yêu cầu cũng quá nghiêm khắc đi.

- Lượng khai thác Thần thạch có hạn, nếu như người người có thể không hạn chế đổi, liều mạng đổi, Thần thạch rất nhanh sẽ khô kiệt, sẽ không cách nào vận chuyển!

Lão bản nói.

- Vậy cửu đẳng thấp nhất một năm đại khái có thể đổi mấy lần, mỗi lần bao nhiêu viên?

Nhiếp Vân hỏi.

- Cửu đẳng, mười năm mới có thể đổi một lần, một lần không thể vượt qua mười viên!

Lão bản nói.

- Cái này...

Mười năm đổi một lần, một lần không thể vượt qua mười viên, nói cách khác, cho dù đổi đến hạn ngạch lớn nhất, cũng chỉ tương đương với một năm một viên... thực quá ít!

- Bát đẳng là mười năm đổi hai lần, mỗi lần không vượt qua hai mươi viên! Cấp bậc càng cao, số lần càng nhiều... Nghe nói đạt tới nhất đẳng, có thể tùy thời tùy chỗ đổi, số lượng Thần thạch cũng không bị hạn chế! Chỉ bất quá muốn đạt tới nhất đẳng là khó có thể, ít nhất cũng phải đạt tới Hoàng đế của cửu đại thế lực!

- Hoàng đế của cửu đại thế lực?

Con mắt của Nhiếp Vân trợn tròn.

Hoàng đế của cửu đại thế lực, cũng chính là thực lực cao nhất, người như vậy, cho dù ở trong cường giả Đế cảnh, cũng coi như đứng đầu!

Giống như Phổ Thiên Đại Đế... cường giả loại này, Đại Đế bình thường khẳng định không phải đối thủ, nếu không cũng không thể nào chiếm đoạt Cửu Châu, thành lập hoàng triều.

- Đúng vậy, cho nên đổi Thần thạch cũng không dễ dàng!

Lão bản thở dài một tiếng.

- Nếu như có huy chương, thì làm sao đổi, cần phải đi Tụ Bảo Các sao?

Nhiếp Vân hỏi tiếp.

Xác định bộ dáng của huy chương, nhìn lại vật phẩm của đám người Lưu Hạ trưởng lão, quả nhiên phát hiện một vật tương tự.

Rốt cuộc có phải huy chương giao dịch hay không, còn phải nghiên cứu một chút mới có thể xác định.

- Không cần đi, chỉ cần lấy ra huy chương, quán thâu lực lượng, là có thể tự động liên tiếp Tụ Bảo Các, bỏ ra cái giá tương đương, Thần thạch liền sẽ tự động xuất hiện!

Mặc dù lão bản không có huy chương, lại rất rõ chuyện này.

- Truyền tống... Không sai! Rất tiện!

Nhiếp Vân gật đầu.

Không cần đi Tụ Bảo Các, trực tiếp lợi dụng huy chương tiến hành giao dịch, đúng là vô cùng thuận lợi.

- Huy chương là có rồi, bất quá cho dù có, hẳn cũng là cấp thấp nhất, hơn nữa còn không biết trong mười năm này, có giao dịch qua hay không...

Nghe phương pháp giao dịch, tinh thần của Nhiếp Vân lần nữa nhìn sang huy chương trong thế giới nạp vật.

Nhìn một hồi, xác định là một huy chương, bất quá, xác nhận đúng cũng không quá hưng phấn.

Bởi vì, coi như phải cũng là cấp thấp nhất, vạn nhất người này đổi qua một lần, có vật này, cũng tương đương như không!

Chờ lão bản giới thiệu xong tình huống của huy chương, rời phòng, lúc này cổ tay của Nhiếp Vân mới lộn một cái lấy ra huy chương.

Giống như đối phương nói, lớn chừng bàn tay, phía trên có hình vẽ đặc thù, dáng vật tương tự như nguyên bảo, trôi lơ lửng ở trên bầu trời, mang khí tức giàu sang, tài vận.

- Không biết đã đổi chưa?

Tinh thần chợt lóe, khôi lỗi Lưu Hạ trưởng lão xuất hiện ở trước mặt.

Mới vừa rồi hỏi rõ, loại huy chương này chỉ có thể bản thân sử dụng, muốn đổi, cần trải qua nhận chứng, vì vậy đồ của người khác, cho dù lấy được cũng vô ích.

Bây giờ Lưu Hạ trưởng lão bị luyện chế thành khôi lỗi, lấy giả đánh tráo, có thể thử một chút.

Cầm huy chương lên, ngón tay nhẹ nhàng nhấn một cái, lập tức giống như có cái gì bị kích hoạt, hình vẽ đặc thù thả ra tia sáng chói mắt, một thanh âm thanh thúy vang lên.

- Hoan nghênh Lưu Hạ trưởng lão sử dụng huy chương, lần trước ngươi đổi là ở ba năm trước, khoảng cách lần sau còn cần bảy năm!

- Quả nhiên đổi rồi...

Mặc dù đã sớm đoán ra, nhưng nghe được tin tức xác thật, vẫn cảm thấy có chút thất vọng.

- Ta cần Thần thạch, có thể gia tăng một cơ hội hay không?

Nhiếp Vân hơi mong đợi hỏi.

- Xấu hổ, ngươi bây giờ là cửu đẳng, dựa theo quy định, mười năm mới có thể đổi một lần, không cách nào gia tăng số lần, trừ khi đẳng cấp tăng cao!

Thanh âm tựa hồ có suy nghĩ của mình, giải thích.

- Tăng cấp? Làm sao mới có thể tăng?

- Lên cấp cần rất nhiều điều kiện, tỷ như khiêu chiến! Liên tục chiến thắng, mười tràng là một đơn vị, cao nhất có thể đề cao đến cấp bảy! Hoàn thành Bách Chiến Sát, có thể trực tiếp tăng lên tới cấp bốn! Hoàn thành nhiệm vụ của Tụ Bảo Các, đạt được nhất định điểm, lấy điểm đổi cấp bậc, cao nhất có thể đổi đến cấp năm...

Thanh âm nói ra bảy tám loại phương pháp tăng cấp, nghe đến mấy cái này, Nhiếp Vân không những không cảm thấy cao hứng, ngược lại cảm thấy chân mày càng nhăn càng chặc.

Bách Chiến Sát, hắn ở trong sách thấy qua, là Thần giới cửu đại thế lực tổ chức một loại lôi đài chiến, phàm là tham gia loại tranh tài này, cơ bản đều là tu luyện không thể tiến bộ, tuổi thọ cũng sắp đến đại hạn, muốn thông qua tranh tài, đạt được linh dược kéo dài tuổi thọ, hoặc là tìm cơ hội đột phá!

Cho nên vì đạt được thắng lợi, những người này ngay cả tánh mạng cũng không để ý, thủ đoạn gì cũng có thể sử dụng!

------oOo------

Chương 2959: Đi Hồng Hà Môn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bách Chiến Sát ở Thần giới ảnh hưởng rất lớn, cường giả có thể thông qua bách chiến mà không chết, sẽ được cường giả Đại Đế triệu kiến, thậm chí tự mình thu làm đệ tử, vì vậy loại chiến đấu này vô cùng nguy hiểm, nhưng hấp dẫn vô số cường giả tham gia, một số người rõ ràng không tới đại nạn, nhưng vì nổi danh lập vạn, cũng liều mạng tham gia chiến đấu!

Tham gia chiến đấu rất nhiều người, nhưng có thể thông qua bách chiến thắng lợi, ít lại càng ít, căn cứ sử liệu ghi lại, người tham gia bách chiến mà không chết, kể từ khi có lịch sử ghi lại tới nay, là không vượt qua mười!

Nhưng những người này, chỉ cần bất tử, không ai không là cường giả Đế cảnh, nổi danh Hoàn Vũ.

Hoàn Vũ Thần giới thiên tài vô số, cường giả như mây... Mỗi ngày không biết có bao nhiêu cường giả vì các loại lý do lên đài, sau đó bị giết... Vô số cuộc tranh tài mới có không tới mười người thông qua, đủ thấy độ khó!

Bách Chiến Sát khó khăn như vậy, mới có thể tăng cấp bậc lên tới bốn, mười tràng một đơn vị mới có thể tăng lên cấp bảy... Như vậy có thể thấy được tăng lên đẳng cấp khó khăn ra sao!

Bách Chiến Sát khó khăn, mấy loại còn lại cũng không dễ dàng gì, nghe một hồi hắn liền biết, bằng vào thực lực bây giờ, muốn thông qua là không thể!

Tham gia Bách Chiến Sát, thực lực yếu nhất cũng đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong, hắn bây giờ xông tới, sợ rằng còn chưa lên đài liền bị người giết.

- Không thể để cho cấp bậc đề cao, liền không cách nào trao đổi, xem ra trong thời gian ngắn muốn lấy được Thần thạch, là không có cách nào!

Lại hỏi cặn kẽ một chút, phát hiện bằng vào thủ đoạn cùng thực lực bây giờ, đúng là không có biện pháp, Nhiếp Vân chỉ có thể buông tha.

Cửu đại thế lực khống chế Thần thạch vô cùng nghiêm khắc, cũng bởi vì như vậy, ở Hỏa Thần đấu giá tràng cũng chưa từng gặp qua.

Thần thạch là một loại mỏ quặng đặc thù của Thần giới, mặc dù thế giới nạp vật có thể sao chép rất nhiều thứ, nhưng không cách nào sao chép cái này.

Sao chép không được, lại không chiếm được, để cho hắn hết sức quấn quít.

- Được rồi, trước không đi quản Thần thạch, nghĩ biện pháp lẫn vào Hồng Hà Môn lại nói! Chỉ cần không ra tay, Thần thạch bây giờ cũng đủ phung phí!

Không nghĩ ra biện pháp tốt hơn, Nhiếp Vân không suy nghĩ thêm nữa.

Đã luyện hóa thi thể của Lưu Hạ trưởng lão, lại hoàn toàn khống chế, bây giờ trọng yếu nhất là nghĩ biện pháp lẫn vào Hồng Hà Môn, tìm được Hồng Hà linh quả, chỉ cần tới tay, cho dù sau này khôi lỗi không cách nào sử dụng, cũng không sao!

- Đến Hồng Hà Môn tận lực không chiến đấu với người, nếu không... vừa chiến đấu liền tiêu hao sạch năng lượng, cho dù ai cũng biết vị Lưu Hạ trưởng lão này là giả!

Không tìm được đủ Thần thạch, đi Hồng Hà Môn tuyệt đối là chuyện cực kỳ mạo hiểm, bất quá lúc này cũng không có biện pháp nào khác, Minh Hỏa Cửu Biến có thể để cho tốc độ tăng nhanh, đối với hắn hết sức trọng yếu, hơn nữa muốn nhanh chóng tăng thực lực lên, thân thể tuyệt đối là phương pháp nhanh nhất, vì vậy cho dù Hồng Hà Môn nguy hiểm nữa, cũng phải mạo hiểm thử một lần.

- Viên Cửu, Nhiếp Đồng, hai người các ngươi ở chỗ này tu luyện, ta đi một chuyến, lâu thì một tháng, ngắn thì nửa tháng, không được tin tức của ta, cũng tận lực không nên đi tìm! Nhất là Nhiếp

Đồng, ngươi làm việc không nên lỗ mãng, an tâm ở chỗ này, một khi có tin tức của Nguyệt Nhi, xác nhận không sai mới có thể quyết định!

Có quyết định, liền đi tìm Viên Cửu, Nhiếp Đồng giao phó một câu.

Giao phó xong, trước từ trong tay đám người Kim Phó Các chủ lấy được bảo bối, binh khí, phân một bộ phận cho hai người.

Nhất là Viên Cửu, hắn có thực lực Hoàng cảnh đỉnh phong, chính bởi vì trong tay không có binh khí thích hợp, thực lực mới đại tổn, đánh ngang tay với Lưu Hạ trưởng lão, một khi có một binh khí Hoàng cảnh đỉnh phong, lần trước chiến đấu cũng sẽ không cần Nhiếp Vân xuất thủ, làm hại hắn thiếu chút nữa bỏ mình.

Dĩ nhiên, hiện tại trong tay Nhiếp Vân chỉ có hai kiện Thần binh Hoàng cảnh đỉnh phong, một là Chức Nữ toa, một món khác là quải trượng của Lưu Hạ trưởng lão, hai cái này cái nào cũng không thể cho hắn, chỉ có thể đưa Thần binh Hoàng cảnh trung kỳ của Kim Phó Các chủ.

Mặc dù binh khí này kém Hoàng cảnh đỉnh phong, nhưng có thể để cho thực lực của hắn gia tăng một đoạn, không tay không tất sắt giống như trước nữa.

- Ca ca, ngươi đi đâu vậy, mang ta theo a!

Nhiếp Đồng là người hiếu động, nghe Nhiếp Vân muốn đi, cặp mắt chờ mong nói.

- Ngươi đi không được, thực lực của ngươi bây giờ quá thấp, nếu như có Hoàng cảnh đỉnh phong, không cần ngươi nói, ta cũng sẽ mang theo! Chăm chỉ tu luyện đi, thực lực không được, đi theo chỉ sẽ kéo thêm phiền toái!

Nhiếp Vân khoát khoát tay, không đồng ý thỉnh cầu của hắn.

- Được rồi, ta sẽ tu luyện thật tốt!

Nghe được ca ca nói, Nhiếp Đồng biết ca ca nói không sai, lộ ra vẻ

cô đơn.

- Viên Cửu, chiếu cố Nhiếp Đồng thật tốt, nghìn vạn lần không nên để cho hắn có chuyện!

Thấy dáng vẻ của đệ đệ, Nhiếp Vân cười một tiếng, thân thể thoáng một cái, rời khỏi phòng, thời gian nháy con mắt liền biến mất, chạy thẳng tới Hồng Hà Môn

Hồng Hà Môn, người thống trị Hồng Hà vực, nổi danh như Hỏa Thần tông, nói riêng về sức chiến đấu cao đoan, thậm chí còn mạnh hơn..

Rời Hồng Hà tửu lâu, đi không xa, Nhiếp Vân liền gọi khôi lỗi ra, bổn tôn thì tiến vào thế giới nạp vật.

Tinh thần khống chế Lưu Hạ trưởng lão, Nhiếp Vân nhanh chóng bay về phía Hồng Hà Môn.

Thân thể Lưu Hạ trưởng lão này, mặc dù không thể dùng Hoàng cảnh giới vực, nhưng phi hành ngược lại rất đơn giản, chỉ bất quá không đạt tới tốc độ cao nhất mà thôi.

Người ở trên không trung, từ xa nhìn lại, Hồng Hà giống như một dãi lụa đỏ dắt ngang qua vùng quê, thảo nguyên, rừng cây bích lục, cực kỳ xinh đẹp.

Trụ sở của Hồng Hà Môn không ở trên dãy núi, cũng không phải bình nguyên, mà là một thành trì trôi lơ lửng trên Hồng Hà!

Nghe nói ban đầu Hồng Hà lão tổ chế tạo một pháp bảo siêu cấp, lẳng lặng đứng sửng ở trên Hồng Hà, tựa như một đám mây to lớn, cung điện màu vàng kim tầng tầng lớp lớp, ở dưới ánh mặt trời phản xạ cực kỳ chói mắt, khí thế ngất trời.

Thời gian không lâu, đi tới trước sơn môn, hai tượng đá Thần thú to lớn đứng sừng sững ở hai bên, nước màu đỏ tươi từ trong miệng Thần thú phun ra, rơi vào trong sông, hơi nước tràn ngập, ánh mặt trời chiếu xuống tạo thành hai cầu vồng, tựa như hồng kiều nghênh đón khách quý.

Hai cầu vồng này ở Hồng Hà vực có cái tên rất dễ nghe, bày tỏ tông môn vui mừng nghênh đón tân khách, là địa phương xinh đẹp nhất của Hồng Hà Môn, cũng là kiêu ngạo của cả tông môn.

------oOo------

Chương 2960: Nữ đệ tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân khống chế khôi lỗi đạp cầu vồng đi tới, rất nhanh đi tới bên cạnh sơn môn.

- Lưu Hạ trưởng lão!

Đệ tử giữ cửa thấy hắn tới, vội vàng cúi người chào.

Nhìn bộ dáng khẩn trương của bọn hắn, Nhiếp Vân biết Lưu Hạ trưởng lão này ở tông môn danh tiếng không như thế nào, nếu không cũng sẽ không để cho đệ tử kiêng kỵ như vậy.

Không để ý tới những người này, Nhiếp Vân chậm rãi đi vào tông môn.

Hồng Hà Môn làm không trung chi thành, chung quanh khắp nơi đều là phong ấn. Không những không có khí lưu hỗn loạn, ngược lại toàn bộ thành phố đông ấm hạ mát, cực kỳ thích hợp người ở.

Đi ở trên đường phố rộng rãi, Nhiếp Vân vừa đi về phía trước, vừa gãi đầu.

Hồng Hà Môn hắn là lần đầu tiên tới, đối với địa hình nơi này một chút cũng không biết, càng không biết chỗ ở của Lưu Hạ trưởng lão, cũng không thể một mực đi như vậy a!

Ban đầu Lưu Hạ trưởng lão quá mạnh mẻ, không kịp chừa hậu thủ, trực tiếp đụng chết, cũng không có sưu tầm trí nhớ, nên ngay cả hắn ở chỗ nào, ở Hồng Hà Môn địa vị rốt cuộc cao bao nhiêu, có

bao nhiêu quyền lực... hết thảy đều không biết!

- Nghĩ biện pháp tìm một người hỏi a!

Muốn giả mạo Lưu Hạ trưởng lão, chỉ bằng vào dung mạo, thanh âm, linh hồn ba động còn chưa đủ, ít nhất phải biết sinh hoạt của hắn, nhưng gia hỏa này đã chết, khẳng định không hỏi được. Chỉ có thể nhìn tình huống, tìm người hỏi thăm.

- Sư phụ, ngươi trở lại rồi!

Đang suy tư, đột nhiên một thanh âm quyến rũ vang lên. Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ nhân vóc dáng lả lướt đứng ở cách đó không xa, vẻ mặt hưng phấn.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Nếu người trước mắt này gọi mình là sư phụ, chứng minh là đệ tử của Lưu Hạ trưởng lão, chỉ bất quá tại sao đệ tử của Lưu Hạ này lại toàn là nữ? Hơn nữa vô luận vóc người, dung mạo đều là nhất đẳng, so với nữ nhân trước cùng hắn quan hệ bất chính cũng không kém chút nào.

Chẳng lẽ Lưu Hạ trưởng lão này chơi luật ngầm?

- Sư phụ, đệ tử tinh anh so tài sắp bắt đầu, nội bộ của chúng ta cũng làm ra chọn lựa, sư tỷ các nàng đang đánh khó phân thắng bại, ai cũng không phục người nào, xin sư phụ mau trở về làm chủ!

Nữ đệ tử vội nói.

- Tốt, ta đi qua nhìn một chút!

Nhiếp Vân đang rầu làm sao tìm được chỗ ở của mình, thấy đệ tử này nhiệt tâm dẫn đường như vậy, vội vàng gật đầu.

- Ân!

Thấy hắn đáp ứng muốn qua, nữ đệ tử thở phào nhẹ nhõm, vội vàng dẫn đường, bất quá tốc độ của nàng không nhanh, toàn thân còn giãy dụa, eo thoáng một cái, tràn đầy quyến rũ cùng hấp dẫn.

Thấy cử động của người này, Nhiếp Vân không khỏi buồn bực.

Nữ đệ tử này muốn làm gì? Chẳng lẽ cũng tính toán câu dẫn sư phụ?

Rốt cuộc là những đệ tử này có vấn đề, hay là môn quy của Lưu Hạ trưởng lão có vấn đề?

- Sư phụ, đệ tử luyện mị công cũng không tệ lắm phải không!

Thấy Nhiếp Vân không có động tĩnh, cũng không lên tiếng, nữ đệ tử đi về phía trước xoay đầu lại, nhẹ nhàng cười một tiếng, ánh mắt như nước, mang theo mị hoặc, ngay sau đó thân thể động một cái, đi tới bên cạnh, cái mông vô tình hay hữu ý đụng vào bộ vị nhạy cảm của Nhiếp Vân, mềm mại giàu có co dãn.

- Ách?

Không nghĩ tới nữ đệ tử này lớn mật như vậy, ở trong tông môn cũng như vậy, sắc mặt của Nhiếp Vân cổ quái.

Tình huống trước mắt như thế, hắn động cũng không được, bất động cũng không được, quá xấu hổ a.

Sớm biết nên hỏi thăm Lưu Hạ trưởng lão làm người như thế nào một chút lại chạy tới... Nếu không sẽ không bị động như vậy!

Bất quá nhìn cục diện trước mắt, quan hệ cùng nữ đệ tử kia bất thanh bất bạch, hắn cũng biết vị Lưu Hạ trưởng lão này khẳng định không phải người tốt lành gì.

Cùng đồ đệ phát sinh quan hệ... da mặt của người này cũng thật dầy!

- Sư phụ, ngươi ngược lại nói chuyện a, chẳng lẽ không hài lòng với đệ tử?

Thấy Nhiếp Vân không nói câu nào, tay chân cũng không nhúc nhích, nữ đệ tử quay đầu lại, bộ dáng đáng thương hỏi.

Dựa theo tình huống bình thường, nàng thi triển ra thế võ cả người, lão sắc phôi ở sau lưng đã sớm táy máy tay chân, ít nhất cũng sẽ sờ mông nàng mấy cái, sao bây giờ còn không nhúc nhích, giống như chính nhân quân tử vậy?

Chẳng lẽ mị công của mình không đủ?

Hay là mất đi hứng thú với mình?

Trong lúc nhất thời vị nữ đệ tử này lo được lo mất.

- Sư phụ gần đây tu luyện đạt tới bình cảnh, chạm tới lằn ranh đột phá, cho nên cần an tĩnh tu dưỡng, tranh thủ sớm ngày đột phá! Sau khi trở về, có thể sẽ bế quan một đoạn thời gian, tu luyện của các ngươi, nhớ ta trước kia dạy bảo, tự mình tìm tòi, hết thảy chờ ta xuất quan lại nói!

Nhiếp Vân không hổ là lão quái vật trải qua vô số chiến trận, lúc này sắc mặt trầm xuống, thần sắc nghiêm túc nói.

Cho dù hắn không biết tập quán của Lưu Hạ trưởng lão, nhưng thấy bộ dáng của đệ tử này, cũng biết khẳng định cùng nàng có quan hệ không minh bạch, muốn ngụy trang giống, tất nhiên phải cùng các nàng không minh bạch... Thật muốn như vậy, Nhiếp Vân còn cảm thấy không bằng chết đi!

Ngược lại không phải hắn là quân tử, mà là loại nữ nhân này, hắn không có bất kỳ hứng thú.

Cho nên do dự một chút, mới nghĩ ra lý do này.

Dù sao hắn nói đột phá, đối phương cũng không biết, chỉ cần tìm được vị trí của Hồng Hà linh quả, lấy xong trực tiếp rời đi, cho dù đối phương còn muốn tra hỏi cũng không tra được.

Chỉ cần có thể giải quyết cục diện lúng túng trước mắt là tốt rồi.

- Muốn đột phá? Sư phụ muốn đột phá?

Nghe được hắn nói muốn đột phá, ánh mắt của nữ đệ tử sáng lên, mới vừa rồi chẳng qua là cái mông loạn chuyển, lúc này nhào vào trong ngực Nhiếp Vân, lồng ngực mềm mại dán chặc tới:

- Sư phụ đột phá nhất định cần lô đỉnh, đệ tử nguyện ý cống hiến chân âm...

- Khục khục khục khục!

Nghe được lời của đối phương, cảm thụ thân thể mềm mại dán chặc tới, Nhiếp Vân thiếu chút nữa một hơi không thuận, không ngừng ho khan.

Làm cái gì a?

Lý do này của ta không phải rất tốt sao? Tìm được bình cảnh, muốn đột phá cần hoàn cảnh an tĩnh, cần chú tâm điều chỉnh, tối kỵ quấy rầy, sao nói xong nàng còn nhào tới? Hơn nữa tựa hồ so với trước kia còn hung mãnh hơn?

- Sư phụ là cảm thấy đệ tử phục vụ không tốt sao?

Nữ đệ tử thấy sư phụ ho khan, ánh mắt chớp chớp, một bộ nước mắt sắp chảy ra.

Không thể không nói vị nữ đệ tử này, mặc dù dung mạo không tính là đặc biệt đỉnh tiêm, lại mang một loại mị hoặc đặc thù, giống như một yêu tinh, tùy thời sẽ câu dẫn hồn phách người ta!

------oOo------

Chương 2961: Kỳ ba sư phụ đồ Quan hệ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không phải, lần này đột phá, không cần người khác, ta muốn một

người tĩnh tu, mới có thể tìm được cơ hội đột phá!

Khoát khoát tay, Nhiếp Vân không nhìn mị hoặc của đối phương, đại nghĩa lăng nhiên.

- Tĩnh tu? Hừ!

Thấy thái độ của hắn quyết tuyệt, mị thái trên mặt nữ đệ tử biến mất, lộ ra một tia cười lạnh:

- Ngươi cho ta không biết sao? Nhất định là tiện tỳ Diêu Diễm kia! Bình thường chiếm sư phụ thì thôi, sư phụ muốn đột phá, ta không tin nàng một người có thể phục vụ được! Ta liền nói cho các sư tỷ biết, ta xem các nàng có đồng ý hay không!

Nói xong thân thể của nữ đệ tử này vọt về phía trước, thẳng tắp bay vút đi.

- Cái này... Lưu Hạ trưởng lão rốt cuộc đang làm gì? Làm sao cảm giác giống như dâm quật vậy...

Nghe nói như vậy, thấy đối phương vội vã rời đi, Nhiếp Vân sắp phát điên.

Nếu như không phải biết đi tới Hồng Hà Môn, còn tưởng rằng đến tiêu dao quật, nếu không sao những nữ đệ tử này liều mạng nhào lên như thế?

Xem ra giả mạo Lưu Hạ trưởng lão là quyết định thất bại nhất!

Cùng nữ đệ tử bất thanh bất bạch... cuộc sống của người này thật khiến người ta không nói nổi.

Bất quá mặc dù lắc đầu, nhưng việc đến nước này, đã không có đường rút lui, lúc này điểm mủi chân một cái, theo sát ở sau lưng nữ đệ tử.

Muốn tìm được hang ổ của vị Lưu Hạ trưởng lão này, nhất định phải đi theo nữ đệ tử kia, nếu không tiếp tục mờ mịt đi, thời gian hao phí quá nhiều không nói, làm không tốt sẽ còn lộ hãm.

Thực lực của nữ đệ tử này cũng không mạnh, chỉ có Vương cảnh hậu kỳ, bây giờ Nhiếp Vân khu động thi thể của Lưu Hạ trưởng lão, tốc độ còn nhanh hơn bản tôn, theo sau dễ dàng.

Hai người một trước một sau, đi ước chừng thời gian uống cạn chun trà, một tiểu viện xuất hiện ở trước mắt.

Mới vừa đi vào, Nhiếp Vân nhất thời một trận vô ngữ.

Mấy chục nữ nhân đứng ở trong viện, chia làm hai tốp đối lập, bầu không khí có chút kiềm chế.

Những nữ nhân này mỗi một cái vóc người thướt tha, dung mạo xinh đẹp, mặc dù kém Bích Nhi, Bích Lạc tiên tử, nhưng người người cũng coi như trong trăm có một.

Hơn nữa quần áo của những người này lộ ra bụng cùng bắp đùi, bạch hoa hoa một mảnh, hết sức dưỡng nhãn.

Cái này... Là hang ổ của Lưu Hạ trưởng lão?

Đang nghi ngờ, một thanh âm để cho hắn kịp phản ứng.

- Sư phụ trở lại rồi...

Tiếng kêu kết thúc, mấy chục nữ nhân xinh đẹp đầu tiên là sửng sốt một chút, khi thấy Nhiếp Vân, tất cả đều mặt mừng rỡ vọt tới.

Mấy chục nữ nhân quần áo hở hang đồng thời xông lại là cái cảm giác gì... dọa đến Nhiếp Vân thiếu chút nữa lui ra ngoài cửa, xoay người bỏ chạy.

- Tốt lắm, vừa đến liền sảo sảo nháo nháo, còn thể thống gì nữa!

Biết nếu chạy trốn, khẳng định sẽ lộ tẩy. Lúc này Nhiếp Vân chắp hai tay ở sau lưng, sắc mặt trầm xuống.

- Sư phụ... Ngươi đáp ứng để cho ta tham gia Hồng Hà đệ tử tinh anh đại tái lần này, tại sao lại đáp ứng sư tỷ? Thực lực của nàng

không bằng ta, ta bất kể, ta quyết phải tham gia!

Một nữ nhân từ trong đám người vọt ra, mặt oán khí, trong giọng nói mang vị đạo nũng nịu.

Nàng khoảng mười bảy mười tám tuổi, dáng xinh xắn lả lướt, nhưng trên người lại rất đầy đặn, nhất là hai ngực, cực kỳ khoa trương, để cho người ta hoài nghi có thể mất thăng bằng, trực tiếp cắm đầu về trước hay không.

Vừa nói chuyện, Nhiếp Vân liền cảm thấy tay cánh tay mềm mại, bộ ngực đầy đặn của nàng dính vào, trong mắt tràn đầy mị thái.

- Tiện tỳ, sư phụ rõ ràng đáp ứng ta, ngươi nhất định là nói láo! Nếu sư phụ tới, liền để cho sư phụ phân xử...

Còn không có giải quyết người này, lại một nữ nhân vóc dáng cao gầy vọt tới, người này càng quá đáng hơn, trực tiếp nhào vào trong ngực Nhiếp Vân, thân thể không ngừng giãy dụa, uyển như thủy xà.

- Đủ rồi!

Thấy cử động kỳ ba của những đệ tử này, Nhiếp Vân không nói, uy thế của Hoàng cảnh đỉnh phong tản mát ra, chấn động mạnh một cái.

Rào!

Tất cả nữ đệ tử vốn đang tính toán vây lại không kiềm hãm được đồng thời lui về phía sau mấy bước.

- Mấy ngày nay đều chăm chỉ tu luyện cho ta, người nào có thể đột phá, ta sẽ để cho người đó tham gia đệ tử tinh anh đại tái, không cách nào đột phá, liền ngoan ngoãn ở lại, một cái cũng không cho phép ra ngoài!

Nhiếp Vân quát lên.

Từ khi thấy Lưu Hạ trưởng lão cùng đệ tử kia liền biết chắc cùng đồ

đệ có quan hệ không biết tên... Nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới lại trắng trợn như thế!

Người ta sư phụ cùng đệ tử có tư tình mà nói, tất cả đều lặng lẽ đi làm, như sợ người khác biết, người này ngược lại tốt, chẳng những trắng trợn, còn biến đệ tử thành một hậu cung, không ngừng tranh đoạt tình nhân... Suy nghĩ một chút cũng muốn điên!

Người này thật đúng là nhân tài!

Nếu để cho đám người kia dây dưa tới, đừng nói không có biện pháp tìm Hồng Hà linh quả, làm không tốt còn bị các nàng hút khô, chết ở chỗ này!

- Vâng!

Thấy sư phụ tức giận, mọi người không dám càn rỡ, từng cái giảm thấp hô hấp, không dám nhúc nhích.

- Hừ!

Thấy chấn trụ được đối phương, lúc này Nhiếp Vân mới thở phào nhẹ nhõm, quay người lại đi tới phòng khách.

Nếu đây là hang ổ của Lưu Hạ trưởng lão, như vậy hắn nên ở nơi này.

Tiến vào phòng khách, quả nhiên ấn chứng hắn phỏng đoán.

Bên trong phòng khách bố trí tráng lệ, so với hoàng cung trước kia nhìn thấy còn xa hoa hơn, thảm màu đỏ, rèm màu hồng, ghế ngồi màu vàng kim... Cái đại sảnh này thật như một hoàng cung thu nhỏ.

Mỗi ngày tiêu dao khoái hoạt, người như vậy cũng có thể tu luyện tới Hoàng cảnh đỉnh phong... Lưu Hạ trưởng lão này rốt cuộc là thiên phú ngưu bức, hay vận khí nghịch thiên?

- Âm Dương bảo điển... Uyên Ương Tam Tinh Thủy... Hợp Hoan Tình Tố Công... Nhất Trụ Kình Thiên...

Đang kỳ quái, ánh mắt rơi vào giá sách trong phòng, liền mặt đỏ tới mang tai.

Trên giá sách, không cần cẩn thận quan sát, chỉ từ tên là có thể nhìn ra, tất cả đều là bí tịch song tu.

Khó trách nghe nói hắn muốn đột phá, nữ đệ tử kia hưng phấn như thế, nguyên lai Lưu Hạ trưởng lão tu luyện là công phu ngự nữ, vô luận tu luyện bình thường hay đột phá, đều cần nữ nhân phối hợp mới có thể tiến hành.

Cũng vì như vậy, những nữ đệ tử này mới không chút kiêng kỵ, thấy hắn đi tới, phí không ít tâm tư phô trương dáng người, chỉ sợ cũng tu luyện công pháp tương tự, nghĩ biện pháp cùng hắn song tu tăng thực lực lên.

Đường đường trưởng lão Hồng Hà Môn, tu luyện công pháp như vậy, không phải tận mắt nhìn thấy, thật là để cho người ta không cách nào tin tưởng.

&

------oOo------

Chương 2962: Trưởng Lão các

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chỉ sợ Hồng Hà Môn cũng không phải môn phái chính nghĩa gì!

Hắn ngày thứ nhất tới, liền thấy một màn bẩn thỉu xấu xa như vậy, loại hành vi này, khẳng định ở Hồng Hà Môn tồn tại thời gian rất dài!

Hành vi như vậy, cao tầng tông môn lại phóng túng, không cần suy nghĩ, toàn bộ tông môn cũng không phải thứ tốt gì.

Vốn nghĩ Hồng Hà Môn cùng hắn không thù không oán, lại tới trộm trấn tông chi bảo của người ta, có chút băn khoăn, nếu như tông

môn như thế này, loại tà khí như vậy cũng không quản, trộm chết cũng đáng đời!

Không nói những cái khác, chỉ Lưu Hạ trưởng lão này cũng không biết gieo họa bao nhiêu thiếu nữ.

Trong lòng không còn áy náy, Nhiếp Vân ở trong phòng tùy tiện nhìn.

Căn phòng của Lưu Hạ trưởng lão không chỉ xa hoa, còn rất chú ý hưởng thụ, các loại da lông Thần thú cộng thêm bảo thạch phối hợp, để cho cả phòng tràn đầy cảm giác ấm áp.

- Đúng rồi, Lưu Hạ trưởng lão tu luyện công pháp thải bổ, chỉ cần thuần âm của nữ nhân là có thể tấn thăng, Thần thạch đối với hắn mà nói tác dụng không lớn, có thể coi là trang sức phẩm thả ở trong phòng hay không?

Trong lòng Nhiếp Vân động một cái, toát ra một ý nghĩ.

Nếu Lưu Hạ trưởng lão tu luyện công pháp thải bổ, để cho hắn lên cấp chắc là nữ nhân, mà không phải Thần thạch, nhưng ba năm trước đây hắn lại đổi Thần thạch, chẳng lẽ những Thần thạch này không để ở trên người, mà bị hắn làm trang sức?

Không gian chi lực của thế giới nạp vật lan tràn, tìm tòi cả phòng một lần, một lát sau liền lắc đầu.

Xem ra mình là suy nghĩ nhiều, mặc dù bảo bối trong căn phòng không ít, lại không có Thần thạch.

- Nghĩ biện pháp đi Trưởng Lão các của Hồng Hà Môn, làm một tấm bản đồ, như vậy mới có thể xác định Hồng Hà linh quả ở địa phương nào, lúc nào thành thục!

Không tìm được Thần thạch, Nhiếp Vân không nghĩ nhiều nữa, ngồi ở trên ghế suy tư chuyện về sau.

Căn cứ hắn từ Tàng Thư khố của Hỏa Thần tông lấy được kiến thức, mỗi tông môn sẽ ở Trưởng Lão các lưu lại bản đồ tông môn.

Loại bản đồ này chẳng những ghi chép địa hình của toàn bộ tông môn, vị trí các đường khẩu, còn ghi chú phần lớn trận pháp, cấm chế, để ngừa trưởng lão trong môn không hiểu quy củ xảy ra vấn đề.

Bây giờ thành công lẫn vào Hồng Hà Môn, muốn thuận lợi tìm được Hồng Hà linh quả, loại bản đồ này nhất định phải có một phần mới được.

Hô!

Đang đang suy tư làm sao đi Trưởng Lão các tìm địa đồ, liền nghe được tiếng bước chân nhè nhẹ vang lên, một bóng dáng lặng lẽ từ bên ngoài đi tới.

Chính là sư muội ngực lớn lúc trước.

Nàng không biết từ chỗ nào lặng lẽ tiến vào phòng khách, thấy Nhiếp Vân ngồi đó, mặt mừng rỡ muốn nhào tới.

- Sao ngươi lại tới đây?

Không nghĩ tới mới vừa hạ lệnh, đối phương lại lặng lẽ tới, Nhiếp Vân nhíu mày.

- Sư phụ… ta muốn ghé thăm ngươi một chút!

Sư muội duyên dáng kêu to, trước ngực sóng cả mãnh liệt, uyển như nước thủy triều.

Mới qua chút thời gian, người này lại lặng lẽ đổi quần áo, ngực mở cực thấp, hai bán cầu trắng tinh phơi bày ở trong tầm mắt, chiến nguy nguy, hấp dẫn ánh mắt.

Nhìn người này quen việc dễ làm, thay quần áo, lại sắc dụ, cũng biết loại lặng lẽ tiến vào này làm không ít. Sợ rằng trong miệng nàng nói Lưu Hạ trưởng lão để cho nàng tham gia tinh anh đại tái, chính là ở thời điểm này đáp ứng.

- Hôm nay ta không rãnh, muốn đi Trưởng Lão các một chuyến!

Dựa theo sắc tính của Lưu Hạ trưởng lão, nếu lại đuổi nữ hài này ra ngoài, đối phương nhất định sẽ hoài nghi, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là tìm cho mình cái lý do.

- Đi Trưởng Lão các? Sư phụ muốn ta bồi ngươi đi không?

Sư muội ngực lớn đi tới bên cạnh, vừa cọ vừa nói.

- Tốt, chỉ cần ngươi an ổn một ít cho ta, ta có thể cân nhắc để ngươi tham gia tinh anh đại tái!

Nghe nàng xung phong nhận việc, ánh mắt của Nhiếp Vân chợt lóe, tùy tiện nói.

Tinh anh đại tái là vật gì, hắn không biết, bất quá danh ngạch lại là hắn định.

Nữ hài này tới đây nhanh như vậy, nhất định là vì chuyện danh ngạch, dùng cái này ràng buộc nàng là tốt nhất.

- Vâng!

Nghe được cam kết xác thực, sư muội ngực lớn mắt sáng rực lên, cũng không tị hiềm, cởi ra quần áo hấp dẫn trên người, đổi lại một bộ khác.

- Đi thôi!

Thấy nàng đổi xong, Nhiếp Vân cũng không nói nhiều, đứng dậy đi ra ngoài.

Sư muội ngực lớn theo sát.

Có người này dẫn đường, Nhiếp Vân không tốn quá nhiều tâm tư liền thấy Trưởng Lão các ở trước mắt.

- Ngươi ở chỗ này chờ, ta đi một chút sẽ trở lại!

Trưởng Lão các danh như ý nghĩa, chỉ có trưởng lão mới có tư cách tiến vào, Nhiếp Vân khoát khoát tay để cho sư muội ngực lớn chờ ở bên ngoài, mình thì nhấc chân đi vào.

- Lưu Hạ, tới chỗ nào cũng có đệ tử đi cùng, quả thật may mắn a!

Mới vừa tiến vào phòng, một thanh âm không âm không dương vang lên, quay đầu nhìn, chỉ thấy một lão giả ngồi ở cách đó không xa, trong mắt mang lãnh ý.

Rất hiển nhiên, tình huống Nhiếp Vân để nữ đệ tử ở cửa bị hắn thấy được.

- Khách khí!

Không biết thân phận của đối phương, nhưng từ trong giọng nói có thể biết cùng vị Lưu Hạ trưởng lão này không hợp nhau, lúc này cũng không nói nhiều, thần sắc lạnh nhạt.

- Hừ!

Quả nhiên, thấy thần thái của hắn, sắc mặt của lão giả trở nên khó coi:

- Trưởng Lão các, ngươi đã ba năm không tới, lần này tới đây làm gì?

- Ta tới làm gì còn cần báo cáo ngươi? Ngươi là môn chủ?

Đối phương không hoà nhã, Nhiếp Vân cũng lười để ý tới.

- Ngươi...

Lão giả đứng dậy, ánh mắt như điện:

- Rất tốt rất tốt, Lưu Hạ, không nghĩ tới mấy tháng không thấy, miệng của ngươi so với trước kia lợi hại hơn, chẳng qua là không biết thực lực có tăng trưởng hay không!

- Thực lực của ta tăng trưởng hay không, không cần ngươi tới

chấm điểm! Tránh ra, không nên trễ nãi thời gian của ta!

Không để ý tới nữa đối phương, Nhiếp Vân mấy bước đi vào Trưởng Lão các.

Trưởng Lão các so với chỗ ở của Lưu Hạ trưởng lão thì rộng rãi hơn nhiều, chia làm thật nhiều căn phòng, nhìn một vòng, ánh mắt của Nhiếp Vân rơi vào tàng thư phòng.

Nếu như có bản đồ mà nói, nên ở nơi này.

Nhấc chân đi vào.

Sách ở đây cũng không nhiều, rất nhiều đều là bí mật tông môn, đặc biệt chuẩn bị cho trưởng lão, có thể mượn cái này hiểu rõ tông môn hơn.

Mặc dù sách không nhiều, nhưng Nhiếp Vân biết bằng vào thực lực của hắn bây giờ, muốn xem xong cũng cần tốn không ít thời gian, lúc này thấy không ai theo tới, cố kỹ trọng thi, tinh thần động một cái, tất cả sách đều bị hắn thu vào thế giới nạp vật.

------oOo------

Chương 2963: Môn chủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hô!

Hai cái hô hấp đi qua, sách xuất hiện lần nữa ở trong phòng, mà tất cả kiến thức bên trong, đã bị hắn vững vàng in ở trong não hải.

- Quả nhiên có bản đồ... Hồng Hà linh quả do Hồng Hà Bảo Thụ kết thành, ở chỗ trung tâm nhất của toàn bộ Hồng Hà Môn, do môn chủ cùng mấy vị thái thượng trưởng lão tự mình bảo vệ...

Trong đầu toát ra tin tức liên quan tới Hồng Hà linh quả, Nhiếp Vân cười khổ.

Nếu như Hồng Hà linh quả ở vùng ít người thì thôi, ở địa phương hạch tâm nhất của tông môn, còn có môn chủ cùng thái thượng trưởng lão bảo vệ, cái này làm sao trộm?

Thật muốn qua, làm không tốt sẽ bị phát hiện, trực tiếp đánh chết!

Bất quá trong đầu lóe lên linh quang, một tin tức xuất hiện ở trong óc.

- Bảo Thụ bốn trăm năm trước kết quả, lần nữa trái cây thành thục, còn cần ít nhất một trăm năm...

- Còn cần một trăm năm...

Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ.

Một trăm năm, để cho hắn chờ Hồng Hà linh quả này, thật đúng là không làm được.

- Bất quá, quả trên cây có thành thục hay không không sao cả, Hồng Hà Môn nên có tồn kho a...

Đại tông môn như Hồng Hà Môn, không biết truyền thừa bao nhiêu năm, cho dù năm trăm năm mới kết trái một lần, trong môn cũng nên giữ lại không ít, để phòng bất cứ tình huống nào.

Dĩ nhiên, loại tồn kho này cũng do môn chủ trông coi, trộm lên càng khó hơn!

Dù sao linh quả mọc ở trên cây, cây không thể nào chạy, mà trái cây lấy xuống, đặt ở Không Gian giới chỉ, có thể tùy ý di động.

- Ai, xem ra không cách nào lấy được Hồng Hà linh quả...

Biết có tồn kho, nhưng không có biện pháp, vô luận là nắm giữ ở trong tay môn chủ, hay trong tay thái thượng trưởng lão, cũng không phải là thực lực của hắn bây giờ có thể mơ ước!

Làm chuyện gì, chỉ lỗ mãng là không được, còn phải kết hợp thực

lực bản thân, nếu như hắn có thực lực Hoàng cảnh viên mãn, chuyện như vậy có thể suy tính một chút, nhưng bây giờ ngay cả Vương cảnh viên mãn cũng không đạt tới, tùy tiện qua, chỉ có thể tìm chết.

- Đi về trước lại tính toán!

Trong lòng động một cái, Nhiếp Vân đi ra ngoài, mới vừa đi mấy bước, đột nhiên dưới chân rung động, một tiếng chuông đột nhiên vang lên, thiếu chút nữa đánh vỡ màng nhĩ.

Ông!

Thanh âm to lớn vang dội toàn bộ tông môn, thậm chí Hồng Hà thành cũng xuất hiện đung đưa.

- Hả... lệnh triệu tập khẩn cấp của tông môn! Nghe được lệnh triệu tập này, chỉ cần là tông môn trưởng lão, vô luận ở địa phương nào cũng phải qua! Chẳng lẽ Hồng Hà Môn xảy ra chuyện gì?

Nghe được tiếng chuông, Nhiếp Vân đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó biết rõ, trong mắt tràn đầy vẻ kỳ quái.

Tiếng chuông này trong sách có ghi lại, là lệnh triệu tập khẩn cấp của Hồng Hà Môn, nghe được tiếng chuông, trưởng lão nhất định phải lập tức đi Tụ Tiên Các!

Tiếng chuông chỉ có thời điểm phát sinh chuyện khẩn cấp mới vang lên, chẳng lẽ thật xảy ra chuyện?

- Đi qua nhìn một chút, thật xảy ra chuyện, đối với ta ngược lại là chuyện tốt!

Trong lòng kỳ quái, dưới chân Nhiếp Vân không ngừng, dựa theo vị trí Tụ Tiên Các trong bản đồ, thẳng tắp bay vút đi.

Hắn tới đây là muốn tìm cơ hội trộm Hồng Hà linh quả, Hồng Hà Môn vững chắc như thành lũy khẳng định không có cơ hội, nhưng thật muốn phát sinh chuyện gì, đối với hắn mà nói là cơ hội tốt nhất.

- Chuyện gì xảy ra?

- Không biết, tông môn đã ba trăm năm không có gõ lệnh triệu tập, lần trước là Hỏa Thần tông tấn công, chẳng lẽ Hỏa Thần tông lại không nhẫn nại được?

- Không nhẫn nại được? Hừ, Hỏa Thần tông thật muốn qua chịu chết, chúng ta sẽ thành toàn bọn hắn!

- Không sai, Hồng Hà Môn chúng ta trải qua nhiều năm như vậy nghỉ ngơi lấy sức, thực lực mạnh hơn Hỏa Thần tông nhiều, thật dám đến, bảo đảm để cho bọn họ có tới không có về!

Đến gần Tụ Tiên Các, trưởng lão ngày càng nhiều, từng cái trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng, thấp giọng thảo luận, tựa hồ cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Nhiếp Vân cũng không nói nhiều, theo sát ở sau lưng mọi người thẳng tắp bay về phía trước.

Đến gần Tụ Tiên Các, trưởng lão tới càng nhiều, Nhiếp Vân không nhịn được kinh hãi.

Hồng Hà Môn ở Hoàn Vũ Thần giới bất quá là thế lực nhất lưu, còn không tính là thế lực siêu cấp, nhưng trưởng lão nơi này, mỗi một cái ít nhất có thực lực Hoàng cảnh hậu kỳ, so với Lưu Hạ trưởng lão chỉ mạnh không kém!

Thực lực mạnh thì thôi, mấu chốt là số lượng, hắn nhìn thấy ít nhất không dưới mười vị.

Một phương hướng liền toát ra hơn mười vị, toàn bộ tông môn sợ rằng ít nhất mấy trăm!

Mấy trăm trưởng lão Hoàng cảnh hậu kỳ, đỉnh phong... Muốn trộm vật ở chỗ này... Nhiếp Vân cười khổ.

Khó trách ban đầu Hạo Viên trưởng lão có thực lực Hoàng cảnh viên mãn cũng không trốn thoát, bị đánh trọng thương, buồn bực

mà chết, nội tình của nhất lưu tông môn thực quá lớn!

- Ân, ta tưởng là ai, đây không phải là hoa tâm trưởng lão của chúng ta sao? Thế nào, ở bên ngoài phong lưu đủ rồi?

Đang suy tư, một thanh âm cười nhạo vang lên, Nhiếp Vân quay đầu nhìn, một trung niên đi tới, cũng không biết là hâm mộ hay chán ghét.

- Chậc chậc, Lưu Hạ trưởng lão chúng ta chỉ lấy nữ đệ tử, hơn nữa mỗi một người đều xinh đẹp như vậy...

Lại một người hừ nói.

- Thế nào? Hâm mộ? Hâm mộ tự mình có thể chiêu thu nữ đệ tử, chớ nói nhãm ở trước mặt ta!

Nhiếp Vân hất tay một cái, hừ nói.

Lưu Hạ trưởng lão chỉ bởi vì mình mua binh khí đệ tử coi trọng, liền tới đuổi giết, từ điểm này có thể thấy được, tuyệt đối là người trừng mắt tất báo, đã như vậy, nếu bị nhục nhã mà không phản kích, liền không phù hợp tính cách của hắn.

- Ngươi...

- Hừ, thật không biết vì sao tông môn lại để bại hoại như ngươi làm trưởng lão!

Thấy Lưu Hạ trưởng lão không cho là nhục, ngược lại còn thấy quang vinh, mọi người đều tức giận hừ lạnh.

- Tốt lắm, tất cả im miệng cho ta, gõ lệnh triệu tập khẩn cấp, tông môn tất nhiên xảy ra đại sự, các ngươi thân là trưởng lão tông môn lại ở nơi này cải vả, còn thể thống gì!

Nhiếp Vân còn muốn nói hai câu, một tiếng quát vang lên, mọi người nhìn thấy, là một lão giả râu bạc trắng đi tới.

Mặc dù không biết người này là ai, nhưng thấy những người khác

không dám phản bác, ánh mắt lộ ra sợ hãi, Nhiếp Vân cũng không dám nói gì.

Không có cải vả, rất nhanh đi tới Tụ Tiên Các.

Hồng Hà Môn Tụ Tiên Các, cũng không phải là một đại điện bịt kín, mà là đài cao tương tự tỷ thí đài, vô cùng rộng rãi, mây mù lượn quanh, tiên hạc bay lượn, để cho người ta có loại cảm giác tiến vào tiên cảnh.

------oOo------

Chương 2964: Đa Ba vương tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này Tụ Tiên Các đã ngồi không ít người, Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng, chừng ba bốn trăm, nhìn một cái, phát hiện không người chú ý hắn, lúc này tìm một vị trí ngồi xuống.

Trưởng lão như hắn là giả mạo, người bình thường không nhìn ra, nhưng gặp phải cường giả chân chính, tránh cũng không tránh nổi, hết thảy vẫn cẩn thận mới tốt.

Mới vừa ngồi xuống không lâu, không gian trước mắt rung một cái, mấy bóng người bay ra.

Người chính giữa chừng bốn mươi tuổi, mang uy thế lăng nhiên, đôi mắt thâm thúy xa xa, để cho người ta xem một chút liền kính sợ.

- Thật mạnh mẻ... Ít nhất là Hoàng cảnh viên mãn!

Chỉ nhìn một cái, trong lòng Nhiếp Vân rung động, vội vàng cúi đầu xuống.

Đi tới Hoàn Vũ Thần giới thời gian dài như vậy, vị này chỉ sợ là người mạnh nhất hắn đã gặp! Ngay cả Bích Lạc tiên tử sau khi đột phá cũng xa xa không bằng.

- Tham kiến môn chủ!

Đang kỳ quái người này là ai, liền nghe được các trưởng lão chung quanh hô lên.

- Đây chính là Hồng Hà Môn môn chủ?

Ánh mắt của Nhiếp Vân híp lại.

Cường giả Đế cảnh, bình thường đều rất ít quản lý chuyện thế tục, cho dù Phổ Thiên hoàng triều Phổ Thiên Đại Đế, trên danh nghĩa là hoàng đế, trên thực tế rất nhiều chuyện là do thuộc hạ xử lý, chỉ có chuyện chân thực giải quyết không được mới tiến hành thông bẩm.

Cường giả Đế cảnh của Hồng Hà Môn Hồng Hà lão tổ, đã sớm không màn thế sự, giống như Hỏa Thần tông Hỏa Thần lão tổ, không biết đi nơi nào, môn chủ bây giờ chắc là vãn bối của hắn.

Mặc dù không có đạt tới Đế cảnh, nhưng thực lực ở Hoàng cảnh cũng coi là đỉnh tiêm nhất, xa xa không phải mình có thể so sánh.

- Chư vị trưởng lão, lần này khẩn cấp để cho các ngươi tới, đúng là có chuyện quan trọng cần thương lượng!

Môn chủ nhìn quanh một vòng, không có quá nhiều dài dòng, bàn tay ngăn lại:

- Hồng Nguyên trưởng lão, chuyện này ngươi nói với mọi người một chút đi!

- Vâng!

Sau lưng môn chủ có một vị lão giả gật đầu, bàn tay rạch một cái, một màn sáng to lớn xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Phía trên có mấy chữ vàng chiếu lấp lánh.

- Là khiêu chiến thư?

- Khiêu chiến? Người nào muốn khiêu chiến chúng ta?

Thấy mấy chữ vàng này, tất cả trưởng lão đều sửng sốt một chút, sau đó xôn xao.

Kiểu chữ trong màn sáng, mang vị đạo bén nhọn, rất rõ ràng cho thấy muốn khiêu chiến, khiêu chiến Hồng Hà Môn... Người nào lá gan lớn như vậy?

- Nhìn xuống phía dưới một chút thì sẽ biết!

Hồng Nguyên trưởng lão cũng không giải thích, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua, dưới khiêu chiến thư xuất hiện một hàng chữ viết.

- Gửi đến môn chủ, tại hạ tới quấy rầy, cầu một quả Hồng Hà linh quả! Biết vật này là bảo bối của quý phái, rất khó có thể lấy ra, nên nay thiết kế lôi đài... Nếu như bên ngươi chiến thắng, Linh Lung Tôi Cốt Dịchcủa Phổ Thiên hoàng triều hai tay dâng lên, thất bại, mong ban cho linh quả, nếu như đáp ứng, tại hạ vô cùng cảm kích!

Mặc dù trong lời nói mang áy náy, nhưng trên thực tế lại mơ hồ có ý uy hiếp, để cho Hồng Hà Môn đáp ứng cũng phải đáp ứng, không đáp ứng cũng phải đáp ứng!

- Linh Lung Tôi Cốt Dịch? Đó là bảo vật vô thượng tẩy cốt, giá trị không dưới Hồng Hà linh quả!

- Có thể một tay cầm ra vật này, rốt cuộc là người nào?

- Hắn lấy ra Linh Lung Tôi Cốt Dịchchẳng qua là cớ, đối phương chắc là có mười phần nắm chặc, cho rằng chúng ta nhất định thất bại, lúc này mới cố ý khiêu chiến!

- Đúng vậy, nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ người khác khiêu chiến tới cửa, chúng ta lại không đáp ứng?

Thấy những chữ viết phách lối này, tất cả trưởng lão dưới đài lập tức xôn xao.

Đối phương rất rõ ràng coi Hồng Hà Môn không ra gì, giọng nói

phách lối bá đạo, để cho người ta không thể không nghênh chiến!

- Môn chủ, Hồng Nguyên trưởng lão, không biết người tới khiêu chiến người ai?

Một trưởng lão hỏi.

Nghe được câu hỏi, những người khác đều ngưng nghị luận, từng cái nghi ngờ nhìn về phía trung gian.

Dám trực tiếp khiêu chiến Hồng Hà Môn, còn dùng loại giọng nói này, hoặc là không biết sống chết, hoặc là có bối cảnh cường đại, cho rằng Hồng Hà Môn không dám động bọn họ!

- Các ngươi nhìn ký tên thì biết!

Bàn tay của Hồng Nguyên trưởng lão vung lên, dưới cùng của màn sáng xuất hiện một nhóm chữ.

- Đa Ba vương tử... Đa Ba vương tử? Phổ Thiên hoàng triều Đa Ba vương tử?

- Người của Phổ Thiên hoàng triều tìm chúng ta khiêu chiến làm gì?

- Đa Ba vương tử là một trong những người thừa kế của Phổ Thiên hoàng triều. Có hoàng triều lớn như vậy, bảo vật gì không có, muốn Hồng Hà linh quả làm gì?

- Cái này hắn không nói người nào cũng không biết...

- Hoàng tử của Phổ Thiên hoàng triều đưa bái thiếp, chúng ta chỉ có thể nhận, không thể có những ý nghĩ khác, nếu không, nhất định sẽ khiến hai phe đại chiến, mặc dù Hồng Hà Môn chúng ta không yếu, nhưng so với Phổ Thiên... lại kém quá nhiều!

- Đúng vậy...

…

Thấy tên người xuất hiện, tất cả trưởng lão lần nữa xôn xao.

Đa Ba vương tử, nhân vật nổi danh của Phổ Thiên hoàng triều, trẻ tuổi tài tuấn, thực lực cao cường... Nhân vật như vậy chạy đến Hồng Hà Môn khiêu chiến, muốn Hồng Hà linh quả? Cái này... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Đa Ba vương tử?

Phản ứng bất đồng những người khác, nghe được danh tự này, Nhiếp Vân cau mày.

Mặc dù tới Hoàn Vũ Thần giới thời gian không lâu, nhưng danh tự này lại đã sớm nghe qua!

Đám người Chí Hào tướng quân chính là phụng lệnh Đa Ba vương tử, mới đi Hỏa Thần tông tìm Giác Linh Hoa.

Tới Hỏa Thần tông tìm Giác Linh Hoa, lúc này lại tới Hồng Hà Môn đòi Hồng Hà linh quả, người này rốt cuộc muốn làm gì?

- Phổ Thiên Đại Đế tạo nên thần thoại, sáng chế ra một đời hoàng triều, vô tiền khoáng hậu! Nhưng đáng tiếc, vị Đại Đế này không có hậu nhân, vì phòng ngừa cơ nghiệp rơi vào trong tay người khác, nên lập không ít hậu bối huyết mạch tinh thuần làm người thừa tự, trở thành con nuôi! Vị Đa Ba vương tử này là một cái trong số đó, là cháu ruột của Phổ Thiên Đại Đế, huyết mạch tinh thuần nhất! Được xưng có khả năng thừa kế chính thống nhất!

Môn chủ nói chuyện, hắn vừa nói, mọi người toàn bộ an tĩnh lại, không dám nói nhảm nữa.

- Thì ra là như vậy!

Đối với những bí mật này, rất nhiều người không biết, ngoại giới truyền lưu phiên bản rất nhiều, có người nói Đa Ba vương tử trên thực tế là con tư sinh của Phổ Thiên Đại Đế, cũng có người nói là cháu hắn... Các loại cách nói chưa kết luận được, nghe được môn chủ mở miệng, lúc này mọi người mới hiểu.

Nguyên lai người này là con nuôi...

Bất quá, coi như là con nuôi, cũng là con trai của Phổ Thiên Đại Đế, nay tới khiêu chiến, bọn họ không những không dám ném đá giấu tay, còn phải lo lắng cung phụng, như sợ xảy ra vấn đề, bởi vì một khi xảy ra chuyện, Hồng Hà Môn bọn họ sẽ bị Phổ Thiên hoàng triều trút giận!

------oOo------

Chương 2965: Chọn lựa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thần giới cửu đại thế lực, có thể chịu nổi lửa giận của Phổ Thiên hoàng triều, cũng không có mấy cái, huống chi Hồng Hà Môn nho nhỏ như bọn họ!

- Vị Đa Ba vương tử này, tài hoa hơn người, mười bảy tuổi lên cấp Vương cảnh, hai mươi ba tuổi đã là Vương cảnh đỉnh phong, hai mươi bảy tuổi Vương cảnh đại viên mãn! Bốn mươi sáu tuổi lên cấp Hoàng cảnh, năm nay bất quá hai trăm bảy mươi bảy tuổi, đã là Hoàng cảnh đỉnh phong, cách viên mãn cũng chỉ một bước!

Môn chủ nói tiếp.

- Hai trăm bảy mươi bảy tuổi... Hoàng cảnh đỉnh phong?

- Yêu nghiệt!

- Quá yêu nghiệt, thiên phú bực này, đáng sợ a!

Nghe được tốc độ tu luyện của Đa Ba vương tử, tất cả mọi người giật nảy mình.

Tốc độ lên cấp của người này, thật là đáng sợ!

- Trọng yếu nhất không phải thiên phú tu luyện của hắn, ba mươi năm trước, phía tây nam Phổ Thiên phát sinh bạo loạn, một mình hắn đi tới, hàng phục mười hai Thần thú, dẹp tan bạo loạn! Hai

mươi sáu năm trước, Thâm Hải xuất hiện bảo vật, hắn mang theo mấy tùy tùng đi tranh đoạt, cửu đại thế lực vô số tài tuấn, một mình mang về chí bảo! Mười tám năm trước...

Môn chủ chậm rãi nói, thanh âm của hắn ngưng trọng, nói đều là trải qua cùng sự tích của Đa Ba vương tử, những chuyện này, theo lý đều là bí văn của Thần giới, người bình thường rất khó biết, ngay cả Chí Hào tướng quân cũng không biết! Nhưng hắn lại rõ ràng nói ra, đủ thấy tin tức cực kỳ linh thông.

Nghe được mấy bí văn này, tiếng nghị luận lần nữa thấp xuống, từng cái sắc mặt khó coi.

Những chuyện này, một cái so với một cái khó khăn, nghe như căn bản không hoàn thành được, nhưng hắn chẳng những hoàn thành, còn hoàn mỹ thành công, chỉ bằng vào một điểm này, thì có năng lực mà thường nhân khó có thể sánh bằng!

- Lợi hại!

Đám người phía sau Nhiếp Vân cũng không nhịn được sắc mặt ngưng trọng.

Trước từ trong miệng đám người Chí Hào tướng quân miêu tả, hắn từ đầu đến cuối cảm thấy vị Đa Ba vương tử này chẳng qua là hoàn khố, bây giờ mới biết, căn bản không phải, mà là người tuổi trẻ dã tâm cực lớn, hùng tài đại lược.

Loại nhân tài này mới đáng sợ nhất!

- Có nhiều chiến tích huy hoàng như vậy, lần này dám tới khiêu chiến, sợ rằng sớm có chuẩn bị, tình thế bắt buộc! Cho nên, ta mới khẩn cấp triệu tập các vị, hy vọng chư vị có thể đưa ra đề nghị hay, để cho hắn sát vũ mà về!

Giới thiệu xong sự tích của Đa Ba vương tử, môn chủ nhìn quanh một vòng, chậm rãi nói ra mục đích của mình.

- Cái này...

- Có chút khó làm a, tỷ thí với hắn chúng ta xác thực không có phần thắng...

Mọi người nói.

Nếu như chưa nói sự tích của Đa Ba vương tử, mọi người còn cảm thấy người trẻ tuổi này có chút liều lĩnh, nhưng nghe được sự tích của hắn, lòng khinh thị diệt hết, sắc mặt từng người ngưng trọng.

Đối phương có chuẩn bị mà đến, đã biết mặc dù bên mình dựa vào ưu thế sân nhà, lại vội vàng ứng chiến, muốn chiến thắng, khẳng định không có dễ dàng như vậy!

- Đa Ba vương tử tỷ thí, là ba trận, trận đầu, phái ra một Vương cảnh viên mãn chiến đấu! Trận thứ hai, phái ra một cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong! Về phần trận thứ ba, là tỷ thí kỹ thuật! Muốn chiến thắng, nhất định phải thắng được hai tràng, đích xác rất khó khăn!

Môn chủ nói.

- Môn chủ, cường giả Vương cảnh viên mãn chiến đấu, môn hạ ta có một đệ tử, thực lực mạnh mẻ, có lẽ có tác dụng! Không bằng để cho đệ tử của ta lên đi!

- Đệ tử của ngươi? Ngươi nói hẳn là Diêu Thuật đi, mặc dù hắn ở trong Vương cảnh viên mãn coi như không tệ, nhưng còn kém xa!

- Ta xem vẫn là đệ tử của ta lên, hắn làm người cơ trí, có thể thắng được trận này!

- Hắn còn cơ trí, nhìn dáng vẻ sư phụ như ngươi, liền biết đệ tử chưa ra hình dáng gì, vẫn là đệ tử của ta lên cho thỏa đáng...

Nghe được quy củ tranh tài, tất cả trưởng lão đồng thời hô lên, từng cái tranh nhau.

Mặc dù đây là nguy cơ, nhưng cũng là một cơ hội, một khi đệ tử của mình chiến thắng người của Đa Ba vương tử, nhất định sẽ nổi danh cả nước, trở thành công thần lớn nhất của Hồng Hà Môn!

Đến lúc đó hắn làm sư phụ cũng sẽ rạng rỡ theo.

- Đủ rồi! Tìm các ngươi tới là thương nghị làm sao ứng đối, mà không phải để cho các ngươi nghĩ biện pháp nổi tiếng, thắng còn dễ nói, một khi thua, các ngươi gánh nổi sao?

Môn chủ còn không lên tiếng, Hồng Nguyên trưởng lão quát to một tiếng, sắc mặt âm túc.

Nghe nói như vậy, mọi người nhất thời ngậm miệng.

Đúng a, nếu như thắng, quang tông diệu tổ, sư phụ cũng vinh dự theo, một khi thua thì sao?

Sợ rằng sẽ bị toàn bộ tông môn phỉ nhổ, vị trí trưởng lão cũng không nhất định có thể giữ được!

- Dựa theo tình huống bình thường, có thể lựa chọn quán quân ở tinh anh đại tái tham gia tỷ thí, bất quá Đa Ba vương tử tùy thời sẽ tới, lại cử hành tinh anh đại tái đã không còn kịp rồi! Top 10 của tinh anh đại tái lần trước đã lên cấp Hoàng cảnh, mất đi tư cách tham gia!

Thấy mọi người không nói nhảm nữa, Hồng Nguyên trưởng lão nói tiếp.

Tinh anh đại tái đúng là biện pháp tốt nhất, chọn lựa xong có thể tìm ra người mạnh nhất! Như vậy tham gia đối kháng mà nói, coi như thua những người khác cũng không nói gì được.

Dù sao có thể được tuyển ra, nhất định là người mạnh nhất, người mạnh nhất cũng thua... Những người khác tự nhiên cũng không có biện pháp.

Chỉ bất quá, tinh anh đại tái mở ra cho toàn bộ đệ tử của tông môn, số lượng nhiều, không có một tháng là rất khó quyết ra người thắng cuối cùng, thời gian khẳng định không cho phép!

Lần tinh anh đại tái trước, Top 10 không sai biệt lắm đều đã đột phá

Vương cảnh, tiến vào Hoàng cảnh, người như vậy muốn tham gia, đã không thể nào!

Có khi Đa Ba vương tử biết Hồng Hà Môn bọn họ đang đứng ở loại hoàn cảnh lúng túng này, mới cố ý tới khiêu chiến.

- Vương cảnh đỉnh phong, chúng ta tạm thời không có biện pháp, nhưng Hoàng cảnh đỉnh phong, chúng ta có thể thương nghị một chút!

Trầm mặc chốc lát, một người đột nhiên hô.

- Không sai, Hoàng cảnh đỉnh phong là trưởng lão tông môn, ở trong trưởng lão chúng ta, thực lực của người nào mạnh hơn, mọi người đều biết, trực tiếp đề cử ra là được!

- Người mạnh nhất Hoàng cảnh đỉnh phong, ở trong lòng ta tổng cộng có bốn người, là Viên Dao trưởng lão, Lý Khanh trưởng lão, Lưu Khiêm trưởng lão cùng với Lưu

Hạ trưởng lão!

- Thực lực của bốn người này, ở Hoàng cảnh đỉnh phong coi như đỉnh tiêm nhất, ta cho rằng có tư cách tiến hành tranh tài nhất, chỉ có bốn người bọn họ!

Nói tới Hoàng cảnh đỉnh phong, tất cả trưởng lão lập tức có ý kiến.

------oOo------

Chương 2966: Chọn lựa (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ách?

Nghe được có Lưu Hạ trưởng lão, Nhiếp Vân sợ hết hồn.

Thực lực của Lưu Hạ trưởng lão đúng là không kém, bất quá,

dường như Hoàng cảnh đỉnh phong trong tông môn mạnh hơn hắn cũng không thiếu a, làm sao sẽ nói lên tên của hắn?

Lặng lẽ nhìn mọi người một cái, nhất thời biết rõ, không khỏi cười khổ.

Nhân duyên của Lưu Hạ trưởng lão này xác thực không quá tốt a!

Tham gia tỷ thí Hoàng cảnh đỉnh phong, không cần suy nghĩ, khẳng định đối chiến Đa Ba vương tử, đối mặt siêu cấp thiên tài như vậy, có khả năng chiến thắng cực kỳ nhỏ rồi!

Mọi người hiển nhiên cũng biết điểm này, biết người nào lên người đó sẽ bêu xấu, nên cố ý nói hắn ra.

Mặc dù thực lực của Lưu Hạ trưởng lão ở Hoàng cảnh đỉnh phong không kém, nhưng lại không đạt tới đỉnh tiêm, nói ra hắn, rất hiển nhiên là muốn để cho hắn bêu xấu, mất hết mặt mũi.

Hắn có thể nghĩ thông suốt, đám người môn chủ tự nhiên cũng có thể nghĩ thông suốt, cùng Hồng Nguyên trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, không nhịn được lắc đầu.

Những trưởng lão này thật là giá áo túi cơm, thời điểm có lợi ích, từng cái như con khỉ, sợ mình thua thiệt, nhưng gặp phải chuyện, liền nhảy ra thật xa, như sợ dính vào trên người mình.

- Thiên Ngự trưởng lão, Kim Ty Ảnh Thủ của ngươi nổi tiếng toàn bộ tông môn, trong cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong không có địch thủ, thậm chí cường giả Hoàng cảnh viên mãn cũng khó chống lại, trận chiến này nếu như ngươi xuất thủ, ta cảm thấy có nắm chắc!

Chọn không ra người, Hồng Nguyên trưởng lão không thể làm gì khác hơn là điểm danh.

Hắn nói Thiên Ngự trưởng lão tuyệt đối là một vị mạnh nhất trong Hoàng cảnh đỉnh phong, thủ đoạn toàn bộ ra mà nói, Hoàng cảnh viên mãn cũng có thể đánh một trận.

- Hồng Nguyên trưởng lão nói không sai, nói thật, ta cũng muốn xuất chiến, thay tông môn làm vẻ vang, chỉ bất quá…

Một trưởng lão từ trong đám người đứng lên, bộ dáng khó xử:

- Mấy ngày trước ta phát hiện một di tích, mạo hiểm đi qua... Bây giờ còn bị thương nặng, thương thế của ta không có gì, nhưng vạn nhất vì vậy để cho tông môn hổ thẹn, Thiên Ngự muôn lần chết không chối từ! Cho nên, mong Hồng Nguyên trưởng lão mời cao minh khác! Khục khục khục khục...

Nói đến đây, Thiên Ngự trưởng lão không ngừng ho khan, sắc mặt đỏ bừng.

- Trọng thương?

Nghe nói như vậy, tất cả mọi người đều trợn tròn, người này thật đúng là biết mở mắt nói mò, trước còn nói một lúc có thể ăn ba con dê, cùng ba cô nương chơi một đêm cũng không sao... Khi nào đột nhiên bị thương nặng?

Con mẹ nó, thân thể ngươi tốt cùng gì vậy, bây giờ lại nói bị thương, thật là vô sỉ về đến nhà!

- Thì ra là như vậy, vậy Thiên Ngự trưởng lão dưỡng thương đi, không nên động thủ! Ám Ảnh trưởng lão thân pháp nhanh nhẹn, thi triển ra Tiêu Vân Bộ, quỷ thần khó lường, bất kỳ người nào cũng không tìm được, nếu Thiên Ngự trưởng lão trọng thương không cách nào tham gia chiến đấu, ngươi không nên từ chối a!

Hồng Nguyên trưởng lão nhìn về phía một người khác.

- Ta...

Thấy ánh mắt của Hồng Nguyên trưởng lão nhìn tới, vị lão giả này sợ hết hồn, vội vàng đứng lên:

- Hồng Nguyên trưởng lão thật ngại, chân của ta... mới vừa gảy, thân pháp gì đó thì khỏi nói a...

- Gảy?

Tất cả mọi người sửng sốt một chút, mới vừa rồi người này nhảy nhót tưng bừng, sao bây giờ gảy rồi?

Đồng loạt nhìn qua, sắc mặt không khỏi biến đổi, đùi phải của người này tiu nghỉu, đúng là đã gảy lìa.

- Thật ác độc...

Chúng nhân biết người này nhất định là bị điểm tên, mới dùng lực lượng đánh gảy, tất cả đều một trận im lặng.

Vì không tham gia tỷ thí, ngay cả chân cũng không cần... Thật là độc ác!

- Mới vừa rồi Vương cảnh viên mãn tỷ đấu còn tranh đoạt không muốn sống, bây giờ vì cự tuyệt lại dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, người của Hồng Hà Môn quả thật đều là kỳ ba!

Nhìn một màn này ở trong mắt, Nhiếp Vân lập tức biết trong lòng bọn họ tính toán, bất đắc dĩ lắc đầu.

Cường giả Vương cảnh viên mãn, cho dù đối phương phái người cũng bất quá là đệ tử, cùng là đệ tử, chỉ cần trả giá cao, chiến thắng vẫn có hy vọng! Lại nói, cho dù thất bại, nhiều nhất chỉ là đệ tử, sau đó trừng phạt tượng trưng một chút thì xong rồi, Hoàng cảnh đỉnh phong tỷ thí lại bất đồng.

Hoàng cảnh đỉnh phong tỷ thí, xuất thủ nhất định là Đa Ba vương tử, từ sự tích vừa rồi là có thể nhìn ra, người này thiên phú tuyệt đỉnh, phối hợp thân phận vương tử, huyết mạch tinh thuần, nhiều thủ đoạn, muốn chiến thắng,... là khó có thể! Biết rõ phải thua... chỉ có kẻ ngu mới lên!

- Khó trách cao thủ của Hồng Hà Môn nhiều hơn Hỏa Thần tông, nhưng địa vực lại nhỏ hơn Hỏa Thần vực...

Biết điểm này, Nhiếp Vân thở dài.

Một tông môn cần lực hướng tâm mới có thể tiến bộ, càng ngày càng mạnh, gặp phải chuyện một cái so với một cái lùi càng nhanh, đừng nói để cho tông môn cường đại, có thể kéo dài hơi tàn đã coi như không tệ.

Hồng Nguyên trưởng lão lại điểm danh mấy vị trưởng lão thực lực hơi cao, không thể nghi ngờ tất cả đều lấy được trả lời cự tuyệt, lý do cự tuyệt cũng thiên kỳ bách quái, làm cho người im lặng.

Bị thương, cảm mạo, thân thể khó chịu coi như viện cớ tốt rồi, một người trong đó lại còn nói lão bà mang thai... Con mẹ nó, ngươi không có lão bà có được hay không, hơn nữa, cho dù có... ngươi bây giờ cũng mấy ngàn vạn tuổi, tùy thời có thể xuống mồ, có hài tử cọng lông?

- Tốt lắm!

Hỏi liên tiếp mấy người, thấy không ai đáp ứng, trong lòng Hồng Nguyên trưởng lão âm thầm căm tức, đang muốn tiếp tục hỏi tiếp, liền nghe được thanh âm của môn chủ vang lên.

- Môn chủ...

Hồng Nguyên trưởng lão sốt ruột nhìn tới.

Đưa tay ngăn cản lời của hắn, Hồng Hà môn chủ nhìn quanh một vòng:

- Ta biết trong lòng các ngươi nghĩ cái gì, tông môn đại nạn sắp tới, chúng ta nên cùng nhau trông coi, đồng tâm hiệp lực qua cửa ải khó, mà không phải lẫn nhau né tránh! Trợ giúp tông môn, thân là môn chủ, ta tự nhiên sẽ không bạc đãi các ngươi, ai có thể xuất thủ vượt qua cửa ải khó lần này, ta sẽ bẩm báo Thái Thượng trưởng lão, ban thưởng hai quả Hồng Hà linh quả, thậm chí chiến thắng Linh Lung Tôi Cốt Dịchcũng có thể trực tiếp ban cho! Dĩ nhiên, vì phòng ngừa thật giả lẫn lộn, mạo hiểm nếm thử, có tưởng thì có phạt, một khi thất bại... Đuổi ra khỏi hàng ngũ trưởng lão, suốt đời không thể quy vị!

- Hai quả Hồng Hà linh quả?

- Cái này...

- Không được... Hồng Nguyệt trưởng lão, không bằng ngươi thử một chút đi!

- Ta không đi, mặc dù Hồng Hà linh quả mê người, nhưng đối với thực lực như chúng ta đã không còn tác dụng, thắng còn dễ nói, một khi thua... Tánh mạng có thể giữ được hay không trước không nói, mất đi trưởng lão vị... ta không muốn!

------oOo------

Chương 2967: Ta muốn thử một chút

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được tưởng thưởng, phía dưới sóng gợn dũng động, từng đạo ý niệm lóe lên.

Hai quả Hồng Hà linh quả ban thưởng, đích xác rất phong phú. Bất quá, căn bản không phải dễ dàng lấy được như vậy, chiến đấu Đa Ba vương tử... bọn họ còn muốn giữ lại tánh mạng!

- Thế nào? Không ai đáp ứng?

Thấy mọi người phía dưới nghị luận ầm ĩ, Hồng Hà môn chủ hơi lộ ra thất vọng.

Đa Ba vương tử mặc dù cường đại, không phải người bình thường có thể chống lại, nhưng toàn bộ tông môn một cái nguyện ý đứng ra cũng không có, đã không phải là thực lực không mạnh, mà là tông môn bất hạnh.

- Ha ha... Ta thật là trường kiến thức, Hồng Hà Môn, thật thú vị!

Đang ở thời điểm Hồng Hà môn chủ thất vọng, một tiếng cười vang lên, ngay sau đó mấy thân ảnh từ đàng xa bay tới.

Trước một thanh niên, bạch y lung lay, giữa hai lông mày mang nụ cười nhẹ nhàng. Mày kiếm mắt sao, mắt như hàn tinh, lại là một đại suất ca.

- Tốc độ của Đa Ba vương tử thật nhanh, chiến thiếp mới phát thời gian không lâu, người liền tự mình đến!

Thấy người này, Hồng Hà môn chủ đứng dậy.

Mặc dù đối phương chẳng qua là vương tử, nhưng là vương tử của Phổ Thiên hoàng triều, cho dù hắn là Hồng Hà Môn môn chủ, cũng không dám tự đại.

- Nếu như không sớm tới, làm sao có thể thấy một màn thú vị như vậy?

Đa Ba vương tử nở nụ cười.

Trong miệng hắn nói một màn thú vị, tự nhiên là chỉ mọi người lẫn nhau né tránh, không ai dám ứng chiến.

Nghe được lời nói châm chọc, Nhiếp Vân vốn tưởng rằng trưởng lão của Hồng Hà Môn sẽ mặt lộ vẻ thẹn, ai ngờ những người này từng cái đầu chuyển tới nơi khác, làm như không nghe được.

Che trán, Nhiếp Vân có chút ngất ngây.

Những trưởng lão này... Đích xác là kỳ ba! Toàn bộ Hồng Hà Môn đều là kỳ ba!

Loại tông môn này nhiều năm như vậy không có bị người diệt, thật là gặp quỷ sống!

Khó trách như Lưu Hạ trưởng lão cũng có thể lăn lộn ở trong đó, còn sống thật tốt, xem ra so với Lưu Hạ trưởng lão còn quá đáng có khối người.

- Để cho vương tử chê cười!

Hồng Hà môn chủ mặt lộ vẻ khổ sở.

Bị người vẽ mặt, làm môn chủ lại không thể ra sức, chỉ có thể tiếp nhận.

- Nếu như Hồng Hà môn chủ không tìm được người tỷ thí với ta, liền lấy ra Hồng Hà linh quả đi, ta nguyện ý dùng đầy đủ giá cả đổi!

Đa Ba vương tử cười nói.

- Lợi hại!

Nghe nói như vậy, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Mặc dù còn không nhìn ra vị Đa Ba vương tử này mạnh như thế nào, nhưng chỉ từ ngón này cũng biết, thủ đoạn của người này kinh người.

Hồng Hà Môn trải qua chuyện mới vừa rồi, rất rõ ràng phái không ra thí sinh thích hợp, lấy ra Hồng Hà linh quả đã là tình thế bắt buộc, lúc này, hắn cố ý nói ra dùng giá cao đổi, cho đối phương một bậc thang xuống đài, như vậy rõ ràng là cướp vật nhà người ta, nhưng cuối cùng còn được người khác tôn trọng, thắng được miệng lưỡi.

- Đa Ba vương tử, ngươi không cần phải nói những lời dễ nghe này, không phái ra người, là Hồng Hà Môn bất hạnh, chúng ta nhận thức tài, cho ngươi Hồng Hà linh quả, cũng không cần ngươi trả giá cao gì, cầm trực tiếp đi ngay, hy vọng sau này không nên trở lại!

Hồng Nguyên trưởng lão nghe được ý tứ trong lời nói của hắn, hừ một câu, mặt đầy biệt khuất:

- Bất quá, chúng ta xác thực có một yêu cầu, hy vọng chuyện hôm nay, không nên truyền ra ngoài!

Hắn cũng không có biện pháp, chuyện hôm nay, Hồng Hà Môn quá mức mất mặt rồi, một khi truyền đi, phía sau còn sẽ có những người khác tới muốn lấy Hồng Hà linh quả, bọn họ làm sao bây giờ?

Vì phòng hoạn chưa xảy ra, tình nguyện không muốn giá cao, cũng phải được đối phương ngậm miệng, lựa chọn không truyền ra chuyện này.

- Thiên Địa chứng giám, chuyện ngày hôm nay, nếu như Đa Ba ta truyền đi, thì vĩnh viễn vô duyên với ngôi vị hoàng đế của Phổ Thiên hoàng triều, vĩnh viễn không cách nào lên cấp Hoàng cảnh viên mãn!

Đa Ba vương tử nghiêm sắc mặt.

Đa Ba vương tử được xưng người có cơ hội đến gần ngôi vị hoàng đế của Phổ Thiên hoàng triều nhất, hơn nữa thực lực đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong tùy thời sẽ đột phá, lấy hai thứ này thề, đủ thấy thệ ngôn đáng sợ.

- Nếu vương tử cam kết như vậy, Hồng Hà linh quả, cấp cho ngươi là được...

Hồng Hà môn chủ lắc đầu một cái, điểm ngón tay, một quả trái cây chậm rãi bay ra, đang muốn rơi vào trong tay Đa Ba vương tử, một thanh âm nhàn nhạt đột ngột vang dội toàn bộ Tụ Tiên Các.

- Môn chủ, trước chớ vội, ba cuộc tỷ thí, ta muốn thử một chút, không biết có được hay không...

Thanh âm kết thúc, một bóng người từ trong đám người đứng lên.

Bóng người đứng lên, một thân trường bào màu xanh, nhìn có chút bẩn loạn, người giống như thổ phỉ, không nhìn ra ý tiêu sái, nhưng chẳng biết tại sao, rơi vào trong mắt Hồng Hà môn chủ cùng Hồng Nguyên trưởng lão, lại hết sức đẹp trai.

- Là hắn?

- Lưu Hạ trưởng lão? Cái trưởng lão này chỉ biết chơi nữ nhân lại muốn so tài?

- Nói đùa sao, người này chỉ biết tìm nữ đệ tử, gặp phải chuyện luôn luôn trốn nhanh nhất, sao lần này ra mặt?

- Chẳng lẽ ngày hôm qua nữ đệ tử không có phục vụ tốt sao?

Thấy người đứng lên, các trưởng lão khác đều sửng sốt.

Nhô ra nói chuyện là Lưu Hạ trưởng lão, người này luôn luôn phong lưu, xấu xa, lúc nào cũng biến thành lớn như vậy nghĩa?

Thật hay giả?

- Lưu Hạ trưởng lão, ta xem ngươi vẫn là ngoan ngoãn trở về núp ở dưới váy của nữ đệ tử đi, môn chủ đã quyết định cho Đa Ba vương tử Hồng Hà linh quả, ngươi sính anh hùng cái gì? Một khi thua, trách nhiệm ngươi gánh nổi sao?

Thấy có người ra mặt, Thiên Ngự trưởng lão trước giả bộ bị thương không ra sức, thanh âm không âm không dương nói.

Trước Hồng Nguyên trưởng lão tự mình điểm danh, đều bị hắn từ chối, những người khác không đáp ứng thì thôi, bây giờ toát ra một cái, không phải là đánh mặt hắn sao?

- Đúng vậy, ngươi cần phải nghĩ kỹ, anh hùng không phải là người nào cũng có thể làm, Hồng Hà linh quả trực tiếp cho đối phương, đổi lấy một ít thứ, coi như là trao đổi bình thường, mặt mũi của tông môn không mất, sính anh hùng lại thua, mới gọi mất mặt!

Ám Ảnh trưởng lão cũng lên tiếng phụ họa.

- Gia hoả chỉ biết chơi nữ đệ tử, giả bộ cái gì chứ?

- Mình có cái phân lượng gì không biết sao? Cho ba phần màu sắc thật đúng là muốn mở phường nhuộm!

- Thứ không biết điều, cùng hắn đều là trưởng lão, thật là sỉ nhục của bọn ta...

Hai vị trưởng lão này lên tiếng, các trưởng lão khác nhất thời nghị luận ầm ĩ.

Mới vừa rồi tất cả mọi người không có đáp ứng nghênh chiến, thấy có người ló đầu, nhất thời toàn bộ đều có chút khó chịu.

------oOo------

Chương 2968: Ba cuộc tỷ thí (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nếu đã đáp ứng đưa Hồng Hà linh quả ra, thắng bại cũng mất đi ý nghĩa, còn không bằng để cho ta thử một chút, để cho vương tử điện hạ đường xa mà đến biết, Hồng Hà Môn chúng ta không phải là nghịch lai thuận thụ, mà cũng có hào khí chi sĩ!

Không để ý tới mọi người châm chọc, ánh mắt của Lưu Hạ trưởng lão nhìn chằm chằm môn chủ, lang lảnh nói.

- Tốt! Tông môn chúng ta cũng có hào khí chi sĩ!

Sắc mặt môn chủ vui mừng, gật đầu liên tục.

Hắn chỉ biết Lưu Hạ trưởng lão tu luyện Âm Dương Hợp Hoan Công, thích nữ nhân, không nghĩ tới còn có phách lực như thế!

- Đa Ba vương tử, nếu Lưu Hạ trưởng lão muốn tỷ thí, xin vương tử vui lòng chỉ giáo!

Hồng Hà môn chủ hài lòng gật đầu, ngón tay thu hồi Hồng Hà linh quả, nhìn về phía Đa Ba vương tử cách đó không xa.

- Tốt lắm, vừa vặn ta cũng cảm thấy trực tiếp cầm không tốt lắm, có thể cùng người của Hồng Hà Môn nghiệm chứng tu vi, cũng coi là một chuyện vui!

Đa Ba vương tử không nghĩ tới lại xuất hiện biến cố, bất quá, hắn cũng là người có hàm dưỡng, trên mặt không nhìn ra cái gì, cười nhạt nói:

- Chúng ta tỷ thí tổng cộng ba trận, trước ta đã nói cho Hồng Hà

môn chủ... Trận đầu là một Vương cảnh viên mãn xuất chiến, chúng ta bên này là Lưu Hằng thống lĩnh, không biết vị trưởng lão này phái người nào?

Rào!

Tiếng nói của hắn vừa dứt, một thanh niên liền từ phía sau nhảy ra ngoài.

Thanh niên này mới vừa rồi ở sau lưng hắn không hiện sơn lộ thủy, nhưng vừa xuất hiện lại có một cổ khí tức cường đại lập tức từ trên người tản mát ra, viên mãn như ý, mãnh liệt như lưỡi đao.

Nhất là chỗ hắn đứng giống như trong nháy mắt biến thành vòng xoáy của lực lượng, vô số khí lưu dũng động vọt tới, giống như bất kỳ người nào tới chiến đấu, cũng sẽ phải chịu kiềm chế.

- Thật mạnh... Tuy là Vương cảnh viên mãn, nhưng khẳng định đã ngưng kết ra giới vực, nếu không tuyệt sẽ không có lực lượng cường đại như vậy!

- Đúng vậy, nhân vật như thế, cho dù quán quân của tinh anh đại tái giới trước, cũng không phải đối thủ!

- Hừ. Lưu Hạ này không phải thích ló đầu sao, ta cũng muốn nhìn hắn để cho người nào tới đối kháng, chỉ bằng những nữ đệ tử chỉ biết câu dẫn nam nhân kia, cho người ta cũng không đủ để nhét kẻ răng!

- Lần này có trò hay để nhìn...

Thấy Đa Ba vương tử phái ra thí sinh, các trưởng lão ở Tụ Tiên Các đầu tiên là sửng sốt, sau đó đều lộ ra cười lạnh.

Lưu Hạ trưởng lão thực lực bình thường, nữ đệ tử của hắn mỗi một người đều nhu cầu bất mãn, cực kỳ dâm ô, đừng nói chiến đấu... Thấy người cường đại như vậy, không trực tiếp hù dọa bất tỉnh cũng không tệ.

- Vương tử phái người ra, ta cũng không khách khí, ta có một vị đệ

tử mới vừa thu, trùng hợp cũng đạt tới Vương cảnh viên mãn, một mực không cùng người khác chiến đấu qua, có thể cùng Lưu Hằng thống lĩnh ấn chứng với nhau một chút! Bất quá, bây giờ đang ở Hồng Hà thành, ta đã đưa tin cho hắn, rất nhanh thì sẽ đến!

Đối với mọi người nghị luận, Lưu Hạ trưởng lão không thèm để ý, cười nhạt.

Tiếng nói của hắn kết thúc, thời gian không lâu, quả nhiên nghe phía bên ngoài có một trận thanh âm huyên náo vang lên, một bóng người đi nhanh tới.

Là một thanh niên, nhìn chỉ có mười sáu bảy tuổi, thân thể có chút đơn bạc, trên người không có chút khí tức cường đại nào, hết sức bình thường.

Chỉ bất quá người nhãn lực tốt, có thể nhìn ra thiếu niên này mi vũ kiên định, từng bước một đi về phía trước, bước chân không lớn, lại mỗi một bước đều giống như đo đạc, một tia không dài một tia không ngắn!

Thấy một màn như vậy, Đa Ba vương tử nhíu mày.

Bằng vào nhãn lực của hắn, lập tức nhìn ra thiếu niên này không đơn giản.

Nghĩ tới đây, quay đầu nhìn về phía Lưu Hạ trưởng lão... Mình đã điều tra qua Hồng Hà Môn, sao chưa từng nghe qua người này?

- Ha hả, Nhiếp Đồng lên, khẳng định không thành vấn đề!

Không đi quản ánh mắt của Đa Ba vương tử, Lưu Hạ trưởng lão nhìn về phía cao đài, cười nhạt.

Vị Lưu Hạ xung phong nhận việc này dĩ nhiên chính là Nhiếp Vân.

Lấy thực lực của hắn bây giờ, vô luận trộm hay cướp, muốn có được Hồng Hà linh quả, căn bản không thể, nhưng nếu nắm chặc tỷ thí lần này, làm không tốt có thể tùy tiện đạt được hai linh quả!

Dù sao thất bại, trưởng lão của hắn là giả, không có bất kỳ tổn thất nào, mà một khi thành công, mục đích của chuyến này liền có thể giải quyết tốt đẹp, Hồng Hà linh quả ung dung tới tay!

Cho dù bây giờ bị đối phương phát hiện, cũng không đoái hoài tới, dù sao loại thời điểm này, tin tưởng cho dù đối phương nhìn ra cái gì, cũng sẽ không vạch trần, chờ sau này còn muốn tìm phiền toái mà nói, mình đã cao chạy xa bay!

Chính bởi vì nghĩ tới những thứ này, nghe hắn mới tự đề cử mình, liền trực tiếp đáp ứng.

Trận tỷ thí thứ nhất là Vương cảnh viên mãn, hắn phái ra Nhiếp Đồng.

Bằng vào Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, cùng thực lực của Nhiếp Đồng, Nhiếp Vân tin tưởng, chỉ cần không có đạt tới Hoàng cảnh, dù thiên phú của đối phương mạnh hơn nữa, khẳng định cũng chiến thắng không nổi!

Làm ra quyết định xuất chiến, hắn liền thông báo Nhiếp Đồng, Nhiếp Đồng vốn lo lắng Nhiếp Vân, nghe được muốn tỷ thí, lập tức để cho Viên Cửu mang hắn tới Hồng Hà Môn, báo danh của Lưu Hạ trưởng lão, liền đến nơi này.

- Rất tốt, không nghĩ tới Hồng Hà Môn lại có đệ tử như vậy...

Thấy rõ khí tức của Nhiếp Đồng, Lưu Hằng thống lĩnh biết gặp đối thủ, trong mắt chiến ý dồi dào, thét dài một tiếng, thanh động cửu thiên.

- Chiến đi!

Thấy đối phương chiến ý lên cao, Nhiếp Đồng hừ nhẹ một câu, trong nháy mắt biến thành một thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ, tản mát tia sáng chói mắt.

- Cái này...

- Lưu Hạ trưởng lão ở nơi nào tìm được đệ tử này? Làm sao sẽ lợi

hại như vậy?

- Tĩnh như xử nử động như thỏ chạy, mới vừa rồi lực lượng toàn thân thu liễm, một tia cũng không tiết lộ, ngay cả cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong như ta cũng không phát hiện được, một khi thả ra, giống như sấm sét vang rền, Thiên Địa đổi sắc... Vô luận tâm trí hay cẩm ngộ đối với Kiếm Đạo, người này đều là tuyệt đỉnh, so với phần lớn người đang ngồi ở đây đều mạnh hơn!

- Thật là kiếm dung đến xương tủy, vì kiếm mà sinh, vì kiếm mà sống...

Thời điểm Nhiếp Đồng mới vừa đi tới, cực kỳ bình thường, không người để ý, nhưng

lúc này kiếm ý dâng trào, lập tức hấp dẫn vô số trưởng lão chú ý, từng cái con ngươi co rút, thẳng đến lúc này bọn họ mới hiểu được, thiếu niên nhìn bình thường kia, trên người rốt cuộc ẩn núp bao nhiêu lực lượng!

------oOo------

Chương 2969: Ba cuộc tỷ thí (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ai, có thể thu một đồ đệ như vậy, chết cũng không hối tiếc, Lưu Hạ này, bình thường chỉ biết không minh bạch với nữ đệ tử, không nghĩ tới còn có thể phát hiện ngọc thô chưa mài dũa như vậy!

- Đúng vậy, đệ tử như vậy cho hắn, thật là uổng phí...

Nhìn ra lực lượng của Nhiếp Đồng, tất cả trưởng lão bàn tán xôn xao.

Hoàn Vũ Thần giới chú trọng truyền thừa, đến thời gian nhất định, thực lực mạnh hơn nữa cũng sẽ biến thành một ly hoàng thổ, có thể tìm một đệ tử thiên phú cao, mới là rất nhiều người cả đời sở cầu.

- Hừ!

Tất cả trưởng lão nhìn ra tiềm chất của Nhiếp Đồng, Đa Ba vương tử cũng nhìn ra, híp mắt lại, hừ lạnh một tiếng.

Hắn thấy người Hồng Hà Môn chắc là giá áo túi cơm, cho dù tình cờ có một hai thiên tài, cũng sẽ không đặc biệt xuất sắc, nằm mơ cũng không nghĩ tới còn có nhân vật như vậy!

Không kém Lưu Hằng thống lĩnh hắn mang tới chút nào.

Ầm!

Trong ánh mắt mọi người hâm mộ, ghen tị, giật mình, song phương bắt đầu chiến đấu.

Tựa hồ Lưu Hằng thống lĩnh cũng biết Nhiếp Đồng không dễ dàng đối phó, bàn tay bóp một cái, một lưu tinh chùy xuất hiện, cổ tay rur lên, nhắm ngay mặt nện xuống.

Không thể không nói, vị Lưu Hằng thống lĩnh này rất thông minh. Kiếm là vương của vạn binh, linh hoạt nhiều thay đổi, binh khí bình thường rất khó đối kháng, nhưng lưu tinh chùy nặng nề, xích sắt dài lại mềm mại, chính là binh khí phá giải kiếm pháp tốt nhất.

Hô!

Trong phút chốc lưu tinh chùy xuất hiện ở trước mặt, mang cuồng phong lăng liệt.

Biểu hiện trên mặt Nhiếp Đồng không thay đổi, lòng bàn chân rạch một cái bước lên trước, thời điểm thiết chùy gần sát người, Tường Vi kiếm trong tay xuất thủ.

Kiếm mang nhìn không tính quá nhanh, lại có tốc độ mà mắt thường khó có thể thấy, trong nháy mắt đi tới bên cạnh lưu tinh chùy.

Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm thức thứ hai, Truy Tinh Trục Nhật!

Leng keng leng keng!

Một trận thanh âm mưa đánh lá chuối vang lên, mủi kiếm cùng lưu tinh chùy không ngừng va chạm, không tới một phần ngàn hô hấp, đã va chạm vượt qua trăm lần.

Tí tách tí tách!

Mặc dù lưu tinh chùy nặng nề, nhưng vượt qua trăm lần va chạm, hơn nữa mủi kiếm một mực điểm ở cùng một điểm, sinh ra nhiệt lượng to lớn, thiết chùy bắt đầu phiếm hồng.

- Có chút thủ đoạn, bất quá, cái này cũng muốn thắng ta? Nào có dễ dàng như vậy!

Lưu Hằng thống lĩnh cười lạnh, tay còn lại lăng không trảo một cái.

Vù vù!

Lòng bàn tay xuất hiện một vòng xoáy to lớn.

Phổ Thiên hoàng triều thiên phú… Thôn Phệ!

Vòng xoáy Thôn Phệ vừa xuất hiện, thiết chùy sinh ra nhiệt lượng lập tức bị hắn hấp thu sạch sẽ, ngay cả Nhiếp Đồng tản ra kiếm khí dư thừa cũng bị quét sạch.

Năng lực Thôn Phệ của Phổ Thiên hoàng triều không vật không nuốt, đừng nói nhiệt lượng, kiếm khí, chỉ cần lực lượng không vượt qua bản thân quá cao, đều có thể tùy tiện nuốt trọn hóa giải, không lưu bất cứ dấu vết gì!

Chính vì biến thái như vậy, người của Phổ Thiên hoàng triều mới hơi mạnh hơn cao thủ cùng cấp.

Đối mặt Thôn Phệ của hắn, Nhiếp Đồng không thèm để ý, tiếp tục về phía trước, lại đâm ra một kiếm.

Kiếm khí giống như một cây châm nhỏ bén nhọn, không phát ra khí

tức dư thừa mảy may, làm cho Thôn Phệ không có đất sử dụng.

- Hắc hắc, kiếm khí hội tụ vào một chỗ, ngưng mà không tán, đích xác là biện pháp tốt, bất quá ngươi quá coi thường Thôn Phệ của Phổ Thiên hoàng triều ta!

Lưu Hằng thống lĩnh nhẹ nhàng cười một tiếng, lực lượng trong tay quay cuồng, xích sắt lập tức trở nên thẳng tắp, giống như một cây trường thương.

Thôn Phệ có thể nuốt cũng có thể phóng ra ngoài, lực lượng thả ra ngoài, đừng nói xích sắt, cho dù một dây đai lưng, một sợi tóc, cũng có thể biến thành lợi khí giết người.

Rào!

Thiết chùy cùng trường kiếm của Nhiếp Đồng hai hai va chạm, bắn ra tia lửa chói mắt.

- Ân?

Kiếm và thiết chùy va chạm, Lưu Hằng vốn tràn đầy nụ cười đột nhiên thay đổi.

Trường kiếm của đối phương lại ở trong nháy mắt trở nên vô cùng trầm trọng, uyển như sơn nhạc rơi xuống đất.

Thiết chùy vốn lấy dầy cộm nặng nề làm chủ, dùng lực lượng trầm trọng nhất đánh người, nhưng bây giờ, kiếm của đối phương lại nặng nề hơn thiết chùy của hắn, tựa như hắn cầm là kiếm, mà đối phương cầm mới là thiết chùy vậy.

Làm sao có thể?

Đây là kiếm pháp gì? Tại sao có thể có lực lượng vừa dầy vừa nặng như vậy?

- Thu!

Cảm nhận được lực lượng trên thân kiếm đối phương càng ngày

càng mạnh, mình không chịu nổi nữa, cánh tay của Lưu Hằng thống lĩnh rung một cái, thu hồi lực lượng mới vừa rồi phóng ra.

Sử dụng lưu tinh chùy, mục đích chủ yếu chính là vì cái này, quán thâu lực lượng, xích sắt biến thành trường thương, thu hồi lực lượng mềm mại giống như giây cỏ, có thể nhu có thể cương, có thể mạnh có thể yếu, hết thảy tùy tâm.

Lúc này lực lượng của đối phương nặng như sơn nhạc, không cách nào ngăn cản, lập tức rút lực lượng về, xích sắt cương mãnh lần nữa biến trở về mềm mại, như vậy lực lượng của đối phương chỉ biết đánh tới chỗ trống, thậm chí làm không tốt còn sẽ gặp phải cắn trả.

Rào!

Giống như hắn tưởng tượng, lực lượng vừa rút lui, kiếm của đối phương giống như mất đi mục tiêu, mà thiếu niên ở đối diện cũng không kiềm hãm được lảo đảo.

Vèo!

Bất quá, thiếu niên phản ứng cũng nhanh, thân thể động một cái, mượn cái lảo đảo này, một cổ lực lượng dọc theo xích sắt dâng lên,

Rất rõ ràng, lần này hắn nhìn như bị động, trên thực tế lại thừa dịp Lưu Hằng rút lực lượng về, muốn nhân cơ hội vận chuyển kiếm khí tới.

- Hắc hắc, rõ ràng sơ hở như vậy, cho rằng ta sẽ bỏ qua sao?

Lưu Hằng thống lĩnh cũng là người xuất sắc trong chiến đấu, làm sao có thể bỏ qua cơ hội này, trong lòng điên cuồng gào thét, chẳng những không thu Thôn Phệ, ngược lại gia tăng.

Đối phương lảo đảo, trọng tâm đã không yên, lúc này chỉ cần lực lượng Thôn Phệ của hắn lao tới, đối phương tự nhiên cũng sẽ bị hút theo, một khi gần người, trường kiếm của đối phương đồng nghĩa với không có tác dụng, mặc cho hắn tru diệt.

Tí tách tí tách!

Thời gian nháy con mắt, Lưu Hằng thống lĩnh liền thu lực lượng của đối phương vào trong cơ thể, đối phương quả nhiên giống như tưởng tượng, ở dưới Thôn Phệ kịch liệt xé rách, đi tới bên cạnh.

- Ha ha, ngươi nhất định phải chết...

Thét dài một tiếng, bàn tay của Lưu Hằng thống lĩnh nâng lên, đang muốn làm thịt thiếu niên trước mắt, đại hoạch toàn thắng, đột nhiên biến sắc.

- Phốc!

Phun ra một ngụm máu tươi.

Rào!

Nhưng vào lúc này, kiếm mang trong tay thiếu niên lần nữa động, một đạo ánh sáng kinh người lóe lên

- Dừng tay!

Thấy đạo kiếm mang này, con ngươi của Đa Ba vương tử co rụt lại, bàn tay động một cái, lăng không bắt tới Nhiếp Đồng.

------oOo------

Chương 2970: Ba cuộc tỷ thí (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bằng vào nhãn lực của hắn, tự nhiên có thể thấy được, Lưu Hằng thống lĩnh nhất định là trúng thủ đoạn của đối phương, bản thân khó bảo toàn, một khi kiếm mang hoàn toàn thi triển, tất nhiên sẽ bị chém giết tại chỗ.

Vị Lưu Hằng thống lĩnh này, mặc dù thực lực chỉ có Vương cảnh, nhưng tiềm lực vô cùng, là cường giả Vương cảnh mạnh nhất của

hắn, thật muốn bị giết, tổn thất to lớn là không thể tưởng tượng!

- Hô!

Bàn tay của hắn còn chưa tới bên cạnh Nhiếp Đồng, một quả đấm đột ngột xuất hiện ở trước mặt.

Quả đấm này nhìn không lớn, nhưng tốc độ cực nhanh, mang theo bạo minh áp bách không gian, còn chưa đến bên cạnh, liền cảm thấy không gian chung quanh bị giam cầm, tùy thời sẽ vỡ vụn.

- Hoàng cảnh đỉnh phong...

Cảm nhận được uy lực của quyền này, sắc mặt của Đa Ba vương tử trầm xuống.

Xuất thủ lại là một Hoàng cảnh đỉnh phong, Hồng Hà Môn lại có người dám ngăn trở hắn?

- Cút ngay!

Quát lạnh một tiếng, lực lượng trên tay Đa Ba vương tử đột nhiên gia tăng.

Hắn là thiên tài, lại là Hoàng tử của Phổ Thiên hoàng triều, lực lượng từ Khí Hải xông ra, đưa tới toàn bộ Tụ Tiên Các gió nổi mây vần, uy thế mạnh không kém cường giả Hoàng cảnh viên mãn chút nào.

Đổi thành Hoàng cảnh đỉnh phong bình thường, gặp phải loại công kích đáng sợ này, khẳng định lui về sau hoặc tránh né, ý đồ của Đa Ba vương tử cũng chỉ như vậy, chỉ cần người trước mắt này vừa lui, hắn có thể xuất thủ cứu Lưu Hằng, chém giết thiếu niên không biết sống chết cố ý muốn động thủ kia!

Bất quá người chiến đấu với hắn không phải Hoàng cảnh đỉnh phong bình thường, chưởng lực của hắn tăng lớn, quả đấm đối phương càng thêm ổn định, một tiếng nổ tung vang lên, quyền chưởng va chạm.

Hô!

Sắc mặt của Đa Ba vương tử trầm xuống, thân thể không nhúc nhích đứng tại chỗ. Mà người chiến đấu với hắn, lại không nhịn được lui về phía sau mấy bước.

- Ân?

Ăn một chưởng toàn lực của hắn, chẳng qua là lui về phía sau mà không tử vong, sắc mặt của Đa Ba vương tử khó coi, vội vàng nhìn người mới vừa rồi đối chiến với hắn, lúc này mới thấy rõ bộ dáng của đối phương.

Là một trung niên nhìn bìnhthường, cùng hắn đối công xong, cúi đầu, đi tới sau lưng Lưu Hạ trưởng lão, không hiện sơn lộ thủy, nhìn dáng dấp, lại là... thị vệ của Lưu Hạ trưởng lão!

Cùng hắn ngay mặt cứng đối cứng một chưởng cũng không rơi xuống hạ phong chút nào?

Mặc dù một chưởng này hắn không có sử xuất toàn lực, nhưng bộ dáng của đối phương cũng có dư lực trong người. Một thị vệ lúc nào lợi hại như vậy?

Rào!

Bị thị vệ này ngăn trở, hắn không cách nào cứu được Lưu Hằng thống lĩnh nữa, kiếm mang biến mất, thanh âm kêu thảm ngừng lại, một cái đầu lăn xuống đất.

Thiếu niên mang theo đầu, đi tới bên cạnh Lưu Hạ trưởng lão, tiện tay ném xuống đất, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì, giống như chém giết Lưu Hằng, là làm một sự tình nhỏ nhặt không đáng kể.

- Đáng ghét!

Sắc mặt của Đa Ba vương tử tái xanh.

Mặc dù hắn tới khiêu chiến, không để ý mặt mũi của Hồng Hà Môn, nhưng hắn dù sao cũng là vương tử của Phổ Thiên hoàng triều,

dưới một người trên vạn người, cho dù song phương xích mích, nhưng trực tiếp chém giết thuộc hạ của hắn, tương đương với một chút mặt mũi cũng không cho, hung hăng vẽ mặt.

Bất đồng hắn, tất cả trưởng lão, kể cả Hồng Hà môn chủ, Hồng Nguyên trưởng lão đều giật mình đến con ngươi trợn tròn, không tin hết thảy.

Mới vừa rồi thực lực của vị Lưu Hằng thống lĩnh kia, trong hàng đệ tử của Hồng Hà Môn tuyệt đối không ai là đối thủ, cường giả loại này, đệ tử của Lưu Hạ trưởng lão chỉ ra ba kiếm, liền để cho hắn đầu thân khác biệt...

Thật hay giả?

Trước tận lực đánh giá thiếu niên này rất cao, không nghĩ tới cuối cùng còn đánh giá thấp!

- Có khi... hắn thật có thể chiến thắng!

Vốn không ôm hy vọng gì, thấy trận đầu đạt được thắng lợi, trong lòng sinh ra một tia hy vọng.

- Không nghĩ tới tuổi còn trẻ hạ thủ lại tàn nhẫn như vậy. Chẳng qua là tỷ thí bình thường, ngươi liền chém giết người! Xem ra vị trưởng lão này là muốn đuổi tận giết tuyệt, không tính lưu một đường!

Đa Ba vương tử nhìn Nhiếp Đồng, ngay sau đó ánh mắt rơi vào trên người Lưu Hạ trưởng lão.

- Mới vừa rồi nếu như ta nhìn không sai, đệ tử của ta không ra tay giết hắn, đã sớm bị giết a? Nếu tham gia tranh tài, thì nên biết sinh tử có số, không oán được người khác!

Không để ý tới uy hiếp trong lời nói của đối phương, Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Mới vừa rồi vị Lưu Hằng thống lĩnh kia, thời điểm chiến đấu không chừa hậu thủ chút nào, nếu không phải Nhiếp Đồng kỹ cao hơn

người, chết nhất định là hắn!

Thật ra thì hắn có thể nhanh như vậy chiến thắng, thực lực kiến thức bản thân là một mặt, còn có thủ đoạn của Nhiếp Vân ở bên trong.

Cuối cùng Lưu Hằng thống lĩnh lợi dụng Thôn Phệ hút lấy lực lượng trong cơ thể Nhiếp Đồng, lảo đảo là giả bộ, vì trong cơ thể hắn có một đạo Thôn Phệ chi khí mà Nhiếp Vân đưa vào.

Thôn Phệ của Nhiếp Vân vô cùng tinh thuần, so với Đa Ba vương tử chỉ mạnh không yếu, mặc dù Lưu Hằng thống lĩnh lợi hại cũng không đở được, thời gian nháy con mắt lực lượng trong cơ thể liền bị cắn nuốt thất thất bát bát, nếu như cho hắn đủ thời gian, hẳn còn có thể thích ứng, nhưng trong chiến đấu, Nhiếp Đồng làm sao có thể cho hắn thời gian!

Kiếm khí chợt lóe, liền chém giết.

Giết hắn, bí mật Thôn Phệ tinh thuần cũng sẽ không bại lộ.

- Sinh tử có số, không oán được người khác? Rất tốt, rất tốt! Nếu trưởng lão tự tin như vậy, chúng ta liền tiến hành trận thứ hai đi!

Đa Ba vương tử chờ chính là những lời này của đối phương, cười lạnh một tiếng.

Không cần nhìn, tất cả mọi người đều nhìn thấu sát ý của hắn, trận thứ hai tự mình lên, bất kể đối phương là ai, khẳng định cũng sẽ thống hạ sát thủ, báo thù cho Lưu Hằng thống lĩnh.

Hô!

Nói xong Đa Ba vương tử đi tới tỷ thí đài, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Trận tỷ thí thứ hai, đệ tử của Lưu Hạ trưởng lão lợi hại như vậy, chắc hẳn bản thân cũng không yếu, chẳng biết có thể chỉ giáo hay không!

Hắn nói liền phong kín đường lui của Lưu Hạ trưởng lão, ép hắn lên đài.

- Lần này Lưu Hạ trưởng lão nguy rồi!

- Đúng vậy, đệ tử của hắn quá độc ác, mang đến cho hắn tai họa ngầm!

- Thực lực của Đa Ba vương tử mạnh mẻ, chỉ lấy Hoàng cảnh đỉnh phong, tông môn chúng ta không ai là đối thủ!

- Chỉ cần hắn đáp ứng, Đa Ba vương tử nhất định sẽ hạ ngoan thủ, đáng tiếc...

- Yên tâm đi, Lưu Hạ ta hiểu rõ nhất, lão này luôn sợ chết, chắc chắn sẽ không đáp ứng!

------oOo------

Chương 2971: Ta nhận thua

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhìn bộ dáng bây giờ, không đáp ứng Đa Ba vương tử chắc chắn sẽ không nhả, có trò hay để nhìn...

Không trung vô số thần niệm lóe lên, Đa Ba vương tử nói, mọi người nơi nào không hiểu, nhìn về phía Lưu Hạ trưởng lão, từng cái lộ ra biểu tình nhìn có chút hả hê.

Muốn nổi tiếng, lần này xui xẻo a, không lên, nhất định sẽ bị chửi chết, còn lên, làm không tốt sẽ bị chém giết tại chỗ.

- Vương tử mời, ta tự nhiên tuân theo!

Không giống mọi người phỏng đoán, vị Lưu Hạ trưởng lão trong mắt bọn họ rất sợ chết kia không có cự tuyệt, ngược lại nhẹ nhàng cười một tiếng, đáp ứng.

- Tuân theo?

Hiển nhiên cũng không nghĩ tới đối phương sẽ đáp ứng, Đa Ba vương tử sửng sốt, không có hưng phấn chút nào, ngược lại lộ ra vẻ ngưng trọng.

Đệ tử của đối phương lợi hại như vậy, thi triển kiếm chiêu, hắn cũng xem không hiểu, vị trưởng lão trước mắt này khẳng định cũng không đơn giản! Nếu không, tuyệt không dám nhanh như vậy liền đáp ứng!

Lưu Hạ trưởng lão mới vừa đáp ứng, thị vệ sau lưng hắn bước lên trước.

Viên Cửu biết thực lực chủ nhân của mình, mặc dù có khôi lỗi Lưu Hạ trưởng lão, nhưng sức chiến đấu chân chính còn kém Hoàng cảnh đỉnh phong bình thường một đoạn, chớ nói chi Đa Ba vương tử là đỉnh phong chân chính.

- Không cần!

Thấy dáng vẻ lo lắng của hắn, Nhiếp Vân cười một tiếng, thân thể động một cái, đi tới tỷ thí đài.

- Rất tốt!

Quả đấm siết chặt, trên người có một cổ lực lượng xoay quanh, cả người giống như trong nháy mắt biến thành hắc động Thôn Phệ vạn vật, Đa Ba vương tử cười lạnh một tiếng, trong mắt sát cơ lăng nhiên.

Bất kể thực lực cụ thể của đối phương như thế nào, hắn nhất định phải phát huy thực lực mạnh nhất.

- Khí tức thật kinh người, vị Đa Ba vương tử này quả nhiên danh bất hư truyền! Phần thực lực này, chỉ sợ coi như là ta, cũng không nhất định có thể chiến thắng!

Hồng Nguyên trưởng lão vuốt râu, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Hắn là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, ở trong tất cả trưởng lão của tông môn, xếp hàng ở trước nhất, chính vì vậy, mới có thể theo môn chủ cùng nhau xuất hiện, có quyền lợi hiệu lệnh các trưởng lão khác.

Trước mắt mặc dù Đa Ba vương tử còn không có xuất thủ, nhưng khí tức trên người giống như giang hải, lực lượng Thôn Phệ được xưng không vật không nuốt, cho dù là hắn, cũng có một loại cảm giác vô lực.

Đối mặt loại đối thủ này, sợ rằng Hoàng cảnh viên mãn cũng phải lui về phía sau, không dám cứng rắn va chạm!

- Đúng là lợi hại, không biết Lưu Hạ trưởng lão có thể gánh được hay không!

Hồng Hà môn chủ gật đầu.

Có thể trở thành môn chủ, thực lực của hắn không dám nói đệ nhất Hồng Hà môn, nhưng ít nhất cũng ở trước năm, thực lực như thế, nhãn lực tự nhiên càng thêm lợi hại.

- Nếu Lưu Hạ trưởng lão dám nghênh chiến, phải có nắm chặc nhất định...

Hồng Nguyên trưởng lão chần chờ một chút nói.

Dựa theo tình huống hắn hiểu, vị Lưu Hạ trưởng lão này trừ đùa bỡn nữ đệ tử, những cái khác thì cực kỳ bình thường, hôm nay không những xuất chiến, trận đầu còn thắng... đã không ngờ. Còn dư lại, cho dù là hắn cũng không có biện pháp đoán ra kết quả.

- Chỉ hy vọng như thế...

Hồng Hà môn chủ làm sao có thể không biết ý nghĩ của hắn, cười khổ nói.

Hai người nghị luận, Đa Ba vương tử động, không có cầm bất kỳ binh khí, quả đấm chuyển một cái, lôi quang lóe lên, lực lượng mênh mông đập vào mặt.

- Chờ một chút!

Đang thời điểm hắn tích góp lực lượng muốn xuất thủ, Nhiếp Vân đưa tay ngăn trở động tác của hắn.

- Thế nào? Có di ngôn gì bây giờ liền nói. Nếu không, một khi chiến đấu, muốn nói cũng đã muộn!

Đa Ba vương tử hừ lạnh.

- Ta chỉ là có chuyện muốn hỏi một chút!

Nhiếp Vân cười một tiếng:

- Ngươi nói ba cuộc tỷ thí, trận đầu Vương cảnh viên mãn đối kháng, trận thứ hai Hoàng cảnh đỉnh phong đối kháng, trận thứ ba nói so kỹ thuật, không biết là cái gì, có thể trước thời hạn báo cho biết hay không?

- Vốn ý kiến của ta là ba trận đều chiến đấu, bất quá đến Hồng Hà Môn, làm sao cũng là khách nhân, đả đả sát sát thực không quá lễ phép, cho nên trận tỷ thí thứ ba, ta lựa chọn văn đấu, hơn nữa còn là văn đấu thích hợp Hồng Hà Môn các ngươi!

Đa Ba vương tử rất muốn chém giết người trước mắt này, nhưng nghe đối phương hỏi hạng mục tranh tài, vẫn phải ngừng lại, không động thủ nữa, thần sắc ngạo nghễ giải thích.

- Thích hợp Hồng Hà Môn chúng ta?

- Không sai, nghe nói công pháp của Hồng Hà môn các ngươi, lấy từ Hồng Hà lưu thủy, am hiểu giúp người giải độc, chữa thương. Cho nên trận thứ ba, ta muốn cùng các ngươi tỷ thí giải độc!

Đa Ba vương tử nói.

- Tranh tài giải độc...

Nhiếp Vân đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau chợt hiểu.

Đa Ba vương tử nhất định là tìm được một cao thủ giải độc, mới cố ý nói cái tỷ thí này, như vậy một khi chiến thắng, vẽ mặt đánh càng ác hơn!

Dù sao Hồng Hà Môn tự xưng thánh thủ giải độc, chữa thương, sở trường nhất lại bị người phá, thật quá mất mặt!

- Ngươi nói tranh tài, chỉ cần tùy ý hai cục chiến thắng, có phải liền thắng hay không?

Nhiếp Vân hỏi tiếp.

- Không sai, ba cục chỉ cần có hai cục thắng, chính là người thắng! Hừ, đừng tưởng rằng ngươi thắng một trận, là có thể thắng trận thứ hai, muốn thắng cũng đừng trì hoãn thời gian, động thủ đi!

Đa Ba vương tử thấy hắn biết rõ còn hỏi, còn tưởng rằng là cố ý trì hoãn thời gian, cười lạnh một tiếng, lực lượng toàn thân lần nữa kéo lên.

- Động thủ... Không cần, thực lực của Đa Ba vương tử mạnh mẻ, được xưng vô địch Hoàng cảnh đỉnh phong, ta cũng sẽ không tự rước lấy nhục, cuộc tranh tài này, ta nhận thua!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

- Nhận thua?

Đa Ba vương tử đang muốn động thủ, đột nhiên nghe nói như vậy, không nhịn được sửng sốt, sắc mặt trở nên cổ quái.

Nhìn dáng vẻ đệ tử của hắn xuất thủ, cùng với tình huống hắn không chậm trễ chút nào đi tới tỷ thí đài... sao còn chưa bắt đầu động thủ, liền trực tiếp mở miệng nhận thua?

Cái này... Sẽ không nghe lầm chứ!

Giống như Đa Ba vương tử, các trưởng lão khác ở dưới đài cũng ngẩn tại chỗ.

- Nhận thua? Lưu Hạ trưởng lão còn chưa bắt đầu chiến đấu liền nhận thua?

- Cho dù nhận thua, cũng phải chiến đấu mấy chiêu a... Đây là chuyện gì xảy ra?

- Mới vừa rồi Lưu Hạ trưởng lão không phải rất tự tin sao? Đồ đệ lợi hại, thị vệ cũng có thể chống đở Đa Ba vương tử, sao tới phiên mình liền nhận thua?

- Ta cũng không biết, có thể hắn là muốn ở trận thứ ba chiến thắng a!

- Trận thứ ba? Ngươi sai rồi! Mặc dù Đa Ba vương tử ngoài miệng nói, là chúng ta chiếm tiện nghi, trên thực tế, căn bản không phải có chuyện như vậy!

- Ân? Nói nghe một chút!

------oOo------

Chương 2972: Nam Hoa lão tiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Một, hắn biết rõ Hồng Hà Môn chúng ta giải độc lợi hại, còn muốn so giải độc, có phải đối với mình rất có lòng tin hay không? Hai, hắn có thể đặt giải độc ở cuối cùng, không phải nói rõ nắm chắc hơn sao?

- Cái này... Nói như ngươi cũng không sai, xem ra Lưu Hạ trưởng lão trực tiếp nhận thua, là sai lầm rồi!

- Đúng vậy, nhận thua như vậy, trận thứ ba lại thua, cho dù trận đầu chiến thắng cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì!

Mọi người đè thấp giọng lẩm bẩm, không ngừng vang vọng toàn bộ Tụ Tiên Các.

Mặc dù những trưởng lão này vì mặt mũi, không muốn thay tông môn ra mặt, lại không phải người ngu, biết dụng ý của Đa Ba vương tử.

Lưu Hạ trưởng lão này ngay cả một chiêu cũng không đánh, trực tiếp buông tha, rất rõ ràng cho thấy nhắm trận thứ ba, mà trận thứ ba nếu quả thật đơn giản như vậy, đối phương như thế nào gọi có chuẩn bị mà đến?

- Đúng vậy, trận thứ hai ta tự nhận không phải đối thủ của vương tử, ta nhận thua!

Tâm tư của mọi người, Nhiếp Vân nơi nào không biết, không để ý tới nghị luận cùng Đa Ba vương tử kỳ quái, gật đầu một cái, quay người lại đi trở về, nhảy xuống đài tỷ thí.

- Đáng ghét...

Đa Ba vương tử không nghĩ tới người trước mắt này thật nhận thua, sắc mặt vặn vẹo.

Nếu như đối phương chiến đấu với hắn, nhân cơ hội chém giết, người khác không nói được cái gì, nhưng người ta đã nhận thua, động thủ nữa, sẽ tạo thành ảnh hưởng rất ác liệt.

Đáng tiếc... Cứ như vậy bỏ qua cơ hội tốt nhất giết đối phương.

- Bất quá, lần này không thể giết ngươi, chờ tỷ thí thua, vẫn có thể tìm ngươi phiền toái!

Mặc dù trong lòng bực bội, nhưng đối phương đã đi xuống đài tỷ thí, hắn cũng không tiện xông tới động thủ với đối phương, Đa Ba vương tử không thể làm gì khác hơn là hừ lạnh một tiếng, xoay người đi trở về đội ngũ của mình.

Nói thật, giống như các trưởng lão của Hồng Hà Môn phỏng đoán, hắn đích xác tràn đầy lòng tin đối với trận tỷ thí thứ ba, hơn nữa cường độ còn trên hắn xuất thủ!

- Ca ca... Ngươi có nắm chắc trận thứ ba chiến thắng không?

Không giống Đa Ba vương tử buồn rầu, Nhiếp Vân mới vừa trở lại khán đài, liền nghe Nhiếp Đồng lặng lẽ truyền âm.

- Không có nắm chặc!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Không có nắm chặc, vậy ngươi...

Nhiếp Đồng có chút kỳ quái.

Nếu ca ca không có nắm chặc, vì sao trận này lại trực tiếp mở miệng nhận thua?

Dựa theo hắn lý giải ca ca, ca ca không phải người làm chuyện không có nắm chắt a.

- Ta không có nắm chặc trận thứ ba sẽ thắng, nhưng thật muốn chiến đấu với hắn, ta có nắm chắt nhất định sẽ bị chém giết!

Nhiếp Vân cười khổ.

Thật ra thì hắn cũng không muốn nhận thua, nhưng không có biện pháp.

Thực lực của Đa Ba vương tử quá mạnh mẽ, vượt xa Lưu Hạ trưởng lão.

Một Lưu Hạ trưởng lão liền thiếu chút nữa giết chết hắn, Viên Cửu cũng đánh mệt như vậy, thật muốn chiến đấu với người này, muốn không thua cũng khó khăn!

Nếu biết rõ phải thua, vì sao còn chiến?

Tiêu hao Thần thạch không nói, làm không tốt sẽ bại lộ, loại mua bán lõ vốn này, ngu nữa cũng sẽ không làm a!

- Trận thứ ba bắt đầu!

Hai huynh đệ đang truyền âm, một tiếng gọi vang lên, ngay sau đó một lão giả đi lên đài tỷ thí.

- Người này sao quen mặt như vậy?

- Ta cũng giống như thấy ở đâu đó... A, là Nam Hoa lão tiên!

- Nam Hoa lão tiên? Ngươi nói Nam Hoa lão tiên ở Nam Hoa đảo? Được xưng đệ nhất giải độc Thần giới?

- Có thể gọi Nam Hoa lão tiên, khẳng định chỉ có người này, ta ban đầu từng đi bái phỏng qua hắn, muốn bái hắn làm thầy. Kết quả không có đáp ứng... Tìm được vị này, ta sớm nên nghĩ tới a!

- Khó trách Đa Ba vương tử đối với trận thứ ba tự tin như vậy, nguyên lai hắn mời người này tới...

- Ngươi vừa nói như vậy ta cũng nghĩ tới, ba trăm năm trước, Nam Hoa lão tiên này giống như đã tới tông môn chúng ta, đặc biệt giảng giải cho chúng ta giải độc chi đạo...

- Đúng vậy, hắn được xưng giải độc chi đạo, vô hạn đến gần Đại Đế, cùng người như vậy tỷ thí giải độc... Đây không phải là tìm khó coi sao?

Lão giả vừa ra tràng, toàn bộ Tụ Tiên Các oanh động, tất cả mọi người dùng sức vuốt mắt, không thể tin được.

Nam Hoa lão tiên thực quá nổi danh, nổi danh đến tất cả mọi người đều biết, thậm chí rất nhiều trưởng lão đều lấy có thể bái nhập môn hạ của hắn làm quang vinh, chỉ tiếc cuối cùng không thể được!

- Đích xác là Nam Hoa lão tiên, xem ra trận thứ ba không có hy vọng gì!

Thấy lão giả kia đi ra, Hồng Hà môn chủ cũng sửng sờ, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu.

Mặc dù hắn rất coi trọng Lưu Hạ trưởng lão, nhưng thấy vị lão giả

này, xác định thân phận của hắn, lập tức biết chút hy vọng kia đã thành số không.

- Khó trách Đa Ba vương tử dám tới khiêu chiến, mời được vị này... có ít nhất một trận đứng ở bất bại. Hơn nữa hắn tự tin thực lực bản thân, có hai tràng bất bại, khó trách sẽ đi qua tỷ thí...

Hồng Nguyên trưởng lão cũng cười khổ.

Không phải hắn không đủ tự tin, cũng không phải không tin tưởng Lưu Hạ trưởng lão, mà là Nam Hoa lão tiên thực quá nghịch thiên!

Mặc dù Hồng Hà Môn dùng giải độc nổi tiếng, nhưng ở giải độc chi đạo, vị trước mắt kia có thể gọi là sư phụ của bọn hắn!

Đừng nói người bây giờ, cho dù lão môn chủ năm đó, Thái Thượng trưởng lão bây giờ, cũng không phải đối thủ!

Trước đó, hắn còn cảm thấy kỳ quái Đa Ba vương tử dám tới tỷ thí giải độc. Bây giờ coi như hoàn toàn hiểu, có lá bài tẩy này, giải độc ai có thể chiến thắng?

- Chúng ta đã phái người ra trận thứ ba, Lưu Hạ trưởng lão, không biết ngươi muốn cho người nào lên?

Nhìn phản ứng của mọi người ở trong mắt, tâm tình buồn bực của Đa Ba vương tử dễ chịu hơn không ít, nhìn về phía Nhiếp Vân cười lạnh.

- Để cho một người đệ tử khác của ta lên! Ngươi chờ một chút, ta bây giờ đi gọi hắn tới!

Đối với mọi người nghị luận, Nhiếp Vân không thèm để ý, cười một tiếng, thân thể thoáng một cái bay ra ngoài, một lát sau, một thiếu niên được hắn mang theo tới.

Thiếu niên này nhìn không lớn, chỉ chừng hai mươi tuổi, không nhìn ra chỗ kỳ lạ chút nào.

- Ngươi để cho đệ tử tham gia tranh tài?

Đa Ba vương tử thấy đối phương lại phái ra một đệ tử, khóe miệng giật một cái.

- Ta có thể thắng Nam Hoa lão tiên kia, đã như vậy, cần gì phải để cho sư phụ xuất thủ, ỷ lớn hiếp nhỏ!

Lưu Hạ trưởng lão còn chưa lên tiếng, thiếu niên kia cười nói.

- Dốt nát tiểu nhi! Tuổi không lớn lắm, khẩu khí lại không nhỏ!

Nam Hoa lão tiên nghe được bị một tiểu nhi khinh bỉ, tức giận hừ một tiếng.

------oOo------

Chương 2973: Kịch độc (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Có phải khẩu khí lớn hay không, tỷ thí là tốt rồi!

Thiếu niên lần nữa cười một tiếng, thân thể thoáng một cái, đã tới đài tỷ thí.

- Ca ca...

Thấy thân ảnh của thiếu niên, Nhiếp Đồng một trận không nói gì.

Hắn vốn tưởng rằng ca ca sẽ phái người nào tới tỷ thí, náo loạn nửa ngày, là chính bổn tôn của hắn!

Trên đài đích xác là Nhiếp Vân.

So giải độc, hắn cũng không có biện pháp quá tốt, chỉ có thể dựa vào bổn tôn.

Bổn tôn có Vô Tận đan điền, còn có Kịch Độc đan điền, có khi có thể chiến thắng, về phần phân thân Lưu Hạ trưởng lão, bất quá là

một đạo hồn phách của hắn, cho dù đi lên tỷ thí, tỷ lệ chiến thắng cũng tương đương với không.

Cái ý nghĩ này khi hắn hỏi rõ Đa Ba vương tử trận thứ ba so cái gì liền làm ra quyết định, cũng là không có biện pháp a.

Thật ra thì, bổn tôn cùng khôi lỗi đồng thời xuất hiện, bởi vì vấn đề linh hồn bổn nguyên, rất dễ dàng để cho người phát hiện dị thường, đưa đến thân phận bạo lộ, nhưng muốn chiến thắng, lấy được Hồng Hà linh quả, lúc này không có biện pháp khác tốt hơn, chỉ có thể mạo hiểm thử một lần.

- Vốn ta còn muốn lưu ngươi một mạng, ngươi đã tìm chết, vậy cũng đừng trách ta!

Thấy thiếu niên trước mắt không biết điều, Nam Hoa lão tiên nhìn Đa Ba vương tử một cái, hai người đối mặt, cười quái dị một tiếng.

- Tìm chết?

Biết đối phương khẳng định lại ra chủ ý xấu gì, Nhiếp Vân nhìn về phía lão giả:

- Không biết quy tắc tranh tài là cái gì? Là muốn phân biệt độc dược, hơn nữa giải độc sao?

Tỷ thí giải độc, hắn cho tới bây giờ không có trải qua, cũng không biết phương pháp tỷ đấu, bất quá, suy nghĩ một chút cũng có thể biết, hoặc là giải độc, hoặc là nhận độc, đơn giản chỉ hai thứ này.

- Phân biệt độc dược, giải độc? Hắc hắc, không tệ! Bất quá... Như vậy tương đối phiền toái, nếu như tất cả mọi người nhận thức, chỉ dựa vào tốc độ, có thể nào hiển lộ tài nghệ của Nam Hoa lão tiên ta!

Nam Hoa lão tiên cười hắc hắc, ánh mắt lộ ra một nụ cười dối trá:

- Ta nói một loại quy tắc, không biết ngươi có dám so hay không!

- Nói nghe một chút!

- Đó chính là, ta lấy ra một loại độc dược cho ngươi dùng, ngươi lấy ra một loại độc dược cho ta dùng... Ai không bị độc chết, có thể giải hết kịch độc trên người, liền chiến thắng! Như thế nào? Có dám hay không?

Thấy hắn mắc câu, Nam Hoa lão tiên cười lạnh một tiếng, thanh âm giống như u linh từ địa ngục tới.

- Uống thuốc độc?

- Đây là cầm mệnh tranh tài!

- Vạn nhất hắn lấy ra một loại độc không có giải dược, nên làm cái gì?

- Quá độc ác, nghe nói Nam Hoa lão tiên ở trước khi thành danh, là một đời độc vương, người đắc tội hắn sẽ bị tươi sống độc chết, danh tiếng hết sức tồi tệ, sau đó bị một vị Đại Đế bắt, niệm tình hắn dụng độc tinh thâm bỏ qua cho một mạng! Sau đó mới cải tà quy chính, dùng giải độc nổi tiếng!

- Đúng vậy, ta cũng nghe nói, nói hắn giải độc lợi hại, trên thực tế dụng độc càng lợi hại hơn, thậm chí có thể chế biến ra độc dược độc chết cường giả Đại Đế!

Thanh âm của Nam Hoa lão tiên vang vọng, truyền vào trong tai tất cả trưởng lão, từng cái trố mắt nhìn nhau, lộ ra kinh hoàng.

Thẳng đến lúc này, bọn họ mới biết đối phương dụng tâm hiểm ác.

Đây quả thực là muốn mạng người!

- Thế nào? Không dám? Không dám thì để cho sư phụ ngươi đi ra, hoặc là mau nhận thua!

Nam Hoa lão tiên hai tay chắp sau lưng, một bộ nắm chắc phần thắng.

- Lấy thân thử độc cũng không sao, bất quá ta sao bảo đảm độc

dược của ngươi có giải dược hay không? Nếu như ngươi lấy ra một loại độc thất truyền đã lâu, người người cũng không giải được để cho ta dùng, ta chẳng phải tự tìm đường chết?

Nhìn thấu dụng tâm của đối phương, Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Nói thật, lấy thân thử độc đối với hắn hết sức có lợi, hắn rất thích loại phương thức này, dù sao có Kịch Độc đan điền, cùng Vô Tận đan điền dựa vào, kịch độc trong mắt người khác, ở trong mắt hắn, có lẽ là thuốc bổ tăng thực lực lên.

Bất quá, phải hỏi rõ đối phương có giải dược hay không, không có giải dược, thì đồng nghĩa với muốn chỉnh chết hắn, không cho một chút đường sống.

- Ha hả, chúng ta có thể tỷ thí có giải dược, cũng có thể tỷ thí không có giải dược. Bất quá... muốn thử ra tài nghệ thật sự, ý kiến của ta rất đơn giản, tỷ thí không có giải dược... Chỉ có ở Sinh Tử bồi hồi, mới có thể hưởng thụ thú vui giải độc, tìm ra giải dược chân chính. Nếu không, biết rõ có giải dược, trong lòng có dựa vào, làm sao toàn tâm toàn ý giải độc? Không biết ý của ngươi như thế nào? Dám hay không?

Nam Hoa lão tiên nở nụ cười.

- Không có giải dược? Ngươi cần phải hiểu rõ, không có giải dược, một khi ngươi không tìm được phương pháp giải quyết, sẽ chết!

Không nghĩ tới đối phương tàn nhẫn như vậy, muốn thí nghiệm kịch độc không có giải dược, Nhiếp Vân híp mắt lại.

Xem ra người này đối với mình cực kỳ tự tin, tự tin trên đời không có độc dược có thể độc chết hắn, tự tin hắn có thể giải, mà mình khẳng định không giải được!

- Ca ca, không thể đáp ứng! Hắn muốn giết chết ngươi, một khi ngươi không giải được, hắn nói không có giải dược, vậy phải làm thế nào?

Thanh âm của Nhiếp Đồng gấp rút truyền tới.

Hắn bây giờ đã biết mục đích ca ca tới đây, là vì Hồng Hà linh quả!

Mặc dù Hồng Hà linh quả có thể để cho nhục thân tăng lên, nhưng không thể nào so sánh với tánh mạng a!

Viên Cửu ngoài miệng chưa nói, nhưng trong ánh mắt vẫn lộ ra lo lắng, như sợ chủ nhân xảy ra chuyện.

- Ta có chết hay không không cần ngươi quan tâm, mấu chốt là ngươi. Ta hỏi lần nữa, dám hay không, không dám thì nhận thua, dám, liền trực tiếp tỷ thí!

Ỷ vào ăn chắc thiếu niên trước mắt này, con ngươi của Nam Hoa lão tiên phẩy một cái, khí thế mười phần, trên mặt tràn đầy tự tin.

- Tốt, ta đáp ứng! Bất quá, hy vọng một lát nữa ngươi không nên hỏi ta muốn giải dược!

Thấy đối phương cố ý như vậy, Nhiếp Vân cười lạnh.

Nếu muốn tìm chết, vậy thành toàn hắn!

- Đáp ứng?

- Đệ tử của Lưu Hạ trưởng lão là ngu hay có nắm chắt?

- Ta cảm thấy là ngu, ta còn chưa nghe nói qua ai có thể ở giải độc thắng được Nam Hoa lão tiên!

- Đúng vậy. Lại nói thanh niên này tuổi không lớn lắm, cho dù từ trong bụng mẹ bắt đầu học tập giải độc, cũng không thể nào vượt qua Nam Hoa lão tiên a!

- Lần này chết chắc...

- Vốn tưởng rằng Lưu Hạ trưởng lão có thể chiến thắng, bây giờ nhìn lại, vẫn là kỳ vọng quá lớn...

Nghe được Nhiếp Vân lại đáp ứng yêu cầu vô lý của đối phương,

dưới đài xôn xao.

------oOo------

Chương 2974: Kịch độc (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tất cả mọi người cảm thấy thiếu niên trước mắt này có phải điên rồi hay không, nói thật, đây quả thực là chuyện không thể nào chiến thắng.

- Tự mình tìm chết!

Đa Ba vương tử nhếch miệng.

Mới vừa rồi Lưu Hằng thống lĩnh bị chém giết, hắn liền nén giận trong bụng, bây giờ toát ra một cái tìm chết, vừa đúng ý hắn.

- Hỏi ngươi muốn giải dược... Ngươi đây là đang nói mình đi!

Thấy đối phương mắc câu, Nam Hoa lão tiên cười ha ha, cổ tay lộn một cái, một bình ngọc xuất hiện ở lòng bàn tay:

- Đây là ta ở một cổ địa lấy được độc dược, vô sắc vô vị, sau khi dùng có thể chết hay không không biết, chỉ biết là tới nay không có giải dược, ngươi có dám dùng hay không?

Nhiếp Vân cũng không có trực tiếp trả lời, mà nhìn sang bình ngọc.

Bình ngọc không lớn, phía trên phong ấn nặng nề, không nhìn ra bên trong cụ thể là cái gì, bất quá xuyên thấu qua phong ấn, vẫn có thể cảm nhận được trong đó có lực lượng mênh mông, tinh thần lan tràn qua, liền đau nhói mãnh liệt, tựa hồ tùy thời sẽ bị đồ vật bên trong mạt sát.

- Độc thật lợi hại... Xem ra người này đã lấy ra vật áp đáy hòm!

Nhiếp Vân giật mình.

Mặc dù hắn có Kịch Độc đan điền, có thể hóa giải bách độc, nhưng đối với độc khí lợi hại trước mắt, vẫn cảm thấy không có nắm chắt.

Một khi không chịu nổi, không có phương pháp giải độc, làm không tốt thật sẽ chết ở chỗ này, bất quá, ngược lại không phải quá lo lắng, hắn mới vừa nghĩ đến một biện pháp tốt, có khi có thể thử dùng một chút.

- Độc của ngươi đâu? Lấy ra nhìn một chút, nếu như không lấy ra được hoặc không dám so, có thể trực tiếp nhận thua!

Thấy hắn không nói lời nào, Nam Hoa lão tiên tràn đầy đắc ý, bởi vì hắn từ trong mắt thiếu niên thấy được chần chờ!

Chất độc trong tay hắn, mặc dù còn không có nghiên cứu xong, nhưng hắn biết vô cùng đáng sợ, đừng nói hắn, cho dù cường giả Đại Đế một khi dùng, làm không tốt cũng sẽ trực tiếp tử vong.

Kịch độc như vậy, một tiểu tử Vương cảnh đỉnh phong, nếu có thể hóa giải, thật chính là chuyện cười lớn nhất trên thế giới.

- Độc của ta...

Nhiếp Vân lộ ra vẻ do dự.

Hắn có Kịch Độc đan điền am hiểu giải độc, nhưng không am hiểu dụng độc, cũng rất ít dụng độc, cho nên cẩn thận nhắc tới, trên người không có bất kỳ độc vật gì a!

Lại nói, người trước mắt này danh tiếng lớn như vậy, để cho Hồng Hà Môn trưởng lão cũng biến sắc, tài nghệ dụng độc cao có thể tưởng tượng, độc dược bình thường khẳng định không có bất cứ tác dụng gì.

- Đi nơi nào tìm độc có thể để cho hắn vô lực phản kháng đây?

Nhiếp Vân xoa xoa mi tâm.

Độc dược hắn đã gặp qua, hắn cũng có thể tùy tiện giải hết, đối

phương khẳng định càng đơn giản hơn, độc không được đối phương, hết thảy liền vô nghĩa.

- Ca ca, dùng Đan Điền chi khí của ngươi a!

Đang suy nghĩ kiếm độc dược ở đâu, bên tai đột nhiên truyền tới thanh âm của Nhiếp Đồng.

- Đan Điền chi khí? Đúng vậy!

Ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Đan điền chi khí của hắn, người bình thường cũng có thể sử dụng, bất quá trước mười lại bất đồng, tùy tiện sử dụng sẽ như độc khí không cách nào chịu đựng.

Hạng trước mười ở Hoàn Vũ Thần giới có thể không tính là gì, nhưng Chủ đan điền tản mát ra khí tức, nhưng để bảo đảm, ngoại trừ chính hắn, đối với bất kỳ người nào cũng không chịu nổi!

Chủ đan điền có thể để cho hắn diễn sinh đan điền, có thiên phú và lực lượng vô cùng vô tận, đối với hắn có chỗ tốt vô cùng, nhưng đối với người khác lại bất đồng!

Những người khác dính vào, chỉ có một con đường có thể đi, đó chính là... chết!

- Tốt, ta đáp ứng, đây là độc dược của ta!

Ngón tay của Nhiếp Vân động một cái, một bình ngọc xuất hiện ở lòng bàn tay, một đạo khí tức của Đan Điền chi khí bị hắn phong cấm ở trong đó.

- Chất độc này của ta là một đạo khí tức, có giải dược, nếu như ngươi có thể phá, ta liền nhận thua!

Chủ Đan Điền chi khí, hắn dùng không có bất cứ vấn đề gì, tự nhiên có thể xưng là có giải dược.

- Ân? Có giải dược?

Con ngươi của Nam Hoa lão tiên động một cái, trong lòng chẳng biết tại sao toát ra một dự cảm bất tường.

Đối phương quá tự tin, trong mắt không có một chút sợ hãi cùng lo lắng, tựa hồ biết mình không cách nào giải quyết loại độc này.

- Không thể nào! Nhất định là tâm lý chiến, người này tuổi nhỏ như vậy, cho dù từ trong bụng mẹ luyện chế độc dược, cũng không thể nào mạnh hơn ta!

Lắc đầu một cái, ném cảm giác kỳ quái ở trong lòng kia ra khỏi đầu, đang muốn nói chuyện, thiếu niên ở trước mắt nhìn lại.

- Ta còn có một đề nghị, không biết ngươi dám hay không!

Nam Hoa lão tiên nhướng mày.

Mới vừa rồi là hắn một mực hỏi đối phương có dám hay không, hắn chiếm chủ động, bây giờ đối phương đáp ứng, hỏi mình như vậy, rất rõ ràng cho thấy đang làm ra phản kích!

Nếu như không đáp ứng, về khí thế sẽ càng ngày càng yếu, mới vừa rồi tâm lý cũng có chút nghi ngờ, không đáp ứng nữa, cho dù lòng tự tin không tan vỡ, cũng sẽ bất lợi đối với mình.

- Nam Hoa lão tiên, không nên nghe hắn hồ lộng, một tiểu tử chưa dứt sữa mà thôi. Cho dù thủ pháp giải độc lợi hại hơn nữa, cũng không thể nào so với ngươi!

Tựa hồ nhìn thấu công tâm chiến của Nhiếp Vân, Đa Ba vương tử hét.

- Không sai, ta làm sao sẽ sợ một thiếu niên!

Ánh mắt của Nam Hoa lão tiên sáng lên, quét sạch tâm lý mặt trái trong lòng.

Đối phương lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một thiếu niên mà thôi, hắn là lão quái vật thành danh nhiều năm, nếu như vậy cũng sợ, sau

này ở Hoàn Vũ Thần giới cũng sẽ không lăn lộn được.

- Nói đi, ta muốn nghe một chút, ngươi có đề nghị gì!

Tâm tình buông lỏng, Nam Hoa lão tiên hừ nói.

- Rất đơn giản, mới vừa rồi nói lên đánh cuộc là sư phụ ta cùng Đa Ba vương tử. Ta muốn lấy danh nghĩa cá nhân đánh cuộc một ván với ngươi, nếu như ngươi không giải được độc của ta, thì làm thị vệ cho ta, vĩnh viễn không đổi ý! Mà nếu như ta thua, ta làm thị vệ cho ngươi, vĩnh viễn không thể đổi ý! Ngươi dám hay không?

Nhiếp Vân nói.

Chủ Đan Điền chi khí khẳng định không cách nào hóa giải, đây là Đại Đạo, lực lượng vượt qua Thiên Đạo, chỉ bằng vào điều này, hắn đã đứng ở thế bất bại.

Nếu đối phương muốn hắn chết, không bằng chơi ngoan độc một chút!

- Làm thị vệ cho ta? Ngươi chỉ là Vương cảnh đỉnh phong, ta muốn ngươi làm thị vệ làm gì?

Nam Hoa lão tiên nhướng mày.

Cho dù đánh cuộc, cũng phải bình đẳng mới được. Ngươi bất quá một Vương cảnh đỉnh phong, mà ta đường đường cường giả Hoàng cảnh viên mãn, độc sư nổi tiếng thiên hạ. Cùng ngươi bình đẳng, không khỏi quá đề cao mình đi.

------oOo------

Chương 2975: Cược thêm

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha hả, một mình ta không được, nếu như cộng thêm sư phụ cùng sư đệ ta thì sao?

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, chỉ hướng Lưu Hạ trưởng lão cùng Nhiếp Đồng.

- Cái này...

Nam Hoa lão tiên do dự.

Đối phương một người hắn khẳng định không muốn, nhưng cộng thêm Lưu Hạ trưởng lão cùng sư đệ kia, lại có thể cân nhắc.

- Đáp ứng hắn!

Đang do dự, Đa Ba vương tử truyền âm tới:

- Ngươi chắc chắn sẽ không thua, mới vừa rồi tiểu tử kia giết Lưu Hằng thống lĩnh, nếu như có thể quy thuận chúng ta, không những không có một chút tổn thất, sẽ còn để cho thực lực tăng lớn không ít!

Nghe được vương tử nói, Nam Hoa lão tiên gật đầu một cái, lớn tiếng hô lên.

- Tốt, ta đáp ứng!

- Tốt lắm, đã như vậy, cầm thuốc đến đây đi!

Thấy hắn đáp ứng, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, búng ngón tay một cái, đầu ngón tay vèo… bay về phía Nam Hoa lão tiên, mà hắn cũng nhận lấy bình ngọc mà đối phương ném tới.

Ngón tay nhẹ nhàng rạch một cái, lập tức mở ra phong ấn phía trên, lộ ra dung mạo của độc dược.

Là một giọt chất lỏng xanh biếc, trong suốt dịch thấu, nhìn hết sức xinh đẹp.

Bất quá, chỉ nhìn một cái Nhiếp Vân liền biết, dưới loại xinh đẹp này ẩn núp hủy diệt cùng kinh khủng.

Thầm thì!

Cổ tay vừa nhấc, không chần chờ chút nào, uống dịch giọt vào.

- Thu!

Trong nháy mắt tiến vào cổ họng, tinh thần động một cái, kịch độc tiến vào thế giới nạp vật.

Sở dĩ đáp ứng, là bởi vì hắn nghĩ xong đối sách.

Kịch độc này, ngay cả Nam Hoa lão tiên cũng không tìm được giải dược, đủ thấy đáng sợ, vật như vậy, bằng vào Kịch Độc đan điền của hắn bây giờ, khẳng định hóa giải không được, đã như vậy, chỉ có thể trước thu vào thế giới nạp vật, lại nghĩ biện pháp!

Trong thế giới nạp vật, hắn là chưởng khống giả, cho dù kịch độc lợi hại hơn nữa, Hoàng cảnh viên mãn cũng không chịu nổi, nhưng ở trong thời gian ngắn, hắn cũng có thể kiên trì được.

Tí tách tí tách!

Nọc độc vừa tiến vào thế giới nạp vật, giống như phỏng đoán, nổ ầm kịch liệt, không gian vốn ổn định lập tức xuất hiện sụp đổ.

- Độc thật là lợi hại...

Phân thân của Nhiếp Vân xuất hiện ở bên cạnh kịch độc, lông mày giật mình.

Mặc dù hắn đoán ra loại độc này vô cùng lợi hại, lại không nghĩ rằng đáng sợ như thế, ngay cả không gian cũng có thể ăn mòn.

- Định!

Khẽ hô một tiếng, không gian sụp đổ chung quanh nọc độc ngừng lại, bị một lực lượng đặc thù bao phủ.

Rào!

Trong lòng đang muốn thở phào một cái, không gian vừa mới vững chắc lại sụp xuống lần nữa.

- Cái này... Đáng sợ như vậy?

Sắc mặt của Nhiếp Vân âm trầm.

Đổi thành nọc độc bình thường, ở thế giới nạp vật hắn có thể ung dung khống chế, dù bây giờ không giải quyết được, cũng sẽ không lưu lại tai họa ngầm quá lớn, nhưng bây giờ bất đồng, lực lượng của nọc độc đã vượt khỏi dự tính của hắn, thế giới nạp vật cũng không chịu nổi.

- Kịch Độc chi khí, quay tơ bóc kén!

Thấy thế giới nạp vật không đở nổi, thần sắc của Nhiếp Vân ngưng trọng, tinh thần động một cái, Đan Điền chi khí của Kịch Độc đan điền tràn tới, bao bọc nọc độc.

Từng có kinh nghiệm giải độc lần trước, hắn biết loại độc lợi hại này, trực tiếp dung nhập vào Kịch Độc đan điền mà nói, đan điền cũng sẽ không chịu nổi, chỉ có thể để cho Kịch Độc chi khí quay tơ bóc kén, từ từ hòa tan.

Vù vù!

Nhận được mệnh lệnh của hắn, Kịch Độc chi khí lập tức cùng nọc độc dung vào một chỗ.

Ùng ùng!

Mặc dù bị Kịch Độc chi khí bao bọc, nhưng ở dưới độc khí cường đại ăn mòn, không gian vẫn không ngừng nổ tung.

- Sinh!

Không dám do dự, ngón tay phân thân của Nhiếp Vân giơ lên trời, điểm qua.

Nương theo thanh âm của hắn, không gian nổ tung lần nữa sinh

thành.

Nọc độc phá hư thế giới, hắn có thể để cho không gian sống lại, sinh sinh diệt diệt, hai hai kiên trì giống như kéo co vậy, nhìn dáng dấp, không hoàn toàn lấy sạch sẽ độc khí, là không thể nào giải quyết được cục diện trước mắt.

- Mặc dù như vậy ta có thể kiên trì, nhưng thời gian quá lâu, nhất định sẽ để cho thế giới nạp vật tổn thương cực lớn... Bây giờ nên làm gì?

Nhiếp Vân không có tự tin như mới vừa rồi nữa, sắc mặt trở nên càng ngày càng nặng nề.

Căn cơ của thế giới nạp vật là nạp vật đan điền, chất độc này quá mức cường đại, mặc dù hiện tại hắn có thể khống chế, nhưng thời gian lâu dài cũng sẽ ăn mòn đan điền, tạo thành tổn thương cực lớn.

- Chỉ có thể dựa vào Kịch Độc đan điền...

Kịch Độc đan điền có thể dung hợp loại kịch độc này, nhưng chỉ có thể chậm chạp tiến hành.

Dựa theo tốc độ dung hợp, không có mấy năm, muốn dung hợp sạch sẽ nọc độc là hoàn toàn không thể nào.

Mấy năm... cho dù thế giới nạp vật có thể kiên trì được, chỉ sợ cũng sẽ bị độc thương căn nguyên, không cách nào lên cấp nữa.

- Đúng rồi, Thiên Địa Huyền Hoàng khí...

Trong lòng động một cái, trong đầu lần nữa toát ra khí tức vạn năng kia.

Nếu Thiên Địa Huyền Hoàng khí có thể biến thành bất kỳ vật gì, để cho Thần binh Vương cảnh lên cấp Hoàng cảnh... vậy có thể ngăn trở kịch độc ăn mòn đan điền hay không?

Hô!

Ngón tay vừa nhấc, Thiên Địa Huyền Hoàng khí đậm đặc lập tức bao bọc nọc độc lại.

Tí tách tí tách!

Bị Thiên Địa Huyền Hoàng khí bao bọc, nọc độc lập tức phát ra thanh âm khối băng vào chảo dầu, muốn ô nhiễm, bất quá, Thiên Địa Huyền Hoàng khí cũng không ngồi không, không ngừng chống lại, hai người ngang sức ngang tài.

Bất quá, cẩn thận nhắc tới, Thiên Địa Huyền Hoàng khí tựa hồ thuộc về bên kém, không ngừng bị nọc độc phá hư, biến thành khí thể bình thường.

- Dựa theo tốc độ ăn mòn, một ngày không sai biệt lắm ăn mòn một trăm thăng (*đơn vị đo lường của người xưa, 1 thăng = 1/10 đấu = 1 lít) Thiên Địa Huyền Hoàng khí, Huyền Hoàng khí ở thế giới nạp vật lại lấy hoài không hết, ta không cần lo lắng!

Thấy nọc độc cùng Thiên Địa Huyền Hoàng khí đối kháng, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm.

Tuy người sau có tiêu hao, nhưng trong cơ thể hắn không thiếu vật này, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, cùng lắm thì không ngừng để cho đối phương tiêu hao là được, không có vấn đề gì quá lớn, đối với hắn mà nói, chỉ cần không tổn hại căn nguyên của thế giới nạp vật là được.

Nếu như cho người khác biết ý nghĩ này của hắn, nhất định sẽ ngất đi, một cường giả Hoàng cảnh viên mãn từ khi mở ra giới vực đến chết, có thể đản sinh Thiên Địa Huyền Hoàng khí tổng cộng chung vào một chỗ cũng sẽ không vượt qua một thăng.

Hắn một ngày liền tiêu hao một trăm thăng, còn cảm thấy không có vấn đề, tuyệt đối

là điên rồi.

------oOo------

Chương 2976: Thắng bại

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đáng tiếc, ban đầu nếu như biết thế giới nạp vật có biện pháp như thế, cũng có thể lấy ra Hỏa Độc cho Bích Lạc tiên tử...

Nhiếp Vân lắc đầu một cái.

Thế giới nạp vật chứa nọc độc là hắn vừa nghĩ đến, không nghĩ tới lại hiệu quả không tưởng được, sớm biết bỏ vào thế giới nạp vật là ngăn cản được nọc độc xâm nhập, ban đầu liền hoàn toàn có thể lấy ra Hỏa Độc trong cơ thể Bích Lạc tiên tử!

- Đợi tìm được Lăng Nguyệt, lại đi tìm nàng!

Dù sao đối phương còn có một đoạn thời gian, cùng lắm thì đợi tìm được Đạm Đài Lăng Nguyệt lại trở về, cũng không gấp nhất thời.

Có Thiên Địa Huyền Hoàng khí đối kháng nọc độc, quá trình Kịch Độc đan điền đồng hóa đối phương cũng có thể từ từ tiến hành, xử lý xong hết thảy, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, ý thức thối lui ra thế giới nạp vật.

Hắn bên này xử lý xong nguy cơ nọc độc, Nam Hoa lão tiên tỷ thí với hắn sẽ không may mắn như vậy.

Mới vừa nhận lấy Chủ Đan Điền chi khí, còn cảm thấy không có vấn đề, một đạo khí thể vô sắc vô vị mà thôi, một chút tính hủ thực cũng không có. Giải quyết vấn đề hẳn không lớn, nhưng vừa nuốt vào trong bụng, nhất thời cảm thấy không ổn.

Đạo khí thể này giống như nham thạch mãi mãi không thay đổi, vào trong cơ thể lập tức đông cứng huyết mạch toàn thân hắn, để cho hắn ngay cả một chút năng lượng cũng không cách nào điều động.

- Không tốt, đây là cái đồ chơi gì...

Con ngươi co rụt lại, vội vàng lấy thánh dược mình đặc biệt luyện chế để vào trong miệng.

Kẻo kẹt! Kẻo kẹt!

Dược vật vào cổ họng, thân thể thông thái, bất quá, khí tức để cho huyết mạch hắn đông cứng kia giống như không có bất kỳ phản ứng nào.

- Điều này sao có thể! Giải dược của ta là sử dụng mấy ngàn loại dược liệu, đề luyện mấy trăm năm mới thành, dù là chất độc lợi hại nhất thiên hạ cũng có thể ngăn cản, làm sao một chút hiệu quả cũng không có?

Từ sâu trong nội tâm Nam Hoa lão tiên sinh ra một tia khí lạnh.

Hắn đối với độc dược nghiên cứu cực sâu, cơ hồ sáp nhập vào sinh mạng, luyện chế giải độc đan cơ hồ dung hợp toàn bộ gia sản, dù trước cho đối phương ăn độc, không có giải dược, cũng tuyệt đối có thể ngăn cản một chút. Nhưng bây giờ độc của đối phương lại một chút cũng không hiểu, điều này sao có thể?

Ùng ùng!

Đang nóng nảy, liền nghe được trong tai nổ ầm, trong đầu giống như nổi lên phong bạo cự đại, Thiên Địa chung quanh như xảy ra vặn vẹo, một cổ lực lượng Thiên Đạo khó có thể chống lại từ trên trời giáng xuống, tiến hành uy áp với hắn.

Ở trước mặt Thiên Đạo, hắn giống như một con cá đặt ở trên thớt, vô luận giãy giụa như thế nào cũng không được.

- Đây rốt cuộc là độc dược gì? Làm sao sẽ xuất hiện Thiên Đạo áp bách...

Con ngươi của Nam Hoa lão tiên co rút nhanh, toàn thân không ngừng run rẩy.

Thiên Đạo áp bách, chỉ có lúc thành tựu Đại Đế, sáng chế ra Đại Đạo mới, mới sẽ xuất hiện, là Thiên Đạo trừng phạt người khiêu

chiến, loại trừng phạt này, chỉ có thành tựu cường giả Đại Đế mới có thể chống lại, mặc dù thực lực của hắn không kém... Nhưng ở trước cổ lực lượng này, không có chút năng lực chống cự nào.

Dùng độc dược, lại đưa tới Thiên Đạo áp bách... Đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Đối phương cho hắn ăn đạo khí tức kia rốt cuộc là cái gì?

Phốc!

Miệng mũi phun ra máu tươi.

Hắn bất quá Hoàng cảnh viên mãn, cách Đại Đế còn có một hào rộng không thể vượt qua, loại uy áp đến từ Thiên Địa này, căn bản không có thể chịu được!

- Hừ, xem ngươi bất tử...

Đa Ba vương tử thấy Nhiếp Vân ăn độc dược của Nam Hoa lão tiên vào trong bụng, cười lạnh một tiếng, bất quá lời còn chưa nói hết, liền thấy Nam Hoa lão tiên ở cách đó không xa miệng mũi cuồng phun máu tươi.

- Vị đệ tử này của Lưu Hạ trưởng lão thực quá lỗ mãng...

- Đúng vậy, trực tiếp ăn độc dược như vậy, còn không có giải dược, chỉ có thể chờ chết...

- Nếu tham gia tranh tài thì phải chấp nhận, cái này cũng không có biện pháp!

Các trưởng lão khác thấy Nhiếp Vân nuốt kịch độc, đều lắc đầu, đang cảm thấy lần tranh tài này không có huyền niệm, thiếu niên không biết trời cao đất rộng kia nhất định sẽ tử vong, đột nhiên nghe được thanh âm hộc máu, vội vàng nhìn tới, vừa vặn thấy được gò má của Nam Hoa lão tiên trắng bệch.

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Mọi người đều sửng sốt.

Dựa theo suy đoán của bọn họ, chắc là thiếu niên hộc máu trước, Nam Hoa lão tiên không có chuyện gì, sau tình thế lại đảo lộn?

Chẳng lẽ thiếu niên thương nặng hơn?

Trong lòng kỳ quái, đồng loạt nhìn qua Nhiếp Vân, chỉ thấy thiếu niên vừa vặn mở mắt.

Ánh mắt sáng ngời trong suốt, nào có vẻ bị thương trúng độc!

- Ngươi... Ngươi... Ngươi ăn độc của ta lại không sao...

Nam Hoa lão tiên đang hộc máu, nhìn thấy màn này, cố nén toàn thân đau nhức, nhìn về phía thiếu niên, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Độc dược của hắn hắn biết rõ, coi như là hắn, dùng vào cũng không nhất định có thể tìm được giải dược, cho dù có thể tìm được giải dược... nhưng lúc này thời gian mới bao lâu?

Mấy chục cái hô hấp?

Làm sao có thể? Tại sao có thể có người giải độc nhanh như vậy?

Hắn không thể tin được!

Càng làm cho hắn cảm thấy điên cuồng chính là, bây giờ hắn dùng hết toàn lực, cũng không cách nào áp chế độc khí trong người, nếu như không lấy được giải dược, có thể sẽ chết rất nhanh!

- Ta đã giải... Ta nói rồi, độc trong cơ thể ngươi, ta có giải dược, ch cần nhận thua, ta sẽ giúp ngươi giải hết, không nhận thua... vậy ngượng ngùng, chỉ có thể trơ mắt nhìn ngươi chết ở đây!

Giọng nói của Nhiếp Vân lạnh nhạt, mang một tia lạnh lùng

- Muốn ta hỏi ngươi giải dược, trở thành thị vệ của ngươi, cửa cũng không có!

Nam Hoa lão tiên cắn răng.

Hắn là người nào? Lão quái vật thành danh nhiều năm, ở Độc đạo chưa bao giờ có người vượt qua, vẫn luôn là sư phụ của người khác, bây giờ lại muốn hắn khuất phục một thiếu niên chừng hai mươi tuổi, dẫu có chết cũng không thừa nhận.

- Vậy thì ngượng ngùng!

Nhiếp Vân hai tay ôm ở trước ngực, lười biếng nhìn về phía đối phương.

Mặc dù hắn muốn nhận người trước mắt này làm thị vệ, nhưng đối phương không đồng ý, cũng sẽ không cưỡng cầu.

- Ngươi chờ, ta nhất định giải độc của ngươi!

Nam Hoa lão tiên rốt cuộc át chế không nổi, không ngừng phun ra huyết dịch, cổ tay lộn một cái, lấy ra một cây dược liệu lớn cỡ đầu người.

- Vạn năm linh chi? Xem ra tài sản của người này cũng không ít a!

Thấy đối phương lấy vật này ra, Nhiếp Vân cảm khái.

Đối phương lấy ra, là một cây linh chi vạn năm, chỉ giá cả một cây dược liệu này, sẽ để cho người chắt lưỡi, cho dù tài sản của hắn bây giờ cũng mua không nổi.

------oOo------

Chương 2977: Biến cố (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Loại linh chi cấp bậc này, hoàn toàn có thể cải tử hồi sinh, hóa giải hết thảy kịch độc, chỉ sợ đối phương cũng là có loại dựa vào này, mới dám nói tỷ thí như vậy.

Bất quá, hắn vẫn xem thường uy lực của Chủ Đan Điền chi khí.

Nói trắng ra là, Chủ Đan Điền chi khí không phải độc dược, mà là một loại Đại Đạo, một loại Đại Đạo vượt qua Thiên Đạo, xuất hiện ở trên người Nhiếp Vân thì không có gì, nhưng xuất hiện ở trên người người khác, Thiên Đạo áp bách sẽ để cho hắn không chịu nổi.

Phốc phốc phốc!

Không ăn linh chi còn tốt, ăn xong còn chưa kịp tiêu hóa, Nam Hoa lão tiên lần nữa cuồng phun máu tươi.

- Điện hạ, Nam Hoa đại nhân giống như... không xong rồi!

Một thị vệ ở sau lưng Đa Ba vương tử lặng lẽ nói.

Không cần hắn nói, Đa Ba vương tử cũng nhìn ra, lúc này mặt của hắn âm trầm, môi không ngừng co quắp, buồn bực sắp hộc máu.

Cùng ăn độc dược của đối phương, thiếu niên kia nhanh như vậy liền giải độc, mà Nam Hoa lão tiên lại không ngừng hộc máu. Chỉ cần không mù là có thể nhìn ra, đối phương đã thắng, bên hắn thua!

Trước tới khiêu chiến, chỉ là vì Hồng Hà linh quả, không nghĩ tới linh quả không được, còn sát vũ quay về, một khi truyền về Phổ Thiên Lĩnh, sợ rằng những người cạnh tranh với hắn kia, cũng sẽ cười đến rụng răng!

- Đáng ghét!

Trong mắt lóe lên một đạo hận ý, nhìn về phía Lưu Hạ trưởng lão cùng thiếu niên, trong mắt Đa Ba vương tử tràn đầy sát cơ.

Nếu không phải những người này, hắn khẳng định đã lấy được Hồng Hà linh quả... Sự kiện kia cũng hoàn thành!

Chỉ cần hoàn thành sự kiện kia, để cho vị kia cao hứng, thân phận hoàng tử của hắn cũng chỉ là vấn đề thời gian.

- Vương tử... không cứu Nam Hoa đại nhân, sợ rằng hắn sẽ chết...

Không biết trong lòng vương tử nghĩ cái gì, thị vệ kia nhìn Nam Hoa lão tiên ở trong sân không ngừng hộc máu, ánh mắt lộ ra vẻ không đành lòng.

- Hừ!

Siết chặc nắm đấm, buông ra, lại siết chặc, do dự chốc lát, lúc này Đa Ba vương tử mới nở nụ cười.

- Hồng Hà Môn quả nhiên danh bất hư truyền, nội tình thâm hậu, Hồng Hà môn chủ, tỷ thí hôm nay, ta nhận thua!

Hắn nói ra nhận thua, trên mặt vân đạm phong khinh, không có chút không cam lòng cùng khó chịu nào, tựa như tranh tài thua căn bản không phải hắn.

- Khó trách có thể trở thành vương tử, có hi vọng đạt được vương vị của Phổ Thiên Lĩnh... da mặt thật quá dầy!

Nhiếp Vân trợn trắng mắt.

Mới vừa rồi tới khí thế hung hăng, ngưu bức lợi hại, bất kỳ người nào cũng không nhìn vào mắt. Vốn tưởng rằng thua sẽ thẹn quá thành giận, không nghĩ tới thản nhiên tiếp nhận... không nhìn ra không cam lòng các ngươi. Đúng là kiêu hùng.

- Nhận thua?

- Đa Ba vương tử trước tới khiêu chiến chủ động nhận thua?

- Chúng ta lại có thể thắng?

- Cái này... Lưu Hạ trưởng lão thật lợi hại, thật không nghĩ tới hai đệ tử của hắn mạnh mẽ như vậy...

Nhìn ra thắng thua cùng chính tai nghe Đa Ba vương tử thừa nhận hoàn toàn là hai loại khái niệm, thấy hắn nhận thua, tất cả mọi người đều xôn xao.

Vốn tưởng rằng lần này Hồng Hà Môn khẳng định thua sạch, mất mặt xấu hổ, không nghĩ tới lại chuyển bại thành thắng, thành công nghịch chuyển!

Đây là bọn hắn nằm mộng cũng không nghĩ tới!

- Mọi người so tài lẫn nhau, có thắng có thua, vương tử đường xa tới, không có phát huy tốt cũng là chuyện thường, không cần lưu tâm!

Nghe hắn nhận thua, Hồng Hà môn chủ cũng mặt đầy nụ cười.

- Đây là một chai Linh Lung Tôi Cốt Dịch, xin Hồng Hà môn chủ vui lòng nhận lấy!

Mặc dù trong lòng Đa Ba vương tử không cam lòng, nhưng biết đã thua, cũng không chống chế, cổ tay run lên, một cái bình ngọc xuất hiện ở trước mặt, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, thẳng tắp bay về phía Hồng Hà môn chủ.

Linh Lung Tôi Cốt Dịch, bảo vật của Phổ Thiên Lĩnh, trình độ trân quý không kém Hồng Hà linh quả chút nào, trực tiếp lấy ra cho dù hắn thân là vương tử, giá trị con người không rẻ, cũng hết sức đau lòng.

- Đa tạ vương tử!

Đưa tay nhận lấy Linh Lung Tôi Cốt Dịch, Hồng Hà môn chủ nhẹ nhàng cười một tiếng.

Mặc dù linh dịch này trân quý, nhưng đối với hắn mà nói, đã không có tác dụng quá lớn, mấu chốt là mặt mũi, hôm nay thắng được mặt mũi, đủ để đưa vào sử sách tông môn.

- Nếu đánh cuộc kết thúc, ta cũng nhận thua, môn chủ có thể bỏ qua cho thuộc hạ của ta, ban cho giải dược hay không?

Đa Ba vương tử nói ra ý của mình.

Ở trước mặt nhiều người như vậy nhận thua, mặt mũi tổn hao

nhiều, hắn cũng không muốn, nhưng thấy Nam Hoa lão tiên không chịu nổi, phải cứu đối phương!

Mặc dù lần này Nam Hoa lão tiên thua, nhưng thực lực của người này còn ở đó, là một đại trợ lực để hắn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, không thể sơ suất.

- Ban cho giải dược? Vương tử có phải quên chuyện gì hay không?

Hồng Hà môn chủ còn chưa lên tiếng, Nhiếp Vân hừ nói.

- Hừ!

Trong mắt Đa Ba vương tử tinh mang chợt lóe, trên người tản mát ra uy áp nồng nặc.

- Ta nhớ, mới vừa rồi trước tỷ thí, chúng ta tăng thêm tiền cược, Nam Hoa lão tiên chính miệng đáp ứng không giải được độc, phải làm thị vệ của ta... có phải Vương tử quên rồi hay không?

Không để ý tới uy áp của hắn, thần sắc của Nhiếp Vân lạnh nhạt.

- Hồng Hà môn chủ, Nam Hoa lão tiên là người của ta, mới vừa rồi lời kia bất quá tức giận mới nói như vậy, ngươi sẽ không coi là thật chứ!

Không để ý tới thiếu niên, Đa Ba vương tử nhìn về phía Hồng Hà môn chủ.

- Cái này...

Hồng Hà môn chủ do dự một chút, nhìn về phía Lưu Hạ trưởng lão:

- Lưu Hạ trưởng lão, chuyện này liền đến đây chấm dứt a!

- Đến đây chấm dứt?

Lưu Hạ trưởng lão biết trong lòng môn chủ nghĩ cái gì, có thể để Đa Ba vương tử nhận thua đã rất tốt, gây thêm rắc rối nữa, nhất định là hắn không muốn thấy.

- Cũng được, bất quá Môn chủ, trước ngươi đáp ứng ban thưởng, có thể cho ta hay không?

Lưu Hạ trưởng lão nói.

Đối với có được Nam Hoa lão tiên làm thị hay không vệ, Nhiếp Vân không có hứng thú quá lớn, bây giờ đã chiến thắng, nhân cơ hội lấy được Hồng Hà linh quả mới là vương đạo!

Nếu không, chờ Đa Ba vương tử rời đi, vạn nhất đổi ý, liền muốn khóc cũng không kịp.

- Ha hả, dĩ nhiên được, Hồng Nguyên trưởng lão!

Hồng Hà môn chủ cười nhạt, quay đầu phân phó một câu.

- Vâng, môn chủ!

Hồng Nguyên trưởng lão gật đầu một cái, xoay người đi ra ngoài, thời gian không lâu, trong tay cầm một cái hộp ngọc trở về, đặt ở trong tay Hồng Hà môn chủ.

Hộp ngọc che đậy rất tốt, phía trên là tầng tầng phong ấn, bất kỳ khí tức gì cũng tán không ra, chỉ từ bên ngoài xem, là nhìn không ra bên trong cụ thể có đồ vật gì.

------oOo------

Chương 2978: Biến cố (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngón tay của Hồng Hà môn chủ nhẹ nhàng vẽ một cái, cởi bỏ phong ấn, nhìn thoáng qua vật phẩm trong hộp, nhẹ nhàng bắn ra, hộp ngọc lập tức bay về phía Lưu Hạ trưởng lão.

Lưu Hạ trưởng lão thò tay tiếp nhận, cũng nhìn thoáng qua đồ vật trong hộp, con mắt nhịn không được sáng ngời.

Hai quả Hồng Hà Linh quả nằm ở trong hộp, tản mát ra vầng sáng làm cho người rung động, linh khí hùng hậu như ngủ đông ở trong đó, tựa như lúc nào cũng sẽ phun ra ngoài.

- Đa tạ Môn chủ... Bất quá, vừa rồi Môn chủ tựa hồ đã từng nói qua, chỉ cần chiến thắng, thắng được Linh Lung Tôi Cốt Dịch cũng sẽ ban cho, không biết...

Cất kỹ hộp ngọc, Lưu Hạ trưởng lão cười nhạt một tiếng.

Lúc trước Môn chủ đã từng nói qua, chỉ cần có người chiến thắng, chẳng những cho hai quả Hồng Hà Linh quả, thắng được Linh Lung Tôi Cốt Dịch cũng sẽ ban cho, thật vất vả đạt được thắng lợi, chỗ tốt tự nhiên phải cầm toàn bộ rồi.

Nghe nói như thế, Hồng Hà môn chủ nhướng mày, lập tức nhìn về phía Nam Hoa lão tiên, trong mắt lóe lên một đạo âm trầm.

Nhìn bộ dáng hiện tại của Nam Hoa lão tiên, nếu như không cứu chữa nữa, không bao lâu sẽ thổ huyết mà chết!

Nam Hoa lão tiên với hắn mà nói, có chết hay không không sao cả, nhưng nến bởi vậy triệt để đắc tội Đa Ba vương tử sẽ không khôn ngoan.

Dù sao Phổ Thiên hoàng triều địa vực khổng lồ, Hồng Hà Môn còn cần dựa vào, một khi triệt để quyết liệt, sẽ mang đến tai hoạ ngập đầu cho cả tông môn.

- Đây là ta vừa rồi đáp ứng, tự nhiên giữ lời!

Những ý niệm này chợt lóe lên ở trong óc, Hồng Hà môn chủ vuốt vuốt chòm râu, nhẹ nhàng cười cười, ngón tay lần nữa bắn ra, bình ngọc mới lấy được từ trong tay Đa Ba vương tử bay thẳng qua.

Thời gian nháy con mắt đi vào trước mặt Lưu Hạ trưởng lão, bị hắn tự tay bắt lấy.

- Hiện tại có thể cho Nam Hoa lão tiên giải dược chưa?

Thấy điều kiện thỏa đàm, Đa Ba vương tử cố nén tức giận hỏi.

Trước mắt Nam Hoa lão tiên nhiều chậm trễ một phần, hi vọng cứu liền ít một phần, hơn nữa, vạn nhất trúng độc sâu, cứu xong thực lực đại tổn, thật sự là cái được không bù đắp đủ cái mất.

Phải mau chóng xử lý, chậm trễ không dậy nổi.

- Đa Ba vương tử không nên gấp gáp, vừa rồi ta chỉ là hỏi Môn chủ thứ thuộc về ta, về phần đánh cuộc với Nam Hoa lão tiên... còn không có nói với ngươi!

Lưu Hạ trưởng lão cười nhạt một tiếng, không nóng nảy chút nào.

- Ngươi...

Xiết chặt nắm đấm, Đa Ba vương tử thiếu chút nữa tức điên, đường đường vương tử, ở Phổ Thiên hoàng triều ai dám không nghe hắn nói, nằm mơ cũng không nghĩ tới đến nơi này trực tiếp ăn thiệt thòi lớn như thế.

- Ta cùng Nam Hoa đánh cuộc là hắn thua làm thị vệ của ta, hiện tại đã thua...

Lưu Hạ trưởng lão cố ý kéo dài thanh âm, tất cả mọi người nghe thanh thanh sở sở.

Kỳ thật không cần hắn nói, tình cảnh vừa nãy tất cả mọi người nhìn ở trong mắt, cũng biết hoàn toàn chính xác có đánh cuộc như vậy.

- Bất quá, ta đại nhân có đại lượng, hơn nữa vương tử không chịu bỏ những thứ yêu thích, chỉ là nếu vương tử chịu đánh đổi, vụ cá cược này liền hủy bỏ. Ta cũng sẽ giải độc cho hắn!

Lưu Hạ trưởng lão cười nói.

- Nói cái giá đi!

Biết rõ đối phương chắc chắn sẽ không buông tha mình, Đa Ba

vương tử cũng vô cùng lưu manh, trực tiếp mở miệng, chỉ có điều trong mắt tràn đầy oán độc, hận không thể xé xác gia hỏa trước mắt này.

- Đa Ba vương tử làm vương tử của Phổ Thiên hoàng triều, dưới một người trên vạn người, địa vị tôn sùng, chắc hẳn... Thần thạch phải có không ít đi. Một vạn viên Thần thạch, hiện tại ta liền trị cho hắn, còn cam đoan để hắn một chút thực lực cũng không tổn thất!

Lưu Hạ trưởng lão thản nhiên nói.

- Một vạn viên? Khẩu vị thật lớn, đừng nói ta chỉ là một vương tử, ngươi có thể hỏi một chút, Môn chủ của các ngươi hắn cầm ra được sao?

Nghe được điều kiện hắn mở miệng, Đa Ba vương tử thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Một vạn viên Thần thạch, cho dù hắn là vương tử, cũng không thể cầm ra được.

Kỳ thật không cần hỏi Môn chủ, Lưu Hạ trưởng lão cũng biết hắn khẳng định không bỏ ra nổi, sở dĩ nói nhiều như vậy, đơn giản là rao giá trên trời mà thôi!

- Không có một vạn viên, 5000 viên vẫn có a, 5000 viên lại thêm một lọ Linh Lung Tôi Cốt Dịch!

Lưu Hạ trưởng lão nói.

- 5000 viên cũng không có! Nói thật cho ngươi biết, trên người của ta chỉ có 500 viên!

Đa Ba vương tử cắn răng.

- 500 viên? Cũng được, bất quá, phải hai bình Linh Lung Tôi Cốt Dịch, cộng thêm một kiện Thần binh Hoàng cảnh đỉnh phong!

Lưu Hạ trưởng lão một bước cũng không nhường.

Hắn biết rõ Thần thạch là đồ vật hiếm có, không có khả năng có người thoáng một phát lấy ra mấy ngàn, cố ý báo giá, đằng sau còn có chỗ thương lượng.

- Rất tốt, ngươi rất tốt! Phụ Dương, trả thù lao!

Đa Ba vương tử cắn hàm răng khanh khách rung động, rầu rĩ một lát, mới vung tay khẽ nói.

Mặc dù đối phương công phu sư tử ngoạm, nhưng cường giả Hoàng cảnh viên mãn như Nam Hoa lão tiên còn hơn như thế! Cùng lắm thì về sau lại để cho hắn triệt để thuần phục, tổn thất bao nhiêu, đều có thể kiếm về!

- Vâng...

Mặc dù thanh niên phía sau hắn có chút không cam lòng, nhưng vương tử đã đáp ứng, đành phải lật tay lấy bảo vật ra.

Rầm ào ào!

Thò tay tiếp nhận đồ vật đối phương đưa tới, Lưu Hạ trưởng lão nhìn thoáng qua, hài lòng nhẹ gật đầu.

500 viên Thần thạch, đủ để bộ Khôi Lỗi này sử dụng rất lâu rồi, còn Linh Lung Tôi Cốt Dịch, tự nhiên là càng nhiều càng tốt.

- Viên Cửu, luyện hóa binh khí này đi!

Thận lấy Thần thạch cùng Linh Lung Tôi Cốt Dịch, Lưu Hạ trưởng lão tiện tay ném Thần binh Hoàng cảnh đỉnh phong cho Viên Cửu.

Thực lực của Viên Cửu rất mạnh, chỉ là không có binh khí tiện tay, không cách nào phát huy toàn bộ lực lượng mà thôi, hiện tại đã có Thần binh Hoàng cảnh đỉnh phong, trước hết để cho hắn luyện hóa, có thể tăng lên không ít sức chiến đấu.

- Hiện tại có thể đi!

Ánh mắt Đa Ba vương tử chảy xuôi hận ý.

Lần này tới Hồng Hà Môn vốn tưởng rằng có thể đại hoạch toàn thắng, cầm đến vật mình muốn, nằm mơ cũng không nghĩ tới tiền mất tật mang.

- Có thể!

Lưu Hạ trưởng lão nhẹ nhàng cười cười, nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Giải độc đi!

Thấy tốt thì lấy, mong muốn đều tới tay, lại lòng tham không đáy mà nói, chọc đối phương triệt để nổi giận, được không bù mất.

- Vâng, sư phụ!

Nhiếp Vân làm đủ bộ dáng, tung người đi tới trước mặt Nam Hoa lão tiên, năm ngón tay lăng không trảo một cái, Chủ Đan Điền chi khí vừa rồi tiến vào trong cơ thể đối phương lập tức bị rút ra.

------oOo------

Chương 2979: Biến cố (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đan Điền chi khí tiến vào trong cơ thể hắn.

- Đáng giận...

Chủ Đan Điền chi khí ly khai thân thể, Nam Hoa lão tiên nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân tràn đầy oán độc, nắm đấm xiết chặt muốn động thủ, bất quá do dự một chút, cuối cùng không có lực lượng đánh ra.

Không phải hắn không muốn, mà là đối phương không hề sợ hãi, hắn sợ thực muốn động thủ, đối phương còn có thể lấy ra độc dược lợi hại gì!

Thực lực của tiểu tử trước mắt này không có gì, nhưng trình độ dụng độc lại để cho hắn sợ hãi!

- Ngươi không thể nào là đệ tử của Lưu Hạ trưởng lão, ngươi rốt cuộc là ai!

Nam Hoa lão tiên hung tợn hỏi.

Tùy tiện lấy ra một loại độc để cho Thiên Đạo cũng kiêng kỵ... Hơn nữa còn ung dung giải hết độc dược mà hắn cũng không cách nào giải quyết, người như vậy sao an tâm làm đệ tử của trưởng lão Hồng Hà Môn?

- Sư phụ ta là Lưu Hạ trưởng lão, ngươi nói ta là ai?

Nhiếp Vân không biết đối phương nghĩ cái gì, bất quá đoán cũng có thể đoán được.

- Hừ!

Thấy đối phương có đáp cũng như không, Nam Hoa lão tiên hừ một tiếng, khí tức vận chuyển toàn thân, phát hiện không có vấn đề kịch độc trong cơ thể hoàn toàn giải hết, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trở lại bên cạnh Đa Ba vương tử, ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu.

- Ân?

Nghe được lời của hắn, Đa Ba vương tử nhướng mày, nhìn Lưu Hạ trưởng lão cách đó không xa, lại nhìn Nhiếp Đồng một chút, búng ngón tay, một cái pháp bảo xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Cái pháp bảo này tương tự như gương, ngón tay chuyển một cái, chiếu tới Nhiếp Vân.

- Ngươi muốn làm gì?

Nhiếp Vân lắc mình tránh thoát, sắc mặt trầm xuống.

Mặc dù không biết pháp bảo này của hắn là cái gì, nhưng nhìn cử

chỉ của đối phương liền biết không mang theo hảo ý.

- Không làm gì, tuổi trẻ như vậy thì có thực lực cùng quyết đoán như thế, ta thực không nghĩ ra Hồng Hà Môn thậm chí Hoàn Vũ Thần giới tại sao lại có tài tuấn như vậy...

Thấy sắc mặt của hắn, Đa Ba vương tử tựa hồ đoán ra điều gì, nhẹ nhàng cười một tiếng, thưởng thức pháp bảo trong tay:

- Vì vậy ta chỉ nghĩ, nếu như hắn không phải ra đời ở Hoàn Vũ Thần giới thì sao?

- Ngươi có ý gì?

Trong lòng Nhiếp Vân căng thẳng.

- Không có ý gì, ta chỉ hoài nghi ngươi và thiếu niên mới vừa rồi kia, đều là phi thăng giả!

Đa Ba vương tử nói xong những lời này, chợt ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Hà môn chủ ở trên đài:

- Hồng Hà môn chủ, ta hoài nghi hắn là phi thăng giả, kiểm tra một chút, nên không có vấn đề gì chứ!

- Cái này... Dĩ nhiên không có!

Hồng Hà môn chủ do dự một chút, gật đầu.

Nói thật, hắn cũng có chút kỳ quái.

Danh tiếng của Lưu Hạ trưởng lão ở tông môn người người đều biết, tham tiền háo sắc, đột nhiên thu hai đệ tử lợi hại như vậy. Nếu như đệ tử không có vấn đề, đánh chết cũng không tin.

Cho nên nếu đối phương muốn kiểm tra, hắn liền không ngăn cản.

- Càn rỡ! Đệ tử của ta, các ngươi nói kiểm tra liền kiểm tra sao?

Lưu Hạ trưởng lão Con ngươi co rụt lại, vội vàng đi tới trước.

Thật ra Lưu Hạ trưởng lão cũng là linh hồn của Nhiếp Vân, hắn biết bây giờ mặc dù cùng Nhiếp Đồng có thể ngụy trang cùng người của Hoàn Vũ Thần giới không có gì khác nhau, nhưng một khi kiểm tra, tất nhiên sẽ lộ ra chân ngựa!

Phi thăng giả luôn bị Thần giới cô lập, vạn nhất bị tra ra, cục diện hôm nay sẽ bị lật đổ, muốn chạy trốn cũng khó khăn.

- Thế nào? Không cho tra là chột dạ, hay không dám? Nếu như không có vấn đề gì, tra liền tra, chẳng lẽ còn sợ sao?

Đa Ba vương tử cười lạnh.

- Môn chủ, ta và hai vị đệ tử mới vừa vì Hồng Hà Môn thắng được vinh dự, chẳng lẽ ngươi để cho người khác khi dễ như vậy mà thờ ơ?

Thấy đối phương cố ý muốn tra, thậm chí đám người Nam Hoa lão tiên đã vây quanh, sắc mặt của Lưu Hạ trưởng lão trầm xuống, nhìn về phía môn chủ hỏi.

Bây giờ chỉ có thể dựa vào hắn, chỉ cần hắn nói không tra, có khi còn có chuyển cơ. Nếu không, thật muốn bị tra ra phi thăng giả, làm không tốt phân thân khôi lỗi cũng sẽ bị tra được, đến lúc đó… Chết cũng không biết chết như thế nào.

- Lưu Hạ trưởng lão chớ hoảng sợ, nếu Đa Ba vương tử muốn tra, để cho hắn tra một chút cũng không có gì, không phải phi thăng giả tra nữa cũng không tra được, nếu không, Hồng Hà Môn chúng ta cũng nói không rõ ràng được!

Tựa hồ trong lòng Hồng Hà môn chủ cũng có hoài nghi, khẽ mỉm cười nói, không nhúc nhích chút nào.

- Ngươi...

Lúc này Lưu Hạ trưởng lão thật có chút vội vàng.

Đây là nơi nào? Hồng Hà Môn!

Không có bị tra được thì thôi, một khi bị tra ra, đừng nói thực lực của hắn bây giờ, cho dù đạt tới Hoàng cảnh viên mãn, giống như Hạo Viên trưởng lão năm đó, cũng không trốn thoát a!

- Xem ra nhất định phải tìm cơ hội trốn...

Ánh mắt Lưu Hạ trưởng lão lóe lên, trong lòng không ngừng suy tư.

Bây giờ tình huống như vậy, cho đối phương kiểm tra đã thành tất nhiên, cho tra ra là phi thăng giả còn muốn chạy trốn liền khó hơn.

- Hắc hắc, Lưu Hạ trưởng lão, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, nếu như hai đệ tử của ngươi không phải phi thăng giả, tra liền tra, có cái gì phải sợ?

- Đúng vậy, bất quá, nếu là phi thăng giả, ngươi liền phiền toái, thu phi thăng giả làm đệ tử, nhất định sẽ gặp phải đội chấp pháp dẫn độ, bất tử cũng phải lột một lớp da!

- Ta liền kỳ quái, hai người kia sao lợi hại như vậy, nếu là phi thăng giả liền nói được!

- Mặc dù Hồng Hà Môn chúng ta không quá kiêng kỵ phi thăng giả, nhưng Phổ Thiên Lĩnh không giống, trưởng lão thu phi thăng giả làm đệ tử truyền đi, gặp phải đội chấp pháp trừng phạt là tất nhiên...

Thấy song phương như vậy, tất cả trưởng lão mới vừa rồi tìm các loại lý do trốn tránh xuất chiến, từng cái rối rít nở nụ cười, trong mắt tràn đầy sung sướng.

Mới vừa rồi tất cả quang vinh đều bị người trước mắt này đoạt, bây giờ có thể bỏ đá xuống giếng tự nhiên tốt nhất.

Không thể không nói, Hồng Hà Môn môn thật quá tệ, tất cả mọi người làm theo ý mình, giống như năm bè bảy mảng.

- Được, tra liền tra... Bất quá, nếu như tra ra hai đệ tử của ta không phải phi thăng giả, Đa Ba vương tử phải làm ra bồi thường nhất

định?

Nghe mọi người đối thoại vào trong tai, Lưu Hạ trưởng lão linh cơ động một cái, không âm không dương cười nói.

- Bồi thường?

- Không sai, ta bất kể nói thế nào cũng là Hồng Hà Môn trưởng lão, hơn nữa mới vừa vì tông môn thắng được vinh dự, thuộc về công thần! Công thần không bảo hộ thì thôi, còn phải chất vấn kiểm tra, làm như vậy vô luận đối với ta hay đối với Hồng Hà Môn đều là nhục nhã to lớn...

------oOo------

Chương 2980: Đưa cho ngươi

Nguồn: EbookTruyen.Me

- …Làm nhục ta như vậy, thì đồng nghĩa với làm nhục Hồng Hà Môn... Nếu không tra được, ngươi có phải nên cho một ít bồi thường, đền bù tổn thất cho ta hay không?

Trong mắt Lưu Hạ trưởng lão tràn đầy nụ cười.

- Như vậy đi, tiền đặt cuộc của ta cũng không nhiều, giống như mới vừa rồi, cho ta năm trăm Thần thạch, một món Thần binh Hoàng cảnh đỉnh phong cùng hai bình Linh Lung Tôi Cốt Dịch! Nếu như ta thua, ta cho ngươi vật tương ứng, ngươi thua... cho ta!

Nếu không cách nào trốn tránh, vậy thì lấy lui làm tiến, nắm giữ quyền chủ động ở trong tay mình!

Sau đó lại nghĩ biện pháp chạy trốn!

Nếu không, cái gì cũng do người khác định, muốn chạy trốn cũng sẽ biến thành không thể nào.

Nghe nói như vậy, Đa Ba vương tử không lên tiếng, ánh mắt không

ngừng lóe lên, nhìn Lưu Hạ trưởng lão cách đó không xa.

Lưu Hạ trưởng lão này từ mới mới đầu, một mực giả heo ăn thịt hổ, mình vốn tưởng rằng sẽ chiến thắng, kết quả bị bày một đạo, ai biết lần này có thể cũng như vậy hay không?

Trước mặt cố ý trang lòng đầy căm phẫn, sau đó đánh cuộc, một khi không tra được, bồi thường ngược lại chuyện nhỏ, mất mặt liền ném lớn!

Trước đó Nam Hoa lão tiên không phải bị ám toán như vậy sao?

Cho rằng thiếu niên không phải đối thủ, đáp ứng đối phương đánh cuộc, kết quả bị hung hăng làm thịt một khoản.

- Điện hạ, người này giảo hoạt, không nên đáp ứng...

Thấy đối phương tự tin, tim của Nam Hoa lão tiên chẳng biết tại sao co giật, vội vàng nói.

Nghĩ tới những thứ này, lại nghe Nam Hoa lão tiên nói, sắc mặt của Đa Ba vương tử lúc xanh lúc đỏ.

Đánh cuộc hắn không sợ, cũng không sợ thua, mấu chốt là mặt mũi!

Đã thua một lần, còn phải bỏ tiền chuộc Nam Hoa lão tiên... Thua một lần nữa, phỏng chừng sẽ không ngốc đầu lên được.

- Ha ha, đệ tử của ngươi có phải phi thăng giả hay không, Hồng Hà môn chủ nhất định sẽ điều tra! Ta một ngoại nhân liền không can dự!

Đa Ba vương tử phản ứng cũng mau, như sợ trúng “gian kế” của đối phương, rất nhanh thích ứng, hất tay một cái, không dây dưa vấn đề này nữa.

Dù sao hắn đã nói, Hồng Hà môn chủ nhất định sẽ điều tra, đến lúc đó Lưu Hạ trưởng lão đắc tội mình khẳng định cũng không chiếm được chỗ tốt!

- Hồng Hà môn chủ, ta còn muốn cùng ngươi làm giao dịch, mua một quả Hồng Hà Linh Quả!

Không đi dây dưa với Lưu Hạ trưởng lão, Đa Ba vương tử cười nhạt, lần nữa khôi phục khí độ ưu nhã của vương tử, xoay người nhìn về phía Hồng Hà môn chủ cách đó không xa.

Xem ra hắn đối với Hồng Hà Linh Quả còn chưa có chết tâm, tỷ thí thất bại, tính toán mua.

- Hồng Hà Linh Quả là Hồng Hà Môn ta mấy trăm năm mới kết một trái, mặc dù vô cùng trân quý, nhưng tu vi đạt tới trình độ như vương tử, cũng đã không dùng được, cần gì phải canh cánh trong lòng?

Chuyện này không chỉ Hồng Hà môn chủ kỳ quái, những người khác cũng nghi ngờ.

Phổ Thiên Lĩnh, một trong chín đại thế lực của Thần giới, hơn nữa còn xếp hạng trước ba, Hồng Hà Môn so sánh với nó như trên trời dưới đất, hai người không thể so sánh nổi!

Vương tử trong thế lực này, muốn cái gì không được, vì sao hết lần này tới lần khác đối với Hồng Hà Linh Quả tình hữu độc chung?

Mặc dù Hồng Hà Linh Quả lợi hại, nhưng tu vi đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong là không có ích gì a!

- Tại hạ muốn Hồng Hà Linh Quả cũng không phải bản thân sử dụng, mà dính đến một vị cường giả Đế cảnh, hy vọng môn chủ có thể bán cho ta một quả, tại hạ vô cùng cảm kích!

Đa Ba vương tử ôm quyền nói.

- Cường giả Đế cảnh?

Hồng Hà môn chủ cùng Hồng Nguyên trưởng lão liếc nhau một cái, tất cả đều từ trong mắt mỗi người nhìn thấu khiếp sợ nồng nặc.

Thật liên lụy đến cường giả Đế cảnh, chuyện này liền khó làm.

Phải biết toàn bộ Hồng Hà Môn chỉ có một vị khai phái lão tổ là Đế cảnh, bây giờ cụ thể đi nơi nào còn không có người biết, nếu thật là một vị cường giả Đế cảnh cần Hồng Hà Linh Quả. Đừng nói muốn một cái, muốn toàn bộ tồn kho của tông môn cũng phải cho a!

Bọn họ không nghi ngờ Đa Ba vương tử sẽ nói láo, đường đường một vị vương tử, nếu như không phải là vì cường giả Đế cảnh, không thể nào để ý như vậy, cho dù bị đánh mặt, cũng không có xoay người rời đi, còn muốn tiếp tục cầu trái cây.

Rất rõ ràng, tầm quan trọng của Hồng Hà Linh Quả đã vượt qua tôr nghiêm của hắn.

- Không sai, nếu như không phải như vậy, tại hạ cũng không thể nào ra hạ sách này!

Đa Ba vương tử nói.

- Nếu một vị cường giả Đế cảnh cần, Hồng Hà Môn chúng ta sẽ không làm kiêu, vương tử cũng không cần mua, trái cây này coi như Hồng Hà Môn chúng ta đưa tặng, chỉ hy vọng có thể chuyển đạt tin tức!

Bàn tay của Hồng Hà môn chủ run lên, lại một cái hộp ngọc xuất hiện, bay đi về phía Đa Ba vương tử.

Đưa tay nhận lấy, thấy rõ linh quả bên trong, sắc mặt của Đa Ba vương tử trở nên hết sức cổ quái.

Dựa vào a, sớm biết nói ra cường giả Đại Đế cần sẽ đơn giản như vậy, trực tiếp mở miệng liền xong rồi, cần gì phải tốn hao nhiều trắc trở như vậy?

Dĩ nhiên trong lòng chỉ suy nghĩ một chút, ngay sau đó liền biết, đây là không thể nào!

Nếu quả thật là như vậy, tùy tiện một người tới nói cường giả Đại Đế cần thì cho, Hồng Hà Linh Quả đã sớm tiêu hao sạch sẽ!

Đối phương đưa, rất rõ ràng cho thấy mới vừa rồi mình tỷ thí thua, đối phương muốn bồi thường một chút, sợ đắc tội một quái vật không thể đắc tội.

- Đa tạ môn chủ khẳng khái, tại hạ vô cùng cảm kích. Sau này nếu có chuyện cần mà bản thân làm được, tại hạ nghĩa bất dung từ!

Thấy đối phương không thu tiền Hồng Hà Linh Quả, Đa Ba vương tử biết đối phương là lấy lòng, lúc này cũng biết nên làm gì, ôm quyền cất cao giọng nói.

- Khách khí!

Hồng Hà môn chủ hài lòng gật đầu.

- Cáo từ!

Lấy được vật mong muốn, Đa Ba vương tử không muốn dây dưa, thân thể nhoáng một cái, ngoắc tay mang theo đám người Nam Hoa lão tiên bay ra phía ngoài, rời Hồng Hà Môn.

Trước khi rời đi, Nam Hoa lão tiên lần nữa nhìn về phía đám người Nhiếp Vân, trong mắt tràn đầy oán độc.

- Vương tử, hôm nay chẳng lẽ cứ như vậy bỏ qua?

Bay ra Hồng Hà Môn, mọi người ngừng lại, trôi lơ lửng ở trên không trung nhìn tông môn xa xa, ánh mắt lạnh như băng.

- Không như vậy còn có thể thế nào? Chẳng lẽ còn ngại mất mặt chưa đủ?

Đa Ba vương tử hừ nói.

- Nhưng mà…

Người nói chuyện do dự.

- Nam Hoa!

Không để ý tới người này, Đa Ba vương tử quay đầu nhìn về phía Nam Hoa lão tiên.

- Có thuộc hạ!

Nam Hoa ôm quyền.

------oOo------

Chương 2981: Bị bắt (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hồng Hà Linh Quả tới tay, ta phải chuẩn bị món dược liệu tiếp theo, chuyện nơi đây liền giao cho ngươi!

Trong mắt Đa Ba vương tử lóe lên một đạo sát ý:

- Tốt nhất là bắt cả ba thầy trò bọn hắn, còn có... từ trong tay ta cầm đi gì đó, một món không ít mang về!

Nghe được mệnh lệnh này, tất cả mọi người biết, trong lòng vương tử đã sớm có định án, chẳng qua là mới vừa rồi ẩn nhẫn không nói mà thôi.

- Yên tâm đi vương tử, để cho ta mất mặt như vậy, Nam Hoa lão tiên ta sẽ dùng tất cả độc vật lợi hại lên người bọn họ, để cho bọn họ sống không bằng chết, hối hận sống trên cõi đời này!

Nam Hoa lão tiên nghiến răng nói!

Đường đường đại sư dụng độc nổi tiếng Hoàn Vũ Thần giới, bị một tiểu tử chừng hai mươi tuổi dụng độc đánh bại, tôn nghiêm mất hết, cừu hận trong lòng hắn đã sớm như nước sông khó có thể rửa sạch, muốn hoàn toàn hóa giải cừu hận, chỉ có một biện pháp, đó chính là để người làm cho hắn mất mặt tử vong!

- Không nên thất bại lần nữa, nếu lại bại, ngươi nên biết thủ đoạn

của ta!

Đa Ba vương tử giao phó một tiếng, hất tay một cái, mang những người còn lại xoay người bay đi, thời gian không lâu, liền biến mất ở trước mắt.

- Hắc hắc, Lưu Hạ trưởng lão, còn có hai đệ tử của ngươi... bắt đầu từ hôm nay ta sẽ ở nơi này coi chừng, không tin các ngươi vĩnh viễn không rời Hồng Hà Môn!

Vương tử rời đi, Nam Hoa lão tiên buông ra quả đấm siết chặc, nhìn về phía tông môn cách đó không xa, cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên hàn mang.

Cùng đối phương cừu hận không đội trời chung, hắn lựa chọn ôm cây đợi thỏ!

Chỉ cần thời gian đủ, không tin ba người kia không ra!.....

Đa Ba vương tử rời đi, Tụ Tiên Các lần nữa an tĩnh lại.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên thân đám người Nhiếp Vân.

Không chỉ bọn họ giải quyết Đa Ba vương tử khiêu chiến, quan trọng hơn là... Bọn họ muốn biết, hai vị đệ tử của Lưu Hạ trưởng lão có phải phi thăng giả hay không.

- Lưu Hạ trưởng lão, ngươi có gì muốn nói không? Nếu như không nói ra được, cũng chỉ có thể kiểm tra hai đệ tử của ngươi một chút!

Lấy được Hồng Hà môn chủ tỏ ý, Hồng Nguyên trưởng lão đứng dậy, lăng không đi tới.

Trong tay hắn có một pháp bảo như gương, sáng rực rỡ, lóe ra quang mang dịu dàng.

Xem ra trước kia Đa Ba vương tử đi lưu lại hạt giống nảy mầm, bọn họ cũng bắt đầu hoài nghi.

- Chẳng lẽ Hồng Hà Môn đối đãi công thần như vậy? Khó trách toàn bộ tông môn năm bè bảy mảng!

Không nghĩ tới đối phương nhanh như vậy liền muốn kiểm tra, sắc mặt của Lưu Hạ trưởng lão trầm xuống.

Cũng không trách Hồng Hà Môn không có lực ngưng tụ, trở mặt lật cũng quá nhanh đi.

Mình vì tông môn giành được vinh dự, không khen ngợi thì thôi, trực tiếp thẩm tra, lật mặt không khỏi quá nhanh đi!

- Đắc tội, nếu như chứng minh hai vị đệ tử của trưởng lão không phải phi thăng giả, tông môn sẽ lập tức xin lỗi ngươi, nếu như là phi thăng giả... vậy xấu hổ, chúng ta phải tuân theo ước định của bát đại thực lực!

Hồng Nguyên trưởng lão nói.

Thần giới cửu đại thế lực, trong đó bát đại hoàng tộc đối với phi thăng giả có ý kiến cực lớn, Hồng Hà Môn bất quá là một tiểu tông môn mà thôi, còn không có can đảm bao dung lưu lại phi thăng giả.

- Thì ra là như vậy, vậy thì ngượng ngùng...

Thấy đối phương cố ý động thủ, Lưu Hạ trưởng lão biết một khi cho đối phương tra được, muốn chạy trốn liền khó khăn, hừ lạnh một tiếng, thân thể động một cái, thẳng tắp phóng tới không trung.

- Muốn đi? Lưu lại a!

Thấy động tác của hắn, bàn tay của Hồng Nguyên trưởng lão duỗi một cái, chợt bắt tới.

Không ra tay thì thôi, vừa ra tay mọi người liền biết, vị Hồng Nguyên trưởng lão trước mắt này đã đạt tới Vương cảnh viên mãn, lực lượng giới vực giống như lao tù ổn định, làm cho không người nào có thể trốn thoát.

- Thu!

Thời điểm bàn tay của Hồng Nguyên trưởng lão sắp bắt được Lưu Hạ trưởng lão cùng mấy vị đệ tử của hắn, đột nhiên nghe được một tiếng quát lạnh, mấy người ở trên không trung trong nháy mắt biến mất.

- Không gian thần khí có thể chứa người?

Thấy mọi người đột nhiên biến mất, Hồng Nguyên trưởng lão sửng sốt một chút, giờ mới hiểu được. Mọi người nhất định là bị người nào giấu vào không gian dung khí.

Loại không gian dung khí chứa người này, cũng không phải không có mà là rất nhiều. Bất quá, có thể để cho hắn mắt thường không thấy được, vẫn là lần đầu tiên.

Bất quá, hắn đường đường là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, không gian dung khí của đối phương mạnh hơn nữa, cũng không làm khó được hắn.

- Đi ra cho ta đi!

Cặp mắt thả ra kim quang, cả người giống như một con ưng săn mồi, nhìn chung quanh một vòng, đột nhiên ngón tay bắn qua một phương hướng.

Ông!

Không gian vặn vẹo ba động, một bóng người phun ra một ngụm máu tươi, từ chỗ hư vô mờ mịt rớt xuống, rơi trên mặt đất.

Chính là đệ tử của Lưu Hạ trưởng lão... Nhiếp Vân!

- Đáng ghét!

Rơi trên mặt đất, sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống.

Mới vừa rồi hắn thu tất cả mọi người vào thế giới nạp vật, mình cũng chui vào, vốn tưởng rằng đối phương khó có thể tìm được, kết quả... thất bại!

Mặc dù thế giới nạp vật ẩn núp, nhưng địa phương tiếp xúc với Thần giới vẫn có không gian ba động tồn tại, Hồng Nguyên trưởng lão thân là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, đối với không gian có lý giải cực sâu, có thể tìm được cũng không kỳ quái!

Điểm một cái, liền phá vỡ trung gian liên lạc, hắn thân là chủ nhân liền từ thế giới nạp vật vắng ra!

Nếu như không ra, sợ rằng toàn bộ thế giới nạp vật sẽ bị đối phương chấn vỡ!

- Chui!

Người rơi trên mặt đất. Nhiếp Vân biết lại tiến vào thế giới nạp vật cũng không có ý nghĩa, thân thể thoáng một cái, vận chuyển thiên phú Địa Hành Sư, thân thể giống như nước chảy hòa tan, chui xuống mặt đất.

Nhất định phải mau nghĩ biện pháp chạy trốn, nếu không bị bắt, muốn đi liền khó khăn!

- Độn Địa thuật? Lợi hại! Bất quá, ngươi cũng quá xem thường cường giả Hoàng cảnh viên mãn rồi!

Hồng Nguyên trưởng lão hừ lạnh, năm ngón tay mở ra, chợt trảo một cái.

Rắc rắc!

Nhiếp Vân mới vừa chui xuống mặt đất lập tức cảm thấy mặt đất trong nháy mắt biến thành khối băng, một cổ lực lượng bài xích cường đại đẩy thân thể của hắn lên.

- Làm sao sẽ mạnh như vậy...

Con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại.

Hoàng cảnh viên mãn thực quá đáng sợ, đối phương nắm giữ giới vực đến mức lô hỏa thuần thanh, nắm giữ đối với không gian cũng

không phải hắn có thể chống lại, tùy tiện một kích, là có thể phá hư thủ đoạn của hắn.

------oOo------

Chương 2982: Bị bắt (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hô!

Không ra ngoài dự liệu, bị mặt đất gạt bỏ, hắn lần nữa xuất hiện ở Tụ Tiên Các, căn bản không trốn thoát.

- Đáng ghét...

Trong lòng thầm mắng, lúc này cũng không kịp cân nhắc, lòng bàn chân đạp mạnh, thân thể thoáng một cái, thẳng tắp chạy trốn ra phía ngoài.

Minh Hỏa Cửu Biến!

Không để ý tới bại lộ, bây giờ trước chạy khỏi nơi này lại nói!

Vèo!

Tốc độ đột nhiên gia tăng gấp mấy lần, Nhiếp Vân biến thành một đoàn hỏa diễm nóng bỏng, thời gian nháy con mắt liền biến mất trước mắt mọi người, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua.

- Tốc độ thật nhanh!

Hồng Nguyên trưởng lão hiển nhiên cũng sửng sờ, bất quá ngay sau đó trên mặt lộ ra cười lạnh:

- Đáng tiếc, thực lực của ngươi quá thấp... Hoàng cảnh đỉnh phong có khi còn có thể trốn thoát, Vương cảnh đỉnh phong... Còn kém quá nhiều!

Đứng tại chỗ bất động, bàn tay lăng không trảo một cái.

Cũng không thấy hắn có quá nhiều động tác, nhưng bàn tay lại giống như xuyên thấu vô tận bình phong, đi tới không biết bao xa, không gian vặn vẹo, Nhiếp Vân đang đi về phía trước, hỏa diễm trên người lập tức biến mất, bị giam cầm ở trong một lồng giam giống như bọt khí, tựa như hổ phách.

- Ngươi...

Quẩy người một cái, sắc mặt của Nhiếp Vân khó coi.

Đối phương đã cầm giữ không gian chung quanh, đừng nói thực lực của hắn bây giờ, cho dù Viên Cửu cũng không cách nào phá vỡ.

- Không cần vùng vẫy, để cho ta nhìn ngươi một chút có phải phi thăng giả hay không!

Cười lạnh một tiếng, ngón tay của Hồng Nguyên trưởng lão động một cái, tấm gương bay đi, ánh sáng bao phủ Nhiếp Vân.

Tí tách tí tách!

Một đạo ánh sáng chói mắt thoáng qua, gương phát ra thanh âm giống như trống trận.

- Quả nhiên là phi thăng giả...

Thấy ánh sáng và thanh âm, người ngu đi nữa cũng biết thân phận của thiếu niên trước mắt này.

Phi thăng giả!

Lưu Hạ trưởng lão lại thu phi thăng giả làm đệ tử!

Xác định thân phận của Nhiếp Vân, Hồng Nguyên trưởng lão nhìn về phía môn chủ.

Hồng Hà môn chủ do dự một chút, trực tiếp mở miệng:

- Thông báo đội chấp pháp...

- Chậm!

Biết một khi thông báo đội chấp pháp, rơi vào trong tay đám súc sinh này, mình khẳng định không có trái cây ngon ăn, Nhiếp Vân vội vàng hô.

- Thế nào? Còn có gì để nói?

Thần sắc của Hồng Hà môn chủ lạnh nhạt nhìn tới.

- Ta...

Mới vừa rồi tình thế cấp bách chỉ vì ngăn cản đối phương thông báo đội chấp pháp, bây giờ vừa hỏi, không biết nên trả lời như thế nào, đang do dự, trong lòng lóe lên linh quang.

- Liều mạng, cùng lắm thì chết, trước tránh thoát lần này lại nói!

Nghĩ tới đây, trên mặt không còn khẩn trương như trước, ngược lại lộ ra một tia lãnh ý, giống như quân vương cao cao tại thượng nhìn thần tử không nghe lời:

- Ta lệnh ngươi nhanh thả ta ra, không nên mang đến tai nạn không thể tưởng tượng cho Hồng Hà Môn!

- Mang đến tai nạn?

- Phi thăng giả này điên sao?

- Đoán chừng là đầu óc bị Hồng Nguyên trưởng lão đánh hư, nếu không sao sẽ nói ra lời này?

- Ta xem không giống, thái độ của hắn trầm ổn không có chút khẩn trương nào, sẽ không thật có bài tẩy gì chứ! Suy nghĩ một chút kịch độc mới vừa rồi ngay cả Nam Hoa lão tiên cũng không cách nào giải quyết...

- Kịch độc?

Thấy thái độ của Nhiếp Vân như thế, nghĩ đến độc khí trước kia để cho Nam Hoa lão tiên cũng không cách nào đối kháng, tất cả trưởng lão ở Tụ Tiên Các biến sắc, đồng loạt lui về phía sau.

- Ha hả, mặc dù ngươi dụng độc lợi hại, nhưng thực lực quá thấp, bây giờ bị ta phong tỏa ở trong không gian, người cũng không ra được, cho dù có độc thì lợi hại thì có ích lợi gì?

Không giống mọi người kinh ngạc, Hồng Nguyên trưởng lão hết sức tự tin thực lực của mình, biết bị hắn phong tỏa không gian, cho dù thiếu niên ở trước mắt dụng độc mạnh hơn nữa, cũng không cách nào đột phá.

- Dụng độc? Hừ, nếu như dụng độc đối với các ngươi, bây giờ các ngươi đã sớm chết rồi! Buông ta ra! Khóa ta ở trong không gian này, ngươi có biết sẽ vì cử động lỗ mãng như vậy, bỏ ra giá cao như thế nào hay không?

Nhiếp Vân cười lạnh.

- Trả giá thật lớn?

Hồng Nguyên trưởng lão và Hồng Hà môn chủ liếc nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy mê hoặc.

Người trước mắt này đã bị bắt, sao còn có tự tin lớn như vậy? Thật chẳng lẽ có dựa vào gì?

- Hừ, chẳng lẽ các ngươi thật cảm thấy mới vừa rồi Đa Ba vương tử là tới muốn Hồng Hà Linh Quả?

Thấy bọn họ mê hoặc, Nhiếp Vân cố bày nghi trận.

- Bớt cố lộng huyền hư đi, mục đích của Đa Ba vương tử, mới vừa rồi đã chứng minh, cho dù ngươi miệng nói hoa sen cũng vô ích!

Thấy môn chủ không nói lời nào, Hồng Nguyên trưởng lão cười lạnh.

- Phải không? Hắn nói Đại Đế cần Hồng Hà Linh Quả... Ha hả, cường giả Hoàng cảnh viên mãn cũng không dùng được linh quả, ngươi cảm thấy cường giả Đế cảnh sẽ dùng cái này? Hơn nữa nếu quả thật muốn dùng... còn cần hắn ra tay, đưa tin một cái, chỉ sợ các ngươi sẽ ngoan ngoãn dâng tới a!

Không để ý tới lời của hắn, Nhiếp Vân nói.

- Cái này...

Hồng Nguyên trưởng lão sửng sốt một chút.

Mặc dù đoán ra đối phương có thể là nói bậy, nhưng hắn không biết phản bác như thế nào.

Đối phương nói là lời thật, cường giả Đế cảnh, đã vượt qua Thiên Đạo, thực lực thông thiên, cho dù Hồng Hà Linh Quả đặc thù nữa cũng bất quá là vật bình thường, đối với bọn họ mà nói không có bất cứ tác dụng gì. Đế cảnh nào cần cái này?

Cho dù muốn cũng chỉ là chuyện một câu nói, nhóm người mình khẳng định không dám vi phạm, ngoan ngoãn đưa qua... trước kia Đa Ba vương tử trận thế như vậy, đích thật là có quá nhiều nghi vấn.

- Vậy ngươi nói hắn là vì cái gì tới?

Trong lòng có chút không tin, nhưng Hồng Nguyên trưởng lão vẫn hỏi.

Nghe hắn nói như vậy, biết đã mắc câu, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm.

- Nói thật cho các ngươi biết cũng không sao, hắn là vì ta tới!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

- Vì ngươi?

Hồng Nguyên trưởng lão và Hồng Hà môn chủ nhìn nhau, các trưởng lão khác cũng nháy mắt... Đây là chuyện gì xảy ra? Đường đường vương tử lại vì một phi thăng giả tới... Ngươi đùa giỡn đi!

- Không sai, chuyện này ta không hy vọng quá nhiều người biết, che giấu thanh âm đi!

Nhiếp Vân cũng không nhúc nhích, hừ nói.

- Hảo. Ta cũng muốn nhìn một chút, ngươi có thể nói ra lý do gì!

Hồng Hà môn chủ do dự một chút, bàn tay rạch một cái, bọn họ liền tách ra với các trưởng lão ở Tụ Tiên Các, người phía dưới không nghe được một chút thanh âm nào.

Không phải bọn hắn dễ gạt, mà là cấp trên hay đa nghi, mặc dù Hồng Hà môn chủ là môn chủ của Hồng Hà Môn, nhưng cũng biết toàn bộ Thần giới vẫn có rất nhiều người hắn không cách nào đắc tội.

------oOo------

Chương 2983: Ăn nói lung tung

Nguồn: EbookTruyen.Me

Biết kính sợ, tự nhiên muốn biết đối phương rốt cuộc có lai lịch gì!

Nếu như lai lịch đơn giản, làm sao có thể tiện tay lấy ra kịch độc mà ngay cả Nam Hoa lão tiên cũng không cách nào giải quyết? Để cho cường giả như Đa Ba vương tử sát vũ mà về?

- Loại lực lượng này... Chắc hẳn hai vị đều biết đi!

Thấy hai người nghe lời, Nhiếp Vân búng ngón tay một cái, một đạo lực lượng xuất hiện ở lòng bàn tay.

Đạo lực lượng này giống như vòng xoáy, ở trong lòng bàn tay của hắn không ngừng xoay tròn. Toát ra một loại cảm giác xé rách

không khí, mặc dù có chút tương tự như Lưu Hằng thống lĩnh thi triển ra, nhưng so với người trước cường đại hơn quá nhiều, hai người hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc.

- Thôn Phệ... huyết mạch tinh thuần nhất của Phổ Thiên Lĩnh?

Con ngươi của Hồng Hà môn chủ co rụt lại, trong mắt không thể tin được.

- Đây là lực lượng đặc hữu của Phổ Thiên Đại Đế... Loại Thôn Phệ này, chỉ có người huyết mạch tinh thuần nhất mới có thể có...

Hồng Nguyên trưởng lão cũng nuốt nước miếng một cái, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân lộ ra kinh hãi, tựa hồ nghĩ tới điều gì, mình đã sờ tới bí mật không nên biết. Toàn thân run rẩy, từ đáy lòng sinh ra khủng hoảng nồng nặc.

- Không sai, ta chính là hoàng tử mà Phổ Thiên Đại Đế không ngừng tìm kiếm kia, Đa Ba vương tử đã phát hiện sự tồn tại của ta. Cho nên mới lấy Hồng Hà Linh Quả làm cớ...

Sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống:

- Phổ Thiên Lĩnh hoàng tử tranh đấu, chắc hẳn các ngươi không muốn tham gia đi!

Một khi bị đối phương bắt lại đưa đến đội chấp pháp, muốn chạy trốn liền khó khăn, bây giờ Nhiếp Vân chỉ có thể kéo da hổ.

Dù sao đối phương cũng không biết mình rốt cuộc là ai, nếu bọn người Chí Hào tướng quân không nhận ra, giả mạo vị hoàng tử không biết tên kia, chắc hẳn bọn họ cũng nhìn không ra.

Quả nhiên, mạo hiểm đánh cuộc, thật đúng là để hắn thành công!

Thấy hắn thả ra Thôn Phệ tinh thuần, Hồng Hà môn chủ cùng Hồng Nguyên trưởng lão không hoài nghi nữa.

Không phải bọn hắn ngu, mà là Hoàn Vũ Thần giới có huyết mạch truyền thừa, Thôn Phệ tinh thuần như vậy, chỉ có huyết mạch chí

thân của Phổ Thiên Đại Đế mới có thể có, những người khác không thể nào tồn tại!

- Chúng ta...

Hồng Hà môn chủ cùng Hồng Nguyên trưởng lão trầm mặc.

Loại thế lực lớn như Phổ Thiên Lĩnh, là Hồng Hà Môn ngưỡng vọng, hoàng tử tranh đấu, dính dấp cực lớn, không cẩn thận tính sai một bước, sợ rằng toàn bộ tông môn sẽ thành phế tích!

- Ngươi nên biết, mặc dù Đa Ba vương tử bây giờ là người thuận vị đệ nhất của Phổ Thiên hoàng triều, nhưng hắn từ đầu đến cuối chẳng qua là nghĩa tử của Phổ Thiên Đại Đế, không phải ruột thịt, mà ta là con trai duy nhất của hắn! Nếu như ta trở về, vị trí của hắn khẳng định khó giữ được... Không biết từ nơi nào biết tin tức ta ở chỗ này, mới phí trắc trở đi tới đây!

Thấy đối phương tin tưởng, Nhiếp Vân liền bịa chuyện:

- Mục đích của bọn họ là vì ta! Chẳng lẽ các ngươi không thấy sát ý trần trụi của hắn? Chỉ cần giết ta, ngôi vị hoàng đế chính là của hắn... Hơn nữa, vạn nhất bị Phổ Thiên Đại Đế tra được, cũng có thể đẩy tới trên người Hồng Hà Môn các ngươi, đến lúc đó, các ngươi sẽ phải chịu đựng lửa giận của Phổ Thiên Đại Đế... Hắc hắc, Đại Đế là nhân vật như thế nào, các ngươi nên biết a, coi như Hồng Hà lão tổ của các ngươi trở lại, cũng không đở được!

- Chúng ta...

Sắc mặt của Hồng Hà môn chủ trắng bệch, thân thể không khỏi run rẩy.

Hắn không thể không sợ, đối phương nói vô cùng có khả năng, nếu người trước mắt này quả thật là vị hoàng tử kia, hơn nữa chết ở chỗ này... Tất cả tội danh sẽ do Hồng Hà Môn gánh vác, mà loại tội lỗi này, là hắn, thậm chí toàn bộ tông môn cũng không cách nào tiếp được!

Phổ Thiên Đại Đế... Đây chính là nhân vật siêu cường Top 3 của

toàn bộ Hoàn Vũ Thần giới, thật muốn động thủ, một ý niệm của đố phương là có thể hoàn thành, ngay cả người cũng không cần tới.

- Đây là tranh đấu giữa ta cùng Đa Ba vương tử, hy vọng các ngươi không nên nhúng tay, nhanh thả ta ra, để ta rời nơi này, nếu không, Đa Ba vương tử không thương tổn được ta, khẳng định sẽ còn có lần nữa, ta nghĩ các ngươi cũng không hy vọng ta ở chỗ này xảy ra chuyện chứ?

Thấy hai người mắc câu, thần sắc của Nhiếp Vân lạnh lùng, trong giọng nói mang uy hiếp nồng nặc.

Nhiếp Vân cũng là không có biện pháp, bị đối phương bắt lại, khẳng định không có kết quả tốt, chỉ có thể ăn nói lung tung, để cho đối phương có chút kiêng kỵ.

Dù sao khoác lác cũng không đóng thuế, bọn họ muốn tra cũng không tra được.

- Lời của hắn nói, có mấy phần đáng tin?

Tiếng nói của Nhiếp Vân kết thúc, Hồng Hà môn chủ, Hồng Nguyên trưởng lão cũng không lựa chọn tin tưởng, mà nhìn nhau, ý niệm trao đổi.

Tu luyện tới Hoàng cảnh viên mãn, đều là lão quái vật không biết sống bao nhiêu năm, không thể nào tùy tiện tin tưởng người khác.

- Một phần!

Hồng Hà môn chủ nói.

- Chỉ có một phần? Vậy thì bất kể, thông báo đội chấp pháp tới...

Mặc dù không biết vì sao môn chủ nói một phần, nhưng Hồng Nguyên trưởng lão lại hết sức tin phục, nếu hắn nói một phần, vậy chắc chắn sẽ không nhiều.

- Đội chấp pháp cũng không cần báo, mặc dù chỉ có một phần, nhưng chúng ta không đánh cuộc được!

Hồng Hà môn chủ ngăn cản động tác của hắn, ánh mắt mang theo thâm thúy.

- Phải, chúng ta không đánh cuộc được!

Hồng Nguyên trưởng lão dừng bước, mặt cười khổ.

Môn chủ nói đúng, cho dù người trước mắt này nói chín thành là dối, chỉ có một phần thật, bọn họ cũng không đánh cuộc được!

Không phải là không tin tưởng mình, mà là đối phương vừa mới thi triển Thôn Phệ thực quá tinh thuần, tinh thuần đến ngay cả bọn họ cũng không nhìn ra sơ hở... Không nhìn ra chỉ có thể nói rõ một chuyện... Đó chính là những lực lượng này là thật!

Cho dù đối phương không phải hoàng tử mất tích trong truyền thuyết kia, cũng khẳng định có liên hệ máu mủ với Phổ Thiên Đại Đế, nếu không không thể nào có lực lượng tinh thuần như vậy.

Cho nên dù đối phương nói là giả, cũng không đánh cuộc được!

Hồng Hà vực bất quá là một địa phương nhỏ của Cửu Châu Thập Địa, so với Phổ Thiên Lĩnh chiếm cứ một châu, là hoàn toàn không thể so sánh! Cường giả Đại Đế ở bên ngoài của đối phương, ít nhất năm vị trở lên. Hơn nữa, người người thực lực đều trên Hồng Hà lão tổ, làm sao chiến đấu?

- Vậy làm sao bây giờ?

Hồng Nguyên trưởng lão nhìn tới.

Mặc dù địa vị của hắn đứng hàng đệ nhất trong tất cả trưởng lão, nhưng quyết sách chân chính còn cần môn chủ gật đầu.

- Thà tin là thật!

Hồng Hà môn chủ chậm rãi nói:

------oOo------

Chương 2984: Để cho chạy

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đầu tiên vị thiếu niên này giành được vinh dự cho Hồng Hà Môn chúng ta, có công! Tiếp theo, cho dù đưa cho đội chấp pháp, cũng không chiếm được bất kỳ chỗ tốt nào! Ngược lại lấy tính tình tham lam của đội chấp pháp, làm không tốt còn sẽ bị vơ vét tài sản! Hơn nữa, nếu hắn có thể thi triển ra Thôn Phệ tinh thuần như vậy, là phi thăng giả có khả năng không lớn, mới vừa rồi kiểm nghiệm, nhất định là có bí mật gì ở trong, chẳng qua là hắn không muốn nói mà thôi... Vã lại, bất kể có phải là vương tử tranh đấu hay không, cái này cũng không phải chúng ta có thể tham dự... thả hắn đi đi!

- Ân! Ta cũng đang có ý đó!

Hồng Nguyên trưởng lão gật đầu.

Môn chủ phân tích, mới vừa rồi hắn cũng nghĩ tới, thân là một phần tử của Thần giới, cũng không phải tất cả mọi chuyện bọn họ đều có thể tùy tâm sở dục quyết định.

Vị trước mắt này, thật muốn chết ở trong tay bọn họ, phiền toái nhất định sẽ rất lớn. Mà để cho chạy, chẳng những trách nhiệm nhỏ, làm không tốt sẽ còn để cho người trước mắt này nhớ ơn, một khi người này nắm giữ Phổ Thiên Lĩnh, song phương có đoạn thiện duyên này, nhất định có thể để cho Hồng Hà Môn phát triển bay vọt!

Hai người có quyết định, bàn tay của Hồng Nguyên trưởng lão rạch một cái, hóa giải phong tỏa.

- Để cho hoàng tử điện hạ sợ hãi, vì bồi tội, tại hạ sẽ lập tức chuẩn bị yến tiệc, xin điện hạ không nên cự tuyệt!

Hồng Nguyên trưởng lão cười nói.

Cho dù không xác định đối phương có phải hoàng tử hay không,

nhưng nếu đã thả người, mời ăn một bữa cơm cũng không có gì.

- Yến tiệc thì không cần, ta ẩn thân ở nơi này, bị Đa Ba phát hiện, hắn nhất định sẽ tới lần nữa, cáo từ!

Đáy lòng thở phào nhẹ nhõm, Nhiếp Vân khoát tay cự tuyệt.

Hắn không biết hai người mới vừa rồi nói chuyện gì, nhưng sợ thời gian càng dài, một khi bị nhìn thấu muốn đi liền khó hơn.

Dù sao Hồng Hà Linh Quả đã tới tay, nắm chắt thời gian nghĩ biện pháp luyện hóa mới là vương đạo.

- Cái này... Nếu hoàng tử kiên trì, chúng ta cũng không giữ lại, mời!

Hồng Nguyên trưởng lão nói.

- Đa tạ!

Thấy đối phương không ngăn trở, Nhiếp Vân cố nén kích động, thân thể búng một cái thẳng tắp bay ra ngoài, chốc lát liền biến mất.

Đối phương để cho đi, vậy phải nắm chặt thời gian, nếu không một khi đổi ý muốn đi cũng không kịp.

- Mặc dù hắn đi ra ngoài, nhưng bên ngoài cũng không yên ổn!

Thấy thân ảnh của Nhiếp Vân biến mất ở trong tầm mắt, Hồng Hà môn chủ nhẹ nhàng cười một tiếng.

- Môn chủ ý tứ là... Đa Ba vương tử có thể thủ ở bên ngoài, bày bẫy rập chờ hắn vào hủ?

Hồng Nguyên trưởng lão không ngốc, lập tức biết rõ.

- Không sai, ta đã phát hiện Nam Hoa lão tiên thủ ở bên ngoài...

Hồng Hà môn chủ gật đầu.

- Nếu Môn chủ biết, vì sao không nhắc nhở một chút?

Hồng Nguyên trưởng lão kỳ quái.

Người cũng thả, rất hiển nhiên là vì lấy lòng, đã như vậy, vì sao không nhắc nhở đối phương một chút, để cho hắn chuẩn bị trước?

- Muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế của Phổ Thiên Lĩnh, không có chút kiến thức này, không biết nguy hiểm, khẳng định không thể đi xa! Nếu thật không biết, khẳng định không đấu lại Đa Ba vương tử, nhắc nhở đắc tội người sau, vì sao phải nói? Biết nguy hiểm, nói hay không nói đều giống nhau, vì sao phải nói... Tóm lại, vương tử bọn họ tranh đấu, chúng ta không nên dính vào cho thỏa đáng, nếu không bất kể người nào thắng, đối với Hồng Hà Môn chúng ta mà nói cũng sẽ vô cùng phiền toái!

Hồng Hà môn chủ nói.

- Môn chủ nói phải!

Hồng Nguyên trưởng lão vội vàng gật đầu, thẳng đến lúc này hắn mới hiểu được, hắn và môn chủ thực lực tương đương, vì sao đối phương là môn chủ, mà hắn chẳng qua là trưởng lão.

Góc độ nhìn chuyện bất đồng, xử lý chuyện dĩ nhiên cũng sẽ phát sinh kết quả hoàn toàn bất đồng.....

- Vị Đa Ba vương tử này trừng mắt tất báo, hôm nay để cho hắn ăn thua thiệt lớn như vậy, làm không tốt sẽ thủ ở bên ngoài chờ ta đi ra ngoài...

Hồng Hà môn chủ có thể nghĩ đến, Nhiếp Vân tự nhiên đã sớm ngờ tới, mặc dù hắn không có thực lực như người trước, lại có thể đoán được.

- Hồng Hà Môn trôi lơ lửng ở trên không trung, thiên phú Địa Hành Sư khẳng định không thể dùng...

Cau mày, Nhiếp Vân suy tư phương án.

Hồng Hà Môn trôi lơ lửng trên không trung, muốn từ dưới đất thần

không biết quỷ không hay chạy trốn, là không thể nào, bởi vì chỉ cần rời khỏi, nhất định phải phi hành, bây giờ không có những biện pháp khác.

- Ngụy trang thành người khác... nếu đối phương coi chừng, chắc chắn sẽ không để cho người tùy ý xuất nhập, vô luận bộ dáng gì, đối phương cũng sẽ cẩn thận dò xét!

Nếu đối phương quyết định ôm cây đợi thỏ, vô luận đi ra người nào, cũng sẽ cẩn thận dò xét, làm như vậy, cho dù Hồng Hà Môn tức giận, nhưng chỉ cần không đả thương người, khẳng định sẽ không dám nói gì.

Tuy năng lực ngụy trang của mình mạnh, nhưng muốn lừa gạt được một vị Vương cảnh viên mãn... Hắn vẫn không có tự tin quá lớn!

- Ân? Giấu ở trong nước có thể phát hiện hay không?

Liên tục suy tư vài phương án, phát hiện không quá được, ánh mắt rơi vào Hồng Hà, đột nhiên toát ra một ý nghĩ.

Không thể bay, không thể ngụy trang, giấu ở trong nước, trực tiếp chui vào đáy sông, hẳn rất khó bị phát hiện a!

Hồng Hà Thủy màu đỏ tươi, hai cây cầu trước cửa lại đậm đặc, hơn nữa hơi nước lượn lờ, chung quanh tràn đầy cầu vồng, núp ở trong đó, đúng là không dễ dàng bị người phát hiện.

- Ngụy trang!

Không nghĩ ra những biện pháp tốt khác, Nhiếp Vân cũng không do dự, thân thể động một cái, da cả người lập tức biến thành màu đỏ tươi, cùng nước sông giống nhau như đúc, tuy hai mà một.

Nếu không nhìn kỹ, căn bản không nhìn ra.

- Đi!

Thân thể nhoáng một cái chui vào trong nước sông, mượn lực đẩy

của nước chảy, chậm rãi bay vút xuống dưới.

Ầm!

Chỉ một khắc thời gian, liền cảm thấy trước mắt đỏ tươi, người đã rơi vào trong nước sông.

- Được!

Trong mắt chợt lóe sáng, cả người Nhiếp Vân giống như biến thành một con cá linh động, thẳng tắp bơi đi.

Trước thời điểm tìm di tích của Hạo Viên trưởng lão, thiên phú Tường Thủy sư của hắn cũng thể hiện ra linh hoạt, lúc này người đang ở trong nước, càng thêm trót lọt như ý, rất nhanh đi tới đáy sông.

Toàn bộ Hồng Hà đỏ tươi, đáy sông chảy xuôi một ít bùn cát màu đỏ, một cá tôm ít to lớn bơi ở trong đó, mang sinh cơ bừng bừng.

Dán bùn cát, Nhiếp Vân xuôi giòng, một hơi bơi mấy trăm dặm, lúc này mới bơi lên.

Hô!

Phi thân lên bờ, thân thể rung một cái, một đoàn hỏa diễm từ trong cơ thể xông ra, trên người hơi nước hoàn toàn hơ cho khô.

------oOo------

Chương 2985: Không trốn thoát, giấu không được

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hắc hắc, không nghĩ tới thuận lợi như vậy!

Quần áo khô mát, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt sáng lên.

Từ dưới nước chạy mấy trăm dặm, tin tưởng đối phương khẳng định đoán không được đi!

- Ngụy trang một chút lại nói...

Mặc dù cho rằng đối phương không đuổi kịp, nhưng vẫn cẩn thận cho thỏa đáng, Ngụy Trang chi khí động một cái, Nhiếp Vân ngụy trang bộ dáng, cho dù không nhất định có thể lừa gạt được đối phương, nhưng ít nhất có thể để cho bọn họ không nhìn ra ngay!

Ngụy trang xong, Nhiếp Vân đang muốn đi về phía trước, trở về chỗ ở, đột nhiên nghe được không khí sau lưng kịch liệt bạo minh, một bóng dáng đột ngột xuất hiện ở trên đầu.

- Hắc hắc, ngụy trang rất tốt a? Ta cũng thiếu chút nữa bị ngươi lừa...

Bóng dáng trên đầu cười lạnh.

- Nam Hoa lão tiên? Sao hắn lại đuổi theo tới?

Vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, con ngươi không khỏi co rụt lại.

Mới vừa rồi còn tưởng rằng đã trốn thoát đối phương đuổi bắt, nằm mơ cũng không nghĩ tới, người này có thể xuất hiện ở trước mặt!

Mình giấu rất kỹ a, làm sao có thể bị phát hiện? Hắn là làm sao phát hiện? Còn đuổi tới?

Mấy trăm dặm, đối phương nên rất khó cảm ứng được a...

- Trốn!

Trong lòng kỳ quái, nhưng hắn biết, rơi vào trong tay đối phương khẳng định thảm hại hơn so với rơi vào trong tay đội chấp pháp, lúc này cái gì cũng không nói, thân thể dung xuống mặt đất, biến mất.

Thiên phú Địa Hành Sư!

Nơi này không phải Hồng Hà Môn, mặc dù thiên phú Địa Hành Sư

không thể trốn thoát, nhưng cũng có thể né tránh nhất thời.

- Bị ta bắt lại, nếu như để cho ngươi đi mất, Nam Hoa lão tiên ta cũng không nên sống nữa!

Cười lạnh một tiếng, bàn tay của Nam Hoa lão tiên trảo một cái, mặt đất dưới chân Nhiếp Vân lập tức trở nên cứng rắn giống như nham thạch.

- Lên!

Lăng không khẽ nhấc, mặt đất liền bị bàn tay của hắn vén lên, giống như nâng một tảng đá.

- Đáng ghét. Người này lại còn lợi hại hơn Hồng Nguyên trưởng lão...

Bị bó bọc ở trong đá, Nhiếp Vân cảm nhận được lực lượng cường đại của đối phương, sắc mặt trở nên hết sức khó coi.

Thực lực của người này, sợ rằng còn đáng sợ hơn Hồng Nguyên trưởng lão, căn bản không phải thực lực của hắn bây giờ có thể đối kháng.

Vèo!

Cắn răng một cái, thân thể vô căn cứ từ tại chỗ biến mất, ngay sau đó một lão giả đột ngột xuất hiện, cầm quải trượng màu xám tro nhẹ nhàng rung một cái, thẳng tắp bổ tới Nam Hoa lão tiên.

Lưu Hạ trưởng lão!

Hắn biết thực lực của bổn tôn bây giờ, vô luận như thế nào cũng không phải đối thủ của đối phương, trực tiếp lấy khôi lỗi ra ngoài.

Rào!

Quải trượng hóa thành một đạo ảo ảnh, thẳng đứng từ không trung bổ xuống, nham thạch vây khốn hắn ở dưới quải trượng rung một cái, bể thành bụi phấn.

Khôi lỗi này bất kể nói thế nào cũng có thực lực Hoàng cảnh đỉnh phong, toàn lực thi triển, cho dù thắng không nổi Nam Hoa lão tiên, nhưng ngăn cản mấy giây là hoàn toàn có thể.

- Không biết tự lượng sức mình!

Nam Hoa lão tiên cười lạnh, cũng không lấy binh khí, ngón tay điểm về phía trước.

Rào!

Quải trượng mang tới công kích to lớn liền ngừng lại, giống như lâm vào vũng bùn, không cách nào nhúc nhích.

- Hắc!

Thời điểm Nam Hoa lão tiên ngăn trở binh khí, tiếng hừ vang lên, thương ảnh lóe sáng, một đạo hàn mang đột ngột xuất hiện ở trước mặt cổ họng của hắn.

Viên Cửu xuất thủ!

Viên Cửu đã luyện hóa chuôi Thần binh đỉnh phong này, binh khí nơi tay, sức chiến đấu tăng nhiều, mặc dù cách Hoàng cảnh viên mãn còn một đoạn, nhưng ít nhất mạnh hơn Lưu Hạ trưởng lão rất nhiều.

- Chút tài mọn!

Nam Hoa lão tiên nhìn cũng không nhìn thương ảnh, tiện tay bổ một cái.

Một bức tường khí trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt, mặc dù thương ảnh sắc bén lợi hại, nhưng thủy chung không cách nào xuyên thấu.

Mặc dù Hoàng cảnh viên mãn cùng Hoàng cảnh đỉnh phong chỉ kém một cấp bậc, lại như Thiên Địa khác biệt, hai người hoàn toàn không phải cùng một khái niệm.

- Tí tách tí tách!

Thời điểm Nam Hoa lão tiên chiến đấu với Viên Cửu, Lưu Hạ trưởng lão, một đoàn hỏa diễm đột ngột xuất hiện, thẳng tắp chạy trốn về phía trước, thời gian nháy con mắt liền biến mất.

Biết chắc không phải đối thủ của đối phương, Nhiếp Vân chạy!

Không phải hắn không cố kỵ đám người Viên Cửu, bởi vì hắn biết mục tiêu của đối phương là mình, ở lại chỗ này cản trở, còn không bằng trực tiếp rời đi.

Minh Hỏa Cửu Biến đạt tới đệ ngũ biến, tốc độ vận chuyển thật nhanh, cả người Nhiếp Vân giống như một đoàn hỏa diễm nóng bỏng, đi đến đâu, đều là một mảnh nám đen.

Cường giả Hoàng cảnh viên mãn thực quá mạnh mẽ, căn bản không phải hắn bây giờ có thể chống lại, nắm chắt thời gian chạy trốn mới là vương đạo.

Một đường đi về phía trước, mười mấy hô hấp đã chạy ra mấy trăm dặm, phụ cận đã không có thành trấn, một dãy núi nguy nga xuất hiện ở trước mắt.

- Chạy trốn như vậy, khẳng định chạy không khỏi, trước giấu lại nói...

Trước mắt một mảnh bích lục, khắp nơi đều là nham thạch và dây leo, Nhiếp Vân biết tiếp tục chạy trốn, còn không bằng nghĩ biện pháp tìm địa phương ẩn giấu.

Thân thể động một cái, chui xuống dưới đất, khí tức cả người giống như dung hợp vào đất đai, tuy hai mà một.

- Hừ!

Vừa mới giấu kỹ, một tiếng hừ lạnh vang lên ở trên trời, thân ảnh mới vừa rồi bị Viên Cửu, khôi lỗi ngăn trở xuất hiện lần nữa.

Mặc dù hai Hoàng cảnh đỉnh phong có thể ngăn trở đối phương, nhưng thời gian sẽ không quá dài.

- Giấu? Hắc hắc, là biện pháp tốt, bất quá ngươi cho rằng loại ngụy trang đơn giản này, có thể trốn qua ánh mắt của Hoàng cảnh viên mãn sao, quá ngây thơ rồi...

Cười lạnh một tiếng, bàn tay của Nam Hoa lão tiên lăng không bắt xuống.

Ầm!

Đất đai nổ ầm, Nhiếp Vân giấu dưới đất chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, bị một cổ lực lượng kéo lên.

- Ngươi... Làm sao có thể phát hiện?

Sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống.

Không nghĩ tới ẩn núp tốt như vậy, còn bị đối phương phát hiện, chẳng lẽ cường giả Hoàng cảnh viên mãn thật đáng sợ như vậy, trốn không thoát, cũng giấu không được?

Hoàng cảnh viên mãn, hắn chỉ tiếp xúc hai cái, Hồng Nguyên trưởng lão và Nam Hoa lão tiên này, vô luận cái nào, cũng để cho hắn sinh ra cảm giác vô lực nồng nặc.

Trước ở Hồng Hà Môn, Hồng Nguyên trưởng lão xuất thủ, hắn hao hết tất cả lực lượng, tất cả chiêu số, cũng không cách nào trốn thoát, bị giam cầm ở trong không gian, cuối cùng chỉ có thể dùng xảo thật lừa gạt đối phương.

Kế sách như vậy, dùng ở Hồng Hà Môn, đối phương sẽ có kiên kỵ, dùng ở trên người Nam Hoa lão tiên lại không được.

Người này là tay sai trung thực của Đa Ba vương tử, một khi nói ra bản thân là Hoàng tử, đối phương nhất định sẽ không chút do dự xuất thủ!

------oOo------

Chương 2986: Hồn Tiêu Đoạn Trường Phấn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đây là chuyện không có cách nào, vương tử tranh đấu, so với tưởng tượng càng đáng sợ hơn.

- Không được, vô luận từ phương diện nào, rơi vào trong tay người này, cũng không có trái cây ngon để ăn, nhất định phải chạy trốn!

Biết những thứ này, tinh thần của Nhiếp Vân động một cái, không gian chi lực của thế giới nạp vật tán dật, nhẹ nhàng điểm một cái, không gian trước mắt nổ tung.

Rào!

Không gian vỡ vụn, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy lực lượng đối phương chộp vào trên người mình bị chặt đứt, cả người rơi xuống dưới.

- Đi!

Ánh mắt híp một cái, trước mắt có một đạo ánh sáng thoáng qua, Chức Nữ toa bị hắn ném ra, thân thể chui vào trong đó, ầm… Thần binh Hoàng cảnh đỉnh phong này hóa thành một đạo thẳng tắp, phá không mà đi.

- Thần binh phi hành Hoàng cảnh đỉnh phong? Không nghĩ tới thủ đoạn còn không ít! Bất quá, muốn từ trong tay ta chạy trốn, nào có dễ dàng như vậy!

Lực lượng bị ngăn chặn, Nam Hoa lão tiên hơi có chút ngoài ý muốn, bất quá ngay sau đó mặt đầy dử tợn, bước chân bước ra, mấy trăm dặm khoảng cách biến mất ở dưới chân hắn, một bàn tay lăng không chộp tới Chức Nữ toa.

Mặc dù cấp bậc của Chức Nữ toa rất cao, nhưng tu vi của Nhiếp Vân quá thấp, cho dù toàn lực thúc giục, cũng chỉ có thể phát huy

mấy phần trăm tốc độ, xa xa không cản nổi Hoàng cảnh viên mãn.

- Đi xuống đi!

Đi tới bên cạnh Chức Nữ toa, tay hắn nhẹ nhàng run lên.

Ầm!

Nhiếp Vân còn chưa kịp phản ứng, một cổ lực lượng từ bên ngoài chảy vào, ngực giống như bị đá lớn đánh trúng, sắc mặt đỏ lên, phun ra một ngụm máu tươi.

Phốc!

Mặc dù đối phương công kích là Chức Nữ toa, nhưng lực lượng quá lớn, cho dù hắn giấu ở trong đó vẫn bị công kích.

Vèo!

Hắn bị thương, Chức Nữ toa mất đi khống chế, từ không trung ngã xuống, đụng vào trên dãy núi, đá vụn tung tóe, đập ra một cái hố to lớn.

- Thu!

Giùng giằng chui ra ngoài, bàn tay trảo một cái, thu Chức Nữ toa vào trong cơ thể.

Chức Nữ toa cũng không cách nào chạy trốn, xem ra phải chết ở chỗ này.

- Hắc hắc, ngươi trốn a? Càng trốn ta bắt được sẽ càng hưng phấn!

Nam Hoa lão tiên thấy động tác của hắn cũng không xuất thủ lần nữa, mà trong mắt tràn đầy khoái cảm tàn nhẫn, tựa hồ người trước mắt này đã thành chuột nhỏ của hắn, muốn nhìn đối phương giãy giụa trước khi chết.

- Ta không trốn... Dù sao cũng không trốn thoát, chỉ muốn trước khi

chết biết một ít chuyện, ta từ Hồng Hà Môn đi ra ngụy trang rất tốt, ngươi là làm sao phát hiện?

Biết không trốn thoát, Nhiếp Vân không giãy giụa vô vị nữa, mà mgừng lại, nghi ngờ hỏi.

- Hắc hắc, dù sao ngươi cũng sắp chết, nói cho ngươi nghe cũng không có gì, ngươi ngụy trang rất tốt, dựa theo đạo lý bình thường, ta không cách nào phát hiện, bất quá ngươi quá khinh thường thủ đoạn của ta! Ta có thể giải trăm độc, đạt đến thành tựu bây giờ, không phải nhãn lực lợi hại, cũng không phải thiên phú cao bao nhiêu, mà là... lỗ mũi! Cùng ngươi tỷ thí giải độc, ta biết khí tức trên người ngươi, đừng nói chỉ rời Hồng Hà Môn mấy trăm dặm, dù xa nữa cũng có thể tìm được!

Nam Hoa lão tiên cười lạnh một tiếng.

Hắn rất tự tin đối với thủ đoạn của mình, biết người trước mắt này căn bản không trốn thoát, cho nên cũng không cố kỵ giải thích.

- Lỗ mũi?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút, giờ mới hiểu được.

Đối phương có thiên phú như vậy, khó trách không cách nào chạy trốn.

Mặc dù năng lực ngụy trang của hắn rất mạnh, nhưng vẫn sẽ thỉnh thoảng tản mát ra khí tức riêng của hắn, loại khí tức này, hư vô mờ mịt, nhìn cũng không thấy, rất nhiều người không phát hiện được, không nghĩ tới có thể bị người này ngửi ra.

Bất quá cũng khó trách, có thể lấy độc nhập đạo, đạt được thành tựu như ngày hôm nay, nếu như nói hắn chẳng qua là người bình thường, không có bất kỳ chỗ đặc thù, người nào cũng không tin.

- Xem ra ta bị bắt không oan... Đã như vậy ngươi động thủ đi!

Nhiếp Vân lắc đầu một cái.

Không cách nào chạy trốn, cũng không cách nào phản kháng, cho dù hắn không muốn chết cũng không có biện pháp!

- Động thủ? Thiếu chút nữa độc chết ta, ngươi cảm thấy ta sẽ dễ dàng giết ngươi như vậy? Ta muốn cho ngươi ăn độc lợi hại nhất thiên hạ, hơn nữa giúp ta chế biến ra giải dược...

Mặt mũi của Nam Hoa lão tiên dử tợn đáng sợ, bàn tay động một cái, Nhiếp Vân giống như bị một sợi giây thừng giam cầm, bị hắn bắt.

- Hắc hắc, trước nếm thử một chút Hồn Tiêu Đoạn Trường Phấn của ta a!

Nắm Nhiếp Vân lên, bàn tay bắn ra, một bột phấn màu trắng rơi vào trên mặt Nhiếp Vân, xuyên thấu qua da cùng lỗ chân lông thấm vào trong cơ thể.

- A...

Kịch độc vào cơ thể, Nhiếp Vân nhất thời cảm thấy đầu chảy mồ hôi lạnh, đau đớn kịch liệt đâm thẳng thần kinh, cảm giác ruột cũng sắp đứt.

- Hồn Tiêu Đoạn Trường Phấn là độc dược ta đặc biệt phối trí, có thể ma diệt hồn phách con người, hơn nữa ăn mòn nội tạng, để cho người ta một ngày ba mất hồn, ba đoạn trường, chịu đựng đau đớn kịch liệt nhất thế gian, bất quá trúng loại độc này trong thời gian ngắn sẽ không chết, dù ngươi chỉ có thực lực Vương cảnh cũng không chết được...

Thấy thân thể thiếu niên nổi lên phản ứng, Nam Hoa lão tiên cười hắc hắc, ánh mắt lộ ra tàn nhẫn nồng nặc.

Hắn hao tổn mặt mũi lớn như vậy, nay bắt được đối thủ, làm sao có thể tùy tiện bỏ qua!

Hắn cả đời chơi kịch độc, đối với độc dược hiểu cực sâu, nếu bắt được đối phương, tự nhiên muốn bắt đối phương thử độc, nếu không khó giải mối hận trong lòng!

- Ngươi... Ngươi...

Nhiếp Vân đầu chảy mồ hôi lạnh, cả người không ngừng run run, sắc mặt trở nên trắng bệch, nhìn dáng vẻ của hắn muốn nói lại một câu cũng nói không được.

- Thế nào? Loại độc này rất đã ghiền a, ta lúc ba tuổi, cả nhà bị người giết chết, nhưng cừu nhân không giết ta, mà thu dưỡng ta... Ta biết ở tu vi không thắng được hắn, không biết phải hao phí bao nhiêu thời gian, nhưng dụng độc liền không giống, hao tốn mười năm nghiên chế ra loại kịch độc này, cho hắn dùng, đau đớn kịch liệt hành hạ suốt bốn mươi chín ngày, hắn thực không chịu nổi, mới tự sát mà chết... Năm đó ta mới mười bảy tuổi!

Sắc mặt Nam Hoa lão tiên dử tợn, tràn đầy khoái cảm báo thù, tựa hồ Nhiếp Vân đau đớn, có thể để cho hắn thỏa mãn tâm lý u ám.

- Ta không được... Ngươi thật là ác độc...

Tựa hồ Nhiếp Vân nghe không được hắn tự luyến nói, sắc mặt từ trắng bệch trở nên ngăm đen, toàn thân không ngừng run rẩy, ngay sau đó co quắp, thân thể thoáng một cái té xuống.

- Ân?

Nam Hoa lão tiên nhướng mày:

- Không phải đùa bỡn bịp bợm với ta, loại độc này sẽ không để cho ngươi chết!

------oOo------

Chương 2987: Kịch Độc Linh Ngư

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không phải Hồn Tiêu Đoạn Trường Phấn, trước ngươi hạ độc ta, ta chỉ là tạm thời áp chế, còn không có giải... Sở dĩ một thân một

mình mạo hiểm rời Hồng Hà Môn, là đi tìm giải dược...

Nhiếp Vân không ngừng giãy giụa, thanh âm càng ngày càng thấp, tựa hồ tùy thời sẽ tắt thở.

- Không có giải độc lúc trước? Không thể nào! Độc kia vô cùng lợi hại, không có giải mà nói, không thể nào trốn xa như vậy mới phát tác...

Nam Hoa lão tiên cười lạnh một tiếng:

- Không cần giả bộ, những thủ đoạn này đều là lão tử chơi còn dư lại! Không cần dùng những thứ này đến mê hoặc ta, dẹp ý niệm này đi!

Hắn không tin thiếu niên này không có giải độc ở trên người, hoài nghi động tác bây giờ là cố ý.

- Trước chẳng qua là tạm thời áp chế, ta giống như ngươi, có thể chất đặc thù, độc lợi hại hơn nữa cũng có thể trong thời gian ngắn giết được, bất quá một lúc sau, sẽ không kiên trì nổi nữa! Ta không cầu ngươi giải độc cho ta... Chỉ cầu ngươi lập tức mang ta đi phía sau núi, ta tự nghĩ biện pháp giải độc!

Sắc mặt của Nhiếp Vân ảm đạm, tựa hồ cưỡng ép kiên trì.

- Biên? Tiếp tục biên! Hắc hắc, hôm nay ta cũng muốn nhìn một chút ngươi có thể chơi ra cái dạng gì!

Nam Hoa lão tiên cười lạnh.

Đối với thiếu niên nói, hắn một chữ cũng không tin.

- Ngươi là Hoàng cảnh viên mãn, ta bất quá Vương cảnh, có thể chơi ra cái dạng gì... Nói thật cho ngươi biết, thật ra thì... ta có năng lực áp chế kịch độc, là bởi vì một bí mật... Một bí mật có thể giải vạn độc! Chỉ cần ngươi mang ta qua... Ta sẽ nói cho ngươi biết, nếu không, ta chết, bí mật này ngươi vĩnh viễn cũng không biết...

Nhiếp Vân lảo đảo muốn ngã, thân thể tựa hồ đã không giữ được

sức nặng của thân thể, tùy thời sẽ nằm ở trên đất, an nghỉ không dậy nổi.

- Bí mật?

Nam Hoa lão tiên cũng không nhúc nhích, cười lạnh.

- Ngươi có thể không tin... Nhưng ngươi có thể nghĩ một chút, tu vi của ta bất quá Vương cảnh, làm sao có thể hóa giải kịch độc mà ngươi cũng hóa giải không được?

Nhiếp Vân tiếp tục nói, mỗi một câu đều không ngừng thở hổn hển.

- Hừ!

Lần này Nam Hoa lão tiên không phản bác.

Không cần phải nói, hắn cũng một mực kỳ quái, người này vô luận tu vi hay lý giải độc đạo, đều kém hắn quá nhiều, vì sao có thể hóa giải độc mà hắn cũng hóa giải không được?

Thậm chí còn có thể tìm được lực lượng vượt qua Thiên Đạo?

Vô luận từ điểm nào, cũng để cho người cảm thấy kỳ quái

Cũng chính vì vậy, bắt đối phương lại, không có trực tiếp chém giết! Mục đích chính là muốn từ trong miệng đối phương moi ra những bí mật này. Có thể tưởng tượng, nếu như bằng vào thực lực của hắn bây giờ học, làm không tốt có thể nhất phi trùng thiên, trực tiếp đột phá bình cảnh, đạt tới cảnh giới tha thiết ước mơ kia.

- Ta vốn là con thợ săn, thời điểm mười tuổi đi chơi trong núi, không cẩn thận bị Đa Vĩ Thanh Phúc Xà cắn một cái. Lúc ấy cả người ngứa ngáy, thời điểm ta không chịu nổi, rơi vào một đầm sâu, vốn tưởng rằng mạng ta xong rồi, ai ngờ thời gian không lâu, có vô số cá nhỏ bơi tới... Những cá nhỏ này đi tới địa phương ta trúng độc không ngừng thông phệ, không biết qua bao lâu, ta cảm thấy toàn thân thoải mái, kịch độc trên người đã hóa giải!

Thấy đối phương không nói lời nào, Nhiếp Vân tiếp tục nói.

- Cá? Có thể giải Đa Vĩ Thanh Phúc Xà độc?

Đa Vĩ Thanh Phúc Xà là Thần thú trong núi rừng để cho người ta biến sắc, kịch độc trong cơ thể cho dù cường giả Hoàng cảnh bị cắn trúng, cũng rất khó sống sót, tiểu tử trước mắt này nói thời điểm hắn mười tuổi, khẳng định ngay cả Vương cảnh cũng không đạt tới, dưới tình huống này trúng kịch độc, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nếu như hắn nói là thật, những cá nhỏ kia rốt cuộc là cái gì? Làm sao có thể giải độc?

Chẳng lẽ...

- Ngươi nói cá nhỏ bộ dáng như thế nào?

Ánh mắt của Nam Hoa lão tiên sáng lên, không biết nghĩ tới cái gì.

- Mỗi một con chỉ như ngón tay út, toàn thân màu vàng. Trên đầu còn có một tia hắc tuyến! Ta lúc ấy rất sợ, cảm nhận được trên người không có độc liền trốn! Sau đó, một người trong thôn cũng trúng độc, không cách nào trị liệu. Mắt thấy phải chết, nhớ tới lần đó gặp gỡ, liền mang người nọ qua, rất nhanh độc trên người của hắn cũng tan hết...

Thấy đối phương truy hỏi, Nhiếp Vân tiếp tục nói.

- Sau đó lại thí nghiệm mấy lần, ta biết những cá nhỏ này có năng lực giải độc, liền lặng lẽ bắt mấy còn về nhà ăn, thời gian dài, thân thể cũng có tính kháng độc... Không tin ngươi có thể tiếp tục thử độc ở trên người ta, chỉ cần không phải quá lợi hại, liền có thể miễn dịch...

Nhiếp Vân cắn răng, tựa hồ làm ra quyết định gì đó.

- Ngươi cho rằng ta không thử sao…

Mặc dù đối phương nói trải qua rất thật, màu sắc bộ dáng của cá hoàn toàn giống loại hắn biết, nhưng Nam Hoa lão tiên vẫn không yên tâm, lần nữa cười một tiếng, búng ngón tay một cái, đầu ngón tay xuất hiện một loại độc phấn khác.

Vù vù hô!

Độc phấn toàn bộ đánh tới mặt Nhiếp Vân, một lát sau, hắn liền lấy ra không dưới bảy, bát loại kịch độc.

Những kịch độc này, đều là đích thân hắn phối trí, cường giả Hoàng cảnh bình thường dính vào, toàn thân sẽ thối rữa, không chịu nổi một hai cái hô hấp.

Bất quá độc phấn vẩy đến thời gian gần uống cạn chun trà, thiếu niên ở trước mắt vẫn bộ dáng nguyên lai, da không thối rữa, thân thể cũng không có bất kỳ khác thường gì.

- Chẳng lẽ là thật?

Thấy tình huống như vậy, Nam Hoa lão tiên nhíu mày.

Trước hắn đối với người này nói, một câu cũng không tin, nhưng bây giờ có chút dao động.

Mới vừa rồi vẫy ra độc phấn, cho dù là hắn, dưới tình huống lực lượng bị giam cầm cũng không đở được, đối phương chẳng những chặn lại, còn đánh rắm không có, chẳng lẽ trong cơ thể người này thật có kháng thể rất lợi hại?

- Ta không tin! Ngươi còn muốn gạt ta?

Bàn tay Nam Hoa lão tiên động một cái, một đạo kình khí từ đầu ngón tay bắn ra, xoẹt qua cánh tay của Nhiếp Vân.

Tư lạp!

Một chút máu tươi rơi xuống.

Nhẹ nhàng trảo một cái, cầm huyết dịch ở lòng bàn tay, tiện tay lấy ra vô số độc phấn.

Nếu như người trước mắt này nói thật, có kháng tính, huyết dịch khẳng định bất đồng thường nhân, nọc độc không cách nào tổn

thương.

Hô!

Độc phấn rơi vào huyết dịch, trong máu khí lưu dũng động, hóa giải sạch sẽ độc phấn, tựa như cái gì cũng không có xuất hiện.

- Lại là thật?

Nam Hoa lão tiên cả đời giao thiệp với độc, liếc mắt liền nhìn ra mới vừa rồi vẫy ra độc phấn đã bị máu dịch trong tay hóa giải.

------oOo------

Chương 2988: Cứu binh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần nữa run lên, lại có mấy loại độc phấn rải vào trong đó, giống như trước, những độc phấn này đều rất nhanh bị hóa giải.

- Huyết dịch của hắn thật không sợ kịch độc, chẳng lẽ... trong sách ghi lại là thật... Nếu như có thể bắt những cá này, ăn hết, nhất định có thể lên cấp Tiên Thiên độc thể, đến lúc đó trùng kích Đại Đạo cũng không phải không thể nào...

Thấy máu dịch trong tay có thể hóa giải kịch độc, Nam Hoa lão tiên hưng phấn.

Thần giới có truyền thuyết, lúc thế giới vừa thành, từng ra đời một í sinh mệnh Tiên Thiên, loại sinh mệnh này vừa sinh ra liền chưởng khống một loại Đại Đạo!

Kịch Độc Linh Ngư chính là một loại trong đó!

Nghe nói loại Thần thú này, Tiên Thiên liền nắm giữ kịch độc chi đạo, lấy thôn phệ kịch độc mà sống, vô luận độc lợi hại như thế nào, ở trong mắt chúng đều là thức ăn, không cách nào tổn thương.

Năm đó hắn từng nhiều lần tìm vật này, hao tốn không ít thời gian, nhưng một mực không tìm được, cảm thấy vật này giả dối hư ảo, không phải thật, lúc này nghe đối phương nói nhiều như vậy, lại tận mắt thấy huyết dịch của đối phương thần kỳ, ý niệm trong lòng kia khó có thể ngăn chặn nữa!

- Ân? Không đúng... Thiếu chút nữa bị tiểu tử này lừa...

Thời điểm trong lòng Nam Hoa lão tiên hưng phấn, muốn tìm Kịch Độc Linh Ngư, trong lòng thoáng qua một đạo linh quang, nghĩ tới điều gì.

- Kịch Độc Linh Ngư thuộc về thần vật Tiên Thiên Đại Đạo, ta tìm nhiều năm như vậy cũng không được, làm sao có thể để cho hắn gặp? Chỉ sợ đối phương là từ nơi nào nghe nói qua vật này, cố ý dẫn ta mắc câu, sau đó tìm cơ hội động thủ!

Nam Hoa lão tiên tỉnh táo lại:

- Hơn nữa, Kịch Độc Linh Ngư lợi hại như vậy, làm sao có thể tùy ý chém giết, bị nấu ăn? Buồn cười hơn là, loại thần vật Tiên Thiên Đại Đạo này, có thể có một hai con đã coi như không tệ, nếu nhiều, sẽ gặp phải Thiên Đạo ghen tị, xuất hiện thiên kiếp, hắn lại còn nói có rất nhiều... rõ ràng là tự mâu thuẫn!

Sắc mặt của Nam Hoa lão tiên càng ngày càng lạnh.

- Xem ra người này đã đoán được ta giấu ở bên ngoài Hồng Hà Môn, mới vừa rồi nếu không chịu nổi đầu độc đi theo, bây giờ làm không tốt sẽ rơi vào bẫy rập, khó trốn thoát nữa...

- Bất quá... tiểu tử, ngươi không nghĩ tới a, thông minh quá sẽ bị thông minh hại, ý nghĩ của ngươi mặc dù rất tốt, nhưng ở trước mặ ta, lại quá non nớt! Cho dù không chiếm được Linh Ngư, nhưng nuốt huyết dịch của ngươi, khẳng định cũng có thu hoạch không tưởng được... cũng có thể vạn độc bất xâm!

Nam Hoa lão tiên lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Cho dù tiểu tử trước mắt này chưa thấy qua Kịch Độc Linh Ngư, cũng nhất định là có qua cơ duyên đặc thù!

Nếu không, không thể nào không cần giải dược, chỉ bằng vào huyết dịch liền có thể tùy ý hóa giải kịch độc!

Mặc dù mới vừa rồi hắn bỏ ra những độc phấn kia không tính quá mạnh mẻ, nhưng cũng có thể độc chết không ít cường giả của Thần giới, loại kịch độc này cũng có thể tùy ý hóa giải, đủ để chứng minh huyết dịch đặc thù.

Loại thể chất hóa giải vạn độc này của đối phương, hắn hết sức hâm mộ, chuyện Kịch Độc Linh Ngư, mười phần là giả, nếu như vậy, còn không bằng uống sạch máu trên người đối phương!

Máu của hắn có thể hóa giải kịch độc, uống hết mà nói, mình khẳng định cũng sẽ có loại thể chất này!

- Ngươi muốn làm gì... Chỉ cần ngươi không giết ta... Ta có thể dẫn ngươi đi tìm những cá nhỏ kia...

Nhìn ánh mắt của đối phương càng ngày càng âm trầm, Nhiếp Vân sợ, giống như lời nói dối bị vạch trần, vẻ mặt khủng hoảng.

- Cá nhỏ? Hắc hắc, không nhìn ra, ngươi tuổi còn trẻ, bản lĩnh nói láo lại rất cao... chút tiểu thông minh ấy chớ sử dụng ở trước mặt ta, không biết từ nơi nào nghe được chuyện Kịch Độc Linh Ngư, cố ý nói cho ta nghe, là muốn dẫn ta qua, sau đó mai phục, thuận tiện chạy trốn, kế sách nhìn như thiên y vô phùng, đáng tiếc... lại gặp ta

Cười ha ha, Nam Hoa lão tiên phân tích chuyện vừa rồi nói.

- Ngươi... Ngươi... Ngươi...

Nghe được những lời này, thiếu niên giống như thấy quỷ, bị dọa đến sắc mặt thay đổi, nói liên tục ba chữ ngươi.

- Không cần ngươi ngươi nữa, nói cho ngươi biết, ta sẽ không mắc lừa, hơn nữa nếu ngươi phô bày huyết dịch lợi hại như vậy, ta liền từ chối thì bất kính, nếm thử mùi vị a!

Nam Hoa lão tiên mặt đầy dử tợn.

- Nếm thử, ngươi... muốn uống máu của ta? Không được... Không được... Máu của ta có độc, uống nhất định sẽ chết...

Nhiếp Vân bị dọa đến liên tiếp lui về phía sau, sắc mặt càng thêm khó coi.

- Bớt ở chỗ này giả trang, nói thật cho ngươi biết, ta chỉ thích có độc!

Thấy trong con ngươi đối phương lóe ra sợ hãi không giống giả bộ, Nam Hoa lão tiên cười ha ha một tiếng, tràn đầy đắc ý.

Không thể không nói tiểu tử này rất thông minh, mình thiếu chút nữa liền bị lừa, bất quá người mạnh còn có người mạnh hơn, một núi còn có một núi cao.

So đầu óc với lão quái vật không biết sống bao nhiêu năm như hắn... còn kém một ít!

- Van cầu ngươi đừng uống máu của ta... Chỉ cần ngươi không uống máu của ta, ta có thể làm thị vệ cho ngươi, làm gì cũng được...

Nhiếp Vân vội vàng hô, tràn đầy cầu khẩn, giống như bị bắt xương sườn mềm, không có bất kỳ biện pháp nào nữa.

- Thị vệ? Vương cảnh nho nhỏ mà thôi, ngươi cảm thấy ta dùng được sao? Bớt nói nhảm, ngoan ngoãn cho ta uống máu đi, yên tâm, ta thành tựu thể chất bách độc bất xâm, sẽ nhớ lòng tốt của ngươi...

Nam Hoa lão tiên cất tiếng cười to, bàn tay trảo một cái, mấy đạo ánh sáng bay về phía Nhiếp Vân, mỗi một đạo ánh sáng đều là một đạo kiếm khí, mấy chục đạo kiếm khí trong nháy mắt đâm rách da người, máu tươi phun trào.

Mặc dù thân thể của Nhiếp Vân phòng ngự lợi hại, nhưng ở trước

mặt cường giả Hoàng cảnh viên mãn, lại cực kỳ đơn giản, tiện tay là có thể phá hỏng.

- A...

Máu tươi cuồng phun, sắc mặt của Nhiếp Vân giống như giấy trắng, trong đầu từng trận choáng váng.

Huyết dịch là gốc rễ sinh tồn, cho dù lấy thực lực của hắn bây giờ, mất máu quá nhiều cũng sẽ chết.

- Đến đây đi... những huyết dịch này là của ta!

Không để ý tới Nhiếp Vân tùy thời sẽ chết, con ngươi của Nam Hoa lão tiên tràn đầy vẻ hưng phấn, duỗi bàn tay bắt tới huyết dịch ở trên không trung.

Những huyết dịch này có năng lực đặc thù, có thể giải vạn độc, chỉ cần thôn phệ, có thể đoán được, thể chất của hắn tuyệt đối sẽ tăng lên một bước dài, lấy độc nhập đạo, tiến vào Đế cảnh!

- Dừng tay!

Thời điểm tay của Nam Hoa lão tiên sắp tiếp xúc huyết dịch, đột nhiên một tiếng quát to vang lên, không gian trước mắt không ngừng nổ tung, một bóng người lấy tốc độ mắt thường không thấy được vọt tới.

------oOo------

Chương 2989: Yêu cầu quá đáng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm!

Bóng người phất tay, một đạo lực lượng thẳng tắp đè ép xuống Nam Hoa lão tiên, cùng thời khắc đó, một bàn tay khác lăng không bắt đi, huyết dịch di tán trên không trung trong nháy mắt lui trở về,

trở lại thân thể Nhiếp Vân.

- Hoàng cảnh viên mãn? Ngươi là ai? Dám quản sự tình của Nam Hoa lão tiên ta...

Thấy thịt béo tới miệng bị người ngăn cản, sắc mặt của Nam Hoa lão tiên khó coi, lông mày giương lên, gào to một tiếng, một quyền đập tới bàn tay kia.

Mặc dù còn không có giao thủ, nhưng hắn biết người tới giống như hắn, là một vị cường giả Hoàng cảnh viên mãn!

Chỉ có cường giả loại này, mới có uy thế cùng lực lượng đáng sợ như vậy, để cho hắn cũng kiêng kỵ.

- Cái nhàn sự này, hôm nay ta quản định...

Người tới thấy máu dịch lần nữa trở lại trong cơ thể, không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, bàn tay nhẹ nhàng đẩy một cái, phong ấn trên người Nhiếp Vân lập tức cởi ra, người cũng được một đạo lực lượng nhu hòa bảo vệ, lui ra ngoài mười dặm!

Giải quyết xong nguy hiểm cho Nhiếp Vân, người tới nhướng mày, cổ tay run lên, một thanh trường kiếm xuất hiện, lăng không đâm ra!

Rào!

Không gian xuất hiện vết rách to lớn, lao thẳng tới Nam Hoa lão tiên.

- Ngươi đã không biết điều, vậy ta cũng chỉ có thể giết ngươi, lại đối phó tiểu tử kia!

Thấy đối phương cứu thiếu niên, còn cùng hắn không chết không thôi, Nam Hoa lão tiên nổi giận, lạnh lùng hừ một cái, bàn tay run lên, một cây quạt xuất hiện ở lòng bàn tay, quạt xếp mở ra, khói độc màu máu lan tràn, thẳng tắp quét tới.

- Độc công thật là lợi hại!

Thấy khói độc, người tới mặt mũi trầm xuống, bàn tay nâng lên liên tục đánh xuống mấy kiếm, không gian trước mắt lập tức vặn vẹo, cuốn khói độc vào trong đó.

Người tới kiếm pháp linh động phiêu dật, hoàn toàn bất đồng Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng, mang một loại ám hợp Thiên Địa, không gian phủ đầy kịch độc ở dưới kiếm pháp ảnh hưởng, tạo thành một vòng xoáy to lớn, cuốn tới Nam Hoa lão tiên.

Cười lạnh một tiếng, Nam Hoa lão tiên cũng không nói nhiều, quạt xếp gập lại, rạch một cái, một bàn tay khác liên tục nhấn ba phát.

Ba thủ ấn này không có phong minh kịch liệt, cũng không có không gian ba động lợi hại, nhưng người tới thấy liền biến sắc, vội vàng lui về phía sau.

Thình thịch thình thịch thình thịch!

Mới vừa thối lui ra mấy bước, không gian nổ tung, xuất hiện ba hắc động to lớn.

Vù vù!

Nhìn đến đây, sắc mặt người tới càng thêm khó coi, vẫn không có ngừng, lần nữa lui về phía sau, mới vừa lui, địa phương vừa đứng lần nữa sụp đổ, như vậy liên tục, một mực thối lui ước chừng chín lần, công kích mới lắng xuống.

- Cửu Âm Tam Tuyệt Chỉ? Lại am hiểu dụng độc? Ngươi là... Nam Hoa lão tiên, Nam Hoa đại nhân?

Người tới ổn định thân hình, cũng không có vội vàng tấn công mà phun ra một hơi, sắc mặt ngưng trọng.

- Không biết ta là ai, liền dám động thủ, lá gan của ngươi thật lớn... Nhìn thân pháp cùng lực lượng của ngươi, chắc là trưởng lão của Hỏa Thần tông đi!

Nam Hoa lão tiên cũng không có vội xuất thủ, mà nhìn sang người

kia, ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn, dâm tục ẩn chứa trong đó:

- Ngươi là Bích Lạc tiên tử?

Đối phương xinh đẹp như vậy, lại sử dụng lực lượng của Hỏa Thần tông, danh tự này nhất thời từ não hải toát ra.

Phải biết Bích Lạc tiên tử được xưng mỹ nữ Thần giới, nói riêng về xinh đẹp, xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nữ cũng không kém chút nào!

Người trước mắt này, cho hắn loại cảm giác ấy!

Người quen thuộc Nam Hoa lão tiên đều biết, Độc là yêu thích thứ nhất của hắn, yêu thích thứ hai chính là người đẹp, nhất là mỹ nữ nổi danh Thần giới!

Nữ nhân trước mắt này, chẳng những dung mạo hoàn mỹ không tỳ vết, quan trọng hơn là thân thể linh khí mười phần, giống như mỹ ngọc, cho người ta một loại cám dỗ trí mạng!

Vừa so sánh với người này, những nữ nhân hắn chơi qua kia, thật không khác rác rưới, hoàn toàn không thể so sánh.

- Không nghĩ tới có thể để cho Nam Hoa đại nhân nói ra tên họ, tiểu nữ thật là vạn phần vinh hạnh!

Người tới cười nhạt, như nụ hoa cởi mở, đẹp không thể tả.

Nam Hoa lão tiên nhận không sai, cứu Nhiếp Vân chính là Bích Lạc tiên tử!

Sau khi Nhiếp Vân rời đi, nàng cảm thấy ân tình của đối phương còn không có hoàn toàn báo đáp, liền theo đuôi ở phía sau.

Thực lực của nàng là Hoàng cảnh viên mãn, Nhiếp Vân tự nhiên không cách nào phát hiện, sau khi đi tới Hồng Hà thành, thấy Nhiếp Vân có Viên Cửu làm thị vệ, lại luyện hóa khôi lỗi liền yên lòng, không có quá chú ý!

Cũng bởi vì buông lỏng một chút mới xảy ra chuyện!

Trước đây không lâu, quét mắt một phen, lúc này mới phát hiện hắn bị người đuổi giết, lập tức vọt tới.

Ngăn trở người này, nàng cũng không biết thân phận của đối phương, cho đến thi triển ra Cửu Âm Tam Tuyệt Chỉ, giờ mới hiểu được, gia hoả trước mắt chính là Nam Hoa lão tiên nổi tiếng Thần giới!

Người này không chuyện ác nào không làm, ở trong cường giả Hoàng cảnh viên mãn cũng coi như đỉnh tiêm... Nhiếp Vân một Vương cảnh nho nhỏ, làm sao đắc tội lão quái vật như vậy?

- Hắc hắc... Không cần khách khí!

Nhìn chằm chằm thân thể mềm mại không tỳ vết chút nào của Bích Lạc tiên tử, ánh mắt của Nam Hoa lão tiên lóe lên, không biết nghĩ cái gì.

- Vị Nhiếp Vân này là bằng hữu của ta, không biết nơi nào đắc tội đại nhân, tại hạ thay hắn bồi tội với ngươi... hy vọng đại nhân có thể hạ thủ lưu tình, tha hắn một lần!

Thấy ánh mắt trần trụi của đối phương, giống như muốn xé y phục của nàng, Bích Lạc tiên tử lộ ra một tia chán ghét, bất quá thực lực của đối phương ở nơi đó, mặc dù nàng vừa mới lên cấp, cũng chỉ là Hoàng cảnh đỉnh phong tiến vào viên mãn, so với lão quái vật kia còn kém một đoạn lớn.

- Tha hắn một lần?

Ánh mắt của Nam Hoa lão tiên chợt lóe:

- Thiếu chút nữa giết chết ta, loại thù này, không đội trời chung, ngươi cảm thấy ta sẽ tha sao.

- Cái này...

Bích Lạc tiên tử không biết hai người có mâu thuẫn gì, nghe được Nhiếp Vân xém giết chết hắn, mặt cười hơi đổi.

Một Vương cảnh xém giết chết cường giả Hoàng cảnh viên mãn? Thật hay giả?

Nếu như là thật, đây chính là sinh tử đại thù, không thể nào hóa giải.

- Người khác cầu tha thứ, ta chắc chắn sẽ không nghe, bất quá Tiên tử cầu tha thứ, ta có thể cân nhắc...

Thấy biểu tình của nàng, Nam Hoa lão tiên cười hắc hắc, trong mắt tràn đầy vẻ tham lam.

Thấy bộ dáng này của hắn, Bích Lạc tiên tử nhíu mày.

Nói thật, vẻ đẹp của nàng rất nhiều người thấy đều sẽ có ý tưởng bất lương, nhưng trực tiếp như vậy vẫn là lần đầu tiên! Cố nén không vui trong lòng nói:

------oOo------

Chương 2990: Khó có thể ngăn cản (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đại nhân có yêu cầu gì có thể nói thẳng, tiểu nữ có thể làm được, nhất định không chối từ!

Mặc dù khó chịu, nhưng không có biện pháp, thực lực của đối phương bày ở chỗ đó, vì cứu Nhiếp Vân, chỉ có thể cố nén.

- Có thể làm được? Vậy thì tốt... bỏ qua cho hắn có thể, ta muốn ngươi làm thị nữ của ta ba năm!

Nam Hoa lão tiên cười hắc hắc.

Thị nữ, không có bất kỳ địa vị, trên thực tế chính là đồ chơi của chủ nhân, Bích Lạc tiên tử thánh khiết xinh đẹp như vậy, hắn đã sớm thèm thuồng ba thước!

Về phần hắn nói bỏ qua cho Nhiếp Vân, căn bản là không có tính toán, trước lừa gạt đối phương thành thị nữ, làm xong lại nói, một khi gạo nấu thành cơm, cho dù nàng muốn phản bác cũng khẳng định phản bác không được.

- Ngươi...

Nghe được muốn nàng làm thị nữ, lại nhìn thấy ánh mắt của đối phương, Bích Lạc tiên tử còn không biết hắn nghĩ cái gì liền quá ngu rồi, đôi mi thanh tú nhíu lên, sắc mặt trở nên hết sức khó coi.

Nàng băng thanh ngọc khiết, từ khi ra đời đến bây giờ, nam nhân thấy nàng như sợ khinh nhờn, ngay cả nặng lời cũng không dám nói một câu, đối phương lại muốn nàng làm thị nữ, thật là chính vũ nhục!

- Cái điều kiện này thứ cho tiểu nữ không thể đáp ứng! Xin Nam Hoa đại nhân nói cái khác đi!

Nhịn xuống giận dử trong lòng, Bích Lạc tiên tử nói.

- Nói một cái khác? Không cần, ta chỉ cần cái này, nếu như ngươi không đáp ứng... Ta cũng chỉ có thể cưỡng ép hạ thủ... Dù sao rơi vào trong tay ta, cho dù muốn chết... Cũng không phải dễ dàng nhu vậy!

Thấy nàng không đáp ứng, Nam Hoa lão tiên không ngụy trang nữa.

Hắn dụng độc nổi danh thiên hạ, trên người độc dược lợi hại gì cũng có, chỉ cần bắt được nàng, dù nữ nhân trinh tiết nữa, ở dưới tác dụng của độc, cũng sẽ trong nháy mắt biến thành đãng phụ, cung cấp hắn chơi đùa!

Vốn chỉ cần đối phương đáp ứng, sẽ không cần cường bạo, nếu không đáp ứng, vậy liền trực tiếp động thủ!

Dù sao bây giờ ở trong quần sơn, không có người biết, bị gặp phải liền không khách khí!

Chuyện như vậy cũng không phải là chưa từng làm!

Ầm!

Hắn liền xuất thủ.

Năm ngón tay mở ra, không gian giống như lập tức vặn vẹo, lực lượng cường đại bao phủ tới.

- Đáng ghét!

Ý nghĩ của đối phương, cho dù Bích Lạc tiên tử không biết, nhưng thấy dáng vẻ sắc mị mị của hắn, cũng có thể đoán được! Lúc này quát một tiếng, trường kiếm rời tay.

Không dùng tới toàn lực mà nói, đừng nói cứu Nhiếp Vân, sợ rằng hôm nay nàng cũng phải gặp độc thủ, khó có thể may mắn thoát khỏi!

- Truyền thuyết Bích Lạc tiên tử băng thanh ngọc khiết, tiêm trần bất nhiễm, đối với bất kỳ nam nhân nào cũng không thèm để ý, bây giờ nhìn lại, cũng không phải như vậy a! Nam nhân này hẳn không phải đệ tử của ngươi đi, chẳng lẽ... là nhân tình của ngươi? Hắc hắc, xem ra là thật, nếu không làm sao sẽ để ý như vậy? Không tiếc tánh mạng của mình?

Trên mặt Nam Hoa lão tiên mang hàn ý lạnh như băng, trong miệng không ngừng cười nhạo, nhưng động tác trên tay không có ngừng, năm ngón tay phiên động giống như mộng ảo, tiếp xúc trường kiếm của Bích Lạc tiên tử, liên tục bắn ba cái.

Lại là Cửu Âm Tam Tuyệt Chỉ!

Vo ve ông!

Liên tục ba phát, trường kiếm vốn bóng loáng trắng tinh chấn động mạnh một cái, tốc độ dừng lại, phát ra thanh âm bị ăn mòn, biến thành vẻ ngăm đen, tựa như bị vải lên mực nước.

Nam Hoa lão tiên công kích, chẳng những tàn nhẫn, còn mang kịch độc, để cho người ta khó lòng phòng bị!

- Phốc!

Trường kiếm trúng độc, Bích Lạc tiên tử phun ra một ngụm máu tươi.

Thanh kiếm này là nàng tự tay luyện chế, trong đó dung hợp linh hồn của nàng, lúc này bị kịch độc xâm nhập, trực tiếp để cho nàng bị thương.

- Hắc hắc, ta nói rồi, chỉ cần ngươi làm thị nữ của ta, không những có cứu hắn, còn có thể bỏ qua cho ngươi... Không chỉ không nghe, còn muốn động thủ với ta. Bất quá, đối với ta mà nói không sao cả, mặc dù dưa hái xanh không ngọt... Nhưng loại tuyệt sắc giống như ngươi, càng phản kháng ta lại càng hưng phấn!

Thấy nàng bị thương, Nam Hoa lão tiên cười hắc hắc, trong mắt tràn đầy dâm tục, tựa hồ tiên tử trước mắt đã thành món ăn của hắn.

- Đáng ghét... phốc!

Nghe được đối phương vô sỉ, Bích Lạc tiên tử lần nữa phun ra máu tươi.

Người này dụng độc đáng sợ không nói, nói chuyện cũng cực kỳ khó nghe, rõ ràng cứu trợ bằng hữu, đến trong miệng hắn lại trở thành nhân tình, tràn đầy gian tình...

Nàng cả đời băng thanh ngọc khiết, chưa bao giờ cùng bất kỳ nam nhân nào sinh ra tin đồn. Nghe nói như vậy, thiếu chút nữa tâm thần thất thủ.

- Muốn chết thì cùng chết, tâm huyết thiêu đốt, Lăng Vân Chi Hỏa!

Cố nén tức giận, Bích Lạc tiên tử quát một tiếng, hai tay bóp pháp quyết, chỉ về phía trước!

Hừng hực!

Một đoàn hỏa diễm nóng bỏng lập tức lan tràn qua trường kiếm, độc khí ở dưới hỏa diễm thiêu đốt bốc hơi hết sạch.

Hỏa diễm là khắc tinh của độc, Bích Lạc tiên tử thân là trưởng lão của Hỏa Thần tông, vận dụng lực lượng huyết mạch, cường độ hỏa diễm cũng cực kỳ đáng sợ.

Bất quá sử dụng hỏa diễm này, sắc mặt của nàng so với mới vừa rồi càng thêm ảm đạm, thân thể mềm mại không ngừng đung đưa, tựa hồ tùy thời có thể từ không trung té xuống.

Rất hiển nhiên, Lăng Vân Chi Hỏa kia cho dù là nàng, thi triển ra cũng cực kỳ hết sức.

- Chiêu này không tệ, bất quá, ở trước mặt ta, còn chưa đủ nhìn!

Thấy hỏa diễm đốt sạch kịch độc trên thân kiếm, không ngừng lan tràn về phía trước. Sắc mặt của Nam Hoa lão tiên không thay đổi, cười lạnh một tiếng, hai tay chặp lại. Bàn tay trở nên đỏ tươi, giống như đánh ra Cửu Âm Tam Tuyệt Chỉ.

Người người đều biết Cửu Âm Tam Tuyệt Chỉ của Nam Hoa lão tiên vô cùng lợi hại, nhưng không biết Cửu Âm Tam Tuyệt Chưởng của hắn cũng dị thường đáng sợ.

Thi triển ba chưởng, chưởng thứ nhất hỏa diễm đầy trời tiêu hết, chưởng thứ hai trường kiếm bay lượn trên bầu trời rơi xuống đất, chưởng thứ ba khuôn mặt của Bích Lạc tiên tử đỏ lên, phun ra một búng máu tươi!

Phốc!

Nàng bay ra ngoài, sống lưng đụng vào tảng đá, kích thích bụi đất đầy trời.

Mặc dù Bích Lạc tiên tử cũng là Hoàng cảnh viên mãn, nhưng so với Nam Hoa lão tiên lại kém một đoạn rất lớn!

Cho dù thiêu đốt tâm hỏa, thi triển ra tuyệt chiêu mạnh nhất cũng kém đối phương không ít.

- Đi mau!

Bị đánh trúng té ngã trên đất, Bích Lạc tiên tử biết người trước mắt này còn đáng sợ hơn tưởng tượng, sắc mặt trở nên ảm đạm, cũng không ham chiến, từ trong bụi đất nhanh chóng bay ra, thẳng tắp lao tới Nhiếp Vân, nắm lấy tay của hắn, nhanh chóng vọt về phía trước.

Không phải là đối thủ, chỉ có thể nghĩ biện pháp trốn!&

------oOo------

Chương 2991: Khó có thể ngăn cản (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Trốn? Ngươi cho rằng chạy thoát sao?

Tựa hồ đã sớm đoán ra cử động của nàng, vẻ tà dị trong mắt Nam Hoa lão tiên càng ngày càng thịnh, chân bước một bước, bay ra mấy trăm dặm, đi tới sau lưng hai người, ngón tay lần nữa bắn ra.

Lại chiêu Cửu Âm Tam Tuyệt Chỉ!

Đây là tuyệt kỹ thành danh của hắn, đừng nói Bích Lạc tiên tử mới vừa lên cấp Hoàng cảnh viên mãn, cho dù cường giả siêu cấp như Hồng Nguyên trưởng lão, sợ rằng cũng phải tạm lánh mủi nhọn.

Thanh âm không khí run rẩy, tùy thời sẽ nứt ra, một đạo lực lượng cường đại thẳng tắp vọt tới.

- Đáng ghét!

Thấy đối phương công kích lần nữa, khuôn mặt của Bích Lạc tiên tử đỏ lên, ngọc thủ lăn lộn, hỏa diễm ở trong lòng bàn tay giống như trường tiên nghênh đón.

- Lần nữa thiêu đốt bổn mệnh chân hỏa? Ngươi thật để ý nhân tình này! Ta xem ngươi rốt cuộc có thể thiêu đốt mấy lần!

Thấy trường tiên hỏa diễm màu tím đậm, mang lực lượng cắt xé không gian, Nam Hoa lão tiên lộ ra vẻ ghen tị.

Cửu Âm Tam Tuyệt Chỉ của hắn, đối phương mới vừa rồi thí nghiệm qua, là không đở được, bây giờ lại bị thương, càng khó ngăn cản hơn nữa, dưới nguy cơ chỉ có thể lần nữa sử xuất bổn mệnh chân hỏa.

Loại bổn mệnh chân hỏa này, lấy bổn mệnh chân huyết thiêu đốt mà thành, cưỡng ép sử dụng, sẽ để cho căn nguyên bị tổn thương, nhưng ở trong thời gian ngắn, lại có thể bùng nổ thực lực vượt qua bình thường.

Lấy thực lực của Bích Lạc tiên tử, nếu như toàn lực chạy trốn mà nói, mặc dù tốc độ của Nam Hoa lão tiên mau nữa, có khi cũng có thể thuận lợi rời đi, nhưng mang theo Nhiếp Vân liền không giống nhau!

Vốn tốc độ không bằng Nam Hoa lão tiên, bây giờ muốn chạy trốn, đã biến thành không thể nào!

Thình thịch thình thịch thình thịch!

Thi triển bổn mạng hỏa diễm, va chạm với Cửu Âm Tam Tuyệt Chỉ ở trên không trung, không gian ổn định trước mắt xuất hiện mấy vết rách to lớn.

Rào!

Uy lực của bổn mạng hỏa diễm so với mới vừa rồi thì lớn hơn không ít, sau khi ngăn trở Cửu Âm Tam Tuyệt Chỉ, lần nữa lan tràn về phía trước, đi tới bên cạnh Nam Hoa lão tiên, rút ở trên cánh tay của hắn.

Tí tách tí tách!

Hỏa diễm cùng cánh tay của hắn va chạm, lập tức lưu lại một dấu nám đen, vết thương sâu đến xương.

- A... Đáng ghét!

Đột nhiên bị đau, da đầu của Nam Hoa lão tiên nổ tung.

Hắn thành danh nhiều năm, nơi nào ăn qua loại thua thiệt này, mặt dử tợn:

- Ngươi đã che chở nhân tình này, vậy ta liền trước giết hắn!

Hai tay như điện, lần nữa nhấn ba chỉ.

Hai cái trước công kích về phía Bích Lạc tiên tử, cuối cùng chuyển hướng nhắm Nhiếp Vân.

Ngươi không phải muốn bảo hộ thiếu niên này sao, đã như vậy, ta sẽ để cho ngươi ai cũng bảo hộ không được!

- Ngươi... Hèn hạ!

Không nghĩ tới đường đường cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong, vì chiến thắng mình, lại xuống tay với Nhiếp Vân, khóe mắt Bích Lạc tiên tử nhảy lên, hỏa diễm trường tiên tay ra, ngăn trở công kích ở trước mặt, quay đầu nhìn Nhiếp Vân, thấy lực lượng của đối phương đã tới bên cạnh, thời gian đã không còn kịp rồi.

Hô!

Thân thể mềm mại thoáng một cái, bắc ngang qua, ngăn ở trước mặt Nhiếp Vân.

Thình thịch! Phốc!

Thanh âm lực lượng vào thịt vang lên, khuôn mặt của Bích Lạc tiên tử giống như giấy trắng, cuồng phun máu tươi, cả người mềm nhũn, không cách nào khống chế được lực lượng nữa, từ không trung rơi xuống.

- Tiên tử...

Không nghĩ tới tiên tử một mực lạnh nhạt kia lại vì cứu hắn mà ngăn cản ở phía trước, quả đấm của Nhiếp Vân căng thẳng.

- Thật xin lỗi, là ta liên lụy ngươi...

Ôm Bích Lạc tiên tử vào trong ngực, nhìn dung nhan tuyệt mỹ toàn thân không ngừng run rẩy, tùy thời sẽ đoạn tuyệt hô hấp, trong lòng Nhiếp Vân bốc cháy hỏa diễm.

Hắn không nghĩ tới vị tiên tử này sẽ chạy tới, không để ý tánh mạng mình xuất thủ!

- Nam Hoa lão tiên...

Răng cắn chặc, hung hãn hét lên, Nhiếp Vân lạnh lùng nhìn chằm chằm lão giả cách đó không xa, lộ ra hận ý vô cùng.

Sau khi đi tới Thần giới, hắn còn chưa bao giờ muốn giết một người như vậy!

Tí tách tí tách!

Hai tay sinh ra một đạo kiếm khí, một nhanh một chậm, ở dưới tình huống không thể tưởng tượng nổi dung hợp vào một chỗ, tạo thành một đạo kiếm quang bén nhọn.

Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm thức thứ ba, Kiếm Chỉ Thương Thiên!

Kiếm mang thẳng tắp bắn ra!

Dưới sự tức giận, mặc dù biết không phải đối thủ của đối phương, nhưng vẫn không nhịn được xuất thủ.

Rào!

Kiếm Chỉ Thương Thiên là chiêu thứ ba của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, hắn toàn lực thi triển, ở trên không trung tạo thành một đạo kiếm mang trong suốt, lực lượng vượt qua Thiên Đạo, áp bách mà

xuống.

- Không tự lượng sức!

Nam Hoa lão tiên cười lạnh một tiếng, ngón tay duỗi một cái.

Rào!

Công kích mạnh nhất của Nhiếp Vân biến mất ở trên không trung, giống như bông tuyết gặp lò than, không có chút dấu vết nào.

Phốc!

Công kích bị phá, Nhiếp Vân cuồng phun máu tươi, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Vương cảnh đỉnh phong cùng Hoàng cảnh viên mãn chênh lệch thực quá lớn, tựa như thiên địa, hoàn toàn không thể so sánh, đừng nói đối chiến, cho dù để cho Nam Hoa lão tiên đứng tại chỗ bất động, để cho hắn không ngừng công kích, cũng không phá nổi phòng ngự của đối phương, thương tổn được đối phương một cọng tóc gáy.

- Vẫn là ngoan ngoãn không phản kháng, máu của ngươi, ta uống định!

Nam Hoa lão tiên nhẹ nhàng hừ một tiếng, Nhiếp Vân còn muốn nhúc nhích, liền cảm thấy không gian chung quanh lần nữa bị giam cầm.

Vương cảnh viên mãn nắm giữ không gian đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh, thực lực không đạt tới, hoàn toàn không có năng lực với kháng.

- Bích Lạc tiên tử vì cứu ta mới tới, cùng ngươi không thù không oán, chỉ cần ngươi bỏ qua cho nàng... Máu của ta ngươi có thể tùy ý thôn phệ. Nếu không ta liền tự bạo mà chết, để cho ngươi cái gì cũng không chiếm được!

Thấy hắn giam cầm không gian, lần nữa đi tới, Nhiếp Vân cúi đầu

nhìn Bích Lạc tiên tử đã lâm vào hôn mê ở trong ngực, cất cao giọng nói.

Nàng là vì cứu mình mới tới, bất kể nói thế nào, cũng không thể để cho nàng bị hành hạ nữa.

- Tự bạo? Ngươi cảm thấy ngươi có thể làm được sao?

Nam Hoa lão tiên búng ngón tay một cái, Nhiếp Vân nhất thời cảm thấy một cổ lực lượng từ ót thấm vào thân thể.

Cổ lực lượng này vừa tiến vào thân thể, toàn thân cao thấp lập tức giống như bị giây thừng trói lại, khó có thể nhúc nhích, ngay cả tự bạo cũng không làm được.

Thực lực của hắn bây giờ, ở trước mặt Hoàng cảnh viên mãn, đúng là ngay cả muốn chết cũng không có.

- Hắc hắc, máu của ngươi ta chẳng những muốn uống, Bích Lạc tiên tử này, ta cũng phải thu làm thị nữ, chiếu cố thật tốt...

------oOo------

Chương 2992: Thời điểm nhân sinh đắc ý nhất

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghĩ đến có thể được nữ nhân xinh đẹp động người như vậy, đè lên giường giày xéo, trong mắt Nam Hoa lão tiên lóe lên hưng phấn nồng đậm.

- Ngươi... Vô sỉ!

Nghe nói như vậy, Nhiếp Vân mặt mũi khó coi, tức giận đến cả người phát run

- Vô sỉ? Thời điểm để cho ta chịu nhục, sao không nghĩ tới sẽ có bây giờ? Nhìn nàng vì ngươi liều mạng, ngươi hẳn cũng rất quan tâm nàng đi! Nếu như vậy, ta sẽ không nhanh giết ngươi như vậy,

để cho ngươi tận mắt nhìn nữ nhân ngươi quan tâm bị ta giày xéo, ở dưới quần của ta chìm vào bể dục...

Nam Hoa lão tiên liếm môi, bàn tay trảo một cái, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy cánh tay rung động, Bích Lạc tiên tử ở trong ngực liền bị hắn bắt tới.

- Đây là ta đặc biệt luyện chế, chỉ cần dùng xuống, dù là nữ nhân thánh khiết, tư tưởng bảo thủ nữa, cũng sẽ trong nháy mắt biến thành đệ nhất dâm phụ! Ta bây giờ cho nàng dùng... Nếu như nàng ở trước mặt ngươi ân ái với ta, ngươi sẽ cảm giác thế nào?

Lấy ra một cái bình ngọc, nhẹ nhàng tung ra, một đoàn bột phấn màu trắng rơi vào trong miệng Bích Lạc tiên tử.

- Ngươi...

Nhiếp Vân không nghĩ tới đối phương vô sỉ như vậy, trực tiếp hạ xuân dược cho Bích Lạc tiên tử, bắp thịt toàn thân căng thẳng, muốn động thủ, lại không thể làm gì.

Bất kể nói thế nào đối phương cũng là nhân vật nổi tiếng thiên hạ, không nghĩ tới lại làm ra chuyện như vậy!

Biết sớm như vậy, ban đầu không nên trị cho hắn, để cho hắn chết ở dưới Chủ Đan Điền chi khí!

Vù vù hô!

Bột tiến vào cổ họng, thời gian không lâu, sắc mặt của Bích Lạc tiên tử thì trở nên đỏ hồng, không ngừng rên rỉ, tựa hồ cảm nhận được thân thể khác thường, từ trong hôn mê tỉnh lại, thấy bị Nam Hoa lão tiên nắm ở trong tay, thân thể mềm mại rung một cái, liên tục lui về phía sau mấy bước.

- Ngươi... Ngươi cho ta ăn cái gì?

Thân thể lửa nóng, nàng đã cảm ứng được, thân thể mềm mại nhịn không được run rẩy, nhìn chằm chằm lão giả trước mắt, thanh âm phát run.

- Ta cho ngươi ăn cái gì, chẳng lẽ ngươi không biết? Loại thuốc này, đừng nói tình trạng của ngươi bây giờ, cho dù thời kỳ toàn thịnh cũng khó chống cự, hắc hắc, đến đây đi, ta sẽ rất ôn nhu, để cho ngươi dục tiên dục tử, muốn ngừng cũng không được...

Biết nữ nhân trước mắt ăn đã trúng xuân dược trốn không thoát, Nam Hoa lão tiên không khẩn trương nữa, trong mắt mang nụ cười thỏa mãn.

- Ngươi...

Cảm nhận được thân thể khác thường, sắc mặt của Bích Lạc tiên tử đỏ lên, hai chân thon dài thẳng tắp không tự chủ được kẹp chặc.

Mặc dù nàng băng thanh ngọc khiết, không ăn nhân gian lửa khói, nhưng thân là nữ nhân, lúc này cũng biết thân thể phát sinh biến hóa gì, sắc mặt liên tục thay đổi mấy lần, bàn tay chợt rạch một cái, phá vỡ phong ấn trên người Nhiếp Vân, lôi kéo hắn:

- Đi mau...

Bất quá thương thế của nàng thực quá nặng, còn không có bay bac xa, thân thể mềm mại lần nữa thoáng một cái, phun ra một ngụm máu tươi.

Liên tục gặp phải công kích, hơn nữa thiêu đốt bổn mạng tâm hỏa, lúc này đã là nỏ mạnh hết đà.

- Ha ha!

Thấy hai người căn bản không trốn thoát, Nam Hoa lão tiên hưng phấn cười điên cuồng, điểm ngón tay một cái, mấy đạo kiếm mang đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Nhiếp Vân.

- Ta muốn ở trước mặt ngươi thôn phệ máu tươi của hắn, ở trước mặt hắn giày xéo ngươi... Yên tâm đi, hai người các ngươi cũng sẽ thấy một màn như vậy!

Sắc mặt Nam Hoa lão tiên lộ ra nụ cười biến thái, trong ánh mắt dử

tợn, búng ngón tay một cái.

Xì! Xì! Xì!

Nhiếp Vân tựa như bị lăng trì, toàn thân cao thấp phá vỡ vô số vết máu, máu tươi phun ra ngoài.

Nương theo máu tươi càng ra càng nhiều, cả người hắn lảo đảo, tùy thời hôn mê.

Nam Hoa lão tiên biết yếu hại của thân thể con người ở nơi nào, tất cả kiếm mang đều không thương tổn địa phương trọng yếu, mặc dù Nhiếp Vân đau đớn khó nhịn, lại không nguy hiểm đến tánh mạng.

Phần phật!

Máu tươi chưa kịp rớt xuống liền bị Nam Hoa lão tiên bắt tới, xuất hiện ở trước mặt hắn.

- Huyết dịch có thể tự động hóa giải vạn độc... Còn có mỹ nhân đệ nhất thiên hạ... Lần này thật để cho ta kiếm được!

Lần nữa cười to, Nam Hoa lão tiên cũng không do dự, bàn tay run lên, huyết dịch lăng không bay tới, theo cổ họng của hắn vào vào trong cơ thể.

Hắn thấy đã kiếm lớn, dùng huyết dịch này, sẽ lập tức biến thành Tiên Thiên độc thể, vạn độc bất xâm, có loại cơ sở này, lại trùng kích cảnh giới, sẽ vô cùng có khả năng!

Huống chi vị mỹ nữ trước mắt này, đừng nói hắn, cho dù cường giả Đại Đế cũng không chắt cầm giữ được, nữ nhân như vậy, lập tức sẽ nằm ở trong ngực hắn, thời điểm đắc ý nhất của nhân sinh, chẳng qua là như vậy!

- Ngươi thế nào...

Cố nén dị thường trên thân thể, Bích Lạc tiên tử đưa tay ngăn cản vết thương tiếp tục ra máu của Nhiếp Vân, trong mắt lộ ra nóng nảy.

Nàng làm sao cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện tình huống như vậy, vốn là cứu người, kết quả... người không cứu, nàng cũng ngã vào!

- Tạm thời còn chưa chết...

Nhiếp Vân phun ra một hơi, mất máu quá nhiều, hơn nữa bị thương, từng trận choáng váng xông tới:

- Bất quá, hắn liền không nhất định...

Mặc dù bị thương nặng, nhưng nhìn về phía Nam Hoa lão tiên cách đó không xa, khóe miệng hắn kéo lên, lộ ra nụ cười nhàn nhạt

- Có ý gì?

Thấy nụ cười của thiếu niên ấm áp rực rỡ, trong lòng Bích Lạc tiên tử động một cái, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Đối phương thôn phệ huyết dịch, thực lực khẳng định tiến hơn một bước, chẳng lẽ hắn còn có biện pháp gì khác sao?

- Một lát nữa ta sử dụng Chức Nữ toa, chúng ta nắm chắt thời gian chạy trốn, chỉ có hai cái hô hấp, chỉ cần có thể tránh thoát đợt công kích thứ nhất của hắn, chúng ta liền an toàn...

Không trực tiếp trả lời, Nhiếp Vân nhỏ giọng truyền âm.

- Ân!

Mặc dù không biết hắn có phương pháp gì, nhưng nụ cười tự tin của hắn cho người một loại cảm giác an toàn, tựa hồ thật có thể hóa giải nguy cơ lần này.

Bích Lạc tiên tử cũng biết bây giờ không có biện pháp khác, không thể làm gì khác hơn là cố nén lửa nóng trên thân thể, cắn chặc đôi môi, gật đầu một cái.

Hai người truyền âm chỉ là một sát na, tốc độ rất nhanh, phía trước Nam Hoa lão tiên đã thôn phệ sạch sẽ máu tươi, lộ ra biểu tình hài

lòng.

Là người dụng độc, hắn biết rõ trong máu đối phương có độc hay không, mới vừa rồi nhìn như lỗ mãng thôn phệ, trên thực tế đã kiểm tra ít nhất năm lần, phát hiện xác thực không có uy hiếp tánh mạng mới nuốt vào trong bụng.

------oOo------

Chương 2993: Nam Hoa lão tiên chết

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Luyện hóa!

Trong lòng hừ nhẹ, huyết dịch vào trong cơ thể lập tức bị lực lượng sôi trào trên người hấp thu.

- Chính là thời điểm này...

Thấy vẻ mặt cùng động tác của hắn, Nhiếp Vân nghiêm sắc mặt, khẽ hô một tiếng, cùng thời khắc đó, bàn tay ném đi, Chức Nữ toa xuất hiện, cùng Bích Lạc tiên tử nhảy vào.

- Muốn chạy trốn...

Đang hưởng thụ huyết dịch mang tới chỗ tốt, thấy hai người muốn chạy trốn, Nam Hoa lão tiên nhướng mày hét lớn, bất quá còn chưa hô ra, một tiếng sét đánh vang lên ở trong cơ thể hắn, đau đớn kịch liệt giống như đao quấy, giăng đầy toàn thân.

- Cái gì?

Con ngươi co rụt lại, Nam Hoa lão tiên không tự chủ được run rẩy.

Loại cảm giác này hắn rất quen thuộc, trước ở Hồng Hà Môn liền bị qua một lần, là kịch độc vô sắc vô vị kia của đối phương!

Cái này... Làm sao có thể?

Mới vừa rồi nhìn huyết dịch rất kỹ, không thể nào chứa độc, làm sao sẽ xuất hiện tình huống như vậy... Chẳng lẽ người này tàn nhẫn đến dung nhập loại kịch độc này vào huyết dịch?

Nếu quả thật như vậy, uy lực của Thiên Đạo mình cũng không chịu nổi, hắn làm sao có thể chịu đựng được, lại một chút cũng không biểu hiện ra?

- Ta muốn các ngươi chết...

Biết loại độc này rất khó chống lại, toàn thân Nam Hoa lão tiên run run, ánh mắt đỏ lên, nắm tới Nhiếp Vân cùng Bích Lạc tiên tử.

Bây giờ khẩn yếu nhất không phải là nghĩ biện pháp giải độc, mà là nghĩ biện pháp bắt thiếu niên kia lại, chỉ có bắt lại, mới có thể hóa giải loại kịch độc này.

- Hô!

Còn chưa kịp động, bên Nhiếp Vân đã chuẩn bị kỹ càng, Chức Nữ toa phá vỡ không gian chạy trốn.

Bởi vì trước thời hạn lên đường, mặc dù thủ chưởng của Nam Hoa lão tiên uy lực rất lớn vẫn không đuổi kịp, trùng kích vào chỗ không người.

- Dừng lại cho ta!

Nam Hoa lão tiên biết kịch độc sắp hoàn toàn phát tác, thời gian cấp cho hắn nhiều nhất chỉ có hai ba cái hô hấp, tức giận đến oa oa kêu loạn, lần nữa bổ tới một chưởng.

Ầm!

Lần này dùng hết toàn lực, mặc dù tốc độ của Chức Nữ toa rất nhanh, nhưng ở trước mặt công kích của hắn, vẫn như là ốc sên.

Ông!

Thời điểm một kích toàn lực của hắn sắp rơi vào Chức Nữ toa, mặt ngoài lập tức xuất hiện một tấm màn trạng thái ngư lân.

Hoàng cảnh Ngọc Lân Giáp!

Nhiếp Vân chém giết Lưu Hạ trưởng lão, từ trong tay đối phương lấy được một Hoàng cảnh Ngọc Lân Giáp. Trước bị đánh hộc máu, thiếu chút nữa tử vong cũng không chịu dùng, lúc này liền dùng ra.

Hoàng cảnh Ngọc Lân Giáp do Lưu Hạ trưởng lão dùng tinh huyết phối hợp vô số bảo vật luyện chế thành, ban đầu Viên Cửu hao tốn không ít thời gian cũng không cách nào phá vỡ, đủ thấy vững chắc!

Mặc dù thực lực của Nam Hoa lão tiên vượt qua Viên Cửu rất nhiều, nhưng thứ nhất khoảng cách xa, thứ hai còn phải phân ra một bộ phận lực lượng áp chế kịch độc, ngư lân lúc lắc một cái, mặc dù không có kiên trì thời gian bao lâu liền vỡ vụn, nhưng Chức Nữ toa lại không nhận được bất kỳ công kích, chớ nói chi là Nhiếp Vân, Bích Lạc tiên tử.

- Thành công...

Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, xoa mồ hôi lạnh trên đầu, khống chế Chức Nữ toa tăng thêm tốc độ vọt tới trước, trong nháy mắt biến mất khỏi tầm mắt của Nam Hoa lão tiên.

- Không...

Không nghĩ tới đối phương cuối cùng còn có hậu thủ ngăn trở công kích của mình, Nam Hoa lão tiên hí dài một tiếng, bất quá lúc này hắn đã không có khí lực đuổi theo, kịch độc trong cơ thể lăn lộn, một cổ khí tức Thiên Đạo hủy diệt thiên địa, lăng không áp tới, giam cầm thân thể của hắn ở trên không trung, động một cái cũng không thể động.

Lần trước hắn chỉ nuốt một tia Chủ Đan Điền chi khí, còn có thể chống cự, bây giờ trong máu không biết ẩn núp bao nhiêu, cả người giống như bị lợi kiếm xuyên thấu, không chịu nổi nữa, máu tươi từng ngốn từng ngốn phun ra ngoài.

- Thật gian trá...

Cảm nhận được Thiên Đạo mang tới áp lực to lớn, ý thức của hắn dần dần mơ hồ, cho tới giờ khắc này, hắn mới biết hết thảy cử động của thiếu niên là vì dẫn hắn mắc câu.

Nói ra Kịch Độc Linh Ngư, cố ý lưu lại sơ hở, để cho hắn phát hiện, như vậy hắn sẽ mất đi lòng phòng bị, mà dụng ý đích thực của đối phương, căn bản không phải phục kích gì, mà là huyết dịch!

Kịch độc giấu ở trong máu của mình, đưa cho hắn dùng, nhất cử thành công!

Chẳng qua là... đến hiện tại hắn cũng không hiểu, kịch độc lợi hại như vậy, hắn cũng không kiên trì được mấy tức, thực lực của đối phương chỉ là Vương cảnh đỉnh phong, làm sao có thể tiếp nhận? Hơn nữa huyết dịch hắn cũng kiểm tra nhiều lần, không thể nào có độc... Loại độc này là làm sao ẩn núp không bị hắn tra?

Thình thịch!

Bất quá, những thứ này hắn không cách nào hiểu rõ, dưới áp lực cường đại của Thiên Đạo, nội tạng toàn thân biến thành bụi phấn, không kiên trì nổi nữa, từ không trung rớt xuống, biến thành một cổ thi thể, mất đi khí tức.

Người dụng độc lợi hại nhất thiên hạ... Cuối cùng chết ở dưới kịch độc, thời điểm hắn tự nhận là nhân sinh đắc ý nhất lại tử vong, thật không biết có phải lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt hay không!...

- Không kiên trì nổi, ở nơi này đi...

Không biết Nam Hoa lão tiên đã trúng độc tử vong, lúc này Nhiếp Vân trốn ra nguy hiểm, cảm thấy không kiên trì nổi nữa, thân thể thoáng một cái, Chức Nữ toa cũng không cách nào phi hành, thẳng tắp từ bầu trời rơi xuống.

Cùng Hoàng cảnh viên mãn chiến đấu thời gian dài như vậy, tất cả lực lượng cùng tinh thần của hắn đều hao hết, đã đạt tới mức đèn cạn dầu.

Ầm!

Mất đi khống chế, Chức Nữ toa mang quán tính đụng vào một ngọn núi, bụi mù dâng lên, vô số đá vụn lăn xuống, chôn thật sâu vào.

Phốc!

Bị đụng, Nhiếp Vân lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, lúc này mới cảm giác lực lượng toàn thân giống như bị rút ra một nửa, cả người có chút mệt lả.

Mộc Sinh khí xoay tròn ở trong người, khôi phục một tia, Nhiếp Vân đang muốn nhìn Bích Lạc tiên tử như thế nào, liền cảm thấy trên mặt ướt át, một làn gió thơm nhào tới, ngay sau đó trên người mềm mại, một thân thể để cho tất cả nam nhân trên đời cũng phải điên cuồng nhào tới trong ngực.

- Tiên tử...

Mở mắt, chỉ thấy khôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết dán tới, môi đỏ mọng kiều diễm, vụng về hôn ở trên bờ môi của hắn, tựa hồ đang tìm đáp lại, hô hấp dày nặng, mỹ mâu mê ly, thân thể mềm mại mang tới lửa nóng, trong lòng Nhiếp Vân cũng không nhịn được rung động, thiếu chút nữa không cầm giữ được.

- Nguy rồi, nàng trúng độc của Nam Hoa lão tiên, đã không cách nào điều khiển...

Cảm thụ thân thể mềm mại trong ngực, cố nén tâm viên ý mã, cặp mắt của Nhiếp Vân lóe lên.

------oOo------

Chương 2994: Ướt át trị liệu (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bích Lạc tiên tử bởi vì cứu mình bị trọng thương, hơn nữa hao tổn

tinh huyết, nên không có lực lượng chống cự kịch độc bá đạo của Nam Hoa lão tiên, lúc này đã mất đi năng lực phán đoán.

- Nhất định phải nhanh chóng giải độc cho nàng, nếu không ta cũng gánh không được...

Nhìn gương mặt của Bích Lạc tiên tử, cùng với động tác lửa nóng, Nhiếp Vân cố nén sợ hãi trong lòng.

Nhất định phải nắm bắt thời gian giải độc cho nàng, nếu không tiếp tục như vậy, hai người sớm muộn gì cũng sẽ có chuyện.

Cố nén dục vọng trong lòng, đẩy người ngọc trước mắt ra, hai tay Nhiếp Vân bắt pháp quyết, thẳng tắp điểm qua huyệt Thiên Trung ở ngực đối phương.

Huyệt Thiên Trung ở giữa hai vú, là một trong các huyệt đạo trọng yếu nhất, bây giờ độc trong người đối phương đã trải rộng toàn thân. phương pháp giải quyết duy nhất, là quán thâu Kịch Độc chi khí vào huyệt Thiên Trung. Sau đó dùng Thôn Phệ hóa giải độc trong cơ thể nàng.

Xoẹt xoẹt…

Ý thủ đan điền, hai ngón tay còn chưa tới bên cạnh Bích Lạc tiên tử, liền nghe được thanh âm y phục bị xé rách, giương mắt nhìn, hô hấp lập tức tăng lên.

Bích Lạc tiên tử bị hắn đẩy ra, tựa hồ có chút bất mãn, chẳng biết lúc nào đã xé rách một mảng lớn áo, bộ ngực nhô ra, giống như cây đào mật mượt mà, trắng tuyết, để cho người ta hoa mắt.

Không thể không nói vị Bích Lạc tiên tử này thật là kiệt tác hoàn mỹ của tạo hóa. So với Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không kém chút nào, eo gầy xinh đẹp giống như thủy xà, trước ngực hết sức hùng vĩ, đường vòng cung hoàn mỹ, môi anh đào đỏ tươi ướt át, hơn nữa da thịt bóng loáng, cho dù Nhiếp Vân cũng phải dừng lại động tác, thiếu chút nữa không tiến hành được.

Nàng cũng không phải xé rớt toàn bộ quần áo, nửa lộ nửa che,

dưới bạch y lam lũ, thân thể tuyệt vời như ẩn như hiện, câu dục vọng nguyên thủy nhất của con người.

- Cô đông!

Nuốt nước miếng một cái, Nhiếp Vân cố nén, vận chuyển công pháp, lúc này mới thanh tỉnh lại.

Quá mê người rồi!

Không nghĩ tới Bích Lạc tiên tử băng thanh ngọc khiết thật muốn động sẽ yêu mị như vậy, hắn cũng không cầm giữ được.

Mặc dù định lực của hắn cực cao, nhưng cũng là nam nhân. Đối mặt mỹ nữ như thế, nếu có thể hoàn toàn chống cự, vô động vu tâm, vậy trực tiếp tự cung làm thái giám đi.

- Không thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn...

Phun ra một hơi, Nhiếp Vân biết do dự nữa, khẳng định sẽ không cầm giữ được, lúc này hai mắt đông lại, điểm qua giữa hai ngọn núi của tiên tử.

Nơi tay mềm mại, thân thể đối phương không ngừng giãy dụa, bộ ngực mượt mà chạm tới bàn tay của hắn, tản mát ra co dãn kinh người, cánh tay của Nhiếp Vân cứng còng, nhịn được tạp niệm trong lòng, Kịch Độc chi khí chậm rãi quán thâu vào trong cơ thể đối phương.

Nói thật, cục diện trước mắt hương diễm là hương diễm, nhưng mà quá lừa người, ở trong mùi thơm di tán của đối phương, hắn thiếu chút nữa không nhịn được nhào tới.

Thật may là bây giờ còn có chút lý trí, ít nhất có thể khắc chế.

- Ân? Không đúng...

Kịch Độc chi khí cùng Thôn Phệ tiến vào trong cơ thể đối phương, lập tức quay một vòng, sắc mặt của Nhiếp Vân trong nháy mắt trầm xuống.

Vốn tưởng rằng chỉ cần đồng hóa độc khí của đối phương, sau đó Thôn Phệ hút ra, liền có thể giải quyết vấn đề trước mắt, bây giờ nhìn lại, vẫn là coi thường Nam Hoa lão tiên rồi.

Hắn thi triển loại xuân dược kia, chắc là từ cơ thể Thần thú nào đó đề luyện ra, chẳng qua là tăng cường sinh lý con người, kích thích dục tính, mà không phải là kịch độc, cho dù Kịch Độc đan điền lợi hại hơn nữa, có thể hóa giải vạn độc, nhưng cũng không thể nào phá sinh lý bình thường của con người a!

Nói cách khác... Đối phương trúng loại độc này, cho dù là hắn, cũng không cách nào giải hết!

Anh ninh!

Sắc mặt đang khó coi, không biết làm sao cho phải, thân thể mềm mại của Bích Lạc tiên tử lần nữa đánh tới, thân thể mềm mại dán chặc ở trong lồng ngực của hắn, tê minh một tiếng, Nhiếp Vân cảm thấy quần áo ở ngực đã bị xé rách.

Tiếp theo, da thịt trần trụi cùng bộ ngực mềm mại của đối phương dán chung một chỗ, trước ngực từng trận lửa nóng.

Dựa vào gần như vậy, mới biết tiên tử trước mắt tựa hồ đã thiêu đốt, vô cùng nóng bỏng.

- Nguy rồi, là Hỏa Độc cắn trả... Khó trách nàng cũng không chế trụ được!

Nhiếp Vân giờ mới hiểu, thương thế của đối phương quá nặng, hơn nữa trúng độc, Hỏa Độc trước bị hắn át chế ở lúc này không khống chế được, lan tràn toàn thân.

- Nhiếp Vân, ta nóng... hôn ta...

Một tiếng nỉ non vang lên bên tai, thân thể mềm mại của Bích Lạc tiên tử đã như bạch tuộc dính vào trên người hắn, nhất là trước ngực cùng hạ thân ma sát, Nhiếp Vân không kiềm hãm được có phản ứng.

- Đáng ghét, trước giúp nàng hóa giải Hỏa Độc, nếu không nàng nhất định sẽ bị tươi sống đốt chết...

Cắn đầu lưỡi, đau đớn kịch liệt để cho Nhiếp Vân thanh tỉnh không ít, lúc này mới phát hiện hai tay của hắn chẳng biết lúc nào đã sờ tới hai ngọn núi của đối phương, hạ thân cũng bành trướng tìm kiếm địa phương ướt át lầy lội, tệ hơn nữa là đã sắp đi vào rồi.

Mặc dù thiếu chút nữa không đở được, nhưng hắn cũng biết bây giờ không phải là thời điểm, Hỏa Độc trong cơ thể đối phương không rõ trừ sạch sẽ, thật muốn có động tác khác, chẳng những tiên tử trước mắt khó giữ được tánh mạng, ngay cả hắn, sợ rằng cũng sẽ bị Hỏa Độc tản ra lực lượng trực tiếp đốt thành tro bụi.

- Đắc tội...

Lần nữa đẩy Bích Lạc tiên tử ra, bàn tay trảo một cái, xoẹt xoẹt, xé bỏ toàn bộ quần áo còn lại trên người đối phương.

Muốn hóa giải kịch độc, bàn tay nhất định phải gần sát bụng của đối phương, bây giờ sự cấp tòng quyền, chân thực không có biện pháp nào khác.

Hoàn toàn xé rơi quần áo, cơ thể như ẩn như hiện của đối phương hoàn mỹ triển lộ ở trước mặt, giống như tác phẩm nghệ thuật trân quý nhất trên thế giới, kích thích con mắt của Nhiếp Vân.

Bất quá, hắn biết không kiên trì nổi cũng phải kiên trì, một tay đở bả vai của đối phương, để cho nàng tạm thời không tới gần, tay còn lại trực tiếp đè ở trên bụng của nàng.

Vù vù hô!

Thôn Phệ tiến vào trong cơ thể đối phương quả nhiên để hắn phát hiện Hỏa Độc,

giống như trị liệu cho Bích Nhi, Hỏa Độc núp ở chỗ sâu trong thân thể, sống chết bất động, chỉ có ở thời điểm di động, sẽ phá hư sinh cơ.

- Hỏa Thần khí! Thu!

Giữ thanh tĩnh, đan điền của Nhiếp Vân chuyển một cái, một đạo Hỏa Thần khí dọc theo cánh tay chui vào trong cơ thể đối phương, tính toán như lúc trước trị liệu Bích Nhi, câu Hỏa Độc của đối phương đi ra.

------oOo------

Chương 2995: Ướt át trị liệu (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thầm thì thầm thì!

Hỏa Thần khí tinh thuần vừa tiến vào trong cơ thể đối phương, Hỏa Độc lười biếng không nhúc nhích giống như chó săn ngửi được mỹ vị, lập tức động, chậm rãi bơi tới bụng dưới.

- Không tệ, chính là như vậy...

Thấy động tác của Hỏa Độc, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm.

Vốn tưởng rằng nương theo thực lực của Bích Lạc tiên tử tăng cường, cấp bậc Hỏa Độc tăng cao, sức hấp dẫn của Hỏa Thần khí sẽ yếu bớt, bây giờ nhìn lại, cũng không có xuất hiện tình huống như vậy.

- Ta muốn...

Đang ở lúc Hỏa Độc bị câu dẫn, tới phạm vi Thôn Phệ của hắn, Bích Lạc tiên tử bị hắn ngăn trở tựa hồ không chịu nổi dược lực trong cơ thể, cũng giống như bất mãn cử động của hắn, anh ninh một tiếng, bắt bàn tay hắn đặt ở bụng, nhẹ nhàng nhấc lên.

Làn da của Bích Lạc tiên tử mềm mại bóng loáng, vừa trợt lên, lập tức rơi vào hai bán cầu mượt mà, nơi lòng bàn tay tràn đầy co dãn kinh người, để cho trong lòng Nhiếp Vân run lên, thiếu chút nữa tẩu

hỏa nhập ma.

Nói thật, trạng thái của hắn bây giờ cũng không tiện, mất máu quá nhiều, thân thể trọng thương còn chưa kịp trị liệu, vô luận lực lượng hay định lực đều kém trước kia rất nhiều, bị loại kích thích này, thiếu chút nữa nhịn không được liền nhào tới.

- Đừng động!

Bất quá, hắn dù sao cũng không phải người sắc, lần nữa cắn chót lưỡi, loại bỏ trong đầu choáng váng, bàn tay không nỡ buông ra nơi mềm mại kia lần nữa rơi vào trên bụng.

Vù vù!

Trải qua lần biến cố này, Hỏa Độc trong cơ thể đối phương có chút bị sợ hãi, Hỏa Thần khí câu dẫn tựa hồ không có hiệu quả quá lớn, vô luận quán thâu như thế nào cũng không ló đầu ra.

- Đáng ghét, Hỏa Độc này đã có ý thức độc lập, so với Hỏa Độc trong cơ thể Bích Nhi càng đáng sợ hơn!

Thấy vô luận câu dẫn như thế nào, đối phương cũng không tới, Nhiếp Vân biết Hỏa Độc này đã có trí tuệ, biết nguy hiểm, tạm thời sẽ không ra nữa.

- Hỏa Độc ẩn núp, nàng cũng tạm thời không có nguy hiểm, mấu chốt là độc của Nam Hoa lão tiên...

Hỏa Độc bị kinh sợ, không dám tàn phá nữa, Bích Lạc tiên tử tạm thời sẽ không bị Hỏa Độc xâm hại, có thể giữ được tánh mạng. Mấu chốt là... Trong cơ thể nàng trúng xuân độc của Nam Hoa lão tiên, nên giải thế nào?

- Hô!

Đang suy tư, thân thể mềm mại đối diện lần nữa đánh tới, Nhiếp Vân đang muốn đẩy ra, cảm thấy một đạo lực lượng áp bách tới, cả người cứng còng tại chỗ.

Bích Lạc tiên tử trải qua đoạn thời gian này đã khôi phục một ít thực lực, nàng là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, cho dù chỉ khôi phục một phần trăm lực lượng, cũng không phải Nhiếp Vân có thể chống lại, chỉ một cái, thân thể liền bị giam cầm.

Rào!

Thân thể không thể động, ngay sau đó Nhiếp Vân cảm thấy một bàn tay nhỏ bé ấm áp nhẹ nhàng lôi kéo, y phục còn lại trên người hắn liền bị xé rách sạch sẽ.

Thân thể mềm mại kia ôm lấy hắn, đang không biết như thế nào cho phải, hạ thân nóng bỏng, giống như là bị cái gì đó hoàn toàn bao bọc, sau đó như phá tan ngăn cách nào đó, tiến sâu vào...

- Ta lại bị nghịch đẩy...

Trong đầu Nhiếp Vân toát ra ý nghĩ này.

Cố nén thời gian dài như vậy, vì để cho tiên tử băng thanh ngọc khiết kia không bị xâm hại, nằm mơ cũng không nghĩ tới, xuan dược của Nam Hoa lão tiên thực quá ác. Tiên tử lại nhịn không được... nghịch đẩy hắn.

Cảm nhận được thân thể mang tới sảng khoái, linh hồn cũng run rẩy, Nhiếp Vân cắn răng một cái:

- Được, loại phương pháp giải độc này tốc độ nhanh nhất, chỉ có thể như vậy...

Nếu đã bị nghịch đẩy, lấy ra khẳng định là không thể nào, Nhiếp Vân không cố kỵ nữa, lực lượng trong cơ thể chuyển một cái, tránh thoát đối phương áp chế, xoay mình áp thân thể mềm mại kia ở dưới người, bắt đầu hành động nguyên thủy nhất.....

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Vân tỉnh lại.

Sau khi bị nghịch đẩy không biết hao phí bao nhiêu thể lực, hắn rốt cuộc cảm thấy chống đở hết nổi, đã hôn mê.

Thương thế của hắn vốn rất nặng, còn chưa kịp điều chỉnh, đã giúp đối phương giải độc, giải quyết Hỏa Độc, thân thể đã sớm đạt tới mức tiêu hao cực hạn.

- Ân? Thương thế của ta lại toàn bộ khôi phục, hơn nữa thực lực của ta...

Tỉnh hồn lại, Nhiếp Vân cũng không vội vàng mở mắt, mà cảm thụ bản thân tổn thương cùng thực lực.

Thương thế trong cơ thể hắn, lại chẳng biết lúc nào hoàn toàn biến mất, lực lượng trong cơ thể giống như biển khơi mênh mông, động một cái lôi minh vang rền, nhìn dáng dấp không những hoàn toàn khôi phục, còn nâng cao một bước, đạt tới Vương cảnh viên mãn!

Tiến hành loại chuyện đó... Cũng có thể lên cấp?

Hắn dường như không có tu luyện Âm Dương Hợp Hoan Công a!

Bất quá, suy nghĩ một chút liền bừng tĩnh, thực lực của đối phương quá mạnh mẽ, cho dù người bị thương nặng, lực lượng trong cơ thể vẫn hết sức đáng sợ, cùng nàng song tu, lực lượng rót vào trong cơ thể, đủ để cho hắn đột phá Vương cảnh đỉnh phong.

Hơn nữa hắn còn cảm ứng được, thực lực bây giờ không chỉ đột phá, cách Hoàng cảnh cũng chỉ một bước, tựa hồ tùy thời có thể đánh vỡ tầng bình cảnh kia, lên cấp Hoàng cảnh!

- Đúng rồi, nàng thế nào?

Cảm nhận được thân thể biến hóa xong, Nhiếp Vân vội vàng mở mắt ra nhìn về bên cạnh.

- Ngươi đã tỉnh!

Mới vừa mở mắt ra, liền thấy một nữ tử bạch y ngồi ở cách đó không xa, đưa lưng về phía mình, an tĩnh giống như một hình vẽ xinh đẹp.

- Ngươi...

Vội vàng đứng lên, lúc này mới phát hiện y phục trên người đã sớm tan thành bụi phấn, cả người trần truồng.

Vội vàng lấy ra một bộ quần áo mặc lên người, nhìn về phía tiên tử cách đó không xa, tràn đầy lúng túng:

- Ta...

Muốn xin lỗi, nhưng không biết nói từ đâu.

Mặc dù bị nghịch đẩy, nhưng đối phương dù sao cũng là nữ nhân băng thanh ngọc khiết, hơn nữa còn vì mình mới trúng kịch độc, nói trắng ra, đối phương là vì mình, mới xuất hiện tình huống như vậy.

- Nhi nữ giang hồ, không câu nệ tiểu tiết, chuyện này... coi như xong đi! Ta hy vọng sau này ngươi không cần nhắc tới!

Tựa hồ biết hắn muốn nói gì, Bích Lạc tiên tử sâu kín thở dài.

Đối phương nói như vậy, Nhiếp Vân không biết trả lời như thế nào.

- Thương thế của ngươi...

Không biết trả lời thế nào, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác.

- Thương thế của ta đã hoàn toàn tốt, hơn nữa thực lực so với trước kia còn có tiến bộ!

Bích Lạc tiên tử xoay người lại, trên mặt không có chút lúng túng cùng vẻ khổ sở nào, giống như trước đây, phong hoa tuyệt đại, để cho người ta kính ngưỡng, giống như trước phát sinh một màn, chỉ là nằm mơ, căn bản không có xuất hiện qua.

------oOo------

Chương 2996: Hỏa Độc vẫn không thể giải

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Toàn bộ khỏi hẳn?

Thấy bộ dáng này của nàng, Nhiếp Vân cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hai người ở dưới tác dụng của dược vật giao hợp, hắn dung hợp lực lượng của đối phương, thực lực gia tăng một đoạn lớn, đối phương cũng dung hợp Trị Liệu chi khí của hắn, mặc dù thương thế nghiêm trọng, cũng có thể hoàn mỹ chữa khỏi, hơn nữa lực lượng hỏa diễm trong cơ thể hắn tinh thuần, cả hai tương dung, giúp nàng tăng lên thực lực cũng là trong tình lý.

- Hỏa Độc trong cơ thể ngươi, bây giờ ta giúp ngươi giải quyết!

Nhớ tới Hỏa Độc trong cơ thể đối phương tùy thời sẽ bùng nổ, Nhiếp Vân do dự một chút, không nhịn được nói.

Người con gái trước mắt này cho hắn lần đầu tiên quý báu nhất, hắn cũng muốn làm chuyện nam nhân phải làm, giúp nàng giải quyết tai họa ngầm trong cơ thể.

- Được!

Bích Lạc tiên tử gật đầu.

Mặc dù trước trúng xuân dược, lộ ra có chút điên cuồng, nhưng nàng không mất đi ý thức, hết thảy đều rành rành ở trước mắt, nàng biết mị lực của bản thân, đối phương có thể kiên trì lâu như vậy, thậm chí còn thử giúp nàng giải độc, đủ thấy định lực.

Nếu như không phải nàng sau cùng cường bạo, chắc chắn sẽ không xuất hiện loại kết quả này...

Cường bạo...

Nghĩ đến hai chữ này, khuôn mặt của Bích Lạc tiên tử đỏ bừng, lặng lẽ nhìn Nhiếp Vân một cái, phát hiện đối phương không có xem qua, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

- Muốn ta làm gì?

Cố nén trên mặt nóng ran, Bích Lạc tiên tử ngồi ở bên cạnh.

- Ngươi phải làm rất đơn giản, ngồi ở bên cạnh ta, bất kể phát sinh chuyện gì, cũng không nên dùng lực lượng!

Nói đến đây, Nhiếp Vân có chút quấn quít, cuối cùng vẫn mở miệng:

- Trước lúc này, ngươi phải lộ ra bụng dưới, để bàn tay của ta dán sát vào Khí Hải...

- Được rồi!

Trước hình ảnh thiếu niên trị liệu Hỏa Độc cho Bích Nhi rành rành ở trước mắt, Bích Lạc tiên tử biết đối phương không phải vì sàm sở nàng mới cố ý nói như vậy.

Hơn nữa, tring tiết của mình đối phương cũng đã lấy, còn quan tâm những điểm này hay sao.

Áo quần nhẹ nâng lên, lộ ra bụng dưới.

Bụng dưới của Bích Lạc tiên tử bằng phẳng bóng loáng, da thịt như tuyết, Nhiếp Vân do dự một chút, đè nén trong lòng cờ bay phất phới, bàn tay nhẹ nhàng nhấn lên.

Hỏa Thần khí!

Bàn tay đi tới bên cạnh Khí Hải, Hỏa Thần khí tinh thuần tiến vào trong cơ thể đối phương.

Lần trước giúp nàng trị liệu, Bích Lạc tiên tử đã hoàn toàn lâm vào dược vật khống chế, lúc ấy đã khó có thể khống chế mình, mới ở thời điểm trị liệu Hỏa Độc nghịch đẩy, cho nên mặc dù cảm thấy lực lượng của Nhiếp Vân quen thuộc, lại không nghĩ rằng người trước mắt này có Hỏa Thần khí tinh thuần như vậy.

- Ngươi... có huyết mạch tinh thuần nhất của Hỏa Thần Đại Đế?

Ngươi không phải Hoàng tử của Phổ Thiên hoàng triều sao?

Cảm nhận được lực lượng trào vào trong cơ thể còn tinh thuần hơn nàng, Bích Lạc tiên tử sợ hết hồn.

Sau khi nàng tỉnh lại phát hiện thương thế của mình hoàn toàn tốt, thực lực gia tăng, huyết mạch trong cơ thể càng thêm tinh thuần. Liền có chút kỳ quái, nghi ngờ song tu vì sao có thể để cho nàng xuất hiện loại biến hóa này, bây giờ mới biết, nguyên lai là thiếu niên trước mắt này ban tặng.

Bất quá... Không phải nói hắn là Hoàng tử của Phổ Thiên hoàng triều sao, sao có lực lượng tinh thuần nhất của Hỏa Thần tông?

- Không cần nói!

Không biết giải thích như thế nào, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là khẽ hô một tiếng.

Ban đầu thời điểm trị liệu cho Bích Nhi, là đánh bất tỉnh, cái gì cũng không biết, bây giờ cho dù muốn đánh bất tỉnh nữ nhân trước mắt, cũng không làm được! Hơn nữa hai người có da thịt gần gủi, vì hắn không để ý sinh tử, Nhiếp Vân tin tưởng đối phương sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài.

- Ân!

Thấy hắn không muốn nói nhiều, Bích Lạc tiên tử không hỏi thêm nữa.

Một người có huyết mạch của hai vị Đại Đế, ở Thần giới cũng không ít thấy, bất quá phải một nam một nữ hai vị Đại Đế kết hợp sinh ra hài tử mới có thể có, Hỏa Thần Đại Đế cùng Phổ Thiên Đại Đế dường như đều là nam nhân a...

Suy nghĩ một hồi, cũng không nghĩ ra nguyên cớ, Bích Lạc tiên tử không suy nghĩ thêm nữa, ngẩng đầu nhìn về phía thiếu niên trước mắt.

Lúc này thiếu niên đang nhắm mắt cảm thụ tình huống trong cơ thể

nàng, vẻ mặt chuyên chú.

Mặc dù trên gò má mang một tia thanh sáp, lại không thể không nói dung mạo của người trước mắt này hết sức tuấn tú.

Trên thực tế, trước đó chung sống, ân tình của thiếu niên này càng ngày càng nhiều, tâm cảnh không hề bận tâm của nàng cũng có từng tia biến hóa, nếu không, cho dù trúng độc, cũng sẽ không chủ động như vậy, buông tha cho hết thảy tôn nghiêm.

- Ân?

Trong lòng suy nghĩ lung tung không thể bình tĩnh, liền nghe được thiếu niên ở trước mắt khẽ hô một tiếng.

- Thế nào?

Bích Lạc tiên tử vội vàng nhìn tới, còn tưởng rằng nàng loạn tưởng để cho đối phương phát hiện. Thấy vẻ mặt của thiếu niên chuyên chú, không có chú ý tới mình, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

- Ta ngươi lực lượng tương dung, độ tinh khiết của hỏa diễm trong cơ thể ngươi gia tăng, Hỏa Thần khí của ta đã không cách nào câu Hỏa Độc ra...

Nhiếp Vân do dự một chút nói.

Hỏa Độc giống như mèo tham ăn, bình thường chỉ ăn bánh ngô, ngươi dùng cá tới câu dẫn nó, người sau cho dù biết rõ gặp nguy hiểm, cũng sẽ không nhịn được xông lại, bây giờ ngày ngày cho nó ăn cá, lại dùng cá đi câu, tính hấp dẫn kém xa lúc trước! Hơn nữa ý thức được nguy hiểm, có thể đi ra mới là lạ!

Nghe được bốn chữ lực lượng tương dung, sắc mặt của Bích Lạc tiên tử lần nữa đỏ lên, do dự một chút hỏi:

- Vậy làm sao bây giờ?

- Bây giờ không có biện pháp khác, thực lực của ngươi không phải tăng lên sao, nhìn một chút có thể đuổi Hỏa Độc ra hay không, nếu

như không thể mà nói, ta liền không có biện pháp...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Hỏa Độc núp ở vị trí bí mật trong cơ thể nàng, chỉ dựa vào Thôn Phệ lực mà nói, căn bản không cách nào lấy ra, trừ khi dùng lực lượng tinh thuần câu ra... Bây giờ lực lượng trong cơ thể hắn cùng đối phương giao dung, huyết mạch trong cơ thể Bích Lạc tiên tử tinh thuần tương đương hắn, tự nhiên không cách nào câu Hỏa Độc ra được.

- Ta thử một chút xem!

Bích Lạc tiên tử cực kỳ thông minh, hắn nói một cái lập tức biết rõ, dẹp loạn trong lòng suy nghĩ lung tung, tinh thần lan tràn tới khu vực Hỏa Độc.

Tí tách tí tách!

Hỏa Độc giống như cự thú hung mãnh đã ăn no tham ngủ, đối với tinh thần của nàng cảm ứng cũng không quan tâm, đừng nói khu động, dây dưa nó nữa sợ rằng tinh thần cũng sẽ bị Hỏa Độc thiêu hủy.

------oOo------

Chương 2997: Quỷ chết oan

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không được!

Bích Lạc tiên tử cười khổ lắc đầu.

- Vậy ta cũng không có biện pháp!

Nhiếp Vân tràn đầy buồn rầu.

Trước đã tính kỹ, ai ngờ lại xuất hiện ngoài ý muốn bị nghịch đẩy,

sau đó lực lượng hai người trao đổi lại xuất hiện tình huống như vậy, không thể không nói, cho dù là hắn có rất nhiều mưu kế, cũng không biết nên làm gì bây giờ.

- Yên tâm đi, dung hợp lực lượng của ngươi, thực lực gia tăng... Hỏa Độc tạm thời sẽ không công kích ta, lấy tình huống trước mắt, kéo dài trăm năm là không có vấn đề!

Thấy vẻ mặt của hắn, Bích Lạc tiên tử an ủi.

Dung hợp lực lượng của Nhiếp Vân, Hỏa Độc giống như mèo hoang có cá ăn, có ăn ngon, lại có địa phương an ổn ký túc, tự nhiên sẽ an ổn lại, không có phản kháng nữa.

Không thể không nói, hai người bị buộc bất đắc dĩ kết hợp, mặc dù không có hoàn toàn giải quyết Hỏa Độc, lại kéo dài thời gian rất lâu, nhìn dáng dấp, trong trăm năm sẽ không nhất định có thể phát tác.

- Vậy thì tốt!

Nghe được cái này, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm.

Trăm năm, thực lực của hắn khẳng định còn sẽ trưởng thành tiến bộ, bây giờ không thể ra sức, sau này có khi có thể rất đơn giản hoàn thành.

- Ngươi...

Hỏa Độc không cần giải, hai người không có đề tài nữa, trong lúc nhất thời lần nữa lúng túng, Bích Lạc tiên tử cắn môi một cái, do dự một chút, ngẩng đầu nhìn tới:

- Ngươi có phải đã sớm thiết kế tốt, để cho Nam Hoa lão tiên Thôn Phệ máu tươi của ngươi, sau đó... dùng độc giết hắn hay không? Nếu như ta không ra tay, có khi ngươi còn không bị thương nặng như vậy?

- Cái này...

Không nghĩ tới đối phương lại đột nhiên hỏi như vậy, Nhiếp Vân có

chút lúng túng, gãi đầu một cái, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Nếu như phải nói lời trong lòng, Bích Lạc tiên tử tới, thật là không giúp đỡ được gì.

Nếu không phải nàng xuất thủ, Nam Hoa lão tiên khẳng định sớm nuốt máu của mình, đã sớm trúng độc.

Bản thân Chủ Đan Điền chi khí không phải độc, dung hợp vào trong máu của hắn, ngoan ngoãn ẩn núp, đừng nói Nam Hoa lão tiên, cho dù Đại Đế cũng nhìn không ra bất cứ vấn đề gì.

Có dựa vào này, Nhiếp Vân mới cố ý biên ra Kịch Độc Linh Ngư ngụy trang, đưa đến đối phương hoài nghi, từ đó lộ ra huyết dịch đặc thù của hắn.

Trên thực tế cũng không phải là huyết dịch của hắn thật lợi hại, mà là trong máu ẩn chứa Kịch Độc chi khí, một khi nọc độc của đối phương dung hợp, liền bị Kịch Độc chi khí đồng hóa.

Lúc ấy Nam Hoa lão tiên đã rút máu của mình qua, tùy thời sẽ dùng, lúc này Bích Lạc tiên tử xuất thủ cắt đứt chuyện này, kết quả không những không cứu được hắn, còn lưỡng bại câu thương...

Chuyện này hắn không muốn nói ra, dù sao đối phương cũng là vì tốt cho hắn, lúc này Bích Lạc tiên tử hỏi, hắn cũng không biết nên trả lời như thế nào.

- Ta biết...

Thấy biểu tình của đối phương, Bích Lạc tiên tử còn không biết chuyện gì xảy ra mới lạ, khuôn mặt cười khổ.

Từ Hỏa Thần tông từng bước một đi tới, một mực xuôi gió xuôi nước, vốn tưởng rằng đường đường cường giả Hoàng cảnh viên mãn xuất thủ, bất kể nói thế nào cũng sẽ có một ít tác dụng, không nghĩ tới, vội vàng không có giúp ích, còn làm hại hai người thảm như vậy...

Nếu như không phải nàng, sợ rằng Nam Hoa lão tiên đã sớm chết, không đến nổi hai người đều bị trọng thương, hơn nữa nàng còn mất luôn lần đầu tiên!

- Chúng ta đi ra xem một chút đi, nếu như không ra ngoài dự liệu, Nam Hoa lão tiên đã chết! Khôi lỗi của ta bị đối phương mạt sát, chỉ không biếtViên Cửu bây giờ thế nào...

Không biết nói như thế nào, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là di chuyển đề tài.

Lúc ấy trốn gấp, Viên Cửu cùng khôi lỗi đồng thời ngăn trở Nam Hoa lão tiên, Lưu Hạ trưởng lão thời gian không lâu liền bị mạt sát, phía sau Viên Cửu trải qua cái gì hắn cũng không biết.

Bất quá Nam Hoa lão tiên nhanh như vậy đuổi theo, hắn sợ rằng đã dữ nhiều lành ít.

Nhưng mà, Viên Cửu bất kể nói thế nào cũng là thị vệ của hắn, sống phải thấy người chết phải thấy xác, không thể không minh bạch như vậy.

- Mặc dù thực lực của ngươi còn không có đạt tới Hoàng cảnh. Nhưng mưu kế đa đoan, thủ đoạn lợi hại, bản ý đi theo phía sau ngươi, chờ ngươi nguy hiểm sẽ xuất thủ giúp ngươi một lần, hoàn toàn trả ân tình cho ngươi, không nghĩ tới... càng thiếu càng nhiều!

Không có trả lời Nhiếp Vân, Bích Lạc tiên tử thở dài một tiếng, xoay người:

- Được rồi. Nếu biết ngươi không cần ta, ta cũng phải trở về, thực lực vừa mới tăng lên, còn không quá vững chắc, cần phải về tu luyện, sau này ngươi còn muốn tìm ta... Đi Hỏa Thần tông là được!

Nói xong, thân thể của Bích Lạc tiên tử tung một cái, hóa thành một đạo lưu quang, chui ra Chức Nữ toa, biến mất ở trước mắt Nhiếp Vân.

Nàng nói đi là đi, không có chút dông dài nào, chỉ để lại dư âm lượn lờ, làn gió thơm xoay quanh.

- Tiên tử...

Nhiếp Vân muốn đuổi theo, đợi hắn khống chế Chức Nữ toa rời đi mặt đất, lại phát hiện người đã sớm biến mất, tìm cũng không tìm được.

- Dù sao nàng cũng ở Hỏa Thần tông, chờ ta có thể hoàn toàn giải quyết Hỏa Độc lại đi tìm nàng!

Do dự một chút, Nhiếp Vân cũng không đuổi theo.

Nếu đối phương rời đi, khẳng định không muốn ở cùng với hắn, đã như vậy đuổi theo tìm sẽ chỉ làm hai người càng thêm lúng túng, còn không bằng chờ có thể hóa giải Hỏa Độc lại trở về nữa.

- Trước đi qua nhìn Nam Hoa lão tiên một chút...

Bỏ đi mất mác nhàn nhạt trong lòng, tinh thần của Nhiếp Vân động một cái, cưỡi Chức Nữ toa nhanh chóng bay tới địa phương chiến đấu lúc trước.

Hắn vừa mới rời đi, không gian lập lòe, một đạo hư ảnh lóe lên, ngay sau đó một thân ảnh xinh xắn xuất hiện.

Chính là Bích Lạc tiên tử mới vừa rồi rời đi.

- Không phải ta muốn đi... Mà là ta thực không biết nên làm sao đối mặt với ngươi... Nhiếp Vân, hữu duyên sau này chúng ta sẽ gặp lại!

Nỉ non một câu, trên mặt Bích Lạc tiên tử lộ ra vẻ sầu thảm, ngay sau đó thân thể lần nữa trở hóa nhạt, hoàn toàn biến mất.

Bất kể nói thế nào nàng cũng là nữ nhân, lần đầu tiên bị đối phương lấy đi, hơn nữa còn ở dưới loại tình huống đó, dù da mặt dày, cũng sẽ cảm thấy lúng túng, chớ nói chi là da mặt mỏng,

Dĩ nhiên, đây không phải là mấu chốt nhất... Trọng yếu nhất là, nàng đã sớm nhìn ra đệ tử của mình tựa hồ cũng thích thiếu niên này, đệ tử còn không có động thủ, nàng trước cùng đối phương...

cũng không biết làm sao đối mặt Bích Nhi a.

Không giống Bích Lạc tiên tử phiền muộn, Nhiếp Vân rất nhanh để rộng cửa lòng.

------oOo------

Chương 2998: Có thuốc không có pháp trị (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không phải hắn vong ân phụ nghĩa, mà là hắn bây giờ, còn chưa có tư cách cân nhắc những thứ này.

Mặc dù có quan hệ với đối phương, nhưng thực lực của đối phương, xa xa không phải hắn có thể so sánh, hai người có chênh lệch to lớn, thật muốn để cho nữ nhân này an tâm, nhất định phải có đầy đủ thực lực.

Nói trắng ra, hết thảy đều là giả, thực lực mới là mấu chốt! Chỉ có thực lực đến, hết thảy khó khăn sẽ tận giải!

Nếu không, cưỡng ép xông tới, ngay cả tình địch theo đuổi đối phương cũng không đánh lại, chỉ mang đến cho nàng nhiều phiền toái hơn, không có một chút chỗ tốt.

Tốc độ của Chức Nữ toa rất nhanh, thời gian nháy con mắt đã đi tớ địa phương lúc trước chiến đấu với Nam Hoa lão tiên.

Nơi này cực kỳ bừa bộn, dãy núi bị bình định, xem ra trước khi Nam Hoa lão tiên chết, hắn bộc phát ra lực lượng trong cơ thể, muốn đánh chết mình, kết quả núi rừng thành người bị hại.

- Ân? Sao nhiều như vậy thi thể?

Đang tìm tung tích của Nam Hoa lão tiên, đột nhiên sửng sốt một chút, địa phương dãy núi nổ tung, nằm không ít thi thể, từng cái sắc mặt ngăm đen, nhìn dáng dấp thời gian chết cũng không tính quá lâu.

Trước không có thấy một người chết, sao bây giờ nhiều như vậy?

Tinh thần động một cái, thu Chức Nữ toa, Nhiếp Vân đi tới bên cạnh thi thể, nhìn một cái, mặt đầy cổ quái.

Những người này đều trúng độc mà chết, nhìn dáng vẻ vô cùng tàn nhẫn, chẳng lẽ... Nam Hoa lão tiên chưa chết?

Trong lòng nghĩ như vậy, Nhiếp Vân cẩn thận cảnh giác nhìn bốn phía.

Trước hao tốn giá cao như vậy, lừa gạt Chủ Đan Điền chi khí vào trong cơ thể đối phương, nếu như vậy cũng không chết... Hắn thật liền không có biện pháp!

Ánh mắt theo phương hướng thi thể dần dần tăng nhiều nhìn lại, trung tâm phế tích có một bóng dáng rơi vào ánh mắt.

- Vâng Nam Hoa lão tiên...

Da đầu tê dại, đang muốn chạy trốn, phát hiện đối phương không nhúc nhích, lúc này mới ý thức được, đối phương giống như phỏng đoán, đã chết.

Đi tới bên cạnh thi thể.

Trước mắt Nam Hoa lão tiên đúng là đã chết không thể chết lại, hơn nữa nhìn dáng vẻ mình chạy trốn thời gian không lâu liền tắt thở.

Chỉ bất quá nếu sớm tắt thở như vậy, những thi thể này từ nơi nào nhô ra?

Nhìn quanh trái phải một vòng, Nhiếp Vân mới cười khổ, giờ mới hiểu được tới.

- Thì ra là như vậy! Người vì tiền mà chết, chim vì thức ăn mà vong cổ nhân không lừa ta a!

Nhiếp Vân lắc đầu một cái.

Những người này nhất định là bị động tĩnh chiến đấu của mình và Nam Hoa lão tiên hấp dẫn đến, cho rằng cường giả Hoàng cảnh viên mãn tử vong, nên tới đánh cướp.

Chỉ bất quá bọn họ tính sai rồi!

Dù Nam Hoa lão tiên đã chết, cũng là dụng độc đại sư đệ nhất thiên hạ, những người này đối với độc không có bất kỳ năng lực phản kháng, còn chưa tới bên cạnh thi thể, liền bị độc chết, biến thành quỷ chết oan.

- Những kịch độc này có thể độc chết người khác, nhưng đối với ta lại không có tác dụng!

Nhẹ nhàng đi tới, thu thi thể của Nam Hoa lão tiên vào thế giới nạp vật.

Mặc dù kịch độc trên người Nam Hoa lão tiên lợi hại, nhưng đối với hắn mà nói tác dụng không lớn, không tổn thương được chút nào.

Ban đầu khi hắn còn sống, kịch độc lợi hại nhất cũng không làm gì được mình, huống chi sau khi chết.

Lấy đi thi thể của Nam Hoa lão tiên, Nhiếp Vân cũng không có nhìn người này lưu lại thứ gì, mà sử dụng Chức Nữ toa rời đi.

Thứ nhất, có thể đưa tới nhiều người như vậy, đều bị độc chết, chứng minh nơi này cũng không an toàn, thứ hai, hắn muốn đi địa phương Lưu Hạ trưởng lão bị chém giết tìm Viên Cửu.

Nơi này chiến đấu, tình cảnh còn thảm hơn liệt, hai Hoàng cảnh đỉnh phong đối chiến một vị Hoàng cảnh viên mãn, ba người chiến đấu thời gian không lâu, lại từng quyền đến thịt, từng chiêu dụng hết toàn lực.

Chỗ ba đại cao thủ đối chiến, rừng cây vốn xanh mượt trở nên nám đen, lực lượng mấy người đối chiến tán dật ra, đã thiêu hủy hoàn cảnh chung quanh.

- Cái khôi lỗi này hoàn toàn không thể dùng được nữa...

Quay một vòng, rất nhanh tìm được khôi lỗi Lưu Hạ trưởng lão.

Lúc này khôi lỗi đã bị đánh hoàn toàn thay đổi, cho dù linh hồn tiến vào trong đó, cũng không cách nào khu động bình thường, đạo hồn phách ở trong khôi lỗi cũng đã bị ma diệt.

Trước bị thương nặng như vậy, linh hồn tổn thương cũng là một lý do.

Thời điểm chiến đấu với Nam Hoa lão tiên, tình cảnh nguy cấp, đối phương muốn bắt chính là bổn tôn, khôi lỗi hy sinh liền hy sinh, cũng coi bỏ xe giữ tướng, chỉ có như vậy, mới có thể để cho người này xem thường, cho rằng hắn đã cùng đồ mạt lộ, mất đi phòng bị, có thể giết bằng thuốc độc.

- Ân? Viên Cửu...

Tìm được khôi lỗi, lấy hắn làm trung tâm nhìn khắp nơi một vòng, mặt liền biến sắc.

Viên Cửu đang nằm ở cách đó không xa, hai mắt nhắm nghiền, không rõ sống chết.

Mấy bước đi tới bên cạnh, ngón tay đáp lên tâm mạch, mặt mũi của Nhiếp Vân cực kỳ khó coi.

Đối phương còn không chết, bất quá thương thế nặng cũng vượt ra khỏi tưởng tượng, chẳng những thân thể bị tổn thương, linh hồn cũng bị đối phương dùng kịch độc nào đó ăn mòn, thần chí không rõ.

Mặc dù hắn có Mộc Sinh khí, nhưng thực lực bản thân quá thấp, không cách nào trợ giúp trị liệu.

- Trước thu hắn vào thế giới nạp vật, sau đó lại nghĩ biện pháp!

Mặc dù lo lắng, nhưng chỉ cần đối phương không chết, sau này sẽ

có biện pháp, Nhiếp Vân cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, tinh thần động một cái thu vào thế giới nạp vật.

Làm xong những thứ này, Nhiếp Vân không có dừng lại, nhanh chóng bay vút về phía Hồng Hà thành.

Nam Hoa lão tiên bị giết, Đa Ba vương tử khẳng định biết, tổng thể mà nói, nơi này không an toàn, vẫn tạm thời rời đi cho thỏa đáng.

Lần nữa trở lại tửu lâu, Nhiếp Vân tiến vào tĩnh thất bố trí cấm chế, lúc này thân thể mới động một cái chui vào thế giới nạp vật.

Điểm ngón tay, Mộc Sinh khí xoay quanh bên cạnh Viên Cửu, tiến hành bồi bổ thân thể linh hồn của hắn, thực lực của hắn quá thấp, Mộc Sinh khí không cách nào hoàn toàn chữa khỏi, lại có thể giữ cho nó không trở nên ác liệt hơn, coi như là tạm thời giữ được tánh mạng của đối phương.

Thương thế của đối phương thực quá đáng sợ, trúng độc hỗn tạp, để cho người ta khó có thể trị liệu, xem ra lúc ấy Nam Hoa lão tiên sợ mình chạy trốn, cũng dùng hết toàn lực.

- Đúng rồi, trên người Nam Hoa lão tiên hẳn có thuốc chữa thương a...

Nhìn một hồi, nhíu mày, đột nhiên linh quang chợt lóe, nghĩ đến một chuyện.

Đối với thương thế nghiêm trọng như vậy, hắn thúc thủ vô sách, nhưng Nam Hoa lão tiên là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, trên người tất nhiên có bảo bối chữa

thương, có thể tìm ra một ít cho Viên Cửu ăn, có khi có thể giải quyết nguy cơ bây giờ.

------oOo------

Chương 2999: Có thuốc không có pháp trị (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghĩ đến liền làm, bàn tay lăng không trảo một cái, thi thể của Nam Hoa lão tiên liền xuất hiện ở trước mặt, đầu ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, một Không Gian giới chỉ bay tới.

Chủ nhân chết, giới chỉ này không có chủ nhân, thuộc về vật vô chủ, một đạo ý niệm của Nhiếp Vân lan tràn qua.

Quá trình luyện hóa giới chỉ này cũng không đơn giản như tưởng tượng, trong đó có vài bẫy rập, bất quá, cũng may ở thế giới nạp vật, lực lượng của hắn thuộc về toàn trí toàn năng, thời gian không lâu liền hoàn toàn luyện hóa.

Rào!

Luyện hóa giới chỉ, tinh thần động một cái, đồ vật bên trong lập tức bay ra.

- Lợi hại!

Nhìn một cái, ánh mắt của Nhiếp Vân không nhịn được sáng lên.

Không hổ là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, đưa đến vô số cường giả lao tới tranh đoạt, tài sản của người này quả nhiên đáng sợ, không nói những cái khác, chỉ Thần thạch liền chừng hơn ngàn viên, so với hắn khổ cực đánh cuộc còn nhiều hơn!

Các dạng độc dược, dược liệu lại đếm không xuể, toàn bộ Không Gian giới chỉ giống như một Tàng Bảo Khố to lớn, trong bảo tàng, cho dù Nhiếp Vân loại thấy qua tràng diện lớn, cũng cảm thấy kinh hãi.

- Cái thánh dược chữa thương này, có thể giúp Viên Cửu ổn định thương thế, bất quá, dược lực quá mạnh mẻ, phải nghĩ biện pháp trung hòa mới được, nếu không hư không chịu bổ, tùy tiện ăn vào, không những không trị hết, sẽ còn tươi sống trị chết...

- Diệp Linh Hoa này dược tính ngược lại trung hòa, thậm chí có thể tu bổ linh hồn, nhưng hắn bây giờ hoàn toàn hôn mê, không cách

nào hấp thu dược tính, chỉ bằng vào dược lực tự mình lan tràn mà nói, không có mấy chục năm là khó có thể hoàn thành...

- Mấy bình đan dược chữa thương này, cấp bậc có chút thấp... Đáng tiếc, đáng tiếc!

Nhìn xong toàn bộ Tàng Thư khố của Hỏa Thần tông, kiến thức của Nhiếp Vân không nói có một không hai thiên hạ, nhưng cũng vượt xa người bình thường, mặc dù trong tay Nam Hoa lão tiên rất nhiều dược liệu, chủng loại phức tạp, vẫn bị hắn nhận ra được.

Nhận ra dược liệu, hắn lại có chút buồn bực.

Bởi vì những dược liệu này phần lớn là dùng để luyện chế độc dược, dược tính cương mãnh, trực tiếp cho Viên Cửu dùng, hư không chịu bổ, rất dễ dàng bổ chết!

Dược liệu có ý tứ vua tôi phụ trợ, nhất là cứu chữa một người đã lâm vào hôn mê, không có ý thức chủ quan, dược lực quá mạnh, quá yếu, muốn kết hợp thể chế của đối phương rất khó, dính dấp cực kỳ phức tạp, cho dù hắn kiến thức rộng, cũng không cách nào làm được.

- Nhất định phải có y thuật cao hơn mới được... Nếu không, cũng chỉ có thể chờ thực lực đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong, trực tiếp dùng Mộc Sinh khí giúp hắn trị liệu!

Nhiếp Vân mặt đầy quấn quít.

Những dược liệu trong tay này, nói trắng ra cũng không thích hợp chữa thương cho Viên Cửu, nếu là người thanh tĩnh, còn có thực lực nhất định thì không nói gì, bây giờ loại cục diện này, không thể ra sức.

Trừ khi thực lực của hắn cũng đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong, trực tiếp dùng Mộc Sinh khí giúp trị liệu, không dùng bất kỳ dược liệu nào, cũng sẽ không phiền toái như vậy.

- Trước Bích Lạc tiên tử một mực nói truyền nhân Thần Nông, thật không biết người như vậy rốt cuộc có lai lịch gì, nếu như có thể để

cho ta gặp phải, giải quyết loại chuyện này hẳn rất đơn giản!

Nghĩ đến có thuốc không cách nào trị liệu, Nhiếp Vân buồn bực không thôi, đột nhiên não hải nhảy ra một ý nghĩ.

Ban đầu Bích Lạc tiên tử lầm tưởng hắn là truyền nhân của Thần Nông, tục truyền người này y thuật cao minh, bất kỳ nghi nan tạp chứng nào cũng có thể tiện tay hóa giải, nếu có thể tìm được người này, thương thế của Viên Cửu liền không là vấn đề.

- Nhiếp Vân thiếu gia có ở đây không?

Trong lòng đang suy tư, đột nhiên một thanh âm truyền vào trong tai, bên ngoài tĩnh thất có người gõ cửa muốn vào.

- Lão bản tửu lâu!

Nghe được thanh âm, Nhiếp Vân lập tức xác định thân phận của đối phương, tinh thần động một cái, tiện tay tháo cấm chế:

- Vào đi!

Hắn ủy thác đối phương điều tra tình huống của Hồng Hà thành, nếu như phát hiện thân ảnh tương tự đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt, lập tức bẩm báo, mình mới vừa trở lại hắn liền tới tìm, chẳng lẽ đã có manh mối?

Sắc mặt của Nhiếp Vân vui mừng.

- Thiếu gia, chuyện ngươi muốn ta hỏi thăm, ta cẩn thận dò xét qua, sáng sớm hôm nay có một nhóm người tiến vào Hằng Phong Tửu Lâu, cách nơi đây không xa, bất quá…

Lão bản tửu lâu dừng lại một chút, thận trọng nhìn tới.

- Bất quá cái gì?

- Bất quá, giống như không có như ngươi nói nhiều người như vậy, hơn nữa bọn họ giống như đang tránh né cừu gia, vô cùng cẩn thận!

Lão bản tửu lâu nói:

- Dĩ nhiên, ta cũng chỉ là suy đoán, bởi vì Hằng Phong Tửu Lâu cũng là sản nghiệp của ta, thiếu gia giao phó xong, ta liền phân phó, thuộc hạ quan sát rất cẩn thận!

- Cừu gia? Mang ta đi nhìn một chút!

Nhướng mày, đối phương không dám xác định, hắn tự nhiên xác định không được, bất quá, bất kể có phải hay không, cũng phải đi qua nhìn một chút.

- Được!

Lão bản tửu lâu gật đầu, tìm xe ngựa mang Nhiếp Vân đi tới Hằng Phong Tửu Lâu.

Hằng Phong Tửu Lâu cách Hà Trung Tửu Lâu cũng không xa, chừng mười phút liền đến, bởi vì cũng là sản nghiệp của hắn, hết thảy đều đơn giản, không có bất kỳ trở ngại nào.

- Đây là ghi danh khi bọn hắn dừng chân... sở dĩ ta nói bọn họ cảnh giác, là bởi vì bọn hắn chừng mười người, chỉ mướn một căn phòng, hơn nữa vừa tiến vào trong đó liền bố trí phong ấn, không cho phép bất kỳ người nào quấy rầy...

Lão bản tửu lâu nói ra tin tức mình biết.

Cầm danh sách nhìn một chút, tên phía trên mình một cái cũng không nhận ra.

Bất quá điều này cũng không thể chứng minh đối phương không phải đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt, dù sao thật nếu gặp phải nguy hiểm, bọn họ không thể nào tùy tiện bại lộ tên họ thật.

- Có thể mang ta đi nhìn một chút không?

Tên không nhìn ra được cái gì, Nhiếp Vân tính toán tự mình qua nhìn một chút.

- Được, ta liền an bài một chút, bất quá, có thể phải ủy khuất thiếu gia!

Lão bản tửu lâu tựa hồ sớm biết hắn sẽ nói như vậy, chỉ cười nói.

- Không cần khách khí!

Nhiếp Vân khoát tay.

- Đây là một bộ quần áo của tiểu nhị, một lát nữa, ta lấy danh nghĩa đưa rượu và thức ăn dẫn ngươi qua...

Lão bản tửu lâu nói.

Hắn mở cửa làm ăn, nếu như những người này là người vị Nhiếp Vân thiếu gia này tìm thì thôi, nếu không phải... Hắn cũng không muốn làm phiền khách nhân, cho nên phải khiêm tốn một ít, như vậy có thể tiến có thể lùi, không đến nổi xảy ra vấn đề.

Nhiếp Vân biết hắn băn khoăn, cũng không cự tuyệt, gật đầu một cái.

------oOo------

Chương 3000: Phiêu Lưu Tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nói thật, bây giờ hắn cũng phiền toái không ít, không phải vạn bất đắc dĩ, là không muốn gây chuyện.

Hết thảy chuẩn bị thỏa đáng, Nhiếp Vân bưng mâm thức ăn đi theo sau lưng lão bản, đi tới bên cạnh, nhẹ khẽ gõ mấy cái.

- Người nào?

Bên trong một thanh âm cảnh giác vang lên.

- Khách quan, chúng ta là tới đưa rượu...

Lão bản tửu lâu cười nói.

Két!

Một bóng dáng ló đầu ra, nghi ngờ nhìn lão bản một cái:

- Chúng ta không có gọi thức ăn a...

- Ân, hôm nay tửu lâu chúng ta khai trương tròn ba mươi năm, mỗi một khách nhân tới dừng chân sẽ được rượu thịt miễn phí, không lấy tiền, miễn phí!

Lão bản tửu lâu sớm biết đối phương sẽ hỏi như vậy, chuẩn bị xong giải thích.

- Ba mươi năm?

Bóng người nghi ngờ nhìn một cái, thấy hai người Nhiếp Vân không có địch ý, lúc này mới khoát tay một cái:

- Mang vào đi!

- Vâng!

Lão bản cùng Nhiếp Vân nhấc chân đi vào căn phòng.

Đặt rượu và thức ăn lên bàn, Nhiếp Vân lặng lẽ nhìn.

Trong phòng tổng cộng tám người, tựa hồ có hai người không có ở đây, trong đó dẫn đầu đích xác là một nữ nhân rất có khí chất, bất quá chỉ nhìn một cái, Nhiếp Vân liền lắc đầu.

Không phải Đạm Đài Lăng Nguyệt, những thứ này cũng không phải đám người Hỗn Độn Vương.

Nếu như là bọn họ, cho dù đối phương ngụy trang khá hơn nữa, mình cũng có thể nhìn ra dấu vết, mà trước mắt những thứ này, hoàn toàn không có cảm giác.

Thấy đối phương không phải, trong lòng Nhiếp Vân lắc đầu một cái.

Xem ra Đạm Đài Lăng Nguyệt các nàng cũng không có dễ tìm như vậy.

Thử nghĩ một chút cũng bình thường, Hoàn Vũ Thần giới lớn như vậy, bằng vào thực lực cùng thế lực bây giờ, muốn tìm mấy người có thể ngụy trang, nào có dễ dàng như vậy.

- Tốt lắm, để rượu và thức ăn ở chỗ này, lập tức ra ngoài đi...

Người mới vừa rồi mở cửa, nhìn hai người Nhiếp Vân khoát tay một cái.

Nhiếp Vân cùng lão bản gật đầu lui ra ngoài, còn không có rời đi, liền nghe được bên trong có thanh âm nói chuyện vang lên.

- Tiểu thư, chúng ta làm sao bây giờ? Thù này không báo không phải quân tử, một khi để cho cô nàng kia lấy được lão gia tử tin cậy, Hồng Vân Sơn sẽ không có địa vị của chúng ta!

Một người trong đó lo lắng nói.

- Hừ, không biết con quỷ nhỏ từ nơi nào nhô ra, Phiêu Lưu Tử ta không giết nàng, thề không làm người!

Nghe được câu hỏi, nữ nhân cầm đầu cắn chặc răng, trong thanh âm mang cừu hận nồng nặc.

- Bất quá tiểu thư, chúng ta vẫn phải cẩn thận, các nàng này kiếm pháp rất quỷ dị, thật ra thì… ta hoài nghi nàng có thể là phi thăng giả!

Một thanh âm suy đoán vang lên.

- Phi thăng giả?

- Đúng vậy, nếu như không phải phi thăng giả, tại sao có thể có kiếm pháp sắc bén như thế? Ngươi xem những thuộc hạ kia của

nàng, một cái so với một cái hung ác, vũ kỹ chiêu số đều rất lợi hại, ta thực không nghĩ ra được một đám tán tu không biết từ nơi nào nhô ra, sẽ có bản lĩnh như vậy...

Người mới vừa nói chuyện nói.

Chỉ nghe đến mấy cái này, hai người Nhiếp Vân đã đi ra khỏi phòng.

- Phi thăng giả? Chẳng lẽ con quỷ nhỏ trong miệng các nàng nói là đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt?

Trong lòng Nhiếp Vân động một cái, ánh mắt sáng lên.

Đạm Đài Lăng Nguyệt các nàng là phi thăng giả, đây là sự thật rất hiển nhiên, phi thăng giả so với tán tu bình thường cường đại rất nhiều, ở chỗ vô số năm kinh nghiệm tu luyện, kinh nghiệm chiến đấu.

Tán tu cùng cấp bậc, rất khó chiến thắng phi thăng giả, đây là chuyện tất nhiên.

- Bất kể có phải hay không, chỉ bằng vào chuyện phi thăng giả này, liền phải mau chân đến xem!

Mặc dù đối phương cũng chỉ suy đoán, nhưng bây giờ Nhiếp Vân không có phương hướng, trong lòng động một cái, nảy sinh ý tưởng muốn đi qua nhìn.

- Ở chỗ này mở cho ta một căn phòng, thuận tiện giám thị bọn họ, một khi bọn họ rời đi, lập tức cho ta biết!

Trong lòng có tính toán, Nhiếp Vân phân phó một câu.

Bất kể trong miệng đối phương nói những người kia cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt có quan hệ hay không, nếu biết tin tức, liền phải nhìn một chút, dù sao trước mắt hắn cũng không có chuyện gì cần làm.

- Vâng!

Lão bản biết những người trước mắt này không phải người thiếu niên muốn tìm, trong lòng có chút mất mác, dù sao vị thiếu gia này cam kết, nếu tìm được sẽ cho hắn hoa hồng kết xù.

Trong lòng mất mác còn không có kết thúc, nghe được phân phó này, ánh mắt liền sáng lên.

Nhìn dáng dấp cho dù những thứ này không phải người hắn muốn tìm, nhưng khẳng định cũng có một ít quan hệ.

Nghĩ tới cái này, lão bản gật đầu, vội vàng cho người an bài chỗ ở, ngay cách vách đối phương.

Thấy hắn biết điều như vậy, Nhiếp Vân cười một tiếng, đi vào chỗ ở, muốn nghe lén, lại phát hiện đối phương bố trí cấm chế cách âm, bằng vào thực lực của hắn bây giờ, vẫn không thể làm được vô thanh vô tức, lúc này không nghĩ nhiều nữa, cổ tay lộn một cái, cầm một cái bình ngọc ở lòng bàn tay

Trong bình ngọc để chính là Linh Lung Tôi Cốt Dịch thắng được từ trong tay Đa Ba vương tử, đối với rèn luyện xương cốt có chỗ tốt cực lớn.

Thời điểm là phàm nhân, thì có câu luyện thân không luyện cốt, đến già công dã tràng, xương cốt là giàn giáo chống đở thân thể, không đủ mạnh, tu luyện thân thể không những không có tiến bộ lớn quá, làm không tốt còn sẽ để cho thân thể bị tổn thương, mất nhiều hơn được.

Linh Lung Tôi Cốt Dịch, chính là bảo vật luyện cốt, đọc một lượt lịch sử của Hoàn Vũ Thần giới, Nhiếp Vân biết, vật này cho dù ở Phổ Thiên Lĩnh cũng vô cùng trọng yếu, thân phận không đủ, căn bản không lấy ra được.

Sau khi lấy được vật này vẫn bị đuổi giết, không có thời gian sử dụng, bây giờ vừa vặn có thời gian, thử hiệu quả một chút xem sao.

Bày ra cấm chế, Nhiếp Vân đưa tay mở nắp bình, không chút do dự nào há mồm nuốt xuống.

Nếu Đa Ba vương tử đánh cuộc thua gì đó, lấy thân phận của hắn chắc chắn sẽ không gian lận, nếu không truyền đi, cũng không cần lăn lộn nữa rồi.

Thầm thì thầm thì!

Linh dịch tiến vào ổ bụng, một cổ cảm giác lửa nóng trong nháy mắt chảy xuôi toàn thân.

Đạo nhiệt lưu này đối với thân thể không có trợ giúp quá lớn, đảo mắt thấm vào xương cốt, để cho toàn thân hắn cảm thấy một trận tê dại.

Loại cảm giác tê dại này không giống bình thường, để cho người ta cảm thấy ngứa ngáy, muốn gãi nhưng lại gãi không được.

- Đây là rèn luyện xương tủy, gia tăng mật độ cùng lực lượng của xương…

Cố nén loại cảm giác nhột nhột này, Nhiếp Vân khoanh chân ngồi dưới đất không nhúc nhích.

------oOo------

Chương 3001: Thân thể Vương cảnh viên mãn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tu luyện nhiều năm như vậy, hắn biết loại ngứa ngáy này không phải là trúng độc, cũng không phải xuất hiện vấn đề, mà là Linh Lung Tôi Cốt Dịch đang dùng phương pháp đặc thù rèn luyện xương tủy của hắn, gia tăng mật độ cùng chất lượng.

Bình tâm tĩnh khí, ngồi ngay ngắn ở trong phòng, tinh thần khống chế dược lực chảy xuôi ở trong xương, phát huy công hiệu lớn nhất.

Không biết qua bao lâu, phun ra một ngụm trọc khí, mở mắt.

Lúc này mới phát hiện thân thể đã ướt đẫm, toàn thân nhớt nhát không thôi.

Lưu ở phía ngoài thân thể cũng không phải tạp chất cùng mồ hôi, mà là máu đỏ tươi, sàn nhà cũng dính đầy, chảy xuôi một mảng lớn.

Xương tủy có chức năng tạo máu, lấy được Linh Lung Tôi Cốt Dịch trợ giúp, lực lượng tăng nhiều, năng lực tạo máu tăng cường, để cho huyết dịch trong cơ thể hắn lần nữa đổi một lần, trước ở trong tay Nam Hoa lão tiên tổn thất, chẳng những hoàn toàn khôi phục, còn nâng cao một bước!

Mới đổi huyết dịch, mang theo lực lượng lớn hơn, để cho toàn thân hắn như đổi mới, tốc độ cũng tăng nhanh không ít, mặc dù thân thể vẫn là Vương cảnh đỉnh phong như trước, không có quá nhiều gia tăng, nhưng mật độ chất lượng của xương, lại tăng lên gấp mấy lần!

Lúc này nếu như có người cầm xương của hắn luyện chế binh khí, hoàn toàn có thể ung dung luyện chế thành Thần binh Vương cảnh viên mãn, thậm chí chỉ cần Thiên Địa Huyền Hoàng khí đủ, lên cấp thành Thần binh Hoàng cảnh viên mãn cũng chưa biết chừng!

Rắc rắc!

Đứng dậy muốn dọn dẹp tạng bẩn trên người một chút, chỉ nghe sàn nhà dưới chân phát ra thanh âm răng rắc, xuất hiện hai dấu chân rất sâu.

- Mật độ xương gia tăng, sức nặng của thân thể cũng gia tăng gấp mấy lần, gánh nặng của thân thể cũng nặng hơn...

Thấy tùy tiện đạp ra dấu chân, Nhiếp Vân cười khổ một tiếng.

Mật độ xương gia tăng, thể lực càng thêm dư thừa, đồng thời sức nặng thân thể cũng tăng lên gấp mấy lần, gánh nặng của thân thể cũng nhiều hơn.

Xem ra phải gia tăng lực lượng thân thể, làm không tốt thực lực

không có gia tăng còn rút lui.

Dù sao, người tu luyện trọng yếu nhất không phải vượt trội ở một phương diện, mà là cân đối!

Cân đối thống nhất toàn thân mới có thể làm cho người càng thêm linh hoạt, bén nhạy, thực lực đại tăng.

- Thử Hồng Hà Linh Quả một chút!

Mật độ xương gia tăng, bây giờ tốt nhất là gia tăng lực lượng bắp thịt, Hồng Hà Linh Quả chính là loại công hiệu này.

Búng ngón tay, một cái hộp ngọc xuất hiện ở trước mắt, vừa mở ra một trận mùi hương thoang thoảng.

Lần này đi Hồng Hà Môn thu hoạch không nhỏ, hai quả Hồng Hà Linh Quả, đối với hắn mà nói chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, một khi lực lượng thân thể gia tăng, phối hợp với Minh Hỏa thân pháp, thực lực tuyệt đối sẽ tăng gấp mấy lần.

Thuận tay cầm lên trong một linh quả hộp ngọc, há mồm nuốt vào.

Loại trái cây cấp bậc này, nếu như phối hợp dược liệu đặc thù, luyện chế thành đan dược công hiệu sẽ lớn hơn, bất quá, hắn thứ nhất không có nhiều dược liệu như vậy, thứ hai không có đan phương, phiền toái như vậy, còn không bằng trực tiếp dùng cho nhanh.

Mặc dù làm như vậy sẽ tổn thất một ít lực lượng, thậm chí còn có một phần lớn không cách nào tiêu hóa, lại có thể để cho thực lực của hắn trong thời gian ngắn tăng lên.

Chỉ bằng vào một điểm này, chính là rất nhiều chuyện không đổi được.

Mặc dù thời gian đi tới Hoàn Vũ Thần giới không dài, nhưng hắn biết, thực lực nhiều một phần, thì có nhiều một phần năng lực bảo vệ tánh mạng, thực lực trên người mới trọng yếu nhất, hết thảy đều là giả.

Hồng Hà Linh Quả hoàn toàn bất đồng Linh Lung Tôi Cốt Dịch, vị đạo không tốt, ngược lại hết sức khổ sở, để cho người ta khó có thể nuốt trôi.

Cau mày, Nhiếp Vân cố nén xung động muốn phun ra, vận dụng năng lực tạng phủ cường đại, nhanh chóng tiêu hóa linh khí của linh quả lan tràn ra.

Ầm!

Lực lượng cường đại sôi trào ở trong cơ thể, để cho huyết dịch cả người hắn lưu động nhanh gấp mấy lần.

- Rèn luyện!

Nhiếp Vân biết đây là dược hiệu của linh quả bắt đầu phát huy, cũng không do dự, vội vàng khoanh chân ngồi xuống, phong bế huyệt đạo toàn thân, phòng ngừa linh khí tiết ra ngoài.

Kẻo kẹt! Kẻo kẹt!

Linh khí không ngừng cọ rửa ở trong cơ thể, lực lượng mạnh mẻ lan tràn toàn thân, phá hư tế bào nội tạng, sau đó tái tạo, lại phá hư.

Rèn luyện thân thể, Nhiếp Vân trải qua vô số lần, biết sau khi tái sinh bắp thịt tế bào sẽ tiến bộ hơn trước, lúc này cố nén đau nhức, giữ vững tinh thần.

- Dược lực thật là lợi hại, không hổ là năm trăm năm mới nở hoa kết trái một lần...

Thời gian nháy con mắt, trên đầu Nhiếp Vân tràn đầy mồ hôi, mặc dù thân thể trải qua vô số lần rèn luyện, sớm biết thân thể lên cấp mang đến trui luyện cực lớn, nhưng vẫn không nghĩ đến Hồng Hà Linh Quả có công hiệu cường đại như thế, nếu không phải ý chí kiên định, thì thiếu chút nữa đã không chịu nổi.

Không biết qua bao lâu, lực lượng rốt cuộc bình tĩnh xuống, bị hắn

áp chế ở các nơi toàn thân.

Lực lượng của Hồng Hà Linh Quả thực quá mạnh mẽ, tu vi của hắn bây giờ, còn chưa đủ để hoàn toàn luyện hóa, không thể làm gì khác hơn là tạm thời áp chế ở các nơi toàn thân, từ từ tiêu hóa.

Cẩn thận nhắc tới, lần này hắn luyện hóa, bất quá là một phần mười của Hồng Hà Linh Quả, dù vậy thân thể của hắn cũng có đột phá cực lớn, trực tiếp từ Vương cảnh đỉnh phong, đạt tới Vương cảnh viên mãn!

Thân thể Vương cảnh viên mãn cùng thực lực Vương cảnh viên mãn là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng, nhất cử nhất động lực lượng cuồn cuộn không dứt, hắn lúc này, giống như là một động cơ vĩnh viễn, phối hợp thực lực Vương cảnh viên mãn, cường giả Hoàng cảnh sơ kỳ cũng có lòng tin đánh một trận, thậm chí ung dung giết chết!

Đây là dưới tình huống hắn không sử dụng không gian chi lực của thế giới nạp vật, nếu sử dụng, chỉ cần gần người, chỉ sợ cường giả Hoàng cảnh hậu kỳ cũng không làm gì được.

- Lần này mạo hiểm đi Hồng Hà Môn đáng giá...

Cảm nhận được thân thể biến hóa, Nhiếp Vân đứng dậy, ánh mắt càng ngày càng sáng, không nhịn được cười ha ha.

Mặc dù lần này đi Hồng Hà Môn trải qua nguy hiểm, thiếu chút nữa tử vong, nhưng lấy được hồi báo cũng rất lớn, hoàn toàn đáng giá hắn mạo hiểm như vậy.

- Đạt tới Vương cảnh viên mãn, đã có thể đi Viêm Hoàng điện rồi!

Thực lực tăng lên, Nhiếp Vân nhớ tới trước cùng Thạch Quy ước định.

Thạch Quy từng nói qua Viêm Hoàng điện, chỉ cần hắn đạt tới Vương cảnh viên mãn, liền có thể tới xông cửa, có thể thông qua ải thứ hai khảo hạch, sẽ đạt được chỗ tốt không tưởng tượng nổi.

------oOo------

Chương 3002: Hồng Vân Sơn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mà trong tay hắn, đang có ngọc phù đi Viêm Hoàng điện, chỉ cần linh hồn thúc giục, có thể thuấn di tiến vào trong đó.

Lúc ấy bị Nam Hoa lão tiên đuổi thiếu chút nữa hộc máu, cũng không tuyệt vọng, chính là có dựa vào này.

Bất quá, sở dĩ không cần lá bài tẩy này, là bởi vì Viêm Hoàng điện cũng không phải là tùy ý xông, một khi thuấn di vào, liền cần xông quan, mà thực lực của hắn lúc đó thực quá yếu, căn bản không thể thông qua khảo hạch!

Tự tin cũng không tự đại.

Hơn nữa, Thạch Quy từng nói qua, Viêm Hoàng điện chỉ có ba cơ hội xông quan, tổng cộng sáu cửa ải, bây giờ chỉ xông qua ải thứ nhất, thực lực không bằng liền trước thời hạn qua, uổng công mất đi một lần cơ duyên thì thôi, làm không tốt sẽ chết ở trong đó.

Phát hiện chân khí đạt tới Vương cảnh viên mãn, hơn nữa thân thể cũng đạt tới, lòng tin tăng nhiều, có khi có thể đi thử một chút.

- Thùng thùng đông!

Thời điểm đang suy nghĩ có nên đi Viêm Hoàng điện hay không, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

- Chuyện gì xảy ra?

Ngoài cửa phòng, lão bản tửu lâu đang đứng chờ.

Nhiếp Vân đã nói với hắn, không có chuyện gì không nên tới quấy rầy, vội vàng tới, nhất định là chuyện gì xảy ra.

- Mấy người cách vách mới vừa trả phòng...

Lão bản vội nói.

- Trả phòng? Ta đã biết!

Nhiếp Vân híp mắt lại.

Mặc dù mấy người này hắn không nhận biết, nhưng nghe khẩu khí của đối phương, tựa hồ biết một đám phi thăng giả do một nữ nhân dẫn đội, có khi có liên quan tới Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Để cho lão bản không muốn đả thảo kinh xà, Nhiếp Vân hỏi rõ phương hướng đối phương ly khai, thân thể thoáng một cái, lặng lẽ đi theo.

Thực lực của đối phương không tính quá cao, người mạnh nhất bất quá Vương cảnh đỉnh phong, bằng vào thực lực của hắn bây giờ, theo sau không tốn quá nhiều thời gian. Thời gian không lâu, liền thấy đám người kia, nhanh chóng đi ra ngoài thành.

Lặng lẽ theo ở phía sau, giấu giếm khí tức của mình, không để cho đối phương phát hiện.

Rất nhanh ra khỏi thành, đi tới một phương hướng, lúc chạng vạng đã cách Hồng Hà thành không dưới mấy trăm dặm.

Thông qua một đường theo dõi, cũng biết mục đích lần này đối phương tới Hồng Hà thành. Tựa hồ là chuẩn bị lễ vật thọ yến cho vị "lão gia tử" ở Hồng Vân Sơn kia.

Hồng Vân Sơn là một địa danh, trên bản đồ Ngụy Bất Tân cho hắn có ghi chú cặn kẽ, tựa hồ tụ tập một thế lực, chiếm núi làm vua, còn thế lực kết cấu ở trong đó, ngược lại không biết.

Bất quá, từ đối thoại của bọn họ có thể thấy được, chắc là lấy đội làm đơn vị, do nhiều đội tổ hợp thành.

Nghe ngữ khí, bọn họ là một tiểu đội được vị "lão gia tử" kia hết sức tín nhiệm, luôn cấp cho tài nguyên tốt nhất, được trọng dụng,

nhưng hơn nửa tháng trước, đột nhiên tới một tiểu đội, lấy nữ nhân làm đội trưởng, chẳng biết tại sao lấy được "lão gia tử" tin dùng, trực tiếp trở thành đội ngũ thân cận nhất, cấp cho tài nguyên tốt nhất.

Bị một người ngoại lai thay thế vị trí, vị đội trưởng Phiêu Lưu Tử này không cam lòng, đáng tiếc thực lực của đối phương mạnh hơn bọn họ. Nhất là đối với vũ kỹ, xa xa không phải bọn hắn có thể chống lại!

Càng nghĩ càng cảm thấy không cam lòng, những người này muốn thừa dịp "lão gia tử" thọ yến biểu hiện tốt một chút, lấy lại địa vị mất đi. Cho nên mới mạo hiểm vào thành mua vật phẩm, bất kể nói thế nào bọn họ cũng thuộc về sơn tặc, giấu ở trong núi có thể vô pháp vô thiên, nhưng vào trong thành, rất dễ dàng bị phát hiện, bắt lại!

Vì vậy mới dè đặt, như sợ người khác phát hiện, mà những thứ này ở trong mắt Hà Trung Lão bản tửu lâu, thì giống như né tránh cừu gia, bị người đuổi giết.

- Thì ra là náo ô long...

Hiểu rõ chuyện gì xảy ra, Nhiếp Vân không khỏi cười khổ.

Hắn cho lão bản tửu lâu yêu cầu rất đơn giản, một đội ngũ, ước chừng mười người, có khi nhiều hơn, một nữ nhân làm thủ lãnh, thực lực đại khái ở Vương cảnh, có thể có cừu gia, làm chuyện cẩn thận.

Đám người kia giống như hắn miêu tả, khó trách lão bản tửu lâu hiểu lầm.

Bất quá, cũng không phải không đoạt được chút nào, người mới trong miệng đám người kia nói có thể là phi thăng giả, ngược lại để cho trong lòng hắn khẽ động, đám người kia không phải, vạn nhất "người mới" là đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt thì sao?

Mặc dù đại bộ phận sơn tặc đều là tán tu, đối với phi thăng giả không hề bài xích, dù sao người sau tiềm lực lớn, một khi lôi kéo được, đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối là một khoản tài sản to lớn.

Ngoài ra, bản thân bọn họ là tặc, cho dù thu nuôi phi thăng giả, cũng sẽ không thông báo đội chấp pháp, ai thấy Hắc bang nào đánh nhau gọi cảnh sát chưa?

Biết những thứ này, Nhiếp Vân yên tâm không ít, dù sao thực lực của hắn bây giờ vừa mới tấn thăng, cũng cần củng cố, liền lặng lẽ theo sau lưng, chậm chạp vận chuyển lực lượng trong cơ thể, không gấp không nóng nảy.

Khi trời tối đen, đám người kia liền ngừng lại, tựa hồ đến địa phương, bị mấy vọng gác tiếp dẫn, dọc theo buội cỏ cao lớn đi vào trong, thời gian không lâu, nham thạch chuyển một cái, đi tới một sơn cố u tĩnh.

Cái sơn cốc này ẩn núp thực quá tốt, quần sơn xoay quanh, tựa hồ còn có trận pháp cách trở, nếu không phải đám người kia dẫn đường, cho dù là hắn, cũng không tìm được nơi này!

Khó trách Hồng Vân Sơn này ở bên cạnh Hồng Hà Môn tồn tại thời gian dài như vậy, cũng không người đến tiêu diệt, sợ rằng chỉ chỗ này cũng không tìm được... Hơn nữa chung quanh vách đá thẳng đứng, dễ thủ khó công, chỉ cần những người này thu liễm một chút, không là việc quá khó coi, Hồng Hà Môn cũng sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt.

Bất kỳ thế lực nào, muốn hòa bình ổn định lâu dài, để cho bên trong phạm vi quản hạt có chút phần tử xấu, thế lực ác bá là ắt không thể thiếu, không có bọn họ làm nổi bật, làm sao có thể biểu hiện kỷ cương, làm sao có thể cho thấy ưu việt.

Nói thật, loại thế lực sơn tặc như thế nào, cũng có thể là Hồng Hà Môn cố ý bồi dưỡng ra, thỉnh thoảng tiêu diệt một chút, nhưng quyết không hoàn toàn tiêu diệt, vừa có thể mò được tiền, vừa có thể kiếm lấy danh tiếng tốt.

Nhiếp Vân người tài cao gan lớn, thiên phú Ẩn Nặc sư ẩn núp, mượn đêm tối cùng hoàn cảnh chung quanh, là không ai có thể phát hiện.

Dọc theo sơn cốc đi gần một giờ, chuyển qua một chỗ cua, vòng qua một thác nước, tầm mắt rộng mở trong sáng, một sơn trại to lớn đứng sửng ở trong đèn đuốc sáng choang.

Sơn trại đều là kết cấu bằng gỗ, mượn sơn thế mà xây, lại không xù xì, ngược lại nhìn còn hết sức tinh tế, mơ hồ có trận pháp ẩn chứa trong đó, người xây dựng những thứ này, thực lực so với hắn hẳn không thấp chút nào, thậm chí mạnh hơn một tia.

------oOo------

Chương 3003: Nữa thấy Liên Nguyệt Kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lần này đi trong thành, chúng ta mua được binh khí thích hợp, độ trưởng, không bằng chúng ta đi tìm con quỷ nhỏ kia, thuận tiện dạy dỗ bọn họ một lát! Để cho những người ngoại lai này biết, cái gì là trời cao đất rộng, người nào không thể đắc tội!

Lần này đi Hồng Hà thành chẳng những vì "lão gia tử" chuẩn bị lễ vật, còn mua không ít binh khí, bây giờ trong tay mỗi người bọn họ đều cầm binh khí mới, từng cái lòng tin tăng nhiều.

Thực lực của một người, cấp bậc thứ nhất, vũ kỹ thứ hai, binh khí thứ ba! Dĩ nhiên, vũ khí cấp bậc cao, hoặc vũ kỹ quá mạnh mẻ, sức chiến đấu cũng sẽ bất đồng, đây chỉ là một quy luật phổ biến, mà không phải nhân tố quyết định cuối cùng.

Liền giống Nhiếp Vân bây giờ, mặc dù chỉ là Vương cảnh viên mãn, bằng vào vũ kỹ và ý thức chiến đấu, chém giết cường giả Hoàng cảnh sơ kỳ không quá khó khăn, lợi dụng không gian chi lực của thế giới nạp vật đánh cận chiến, Hoàng cảnh hậu kỳ cũng có lực đánh một trận!

Tình huống như hắn thì không thể dùng cấp bậc tới tính toán.

Thực lực của hắn đặc thù, nhưng những người trước mắt này bất đồng, có một binh khí tốt, tuyệt đối có thể để cho thực lực gia tăng

vài phần, lấy thí dụ, một Vương cảnh sơ kỳ bình thường, có một binh khí tốt, gặp phải Vương cảnh trung kỳ cũng có thể đánh một trận!

Đây chính là binh khí mang tới hiệu ứng.

Tài, kỹ, pháp, thân, tứ đại yếu tố của người tu luyện, binh khí thuộc về tài, không thể thiếu được.

- Được!

Phiêu Lưu Tử tựa hồ đối với người kia ôm oán khí rất lớn, nghe thuộc hạ đề nghị, lập tức gật đầu đáp ứng.

- Đúng là không cần đi tìm...

Nghe được mấy cái này đối thoại, Nhiếp Vân khẽ mỉm cười, thầm nói chính hợp ý ta.

Cái sơn trại này không nhỏ, hắn đang rầu đi nơi nào tìm những phi thăng giả kia, nếu đối phương muốn đi khiêu chiến, đúng là giúp hắn giải quyết phiền toái.

Tiếp tục theo ở phía sau, thời gian không lâu, đi tới một chỗ ở.

Là một tiểu viện không lớn, tất cả đều là kiến trúc bằng gỗ mới tinh, nhìn dáng dấp hẳn mới vừa xây dựng không lâu.

- Diêm Nhã Hân, đi ra!

Nương theo một tiếng quát to, cửa mở ra, mấy bóng người bước ra ngoài.

- Ta tưởng là ai, nguyên lai là Phiêu Lưu Tử đội trưởng, không biết đã trễ thế này tìm ta có chuyện gì?

Nói chuyện là một nữ nhân chừng hai mươi tuổi, mặt mũi thanh tú, lười biếng tựa vào khung cửa.

Nữ nhân này bận quần áo màu xám tro, mái tóc khoác lên vai, cặp

mắt như hạnh, mang nụ cười ngoạn vị.

- Không phải Lăng Nguyệt...

Thấy dung mạo cùng cử động của nữ nhân này, Nhiếp Vân nhướng mày.

Người con gái trước mắt này, dung mạo kém Đạm Đài Lăng Nguyệt cách xa vạn dặm không nói, khí chất, khí tức cũng khác biệt rất lớn, cho dù ngụy trang mạnh hơn nữa, hắn cũng có thể xác định, tuyệt không phải là cùng một người.

Một người ngụy trang như thế nào đi nữa, gì đó trong xương sẽ không thay đổi, người trước mắt này mang mị thái, mọi cử động có vị đạo để cho người ta mê hoặc, tuyệt không phải Đạm Đài Lăng Nguyệt.

- Xem ra lần này đi không rồi...

Nhiếp Vân cười khổ.

Trước nghe được “con quỷ nhỏ” có thể là phi thăng giả, động tâm tư, cảm thấy có khi chính là Đạm Đài Lăng Nguyệt, nhưng hiện tại xem ra, vẫn là nghĩ quá dễ dàng.

Hoàn Vũ Thần giới lớn như vậy, tìm mấy người nào có dễ dàng như vậy!

Không cần suy nghĩ... Lần này đi không rồi.

- Tìm ngươi làm gì? Muốn cùng ngươi tỷ thí một chút, không biết có dám đáp ứng hay không? Không dám đáp ứng, lập tức từ nơi này dọn ra ngoài!

- Tỷ thí? Ngươi xác định? Tốt!

Thời điểm tâm tư của Nhiếp Vân chuyển động, hai người đã bắt đầu động thủ.

Đám người chiếm núi làm vua như các nàng, là quyết không giảng

quy tắc gì cả, một câu không hợp liền trực tiếp động thủ.

Thực lực của Phiêu Lưu Tử là Vương cảnh đỉnh phong, tay cầm một thanh Uyên Ương kiếm, hai tay vũ động, kiếm khí như gió.

- Ân? Có binh khí mới, khó trách tự tin như vậy tìm ta khiêu chiến, không tệ, để cho ta nhìn món binh khí này của ngươi uy lực thế nào!

Nữ nhân gọi Diêm Nhã Hân tựa hồ nhìn thấu Uyên Ương kiếm trong tay nàng là vừa lấy được, nhẹ nhàng cười một tiếng, thân thể mềm mại thoáng một cái, trong tay cũng có một thanh trường kiếm đâm ra.

Nhìn hai người chiến đấu ở trong mắt, Nhiếp Vân lần nữa lắc đầu.

Thực lực của Diêm Nhã Hân kia cùng Phiêu Lưu Tử chênh lệch không bao nhiêu, đều là Vương cảnh đỉnh phong, tài nghệ vũ kỹ cùng nắm chắt chiến đấu cũng không sai biệt lắm, cẩn thận nhắc tới, người trước có thể mạnh hơn một ít, bất quá Phiêu Lưu Tử có binh khí lợi hại, sức chiến đấu tăng cường, người trước tựa hồ có chút bị động.

- Thực lực của Đạm Đài Lăng Nguyệt không thể nào kém cõi như vậy...

Trước đó mặc dù nhận ra đối phương không thể nào là Đạm Đài Lăng Nguyệt, nhưng còn ôm mong đợi, lúc này gặp các nàng chiến đấu, tia mong đợi kia cũng hoàn toàn biến mất.

Đạm Đài Lăng Nguyệt thân là Thiên Vị vương giả của Hỗn Độn hải dương, lại là Thiên Đạo sư của Thiên Địa lục đạo, đối với vũ kỹ nắm chắt so với hắn chỉ mạnh không kém, cho dù lần nữa sống lại mất trí nhớ, không nhận biết hắn, không nhớ cảm tình giữa hai người, nhưng lý giải cùng nắm giữ Võ Đạo, lại không có biến hóa chút nào.

Loại cảm ngộ Võ Đạo này, cho dù đối mặt Vương cảnh viên mãn cũng có thể đánh một trận, chớ nói chi là thực lực như Phiêu Lưu Tử.

- Được rồi, đi về trước a, để cho lão bản giúp ta lưu ý...

Xác nhận vị này không phải Đạm Đài Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân tràn đầy thất vọng, đang định lặng lẽ trở về, liền thấy Diêm Nhã Hân đã bị thế công bén nhọn của Phiêu Lưu Tử ép vào góc, đã sắp thua trận rồi.

- Hắc hắc, ngươi không phải rất ngông cuồng sao? Sao hôm nay trở nên kém như vậy?

Thắng lợi trong tầm mắt, Phiêu Lưu Tử mặt đầy hưng phấn, cười to một tiếng, Uyên Ương kiếm liên tục vũ động, giống như một đóa hoa nở rộ, căn bản không cho đối phương cơ hội hoàn thủ.

- Có binh khí mới liền cuồng... bây giờ ta sẽ để cho ngươi biết thực lực chân chính của ta!

Bị buộc đến tuyệt cảnh, trên mặt Diêm Nhã Hân không có chút hốt hoảng nào, ngược lại nhíu mày, không có lui về phía sau, đột nhiên bước lên trước, một kiếm đâm ra.

Một kiếm này nhìn không có quá nhiều hoa chiêu, lại thẳng vào chỗ yếu hại, để cho Phiêu Lưu Tử không thể không phòng.

Hô!

Mủi kiếm của Phiêu Lưu Tử rạch một cái, nghênh hướng trường kiếm của đối phương, muốn ngăn trở công kích của nàng.

Bất quá, kiếm trong tay nàng còn không có tiếp xúc đối phương, cổ tay của đối phương run lên, trường kiếm thay đổi một cái phương hướng, từ một góc độ mà người khác không thể tưởng tượng nổi đâm tới.

------oOo------

Chương 3004: Diêm Nhã Hân

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi...

Không nghĩ tới một kiếm của đối phương ác liệt như vậy chỉ là hư chiêu, sắc mặt của Phiêu Lưu Tử thay đổi, không nhịn được lui về sau một bước.

Mới vừa rồi mượn uy lực của binh khí mới, nàng ép đối phương từng bước lui về phía sau, lúc này kiếm pháp của đối phương vừa ra, nhân vật chuyển đổi, trong lòng buồn bực có thể tưởng tượng được.

- Ân?

Nhiếp Vân vốn muốn đi, thấy kiếm này, toàn thân cứng đờ, quả đấm không tự chủ được siết chặc.

Chiêu kiếm pháp này thực quá quen thuộc... Có thể nói, toàn bộ Hỗn Độn hải dương, Hoàn Vũ Thần giới không người có thể quen thuộc hơn hắn!

Liên Nguyệt Kiếm!

Hắn nhớ nhung Đạm Đài Lăng Nguyệt sáng lập ra kiếm pháp.

Mặc dù Diêm Nhã Hân này thi triển Liên Nguyệt Kiếm có chút chỉ tốt ở bề ngoài, không có nắm giữ tinh túy chân chính, nhưng tuyệt đối là Liên Nguyệt Kiếm, hắn quyết không nhìn lầm.

Liên Nguyệt Kiếm là hắn sáng tạo, cho dù cường giả Đại Đế của thế giới này có thể sáng chế ra kiếm pháp vượt qua chiêu này rất nhiều, cũng không thể sáng chế ra giống nhau như đúc!

Diêm Nhã Hân triển ra Liên Nguyệt Kiếm... Chẳng lẽ nàng nhận biết Đạm Đài Lăng Nguyệt, hoặc là... hai người gặp qua?

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhiếp Vân lập tức sinh ra hưng phấn khó có thể át chế.

Nguyên tưởng rằng đầu mối đứt gảy, không nghĩ tới tuyệt xử phùng sinh.

Thật đúng là sơn cùng thủy tận nghi không đường, liễu ám hoa minh hữu nhất thôn!

Có Liên Nguyệt Kiếm làm chỗ dựa, Diêm Nhã Hân từ bị động hòa nhau khuyết điểm.

Nhất Kiếm Phá Trần, tựa hồ nàng chỉ biết một chiêu này, mỗi khi đến nguy cấp, sẽ dùng chiêu này giải quyết nguy cơ.

Cao thủ tỷ thí, chiến đấu mấy ngàn chiêu, không thể nào giống nhau, bởi vì một khi giống nhau, sẽ cho đối thủ dự đoán trước thời hạn, dùng thủ đoạn khác phá tan.

Mặc dù Nhất Kiếm Phá Trần là Nhiếp Vân sáng lập ở Thiên Địa lục đạo, nếu như trên thực tế ám hợp Thiên Đạo, có uy lực cực lớn, hơn nữa hai người còn không có thể phá giải chiêu này, mặc dù Diêm Nhã Hân liên tiếp sử dụng mấy lần, Phiêu Lưu Tử vẫn không cách nào ngăn cản.

- Đáng ghét, chẳng lẽ ngươi chỉ biết một chiêu này?

Thấy mua binh khí mới, lại cũng không cách nào chiến thắng, thậm chí ngay cả binh khí tiếp xúc cũng cơ hồ không có, Phiêu Lưu Tử càng nghĩ càng giận, tức giận đến oa oa kêu loạn.

Vốn nghĩ tay cầm binh khí mới, có thể sảng khoái ân cừu, để cho đối phương mặt mũi quét rác, làm sao cũng không nghĩ tới, vẫn là không cách nào chiến thắng, thậm chí bị buộc phải từng bước lui về phía sau.

- Ngừng tay! Các ngươi làm gì đó?

Đang thời điểm hai người chiến đấu khó phân thắng bại, một thanh âm quát tháo vang lên, ngay sau đó một bóng người sãi bước đi tới.

Là một lão giả, nhìn khoảng sáu mươi tuổi, nhưng thân thể được

bảo dưỡng rất tốt, dung quang tỏa sáng, tinh khí thần mười phần, không có chút suy thoái cùng già nua nào.

- Lão gia tử!

Thấy người này, Phiêu Lưu Tử, Diêm Nhã Hân giật nảy mình, không có chiến thắng đối thủ, mặc dù trong mắt tràn đầy không cam lòng, nhưng vẫn vội vàng lui về phía sau, đồng thời nhảy ra vòng chiến.

- Người này chính là lão gia tử? Chủ nhân của Hồng Vân Sơn?

Nhiếp Vân lặng lẽ nhìn sang.

Vị lão giả này nhìn tuổi tác không nhỏ, lại nhất cử nhất động mang khí dương cương, lực lượng trong cơ thể lưu chuyển, tạo thành đoàn đoàn vòng xoáy.

Rất hiển nhiên đã đạt tới Hoàng cảnh.

Bất quá, hẳn chỉ là Hoàng cảnh sơ kỳ, cách đỉnh phong còn có một khoảng cách rất lớn.

Thực lực như vậy, ở trong mắt người bình thường, đúng là có thể xưng vương xưng bá, nhưng ở Hồng Hà Môn, lại cái gì cũng không tính. Sở dĩ không có tiêu diệt, sợ rằng có lợi ích gút mắc nào đó.

- Lão gia tử... Chúng ta nhàn rỗi nhàm chán, nên so tài một chút!

- Đúng vậy, chúng ta chỉ là so tài...

Tựa hồ cực kỳ sợ hãi lão gia tử này, hai người Phiêu Lưu Tử vội vàng đổi lời nói.

- Hừ, ngày mai sẽ là thọ yến của ta, ta không hy vọng xuất hiện chuyện gì. Nếu như phát hiện bởi vì một ít chuyện nhỏ mà tranh cường háo thắng nữa, đừng trách ta không khách khí!

Tựa hồ lão gia tử đã sớm biết ý nghĩ của các nàng, không lưu cho chút mặt mũi nào, quát lạnh.

- Vâng!

- Vâng!

Hai người thấy lão gia tử nổi giận, đồng thời sợ hết hồn, không dám nói nhiều.

- Đi về nghỉ ngơi đi, ngày mai sẽ có khách nhân đến, không thiếu được một phen xã giao, ta không hy vọng Hồng Vân Sơn chúng ta lưu lại xấu ấn tượng cho người ta!

Thấy thuộc hạ nhận lầm, lão gia tử cũng không tiện ở trước mặt mọi người làm lớn chuyện, khoát tay một cái, xoay người rời đi.

Phiêu Lưu Tử hành động không có kết quả, thấy lão gia tử nói đến phân thượng này, cũng không dám vi phạm, không thể làm gì khác hơn là mặt đầy hận ý xoay người rời đi.

- Hừ!

Diêm Nhã Hân cũng vặn thân thể mềm mại một cái, đi trở về tiểu viện, đóng cửa lại.

Mọi người đi sạch sẽ, ở chỗ tối, một bóng người đi ra.

Đúng là Nhiếp Vân.

Thủ đoạn che giấu của hắn cực mạnh, trừ Hoàng cảnh viên mãn, cho dù Hoàng cảnh đỉnh phong muốn phát hiện cũng khó khăn, tuy trận pháp ở Hồng Vân Sơn nhiều lắm, nhưng căn bản không biết đã có người trà trộn vào.

- Hỏi rõ nữ nhân này học kiếm pháp với ai, có khi có thể tìm được đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt!

Mặc dù Đạm Đài Lăng Nguyệt không nhớ chuyện lúc trước, nhưng chiêu số võ công lại nhớ rất sâu, Liên Nguyệt Kiếm ở trong tất cả mọi người chỉ có nàng biết, nếu như đoán không sai, Diêm Nhã Hân kia khẳng định gặp qua, hoặc nhận biết.

Muốn tìm, trực tiếp tra hỏi người này là được.

Vèo!

Thân thể thoáng một cái, tiến vào sân, ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái, một lực lượng huyền ảo bao phủ cả viện vào bên trong.

Vì phòng ngừa ngoài ý muốn, trước phong ấn nơi này lại nói.

- Người nào?

Năng lượng của hắn không có chút che giấu nào, lập tức đưa tới người trong sân cảnh giác, khẽ hô một tiếng, mấy bóng người nhảy ra ngoài.

Chính là đám người Diêm Nhã Hân mới vừa rồi.

- Tại hạ có chuyện hỏi thăm, chư vị không cần khẩn trương!

Nhiếp Vân cười nhạt, thi triển ra thiên phú Tiên Âm sư phối hợp Đầu Độc sư.

Hô!

Người nơi này thực lực mạnh nhất chính là Diêm Nhã Hân, cũng bất quá Vương cảnh đỉnh phong, không phải là đối thủ của hắn, thời gian không lâu, ánh mắt liền mê ly, đã bị đầu độc.

- Đại nhân xin hỏi!

Thần trí mơ hồ, Diêm Nhã Hân không có chút phản kháng nào, thái độ cung kính.

- Chiêu kiếm pháp mới vừa rồi của ngươi là ai dạy?

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Mặc dù giọng nói rất thanh đạm, nhưng trong lòng khẩn trương không nói ra được, như sợ đối phương nói không biết.

- Hồi bẩm đại nhân, kiếm chiêu là học từ lão gia tử!

Diêm Nhã Hân nói.

- Học từ lão gia tử?

Nhiếp Vân nhíu mày.

------oOo------

Chương 3005: Chức Cẩm Khấu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới tình huống bị đầu độc, là quyết không thể nói láo, học từ lão gia tử, điều này sao có thể?

Khi nào Đạm Đài Lăng Nguyệt có quan hệ tới thủ lãnh thổ phỉ?

- Nếu như ta nhìn không sai, ngươi hẳn là một phi thăng giả? Sao lại tới Hồng Vân Sơn, lão gia tử kia có nói cho ngươi biết, chiêu này hắn học từu đâu không?

Trong lòng nghi ngờ, Nhiếp Vân hỏi tiếp.

Có phải phi thăng giả hay không, cần bảo khí đặc biệt mới có thể kiểm nghiệm, mắt thường là không cách nào nhìn ra được.

Dĩ nhiên, phi thăng giả thọ nguyên lâu dài, đối với vũ kỹ hiểu cũng hết sức thấu triệt, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, từ điểm đó cũng có thể nhìn ra một ít.

Người con gái trước mắt này, kinh nghiệm chiến đấu không tính đặc biệt tốt, lại cũng không kém, hơn nữa đám người Phiêu Lưu Tử ngôn ngữ dẫn dắt, Nhiếp Vân cảm thấy người này giống như là một phi thăng giả.

- Hồi bẩm đại nhân, ta đích xác là một phi thăng giả, hơn nữa tới

Hồng Vân Sơn thời gian cũng không lâu... Về phần lão gia tử học kiếm chiêu của ai, thì ta không biết!

Diêm Nhã Hân nói.

- Ngươi là phi thăng giả, vậy vì sao lão gia tử lại truyền thụ ngươi kiếm chiêu lợi hại như vậy?

Nghe nàng không biết, Nhiếp Vân hơi lộ ra vẻ thất vọng, ngược lại có chút kỳ quái.

Loại sào huyệt sơn tặc như Hồng Vân Sơn, nên hết sức hoài nghi người ngoại lai mới phải, lão gia tử kia biết kiếm pháp lợi hại như vậy, không truyền thụ cho Phiêu Lưu Tử, ngược lại lặng lẽ truyền thuyết cho nàng, thậm chí người trước còn không biết, cái này rất khó hiểu a.

- Trên người chúng ta đều có cấm chế của lão gia tử... Không cách nào phản kháng, hơn nữa nghe nói chiêu này là một vị phi thăng giả sáng tạo, nếu phi thăng giả tu luyện sẽ rất nhanh!

Diêm Nhã Hân không giấu giếm chút nào.

- Thì ra là như vậy!

Nhiếp Vân giờ mới hiểu được.

Xem ra vị Diêm Nhã Hân này không biết làm sao bị lão gia tử bắt được, hạ cấm chế.

Loại cấm chế này đi vào trong cơ thể, sẽ để cho đối phương hoàn toàn nghe lời, lão gia tử cũng là dựa vào điểm ấy mới yên lòng, cam tâm tình nguyện truyền thụ nàng chiêu số mạnh nhất.

Về phần nói phi thăng giả tu luyện Liên Nguyệt Kiếm có thể mau một chút, ngược lại cũng có khả năng.

Liên Nguyệt Kiếm kiếm ý huyền ảo, phải lý giải Thiên Đạo, Nhân đạo sâu đậm mới có thể hoàn toàn thi triển ra, cho dù Tu La vương luyện cũng chỉ có kỳ hình, không được kỳ ý, người Thần giới tuổi

thọ ngắn là rất khó học được.

- Cấm chế của các ngươi ta đã giúp hóa giải, sau có muốn đi theo lão gia tử kia hay không, là tùy các ngươi!

Lại hỏi mấy câu, phát hiện đối phương xác thực không biết, Nhiếp Vân không hỏi nữa, ngón tay điểm tới, rất nhanh thì hóa giải cấm chế trong cơ thể đối phương.

Loại thủ đoạn cấm chế này cũng không phức tạp, nhưng người khác muốn hóa giải, không có thực lực Hoàng cảnh trung kỳ là rất khó hoàn thành, nhưng Nhiếp Vân mượn không gian chi lực của thế giới nạp vật, có thể rõ ràng thấy nguyên lý của cấm chế, hóa giải liền tương đối đơn giản.

Hóa giải cấm chế cho các nàng, cũng không phải tâm đồng tình lan tràn, tự tìm phiền toái, mà đều là phi thăng giả, không muốn thấy các nàng bị người nô dịch.

Bất quá, về phần sau khi giải trừ cấm chế, nàng tiếp tục ở lại chỗ này hay rời đi, mình liền bất kể.

- Một lát nữa các ngươi tỉnh lại, bất quá sẽ quên mất mới vừa rồi phát sinh hết thảy!

Xử lý xong những chuyện này, thanh âm của Nhiếp Vân giống như bài hát ru con, đám người Diêm Nhã Hân lắc lư mấy cái, đồng thời té ngã trên đất.

Đây cũng không phải là thiên phú Đầu Độc, mà là một loại thủ đoạn thôi miên, lâm vào ngủ mê, một lát nữa tỉnh lại sẽ quên mất tất cả chuyện vừa rồi, không nhớ được chút nào nữa.

Vèo!

Nhiếp Vân từ tại chỗ biến mất.

Từ trong miệng Diêm Nhã Hân không chiếm được tin tức hữu dụng, xem ra chỉ có thể đi tìm lão gia tử kia.

Mới vừa rồi lão gia tử xuất hiện, hắn đã cảm nhận được khí tức trên người đối phương, lúc này lợi dụng thiên phú Truy Tung sư, có thể tùy tiện xác định vị trí.

Thân thể linh động, giống như một đạo thanh phong, Nhiếp Vân đi vòng qua từng đạo cấm chế, bay vút về phía trước.

Lão gia tử này ở giữa nhất trong toàn bộ sơn mạch, trước sau trái phải đều có trận pháp bao phủ, cực kỳ an toàn.

Hô!

Đang quan sát tình huống trận pháp chung quanh, muốn không đụng chạm tiến vào trong đó, liền nghe tiếng gió vang lên, ngay sau đó một bóng đen đi tới trong sân.

- Chẳng lẽ trừ ta còn có người ngoại lai?

Thấy bóng người này tốc độ cực nhanh, mang ra từng đạo ảo ảnh, Nhiếp Vân nhíu mày.

Rất hiển nhiên thực lực của người này còn cao hơn lão gia tử, sợ rằng đã đạt tới Hoàng cảnh trung kỳ.

Thực lực như vậy, tuyệt không thể nào là người của Hồng Vân Sơn, nếu không lão gia tử cũng không khống chế được.

Tựa hồ bóng đen rất rõ ràng trận pháp chung quanh đây, chỉ nháy mắt thời gian, liền tiến vào trong đó, biến mất ở trong đêm tối.

Có người dẫn đường, Nhiếp Vân hành động liền dễ dàng hơn rất nhiều, theo sát sau lưng đối phương, khống chế tốc độ, chỉ chốc lát liền đi tới bên ngoài một tiểu viện.

Khí tức của lão gia tử kia biến mất ở chỗ này, xem ra nên ở nơi đây.

Lấy chỉ làm kiếm, lặng lẽ đâm về phía vách tường.

Bóng người trước kia đã đi vào, chứng minh cũng có mưu đồ,

ngược lại thời gian không gấp, xem đối phương muốn làm gì lại nói.

Lực lượng Vương cảnh viên mãn quán thông hai ngón tay, vách tường cứng rắn bằng gỗ giống như nước chảy, ung dung đào ra hai lổ thủng, không có phát ra một chút thanh âm.

Xuyên thấu qua lỗ thủng, Nhiếp Vân nhìn vào trong.

Chỉ thấy bóng đen mới vừa rồi tới kia, lập lại động tác của mình khi ở tiểu viện của Diêm Nhã Hân, trước phong cấm tiểu viện, sau đó cố ý lộ ra sơ hở, phát ra khí tức.

Hô!

Lão gia tử cảm thấy bên ngoài có người, từ căn phòng vọt ra, trong mắt tràn đầy cảnh giác.

- Chu Hồng, ta biết vật ở chỗ của ngươi, ngoan ngoãn giao ra đây, ta có thể không động thủ!

Thấy hắn đi ra, bóng đen cũng không ẩn núp, hai tay ôm ở trước ngực, nhàn nhạt nói.

Thanh âm có chút khàn khàn, giống như tiếng kêu của cú mèo trong đêm, cho người ta một loại cảm giác không rét mà run.

Không cần đoán, cũng biết đối phương là cố ý thay đổi, cũng không phải chân thật.

- Ngươi là ai? Ngươi nói vật gì đó ta không biết, chắc hẳn ngươi tìm lộn chỗ rồi!

Lão gia tử Chu Hồng nhìn thấu tu vi của đối phương, trong lòng cảnh giác, lại không sợ, làm ra tư thế phòng ngự, hừ nói.

------oOo------

Chương 3006: Chức Cẩm Khấu (2)

- Tìm sai chỗ? Hắc hắc, người sáng mắt không nói tiếng lóng, ngươi nơi này không phải có một tấm Chức Cẩm Khấu sao? Giao ra đây đi!

Tựa hồ bóng đen sớm biết hắn sẽ không thừa nhận, nói thẳng ra tên vật mình muốn tìm.

- Chức Cẩm Khấu?

Chu Hồng biến sắc, ánh mắt lộ ra sát cơ nồng nặc:

- Ngươi là người nào?

- Ta là người nào không cần ngươi quan tâm, giao Chức Cẩm Khấu ra đây, ta có thể thả ngươi một con đường sống, nếu không, ngày mai thọ yến cũng không cần nữa, trực tiếp cải thành tang lễ là được!

Bóng đen cười hắc hắc.

- Ngươi tìm chết!

Nghe được đối phương châm chọc, da mặt của Chu Hồng co rút, quát to một tiếng, thân thể búng một cái đi tới bên cạnh, trong tay nâng lên đại đao, bổ xuống.

Hắn biết thực lực của đối phương, không có lưu hậu thủ, lực lượng Hoàng cảnh sơ kỳ từ trường đao bắn ra, tạo thành một đạo đao khí mà mắt thường có thể thấy được, cuốn lên bụi đất đầy trời.

- Thứ không biết chết sống!

Thấy hắn lại dám động thủ, sắc mặt bóng đen trầm xuống, cổ tay lộn một cái, một món binh khí xuất hiện.

Phán Quan Bút!

Nhẹ nhàng run lên, Phán Quan Bút bắn ra một đạo hàn khí, va chạm với đao khí của Chu Hồng, hai hai va chạm, tiêu tán ở trên không trung.

- Hắc hắc!

Một chiêu phá hỏng công kích của Chu Hồng, thân thể bóng đen đung đưa, tựa như súc địa thành thốn, đi tới bên cạnh Chu Hồng, Phán Quan Bút liên tục phá không.

Tí tách tí tách!

Một trận phong minh vang lên, Chu Hồng không kịp phản ứng, huyệt đạo toàn thân bị giam cầm, cả người giống như bánh chưng, không thể động đậy.

Hoàng cảnh sơ kỳ cùng Hoàng cảnh trung kỳ, mặc dù chỉ kém một cấp, lại khác nhau một trời một vực, vị lão gia tử kia rong ruỗi Hồng Vân Sơn nhiều năm này, tất cả thủ đoạn còn không có thi triển ra liền bị bắt, đợi ở tại chỗ không có biện pháp nào.

Không phải bất kỳ người nào cũng có năng lực vượt cấp khiêu chiến giống như Nhiếp Vân.

- Vũ kỹ của ngươi... Ngươi là người của Hồng Hà Môn?

Thân thể bị giam cầm, Chu Hồng ý thức được người trước mắt này đáng sợ.

Vũ kỹ của đối phương vô cùng tinh diệu, nhìn một cái liền biết có truyền thừa hoàn chỉnh, chỉ sợ không phải tán tu, mà là một đệ tử tông môn truyền thừa lâu đời!

Tông môn nổi danh nhất Hồng Hà vực chỉ có một... Hồng Hà Môn.

- Có phải người của Hồng Hà Môn hay không, không cần ngươi quan tâm, ta xem vẫn là giao Chức Cẩm Khấu ra đây đi!

Bóng đen cười lạnh, bàn tay đưa về phía trước, bóp tới Không Gian giới chỉ của Chu Hồng, đồng thời nhẹ nhàng phất một cái.

Phốc!

Chu Hồng phun ra một ngụm máu tươi.

Người không có chết, cưỡng ép giải trừ linh hồn lạc ấn của Không Gian giới chỉ, sẽ để cho thần hồn bị tổn thương cực lớn, nhẹ thì hộc máu, nặng thì trọng thương, sẽ không cách nào tinh tiến nửa bước.

Bóng đen sớm biết những thứ này, lại không có chút ngừng nghỉ, trực tiếp lau đi lạc ấn, có thể thấy được căn bản không coi tánh mạng của đối phương là cái gì.

Chu Hồng cũng hiểu điểm ấy, sắc mặt có chút trắng bệch.

Ông!

Không đi quản hắn nghĩ cái gì, bóng đen lau đi lạc ấn, tinh thần lập tức nhìn vào, một lát sau, cổ tay lộn một cái, một vật xuất hiện ở lòng bàn tay.

Là một vật hình tròn, không biết làm bằng tài liệu gì, phía trên có đồ án rậm rạp chằng chịt, cách xa nên không thấy rõ lắm.

- Ha ha, Chức Cẩm Khấu đến trong tay ta... Hồng Hà Linh Huyết là của ta...

Cầm vật hình tròn, bóng đen cất tiếng cười to, tràn đầy vẻ đắc ý.

- Hồng Hà Linh Huyết?

Nhiếp Vân không biết là cái gì, cũng không có bất kỳ động tác, chẳng qua là chân mày hơi nhíu lại.

Xem ra Chức Cẩm Khấu này rất trân quý, nếu không sẽ không để cho một cường giả Hoàng cảnh trung kỳ thất thố như vậy, bất quá những chuyện này không có bất kỳ quan hệ gì tới hắn, hắn muốn tìm Đạm Đài Lăng Nguyệt, cái gọi là Hồng Hà Linh Huyết, nghe cũng chưa nghe nói qua, càng không biết công hiệu, tự nhiên không thể nào vì vật không biết mà mạo hiểm.

- Chức Cẩm Khấu...

Bóng đen cắn bể ngón tay điểm qua Chức Cẩm Khấu.

Ông!

Phía trên Chức Cẩm Khấu thoáng qua một đạo ánh sáng, hút huyết dịch của hắn vào, bóng đen nhìn chằm chằm vật ở lòng bàn tay, trong mắt đầu tiên là nghi ngờ, ngay sau đó trầm thấp xuống.

- Giả... Lại là giả! Đáng ghét!

Gầm thét một tiếng, bóng đen giống như người bị lừa gạt, tùy thời có thể nổi điên, chợt nhìn về phía Chu Hồng bị giam cầm, khó có thể che giấu sát khí nồng nặc trong đó.

- Cái gì giả?

Chu Hồng sợ hết hồn.

- Trong lòng ngươi biết, cái thật ở địa phương nào? Nếu không ta sẽ lăng trì ngươi, để cho ngươi chết không có chỗ chôn!

Bóng đen lạnh lùng nói, thanh âm giống như Diêm La địa ngục, để cho người ta không rét mà run.

- Ta... Ta không biết... Ta chỉ có một quả này, không có cái thứ hai!

Tựa hồ Chu Hồng cũng không nghĩ tới Chức Cẩm Khấu trong tay là giả, con ngươi co rụt lại, vội vàng cầu xin tha thứ.

- Bớt nói nhảm đi, xem ra ngươi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Đối với hắn nói, bóng đen nửa chữ cũng không tin, hừ lạnh một tiếng, Phán Quan Bút trong tay lăng không rạch một cái.

Tê!

Máu thịt tung tóe, một cánh tay của Chu Hồng bị Phán Quan Bút bổ

xuống, phun ra máu tươi.

- A...

Đau đớn kịch liệt xâm nhập não hải, thân thể Chu Hồng nhoáng một cái:

- Ta thật không biết, thời điểm ta lấy được, chỉ có một quả này, không hề có cái thứ hai... nếu như đại nhân không tin, ta có thể phát Thiên Đạo thệ ngôn, thậm chí có thể rộng mở linh hồn để cho ngươi dò xét!

Thấy đối phương chấn nátt cánh tay của hắn, lộ ra sát cơ, Chu Hồng không dám kiên trì, vội vàng hét.

Trước hắn thề bảo vệ Chức Cẩm Khấu, là muốn mò một ít chỗ tốt, phát hiện vật này là giả, nội tâm lập tức tan vỡ, đã không còn ngạnh khí như trước.

Cái này cũng khó trách, hắn là thịt cá, đối phương là dao thớt, không nhượng bộ, chết cũng không biết chết thế nào.

- Để cho ta dò xét? Được!

Tinh thần của bóng đen lan tràn ra, dọc theo mi tâm của Chu Hồng tiến vào não hải, một lát sau, sắc mặt trầm xuống:

- Quả nhiên chỉ có một cái này, hừ, đã như vậy, giữ lại ngươi cũng không có ích gì, chết đi!

Hắn đã điều tra hoàn tin tức trong óc đối phương, biết trong tay đối phương chỉ có một quả Chức Cẩm Khấu, liền lòng sinh sát cơ, nâng Phán Quan Bút lên, điểm qua mi tâm của Chu Hồng.

Nếu như lần này điểm trúng, óc của người sau sẽ lập tức sụp đổ, trực tiếp tử vong.

Ông!

Đúng lúc này, một đạo kiếm mang đột nhiên sáng lên, ngay sau đó

một bóng người từ ngoài tường bay tới.

------oOo------

Chương 3007: Cứu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kiếm mang có tốc độ vượt qua Thiên Đạo, thời gian nháy con mắt liền đi tới bên cạnh, đâm thẳng lưng của bóng đen.

Vây Nguỵ cứu Triệu!

- Người nào?

Con ngươi của bóng đen co rụt lại.

Kiếm quang kia thẳng tới yếu hại, nếu như hắn không tránh né, sẽ bị xuyên qua, tử vong tại chỗ.

Hô!

Không để ý tới chém giết Chu Hồng, thân thể bóng đen búng một cái tránh thoát, nhẹ nhàng xuất hiện ở bên ngoài tiểu viện.

Tựa hồ biết người vừa mới đâm ra kiếm mang kia, thực lực còn mạnh hơn hắn, không dám nghênh chiến, xoay người bỏ chạy.

Tốc độ của hắn cực nhanh, thời gian nháy con mắt liền biến mất ở trong màn đêm.

- Người này ngược lại cũng rất tinh mắt...

Thấy người này không nói câu nào trốn nhanh như vậy, Nhiếp Vân không khỏi lắc đầu.

Mới vừa rồi đúng là hắn ra tay.

Chu Hồng dính dấp tới tin tức của Đạm Đài Lăng Nguyệt, bị giết tin

tức liền đứt đoạn, tự nhiên không thể để cho chuyện như vậy xuất hiện, thấy bóng đen thống hạ sát thủ, nhất thời nhảy ra ngoài.

Biết bóng đen kia có thực lực Hoàng cảnh trung kỳ, hắn cũng không chừa hậu thủ, không gian chi lực của thế giới nạp vật kích động, cộng thêm Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, bóng đen nhìn một cái liền biết không đở nổi, lập tức chạy trốn.

Biết không địch lại xoay người bỏ chạy, không có chút dông dài nào, thậm chí ngay cả tình huống sau lưng là gì cũng không nhìn, không thể không nói bóng đen này cũng là một nhân vật.

Chỉ phần quả quyết này, liền không ít người khó có thể so sánh.

- Đa tạ tiền bối xuất thủ cứu giúp...

Chu Hồng vốn tưởng rằng lần này hẳn phải chết không thể nghi ngờ, không nghĩ tới ở thời khắc mấu chốt được người cứu, trên đầu chảy đầy mồ hôi lạnh, nhìn về phía Nhiếp Vân tràn đầy cảm kích.

Mặc dù không biết vì sao tối nay Hồng Vân Sơn cao thủ nhiều như mây, nhưng không có biện pháp a.

- Không cần nói nhảm, ta chỉ muốn hỏi ngươi một chuyện, thành thật trả lời, ta lập tức đi ngay, ngươi tiếp tục làm Đại vương của ngươi!

Lười nói nhảm với đối phương, Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Mặc dù ngữ khí của hắn không nghiêm nghị, lại mang uy nghiêm cực lớn, để cho nội tâm người ta cảm thấy khủng hoảng, nhất là Chu Hồng, thấy sát thần mới vừa rồi bị hắn một kiếm hù dọa, biết thực lực của người trước mắt này càng kinh khủng, không dám nói nhảm, liền vội vàng gật đầu:

- Tiền bối cứ hỏi, chỉ cần ta biết, tuyệt đối biết gì nói nấy!

- Ân, vậy ta hỏi ngươi, Diêm Nhã Hân thi triển Liên Nguyệt Kiếm pháp, ngươi là học của ai?

Thấy đối phương phối hợp, Nhiếp Vân mở miệng hỏi.

- Liên Nguyệt Kiếm pháp? Ngươi là nói chiêu kiếm pháp ta dạy Diêm Nhã Hân kia?

Chu Hồng mặt đầy nghi ngờ hỏi.

Nhìn dáng vẻ của hắn, cũng không biết bộ kiếm pháp này tên gì, chắc hẳn bốn chữ Liên Nguyệt Kiếm pháp cũng là lần đầu tiên nghe được.

- Không sai!

- Vâng...

Không nghĩ tới vị tiền bối trước mắt hỏi cái này, sắc mặt Chu Hồng lúc đỏ lúc trắng.

- Nói!

Nhiếp Vân nhướng mày.

- Một tháng trước, ta cứu được một người, người kia bởi vì báo đáp ta, dạy ta... ta cũng không biết chiêu này gọi tên là gì, tiền bối đừng có giết ta...

Con ngươi của Chu Hồng loạn chuyển, vội vàng nói.

- Xem ra ngươi không muốn nói thật, đã như vậy, rộng mở linh hồn để cho ta dò xét, có thể tha cho ngươi khỏi chết!

Thấy vẻ mặt cùng lời nói của hắn, Nhiếp Vân biết đối phương không nói thật, nhàn nhạt nói.

Lấy thực lực của hắn, dưới tình huống gần người lợi dụng lực lượng không gian, có thể đối chiến cường giả Hoàng cảnh hậu kỳ, nhưng linh hồn vẫn chỉ là Vương cảnh viên mãn, đối phương không phối hợp mà nói, cưỡng ép sưu hồn là không cách nào làm được.

- Không cần sưu hồn, ta nói, ta nói...

Sưu hồn đối với người tổn thương cực lớn, hơn nữa tương đương với tất cả bí mật của bản thân hiện ra ở trước mặt người khác, Chu Hồng do dự một chút, cắn răng nói.

- Ngươi còn dư lại cặp chân cùng một cánh tay, một câu nói bậy đổi một cái!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Một khi sưu hồn, đối phương sẽ nhìn ra cấp bậc linh hồn của hắn, có thể không lục soát, đối với hắn mà nói cũng là tốt nhất.

- Vâng, tuyệt sẽ không nói láo...

Trên đầu Chu Hồng toát ra mồ hôi lạnh, liền vội vàng gật đầu.

Người trước mắt nhìn tuổi không lớn lắm, nhưng ánh mắt lạnh lùng như băng, hắn biết chỉ cần dám nói láo, bộ phận trên người tuyệt đối sẽ không hoàn chỉnh.

- Là như vậy, một tháng trước, ta đi Long Lâm Thành nghiên cứu địa hình...

Chu Hồng không do dự nữa, chậm rãi nói.

Rất nhanh Chu Hồng nói chuyện đã xảy ra một lần.

Long Lâm Thành là một thành phố nhỏ cách Hồng Hà thành mấy trăm dặm, lần hành động này của Chu Hồng là coi trọng một đại hộ ở trong thành.

Thời điểm nghiên cứu địa hình, tính toán hành động, thì đụng phải một lần tranh đấu, cướp đoạt cái gọi là Chức Cẩm Khấu, cuối cùng một phương chiến thắng.

Chức Cẩm Khấu hắn nghe qua truyền thuyết, là mấu chốt tìm Hồng Hà Linh Huyết.

Truyền thuyết, Hồng Hà Quân thấy tiên nữ tắm dùng linh dịch màu vàng mà đắc đạo, Hồng Hà Linh Huyết chính là loại linh dịch màu vàng này.

Muốn có được Hồng Hà Linh Huyết, nhất định phải tìm được Chức Cẩm Khấu, nghe nói đây là nút cài trên y phục của tiên nữ, có thể để người tìm được linh dịch, cũng đạt được tiên nữ công nhận.

Tất nhiên những thứ này chẳng qua là truyền thuyết, cụ thể rốt cuộc có phải thật hay không, người nào cũng không biết, nhưng nếu truyền thuyết lưu truyền rộng như vậy, chắc chắn sẽ có vài phần thật, nếu không sẽ không có Hồng Hà Cửu Khúc Loan.

Nghe được Chức Cẩm Khấu, Chu Hồng lập tức sinh ra tham niệm.

Song phương giao chiến, mặc dù phương chiến thắng thành công lấy được Chức Cẩm Khấu, nhưng cũng bị thương thảm trọng, làm sao có thể chống đở được bọn họ chém giết, rất nhanh thì bị bắt làm tù binh.

Vì tự vệ, giao ra Chức Cẩm Khấu sắp chiến thắng, chẳng những thề không nói chuyện này ra, còn lưu lại một bộ vũ kỹ lợi hại, lúc này mới có thể may mắn thoát khỏi, mà bộ vũ kỹ lưu lại kia, chính là Liên Nguyệt Kiếm.

Mới vừa rồi Chu Hồng thấy vị tiền bối trước mắt này nhận ra kiếm pháp, có thể cùng người thi triển kiếm pháp có quan hệ nào đó, nên không dám nói thật, cố ý nói cứu người... nhưng trên thực tế, là cướp bóc.

- Người truyền thụ ngươi vũ kỹ, có đặc thù gì, dáng dấp như thế nào?

Nghe xong lời của hắn, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, ngăn chặn nội tâm kích động.

Có thể truyền thụ Liên Nguyệt Kiếm, phương chiến thắng trong miệng hắn, có thể là đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt.

- Truyền thụ ta vũ kỹ là một nữ tử, chừng hai mươi tuổi. Mặc dù

không đẹp, lại cho người ta một loại cảm giác lạnh lùng ngạo nghễ...

Chu Hồng do dự một chút, nói ra đặc thù của đối phương.

------oOo------

Chương 3008: Hồng Hà Cửu Khúc Loan

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không đẹp?

Đối với chuyện này, Nhiếp Vân sớm có chuẩn bị, nếu như Đạm Đài Lăng Nguyệt hiển lộ diện mạo thật mà nói, phiền toái nhất định sẽ rất nhiều, đoán chừng là ngụy trang.

- ... Thật ra thì sức chiến đấu của bọn họ rất cũng rất lợi hại, mặc dù không có cao thủ gì, nhưng phần lớn ở Vương cảnh, lại từng người tinh thông vũ kỹ, cho nên lúc ấy không đuổi tận giết tuyệt, cũng là sợ bọn họ liều mạng, như vậy thì coi như chúng ta có thể chiến thắng, cũng sẽ tổn thất nghiêm trọng...

Chu Hồng tràn đầy lúng túng nói.

- Hừ!

Không cần hắn nói, Nhiếp Vân cũng đoán không sai biệt lắm, Chu Hồng này không phải là thứ tốt gì, nếu xuất thủ, làm sao có thể chỉ vì đối phương truyền thụ vũ kỹ mà lưu người sống? Nhất định là không có nắm chắt tất thắng đối phương, chờ thương vong thảm trọng, còn không bằng thấy tốt thì lấy.

Bất quá nói như vậy, để cho hắn càng thêm xác định một chuyện, đội ngũ này nhất định là đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Bởi vì ban đầu lúc Đạm Đài Lăng Nguyệt rời đi, là cùng đám người Hỗn Độn Vương, Tuyệt Sát Vương, Yến Huy Đại thống lĩnh,… những người này mỗi một cái sống không biết bao nhiêu năm. Cho

dù trước mắt thực lực không cao, nhưng chiến đấu với những sơn tặc này, lấy một địch hai, địch ba thậm chí vượt cấp khiêu chiến cũng không phải vấn đề.

- Bọn họ đi nơi nào? Còn có... Hồng Hà Linh Huyết ở địa phương nào?

Trong lòng âm thầm khẳng định suy đoán, Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Bọn họ đi địa phương nào ta không biết... Bất quá, Hồng Hà Linh Huyết ở Hồng Hà Cửu Khúc Loan...

Chu Hồng nói.

- Hồng Hà Cửu Khúc Loan?

Nhiếp Vân gật đầu.

Nếu như nhóm người kia thật sự là đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt, Chu Hồng này chắc chắn sẽ không biết hành tung, nhưng căn cứ hắn lý giải Đạm Đài Lăng Nguyệt, khẳng định đã đi tìm Hồng Hà Linh Huyết.

Đạm Đài Lăng Nguyệt thân là Hỗn Độn hải dương Thiên Vị vương giả, lại có Tuyệt Sát Vương, Hỗn Độn Vương đi theo, làm sao có thể bị người uy hiếp, liền giao ra Chức Cẩm Khấu? Điểm này từ trong tay Chu Hồng lấy được là giả thì có thể biết được.

Dùng giả lừa gạt Chu Hồng, sau đó thành công thoát thân, đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt làm ra chuyện như vậy, hắn là không chút bất ngờ.

Cho nên hắn xác định, đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt khẳng định đã đi Hồng Hà Cửu Khúc Loan!

- Vâng, truyền thuyết Hồng Hà Cửu Khúc Loan chính là địa phương năm đó Hồng Hà Quân được linh dịch, nếu quả thật có Hồng Hà Linh Huyết, tất nhiên ở chỗ này...

Như sợ hắn không tin, Chu Hồng vội vàng giải thích.

- Ta biết!

Cắt đứt lời của hắn, Nhiếp Vân lạnh lùng nhìn về phía đối phương:

- Mặc dù ngươi nói thật, tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha!

Dám cướp bóc đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt, người trước mắt này đã chạm đến nghịch lân của hắn, cho dù lần này không giết, cũng sẽ không để cho hắn đơn giản như vậy.

Ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái.

Rào!

Một thanh âm thủy tinh nổ tung vang lên, con ngươi của Chu Hồng co rụt lại, toàn thân trở nên trắng bệch.

- Ta phế tu vi của ngươi, sau này sẽ không thể làm xằng làm bậy, sống hay chết, làm như thế nào chính ngươi quyết định!

Làm xong những thứ này, Nhiếp Vân không để ý tới nữa, xoay người bay vút đi.

Chu Hồng này, thân là đầu mục thổ phỉ ở Hồng Vân Sơn, chuyện thương thiên hại lý khẳng định đã làm nhiều lần, chết không có gì đáng tiếc! Hắn phế bỏ tu vi, nếu như không muốn chết, chỉ có một con đường có thể đi, là lập tức rời sơn trại, tìm một địa phương không ai biết mai danh ẩn tích vượt qua cuối đời, nếu còn tham luyến quyền quý, một khi bị người phát hiện tu vi mất hết, chết cũng không biết chết thế nào.

- Ta...

Chu Hồng mặt xám như tro tàn.

Những chuyện này Nhiếp Vân có thể nghĩ đến, làm một kiêu hùng, tự nhiên cũng có thể biết, ngồi ở tại chỗ nửa ngày, đứng dậy, thở dài một tiếng:

- Xem ra... Cũng nên rời đi rồi!

Ở trên mũi đao liếm máu, cả ngày lo lắng đề phòng, sớm nghĩ đến thoái ẩn, chỉ bất quá dính dấp lợi ích quá lớn, từ đầu đến cuối hạ không được quyết tâm, bây giờ tu vi bị phế, liền nghĩ thông suốt.

- Đa tạ tiền bối tác thành!

Quỳ xuống đất, nhìn phương hướng Nhiếp Vân ly khai dập đầu mấy cái, Chu Hồng xoay người đi ra ngoài.

Phá tan chấp niệm, lập tức cảm thấy toàn thân ung dung, tràn đầy cảm kích đối với thiếu niên hạ thủ lưu tình kia.....

Nhiếp Vân không biết phế bỏ tu vi của đối phương, đối phương chẳng những không oán hận, còn tâm tồn cảm kích, dĩ nhiên, cho dù biết cũng không quan tâm.

Đường là mình chọn, lựa chọn như thế nào cũng là do mình.

Sống hay chết đều ở trong ý niệm của mình, khăng khăng một mực, chết cũng không oán được người khác.

Hô! Hô! Hô!

Tâm tình thoải mái, tốc độ dưới chân bay mau, Nhiếp Vân rời đi phạm vi Hồng Vân Sơn.

Lần này tới, mặc dù không tìm được Đạm Đài Lăng Nguyệt, lại lấy được tin tức của các nàng, coi như chuyến đi này không tệ.

- Chỉ mong có thể tới kịp...

Căn cứ Chu Hồng nói, hắn gặp phải đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt là ở một tháng trước, thời gian qua rất lâu, chỉ mong không có phát sinh chuyện gì, có thể thuận lợi tìm được.

Hồng Hà Cửu Khúc Loan ở nơi phát nguyên của Hồng Hà, đến gần đầu nguồn, có nhiều chỗ cua quẹo mà được đặt tên.

Hồng Hà xuôi dòng, nước sông đỏ tươi vây quanh núi xanh bích lục, hồng xanh phối hợp, như thần lai chi bút, là địa phương mà rất nhiều người du lịch tu tâm dưỡng tính.

Thực lực thân thể gia tăng, thi triển Minh Hỏa Cửu Biến cũng sẽ không mang đến quá nhiều khó chịu, Nhiếp Vân dùng không tới hai ngày, liền đến vị trí Cửu Khúc Loan.

Đứng ở trên núi, nhìn xuống Hồng Hà lan tràn, ngay cả hắn cũng không khỏi khen ngợi tạo hóa thần kỳ.

- Nhanh một chút, nghe nói một quả cuối cùng sắp xuất thế, chúng ta nắm chắt thời gian đi qua, vạn nhất có thể đạt được cơ duyên, sau này thành tựu không thể hạn lượng!

- Cơ duyên nào có dễ dàng đạt được như vậy, bất quá cũng có thể đi xem một chút...

- Không biết tin tức chính xác hay không, nhưng mà vạn nhất là thật, bỏ qua cơ hội lần này, muốn khóc cũng không kịp!

- Đúng vậy, nếu có thể tìm được Hồng Hà Linh Huyết, không tham gia Mộc Thánh Tiết cũng được...

Nhìn con sông lan tràn dưới chân, Nhiếp Vân đang cảm khái, liền thấy vô số người dọc theo rừng rậm chậm rãi đi tới.

Những cái này đều là người tuổi trẻ, mỗi một cái ánh mắt sáng lên, tựa hồ biết tin tức gì, khó có thể át chế hưng phấn trong lòng.

- Tin tức tiết lộ?

Thấy bộ dáng của những người này, Nhiếp Vân không nhịn được sửng sốt một chút.

------oOo------

Chương 3009: Hồng Hà mật cốc

Tin tức của Chức Cẩm Khấu hắn từ trong miệng Chu Hồng biết được, một đường ngựa không ngừng vó đi tới nơi này, bất kỳ người nào cũng không nói, làm sao những người này biết?

Hồng Hà Linh Huyết hết sức nổi danh ở Hồng Hà vực, thuộc về vật trong truyền thuyết, người biết tin tức này, phần lớn sẽ ngậm miệng không nói, mà cục diện trước mắt, giống như tất cả mọi người đều biết, không có bất kỳ kiêng kỵ, đây là chuyện gì xảy ra?

Thân thể thoáng một cái, thay đổi bộ dáng, biến thành một thanh niên tay cầm trường kiếm, Nhiếp Vân theo ở sau lưng mọi người.

- Mấy vị bằng hữu cũng đi tìm Hồng Hà Linh Huyết?

Đi tới bên cạnh, Nhiếp Vân cũng không ẩn giấu thân hình, nhìn mọi người cười nói.

- Đúng vậy, Hồng Hà Linh Huyết là thánh vật của Hồng Hà vực chúng ta, có thể tìm được sẽ lập địa thành Thánh, ai không muốn?

Một đại hán xoay đầu lại cười nói.

Tựa hồ những người này không phải một đội, nên thấy người lạ không hề kinh ngạc, cũng không có bất kỳ che giấu, trực tiếp gật đầu thừa nhận.

- Hồng Hà Linh Huyết trân quý người người đều biết, nhưng vật này không phải cải trắng, chúng ta nhiều người như vậy, có thể được sao?

Nhiếp Vân nghi ngờ hỏi.

Hồng Hà Linh Huyết đã nổi tiếng như vậy, tất nhiên không nhiều, cho dù có, một hai giọt coi như không ít, nhiều người như vậy, có phải quá trò đùa hay không?

Cúi đầu nhìn, chỉ thấy một hài tử mười ba mười bốn tuổi cũng lăn

lộn ở trong đó, thực lực của hắn cũng chỉ Vương cảnh... Đùa giỡn a!

- Ai biết được, nghe nói Hồng Hà Linh Huyết cũng không phải thực lực mạnh liền được, phải nhìn cơ duyên. Hữu cơ duyến mới sinh ra hài tử cũng có thể, không có cơ duyên, dù là Hoàng cảnh viên mãn cũng không được... Chúng ta cũng biết hy vọng mong manh, nhưng mong manh nữa cũng có hi vọng không phải sao... Mọi người đi qua nhìn một chút, được thì tốt, không được cũng chẳng mất gì!

Đại hán cười nói.

- Ách... nhìn cơ duyên? Chẳng lẽ một nhược giả lấy được, cường giả sẽ không xuất thủ cướp đoạt?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Phàm là bảo vật, một khi xuất thế, cướp đoạt là không thể tránh được. Bọn họ thực lực như vậy... qua tìm cơ duyên, cho dù Linh Huyết thật bị bọn họ tìm được, cũng không bảo vệ được a!

- Cướp đoạt? Không ai dám cướp! Hồng Hà Linh Huyết có thể để cho Hồng Hà Quân từ một kẻ chăn dê biến thành cường giả Đại Đế, đủ thấy đáng sợ. Chọn người nào chính là của người đó, nếu như có người dám cướp đoạt, sẽ bị mạt sát lập tức! Thế nào, ngươi không biết tin tức này? Không biết ngươi qua làm gì?

Đại hán nghi ngờ nhìn tới.

- Còn có loại thuyết pháp này...

Nhiếp Vân sửng sốt.

Hắn thật đúng là chưa nghe nói qua.

Trước khi nhận biết Chu Hồng, hắn còn không biết Hồng Hà Linh Huyết, tự nhiên càng không biết có thể tranh đoạt hay không.

- Dù sao mọi người đều là xem vận khí, Hồng Hà Linh Huyết chỉ tuyển định một người, có thể lấy được hay không không sao cả!

Cùng lắm thì coi như đi du ngoạn một lần!

Thấy vẻ mặt của hắn đúng là không biết, đại hán không hỏi thêm nữa, ngược lại an ủi cười nói.

- Đây cũng phải... Bất quá, mới vừa rồi ta nghe các ngươi nói Chức Cẩm Khấu, đây là cái gì? Có ích lợi gì?

Thấy đối phương tâm tính bình thản, không có loại ý tưởng nhất định phải được, Nhiếp Vân hỏi tiếp.

- Ân, Chức Cẩm Khấu, đây là chìa khóa mở ra Hồng Hà mật cốc, tổng cộng năm cái, sau khi gọp đủ, có thể mở ra mật cốc, như vậy mới có thể đi vào tìm Hồng Hà Linh Huyết, đạt được công nhận! Chức Cẩm Khấu đã xuất hiện bốn cái, nghe nói cái thứ năm cũng xuất hiện, mật cốc tùy thời sẽ mở ra, cho nên mọi người mới đến xem vận khí!

Đại hán không có giấu giếm, nói ra hết tin tức mình biết.

- Hồng Hà mật cốc?

- Mật cốc ở cuối Cửu Khúc Loan, nghe nói ở đáy sông, vị trí cụ thể ta cũng không biết, đều là nghe người khác đồn đãi, chỉ có đến mới biết được! Huynh đệ, ngươi tới từ nơi nào? Muốn thử vận khí, không bằng cùng nhau kết bạn đồng hành, ta nghe nói nơi này có không ít gia hoả cản đường cướp bóc, kết bạn đi lại, ít nhất sẽ nhiều một phần an toàn!

Giải thích xong, đại hán cười nói.

Tất cả mọi người là đi tìm một chút cơ duyên, nhưng mà có rất nhiều người tự biết không có duyên phận này, nên núp ở trong bóng tối đánh lén cướp đoạt.

Giống như rất nhiều người qua sông đào vàng, đào vàng chứa có phát tại, nhưng người đưa đò lại phát tài vậy.

Chính bởi vì có những người này tồn tại, càng nhiều người càng an toàn, đại hán mới nhiệt tình như vậy, nếu không, người ngu đi nữa

cũng không thể nào tùy tiện gặp phải một người liền nói nhiều như vậy.

- Tốt!

Biết những thứ này, Nhiếp Vân gật đầu đáp ứng.

Dù sao một mình hắn cũng không tìm được địa phương, không bằng đồng hành, cũng có thể biết càng nhiều chuyện hơn.

Thấy hắn đáp ứng, thái độ của mọi người lập tức thay đổi, từng cái nở nụ cười, lẫn nhau giới thiệu.

Đại hán mới vừa rồi nói chuyện với Nhiếp Vân gọi Chu Giang, là một tán tu, thực lực Vương cảnh viên mãn, mấy người khác thực lực cũng cũng không kém, bồi hồi ở khoảng Vương cảnh hậu kỳ đỉnh phong, chỉ có tiểu tử mới vừa rồi kia yếu nhất, bất quá Vương cảnh sơ kỳ.

Bọn họ đến từ các địa phương, đều là trên đường gặp phải, dù sao tất cả mọi người đối với lấy được Hồng Hà Linh Huyết không có hy vọng quá lớn, cũng trò chuyện rất mở, không hề có bầu không khí người cạnh tranh.

Dĩ nhiên, cái này cũng là vì không có thấy Hồng Hà Linh Huyết, nếu vật này xuất thế, quan hệ thân mật nữa cũng khó bảo đảm sẽ không quyết liệt.

Đối với những người này, Nhiếp Vân báo ra tên của mình, dù sao hắn không có danh tiếng quá lớn, biết không nhiều, nói tên giả hay tên thật cũng không người nhận biết.

Mọi người liên hiệp tạo thành đội ngũ, đi gần nửa ngày, lại nhận thêm bảy tám người, nguyên bản có chừng mười người, cộng thêm nhiều như vậy liền chừng hơn hai mươi người, đội ngũ lớn như vậy, người bình thường đã không dám ngăn trở, điều này cũng làm cho mọi người ung dung không ít.

Lại đi gần một ngày, rốt cuộc tới Cửu Khúc Loan.

Mục đích, đã đến!

Hồng Hà Cửu Khúc Loan là một cái hồ to lớn, tuyết đọng trên núi hòa tan tiến vào trong đó, biến thành màu đỏ như máu.

Mặt hồ lan tràn mấy trăm dặm, không thấy được cuối cùng.

Đi tới nơi này, Nhiếp Vân chỉ nhìn một cái, nhất thời có chút bất đắc dĩ.

Bờ hồ bát ngát đã chất đầy người, tán tu, thế gia, tông môn… vô số thế lực chiếm cứ vị trí có lợi, coi chừng mặt hồ to lớn trước mắt, tựa hồ bên trong có vật gì quý giá.

------oOo------

Chương 3010: Pho tượng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân nghĩ tới tin tức tiết lộ sẽ có không ít người tới, chẳng qua là nằm mơ cũng không nghĩ tới có nhiều như vậy, liếc nhìn lại rậm rạp chằng chịt, ít nhất mấy vạn!

Gần vạn người tranh đoạt Hồng Hà Linh Huyết... Hắn thật đúng là không có tự tin.

Lắc đầu một cái, Nhiếp Vân không quấn quít số người nữa, dù sao hắn tới nơi này là tìm Đạm Đài Lăng Nguyệt, những cái khác thì bất kể, được Linh Huyết coi như có vận khí, không chiếm được cũng không sao cả.

- Đây chính là Hồng Hà mật cốc? Không phải là sơn cốc sao? Tại sao là hồ?

- Nguyên nhân cụ thể, ta cũng không rõ lắm!

Chu Giang giải thích một câu, nói tiếp:

- Nhìn dáng dấp cái Chức Cẩm Khấu cuối cùng còn không có thả ra, chúng ta chờ một lát đi!

- Tốt!

Mọi người đồng thời đáp một tiếng, tìm một địa phương thích hợp ngừng chân.

Chức Cẩm Khấu được xưng là chìa khóa mở ra Hồng Hà mật cốc, bây giờ nước hồ bình tĩnh không sóng, không có xuất hiện bất kỳ biến cố gì, chỉ có một khả năng, đó chính là chưa sử dụng cái Chức Cẩm Khấu cuối cùng.

- Các ngươi chờ ở chỗ này, ta tùy tiện đi xem một chút!

Mục đích của Nhiếp Vân không giống mọi người, nếu đi tới nơi này, tự nhiên phải tìm Đạm Đài Lăng Nguyệt có tới hay không, lúc này cáo từ mọi người, đi vào trong đám người.

Tất cả mọi người là bèo nước gặp gỡ, không có giao tình quá sâu, thấy hắn rời đi, chỉ có Chu Giang nói một câu bảo trọng. Những người khác thì không để ý tới nữa.

Số người hơn vạn, người ta tấp nập.

Đi mấy bước, Nhiếp Vân cũng biết ở trong này tìm người là nhiệm vụ không thể nào hoàn thành. Nhất là ở lúc này, tất cả đều có vẻ cảnh giác.

Các thế lực lớn phân phạm vi đứng, một mình hắn tùy tiện tới, không bị cảnh giác mới là lạ.

Ùng ùng!

Đi một hồi, cái gì cũng không phát hiện, đang suy nghĩ có nên tiếp tục tìm hay không, đất đai nổ ầm, nước hồ bình tĩnh nổi lên sóng lớn.

- Tới! Tới!

- Linh Cốc Bi sắp xuất hiện!

- Lui về phía sau, lui về phía sau...

Cảm nhận được nổ ầm giống như động đất, tất cả mọi người sợ hết hồn, rất nhiều người biết nguyên do, trên mặt lộ vẻ chờ mong, không ngừng lui về phía sau, nhìn về mặt hồ phía trước.

Chỉ thấy nước hồ dâng lên cự lãng, một bia đá cao lớn từ dưới hồ nước chậm rãi di động lên.

Bia đá toàn thân xám xanh, chiều rộng mười mấy trượng, phía trên lóe lên quang mang dịu dàng, mặc dù từ trong hồ bay ra, phía trên lại không dính một giọt nước, ngay cả một chút hồng sắc cũng không có. Tựa như cùng nước hồ ở vào một thế giới song song, không có chút liên hệ.

Thấy bia đá xuất hiện, mọi người vốn là ồn ào, lúc này tất cả đều yên lặng như tờ, trong lúc nhất thời chỉ có thể nghe được thanh âm nước chảy lăn lộn.

Bia đá chậm chạp bay ra, chỉ chốc lát thì cao mười mấy trượng, lẳng lặng trôi lơ lửng ở phía trên một trận pháp hình ngũ giác to lớn, ánh sáng lóe lên.

Trên bốn góc của trận pháp đã có một cái nút cài khảm vào, lúc này bầu trời vang lên phong minh, lại một cái nút cài không biết từ đâu bay tới, thẳng tắp khảm vào vị trí cuối cùng.

Hô!

Vừa tiếp xúc bia đá, lập tức vây quanh trong đó, giống như đinh ở phía trên, động cũng không động.

Ông!

Năm viên Chức Cẩm Khấu toàn bộ vây quanh ở trên tấm bia đá, trận pháp đột nhiên thả ra tia sáng chói mắt, giống như mặt trời chói chan, để cho mọi người không kiềm hãm được nhắm mắt lại, ngay sau đó bia đá chậm rãi trầm xuống, mặt hồ không ngừng lăn

lộn, một vòng xoáy to lớn xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Vòng xoáy càng ngày càng lớn, mặt hồ bát ngát không dừng giảm xuống, tựa như tất cả nước đều bị rút ra, mặt đất dưới chân mọi người rung động kịch liệt, tay chân tê dại.

Cảnh tượng trước mắt biến thành ngày tận thế, chấn động to lớn để cho núi đá không ngừng lăn xuống, quần sơn chung quanh, giống như tùy thời sẽ đổ vỡ.

Vèo vèo vèo vèo vèo!

Cường giả Hoàng cảnh toàn bộ bay, không thể bay cũng sử dụng pháp bảo, trong lúc nhất thời không trung lóe lên các loại ánh sáng, vô số nhân ảnh pháp bảo lần lượt thay nhau, che khuất bầu trời.

Nhiếp Vân không dám dừng lại, sử dụng Chức Nữ toa, dù sao nơi này nhiều người hỗn loạn như vậy, cũng không ai biết chủ nhân của Chức Nữ toa là ai, chỉ cần chui vào trong đó, không cần lo lắng người khác xuất thủ cướp đoạt.

Ầm!

Vòng xoáy phía dưới trở nên càng đáng sợ hơn, thời gian không lâu, mặt hồ mấy trăm dặm liền bị rút sạch sẽ, lộ ra một cái hố to lớn.

- Nguyên lai đây chính là Hồng Hà mật cốc...

Thấy nước sông biến mất, Nhiếp Vân lập tức biết rõ.

Chung quanh quần sơn xoay quanh, nước sông rút hết, lộ ra một vùng thấp lõm, chỗ này bằng phẳng bóng loáng, hiện đầy phù sa, hạt cát màu đỏ, từ xa nhìn lại, giống như một sơn cốc màu đỏ.

Bia đá mới vừa rồi biến mất lúc này đang đứng sửng ở chính giữa sơn cốc màu đỏ, quang mang vạn đạo, một môn hộ to lớn xuất hiệr ở trước mặt mọi người.

- Lại là giới vực thế giới... Xem ra thực lực người bố trí ra Hồng Hà

mật cốc này không kém!

Ánh mắt xuyên thấu qua môn hộ nhìn vào trong, chỉ nhìn một cái, sắc mặt của Nhiếp Vân liền trầm xuống.

Thế giới phía sau môn hộ cũng không phải thế giới trận pháp đơn giản, mà là một địa phương tương tự giới vực của Hoàng cảnh, có thể bố trí ra vật này, vững chắc tồn tại không biết bao nhiêu năm, lưu lại Hồng Hà Linh Huyết, thực lực ít nhất cũng phải đạt tới Hoàng cảnh viên mãn! Thậm chí thật như trong truyền thuyết, là cường giả Đại Đế cũng chưa biết chừng.

- Đi!

Thấy môn hộ xuất hiện, trong đám người không biết ai kêu một tiếng, vô số nhân ảnh thẳng tắp vọt tới, từng đạo phong minh dồn dập giống như cá chép quá giang, vọt vào.

Nhiếp Vân không nóng nảy, theo ở sau lưng mọi người bay đi, vừa đến bên cạnh cửa đá, lập tức bị một đạo ánh sáng bao phủ, phong cấm Chức Nữ toa, lộ ra bản thể của hắn.

Cái cửa đá này hạn chế sử dụng Thần binh phi hành, thấy người khác cũng như vậy, lúc này thu Chức Nữ toa vào thế giới nạp vật, thân thể nhảy vào.

Ầm!

Chỉ thấy hoa mắt, xuất hiện vô số pho tượng, là vô số bóng người, bày tư thế bất đồng, biểu tình trên mặt cũng không giống nhau.

- Đây là cái gì? Chẳng lẽ đại biểu một loại huyền ảo cùng công pháp?

Nhiếp Vân nhìn pho tượng thứ nhất, là nữ nhân, khoanh chân ngồi dưới đất bày tư thế ngón tay hướng lên, biểu tình trên mặt cổ quái, không nhìn ra cái gì.

Không giống huyền ảo, cũng không giống như công pháp, cho dù lấy năng lực như hắn, cũng không nhìn ra được động tác này đại

biểu cái gì.

------oOo------

Chương 3011: Có người đột phá

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Trước mặt có không ít người, đi qua nhìn một chút!

Nhìn một hồi cũng không nhìn ra cái gì, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là buông tha cho quan sát, đi về phía trước.

Đã có không ít người tụ tập ở bên cạnh pho tượng, đi qua nhìn một chút, có khi có thể từ cử chỉ của bọn họ nhìn ra một ít dấu vết.

- Không đúng... Không phải như vậy, chắc là bắt chước động tác của pho tượng!

- Không có đơn giản như vậy, nếu như chẳng qua là bắt chước động tác, ta cũng bắt chước nhiều lần, một chút cảm giác cũng không có, nhất định là sai!

- Không phải động tác, là những pho tượng này đại biểu một loại huyền ảo, các ngươi nhìn kỹ, biểu tình cũng không giống nhau, có khi có thể từ nơi này nhìn ra chút gì!

- Ta cảm thấy là biểu tình động tác kết hợp với nhau... Cái pho tượng này, thần thái an tường, mà bên cạnh lại diện mục dử tợn, giống như thấy ác quỷ, giữa hai người khẳng định có liên hệ gì...

Còn chưa tới bên cạnh liền nghe được một trận nghị luận.

Mọi người không ngừng bàn tán, mỗi người đều có lý do của mình, đối với những pho tượng kia đều có cái nhìn khác nhau.

Mặc dù không biết những pho tượng này rốt cuộc có ý gì, nhưng tất cả mọi người xác nhận được một chuyện, chỉ có lĩnh ngộ ý tứ của pho tượng, mới có thể thông qua, đây cũng là khảo nghiệm mà vị

đại năng lưu lại Hồng Hà Linh Huyết kia bố trí.

Nghe một hồi, phát hiện những người này suy đoán, không có bất kỳ lý do, Nhiếp Vân không đi quản nữa, ánh mắt rơi vào các pho tượng.

Những pho tượng này mỗi một cái đều lớn cỡ mấy trượng, tổng cộng chín trăm chín mươi chín bức, động tác biểu tình hoàn toàn bất đồng không nói, quần áo cũng không lặp lại, bày ra hình thái xinh đẹp, hoàn mỹ của một nữ nhân.

- Mặc dù dung mạo của nữ nhân này bình thường, nhưng bàn về thân hình mà nói, cũng là mỹ nữ không kém gì Đạm Đài Lăng Nguyệt!

Nhìn một hồi, Nhiếp Vân cũng không biết rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ cười khổ.

Tượng đá trước mắt điêu khắc, dáng người thướt tha ưu mỹ, mặc dù dung mạo bình thường, nhưng dáng người so với Đạm Đài Lăng Nguyệt lại không kém chút nào.

- Trước bất kể, tiếp tục tìm Đạm Đài Lăng Nguyệt đi!

Lại quét một vòng, vẫn không có phát hiện quy luật gì, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là buông tha ý tưởng tiếp tục quan sát.

Dù sao hắn cũng không phải là đi tìm Hồng Hà Linh Huyết, tượng đá rốt cuộc hàm chứa bí mật gì, cùng hắn không có chút quan hệ.

Trước mỗi tượng đá, có người hoặc đứng hoặc ngồi, hoặc nói lẩm bẩm,… Nhiếp Vân một đường quan sát, tìm thân ảnh của đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt, Hỗn Độn Vương.

- Không có?

Rất nhanh nhìn một vòng, Nhiếp Vân không tìm được nhân ảnh khả nghi, không khỏi cau mày lại.

Chẳng lẽ mình đoán sai, các nàng không có tới?

Không thể a!

- Đã có người phá giải huyền bí của tượng đá, tất cả mọi người tiến vào cửa ải kế tiếp!

Đang kỳ quái, đột nhiên bầu trời vang lên một thanh âm lạnh lùng, ngay sau đó tượng đá trước mắt biến mất, trước mắt xuất hiện một thảo nguyên bát ngát.

- Có người phá giải huyền bí của tượng đá? Nhanh như vậy?

Nhiếp Vân sợ hết hồn.

Những tượng đá này, hắn nhìn hồi lâu cái gì cũng nhìn không hiểu, cho dù lấy ngộ tính như hắn, cảm thấy muốn tìm hiểu thấu toàn bộ, cũng không biết tốn hao bao nhiêu thời gian, lúc này mới qua bao lâu? Một giờ cũng chưa tới, thì có người phá, thật là lợi hại!

Trong lòng rung động, ánh mắt lại nhìn phía trước.

Giống như vừa rồi, trên thảo nguyên vẫn đứng không ít tượng đá, số lượng giống như trước, cũng là chín trăm chín mươi chín bức.

Chỉ bất quá mới vừa rồi là dáng người thướt tha, mà lúc này là một người tuổi trẻ thân thể cường tráng.

Cử động của những pho tượng này hoàn toàn bất đồng nữ nhân, nữ nhân hiện ra vẻ đẹp tứ chi, mà hắn thì hiện lộ lực lượng cực hạn.

Như mới vừa rồi, Nhiếp Vân nhìn từ pho tượng thứ nhất tới.

Biểu tình không phong phú giống như nữ nhân, biểu tình của pho tượng nam tử này từ đầu đến cuối như một, đứng sửng ở trên mặt đất tựa như đại địa dầy cộm nặng nề, không người có thể di động.

- Đây là đại biểu cái gì?

Bắt chước động tác của tượng đá một hồi, Nhiếp Vân phát hiện

không có đặc thù gì, cũng không có bất kỳ hiệu quả nào, không nhịn được gãi đầu.

Nói thật, thật không hiểu nổi những pho tượng này rốt cuộc đại biểu cái gì.

- Chẳng lẽ động tác của những người này không thể phân giải, mà muốn quan sát chỉnh thể?

Trong lòng động một cái, toát ra một ý nghĩ.

Linh quang lóe lên, Nhiếp Vân đến giữa không trung.

Mặc dù bây giờ vẫn không thể phi hành, nhưng chỉ bằng vào lực lượng thân thể nhảy vài trăm thước là không có bất cứ vấn đề gì.

Người ở trên không trung, tất cả tượng đá toàn bộ rơi vào mi mắt, bất quá giống như vừa rồi, vẫn không nhìn ra vấn đề.

Thấy động tác của hắn, những người khác cho rằng phát hiện cái gì, cũng rối rít bay lên, thời gian không lâu, từng cái rơi xuống, không ngừng lắc đầu.

- Hoặc là... động tác của cánh tay?

Ánh mắt rơi vào cánh tay của tượng đá, ở trong đầu liên tiếp, rất nhanh... Nhiếp Vân lần nữa thất vọng.

Những pho tượng này không có bất kỳ quy luật, dự theo thứ tự tới nhìn, thứ gì cũng không nhìn ra được.

Nhiếp Vân lại thử đan chéo quan sát, dùng những phương thức khác, sao chép các pho tượng vào thế giới nạp vật, tùy ý thay đổi vị trí, hao tốn hơn hai giờ, vẫn không có đầu mối nào.

Động tác của những người này, không phải là Đại Đạo, càng không phải pháp quyết tu luyện, thậm chí cùng tu luyện không có chút quan hệ, thật không biết rốt cuộc đại biểu ý nghĩa gì.

- Xem ra cái này là duyên phận, ta không có...

Xoa xoa mi tâm, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là buông tha, không nhịn được cười khổ.

Trước khi tới đám người Chu Giang một mực nhấn mạnh duyên phận, bây giờ nhìn lại, hắn sợ rằng không có loại duyên phận này.

- Huynh đệ, có thu hoạch gì không?

Đang cảm khái, bên tai có một thanh âm vang lên, quay đầu nhìn, chính là Chu Giang.

- Không có, còn ngươi?

Nhiếp Vân lắc đầu, nhìn về phía đối phương.

- Ta cũng không có... Những pho tượng này làm cái gì a, xem hoài cũng không hiểu, bất quá, ta nghe nói có người bởi vì nhìn những pho tượng kia mà tu vi tiến nhanh!

Chu Giang nói.

- Tu vi tiến nhanh?

Nhiếp Vân nháy mắt, có chút không quá tin tưởng.

Những pho tượng này đại biểu cái gì, khó có thể hiểu, hơn nữa phía trên một chút năng lượng ba động cũng không có, làm sao có thể để cho người tu vi tiến nhanh?

------oOo------

Chương 3012: Hồng Tường công tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Là thật, người kia trước đó chỉ có thực lực Vương cảnh sơ kỳ, nhìn xong những pho tượng này, không biết làm sao trực tiếp đột phá hai cấp, đạt tới Vương cảnh hậu kỳ!

Chu Giang thệ ngôn son sắt nói.

- Còn có chuyện như vậy? Chẳng lẽ những pho tượng này đại biểu một loại phương pháp tu luyện, chỉ là chúng ta không hiểu?

Thấy bộ dáng của hắn không giống giả bộ, tâm tư của Nhiếp Vân dao động.

Cũng phải, nếu như những pho tượng này một chút tác dụng cũng không có, đặt ở chỗ này cũng không hợp lý a.

Chỉ bất quá có loại năng lực này, vì sao mình một chút cũng không nhìn ra được?

Nhiếp Vân đối với tu luyện luôn tự tin, lúc này lần đầu tiên cảm thấy có chút mất mác.

- Đúng rồi, người nọ đột phá ở nơi nào? Chúng ta có thể qua nhìn một chút hay không?

Không biết pho tượng đại biểu cái gì, Nhiếp Vân muốn nhìn xem đối phương rốt cuộc đột phá như thế nào, có khi có thể từ đó nhìn ra ít nguyên do.

- Giống như ở bên kia, bất quá rất khó chen vào, hắn vừa đột phá đưa tới không ít người chú ý, bây giờ có một đống người đã vây qua!

Chu Giang chỉ một phương hướng.

Nhiếp Vân nhìn, quả nhiên thấy không ít người vây quanh, thanh âm ồn ào, không biết đang làm cái gì.

- Vị huynh đệ này, những pho tượng kia dò xét như thế nào, dùng phương pháp gì lĩnh ngộ... Nói đi, giá cả có thể thương lượng!

- Chỉ cần ngươi nói cho ta biết, một ngàn Hồng Hà tinh thạch này sẽ là của ngươi!

- Một nghìn Hồng Hà tinh thạch ngươi cũng có ý tứ lấy ra? Đây là năm nghìn!

- Ha ha, huynh đệ, xem ngươi mới vừa đột phá đến Vương cảnh hậu kỳ, không có binh khí thích hợp a, ta cho ngươi một thanh Thần binh Vương cảnh hậu kỳ, chỉ cần ngươi chỉ điểm cho ta một câu...

Trong đám người truyền tới tiếng cải vả ồn ào.

Những người này cũng biết quy củ của Hồng Hà Linh Huyết, nên không ra tay cướp đoạt, mà mở ra giá cao mua lại.

Nhiếp Vân cùng Chu Giang chen lấn nửa ngày mới đến bên cạnh, quả nhiên thấy một cường giả Vương cảnh hậu kỳ ngồi ở chính giữa, hai mắt nhắm nghiền, một câu cũng không nói.

Khí tức trên người hắn mênh mông khó có thể áp chế, hiển nhiên vừa mới đột phá, còn không cách nào khống chế.

- Tránh ra cho ta!

Thời điểm mọi người nghị luận ầm ỉ, một tiếng quát to vang lên, ngay sau đó mọi người cảm thấy một cổ lực lượng áp bách tới, không tự chủ được tách ra một lối đi.

Trong lối đi, một thanh niên áo trắng đi tới.

- Là Hồng Tường công tử!

- Cháu trai của Hồng Hà Môn Hồng Nguyên trưởng lão?

- Không sai, không phải hắn còn có ai! Nghe nói thực lực đã là Hoàng cảnh đỉnh phong, thủ đoạn phi phàm!

- Hoàng cảnh đỉnh phong...

Trong đám người có kẻ nhận ra thân phận của người này, tất cả đều bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, không dám nói nhiều.

Trước không nói thân phận của đối phương hiển hách, chỉ nói thực lực bản thân, sẽ để cho vô số người chùn bước.

- Cháu trai của Hồng Nguyên trưởng lão?

Nghe đám người nghị luận, Nhiếp Vân nhìn sang, quả nhiên phát hiện bộ dáng của thanh niên trước mắt này có chút tương tự Hồng Nguyên trưởng lão. Chỉ bất quá thiếu niên này mang ngạo khí bén nhọn, một bộ cao cao tại thượng.

- Bằng hữu, ngươi làm sao lĩnh ngộ được phương pháp trong tượng đá, nói cho ta biết đi!

Hồng Tường rất hưởng thụ ánh mắt kính sợ của mọi người, trên mặt mang nụ cười âm nhu, đi tới bên cạnh cường giả Vương cảnh hậu kỳ đang ngồi, mang vị đạo ra lệnh.

- Ta cũng không biết... đột phá là tích lũy đến, không quan hệ tới những pho tượng này!

Tựa hồ Vương cảnh hậu kỳ cũng biết thân phận của đối phương, không dám đắc tội, vội vàng mở mắt.

- Không biết? Ngươi cho ta là hài tử ba tuổi sao?

Không nghĩ tới đối phương nói như vậy, sắc mặt của Hồng Tường trầm xuống.

- Thật không biết...

Vương cảnh hậu kỳ vội vàng giải thích.

- Không muốn nói cũng không sao, để cho ta sưu hồn, ta liền không hỏi thêm nữa!

Hồng Tường cười hắc hắc.

- Sưu hồn?

- Quá độc ác...

- Hắn khi dễ đối phương là tán tu!

- Đúng vậy. Mới vừa rồi chúng ta cũng chỉ là lấy tiền mua, hắn chẳng những không trả tiền, còn đòi sưu hồn, cháu trai của Hồng Hà Môn đệ nhất trưởng lão, quả nhiên đủ uy phong...

Nghe được Hồng Tường nói, mọi người xem náo nhiệt đều sửng sốt.

Muốn biết tin tức, không trả tiền thì thôi, còn dùng loại thủ đoạn cường ngạnh này, người này thật là bá đạo.

Bất quá mọi người cũng giận mà không dám nói gì, trong bọn họ phần lớn đều là tán tu, mặc dù có ít thế lực, nhưng so với Hồng Hà Môn lại kém quá nhiều.

- Sưu hồn?

Sắc mặt người mới vừa đột phá Vương cảnh hậu kỳ trở nên rất khó coi, hít sâu một hơi, biết không thể kháng đối phương. Ngăn chận nội tâm mất hứng, mở miệng nói:

- Như vậy đi. Ta nói ra bí mật, người nào cho ta một Thần binh Vương cảnh viên mãn, ta liền nói cho hắn!

- Một món Thần binh Vương cảnh viên mãn, đơn giản, ta cho!

- Để ta đi, Hồng Tường công tử, nếu như ngươi không lấy ra được, ta liền nhanh chân đến trước...

- Ngươi nói cho ta, ta ra hai kiện...

- Ta ra một món Thần binh Hoàng cảnh sơ kỳ...

Vốn là bầu không khí mắt lom lom, kiếm bạt nỗ trương, nương theo người này nói, lần nữa biến thành buổi đấu giá.

- Người này phản ứng rất nhanh a...

Nhìn một màn này ở trong mắt, Nhiếp Vân khẽ mỉm cười.

Mọi người chung quanh không muốn đắc tội Hồng Tường, không có nghĩa là không dám đắc tội, nếu Vương cảnh hậu kỳ kia một mực không nói, mọi người khẳng định sẽ một mực đứng nhìn.

Đều là người thông minh, không thấy thỏ làm sao có thể thả ưng!

Người này liếc mắt liền nhìn ra cục diện trước mắt, cố ý nói ra nguyện ý trao đổi, như vậy mọi người sẽ lập tức động tâm, Hồng Tường công tử uy hiếp, cũng biến thành chê cười.

- Ngươi tìm chết!

Nhiếp Vân có thể nghĩ thông suốt, Hồng Tường công tử cũng không ngu, rất nhanh thì biết rõ, sắc mặt trở nên xanh mét.

Hắn phách lối đã quen, không ai dám vi phạm ý chí của hắn, tiểu tử này bất quá Vương cảnh hậu kỳ, lại dám làm như vậy, thật là tìm chết!

Hừ lạnh một tiếng, bàn tay đưa ra, một đạo hàn mang đột nhiên bắn tới Vương cảnh hậu kỳ.

- Hồng Tường công tử, hỏi chuyện không muốn tiêu tiền, còn muốn giết người, cái này không tốt lắm đâu!

Hàn mang còn chưa tới bên cạnh đối phương, liền bị một trung niên ngăn trở.

- Giết hắn chúng ta sẽ không biết làm sao lĩnh ngộ tượng đá, cho dù ngươi là người của Hồng Hà Môn, làm như vậy cũng không được!

Lập tức có mấy người ngăn ở trước mặt.

Gia hoả vừa mới đột phá kia là mấu chốt lĩnh ngộ tượng đá, cho dù không liên quan tới Hồng Hà Linh Huyết, nhưng có thể một lần nhảy hai cấp, cũng để cho rất nhiều người động tâm.

------oOo------

Chương 3013: Ngươi là Hỗn Độn Vương (Thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Các ngươi...

Thấy mọi người ngăn trở, mặc dù Hồng Tường phách lối cũng biết chuyện không thể làm, híp mắt lại, không nói thêm gì nữa, thời điểm đang suy nghĩ làm sao lén tra hỏi, chỉ thấy cách đó không xa mọi người lại hốt hoảng.

- Lại có người đột phá, cũng là Vương cảnh sơ kỳ đạt tới Vương cảnh hậu kỳ, mau đi xem một chút...

Một thanh âm vang lên, ngay sau đó không ít người phóng tới bên kia.

Người đi gần một nửa, bên này nhất thời không có chật chội như mới vừa rồi, Hồng Tường công tử thấy không ai ngăn cản hắn nữa, cười hắc hắc, đi tới bên cạnh Vương cảnh hậu kỳ kia, bàn tay nhẹ nhàng trảo một cái.

- Ngươi muốn làm gì?

Thấy động tác của hắn, lại có mấy người chạy tới.

- Không làm gì, chỉ muốn biết hắn là làm sao lĩnh ngộ những tượng đá này, mọi người yên tâm, ta cũng không độc chiếm, chỉ cần hắn nói ra tin tức, ta liền nói với mọi người!

Hồng Tường công tử nở nụ cười.

Nghe hắn muốn chia sẽ cho mọi người, mấy người nguyên bản định ngăn trở dừng lại.

- Ngươi...

Vương cảnh hậu kỳ bị bắt, vùng vẫy mấy cái, không cách nào chạy trốn, rốt cuộc cảm thấy sợ.

Mới vừa rồi chỉ có một mình hắn đột phá, nhất chi độc tú, người người đều cảm thấy trân quý, không dám động thủ, hiện tại cho dù hắn chết, vẫn còn có cái thứ hai, đã không có ưu thế, hơn nữa Hồng Tường cam kết sẽ nói ra bí mật, quyền chủ động đã không ở trong tay của hắn.

- Nói đi, nếu không... hậu quả ngươi nên biết!

Cười lạnh một tiếng, bàn tay của Hồng Tường công tử rạch một cái chế trụ hắn, không cách nào nhúc nhích.

Lực lượng trong cơ thể Vương cảnh hậu kỳ kia sôi trào va chạm mấy cái, phát hiện từ đầu đến cuối không cách nào phá phong ấn, trong mắt tràn đầy không cam lòng.

- Cổ lực lượng này?

Nhiếp Vân đứng ở phía sau đám người không muốn để ý tới những chuyện này, cảm nhận được trong cơ thể Vương cảnh hậu kỳ tản ra lực lượng, giống như nhận thức điều gì, sắc mặt đột nhiên biến đổi:

- Chẳng lẽ là... Hỗn Độn Vương?

Hỗn Độn Vương ra đời ở trong Hỗn Độn, là một Tiên Thiên sinh mệnh ở trong Hỗn Độn hải dương tu luyện thành, vô luận thực lực mạnh hơn nữa, cũng mang khí tức đặc hữu của Hỗn Độn hải dương.

Bất quá, nếu quả thật là Hỗn Độn Vương, mình không thể không nhận ra a?

Chẳng lẽ năng lực ngụy trang của bọn họ đã đạt tới cảnh giới Thiên Nhãn cũng nhìn không thấu?

Cố nén rung động trong lòng, Nhiếp Vân phun ra một hơi, suy tư cục diện trước mắt.

Lúc này Viên Cửu hôn mê bất tỉnh, khôi lỗi hoàn toàn phế bỏ, mặc dù có thi thể của Nam Hoa lão tiên, nhưng vẫn chưa luyện hóa, thực lực của hắn đối mặt Hoàng cảnh đỉnh phong Hồng Tường công tử, vẫn còn có chút không đủ.

Phải nghĩ biện pháp.

- Hồng Tường công tử chậm đã!

Thấy gia hoả có thể là Hỗn Độn Vương kia tùy thời sẽ bị bóp chết, trong mắt Nhiếp Vân run lên, vội vàng đi tới.

- Ngươi muốn cản ta?

Thấy ra mặt là một thanh niên, hơn nữa chỉ có Vương cảnh viên mãn, Hồng Tường công tử hừ lạnh, khí tức Hoàng cảnh đỉnh phong giống như cuồng triều áp bách tới.

- Ngươi không nên xen vào, vị Hồng Tường công tử này là người của Hồng Hà Môn...

Chu Giang không nghĩ tới hắn đột nhiên ló đầu, vội vàng kéo lại.

Không thể không nói, người này ở thời khắc mấu chốt vẫn có thể giảng nghĩa khí, đổi thành người khác, hai người vốn không quen biết, vạn nhất thật đắc tội Hồng Tường công tử, dính líu đến hắn liền phiền toái.

- Yên tâm, ta tự có chừng mực!

Nhiếp Vân cho hắn một cái ánh mắt an ủi, nhẹ nhàng cười một tiếng, lần nữa nhìn về phía Hồng Tường công tử:

- Công tử có thể mượn một bước nói chuyện hay không!

- Có chuyện gì nói ở nơi này đi!

Mí mắt của Hồng Tường công tử nhấc lên, bàn tay nắm Vương cảnh hậu kỳ không nhúc nhích chút nào.

- Vậy ta liền nói, công tử có nhận biết cái này không...

Nhiếp Vân cười nhạt, búng ngón tay, một cái lệnh bài xuất hiện.

- Lệnh bài của Hồng Hà Môn trưởng lão? Ngươi là ai? Tại sao có thể có cái này?

Hồng Tường công tử giật mình.

Hắn thân là đệ tử Hồng Hà Môn, lại là cháu trai ruột của Hồng Nguyên trưởng lão, tự nhiên biết loại lệnh bài trưởng lão này.

- Cái này... Công tử chắc nhận biết đi!

Không trả lời câu hỏi của hắn, Nhiếp Vân cong ngón tay, một đạo lực lượng tinh thuần từ đầu ngón tay bay ra, tạo thành một đường thẳng tắp, trôi lơ lửng ở trước mắt mọi người.

- Hồng Hà linh khí... Ngươi là đệ tử hạch tâm của Hồng Hà Môn?

Thấy cổ lực lượng này, Hồng Tường công tử sửng sốt một chút:

- Không đúng!

- Cổ lực lượng này của ngươi còn tinh thuần hơn đệ tử hạch tâm, chẳng lẽ... Ngươi là đệ tử của môn chủ?

Thiếu niên trước mắt thi triển ra lực lượng, thuộc về đệ tử hạch tâm của Hồng Hà Môn mới có, thậm chí độ tinh thuần chỉ hơn chớ không kém. Chẳng lẽ... Là đệ tử môn chủ trong truyền thuyết?

Hồng Hà Môn giống như Hỏa Thần tông, đệ tử hạch tâm có không ít, nhưng đệ tử môn chủ không nhiều, hơn nữa người người thân phận bí mật, người nào cũng không biết rốt cuộc là ai. Mặc dù hắn là cháu trai của Hồng Nguyên trưởng lão, nhưng đối với đệ tử của môn chủ lại không biết gì cả.

Thiếu niên này tiện tay lấy ra lệnh bài trưởng lão, lại có lực lượng tinh thuần như vậy, kết hợp với trước đó đối phương cố ý giấu

giếm thân phận, chẳng lẽ thật là đệ tử của môn chủ?

Đệ tử của môn chủ, người cạnh tranh vị trí môn chủ, cho dù sau này hắn có thể trở thành trưởng lão, thậm chí đạt tới loại trình độ như gia gia, nhưng so với môn chủ, cũng chênh lệch rất nhiều.

- Ngươi là...

Nghĩ tới đây. Hồng Tường công tử không còn ngạo khí, mang do dự nhìn tới.

- Hư...

Nhiếp Vân khoát tay một cái, ý tứ đối phương không nên hỏi nhiều, cười một tiếng:

- Ngươi đưa người này cho ta, ta có thể để cho hắn ngoan ngoãn nói ra bí mật tìm hiểu tượng đá!

- Tốt!

Thấy hắn nói xác định, Hồng Tường công tử gật đầu một cái, bàn tay run lên, ném Vương cảnh hậu kỳ liền tới.

Hai người nói chuyện rất bí mật, trong đám người thấy rõ ràng hai người đối thoại chỉ có Vương cảnh hậu kỳ, những người khác không biết chuyện gì xảy ra, Hồng Tường công tử liền ném người tới.

- Làm phiền công tử phong ấn chung quanh, ta không muốn nói bị người khác nghe được!

Nhận lấy Vương cảnh hậu kỳ, Nhiếp Vân truyền âm cho Hồng Tường công tử:

- Tìm hiểu bí mật của tượng đá, tốt nhất không cần nói cho quá nhiều người. Đây là nhiệm vụ môn chủ giao cho ta!

- Vâng!

Nghe được là nhiệm vụ môn chủ giao phó, Hồng Tường công tử nghiêm sắc mặt, năm ngón tay mở ra, lăng không trảo một cái, không gian chung quanh lập tức bị khóa chặt, một đạo phong cấm đặc thù bao phủ Nhiếp Vân cùng Vương cảnh hậu kỳ vào trong.

------oOo------

Chương 3014: Ngươi là Hỗn Độn Vương (Thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hồng Tường công tử, ngươi đây là ý gì?

- Ngươi đây là muốn nuốt một mình!

- Hừ. Làm như vậy, có chút quá bất đạo đi...

Vốn mọi người chung quanh đều chờ Hồng Tường công tử hỏi ra bí mật của tượng đá, ai ngờ xuất hiện loại biến cố này, từng cái sắc mặt khó coi, lớn tiếng quát tháo.

Nhiếp Vân sớm biết tình huống như vậy, nhẹ nhàng cười một tiếng, không đi quản nữa.

Những chuyện này do Hồng Tường công tử đi làm, so với hắn ra mặt thì tốt hơn nhiều.

Không quản chuyện gì xảy ra bên ngoài, bàn tay của Nhiếp Vân run lên, buông Vương cảnh hậu kỳ ra.

- Hắc!

Vừa được buông ra, Vương cảnh hậu kỳ kia lập tức vọt tới, trong tay chẳng biết lúc nào nhiều hơn một thanh chủy thủ hàn khí bức người.

Hắn tựa hồ biết thiếu niên trước mắt này địa vị cao hơn Hồng Tường công tử, chỉ cần bắt được hắn, mình liền an toàn.

Hồng Tường công tử là Hoàng cảnh đỉnh phong, hắn không thể nào chiến thắng, nhưng người trước mắt này, chỉ là Vương cảnh viên mãn, vẫn có một ít hy vọng.

Chủy thủ đâm tới, giống như tia chớp, thời gian nháy con mắt liền đi tới bên cạnh Nhiếp Vân, nhắm thẳng cổ họng của hắn.

Lần này tốc độ vừa nhanh vừa vội, đổi thành những Vương cảnh viên mãn khác cho dù không bị giết chết, cũng sẽ tay chân vội vàng, nhưng Nhiếp Vân bất đồng, tựa hồ đã sớm biết động tác của hắn, nhẹ nhàng cười một tiếng, ngón trỏ ngón giữa khép lại, nhẹ nhàng rạch một cái.

Ngón tay của hắn nhìn cũng không nhanh, lại chẳng biết tại sao trước thời hạn đi tới trước mặt chủy thủ của đối phương, nhẹ nhàng kẹp một cái, hàn mang biến mất, chủy thủ sắc bén giống như rắn độc bị bắt bảy tấc, không ngừng vũ động, nhưng không thể nhúc nhích chút nào.

- Ân?

Vương cảnh hậu kỳ không nghĩ tới thanh niên trước mắt này nhìn tuổi không lớn lắm, thực lực lại mạnh như vậy, bất quá động tác của hắn cũng mau, chủy thủ bị kẹp lại, thân thể liền lao tới, một quyền thẳng tới ngực của đối thủ.

Người này nhìn một cái liền biết có kinh nghiệm chiến đấu cùng căn cơ vũ kỹ rất mạnh, tốc độ biến chiêu so với mới vừa rồi đánh lén còn nhanh hơn, để cho người ta khó lòng phòng bị, nếu như không biết hắn là biến chiêu, còn tưởng rằng mới vừa rồi đâm chủy thủ chỉ là hư chiêu, đây mới thật sự là sát chiêu.

Chủy thủ đâm cổ họng bị nắm được, quả đấm của đối phương đã tới trước ngực, lúc này biến chiêu, cách tim chưa đủ ba tấc!

Ba tấc, đối với cường giả Vương cảnh hậu kỳ mà nói, một phần ngàn hô hấp cũng không cần, trừ khi đạt tới Hoàng cảnh, có giới vực, có thể ngăn trở công kích của đối phương, còn Vương cảnh viên mãn căn bản là không làm được!

Nguyên lai sát chiêu chân chính của hắn là ở chỗ này!

Một kích không trúng liền biến chiêu, hơn nữa tàn nhẫn như vậy, vị Vương cảnh hậu kỳ này phản ứng thật đáng sợ, thậm chí rất nhiều động tác cũng không phải phản ứng, mà là bản năng thân thể!

- Hỗn Độn Vương... ngươi công kích ta như vậy không tốt lắm đâu!

Thời điểm quả đấm sắp đánh trúng ngực, xương ngực của Nhiếp Vân trong nháy mắt co lại, tránh thoát công kích trí mạng, cùng thờ khắc đó, truyền âm nhàn nhạt vang lên.

- Cái gì?

Vị Vương cảnh hậu kỳ này vốn thấy công kích lại bị tránh thoát, còn muốn tiếp tục công kích, nghe được truyền âm, toàn thân không tự chủ được rung một cái, vội vàng ngừng lại, ngẩng đầu nhìn thiếu niên ở trước mắt, bất quá nhìn như thế nào cũng không nhận ra, đang nghi ngờ, trong lòng có một đạo linh quang thoáng qua:

- Ngươi là... Nhiếp Vân?

- Là ta!

Thời điểm Nhiếp Vân tới ngụy trang thành một thanh niên mang kiếm, thực lực đối phương thấp hơn hắn, là quyết không thể nào nhận ra, nhưng hai người lẫn nhau chiến đấu, thấy hắn nói ra danh tự Hỗn Độn Vương, nhất thời biết rõ.

Nghe hắn kêu ra tên của mình, Nhiếp Vân rốt cuộc xác nhận, đối phương chính là Hỗn Độn Vương.

- Ngươi... Tại sao lại ở chỗ này? Ngươi không phải...

Hỗn Độn Vương tràn đầy kỳ quái.

Dựa theo đạo lý, Nhiếp Vân nên thân trúng kịch độc, nằm ở trong Hỗn Độn hải dương, lúc nào tới nơi này? Hơn nữa thực lực đã đạt tới Vương cảnh viên mãn?

Càng làm cho hắn không thể tin được chính là, khi nào địa vị cao như vậy, để cho Hồng Tường công tử cũng nghe lệnh?

- Chuyện này nói rất dài dòng, đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt đi với ngươi?

Việc trải qua của hắn nói một ngày cũng nói không hết, bây giờ rất rõ ràng không phải thời điểm nói chuyện này, Nhiếp Vân cắt đứt câu hỏi.

- Chúng ta cùng một chỗ, bất quá đều thay đổi dung mạo...

Hỗn Độn Vương biết lúc này không phải lúc nói nhiều, mà gật đầu một cái:

- Bây giờ ta liền đưa tin cho bọn hắn, để bọn họ tới đây!

- Tốt!

Nghe được ở cùng một chỗ, ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên, không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, đang muốn nói tiếp, mặt đất dưới chân nổ ầm lần nữa, thanh âm to lớn chậm rãi vang lên.

- Đã có người phá giải huyền bí của tượng đá, tất cả mọi người tiến vào cửa ải kế tiếp...

Thanh âm kết thúc, cấm chế chung quanh lập tức biến mất, thân thể đám người Nhiếp Vân nhoáng một cái, một cảnh tượng mới xuất hiện ở trước mặt.

- Đây là... Hồng Hà? Tại sao chúng ta lại trở về rồi?

- Không đúng, mặc dù cái này là Hồng Hà, nhưng không có hơi nước. Chắc là ảo cảnh!

- Hồng Hà chúng ta ngày ngày đều thấy, dựng ảo cảnh làm gì?

- Ta cũng không biết, chắc cũng là một loại khảo hạch...

Thấy rõ ràng cảnh tượng xuất hiện ở trước mắt, tất cả mọi người

mặt đầy nghi ngờ.

Xuất hiện ở trước mắt là một con sông màu đỏ quanh co, xung quanh là núi cao, nhìn một cái là có thể thấy rõ toàn cảnh.

Bất quá, có thể tới nơi này, cơ bản đều là người của Hồng Hà vực. Hồng Hà là tiêu chí, bộ dáng như thế nào đã sớm thấy qua vô số lần, để con sông ở chỗ này, khảo hạch cái gì chứ?

Không chỉ những người khác, ngay cả Nhiếp Vân cũng tràn đầy cổ quái.

Không thể không nói mấy khảo hạch này thực quá kỳ quái, ngay cả hắn trải qua vô số khảo hạch, cũng chưa từng thấy để cho người ta sờ không rõ như vậy.

Thông qua cửa ải trước, lực chú ý của mọi người toàn bộ đều tập trung ở trên Hồng Hà, không có chú ý Hỗn Độn Vương nữa.

Cũng khó trách, trước bọn họ xem không hiểu pho tượng, muốn thông qua Hỗn Độn Vương biết được kỷ xảo, phát hiện ở ải này mọi người đã toàn bộ thông qua, đến cửa ải mới, mọi người lại ở vào điểm xuất phát, cùng tìm hắn phiền toái, còn không bằng cẩn thận quan sát tìm quy luật.

Trong lúc nhất thời, chung quanh an tĩnh lại, tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Hồng Hà.

------oOo------

Chương 3015: Ngươi là Hỗn Độn Vương (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hồng Hà ảo cảnh...

Nhiếp Vân cũng không đoái hoài tới hỏi thăm Hỗn Độn Vương, mà nhìn Hồng Hà trước mắt.

Trước hắn không thèm để ý chút nào, bây giờ thấy Hỗn Độn Vương tấn thăng, không nhịn được có chút động lòng.

Hắn lên cấp tốc độ mặc dù không chậm. Nhưng nếu như có thể đạt tới Hoàng cảnh, bây giờ tất cả cục diện khó xử cũng sẽ biến mất. Bất cứ chuyện gì cũng không đến nổi bị động như vậy.

- Đúng rồi, mới vừa rồi những pho tượng kia ngươi là nhìn ra cái gì mới lên cấp?

Nhìn một hồi, phát hiện giống như trước, không có chút đầu mối nào, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là buông tha, quay đầu nhìn về phía Hỗn Độn Vương.

Vừa nhìn, cảm giác bị thất bại lần nữa sinh ra.

Chỉ thấy Hỗn Độn Vương chẳng biết lúc nào đã khoanh chân ngồi dưới đất, hai mắt nhắm nghiền, lực lượng trong cơ thể sôi trào, cả người tinh khí thần không ngừng lên cao, vừa mới đột phá Vương cảnh hậu kỳ, lần nữa đạt tới cực hạn, tùy thời sẽ đột phá.

- Không phải đâu...

Nhiếp Vân lông mày mặt nhăn thành ngật đáp.

Hắn cũng không bởi vì Hỗn Độn Vương lên cấp mà ghen ghét, chẳng qua cảm thấy mình cái gì cũng nhìn không ra, đối phương lại liên tiếp thăng cấp... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ thiên phú của mình thật kém như vậy?

Ầm!

Thời điểm trong lòng tràn đầy cảm giác bị thất bại, Hỗn Độn Vương đã hoàn thành đột phá, lần nữa cũng thăng hai cấp, giống như hắn, đạt tới Vương cảnh viên mãn.

Người khác từ Vương cảnh sơ kỳ đạt tới Vương cảnh viên mãn cần ít nhất mười mấy năm khổ tu, mà hắn... mấy giờ liền hoàn thành, nói ra thật sẽ để cho người ta không thể tin được.

- Người này nhất định là nhìn ra cái gì, lần này không thể để cho hắn chạy...

- Mấy ải này nhất định có điểm chung, nếu không sao có thể mới tới liền nhìn ra, thậm chí lên cấp!

- Đúng vậy, lần này nhất định phải để cho hắn nói ra, tốn hao lớn hơn nữa cũng sẽ không tiếc...

Hắn đột phá gây ra động tĩnh, lần nữa hấp dẫn không ít người, từng cái nhìn tới, tràn đầy hâm mộ.

Những người khác giống như Nhiếp Vân, cái gì cũng nhìn không ra, mà người trước mắt này, liên tiếp đột phá, người ngu đi nữa cũng biết hắn khẳng định tìm được bí mật gì, một khi biết được bí mật này liền bế quan tu luyện.

- Hỗn Độn Vương, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thấy mọi người mắt lom lom, tùy thời sẽ nhào lên, Nhiếp Vân cũng có chút bất đắc dĩ, vội vàng truyền âm.

Lúc này Hỗn Độn Vương vừa mới lên cấp xong, phun ra một ngụm trọc khí, giống như một đạo bạch ngân, lan tràn ra xa xa, nghe được hắn truyền âm, củng cố tu vi một chút, cũng không trả lời, bàr tay duỗi tới.

Nhiếp Vân cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, một vật rơi vào lòng bàn tay.

Là một ngọc phù, phía trên khắc một truyền tống trận loại nhỏ, trong đó có một đạo năng lượng hùng hậu sôi trào không ngừng quán thâu tới.

- Đây là cái gì?

Nhiếp Vân nháy mắt.

Hắn hỏi đối phương làm sao lĩnh ngộ Hồng Hà ảo ảnh, cho cái này

là ý gì?

- Thật ra thì không phải ta lĩnh ngộ cái gì, mà là ngọc phù này truyền tới năng lượng, ta hấp thu năng lượng, liền trực tiếp đột phá...

Thấy dáng vẻ của hắn mê hoặc, Hỗn Độn Vương cười khổ nói.

- Truyền năng lượng?

Nhiếp Vân không nghĩ tới sẽ là đáp án này, sắc mặt cổ quái, hấp thu lực lượng trong ngọc phù, quả nhiên cảm thấy cực kỳ mênh mông.

Chỉ bất quá, cấp bậc của những năng lượng này chỉ đạt tới Vương cảnh viên mãn, hơn nữa tựa hồ mang một loại ý cảnh hỗn nguyên, tu vi như hắn không cách nào hấp thu, phảng phất là cố ý chuẩn bị cho đối phương, người khác không cách nào sử dụng.

- Cổ năng lượng này là... Người nào truyền tới? Để cho ngươi lên cấp, chẳng lẽ đối phương lĩnh ngộ cái gì?

Nếu là truyền, tự nhiên có ngọn nguồn, có khi có thể từ bên kia nhìn ra chút gì, nghĩ tới đây, Nhiếp Vân không nhịn được hỏi.

- Là Thiên Vị vương giả, Đạm Đài Lăng Nguyệt!

Hỗn Độn Vương không chút do dự trả lời.

- Lăng Nguyệt?

Sắc mặt của Nhiếp Vân vui mừng.

Có thể truyền năng lượng tới, chứng minh Đạm Đài Lăng Nguyệt nhất định là lĩnh ngộ cái gì, có thể để cho Hỗn Độn Vương nhanh chóng lên cấp, sợ rằng tốc độ tấn thăng của nàng chỉ mau chứ không chậm!

- Vâng!

Biết Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng vị trước mắt này là quan hệ tình nhân, Hỗn Độn Vương gật đầu.

- Nàng ở đâu?

Tới Hoàn Vũ Thần giới mục đích là vì tìm Đạm Đài Lăng Nguyệt, bây giờ đang ở phụ cận, Nhiếp Vân khó có thể che giấu kích động trong lòng.

- Chúng ta tiến vào nơi này rất sợ bị người phát hiện, liền tách ra, bất quá nên cách đây không xa, ta dẫn ngươi qua!

Thấy bộ dáng của hắn, Hỗn Độn Vương nở nụ cười.

Nhiếp Vân luôn lấy trầm ổn bình tĩnh xưng danh, ở Hỗn Độn hải dương nhấc lên sóng gió kinh hoàng, thậm chí ban đầu thời điểm đối mặt tam đại vương giả bọn hắn, cũng không nhíu mày chút nào, bây giờ lại khẩn trương, giống như thanh niên vừa biết yêu, để cho hắn không tự chủ được lắc đầu.

Ầm!

Có Hồng Tường công tử trấn giữ, tìm hai người phiền toái cũng không nhiều, vẹt ra dòng người đang muốn tìm Đạm Đài Lăng Nguyệt, mặt đất lần nữa đung đưa, Hồng Hà đột nhiên sôi trào.

- Sẽ không phải lại có người lĩnh ngộ hàm nghĩa của Hồng Hà, thông qua cửa ải chứ!

- Thật hay giả? Hồng Hà ảo ảnh này, ta cái gì cũng nhìn không ra, đả kích người như vậy không tốt lắm đâu? Rốt cuộc là người nào? Ngươi đi ra, ta bảo đảm không đánh chết ngươi...

- Người bố trí những cửa ải này, là thân thích nhà hắn sao, nhanh như vậy liền lĩnh ngộ?

- Đại ca, van cầu ngươi chậm một chút, ăn thịt xong cũng nên cho chúng ta uống chút canh a...

Cảm thụ mặt đất đột nhiên xuất hiện chấn động, tất cả mọi người

điên rồi.

Tốc độ hai ải trước còn chậm một chút, mọi người còn có thời gian suy tư, bây giờ đến nơi này mới bao lâu liền xuất hiện biết cố. Ngươi là tới chơi chúng ta sao?

Tiếp tục như vậy, chúng ta sợ rằng thật thành khán giả a...

- Không phải vượt qua kiểm tra. Mà là... Mau nhìn, Hồng Hà ảo ảnh thay đổi!

Mọi người đang như đưa đám, không biết người nào hô lên.

Nghe được tiếng kêu, Nhiếp Vân cùng Hỗn Độn Vương cũng dừng bước, đồng loạt nhìn sang Hồng Hà ảo ảnh.

Trường hà trước mắt đỏ tươi như máu cuồn cuộn, chậm rãi co rúc lại, càng ngày càng nhỏ, biến thành một giọt huyết dịch.

Bên ngoài huyết dịch nhìn là màu vàng, nhưng sau màu vàng lại đỏ tươi ướt át, tựa như Hồng Hà chảy xuôi ở trong đó.

- Là Hồng Hà Linh Huyết!

Trong đám người không biết người nào hô lên.

Không cần kêu, tất cả mọi người cũng đoán được đây rốt cuộc là gì, từng cái ánh mắt hưng phấn khó có thể tự ức chế.

------oOo------

Chương 3016: Người hữu duyên là ai?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây chính là Hồng Hà Linh Huyết? Cái gọi là linh dịch màu vàng, trên thực tế là huyết dịch của một vị cường giả lưu lại...

Con ngươi của Nhiếp Vân không ngừng co rúc, vận chuyển Thiên

Nhãn, giống như nhìn thấu bản chất của vật kia.

Nếu như hắn đoán không sai, giọt huyết dịch này không phải linh dịch do Thiên Địa hình thành, mà là huyết dịch do một vị cường giả lưu lại. Giống như ban đầu hắn chém giết vị Vương giả kia vậy, huyết dịch cũng là màu vàng.

- Hồng Hà Linh Huyết là của ta...

Hồng Hà Linh Huyết xuất hiện, mọi người không cố kỵ nữa, từng cái trong mắt tràn đầy tham lam.

Trong đám người một trung niên gào thét vọt tới.

Thực lực của người này đã đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong, ở trong mọi người coi như là đứng đầu.

Người ở trên không trung, bàn tay liền bắt tới Linh Huyết.

Ông!

Không gian ba động, người còn chưa tới bên cạnh, một cổ lực lượng vô hình từ Linh Huyết lóe ra, chiếu rọi xuống.

Rắc rắc! Rắc rắc! Rắc rắc!

Người tùy tiện xông tới kia, giống như hàn băng đụng phải than lửa. Từ bàn tay bắt đầu, đồng thời phát ra thanh âm tí tách lạp lạp. Thời gian nháy con mắt liền hóa thành một bãi nước đặc, biến mất vô ảnh vô tung.

- A...

Thấy một vị cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong, còn chưa tới bên cạnh huyết dịch, liền bị chiếu sáng thành nước đặc, đám người muốn tranh đoạt giật nảy mình, đồng loạt lui về phía sau mấy bước.

Thực lực của bọn họ cách Hoàng cảnh đỉnh phong còn có một khoảng cách rất lớn, cường giả loại này cũng không đở nổi, bọn họ đi lên, chỉ sợ chết càng nhanh hơn!

- Chỉ sợ huyết dịch này là do một vị cường giả Đại Đế lưu lại...

Thấy cảnh này, ánh mắt của Nhiếp Vân híp lại.

Hoàng cảnh đỉnh phong đáng sợ, hắn biết rất rõ, bị huyết dịch sinh ra ánh sáng chiếu một cái liền tử vong, thần hồn khó có thể trốn thoát, chỉ có thể nói rõ một lý do, huyết dịch kia là cường giả Đế cảnh lưu lại!

Cường giả Đế cảnh có phân cấp hay không, hắn không biết, chỉ biết huyết dịch cũng có uy lực như vậy, người này ở trong Đế cảnh, sợ rằng cũng thuộc về tồn tại rất cao!

Hắn nghĩ tới điểm này, những người khác cũng nghĩ tới, từng cái không dám tùy tiện hành động, ánh mắt lộ ra cảnh giác.

Vật mà cường giả Đế cảnh lưu lại, đừng nói bọn họ, cho dù Hoàng cảnh viên mãn cũng không dám làm loạn!

- Mọi người đừng có gấp, Hồng Hà Linh Huyết chú ý duyên phận, chỉ cần nó hữu duyên với ai, sẽ tự động bay qua, không có duyên, xông tới cũng vô ích!

Đột nhiên, trong đám người có người hô lên.

- Đúng vậy, sao ta lại quên chuyện này, có khi ta chính là người hữu duyên a!

- Ngươi là người hữu duyên? Ha ha, ngươi nằm mơ đi, ta biết ta khẳng định không phải, nhưng mà ta rất muốn biết, người hữu duyên rốt cuộc là ai...

- Ta cũng vậy, ta cũng muốn biết, nếu Hồng Hà Linh Huyết xuất hiện ở Hồng Hà vực chúng ta, ta cảm thấy sẽ là người của Hồng Hà Môn!

- Hồng Hà Môn đã bị Hồng Hà Quân đoạt hết khí vận, lần này ta cảm thấy vận khí nên thuộc về những tán tu chúng ta...

Nghe được hai chữ duyên phận, tất cả mọi người mới nhớ tới tin tức lưu truyền, từng cái nhìn chằm chằm Linh Huyết ở trên không trung, hy vọng mình chính là người hữu duyên.

Tin tức này, trên đường tới Nhiếp Vân cũng nghe Chu Giang nói, trước luôn cho rằng là lời nói vô căn cứ, Linh Huyết chân chính xuất thế, tất nhiên có vô số cao thủ cướp đoạt, cuối cùng người mạnh là vua, rơi vào trong tay của bọn họ, bây giờ nhìn lại, cao thủ cũng vô ích! Cao hơn nữa còn có thể cao qua cường giả Đế cảnh sao?

Hô!

Mọi người đang lý luận, đột nhiên trong đám người có một bóng người bay ra.

Bóng người này không giống tên Hoàng cảnh đỉnh phong tham lam xông tới kia, ngược lại giống như là bị huyết dịch ở trên không trung hấp dẫn, lẳng lặng trôi lơ lửng, không nhúc nhích.

- Chẳng lẽ cái này là người hữu duyên? Sao mới chỉ có thực lực Vương cảnh viên mãn? Hơn nữa còn là một nữ?

- Ta không tin...

- Chẳng lẽ chúng ta những người này không bằng nữ nhân kia?

- Dáng dấp của ta đẹp hơn nàng, tu vi cũng cao hơn nàng, lại là Tiên Thiên linh thể, vì sao không chọn ta...

Thấy rõ bộ dáng của bóng người, phía dưới ồn ào lên.

Người bay lên là nữ nhân, bộ dáng rất bình thường, thực lực cũng chỉ có Vương cảnh viên mãn, so với rất nhiều người phía dưới, nhiều nhất chỉ có thể tính trung du.

Chẳng lẽ Hồng Hà Linh Huyết chọn tới chọn đi, chỉ lựa chọn một người bình thường như vậy?

- Nhiếp Vân, là... Lăng Nguyệt vương!

Không giống mọi người bất bình, thấy rõ bộ dáng người này, sắc mặt của Hỗn Độn Vương vui mừng, không khỏi lôi kéo Nhiếp Vân truyền âm

- Lăng Nguyệt vương? Đạm Đài Lăng Nguyệt? Nàng sao lại là bộ dáng này?

Hỗn Độn Vương nói Lăng Nguyệt vương… mới đầu Nhiếp Vân còn chưa kịp phản ứng, sửng sốt một chút, mới biết Đạm Đài Lăng Nguyệt trở thành Thiên Vị vương giả, danh hiệu chính là cái này!

Nói như vậy, người hữu duyên kia chính là Đạm Đài Lăng Nguyệt, chỉ bất quá sao nàng ngụy trang thành bộ dáng này? Một chút cũng không nhìn ra được?

Hắn luôn tự tin thực lực của mình, có tất cả thiên phú, tự tin ngụy trang ở trước mặt hắn không có chỗ ẩn trốn, nhưng hôm nay lại liên tiếp thất bại.

Đầu tiên là Hỗn Độn Vương, sau đó là Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Hỗn Độn Vương còn có thể bỏ qua, dù sao thời gian hai người chung đụng không dài, nhưng Đạm Đài Lăng Nguyệt là thê tử của hắn, trình độ quen thuộc thiên hạ không người có thể so sánh, thậm chí linh hồn, thân thể bây giờ đều là hắn lần nữa hội tụ trọng sinh, sao chỉ ngụy trang một cái, liền không nhìn ra?

Nhiếp Vân cũng có chút không quá tin tưởng.

Dù sao người con gái trước mắt này, hắn cảm ứng không ra khí tức của Đạm Đài Lăng Nguyệt chút nào.

Bất quá, loại nghi ngờ này không kéo dài quá lâu, nữ nhân kia hoàn toàn đến gần Hồng Hà Linh Huyết, ánh sáng mới vừa rồi hòa tan Hoàng cảnh đỉnh phong chiếu vào trên người nàng không có xuất hiện bất kỳ biến cố, ngược lại Linh Huyết càng ngày càng gần, trong nháy mắt dọc theo mi tâm của nàng chui vào.

- Quả nhiên là người hữu duyên...

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người biết người con gái trước mắt này là người hữu duyên.

Nếu như không phải, không thể nào để Hồng Hà Linh Huyết dung nhập vào mi tâm, mà một chút chuyện cũng không có.

Ông!

Hồng Hà Linh Huyết dung nhập vào nữ nhân, thân thể lóe lên linh quang, một vị đạo thánh khiết từ trong cơ thể tuôn ra ngoài, mặt mũi vốn rất thông thường thời gian nháy con mắt phát sinh biến hóa, thành bộ dáng hoàn toàn khác.

- Đạm Đài Lăng Nguyệt... Quả nhiên là nàng...

Thấy bộ dáng này, Nhiếp Vân siết chặc nắm đấm.

------oOo------

Chương 3017: Thu đệ tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chính là Đạm Đài Lăng Nguyệt!

Hồng Hà Linh Huyết dung nhập vào thân thể, ngụy trang cũng mất đi tác dụng, biến trở về dung mạo vốn có.

- Đây là nàng... dung mạo chân thực? Thật là đẹp... Chẳng lẽ nàng chính là Hỏa Thần tông Bích Lạc tiên tử?

- Bích Lạc tiên tử được xưng Thần giới đệ nhất mỹ nữ, ta thực không nghĩ ra còn có người khác sẽ xinh đẹp như vậy!

- Bích Lạc tiên tử ta từng may mắn gặp qua một lần, không phải vị trước mắt này, hơn nữa thực lực cũng không giống. Tiên tử là trưởng lão của Hỏa Thần tông, thực lực sớm đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong, mà người trước mắt này bất quá Vương cảnh viên

mãn mà thôi!

- Trên đời lại còn có người xinh đẹp như vậy... Thật là không tưởng tượng nổi!

Thấy rõ ràng dung mạo của Đạm Đài Lăng Nguyệt biến hóa trở về, tất cả ghen tị lúc trước lập tức biến thành không tưởng tượng nổi.

Đạm Đài Lăng Nguyệt nguyên bản chính là Thiên Đạo sư, là sủng nhi hoàn mỹ nhất của Thiên Đạo, vô luận từ điểm nào, đều là tồn tạ đẹp nhất thiên hạ, để cho người ta xem một chút, liền không tự chủ được rơi vào trong đó, khó có thể tự kiềm chế.

Trước đó tất cả mọi người ghen tị tại sao người này là người hữu duyên, thấy rõ ràng dung mạo chân thực, đột nhiên trong đầu toát ra một ý nghĩ, có khi cũng chỉ có người như vậy, mới là người hữu duyên, mà bọn họ... kém quá nhiều.

Hai người căn bản không phải một khái niệm, hoàn toàn không thể so sánh.

- Không nghĩ tới nhiều năm như vậy, vẫn để cho ta chờ được...

Thời điểm mọi người ở đây khiếp sợ Đạm Đài Lăng Nguyệt xinh đẹp, một thanh âm nhàn nhạt vang lên. Ngay sau đó, bầu trời trước mắt xuất hiện một vòng xoáy to lớn, vô số khí lưu hội tụ, tản mát ra lực xé rách to lớn.

Loại lực lượng này, cho dù Nhiếp Vân cũng cảm thấy lòng rung động không dứt, tựa hồ một khi đến gần, sẽ bị khoảng cách xé thành bụi phấn, mảnh vụn cũng không còn dư lại.

Rào!

Trong vòng xoáy, một đôi chân ngọc đi ra.

Mặc dù còn không thấy người, nhưng chỉ từ đôi chân là có thể nhìn ra. Chủ nhân của thanh âm tuyệt đối là một mỹ nữ không kém gì Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Hô!

Đúng như dự đoán, dung mạo của chủ nhân thanh âm xinh đẹp để cho người ta không cách nào tin tưởng. Nếu như nói Đạm Đài Lăng Nguyệt để cho người ta khó tin, thì người này, lại xinh đẹp để cho người ta không nói ra lời, trực tiếp ngừng thở như sợ thanh âm lớn sẽ khinh nhờn nàng.

- Không sai, quả nhiên là hạt giống tốt...

Mỹ nữ từ vòng xoáy đi ra, không để ý tới mọi người phía dưới giật mình, ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Lúc này Lăng Nguyệt giống như luyện hóa Hồng Hà Linh Huyết xong, hai mắt chậm rãi mở ra.

Vốn nhắm mắt lại liền xinh đẹp để cho người ta hít thở không thông, mở hai mắt ra, mọi người lập tức không nói ra lời, cùng người đẹp từ vòng xoáy đi ra lẫn nhau tranh huy, khó phân cao thấp.

Thấy dung mạo của các nàng, những nữ nhân khác, dù được xưng đẹp nhất thế gian, cũng trở nên khó coi vô cùng, không cách nào lọt vào mắt.

- Ngươi nguyện ý làm đệ tử của ta không?

Mỹ nữ từ vòng xoáy đi ra, thấy ánh mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt lộ ra nghi ngờ, nhẹ nhàng cười một tiếng.

Không cười còn tốt, cười một tiếng bách hoa khai, ngay cả tâm cảnh như Nhiếp Vân cũng cực kỳ thoải mái.

Một cái nhăn mày một tiếng cười, có thể làm cho tâm cảnh người ta không tự chủ được đi theo, nữ nhân này thực quá đáng sợ, nếu như nàng nói để cho người ta đi chết, sợ rằng mọi người phía dưới có ít nhất chín thành trở lên sẽ lập tức rút kiếm tự vận, không chút do dự nào.

Khó trách nói cười một tiếng khuynh thành, cười hai tiếng nghiêng

nước, người như vậy, đúng là có dung mạo cùng năng lực nghiêng nước nghiêng thành.

- Làm đệ tử của ngươi...

Đạm Đài Lăng Nguyệt tựa hồ không nghĩ tới sẽ có chuyện như vậy, một nữ nhân nhô ra nguyện ý thu nàng làm đệ tử, hơi kinh ngạc, một lát sau liền vội vàng hỏi:

- Xin hỏi... Hồng Hà Linh Huyết cùng khảo hạch, đều là tiền bối lưu lại?

- Không sai, là ta lưu lại! Sau khi Mộng Dao ngủ say, ta luôn muốn tìm một đệ tử thích hợp, ngươi... chính là ta muốn tìm!

Nữ nhân nhàn nhạt nói.

Thời điểm nói tới Mộng Dao, trong giọng nói lộ ra buồn bã, xem ra tất nhiên là người cực kỳ trọng yếu của nàng.

- Ta...

Đạm Đài Lăng Nguyệt trầm tư.

Hấp thu Hồng Hà Linh Huyết, nghĩ đến tất cả khảo hạch trước kia, nàng đã biết người trước mắt này nhất định là cường giả Đế cảnh.

Cường giả Đế cảnh muốn nhận nàng làm đệ tử, làm sao không động tâm?

Chỉ bất quá, còn có chút băn khoăn, chỉ cần có thể tiêu trừ hết tia băn khoăn này, hết thảy đều dễ nói.

Cắn răng, Đạm Đài Lăng Nguyệt do dự một chút, vẫn có ý định nói ra:

- Hồi bẩm tiền bối, ta trên thực tế là phi thăng giả...

Hoàn Vũ Thần giới có thành kiến với phi thăng giả, điểm này nàng đã sớm biết, nếu nàng là phi thăng giả, tự nhiên phải trước thời hạn

nói rõ ràng, nếu không, một khi trở thành đệ tử của đối phương lại nói, khó tránh khỏi đàm tiếu.

- Ta biết ngươi là phi thăng giả, ta thu đệ tử, không quan tâm nhiều như vậy! Cũng không ai dám nói gì!

Nữ nhân nói.

Mặc dù nói đơn giản, lại mang theo ngang ngược làm cho không người nào có thể cự tuyệt.

- Nếu tiền bối không ngại, ta nguyện ý làm đệ tử của tiền bối!

Nghe nàng nói như vậy, Đạm Đài Lăng Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, vội vàng quỳ xuống đất.

Một vị cường giả Đế cảnh làm sư phụ, có thể ít đi vô số đường quanh co, chuyện tốt như vậy, làm sao có thể cự tuyệt.

- Rất tốt, ngươi đã nguyện ý làm đệ tử của ta, thân phận của sư phụ tự nhiên cũng phải nói cho ngươi!

Nữ nhân hài lòng gật đầu, đôi môi khẽ mở, phát ra thanh âm để cho màng nhĩ của tất cả mọi người cơ hồ chấn vỡ.

- Thần Nữ Phong, Đế Huyền!

Thần Nữ Phong, Đế Huyền!

Năm chữ đơn giản, lại để cho sắc mặt của tất cả mọi người đồng thời thay đổi.

Chỉ cần sống ở Hoàn Vũ Thần giới, sẽ không thể không biết cửu đại thế lực, biết cửu đại thế lực, lại không thể không biết một môn phái hoàn toàn do nữ nhân tạo thành... Thần Nữ Phong!

Nghe qua Thần Nữ Phong, sẽ rất khó bỏ qua một cái tên, Đế Huyền!

Lấy sức một mình càn quét chư thiên, thành lập Thần Nữ Phong,

Phổ Thiên Đại Đế gặp cũng không dám nói nhất định có thể chiến thắng, chớ nói chi là loại cường giả Đại Đế cấp thấp như Hồng Hà Quân!

Nữ nhân xinh đẹp trước mắt này, lại chính là Đế Huyền trong truyền thuyết... Tất cả mọi người cảm thấy não hải rung động, không nói ra lời.

Đế Huyền, nói nàng là Thần giới đệ nhất nữ nhân cũng không quá!

------oOo------

Chương 3018: Ta tên là Lăng Nguyệt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Truyền thuyết, người này vô cùng xinh đẹp, được xưng mỹ nữ đệ nhất thiên hạ, bất quá sau khi thành Đại Đế, thì không ai dám nói danh hiệu này, cho tới sau đó Bích Lạc tiên tử thành danh, danh hiệu rơi vào trên người nàng, giờ phút này thấy chân nhân, tất cả mọi người mới hiểu được, mặc dù dung mạo của Bích Lạc tiên tử không kém, nhưng khí chất khẳng định còn kém một ít!

Khí tràng đặc hữu của cường giả Đế cảnh, không có đạt tới loại cấp bậc này, là căn bản không có biện pháp sánh bằng.

Đây là một loại siêu nhiên, khí chất thậm chí ở trên Thiên Đạo!

- Đế Huyền?

Tựa hồ Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng nghe qua danh tự này, trong mắt tràn đầy khiếp sợ, kích động đến siết chặc nắm đấm.

Từ Hỗn Độn hải dương đi tới Hoàn Vũ Thần giới, cho dù nàng là Thiên Vị vương giả, cũng khó tránh khỏi tao ngộ không ít thất bại, có thể bái cường giả đệ nhất thiên hạ phái nữ làm sư, về sau tu luyện nhất định sẽ thuận bườm xuôi gió.

- Lễ bái sư ta sẽ chiêu cáo thiên hạ, sẽ không thiệt thòi ngươi, bất

quá những thứ này đến Thần Nữ Phong lại nói, đi theo ta đi!

Nói ra tên của mình, Đế Huyền hất tay một cái, mang Đạm Đài Lăng Nguyệt đi vào vòng xoáy.

- Sư phụ... Ta có chuyện muốn nhờ, xử lý xong chuyện này, ta lập tức trở về với ngươi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không trực tiếp rời đi, mà do dự một chút, cắn răng nói.

- Nói!

Thần sắc của Đế Huyền lạnh nhạt.

Đạt tới loại cấp bậc như nàng, đã rất có ít chuyện quanh quẩn trong lòng, xúc động bản tâm.

- Ta muốn... cầu một viên linh dược giải độc, cứu một người!

Đạm Đài Lăng Nguyệt vội nói.

- Linh dược giải độc? Trúng độc gì?

Không nghĩ tới là chuyện này, Đế Huyền nhíu mày.

Đại Đạo của nàng không am hiểu giải độc, nếu như độc tính quá mạnh mẻ, cho dù là nàng cũng không có biện pháp, dù sao độc bất đồng, phương thức phương pháp giải độc cũng không giống nhau.

- Ta cũng không biết. Chỉ biết là lực lượng bị phong ấn, không thể nhúc nhích...

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Lực lượng bị phong ấn? Người này thực lực là gì?

Đế Huyền tiếp tục hỏi.

- Là Vương cảnh sơ kỳ!

- Vương cảnh sơ kỳ? Độc kia không tính là lợi hại, ta có một viên Tuyết Lộ đan, ngươi đưa cho hắn dùng, hẳn có thể giải được!

Cổ tay Đế Huyền lộn một cái, lòng bàn tay nhiều hơn một cái bình ngọc.

Tuyết Lộ đan đối với cường giả Hoàng cảnh cũng hữu dụng, có thể giải vạn độc, là một loại linh dược rất đặc thù, đối với người khác mà nói vô cùng trân quý, nhưng đối với Đế Huyền lại không coi vào đâu!

Nếu như người trúng độc là Hoàng cảnh viên mãn, có khi nàng còn phải cân nhắc, một Vương cảnh sơ kỳ nho nhỏ cũng có thể chống cự không chết, khẳng định vô cùng đơn giản.

- Đa tạ sư phụ!

Ánh mắt sáng lên, Đạm Đài Lăng Nguyệt vội vàng cầm bình ngọc ở lòng bàn tay, tâm tình kích động.

- Nha đầu này...

Thấy bộ dáng này của nàng, vành mắt của Nhiếp Vân ửng đỏ.

Hắn biết Đạm Đài Lăng Nguyệt cần thuốc giải độc mục đích là gì... Là vì cứu hắn!

Chỉ bất quá nàng tựa hồ còn không biết, nàng rời đi không lâu mình liền tỉnh, cũng đi tới Hoàn Vũ Thần giới, thậm chí đã giải hết kịch độc trên người.

- Đạm Đài Lăng Nguyệt, ta ở chỗ này, độc trên người cũng đã giải!

Biết những thứ này, Nhiếp Vân cũng không nhịn được nữa, hô lên.

Bởi vì Đế Huyền xuất hiện, toàn bộ không gian mặc dù nhiều người, lại không ai dám nói chuyện, thậm chí thở mạnh cũng không dám, tiếng la của hắn lập tức đưa tới oanh động, tất cả mọi người đồng loạt đưa mắt nhìn tới.

- Là ta...

Không để ý tới ánh mắt của mọi người, tinh thần của Nhiếp Vân động một cái, ngụy trang trên người biến mất, lộ ra dung mạo chân thực.

- Nhiếp Vân...

Tựa hồ Đạm Đài Lăng Nguyệt không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp hắn, sửng sốt một chút, trong mắt tràn đầy mừng rỡ:

- Ngươi không phải còn ở... độc đã giải độc?

Dựa theo tin tức nàng biết, Nhiếp Vân chắc còn ở Hỗn Độn hải dương, sao lại đến nơi này, hơn nữa nhìn tinh lực đầy đặn, không có dấu hiệu trúng độc chút nào?

Chẳng lẽ độc trên người đã hoàn toàn giải?

- Phải, ta đã giải độc...

Đi tới bên cạnh Đạm Đài Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân muốn ôm người ngọc vào trong ngực, nhưng nhớ tới nàng mất đi trí nhớ, dừng lại một chút.

- Thực lực của ngươi... Cũng tới Vương cảnh viên mãn, nếu như vậy... ta an tâm!

Thấy động tác của hắn, Đạm Đài Lăng Nguyệt biết hắn nghĩ cái gì, khẽ mỉm cười, đi tới trước, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, trong mắt mang theo ôn nhu, một lát sau, lui về phía sau hai bước nhìn về phía Hỗn Độn Vương:

- Ta phải theo sư phụ tu luyện, ngươi theo hắn đi, có Nhiếp Vân, chắc hẳn các ngươi sẽ không thiệt thòi!

- Vâng!

Hỗn Độn Vương gật đầu.

- Đi thôi!

Đế Huyền một mực không lên tiếng, khi thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt chủ động ôm Nhiếp Vân, hơn nữa ánh mắt ôn nhu, đôi mi thanh tú không khỏi nhíu lên.

- Vâng, sư phụ!

Thấy Nhiếp Vân không có sao, Đạm Đài Lăng Nguyệt đã yên tâm, giao đám người Hỗn Độn Vương cho hắn, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, lúc này lại không lưu luyến, gật đầu một cái, xoay người đi trở về.

Ầm!

Đạm Đài Lăng Nguyệt mới vừa rời đi, một tiếng nổ ầm ngay cả Thiên Địa cũng run rẩy vang lên, một đạo uy áp phách thiên chấn địa tự thiên hàng lâm, trong nháy mắt bao phủ Nhiếp Vân.

Đám người Hỗn Độn Vương bên cạnh hắn bị uy áp chen chúc, đồng thời lui về phía sau mấy bước, từng cái sắc mặt ảm đạm.

Uy áp của cường giả Đế cảnh thực quá đáng sợ, không phải là bọn hắn có thể chống lại.

- Tiền bối...

Không nghĩ tới Đế Huyền thi triển ra uy áp cường đại như vậy, hơn nữa chỉ đối với một mình hắn, sắc mặt của Nhiếp Vân trở nên ảm đạm, cả người không ngừng run rẩy, tựa như trong nháy mắt rơi vào sóng lớn mênh mông, tùy thời sẽ bị tiêu diệt, từ sâu trong nội tâm sinh ra cảm giác vô lực.

Đừng nói hắn chẳng qua là Vương cảnh viên mãn, cho dù cường giả Hoàng cảnh viên mãn ở trước mặt cường giả Đế cảnh, cũng sẽ không tốt hơn quá nhiều, tầng thứ sinh mệnh của hai người chênh lệch, hoàn toàn là khái niệm bất đồng.

- Sư phụ...

Đạm Đài Lăng Nguyệt sợ hết hồn, vội vàng đi tới bên cạnh Đế Huyền.

Nàng không nghĩ tới sư phụ mới vừa quen biết này, sẽ ra tay với Nhiếp Vân, hơn nữa thi triển áp bách mãnh liệt như vậy.

Không để ý tới tiếng kêu của Đạm Đài Lăng Nguyệt, ánh mắt của Đế Huyền lạnh nhạt nhìn về phía Nhiếp Vân, giống như nhìn một con kiến hôi:

- Đệ tử của ta, ngươi không xứng! Bất kể các ngươi trước kia quan hệ thế nào, bây giờ tốt nhất không nên đi tìm nàng, nếu không... Ta sẽ giết ngươi!

- Nàng là thê tử của ta, tìm hay không là chuyện của ta, coi như ngươi là sư phụ của nàng... Cũng không ngăn được!

------oOo------

Chương 3019: Lại về Viêm Hoàng điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không nghĩ tới đối phương bá đạo như vậy, trực tiếp muốn mình không đi tìm Đạm Đài Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân siết chặc nắm đấm, gân xanh tóe ra, điên cuồng gầm to.

- Hừ! Cho rằng ta không dám giết ngươi?

Đế Huyền trợn mắt, khí thế giống như thực chất xông xuống.

Bị cổ lực lượng này va chạm, đầu gối của Nhiếp Vân mềm nhũn quỳ xuống đất, ngón tay hung hăng bắt vào mặt đất, chảy ra máu tươi.

Uy áp của đối phương giống như núi cao, mà tình huống của hắn bây giờ chẳng qua là một cây cỏ nhỏ ở chân núi, chênh lệch quá lớn, không đở được.

- Ngươi có thể giết ta... Nhưng ta muốn gặp người nào, ai cũng không ngăn cản được!

Khóe mắt mở to, Nhiếp Vân cố nén thân thể sắp bị áp nát, ngẩn đầu quát.

Người có thể không có ngạo khí, nhưng không thể không có ngạo cốt!

Mình muốn gặp Đạm Đài Lăng Nguyệt, đừng nói Đế cảnh, dù là Thiên Địa này cũng đừng nghĩ ngăn trở!

- Sư phụ...

Như sợ Đế Huyền nổi nóng làm ra chuyện tình kịch liệt hơn, Đạm Đài Lăng Nguyệt vội vàng đi tới bên cạnh, lôi kéo cánh tay của hắn.

Nhìn nàng một cái, ánh mắt Đế Huyền ôn nhu xuống, lần nữa nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Ngươi không cần cảm thấy không cam lòng, nếu như dám đi tìm, ta sẽ để ngươi trực tiếp chết! Đế Huyền ta nói, luôn luôn giữ lời!

Nói xong không để ý tới bất kỳ người nào nữa, lôi kéo Đạm Đài Lăng Nguyệt, lăng không bay đi, tốc độ rất nhanh, thời gian nháy con mắt liền biến mất.

- Nguyệt Nhi...

Đế Huyền vừa rời đi, Nhiếp Vân nhất thời cảm thấy áp lực trên người biến mất, miệng thở hổn hển.

Vốn thực lực Vương cảnh viên mãn để cho hắn kiêu ngạo, ở trước mặt đối phương lại giống như con kiến hôi, không thể phản kháng, có thể đoán được, đối phương thật muốn giết mình, không cần xuất thủ, một cái ý niệm là có thể hoàn thành.

Không cam lòng, nồng nặc không cam lòng!

- Nhiếp Vân... Ngươi bảo trọng, không có đủ thực lực, thì đừng tới tìm ta, ngoài ra...

Nhìn thấu không cam lòng trong lòng hắn, hốc mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt ửng đỏ:

- Ta tên là Lăng Nguyệt!

Hô!

Nói xong hai người biến mất, không cảm giác được gì nữa.

- Ta tên là Lăng Nguyệt...

Trước khi đi Đạm Đài Lăng Nguyệt nói năm chữ, giống như sấm sét nổ vang ở bên tai, toàn thân Nhiếp Vân không khỏi căng thẳng, ngốc tại chỗ.

Nàng vốn tên Lăng Nguyệt, mình cũng biết tên của nàng, nhưng bây giờ lại mở miệng nói ra lời này, chỉ có một ý nghĩa... Lăng Nguyệt đã là Lăng Nguyệt trước kia!

Nàng đã hoàn toàn nhớ lại!

Nếu không, tuyệt sẽ không nói ra lời này, dùng năm chữ “ta tên là Lăng Nguyệt” đề cảnh tỉnh mình.

- Nguyệt Nhi...

Thân thể búng một cái, thẳng tắp nhảy tới chỗ vòng xoáy, bất quá còn chưa tới bên cạnh, vòng xoáy liền tan biến không còn dấu tích, phảng phất chưa bao giờ xuất hiện qua.

Đạm Đài Lăng Nguyệt... đã đi!

- Nguyệt Nhi, ta sẽ đường đường chính chính đi tìm ngươi, để cho tất cả mọi người biết... Ngươi là thê tử của ta!

Nhìn không gian trống không, Nhiếp Vân biết đây là thủ đoạn của cường giả Đế cảnh, hai người khẳng định đã về Thần Nữ Phong,

muốn gặp lại, chỉ có thể đi Thần Nữ Phong tìm.

Thực lực bây giờ, tùy tiện qua, Đế Huyền nhất định sẽ chém giết mình! Hết thảy đều phải lấy thực lực nói chuyện!

Đi tới Hoàn Vũ Thần giới, Nhiếp Vân còn chưa bao giờ giống như lúc này, khát khao thực lực như vậy!

Nếu như bây giờ có thực lực Đế cảnh, Đế Huyền thì thế nào? Đạm Đài Lăng Nguyệt là của mình, nàng muốn mang đi, mình không đồng ý, khẳng định cũng không có biện pháp!

Đáng tiếc… Chỉ có Vương cảnh viên mãn, cách Đế cảnh còn kém quá xa! Vì vậy chỉ có thể chịu nhục, trơ mắt nhìn người mình yêu càng đi càng xa, hoàn toàn xa cách, lại không có biện pháp nào.

- Nguyệt Nhi, ngươi cũng phải cố gắng tu luyện a!

Nhận Đế Huyền là sư, đối với Đạm Đài Lăng Nguyệt mà nói là chuyện tốt. Chính vì vậy, hắn mới không có ngăn trở. Nếu Đạm Đài Lăng Nguyệt đi, sau này thành tựu càng ngày càng cao. Mình cũng sẽ không thể rơi ở phía sau, gắng sức đuổi theo.

Uy áp của Đế Huyền cũng không để cho Nhiếp Vân mất đi ý chí chiến đấu, ngược lại để cho hắn biết được mình chưa đủ, càng thêm quyết chí tự cường.

Rơi trên mặt đất, Nhiếp Vân phun ra một hơi, đang suy nghĩ phía sau nên như thế nào, liền thấy mọi người chung quanh giống như nhìn quái vật nhìn mình.

Nhất là Chu Giang, ánh mắt nháy mấy cái, như thấy quỷ vậy.

- Thế nào?

Nhiếp Vân không rõ, nhìn mình một chút, không phải khôi phục diện mạo như trước sao, cần ngạc nhiên như thế làm gì?

- Dám nói chuyện với Đế Huyền đại nhân như vậy, hơn nữa nữ nhân kia thật là vợ của ngươi? Ngươi sẽ không khoác lác chứ...

Chu Giang nói ra lời này, tất cả mọi người đồng thời gật đầu.

Mỹ nữ đệ nhất thiên hạ kia là vợ hắn... Thật hay giả? Hắn một Vương cảnh nho nhỏ, liền dám gọi nhịp với Đế Huyền... đầu óc bị nước vô sao?

- Ách...

Không nghĩ tới tất cả mọi người nghĩ những thứ này, Nhiếp Vân sửng sốt, không biết trả lời như thế nào. Không thể làm gì khác hơr là bất đắc dĩ nhìn Hỗn Độn Vương:

- Đám người Tuyệt Sát Vương đâu? Ở địa phương nào?

Mặc dù những người trước mắt này là cường giả của Hoàn Vũ Thần giới, nhưng chưa bao giờ rong ruỗi địa phương khác, lấy Thiên Địa vi tôn, suy nghĩ bị giới hạn cực lớn. Đối mặt cường giả từ sâu trong nội tâm liền sinh ra sợ hãi, chưa từng nghĩ tương lai có một ngày cướp lấy! Hắn bất đồng, năm đó ngang dọc Thiên Địa, người mạnh đi nữa cũng bị đạp ở dưới chân, cường giả Đế cảnh thì thế nào? Cũng chỉ là thời gian tu luyện lâu một chút. Chỉ cần đủ thời gian, vượt qua bọn họ cũng không có gì!

Chính bởi vì có loại ý nghĩ này, tiềm lực của phi thăng giả liền vượt xa dân bản địa.

- Đã tới, chúng ta chỉ còn lại mấy người này!

Hỗn Độn Vương chỉ sau lưng.

Nhiếp Vân chỉ thấy bảy tám người theo ở phía sau, biết bọn họ đi tới Thần giới, khẳng định đã trải qua không ít chiến đấu, tổn thất rất lớn, lúc này truyền tới một đạo ý niệm:

- Không nên phản kháng!

Nói xong tinh thần động một cái, mấy người đều đi vào thế giới nạp vật.

Hô!

Bàn tay của Nhiếp Vân động một cái, bóp nát phù lục mà Thạch Quy cho hắn, trong nháy mắt biến mất.

Thực lực của hắn bây giờ quá yếu, mọi người trước mắt lại nhìn chằm chằm, tranh chấp với bọn họ lãng phí thời gian, còn không bằng nắm chắt thời gian rời đi, tới Viêm Hoàng điện, mau sớm tăng thực lực lên.

- Ân? Người đâu?

- Thuấn di? Chẳng lẽ sau lưng người này có cường giả Đế cảnh?

- Khó trách dám nói chuyện với Đế Huyền như vậy, chẳng lẽ người này là đệ tử thân truyền của một vị cường giả Đế cảnh?

- Chuyện giữa các đại nhân vật, chúng ta ít dính vào cho thỏa đáng nếu không, chết cũng không biết chết thế nào...

------oOo------

Chương 3020: Không Giang Siêu Trọng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy Nhiếp Vân cùng mọi người đột nhiên biến mất, mọi người vốn xuẩn xuẩn dục động tất cả đều bị dọa sợ đến mặt biến sắc.

Chỉ có cường giả Đế cảnh mới có thể thuấn di, thiếu niên rời đi như vậy, chỉ nói rõ một sự thật... Sau lưng hắn tất nhiên có cường giả Đế cảnh làm hậu thuẫn!

Mới vừa rồi bọn họ còn muốn đánh chủ ý người này... Bây giờ suy nghĩ một chút liền lạnh mình.

- Người này...

Thấy một màn như vậy, Chu Giang thiếu chút nữa ngất đi.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới thiếu niên bình thường cùng hắn chung một đường, sẽ là đệ tử của cường giả Đế cảnh.

- May mắn không có đắc tội hắn... Nếu không, ta khẳng định chết!

Chu Giang âm thầm may mắn.

Đối phương là đệ tử của cường giả Đế cảnh, thủ đoạn tất nhiên rất nhiều, may nhờ trước đó hắn cũng không tệ, vạn nhất đắc tội, bây giờ khẳng định sớm trở thành thi thể.

Nghĩ tới đây, không nói thêm gì nữa, cúi đầu chui vào đám người.....

Hô!

Không đi quản sau khi hắn đi đưa tới oanh động cùng suy đoán, Nhiếp Vân cảm giác giống như xâm nhập vào một lối đi hẹp, thời gian không lâu, thân thể chợt lóe, xuất hiện ở một không gian bịt kín.

- Tới!

Ngẩng đầu nhìn lại, một Thạch Quy chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở trước mắt, nhìn hắn xuất hiện, ánh mắt lộ ra vẻ giật mình:

- Không tệ, không tệ, nhanh như vậy liền đạt tới Vương cảnh viên mãn, có chút ngoài dự liệu của ta!

- Tiền bối!

Thấy Thạch Quy, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, ôm quyền nói.

Bóp vỡ phù lục là có thể đi tới nơi này, vốn tưởng rằng đối phương lừa gạt hắn, bây giờ nhìn lại là hoàn toàn sai lầm.

- Nếu tới liền bắt đầu xông quan đi, có thể xông qua ải thứ hai, đạt được chỗ tốt to lớn, xông không qua chỉ có một đường… chết!

Thạch Quy nhàn nhạt nói.

- Tốt!

Nhiếp Vân biết đi tới sẽ phải xông quan, tâm lý sớm có chuẩn bị, lúc này gật đầu một cái, cũng không nóng nảy, mà khoanh chân ngồi dưới đất, tiến vào trạng thái vong ngã.

Mới vừa rồi bị Đế Huyền áp bách, khí huyết đã hỗn loạn, lúc này cưỡng ép xông quan, sợ rằng dữ nhiều lành ít, nên điều tức chốc lát, chuẩn bị đầy đủ lại nói.

Ải thứ hai lấy cách nói của Thạch Quy, là vô cùng kinh khủng, cho dù thực lực mạnh mẻ cũng không thể xem thường.

Điều tức hơn nửa canh giờ, Nhiếp Vân đứng dậy, hai mắt mở ra, khí tức đầy đặn.

Trải qua điều tức, tinh khí thần cả người đã khôi phục hoàn mỹ.

- Ải thứ hai ở phía trước, vào đi!

Thấy hắn không gấp không nóng nảy, Thạch Quy âm thầm gật đầu.

Nhiếp Vân nhìn về phía trước, quả nhiên thấy một môn hộ đứng sửng ở cách đó không xa, đi tới bên cạnh đẩy cửa vào.

Phần phật!

Thân hình Nhiếp Vân chợt lóe, một phòng khách rộng rãi xuất hiện ở trước mắt.

- Không tệ, lại có cái chơi!

- Thật nhiều năm không có người tới, chỉ mong tiểu tử này có thể kiên trì được mấy hiệp!

- Có thể qua ải thứ nhất chứng minh có chút thực lực, không nên xem thường!

- Có thể qua ải thứ nhất, cho dù đơn giản cũng đơn giản không đi nơi nào, mọi người lên tinh thần, không nên một chiêu liền bị người ta miểu sát, mất mặt xấu hổ!

Từng đạo ý niệm truyền tới, tạo thành gió bão ở trên không trung, Nhiếp Vân còn không có thích ứng gian phòng có cái gì không đúng, liền phát hiện mười mấy ánh mắt nhìn lại, từng cái lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

- Gian phòng này có chút cổ quái!

Đối với những người kia nói chuyện, Nhiếp Vân không có vội vàng cùng khẩn trương chút nào, ngược lại trước quan sát tình huống chung quanh.

Gian phòng này có chút tương tự địa phương để Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, lại hoàn toàn bất đồng, toàn bộ không gian mang một loại lực lượng xé rách, để cho hắn có chút đứng không vững.

- Là... Không Giang Siêu Trọng!

Một cái tên lóe lên ở trong não hải.

Trọng lực ở trong không gian này cao hơn xa phía ngoài, là một Không Giang Siêu Trọng, nếu như không phải thân thể của hắn đạt tới Vương cảnh viên mãn, sợ rằng mới vừa vào, không cần người khác công kích, cũng sẽ mắt bị xé rách trong nháy, mạch máu nổ tung, tử vong tại chỗ.

- Thật nặng!

Cảm nhận được giở tay nhấc chân, so với bình thường nặng nề hơn rất nhiều, bản thân giống như cõng một bao cát mấy trăm kí lô, sắc mặt của Nhiếp Vân ngưng trọng.

Thật may là hắn có kinh nghiệm tiến vào những thế giới khác, mặc dù loại trọng lực này khổng lồ, nhưng so với đột nhiên tiến vào một vị diện cao cấp, lại kém rất nhiều.

Lực lượng chảy xuôi ở trong kinh mạch, vừa mới bắt đầu giống

như nước suối chảy nhẹ, trước mặt đều là núi đá trở ngại. Thời gian nháy mắt, trăm lưu hội tụ tạo thành một cự long dử tợn, quét dọn hết thảy chướng ngại ngăn cản ở phía trước.

Ầm!

Tốc độ huyết dịch chảy càng lúc càng nhanh, chân khí trong cơ thể sôi trào, giống như phát ra Lôi Minh.

- Tiểu tử này cổ quái, mọi người không cần chờ, cho hắn thời gian, chúng ta nhất định sẽ thua!

- Có thể thích ứng Không Giang Siêu Trọng nhanh như vậy, hơn nữa mượn cơ hội cải tạo huyết mạch, người này rất thú vị, không thể cho thêm thời gian!

- Động thủ!

Mấy đạo ý niệm ba động, một cây trường thương đột nhiên đâm tới, xen lẫn mấy đạo lực lượng, kiếm khí, đao khí, Phán Quan Bút, Cửu Tiết Tiên... các dạng binh khí như nước chảy đổ xuống, để cho người ta không cách nào trốn tránh.

- Mười vị Vương cảnh viên mãn... Khó trách nói khảo hạch này khó như vậy!

Nhiếp Vân híp mắt lại, nhìn tất cả công kích trước mắt, khẽ mỉm cười.

Nơi này chẳng những có Không Giang Siêu Trọng, còn có mười khôi lỗi Vương cảnh viên mãn, những người này đồng thời xuất thủ, cho dù cường giả Hoàng cảnh sơ kỳ gặp phải cũng khó có thể sống sót, chứ đừng nói Vương cảnh viên mãn.

- Hắc!

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân nhất thanh nhị sở, Tinh Thần kiếm xuất hiện ở lòng bàn tay.

Rào!

Kiếm mang chiếu sáng, tốc độ vượt qua Thiên Đạo, như lưu thủy tán lạc xuống, vô số công kích ở trong không trung bị ngăn cản ở bên ngoài.

Hắn chỉ cầm một thanh kiếm, lại giống như biến thành vô số chuôi, ở bên người chống lên một ô dù to lớn. Mặc dù mười vị Vương cảnh viên mãn công kích cường đại, nhưng thủy chung không cách nào đi tới bên cạnh.

Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm thức thứ nhất… Phá Diệt Tinh Thần!

Đối mặt nhiều người như vậy đồng thời tấn công, Nhiếp Vân cũng chỉ có thi triển bộ kiếm pháp vượt qua Thiên Đạo này.

- Tu luyện Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm không tệ, bất quá, chỉ bằng vào loại chiêu số này muốn thắng được chúng ta, nằm mơ!

Thấy hắn ngăn trở chiêu công kích thứ nhất, mười khôi lỗi Vương cảnh viên mãn cũng không ngoài ý muốn, có thể thông qua ải thứ nhất, nếu như ngay cả một chiêu cũng không tiếp nổi, vậy thì không thể nào xưng là thiên tài được.

Rào!

------oOo------

Chương 3021: Không Giang Siêu Trọng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nương theo tiếng cười, công kích đột nhiên biến đổi, tất cả đều kiếm khí sâm sâm, tốc độ chợt tăng gấp mười lần.

- Lại dùng những binh khí khác thi triển ra Phá Diệt Tinh Thần?

Sớm biết những khôi lỗi này có thể biết Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, nhưng Nhiếp Vân vẫn không ngờ tới đối phương dùng binh khí khác cũng có thể thi triển ra kiếm thuật.

Trong nháy mắt, trường thương, Phán Quan Bút, Cửu Tiết Tiên… đều giống như biến thành trường kiếm, gào thét rơi xuống.

Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm dùng kiếm thi triển, mang theo uy lực để cho người ta khó có thể chống cự, dùng những binh khí khác thi triển, lại mang theo một phen vận vị, để cho người ta khó lòng phòng bị.

- Minh Hỏa thân pháp đệ nhị biến!

Đối phương một người sử dụng Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, hắn có thể ung dung ngăn cản, hai người cũng có thể tránh thoát, ba người sẽ rất khó né tránh, dưới tình thế cấp bách, Nhiếp Vân khởi động Minh Hỏa thân pháp.

Nương theo lực lượng thân thể gia tăng, sức chịu đựng của hắn cũng gia tăng không ít, thi triển đệ nhị biến lại không có bất kỳ gánh nặng.

Hô! Hô! Hô!

Trong nháy mắt hắn biến thành một đạo Hỏa Long, lóe ra vài ảo ảnh, xuất hiện ở các nơi trong gian phòng, mười người trước mắt liên hiệp dùng Phá Diệt Tinh Thần tấn công, lại không lưu lại một chút vết thương ở trên người hắn, liền ung dung tránh thoát.

- Thức thứ ba, Kiếm Chỉ Thương Thiên!

Thấy hắn ung dung tránh thoát thức thứ nhất, tốc độ chợt tăng, đám khôi lỗi mất đi nụ cười, đổi lấy đều là vẻ mặt ngưng trọng, cùng thời khắc đó, thi triển ra thức thứ ba của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm.

Bọn họ mười người phối hợp tạo thành trận pháp đặc thù nào đó, thiên y vô phùng, hơn nữa thức thứ ba công kích trong khinh linh mang dầy cộm nặng nề, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy không gian vặn vẹo, giống như rơi vào vũng bùn, Minh Hỏa thân pháp lại không chỗ dùng.

Lại lợi dụng tất cả binh khí cùng thức thứ ba của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, khuấy động không gian, phá hư không gian thăng bằng!

Loại năng lực này là cường giả Hoàng cảnh mới có thể làm được, đã tương tự với lực lượng của giới vực!

Mười Vương cảnh viên mãn liền thi triển ra thực lực như vậy, không thể không nói hết sức đáng sợ.

- Mặc dù loại lực lượng này rất mạnh, nhưng còn chưa đủ để cho ta thi triển ra lá bài tẩy!

Dưới tình huống gần người, Nhiếp Vân ngay cả cường giả Hoàng cảnh trung kỳ, hậu kỳ cũng có thể chém giết, sức chiến đấu có thể so với Hoàng cảnh sơ kỳ, đối với hắn mà nói tự nhiên không coi vào đâu... Loại áp bách này, còn chưa đủ để cho hắn thi triển ra tất cả lá bài tẩy.

Khẽ cười một tiếng, lực lượng trong cơ thể sôi trào, tất cả huyệt đạo bắn ra ánh sáng màu vàng, uyển như thực chất.

Hô!

Lại một thanh trường kiếm xuất hiện, thiên phú Thiên Thủ sư, thiên phú Kiếm Đạo sư, trong nháy mắt vận chuyển ở trong người.

Hai tay vạch ra hai loại quỹ tích bất đồng, lực áp bách giam cầm ở không gian chung quanh, trong phút chốc giống như rắn độc bị bắt bảy tấc, như khí cầu gặp phải cây kim.

Thình thịch!

Không gian phong ấn biến mất, thanh âm binh khí tương giao liên tiếp, thập đại khôi lỗi liên thủ thi triển Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm chiêu thứ ba Kiếm Chỉ Thương Thiên bị ngăn ở bên ngoài, mười Vương cảnh viên mãn đồng thời lui về sau bảy tám bước, từng cái không thể tin được.

Đồng dạng là Kiếm Chỉ Thương Thiên, song kiếm của hắn thi triển ra, uy lực so với bọn hắn tựa hồ mạnh hơn gấp mấy lần!

- Có thể tiếp được chiêu cuối cùng này, ngươi có thể qua ải!

Chiêu thứ ba của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm bị ngăn cản, tất cả khôi lỗi không có chút phiền muộn nào, ngược lại chiến ý càng ngày càng vượng, người cầm đầu trong đó cười to một tiếng nói.

Phần phật!

Mười đạo kiếm mang này tựa như vượt qua thời gian không gian, không bị lực lượng hạn chế.

Chiêu số tương tự Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, lại không phải biến hóa cùng nội dung của ba thức trước, mới nhìn thậm chí tăng thêm một bậc!

- Là thức thứ tư của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm!

Sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống.

Quen thuộc ba thức trước của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, hắn biết chiêu này của đối phương nhất định là thức thứ tư, bởi vì cùng ba thức trước có loại liên lạc hỗ trợ lẫn nhau, vừa ra tay liền để cho kiếm khí toàn thân hắn bị chế trụ, không thi triển ra được.

- Phần phật!

Thời điểm mười đạo kiếm mang tới bên cạnh Nhiếp Vân, trên đầu có tiếng phong minh, lại một đạo kiếm mang đột nhiên xuất hiện, đâm thẳng huyệt Bách Hội của hắn.

Mười đạo kiếm mang đã để cho hắn luống cuống tay chân, đột nhiên không có dấu hiệu nào xuất hiện đạo thứ mười một, nếu như không phải nghe được thanh âm, là không thể nào tin tưởng!

Bởi vì đây không phải là xông quan, mà là... tru diệt!

Mười cường giả Vương cảnh viên mãn đồng thời thi triển thức thứ tư của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, Hoàng cảnh trung kỳ bình thường cũng phải tạm lánh mũi ngọn, bây giờ lại nhiều ra kiếm thứ mười

một, hơn nữa lực lượng của một kiếm cuối cùng này mơ hồ có loại cảm giác áp chế toàn cục, khống chế bốn phía.

- Cường giả Hoàng cảnh sơ kỳ!

Nhiếp Vân đã biết.

Giấu ở một bên là cường giả Hoàng cảnh sơ kỳ, muốn ở thời điểm hắn bị động nhất, một kiếm đoạt mạng!

Có thể nói uy lực của một kiếm này vượt qua mười kiếm trước, nếu không đủ thủ đoạn, lần này tất sẽ nuốt hận tại chỗ.

- Rốt cuộc đã tới, cũng nên thi triển ra thủ đoạn mạnh nhất!

Đối mặt cục diện để cho da đầu người tê dại, Nhiếp Vân cũng không khẩn trương, ngược lại khẽ mỉm cười, hai tay lộn một cái, song kiếm trong tay đồng thời biến mất.

Nếu lúc này dùng kiếm cũng không ngăn được, vậy dứt khoát không cần.

Hô!

Không gian chi lực của thế giới nạp vật, trong nháy mắt lan tràn ra.

Nhiếp Vân đưa ra tay phải, nghênh hướng trường kiếm đâm tới ở trên đầu.

Ở trong mắt người khác, kiếm cũng không đở nổi, dùng ngón tay thật là tìm chết. Nhưng thời điểm tất cả mọi người cảm thấy không thể nào ngăn cản, kỳ tích lại xảy ra.

Rào!

Không gian ở trước mặt Nhiếp Vân phát ra tiếng thủy tinh đổ bể, một cổ lực lượng để cho người ta khó có thể chống lại lấy tay hắn làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phía.

Leng keng leng keng!

Mười một chuôi binh khí đồng thời phát ra giòn vang, trong nháy mắt vỡ vụn.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc...

Thanh âm hộc máu liên tiếp, mười Vương cảnh viên mãn cùng một Hoàng cảnh sơ kỳ, giống như bao cát bị thuốc nổ chấn bay, đồng thời bay rớt ra ngoài, từng cái cuồng phun máu tươi, khí tức uể oải.

Thời điểm đối phương thi triển ra công kích mạnh nhất, Nhiếp Vân cũng lấy ra thực lực mạnh nhất, dùng lực lượng của thế giới nạp vật, chấn nát không gian trước mắt.

------oOo------

Chương 3022: Thần Nông Bách Thảo Kinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lợi hại! Chiêu này đã có thể so với Hoàng cảnh hậu kỳ... Có thực lực như vậy, cũng không trực tiếp sử xuất, mà chiến đấu cùng chúng ta, xem ra ngươi là muốn nhìn thức thứ tư của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm mạnh như thế nào!

Cường giả Hoàng cảnh sơ kỳ đánh lén giùng giằng đứng dậy, trong mắt nhìn về phía Nhiếp Vân tràn đầy tán dương.

Mới vừa rồi chiến đấu hắn nhìn ở trong mắt.

Thực lực của đối phương mạnh mẽ, lại không sử dụng tất cả lá bài tẩy, rất rõ ràng cho thấy muốn xem bọn họ thi triển thức thứ tư của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm uy lực bao lớn. Kết quả... vẫn bị hắn một kích phá hỏng!

Mặc dù không biết vì sao người trước mắt này rõ ràng là Vương cảnh viên mãn, lại có sức chiến đấu đáng sợ như vậy, nhưng cũng biết, đây là bí mật của đối phương, không thể hỏi.

- Chúng ta thua, ngươi thông qua ải thứ hai!

Mục đích của khôi lỗi chính là vì khảo nghiệm, cũng không có không cam lòng chút nào, ngược lại mang mừng rỡ.

Có thể chiến thắng bọn họ liên thủ, chứng minh người này vô cùng có khả năng qua càng nhiều ải hơn, Viêm Hoàng điện có thể ở trong tay hắn, lần nữa trở lại thế gian, diệu chiếu quang huy!

- Đa tạ chư vị hạ thủ lưu tình!

Nhiếp Vân gật đầu một cái, cũng không kiêu ngạo.

- Cái gì hạ thủ lưu tình, thua chính là thua, chúng ta mười một người liên thủ phối hợp nhiều năm như vậy, nói thiên y vô phùng cũng không quá đáng, kết quả bị ngươi lấy lực phá, thua không oan!

Vị Hoàng cảnh sơ kỳ khoát tay, nhàn nhạt nói.

Thua thì thua, bọn họ sẽ không cự tuyệt thừa nhận.

- Ta muốn hỏi một chút, người trước kia tới xông quan, là làm sao thông qua cửa ải này?

Thấy đối phương dứt khoát như vậy, Nhiếp Vân cũng không khiêm tốn, không nhịn được hỏi.

Không phải hắn tự phụ, Vương cảnh viên mãn, gần người thì có sức chiến đấu Hoàng cảnh hậu kỳ, trừ hắn ra, toàn bộ Thần giới là không thể tìm ra thứ hai!

Hắn qua ải cũng bị ép thi triển ra tất cả thủ đoạn, hắn tự tin những người khác không có thực lực như hắn vậy.

- Bọn họ vượt qua kiểm tra không giống ngươi, vừa tiến đến liền vận dụng thủ đoạn mạnh nhất, không chờ chúng ta thi triển ra thức thứ tư của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, liền đánh bại chúng ta!

Cường giả Hoàng cảnh sơ kỳ biết hắn nghĩ cái gì, giải thích.

Mặc dù thức thứ tư của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm cường đại, nhưng mười một người phối hợp thi triển còn cần thời gian, mới đầu Nhiếp Vân không có thi triển ra toàn lực, chính là cung cấp cho bọn họ loại thời gian này, nếu như một cường giả thực lực kém hắn, nhưng ngay từ đầu liền xuất thủ, nhắm ngay một khôi lỗi không ngừng tấn công, để cho đối phương ở trong thời gian ngắn mất đi sức chiến đấu, sẽ cắt đứt đối phương phối hợp, thuận lợi vượt qua kiểm tra.

- Thì ra là như vậy!

Nghe được loại giải thích này, Nhiếp Vân biết rõ, gật đầu một cái.

Có thể được Thạch Quy chọn, tiến vào Viêm Hoàng điện, đều là thiên tài ngàn năm khó gặp, sao có thể là nhân vật đơn giản.

Biết cửa ải trước mắt này khó có thể vượt qua, khẳng định vừa ra tay liền dụng hết toàn lực, không thể nào giống như hắn, còn có công phu rãnh rỗi quan sát thức thứ tư của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm.

- Không biết... thức thứ tư của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, tên gọi là gì?

Nhiếp Vân hỏi tiếp.

Mới vừa rồi chiến đấu quan sát kiếm pháp huyền bí, phối hợp Kiếm Đạo sư thiên phú, hắn bây giờ không sai biệt lắm đã có thể kiếm này thi triển ra.

- Lăng Vân Thiên Hạ!

Hoàng cảnh sơ kỳ nói.

- Đa tạ!

Nhiếp Vân ôm quyền.

Nghe được cái tên này, bốn thức đầu của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm,

hắn đã toàn bộ biết được.

Thức thứ nhất, Phá Diệt Tinh Thần! Thức thứ hai, Truy Tinh Truy Nhật! Thức thứ ba, Kiếm Chỉ Thương Thiên! Thức thứ tư, Lăng Vân Thiên Hạ!

Mỗi chiêu một cái tên khác nhau, một thức so với một thức càng cường đại.

Hô!

Thuận lợi vượt qua kiểm tra, một tia ánh sáng chiếu xạ tới, Nhiếp Vân biến mất, thời điểm xuất hiện, phát hiện Thạch Quy lần nữa đứng ở trước mắt.

- Ta quả nhiên không nhìn lầm, ngươi có thể xông qua ải thứ hai!

Nhìn về phía hắn, trong mắt Thạch Quy tràn đầy tán dương.

Nhiếp Vân cũng không nói nhiều, chẳng qua là cười nhạt.

- Qua ải thứ hai, cũng nên nói cho ngươi biết bí mật của Viêm Hoàng điện, trước đó, cấp cho ngươi chỗ tốt, bất quá, chỗ tốt này cũng không phải trực tiếp đưa cho ngươi, mà cần độ phù hợp... Chỉ có vượt qua ba mươi phần trăm, ngươi mới có thể đạt được chỗ tốt, nếu không... Ải thứ hai tương đương với uổng phí, đối với ngươi mà nói, không có bất kỳ tác dụng nào!

Thạch Quy nói.

- Độ phù hợp?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

Rốt cuộc thứ gì, lại cần độ phù hợp?

- Không cần suy nghĩ nhiều, chính là cái này!

Thạch Quy nhàn nhạt một tiếng, một vật lăng không bay ra, xuất hiện ở trên đầu Nhiếp Vân.

Ngẩng đầu nhìn lại, Nhiếp Vân giật mình, con ngươi không tự chủ được co rúc lại, bởi vì thấy được năm chữ...

- Thần Nông Bách Thảo Kinh!

Thần Nông Bách Thảo Kinh?

Thấy năm chữ này, trong đầu Nhiếp Vân đột nhiên toát ra bốn chữ Thần Nông truyền nhân.

Lần đầu tiên nghe được Thần Nông truyền nhân, là từ trong miệng Bích Lạc tiên tử, nghe nói có thể giải quyết tất cả bệnh tình trong thiên hạ, cửu đại thế lực cũng ra sức lôi kéo, tôn sùng là thượng khách!

Dù sao, cho dù là cường giả Đại Đế cũng sẽ bị thương, cũng sẽ có hậu bối, gặp phải các loại vấn đề... Nhưng những vấn đề này ở trước mặt đệ tử Thần Nông, hết thảy không tính là chuyện gì!

Chính vì vậy, đệ tử Thần Nông mới có sức ảnh hưởng lớn như vậy, biến mất đã không biết bao nhiêu năm, vẫn để cho người ta ghi nhớ.

Không nói những cái khác, chỉ nói Hỏa Độc trong cơ thể Bích Lạc tiên tử, đối với hắn mà nói liền khó có thể hóa giải, nhưng đối với đệ tử Thần Nông mà nói, đơn giản khoái trá, tiện tay có thể trị!

Thần Nông Bách Thảo Kinh, đệ tử Thần Nông... Hai cái đều mang chữ Thần Nông, có thể có liên hệ gì hay không?

Trong lòng tràn đầy kích động, Nhiếp Vân nhìn chằm chằm quyển sách trước mắt.

Bất kể có phải có liên hệ hay không, trước hết phải có độ phù hợp với quyển kinh thư này mới được, nếu không, hết thảy đều sẽ biến thành nói suông.

- Đứng tại chỗ đừng động, kinh thư bao phủ ngươi, sẽ tự động phán định độ phù hợp, bia đá phía trước sẽ biểu hiện con số, thấp

hơn ba mươi phần trăm, cho dù ngươi có năng lực xông qua bốn cửa ải còn lại, cũng không thể thừa kế Viêm Hoàng điện!

Thạch Quy nói.

- Đã biết!

Nhìn về phía trước, quả nhiên thấy cách đó không xa có một bia đá, toàn thân tinh ngọc, lóng lánh ánh sáng, phía trên hiện lên một số không to lớn!

------oOo------

Chương 3023: Độ phù hợp

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bắt đầu!

Thạch Quy nhẹ nhàng nói, kinh thư biến lớn giống như một núi nhỏ, trôi lơ lửng ở trong đỉnh đầu, đồng thời một đạo ánh sáng màu vàng bao phủ Nhiếp Vân lại.

Tí tách tí tách!

Bị ánh sáng chiếu rọi, lỗ chân lông toàn thân Nhiếp Vân đồng thời mở ra, tê dại từ trong ra ngoài, tựa hồ có vô số côn trùng dũng động.

- Đây là khảo sát thiên phú y liệu của ngươi, nếu như không có loại thể chất này, sẽ không đạt được công nhận!

Thạch Quy nhắc nhở một câu.

- Thiên phú y liệu?

Nếu quyển Thần Nông Bách Thảo Kinh này, ở trong miệng Thạch Quy trọng yếu như vậy, cho dù Nhiếp Vân không quá thoải mái, cũng phải kiên trì. Rất nhanh ổn định thân hình, trên mặt gợn sóng

không sợ hãi.

Thời điểm luyện thể, trình độ thống khổ mạnh mẽ hơn cái này gấp trăm lần hắn cũng có thể kiên trì.

Hô! Hô! Hô!

Kiên trì hơn mười hô hấp, bia đá trước mắt lóe lên ánh sáng, số không đột nhiên thay đổi.

Con số chậm rãi gia tăng, chỉ nháy mắt thì biến thành mười, đại biểu độ phù hợp là mười.

- Ân?

Nhìn con số phía trên, Thạch Quy sửng sốt một chút, khẽ hô một tiếng, nhướng mày, ánh sáng của Thần Nông Bách Thảo Kinh đột nhiên gia tăng.

Quang mang đại thịnh, Nhiếp Vân giống như bị lưới cá bao bọc, làn da toàn thân dán chặc bắp thịt, thậm chí cảm thấy nội tạng cũng có áp bách.

Vù vù!

Con số lần nữa tăng lên, biến thành mười lăm.

- Mười lăm... Chỉ có mười lăm, ai, xem ra là thiên ý. Viêm Hoàng điện chú định không có truyền nhân...

Thấy con số xuất hiện ở phía trên, ngay cả hai mươi cũng không đạt tới, ánh mắt vốn mong đợi của Thạch Quy ảm đạm xuống.

Nương theo nó nói, Nhiếp Vân cảm thấy trên người buông lỏng một chút, ánh sáng biến mất.

- Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ không có đạt tới ba mươi?

Thở phào nhẹ nhõm, Nhiếp Vân vội vàng hỏi.

Độ phù hợp không đạt tới ba mươi, liền không cách nào luyện hóa Thần Nông Bách Thảo Kinh, Viêm Hoàng điện cũng vô duyên với mình, mọi tính toán đều thành ảo ảnh.

- Thần Nông Bách Thảo Kinh khảo nghiệm độ phù hợp, chỉ cần là người bình thường, cũng có thể đạt tới ba mươi phần trăm trở lên, ngươi chỉ có mười lăm phần trăm... Có phải có thể chất đặc thù gì hay không?

Thạch Quy ngẩng đầu hỏi.

Thần Nông Bách Thảo Kinh ba mươi phần trăm, rất dễ dàng thông qua. Cho dù là người bình thường, cũng có thể đạt tới ba mươi trở lên, người trước mắt này, mình dụng hết toàn lực, cũng chỉ có thể duy trì mười lăm phần trăm, chỉ nói rõ một vấn đề. Đó chính là... có thể là thể chất đặc thù nào đó, hơn nữa còn tương khắc y liệu.

- Thể chất đặc thù? Không có a...

Nhiếp Vân gãi đầu.

Hắn cũng chỉ là thiên phú đan điền có chút thần kỳ, trên thân thể không có bất kỳ bất đồng nha.

Nếu như giống Lạc Khuynh Thành, thuộc về thể chất đặc thù, nên sớm liền phát hiện!

- Ngươi suy nghĩ lại một chút? Có phải có năng lực đặc thù tương khắc Y Đạo hay không, chính vì vậy, độ phù hợp mới thấp như vậy...

Thạch Quy có chút không cam lòng hỏi tiếp.

Chờ đợi vô số năm, thật vất vả xuất hiện một người có hi vọng, kết quả lại xuất hiện chuyện như vậy, đối với nó mà nói là một loại đả kích.

- Tương khắc Y Đạo...

Nhiếp Vân nhíu mày, đang muốn nói không có, đột nhiên sững sờ:

- Tiên Thiên độc thể có tính hay không?

Vì để cho Nam Hoa lão tiên trúng kế, Kịch Độc chi khí của hắn tràn ngập toàn thân, dung vào huyết dịch, thân thể không tự chủ được biến thành Tiên Thiên độc thể... Thầy thuốc cứu người chữa bệnh, độc nhân giết người đoạt mệnh... Hai người hoàn toàn trái ngược, có phải là nguyên nhân này hay không?

- Tiên Thiên độc thể? Ngươi là Tiên Thiên độc thể... mặc dù độc có lợi có hại, lại tệ lớn hơn lợi, đa số là sát sinh, khó trách Bách Thảo Kinh không nhận ngươi...

Thạch Quy sửng sốt một chút, trong mắt tràn đầy ảm đạm.

Độc, mặc dù có thể dùng hành thiện, cũng có thể làm ác, nhưng ác lớn hơn thiện, chính vì vậy, vô luận ở địa phương nào, tất cả mọi người nói tới độc sẽ biến sắc, người người sợ hãi.

Thần Nông Bách Thảo Kinh, Y Đạo thánh điển, bảo vật vượt qua Thiên Đạo, vừa tiếp xúc lập tức cảm thấy được có cái gì không đúng, tự nhiên độ phù hợp thấp, ngay cả người bình thường cũng không bằng!

Thật vất vả tới một người có hi vọng qua sáu quan, có thể luyện hóa Viêm Hoàng điện, lại là Tiên Thiên độc thể... Xem ra thật là lão Thiên trêu ngươi, Viêm Hoàng điện chú định không ai thừa kế.

- Tiên Thiên độc thể không thể phù hợp, nếu như không phải loại thể chất thì không có vấn đề a?

Không giống Thạch Quy bi quan, Nhiếp Vân hỏi.

Người khác thấy kịch độc ngâm vào trong cơ thể không sao, sẽ cảm thấy hắn là Tiên Thiên độc thể, trời sinh thích hợp nghiên cứu độc vật, trên thực tế chỉ có hắn tự mình biết, hắn căn bản không phải, thậm chí không có chút quan hệ, sở dĩ xuất hiện loại hiện tượng này, là bởi vì thiên phú đặc thù của đan điền!

Chỉ cần thu hồi Kịch Độc chi khí dung nhập vào huyết dịch, Tiên

Thiên độc thể sẽ biến mất vô ảnh vô tung.

- Đúng vậy! Y Đạo thánh thuật, mặc dù người người đều được học tập, nhưng thể chất chủ trương giết hại, máu tanh rất khó thông hiểu đạo lí, bởi vì bọn họ thiếu một tấm lòng nhân hậu! Muốn Y Đạo đại thành, chân chính hoàn mỹ thừa kế Bách Thảo Kinh, phải có thân thể Y Đạo, tốt nhất là Tiên Thiên y thể! Đáng tiếc... người như vậy ức vạn khó tìm một, từ cổ chí kim nhiều năm như vậy, toàn bộ Thần giới chung vào một chỗ, số lượng cũng không vượt qua một tay!

Thạch Quy thở dài nói.

Tu luyện độc công, Tiên Thiên độc thể thích hợp nhất, học y, tự nhiên là Tiên Thiên y thể tốt nhất, người như vậy có một tấm lòng nhân hậu, có thể hoàn mỹ phát huy được y thuật... Chỉ tiếc, người như vậy thực quá ít, nhìn toàn bộ Thần giới cũng không tìm được một cái!

Lại nói, thích hợp học y, thiên phú Võ Đạo khẳng định sẽ không quá mạnh mẻ, bình thường không cách nào vượt qua kiểm tra, kế thừa Viêm Hoàng điện.

Thạch Quy cũng biết điểm này, mới không có cưỡng cầu thiên phú Y Đạo, chỉ cần đối phương là người bình thường, độ phù hợp có thể đạt tới ba mươi phần trăm là được, đáng tiếc... đến bây giờ cũng không thành công thực hiện!

- Ngươi không thể đạt được Thần Nông Bách Thảo Kinh công nhận, mặc dù qua hai ải, nhưng không có biện pháp thừa kế Viêm Hoàng điện, chỉ có thể để cho ngươi rời đi, sau khi rời đi, không thể nói ra bất kỳ bí mật nào có liên quan tới Viêm Hoàng điện, nếu không... sẽ gặp phải mạt sát!

Thần sắc của Thạch Quy có chút trầm thấp nói.

------oOo------

Chương 3024: Tiên Thiên y thể

Thần Nông Bách Thảo Kinh là truyền thừa lớn nhất mà chủ nhân của Viêm Hoàng điện lưu lại, không thể đạt được công nhận, thì đồng nghĩa với không cách nào luyện hóa, như vậy cho dù có thể quá sáu ải cũng không có bất kỳ tác dụng.

- Chớ vội, ngươi nói Tiên Thiên y thể có thể để cho độ phù hợp đề cao đúng không?

Thấy Thạch Quy hạ lệnh trục khách, Nhiếp Vân vội nói.

- Phải...

Thấy thiếu niên chưa từ bỏ ý định, Thạch Quy nhướng mày.

Trước còn rất thích tiểu tử này, khiêm tốn kính cẩn, đúng mực, sao sau khi bị cự tuyệt, liền thành bộ dáng này?

Tiên Thiên độc thể, tương khắc với Y Đạo, mười lăm phần trăm đã là cực hạn, căn bản không thể gia tăng a!

- Tốt lắm, ngươi chờ một chút!

Đang cau mày, liền thấy thiếu niên khoanh chân ngồi xuống.

Thấy một màn này, trong lòng Thạch Quy không nhịn được sinh ra lửa giận.

Chờ một chút có ích lợi gì? Chẳng lẽ chờ một chút độ phù hợp sẽ đề cao? Nằm mơ đi!

- Lập tức rời đi, ta sẽ đưa ngươi ra ngoài, mặc dù ngươi vô duyên với Viêm Hoàng điện, lại nhận được ba thức trước của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, coi như là lấy được hồi báo, nếu không hết hy vọng, còn muốn ở lại chỗ này, giãy giụa vô vị, ta khó bảo toàn sẽ không xuất thủ mạt sát ngươi!

Giọng của Thạch Quy có chút âm lãnh.

Thích hợp liền thích hợp, không thích hợp liền không thích hợp, sao người trước mắt này kéo dài như vậy?

- Xin đừng có gấp, cho ta một nén nhang thời gian. Nếu như độ phù hợp của ta còn không đạt tới ba mươi, lại đuổi ta đicg không muộn!

Nhìn thấu nó mất hứng, Nhiếp Vân cười khổ giải thích một câu.

Tình huống của hắn không giống những người khác, căn bản không cách nào giải thích.

Nói xong câu này không để ý tới Thạch Quy nữa, linh hồn lan tràn toàn thân. Kịch Độc chi khí dung nhập vào huyết dịch bị thu hồi về Kịch Độc đan điền, cùng thời khắc đó, Mộc Sinh đan điền vận chuyển, Mộc Sinh khí hùng hậu dung nhập vào huyết dịch, tràn ngập mỗi một tế bào.

Mộc Sinh đan điền do Trị Liệu đan điền lên cấp mà thành, trời sinh giống như Y Đạo, loại thiên phú này dung nhập vào toàn thân, hẳn có thể để cho độ phù hợp gia tăng không ít!

Những cái này nói ra phức tạp, nhưng làm rất đơn giản, thiên phú chi khí dung hợp toàn thân, đã làm qua vô số lần, thời gian không lâu, Mộc Sinh khí hoàn toàn dung hợp vào huyết dịch, thể chất cả người cũng phát sinh biến hóa.

Hô!

Nhiếp Vân đứng dậy, khẽ mỉm cười, nhìn về phía Thạch Quy:

- Ta muốn thử độ phù hợp một chút, hy vọng tiền bối tác thành!

- Thử một chút? Ngươi là Tiên Thiên độc thể. Cho dù thử lại, cũng chỉ uổng công, lập tức rời đi. Ta có thể coi như chuyện gì cũng không phát sinh, nếu không... Chẳng những thu hồi Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm ngươi tu luyện, còn cho ngươi chịu chút đau khổ!

Thạch Quy quát.

Mới vừa rồi đã thử qua, Tiên Thiên độc thể bị Thần Nông Bách Thảo Kinh bài xích là thực, thử lại cũng vô ích!

- Khẩn cầu tiền bối đáp ứng, nếu như lần này không đạt tới ba mươi phần trăm, ta nguyện ý tiếp nhận bất kỳ trừng phạt nào!

Nhiếp Vân ôm quyền.

Tiêu trừ Tiên Thiên độc thể, Mộc Sinh khí thông suốt toàn thân, nếu như còn không đạt tới ba mươi phần trăm, hắn cũng sẽ đập đầu tự tử!

- Nguyện ý tiếp nhận bất kỳ trừng phạt nào? Rất tốt! Nếu tìm chết, cũng đừng trách ta!

Không nghĩ tới thiếu niên trước mắt này quật cường như vậy. Thạch Quy hừ lạnh một tiếng, nâng đầu lên, Thần Nông Bách Thảo Kinh hóa lớn, ánh sáng bao phủ xuống.

- Tiểu tử chán sống, khảo nghiệm độ phù hợp là thể chất, không phải những cái khác, thể chất là người sinh ra liền tồn tại, không thể nào thay...

Lỗ mũi của Thạch Quy phun ra một đạo khí lưu, hừ lạnh nhìn bia đá cách đó không xa, còn không có nói ra chữ đổi, con ngươi đột nhiên trợn tròn, vỏ rùa không ngừng run rẩy.

- Cái này... Không thể nào... Chuyện gì xảy ra?

Trong thanh âm run rẩy, bia đá cách đó không xa vốn chỉ có mười lăm điểm đang không ngừng tăng lên, thời gian nháy mắt thì biến thành hai mươi.

Ngay sau đó biến thành ba mươi.

Đạt tới ba mươi, tốc độ lên cao không giảm chút nào, thậm chí còn có một loại khuynh hướng càng lúc càng nhanh.

Bốn mươi!

Năm mươi!

Sáu mươi!

Bảy mươi!

Không tới ba cái hô hấp, độ phù hợp vốn chỉ có mười lăm, đã đạt tới tám mươi!

Người bình thường, độ phù hợp ba mươi, độ phù hợp sáu mươi, thì đồng nghĩa có thiên phú Y Đạo cực cao.

Hai người trước thông qua khảo hạch, cũng chỉ có năm mươi... Làm sao có thể có người đạt tới tám mươi?

Hơn nữa con số tựa hồ còn đang nhảy nhót.

Hô!

Rốt cuộc, ngừng lại.

Chín mươi chín!

Độ phù hợp chín mươi chín phần trăm...

- Tiên Thiên y thể?

Trong đầu Thạch Quy toát ra một từ như vậy.

Chỉ có Tiên Thiên y thể, mới có thể để cho độ phù hợp đạt tới chín mươi chín! Khoảng cách cao nhất trăm phần trăm, cũng chỉ kém một điểm cuối cùng mà thôi.

- Cái này... Cái này...

Đôi môi của Thạch Quy run run, không nói ra lời

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Không phải mới vừa rồi là Tiên Thiên độc thể sao? Độ phù hợp chỉ có mười lăm phần trăm, sao đột nhiên biến thành Tiên Thiên y thể?

Chẳng lẽ người này, y, độc đều là Tiên Thiên, trời sinh có hai loại thể chất đặc thù?

Cái này... không thể nào, chưa từng nghe nói qua a!

Như vậy giống như ác ma giết người cùng thánh thủ cứu người là một người vậy, để cho người ta không cách nào tin tưởng, cho dù Thạch Quy sống không dưới ức vạn năm, tuổi thọ vô hạn, cũng cảm thấy không tưởng tượng nổi.

- Như vậy có thể chứ?

Nhiếp Vân ở dưới ánh sáng bao phủ, nhìn bia đá một cái, thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra mới vừa rồi quyết định là đúng, thân thể dung hợp Mộc Sinh khí, đã thu được độ phù hợp đầy đủ.

- Cái này...

Đến bây giờ Thạch Quy còn cảm thấy chết lặng, dùng sức nháy mắt, xác định không nhìn lầm, lúc này tinh thần mới động một cái, Thần Nông Bách Thảo Kinh bay xuống.

- Ngươi rốt cuộc là Tiên Thiên độc thể, hay Tiên Thiên y thể?

Thu hồi kinh thư, Thạch Quy cũng không nhịn được nữa, mở miệng hỏi.

- Ta... là Tiên Thiên y thể, mới vừa rồi sở dĩ xuất hiện độ phù hợp thấp như vậy, là bởi vì ta trúng độc, mới vừa rồi hóa giải độc tố xong mà thôi!

Nhiếp Vân thuận miệng nói.

Chuyện thiên phú đan điền, hắn không tính nói cho bất kỳ người nào, mặc dù đối phương chỉ là khí linh, cũng không có ý định nói.

Lại nói, cho dù nói, sợ rằng đối phương cũng rất khó tin, còn không

bằng trực tiếp

đẩy tới trúng độc, dù sao lúc này độc đã giải, không cách nào truy xét.

- Còn có chuyện như vậy?

Thạch Quy thấy hắn không nói thật, cũng không tin cách nói này, bất quá suy nghĩ hồi lâu nhưng không nghĩ ra lý do gì, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu một cái, tinh thần chấn động, Thần Nông Bách Thảo Kinh rơi vào lòng bàn tay Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 3025: Y Đạo Thủ Hoàn (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nếu độ phù hợp đạt tới chín mươi chín phần trăm, bây giờ ngươi liền luyện hóa bộ kinh thư này đi! Chỉ cần luyện hóa, sẽ lập tức biến thành đệ tử Thần Nông, có Y thuật để cho người trong thiên hạ hâm mộ!

- Biến thành đệ tử Thần Nông?

Ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Quả nhiên đoán không sai, Thần Nông Bách Thảo Kinh này cùng đệ tử Thần Nông kia, có liên quan cực lớn!

Đè nén mừng rỡ trong lòng, Nhiếp Vân nhìn về phía quyển sách trên tay.

Nhìn không lớn, lại mang một loại khí tức làm cho lòng người trầm ổn tự nhiên, tựa hồ chỉ cần xem một chút, là có thể toàn thân thông thái, bách bệnh không sinh.

Cắn đầu ngón tay, nhỏ huyết dịch lên.

Tí tách tí tách!

Sách tham lam hấp thu huyết dịch, thời gian nháy con mắt, Nhiếp Vân cảm thấy cùng Thần Nông Bách Thảo Kinh có loại cảm giác huyết mạch tương liên.

- Thần Nông Bách Thảo Kinh, là tâm huyết cả đời của Viêm Hoàng Đại Đế, cũng là cơ sở để hắn trở thành Đại Đế, bây giờ ngươi chỉ là Vương cảnh viên mãn, hoàn toàn hiểu nội dung trong sách khẳng định là không thể nào, bất quá chỉ cần dốc lòng nghiên cứu, mấy trăm năm sau, nhất định có thể trở thành một vị Y thánh danh chấn Thần giới!

Thấy hắn luyện hóa, Thạch Quy nói.

Không cần nó nói, Nhiếp Vân cũng cảm nhận được, quyển sách này không dầy, nhưng trong đó ghi chép kiến thức phong phú, đại biểu cho một Đại Đạo.

Dựa theo trí nhớ của hắn bây giờ, nếu như muốn nhìn hết toàn bộ nội dung, thông hiểu đạo lí, không có trăm năm, đúng là không thể nào hoàn thành!

- Ta đã luyện hóa Thần Nông Bách Thảo Kinh, ngươi cũng nên nói cho ta biết lai lịch của Viêm Hoàng điện a!

Nhiếp Vân nhìn về phía Thạch Quy.

- Nói cho ngươi biết lai lịch của Viêm Hoàng điện cũng không có gì, bất quá, ngươi trước hết nắm giữ một thành của Thần Nông Bách Thảo Kinh, nếu như ngay cả một thành cũng không có nắm giữ, thì không tính là truyền nhân chân chính của Thần Nông, nói cho ngươi biết lai lịch là không thể nào.

Thạch Quy nói:

- Đừng có gấp, hai người trước luyện hóa Bách Thảo Kinh, đều ở chỗ này tu luyện mấy chục năm, mới tính toán bước kế tiếp! Ngươi vẫn là an tâm học tập kiến thức đi, học nhiều, tự nhiên sẽ thông hiểu đạo lí, chờ ngươi nắm giữ một thành, ta tự nhiên sẽ nói cho

ngươi biết, cũng sẽ để cho ngươi đi ra ngoài, tuyên dương uy danh của Thần Nông Đại Đế!

- Nắm giữ một thành? Vậy ta thử một chút!

Nghe được nhất định phải nắm giữ nội dung trong Bách Thảo Kinh, mới có thể tiến hành bước kế tiếp, tinh thần của Nhiếp Vân động một cái, thu quyển sách vào trong cơ thể, linh hồn lực chậm chạp thấm vào.

Mấy chục năm... Đối với người tu luyện mà nói không dài, nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói, lại không chờ được lâu như vậy.

Từ khi tiến vào Hoàn Vũ Thần giới đến bây giờ, ngay cả nửa năm cũng không tới, liền từ Vương cảnh sơ kỳ đạt tới viên mãn, mấy chục năm, hắn thấy trinh nữ cũng thành gái già!

- Thiên phú Mộc Sinh sư, dung hợp Thần Nông Bách Thảo Kinh!

Trong lòng động một cái, Mộc Sinh đan điền của Nhiếp Vân xoay tròn.

Sở dĩ cảm thấy không chờ được thời gian dài như vậy, là bởi vì hắn có thiên phú đặc thù!

Mộc Sinh đan điền chuyển một cái, nhất thời Thần Nông Bách Thảo Kinh chậm rãi nhích tới gần, một lát sau bị nuốt vào trong đó.

Ầm!

Mộc Sinh đan điền dung hợp Thần Nông Bách Thảo Kinh, nhẹ nhàng rung một cái, đi tới trước thiên phú Thiên Đạo, thậm chí còn xếp hạng trước Thôn Phệ đan điền, chỉ dưới chủ đan điền cùng nạp vật đan điền, ở vị trí thứ ba!

Tí tách tí tách tí tách!

Đan điền lên cấp, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy vô số kiến thức Y Đạo tràn vào não hải, trước xem không hiểu, cảm thấy nhất định phải hao phí trăm năm mới có thể thông hiểu đạo lí, thời gian nháy

con mắt liền tồn tại ở trong não hải, giống như đã nghiên cứu không biết bao nhiêu năm.

- Thành công!

Củng cố kiến thức một chút, Nhiếp Vân phun ra một hơi.

Thiên phú Đan điền xác thực không để cho hắn thất vọng.

- Ta đã thông hiểu đạo lí kiến thức trong Thần Nông Bách Thảo Kinh!

Làm xong những thứ này, Nhiếp Vân cười một tiếng, lần nữa nhìn về phía Thạch Quy.

- Thông hiểu đạo lí? Ý của ngươi là... Đã lĩnh ngộ một thành y thuật trong đó?

Thạch Quy không thể tin được.

Thần Nông Bách Thảo Kinh phong phú, trong đó là một Đại Đạo hoàn chỉnh, cho dù thiếu niên trước mắt này là Tiên Thiên y thể, là thiên tài Y Đạo, nhưng không có mười mấy năm khổ tâm học nghệ, là rất khó có thành tựu, làm sao có thể chỉ đứng tại chỗ một hồi, liền lĩnh ngộ một thành y thuật?

- Không phải một thành... Là lĩnh ngộ toàn bộ!

Nhiếp Vân cười nói.

- Không phải một thành, ta liền nói làm sao có thể nhanh như vậy...

Thạch Quy nghe được “không phải một thành” liền cảm thán một câu, đang muốn nói tiếp, lúc này mới phản ứng được, con ngươi trợn tròn:

- Ngươi... Ngươi nói gì?

Thanh âm cũng có chút run rẩy.

Không run rẩy không được a, mười thành? Thật hay giả? Chẳng lẽ là ta nghe lầm?

- Ngươi không có nghe lầm, bộ Thần Nông Bách Thảo Kinh này, ta đã nhìn hết toàn bộ, cũng lĩnh ngộ hoàn toàn, thông hiểu đạo lí!

Nhiếp Vân cười một tiếng.

Cũng khó trách người trước mắt này giật mình, mình lợi dụng Mộc Sinh đan điền, thật là ăn gian siêu hạng.

- Cái này... Đây là Y Đạo Thủ Hoàn của Đại Đế lưu lại, có thể khảo sát cảm ngộ của ngươi đối với Thần Nông Bách Thảo Kinh, nếu quả thật biết mười thành, sẽ phát ra thất thải quang mang...

Thạch Quy trấn định tinh thần, một cái thủ hoàn xuất hiện ở trước mặt.

Khó trách nó không tin, Thần Nông Bách Thảo Kinh nhiều tri thức như vậy, đổi thành bất kỳ người nào cũng không thể tin được, chừng mười cái hô hấp, là có thể học xong toàn bộ, còn tự xưng thông hiểu đạo lí.

- Tốt!

Nhiếp Vân cũng không phản bác, vừa vặn cũng muốn thử một chút, lúc này nhận lấy thủ hoàn, nắm chặt, nhất thời thân ảnh nhoáng một cái, tinh thần giống như tiến vào một thế giới khác.

Xuất hiện ở trước mắt là một phòng bệnh to lớn, một đám người đứng xếp hàng ở trước mặt, mỗi một cái khí sắc suy yếu, thân mắc tật bệnh bất đồng, cực kỳ thống khổ.

- Nguyên lai cái này là Y Đạo Thủ Hoàn, là lợi dụng ảo cảnh hành nghề chữa bệnh, sau đó tiến hành phán định!

Nhiếp Vân biết rõ.

Mới vừa rồi còn đang kỳ quái Y Đạo Thủ Hoàn khảo sát cảm ngộ đối với Thần Nông Bách Thảo Kinh như thế nào, nguyên lai là như

vậy.

Học Y thuật có tinh hay không, không phải học bao nhiêu, cũng không phải trí nhớ mạnh, lời nói hay... Chủ yếu nhất là có thể trị bệnh cứu người.

Nghĩ thông suốt điểm này, Nhiếp Vân tâm như chỉ thủy, ngồi ở trên ghế, bàn tay nhẹ nhàng rơi vào thủ mạch của người mắc bệnh thứ nhất.

------oOo------

Chương 3026: Y Đạo Thủ Hoàn (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Dồn khí, máu di động, có phải sau lưng ngươi có một u nhọt hay không, mỗi ngày buổi tối không ngủ ngon giác, hay thấy ác mộng? Lấy một cây Tam Hồn Thảo cùng hai lượng Kim Tiền Hoa, trộn vào trong cơm, mỗi ba ngày ăn một bữa, trong vòng mười ngày sẽ khỏi hẳn!

- Ngươi bị thương chắc là mười năm trước bị người dùng vật băng hàn đánh, loại khí băng hàn này tiến vào khí quản, một mực không cách nào khu trừ, muốn nhanh chóng chữa khỏi, cần ngồi ở trong thùng gỗ nóng ba ngày, phối hợp dùng Viêm Dương Thảo, kiên trì mười hô hấp, đến lúc đó sẽ phun ra ba ngụm máu đen... Chỉ cần phun ra, bệnh sẽ khang phục!

- Vết sẹo này của ngươi không khó trừ, mặc dù là do huyết dịch của một loại Thần thú gây ra, nhưng chỉ cần tìm được Cửu Âm Thảo, dán ở phía trên, cách mỗi một ngày đổi một lần, năm ngày sau vết sẹo sẽ rớt xuống, lần nữa sinh ra thịt mới...

Nhiếp Vân ngồi ngay ngắn ở trong phòng, nhìn người bệnh không ngừng đi tới ở trước mắt, không tốn hao quá nhiều thời gian là có thể tìm ra bệnh căn, cho ra phương án giải quyết tốt nhất.

Một khi làm ra chẩn đoán chính xác, người mắc bệnh này sẽ trong

nháy mắt biến mất, rất nhanh, một hàng dài người mắc bệnh biến mất không sai biệt lắm, chỉ còn lại mười người

- Ân?

Sau khi bắt mạch của một người, Nhiếp Vân cau mày.

- Khảo nghiệm chân chính tới...

Một lát sau, hắn liền cười nhạt.

Trước tất cả người mắc bệnh mặc dù mỗi bệnh nhân bất đồng, tình huống bị bệnh cũng thiên kỳ bách quái, để cho người ta khó có thể phân biệt, nhưng trên thực tế chỉ cần cẩn thận quan sát liền có thể tìm được căn nguyên ở trong Thần Nông Bách Thảo Kinh.

Nói cách khác, người mắc bệnh lúc trước, là khảo hạch tình huống nắm Thần Nông Bách Thảo Kinh trong tay, mà mười người trước mắt này, là khảo nghiệm y thuật chân chính.

Cái này giống như đọc thơ và làm thơ vậy.

Người trước chỉ là y họa hồ lô, cho ngươi nửa câu trước, sẽ viết xuống nửa câu sau, hoặc cho nửa câu sau viết nửa câu trước, mà mười người này, là cho người một đề mục, viết ra một bài thơ từ thuộc về mình.

Rất rõ ràng, độ khó tăng lên không chỉ gấp đôi.

Từ cổ chí kim, biết đọc thơ thiên thiên vạn vạn, nhưng có thể lưu một bài thơ, lại không có quá nhiều người, một phần vạn cũng chưa tới.

Đây chính là chênh lệch.

Ngươi đọc thuộc làu Thần Nông Bách Thảo Kinh, có thể giải quyết tất cả án lệ phía trên, không thể nói là thầy thuốc tốt, nhưng có thể tra được bệnh chưa từng thấy qua, cấp cho phương án trị liệu thích hợp nhất, đây mới thực sự là thông hiểu đạo lí, học đi đôi với hành.

- Mộc Sinh khí du tẩu!

Biết nội dung khảo nghiệm, Nhiếp Vân cũng không khẩn trương, mà búng ngón tay một cái, một đạo Mộc Sinh khí chui vào trong cơ thể đối phương.

Bây giờ Mộc Sinh đan điền đã vượt qua Thiên Đạo, tạo thành một Đại Đạo hoàn toàn mới, Mộc Sinh khí vừa tiến vào, lập tức nhìn rõ ràng nghi nan tạp chứng ở trong cơ thể hắn.

Thần Nông Bách Thảo Kinh dung nhập vào Mộc Sinh đan điền, cũng không phải nhớ nội dung sách đơn giản, mà là hoàn toàn học, tạo thành thứ thuộc về mình.

- Nếu ta đoán không sai, ngươi chắc là tu luyện một loại ma công tổn người hại mình gây ra, tim, phổi, tỳ,… tất cả đều bị tổn thương, thậm chí linh hồn cũng có chút hư hại, bây giờ dừng lại không luyện, có thể giữ được mạng nhỏ. Muốn hoàn toàn hoàn tốt, cần lần nữa trui luyện thân thể, tìm chín chín tám mươi mốt vị thuốc, luyện chế Vinh Thân đan. Lúc Đan dược tạo thành, không dùng, mà treo ở chỗ ở, mỗi ngày ngửi hai giờ, kiên trì như vậy nửa năm là có thể khỏi hẳn!

Làm rõ ràng đối phương bị gì bệnh, Nhiếp Vân do dự một chút, mở đan phương.

- Thiện!

Đan phương mới vừa viết xong, một thanh âm vang lên, bệnh nhân biến mất.

Xem ra phương thuốc của hắn không có bất kỳ sai lầm, vừa vặn có thể giải quyết bệnh của người trước mắt.

Có người thứ nhất, Nhiếp Vân tiếp tục nhìn xuống dưới.

Người thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Rất nhanh đến người cuối cùng.

Đây là một phụ nhân, từ mạch tượng, khí sắc cùng với lời nói cử chỉ, thân thể khang kiện, không có bất cứ vấn đề gì, thậm chí Mộc Sinh khí xoay tròn ở trong cơ thể đối phương một vòng, cũng không có tìm ra bất kỳ chỗ không ổn.

Nhiếp Vân cũng hoài nghi có phải cố ý chơi mình hay không.

Nhưng có thể đi tới nơi này, nhất định là có bệnh, nếu không cũng không gọi khảo hạch.

- Ngươi cảm giác khó chịu ở chỗ nào?

Không nhìn ra, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là hỏi.

- Ta cảm giác thân thể càng ngày càng kém, tu luyện không có tinh thần, trước là Vương cảnh đỉnh phong, ngày đêm tu luyện, không những không có chút tinh tiến nào, ngược lại lui bước đến Vương cảnh trung kỳ...

Phụ nhân nói.

- Tu vi lui bước?

Nhiếp Vân cau mày.

Bình thường chỉ cần tu luyện, tinh tiến rất khó, nhưng giữ không lùi bước lại rất đơn giản, người trước mắt này thân thể không có chút tật xấu nào, nhìn không ra bất cứ vấn đề gì, nhưng tu vi không ngừng lui về phía sau, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chớp mắt trong đầu lóe ra mấy trăm loại bệnh chứng để tu vi lui về phía sau, nhưng không giống trường hợp này chút nào.

Dựa theo tình huống bình thường, người trước mắt này sẽ không có bệnh mới phải...

- Ta nhìn một chút nữa!

Trong lòng không nghĩ ra, Nhiếp Vân lần nữa khống chế Mộc Sinh khí tiến vào trong cơ thể đối phương, quay một vòng, vẫn không có

phát hiện cái gì.

- Kỳ quái... Điều này sao có thể?

Càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, ước chừng nghiên cứu một khắc đồng hồ, phát hiện xác thực không nghĩ ra nguyên cớ, đang định buông tha, đột nhiên Linh Hồn đan điền trong Khí Hải nhẹ nhàng động một cái.

Một đạo linh hồn khí xuất hiện ở đầu ngón tay, dọc theo cánh tay của đối phương chui vào.

- Thì ra là như vậy...

Linh hồn khí tiến vào, hắn lập tức biết rõ.

Thân thể phụ nhân này xác thực không việc gì, linh hồn cũng không thành vấn đề, sở dĩ tu luyện không tiến ngược lại thụt lùi, là bởi vì trong lòng nàng mang ưu sầu, không cách nào tĩnh tâm.

Tình huống như vậy, dùng Mộc Sinh khí không nhìn ra, nhưng thiên phú Linh Hồn sư vô cùng cường đại, chỉ cần xuất hiện một chút xíu linh hồn ba động, liền có thể nhìn rõ ràng.

- Xin hỏi, có phải ngươi có chuyện gì phiền lòng hoặc ưu sầu hay không?

Nhìn ra nguyên nhân, Nhiếp Vân hỏi.

- Vâng... Hai tháng trước, ta cùng người khác chiến đấu, con ta... bị cừu nhân giết chết!

Nước mắt của phụ nhân chảy xuống nói.

- Đây chính là chỗ mấu chốt!

Nhiếp Vân biết rõ.

Con bị giết, tương tư thành bệnh, thống khổ ưu sầu, tự nhiên không cách nào tĩnh tâm, tu luyện suy giảm.

------oOo------

Chương 3027: Tam phẩm giới vực

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bệnh của ta làm sao chữa?

Thấy hắn biết mấu chốt, phụ nhân hỏi.

- Bệnh này của ngươi không cần trị, ta cho ngươi một đan phương an thần tĩnh khí, ngươi trở về dùng, sau đó buông lỏng tâm cảnh, người tu luyện giết người, người giết, đều là định số, cưỡng cầu không được, biết điểm này, tư tưởng tự nhiên thông thuận!

Nhiếp Vân khoát khoát tay.

- Thiện!

Hắn mới vừa nói xong, thanh âm kia vang lên lần nữa, phụ nhân hóa thành một đạo khói xanh biến mất.

Phụ nhân mới vừa biến mất, tinh thần của Nhiếp Vân rung một cái, rời đi phòng bệnh, lần nữa trở lại bên cạnh Thạch Quy, bàn tay đang cầm Y Đạo Thủ Hoàn.

Ầm!

Y Đạo Thủ Hoàn đột nhiên bắn ra thất thải quang mang, chiếu sáng cả phòng.

- Thất thải quang mang? Quả nhiên là hoàn toàn lĩnh ngộ... Ngươi...

Thấy ánh sáng, Thạch Quy rốt cuộc minh bạch thiếu niên ở trước mắt không khoác lác, chẳng những nhớ, hiểu toàn bộ Thần Nông Bách Thảo Kinh, hơn nữa còn có thể thông hiểu đạo lí, y thuật so với Thần Nông Đại Đế năm đó cũng không kém chút nào!

Mấy chục hô hấp liền lĩnh ngộ Thần Nông Bách Thảo Kinh đến loại trình độ này... Nếu không phải tận mắt thấy đối phương vừa mới lấy được quyển sách này, thật cho rằng hắn đã nghiên cứu mấy ngàn năm.

Quái thai!

Trong lòng Thạch Quy cười khổ.

Dựa theo đạo lý bình thường, nó là khí linh sống vô số năm, không nên ngạc nhiên, nhưng người này cho nó trùng kích thực quá lớn, lớn đến khó có thể tin.

- Bây giờ tiền bối có thể nói ra lai lịch của Viêm Hoàng điện chứ!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

- Được!

Thạch Quy biết không cách nào giấu giếm, gật đầu một cái:

- Viêm Hoàng điện, là bảo vật do Viêm Hoàng Đại Đế lưu lại! Viêm Hoàng Đại Đế lại gọi Thần Nông Đại Đế, là cường giả Đế cảnh duy nhất từ cổ chí kim lấy Y Đạo thành đạo!

- Viêm Hoàng Đại Đế, Thần Nông Đại Đế...

Trong lòng Nhiếp Vân đoán ra Viêm Hoàng điện có thể là bảo vật do cường giả Đại Đế lưu lại, nhưng chân chính nghe được, vẫn cảm thấy hết sức rung động.

Trước chưa thấy qua cường giả Đế cảnh, không cảm thấy cái gì, nhưng sau khi thấy Đế Huyền, mới biết người như vậy rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ!

- Cường giả Đế cảnh cường đại như vậy... sao chưa từng nghe qua? Chẳng lẽ đã bỏ mình?

Nhiếp Vân không nhịn được hỏi.

Hắn từ trong Tàng Thư khố của Hỏa Thần tông biết được, cường giả Đế cảnh tuổi thọ vô hạn, cùng Thiên Địa đồng thọ, cường giả mạnh như vậy là không thể bị người chém giết... sao chưa từng nghe qua danh hiệu này, chẳng lẽ đã vẫn lạc?

- Thần Nông Đại Đế đúng là đã vẫn lạc!

Rất nhanh, Thạch Quy xác nhận suy đoán trong lòng hắn.

- Cái này...

Nhiếp Vân tràn đầy nghi ngờ.

- Ngươi có phải cảm thấy, cường giả Đế cảnh sẽ không tùy tiện ra tay, không có sinh tử đại thù, sẽ không tàn sát lẫn nhau hay không...

Tựa hồ Thạch Quy nhìn thấu ý nghĩ của hắn, giọng nói mang khổ sở:

- Trên thực tế cũng đúng là như vậy, không có sinh tử đại thù, không thể nào tàn sát lẫn nhau, nhưng Thần Nông Đại Đế thật sự bỏ mình, Đại Đế cùng thời với hắn, đến bây giờ chỉ tồn tại một hai người, những người khác đều chết hết!

- Đều chết hết? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nhiếp Vân không nhịn được hỏi.

Nếu không tàn sát lẫn nhau, vì sao những cường giả Đế cảnh này vẫn lạc?

- Nguyên do cụ thể ta cũng không biết, năm đó tựa hồ Thần Nông Đại Đế biết mình sẽ chết, an bài cho ta nhiệm vụ tìm truyền nhân, liền một mình ra đi, đến bây giờ không trở lại...

Thạch Quy nói.

- Đại Đế cũng vẫn lạc... Nếu như tin tức này truyền đi, nhất định sẽ đưa tới oanh động to lớn!

Mặc dù đối phương không nói ra nguyên do căn bản nhất, nhưng nghe đến mấy từ này, Nhiếp Vân vẫn cảm thấy không tưởng tượng nổi.

Cường giả Đại Đế ở trong lòng tất cả mọi người là không thể chiến thắng, vĩnh sinh bất tử, bây giờ lại nghe được người như vậy cũng sẽ vẫn lạc, thậm chí bỏ mình còn không chỉ một hai người, đổi thành bất kỳ người nào cũng sẽ cảm thấy khủng hoảng.

Tốn trăm ngàn cay đắng tu luyện tới siêu thoát Thiên Đạo, vẫn sẽ chết... Rốt cuộc phải làm sao mới có thể vĩnh sinh?

Nếu quả thật không thể vĩnh sinh, tu luyện lại có ý nghĩa gì?

Trong nháy mắt nội tâm Nhiếp Vân giao động.

Bất quá, loại giao động này chỉ duy trì một hồi, liền bị hắn đè xuống.

Trải qua vô số mưa gió, nội tâm đã sớm cứng rắn như sắt, quan trọng hơn là, mục đích hắn tu luyện, vẫn luôn vì thân nhân, mà không phải vĩnh sinh bất tử.

Nếu quả thật tham vĩnh sinh, vậy ở Hỗn Độn hải dương là được. Cần gì phải tới Hoàn Vũ Thần giới, từ cao nhất biến thành bình dân thực lực thấp nhất?

- Mặc dù Thần Nông Đại Đế bỏ mình, nhưng Viêm Hoàng điện vẫn còn, cái điện này, là một Thần khí Đế cảnh. Mặc dù bên trong không có lưu quá nhiều bảo tàng, nhưng chỉ một mình nó, liền đủ để cho ngươi rong ruỗi Thiên Địa, trừ khi Đại Đế xuất thủ, nếu không bất kỳ người nào cũng không thương tổn được ngươi!

Thạch Quy nói.

- Trừ khi Đại Đế xuất thủ?

Nhiếp Vân nhiệt huyết sôi trào.

Cường giả Đại Đế tự giữ thân phận, cơ hồ là không ra tay, Viêm

Hoàng điện có thể ngăn trở cường giả Đế cảnh công kích, đủ thấy đáng sợ!

Nếu như sớm lấy được vật này, trước sẽ không bị Nam Hoa lão tiên đuổi thảm như vậy.

- Bất quá, ngươi bây giờ chỉ có thể luyện hóa Viêm Hoàng điện hai mươi phần trăm. Qua cửa thứ tư có thể luyện hóa năm mươi phần trăm, qua sáu cửa, mới có thể luyện hóa trăm phần trăm!

Thạch Quy nói tiếp.

- Luyện hóa hai mươi phần trăm có năng lực gì? Có thể mang theo Viêm Hoàng điện ở bên người không?

Nhiếp Vân không nhịn được hỏi.

- Không thể!

Thạch Quy mặt không biểu tình.

- Không thể?

Sắc mặt của Nhiếp Vân vốn mong đợi lập tức tràn đầy thất vọng.

Muốn Viêm Hoàng điện tạo tác dụng, nhất định phải mang theo bên người, một khi gặp phải nguy hiểm trong nháy mắt trốn vào, mang không đi, tác dụng bảo vệ tánh mạng sẽ không lớn như vậy.

- Luyện hóa hai mươi phần trăm, có thể để cho ngươi có ba cơ hội thuấn di tiến vào Viêm Hoàng điện, tất nhiên phạm vi không thể quá lớn, khoảng cách vượt qua nửa Thần giới, là không cách nào trở lại!

Thạch Quy giải thích:

- Còn có, luyện hóa hai mươi phần trăm, có thể mở ra vườn thuốc trong Viêm Hoàng điện, tùy ý sử dụng dược liệu bên trong, những dược liệu này, giúp ngươi trùng kích Hoàng cảnh hẳn không có bất cứ vấn đề gì!

- Vậy thì tốt!

Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại hắn đối mặt chướng ngại lớn nhất chính là thực lực quá thấp, nếu như có cơ hội trùng kích Hoàng cảnh. Một khi thành công, thực lực nhất định sẽ nhảy vọt, đến lúc đó, cho dù không có Viêm Hoàng điện bảo vệ, cũng sẽ an toàn không ít.

------oOo------

Chương 3028: Giới vực hoàn mỹ (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng rồi, làm sao tu luyện đến Hoàng cảnh?

Mặc dù đạt tới Vương cảnh viên mãn, nhưng Nhiếp Vân đối với Hoàng cảnh không biết gì cả, chỉ biết phải tạo thành giới vực ở trong người, về phần tạo thành như thế nào, giới vực là cái gì, thì biết ít lại càng ít.

Không biết những thứ này, cho dù cho hắn đủ dược liệu, cũng không dám trùng kích, không cách nào trùng kích!

- Hoàng cảnh là con đường phải đi trước khi bước vào Đế cảnh, ở trong người tạo thành giới vực thuộc về mình! Giới vực, cần tính đặc biệt, không thể giống những người khác, chỉ có tạo thành giới vực nhất phẩm, sau này mới có tư cách dòm ngó Đại Đế vị, không đạt tới cấp bậc này, là khó có thể thành công!

Thạch Quy không có giấu giếm nói.

Nó mặc dù là khí linh, không thể tu luyện, nhưng dù sao cũng là khí linh của cường giả Đại Đế, đi theo cường giả loại này lâu, đối với tu luyện biết rất nhiều, vượt xa Hoàng cảnh bình thường, thậm chí truyền thừa của một ít đại tông môn.

- Giới vực nhất phẩm? Chẳng lẽ giới vực còn phân phẩm?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Trước sao hắn chưa từng nghe nói qua?

- Giới vực tổng cộng chia làm tam phẩm! Đây là thời kỳ thượng cổ phân chia... Bây giờ rất nhiều người đã không biết, chính bởi vì không biết, ở thời điểm trở thành Hoàng cảnh, không có chú trọng phẩm cấp, liền khó trở thành Đại Đế... Nếu ta đoán không sai, bây giờ đã rất lâu không ai trở thành Đại Đế mới a!

Thạch Quy nói.

- Cái này...

Nhiếp Vân sửng sốt.

Đúng vậy, hắn đọc sách, cùng với nghe được bí văn lịch sử, Hoàn Vũ Thần giới đúng là đã rất lâu không có Đại Đế mới xuất hiện, một cái trễ nhất, cũng cách bây giờ mấy ức năm.

- Tam phẩm này phân chia như thế nào? Muốn có giới vực nhất phẩm cần phải làm gì?

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân hỏi.

Nếu hắn biết giới vực phân phẩm, tự nhiên phải làm đến tốt nhất, thứ nhất vì sau này trở thành Đại Đế đánh xuống cơ sở, thứ hai, phẩm cấp càng mạnh, sức chiến đấu cùng cấp khẳng định sẽ càng lợi hại.

- Giới vực ba phẩm, tam phẩm yếu nhất, nhất phẩm mạnh nhất! Đạ tới Vương cảnh viên mãn thời gian lâu dài, sẽ tự nhiên cảm ngộ không gian pháp tắc, đối với Hoàn Vũ Thần giới tạo thành một loại cảm xúc đặc thù, loại cảm xúc này tích lũy thời gian dài, sẽ tạo thành không gian pháp tắc, tích lũy càng ngày càng nhiều, đến thời gian thích hợp phá kén mà ra, mở ra giới vực... Loại giới vực này, chính là tam phẩm yếu nhất!

- Tam phẩm? Cảm ngộ Hoàn Vũ Thần giới mở ra giới vực lại là yếu nhất?

Nhiếp Vân nháy mắt, không thể nào tin được.

Hoàn Vũ Thần giới mạnh mẽ như vậy, không gian pháp tắc cực kỳ vững chắc, cảm ngộ loại không gian này hình thành pháp tắc, thế nào lại là yếu nhất?

- Bởi vì không gian của Thần giới quá đơn giản, để cho ngươi cảm ngộ sáng tạo, mà không phải sao chép... Loại giới vực này, mang tính chung của Thần giới, rất dễ bị người tìm được khuyết điểm, tiến hành phá hư! Hơn nữa, lĩnh ngộ loại giới vực này, thì đồng nghĩa với đoạn tuyệt sáng tạo Đại Đạo mới, trở thành Đại Đế đã thành ảo tưởng.

Nhiếp Vân cẩn thận suy nghĩ một chút, liền không ngừng gật đầu!

Người sinh hoạt ở Hoàn Vũ Thần giới, quá quen thuộc không gian Thần giới, lấy không gian này làm gốc sáng tạo giới vực, tự nhiên rất dễ dàng bị người phát hiện khuyết điểm, sức chiến đấu yếu nhất!

- Không phỏng chế Thần giới... Chẳng lẽ muốn sáng tạo hoàn toàn mới?

Nhiếp Vân nghi ngờ.

Sống ở Thần giới, không lấy Thần giới làm trụ cột, sáng tạo hoàn toàn mới... Có chút khó khăn a!

Bắt chước dễ dàng, đột phá bình cảnh sáng tạo mới rất khó, mặc dù có thiên phú, trong ức vạn cũng khó ra một.

- Cần mình sáng tạo, cho nên, rất nhiều cường giả Vương cảnh viên mãn không nóng nảy đột phá, mà chu du khắp nơi, thậm chí rời Hoàn Vũ Thần giới, đi vào Hỗn Độn hải dương, đạt được cảm ngộ, lĩnh ngộ giới vực thuộc về mình!

Thạch Quy nói tiếp:

- Loại tự mình mở ra giới vực này, có thể là nhị phẩm, cũng có thể là nhất phẩm!

- Nhị phẩm cùng nhất phẩm phân như thế nào?

Lĩnh ngộ chư thiên thế giới tạo thành giới vực đặc biệt, lại cũng có phân thành nhị phẩm, nhất phẩm, làm sao phân ra phẩm cấp như thế?

- Rất đơn giản, nhìn uy lực!

Thạch Quy nói:

- Đại Đạo phồn đa, tìm đúng một Đại Đạo là có thể mở ra giới vực thuộc về mình, nhưng Đại Đạo có thể vượt qua Thiên Đạo lại không phải bất kỳ Đại Đạo nào cũng có thể làm được!

- Giống như Y Đạo của Thần Nông Đại Đế, cứu tử phù thương, cứu vớt thiên hạ, có thể vượt qua Thiên Đạo mà tồn tại, những thứ khác sẽ rất khó nói, tỷ như Địa Hành trong Đại Đạo, mặc dù rất thực dụng, nhưng thuộc về Thiên môn, cho dù tu luyện tới cực hạn, cũng không thể nào biến thành tồn tại vượt qua Thiên Đạo... Vì vậy, người như vậy vừa vào cửa đã sai lầm, dù tu luyện Đại Đạo tới cực hạn, cũng không cách nào trở thành Đại Đế!

- Cho nên người như vậy, mở ra giới vực, nhiều nhất chỉ có thể trở thành nhị phẩm, còn kém nhất phẩm một đoạn!

- Thì ra là như vậy...

Nhiếp Vân giờ mới hiểu được.

Giới vực trên thực tế chính là một bộ phận của Đại Đạo. Mở ra loại tốt, thành tựu nhất phẩm, cơ hội trở thành Đại Đế rất lớn. Nhưng tìm sai phương hướng, cho dù cố gắng nữa cũng vô ích.

Giống như nhị phẩm giới vực, mặc dù cũng lĩnh ngộ một Đại Đạo, thậm chí có thể tu luyện tới cực hạn, đáng tiếc, chỉ cần không cách nào vượt qua Thiên Đạo, liền không thể trở thành cường giả Đại

Đế.

- Giới vực nhất phẩm có đặc thù gì không? Cần làm sao mới có thể lĩnh ngộ? Hy vọng tiền bối cho biết!

Thái độ của Nhiếp Vân thành khẩn.

Nếu như không biết phẩm cấp phân chia, hắn có thể tùy ý mở ra giới vực, bây giờ nếu biết, tự nhiên nhắm phương hướng phát triển tốt nhất, chỉ có mở ra giới vực nhất phẩm, trở thành Đại Đế, mới có thể bảo vệ Hỗn Độn hải dương, gặp Đạm Đài Lăng Nguyệt, bảo vệ hết thảy mình quý trọng.

- Ta chỉ là khí linh nên không biết... Chỉ biết ban đầu Thần Nông Đại Đế vì mở ra giới vực nhất phẩm, từng du lịch vạn giới, nhìn hết thảy thế gian muôn màu! Trong lòng có cảm ngộ mới đột phá! Giới vực nhất phẩm có thể ở trong người tạo thành một thế giới đặc thù, vững chắc như Thần giới. Nhưng hoàn toàn là Đại Đạo mình tu luyện xây dựng! Giống như giới vực của Thần Nông Đại Đế, được xưng Y giới, có thể sinh trưởng dược liệu trân quý nhất, có thể trị bách bệnh...

- Thần giới có một Phổ Thiên Đại Đế, hắn lĩnh ngộ Thôn Phệ giới, giới vực giống như một hắc động, bất kỳ vật gì cũng có thể Thôn Phệ, biến thành năng lượng của mình... Thần giới đệ nhất cao thủ Hiên Viên Đại Đế, tu luyện Vạn Dân giới, chứa vạn ý dân tâm, công không khỏi khắc, chiến vô bất thắng...

------oOo------

Chương 3029: Giới vực hoàn mỹ (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Khi ngươi tìm được phương hướng, thời điểm lực lượng Đại Đạo trong cơ thể ngưng tụ thành một nguyên điểm, đã nói rõ sắp đột phá Hoàng cảnh. Một khi đột phá, nguyên điểm kích thích, tạo thành giới vực chân chính, nương theo giới vực vững chắc càng ngày càng mạnh, thực lực cũng càng ngày càng lợi hại!

Thạch Quy giới thiệu cặn kẽ.

- Y giới, Thôn Phệ giới, Vạn Dân giới...

Nhiếp Vân lâm vào trầm tư.

Trước hắn vẫn cho rằng thế giới nạp vật của mình, có thể tạo thành giới vực, hoặc chính là hình thức ban đầu của giới vực, chỉ cần cố gắng, lên cấp Hoàng cảnh không khó, bây giờ nhìn lại... Căn bản không phải chuyện như thế!

Giới vực cần một loại Đại Đạo ngưng tụ thành nguyên điểm, bùng nổ tạo thành một giới, nhưng thế giới nạp vật cùng tất cả đan điền dung hợp, ba nghìn Đại Đạo tập họp, không giống Vạn Dân giới, Thôn Phệ giới, Y giới mà Thạch Quy nói.

Nói trắng ra, thế giới nạp vật là ba nghìn Đại Đạo dung hợp thành thế giới, mà giới vực là một Đại Đạo chia ra hình thành... Hai người căn bản không giống.

Một là tinh, một là tạp, hoàn toàn bất đồng.

Tu luyện một Đại Đạo trở thành Đại Đế khó càng thêm khó, tu luyện ba nghìn Đại Đạo tới cực hạn... Đây căn bản không thể nào, hắn cũng không có loại tinh lực cùng thời gian như vậy.

- Mặc dù du lịch Hỗn Độn thế giới có thể lĩnh ngộ một ít thứ, nhưng mà có lúc lĩnh ngộ không được, một ít ma tu, vì có thể nhanh chóng lĩnh ngộ, bình thường sẽ luyện hóa hạch tâm của Hỗn Độn thế giới, gia tốc quá trình tu luyện! Dĩ nhiên, bây giờ một ít thế lực lớn của Thần giới, cũng sẽ thu góp hạch tâm của thế giới, phong ấn ở một chỗ, để cho hậu bối tới tham quan, quan sát hạch tâm của nó, một khi có lĩnh ngộ, sẽ đánh tốt cơ sở mở ra giới vực nhất phẩm!

Thạch Quy không biết nghi ngờ cùng ý tưởng trong lòng hắn, giải thích.

- Thu góp hạch tâm thế giới?

Nhiếp Vân từ trong suy nghĩ nhảy ra ngoài, sửng sốt một chút, hắn nghĩ tới Phổ Thiên hoàng triều.

Ban đầu người của Phổ Thiên hoàng triều vừa tới, chính là muốn luyện hóa hạch tâm của Hỗn Độn hải dương, trước một mực không biết đối phương muốn làm gì, chẳng lẽ là vì cái này?

Hẳn là vậy, Hỗn Độn hải dương thuộc về chư thiên vạn giới, lấy đi để cho người lĩnh ngộ, nhất định có thể đạt được thu hoạch không tưởng nổi.

- Đạm Đài Lăng Nguyệt thân là hạch tâm của Hỗn Độn hải dương luyện chế thành... Có thể nguy hiểm gì hay không?

Đột nhiên, một ý nghĩ từ đầu óc hắn toát ra.

Trước Đạm Đài Lăng Nguyệt bị Đế Huyền thu làm đệ tử, hắn còn cao hứng thay đối phương, bây giờ có chút bận tâm.

- Sẽ không... Đế Huyền bất kể nói thế nào cũng là một đời Đại Đế, sẽ không gây bất lợi cho nàng...

Cắt đứt suy nghĩ lung tung trong lòng, Nhiếp Vân lắc đầu.

Thân phận như Đế Huyền, nếu quả thật muốn gây bất lợi cho nàng, cũng sẽ không thu nàng làm đệ tử, thu làm đệ tử, tự nhiên phải bảo vệ an nguy, nếu không, đường đường cường giả Đại Đế, truyền đi sẽ rất mất mặt.

- Ý kiến của ta chỉ để tham khảo, tu luyện như thế nào, phải dựa vào chính ngươi!

Thạch Quy nhắc nhở.

- Vâng!

Nhiếp Vân gật đầu.

Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành ở chính ngươi, kinh nghiệm chỉ có thể để cho người ta ít đi đường quanh co, chân chính muốn đột phá,

muốn thành công, nhất định phải đi con đường thuộc về mình.

- Đúng rồi tiền bối, Thần Nông Đại Đế có nói qua, mạnh nhất trong giới vực nhất phẩm là cái gì không?

Nhiếp Vân không nhịn được hỏi.

Đều là giới vực nhất phẩm, khẳng định cũng có mạnh có yếu, cái này giống như Đại Đạo, hiển nhiên không thể nào đều như nhau!

Muốn đi thì đi mạnh nhất, mặc dù con đường này rất khó, nhưng nhất định có thể kiên trì.

- Trước mắt giới vực mạnh nhất chính là Vạn Dân giới của Hiên Viên Đại Đế, về phần mạnh nhất... Chỉ ở trong truyền thuyết! Từ cổ chí kim, vẫn chưa có người nào làm được, dĩ nhiên, cũng có thể chẳng qua là Thần Nông Đại Đế nói lên một suy tưởng, trên thực tế nó không tồn tại!

Thạch Quy do dự một chút, giống như nhớ lại cái gì nói.

- Truyền thuyết? Suy tưởng?

Nhiếp Vân hứng thú.

Từ cổ chí kim không người làm được, rốt cuộc là giới vực đáng sợ như thế nào?

- Ta cũng chỉ là nghe Thần Nông Đại Đế trong lúc vô tình nói, hắn nói trên thế giới trừ tam phẩm giới vực ra, còn có một loại giới vực hoàn mỹ... Có thể dẫn dắt tất cả mọi người chân chính siêu thoát, đáng tiếc... từ xưa đến nay, chưa có người lĩnh ngộ!

- Giới vực hoàn mỹ?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút:

- Đó là cái gì?

- Là tất cả cường giả Đại Đế thời kỳ thượng cổ nói ra một loại suy

tưởng!

Thạch Quy nói:

- Mặc dù cường giả Đại Đế vượt qua Thiên Đạo, nhưng vạn vật tương sinh tương khắc, giống như Y Đạo đối lập Độc Đạo vậy, Thần Nông Đại Đế là Y Đạo, một khi có người lấy độc nhập đạo, thành tựu Đại Đế, bởi vì tương khắc, hai người sớm muồn gì cũng sẽ đánh một trận, thẳng đến vẫn lạc! Ngăn cản cũng không nổi! Cho nên Đại Đế cũng không phải vĩnh sinh bất tử!

- Ban đầu tất cả Đại Đế vì để tránh cho loại tai hoạ này, suy đoán có một loại giới vực hoàn mỹ hay không, lấy tất cả Đại Đạo tạo thành, người như vậy một khi trở thành Đại Đế, lực lượng trong cơ thể trung hòa với nhau, không có thiên lệch, có thể ngăn cản chiến đấu, dẫn tất cả mọi người chân chính siêu thoát... Đáng tiếc, đây chỉ là suy tưởng, lĩnh ngộ tất cả Đại Đạo, là không thể nào!

Thạch Quy thở dài một tiếng.

- Lĩnh ngộ tất cả Đại Đạo... Giới vực hoàn mỹ?

Vốn nghe nói chỉ là suy tưởng, trên mặt Nhiếp Vân không thèm để ý, nghe đến đó, đầu óc đột nhiên nổ tung.

Mới vừa rồi suy nghĩ thế giới nạp vật của hắn dung hợp ba nghìn Đại Đạo, khẳng định không cách nào thành tựu giới vực, bây giờ nhìn lại... Có khi chuyện này cũng không phải là không thể làm!

- Đúng vậy! Bất quá, chỉ là một loại suy đoán, ngươi không cần nghĩ...

Không biết trong lòng hắn nghĩ tới những thứ này, Thạch Quy nói.

- Vâng...

Ngoài miệng đáp ứng, nhưng trong lòng Nhiếp Vân giống như mọc rễ nảy mầm.

Trong cơ thể hắn có hơn ba ngàn đan điền, đại biểu tất cả Đại Đạo.

Nếu như những đan điền này tạo thành một loại giới vực mà nói, có thể tính hoàn mỹ hay không.

Mộc Sinh đan điền có thể cho rằng Y giới, Thôn Phệ đan điền có thể cho rằng Thôn Phệ giới...

Những đan điền thiên phú này toàn bộ dung nhập vào thế giới nạp vật... Có thể thành tựu giới vực hoàn mỹ hay không?

Có khi có thể thành, cũng có khi không. Nhưng nếu như không thử nghiệm, không phải có lỗi với mình sao!

------oOo------

Chương 3030: Giới vực hoàn mỹ (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghĩ đến liền làm, Nhiếp Vân lập tức khoanh chân ngồi dưới đất, tinh thần tiến vào Khí Hải, khống chế tất cả đan điền bay về thế giới nạp vật

Thời điểm ở Hỗn Độn hải dương, hắn liền bắt đầu thử dung hợp đan điền, hơn nữa đã có rất nhiều đan điền có thể dung hòa, tuy hai mà một, giờ phút này chỉ bất quá tái diễn bước trước mà thôi.

Ầm!

Không biết qua bao lâu, tất cả đan điền đều dung nhập vào thế giới nạp vật, chỉ kém chủ đan điền.

Tất cả đan điền xuất hiện ở trên bầu trời của thế giới nạp vật, giống như sao trời, chiếu sáng đại địa, ba nghìn Đại Đạo hình thành khí lưu dung hợp vào một chỗ, để cho thế giới nạp vật càng thêm vững chắc, bền bỉ.

- Quả nhiên có thể được... Chỉ cần chủ đan điền cũng dung hợp vào là được!

Những đan điền khác dung hợp vào thế giới nạp vật, Nhiếp Vân nhất thời cảm thấy thực lực của mình lần nữa tăng cường không ít, không nhịn được bật cười.

Xem ra phỏng đoán cũng không phải là lời nói vô căn cứ, có khi có thể thành công!

Dĩ nhiên, đan điền của hắn dung hợp tiến vào thế giới nạp vật không khó. Khó khăn nhất chính là dung hợp chủ đan điền.

Cấp bậc của Chủ đan điền cao hơn nạp vật đan điền, bây giờ còn chưa có biện pháp làm được.

- Có thời gian đi Hỗn Độn thế giới nhìn một chút, có lẽ sẽ có dẫn dắt gì...

Thử một hồi, phát hiện hai người xác thực không thể tương dung, Nhiếp Vân không nhịn được lắc đầu.

Bây giờ không thể dung hợp, không có nghĩa là sau này không thể, có lẽ là kiến thức của hắn quá ít, có cơ hội quan sát tất cả Hỗn Độn thế giới, sẽ có dẫn dắt nào đó.

Chỉ bất quá, rất nhiều lối đi tiến vào Hỗn Độn thế giới nắm giữ ở trong tay thế lực lớn, bằng vào một mình hắn là không cách nào lấy được.

- Đúng rồi. Có thể đi Phổ Thiên hoàng triều... Bọn họ khẳng định thu góp không ít hạch tâm của Hỗn Độn thế giới, nếu như có thể nhìn những hạch tâm này một lần. Nhất định sẽ có thu hoạch rất lớn...

Trong đầu Nhiếp Vân toát ra một ý nghĩ.

Từ Phổ Thiên hoàng triều hưng sư động chúng đi Hỗn Độn hải dương là có thể đoán ra, loại thế lực lớn như bọn họ, khẳng định thu góp không ít hạch tâm Hỗn Độn thế giới, có thể tìm được quan sát cặn kẽ, đối với chủ đan điền, nạp vật đan điền của hắn dung hợp, tất nhiên sẽ có dẫn dắt rất lớn.

- Xem ra sau khi rời nơi này, phải đi Phổ Thiên hoàng triều nhìn một chút!

Trong lòng làm ra quyết định.

Hô!

Nhiếp Vân đứng dậy.

- Tiền bối, thực lực của ta bây giờ, có thể xông cửa sau sao?

Bây giờ chỉ xông hai ải, nếu như có thể tiếp tục xông mà nói, thì không còn gì tốt hơn.

- Ải thứ ba giống như ải thứ nhất, là tu luyện, chẳng qua là thức thứ tư đến thức thứ sáu của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, ngươi có thể đi thử một chút, nhưng cửa thứ tư, sợ rằng bây giờ không làm được! Ít nhất cần thực lực Hoàng cảnh đỉnh phong lại nói!

Thạch Quy nói.

- Tốt, vậy ta thử ải thứ ba một chút!

Uy lực của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm vô cùng cường đại, tu luyện qua ba thức trước, hắn tràn đầy lãnh hội, nếu như có thể luyện thành ba thức sau, thực lực khẳng định sẽ còn gia tăng một đoạn.

- Tốt, giống như ải thứ nhất, có thời gian hạn chế, trong thời gian quy định, không cách nào luyện thành, mạt sát...

Thạch Quy mặt không biểu tình.

Mặc dù nó rất quý trọng thiên tài trước mắt này, nhưng quy củ chính là quy củ, nếu như hắn thật không cách nào thông qua, cấm chế mở ra, nó vẫn sẽ không ngăn cản.

Nếu Thần Nông Đại Đế lưu lại tiêu chuẩn khảo hạch nhất định là có mục đích của mình, nó chẳng qua là khí linh, cần làm chính là nghiêm khắc thi hành.

- Vâng!

Nhiếp Vân gật đầu đồng ý.

Hô!

Thân thể bị một đạo ánh sáng bao phủ, kế tiếp xuất hiện ở một tiểu viện.

Giống như ải thứ nhất, là một bia đá, trên đó viết thứ tư đến thức thứ sáu kiếm pháp của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm.

Ánh mắt rơi vào tấm bia đá thứ nhất, phía trên khắc thức thứ tư… Lăng Vân Thiên Hạ!

Chiêu kiếm pháp này thời điểm hắn ở Không Giang Siêu Trọng, từng thấy những khôi lỗi kia thi triển qua, cũng trộm học lén một ít, bây giờ thấy bí tịch lành lặn, nhất thời thông hiểu đạo lí.

Tí tách tí tách!

Lấy chỉ làm kiếm, kiếm khí từ đầu ngón tay bắn ra, gào thét toàn bộ tiểu viện, giống như bão tố vậy.

Chiêu kiếm pháp này so với Phá Diệt Tinh Thần, Truy Tinh Trục Nhật, là mạnh hơn một tia, bất quá cũng có khuyết điểm.

Lăng Vân Thiên Hạ có ý tứ được ăn cả ngã về không, mang một loại ngạo khí đâm thẳng thương thiên, là một loại sát chiêu quyết đánh đến cùng, không có bất kỳ phòng ngự, mặc dù lực công kích cường đại hơn Phá Diệt Tinh Thần gấp mấy lần, nhưng thật gặp phải cường giả, lại cực kỳ nguy hiểm.

Dĩ nhiên, kiếm chiêu bất đồng, có thể giải quyết nguy cơ bất đồng, để cho người ta chiến đấu mạnh hơn, có nhiều thủ đoạn ứng biến hơn.

Chiêu này dùng thời gian không lâu, liền hoàn toàn học được, sau khi khảo sát thông qua, liền đi về bia đá thứ hai.

Bia đá lóe lên ánh sáng, một hàng chữ hiển lộ ra.

- Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm thức thứ năm... Thiên Địa Khung Lư! Chẳng lẽ chiêu kiếm pháp này chủ trương phòng ngự?

Ánh mắt rơi vào trên tấm bia đá, Nhiếp Vân chậm rãi nhìn xuống dưới.

Đúng như hắn đoán, bộ kiếm pháp kia quả nhiên để phòng ngự làm chủ, thi triển kiếm pháp, thiên địa cũng bị bao phủ vào trong và làm người ta không chê vào đâu được.

Nhiếp Vân đã từng tu luyện qua kiếm pháp phòng ngự nhưng tinh thuần như thế, tích thủy dấu diếm như thế này thì chưa từng gặp qua.

Tuy là một chiêu kiếm pháp nhưng nó mang tới ba trăm sáu mươi lăm biến hóa, không bàn mà hợp với quỹ tích mặt trời mặt trăng và ngôi sao trong một năm, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm phương vị phòng ngự, tu luyện không khó, muốn vận dụng nó một cách linh hoạt thì quá khó khăn.

May mắn Nhiếp Vân có nạp vật thế giới, mượn nhờ lực lượng chưởng khống giả cho nên hắn ghi nhớ rất nhanh, đối với người khác mà nói muốn học kiếm chiêu này sẽ phải trả giá không biết bao nhiêu năm tháng mới làm được, với hắn mà nói học kiếm đơn giản nhất.

Hắn luyện thành chiêu thứ năm nhưng thời gian còn chưa tới một nửa, Nhiếp Vân không chút do dự đi về phía tấm bia đá khác.

Phía trên ghi chép chiêu thứ sáu của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, Thương Khung Chi Kiếm!

Chiêu này giống như chiêu thứ ba, là dung hợp thức thứ tư và thứ năm, nó tập hợp phòng ngự và đánh lén, mượt mà như bầu trời nhưng ngay sau đó kiếm quang bắn ra làm người ta khó lòng phòng bị.

------oOo------

Chương 3031: Rời khỏi Viêm Hoàng điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chiêu này rất khó hoàn thành nhưng có kinh nghiệm tu luyện chiêu thứ ba, Nhiếp Vân vẫn sử dụng kiếm hai tay, một tay Lăng Vân Thiên Hạ, một tay Thiên Địa Khung Lư, hai hai liên hợp bộc phát uy lực đáng sợ hơn rất nhiều!

Luyện thành ba kiếm, thành công vượt qua kiểm tra!

Qua cửa thứ ba, Nhiếp Vân không hề đi tới cửa thứ tư, không xông qua cửa này sẽ bị gạt bỏ, hắn cũng không muốn chết không minh bạch.

Lúc này quay lại đại điện lần nữa, thạch quy nhìn hắn đầy tán thưởng.

Rất hiển nhiên nó cũng nhìn thấy tràng cảnh kiểm tra vừa rồi.

Tuy đã sớm đoán ra thiếu niên trước mắt có thể thông qua thuận lợi nhưng gọn gàng như thế vẫn làm cho nó cũng phải gật đầu tán thưởng.

- Đây là cơ phù của Viêm Hoàng điện, ngươi bây giờ có thể luyện hóa hai thành...

Thạch quy truyền đạt một vật.

Qua hai cửa luyện hóa hai thành, qua cửa thứ tư luyện hóa năm thành, hiện tại đã qua cửa thứ ba, trên thực tế hắn chỉ có quyền hạn như cửa thứ hai.

Tinh thần hắn tiến vào trong cơ phù, Nhiếp Vân nhanh chóng luyện hóa hai thành.

- Thì ra ba lần thuấn di là như vậy...

Nhiếp Vân cười cười.

Trước kia chỉ luyện hóa ba lượt thuấn di hai thành, hắn chỉ có thể từ xa trở lại Viêm Hoàng điện, lần này không phải như thế.

Ba lượt tới lui!

Thuấn di rời khỏi nơi này còn có thể lại thuấn di trở về.

Đương nhiên cũng chỉ có thể thuấn di trở lại chỗ cũ, cũng không thể đi tới nơi hắn chỉ định.

Mặc dù như vậy đã đủ rồi, có thể thuấn di biến mất tương đương với ba lần bảo vệ tính mạng, chỉ cần không phải cường giả Đế cấp ra tay thì không có vấn đề quá lớn.

Sau khi hiểu ra ba lượt thuấn di, Nhiếp Vân lại nhìn dược viên Thần Nông Đại Đế lưu lại và líu lưỡi.

Không hổ là siêu cấp cường giả dùng y đạo thành tựu Đại Đế, dược liệu trong dược viên rậm rạp chằng chịt, có tới mấy vạn loại, hơn nữa mỗi một loại đều vô cùng trân quý, giá trị liên thành.

Trong đó không thiếu bảo bối giúp người ta tấn cấp, Nhiếp Vân nhìn thấy cũng phải thèm muốn.

Hắn hiện tại chỉ đạt tới Vương cảnh viên mãn, ăn nhiều thiên tài địa bảo hơn nữa cũng vô dụng, trừ phi lĩnh ngộ giới vực tấn cấp Hoàng cảnh.

- Tổng cộng ba cơ hội xông cửa, ngươi bây giờ đã sử dụng hai lần, lần sau muốn xông ít nhất phải có thực lực Hoàng cảnh đỉnh phong mới được.

- Nhớ lấy, nhớ lấy!

- Hơn nữa đi ra bên ngoài cũng phải cẩn thận, tuy truyền nhân Thần Nông rất được hoan nghênh, lại được rất nhiều thế lực tôn thành khách quý nhưng cũng làm rất nhiều cường giả kiêng kị, lúc trước một trong hai người thông qua khảo hạch chính là bị người

khác chém giết.

- Cho nên trước khi không có đủ thực lực, cẩn thận chính là vương đạo.

Thạch quy dặn dò một câu.

- Đa tạ tiền bối nhắc nhở, ta sẽ chú ý!

Nhiếp Vân gật đầu.

Đi từ đại lục Khí Hải tới nơi này, hắn hiểu rõ đạo lý này, hắn biết kẻ không có đủ thực lực mà dám cao điệu sẽ phải chết.

Tuy hắn có được rất nhiều át chủ bài nhưng... Một núi còn có một núi cao hơn, Hoàn Vũ thần giới có vô số cường giả, tùy tiện tự đại chỉ làm mình gặp phiền toái nhiều hơn mà thôi.

- Cáo từ!

Nên nói đã nói xong, Nhiếp Vân không do dự nói với thạch quy một tiếng, thân ảnh của hắn biến mất ngay tại chỗ.

Lúc xuất hiện lần nữa đã trở lại nơi biến mất ban đầu, Hồng Hà mật cốc.

Lúc này mật cốc không có náo nhiệt như lúc trước, cũng không còn bóng người nào khác.

Khi Nhiếp Vân biến mất tới lúc xuất hiện đã qua ba bốn ngày, Hồng Hà linh huyết đã bị người ta lấy đi, người đạt được cũng thành đệ tử của Đế Huyên, những người khác không cần ở lại nơi này, nên rời đi cũng rời đi.

- Vừa lúc nơi này không có người, ta hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Thấy chung quanh không có người, Nhiếp Vân vừa vặn rỗi rãnh, tinh thần khẽ động và đám người Hỗn Độn Vương xuất hiện.

Từ khi gặp được Hỗn Độn Vương đến lúc Đạm Thai Lăng Nguyệt

rời đi, hắn còn chưa kịp hỏi rõ đa xảy ra chuyện gì, hiện tại có thời gian nên tìm hiểu một chút.

- Nhiếp Vân!

Đám người Hỗn Độn Vương xuất hiện và đồng loạt khom người với Nhiếp Vân.

Thực lực của Nhiếp Vân hiện tại cường đại hơn bọn họ nhiều, lại là công thần cứu vớt hỗn độn hải dương, đáng giá bọn họ tôn kính.

- Các ngươi ngụy trang...

Thấy bọn họ còn chưa giải trừ hết ngụy trang, Nhiếp Vân lập tức hỏi.

- Là Lăng Nguyệt vương ngụy trang cho chúng ta... Chúng ta cũng không thể tiêu trừ.

Hỗn Độn Vương giải thích.

Đúng như Nhiếp Vân đoán, đám người Đạm Thai Lăng Nguyệt tiến vào Hoàn Vũ thần giới không lâu đã gặp được nguy hiểm, thân phận người phi thăng bị người ta phát hiện.

Chấp pháp đội nghe nói chạy tới, vì trốn tránh nên đoàn người vừa chiến vừa chạy, hơn nữa còn lọt vào bí cảnh.

Trong bí cảnh đó, Đạm Thai Lăng Nguyệt không biết có được cơ duyên gì, có thể ngụy trang bản thân mình và mọi người rất hoàn mỹ, mặc dù ngọc phù chuyên kiểm tra cũng không thể tra được bọr họ là người phi thăng.

Có che chở như thế nên đoạn đường này rất an toàn.

Không biết từ nơi nào nghe được tin tức Hồng Hà môn am hiểu giải độc, chuyên môn tới đây tìm kiếm Hồng Hà Thánh Thủy, trong lúc vô tình biết được Hồng Hà linh huyết cho nên mới tới đây tìm kiếm.

Nhiếp Vân đã biết rõ chuyện sau đó, thời điểm cướp đoạt đã gặp

gỡ sơn tặc Chu Hồng, về sau lừa gạt Chu Hồng và thuận lợi tới đây.

Nghe xong bọn họ giới thiệu, Nhiếp Vân cười khổ không thôi.

Xem ra cũng không riêng hắn đạt được kỳ ngộ, trải qua chiến đấu thảm thiết, đám người Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng trải qua không ít.

Về phần vào trong Hồng Hà mật cốc nhìn thấy điêu khắc tấn cấp đó là nhờ vào hào quang của Đạm Thai Lăng Nguyệt, người tấn chức đầu tiên là Hỗn Độn Vương, thứ hai là Tuyệt Sát Vương.

Đạm Thai Lăng Nguyệt là cường giả thiên vị của hỗn độn hải dương, Hỗn Độn Vương, Tuyệt Sát Vương là vương giả trấn thủ một phương, năng lượng có thể truyền qua nhau mà không bị hạn chế, từ đó mới có tràng cảnh hai người tấn cấp đồ sộ như lúc trước.

Về phần Đạm Thai Lăng Nguyệt, bản thân nàng có thực lực Vương cảnh đỉnh phong, tấn cấp chấn động rất nhỏ, lại khống chế rất tốt cho nên không ai phát hiện.

- Đạm... Đạm Thai Lăng Nguyệt khôi phục trí nhớ khi nào, các ngươi biết không?

Nhiếp Vân quan tâm nhất chính là việc này, tuy Lăng Nguyệt lúc gần đi nói nàng gọi là Lăng Nguyệt nhưng có khôi phục trí nhớ hay không cũng chỉ là hắn suy đoán, muốn thông qua lời mấy người này biết được tin tức rõ ràng.

- Chúng ta không biết, nếu như đoán không sai, hẳn là lúc gần đi dung hợp Hồng Hà linh huyết... Bởi vì lúc trước chúng ta cũng không có phát hiện dị thường...

------oOo------

Chương 3032: Cứu Viên Cửu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hỗn Độn Vương suy nghĩ một lúc và nói.

- Ta cũng cảm thấy như vậy, trước kia không có phát hiện nàng có gì không đúng, đương nhiên, cũng có khả năng nàng khôi phục trí nhớ nhưng không nói với chúng ta.

Tuyệt Sát Vương nói.

- Được rồi!

Thấy bọn họ cũng không biết, Nhiếp Vân không hề hỏi nhiều.

Kỳ thật hai người nói có đạo lý, Đạm Thai Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo mới mất đi trí nhớ, Hồng Hà linh huyết là tinh huyết của Đế Huyền, mang theo lực lượng siêu việt thiên đạo, làm cho nàng khôi phục trí nhớ cũng không phải không được.

- Lăng Nguyệt cho các ngươi ngụy trang hoàn, còn... Hay không?

Sau này mình cũng có thể đi tìm Đạm Thai Lăng Nguyệt, những chuyện này về sau hỏi lại, Nhiếp Vân không hề xoắn xuýt, thuận miệng nói.

Loại dược hoàn này có thể làm người phi thăng ngụy trang mà không bị phát hiện, hắn cũng cần.

- Ta còn có một viên, lúc trước có ý định cho Trúc Quân, kết quả thương thế hắn quá nặng nên không cứu được.

Hỗn Độn Vương lật cổ tay, một bình ngọc xuất hiện trước mặt.

Trúc Quân trong lời hắn nói chính là cường giả cùng đi theo bọn họ tới Hoàn Vũ thần giới, lúc trước bị chấp pháp đội đuổi theo và vẫn lạc.

Tiếp nhận bình ngọc, Nhiếp Vân há miệng nuốt vào, dung mạo của hắn phát sinh biến hóa, biến thành một thanh niên bình thường, thậm chí khí tức linh hồn cũng biến hóa.

Nhiếp Vân cảm thấy kỳ lạ.

Dược hoàn này còn lợi hại hơn bản lĩnh ngụy trang của hắn nhiều, chỉ sợ người luyện chế ra không đơn giản.

Xem ra Đạm Thai Lăng Nguyệt đạt được cơ duyên không nhỏ.

- Chấp pháp đội đuổi theo các ngươi đang ở nơi nào?

Ngụy trang hoàn tất, Nhiếp Vân hỏi.

Yến Huy đại thống lĩnh mang theo rất nhiều người, đều là những người A Dục Vương đào tạo chống cự dị tộc năm đó, không biết trả cái giá lớn bao nhiêu, hiện tại bị người ta giết, không báo thù không phù hợp tính cách của Nhiếp Vân.

- Ta cũng không biết, chỉ biết người cầm đầu tên là Ám Thần, thời điểm chúng ta đi ra không gặp được, cũng không biết đã đi nơi nào.

Hỗn Độn Vương nói.

- Ám Thần?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Chấp pháp đội theo lời của bọn họ chính là đám người ban đầu ở thành Hỏa Thần tiêu diệt Hóa Bất Đồng, chỉ đi ngang qua nơi đây, không có nơi ở cố định, cũng không tìm thấy nơi dừng chân, chỉ biết tên cũng không có tác dụng quá lớn.

- Hiện tại tìm không thấy, không có nghĩa về sau tìm không thấy, ch cần hắn là đệ tử tám thế lực lớn sẽ tìm được.

Lại hỏi vài câu, phát hiện đám người Hỗn Độn Vương không biết gì về Ám Thần, thậm chí còn không biết thế lực là gì, lúc này không hề hỏi nhiều.

Hiện tại tìm không thấy, cuối cùng sẽ có một ngày nương theo thực lực tăng cường, người này sẽ triệt để bạo lộ trước mặt, khi đó báo

thù cũng không muộn.

- Ngươi bây giờ có tính toán gì không?

Nói một hồi, Tuyệt Sát Vương hỏi.

Lúc Đạm Thai Lăng Nguyệt gần đi nói bọn họ nghe lời thiếu niên này, tự nhiên sẽ nghe theo lời hắn.

- Ta có ý định đi Phổ Thiên lĩnh, các ngươi có người nào nguyện ý đi theo không?

Nhiếp Vân hỏi.

Hắn ý định trùng kích hoàn mỹ giới vực, muốn đi Phổ Thiên lĩnh tìm kiếm hỗn độn thế giới hạch tâm quan sát, có thể sẽ gặp được nguy hiểm, cũng có thể là kỳ ngộ vô cùng, cho dù là kỳ ngộ hay nguy hiểm, hắn cũng phải đi thử một chút, không thể lùi bước.

Những người này không cần phải đi theo, nguyện ý đi theo chính mình liền mang theo, không muốn thì có thể ở lại nơi này.

Tuy hắn không có quá nhiều Hồng Hà tinh thạch nhưng không ít, cho bọn họ chia ra, mỗi người cũng đều có thể trở thành phú hào, cũng có thể sống thoải mái.

Đương nhiên, nếu bọn họ không muốn ở lại Hoàn Vũ thần giới cũng có thể quay về hỗn độn hải dương.

Tất cả do họ lựa chọn.

- Chúng ta nguyện ý đi theo ngươi!

- Ta cũng vậy!

Nghe được hắn hỏi, mọi người nhất trí.

Có thể từ trong chúng sinh một đường đột phá trở thành vương giả, chúa tể, những người này không ai cam nguyện bình thường, thật vất vả gặp được sân khấu lớn như Hoàn Vũ thần giới thì phải lưu

lại, không thể bỏ qua.

Cho dù chết cũng không hối hận.

- Tốt, chúng ta lên đường đi!

Thấy mọi người như thế, Nhiếp Vân cười ha ha, hắn không nói lời nào, lập tức mang Chức Nữ Toa ra.

Trong Chức Nữ Toa vô cùng rộng rãi, chứa hơn mười người rất dễ dàng.

Sau khi mọi người đi vào Chức Nữ Toa, Nhiếp Vân cũng triệu hoán Nhiếp Đồng ra khỏi nạp vật thế giới.

Bản thân Nhiếp Đồng là Tu La Vương, nhìn thấy đám người Hỗn Độn Vương lập tức phi thường thân thiết, mấy người nói thoải mái và trao đổi tâm đắc tu luyện.

Lúc này Hỗn Độn Vương, Tuyệt Sát Vương và Nhiếp Đồng cũng là cường giả Vương cảnh viên mãn, bọn họ trao đổi với nhau có chỗ tốt thật lớn.

Nhiếp Vân thừa cơ nói một lần về việc tam phẩm giới vực.

Tuy không có thể bảo chứng tất cả mọi người có thể ngưng kết nhất phẩm giới vực nhưng cũng hi vọng mọi người sẽ cường đại hơn.

- Ta muốn ngưng kết nhất phẩm giới vực, về kiếm đạo!

Nghe được đẳng cấp giới vực, Nhiếp Đồng thản nhiên nói.

Tuy hắn nói không lớn nhưng vô cùng kiên định, dường như đã tìm được phương hướng.

- Gia hỏa này...

Nhìn thấy bộ dạng Nhiếp Đồng như thế, Nhiếp Vân cảm khái.

Khó trách tốc độ tu luyện của đệ đệ nhanh như vậy, cũng không chậm hơn hắn chút nào, thậm chí còn phải mạnh hơn vài phần, chỉ từ tâm tính không bao giờ thay đổi đã không phải mình có thể so sánh.

Tu luyện thứ khác thế nào thì hắn không xác định, nhưng tu luyện kiếm đạo thì hắn cho rằng vị đệ đệ nhỏ hơn mình vài tuổi chắc chắn sẽ xông phá huyền quang, thành tựu kiếm đạo giới vực!

Biết rõ đi Phổ Thiên lĩnh có khoảng cách rất xa, mặc dù Chức Nữ Toa toàn lực phi hành cũng cần thời gian rất lâu, mọi người liền thay phiên nhau điều khiển và tu luyện.

Hô!

Nhiếp Vân lập tức tiến vào nạp vật thế giới.

Tinh thần khẽ động, lúc này một bóng người xuất hiện, chính là Viên Cửu.

Trở thành đệ tử Thần Nông, tu vi y đạo tăng nhiều, nan đề trước kia không thể giải quyết đã không thành vấn đề.

Ngón tay điểm vào mạch đập của Viên Cửu, một đạo mộc sinh chi khí chui vào thân thể của hắn.

Trước kia hắn không nhìn ra tình huống của đối phương như thế nào, hiện tại mộc sinh đan điền tấn cấp, tri thức y đạo của hắn phong phú cho nên nhìn là biết rõ.

- May mắn Viên Cửu có một đạo chấp niệm kiên trì, nếu không đã sớm chết!

Phát hiện mấu chốt, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Nam Hoa lão tiên sử dụng độc quá mức đáng sợ, xâm nhập ngũ tạng lục phủ, thậm chí có thể sát hại linh hồn, nếu như không phải trong lòng của hắn mang theo chấp niệm mãnh liệt không thể tử vong, chỉ sợ căn bản không chờ tới ngày hôm nay.

------oOo------

Chương 3033: Thất Tử Lưu Tâm Cổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đầu tiên phải dùng kịch độc chi khí chải vuốt kinh mạch giúp hắn, cũng hóa giải độc khí, sau đó lại dùng Thần Nông Bách Thảo Kinh khôi phục sinh cơ... Cuối cùng lại cho hắn uống thuốc khôi phục từ từ.

Lúc này Nhiếp Vân nhanh chóng chế định tốt phương án cứu chữa.

Trước giải quyết kịch độc trong người Viên Cửu, lại mượn nhờ lực lượng Thần Nông Bách Thảo Kinh khôi phục sinh mệnh lực, sau đó dược liệu sẽ trợ giúp thân thể khôi phục dần dần.

Kịch độc tạo thành thương thế nghiêm trọng như thế, cho dù cường giả cấp Đại Đế tự mình ra tay cũng chưa chắc cứu được, hơn nữa cho dù cứu trở lại, tu vi cũng giảm mạnh, linh hồn bị hao tổn khó khôi phục, cả đời không thể tấn cấp.

Nhưng Nhiếp Vân nắm giữ Thần Nông Bách Thảo Kinh nên có khác biệt, hoàn toàn có thể tu bổ tất cả thiếu hụt trong thời gian ngắn, lại giúp hắn khôi phục như lúc ban đầu.

Có thể nói mặc kệ thương thế nặng cỡ nào, chỉ cần không chết là có thể cứu sống, còn giúp hắn hoàn hảo như lúc ban đầu.

Thậm chí cho dù tử vong, thông thủ đoạn đặc thù vẫn có thể khởi tử hồi sinh, phục sinh lần nữa!

Chính bởi vì có được năng lực như thế, ảnh hưởng của truyền nhân Thần Nông mới lớn như vậy, làm cho cả Thần giới rung động.

Ngón tay như hành vân lưu thủy đảo qua người của Viên Cửu, mỗi một lần đều rút một tia hắc khí trong kinh mạch đối phương ra ngoài, liên tục nửa canh giờ, ngay cả Nhiếp Vân cũng đổ mồ hôi như mưa.

Nói thật, Nam Hoa lão tiên thật sự quá ác, hắn dùng độc hung mãnh cương liệt, nếu không phải thực lực Viên Cửu hùng hậu, chỉ sợ đã sớm hồn phi phách tán.

- Cuối cùng vẫn có thể cứu ngươi từ quỷ môn quan trở về...

Sau khi khu trừ sạch kịch độc trong cơ thể, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Hiện tại chỉ cần chữa thương và tu bổ thân thể, từ đó hóa giải kịch độc tạo thành tổn thương, nói rõ Nhiếp Vân đã kéo đối phương từ quỷ môn quan trở về, mặc dù không ra tay cũng có thể sống sót.

Hô!

Tinh thần khẽ động, Thần Nông Bách Thảo Kinh lơ lửng lên đỉnh đầu.

Bách Thảo Kinh dung nhập mộc sinh đan điền nhưng nó là bảo vật chân thật, có thể tùy thời triệu hoán ra, nó ẩn chứa khí tức đặc thù, có thể làm cho người bị thương chủ động khôi phục, hiệu quả còn tốt hơn mộc sinh chi khí cùng giai đoạn.

Hào quang ôn nhuận bao phủ Viên Cửu, thời gian không dài, thương thế toàn thân hoàn hảo không tỳ vết, ngay cả linh hồn hao tổn cũng có thể khôi phục lại.

- Tiện nghi ngươi!

Thu hồi Thần Nông Bách Thảo Kinh, Nhiếp Vân lật cổ tay, trước mặt hắn xuất hiện mọt đống dược liệu, hỏa diễm bốc cháy trong tay, dược liệu biến hóa hình dạng sau đó biến thành một chén thuốc màu xanh.

Hắn đạt được dược liệu trên người Nam Hoa lão tiên, trong Viêm Hoàng có không ít dược liệu nhưng giá trị mỗi cây thả vào Thần giới đều là bảo bối, nhiều dược liệu nấu thành chén thuốc, công hiệu to lớn, không những có thể giúp Viên Cửu khôi phục tu vi lần nữa, còn có khả năng giúp hắn đột phá bình cảnh tiến vào tầng thứ

cao hơn.

Cô cô cô cô!

Rót thuốc vào miệng đối phương, Viên Cửu mày nhíu một hồi sau đó mở mắt ra.

- Thiếu gia, ngươi không sao chớ, Nam Hoa lão tiên...

Nhìn thấy Nhiếp Vân, Viên Cửu sốt ruột.

- Nam Hoa lão tiên đã bị ta giết, đa tạ ngươi trợ giúp...

Nhiếp Vân cười nói.

- Bị giết?

Nghe gia hỏa kia bị giết, lúc này hắn mới thở ra một hơi, chậm rãi đứng dậy, hoạt động một lúc sau đó sắc mặt bừng sáng.

- Thiếu gia, thân thể của ta...

Thân là Hoàng cảnh đỉnh phong, hắn suýt nữa trở thành cường giả viên mãn, lúc này đã nhận ra thân thể có khác biệt.

Hắn bị Nam Hoa lão tiên đả thương, bản thân trúng kịch độc, tại sao khi tỉnh lại không có chút độc nào trong người, còn cảm thấy lực lượng bành trướng và tùy thời có thể trùng kích cảnh giới viên mãn?

Hắn bị Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ hại nhiều năm, tuy thiếu niên trước mắt đã hóa giải chiêu số bá đạo kia nhưng thân thể bị hao tổn nhiều năm có lưu rất nhiều bệnh kín và không thể triệt để khôi phục, nếu như không phát sinh ngoài ý muốn, đời này hắn sẽ dừng bước tại Hoàng cảnh đỉnh phong, muốn bước thêm một bước là vô vọng.

Giống như người bình thường, nếu như trước bốn mươi tuổi không đạt tới đỉnh phong nhất, nương theo tuổi tăng trưởng, thể lực giảm dần, còn muốn tìm được điểm cao nhất là không thể nào.

Thân thể của hắn bị hao tổn nghiêm trọng, đã bỏ qua thời điểm đỉnh phong, cho dù mỗi ngày tập luyện cũng chỉ bảo trì không suy... Ai ngờ lần này tỉnh lại phát hiện thân thể và linh hồn lại đạt tới đỉnh phong, cảm giác giống như trước khi trúng Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ, khó trách hắn không dám tin tưởng.

- Ta đã chữa khỏi giúp ngươi, nắm chặt thời gian tiêu hóa dược lực, qua mấy ngày nữa ta sẽ cho ngươi một phối phương, giúp tinh khí thần của ngươi đạt tới đỉnh phong, sau đó thừa cơ trùng kích Hoàng cảnh viên mãn!

Nhiếp Vân cười nói.

- Đa tạ thiếu gia thành toàn!

Nghe hắn xác nhận, hơn nữa còn có cơ hội trùng kích Hoàng cảnh viên mãn, Viên Cửu kích động trực tiếp quỳ rạp xuống đất, nước mắt chảy dài.

Thời điểm ở thành Hỏa Thần, thân trúng Cửu Đoạn Huyền Âm Chỉ làm hắn tuyệt vọng nhiều năm, nếu như không phải trong lòng còn thù hận ngập trời chèo chống, bằng không hắn không thể kiên trì tới bây giờ... Từ khi gặp được vị thiếu gia này, chẳng những kịch độc tiêu hết, hắn còn có khả năng đột phá cảnh giới cao hơn, hắn làm sao không kích động cho được?

Trùng kích cảnh giới cao hơn, đã nói lên hắn có lẽ có cơ hội tự tay báo thù.

- Nhiếp Vân thiếu gia, cám ơn ngươi, cho ta sinh mạng mới.

Thở ra một hơi, trong mắt Viên Cửu mang theo kiên định.

Là thiếu niên trước mặt cho hắn sinh mạng mới, khởi điểm mới, từ hôm nay trở đi, tánh mạng của hắn là thiếu niên này cho... Cho dù chết cũng đi theo, vĩnh viễn không thay đổi.

- Tu luyện đi.

Không biết trong lòng của hắn đã hạ lời thề, Nhiếp Vân không nói gì, thân thể xuất hiện trước thi thể lão giả.

Thi thể Nam Hoa lão tiên!

Trước kia hắn không sử dụng nhiều thủ đoạn lắm, cũng không thể giải quyết độc trong người đối phương, không thể luyện hắn thành khôi lỗi, hiện tại đã khác, thân là truyền nhân Thần Nông, chất độc lợi hại hơn nữa cũng có thể tìm ra biện pháp giải quyết.

- Gia hỏa này cũng rất độc ác với bản thân mình, thì ra là Thất Tử Lưu Tâm Cổ.

Trước kia không nhìn ra chất độc trên thi thể là gì, hiện tại trong đầu có cả bộ kinh thiên hoàn chỉnh cho nên hắn biết rõ.

Thất Tử Lưu Tâm Cổ!

Nhân thể cho dù linh hồn hay tính mạng, thời điểm thuần khiết nhất là lúc bào thai, là lúc bọn họ vừa mới đến thế giới này, từ trong tới ngoài đều không nhiễm một hạt bụi, gần vô hạn tới tiên thiên.

------oOo------

Chương 3034: Hoang Nguyên Cổ thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rút linh hồn vừa sinh ra ngoài, phong ấn vào trong bảy đại huyệt của thân thể, sau đó mỗi ngày bản thân ăn độc dược, lúc bắt đầu ăn một ít, về sau ăn nhiều hơn.

Duy trì bảy bảy bốn mươi chín ngày, những linh hồn hài đồng tinh khiết bị hạ độc chết sau đó ném đi, lần nữa thu thập bảy linh hồn hài tử phong ấn vào huyệt đạo.

Cũng ăn độc dược, lần này thời gian ngắn hơn một chút, đại khái bốn mươi tám ngày phải thay đổi, thay thế linh hồn hài đồng mới, từ đó suy ra, sau khi không biết hao phí bao nhiêu hồn phách hài

đồng, ăn bao nhiêu độc dược, hắn máu trong cơ thể trải qua nhiều như vậy Thiên Độc dược, bản thân biến thành kịch độc vô cùng, trải qua Thất Tử Lưu Tâm Cổ rèn luyện thân thể, tuy so ra kém Tiêr Thiên Độc Thể làm người ta dính vào phải chết, gặp chất độc bình thường sẽ không có vấn đề gì.

Chính bởi vì hao tổn tâm tư lớn như thế nhưng không bằng Tiên Thiên Độc Thể, nhìn thấy Nhiếp Vân mới không nhịn được muốn nuốt huyết dịch của hắn thay thế bản thân.

- Thật độc ác, không biết đã sát hại bao nhiêu hài đồng.

Nhiếp Vân nheo mắt lại, trong mắt sinh ra sát cơ.

Không thể không nói Nam Hoa lão tiên làm quá nhiều việc ác, không nói thứ khác, chỉ nói vì tu Thất Tử Lưu Tâm Cổ đã giết hại không biết bao nhiêu hài đồng, giết chết bao nhiêu oan hồn.

Loại người này cho dù chết trên một vạn lần cũng không có gì đáng tiếc.

- Luyện thi thể của ngươi thành khôi lỗi sẽ làm nhiều chuyện tốt hơn, xem như ngươi lấy công chuộc tội.

Nhận ra là Thất Tử Lưu Tâm Cổ, chuyện còn lại đơn giản hơn nhiều, Thần Nông Đại Đế còn sống đã từng gặp qua người như thế, tự mình ra tay đối phó qua, cho nên Bách Thảo Kinh còn có phương pháp khắc chế loại độc này.

Phân ra một bộ phận linh hồn, dựa theo phương pháp luyện chế đặc thù, dùng thảo dược ngâm, thời gian không dài linh hồn đặc thù đã có kháng thể.

- Luyện hóa!

Linh hồn có thể chống lại kịch độc, Nhiếp Vân bắt đầu luyện hóa thi thể này.

Khi còn sống cường đại hơn nữa, khi chết chỉ là thi thể không có bất kỳ năng lực gì.

Không hổ là thi thể Hoàng cảnh viên mãn, thời gian luyện hóa cũng hao tổn một tháng, cho dù tâm tính của hắn trầm ổn cũng vội vàng xao động.

Sau khi luyện hóa thì chuyện khác đơn giản hơn nhiều, chỉ cần khắc trận pháp vào thi thể và khảm thần thạch, sau khi đặt thần thạch xong, sắc mặt Nhiếp Vân hơi cổ quái khi điều động thi thể.

Trước kia dùng thần thạch khu động cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong vô cùng đơn giản, lúc này khu động Hoàng cảnh viên mãn lại có cảm giác như Hồng Hà tinh thạch, tối đa chỉ là đi đường, muốn dùng chiến đấu lại không thể, bởi vì lực lượng sẽ hao hết!

Nói cách khác, một lần tiêu hao chín viên thần thạch nhưng lại không thể làm nó chiến đấu... Loại tiêu hao này quá kinh khủng.

- Hoàng cảnh viên mãn...

Đã sớm đoán được Hoàng cảnh viên mãn cường đại, sẽ tiêu hao nhiều năng lượng, cho dù nằm mơ cũng không nghĩ tới thần thạch lại không thể cung cấp đủ năng lượng

- Xem ra tạm thời không thể dùng khôi lỗi này, tối đa chỉ có thể xem như tấm chắn.

Lắc đầu.

Không nói hắn không có nhiều thần thạch, cho dù có cũng không thể tiêu hao như vậy.

Năng lượng không đủ, mặc dù chiến đấu cũng không có lực công kích gì, cũng không thể phát huy ra 1% lực lượng của Hoàng cảnh viên mãn!

Cho nên khôi lỗi trước mắt chỉ có tác dụng như tấm chắn, một khi gặp được nguy hiểm thì ném ra ngăn cản công kích của đối thủ.

Thân thể đã sớm bị Nam Hoa lão tiên dùng các loại độc dược rèn luyện nên có thể so với Hoàng khí viên mãn, chỉ cần không phải

công kích quá mạnh, mặc dù Hoàng cảnh viên mãn cũng khó phá.

Xác định khôi lỗi này không thể chiến đấu, Nhiếp Vân cũng không xoắn xuýt, hắn lập tức rời khỏi thế giới nạp vật, một lần nữa trở lại Chức Nữ Toa.

Đã qua nhiều tháng, hắn đã truyền thụ cho Nhiếp Đồng Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, trải tu luyện đơn giả, đệ đệ đã hoàn toàn nắm giữ kiếm pháp, hai mắt tỏa ra hào quang ẩn hiện, mang theo từng đạo kiếm khí sáng tối bất định giống như tùy thời đều đột phá đến Hoàng cảnh, hình thành kiếm giới đặc biệt.

Về phần đám người Hỗn Độn Vương, tạm thời còn không tìm được phương hướng, tu vi không có tiến bộ quá nhiều, thời gian dài như vậy cũng triệt để củng cố Hoàng cảnh viên mãn, lực lượng như một, có thể tùy ý che lấp làm người ta không thể nhìn ra tu vi.

Viên Cửu khôi phục triệt để, trải qua càng nhiều tháng điều chỉnh, thân thể dần dần tiếp cận đỉnh phong nhưng muốn trùng kích viên mãn có khôi phục đỉnh phong cũng vô dụng, còn cần cơ duyên và trùng hợp, nếu không Hoàng cảnh viên mãn cũng không đáng sợ như thế.

Nhiếp Vân hiện tại đạt được Thần Nông truyền thừa, hắn có thể tiêu trừ hoa độc cho Bích Lạc tiên tử, hắn không có quên nhưng hắn không biết nên đối mặt với vị tiên tử này như thế nào.

Nói cẩn thận hắn bị đối phương áp chế, nói thế nào đi nữa đối phương cứu hắn mới bị trúng độc.

Trong nội tâm đã có Đạm Thai Lăng Nguyệt và Lạc Khuynh Thành, hắn không muốn nhiễm thêm tình cảm nhi nữ, chuyện này ván đã đóng thuyền, cho dù không thèm nghĩ cũng không có biện pháp... Bởi vậy không biết nên đối mặt thế nào, xoắn xuýt hồi lâu, quyết định tạm thời không vội đối mặt.

Dù sao khi thực lực tấn chức, hỏa độc của đối phương không thể phát tác trong trăm năm, thời gian giảm xốc dài như thế có lẽ có lợi cho hai người, mình cũng dễ dàng nhân thời gian này tu luyện tới cảnh giới cao hơn.

Chức Nữ Toa do đoàn người thay phiên điều khiển, bởi vì cấp bậc cao, trên đường đi không có ai đi ra gây phiền toái, Phổ Thiên lĩnh nằm trong Vân Châu, khoảng cách Hồng Hà vực cực xa, chỉ cần phi hành, cho dù có Chức Nữ Toa, không có thời gian trăm năm sẽ không tới, cho nên đám người Nhiếp Vân cũng không đi Phổ Thiên lĩnh, bọn họ đi tới Truyền Tống Trận.

Truyền Tống Trận do cường giả Đại Đế tự tay bố trí, dung hợp lý giải với không gian, có thể dễ dàng đi tới bất cứ nơi nào trong Thần giới, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cũng có Truyền Tống Trận.

Bởi vì Truyền Tống Trận có thể mang người và vật tư đi cực xa trong nháy mắt, cho nên rất nhiều thế lực lớn đều cự tuyệt tu kiến thức này gần tông môn, dù sao cường giả Đại Đế không ra tay, không đủ gây sợ, người thống trị hoàng triều hoặc thế lực khác không bằng lòng, một khi mượn Truyền Tống Trận đánh lén thì phòng cũng

khó phòng.

Chính bởi vì như thế, từ Hồng Hà vực tới nơi Truyền Tống Trận gần nhất cũng phải phi hành nhiều tháng, thời gian một tháng không dài.

------oOo------

Chương 3035: Tấm màn đen tại Truyền Tống Trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thiếu gia, phía trước chính là đảo hoang có Truyền Tống Trận!

Hỗn Độn Vương đứng ở lối vào Chức Nữ Toa, hắn nhìn một điểm màu xanh nhỏ trong biển cả xanh biếc.

Đề phòng có phiền toái, Nhiếp Vân bảo đám người Hỗn Độn Vương gọi hắn là thiếu gia.

Đám người Hỗn Độn Vương biết rõ thực lực của hắn cho nên đồng ý.

- Đây là Hoang Nguyên đảo, trận pháp do Hồng Hà môn, Hỏa Thần Tông, Phổ Thiên lĩnh sáu thế lực lớn đồng thời giám thị, mỗi một lần truyền tống có giá trị xa xỉ, đến lúc đó ta sẽ thu các ngươi vào nạp vật thế giới, bằng không mỗi người đều đi, cho dù ta giàu có cũng không thừa nhận nổi.

Nhiếp Vân nói đùa.

- Vâng!

Tất cả mọi người gật đầu đồng ý.

Loại Truyền Tống Trận cỡ lớn này sẽ không cung cấp miễn phí, mỗi một lần đi vào cần trả cái giá thật lớn, giao nạp số thần thạch nhất định.

Nếu như không có yết giá, mỗi người đều muốn ngồi thì loạn cả rồi.

- Đi xem một chút.

Nhiếp Vân nhìn phí tổn trong danh sách, cụ thể là bao nhiêu cũng không hiểu biết, trong khi mấy người nói chuyện đã tới trước Hoang Nguyên, sau khi tìm nơi yên lặng, khống chế Chức Nữ Toa đáp xuống và hắn thu nó vào thân thể.

Mặc dù Hoang Nguyên đảo chỉ là đảo hoang trên biển cả, bởi vì có Truyền Tống Trận cho nên hết sức phồn hoa, nơi này có một tòa thành lớn trên đảo, trận pháp cường đại ngăn cản thủy triều, nơi này vô cùng náo nhiệt.

Hoang Nguyên Cổ thành!

Thành thị này nói phồn hoa nhưng có không ít cường giả đỉnh phong sánh ngang thành Hồng Hà, thành Hỏa Thần.

Tuy náo nhiệt và phồn hoa kém hơn không ít, nếu luận cao thủ thì

còn nhiều hơn cả hai nơi kia.

Trên đường phố thành Hỏa Thần gặp được không ít Vương cảnh sơ kỳ nhưng ít khi nhìn thấy Vương cảnh viên mãn, nhưng ở chỗ này chỉ cần tùy tiện nhìn người trên đường sẽ phát hiện có Hoàng cảnh, thậm chí Hoàng cảnh trung kỳ, hậu kỳ cũng có.

Ban đầu đám người Nhiếp Vân còn có chút không thích ứng, qua một lúc liền giật mình.

Có thể tới cưỡi Truyền Tống Trận không giàu cũng quý, loại người này không có thực lực nhất định làm sao có thể an toàn tới đây? Lại nói khoảng cách xa xôi như thế, nó nằm trong biển cả, không có thực lự làm sao tới?

Tầng tầng sàng chọn cho nên người tới được nơi này thực lực thấp nhưng cũng có thân phận!

- Vị thiếu gia này, cần dẫn đường không? Hoang Nguyên đảo tổng cộng có chín đại Truyền Tống Trận, đi thông cửu châu, các ngươi muốn đi nơi nào ta dẫn đi qua, giá cả tiện nghi!

Đi trên đường phố, một ít người sai vặt đi tới.

Mặc dù nói là gã sai vặt nhưng thực tế có thực lực không kém gì Nhiếp Vân, cũng có thực lực Vương cảnh viên mãn!

Loại thực lực này tạiHồng Hà vực, Hỏa Thần vực có thể thành tộc trưởng một gia tộc, có thể trấn áp số mệnh, ở tại nơi này chỉ là gã sai vặt, Hoang Nguyên đảo thật đáng sợ.

- Chúng ta muốn đi Vân Châu! Không biết phải ngồi ngồi Truyền Tống Trận nào?

Có người tới hỗ trợ, Nhiếp Vân cũng lười nghe ngóng bốn phía, trực tiếp hỏi.

- Truyền Tống Trận số bảy đi Vân Châu Phổ Thiên lĩnh, nó nằm ở phía bắc xa xôi của thành cổ, hơn nữa Truyền Tống Trận mỗi ngày chỉ mở ra một lần, hôm nay đã truyền tống xong, không bằng thiếu

gia tìm nơi nghỉ ngơi trước, sau đó ta sẽ xếp hàng nhận truyền tống lệnh cho các ngươi, một khi nhận xong lại đi cũng không muộn.

- Truyền tống lệnh?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

- Không sai, có thể tới nơi này chắc hẳn cũng biết thuấn di là độc quyền của cường giả Đại Đế, cường giả Đế cấp thực lực mạnh mẽ, cho dù quá trình truyền tống gặp nguy hiểm gì cũng có thể ứng phó nhưng đám người chúng ta lại không được... Một khi truyền tống xuất hiện không gian chấn động, sụp đổ, vặn vẹo, chỉ có một con đường chết!

- Cho nên, mới luyện chế truyền tống lệnh!

- Có thứ này bảo hộ, cho dù trận pháp xuất hiện biến cố cũng có thể bảo chứng an toàn!

- Chỉ có điều, thứ này luyện chế cực kỳ không dễ, số lượng có hạn... Cho nên mỗi Truyền Tống Trận mỗi ngày chỉ phát một trăm miếng!

- Vừa rồi ngươi cũng nhìn thấy, mỗi ngày không biết có bao nhiêu người tới đây truyền tống, một trăm danh ngạch khẳng định rất khó đạt được, cho dù ta sinh trưởng ở nơi đây, muốn chiếm được cũng phiền toái lớn chớ nói chi là các ngươi... Cho nên, ta mới bảo thiếu gia tìm nơi chờ, ngàn vạn đừng có gấp!

Gã sai vặt giải thích nói.

Xem ra hắn đã giải thích với rất nhiều người, mồm miệng rõ ràng nhưng ai cũng có thể nghe hiểu.

- Truyền tống đi Vân Châu một người cần tốn hao bao nhiêu thần thạch?

Biết rõ đối phương cố ý nói rất khó, đây là thủ đoạn làm ăn, Nhiếp Vân cũng không tiếp lời, lập tức hỏi sang chuyện khác.

Đây là việc hắn quan tâm nhát, đã truyền tống khó khăn như vậy, giá cả khẳng định xa xỉ, trên người hắn có không ít thần thạch nhưng không có nghĩa là đầy đủ.

- Vân Châu cách nơi này xa xôi, truyền tống một người đại khái một ngàn viên thần thạch!

- Nhưng...

Gã sai vặt nói đến đây dừng lại.

- Nhưng cái gì?

- Một ngàn viên thần thạch chỉ là phí truyền tống, muốn nhanh chóng cầm được danh ngạch trước một trăm, đạt được truyền tống lệnh còn cần trả giá lớn.

Dựa theo tình huống bình thường suy tính ra, ít nhất cần tốn một ngàn viên thần thạch, đương nhiên là phải đi chậm, thiếu gia muốn đi nhanh cần một ngàn năm trăm viên thần thạch.

Gã sai vặt nói ra.

- Một ngàn năm trăm viên thần thạch?

Nghe c giá cả, trên đầu Nhiếp Vân đầy hắc tuyến.

- Đúng vậy, chẳng qua nếu như thời gian sung túc có thể chậm rãi xếp hàng, nửa năm thời gian mới có thể sắp xếp, như vậy có thể tiết kiệm một ngàn năm trăm viên thần thạch, việc này có lợi nhất.

Gã sai vặt nói tiếp.

- Thời gian nửa năm... Quá dài!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Bảo hắn chờ ở đây nửa năm mới có thể đi vào Truyền Tống Trận thì hắn không làm được.

- Nếu như thiếu gia không muốn chờ cũng có biện pháp, cũng phải nói rõ với ngươi trước, tiền này không phải ta tìm, có người bắt đầu xếp hàng từ nửa năm trước nhưng trên thực tế hắn không đi, mà là bán danh ngạch truyền tống của mình.

Gã sai vặt nói.

- Còn có loại chuyện này? Nếu như đều như vậy, ta không cần chờ nửa năm cũng có thể tiết kiệm một ngàn năm trăm viên thần thạch?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Quá đen!

Chờ nửa năm có thể bán ra một ngàn năm trăm viên thần thạch, sinh ý này quá có lời.

- Không phải như vậy, thời điểm xếp hàng ngươi phải lưu dấu vết linh hồn, một khi lưu lại, trong bách niên sẽ không thể ngồi lần thứ hai.

- Cho nên nói... Trong trăm năm chỉ có thể làm một lần.

- Hơn nữa... Nếu như ngươi sắp xếp truyền tống lệnh mà không phải mình dùng rất dễ dàng bị điều tra ra, trực tiếp tịch thu!

------oOo------

Chương 3036: Minh Tân đại sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đến lúc đó được không bù mất!

- Dù sao ăn ở nửa năm trong Hoang Nguyên Cổ thành cũng rất đắt, không hết một ngàn năm trăm viên thần thạch nhưng vẫn có mấy trăm viên đấy.

Gã sai vặt nói.

- Nếu vậy tại sao vẫn có người bán?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Đã yêu cầu nghiêm khắc như vậy, vì sao còn có người lặng lẽ ra tay với truyền tống lệnh, lại có người mua?

- Kỳ thật... Có thể bán ra truyền tống lệnh đều có quan hệ, sau lưng bọn họ là tập đoàn lợi ích, cho nên cho dù bị tra ra cũng không có việc gì, chuyện này là ngầm hiểu lẫn nhau trong Hoang Nguyên Cổ thành, ta không phải người bên trong, chỉ có phương pháp mua sắm mà thôi.

Gã sai vặt nhỏ giọng nói ra, hắn nhìn chung quanh phát hiện không ai chú ý tới mình.

- Ở nơi nào cũng như nhau!

Nghe được những tin tức này, Nhiếp Vân tin tưởng bảy tám phần, lắc đầu.

Nơi có mua bán sẽ có tập đoàn lợi ích, tập đoàn lợi ích sẽ có tấm màn đen, cho dù thế giới nào cũng vậy, nơi có người sẽ có giang hồ, những điều này không tránh khỏi.

Người khác trong trăm năm có thể xếp hàng một lần, hơn nữa nửa năm sau mới có thể xếp đến, có tấm màn đen sẽ khác, khả năng mỗi ngày đều có thể xếp hàng, chỗ tốt cối cùng rơi xuống đầu ai còn không biết.

- Đương nhiên, cũng có ngoại lệ, nếu như thiếu gia có cường giả Đế cấp tự mình ban phát truyền tống thủ lệnh cũng có thể không bị hạn chế truyền tống, hơn nữa có thể theo đến theo đi, không cần chờ đợi, thậm chí một lần muốn truyền tống mấy người cũng được.

- Bởi vì Truyền Tống Trận là cường giả Đại Đế tu kiến, có thủ lệnh có thể đạt được ưu tiên!

Có quy củ tự nhiên cũng có ngoại lệ, có được cường giả Đại Đế tự

mình ban phát thủ lệnh, tất cả cũng có thể không cần đi tuân thủ!

Đây là đặc quyền!

Cường giả Đại Đế cũng có tư cách hưởng thụ đặc quyền này.

- Đoán chừng đám người Đa Ba vương tử tới cũng có đặc quyền như vậy.

Nhiếp Vân không ngốc, hắn hiểu ra.

Đám người Đa Ba vương tử đi tới Vân Châu nhiều tới bảy tám người, thậm chí còn nhiều hơn nữa..., cho dù gia sản hắn phong phú chỉ sợ cũng trả nổi, đoán chừng là có thủ lệnh.

- Không đúng, đám người Đa Ba vương tử có không có gì kỳ quái, nhưng... Đám người Chí Hào tướng quân thì sao? Làm sao quay về Vân Châu?

Nhiếp Vân nháy mắt và nhớ tới một chuyện.

Nếu như giá cả mắc như vậy, đám người Chí Hào tướng quân khẳng định không trả nổi, dù sao nhân số của bọn họ quá nhiều, hơn nữa đại bộ phận đều là Vương cảnh, thần thạch với bọn họ mà nói là quá xa xôi, hơn nữa thứ như thủ lệnh chỉ có đám người Đa Ba vương tử mới có, Chí Hào tướng quân làm sao có?

- Ngươi nói như vậy, ta có chuyện không biết rõ...

Nghĩ vậy Nhiếp Vân không do dự và trực tiếp lên tiếng.

- Ta từng thấy qua một doanh quân đội từ Vân Châu tới đây, bọn họ không có nhiều thần thạch như thế.

- Ah, quân đội, chấp pháp đội không cần tuân theo quy củ này, bọn họ đi tới nơi nào cũng là mượn đường, muốn sử dụng Truyền Tống Trận từ nơi mình đi địa phương khác cần phải có quân lệnh phù rõ ràng, hơn nữa phải báo cáo xin phê chuẩn sớm, cũng tốn gần nửa năm, đương nhiên khi đi phiền toái nhưng khi về đơn giản, cầm quân lệnh phù là có thể truyền tống trở về.

- Quân lệnh phù?

Nhiếp Vân cười khổ.

Hắn không có Đại Đế tự mình phát thủ lệnh, quân lệnh phù, sớm biết ngồi Truyền Tống Trận phiền toái như vậy thì hắn bảo Chí Hào tướng quân chờ chút, thuận tiện dẫn mình theo.

Trải qua thời gian dài như vậy, chắc hẳn người Chí Hào doanh đã sớm về Vân Châu.

- Vị thiếu gia này, hiện tại ngươi xếp hàng hay là...

Đã nói ra toàn bộ, gã sai vặt hỏi thăm.

Nói thật nếu thiếu niên nhờ hắn mua truyền tống lệnh thì hắn có thể kiếm lời một ít, mặc dù chỉ là một phần nhỏ trong tổng ngạch nhưng với hắn mà nói là số tiền lớn.

Đương nhiên, vì tiết kiệm một ngàn thần thạch, đại bộ phận mọi người lựa chọn chờ đợi nửa năm, hắn cũng tung lưới lớn chờ cá mắc câu, đối phương không muốn cũng không có biện pháp.

- Ta muốn đi xem một chút, nếu quả thật muốn mua sắm sẽ tìm ngươi.

Nhiếp Vân dừng lại, cũng không sốt ruột đáp ứng.

Không phải hắn không muốn đáp ứng, mà là... Hắn không có nhiều thần thạch như thế.

Hắn đánh cuộc thắng Đa Ba vương tử năm trăm thần thạch, lại từ trên người Nam Hoa lão tiên đạt được hơn một ngàn viên, hơn nữa tầm còn đạt được một ít, toàn thân cao thấp thêm cũng chỉ có hơn một ngàn sáu trăm thần thạch, mặc dù một mình hắn truyền tống cũng không đủ.

Thông qua nghe ngóng vừa rồi hắn biết không đủ thần thạch là không thể nào ngồi Truyền Tống Trận.

- Vậy được rồi...

Nghe hắn nói như vậy, gã sai vặt biết rõ này sinh ý làm không thành, lúc này lắc đầu, đang muốn nói gì đó, chợt nghe dòng người xuất hiện ầm ĩ.

- Mau nói cho ta biết Minh Tân đại sư ở đâu? Nhanh lên...

Nương theo hỏi thăm, cách đó không xa mấy người ảnh sốt ruột mà đến, lưỡng thuộc hạ mang cáng cứu thương, thượng diện nằm thẳng lấy một thanh niên, một lão giả bộ dáng người, gặp được người đi đường tựu gấp gáp hỏi hỏi.

- Minh Tân đại sư đang ở Bách Hành các!

Người đi đường bị bắt lại giật mình và lên tiếng.

- Bách Hành các?

Lão giả ngẩng đầu nhìn lên, dường như nhìn thấy nơi này, đôi mắt sáng lên và không quan tâm người đi đường, hắn vẫy tay với đám người mang cáng cứu thương sau lưng.

- Nhanh lên!

Nói xong liền chạy về phía trước, cũng đi qua đám người Nhiếp Vân.

- Cường giả Hoàng cảnh viên mãn...

Lão giả rời đi, Nhiếp Vân cũng nhìn thấy.

Lão giả bắt người đi đường bằng động tác đơn giản nhưng trong lúc vô tình phóng thích khí thế... Hoàng cảnh viên mãn!

Cho dù nơi này là Hoang Nguyên Cổ thành, Hoàng cảnh viên mãn rất ít, ít nhất đến bây giờ hắn chỉ gặp được vài người.

- Vội vàng đi tìm Minh Tân đại sư như thế đoán chừng người trên

cáng cứu thương sắp không được.

Không có nhìn thấy Nhiếp Vân cảnh giác, gã sai vặt lắc đầu, phối hợp thở dài.

- Không được? Có ý gì?

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân nhìn qua.

- Mặc dù mọi người tới đây ngồi Truyền Tống Trận nhưng nơi có người thì có giang hồ, sẽ có tranh đấu.

- Cho nên... Cũng có người bị thương.

- Minh Tân đại sư là người có y thuật cao minh nhất Hoang Nguyên Cổ thành, đi tìm hắn nhất định là bản thân bị trọng thương sắp không được, bằng không cũng không vội vàng như thế.

Gã sai vặt nói.

- Ân!

Kỳ thật không cần hắn nhiều lời, Nhiếp Vân cũng nhìn rõ cáng cứu thương đi qua mình lúc nãy, hắn nhìn thấy thanh niên trên đó, tuy không có nhìn kỹ nhưng cũng biết gia hỏa này hô hấp yếu ớt, tùy thời sẽ tắt thở.

------oOo------

Chương 3037: Hẳn phải chết (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đi xem đi!

Trên người cũng không đủ tiền rời đi, cũng không có việc gì, Nhiếp Vân cáo biệt gã sai vặt, mang theo đám người Hỗn Độn Vương đi tới Bách Hành các.

Trở thành đệ tử Thần Nông, hắn chưa từng nhìn thấy người khác chữa thương cứu người thế nào, có thời gian có thể nhìn xem.

Bách Hành các cách đó không xa, rất dễ tìm, thời gian không lâu đã đi tới trước mặt.

Đi tới cửa chính phòng lớn, mấy người vội vàng lúc trước chạy tới, thanh niên nằm trên cáng cứu thương cũng đặt xuống đất, sắc mặt lão giả Hoàng cảnh viên mãn lo lắng đi loạn khắp nơi.

- Minh Tân đại sư tới khi nào?

Đi hai vòng, dường như hắn không chờ được nữa, liếc mắt nhìn người bị thương sau đó hỏi.

- Không nên gấp gáp, ta đã bẩm báo, có lẽ sẽ tới ngay.

Hắn hỏi một tên mặc quần áo phục vụ, vẻ mặt ngạo nghễ, vội vàng trả lời.

- Tốt!

Nghe được sắp tới ngay, vẻ mặt lão giả Hoàng cảnh viên mãn cũng tốt hơn một chút, hắn đi tới trước cáng cứu thương lau mồ hôi cho thanh niên, nhìn thấy hắn càng ngày càng yếu thì sốt ruột.

Rất hiển nhiên thanh niên này rất trọng yếu với hắn, thật gặp chuyện không may, chỉ sợ thời gian sau này hắn không dễ sống.

- Minh Tân đại sư đến!

Thời điểm đang lo lắng, lúc này bước chân vang lên, ngay sau đó thân ảnh trung niên nhân đi tới.

- Minh Tân đại sư, cầu ngươi cứu thiếu gia của ta.

Lão giả Hoàng cảnh viên mãn nhìn thấy đại sư đi ra, vội vàng chào đón, vẻ mặt cầu khẩn.

- Yên tâm, nếu như có thể cứu thì ta không từ chối.

Không để ý tới đối phương cầu khẩn, Minh Tân đại sư nhìn người bệnh nằm trên cáng cứu thương, thần thái lạnh nhạt.

Lúc này nhìn người bệnh, không thèm để ý những người khác nhìn thế nào, vị đại sư này thật là nhân tâm nhân thuật, tất cả đều đặt bệnh nhân lên đầu.

Ngón tay đặt lên mạch của thanh niên, Minh Tân đại sư nhắm mắt lại.

Nghe mạch một hồi, cả đại sảnh không ai dám nói chuyện sợ chọc giận y đạo đại sư nổi danh nhất Hoang Nguyên Cổ thành.

Hô!

Không biết qua bao lâu, Minh Tân đại sư thu ngón tay về.

- Thế nào đại sư, thiếu gia nhà ta thế nào?

Lão giả Hoàng cảnh viên mãn nhìn thấy hắn mở mắt liền hỏi thăm.

- Vị công tử này bị thương ngũ tạng lục phủ, linh hồn, thương thế đơn thuần có thể trị tốt nhưng mà...

Minh Tân đại sư vuốt chòm râu, vẻ mặt không dễ nhìn.

- Nhưng cái gì? Chỉ cần có thể cứu thiếu gia, tốn nhiều tiền hơn nữa cũng không có gì.

Lão giả còn tưởng rằng đối phương do dự là vì tiền, vội vàng lên tiếng, đồng thời lật cổ tay lấy ra một đống thần thạch, xem ra ít nhấ mấy ngàn khối.

Tiện tay xuất ra mấy ngàn khối thần thạch yêu cầu cứu người, ngay cả Nhiếp Vân cũng tặc lưỡi.

- Ngươi làm cái gì vậy?

Thấy hắn xuất thần thạch, Minh Tân đại sư không mất hứng, hắn

cau mày nói:

- Nếu như người bệnh có thể cứu, cho dù ngươi không trả tiền ta cũng ra tay, nếu không cứu được, thần thạch nhiều hơn nữa có thể dùng làm gì?

- Đụng tảng đá!

Minh Tân đại sư nổi danh cương trực công chính, có thể trị nghĩa bất dung từ, không trị được sẽ không thu tiền!

- Đúng thế,, ta còn chưa tới Hoang Nguyên Cổ thành đã nghe người khác nói chuyện, nếu thật bị thương phải tới tìm Minh Tân đại sư, hắn sẽ không bởi vì ngươi phú quý mà dùng hết toàn lực, cũng không bởi vì ngươi ít tiền mà lãnh đạm, đây là thầy thuốc chân chính.

- Nhân tâm nhân thuật chân chính, chỉ cần đến Hoang Nguyên Cổ thành, người nào không biết Minh Tân đại sư!

- Nghe nói lần trước một công tử phú gia và một tán tu bị thương, đại sư cứu tán tu trước, bởi vì thương thế của hắn nặng hơn...

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mọi người chung quanh xôn xao.

Minh Tân đại sư là y sư lợi hại nhất Hoang Nguyên Cổ thành, hắn được mọi người tôn kính không chỉ vì y thuật, còn có nhân phẩm.

- Vâng, đại sư... Kính xin đại sư cứu thiếu gia nhà ta!

Nghe đám đông nói chuyện với nhau, lão giả Hoàng cảnh viên mãn vội cúi đầu.

Cho dù hắn là Hoàng cảnh viên mãn cũng không dám lỗ mãng tại Hoang Nguyên Cổ thành.

- Không phải ta không muốn cứu, mà là... Thiếu gia của ngươi bị thương chỉ là chuyện nhỏ, chủ yếu nhất là hắn sớm trúng kịch độc, loại độc này phát tác chậm chạp, làm người ta khó phát hiện ra, một khi bị thương sẽ lập tức phát tác, xâm chiếm ngũ tạng lục phủ,

thần tiên khó y!

- Trừ phi...

Nói đến đây Minh Tân đại sư lắc đầu.

- Trúng độc? Điều... Điều này sao có thể?

Nghe được trúng độc, sắc mặt lão giả Hoàng cảnh viên mãn lập tức biến thành tái nhợt.

Thiếu gia bọn họ mỗi một lần ăn uống đều là hắn phụ trách kiểm tra, chưa bao giờ thấy qua độc dược, lúc nào trúng độc?

Hơn nữa... Người nào hạ độc? Làm như vậy vì cái gì?

- Chất độc này trúng cỡ nửa năm, vô sắc vô vị, giấu trong ẩm thực hàng ngày, Hoàng cảnh viên mãn cũng rất khó phát hiện!

Dường như nhìn ra hắn nghi kị, Minh Tân đại sư giải thích một câu, nói tiếp:

- Được rồi, ngươi mang hắn đi đi, không có gì bất ngờ xảy ra, thiếu gia của ngươi không sống quá hai canh giờ, hiện tại nói di ngôn còn kịp.

- Di ngôn...

Hoàng cảnh viên mãn xiết chặc nắm đấm, trong nội tâm sinh ra sợ hãi nồng đậm.

Nếu như để lão gia tử biết thiếu gia bị người ta hạ độc, hắn là cận vệ khó thoát khỏi cái chết.

Này nên làm cái gì bây giờ?

Phù phù!

Sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, đột nhiên lão giả Hoàng cảnh viên quỳ rạp xuống đất.

- Đại sư, ta van cầu ngươi, nhất định phải cứu thiếu gia nhà ta!

Có thể làm cho một Hoàng cảnh viên mãn quỳ xuống, đủ thấy hắn sợ hãi.

- Không phải ta không cứu, mà là ta không cứu được.

- Nhanh đứng lên đi, ngươi cho dù quỳ một ngày cũng vô dụng, ta bất lực cho nên nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Minh Tân đại sư lắc đầu.

Không phải hắn không muốn cứu, mà là không cứu được.

Nói thật, rốt cuộc chất độc này là gì hắn còn chưa nghe nói qua, làm sao giải? Hơn nữa, cho dù biết là độc gì cũng xâm nhập vào cốt tủy, bệnh nguy kịch, thần tiên cũng không có biện pháp cứu.

- Đại sư, nếu như ngươi cứu không được xin chỉ ta con đường sáng, vừa rồi đại sư nói trừ phi, khẳng định còn có biện pháp cứu chữa.

Hoàng cảnh viên mãn cũng không đứng dậy, quỳ trên mặt đất và hỏi.

Vừa rồi Minh Tân đại sư nói “Trừ phi” khẳng định còn có hi vọng.

- Ta nói là trừ phi, tuy, chỉ sợ cũng không kịp...

Minh Tân đại sư tiếp tục lắc đầu:

- Được rồi, nếu ngươi chấp nhất như vậy ta nói rõ một âần với ngươi, thiếu gia của ngươi hiện tại, trừ khi Ngô Hoàng tôn giả ở Phổ Thiên lĩnh tự mình ra tay có lẽ còn có thể cứu sống, ta thật không biết còn có ai có thể cứu hắn, ngay cả Mạc Cao đại sư chưa hẳn cứu được.

------oOo------

Chương 3038: Hẳn phải chết (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngô Hoàng tôn giả?

Hoàng cảnh viên mãn ngây người, ánh mắt của hắn tuyệt vọng.

Ngô Hoàng tôn giả được xưng là y đạo nổi danh nhất Thần giới dưới Đế cảnh, tuy thế lực gia tộc của bọn họ không kém nhưng muốn thỉnh cầu Ngô Hoàng tôn giả tự mình ra tay, ít nhất cũng phải lão tổ ra mặt mới được!

Nhưng hai canh giờ... Còn chưa tới Vân châu thì làm sao nhờ cứu giúp?

Bảo cường giả Đại Đế thuấn di tới... Đừng nói thiếu gia của bọn họ không có mặt mũi này, ngay cả lão tổ cũng không có!

Nói thật, Minh Tân đại sư nói như vậy chẳng khác nào chặt đứt hi vọng sống sót của thiếu gia.

- Thiếu gia...

Mấy người nâng cáng cứu thương nghe thế cũng biết kết quả, mặt xám như tro.

- Đừng khóc!

Một giọng nói vang lên, thanh niên nằm trên cáng cứu thương mở mắt ra và lên tiếng.

Xem ra hắn cũng nghe rõ những lời vừa rồi.

- Thiếu gia, ngươi tỉnh...

Hoàng cảnh viên mãn vội vàng đi tới.

- Ta tỉnh rồi, sống chết của một người đã sớm được quyết định, đã

nhất định phải chết, thương tâm cũng vô dụng, Liễu Hạo cũng nên đưa phí chuẩn bệnh cho Minh Tân đại sư!

Thiếu gia có khí tức rất yếu, tùy thời sẽ phải chết nhưng trong lời nói mang theo uy nghiêm không cho phép cự tuyệt.

- Vâng!

Hoàng cảnh viên mãn Liễu Hạo đứng lên, hắn cúi đầu với Minh Tân đại sư sau đó đưa không gian giới chỉ tới.

- Đại sư, đây là phí xem bệnh!

- Kẻ hèn này tài sơ học thiển, không cách nào trị liệu thiếu gia, thẹn với lòng sẽ không thu phí, xin thu hồi!

Minh Tân đại sư nhìn không nhìn chiếc nhẫn và khoát tay.

- Đại sư khách khí, mặc dù đại sư bó tay không thể trị độc trong người ta, ta cũng vì thế biết rõ vì sao ta chết, không phải quỷ hồ đồ ta vô cùng cảm kích, nếu không thu phí, tại hạ mặc dù nhắm mắt cũng khó an tâm.

Thiếu gia ngồi dậy, hắn nhìn sang Minh Tân đại sư trước mặt, chắp tay chào, ngữ khí thành khẩn.

- Việc này...

Minh Tân đại sư sững sờ sau đó gật đầu:

- Thiếu gia cao thượng!

Người bình thường có tâm tính cường giả nhưng khi biết còn hai canh giờ để sống cũng sẽ có cảm xúc sụp đổ, làm ra một ít hành vi quá khích, thanh niên trước mắt tuy hơn hai mươi tuổi nhưng tâm tính trầm ổn, xem sinh tử lạnh nhạt, chỉ phần tâm tính này đã đáng tôn kính.

- Ta từ chối thì bất kính.

Biết rõ từ chối không được, Minh Tân đại sư thu nạp vật giới chỉ, từ đầu tới cuối đều không nhìn trong đó có gì.

- Nếu đã phải chết, cũng không cần bôn ba bốn phía làm phiền người khác, Minh Tân đại sư còn có mật thất, ta muốn bàn giao một ít chuyện trước khi chết, cũng có thể an tâm.

Thấy hắn tiếp nhận chiếc nhẫn, thiếu gia thở ra một hơi, sau đó lại nói.

- Được, Dư Thuận, đóng cửa từ chối tiếp khách, hôm nay không mở cửa.

Thuận tiện thu thập mật thất tu luyện của ta, để thiếu gia vào.

Minh Tân đại sư gật đầu phân phó một tiếng.

Vị thiếu gia này sắp chết nhưng lại đáng giá kết giao, đáng giá tiếp đãi cao nhất.

- Vâng!

Nghe được phân phó, một đệ tử đi tới trước mặt mọi người và nói:

- Chư vị, hôm nay bỉ điếm không tiếp tục kinh doanh, mời trở về đi!

- Được rồi!

Mọi người cũng nhìn mọi chuyện trong mắt, nhìn nhau, lúc này đi ra ngoài, chỉ có mấy người không có rời đi, đi đầu là thiếu niên.

- Vị công tử này, kính xin...

Dư Thuận liền bước lên phía trước.

- Ha ha, không cần phải vội đuổi ta đi... Tại hạ cũng học qua một ít y thuật, hiểu sơ một hai, theo ta thấy vị thiếu gia này tuy bị thương nặng nhưng cứ thế chết đi... Ta cảm thấy không tới mức đó!

- Ngươi nói bậy bạ gì đó?

- Ở đâu xuất hiện người ngông cuồng thế này, nói hưu nói vượn!

- Ngươi dám nghi vấn y thuật của Minh Tân đại sư sao?

- Hừ, không biết học y thuật mèo quào ở đâu, đúng là nói hưu nói vượn, có tin ta đánh ngươi văng ra ngoài không?

- Nơi này không phải nơi ngươi giương oai, lập tức rời đi, tránh phiền toái quán thân.

Thiếu niên nói ra lời này đã kích thích mọi người, cả trăm người liên tục nghị luận với nhau.

Bọn họ tin phục y thuật của Minh Tân đại sư tin phục, thiếu niên này không biết xuất hiện từ đâu, nói hưu nói vượn, quả thực nghi vấn phán đoán của đại sư.

- Tất cả im miệng cho ta!

Hiển nhiên Minh Tân đại sư không nghĩ tới có người lên tiếng như thế, hắn không có quát lớn như mọi người mà là nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Vị tiểu huynh đệ này, ngươi có gì giải thích không ngại nói một chút!

- Y đạo không trước sau, người đi trước là sư!

- Bằng vào y thuật của ta không thể cứu chữa vị thiếu gia này, không biết ngươi có biện pháp gì?

Tuy ngữ khí thái độ thành khẩn nhưng Minh Tân đại sư cũng không tin thiếu niên trước mặt có thể cứu chữa vị thiếu gia trước mặt.

- Mạt học vãn bối tựu bêu xấu!

Thiếu niên cười cười, lúc này đi tới trước mặt hai người:

- Vị thiếu gia này, tại hạ muốn bắt mạch, không ngại chứ.

- Ha ha, công tử chuyện này, tùy tiện nhìn là được.

Thiếu gia ý bảo đám người Liễu Hạo không nên ngăn cản, cười nhạt một tiếng, hắn thản nhiên vươn tay ra.

- Đắc tội!

Hai ngón tay thiếu niên đưa tới, không đến ba giây liền thu tay lại.

- Tại hạ muốn nhìn mắt thiếu gia.

Nói xong thấy đối phương đồng ý, lúc này duỗi tay kéo mí mắt hắn lên.

Xem xong thiếu niên đứng lên.

- Hừ, cố lộng huyền hư, giả vờ giả vịt!

- Không nên nói chuyện, chờ lát nữa ta nhục nhã hắn thế nào.

- Không biết trời cao đất rộng, hiện tại không nói lời nào...

- Không có bắt mạch còn dám tự xưng là thầy thuốc, đúng là nói hươu nói vượn.

Chỉ cần là thầy thuốc cũng biết đáp mạch cần thời gian nhất định, ít thì hai, ba mươi giây, nhiều thì mấy phút đồng hồ, hắn chỉ cần đặt tay lên mạch của đối phương liền thu tay lại, căn bản không phải xem bệnh mà là trang bức.

Không chỉ đám người chung quanh nghị luận, ngay cả Minh Tân đại sư cũng không nhịn được lắc đầu.

Vốn tưởng rằng đối phương nói ra lời kia là một danh y, từ tốc độ xem mạch đã biết không có khả năng.

Thời gian xem mạch ngắn hắn không nhìn ra cái gì, càng không cần nói thiếu niên trước mặt.

Tuy trong nội tâm cảm giác đối phương không xem ra cái gì, Minh Tân đại sư vẫn không biểu hiện ra ngoài, hắn vẫn tôn trọng nhất định.

- Không biết vị công tử này nhìn ra cái gì?

Nghe được câu hỏi, thiếu gia khí tức uể oải nhưng vẫn ngẩng đầu lên.

Tuy không ôm hi vọng gì, thực sự muốn nghe xem hắn nói thế nào.

- Ha ha, đại sư chẩn đoán bệnh không tệ, vị công tử này thương thế chỉ là thứ yếu, kịch độc trong cơ thể mới là trí mạng chân chính.

Thiếu niên nói.

------oOo------

Chương 3039: Âm phách chi thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe nói như thế những người khác bĩu môi.

Vừa rồi Minh Tân đại sư cũng đã nói trúng độc, ngươi nói tiếp một lần nữa có ý gì?

- Không biết công tử có thể nhìn ra đây là kịch độc gì hay không?

Minh Tân đại sư trực tiếp lên tiếng hỏi ra chỗ hiểm.

Hắn không nhìn ra đây là độc gì, nếu như đối phương có thể nói ra thì không phải là trang bức, mà là bản lĩnh thật sự.

Đương nhiên, hắn xem ra khả năng này rất nhỏ, gần như không có.

- Kỳ thật... Nói trực tiếp thì không tính là độc.

Không đi quản mọi người suy nghĩ cái gì, thiếu niên mở miệng nói.

- Không tính là độc?

Minh Tân đại sư cau mày.

Vừa nói là độc, còn nói không tính là độc, gia hỏa này muốn nói cái gì.

- Vị thiếu gia này, tại hạ hỏi ngươi, hi vọng ngươi có thể thành thật trả lời, việc này có liên quan tới việc có thể cứu mạng của ngươi hay không.

Thiếu niên không trả lời Minh Tân đại sư mà là nhìn vị thiếu gia.

- Tại hạ biết sẽ nói tất cả, không dám giấu diếm.

Thấy hắn hỏi nghiêm túc như vậy, thiếu gia gật đầu.

Thấy hắn không nói mà là hỏi thiếu gia, Minh Tân đại sư biết rõ thiếu niên khẳng định có mục đích, lúc này cũng không nhiều lời, ánh mắt sáng ngời nhìn qua.

- Tốt, xin hỏi thiếu gia nửa năm đến ba tháng qua, phải chăng từng chung cá nước với nữ tử có thân thể lạnh buốt hay không?

Thiếu niên nói.

- Lớn mật!

- Làm càn!

- Nói bậy bạ gì đó?

Đám người Liễu Hạo vốn tưởng rằng thiếu niên muốn hỏi cái gì, không nghĩ tới hỏi như vậy, tất cả tức giận thét lên.

Thiếu gia lên giường với ai đây là tư ẩn, làm sao có thể tùy tiện nói ra?

- Tất cả im miệng cho ta!

Mọi người không ngừng kêu gào, thiếu gia cau mày và quát lớn.

Nghe hắn quát lớn đám người im lặng.

Thiếu gia nói chuyện, bọn họ không dám không nghe.

Sau khi quát mọi người thiếu gia quay đầu nhìn sang Nhiếp Vân và nói:

- Nói ra thật xấu hổ, nửa năm trước ta ra ngoài du ngoạn, vừa vặn cứu một người con gái, hai người ở chung một thời gian ngắn cho nên sinh ra hảo cảm, đúng là có cá nước với nhau, ngươi nói đúng, thân thể nữ tử lạnh buốt, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn... Ha ha, tại hạ còn trẻ phong lưu, đúng là bị công tử chê cười.

Thiếu gia không cảm thấy xấu hổ, lúc này trực tiếp trả lời.

- Thiếu gia còn trẻ, có nữ tử ái mộ cũng là bình thường!

- Nếu... Nếu như tại hạ đoán không tệ, vấn đề của công tử hiện tại là do nữ tử ban tặng.

Thiếu niên nói.

- Do nàng ban tặng?

Thiếu gia sững sờ và không dám tin tưởng.

- Kính xin công tử chỉ rõ!

- Nếu như ta không có đoán sai, nữ tử kia có thể chất đặc thù gọi là âm phách chi thể, trời sinh âm cốt, tuổi thọ không sống quá hai mươi.

- Nhưng nếu tìm một nam tử giao hợp, âm phách chi thể sẽ truyền lại cho đối phương.

Thiếu niên không tiếp tục giấu diếm, mở miệng nói:

- Loại truyền thể chất âm phách này nói ra cũng không có gì đáng ngại, sẽ không ảnh hưởng tới tu luyện, cũng không tạo thành trở ngại sinh hoạt, nhưng điều kiện tiên quyết là... Không chịu tổn thương!

- Một khi bị thương, âm phách sẽ cởi bỏ phong ấn, sẽ xâm nhập thân thể và làm cho ký chủ trúng độc.

- Thần tiên khó y!

- Việc này...

Nghe được thiếu niên nói thế mọi người sững sốt.

Trên đời này có thể chất đặc thù như vậy? Quá quỷ dị a!

Không phải không tin đối phương, mà là quá mức không thể tưởng tượng nổi.

- Vị công tử này, ngươi nói vị thiếu gia này trúng độc là âm phách chi thể tạo thành, không biết có căn cứ gì?

Minh Tân đại sư mở miệng nói.

Hắn không hổ là thầy thuốc, biết rõ nói ba hoa chích choè vô dụng, có việc chứng minh thực tế mới là hữu dụng, nếu không tất cả đều là nói suông.

- Âm phách chi thể, tính âm, nếu như ta đoán không sai, tất cả kinh mạch dương thuộc tính trong cơ thể thiếu gia này đã đóng băng, không thể vận dụng, mà kinh mạch âm thuộc tính có thể vận chuyển thông suốt, không có chút nào vấn đề... Không biết có phải thế không?

Thiếu niên không có lo lắng, chỉ cười hỏi.

- Việc này...

Nghe nói như thế, thiếu gia sững sờ sau đó cảm thụ một lúc, không tự chủ được gật gật đầu:

- Công tử nói không sai, tất cả kinh mạch dương thuộc tính trong người của ta đã đóng băng, kinh mạch âm thuộc tính không có vấn đề gì.

Vốn rất nhiều người ngoài ý quán muốn tìm cơ hội nhục nhã thiếu niên không biết xuất hiện từ nơi nào, nhưng nghe nói như thế đều câm miệng.

Đối phương thừa nhận, chẳng lẽ nói đúng?

Đó là gia hỏa tướng mạo xấu xí, trên thực tế hắn có y thuật cao minh hơn Minh Tân đại sư hay sao?

- Việc này cũng không có gì, chỉ cần là thầy thuốc đều có thể điều tra ra vấn đề.

Yên lặng một lát, trong đám người có một người đánh vỡ yên tĩnh.

Dương thuộc tính kinh mạch bế tắc, âm thuộc tính kinh mạch thông suốt, đây không phải là chứng bệnh rất khó chữa, chỉ cần là thầy thuốc hơi lưu tâm sẽ phát hiện ra.

- Xem đây là bằng chứng âm phách chi thể có phải quá gượng ép hay không?

Nghe nghi vấn như thế, những người khác nhìn sang.

- Chỉ cần là thầy thuốc thật sự có thể nhìn ra, dưới nách ba thốn của thiếu gia, nếu như ta đoán không sai đã có âm ban có hình hoa mai, không biết đúng không?

Nghe mọi người nghi vấn, thiếu niên không quan tâm, hắn nói.

- Dưới nách ba thốn?

Thiếu gia không thể nhúc nhích, ý bảo Liễu Hạo hỗ trợ, Liễu Hạo vội vàng tiến lên sau đó cởi áo của thiếu gia ra, quả nhiên nhìn thấy dưới nách ba thốn có một vết ban hình hoa mai mang theo hàn khí.

- Kính xin đại nhân xuất thủ cứu giúp!

Nhìn thấy thứ này, mọi người không tiếp tục hoài nghi, xưng hô cũng biến hóa.

Trước kia gọi công tử chỉ là tùy ý xưng hô, hiện tại trực tiếp gọi đại nhân, nói rõ triệt để tin tưởng hắn nói.

- Kỳ thật... Muốn cứu rất đơn giản, cũng không cần ta ra tay, chỉ cần công tử nguyện ý là có thể hóa giải!

Thiếu niên nói.

- Kính xin đại nhân dạy phương pháp!

Thiếu gia vội hỏi.

- Ha ha, pháp không truyền sáu tai, thỉnh thiếu gia đưa lỗ tai tới.

Thiếu niên tiến tới trước mặt thiếu gia, ghé vào tai hắn nói vài lời.

- Ah...

Nghe xong sắc mặt vị thiếu gia biến thành cổ quái, gương mặt đỏ lên.

Minh Tân đại sư lúc ban đầu còn có chút khó hiểu, nhìn thấy biểu lộ của hắn liền hiểu ra, ánh mắt quái dị nhìn về phía thiếu niên.

- Đại nhân... Thật hay đùa?

Thiếu gia vẫn không tin.

- Yên tâm, ngươi trúng âm phách chi thể, chỉ có làm như vậy mới có thể xuất ra ngoài.

Thiếu niên cười nói.

- Nếu là... Nếu quả thật như vậy, chẳng phải sẽ hại một nữ tử vô tội?

Thấy hắn xác nhận, thiếu gia do dự nhưng nội tâm lo lắng.

------oOo------

Chương 3040: Phương pháp giải độc kỳ lạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe thế người chung quanh cũng hiểu cái gì gọi là phương pháp giải quyết, cả đám mở to mắt ngạc nhiên.

Thiệt giả? Như vậy cũng được?

- Tthiếu gia không để ý tánh mạng mình, đến bây giờ còn không muốn liên lụy người vô tội, nói rõ lòng dạ rộng lớn, ý chí bằng phẳng!

Nghe được đối phương nói thế, thiếu niên thoả mãn gật gật đầu, trong mắt mang theo hàm ý tán dương.

- Thiếu gia yên tâm, âm phách chi thể đã truyền qua một lần, đã không có uy lực, lại giao hoan sẽ trừ độc, cũng không mang tới ảnh hưởng lên đối phương.

- Trừ phi, ngươi bây giờ chết có người gian thi ngươi, như vậy độc tính sẽ tăng gấp bội còn đáng sợ hơn hiện tại.

Kỳ thật thiếu niên sợ thiếu gia không thoải mái, rất nhiều chuyện đều không có nói ra.

Tỷ như nữ tử giao hoan với hắn lúc trước trên thực tế cũng không phải là người sống, mà là người chết chứa âm phách chi thể, nhất định là bị dùng bí pháp nào đó làm không thể nhìn ra mới để hắn trúng chiêu.

Âm phách được xưng “Âm”, tự nhiên thích hợp trong cơ thể nữ tử, chỉ có người chết, kí chủ không cách nào tiếp tục áp chế mới có thể chuyển di trận địa!

Nói cách khác, vị thiếu gia này giao hoan với nữ tử mà mình ngưỡng mộ trên thực tế là gian thi.

Chuyện này buồn nôn tới cực điểm cho nên không nói mới tốt, tránh tạo bóng mờ trong tâm lý của hắn.

- Vậy là tốt rồi! Liễu Hạo, đi tìm một nữ tử tới đây.

Xác nhận đối phương không có tổn thương gì, thiếu gia gật gật đầu, phân phó một câu, sau đó lại nhìn về phía Minh Tân đại sư:

- Xin đại sư đừng trách, tại hạ hành động bất tiện, khả năng còn nhờ ngươi giúp...

- Chuyện của thiếu gia, ta cũng muốn xem âm phách chi thể đặc thù, nếu như có thể nhìn thấy tận mắt mừng rỡ không thôi, làm sao trách chứ.

Minh Tân đại sư nói thật, hắn cũng muốn xem cái gọi là âm phách chi thể làm sao giao hoan với nữ tử lại hóa giải, kỳ thật không cần thiếu gia này nói hắn cũng sẽ tìm phòng cho đối phương.

Một khi đi, chết hay sống còn không biết, trong nội tâm không biết đáp án chẳng phải khó chịu.

- Vậy thì phiền toái!

Nhìn thấy đối phương đáp ứng, sắc mặt thiếu gia đỏ lên, gật gật đầu, lại bảo người dẫn vào trong phòng.

Có tiền dễ xử lý, không qua bao lâu một nữ tử cao gầy đi vào trong phòng của thiếu gia.

Tuy Hoang Nguyên Cổ thành là nơi vắng vẻ, chỉ là hải đảo nhưng ngành nghề này rất phát đạt, Liễu Hạo đưa nữ tử vào trong phòng và đi tới trước mặt thiếu niên.

- Nếu thiếu gia có thể được cứu vớt, tại hạ ghi nhớ trong lòng, vô cùng cảm kích, nhưng... Nếu như các hạ chỉ trêu đùa chủ tớ chúng

ta, ta cũng vì vinh dự của chủ nhân, cho dù thân tử đạo tiêu cũng không tiếc.

Ánh mắt Liễu Hạo mang theo thần thái kiên định.

Dùng thân phận thiếu gia của bọn họ, tùy tiện tìm nữ tử tiến hành giao hợp truyền đi khẳng định làm trò cười cho người trong nghề, nếu quả thật có thể còn sống cũng bỏ đi, phương thuốc thiên kì bách quái, thời khắc sinh tử không có gì phải cố kỵ, nhưng đối phương cầm thiếu gia làm trò vui, làm người hầu sẽ vãn hồi vinh dự cho chủ tử.

- Chờ xem!

Đối mặt với cường giả Hoàng cảnh viên mãn uy hiếp, thiếu niên cũng không thèm để ý, hắn vẫn cười vui vẻ như cũ, cũng không biết có lòng tin vào y thuật của mình hay tự tin vào bản thân mình.

- Không biết vị công tử này xưng hô như thế nào?

Minh Tân đại sư cũng đi tới.

Mặc dù hắn còn bán tín bán nghi chuyện âm phách chi thể nhưng ánh mắt thiếu niên tự tin nên hắn cũng có vài phần tin tưởng đối phương nói là chính xác.

Chính bởi vì như thế nên mới hỏi một chút.

- Tại hạ Nhiếp Vân!

Thiếu niên cười nói.

Hắn vốn không muốn chõ mõm vào, nhìn thấy thiếu gia này sắp tử vong nhưng mặt không đổi sắc, còn yêu cầu thuộc hạ trả tiền mới không nhịn được có ý niệm đứng ra.

Thân là người đại gia tộc, có phách lực như vậy không nhiều.

Còn nữa, học y mục đích chính là chăm sóc người bị thương, thấy chết mà không cứu làm sao chịu nổi?

- Không biết sư thừa của công tử là...

Minh Tân đại sư hỏi lần nữa.

Y đạo có được truyền thừa nguyên vẹn, hắn rất muốn biết là dạng người nào mới có thể dạy ra đệ tử như thế..

Cũng có thể thông qua danh khí sư phụ phỏng đoán hắn nói có chính xác hay không.

- Gia sư... Mau nhìn, có người sắp đi ra!

Nhiếp Vân cười cười, đang muốn trả lời, đột nhiên đôi mắt sáng ngời nhìn sang.

Két..

Sau tiếng nói, gian phòng của thiếu gia có người mở cửa ra.

- Thiếu gia!

Nhìn thấy bóng người đi tới, Nhiếp Vân, Minh Tân đại sư còn chưa lên tiếng, Liễu Hạo lập tức lao lên, hắn không dám tin vào mắt mình.

Người đi tới chính là thiếu gia đang hấp hối cách đây không lâu.

Tuy thiếu gia lúc này vô cùng suy yếu nhưng có thể đi lại như người thường... Chẳng lẽ phương pháp trị liệu của thiếu niên này là thật?

- Đa tạ ân cứu mạng của đại sư!

Thiếu gia được Liễu Hạo nâng tới trước mặt Nhiếp Vân sau đó khom người, ánh mắt thành khẩn.

Vừa rồi xưng hô đại nhân, là cảm thấy hắn có thể nhìn ra bệnh tình nhưng còn mang theo bán tín bán nghi, mà bây giờ cảm giác hoài nghi biến mất, chỉ còn tin phục.

- Việc này...

Minh Tân đại sư nhìn sang.

Làm một thầy thuốc, trước kia hắn còn không quá tin tưởng vào thiếu niên này, hắn đã dao động, cũng không nghĩ tới phương pháp giải độc kỳ quái như thế, hiện tại là thật, hơn nữa còn có công hiệu.

Phương thuốc nữ nhân, phương pháp giải quyết lại là lên đỉnh vu sơn... Ngẫm lại cũng đúng, đổi lại là hắn, cho dù biết rõ cũng không nói nên lời.

Có thể làm ra phương thuốc hiếm thấy như thế, hơn nữa còn thành công!

- Trường Giang sóng sau đè sóng trước, vị tiểu ca này y phục cao minh, tại hạ bội phục.

Cảm thán một tiếng, Minh Tân đại sư vui lòng phục tùng.

Hắn không nhìn ra đối phương trúng độc gì, thiếu niên này nhìn ra hơn nữa còn có phương pháp giải quyết, tuy y lòng không muốn thừa nhận nhưng cũng biết y thuật của đối phương cao minh hơn mình.

Thuật nghiệp không trước sau, người đạt trước là sư!

- Minh Tân đại sư khách khí, ta chỉ trùng hợp mà thôi.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Làm thầy thuốc không có trùng hợp gì đáng nói!

Vừa mới bắt đầu Minh Tân đại sư cũng cho rằng thiếu niên này trùng hợp nhưng cẩn thận nhớ lại những việc ban đầu, bắt mạch, hỏi thăm, quan sát... Bất cứ lúc nào hắn cũng mang theo tự tin nồng đậm.

Thầy thuốc và người bệnh, trọng yếu nhất là tự tin, cho người bệnh

cảm giác như làn gió xuân, từ đó tiếp thêm tin tưởng cho bọn họ.

Có đôi khi tin tưởng còn là mấu chốt chữa bệnh.&

------oOo------

Chương 3041: Thiên Thủy Gian

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rất nhiều người có bệnh nhưng sau khi không tra ra chứng bệnh liền hoảng sợ không chịu nổi một ngày liền chết đi, một khi tra ra lại sinh long hoạt hổ, không bao lâu khỏi bệnh.

Tạo tin tưởng cho người bệnh trên thực tế là phải có lòng tin vào mình, điểm này hắn cũng hiểu được, thiếu niên có thể làm, muốn không bội phục cũng không được.

- Đại sư, là ta tâm tiểu nhân, kính xin trách phạt!

Liễu Hạo tiến lên.

Vừa rồi thiếu gia vào phòng hắn còn uy hiếp Nhiếp Vân, lúc này thiếu gia hoàn hảo không tổn hao gì đi ra, giải độc thành công, hắn cũng tiến lên xin lỗi.

- Liễu Hạo, xảy ra chuyện gì?

Thiếu gia nhướng mày.

Thầy thuốc trước mắt là người nhìn ra độc mà Minh Tân đại sư không nhìn ra, hơn nữa còn giải độc, y đạo cao siêu làm người ta thán phục, loại người này có cơ hội phải lôi kéo, không thể đắc tội.

Chính bởi vì như thế, nghe được thuộc hạ đắc tội đối phương cho nên mất hứng.

- Không có gì, là hắn hộ chủ sốt ruột, suy nghĩ này vô cùng bình thường, thiếu gia không nên quan tâm.

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười.

Đối phương có thể nói ra lời này, nói rõ trung thành, dù sao phương thuốc của mình quá hoang đường.

Có lẽ cũng chỉ có loại thiếu gia có tâm tính thông suốt như vậy mới thừa nhận, đổi lại người bảo thủ tình nguyện chết cũng không mất tiết tháo, cho dù biết chữa khỏi cũng không làm.

- Còn không tạ ơn Nhiếp Vân đại sư!

Thiếu gia cũng hiểu thuộc hạ làm gì, cũng biết tên Nhiếp Vân cho nên quát lớn một câu.

- Không cần!

Độc trên người thiếu gia đã giải hết, cho dù hắn suy yếu không không đáng ngại, cũng nên cáo từ.

Nhiếp Vân khoát khoát tay.

- Đại sư chớ sốt ruột, dù sao hôm nay không còn sớm, tất cả Truyền Tống Trận đã đóng lại, nếu như không chê, hai vị đại sư nể tình, tại hạ làm chỉ mời một bữa rượu được chứ?

Nghe hắn phải đi, thiếu gia vội vàng ngăn lại.

Người này có y thuật cao minh như vậy, ngay cả Minh Tân đại sư cũng khen không dứt miệng, nếu như gia tộc có một người như thế, về sau kẻ nào muốn hại hắn cũng không dễ dàng.

Nói thật, tuy gia tộc của bọn họ có mấy thầy thuốc nhưng còn không bằng Minh Tân đại sư, cho nên càng kém xa người này.

- Việc này...

Nghe nói như thế, lại nhìn sang vị thiếu gia này, Nhiếp Vân làm sao không biết hắn nghĩ gì, trong nội tâm khẽ động nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

- Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh!

Vị thiếu gia này tiện tay có thể xuất ra nhiều thần thạch như thế, khẳng định gia thế bất phàm, đang lo làm thế nào ngồi Truyền Tống Trận, nếu có thể đạt được hắn trợ giúp thì tốt nhất.

Vừa rồi sở dĩ ra tay cũng ôm suy nghĩ này, nói cáo từ trên thực tế là lấy lui làm tiến, lúc này đối phương gọi lại thì hắn cầu còn không được.

- Minh Tân đại sư không nên từ chối.

Nghe hắn đáp ứng, thiếu gia thở ra một hơi, quay đầu nhìn về phía Minh Tân đại sư.

- Hôm nay y quán đã đóng cửa, dù sao cũng không có việc gì, ta vừa vặn có mấy nghi nan tạp chứng, một ít vấn đề khó hiểu muốn thảo luận với Nhiếp Vân Tiểu ca một chút, cho nên... Không khách khí!

Minh Tân đại sư cười nói.

- Vậy là tốt rồi, Liễu Hạo, đi Thiên Thủy Gian đặt phòng, chúng ta sẽ đi qua.

Thiếu gia phân phó.

Thiên Thủy Gian là quán rượu tốt nhất Hoang Nguyên Cổ thành, cũng là đắt tiền nhất, mỗi khi tới đây tiêu phí cũng cần ít nhất ấấy trăm thần thạch, nếu không có đủ thực lực sẽ không dám đi, ngay cả Minh Tân đại sư là người có danh vọng trong cổ thành, một năm chỉ đi hai lần mà thôi.

- Hai vị đại sư hơi chờ một chút, ta thu thập sau đó tới ngay.

Liễu Hạo đi đặt phòng, thiếu gia đi vào trong tĩnh thất, thời gian không dài hắn như biến thành người khác, đổi một thân sạch sẽ quần áo, thương thế đã tốt hơn rất nhiều, từ trong ra ngoài sinh ra biến hóa lớn.

Trước khi uể oải sắp chết, hiện tại tinh khí mười phần, lại khôi phục tự tin và phong phạm của đệ tử đại gia tộc.

- Nội tình gia tộc người này rất hùng hậu.

Nhiếp Vân cảm khái.

Người này đã giải độc nhưng thương thế vẫn không nhẹ, chỉ hơn mười phúc đã khôi phục một nửa, nhất định đã phục dụng dược vật nào đó.

Hắn lý giải về y đạo không kém, biết rõ cũng không có gì, đối phương có thể tiện tay xuất ra, gia thế không đơn giản.

- Hai vị đại sư, mời!

Thiếu gia đi trước, ba người ra ngoài.

Về phần nữ tử giải độc giúp hắn, vị thiếu gia này chắc hẳn đã có an bài, một nữ tử thanh lâu lấy về nhà là chuyện không thể nào, nhưng bảo vệ nàng cả đời áo cơm không lo quá đơn giản.

Thiên Thủy Gian cách y quán của Minh Tân đại sư không xa, đi vài phút là tới.

Nơi này nhìn cũng không quá huy hoàng, còn kém quán rượu của thành Hồng Hà một chút nhưng bởi vì vịt rí địa lý nên têu phí gấp mấy chục hoặc cả trăm lần các nơi khác.

- Thiếu gia...

Mới vào trong quán, Liễu Hạo đã chào đón, lại nói nhỏ bên tai hắn vài câu, vị thiếu gia này híp mắt.

- Hai vị đại sư, nơi này có người ta không muốn gặp, đề phòng chọc ra chuyện mất hứng, hay là chúng ta đổi nơi khác đi!

Trầm tư một lát, thiếu gia quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, Minh Tân đại sư, vẻ mặt áy náy.

- Khách theo chủ!

Nhiếp Vân cũng từ vẻ mặt của hắn nhìn ra vấn đề, cười nhạt một tiếng nhưng không nhiều lời.

Đáp ứng ăn cơm với vị thiếu gia này là muốn nhờ đối phương để sử dụng Truyền Tống Trận, thuận lợi tiến vào Phổ Thiên lĩnh... Chuyện này rất đơn giản, ít va chạm cũng tránh được phiền toái.

- Ta cũng không sao cả!

Minh Tân đại sư gật đầu nói.

Đối với hắn mà nói, ăn cơm cũng không phải trọng yếu nhất, trọng yếu là ăn cùng với ai.

Người trẻ tuổi kia có y thuật cao minh, nên hảo hảo kết giao một chút, nếu đối phương không ngại thì hắn cũng không có gì phải ngại.

- Vậy thì phiền toái hai vị đại sư...

Thấy hai người không có mất hứng, thiếu gia thở ra một hơi, lúc này hắn đi ra ngoài.

- Diệp Đào, tại sao tới Thiên Thủy Gian mà không ăn cơm đã đi? Chẳng lẽ gần đây lãng phí quá nhiều nên không có tiền ăn cơm sao?

Còn chưa đi tới cửa, một giọng nói đùa cợt vang lên.

Nghe được câu này, Diệp Đào thiếu gia cau mày, hắn xoay người lại với đôi mắt lóe sáng.

Nói chuyện là thanh niên mặc hoa phục, tuổi tác không lớn hơn hắn bao nhiêu, bộ dạng lười biếng mang theo khí chất công tử nhà giàu.

- Không ăn nổi cơm tại Thiên Thủy Gian, Diệp Đào thiếu gia không

đen như thế chứ, nếu không như thế này đi, qua một hồi ta gọi một bàn, mọi người cùng nhau ăn cho náo nhiêt.

------oOo------

Chương 3042: Bạch Thủ Y Thánh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nói bậy bạ gì đó, Diệp Đào thiếu gia tham ăn cơm của ngươi sao? Nói đùa gì vậy, người ta có thể nhìn trúng đồ ăn tại Thiên Thủy Gian hay sao có lẽ muốn ra ngoài xem cái gì đó, không biết Diệp Đào thiếu gia vừa ý nhà ai? Có thể dẫn chúng ta đi cùng hay không...

Sau lưng thanh niên hoa phục là một đám người cười nói châm chọc.

Xem ra cũng đều là đệ tử gia tộc, thân phận không kém gì Diệp Đào thiếu gia, nếu không tuyệt đối không có ngữ khí nói chuyện như thế.

- Diệp Minh Thành, ngươi làm ta bị thương, về đến gia tộc ta sẽ tìm công đạo.

- Hiện tại ta có khách quý, không muốn nói nhảm với ngươi, lập tức tránh ra.

Ánh mắt của hắn nhìn sang đám người kia, Diệp Đào thiếu gia khoát tay lên tiếng.

Hắn tên Diệp Đào, người kia là Diệp Minh Thành, xem ra là ân oán trong nội bộ gia tộc, hơn nữa nói đến bị thương, có lẽ thương thế là do gia hỏa này bàn tặng.

Khó trách nghe Liễu Hạo nói xong liền không đi vào đã muốn rời đi, xem ra lần trước ăn thiệt thòi lớn, hơn nữa hiện tại thương thế còn chưa tốt nên không phải đối thủ, so với chịu nhục còn không bằng tránh đi.

- Khách quý? Là hồ bằng cẩu hữu ở đâu? Hai người này sao?

Diệp Minh Thành quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân và Minh Tân đại sư, ánh mắt lóe lên:

- Diệp Đào, ta cảnh cáo ngươi, ít kết giao với kẻ không đứng đắn trở về, tránh phá hư bầu không khí trong gia tộc.

- Ngươi nói cái gì? Ai là không đứng đắn người?

Diệp Đào thiếu gia còn chưa nói gì, đệ tử theo sau Minh Tân đại sư đã mất hứng, hắn tiến lên phía trước, ánh mắt mang theo sát khí.

- Sư phụ ta là Minh Tân đại sư, là y sư lợi hại nhất Hoang Nguyên Cổ thành, mặc kệ ngươi là thiếu gia nhà ai, lập tức xin lỗi cho ta!

- Nếu không chúng ta sẽ không bỏ qua.

Bách Hành các mặc dù chỉ là y quán, với thanh danh của Minh Tân đại sư, người tới trị liệu không giàu cũng quý, rất nhiều đại nhân vật đều xem hắn như thượng khách, đối phương trừ thân phận tôn quý cũng bỏ đi, nhưng ở Hoang Nguyên Cổ thành, ai không không bán mặt mũi cho đại sư.

Dám trực tiếp mở miệng nói Minh Tân đại sư là người không đứng đắn, tên đệ tử này không chịu được.

- Minh Tân đại sư? Y sư lợi hại nhất? Khẩu khí quá lớn nha.

Nghe được cái tên Minh Tân đại sư, Diệp Minh Thành cũng không thèm để ý, hắn cười lạnh sau đó nói:

- Đó đã là chuyện quá khứ, có Triệu Nguyên đại sư tại đây, thanh danh đệ nhất y sư của Hoang Nguyên Cổ thành không thuộc về ngươi nữa.

- Triệu Nguyên đại sư? Nơi nào đến Triệu Nguyên đại sư? Tại sao ta chưa từng nghe qua...

Đệ tử Minh Tân đại sư sững sờ.

Hắn còn chưa dứt lời, Minh Tân đại sư đã kéo hắn sang một bên, cau mày nói:

- Ngươi nói... Chẳng lẽ là Triệu Nguyên đại sư ở Bạch Nhạc sơn?

- Ha ha, không nghĩ tới ta không bước ra khỏi nhà nhiều năm như vậy còn có người nhớ rõ tên ta.

Vừa dứt lời, tiếng cười lớn vang lên, ngay sau đó một trung niên đi ra khỏi Thiên Thủy Gian.

- Bạch Nhạc Sơn Triệu Nguyên? Tại sao Diệp Minh Thành có thể đi cùng hắn?

Diệp Đào thiếu gia vốn không quan tâm Triệu Nguyên đại sư gì đó, ghe ba chữ Bạch Nhạc sơn liền biến sắc.

- Rất nổi danh sao?

Nhiếp Vân nhìn sang.

- Ân, rất nổi danh!

- Hắn được gọi là Bạch Thủ Y Thánh đôi bàn tay trắng noãn như ngọc, truyền thuyết hắn đã từng chữa thương cho cường giả Đại Đế, là một trong mười y sư nổi danh nhất trong loạn tinh vực... Nhưng người này không rời khỏi loạn tinh vực, tại sao đi cùng Diệp Minh Thành chứ?

Diệp Đào thiếu gia truyền âm tới, đồng thời cảm thấy kỳ quái.

Bạch Thủ Y Thánh Triệu Nguyên, tuy nói không phải danh chấn thiên hạ nhưng có thể nói là hào kiệt một phương, loại người này có cao ngạo của mình, tại sao đi cùng Diệp Minh Thành đến Hoang Nguyên Cổ thành?

- Ngươi chính là Minh Tân đại sư? Xem cũng được, cũng đúng, Hoang Nguyên Cổ thành chỉ là tiểu đảo mà thôi, thực lực như

ngươi gọi là đệ nhất cũng không có gì, chỉ có điều... Ta phải nhắc nhở ngươi một câu, bên ngoài rất lớn, không cần thiết làm ếch ngồi đáy giếng!

Triệu Nguyên đại sư liếc mắt nhìn Minh Tân đại sư, ngôn ngữ không khách khí.

- Ngươi...

Không nghĩ tới đối phương không khách khí như vậy, nói chuyện thật khó nghe, sắc mặt Minh Tân đại sư khó coi.

Bất kể nói thế nào hắn cũng là y sư, cũng nên tôn trọng lẫn nhau, trực tiếp dùng lời lẽ châm chọc như thế này là quá phận.

- Chỉ sợ gia hỏa này muốn chứng minh giá trị với Diệp Minh Thành!

Nhìn mọi việc vào trong mắt, Nhiếp Vân cau mày nói thầm.

Chỉ sợ Diệp Minh Thành đưa ra hứa hẹn cực lớn với Triệu Nguyên, cho nên hắn mới đồng ý rời khỏi hang ổ loạn tinh vực.

Diệp Minh Thành cũng muốn hắn chứng minh giá trị của mình, hơn nữa cần đá kê chân mới có thể nổi bật, vì vậy... Minh Tân đại sư nằm cũng trúng đạn.

- Chẳng lẽ ta nói sai?

Triệu Nguyên đại sư cười cười.

- Hoang Nguyên Cổ thành chỉ là tiểu đảo, nhân khẩu không lớn lắm, Minh Tân ta cũng không phải người không có bản lĩnh, bằng vào đồng hành nâng đỡ, Triệu Nguyên đại sư nói như vậy quá phận rồi.

Minh Tân đại sư cố nén tức giận.

Bàn về y thuật hắn tự hiểu lấy mình, có thể được xưng đứng đầu tại Hoang Nguyên Cổ thành là nhờ vào thực lực, nhưng Bạch Nhạc núi Triệu Nguyên nói hắn là ếch ngồi đáy giếng là sỉ nhục hắn.

- Nếu như Minh Tân đại sư cảm thấy ta ang vũ nhục ngươi, cũng có thể, ta có thể tùy thời tiếp nhận khiêu chiến y đạo của ngươi.

Triệu Nguyên cười cười.

- Nếu ngươi thua, danh xưng đệ nhất y sư Hoang Nguyên Cổ thành phải xóa đi, hơn nữa... Lập tức cút khỏi mắt ta, không cho phép xuất hiện trước mặt ta, dám hay không dám?

Khiêu chiến y đạo là y sư không phục nhau nên tổ chức quyết đấu công bằng, cũng như vòng tay y đạo của Nhiếp Vân, nó khảo nghiệm y sư lý giải y đạo, phát huy y thuật, giải quyết bệnh tình.

Y đạo dùng cứu người làm chủ, cũng không phải là sát phạt chiến đấu, trừ phi có thâm thù đại hận hoặc là tranh giành mặt mũi, bằng không rất ít người dùng.

Triệu Nguyên mới mở miệng đã khiêu chiến y đạo, tương đương tranh giành khí phách, trực tiếp tăng lên một độ cao.

Lúc này Minh Tân đại sư không khiêu chiến chẳng khác nào tài nghệ không bằng người, bị vũ nhục trần trụi, mà khiêu chiến, một khi thua thanh danh sẽ quét rác.

Có thể nói, Triệu Nguyên một câu khiêu chiến y đạo đã bức Minh Tân đại sư vào tuyệt lộ, đáp ứng sẽ phải khiêu chiến, không đáp ứng cũng phải khiêu chiến!

Đây cũng không phải là vấn đề danh tiếng, mà là liên lụy tới một vị y tin tưởng và khẳng định vào kỹ năng của mình.

------oOo------

Chương 3043: Khiêu chiến y đạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tốt, ta đáp ứng!

Minh Tân đại sư nheo mắt đồng ý.

- Đại sư ngươi... Chẳng lẽ không có phát hiện có cổ quái sao?

Thấy hắn đáp ứng, Nhiếp Vân sững sờ cho nên truyền âm.

Kỳ thật hắn đâm lao phải theo lao nhưng cũng không nên đáp ứng nhanh như vậy, chỉ cần kéo dài thời gian, tin tưởng Diệp Minh Thành và Triệu Nguyên không có thời gian hao tổn ở nơi đây, một khi bọn họ rời đi chính là không chiến mà thắng, thanh danh không tổn hại.

Hắn cho rằng Minh Tân đại sư có thể nghĩ đến chuyện này nên không nói chuyện, không có ngờ đối phương trực tiếp đáp ứng.

- Hắn muốn lấy ta làm đá đặt chân và hiển thị giá trị với Diệp Minh Thành, đồng thời thừa cơ đánh mặt Diệp Đào thiếu gia!

Minh Tân đại sư truyền âm.

Có thể trở thành y sư đứng đầu một tòa thành, tuy Minh Tân đại sư say mê y đạo nhưng không ngốc, Nhiếp Vân có thể nghĩ thông suốt chuyện này, hắn cũng nghĩ tới.

Triệu Nguyên khẳng định đã vụng trộm giao dịch với Diệp Minh Thành, biết rõ chính mình dễ khi dễ cho nên lấy mình làm đá đặt chân mà thôi.

- Ha ha, đá đặt chân sao? Chỉ sợ ngươi đặt chân lên sai tảng đá rồi.

Thấy Minh Tân đại sư hiểu xảy ra chuyện gì, Nhiếp Vân không nói thêm lời nào, hắn chỉ cười nhạt.

Hắn không biết rõ về y thuật của Minh Tân đại sư nhưng hắn phi thường có lòng tin vào y thuật của mình, bản thân tinh thông Nông Bách Thảo Kinh, nếu như y thuật lại thua cho người khác cũng không xứng làm truyền nhân Thần Nông.

Chỉ có điều mỗi y sư đều có tôn nghiêm và kiêu ngạo của mình, vạn nhất Minh Tân đại sư vì tôn nghiêm, không cần chính mình hỗ trợ thì chuyện này không dễ dàng.

Vào lúc đang suy nghĩ những chuyện như thế, chợt nghe Minh Tân đại sư truyền âm:

- Qua một lúc có khả năng làm phiền Nhiếp Vân đại sư, nếu như ta chẩn đoán bệnh không được, hi vọng ngươi có thể giúp đỡ.

- Yên tâm đi, nhất định tận hết khả năng!

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân yên tâm không ít.

Xem ra vị Minh Tân đại sư này cũng không phải là người bảo thủ không biết biến báo.

Lần khiêu chiến y đạo này còn liên quan tới chuyện khác, nó liên quan tới thể diện Diệp Đào thiếu gia, nếu bảo thủ, gây chuyện không tốt sẽ làm mọi người khó coi.

- Rất tốt, nếu ngươi muốn tìm mất mặt thì ta thành toàn cho ngươi... Lão bản, ngươi chuẩn bị gian phòng cho ta.

Hiển nhiên Triệu Nguyên không nghĩ tới Minh Tân đại sư đáp ứng nhanh như thế, khóe miệng của hắn nở nụ cười lạnh.

Lão bản Thiên Thủy Gian biết rõ mấy người trước mắt đều là người có thân phận, không dám nhiều lời, lúc này nhanh chóng dọn ra một gian phòng.

Đám người Diệp Đào chưa bao giờ nhìn thấy khiêu chiến y đạo, trong mắt mang theo không biết giải quyết thế nào, lúc này nhìn sang Nhiếp Vân.

- Đại sư, khiêu chiến y đạo là xảy ra chuyện gì?

- Khiêu chiến y đạo là y sư khiêu chiến nhau, chia làm rất nhiều dạng, thường thấy nhất có ba loại, thứ nhất, phân biệt rõ dược liệu!

- Song phương chuẩn bị một phần nước thuốc sau đó để đối phương nếm thử, kế tiếp sẽ viết ra những dược liệu kia, đáp đúng càng nhiều thì đạt thành càng cao.

- Thứ hai, chẩn đoán bệnh!

- Song phương đều tìm người bệnh và trị liệu, dược hiệu ai nhanh hơn sẽ thắng.

- Thứ ba, vấn đề của nhau, vấn đề tri thức y đạo, thẳng tới khi đối phương không trả lời được mới thôi, đương nhiên, ngươi hỏi cũng phải biết đáp án, một khi người ta không trả lời được cần ngươi tiến hành trả lời, trả lời không được xem như thất bại.

Nhiếp Vân truyền âm qua.

Khiêu chiến y đạo, Thần Nông Bách Thảo Kinh có ghi lại một ít, hắn biết biết không ít, thường thấy nhất là vài loại này.

Loại khiêu chiến thứ ba là khảo nghiệm học thức phong phú, tri thức y đạo bác học, rất nhiều điều kiện thiếu một thứ cũng không được.

- Hiện trường chẩn đoán bệnh, không có người bệnh thích hợp, chúng ta không thể so, phân biệt rõ dược liệu cần nấu thuốc nên phiền toái, ta xem chúng ta chất vấn lẫn nhau, thẳng đến một phương đáp không được mới thôi.

- Minh Tân đại sư... Có ý kiến gì không?

Song phương ngồi vào chỗ của mình, Triệu Nguyên khẽ nói.

- Tốt!

Minh Tân đại sư gật gật đầu.

Hiển nhiên hắn cũng biết ba loại khiêu chiến y đạo thường thấy nhất, đối phương chọn như vậy cũng không có vấn đề.

- Vậy thì tốt, kính xin hai vị Diệp thiếu gia ngồi vào bình luận.

Triệu Nguyên nói.

- Bình luận? Chúng ta không hiểu y thuật thì làm sao bình luận?

Diệp Đào nhướng mày.

Tuy hắn rất muốn bình luận nhưng hắn không hiểu y thuật, cho dù đối phương nói sai cũng không hiểu.

- Rất đơn giản, ta đặt vấn đề trước và ghi đáp án lên giấy đưa cho hai vị thiếu gia, sau khi hắn đáp không được sẽ đưa đáp án ra, hai bên so sánh xem ai chính xác.

- Đương nhiên, nếu như hắn không phục còn có thể xin quan sát, cảm thấy không ổn có thể hỏi thăm ngay trước mặt.

Triệu Nguyên nói.

- Rất công bình!

Nghe xong an bài, Nhiếp Vân gật gật đầu.

Mặc dù hắn biết là khiêu chiến y đạo nhưng chưa trải qua, biết rõ đại khái mà thôi, vốn tưởng rằng hai người sẽ dùng lời nói đối chiến với nhau, ngươi nói vấn đề, ta hiện trường giải đáp, hiện tại xem ra cũng không phải là như thế, viết đáp án càng công bình, chuẩn xác.

- Tốt, bắt đầu đi!

Quy tắc khiêu chiến đã rõ ràng, cũng chuẩn bị tốt giấy bút.

- Hiện tại mỗi người chúng ta đều ghi ba vấn đề, cũng viết đáp án ra đưa cho hai vị thiếu gia.

Chuẩn bị thỏa đáng, Triệu Nguyên nói.

- Tốt!

Minh Tân đại sư gật gật đầu, hắn cầm giấy bút viết vấn đề.

Nhiếp Vân ở sau lưng xem hắn ghi vấn đề liền nhíu mày.

Những vấn đề này với hắn mà nói đều vô cùng đơn giản, Triệu Nguyên có y thuật không bằng mình muốn đáp ra cũng không khó khăn.

- Tuy Minh Tân đại sư có danh tiếng trong Hoang Nguyên Cổ thành nhưng kiến thức quá ít, hắn cho rằng vấn đề khó có thể giải quyết nhưng trong mắt kẻ khác vô cùng đơn giản.

Lắc đầu, Nhiếp Vân nghĩ tới một sự kiện sau đó truyền âm.

- Đại sư, ngươi có thể ghi phương pháp giải quyết âm phách chi thể...

Âm phách chi thể với hắn mà nói không phải chuyện khó, nhưng đối với y sư khác mà nói lại vô cùng khó, Triệu Nguyên muốn phá giải cũng không dễ dàng.

- Không sai!

Nghe được truyền âm, đôi mắt Minh Tân đại sư sáng ngời, âm thầm gật gật đầu, vội vàng viết chứng bệnh âm chi thể và phương pháp giải quyết ra.

Âm phách chi thể, hắn chưa từng nghe nói qua, đối phương muốn giải quyết, hơn nữa ghi phương pháp giải quyết, cho dù hắn thua cũng biết giá trị.

Lúc này cũng viết xong vấn đề và đáp án, Minh Tân đại sư gấp trang giấy lại và phong ấn.

Lúc này Triệu Nguyên ở đối diện cũng viết xong vấn đề, hắn cười lạnh.

------oOo------

Chương 3044: Kim thạch thảo

Hắn xem ra Minh Tân đại sư có bản lĩnh thật sự đã sớm có uy danh trong cửu châu thập địa, cũng không ở lại tiểu đảo thế này, cho dù có chút năng lực nhưng không quá mạnh mẽ.

- Ta đưa ra khiêu chiến y đạo, không muốn chiếm tiện nghi của ngươi, vấn đề do ngươi đưa ra trước đi.

Đưa trang giấy lên, Triệu Nguyên ngồi tại chỗ với tự tin rất mạnh.

- Vậy thì tốt, ta không khách khí!

Nội tâm Minh Tân đại sư đã tin tưởng và trả lời.

- Ta đã nói qua án lệ mấy ngày trước, một người bệnh mạch yếu ớt nặng nề, tinh thần lại thập phần phấn khởi.

Rất nhanh, hắn ném ra vấn đề đầu tiên.

- Nếu như ta đoán không sai, có lẽ bệnh của người này không đơn giản như thế.

Nghe xong, Triệu Nguyên không dừng lại, hắn tươi cười sau đó viết ra trang giấy sau đó đưa cho Diệp Đào, Diệp Minh Thành.

- Nhanh như vậy?

Thời điểm Minh Tân đại sư ghi vấn đề này, ta cho rằng ít nhất có thể làm khó đối phương nửa khắc, không nghĩ tới hắn đã viết xong đáp án trong nháy mắt, chẳng lẽ gia hỏa này tự tin như vậy.

Đưa trang giấy cho hai thiếu gia, bọn họ đồng thời mở ra, một lát sau Diệp Đào ngưng trọng gật đầu.

- Đáp án hoàn toàn chính xác!

- Việc này...

Nhìn thấy Diệp Đào xác nhận, nội tâm Minh Tân đại sư lạnh lẽo.

Đúng như hắn nói, đây là ca bệnh hắn gặp qua, bệnh nhân này tìm tới nhưng hắn khong tìm ra nguyên nhân bệnh, tra hết sách vở và vận khí hơi tốt, lúc này mới một lần hành động đột phá cửa ải khó tìm ra căn bệnh và chữa khỏi.

Vốn tưởng rằng đối phương nghe giải thích liền không hiểu ra sao, nằm mơ cũng không ngờ viết nhanh như vậy, hơn nữa... Đáp án còn hoàn toàn chính xác!

Chuyện này có chút đáng sợ!

Nói rõ tri thức đối phương mạnh hơn hắn

Nội tâm rung động, khí thế yếu bớt một chút.

- Đến phiên ta, vấn đề đầu tiên của ta rất đơn giản, có một cường giả Vương cảnh bị kiếm đả thương và Thất Tâm thảo bảy đóa hoa chữa thương lại xảy ra vấn đề.

Triệu Nguyên nói ra vấn đề đầu tiên.

- Thất Tâm thảo là dược vật chữa thương thông thường, nở hoa bảy đóa và có hình trái tim, bảy hoa cùng nở là dược hiệu tốt nhất, một khi cánh hoa ngã xuống thì linh tính biến mất, dược tính giảm bớt đi nhiều... Vấn đề này thật không đơn giản.

Nghe được vấn đề, Nhiếp Vân sững sờ.

Thất Tâm thảo không tính là dược liệu quý giá gì, rất dễ tìm, chữa thương cũng thường xuyên dùng, thời điểm dược tính cao nhất là khi bảy đóa hoa cùng nở, thời điểm này đóa hoa hội tụ thiên địa linh khí, dược tính mạnh nhất...

- Mạnh nhất?

Đột nhiên Nhiếp Vân giật mình, nghi hoặc biến mất và hắn cười lạnh.

Không hổ là Bạch Thủ Y Thánh, bố trí bẫy rập không sai.

- Việc này...

Hắn nghĩ thông suốt xảy ra chuyện gì, Minh Tân đại sư đang xoắn xuýt không biết viết thế nào.

Hắn biết Thất Tâm thảo đã xảy ra chuyện gì, cũng biết bảy hoa cùng nở là thuốc tốt nhất, lại không thể tin được đối phương lại đưa ra vấn đề đơn giản như thế.

- Hắn nói là cường giả Vương cảnh bị kiếm thương!

Thấy hắn không có suy nghĩ cẩn thận, Nhiếp Vân lặng lẽ truyền âm.

- Kiếm thương cương mãnh, trong cơ thể sẽ lưu lại kiếm khí, kiếm khí láu cá khó có thể tìm kiếm, không thể dùng thủ đoạn cường ngạnh diệt trừ, chỉ có thể dùng phương pháp dịu dàng mềm mại, theo lý thuyết linh tính Thất Tâm thảo ôn hòa, rất thích hợp ah... Có cái gì không đúng?

Minh Tân đại sư vẫn nghĩ không ra.

Thất Tâm thảo sinh trưởng tại nơi âm u, dược tính ôn hòa, rất thích hợp trị liệu kiếm thương, những lời này có vấn đề gì?

- Vương cảnh... Không có giới vực, sau khi bị thương không cách nào lợi dụng lực lượng giới vực ngăn cách kiếm khí, Thất Tâm thảo bảy hoa cùng nở là thời điểm linh tính mạnh nhất, thực sự mang theo dược lực lợi hại, bản thân Vương cảnh không được, một khi dùng Thất Tâm thảo bảy đóa hoa rất dễ dàng xuất hiện tình huống bổ quá thành hại.

Thấy hắn không nghĩ thông suốt, Nhiếp Vân đành phải truyền âm cho hắn.

- Đúng vậy!

- Tại sao ta không nghĩ tới chứ... Trước kia ta cũng kê qua đơn thuốc như vậy, trong đó có một ít dược tính ôn hòa, một mình một

cây Thất Tâm thảo lại có dược tính quá mạnh, nếu có một cây Thất Tâm thảo ba đóa hoa sẽ có dược tính tốt nhất.

Minh Tân đại sư cũng không phải người ngu, Nhiếp Vân chưa nói xong hắn đã ý thức được vấn đề, đôi mắt sáng ngời, vội vàng viết đáp án lên giấy.

Lúc này bình luận qua đi, đáp án chính xác.

Ngang tay!

- Không tệ, không tệ, không nghĩ tới còn có chút tài năng...

Thấy Minh Tân đại sư trả lời hoàn mỹ vấn đề của hắn, Triệu Nguyên sững sờ sau đó cười nói:

- Lần này tới phiên ta hỏi trước, vấn đề thứ hai của ta cũng không khó... Hoàn cảnh sinh trưởng của Kim Thạch Thảo!

- Kim Thạch Thảo? Loài cỏ này đã diệt tuyệt vào ba ngàn năm trước, cho dù ta nói ra cũng không thể nghiệm chứng thật giả.

Minh Tân đại sư sững sờ.

Kim Thạch Thảo là dược thảo sinh trưởng trong òoàn cảnh đặc thù, ba ngàn năm trước đã bị diệt sạch không tồn tại, hỏi hoàn cảnh sinh trưởng của dược liệu này, có làm được cái gì? Cũng không thể nghiệm chứng thật giả.

Dược liệu đã diệt sạch, tranh cãi nữa cũng vô dụng ah!

- Diệt sạch? Ta không cho là như vậy, ta có một cây Kim Thạch Thảo còn sống!

Triệu Nguyên cười nhạt một tiếng, ngón tay bắn ra, một gốc linh dược xuất hiện trong lòng bàn tay.

Toàn thân dược liệu vàng óng, lá cây giống như vàng đúc thánh, nó hình thành lỗ tròn và xuất hiện mùi thuốc nồng đậm.

- Đây là Kim Thạch Thảo?

Kim Thạch Thảo là thánh dược trừ độc, Minh Tân đại sư cũng chỉ đọc qua giới thiệu trong sách, chưa bao giờ thấy dược liệu chân chính.

Trong sách giới thiệu loại dược này có màu vàng kim óng ánh, nghiền nát thoa ngoài da là có thể giải kịch độc rắn cắn.

- Không sai, ta có Kim Thạch Thảo đã nói lên có thể nuôi sống, cho nên vấn đề này không thành vấn đề chứ?

Triệu Nguyên nói.

- Không có ý kiến!

Đối phương xuất ra Kim Thạch Thảo, Minh Tân đại sư cũng không thể nói gì, hắn suy nghĩ.

Hắn không ngừng nhớ lại điển tịch đã đọc, lúc này lắc đầu.

Kim Thạch Thảo không phải dược liệu lợi hại, sách vở ghi chép rất ít, nghĩ cả buổi không biết đào tạo thế nào.

Một ít dược liệu trân quý cũng không phải muốn sống ở đâu thì sống, có hoàn cảnh đặc thù, nếu gieo trồng lung tung chỉ làm dược liệu yếu đi, cuối cùng sẽ tử vong.

- Đại sư cũng biết loại dược liệu này sinh trưởng trong hoàn cảnh nào chứ?

Suy nghĩ một lúc không ra vấn đề, Minh Tân đại sư đành phải xin thiếu niên giúp đỡ.

- Kim Thạch Thảo, sở dĩ có tên này cũng không phải nó có màu và lá cây như vàng, mà là thứ này sinh trưởng tại nơi có nhiều vàng.

- Thậm chí rất nhiều người đều dùng nó tìm mỏ vàng.

------oOo------

Chương 3045: Thất bại thảm hại

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chỉ cần phát hiện Kim Thạch Thảo, ở gần chắc chắn có mỏ vàng... Chính bởi vì này nguyên nhân này cho nên Kim Thạch Thảo mới diệt sạch.

Nhiếp Vân truyền âm.

- Còn có phương pháp như vậy?

Minh Tân đại sư sững sờ.

Rất hiển nhiên hắn chưa từng nghe qua tin tức như thế.

Kim Thạch Thảo có đặc tính như thế và bị nắm giữ trong tay một ít người, bởi vì mỏ vàng không nhiều, thứ hai, ai biết bí mật này có chết cũng không lộ ra, sở dĩ Nhiếp Vân biết rõ là vì trong Thần Nông Bách Thảo Kinh có giảng thuật thuộc tính kỳ lạ của dược liệu, tuy Kim Thạch Thảo hiếm nhưng không quá kỳ lạ.

- Nói như thế hoàn cảnh sinh trưởng của Kim Thạch Thảo nằm trên mỏ vàng?

Minh Tân đại sư biết rõ thiếu niên trước mắt có thể nói ra lời này nhất định có căn có cứ nên truyền âm hỏi.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu, nói tiếp:

- Nếu ghi như thế có lẽ sẽ rơi vào bẫy rập của đối phương, có thể ghi là sinh trưởng trên kim thạch, loại Kim Thạch Thảo này có bộ rễ phát đạt giống như sắt thép, hoàn toàn có thể trực tiếp cắm rễ vào trong vàng.

- Trực tiếp cắm rễ vào trong vàng?

Minh Tân đại sư hít khí lạnh.

Tuy vàng có tính chất mềm yếu nhưng dù sao cũng là kim loại, sinh trưởng trên kim loại, không có nước phân bón thì làm sao hấp thu dinh dưỡng?

- Kim Thạch Thảo có thể hấp thu hơi nước trên không trung, hơn nữa có mặt trời là có thể sinh trưởng, ghi trên kim thạch là không thành vấn đề.

Nhiếp Vân nói.

Sở dĩ tự tin như thế là vì Thần Nông Đại Đế lúc trước từng ghi đã gieo trồng trên vàng, Bách Thảo Kinh cũng ghi lại kỹ càng.

- Vậy thì tốt, ta viết ra!

Minh Tân đại sư không chút do dự ghi đáp án.

Một lát sau, đáp án bị đưa lên, Diệp Đào, Diệp Minh Thành cùng xem đáp án, sắc mặt cả hai biến thành cổ quái.

- Đáp án không đúng!

Đôi mắt Diệp Minh Thành tỏa sáng, hắn cười ha ha, dường như hắn bắt được chuyện gì đó nên hưng phấn.

- Không đúng?

Minh Tân đại sư sững sờ.

- Đáp án của Triệu nguyên đại là sinh trưởng tại nơi có kim thạch phong phú, mà ngươi viết là ghi trên kim thạch, kim thạch có thể gieo trồng đồ vật sao? Ha ha ha...

Diệp Minh Thành nhìn hắn như người ngu.

- Trên kim thạch? Minh Tân đại sư, ngươi cũng dám ghi... Với tư cách y sư, ngươi không phải không biết không có thứ gì sinh

trưởng trên kim thạch sao?

Nghe được đáp án, Triệu Nguyên cười lạnh không thôi.

Gieo trồng trên kim thạch... Hắn có nói đùa hay không?

- Đáp án của ngươi là nơi có kim thạch phong phú, ta hỏi ngươi... Kim Thạch Thảo có thể sinh trưởng ở đó cần bao lâu mới có thể thành thục?

Đối mặt với hai người cười nhạo, sắc mặt Minh Tân đại sư hơi biến hóa, ngay sau đó hòa hoãn lại và cười hỏi.

- Ta đạt được hạt giống Kim Thạch Thảo trong cổ mộ và phương pháp đào tạo, ta gieo trồng tại nơi có kim thạch phong phú, bảy năm sau sẽ thành thục, đổi lại địa phương khác không có trăm năm không thể trưởng thành, gây chuyện không tốt sẽ chết.

Vẻ mặt Triệu Nguyên tự đắc.

Có thể gieo trồng dược thảo diệt sạch lần nữa, hơn nữa còn thành thục trong bảy năm, đây là việc đáng tự hào.

- Bảy năm... Thời gian không nhiều lắm, nếu như ta có thể làm nó thành thục trong ba tháng thì sao?

Không để ý tới hắn tự đắc, Minh Tân đại sư cười nói.

- Ba tháng thành thục? Ngươi nằm mơ sao?

Triệu Nguyên hất lên tay.

Nói đùa gì vậy, hắn dùng phương pháp gieo trồng tốt nhất, hao phí vô số tinh lực che chở mới có thể thành thục trong bảy năm, ba tháng thành thục... Hắn cho rằng đây là việc không có khả năng.

- Có nằm mơ hay không chúng ta có thể thử một chút, kim thạch chi địa có thể trợ giúp Kim Thạch Thảo sinh trưởng nhưng không phải hòan cảnh tốt nhất.

- Nếu như không tin, chúng ta có thể lập tức thí nghiệm, chứng minh đáp án của ngươi là sai lầm.

Minh Tân đại sư nói.

- Tốt, gốc dược liệu này khoảng cách thành thục còn kém một tháng, nếu như ngươi nói đúng, hiện tại bù trừ thời gian ngươi nói, có lẽ một ngày là có thể thành thục.

- Nếu làm không được, ngươi chẳng những nhận thua, còn phải bồi thường gốc Kim Thạch Thảo này cho ta!

Triệu Nguyên khẽ nói.

Gốc Kim Thạch Thảo này hắn trả cái giá lớn mới bồi dưỡng thành, nếu bởi vậy chết đi tự nhiên phải bắt đối phương bồi thường.

- Được, nếu ta thắng, ngươi cho ra đáp án có vấn đề, cho nên... Không cần hỏi vấn đề thứ ba thì ngươi cũng đã thua.

Minh Tân đại sư cũng không nhường.

Khiêu chiến y đạo, bên khiêu chiến có thể nghi vấn đáp án của đối phương, một khi xác định đáp án là sai, mặc kệ giao chiến lúc trước thế nào, cho ra đáp án sai lầm sẽ phải nhận thua.

Chính bởi vì như thế, không biết đáp án hoặc đáp án không chuẩn xác sẽ không sử dụng trong khiêu chiến.

- Tốt!

Triệu Nguyên khoát tay, lúc này Kim Thạch Thảo bay về phía Minh Tâ đại sư.

Vươn tay cầm lấy, Minh Tân đại sư cảm giác bàn tay trầm xuống.

Gốc dược liệu này không lớn nhưng nặng nề, nó giống như khối sắt, nếu không phòng bị sẽ làm rơi.

- Không biết Triệu Nguyên đại sư có vàng trong tay không?

Cầm Kim Thạch Thảo trong tay, Minh Tân đại sư hỏi.

Hắn cũng có vàng nhưng sợ đối phương không thừa nhận, đến lúc đó sẽ tìm cớ, lúc này mới hỏi hắn.

Sau khi làm thế, cho dù xảy ra vấn đề cũng là đồ của chính ngươi, không cách nào nghi vấn.

Triệu Nguyên biết rõ ý của đối phương, hắn không tin vàng có thể thúc dục Kim Thạch Thảo, bàn tay chấn động và vài chục khối vàng bay tới.

Vàng có thể làm giao dịch ở nhiều nơi, trong tay mỗi người đều có một ít.

- Có!

Tiếp nhận vàng, Minh Tân đại sư đặt Kim Thạch Thảo lên trên, không có động tác gì, chỉ yên lặng quan sát.

Nhìn thấy hành động của Minh Tân đại sư, Triệu Nguyên khinh thường, đang muốn trào phúng hai câu, đột nhiên hắn sững sốt giống như có ai bóp cổ của mình.

Lúc này Kim Thạch Thảo đang bất động như ngửi được mỹ vị, rễ cây cũng không thô to của nó chạm vào trong vàng và sau đó đâm vào thật sâu.

Rễ cây thực vật đâm vào vàng, mặc dù mọi người kiến thức rộng rãi cũng không tin nổi.

Lúc rễ cây đâm hoàn toàn vào bên trong, màu sắc Kim Thạch Thảo sáng ngời, phiến lá, cánh hoa lúc trước uể oải, lúc này lại tỏa ra hào quang kim loại sáng bóng, cả gian phòng sáng lên như mặt trời.

- Triệu nguyên đại sư... Không biết như vậy có tính là ta thắng hay không?

Minh Tân đại sư cười cười.

Nhìn bộ dạng Kim Thạch Thảo, tất cả mọi người biết rõ dùng không tới một ngày nhất định có thể thành thục, không cần xem cũng biết đáp án của Minh Tân đại sư mới chính xác nhất, Triệu nguyên cho ra đáp án có sai lầm, không phải là tốt nhất.

- Ngươi...

Sắc mặt Triệu Nguyên lúc đỏ lúc trắng.

------oOo------

Chương 3046: Khâu minh giáp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn trồng Kim Thạch Thảo nhiều năm như vậy, hắn hiểu rõ dược liệu này nhất, biết rõ đối phương nói rất đúng, không qua bao lâu Kim Thạch Thảo sẽ thành thục và tỏa ra hương hoa mê người.

Hắn nói kim thạch chi địa, cần ít nhất một tháng mới có thể thành thục, đối phương chỉ cần dung vàng, cần không tới một ngày là thành thục, không cần nhiều lời cũng biết hắn đã thua.

Cho ra đáp án sai lầm... Cũng không cần hỏi vấn đề thứ ba, hắn... Đã thua, thất bại thảm hại!

- Minh Thành thiếu gia, chuyện ngươi cùa ta, chỉ sợ ta đã không thể đáp ứng được.

Biết rõ thua, Triệu Nguyên cũng không chống chế, hắn đứng lên ôm quyền sau đó rời đi.

Đi hai bước, đột nhiên dừng lại, hắn quay đầu nhìn sang Minh Tân đại sư, ánh mắt sáng ngời:

- Vấn đề Kim Thạch Thảo này ta thua không oan, nhưng... Ta cũng muốn biết, ngươi làm sao biết cách đào tạo thứ này?

Đào tạo Kim Thạch Thảo nhiều năm như vậy, lại đạt được phương pháp đào tạo trong mộ cổ, hắn không nói mình là người hiểu Kim Thạch Thảo nhất nhưng không có ai lợi hại hơn hắn, nhưng... Sự thật hắn đã thua, bất kể nội tâm không cam lòng thế nào, muốn biết đối phương là y sư cả đời sống ở Hoang Nguyên Cổ thành thì làm sao hiểu Kim Thạch Thảo như thế.

- Ta cũng ngẫu nhiên nghe người ta nói thôi, vừa mới bắt đầu cũng không xác nhận, thử một chút, mới biết quả nhiên là thế, là thật không sai lầm.

Minh Tân đại sư biết rõ Nhiếp Vân không muốn làm náo động, cũng không định nói hắn ra.

= Nếu ngươi không muốn nhiều lời, cáo từ!

Triệu Nguyên biết rõ hắn nghĩ một đằng nói một nẻo, lắc đầu, nhấc chân đi ra ngoài.

Đường đường Bạch Thủ Y Thánh, là đại nhân vật danh chấn một phương, đưa ra khiêu chiến y đạo nhưng kết quả lại bại trong tay tay mình, mặc dù da mặt dù dày nhưng hắn không thể lưu lại nơi đây.

- Đại sư... Không vội đi!

Nhìn thấy Triệu Nguyên rời đi, Diệp Minh Thành sững sờ sau đó lập tức đuổi theo, hai công tử thế gia khác nhìn thấy như thế liền biến sắc đuổi theo.

Bọn họ vốn biết Diệp Đào khó chịu nổi, kết quả lại dời đá nện chân mình.

- Ha ha, quả nhiên Minh Tân đại sư danh bất hư truyền, không nghĩ tới Bạch Thủ Y Thánh lại không phải là đối thủ...

Bản thân đã chuẩn bị chịu nhục, nằm mơ cũng không nghĩ tới Minh Tân đại sư nghịch chuyển càn khôn, hung hăng vẽ mặt, Diệp Đào không thể không cười to.

- Diệp Đào thiếu gia quá khen!

Nghe được tán dương, mặt già của Minh Tân đại sư đo lên.

- Nếu như ta đoán không sai, p án hẳn là Minh Tân đại sư và Nhiếp Vân đại sư thương nghị mà ra.

Đột nhiên Liễu Hạo nói xen vào.

Hắn là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, tuy hai người truyền âm rất nhỏ, che dấu rất tốt nhưng không thể gạt hắn được.

- Hổ thẹn, trên thực tế căn bản không phải thương nghị, mà là Nhiếp Vân đại sư trực tiếp nói cho, y đạo một đường, ta không thể so snahs với Nhiếp Vân đại sư, còn xa lắm mới bằng.

Minh Tân đại sư vội vàng nghiêm mặt nói.

- Trực tiếp nói cho?

Diệp Đào và Liễu Hạo nhìn nhau, đều nhìn thấy khiếp sợ trong mắt đối phương.

Nhiếp Vân tuổi không lớn lắm, lúc trước có thể giải quyết âm phách chi thể cũng không phải là y thuật cao, mà là trùng hợp biết rõ bỏ đi, lúc này nghe được Minh Tân đại sư nói thế mới hiểu ra, căn bản không phải có chuyện như vậy!

Nếu trực tiếp nói cho mà không phải là thương nghị, nói rõ khiêu chiến y đạo này người hơn hẳn Triệu Nguyên là hắn... Có thể thắng được Bạch Thủ Y Thánh... Làm sao có thể đơn giản!

- Đúng vậy a, Nhiếp Vân đại sư lý giải y đạo làm người ta bôi phục.

Minh Tân đại sư nói.

Trước kia hắn cũng hoài nghi giống đám người Diệp Đào, hiện tại hoài nghi đã biến mất.

Có Minh Tân đại sư khẳng định, Diệp Đào biết rõ gặp phải cường giả lợi hại, cũng không dám bày giá đỡ thiếu gia gì đó, lập tức kết giao.

Diệp Minh Thành rời đi, hai người cùng ngồi xuống, Diệp Đào lúc này gọi hảo tửu và thức ăn.

Rượu qua ba tuần, đồ ăn qua ngũ vị, Diệp Đào do dự sau đó hỏi.

- Không biết Nhiếp Vân đại sư là người ở nơi nào, ý định đi đâu?

- Ta xuất thân địa phương nhỏ, không đề cập tới cũng được, hiện tại đang định tiến về Vân Châu!

Nghe hắn hỏi ra, Nhiếp Vân biết rõ mục đích đã đạt được nên cười nói.

- Vân Châu? Ta cũng muốn đi, nếu như đại sư không chê thì đi cùng ta.

Đôi mắt Diệp Đào tỏa sáng, vội vàng lên tiếng.

Có thể làm cho Minh Tân đại sư tán thưởng như thế, lại còn hơn Bạch Thủ Y Thánh, hơn nữa đã cứu tánh mạng hắn, cho dù thế nào cũng đáng giá kết giao.

- Đi cùng thiếu gia...

Nhiếp Vân dừng một chút, nhìn thấy vẻ mặt đối phương lo lắng liền cười nói.

- Nếu như thiếu gia không chê ta phiền toái, vậy thì quấy rầy!

- Đâu có, đại sư cứu ta một mạng, ta còn chưa cảm kích, có thể đồng hành là vinh hạnh của tại hạ.

Diệp Đào liền nói.

Nói xong vẫy tay một cái, Liễu Hạo đi tới, hắn đưa một cái hộp qua.

Nhiếp Vân sững sờ, tiếp nhận cái hộp tiện tay mở ra, lúc này sắc mặt nghiêm túc.

- Thứ này...

- Đây là khâu minh giáp, một đời luyện khí đại sư Khâu Minh lưu lại kiệt tác, gia tộc ban cho ta bảo vật này, ta mặc theo người, có thể ngăn cản công kích của cường giả Hoàng cảnh hậu kỳ, ta thấy đại sư chỉ có thực lực Vương cảnh viên mãn, có khả năng dùng được, mong đại sư không chê.

Diệp Đào vội vàng cắt lời hăn và nói.

- Thật... Thật sự là quá quý trọng, tại hạ thu thì xấu hổ.

Nhiếp Vân vội nói.

Vốn tưởng rằng đối phương cho chút thần thạch mà thôi, không nghĩ tới trực tiếp xuất ra thứ này, hắn không dám tin tưởng.

Trong thần binh thì hộ giáp trân quý nhất, nó có thể ngăn cản cường giả Hoàng cảnh hậu kỳ công kích, nói rõ cấp bậc ít nhất đã trên Hoàng cảnh hậu kỳ, thậm chí còn là hoàng khí đỉnh phong, vật này vô cùng trân quý, chỉ sợ mặc dù là gia tộc của thiếu gia này cũng không nhiều.

Trực tiếp đưa cho hắn, mặt mũi thật sự quá lớn.

- Nếu như không có đại sư, tại hạ đã chết, đối với người chết, thứ gì cũng vô dụng.

- Nếu đại sư còn từ chối, tại hạ sẽ không biết như thế nào cho phải!

Diệp Đào nghiêm túc lên tiếng.

- Được... Được rồi, đa tạ Diệp Đào thiếu gia!

Thấy đối phương thành khẩn như vậy không giống giả bộ, Nhiếp Vân đành phải tiếp được.

Kỳ thật hắn cũng biết ý của đối phương, chỉ cứu một mạng, cho nhiều tiền là được, đồ vật này tiền không mua được, trực tiếp tặng qua chắc chắn muốn lôi kéo mình.

Nhiếp Vân đang lo không tìm được đường tới Phổ Thiên lĩnh, nếu đối phương muốn lôi kéo thì không có gì có thể tốt hơn.

------oOo------

Chương 3047: Hiện trạng Diệp gia

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có thể tiện tay xuất ra nhiều thần thạch như thế, lại có cường giả Hoàng cảnh viên mãn làm hộ vệ, Diệp Đào thiếu gia này không phải người thường.

- Ha ha, lúc này mới tốt, ta thấy đại sư cùng tuổi với ta, không bằng về sau ta gọi ngươi là Nhiếp huynh, ngươi cũng không cần gọi ta là thiếu gia, gọi Diệp Đào là được rồi.

Nhìn thấy hắn thu đồ, Diệp Đào thiếu gia lập tức rèn sắt khi còn nóng.

- Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh!

Biết rõ xưng hô đã biến hóa sẽ dễ dàng liên hệ tình cảm, lúc này cũng không chối từ.

Song phương muốn đã đạt được, khách và chủ tận hoan.

Rượu và đồ ăn trong Thiên Thủy Gian đắt muốn chết nhưng không thể không nói nó đáng giá tiền này, mỹ vị đến cực điểm, ngay cả Nhiếp Vân cũng phải tán dương, khách và chủ đều vui vẻ.

- Tổn thương của ta chưa khỏi hẳn, ngày mai chúng ta sẽ trở lại Vân Châu, Nhiếp huynh có lẽ ý kiến gì không?

Ăn uống no nê, Diệp Đào nói.

- Đương nhiên không có, phiền toái Diệp huynh!

Nhiếp Vân nói.

Đối phương muốn hắn gọi là Diệp Đào, hắn cảm thấy không có ý tứ, cũng xưng hô đối phương là Diệp huynh.

- Nhiếp huynh nói thế là xem thường ta, hôm nay ở tại nơi này, ta đã đặt chỗ ở trong Thiên Thủy Gian, qua một lúc sẽ đi qua.

Diệp Đào cười nói.

Trong lúc tiệc rượu, Minh Tân đại sư cũng hỏi nhiều nghi vấn y đạo của mình, Nhiếp Vân cũng không có keo kiệt, đều cấp ra đáp án, một hỏi một đáp.

Thế mới biết thiếu niên trước mắt này tuổi không lớn lắm nhưng lý giải y đạo còn vượt qua hắn cả trăm lần.

Bởi vì Diệp Đào thiếu gia có thương tích trên người, Minh Tân đại sư lúc này mới lưu luyến không rời cáo biệt mọi người, trở lại y quán của hắn.

Đám người Nhiếp Vân lúc này tiến vào phòng trọ trong Thiên Thủy Gian.

Đi vào phòng, cũng thu đám người Hỗn Độn Vương vào nạp vật thế giới.

Nhiều người gây chú ý cho người khác, chờ ổn định lại thả mọi người ra ngoài.

Khác với động tác của Nhiếp Vân, trong một gian phòng khác, Diệp Đào ngồi dưới đất, Liễu Hạo đứng trước mặt, hai người thương nghị gì đó.

- Liễu Hạo, ngươi bây giờ đưa tin cho gia tộc, vị Nhiếp Vân đại sư này nhất định phải hảo hảo kết giao, ngàn vạn không thể lãnh đạm!

Diệp Đào ngưng trọng bàn giao.

- Vâng.. Thiếu gia, ta có một hoài nghi, không biết nên nói không hay không.

Liễu Hạo gật gật đầu, hắn dừng một chút và lên tiếng.

- Nói đi!

- Âm phách chi độc đáng sợ như vậy, rất nhiều người chưa từng nghe nói qua, Nhiếp Vân đại sư có thể tiện tay giải quyết, có thể là...

Liễu Hạo chưa nói xong đã bị Diệp Đào cắt ngang.

- Ta biết ý của ngươi, ngươi hoài nghi người hạ độc có liên quan với Nhiếp Vân đại sư hay không, hắn đến đây lấy lòng, trên thực tế là vì lẫn vào Diệp gia chúng ta.

- Vâng!

Liễu Hạo cũng không phủ nhận.

Nói thật, đổi lại là ai chỉ sợ cũng hoài nghi, thiếu gia vừa trúng độc, đệ nhất y sư Hoang Nguyên Cổ thành không giải được, lại gặp được một vị biết rõ chất độc này, hơn nữa có thể tiện tay giải quyết, chuyện này quá mức trùng hợp.

- Không có khả năng!

- Không nói chuyện khác, chỉ ban về y thuật thì Nhiếp Vân đại sư có thể thắng được Bạch Thủ Y Thánh một đầu, muốn đi vào gia tộc của ai mà không được hoan nghênh?

Diệp Đào chậm rãi lắc đầu.

- Như vậy...

Liễu Hạo gật đầu.

Danh khí Bạch Thủ Y Thánh không riêng tại thập địa, hắn cũng nổi danh tại Vân Châu, khiêu chiến y đạo thắng hắn, chỉ bằng vào việc này, đi bất kỳ gia tộc nào, bất kỳ gia tộc nào cũng hoan nghênh.

Tuy nói Diệp gia của bọn họ có lực ảnh hưởng nhất định trong Vân Châu nhưng vẫn còn kém không ít gia tộc đỉnh cấp.

Vì vào gia tộc bọn họ, tốn hao nhiều công phu như thế, lại bày bố từ nửa năm trước, hắn xem ra trừ khi ăn no rững mỡ, nếu không sẽ không làm như thế.

- Vậy người hạ thủ với thiếu gia là ai?

Liễu Hạo ngưng trọng hỏi thăm.

Nếu như không phải Nhiếp Vân đại sư thì chính là người khác, người này là ai? Nếu không phải hôm nay vận khí tốt gặp Nhiếp Vân đại sư, thiếu gia khẳng định đã chết.

- Bảo nữ tử tiếp cận ta, đầu tiên lại hiểu rõ hành trình của ta như vậy, sau đó còn hiểu tính cách của ta... Có thể làm được điểm này chỉ sợ là người trong gia tộc.

Diệp Đào chậm rãi nói.

- Người trong gia tộc? Chẳng lẽ là Minh Thành thiếu gia?

Liễu Hạo xiết chặc nắm đấm.

Hôm nay Diệp Minh Thành cũng xuất hiện tại đây, hắn bị âm phách chi độc cắn trả chết đi, cho dù từ điểm nào thì hắn cũng là người hiềm nghi lớn nhất.

- Hiềm nghi lớn nhất không phải hắn.

- Nếu như ta hôm nay chết, Diệp Minh Thành sẽ bị gia tộc thẩm tra, đối với hắn mà nói chẳng có chỗ tốt gì, còn có chỗ hỏng to lớn.

Diệp Đào cũng không mù quáng, hắn chậm rãi phân tích.

- Việc này...

Liễu Hạo nói không ra lời.

Hắn biết rõ như thế.

Diệp gia là gia tộc lớn như thế, yêu cầu đệ tử rất nghiêm, bình thường tiểu đả tiểu nháo có thể, một khi liên quan đến nhân mạng sẽ bị nghiêm trị.

Nếu hôm nay thiếu gia thực chết ở chỗ này, Diệp Minh Thành sẽ là người hiềm nghi lớn nhất, cho dù thoát khỏi hiềm nghi, về sau vị trí người thừa kế cũng vô duyên với hắn.

- Chẳng lẽ là... Diệp Tân thiếu gia?

Nghĩ thông suốt điểm ấy Liễu Hạo sững sờ, nhịn không được nói.

- Mỗi người cũng biết lão gia tử bệnh nặng, tùy thời sẽ rời khỏi nhân thế, trước khi hắn đi khẳng định sẽ xác định người thừa kế là ai, hiện tại trong tộc có thể tranh giành vị trí này tổng cộng ba người, ta, Diệp Minh Thành và Diệp Tân!

- Không phải Minh Thành, Diệp Tân hiềm nghi lớn nhất!

- Cũng chưa chắc, cũng có khả năng là địch nhân của Diệp gia làm, Diệp Tân làm việc tàn nhẫn nhưng chưa tới mức đưa ta vào chỗ chết.

Diệp Đào xoa xoa mi tâm.

Đệ tử gia tộc như bọn họ, tuy từ nhỏ hưởng thụ tài nguyên và điều kiện làm kẻ khác hâm mộ, thực sự còn phải đối mặt âm mưu quỷ kế tầng tầng lớp lớp, hơi không cẩn thận sẽ là ngọc thạch câu phần, chết cũng không biết chết như thế nào.

- Không... Không nhất định, ta nghe nói...

Nhìn thấy thiếu gia phủ nhận, Liễu Hạo do dự sau đó muốn nói lại thôi.

- Ngươi nghe nói cái gì?

- Ta nghe nói, Diệp Tân tìm được chỗ dựa... Hình như là... Đa Ba vương tử!

Dừng lại một chút, Liễu Hạo cắn răng nói.

- Đầu nhập vào Đa Ba vương tử?

Hiển nhiên Diệp Đào vừa nghe được tin tức này, đồng tử co rụt lại:

- Lão gia tử không phải đã bàn giao rõ ràng, không cho phép chúng ta liên lụy tới vương tử tranh đấu sao?

- Lão tổ hắn có nói qua, chỉ có điều mấy năm qua bệnh tình càng ngày càng nặng, cũng ít quản chuyện trong tộc, Diệp Tân thiếu gia đầu nhập vào Đa Ba vương tử, thu hoạch lợi ích nhất định, tranh thủ vị trí người thừa kế cũng rất bình thường!

Liễu Hạo nói.

------oOo------

Chương 3048: Đến Vân Châu

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng thế, nếu thật là như vậy, trở về cũng phải cẩn thận, có Đa Ba vương tử làm chỗ dựa, Diệp Tân sẽ ra tay với ta, một lần không thành công, chỉ sợ sẽ có lần thứ hai.

Diệp Đào ngưng trọng lên tiếng.

- Đúng thế, giống như âm phách chi độc, không ai sẽ hoài nghi lên người một nữ tử, hơn nữa không bị thương còn sẽ không phát tác... Xem ra về sau trong gia tộc sẽ không an toàn.

Liễu Hạo gật đầu.

Âm phách chi độc đáng sợ đến cực điểm, tuy hắn mỗi ngày phụ trách ẩm thực của thiếu gia nhưng không biết độc này tới từ nơi nào.

Lúc này may mắn tránh khỏi, vạn nhất lại có lần tiếp theo, muốn tránh thoát thật sự khó khăn.

- Cho nên ta mới phải kết giao với Nhiếp huynh, vị Nhiếp huynh này là người có bản lĩnh thật sự, chỉ cần có thể kết giao với hắn, trả giá lớn hơn nữa cũng không có gì.

Diệp Đào gật gật đầu.

Không biết Diệp Đào thiếu gia đánh giá mình cao như thế, lúc này Nhiếp Vân đang ngồi trong nạp vật thế giới, trong tay hắn là vòng xoáy xoay tròn.

Ban đầu ở thành Hỏa Thần, vì cứu đệ đệ Nhiếp Đồng, hắn đấu giá một cái hỗn độn thế giới.

Biết rõ tấn cấp Hoàng cảnh cần mở giới vực, còn phải quan sát hỗn độn thế giới nhiều, lúc này hắn cũng mang nó ra.

Là phong ấn hỗn độn hải dương, diện tích bao la, nó tỏa ra nhiệt lượng đáng sợ.

- Cứ thế này không nhìn ra thế nào, ta xem không bằng trực tiếp dung nhập hỗn độn hải dương vào nạp vật thế giới!

Xem một hồi, cũng không phát hiện cái gì, Nhiếp Vân lập tức nghĩ ra phương pháp.

Hỗn độn hải dương vô cùng bao la, hỗn độn hải dương trong tay hắn ra đời không bao lâu, không có quá nhiều tánh mạng, cho dù muốn cẩn thận quan sát cũng không nhìn ra cái gì, đã như thế còn không bằng dung nhập vào trong nạp vật thế giới.

Nạp vật thế giới có thể dung nạp tiểu thế giới, hắn có rất nhiều kinh nghiệm, hiện tại dung nạp hỗn độn hải dương quy mô lớn hơn, đây

là lần đầu tiên.

Hỗn độn hải dương này còn nhỏ hơn nơi hắn sinh trưởng rất nhiều, cũng hơi lớn hơn chí tôn vực một chút, khắp nơi tràn ngập hỗn độn chi khí, một tiểu thế giới lơ lửng trong đó.

- Dung hợp!

Ngón tay điểm nhẹ một cái, phong ấn chung quanh hải dương bị phá vỡ, một lực lượng không gian, thời gian mênh mông bao phủ nạp vật thế giới.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Có thế giới chi lực quán thâu, nạp vật thế giới bành trướng lần nữa, nó đang khuếch trương thành đại thế giới.

- Có thể thực hiện...

Cảm nhận được nạp vật thế giới không ngừng bị trùng kích và xuất hiện sụp đổ, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Vù vù vù!

Hỗn độn hải dương không khác gì đại bổ dược với nạp vật thế giới, lực lượng không gian khổng lồ không ngừng áp xuống, không gian cả nạp vật thế giới càng ngày càng rộng, cũng càng ngày càng vững chắc.

- Rốt cuộc cũng có thể mở rộng nạp vật thế giới!

Nhìn nạp vật thế giới không ngừng biến hóa, Nhiếp Vân mình cũng có cảm giác tim đập nhanh.

Lúc này nạp vật thế giới từ diện tích đã lớn như Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, tuy so với Hoàn Vũ thần chẳng khác gì hạt cát nhỏ nhưng có thể dung nạp hàng tỉ sinh mệnh vào bên trong.

Không gian lớn như thế còn tiếp tục gia tăng, thật không biết cực hạn là cái gì.

Lúc này nạp vật thế giới đã dừng khuếch trương.

Hỗn độn hải dương vừa rồi đã bị tiêu hóa sạch sẽ.

Thôn phệ một hỗn độn hải dương, nạp vật thế giới mở rộng gấp đôi, lực lượng không gian gia tăng không ít.

- Thử xem không gian chi lực lan tới đâu...

Tinh thần khẽ động, không gian chi lực nạp vật thế giới lan ra khỏi thân thể, nó lan ra Hoàn Vũ thần giới chung quanh.

Hô!

Một lát sau đã dừng lại, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Trước kia không gian chi lực của hắn tối đa có thể lan tràn từ mười mét tới vài chục mét, hiện tại đã có thể bao phủ cả trăm mét.

Có thể đạt tới phạm vi này, nói cách khác hắn có thể toàn lực chiến đấu trong phạm vi trăm mét, sức chiến đấu cũng đạt tới Hoàng cảnh hậu kỳ.

Có được hiệu quả tương tương cận chiến lúc trước.

Không chỉ có như thế!

Trong phạm vi trăm mét hắn còn có thể mượn nhờ nạp vật thế giới không gian chấn động thuấn di giống cường giả Đại Đế.

Chỉ có điều thực gặp được cao thủ Hoàng cảnh viên mãn, loại thuấn di khoảng cách này không có ý nghĩa nhưng dùng đánh lén quá tốt, thứ hai lẻn vào phủ đệ, vượt qua trận pháp có hiệu quả khủng bố.

- Dung hợp một hỗn độn hải dương, lực lượng không gia tăng bao nhiêu nhưng làm cho nạp vật thế giới vững chắc, không gian chi

lực lan tràn xa hơn, nếu như... Có thể dung hợp nhiều... Hỗn độn hải dương hơn nữa, có thể làm không gian chi lực lan ra ngoài ngàn dặm hay không?

Nội tâm Nhiếp Vân rung động.

Có thành công lần này làm hắn hưng phấn.

Hiện tại chỉ có thể điều động không gian chi lực lan ra khoảng cách trăm mét, một khi có thể lan tràn ngoài ngàn dặm, bản thân mình có thể thuấn di trong phạm vi ngàn dặm?

Chỉ bằng vào tốc độ thuấn di, Chức Nữ Toa còn kém hơn nhiều, gặp lại Hoàng cảnh viên mãn cũng có thể toàn thân trở ra.

- Xem ra đến Phổ Thiên lĩnh phải tranh thủ tìm hỗn độn hải dương.

Nội tâm Nhiếp Vân đã quyết định.

Nơi như thành Hỏa Thần còn có bán hỗn độn hải dương, Phổ Thiên lĩnh khẳng định cũng sẽ có, một khi có bán ra thì hắn mua lại, dung nhập nạp vật thế giới, dung hợp nhiều, cho dù trong thời gian ngắn không đạt được Hoàng cảnh, thực lực của chính mình cũng có biến hóa rất mạnh.

Hô!

Nhiếp Vân rời khỏi nạp vật thế giới.

Tu luyện không biết thời gian, lúc đi ra hắn phát hiện trời đã sáng.

- Nhiếp Vân đại sư, thiếu gia nhà ta mời ngươi đi qua!

Vừa trở lại gian phòng và sửa sang tốt quần áo, chợt nghe có tiếng nói vọng vào.

- Ta tới ngay.

Đẩy cửa đi ra ngoài, Liễu Hạo đang đứng chờ, thái độ cung kính.

- Ta có ý định xuất phát hiện tại, không biết Nhiếp huynh có ý kiến gì hay không?

Diệp Đào chờ cách đó không xa, lúc này cười hỏi.

- Mời!

Nhiếp Vân gật đầu.

Truyền Tống Trận thứ bảy nằm ở phía bắc xa xôi của Hoang Nguyên Cổ thành, hai người ngồi xe ngựa, tốn hao gần hai canh giờ mới tới nơi.

- Không cần nhận lấy truyền tống lệnh?

Nhìn thấy Diệp Đào mang theo mọi người trực tiếp đi tới Truyền Tống Trận, Nhiếp Vân hỏi.

- Không cần, ta có Đại Đế thủ lệnh, có thể tùy ý tiến vào!

Diệp Đào nói.

Lúc này Diệp Đào đã khỏi hẳn, thân thể triệt để khôi phục, tuy bị âm phách chi độc xâm nhập, thân thể còn suy yếu nhưng không trở ngại.

- Đại Đế thủ lệnh...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Đã sớm đoán được Diệp Đào thiếu gia có gia thế không thấp, hắn không nghĩ tới lại có thể xuất ra Đại Đế thủ lệnh.

------oOo------

Chương 3049: Diệp phu nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có Đại Đế thủ lệnh cho nên người phụ trách truyền tống không dám ngăn cản, mọi người tiến vào Truyền Tống Trận, thủ lệnh tỏa ra hào quang bao phủ mọi người vào trong.

Ngay sau đó liền biến mất.

Nhiếp Vân đứng trong hào quang, nhìn thấy không gian mở ra một đường, không ngừng xuất hiện vỡ vụn lại tổ hợp, lực hấp dẫn xô đẩy như muốn xé nát thân thể của hắn, hắn có cảm giác hít thở khó khăn.

- Khó trách phải có truyền tống lệnh mới có thể đi vào, thực lực không bằng cưỡng ép thuấn di sẽ bị không gian cắn trả thật lớn.

Nhiếp Vân không ngừng vận chuyển lực lượng mới thoải mái hơn nhiều.

Không gian của Hoàn Vũ thần giới có lực áp bách thật lớn, cường giả Đại Đế bố trí Truyền Tống Trận có thể truyền tống người đi nhưng lúc sử dụng cũng thừa nhận lực áp bách khủng bố.

Nếu như không có Đại Đế thủ lệnh, có thể đoán được rất dễ dàng rơi vào vòng xoáy không gian khi truyền tống và hóa thành hư vô.

Hắn đường đường thân thể Vương cảnh viên mãn, sức chiến đấu có thể so với Hoàng cảnh sơ kỳ cũng khó chống lại, đủ để nhìn ra, Truyền Tống Trận cũng không phải người nào cũng có thể đi vào, thực lực không đạt được, cưỡng ép đi vào gây chuyện không tốt còn chưa tới nơi đã chết rồi.

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Vân cảm giác thân thể nhẹ nhõm hơn nhiều.

- Đến rồi?

Lúc mở mắt ra nhìn thấy không gian đã ổn định lại, bọn họ đã ở trong kiến trúc lớn.

- Nơi này là phạm vi Phổ Thiên hoàng triều, thành Vân Châu!

Thấy hắn trợn mắt, Diệp Đào thiếu gia tươi cười giới thiệu.

- Thành Vân Châu?

Nhiếp Vân sững sờ:

- Truyền Tống Trận không phải đặt ngoài thành sao? Trực tiếp đặt ở thành Vân Châu, chẳng lẻ không sợ những thế lực lớn khác tới quấy rối

Trước kia thập địa đặt truyền tống trận ở đảo hoang xa xôi chính là sợ có thế lực quấy rối, lúc này Truyền Tống Trận đặt trực tiếp trong thành Vân Châu... Có phải quá mạo hiểm hay không?

- Ha ha, Phổ Thiên lĩnh ngay ở chỗ này, ai dám quấy rối?

Nghe được hắn hỏi, Diệp Đào cười ha ha, trong lời nói mang theo ngạo ý.

Phổ Thiên lĩnh là thế lực gần trước trong cửu đại thế lực, tuy Truyền Tống Trận đặt ngay lối ra thành Vân Châu nhưng không ai dám tới quấy rối.

Bằng không chính là uy hiếp Phổ Thiên hoàng triều!

- Đúng thế!

Nhiếp Vân cũng cảm thấy khí phách trong lời đối phương, không nhịn được gật đầu.

Vẫn lo lắng sợ hãi kẻ khác tới quấy rối chỉ là một ít tiểu thế lực, thế lực lớn chân chính có khí phách vương giả đường đường chính chính, dám đặt Truyền Tống Trận tại thành Vân Châu, cũng không ai dám đến tìm phiền toái, nếu có kẻ không biết trời cao đất rộng, nhất định sẽ trực tiếp lọt vào diệt sát!

Đây là khí độ và phách lực của thế lực lớn.

- Đi thôi!

Diệp Đào thiếu gia dẫn đường đi ra ngoài.

Rời khỏi Truyền Tống Trận và đi vào con đường lớn, kiến trúc cao lớn sừng sững ở hai bên, đủ loại cửa hàng mọc lên san sát như rừng, người đến người đi phi thường náo nhiệt.

- Không hổ là Phổ Thiên hoàng triều, thật phồn hoa.

Đi đường một hồi, Nhiếp Vân cũng phải cảm khái.

So sánh với nơi này, trước kia nhìn thấy thành Hỏa Thần, thành Hồng Hà chẳng khác gì thâm sơn cùng cốc, hoàn toàn không thể so sánh!

Thành Vân Châu mang theo khí độ và phồn hoa của thành thị lớn, ở trong đó náo nhiệt làm người ta hoa mắt, cho dù thực sự có mưu đồ làm loạn, chỉ sợ cũng phải bái phục mức phồn hoa của thành thị mà không dám ra tay làm càn!

- Xem bộ dạng Nhiếp huynh hẳn là lần đầu tiên tới thành Vân Châu a!

Nhìn phản ứng của hắn trong mắt, Diệp Đào cười nói.

- Đúng vậy a, lần thứ nhất tới, ếch ngồi đáy giếng làm Diệp huynh chê cười.

Nhiếp Vân cười cười.

Loại thành thị lớn này đừng nói là hắn, đổi lại bất cứ kẻ nào cũng như thế.

- Thành Vân Châu dựa theo vị trí ngôi sao trong thiên địa bố trí mà thành, phù hợp thiên địa tự nhiên, từ đó làm người ta có cảm giác mình bé nhỏ như hạt bụi.

- Không thể không nói Phổ Thiên Đại Đế thật sự là hào kiệt một đời, làm người ta bội phục.

Diệp Đào gật đầu nói.

- Thành thị này có bố cục liên quan tới Phổ Thiên Đại Đế?

- Đúng vậy a, nghe nói Phổ Thiên Đại Đế tham chiếu ngôi sao trong thiên địa làm thành, cả thành thị mang theo cảm ngộ thiên địa của cường giả Đại Đế, thực lực những người như chúng ta quá yếu, chỉ có đối mặt đồ vật Đại Đế lưu lại mới cảm thấy bé nhỏ, sâu trong nội tâm không dám sinh ra tâm tư phản kháng.

Diệp Đào nói.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Thực lực Phổ Thiên Đại Đế đứng hàng đầu trong Thần giới, hắn tự mình ra tay bố trí thành Vân Châu, khó trách hùng vĩ như thế.

- Đúng rồi, ta lần đầu tiên tới thành Vân Châu, ta không quá hiểu phân chia thế lực nơi này, Diệp huynh có thể giới thiệu cho ta biết hay không?

Nhiếp Vân hỏi.

Hắn lại nghĩ tới mình tới đây làm gì, đầu tiên phải tìm hiểu bố cục thành Vân Châu, trọng yếu nhất chính là thế lực nơi này.

Chỉ có biết rõ thế lực của thành Vân Châu mới có thể lợi dụng và đạt được mục đích.

- Ngươi không biết?

Diệp Đào sững sờ sau đó nhìn tâấy hắn thật sự không biết, không giống giả bộ, lúc này mới cười khổ lắc đầu.

Trước kia Liễu Hạo còn hoài nghi hắn là cố ý tiếp cận muốn lẫn vào Diệp gia, hiện tại mới biết được... Người ta căn bản không biết DIệp gia ngươi là cái gì.

- Hoàn toàn không biết gì cả...

Nhiếp Vân nói.

- Được rồi, đã Nhiếp huynh hỏi thăm thì ta cũng nói một chút, nơi này không phải nơi nói chuyện, đợi đến phủ đệ của ta, ta sẽ nói cho ngươi biết.

Phân bố thế lực thành Vân Châu không tính là bí mật gì, nếu muốn nghe sẽ dễ dàng nghe được.

Nhiếp Vân gật đầu.

Thành Vân Châu vô cùng rộng lớn, trên đường người đến người đi, đường đi quá đông đúc.

Dọc theo đường đi một hồi, lúc này có mấy chiếc xe ngựa chạy tới, trong đó có ghi chữ “Diệp“.

Xem ra Diệp Đào vừa về tới thành Vân Châu đã thông tri tộc nhân nghênh đón.

- Nhiếp huynh, mời!

Ngồi lên xe ngựa, đoàn người tiến lên phía trước.

Thời gian không dài, xe ngựa dừng lại trước phủ đệ to lớn.

Cửa chính có treo hoành phi với hai chữ “Diệp phủ” chói mắt, nó tỏa ra hào quang rực rỡ.

- Diệp Đào thiếu gia trở lại!

Vừa tới trước cửa, một người bộ dạng quản gia xuất hiện, ngay sau đó vô số hộ vệ dẫn ngựa và cầm đồ vật, đám đông nghênh đón đi vào.

- Giang bá, vị này là Nhiếp huynh, là khách quý ta mời tới, ngươi an bài gian phòng nghỉ ngơi trước.

Đi vào cửa chính, Diệp Đào an bài sau đó nói với Nhiếp Vân:

- Nhiếp huynh thứ lỗi, ta đi bẩm báo một chút, sẽ trở lại rất nhanh!

- Ân!

Nhiếp Vân biết rõ đại gia tộc quy củ rất nhiều, Diệp Đào mới từ nơi khác quay về có lẽ phải đi bẩm báo, quay người nói với Giang bá sau đó rời đi.

------oOo------

Chương 3050: Chín đế, tám vương, mười hai tước

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đào nhi... Ngươi không sao chớ, hù chết mẫu thân...

Còn chưa bắt đầu đi đã nghe tiếng nói dồn dập vang lên, ngay sau đó có một phu nhân ăn mặc đồ quý giá vội vã đi tới, nhìn về phía Diệp Đào với ánh mắt lo lắng và yêu thương.

Phụ nhân này có bảy tám phần tương tự Diệp Đào, thái dương mang theo hoa râm, xem ra là mẫu thân của hắn.

- Phu nhân, chẳng phải không có chuyện gì sao?

Diệp Đào vội vàng chào đón, quay đầu nhìn về phía Liễu Hạo sau lưng:

- Ngươi còn lắm miệng...

- Ta...

Liễu Hạo đi cùng nhưng thiếu gia suýt chết, cho nên lúc này bị phu nhân trách mắng.

- Không có việc gì là tốt rồi, nhìn thấy ngươi truyền tin tức, thiếu chút nữa hù chết mẫu thân, ngươi nói vị Nhiếp Vân đại sư ở nơi nào? Cứu ngươi một mạng, phải cảm tạ người ta.

Biết rõ nhi tử không có việc gì, phu nhân thở ra một hơi, nhìn chung quanh và hỏi thăm.

- Đây là ân nhân cứu mạng ta, Nhiếp Vân đại sư!

- Nhiếp huynh, đây là mẫu thân của ta!

Diệp Đào phân biệt giới thêệu hai người.

- Bái kiến Diệp phu nhân!

Nhiếp Vân đi tới ôm quyền.

- Đa tạ đại sư cứu tiểu nhi một mạng!

Diệp phu nhân nhìn kỹ Nhiếp Vân, một lát sau thỏa mãn gật đầu.

Nàng xem ra người trước mặt không lớn tuổi lắm nhưng có thể được nhi tử tán dương như vậy, hơn nữa cứu hắn một mạng cho nên phải đối đãi thật tốt.

- Phu nhân nghiêm trọng, ta chỉ trùng hợp mà thôi!

Nhiếp Vân nói.

- Trùng hợp... Ta lạ nghe nói bản thân Đào nhi bị trọng thương, ngay cả Minh Tân đại sư đều bất lực, là ngươi ra tay mới có thể cứu giúp.

Diệp phu nhân nói.

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân liếc mắt nhìn Diệp Đào, lập tức hiểu ra.

Xem ra Diệp Đào còn chưa nói chuyện hắn trúng độc, dù sao phương pháp giải âm phách chi độc quá mức không tưởng tượng nổi, truyền đi thể diện không dễ nhìn, giấu đi tốt hơn.

- Cứu mạng Đào nhi, phần ân tình này khó có thể nói thế, ta đi

chuẩn bị tiệc rượu.

Diệp phu nhân lên tiếng.

- Ah...

Nhiếp Vân không biết nên như thế nào cho phải.

Hắn bây giờ hoàn toàn không biết gì về Diệp gia, cũng không biết người nào đó, trực tiếp đi qua có phần thất lễ, lại nói hắn chỉ muốn nghỉ ngơi, cũng không cần tiệc rượu gì.

- Mẫu thân, Nhiếp huynh vừa mới trải qua Truyền Tống Trận, tàu xe mệt nhọc, không bằng chờ hắn nghỉ ngơi trước đã, về phần tiệc rượu sau lại nói.

Nhìn ra hắn khó xử, Diệp Đào thiếu gia bước lên hóa giải.

- Về sau lại nói? Như vậy sao được? Nhiếp Vân đại sư là ân nhân cứu mạng ngươi, bất kể nói thế nào cũng phải khoản đãi, lại nói hôm nay Vân Nhu tiểu thư vừa vặn ở đây, ngươi cũng không thể lại kiếm cớ đào tẩu!

Diệp phu nhân nói.

- Vân Nhu tiểu thư?

Vẻ mặt Diệp Đào lập tức trở nên phi thường cổ quái, gãi gãi đầu:

- Mẫu thân, ta đã khôi phục thương thế nhưng thân thể còn có chút suy yếu, Nhiếp huynh cần trị liệu giúp ta, trước hết không nói với ngươi...

Nói xong kéo Nhiếp Vân xoay người rời đi.

- Ai, tiểu tử này, ngươi chạy nhanh như vậy làm gì...

Nhìn thấy nhi tử quay người bỏ chạy như nhìn thấy quỷ, Diệp phu nhân tức giận hét lớn.

Nàng hô càng lớn Diệp Đào chạy nhanh hơn, Nhiếp Vân không kịp phản ứng đã bị hắn kéo đi, chạy qua vài cánh cửa mới tới một tiểu viện.

- Nguy hiểm thật!

Nhìn thấy triệt để thoát ly ánh mắt Diệp phu nhân, Diệp Đào lúc này mới thở ra một hơi, hắn cũng nhận ra vẻ mặt cổ quái của Nhiếp Vân.

- Khục khục, ta cũng không có biện pháp.

Đối mặt ánh mắt của hắn, Diệp Đào vô cùng xấu hổ.

- Ngươi không cần bẩm báo gia tộc sao?

Nhiếp Vân hỏi.

- Ách... Liễu Hạo, nếu như gia chủ hỏi, ngươi nói tổn thương trên người ta chưa khỏi, ngày mai lại đi bẩm báo!

Diệp Đào quay đầu phân phó một câu.

Liễu Hạo là cận vệ của hắn, tự nhiên hắn nói thế nào thì thế nào.

- Vâng, thiếu gia!

Liễu Hạo biết rõ là gì, hắn vui vẻ mập mờ xoay người rời đi.

- Vân Nhu là ai? Tại sao ngươi sợ hãi như thế?

Liễu Hạo rời đi, Nhiếp Vân cũng cười hỏi.

Diệp Đào mới vừ bình thường lại, nghe cái tên Vân Nhu liền sợ hãi chạy trối chết, rất hiển nhiên hắn phi thường sợ người này.

- Nàng... Nàng là vị hôn thê của ta!

Diệp Đào do dự sau đó lên tiếng.

- Vị hôn thê?

Nhiếp Vân nháy mắt.

Nghe được vị hôn thê liền bỏ chạy, cũng quá khác người...

- Đúng vậy, dù sao nói không rõ ràng, nhìn thấy nàng chỉ có thể trốn, bằng không sẽ bị quấn lấy, nội tình gì cũng bị đào ra, Nhiếp huynh, mấy ngày nay ta sẽ giả bệnh, ngươi có thuốc nào làm ta ăn vào cảm thấy suy yếu giống trọng thương chưa lành không?

Diệp Đào chờ mong nhìn sang.

Nhiếp Vân im lặng.

Có thể dọa Diệp Đào công tử coi trời bằng vung thành như vậy, hẳn vị hôn thê này phi thường lợi hại.

Trong tiểu viện Diệp gia, nơi này thanh nhã u tĩnh, Nhiếp Vân vừa tiến vào liền gật đầu.

Nơi này thật tốt, linh khí sung túc không nói, hoa cỏ cây cối, cầu nhỏ nước chảy, bố cục tới trang trí đều vô cùng nghiên cứu, biểu hiện ra khí thế đãi khách của đại gia tộc.

- Nhiếp huynh, ngươi an tâm ở chỗ này, nếu như muốn đi ra ngoài tìm người, tìm hiểu hữu, đây là thông hành lệnh, có thể tùy ý ra vào Diệp phủ, tuy ta là thiếu gia Diệp phủ, thủ lệnh vẫn còn có chút địa phương không thể đi, tốt nhất không nên đi qua, sẽ có phiền toái!

Diệp Đào bàn giao một câu

Tuy hắn là thiếu gia Diệp phủ nhưng cũng chỉ là một trong các người đề cử, cũng không phải là duy nhất, chính bởi vì như thế cho nên hắn ra vào Diệp phủ không có vấn đề, trong Diệp phủ có rất nhiều nơi không có người dẫn đầu muốn đi vào quá phiền toái.

- Yên tâm đi, ta sẽ không đi loạn!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Không cần đối phương bàn giao, hắn cũng biết đúng mực.

Hiện tại tạm trú trong nhà người khác, Diệp phủ to như vậy, khắp nơi đều có trận pháp, cơ quan, một khi đi vào nơi không biết, nếu xâm nhập vào trong đó sẽ có phiền toái không nhỏ.

So với chọc phiền toái, cứ ở lại tiểu viện là tốt rồi.

Dù sao hắn đến thành Vân Châu cũng không phải vì ham đồ của Diệp phủ.

- Vậy là tốt rồi, Nhiếp huynh cũng không cần phải gấp, nếu ngày mai ta rãnh sẽ mang ngươi đi dạo nội thành, thành Vân Châu vẫn có rất nhiều địa phương thú vị.

Sợ Nhiếp Vân trước mặt sinh ra hiểu lầm, Diệp Đào vội nói.

- Ân, vậy làm phiền Diệp huynh!

Nhiếp Vân cười cười.

- Đây là đương nhiên, ngươi là ân nhân cứu mạng của ta, nếu có yêu cầu gì có thể nói thẳng, ngàn vạn không nên câu thúc!

- Yên tâm đi! Có cái gì cần, ta sẽ nói!

Nhiếp Vân thuận miệng nói.

------oOo------

Chương 3051: Vân Nhu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vậy là tốt rồi, lúc trước ngươi hỏi ta thành Vân Châu có phân bố thế lực thế nào, hiện tại ta có thể nói với ngươi một chút.

Nhớ tới thanh niên hỏi thăm khi tiến vào thành, Diệp Đào nói:

- Thành Vân Châu là hoàng thành của Phổ Thiên hoàng triều, thế lực lớn và đại gia tộc nhiều vô số kể, vượt qua Diệp gia của ta có hơn mười, cách nói của người khác là chín đế tám vương mười hai tước.

- Chín đế tám vương mười hai tước?

- Đúng vậy, chín đế, chính là chín cường giả Đại Đế của Phổ Thiên hoàng triều, là chín Đại Đế theo Phổ Thiên Đại Đế chinh chiến tứ phương và lập nên cơ nghiệp bất hủ.

Diệp Đào nói.

- Chín vị Đại Đế?

Khóe miệng Nhiếp Vân co quắp.

Khó trách Phổ Thiên hoàng triều có thể đứng trong hàng ngũ cửu đại thế lực, chín vị Đại Đế... Hơn nữa còn là thế lực lộ ra ngoài, chỉ bằng vào thế lực này cái gì Hỏa Thần Tông, Hồng Hà môn cũng không có lực chống cự.

Nơi như Hỏa Thần Tông cũng chỉ có một cường giả Đại Đế nhưng như thần long thấy đầu không thấy đuôi, so với Phổ Thiên hoàng triều có nhiều cường giả Đại Đế tọa trấn như vậy thật sự chênh lệch quá nhiều.

- Chín vị Đại Đế cũng không quan tâm chuyện Phổ Thiên hoàng triều nhưng có công huân rất lớn, hơn nữa bọn họ cũng đều có hậu nhân, có gia tộc, tuy bọn họ tự kiềm chế thân phận sẽ không ngang ngược càn rỡ, cũng sẽ không ỷ thế hiếp người, nhưng dù sao cũng là gia tộc Đại Đế truyền thừa cho nên nội tình là thâm hậu, không người dám tìm phiền toái!

- Được cho là thế lực quan trọng trong thành Vân Châu!

- Đương nhiên, chín đế tuy lợi hại nhưng không liên quan tới việc kế thừa Phổ Thiên hoàng triều, dù sao hoàng triều do ai kế vị, chỉ cần những cường giả Đại Đế trong tộc vẫn còn có thể bảo trì vinh

hoa phú quý, không cần phải chọc phiền toái vào người.

- Cho nên va chạm lớn trong hoàng triều nằm ở tám vương.

- Tám vương, đó là tám vương gia được Phổ Thiên Đại Đế sắc phong!

- Là thân huynh đệ cùng mẹ sinh ra vớ Phổ Thiên Đại Đế!

- Tuy tám người này không đạt tới cấp bậc Đại Đế nhưng bởi vì huyết mạch cho nên thực lực cường đạicó lý giải sâu về thôn phệ đại đạo.

- Nếu như ngươi chú ý việc của Phổ Thiên hoàng triều, nên biết Phổ Thiên Đại Đế chỉ có một con ruột, hơn nữa thất lạc vào trăm triệu năm trước, sinh tử không biết.

- Nói cách khác, đến bây giờ cả hoàng triều không có người thừa kế hợp pháp.

- Vì kéo dài hoàng triều, Phổ Thiên Đại Đế từng nói sẽ chọn hậu nhân của tám vương làm nghĩa tử của mình, tám người này cũng có thể đạt được tư cách kế thừa hoàng triều, bởi vậy tám người này chính là tám đại vương tử.

- Đương nhiên cũng có thể xưng là tám đại hoàng tử, trên thực tế dều như nhau

- Tám đại vương tử có năng lực khác nhau, thủ đoạn khác nhau, thời gian lâu cũng phân chia cao thấp, hiện tại tiếng hô lớn nhất chỉ có ba vị, theo thứ tự là Đa Ba vương tử, Nhữ Hạ vương tử và Lưu Mộc vương tử!

Ba vị vương tử này đã bắt đầu tiếp nhận triều chính, khống chế rất nhiều quyền lực!

Diệp Đào chậm rãi nói.

- Tuy Phổ Thiên Đại Đế được xưng là thiên cổ nhất đế của hoàng triều, là chưởng khống giả trên danh nghĩa nhưng trên thực tế

cường giả Đế cấp không cảm thấy hứng thú với quyền thế, trọng yếu nhất là cảm ngộ đại đạo, lĩnh ngộ tự nhiên!

- Bởi vậy chưởng khống giả lớn nhất của hoàng triều chính là tám vương gia.

- Cẩn thận mà nói, cường giả tám vương khống chế còn đáng sợ hơn cường giả Đế cấp, cho nên thành Vân Châu có câu nói chín đế tám vương mười hai tước.

Diệp Đào nói tiếp.

- Trừ chín đế, không nên gây tám vương?

Nhiếp Vân gật đầu.

Chín vị Đại Đế không khống chế quyền lợi, tuy nghe rất uy phong, danh khí rất lớn nhưng không có quyền thế quá lớn, cho dù đắc tội, chỉ cần không chạm đến quá sâu, cường giả Đế cấp cũng không so đo, không tính là đáng sợ.

Tám vương thì khác, khống chế quyền lợi, thế lực rắc rối khó gỡ, một khi chọc, chẳng khác nào chọc tổ ong vò vẽ, khó có thể chống cự!

Hơn nữa tám đại vương tử đều có thể khống chế quyền lợi, khẳng định cũng bồi dưỡng thân tín của mình, một khi đắc tội, không xử lý tốt sẽ bị chèn ép quá lớn.

Cho nên trừ chín đế, không gây tám vương là thật, cường giả Đế cấp khoảng cách quá xa, chọc đối phương chưa chắc so đo với ngươi, mà tám vương khống chế thực quyền lại khác, nếu thật đắc tội sẽ không có ngày yên lành.

- Còn lại mười hai tước thì sao?

Biết rõ chín đế tám vương, Nhiếp Vân hỏi tiếp.

- Mười hai tước là mười hai công tước có công lao khi thành lập Phổ Thiên hoàng triều, Đại Đế phong thưởng tước vị, mỗi một

người đều nâận được hoàng ân trọng đại, Diệp gia chúng ta là một trong số đó.

Diệp Đào nói.

- Một trong mười hai tước?

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Khó trách Diệp Đào có phách lực như thế, lại có nhiều tiền như vậy, một trong mười hai tước chính là gia tộc thực quyền, gia đại nghiệp đại, khó trách có được cường giả Hoàng cảnh viên mãn làm hộ vệ.

- Kỳ thật không giống như mặt ngoài nhìn đâu, mười hai tước là Đại Đế phong thưởng năm xưa, đã kéo dài vô số năm, đã không có lực lượng năm đó, sở dĩ còn bảo lưu xưng hô thì bệ hạ muốn giữ lại.

Trên thực tế, lực ảnh hưởng đã sớm nhỏ hơn rất nhiều, bởi vì như thế yêu cầu hậu nhân rất nghiêm khắc, không thể dễ dàng đứng thành hàng, một khi tính sai cả nước thua sạch.

Diệp Đào xoa xoa mi tâm, cũng không có bởi vì thân phận mà kiêu ngạo, ngược lại mang theo vẻ uể oải.

Tuy bọn họ kế thừa tước vị nhưng qua trăm triệu năm, chỉ cần không có đạt tới Đại Đế thì bụi về bụi đất về với đất, những người năm đó cùng tác chiến với Phổ Thiên Đại Đế đã sớm biến mất trong dòng sông lịch sử, mặc dù có chiếu cố cũng mất đi tình nghĩa!

Không có quan hệ tình nghĩa cho nên càng dễ dàng sụp đổ.

Mười hai công tước nhìn thì huy hoàng, trên thực tế nguy như chồng trứng, tùy thời sẽ sụp đổ.

Bởi vậy bọn họ yêu cầu hậu đại cực kỳ nghiêm khắc, sợ xuất hiện quần là áo lượt, bởi vì thế mà bị hoạch tội.

- Hiện trong gia tộc, ta và Diệp Minh Thành, Diệp Tân đều là người thừa kế được đề cử, nhưng lão gia tử còn không định ra người cuối

cùng chính là vì khảo nghiệm chúng ta...

Diệp Đào nói tiếp.

- Đại gia tộc không có biện pháp...

Đại gia tộc có băn khoăn của đại gia tộc, bên ngoài nhìn thì phong quang nhưng trên thực tế tộc trưởng quyết định sai lầm sẽ đẩy cả gia tộc vào bị động, hoặc là bị diệt, áp lực hơn xa tán tu.

- Thành Vân Châu đáng giá kiêng kị nhất chính là những thế lực này, ngươi là khách quý Diệp gia ta, không cần cân nhắc chuyện khác.

Diệp Đào cười nói.

------oOo------

Chương 3052: Vân Nhu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tốt!

Nhiếp Vân gật đầu.

Tuy mười hai phủ công tước không uy phong như trước, dù sao cũng là quái vật khổng lồ, đồng cấp phải cẩn thận, đối mặt những người khác vẫn có vốn liếng và ngạo khí.

- Được rồi, Nhiếp huynh hảo hảo ở lại đây nghỉ ngơi, ta sẽ báo cáo với gia chủ, nếu như có thể cho ngươi vị trí cung phụng trưởng lão ăn uống không lo, về sau có bùa hộ mạng đi lại trong thành Vân Châu, mười hai phủ công tước không có lực ảnh hưởng lớn như trước nhưng không phải ai cũng dám chọc vào.

Diệp Đào cười nói.

- Cung phụng trưởng lão?

Ánh mắt Nhiếp Vân lóe lên.

Nếu như hắn thực sự có thân phận này, về hắn sẽ thuận tiện hơn trong thành Vân Châu.

- Đúng vậy, dùng năng lực của Nhiếp huynh, ta cảm thấy đạt được thân phận này rất nhẹ nhàng, ta sẽ đi trình báo ngay bây giờ.

Diệp Đào tươi cười gật đầu.

Nhiếp huynh trước mặt có y thuật kinh người, nếu như có thể trở thành cung phụng trưởng lão, Diệp gia sẽ đạt được chỗ tốt to lớn.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là có thể thuyết phục gia chủ, dù sao địa vị hắn cao cũng là thiếu gia, xác lập cung phụng trưởng lão cần gia chủ quyết định.

- Đào ca? Ngươi ở đâu?

Diệp Đào đang muốn nói tiếp, đột nhiên tiếng nói nũng nịu vang lên, nghe giọng nói này, sắc mặt Diệp Đào biến thành cổ quái.

- Vân Nhu...

Bờ môi run rẩy một lúc, Diệp Đào tìm bốn phía.

- Nhiếp huynh, nơi này có nơi ẩn nấp không? Ta muốn nấp trước, ai tìm cứ nói ta không có ở đây.

- Khục khục!

Nhìn thấy Diệp Đào vừa rồi còn tự tin, vẻ mặt hào khí lại biến thành chuột gặp mèo, Nhiếp Vân ngạc nhiên không nhỏ.

- Nàng đã có thể tìm tới nơi này, có lẽ sớm biết ngươi ở đây, có nấp cũng vô dụng.

Đối phương có thể tìm tới nơi này khẳng định đã sớm nghe ngóng tốt, gây chuyện không tốt chính là Diệp phu nhân nói, đi tới nơi này

còn muốn nấp, nấp ở đâu?

Cho dù lần này có thể ẩn nấp, đối phương là hôn thê của ngươi, ngươi không có khả năng không gặp.

- Ta...

Diệp Đào dùng sức vò đầu.

Hắn biết rõ Nhiếp Vân nói thật, lúc này có trốn cũng muộn rồi.

- Đào ca, ngươi quả nhiên ở chỗ này, nghe nói ngươi bị thương, như thế nào? Có nghiêm trọng hay không, cho ta xem.

Vào lúc hắn đang xoắn xuýt, một bóng người từ bên ngoài đi tới, nhìn thấy Diệp Đào liền cao hứng, lập tức lo lăng lao tới.

- Ta đã tốt rồi, tạm thời không có gì trở ngại...

Diệp Đào ho khan một tiếng, vội nói.

Nhiếp Vân nhìn sang Vân Nhu làm hắn kiêng kị không thôi, trên thực tế là cô gái rất xinh đẹp chừng hai mươi tuổi, làn da trắng nõn như ngọc, đôi mắt đen nhánh động lòng người, có thể làm cho người ta đau lòng.

- Không có gì đáng ngại? Không có đáng ngại tại sao chữa thương? Đào ca ngươi không cần gạt ta ta, ta biết rõ ngươi không nói tốt với ta nhưng yên tâm đi, ta rất kiên cường... Nhanh cho ta xem, rốt cuộc bị thương thế nào?

Nàng đi tới trước mặt, Vân Nhu không ngừng dò xét trên người Diệp Đào, dường như tìm vị trí vết thương.

- Ta...

Da đầu Diệp Đào run lên, không biết nên làm thế nào cho phải.

Hắn nói có thương tích là vì tránh né nàng, lúc này nàng tới có giấu cũng không giấu được, cũng không thể trực tiếp nói với nàng

thương thế của mình là giả.

- Được rồi Vân Nhu, đừng làm rộn, có người ngoài ở đây, đây là Nhiếp huynh đã cứu ta.

Đang xoắn xuýt, đột nhiên nhìn thấy Nhiếp Vân đứng cách đó không xa, Diệp Đào lập tức nói sang chuyện khác, dẫn đầu mâu rời đi.

- Ta...

Nhiếp Vân im lặng.

Gia hỏa này đang bán huynh đệ.

- Ngươi chính là Nhiếp Vân đại sư, ta vừa nghe nói qua.

- Đa tạ ngươi cứu Đào ca của ta, Vân Nhu hữu lễ!

Vân Nhu hành lễ và dùng ánh mắt kỳ quái nhìn sang.

Nghe được y đạo đại sư, đại bộ phận mọi tư duy đó là lão giả râu bạc tóc trắng, một trẻ tuổi như vậy đã là đại sư... Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được sẽ không tin tưởng.

- Tại hạ Nhiếp Vân, bái kiến Vân Nhu cô nương, cứu người chính là bản phận của y sư, không nên nói khách khí như vậy.

Nhiếp Vân khom người ôm quyền.

Hắn lúc này cũng coi nhìn ra vì sao Diệp Đào sợ hãi vị hôn thê như vậy, thật sự quá... Dính người, hắn vừa dứt lời, ánh mắt nàng lại nhìn Diệp Đào, ánh mắt hàm tình mạch mạch giống như không muốn rời đi.

- Đào ca, thương thế của ngươi thế thật không sao chứ?

- Không có việc gì, thân thể của ta rất tốt, tại sao có thể có chuyện gì, ngươi đừng lo lắng.

- Vậy là tốt rồi, vừa vặn ngày hôm nay ta vừa ý một bộ y phục da thanh vĩ hồ, đặc biệt xinh đẹp, ngươi đi theo ta đi... Còn nữa, ta còn vừa ý một tay vòng tay cũng rất đẹp xứng với y phục, cuối cùng đều mua... Ta cho ngươi xem kiện khôi giáp này.

- ...

- Hôm nay Xuân Thu Các đưa tin cho ta, nói đã làm xong ủng da, ngươi cũng nên đi lấy giúp ta, như vậy ta không cần lúng túng không nhận...

- ...

- Ngày mai ta còn muốn đi suối chơi, nghe nói chỗ đó nước suối ấm áp, nếu tắm sẽ tốt cho làn da, ngươi xem ta mấy ngày qua lo lắng cho ngươi làn da cũng bắt đầu ố vàng, đã hơi tái nợt, ngươi cũng không thể bỏ qua...

- ...

- Nghe nói Hồi Âm Phường có đàn cổ âm sắc đặc biệt dễ nghe, ngày mai ngươi cũng nên đi mua cho ta, đến lúc đó chúng ta kết hôn, ta sẽ mời Phó Ngọc muội muội khảy đàn, nhất định có thể kỹ kinh bốn tòa, lưu lại giai thoại...

- ...

- Còn nữa...

Nhiếp Vân vỗ trán.

Rốt cuộc hắn hiểu vì sao Diệp Đào muốn chạy trốn, cho dù hắn có hôn thê như thế cũng sẽ chạy trốn!

Quá hiếm thấy!

Đệ tử đại gia tộc có nhiều quyền mưu, trọng yếu nhất chính là lực lượng, lực lượng có thể nghiền áp tất cả, như Diệp Đào hiện tại tranh đấu với Diệp Minh Thành, Diệp Tân không phân trên dưới, không ai có biện pháp.

Nếu như thực lực của hắn hiện tại đột phá Đại Đế, không cần hắn nói, cả gia tộc sẽ lấy hắn làm đầu.

Nhưng có hôn thê như thế hắn lại bất đắc dĩ.

Thời gian của ngươi đều bị nàng chiếm, làm sao tu luyện đây?

- Ah... Nhiếp Vân đại sư, không tốt, độc trên người ta lại phát tác rồi.

Vân Nhu không ngừng vươn ngón tay nói những chuyện phải làm mấy ngày nay, chỉ thấy sắc mặt Diệp Đào trắng bệch và càng ngày càng khó coi, sau đó hắn ngã xuống đất, toàn thân run rẩy, khóe miệng không ngừng sùi bọt mép.

- Độc? Đào ca, ngươi không phải bị thương sao? Tại sao lại trúng độc? Là độc gì, đừng dọa ta...

Nàng nhào tới trước, vành mắt Vân Nhu đỏ lên, sắc mặt tái nhợt và bờ môi run rẩy.

------oOo------

Chương 3053: Đệ tử gia tộc bất đắc dĩ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vân Nhu tiểu thư, Diệp Đào công tử thật trúng kịch độc, hiện tại còn không có triệt để tiêu trừ, ngươi yên tâm, ta đã tìm ra biện pháp giải quyết độc này, vấn đề không lớn, Diệp... Diệp huynh hiện tại cần nghỉ ngơi, không thể quá mức ồn ào, ngươi xem...

Nhìn thấy bộ dạng Diệp Đào như vậy, Nhiếp Vân làm sao không biết xảy ra chuyện gì, trong nội tâm khinh bỉ nhưng vẫn tiến lên.

Tuy cảm thấy gia hỏa này không chịu nổi nhưng lại không có biện pháp, ai bảo hắn có hôn thê dính người như thế, đành phải che lấp giúp hắn.

- Chỉ cần ngươi có thể cứu Đào ca là tốt rồi, ta không muốn hắn có chuyện gì.

Vân Nhu sắp khóc.

- Tốt!

Nhiếp Vân bất đắc dĩ đi tiến lên, giả vờ giả vịt bắt mạch, qua một lúc đưa một viên đan dược tới.

Uống thuốc xong, sắc mặt Diệp Đào tốt hơn không ít.

- Nhu muội, ngươi trở về đi, ta thoải mái nhiều...

- Vậy là tốt rồi, Đào ca ngươi phải bảo trọng thân thể...

Nhìn thấy thân thể của hắn tốt lên, lúc này Vân Nhu mới yên tâm lại, càng cúi đầu với Nhiếp Vân sau đó quay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nhìn lại, ánh mắt đầy chân tình.

- Nhiếp huynh, ngươi hiểu vì sao ta thống khổ rồi chứ.

Nhìn thấy Vân Nhu rời đi, triệt để biến mất khỏi tầm mắt, Diệp Đào lập tức đứng lên, vẻ mặt cười khổ.

- Ân!

Nhiếp Vân liên tục gật đầu.

Đừng nói là hắn, cho dù mình có hôn thê thích quản việc như thế cũng phải đào tẩu.

- Hiện tại ta nghĩ sau này kết hôn với nàng sẽ nhức đầu một hồi... Nhiếp huynh!

Đôi mắt Diệp Đào nhìn chằm chằm vào hắn với hi vọng ngập trời.

- Ngươi có thứ gì có thể trị khỏi bệnh dong dài của nàng không?

- ...

Nhiếp Vân nín tới mức đỏ mặt sau đó mới trả lời:

- Dùng thân phận của ngươi, nếu như không muốn cưới thì có ai làm khó ngươi, làm gì ủy khuất như vậy?

Diệp gia thân là một trong mười hai công tước, địa vị tôn sùng, hắn là người cạnh tranh vị trí gia chủ, cho dù không muốn cưới cứ nói một tiếng là được, cần gì phải như thế?

- Khục khục, ngươi cho rằng ta muốn sao, nhưng ta không cách nào cự tuyệt thân phận của Vân Nhu, nếu thật làm thế, nàng sẽ náo tới mức gia tộc của ta cũng xong đời.

Diệp Đào vẻ mặt bất đắc dĩ.

- Gia tộc? Nàng thân phận gì?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Có thể làm cho mười hai công tước xong đời, chẳng lẽ Vân Nhu là người của tám vương?

- Nàng là hậu nhân của Phó Thiên Đại Đế, hơn nữa là bảo bối trong gia tộc, ta không dám đắc tội.

Diệp Đào giải thích.

- Chín đế...

Nhiếp Vân dùng ánh mắt đồng tình nhìn hắn.

Khó trách hắn không dám, tuy chín đế không tham dự chính trị, mặc kệ quyền lực nhưng thật sự là Đại Đế gia tộc, địa vị trong lòng Phổ Thiên Đại Đế còn vượt xa Diệp gia.

Nếu quả thật muốn làm quá phận, chọc giận Phó Thiên Đại Đế, phất tay diệt Diệp gia cũng không kẻ nào dám xuất đầu.

- Ngươi nói Vân Nhu vừa ý ta điểm nào, ta sửa còn không được sao? Sửa rất nhiều lần nhưng vô dụng...

Diệp Đào vô cùng xoắn xuýt.

- Kỳ thật cũng không tệ, tuy Vân Nhu tiểu thư lải nhải chút ít nhưng trên thực tế thật tình với ngươi, còn tốt hơn rất nhiều nữ hài khác.

Nhiếp Vân cười nói.

Tuy nữ hài này khó chơi nhưng thật tốt với Diệp Đào, trong ánh mắt mang theo quan tâm chân chính, loại người này rất ít gặp trong đại gia tộc đầy phân tranh.

Dù sao cho dù không cưới Vân Nhu, khẳng định hôn nhân của Diệp Đào sẽ không phải do hắn làm chủ, đến lúc đó không yêu mình, mình cũng không có hảo cảm, còn không bằng Vân Nhu.

- Như vậy...

Diệp Đào chấp nhận điểm này.

Đệ tử gia tộc nhìn như phong quang nhưng trên thực tế liền hôn nhân không thể tự do!

- Diệp huynh, ngươi quay về không nói cho ta một tiếng, chẳng lẽ quên ta?

Diệp Đào đang muốn tiếp tục nói cái gì, bên ngoài có tiếng nói vang lên.

Lúc này một bóng người tiến vào trong tiểu viện.

Người đến là thanh niên, bộ dạng công tử thế gia, dung mạo non nớt nhưng cũng mười tám mười chín tuổi, đôi mắt sáng ngời hữu thần mang theo hào quang như tia chớp.

- Trác Dương, sao ngươi tới đây.

Nhìn thấy thanh niên này, Diệp Đào sững sờ, hắn lập tức hỏi.

- Bản thiếu gia nghe nói ngươi bị thương tại Hoang Nguyên Cổ thành cho nên sang đây thăm ngươi, rõ ràng còn hỏi ta, có phải làm việc trái lương tâm hay không?

Trác Dương cười nói, trong khi nói chuyện liền cầm bình ngọc ra.

- Đây là đan dược chữa thương của Hoằng Nghiệp đại sư, mỗi một viên đều vô cùng trân quý, cho ngươi một viên, lần sau cũng phải cẩn thận!

Nói xong binh ngọc bay tới.

Tiếp nhận bình ngọc và mở nắp bình ra, chỉ liếc mắt nhìn Diệp Đào biến sắc:

- Hồi sinh đan? Ngươi tặng ta?

- Đương nhiên, Hoằng Nghiệp đại sư luyện chế mười viên, ta muốn hai quả, một cho ngươi, một chính mình giữ lại, ta sợ ngươi hồ đồ như thế, về sau đi ra ngoài không về được.

Trác Dương nói.

- Đa tạ!

Diệp Đào lập tức thu bình ngọc, cúi người cảm tạ, vẻ mặt thành khẩn.

Hồi sinh đan, tên như ý nghĩa, là đan dược khởi tử hồi sinh, có đan dược này muốn chết cũng khó khăn!

Bởi vậy đủ thấy đáng sợ!

Đan dược như thế, không nói giá trị liên thành nhưng tuyệt đối có tiền không mua nổi, rất khó tìm được, vị Trác Dương này nghe hắn bị thương lại chuyên đi đòi hỏi liền thấy tình cảm đáng quý.

- Nhiếp huynh, vị này là bằng hữu của ta, Trác Dương, tiểu thế gia của Trác phủ trong mười hai công tước!

Diệp Đào giới thiệu hai người với nhau.

- Trác Dương, vị này chính là Nhiếp Vân đại sư cứu ta tại Hoang Nguyên Cổ thành!

- Bái kiến Trác thiếu gia!

Nhiếp Vân ôm quyền.

Vừa rồi nhìn thấy Trác Dương và Diệp Đào nói chuyện tùy ý như thế cũng đoán ra thân phận không đơn giản, nghe được lại một trong mười hai phủ công tước cho nên gật đầu.

Thân phận gì kết giao với người nào, Diệp Đào thiếu niên anh hùng, Trác Dương tự nhiên sẽ không kém.

- Thì ra là Nhiếp Vân đại sư!

- Lúc ta tới có nghe Liễu Hạo nói, nhờ có ngươi xuất thủ cứu giúp và còn khiêu chiến thắng Bạch Thủ Y Thánh, thật sự là lợi hại!

- Ta cho rằng ngươi là lão đầu, không nghĩ tới trẻ tuổi như vậy!

- Như vậy cũng tốt, cùng là người trẻ tuổi, chủ đề nhiều một chút, không cần câu thúc.

Trác Dương là người hào sảng nên cười nói tự nhiên.

- Đương nhiên!

Nhiếp Vân gật đầu.

Nói vài câu với Nhiếp Vân, không thể không nói Trác Dương cũng là người biết vừa đúng, nói chuyện không bám vào một khuôn mẫu, căn bản không có e dè và cẩn thận như đệ tử thế gia khác.

Kỳ thật Nhiếp Vân rất ưa thích kết giao với người như thế, nói chuyện không hề che lấp, nhanh mồm nhanh miệng nói rõ không có tâm cơ, làm bằng hữu với người thế này không đến mức lo lắng hãi

hùng bị hắn bán đứng.

------oOo------

Chương 3054: Trác Dương

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng rồi, Nhiếp huynh một đường phong trần mệt mỏi tới đây, còn chưa ăn cơm đúng không?

Nói một hồi, mọi người quen thuộc, Trác Dương càng không cố kỵ.

- Vẫn chưa!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Buổi sáng đã ngồi Truyền Tống Trận tới đây nên chưa ăn gì.

- Diệp huynh, ngươi bây giờ không có sao chứ? Thân thể không có gì không thích ứng a!

Hỏi hắn xong, Trác Dương nhìn về phía Diệp Đào.

- Không có việc gì ah, như thế nào, ngươi hi vọng ta có việc?

Diệp Đào cười nói.

- Không có việc gì là tốt rồi, ngươi biết Thúy Ngọc Các Diệu Âm tiên tử chứ?

Trác Dương nhìn sang.

- Đương nhiên biết rõ, Thúy Ngọc Các là nơi phong hóa nhưng Diệu Âm tiên tử vô cùng nổi danh, nghe nói quan lại quyền quý cả hoàng thành hi vọng gặp nàng nghe một khúc nhạc... Đáng tiếc đến bây giờ vẫn không có ai được như nguyện.

- Vị Diệu Âm tiên tử có thanh danh diệu âm nổi danh thiên hạ, ta

nghe nói ngươi đi tới bảy lần nhưng đều bị đóng cửa cự tuyệt, như thế nào? Chẳng lẽ còn không chê mất mặt?

Diệp Đào mang theo vui vẻ, cố ý vạch trần xấu hổ của hảo hữu.

- Đừng nói ta, Mạc gia tiểu gia hỏa kia đi mười sáu lần cũng không gặp.

- Nếu Diệu Âm tiên tử dễ dàng gặp người như thế cũng không có danh khí lớn như vậy.

- Nếu tất cả mọi người chưa ăn cơm, đi, chúng ta cùng đi Thúy Ngọc Các uống rượu?

Trác Dương cười hắc hắc nói.

Thì ra hắn vừa hỏi Nhiếp Vân ăn cơm chưa, thân thể Diệp Đào có tốt hay chưa đều có mục đích.

- Đi Thúy Ngọc Các? Không...

Diệp Đào lắc đầu cự tuyệt.

Vừa rồi nói với hôn thê thân thể không tốt liền đi ra ngoài, hơn nữa còn đi nơi gió trăng, nàng biết được sẽ không tốt.

- Ngươi thực không đi?

Đôi mắt Trác Dương lóe lên:

- Ta nghe nói hôm nay là thịnh hội của Thúy Ngọc Các, Diệu Âm tiên tử sẽ ra ngoài khảy một bản, nếu có người nào nói ra âm luật hoặc là ngôn ngữ phù hợp tâm ý của nàng, cam nguyện cởi khăn che mặt xuống và hát cho ngươi nghe.

- Diệu Âm tiên tử sẽ đích thân khảy đàn?

Hiển nhiên Diệp Đào lần đầu nghe tin tức như vậy cho nên sững sờ.

Diệu Âm tiên tử danh chấn hoàng thành một thời gian ngắn, mỗi người cũng biết nàng tinh thông âm luật, rất ít người có thể nghe nàng đàn, nếu như có thể lắng nghe một khúc, chỉ sợ về sau cũng đáng khoe khoang.

- Đương nhiên, ta đã sớm đính tốt vị trí, nếu như ngươi không đi thì ta mời kẻ khác.

- Loại cơ hội tốt này, hiếm có, ngàn vạn không nên bỏ qua...

Trác Dương cười hắc hắc, trong lời nói mang theo hấp dẫn.

- Việc này...

Diệp Đào vò đầu.

Hắn tính cách ngay thẳng, cũng ưa thích chơi đùa, nếu không cũng không bị âm phách chi thể hãm hại.

Hắn sớm nghe nói qua về Diệu Âm tiên tử, nói thật cũng vẫn muốn đi biết một chút về nàng, chỉ vì trở ngại thân phận nên không đi.

Lần này là cơ hội khó được.

- Được rồi, không cần giả vờ, đi thôi, ta sẽ không nói với Diệp phu nhân, cũng không nói với người khác, qua một hồi chúng ta từ đi cửa sau là được.

- Ngươi cũng biết, ta mỗi lần đi Thúy Ngọc Các đều là ngụy trang thân phận, bằng không bị lão gia nhà ta biết rõ, ta sớm bị đãnh gãy chân rồi.

Trác Dương nhìn ra hắn đã động tâm nên nói thêm.

- Vậy thì tốt...

Vốn ý chí không kiên định, nghe được khuyên bảo, Diệp Đào làm sao chịu được, lúc này nhìn sang Nhiếp Vân:

- Nhiếp huynh, đi cùng chúng ta chứ, có thể nghe Diệu Âm tiên tử

khảy đàn rất không dễ dàng, một khi bỏ qua cơ hội này thì về sau không có nữa.

- Việc này...

Nhiếp Vân do dự.

Nghe được Diệu Âm tiên tử thì hắn không có hứng thú, tuy tu vi đạt tới Vương cảnh viên mãn nhưng không thể đột phá, cho dù ở lại nơi này cũng không có việc gì, ngẫm lại còn không bằng đi theo.

Như vậy cũng có thể gia tăng kiến thức một chút, càng hiểu thêm về thành Vân Châu.

- Dược rồi, đừng do dự, theo chúng ta đi, đều là nam nhân thì có gì mà nhăn nhó.

Trác Dương vỗ vai Nhiếp Vân sau đó hào khí lên tiếng.

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân cảm thấy dở khóc dở cười, cân nhắc một lúc, nhìn thấy gương mặt đối phương nhăn nhó... Chẳng phải đi nơi phong hoá sao? Cũng không phải không có đi qua, có gì mà nhăn nhó?

Lúc này hắn tươi cười đáp ứng.

- Được rồi!

Không thể không nói Trác Dương cũng là diệu nhân, lần thứ nhất gặp mặt đã mời hắn đi dạo kỹ viện... Nếu như không đề cập biết hắn là người của mười hai công tước phủ, chỉ sợ còn tưởng rằng là lưu manh phố phường.

Có hôn thê dính người, có bằng hữu tùy tiện... Khó trách Diệp Đào xoắn xuýt, Nhiếp Vân nghĩ lại cũng cảm thấy quái lạ.

Đi chỗ kia đối với đại gia tộc mà nói không phải chuyện vinh quang gì, ba người lặng lẽ rời khỏi tiểu viện.

Trước khi đi ra ngoài, Diệp Đào, Trác Dương cũng thay đổi quần áo

trên người, quần áo mới hơ mộc mạc.

Mặc quần áo tốt ra ngoài, chỉ cần đối phương không mù nhất định sẽ nhận ra bọnhoj, ngụy trang cũng không ý nghĩa.

- Nghe nói Diệu Âm tiên tử sẽ khảy đàn vào buổi trưa, hiện tại thời gian không còn sớm, xem ra phải nhanh chút ít!

Đi ra cửa sau, dọc theo đường đi đảo vài vòng, lúc này nhìn thấy một chiếc xe ngựa.

Xem ra vị Trác Dương công tử này đã sớm tính toán tốt Diệp Đào sẽ đi cùng hắn cho nên chuẩn bị tốt mọi thứ.

Ba người ngồi lên xe ngựa, móng ngựa đạp lên đường phố một thời gian liền đi tới tòa lầu các lớn.

Thúy Ngọc Các, nó nằm ở khu vực phồn hoa nhất thành Vân Châu, người đến người đi, tuy là thanh lâu nhưng không mất lịch sự tao nhã, từ xa nhìn vào vô cùng tráng lệ, cũng không cho người ta cảm giác xấu xa, ngược lại còn có phần ấm áp.

- Vị Diệu Âm tiên tử này bán nghệ không bán thân, chưa từng nghe nói qua chuyện xấu gì, Diệp huynh, sau khi đi vào đừng có quá phận chọc giận tiên tử, về sau không thể tơiks Thúy Ngọc Các nữa.

Xuống xe ngựa, Trác Dương sớm bàn giao.

- Nói bậy, ngươi mới quá phận!

- Diệp Đào ta đâu phải người chưa thấy các mặt xã hội, có mất mặt như ngươi nói sao?

Diệp Đào cười nói.

Gia hỏa này đúng là không biết nói chuyện, bất kể thế nào mình cũng là công tử thế gia, cho dù Diệu Âm tiên tử có xinh đẹp, nhạc khúc động lòng người thế nào cũng không thể quá phận.

- Ngươi còn chưa tin, lần trước thất công tử của Ninh quốc phủ

nhìn thấy bóng người xinh đẹp sau màn lụa liền lập tức cao hứng tiến lên, kết quả... Bị Thúy Ngọc Các đưa vào sổ đen, về sau tốn nhiều tiền hơn nữa cũng không vào được, bị chê cười rất lớn!

Trác Dương biết rõ trước kia có án lệ cho nên nhắc nhở một câu.

- Đừng so ta với tên đó, gia hỏa này dều như vậy, trong nội thành người nào không biết...

Diệp Đào khẽ nói, trong lời nói không quan tâm tới chuyện Ninh tiểu công tử.

------oOo------

Chương 3055: Công tử thế gia

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được rồi...

Hai người nói chuyện với nhau một hồi đã nhấc chân đi vào Thúy Ngọc Các.

Không hổ là nơi tiêu tiền của thành Vân Châu, có thể tới nơi này không giàu cũng quý, tùy tiện bao một gian phòng cũng đắt tới mức làm người ta tặc lưỡi.

Nhiếp Vân theo sau, giờ hắn mới hiểu chút thần thạch của hắn trong mắt những công tử thế gia là không đủ nhìn, chỉ sợ uống hoa tửu một lần đã tiêu hết sạch.

Không hổ là thành thị lớn trong Thần giới, năng lực tiêu phí cực kỳ đáng sợ.

- Ngươi chọn phòng nào?

Đi vào đại sảnh và nhìn thiết trí bố cục, Diệp Đào lập tức hỏi thăm.

- Linh Lung Thủy Gian!

Trác Dương nói.

- Linh Lung Thủy Gian? Đây là vị trí tốt nhất của Thúy Ngọc Các, ngươi có thể đặt sao? Sẽ không lại liên hợp với kẻ khác?

Diệp Đào sững sờ, lập tức khẽ nói.

Nghe nói như thế Trác Dương cũng thẹn thùng, gãi gãi đầu và nói:

- Người hiểu ta, Diệp huynh vậy. Nơi này chỉ bằng vào một mình ta thật sự đặt không nổi, cho nên đã liên thủ với mấy người khác.

- Mấy người? Đều có ai?

Diệp Đào im lặng.

Chuyên môn che dấu tới đây là sợ có người biết, kết quả gia hỏa này tốt rồi, bản thân mình tránh đụng mặt người khác, hắn gọi vài người tới, thật sự là chóng mặt.

- Trình quốc công gia Trình Tiền, Lý quốc công gia Lý Túc, Trương Các lão gia Trương Dụ, còn có Ninh quốc phủ tam công tử Ninh An...

Trác Dương xấu hổ nói tên vài ngươi.

Đại bộ phận đều là công tử mười hai phủ công tước, cũng có một thé tử quan to nhất phẩm đương triều, mỗi người thanh danh hiển hách, địa vị bất phàm.

- Bọn họ đều ở đây, ngụy trang cái rắm gì?

Diệp Đào vỗ trán một cái.

Mục đích ngụy trang là sợ có người nhận ra, hiện tại một gian phòng có nhiều người quen như thế, ngụy trang làm quái gì?

Trác Dương cũng thật sự là thần nhân...

- Yên tâm đi, bọn họ đều là hảo hữu của ta, ngươi không cần lo lắng.

Trác Dương lúng túng nói.

- Được rồi, đến cũng đến, còn có thể làm gì?

Tuy nội tâm Diệp Đào không muốn nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

Mọi người đã tới, hiện tại quay về cũng không có khả năng, dù sao mọi người thân phận không kém gì nhau, chỉ cần không ngốc khẳng định đều bảo trì im lặng, sẽ không ai nói ra.

- Trác Dương đến...

- Thì ra là Diệp Đào thiếu gia, ngươi đúng là khách ít đến a...

Ba người nhanh chóng đi vào gian phòng, đẩy cửa đi vào, vừa vào cửa đã nhìn thấy có không ít người đang ngồi, phần lớn là người trẻ tuổi, tuy Diệp Đào, Trác Dương đã ngụy trang nhưng vẫn bị nhận ra.

- Vị này chính là...

Ánh mắt mọi người nhìn sang Nhiếp Vân trên người.

Những người này đều là công tử thế gia, cũng quen thuộc lẫn nhau, Nhiếp Vân là thân ảnh lạ lẫm nên bị nhận ra.

- Đây là Nhiếp Vân đại sư, khách quý của Diệp huynh, hôm nay nghe nói có thể chính tai nghe khúc của Diệu Âm tiên tử cho nên tới đây.

Trác Dương giới thiệu.

- Khách quý? Ha ha, Trác Dương, muốn gia nhập vòng tròn của chúng ta là cần điều kiện, ngươi sẽ không nói sao?

Một thanh niên nhìn Nhiếp Vân liếc, cười nhạo nói.

- Đúng vậy, vòng tròn luẩn quẩn chúng ta chỉ có bao lớn, tùy tiện người nào cũng có thể gia nhập chẳng phải là trò đùa lớn sao?

Lại một người nói.

- Mọi người chơi với nhau khó tránh khỏi có chút cơ mật, nếu như điều kiện không đủ, chúng ta không dám mạo hiểm.

Lại có người nói.

Tuy Diệp Đào ít tới nhưng dù sao mọi người biết rõ lẫn nhau, bọn họ không nhận ra thiếu niên trước mặt, khó tránh khỏi cảnh giác.

- Tại hạ một kẻ tán tu, nghe Trác Dương huynh nói nơi này có thú vị nên cứ tới đây, nếu như chư vị cảm thấy không tiện, tại hạ cáo từ là được!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Hắn không có hứng thú với Diệu Âm tiên tử gì đó, nếu như tất cả mọi người như thế thì không gặp cũng được.

- Nhiếp huynh...

Nghe nói như thế, Diệp Đào cau mày, mọi người nghi vấn chính là hoài nghi mặt mũi của hắn.

- Các ngươi làm gì? Vừa rồi ta đã nói Nhiếp Vân đại sư là khách quý của Diệp huynh, các ngươi nghe nói qua Bạch Nhạc sơn Bạch Thủ Y Thánh chứ, khiêu chiến y đạo đều bại bởi vị Nhiếp huynh này, loại năng lực như thế có đủ hay không?

Trác Dương cũng có chút không vui.

- Bạch Thủ Y Thánh? Nói như vậy vị Nhiếp huynh này là một vị y đạo đại sư? Còn trẻ như vậy đã là y đạo đại sư, ta lần đầu tiên gặp được.

- Đúng thế, ta cũng mới gặp lần đầu, chẳng biết có thể bộc lộ tài năng để chúng ta xem không?

- Hiện tại có rất nhiều kẻ mua danh chuộc tiếng, nếu kẻ vừa xuất sư lại xưng là đại sư gì đó, trên thực tế cũng không có quá nhiều bản lĩnh.

Trác Dương nói chưa dứt lời, lúc này mọi người nhìn sang, trong mắt mang theo chất vấn.

Bọn họ đều là công tử thế gia, tự kiềm chế thân phận, cảm thấy có thể ở cùng với bọn họ phải có bản lĩnh không kém mới được.

Thật sự là y đạo đại sư cũng bỏ đi, nhìn tuổi lại không giống.

- Phùng huynh, ngươi không phải cũng am hiểu y đạo sao? Nghe nói Hoằng Nghiệp đại sư còn chuyên môn chỉ đạo ngươi.

- Nếu như Nhiếp huynh cũng là đại sư, không bằng hai người các ngươi luận bàn một chút, cũng cho chúng ta mở mang tầm mắt!

Một người lên tiếng.

- Nào có chuyên môn chỉ đạo chứ, là vận khí ta tốt, vừa vặn cứu một người bệnh nên gặp được Hoằng Nghiệp đại sư, đại sư thấy ta trụ cột không tệ nên chỉ điểm vài câu.

Một thanh niên cười nói, mặc dù nói khiêm tốn nhưng trong mắt mang theo kiêu ngạo khó nói thành lời.

Thời điểm ở trên đường, Nhiếp Vân cũng hỏi về Hoằng Nghiệp đại sư, hắn là y sư nổi danh nhất thành Vân Châu, y thuật tinh thâm nổ danh khắp Hoàn Vũ thần giới, cũng đứng hàng danh hào, tất cả y sư được hắn chỉ điểm đều lấy đó làm vẻ vang.

Thanh niên này tuổi không lớn lắm có thể làm cho Hoằng Nghiệp đại sư chính miệng nói vài câu, đủ để nói rõ y thuật không kém, nếu không vị đại sư danh chấn thiên hạ này cũng không mở miệng.

Nhiếp Vân nhìn sang vị Phùng huynh được Hoằng Nghiệp đại sư chỉ qua.

Vừa rồi Trác Dương nói chuyện hắn cũng lưu tâm, họ Phùng chỉ có một, Phùng quốc công gia nhị thiếu gia Phùng Miểu!

Bởi vì không phải người thừa kế, hành vi cực kỳ tùy ý, từ nhỏ cảm thấy hứng thú với y thuật, cũng hơi có thanh danh trong hàng ngũ thiếu gia.

- Có thể làm cho Hoằng Nghiệp đại sư mở miệng chỉ điểm cũng đã rất lợi hại, vị Nhiếp huynh trước mặt có thắng Bạch Thủ Y Thánh hay không chúng ta không biết, nếu như có thể đọ sức với ngươi, chúng ta mới công nhận bản lĩnh của hắn.

Thanh niên vừa rồi cười nói.

Nhiếp Vân cũng biết người vừa nói chuyện chính là Trình quốc công Trình Tiền thiếu gia.

------oOo------

Chương 3056: Đặt cược

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nếu tất cả mọi người nói như vậy, ta thử xem, Diệp huynh sẽ không trách móc chứ?

Phùng Miểu cười cười, nhìn về phía Diệp Đào.

- Nhiếp Vân là khách quý của Diệp Đào, nếu thật khảo hạch hắn cũng nên nói với chủ nhân một chút.

- Nhiếp huynh…

Diệp Đào nhìn qua.

- Không sao!

Nhiếp Vân biết rõ muốn dung nhập vào vòng tròn của đối phương phải làm cho đối phương tin phục, lúc này cười nhạt một tiếng.

Hắn chưa từng sợ ai khiêu chiến y đạo.

- Sảng khoái, Nhiếp huynh sảng khoái như thế, mặc kệ chiến thắng hay vẫn thất bại, đều đáng giá Phùng Miểu ta kết giao bằng hữu!

Phùng Miểu cười nói.

- Phùng huynh khách khí!

Nhiếp Vân nói.

- Không vội, đã muốn tỷ thí sao không có tặng thưởng?

Trình Tiền cười một tiếng, hắn lật tay một cái, một viên châu xuất hiện trên bàn.

- Không có tặng thưởng chơi không cao hưng, ta có một viên Đãng Hải Châu, mang theo tiến vào biển cả sẽ tách nước ra, vô cùng trâr quý, cả thành Vân Châu không vượt qua ba viên.

- Hiện tại lấy ra tặng thưởng.

- Chúc... Phùng huynh chiến thắng!

Hạt châu mang theo khí tức ấm áp, vừa xuất hiện trên bàn đã bài xích nước chung quanh, ngay cả rượu trên bàn cũng hơi nghiêng tránh né hạt châu.

Đãng Hải Châu, bảo bối thiên địa sinh ra, mặc dù không có tác dụng lớn với cường giả Hoàng cảnh nhưng thật sự là bảo bối hiếm có.

- Thật đại thủ bút, nếu ngươi hào phóng như vậy thì ta không keo kiệt, đây là khối Kim Linh Thạch, ta vô tình đạt được khi ra ngoài, đến nay còn không biết là bảo bối gì, thủy hỏa bất xâm, có luyện hóa cũng không thay đổi, êếu ngươi đã xuất Đãng Hải Châu, ta cũng không thua kém.

- Ta cược Nhiếp huynh thắng lợi!

- Đánh bạc làm sao thêếu ta, ta có thanh sương trường thương uy lực vô cùng.

Lúc này mọi người đều đặt cược.

Nghe bọn họ đặt cược, Nhiếp Vân tặc lưỡi.

Không hổ là công tử thế gia người mười hai phủ công tước, tùy tiện xuất ra bảo bối đều là thứ người bên ngoài tranh nhau vỡ đầu, giá trị xa xỉ.

Mặc dù là Nhiếp Vân cũng hải hùng khiếp vía.

Có người đặt cược, với hắn mà nói tự nhiên không có gì tốt, khiêu chiến y đạo, có người thắng hắn là chuyện không có khả năng.

- Nếu mọi người đã đặt cược, ta cũng không nên chối từ, ta không có bảo bối gì, vừa đạt được một cái hỗn độn hải dương, lần này ta cược mình thắng.

Thấy mọi người liên tục đặt cược, Phùng Miểu cười nói.

Ngón tay bắn ra, một viên cầu xuất hiện trong lòng bàn tay, nó tỏa ra uy áp hỗn độn nồng đậm.

Một tiểu hình hỗn độn hải dương!

Tuy so ra kém thiên địa lục đạo nhưng luyện hóa sẽ làm hắn cường đại hơn không ít.

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Đối với hắn hiện tại mà nói, loại hỗn độn hải dương rời rạc này còn có hiệu quả hơn rất nhiều thứ, nếu như có thể đạt được đủ nhiều, hoàn toàn có thể giúp nạp vật thế giới phát triển đến cảnh giới nhất định, cũng có thể lĩnh ngộ chư thiên thế giới, thuận lợi mở giới vực.

- Tất cả mọi người đặt đi, không biết Nhiếp huynh đánh cược cái gì?

Nhìn thấy Phùng Miểu đã đặt cược, ánh mắt mọi người nhìn sang.

Đối với những công tử thế gia mà nói, đặt cược chỉ thêm niềm vui thú, bằng không tỷ thí đơn thuần không có ý nghĩa.

- Nhiếp huynh là khách quý của ta, tiền đặt cược phải do ta đưa ra.

Nhiếp Vân chưa nói chuyện, Diệp Đào tiến về phía trước một bước, hắn lấy ra một món đồ.

- Ta vô tình đạt được Chuyển Sơn Phù, có thể hình thành chuyển sơn giáp sĩ lực lớn vô cùng, có được thực lực Hoàng cảnh trung kỳ.

- Thời điểm gặp nguy hiểm sẽ xé rách phong ấn, hoặc là thủ đoạn bảo hộ tính mạng.

- Ta cược Nhiếp huynh chiến thắng!

- Chuyển Sơn Phù?

- Diệp huynh hảo thủ bút...

Nghe là vật này, tất cả mọi người hít khí lạnh.

Chuyển Sơn Phù biến thành chuyển sơn giáp sĩ có được thực lực Hoàng cảnh trung kỳ không tính quá mạnh mẽ, làm bọn họ xem trọng chính là năng lực xé rách phong ấn và dò đường.

Rất nhiều bảo tàng đều có bẫy rập và phong ấn, có thứ này dò đường và bài trừ phong ấn, độ khó sẽ giảm xuống không ít, bản thân cũng an toàn rất nhiều.

Mặc dù bọn họ là công tử thế gia nhưng thứ này cũng rất trân quý.

- Được rồi, tất cả mọi người đã đặt tiền cược, chúng ta cũng bắt đầu đi, tỷ thí y đạo gồm nhiều mặt, không biết Nhiếp huynh muốn quy củ thế nào?

Phùng Miểu nhìn qua.

- Vẫn do Phùng huynh định đi, ta tiếp nhận là được!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Nếu Nhiếp huynh nói như vậy ta không khách khí... Tri thức y đạo khó khăn, ta cảm thấy mọi người không hiểu nhiều, nên dùng biện pháp đơn giản một chút... Khảo thí vòng tay y đạo.

Phùng Miểu lật cổ tay, trong tay xuất hiện một cái vòng và giải thích.

- Vòng tay y đạo là kỹ năng bình xét y thuật, trong đó có thể tự động hình thành người bệnh, chúng ta cùng giải quyết mười người bệnh là được, ai dùng thời gian ngắn hơn, chính xác cao hơn sẽ chiến thắng!

- Tốt, ta tiếp nhận!

Nhiếp Vân gật đầu.

Vòng tay y đạo, hắn vừa luyện hóa Thần Nông Bách Thảo Kinh đã trải qua, vòng tay khác nhau và độ khó khác nhau, Thần Nông Đại Đế lưu lại có màu sắc phong cách cổ xưa, không cần nghĩ cũng biết độ khó khá lớn, thứ này màu sắc nhạt nhẽo, lực lượng bạc nhược yếu kém, có lẽ vô cùng đơn giản.

- Kính xin các vị làm chứng, qua một lúc tinh thần ta tiến vào trong đó, một khi vòng tay phóng thích ánh sáng màu lam đã nói rõ ta đã trị hết mười người bệnh, thuận lợi đi ra, chẩn đoán bệnh toàn bộ không sai, chờ tinh thần của ta ra ngoài sẽ có màu đỏ, ánh sáng đỏ sáng một lần, tỏ vẻ chính xác một lần, ánh sáng màu vàng là đáp sai một lần.

Bình luận như thế rất đơn giản, cũng rất công chính, tất cả mọi người có thể nhìn thấy cho nên không có vấn đề gì.

Phùng Miểu giải thích nói.

- Không có vấn đề!

Mọi người đồng thời gật đầu.

Y đạo tỷ thí có rất nhiều loại, nếu như đơn thuần tri thức y đạo sẽ làm người ta cảm thấy không thú vị, mà dùng vòng tay y đạo lại hứng thú hơn nhiều.

Cho dù mọi người không hiểu y đạo, từ màu sắc vẫn nhìn rõ ràng, thời gian càng ngắn, tỷ lệ chính xác càng cao sẽ chiến thắng.

- Vậy là tốt rồi, Nhiếp huynh, ta không khách khí bắt đầu trước.

Thấy mọi người hiểu quy củ, Phùng Miểu cười nói, trong mắt đầy tự tin.

Vòng tay y đạo là của hắn, tuy trong đó có nhiều chứng bệnh nhưng mỗi một lần xuất hiện không giống nhau, dù sao thường xuyên luyện tập cho nên trải qua rất nhiều nghi nan tạp chứng.

Như vậy cũng dễ tranh đấu, hắn có thể giải quyết đại bộ phận vấn đề trong đó, cho dù từ điểm nào cũng đứng ở thế bất bại.

------oOo------

Chương 3057: Ba giây

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho nên hắn rất tự tin, cảm thấy mặc dù thiếu niên trước mắt có ý thuật cao hơn mình thì hắn cũng có thể chiến thắng!

Ông!

Trong nội tâm tự tin, tinh thần Phùng Miểu tiến vào trong vòng tay, qua hai trăm giây liền thoát ra ngoài.

Hô!

Vòng tay tỏa ra ánh sáng màu lam.

Thành công hoàn thành.

- Hai trăm giây chữa khỏi cho mười người... Y thuật của Phùng huynh lại tinh tiến.

- Ta nghe nói qua vòng tay y đạo, có thể xuất hiện trong đó đều là nghi nan tạp chứng, mỗi loại đều hao phí tinh thần, bình quân một người mới hai mươi giây, y thuật của Phùng huynh có thể dương danh lập vạn trong thành Vân Châu.

- Lợi hại, lần trước ta nhìn thấy đại sư trong tộc ra tay thời gian còn dài hơn Phùng thiếu nhiều, trước kia vẫn nghe y thuật của Phùng thiếu cao minh, hôm nay gặp mặt mới biết danh bất hư truyền...

Nhìn thấy ánh sáng màu lam lập loè, mọi người tán thưởng.

Tuy bọn họ không hiểu y đạo nhưng cũng biết hai mươi giây khám và trị bệnh cho một người có ý nghĩa thế nào, không nói đúng sai hay không, chỉ bằng vào loại tốc độ này đã làm người ta giật mình.

- Mọi người khách khí, còn không biết thành công như thế nào...

Nghe được mọi người lấy lòng, Phùng Miểu cười cười, hắn nói khiêm tốn nhưng trong mắt mang theo kiêu ngạo khó kiềm chế.

Không thể không nói khiêu chiến vòng tay y đạo lần này chỉ dùng hai trăm giây, mặc dù là hắn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, có thể nói là lần tốt nhất từ trước tới nay.

Ông!

Sau khi lấy lòng kết thúc, vòng tay tỏa ra hào quang, lúc này màu đỏ liên tục tỏa sáng, chỉ có hai lần là ánh sáng màu vàng và màu đỏ đồng thời lóe sáng.

- Loại ánh sáng màu đỏ ánh sáng màu vàng đồng thời xuất hiện cho thấy không phải không chính xác nhưng cũng không phải sai, sau khi uống thuốc có thể chữa khỏi nhưng hao phí thời gian mà thôi.

Phùng Miểu vẻ mặt hưng phấn giải thích.

Chỉ có hai đạo đỏ vàng luân chuyển, nói rõ thời gian không những tốt nhất từ trước tới nay, kết quả chẩn đoán bệnh cũng là tốt nhất.

Mỗi người lý giải y đạo khác nhau, dược liệu như nhau, chỉ cần một cây không đúng sẽ có kết quả khác biệt rõ ràng.

Hơn nữa dược liệu nhiều mặt, có nhiều chức năng tương tự, cho dù chuẩn đoán bệnh ng nhưng dược liệu khác biệt cũng xuất hiện chênh lệch.

Bởi vậy trị liệu mười người, có tám hoàn toàn chính xác, hai miễn cưỡng đúng, tính toán là kết quả thật tốt, rất nhiều y sư trong thành Vân Châu, người có thể làm được điểm này không tới năm mươi người.

Có thể nói nhìn thấy kết quả lần này... Hắn đã cảm thấy thắng lợi trong tầm mắt, đối phương muốn thắng hắn là không có khả năng.

- Nhiếp huynh, tới ngươi!

Trong nội tâm đắc ý, Phùng Miểu nhẹ nhàng cười cười, cũng đưa vòng tay sang.

- Tốt!

Nhìn thấy hắn tự tin như thế, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, tiện tay tiếp nhận vòng tay sau đó tiến vào bên trong vòng tay.

- Cứ như thế đi vào? Quá lỗ mãng a, xem ra ngươi thua chắc rồi...

Nhìn thấy động tác của hắn, Phùng Miểu hừ lạnh.

“Người bệnh” trong vòng tay y đạo là tùy tiện xuất hiện nhưng có kỹ xảo nhất định, có thể dùng linh hồn bạc nhược tiến vào phân phối người bệnh, từ đó đơn giản hơn một ít, mà dùng cường lực đi vào sẽ gặp rất nhiều nghi nan tạp chứng.

Bệnh nhiều mặt, bất cứ kẻ nào cũng không bảo chứng sẽ là bệnh gì.

Bởi vì nhìn thấy thiếu niên lỗ mãng tiến vào trong vòng tay, đã biết rõ gia hỏa này phải thua không nghi ngờ.

Hô!

Trong lòng của hắn đang đắc ý, loại ý nghĩ này chưa kết thúc đã nhìn thấy thiếu niên ngẩng đầu lên, vòng tay tỏa ra ánh sáng màu lam.

- Cái gì? Trị liệu hết mười người? Làm sao có thể...

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Phùng Miểu rớt cằm xuống đất, đôi mắt như rơi ra ngoài.

Làm cái gì? Thiệt giả?

Chỉ mới mấy giây? Hai giây? Ba giây?

Hai, ba giây trị liệu mười người... Ngươi có đùa hay không?

- Việc này...

- Không tới ba giây trị liệu mười người? Ngươi xác định là mười mà không phải một?

- Một cũng rất khó a, còn không đủ thời gian xem mạch.

- Đúng thế, vòng tay đã xác nhận tỏa ra ánh sáng màu lam, nói rõ hắn đã thành công...

Không riêng Phùng Miểu giật mình, đám người trong phòng mở to mắt ra, cả đám nhìn nhau với ánh mắt không dám tin tưởng.

Nếu như không phải vừa rồi từng nhìn thấy biểu hiện của Phùng Miểu thì hắn cũng hoài nghi vòng tay y dạo này có bị hư hay không.

Hai, ba giây đừng nói xem bệnh cho mười người, cho dù chỉ xem

bệnh cho một người cũng không đủ.

- Ta đã hoàn thành, xem xét như thế nào?

Nhìn thấy biểu lộ của mọi người, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, cười nhạt một tiếng sau đó tiện tay ném vòng tay sang.

Đúng như hắn đoán, “Người bệnh” trong vòng tay còn kém thạch quy quá nhiều, trên cơ bản liếc mắt nhìn đã nhận ra bệnh gì và giải quyết thế nào, cũng tiết kiệm không ít thời gian.

- Nhất định là sai lầm…

Biết rõ vòng tay tỏa ra ánh sáng lam nhất định đã khai ra phương thuốc cho mười người, Phùng Miểu tiếp nhận vòng tay, trong nội tâm âm thầm thấp giọng hô.

Chuẩn đoán bệnh nhanh như thế, gia hỏa này chắc chắn vì theo đuổi tốc độ nên ghi phương thuốc lung tung, bằng không đừng nói hắn, cho dù là Hoằng Nghiệp đại sư cũng không có tốc độ nhanh thế.

Trong phương thuốc y đạo sai một vị thuốc cũng không được, ghi lung tung càng hồ đồ, hắn xem ra gia hỏa trước mắt chắc chắn làm ẩu.

Ông!

Trong nội tâm nghĩ như vậy, đạo hào quang đầu tiên trong vòng tay sinh ra.

Đỏ tươi như máu chiếu sáng gian phòng!

- Đạo đầu tiên là đúng? Vận khí gia hỏa này quá tốt, ta không tin thứ hai lại đúng.

Phùng Miểu vốn sững sờ sau đó sững người.

Ghi loạn phương thuốc nhưng đạo thứ nhất rõ ràng đã đoán đúng, vận khí thật quá tốt.

Cho dù vận khí tốt cũng có thời điểm dùng hết, hắn không tin đối phương đoán đúng lần thứ hai.

Ông!

Trong nội tâm đang suy nghĩ lung tung lại nhìn thấy đạo ánh sáng màu đỏ thứ hai xuất hiện.

Ông ông ông ông ông!

Vào lúc cảm thấy không có khả năng, âm thanh vang lên liên tiếp, hào quang lập loè không ngừng, chỉ trong nháy mắt có sáu đạo hào quang khác sinh ra.

- Điều này sao có thể? Ghi loạn có thể đúng tám lần?

Phùng Miểu hơi sợ hãi.

Hắn ghi đúng tám lần dùng hai trăm giây, đối phương dùng thời gian ngắn như thế ghi đúng tám lần, cho dù hai đạo phái sau là vàng đỏ thì người ta cũng thắng.

- Sai, nhất định là sai, ngàn vạn phải sai...

Khẩn trương ngừng thở, nội tâm Phùng Miểu không ngừng cầu nguyện.

Hiện tại chỉ kỳ vọng hai đạo hào quang sau của đối phương là sai, hắn có hai đạo là đỏ vàng giao thoa, chỉ cần đối phương có một sai lầm thì hắn chiến thắng.

------oOo------

Chương 3058: Diệu Âm tiên tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dù sao chữa bệnh cũng không phải xem ai chữa nhanh mới tốt, mà

là xem thuốc tới bệnh trừ, chữa trị thật tốt.

Ông!

Trong khi nói thầm, hào quang lại sáng lên.

- Lại là ánh sáng màu đỏ?

Nhìn màu sắc xuất hiện, Phùng Miểu sắp khóc, trái tim không ngừng chìm xuống, không phải đỏ vàng, mà là màu đỏ...

Màu đỏ chứng tỏ đã trị bệnh chính xác.

Kê phương thuốc nhanh như thế lại đúng chín lần, thiệt giả? Thằng gia hỏa này kinh người thế?

- Còn một đạo, có thể là sai.

Cắn chặt hàm răng, đến bây giờ hắn đã không còn lại chút lòng tin tất thắng nào, chỉ mong đối phương sai một lần đề vãn hồi mặt mũi.

Hô!

Một đạo hào quang cuối cùng vẫn là... Ánh sáng màu đỏ!

Chính xác!

Mười đạo đều chính xác.

Chưa đủ ba giây đã giải xong mười đạo, hơn nữa đều chính xác, chẳng lẽ đều nhìn lầm?

Tất cả mọi người dụi mắt, lúc này tròng mắt sắp rơi xuống đất.

- Ngươi... Ngươi...

Phùng Miểu lúc này nói không ra lời, chỉ cảm thấy đầu óc kêu ông ông, không thể tin sự thật trước mắt mình.

- Mười đạo hào quang màu đỏ tỏ vẻ toàn bộ chính xác, có phải ta

thắng hay không?

Nhìn thấy bộ dạng của hắn như vậy, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Nhiếp huynh y thuật cao minh, ta cảm thấy không bằng...

Phùng mỗ bại tâm phục khẩu phục.

Qua một hồi, Phùng Miểu bối rối và thở ra một hơi, lần nữa nhìn thiếu niên trước mặt và bội phục.

Tuy hắn không muốn thừa nhận nhưng cũng biết thiếu niên trước mắt có y thuật cường đại hơn hắn quá nhiều, cả hai hoàn toàn không thể so sánh với nhau.

- Ân?

Phùng Miểu nhận thua cũng không ghi hận trong lòng, cho dù tỷ thí lần này chẳng khác gì vẻ mặt hắn trước mặt mọi người, Nhiếp Vân không ngờ hắn nói chuyện thành khẩn, không có chút ý giả bộ và chống chế.

- Từ khi học tập y thuật, người dạy ta vẫn nói ta là thiên tài, mỗi tuần ta cũng rút thời gian đi tới y quán xem bệnh gia tăng năng lực vận dụng thực tế với y thuật, nghe qua quá nhiều ca ngợi, còn tưởng rằng thật sự là thiên tài trong thiên tài, y thuật có thể đứng trong hàng đầu thành Vân Châu, gặp được cao thủ mới hiểu mình là ếch ngồi đáy giếng.

Dường như nhìn ra hắn nghi hoặc, Phùng Miểu thở dài lên tiếng.

Hắn là công tử thế gia, địa vị bất phàm, hơn nữa khiêm tốn hiếu học, thiên phú không kém nên nhận được nhiều tán dương là bình thường, cho dù là người có tâm trí kiên định cũng sẽ lạc vào trong đó.

- Gặp được loại tình huống này, nhìn thấy Nhiếp Vân huynh, ta tự nhận mình vô cùng cao minh, hiện tại mới biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

- Phùng huynh khách khí... Phùng huynh y thuật thật sự bất phàm..

Nói đến đây, Nhiếp Vân không biết nói như thế nào.

Nói đối phương bất phàm nhưng mình còn lấy ưu thế tuyệt đối đánh thắng chẳng phải càng bất phàm? Hắn xấu hổ nên đổi giọng:

- Sở dĩ ta thắng được là nhờ vận khí tốt mà thôi, mấy ca bệnh này ta đã gặp qua, cho nên mới có thể kê phương thuốc nhanh thế.

- Nhiếp huynh khách khí, nguyện đánh bạc chịu thua, Phùng Miểu ta thua được.

Biết rõ đối phương đang an ủi hắn, Phùng Miểu cười ha ha và nói:

- Đây là hỗn độn thế giới, từ giờ trở đi chính là của Nhiếp huynh.

Nói xong ngón tay điểm về phía trước, hắn cầm hỗn độn thế giới ra và bay vào trong tay Nhiếp Vân.

- Nhiếp huynh thật bản lãnh, chúng ta bại tâm phục khẩu phục.

Những người khác thấy Phùng Miểu nguyện đánh bạc chịu thua, cũng cười ha ha ném đồ vật đánh cược ra.

Phùng Miểu có thể thua, bọn họ không ngờ tới, nhưng thua thì thua, thua quỵt nợ không phải chuyện đệ tử thế gia bọn họ nên làm, cũng không có mặt mũi làm thế.

Nhận tất cả đồ vật, Nhiếp Vân cười khổ.

Không nghĩ tới chỉ đánh cược một lần đã có nhiều bảo vật như thế.

- Ta thật bội phục y thuật của Nhiếp huynh, về sau nếu tới phiền toái Nhiếp huynh, kính xin không nên từ chối ah!

- Bây giờ chúng ta cũng tính là bằng hữu, Nhiếp huynh lúc nào có rãnh tới chỗ ta chơi, ta có rất nhiều thứ tốt chiêu đãi...

- Đám người các ngươi ít đánh chủ ý lên Nhiếp huynh.

Thua người liền đưa tiền cược cũng không có bất kỳ uể oải gì, ngược lại cao hứng hớn hở, nhìn thấy cảnh này Nhiếp Vân mới hiểu ra náo cả buổi bị tính kế.

Những người này không hổ là đệ tử gia tộc, không ai là đèn cạn dầu.

Rất rõ ràng đánh cược vừa rồi dù thắng hay thua thì bọn họ cũng được lợi.

Hai người đánh bạc với nhau, nếu chiến thắng là Phùng Miểu sẽ không cần giao đồ vật, không có tổn thất nào, nếu như mình chiến thắng, nói rõ y thuật cao minh, thừa cơ thua vài thứ nhưng có thể kéo gần quan hệ với nhau, đây là lợi nhuận lớn.

Giao hảo với người có y thuật cao siêu, cho dù trả giá bao nhiêu cũng đáng giá.

Nhiếp Vân không phải đệ tử thế gia, không nghĩ đến những người này nghĩ tới mọi việc trong nháy mắt, chờ hắn hiểu ra cũng đã cầm đồ vật trong tay, không cách nào trả lại nên dở khóc dở cười.

- Đừng nói chuyện, Diệu Âm tiên tử đến...

Vào lúc đang xấu hổ không biết nên nói cái gì, đột nhiên trong đám người không biết ai hô một câu, mọi người đồng loạt nhìn sang cửa sổ.

Vị trí của bọn họ tốt nhất trong Thúy Ngọc Các, cửa sổ to như vậy có thể nhìn thấy đại sảnh, nhìn không sót gì.

Nhiếp Vân cũng nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy trên ban công đối diện chẳng biết lúc nào đã có một nữ tử uyển chuyển đang ngồi, trước mặt có sa mỏng che dậy nên không thể nhìn rõ lắm.

Phía trước nữ tử đặt một cái đàn cổ, trước sa mỏng có đủ phong ấn ngăn cản linh hồn dò xét, thiên nhãn cũng nhìn không thấu, mặc dù là hắn cũng không nhìn rõ nữ tử có bộ dạng gì.

- Đây là Diệu Âm tiên tử, quả nhiên đi ra...

Trác Dương đứng dậy, vẻ mặt kích động.

Thấy bộ dạng của hắn như thế, Nhiếp Vân im lặng.

Vừa rồi hắn đánh cược thắng, gia hỏa này kích động như vậy, nhìn thấy một nữ đã như thế, thật không biết vị Diệu Âm tiên tử này có mị lực lớn cỡ nào.

Đinh!

Đang nghi hoặc, một tiếng đàn vang lên.

Tuy chỉ là một âm tiết nhưng lại mang theo mị lực đáng sợ, âm thanh bao phủ cả gian phòng, lọt vào trong tai không khác gì dòng nước ấm chảy trong nội tâm.

- Chẳng lẽ là... Tiên âm đại đạo?

Nội tâm Nhiếp Vân chấn động.

Còn chưa bắt đầu khảy đàn, chỉ một âm tiết đã có mị lực như vậy, chẳng lẽ vị Diệu Âm tiên tử trước mặt tu luyện tiên âm đại đạo, hơn nữa còn tu luyện tới cảnh giới siêu thoát?

Nếu thật là như thế, khó trách có thể làm cho nhiều công tử thế gia si mê như vậy.

Bản thân tiên âm đại đạo mang theo thuộc tính mê hoặc, rất dễ dàng thấm vào thể xác và tinh thần và làm người ta khó quên.

Leng keng!

Leng keng!

Vào lúc đang suy đoán, tiếng đàn phía đối diện không ngừng vang vọng giống như tri âm tri kỷ thấm sâu vào nội tâm.

------oOo------

Chương 3059: Vọng Khí Pháp

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiếng đàn vô cùng ưu mỹ...

Nhiếp Vân lập tức cảm thấy lỗ chân lông toàn thân như nở ra, để lộ ra cảm giác sảng khoái, linh hồn như ngâm trong nước nóng, cảm giác sảng khoái bao phủ làm nội tâm hắn rên rỉ sướng khoái không nói thành lời.

Tiên âm ảo cảnh!

Đối phương khảy đàn nhưng biến thành ảo cảnh.

Nhiếp Vân cũng tiếp xúc qua tiên âm đại đạo, trong cơ thể còn có tiên âm đan điền, vốn tưởng rằng tiến hành đầu độc mọi người sinh ra ảo cảnh đã đạt tới đỉnh phong, ai ngờ tiếng đàn... Cũng có thể xuất hiện ảo cảnh, làm cho người ta lâm vào trong đó không thể tự kiềm chế.

Lúc này Nhiếp Vân cảm giác tiếng đàn xâm nhập bốn phương tám hướng, hơn nữa như tiến vào thế giới khác, nơi này không có tranh đấu hay thống khổ, có chỉ có ấm áp và an tường.

Rong chơi trong thế giới mộng tưởng, phụ mẫu, Đạm Thai Lăng Nguyệt đang ở bên cạnh, hắn sống rất hạnh phúc.

Phụ mẫu Nhiếp Vân kiếp trước bị giết, thân nhân chia xa, nội tâm mang theo đại tiếc nuối, sau khi sống lại vẫn cố gắng vì người nhà sống tốt, mặc dù đến Hoàn Vũ thần giới vẫn không buông ước nguyện ban đầu.

Mục đích của hắn không phải biến thành đệ nhất thiên hạ mà là có được năng lực bảo hộ người nhà và những gì mình muốn bảo hộ!

Trong thế giới này, không có phân tranh, không có chiến đấu, chỉ

có hạnh phúc, hắn có chút mất phương hướng không muốn đi ra ngoài.

Ông!

Thời điểm hắn lâm vào mê huyễn không cách nào tự kềm chế, đột nhiên tiên âm đan điền trong người chấn động, một đạo tiên âm chi khí tràn ngập toàn thân.

Có lực lượng tiên âm này du động làm tâm thần hắn chấn động, ngay sau đó hắn thoát ra khỏi ảo cảnh.

- Tiếng đàn thật lợi hại.

Tỉnh táo lại, Nhiếp Vân âm thầm may mắn.

Tuy trong không có chút sát ý nào nhưng lâm vào trong đó khômg cách nào tự kềm chế, chỉ sợ về sau sẽ càng ngày càng si mê, cuối cùng biến thành khôi lỗi của Diệu Âm.

Cho tới bây giờ hắn đã hiểu vì sao Trác Dương si mê Diệu Âm tiên tử như vậy, nếu như không phải tiên âm đan điền tự động xoay tròn ngăn cản ảo cảnh làm người ta si mê này, cho dù là hắn chỉ sợ cũng không nén được mà lâm vào trong đó!

Tiên âm đại đạo đạt tới cảnh giới chí cao đáng sợ như téế!

Quay đầu nhìn đám người chung quanh, chỉ thấy đám người Diệp Đào, Trác Dương cũng lâm vào say mê, bọn họ nhắm mắt hưởng thụ, trên mặt tươi cười giống như lâm vào ảo cảnh không tự kiềm chế được.

Xuyên thấu ra cửa sổ, đám người bên ngoài cũng như si mê như say sưa, lúc này cả Thúy Ngọc Các chỉ có thể nghe được tiếng đàn lượn lờ chứ không có gì khác.

- Ân? Tuy tiếng đàn đáng sợ nhưng lại mang theo một tia khổ sở...

Nhiếp Vân đang khiếp sợ Diệu Âm tiên tử cường đại, đột nhiên sững sờ.

Rời khỏi tiếng đàn ảo cảnh, hắn có thể chính thức nghe được ý tứ ẩn chứ trong tiếng đàn.

Có được tiên âm đan điền, cho dù từ điểm nào hắn cũng tự tinh thông âm luật, trong âm luật phiêu nhiên của đối phương mang theo tích tụ không giải tán, nó giống như viên đá ngăn dòng nước chảy, từ đó ngăn cản bước chân nàng tiến lên.

- Lĩnh ngộ với tiên âm đại đạo sâu như thế, có lẽ không nên xuất hiện loại tình huống này a!

Nghe ra điểm này, Nhiếp Vân hơi kỳ quái.

Mặc dù hiện tại hắn không biết cảm giác tích tụ kia là thế nào, vì sao đối phương là cao nhân âm luật lợi hại lại xuất hiện vấn đề đơn giản như thế?

- Trừ phi... Trên người nàng có tật, lực lượng trong người không thể quán thông...

Đột nhiên Nhiếp Vân suy nghĩ chuyện khác.

Có thể làm cho người lĩnh ngộ âm luật tới cấp độ này, chỉ có một khả năng, đó chính là nội tâm tích tụ thương thế tạo thành.

Tiên âm là một loại đại đạo, toàn lực biểu thị đại đạo này không cho phép xuất hiện một tia khuyết điểm nhỏ nhặt, Diệu Âm tiên tử diễn tấu sớm chuẩn bị từ lâu, hơn nữa vô số công tử điên cuồng, có chuyện trong lòng làm thân thể tích tụ thương thế là không có khả năng.

- Nhìn xem!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân quán thâu lực lượng vào trong hai mắt và quan sát.

Ông!

Trong hai mắt có bản sách thuốc không ngừng xoay tròn, lực lượng

Thần Nông Bách Thảo Kinh quán thâu toàn thân.

Hắn không sử dụng thủ đoạn xem bệnh bình thường, mà là... Thần Nông Đại Đế truyền lưu Vọng Khí Pháp.

Đây là một loại tuyệt kỹ độc môn của truyền nhân Thần Nông, lợi dụng loại thủ đoạn này, mặc dù không cần bắt mạch, không cần hỏi thăm cũng có thể nhìn ra căn nguyên ẩn tật của bệnh nhân.

Nhân thể giống như thiên địa tự nhiên, chia làm âm dương, ngũ hành, âm dương cân đối, ngũ hành tuần hoàn mới có thể kiện kiện khang khang, Vọng Khí Pháp nhìn ra cân đối âm dương ngũ hành của thân thể, một khi xuất hiện độ lệch nói rõ sinh bệnh, nói rõ mang thương tích.

Sau khi Nhiếp Vân luyện hóa Thần Nông Bách Thảo Kinh vẫn sử dụng vọng, văn, vấn, thiết xem bệnh, loại thủ đoạn này không sử dụng.

Không phải hắn không muốn dùng, thứ nhất, thực lực hắn bây giờ cưỡng ép vận chuyển phi thường cố hết sức, thứ hai, rất dễ dàng bị người khác phát hiện xác nhận là đệ tử Thần Nông.

Đệ tử Thần Nông có danh khí rất lớn, trước khi có đủ thực lực không nên công bố ra ngoài, bằng không rất dễ dàng bị người ta bắt làm y sư tư nhân, sinh tử không do mình khống chế.

Hắn chưa từng nhìn thấy tình huống này, cho nên từ khi rời khỏi Viêm Hoàng liền không sử dụng.

Lúc này tất cả mọi người lâm vào trong tiên âm ảo cảnh, Diệu Âm tiên tử đối diện lại hết sức chăm chú khảy đàn, không có người chú ý nên thi triển cũng không bị ai phát hiện.

Ông!

Thần Nông Bách Thảo Kinh trong mắt xoay tròn, chỉ trong nháy mắt tràng cảnh biến hóa.

Thân ảnh uyển chuyển sau màn che biến thành một dòng khí lưu

xoay tròn, trong đó âm dương giao hòa, ngũ hành hoàn hoàn tương sinh, hình thành bức đồ hình người.

- Ân? Quả nhiên có vấn đề!

Khí lưu chuyển động phi thường cân đối, xem một hồi Nhiếp Vân lập tức phát hiện vấn đề.

Lúc khí lưu chuyển động xuống dưới mang theo một tia ảm đạm, khác với màu sắc chung quanh, âm dương, ngũ hành khí lưu đi tới nơi này liền gặp trở ngại, giống như có hòn đá nằm trong đường ống ngăn cản khí lưu chảy qua.

- Đây không phải độc, cũng không phải bệnh, càng không phải tổn thương.

Nhiếp Vân càng nhìn càng suy nghĩ.

Vọng Khí Pháp có thể phân biệt màu sắc trúng độc, bệnh, tổn thương, tất cả không giống nhau, màu xám không phải màu của ba loại này.

- Là vấn đề thể chất...

Một lát sau Nhiếp Vân hiểu ra.

Đây cũng không phải là trúng độc và sinh bệnh, mà là đối phương tu luyện công pháp, đại đạo, và thể chất sinh ra xung đột tạo thành.

------oOo------

Chương 3060: Tri âm là ai?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khó trách trong người mang theo tích tụ,, hai bên xung đột, không có trực tiếp tử vong đã không tệ, không thông thuận trong thời gian ngắn cũng có thể giải thích thông suốt.

Hô!

Vừa nghĩ thông xảy ra chuyện gì, Thần Nông Bách Thảo Kinh trong mắt biến mất, ngay sau đó hắn cảm giác mệt mỏi rất mạnh, cảm giác đau đầu ập tới, sắc mặt của hắn tái nhợt.

Thực lực không đủ cưỡng ép sử dụng Vọng Khí Pháp chỉ tạo thành tổn thương lớn lên người hắn.

- Ân...

Trong khi đau đớn kịch liệt nên hắn cũng cảm giác buồn bực nên hừ một tiếng.

Âm thanh không lớn nhưng chẳng khác gì sấm sét trong gian phòng yên tĩnh.

Đinh...

Vào lúc tiếng đàn đang tiến hành, một âm thanh giàn tan vang lên, dây đàn... Đứt!

Hô!

Dây đàn vừa đứt, tiếng đàn mang theo ảo cảnh biến mất, rất nhiều công tử đắm chìm trong đó nhanh chóng mở mắt ra, thở ra một hơi trong mắt mang theo lưu luyến.

Tuy tiếng đàn đã dừng nhưng bọn họ lâm vào tiên âm ảo cảnh cũng không cảm thấy thế, chỉ thức tỉnh trong ảo cảnh hạnh phúc nhất nên rất là khó chịu, ngực nghẹn ngọn lửa vô danh thiêu đốt hừng hực.

- Diệu Âm tiên tử không hổ là Diệu Âm tiên tử, một khúc thật quá ít, chúng ta còn chưa nghe đủ, không biết có thể tiếp tục đàn một khúc hay không?

- Nghe một khúc chẳng những không có giải quyết mà còn khát vọng hơn, thỉnh tiên tử không nên keo kiệt.

- Chỉ cần tiên tử têếp tục khảy đàn, muốn bao nhiêu tiền ta đều cho...

- Van cầu ngươi, tiếp tục đàn một khúc... Nửa khúc cũng được, chỉ cần khảy đàn ta làm trâu ngựa cũng được.

Mọi người trong Thúy Ngọc Các tỉnh táo lại, trong mắt mang theo khẩn cầu.

Nếu như một khúc bình thường thì mọi người đã sớm quên đi, đàn đến một nửa cưỡng ép gián đoạn làm cho người ta có cảm giác bị đói lâu ngày, mỹ thực đều làm tốt, chiếc đũa đều cầm, lại đột nhiên... Đồ ăn cũng không trông thấy, chỉ còn hương khí phiêu đãng trước mặt.

Giống như sắc lang nhìn thấy nữ thần nhiều năm, quần áo đều cởi sạch đưa tới cửa nhưng đối phương biến mất.

Trong nội tâm biệt khuất có thể nghĩ.

Có thể tới nơi này đều là nhân vật không giàu cũng quý, tất cả đều là công tử, loại cảm giác phat điên này giày vò không chịu nổi.

May mắn bọn họ biết là Diệu Âm tiên tử nên không dám đắc tội, nếu không chắc chắn đã sớm tiến lên.

- Tiên tử lại khảy một bản đi, muốn điều kiện gì ngươi cứ việc nói...

Trác Dương cũng vò đầu bứt tai, kêu to lên.

Bản thân hắn ưu ái Diệu Âm tiên tử có thừa, lúc này nghe được nửa khúc cho nên không nhịn được.

Đinh!

Mọi người liên tục nghị luận, thậm chí muốn cuốn rèm châu lên nghe tiên tử tiếp tục khảy đàn, đột nhiên một tiếng đàn vang lên.

- Chư vị yên tĩnh!

Thân ảnh trong rèm châu nhúc nhích, ngay sau đó một thiếu nữ bộ dạng nha hoàn đi tới, cất cao giọng nói.

Nha hoàn này không có dung mạo khuynh quốc khuynh thành nhưng chẳng khác gì ngọc thạch, nghe nàng nói chuyện cảm giác thoải mái không nói thành lời.

Nghe giọng nói này, trong mắt rất nhiều người mang theo suy nghĩ, truy cầu Diệu Âm tiên tử nhất định là không được, nếu như có thể mang nha hoàn trở về chắc chắn không tệ.

- Tiểu thư nhà ta cảm thấy một khúc chưa xong, vô cớ gián đoạn nên hết sức xin lỗi, sở dĩ xuất hiện loại tình huống này cũng không phải tiểu thư đánh đàn không tinh... Mà là núi cao gặp được nước chảy, tiếng đàn gặp được tri âm!

Nha hoàn nói.

- Cái gì? Núi cao gặp được nước chảy?

- Gặp được tri âm? Chẳng lẽ tri âm trong chúng ta?

- Tri âm này là ta?

- Có thể trở thành tri âm của Diệu Âm tiên tử, này quá vinh hạnh, là người may mắn nào thế?

Mọi người vốn sững sờ, lập tức xôn xao.

Diệu Âm tiên tử đã sống hơn hai năm tại thành Vân Châu, số lần khảy đàn có thể đếm được trên đầu ngón tay, chưa từng nghe nói qua tri âm, tại sao lại xuất hiện?

Tri âm này là ai?

- Không phải là ta chứ? Ta hiểu hàm nghĩa trong tiếng đàn của Diệu Âm tiên tử, vì thế ta cũng học tập một ít sách vở âm luật!

Bên trong phòng nghe nói như thế, Trác Dương cảm giác toàn thân nóng rực, hai mắt tỏa sáng.

Bảy lần bị cự tuyệt ngoài cửa, vì thế học tập không ít thư tịch âm nhạc, tuy không phải âm luật đại sư nhưng tuyệt đối vượt qua người bình thường, chẳng lẽ tri âm là mình?

- Ngươi? Ít ở chỗ này xú mỹ, nhất định là ta, ta từ nhỏ yêu thích âm luật, rất có nghiên cứu về tiêu, tiên tử tất nhiên biết rõ nên muốn hợp tấu với ta.

Một công tử cắt lời tự kỷ của Trác Dương, trong mắt mang theo chờ mong không nhỏ.

- Ta cảm thấy có thể là ta, vừa rồi ta cảm thấy tiên tử như chuyên môn đàn vì ta, hai người chúng ta sẽ ngồi ở bờ sông, nước chảy qua mang theo sở cầu nhân sinh...

Lại một công tử hét lớn.

Nghe hắn nói thế, hiển nhiên trong ảo cảnh hắn có ý dâm ở chung với Diệu Âm tiên tử.

- Đưfng tranh giành, các ngươi đã tới rất nhiều lần, đều không có bị vừa ý, tại sao có thể là tri âm? Nhất định là ta, ta lần đầu tiên tới đây...

Diệp Đào cũng gia nhập trong đó.

Mọi người hưng phấn tới mức sắc mặt trắng bệch, trong mắt mang theo kích động.

Đối với bọn họ mà nói, nếu quả thật có thể trở thành tri âm của Diệu Âm tiên tử, cho dù chết cũng cảm thấy giá trị.

- Tri âm?

Khác với mọi người kích động, trong mắt Nhiếp Vân mang theo nghi hoặc.

Lúc này hắn đã theo thi triển Vọng Khí Pháp suy yếu cảm giác vừa rồi, tuy vừa rồi tiêu hao quá lớn nên có chút mệt mỏi, sắc mặt tái

nhợt.

Tuy cảm thấy hữu khí vô lực nhưng nội tâm lại kỳ quái.

Vừa rồi hắn vô tình hừ một tiếng cắt đứt đối phương đánh đàn, dựa theo đạo lý hắn là trâu nhai mẫu đơn, phải là thất lễ mới đúng, tại sao lại thành tri âm?

Chẳng lẽ tri âm cũng không phải mình, mà là người khác?

Hẳn là!

- Nhiếp huynh, ngươi không sao chớ? Tại sao sắc mặt tái nhợt như thế?

Hắn không đúng bị người khác nhìn ra, đúng là Phùng Miểu.

Phùng Miểu say mê y đạo, tuy tiếng đàn vừa rồi hấp dẫn rất lớn, dù sao tâm tính rất tốt nên mê huyễn trong đó, nhìn thấy thiếu niên sắc mặt hồng nhuận phơn phớt biến thành tái nhợt, lúc này hắn không nhịn được kêu thành tiếng.

Nghe được hắn nói thế, những người khác nhìn sang, cũng lập tức hỏi thăm.

- Nhiếp huynh, như thế nào? Vừa rồi không phải vẫn tốt sao?

Trác Dương cũng nhìn qua.

- Không có việc gì, ta cảm thấy không thoải mái mà thôi!

Nhìn thấy mọi người quan tâm, Nhiếp Vân cười cười.

Tu vi chưa đủ, cưỡng ép sử dụng Vọng Khí Pháp sẽ làm linh hồn bị hao tổn, thân thể sẽ xuất hiện cảm giác mệt mỏi, cũng không tổn thương căn bản, chỉ chỉ suy yếu thời gian ngắn mà thôi.

Không ảnh hưởng toàn cục.

------oOo------

Chương 3061: Linh Lung Thủy Gian

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không có việc gì là tốt rồi, chờ một lát ta thành tri âm của tiên tử lại quay về.

- Hiện tại ngươi nghỉ ngơi một chút!

Diệp Đào thở ra một hơi.

- Ngươi trở thành tri âm của tiên tử, nhất định là ta, ta xem ngươi đừng nghĩ nhiều.

Trác Dương đứng lên.

- Dựa vào cái gì là ngươi? Vừa rồi tiên tử liếc mắt nhìn nhất định là ta, ngươi không cần tranh với ta, dù sao tranh giành thì tranh giành...

Diệp Đào nói.

- Các ngươi...

Nhìn thấy hai người tranh đoạt, Nhiếp Vân cười khổ không thôi.

- Nhiếp huynh thân thể không thoải mái, nên chờ ở nơi này làm giám khảo cho chúng ta, tiên tử đã nói ra tri âm, qua một hồi nhất định sẽ tuyên bố đáp án, đến lúc đó thằng hay thua, ta sẽ bảo hắn xin lỗi thừa nhận sự thật mình thất bại.

Trác Dương giữ chặt Nhiếp Vân, vẻ mặt kiêu ngạo lên tiếng.

- Tốt, nếu ngươi muốn Nhiếp huynh bình phán, ta cũng tìm hắn làm ban giám khảo, qua một lúc sẽ làm ngươi chủ động nhận thua trước mặt ta!

Diệp Đào không nhường một bước!

- Hai người các ngươi cần mặt mũi không? Các ngươi giằng co ở đây tính là cái gì?

Nghe được hai người nói chuyện không biết xấu hổ, Trình quốc công gia Trình Tiền không nhịn được đi lên đây, vẻ mặt khinh bỉ:

- Tiên tử nói tri âm rõ ràng là ta, Nhiếp huynh, ngươi nên làm giám khảo cho ta, qua một lát tiên tử chỉ vào ta, ta sẽ bảo bọn họ xin lỗi.

- Ngươi? Ngựa không biết mặt dài, Trình Tiền, không nghĩ tới da mặt của ngươi đủ dầy.

Lý quốc công gia Lý Túc cũng đứng dậy:

- Tri âm nhất định là ta, các ngươi không nên tranh giành, Nhiếp huynh, một chuyện không phiền hai chủ, tiên tử nói ta là tri âm, ngươi nhất định phải bảo đám người này xin lỗi...

Diệp Đào, Trác Dương tranh đoạt làm tất cả công tử trong phòng sôi trào, mỗi người đều cảm thấy Diệu Âm tiên tử nói tri âm là mình bộ dạng chờ mong.

Ách...

Nhìn thấy tất cả mọi người bảo mình làm giám khảo, Nhiếp Vân dở khóc dở cười.

Những người này có thể bớt tự kỷ một chút hay không?

Lại nói trở thành người tri âm trọng yếu như thế sao? Bản thân hắn không quan tâm.

- Yên tĩnh!

Mọi người đang cãi lộn, đột nhiên nha hoàn nhìn quanh và kêu lên.

Nghe được nói chuyện, mọi người không dám nói nhảm, cả đám ngậm miệng và lặng ngắt như tờ.

- Có thể nhìn thấy tri âm, tiểu thư vạn phần cao hứng, hôm nay sẽ chuyên môn khảy một khúc đàn.

- Còn có thể kéo khăn che mặt vì tri âm.

Nha hoàn nói tiếp.

- Kéo khăn che mặt vì tri âm?

Mọi người đang sững sờ, ngay sau đó nội tâm nóng bỏng.

Diệu Âm tiên tử thành danh thời gian không ngắn nhưng đến bây giờ mới thôi, còn chưa có ai nhìn thấy dung mạo của nàng, hôm nay muốn chủ động tháo khăn che mặt ra, tất cả mọi người sôi trào

Tuy không biết dung mạo của tiên tử nhưng nàng đánh đàn hay như thế, có được hình thể bất phàm như vậy chắc chắn là người vô cùng xinh đẹp.

Nói sau, cho dù dung mạo, chuyên môn vì hắn một người xốc lên cái khăn che mặt, phần này vinh dự, cũng đủ để đủ an ủi bình sinh.

- Hiện tại, ta muốn mời tri âm của tiểu thư vào trong, kính xin những người khác rời đi.

Nha hoàn nhìn quanh một vòng.

Mọi người nghe thế liền sững sờ.

Chỉ có tri âm lưu lại trong phòng, những người khác rời đi, nói rõ âm nhạc ưu mỹ này chỉ có một người nghe.

Tuy có thể tới nơi này không giàu cũng quý, có được thân phận nhất định nhưng Thúy Ngọc Các có thể ở kinh doanh tốt trong thành Vân Châu, bối cảnh cũng không đơn giản, không nghe theo phân phó cứng rắn lưu lại... Dường như hiện tại không có ai làm thế.

Chính là bởi vì như thế, tất cả mọi người hy vọng có thể là chỗ ở mình phòng, như vậy trải qua, mặc dù này tri âm không phải mình,

cũng có thể nhiều nghe một khúc.

- Tri âm là...

Dường như nhì ra mọi người khẩn trương, nha hoàn cười nhạt sau đó nhìn sang bên phải.

- Là.. Linh Lung Thủy Gian!

- Linh Lung Thủy Gian? Làm sao có thể?

- Vì cái gì không phải phòng chúng ta.

- Đáng giận ah, mau điều tra giúp ta, Linh Lung Thủy Gian là của ai, ta nguyện ý ra giá gấp năm lần trao đổi.

- Ta ra giá gấp mười lần trao đổi...

- Các ngươi tỉnh lai đi, Linh Lung Thủy Gian là vị trí tốt nhất của Thúy Vân các, có thể bao gian phòng này đều là người có tiền, ngươi cảm thấy sẽ thiếu chút tiền này? Đừng mất mặt.

- Đúng thế, vạn nhất chọc giận đối phương thì chúng ta cũng không có quả ngon để ăn.

Nghe được tuyên bố đáp án, người những phòng khác thở dài.

Rốt cuộc tri âm là ai, làm sao ở Linh Lung Thủy Gian?

- Là phòng của chúng ta, ha ha ha, ta vừa rồi đã nói tri âm là ta, các ngươi không tin ta, hiện tại các ngươi dính hào quang của ta, còn không mau cảm tạ.

- Nói bậy, dính hòa quang gì của ngươi, là của ta.

- Đừng làm rộn, ta tinh thông âm luật nhất phòng chúng ta, có quyền lên tiếng nhất.

Linh Lung Thủy Gian chính là phòng của Nhiếp Vân, nghe được nha hoàn nói thế các phòng khác uể oải, tất cả mọi người sáng mắt

nhìn sang, người trong phòng hưng phấn suýt nhảy dựng lên.

Mặc dù vừa rồi tự tin nhưng còn có chút lo sợ bất an, lúc này xác định gian phòng này, tổng cộng chỉ có mấy người bọn họ, sẽ là ai?

Trong nháy mắt tất cả mọi người tràn ngập tự tin, cho rằng tri âm chính là mình chứ không phải ai khác.

- Kính xin người phòng khác rời đi.

- Trong một phút không rời đi sẽ tiến vào sổ đen của Thúy Vân các, về sau không cho phép tiến vào.

Nha hoàn nói ra tên Linh Lung Thủy Gian, lời nói lại biến thành lạnh nhạt.

Trước kia đã nói chỉ có phòng tri âm mới có tư cách lắng nghe khúc tiếp theo, những người khác chỉ có thể rời đi.

Ầm ầm ầm!

Nha hoàn nói xong những người khác dù không tình nguyện cũng chỉ có thể rời đi.

Tiến vào sổ đen Thúy Vân các sẽ không thể tới nơi này nữa, lực sát thương thật sự quá lớn, mặc dù trong lòng mọi người không cam lòng nhưng không dám mạo hiểm.

Dù sao lần này nghe không được, lần sau có lẽ còn có cơ hội, tiến vào sổ đen thì từ nay không có cơ hội.

Lúc này người các phòng khác rời đi chỉ còn lại các công tử Linh Lung Thủy Gian mà thôi.

Ầm ầm ầm!

Đám người Trác Dương đang âm thầm hưng phấn, một giọng nói vang lên, rèm cửa đối diện xốc lên, một thân ảnh xuất hiện trong mắt mọi người.

- Tại hạ Diệu Âm, bái kiến chư vị công tử!

Bóng người dịu dàng cúi đầu, tuy trên mặt còn mang mạng che mặt, không nhìn rõ dung mạo, chỉ bằng vào giọng nói đã làm mọi người hưng phấn.

Giọng nói của nàng êm tai như tiếng đàn, nếu như nói giọng của nha hoàn vừa rồi như châu ngọc làm người ta hướng về, so sánh với nàng chẳng khác gì quạ đen và

phượng hoàng.

------oOo------

Chương 3062: Đi lầu nhỏ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiên tử khách khí...

- Tiên tử không cần như thế, có thể làm cho tiên tử xốc rèm lên là vinh hạnh của chúng ta.

Nghe giọng nói như thế, rất nhiều công tử hưng phấn suýt ôm lấy nhau.

- Diệu Âm muốn tới khảy đàn cho các vị nghe, không biết có được hay không?

Diệu Âm tiên tử thản nhiên nói.

- Hoan nghênh đến cực điểm!

- Tiên tử có thể tới, cho dù ta giảm thọ mười năm cũng nguyện ý.

- Nhanh thu thập đi, dọn chỗ cho tiên tử.

Vốn tưởng rằng Diệu Âm tiên tử sẽ ngồi đối diện khảy đàn, không nghĩ tới nàng sắp tới đây, đôi mắt bọn họ đỏ lên.

Nhất là Trác Dương, đôi mắt tỏa ánh sáng, vội vàng đuổi đám đông sang một bên.

- Đa tạ!

Diệu Âm tiên tử cúi đầu lần nữa, nàng đứng dậy ôm đàn đi về phía trước.

Trước kia nàng cách Linh Lung Thủy Gian bằng một cầu thong, lúc nàng bước đi trống rỗng xuất hiện một đạo cầu vồng, nàng đi lên cầu vồng, tay áo bồng bềnh như tiên tử.

- Hoàng cảnh viên mãn? Diệu Âm tiên tử lại là cường giả Hoàng cảnh viên mãn...

Nhìn thấy tiên tử lăng không đi tới, Nhiếp Vân quan sát khí tức chung quanh nàng, đồng tử co rút, nội tâm trầm xuống.

Danh kỹ đứng đầu nơi gió trăng... Lại là Hoàng cảnh viên mãn... Mặc dù nội tâm hắn trầm ổn cũng khó mà tin nổi.

Hoàng cảnh viên mãn, cho dù tại thành Vân Châu cũng là cao thủ bài danh hàng đầu, loại nhân vật này mỗi một người đều có năng lực hô phong hoán vũ hùng bá một phương!

Nhưng bây giờ xuất hiện trong kỹ viện, còn cam lòng lấy tiền đổi dục vọng, đổi lại ai cũng khó mà tin được.

- Không gian chi lực nạp vật thế giới của ta có thể quan sát thứ người khác không thấy, ta đó có thể thấy được thực lực của nàng nhưng người khác không biết.

Nhiếp Vân áp chế khiếp sợ trong lòng.

Sở dĩ hắn có thể nhìn ra thực lực của đối phương cũng không phải hắn ánh mắt tốt, mà là không gian chi lực nạp vật thế giới bao phủ chung quanh, từ đó nhìn rõ không gian quanh nàng, bằng không chỉ bằng vào thực lực Vương cảnh viên mãn của hắn, có chênh lệch lớn với đối phương như vậy, đối phương lại tận lực che dấu thì

làm sao nhìn ra.

Trong nội tâm khiếp sợ lại không biểu hiện trên mặt, vẻ ngoài lạnh nhạt thờ ơ.

Đối phương là Hoàng cảnh viên mãn, vì sao lại ở chỗ này nói thật chẳng có quan hệ gì với hắn, mục đích của hắn tới thành Vân Châu là tăng thực lực, đối phương không phải kẻ địch của mình thì không sao cả!

Hô!

Vào lúc nội tâm nghĩ ngợi lung tung, Diệu Âm tiên tử lăng không đi tới và yên tĩnh tiến vào gian phòng, bàn tay như ngọc trắng vung lên, một cái bàn xuất hiện trong phòng, nàng thả đàn ngọc và ngồi xuống.

Cách mạng che mặt, dung mạo không rõ ràng nhưng khoảng cách gần như vậy, mọi người đã có thể đã nhìn thấy làn da và hình thể của nàng, da thịt vô cùng mịn màng, bóng loáng non mềm, dáng người uyển chuyển, tỉ lệ hoàng kim, không mập không gầy, cho dù nhìn từ điểm nào cũng là tiên tử hoàn mỹ vô khuyết.

- Diệu Âm bêu xấu!

Diệu Âm tiên tử gật đầu, ngón tay khảy đàn, lúc này tiếng đàn ưu mỹ vang lên.

Vừa rồi đứt một dây đàn, lúc này đã nối lại cho nên không có ảnh hưởng.

- Trong người thật có tích tụ.

Có kinh nghiệm lần thứ nhất, tiên âm đan điền vận chuyển đã pha vỡ ảo cảnh, Nhiếp Vân yên tĩnh nghe tiếng đàn, lần này khoảng cách gần cũng như vậy, hắn phát hiện âm phù đang trôi chảy lại mang theo tích tụ.

Đã thi triển một lần Vọng Khí Pháp, hắn không thi triển lần thứ hai, ở khoảng cách gần lại không có rèm che ngăn cản, hắn có thể sử

dụng vọng, văn, vấn, thiết bình thường

Hắn dò xets Diệu Âm tiên tử, nàng trong mắt người khác rất xinh đẹp, trong mắt hắn lại đang mắc bệnh.

- Thì ra là thế...

Vừa rồi sử dụng Vọng Khí Pháp chỉ nhìn ra thể chất của đối phương xảy ra vấn đề, khoảng cách gần đã hiểu ra nguyên nhân.

Leng keng!

Nhìn ra vấn đề của đối phương, tiếng đàn đã kết thúc, lúc này Diệu Âm tiên tử lấy ngón tay ra khỏi đàn.

Hô!

Tiếng đàn vừa dứt, tất cả mọi người thoát ra khỏi tiên âm ảo cảnh và tỉnh táo lại, ánh mắt sùng bái.

Vừa rồi nghe nửa thủ khúc như si mê như say sưa, hiện tại nghe toàn bộ lại có cảm giác ăn no, toàn thân sảng khoái nói không nên lời.

- Đã hoàn thành một khúc, Diệu Âm muốn một mình trò chuyện với tri âm, hi vọng chư vị công tử có thể thông cảm!

Diệu Âm dịu dàng cúi đầu, cho dù lời nói hay phong độ đều làm người tao đỏ mặt nhưng không cự tuyệt.

- Tiên tử không cần khách khí như thế, có thể ở nghe một khúc đã cảm thấy mỹ mãn, không biết tri âm của tiên tử là ai?

- Đúng vậy,, tại hạ hiểu sơ âm luật, tuy không bằng tiên tử nhưng cũng không yếu, nếu tiên tử nói chuyện với ta, ta thật vinh hạnh!

- Tjại hạ Âu Dương Kỳ, cũng tinh thông âm luật, mong lọt mắt xanh của tiên tử.

Nghe được Diệu Âm tiên tử sắp công bố đáp án, tất cả mọi người

đã ngồi không yên, trong mắt mang theo chờ đợi, hi vọng đối phương nói ra tri âm là mình.

- Thịnh tình của các vị công tử, Diệu Âm đa tạ!

Diệu Âm nhẹ nhàng cười cười, đứng dậy nhìn một hướng.

- Không biết vị công tử này xưng hô như thế nào!

- Vị công tử này?

Tất cả mọi người sững sờ, lúc này nhìn theo hướng ánh mắt của nàng, chỉ có một người đang ngồi tại chỗ.

- Nhiếp huynh?

- Chẳng lẽ tri âm trong lời tiên tử là hắn?

- Điều này sao có thể, hắn không có gì đặc biệt, muốn nói y thuật ta còn tin tưởng, tại sao âm luật lợi hại như vậy?

- Làm sao có thể không phải ta...

Ánh mắt Diệu Âm tiên nhìn chính là Nhiếp Vân vừa mới thu hoạch danh tiếng.

Mọi người tìm hắn làm ban giám khảo, bình luận tri âm là ai, trong tiềm thức đã cho rằng không thể nào là hắn, không nghĩ tới... Cuối cùng đáp án công bố chính là vị này... Thiệt giả?

Mọi người nhìn nhau, không dám tin vào mắt mình.

- Tại hạ Nhiếp Vân, không biết tiên tử có gì phân phó!

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức hỏi.

Hiển nhiên hắn không nghĩ tới Diệu Âm tiên tử chú ý mình.

- Thì ra là Nhiếp Vân công tử, ngươi là tri âm của tại hạ, có nguyện theo Diệu Âm đi lầu nhỏ hay không?

Diệu Âm tiên tử nói.

- Quả nhiên là hắn...

- Trái tim ta...

Trước kia nhìn thấy Diệu Âm tiên tử hỏi hướng Nhiếp Vân, mọi người tuy đã đoán ra nhưng không tin nổi, lúc này thấy nàng nói rõ thì ảo não không thôi.

Tại sao là thằng này, nhìn không có gì đặc thù ah...

- Nhiếp huynh...

Diệp Đào, Trác Dương vốn đều kỳ vọng lớn vào bản thân, khi xác định là Nhiếp Vân đi cùng bọn họ liền cười khổ.

Gia hỏa này từ bắt đầu còn không muốn tới đây... Tại sao đột nhiên là tri âm của Diệu Âm tiên tử?

- Được!

Nhiếp Vân suy nghĩ sau đó gật đầu.

------oOo------

Chương 3063: Vạch trần khăn che mặt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy không biết nàng muốn làm gì, nhưng đã đối phương mời, hắn đi qua cũng không sao.

- Chư vị công tử, cáo từ!

Diệu Âm tiên tử cúi đầu lần nữa, lúc này ôm lấy đàn ngọc, thân thể đi về phía trước.

Nhiếp Vân nói với đám Diệp Đào một câu sau đó theo sau.

Thực lực của hắn không thể phi hành, đi theo cầu vồng của Diệu Âm tiên tử cho nên đáp xuống lầu.

Hai người cũng không đi vào phòng vừa khảy đàn, mà là đi một gian phòng khác.

Gian phòng mang theo hương khí nhàn nhạt, trang trí màu hồng nhạt, vừa xem cũng biết là khuê phòng của Diệu Âm tiên tử.

- Mời công tử ngồi!

Lúc này trong phòng chỉ có hai người, Diệu Âm tiên tử nói một tiếng sau đó ngồi cách đó không xa.

- Tiên tử lý giải tiên âm đại đạo hơn xa ta, cũng khó có thể nghe hiểu, chẳng biết tại sao nói ta là tri âm!

Ngồi xuống, Nhiếp Vân cũng không có bị đãi ngộ đặc thù làm choáng váng đầu óc, hắn nghi hoặc hỏi.

Mặc dù hắn có tiên âm đan điền, cũng hơi hiểu tiên âm đại đạo nhưng tron thành Vân Châu cường giả như mây, hắn không tin lực lượng mèo quào ba chân của mình được đối phương chú ý tới.

- Công tử khiêm tốn, nói công tử là tri âm của ta cũng không phải nói bậy, chờ ta giải thích sẽ rõ.

Diệu Âm tiên tử nhìn ra nghi hoặc của hắn, mỉm cười, mở miệng nói.

Giọng nói êm tai như tiếng đàn vang lên.

- Xin lắng tai nghe!

Nhiếp Vân ôm quyền.

Hắn tự hiểu lấy mình, hắn không tin gương mặt của mình người gặp người thích, chỉ nhìn một cái đã sinh ra tình cảm.

Đối phương đã nói là tri âm, khẳng định có mục đích của nàng.

- Ta đàn một khúc Vong Sở Tư với mục đích đơn giản, chỉ cần trong phạm vi tiếng đàn của ta, cho dù là kẻ điếc cũng có thể tiến vào ảo cảnh!

Nhìn ra suy nghĩ của hắn, Diệu Âm tiên tử cười một tiếng:

- Đương nhiên, cũng không phải nói không bị ảo cảnh là có thể thành tri âm của ta, vừa rồi ta vì xác nhận mới tới đây khảy đàn, công tử từng tiến vào ảo cảnh, hơn nữa ánh còn nhìn ra sơ hở của tiếng đàn... Bằng vào điểm này ta không biết công tử là âm luật đại sư thì sống uổng nhiều năm rồi.

- Chỗ sơ hở...

Nhiếp Vân không phủ nhận, hắn âm thầm gật đầu.

Tiên âm đại đạo giống như võ đạo, âm luật tích tụ chính là sơ hở.

Chính mình dùng y đạo quan sát ra ẩn tật trên người đối phương nhưng trong mắt đối phương chính là âm luật đại sư, nhìn ra điểm thiếu hụt trong tiếng đàn của nàng.

Có thể nhìn ra thiếu hụt cuả nàng, đối phương không phải tri âm là cái gì?

- Ta hiểu ý của tiên tử, chỉ có điều... Ta xác thực không phải tri âm, sở dĩ có thể nhìn ra sơ hở cũng không tới từ âm luật, mà là y thuật!

Sau khi hiểu ra điểm này, Nhiếp Vân nói.

Mặc dù hắn có tiên âm đại đạo nhưng không hiểu âm luật, lúc này còn chênh lệch quá nhiều với Diệu Âm tiên tử, hoàn toàn không cùng khái niệm.

Xưng hô tri âm, thật sự không dám nhận!

- Y thuật?

Ánh mắt Diệu Âm tiên tử tú khó hiểu.

Tại sao có quan hệ với y thuật? Cả hai kém nhau quá lớn.

- Nếu như ta không nhìn lầm, tiên tử hẳn là Lạc Á thể chất!

- Mà tu luyện tiếng đàn chi đạo cũng không phải là tiếng tiêu chi đạo!

Biết rõ đối phương khẳng định không tin, Nhiếp Vân cũng không giải thích mà là hỏi ngược lại.

- Làm sao ngươi biết?

Diệu Âm tiên tử đứng dậy, trên mặt mang theo giật mình.

Thể chất nàng vạn năm không gặp, không khác gì người thường, cho dù cường giả Đại Đế nhìn thấy cũng không nhìn ra cái gì, người trước mặt nói thẳng mới làm nàng giật mình.

Nếu như không phải thực lực đối phương thật sự quá thấp không có uy hiếp với nàng, chỉ sợ nàng đã muốn ra tay.

Lạc Á thể chất, mặc dù không phải thể chất đặc thù bài danh cao nhưng cũng không đơn giản, trời sinh mẫn cảm với tiên âm đại đạo.

- Lạc Á thể chất tồn tại rất đơn giản, đó là vì người đầu tiên có thể chất này chính là Lạc Á nên mới gọi như thế.

- Đó là thể chất tiên âm đặc thù dễ dàng lĩnh ngộ tiên âm đại đạo đi tới cực hạn.

- Chỉ có điều... Năm đó Lạc Á dùng tiếng tiêu nổi danh, dùng tiêu nhập đạo!

- Lúc này Diệu Âm tiên cũng có thể chất như thế nên tiếng đàn nhập đạo, kém cực xa, cho nên mới phải xuất hiện tiếng đàn tích tụ...

Nhiếp Vân chậm rãi nói:

- Ta là thầy thuốc, nhìn ra tích tụ chi khí trong cơ thể tiên tử, lúc này mới suy ngược lại và đoán ra ngươi là Lạc Á thể chất!

- Nhìn ra tích tụ chi khí trong người ta?

Diệu Âm tiên tử càng khiếp sợ.

Mặc dù đối phương nói nhẹ nhõm, nghe rất đơn giản nhưng trên thực tế quá khó làm.

Tu vi của nàng cao thâm, càng hiểu sâu về thân thể của mình, biết rõ tình huống của nàng bây giờ, tuy tiếng đàn và thể chất có xung đột nhưng cũng không rõ ràng, cho dù danh y bài danh top mười cả thành Vân Châu cũng không nhìn ra cái gì, người trước mặt ở xa như thế đã nhìn ra được, hơn nữa cách rèm cửa có thể nhìn ra... Thiệt giả?

Phần y thuật này đạt tới cảnh giới nào?

- Đúng!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Thì ra là y đạo đại sư... Hẳn là như vậy...

Xác định thân phận y sư của hắn, Diệu Âm tiên tử cảm thấy thất lạc.

Nếu như đối phương thông qua âm luật nhìn thấy sơ hở, nói rõ trên phương diện tiên âm một đạo có trợ giúp với nàng, chính thức xưng là tri âm, đáng tiếc... Thông qua y đạo nhìn ra sơ hở, tác dụng tựu không lớn!

Trong người nàng có xung đột là lý niệm xung đột, cũng không phải là thân thể và linh hồn, thuốc và kim châm không chữa được, y sư càng lợi hại càng không có biện pháp, trừ phi chính thức tìm được "Tri âm", tri âm cùng cầm tiêu hợp tấu với nàng, lực lượng giao

hòa, như vậy mới có thể đột phá gông cùm xiềng xích, tiêu trừ tích tụ!

- Mặc dù đại sư không phải tri âm của ta, có thể nhìn ra sơ hở trong người ta, nói ra chúng ta hữu duyên.

Trong nội tâm thất lạc lóe lên rồi biến mất, tuy không tìm được tri âm nhưng đối phương có thể tìm được sơ hở của nàng, lại một câu nói ra thể chất, nói rõ hữu duyên, Diệu Âm tiên tử khôi phục bình tĩnh, bàn tay trắng như ngọc kéo khăn che mặt, khăn lụa rơi xuống và lộ ra dung mạo không tỳ vết.

- Ách...

Lúc này Nhiếp Vân mới nhớ tới đối phương đã từng nói qua, gặp được tri âm sẽ mở khăn che mặt.

Mặc dù mình không phải tri âm nhưng đối phương thực sự thực hiện hứa hẹn.

Nhìn dung nhan hoàn mỹ trước mặt, mặc dù Nhiếp Vân kiến thức rộng rãi, hắn thường nhìn thấy Đạm Thai Lăng Nguyệt, Đế Huyền và Bích Lạc tiên tử cũng cảm thấy kinh diễm.

------oOo------

Chương 3064: Lăng Thiên tiêu phổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nàng khác với đám người Đạm Thai Lăng Nguyệt, nàng mang theo khí tức cổ điển, trong ánh mắt mang theo không linh chi khí, từ đó làm tâm tình mọi người chấn động khi gặp dung mạo của nàng.

Luận dung mạo đơn thuần nàng có phần không bằng Bích Lạc tiên tử, Đạm Thai Lăng Nguyệt nhưng khí chất của nàng lại làm người ta không tự chủ lâm vào trong đó.

Luận mị lực còn tốt hơn cả Đạm Thai Lăng Nguyệt, Bích Lạc tiên

tử!

Khó trách nàng phải dùng khăn che mặt che dung nhan của mình, loại dung mạo này phối hợp tiếng đàn, nàng đi tới nơi nào cũng sinh ra bạo động.

- Ân?

Nhìn thấy thiếu niên trước mắt khôi phục thanh tỉnh nhanh như thế, Diệu Âm tiên tử cũng phải sững sờ.

Nàng rất tự tin vào dung mạo của mình, lần thứ nhất nhìn thấy, cho dù là nam nữ cũng phải thất thần và lâm vào trong đó.

Nàng kéo màn che trước mặt thiếu niên chỉ là vì hứa hẹn, cũng không có ý khác, vốn tưởng rằng đối phương mặc dù tâm chí kiên định, ít nhất cũng phải mất mấy giây mới khôi phục lại, ai ngờ đối phương chỉ liếc mắt nhìn liền tỉnh táo, ánh mắt sạch sẽ không mang gợn sóng, mặc dù kiến thức rộng rãi cũng ngạc nhiên không nhỏ.

Nếu đối phương là cường giả Đế cấp cũng bỏ đi, mấu chốt chỉ là Vương cảnh, Vương cảnh có thể ngăn cản mị lực của nàng... Nàng nằm mơ cũng không dám nghĩ.

- Công tử đại tài, về sau nhất định tiền đồ vô lượng!

Trong nội tâm rung động sau đó Diệu Âm tiên tử tán thưởng.

Vương cảnh có thể ngăn cản mị lực của nàng, chỉ nói rõ một nguyên nhân, thiếu niên trước mặt có tu vi tâm tính không bị ngoại vật ảnh hưởng.

Loại người này chỉ cần không vẫn lạc, một ngày nào đó nhất định sẽ thanh danh lên cao, bá chủ một phương.

- Tiên tử khách khí...

Nhiếp Vân không biết đối phương đang nghĩ chuyện này, hắn cười nhạt một tiếng sau đó nhìn sang.

- Kỳ thật ta có một việc rất kỳ quái, không biết có nên hỏi hay không!

- Ta biết rõ công tử muốn hỏi thứ gì!

Nghe được câu hỏi, Diệu Âm tiên tử cũng hiểu hắn muốn nói gì và cười cười.

- ah? Nói nghe một chút, xem có phải như ta nghĩ hay không.

- Có phải công tử cảm thấy kỳ quái ta hiểu tiên âm đại đạo rất sâu, có như thế lại ủy thân nơi đây, tự hạ thân phận để mua vui cho kẻ khác?

Diệu Âm tiên tử xem thấu suy nghĩ của hắn.

- Ách...

Nhiếp Vân cảm thấy xấu hổ.

Nói thật, hắn thật có suy nghĩ này.

Đối phương là Hoàng cảnh viên mãn, hắn hiểu tiên âm đại đạo nhiều như thế, hơn nữa dung mạo vô song, đi đến địa phương nào cũng có thể thành bá chủ một phương và làm người ta kính ngưỡng, vì sao lại tới kỹ viện làm danh kỹ đầu bảng.

Ở chỗ này, cho dù bán nghệ không bán thân nhưng cũng là kỹ viện, sẽ tổn hại thanh danh rất lớn.

- Công tử có chỗ không biết, sở dĩ ta tới nơi này... Là vì muốn giải quyết vấn đề thể chất và đại đạo xung đột, tìm người tri âm.

Diệu Âm tiên tử trả lời.

Tuy thanh lâu trong mắt nhiều người là nơi ti tiện nhưng cũng chỉ có loại địa phương này mới có thể truyền bá thanh danh nhanh nhất, lúc này nhanh chóng tìm được người tri âm, lại có thể giấu diếm thân phận dễ dàng làm việc.

Hơn nữa, ở chỗ này có thể cảm nhận được thế gian muôn màu, từ đó có thể cảm ngộ nhân sinh sâu hơn.

- Giải quyết thể chất và đại đạo xung đột... Chẳng lẽ tiên tử đã có phương pháp? Có thể cáo tri một hai, để cho ta kiến thức một chút.

Nghe mục đích của đối phương là vì giải quyết tích tụ trong người, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Từ khi quan sát tình huống của đối phương, trong lòng của hắn đang suy tính nên trị liệu ra sao, tuy đến bây giờ không có nghĩ ra biện pháp.

Loại tích tụ này cũng không phải là thân thể, trên linh hồn, mà là lý niệm, là vấn đề chính thống, trừ phi nàng có được vượt qua tin tưởng của Lạc Á, đánh vỡ ma chú nhập tiêu đạo, nếu không căn bản không có khả năng giải quyết.

Tuy Lạc Á không phải cường giả Đại Đế nhưng hắn là người lĩnh ngộ tiên âm đại đạo mạnh nhất, danh chấn thiên hạ, được xưng âm luật đệ nhất thiên hạ, ma chú này sẽ bao phủ trên đầu khi học âm luật, không người có thể phá, muốn đánh vỡ truyền thuyết quá khó khăn.

Hắn không tin Diệu Âm tiên tử trước mắt có thể làm được!

Thực có thể làm được đã sớm làm rồi, mà không phải hiện tại ẩn nấp hồng trần!

Chính bởi vì cảm thấy không có khả năng, lúc này nghe được nàng có biện pháp giải quyết cho nên sinh ra tò mò.

- Phương pháp này ta đọc qua trong một bản cổ tịch, tìm được một vị tri âm, chỉ cần hắn học tiêu đạo và hợp tấu với tiếng đàn của ta, nước sữa hòa nhau, thông qua dung hợp siêu thoát tâm tính kính sợ, đánh vỡ lý niệm, tiêu trừ tích tụ!

Diệu Âm tiên tử nhìn đối phương, nhìn thấy ánh mắt của hắn sáng ngời, đối phương chỉ cảm thấy hứng thú với y thuật, cũng không phải muốn thám thính bí mật của nàng, lúc này cũng không giấu

diếm.

- Cầm tiêu hợp tấu, dùng lực hai người đánh vỡ lý niệm, tiêu trừ tích tụ... Biện pháp tốt, thật là biện pháp tốt, thật sự gia tăng kiến thức...

Đôi mắt Nhiếp Vân tỏa sáng.

Trước kia không biết giải quyết thế nào, nghe phương pháp như thế có cảm giác ngộ ra.

Sau khi người khác nghe xong có lẽ còn phải cân nhắc có thể giải quyết hay không, nhưng hắn thân là truyền nhân Thần Nông, hắn lý giải y đạo hơn xa người khác, phương pháp này có hiệu quả hay không, hắn vừa nghe là có thể biết được.

Lạc Á là người có lực ảnh hưởng khó người vượt qua trong âm luật giới, mỗi người đều kính sợ nhưng hai người hợp lực thì chưa hẳn!

Hơn nữa bản thân tiêu là công cụ Lạc Á nhập đạo, một khi tìm được người này, cầm tiêu hợp tấu là có thể làm hai người cộng minh, đạt tới cảnh giới rất cao.

Trước kia hắn vẫn muốn lợi dụng thuốc và kim châm, hoặc là tăng cường tin tưởng của đối phương, nghe được những lời này mới biết đây thật là biện pháp tốt.

- Mặc dù biện pháp không tệ nhưng rất khó thực hiện.

Trong nội tâm tán thưởng, Nhiếp Vân vẫn lắc đầu.

Phương pháp là tốt nhưng Diệu Âm tiên tử lý giải tiên âm đại đạo tới cảnh giới rất cao, đương thời không có người thứ hai đạt tới, còn muốn tìm người có cấp bậc như nàng, hơn nữa còn là tiếng tiêu nhập đạo, độ khó quá lớn, ít có khả năng.

- Đúng thế!

Diệu Âm tiên tử gật đầu.

Nàng cũng biết khó khăn, nguyên nhân chính vì như thế mới trăm mối lo, hôm nay gặp được thiếu niên nhìn ra tích tụ của nàng, lúc này mới mừng rỡ như điên, không tiếc chủ động hiến thân.

Chỉ tiếc đối phương dùng y nhập đạo, nhìn ra vấn đề của nàng chứ không phải y thuật.

------oOo------

Chương 3065: Xem khúc phổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Kỳ thật cũng không sao, hiện tại thanh danh của ta lên cao, thời gian lâu chắc chắn sẽ có người am hiểu tiêu âm mộ danh mà tới, mặc dù kém một chút cũng có thể chậm rãi bồi dưỡng, một ngày nào đó có thể đột phá gông cùm xiềng xích.

Diệu Âm tiên tử chậm rãi nói một câu.

Hiện tại nàng có ý định này, bằng vào chính nàng muốn đột phá là ít khả năng, nhưng tìm kiếm người am hiểu tiêu âm mới có hi vọng.

Chỉ có điều hi vọng này kéo dài bao lâu, vài năm, mấy trăm năm thậm chí mấy ngàn năm trên vạn năm, hoặc không nhất định!

Tuy thực lực Hoàng cảnh viên mãn rất mạnh, tuổi thọ vẫn có hạn chế, cũng không phải là thiên địa đồng thọ, vĩnh sinh bất tử.

Hiện tại có ý nghĩ rất tốt nhưng có khả năng tới chết cũng không tìm được người này.

- Trên thực tế, nếu quả thật muốn giải quyết vấn đề này không khó khăn.

Nhiếp Vân nói.

- Không cần an ủi ta...

Diệu Âm tiên tử lắc đầu, đột nhiên sửng sốt:

- Ngươi nói không khó? Chẳng lẽ công tử có biện pháp?

Lời nói dồn dập, thậm chí có chút ít thất thố.

Nàng bị vây ở cảnh giới này rất nhiều năm, nàng vẫn không thể đột phá, đổi lại ai nghe được có hi vọng cũng kích động.

- Không phải an ủi ngươi, tiên âm đại đạo trăm sông đổ về một biển, ta cũng có hiểu sơ một hai, nếu như có thể tìm được Lăng Thiên tiêu phổ của Lạc Á tiền bối lưu lại, sau đó cho ta ba ngày, ta có thể hoàn thành việc hợp tấu.

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Có kinh nghiệm tấn cấp của mộc sinh đan điền, hắn biết rõ muốn làm tiên âm đan điền tấn cấp cần bảo vật cùng loại với Thần Nông Bách Thảo Kinh, một khi dung hợp, tiên âm đan điền tấn cấp, hắn sẽ tấn cấp âm luật không thua gì Diệu Âm tiên tử hiện tại.

Hợp tấu cũng vô cùng đơn giản.

Tiêu phổ nổi danh nhất chính là Lạc Á lúc trước lưu lại Lăng Thiên tiêu phổ, chỉ có điều... Thứ này thất truyền thời gian quá lâu, không có người biết rõ ở nơi nào.

Muốn tìm được sao mà khó khăn!

Nhưng tiêu phổ là chết, người là sống, tìm Lăng Thiên tiêu phổ còn tốt hơn Diệu Âm tiên tử chờ đợi thế này.

- Tìm được Lăng Thiên tiêu phổ, ngươi có thể hoàn thành chuyện hợp tấu? Ngươi xác định?

Diệu Âm tiên tử vô cùng kích động, lời nói mang theo run rẩy.

- Không nói đùa!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Tốt!

- Sau Lạc Á đã không có người nào luyện tiêu tới cảnh giới giống như ta, ngươi nói đạt được tiêu phổ sẽ đạt tới cảnh giới của ta trong ba ngày... Thứ cho tại hạ nói thẳng, thật khó tin tưởng!

Trải qua kích động lúc ban đầu, Diệu Âm tiên tử tỉnh táo lại.

Nàng có thể luyện đàn tới cảnh giới hiện tại, thiên phú là một chuyện, quan trọng hơn là tu luyện không biết ngày đêm, trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, ngày nay tự nhiên đối phương nói có thể trong ba ngày đạt tới cảnh giới như nàng, đổi lại ai cũng khó mà tin nổi.

Lăng Thiên tiêu phổ dễ kiếm tri âm khó tìm.

- Chuyện này đơn, tiên tử đưa cầm phổ cho ta mượn.

Nhiếp Vân sớm biết đối phương nghi hoặc như thế cho nên cười nói.

- Cầm phổ?

Diệu Âm tiên tử nhướng mày.

Cái gọi là cầm phổ cũng không phải là nhạc khúc thông thường, mà là tu luyện giả lĩnh ngộ cầm đạo, trừ phi sư môn truyền thừa hoặc công pháp bí tịch giống nhau, rất ít cho người ngoài quan sát, thiếu niên trực tiếp nói thế làm nàng không vui.

- Chút thực lực của ta chắc ngươi không để mắt.

- Lại nói có cầm phổ, ta chỉ xem trong thời gian một chén trà sẽ trả lại cho ngươi, còn sợ ta chạy hay sao? Sở dĩ ta xem cũng không phải ngấp nghé cầm phổ của ngươi, mà là liên quan tới tiên âm đại đạo của ta, chỉ muốn xác nhận một chút ngươi lý giải đại đạo tới cảnh giới nào, nếu như cũng không biết ngươi tu luyện đến mức nào thì ta làm sao có thể hợp tấu với ngươi?

Biết rõ nàng lo lắng cái gì Nhiếp Vân cười nói.

Đối phương thực lực Hoàng cảnh viên mãn, bản thân hắn là Vương cảnh viên mãn, kém vài đẳng cấp, cho dù muốn chạy cũng không chạy được.

- Cầm phổ là ân sư của ta ban tặng, trong đó có lý giải đại đạo của ta, có thể cho ngươi mượn đánh giá!

Diệu Âm tiên tử do dự sau đó gật đầu một cái.

Nàng biết rõ thực lực của đối phương, đúng là không đáng giá nhắc tới, cho dù muốn làm trò quỷ gì cũng khó có thể gây sóng gió, còn nữa, thời gian uống cạn một chén trà đối phương muốn học trộm cũng không thể nào, tối đa chỉ nhìn xem.

Cầm phổ của nàng là tâm huyết của sư môn truyền thừa, lúc trước vì xem hiểu đã tốn thời gian ba năm, nhớ kỹ nội dung trong đó không dưới mười năm, dung hội quán thông cần thời gian ngàn năm không ngừng cố gắng... Đối phương nói một chén trà đã học được.. Nàng không tin.

Sau khi hiểu những chuyện này, cấp cho hắn xem cũng không có gì.

Nghĩ vậy bàn tay vỗ nhẹ một cái, không gian chung quanh bị phong ấn, Diệu Âm tiên tử vỗ nhẹ sau đó một thư tịch bay ra ngoài, lúc này trong không gian có âm nhạc sinh ra.

- Cầm thư hóa âm?

Nhìn thấy thư tịch, đôi mắt Nhiếp Vân nghiêm túc.

Quyển sách này chất liệu đặc thù và viết cầm phổ lên, bởi vì trong đó liên lụy đại đạo huyền bí, dần dà sách vở bị đại đạo đồng hóa cho nên có năng lực diễn tấu.

Nhìn kỹ câu chữ trên sách vở, mỗi nốt nhạc là một tiếng đàn, nó không ngừng chấn động trong gió.

Tiếng đàn hóa sách không riêng gì đại đạo đồng hóa mới có, càng là cầm đạo đại sư dùng tâm huyết và lý giải viết thành, vô cùng trân quý.

Có thể xuất ra loại cầm phổ này, sư môn Diệu Âm tiên tử không đơn giản!

Khó trách có thể đào tạo ra nhân vật như thế.

- Ta cũng không khách khí!

Biết rõ chính mình chỉ có thời gian một chén trà, Nhiếp Vân cũng không nói nhảm, vận dụng thiên phú thiên nhãn, thiên nhĩ nhìn chằm chằm vào quyển sách.

Hô!

Hắn như xem xét, ngay sau đó tiếng đàn vang lên trong đầu, hắn như rời khỏi gian phòng tiến vào thế giới khác.

Thiên địa là cầm, khắp nơi đều có âm thanh động lòng người làm cho người ta sa vào trong đó không cách nào tự kềm chế.

Tiếng đàn ảo cảnh!

Không nghĩ tới một quyển sách lại có uy lực lớn như thế, trực tiếp làm người ta lâm vào ảo cảnh.

- Phục chế!

Tiến vào ảo cảnh, Nhiếp Vân cũng không hoảng hốt trương, hắn cau mày suy nghĩ và lắng nghe tiếng đàn trong đó.

Ầm ầm!

Nạp vật thế giới nổ vang, một địa phương phong bế xuất hiện trước mắt hắn, thiên địa là cầm, nhật nguyệt diễn tấu, gió mát qua núi, vằn nước chấn động cũng có thể làm đại đạo phát ra âm thanh làm người ta trầm mê vào trong đó.

Hắn không có khả năng thôn phệ cầm pỏổ trước mặt, dù sao đây là đồ của Diệu Âm tiên tử, một khi nuốt, đối phương không giết mình cũng không khác bao nhiêu đâu.

------oOo------

Chương 3066: Khảy đàn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không thôn phệ không có nghĩa là không có cách nào, hắn có thể phục chế!

Nạp vật thế giới có năng lực phục chế rất mạnh, phục chế nội dung trên sách không khó.

Nội dung như nhau nhưng uy lực không bằng đối phương, dù sao thư tịch của đối phương mang theo tinh thần ý niệm của tiền bối, trên sách có đồ hình, không có ý nghĩa chỉ là phỏng chế.

Dù vậy đã đầy đủ.

Văn tự phía trên có mang theo cảm ngộ tiên âm đại đạo, cho dù không dung hợp sách vở nhưng hoàn toàn nắm giữ cũng không khác bao nhiêu, cũng có thể làm tiên âm đại đạo của hắn tiến bộ thật lớn, mà không phải như hiện tại chỉ dừng lại trình độ nguyên thủy.

Cô cô cô cô!

Quả nhiên sau khi phục chế những kiến thức này, thức hải lập tức thông hiểu đạo lí, tiên âm đan điền từ vị trí năm mươi chậm rãi tiến lên phía trước, nó xếp ở vị trí thứ mười bảy.

Trước khi vị trí thứ mười bảy là thiên phú kiếm đạo sư, bởi vì tu luyện Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm nên tiến vào top mười.

Mặc dù chỉ là vị trí mười bảy nhưng tấn cấp cũng đủ lớn, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy đầu óc sôi trào, hắn lý giải tiên âm đại đạo càng tiến

một bước giống như nghiên cứu cầm đạo mấy trmaw năm, có cảm tình khó nói thành lời với cầm.

- Không sai!

Thở ra một hơi, Nhiếp Vân mỉm cười, hắn càng xác định phỏng đoán của mình.

Chỉ phục chế lĩnh ngộ của đối phương dã có thể làm cho tiên âm đại đạo tiến một bước, đạt tới vị trí thứ mười bảy, nếu như thôn phệ Lăng Thiên tiêu phổ thì lý giải tiên âm đại đạo của mình cho dù không cách nào siêu việt lý giải y đạo nhưng không kém xa.

Trùng kích cảnh giới Đại Đế, lĩnh ngộ đại đạo rất trọng yếu, tiên âm đại đạo hẳn không thể siêu thoát đại đạo, bằng không dựa vào năng lực của Lạc Á khẳng định đã trở thành cường giả Đại Đế.

Cho dù không cách nào siêu thoát cũng rất đáng sợ, thật có thể tu luyện tới cực hạn, chỉ một câu nói đã diệt trừ ý chí của người khác, chiếm tiện nghi lớn trong chiến đấu.

Giống như Diệu Âm tiên tử, cùng là Vương cảnh viên mãn nhưng Nam Hoa lão tiên lúc trước làm hắn suýt tử vong chưa chắc là đối thủ của nàng.

Tiên âm vừa ra thiên địa bái phục, trừ phi Nam Hoa lão tiên lĩnh ngộ độc chi đại đạo hơn xa nàng, nếu không hai người đấu nhau ai chết còn không biết.

Hô!

Tiên âm đại đạo tăng tiến thêm một bước, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động và bước ra khỏi tiếng đàn ảo cảnh, ánh mắt khôi phục thanh tịnh, quay đầu nhìn sang Diệu Âm tiên tử cách đó không xa, hắn nhẹ nhàng cười cười.

- Đa tạ tiên tử, ta đã xem hết!

- Tỉnh?

Diệu Âm tiên tử sững sờ:

- Nhanh như vậy?

Lúc trước nàng lần đầu xem khúc phổ tu vi đã đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong, luyện cầm đủ mấy trăm năm!

Cho dù như vậy cũng bị tiếng đàn mê hoặc suốt hai ngày không cách nào tự kiềm chế.

Không phải nàng xem nhẹ đối phương, dựa theo thực lực đối phương, nàng xem ra chỉ cần nhìn lên một cái không có mười ngày nửa tháng không có khả năng thanh tỉnh, hiện tại chỉ mấy giây, còn chưa tới thời gian nửa chung trà đã tỉnh lại...

- Ngươi xem hết? Xem hết có ý gì?

Diệu Âm tiên tử như bị giẫm phải đuôi.

Nàng nghe đối phương nói chuyện, còn tưởng rằng hắn chỉ tỉnh táo lại mà chưa kịp đọc sách nên mới không kịp phản ứng, lúc này nhớ tới đối phương vừa nói xem hết chứ không phải tỉnh.

- Xem hết chính là xem xong cầm phổ... Như thế nào, chẳng lẽ có gì không ổn?

Không nghĩ tới đối phương phản ứng lớn như vậy, Nhiếp Vân mỉm cười.

- Xem hết một lần?

Nhìn thấy đối phương nói chuẩn xác như thế, Diệu Âm tiên tử vốn khiếp sợ liền lạnh lùng.

- Tốt, ta biết rõ!

Nói xong nàng thu khúc phổ vào mi tâm.

- Nếu công tử không có chuyện gì khác xin rời đi.

Lời lẽ lạnh như băng.

- Ách?

Không nghĩ tới đối phương mới vừa rồi còn tốt đột nhiên thay đổi sắc mặt, Nhiếp Vân không rõ lắm.

- Tuy tại hạ muốn tìm tri âm, cùng người hợp tấu, thực sự không thích thế hệ nói bốc nói phét, công tử sau này không nên tới Thúy Ngọc Các!

Diệu Âm tiên tử lạnh lùng nói.

- Nói bốc nói phét?

Nhiếp Vân cười khổ lắc đầu.

Xem ra chính mình biểu hiện quá nghịch thiên làm cho đối phương không tin.

Cũng khó trách, đối phương xuất ra cầm phổ to lớn uyên bác, rất nhiều người dùng cả đời chưa chắc hiểu được da lông, chính mình chỉ liếc mắt nhìn tầm mười giây đã nói xem hết, đổi lại là ai cũng khó mà tin nổi.

- Thiên địa to lớn không thiếu cái lạ, ngươi làm không được không có nghĩa là người khác làm không được!

Sau khi hiểu điểm này, Nhiếp Vân cũng không tức giận mà là mỉm cười.

- Thật sao?

Diệu Âm tiên tử ngữ khí ôn hoà.

Đúng như Nhiếp Vân nghĩ, nàng thật nghĩ như vậy, không chỉ có như vậy mà còn cảm thấy đối phương cố ý biểu hiện, muốn hấp dẫn nàng chú ý, đạt được tâm hồn thiếu nữ.

Dù sao, dáng người và dung mạo của nàng là nhất tuyển, chỉ cần là

nam nhân sẽ xum xoe và biểu hiện, nàng đã sớm quen việc này.

Nhìn thấy nàng nghi vấn, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, hắn ngồi xuống lăng không một trảo, đàn ngọc trước mặt Diệu Âm tiên tử bay tới trước mặt hắn.

- Ngươi muốn làm gì?

Thấy hắn trực tiếp động thủ lấy cầm, trong mắt Diệu Âm tiên tử mang theo chán ghét nồng đậm.

Trước kia hắn còn biểu hiện không tệ, ai ngờ qua một hồi giấu đầu lòi đuôi, càng nói càng hoang đường, càng nói càng ly kỳ.

Mình không phải hài đồng ba tuổi, cho dù muốn lừa gạt cũng phải dùng thủ đoạn che giấu một chút.

Loại thủ đoạn này muốn lừa gạt mình là quá buồn cười.

Hiện tại không riêng muốn lừa gạt mình, còn dám động tới cầm của mình, đúng là quá phận.

Động tới cầm của mình... Sau đó đưa ra yêu cầu quá phận?

Dường như không nhìn thấy chán ghét trong mắt của nàng, Nhiếp Vân cười cười sau đó thu cầm và đặt tay lên cầm.

- Ân?

Đang muốn xem đối phương làm cái quỷ gì, vừa nhìn rõ động tác của hắn, nội tâm Diệu Âm tiên tử chấn động.

Phóng cầm, hạ cầm trong mắt kẻ khác không xem vào đâu nhưng trong mắt đại sư dùng cầm như nàng thì khác.

Đây là thủ pháp hạ cầm độc môn của tông môn, đã thành một phần tiềm thức và dung nhập vao tính mạng, tôn trọng từ nội tâm, tôn trọng với nhạc khí.

Bởi vậy phương pháp phóng cầm có tên là —— lạc cầm tam thức!

Lạc cầm tam thức là một lão tổ tông môn sáng tạo, mang theo đại đạo ảo diệu, chỉ riêng chiêu này nàng đã luyện mười năm, đối phương đột nhiên sử dụng như lưu thủy hành vân, không chần chờ chút nào giống như tu luyện cả đời, đổi lại là ai cũng khó mà tin nổi.

Khinh thường trong mắt của nàng lúc này biến thành nghi hoặc.

Chẳng lẽ người trước mặt là người tông môn hay sao?

------oOo------

Chương 3067: Tiên tử rời đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đinh!

Nghi hoặc không duy trì quá lâu, một tiếng đàn vang lên như tiếng sấm vang vọng trong tim.

- Cái gì?

Mặc dù chỉ là một tiếng đàn, đột nhiên sắc mặt Diệu Âm tiên tử biến hóa.

Lạc cầm tam thức khởi dây đàn, tiếng đàn gào thét thành sóng lớn.

Chỉ bằng vào một chiêu này đã đứng top ba tông môn.

So ra còn kém nàng một chút nhưng so với lịch sử mấy ngàn năm của tông môn Diệu Âm cũng được xếp vào top mười.

Chẳng lẽ thiếu niên này không có giả vờ giả vịt, mà là cao thủ dùng cầm?

Khinh thường trong mắt biến mất, Diệu Âm tiên tử ngồi nghiêm chỉnh, cẩn thận lắng nghe.

Người trong nghề vừa ra tay liền biết có hay không, nàng là cầm đạo đại sư, đối phương chỉ phát ra một âm là nàng hiểu người này có thể nhìn ra tích tụ trong âm nhạc của nàng cũng không chỉ dựa vào y đạo!

Leng keng!

Leng keng!

Tiếng đàn vang lên như nước chảy làm cho nàng như lâm vào rừng sâu nguyên thủy, nước suối chảy dọc theo khe đá, nó vang vọng cây cối và nham thạch, vạn vật sinh ra âm thanh.

Chỉ trong nháy mắt Diệu Âm tiên tử như đang tiến vào khu rừng, cũng không phải trong phòng, không còn thiếu niên, chỉ còn trời xanh nước biếc, cỏ dại hoa cỏ cây trái, tất cả mọi thứ là cảnh vật mỹ diệu.

Hô!

Diệu Âm tiên tử cảm giác toàn thân mát lạnh.

Bản thân nàng là cao thủ dùng cầm, lại là Hoàng cảnh viên mãn, thiếu niên sử dụng tiên âm ảo cảnh không kém nhưng nàng thoát ra dễ dàng.

Cho dù thoát ra khỏi ảo cảnh, rung động trong nội tâm vẫn khó ức chế nổi.

- Làm… Làm sao có thể?

Nàng há miệng không nói thành lời.

Nếu như đối phương diễn tấu đúng thì nàng còn có thể tiếp nhận, nhưng đối phương diễn tấu chính là khúc Vong Sở Tư của nàng từng diễn tấu qua!

Vong Sở Tư cũng không phải là âm nhạc truyền thừa của tông môn, cũng không phải nhạc khúc lưu hành trong Hoàn Vũ thần giới, mà là nàng sáng tạo ra.

Nàng tự nghĩ ra nhạc khúc chỉ diễn tấu mấy lần mà thôi, trong đó thủ pháp đa dạng, cũng không phải nghe mấy lần là có thể học được!

Đối phương lúc này đàn ra cho dù kém nàng một chút nhưng âm điệu, nắm bắt thời cơ, tiết tấu lại giống như đúc, không sai chút nào!

- Chẳng... Chẳng lẽ thực xem hết cầm phổ?

Diệu Âm tiên tử suy nghĩ.

Có thể đàn một khúc Vong Sở Tư tiêu chuẩn như thế này, chỉ có thể nói rõ một tình huống... Hắn xem hết nhạc phổ và nhớ kỹ.

Nhạc phổ Vong Sở Tư là nàng vừa ghi vào cầm phổ, chẳng lẽ thiếu niên trước mặt xem là học được? Quá hoang đường.

Hơn mười giây đã xem xong nhạc phổ còn nhớ kỹ, hơn nữa đàn thuần thục phát ra âm thanh không kém nàng quá nhiều... Gia hỏa trước mặt là người sao?

Rốt cuộc có phải sự thật hay không?

Leng keng!

Âm điệu cuối cùng dừng lại, tiếng đàn lượn lờ, như là sương mù, bay vút lên mà ra, chui vào lầu các xà ngang lên, xoay quanh lưu chuyển, âm thanh vang vọng ù tai.

- Quanh quẩn ba ngày... Ngươi có thể diễn tấu tiếng đàn sinh ra linh tính, có thể quanh quẩn không dứt!

Diệu Âm tiên tử nuốt nước miếng, cũng không còn ưu nhã lúc trước, nàng ngây người như đá.

Lĩnh ngộ tiên âm tới cực hạn có thể diễn tấu khúc nhạc thành linh tính, quanh quẩn không dứt, truyền thuyết lúc trước Lạc Á từng thổi lên một khúc, nhạc khúc hóa thành Phượng Hoàng bay lượn cửu

thiên, âm thanh vang động ngàn dặm.

Trình độ của nàng cũng có thể làm được quanh quẩn không dứt, đây là nàng đánh đàn mấy ngàn năm mới đạt được, gia hỏa trước mặt nhìn cầm phổ một lúc và diễn tấu, còn quanh quẩn không dứt, quái vật?

Diệu Âm tiên tử cảm thấy ngây người.

Chẳng lẽ gia hỏa này cũng không phải thầy thuốc, mà là một nhạc sĩ cường đại? Năng lực thậm chí còn không kém gì mình?

- May mắn mà thôi!

Thu tay lại, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Hắn không phải khiêm tốn mà là sự thật.

Khúc Vong Sở Tư này là Diệu Âm sáng tác, độ khó to lớn làm cho người ta tắc luỡi, khảy đàn hết một khúc liền cảm thấy mệt mỏi tới cực điểm, tùy thời sẽ hôn mê.

Cũng như lúc thi triển Vọng Khí Pháp, tinh khí thần bị tiêu hao.

Xem nhạc khúc lợi hại, thực lực không có đạt tới cũng không dễ dàng diễn tấu, nếu không, không cần người khác động thủ, bản thân ngươi đã chết rồi.

- Thiên hạ này không có nhiều chuyện may mắn như vậy.

Diệu Âm tiên tử cũng ổn định lại, nàng khó hiểu hỏi:

- Công tử lý giải tiến đàn không thua ta, không biết... Ngươi nghiên cứu tiên âm đại đạo tới mức nào?

Đối với nàng mà nói, cho dù tiếng đàn của đối phương như nàng cũng vô dụng, dù sao nàng không thể đột phá, vị trước mắt có thể giúp nàng vượt qua bóng mờ Lạc Á.

Nếu không mình ở trong cầm đạo nhiều năm như thế làm sao chưa

từng nghe qua.

Cầm tiêu là hai nhạc khí lợi hại, chuyên chú tu luyện một cần tốn hao không biết bao nhiêu thời gian, có thể tu luyện tiếng đàn tới cảnh giới này, nàng tin tưởng đối phương khẳng định cũng hạ khổ công, chỉ có điều... Tiêu âm luyện không tốt, hoặc không có đạt tới trình độ này, nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

- Chỉ cần tiên tử có thể tìm được Lăng Thiên tiêu phổ, ta có thể cam đoan ba ngày sau tiêu âm sẽ vượt qua tiếng đàn.

Nhiếp Vân biết rõ nàng nghĩ gì nên mỉm cười.

Vừa rồi chỉ xem khúc phổ đã có loại trình độ này, thực tìm được Lăng Thiên tiêu phổ và dung nhập vào thân thể, hắn có tự tin năng lực tiêu âm vượt qua tiếng đàn.

- Tốt, ta tin ngươi!

Diệu Âm tiên tử gật đầu, lần này không hề cho rằng đối phương nói khoác.

Có thể diễn tấu tiếng đàn tới cấp độ này, nói rõ lý giải với tiên âm đại đạo không kém gì nàng, loại người này làm sao có thể nói dối chứ, cho nên nàng tin tưởng.

Đương nhiên nếu như cho nàng biết rõ người trước mặt chưa từng luyện cầm, chưa từng thổi tiêu, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào, có thể hôn mê bất tỉnh hay không.

- Sư môn chúng ta từng đạt được tin tức Lăng Thiên tiêu phổ, chỉ có điều tông môn không nghiên cứu tiêu âm, lúc này mới bỏ qua, nếu công tử có loại năng lực này, hiện tại ta sẽ trở về tông môn, chậm nhất trong một tháng sẽ có tin tức, đến lúc đó còn hi vọng công tử có thể cùng đi tìm kiếm với ta.

Xác định thiếu niên trước mặt có thể giải quyết khúc mắc nhiều năm của nàng, Diệu Âm tiên tử cũng thở ra một hơi, khom người nói.

- Cùng đi tìm kiếm? Thực lực của ta quá yếu, nếu đi tìm cùng tiên tử sợ không đủ khả năng.

Nhiếp Vân sững sờ.

Bảo hắn đi tìm tiêu phổ gì đó quá khó khăn, thứ nhất không thời gian, thứ hai, đối phương là Hoàng cảnh viên mãn, thực lực của hắn không thể giúp đỡ cái gì.

------oOo------

Chương 3068: Nam Thiên Y Thánh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Công tử có chỗ không biết, Lạc Á dung nhập tâm huyết cả đời vào tiêu phổ, tự nhiên không phải kẻ nào cũng có thể đạt được, chỉ có chính thức y bát truyền nhân mới có thể mang tiêu phổ ra, thực lực của ta mạnh và lý giải tiên âm đạo lý cũng không yếu, đáng tiếc... Cũng không phải tiêu âm truyền nhân, không chiếm được rất bình thường!

Diệu Âm tiên tử giải thích một câu.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân gật gật đầu hiểu ra.

Cũng đúng, Lăng Thiên tiêu phổ dễ đạt được như vậy đã sớm hiện thế, cũng không có khả năng không biết ở nơi nào như hiện tại.

- Đây là ngọc phù đưa tin của ta, tiên tử có tin tức, có thể trực tiếp đưa tin cho ta.

Nhiếp Vân trao đổi ngọc phù đưa tin sau đó rời đi.

Chuyện đã hoàn thành, có lưu lại cũng không có ý nghĩa, còn không bằng rời đi.

Thấy hắn nói đi là đi, không có chút dây dưa dài dòng, cũng không có lưu luyến, Diệu Âm tiên tử ngạc nhiên lẳng lặng ngồi tại chỗ, không biết suy nghĩ cái gì.

Nàng biết rõ mị lực của mình, đổi lại những người khác đều muốn ở chun với nàng lâu hơn một chút, thiếu niên trước mắt không có mập mờ, cũng không có ý đặc thù, hiển nhiên chỉ xem nàng như người bình thường, loại cảm giác này làm cho nàng không thể thích ứng.

Chẳng lẽ mị lực của nàng trong mắt đối phương không mạnh hay sao?

- Tiểu thư...

Đang trầm tư, nha hoàn lúc trước chạy tới.

- Tiểu Thư, nói với Thúy Ngọc Các, từ hôm nay trở đi, ta phải rời khỏi đây, bảo bọn họ an bài người đi.

Diệu Âm tiên tử mở miệng nói.

- Tiểu thư rời đi?

Nha hoàn tiểu Thư sững sờ.

- Ân, hiện tại tựu đi!

Diệu Âm tiên tử đứng dậy và hất tay áo lên, nàng bay lên cao sau đó biến mất ở chân trời.

Cường giả Hoàng cảnh viên mãn đều có bản lĩnh đặc thù, Diệu Âm tiên tử tinh thông tiên âm đại đạo, nếu thật muốn rời đi, đừng nói Thúy Ngọc Các, cho dù cả thành Vân Châu, cường giả Đại Đế không ra tay cũng khó có ai bắt được nàng.

- Ai!

Thấy nàng rời đi, tiểu Thư thở dài.

Sở dĩ Thúy Ngọc Các có thể làm vô số công tử tới đây nối liền không dứt, cũng bởi vì có được Diệu Âm tiên tử, nàng vừa đi... Chỉ sợ sau này Thúy Ngọc Các sẽ suy sụp.

Không biết hắn vừa rời đi, Diệu Âm tiên tử cũng rời khỏi Thúy Ngọc Các, Nhiếp Vân đi trên đường đã bị vài người vây quanh.

- Nhiếp huynh, tiên tử lưu ngươi một mình nói gì?

- Có chuyện tốt cứ nói với huynh đệ một chút, đừng không nói lời nào ah!

- Nhiếp huynh lợi hại ah, vô thanh vô tức đã trở thành tri âm của Diệu Âm tiên tử, chỉ danh đầu này đã làm cho vô số công tử thành Vân Châu khóc lóc.

- Thật không nhìn ra Nhiếp huynh có loại bản lĩnh này, ca, ngươi là ca của ta, giáo ta được không? Ta biết rõ bây giờ không có hi vọng gì với Diệu Âm tiên tử, nha hoàn của nàng không tệ, dạy ta vài chiêu, đừng để huynh đệ tay không mà về.

- Đúng vậy, chỉ dạy cho ta với!

Vào lúc này hắn gặp được rất nhiều công tử trong Linh Lung Thủy Gian, những người này không ngừng thảo luận, cả đám không có người nào chịu buông tay.

- Bị mọi người vây quanh thật không tốt...

Nhiếp Vân ngồi trên xe ngựa, thở ra một hơi.

May mắn Trác Dương, Diệp Đào hỗ trợ giải vây, nếu không hắn còn bị đám công tử quấn lấy.

Vừa rồi đám kia công tử thấy tận mắt Diệu Âm tiên tử xưng hô hắn là người tri âm, cả đám xem hắn như thần tượng, hận không thể học được mấy chiêu về sau tán gái dùng tốt, chỉ có điều Nhiếp Vân nào có phương pháp tán gái gì, mặc dù ba ngàn đại đạo có sức hấp dẫn khác phái, gia tăng mị lực nhưng hắn chưa bao giờ sử dụng qua, lại nói thi triển với một Hoàng cảnh viên mãn chẳng phải

tìm chết sao?

Diệp Đào, Trác Dương nhìn ra hắn không có biện pháp, lúc này mới kiếm cớ giải vây cho hắn sau đó lên xe về Diệp phủ.

- Nhiếp huynh, Trác Dương ta cho tới bây giờ chưa phục người nào, hiện tại chỉ bội phục ngươi!

- Ngươi biết không, ta đi Thúy Ngọc Các rất nhiều lần, cho dù mỗi lần lấy nhiều tiền ra Diệu Âm tiên tử cũng không nhìn một chút... Mà ngươi đi lần thứ nhất đã thành người tri âm của nàng, còn gặp mặt trong tiểu lâu... Có thể nói đãi ngộ như ngươi thật tức chết nhiều người.

Nhiếp Vân trên xe ngựa, vốn tưởng rằng thoát khỏi rất nhiều công tử liền nhẹ nhõm, chợt nghe Trác Dương nói chuyện đầy hưng phấn và sùng bái như thế...

- ...

Nhiếp Vân xoa xoa mi tâm.

Chẳng phải một Diệu Âm tiên tử sao? Về phần như vậy nha...

- Diệu Âm tiên tử không đơn giản, có thể trong thời gian thật ngắn nổi danh người trong thành Vân Châu đều biết, rất nhiều công tử càng điên cuồng, nếu như nói không có thủ đoạn gì thì ta không tin.

Khác với Trác Dương sùng bái, Diệp Đào xem như còn lý trí, lúc nhìn Nhiếp Vân liền nói:

- Đúng rồi, Nhiếp huynh, tiên tử ở chung với ngươi trong tiêu lâu dài như vậy, các ngươi nói cái gì? Có thể nói cho chúng ta nghe một chút hay không?

- ...

Nhìn thấy hai người bát quái như thế, Nhiếp Vân đành phải thuận miệng kể một ít, cũng không nói đối phương là Hoàng cảnh viên mãn, hơn nữa muốn tìm người cầm tiêu hợp tấu, chỉ nói mình vô

tình học qua đàn, đối phương xem như người tri âm, hỏi rõ liền bảo mình tới gặp.

Sở dĩ nói như vậy, hắn cũng không muốn dùng thanh danh tri âm của Diệu Âm tiên tử để bị mọi người vây xem mỗi ngày.

Nếu như thế hắn không cần làm chuyện gì cả.

Sau khi đưa hai người tới Diệp phủ, Trác Dương đã rời đi, Nhiếp Vân Diệp Đào vừa quay về đã nhìn thấy vẻ mặt Liễu Hạo đầy lo lắng đứng chờ.

Thời điểm trước khi ra ngoài không có nói với hắn, lặng lẽ đi, thiếu gia biến mất nên hắn sốt ruột.

- Thiếu gia...

Hai người vừa vào cửa, Liễu Hạo thở ra một hơi sau đó đi lên và nói.

- Như thế nào?

Diệp Đào thấy hắn không riêng sốt ruột vì mình mất tích, có khả năng còn chuyện khác nên hỏi.

- Diệp Tân thiếu gia trở lại...

Liễu Hạo vội nói.

- Hắn trở lại? Hắn và ta cùng đi ra ngoài, ta đã trở lại, hắn trở lại là bình thường.

Diệp Đào không biết đối phương muốn biểu đạt cái gì, có chút kỳ quái.

- Không đúng, đúng rồi... Diệp Tân thiếu gia mang đến một người, bẩm báo gia chủ, xin trở thành cung phụng thái trưởng lão trong gia tộc, trong gia tộc tổ chức hội nghị và tùy thời thông qua.

Liễu Hạo nói.

- Cung phụng thái trưởng lão?

Diệp Đào ngẩng đầu lên, sắc mặt khó coi.

- Cung phụng thái trưởng lão là vị trí cung phụng tối cao trong gia tộc, trong tộc chỉ có một gã người, thiếu thốn nhiều năm không ai bổ khuyết, địa vị tôn sùng, có thể sánh vai với thái thượng trưởng lão trong tộc, có quản chế các cung phụng khác... Hắn dẫn người là ai? Ai có tư cách này?

------oOo------

Chương 3069: Nam Thiên Y Thánh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Diệp phủ là đại gia tộc, vị trí cung phụng ít nhất cũng mười người nhưng cung phụng thái trưởng lão chỉ một, hơn nữa từ vài ngàn năm trước đã bỏ trống không ai đảm nhiệm.

Diệp Tân dẫn người về có thể xin chức vị này, rốt cuộc là ai? Nếu như không có danh khí tuyệt đối không thể thành công.

Dù sao Diệp phủ là một trong mười hai tước, nội tình kinh người, không có năng lực nhất định không thể làm cung phụng thái trưởng lão.

- ta cũng không có gặp, nghe bọn họ nói là... Là Nam Thiên Y Thánh!

Liễu Hạo nói tin tức thăm dò ra.

- Nam Thiên Y Thánh? Hắn có thể mời người này tới Diệp phủ làm cung phụng?

Diệp Đào đã giật mình, sắc mặt khó coi.

- Nam Thiên Y Thánh? Chẳng lẽ là Diệp Nam Thiên khiêu chiến

Huyền Cực Điện toàn thân trở ra?

Nhiếp Vân không nhịn được hỏi.

Hắn nghe nói qua Nam Thiên Y Thánh, đó là y đạo đại sư nổi danh, nghe nói từng đi Huyền Cực Điện khiêu chiến toàn thân trở ra, tuy không ai biết kết quả nhưng chỉ bằng vào dám đi khiêu chiến, sau đó Huyền Cực Điện không có gây phiền toái cho hắn có thể xác nhận y thuật cao tới mức người ta phải nhìn lên.

Trước kia danh khí Bạch Thủ Y Thánh tuy cũng lớn nhưng còn kém hắn một bậc.

Tuy Diệp phủ là mười hai tước cũng không phải là tám vương, có thể mời được người như vậy mới làm hắn giật mình

- Nếu thật là Nam Thiên Y Thánh... Chỉ sợ đúng là người này!

Diệp Đào gật đầu.

- Diệp phủ có thể làm cho người như thế làm cung phụng thái trưởng lão, không phải chuyện tốt sao? Vì cái gì khẩn trương như vậy?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

Nổi danh dưới hư sĩ, Nam Thiên Y Thánh đã có thanh danh như vậy, khẳng định có rất nhiều thủ đoạn, có thể làm cung phụng thái trưởng lão Diệp phủ là chuyện tốt, vì sao Diệp Đào không vui mừng mà buồn rầu?

- Có thể làm cho Nam Thiên Y Thánh làm cung phụng thái trưởng lão, đối với Diệp phủ mà nói là chuyện tốt nhưng với ta mà nói... Cũng không phải là chuyện tốt!

Diệp Đào cười khổ một tiếng

- Đối với ngươi?

Nhiếp Vân không ngốc, lập tức ý thức được cái gì, có lẽ quan hệ

với việc Diệp Đào cạnh tranh người thừa kế.

Trước kia hắn từng nói qua, hiện tại Diệp phủ có hai người cạnh tranh với hắn, theo thứ tự là Diệp Minh Thành và Diệp Tân.

Diệp Minh Thành tìm được Bạch Thủ Y Thánh đã bị mình đánh bại rời đi, nằm mơ cũng không ngờ Diệp Tân tìm được Nam Thiên Y Thánh tới.

Cạnh tranh người thừa kế, khẳng định phải lôi kéo tộc nhân, bồi dưỡng thế lực, một khi để Diệp Tân mang người đến trở thành cung phụng thái trưởng lão, như vậy thế cục cân bằng sẽ bị nghiền ép, đến lúc đó cho dù Diệp Đào còn muốn phản kích cũng khó khăn.

Mặc dù Nhiếp Vân không hứng thú việc cạnh tranh quyền lực trong gia tộc nhưng muốn phát triển nhanh trong thành Vân Châu thì hắn phải hiểu nhiều việc, nhất định phải dựa vào Diệp Đào!

Một khi Diệp Đào bị biếm, chỉ sợ hắn cũng liên quan.

Cái gọi là bị liên quan đến cũng là chuyện sau đó, không có ảnh hưởng quá lớn, hắn cảm thấy Diệp Đào người này không tệ, hắn không muốn đối phương bị người ta nghiền áp.

- Cung phụng thái trưởng lão chẳng những có được quyền lực khống chế cung phụng khác, còn có quyền lên tiếng trong hội nghị trưởng lão, địa vị cùng cấp với Thái Thượng trưởng lão, nếu như Nam Thiên Y Thánh thực xin thành công, cho dù hội nghị trưởng lão thông qua ta là người thừa kế thì hắn cũng có quyền lợi bác bỏ!

Diệp Đào nói.

- Thì ra là thế!

Thấy hắn nói rõ như vậy, Nhiếp Vân gật gật đầu.

- Chỉ là... Vì sao các ngươi cạnh tranh lại tìm y đạo đại sư làm cung phụng?

Nhiếp Vân hỏi tiếp.

Hắn còn không rõ đám người Diệp Đào, Diệp Minh Thành, Diệp Tân cạnh tranh cũng bỏ đi, lựa chọn sử dụng một ít người thực lực cường đại làm cung phụng không gì đáng trách, vì sao lại tìm y đạo đại sư.

Diệp Minh Thành tìm Bạch Thủ Y Thánh, Diệp Tân tìm Nam Thiên Y Thánh... Diệp Đào thì tìm mình!

Nếu là trùng hợp thì hắn không tin.

Muốn mời một vị y đạo đại sư cần trả giá rất lớn so với mời một vị cao thủ.

- Là...

Diệp Đào xấu hổ một hồi và nói:

- Thật ra là gia chủ hiện tại giao nhiệm vụ cho chúng ta.

- Chuyện này không nói với Nhiếp huynh, Nhiếp huynh ngàn vạn đừng nên trách, nói thật, ta đang buồn rầu làm thế nào nói với ngươi đấy...

Xoắn xuýt cả buổi, Diệp Đào mới nói rõ chuyện hiện tại.

Người địa vị cao nhất của Diệp gia cũng không phải là gia chủ đương thời, mà là lão gia tử trong miệng Diệp Đào, cũng là gia gia của hắn.

Gia gia này không phải nhóm người đầu tiên theo Phổ Thiên Đại Đế nhưng sống không biết bao nhiêu năm, giao thiệp rộng rãi, chín vị Đại Đế cũng bán mặt mũi, là nhân vật trọng yếu duy trì gia tộc vận chuyển.

Người như vậy thực lực không bằng cường giả Đế cấp nhưng tùy tiện nói một câu trong thành Vân Châu, cho dù tám tiểu vương gia cạnh tranh kịch liệt nhất cũng không dám trái.

Bởi vậy có thể thấy được địa vị!

Làm người Diệp gia lo lắng là, thân thể lão gia tử một ngày không bằng một ngày, dường như tùy thời không kiên trì nổi.

Lão gia tử còn, rất nhiều thế lực đối địch không dám thế nào, một khi tử vong, cho dù là gia tộc công tước nhưng Diệp gia sẽ khổ hơn hiện tại cả trăm lần.

Chính bởi vì biết rõ cho nên tất cả người Diệp gia không muốn lão gia tử gặp chuyện không may, tốn hao nhiều hơn nữa cũng phải mời y đạo đại sư kéo dài tính mạng cho hắn.

Chỉ tiếc lão gia tử lúc tuổi còn trẻ chịu đựng tổn thương nghiêm trọng, tuy trấn áp nhiều năm vẫn bạo phát ra ngoài, làm cho không người nào có thể áp chế.

Ba người Diệp Đào, Diệp Minh Thành, Diệp Tân đều có tiềm lực thừa kế đều hiểu một khi tìm được người cứu lão gia tử, vị trí ngườ thừa kế sẽ được khẳng định, gia chủ cũng biết, cho nên mới bố trí nhiệm vụ này nên không nói nhiều.

Đều vì Diệp gia có thể tiếp tục huy hoàng và không bị diệt.

Diệp Đào vốn đi Hoang Nguyên Cổ thành tìm kiếm y đạo đại sư khác, kết quả vấp phải trắc trở mà quay về, tại thành cổ gặp Diệp Minh Thành và hai người đánh đập tàn nhẫn, dẫn phát âm phách chi độc, nếu không phải Nhiếp Vân kịp thời xuất hiện thì hắn sớm chết rồi.

Cũng chính bởi vì Nhiếp Vân xuất hiện nên hắn nhìn thấy hi vọng.

Người trẻ tuổi không lớn lắm nhưng có tạo nghệ y thuật làm người ta líu lưỡi, có thể được hắn trợ giúp, Diệp Đào có thể khẳng định, nhiệm vụ lần này sẽ thành công viên mãn.

Bởi vậy mới cố gắng mời chào.

Chỉ có điều rất nhiều y đạo đại sư đều có kiêu ngạo của mình, sẽ không nguyện ý làm thẻ đánh bạc trong tranh đấu của kẻ khác, cho

nên Diệp Đào mới xoắn xuýt không nói tình hình thực tế, sợ thiếu niên thiên tài sẽ rời đi.

------oOo------

Chương 3070: Trao đổi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này biết được Diệp Tân mời Nam Thiên Y Thánh đến, lúc này mới cảm thấy bối rối nên nói ra.

- Nhiếp huynh, trước kia ta không nói với ngươi không phải cố ý muốn dấu diếm ngươi, mà là chờ gia chủ bẩm báo lão gia tử mới nói với ngươi, nguyện ý làm cung phụng Diệp gia, tất nhiên cho ngươi đủ thù lao, không muốn làm... Nhiếp huynh là ân nhân cứu mạng của ta, có yêu cầu gì ta cũng nghe theo.

Giải thích xong, Diệp Đào nói.

- Tham dự tranh đấu không phải ta mong muốn!

Cho dù Diệp gia suy yếu nhưng với hắn mà nói cũng là thế lực khổng lồ, tham dự tranh đấu dễ lâm vào trong vòng xoáy, Diệp gia là một trong mười hai phủ công tước, có thể mượn thế lực của bọn họ tìm hỗn độn hải dương, tìm hiểu pháp tắc, đột phá Hoàng cảnh sẽ dễ hơn nhiều.

Nghĩ vậy Nhiếp Vân lại nói:

- Nếu Diệp huynh tin tưởng tại hạ, làm cung phụng Diệp gia cũng không sao.

- Thật sự quá tốt!

Diệp Đào hưng phấn nói:

- Hiện tại ta sẽ bẩm báo với gia tộc giúp Nhiếp huynh làm cung phụng thái trưởng lão, ngăn cản khí diễm càn quấy của Diệp Tân!

- Cung phụng thái trưởng lão?

Nhiếp Vân lắc đầu:

- Diệp huynh khả năng hiểu lầm lời ta, làm cung phụng có thể, nhưng cung phụng thái trưởng lão tư lịch quá yếu không làm được.

Cung phụng thái trưởng lão rất lớn, quyền nói chuyện rất mạnh, trách nhiệm cũng rất lớn, mình nhàn vân dã hạc đã quen, mặc kệ làm cung phụng gì cũng được, có thực quyền làm người ta chú mục, đây là việc hắ không muốn.

- Việc này... Nhiếp huynh, ngươi phải thi triển thật tốt, cung phụng thái trưởng lão có địa vị cực cao trong Diệp gia, nếu như có thể thành công, có thể so với Thái Thượng trưởng lão...

Diệp Đào không nghĩ tới hắn cự tuyệt, sốt ruột nói:

- Hơn nữa, nếu như ngươi chỉ làm cung phụng, Nam Thiên Y Thánh trở thành cung phụng thái trưởng lão sẽ quản chế ngươi.

- Diệp huynh đừng có gấp, ta trẻ như thế lại không có danh tiếng gì, cho dù ngươi bẩm báo, hi vọng ta làm cung phụng thái trưởng lão nhưng có bao nhiêu nắm chắc?

Nhiếp Vân hỏi lại.

- Việc này...

Diệp Đào sửng sốt.

Hắn có thể trở thành người thừa kế hậu tuyển của gia tộc, tự nhiên không phải hạng người lỗ mãng, nghe vậy cũng hiểu ra.

Nhiếp Vân y thuật cao minh nhưng người Diệp gia không biết hắn, hơn nữa dung mạo còn trẻ như vậy, cho dù bẩm báo lên cũng chỉ làm cung phụng bình thường, cạnh tranh cung phụng thái trưởng lão là chuyện không có khả năng.

Nếu thật tham gia cạnh tranh, chỉ sợ không không thể trở thành cung phụng thái trưởng lão, gây chuyện không tốt còn biến thành chất xúc tác, trực tiếp làm kế hoạch của Diệp Tân thành công.

- Có lẽ... Nhiếp huynh y thuật cao minh, ta tin tưởng tuyệt đối không kém gì Nam Thiên Y Thánh...

Tuy nhiên hiểu nhưng nội tâm không cam lòng.

- Y thuật cao minh có gì dùng? Ngươi cảm thấy Thái Thượng trưởng lão trong tộc sẽ nghe ngươi sao?

Nhiếp Vân nói.

- Sẽ không!

Diệp Đào thần sắc ảm đạm.

Chính mình đã trở thành người thừa kế, những Thái Thượng trưởng lão có lẽ sẽ nghe theo một hai, nhưng hiện tại chỉ là người cạnh tranh thì chưa chắc chắn.

- Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn kế hoạch của Diệp Tân thành công, làm cho Nam Thiên Y Thánh trở thành cung phụng thái trưởng lão?

Suy nghĩ cả buổi không có ý nghĩ tốt, Diệp Đào xiết chặc nắm đấm, sắc mặt tái nhợt.

Hắn không cam lòng, hiện tại Nam Thiên Y Thánh danh tiếng lớn như thế, hắn muốn tranh cũng khó khăn.

Về phần đi khiêu chiến Nam Thiên Y Thánh... Càng là không thể nào.

Người ta danh tiếng lớn như thế, chẳng lẽ ai cũng có thể lên khiêu chiến hắn sao? Thắng không có gì, một khi bại chẳng phải hủy hoại danh dự trong chốc lát.

- Kỳ thật... Không cần lo lắng như vậy, Diệp phủ thỉnh y đạo đại sư

mục đích là cứu lão gia tử của ngươi, chỉ cần ai có thể chữa khỏi cho lão gia tử... Đạt được vị trí cung phụng thái trưởng lão chẳng phải dễ dàng?

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Chữa khỏi cho lão gia tử?

Đôi mắt Diệp Đào sáng ngời, lập tức lắc đầu sau đó cười khổ.

- Nhiếp huynh có chỗ không biết, lão gia tử nhà ta bị bệnh, Phổ Thiên Đại Đế đều tự mình xem qua cho hắn, vết thương cũ năm xưa tái phát ăn mòn sinh cơ, tối đa chỉ có thể áp chế, muốn triệt để chữa khỏi là không có khả năng.

- Những năm gần đây tất cả y sư nổi danh trong thành Vân Châu, cửu châu đều thúc thủ vô sách.

- Mấy năm qua tuổi lão gia tử càng lớn, thương thế đã có phần không áp chế nổi, mỗi ngày phải thừa nâận thống khổ, gia chủ giao cho chúng ta tìm y đạo đại sư cũng không phải kỳ vọng triệt để chữa khỏi, mà là... Có thể giảm bớt một ít, hỗ trợ kéo dài tuổi thọ, cho dù một hai năm hay một hai tháng cũng tốt.

Nhiếp Vân mày nhăn lại.

Nếu danh y khắp cửu châu đã xem qua, xem ra bệnh của lão gia tử không đơn giản như vậy, chính mình nghĩ quá đơn giản rồi.

- Vị Nam Thiên Y Thánh kia đã dám xin trở thành cung phụng thái trưởng lão, chẳng lẽ có biện pháp giảm bớt suy yếu hay sao?

Do dự một lúc, Nhiếp Vân hỏi.

Nếu mục đích Diệp phủ tìm kiếm y đạo đại sư là giảm bớt thương thế trên người lão gia tử, Nam Thiên Y Thánh lại dám xin thành cung phụng tái trưởng lão, chắc hắn có nắm chắc mười phần, nếu không sẽ không làm như vậy.

- Việc này... Liễu Hạo, ngươi đi điều tra tình huống thế nào?

Diệp Đào sững sờ, lập tức cũng ra và biến sắc.

Nếu Nhiếp Vân không nói, hắn còn không nghĩ tới, nếu Nam Thiên Y Thánh thực sự có tài năng giảm bớt thương thế cho lão gia tử, cho dù không thông qua rất nhiều Thái Thượng trưởng lão đồng ý cũng sẽ trở thành cung phụng thái trưởng lão.

Một khi thành công, hắn sẽ phi thường bị động.

- Vâng!

Liễu Hạo cũng ý thức được vấn đề, quay người đi ra ngoài, thời gian không lâu liền quay trở lại.

- Thiếu gia, ta đã tra rõ ràng, Nam Thiên Y Thánh thật có loại dược hoàn có thể giảm bớt đau ốm của lão gia tử, hiện tại trong tộc đang tổ chức hội nghị trưởng lão, bởi vì hai vị Thái Thượng trưởng lão đang bế quan, nhân viên còn chưa tới đủ, tạm thời không có tin tức mang tính quyết định, nhưng... Chậm nhất ngày mai cũng sẽ có kết quả!

Sắc mặt Liễu Hạo khó coi, rất hiển nhiên hắn mất hứng khi nghe tin tức này.

- Chậm nhất ngày mai?

Diệp Đào xiết chặc nắm đấm.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới động tác của Diệp Tân nhanh như vậy, chẳng những mời Nam Thiên Y Thánh, còn nhanh tìm được dược hoàn chữa thương cho lão gia tử, quan trọng hơn đối phương trực tiếp xin làm cung phụng thái trưởng lão, động tác liên tục không ngừng làm hắn không có chuẩn bị.

- Dược hoàn?

Khác với Diệp Đào chú ý, Nhiếp Vân cau mày không nhiều lời.

------oOo------

Chương 3071: Việt lão

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lão gia tử bệnh gì hắn không biết, nếu dược hoàn của đối phương có công hiệu, chỉ sợ đến có chuẩn bị, lúc này còn muốn vãn hồi không dễ dàng như vậy.

- Ta muốn đi hội nghị xem.

Biết rõ thời gian không đợi người, Diệp Đào nói.

- Thiếu gia, hội nghị chỉ có trưởng lão mới vào được, tuy địa vị của ngươi không kém nhưng không thể tham gia, còn nữa, Diệp Tân đã sớm động thủ, khẳng định có chỗ chuẩn bị, nếu không có đủ lý do đi vào, ta sợ có người mượn cơ hội làm khó dễ, được không bù mất...

Liễu Hạo vội hỏi.

Diệp Đào là người thừa kế hậu tuyển, trên thực tế hắn không có tư cách tham gia loại hội nghị trưởng lão, Thái Thượng trưởng lão như thế này, yên tĩnh đợi không bị ảnh hưởng, một khi không có lý do gì đi vào sẽ phá hư quy củ, được không bù mất.

Có lẽ Diệp Tân đã chờ cơ hội này, chuẩn bị tốt bẫy rập chờ hắn.

- Đúng thế... Có thể, bây giờ có thể có biện pháp nào? Không đi chẳng lẽ trơ mắt chờ chết?

Diệp Đào vô cùng sốt ruột.

Không thể tham gia hội nghị, chẳng lẽ cũng chỉ có thể chờ?

- Đừng có gấp, khẳng định có biện pháp, vừa rồi ngươi cũng nói mấu chốt chính là lão gia tử, đã như thế có thể tìm hắn, cho ta xem đối phương bệnh gì và có chuẩn bị.

Nhiếp Vân nói.

- Tìm lão gia tử?

Diệp Đào cười khổ lắc đầu:

- Ta cũng biết đây là biện pháp tốt nhất nhưng... Lão gia tử hiện tại bệnh nặng, chân không bước ra khỏi nhà, không tiếp khách, mặc dù ta muốn đi bái phỏng cũng xin sớm, gia chủ đồng ý mới được.

Nương theo bệnh tình tăng thêm, lão gia tử cần nhiều thời gian dưỡng bệnh, miễn gặp người ngoài, thậm chí người trong tộc gặp cũng phiền toái, nếu như không là thế cũng không cần phải xoắn xuýt.

- Chẳng lẽ không có những biện pháp khác?

Nhiếp Vân cau mày.

- Không có!

Diệp Đào lắc đầu:

- Trừ khi...

- Trừ khi cái gì?

- Aizzz, đó cũng là nhiệm vụ không thể hoàn thành, khẳng định không được!

Dường như nghĩ đến cái gì, Diệp Đào cảm thấy khó khăn và bác bỏ.

- Nói nghe một chút!

- Ah...

Nhìn sang thiếu niên, Diệp Đào do dự sau đó nói:

- Trừ khi đi tìm Việt lão nhân gia, chỉ cần hắn chịu ra mặt, gặp lão

gia tử vô cùng đơn giản!

- Việt lão?

- Việt lão là bạn chơi từ nhỏ tới lớn với lão gia tử, là quản gia, lại là bằng hữu, người khác muốn gặp lão gia tử, dù là gia chủ cũng sớm xin mới được nhưng hắn thì khác, có thể tùy thời đi gặp, cũng không bị ảnh hưởng gì…

Nói đến đây Diệp Đào dừng lại.

Nhiếp Vân biết chắc không dễ dàng như vậy, nếu như không khó khăn, hắn cũng không xoắn xuýt như thế.

- Việt lão tính tình rất quái lạ, gần đây bất cận nhân tình, đừng nói chúng ta, cho dù gia chủ đi qua cũng thường bị mắng một trận, khó có thể vào cửa.

- Cho nên... Mọi người chúng ta cũng sợ hắn, đừng nói qua đi tìm, trốn cũng không kịp...

Diệp Đào cười khổ.

- Tính tình rất quái lạ?

- Đúng vậy a, Việt lão lúc trước đi theo lão gia tử chinh chiến không ít nơi, lập nhiều công huân hiển hách, cũng bởi vậy bị không ít nội thương, nghe nói có bệnh đau đầu, qua thời gian nhất định sẽau đớn khó nhịn, bắt đầu nổi điên, không có ai nguyện ý chọc, vạn nhất bởi vì nổi điên giết ngươi cũng là chết vô ích, không có người nào xuất đầu vì ngươi.

Liễu Hạo mở miệng nói.

- Chúng ta không có biện pháp, Việt lão bây giờ mặc kệ chuyện trong tộc, bởi vì địa vị hắn cao nên không ai dám đắc tội.

- Nhờ hắn dẫn đi tìm lão gia tử là tốt nhất, đáng tiếc... Chúng ta gặp cũng không dám gặp.

Diệp Đào chậm rãi nói.

- Ngươi dẫn ta đi gặp Việt lão này, tính tình cổ quái chưa hẳn không có thể thuyết phục!

Nhiếp Vân nói.

- Ngươi muốn đi gặp?

Diệp Đào đã giật mình.

- Đúng thế, không thể gặp, chẳng lẽ ngươi còn có biện pháp tìm lão gia tử sao?

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Không... Không có!

Diệp Đào đau khổ.

- Được rồi, Nhiếp huynh có một số việc ta phải nói sớm, Việt lão tính tình cổ quái, một khi thực động thủ phải lập tức đào tẩu, không thể dừng lại, ngươi là người mới, cũng là bằng hữu của ta, không hi vọng bởi vì thế mà gặp chuyện không may.

Qua một hồi nhìn thấy Nhiếp Vân kiên định như thế, không giống đang nói giỡn, Diệp Đào gật đầu, sắc mặt của hắn ngưng trọng.

Trong mắt Diệp Đào nịnh nọt Việt lão tiếp cận lão gia tử tuy quan trọng nhưng quan trọng hơn là thiếu niên này.

Hắn chỉ có Vương cảnh viên mãn, vạn nhất Việt lão thật nổi điên, một khi động thủ không ai ngăn cản được.

- Yên tâm đi, ta có chừng mực!

Nhiếp Vân biết rõ hảo ý của đối phương nên gật gật đầu:

- Lại nói, khâu minh giáp ngươi cho ta có thể ngăn cản một hai.

Cho dù Việt lão là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, nếu thật muốn chém giết mình cũng không dễ dàng như vậy, hắn không quá lo lắng an toàn bản thân.

- Ân, như thế, ta sẽ đi cùng, Việt lão thật tức giận, cùng lắm bảo Liễu Hạo ngăn cản một hai.

Diệp Đào ngẫm lại cũng đúng, không nói thêm lời nào.

Việt lão có thực lực rất mạnh trong gia tộc nhưng dù sao lớn tuổi, lại có thương tích trong người, hơn nữa thời điểm nôi điên vẫn bảo tồn lý trí, lực lượng không thể phát huy đến cực hạn, Liễu Hạo hoàn toàn có thể ngăn cản.

- Việc này không nên chậm trễ, hiện tại liền đi thôi!

Nhiếp Vân gật đầu nói.

Cũng không phải hắn tích cực, mà là thời điểm này Diệp Đào bị chèn ép, gặp chuyện không may sẽ ảnh hưởng tới hành động của hắn, còn nữa, có thể thừa cơ kết giao lão gia tử này, về sau hắn có thể hành động thuận tiện trong thành Vân Châu.

- Ta dẫn đường!

Diệp Đào cũng không xoắn xuýt, lúc này dẫn Liễu Hạo đi cùng.

Việt lão ở trong tiểu viện độc lập, là nơi hẻo lánh nhất trong cả Diệp phủ, hoàn cảnh đẹp và tĩnh mịch, còn chưa tới nơi đã có hương hoa nhàn nhạt.

- Việt lão là người tao nhã, chuyên trồng nhiều hoa cỏ.

Tuy còn không có vào tiểu viện nhưng Nhiếp Vân ngửi được vài trăm loại hương hoa, có thể trồng nhiều hoa cỏ như thế, vị Việt lão này nhất định là người tao nhã.

- Những hoa cỏ này không phải Việt lão trồng... Là Hân tỷ trồng!

Diệp Đào nói.

- Hân tỷ?

- Đúng rồi, vừa rồi ta quên nói với ngươi, Hân tỷ tên là Đổng Hân, là nghĩa nữ của Việt lão, những năm qua vẫn chiếu cố Việt lão, cũng ở trong tiểu viện này, hoa cỏ là

nàng trồng.

Diệp Đào nói đến đây dừng một chút.

- Hân tỷ thực lực rất cao, qua một lúc nói chuyện với nàng ngàn vạn phải cẩn thận, bằng không sẽ phiền toái.

- Ân!

Trong khi nói chuyện, hai người đi vào tiểu viện và đẩy cửa tiến vào.

- Người nào?

Vừa đi vào tiểu viện, một giọng nói lạnh như băng vang lên, lập tức có bóng người lóe lên, một cô gái áo tím xuất hiện trước mặt ba người.

------oOo------

Chương 3072: Đổng Hân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nữ tử dáng người cao gầy, dung mạo xinh đẹp, cho dù nhìn từ điểm nào cũng là mỹ nữ, chỉ có đôi mắt mang theo lạnh lùng làm người ta khó tiếp cận.

Xem xét cũng biết là nữ tử lãnh ngạo.

- Hân tỷ ngươi khỏe... Là ta, Diệp Đào!

Diệp Đào vội vàng tiến lên và tươi cười.

- Ngươi tới làm cái gì?

Nữ tử gọi là Đổng Hân cau mày, cũng không vì thân phận của hắn mà nịnh nọt, ngược lại mang theo lạnh lùng cự người ngoài ngàn dặm.

- Ta muốn gặp mặt Việt lão, chẳng biết có thể báo một tiếng hay không?

Diệp Đào nói.

- Gặp Việt lão? Chuyện gì nói với ta là được, hắn gần đây không muốn gặp người!

Đổng Hân nói.

- Ách... Là như thế này, vị Nhiếp huynh này là một vị y đạo đại sư, nghe nói Việt lão có đau bệnh muốn tới đây xem, có thể có phương pháp trị liệu.

Diệp Đào chỉ sang Nhiếp Vân.

- Y đạo đại sư?

Đổng Hân nhìn sang Nhiếp Vân, nhìn thấy hắn trẻ tuổi như thế liền cau mày.

- Lại là kẻ mua danh chuốc tiếng? Nơi này không chào đón ngươi, mau đi đi.

Nói xong thân thể mềm mại đi vào trong tiểu viện.

- Hân tỷ, Nhiếp huynh là người có bản lĩnh thật sự, cũng không phải là kẻ mua danh chuốc tiếng.

Diệp Đào vội vàng tiến lên, nội tâm rất sốt ruột.

Nếu như ngay cả Việt lão cũng không gặp được, chớ nói chi là lão

gia tử.

- Ta không quan tâm, Việt lão đã chịu không được giày vò, lập tức trở lại đi, ta không nói với kẻ khác chuyện hôm nay, cũng sẽ không nói là ngươi tới đây.

Đổng Hân khoát tay, cũng không quay đầu lại.

Từ lời nói và hành động của nàng khẳng định trước kia có không ít y đạo đại sư tới đây trị liệu, chỉ có điều không công mà lui nên mới chán ghét như thế.

- Giày vò? Vị cô nương này xác định xem bệnh là giày vò mà không thể chữa bệnh?

Diệp Đào chưa nói chuyện, Nhiếp Vân lập tức lên tiếng.

- Chữa bệnh? Còn không tìm ra nguyên nhân bệnh của Việt lão mà tính là lợi hại sao, chính các ngươi trị liệu lung tung, kê đơn thuốc lung tung nên mới thống khổ như vậy, không phải lang băm thì gọi là gì?

- Nếu như dám nhắc lại chữa bệnh, bất kể là ai, sau lưng có ai, ta sẽ ra tay giết ngươi.

Đổng Hân dừng một lúc, xoay đầu lại nhìn Nhiếp Vân, trong mắt mang theo chán ghét không nhỏ.

- Lang băm hại người, lời ấy không giả!

Làm như không thấy chán ghét trong mắt nàng, Nhiếp Vân cười nói.

- Y sư tốt cũng có thể trị bệnh cứu người, cô nương chỉ liếc mắt nhìn đã xác định ta là lang băm? Mà không phải là y sư cứu người?

- Chữa bệnh cứu ngươi? Bằng ngươi?

Đổng Hân cười nhạo.

Bởi vì Việt lão bệnh, nàng đã gặp qua đa số y đạo đại sư thành danh, chưa từng nghe nói qua thiếu niên trẻ tuổi như thế.

- Không thử làm sao biết? Nếu như ngươi cự tuyệt một y sư có thể giảm bớt thống khổ cho Việt lão, chắc hẳn sau này hắn biết rõ sẽ trách cứ ngươi.

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Nghe nói như thế, Đổng Hân vừa định châm chọc hai câu, đột nhiên dừng lại.

Thiếu niên trước mắt trẻ tuổi nhưng lời nói hay cử chỉ rất tự tin.

Nhất là ánh mắt mang theo lạnh nhạt giống như hắn nói chuyện là chân lý, là sự thật không thể phản bác.

Sinh hoạt trong nơi như Diệp phủ này, nàng gặp không ít thiếu niên thiên tài nhưng chưa từng gặp người có ánh mắt và khí độ như thế.

- Ngươi nói có thể giảm bớt thống khổ cho Việt lão, nếu như làm không được thì sao?

Nghĩ vậy, Đổng Hân dừng lại.

- Không thử làm sao biết? Nếu như ta không tìm ra mấu chốt, ngươi đại khái có thể không cho Việt lão uống thuốc, cũng không có tổn thất gì, ngược lại tìm được mấu chốt có thể giảm bớt, Việt lão có thể sống dễ dàng hơn, cũng chẳng mất gì.

Nhiếp Vân nói.

Đổng Hân xoay người lại nhìn chằm chằm vào thiếu niên, dường như muốn tìm cái gì đó, đôi mắt của hắn thanh tịnh, nàng không nhìn ra cái gì.

- Hân tỷ, Nhiếp huynh thật sự là y đạo đại sư, trước kia Bạch Thủ Y Thánh khiêu chiến y đạo với hắn mà thất bại quay về!

- Có lẽ hắn có thể tìm được căn nguyên bệnh của Việt lão!

Thấy ánh mắt nàng không tin, Diệp Đào nói ra.

- Đúng vậy, thiếu gia thân trúng kịch độc trong Hoang Nguyên Cổ thành, Minh Tân đại sư đều thúc thủ vô sách, chính là Nhiếp Vân đại sư cứu chữa.

Liễu Hạo cũng tiến lên giải thích, không giải thích khá tốt, vừa nói liền làm sắc mặt Diệp Đào đỏ lên.

- Ách!

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Liễu Hạo hiểu ra cái gì cho nên hắn không nói nữa.

Phương pháp giải độc của thiếu gia không phải thứ êm tai gì... Hơn nữa mấu chốt nhất thiếu gia còn đang truy cầu Hân tỷ trước mặt.

Tuy Đổng Hân chỉ là nghĩa nữ của Việt lão nhưng cho dù dung mạo, khí chất đều là nhân tuyển tốt nhất, vô số công tử trong tộc theo đuổi, Diệp Đào thiếu gia cũng là một trong số đó, tốn hao không ít tâm tư nhưng vị Hân tỷ này không nhìn, sau khi cự tuyệt nhiều lần nên tức giận.

Tuyên bố muốn đạt được tâm hồn thiếu nữ của nàng, đầu tiên phải đánh bại nàng.

Vì vậy... Một hồi luận võ phong bạo diễn ra, rất nhiều thanh niên tuấn tài trong tộc tham gia, kết quả... Mỗi người bị đánh mặt mũi bầm dập quay về.

Ngay cả Diệp Đào thiếu gia cũng không tránh được, hắn phải nằm giường ba tháng mới xuống đất.

Từ đó về sau không ai dám đánh chủ ý lên Hân tỷ, càng không ai dám làm càn.

- Ngươi thân trúng kịch độc?

Quả nhiên nghe được Liễu Hạo nói thế, Đổng Hân xoay người lại

nhìn về phía Diệp Đào.

- Ách... Là, Nhiếp huynh, hắn là y sư lợi hại nhât ta gặp qua.

Diệp Đào thầm mắng Liễu Hạo không che dậy miệng, sắc mặt xấu hổ.

- Ân, ta có thể mang ngươi đi gặp Việt lão, nếu như khai ra phương thuốc vô dụng gì đó, đừng trách ta thủ hạ vô tình!

Không để ý tới hắn xấu hổ, Đổng Hân nhìn Nhiếp Vân liếc, quay người đi thẳng về phía trước.

- Ha ha!

Nghe nàng uy hiếp, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, hắn cười nhạt theo sau.

Tiểu viện này đầy hương hoa, sắc màu rực rỡ, cảnh sắc và hương vị làm người khác thoải mái.

- Trầm Hồn Thảo, Ám Hương Hoa, Cúc Hương... Những đóa hoa này là dược liệu an thần, xem ra vị Đổng Hân tiểu thư này có thực lực mạnh và tâm tư tinh tế.

Nhìn vào bụi hoa, Nhiếp Vân có cái nhìn khác Diệp Đào.

Diệp Đào chỉ nhìn thấy hoa vô cùng xinh đẹp, cho rằng Hân tỷ là người thích cái đẹp nhưng hắn là truyền nhân Thần Nông nên có cái nhìn khác.

Đại bộ phận những đóa hoa này có tác dụng an thần, có thể làm cho người ta bình tĩnh, nếu như Việt lão thực đúng như Diệp Đào thì não có tật, dễ dàng nổi điên, những hương khí này có thể áp chế rất nhiều.

- Ân? Đây là Trân Châu Thảo?

Lúc đi về phía trước, cũng cảm khái Đổng Hân tiểu thư tâm tư tinh tế, Nhiếp Vân giật mình nhìn sang.

------oOo------

Chương 3073: Trân Châu Thảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đám hoa trong tiểu viện, một viên trái cây như trân châu xuất hiện trước mặt.

Trái cây lớn như móng tay, trong suốt như ngọc, từng viên mượt mà như trân châu.

Trân châu có màu thanh thiên phản xạ hào quang, cho người ta cảm giác ôn nhuận, cho dù nhìn từ điểm nào cũng vô cùng đẹp.

- Không đúng, không phải Trân Châu Thảo, mà Bán Nguyệt Trân Châu Hoa... Hai loại dược liệu phi thường tương tự, công hiệu lại hoàn toàn trái lại, Trân Châu Thảo mang khí tức ôn nhuận, có thể làm cho lòng người buông lỏng, Bán Nguyệt Trân Châu Hoa mang theo khí âm tà, trường kỳ bị hương khí xâm nhập có thể làm cho linh hồn táo bạo, dễ dàng táo bạo... Chẳng lẽ là Đổng Hân tiểu thư trồng sai?

Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Trân Châu Thảo và Bán Nguyệt Trân Châu Thảo tương tự nhau nhưng công hiệu trái ngược hoàn toàn, một khi lầm, chẳng những không tốt còn mang tai nạn.

Chẳng lẽ Đổng Hân tiểu thư tính sao?

- Không có khả năng!

Bán Nguyệt Trân Châu Hoa trân quý, hạt giống quý hiếm hơn xa Trân Châu Hoa, hơn nữa hoàn cảnh sinh trưởng không giống nhau, muốn trồng sai cũng khó.

Nhớ tới Thần Nông Bách Thảo Kinh ghi lại, Nhiếp Vân nhìn chằm chằm vào Bán Nguyệt Trân Châu Hoa, hắn phát hiện địa phương

không tầm thường.

Gốc Bán Nguyệt Trân Châu Hoa này trồng cạnh lương đình, lại nằm ở hòn non bộ, phía dưới có tôm cá chơi đùa gần đó, hẳn là người nuôi thường cho cá ăn.

Từ điểm này có thể thấy được Đổng Hân hoặc là Việt lão thường xuyên cho cá ăn.

Nếu như là Đổng Hân cũng bỏ đi, nếu Việt lão cũng thường xuyên tới, nơi đó có Bán Nguyệt Trân Châu Hoa, có thể đoán được vì sao bệnh của Việt lão nặng thế.

Như vậy xem ra gốc dược liệu này không phải trồng sai, mà là cố ý.

Chẳng lẽ là Đổng Hân?

Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Đổng Hân là nghĩa nữ của Việt lão, từ lời Diệp Đào nói thập phần trung tâm, nếu quả thật muốn hại Việt lão, bằng vào nàng gặp mặt mỗi ngày không khó thực hiện, vì sao phải phí nhiều công phu trồng một gốc dược liệu như vậy?

Bởi vậy phán đoán hẳn không phải là nàng!

Không phải nàng thì kẻ nào muốn hại Việt lão?

Nhiếp Vân xoa xoa mi tâm, hắn đang suy nghĩ liền cảm thấy có ánh mắt nhìn mình.

Hắn giật mình ngẩng đầu lên, chỉ thấy Đổng Hân phía trước dừng lại nhìn hắn.

- Ngươi có đi hay không?

Đổng Hân quát lớn.

Vừa rồi Nhiếp Vân nhìn thấy Bán Nguyệt Trân Châu Hoa liền dừng lại, từ đó làm nàng tức giận.

- Ah, lập tức đi, vừa rồi nhìn thấy dược thảo kỳ quái nên thất thần.

Nhiếp Vân cười nói.

- Đúng rồi, Đổng Hân tiểu thư, những hoa cỏ này đều là dược liệu an thần tĩnh khí, muốn gieo trồng nhiều như thế chắc tốn hao nhiều công phu lắm.

- Những dược liệu này đa số là kẻ khác tìm được, tốn hao không ít một công sức, bồi dưỡng tốn không ít tâm tư.

Nghe hắn nói dược liệu, sắc mặt Đổng Hân hòa hoãn và gật đầu.

Có thể nhận ra những đóa hoa này là dược liệu ngưng thần tĩnh khí, nói rõ thiếu niên trước mắt không tới mức không chịu nổi, ít nhất vẫn còn có chút ánh mắt và kiến thức.

- Ha ha, từ những hoa cỏ này có thể nhìn ra Đổng Hân tiểu thư rất dụng tâm với Việt lão.

Nhìn thấy sắc mặt nàng hòa hoãn, Nhiếp Vân cười cười, đôi mắt nhìn Bán Nguyệt Trân Châu Hoa.

- Gốc dược liệu này đặc thù, không biết là cái gì, tiểu thư có thể giới thiệu cho ta nghe không?

Nói xong, Nhiếp Vân thông qua thiên nhãn nhìn nữ hài, hắn quan sát biểu lộ của nàng.

Tuy hắn suy đoán không quan hệ với nữ hài nhưng vẫn không thể chủ quan, dù sao thực lực của nàng mạnh hơn hắn, vạn nhất đối phương thật muốn hại Việt lão, biết rõ chính mình phát hiện khó tránh có nguy hiểm.

- Đó là Trân Châu Thảo, ta tốn cái giá lớn mới cầu được, thập phần trân quý và thưa thớt, chưa gặp qua cũng bình thường!

Sắc mặt Đổng Hân không thay đổi, ánh mắt mang theo kiêu ngạo.

Nhìn thấy nàng không biết về nó, Nhiếp Vân cũng khẳng định không liên quan tới nàng, lúc này hắn thở ra và tươi cười.

Nhận lầm dược liệu còn ngông nghênh như thế, thật không biết nàng có cái gì mà kiêu ngạo.

- Trân Châu Thảo? Tên rất hình tượng, không biết có công dụng gì?

Nhìn thấy nữ hài kiêu ngạo, Nhiếp Vân cũng không đâm phá, nhẹ nhàng cười cười.

- Trân Châu Thảo là dược hiệu giúp người ta ngưng thần tĩnh tâm, trong phòng có một gốc, hoàn toàn có thể áp chế phá cảnh bạo động, làm cho lòng người khoan khoái dễ chịu!

Đổng Hân hừ một tiếng:

- Ta thẩm tra dược liệu thật lâu, tìm được từ một vị tiền bối, ngươi mặc dù biết chút ít y thuật nhưng Trân Châu Thảo không phải thông thường, ngươi không biết cũng không có gì.

- Ah...

Nghe được đối phương khinh bỉ, Nhiếp Vân cười khổ lắc đầu, nói sang chuyện khác:

- Đình viện này là nơi Việt lão hay tới?

- Đương nhiên!

- Có Trân Châu Thảo ở đó, Việt lão thường xuyên tới đó cho cá ăn và ngắm cảnh.

Đổng Hân cau mày nói:

- Được rồi, nếu không muốn gặp Việt lão kính xin rời đi, nói nhảm làm cái gì?

- Đi thôi!

Nhiếp Vân không nói thêm lời nào, lúc này theo sau.

Đi qua bụi hoa tiến vào nội viện, lúc này nơi đây co trận pháp cách âm và cực kỳ yên tĩnh, bầu trời trời xanh mây trắng, chim tước bay lượn giống như thế ngoại đào viên, thích ý không nói thành lời.

Đám người Diệp Đào theo phía sau, tấy Nhiếp Vân dám nói nhiều với Đổng Hân như vậy thì dựng ngón cái với hắn.

Tuy hắn có danh khí lớn với đám công tử, mặc dù Diệp Đào không sợ trời không sợ đất nhưng gặp gỡ phải khúm núm, sợ chọc giận đối phương, Nhiếp Vân không kiêu ngạo không siểm nịnh, ngữ khí lạnh nhạt, chỉ phần trấn định này đã làm người ta bội phục.

- Việt lão, Diệp Đào muốn gặp ngươi!

Đi vào nội viện, Đổng Hân dứng trước gian phòng và nói vào.

- Diệp Đào? Tiểu tử kia tới đây làm gì?

Một giọng nói vang lên.

Giọng nói không già na, ngược lại mang theo lực lượng mạnh mẽ như quân nhân, dứt khoát vang dội không dài dòng.

Két..

Âm thanh chấm dứt, cửa phòng mở ra, một người xuất hiện trước mặt mọi người.

Bóng lưng thẳng tắp cao ngất như cây tùng cao ngất, cho người ta cảm giác áp bách.

Tuy không nhìn thấy chính diện nhưng chỉ bóng lưng cũng làm Nhiếp Vân bị áp chế, thực lực lão giả rất mạnh, chỉ sợ còn mạnh hơn Nam Hoa lão tiên lúc trước.

- Xem khí huyết, xem người tổn hao, chắc vị đứng bên cạnh Diệp Đào chính là y sư.

Vào lúc nói chuyện, Việt lão thản nhiên lên tiếng.

- Ah...

Đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại.

Đối phương có nhãn lực thật đáng sợ.

Phương thức nhìn người của y sư khác với người khác, cái gọi là vọng, văn, vấn, thiết thì nhìn là một môn học ấn, Việt lão nói đúng, muốn xem khí huyết, xem người tổn hao... Từ đó có thể nhìn ra thân thể khỏe mạnh hay không.

------oOo------

Chương 3074: Bắt mạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy nói huyền diệu nhưng trên thực tế không khác gì người bình thường quan sát quá nhiều, người bình thường sẽ không phát hiện.

Vị Việt lão này quay lưng vẫn có thể phát hiện mới kinh người!

Chỉ phàn nhãn lực này đã vượt xa Nam Hoa lão tiên, cũng là mạnh nhât trong các Hoàng giả viên mãn hắn gặp.

Khó trách còn chưa tới nhưng Diệp Đào đã sợ thành như vậy, phần nhãn lực độc đáo này, thực lực và khí thế kia không phải mình có thể chống cự.

- Tại hạ là y sư, được Diệp Đào thiếu gia mời, nghe nói Việt lão thân thể không tốt nên tới xem.

Trong nội tâm khiếp sợ nhưng không tỏ vẻ quá nhiều, thần sắc Nhiếp Vân như thường.

- Không tệ!

Không biết bởi vì sao, Việt lão gật gật đầu tán dương một tiếng, chậm rãi xoay người lại.

Quay người lại, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy trước khi áp lực lập tức biến mất, một vị hòa ái lão giả khuôn mặt xuất hiện tại trước mắt.

- Thân thể của ta không có bệnh gì, chỉ có tật đau đầu trị không hết

Việt lão lắc đầu.

Trong miệng hắn nói không trị hết nhưng trong giọng nói lại không có chút thất lạc và bi thương nào, dường như nói không phải là hắn.

- Trên thế giới không có bệnh không trị hết, tối đa phiền toái mà thôi!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, đi lên và nói:

- Tại hạ có thể bắt mạch cho Việt lão hay không?

- Nhiếp huynh...

Nghe được bắt mạch, Việt lão còn chưa trả lời, Diệp Đào lúng túng.

Xem ra nội tâm của hắn sợ hãi Việt lão rất sâu, sợ hắn xảy ra vấn đề, một khi nổi điên thì không ai ngăn cản nổi.

- Lớn tuổi, không muốn giày vò, hay là thôi đi!

Việt lão lắc đầu.

Hắn cũng không quá tin tưởng thiếu niên trước mặt.

Dù sao nhiều y đạo đại sư tới xem nhưng không ai làm được gì, thiếu niên quá trẻ tuổi chắc cũng không được.

- Ta thử một chút, biết đâu có kết quả khác thì sao?

Biết rõ hắn nghĩ cái gì, Nhiếp Vân cười cười và đưa tay tới.

Tuy tới gần Việt lão hơi nguy hiểm nhưng hắn có nắm chắc tự bảo vệ mình, cũng không thèm để ý.

- Tiểu tử ngươi thú vị, tốt, cho ngươi xem!

Thấy kẻ khác sợ mình như rắn rết, thiếu niên trước mắt không sợ mà còn lạnh nhạt, Việt lão lộ ra vẻ kỳ quái và gật đầu.

Rất nhiều người không có biện pháp, thử một lần cũng không có gì.

Hắn quay người đi vào phòng, Nhiếp Vân ngồi ở đối diện, cũng đưa cổ tay tới.

Cũng không nhiều lời, Nhiếp Vân đặt ngón tay lên mạch.

Tu vi hắn hiện tại quá thấp, sử dụng Vọng Khí Pháp thức sự quá hao tổn, có thể ít dùng thì tận lực không dùng.

Xem mạch của đối phương, sắc mặt càng ngày càng trầm xuống, hắn cau mày.

- Như thế nào?

Nhìn thấy biểu lộ của hắn, Việt lão hỏi.

- Từ mạch tượng thì thân thể Việt lão khỏe mạnh, không có bất kỳ chứng bệnh gì...

Nhiếp Vân cau mày lên tiếng.

- Hừ! Không gì hơn thế này!

Nghe nói như thế, Việt lão còn chưa nói gì, Đổng Hân đã lên tiếng trước.

Vốn tưởng rằng thiếu niên này có thể nói ra lý luận gì, kết quả lại nói thân thể khỏe mạnh... Nói đùa gì vậy!

Thân thể Việt lão khỏe hay không, nàng là người biết rõ nhất đấy.

Trước kia y đạo đại sư tới tuy không có biện pháp cứu chữa nhưng có thể nói ra chứng bệnh, cũng biết Việt lão nhiễm bệnh, không giống gia hỏa này ăn nói lung tung.

Quát lớn xong, trong mắt Đổng Hân mang theo xem thường càng đậm.

Đúng như nàng đoán, tiểu tử này tới đây quấy rối chứ không biết y thuật.

Đối với nàng quát lớn, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, ngón tay không rời khỏi mạch đập, cau mày càng chặ hơn.

- Thân thể của ta thể khỏe mạnh, ngươi là người đầu tiên nói như thế, nếu thật khỏe mạnh, vì sao thường xuyên đau đầu, thường xuyên làm ra chuyện điên cuồng, xảy ra chuyện gì?

Hiển nhiên Việt lão có suy nghĩ giống Đổng Hân, cũng không biết thiếu niên nhìn ra cái gì nhưng xuất phát từ lễ phép vẫn cười hỏi.

- Việt lão có thể cho ta xem mắt hay không?

Không có trả lời hắn, Nhiếp Vân rút tay về và nhìn hắn.

- Có thể!

Biết rõ hắn là thầy thuốc, Việt lão cũng không có cự tuyệt, cười cười.

Nhiếp Vân đi đến trước mặt và mở mí mắt hắn ra, nhìn chằm chằm một hồi, qua một lúc sắc mặt của hắn tái nhợt.

Xem hai mắt xong, Nhiếp Vân không hề quan sát, dừng lại, cúi đầu trầm tư.

- Không biết y sư trước kia xem bệnh cho Việt lão cho ra kết luận thế nào?

Một lát sau, Nhiếp Vân hỏi.

Vọng, văn, vấn, thiết, xem xong còn hỏi, có khi cũng phải nghe ý kiến kẻ khác mới có thể làm ra phán đoán chính xác nhất.

Nghe được hắn hỏi như vậy, Đổng Hân còn tưởng rằng hắn không nhìn ra cái gì, khinh thường càng đậm.

Còn không nhìn ra bệnh còn muốn hỏi, loại thầy thuốc này cũng dám xưng y đạo đại sư... Nhất định là Diệp Đào đi tới quấy rối!

Diệp Đào đang nhàm chán lại cảm giác rùng mình, lúc này mới phát hiện Hân tỷ đang dùng ánh mắt âm trầm nhìn hắn.

Ta không có làm gì... Chuẩn bệnh còn chưa kết thúc đấy.

- Lần trước Cửu Hoa Y Ý đến xem qua, nói ta bởi vì bị thương, trong óc bị hao tổn, xuất hiện trí nhớ ảo giác nên mới đau đầu, cho ta ăn không ít dược, cũng có phần có hiệu quả!

- Mặt khác cũng có mấy vị y đạo đại sư xem bệnh, kết luận...

Việt lão nói.

- Trong óc bị hao tổn, trí nhớ ảo giác... Cách nói này không sai.

Nhiếp Vân lắc đầu.

Đối với Cửu Hoa Y Thánh, hắn trước kia nghe nói qua, là danh y nổi danh khắp thành Vân Châu thậm chí cả Hoàn Vũ thần giới, danh khí to lớn hơn cả Nam Thiên Y Thánh quá nhiều!

Người này là thủ lĩnh ngự y Phổ Thiên hoàng triều, mặc dù Diệp phủ lợi hại hơn nữa cũng không mời được.

Y thuật cao, danh khí lớn, không có nghĩa nhất định có thể chẩn đoán bệnh chính xác.

Hắn nói như vậy thì đúng, rất phù hợp với tình cảnh của Việt lão

hiện tại, nếu như Nhiếp Vân không phải xem thật lâu, chỉ sợ cũng cho rằng là như thế.

Dù sao bệnh này nói ra rất gợn người, hắn tới bây giờ vẫn không dám tin.

- Như thế nào? Ngươi cảm thấy Cửu Hoa Y Thánh nói có đúng không?

Việt lão nghe ra ý của hắn.

Nhiếp Vân gật gật đầu.

- Cửu Hoa Y Thánh nói không đúng? Ngươi biết hắn là ai sao? Hắn là ngự y Phổ Thiên hoàng thất, chuyên môn xem bệnh cho Phổ Thiên Đại Đế... Nói hắn không đúng!

- Thật sự là ăn nói bừa bãi!

Đổng Hân cười lạnh.

Gia hỏa trước mặt càng quá phận, không hiểu gì lại giả vờ giả vịt cũng bỏ đi, không ngờ dám nghi vấn y thuật của Cửu Hoa Y Thánh, thật sự là không biết trời cao đất rộng!

- Được rồi, Hân Nhi không nên nói lung tung!

Việt lão cắt lời nàng, quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Ngươi thấy thế nào?

Mặc dù hắn không tin phán đoán của thiếu niên nhưng thấy hắn khẳng định như thế cũng muốn xem thế nào.

------oOo------

Chương 3075: Tâm ma cổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nếu ta đoán không sai, bệnh này của Việt lão có từ ba ngàn năm trước, trước đây không biết Việt lão có từng chiến đấu với cao thủ tinh thông tâm ma và ảo giác hay không?

Nhiếp Vân không có trực tiếp trả lời, hắn do dự và nói.

Đã tìm ra vấn đề, nhất định phải giải quyết.

- Bệnh của ta phát tác từ ba ngàn năm trước...

Nghe được thiếu niên trước mắt nói đúng thời gian phát bệnh, ánh mắt Việt lão chợt lóe sáng.

Bệnh nhức đầu của hắn chưa từng có kẻ nào nói về thời gian, dĩ vãng khi tuổi trẻ lực lượng hùng hậu có thể ngạnh kháng, cho nên mặc dù người thân nhất cũng không biết thời gian bệnh của hắn!

Người trong tộc biết, cũng là hơn một nghìn năm trước, thân thể dần dần suy yếu, thời điểm khó có thể chống cự.

Trước khi tìm vô số y đạo đại sư xem qua, không có người nào nói rõ thời gian chính xác, thiếu niên trước mắt nói toạc ra nên hắn mới khiếp sợ.

- Cả Hoàn Vũ thần giới, am hiểu tâm ma có ba người, đầu tiên là U Ma cảnh Hóa Bi lão nhân, thứ hai là Vô Biên Hải Tình Sư Đạo Tôn, thứ ba chính là Phổ Thiên hoàng triều Tâm Ma Đại Đế.

Việt lão suy nghĩ và nói:

- Ta chưa từng gặp qua Hóa Bi lão nhân và Tình Si Đạo Tôn, càng không cần nói giao thủ, hơn nữa bọn họ đều là cường giả Đại Đế, thật muốn giao thủ, ta khẳng định sẽ bị chém giết mà không thể sống sót.

- Về phần Tâm Ma Đại Đế, thuộc về một trong chín đế thành Vân Châu, địa vị tôn sùng, gần với Phổ Thiên Đại Đế, được xưng đệ nhị cao thủ, ta cũng chỉ gặp vài lần, giao thủ đối chiến... Còn không có tư cách này!

- Không có giao thủ qua? Tâm Ma Đại Đế?

Nhiếp Vân cau mày lên tiếng.

Căn cứ hắn quan sát chứng bệnh của Việt lão cũng không phải óc bị hao tổn như Cửu Hoa Y Thánh nói, mà là bị người am hiểu tâm ma công kích.

Hắn cảm thấy kỳ quái, người am hiểu tâm ma chỉ lưu dấu vết trong đầu hắn, cũng không hạ sát thủ, dấu vết này ở chung với Việt lão càng lâu sẽ cùng tồn tại với linh hồn của hắn, hình thành một ý thức khác, là song trọng tính cách và linh hồn, chỉ có điều ý thức này rất yếu, không có năng lực tự chủ và phán đoán, có chỉ iên cuồng, một khi bị kích thích sẽ xuất hiện, làm hắn lâm vào điên cuồng và tiến hành công kích kẻ khác.

Thành Vân Châu lợi hại nhất là Tâm Ma Đại Đế, tuy địa vị Việt lão không thấp, cũng chỉ giới hạn ở Diệp phủ, còn không tới mức bị Đại Đế ra tay.

- Tâm Ma Đại Đế có đệ tử hậu nhân hay không?

Nhiếp Vân không nhịn được hỏi.

Đã không phải Tâm Ma Đại Đế ra tay, có phải là hậu nhân của hắn ra tay trả thù Việt lão hay không?

- Đương nhiên Tâm Ma Đại Đế có hậu nhân, có quan hệ tới bệnh của ta sao?

Việt lão hỏi.

- Đương nhiên là có quan hệ!

Nhiếp Vân gật đầu nói:

- Mặc kệ ngươi có giao thủ vói cường giả am hiểu tâm ma hay không... Nhưng bệnh tình của ngươi bây giờ bị ta nhìn ra, cũng có suy nghĩ sơ bộ.

- Tình huống của ngươi không phải óc bị hao tổn, trí nhớ ảo giác, mà là trong cơ thể đã bị tâm ma ăn mòn, bị người ta gieo tâm ma cổ trong thức hải.

- Tâm ma cổ?

Đám người Việt lão, Đổng Hân sững sờ.

Bọn họ nghe qua tâm ma đại đạo nhưng chưa nghe qua tâm ma cổ.

- Tâm ma cổ là một phần của tâm ma đại đạo, nó nằm trong thức hải, không thể dùng cảm giác nhận ra, chia làm hôn mê kỳ và hoạt động kỳ, một khi tiến vào hôn mê sẽ dung nhập làm một với linh hồn, thực lực có mạnh hơn nữa cũng không phát giác.

- Đến hoạt động kỳ sẽ lặng lẽ thôn phệ linh hồn bản thể, làm hắn mất đi thần trí, ý thức lâm vào hỗn loạn, thời gian lâu sẽ dung hợp linh hồn càng ngày càng nhiều, mặc dù phát hiện không đúng cũng không tìm ra cái gì.

- Thứ này thời gian dài sẽ như bộ phận thân thể, sinh trưởng trên người và không thể cắt đứt.

- Tình huống của Việt lão bây giờ chính là như vậy, tâm ma cổ ở vào hoạt động kỳ, thỉnh thoảng sẽ thay thế ý thức của ngươi, làm ngươi lâm vào điên cuồng nhưng sau đó chỉ cảm thấy thức xảy ra vấn đề, cũng không cho rằng có người hay vật khác điều khiển!

- Hơn nữa tâm ma cổ bất tử bất diệt, khó có thể diệt sát, mặc dù người chết nó cũng có thể thôn phệ ý thức phục sinh, một lần nữa khống chế thân hình...

Tâm ma cổ có ghi trong Thần Nông Bách Thảo Kinh, Nhiếp Vân nhớ rất rõ ràng, dựa theo phía trên miêu ta và trực tiếp giải thích ra hắn nói một nửa liền dừng lại, hắn lập tức há miệng và đồng tử co rút lại.

Giải thích với Việt lão về tâm ma cổ, lúc này Nhiếp Vân nhớ tới hỗn độn hải dương nhìn thấy những thi thể kia.

Những thi thể tử vong trăm triệu năm, một lần nữa diễn sinh ý chí làm người ta sợ hãi không thôi.

Có được lực cắn nuốt, sau khi chết trăm triệu năm có thể phục sinh... Chẳng lẽ những người trúng tâm ma cổ này là người Phổ Thiên hoàng triều?

Nếu thật là như vậy, là ai ra tay?

Những người kia tiến vào hỗn độn hải dương nhìn rất lợi hại, tiến vào Hoàn Vũ thần giới mới biết được là binh sĩ bình thường nhưng bị hạ tâm ma cổ.

Nhiếp Vân xoa xoa mi tâm, phát hiện chuyện này liên lụy quá lớn nên không nghĩ tiếp.

- Tâm ma cổ? Ngươi nói bậy, tại sao ta chưa từng nghe qua đồ vật lợi hại như thế? Việt lão là Hoàng cảnh viên mãn, trên người hắn trúng tâm ma cổ, bản thân còn không biết, ngươi cảm thấy chúng ta sẽ tin tưởng?

Trong nội tâm khiếp sợ, Đổng Hân quát lớn.

Nhiếp Vân nói quá mức đáng sợ, tâm ma đại đạo rất lợi hại, nhưng muốn nói gieo đồ vật trong cơ thể người, còn làm cho người mạnh như Việt lão không phát hiện ra, cho dù thế nào thì nàng cũng không tin tưởng.

- Đúng là làm người ta không tin tưởng nổi... Sự thật chính là như thế!

Nhiếp Vân không giải thích nhiều, hắn nói lời khẳng định.

- Khẳng định? Ngươi chứng minh thế nào?

Đổng Hân khẽ nói.

- Chứng minh? Ta có thể thử một chút...

Nhiếp Vân biết rõ nói những thứ này quá đáng sợ, đối phương không thấy bằng chứng sẽ không tin, do dự một lúc và gật gật đầu.

Tâm ma cổ là thứ cực kỳ đáng sợ, liên lụy tâm ma đại đạo, tâm ma đại đạo xếp hạng thứ mười lăm, nó còn trước cả mộc sinh đan điền, nếu người bệnh không phối hợp rất gian nan.

Cho nên đầu tiên phải làm bọn họ tin có tâm ma tồn tại mà không phải bán tín bán nghi.

- Ta tâật muốn nhìn...

Đổng Hân khoanh tay trước ngực, vẻ mặt nghiền ngẫm.

Nàng căn bản không tin gia hỏa trước mặt nói chuyện, cảm thấy hắn đang ăn nói bừa bãi, ý định đứng ra vạch trần bộ mặt của hắn.

- Mang chậu nước bằng ngọc tới đây.

Nhiếp Vân không quan tâm thái độ của nàng, lập tức phân phó.

------oOo------

Chương 3076: Tâm ma hiện hình

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi...

Nghe khẩu khí của thiếu niên dường như nàng là nha hoàn, Đổng Hân tức giận đỏ mặt và xiết chặc nắm đấm.

- Hừ, chờ ngươi không tìm ra bệnh, xem ta thu thập ngươi thế nào.

Trong nội tâm biệt khuất liếc mắt nhìn biểu lộ của Việt lão, biết rõ hắn cũng muốn biết một chút, lúc này phồng miệng đi ra ngoài.

Gia hỏa này dám sai sử nàng, hừ, qua một hồi ngươi nói cái gì ta cũng không tin.

Ngọc bồn không khó tìm, một chậu nước được mang tới, qua một lúc Đổng Hân đặt ở trước mặt Việt lão.

- Việt lão, làm phiền ngươi nhỏ một giọt máu tươi!

Nhiếp Vân sờ chung quanh chậu ngọc và nói.

- Tốt!

Việt lão sẽ không để ý, ngón tay điểm ra một giọt máu.

Nhiếp Vân đánh môt trảo, huyết dịch đình trệ trên không trung, hai mắt mở to nhìn nó.

Ầm ầm!

Ngay sau đó trong người phát ra khí tức đặc thù, lúc này một đầu đại đạo không ngừng vờn quanh người của hắn, lực lượng ngưng kết pháp ấn dung nhập máu tươi, huyết dịch biến thành màu bạc.

- Khám phá hư ảo, y đạo hiện hình!

Hắn hô to, đưa tay về phía trước sau đó huyết dịch rơi vào chậu ngọc.

Ông!

Mặt nước chấn động sau đó phát ra âm thanh, máu tươi hòa tan và mặt nước cứng lại biến thành một tấm gương bóng loáng.

Hô!

Một bóng người xuất hiện trong gương, chính là Việt lão.

Lúc này Việt lão cũng không phải là cái bóng, mà là khí lưu đủ mọi màu sắc, khí lưu dung hợp các lực lượng cân đối, cho thấy trạng thái thân thể của hắn.

- Y đạo Vọng Khí Pháp? Này...

Nhìn thấy thân ảnh ấy đám người Đổng Hân, Diệp Đào không biết là cái gì, sắc mặt Việt lão biến đổi.

Thủ ấn của thiếu niên vừa rồi đơn giản nhưng bằng vào tu vi của hắn có thể thấy được liên lụy một đầu đại đạo chữa bệnh nguyên vẹn.

Đại đạo nguyên vẹn như thế, mặc dù là hắn cũng không lĩnh ngộ, chỉ có cường giả Đế cấp mới có thể làm được, thiếu niên trước mắt chỉ là Vương cảnh viên mãn... Làm sao có thể làm ra chứ?

- Y đạo Vọng Khí Pháp? Đây là cái gì?

Việt lão gần đây bình tĩnh, mặc dù Đổng Hân qua nhiều năm như thế cũng không thấy được, nội tâm kỳ quái.

- Đây là thủ đoạn chữa bệnh cao thâm, có thể thi triển không ai không phải y đạo đại sư... Ta cũng chỉ nghe qua trong truyền thuyết mà thôi, không nghĩ tới kiếp nầy thực sự hân hạnh nhìn thấy...

Việt lão thở ra một hơi, chậm rãi nói ra.

Vọng Khí Pháp, mặc dù hiện tại Cửu Hoa Y Thánh nổi danh cũng làm không được, thiếu niên này có thể làm được mới khiến hắn giật mình.

- Y đạo đại sư?

Đổng Hân cau mày, cho dù thế nào nàng không muốn liên hệ thiếu niên này với đại sư, đành phải cúi đầu nhìn hình ảnh trong nước đầy nghi hoặc.

- Xuất hiện thế này có ý gì? Cũng xem không hiểu ah...

- Kỳ thật rất đơn giản, thân thể con người như thiên địa, cũng chia làm ngũ hành âm dương, người khỏe mạnh ngũ hành âm dương cân đối, các loại màu sắc tương sinh tương khắc, vận chuyển cân đối, có người bệnh sẽ xuất hiện gông cùm xiềng xích, khó có thể thông thuận!

Việt lão vừa nói vừa nhìn thiếu niên trước mạt, thấy hắn không có phản đối, lúc này mới thở ra một hơi.

Đối với y đạo Vọng Khí Pháp, hắn cũng chỉ nghe nói qua, cũng không tận mắt nhìn thấy nên không biết đúng sai.

- Vận chuyển cân đối? Tương sinh tương khắc? Thứ xem rất bình thường à?

Đổng Hân kiến thức nửa vời, nhìn một hồi không thấy gì nên nghi hoặc.

Màu sắc trong bồn ngọc giao hòa hoàn mỹ, các mặt sắc không xung đột, ngược lại mang theo màu sắc nhu hòa, nói như vậy chẳng phải thân thể Việt lão khỏe mạnh?

- Bây giờ nhìn đúng là bình thường... Ngươi mang bồn nước theo ta.

Nhiếp Vân sớm biết nàng nghi vấn như thế, cũng không nhiều lời, hắn đi ra ngoài.

Mọi người không biết hắn muốn làm cái gì nên theo sau.

Một lát sau mấy người đi tới tiểu viện, đi tới trước Bán Nguyệt Trân Châu Thảo ngoài lương đình.

Xì xì xì xì...

Vừa tiến vào lương đình, chậu nước kêu xì xì và xoay tròn thật nhanh giống như sôi trào, hình ảnh trong nước xuất hiện vẻ bối rối, nhất là cái đầu càng hỗn loạn tới cực điểm, làm người ta không nhìn kịp.

- Mau nhìn, đó là cái gì?

Diệp Đào chỉ về phía trước.

Hô!

Bồn ngọc lắc lư, vị trí cái đầu ngưng tụ thành một gương mặt đen kịt dữ tợn đáng sợ giống như ma quỷ.

Đầu ma quỷ không lớn, chỉ có móng tay lớn nhỏ giấu trong hư ảnh, tùy thời sẽ tản ra nhưng cũng rất giống muốn thôn phệ người khác.

- Không... Không có gì nha, ai ngờ có phải hắn cố ý dùng thủ đoạn hay không?

Nhìn thấy bóng dáng, Đổng Hân cũng giật mình, khuôn mặt trắng bệch, nàng chưa tin thiếu niên trước mặt có tài năng như thế nên không cam lòng nói ra.

- Không phải cố ý, ngươi xem là biết.

Nhiếp Vân không có rảnh đấu võ mồm với nàng, hai mắt nhìn chằm chằm ngọc bồn.

Nhìn hắn thận trọng như thế, Đổng Hân cảm giác như dùng quyền đánh vào bị bông, thở phì phì nhìn vào trong bồn nước, sau khi xem phát hiện không đúng.

Hư ảnh ma quỷ vừa gầy vừa nhỏ, lúc này như đạt được đại bổ, thân thể không ngừng tăng trưởng, miệng của nó lộ răng nanh và thôn phệ khí lưu chung quanh.

- Đây là ý gì?

Nhìn thấy cảnh tượng quỷ di như thế, tất cả mọi người không nghĩ được gì nữa, đồng loạt nhìn sang thiếu niên, đã thấy sắc mặt thiếu niên ngưng trọng, đầu ngón tay xuất hiện hàn mang lập loè, chẳng biết lúc nào đã có mấy cây kim châm.

- Ah...

Ma quỷ đã càng ngày càng cường đại, hư ảnh đầu lâu hỗn loạn đâm tới, mọi người ở đây không biết là cái gì thì đột nhiên Việt lão kêu thảm thiết, sắc mặt trở nên trắng bệch, gân xanh nổi lên trên trán.

- Việt lão...

Nhìn thấy Việt lão như thế, đồng tử Đổng Hân co rút.

Nàng vẫn chiếu cố Việt lão, mỗi lần như vậy chỉ nói rõ một việc... Việt lão sắp phát tác.

- Mau tránh ra, không được qua đây...

Ôm đầu, Việt lão biết rõ bệnh của mình tái phát, hắn lo lắng kêu lên.

Sau khi hắn phát hiện cũng không nhận ra ai, rất dễ tổn thương người khác nên bảo mọi người rời đi!

- Nhiếp huynh, chúng ta...

Nghe tiếng quát lớn, Diệp Đào cũng hiểu ra, biến sắc, lôi kéo Nhiếp Vân rời đi.

Việt lão sắp phát bệnh, cũng không phải thực lực của hắn có thể chống lại, nhanh nắm chắc thời gian rời đi mới tốt.

Hắn kéo mới phát hiện thiếu niên đứng đó không nhúc nhích, hai hàng lông mày cau lại và phát ra thiểm điện.

- Ngay vào lúc này!

Cánh tay hất lên, hắn lắc bàn tay, Nhiếp Vân điểm một chỉ về phía trước.

Vèo!

Vèo!

Vèo!

Mấy cây kim châm ở đầu ngón tay bay ra ngoài đâm thẳng vào nhiều huyệt đạo trên đầu Việt lão.

Két..

Kim châm mang theo lực lượng đặc thù, vừa tiến vào huyệt vị đã đâm trúng bóng đen trong bồn, nó không ngừng giãy dụa, mặt nước quay cuồng không thôi.

------oOo------

Chương 3077: Bội phục

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ah...

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Đổng Hân rung động không nhỏ, lần nữa nhìn sang Việt lão, chỉ thấy sắc mặt của hắn tái nhợt biến thành hồng nhuận phơn phớt, hô hấp cũng vững vàng lại, rất hiển nhiên, bệnh nhức đầu lúc này còn chưa phát tác đã bị áp chế.

- Việt lão, ngươi không sao chớ...

Vội vàng tiến về đỡ Việt lão, Đổng Hân khẩn trương nhìn sang.

- Ta không sao...

Việt lão thở ra một hơi, mở mắt ra nhìn thiếu niên.

Vừa rồi thiếu một ít đã khống chế không nổi, lúc này kim châm của thiếu niên đâm vào, đầu óc của hắn mát lạnh và thoải mái không ít.

Lúc này cho dù hắn dốt đặc cán mai với y thuật cũng biết là thiếu niên cứu hắn vào lúc mấu chốt, từ đó thoát khỏi tâm ma cắn trả.

- Nhiếp Vân đại sư...

Biết rõ thủ đoạn của Nhiếp Vân, Việt lão xưng hô cũng cải biến, vận chuyển lực lượng cảm thấy thân thể khỏe mạnh nên nhìn sang Nhiếp Vân.

Đổng Hân nhìn sang, không nhìn thì thôi, chỉ nhìn đã giật mình.

Thiếu niên trước đó còn sinh long hoạt hổ, lúc này sắc mặt trắng bệch, trên trán đầy mồ hôi lạnh, thân thể không ngừng run rẩy giống như hư thoát.

- Nhiếp huynh...

Diệp Đào vội vàng đỡ hắn.

- Hắn vì cứu ta hao tổn quá lớn, dìu hắn ngồi xuống!

Việt lão nhìn thấy tình huống của hắn một lần đã bàn giao Diệp Đào, năm ngón tay mở ra truyền thâu lực lượng vào người Nhiếp Vân.

Việt lão không hổ là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, lực lượng tinh thuần trầm trọng, thời gian không dài sắc mặt Nhiếp Vân khôi phục và đứng lên.

- Đa tạ Việt lão ra tay...

Nhiếp Vân ôm quyền.

- Là đại sư khách khí, ngươi vì cứu ta mới trả giá, là ta cảm tạ mới phải.

Việt lão khẽ khom người.

Trước khi thiếu niên nói tâm ma cổ hắn còn có chút bán tín bán nghi, trải qua việc này hắn đã tin tưởng.

Thiếu niên trước mắt thật sự là y đạo đại sư, tuy danh khí không lộ ra nhưng bằng vào thực lực như vậy, về sau tất nhiên sẽ danh chấn cả Thần giới.

- Việt lão, vừa rồi...

Đổng Hân có ngốc cũng hiểu xảy ra chuyện gì, nàng mở to mắt

không dám tin.

Tiểu tử trước mặt còn nhỏ hơn nàng một ts, tại sao có thể có y thuật lợi hại như thế?

Nghĩ đến lúc trước còn cười nhạo đối phương, sắc mặt Đổng Hân đỏ lên.

- Xem ra bệnh cảu ta là tâm ma cổ, không biết đại sư có phương pháp trị liệu hay không?

Việt lão thở dài một tiếng, hỏi.

Dù hắn xem nhẹ sinh tử, có thể sống tự nhiên không muốn chết, hắn hỏi với ánh mắt hi vọng.

- Tâm ma cổ của Việt lão đã dung hợp với linh hồn, rất khó trừ tận gốc trong một lần, cần phải trị lâu dài.

Nhiếp Vân trầm tư chốc lát và nói.

Không phải hắn không muốn ra tay, mà là tâm ma cổ đã dung hợp hoàn mỹ với linh hồn đối phương, muốn chữa cho tốt, mặc dù y thuật của hắn cũng không thể làm gì.

- Ý của ngươi là... Bệnh của Việt lão có thể trị tốt?

Đôi mắt Đổng Hân lóe sáng.

Đối phương chỉ nói không thể chữa tốt trong một lần duy nhất, ý tứ nói cách khác bệnh này có thể chữa.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Quá tốt!

Nếu như ngươi có thể trị khỏi bệnh cho Việt lão, yêu cầu gì ta cũng có thể thỏa mãn ngươi...

Đổng Hân nhảy lên, nói xong lời này mới phát hiện có chút không đúng, trong lời nói mang theo nghĩa khác, sắc mặt đỏ lên.

Diệp phủ rất nhiều công tử truy cầu nàng, nàng cũng không phải chưa từng động tâm qua, dù sao nữ tử sớm muộn gì cũng phải xuất giá, có thể gả cho công tử đại gia tộc cũng là nơi quy túc tốt.

Chỉ có điều bệnh của Việt lão vẫn không tốt, nàng cũng không có tâm tình gì, lúc này nói ra lời này liền cảnh giác nhìn đối phương, càng có chút xấu hổ, thấy thiếu niên cũng không đặc biệt cao hứng, vẫn lạnh nhạt như cũ thì nội tâm tức giận.

Bất kể thế nào thì nàng cũng là mỹ nữ trăm người có một, cho dù không có gì ý tứ, chính mình nói thế hắn cũng phải mừng rỡ chứ, không thể bình thản như vậy.

- Yêu cầu, ta không cần, thầm nghĩ muốn nhờ Việt lão dẫn ta đi gặp lão gia tử, nghe nói thân thể của hắn cũng không tốt, hy vọng có thể tận chút sức lực.

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Gặp lão gia tử?

Việt lão liếc mắt nhìn Diệp Đào, sau đó gật đầu với hắn.

Tuy hắn không quan tâm tranh đấu trong gia tộc, nhưng không có nghĩa hắn không biết gì.

- Ngươi muốn đi lúc nào? Nói thật, cho dù ngươi không nói thì ta cũng mang ngươi qua... Lão gia tử bệnh thời gian còn dài hơn ta, ta cũng hi vọng hắn sớm ngày khỏe mạnh.

Việt lão vuốt vuốt chòm râu và cười cười.

Trải qua việc này hắn bôi phục thiếu niên rạp đầu xuống đất, nếu như có thể xem bệnh cho lão gia tử, có lẽ cũng có thể chữa tốt tật bệnh.

- Nếu như Việt lão không chê phiền toái, chờ ta kê phương thuốc lại đi.

Nhiếp Vân biết rõ chuyện Nam Thiên Y Thánh như lửa sém lông mày, việc này không nên chậm trễ, lúc này gật đầu nói.

- Tốt!

Việt lão gật đầu.

- Bệnh của ngươi không cần nhiều dược liệu, đại bộ phận có trong tiểu viện này, đây là phương thuốc, mỗi ngày uống vào buổi trưa, đương nhiên trọng yếu không phải uống thuốc, mà là châm cứu!

- Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày ta sẽ châm cứu cho ngươi một lần, không có gì bất ngờ xảy ra, đại khái nửa tháng có thể khỏi hẳn.

Nhiếp Vân lật cổ tay thu kim châm.

Tuy tâm ma cổ dung hợp hoàn mỹ với linh hồn của đối phương nhưng bằng vào y thuật của hắn, mỗi ngày đều kiên trì châm cứu, nửa tháng là có thể hoàn hảo, đương nhiên cũng cần người bệnh phối hợp, chỉ có ý niệm tương khắc với tâm ma cổ mới có thể bài xuất triệt để.

- Còn nữa, ta khuyên ngươi nên trừ gốc dược liệu đó sớm đi, thật sự không thể lưu lại!

Sau khi bàn giao xong, có lẽ Việt lão sẽ chú ý tất cả, Nhiếp Vân mỉm cười nhìn sang gốc dược liệu cách đó không xa.

Đó là gốc Bán Nguyệt Trân Châu Hoa.

- Diệt trừ? Ngươi nói là gốc Trân Châu Thảo? Ta tổn hao cái giá lớn mới tìm được nó, có tác dụng an thần tĩnh tâm vô cùng tốt, tại sao lại diệt trừ?

Nhìn thấy thiếu niên nhắm vào gốc Trân Châu Thảo nàng tân tân khổ khổ tìm được, Đổng Hân không làm, lập tức sốt ruột nói.

Vì gốc hoa này nàng tốn hao cái giá lớn, chẳng lẽ hắn muốn gốc hoa này nên nói thế?

- Ngươi biết tên nó là gì không?

Nhiếp Vân nhìn sang.

- Đương nhiên biết rõ, không phải vừa rồi nói với ngươi sao? Nó là Trân Châu Thảo!

Đổng Hân thở phì phì nói.

Vừa rồi gia hỏa còn không biết thứ này nên chuyên môn hỏi mình, không thể nhanh quên như thế.

- Nó cũng không phải Trân Châu Thảo, mà là Bán Nguyệt Trân Châu Hoa, có công hiệu trái ngược với Trân Châu Thảo, rất dễ dàng làm người ta lâm vào cuồng bạo, trước kia Việt lão ở trong phòng rất an ổn, tâm ma trong thức hải không dị động, nhưng đến nơi đây lập tức sôi trào, đau đầu muốn nứt ra, chính là tác dụng của nó đấy!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

------oOo------

Chương 3078: Sư phụ Nam Thiên Y Thánh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa rồi dẫn mọi người đi lương đình, trên thực tế chính là vì mượn dược hiệu của Bán Nguyệt Trân Châu Hoa dẫn động tâm ma, từ đó làm đám người Việt lão tin phục phán đoán của mình.

Quả nhiên hiệu quả của gốc Bán Nguyệt Trân Châu Hoa này không kém, thời gian không dài nhưng có thể làm tâm ma cổ yên lặng bộc phát.

Bởi vì sớm có chuẩn bị mới dễ dàng áp chế bệnh nhức đầu của

Việt lão, nếu không khẳng định phải tốn nhiều công sức lắm.

- Bán Nguyệt Trân Châu Hoa? Làm... Làm sao có thể!

Đổng Hân vốn không tin, nhưng nghĩ đến vừa rồi Việt lão thật xuât hiện không đúng, lời nói nhỏ dần.

- Gốc dược liệu này ta nhận được từ chỗ sư phụ Nam Thiên Y Thánh, chẳng lẽ hắn cũng có thể nhận lầm?

- Sư phụ Nam Thiên Y Thánh?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Lúc trước hắn tựu đoán được buội dược liệu này khẳng định không dễ dàng đạt được, nhưng theo Nam Thiên Y Thánh sư phụ ở đâu đạt được, hãy để cho hắn cảm thấy có chút kỳ quái.

Nam Thiên Y Thánh thành danh đã lâu, chưa từng nghe nói qua sư phụ hắn là ai?

- Đúng thế, ta nghe Nam Thiên Y Thánh xưng hô hắn là sư phụ, rốt cuộc là ai, tên gọi là gì thì ta không biết, chỉ biết là lão giả râu bạc trắng.

Đổng Hân nói.

- Lão giả râu bạc trắn? Có thể dạy ra đệ tử như Nam Thiên Y Thánh phải rất nổi danh chứ? Việt lão có biết là ai hay không?

Nhiếp Vân sinh ra hứng thú.

Dựa theo đạo lý, Bán Nguyệt Trân Châu Hoa và Trân Châu Thảo chênh lệch rất nhỏ, rất khó phân biệt nhưng làm y đạo đại sư nổi danh không nên xuất hiện sai lầm như vậy, chẳng lẽ lại là.. Cố ý?

Thật sự là cố ý, mục đích của sư phụ Nam Thiên Y Thánh phải suy nghĩ kỹ.

- Ta nghe nói qua Nam Thiên Y Thánh, nghe nói từng khiêu chiến

qua Huyền Cực Điện, toàn thân trở ra... Sư phụ hắn rốt cuộc là ai thì ta không rõ ràng lắm, nghe nói hắn từng làm môn hạ Nam Hoa lão tiên một thời gian ngắn.

Việt lão suy nghĩ và nói.

Hắn bị bệnh đau nhức tra tấn, tuy nhiều năm không ra khỏi cửa nhưng dù sao sống lâu, địa vị lại không thấp, bao nhiêu cũng nghe được chút tin tức.

- Môn hạ Nam Hoa lão tiên một thời gian ngắn?

Nhiếp Vân cau mày một cái.

Người khác hắn chưa quen thuộc, cũng chưa từng gặp qua Nam Thiên Y Thánh nhưng hắn biết rõ về Nam Hoa lão tiên này.

Chính là gia hỏa bị chủ đan điền chi khí độc chết, hiện tại thi thể còn nằm trong nạp vật thế giới.

Gia hỏa này là sư phụ Nam Thiên Y Thánh?

Nam Thiên Y Thánh, Bán Nguyệt Trân Châu Hoa, Nam Hoa lão tiên... Rất nhiều chuyện liên hệ với nhau nhưng không rõ đầu mối.

- Bỏ đi, chờ nhìn thấy Nam Thiên Y Thánh lại nghĩ tiếp.

Không nghĩ ra, Nhiếp Vân cũng không bắt buộc, lắc đầu.

- Ta đã ngăn chặn chứng đau đầu của Việt lão, chỉ cần mỗi ngày đều đến châm cứu, khi đó sẽ không bao giờ phát tác nữa, đương nhiên, cũng cần Việt lão phối hợp, gần đây không thể vui vẻ buồn phiền, càng không thể xúc động cãi lộn, trọng yếu là...

Nhiếp Vân nói đến đây dừng lại.

- Là cái gì?

- Người hạ tâm ma cổ lên Việt lão nhất định có thực lực vượt qua ngươi, ngươi diệt tâm ma cổ của hắn nhất định sẽ bị phát giác,

trước khi diệt trừ triệt để, ngàn vạn không thể để hắn biết, bởi vì một khi hắn khống chế tâm ma làm loạn, mặc dù là ta cũng không thể áp chế.

Nhiếp Vân trầm tư và nói.

Người phóng thích tâm ma cổ có thực lực rất mạnh, một khi hắn phát giác mình giải quyết thủ đoạn của hắn, hắn khống chế tâm ma cắn trả, chủ động chống lại, đến lúc đó cho dù muốn giải quyết cũng giải quyết không được.

- Ta đã biết rõ, ta sẽ thỉnh cầu lão gia tử hạ cấm chế lên thức hải của ta chặt đứt liên hệ giữa tâm ma cổ và bên ngoài.

Việt lão là người thông minh, trải qua việc này hắn hiểu ra, ánh mắt mang theo tàn nhẫn.

- Không chỉ như thế, ta còn có thể bảo lão gia tử điều tra kỹ càng, rốt cuộc là ai dám hạ thứ này lên người ta, một khi tra ra, dù biết rõ không phải đối thủ cũng không thể để hắn sống khá giả.

Nói đến đây khí tức trên người Việt lão biến hóa, vừa rồi cảm giác hắn như lão giả hòa ái dễ dàng, không có bất kỳ nguy hiểm nào, mà bây giờ toàn thân đầy sát khí giống như tu la.

Chỉ từ khí chât trên người, Nhiếp Vân đã biết rõ vị Việt lão khẳng định trải quavô số sát phạt, nếu không sẽ không có sát khí nặng như thế.

- Ha ha, không có ý tứ, ta hơi thất thố.

Nhìn thấy sắc mặt đám người Đổng Hân biến sắc thì hắn cười ha ha.

Từ khi phát bệnh nên an ổn trong tộc hơn ngàn năm, rất nhiều người trẻ tuổi không biết thanh danh lúc trước của hắn tự nhiên sẽ bị sát khí của hắn làm sợ hãi.

Trong nội tâm cảm khái trẻ tuổi không bằng những cường giả, trong lúc vô tình nhìn Nhiếp Vân cách đó không xa, vừa nhìn liền sững

sờ.

Thiếu niên trước mặt vẫn lạnh nhạt, giống như không quan tâm sát khí của hắn.

- không đơn giản ah!

Nhìn về phía Nhiếp Vân, Việt Lão âm thầm gật đầu một cái.

Khi hắn còn tráng niên, tuy rằng Phổ Thiên hoàng triều đã sớm thành lập nhiều năm. Thế nhưng ì muốn làm cho cục diện vững chắc cho nên vẫn đánh đông dẹp bắc như trước. Mà Diệp gia lại là công tước, cho nên chuyện chiến đấu đương nhiên cũng không có cách nào tránh khỏi. Lúc tuổi còn trẻ, hắn đã từng đi theo lão gia tử chém giết qua vô số cường giả Hoàng Cảnh đỉnh phong, máu tươi ở trên người đã sớm tràn ngập hương vị thiết huyết.

Người khác không biết sát khí ở trên người hắn lợi hại thế nào. Nhưng hắn lại tự mình biết, nếu như toàn lực phóng ra, cho dù là cường giả Hoàng Cảnh trung kỳ cũng bị dọa đến mức đang đứng chân như nhũn ra, sắc mặt tái nhợt. Không đề nổi được một tia ý chí chiến đấu.

Tuy rằng thiếu niên ở trước mắt này chỉ là Vương cảnh viên mãn. Thế nhưng đối mặt với sát khí hùng hồn của hắn lại có thể bình chân như vại, tựa như gió nhẹ quất vào mặt. Xem ra người này không chỉ có y thuật cao minh mà tâm trí kiên định, cũng không phải là tồn tại mà đám người Diệp Đào, Đổng Hân có thể so sánh.

- Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi!

Nhiếp Vân không biết trong lòng của hắn đang khiếp sợ thế nào.Chỉ là, cho dù có biết rõ thì hắn cũng sẽ không cảm thấy sao cả.

Việt Lão tự cảm thấy sát khí ở trong cơ thể của hắn hung mãnh, không người nào bì kịp. Thế nhưng trên thực tế lại không có biện pháp so sánh với người khác, không nói tới Tu La Vương kinh thiên động địa trước đó. Cho dù là so với Huyết Ngục Ma tôn kiếp trước như hắn cũng có chênh lệch rất lớn.

------oOo------

Chương 3079: Diệp Tân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho nên, ở trong mắt hắn, một chút sát khí mà vừa rồi đối phương phát ra không tính là cái gì. Căn bản không thể làm ảnh hưởng tới ý chí, sự kiên trì của hắn.

- Đúng rồi. Hân Nhi, Diệp Đào các ngươi đừng đi, ta mang theo Nhiếp Vân đại sư trực tiếp đi qua đó!

Việt Lão lại nói thêm một câu.

Kỳ thật không cần Nhiếp Vân nói, hắn cũng định ngay lập tức mang theo người này đi tới gặp lão gia tử, bị người ta ám hại hạ Tâm Ma cổ mà hắn còn không biết. Lúc này trong lòng hắn tràn ngập vẻ không cam lòng, hơn nữa hắn cũng muốn mang vị thiếu niên trước mắt này tới xem bệnh qua cho lão gia tử. Nhìn xem rốt cuộc là bệnh gì mà nhiều y sư như vậy cũng trị liệu hết được.

Đám người Đổng Hân, Diệp Đào cũng biết hai người đi gặp lão gia tử, bọn hắn cũng giúp không được gì, ngược lại còn có thể rước lấy phiền toái. Cho nên cả đám cũng không kiên trì, chỉ đồng thời đáp ứng một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Mặc dù lão gia tử là người có địa vị cao nhất ở trong Diệp phủ, thế nhưng bởi vì dưỡng bệnh cho nên cũng không ở trung tâm Diệp Phủ. Cũng giống như Việt Lão vậy, ở bên cạnh phủ đệ, vô cùng yên tĩnh.

Có Việt Lão dẫn đường, cả phủ đệ không có một ai dám ngăn cản. Không bao lâu sau hai người đã đi tới bên ngoài một cái đình viện nhỏ.

Bên trên cửa của đình viện này không có bất kỳ tiêu chí nào, cũng không có bảng hiệu, nhìn qua hết sức là bình thường.

Nếu không phải có người quen cũ mang theo hắn tới. Như vậy tuyệt đối hắn khó có thể tưởng tượng ra được nơi này lại là chỗ ở của lão gia tử, trụ cột của Diệp gia.

- Người nào?

Vừa mới đi đến trước cửa, còn chưa có tiến vào bên trong thì đã có tiếng quát vang lên, lập tức có hai hộ vệ từ bên trong cửa đi ra ngoài. Tay cầm trường kiếm, hùng hổ chặn đường hai người.

- Lau cái mắt chó các ngươi lại, ngay cả ta mà cũng không nhận ra sao?

Việt Lão tiến về phía trước một bước, khí tức trên người mạnh mẽ phát ra bên ngoài. Khiến cho hai hộ vệ này có cảm giác như đặt mình ở trong thủy triều cuồng bạo, làm cho cả hai lập tức biến sắc.

- Hóa ra là Việt Lão!

Hai hộ vệ này đã nhận ra được. Một người ở bên tay trái vội vàng ôm quyền nói một câu.

- Ta muốn gặp lão gia tử, tránh đường!

Thấy đối phương đã nhận ra, Việt Lão cũng không có nhiều lời mà chỉ khoát khoát tay nói một câu.

- Việt Lão...

Nghe thấy hắn nói như thế, hai hộ vệ nhìn nhau, trên mặt hiện lên vẻ khó xử:

- Thật sự ngại quá, Diệp Tân thiếu gia có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được phép tiến vào...

- Làm càn. Từ lúc nào ta đi gặp lão gia tử mà cũng cần Diệp Tân thiếu gia đồng ý vậy?

Thấy hai người không có ý tứ tránh đường, hai hàng lông mày của Việt Lão giương lên.

Hắn có thân phận gì cơ chứ?

Tuy rằng không phải là trưởng lão, cũng không phải họ Diệp. Thế nhưng hắn chính là người hầu cận của lão gia tử, không biết đã đi theo lão gia tử chinh chiến bao nhiêu năm a. Cả Diệp phủ, người nào mà không biết chuyện này cơ chứ? Cho dù gia chủ gặp hắn cũng phải lễ ngộ ba phần, từ lúc nào một tiểu thiếu gia như đối phương cũng dám lớn mật như thế?

- Hồi bẩm Việt Lão, là Diệp Tân thiếu gia và Nam Thiên Y Thánh đang ở bên trong, Y Thánh đang chữa bệnh cho lão gia tử, một khi có người quấy nhiễu, như vậy chúng ta cũng không đảm đương nổi a.

Hộ vệ tiếp theo nhảy ra, dùng vẻ mặt đưa đám nói với Việt lão.

Việt Lão trước mặt bọn hắn không đắc tội nổi a. Thế nhưng bên trong là Y Thánh, lão gia tử, càng không đắc tội được nổi ah!

- Nam Thiên Y Thánh chữa bệnh cho lão gia tử hay sao?

Việt Lão sững sờ một chút, lại nhìn về phía Nhiếp Vân. Nhìn thấy vẻ mặt của thiếu niên này bình thường, không có bất kỳ biểu lộ gì. Lúc này hắn mới nhíu mày một cái:

- Tránh ra!

Nói xong khí tức trên người của hắn lại một lần nữa đánh úp lại, lần này lực lượng khác với phân tán như vừa rồi. Lực lượng lập tức đánh về phía hai hộ vệ.

Đạp Đạp Đạp Đạp!

Bị cỗ khí tức cường đại này va chạm, hai hộ vệ này đồng thời lảo đảo, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Bọn hắn khẽ động, cánh cửa đóng chặt lập tức mở ra, Việt Lão bước ra một bước, đi thẳng về phía trước. Mà Nhiếp Vân thì đi theo sát phía sau hắn.

Việt Lão có địa vị tôn sùng vô cùng, nếu như thực sự muốn đi vào, đừng nói là hai hộ vệ, cho dù Diệp Tân tự mình đi tới cũng không có biện pháp nào khác a.

- Tốc độ rất nhanh nha!

Đi theo đằng sau Việt Lão, Nhiếp Vân vừa đi vừa nhàn nhạt mỉm cười, thầm nói.

Diệp Tân này quả thực rất nhanh, bên kia tổ chức hội nghị trưởng lão. Bên này thì chạy tới chữa bệnh cho lão gia tử, một khi có hiệu quả, chỉ sợ bên kia sẽ lập tức đồng ý, không có chút trì hoãn nào a.

- Việt Lão...

Nhìn thấy Việt Lão và Nhiếp Vân cưỡng ép đi vào. Hai tên hộ vệ vội vàng xông lại, muốn ngăn lại, thế nhưng lại không dám ngăn, trên mặt tràn ngập vẻ xoắn xuýt.

- Nhanh đi thông báo cho Diệp Tân thiếu gia!

Một hộ vệ trong đó, vào thời khắc mấu chốt đột nhiên trở nên thông minh, vội vàng nói ra một câu.

- Đúng a!

Tên hộ vệ còn lại cũng không dám dừng lại mà vội vàng đi thẳng về phía trước, chỉ trong chốc lát đã biến mất ở trước mặt mọi người.

Đối với việc hắn đi thông báo, Việt Lão cũng không thèm để ý mà vẫn tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Ở bên ngoài tiểu viện này nhìn không được tốt lắm, thế nhưng bên trong lại tự thành động thiên, hành lang khúc chiết, vô cùng rộng lớn. Đi một lát thì đã có mấy tiếng bước chân ầm ĩ vang lên, giống như đã có người chạy tới nghênh đón.

Quả nhiên, không bao lâu sau đã nhìn thấy một thanh niên không sai biệt lắm với Diệp Đào đi tới, đi theo phía sau hắn là hai tên hộ

vệ. Mỗi một người đều có khí tức no đủ, lực lượng hùng hậu, không ngờ đều là cường giả Hoàng cảnh viên mãn!

Bằng chừng ấy tuổi mà lại có tu vi cường giả loại này, chỉ sợ vị này chính là Diệp Tân theo như lời trong miệng Diệp Đào nói.

- Việt Lão, sao người lại tới đây?

Vừa mới nhìn thấy mặt thì Diệp Tân lập tức cười nói.

- Sao nào? Ta đến tìm lão gia tử mà còn cần phải báo cáo cho ngươi hay sao?

Việt Lão hừ lạnh nói.

- Ách... Diệp Tân không dám!

Trong lòng Diệp Tân tràn ngập xấu hổ, đồng thời cũng có chút buồn bực, Việt Lão này không phải một mực ở trong tiểu viện của mình, không thường đi ra ngoài hay sao? Sao hôm nay lại đột nhiên đi ra ngoài? Hơn nữa lại giống như một thùng hỏa dược như vậy chứ?

------oOo------

Chương 3080: Thực lực của Việt lão (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lòng có chút kỳ quái, hai mắt lập tức rơi vào trên người Nhiếp Vân. Nhìn một hồi, cảm thấy người này mình không nhận ra được, hắn không nhịn được mà hỏi một câu:

- Ta còn tưởng rằng Việt Lão tới gặp lão gia tử cũng giống như thường ngày, đều chỉ có một người, không biết vị này là...

- Tại hạ là Nhiếp Vân!

Nhiếp Vân cũng không nhiều lời mà ôm quyền, lại thản nhiên nói.

- Nhiếp Vân?

Nghe thấy cái tên này, ánh mắt của Diệp Tân lóe lên, hai hàng lông mày nhíu lại.

Diệp Đào cạnh tranh vị trí người thừa kế trong gia tộc với hắn. Chuyện đối phương mang theo y đạo đại sư trở về hắn cũng biết rất rõ ràng. Đương nhiên hắn cũng biết vị y đạo đại sư kia có tên gọi là Nhiếp Vân!

Vốn hắn tưởng rằng đối phương cũng giống như Nam Thiên Y Thánh, đều là một lão giả, dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới đối phương lại trẻ tuổi như vậy.

Hắn đang để cho Nam Thiên Y Thánh chữa bệnh cho lão gia tử, Diệp Đào này lại mang người đến. Lại còn theo Việt Lão đi vào, bảo sao trong lòng của hắn lại không cảnh giác được cơ chứ?

- Hóa ra là Nhiếp huynh... Việt Lão, hiện tại Nam Thiên Y Thánh đang chữa bệnh cho lão gia tử, cần sự yên tĩnh tuyệt đối. Ta thấy không bằng chúng ta ở chỗ này chờ một chút, được chứ?

Diệp Tân cười cười, lại lần nữa nhìn về phía Việt Lão.

- Ngươi muốn ngăn cản ta?

Hai hàng lông mày của Việt lão nhướng lên.

- Đương nhiên ta không dám ngăn cản Việt Lão, chỉ là... Bệnh của lão gia tử có lẽ ngươi cũng biết, vạn nhất bởi vì xông vào mà làm ảnh hưởng tới lão nhân gia. Ta sợ rằng dù là ai cũng không thể nào gánh nổi chuyện này!

Diệp Tân nói.

Mặc dù hắn nói rất là ôn nhu, thế nhưng trên thực tế, trong thanh âm lại mang theo ý uy hiếp.

Tuy rằng địa vị trong gia tộc của Việt Lão ngươi rất lợi hại, thế nhưng tất cả đều là do lão gia tử ban cho. Chọc vào lão gia tử, cho

dù là ngươi thì cũng không thể gánh chịu được nổi chuyện này!

- Ngươi...

Việt Lão đang định tiếp tục nói chuyện thì lại cảm thấy y phục mình bị lôi kéo một cái. Hắn lập tức nhìn thấy Nhiếp Vân tiến lên phía trước một bước.

- Diệp Tân thiếu gia nói đùa rồi, tại hạ cũng là y sư, cho nên ta biết rõ trong lúc y sư trị liệu cũng không cần cái gọi là yên tĩnh tuyệt đối. Nam Thiên Y Thánh đang ở bên trong chữa bệnh, như vậy tại hạ cũng muốn vào xem một chút. Có thêm một người cũng có thể nhiều thêm một phần khí lực, sớm ngày tìm ra được bệnh căn của lão gia tử. Triệt để giải quyết bệnh trạng của lão gia tử.

Trong giới y sư căn bản không có cái gọi là yên tĩnh tuyệt đối, đối phương cố ý ngăn cản hai người bọn hắn như vậy. Rất rõ ràng là không muốn để cho bọn hắn đi qua xem xét bệnh tình.

- Làm càn, ngươi là ai chứ? Việt Lão và Diệp Tân thiếu gia đang nói chuyện, có chỗ cho ngươi nói chen vào hay sao?

- Cút sang một bên, thứ người không biết cao thấp. Nếu như còn dám nói nhảm, coi chừng ta nhổ lưỡi của ngươi ra khỏi miệng!

Diệp Tân thiếu gia còn chưa trả lời thì hai hộ vệ ở sau lưng đã đồng thời lên tiếng hét lớn. Đồng thời khí tức trên người tràn ra, lập tức ép về phía Nhiếp Vân, không có một chút lưu tình nào.

- Các ngươi muốn làm gì?

Hai cỗ khí tức này đều là Hoàng cảnh viên mãn mới có thể phát ra. Nếu như Nhiếp Vân thật sự bị ép vào bên trong, nhất định sẽ gặp trọng kích. Việt lão nhướng mày, bàn tay vẽ một cái về phía trước, áp lực ngập trời lập tức biến mất. Giống như chưa từng xuất hiện qua vậy.

- Việt Lão không nên tức giận, là quản lý thủ hạ không nghiêm. Sau khi trở về ta sẽ giáo huấn bọn hắn lại!

Diệp Tân nói.

- Thiếu gia, lời của tại hạ nói là sự thật, ngươi và Việt Lão đang nói chuyện với nhau, tiểu tử này không biết từ nơi nào xuất hiện lại dám nói hưu nói vượn. Có lẽ nên giáo huấn hắn một chút, nếu không, để cho người khác biết được, bọn họ sẽ lại cho là Diệp phủ chúng ta không có quy củ!

Một hộ vệ tiến về phía trước một bước, dùng thanh âm tràn ngập căm phẫn nói một câu.

- Đúng vậy a, thiếu gia, không xử trí tiểu tử này, như vậy tôn nghiêm của Diệp phủ chúng ta đặt ở đâu a?

Một tên hộ vệ khác cũng nói.

- Làm càn! Vị Nhiếp huynh này là người do Việt Lão mang đến, tự nhiên sẽ có Việt Lão xử trí, không cần phải các ngươi phải lắm miệng!

Diệp Tân hừ lạnh một tiếng, lại lần nữa nhìn về phía Việt Lão, nói:

- Việt Lão, thật sự ngại qua, hai người này làm thủ hạ của ta đã lâu, nghĩ gì nói đó, không biết giữ miệng…

- Không biết giữ miệng đúng không? Như vậy thì đơn giản!

Đối với việc ba người bọn hắn đang làm bộ làm tịch, Việt Lão cười nhạt một tiếng, đột nhiên hai hàng lông may nhướng lên, thân ảnh già nua đột nhiên khẽ động.

Xoát!

Cả người giống như trong nháy mắt biến mất tại chỗ, trong nháy mắt đã đánh ra hai chưởng ở trên không trung.

Chưởng ấn của hắn cũng không lớn, thế nhưng lại mang theo cảm giác áp bách khiến cho người ta khó có thể tránh né.

Phanh!

PHanh!

Bàn tay đồng thời rơi vào trên mặt hai tên hộ vệ, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Cùng lúc đó, Việt Lão đã trở về chỗ của mình. Từ lúc rời đi cho đến lúc trở lại, tổng cộng không đến nửa hô hấp, nếu như không có chú ý thì có lẽ cũng không nhận ra hắn vừa mới động thủ.

- ô ô ô...

Hai hộ vệ Hoàng cảnh viên mãn trơ mắt nhìn hai bàn tay đánh tới, thế nhưng lại không thể làm gì. Cả hai muốn nói chuyện, lúc này mới phát hiện ra miệng mình đã bị một cỗ lực lượng đặc thù giam cầm, không có biện pháp mở miệng ra được nữa.

Trên mặt có cảm giác đau đớn nóng rát, khiến cho hai người có cảm giác sắp sụp đổ.

Nhưng nghĩ đến tốc độ và thực lực khủng bố của Việt Lão, mặc dù trong lòng tràn ngập cảm giác không cam lòng, thế nhưng cả hai cũng không dám động thủ.

Cùng là Hoàng Cảnh viên mãn, thế nhưng thực lực giữa song phương sai biệt quá lớn, không thể so sánh nổi!

Có thể đoán ra được, một khi hai người không giữ được bình tĩnh mà tiến lên động thủ. Như vậy Việt Lão cũng có thể nhẹ nhõm chém giết hai người mà sẽ không phải chịu một chút tổn thương nào.

- Việt Lão...

Hiển nhiên Diệp Tân cũng không nghĩ tới Việt Lão lại trực tiếp động thủ như vậy. Hắn không nói lời nào, nắm tay xiết chặt, sắc mặt đỏ lên.

Sauk hi biết rõ thân phận của Nhiếp Vân, hắn cho rằng mình chỉ cần làm cho thiếu niên này khó xử là được, dù sao thân phận của

Việt Lão còn ở đó, chắc chắn sẽ không xuất đầu vì hắn ta. Thế nhưng dù nào hắn cũng không nghĩ tới, chẳng những

Việt lão xuất đầu giúp hắn ta mà lại còn triệt để như vậy, hắn tức giận tới mức các đốt ngót tay không ngừng kêu răng rắc, bàn tay vì nắm chặt mà đỏ lên.

------oOo------

Chương 3081: Thực lực của Việt lão (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Sao nào? Chẳng lẽ ngươi cũng muốn bị phong ấn miệng lại hay sao?

Không để ý tới vẻ phẫn nộ của hắn, Việt Lão khẽ nói.

Việt Lão cũng không phải là kẻ ngu, sao lại không biết trong lòng hắn ta đang nghĩ gì chứ? Đắc tội với người khác thì cũng thôi đi, hắn còn có thể chịu được. Thế nhưng vị Nhiếp Vân trước mắt này vừa mới giúp hắn, hơn nữa lại còn tìm ra nguyên nhân của bệnh tình. Ân tình rất là to lớn, cho dù thịt nát xương tan cũng khó có thể báo đáp được. Thế nhưng tiểu tử này, không ngờ lại dám tìm phiền toái, đây không phải là tự mình muốn chết hay sao?

- Ta...

Sắc mặt của Diệp Tân bắt đầu biến thành màu đen.

- Sao? Còn chưa mau cút hay sao!

Việt Lão quát lớn, bàn tay chộp ra một trảo, Diệp Tân lập tức bị đánh cho lảo đảo, nhường ra một con đường.

Xoẹt zoẹt~!

Hai bàn tay nắm chặt không ngừng kêu lên răng rắc, Diệp Tân cảm thấy dường như mình sắp phát điên rồi.

Bất kể nói như thế nào hắn đều là một trong những người lựa chọn thừa kế gia tộc. Hơn nữa lại rất có khả năng chính là gia chủ sau này. Việt lão chỉ là một người khác họ mà lại dám đối với hắn như vậy, quả thực đã quá coi trời bằng vung a.

Tuy nhiên, cho dù trong lòng tức giận nhưng mà cũng biết thân biết phận. Cho nên cũng không dám nói thêm điều gì. Việt Lão ở trước mắt này, không chỉ thân như huynh đệ với lão gia tử, mà quan trọng hơn là.. Thực lực của bản thân hắn cũng vô cùng đáng sợ!

Không nói đâu xa, chỉ từ tình huống rat ay vừa rồi là có thể thấy được. Đừng nói bên cạnh hắn chỉ có hai Hoàng Cảnh viên mãn bình thường, cho dù có thêm hai người thì cũng không ngăn cản được đối phương.

Hoàng Cảnh viên mãn từ trong chiến trường chém giết ra ngoài so với ở trong gia tộc bồi dưỡng là hai tồn tại hoàn khác nhau, không cùng một đẳng cấp.

- Diệp Tân thiếu gia, thật sự ngại quá, ta đi trước a!

Đi theo sau lưng Việt Lão. Lúc đi tới trước mặt Diệp Tân, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng rồi nói.

Đối phương có địch ý với hắn, không cần phải nói thì hắn cũng có thể cảm ứng ra được. Đã như vậy thì hắn cũng không cần phải giả bộ làm người tốt làm gì.

Sưu sưu!

Nhìn thấy thiếu niên ở trước mắt này đang ra vẻ ngoài cười nhưng trong lòng không cười. Bộ dáng đắc ý vô cùng, thiếu chút nữa Diệp Tân đã tức điên lên.

- Hừ, để cho ngươi đắc ý thêm một lát nữa. Sau đó sẽ khiến cho ngươi khóc không ra nước mắt!

Biết rõ Việt Lão đã ra tay, mình không có biện pháp ngăn cản nữa, Diệp Tân đành phải áp chế lửa giận vào trong lòng.

- Đi!

Nói xong hắn cũng đi theo sát sau lưng hai người Nhiếp Vân, cũng đi vào trong tiểu viện.

Không để ý tới Diệp Tân đang phẫn nộ, Nhiếp Vân đi theo sau lưng Việt Lão, không bao lâu đã đi tới bên trong một cái đại điện to lớn.

Trong cung điện rất là yên tĩnh, có một lão giả tóc bạc đang nhắm mắt ngồi ở trên mặt ghế. Ở bên cạnh đó không xa cũng có một lão giả ngồi ở một bên, đang bắt mạch cho hắn, dường như đang cẩn thận lắng nghe.

Nhiếp Vân cũng không trực tiếp tiến vào bên trong đại điện, mà là nhìn về phía hai người này.

Lão gia tử kia nhìn qua có khí chất không sai biệt lắm với Việt Lão, mang theo hương vị quân nhân dày đặc. Hai mắt nhắm nghiền, nhìn không ra tu vi cụ thể, thế nhưng từ cảm giác cao cao tại thượng mơ hồ trên người thì hắn đã biết rõ người này không đơn giản, nhất định càng thêm đáng sợ hơn so với Việt Lão!

Nam Thiên Y Thánh đang ở bên cạnh hắn, có chút tương tự với Bạch Thủ Y thánh mà trước đó hắn đã từng gặp, tóc bạc mặt mũi hồng hào, khiến cho người ta có một loại cảm giác tiên phong đạo cốt. Hắn lẳng lặng ngồi tại chỗ, ngón tay đặt lên trên mạch đập của lão gia tử, tuy rằng động tác đơn giản, thế nhưng lại nghiễm nhiên có phong phạm của đại sư. Làm cho không người nào có thể bắt bẻ được.

- Thiện Viện ngươi tới rồi sao?

Dường như cũng nghe được tiếng bước chân ở ngoài cửa, lão gia tử mở to mắt. Ánh mắt trầm ổn, thế nhưng lại mang theo phong mang khiến cho người ta khó có thể nhìn thẳng.

- Lão gia tử!

Việt Lão đi tới rồi nói một câu.

- Được rồi, hôm nay tinh thần của ta không tệ. Trước tiên cứ ngồi đi, đợi sau khi Nam Thiên Y Thánh xem giúp ta xong thì hắn sẽ giúp ngươi nhìn một chút!

Lão gia tử cười nói.

- Không vội!

Việt Lão gật đầu, cũng không nói thêm lời nào nữa mà đi vào đại điện, sau đó tìm một nơi để ngồi xuống. Nhiếp Vân thì vẫn ở sau lưng hắn, cũng không có ngồi xuống, mà là đứng ở bên cạnh hắn.

Nam Thiên Y Thánh nghe thấy thanh âm của hai người Việt Lão, Nhiếp Vân. Hắn quay đầu lại nhìn một cái rồi lập tức quay đầu đi, tiếp tục bắt mạch cho lão gia tử.

Một lát sau hắn mới buông tay ra.

- Bệnh trạng của lão gia tử lần trước ta cũng đã tới xem qua, sau khi trở về ta luôn tìm đọc cổ thư, tìm kiếm đối sách. Rốt cuộc trời không phụ lòng người, rốt cục ta cũng tìm được bệnh căn!

Nam Thiên Y Thánh vuốt vuốt chòm râu, trên mặt hiện lên vẻ tự tin và vẻ đắc ý.

- Ồ?

Nghe thấy hắn nói đã tìm được bệnh căn, lão gia tử lập tức nhìn về phía hắn.

- Nếu như ta đoná không sai, bệnh của lão gia tử là do vết thương cũ năm xưa tái phát, khiến cho tinh lực suy kiệt... Có phải lão gia tử cảm thấy trong cơ thể mình như có một cái phễu, khiến cho lực lượng trong cơ thể, thậm chí là sinh mệnh lực cũng đang không ngừng trôi qua. Lão gia tử muốn vãn hồi cục diện nhưng cũng không thể làm được gì đúng không?

Nam Thiên Y Thánh hỏi.

- Quả thực ta cũng có loại cảm giác này, trước kia qua một ngày thì cũng không có cảm giác gì. Thế nhưng hiện tại qua một ngày ta lại có cảm giác như mất mấy chục năm tuổi thọ, không ngừng trở nên già nua!

Lão gia tử nói.

- Vậy thì đúng rồi.

Nam Thiên Y Thánh cười nói:

- Bệnh này nếu như cẩn thận tra xét, toàn thân hoàn hảo không có chút tổn hao gì, không tìm ra được bất luận chỗ hỏng gì. Thế nhưng sinh mệnh lực lại đang không ngừng tiêu hao. Cho dù có phục dụng thuốc bổ mạnh mẽ tới mấy thì cũng không thể làm được gì! Thậm chí ngay cả tư duy, linh hồn cũng đang không ngừng tiêu hao, giống như là trở nên già nua, yếu đuối vậy! Thi thoảng toàn thân còn cảm thấy đau đớn, cho dù có bố trí nhiều cấm chế hơn nữa thì cũng không ngăn chặn được loại cảm giác này a.

- Đúng vậy, đại sư đã nhìn ra được bệnh trạng. Chẳng lẽ đại sư đã có phương pháp trị liệu rồi hay sao?

Lão gia tử hỏi.

------oOo------

Chương 3082: Suy trì bệnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bệnh này lúc ta trở về chuyên môn tìm đọc cổ thư. Ta đã tìm được phương án trong cổ thư, gọi là suy trì bệnh, rất khó trị tận gốc. Tối đa chỉ có thể trị phần ngọn, mà không có cách nào trị được tận gốc bệnh tình! Tuổi tác của lão gia tử đã dần dần trở nên già yếu, đây là điểm thứ nhất! Điểm thứ hai, nội thương ở trên người lão gia tử thật sự quá nặng, cũng chính là căn nguyên làm cho lão gia tử đau đớn!

Nam Thiên Y Thánh nói đến đây lập tức ngừng lại một cái, sau đó lại lấy ra một cái bình ngọc rồi nói.

- Vì suy tính phương pháp trị liệu cho nên ta đã sưu tập chín chín tám mươi mốt loại dược liệu trân quý, luyện chế ra một lọ đan dược này. Sau khi phục dụng có thể hóa giải ốm đau trên người của lão gia tử, cũng có thể ngăn cản tốc độ già yếu chậm đi. Chỉ có điều... Tối đa cũng chỉ có thể làm được điểm ấy, muốn triệt để trị tận gốc, không có khả năng a!

- Có thể giảm bớt đau đớn, ngăn cản tốc độ già yếu, như vậy cũng đã rất không tồi rồi.

Dường như lão gia tử cũng đã sớm đoán ra được loại kết quả này. Cho nên hắn cũng không suy nghĩ gì nữa mà gật đầu tiếp nhận bình ngọc trong tay đối phương.

Sưu!

Bình ngọc được mở ra, một cỗ dược hương nồng đậm lập tức tràn ngập trong căn phòng. Bàn tay của lão gia tử run lên, một khỏa dược hoàn tròn vo lập tức xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn. Khỏa dược hoàn này có màu vàng nhạt, mặt ngoài mang theo một tia quang mang màu vàng lưu chuyển.

- Đan dược tốt.

Mặc dù không hiểu nhiều đối với đan dược, thế nhưng chỉ cần ngửi mùi dược hương nồng đậm như thế thì lão gia tử cũng đã không nhịn được mà phải cảm thán một tiếng, trong mắt bắn ra tinh mang.

- Ồ?

Khác với lão gia tử đang cảm khái, Nhiếp Vân thì nhìn chằm chằm vào khỏa đan dược trước mắt, hắn khẽ cau mày.

Đan dược này nhìn qua không có bất cứ vấn đề gì, là thuốc bổ, tuy nhiên... Nếu như bệnh trạng của lão gia tử thật sự đúng như lời của Nam Thiên Y Thánh nói... Suy trì bệnh, như vậy nếu ăn khỏa đan dược này thì sẽ có vấn đề a!

Suy trì bệnh, thân thể bản thân không ngừng trở nên già yếu, nếu như một thiếu niên trúng loại bệnh này, không quá ba ngày sẽ lập tức biến thành một lão nhân tuổi già.

Người trúng loại bệnh này, cơ năng của thân thể không ngừng suy yếu, linh hồn cũng bắt đầu suy kiệt, muốn trị liệu dứt, không có biện pháp nào đặc biệt tốt cả. Căn cứ vào ghi chép bên trong Thần Nông Bách Thảo Kinh, phương pháp duy nhất chính là phá thể trọng sinh a.

Về phần thuốc bổ... Có câu gọi là hư không bị bổ, cơ năng của thân thể đã bắt đầu suy yếu, nói rõ lực lượng của bản thân cũng đang không duy trì được. Như vậy làm sao còn có thể dùng được vật đại bổ như vậy chứ? Bởi vậy, lúc này phục dụng đan dược đại bổ, tuyệt đối là tự sát!

- Đan dược này luyện chế không dễ, hiện tại lão gia tử có thể thử một chút. Nhìn xem nó có tác dụng hay không

Nam Thiên Y Thánh mỉm cười, ngồi xuống vị trí ở cách đó không xa.

- Được!

Lão gia tử gật đầu, cũng không cự tuyệt. Tay đổ ra một khỏa đan dược, định ăn vào.

- Chậm đã!

Nhiếp Vân lập tức lên tiếng.

Nếu như quả thật đúng như hắn phỏng đoán, dùng vật đại bổ đối với người suy yếu, không cẩn thận thì vị lão gia tử trước mắt này sẽ lập tức hư không bị bổ, khó có cơ hội vãn hồi cục diện a.

- Thiện Viện, vị này là...

Nghe thấy lời nói của hắn, lão gia tử dừng lại hành động định nuốt đan dược lại. Lại có chút nghi hoặc nhìn về phía Việt Lão.

- Vị này chính là Nhiếp Vân, đại sư y đạo! Bệnh đau đầu của ta là hắn giúp ta tra ra căn nguyên, đồng thời còn chữa tốt a!

Việt Lão nói.

Hắn nói thẳng ra chứng bệnh của mình được vị thiếu niên này chữa tốt là muốn làm nổi bật y thuật của đối phương.

- Ồ?

Quả nhiên, sau khi lão gia tử nghe thấy hắn nói như thế, hai mắt không được nhịn trở nên sáng ngời.

Thiện Viện là lão nhân đi theo hắn nhiều năm, chứng bệnh ở trên người đáng sợ như thế nào hắn biết rất rõ ràng. Hắn đã đi tìm vô số y sư, tất cả đều bất lực. Thế nhưng không ngờ thiếu niên trước mắt này lại có thể chữa tốt cho hắn? Thật hay giả vậy?

Nếu như là thật, như vậy lý giải về y đạo của thiếu niên tuổi không lớn lắm này đủ để khiến cho người ta tôn kính a.

- Hậu bối Nhiếp Vân bái kiến lão gia tử!

Nhiếp Vân ôm quyền hành lễ.

- Ha ha, không cần khách khí, mời ngồi!

Lão gia tử cười ha hả:

- Vừa rồi ngươi bảo ta chậm đã, không biết là vì sao?

- Hồi bẩm lão gia tử, ta cảm thấy nếu như để cho ngươi phục dụng khỏa đan dược này sẽ có chút không ổn, cho nên lúc nãy mới mạo muội lên tiếng!

Nhiếp Vân nói.

- Không ổn? Nói hưu nói vượn! Đan dược này là do ta dựa theo cổ thư, lại tốn một cái giá cực lớn tỉ mỉ nghiên cứu chế tạo ra, làm sao

có thể không ổn cơ chứ? Tiểu nhi vô tri, đừng có đứng đây ăn nói bừa bãi!

Nghe thấy Nhiếp Vân nói không ổn, Nam Thiên Y Thánh mạnh mẽ đứng dậy, lớn tiếng quát lớn.

Hắn có địa vị như thế nào chứ? Đan dược mà hắn thật vất vả mới có thể luyện thành lại bị một tiểu tử chưa từng nghe qua tên nói như vậy. Trong lòng khó tránh khỏi có chút tức giận.

- Nam Thiên Y Thánh chớ có gấp. Ta nói không ổn là vì loại đan dược này nếu như để cho lão gia tử phục dụng, có khả năng không có chỗ tốt, ngược lại còn sẽ có chỗ hỏng a!

Nhiếp Vân nói.

- Làm càn! Ngươi đang nghi ngờ đan dược của ta có vấn đề hay sao? Ý ngươi nói ta muốn mưu hại lão gia tử?

Nam Thiên Y Thánh tiến về phía trước một bước, trong mắt mang theo sát ý trần trụi.

Y sư chữa bệnh, trị không hết thì tối đa cũng chỉ có thể nói y thuật không tinh. Thế nhưng nếu như đưa cho người bệnh sai đan dược, như vậy tội danh rơi xuống đầu sẽ trở nên rất lớn!

Lại nói, vị trước mắt này là ai cơ chứ? Lão gia tử của Diệp phủ, là người cầm lái một thế lực. Nếu như thực sự xác định đan dược mà hắn cho đối phương không có tác dụng, ngược lại còn có chỗ hỏng. Khi đó chỉ sợ ngay cả muốn đi ra ngoài cũng khó có thể làm được a!

- Đương nhiên là không phải, đan dược của Nam Thiên Y Thánh là vật đại bổ, không thể bắt bẻ. Ý của ta muốn nói là... Nếu như bệnh trạng của lão gia tử thật sự là suy trì bệnh mà nói. Như vậy phục dụng loại đan dược này chẳng những không có chỗ tốt, không cẩn thận còn sẽ xuất hiện hiện tượng hư không bị bổ, khiến cho lão gia tử gặp phải thống khổ hơn nữa.

Nhiếp Vân đem ý nghĩ của mình nói ra.

------oOo------

Chương 3083: Nhất mạch Quy Nguyên Đan (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hư không bị bổ? Ha ha, ngươi thì biết cái gì chứ? Đan dược này của ta tuy rằng là đại bổ, thế nhưng sẽ không khiến cho lão gia tử xuất hiện loại tình huống này, sẽ chỉ làm cho lão gia tử càng thêm thoải mái dễ chịu, chống cự bệnh trạng ở trong cơ thể a!

Nam Thiên Y Thánh cười lạnh một tiếng, lại nói:

- Ngươi nói đan dược của ta có hại đối với lão gia tử, ta lại nói không có bất kỳ vấn đề gì. Sao nào? Ngươi có dám đánh cuộc một ván hay không?

- Ồ? Đánh cuộc như thế nào?

Nhiếp Vân cười nói.

- Rất đơn giản, hiện tại lão gia tử sẽ đem phục dụng khỏa dược hoàn này. Để cho lão gia tử tự mình thể nghiệm, để xem rốt cuộc có công hiệu hay không.

Nam Thiên Y Thánh chắp Nam Thiên Y Thánh ra sau lưng, trong mắt tràn ngập vẻ tự tin nồng đậm.

- Để cho người bệnh tự mình thử nghiệm đan dược? Tuy rằng danh khí của tại hạ không vang dội bằng Nam Thiên tiền bối, thế những cũng không dám làm chuyện loại này a!

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái.

Đánh bạc y thuật thì có thể, đánh bạc thứ khác cũng được. Thế nhưng chuyện cầm người bệnh ra để thí nghiệm, hắn còn chưa làm được.

Làm như vậy quả thực chính là mang tính mạng của người bệnh ra

đùa giỡn a.

- Không dám? Không dám thì đừng có nói nhảm ở đây đi, ta hành nghề y nhiều năm, tuy rằng bệnh của lão gia tử khó trị. Thế nhưng không có nghĩa là không có cách nào trị liệu được!

Thấy hắn không có đồng ý, Nam Thiên Y Thánh cười xùy một tiếng. Trong lòng cho rằng thiếu niên này đã sợ, hắn lần nữa quay đầu nhìn về phía lão giả đang đứng ở cách đó không xa:

- Lão gia tử yên tâm, đan dược này ta đã thử nghiệm qua vô số lần, không có bất cứ vấn đề gì. Lão gia tử cứ việc yên tâm phục dụng, nếu như xảy ra vấn đề gì, như vậy ta cũng ở ngay chỗ này, có thể tùy ý xử trí!

Nói đến đây, Nam Thiên Y Thánh liếc nhìn Nhiếp Vân, trong ánh mắt hiện lên vẻ khiêu khích.

- Ồ?

Thấy bộ dáng này của đối phương, Nhiếp Vân nhíu mày.

Chẳng lẽ phán đoán của hắn đã sai hay sao?

Chỉ cần là y sư thì đều biết tới tình huống hư không bị bổ. Hắn đã nói như vậy mà đối phương còn tự tin như thế, rất hiển nhiên đã có nắm chắc tất thắng... Thế nhưng rốt cuộc cỗ tự tin này đối phương lấy từ đâu chứ?

- Được rồi, đều là đại sư y đạo, bất đồng quan điểm cũng là chuyện rất bình thường! Đan dược này khí tức nồng đậm, chỉ riêng ngửi thấy cũng đã khiến cho lỗ chân lông toàn thân của ta mở rộng ra, có lẽ sẽ không có hại gì a.

Thấy hai người giương cung bạt kiếm, Nam Thiên Y Thánh lại còn nói ra lời như vậy, lão gia tử nhìn khỏa dược hoàn ở trong lòng bàn tay, lại cười nói một tiếng hòa giải.

Tục ngữ nói bệnh lâu thành y, lão gia tử bị bệnh đã lâu, đối với dược lý cũng biết rất nhiều. Tuy rằng so với hai vị y sư trước mắt

này vẫn còn kém xa, thế nhưng cũng có thể phân biệt ra được dược vật tốt hay là xấu.

Khỏa dược hoàn này linh khí mười phần, chỉ cầm ở trong lòng bàn tay đã khiến cho người ta có một loại cảm giác được tẩm bổ, chắc có lẽ không phải là độc dược a.

Hơn nữa Nam Thiên Y Thánh lại dùng tính mạng của mình để cam đoan, làm cho hắn không tự chủ được tin tưởng vài phần.

- Lão gia tử minh giám!

Nam Thiên Y Thánh nghe thấy lão gia tử nghiêng về phía hắn, khóe miệng hắn nhếch lên, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân tràn ngập vẻ miệt thị.

Trước đó hắn đã nghe Diệp Tân thiếu gia nói, Diệp Đào cũng đã tìm được đại sư y đạo. Người này gọi là Nhiếp Vân, vốn hắn còn tưởng rằng là gia hỏa lợi hại thế nào, không nghĩ tới đối phương lại nông cạn như thế.

Nếu như chỉ bằng vào loại thủ đọa này mà cũng muốn tranh đoạn chức vị Thái trưởng lão của hắn, như vậy quả thực quá buồn cười a.

- Vừa rồi Nam Thiên tiền bối đã nói bệnh của lão gia tử là suy trì bệnh, đối với loại bệnh này ta cũng đã từng gặp ở trong Cổ thư. Thân thể suy kiệt, tánh mạng bị xói mòn, nếu như quả thực là loại bệnh này. Như vậy cần phải dùng ân cần săn sóc làm chủ, mà không phải là dùng đan dược đại bổ! Mặc dù ta không thấy rõ đan dược mà Nam Thiên tiền bối luyện chế là cái gì. Thế nhưng căn cứ vào miêu tả của ngươi vừa rồi, ta cảm thấy không ngoài ba loại: Chân Linh Bảo Mệnh đan, Nhất Tức Hồi Nguyên đan và Cửu Chuyển Ngọc Lộ đan!

Đối với sự khiêu khích của hắn Nhiếp Vân không quan tâm, mà chỉ cười nhạt một tiếng, nói:

- Ba loại đan dược này màu sắc khác biệt, thứ hoàn toàn giống với khỏa đan dược vừa rồi chỉ có một... Nhất Tức Hồi Nguyên đan! Nếu

như ta đoán không sai, khỏa đan dược ở trong tay lão gia tử chính là loại đan dược này!

- Ồ?

Nam Thiên Y Thánh có chút sững sờ.

Vốn hắn tưởng rằng tiểu tử trước mắt này không có bản lĩnh gì, chỉ biết nói hưu nói vượn. Ai ngờ lại nhìn thấy hắn cách xa như vậy mà đã nhận ra tên của đan dược, trong lòng hắn không nhịn được có chút ngạc nhiên.

Bởi vì loại đan dược mà hắn luyện chế cho lão gia tử quả thực là Nhất Tức Hồi Nguyên đan.

Loại đan dược này cũng không phải là thứ mà hắn sáng tạo ra. Mà là hắn từ trong một bản cổ tịch nhìn thấy được. Đổi lại là trước kia, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua. Thế nhưng vị thiếu niên này chỉ bằng vào liếc mắt nhìn là có thể nói thẳng ra tên của nó. Trình độ kiến thức rộng rãi, so với hắn còn lớn hơn nhiều a.

- Nhất Tức Hồi Nguyên đan, ý nghĩa cũng như tên. Có thể một hơi hồi phục nguyên khí, bù đắp cho người bị hao tổn cực lớn. Là một loại bảo bối hiếm có, chỉ có điều... Đối với người thân thể suy yếu mà nói, thời gian ngắn như thế mà lại để cho một lượng lớn nguyên khí dũng mãnh tràn vào trong cơ thể. Khi đó sẽ trăm hại mà không có lấy một lợi! Nếu như thực sự lão gia tử bị suy trì bệnh mà nói. Như vậy thân thể đã suy yếu, tựa như tuổi già. Để cho một người gia dùng đan dược mạnh mẽ như vậy, ngươi cảm thấy có phù hợp hay không?

Nhiếp Vân nói.

- Người gia? Ha ha!

Hai mắt của Nam Thiên Y Thánh lóe lên:

- Tuy rằng lão gia tử bị suy trì bệnh, thế nhưng thực lực của hắn mạnh mẽ, lực lượng hùng hậu, đừng nói là một khỏa Nhất Tức Hồi Nguyên đan nho nhỏ. Cho dù là đan dược lợi hại hơn thì cũng sẽ

không xảy ra bất kỳ vấn đề gì. Căn bản sẽ không xuất hiện tình huống mà ngươi nói! Không biết từ chỗ nào học được một chút y thuật da lông mà đã dám ở chỗ này múa rìu qua mắt thợ, thật sự là không biết trời cao đất rộng!

------oOo------

Chương 3084: Nhất mạch Quy Nguyên Đan (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thực lực mạnh mẽ cũng chỉ là chuyện trước kia, hiện tại thân thể đã suy yếu. Nếu như dùng loại đan dược mạnh như vậy, quá không ổn thỏa.

Nhiếp Vân nhíu mày một cái.

- Được rồi, chỉ là một khỏa đan dược mà thôi, đối với bệnh của ta có hữu hiệu hay không, chỉ cần phục dụng là sẽ biết được. Các ngươi không cần tranh chấp như thế làm gì.

Thấy mùi thuốc súng giữa hai người càng ngày càng nặng, lão gia tử lập tức ngắt lời của Nhiếp Vân.

Hai người này đều là y sư qua đây để xem bệnh cho hắn, đương nhiên hắn cũng không hi vọng hai người cãi lộn với nhau.

Về phần phương diện tâm lý, quả thực hắn càng tin tưởng Nam Thiên Y Thánh hơn một chút..

Dù sao Nam Thiên Y Thánh có danh khí rất lớn, mà thiếu niên ở trước mắt này hắn lại chưa từng nghe nói qua. Nam Thiên Y Thánh lại xem mạch cho hắn lâu như vậy, nhất định sẽ càng hiểu rõ tình huống thân thể của hắn. Mà thiếu niên ở trước mắt này mới chỉ nhìn một cái đã dám tự đại bình luận, quả thực có chút khó nói qua được.

- Lão gia tử...

Nhiếp Vân nghe thấy hắn định phục dụng Nhất Tức Hồi Nguyên đan này, cho nên hắn có chút sốt ruột, không nhịn được hô một tiếng.

Tuy rằng đan dược có thể chữa bệnh, thế nhưng lại không thể ăn bậy a. Mặc dù Nhất Tức Hồi Nguyên đan là đan dược tốt, thế nhưng nếu không hợp với bệnh mà lại cưỡng ép phục dụng. Như vậy sẽ chỉ biết mang đến chỗ hỏng mà không có bất kỳ tác dụng nào.

- Lão gia tử, vị Nhiếp Vân đại sư này tuy rằng trẻ tuổi. Thế nhưng lý giải đối với y đạo lại không thua bất luận một vị danh gia nào a.

Thấy lão gia tử cố ý muốn phục dụng đan dược, Việt Lão cũng có chút đứng ngồi không yên.

Mặc dù đối với chuyện mà hai người nói hắn cũng không hiểu, thế nhưng hắn lại tin tưởng người thiếu niên ở trước mắt này.

Người thiếu niên này đã nói có vấn đề, như vậy nhất định sẽ có vấn đề.

- Không cần phải nói nữa.

Việt Lão còn chưa nói hết lời thì lão gia tử đã khoát khoát tay.

Lúc này mọi người mới phát hiện ra, sắc mặt của hắn đã trở nên trắng bệch. Thân thể già nua khẽ run nhè nhẹ, dường như đang phải thừa nhận thống khổ cực lớn.

- Bệnh của lão gia tử lại phát tác...

Diệp Tân ở bên cạnh hô một tiếng.

Lúc này Nhiếp Vân cũng đã nhìn ra vấn đề, vị lão gia tử này dường như đang phát bệnh. Cả người cũng có chút khó có thể thừa nhận.

- Lão gia tử, mau chóng phục dụng đan dược, nhất định có thể giúp ngươi giải quyết đau đớn a...

Nam Thiên Y Thánh vội nói.

- Được!

Thân thể của lão gia tử không ngừng run rẩy, rốt cuộc cũng không quan tâm được tới mọi chuyện. Bàn tay run rẩy cầm dược liệu đặt ở trước miệng, lại mở miệng nuốt vào bên trong.

Nhiếp Vân muốn ngăn cản, thế nhưng cuối cùng vẫn dừng lại.

Trước tiên không nói tới việc hắn có thể xác nhận được sau khi phục dụng đan dược có chỗ hỏng hay không. Cho dù có thể xác nhận, chỉ bằng vào hành động ngăn cản lão gia tử phục dụng đan dược thì cũng không có cách nào phủi sạch được quan hệ, khi đó sẽ càng thêm phiền toái.

So với như vậy còn không bằng không nói thì hơn a.

Không bằng sau khi phục dụng đan dược xảy ra chuyện, hắn lại thi triển Vọng Khí Pháp một lần, tìm ra căn nguyên. Khi đó lại nghĩ biện pháp triệt để trị tận gốc bệnh trạng a!

Ừng ực!

Trong lúc hắn đang suy tư trong lòng thì lão gia tử đã nuốt vào Nhất Tức Hồi Nguyên Đan.

Sưuu!

Đan dược tiến vào cổ họng, không bao lâu sau thì sắc mặt của lão gia tử đã từ trắng bệch trước đó trở nên hồng nhuận phơn phớt, khí tức cũng càng kéo dài, càng thêm vững chắc.

- Ồ?

Nhiếp Vân khẽ nhíu mày một cái.

Bằng vào ánh mắt của hắn, đương nhiên là có thể nhìn thấy được bệnh tình của lão gia tử dưới sự khống chế của đan dược đã có chuyển biến tốt đẹp. Mà không phải là đang tăng thêm!

Sao lại xuất hiện loại tình huống này cơ chứ? Nếu như đối phương thật sự bị suy trì bệnh, như vậy một khi phục dụng Nhất Tức Hồi Nguyên Đan, nhất định sẽ làm cho bệnh tình càng trở nên nặng thêm. Giống như bây giờ, thân thể khôi phục, chuyện này không có khả năng a.

Nhất định đã xảy ra vấn đề ở đâu đó a!

- Quả nhiên là đan dược tốt!

Rất nhanh lão gia tử đã triệt để khôi phục lại, hai mắt mở ra, quang mang bắn ra bốn phía.

Trước đó khi hắn phát bệnh đều sẽ duy trì một lúc lâu. Ít nhất cũng là nửa canh giờ, ai ngờ sau khi phục dụng vào đan dược, chỉ mấy hô hấp đã trở nên tốt hơn. Chỉ bằng vào điểm này cũng đã nói lên khỏa dược hoàn này rất là hữu hiệu!

- Đan dược này ta học được từ trong cổ thư, đương nhiên phải có hữu hiệu với lão gia tử rồi.

Nam Thiên Y Thánh cười nói.

- Không tồi!

Lão gia tử nắm chặt bình ngọc, trong mắt tràn ngập vẻ hưng phấn.

Sự đau đớn này đã tra tấn hắn thật sự quá lâu, có thể ngăn chặn được nó chính là mơ ước của hắn từ rất lâu rồi.

- Lão gia tử, Nam Thiên Y Thánh vi trị bệnh cho người cũng đã tốn không ít tâm tư. Lần này lại luyện chế ra đna dược như vậy, Diệp gia chúng ta gần đây có ân báo ân, Nam Thiên Y Thánh dụng tâm như thế, đủ để thấy được thành ý của Nam Thiên Y Thánh. Cho nên... Ta muốn để cho hắn trở thành cung phụng Thái trưởng lão của Diệp gia chúng ta, không biết lão gia tử thấy thế nào?

Thấy đan dược đã có tác dụng, Diệp Tân ở bên cạnh cũng thở dài một hơi, lại vội vàng tiến về phía trước một bước, mở miệng nói

một câu.

- Hỏng bét...

Nghe thấy lời nói của lão gia tử, trong lòng Nhiếp Vân không khỏi trở nên lạnh lẽo.

Không thể không nói Diệp Tân này thật sự tất khó chơi. Lúc này lại mở miệng xin xỏ, quả thực đúng là thời cơ tốt, một khi lão gia tử đồng ý. Như vậy hội nghị trưởng lão không đồng ý thì cũng phải đồng ý.

- Cung phụng Thái trưởng lão?

Ánh mắt của lão gia tử lóe lên, vuốt vuốt chòm râu rồi cười nói:

- Nam Thiên Y Thánh có y thuật như thế, nếu như có thể trở thành trưởng lão của Diệp gia ta, ta cầu còn không được a!

- Lão gia tử!

Nghe thấy lão gia tử đã đồng ý, Nhiếp Vân biết rõ nếu như mình không ngăn cản thì sẽ không kịp. Hắn đành phải tiến về phía trước một bước.

- Ta muốn bắt mạch giúp ngươi, từ chối cho ý kiến!

- Bắt mạch?

Lão gia tử đang định nói chuyện, thì Diệp Tân ở bên cạnh lại lạnh lùng cười nói:

- Lão gia tử, Nam Thiên Y Thánh tốn một cái giá lớn như vậy chuẩn bị dược vật cho người. Mà người này lại tìm mọi cách cản trở, rất rõ ràng không có ý tốt. Để cho hắn bắt mạch, không biết hắn sẽ nói bậy nói bạ gì. Lão gia tử ngàn vạn lần không thể mắc lừa a!

------oOo------

Chương 3085: Cự tuyệt

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đan dược của ta không có bất cứ vấn đề gì, lão gia tử đã tự mình nghiệm chứng qua. Người này lòng dạ khó lường, vẫn nên cẩn thận một ít cho thỏa đáng a!

Nam Thiên Y Thánh cũng lên tiếng.

- Chuyện này...

Lão gia tử vốn đang định vươn tay ra lại dừng lại ở trên không trung.

Ăn đan dược của Nam Thiên, hắn biết rõ khỏa đan dược này có trợ giúp rất lớn đối với hắn. Cho nên cũng không còn chút hoài nghi nào. Lúc này hai người đồng thời nói như vậy, trong lòng lập tức sinh nghi đối với thiếu niên ở trước mắt này.

- Lão gia tử, tại hạ chỉ bắt mạch mà thôi. Chỉ có một chút hành động như vậy, muốn ra tay làm loạn cũng khó có thể hoàn thành a!

Thấy vị lão gia tử này đã có chút tin tưởng lời nói của hai người này, Nhiếp Vân lại nói.

- Thực lực Vương cảnh viên mãn muốn làm tổn thương tới ta quả thực không dễ!

Lão gia tử gật đầu nói.

Thực lực của thiếu niên này, lúc đối phương vừa mới vào cửa hắn đã nhìn ra... Vương cảnh viên mãn.

Loại thực lực này mà muốn làm thương tổn tới hắn, quả thực là chuyện không thể nào hoàn thành được a.

- Lão gia tử, Nhiếp Vân quả thực là đại sư y đạo, cứ để cho hắn nhìn qua, có lẽ sẽ nhìn ra được điểm mấu chốt, hóa giải đau đớn của lão gia tử.

Ở cùng với lão gia tử thời gian dài như vậy, Việt Lão cực kỳ hiểu tâm tư của hắn. Lúc này nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng thầm nghĩ một tiếng không xong. Hắn vội vàng nhìn về phía trước rồi nói.

- Đại sư y đạo? Không phải ai cũng có thể có được loại danh xưng này a. Tuổi còn trẻ như vậy, tu vi yếu ớt như thế, cho dù để cho hắn xem thì có thể nhìn ra được cái gì chứ? Thân thể của lão gia tử đã rất suy yếu, không chịu được giày vò lần nữa a!

- Có lẽ lão gia tử còn có chỗ không biết, vị Nhiếp Vân này là do Diệp Đào mời đến, không muốn nhìn thấy ta chiếm ưu thế, cố ý đối nghịch với ta. Cho dù để cho ngươi bắt mạch, dù không nhìn ra được cái gì thì ngươi cũng sẽ ăn nói bừa bãi, nói đan dược của Nam Thiên tiền bối không thích hợp, cố ý bôi nhọ danh dự của tiền bối.

Nam Thiên Y Thánh, Diệp Tân ngắt lời của Việt lão, đồng thời mở miệng nói.

- Được rồi, không nên nhao nhao như vậy, thân thể của ta thể có chút mệt mỏi, cần nghỉ ngơi, có chuyện gì để sau này hãy nói a!

Nghe thấy hai người nói như vậy, lão gia tử nhíu mày một cái, lại khoát khoát tay.

Đối với chuyện ba người tranh đoạt ngôi vị người thừa kế gia tộc hắn đã sớm biết rõ. Nếu như Nhiếp Vân này thực sự là người mà Diệp Đào phái tới, như vậy cũng có thể giải thích được rõ ràng. Vì sao vừa rồi đối phương vừa nhìn thấy đan dược đã nói không thích hợp!

Rất rõ ràng là không muốn để cho Diệp Tân chiếm được tiện nghi a!

Nghĩ đến điểm này, trong lòng của hắn lập tức có chút tức giận.

Hắn là trụ cột của gia tộc, một khi vẫn lạc, cả Diệp phủ tất sẽ suy sụp.

Những người này vi tranh đoạt vị trí người thừa kế mà không để ý tới sự sống chết của hắn. Có đan dược tốt cũng không để cho hắn phục dụng mà còn nói hươu nói vượn, chỉ bằng vào điểm này cũng đã khiến cho hắn cảm thấy chán ghét.

- Lão gia tử... Chuyện Nam Thiên Y Thánh trở thành cung phụng Thái trưởng lão...

Nghe thấy hắn nói như vậy, hai mắt Diệp Tân sáng ngời, hắn biết rõ lão gia tử đã có lòng nghi ngờ, cho nên vội vàng hỏi thêm một câu.

- Nam Thiên Y Thánh giải trừ nỗi thống khổ giúp ta, có tư cách trở thành cung phụng Thái trưởng lão của Diệp phủ. Thiện Viện, ngươi đi sắp xếp một chút đi!

Lão gia tử nói.

- Lão gia tử...

Không nghĩ tới sẽ lại có kết quả này, lão gia tử lại đi tin tưởng lời nói của đối phương, Việt Lão lập tức có chút sốt ruột.

- Được rồi, chuyện này đến đây thôi. Ta cần nghỉ ngơi!

Lão gia tử khoát khoát tay, lại quay người đi vào trong phòng.

- Vâng..

Tuy rằng trong lòng Việt Lão tràn ngập sự không cam lòng, thế nhưng đối phương đã nói như vậy. Hắn không nhịn được lắc đầu một cái, trong lòng thầm thở dài một tiếng.

Tuy rằng hắn không muốn tham gia vào tranh đấu của các đệ tử, thế nhưng thiếu niên ở trước mắt này lại là ân nhân cứu mạng của hắn, y thuật cao minh, hắn rất là tin phục!

Nếu như có thể giúp lão gia tử nhìn một chút, có lẽ có thể tra ra được điểm mấu chốt, triệt để chữa tốt cho lão gia tử.

Đáng tiếc, không ngờ lão gia tử lại đi tin tưởng lời nói của hai người Diệp Tân, không muốn để cho ân nhân của hắn bắt mạch.

- Đa tạ lão gia tử thành toàn!

Thấy mục đích của mình đã đạt tới, Diệp Tân cười ha hả, khóe miệng nhếch lên, lại nhìn về phía Nhiếp Vân và Việt Lão. Nụ cười mang theo hàn ý rét lạnh vô cùng.

- Đi thôi!

Nhìn thấy bộ dáng này của hắn, Việt Lão cũng mặc kệ mà quay người đi ra bên ngoài.

Nhiếp Vân cũng không có rời đi theo hắn mà là đứng tại chỗ, tinh thần khẽ động, Thần Nông Bách Thảo Kinh xuất hiện ở trong mắt hắn. Hắn lập tức nhìn chằm chằm về phía lão gia tử đang đi vào trong mật thất.

Vọng Khí Pháp!

Người khác không cho hắn xem bệnh, cũng không phải hắn thực sự muốn xem cho đối phương. Chỉ là hắn có chút kỳ quái, đan dược vừa rồi hung mãnh như vậy. Sau khi lão gia tử phục dụng không những không có xuất hiện tình huống không thoải mái, mà bệnh tình còn thuyên giảm đi a.

Dựa theo suy đoán của hắn, đây là chuyện không thể nào a.

Từng đạo quang mang hội tụ ở trong mắt, rất nhanh Nhiếp Vân đã nhìn thấy rõ tình huống xuất hiện ở trên người của lão gia tử.

- Thì ra là thế...

Một lát sau, Nhiếp Vân thở ra một ngụm trọc khí, thân thể khẽ lắc lư, sắc mặt tái nhợt, thân thể linh hồn đều bị suy yếu cực độ. Chỉ là trong mắt lại hiện lên vẻ bừng tỉnh.

- Uống rượu độc giải khát... Thú vị, thú vị!

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân quay người đi theo sau lưng Việt Lão đi ra ngoài.

- Ngươi như thế nào?

Ra khỏi phòng, Việt lão dùng ánh mắt dị thường nhìn hắn.

Tu vi của Nhiếp Vân hiện tại quá thấp, cưỡng ép thi triển Vọng Khí Pháp, thân thể của hắn vẫn có chút không duy trì được, có thể kiên trì đi tới đã xem như không sai.

- Không có việc gì, ta chỉ hao tổn quá lớn!

Nhiếp Vân khoát khoát tay.

- Hao tổn quá lớn?

Ngón tay Việt lão điểm một cái, một dòng lực lượng tinh thuần rót vào trong cơ thể của hắn, nội tâm có chút kỳ quái.

Vừa rồi hoàn hảo không có chuyện gì, tại sao ngay sau đó biến thành suy yếu như vậy?

Hắn cũng biết hiện tại không phải thời điểm hỏi thăm, cũng không nhiều lời.

Lúc này Việt lão nhanh chóng quay về tiểu viện..

------oOo------

Chương 3086: Rời khỏi Diệp phủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Như thế nào rồi?

Hai người Diệp Đào còn chưa rời đi, thấy bọn họ trở lại cho nên vẻ mặt đầy chờ mong.

- Nam Thiên Y Thánh đã đoạt trước một bước...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Trên thực tế cũng không phải y thuật của hắn không được, mà là Diệp Tân đoạt trước một bước, lão gia tử vào trước là chủ, mặc dù y thuật có cao minh hơn nữa, đối phương không cho ngươi cơ hội thi triển cũng bất lực.

- Lão gia tử căn bản không bảo Nhiếp đại sư bắt mạch, hơn nữa đã đồng ý Nam Thiên Y Thánh trở thành cung phụng thái trưởng lão!

Việt lão lắc đầu nói.

- Việc này...

Diệp Đào biến sắc.

Hắn cực kỳ có lòng tin vào y thuật của Nhiếp Vân, thiếu niên này thực muốn đi làm, tỷ lệ thành công rất lớn, hắn còn không có cơ hội bắt mạch, làm sao có thể nhìn ra chứng bệnh?

- Vị trí cung phụng thái trưởng lão đã bị Nam Thiên Y Thánh đạt được, cũng không cần nghĩ nhiều, nếu Nhiếp Vân đại sư nguyện ý trở thành một vị cung phụng trưởng lão cũng đơn giản.

Việt lão nói.

- Cung phụng trưởng lão? Đa tạ Việt lão ưu ái, tại hạ vừa có quyết định, không bằng nói ngay tại đây.

Nghe được cung phụng trưởng lão Nhiếp Vân lắc đầu.

Nếu như là cung phụng thái trưởng lão có được rất nhiều đặc quyền, hắn còn có thể cân nhắc một chút, một tiểu tiểu cung phụng trưởng lão còn chịu người chế trụ, không cần nghĩ nhiều.

- Nhiếp huynh có việc mời nói!

Diệp Đào vội nói.

- Nhận được Diệp huynh dẫn ta tới thành Vân Châu, lại cho ta tạm cư trú trong Diệp phủ, tại hạ vạn phần cảm kích, vốn định hỗ trợ Diệp huynh lại rời đi, xem tình cảnh trước mắt, khả năng giúp đỡ không lớn, cho nên... Ta muốn cáo từ!

Nhiếp Vân ôm quyền nói.

Hắn nhìn ra một chuyện, biết rõ tình cảnh của Diệp phủ hiện tại chính là một cái đầm lầy, dính vào càng nhiều càng phiền toái, còn không bằng sớm bứt ra.

- Cáo từ? Nhiếp huynh...

Diệp Đào cho rằng hắn nói chuyện gì, nghe nói như thế trên mặt lập tức tràn đầy sốt ruột.

- Diệp huynh không cần ngăn cản ta, chuyện này ta đã nghĩ kỹ, đã sớm muốn đi, còn không bằng hiện tại rời đi!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Việc này... Cho dù Nhiếp huynh muốn đi cũng không nên gấp như thế, lại nói ngươi không có nơi đặt chân tại thành Vân Châu, ngươi đi đâu?

Thấy thái độ của thiếu niên, Diệp Đào biết rõ hắn đã quyết định rời đi, đành phải hỏi sang chuyện khác.

Thiếu niên trước mắt lần đầu tiên đến thành Vân Châu, đưa mắt không quen, cũng không có bằng hữu, nếu thật rời đi phải đặt chân nơi nào?

- Điểm ấy Diệp huynh không cần lo lắng, bằng vào y thuật của ta, muốn tìm đường ra không khó khăn gì.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Thực lực của hắn bây giờ có khả năng không được tốt lắm, nhưng

làm đệ tử Thần Nông, muốn tìm nơi ở lại là chuyện vô cùng đơn giản.

- Ta có một chỗ bất động sản tại Phổ Thiên đại đạo, là lão gia tử lúc trước tặng cho, nó vẫn nhàn rỗi, nếu Nhiếp Vân đại sư không có địa phương đi, về sau muốn khai mở y quán, hoặc muốn ở lại đơn thuần cứ việc làm tại đó..

Việt lão vẫn im lặng lên tiếng.

- Bất động sản? Phổ Thiên đại đạo? Chẳng lẽ Việt lão nói tới chỗ dẫn phát mâu thuẫn lúc trước?

Lúc ban đầu còn không chú ý tới, nghe được Phổ Thiên đại đạo, Diệp Đào cũng phải trợn mắt nhìn.

Phổ Thiên đại đạo là khu vực phồng hoa nhất của thành Vân Châu, có thể nói tấc đất tấc vàng, hơn nữa nơi này phòng ở không phải có tiền là mua được.

Việt lão có thể được ban thưởng bất động sản tại đó là vì đạt được công lao cực lớn, mặc dù lão gia tử ban cũng thập phần đau lòng, trong đệ tử gia tộc đệ tử có rất nhiều người mơ tưởng nơi đó, chỉ tiếc, Việt lão vẫn cầm nó trong tay không cho ai, không nghĩ tới... Tiện tay lại tặng thiếu niên này.

- Chính là nơi đó, ta trừ nơi này làm gì còn bất động sản chứ?

Việt lão nói.

- Quả... Quá mức trân quý, tiểu tử thụ xấu hổ không dám nhận.

Mặc dù không có khái niệm gì về Phổ Thiên đại đạo, nhưng từ biểu lộ của Diệp Đào có thể đoán ra, nơi này khẳng định không đơn giản, Nhiếp Vân lắc đầu cự tuyệt.

- Không cần khách khí, ngươi giải quyết ốm đau của ta chính là thiên đại ân tình, một chỗ bất động sản không coi vào đâu.

Việt lão cười lắc đầu, bàn tay chấn động, một khế ước mua bán

nhà xuất hiện trong tay của hắn.

- Ta từ chối thì bất kính!

Thấy ánh mắt của hắn thành khẩn, nếu không thu nhất định sẽ tức giận, Nhiếp Vân đành phải cười khổ một tiếng, hắn cầm khế ước nhà và nhìn địa chỉ, ngay sau đó thu vào nạp vật thế giới.

- Như vậy mới đúng!

Việt lão thoả mãn gật đầu.

- Sắc mặt hôm nay không còn sớm, nếu Việt lão ưu ái, ta muốn hiện tại đi xem, thuận tiện sửa sang lại một chút.

Quyết định phải đi, Nhiếp Vân không chút do dự.

Nam Thiên Y Thánh trở thành cung phụng thái trưởng lão, thân phận người thừa kế của Diệp Tân sẽ được xác lập nhanh thôi, chậm trễ lâu sẽ phải tham gia tranh đấu của bọn họ, đến lúc đó sẽ có phiền toái, còn không bằng rời đi vào lúc này.

- Được rồi, ta đưa tiễn Nhiếp huynh!

Diệp Đào cũng nhìn ra ý của hắn, biết rõ lưu không được cho nên không nói nhiều.

- Không cần, Diệp Tân sắp trở thành người thừa kế, nhất định sẽ tìm việc làm phiền ngươi, ngươi nên nghĩ cách đối phó đi, lúc này tốt nhất không nên đi ra ngoài...

Nhiếp Vân cự tuyệt.

Diệp Tân trở thành người thừa kế nhất định sẽ cầm hắn khai đao, lúc này hắn đi ra ngoài thật sự không phải chuyện tốt.

- Diệp Tân ngươi cũng không cần đi, Đổng Hân, ngươi giúp ta đưa tiễn Nhiếp Vân đại sư.

Việt lão cũng biết điểm ấy nên khoát khoát tay, quay đầu phân phó

một câu.

- Ta?

Đổng Hân vẫn đứng trong đám người không nói chuyện, nghe được Việt lão tìm nàng cho nên giật mình.

- Đúng thế, ngươi vẫn luôn chiếu khán chỗ bất động sản đó, hiện tại ta tặng cho Nhiếp Vân đại sư, ngươi vừa vặn cũng có thể đi giới thiệu một chút.

- Thuận tiện dẫn hắn đi qua!

Việt lão nói.

- Ách... Được rồi!

Đổng Hân do dự một lúc nhưng cuối cùng gật đầu.

Việt lão nói đúng, chỗ bất động sản đó cho tới nay đều là nàng chiếu cố, cũng an bài một ít nhân thủ thường xuyên quét dọn, nếu như nàng không đi, chỉ sợ Nhiếp Vân sẽ gặp không ít phiền toái không cần thiết.

- Cáo từ!

An bài thỏa đáng, Nhiếp Vân không nói thêm lời nào và quay người rời đi.

- Nhiếp huynh cẩn thận, có chuyện gì không thể giải quyết trực tiếp đưa tin cho ta, cho dù ta không thành người thừa kế cũng là thiếu gia Diệp gia, vẫn có trọng lượng nhất định.

Diệp Đào vội nói.

- Yên tâm đi, có quan hệ với ngươi, ta khẳng định sẽ dùng.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, hắn không nói thêm lời nào, dựa theo lộ tuyến trong

trí nhớ và rất mau rời khỏi Diệp phủ.

------oOo------

Chương 3087: Khai mở y quán

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngoài cửa, Đổng Hân không biết dùng loại phương thức nào đã an bài xong xe ngựa, hai người ngồi lên xe ngựa và đi về hướng Phổ Thiên đại đạo nhanh như bay.

Xe ngựa rộng rãi, hai người Nhiếp Vân, Đổng Hân ngồi ở bên trong, cũng có cảm thấy xấu hổ nhưng Đổng Hân đã lớn như vậy còn chưa bao giờ ở cùng với nam tử trẻ tại nơi hẹp như thế này, cho nên có chút không quá thích ứng.

- Việt lão bệnh, ngươi xác định... Có thể chữa tốt triệt để?

Hào khí nặng nề trôi qua không biết bao lâu, Đổng Hân thấy thiếu niên căn bản không có ý nói chuyện với mình, nàng đành phải chủ động lên tiếng.

Lại nói nàng thật sự quan tâm tới bệnh của Việt lão, sợ đối phương nói lúc trước chỉ là suy đoán, đến cuối cùng tỉnh lại là giấc mộng, mọi thứ là giả.

- Bệnh của Việt lão trọng yếu nhất là tâm ma cổ, chỉ cần có thể giải quyết thứ này thì thứ khác rất dễ dàng!

Nhiếp Vân biết rõ nàng lo lắng là cái gì nên an ủi.

- Vậy là tốt rồi...

Đổng Hân gật gật đầu.

Nương theo những lời này, hào khí giữa hai người lại nặng nề, chỉ nghe âm thanh móng ngựa vang vọng chạm vào mặt đường thanh thúy to rõ.

Bất động sản của Việt lão nằm cách Diệp phủ không tính là quá xa, đi chừng nửa giờ xe ngựa đã dừng lại, bước ra khỏi xe, Nhiếp Vân lập tức ngây người vì tràng cảnh trước mặt.

Hai bên đường rộng lớn đầy cửa hàng, dòng người như thoi đưa, âm thanh ồn ào huyên náo như như nước thủy triều, lại làm người ta không phân rõ phương hướng.

- Nơi này là Phổ Thiên đại đạo, là nơi phồn hoa nhất cả thành Vân Châu này, có thể nói tấc đất tấc vàng, gian phòng kia, Việt lão có thể trực tiếp tặng cho ngươi cũng làm ta ngạc nhiên.

- Dù sao đổi lại ta khẳng định không bỏ được!

Đổng Hân cũng nhìn ra hắn khiếp sợ cho nên lên tiếng.

- Nơi phồn hoa nhất thành Vân Châu?

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Kỳ thật không cần đối phương nói hắn cũng nhìn ra một ít, nơi này phồn hoa như thế, so với những nơi hắn từng thấy lúc trước hoàn toàn là hai chủng khái niệm.

So sánh với thành Hỏa Thần, thành Hồng Hà, Hoang Nguyên Cổ thành mà nói chênh lệch thật sự quá nhiều.

Nơi phồn hoa như vậy, một cửa hàng hai gian phòng đã có giá trị to lớn không thể đánh giá.

- Thật... Thật sự quá trân quý!

Nhiếp Vân cũng phải cảm khái.

Nếu như dùng thần thạch cân nhắc, cửa hàng này có giá trị mấy ngàn vạn thậm chí hơn ức, với thân gia của mình lúc trước mang so với gian phòng này cũng chẳng tính là cái gì cả!

- Việt lão đã cho ngươi, đây là của ngươi, ta chỉ hi vọng ngươi có

thể nhớ kỹ hứa hẹn, giúp hắn chữa bệnh triệt để...

Đổng Hân không nói thêm lời nào, nàng đi thẳng về phía trước, lúc này nhanh chóng đẩy cửa cửa hàng đi vào trong.

Nhiếp Vân biết rõ đây là bất động sản Việt lão đưa tặng, hắn đi theo, sau khi nhìn thấy lập tức cười khổ.

Vốn không biết là cái gì, cho rằng chỉ là phỏng ở mà thôi, so sánh với một mạng cũng không tính là cái gì, tận mắt nhìn thấy mới biết nó khoa trương cỡ nào.

Đầu tiên tiến vào đại sảnh bao la, nó có diện tích mấy trăm bình phương, đằng sau là tiểu viện độc lập và đủ loại kiến trúc mọc lên san sát như rừng, đồ dùng bên trong như mới, rất hiển nhiên thường xuyên có người thu thập.

Đại sảnh thêm tiểu viện lớn hơn một ngàn phương, trong khu vực phồn hoa thế này, một cửa hàng lớn như thế nhưng tiện tay đưa tặng... Việt lão thật đúng sự đại thủ bút!

Nghĩ lại cũng hiểu được.

Nhất định Việt lão nhìn trúng tiềm lực của mình, có thể trị hết bệnh của hắn chỉ là thứ nhất, tiềm lực mới là trọng yếu nhất.

Vô số y đạo đại sư nổi danh không trị hết bệnh, mình chỉ cần nhìn một chút là tìm ra nguyên do, hơn nữa còn có thể ngăn chặn, chỉ bằng vào loại y thuật này, về sau dương danh Thần giới chỉ là vấn đề thời gian.

Bởi vậy hắn mới đưa tặng cửa hàng quý như thế cho hắn, một là cảm kích ân cứu mạng, thứ hai làm tốt quan hệ, về sau nếu thật muốn nhờ cũng tiện hơn rất nhiều.

- Xem ra sau này không thể phân cách với Diệp gia...

Biết rõ giá trị của cửa hàng này, thiếu nợ nhân tình lớn như thế khẳng định phải nhớ, về sau qua hệ với Diệp gia tất nhiên càng ngày càng thân mật, lắc đầu, Nhiếp Vân bóp tay thử dài, một ngọc

bài xuất hiện.

- Cảm tạ Việt lão tặng cửa hàng cho ta, trong ngọc bài của ta phong ấn chút gì đó, ngươi nói với Việt lão, chỉ có xuất hiện biến cố hắn không thể giải quyết được mới có thể mở ra, ngàn vạn không nên sớm mở ra, bằng không phiền toái không nhỏ.

Đem ngọc bài cho nữ tử trước mặt.

Vốn nhìn thấy thái độ lão gia tử, hắn không muốn ra tay, cũng lười ra tay, Việt lão tặng cho hắn cửa hàng quý trọng như thế, phần ân tình này vẫn còn, đương nhiên phải trả hết, tuy... Đối phương không tin hắn cũng không có biện pháp.

Đổng Hân không biết đây là cái gì, do dự một chút nhưng vẫn tiếp nhận ngọc bài và cất kỹ.

Sau khi làm xong những chuyện tại đây, lại mang Nhiếp Vân đi quanh cửa hàng một vòng, tìm nô bộc phụ trách quét dọn và an bài tốt tất cả, lúc này mới quay người rời đi.

Hô!

Nàng vừa đi, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, hơn mười thân ảnh xuất hiện tại nơi này.

Chính làđaám người Nhiếp Đồng, Hỗn Độn Vương.

Trước khi đến thành Vân Châu đã thu bọn họ vào nạp vật thế giới, hiện tại mình đã có nơi ở độc lập cho nên thả ra.

- Ca ca, đây là nơi nào?

Nhìn thấy cung điện bát ngát như thế, đôi mắt Nhiếp Đồng sáng ngời.

- Đây là nhà người khác tặng ta, về sau chúng ta sẽ ở lại nơi này!

Nhiếp Vân mỉm cười.

- Tặng?

Đám người Hỗn Độn Vương nghi hoặc liếc mắt nhìn.

Tuy bọn họ chưa từng tới thành Vân Châu nhưng cũng biết nơi này không có thân phận nhất định sẽ không có nổi chỗ ở, càng không cần nói khu nhà cao cấp như thế này.

Nhiếp Vân trước mắt mới đi đến đây không bao lâu đã có người tặng cho loại nhà cao cấp thế sao?

- Đây là cửa hàng, ta muốn mở y quán tại nơi này!

Nhiếp Vân nói rõ ý nghĩ của bản thân.

Rời khỏi Diệp phủ chẳng khác nào rời khỏi cao tầng, còn muốn đi tìm hỗn độn hải dương rải rác, quan sát chư thiên thế giới sẽ càng phiền toái... Hắn cũng có ý định của bản thân.

Bằng vào y thuật của hắn, chỉ cần khai mở y quán nhất định có thể nhanh chóng kết giao với nhiều quan lại quyền quý, an toàn có thể dùng hỗn độn hải dương làm thù lao, cũng sưu tập nhanh chóng.

Như vậy so với dựa vào Diệp gia càng thuận tiện hơn, cũng chính bởi vì nghĩ tới những chuyện này hắn mới dứt khoát kiên quyết rời đi, cũng không lưu luyến chút nào.

------oOo------

Chương 3088: Bái ngươi làm thầy

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Y quán? Không biết Nhiếp Vân đại nhân có yêu cầu gì?

Trong đám người có người vừa đi ra lên tiếng.

Người này là Lưu Trúc, là người cường giả chúa tể năm đó đi theo Đạm Thai Lăng Nguyệt tiến vào Hoàn Vũ thần giới, hiện tại đã đạt

tới phong vương sơ kỳ, thực lực không được tốt lắm nhưng là hảo thủ buôn bán, nghe nói trước khi trở thành chúa tể, hắn lập nghiệp buôn bán khắp cả Tà Nguyệt Chí Tôn Vực.

- Ta xem bệnh cho người khác, cần hỗn độn hải dương làm tiền trả, có thể xuất ra thứ này phải là người có thâ gia xa xỉ, nói cách khác... Chỉ xem bệnh cho quan lại quyền quý!

Nhiếp Vân nói.

Chỉ xem bệnh cho quan lại quyền quý cũng không phải hắn xem thường người nghèo, không muốn chăm sóc người bị thương, mà là thực lực của hắn quá yếu, phải mau chóng đột phá hoàng cảnh, xem bệnh cho một ít người bệnh không trả nổi thần thạch làm lãng phí thời gian của hắn, từ đó chỉ làm chậm trễ tiến độ và phiền toái.

- Chỉ xem bệnh cho quan lại quyền quý? Nếu như như chúng ta phải định vị y quán của mình cao hơn một chút!

Lưu Trúc không hổ xuất thân thương nhân, hắn vừa hiểu ý định của Nhiếp Vân liền đưa ra ý kiến.

- Tỷ như: muốn đến xem bệnh phải nộp phí hẹn trước.

- Phí hẹn trước?

Nhiếp Vân có chút không hiểu.

Tuy hắn trí tuệ vô song nhưng hắn thật sự không tinh thông việc buôn bán, cũng vô tâm đi nghiên cứu.

- Ân, phí hẹn trước chính là đối phương sớm hẹn trước để xem bệnh, nếu như ngay cả phí hẹn trước cũng không đóng nổi, nói rõ không có tiền, không có địa vị, có thể trực tiếp đuổi đi.

Lưu Trúc nói:

- Chúng ta có thể đề cao phí hẹn trước lên một chút, tỷ như... Một vạn viên thần thạch!

- Mặc kệ xem tốt hay không tốt, số tiền này sẽ không trả lời, điều kiện này vừa ra, kẻ có thể xuất ra số tiền này chỉ sợ cũng chỉ có đại gia tộc, hoặc là người có gia sản lớn, nếu không sẽ không dám bước vào cửa!

- Một vạn thần thạch... Hẹn trước?

Khóe miệng Nhiếp Vân co giật liên tục.

Tuy cảm thấy có chút kỳ quái nhưng không thể không nói đây là biện pháp tốt nhất.

Mỗi ngày đều phải xem bệnh cho người khác, hắn khẳng định không có nhiều thời gian như vậy, cũng không có nhiều tinh lực như vậy, làm ra phí hẹn trước đã ngăn cản không ít người, có thể giảm bớt không ít phiền toái.

- Nhiếp Vân hiện tại còn chưa có danh khí quá lớn đã mở miệng muốn nhiều như vậy, ta sợ rất nhiều người sẽ bị dọa chạy đi, khi đó không ai dám tới.

Hỗn Độn Vương nói.

Hắn lo lắng cũng không phải không có đạo lý, hiện tại danh khí của Nhiếp Vân không lớn, người khác cũng không biết y thuật của hắn, trong tình huống mọi người không ai biết rõ đã dám mở miệng muốn giá cao như vậy, ai ngốc mới đi qua?

- Kỳ thật không có gì, trực tiếp viết ngoài cửa phí hẹn trước một vạn thần thạch, hơn nữa mặc kệ chữa tốt hay không tốt cũng không trả lại... Chỉ bằng vào này một câu này sẽ nhanh chóng truyền khắp cả thành Vân Châu!

- Người không có tiền nhìn thấy câu này sẽ cảm thấy chúng ta điên, nhưng... Người có tiền chân chính, lại có bệnh không trị được, cho dù là thử một chút cũng sẽ tìm tới.

- Chỉ cần Nhiếp Vân đại nhân có thể trị tốt cho người đầu tiên, danh khí về sau sẽ vang dội, không cần lo lắng chuyện khác.

Lưu Trúc cười nói.

- Không sai!

Nhiếp Vân gật đầu.

Bây giờ hắn không có nhân mạch trong thành Vân Châu, hắn quen biết người duy nhất là Diệp Đào đang trong cảnh bản thân khó bảo toàn, lại nói cho dù hắn trở thành người kế thừa, dù sao còn không phải gia chủ Diệp phủ, muốn giúp hắn tuyên dương danh khí cũng không được.

Phương pháp duy nhất chính là năng cao giá trị con người bản thân lên.

Đương nhiên, thân phận đệ tử Thần Nông của hắn hoàn toàn đáng giá tiền này.

Giá cả cao không hợp thói thường, thời gian không lâu tất nhiên sẽ truyền khắp cả thành Vân Châu, đến lúc đó kẻ có tiền mà có bệnh nan y trị không hết sẽ vô cùng có khả năng tới thử.

Chỉ cần chữa tốt cho một người, chuyện sau đó không cần buồn nữa.

- Lưu Trúc, chuyện này do ngươi an bài xử lý, cửa hàng này cũng do ngươi toàn quyền xử lý.

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Nhiếp Vân biết rõ năng lực buôn bán của Lưu Trúc mạnh hơn hắn nhiều, không nói nhiều lời, trực tiếp giao chuyện này cho hắn xử lý.

- Vâng! Nhiếp Vân đại nhân yên tâm, đêm nay ta sẽ chuẩn bị kỹ càng, ngày mai sẽ để y quán khai trương.

Lưu Trúc nói rất kiên định.

- Vậy thì tốt!

Giao y quán cho hắn, Nhiếp Vân cũng không hề hỏi nhiều, an bài

nơi ở của mọi người một chút, hắn cũng ở lại gian phòng đã chọn lúc trước, thân thể khẽ động và tiến vào nạp vật thế giới.

- Dung hợp!

Đi vào nạp vật thế giới hắn cảm thấy nhẹ hơn không ít, cả thế giowisw đang sôi trào, một hỗn độn hải dương hoàn toàn mới dung nhập trong đó.

Cái hỗn độn hải dương này là hắn đánh cược thắng rất nhiều công tử tại Thúy Ngọc Các mới có được, dung hợp càng rộng hơn lúc trước.

Có một lần kinh nghiệm dung nhập hỗn độn hải dương, thời gian không dài đã dung hợp toàn bộ, nạp vật thế giới càng bao la hơn, thực lực của hắn cũng tăng lên, chỉ có điều khoảng cách hoàng cảnh còn một đoạn quá lớn.

Luyện hóa hỗn độn hải dương, Nhiếp Vân không có chuyện gì khác, hắn rời phòng sau đó đi dạo bốn phía Phổ Thiên đại đạo, hắn nhìn xem có nơi nào bán hỗn độn hải dương hay không.

Phổ Thiên đại đạo đúng là phi thường náo nhiệt, hắn cũng tìm được nơi cần tìm, chỉ có điều mỗi một cái đều có giá trị xa xỉ, cho dù lấy toàn bộ thần thạch trên người của hắn cũng không mua nổi một cái, xem hồi lâu đành phải như vậy thôi.

Y quán đúng như Lưu Trúc nói, ngày hôm sau khai trương,, thời điểm mọi người nhìn thấy y quán không có tên nhưng phí hẹn trước trực tiếp chào giá một vạn thần thạch, tất cả đều cảm thấy có phải bị điên hay không.

Tin tức này quả nhiên đúng như Lưu Trúc nói, nó nhanh như cơn gió truyền khắp thành Vân Châu, là chủ đề náo nhiệt nhất thành Vân Châu.

Tin tức truyền ra ngoài suốt ba ngày nhưng không có người nào tới xem bệnh, dù sao có thể tiện tay ném ra một vạn thần thạch, không đi có chữa tốt cho ngươi hay không, cả thành Vân Châu cũng không có nhiều người như vậy.

Hơn nữa cho dù có thể xuất ra nhiều tiền như thế cũng đang trông xem thế nào, muốn nhìn một chút có phải là kẻ si tâm vọng tưởng hay không, gia hỏa chào giá nhiều như vậy rốt cuộc có bản lĩnh như vậy hay không.

Vào ngày thứ tư có người tới, cũng... Cũng không phải người bệnh, mà là người quen.

- Nhiếp huynh, quả nhiên là ngươi, ta nói cả thành Vân Châu có ai dám khẩu khí lớn như thé, bệnh cũng không nhìn, phí hẹn trước đã chào giá một vạn thần thạch...

------oOo------

Chương 3089: Người bệnh đến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thanh niên vừa vào cửa đã không ngừng huyên thuyên, nhìn thấy Nhiếp Vân liền nhận ra, hắn cười ha ha.

- Thì ra là Phùng huynh, ngọn gió nào thổi ngươi tới...

Nhận ra người tới, Nhiếp Vân cũng tươi cười vội vàng nghênh vào trong.

Không phải người khác, chính là Phùng Miểu đánh cược với hắn tại Thúy Ngọc Các, hơn nữa hắn còn thắng được một cái hỗn độn hải dương.

Gia hỏa này thập phần si mê y thuật, nghe nói có người mở y quán tại thành Vân Châu chào giá khủng bố nên lập tức sinh hứng thú, muốn tới xem là thầy thuốc như thế nào mà dám báo giá như vậy.

Làm như vậy tuy có thể làm cho một ít người không dám tới, nhưng có thể tới khẳng định đều là người có tạp chứng nguy nan không thể trị trong nhiều năm, loại chứng bệnh này, cho dù là Nam Thiên Y Thánh cũng không dám tiếp... Chủ nhân y quán không thèm quan

tâm, y thuật chắc chắn sẽ không yếu!

Chính bởi vì có suy nghĩ như vậy nên hắn mới sang xem thế nào, không nghĩ vừa nhìn đã biết là ai, thì ra người mở y quán chính là Nhiếp Vân đánh bại hắn.

- Ta sang đây xem xem, y quán này thật lớn...

Phùng Miểu cười cười, sau khi nhìn bốn phía lại nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân.

- Ngươi chào giá cao như vậy, thực có nắm chắc có thể trị được nghi nan tạp chứng hay không?

- Đã xưng là nghi nan tạp chứng, ta tự nhiên cũng không có nắm chắc... Ta cũng không biết mở y quán trong thời gian bao lâu, chỉ cần có thể kiên trì không ngã xuống là được!

Nhiếp Vân nói.

- Nghĩ một đằng nói một nẻo... Ta thập phần tin phục y thuật của Nhiếp huynh, chào giá như vậy tuy cuồng vọng một ít nhưng cũng chính là người có năng lực như Nhiếp huynh mới dám làm...

Phùng Miểu nói đến đây lộ ra vẻ làm khó:

- Nhìn thấy Nhiếp huynh, kỳ thật tại hạ còn có một yêu cầu quá đáng, không biết có thể nói hay không.

- Phùng huynh không nên khách khí!

Thấy bộ dáng hắn như vậy Nhiếp Vân cười ha ha.

Hắn cũng có hảo cảm với Phùng Miểu này, kẻ này tính cách ngay thẳng, muốn tỷ thí thì tỷ thí, thắng chính là thắng, thua thì thua, không có dối trá như đám đệ tử thế gia khác.

- Ta muốn... Học y thuật của Nhiếp huynh... Chính là muốn bái Nhiếp huynh làm thầy, không biết... Được hay không được!

Phùng Miểu do dự sau đó xoắn xuýt một lúc mới nói.

- Bái ta làm thầy? Phùng huynh nói giỡn, ta và ngươi y thuật không kém bao nhiêu, tối đa chỉ nghiên cứu thảo luận với nhau, bái sư... Có chút quá mức a!

Nhiếp Vân không nghĩ tới đối phương đưa ra yêu cầu này, hắn cảm thấy dở khóc dở cười.

Không nói trước hắn còn không có ý định thu đồ đệ, cho dù có, người trước mặt chính là con nối dõi của Phùng quốc công, địa vị tôn sùng... Cũng không thể thu hắn làm đồ đệ ah!

Lại nói thật muốn thu đệ tử, nhất định phải đi theo sau mình, nghe mình sai phái như thiên lôi... Mặc dù gia hỏa này làm được nhưng gia tộc của hắn chắc chắn không cho phép.

- Nhiếp huynh...

Nghe hắn một câu bác bỏ, Phùng Miểu đầy sốt ruột.

- Phùng huynh không cần phải nói, chúng ta tương xưng bằng hữu thì được, bảo ta thu ngươi làm đồ đệ... Thật sự làm không được, nếu như ngươi thật muốn hiểu y đạo, hoàn toàn có thể ở trong y quán của ta một thời gian, có bệnh chứng gì cũng có thể nghiên cứu thảo luận với nhau.

Nhiếp Vân nói.

- Được rồi, ta đây quấy rầy Nhiếp huynh, ta sẽ không ở không công tại đây, một vạn thần thạch này là học phí của ta, nếu như Nhiếp huynh không thu, ta thật sự không mặt mũi nào ở đây...

Thấy hắn ý tứ kiên quyết không có chỗ trống thương lượng chút nào, Phùng Miểu biết rõ có cầu cũng vô dụng, lúc này gật gật đầu và lấy một chiếc nhẫn đưa qua.

- Học phí...

Nhiếp Vân muốn cự tuyệt, thấy hắn cũng giống như mình, sẽ không

dễ dàng sửa đổi quyết định, đành phải như vậy thôi, cười khổ lắc đầu.

Xem ra tỷ thí lần đả kích thanh niên này quá ác làm cho hắn sinh ra suy nghĩ muốn học tập.

Phùng Miểu là đệ tử gia tộc, lại xuất thân y đạo, làm chuyện tay chân trong y quán nhanh nhẹn, dựa theo ý của Nhiếp Vân để hắn nhìn xem là được nhưng hắn không đồng ý, làm cái này làm cái kia, hắn nghiễm nhiên trở thành chân chạy.

Không thể không nói có hắn hỗ trợ, có rất nhiều chuyện trong y quán đều làm tốt.

Trước kia bởi vì Nhiếp Vân mới tới, hơn nữa chào giá cao như vậy cho nên rất nhiều lão bản cửa hàng trong Phổ Thiên đại đạo tới nháo sự, muốn làm bọn họ đóng cửa, ba ngày trước còn dựa vào là Viên Cửu chấn nhiếp, lúc này có Phùng Miểu là thiếu gia Phùng quốc công phủ tự mình ngồi xem bệnh, những bọn đạo chích này đã không dám tới.

Hơn nữa tất cả thủ tục mở y quán cũng hoàn thành nhanh chóng, mọi việc ngay ngắn trật tự rõ ràng.

Phùng Miểu đến ngày thứ ba, rốt cục có khách nhân đầu tiên tới.

Đó là một thanh niên nâng lão giả tới.

- Gia gia, nhà này ta thấy là kẻ mua danh chuộc tiếng, còn không có trị liệu đã muốn một vạn miếng thần thạch, quả thực chính là cướp bóc, loại y quán này, có lẽ trực tiếp đóng cửa đi... Vì cái gì gia gia lại tin tưởng chứ.

Thanh niên đi tới nhưng nói chuyện không che lấp.

Trong lời nói mang theo oán khí nồng đậm, rất hiển nhiên cái gì cũng không nhìn, cũng không biết có thể coi được hay không đã ném ra nhiều tiền như vậy, hắn cảm thấy có chút không đáng.

- Làm càn, dám trực tiếp muốn nhiều tiền như vậy, khẳng định có

bản lĩnh, có thể mở y quán lớn như thế, ta tin tưởng không có người nào nện chiêu bài của mình.

Lão nhân có chút không vui.

- Ta không cảm thấy như vậy... Nếu thật có bản lĩnh, tại sao chưa từng nghe qua? Y quán chủ tên là Nhiếp Vân gì đó, gia gia nghe qua cái tên này chưa?

Thanh niên khẽ nói.

- Chưa từng nghe qua không có nghĩa là không có tài năng...

Lão nhân lắc đầu.

- Gia gia, ngươi tin tưởng ta, ta đã cho ngươi mời Lãng Nguyệt Y Thánh, nàng cũng đáp ứng nửa tháng sau sẽ xem bệnh cho ngươi, ngươi không phải không nghe, không nên tới nơi này ném tiền... Thật không biết ngươi nghĩ như thế nào!

Thanh niên có chút không cho là đúng.

Về phần nói tới Lãng Nguyệt Y Thánh, trong mắt của hắn tràn đầy tôn kính.

- Lãng Nguyệt Y Thánh cũng không phải không có xem qua cho ta, ba năm trước đã xem một lần, ăn dược lâu như thế cũng không phải vô dụng? Lại xem một lần cũng không có hiệu quả lớn.

Lão nhân khẽ nói.

- Ai nói hiệu quả không lớn? Lãng Nguyệt Y Thánh mấy năm qua bái sư Hoằng Nghiệp đại sư, y thuật đã cao không thể chạm tới, không giống mấy năm trước, muốn mời nàng xem bệnh cũng phải xếp hàng rất lâu...

Thanh niên sốt ruột nói.

------oOo------

Chương 3090: Kê phương thuốc (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không cần nói nhiều, đến cũng đến, mặc kệ có thể thành hay không cũng không sao, một vạn thần thạch mà thôi, ta còn tiêu hao nổi.

Lão nhân khoát khoát tay.

- Được rồi!

Thấy lão giả không cách nào khuyên can, thanh niên đành phải không nói thêm lời nào.

Hai người đang nói chuyện đã đi vào bên trong, Lưu Trúc chào đón:

- Mời giao một vạn thần thạch phí hẹn trước, sau đó y đạo đại sư của y quán sẽ xem bệnh.

- Còn không lấy ra?

Lão giả đã sớm biết quy củ, hắn quay đầu quát thanh niên.

- Vâng!

Thanh niên mặt mũi tràn đầy không tình nguyện, hắn giao chiếc nhẫn qua.

- Tốt, hai vị chờ một lát!

Tiếp nhận chiếc nhẫn, Lưu Trúc dò xét sau đó xác định không sai liền mời vào.

- Mời hai vị vào trong, y đạo đại sư của chúng ta đang ở trong phòng!

Lão giả gật gật đầu đi qua.

Đối với y quán còn chưa xem bệnh đã đòi tiền thế này, kỳ thật hắn cũng mang theo hiếu kỳ rất lớn, rất muốn biết thầy thuốc này có tự tin từ đâu.

Thành Vân Châu là hang ổ của Phổ Thiên hoàng triều, nội thành có quan lại quyền quý nhiều nhiều vô số kể, cao thủ như mây, không xem bệnh đã muốn tiền, chữa tốt cũng bỏ đi, một khi trị không tốt nhất định sẽ có rất nhiều người nháo sự, y quán bằng vào cái gì mà dám làm như thế?

Chẳng lẽ thật sự có y thuật không tầm thường hay sao?

Bởi vì điểm này cho nên hắn kiên trì đi xem.

Lúc này đi tới trước gian phòng và mở cửa đi vào.

- Mời ngồi!

Trong phòng có hai thanh niê, một ngồi một đứng, lúc này nói chuyện là thanh niên đang ngồi.

- Tần lão, là ngươi?

Vừa ngồi xuống, còn chưa kịp nói chuyện đã có tiếng nói ngạc nhiên vang lên, lúc này lão giả mới nhìn rõ người nói chuyện, chính là người đang đứng.

- Phùng Miểu? Tại sao ngươi ở đây?

Lão giả nhận ra người này, chính là tiểu gia hỏa thích học y của Phùng quốc công gia, Phùng Miểu!

- Ta đang làm học đồ tại đây...

Phùng Miểu vội vàng nói.

Nói tới học đồ, người khác đều xấu hổ vạn phần, nhất là đệ tử gia tộc nhưng Phùng Miểu nói ra chẳng những không có xấu hổ còn mang theo sốt ruột, sợ người khác phản bác.

Nếu có mấy thiên tướng ở nơi này, mấy thiếu niên ngồi đối diện Phùng Miểu sẽ bội phục rạp đầu xuống đất.

Nếu như nói so đấu y đạo lúc trước, hắn thua còn cảm giác đối phương chỉ trùng hợp chiến thắng, chưa hẳn đã mạnh hơn hắn quá nhiều, mấy ngày nay mới hiểu ra suy nghĩ này buồn cười cỡ nào.

Y thuật của đối phương cao hơn hắn quá nhiều, chỉ vài ngày ngắn ngủi hắn đã bị y thuật của đối phương thuyết phục triệt để.

Tuy những ngày qua không có người bệnh nhưng chỉ bằng vào giảng giải tri thức y đạo cũng làm cho hắn hiểu ra rất nhiều nghi nan khó hiểu trong y đạo vây khốn hắn từ lâu.

Vào lúc này hắn cảm thấy mình mặt dày mày dạn quyết định lưu lại đây là sáng suốt cỡ nào, có thể đoán được, nếu thật làm học đồ ở đây vài năm, y thuật của hắn khẳng định còn có thể đột nhiên tăng mạnh, đạt tới cảnh giới trước kia chưa từng nghĩ tới.

- Học đồ?

Không biết suy nghĩ trong lòng Phùng Miểu, lão giả nháy mắt nhìn hắn, lại nhìn thanh niên đang ngồi, trong đầu đầy nghi hoặc khó hiểu.

Tuy người khác đều nói Phùng Miểu là nhị công tử Phùng quốc công gia, khả năng kế thừa gia tộc của hắn không lớn, trên thực tế vị lão gia này lại biết nội tình.

Đại công tử trời sinh tính trương dương, tính cách lỗ mãng, trên thực tế Phùng gia cố ý muốn lập vị nhị công tử này làm người thừa kế, chỉ có điều thế cục không có trong sáng cho nên chỉ là suy đoán mà thôi

Dù vậy đủ để nói rõ vị Phùng Miểu bên cạnh có được tư cách cạnh tranh đại vị, loại người này mặc dù trong thành Vân Châu cũng là công tử ca, địa vị tôn sùng, vì sao chạy tới đây làm học đồ?

Hơn nữa nhìn bộ dạng của hắn còn sợ bị người khác đuổi đi? Thật

hay giả?

- Cái gì học đồ, Phùng huynh nói giỡn, đừng coi là thật, kính xin vươn cổ tay ra để ta bắt mạch.

Ngồi thanh niên cười nói.

Hắn chính là Nhiếp Vân, hắn chờ đợi người bệnh lâu ngày, muốn hảo hảo xem một chút sau đó làm đối phương thỏa mãn quay về.

- Ngươi quen người này?

Nói xong những việc này, Nhiếp Vân truyền âm cho Phùng Miểu.

Nhìn bộ dạng của hai người có lẽ đã sớm quen nhau, hơn nữa quan hệ sâu cho nên hỏi ra vấn đề của người bệnh.

Vọng, văn, vấn, thiết, có đôi khi hỏi cũng rất trọng yếu, có thể giảm bớt không ít phiền toái.

- Vị này chính là Tần lão, hắn là ông chủ nổi danh của thương hội thành Vân Châu, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, sáng lập nên một đại thương nghiệp trong vương quốc, hơn nữa là đối tác buôn bán với Phùng gia ta, cho nên hắn tới nhà ta nhiều lần, cũng biết tất cả con cháu của Phùng gia...

Phùng Miểu nói.

- Không cần nói tỉ mỉ chuyện này, ta nói hắn bệnh gì, có thể xem cho nhanh.

Nghe được hắn nói thế, Nhiếp Vân bất đắc dĩ, vội vàng cắt ngang.

Hắn muốn hỏi bệnh trang của đối phương và kinh nghiệm chữa bệnh, cũng không phải những chuyện này.

- Ách...

Phùng Miểu cảm thấy xấu hổ, hắn tương giao với người khác đều phải xem thân thế, nói những việc này đã thành thói quen, không

nghĩ tới đối phương chỉ muốn hỏi chứng bệnh.

Suy nghĩ một chút và nói:

- Trước kia ta từng xem qua bệnh của Tần lão, cũng không khó, chính là ăn không vô thứ gì, thường xuyên bụng trướng đau đớn, ăn cái gì nhả cái gì, chỉ có điều... Uống thật nhiều thuốc đều không dùng được, cụ thể xảy ra chuyện gì thì ta không nhìn ra.

- Nghe nói thầy thuốc nổi danh trong thành Vân Châu đều đi qua trị liệu, nghe nói trước kia Nam Thiên Y Thánh cũng trì qua, chỉ có điều cũng bó tay...

- Bụng trướng?

Lúc này Tần lão đưa tay qua, hắn cũng không hề hỏi nhiều.

Bụng trướng thật ra chỉ là tiểu bệnh, dựa theo đạo lý chỉ cần là thầy thuốc hơi cao tay cũng biết chữa như thế nào, nhưng đã rất nhiều danh y đều trị liệu qua, khẳng định không có đơn giản như vậy.

Ngón tay điểm lên mạch của đối phương, Nhiếp Vân không suy nghĩ những chuyện khác, tinh thần đắm chìm vào trong đó.

Đại khái năm giây sau, Nhiếp Vân thu tay lại.

- Xin hỏi Tần lão ngươi bị bụng trướng, có phải mỗi ngày đau đớn hai giờ dữ dội vào buổi trưa, nếu như thời điểm này không ăn gì thì trong bụng sẽ đau đớn như dời sông lấp biển?

- Đúng! Bụng trướng ăn cái gì thì nhả cái gì, chỉ khi nào không ăn thì hai canh giờ buổi trưa sẽ đau đớn dữ dội, bệnh cũ, đã hơn mười năm...

Tần lão lắc đầu.

Vừa rồi hắn nhìn thấy Nhiếp Vân lặng lẽ truyền âm với Phùng Miểu nên cho rằng hai người nói chuyện này, không có cảm thấy ngạc nhiên.

Hắn không kinh ngạc, Phùng Miểu thì khác.&

------oOo------

Chương 3091: Kê phương thuốc (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn biết rõ mình chưa từng nói qua những chuyện này, trên thực tế hắn cũng xác thực không biết... Nhiếp Vân bắt mạch thời gian ngắn như thế đã xác định những chuyện này, hắn làm sao không khiếp sợ cho được.

- Ta đã biết rõ ngươi bị bệnh gì, hiện tại cũng kê đơn thuốc cho ngươi.

Thấy đối phương gật đầu, Nhiếp Vân đã xác nhận sau đó mỉm cười, tiện tay mang bút và viết phương thuốc.

- Đã biết rõ chứng bệnh...

Tần lão sững sờ.

Lúc này mới bao nhiêu thời gian?

Trước kia hắn không phải chưa đi tìm y đạo đại sư, mỗi lần không phải này kiểm tra chính là kiểm tra, sau khi xem xong còn thử máu, linh hồn lực dò xét... Dù sao rất nhiều thủ đoạn, ít nhất qua vài canh giờ mới xác định, cuối cùng uống thuốc xong còn không dùng được.

Gia hỏa này chỉ cần bắt mạch vài giây, tùy tiện hỏi một câu đã bắt đầu kê phương thuốc... Làm như vậy có phải quá đùa giỡn hay không?

- Vị đại sư này, có cần xem lại hay không, ngươi có cần dò xét linh hồn, ta không phản kháng....

Hắn suy nghĩ một chút và nói...

- Không cần, ta đã xác định chứng bệnh của ngươi, hơn nữa có thể chữa khỏi, dò xét, đã không cần!

Biết rõ hắn nghĩ cái gì, Nhiếp Vân cười nói.

- Nhưng mà...

Tần lão còn có chút không cam lòng...

- Không có gì nhưng mà, đây là phương thuốc, y quán của ta tạm thời chưa có thuốc, ngươi đi ra bên ngoài tùy tiện mua là được, đợi đến lúc buổi trưa và ăn vào, sau khi dùng sẽ cảm thấy bụng đau đớn, ngươi... Không cần khẩn trương, đây là bình thường, cảm giác đau đớn này sẽ duy trì trong mười giây, về sau ngươi sẽ nôn mửa lần nữa, sau đó triệt để ói đồ vật trọng ra.

- Về sau không còn đau đớn nữa...

Nhiếp Vân cầm một tờ giấy sau đó viết phương thuốc.

- Việc này...

Tần lão thấy hắn nói đơn giản như thế cho nên sắc mặt có chút cổ quái.

Bệnh của hắn có quá nhiều đại sư xem qua, uống không biết bao nhiêu thuốc, cũng châm cứu vô số lần… Đủ loại thủ đoạn đều sử dụng qua, còn chưa từng có người nào dám nói thẳng triệt để chữa cho tốt, về sau sẽ không còn nữa!

Rốt cuộc gia hỏa này đã nhìn rõ bệnh hay cố ý khoác lác, là thật có bản lĩnh hay lang băm?

- Yên tâm đi, ta nói rồi có thể trị tốt là có thể trị tốt, phương thuốc này... Ngươi trả ba cái hỗn độn thế giới là được!

Thấy biểu lộ của hắn, Nhiếp Vân làm sao không biết hắn nghĩ cái gì, lúc này cũng không nhiều lời.

- Cái gì? Ba hỗn độn thế giới? Ngươi... Này còn đòi tiền?

Tần lão không nói chuyện, thanh niên sau lưng hét lên.

- Vừa thu một vạn thần thạch, lại thu ba cái hỗn độn thế giới, ngươi muốn tiễn muốn điên sao, tại sao không đi đoạt đi?

- Một vạn thần thạch trước chỉ là phí hẹn trước, hiện mới là phí chuẩn bệnh, nếu như không muốn trả tiền cũng có thể, ngươi không cần cầm phương thuốc...

Nhiếp Vân rút phương thuốc trở về.

- Ngươi... Ngươi biết ta là ai không? Dám chào giá như vậy, đáng giận...

Thanh niên thở phì phì đứng dậy, đôi mắt đỏ tươi.

Quá giận, một vạn thần thạch hẹn trước... Xem bệnh còn đòi tiền, nhưng lại không có dược liệu... Quả thực quá đen!

- Ta làm nghề y là giá này, nếu như ngươi hi vọng gia gia của ngươi mỗi ngày tiếp tục thừa nhận thống khổ, có thể lựa chọn không giao.

Nhiếp Vân thản nhiên nói, hắn không quan tâm tới uy hiếp.

- Ngươi...

Thấy hắn bất vi sở động, thanh niên tức giận muốn động thủ thì Tần lão ngăn lại.

- Được rồi, huyên náo còn chưa đủ sao?

Tần lão quát thanh niên kia, quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Vị đại sư này, ngươi xem như vậy đi... Ta ăn thuốc xong, xác định bệnh trị tốt sẽ tìm ba cái hỗn độn thế giới cho ngươi, như thế nào?

Nói thật, hắn cũng có chút khó chịu với thanh niên trước mắt.

Còn chưa xem bệnh trước đã lấy tiền, bây giờ xem xong không nói chứng bệnh đã đòi tiền... Ta làm sao biết phương thuốc của ngươi đáng giá như vậy không.

Nếu như không dùng được cho dù ta có tiền cũng không thể bị ngươi xem là kẻ vung tiền như rác.

- Ý của ngươi là muốn điều trị xong mới giao tiền?

Nhiếp Vân nhìn sang.

- Không sai!

- Dù sao chúng ta lần đầu tiên sang đây xem bệnh... Mọi người cũng khó hiểu...

Tần lão nói còn chưa dứt lời nhưng Nhiếp Vân vẫn nghe hiểu.

Rất đơn giản lần thứ nhất gặp mặt, ngươi liền trực tiếp muốn giá cao như vậy, có phải quá phận hay không?

Nếu hiểu rõ, biết rõ ngươi thật sự có thể chữa bệnh cho ta cũng bỏ đi, giao thì giao, hiện tại bệnh còn chưa trị liệu, phương thuốc ta chưa thấy, muốn nhiều như vậy... Không tốt lắm đâu!

- Có thể, nhưng... Giá cả gấp bội!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Gấp bội?

Tần lão không rõ.

- Ân, bây giờ ngươi không giao tiền cầm phương thuốc trở về trị liệu, sau khi xác định hoàn hảo, khi đó giá cả sẽ gấp bội, chính là... Sáu cái hỗn độn thế giới!

Nhiếp Vân nói.

- Sáu cái? Tốt, chỉ cần có thể chữa tốt chứng bệnh trong bụng của ta, đừng nói sáu cái, mười cái với ta mà nói cũng không coi vào đâu.

Nghe có thể chữa bệnh lại giao tiền, Tần lão thở ra một hơi.

Không phải hắn không tin đối phương, bởi vì thiếu niên trước mặt hoàn toàn không có danh khí gì cả.

- Nếu Tần lão quen biết Phùng Miểu, ta không lấy thế chấp, hôm nay trở về trị liệu, không có gì bất ngờ xảy ra thì ngày mai sẽ có thể xác nhận chữa tốt, trước xế chiều ngày mai, hi vọng có thể mang tiền thù lao tới, y quán của chúng ta còn muốn tiếp tục hoạt động...

Nhiếp Vân nói.

- Ngày mai?

Không nghĩ tới thiếu niên trước mặt trong mắt chỉ có tiền, há miệng ngậm miệng đều là tiền, nội tâm Tần lão mất hứng

- Tốt, nếu như ngươi thật sự có thể chữa tốt, tiền không phải ít, nhưng trị không hết... Ta cũng muốn nghe câu trả lời của đại sư.

Nói xong hắn cầm phương thuốc đi ra ngoài.

Tuy Tần lão không thuộc về chín đế tám vương mười hai tước nhưng thân là cự đầu trong giới kinh doanh, đi tới chỗ nào cũng được người ta tôn trọng, không nghĩ tới đến nơi đây mở miệng là tiền, ngậm miệng là tiền, giống như hắn sẽ quỵt nợ vậy, việc này làm hắn cực kỳ khó chịu.

Quan trọng hơn là không biết thuốc có thể chữa bệnh hay không, ai cũng không biết, vạn nhất không thể trị thì sao?

Xem ra thật sự là đến nhầm!

- Gia gia, ta đã nói đây là lang băm, ngươi không nghe, chẳng phải ném không thần thạch hay sao, nhưng... Ta sẽ không bỏ qua cho hắn...

Đi ra y quán, thanh niên khẽ nói.

Hắn không tán thành đến bên này trị liệu, gia gia không nên kiên trì, êếu không gia gia cũng không tức giận như thế...

Loại tiểu y quán chỉ biết có tiền như thế này, làm sao có thể chữa cho tốt bệnh mà đại sư không thể trị chứ?

------oOo------

Chương 3092: Vong Căn Thảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được rồi, muốn tới là ta quyết định, chỉ không nghĩ tên này tham tài như thế, như vậy đi, đây là phương thuốc, ngươi đi mua thuốc trở về, ta phục dụng vào buổi trưa, nếu quả thật không dùng được, ngày mai ta muốn hỏi một chút... Tuy những năm qua vẫn bệnh tật như thế này nhưng không cho phép kẻ nào trêu đùa hí lộng ta.

Tần lão khoát tay.

- Ân!

Nghe gia gia nói như vậy, thanh niên lộ ra sắc mặt vui mừng, tiện tay mở phương thuốc ra:

- Ta xem là phương thuốc như thế nào mà có giá...

Hắn nói thầm còn chưa dứt đã hét lớn một tiếng.

- Ah...

- Như thế nào?

Thấy cháu trai thất thố như thế, Tần lão cau mày nhìn sang.

Mặc dù cháu trai này của hắn không biết lớn nhỏ nhưng tâm tư

trầm ổn, tại sao không đúng mực như thế?

- Gia gia, hắn giao phương thuốc này...

Thanh niên có mấy lời nói không rõ ràng, hắn giao phương thuốc cho gia gia, sắc mặt khó coi.

- Phương thuốc như thế nào? Ngạc nhiên còn thể thống gì...

Tần lão hừ một tiếng, tiện tay tiếp nhận phương thuốc, sau khi liếc mắt nhìn liền mở to mắt.

- Việc này... Đây tính là phương thuốc? Chẳng lẽ gia hỏa này muốn chết?

Ầm ầm!

Trên người Tần lão bộc phát sát khí, đôi mắt lão giả nheo lại mang theo lửa giận không nhỏ.

Trong phương thuốc không có quá nhiều chữ, đó là: một cây Vong Căn Thảo, buổi trưa dùng, ăn sống!

Sở dĩ tức giận như vậy là vì Vong Căn Thảo quá nổi danh.

Mặc dù không hiểu y thuật cũng biết nó là vật gì.

Vong Căn Thảo, đây là cỏ độc, là bảo bối vô thượng giết người cướp của, cho dù cường giả hoàng cảnh đỉnh phong phục dụng một cây cũng sống không quá nửa canh giờ, nó còn độc gấp trăm lần thạch tín.

Tại sao phương thuốc lại là... Kịch độc Vong Căn Thảo... Thiệt giả?

Mặc dù Tần lão có thực lực nhất định nhưng cũng biết bằng vào thực lực của hắn, hắn ăn nửa gốc Vong Căn không vô, hơn nữa không sống nổi...

Lửa giận bộc phát như hỏa diễm, hắn sắp tức điên lên.

Chết đòi tiền cũng là bỏ đi, mấu chốt còn kê đơn lung tung, nếu thật ăn thuốc này thì không cần nghĩ, cho dù không bị bệnh chết cũng bị độc chết.

Rốt cuộc gia hỏa này là thầy thuốc hay giết người?

- Ngươi đi hỏi gia hỏa này muốn làm gì?

Tần lão tức giận sắc mặt khó coi.

- Nếu như hắn không bàn giao rõ ràng, hôm nay ta sẽ nện y quán của hắn.

- Vâng!

Đôi mắt thanh niên sáng ngời, hắn vội vàng đi vào trong y quán tìm Nhiếp Vân, thời gian không lâu hắn quay về, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

- Như thế nào? Hắn nói như thế nào?

Nhìn thấy bộ dạng của hắn, nội tâm Tần lão sinh ra dự cảm xấu và hỏi.

- Hắn... Ta không gặp được.

Thanh niên cảm thấy hổ thẹn.

- Không gặp được?

- Đúng, vừa rồi lang băm xem bệnh cho ngươi không gặp ta... Chỉ gặp người hầu, người hầu nói với ta, nếu như không dám uống thuốc thì thôi, tiền phương thuốc vẫn phải trả.

- Nếu không giao tiền thuốc hắn sẽ đích thân đến phủ đệ chúng ta yêu cầu, đường đường Tần lão, cự đầu giới kinh doanh đi xem bệnh không dám uống thuốc, không trả tiền...

Thanh niên càng nói sắc mặt càng khó xem, tức giận suýt bộc phát.

- Hắn thật sự nói như vậy?

Tần lão mặt như đáy nồi, cảm thấy sắp tức nổ phổi.

Tốn nhiều tiền xem bệnh như thế, đối phương chỉ cấp một cây Vong Căn Thảo làm phương thuốc, còn... Mở miệng đòi tiền!

Quả thực đáng giận ah!

- Đúng, còn nói...

- Còn nói cái gì?

- Còn nói, thiên hạ có thể xưng là anh hùng rốt cuộc là chỉ số ít, nhìn thấy Vong Căn Thảo thì cho rằng nó là độc dược, ăn sẽ chết, trên thực tế, thứ này dùng tốt là thuốc hay cứu mạng, làm việc lo trước lo sau, sau này đừng trị bệnh này, có thể cam đoan, trừ phương thuốc này không ai có thể trị tốt.

Thanh niên mang nguyên văn người hầu nói với hắn, nói không lọt một chữ.

- Thuốc hay cứu mạng?

Lửa giận của Tần lão giảm xuống, hắn cúi đầu trầm tư.

Tuy hắn không tin bệnh tình làm phức tạp mình nhiều năm như thế sau khi ăn một cây Vong Căn Thảo là có thể chữa tốt, nội tâm của hắn đã dao động.

- Dám mở y quán tại nơi này, càng xào danh khí lớn như thế, biết rõ ta là ai còn dám làm như vậy... Chẳng lẽ gia hỏa này không phải lang băm, mà là... Thực có nắm chắc?

Trong nội tâm sinh ra suy nghĩ như thế.

Hắn là thương nhân, cho dù làm chuyện gì đều cân nhắc lợi hại.

Tuy hắn chưa nghe danh tiếng của thầy thuốc này, cũng không biết y thuật như thế nào nhưng có thể mở cửa tiệm lớn tại Phổ Thiên

đại đạo này, lại làm ra danh khí to lớn, chắc chắn sẽ không nện chiêu bài của mình.

Huống chi thầy thuốc như Phùng Miểu lại cam tâm tình nguyện làm học đồ... Chỉ bằng vào hai điểm này đã nói lên đối phương chắc chắn sẽ không không thối tha, chẳng lẽ... Vong Căn Thảo thật sự là mấu chốt trị bệnh của hắn?

- Ngươi đi mua một cây Vong Căn Thảo tới đây, tốc độ mau chóng!

Nghĩ đến điểm này, Tần lão trầm tư một lát sau đó phân phó thanh niên.

- Gia gia, ngươi sẽ không chân tướng tin gia này này chứ? Vong Căn Thảo chính là kịch độc, không thể ăn...

Thanh niên vô cùng sốt ruột.

- Ngươi mua trước rồi nói sau!

Tần lão nhướng mày.

- Vâng!

Thấy gia gia tức giận, thanh niên không dám nhiều lời, đành phải đi hiệu thuốc mua thuốc.

Dược liệu kịch độc như Vong Căn Thảo này là đồ vật quản chế, người bình thường cho dù muốn mua cũng không mua được, nhưng gia tộc Tần lão khác với người bình thường, thời gian không dài đã mua được một cây, dùng hộp ngọc bao lại, toàn thân màu xanh vô cùng xinh đẹp.

- Lại bảo ngự tiền y sư tới, một khi ta phát hiện dị thường, lập tức chữa trị.

Tiếp nhận Vong Căn Thảo do thanh niên mua tới, Tần lão trở lại phủ đệ, an bài nói.

Tuy Vong Căn Thảo là kịch độc, hắn cũng gánh không được nhưng

chuẩn bị tốt mới thỏa đáng, có y sư canh giữ ở trước mặt, tỷ lệ bảo vệ tánh mạng cũng lớn hơn.

- Gia gia...

Thanh niên nghe nói như thế, giờ mới hiểu ra, gia gia tin lời lang băm nói, sốt ruột đỏ bừng cả khuôn mặt.

- Không cần phải nói, bệnh này đau nhức tra tân ta thời gian đủ dài rồi, nếu như có thể giải quyết tự nhiên tốt nhất, giải quyết không được cũng có thể xem như giải thoát...

Tần lão nói:

- Nhanh đi chuẩn bị đi!

- Vâng!

Còn muốn nói gì đó, thấy ánh mắt kiên định của gia cho nên thanh niên biết rõ không thể tiếp tục pháp khuyên can, đành phải quay người rời đi, đi mời ngự tiền y sư.

Ngự tiền y sư là gia tộc bọn họ chuyên môn mời đến, danh khí cũng không vang dội, y thuật cũng không khác gì Phùng Miểu, lúc nghe Tần lão muốn phục dụng Vong Căn Thảo đã giật mình.

Khuyên bảo một hồi thấy không thể ngăn cản đành phải sớm chuẩn bị.

------oOo------

Chương 3093: Khó có thể tin

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này nhanh chóng tới buổi trưa, ánh mặt trời từ trên cao chiếu xuống hết sức nóng bức.

Xì xì xì!

Ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chan, Tần lão lập tức cảm thấy ổ bụng đau đớn kịch liệt.

Bệnh... Lại phát tác!

Bệnh của hắn đúng như thiếu niên nói, khi tới buổi chưa sẽ đau hai canh giờ, đau dữ dội và thống khổ, nếu như không vì như thế hắn cũng không hạ quyết tâm ăn Vong Căn Thảo.

Mở hộp ngọc ra, tiện tay cầm dược liệu và há miệng ăn vào.

Tuy dược liệu tươi đẹp nhưng hương vị cũng không tốt, có phần đắng, sau khi ăn xong trong dạ dày co rút một lúc, sau đó Tần lão cảm thấy bụng trướng và đau đớn kịch liệt.

- Ah...

Mặc dù hắn có nghị lực lớn nhưng vẫn phải kêu thảm thiết.

Đau đớn tiếp tục hơn mười giây liền dần dần giảm bớt, ngay sau đó buồn nôn liền vịn bồn phun ra.

- Là... Là cái gì?

Ngự tiền y sư vẫn canh giữ trước mặt sợ hắn gặp chuyện không may, thấy hắn nôn mửa cũng không thèm để ý, lúc hắn nhìn thấy thứ bị phun ra liền kinh hô.

Tần lão lúc này cũng ói xong, cảm thấy thân thể nhẹ nhõm không ít, cúi đầu xem xét thì đồng tử co rút dữ dội.

Chỉ thấy trong bồn là một loại giòi giống như côn trùng, nó đang giãy dụa trong bồn, không ngừng vặn vẹo làm người ta buồn nôn.

- Đây là... Côn trùng?

Tần lão không ngừng run rẩy.

Chính hắn nôn ra thứ này, bảo hắn không sợ chính là giả.

- Mau nhìn, những côn trùng này chết...

Ngự tiền y sư nói.

Côn trùng trong bồn giãy dụa một lát quả nhiên không động đậy, miệng còn phun ra nước đen, rất rõ ràng đã chết.

- là độc Vong Căn Thảo... Giết chết những côn trùng này!

Nhìn thấy côn trùng tử vong, linh quang trong mắt Tần lão tỏa sáng, rốt cục hiểu dụng ý đối phương bảo hắn ăn Vong Căn Thảo.

Vong Căn Thảo là kịch độc, độc tính rất lớn, sau khi mình ăn xong lại không có bất cứ dị thương nào, chỉ có thể nói rõ vấn đề, độc tính đã bị đám côn trùng hấp thu... Chính bởi vì như thế, côn trùng mới bị độc chết.

- Lão gia, ngươi đừng nhúc nhích, ta bắt mạch cho ngươi...

Nghe được Tần lão nói như vậy, ngự tiền y sư sững sờ, vội vàng đi lên cầm tay hắn, ngón tay bắt mạch đập.

Thời gian qua một lát, sắc mặt trở nên phi thường cổ quái.

- Như thế nào? Ta có trùng độc hay không?

Nhìn bộ dạng của hắn, Tần lão nhịn không được hỏi.

- Lão gia không có trúng độc... Dường như bệnh đã được trị khỏi, ngươi lại cảm giác một chút, có phải không còn cảm giác bụng trướng hay không?

Ngự tiền y sư do dự sau đó lên tiếng.

- Ân?

Tần lão vừa rồi còn bị côn trùng làm khiếp sợ cho nên không để ý tới, lúc này tinh thần khẽ động, cảm ứng toàn thân, sắc mặt của hắn biến thành cổ quái.

Cảm giác bụng trướng hành hạ hắn nhiều năm, loại bệnh tật này có còn hay không thì hắn biết rõ nhất, chỉ cảm một chút liền biết rõ, bệnh này... Đã triệt để tốt, thân thể không còn cảm giác không khỏe như lúc trước.

Làm… Làm sao có thể?

Tần lão có chút không thích ứng.

Chẳng lẽ thật ăn một cây Vong Căn Thảo liền có thể chữa bệnh tốt như vậy?

Ta không có nằm mơ chứ?

Bệnh này cho dù nằm mơ hắn cũng muốn chữa tốt, vào lúc chính thức chữa khỏi thì hắn còn không thích ứng, cảm thấy khó mà tin được.

- Có lẽ không sai!

Tuy ngự tiền y sư có y thuật kém Nhiếp Vân rất nhiều nhưng bệnh đã chữa khỏi, hơn nữa hắn tận mắt nhìn thấy quá trình cho nên không khỏi kinh ngạc.

- Có lẽ lão gia bụng trướng là vì đám côn trùng hành hạ, Vong Căn Thảo hạ độc chết đám côn trùng này, bệnh của ngươi tự nhiên khỏi hẳn… Cũng chính bởi vì hạ độc chết đám côn trùng, bản thân ngươi không có vấn đề gì khác.

- Ah...

Tần lão gật gật đầu.

Ngự tiền y sư nói như vậy hắn cũng thông suốt.

Có lẽ chính vì như vậy, nếu không, không có khả năng ăn một gốc Vong Căn Thảo mà không có việc gì.

- Buổi trưa, lão gia đau bụng làm chúng ta tưởng ngươi đau bệnh

gì đó, cho dù thế nào cũng không ngờ là đám côn trùng này tác quái.

- Đúng giờ uống thuốc, hơn nữa không bằng cho đám côn trùng này ăn thuốc độc, hơn nữa không tổn thương bản thân... Người kê đơn thuốc này cho lão gia có y thuật mạnh, ta bình sinh chưa gặp qua.

Ngự tiền y sư vui lòng phục tùng.

Vong Căn Thảo là độc dược, ăn vào còn có thể độc chết côn trùng, còn không tổn thương căn bản, điều này cần phải nắm chắc bệnh lý mới có thể làm như thế, trước kia cho rằng người kê đơn không hiểu gì về bệnh, hiện tại mới biết được đối phương biết bệnh, nắm chắc bệnh tình không sai chút nào, không dư thừa hay thiếu thốn.

Chỉ bằng vào bắt mạch có thể nhìn ra những chuyện này, khai ra dược vật chuẩn xác như thế... Y thuật của người này mạnh tới mức khó tưởng tượng.

Tuy ngự tiền y sư hiểu ra, cũng biết mình không thể so sánh với người này, bởi vì hai bên không cùng đẳng cấp.

- Đúng vậy, người này y thuật thật cao minh...

Tần lão lúc này cũng ý thức được, nhớ tới lời đối phương nói lúc xem bệnh cho nên càng bái phục.

Đối phương nói rõ tình huống sau khi phục dụng Vong Căn Thảo, sớm nói không sai chút nào, rất hiển nhiên đã triệt để nhìn ra bệnh cảu hắn, hơn nữa tìm được phương pháp trị liệu tốt nhất.

Khó trách tự tin và dám khai ra giá cao như vậy.

Giá cả...

- Nhanh đi chuẩn bị sáu cái hỗn độn thế giới, ta lập tức muốn bái phỏng y đạo đại sư.

Tần lão quay đầu phân phó một tiếng, hắn đứng lên, cũng không

còn suy yếu như lúc trước, trên người tràn ngập lực lượng.

Trước kia đối phương báo giá ba cái hỗn độn thế giới, hắn cảm thấy có hại chịu thiệt, trong nội tâm đầy lửa giận, hiện tại hắn cảm thấy sáu cái vẫn còn có lời.

Tùy tiện bắt mạch có thể nhìn ra bệnh tình của hắn, hơn nữa hốt thuốc đúng bệnh, phần y thuật như vậy tuyệt đối đáng giá, thậm chí còn cảm giác đối phương thu ít!

Bệnh của hắn đã mời qua không ít danh y trong thành Vân Châu, tiền tiêu vô số kể, đáng tiếc thuốc gì cũng uống qua nhưng không thành công.

Đối phương sau xem bệnh cùng chữa khỏi ngay lập tức, cảm kích trong nội có thể nhỏ hay sao?

- Đúng thế, chuẩn bị bảng hiệu cho ta, thanh thế huyên náo càng lớn càng tốt, ta muốn đích thân đi cảm tạ, cũng muốn tất cả người trong thành Vân Châu này biết rõ vị y sư kia thật sự ghê gớm, có thể chữa tốt quái bệnh.

Sau khi trừ tận gốc bệnh tình, Tần lão hưng phấn cười ha ha.

Lúc này hắn hiểu rõ vì sao đệ tử thế gia cao quý như Phùng Miểu lại cam tâm tình nguyện đi làm học đồ, có thể trở thành bằng hữu với y đạo đại sư như thế, cho dù từ phương diện nào cũng lời lớn.

------oOo------

Chương 3094: Thanh danh lên cao

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được Tần lão trị hết bệnh, cả gia tộc vô cùng hưng phấn, động tác nhanh chóng, không qua bao lâu đã chuẩn bị tất cả.

Cả Tần phủ từ trên xuống dưới đốt pháo chúc mừng, tiếng cười nói huyên náo rất lớn

Mọi người trong y quán còn không biết rõ chuyện này, Phùng Miểu đang ngồi ngồi tại chỗ nhìn sang Nhiếp Vân, trên mặt đầy nghi hoặc.

- Nhiếp huynh, ngươi kê đơn thuốc cho Tần lão là.. Vong Căn Thảo? Thiệt giả? Vong Căn Thảo là kịch độc, ta chưa từng nghe nói qua nó là thuốc chữa bệnh đấy.

Thấy bộ dạng tức giận của Tần lão rời đi, Phùng Miểu vẫn hỏi thăm là thuốc gì, nghe được thiếu niên nói tên thuốc, suýt nữa Phùng Miểu đã bất tỉnh.

Dùng độc dược làm phương thuốc... Chẳng lẽ Nhiếp huynh có nắm chắc?

- Sở dĩ Tần lão bị đau bụng cũng không phải dạ dày không tốt, bản thân bị trọng thương, mà là bị Thảo Giới Trùng làm hại!

Thấy bộ dạng ham học hỏi của hắn, Nhiếp Vân cười cười không giấu diếm.

- Thảo Giới Trùng? Đó là cái gì?

Phùng Miểu cảm thấy nghi hoặc.

- Thảo Giới Trùng là một loại ký sinh trùng, thời điểm bình thường không phát tác có thể dung nhập huyết dịch, cơ bắp, linh hồn, cho nên không thể phát hiện ra.

- Chúng cực thích ăn ngon, có thể hấp thu tinh lực lớn của thân thể, Tần lão ăn cơm không biết no bụng, trên thực tế năng lượng ăn vào đều bị Thảo Giới Trùng thôn phệ, hơn nữa mỗi khi tới buổi trưa, những côn trùng này sẽ tỉnh lại sau khi ngủ say, muốn ăn cái gì… Nguyên nhân chính là như thế hắn mới đau bụng dữ dội hai canh giờ vào buổi trưa.

- Ta bảo hắn đúng giữa trưa ăn Vong Căn Thảo, Thảo Giới Trùng sẽ cho rằng có ăn, không chút do dự ăn độc dược vào người.

- Trải qua như vậy, độc tính độc cũng sẽ bị Thảo Giới Trùng hấp thu toàn bộ, mà bản thân hắn không bị trúng độc.

- Thảo Giới Trùng ăn kịch độc cho nên không thể ẩn tàng thân hình, bị hắn nhổ ra, từ đó khỏi bệnh...

Nhiếp Vân cũng giải thích cặn kẽ bệnh tình của Tần lão cho hắn nghe.

- Còn có loại bệnh này?

Trên mặt Phùng Miểu xuất hiện thần thái khiếp sợ.

Hắn từ nhỏ học y đến bây giờ cũng có không ít năm tháng, nhìn thấy rất nhiều quái bệnh, lần đầu tiên nghe nói trong cơ thể con người còn có côn trùng.

- Thiên hạ to lớn, không thiếu cái lạ, chứng bệnh gì cũng không giống nhau, muốn trở thành một vị y đạo đại sư cao minh vẫn có phải học rất nhiều.

Nhiếp Vân cười cười.

Vào lúc hai người nói chuyện với nhau, người Tần phủ đến, tiếng trống huyên náo cả đoạn đường, tiếng pháo nổ vang, những người trước kia còn nghi ngờ y quán nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền hiểu ra... Người bệnh đầu tiên của y quán đã khỏi bệnh.

- Nghe nói bệnh của Tần lão, tất cả y đạo đại sư nổi danh khắp thành Vân Châu đều đi tới xem qua, không có gì hiệu quả, không nghĩ tới lại được y quán này chữa khỏi.

- Trước kia ta nghe nói chủ y quán chỉ biết tiền, là thế hệ mua danh chuộc tiếng, hiện tại xem ra là có tài năng.

- Đâu chỉ có bản lĩnh, có thể chữa hết bệnh của Tần lão, y thuật cao minh vượt qua không ít y sư.

- Nghe nói y sư này tên là Nhiếp Vân, tuổi chừng mười tám, mười chín tuổi, trẻ tuổi như thế đã có tài năng này, không biết là cao đồ

của vị đại sư nào...

- Bất kể là ai, có thể trị bệnh là tốt rồi!

Về Nhiếp Vân chữa tốt cho Tần lão cũng nhanh chóng truyền khắp thành Vân Châu.

Lúc này những người có nghi nan tạp chứng nhưng bó tay cũng động tâm tư.

Có người thứ nhất thì có thứ hai, chỉ qua mười ngày ngắn ngủi, người đến Nhiếp Vân y quán chữa bệnh đã vượt qua năm mươi người, một người đều có nghi nan tạp chứng, tìm không ít y đạo đạ sư nhưng không có kết quả.

Vốn có không ít người xem náo nhiệt, nhiều người có nghi nan tạp chứng tới muốn chữa tốt cho tất cả là không thể nào, sự thật... Sự thật lại làm mọi người giật mình, chỉ cần tới nơi này xem bệnh, không qua bao lâu đều sẽ đích thân đến nhà cảm tạ, người sau làm lớn hơn người trước.

Điều này cũng nói rõ, những người có bệnh được được chủ y quán chữa khỏi.

Vào lúc này, tất cả mọi người mới biết được chủ y quán chính là y đạo đại sư.

Khó trách phí hẹn trước cao như vậy, người ta giá trị số tiền này!

Một vạn thần thạch tuy trân quý nhưng quý hơn mạng sao?

Mạng không còn, cần nhiều hơn hơn nữa cũng vô dụng.

Sau khi hiểu ra điểm này, người tới xem bệnh càng ngày càng nhiều, y quán vốn sinh ý ảm đạm nhưng nhanh chóng nóng bỏng rất nhiều.

Trong khoảng thời gian này Nhiếp Vân cũng đi Diệp phủ chữa bệnh cho Việt lão, rốt cục vào ngày hôm trước cũng triệt để diệt sát tâm ma của hắn, giải quyết tai họa ngầm phức tạp trong người hắn

nhiều năm.

Ốm đau biến mất, Việt lão cảm thấy hưng phấn khó nói nên lời, một lòng muốn Nhiếp Vân làm cung phụng của Diệp phủ, cuối cùng vẫn bị Nhiếp Vân từ chối.

Nam Thiên Y Thánh là cung phụng thái trưởng lão đã thành công như nguyện, Diệp Tân cũng thuận lý thành chương biến thành người thừa kế Diệp phủ.

Diệp Tân trở thành người thừa kế, Diệp Đào không còn thuận lợi như trước, sẽ bị quản chế khắp nơi, tìm Nhiếp Vân mấy lần, Nhiếp Vân chỉ nói với hắn không nên gấp gáp, cũng không nói sau đó.

Diệp Đào biết rõ vị Nhiếp huynh này sẽ không hại hắn, đã nói như vậy khẳng định không thối tha, lúc này đành phải cắn răng chịu đựng.

Hắn không phản kích, cũng không làm ầm ĩ, Diệp Tân cũng không có biện pháp, dù sao hắn đã trở thành người thừa kế, tiếp qua áp bách người khác nhất định sẽ làm cho tộc nhân lưu lại ấn tượng xấu.

Diệp Đào sống không tốt, lão gia tử cũng không quá như ý.

Phục dụng thuốc của Nam Thiên Y Thánh thật sự làm hắn giảm bớt đau đớn, chẳng biết tại sao thân thể của hắn càng ngày càng suy yếu, không còn bộ dáng lúc trước.

Chuyện này hắn chuyên môn hỏi qua Nam Thiên Y Thánh, kết quả đạt được trả lời rất đơn giản... Lớn tuổi, lại bị ốm đau tra tấn, thân thể suy yếu là bình thường.

Nghe giải thích như vậy, lão gia tử cũng hiểu rất có thể, cũng không để ý tới.

- Dao Sương, yên tâm đi, ta nhất định sẽ trị tốt cho ngươi, để ngươi tỉnh táo lại...

Trong một đại viện cực lớn trong thành Vân Châu có một trung niên

nhân đứng trước quan tài bằng băng, hốc mắt ửng đỏ.

Trong quan tài bằng băng có một nữ tử dung nhan xinh đẹp, da thịt tuyết trắng nằm đó không nhúc nhích, hắn như bức tranh vẽ tuyệt mỹ.

Trung niên nhân bộ dáng hơn bốn mươi tuổi, gương mặt góc cạnh rõ ràng, trong đôi mắt đen nhánh mang theo yêu thương nồng đậm.

- Ta có thể làm Dao Sương tỉnh lại, khôi phục như trước kia là không thể nào, tối đa chỉ có thể làm cho nàng sống lâu mười năm... Mười năm đã là cực hạn!

Hòm quan tài bằng băng hơi nghiêng, trung niên nhân đứng cạnh một lão giả, hắn thở dài một tiếng.

------oOo------

Chương 3095: Dao Sương

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mười năm quá ngắn, ta thiếu nợ nàng quá nhiều, không cách nào đền bù...

Trung niên nhân lắc đầu, dường như không cách nào tiếp nhận đề nghị của lão giả.

- Cũng không có biện pháp, thực lực của nàng bày ra đó, lại trúng đòn nghiêm trọng như thế này, có thể sống thêm mười năm đã là cực hạn lớn nhất.

Lão giả nhướng mày.

- Ta biết rõ, nhưng làm cho nàng sống lại nhưng mỗi ngày phải chịu khổ, ta cũng không nguyện ý!

Nhìn chằm chằm vào quan tài bằng băng, trong mắt trung niên nhân mang theo trìu mến.

- Đây là chuyện không có biện pháp, cho dù ta tiêu hao lực lượng cứu nàng sống lại, thân thể của nàng tổn hương quá lớn, muốn bảo trì thanh tỉnh nhất định phải thừa nhận vô tận thống khổ... Ngươi cũng biết y thuật cũng không phải là vạn năng, cũng có thời điểm cuối cùng, có thể làm được điểm này đã là lực lượng lớn nhất của ta.

Lão giả nói.

- Ta biết!

Trung niên nhân thở dài:

- Tuy Ngô Hoàng tôn giả ngươi không dùng y đạo thành cường giả Đế cấp nhưng lại có y thuật tinh diệu, thiên hạ ai cũng biết, cho dù Mạc Cao đại sư, Hoằng Nghiệp đại sư danh khí rất lớn, người khác không biết nhưng ta biết đều là đệ tử của ngươi.

Nếu có người ở đây, lại nghe nói như thế nhất định sẽ sợ tới mức cái cằm rơi xuống mặt đất.

Ngô Hoàng tôn giả, đây là cường giả Đế cảnh duy nhất trong thành Vân Châu lại là y đạo đại sư, y thuật tinh diệu nổi danh thiên hạ.

Hắn đã quá lâu không xuất thủ, danh khí dần dần bị Mạc Cao đại sư, Hoằng Nghiệp đại sư thay thế, hai người này khó phân thắng bại, tất cả mọi người cho rằng y thuật của bọn họ lợi hại nhất thành Vân Châu, nằm mơ cũng không cũng nghĩ tới hai người đều là đệ tử của Ngô Hoàng tôn giả.

- Không được thì làm theo ý chúng ta, mấy người chúng ta dùng lực lượng đưa Dao Sương vào luân hồi, tuy sau luân hồi sẽ mất đi trí nhớ kiếp trước nhưng chỉ cần tài nguyên đầy đủ, một khi tu luyện tới cảnh giới nhất định, một lần nữa nhớ lại đời trước cũng không phải không được.

Ngô Hoàng tôn giả nói:

- Làm như vậy còn tốt hơn ngươi cứ chờ đợi như thế này.

- Rơi vào luân hồi là không tệ, nhưng... Muốn khôi trí nhớ kiếp trước quá khó khăn, có lẽ ngươi hiểu rõ hơn ta, ít nhất phải hoàn toàn lĩnh ngộ một đầu đại đạo, trở thành cường giả Đế cấp mới được!

- Mặc dù thiên phú Dao Sương không tệ, nhưng... Muốn đạt tới cảnh giới này lại làm không được!

Trung niên nhân lắc đầu.

Nghe ngữ khí của hắn không có hương vị tôn kính, có lẽ là ngang hàng với Ngô Hoàng tôn giả.

Ngô Hoàng tôn giả là cường giả Đế cấp, có thể ngang hàng với hắn đủ thấy trung niên nhân đáng sợ, chỉ sợ cũng là cường giả Đại Đế!

- Không muốn luân hồi, lại không muốn nàng thừa nhận thống khổ mười năm, ngươi cũng không thể cứ chờ xem thế này.

Ngô Hoàng tôn giả khẽ nói.

- Ai, ta biết rõ như vậy là chuyện không có biện pháp, ta vẫn hi vọng có một ngày Thần giới có người có thể đủ dùng y đạo trở thành Đại Đế, như vậy có thể chữa khỏi triệt để cho nàng...

Trung niên nhân nói.

Tuy Ngô Hoàng tôn giả có y thuật cao minh nhưng không phải người dùng y đạo thành tựu Đại Đế, so với Thần Nông Đại Đế năm đó còn kém hơn quá nhiều.

Hắn thúc thủ vô sách với Dao Sương nhưng không có nghĩa người dùng y đạo thành tựu Đại Đế cũng không có biện pháp, nếu thật có người thành công, cho dù tốn hao cái giá lớn hơn nữa, hắn sẽ đích thân đi qua nhờ đối phương cứu trị.

- Dùng y đạo trở thành Đại Đế... Việc này rất khó khăn, từ khi có lịch sử đến nay cũng chỉ có một mình Thần Nông Đại Đế thành công, ta khuyên ngươi không nên hi vọng xa vời...

Ngô Hoàng tôn giả lắc đầu:

- Được rồi, ta cũng nên cáo từ, mặt khác, còn có một việc, tuy ta không muốn nói cho ngươi biết nhưng loại tình huống này cũng không quá tốt... Tuy quan tài bằng băng có thể làm cho người bên trong không bịt hời gian xâm nhập, bảo trì diện mạo khi còn sống và cơ năng thân thể, nhưng... Cũng có hạn độ thời gian, một vạn năm, hai vạn năm không có vấn đề, trăm triệu năm... Người bên trong sẽ bị tổn hại, nói cách khác... Tuy ngươi có thể đưa Dao Sương nằm trong quan tài bằng băng nhiều năm như vậy dung mạo không sửa, thân thể mang theo sinh cơ yếu ớt, nếu thời gian dài vẫn làm nàng bị tổn thương, muốn nàng sống mười năm và hồn phi phách tán hay là luân hồi trọng sinh, tất cả phải hnanh chóng quyết định, bằng không thì cho dù y thuật của ta thông thiên cũng không cách nào giúp nàng tỉnh lại.

- Ta biết rõ...

Trung niên nhân nghe nói như thế sững sờ một hồi, hắn xiết chặc nắm đấm, dường như trong nội tâm phải ra quyết định giày vò nào đó.

Nhìn bộ dạng của hắn như vậy, biết rõ suy nghĩ của hắn cho nên Ngô Hoàng tôn giả lắc đầu quay người đi ra ngoài, thân ảnh của hắn nhanh chóng biến mất.

Cường giả Đế cấp có thể thuấn di, hắn thuấn di rời đi.

- Dao Sương, là phụ thân không tốt, nếu như ngươi có thể sống lại, chuyện gì ta cũng đáp ứng...

Ngô Hoàng tôn giả rời đi, trung niên nhân nhìn thân ảnh nữ tử trong quan tài bằng băng, hắn thì thào tự nói.

Thì ra nữ tử trong quan tài là con gái của hắn.

- Ta biết rõ ta không đồng ý ngươi và Nghiêu Huyền ở cùng nhau, ngươi phi thường hận ta... Thậm chí không muốn gặp ta, nhưng nếu như... Ngươi có thể sống lại, ta không ngăn cản ngươi, muốn ở

cùng với ai thì cùng với ai, đừng nói hắn là người phi thăng, cho dù là thần thú biến hóa ta cũng đáp ứng...

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ trong quan tài băng, trung niên nhân thì thào tự nói.

- Đế Quân bệ hạ!

Thời điểm hắn đang thì thào, ngoài điện có tiếng nói vang lên.

- Chuyện gì? Không phải ta đã nói thời điểm ta ở nơi này không cho phép quấy rầy sao?

Tỉnh táo từ thương tâm, trung niên nhân đứng dậy, trong mắt hắn mang theo sát khí.

So sánh với sát khí của hắn, sát khí của Việt lão phát ra lúc trước chỉ là trò đùa, không gian trước mặt trung niên nhân bị sát khí trùng kích không ngừng hủy diệt, dường như hắn giận dữ sẽ phát diệt mọi thứ.

Cường giả Đế cấp có thể nói là đỉnh phong của Hoàn Vũ thần giới, hoàn toàn khống chế không gian chi lực, không gian trước mắt chắc chắn nhưng hủy diệt cũng chỉ bằng một ý niệm của hắn.

- Thuộc hạ hiểu... Thuộc hạ nhận được tin tức, có khả năng cứu giúp tiểu thư nên bẩm báo.

Nghe được lời nói mang theo hàn ý, âm thanh bên ngoài khẩn trương và bối rối.

- Có trợ giúp với tiểu thư? Tin tức gì?

Trung niên nhân không tiếp tục lạnh lùng như cũ, thân thể hắn xuất hiện bên ngoài điện, hắn nhìn hộ vệ quỳ trên mặt đất, trong mắt mang theo lo lắng.

Chỉ cần hữu dụng với tiểu thư, hắn tốn hao cái giá lớn thế nào cũng đáng giá.

------oOo------

Chương 3096: Kẻ nháo sự

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thành Vân Châu mấy ngày qua có y quán mới mở, muốn xem bệnh đầu tiên phải giao một vạn thần thạch, lại nói mặc kệ bệnh có trị tốt hay không cũng không trả lại thần thạch...

Hộ vệ vội hỏi:

- Thuộc hạ nghe xong cảm thấy kỳ quái cho nên đi nghe ngóng, đây là danh sách y quán trị liệu hơn mười ngày qua, trong đó một ít chứng bệnh, Hoằng Nghiệp đại sư, Mạc Cao đại sư đều xem qua nhưng bất lực.

- Hắn xem bệnh xong đều chữa khỏi.

Hộ vệ nói xong lại đưa một tấm giấy sang.

- Danh sách?

Trung niên nhân còn tưởng rằng có người nào dùng y đạo thành tựu Đại Đế, nghe được chỉ là y đạo đại sư, trong nội tâm của hắn cảm thấy thất vọng.

Nghe thuộc hạ nói người này thần kỳ như vậy, nhìn xem cũng không sao, lúc này hắn đưa tay lên, danh sách trong tay hộ vệ không gió mà bay, chậm rãi bay vào trong tay hắn.

- Bệnh trướng bụng của Tần Bang lão gia hỏa kia đã được y quán chữa khỏi?

Chỉ liếc mắt nhìn, trung niên nhân cũng phải sững sờ.

Tần Bang người này rất nổi danh trong thành Vân Châu, trên thực tế còn lọt vào mắt của cường giả Đại Đế như hắn, sở dĩ có thể nhớ kỹ là vì lão gia hỏa này đi tìm Hoằng Nghiệp đại sư, lúc ấy Hoằng

Nghiệp đại sư đang ở chỗ của hắn nên mới có ấn tượng.

Hoằng Nghiệp đại sư xem qua nhưng không thể chữa khỏi, không nghĩ tới bị một y quán không biết tới từ đâu chữa khỏi nhanh như thế.

- Vâng, nghe nói phương thuốc là một cây Vong Căn Thảo!

Hộ vệ nói tin tức nghe ngóng được.

- Vong Căn Thảo? Kịch độc Vong Căn Thảo?

Trung niên nhân sững sờ.

- Vâng!

Hộ vệ gật đầu.

- Vong Căn Thảo cũng có thể chữa bệnh?

Trung niên nhân cảm thấy kỳ quái, tiếp tục xem tiếp, trên gương mặt không thèm quan tâm, sau khi xem lại có hứng thú.

- Hàn Liễu Thạch bệnh triền miên suốt ba ngàn năm, hoàn toàn chữa khỏi, không lưu lại dấu vết gì... Ta có nghe nói qua bệnh của Hàn Liễu Thạch, lão tiểu tử này khi còn tr, phong lưu không bị trói buộc, ưa thích đi dạo những nơi kia, khi bị bệnh nơi riêng tư bị thối rữa, tìm không ít danh y nhưng không có biện pháp, lúc ấy Mạc Cao đại sư cũng xem qua, khuyên hắn cắt đứt... Cũng được nơi này chữa khỏi?

- Âm Dương tôn giả, gia hỏa này mỗi ngày âm dương quái khí, âm dương nhị khí trong cơ xung đột, cường giả Đại Đế không thể tiêu trừ, cũng được nơi này trị khỏi... Tin tức này không phải là giả chứ?

- Còn có lão quái Diệp gia, bệnh nhức đầu của hắn kéo dài suốt ngàn năm cũng có thể chữa khỏi triệt để, chẳng lẽ chủ nhân y quán này là một vị cường giả dung y đạo đột phá Đại Đế?

Sau khi xem xong người trong danh sách, trung niên nhân càng

ngày càng kỳ quái.

Tuy hắn không biết người đại bộ phận người trong danh sách nhưng vẫn nghe qua một số người.

Những người này có quái bệnh, từng là ác mộng của vô số y đạo đại sư trong thành Vân Châu, không nghĩ tới những gia hỏa bị gọi là ác mộng này được một y quán không nổi danh chữa khỏi.

Nếu như đây là thật, y thuật của chủ y quán rất mạnh, chỉ sợ không thua Hoằng Nghiệp đại sư, Mạc Cao đại sư.

- Đế Quân bệ hạ, sau khi biết rõ tin tức của y quán này, ta chuyên môn nghe ngóng người trong cuộc, có lẽ không có sai lầm, y quán này có thể chữa khỏi rất nhiều y nan tạp chứng, ta cảm có lẽ hắn có thể xem bệnh cho tiểu thư... Có lẽ có thể có trợ giúp...

Đại Đế xem hết danh sách, hộ vệ thở ra một hơi và lên tiếng.

- Ân, nếu như danh sách là thật thì ta có thể đi xem.

Trung niên nhân gật gật đầu, hỏi:

- Ý quán nằm ở nơi nài?

- Nằm ở số mười hai đường thứ ba Phổ Thiên đại đạo, tên là Nhiếp Vân y quán.

Hộ vệ lên tiếng.

- Nhiếp Vân y quán?

Trung niên nhân nhíu mày một lúc.

Cái tên y quán rất tục, sau khi nghe xong cũng biết y quán là người tên Nhiếp Vân mở.

Cẩn thận nhớ lại một chút, trong trí nhớ rất nhiều Đại Đế tại Thần giới không có người nào gọi là Nhiếp Vân.

- Bất kể có trị khỏi hay không nhưng đã biết rõ cũng nên đi xem một chút.

Trung niên nhân thản nhiên nói.

Đúng như Ngô Hoàng tôn giả nói, hòm quan tài bằng băng có thể bảo trì thân thể một người, làm người lâm vào trạng thái chết giả, nhưng thời gian càng lâu thì khả năng cứu chữa càng thấp, nếu như không nghĩ ra những biện pháp trị liệu khác, chỉ sợ cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn con gái đi xa, vĩnh viễn không có biện pháp trở lại.

Tuy trong lòng hắn đột nhiên xuất hiện y quán này, muốn chữa bệnh của Dao Sương là không lớn, có chút hi vọng thì cứ đi xem.

Hô!

Trung niên nhân đã có quyết định, vừa mới dứt lời hắn đã biến mất, cùng biến mất với hắn chính là hòm quan tài bằng băng trong gian phòng.

Lúc xuất hiện lần nữa đã đứng ở trung tâm Phổ Thiên đại đạo, ngẩng đầu nhìn vào vị trí phía trước.

Hắn vừa đi vừa cải biến dung mạo nhưng người đi chen chúc chung quanh không ai nhìn thấy hắn, dường như hắn không tồn tại trên đời này.

Dung mạo của hắn cải biến rất nhanh, ngay cả khí chất cũng thay đổi.

Vèo!

Hắn xuất hiện trong đám người, hắn xuất hiện đột ngột nhưng đám người cho rằng hắn vốn là như tế, người khác nhìn thấy cũng cảm thấy có gì đột ngột.

Đây chính là thực lực Đại Đế, cho dù đi trong đám cao thủ hoàng giả viên mãn nhưng không ai nhìn thấy, cho dù nhìn thấy cũng không cảm thấy có gì không đúng.

- Nhiếp Vân y quán... Chính là chỗ này!

Đi dọc theo con đường một lúc, đôi mắt của hắn nhìn cửa hiệu trước mặt, trung niên nhân dừng lại.

Đây là nơi hắn cần tìm kiếm.

Nhấc chân đi vào.

- Ngươi là lang băm, hại chết con của ta, hắn ăn dược của ngươi mới biến thành như vậy, hôm nay ta không để yên cho ngươi!

- Cho thiếu gia nhà ta ăn uống chết, ngươi là lang băm, hôm nay phải san bằng y quán rách rưới của ngươi, không thể để ngươi hại người.

Vừa đi vào y quán, chợt nghe trong đại sảnh có tiếng huyên náo xôn xao, một đám người chồng chất bên trong và khóc nháo.

- Ân? Trị chết người?

Không nghĩ tới vừa tới đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trung niên nhân cười lạnh, cũng không rời đi, thân ảnh hơi chân động và xuyên qua đám người.

Chỉ thấy trên mặt đất có một thi thể đang nằm, đó là thanh niên tuổi không lớn lắm, chung quanh có một đám người đang khóc lóc gào thét.

Nghe một hồi liền hiểu rõ ngọn nguồn.

Người trước mắt nghe nói y quán thần kỳ cho nên đến đây xem bệnh, chủ y quán là Nhiếp Vân y đạo đại sư xem cho hắn, sau khi kê đơn và cầm phương thuốc đi lấy thuốc, sau khi ăn xong liền chết người.

Tất cả mọi người cho rằng kê đơn thuốc có vấn đề nên đến tìm phiền toái.

Xem ra chẳng những muốn bồi thường tiền, gây chuyện không tốt

còn phá quán.

------oOo------

Chương 3097: Thiên Cơ bảng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Làm cho trung niên nhân ngạc nhiên là, nơi đây huyên náo thời gian dài như vậy nhưng chủ y quán lại không xuất hiện, dường như hắn không quan tâm nơi này có người đang nháo sự.

- Nhanh bảo Nhiếp Vân đi ra đây, bằng không hôm nay chúng ta phá hủy y quán của các ngươi.

- Không nên cho rằng có công tử Phùng quốc công gia làm chỗ dựa thì dám làm xằng làm bậy, nơi này là thành Vân Châu, dưới chân Phổ Thiên Đại Đế, trị chết người thì phải có câu trả lời.

- Hôm nay chúng ta phải xé nát mặt nạ của Nhiếp Vân y quán, để mọi người biết rõ y thuật của ngươi lang băm cỡ nào, cái danh hào đại sư chỉ là gạt người lừa tiền mà thôi.

- Loại y quán này nên đóng cửa mà không phải giả danh lừa bịp...

Nhìn thấy chủ nhân không xuất hiện, đám người đến đây cãi lộn càng nhao nhao nóng nảy, dần dần hình thành xu thế huyên náo, nhìn bộ dạng chỉ cần Nhếp Vân y sư không đi ra trả lời, bọn họ dám san bằng toàn bộ y quán.

- Hắc hắc, thật sự náo nhiệt nha, bị người vây quanh nhưng không xuất hiện, xem ra Nhiếp Vân y quán này thật sự có tiếng không có miếng, Hạo Thiên lâu Thiên Cơ bảng của chúng ta xem như đến không rồi!

- Vốn tưởng rằng lần này y đạo bảng xếp hạng có thể phải thay đổi, hiện tại xem ra đã không cần, người này chỉ là hư danh, chúng ta quay về theo đường cũ thôi.

Thời điểm y quán đang huyên náo tới cực điểm, mấy âm thanh lạnh lùng vang lên.

Nghe âm thanh như thế cả gian phòng an tĩnh lại, ngay sau đó là một loạt âm thanh xôn xao.

- Hạo Thiên lâu Thiên Cơ bảng?

- Nhiếp Vân y quán có thể giải quyết nhiều nghi nan tạp chứng như vậy, vốn tưởng rằng tối đa y thuật cao minh, không nghĩ đưa tới người Thiên Cơ bảng!

- Thiên Cơ bảng là cái gì? Ai có thể giải thích một chút không?

- Tuy Hạo Thiên lâu là một trong chín thế lực lớn, lại theo không tham dự đấu tranh quyền lợi, chỉ cố thủ trong Trung Châu Thiên Ngoại Thiên, bọn họ có Thiên Cơ bảng nổi danh nhất!

Thiên Cơ bảng suy diễn thiên cơ, chế định bảng đơn, chúng ta nghe qua mấy người nổi danh nhất, đó là Đế cảnh tiềm lực bảng, Hoàng cảnh tiềm lực bảng, Bách Khí Phổ... Kỳ thật có một số ít chưa từng nghe qua, là công tác thống kê nhân tài các nganh khác, như... Y đạo bảng!

- Y đạo bảng ta có nghe nói qua, căn cứ vào chữa trị y nan tạp chứng, lý giải với y đạo và xếp hạng cống hiến, thành Vân Châu chúng ta nổi danh nhất là Ngô Hoàng tôn giả, nghe nói xếp hạng thứ năm trên bảng!

- Đúng thế, Hoằng Nghiệp đại sư, Mạc Cao đại sư cũng có tên trên bảng nhưng thứ tự không rõ ràng.

- Mặc kệ y đạo bảng là bảng gì, chỉ công tác thống kê một trăm nhân tài trước một trăm, Nhiếp Vân y quán trị liệu tốt nhiều bệnh như thế, vốn tưởng rằng tiểu đả tiểu nháo, không nghĩ tới lại dẫn người Thiên Cơ bảng tới, thật sự là lợi hại!

- Lợi hại có được cái gì? Trị chết người để người Thiên Cơ bảng nhìn thấy, còn muốn lên bảng là không có hi vọng!

- Đúng thế, Thiên Cơ bảng một năm công tác thống kê một lần, lần này nhìn thấy tình huống diễn ra, lần sau không có khả năng lên bảng...

Nghe được Hạo Thiên lâu Thiên Cơ bảng, tất cả mọi người đều tràn đầy khiếp sợ.

Hạo Thiên lâu là thế lực không tham gia tranh đấu, trong đó có được cơ câu thương nghiệp to lớn cả Thần giới, nổi danh nhất là bảng bài danh các loại.

Bản này liên quan tới rất nhiều ngành nghề, chỉ cần có bản lĩnh thật sự sẽ dễ dàng lưu tên lên đó, một khi xuất hiện một trăm người bài danh phía trước, nói rõ bọn họ là nhân vật hàng đầu của Hoàn Vũ thần giới.

Chỉ cần đi vào bảng đơn, cho dù là người nào cũng có danh khí tăng nhiều, trở thành đại sư chân chính.

Nhiếp Vân y quán trong khoảng thời gian ngắn chữa được nhiều nghi nan tạp chứng như thế, cho nên Hạo Thiên lâu chú ý, lúc này mới phái người tới dò xét.

Hạo Thiên lâu có phân bộ tại các thành thị lớn, công tác thống kê bảng đơn bình thường sẽ do phân bộ báo cáo, cuối cùng người tổng bộ tới xác minh.

Những người trước mắt là phân bộ Hạo Thiên lâu thành Vân Châu, cũng không phải là người tổng bộ tới.

Dù vậy cũng rất lợi hại, có thể làm cho bọn họ xuất động, nói rõ Nhiếp Vân y quán đã có đủ tư cách trùng kích trước một trăm!

Đương nhiên, tình huống trước mắt xem ra có thể bị hủy bỏ.

Người khác biết rõ Hạo Thiên lâu xét duyệt đều sớm chuẩn bị làm ra các biện pháp ứng phó, hiện tại đụng phải cảnh người chết thế này, cho dù y thuật có cao minh nhưng có vết bẩn này sẽ khó mà lên được bảng.

- Các vị đại nhân Hạo Thiên lâu, thỉnh làm chủ cho chúng ta!

Người khác nghe được người Hạo Thiên lâu tới, đều tiếc hận vì Nhiếp Vân y quán, người nhà của kẻ chết trên mặt đất kịp thời phản ứng, vội vàng xoay đầu sang khóc lóc kể lể.

- Nhiếp Vân chính là lang băm, con của ta chỉ bị tiểu bệnh, hắn liền trị chết, các ngươi nhất định phải làm chủ cho chúng ta, để cho người cả Thần giới đều biết đây là lang băm... Phải cho hắn tiến vào lang băm bảng gì đó, không thể để hắn tiếp tục hại người.

- Đúng thế, các vị đại nhân đều biết rõ lang băm hại người còn hơn đồ tể, đồ tể người khác nhìn thấy đều trốn đi, lang băm khoác lên danh hào thần y sẽ hại chết vô số người.

- Đại nhân nhất định phải cho Nhiếp Vân y quán lên lang băm bảng, đừng để bọn chúng tiếp tục hại người, bằng không khẳng định sẽ có càng nhiều người gặp độc thủ.

Thân thuộc người chết không ngừng xôn xao huyên náo thật lớn.

- Lang băm bảng?

Lúc này trung niên nhân nhìn vào trong mắt, hắn tươi cười lắc đầu.

Tuy Hạo Thiên lâu chế định các loại bảng đơn nhưng còn chưa từng nghe nói qua có lang băm bảng, đám người này thật buồn cười.

Nghĩ lại cũng có nguyên nhân, thân nhân bị trị chết, tự nhiên cho rằng Nhiếp Vân là lang băm.

- Nếu là lang băm, chữa cho Dao Sương là không có khả năng, xem ra là ta nghĩ nhiều...

Lắc đầu, trung niên nhân cảm thấy thất lạc muốn quay người rời đi.

Trước kia nghe hộ vệ nói, Nhiếp Vân y quán có thể trị liệu rất nhiều nghi nan tạp chứng cho nên hắn sinh ra một ít hi vọng, hiện tại xem ra cũng như trước đây, hi vọng càng lớn thất vọng càng lớn, hắn

tiếp tục thương tâm, còn không bằng rời đi cho xong.

- Hạo Thiên lâu chúng ta không có lang băm bảng, nếu thật là lang băm, chúng ta cũng không dễ dàng tha thứ, yên tâm đi, nếu như xác định thiếu gia nhà các ngươi là lang băm trị chết, Hạo Thiên lâu phân bộ thành Vân Châu sẽ phát thông báo chuyên môn, để mọi người biết rõ nơi này có lang băm, đề nghị niêm phong y quán!

------oOo------

Chương 3098: Vạch trần âm mưu (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đối đãi với y đạo đại sư chân chính, chúng ta sẽ đề cử hắn lên y đạo bảng, giống như vài ngày trước, chúng ta đề cử Nam Thiên Y Thánh, đã trải qua tổng bộ xác nhận, hắn đã xếp hạng chín mươi bảy!

- Đối với con sâu làm rầu nồi canh, mua danh chuộc tiếng sẽ bị chúng ta nghiêm phạt, cũng công bố chuyện xấu xa của chúng cho hậu thế biết, làm tất cả mọi người biết rõ sắc mặt ghê tởm của bọn chúng.

Hai lời nói đầy chính nghĩa vang lên.

- Đa tạ đại nhân công bằng, con ta chỉ bệnh khò khè, đây là đơn thuốc của y quán khác, không thấy khá hơn mới tới đây, ai ngờ đối phương kê đơn thuốc sau đó không trị tốt, trực tiếp trị chết... Đây là phương thuốc của chủ y quán, thỉnh đại nhân minh xét.

Lão giả đứng bên cạnh thi thể, nghe được Hạo Thiên lâu hứa hẹn vội vàng lên tiếng, hắn xuất đơn thuốc ra ngoài.

- Tốt, chúng ta tiến hành xác minh xem đơn thuốc có phải thật hay không, nhìn xem có dược vật làm người ta tử vong không.

Người Hạo Thiên lâu tiếp nhận phương thuốc, bộ dáng và vẻ mặt công chính.

- Ân?

Trung niên nhân vốn định rời đi, nghe được những lời chính nghĩa này liền dừng bước.

- Hạo Thiên lâu chỉ chế định bảng đơn mà thôi, gần đây mặc kệ thế sự, lang băm cũng tốt, người xấu cũng được, càng không nhiều lời, chẳng lẽ lần này sửa quy củ?

Nếu muốn nói hiểu rõ về Hạo Thiên lâu, mọi người có khả năng không bằng hắn, dù sao hắn là cường giả Đế cấp, tiếp xúc khác với mọi người.

Hạo Thiên lâu mặc kệ thế sự, công chính công bình, tại sao hôm nay nhúng tay vào việc này?

Chẳng lẽ là...

- Ta biết rồi...

Trung niên nhân cười cười, hắn có ý rời đi cũng dừng bước lại, lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ và mỉm cười.

Bên này vừa trị người chết, người Hạo Thiên lâu đã tới, nhưng lại muốn chủ trì công nghĩa... Người khác nhìn thấy những chuyện này có khả năng còn không biết là cái gì, trung niên nhân quá hiểu Hạo Thiên lâu cho nên sau khi nghe được liền biết, chỉ sợ đây là ván cờ của kẻ khác.

Là ván cờ chuyện môn nhắm vào Nhiếp Vân y quán!

Xem ra y quán những ngày qua quá chói mắt nên làm không ít người bất mãn.

Nếu là ván cờ của người khác thì hắn không muốn đi, hắn muốn nhìn xem người Nhiếp Vân y quán giải quyết như thế nào.

- Trong phương thuốc có Xà Diễn Thảo!

- Nhất định là thứ này giết chết con của ta.

Thấy người Hạo Thiên lâu tiếp nhận phương thuốc, lão giả tự xưng là phụ thân của người chết hưng phấn lên tiếng, vội vàng chỉ vào phương thuốc.

- Xà Diễn Thảo?

Người Hạo Thiên lâu nhìn vào trong phương thuốc, quả nhiên nhìn thấy tên của một loại dược liệu.

Xà Diễn Thảo, đây là dược thảo sinh trưởng lại khu vực có nhiều độc xà sinh sống, là kịch độc, nó không thua kém Vong Căn chút nào, mặc dù cường giả Hoàng cảnh viên mãn phục dụng không chết cũng mất một lớp da, Hoàng cảnh đỉnh phong tối đi kiên trì được một giờ là chết.

Đủ thấy đáng sợ!

Kịch độc như thế xuất hiện trong phương thuốc, vì sao làm người ta hoài nghi.

- Có Xà Diễn Thảo cũng không giống, dược vật tương sinh tương khắc, chứng bệnh cũng không giống nhau, ta nghe nói Tần phủ Tần lão lúc trước ăn một cây Vong Căn Thảo chữa được bệnh, bên trong có một cây Xà Diễn Thảo có lẽ không có vấn đề lớn.

Nói ra Xà Diễn Thảo có độc, lập tức có người phản bác.

Dược vật tương sinh tương khắc, phương thuốc có độc dược cũng không có nghĩa là không trị được bệnh, sẽ trị chết người.

- Vấn đề không lớn? Con của ngươi không chết đương nhiên nói như vậy.

- Các vị đại nhân, các ngươi nhất định phải làm chủ thay ta… Ta chỉ có một nhi tử này mà thôi.

Lão giả lên tiếng hét lớn.

- Yên tâm đi, chuyện này chúng ta sẽ dò xét kỹ càng, chúng ta sẽ thẩm tra và đề nghị y quán đóng cửa.

Người Hạo Thiên lâu thấy cảm xúc của hắn không khống chế được liền an ủi.

- Nhi tử của ta số khổ...

Nghe nói như thế lão giả cũng an tâm không ít, lúc này khóc ô ô.

- Bảo y quán chúng ta đóng cửa? Dường như nơi này là thành Vân Châu, không phải Thiên Ngoại Thiên a!

Vào lúc này có tiếng nói vang lên, lập tức có mấy từ trong phòng đi ra.

- Các vị đại nhân, chính là hắn, hắn chính là Nhiếp Vân, nhi tử của ta bị hắn trị chết...

Nhìn thấy thiếu niên này, lão giả vội vàng chỉ về phía trước.

- Người chính là này chủ y quán sao? Tuy Hạo Thiên lâu chúng ta không quản được chuyện thành Vân Châu nhưng có thể đánh giá thầy thuốc, đối với việc trị chết người, ngươi có gì để nói?

Trong đám người Hạo Thiên lâu có một thanh niên đi ra, hai mắt nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân và cười lạnh lên tiếng.

- Người bệnh chết? Ai nói... Hắn chết?

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười.

Những người này đến đây nháo sự thì hắn có biết, tuy hắn biết rõ đối phương khẳng định còn có hậu thủ sẽ không ra mặt, Hạo Thiên lâu xuất hiện và làm ra động tĩnh như thế, hắn làm sao không biết đối phương nghĩ gì.

- Không chết? Đã đoạn tuyệt hô hấp, tim cũng không đập, làm sao có thể không chết?

Liếc mắt nhìn người chết trên mặt đất, tên thanh niên cười lạnh.

Người trên mặt đất đã lạnh như băng, không phải người chết là cái gì?

- Phùng Miểu, cầm kim châm tới đây cho ta.

Không để ý tới hắn nói chuyện, Nhiếp Vân quay đầu phân phó.

- Vâng!

Phùng Miểu quay người đi trở về, một lát sau lấy ra một cái hộp ngọc, bên trong có không ít kim châm dài ngắn không đều.

- Đoạn tuyệt hô hấp, không có tim đập không có nghĩa sẽ chết, lại nói... Cho dù là chết, đến nơi này của ta, ta cũng có thể làm hắn sống sót.

Tiếp nhận kim châm, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, hắn đi hai bước tới trước mặt thi thể, ngón tay nhẹ nhàng vân vê, một căn kim châm xuất hiện trên đầu ngón tay.

- Ngươi muốn làm gì? Nhi tử của ta cũng đã chết... Ngươi còn muốn vũ nhục thi thể hay sao?

Nhìn thấy động tác của hắn, lão giả lập tức xông tới ngăn cản trước mặt, bộ dáng sốt ruột.

- Vũ nhục thi thể? Ta không có hứng thú này... Ngươi không phải không muốn nhi tử chết sao? Hiện tại ta muốn cứu sống hắn... Chẳng phải hợp ý của ngươi?

Nhiếp Vân nói.

- Cứu sống...

Sắc mặt lão giả biến thành thập phần cổ quái, trên mặt của hắn đầy xoắn xuýt.

- Người này là lang băm, đã trị chết nhi tử của ta, mơ tưởng lại

động thủ trên thi thể của hắn, cút ngay...

- Ah? Chẳng lẽ ngươi không muốn cứu nhi tử của ngươi sống lại? Vừa rồi tất cả phẫn nộ đều là giả? Trên thực tế... Ngươi muốn nhi tử của ngươi chết mà không sống lại sao?

Nhiếp Vân nghe xong liền cười nói.

- Việc này...

- Đối phương nói có thể cứu nhi tử của hắn, tại sao còn ngăn cản?

- Ta đang cảm thấy kỳ quái đấy!

------oOo------

Chương 3099: Vạch trần âm mưu (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ai, ngươi tránh ra, hắn đã nói có thể cứu nhi tử của ngươi, vì cái gì còn ngăn cản? Chẳng lẽ có kết cục còn tệ hơn cả chết sao?

Nhìn thấy cử chỉ cổ quái của lão giả, đám người chung quanh cũng cảm thấy kỳ quái.

Chí thân tử vong, nghe được có người có thể cứu sống hắn, dựa theo lẽ thường có lẽ sẽ kích động mới đúng, hiện tại lão giả này thần sắc bối rối đi ra ngăn cản, nếu như không nhìn ra vấn đề mới là ngu ngốc.

- Ta...

Nghe được mọi người chung quanh nói thế, sắc mặt của lão giả lúc đỏ lúc trắng, hắn cưỡng ép nói:

- Nhi tử của ta bị hắn hại chết, ta lo lắng hắn sẽ cướp đi thi thể và hủy thi diệt tích...

- Cướp đi thi thể? Ngươi nghĩ nhiều, nơi này có nhiều người nhìn như thế, lại có người Hạo Thiên lâu đích thân tới, ta làm sao có thể làm ra loại chuyện này? Như vậy đi, con của ngươi chết, khẳng định rất khổ sở a, ta hiện tại ra tay cứu trị, cam đoan cứu hắn sống sót, đến lúc đó, phụ tử đoàn tụ với nhau không phải rất tốt? Nếu như cứu không sống, không cần ngươi nói, ta lập tức đóng cửa tiệm rời đi.

- Bắt đầu từ hôm nay không làm nghề y nữa!

Bỏ qua hắn đang xấu hổ, Nhiếp Vân nói.

- Đúng thế!

- Người ta đã nói như vậy, khẳng định có nắm chắc, chẳng lẽ ngươi thực không muốn nhi tử của ngươi sống lại?

- Tại sao còn do dự như thế? Rốt cuộc có phải con ruột của ngươi hay không?

- Đã cam đoan đóng cửa tiệm, không làm nghề y thì đáp ứng hắn tr liệu đi, chúng ta cũng muốn nhìn một chút người chết làm sao phục sinh...

Nhiếp Vân nói chuyện thâm thúy, tất cả mọi người nghe rõ rành mạch, vốn người xem náo nhiệt sinh y về y quán cũng nhìn ra vấn đề, liên tục thét to.

- Công đạo tự tại nhân tâm, dù sao ta sẽ không tin tưởng ngươi, chúng ta đi!

Nghe được mọi người nghị luận, lão giả biết rõ tiếp ở lại nơi này sẽ bị lộ, vẫy tay một cái dẫn đám người nháo sự rời đi.

- Chậm đã... Lúc này muốn đi? Không phải mới vừa rồi hùng hổ tới tìm ta gây phiền toái sao? Đã đến mà không nói rõ đã đi như vậy, có phải ngươi cho rằng y quán của ta dễ khi dễ hay không?

Nhiếp Vân mỉm cười cũng biến thành mặt lạnh, ánh mắt mang theo hàn khí.

Nương theo tiếng nói của hắn, một trung niên nhân đi tới ngăn cản ở phía trước, chính là Viên Cửu.

Lúc này Viên Cửu đã thành công đột phá gông cùm xiềng xích trở thành cường giả Hoàng cảnh viên mãn, khí tức phóng xuất ra bao phủ cả đại sảnh, dường như đám người này chỉ cần tiến lên một bước thì hắn sẽ ra tay đánh chết.

- Mọi người mau tới đây xem, lang băm hại chết người, đề phòng dừng lại chúng ta truyền tin tức đi, không nên để hắn lừa gạt tiền, còn muốn giết người diệt khẩu...

Hắn hô thật lớn vang vọng cả đại sảnh, đám người bên ngoài còn nghị luận, cảm thấy lang băm hại người, lúc này tất cả không nói chuyện nữa, lẳng lặng nhìn qua, dường như muốn xem gia hỏa này còn xiếc gì nữa.

Chỉ cần không ngốc lúc này cũng hiểu mục đích của hắn, quán chủ đã nói rõ có thể phục sinh nhi tử của hắn, hắn lại không đồng ý, không có vấn đề mới là lạ.

Nhìn thấy hắn hô xong không có cục diện người người căm phẫn, sắc mặt lão giả xấu hổ, hắn nhìn Viên Cửu và thái độ mọi người, biết rõ không đi được cho nên cắn răng một cái.

- Tốt, ngươi không nói có thể cứu sống nhi tử của ta sao? Ngươi cứu được sao? Ngươi đã trị chết người còn dám dõng dạc ở đây, ta thật muốn xem ngươi làm sao cứu hắn sống lại.

- Ha ha!

Thấy hắn như thế, Nhiếp Vân cười cười, không hề để ý làm gì, lúc này đi hai bước tới trước mặt thanh niên, ngón tay liên tục điểm lên đầu ngón tay của tên thanh niên, ngay sau đó mấy đạo hàn mang đâm vào vài khiếu huyệt của thanh niên.

- Sống lại, mau nhìn, sắc mặt bắt đầu hồng nhuận phơn phớt!

- Thật nha, vừa rồi làn da cứng ngắc và tái nhợt, hiện tại hồng

hào...

- Người chết còn có thể cứu sống? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Không cần nói nhiều, có trò hay xem rồi.

Kim châm của Nhiếp Vân đâm xuống, sắc mặt thanh niên tái nhợt lúc này biến thành hồng nhuận phơn phớt, trái tim cũng dần đập trở lại, cảnh tượng thần kỳ như thế làm tất cả mọi người nơi đây trố mắt ngạc nhiên.

Nhìn thấy người đã chết, lúc này châm vài cái cứu sống trở lại... Đổi lại ai cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Vào lúc mọi người đang cảm thấy kỳ quái, lão giả "Phụ thân" của tên thanh niên càng khó coi, hắn nhìn thiếu niên trước mắt mang theo kiêng kị nồng đậm.

Người khác không biết, hắn rất tinh tường, mấy châm vừa rồi đã làm vật kia mất đi tác dụng... Y thuật của người này thật sự không thể tưởng tượng nổi.

- Khục khục khục khục!

Thanh niên "thi thể" có tiếng tim đập càng ngày càng nhanh, qua không lâu đã ho khan và có hô hấp.

- Lão tử sắp kìm nén chết rồi, thế nào, Nhiếp Vân y quán có bị đóng cửa hay không...

Ho khan xong, thanh niên mở to mắt, hắn giãy dụa đứng lên, bên hắn hỏi lão giả bên cạnh.

Hắn vừa mở mắt đã nhìn thấy lão giả, cũng không chú ý người chung quanh, còn tưởng đã trở về.

Hắn còn chưa nói xong, lập tức cảm nhận được hào khí chung quanh không đúng, lập tức ngậm miệng lại và nhìn chung quanh, lúc này mới phát hiện vẫn còn đang ở y quán, mọi người chung quanh đang nhìn hắn như kẻ đần.

- Ah, nhi tử, ngươi có thể sống lại thật sự quá tốt, còn không mau cảm tạ ân tình Nhiếp Vân đại sư cứu chữ cho ngươi?

Sợ gia hỏa này nói bậy, lão giả vội vàng đi tới sau đó vừa hô vừa nháy amwts.

- Thì ra là Nhiếp Vân đại sư cứu ta, tại hạ vô cùng cảm kích...

Thanh niên cũng không ngốc, từ lời nói biết rõ hắn không phải được người nhà cứu tỉnh, mà là Nhiếp Vân đại sư cứu tỉnh, lúc này quay đầu cảm tạ.

- Cảm kích? Không cần!

Thấy tốc độ trở mặt của hắn nhanh như thế, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, lúc này ánh mắt mang theo hàn ý và nói:

- Hiện tại ta muốn biết các ngươi lấy đan dược trân quý như Bế Huyết Tỏa Mạch Đan từ nơi nào, là ai giao cho các ngươi? Là ai trăm phương ngàn kế gây phiền toái cho ta?

- Bế Huyết... Cái gì Bế Huyết Tỏa Mạch Đan? Ta không biết...

Nghe được cái tên này, sắc mặt lão giả và thanh niên đồng thời biến sắc và lắc đầu.

Dường như sớm biết bọn chúng sẽ phủ nhận, Nhiếp Vân không chờ bọn chúng nói

xong đã lên tiếng

- Bế Huyết Tỏa Mạch Đan có thể khóa kinh mạch, khí huyết, làm cho người ta lâm vào trạng thái chết giả, loại đan dược này vô cùng trân quý, mỗi một viên đổi thành giá tiền cũng hơn vạn thần thạch, hơn nữa có tiền không mua được... Có thể luyện chế đan dược như thế, lại tiện tay xuất ra... Chỉ sợ cả thành Vân Châu không cao hơn mười...

------oOo------

Chương 3100: Thân ảnh kỳ quái (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi nói cái gì, chúng ta không biết… Chúng ta còn có việc, cáo từ…

Sắc mặt lão giả vô cùng khó coi, quay người muốn rời đi.

Hắn muốn đi đã không dễ dàng như vậy, người có ngốc cũng biết chuyện này không đơn giản.

Bàn tay Viên Cửu sinh ra lực lượng cường đại và hóa thành dây thừng vây khốn đám người kia.

Nếu trước kia Viên Cửu làm như vậy thì người khác cảm thấy y quán muốn giết người diệt khẩu, hiện tại người xem náo nhiệt chung quanh mang theo ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía đám người lão giả như nhìn kẻ đần.

Dùng thủ đoạn ti tiện như thế hãm hại y đạo đại sư, nếu thật thành công chẳng khác gì hủy đi đường lui chữa trị của vô số người khác, không có chém giết tại chỗ đã không tệ lắm rồi.

- Có thể xuất ra Bế Huyết Tỏa Mạch Đan, lại có thể làm người Hạo Thiên lâu Thiên Cơ tới...

Không hề để ý tới thanh niên và lão giả vừa rồi, hắn hừ nhẹ một tiếng, đôi mắt Nhiếp Vân nhìn sang người Hạo Thiên lâu.

Nếu như nói trước đó đám người này không thông đồng với những kẻ kia, hắn căn bản không tin tưởng.

Này tất cả thật sự quá khéo, bên này vừa có “Người chết” thì người Hạo Thiên lâu cử người tới đây, vẻ ngoài là nói muốn đưa mình vào xếp hạng y đạo bảng, thực tế là muốn huyên náo thật lớn, triệt để làm thối thanh danh của mình.

Chỉ tiếc đám người này chết cũng bỏ đi, cho dù hắn có miệng cũng khó giải thích.

Có trách thì trách bọn chúng sử dụng Bế Huyết Tỏa Mạch Đan, loại đan dược này sau khi nuốt vào sẽ làm người sống không khác gì người chết, người thường nhìn không ra, Nhiếp Vân là ai? Là đệ tử Thần Nông nha!

Cả ngày liên hệ với thảo dược và người bệnh, đã sớm làm rất cẩn thận tỉ mỉ, hắn làm sao không nhìn ra kẻ này giả chết và có vấn đề.

Nhìn ra giả chết, lại nhìn thấy Hạo Thiên lâu tới, hắn làm sao không biết có kẻ bố cục đẩy hắn vào cửa tử chứ.

- Làm càn, Hạo Thiên lâu chúng ta tới xác định xem ngươi có tư cách bước vào top một trăm y đạo bảng hay không, công bình công chính, không có tư tâm gì, không nên ngậm máu phun người!

Nhìn ánh mắt và nghe lời của hắn, người Hạo Thiên lâu tới không phải là ý của hắn, tên thanh niên nói chuyện nhiều nhất lúc nãy đi tới và quát lớn.

- Có tư tâm hay không thì ta không biết, ta cho ngươi biết, xếp hạng y đạo bảng gì đó ta không hứng thú, nhưng dám động thủ với ta, ta sẽ làm cho kẻ đó hối hận không kịp.

Đôi mắt Nhiếp Vân mang theo lãnh ý.

Tuy hắn không muốn gây chuyện nhưng cũng không nhịn khi người ta khi dễ lên đầu của mình.

Hôm nay nếu hắn không vừa vặn nhận ra đây là Bế Huyết Tỏa Mạch Đan, lại có được phương pháp giải quyết trạng thái giả chết của đan dược này, y quán cảu hắn chắc chắn sẽ bị bức bách đóng cửa.

- Ngươi đang uy hiếp Hạo Thiên lâu của chúng ta?

Ánh mắt thanh niên bắn ra hung quang.

Hạo Thiên lâu thân là một trong cửu đại thế lực, địa vị tôn sùng chân thật đáng tin, thanh niên kia thay đổi khái niệm mang ra uy hiếp Nhiếp Vân, chuyển hướng sang Hạo Thiên lâu, chỉ cần Nhiếp Vân thừa nhận, nhất định sẽ dẫn tới vô số phiền toái.

- Ngươi không cần đứng đây nghe nhìn lẫn lộn, ta nói muốn đối phó các ngươi mà không phải Hạo Thiên lâu, đương nhiên... Nếu như ngươi có thể đại biểu Hạo Thiên lâu, không có cái gọi là công chính, công bình, nói ta uy hiếp Hạo Thiên lâu cũng không có gì!

Nhiếp Vân chắp tay sau lưng và thản nhiên nói.

Không muốn gây chuyện nhưng không có nghĩa sợ phiền phức, nếu quả thật Hạo Thiên lâu không công bằng, không công chính, với tư cách là người tiến hành bình phẩm Thiên Cơ bảng lại hãm hại kẻ khác như vậy, không cần hắn nói chuyện, thế lực khác khẳng định cũng sẽ ra tay.

Thanh niên dùng lời nói ép buộc hắn, hắn cũng sẽ dùng lời nói ép buộc đối phương.

Ngươi có thể đại biểu Hạo Thiên lâu sao? Không đại biểu được!

Nếu không thể đại biểu thì nói nhiều cũng vô nghĩa.

- Rất tốt, rất tốt!

Nghe ra ý của hắn, thanh niên nhìn chằm chằm Nhiếp Vân, biết rõ trong lời nói muốn hơn đối phương không dễ dàng như vậy, tiếp tục dây dưa khẳng định không chiếm được chỗ tốt.

Hai mắt sáng ngời, hắn muốn xem gia hỏa này dựa vào cái gì mà không sợ bọn họ, lúc này phát hiện vẻ mặt thiếu niên vẫn bình thản, ánh mắt giống như nước biển, nhìn không thấy đáy, căn bản không biết hắn nghĩ gì.

- Chúng ta đi!

Biết rõ lại giằng co nữa danh khí Hạo Thiên lâu sẽ quét rác, chức vị của hắn không giữ được, thanh niên tức giận hừ một câu sau đó

khoác tay đi ra ngoài.

Hô!

Còn đi chưa được mấy bước, một bóng người xuất hiện ngăn cản trước mặt.

Chính là Viên Cửu!

- Như thế? Ngươi còn muốn ngăn cản chúng ta Hạo Thiên lâu người?

Thanh niên hất tay lên, khí thế trên người bộc phát, hắn là cường giả Hoàng cảnh hậu kỳ.

- Viên Cửu, thả bọn chúng đi.

Nhiếp Vân khoát khoát tay.

- Thiếu gia...

Viên Cửu sững sờ.

Gia hỏa này hại ngươi như vậy, tại sao ngươi lại thả hắn đi?

Đối với hắn nghi vấn, Nhiếp Vân cũng không nhiều nói, hắn chỉ tùy ý khoác tay.

Cứ để bọn chúng rời đi cũng không phải là buông tha, mà là hắn có ý định khác, lại nói cưỡng ép lưu lại cũng không có chứng cớ xác thật, vạn nhất đối phương mượn chuyện này náo lớn thì được không bù mất.

- Vâng!

Thấy động tác của thiếu gia như thế, Viên Cửu biết rõ hắn có quyết định, lúc này không nói nhiều, lập tức tránh sang nhường đường..

- Coi như ngươi thức thời!

Thanh niên không nói thêm lời nào, mang theo đám người Hạo Thiên lâu đi ra ngoài, sau đó lập tức biến mất khỏi tầm mắt của đám người.

- Mấy người này giao cho ngươi xử lý, đưa ra ngoài giết đi, không nên làm bẩn nơi này.

Thấy bọn họ ly khai, Nhiếp Vân nhìn lão giả và thanh niên, chẳng muốn nói nhiều và khoát tay.

Mấy tên này hãm hại người khác đoán chừng chỉ là lâu la, cho dù tra cũng không tra ra cái gì, trực tiếp giết là được.

- Vâng!

Viên Cửu gật gật đầu.

- Ah?

Lão giả không nghĩ tới thiếu niên này tàn nhẫn như vậy, tất cả đều giật mình.

Không phải nói thầy thuốc nhân ái sao, không dễ dàng sát sanh sao? Tại sao thẩm vấn cũng không thẩm vấn đã muốn động thủ?

- Đừng giết ta, chúng ta cũng bị kẻ khác hãm hại...

- Nhiếp Vân đại sư tha mạng, là ngày hôm qua có người cho chúng ta năm vạn thần thạch, bảo chúng ta làm như thế, một khi làm xong chuyện sẽ cho thêm mười vạn thần thạch... Chúng ta chỉ lấy tiền làm việc, chuyện khác không biết gì cả.

Những kẻ này vốn không phải cốt khí gì, vì tiền mới làm việc, nghe được muốn giết bọn họ, rốt cuộc không kiên trì nổi cho nên kêu to lên.

------oOo------

Chương 3101: Thân ảnh kỳ quái (2)

Đương nhiên thời điểm Nhiếp Vân nói giết cũng có thi triển lực lượng tiên âm đại đạo, nếu không cũng không làm đám người này sụp đổ nhanh như thế.

Trong tiên âm đại đạo khi nói tới chữ “Giết”, tâm lý đám người này nhận định hắn sẽ giết bọn họ, cho nên linh hồn không thể thừa nhận nổi.

- Mười lăm vạn thần thạch? Thật đại thủ bút!

Nhiếp Vân cười lạnh:

- Viên Cửu, dẫn bọn chúng đi thẩm vấn.

Cho dù là kẻ nào muốn đối phó mình cũng không thể nói tỉ mỉ, dù sao nhiều người ngoài như thế truyền đi sẽ có phiền toái không ít, mặt khác, nếu muốn đối phó kẻ khác, hắn từ trước đến nay đều chủ động xuất kích, nếu những người này nghe được chắc chắn để lộ tin tức..

- Vâng!

Viên Cửu gật gật đầu, bàn tay cầm lấy đám người kia đi vào trong hậu viện.

- Ha ha, để các vị chê cười, hôm nay ta mệt nhọc, cũng có chút việc riêng cần xử lý, muốn chữa bệnh, kính xin ngày mai tới hẹn trước...

Viên Cửu dẫn người rời đi, Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng mới nói xin lỗi.

- Đại sư nghỉ ngơi đi, gặp được chuyện như vậy cũng nên giải quyết một chút.

- Chúng ta bệnh không phải ngày một ngày hai, ngươi nghỉ ngơi trước, nghỉ ngơi xong lại trị cũng không muộn.

- Đại sư bận rộn, hôm nay chúng ta giao phí hẹn trước, lúc nào sắp xếp xong lại tới trị liệu.

Trải qua chuyện này, danh khí của Nhiếp Vân y quán không những không yếu bớt mà còn lợi hại hơn rất nhiều, trước kia có kẻ còn trông xem thế nào, biết rõ ràng từ đầu đến cuối, cả đám hưng phấn đỏ mắt, hận không thể hiện tại nhờ vị y đạo đại sư này xem bệnh cho mình.

Người chính là như vậy, có được tính bầy đàn, nếu như không có chuyện này, tất cả mọi người sẽ cho rằng Nhiếp Vân tuổi tác không lớn, cho dù thực lực y đạo đại sư không kém nhưng y thuật không có bao nhiêu lợi hại, xảy ra chuyện này, mọi người có ấn tượng mạnh hơn về hắn.

Bởi vì ngươi thực lực yếu, người khác cũng sẽ không biết tốn cái giá lớn như thế hại ngươi.

Có thể xuất ra đan dược làm người ta giả chết, lại có thể điều động người Hạo Thiên lâu động thủ, thân phận của kẻ hãm hại không kém... Làm cho nhân vật lợi hại như thế hãm hại, nói rõ vị Nhiếp Vân đại sư này có y thuật cao minh, đã đạt tới mức làm kẻ khác kiêng kị.

Vừa nghĩ như thế tất cả mọi người đều giật mình.

Trước kia còn cảm thấy y quán giao phí hẹn trước cao, hiện tại trong lòng cảm thấy may mắn.

Nhờ có phí hẹn trước cao như vậy, nếu không mỗi người đều đến chữa bệnh, lúc nào mới có thể tới phiên bọn họ?

- Đa tạ mọi người thông cảm, tại hạ đi xử lý việc tư.

Thấy mọi người thông cảm, nội tâm Nhiếp Vân suy nghĩ cũng hiểu ra cách nghĩ của đám người này, lúc này cười nhạt một tiếng, không nói thêm lời nào và quay người đi vào trong.

Vừa đi vài bước, hắn nhíu mày một chút, lúc này liếc mắt nhìn về

phía sau, phát hiện cũng không có gì, lúc này mới tiếp tục đi tới.

Sau khi đi tới hậu viện Nhiếp Vân dừng bước.

Tinh thần lập tức lan tràn ra chung quanh, hắn nhìn mọi hướng và mở thiên nhãn quan sát.

- Chẳng lẽ cảm giác sai?

Xem một lúc không phát hiện cái gì, Nhiếp Vân lắc đầu.

Vừa rồi hắn đi tới hậu viện, đột nhiên cảm giác có người đang nhìn hắn, hơn nữa còn theo sau, lúc này mới dừng bước, chỉ có điều nhìn một hồi, thủ đoạn ra hết cũng không phát hiện cái gì.

- Không gian chi lực nạp vật thế giới!

Thiên nhãn nhìn không thấy, linh hồn cũng nhìn quét không ra, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, không gian chi lực nạp vật thế giới lan ra chung quanh.

Hô!

Không gian chi lực lan tràn không xa, một thân ảnh lập tức xuất hiện trong đầu, còn cách hắn bảy tám mét.

- Này...

Nhiếp Vân sững sờ, trong lòng có chút khiếp sợ.

Thứ nhất, có người tới gần hắn như thế, linh hồn, thiên nhãn đều nhìn không ra, thực lực người này mạnh cỡ nào? Tìm hắn có mục đích gì?

Thứ hai, chưa bao giờ sử dụng không gian chi lực nạp vật thế giới biến thành tinh thần lực quét nhìn, không nghĩ tới lần thứ nhất sử dụng đã có hiệu quả tốt như thế.

Bây giờ không phải lúc nghĩ những chuyện này, đối phương nấp thời gian dài như vậy nhưng không có động thủ nói rõ không có

địch ý, nếu không hắn khẳng định chết vài lần rồi.

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân cũng không hoảng hốt, hắn nhìn về vị trí của bóng người đang đứng và cúi đầu.

- Không biết vị tiền bối nào tới, Nhiếp Vân không tiếp đón từ xa, xin thứ tội.

Mặc kệ đối phương có ác ý hay không, thực lực cũng không phải hắn có thể chống lại, cho nên khách khí một chút cho thỏa đáng.

- Ngươi nhìn thấy ta?

Vừa dứt lời có âm thanh kinh ngạc vang lên, là trung niên nhân đi ra.

Hắn chính là Đế Quân bệ hạ cao cao tại thượng.

Vị cường giả Đế Quân này là Đế cấp, vận dụng thủ đoạn không gian đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh, dựa theo đạo lý chỉ cần không đạt tới Đế cảnh, không người có thể phát hiện, tuy thiếu niên này là Vương cảnh viên mãn nhưng làm sao thấy hắn?

- Tại hạ là thầy thuốc, trời sinh mẫn cảm với khí tức sinh mệnh, vừa rồi chỉ cảm thấy có người đi theo mình mà thôi, lúc này mới mạo muội nói lung tung, cũng may mắn nói trúng.

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Chuyện không gian chi lực của nạp vật thế giới không thể nói với người nào, chỉ có thể kiếm cớ qua loa mà thôi.

- Trời sinh mẫn cảm với khí tức sinh mệnh? Khó trách bằng chừng ấy tuổi đã có thể lý giải y đạo tới mức độ này.

Trung niên nhân mỉm cười gật gật đầu, cũng không nghi ngờ.

Thế giới này có rất nhiều người trời sinh có được bản lĩnh mà người khác không có, hắn có thể lý giải y thuật sâu như vậy cũng nói rõ hắn có bản lĩnh, có thể nhận ra cường giả Đế cấp ẩn nấp

cũng không có gì.

- Không biết tiền bối tìm tại hạ làm gì?

Thấy đối phương không nhiều lời hỏi thăm, Nhiếp Vân thở ra một hơi và khó hiểu hỏi.

Người trước mắt có thực lực cụ thể như thế nào, hắn nhìn không ra, nhưng hắn biết rõ nhất định là người cường đại hơn cả Nam Hoa lão tiên!

Dù sao Nam Hoa lão tiên có thủ đoạn ẩn nấp không bằng người này.

Người có thực lực như thế, dựa theo đạo lý bình thường sẽ không xuất hiện chung với hắn, vì sao đột nhiên xuất hiện tại đây?

- Sớm nghe nói qua y thuật của ngươi kinh người, cho nên... Sang đây xem xem, xem ra quả nhiên danh bất hư truyền.

Trung niên nhân nói.

- Tiền bối khách khí, chỉ xem nhiều quyển sách mà thôi.

- Mời tiền bối vào trong ngồi, Lưu Trúc, mau dâng trà ngon tới đây.

Nghe được đối phương nói tới y thuật, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Nói như vậy không phải muốn giết hắn.

------oOo------

Chương 3102: Chữa bệnh cho Dao Sương

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không cần!

Trung niên nhân khoát khoát tay:

- Ta không vòng vo với ngươi, ta tới xem y thuật của ngươi cũng chỉ có một mục đích, nếu quả thật giống như trong truyền thuyết có thể giải quyết rất nhiều nghi nan tạp chứng mà người khác không giải quyết được, cũng muốn ngươi xem bệnh một người giúp ta.

- Chỉ cần tại hạ làm được tất nhiên không chối từ!

Nhiếp Vân nói.

Đối phương không tìm mình gây phiền toái, ngược lại tìm chính mình hỗ trợ, như vậy với hắn đây là kỳ ngộ.

Kẻ có thực lực mạnh như thế trong thành Vân Châu, địa vị khẳng định không thấp, có thể kết giao thì về sau có thể giải bớt không ít phiền toái.

- Tốt rồi, đây là phí hẹn trước.

Trung niên nhân điểm một cái, một vạn thần thạch bay ra sau đó rơ xuống mặt đất.

Tuy hắn là cường giả Đại Đế nhưng lại không phải người ép mua ép bán, nếu người trước mắt có quy củ, muốn chữa bệnh cần giao một vạn thần thạch thì hắn cũng không ngoại lệ.

Lại nói một vạn thần thạch với hắn mà nói không coi vào đâu, chín trâu mất một sợi lông.

- Đa tạ!

Thấy trung niên nhân giao thần thạch cho hắn, Nhiếp Vân cũng không từ chối, hắn vung tay thu thần thạch vào trong đan điền.

- Ân!

Nhìn cử động của hắn trung niên nhân gật đầu.

Tuy hắn chưa nói thân phận địa vị nhưng thiếu niên trước mắt cũng đón ra một ít, đoán được nhưng ở trước mặt mình không kiêu ngạo

không siểm nịnh, không mất bản sắc, cho dù từ điểm nào thì thiếu niên này cũng có tâm trí vượt qua người thường.

Chỉ bằng vào điểm này hắn cũng có lòng tin trị được bệnh cho Dao Sương, tin tưởng cũng tăng nhiều.

- Người bệnh ở đâu? Là mang tới hay ta đi qua?

Sau khi thu thần thạch, Nhiếp Vân hỏi.

- Ở ngay đây!

Trung niên nhân do dự một lúc sau đó vươn tay về phía trước.

Ông!

Nhiếp Vân cảm giác như rời khỏi tiểu viện tiến vào thế giới khác,

Hiện tại hắn có thể nhìn ra mình đang ở tiểu viện, chỉ có điều người khác trong tiểu viện không nhìn thấy hắn, giống như tiến vào không gian song song, hoàn toàn không quan hệ tới nháo sự.

- Cường giả Đại Đế?

Nội tâm Nhiếp Vân rùng mình.

Nếu như trước kia còn có hoài nghi, vị trước mặt mình có phải là Hoàng giả viên mãn hay không, hiện tại không cần nghĩ cũng biết nhất định là Đại Đế.

Cũng chỉ có cường giả Đại Đế mới có loại thủ đoạn này, tiện tay tróc không gian ra ngoài mà không cần tốn nhiều sức.

- Đây là người bệnh, là con gái của ta.

Trung niên nhân không có chú ý tới hắn khiếp sợ, hắn nhìn về phía trước, nhìn theo ánh mắt của hắn, Nhiếp Vân mới phát hiện cách đó không xa đã xuất hiện một quan tài bằng băng, một nữ tử xinh đẹp đang nằm trong đó, yên tĩnh giống như bức tranh tuyệt đẹp.

- Nàng?

Nhiếp Vân không nghĩ nhiều, hắn nhìn vào quan tài băng.

Nữ tử trong quan tài băng không hô hấp, yên tĩnh giống như ngủ.

- Nàng… Đã chết?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Chính mình xem bệnh cũng không phải xem thi thể, đưa thi thể cho mình làm gì?

- Nàng không chết, chỉ bị thương nặng khó có thể sống sót, ta chỉ phong ấn sinh cơ của nàng mà thôi.

Trung niên nhân không kỳ quái, hắn thản nhiên lên tiếng.

- Phong ấn?

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Không hổ là cường giả Đại Đế, thủ đoạn phong ấn cực cao, nếu như không nói là phong ấn, hắn còn cho rằng nữ tử đã chết thật.

- Nếu như có phong ấn… Chỉ sợ ta không có biện pháp nhìn...

Do dự một lúc, Nhiếp Vân lên tiếng.

Thực lực của hắn có hạn, không có khả năng xuyên thấu qua phong ấn của cường giả Đại Đế xem bệnh cho nữ nhi của hắn, ngay cả sinh cơ và sinh tử cũng nhìn không ra thì làm sao khám và chữa bệnh?

- Sinh cơ của Dao Sương vốn không nhiều, phá vỡ phong ấn không thể trị liệu, sinh cơ sẽ lan đi, sẽ không có khả năng vãn hồi, cho nên nên ta không thể giải trừ phong ấn.

Trung niên nhân thản nhiên nói.

- Không giải trừ phong ấn...

Sắc mặt Nhiếp Vân cổ quái.

Ngươi không giải trừ phong ấn, ta cũng không thể xem bệnh ah.

- Lênh phù này có chứa ấn ký linh hồn của ta, ngươi cầm là có thể bỏ qua phong ấn và xem bệnh.

Dường như nhìn ra hắn nghĩ gì, bàn tay trung niên nhân hơi chấn động, một lệnh phù nhỏ như lòng bàn tay rơi vào trong tay Nhiếp Vân..

Lệnh phù có màu vàng, phía trên có tiêu chí đặc thù, Nhiếp Vân liếc mắt nhìn không nhận ra.

Không biết không sao cả, đối phương đã nói không thể phá vỡ phong ấn thì hắn không thể nói gì.

Cầm lệnh phù trong tay, Nhiếp Vân lại nhìn nữ nhân trong quan tài băng.

Quả nhiên lần này nhìn thấy đã khác với lúc trước.

Tuy nữ hài không nhúc nhích nhưng dường như còn mang theo hô hấp yếu ớt, tim đập cũng rất chậm chạp, nếu như không phải thủ đoạn của cường giả Đại Đế cường đại, chỉ sợ với hô hấp và tim đập yếu ớt như vậy đã chết rồi.

- Ta có thể bắt mạch cho nàng không?

Xem một hồi không nhìn ra cái gì, Nhiếp Vân quay đầu nhìn sang trung niên nhân.

Từ bề ngoài nữ hài chỉ là thân thể suy yếu, nhìn không ra cái gì, muốn xác định chứng bệnh, hơn nữa trị liệu thì hắn phải hiểu rõ hơn mới được.

- Tim mạch của nàng suy yếu, như có như không, cho dù ngươi xem mạch cũng không nhìn ra vấn đề gì.

Trung niên nhân do dự lên tiếng.

Hắn nói cũng không phải lời nói dối, nữ nhân trước mặt giống như người chết, cho dù bắt mạch cũng không điều tra được cái gì.

- Bắt mạch nhìn không ra, sợ rằng không thể dò xét mạch tức trong người của nàng.

Nhiếp Vân cũng hiểu ý cho nên lắc đầu.

Tình huống bây giờ, nữ hài bị phong ấn trùng trùng điệp điệp trong quan tài băng, hoàn toàn không khác gì người chét, không cách nào bắt mạch, tự nhiên cũng không có khả năng dò xét mạch tức và dò xét kỹ càng.

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân có quyết định.

Nếu vị trước mắt là cường giả Đại Đế, hắn muốn giao hảo với đối phương, lại nói người bệnh nằm ngay trước mặt, hắn làm như một thầy thuốc, cho dù vì nguyên nhân gì cũng phải trị liệu cho được.

- Ta muốn thi triển phương pháp độc môn, cũng tra ra nguyên nhân chứng bệnh của nàng, thực lực của ta còn có chút thấp, không cách nào kiên trì quá lâu, còn hi vọng tiền bối có thể trợ giúp!

Nghĩ vậy Nhiếp Vân xoay người nói.

- Phương pháp độc môn?

Trung niên nhân sững sờ sau đó gật đầu.

- Tốt!

- Đa tạ!

Nhiếp Vân không nói thêm lời nào, tinh thần khẽ động, hai mắt của hắn tỏa sáng như ngôi sao, chỉ trong nháy mắt một có một quyển sách dày đặc hiện ra trước mặt hắn, lúc này hào quang bao phủ nữ nhân Dao Sương trong qua tài băng.

Y Đạo Vọng Khí Pháp!

Tuy trước kia hắn có thi triển nhưng chỉ nhắm vào người sống khí huyết tràn đầy, lực lượng tràn đầy, hắn vừa nhìn đã nhìn ra, không cần tốn hao quá nhiều công phụ, mà bây giờ nhằm vào người chẳng khác gì thi thể, cần càng nhiều thời gian và lực lượng!

------oOo------

Chương 3103: Tra tìm nguyên nhân chứng bệnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho nên hắn mới khẩn cầu trung niên nhân hỗ trợ, nếu không hắn sợ không kiên trì nổi, trực tiếp hôn mê, nếu hắn như thế làm sao có thể xem bệnh về sau.

- Y Đạo Vọng Khí? Đây là...

Vốn trung niên nhân không ôm hi vọng thiếu niên trước mặt có thể chữa cho nữ nhi của mình, không ôm hi vọng quá lớn, lúc nhìn thấy trong mắt Nhiếp Vân có sách vở lập lòe liền sửng sốt, toàn thân của hắn run rẩy kích động không nói thành lời.

Có thể làm cho cho cường giả Đế cấp kích động như thế, có thể thấy hắn rung động cỡ nào.

- Thần Nông Bách Thảo Kinh... Ngươi là truyền nhân của Thần Nông?

Thần giới từng xuất hiện qua một vị siêu cấp cường giả lĩnh ngộ y đạo tấn cấp Đại Đế, gọi là Thần Nông Đại Đế, có thể chữa khỏi bất cứ chứng bệnh gì, chỉ cần người không chết, dù mới vừa chết, chỉ cần hắn còn muốn đối phương sống, đối phương sẽ rất khó triệt để tử vong!

Chỉ có điều người này sớm biến mất trong dòng sông lịch sử của Thần giới, Dao Sương bị thương nặng lâm vào hôn mê, hắn muốn

tìm nhưng không tìm được.

Về sau xuất hiện qua truyền nhân của Thần Nông nhưng đều là phù dung sớm nở tối tàn, thời điểm hắn nghe danh và đi tìm thì người đã biến mất không thấy gì nữa.

Chờ đợi vẫn không thấy tin tức.

Ngô Hoàng tôn giả từng nói qua, muốn triệt để chữa khỏi tình huống nữ nhi của hắn, trừ phi Thần Nông Đại Đế phục sinh, nếu không chẳng ai làm được, nếu vị này là truyền nhân Thần Nôn, có phải hắn cũng có được bản lĩnh này?

Nghĩ vậy trung niên nhân cảm thấy cổ họng phát khô, trong nội tâm của hắn kích động và sợ hãi.

Hắn sợ thiếu niên trước mắt sau khi xem xong nói không thể trị liệu, nếu thật là như thế nữ nhi của hắn không chút cơ hội nào rồi.

Hắn không tự chủ xiết chặc nắm đấm, trên mặt hơi ửng hồng.

Đường đường cường giả Đại Đế hỉ nộ không lộ, lúc này lại có vẻ mặt như thế, đủ thấy Dao Sương có địa vị khó có thể thay thế trong lòng của hắn.

- Khó trách trong khoảng thời gian ngắn có thể xông ra danh tiếng lớn như vậy, có thể trị tốt nhiều nghi nan tạp chứng như thế, truyền nhân Thần Nông...

Biết rõ thiếu niên trước mắt đang đứng trước gian nan không thể trả lời, trung niên nhân suy nghĩ, hắn nhớ tới các nghe đồn về truyền nhân Thần Nông.

Truyền nhân Thần Nông từng xuất hiện qua mấy lần, mỗi một lần xuất hiện đều gây ra oanh động rất lớn, giải quyết vô số nan đề y đạo.

Mặc dù đám người xếp hạng top mười của y đạo bảng cũng đều hiểu, bọn họ chỉ tinh thông y đạo nhưng còn kém xa truyền nhân Thần Nông.

Thần Nông Đại Đế là siêu cấp cường giả duy nhất dùng y đạo tấn cấp Đại Đế, mặc dù có nhiều y đạo đại sư hơn nữa so sánh cũng phải ảm đạm thất sắc.

Làm truyền nhân của hắn, y thuật sẽ không kém chút nào, nói tới thế giới này ai có thể cứu nữ nhi của hắn, chỉ sợ cũng chỉ có người này.

Vốn tưởng rằng chỉ có thể nghĩ biện pháp làm cho Dao Sương luân hồi chuyển thế, phụ nữ không có khả năng gặp lại nhau, nằm mơ cũng không nghĩ tới... Vào thời khắc cuối cùng lại để hắn gặp được truyền nhân Thần Nông!

Hô!

Áp chế kích động trong nội tâm, trung niên nhân nhìn sang thiếu niên trước mặt, nhìn một hồi và cau mày.

Lúc này sắc mặt thiếu niên trắng bệch, thân thể không ngừng run rẩy, mồ hôi không ngừng tuôn ra, dường như tùy thời hắn sẽ té xỉu.

Biết rõ hắn tiêu hao quá nhiều, trung niên nhân lúc này vươn tay điểm một cái, một đạo hào quang ôn nhuận bao phủ hắn vào trong.

Không hổ là cường giả Đại Đế, đạo tia sáng vừa tiến vào trong người đã giúp Nhiếp Vân khôi phục tất cả cảm giác mệt mỏi và suy yếu, ngay cả linh hồn hao tổn cũng được bổ sung, tu vi còn có ý tấn cấp.

Tinh thần khôi phục, Nhiếp Vân không dám dừng lại, hắn lại nhìn chằm chằm vào nữ tử trong quan tài băng.

Lọt vào mắt của hắn là một hư ảnh hình người có âm dương ngũ hành, chỉ có điều trước hư ảnh hình người có thể nhìn ra chỗ không cân bằng, mà màu sắc của nơi đó phi thường mờ nhạt, không nhìn kỹ sẽ không nhìn thấy cái gì.

Đương nhiên mấu chốt không phải chuyện này, màu sắc nhạt, thời gian lâu hơn vẫn có thể tìm ra chứng bệnh, hư ảnh trước mặt, cho

dù từ điểm nào cũng có thể nhìn thấy ngũ hành đều đều, âm dương cân đối không có chỗ thiếu hụt.

Dựa theo tình huống bình thường, người xuất hiện tình huống này sẽ phi thường khỏe mạnh, không có bất kỳ chứng bệnh gì mới đúng, vì sao nữ tử trước mắt lại bất tỉnh và giống như người chết?

- Chẳng lẽ không nhìn thấy cái gì hay sao?

Thần Nông Bách Thảo Kinh trong mắt hắn không ngừng xoay tròn, tinh thần của hắn tập trung cao độ.

Hư ảnh trước mắt càng ngày càng rõ ràng, Nhiếp Vân nhìn từ trên cao xuống và không thể bỏ qua nơi nào, hắn sợ nhìn không rõ.

Không biết hao phí bao nhiêu thời gian, hắn cảm thấy cả người hư thoát, lại bổ sung mười lần mới hoàn toàn xem xong, đáng tiếc... Đạt được kết quả giống như lúc trước, hắn vẫn không tìm ra nơi có chứng bệnh.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không có chứng bệnh, tại sao lại hôn mê bất tỉnh, bộ dạng như người chết?

Biết rõ tiếp tục xem tiếp, khẳng định không nhìn ra cái gì, Nhiếp Vân đành phải bất đắc dĩ thu hồi ánh mắt.

Rốt cuộc là bệnh gì? Lần nào dùng Vọng Khí Pháp nhìn không ra?

- Như thế nào?

Thấy thiếu niên dừng lại, trung niên nhân sốt ruột hỏi thăm.

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của đối phương, Nhiếp Vân không muốn đả kích hắn nhưng hắn thật sự không nhìn ra cái gì, vừa định nói không có nhìn ra nhưng nghĩ tới gì đó, sắc mặt ngưng trọng và nói:

- Tiền bối, có thể nói kỹ càng rốt cuộc Dao Sương tiểu thư trải qua chuyện gì à bị trọng thương như thế?

- Việc này...

Trung niên nhân do dự, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ.

- Việc này rất hữu dụng để ta tìm ra nguyên nhân chứng bệnh!

Thấy hắn không muốn nhiều lời, Nhiếp Vân trịnh trọng nói.

Tuy không thấy chứng bệnh là gì nhưng nếu như biết rõ nguyên nhân bị có lẽ có xúc động và trợ giúp tìm được căn nguyên.

- Được rồi!

Biết rõ đây là cơ hội duy nhất của nữ nhi, không nói lời nào, không cách nào cứu chữa, trung niên nhân do dự một chút sau đó ánh mắt như nhìn thấy cổ kim tang thương, nhìn thấy quá khứ xa xôi.

- Đó là vào hàng tỷ năm trước, cửu đại thế lực còn chưa xác lập, chủng tộc thổ dân của Hoàn Vũ thần giới phát sinh đại chiến quy mô lớn với người phi thăng, song phương chiến đấu có thắng bại, cường giả Đế cấp cũng khó có thể bảo vệ tính mạng, không ngừng vẫn lạc!

Vì bảo trụ địa vị Thần giới cho nên các chủng tộc tỏổ dân đã tập trung vô số Đại Đế, vô số cường giả đuổi người phi thăng tới phạm vi Vô Biên Hải.

------oOo------

Chương 3104: Nguyên nhân bị thương

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tuy lúc ấy người phi thăng đang ở hoàn cảnh xấu nhưng thực lực bọn họ mạnh mẽ, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, càng mượn nhờ địa lợi của Vô Biên Hải đánh tan các lần vây công của chúng ta.

Trận chiến đấu này tiếp tục mấy ngàn năm!

Trong lúc mới bắt đầu chiến đấu ta cũng vừa mới kết hôn, sau khi chiến đấu không lâu thì Dao Sương xuất thế, nàng rất ỷ lại ta, đi theo đằng sau ta và yên lặng tu luyện!

- Ai ngờ...

Nói đến đây dừng lại, trung niên nhân xiết chặc nắm đấm.

- Ai ngờ sau khi nàng lớn dần lên cũng có được suy nghĩ của riêng mình, cho rằng... Thần giới không phải tư nhân, là của mọi người, không phải sở hữu tư nhân của chủng tộc sinh ra trong Thần giới, có lẽ nên cùng sống chung với người phi thăng, mà không phải đuổi tận giết tuyệt!

Lúc ấy ta vô cùng bận rộn, chỉ cho rằng là hài tử phản nghịch nên không xem đó làm chuyện quan trọng, biết có một ngày... Bị ta phát hiện, nàng đã thích một người phi thăng.

- Chủng tộc thổ dân và người phi thăng kết hợp lúc đó là điều tối kỵ, sau khi ta biết đã tức giận lôi đình, ta giam cầm nàng, không ngừng làm công tác tư tưởng với nàng, muốn nàng buông tha lui tới với người phi thăng kia nhưng nàng kiên trì ý nghĩ của mình, vẫn không thỏa hiệp với ta.

Giằng co mấy chục năm, ta cũng không có biện pháp nào.

- Thời điểm đó có người hiến kế cho ta, ta cũng cảm thấy hợp lý và... Đồng ý!

Trung niên nhân hối hận không nhỏ.

- Cũng bởi vì biện pháp này cho nên Dao Sương biến thành bộ dạng như hiện tại.

Nhìn thấy đường đường cường giả Đế cấp nói tới nữ nhi lại thất thố như thế, Nhiếp Vân cau mày.

Người phi thăng đại chiến với thổ dân Thần giới, lúc trước hắn nghe qua một ít nhưng không nghĩ tới thảm thiết như vậy, duy trì mấy ngàn năm!

Càng không có nghĩ tới con gái vị cường giả Đại Đế thổ dân Thần giới lại thích người phi thăng.

- Biện pháp này rất đơn giản... Rút củi dưới đáy nồi!

- Không phải Dao Sương ưa thích người phi thăng kia sao? Chỉ cần giết người phi thăng này, cho dù Dao Sương muốn ồn ào cũng chỉ có thể duy trì thời gian ngắn và khôi phục lại mà thôi!

Trung niên nhân bình phục tâm tình và nói tiếp:

- Biện pháp này, ta cảm thấy không tệ, bởi vì trong mắt ta Dao Sương và người phi thăng kia chỉ là tính tình tiểu hài tử, biết rõ không cách nào hoàn thành, thời gian dài sẽ quên đi.

- Ai biết... Ta sai, mười phần sai!

- Ngày đó ta dựa theo kế hoạch đi tìm Dao Sương, sau đó thảo luận với nàng thật lâu, ta nói nếu ngươi kiên trì như thế, làm phụ thân vì hạnh phúc của ngươi nên lui nhường một bước, nhưng điều kiện tiên quyết là ta muốn gặp người phi thăng kia, nếu như cảm thấy không tệ sẽ đáp ứng, cảm thấy không tốt không đáng phó thác sẽ đuổi hắn đi, hai người không được lai vãng với nhau nữa.

- Dao Sương tin tưởng phụ thân nhân từ của nàng!

Sau khi trung niên nhân nói ra hai chữ nhân từ cũng cảm thấy thống khổ và hối tiếc vì hành vi của mình.

Nữ nhi tin tưởng hắn như thế, mà hắn lại lợi dụng tin tưởng này đi làm chuyện tổn thương nàng, có lẽ chính vì như thế nàng mới hết hy vọng với phụ thân mà đi con đường kia.

- Ngày đó là thời gian Dao Sương vui sướng nhất, ta có thể cảm nhận vui sướng trên người của nàng.

- Nàng biết rõ phụ thân như ta là đại nhân vật nói được làm được, sẽ không lừa gạt nàng, nàng cũng tin tưởng, cũng tin tưởng người nàng ưa thích sẽ lọt vào mắt ta, được ta tán thành!

- Lúc sáng sớm nàng đã ăn mặc đồ đẹp nhất của mình, đã lớn như thế, ngày đó là ngày nàng xinh đẹp nhất, tâm tình tốt giống như hỉ thước, cũng không ngừng nói chuyện với ta... Đã lớn như vậy nhưng đó là ngày nàng nói chuyện với ta nhiều nhất.

Mà ta bỏ qua tâm tình của nàng, một lòng muốn chém giết tiểu tử kia, ba qua loa rất nhiều chuyện, nghĩ một đằng nói một nẻo!

- Dù vậy nàng phi thường cao hứng, nói với ta, nhiều năm như vậy ta vẫn chinh chiến vội vàng không quan tâm, lúc này mới biết được phụ thân mới là tốt nhất với nàng... Có nàng phối hợp, quả nhiên người phi thăng đúng hẹn đi tới đây, biết rõ có thể sẽ gặp được nguy hiểm nhưng vẫn tới, không thể không nói tiểu tử này rất có đảm lược.

- Ánh mắt Dao Sương đúng là không tệ, tiểu tử kia là nhân trung chi long, rất không tệ, khi đó ta sớm bị thù hận che giấu ánh mắt, không quản hắn ưu tú cỡ nào đã động thủ.

- Tuy tiểu tử kia đạt tới Hoàng cảnh viên mãn nhưng làm sao là đối thủ cường giả Đại Đế như ta, vừa ra tay lập tức bị giam cầm, Dao Sương nhìn thấy cảnh tượng như vậy rốt cục hiểu ý của ta, tất cả quyến mộ với ta tan vỡ.

- Mang theo tâm tính kiên quyết lao vào giữa ta và tiểu tử kia!

- Nhìn thấy cảnh tượng như vậy ta càng thêm tức giận!

- Tu vi đạt tới cảnh giới của ta, lực lượng thu phát tự nhiên, tự nhiên không có khả năng làm bị thương nàng, một tay bắt lấy nàng, tay còn lại muốn chấm dứt chiến đấu và chém giết tiểu tử kia.

- Ai ngờ tiểu tử kia trong người phi thăng có được địa vị không thấp, là nhi tử một vị cường giả Đại Đế, thời khắc mấu chốt kích phát lực lượng cường giả Đế cấp lưu lại, hai lực lượng va chạm, thực lực của ta lại hơi thua một bậc.

- Nhìn thấy cảnh tượng như vậy ta không có giận ngược lại vui mừng quá đỗi!

- Nếu sau lưng tiểu tử này có cường giả Đại Đế, hoàn toàn có thể bắt sống sau đó dẫn hắn tới và mai phục chém giết, bởi như vậy công lao của ta tăng lớn không ít... Nghĩ tới công lao cho nên không chú ý Dao Sương lúc này đã thất vọng với phụ thân tới cực độ, lại cảm thấy thẹn với người ưa thích... Chẳng biết lúc nào đã thoát ra khỏi tay của ta và nhảy vào trong chiến đấu!

- Lực lượng của ta và vị Đại Đế kia lưu lại chuẩn bị ở phía sau, toàn bộ đánh vào người nàng, thủ đoạn cảu hai Đại Đế không phỉa một Hoàng cảnh viên mãn như nàng có thể thừa nhận... Thần hồn sắp tiêu tan, thân thể tan vỡ...

- Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ta sắp điên lên, ta làm như vậy vì cái gì? Không

phải vì nàng sao? Nếu như nàng gặp chuyện không may, ta sống còn có ý nghĩa gì... Cho nên ta tiến lên muốn cứu nàng, ai ngờ... Tiểu tử kia còn nhanh hơn cả ta, hắn lao tới trước mặt Dao Sương sau đó thiêu đốt linh hồn của mình tiếp tế cho nàng, hi vọng nàng có thể sống lâu hơn một giây.

- Nhờ có linh hồn hắn tiếp tế, Dao Sương cũng không lập tức chết đi, thương thế của nàng rất nặng, cũng vượt qua tưởng tượng... Biến thành bộ dạng hôm nay.

Trung niên nhân nói đến đây ngữ khí nghẹn ngào, rốt cuộc không nói được nữa.

------oOo------

Chương 3105: Uyên ương số khổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân trầm mặc.

Làm phụ thân không biết nữ nhi của mình muốn cái gì, nghĩ cái gì đúng là một loại bi ai.

Tuy Dao Sương và nam tử kia chân ái nhua, nhưng nếu như trung niên nhân nghiêm túc khuyên nhủ, có lẽ nàng sẽ nghe phụ thân mà không chọn con đường này.

Đáng tiếc trung niên nhân dựa vào tín nhiệm của nữ nhi với hắn thành thẻ đánh bạc công huân, lúc ấy nữ nhi mới lựa chọn con đường cực đoan như vậy.

Một Hoàng cảnh viên mãn cho dù có rất nhiều thủ đoạn bảo vệ tính mạng nhưng lọt vào hai cường giả Đại Đế công kích thì làm sao còn mạng sống?

Có thể bảo trì đến hơi thở cuối cùng, sống đến bây giờ đã là may mắn rất lớn.

- Sau khi Dao Sương trọng thương, ta cũng không còn hứng thú tiếp tục chiến đấu với người phi thăng, khi đó vừa vặn một cường giả của người phi thăng đột phá trở thành Đại Đế mạnh nhất, chiến đấu xuất hiện nghịch chuyển, về sau vị Đại Đế này dẫn đầu người phi thăng phản công càng ngày càng lợi hại, ép buộc thổ dân Thần tộc chúng ta ký kết khế ước vĩnh viễn không xâm phạm!

- Người phi thăng tạo thành liên minh của mình, tổ kiến một thế lực, cũng nằm ở ngay Vô Biên Hải hiện tại!

- Mà liên minh của chúng ta sụp đổ, trải qua nhiều năm chinh chiến, rốt cục xác định tám thế lực khác, Phổ Thiên lĩnh, Kiền Khôn Các, Lang Gia động, Hạo Thiên lâu, Huyền Cực Điện, Thần Binh Thành, Thần Nữ phong, Xích Tiêu Sơn!

- Chiến đấu chấm dứt, ta lại vĩnh viễn mất đi Dao Sương!

- Vì cứu nàng ta đi khắp thiên hạ tìm kiếm danh y các nơi, bọn họ cũng chỉ có biện pháp phục sinh nàng một thời gian ngắn hoặc là luân hồi chuyển thế sống lại lần nữa... Những phương pháp này cũng không phải ta muốn!

- Một khi luân hồi, nàng không còn là nữ nhi của ta... Ta muốn đền bù tổn thất với nữ nhi của ta, không muốn nàng rời khỏi ta.

Trung niên nhân thì thào tự nói mang theo đau thương.

Cái gì mất đi mới biết được quý trọng, lúc trước không thể cấp tình thương của phụ thân cho con gái, thậm chí còn thi triển âm mưu, loại tổn thương này chẳng những làm nội tâm nữ nhi tan vỡ, ngay cả hắn cũng không thể tha thứ mình trong nhiều năm như vậy!

- Lực lượng hai Đại Đế không ngừng hủy diệt sinh cơ trong người nàng.

Nghe trung niên nhân nói xong, Nhiếp Vân cũng hiểu ra bệnh tình của Dao Sương.

Khó trách không nhìn ra trong thân thể của nàng có vấn đề gì, hai v cường giả Đại Đế đối kháng cói uy lực quá mạnh, đã vượt qua phạm trù hắn có thể nhìn ra.

Đương nhiên, nếu như hiện tại thương thế vẫn nghiêm trọng như thế thì hắn cũng có thể nhìn rất nhanh, hơn nữa tìm được phương pháp trị liệu, mấu chốt là qua nhiều năm rồi, trung niên nhân đã tìm qua vô số danh y, những người này có y thuật không bằng Thần Nông Đại Đế nhưng cũng không kém, đã có khả năng chữa tốt tất cả bệnh kín trên người của Dao Sương!

Nguyên nhân chính là như thế, trong cơ thể của nàng ngũ hành đều đều, âm dương cân đối, cũng không nhìn ra chứng bệnh gì.

Chỉ có điều... Thân thể chữa cho tốt, vì sao vẫn không tỉnh?

- Chẳng lẽ là... Linh hồn?

Trong đầu xuất hiện linh quang, dường như Nhiếp Vân bắt được cái gì đó.

Căn cứ trung niên nhân nhớ lại, sở dĩ Dao Sương trọng thương là vì lòng sinh tử chí, không còn lưu luyến sinh mạng, mà thần hồn mất đi, người yêu của nàng thiêu đốt linh hồn cứu giúp nên mới có thể bảo trì chân linh bất diệt.

Có phải nguyên nhân này hay không?

- Xem lại!

Trong lòng có suy nghĩ, Nhiếp Vân không có ngừng, Thần Nông Bách Thảo Kinh lại xuất hiện trong mắt, đôi mắt của hắn nhìn vào quan tài băng lần nữa.

Lúc này hắn không nhìn thấy ngũ hành đều đều, âm dương nhị khí... Mà là linh hồn yếu ớt của đối phương.

- Quả là thế!

Xem một hồi Nhiếp Vân thở ra một hơi trong mắt không tự sinh ra đau thương.

- Như thế nào? Tìm ra nguyên nhân bệnh chưa?

Nhìn thấy biểu lộ của hắn, trung niên nhân nghi hoặc.

- Ta nghĩ có lẽ ta đã tìm được.

Nhiếp Vân gật gật đầu, hắn nhìn sang trung niên nhân.

- Vị người yêu của Dao Sương tiểu thư hiện tại như thế nào? Ngươi có thể nói một chút?

- Hắn... Là Nghiêu Huyền!

- Cũng chưa chết, hiện tại còn sống, hơn nữa sớm đã đột phá trở thành một cường giả Đế cấp, chỉ có điều... Hắn mang hận ý với ta rất lớn nên không nhìn nhau.

Trung niên nhân nghe hắn nói tìm ra nguyên nhân căn bệnh, trong mắt sáng ngời, do dự một lúc và nói:

- Có phải hắn không có hôn phối? Cũng không có thê tử?

Nhiếp Vân hỏi.

- Đúng!

Trung niên nhân gật gật đầu.

Tuy hắn rất hận tiểu tử kia, chính vì hắn mà nữ nhi mới biến thành bộ dạng như hiện tại nhưng hắn vẫn biết rõ tin tức của đối phương.

Từ khi Dao Sương biến thành như vậy, hắn lại không có đi tìm nữ tử khác, dù thành cường giả Đại Đế vẫn lẻ loi một mình như cũ.

- Vậy thì đúng rồi!

Nghe được đối phương trả lời xác nhận, Nhiếp Vân thở dài.

- Cái gì đúng rồi? Chẳng lẽ có quan hệ với trị liệu Dao Sương sao?

Trung niên nhân nghi hoặc.

- Ân!

Nhiếp Vân ứng một tiếng, hắn không do dự nói ra nguyên nhân căn bệnh.

- Thân thể Dao Sương tiểu thư tuy suy yếu tới cực điểm nhưng cũng đã hoàn hảo không tổn hao gì, năm đó bị thương đã chữa khỏi không sót lại gì, không có trở ngại!

- Sở dĩ không thể phục sinh, tỉnh táo chính là vì linh hồn!

- Linh hồn?

- Ân, năm đó Dao Sương tiểu thư bị nghiền nát thần hồn, tùy thời sẽ mất đi, là người nọ thiêu đốt linh hồn của mình bảo trụ chân linh của nàng bất diệt.

- Được hắn bảo vệ cho nên ý thức của Dao Sương tiểu thư chỉ đắm chìm trong thức hải, không cách nào đi ra!

- Bảo hộ? Không cách nào đi ra?

Trung niên nhân nhíu mày, không biết Nhiếp Vân có ý gì.

- Nói cách khác... Từ ngày đó bắt đầu thiêu đốt linh hồn, linh hồn Dao Sương tiểu thư vẫn được người kia bảo vệ, cho tới bây giờ vẫn như thế.

- Tuy chưa gặp qua người nọ nhưng trên thực tế lại phân ra một bộ phận linh hồn bảo vệ Dao Sương tiểu thư!

- Hắn vẫn bảo hộ Dao Sương? Không cho nàng linh hồn nàng rời khỏi thức hải?

Rốt cuộc trung niên nhân hiểu ra.

- Vì cái gì?

Cho dù hành vi lúc ấy hay qua nhiều năm như vậy không tìm nữ nhân khác, có lẽ người nọ vô cùng yêu Dao Sương, đã như thế vì sao phải dùng linh hồn bảo hộ Dao Sương, không cho nàng rời khỏi thức hải, làm cho nàng vẫn lâm vào bất tỉnh trầm luân như thi thể?

- Bởi vì... Hồn phách Dao Sương tiểu thư thật sự quá yếu, chỉ cần đi ra nhất định sẽ hồn phi phách tán, không ai cứu được.

- Hắn cũng biết điểm ấy mới không cho phép bất cứ kẻ nào tổn thương nàng, cho dù như vậy sống lẻ loi trăm triệu năm cũng không hối hận!

Nhiếp Vân thở dài.

------oOo------

Chương 3106: Luyện chế Chân Linh Đăng (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa rồi thi triển Vọng Khí Pháp nhìn thấy có linh hồn dây dưa cùng một chỗ, trong lòng của hắn rung động.

Tuy bởi vì trung niên nhân làm tất cả chia rẻ hai người nhưng người này vẫn yêu Dao Sương, đúng là yêu từ chân tâm.

Chỉ bằng vào nhiều năm bất ly bất khí là có thể nhìn ra.

Dao Sương chân linh rất yếu, linh hồn đối phương rất mạnh, chỉ cần không muốn thủ hộ, triệt tiêu chút linh hồn đó thf Dao Sương tiểu thư tất nhiên trực tiếp tử vong!

Có thể vì yêu chân tâm nên hắn vẫn thủ hộ trăm triệu năm, cho dù một tia chân linh này không có ý thức bản ngã, không cách nào trac đổi với hắn.

Quan trọng hơn là, duy trì bộ phận linh hồn này, linh hồn bản tôn của hắn không hoàn chỉnh, loại tình huống này còn có thể đột phá gông cùm xiềng xích Đế cấp đúng là đủ nghị lực và quyết tâm.

- Đúng là đôi uyên ương số khổ.

Nghĩ vậy Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

- Còn nữa... Phương pháp giải quyết?

Nghe thế trung niên nhân khẩn trương.

Hắn sợ đối phương tìm ra nguyên nhân bệnh nhưng không có biện pháp trị liệu.

Nếu thật sự là như thế, chỉ sợ nữ nhi cứ như thế này nhưng khác gì chết đâu.

- Có phương pháp giải quyết nhưng...

Nhiếp Vân lộ ra vẻ chần chờ.

- Phương pháp gì? Cho dù trả cái giá lớn như thế naò ta cũng không tiếc!

Nghe được có phương pháp, đôi mắt trung niên nhân sáng ngời.

- Tiền bối đừng có gấp, nghe ta nói hết lời hãy lựa chọn.

Nhiếp Vân do dự và lên tiếng.

- Ân!

Nhìn bộ dạng của hắn, trung niên nhân biết rõ phương pháp kia khẳng định không đơn giản, không nói chuyện, có chút khẩn trương nhìn qua.

- Nếu như tiền bối muốn cữu chữa Dao Sương tiểu thư, đầu tiên ta phải nói phương pháp trước.

- Đầu tiên cần phải nói trước.

- Chân linh của Dao Sương tiểu thư rất yếu, một khi đi ra cần lập tức bổ túc, khi đó linh hồn được bổ sung từ từ lớn mạnh!

- Chỉ có lớn mạnh tới cảnh giới nhất định mới có thể để nàng tiến vào thân thể lần nữa, khi đó nàng sẽ triệt để tỉnh lại.

Nhiếp Vân nói.

- Bổ sung chân linh? Bổ sung thế nào?

Trung niên nhân sửng sốt.

- Rất đơn giản, cần một chiếc Chân Linh Đăng!

- Tiếp dẫn chân linh của nàng ra, một bước này làm không tốt thì sau đó không cần nói, mà làm được bước này còn cần câu thông với người nọ, khi đó cần hắn tản linh hồn bảo hộ chân linh của Dao Sương tiểu thư, nếu không, không chiếm được hắn cho phép, rất dễ dàng xuất hiện biến cố, khi đó chân linh mất đi, không còn biện pháp cứu chữa được nữa.

Nhiếp Vân nói tiếp.

- Câu thông? Tốt, chuyện này ta đi làm!

Trung niên nhân ngừng một chút và nói tiếp:

- Chân Linh Đăng là cái gì? Đi nơi nào tìm?

- Chân Linh Đăng, ta có biện pháp, tiền bối không cần quan tâm, chỉ có điều... Ta sớm nói một câu, chân linh của Dao Sương tiểu thư thật sự quá yếu, cho dù có Chân Linh Đăng, người nọ lại có ý cho đi, xác xuất thành công rất nhỏ, ta thấy chỉ có ba thành hi vọng mà thôi.

- Cho nên... Tiền bối nên cân nhắc và đưa ra quyết định đi.

Nhiếp Vân nói.

Thực lực Dao Sương tiểu thư khi còn sống không kém, nhưng gặp hai vị cường giả Đại Đế công kích, chân linh đã rất yếu, tại tăng thêm nhiều năm không ngừng hao tổn như vậy, đã yếu tới mức tùy thời dập tắt, cho dù có Chân Linh Đăng cũng không có tỷ lệ quá lớn.

Ba thành đã là tỷ lệ cao nhất của hắn rồi.

- Ba thành?

Sức mặt trung niên nhân trở nên trắng bệch.

Tỷ lệ này với hắn mà nói là quá thấp.

Quay đầu nhìn nhìn nữ nhi đang nằm trong quan tài băng, trung niên nhân vẻ mặt xoắn xuýt, không biết nên quyết định như thế.

- Tiền bối, kỳ thật... Ngươi không cần như vậy, nếu như có thể ta cho ngươi một đề nghị.

Nhìn bộ dạng của hắn như vậy, Nhiếp Vân biết rõ thật khó khăn cho nên nói.

Trung niên nhân nhìn qua.

- Rất đơn giản, Dao Sương tiểu thư người yêu, đã cũng là nàng thủ hộ giả, nói rõ hai người là chân ái, sống hay chết, ta cảm thấy được hắn... Là có tư cách lựa chọn!

Nhiếp Vân nói.

- Đúng vậy, hắn có tư cách!

- Trên thực tế hắn càng có tư cách hơn cả ta, ta làm phụ thân không xứng chức cho nên mới làm nàng như thế này... Hắn thủ hộ nhiều năm như thế, có tư cách quyết định sinh tử của Dao Sương!

Trung niên nhân gật gật đầu.

- Đã như thế tiền bối đến hỏi đi, có quyết định nói với ta một tiếng, ta sẽ chuẩn bị Chân Linh Đăng!

Nhiếp Vân nói.

- Ân! Đa tạ đại sư trợ giúp, ta sẽ đi ngay bây giờ...

Trong nội tâm nghĩ thông suốt, thần sắc của trung niên nhân cũng lạnh nhạt hơn không ít, gật gật đầu, cảm kích nhìn Nhiếp Vân, thân thể chấn động, quan tài bằng băng cũng biến mất theo hắn.

- Chân Linh Đăng... Cũng không dễ làm như thế, xem ra phải lãng phí một cơ hội.

Trung niên nhân rời đi, Nhiếp Vân cười khổ lắc đầu.

Vừa rồi ngoài miệng nói đơn giản nhưng trên thực tế không dễ dàng như vậy.

Chân Linh Đăng, ít nhất cần chín chín tám mươi mốt loại dược liệu tẩm bổ linh hồn, mỗi loại dược liệu cần rất nhiều năm mới có dược tính nhất định, không có trụ cột y đạo cao thâm, căn bản không có khả năng thành công.

Lật cổ tay một chút, một quả phù lục xuất hiện trong lòng bàn tay, tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân cũng biến mất tại chỗ, sau một khắc

đã xuất hiện trong đại điện phong cách cổ xưa, lúc này phía trước có thạch quy xuất hiện.

Viêm Hoàng điện!

Nếu bảo hắn đi tìm dược liệu tẩm bổ linh hồn, không biết phải trả giá và phí bao nhiêu thời gian, cho nên chỉ có thể lãng phí một lần cơ hội đi trở về Viêm Hoàng điện.

Dược viên Viêm Hoàng điện, có vô số dược liệu hiếm quý, mỗi một cây đều có tiền mà không mua được, luyện chế Chân Linh Đăng cần thiết chín chín tám mươi mốt loại dược vật, tất cả đều có thể tìm được tại nơi đây.

- Ta muốn luyện chế Chân Linh Đăng cần dược liệu, mong rằng tiền bối dẫn ta tìm kiếm!

Nhìn về phía thạch quy, Nhiếp Vân không có giấu diếm, nói thẳng.

- Chân Linh Đăng? Luyện chế thứ này làm gì? Thực lực của ngươi hiện tại còn không luyện chế được.

Nghe được hắn yêu cầu, thạch quy sững sờ.

Chân Linh Đăng là vật tẩm bổ chân linh, cho dù chỉ còn lại một tia, chỉ cần có thứ này tọa trấn cũng sẽ không dập tắt, ngược lại càng ngày càng lớn mạnh.

Không nói luyện chế phức tạp, chỉ nghe hiệu quả đã biết rõ bất phàm, tuy Nhiếp Vân đạt được Thần Nông Bách Thảo Kinh tán thành, có được thiên phú kinh người ở phương diện y đạo nhưng thực lực bản thân hắn quá yếu, không có khả năng luyện chế thành công!

- Luyện chế Chân Linh Đăng là vì cứu người!

Nhiếp Vân cũng nói chuyện Dao Sương một chút.

------oOo------

Chương 3107: Luyện chế Chân Linh Đăng (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tốt, hiện tại ta tìm dược liệu cho ngươi, thực lực của ngươi hiện tại rất khó luyện chế, gây chuyện không tốt còn bị cắn trả, nhất định phải coi chừng!

Thạch quy là tính mạng do Thần Nông Đại Đế luyện chế, nghe được vì chữa bệnh cứu người nên không có chút do dự, nó chậm rãi nói với Nhiếp Vân.

Nếu như vị chủ nhân trước mắt có được thực lực Hoàng cảnh viên mãn thì nó cũng không lo lắng, chỉ có Vương cảnh viên mãn muốn luyện chế Chân Linh Đăng chẳng khác gì trẻ nhỏ nâng tảng đá trăm cân, chỉ sợ có tâm mà lực không đủ.

- Điểm ấy ngươi không cần lo lắng, nếu như ta không luyện thành sẽ không miễn cưỡng.

Nhiếp Vân nói.

- Vậy thì tốt, ngươi chờ một lát, ta đi tìm dược liệu.

Thấy hắn nói như vậy thạch quy gật gật đầu.

Tuy chủ nhân trước mắt trẻ tuổi nhưng, làm bất cứ chuyện gì cũng có chừng mực, cũng không phải thế hệ liều lĩnh, đã dám nói như vậy có lẽ đã sớm có ý định của mình.

Thạch quy có vô số phân thân trong Viêm Hoàng điện, qua không lâu hắn đã lấy đủ dược liệu đưa tới.

- Tốt rồi, luyện chế Chân Linh Đăng cần dược liệu đều nằm ở đây, ta chuẩn bị cho ngươi ba phần.

Thạch quy nói.

- Đa tạ tiền bối!

Nhìn thấy dược liệu đầy đất, ngửi mùi thuốc bay vào trong mũi, Nhiếp Vân gật gật đầu, cũng không nhiều lời, hắn vươn tay một trảo sau đó đưa vào trong nạp vật thế giới, bàn tay của hắn lại sờ lên ngọc phù.

Hô!

Lúc này hắn rời khỏi Viêm Hoàng điện, một lần nữa trở lại thành Vân Châu.

Trở lại y quán, Nhiếp Vân bàn giao một câu và trở lại tiểu viện, tinh thần lập tức tiến vào trong nạp vật thế giới.

Hắn muốn ở bên nòoài luyện Chân Linh Đăng sẽ có khó khăn không nhỏ, không có được 1% tỷ lệ thành công, nếu ở trong nạp vật thế giới sẽ khác.

Nạp vật thế giới do hắn khống chế, xác xuất thành công tuyệt đối sẽ tăng lớn không ít!

Đương nhiên tỷ lệ thành công không phải là 100%.

Dù sao đẳng cấp của Chân Linh Đăng vượt qua phạm vi cực hạn nạp vật thế giới có thể thừa nhận, nếu như hắn bây giờ do cường giả Hoàng cảnh viên mãn luyện chế sẽ đơn giản không ít, thậm chí một ý niệm là có thể thành công, đáng tiếc thực lực bản thân hiện tại quá thấp, cho dù có nạp vật thế giới phụ trợ, muốn thành công cũng không dễ dàng gì.

Đứng trong nạp vật thế giới, ngón tay Nhiếp Vân điểm tới, một phần dược liệu xuất hiện ngay trước mặt.

Thạch quy tổng cộng cho hắn ba phần dược liệu, hắn không dám đồng thời luyện chế, vạn nhất bởi vậy hủy diệt thì khóc không ra nước mắt.

- Chân Linh Đăng, tẩm bổ chân linh, lớn mạnh hồn phách...

Lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ, Thần Nông Bách Thảo Kinh ghi lại

về Chân Linh Đăng cũng xuất hiện trong đầu hắn.

Chân Linh Đăng là bảo vật do Thần Nông Đại Đế sáng tạo, lợi dụng dược tính dược liệu, ngưng tụ tạo thành bảo vật, tẩm bổ chân linh, lớn mạnh linh hồn, khi đó hồn phách của người trong đó tăng mạnh.

Nếu như linh hồn của người bị thương nặng, hoàn toàn có thể đặt Chân Linh Đăng vào trong thức hải, linh hồn trải qua khôi phục sẽ gia tăng tốc độ gấp vài chục lần, thậm chí gấp trăm lần!

- Luyện chế!

Cẩn thận nghiên cứu trình tự chế tác Chân Linh Đăng, Nhiếp Vân xác nhận không sai mới động thủ, lúc này một gốc dược liệu trôi nổi theo ý nêệm của hắn.

Ầm ầm!

Lúc này một đạo hỏa diễm trống rỗng xuất hiện, dược liệu bị hỏa diễm nóng rực làm cải biến hình dáng, hình thành từng giọt dược dịch.

- Rất tốt...

Khống chế nhiệt độ của hỏa diễm và không ngừng tinh luyện dược liệu, Nhiếp Vân thở ra một hơi

Quả nhiên luyện chế trong nạp vật thế giới dễ dàng hơn bên ngoài quá nhiều, tinh luyện dược vật tại nơi này lại càng dễ khống chế.

Thời gian không dài, chín chín tám mươi mốt gốc dược liệu đã bị hắn luyện chế hoàn tất, từng đoàn dược dịch như ngọc thạch óng ánh tỏa ra hào quang và lơ lửng trước mặt hắn.

- Khó khăn nhất chính là dung hợp... Thử xem a!

Luyện chế dược liệu trong nạp vật thế giới phi thường dễ dàng, dù sao hắn là chưởng khống giả của nơi đây, cái gì cũng có thể tùy tâm tùy ý nhưng dung hợp lại khác.

Một mình một loại dược liệu không ảnh hưởng lớn tới nạp vật thế giới, có thể nương theo dần dần dung hợp, uy năng càng ngày càng cao, cũng không phải nạp vật thế giới có thể thừa nhận được.

Giống như chồng chất gỗ lên nhau, ban đầu mặt đất dễ dàng thừa nhận, nương theo chồng chất càng cao sẽ làm mặt đất bị lún xuống.

Nạp vật thế giới cũng như vậy.

Những dược liệu này đều là vật phẩm hi hữu trong Thần giới, nạp vật thế giới muốn phục chế cũng không được, đủ thấy uy năng của chúng như thế nào..

Tinh thần tập trung, trong đầu Nhiếp Vân xuôi theo trình tự chế tác Chân Linh Đăng, hai chủng dược liệu chậm chạp dung hợp cùng một chỗ.

Ầm ầm!

Hai chủng dược liệu dung hợp không tính khó khăn, sau khi dung hợp dược vật lại gia tăng uy năng rất lớn, làm cho cả nạp vật thế giới lắc lư sau đó xuất hiện vết rách.

- Hai chủng dược vật đã có uy năng lớn như thế?

Nội tâm Nhiếp Vân nghiêm túc.

Vốn tưởng rằng ít nhất phải dung hợp mười loại dược vật trở lên mới làm không gian biến hóa, xem ra hắn vẫn xem thường dược hiệu của những dược vật này.

- Tiếp tục dung hợp!

Tinh thần khẽ động, vết rách dưới sự khống chế của hắn đã biến mất không thấy gì nữa, tiếp tục chậm chạp dung hợp dược vật với nhau.

Ầm ầm ầm!

Dung hợp tới loại thứ năm, trên đầu Nhiếp Vân đã đổ mồ hôi lạnh.

Dung hợp đến loại thứ bảy, sắc mặt cứng đờ, hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Hô!

Dược vật đang lơ lửng trên không trung thiêu đốt, chỉ trong nháy mắt biến thành tro tàn.

- Ai... Còn kém quá nhiều.

Nhìn thấy dược vật biến thành tro tàn, Nhiếp Vân cảm thấy đau lòng.

Tuy nạp vật thế giới do hắn khống chế nhưng nương theo dung hợp dược vật, đồ vật sau dung hợp có uy năng quá mạnh, đã vượt qua thế giới có thể thừa cho nên hắn cũng bất lực.

Mới dung hợp bảy loại dược liệu đã không chịu nổi... Đừng nói chín chín tám mươi mốt loại!

Khó trách nói tới Chân Linh Đăng, mặc dù là thạch quy cũng ngưng trọng như vậy, bởi vì thứ này hoàn toàn không phải tầm thường.

- Ta gần đây kiếm được không ít hỗn độn thế giới, dung hợp thử xem.

Khoanh chân ngồi xuống nghỉ ngơi một đoạn thời gian rất dài, lúc này Nhiếp Vân đứng dậy lần nữa.

Trong khoảng thời gian này hắn không ngừng trị lêệu nghi nan tạp chứng cho mọi người, thù lao đều là hỗn độn thế giới, đã sưu tập không ít, hắn dung nạp vào trong nạp vật thế giới nói sau.

Tinh thần khẽ động, mấy chục bọt khí đồng thời xuất hiện, nương theo nổ tung, từng đoàn từng đoàn thế giới chi lực nồng đậm bao phủ đan điền.

------oOo------

Chương 3108: Diệu Âm tiên tử phiền muộn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không biết hao phí bao nhiêu thời gian, Nhiếp Vân mở mắt lần nữa.

- Nương theo nạp vật đan điền mở càng lúc càng lớn, tác dụng của hỗn độn thế giới quy mô hiện tại không quá lớn, trừ phi có thể tìm được hỗn độn thế giới lớn hơn.

Nhiếp Vân xoa xoa mi tâm.

Trước kia dung hợp hỗn độn hải dương còn trợ giúp nạp vật thế giới tăng trưởng, nương theo mở rộng đan điền tác dụng càng nhỏ.

Giống như đổ nước vào trong chén sẽ có hiệu quả rất lớn, nhưng ngược lại đổ vào trong cái lu hoặc trong hồ nước sẽ không còn nhiều tác dụng như vậy.

Bên ngoài bán hỗn độn thế giới có lớn có nhỏ, tối đa chỉ hơi lớn hơn Tà Nguyệt Chí Tôn Vực một chút, vừa mới bắt đầu trợ giúp với nạp vật thế giới rất lớn, về sau khi nạp vật thế giới gia tăng, tác dụng càng ngày càng nhỏ.

Trừ phi có thể tìm được hỗn độn hải dương lớn hơn.

Hỗn độn hải dương loại này cũng không phải dễ dàng tìm được như vậy.

Hỗn độn hải dương cỡ lớn bởi vì liên lụy pháp tắc cho nên khống chế trong tay thế lực lớn, không cho phép bán ra, mặc dù Nhiếp Vân trị liệu tốt cho người bệnh cũng không có biện pháp.

- Hiện tại nạp vật thế giới gia tăng không ít nhưng không có được biến hóa, chỉ sợ còn không cách nào luyện chế Chân Linh Đăng!

Mặc dù có chút không cam lòng nhưng hắn biết rõ sự thật.

Dung hợp mấy chục hỗn độn thế giới vào nạp vật đan điền, uy năng thể tích dù tăng lớn không ít nhưng đối với việc luyện chế Chân Linh Đăng lại không có lực.

- Bỏ đi, thật sự không được, truyền trình tự luyện chế cho phụ thân Dao Sương, hắn luyện chế thành công không khó.

Do dự một chút, Nhiếp Vân cố nén xúc động luyện chế lần nữa.

Tổng cộng ba phần dược liệu, đã hủy diệt một phần, hắn không muốn hủy diệt lần nữa.

Thật sự luyện chế không thành cũng chỉ có thể để trung niên nhân ra tay.

Cho dù không phải y đạo Đại Đế nhưng thân là cường giả Đế cấp có lực lượng cực mạnh, luyện chế một Chân Linh Đăng có lẽ vẫn không khó khăn.

Sở dĩ ngay từ đầu không muốn cho hắn luyện chế là vì Chân Linh Đăng chính là bí mật độc môn của Thần Nông Đại Đế, không phải vạn bất đắc dĩ không truyền cho người khác.

Hô!

Luyện chế không thành, Nhiếp Vân cũng không xoắn xuýt, hắn rời khỏi nạp vật thế giới tiến vào trong y quán.

- Thiếu gia, bên ngoài có một nữ tử tới tìm ngươi!

Vừa ra khỏi phòng, một người chạy tới nghênh đón.

Chính là quản sự của y quán, Lưu Trúc.

- Nữ tử? Nàng có nói tên là gì hay không?

Nhiếp Vân sững sờ một lúc và hỏi.

Đi vào thành Vân Châu tới giờ, hắn không quen biết bao nhiêu nữ

tử.

- Nàng nói mình là Diệu Âm tiên tử, trước kia có hẹn với ngươi...

Lưu Trúc nói.

- Diệu Âm tiên tử? Nhanh như vậy?

Nhiếp Vân mở to mắt ra nhìn.

Trước kia Diệu Âm tiên tử nói đi tìm Lăng Thiên tiêu phổ, sau khi tìm được sẽ đi tìm hắn, không nghĩ tới tốc độ nhanh như vậy!

Đi theo Lưu Trúc vào phòng tiếp khách, quả nhiên nhìn thấy một thân ảnh uyển chuyển đang đứng cách đó không xa, yên tĩnh như một bộ tranh vẽ.

- Tốc độ tiên tử thật nhanh, lúc này mới qua nửa tháng, ngươi tìm được tin tức Lăng Thiên tiêu phổ?

Nhiếp Vân đi vào nơi này.

Lúc này vì sao Diệu Âm tiên tử tới tìm hắn, hắn cũng không kỳ quái khi đó có nhiều công tử thế gia như thế, tùy tiện hỏi muốn biết rõ địa chỉ và hướng đi của hắn cũng không khó.

- Đã có tin tức, tiêu phổ đang bị che giấu ở một nơi, muốn đạt được phải đích thân đi xem mới được.

Diệu Âm tiên tử nói.

- Có thể!

Nhiếp Vân gật đầu.

Lăng Thiên tiêu phổ là cảm ngộ của Lạc Á đại sư về tiên âm đại đạo lưu lại, đề phòng có bọn đạo chích làm bẩn thánh điển cho nên nơi cất tiêu phổ khó tìm trùng trùng điệp điệp, mốn cầm lấy phải tự mình đi, cho nên hắn sớm có chuẩn bị.

- Vậy thì tốt, chúng ta khởi hành lúc nào?

Diệu Âm tiên tử bị nhốt tại cảnh giới này không biết bao nhiêu năm, lúc này nhìn thấy cơ hội cho nên vô cùng sốt ruột, cũng thiếu kiên nhẫn.

- Không nóng nảy, một chuyến này khẳng định cần thời gian không ngắn, ta đi xử lý chút chuyện riêng một chút mới có thể đi theo ngươi!

Nhiếp Vân do dự sau đó lên tiếng.

Đi tìm Lăng Thiên tiêu phổ, trên đường cần tốn hao không ít công phu, hơn nữa còn gặp các loại chậm trễ, thời gian nhất định không ngắn, hiện tại đã đáp ứng trung niên nhân cứu chữa con gái Dao Sương của hắn, tự nhiên phải trị liệu cho hết.

- Đại khái cần bao nhiêu thời gian?

Diệu Âm tiên tử nhíu mày.

Nàng vô cùng lo lắng tìm được tin tức tiêu phổ, đối phương cũng không thèm để ý, còn có chuyện đi xử lý làm cho nàng mất hứng.

- Việc này nói không rõ, thuận lợi thì hai ba ngày, không thuận cần một tháng, mười mấy, mấy năm cũng chưa biết chừng!

Nhiếp Vân nói.

Hắn cũng không nói sai, thời gian cũng không xác định, chủ yếu xem trung niên nhân kia, nếu như hắn có thể thuận lợi thuyết phục người yêu Dao Sương phối hợp trị liệu, tốc độ có lẽ rất nhanh, hai ba ngày có thể hoàn thành, nhưng đối phương là cường giả Đại Đế, hơn nữa lại là người phi thăng, một khi chậm trễ, một hai tháng là ngắn, ba năm năm cũng có thể.

- Thời gian quá dài...

Nghe được một tháng, tháng mười, thậm chí mấy năm, sắc mặt Diệu Âm tiên tử trầm xuống.

Chờ đợi nhiều năm như vậy, mắt thấy sắp chạm tới tuyến kia, nếu bảo nàng chờ thêm thời gian dài như vậy thì nàng không muốn.

- Ta cũng không có biện pháp, ta đáp ứng chữa bệnh cho thân nhân của cường giả Đại Đế, nếu cứ theo ngươi rời đi như vậy, ta sợ hắn sẽ gây phiền toái cho ta.

Nhiếp Vân giải thích một câu.

- Cường giả Đại Đế?

Trên dung nhan tuyệt mỹ của Diệu Âm tiên tử mang theo xoắn xuýt.

Cường giả Đế cấp là tồn tại nàng không dám đắc tội, chữa bệnh cho loại người này đúng như hắn nói đúng là không dễ rời đi.

- Như vậy đi, ta còn có một việc riêng cần xử lý, nếu như ngươi có thể giúp ta xử lý chuyện này, ta có thể thương nghị vớ cường giả Đại Đế kia một chút, chúng ta hao phí thời gian nhiều nhất là đi đường, thời điểm đi đường, cường giả Đế muốn tìm ta chỉ cần thuấn di là được, không tốn phí quá nhiều thời gian!

Thấy nàng xoắn xuýt, Nhiếp Vân mỉm cười.

Bọn họ đi tìm Lăng Thiên tiêu phổ tốn hao thời gian nhiều nhất không phải tìm được di tích hay không, mà là chạy đi!

Chỉ cần còn trong Thần giới, cường giả Đại Đế bằng vào một ý niệm là có thể thuấn di tới ngay, từ điểm này với đối phương mà nói khoảng cách không phải vấn dề.

- Tại sao ngươi có nhiều chuyện như thế?

Trên dung nhan tuyệt mỹ của Diệu Âm tiên tử mang theo buồn bực.

------oOo------

Chương 3109: Diệu Âm tiên tử phiền muộn (2)

Tại sao gia hỏa này có nhiều chuyện như thế, người khác nghe được có thể đi cùng nàng đều chèn phá da đầu, gia hỏa này còn ra sức khước từ, còn có chút không muốn... Cho dù ngươi chướng mắt ta, đây chính là Lăng Thiên tiêu phổ ah!

Tại sao không động tâm?

- Nếu ngươi không giúp cũng không tính, ta phải làm chuyện này, mặc dù cầm tiêu hợp tấu có lợi ích lớn với tiên âm đại đạo của ta, nhưng dù sao thực lực của ta quá thấp, chỉ có Vương cảnh viên mãn, chậm trễ trăm năm cũng không sao.

Nhiếp Vân cười cười.

Hắn nói là lời thật.

Nếu như có thể tìm được Lăng Thiên tiêu phổ, khẳng định có trợ giúp lớn với tiên âm đại đạo của hắn, chỉ có điều... Nếu muốn tìm hiểu sâu về đại đạo lại không được.

Hắn hiện tại có thể nói là y đạo thánh thủ, không nói y thuật thiên hạ vô địch, cả Thần giới có thể vượt qua hắn chắc chắn sẽ không quá nhiều!

Y thuật không có khả năng biến thành sức chiến đấu, cũng không có khả năng giúp hắn tấn cấp Đại Đế!

Trước mắt Diệu Âm tiên tử không giống, Cầm tiêu hợp tấu có khả năng trợ giúp nàng đột phs gông cùm xiềng xích, nếu mọi việc thuận lợi còn có thể tấn cấp, cho dù không thể tấn cấp cường giả Đại Đế, đạt tới cảnh giới của Lạc Á là không thành vấn đề.

- Ngươi... Được rồi, chuyện gì? Nếu ta có thể xử lý, giúp ngươi cũng không sao.

Nghe hắn nói như vậy, Diệu Âm tiên tử cảm thấy buồn bực, đành phải nói.

Đối phương có thể hao phí thời gian nhưng nàng hao không nổi.

- Không phải đại sự gì, giúp ta theo dõi một người, thuận tiện điều tra rõ người đứng sau lưng hắn là ai, vì sao muốn đối phó ta!

Nhiếp Vân nói.

- Theo dõi? Người nọ có thực lực gì?

Diệu Âm tiên tử cũng không trực tiếp đáp ứng.

- Yên tâm đi, thực lực của hắn chỉ là Hoàng cảnh đỉnh phong, còn kém ngươi nhiều.

Nhiếp Vân cười nói.

- Được rồi, ở địa phương nào?

Nghe đối phương chỉ có thực lực Hoàng cảnh đỉnh phong, Diệu Âm tiên tử không nhiều lời, nàng hỏi tiếp.

Đối với nàng mà nói, loại thực lực này không coi vào đâu, theo dõi chắc chắn sẽ không bị phát hiện.

- Đa tạ, người nọ cụ thể ở địa phương nào thì ta cũng không biết, ta có lưu dấu vết trên thân thể người nọ, hiện tại chỉ có thể làm phiền tiên tử dẫn ta cùng đi!

Nhiếp Vân lên tiếng.

- Mang ngươi?

- Không mang theo ta làm sao bây giờ? Ta chỉ là Vương cảnh viên mãn, cũng không thể phi hành.

Nhiếp Vân nói rất hùng hồn.

- Ngươi...

Diệu Âm tiên tử im lặng một hồi, lúc này mới nghĩ đến thực lực của đối phương không thể phi hành, chỉ có thể gật gật đầu:

- Tốt, động tác nhanh lên a!

Nói xong bàn tay trắng như ngọc vươn ra, sau đó có khí lưu bao phủ Nhiếp Vân vào trong, tinh thần khẽ động, hai người đồng thời bay lên và biến mất trong gian phòng.

- Đi đâu?

Đứng trên không trung, Diệu Âm tiên tử có chút không kiên nhẫn.

Nàng đường đường Diệu Âm tiên tử, là tồn tại đi tới nơi nào cũng được tôn trọng nhưng bây giờ biến thành tùy tùng, là hạ nhân hỗ trợ, trong nội tâm phiền muộn có thể nghĩ.

Không giúp đỡ thì thằng này khó khăn như thế, theo dõi Hoàng cảnh đỉnh phong cũng bỏ đi, vạn nhất bị đối phương phát hiện và giết... Còn muốn tìm người tri âm như thế lại hao phí không biết bao nhiêu năm, thậm chí sinh thời có thể tìm được hay không còn không biết được.

Ngẫm lại vẫn phải nhẫn nhịn ah.

Làm tùy tùng thì tùy tùng, chỉ cần thằng này nhanh làm xong chuyện và xuất phát đi tìm tiêu phổ, hoàn thành cầm tiêu hợp tấu...

- Phương hướng kia!

Không biết trong nội tâm nàng suy nghĩ cái gì, Nhiếp Vân tiện tay chỉ một hướng.

- Ân!

Nhận chuẩn phương hướng, Diệu Âm tiên tử khống chế lực lượng và hai người bay đi như bay, bay thẳng về phía trước.

Thời gian không dài, dừng lại, Diệu Âm tiên tử nhìn kiến trúc phía trước, vẻ mặt cổ quái nhìn về phía thiếu niên trước mắt.

- Ngươi muốn theo dõi người kia đang ở phân bộ Hạo Thiên lâu thành Vân Châu? Ngươi xác định không phải đùa nghịch ta?

Diệu Âm tiên tử tức giận không kiềm nén được, tùy thời sẽ bão nổi.

Hạo Thiên lâu không liên lụy tranh đấu, đây là chuyện mỗi người trong Thần giới cũng biết là sự thật, vì sao gia hỏa này theo dõi người Hạo Thiên lâu, làm cái gì?

Cho dù ngươi hiện tại có chút danh khí cũng không thể ra tay đối phó quái vật khổng lồ như Hạo Thiên lâu ah.

Chính bởi vì những chuyện này, Diệu Âm tiên tử cho rằng gia hỏa trước mặt đang đùa nghịch nàng.

Nếu như đối phương chỉ là Hoàng cảnh đỉnh phong bình thường cũng bỏ đi, thế nhưng mà... Người Hạo Thiên lâu là tồn tại nàng không thể đắc tội nổi.

Cửu đại thế lực cao thủ nhiều như mây, nàng không muốn rước họa vào thân, trốn cũng không trốn được.

- Đùa nghịch ngươi? Tiên tử nói giỡn, ta đùa nghịch ngươi làm cái gì, nếu như sợ hãi thì có thể trốn đi, ta sẽ tự mình theo dõi người này.

Nhiếp Vân nói.

Hắn muốn theo dõi không phải người khác, chính là thanh niên làm ầm ĩ buổi sáng tại y quán..

Người khác nhìn không ra, hắn lại biết gia hỏa này chắc chắn bị người ta thu mua.

Trước khi gia hỏa giả chết và lão giả có khả năng không biết rõ người thu mua là ai, dù sao bọn hắn chỉ là tầng dưới chót, tiếp xúc không đến thượng tầng, nhưng tên thanh niên nhất định biết rõ!

Nếu không bằng vào thân phận siêu nhiên của phân bộ Hạo Thiên

lâu Vân Châu, không có khả năng làm ra chuyện trái quy củ như thế.

- Ngươi theo dõi? Ta sợ ngươi mới vừa ló đầu ra đã bị người ta phát hiện sau đó đánh chết tại chỗ.

Diệu Âm tiên tử chán nản.

Một Vương cảnh viên mãn theo dõi Hoàng cảnh đỉnh phong... Ngươi cũng phải biết suy nghĩ ah.

- Vậy thì phiền toái tiên tử...

Nhiếp Vân nói.

- Ngươi...

Nghe nói như thế, biết rõ lại bị đối phương tính toán, Diệu Âm tiên tử hừ một câu:

- Người nọ có ở đấy không? Chúng ta theo dõi như thế nào?

- Căn cứ dấu vết ta lưu lại, gia hỏa kia bây giờ còn ở nơi này, cũng không đi ra, cũng không nóng nảy, buổi tối tất nhiên có hành động, đối diện vừa vặn có quán rượu, không bằng... Chúng ta ngồi xuống ăn cơm, sau khi hắn đi ra lại hành động!

Nhiếp Vân liếc mắt nhìn và nói.

Hiện tại trời còn chưa có tối, có lẽ đối phương chưa có hành động, nếu đứng trên không trung như thế này có lẽ sẽ bị người khác phát hiện, còn không bằng tìm tửu lâu ăn uống và thuận tiện quan sát.

- Còn không sai biệt lắm, xem như ngươi có lương tâm!

Nghe được ăn cơm trước, Diệu Âm tiên tử lúc này mới gật gật đầu.

Nói thật, kể từ khi biết gia hỏa trước mắt là người tri âm, nàng rời khỏi Thúy Ngọc Các, phong trần ngủ ngoài trời, đã rất nhiều ngày không ăn được miếng cơm nóng.

------oOo------

Chương 3110: Thạch Mặc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bay từ không trung xuống dưới, đi vào tửu lâu, tìm tới gần phân bộ Hạo Thiên lâu liền ngồi xuống.

Tuy y quán mở ra thời gian không dài nhưng phí hẹn trước là một vạn thần thạch, chỉ bằng vào điểm ấy Nhiếp Vân đã có thân gia xa xỉ, tiêu phí tại loại tửu lâu này cũng chẳng có gì.

Hai người gọi một bàn đồ ăn, cũng chậm rãi hưởng dụng, sắc trời dần dần tối, đêm tối hàng lâm.

- Hắn động, chuẩn bị theo dõi a!

Đột nhiên Nhiếp Vân đứng lên.

Hắn lưu lại dấu vết, thời điểm này hành động, cũng đã nói lên... Thanh niên kia chuẩn bị khởi hành, cũng nên động thủ.

- Tốt!

Diệu Âm tiên tử không nói thêm gì nữa, lần này phóng thích lực lượng bao phủ Nhiếp Vân vào trong, hai người như cơn gió bay ra khỏi tửu lâu sau đó đứng ở nơi hẻo lánh của góc đường.

Diệu Âm tiên tử không am hiểu theo dõi nhưng thực lực của nàng không phải bài trí, nàng còn mạnh hơn Viên Cửu vừa tấn cấp Hoàng cảnh viên mãn không biết bao nhiêu lần, càng không cần nói tiểu tiểu Hoàng cảnh đỉnh phong.

Đừng nói mang một người theo dõi, cho dù mang mấy người theo dõi, đối phương cũng đừng mơ tưởng phát hiện.

Hai người vừa đáp xuống, quả nhiên nhìn thấy một bóng người đi ra khỏi phân bộ Hạo Thiên lâu, hắn như bóng đen lao thẳng trên

con đường.

- Là hắn?

Nhìn thấy bóng đen này, Diệu Âm tiên tử sững sờ:

- Ngươi muốn theo dõi hắn?

- Tiên tử nhận ra người này?

Nhiếp Vân hỏi.

- Đây là một trong những người phụ trạch trách phân bộ Hạo Thiên lâu thành Vân Châu, tên là Thạch Mặc, đã từng đến Thúy Ngọc Các muốn nghe ta khảy một bản, bị ta đuổi đi...

Diệu Âm tiên tử nói.

- Thạch Mặc?

Nhiếp Vân gật đầu.

Đề phòng lại đánh rắn động cỏ, hắn cũng không bảo Viên Cửu điều tra người này là ai, cũng không biết hắn có thân phận gì, lần đầu tiên nghe được cái tên này.

- Tính tình tên này như thế nào?

Nhiếp Vân hỏi.

- Ta không tiếp xúc với hắn nhiều, nghe nói không phải thứ gì tốt, tham tài háo sắc, tham luyến quyền lợi!

- Chính bởi vì nghe được những thứ này ta mới cự tuyệt, nếu không Hạo Thiên lâu được xưng tin tức thiên hạ thứ nhất, tìm kiếm người tri âm hoàn toàn có thể nhờ hắn hỗ trợ.

Diệu Âm tiên tử nói.

Tuy nàng tại Thúy Ngọc Các bán nghệ không bán thân, nhưng

cũng không phải là người nào có tiền cũng có thể nghe nàng khảy đàn nhạc khúc.

Thạch Mặc đã từng là khách quen của Thúy Ngọc Các, hơn nữa thanh danh bất hảo, đối phương ý tứ rất rõ ràng, không chỉ muốn nghe nàng khảy đàn, biết rõ những chuyện này liền trực tiếp cự tuyệ không chút do dự!

Đối phó loại người này không cần phải nể tình.

- Cũng đúng, nếu như có nguyên tức, là người chính trực, muốn thu mua cũng không thu mua được.

Nhiếp Vân cười nói:

- Đi, theo sau thôi, xem bộ dạng của hắn chuyện hôm nay thất bại sẽ đi qua gặp tên đầu têu.

Không cần hắn nói, Diệu Âm tiên tử cũng biết phải làm sao, tuy không biết vì sao Thạch Mặc lại đắc tội thiếu niên trước mặt, nàng vẫn mang theo Nhiếp Vân lặng lẽ theo sau.

Diệu Âm tiên tử không hổ là cường giả hàng đầu trong Hoàng cảnh viên mãn, một đường theo dõi, nếu không Thạch Mặc không có phát hiện, ngay cả dòng người bắt đầu khởi động cũng không có người nhìn thấy.

Qua chừng một giờ, Thạch Mặc dừng lại, hắn nhìn hai bên mọt vòng, cũng không phát hiện hai người Diệu Âm theo sau, lúc này thân ảnh lao vút vào phế tích không người...

Hai người Nhiếp Vân biết rõ thời khắc mấu chốt đến, lặng lẽ theo sau, cũng khong lưu lại dấu vết và âm thanh..

Tiến vào phế tích, lập tức nhìn thấy hắn đứng trong lương đình cũ và tan vỡ, dường như đang chờ người nào đó.

Thời gian không dài, một đạo bóng đen từ trên trời giáng xuống, cũng đáp xuống lương đình.

- Xảy ra chuyện gì? Tại sao thanh danh của hắn không bị hao tổn, còn càng lúc càng lớn?

Về sau bóng đen lên tiếng, giọng nói mang theo tức giận.

- Ta còn muốn hỏi ngươi xảy ra chuyện gì đấy? Là người của ngươi chuẩn bị không tốt, giả chết bị Nhiếp Vân nhìn ra, ngay cả ta cũng tổn hại mặt mũi.

Thạch Mặc hừ lạnh một tiếng:

- Tìm ngươi ra đây là muốn nói cho ngươi biết, tuy không có thành công nhưng đó là do người của ngươi, khong quan hệ tới ta, ngươi nên giao hứa hẹn cho ta.

- Ta biết rõ! Chuyện đã đáp ứng ngươi ta, nhất định sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn nhưng...

Bóng đen ngừng một chút và nói tiếp.

- Chuyện này ngươi làm không thành, chuyện sau đó còn cần ngươi làm.

- Làm thành chuyện này sẽ lập tức thực hiện hứa hẹn với ngươi, giúp ngươi trở thành người cầm quyền phân bộ Hạo Thiên lâu Vân Châu.

- Chuyện gì?

Không nghĩ tới đối phương còn muốn mình làm một chuyện mới chịu thực hiện hứa hẹn, nội tâm Thạch Mặc có chút khó chịu, tuy ngẫm lại chuyện lúc trước vẫn chưa xong, do dự một lúc vẫn hỏi.

- Một tháng sau là đại thọ của Vân Hoa Đế Quân, hi vọng ngươi có thể tới tham dự, chủ nhân nhà ta muốn ngươi thời khắc mấu chốt nói một ít lời hữu ích, cụ thể sự tình gì đến lúc đó sẽ giới thiệu kỹ càng.

Bóng đen nói.

- Vân Hoa Đế Quân là Đại Đế xếp hạng ba tại thành Vân Châu, gần với Phổ Thiên Đại Đế và Tâm Ma Đại Đế, ta sẽ tham gia đại thọ của hắn, chuyện này tốt nhất đơn giản một ít, cường giả Đế cấp nhìn mọi chuyện rất rõ ràng, ta có thể không muốn bởi vì các ngươi hiện tại không có thực hiện hứa hẹn mà đắc tội một cường giả Đế cấp!

Thạch Mặc do dự lên tiếng.

- Đây là tự nhiên, yên tâm đi, tối đa chỉ cần ngươi bình luận mà thôi, nói thêm một ít lời hữu ít, không có nguy hiểm gì!

Bóng đen thản nhiên nói.

- Vậy là tốt rồi!

Thạch Mặc gật đầu.

- Ngươi nghe qua Vân Hoa Đế Quân hay chưa?

Nhiếp Vân truyền âm hỏi Diệu Âm tiên tử.

Cường giả Đế cảnh đều là người phi thường thần bí, trong sách vở Hỏa Thần Tông có ghi chép về bọn họ không nhiều, cho nên Nhiếp Vân chỉ biết tại thành Vân Châu có chín đế, cụ thể là ai thì hắn không rõ ràng.

Trước kia chưa từng nghe qua Vân Hoa Đế Quân.

- Vân Hoa Đế Quân được xưng là đại đế đứng thứ ba thành Vân Châu, nghe nói thực lực cũng không kém gì Tâm Ma Đại Đế đứng thứ hai, hơn nữa là một trong những Đại Đế được Phổ Thiên Đại Đế tín nhiệm nhất, địa vị rất tôn sùng!

- Lần này đại thọ của hắn, nghe nói là Phổ Thiên Đại Đế tự mình yêu cầu xử lý... Cụ thể tình huống như thế nào thì ta không rõ.

Diệu Âm tiên tử truyền âm nói.

Hai người nói chuyện với nhau, hai người trong lương đình cũng

nói xong, thân ảnh Thạch Mặc rời khỏi lương đình, hắn bay về nơi xa, bóng đen cũng bay vút rời đi.

- Tiếp theo chúng ta theo sau Thạch Mặc?

Diệu Âm tiên tử nhìn về phía thiếu niên.

------oOo------

Chương 3111: Âm Dương Đoạn Tuyệt Đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không cần, ra tay bắt lấy bóng đen, ta muốn thẩm vấn.

Nhiếp Vân nói.

Mục đích theo dõi Thạch Mặc chính là tìm độc thủ sau màn, hiện tạ bóng đen đã xuất hiện, tác dụng của Thạch Mặc không còn.

Hơn nữa hắn thân là người của Hạo Thiên lâu, cũng không có tạo thành tổn thương thực chất với mình, không cần phải đuổi tận giết tuyệt.

- Bắt hắn? Tại sao ngươi không tự bắt?

Diệu Âm tiên tử phiền muộn.

Có thể làm giao dịch với Thạch Mặc, bóng đen này khẳng định là người của thế lực lớn, bảo nàng bắt chẳng phải muốn nàng đắc tội với người hay sao?

- Bóng đen này có thực lực không kém Thạch Mặc bao nhiêu, nếu ta có thể bắt lấy, khẳng định không cần ngươi... Yên tâm đi, sẽ không liên lụy tới ngươi.

Biết rõ nàng lo lắng cái gì, Nhiếp Vân nói.

- Được rồi!

Diệu Âm tiên tử biết rõ đã làm đến nước này, lại không động thủ thỏa mãn nguyện vọng của đối phương thì không biết hắn còn làm ra chuyện gì nữa, sẽ chậm trễ thời gian của nàng nên đành phải gật gật đầu, thân thể nhảy lên và biến mất trong bóng tối, nàng đuổ theo bóng đen vừa rời đi.

Thời gian không dài, bóng dáng xinh đẹp lại xuất hiện trước mặt Nhiếp Vân, nàng lắc tay và ném bóng đen trước mặt hắn.

- Tốt, ngươi nhanh hỏi đi!

Nhìn nàng tốc độ như vậy, Nhiếp Vân nhịn không được tán thưởng một tiếng, tiến lên phía trước một bước và đi tới trước mặt bóng đen.

Dùng chỉ làm kiếm, Nhiếp Vân điểm vào cổ họng đối phương, lật cổ tay một cái, hắn ném viên thuốc vào miệng đối phương, lúc này mới bảo Diệu Âm tiên tử mở phong ấn trên người đối phương.

- Ngươi là người nào...

Cởi bỏ phong ấn, bóng đen cũng không đào tẩu, lúc này dùng ánh mắt sợ hãi nhìn hai người.

Tuy hắn không biết vừa rồi uống viên thuốc gì nhưng không cần nghĩ cũng biết không phải thứ gì tốt.

- Vừa rồi ngươi ăn Âm Dương Đoạn Tuyệt Đan, không bị trấn áp sẽ tùy thời phát tác, mỗi khi phát tác một lần đều làm ruột gan đứt từng khúc, thừa nhận thống khổ khủng bố nhất thế gian.

Nhiếp Vân không có trả lời hắn, chỉ thản nhiên nói.

Âm Dương Đoạn Tuyệt Đan không phải là thứ hắn luyện chế, cũng không biết luyện chế kịch độc như vậy, hắn đạt được từ Nam Hoa lão tiên.

Tuy không biết luyện chế Âm Dương Đoạn Tuyệt Đan nhưng bằng vào lý giải y đạo, nói những lời này không khoa trương chút nào,

chỉ cần gia hỏa này không có giải dược trấn áp, đừng nói chỉ là Hoàng giả đỉnh phong, cho dù là Hoàng giả viên mãn cũng không chịu nổi.

- Âm Dương Đoạn Tuyệt Đan? Ngươi... Rốt cuộc là ai?

Dường như đã nghe qua cái tên này, sắc mặt bóng đen thay đổi.

Sắc mặt của hắn biến hóa, cảm thấy trong bụng quặn đau một hồi, toàn thân không tự chủ được run run, mồ hôi không ngừng chảy ra khỏi trán.

Âm Dương Đoạn Tuyệt Đan... Phát tác!

- Ta là ai không trọng yếu, ta muốn biết sau lưng ngươi là ai? Làm việc vì ai?

Biết rõ loại kịch độc này đáng sợ, Nhiếp Vân không lo lắng hắn không nói, trực tiếp hỏi.

- Ta...

Sắc mặt bóng đen giãy dụa.

- Ngươi có thể không cần trả lời, chỉ cần ngươi có thể chịu đựng dược lực Âm Dương Đoạn Tuyệt Đan là được, ah, đúng rồi, loại độc chất này có người luyện được giải dược đấy, cần hơn một trăm loại dược liệu luyện chế bảy bảy bốn mươi chín ngày mới có thể thành công, nếu như ta không cho ngươi giải dược... Ngươi tối đa có thể sống ba ngày... Hẳn là không thể đợi tới lúc người ta luyện thành giải dược!

Nhiếp Vân nói.

Giải dược Âm Dương Đoạn Tuyệt Đan cần luyện chế cực kỳ phiền toái, độc tính lại phi thường cương mãnh, cho dù thả bóng đen rời đi, hắn không thể sống sót qua ba ngày.

- Ngươi...

Khóe miệng bóng đen không ngừng run rẩy, hắn đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

Có thể làm cường giả Hoảng giả đỉnh phong đau đớn không muốn sống, đủ thấy loại độc này đáng sợ.

- Nói đi, nói xong ta cho ngươi dược hoàn áp chế chất độc, ngươi có thể giải trừ thống khổ...

Nhiếp Vân nói.

- Là.. Đa Ba vương tử!

Bóng đen do dự một chút, cắn răng nói.

Hắn biết rõ nếu không nói tất nhiên sẽ chết, hơn nữa là tử vong cực kỳ thống khổ, còn không bằng mở miệng thừa nhận.

- Đa Ba vương tử?

Nhiếp Vân sững sờ.

Đa Ba vương tử... Không có liên hệ gì với hắn, tại sao phải tốn hao cái giá lớn như thế hại mình?

Tuy ban đầu ở Hồng Hà vực có xuất hiện qua mâu thuẫn với Đa Ba vương tử nhưng lúc đó thân phận của mình là đệ tử Lưu Hạ trưởng lão, dựa theo tình huống bình thường, có lẽ hắn không biết tên của mình... Không thể ra tay trả thù a.

Lại nói bằng vào thân phận địa vị của Đa Ba vương tử, muốn đối phó người không có thân phận bối cảnh như mình càng nhẹ nhõm rất nhiều, không cần phải phiền toái như vậy a!

- Là Đa Ba vương tử bảo ngươi xếp đặt quỷ kế đối phó Nhiếp Vân y quán?

Trong nội tâm kỳ quái vẫn phải lên tiếng hỏi thăm.

- Nhiếp Vân y quán không phả mệnh lệnh củai Đa Ba vương tử...

Là Diệp Tân thiếu gia tìm tới ta, ta nhất thời... Bị ma quỷ ám ảnh, chính mình an bài!

- Vương tử... Cũng không biết!

Bóng đen nói.

- Diệp Tân... Như vậy còn dễ hiểu.

Nhiếp Vân gật đầu.

Muốn nói Diệp Tân đối phó hắn còn nói qua.

Hắn đi lại với Diệp Đào, suýt chút nữa phá hư chuyện tốt của đối phương, nếu như mình không có bản lãnh gì cũng bỏ đi, bây giờ đang gây ra động tĩnh lớn trong thành Vân Châu như vậy, tự nhiên phải làm mình thân bại danh liệt.

Xem ra Diệp Tân cho gia hỏa này không ít chỗ tốt mới có thể làm hắn giả mạo mệnh lệnh của chủ tử, cũng điều động phân bộ Hạo Thiên lâu Vân Châu.

- Không đúng... Diệp Tân thiếu gia tìm ngươi... Nói như vậy, ngươi có quan hệ không tệ với Diệp Tân thiếu gia, ngươi có thể mượn nhờ thân phận Đa Ba vương tử cáo mượn oai hùm, nói rõ ít nhất là người hầu cận của hắn, chẳng lẽ... Diệp Tân đã đầu nhập vào Đa Ba vương tử?

Nhiếp Vân nghĩ đến cái gì, đôi mắt nheo lại và suy nghĩ.

Trước kia nói chuyện với Diệp Đào, biết rõ người của mười hai công tước có thế cục không trong sáng, tốt nhất không nên đứng thành hàng, nếu không một khi làm sai sẽ thua cả bàn, gây chuyện không tốt còn dính dấp cơ nghiệp trăm triệu năm của phủ công tước.

Chính bởi vì như thế, tuy hắn không tranh đoạt ngôi vị thừa kế nhưng lại chưa bao giờ đầu nhập vào vương tử nào thu hoạch viện trợ.

Kể cả thế cục như hiện giờ cũng giống như vậy, có lẽ Diệp Tân đã đầu nhập vào Đa Ba vương tử.

- Nam Thiên Y Thánh là đệ tử Nam Hoa lão tiên, Nam Hoa lão tiên là thuộc hạ Đa Ba vương tử... Có lẽ ta sớm nghĩ tới mới đúng.

- Âm phách chi độc vô cùng quỷ dị, chỉ sợ cũng chỉ có cao thủ dụng độc như Nam Hoa lão tiên mới có thể thi triển... Còn có đan dược cho lão gia tử...

Một trận trăm thông, Nhiếp Vân hiểu rõ vấn đề.

------oOo------

Chương 3112: Vũ Huân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc trước giải độc cho Diệp Đào đã biết rõ muốn hại người là một vị cao thủ dụng độc, hiện tại xem ra hẳn là Diệp Tân cầu Đa Ba vương tử, từ đó bảo Nam Hoa lão tiên ra tay!

Lúc ấy Nam Hoa lão tiên còn chưa có chết, bằng vào thủ đoạn của hắn làm ra âm phách chi độc không phải chuyện khó gì.

Âm phách chi độc không có độc chết Diệp Đào, lại tìm Nam Thiên Y Thánh tới chữa bệnh cho lão gia tử...

Diệp Tân mượn nhờ thân pâận của Đa Ba vương tử trở thành người thừa kế, thứ hai cũng cần Diệp Tân cho hắn trợ giúp, dù sao ba đại vương tử cạnh tranh ngôi vị hoàng đế, nếu có người mười hai phủ công tước hỗ trợ, xác xuất thành công sẽ tăng lên rất nhiều.

- Xem ra chuyện Diệp Tân đầu nhập vào Đa Ba vương tử phải nhanh chóng báo cho Diệp Đào.

Nhiếp Vân không khỏi lo lắng thay Diệp Đào, tuy muốn thoáng một phát, lắc đầu:

- Diệp Đào có thể tranh đấu với Diệp Tân lâu như vậy, trong tộc khẳng định cũng co thế lực của mình, chuyện này ta cũng có thể đoán ra, hắn không có khả năng đoán không ra!

Hắn biết Diệp Đào thời gian không dài, lại hiểu rõ nhân tính của người này.

Trọng nghĩa khí, có đại trí tuệ.

Diệp Tân đầu nhập vào Đa Ba vương tử rất bí mật nhưng Diệp Đào khẳng định sớm biết.

Rõ ràng trúng độc, không có khả năng không truy xét ra ai là người ra tay, âm phách chi độc vô cùng quỷ dị, dựa theo đạo lý cũng không khó tra.

Chắc có lẽ không có chứng cớ chính xác.

- Diệp Tân, ngươi và Diệp Đào tranh đấu cũng bỏ đi, lại gây phiền toái với ta... Xem như ngươi làm chuyện thất sách nhất.

Nghĩ đến những chuyện này, Nhiếp Vân không hề lo lắng vì Diệp Đào, mà là ánh mắt phát lạnh, lộ ra lãnh ý.

Diệp Tân này tranh đấu với Diệp Đào cũng bỏ đi, liên lụy tới mâu thuẫn trong gia tộc của người ta, hắn chẳng muốn ra tay, nếu động thủ với hắn thì đó là chuyện không thể tha thứ được.

Nếu không phải mình nhận ra Bế Huyết Tỏa Mạch Đan, gây chuyện không tốt hiện tại thanh danh quét rác.

Ngón tay bắn ra một viên dược hoàn cho đối phương, tinh thần khẽ động, một đạo khí tức đặc thù dung nhập vào trong đó.

- Đây là giải dược Âm Dương Đoạn Tuyệt Đan, có thể giúp ngươi không thống khổ trong một tháng, một tháng sau độc dược vẫn phát tác.

Tiện tay ném dược hoàn qua.

Nghe có thể giảm bớt một tháng thống khổ, bóng đen không chút do dự nuốt vào.

Ăn có thể sống lâu một tháng, không ăn chết nhanh chóng, có ngốc cũng biết lựa chọn thế nào.

- Rất tốt, đừng tưởng rằng, một tháng ngươi có thể có thời gian tìm kiếm được giải dược của Âm Dương Đoạn Tuyệt Đan, nói rõ cho ngươi biết, dược hoàn giải độc cho ngươi là độc dược, ta thêm độc dược độc môn vào bên trong, trừ ta ra, trên thế gian này không ai giải được hết, Nam Hoa lão tiên cũng không được!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Nếu gia hỏa này là tâm phúc của Đa Ba vương tử, hoàn toàn có thể lợi dụng hắn một chút, cho nên hắn không có ý định chém giết.

Về phần cái gọi là độc dược độc môn, tự nhiên là thiên phú chi khí, chủ đan điền chi khí làm Nam Hoa lão tiên đối kháng không nổi, gia hỏa này có thực lực không kém, một khi vi phạm ý nguyện của mình, muốn độc chết cũng không khó khăn.

- Vâng!

Cảm thụ một lúc, bóng đen phát hiện thiếu niên nói không sai, tuy trong lòng không cam lòng nhưng vẫn gật đầu.

- Chất độc này của ta còn đáng sợ hơn cả Âm Dương Đoạn Tuyệt Đan, trong đó còn có ý niệm trong đầu của ta, một khi ta phát hiện ngươi nói ra chuyện hôm nay hoặc là dùng những phương pháp khác truyền tin tức ra ngoài sẽ dẫn phát độc tính, lập tức tử vong... Nam Hoa lão tiên không kiên trì được mười giây, ta cảm ngươi không kiên trì được một giây đâu.

Nhiếp Vân nói tiếp.

- Ngươi.. Ngươi giết Nam Hoa lão tiên?

Nghe nói như thế, bóng đen ngẩng đầu lên, khóe miệng co giật vài

cái, đồng tử đầy hoảng sợ.

Lúc trước Nam Hoa lão tiên rời khỏi Đa Ba vương tử chặn giết Lưu Hạ trưởng lão, kết quả vừa đi không trở lại... Tất cả mọi người biết chắc là vẫn lạc, nằm mơ cũng không nghĩ tới là thiếu niên trước mắt giết chết.

Vốn hắn còn muốn đi khắp nơi tìm kiếm danh y có thể giải kịch độc trong cơ thể, nghe tin tức như thế lập tức biết rõ đã không có hi vọng.

Nam Hoa lão tiên được xưng giải độc đệ nhất nhân của Thần giới, ngay cả hắn cũng bị độc chết, tìm người khác khẳng định không dùng được.

- Không sai,, Nam Hoa lão tiên là ta giết, nếu ngươi là tâm phúc của Đa Ba vương tử chắc hẳn nhận ra bộ dáng của hắn a?

Nhiếp Vân vì chấn nhiếp, trong lời nói còn gia nhập tiên âm đại đạo uy hiếp, tinh thần khẽ động lấy một thi thể ra khỏi nạp vật thế giới, đúng là Nam Hoa lão tiên.

- Ah...

Liếc mắt nhìn, bóng đen lập tức nhận ra cho nên trên đầu đổ mồ hôi lạnh.

Nếu như trước kia còn có chút hoài nghi, hiện tại hắn không còn hoài nghi nữa.

- Ngươi... Muốn ta làm gì?

Cắn răng một cái, bóng đen nói.

Hắn không ngốc, biết rõ đối phương không có ý hạ sát thủ là vì lợi dụng hắn, tuy biết rõ bị lợi dụng, nếu phản bội vương tử, gây chuyện không tốt thân bại danh liệt, tùy thời tử vong nhưng hắn không có biện pháp.

Không đáp ứng sẽ chết ngay lập tức, đáp ứng còn có một đường

sinh cơ, không có khả năng chọn lựa.

- Ngươi tên gì?

Biết rõ đối phương đã triệt để sợ hãi, Nhiếp Vân thu thi thể Nam Hoa lão tiên trở lại nạp vật thế giới và hỏi.

- Ta tên Vũ Huân!

Bóng đen gật đầu nói.

- Vũ Huân?

Nhiếp Vân gật gật đầu:

- Ta muốn ngươi làm vô cùng đơn giản... Ngươi làm nội ứng cho ta ở bên cạnh Đa Ba vương tử, có tin tức gì phải truyền cho ta trước tiên... Yên tâm đi, ta sẽ không bảo ngươi đánh lén vương tử hoặc ra chuyện làm hại để bị phát hiện, ngươi bị chém giết chính là tổn thất của ta đấy.

- Dù sao... Chất độc có thể độc chết Nam Hoa lão tiên cũng không dễ luêện chế như vậy.

- Vâng!

Nghe nói chỉ ẩn tàng, không cần động thủ với kẻ khác, Vũ Huân thở ra một hơi.

Truyền tin tức rất đơn giản, chỉ cần làm cẩn thận và che giấu, vương tử rất khó phát hiện.

Dù sao người hầu cận bên cạnh vương tử không phải chỉ có một mình hắn, biết hành tung của Đạo Vương tử không chỉ có hắn, cho dù xuất hiện biến cố, chỉ cần xử lý tốt, trong thời gian ngắn chắc có lẽ không hoài nghi lên đầu hắn.

- Được rồi, mau quay về đi, ngàn vạn đừng bị phát hiện...

Nhiếp Vân tiện tay ném ra một ngọc bài:

- Lưu tin tức trên đó ta sẽ biết, mặt khác, cảnh cáo ngươi không nên đùa nghịch bịp bợm, kịch độc trong người của ngươi có ý niệm của ta, một khi phát hiện ngươi có ý khác, ngươi nên biết kết quả...

------oOo------

Chương 3113: Đại Đế phi thăng

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vâng, tại hạ không dám...

Vũ Huân liền vội vàng gật đầu.

Xử lý xong chuyện của Vũ Huân đã đến đêm khuya, Diệu Âm tiên tử khoanh tay trước ngực và hứng thú nhìn Nhiếp Vân, trong đôi mắt đẹp mang theo hiếu kỳ.

- Như thế nào?

Thấy ánh mắt của nàng quái dị, Nhiếp Vân nhìn mình một hồi, cũng không phát hiện có gì kỳ lạ nên nghi hoặc hỏi.

- Xem ra ta vẫn xem thường ngươi, Nam Hoa lão tiên lại bị ngươi giết... Cho dù ta gặp gia hỏa này cũng rất đau đầu, có thể trốn bao xa thì trốn bao xa.

Diệu Âm tiên tử cười nói.

Ách!

Nhiếp Vân xấu hổ cười cười, không biết trả lời như thế nào.

Giết chết Nam Hoa lão tiên, thi triển mưu kế nhất định, chính hắn cũng thiếu chút tử vong, hung hiểm không nói với người ngoài.

Đương nhiên, nàng có thể nghĩ lầm như vậy cũng tốt, biết người biết mặt không biết lòng, trước khi tìm được Lăng Thiên tiêu phổ,

Diệu Âm tiên tử chắc chắn sẽ không ra tay với hắn, vạn nhất cầm tiêu hợp tấu xong nàng thành công đột phá, ai biết nàng có đối phó chính mình hay không? Hiện tại có hiểu lầm như thế, cho dù muốn động thủ, khẳng định cũng phải cân nhắc một chút, từ đó chính mình có cơ hội giảm xóc.

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Thấy hắn không muốn nói, Diệu Âm tiên tử cũng không hỏi nhiều, ánh mắt sáng quắc nhìn qua.

- Có thể đi... Ân? Không vội, vị Đại Đế kia tìm ta, như vậy đi, ngươi tìm nơi ở lại trước, ngày mai chúng ta lại xuất phát!

Nhiếp Vân đang muốn nói có thể đi, tinh thần khẽ động, nhìn thấy có đă tin nên lên tiếng.

Là Lưu Trúc truyền tin cho hắn, nói là vị trung niên nhân ban ngày xuất hiện lại tới..

- Ngày mai nhất định phải đi...

Lườm hắn một cái, Diệu Âm tiên tử tức giận và nói khẽ.

Nhiếp Vân cười cười, không nói thêm lời nào, ngón tay điểm một cái, con thoi bay ra ngoài, hắn nhảy lên trên đó và nhanh chóng bay thẳng trở về y quán.

- Gia hỏa này...

Thấy hắn rõ ràng có thần binh phi hành còn bảo nàng mang theo truy tung Thạch Mặc, rất rõ ràng đã sử dụng nàng như nô bộc, nàng tức giận tới mức gương mặt trắng bệch.

Công tử ca trong thành Vân Châu gặp được nàng không ai không vây quanh, sợ nói chuyện lớn sẽ mạo phạm giai nhân, gia hỏa này tốt rồi... Căn bản không xem nàng thành nữ nhân, mà là trở thành hạ nhân, tay chân!

Thật sự đáng giận!

- Trước tha ngươi một mạng, sau khi cầm tiêu hợp tấu xem ta thu thập ngươi thế nào.

Hừ lạnh một tiếng, Diệu Âm tiên tử quay người bay về hướng Thúy Ngọc Các.

Con thoi toàn lực phi hành, thời gian không dài, Nhiếp Vân trở về Phổ Thiên đại đạo, vừa mới đáp xuống đã nhìn thấy trung niên nhân đứng trong nội viện, tuy không có phát ra lực lượng nhưng không gian chung quanh phát sinh vặn vẹo, dường như không tồn tại ở nơi đây.

- Tiền bối!

Nhiếp Vân vội vàng tiến lên chào hỏi.

- Ta đi tìm hắn, hắn nói muốn gặp ngươi mới có thể có quyết định!

Trung niên nhân nhìn qua.

- Gặp ta?

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức hiểu ra.

Xem ra người yêu của Dao Sương không tin mình có thể cứu nàng, muốn gặp mình mới làm ra quyết định kế tiếp.

- Hắn ở nơi nào?

Nghĩ thông suốt điểm này, Nhiếp Vân hỏi.

- Hắn là người phi thăng, một khi đến thành Vân Châu sẽ dễ dàng bị các i Đế khác phát hiện, gây chuyện không tốt sẽ sinh ra xung đột, cho nên... Ta hy vọng có thể mang ngươi đi qua.

Trung niên nhân nói.

Cường giả Đế cấp đều thủ một phương, tuy những năm gần đây quan hệ giữa người phi thăng và thổ dân Thần tộc đã hòa hoãn

nhưng với tư cách Đại Đế sống trăm triệu năm mà nói, rất nhiều thân hữu đều chết trong tay đối phương, sâu trong nội tâm vẫn còn địch ý, chính bởi vì như thế cho nên thổ dân Đại Đế không đi Vô Biên Hải, Đại Đế người phi thăng không vào cửu châu.

Một khi ngộ nhập vào trong đó sẽ dẫn phát mâu thuẫn, rất dễ dàng gây ra đại chiến.

- Tốt!

Nhiếp Vân gật đầu đồng ý.

Vốn định chữa trị cho Dao Sương tìm quan hệ, có thể bởi vậy như vậy gặp được Đại Đế khác thì tốt hơn nhiều.

- Vậy thì tốt, ngươi đừng phản kháng, ta mang ngươi đi qua!

Nghe hắn đồng ý, trung niên nhân cũng lên tiếng, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy toàn thân bị đồ vật như kén tằm bao phủ, ngay sau đó không gian trước mặt vỡ ra một lỗ đen.

Hô!

Sau một khắc đã xuất hiện tại một ngọn núi cao.

Đỉnh núi có đầy sao hàng lâm, sơn mạch bao la mờ mịt bao phủ dưới ánh trăng giống như cự long ngủ say..

- Hoàng Long Sơn? Này...

Thấy rõ hình dáng của vùng núi, Nhiếp Vân đã giật mình.

Hoàng Long Sơn, khắp nơi là thảm thực vật đặc thù, nhìn từ xa sơn mạch có màu vàng giống như một đầu hoàng long đang nằm.

Nơi này nằm ở khu vực phía đông nam Việt Châu tại Thần giới, khoảng cách phía tây Vân Châu không biết bao nhiêu tỷ dặm, nếu phi hành không có mấy trăm năm, ngàn năm đừng nghĩ có khả năng đến nơi... Không ngờ một cái chớp mắt đã tới.

Không hổ là cường giả Đế cấp, Thần giới rộng lớn trong mắt bọn họ không có khoảng cách.

- Ngươi chính là y sư có thể trị liệu cho Dao Sương sao?

Thời điểm hắn đang khiếp sợ, giọng nói lạnh lùng vang lên, lúc này phát hiện cách đó không xa có một thanh niên hai mắt như điện, ha hàng lông mày như câu.

Thanh niên này nhìn bộ dạng chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, tuy không thi triển uy áp nhưng giọng nói kết hợp với không gian chung quanh mang theo lực lượng làm lòng người run sợ.

Cường giả Đại Đế!

Nhiếp Vân không có trực tiếp trả lời đối phương, hắn nhìn chằm chằm vào đối phương.

Đôi mắt tỏa ra hào quang, ngay sau đó hắn nhíu mày.

- Ân?

- Như thế nào?

Thấy bộ dáng của hắn như vậy, thanh niên cũng không tức giận, hắn cảm thấy kỳ quái.

Hắn là cường giả Đại Đế, một Vương cảnh viên mãn nhìn thấy hắn không khủng hoảng mà còn có vẻ mặt như vậy làm cho người ta nghi hoặc.

- Nếu như ta không nhìn lầm, ngực của tiền bối có bệnh kín, mỗi kh vào đêm trăng tròn đều ẩn ẩn au, uống thuốc không có bất kỳ tác dụng nào!

Nhiếp Vân chậm rãi lên tiếng, nói xong hắn ngẩng đầu nhìn đối phương.

- Không biết ta nói đúng hay không?

- Không sai!

Thanh niên nhướng mày, hắn vẫn gật đầu thừa nhận.

Bệnh kín của hắn cũng chỉ có mấy vị Đại Đế tại Vô Biên Hải biết rõ, những người khác chưa từng nghe nói qua, người trước mắt chỉ nhìn đã nói toạc ra, hoàn toàn nói đúng, chẳng lẽ hắn thật sự nhìn ra.

Nếu thực như thế trình độ y thuật cao minh thật sự làm người ta nghe mà thấy đủ.

- Tích tụ thương can, ưu tư thương tỳ, tưởng niệm thương tâm!

- Ta vốn cho rằng là do tiền bối tổn hao linh hồn bảo hộ Dao Sương tiểu thư, cưỡng ép trùng kích Đại Đế lưu lại nội thương, không khó trị liệu, hiện tại xem ra chứng

bệnh của tiền bối còn nặng hơn ta suy nghĩ nhiều lắm!

Nhiếp Vân lắc đầu lên tiếng.

------oOo------

Chương 3114: Lại luyện Chân Linh Đăng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ linh hồn người này lưu trong cơ thể Dao Sương là biết rõ, cho dù hắn thành công đột phá Đế cấp nhưng cũng biết bởi vì linh hồn không được đầy đủ cho nên bị thương tổn thật lớn, vốn tưởng rằng tổn thương này đơn giản, hiện tại xem ra hắn vẫn xem nhẹ quyết tâm và nghị lực của đối phương.

- Là vì muốn nàng sống?

Nói đến đây ánh mắt Nhiếp Vân mang theo bội phục.

Không có đạt tới cường giả Đế cấp sẽ chịu tuổi thọ vây khốn,

không có khả năng sống trên trăm triệu năm trong Hoàn Vũ thần giới.

Thanh niên này dùng linh hồn thủ hộ một tia chân linh của Dao Sương bất diệt, một khi hắn chết, Dao Sương khẳng định cũng sẽ triệt để mất đi tung tích, chính bởi vì phần kiên trì và thủ hộ này, hắn biết rõ linh hồn không được đầy đủ, trùng kích Đại Đế sẽ mang tới phiền toái rất lớn, rất thống khổ, hắn vẫn không do dự trùng kích và thậm chí... Còn thành công!

- Ta không sao, khẩn cầu đại sư cứu chữa Dao Sương!

Thanh niên nhìn qua, trong mắt đã tràn đầy tin tưởng.

Có thể vừa thấy mặt đã nhìn ra chứng bệnh của hắn, hơn nữa nói đúng nguyên nhân gây bệnh, thiếu niên trước mắt có lý giải y đạo còn vượt qua tưởng tượng của hắn.

- Cứu chữa Dao Sương tiểu thư còn cần sớm chuẩn bị... Qua một hồi ta hi vọng hai vị tiền bối có thể ra tay giúp trợ!

Biết rõ đối phương hiện tại quan tâm nhất là Dao Sương mà không phải mình, Nhiếp Vân cũng không có tiếp tục dây dưa ở phương diện này, hắn nói sang chuyện khác.

Trước kia hắn luyện chế Chân Linh Đăng thất bại, biết rõ thực lực bây giờ còn có khiếm khuyết, vốn ý định lại nhờ trung niên nhân thay luyện chế, hiện tại nhìn thấy hai vị Đại Đế đứng trước mặt nên thay đổi suy nghĩ.

Nếu hai vị Đại Đế này toàn lực ra tay trợ giúp hắn, bằng vào thực lực của hắn chưa hẳn không thể tự mình luyện thành Chân Linh Đăng, bởi như vậy có thể tránh bí mật bất truyền của Thần Nông Đại Đế bị những người khác học được.

- Cần trợ giúp như thế nào cứ trực tiếp mở miệng là được, có thể làm được, chúng ta không chối từ!

Trung niên nhân và thanh niên đồng thời gật gật đầu.

Tuy hai người bọn họ thuộc quan hệ đối địch lúc này vì Dao Sương cũng có thể hợp tác.

- Rất đơn giản, ta hi vọng hai vị Đại Đế có thể đồng thời quán thâu lực lượng vào trong người của ta, để cho ta trong thời gian ngắn có được thực lực Hoàng giả viên mãn.

Nhiếp Vân nói.

- Trong thời gian ngắn có được thực lực Hoàng giả viên mãn? Tổn thương thật lớn, thân thể ngươi có thể thừa nhận nổi không?

Nghe được yêu cầu này, trung niên nhân và thanh niên nhìn nhau, trong mắt mang theo kỳ quái.

Tuy người trước mặt là Vương cảnh viên mãn, cưỡng ép quán thâu lực lượng giúp hắn đạt tới Hoàng giả viên mãn, cường giả Đế cấp có thể làm được, một lúc gia tăng nhiều cấp độ như thế tạo thành phụ tải rất lớn với thân thể, một khi khống chế không tốt tử vong là chuyện rất bình thường.

- Cho nên ta mới hi vọng hai vị Đại Đế có thể đồng thời ra tay, một người có thể giúp lực lượng không cắn trả trong người ta, một người khác không ngừng quán thâu, ta chỉ cần thực lực Hoàng giả viên mãn trong nửa canh giờ, có lẽ có thể!

Nhiếp Vân nói ra ý nghĩ của mình.

thân thể của hắn vô cùng mạnh mẽ và giống như bọt biển cực lớn, hoàn toàn có thể dung nạp rất nhiều lực lượng mà không xuất hiện tình huống không chịu nổi mà đối phương đã nói, đương nhiên, cẩn thận vẫn thỏa đáng, một vị Đại Đế quán thâu lực lượng, một vị thủ hộ, trải qua như vậy sẽ không có sơ hở tý nào, không chừng còn có được kết quả không tưởng.

- Tốt!

Nghe được hắn nói thế, hai vị Đại Đế do dự một lúc sau đó đồng thời gật đầu.

Tuy phương pháp này khó hoàn thành nhưng không có nghĩa là không thể hoàn thành.

- Ta quán thâu lực lượng, ngươi thủ hộ cho hắn.

Thương nghị trước, trung niên nhân tiến lên một bước và lăng không một trảo, một đạo lực lượng hùng hậu như nước sông không ngừng rót vào trong người, dọc theomi tâm Nhiếp Vân và tiến vào trong đan điền của hắn.

- Lực lượng thật tinh thâần và cường đại.

Nhiếp Vân nghiêm túc, tâm không tạp niệm, hắn cảm nhận lực lượng bao phủ khắp toàn thân.

Không hổ là lực lượng của cường giả Đế cấp, biết rõ chính mình không chịu nổi cho nên cố ý làm lực lượng yếu bớt không biết bao nhiêu lần, lúc tiến vào trong cơ thể của mình vô cùng mênh mông và chảy theo kinh mạch, chẳng khác gì dòng sông rót vào dòng sông, lực trùng kích cường đại làm thân thể của hắn không ngừng run rẩy, có chút không kiên trì nổi.

- Đung nạp đan điền, thực lực tăng lên!

Biết rõ một khi không kiên trì nổi sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, sắc mặt Nhiếp Vân vô cùng ngưng trọng, ngay sau đó tiếng hô trầm thấp vang lên, linh hồn lực cường đại khống chế lực lượng toàn thân, không ngừng thu nạp lực lượng do trung niên nhân quán thâu vào người.

- Tính bền dẻo thật mạnh, thân thể rất lợi hại.

Cảm nhận thiếu niên trước mắt không ngừng kiên trì, đôi mắt trung niên nhân càng ngày càng ngưng trọng.

Hắn vốn tưởng rằng thiếu niên này chỉ có y thuật cao minh, thiên phú tu luyện tốt, hiện tại xem ra là mình nghĩ sai rồi.

Cho dù là thân thể tính bền dẻo hay đối phương khống chế lực lượng, thân thể khống chế và lực ý chí đều cực tốt, hắn trước kia

gặp qua không ít tuấn tài cũng ảm đạm thất sắc liên tục.

Loại thiên tài này nếu như không vẫn lạc, thành tựu Đại Đế còn có tỷ lệ cao hơn người khác rất nhiều.

- Đột phá!

Không biết ý nghĩ trong lòng hắn, rốt cuộc Nhiếp Vân thích ứng lực lượng trong cơ thể, tiếng hô trầm thấp vang lên, cấp bậc tu vi không ngừng gia tăng, lúc này đột phá Vương cảnh viên mãn tấn cấp Hoàng cảnh.

Hoàng cảnh sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong...

Ầm ầm!

Thời gian không dài, khí tức của hắn tăng lên giống như ma thần.

Hắn đã đạt tới Hoàng cảnh viên mãn!

- Lực lượng thật cường đại..

Cảm nhận được cấp bậc tăng lên, lực lượng tràn đầy, đôi mắt Nhiếp Vân tỏa sáng.

Khó trách đấu với cường giả Hoàng cảnh viên mãn lại giống như hài nhi, hiện tại mới biết được Vương cảnh viên mãn chênh lệch với đối phương quá nhiều, cả hai căn bản không cùng một khái niệm.

- Bắt đầu!

Đạt tới Hoàng cảnh viên mãn, Nhiếp Vân cũng không ngừng nghỉ, ngón tay điểm tới và vô số nước thuốc lăng không xuất hiện.

Những nước thuốc này được hắn đề luyện ra trong nạp vật đan điền, sau khi xuất hiện ở bên ngoài liền tỏa ra khí tức đáng sợ, căn bản không nhìn ra đó là tài liệu gì.

- Dung hợp!

Có thực lực Hoàng cảnh viên mãn, khống chế với không gian tăng lớn không ít, ngón tay Nhiếp Vân điểm tới và nước thuốc không ngừng dung hợp với nhau.

------oOo------

Chương 3115: Thành công

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước kia hắn dung hợp nước thuốc chẳng khác gì hài tử chơi bùn, khó khăn trùng trùng điệp điệp, khó có thể hoàn thành, mà bây giờ dễ dàng hơn không ít, hắn nhanh chóng dung hợp tám mươi loại với nhau.

Chân Linh Đăng tổng cộng cần dung hợp tám mươi mốt loại dược vật, đến bây giờ chỉ còn loại cuối cùng.

Tuy là cái cuối cùng nhưng cũng là khó khăn nhất.

Trước kia dung hợp tám mươi loại chỉ là lượng tích lũy, mà một loại cuối cùng liên quan tới biến hóa về chất, hơi không cẩn thận sẽ sụp đổ, cũng như trước kia dược liệu hóa thành tro tàn.

- Ra tay giúp đỡ!

Nhiếp Vân lúc này không quản nhiều như thế, quay đầu nhìn về phía thanh niên bên cạnh, hắn quát lớn và ra tay dùng sức, hắn dựa vào phương pháp kết hợp đặc thù của Chân Linh, từ đó dung hợp một loại cuối cùng vào trong tám mươi loại kia.

Ầm ầm!

Cả hai tương dung làm không gian vặn vẹo, nước thuốc đỏ tươi, nó bốc cháy lần nữa và giống lần trước, lại hóa thành tro tẫn.

- Lực lượng không khống chế tốt.

Nhìn thấy kết quả thất bại, nội tâm Nhiếp Vân không cam lòng nhưng không có biện pháp.

Mượn nhờ lực lượng trung niên nhân, hiện tại hắn có được thực lực Hoàng cảnh viên mãn trong thời gian ngắn, hắn khống chế lực lượng còn quá kém, một tia chênh lệch rất nhỏ, trong quá trình luyện chế xuất hiện cái hào rộng không thể vượt qua, làm cho hắn sắp bước vào thành công lại thất bại.

Tình huống vừa rồi chính là như vậy, mắt thấy sắp thành công, đáng tiếc cuối cùng không thể khống chế được làm cho hắn kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

- Lại lần nữa!

Ngồi xuống điều chỉnh một hồi, Nhiếp Vân không có nhụt chí, hắn mang theo phần dược liệu cuối cùng ra

Nếu như lần này thất bại nữa, xem ra hắn phải đi tìm dược liệu lần nữa.

Hắn sẽ không đi Viêm Hoàng đại điện chỉ có thể bảo hai cường giả Đại Đế đi tìm cho hắn.

Tìm dược liệu trong Viêm Hoàng điện cũng không khó khăn, nếu ở bên ngoài muốn tìm dược liệu đủ năm, hơn nữa hiệu quả thống nhất, còn không biết phải trả giá bao nhiêu.

Cho nên... Hắn xem ra lần này chỉ có thể thành công không cho phép thất bại!

Một loại dược liệu dung hợp chậm chạp, lại bắt đầu dung hợp giống như lần trước.

Lần này Nhiếp Vân càng cẩn thận, lực khống chế chậm chạp tiến dần vào trong dược thủy.

Ầm ầm!

Hai dược thủy bắt đầu dung hợp với nhau, một hồi nổ vang sau đó

nổ mạnh kịch liệt, tùy thời nó sẽ bốc cháy như lần trước.

- Cho ta mượn lực lượng.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, biết rõ lại do dự sẽ không xong, dược thủy cũng sẽ phế bỏ, đồng tử Nhiếp Vân co rút và la lớn.

Hô!

Hô!

Tiếng la còn chưa chấm dứt, hai cổ lực lượng phân biệt từ trung niên nhân và thanh niên phát ra và quán thâu vào trong người lần nữa.

Răng rắc!

Răng rắc!

Đạt tới lực lượng Hoàng cảnh viên mãn, nổ tung lần nữa, lực lượng điên cuồng trùng kích, cả người hắn bắt đầu nở ra, đôi mắt chua xót, khóe mắt, lỗ mũi, lỗ tai, miệng có máu tươi dần dần chảy ra.

Đột nhiên quán thâu lực lượng quá mạnh vào thân thể đã vượt qua phạm vi thừa nhận của thân thể hắn.

- Dung hợp!

Biết rõ không kiên trì nổi sẽ bạo thể mà chết, khóe mắt Nhiếp Vân co giật, hai tay hợp lại.

Cô cô cô!

Dung hợp dược thủy cũng thừa nhận lực trùng kích này và phát ra tiếng nổ vang, hào quang sáng ngời sinh ra, khác với hai lần thiêu đốt trước, lần này hào quang mang theo ôn nhuận và năng lượng cực kỳ vững chắc.

Hô!

Một đồ vật có bộ dáng như cây đèn xuất hiện trước mặt mọi người!

Chân Linh Đăng, luyện chế thành!

Nhìn thấy luyện chế thành công, Nhiếp Vân thở ra một hơi, lúc này mới cảm thấy thể xác và tinh thần mỏi mệt, thân thể nhảy lên, tất cả lực lượng nhộn nhạo biến mất như thủy triều, tu vi của hắn cũng từ Hoàng cảnh viên mãn không ngừng lui bước về Hoàng cảnh sơ kỳ.

Cảm nhận được lực lượng tùy ý có thể bảo trì ở cảnh giới hiện tại, Nhiếp Vân không chút lưu luyến, hắn quát một tiếng, lực lượng giải tán lần nữa, và năng lượng cũng trở về Vương cảnh viên mãn.

- Tâm trí thật kiên định!

Thấy hắn không chút lưu luyến với lực lượng như vậy, trực tiếp tản ra, trung niên nhân và thanh niên đồng thời gật gật đầu, trong nội tâm thầm tán dương.

Hai người bọn họ đồng thời quán thâu lực lượng cực kỳ cường đại, nếu như thiếu niên trước mắt muốn giữ lại, đừng nói Hoàng cảnh sơ kỳ, trực tiếp biến Hoàng cảnh trung kỳ cũng rất có thể!

Chỉ có điều loại lực lượng quán thâu này căn cơ bất ổn, nếu thật làm như thế về sau sẽ tấn cấp hó khăn.

Thiếu niên biết rõ điểm ấy, biết rõ lưu lại lực lượng này sẽ giảm bớt không ít thời gian khổ tu nhưng không do dự tán đi, chỉ cần phần tâm trí này cũng đã làm người ta bội phục.

Người bình thường rất khó cự tuyệt hấp dẫn như thế.

Có một người bình thường rất nghèo, dựa theo mục tiêu trong nội tâm của hắn có lẽ có thể trở thành phú ông ức vạn, cũng có khả năng không thành công, hiện tại... Có một số tài phú lớn từ trên trời giáng xuống, trực tiếp làm cho hắn thành công ngay lập tức... Loại hấp dẫn này khó mà ngăn cản được.

Thiếu niên trước mắt chẳng những ngăn cản, hắn còn triệt để như vậy, không do dự tán đi.

Mặc dù hai vị này là cường giả Đế cấp, cũng nhịn không được tán thưởng, không thay đổi bản tâm của mình, nên làm cái gì sẽ tự làm

Sau khi muốn lực lượng này sẽ phải buồn rầu, nếu như đổi thành bọn họ chỉ sợ không kiên quyết như thế.

Kỳ thật bọn họ không biết rằng Nhiếp Vân tản mất khác với bọn họ.

Bọn họ gọi là tản mất là phóng thích toàn bộ lực lượng này, còn muốn lợi dụng nó là không có khả năng, nhưng Nhiếp Vân thì khác, lặng lẽ thu vào trong nạp vật thế giới, nếu quả thật gặp được nguy hiểm hoàn toàn có thể lấy ra sử dụng.

- May mắn không làm nhục mệnh, Chân Linh Đăng thành công!

Hắn thu tất cả lực lượng bên ngoài vào trong nạp vật thế giới, Nhiếp Vân này mở to mắt lần nữa, hắn chầm chầm vào bảo vật tỏa ra hào quang ôn nhuận trước mặt, hai mắt tỏa ánh sáng.

Chân Linh Đăng, tuy đã từng gặp qua trong ghi chép của Thần Nông Bách Thảo Kinh nhưng khi thấy thật sự lại khác.

Thứ này có ích lợi với linh hồn quá lớn, cách xa như thế vẫn có thể cảm nhận linh hồn sảng khoái vô cùng, nếu như không phải nghị lực kiên định, hắn có xúc động thu thứ này vào thứ hải gia tăng linh hồn.

- Bảo bối tốt.

- Ta chưa từng nghe qua thứ này... Quả nhiên có chỗ tốt lớn với linh hồn.

Hai cường giả Đế cấp có ánh mắt không kém, bọn họ đồng thời sợ hãi thán phục nhìn Chân Linh Đăng trước mắt.

Thứ này vượt xa tất cả bảo vật bổ sung linh hồn mà bọn họ thấy, hơn nữa nó ở vào giữa trạng thái hư ảo và chân thật, cũng không gây tổn thương linh hồn.

------oOo------

Chương 3116: Cảm kích vô tận (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đã luyện thành Chân Linh Đăng, kính xin tiền bối mang Dao Sương tiểu thư tới nơi đây.

Thở ra một hơi, không hề nhìn Chân Linh Đăng, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía trung niên nhân.

Chân Linh Đăng là một khâu trọng yếu trong đó, một khi hoàn thành có thể chữa trị tốt cho Dao Sương tiểu thư.

- Tốt!

Trung niên nhân gật gật đầu, tinh thần khẽ động, quan tài bằng băng xuất hiện trước mặt mọi người.

Thanh niên nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ trong quan tài bằng băng, hốc mắt ửng đỏ, hắn đứng lặng tại đó và toàn thân run run.

- Tiền bối không cần phải gấp, không có gì bất ngờ xảy ra sẽ gặp mặt nàng nhanh thôi, nhưng trước đó hi vọng ngươi có thể tỉnh táo lại, bởi vì còn có chuyện cực kỳ quan trọng cần ngươi làm, những người khác không ai làm được.

Nhìn thấy một vị cường giả Đại Đế thất thố như thế, Nhiếp Vân ngưng trọng lên tiếng.

- Cũng chờ nhiều năm như thế, ta có thể khống chế chính mình!

Thanh niên gật gật đầu, hít sâu một hơi, một lát sau tâm tình kích động bình tĩnh hơn trước.

- Ân, như vậy cũng tốt!

Nhìn thấy hắn khống chế tâm tình của mình nhanh như vậy, Nhiếp

Vân thở ra một hơi.

- Hiện tại ngươi thả linh hồn của Dao Sương tiểu thư vào thức hải, cùng lúc đó còn phải đánh Chân Linh Đăng vào thức hải của nàng, phải nắm chắc thời gian không thể có sai lầm, nếu không một khi xuất hiện sai lầm, Dao Sương tiểu thư không có khả năng sống lại!

Nói xon, Nhiếp Vân cũng giới thiệu kỹ phương pháp và trình tự đánh Chân Linh Đăng vào thức hải với đối phương.

- Ta biết rõ!

Sau khi nghe kỹ càng, lại lặp lại một lần, xác nhận không sai sau đó thanh niên gật đầu, vẻ mặt ngưng trọng.

Đúng như Nhiếp Vân nói, triệt tiêu linh hồn và đánh Chân Linh Đăng vào thức hải, chẳng những thời gian phải phối hợp hoàn mỹ không tỳ vết, trọng yếu hơn là chân linh của Dao Sương tiểu thư quá yếu, Chân Linh Đăng đánh vào quá nhanh rất dễ dàng phát ra tác dụng phản kháng, trực tiếp đụng tắt chân linh, mà quá chậm không cách nào nhen nhóm chân linh, từ đó kiếm củi ba năm thiêu một giờ!

Cho nên bất cứ chuyện ngoài ý muốn cũng làm tất cả mọi thứ không ngừng biến thành công dã tràng.

Chính bởi vì như thế, cửa ải này vô cùng trọng yếu, Nhiếp Vân mới không ngại phiền toái mời trung niên nhân tới tham gia.

Dù soa hắn bảo hộ chân linh của Dao Sương tiểu thư, hắn hiểu rõ chân linh của nàng hơn người khác.

Biết rõ chuyện này rất gian khổ, thanh niên cũng không sốt ruột ra tay, hắn khoanh chân ngồi xuống đất bắt đầu ổn định tâm tình.

Nhiếp Vân và trung niên nhân cũng biết chuyện này gian nan cho nên không nóng nảy, cũng chờ ngay lập tức.

Vào lúc bầu trời hơi sáng, thời điểm tia sáng đầu tiên sắp sinh ra, lúc này thanh niên mới thở ra một hơi và đứng lên.

- Bắt đầu đi!

Trải qua nửa đêm điều chỉnh, lúc này thanh niên đã yên tĩnh như nước, không có tâm lý lo được lo mất, tất cả trạng thái đều đạt tới hoàn mỹ nhất.

Nhiếp Vân biết rõ hắn hiện tại không giúp được, chỉ có thể dựa vào đối phương nên không nói thêm lời nào, hắn đứng tại chỗ và nhìn dung nhan tuyệt mỹ trong quan tài băng.

- Đi!

Thanh niên hơi động tinh thần, sau đó đặt Chân Linh Đăng trước mặt Dao Sương tiểu thư và hai mắt nheo lại.

Hô!

Chỉ trong nháy mắt Chân Linh Đăng tỏa sáng và tiến vào trong thức hải.

Thấy tiến vào thời khắc mấu chốt nhất, nội tâm trung niên nhân vô cùng sợ hãi, không tự chủ được nhắm mắt lại, ngay sau đó hắn mở mắt ra.

Thiếu nữ trong quan tài băng giống như trước, không có bất kỳ biến hóa nào, hai người đừng đó không biết tình huống ra sao, cũng không biết thành công hay thất bại.

- Như thế nào?

Trầm mặc một lát, thật sự nhịn không được phải hỏi thành lời.

Hắn áy náy với con gái suốt cả đời, mặc dù hắn là cường giả Đại Đế thực lực siêu quần bạt tụy cũng không thể triệt để bình tĩnh.

- Thành công...

Thanh niên thở ra một hơi, toàn thân giống như hư thoát.

Tuy hắn đã điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, tâm như chỉ thủy, trên thực tế hắn mang theo áp lực tâm lý cực lớn, biết rõ thành công, áp lực biến mất lập tức làm hắn mềm nhũn như bùn.

- Thành công?

Trung niên nhân hưng phấn suýt nhảy lên, vội vàng đi tới trước quan tài bằng băng và quan sát kỹ, một lát sau nghi hoặc nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt có chút kỳ quái:

- Như thế nào... Sao không có gì khác nhau?

Nếu quả thật thành công, ít nhất sắc mặt của con gái phải hồng nhuận phơn phớt chứ, tại sao vẫn như lúc trước, nhìn không có chút máu giống như thi thể lúc trước.

- Không nên gấp gáp!

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, Nhiếp Vân cười cười.

Tuy hắn không có lợi dụng Thần Nông Bách Thảo Kinh dò xét nhưng cũng biết thanh niên thành công.

Bởi vì một khi thất bại, không có chân linh thủ hộ, thân thể giống như thi thể trước mắt đã hóa thành tro tàn, mà vị Dao Sương tiểu thư này cũng biến mất trong dòng sông lịch sử.

Nghe được Nhiếp Vân nói như vậy, hai người không hề hỏi nhiều, ba người lẳng lăng đứng nguyên tại chỗ, không biết qua bao lâu Nhiếp Vân tiến lên một bước.

Ngón trỏ ngón giữa khép lại, nhẹ nhàng điểm vào quan tài băng của Dao Sương, Chân Linh Đăng đã tiến vào thức hải của nàng lúc trước cũng bay ra ngoài.

Chân Linh Đăng lúc trước tỏa sáng, lúc này thì khác, cả cây đen ảm đạm lu mờ giống như huyết nhục, mang theo màu sắc chất phác tự nhiên, mà bấc đèn có hào quang chiếu rọi đang thiêu đốt.

- Chân linh hiện!

Hai tay kết pháp quyết, đầu ngón tay có từng tia y đạo chi khí lưu chuyển, dường như hình thành cái hào rộng thâm thúy.

Đại đạo và bấc đèn phát ra hỏa diễm va chạm vào nhau, hỏa diễm lập lòe sau đó biến hóa, biến thành một dung mạo nhu mỹ.

Chính là Dao Sương nằm trong quan tài băng nhiều năm.

Hỏa diễm lộ rõ dung mạo của Dao Sương.

- Nghiêu Huyền...

Dung mạo vừa xuất hiện, trong đôi mắt như ngọn lửa nhìn thanh niên mang theo nhu tình vô hạn.

- Phụ thân...

Ngay sau đó đôi mắt nhìn sang trung niên nhân.

- Dao Sương...

Nghe được tiếng nói, trung niên nhân và thanh niên đồng thời chấn động toàn thân, nắm đấm xiết chặc.

Bao nhiêu năm, bọn họ chờ bao nhiêu năm rồi, rốt cục cũng chờ được hôm nay.

- Hiện tại... Làm sao bây giờ?

Áp chế xúc động muốn nói chuyện với con gái, trung niên nhân vội vàng hỏi, thanh niên cũng nhìn sang.

- Hiện tại chân linh của Dao Sương tiểu thư đang bị phong ấn trong Chân Linh Đăng, do Chân Linh Đăng không ngừng tẩm bổ, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trong mười năm sẽ khôi phục triệt để!

- Đến lúc đó có thể khôi phục linh hồn của nàng và dung hợp với thân thể... Lại ăn vào một viên Dung Linh Đan là khỏi hẳn.

Nhìn thấy hai người khẩn trương, Nhiếp Vân cười nói.

------oOo------

Chương 3117: Cảm kích vô tận (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mười năm... Có phương pháp nhanh hơn không?

Nghe được thời gian mười năm, hai người vốn hưng phấn, qua một lúc thanh niên Nghiêu Huyền không tự chủ được hỏi.

Đã chờ nhiều năm như vậy, không có hi vọng cũng bỏ đi, một khi nhìn thấy hi vọng, thời gian mười năm qua giày vò.

- Có phương pháp nhanh hơn, đó chính là tìm linh dược tẩm bổ linh hồn đặt trong quan tài băng, như vậy Chân Linh Đăng sẽ hấp thu linh khí trong đó, dùng nó lớn mạnh linh hồn của nàng... Kỳ thật hai vị không cần gấp gáp như vậy, có Chân Linh Đăng thủ hộ, linh hồn Dao Sương tiểu thư sẽ càng ngày càng vững chắc, hiện tại chỉ nói một vài câu, một tháng sau có thể nói chuyện nguyên vẹn với các ngươi!

- Đến lúc đó các ngươi có thể trao đổi linh hồn với nàng, như thế không kém phục sinh bao nhiêu đâu.

Nhiếp Vân cười nói.

- Ân!

Nghe được có thể khôi phục rất nhanh, trung niên nhân gật gật đầu, nhìn sang gương mặt trong hỏa diễm.

- Dao Sương, yên tâm đi, phụ thân từ giờ trở đi sẽ không làm khó ngươi, làm việc ngươi ưa thích đi, ngươi ưa thích ai, ta đều ủng hộ, chỉ cần ngươi sống thật tốt...

Dường như nghe được hứa hẹn, gương mặt trên bấc đèn không có lực lượng nói chuyện nhưng hỏa diễm không ngừng chớp động vài cái biểu đạt nội tâm vui sướng.

Đúng vậy, vì những lời này của phụ thân, nàng đã chờ không biết bao nhiêu năm.

Rốt cục có thể ở cùng người âu yếm, vui sướng không cách nào hình dung.

- Dao Sương...

Nghiêu Huyền nhìn chằm chằm hỏa diễm, hốc mắt cũng bắt đầu đỏ hồng.

Thủ hộ nhiều năm như thế, rốt cục đổi được lời muốn nghe, mặc dù hắn là cường giả Đế cấp cũng khó ức chế được.

- Linh hồn Dao Sương tiểu thư hiện tại còn tương đối yếu, tối đa chỉ có thể xuất hiện nửa canh giờ... Các ngươi chậm rãi trò chuyện đi, ta qua bên kia chờ các ngươi.

Biết chắc có lời tư ẩn muốn nói, Nhiếp Vân bàn giao một câu sau đó đi nơi khác.

- Mặc dù chân linh của Dao Sương tiểu thư có Chân Linh Đăng thủ hộ nhưng hiện tại thật sự quá yếu, kiên trì không thời gian quá dài, cho dù có lời gì cũng nói ngắn gọn, không nên chậm trễ quá lâu.

Trung niên nhân và Nghiêu Huyền cũng biết việc này nên gật đầu.

- Ai!

Đứng ở nơi cách xa quan tài băng nhìn bọn họ, Nhiếp Vân thở dài.

Phụ nữ, người yêu... Trung niên nhân làm sai sao? Kỳ thật đúng vậy, đứng trên lập trường của hắn không hi vọng con gái gả cho một người phi thăng tùy thời bị diệt sát... Mà với tư cách con gái vì truy cầu tình yêu, không tiếc thân vẫn cũng không có bất kỳ sai lầm gì... Về phần Nghiêu Huyền, hắn thủ vững vì tình yêu, chỉ có vĩ đại,

càng không sai lầm!

Tất cả mọi người không có làm sai, sai chính là đại chiến giữa người phi thăng và thổ dân Thần tộc.

Nếu như không có tranh đấu sẽ không có bi kịch xảy ra.

Không đến nửa canh giờ, quan tài băng bị thu lị, trung niên nhân và Nghiêu Huyền đi tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Đa tạ Nhiếp Vân đại sư cứu chữa Dao Sương, vô cùng cảm kích, về sau ngươi chính là bằng hữu tốt nhất của chúng ta, ai dám đối phó ngươi chính là đối phó chúng ta!

Hai người tới trước mặt sau đó cùng cúi đầu.

Sâu trong nội tâm bọn họ cảm kích vô tận thiếu niên trước mặt, cũng làm ra đầy đủ hứa hẹn.

Cường giả Đế cấp trở ngại thân phận, ít hứa hẹn, một khi hứa hẹn chắc như đinh đóng cột.

Thiếu niên trước mắt giải quyết chuyện làm phức tạp bọn họ trăm triệu năm, ân tình to lớn tột đỉnh, còn nữa, y thuật và nghị lực như thế, về sau thành tựu tuyệt đối không thể hạn lượng, hiện tại hứa hẹn cũng vì ý định về sau.

- Tiền bối ưu ái... Tại hạ xấu hổ không dám nhận!

Không nghĩ tới hai vị Đại Đế nói trịnh trọng như thế, Nhiếp Vân đã giật mình.

Hắn xem ra cứu chữa tốt cho Dao Sương, đối phương tối đa đưa tặng một ít bảo vật, bảo vật trân quý cũng không bằng một câu hứa hẹn về sau của đối phương.

- Ngươi không nên gọi ta là tiền bối, ta tên là Duẫn Duyên, về sau ngươi cứ gọi ta là Duẫn Duyên huynh là được!

Trung niên nhân cười nói.

- Ách!

Nhiếp Vân đã giật mình.

Hắn là Vương cảnh viên mãn, xưng hô cường giả Đế cấp là huynh, xưng hô này có phần xấu hổ.

Tuy đối phương đã nhìn chuẩn năng lực của mình, về sau nhất định có thể trùng kích Đại Đế, lúc này mới cố ý xưng hô huynh đệ, miễn phiền toái về sau.

- Cường giả Đế cấp đều dùng huynh đệ xưng hô, không có chú ý nhiều như vậy, bằng không dựa theo bối hận mà tính không cách nào xưng hô, ta là Nghiêu Huyền, ngươi cũng có thể gọi ta Nghiêu Huyền huynh!

Nghiêu Huyền bên cạnh cũng gật đầu nói.

Nhiếp Vân choáng váng.

Nghiêu Huyền có quan hệ con rể nhạc phụ với Duẫn Duyên, hai người bọn họ là “Huynh” của mình, xem ra có phần mơ hồ không rõ.

Nghĩ lại cũng hiểu, Đế cấp khó có thể đạt tới, mỗi khi Hoàn Vũ thần giới có một người trở thành cường giả Đế cấp đều cần tốn hao không biết bao nhiêu thời gian, vài vạn năm, trăm vạn năm, ngàn vạn năm chỉ sợ còn ít.

Chính bởi vì như thế, mỗi một cường giả Đế cấp, theo số tuổi thật sự mà tính có thể là tổ gia gia cũng không quá phận, nếu như cùng là huyết mạch, nhìn thấy cũng không thể xưng hô tổ tông a!

Cho nên đề phòng xuất hiện cục diện khó xử như thế, cường giả Đế cảnh đều dùng huynh đệ tương xưng.

Lại nói cường giả Đế cảnh đều lĩnh ngộ đại đạo của mình, đại đạo và đại đạo không có bối phận.

Nghĩ thông suốt những chuyện này, hiểu ý của đối phương, Nhiếp Vân vẫn có cảm giác không biết làm sao.

Cũng khó trách, người có thể trở thành Đại Đế đều sống ít nhất trăm triệu năm, trải qua quá nhiều sinh tử, bối phận trong lòng bọn họ đã không còn là khái niệm, Nhiếp Vân thì khác, tính toán chỉ sống vài vạn năm, bối phận vẫn rất trọng yếu.

- Như thế nào? Không thích ứng? Ha ha, chờ ngươi trở thành cường giả Đế cấp cũng sẽ hiểu trên thế giới này chỉ có thực lực là trọng yếu nhất, những thứ khác không có gì cả.

Thấy bộ dạng hắn xoắn xuýt, trung niên nhân Duẫn Duyên cười cười.

- Vậy được rồi, nhận được hai vị Đại Đế không bỏ, ta tiếp tục xoắn xuýt thật sự có chút băn khoăn, Duẫn Duyênhuynh, Nghiêu Huyền huynh!

Biết rõ đối phương có ý giao hảo, Nhiếp Vân không xoắn xuýt.

Đối phương thân phận như thế, chịu hạ thấp thân phận kết giao thì ngươi xoắn xuýt làm gì.

Lại nói từ trong miệng thạch quy biết rõ, đệ tử Thần Nông lúc trước xuất thế đều trở thành thượng khách của cường giả Đế cấp, xưng huynh gọi đệ, nghe đối phương xưng hô như thế là chuyện sớm muộn.

- Như vậy cũng tốt!

Nghiêu Huyền gật gật đầu, cũng cười.

------oOo------

Chương 3118: Lõa gia tử gặp chuyện không may

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong quá khứ không thấy hắn cười qua, lúc này cười cười, trên gương mặt góc cạnh mang theo cảm giác hồn hậu và kiên cường cùng mị lực nam tính.

Khó trách Dao Sương tiểu thư có thể cam tâm chịu chết vì hắn, không nói thực lực, chỉ nói tướng mạo đã làm vô số thiếu nữ trầm mê.

- Nghiêu Huyền huynh, hiện tại Dao Sương tiểu thư bệnh đã chữa tốt rồi, ta cũng nên xem bệnh của ngươi!

Nhiếp Vân nói.

Trước đó hắn đã nhìn ra thân thể Nghiêu Huyền có bệnh, chỉ có điều bởi vì lo lắng cho Dao Sương, hy vọng có thể chữa cho nàng tốt trước.

Hiện tại chuyện của Dao Sương đã xong, cũng đang tu dưỡng, hiện tại tới lượt hắn.

- Phiền toái lão đệ!

Nghiêu Huyền cũng không chối từ.

- Bệnh của Nghiêu Huyền huynh là thương tâm tạo thành, tích lũy tháng ngày lâu dài, không thể chữa trị ngày một ngày hai, ta này có một phương thuốc, có thể luyện chế một loại Tâm Thần Đan, có trợ giúp với thương thế này, hiện tại đưa cho Nghiêu Huyền huynh, sau khi tìm được nguyên liệu và tìm người luyện chế, mỗi ngày ăn một viên, nửa năm sẽ không còn vấn đề.

Ngón tay Nhiếp Vân chấn động, một toa thuốc bay ả.

Đối phương bệnh là cưỡng ép trùng kích Đại Đế và thương tâm tích lũy lâu ngày mà thành, không có khả năng chữa một lần là xong, cần từ từ trị liệu, Tâm Thần Đan là đan dược tốt nhất, kiên trì phục dụng, nửa năm sẽ khỏi hẳn.

- Đa tạ!

Tiện tay tiếp nhận phương thuốc, Nghiêu Huyền gật gật đầu.

Bệnh của hắn đã tìm không ít y đạo đại sư xem qua, thuốc cũng ăn không ít, tất cả đều bất lực, đối phương đã nói có thể khỏi hẳn, chắc chắn sẽ không ăn nói lung tung, bởi vậy phương thuốc nhìn như tùy ý nhưng cực kỳ trân quý..

- Đi thôi, cũng nên trở về!

Chuyện đã xong xuôi, trung niên nhân Duẫn Duyên quay về chuẩn bị dược liệu chữa trị linh hồn đặt vào quan tài băng.

Nghiêu Huyền biết rõ Dao Sương còn chưa phục sinh, cho dù tương kiến cũng không vội vã, gật gật đầu sau đó cáo từ với hai người.

Hô!

Cảm nhận được không gian vặn vẹo, Nhiếp Vân mở mắt ra lần nữa đã trở lại y quán.

- Lúc này có thể đi chưa?

Cáo từ Duẫn Duyên Đại Đế, Nhiếp Vân vừa định trở lại nơi ở nghỉ ngơi một lúc, chợt nghe có âm thanh oán khí vang lên, ngẩng đầu nhìn sang liền cười khổ, chẳng biết khi nào Diệu Âm tiên tử đã đi tới, đang ngồi trong sân, gương mặt tức giận.

Một lần cũng thôi, gia hỏa này hẹn vào hôm nay, kết quả... Đi vào lại không tìm được người.

Thật sự là đáng giận ah!

- Ân... Ta an bài y quán một chút, chúng ta lại xuất phát...

Biết rõ vì sao đối phương tức giận, Nhiếp Vân xấu hổ cười cười, đang muốn gọi Lưu Trúc an bài một chút sau đó mới rời khỏi y quán, lúc này Lưu Trúc sốt ruột chạy tới.

- Thiếu gia, Diệp Đào thiếu gia đến tìm ngươi...

Tiến vào tiểu viện, Lưu Trúc trực tiếp mở miệng.

- Bảo hắn vào đi!

Biết rõ đối phương gấp gáp tìm mình như vậy nhất định là có chuyện gì, Nhiếp Vân gật gật đầu.

- Nhiếp huynh!

Rất nhanh, Diệp Đào đi tới, vừa tiến vào tiểu viện đã vội vàng ôm quyền, đang muốn nói chuyện lại nhìn thấy Diệu Âm tiên tử bên cạnh nên sững sờ.

- Vị này chính là...

Tuy là hắn dẫn Nhiếp Vân đi gặp Diệu Âm tiên tử nhưng tiên tử gần đây che mặt cho nên Diệp Đào không biết.

- Vị này chính là Thúy Ngọc Các Diệu Âm tiên tử!

Nhiếp Vân nói.

- Diệu Âm tiên tử?

Diệp Đào đã giật mình.

Nghe nói ngày đó sau khi tìm được người tri âm, tiên tử đã mất tích, nằm mơ đều không nghĩ đã bị Nhiếp huynh kim ốc tàng kiều... Khó trách vội vã chuyển ra như vậy, thì ra là vì nguyên nhân này.

Nếu Nhiếp Vân biết rõ suy nghĩ của hắn khẳng định trực tiếp chóng mặt, sức tưởng tượng của gia hỏa này quá phong phú.

Cho dù không biết nhưng nhìn vẻ mặt của hắn cũng đoán ra vài phần, lúc này mở miệng hỏi:

- Diệp huynh mới sáng sớm tới tìm ta, cần làm chuyện gì?

- Ah...

Lúc này Diệp Đào mới kịp phản ứng, sắc mặt trầm xuống:

- Lão gia tử... Gặp chuyện không may!

- Lão gia tử gặp chuyện không may?

Nhiếp Vân nhướng mày:

- Nhanh như vậy?

- Cái gì nhanh như vậy? Chẳng lẽ ngươi biết lão gia tử xảy ra chuyện gì?

Nghe được hắn nói thế, Diệp Đào kỳ quái nhìn qua.

- Có phải đã hôn mê, thương thế trên người còn nặng hơn trước, bệnh tình càng nghiêm trọng?

Không có trả lời hắn, Nhiếp Vân hỏi lại.

- Đúng, buổi sáng nay lão gia tử vô duyên vô cớ té xỉu, hơn nữa toàn thân run rẩy, đau đớn khó nhịn!

- Bệnh tình còn nghiêm trọng hơn lúc trước gấp đôi.

Nghe được hắn đã sớm biết trước bệnh tình, ánh mắt Diệp Đào càng chờ mong.

- Ý của ngươi là muốn ta tới xem bệnh cho hắn?

Nhiếp Vân nói.

- Ta có ý này... Chỉ có điều, lão gia tử có thành kêến với ta, ta hiện tại cũng không gặp được hắn!

- Ngay cả Việt lão cũng không có biện pháp nào, nghe nói Nam Thiên Y Thánh vẫn trị liệu cho hắn, ngăn chặn tất cả tới thăm.

Diệp Đào lắc đầu, thở dài một tiếng.

Từ khi Nam Thiên Y Thánh tiến vào Diệp phủ, địa vị của Diệp Tân không ngừng củng cố, hắn càng ngày càng khó sống, đến bây giờ muốn gặp lão gia tử cũng không được.

- Đã như thế ta không có biện pháp trị liệu cho hắn... Lại nói cho dù hắn muốn ta trị liệu, tại sao ta phải trị?

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, trên người mang theo tự tin cường đại.

Nhận ra đan dược cảu đối phương, biết rõ mục đích của đối phương, lão gia tử xuất hiện loại tình huống này thì sớm nằm trong dự liệu.

Lúc trước đối phương không chào đón chính mình, hiện tại cho dù muốn mình trị liệu cũng chưa chắc sẽ đi.

- Ai... Ta biết rõ!

Tuy hắn không tham gia chuyện ngày đó nhưng cũng biết, y đạo đại sư cũng có kiêu ngạo của đại sư, lúc trước lão gia tử không tin hắn và cự tuyệt, vị Nhiếp huynh không đi cũng rất bình thường.

- Diệp huynh không cần phải gấp, lão gia tử không có vấn đề trong thời gian ngắn đâu, ngươi cũng không nên hành động gì, ổn định bước chân là được, ngàn vạn không nên xung đột chính diện với Diệp Tân làm gì.

Thấy bộ dạng Diệp Đào như thế, Nhiếp Vân an ủi.

- Được rồi...

Diệp Đào gật đầu.

Hai người lại trò chuyện một hồi, Diệp Đào biết rõ hiện tại cũng không có biện pháp tốt, đành phải quay người rời đi.

Trên thực tế Nhiếp Vân không có cảm tình gì với lão gia tử Diệp gia.

Tốn hao công phu muốn trị liệu cho hắn, gia hỏa này lại tin tưởng Nam Thiên Y Thánh, xuất hiện loại tình huống này xem như gieo gió gặt bão.

Đường đường cường giả Hoàng cảnh viên mãn nhưng không biết nhìn người, chỉ có tự mình ăn quả đắng.

- Đi thôi!

Diệp Đào rời đi, Nhiếp Vân cũng an bài chuyện trong y quán, lại bảo Lưu Trúc gần đây không tiếp trị liệu, toàn bộ bàn giao hoàn tất, ngay sau đó nhìn sang Diệu Âm tiên tử.

------oOo------

Chương 3119: Tiên Âm Tông (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thiếu gia, ta đi cùng với ngươi!

Biết rõ thiếu gia có khả năng sắp đi tới nơi nguy hiểm, Viên Cửu tiến lên.

Hắn thân là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, nhìn ra Diệu Âm tiên tử bất phàm, sợ Nhiếp Vân gặp bất trắc.

- Không cần, ngươi ở lại tọa trấn y quán, lúc ta không có mặt phòng bị bọn đạo chích tới quấy rối, thực lực ngươi cũng có thể ứng phó tất cả.

Nhiếp Vân nói.

Y quán hiện tại danh khí lớn như vậy, khó bảo toàn không có người có tâm tư khác, Viên Cửu là cường giả Hoàng cảnh viên mãn lưu lại tọa trấn sẽ bảo hộ mọi người an toàn.

- Vâng, thiếu gia!

Mặc dù có chút lo lắng nhưng thấy thiếu gia tâm ý kiên quyết, Viên Cửu vẫn gật đầu.

Tất cả an bài thỏa đáng, Diệu Âm tiên tử run bàn tay ngọc, một cây đàn cổ xuất hiện trên không trung và đi vào trong.

Cây đàn này giống phi toa của hắn, bên trong tự thành không gian, là hoàng khí phi hành.

Theo sát phía sau tiến vào bên trong, đàn cổ chấn động sau đó xé rách không gian tiến vào trong đó.

- Lăng Thiên tiêu phổ ở địa phương nào?

Ngồi trong đàn cổ, Nhiếp Vân nhìn về phía nữ tử trước mắt và hỏi.

- Đến... Đến nơi ngươi sẽ biết rõ.

Diệu Âm tiên tử do dự nhưng không nói ra.

- Giữ bí mật như thế?

Nhiếp Vân cười cười lắc đầu.

Mình đi với nàng còn không muốn nói, chẳng lẽ nơi đặt tiêu phổ thật sự bí mật như thế?

Đương nhiên, đối phương không nói thì Nhiếp Vân cũng không nhiều lời.

Đàn cổ giống như phi toa của hắn, là một hoàng cảnh thần binh đỉnh phong, hơn nữa Diệu Âm tiên tử là cường giả Hoàng cảnh viên mãn thúc dục nên tốc độ cực nhanh.

Nhiếp Vân sớm biết sẽ đi tới nơi không gần nên cũng không nóng nảy, an tâm tu luyện, phi hành tám ngày mới cảm thấy chấn động và đàn cổ dừng lại.

Nhiếp Vân nhìn ra bên ngoài, lọt vào trong mắt là sơn cốc yên tĩnh,

một con suối chảy qua sơn mạch đọng ở trên ngọn núi giống đai lưng ngọc, sắc màu rực rỡ, tiếng chim hót vang giống như nơi thần tiên ở.

- Lăng Thiên tiêu phổ ở đây?

Nhiếp Vân nháy mắt.

Hắn cho rằng Lăng Thiên tiêu phổ là đồ vật trân quý nhất của Lạc Á, có lẽ sẽ chôn cất theo hắn, nơi đó phải là nơi thập phần bí mật, nơi này cảnh sắc như họa, chỉ cần cường giả đi ngang qua sẽ dừng chân, có bảo bối gì không sợ bị người khác đào đi?

- Chẳng lẽ nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất?

Trong nội tâm sinh ra suy nghĩ như thế.

Lạc Á cố ý giấu tiêu phổ tại nơi này làm người ta buông lỏng cảnh giác? Phát giác không được?

Nghi hoặc không bao lâu đã bị Diệu Âm tiên tử cắt ngang.

- Nơi này là tông môn của ta!

- Tông môn của ngươi? Ngươi dẫn ta đi tìm Lăng Thiên tiêu phổ... Ngươi dẫn ta tới đây làm gì?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Diệu Âm tiên tử không phải muốn dẫn hắn đi tìm Lăng Thiên tiêu phổ sao? Mang đến nơi đây làm gì? Chính mình không quen biết tông môn của nàng a.

- Đúng!

Diệu Âm tiên tử cắn cắn bờ môi:

- Là vì tiêu phổ!

- Vì tiêu phổ? Chẳng lẽ... Lăng Thiên tiêu phổ đang ở trong tông

môn của ngươi?

Nhiếp Vân nghĩ đến cái gì, hắn cau mày.

Hiện tại có khả năng giải thích nhất chính là như vậy.

- Không sai, kỳ thật tiêu phổ đang ở trong tông môn của ta, hiện tại ta mang ngươi tới chính là hy vọng khẩn cầu tông chủ đồng ý giao tiêu phổ cho ngươi mượn đánh giá.

Đến nơi, cũng không có biện pháp tiếp tục giấu diếm, Diệu Âm tiên tử, nói.

- Việc này...

Nhiếp Vân nháy mắt, không biết trả lời như thế nào.

Hắn vốn tưởng rằng tiêu phổ ở nơi bí ẩn nào đó, nghĩ biện pháp tìm được và dung nhập vào tiên âm đan điền, hiện tại xem ra chuyện không đơn giản như thế.

Nếu thứ này ở trong tông môn của nàng, nói rõ địa vị trong tông môn rất cao, khó có thể mang id.

Nếu như chỉ đơn thuần mượn xem xét... Muốn thành tựu tiên âm đuổi theo Diệu Âm tiên tử này... Khẳng định làm không được!

Làm không được những chuyện này thì cần gì nói cầm tiêu hợp tấu?

- Không phải tông môn các ngươi học đàn sao? Tại sao có thể có Lăng Thiên tiêu phổ?

Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

Cầm tiêu thuộc về hai chủng nhạc khí, nếu tông môn Diệu Âm tiên tử là môn phái dùng cầm, như vậy tại sao có tiêu phổ?

- Nghe nói năm đó Lạc Á và tổ sư tông môn là tình lữ... Lạc Á không có truyền thừa, sau khi chết cho nên giao tiêu phổ trân quý

nhất trong tông môn chúng ta.

Diệu Âm tiên tử nói.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân sửng sốt, lại nhìn sang nữ hài lần nữ.

- Ngươi dẫn ta tới tông môn của ngươi là ý định mượn tiêu phổ, vậy hiện tại làm sao bây giờ?

- Này...

Sắc mặt Diệu Âm tiên tử thay đổi và đỏ lên, do dự một lúc nhưng không nói gì.

- Nếu ngươi không nói ta đi trở về... Ta chủ tu y đạo, tiêu phổ với ta mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, thật sự quá phiền toái thì ta lựa chọn buông tha.

Thấy nàng không nói, Nhiếp Vân đứng dậy.

Không nói xong rồi, hắn cũng lười quan tâm.

Tiên âm đại đạo xếp hạng thứ năm mươi, cho dù dùng cái này thành tựu Đại Đế, sức chiến đấu cũng sẽ không quá mạnh mẽ, so ra còn kém đám người Phổ Thiên Đại Đế, cho nên Nhiếp Vân nói như vậy cũng là lời nói thật, đối với tiêu phổ, hắn cũng không phải nguyện nhất định phải có.

- Được, ta nói với ngươi là được.

Thấy thiếu niên nói được thì làm được, tùy thời sẽ rời đi, Diệu Âm tiên tử cắn răng một cái:

- Tông môn của ta gọi là... Tiên Âm Tông!

- Tiên Âm Tông?

Nhiếp Vân cẩn thận nhớ lại ghi chép trong Hỏa Thần Tông, hắn bắt

đắc dĩ lắc đầu.

Trong thư tịch ghi lại mấy chục vạn tông môn nhưng chưa từng nghe nói qua Tiên Âm Tông.

- Khai phái tổ sư Tiên Âm Tông chúng ta ngoài miệng nói là tình lữ của Lạc Á đại sư nhưng thực tế là đệ tử của hắn, cả đời không có danh phận gì, có rất ít người biết rõ, sau khi sáng lập Tiên Âm Tông vẫn ẩn cư thế ngoại không tham dự bất cứ tranh đấu gì cho nên, không biết rất bình thường!

Diệu Âm tiên tử nói.

- Đệ tử Lạc Á?

Nhiếp Vân hiểu ra.

Sư đồ luyến, rất khó làm cho người ta tiếp nhận, xem ra khai phái tổ sư Tiên Âm Tông là người cơ khổ cả đời, cả đời sống trong âm u, không cách nào chứng minh thân phận chân thật của mình.

- Lúc ấy khai phái tổ sư cũng học tiêu, vì Lạc Á đại sư mới sửa cầm, ai ngờ thiên

phú cầm đạo rát cao, rất nhanh đạt được tiêu chuẩn cân bằng với Lạc Á đại sư, hai người cầm tiêu hợp tấu song song đột phá!

Diệu Âm tiên tử cũng nói điển cố.

------oOo------

Chương 3120: Tiên Âm Tông (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Về sau... Lạc Á đại sư chết, tổ sư gia vì thủ hộ Lăng Thiên tiêu phổ của hắn nên sáng lập Tiên Âm Tông!

- Tiên Âm Tông... Có quy định, muốn học tập Lăng Thiên tiêu phổ

thì phải là tình lữ của đệ tử Tiên Âm Tông, cho nên...

Nói đến đây Diệu Âm tiên tử cắn răng một cái:

- Ta hi vọng ngươi có thể giả thành bạn trai của ta.

- Đối mặt với người khác ngươi là bạn trai của ta, bởi như vậy mới có thể cho ngươi mượn tiêu phổ.

- Giả mạo bạn trai ngươi? Quan hệ tình lữ?

Nhiếp Vân đã giật mình.

Còn tưởng rằng đi di tích tầm bảo, thì ra đi tới đây giả mạo bạn trai... Khó trách nàng không nói gì trên đường.

Nói thật, hai người lúc trước chỉ gặp vài lần, cũng không quen thuộc chút nào, giả mạo bạn trai của nàng cũng quá qua loa rồi!

- Như thế nào? Ngươi còn không vui?

Cắn răng nói xong Diệu Âm tiên tử vốn tưởng rằng thiếu niên đối diện sẽ mừng rỡ như điên, sau đó thừa cơ bàn điều kiện sau đó chiếm tiện nghi của mình, thật không ngờ nhìn thấy vẻ mặt xoắn xuýt của đối phương, từ đó nàng có cảm giác dở khóc dở cười.

Nhìn thấy bộ dáng của hắn như vậy, Diệu Âm tiên tử vốn xấu hổ cũng biến thành phẫn nộ.

- Ta cũng không có gì không vui, ngươi có cái gì không vui?

Nàng tức giận ah.

Mặc dù không nói nàng khuynh quốc Khuynh Thành nhưng tuyệt đối là vạn người có một, dáng người, làn da, giọng nói... Lại càng không cần phải nói nàng khảy đàn trong Thúy Ngọc Các vài năm, cho dù là dạng nam nhân gì chỉ cần nhìn thấy đều có xu thế đuổi theo, đối với nàng nói gì nghe nấy, sợ chọc giận giai nhân.

Gia hỏa này tốt rồi, chính mình muốn hắn giả làm bạn trai, gia hỏa

này sợ giống như sợ cợp.

Ngươi chỉ là Vương cảnh viên mãn, ta đường đường cường giả Hoàng cảnh viên mãn, hơn nữa xinh đẹp như thế, làm bạn gái của ngươi chẳng lẽ mất mát gì hay sao?

- Ta thật sự không vui.

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Nếu ngươi nói cần phải giả mạo bạn trai, ta không đến...

Diệu Âm tiên tử cảm thấy tức giận bừng bừng, không biết phải đối mặt như thế nào, loại chuyện này hắn không muốn chạm tới.

- Ngươi nói cái gì…

Diệu Âm tiên tử sững sờ, giọng nói cảu nàng vô cùng bén nhọn, dường như nàng không nghe rõ đối phương đang nói cái gì.

Không nghe lầm chứ, ta bảo hắn giả mạo bạn trai của ta, hắn... Lại không vui?

- Tại hạ đã có thê tử, hơn nữa cũng có hồng nhan tri kỷ, cho nên... Chuyện giả mạo ta thấy tạm thời thôi đi, nói người thành tri âm chẳng lẽ không được sao?

Nhiếp Vân nói.

- Ngươi có thê tử?

Diệu Âm tiên tử sững sờ, chẳng biết tại sao cảm thấy có chút thất lạc, lập tức bị tức giận thay thế tâm thần:

- Ngươi có thê tử thì liên quan gì tới ta? Ta chỉ bảo ngươi giả mạo, giả mạo... Hiểu hay không, chính là giả!

- Chờ ngươi học được kỹ nghệ trong Lăng Thiên tiêu phổ thì chúng ta có thể cầm tiêu hợp tấu, chúng ta sẽ mỗi người đi một ngả, tất cả đều qua đi, chẳng lẽ ngươi cho rằng giả mạo bạn trai của ta một

lần, ta sẽ ở chung với ngươi sao? Ít ở đó si tâm vọng tưởng!

- Ah, như vậy cũng tốt!

Nghe được chỉ là giả mạo một lần, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

- Ngươi...

Nhìn bộ dạng của hắn như trút được gánh nặng, Diệu Âm tiên tử suýt nữa bị sặc chết.

Ta thật không chịu nổi như vậy sao? Thật sự sợ ta quấn lấy hắn sao?

- Sau khi cầm tiêu hợp tấu mỗi người đi một ngả, ta cũng yên tâm, ngươi nói đi, giả mạo như thế nào, chỉ cần ta có thể làm được sẽ không chối từ!

Biết rõ quy định tông môn của đối phương, không giả mạo không có khả năng đạt được Lăng Thiên tiêu phổ, Nhiếp Vân đành phải gật gật đầu, có chút không tình nguyện lên tiếng.

- Ngươi...

Diệu Âm tiên tử cố nén xúc động muốn giết người.

- Chuyện này đơn giản, qua một hồi nhìn thấy tông chủ, ngươi chỉ cần thừa nhận là bạn trai của ta, không thể nói chuyện ngươi có thê tử... Còn có hành động cử chỉ nên giả vờ thân mật một chút, ngàn vạn đừng làm cho người ta nhìn ra sơ hở...

- Giả vờ thân mật một ít?

Nhiếp Vân lại khó xử, do dự một chút:

- Nếu như không giả mạo bạn trai của ngươi, chỉ nói là người tri âm chẳng lẽ cũng không thể đạt được Lăng Thiên tiêu phổ?

- Bảo ngươi giả mạo một chút chẳng lẽ khó như vậy sao?

Diệu Âm tiên tử tức giận nhảy dựng lên, gương mặt đỏ hồng.

Quá đáng giận!

Ta là ai? Diệu Âm tiên tử, từ nhỏ đến lớn, cho dù là nam nữ chưa bao giờ có ai cự tuyệt chính mình, gia hỏa này tốt rồi, bảo hắn giả thành bạn trai của mình, lại bảo hắn thân mật một ít chẳng khác gì đào mộ phần tổ tiên của hắn, ta có không tốt như vậy không?

- Ta sợ... Chọc phiền toái không cần thiết làm thê tử hiểu lầm.

Nhiếp Vân nói.

- Được rồi... Không giả thành bạn trai của ta cũng có thể đạt được Lăng Thiên tiêu phổ, đó chính là xông qua am cung trong sơn môn Tiên Âm Tông, từ xưa tới nay trong tông môn chúng ta còn không người thành công, một khi thành công, nói rõ đạt được Lạc Á thừa nhận, chẳng những có thể quan sát tiêu phổ, trực tiếp lấy đi cũng không có vấn đề gì!

Thấy gia hỏa này nói như thế, Diệu Âm tiên tử cắn răng nói ra.

- Sớm nói cho ngươi biết, xông cửa rất khó, đừng nói lý giải tiên âm đại đạo, ngay cả ta tiến vào trong đó cũng cửu tử nhất sinh.

- Xác xuất thành công chưa đủ ba thành!

- Thế nào, làm lựa chọn thế nào thì ngươi lựa chọn đi.

- Có thể trực tiếp lấy tiêu phổ đi?

Nhiếp Vân trầm tư.

Giả bạn trai Diệu Âm tiên tử có thể dễ dàng nhìn thấy tiêu phổ và học tập nội dung trong đó, nhưng xông cửa nguy hiểm rất lớn, gây chuyện không tốt sẽ chết, sau khi thành công có thể lấy tiêu phổ làm của riêng.

- Ta lựa chọn xông cửa!

Do dự một lúc, Nhiếp Vân mở miệng nói.

- Ngươi...

Diệu Âm tiên tử suýt lảo đảo, nàng còn cho rằng mình đang nghe lầm.

- Ngươi không có nghe sai, ta lựa chọn xông cửa!

Nhiếp Vân nói.

Chỉ xem tiêu phổ một lần với hắn mà nói tác dụng không lớn, chỉ có mang tiêu phổ dung nhập vào tiên âm đan điền mới có lý giải đại đạo này càng sâu hơn.

- Tốt, tốt!

Diệu Âm tiên tử cảm thấy tức muốn nổ phổi.

Chính mình cũng không phải con mãnh thú và dòng nước lũ, cũng không phải khủng long quái vật, ngược lại chính là mỹ nhân mỹ lệ, giả làm bạn trai của nàng... Hắn tình nguyện lựa chọn xông cửa...

Nếu trước kia nàng nghe nói chuyện này tuyệt đối trở thành chê cười, tận mắt nhìn thấy mới biết trên thế giới này có gia hỏa không biết điều như thế.

- Muốn xông thì xông... Chết bên trong đừng nhắc nhở ta không nói với ngươi.

Tức giận hừ một tiếng, Diệu Âm tiên tử lại không để ý tới, tinh thần khẽ động, ngay sau đó đàn cổ đáp xuống sơn môn.

------oOo------

Chương 3121: Vọng Nguyệt Cung

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Sư tỷ, ngươi trở lại!

- Ngươi ra ngoài lịch lãm rèn luyện, bên ngoài thế nào? Có phải thú vị như trong truyền thuyết hay không?

- Sư tỷ, ngươi lần này trở lại trong bao lâu?

- Ta nghe nói ngươi đi tìm người tri âm cầm tiêu hợp tấu chẳng lẽ lại tìm được...

Đàn cổ vừa bay xuống, một đám nữ tử líu ríu vây tới, sau khi Nhiếp Vân đi ra khỏi đàn cổ thì ách lại, cả đám kỳ quái nhìn hắn.

- Gia hỏa rất đẹp trai.

- Tu vi có hơi thấp, hơn nữa còn trẻ tuổi!

- Sư tỷ, tại sao khẩu vị của ngươi lại như vậy? Tìm người nhỏ như thế trở về?

- Chẳng lẽ là con riêng của ngươi ở ngoài sao?

Trầm mặc một lát, lần nữa xôn xao.

Nghe được những lời này, Nhiếp Vân cảm thấy im lặng.

Khó trách nói ba nữ nhân sẽ thành cái chợ, lúc này có hơn mười nữ nhân không ồn ào mới là chuyện lạ.

Còn nữa... Con riêng... Đây là cái gì?

- Ít ở đó già mồm!

- Có thời gian thì quay về luyện cầm đi.

- Bằng không khảo hạch năm nay ta sẽ nói với sư phụ bảo các ngươi đi vào hồng trần, không đạt được tiếng đàn hòa minh, toàn bộ trừng phạt.

Nghe được nói Nhiếp Vân là con riêng của mình, Diệu Âm tiên tử

cũng tức giận không nhỏ, đám sư muội này thật sự quá phận... Nàng còn là hoa cúc đại cô nương đấy, làm gì có hài tử?

- Không đạt được tiếng đàn hòa mình sẽ phạt? Sư tỷ ngươi quá ác a!

- Cả Tiên Âm Tông chúng ta có thể đạt tới tiếng đàn hòa minh, tăng thêm ngươi cũng chỉ có bảy, tám người, mặt khác đều là những lão gia hỏa sống không biết bao nhiêu năm, sư tỷ, ngươi muốn chơi chết chúng ta mà.

- Sư tỷ, chúng ta sai rồi...

Nghe được tiếng đàn hòa minh, lúc nãy còn líu ríu không dứt, ngay sau đó suy sụp và ánh mắt ai oán.

Nhìn biểu lộ của các nàng, Nhiếp Vân mỉm cười.

Những cô gái trước mặt đều là những mỹ nhân trong trăm có một, nhiều người đứng chung một chỗ làm phong cảnh chung quanh ảm đạm thất sắc.

Có đôi khi mỹ nhân làm người ta đau đầu, giống như trước kia cứ líu ríu, đổi lại là hắn, trừ đào tẩu không có đường khác, quả nhiên Diệu Âm tiên tử lợi hại, nói câu đầu tiên làm các nàng tịch ngòi.

- Được rồi, sư phụ ở đâu? Lần này ta trở lại tìm nàng có việc.

Thấy mọi người không hề nói nhảm, Diệu Âm tiên tử hỏi.

- Sư phụ nàng lão nhân gia đang ở Vọng Nguyệt Cung...

Một nữ tử trả lời.

- Vọng Nguyệt Cung? Sư phụ lão nhân gia đang bế quan?

Diệu Âm tiên tử sững sờ một lúc.

- Chúng ta cũng không biết, sư phụ lão nhân gia đoạn thời gian trước trở lại vẫn ở trong Vọng Nguyệt Cung, chưa bao giờ đi ra

ngoài, khảo hạch lần trước còn do Lạc Anh sư tỷ chủ trì.

Nữ tử lúc trước lên tiếng.

- Ân? Lần trước ta trở lại đã sớm đưa tin cho nàng, còn nhìn thấy nàng... Tại sao vẫn ở lại trong Vọng Nguyệt Cung?

Đôi mắt Diệu Âm tiên tử mang theo khó hiểu.

Vọng Nguyệt Cung là nơi tông chủ Tiên Âm Tông bế quan, sư phụ nàng chính là tông chủ hiện tại.

Dựa theo tu vi của sư phụ, trừ phi tìm được cơ hội tốt, rất ít trường kỳ bế quan, hơn nữa cho dù bế quan, môn hạ đệ tử không có khả năng không biết, tại sao nàng chỉ ở lại trong Vọng Nguyệt Cung, nàng đang làm cái gì?

Lại nói nửa tháng trước nàng đưa tin trở về, lúc đó sư phụ cũng không có vấn đề gì.

- Chúng ta cũng không biết, sư phụ không nói cái gì, chúng ta không dám quấy rầy.

Nữ tử nói chuyện lắc đầu mờ mịt.

- Được rồi, đừng ở nơi này nói nhảm nữa, đi luyện cầm đi, chờ ta làm xong công việc sẽ kiểm tra tiến độ của các ngươi, nếu như tiến độ không đạt được yêu cầu của ta, xem ta giáo huấn thế nào.

Diệu Âm tiên tử hừ một tiếng, thân thể mềm mại tiến lên một hướng.

Nghe nàng nói như vậy các nữ tử vốn cao hứng sau đó xụ mặt xuống, không còn hưng phấn như lúc trước nữa, cả đám quay người rời đi.

- Không nghĩ tới ngươi làm sư tỷ còn rất uy nghiêm đấy.

Những người này rời đi, Nhiếp Vân thở ra một hơi, theo sát sau lưng Diệu Âm tiên tử và cười cười.

Không nhìn ra nàng còn có mặt uy nghiêm như thế, câu nói đầu tiên làm những nữ tử này không dám nói nhảm.

- Ta là đại sư tỷ Tiên Âm Tông, thời điểm ở trong tông môn đã thay thế sư phụ dạy cầm đạo cho các nàng, dạy bọn họ tri thức, đương nhiên bọn họ sợ ta.

Diệu Âm tiên tử nói.

Nhiếp Vân gật gật đầu, không hề hỏi nhiều.

Hai người một trước một sau đi tới cung điện trên sườn núi.

Không thể không nói người tu kiến và lựa chọn vị trí cho Tiên Âm Tông có ánh mắt rất tốt, tòa cung điện này hùng vĩ mà phiêu dật làm cho người ta có cảm giác tiên cảnh, nhìn từ xa đình đài lầu các xanh biếc, yên tĩnh xinh đẹp, nung đúc tâm tính.

Trước cung điện là vách núi, tại đó có một bình đài lớn cao vút trong mây, đứng ở nơi đó có thể nhìn thấy toàn cảnh của tông môn

- Đây là Vọng Nguyệt Đài, ban đêm nguyệt quang chiếu xuống bao phủ bệ đá, nó tạo cho người ta cảnh tượng như thật như huyễn, đặc biệt xinh đẹp!

Diệu Âm tiên tử nhìn theo ánh mắt của hắn vừa cười vừa nói.

- Nơi tốt!

Nhiếp Vân gật đầu.

Chỉ liếc mắt nhìn, hắn cũng biết thiết kế Vọng Nguyệt Đài này vô cùng xảo diệu, đứng phía trên như trăm hoa đua nở, sẽ cho người ta cảm giác ảo diệu.

- Diệu Âm, ngươi trở lại!

Hai người đang nói chuyên với nhau, một giọng nói nhàn nhạt vang lên.

- Sư phụ...

Nghe được tiếng nói, thân thể Diệu Âm tiên tử biến mất và xuất hiện ở phía trước.

Nhìn phương hướng nàng đi, một nữ tử cung trang đang đi ra khỏi Vọng Nguyệt Cung, bộ dáng bốn mươi tuổi, dung mạo xinh đẹp, tuế nguyệt không lưu lại chút gì đó trên dung nhan của nàng, làn da trắng bóng như trứng gà.

- Sư phụ, đây chính là người tri âm mà ta nói lúc trước, ta dẫn hắn tới nơi này...

Thấy khí sắc của sư phụ hoàn hảo không có bất cứ vấn đề gì, Diệu Âm tiên tử thở ra một hơi, cảm thấy vừa rồi chính mình quá nhạy cảm, nhịn không được tươi cười, giới thiệu Nhiếp Vân.

- Ân!

Nữ tử cung trang gật gật đầu nhìn qua.

Thời điểm nàng nhìn Nhiếp Vân, hắn cũng nhìn nàng.

- Ân?

Chỉ liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân cau mày lại, hắn như nhìn ra cái gì đó và trầm mặc không nói.

- Quả nhiên khí độ bất phàm!

Không có phát hiện Nhiếp Vân khác thường, nữ tử cung trang nhìn thiếu niên sau đó âm thầm gật đầu.

Nàng thân là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, lại là nhất tông chi chủ, trên người đã có rất cường khí độ, nhất cử nhất động, đều cho người một loại đầm đặc áp bách.

Tuy thiếu niên trước mắt là Vương cảnh viên mãn, khoảng cách Hoàng cảnh còn một khoảng cách rất lớn, nhìn thấy chính mình

không kiêu ngạo không siểm nịnh, thần sắc không thay đổi, chỉ phần định lực này không phải người bình thường có thể làm được.

------oOo------

Chương 3122: Ngươi có bệnh không?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tông chủ khen nhầm!

Nhiếp Vân vội hỏi.

- Ta nghe ý Diệu Âm là ngươi định mượn Lăng Thiên tiêu phổ, nghiên cứu tiên âm đại đạo, từ đó cầm tiêu hợp tấu với nàng?

Nữ tử cung trang nhìn qua.

- Vâng!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Tuy Lăng Thiên tiêu phổ không phải là bí mật hạch tâm của Tiên Âm Tông nhưng cũng là bảo vật truyền thừa nhiều năm, không dễ dàng giao phó người khác, nếu như ngươi có thể đáp ứng một điều kiện của ta, trực tiếp cho ngươi mượn xem cũng được!

Nữ tử cung trang nói.

- Có thể trực tiếp cho ta mượn?

Trước kia Diệu Âm tiên tử không phải nói cần qua ba cung sao?

Trong nội tâm kỳ quái lại không hỏi lên, Nhiếp Vân nói:

- Tiền bối mời nói không sao!

- Rất tốt!

Thấy thái độ của hắn, nữ tử cung trang gật gật đầu:

- Rất đơn giản, chỉ cần ngươi cưới Diệu Âm, Lăng Thiên tiêu phổ có thể giao cho ngươi.

- Cưới nàng?

Nhiếp Vân cau mày.

Trước kia nói là giả thành bạn trai mình cũng không quá nguyện ý, cưới nàng? Đây là chuyện không có khả năng.

Lại nói cho dù tu vi hay dung mạo của Diệu Âm tiên tử đều là nhân tuyển tốt nhất, nếu quả thật muốn tìm người tri âm, tìm một vị cường giả Đại Đế đều không phải là không được... Vì cái gì chọn mình?

Nhiếp Vân không tin mình có năng lực làm người khác nhìn một cái sẽ yêu không tự kiềm chế được.

- Sư phụ... Hắn... Hắn...

Nhìn thấy biểu lộ của hắn, Diệu Âm tiên tử sợ hắn mở miệng không muốn nên kêu lên.

- Ta gặp Nhiếp Vân mới vài lần, hắn... Cũng không phải bạn trai của ta, chúng ta cũng không có quan hệ này.

- Không phải?

Nữ tử cung trang nghi hoặc nhìn qua.

- Bẩm tiền bối, tại hạ đã có thê tử, chỉ gặp qua Diệu Âm tiên tử vài lần mà thôi.

- Nếu như có thể mượn nhờ Lăng Thiên tiêu phổ giúp nàng đột phá, tự nhiên phấn đấu quên mình, làm không được... Cũng sẽ không cưỡng cầu!

Nhiếp Vân mở miệng nói.

- Gặp mặt vài lần? Giúp nàng đột phá? Nói thật nhẹ nhàng.

Nghe nói như thế, sắc mặt nữ tử cung trang trầm xuống, hai mắt như điện nhìn chằm chằm Nhiếp Vân, trên người mang theo khí thế bế nghễ thiên hạ, dường như tùy thời ra tay diệt sát hắn.

- Quả nhiên nam nhân trong thiên hạ đều bạc tình bạc nghĩa mà, người như vậy lưu làm gì, giết đi!

- Sư phụ...

Nghe được nàng nó như thế, Diệu Âm tiên tử đã giật mình, vội vàng ngăn cản trước mặt.

- Sư phụ, hắn...

- Như thế nào, tu vi tăng trưởng, sư phụ nói chuyện cũng không nghe.

Nữ tử cung trang cau mày,.

- Không phải...

Vẻ mặt Diệu Âm tiên tử xoắn xuýt.

- Không phải thì tránh ra.

Nữ tử cung trang hừ lạnh, lần nữa nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Ngươi ốc lời gì muốn nói:

Vẻ mặt Nhiếp Vân đầy cổ quái nhìn áng nữ tử cung trang:

- Ta chỉ muốn mượn Lăng Thiên tiêu phổ, ngươi không muốn cho mượn cũng không sao cả, ta lập tức liền đi là được, mở miệng đã muốn giết ta, còn bạc tình bạc nghĩa... Ta muốn hỏi ngươi có bị bệnh không!

- Có cưới hay không là tự do của ta, chắc hẳn còn chưa tới phiên

tiền bối để ý tới.

Nhiếp Vân vô cùng tức giận, trong giọng nói không lưu tình chút nào.

Có phải nữ tử trước mắt bị bệnh hay không, chỉ nói mượn tiêu phổ, đồ là của ngươi, ta cũng đâu có đoạt, có cho mượn hay không do ngươi... Không mượn cũng không sao cả, vì sao lại nói phải cưới Diệu Âm tiên tử, lại gây chiến, không nên giết người, quá không nói đạo lý.

Nhín thấy tính tình kỳ quái, còn còn chưa xem qua đã ép cưới đồ đệ của nàng, còn muốn giết người.

Nếu đệ tử của nàng lớn lên xấu như khủng long cũng bỏ đi, mấu chốt là Diệu Âm tiên tử cho dù là dung mạo hay các phương diện đều là mỹ nhân vạn người có một, cả Hoàn Vũ thần giới khó tìm được mấy người, vì cái gì ép gả cho mình chứ?

Tuy thực lực đối phương vượt xa hắn nhưng hắn không sợ hãi.

Chỉ là Hoàng cảnh viên mãn mà thôi, cùng lắm thuấn di vào Viêm Hoàng điện, nếu không cứ nói với Duẫn Duyên và Nghiêu Huyền là được, lãng phí một lần nhân tình bảo bọn họ thuấn di tới.

Tin tưởng nội tình Tiên Âm Tông sâu như vậy cũng không dám đối nghịch với cường giả Đại Đế ah.

- Nhiếp Vân...

Không nghĩ tới thiếu niên nói thẳng sư phụ nàng có bệnh, Diệu Âm tiên tử đã giật mình, suýt chút nữa lâm vào bất tỉnh.

Sư phụ lúc tuổi còn trẻ ghét ác như cừu, từng trường kiếm thiên hạ, hy vọng có thể giết hết người bạc tình bạc nghĩa trong thiên hạ, cũng cho nữ tử một công đạo, trên tay nhiễm nhiều máu tươi không thua gì tướng quân chơi qua sa trường.

Hơn nữa sư phụ tính tình không tốt lắm, nói như vậy, một khi tức giận bộc phát... Trực tiếp ra tay, ngay cả nàng cũng không thể cứu

nổi.

- Nói ta có bệnh... Ngươi thật lớn mật!

Nữ tử cung trang tức giận.

Nàng đường đường tông chủ Tiên Âm Tông, từ khi nào có người dám nói với nàng như thế?

- Không phải có bệnh là cái gì? Vừa rồi ép ta cưới Diệu Âm tiên tử, không nói trước hai người chúng ta kết giao không sâu, cho dù thật sự là nam nữ bằng hữu, kết hôn hay không cũng không cần ngươi tới làm chủ, càng không cần phải trao đổi điều kiện với ngươi!

Nhiếp Vân khẽ nói.

- Ngươi...

Nữ tử cung trang tức giận đỏ mặt, xem ra nếu không phải Diệu Âm tiên tử ngăn cản chỉ sợ đã động thủ.

- Sư phụ... Đừng nóng giận, hắn... Không biết chút nào về chuyện cầm tiêu hợp tấu, ta chưa từng nói qua với hắn... Cũng không biết hậu quả!

Thấy hai người càng náo càng cương, sư phụ tùy thời sẽ động thủ, Diệu Âm tiên tử vội vàng nói.

- Không biết chút nào? Hắn đã có thể thông qua tiêu âm trở thành người tri âm của ngươi, lý giải tiên âm ít nhất cũng có thể đạt tới cảnh giới dư âm không dứt, tại sao không biết chuyện cầm tiêu hợp tấu?

Nghe được đệ tử nói như thế, nữ tử cung trang có chút không quá tin tưởng nhưng vẫn dừng lại và nhìn về phía đệ tử của mình.

- Hắn... Thật không biết, hắn... Chỉ là trời sinh kỳ tài, học cái gì cũng nhanh.

- Trên thực tế cũng không có học qua tiêu phổ chuyên môn, mượn

Lăng Thiên tiêu phổ chỉ có ý muốn học tập một chút mà thôi.

Diệu Âm tiên tử vội vàng giải thích.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, loại giải thích này ngay cả nàng cũng không tin.

Mỗi một chủng nhạc khí, muốn đạt tới cảnh giới của nàng cần phải thiên chuy bách luyện, không biết học tập bao lâu thời gian, dùng chính nàng làm ví dụ, vì thành tựu hiện tại, nóng lạnh không ngừng, xem cầm trở thành tính mạng đặc thù, hao phí mấy ngàn năm và thể chất đặc thù mới có cảnh giới hiện tại.

Gia hỏa trước mắt liếc nhìn cầm phổ của nàng đã có thể đạt tới cảnh giới dư âm không dứt, tuy so ra kém nàng nhưng kém không xa.

Năng lực cổ quái này có thể nói khủng bố!

------oOo------

Chương 3123: Tại hạ cáo từ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chính bởi vì loại năng lực này nên nàng mới đáp ứng đối phương mượn nhờ Lăng Thiên tiêu phổ, hi vọng đối phương thật sự có thể làm được cầm tiêu hợp tấu.

Chỉ có điều... Loại chuyện này nàng tin tưởng nếu nói ra sư phụ có thể tin hay không còn không nhất định.

Quả nhiên đúng như nàng nghĩ, ánh mắt sư phụ nàng giống như nhìn kẻ đần.

- Học tập một chút? Ý của ngươi là... Không có bất cứ trụ cột gì đã có thể học tập Tòng Linh Khai Thủy?

Nữ tử cung trang nhíu mày khó chịu, dường như ẩn chứa tức giận.

- Vâng!

Diệu Âm tiên tử cúi đầu.

- Hồ đồ! Nói đùa gì vậy!

- Lăng Thiên tiêu phổ là Lạc Á tiền bối sáng chế, mang theo lĩnh ngộ của hắn về âm nhạc, một người mới không hiểu một chút gì lại có thể học tập... Muốn đạt tới cảnh giới có thể cùng ngươi cầm tiêu hợp tấu, cho dù thiên phú cao, không có thời gian ngàn năm cũng không làm được.

Nữ tử cung trang nhìn đồ đệ của mình như nhìn người điên.

Đồ đệ của nàng là người trầm ổn, tại sao làm việc không đáng tin cậy như thế?

Thiên phú cao... Nàng cũng không phải chưa từng gặp qua thanh niên thiên phú cao, không nói thứ khác, trong các đồ đệ của nàng đều là thu gom từ các nơi của Thần giới, đều là tuấn tài cực kỳ có thiên phú.

Những tuấn tài này bồi dưỡng bao nhiêu năm mới ra một Diệu Âm... Mượn tiêu phổ xem xét đã có năng lực cầm tiêu hợp tấu với nàng, nói đùa gì vậy?

- Ta vốn không tin tưởng, sau khi tận mắt nhìn thấy mới hiểu ra thiên hạ không thiếu cái lạ..

Diệu Âm tiên tử biết rõ sư phụ khẳng định không tin, đành phải mang tình huống lần đầu tiên gặp được Nhiếp Vân, lần thứ hai xem tiêu phổ sau đó đắm mình diễn tấu nói ra toàn bộ.

- Làm... Làm sao có thể?

Nữ tử cung trang cau mày khó chịu.

Đây là một chuyện khó có khả năng, muốn học phỉa khổ luyện, làm sao có thể liếc mắt nhìn là có thể học được?

- Thế gian to lớn không thiếu cái lạ, tiền bối chưa thấy qua nhưng không có nghĩa không tồn tại.

- Tại có có thiên phú tiên âm đại đạo không phải người thường có thể bằng được, nếu như tiền bối không tin, có thể hiện tại lấy Lăng Thiên tiêu phổ ra, cho ta thời gian một ngày, ta cam đoan có thể đưa tiêu âm tới cảnh giới dư âm không dứt.

Nhiếp Vân mở miệng nói.

Tuy hắn không có tình cảm gì với nữ tử cung trang trước mặt, nhìn bộ dạng đối phương cũng là vì đồ đệ của mình mới tức giận với hắn.

Hừ!

Thấy thiếu niên tràn đầy tự tin, lại nhìn thấy bộ dạng đồ đệ của mình, nữ tử cung trang không khỏi tin tưởng vài phần, sắc mặt âm trầm không giảm bớt.

- Cho dù ngươi có thể đưa tiêu âm lên cảnh giới dư âm không dứt, đạt tới cảnh giới của Lạc Á tiền bối năm xưa thì thế nào? Không cưới Diệu Âm chính là bạc tình phụ lòng phụ bạc, không xứng sống sót.

- Không cưới Diệu Âm tiên tử thì liên quan gì tới bạc tình phụ lòng phụ bạc chứ?

Nhiếp Vân im lặng.

- Có quan hệ như thế nào?

Nữ tử cung trang cười nhạo:

- Ta hỏi ngươi, có phải ngươi muốn cảnh giới tiêu âm đạt tới cảnh giới nhấ dịnh sẽ cầm tiêu hợp tấu với Diệu Âm không?

- Đúng thế!

Nhiếp Vân gật đầu.

Nếu như không đáp ứng, Diệu Âm tiên tử làm sao để bụng như thế, tốn hao cái giá lớn mang mình tới đây, thỉnh cầu mượn Lăng Thiên tiêu phổ!

- Cầm tiêu hợp tấu chú ý tâm ý tương thông, linh hồn cộng minh... Làm như vậy là toàn tâm phó thác cho đối phương, đầu tiên hai người phải mở rộng cửa lòng, hoàn toàn tín nhiệm... Ngươi cảm thấy không hôn phối, chỉ bằng vào gặp mặt mấy lần là có thể sao?

Nữ tử cung trang khẽ nói.

- Việc này...

Nhiếp Vân sững sờ.

Hắn cho rừng cái gọi là cầm tiêu hợp tấu chính là hai người cùng diễn tấu với nhau, hoàn thành một khúc tử, không nghĩ tới phức tạp như vậy.

- Hơn nữa, trong lúc cầm tiêu hợp tấu linh hồn dung hợp, thân thể đối phương hòa vào mình giống như phu thê, cho dù cách làm khác nhau nhưng kết quả không khác gì nhau đâu, Diệu Âm là đệ tử ta, bạch ngọc không tỳ vết, vẫn say mê cầm đạo, chưa bao giờ cấu kết với bất cứ nam tử nào, nếu thật cầm tiêu hợp tấu với ngươi, trải qua loại sự tình này, ngươi cảm thấy nàng còn có thể gả cho người khác?

Nữ tử cung trang tiếp tục.

- Ta... Ta thật sự không biết.

Nhiếp Vân cảm thấy xấu hổ, giờ mới hiểu ra.

Khó trách đối phương ép mình phải cưới Diệu Âm tiên tử, thì ra cầm tiêu hợp tấu cần có điều kiện như vậy!

Một khi làm như vậy, cho dù không phải phu thê cũng làm phu thê, thật sự không có gì khác nhau, đến lúc đó Diệu Âm tiên tử làm sao

gả cho người khác?

Khó trách lúc trước Diệu Âm tiên tử vẫn ấp úng nói không rõ, thì ra mấu chốt là như vậy.

Tuy nàng ở trong nơi gió trăng đã lâu, lại bán nghệ không bán thân, như hoa sen không nhiễm nước bùn, một khi nói tỉ mỉ với nam tử như thế sẽ không ổn.

- Hiện tại ngươi biết, phải làm gì nhanh lựa chọn đi.

Nữ tử cung trang hừ lạnh một tiếng, vẫy vẫy tay.

Biết rõ đối phương không biết cái gì cho nên tức giận biến mất hơn phân nửa.

Sở dĩ trước kia tức giận là cho rằng đối phương biết rõ cầm tiêu hợp tấu xuất hiện tình huống gì, ngấp nghé sắc đẹp của Diệu Âm tiên tử nên cố ý đáp ứng.

Cầm tiêu hợp tấu cần hai người thẳng thắn thành khẩn với nhau, một khi hắn không phải thật tâm, mà là có mưu đồ, Diệu Âm tiên tử đừng nói không cách nào tiến bộ, gây chuyện không tốt còn có thể chết tại chỗ.

Tu luyện đại đạo, mỗi một bước vô cùng gian khổ, nhất là đạt tới Hoàng cảnh viên mãn giống như đang đi trên vách núi, đạp sai một bước sẽ thâ tử đạo tiêu, không thể siêu thoát.

Trước kia nàng nghe đối phương nói mình có thê tử còn đáp ứng cầm tiêu hợp tấu, còn không muốn lấy Diệu Âm, cảm giác đối phương chỉ là “Chơi qua đường”, tự nhiên có ý định động thủ giết người.

Hiện tại nói rõ với ngươi, nhìn xem ngươi còn lựa chọn như thế nào.

Nếu như có thể cưới Diệu Âm cũng là bỏ đi, nếu có tâm tư chơi đùa cứ chém giết là được.

Lúc trước tổ sư khai phái bởi vì thân phận không rõ ràng nên thương tiếc cả đời!

Nàng cũng không muốn đệ tử của mình cũng giẫm lên vết xe đổ, mặc dù thành công có dùng gì?

- Trước kia nghe cầm tiêu hợp tấu, tưởng rằng ta và ngươi hai người cùng diễn tấu với nhau... Không nghĩ tới phức tạp như vậy!

Nhiếp Vân không có trả lời nữ tử cung trang, hắn nhìn sang Diệu Âm tiên tử.

- Nếu cầm tiêu hợp tấu dính dáng tới trong sạch của tiên tử, tại hạ... Cân nhắc liên tục nên bỏ đi!

- Hi vọng tiên tử có thể sớm ngày tìm được người tri âm chân chính của mình, cộng đồng tu luyện và đột phá.

------oOo------

Chương 3124: Huyết Sát chưởng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù hắn cam thấy hứng thú với Lăng Thiên tiêu phổ và tiên âm đại đạo, nếu bởi vì mong muốn mà quan hệ không rõ với Diệu Âm tiên tử, Nhiếp Vân không muốn.

Nữ nhân bên cạnh hắn đủ nhiều rồi, hơn nữa mỗi người có tình nghĩa không kém, không muốn lại chạm tới.

- Ngươi... Có ý gì?

Diệu Âm tiên tử không nghĩ tới thiếu niên có ý định như vậy cho nên biến sắc.

Nếu như người tri âm dễ tìm như thế, nàng cũng không cần ủy thân Thúy Ngọc Các, xuất đầu lộ diện!

- Tiền bối, tại hạ thật sự không biết cầm tiêu hợp tấu lại phiền toái như thế, nếu chưa bắt đầu, tự nhiên cũng không ảnh hưởng tới trong sạch của Diệu Âm tiên tử, cho nên... Tại hạ quyết định không học tập tiêu phổ, cáo từ!

Nhiếp Vân ôm quyền nhìn nữ tử cung trang.

- Việc này...

Nữ tử cung trang cũng sửng sờ.

Nàng phỏng đoán đối phương có thể vì thế mà bỏ thê tử, hoặc là đáp ứng cưới Diệu Âm, nằm mơ cũng không nghĩ lại có quyết định như vậy.

Chỉ cần là tu luyện giả, không ai không hứng thú với đồ vật như Lăng Thiên tiêu phổ.

Ném đi tiên âm đại đạo không nói, nó còn là một kiện pháp bảo vô thượng siêu việt hoàng khí viên mãn!

Còn có đệ tử của mình, có được mị lực như thế, nàng biết rất rõ ràng, loại mị lực này rất lớn... Hắn có thể cự tuyệt, thật hay giả?

- Ngươi xác định, không học tập tiêu phổ, phải rời đi?

Nhịn không được, nữ tử cung trang hỏi lại lần nữa.

- Đúng!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Sư phụ!

Nghe thiếu niên nói rõ, nghĩ tới biểu hiện của hắn, Diệu Âm tiên tử biết rõ đối phương thật có khả năng rời đi, nàng hiện tại đây sốt ruột:

- Sư phụ, ngươi cũng biết tri âm khó kiếm cỡ nào, nếu để hắn đi... Còn muốn tìm được người khác phải chờ tới năm nào tháng nào?

- Thế nhưng mà...

Nữ tử cung trang vô cùng xoắn xuýt.

Diệu Âm tiên tử nói điểm này thì nàng biết rõ.

Tiên Âm Tông từ trước tới nay đạt tới trìnhđoộ của Diệu Âm tiên tử không nhiều nhưng cũng có mấy người, đáng tiếc thẳng đến sắp cũng không tìm được người tri âm, không cách nào tiếp tục đột phá, bất đắc dĩ buồn bực sầu não mà chết!

Thiếu niên này đã có năng lực như thế, hơn nữa có thể hoàn thành, một khi bỏ qua, còn muốn tìm được người tri âm khác là ít có khả năng!

- Không có thế nhưng mà... Diệu Âm ta từ khi bắt đầu đến bây giờ một lòng cầu đạo, chưa bao giờ nghĩ tới chuyện khác, chỉ hi vọng có cơ hội đột phá, còn hi vọng sư phụ thành toàn!

Diệu Âm tiên tử cắn răng, quỳ xuống.

- Ai...

Nhìn thấy bộ dạng của đệ tử thì nữ tử cung trang thở dài một tiếng.

Diệu Âm nói như vậy tương đương cho thấy tâm tính, nàng cầu đột phá là đại đạo, không phải cảm tình nhi nữ.

Cầm tiêu hợp tấu tương đương mất đi trong sạch thì thế nào, chỉ cần có thể đột phá thì hi sinh đáng giá.

- Ta có thể mượn Lăng Thiên tiêu phổ cho ngươi tu tập, nhưng có điều kiện, nếu ngươi sau khi cầm tiêu hợp tấu trợ giúp Diệu Âm đột phá thành công, hi vọng ngươi có thể thành trưởng lão Tiên Âm Tông chúng ta!

Nữ tử cung trang nhìn về phía Nhiếp Vân.

Nói ra lời này tính toán đã là nhượng bộ rất lớn, không cần ngươi ly

hôn, cũng không cần ngươi lấy Diệu Âm, chỉ cần làm trưởng lão tông môn là được.

Kỳ thật làm như vậy nàng cũng có tâm tư nhất định, chỉ cần đối phương đáp ứng, về sau có thời gian ở chung với Diệu Âm cũng càng ngày càng nhiều, thời gian dài có được cảm tình cũng không kỳ quái.

Làm như vậy, chẳng khác gì điều chỉnh trình tự khác, ít nhất cũng coi như bàn giao với đệ tử.

- Ta không đồng ý!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Ngươi... Ngươi có cái gì không đồng ý? Yên tâm đi, sau khi cầm tiêu hợp tấu thành công, ta sẽ không lại tìm ngươi, càng sẽ không phá hư quan hệ giữa ngươi và thê tử.

Không nghĩ tới nói đến đây đối phương còn cự tuyệt, Diệu Âm tiên tử khẽ nói.

Bản thân mình không kém nơi nào, nói như vậy chẳng khác gì tặng tới cửa, chẳng những không cần giao trách nhiệm, còn có thể tăng thực lực lên... Không tin đối phương còn không đồng ý.

- Thật có lỗi, chuyện này thứ cho ta không cách nào làm được.

Nhiếp Vân lắc đầu, không nói thêm lời nào và quay người rời đi.

Hắn không phải muốn giả thanh cao, mà là hắn không muốn đi làm chuyện này.

Nếu như cầm tiêu hợp tấu thực cần như vậy, cho dù đối phương không ngại nhưng hắn quan tâm đấy.

- Ngươi...

Không nghĩ tới nói tới mức này đối phương cũng không đồng ý, Diệu Âm tiên tử đỏ mặt, muốn nói cái gì đó nhưng nói không ra lời.

- Đúng rồi, đã phải đi, có mấy câu muốn nói với tiền bối một chút, hi vọng có thể bỏ qua.

Đi vài bước, đột nhiên Nhiếp Vân dừng lại, quay đầu nhìn sang nữ tử cung trang.

- Ân?

Nữ tử cung trang nhìn hắn chằm chằm.

- Độc của Huyết Sát chưởng không phải cưỡng ép áp chế là có thể ngăn chặn, nếu như cứ thế này, chỉ cần ba năm, kinh mạch trong người của ngươi sẽ suy kiệt, trong vòng năm năm hẳn phải chết không thể nghi ngờ... Nói đến thế thôi, cáo từ!

Nhiếp Vân nói một câu và không muốn làm cái gì cả, quay người rời đi.

- Không vội... Ngươi nói cái gì? Cái gì Huyết Sát chưởng?

Biết rõ thiếu niên trước mắt có y thuật kinh người, không có khả năng nói lời thối tha, Diệu Âm tiên tử thả người ngăn cản đường đi của hắn, sốt ruột kêu lên.

Nói chưa thành lời, nàng nhìn về phía sư phụ, chỉ thấy sắc mặt sư phụ biến thành màu trắng và khác với vừa rồi hoàn toàn.

- Sư phụ... Chẳng lẽ ngươi thật trúng Huyết Sát chưởng gì đó?

Thấy vẻ mặt của sư phụ như vậy, nội tâm Diệu Âm tiên tử chấn động không nhỏ.

- Huyết Sát chưởng... Nào có trúng Huyết Sát chưởng gì chứ! Ta không sao!

Nữ tử cung trang bình phục, sắc mặt khôi phục như ban đầu, tùy ý khoát khoát tay:

- Sư phụ gần đây sắp đột phá, khả năng tìm nhầm phương hướng

cho nên bị vết thương nhẹ, với Huyết Sát chưởng... Không có sao!

- Chỉ hy vọng như thế!

Nếu đối phương không muốn nói, Nhiếp Vân cười cười, không nói lời nào.

- Sư phụ... Đừng dấu diếm ta, Nhiếp Vân là y đạo đại sư, hắn cực kỳ nổi danh tại thành Vân Châu, hắn đã nói là Huyết Sát chưởng, không có sai...

Nhìn thấy vẻ mặt sư phụ như thế, Diệu Âm tiên tử biết rõ đối phương không muốn chính mình lo lắng nên cố ý nói như vậy, tim như bị đao cắt.

- Được rồi, không có việc gì, tiểu tiểu Huyết sát chưởng mà thôi, sư phụ có thể gánh vác được!

Nữ tử cung trang khoát khoát tay.

- Gánh vác được? Giờ hợi mỗi ngày Huyết Sát trong người sẽ biến thành ma đầu thôn phệ sinh cơ, nếu như đoán không tệ, mỗi khi đến thời gian này tiền bối không khống chế nổi và biến thành huyết nhân...

Nhiếp Vân nói.

Hắn còn chưa nói xong, vẻ mặt nữ tử cung trang biến thành trắng bệch, nàng xiết chặc nắm đấm.

------oOo------

Chương 3125: Trị liệu Huyết Sát chưởng (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Sư phụ...

Xem biểu lộ của nàng, Diệu Âm tiên tử biết rõ Nhiếp Vân nói đúng,

thân thể mềm mại run rẩy, nàng ngẩng đầu lên, cắn răng nói:

- Có phải là người Âm Tinh tông không?

- Ngươi... Làm sao ngươi biết Ám Tinh tông?

Nữ tử cung trang biến sắc.

- Lần trước sư phụ bị thương, nói với chúng ta là bị một đầu thần thú làm tổn thương, ta không tin, âm thầm điều tra liền phát hiện!

Diệu Âm tiên tử đỏ mắt.

- Ngươi... Ai! Đứa nhỏ ngốc!

Nữ tử cung trang muốn nói gì, cuối cùng cũng phải thở dài một tiếng.

- Thì ra ngươi sớm biết rõ, khó trách muốn tìm người tri âm, muốn cầm tiêu hợp tấu đột phá mình!

Vốn không muốn nói với đệ tử của mình, thật sự là vì đột phá, hiện tại xem ra nàng đã biết rõ những chuyện này cho nên không quan tâm nữa

- Ta là cô nhi, là sư phụ và tông môn cho ta tất cả nên mới có thành tựu hiện tại, ta biết rõ chỉ cần đột phá một bước này, có thể có được thực lực của Lạc Á tiền bối năm xưa, nếu như thế, dù Ám Tinh tông có cường thế hơn nữa cũng không sợ.

- Chỉ là không nghĩ tới... Bọn hắn chúng lại dùng Huyết Sát chưởng đả thương ngươi...

Diệu Âm tiên tử cắn răng.

- Nếu có thể có được thực lực của Lạc Á tiền bối, tự nhiên không cần sợ Ám Tinh tông, nếu muốn đột phá cầm đạo sao mà khó khăn, năm đó tổ sư gia không làm được, cầm tiêu hợp tấu... Chỉ là gia tăng một phần cơ hội mà thôi, có đột phá hay không thì không ai nói trước được.

Nữ tử cung trang lắc đầu:

- Ta không muốn vì chuyện hư vô mờ mịt hủy cả đời của ngươi.

- Nếu đã nói ra lời này, sư phụ cũng không dối gạt ngươi, Huyết Sát chưởng trong người của sư phụ đúng như đại sư nói, chỉ sợ sống không quá năm năm... Ngươi dẫn toàn bộ các sư muội đi đi, tìm nơi ẩn nấp, nếu quả thật có một ngày có thể đột phá, lại quay trở lại.

- Phát dương quang đại Tiên Âm Tông chúng ta.

- Sư phụ...

Nghe được nữ tử cung trang nói thế, tim Diệu Âm tiên tử như bị đao cắt, đột nhiên nhớ tới một sự kiện, quay đầu nhìn về phía thiếu niên, nàng quỳ xuống trước mặt hắn và nói:

- Ngươi đã có thể nhìn ra Huyết Sát chưởng, khẳng định có thể cứu, ta cầu ngươi...

- Mau đứng lên!

Thấy Diệu Âm tiên tử trực tiếp quỳ xuống, Nhiếp Vân đã giật mình, lúc này đi lên hai bước nâng nàng lên.

- Đồ nhi ngốc, Huyết Sát chưởng xuyên thấu qua huyệt đạo xâm nhập huyết mạch, chỉ cần máu tươi không có chảy khô sẽ không thể tiêu trừ, ta đã cầu qua không ít danh y, thậm chí y đạo Thiên Co bảng bài danh top năm mươi cũng tìm qua, đáng tiếc... Không có bất kỳ biện pháp nào!

Nhìn thấy đồ đệ làm thế, nữ tử cung trang lắc đầu.

Không phải nàng không tin thiếu niên trước mắt, mà là Huyết Sát chưởng thật sự quá đáng sợ, nàng đi tìm không ít y đạo đại sư, muốn giải quyết loại tình huống này nhưng đạt được kết quả đều là hẳn phải chết không nghi ngờ.

Không có bất kỳ biện pháp nào!

Nhiều đại sư trị liệu như thế, nàng không tin một tiểu tử Vương cảnh viên mãn miệng còn hôi sữa có thể hoàn thành.

- Sư phụ...

Nghe sư phụ nói không thể cứu, đôi mắt Diệu Âm tiên tử đỏ rực.

- Không có việc gì, sư phụ cả đời này cũng đủ rồi... Không yên lòng nhất là ngươi và các sư muội của ngươi, ta biết rõ tu vi của ngươi hiện tại không kém ta nhưng vẫn không phải đối thủ của Âm Tinh tông, nghe sư phụ nói, tìm nơi trốn đi, sau khi gia tăng thực lực lại đi báo thù.

Nữ tử cung trang nói, ngữ khí mặc dù không có bi thương nhưng lại bàn giao hậu sự, làm người nghe thương tâm.

- Sư phụ, đi cùng chúng ta đi, để cho đệ tử hảo hảo hiếu kính ngươi...

Diệu Âm tiên tử nức nở.

- Ta vẫn không thể đi, nếu như đi Ám Tinh tông sẽ phát hiện nhanh chóng, đến lúc đó cái gọi là che giấu chỉ là nói suông.

Nữ tử cung trang lắc đầu, đang muốn nói gì đó lại phát hiện thiếu niên cách đó không xa lắc đầu nhìn nàng, ánh mắt cổ quái.

- Nhiếp Vân, ngươi có ý gì?

Diệu Âm tiên tử cũng nhìn thấy biểu lộ của hắn, vẻ mặt tức giận.

Sư phụ nàng thân chịu trọng thương, sống không quá năm năm tràng diện bi thương như thế, nàng không biết thiếu niên này vì sao có biểu lộ như vậy, chẳng lẽ gia hỏa này là động vật máu lạnh?

- Ta?

Bị quát lớn, Nhiếp Vân lộ ra vẻ mặt cười khổ:

- Nàng trúng Huyết Sát chưởng chỉ là sơ cấp nhất dung nhập huyết mạch mà thôi, còn chưa dung nhập vào linh hồn, trị liệu vô cùng đơn giản, không cần phải ôm đầu khóc rống như thế!

- Sơ cấp nhất? Đơn giản? Ý của ngươi là...

Sắc mặt Diệu Âm tiên tử lúc này ửng hồng, bờ môi hơi run rẩy, muốn hỏi lại sợ nghe được kết quả không tốt, cho nên nàng không dám hỏi tiếp.

- Đúng, rất đơn giản, nếu tin tưởng ta, cam đoan nửa canh giờ sẽ có thể giải quyết.

Nhiếp Vân nói.

Trong Thần Nông Bách Thảo Kinh có ghi không ít nghi nan tạp chứng, tuy trị liệu phí không ít công phu nhưng thực sự không tính rất khó khăn.

- Ngươi có thể trị?

Nghe được hắn tự tin như vậy, không riêng Diệu Âm tiên tử kích động, ngay cả nữ tử cung trang cũng như thế.

- Đối với ngươi mà nói, dù sao cũng không áp chế nổi thì để ta thử xem.

Nhiếp Vân nói.

- Ah...

Nữ tử cung trang do dự.

Đối phương nói không sai, hiện tại nàng không áp chế nổi, nếu như không phải nội tâm dựa vào ý niệm cường đại áp chế, khẳng định sớm đã biến thành huyết nhân, mất đi chính mình.

- Kính xin ra tay cứu sư phụ ta, nếu như có thể chữa cho tốt Huyết Sát chưởng trong người sư phụ ta, ta... Nguyện ý làm nô tỳ cả đời

phụng dưỡng ngươi.

Nghe có hi vọng, Diệu Âm tiên tử vội nói.

- Ah....

Nhiếp Vân vò đầu.

Hắn đã nói có thể trị liệu, nhất định có ý định ra tay, nàng lại nói một câu như thế làm hắn do dự có nên trị hay không.

- Diệu Âm...

Dường như nhìn ra hắn xấu hổ nên nữ nhân cung trang lắc đầu.

- Đại sư, đệ tử ta vừa rồi tình thế cấp bách, mong rằng không nên tưởng thiệt, chỉ cần ngươi ra tay, cho dù thành công hay không, Tiên Âm tông ta đều thiếu ngươi đại ân tình, nguyện ý đưa tặng Lăng Thiên tiêu phổ làm thù lao.

- Tiền bối khách khí, trị bệnh cứu người chính là bản phận người làm y như ta.

- Nếu như không nhìn thấy cũng bỏ đi, đã nhìn thấy, cho dù thế nào cũng ra tay.

Nghe được không phải Diệu Âm tiên tử thành nô thành tỳ, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Lời này cũng không phải hắn làm ra vẻ, mà là nói thật.

Thầy thuốc nhân tâm, độc Huyết Sát chưởng cực kỳ thống khổ, có tra tấn người ta thành ma quỷ, nếu không nhìn thấy cũng bỏ đi, sẽ không nhiều lời, đã nhìn thấy không thể đứng nhìn không quan tâm.

------oOo------

Chương 3126: Trị liệu Huyết Sát chưởng (Hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vậy thì đa tạ đại sư!

Nghe hắn đồng ý trị liệu, hai sư đồ thở ra một hơi.

- Khách khí!

Nhiếp Vân khoát khoát tay, nghiêm túc nói:

- Tuy độc Huyết Sát chưởng không khó giải nhưng tu vi tại hạ khiếm khuyết, rất cần tiền bối không hề nghi vấn nghe theo mệnh lệnh, nếu như làm không được điểm ấy chỉ sợ khó mà hoàn thành.

- Ta tin tưởng đại sư!

Nữ tử cung trang gật gật đầu.

Mạng nàng không lâu, đối phương không cần phải mạo hiểm hại nàng.

- Nếu như thế ta sẽ động thủ, kính xin tiền bối buông lỏng thân thể, không được chống cự lại chút nào.

Ngón tay của Nhiếp Vân vân vê, mấy cây châm xuất hiện trước mặt của hắn.

- Đã bắt đầu? Không cần chuẩn bị một chút?

Tất cả thầy thuốc trị liệu đầu tiên là bắt mạch chuẩn đoán, xác định mấu chốt và trình độ lợi hại, do dự hồi lâu mới có thể động thủ, trực tiếp trị liệu, có phải quá đường đột hay không?

- Không cần, nếu như muốn nói chuẩn bị thì kính xin tiên tử hỗ trợ diễn tấu nhạc khúc an thần tĩnh tâm.

Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Diệu Âm tiên tử.

- Diễn tấu nhạc khúc? Tốt!

Diệu Âm tiên tử biết rõ thiếu niên này có thể chữa bệnh cho thân nhân cường giả Đế cấp, thủ đoạn rất mạnh, bảo nàng làm như thế, tuy không biết có ý gì nhưng cũng biết khẳng định không có chỗ hỏng.

Lúc này khoanh chân ngồi xuống, cổ tay chấn động, đàn cổ xuất hiện ngay trước mắt, ngón tay vẽ lên đàn một cái, lúc này âm thanh ưu mỹ xuất hiện.

Tuy đã hai lần nghe được Diệu Âm tiên tử diễn tấu, lại nghe lần nữa, Nhiếp Vân vẫn phải tán dương không thôi.

Không hổ là nhạc đạo đại sư làm vô số người si mê, loại năng lực này phối hợp chính mình chữa bệnh, có thể rất dễ dàng tiêu trừ bệnh khủng hoảng và áp lực của nhiều người, trị liệu càng thêm dễ dàng.

- Đi!

Nghe được âm nhạc vang lên, thân thể nữ tử cung trang cũng triệt để trầm tĩnh lại, Nhiếp Vân cau mày sau đó kim châm bắn ra.

Vèo!

Kim châm lăng không bắn tới.

- Lăng không nhận thức huyệt...

Nữ tử cung trang chỉ cảm thấy trên người tê rần, kim châm đâm vào huyệt đạo, tuy không biết tác dụng của những kim châm này nhưng nàng khiếp sợ không nhỏ, lúc này càng tin tưởng thiếu niên vài phần.

Châm cứu liệu pháp là thứ không ít y đạo đại sư thích dùng, nàng đã từng nhìn thấy một ít đại sư từng dùng biện pháp này chữa trị cho người bệnh, biết rõ lăng không nhận thức huyệt khó cỡ nào.

Bởi vì mặc quần áo, huyệt đạo không nhìn chuẩn xác, nếu như lại lăng không thì lực đạo có chút không đúng và khó chính xác, hơi không cẩn thận không thể trị bệnh, gây chuyện không tốt còn làm

tăng thêm bệnh tình.

Chính bởi vì như thế người sử dụng lăng không nhận thức huyệt không ai không phải là y đạo đại sư thành danh nhiều năm.

Trước kia nàng cảm thấy thiếu niên có thể nhìn ra nàng trúng Huyết Sát chưởng nhưng dù sao còn quá trẻ, chỉ sợ y thuật còn có không ít thiếu hụt, hiện tại nhìn hắn tiện tay thi triển ra lăng không nhận thức huyệt, hơn nữa còn không có sai lệch chút nào, lập tức cảm thấy yên tâm không ít, càng tin tưởng hắn có thể chữa khỏi Huyết Sát chưởng của nàng hơn vài phần.

Vù vù vù hô!

Nữ tử cung trang nhìn chằm chằm, ngón tay Nhiếp Vân liên tục điểm nhẹ vào không khí, tầm mười giây kim châm bao phủ khắp toàn thân của nàng.

Những kim châm này đâm vào thân thể sâu cạn giống nhau, không nhiều không ít, chỉ bằng vào điểm này có thể nhìn ra Nhiếp Vân khống chế lực đạo đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa.

- Tiền bối, thỉnh buông áp chế Huyết Sát chưởng!

Kim châm đã đâm vào mỗi khiếu huyệt trên người đối phương, trên đầu Nhiếp Vân đầy mồ hôi và hô lên.

- Tốt!

Nữ tử cung trang biết rõ hiện tại cần phải tin tưởng thiếu niên vô điều kiện, lúc này cũng không do dự, tinh thần khẽ động lập tức buông áp chế Huyết Sát chưởng ra.

Ầm ầm!

Sát khí đậm đặc bay thẳng lên trời, nó như gợn nước lan ra khắp nơi, hoa cỏ rậm rạp chung quanh lập tức héo rũ như trúng phải kịch độc xâm nhập.

- Sát khí thật lợi hại.

Nhiếp Vân cau mày, sắc mặt của hắn không chút biến hóa, cũng chỉ điểm một cái, một cây kim châm dài chín thốn xuất hiện trên đầu ngón tay của hắn.

Hô!

Lúc này nữ tử cung trang phun ra mọt ngụm máu tươi.

PHỐC!

Đi tới trước mặt nữ tử cung trang, kim châm đâm thẳng vào huyệt bách hội của nàng, đâm thẳng vào trong óc.

Huyết bách hội là tử huyệt của thân thể, mặc dù cường giả Hoàng cảnh viên mãn trong tình huống không phòng bị mà đâm vào cũng tử vong tại chỗ.

Diệu Âm tiên tử nhìn thấy cảnh tượng như vậy khẩn trương hai tay phát run, không tự chủ lo sợ nên có phần phân tâm.

- Tiếp tục khảy đàn, ngàn vạn không nên đàn sai...

Khác với nàng khẩn trương, Nhiếp Vân phân phó.

Đối phương đàn nhạc khúc trầm ổn tâm thần, hơn nữa có tác dụng rất lớn, một khi đàn sai cực dễ dàng quấy cảm xúc, làm ra hiệu quả trái ngược.

- Vâng!

Diệu Âm tiên tử cũng phát hiện mình thất thố, điều chỉnh tốt sau đó tiếp tục quan sát sư phụ.

Phát hiện nương theo kim châm đâm vào, sư phụ trừ hô hấp dồn dập không ít nhưng không có biến hóa gì khác cho nên thở ra một hơi.

- Hội tụ huyết sát, ngưng tụ ma đầu!

Biết nữ tử cung trang đã phóng xuất lực lượng của Huyết Sát chưởng, Nhiếp Vân hô một tiếng, ngón tay điểm mạnh, một cây kim châm lại đâm vào trong người của nàng.

Kim châm lần này đâm thẳng vào huyệt dũng tuyền của đối phương, huyệt này đối ứng huyệt bách hội, cả hai trước sau tương thông như một, khí tức sát khí càng ngày càng tràn đầy, lúc này ngưng tụ thành đầu lâu trong không khí.

Huyết Sát chưởng, dùng oan hồn tu luyện, trong đó có chứa oán khí của ma quỷ, đánh vào trong cơ thể con người sẽ bị oán khí quấn thân và khó thanh trừ.

Nhiếp Vân hiện tại suy nghĩ đơn giản, lúc này tập trung oán khí lại một chỗ, sau đó lại tiêu diệt ngay sau đó.

Đầu lâu ma quỷ vừa xuất hiện, lúc này Diệu Âm tiên tử chỉ liếc mắt nhìn, cảm thấy chóng mặt thiếu chút nữa đã bất tỉnh.

- Thật đáng sợ!

Chỉ liếc mắt nhìn suýt nữa bất tỉnh, đầu lâu này thật sự đáng sợ.

Nhưng mà...

Vội vàng nhìn sang thiếu niên, lúc này thiếu niên hai mắt như điện, thanh tịnh không có sóng, cũng không bị ma đầu kia ảnh hưởng.

- Kỳ quái...

Diệu Âm tiên tử không thể tin được.

Thực lực của nàng là Hoàng cảnh viên mãn, hơn nữa khoảng cách còn xa, đối phương là Vương cảnh viên mãn khoảng cách lại gần, mình còn không chịu nổi thì đối phương làm sao chịu nổi, không có cảm giác hay sao?

- Nhanh lên!

Lúc này Nhiếp Vân nhìn chằm chằm đầu quỷ, trong nội tâm không

ngừng thúc giục.

Hắn tự nhiên không biết Diệu Âm tiên tử nghĩ cái gì, nếu quả thật biết rõ sẽ trực tiếp bật cười.

------oOo------

Chương 3127: Trị liệu Huyết Sát chưởng (Hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sở dĩ hắn không có việc gì, cũng không phải nghị lực của hắn kiên định, hắn không sợ đầu quỷ, mà là đầu quỷ bị Diệu Âm tiên tử hấp dẫn qua!

Nói cách khác... Từ khi đầu quỷ xuất hiện đã nhằm vào chính là Diệu Âm tiên tử mà không phải hắn, hắnhắn chỉ đứng xem nên không có việc gì.

Sở dĩ xuất hiện loại hiện tượng này, rất đơn giản, chính là vì Diệu Âm tiên tử đang khảy đàn.

Nàng khảy đàn là nhạc khúc tĩnh tâm, huyết sát hình thành ma đầu vừa vặn tương khắc, ma đầu vừa xuất hiện đều tập trung lửa giận vào người nàng, mới làm cho nàng có cảm giác khó ngăn cản.

Cô cô cô!

Huyết Sát ma đầu càng ngưng tụ càng lớn, rất nhanh đã không xê xích thân thể Nhiếp Vân bao nhiêu, màu sắc trước kia như than chì và hiện tại biến thành đỏ rực như máu.

Thấy uy lực ma đầu càng lúc càng lớn, lại không ra tay, Diệu Âm tiên tử gây chuyện không tốt cũng sẽ bị áp chế hôn mê, hai mắt Nhiếp Vân ngưng trọng, tinh thần khẽ động, lúc này một quyển sách bay tới.

Thần Nông Bách Thảo Kinh!

Huyết Sát chưởng đối với y đạo đại sư khác mà nói quá khó trị liệu, cũng là bởi vì khó hóa giải sát khí, sở dĩ Nhiếp Vân cảm thấy đơn giản là vì hắn có được Thần Nông Bách Thảo Kinh!

Thần Nông Đại Đế tế thế cứu nhân, Bách Thảo Kinh là y đạo thánh điển có ẩn chứa nhân đạo chi khí, sát khí mạnh hơn nữa cũng không thể đối kháng bảo vật này, sẽ bị trấn áp không cách nào phản kháng.

Quả nhiên đầu lâu ma quỷ nhìn chằm chằm vào Diệu Âm tiên tử, lúc này nhìn thấy quỷ sách liền lộ ra thần sắc khủng hoảng, nó xoay người muốn chạy trốn vào trong thân thể của nữ tử cung trang.

Một khi để nó chạy trở về, tuy uy lực Thần Nông Bách Thảo Kinh rất lớn nhưng không thể xuyên thấu qua thân thể trực tiếp tiêu diệt nó.

Nó đã đi ra, Nhiếp Vân làm sao để nó chạy trở về chứ, rất nhiều kim châm trên người nữ tử cung trang đồng thời run lên vù vù, cũng phong bế toàn bộ khiếu huyệt trên thân.

Đầu ma quỷ muốn quay về phải trải qua huyệt đạo, tương đương chặn cửa cho nên nó không thể quay về.

Hô!

Thần Nông Bách Thảo Kinh triệt để áp xuống, sách vở mở ra và đóng lại.

Đầu quỷ không kịp kêu thành tiếng đã triệt để tiêu tán, biến mất trong mắt mọi người.

Ông!

Đầu quỷ bị diệt sát, Thần Nông Bách Thảo Kinh tỏa ra khí tức ôn nhuận bao phủ thân thể nữ tử cung trang.

Bởi vì thân thể bị Huyết Sát chưởng ảnh hưởng gây tổn thương cũng khôi phục thương thế, thậm chí càng hơn trước kia.

- Thu!

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Vân thở ra một hơi, Thần Nông Bách Thảo Kinh lập tức bay trở lại,, bay thẳng vào mi tâm và biến mất không thấy gì nữa.

Thu hồi Bách Thảo Kinh, cong ngón tay búng tới, rất nhiều kim châm trên người nữ tử cung trang bay trở về, tay áo phất một cái và thu vào nạp vật thế giới.

Leng keng!

Cùng lúc đó Diệu Âm tiên tử cũng kết thúc khúc nhạc, cuối cùng có hai âm tiết vang lên, âm nhạc liên tục không dứt giống như có linh tính âm vang không dứt.

- Như thế nào?

Vội vàng đứng dậy, đi tới trước mặt Nhiếp Vân, Diệu Âm tiên tử hơi sốt ruột nhìn sang sư phụ.

Lúc này hai mắt nữ tử cung trang nhắm nghiền đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, lúc này cũng không nhìn ra thành công hay thất bại.

- Không có vấn đề, yên tâm đi, có lẽ sẽ tĩnh lại nhanh thôi.

Nhiếp Vân tươi cười giải thích.

Huyết Sát ma đầu bị tiêu diệt, cũng chẳng khác nào Huyết Sát chưởng không còn tác dụng, không ngoài ý muốn có lẽ sẽ tỉnh nhanh thôi.

Quả nhiên mấy chục giây qua đi, đôi mắt nữ tử cung trang mở ra, hàn quang bắn ra như ánh sao.

- Đa tạ đại sư xuất thủ cứu giúp...

Nữ tử cung trang khom người bái thật sâu, mặt mang theo hưng phấn khó nói thành lời.

Trúng Huyết Sát chưởng, nàng vốn cho rằng mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nằm mơ cũng không nghĩ tới còn có thể trị liệu, hơn nữa... Tốc độ nhanh như vậy!

Tu vi đạt tới loại cảnh giới như nàng, hơn nữa trúng Huyết Sát chưởng đã lâu cho nên hiểu rõ sát khí đáng sợ cỡ nào, nàng cảm nhận rõ ràng, sát khí trên người bị tiêu trừ sạch sẽ không lưu lại mảy may.

- Thủ đoạn thật thần kỳ! Y thuật thật cao minh!

Hưng phấn qua đi liền khiếp sợ.

Độc tính Huyết Sát chưởng cực kỳ đáng sợ, làm cho người ta nghe mà biến sắc, mặc dù nàng không quá hiểu y thuật nhưng cũng biết khó có thể trị liệu.

Nhưng thiếu niên trước mắt diệt trừ dễ dàng, dường như không cảm thấy khó khăn.

Loại y thuật như vậy quả nhiên đáng sợ.

- Đây là Lăng Thiên tiêu phổ, tuy nó là bảo vật truyền thừa của tông môn nhưng cần người tri âm tấu lên, người không hiểu nhạc phổ không thể dùng, lưu nó lại nơi này chẳng khác gì người tài không được trọng dụng, không có tác dụng gì.

Biết rõ Huyết Sát chưởng đã được chữa khỏi, nữ tử cung trang cũng không sĩ diện cãi láo, nàng lật cổ tay và một nhạc phổ xuất hiện.

Quyển sách lơ lửng, mặc dù không phát ra bất cứ âm thanh gì nhưng đưa mắt nhìn sang làm người ta có cảm giác huyền ảo giống như tiên âm hoàn mỹ, lọt vào tai cảm giác mỹ diệu khó nói thành lời.

Không cần mở ra, Nhiếp Vân đã biết rõ tất nhiên là Lăng Thiên tiêu phổ không thể nghi ngờ!

Đại biểu tiên âm đại đạo cực hạn!

- Đa tạ tiền bối!

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Tiêu phổ này là thánh điển của vô số người học tiêu trong Thần giới ước mơ tha thiết, vốn tưởng rằng còn phải thông qua ba cung, tốn hao không ít tâm tư, không nghĩ tới lại đơn giản như vậy.

Vươn tay tiếp nhận tiêu phổ, trong lòng bàn tay trầm xuống, Nhiếp Vân biết rõ đây là tiên âm đại đạo trầm trọng, lúc này cũng không nói nhiều, tinh thần khẽ động và thu nó vào trong nạp vật thế giới.

- Tiêu phổ đã vào trong tay ngươi, nhanh luyện tập đi, ta còn muốn mau chóng hợp tấu với ngươi!

Diệu Âm tiên tử đi tới.

Sư phụ không có việc gì, tâm tình của nàng trầm tĩnh lại, tuy bệnh tình đã chữa tốt nhưng thù còn phải báo, nàng chỉ có thể đột phá mới làm được.

- Ách... Được rồi, các ngươi chờ ta một hồi, ta xem thử mau chóng học được.

Thấy thái độ của nàng, Nhiếp Vân biết rõ nàng nghĩ cái gì, gật gật đầu, cũng không rời đi, khoanh chân ngồi tại chỗ, tinh thần khẽ động và tiến lên phía trước.

- Mau chóng học được?

Thấy hắn không tìm nơi yên tĩnh, trực tiếp ngồi tại chỗ, nữ tử cung trang nhìn hắn.

Cầm tiêu tương thông, nàng không hiểu y đạo nhưng biết rõ về tiêu, Lăng Thiên tiêu phổ là bí tịch tiêu phổ vô thượng, mặc dù là thiên tài cũng cần tìm nơi tĩnh lặng nghiên cứu, trực tiếp ngồi dưới đất... Muốn làm cái gì?

Làm như vậy đúng là quá không đặt Lăng Thiên tiêu phổ vào trong mắt, cũng quá tự đại rồi.

------oOo------

Chương 3128: Luyện hóa Lăng Thiên tiêu phổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu không tôn trọng cũng bỏ đi, mấu chốt nhìn bộ dạng của hắn giống như muốn học được thật nhanh... Nói đùa gì vậy?

Nếu dễ dàng như thế cũng không trở thành vật của Tiên Âm Tông nhiều năm như vậy, hơn nữa còn không cách nào tìm được người tri âm!

- Hắn... Có thể học được nội dung trong tiêu phổ sao?

Tuy nội tâm cảm thấy không có khả năng nhưng nghĩ đến đối phương chữa bệnh thần kỳ như thế, nàng không nhịn được phải hỏi một câu.

- Ta... Ta cũng không biết!

Diệu Âm tiên tử vò đầu.

Nói thật nàng không quá hiểu thanh niên này, bởi vì thứ nàng hiểu rõ nhất chính là cầm.

Nhớ tới đối phương học cầm phổ sử dụng thời gian không dài... Chỉ có điều cầm pôổ của nàng so sánh với Lăng Thiên tiêu phổ lại có chênh lệch quá lớn, đối phương có thể học được nhanh chóng hay không thì nàng không dám xác định.

- Lăng Thiên tiêu phổ, ta đã từng đọc qua, trong đó mang theo lý giải tiên âm của Lạc Á tiền bối, nó là đại đạo nguyên vẹn... Mặc dù thực lực như ta muốn học tập, không có thời gian mấy ngàn năm cũng khó có thể hoàn thành, hắn... Học được thật nhanh, ta thấy không có khả năng.

Thấy đệ tử không nói thành lời, nữ tử cung trang nói ra phán đoán của bản thân.

Độ khó của Lăng Thiên tiêu còn cao thâm hơn cả cầm đạo bản thân nàng đang học.

Cầm đạo của các nàng cũng đủ khó xử vô số thiên tài suốt bao nhiêu năm tháng, nàng không tin thiếu niên không có căn cơ học thuật lại học thông hiểu đạo lý tiêu phổ cao thâm như vậy.

- Kỳ thật... Ta cũng cho rằng như vậy, dù sao cẩn thận tính toán, tu chất của ta không yếu, trời sinh cực kỳ mẫn cảm với âm thanh, dù vậy, vì học đàn cũng tốn hao vô số năm tháng và trả giá... Nếu như hắn có thể học được trong thời gian ngắn, ta thực không biết nên nói như thế nào...

Diệu Âm tiên tử cũng khẽ lắc đầu.

Nàng là thể chất Lạc Á, trời sinh mẫn cảm với âm thanh, loại thiên phú này vẫn tốn hao vô số thời gian mới đạt tới trình độ hiện tại, đối phương hoàn thành trong thời gian ngắn, nàng cũng có phần cảm thấy hoài nghi cố gắng của mình.

Hai nữ cũng không tin Nhiếp Vân có thể học được nội dung trong tiêu phổ, lẳng lặng đứng tại chỗ quan sát, mà lúc này Nhiếp Vân đang dùng tâm thần đắm chìm vào trong tiêu phổ, hắn không biết gì về bên ngoài.

- Tiêu phổ thật lợi hại, quả nhiên còn cao minh hơn cầm phổ của Diệu Âm tiên tử quá nhiều.

Hắn xem qua cầm phổ của Diệu Âm tiên tử, chỉ nhìn một lần đã mượn nhờ nạp vật thế giới và tiên âm đan điền là có thể lập tức thông hiểu đạo lí, tiêu phổ này thì khác, hắn đã xem qua cả buổi lại không xem hiểu chút nào, dường như đang xem thiên thư.

- Mặc kệ, dung hợp với tiên âm đan điền rồi nói sau.

Biết rõ cấp bậc của tiêu phổ quá cao, thực lực của hắn có chút

thấp, tiếp tục xem cũng không nhìn ra cái gì, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, nhạc phổ lúc này bay thẳng vào trong tiên âm đan điền.

Xem không hiểu không sao, hoàn toàn có thể luyện hóa giống như Thần Nông Bách Thảo Kinh, hắn cứ dung nhập vào trong tiên âm đan điền rồi nói sau.

Ầm ầm!

Lăng Thiên tiêu phổ tiếp xúc với tiên âm đan điền và cả hai không ngừng chấn động, quay tròn xoay tròn theo vị trí lúc trước, lúc này đang du nhập vào nhau.

Trước kia học tiêu phổ của Diệu Âm tiên tử cũng làm đan điền chấn động, lúc này tốc độ di chuyển nhanh hơn, nó nhanh chóng tiến vào hàng ngũ top mười.

Hô!

Không biết qua bao lâu, tiên âm đan điền dừng lại, đứng ở đằng sau chủ đan điền, mộc sinh đan điền, thôn phệ đan điền và gần với thiên đạo đan điền.

Tuy Lăng Thiên tiêu phổ lợi hại nhưng chủ nhân sáng tác nó là Lạc Á, cuối cùng hắn không thể đạt tới Đế cấp, không có siêu thoát thiên đạo, cho nên mặc dù dung hợp hoàn mỹ tiêu phổ, tiên âm đan điền cũng không cách nào siêu việt thiên đạo an điền.

Dù vậy cũng xem như rất lợi hại.

Tinh thần khẽ động, một đạo tiên âm chi khí tràn đầy toàn thân, Nhiếp Vân có cảm giác ngôn xuất pháp tùy, chỉ cần hắn nguyện ý, một câu nói cũng có thể gạt bỏ người có thực lực thấp hơn hắn... Hơn nữa, không cần tiêu hao lực lượng!

Trước kia động thủ giết người, cho dù đối phó người thực lực thấp cũng cần tiêu hao cái giá lớn, tiêu hao rất nhiều lực lượng, hiện tại trực tiếp dùng một câu là có thể gạt bỏ, thậm chí đối phương không có được năng lực phản kháng.

Tiên âm đại đạo đáng sợ.

Lời vàng ngọc, ngôn xuất pháp tùy!

Hô!

Cảm nhận thân thể biến hóa, vẻ mặt Nhiếp Vân vui vẻ, hắn lập tức mở mắt ra.

Vèo!

Nhiếp Vân đứng dậy.

- Như thế nào? Có phải cảm thấy khó khăn hay không, không học xong trong thời gian ngắn?

Thấy hắn tỉnh lại, nữ tử cung trang hỏi thăm.

Nói thì chậm nhưng trên thực tế từ khi Nhiếp Vân khoanh chân ngồi xuống đến đứng dậy chỉ hơn mười giây.

Nàng xem ra thời gian ngắn như thế không học được cái gì, nhất định là gia hỏa này thấy quá khó khăn cho nên buông tha.

- Không học xong?

Nhiếp Vân lắc đầu:

- Ta đã hoàn toàn nắm giữ nội dung của tiêu phổ, cũng thông hiểu đạo lí!

- Hoàn toàn nắm giữ? Ngươi... Ngươi... Xác định không có đang nói láo?

Nữ tử cung trang đã giật mình.

Hơn mười giây... Hoàn toàn lĩnh ngộ Lăng Thiên tiêu phổ? Thiệt giả? Nói đùa gì vậy!

Không riêng gì nàng, ngay cả Diệu Âm tiên tử đã từng thấy qua

cảnh tượng thần kỳ như thế cũng há hốc mồm, khó mà tin được.

Đây chính là Lăng Thiên tiêu phổ, đặt trong Tiên Âm Tông không biết bao nhiêu năm nhưng không có ai lĩnh ngộ ra, gia hỏa này chỉ cần hơn mười giây là học được, không phải đang nói dối đấy chứ?

- Ha ha!

Nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của các nàng, Nhiếp Vân cũng không giải thích, mỉm cười, ngón tay điểm tới, một trường tiêu xuất hiện trong tay của hắn.

Nếu các nàng không tin thì diễn cho các nàng xem.

Trường tiêu đặt lên miệng, âm nhạc du dương vang lên làm người ta say mê vào trong đó, không ngừng lan tràn sang chung quanh.

Xì xì xì xì...

Sát khí xâm nhập vào bên trong, hoa cỏ héo rũ dường như cũng nghe đến tiếng tiêu, chúng lại chấn động và khôi phục như lúc ban đầu, cánh hoa mọc dài ra, lần nữa dựng thẳng và tỏa ra hào quang kiều mị.

Líu ríu!

Vô số chim bay không biết từ đâu bay tới, chúng ngừng trong không trung, không chịu rời đi giống như đắm chìm trong tiếng nhạc ưu mỹ, không cách nào tự kềm chế.

- Vạn vật sống lại, bách điểu triều bái... Xác... Xác thực đã hoàn toàn nắm giữ Lăng Thiên tiêu phổ mới có thể làm được...

Cảnh tượng trước mắt quá khó tin, nữ tử cung trang cũng không nhịn được nữa, nuốt nước miếng, trong mắt đầy khiếp sợ.

------oOo------

Chương 3129: Tiên Đạo Ngâm

Tiên âm đại đạo trước khi không đại thành cũng chia ra rất nhiều đẳng cấp, trước kia Diệu Âm tiên tử nói tiếng đàn hòa minh, đó là so sánh dễ hiểu, về phần kéo dài không dứt là hàng cao cấp, lên cao hơn chính là vạn vật sống lại, bách điểu triều bái!

Nghe nói năm đó Lạc Á dùng tiếng tiêu hòa tấu đã dẫn cả thiên phượng xuất hiện, cả sơn mạch sinh ra màu sắc rực rỡ giống như tiên cảnh.

Tuy cảnh giới thiếu niên trước mắt còn không có đạt tới độ cao như vậy nhưng đã không kém nhiều.

Nếu như nói trước kia còn hoài nghi đối phương đang nói khoác, hiện tại trong lòng đã hoàn toàn tin tưởng, không có chút hoài nghi trong lòng.

Thổi tiêu có thể dẫn tới bách điểu triều bái, nhưng loại trình độ này mặc dù nàng và Diệu Âm tiên tử cũng không làm được.

Nói cách khác, chỉ đơn thuần tiên âm đại đạo... Thiếu niên trước mắt đã vượt qua các nàng.

- Thật sự có một ít người không thể so.

Nữ tử cung trang khiếp sợ không nhỏ, Diệu Âm tiên tử đang cười khổ.

Trước khi gặp thiếu niên này, nàng vẫn cho rằng mình là kỳ tài có một không hai, chỉ trong mấy ngàn năm ngắn ngủi đã đạt tới cảnh giới hiện tại, thiên phú tuyệt đối đứng ở đỉnh của Thần giới.

Sau khi gặp được thiếu niên, giờ mới hiểu được suy nghĩ này buồn cười cỡ nào.

Ngươi mấy ngàn năm mới luyện đến loại trình độ này, người ta hơn mười giây đã làm được, hơn nữa còn cao cấp hơn cả ngươi... Làm cho nàng không nhịn được sinh ra xúc động muốn thổ huyết.

Ô ô ô!

Tiếng tiêu uyển chuyển dừng lại.

Nhiếp Vân dừng lại và nhìn hai nữ tử trước mặt.

- Như thế nào? Hiện tại tin tưởng chưa!

- Tin rồi!

Nữ tử cung trang gật gật đầu, tuy nội tâm vô cùng nghi hoặc, cuối cùng nàng vẫn không nhịn được trả lời một câu.

Mỗi người đều có bí mật của mình, thiếu niên trước mắt đã có thể nhanh chóng lĩnh ngộ Lăng Thiên tiêu phổ tới cảnh giới như vậy, tất nhiên có kỳ ngộ và năng lực của bản thân, hỏi nhiều làm người ta chán ghét ác, còn không bằng ngậm miệng không nói.

- Hiện tại ngươi lý giải tiên âm đã vượt qua ta đối với Diệu Âm, chúng ta lúc nào cầm tiêu hợp tấu?

Diệu Âm tiên tử tràn ngập chờ mong.

Mang thiếu niên tới chính là muốn có một ngày cầm tiêu hợp tấu, hiện tại thiếu niên đã vượt qua trình độ của nàng, hoàn toàn có thể làm được điểm này.

- Đừng có gấp, cầm tiêu hợp tấu cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng của ngươi, hai người khảy đàn một thủ nhạc khúc là xong, trong đó liên lụy rất nhiều thứ, cần sớm chuẩn bị!

Nghe được đệ tử nói thế, sợ nàng lỗ mãng, nữ tử cung trang vội vàng lên tiếng.

- Sớm chuẩn bị? Chuẩn bị cái gì?

Nhiếp Vân nhịn không được nói.

- Cầm tiêu hợp tấu, nếu như thành công sẽ làm đại đạo hòa minh,

tiên âm đại đạo tự động chọn chủ... Cho nên không có đơn giản như vậy, nhưng ta nói lúc trước, song phương cần bồi dưỡng tâm ý tương thông, song phương tín nhiệm lẫn nhau, không có khúc mắc trong lòng, trọng yếu nhất... Hợp tấu cần một nhạc phổ trọn vẹn, cấp bậc phải vượt qua các ngươi diễn tấu lúc trước, như vậy mới có thể toàn bộ lực lượng và đạt tới đỉnh phong...

Nữ tử cung trang nói tiếp:

- Lúc trước Lạc Á đại sư và khai phái tổ sư diễn tấu nhạc khúc gọi là Tiên Đạo Ngâm, khúc phổ này chứa đặc tính của tiên âm đại đạok, hết sức lợi hại, các ngươi muốn hợp tấu, đầu tiên phải đi tới hậu sơn, đạt được tổ tiên tán thành, đạt được khúc phổ Tiên Đạo Ngâm!

- Như vậy mới có thể cầm tiêu hợp tấu trùng kích cảnh giới rất cao.

- Tiên Đạo Ngâm?

Nhiếp Vân và Diệu Âm tiên tử nhìn nhau.

Nhất là Nhiếp Vân, không nghĩ tới cầm tiêu hợp tấu hội phức tạp như vậy.

- Sư phụ nói hậu sơn chính là cung điện dưới mặt đất hay sao?

Yên lặng một lát, Diệu Âm tiên tử không nhịn được hỏi thăm.

Trong ấn tượng của nàng, nàng cơ bản đã đi qua hậu sơn, không có gì đặc thù, muốn nói không có đi qua hính là cung điện dùng tế tự mà thôi.

- Ân, cung điện dưới mặt đất của tổ tiên chính là năm đó Lạc Á đại sư và tổ sư chúng ta liên thủ kiến tạo, khúc phổ Tiên Đạo Ngâm chính là nhạc khúc hai người sáng tác, không có cầm tiêu hợp tấu, khúc phổ sẽ không xuất hiện, mặc dù là ta cũng không biết khúc phổ có bộ dạng gì.

Nữ tử cung trang nói.

- Chúng ta... Ta sẽ đi ngay bây giờ sao?

Diệu Âm tiên tử không nghĩ tới cầm tiêu hợp tấu cần khúc phổ chuyên môn, không nhịn được hỏi.

- Đi thôi, thực lực của ngươi bây giờ đã không kém ta bao nhiêu, cũng có tư cách đi vào, tăng thêm tìm được người tri âm, chắc hẳn cũng là nguyện vọng tổ tiên muốn nhìn thấy.

Nữ tử cung trang cười cười.

- Được, chúng ta đi bây giờ.

Nghe được có thể đi, Diệu Âm tiên tử không do dự nữa, thân thể hơi động và rời đi.

- Các ngươi mới quen không lâu, cần mài hợp thời gian dài, nếu như một lần không cách nào đạt được Tiên Đạo Ngâm tán thành, không nên gấp gáp, từ từ sẽ thành công thôi!

Thấy nàng phải đi, nữ tử cung trang bàn giao một câu.

- Ân!

Diệu Âm tiên tử cũng biết điểm ấy, gật gật đầu, kéo tay Nhiếp Vân sau đó bay lên, bay thẳng về hậu sơn.

Cung điện dưới mặt đất ở hậu sơn nằm cách Vọng Nguyệt Đài không xa, hai người bay không bao lâu đã nhìn thấy cung điện khảm vào vách núi, nó nằm ở đó yên tĩnh và tịch mịch,

- Đây là cung điện dưới mặt đất Tiên Âm Tông, nó là nơi chứa thi cốt lịch đại tổ tiên tông môn.

Trong mắt Diệu Âm tiên tử mang theo hào quang kính sợ.

Hai người bay trên không trung và đáp xuống, đi vào cung điện dưới mặt đất trước mặt.

- Cung điện dưới mặt đất có vô số tiền bối bố trí cấm chế, muốn

xông vào cũng chỉ có cường giả Đế cấp mới được... Đệ tử Tiên Âm Tông không cần xông vào, chỉ cần diễn tấu nhạc khúc, đạt tới tiếng đàn ảo cảnh là có thể đi vào.

Diệu Âm tiên tử nhìn cửa đá, khoanh chân ngồi xuống, bàn tay vẽ một cái, đàn cổ xuất hiện trong lòng bàn tay, nhục khúc mê say lòng nguwoif vang lên.

Nhìn động tác và nghe nàng giải thích, Nhiếp Vân cũng hiểu ra.

Nơi chứa thi cốt tổ tiên tông môn bình thường đều là trọng địa, nơi quan trọng như thế lại không có người nào canh gác, xem ra Tiên Âm Tông rất tự tin vào cấm chế nơi đây.

Tiếng đàn lượn lờ, không ngừng vang lên, nhanh chóng ohoij tụ thành âm phù sung sương bên ngoài cung điện dưới mặt đất.

Nhiếp Vân không có động tác khác, hắn đứng nguyên tại chỗ và lắng nghe..

Trước kia nghe âm nhạc đối phương cảm thấy ưu mỹ êm tai, sẽ lâm vào ảo cảnh không cách nào tự kềm chế, hiện tại đã khác.

------oOo------

Chương 3130: Cung điện dưới mặt đất

Nguồn: EbookTruyen.Me

Luyện hóa Lăng Thiên tiêu phổ, hắn đã vượt xa Diệu Âm tiên tử ở phương diện tiên âm đại đạo, có thể nói đã nắm được bản câất của âm nhạc, nghe ra âấn đề của đối phương.

- Thật có tích tụ chi khí!

Trước kia chỉ nghe âm nhạc của nàng có chút không đụng, dựa vào y thuật đại đạo Vọng Khí Pháp, lúc này chỉ bằng vào lý giải tiên âm đại đạo là có thể nhìn ra điểm thiếu hụt trên người đối phương.

Khó trách nàng dụng công nhưng không thể đột phá chính mình, Lạc Á thể chất tu luyện cầm đạo đã thành tâm ma của nàng, tâm ma chưa trừ thì không thể đột phá.

Leng keng!

Thời điểm nội tâm suy tư, Diệu Âm tiên tử đã đánh xong khúc nhạc, cửa đá trước mặt như nghe được nhạc khúc, hào quang cấm chế tỏa sáng và phát ra tiếng vang, cửa đá mở ra.

- Vào đi thôi!

Diệu Âm tiên tử đi vào bên trong, Nhiếp Vân theo sát bên cạnh.

Tuy cung điện dưới mặt đất không mở ra quá nhiều năm nhưng lại không có bất kỳ khí tức mục nát nào, ngược lại mang theo mùi thơm nhàn nhạt làm cho ai ngửi cũng cảm thấy vô cùng thoải mái.

- Đây là nhạc hương do tổ sư khai phái lưu lại.

Diệu Âm tiên tử giải thích.

- Nhạc hương?

Nhiếp Vân sững sờ.

Hắn lần đầu tiên nghe được cái tên này.

- Vạn vật đều có hương vị, âm nhạc cũng giống như vậy!

- Không đạt tới cảnh giới nhất định sẽ không làm được.

- Cảnh giới của ngươi hiện tại có thể diễn tấu âm nhạc làm cho cây khô như gặp mùa xuân, vạn vật sống lại, bách điểu triều bái!

- Cảnh giới cầm đạo của ta là tiếng đàn ảo cảnh... Mà tổ tiên khai phái đạt tới cảnh giới rất cao, diễn tấu âm nhạc có thể vạn vật sinh hương!

Diệu Âm tiên tử giải thích nói:

- Căn cứ vào sách vở ghi lại, lúc trước tổ tiên diễn tấu âm nhạc phương viên trăm dặm sẽ sinh ra hương khí, chỉ cần ngửi được cảm thấy toàn thân thư thái và lâm vào ảo cảnh.

- Sau khi kiến tạo cung điện, tổ tiên từng diễn tấu một khúc tại nơi này, cho nên hương khí tới bây giờ chưa tan, mặc dù chúng ta têến vào cũng có thể ngửi thấy.

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Tiên âm đại đạo diễn tấu lại có năng lực như vậy, hắn lần đầu tiên nghe nói tới.

Hơn nữa nghe khẩu khí của đối phương, tiên âm còn phân chia đẳng cấp rõ ràng, mỗi cảnh giới đều không giống nhau.

Nghĩ vậy không nhịn được hỏi:

- Tiên âm đại đạo, có phải các ngươi phân ra rất nhiều đẳng cấp? Có cái nào?

Hắn thật sự không biết những việc này, trên sách vở không có ghi lại.

- Những phân âấp này là Lạc Á tiền bối và tổ sư khai phái của chúng ta liên hợp định a, chỉ vì phân chia lý giải về tiên âm đại đạo, không có tác dụng quá lớn, ngươi không biết cũng bình thường.

Diệu Âm tiên tử biết rõ hắn muốn hỏi cái gì, tươi cười giải thích:

- Tổng cộng chia làm sáu cảnh giới!

- Tiếng đàn hòa minh, tiền đàn không dứt, tiếng đàn ảo cảnh, vạn vật sống lại, bách điểu triều bái, vạn vật sinh hương, đại đạo hòa minh!

- Cái gọi là tiếng đàn hòa minh là chỉ diễn tấu âm nhạc, có thể làm cho tiến đàn khác không tự chủ động tình và dẫn phát cộng minh!

- Đây là điểm nâận biết người đánh đàn đã đạt tới cảnh giới đại sư!

- Tiến đàn không dứt, ngươi rất quen thuộc, lúc diễn tấu ấm nhạc làn trước ngươi đã nghe qua, say mê trong đó, vẫn đắm chìm trong đó.

- Tiếng đàn ảo cảnh là cảnh giới của ta hiện tại!

- Vạn vật sống lại, bách điểu triều bái là cảnh giới của ngươi hiện tại, vạn vật sinh hương, đây là cảnh giới của tổ sư khai phái năm xưa, đại đạo hòa minh, Thần giới truyền thừa nhiều năm như vậy cũng chỉ có một mình Lạc Á tiền bối đạt tới.

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Không hổ là siêu cấp cường giả tu luyện tiến đàn tới cảnh giới tối cao, tiếng đàn có thể bị chia thành sáu đẳng cấp cũng trực quan hơn nhiều, cũng làm người ta dễ hiểu và cân nhắc.

- Ngươi có phát hiện hay không, những hương khí này có chỗ tốt rất lớn với tu luyện giả tu hành tiên âm đại đạo?

Sau khi giải thích sáu cảnh giới, Diệu Âm tiên tử hỏi.

- Ah...

Nghe nàng nhắc nhở như thế, hắn thật cảm giác được, ở trong hương khí của cung điện dưới mặt đất lâu liền cảm giác toàn thân thư thái, lại làm hắn xúc động muốn sinh ra cảm giác muốn diễn tấu ở nơi đây.

- Ngươi lĩnh ngộ tiên âm đại đạo cấp bậc cao cho nên tác dụng với ngươi không rõ ràng, cho nên mới có thể phát hiện chậm như vậy, nếu người cảnh giới thấp thì hiệu quả càng tốt, nếu như mang những sư muội kia của ta tới đây luyện cầm, bọn họ lý giải về tiên âm sẽ đột nhiên tăng mạnh.

- Chỉ có điều... Nhạc hương cũng sẽ tiêu hao rất lớn, càng ngày càng mỏng manh, cho đến biến mất!

Diệu Âm tiên tử nói:

- Nếu như tổ sư Tiên Âm Tông chúng ta còn sống, thường xuyên khảy đàn cho đệ tử nghe, thực lực chỉnh thể của đệ tử sẽ tăng lên rất lớn.

- Đây cũng là nguyên nhân ta muốn tìm người tri âm, đột phá mình một mực!

- Ân!

Lúc ban đầu hắn không hiểu hành động của Diệu Âm tiên tử là gì, hiện tại cũng bội phục nàng trả giá.

Tìm người cầm tiêu hợp tấu có thể sẽ làm cho nàng mất đi rất nhiều, một khi thực lực tiến bộ có thể đối kháng Ám Tinh tông, có thể làm cho cả Tiên Âm Tông phát triển rất mạnh, vì hai điều này nàng nguyện ý trả giá thật nhiều.

Tinh thần trả giá vì tông môn như vậy đáng giá khâm phục.

- Được rồi, đi thôi, phía trước là nơi tế tự, có ba cái, một lớn hơn một, người đi tới đây phải đến nơi tế tự diễn tấu, đạt được ý niệm của các tổ tiên trong cung điện tán thành, không làm được sẽ không thể tiến lên phía trước.

- Muốn tìm được Tiên Đạo Ngâm cũng bêến thành si tâm vọng tưởng.

Diệu Âm tiên tử chỉ về phía trước.

- Ba cái? Chẳng lẽ giống như vượt qua kiểm tra, chỉ có thông qua nơi đầu tiên mới có thể đi tới nơi tiếp theo?

Nhiếp Vân hỏi thăm.

- Không sai!

Diệu Âm tiên tử gật gật đầu:

- Cung điện dưới mặt đất chia làm tiền, trung, hậu ba điện, mỗi cung điện có nơi tế tự riêng mình, không có ý niệm tiền bối đồng ý, Tiên Đạo Ngâm vẫn nằm ở hậu điện, chỉ có thông qua hai điện trước mới có thể đi tới đó lấy nhạc phổ.

- Nếu không, không có nhạc phổ, chúng ta không cách nào cầm tiêu hợp tấu.

- Phiền toái như vậy...

Nhiếp Vân cau mày.

Vốn hắn cho rằng tiến vào cung điện dưới mặt đất là có thể tìm được Tiên Đạo Ngâm, bắt đầu học tập, không nghĩ tới lại phiền toái như thế.

- Đây cũng là chuyện không có biện pháp!

- Cẩn thận tính toán, nhạc phổ Tiên Đạo Ngâm này còn trân quý hơn cả Lăng Thiên tiêu phổ nhiều, thứ giúp tiếng đàn của Tiên Âm Tông kết hợp hoàn mỹ với tiếng tiêu của Lạc Á tiền bối.

------oOo------

Chương 3131: Trung điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Loại bảo vật này tự nhiên không có khả năng lại để người ngoài quan sát, đề phòng bị bọn đạo chích nhớ thương cũng chỉ có thể dùng loại phương pháp này!

Diệu Âm tiên tử nói tiếp:

- Nói là vượt qua kiểm tra, trên thực tế là khảo hạch lý giải tiên âm đại đạo, chỉ cần đạt tới cảnh giới nhất định mới có thể được tổ tiên tán thành.

- Đi thôi!

Nhiếp Vân gật gật đầu, hai người đi thẳng về phía trước, quả nhiên vừa đi không xa đã nhìn thấy một tế đàn lớn nằm trên đường đi.

Chung quanh tế đàn là từng tòa mộ bia chỉnh thể, điêu khắc tên người, phía dưới viết công tích.

Những người này đều là tiền bối của Tiên Âm Tông, tuy tông môn không nổi danh tại Thần giới nhưng rất nhiều tiền bối có tiếng tăm lừng lẫy.

Nhiếp Vân tùy tiện xem qua vài cái tên đã phát hiện đều có ghi lại trong thư tịch Hỏa Thần Tông.

Phía sau một bia là cung điện to lớn, nó đen kịt không thấy rõ đồ vật gì, hắn sử dụng thiên nhãn cũng không nhìn thấu, không cần đoán cũng biết bên trong bố trí rất nhiều trận pháp, không thu được tán thành, cưỡng ép tiến vào bên trong sát bị gạt bỏ.

- Ta tới trước!

Đi vào tế đàn, thân thể Diệu Âm tiên tử hơi động và nhảy lên.

Hô!

Lúc nàng vừa chạm vào mặt tế đàn, một đạo quang mang bao phủ nàng vào trong, ngay sau đó một cây đàn cổ, một trường tiêu xuất hiện trước mặt để nàng lựa chọn.

Tiện tay gỡ đàn ỏổ xuống, tâm thần an tĩnh lại, năm ngón tay kích thích và tiếng đàn vang lên.

Âm nhạc thanh thúy như nước chảy qua vách đá, chảy vào trong nhân tâm, thoái mái không nói nên lời, âm thanh dùng tế đàn làm trung tâm khuếch tán ra xa.

Ông!

Dường như mộ bia yên tĩnh cũng nghe được âm nhạc của tế đàn, các mộ bia tỏa ra hào quang ôn nhuận, màu đen kịt cũng bị quét

sạch sẽ.

Nương theo âm nhạc vang lên, dùng tế đàn làm trung tâm, các mộ bia dần dần được thắp sáng tới bên ngoài, cung điện thật sâu tối tăm lúc trước cũng bị chiếu sáng tạo thành một thông đạo nhỏ.

- Thật lợi hại...

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Nhiếp Vân cũng phải cảm khái.

Những mộ bia này là trận pháp đặc thù, mỗi một cái đều mang theo ý niệm bất khuất của những tổ tiên thành danh trong Tiên Âm Tông, những ý niệm này không nghe cái khác, chỉ nghe âm nhạc!

Chỉ cần ngươi có thể diễn tấu ra âm nhạc khó lường, chỉ cần ngươi có lý giải thấu triệt về tiên âm đại đạo, có thể làm các mộ bịa tự động tránh ra, xuất hiện thông đạo, trái lại cưỡng ép xông vào sẽ làm thông đạo đóng lại, các loại trận pháp bạo phát làm ngươi nửa bước khó đi.

Ầm ầm!

Một khúc cuối cùng, tất cả mộ bia cũng tỏa ra hào quang, các mộ bia chiếu rọi thông đạo, rõ ràng có thể xuyên thẳng vào trung điện.

- Vào đi thôi!

Diệu Âm tiên tử đình chỉ khảy đàn, thả người nhảy ra khỏi tế đàn.

Nhiếp Vân lúc này mới phát hiện trên đầu của nàng mang theo mồ hôi, thần sắc vô cùng mệt mỏi.

Nàng đường đường là cường giả Hoàng cảnh viên mãn nhưng diễn tấu một khúc nhạc lại mệt mỏi như thế.

- Ta chỉ đạt tới tiếng đàn ảo cảnh, mặc dù đã không kém nhưng muốn được tất cả tổ tiên tán thành vẫn cần cố hết sức một ít!

Dường như phát hiện Nhiếp Vân nghi hoặc vì sao nàng chảy mồ hôi, Diệu Âm tiên tử giải thích một câu:

- Tế đàn tiếp theo, chỉ sợ chỉ có tiêu âm của ngươi mới có thể thông qua, ta bây giờ lý giải tiên âm đại đạo tối đa cũng có thể thông qua tế đàn đầu tiên!

- Đến tế đàn thứ hai ta thử xem.

Nhiếp Vân gật đầu.

Xem ra muốn đạt được này cái gọi là tổ tiên tán thành cũng không dễ dàng như vậy.

Cấp bậc tiếng đàn ảo cảnh cũng cố hết sức như thế, thực lực của chính mình bất lực, cũng không biết có thể thông qua tế đàn thứ ha hay không.

- Đạt được tán thành không liên quan tới thực lực, khảo nghiệm là tâm thần và tiên âm dung hợp, không cần lo lắng thực lực của ngươi!

Nhìn ra nghi hoặc của Nhiếp Vân, Diệu Âm tiên tử nói.

Dọc theo con đường nhỏ đi thẳng về phía trước, đi một hồi, quả nhiên nhìn thấy tế đàn thứ hai.

Mộ bia chung quanh tế đàn ít hơn rất nhiều, những cái tên phía trêr càng kinh khủng, mỗi cái đều danh chấn Thần giới.

Tuy mộ bia ít nhưng áp lực mạnh hơn rất nhiều.

Chôn cất tại tiền điện, trung điện hay hậu điện cũng không phải căn cứ địa vị mà là thực lực khi còn sống.

Thực lực càng mạnh, lý giải với tiên âm đại đạo càng sâu, càng đặt vào sâu bên trong.

Trung điện có nhạc hương nồng đậm hơn tiền điện, ngửi một hơi, cho dù là Nhiếp Vân cũng cảm thấy sảng khoái từng hồi, toàn thân thông thấu.

Trong lòng có quyết định, không cần Diệu Âm tiên tử nhiều lời, thả người nhảy lên.

Vừa đáp xuống tế đàn, Nhiếp Vân lập tức có cảm giác bị người ta nhìn chằm chằm chằm, dường như chung quanh không phải mộ bia, mà là đôi mắt muốn nhìn kỹ hắn.

Trong nội tâm rùng mình, cũng không nghĩ ngợi lung tung, tiện tay cầm trường tiêu.

Ô ô ô!

Tiếng tiêu vang lên, nhạc khúc ưu mỹ động lòng người, nó cũng như tiếng đàn lúc trước và khuếch tán khắp bốn phía.

Vù vù!

Tiếng tiêu vừa vang lên, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy vô số ý niệm cường đại chen chúc tới.

Những ý niệm này không có địch ý gì, dường như đang tìm kiếm sai lầm của mình, nhìn hắn từ trên xuống dưới.

Xì xì xì xì...

Thổi một hồi Nhiếp Vân cho rằng có thể làm được các ý niệm này tán thành, một đạo tiếng gió không hài hòa vang lên.

Không biết tiếng gió đang thổi cái gì, nó phát ra tiếng quỷ dị nức nở nghẹn ngào, sau khi kết hợp với tiêu âm của hắn liền quấy rối tiết tấu.

- Không tốt!

Nhiếp Vân nhíu mày một cái.

Tiêu âm rối loạn khẳng định không cách nào đạt được mộ bia tán thành, cũng chẳng khác nào dừng lại tại đây không thể tiến lên phía trước.

Xem ra tiếng gió không phải là ưự nhiên vang lên, mà là vang lên có mục đích, cố ý phá hư tiết tấu của mình, cũng là tình huống khảo hạch nguy hiểm nhất.

Tiên âm đại đạo khác với một ít đại đạo tiến công, rất dễ dàng bị các thủ đoạn khác ảnh hưởng.

Truyền thuyết, trước đây thật lâu có một vị tướng quân lý giải tiên âm một đạo cực kỳ sâu đậm, một khi dùng xu thế tấn công đại quy mô sẽ thắng, về sau thế lực đối địch tìm được nhược điểm, mỗi lần chiến đấu đều gõ chiêng trống, dùng âm thanh ầm ĩ phá hư âm thanh của hắn, bởi như vậy đối phương không bị hạn chế, đối phương không bị khống chế cho nên khi đại chiến tiếng quân kia bị đánh hoa rơi nước chảy đại bại mà về!

Nói cách khác, tuy tiên âm đại đạo cường đại nhưng cực kỳ sợ hãi tạp âm, tiếng gió trước mắt không phải tạp âm nhưng lại vừa vặn phá hư tiết tấu của hắn, trong lúc bị phá hư, một khi không có thể thuận lợi cải biến nhạc khúc và phương thức diễn tấu, chờ bị phá hư khẳng định không cách nào thông qua khảo hạch.

------oOo------

Chương 3132: Tiến vào hậu điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lăng Thiên tiêu phổ, trấn áp âm thanh kỳ dị.

Nhiếp Vân nhướng mày, Lăng Thiên tiêu phổ bay ra khỏi tiên âm đan điền, tự động che đậy âm thanh chung quanh, tâm thần của hắn lại không minh.

Ô ô ô!

Không nghe được tiếng gió, tiêu âm lại vững vàng và khôi phục lần nữa, nhạc khúc uyển chuyển vang lên, không khí khô ráo trong trung điện biến thành ướt át, hô hấp cũng cũng cảm thấy thoải mái rất nhiều.

- Ân? Tại sao không có một bia nào sáng lên.

Cảm nhận được những thứ này, Nhiếp Vân nhả ra một hơi, chính muốn tiếp tục diễn tấu thì đột nhiên nhíu mày, trong nội tâm sinh ra dự cảm không tót.

Dựa theo đạo lý, hắn trấn áp âm thanh kỳ dị, hoàn mỹ diễn tấu, bằng vào trình độ vạn vật sống lại, bách điểu triều bái rất dễ dàng đạt được mộ bia tán thành, nhưng tại sao tới bây giờ lại gia tăng một bia?

Mộ bia không sáng sẽ không xuất hiện thông đạo, cũng đã nói lên không được tán thành.

Tiêu chí thất bại!

- Điều đó không có khả năng ah... Ta đã đạt tới cảnh giới vạn vật sống lại, bách điểu triều bái, Diệu Âm tiên tử chỉ đạt tới tiếng đàn ảo cảnh, thấp hơn ta một tầng, vì sao nàng đạt được tán thành mà ta không thể?

Hắn cau mày khó chịu, Nhiếp Vân có chút không dám tin tưởng.

Hắn có trình độ tiên âm hơn xa Diệu Âm tiên tử, nàng đã thành công thông qua cửa thứ nhất, thắp sáng mộ bia, vì sao hắn không được?

Chẳng lẽ có cái gì không đúng?

- Là tiếng gió...

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân hiểu ra.

Mặc dù mình che dậy tiếng gió không bị ảnh hưởng, có thể thuận lợi tự nhiên hoàn thành nhạc khúc nhưng người nghe sẽ khác!

Mặc dù tiên âm vang lên xen lẫn tiếng gió không phối hợp, hai hai giao hòa cũng hội tụ thành tạp âm ầm ĩ không nhỏ.

Cho nên diễn tấu một thủ khúc làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui nhưng hai chủng thủ khúc cùng vang lên, rất nhiều âm thanh hỗn tạp làm người nghe không hiểu, đó không còn là hưởng thụ, mà là muốn chết.

- Không cách nào tiêu trừ tiếng gió, xem ra ta không phải che đậy, mà là... Dung nhập nó vào trong nhạc khúc, làm nó biến thành của mình không tạo thành tạp âm.

Những tin tức này xuất hiện trong đầu, Nhiếp Vân nhanh chóng nghĩ thông suốt.

Trước kia hắn tiêu trừ tiếng gió là thất bại, cho dù hắn che dậy và tiếp tục diễn tấu nhưng trên thực tế nó vẫn tồn tại.

Lọt vào tai kẻ khác chính là âm nhạc của mình xen lẫn tiếng gió, cũng không nghe ra ý cảnh gì, gây chuyện không tốt còn mang theo tạp âm.

Hiện tại xem ra đã không cách nào tiêu trừ tạp âm như tiếng gió, cũng chỉ có thể nghĩ biện dung nhập nó thành một bộ phận của âm nhạc!

- Chỉ có thể như vậy...

Nghĩ đến liền làm, Nhiếp Vân biết rõ thời gian lưu lại không nhiều lắm, Lăng Thiên tiêu phổ đang lưu chuyển trong đan điền, một đầu tiên âm đại đạo xuất hiện trong nạp vật thế giới.

Ở bên ngoài muốn nhanh chóng đối kháng tiếng gió phá hư tiên âm đại đạo nhanh chóng là chuyện không có khả năng, nhưng ở nạp vật thế giới sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Ngón tay điểm một cái, ngọn gió bị phân cách thành âm phù sau đó bay qua và dung nhập vào trong tiên âm đại đạo.

- Thành công!

Tâm thần du lịch trong đại đạo, chỉ qua mấy giây đôi mắt Nhiếp Vân sáng lên, bàn tay đánh một trảo, một âm phù xuất hiện trước mặt

hắn.

Đạo âm phù này có khảm nạm gió của nạp vật đan điền, nó dung hợp hoàn mỹ với gió chung quanh và hình thành một thủ khúc mới, ôn nhu êm tai, làm người ta không còn cảm thấy tạp âm như trước nữa.

- Chính là nó...

Xác định khúc phổ, tinh thần Nhiếp Vân trở lại thân thể, tiếng tiêu không ngừng vang lên, âm phù biến hóa dung hợp với gió chung quanh hình thành thủ khúc mới.

- Thật... Thật là lợi hại!

Diệu Âm tiên tử đứng dưới tế đàn nhìn thấy thiếu niên phản ứng nhanh như vậy, chỉ trong nháy mắt đã có thể dung hòa tạp âm hình thành nhạc khúc mới, nàng tán dương và ánh mắt sùng bái.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, nàng không thể tin nổi gia hỏa trước mắt mới học tiêu không đến nửa canh giờ!

Có thể nhanh chóng biến nguy hại thành phụ trợ, biến tạp âm thành nhạc khúc, cho dù là nàng cũng không làm được.

Cho tới bây giờ nàng mới hiểu được cái gì gọi là thiên tài chân chính, nàng gọi là thiên tài đã không thể so sánh nổi, chênh lệch thật sự quá nhiều, hoàn toàn không cùng cấp bậc.

Ông ông ông!

Tạp âm dung nhập nhạc khúc, tiêu âm của hắn không còn cảm giác đột ngột như trước kia, trái lại còn làm người ta có cảm giác hưởng thụ mỹ diệu, tấm bia đá lúc trước không có phản ứng gì cũng thắp sáng nhanh chóng, hào quang ôn nhu bao phủ khắp thông đạo.

Lúc này cũng đã kết thúc tiêu âm.

Thông đạo cũng mở ra.

Bước ra khỏi tế đàn, Nhiếp Vân thở ra một hơi, lúc này hắn cảm giác thân thể mềm nhũn ra và đổ mồ hôi lạnh khắp người.

Tuy vừa rồi sáng tạo nhạc phổ trong nạp vật thế giới cũng tiêu hao sức lực của hắn rất lớn.

Khó trách trước kia Diệu Âm tiên tử có bộ dạng như vậy, xem ra khảo nghiệm cửa thứ nhất cũng không có đơn giản như vậy.

Bước ra khỏi tế đàn điều tức một hồi, Nhiếp Vân khôi phục lại, lúc này mới nhìn Diệu Âm tiên tử sau đó dọc theo thông đạo tiến lên phía trước.

Hậu điện khác với hai cung điện trước, không có mộ bia, cũng không có cung điện sâu hơn, trái lại mấy viên Dạ Minh Châu thật lớn nằm trên nóc phòng, nó tỏa ra hào quang nhu hòa.

Cả hậu điện chỉ có hai điêu khắc, một thanh niên thổi tiêu, bên cạnh có phượng hoàng bay múa, một bên khác là nữ tử dịu dàng đang ngồi trước đàn cổ.

Hai điêu khắc an tường, trên thực tế trên miệng còn nụ cười vui vẻ, ai nhìn thấy cũng cảm thấy tình ý ngọt ngào.

- Nơi này không có tế đàn?

Nhìn pho tượng một hồi, đột nhiên Nhiếp phát hiện cái gì đó và lên tiếng.

- Vậy... Vậy mà thật không có!

Diệu Âm tiên tử cũng hiểu ra, vẻ mặt mê hoặc.

Hai cung điện phía trước có tế đàn cao ngất, nơi này không có cái gì, giống như cả đại điện chỉ có hai pho tượng, trừ nó ra không có thứ gì khác.

Không có tế đàn... Diễn tấu ở nơi nào? Đạt được an tán thành?

- Chuyện cung điện dưới mặt đất có ba tế đàn là ngươi nghe ai

nói?

Nhiếp Vân hỏi.

- Là nghe sư phụ nói lúc trước, sư phụ chưa từng đi tới nơi này, tình huống cũng nghe tiền bối tông môn nhắc qua.

Diệu Âm tiên tử nói.

- Nơi này không có tế đàn... Tế đàn thứ hai đã là khảo nghiệm cuối cùng, nhìn khắp bốn phía xem có tìm được Tiên Đạo Ngâm hay không!

Tìm không thấy tế đàn, nơi này đã là sâu nhất trong đại điện, Nhiếp Vân cho rằng khảo hạch đã chấm dứt, đã đi tới tận cùng, Tiên Đạo Ngâm không ở chỗ này, nó ở nơi nào?

------oOo------

Chương 3133: Hợp tấu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe được hắn phân tích, tâm tư Diệu Âm tiên tử hoạt động và đi khắp đại điện, hai người lại gặp nhau và lắc đầu.

Cung điện này không có thông đạo, cũng không có những vật khác, cái gọi là Tiên Đạo Ngâm cũng không tìm được.

Cả đại điện trừ hai bức tượng điêu khắc này ra đã không có thứ khác.

- Không có Tiên Đạo Ngâm, làm thế nào cầm tiêu hợp tấu?

Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Vốn tưởng rằng còn một cửa, nhưng cho dù thế nào cũng không ngờ chỉ có hai pho tượng, cũng tìm không thấy Tiên Đạo Ngâm... làm sao cầm tiêu hợp tấu?

- Nhiếp Vân, ngươi nói... Có thể giống như hai tế đàn trước, cần diễn tấu nhạc khúc mới làm hai pho tượng tán thành? Chỉ có bọn họ tán thành mới có khúc phổ Tiên Đạo Ngâm?

Đột nhiên Diệu Âm tiên tử lên tiếng.

- Ân? Không tệ, rất có thể!

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời, cũng hiểu đạo lý trong đó.

Không có khả năng vô duyên vô cớ làm ra điêu khắc như vậy, đã đứng sửng ở nơi này thì phải có mục đích, có lẽ đúng như nàng nói, chỉ có diễn tấu nhạc khúc làm hai pho tượng tán thành mới có thể nhìn thấy Tiên Đạo Ngâm, tìm được nhạc phổ cầm tiêu hợp tấu.

- Thử một chút a!

Dù sao cũng không có những biện pháp khác, Nhiếp Vân lật cổ tay một cái, một ống tiêu xuất hiện trong lòng bàn tay, hắn đặt lên miệng và thổi.

Tiếng tiêu nức nở nghẹn ngào vang vọng cả cung điện, khúc nhạc hoàn mỹ mang theo kỹ pháp cao thâm làm cho khúc nhạc mỹ diệu khó nói thành lời.

Dường như nhạc khí trong cung điện cũng cảm nhận được tiếng tiêu của hắn, hội tụ chung quanh hắn và hình thành khí tràng cực kỳ cường đại, hương khí bức người.

Hô!

Một khúc cuối cùng.

- Không có phản ứng?

Nhiếp Vân cau mày.

Một khúc này không có gió quấy rối, không có bất kỳ tạp âm nào, hắn đã phát huy toàn bộ lực lượng của mình, nếu như ở bên ngoài

tất nhiên xuất hiện cảnh tượng bách điểu triều bái nhưng pho tượng trước mặt không nhúc nhích, gian phòng cũng không có biến hóa gì, dường như tất cả suy đoán của bọn họ đều sai lầm.

Vốn tưởng rằng hậu điện có tế đàn, có mộ bia, kết quả không có cái gì, vốn tưởng rằng diễn tấu nhạc khúc có thể dẫn phát cộng minh, dẫn xuất nhạc phổ Tiên Đạo Ngâm... Kết quả không phát hiệr cái gì, chẳng lẽ nữ tử cung trang nói sai, tại đây không có cái gì là Tiên Đạo Ngâm, chỉ là mộ địa bình thường.

- Ta đoán không phải nhạc khúc đơn thuần.

Diệu Âm tiên tử nhíu mày nhìn hắn.

Tuy nàng là người Tiên Âm Tông nhưng chưa bao giờ đi vào cung điện dưới mặt đất bao giờ cho nên không biết tình hình nơi này.

- Không phải nhạc khúc đơn thuần, chẳng lẽ cần khúc phổ đặc thù hay sao? Đúng rồi, ngươi có thể thử một chút nhạc khúc tổ sư các ngươi soạn đi.

Nhiếp Vân nghĩ đến cái gì, vội vàng nói.

Cũng có khả năng nơi này có cấm chế, có thể nhận thức khúc phổ, nếu thật là như vậy, chỉ sợ chỉ có nhạc khúc do tổ sư của các nàng soạn mới bị đánh động.

- Ta thử xem!

Diệu Âm tiên tử do dự một lúc sau đó lấy đàn cổ ra, nàng giống như Nhiếp Vân lúc nãy, phát huy cao nhất nhưng sau khi kết thúc cả khúc nhạc nhưng không có bất cứ biến hóa gì.

- Xem ra không phải...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Hai người có lý giải tiên âm đại đạo đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, hiện tại không thể làm hai pho tượng có hành động, từ đó nói rõ cấp bậc nhạc khúc không được, cũng không sinh

ra bất cứ biến hóa gì, xem ra hậu điện không có cấm chế, hoặc có thể nói phương thức mở ra không đúng.

- Đây chính là cung điện dưới mặt đất của Tiên Âm Tông, dựa theo đạo lý có lẽ giống như lúc trước, dùng nhạc khí ở ra, tại sao không có chút tác dụng nào? Chẳng lẽ vấn đề không phải nằm trên hai điêu khắc này?

Diệu Âm tiên tử cũng kỳ quái, có chút nghĩ không thông.

Tiên Âm Tông lưu lại cung điện dưới mặt đất không có khả năng không mở ra, nếu không cũng không có ý nghĩa gì.

- Điêu khắc?

Nghe được nàng nói bất đắc dĩ, nội tâm Nhiếp Vân hơi động.

Cả hậu điện không có cái gì, chỉ có hai điêu khắc hấp dẫn ánh mắt của người khác mà thôi.

ĐIêu khắc phân biệt điêu khắc Lạc Á và tổ sư khai phái Tiên Âm Tông, một người một cầm một tiêu, đây không phải cầm tiêu hợp tấu hay sao?

Cầm tiêu hợp tấu?

- Ta biết rồi!

Nhiếp Vân hiểu ra.

- Biết? Biết rõ cái gì?

Diệu Âm tiên tử nhìn qua.

- Ta biết rõ làm thế nào tìm Tiên Đạo Ngâm, không phải chúng ta một mình diễn tấu, mà là cầm tiêu hợp tấu...

Nhiếp Vân nói.

- Cầm tiêu hợp tấu?

Diệu Âm tiên tử nhìn điêu khắc lần nữa, cũng hiểu ra, gật gật đầu:

- Không sai, tại sao ta không nghĩ tới cơ chứ, điêu khắc tổ sư và Lạc Á tiền bối là đang hợp tấu, cũng đã nói lên muốn tìm được cầm phổ Tiên Đạo Ngâm phải có hành động tương tự.

- Nếu như vậy chúng ta bắt đầu đi... Chỉ có điều, cầm tiêu hợp tấu khúc không nhiều lắm, chúng ta diễn tấu thủ khúc nào đây?

- Dùng Vong Sở Tư do ngươi viết đi.

Nhiếp Vân nói.

Vong Sở Tư do Diệu Âm tiên tử viết ra, lúc trước hắn có học qua, cũng quen thuộc, nó hết sức đơn giản nên dễ diễn tấu.

- Tốt!

Diệu Âm tiên tử gật gật đầu, nàng lấy đàn cổ ra, âm thanh leng keng vang lên.

Nhiếp Vân theo sát đằng sau, tiếng tiêu vang lên, một cầm một tiêu, tuy lần đầu tiên hợp tấu nhưng không che vào đâu được, âm thanh mỹ diệu vang vọng cả đại điện.

Hô!

Tiếng đàn và tiêu ban đầu còn đông cứng, nhưng thời gian không lâu đã làm nhạc hương rung động, hai âm nhạc dung hợp với nhau, tinh thần Nhiếp Vân chấn động, hắn cảm nhận được sóng tinh thần lan tới và chậm rãi dung hợp với linh hồn của hắn.

- Cầm tiêu hợp tấu... Khó trách nữ tử cung trang nói ra những lời kia!

Cảm nhận được linh hồn đối phương buông ra không có giữ lại, Nhiếp Vân mới hiểu ra.

Muốn cầm tiêu hợp tấu hoàn mỹ, song phương diễn tấu đầu tiên

phải tín nhiệm vô điều kiện, giống như hiện tại, linh hồn Diệu Âm tiên tử đã mở rộng, nếu như mình muốn đối phó nàng, một ý niệm cũng có thể biến thành ngu ngốc.

Biết rõ đối phương hoàn toàn tín nhiệm chính mình, Nhiếp Vân cảm động, cũng buông khống chế linh hồn.

Ông!

Không trung xuất hiện rung động, linh hồn hai người giao hòa hoàn mỹ với nhau.

Trong chốc lát Nhiếp Vân nhìn thấy hỉ nộ ái ố của Diệu Âm tiên tử, nhìn thấy cả đời này, linh hồn dung hợp, hắn có thể nhìn trộm đối phương, nữ tử trước mắt từ trên xuống dưới với hắn mà nói không có bí mật gì.

Khó trách nữ tử cung trang phải buộc mình cưới nữ hài này, một nữ hài không giữ lại chút bí mật nào của mình truyền cho nam tử khác, không gả cho hắn còn có thể làm sao?

------oOo------

Chương 3134: Vạn vật sinh hương

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Linh hồn của ta giống lần trước, có chủ đan điền bảo hộ, không cách nào nhìn trộm!

Nhìn thấy toàn bộ bí mật của Diệu Âm tiên tử, Nhiếp Vân cũng biết đối phương không thể nhìn thấy bí mật của mình.

Loại tình huống này hắn ban đầu ở hỗn độn hải dương đã trải qua.

Tuy linh hồn dung hợp nhưng linh hồn hắn có chủ đan điền bảo hộ, không có ý niệm của hắn sẽ không ai biết bất cứ bí mật nào của hắn.

- Mang trí nhớ trải qua với Đạm Thai Lăng Nguyệt cho nàng xem.

Biết rõ cầm tiêu hợp tấu mấu chốt là tín nhiệm lẫn nhau, Nhiếp Vân cũng không có ý định không cho đối phương biết rõ cái gì, tinh thần khẽ động và hắn hiển lộ trí nhớ về Đạm Thai Lăng Nguyệt và Lạc Khuynh Thành cho đối phương nhìn thấy.

Quả nhiên, Diệu Âm tiên tử nhìn thấy Đạm Thai Lăng Nguyệt và Lạc Khuynh Thành, giờ mới hiểu ra vì sao đối phương không có hứng thú với mình.

Cho dù là ai có hồng nhan tri kỷ xuất chúng như vậy, chỉ sợ cũng chướng mắt nàng!

Mặc dù nàng phi thường tự phụ về dung mạo của mình, cũng tin tưởng vững chắc nam nhân nhìn thấy sẽ không tự kiềm chế, sau khi nhìn thấy hai người kia liền hiểu... Chênh lệch giữa các nàng quá lớn.

Hai người này là mỹ ngọc không tỳ vết, làm người ta không nhìn ra chút khiếm khuyết nào.

So sánh với các nàng, nàng dựa vào dung mạo tự ngạo chỉ có thể nói là dong chi tục phấn mà thôi.

- Đây là thê tử và hồng nhan tri kỷ của hắn sao? Quả nhiên không phải ta có thể so...

Sau khi hiểu ra điểm này, Diệu Âm tiên tử cũng không xoắn xuýt, nội tâm rộng mở trong sáng.

Leng keng!

Lần này nàng rộng mở trong sáng vừa vặn phù hợp với ý cảnh Vong Sử Tư, tiếng đàn leng keng rung động còn êm tai hơn vừa rồi, nếu như nói trước kia chỉ đạt tới tiếng đàn ảo cảnh, hiện tại đã đề thăng một cấp bậc, nàng cũng giống Nhiếp Vân đột phá cảnh giới vạn vật sống lại, bách điểu triều bái!

Vong Sở Tư, quên mất chấp niệm đắm chìm, lúc trước Diệu Âm

tiên tử sáng chế thủ khúc này trên thực tế kết hợp nội dung trong cổ phổ và viết thành khúc, chỉ biết pháp nhưng không hiểu nghĩa, hiện tại nhìn thấy trí nhớ trong đầu Nhiếp Vân, biết rõ tình cảm của hắn với Đạm Thai Lăng Nguyệt không thể so sánh, trong nội tâm buông gông xiềng cho nên hiêu ra chân ý, từ đó cảnh giới đột nhiên tăng mạnh

Cảnh giới của nàng giống Nhiếp Vân, hai người hợp tấu nhạc khúc cho nên dung hợp mạnh hơn, nhạc khúc vô cùng mỹ diệu lại tỏa ra mùi hương nhàn nhạt.

Vạn vật sinh hương!

Hai người tâm thần giao hòa hợp tấu cho nên tiếng đàn đạt tới cảnh giới vạn vật sinh hương.

Mặc dù chỉ là vạn vật sinh hương sơ kỳ nhưng cũng là cảnh giới thật sự, làm cho người ta ngửi thấy sẽ sảng khoái tinh thần, hương khí sắp biến mất trong cung điện cũng nồng đậm hơn rất nhiều..

Ông!

Nương theo hương khí sinh ra, mặt đất đột nhiên nổ vang, trước kia mặt đất không có gì lại tỏa ra hào quang.

Hai người biết đây là cầm tiêu hợp tấu xúc động cấm chế, nhìn nhau sau đó nội tâm vui vẻ.

Xem ra phương pháp kia là đúng!

Rất nhanh hai người diễn tấu Vong Sở Tư hoàn tất, cuối cùng nhạc khúc vang vọng đại điện không dứt.

Thu ống tiêu và nhìn về phía Diệu Âm tiên tử.

Cầm tiêu hợp tấu làm nàng đạt tới cảnh giới vạn vật sống lại, bách điểu triều bái, đối với Nhiếp Vân cũng có tác dụng rất lớn.

Tuy cảnh giới bản thân không đạt tới vạn vật sinh hương nhưng kém không xa.

Đương nhiên lý giải với tiên âm đại đạo cũng tăng lên rất nhiều, với hắn mà nói đây là chuyện nhỏ, trọng yếu nhất khi linh hồn giao hòa với Diệu Âm tiên tử đã làm cường độ linh hồn của hắn tăng lên không ít.

Diệu Âm tiên tử là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, linh hồn vượt xa hắn, dung hợp không giữ lại cho nên linh hồn Nhiếp Vân trực tiếp đột phá gông xiềng Vương cảnh viên mãn và tiến giai Hoàng cảnh.

Nói cách khác, hiện tại thực lực của hắn là Vương cảnh viên mãn mà linh hồn đã đạt tới Hoàng cảnh.

Linh hồn càng mạnh, khống chế thân thể càng mạnh, đột phá càng dễ dàng.

Tuy sau khi tấn cấp linh hồn Diệu Âm tiên tử không được lợi nhiều như hắn nhưng có thể chém giết Hoàng cảnh viên mãn dễ dàng, dụng ý niệm chém giết đối phương cũng có thể làm được.

Cảm thụ biến hóa của thân thể, Nhiếp Vân không hề nghĩ niều, thở ra một hơi, hắn khôi phục từ trạng thái cầm tiêu hợp tấu, ngẩng đầu nhìn cấm chế trước mắt.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trên cấm chế có nhạc phổ Tiên Đạo Ngâm.

- Ân?

Vào lúc đang tập trung tinh thần xem nội dung của Tiên Đạo Ngâm, lúc ánh mắt hắn nhìn vào cấm chế liền sững sốt.

Cấm chế bóng loáng như mới, không có cái gì, đừng nói Tiên Đạo Ngâm, nửa cái âm phù cũng không có.

- Có phải trình độ hợp tấu của chúng ta không được tổ tiên tán thành hay không, từ đó mới không xuất hiện nhạc phổ Tiên Đạo Ngâm?

Diệu Âm tiên tử cũng phát hiện tình huống trước mắt nên lên tiếng.

- Không có khả năng!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Bọn hắn hợp tấu Vong Sở Tư đã đạt tới cảnh giới vạn vật sinh hương, loại cảnh giới này không phải lúc nào hợp tấu cũng có thể đạt tới!

Có thể nói hợp tấu vừa rồi đã đạt tới đỉnh phong, loại tình huống này còn không xuất hiện Tiên Đạo Ngâm? Đối phương thật sự giấu nhạc khúc sâu như vậy? Không thể nào!

Cảnh giới vạn vật sinh hương, có thể nói chỉ có tổ sư khai phái Tiên Âm Tông đạt tới mà thôi, loại cảnh giới này còn không mở cấm chế, chỉ sợ chỉ có đạt tới cảnh giới đại đạo hòa minh mới được!

Nhưng đạt tới cảnh giới đại đạo hòa minh, tiện tay có thể làm ra nhạc khúc cấp bậc giống như Tiên Đạo Ngâm, ai còn hao phí thời gian nhớ thương nhạc khúc của kẻ khác?

Chính bởi vì như thế, hắn suy đoán khẳng định không phải không thể mở cầm chế mà là...

- Nếu ta đoán không sai, trong cấm chế... Căn bản cũng không có nhacj phổ Tiên Đạo Ngâm!

- Chính là bởi vì như thế chúng ta mới không tìm thấy.

Nhiếp Vân nói.

- Không có nhạc phổ Tiên Đạo Ngâm?

Diệu Âm tiên tử còn không rõ.

- Không sai, có thể nhanh nhìn ra điểm này như vậy, lại có thể hợp tấu đạt tới cảnh giới vạn vật sinh hương, không hổ là hậu nhân kiệt xuất nhất Tiên Âm Tông!

Thời điểm hai người thương nghị với nhau, một giọng nói vang lên.

Nói chuyện là nữ tử, tuy không biết cách xa bao nhiêu năm nhưng âm thanh thanh thúy động lòng người, châu tròn ngọc sáng, giống như tiếng đàn gõ vang.

- Ngươi... Là ai?

Diệu Âm tiên tử và Nhiếp Vân cùng giật mình, đồng loạt nhìn chung quanh, rất đáng tiếc không nhìn thấy bóng người nào.

- Ta là tổ sư khai phái của các ngươi, Tiên Am tử!

Dường như nghe được câu hỏi của hai người cho nên lên tiếng.

- Tổ sư khai phái?

Hai người Nhiếp Vân đồng thời nhìn pho tượng, sau khi nhìn liền sững sốt.

------oOo------

Chương 3135: Nhạc giới (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vẫn là pho tượng không nhúc nhích nhưng lại đang động, tuy nhìn không khác gì tảng đá nhưng miệng khép mở và phát ra lời nói.

- Tượng đá nói chuyện...

Diệu Âm tiên tử đã giật mình lui về phía sau vài bước.

Không giống với biểu hiện của nàng, Nhiếp Vân vô cùng kiên định.

Cũng không phải hắn gan lớn, mà là hắn sớm nhìn thấy tượng đá nói chuyện, thạch quy trong Viêm Hoàng điện là như thế.

Hẳn là trên điêu khắc có lưu lại một tia ý niệm của tổ sư khai phái.

- Không cần kinh hoảng, ta chỉ là một tia ý niệm của Tiên Âm tử mà thôi, dùng nhạc hương duy trì, vốn tưởng rằng trước khi biến mất vẫn không thể nhìn thấy hậu nhân cầm tiêu hợp tấu, hiện tại xem ra ông trời không tệ với ta.

Thấy nàng khủng hoảng như thế, tượng đá thản nhiên nói.

- Nhạc hương duy trì?

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Trước kia hắn kỳ quái vì sao trong cung điện lại có nhạc hương mỏng manh như thế, hơn nữa còn ẩn đi cấm chế chung quanh, chỉ sợ mục đích là vì bảo hộ một tia ý niệm này.

- Đại đệ tử đời bảy mươi ba Tiên Âm Tông Diệu Âm bái kiến tổ sư!

Sau khi khôi phục từ trong khiếp sợ, Diệu Âm tiên tử vội vàng quỳ rạp xuống đất.

Trước mắt là ý niệm của tổ sư, cho dù nàng tự tin nhưng không tự đại.

- Đứng lên đi, thời gian của ta không nhiều lắm, không cần nhiều nghi thức xã giao như thế.

Tượng đá chậm rãi nói.

Tuy mượn nhờ nhạc hương duy trì ý niệm từ lâu nhưng một khi xuất hiện và hao phí quá lớn sẽ tản đi.

Nghe nói như thế, Diệu Âm tiên tử cũng biết không thể nhiều lời.

Làm đệ tử Tiên Âm Tông, tổ sư khai phái chính là truyền thuyết của các nàng, mỗi người đều xem thành thần tượng, thật vất vả nhìn thấy thần tượng nhưng nghe nói thời gian không nhiều cho nên sinh ra thất lạc.

- Các ngươi tới đây hẳn là tìm kiếm Tiên Đạo Ngâm, muốn cầm tiêu

hợp tấu, mượn cơ hội đột phá a!

Không để ý tới nàng thất lạc, tượng đá nói.

- Kính xin tiền bối thành toàn!

Thấy Diệu Âm tiên tử không nói lời nào, Nhiếp Vân đành phải tiến lên một bước và lên tiếng.

Mục đích tới đây chính là vì Tiên Đạo Ngâm, hai người cầm tiêu hợp tấu giúp Diệu Âm tiên tử đột phá gông cùm xiềng xích hiện tại, đạt tới cảnh giới rất cao cho nên không giấu diếm.

Nói rõ ý đồ tới, tìm được nhạc phổ nói sau.

- Kỳ thật... Trên đời không có thủ khúc Tiên Đạo Ngâm, cũng không có nhạc phổ.

Tượng đá nói chuyện không lớn nhưng hai người nghe thấy chẳng khác gì sấm sét giữa trời quang.

- Cái gì? Không có thủ khúcTiên Đạo Ngâm? Làm sao có thể?

Thân thể mềm mại của Diệu Âm tiên tử run rẩy vài cái, vẻ mặt không dám tin tưởng:

- Không phải lúc trước tổ sư và Lạc Á tiền bối cùng diễn tấu thủ khúc này mới có thể đột phá cảnh giới vạn vật sinh hương hay sao?

Nàng vẫn xem điển tịch Tiên Âm Tông, nghe được nhiều nhất chính là tổ sư khai phái và Lạc Á tiền bối hợp tấu Tiên Đạo Ngâm, đột phá gông cùm xiềng xích, đạt tới cảnh giới vạn vật sinh hương, Lạc Á tiền bối cũng vì thế đạt tới cảnh giới đại đạo hòa minh.

Những chuyện này đã thành tín niệm, thâm căn cố đế, lúc này đột nhiên nghe tổ sư khai phái nói không có thủ khúc này, lập tức làm cho tin tưởng của nàng dao động.

Chẳng lẽ trước kia nghe nói đều là sai lầm... Không có khúc này thì

các ngươi làm sao đột phá gông cùm xiềng xích?

- Tiên Đạo Ngâm... Là ta lưu mục tiêu cho hậu nhân, trên thực tế nhạc khúc này không tồn tại.

Không để ý tới nàng thất thố, tượng đá tiếp tục nói.

- Kính xin tiền bối chỉ điểm!

Nhiếp Vân không có kinh nghiệm với Tiên Âm Tông cho nên biết rõ đối phương nói như vậy khẳng định là có mục đích tự nhiên, hắn phải hỏi thăm.

- Năm đó ta và Lạc Á... Ân sư cầm tiêu hợp tấu đột phá gông cùm xiềng xích, chỉ có điều... Cầm tiêu hợp tấu cũng không phải là Tiên Đạo Ngâm, mà là... Nhạc khúc phát ra từ nội tâm.

- Thiên hạ không có Tiên Đạo Ngâm trợ giúp người ta họp tấu đột phá, chỉ có hợp tấu phát ra từ nội tâm.

- Chỉ có tìm được điểm ấy mới tìm ra con đường thích hợp với mình, sáng chế nhạc khúc thích hợp nhất.

Tượng đá giải thích:

- Nói thật với ngươi, cho dù ta và Lạc Á cùng soạn ra nhạc khúc và giao cho các ngươi, các ngươi chiếu theo đó hợp tấu cũng không có khả năng đột phá... Bởi vì các ngươi không phải là ta và Lạc Á, các ngươi là các ngươi...

- Ah...

Nghe nói như thế, Diệu Âm tiên tử và Nhiếp Vân đồng thời suy nghĩ.

Đúng thế, đối phương soạn nhạc nhạc phổ cũng chỉ phù hợp tâm tình của bọn họ, một mặt bắt chước tiền nhân nhưng không có đồ vật của mình, muốn đột phá mình chỉ sợ không có khả năng.

Không nói mặt khác, quan hệ giữa Lạc Á và tổ sư khai phái không

phải bọn họ có thể hiểu.

Lúc trước tổ sư khai phái là đệ tử của Lạc Á, đối với nam nhân này vừa ái mộ lại vừa sợ, tự nhiên cũng hạ thấp mình xuống, cũng có thể chính bởi vì như thế Lạc Á mới đạt tới cảnh giới càng cao mà tổ sư vẫn dừng lại ở vạn vật sinh hương, không cách nào đi ra một bước cuối cùng.

Hiện tại hai người không có thân phận chênh lệch, tự nhiên cũng sẽ không xảy ra hiện tượng hạ thấp chính mình, tâm tình không giống, cho dù đạt được nhạc phổ cũng không thể diễn tấu rất tốt, hiệu quả giảm bớt đi nhiều, làm sao đột phá chính mình đạt tới cảnh giới cao hơn chứ.

- Ý của tiền bối, chúng ta phải tự tạo ra cái của mình, tạo ra nhạc phổ của mình, chỉ có như vậy mới có thể đột phá?

Nhiếp Vân hỏi.

- Không sai!

Tượng đá tiếp tục lên tiếng.

- Muốn trùng kích cảnh giới rất cao, đầu tiên phải phóng thích khát vọng mãnh liệt của các ngươi, song phương hiểu nhau hơn, chỉ có như vậy mới có thể sáng tác ra nhạc khúc của mình, mới có thể kết hợp tốt và đột phá tới cảnh giới càng cao.

- Đi thôi, đây là Nhạc giới của ta, có thể giúp các ngươi tìm được linh cảm nhanh hơn, chỉ có điều... Chỉ có thể duy trì thời gian nửa tháng, tiến vào trong đó, cho dù sáng tác thành công hay không cũng do các ngươi... Ta có thể làm chỉ có những việc này, còn lại do các ngươi tự làm.

Nương theo tượng đá nói chuyện, đột nhiên cấm chế trước mắt tỏa sáng, xuất hiện một cánh cửa thông tới nơi nào đó.

Nhiếp Vân và Diệu Âm tiên tử nhìn nhau, biết rõ tổ sư khai phái không lừa gạt bọn họ, lúc này không do dự bước vào bên trong.

Vừa tiến vào trong đó, Nhiếp Vân lập tức hiểu ra.

Nhạc giới trước mắt có phần tương tự như nạp vật thế giới của hắn, là thế giới độc lập, chỉ có nơi này do tiên âm đại đạo tạo thành, chỉ có tiên âm quy tắc mà không có quy tắc khác phụ trợ.

------oOo------

Chương 3136: Nhạc giới (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đi vào Nhạc giới, xuất hiện trong khu vực thanh sơn lục thủy, một gian nhà tranh nằm đó giống như thế ngoại đào nguyên.

Hô!

Lúc này hai thân ảnh xuất hiện trước gian nhà tranh, một nam một nữ đó là Lạc Á và Tiên Âm tử trong bức điuê khắc.

Hai người dường như không nhìn thấy bọn họ, chỉ có cảnh vật biến hóa, sinh hoạt trong túp lều, mặt trời mọc thức, mặt trời lặn ngủ, trả qua sinh hoạt đơn giản mà mộc mạc.

Chính trong hoàn cảnh sinh hoạt mộc mạc này lại làm tâm của hai người càng gần nhau hơn.

Không biết quá bao lâu hai người xuất hiện trước gian đất trống, một người ôm đàn, một người cầm tiêu diễn tấu.

Leng keng!

Một thủ khúc làm người ta say mê vang lên, khúc nhạc phối hợp hoàn mỹ không tỳ vết, phù hợp với tâm tình của hai người lúc ấy, vừa vang lên đã làm hoa cỏ chung quanh bách điểu triều bái, bốn phía đầy hương khí đậm đặc.

- Nhạc khúc này... Thật phù hợp với bọn họ, mà không phải phù hợp chúng ta!

Nghe nhạc khúc này, Nhiếp Vân và Diệu Âm tiên tử nhìn nhau, trong nội tâm ảm đạm.

Đúng như tượng đá nói, nhạc khúc này không phù hợp với bọn họ, nếu như bọn họ hợp tấu không thể đột phá, gây chuyện không tốt còn có thể lâm lâm vào ý cảnh của người ta, làm bản thân không tự kiềm chế được.

Hô!

Diễn tấu hết nhạc khúc, thân ảnh hai người biến mất giống như giác mộng Hoàng Lương, chạm tay là mộng tỉnh.

- Đúng là không có Tiên Đạo Ngâm, cần tự chúng ta đi tìm!

Nhiếp Vân lĩnh ngộ, mở miệng nói.

- Đúng thế, thời gian nửa tháng không dài nhưng đã đủ, từ giờ chung ta sinh hoạt ở nơi này, chỉ có ma hợp với nhau, hiểu lẫn nhau mới có thể tìm ra thứ thích hợp của mình.

Diệu Âm tiên tử gật đầu.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Ta hi vọng trong nửa tháng này, ngươi có thể quên thê tử và hồng nhan tri kỷ của ngươi, có thể quên tất cả bên ngoài, cả thế giới này chỉ có hai chúng ta.

- Yên tâm đi, sau khi rời khỏi đây ngươi là ngươi, ta vẫn là ta, hai chúng ta không liên quan.

Diệu Âm tiên tử nói.

- Ah...

Nhiếp Vân trầm mặc.

- Kỳ thật trạng thái của tổ sư và Lạc Á tiền bối, bọn họ là sư đồ, một khi kết hợp sẽ bị vô số chỉ trích và dư luận, bọn họ ở nơi đây buông những việc này, không có sư phụ, không có đệ tử, cũng không có thứ khác, có chỉ là hai người thuần túy... Chính bởi vì loại kinh nghiệm này cho nên tâm tình dung hợp, thành công sáng chế Tiên Đạo Ngâm của bọn họ, đi ra một bước trọng yếu nhất.

Diệu Âm tiên tử nói.

- Đúng thế!

Nhiếp Vân gật đầu đồng ý.

Lạc Á và tổ sư khai phái Tiên Âm Tông có quan hệ sư đồ, muốn đột phá càng khó hơn bọn họ, nhưng bọn họ lại buông gông cùm xiềng xích này, dùng phương thức đơn giản nhất phối hợp với đối phương, lúc này mới một lần hành động đột phá!

Kỳ thật hắn cũng nhìn ra điểm này nhưng lúc trước không muốn đi làm mà thôi.

Bây giờ đối phương lựa chọn đột phá, hắn không biết nên lựa chọn thế nào.

- Ta muốn đột phá, chỉ có như vậy Tiên Âm Tông mới không bị diệt...

Trong mắt Diệu Âm tiên tử mang theo cầu khẩn.

- Tốt, ta đáp ứng!

Thở ra một hơi, Nhiếp Vân gật gật đầu.

Nhiếp Vân tiến vào Nhạc giới ngăn cách với tất cả những chuyện ở bên ngoài, hắn sắp đạt tới cánh cửa đột phá.

Từ lần trước phá giải âm mưu của những người kia, danh khí của hắn càng lúc càng lớn, người tới y quán xem bệnh càng lúc càng nhiều, chỉ có điều làm người bệnh phiền muộn là, cho dù người tới

có địa vị gì cũng nhận được câu trả lời... Nhiếp Vân đại sư không ở đây!

Chỉ một câu này đã làm nhiều người há hốc mồm.

Đây là thế nào? Mở y quán không phải kiếm tiền hay sao?

Càng làm những người này phiền muộn là, mặc dù bọn họ trả giá gấp mười lần, đạt được câu trả lời là đại sư không có ở đây.

Cho đến lúc này tất cả mọi người mới biết được, thì ra vị đại sư chuyên chữa trị nghi nan tạp chứng không có ở đây, lúc này rất nhiều người bệnh nặng bắt đầu hối hận.

Sớm biết hắn ra ngoài như thế thì không cần phải ôm thái độ trông xem thế nào, sớm tới đây là tốt rồi, người cũng không trông thấy, đi nơi nào cũng không có người biết, còn muốn tìm hắn chữa bệnh phải chờ tới năm nào tháng nào?

Chuyện gì cũng có thịnh có suy, loại tình huống này sau khi Nhiếp Vân rời đi mười ngày đã lên men đến điểm cao nhất, về sau cũng ít đi và có lời đồn đãi.

Gia hỏa này trùng hợp giải được một ít nghi nan tạp chứng, lần này sở dĩ không gặp là vì đi chữa trị cho đại nhân vật, hắn bó tay sợ không trị được, sợ trả thù cho nên mới ẩn nấp.

Còn có đồn đãi hắn là thế hệ mua danh chuộc tiếng, làm ra chút ít danh khí nên cố ý ẩn nấp để tuyên truyền.

Tóm lại, nói cái gì cũng có.

Đương nhiên cũng có không ít người nghĩ đến y quán quấy rối, có Viên Cửu tọa trấn, chỉ cần người tới không phải Hoàng cảnh viên mãn, cơ bản tay không mà về.

Đạt tới Hoàng cảnh viên mãn trên cơ bản đều là nhân vật có uy tín danh dự, hiện tại Nhiếp Vân không có mặt, bọn họ không biết xấu hổ mới đi quấy rối.

Thời điểm có Hoàng cảnh viên mãn ý định tới dò xét vị đại sư này có ở đây hay không, một tấm thiếp mời đưa tới nhà của hắn làm tất cả mọi người bỏ đi ý định này.

Không nói những người khác, ngay cả người y quán nhìn thấy tấm thiếp mời này cũng ngạc nhiên không nhỏ.

Thiệp mời thọ yến Nguyên Dương Đế Quân!

Nguyên Dương Đế Quân là ai? Là Đại Đế được Phổ Thiên Đại Đế tín nhiệm nhất, không có một trong!

Vị cường giả Đế cấp này mặc kệ chuyện triều chính, nhưng tất cả mọi người biết rõ chỉ cần hắn biết rõ, cho dù thật sự là thái tử hoàng triều cũng bị phế bỏ.

Hơn nữa hắn không chỉ được Phổ Thiên Đại Đế tín nhiệm, thực lực bản thân hắn phi thường đáng sợ.

Nghe nói trong xếp hạng Đại Đế bảng cũng có thể đứng ở top mười!

Lần này Phổ Thiên Đại Đế tự mình chủ trì đại thọ cho hắn, có thể đi không giàu cũng quý, kém cỏi nhất là ngang cấp với mười hai phủ công tước, vô số cường giả tranh phá đầu tìm một tấm thiệp mời nhưng chỉ tiếc...

Nguyên Dương Đế Quân nói đây là gia yến, không muốn quá nhiều người tới quấy rầy... Câu nói đầu tiên quyết định cấp bậc thọ yến!

Cho nên vô số người chỉ có thể lực bất tòng tâm!

Thiệp mời trân quý như thế, cứ như vậy bị đưa đến Nhiếp Vân y quán... Từ đó có ý vị vô cùng sâu xa.

Trước kia có kẻ rục rịch dò xét y quán, lúc này toàn bộ đều dừng lại!

Không ai biết tại sao Đế Quân lại phát ra thiệp mời này, bởi như vậy vị này Nhiếp Vân đại sư này bị phủ thêm sắc thái thần bí.

------oOo------

Chương 3137: Thiệp mời

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nghe nói Nguyên Dương Đế Quân trước kia giúp Phổ Thiên Đại Đế chinh phục thiên hạ đã bị nội thương, chính bởi vì như thế Phổ Thiên Đại Đế mới tín nhiệm hắn như vậy.

- Nhiếp Vân y quán này quá tà dị, khả năng đã làm Đại Đế biết rõ cho nên phái người đưa thiếp mời tới.

Một tin tức truyền bá trong đám người.

Đây chính là tin đồn đáng tin cậy nhất.

Đương nhiên cũng có một ít loạn thất bát tao.

Cái gì Nguyên Dương Đế Quân là bị người nhờ vả, lúc này mới không có biện pháp nên mời hắn.

Tiểu tử này thật ra là hậu nhân của Đại Đế, lúc này mới có thể đạt được Nguyên Dương Đế Quân ưu ái.

Tóm lại từ khi thiếp mời xuất hiện, các loại thuyết pháp tràn ngập cả thành Vân Châu.

Cũng có người xì mũi xem thường lời này, chuyện thiệp mời là có kế hoạch cả.

Không đến ba ngày, y quán có ít nhất mười sóng người tới mở miệng muốn mua thiếp mời, giá trị càng lúc càng cao.

Caop nhất ra giá trăm vạn thần thạch!

Chỉ có điều Nhiếp Vân đại sư không có mặt, không ai có quyền xử lý chuyện thiếp mời, đều bị quản sự y quán Lưu Trúc cự tuyệt.

- Các ngươi nói đại nhân đi nơi nào, đã hơn hai mươi ngày, tại sao còn không trở lại.

Trong y quán, Lưu Trúc đi vòng vòng trong đại điện, bộ dạng sốt ruột.

- Thiếu gia đo cùng Diệu Âm tiên tử, an toàn không phải vấn đề, chờ thôi.

Thấy bộ dạng của hắn như thế, Viên Cửu an ủi.

- Ta không lo lắng an toàn của hắn, mà là... Thọ yến của Nguyên Dương Đại Đế còn chưa tới mười ngày nữa đã bắt đầu, đối phương đã phát thiếp mời, thiếu gia lại không có đi... Đây là công nhiên coi rẻ uy nghiêm của Đại Đế, chúng ta không ai chịu nổi.

Lưu Trúc sốt ruột nói.

- Đúng vậy!

Viên Cửu gật gật đầu.

Lưu Trúc nói không sai, cường giả Đế cấp tự mình phát thiếp mời, ngươi lại không đi, tương đương coi rẻ uy nghiêm của siêu cấp cường giả, đến lúc đó rất dễ dàng gây ra mâu thuẫn, vạn nhất chọc Đại Đế giận dữ, cho dù mạnh hơn nữa cũng biến thành tro bụi.

- Ta đã đưa tin cho thiếu gia nhưng không có hồi âm, dường như thiếp gia đang ở nơi kỳ quái nên không tiếp được.

Hỗn Độn Vương nói.

Thiếp mời đến y quán, hắn đã truyền tin tức cho Nhiếp Vân nhưng hơn mười tin tức như đá chìm vào đáy biển, cũng không có hồi âm.

- Không cần phải gấp, thiếu gia tự có chừng mực, có lẽ không xảy ra đại sự gì, chúng ta lo lắng cũng chỉ là buồn lo vô cớ.

Nhìn thấy hai người sốt ruột, Viên Cửu khoát khoát tay.

Từ khi thiếu gia chữa khỏi tật bệnh của hắn, hắn tin tưởng thiếu gia vô điều kiện, hiện tại chưa về, khẳng định có ý định của mình nên không thể gấp.

- Bẩm đại nhân, Diệp Đào công tử cầu kiến!

Thời điểm mọi người sốt ruột, một người hầu đi tới.

- Diệp Đào công tử? Mấy ngày nay mỗi ngày hắn tới một lần, xem ra ở trong gia tộc sống không như ý.

Lưu Trúc gật gật đầu, vội vàng phân phó:

- Mau mời!

Diệp Đào công tử là bằng hữu của thiếu gia, mấy ngày nay hắn đều tới đây, tuy ngoài miệng chưa nói nhưng từ biểu lộ và động tác có thể thấy được cạnh tranh người thừa kế Diệp phủ đã mang cho hắn trùng kích rất lớn.

Chỉ sợ bây giờ còn đang bị Diệp Tân chèn ép.

- Không biết Nhiếp huynh trở lại hay chưa?

Tiến vào đại điện, Diệp Đào không nói vong vo, hắn hỏi thẳng.

- Diệp Đào thiếu gia, chúng ta cũng không thể liên lạc với thiếu gia, cũng không biết hắn trở lại lúc nào.

Thái độ Lưu Trúc cung kính.

Vị Diệp Đào thiếu gia này không quá đắc thế trong Diệp phủ nhưng dù sao cũng là đệ tử mười hai phủ công tước, còn là bằng hữu thiếu gia cho nên phải giữ lễ nghĩa.

- Không biết trở lại lúc nào?

Gương mặt Diệp Đào đầy xoắn xuýt.

- Diệp Đào thiếu gia có chuyện gì không ngại nói với tại hạ một

chút, một khi thêếu gia quay về ta sẽ bẩm báo nhanh hơn.

Thấy bộ dạng của hắn như vậy, Lưu Trúc không nhịn được hỏi.

- Lão gia tử bệnh nặng... Ta muốn mời Nhiếp huynh qua đi xem...

Diệp Đào nói.

- Bệnh nặng? Không phải Nam Thiên Y Thánh đang trị liệu cho lão gia tử hay sao? Tìm thiếu gia nhà ta làm gì?

Lưu Trúc nói.

- Nam Thiên Y Thánh cho lão gia tử ăn dược mỗi ngày, xem tinh thần có đôi khi rất không tệ, chẳng biết tại sao ta cảm thấy tinh thần của hắn càng ngày càng suy yếu...

Trong mắt Diệp Đào đầy lo lắng.

- Được rồi, chuyện này thiếu gia về ta sẽ nói cho hắn biết.

Trị hay không trị cho Diệp gia lão gia tử không phải Lưu Trúc nói tính toán, lúc này đáp ứng nên không nhiều lời.

Hai người nói chuyện với nhau, Diệp Đào quay người rời đi.

Đại thọ Nguyên Dương Đế Quân huyên náo xôn xao, Diệp Tân làm người thừa kế mới xác lập của Diệp phủ cho nên bận rộn rối tinh rối mù.

Diệp phủ làm một trong mười hai công tước cho nên có tư cách được mời, hiện tại trên bàn trước mặt hắn là một tấm thiệp mời.

- Lão gia tử, Nguyên Dương Đại Đế thọ yến... Ngươi dẫn ta đi, như vậy ta vừa vặn có thể quen biết một ít tuần tài, cũng hảo hảo câu thông với bọn họ, vạn nhất có thể đạt được Đại Đế ưu ái, địa vị phủ công tước của chúng ta có thể bảo trì.

Vẻ mặt Diệp Tân đầy chờ mong nhìn lão gia tử trước mặt.

- Được rồi, ta sẽ dẫn ngươi đi, làm vãn bối ngươi cũng phải chuẩn bị lễ vật, như vậy mới có thể bỗng nhiên nổi tiếng!

Lão gia tử nằm trên giường, sắc mặt của hắn không tính là quá tốt.

Làm trụ cột của Diệp phủ, hắn rất sớm thu được thiếp mời thọ yến của Nguyên Dương Đại Đế, chỉ có điều vẫn suy nghĩ nên đưa ai đi.

Nguyên Dương Đại Đế là Đại Đế được Phổ Thiên Đại Đế tín nhiệm nhất, nếu như có thể đạt được hắn tán thưởng, địa vị nhất định sẽ nước lên thuyền lên, địa vị phủ công tước có thể bảo trì.

- Yên tâm đi, lão gia tử, ta đã sớm chuẩn bị lễ vật, tuyệt đối sẽ làm cho Nguyên Dương Đại Đế lau mắt mà nhìn!

Diệp Tân mặt mũi tràn đầy tự tin.

- Vậy là tốt rồi!

Lão gia tử thoả mãn gật gật đầu.

Hắn bây giờ càng nhìn Diệp Tân thuận mắt, xem ra Diệp phủ có người kế tục.

- Bẩm lão gia tử, Diệp Đào cầu kiến!

Trong nội tâm đang cảm khái, bên ngoài có tiếng nói vang lên.

- Diệp Đào? Hắn tới làm cái gì?

Lão gia tử nhướng mày.

- Nói tới Diệp Đào, ta nhớ tới một sự kiện, lão gia tử còn nhớ thầy thuốc hắn dẫn tới hay không, là gia hỏa gọi là Nhiếp Vân?

Đôi mắt Diệp Tân xoay tròn và cười nói.

- Nhớ rõ? Lần trước Thiền Việt mang hắn tới, thế nào?

Lão gia tử hỏi.

- Sau khi người nọ rời Diệp phủ đã mở y quán, mấy ngày hôm trước bởi vì trị bệnh chết người, sợ hãi truy cứu cho nên không biết nấp ở nơi nào, đến bây giờ không

thấy bóng dáng!

Diệp Tân nói.

------oOo------

Chương 3138: Đại đạo hòa minh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trị bệnh chết người?

Sắc mặt lão gia tử trầm xuống.

Thầy thuốc trị bệnh chết người là đại sự, từ đó có thể thấy y thuật kém cỏi.

- Đúng thế, tên này có công phu miệng lưỡi rất tốt, khả năng Diệp Đào cũng không biết chân diện mục của hắn, ngay cả Việt lão cũng bị lừa gạt... Lần trước lão gia tử thật để hắn trị, ta sợ hậu quả không thể tưởng tượng được.

Diệp Tân nói.

- Thiền Việt làm việc ổn trọng, có lẽ không dễ dàng bị lừa như vậy a?

Lão gia tử có chút không quá tin tưởng.

Hắn đã gặp Diệp Đào, là hài tử ổn trọng, Việt lão ở chung với hắn lâu như thế, thân như huynh đệ, cũng không phải người ngông cuồng, làm sao dễ bị gạt như thế?

- Y đạo không có danh sư rất khó thành tựu, nếu như hắn có lai lịch

đã sớm nói ra rồi.

- Không rõ lai lịch chỉ là thứ nhất, thứ hai, có ai gặp y đạo đại sư trẻ như thế? Đến tuổi này, cho dù học y từ trong bụng mẹ cũng không có thành tựu quá lớn.

Diệp Tân khẽ nói.

- Ah...

Lão gia tử nói không ra lời.

Y đạo đại sư đều là người sống không biết bao nhiêu năm, trải qua vô số năm tích lũy và kinh nghiệm mới có kỹ nghệ ngạo nhân, hắn đã gặp qua gia hỏa Nhiếp Vân kia, đúng là quá trẻ tuổi.

Y đạo đại sư trẻ tuổi đúng là làm người ta khó tin.

- Hơn nữa... Ta chuyên môn phái người điều tra, người nọ xuất hiện tại Hoang Nguyên Cổ thành, thì ra là đến từ thập địa!

- Những địa phương này đều là tán tu, người phi thăng chiếm đa số, ngư long hỗn tạp, nếu thật là thế, hắn đang cố ý tiếp cận Diệp Đào, cố ý tìm lão gia tử, mục đích không đơn giản...

Diệp Tân thêm mắm thêm muối.

- Đến từ thập địa? Xem ra thật sự không có hảo tâm.

Lão gia tử hừ một tiếng, sắc mặt âm trầm.

Hắn là người đa nghi, nếu như không bởi vì nguyên nhân này, ba người được đề cử đã sớm xác lập, cũng không kéo dài tới bây giờ mới xác định.

- Lão gia tử, có gặp Diệp Đào thiếu gia hay không...

Hai người đang nói chuyện, người bên ngoài chờ lâu không có câu trả lời nên hỏi lại.

- Không gặp!

Lão gia tử khoát khoát tay.

- Vâng!

Người hầu đi xuống đi.

Không biết thành Vân Châu gió nổi mây phun, bởi vì hắn gây ra bao nhiêu động tĩnh, càng không biết Nguyên Dương Đế Quâ đã trao cho hắn thiệp mời làm vô số hâm mộ liên tục.

Lúc này Nhiếp Vân đang ngồi tại tảng đá trước nhà tranh, cầm tiêu trong tay với vẻ mặt hưng phấn.

- Bắt đầu đi!

Trải qua gần nửa tháng ma hợp, hai người triệt để quên thế giới bên ngoài, chỉ có nhạc khúc nhộn nhạo trong nội tâm.

Bởi vì đầu nhập nghiên cứu như thế, rốt cục vào hôm nay cũng sáng chế ra nhạc phổ cầm tiêu hợp tấu của hai người.

- Ân!

Diệu Âm tiên tử mỉm cười, ngón tay điểm nhẹ lên dây đàn.

Vô số hoa cỏ bị tiếng đàn thuyết phục, vô số chim bay đến gần.

Vạn vật sống lại, bách điểu triều bái!

Trước kia khi hợp tấu tại hậu điện, nàng vì đột phá cảnh giới, trải qua những ngày tu luyện trong Nhạc giới đã triệt để củng cố.

Tiếng đàn hình thành âm nhạc chấn động lan ra khắp bốn phía, nó như gợn sóng vô hình, những nơi đi qua, hoa cỏ lúc trước uể oải đều khôi phục và tỏa ra sức sống sinh mạng.

Ô ô ô!

Thời điểm tiếng đàn đạt tới đỉnh điểm, một tiếng tiêu vang lên, ban đầu to rõ, về sau trầm thấp.

Tiêu âm và tiếng đàn giao hòa với nhau, phối hợp hoàn mỹ kích động tâm linh của người khác, đóa hoa, nham thạch, thậm chí không khí chung quanh đều nhộn nhạo sinh ra hương khí ôn nhuận, ngửi được hương khí này, chim đang bay trên cao cũng quên mất bay, không ngừng rơi xuống đất, hoa cỏ cũng xấu hổ thu mình, không tự chủ cúi đầu xuống.

Vạn vật sinh hương!

Trước kia bọn họ chỉ trùng hợp tiến vào cảnh giới này, hiện tại đã tùy ý tiến vào mà không có hạn chế.

Tiêu âm càng ngày càng vang dội, nhanh chóng hòa hợp với tiến đàn, hai chủng âm nhạc khác nhau giống như điêu khắc hình ảnh mỹ hảo làm người ta lưu luyến vong ngã.

- Ý cảnh này...

Tiêu thổi, đàn ngân, thần thái Nhiếp Vân và Diệu Âm tiên tử dần dần an tĩnh giống như tiến vào thế giới khác, tâm thần yên lặng dung hợp triệt để với âm nhạc.

Ầm ầm!

Một đại đạo xuất hiện trên không trung, đi ngang qua cả Nhạc giới, nó giống như dòng nước lũ.

Nhạc khí của bọn họ dung hợp với đại đạo, dẫn phát cộng minh, vô số chim thú đứng nguyên tại chỗ, không tự chủ lâm vào trong đó khó có thể tự kiềm chế.

Tiên âm đại đạo lĩnh ngộ cảnh giới cao nhất, đại đạo hòa minh!

Cầm tiêu hợp tấu xuất hiện đại đạo hòa minh, nếu như để người khác nhìn thấy sẽ khiếp sợ không nói nên lời.

Nhưng với tư cách người trong cuộc Nhiếp Vân, Diệu Âm tiên tử

không phát giác điểm này, chỉ biết tâm thần nương theo nhạc khúc và trầm mê trong đó, du lịch trong thế giới âm nhạc lưu luyến quên về.

Ông ông ông!

Đại đạo hóa thành dòng sông trên không trung, phát ra từng đạo hào quang ôn nhuận bao phủ hai người, bao phủ bọn họ giống như kén tằm.

- Thì ra đây là đại đạo hòa minh...

Không biết qua bao lâu, khi khúc nhạc tới cuối cùng, Nhiếp Vân chậm rãi mở to mắt, lúc này hắn phát hiện mình đang chảy nước mắt.

Cảnh tượng vừa rồi hắn như nghe được Thiên Đạo ngâm xướng, thiên địa vạn vật đều là nhạc phổ!

Đây mới là đại đạo hòa minh!

Không cần cầm tiêu, thiên địa tự nhiên cũng có thể biến thành nhạc khí, diễn tấu nhạc khúc làm người ta mê say.

- Rốt cuộc ta đã tiêu trừ chướng ngại tâm lý, đạt được đột phá!

Diệu Âm tiên tử cũng mở mắt ra.

Vì mục tiêu này nàng tốn không biết bao nhiêu thời gian, chính thức làm được mới biết mình có bao nhiêu kích động.

- Cảnh giới của ngươi bây giờ là vạn vật sinh hương hay vẫn là... Đại đạo hòa minh?

Nhiếp Vân hỏi thăm.

Hợp tấu hoàn tất, hai người được đại đạo hòa minh ảnh hưởng cho nên đều có tiến bộ, cũng không ai biết cảnh giới của đối phương như thế nào.

- Ta đạt tới cảnh giới vạn vật sinh hương, khoảng cách đại đạo hòa minh không xa, chỉ cần cố gắng tu hành, ta tin tưởng không qua trăm năm sẽ đạt tới, ngươi thế nào?

Diệu Âm tiên tử cảm thụ cảnh giới của mình và nói.

- Ta? Ta cũng không biết! Có lẽ giống như ngươi, vạn vật sinh hương a!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Lần này hắn không có nói bậy, hắn thật sự không biết mình đạt tới cảnh giới gì.

Hắn muốn đạt tới đại đạo hòa minh phải hợp tấu với đối phương mới làm được, bằng vào bản thân hắn không thể đột phá.

Đạt tới cảnh giới đại đạo hòa minh có thể mượn nhờ âm thanh đại đạo công kích kẻ khác, sử dụng tốt, Hoàng cảnh viên mãn cũng không phải đối thủ của hắn, có thể chém giết dễ dàng.

------oOo------

Chương 3139: Gặp chuyện không may?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy khoảng cách cường giả Đại Đế còn kém một cấp bậc nhưng là đỉnh cấp trong Hoàng cảnh viên mãn.

Lúc trước Lạc Á đã là như thế.

Không có đạt tới đại đạo hòa minh, tự nhiên là vạn vật sinh hương, sở dĩ Nhiếp Vân nói không biết là vì hắn tùy tiện diễn tấu nhạc khúc cũng có thể làm được vạn vật sinh hương, tùy tiện sinh ra nhạc hương, thậm chí nói chuyện còn mang theo tiên đạo chi âm, xuất hiện vạn vật sinh hương.

Nói cách khác hắn hiện tại chỉ cần nguyện ý, thế gian vạn vật cũng

có thể trở thành nhạc khí, tùy ý đạt tới cảnh giới vạn vật sinh hương.

Điểm ấy khác với Diệu Âm tiên tử.

Thứ hai chỉ có khảy mới có thể làm được điểm này.

- Mặc kệ cảnh giới gì, đạt tới loại thực lực này, cho dù gặp được Hoàng cảnh viên mãn cũng không cần sợ!

Nội tâm Nhiếp Vân cười khẽ.

Tuy không biết cảnh giới hiện tại là cái gì, hắn biết rõ thực lực của mình có tiến bộ lớn.

Tu luyện tiên âm đại đạo tới cảnh giới này, ngôn xuất pháp tùy, cho dù cường giả Hoàng cảnh viên mãn muốn giết hắn, chỉ sợ cũng phải phí công phu rất lớn.

Đương nhiên, Hoàng cảnh viên mãn cũng chia rất nhiều cấp bậc, hắn bây giờ nhiều nhất có thể đối phó người mới đột phá như Viên Cửu mà thôi, gặp được gia hỏa quái dị như Nam Hoa lão tiên cầm chắc không gánh được.

Cho dù không gánh được cũng không chật vật giống lúc trước.

Hiện tại do thực lực của hắn còn thấp, một khi tu vi của hắn đạt tới Hoàng cảnh viên mãn, chỉ bằng vào lý giải tiên âm đại đạo, gặp được Nam Hoa lão tiên, căn bản không phải động thủ, dùng ngôn ngữ vây khốn cũng có thể thoát thân!

Phải lý giải đại đạo đạt tới cảnh giới nhất định mới có thể làm được điểm này.

Nếu như đạt tới cảnh giới đại đạo hòa minh, trừ phi đối phương tu luyện đại đạo còn cao hơn hắn, hơn nữa lĩnh ngộ đến cảnh giới như hắn, nếu không một khi hắn nói chuyện đại đạo tương tùy, đối phương không có cơ hội phản kháng, cũng sẽ bị áp bách tới chết.

- Nếu đã đột phá, đi ra ngoài đi!

Diệu Âm tiên tử cười cười.

Hai người rời khỏi Nhạc giới trở lại hậu điện, lúc này đồng thời bái hai tượng đá.

- Chúc mừng đột phá!

Tượng đá cũng chúc mừng.

Răng rắc!

Lúc này tượng đá xuất hiện vết rách, lúc bọn họ ra khỏi Nhạc giới cũng xuất hiện âm thanh vỡ vụn và triệt để biến mất.

Cho dù là Nhạc giới hay ý niệm của Tiên Âm tử lưu lại thời gian quá dài, lúc này tâm nguyện hoàn thành, lại có người kế thừa rốt cuộc không kiên trì nổi.

- Đi thôi!

Thấy Diệu Âm tiên tử nhìn bức tượng rạn nứt không muốn ly khai, Nhiếp Vân thúc dục và hai người đi ra ngoài, thời gian không dài đã rời khỏi cung điện dưới mặt đất.

Trước kia tới đây cần diễn tấu nhạc khúc mới có thể đạt được tổ tiên tán thành, buông cấm chế thông hành, mà bây giờ Nhiếp Vân ngôn xuất pháp tùy, chỉ cần một câu đã làm đại điện vạn vật sinh hương, cấm chế tự nhiên mở ra.

Sau khi trở lại Tiên Âm Tông, Nhiếp Vân thở ra một hơi, hiện tại hắn có cảm giác như sống qua một đời.

Trước kia tại Nhạc giới hắn phải toàn tâm đầu nhập tiên âm đại đạo, chú ý cao độ không quan tâm thời gian trôi qua, cũng không chú ý tới động tĩnh khác, lúc này vừa ra ngoài cảm thấy ngọc bài đưa tin không ngừng chấn động, lúc này các tin tức truyền vào trong đầu hắn.

- Nguyên Dương Đế Quân đưa thiệp mời? Nguyên Dương Đế

Quân ta... Không biết ah?

Nhìn Lưu Trúc truyền tin tức, Nhiếp Vân cảm thấy khó hiểu,

Nguyên Dương Đế Quân, hắn chưa từng nghe qua, cũng chưa gặp bao giờ, Đại Đế lợi hại như thế không có khả năng vô duyên vô cớ đưa thiệp mời cho hắn.

- Chẳng lẽ lại là Duẫn Duyên huynh muốn giới thiệu ta quen biết Nguyên Dương Đế Quân?

Đột nhiên trong đầu Nhiếp Vân sinh ra suy nghĩ.

Trong người hắn quen biết, cực kỳ có mặt mũi có lẽ chính là Duẫn Duyên là cường giả Đế cấp.

Chính mình chữa khỏi bệnh cho Dao Sương, đối phương muốn mượn cơ hội dẫn dắt chính mình, muốn Nguyên Dương Đế Quân đưa thiệp mời là chuyện quá đơn giản.

Có thiếp mời này, chính mình chẳng khác nào chính thức tiếp xúc cao tầng thành Vân Châu, về sau muốn làm gì cũng đơn giản không ít.

- Nhất định là thế!

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân âm thầm gật gật đầu.

Người khác, cho dù là Diệp Đào, Diệp phủ lão gia tử muốn một tấm thiệp mời không phải chuyện đơn giản, cường giả Đế cấp thì khác!

Cường giả Đế cấp bình khởi bình tọa, Nguyên Dương Đế Quân có danh khí quá lớn, thực lực rất mạnh, một Đại Đế khác hỏi một tấm thiệp mời của hắn lại vô cùng đơn giản.

- Xem ra mình phỉa mau chóng quay về thành Vân Châu!

Sau khi xem xong tin tức, hắn truyền tin trả lời, Nhiếp Vân xoa trán và quyết định.

Thành Vân Châu hỗn loạn, hiện tại hắn biết không thể xảy ra sai lầm, xem ra hắn đi này hơn hai mươi ngày, đám người Lưu Trúc đã thừa nhận không ít áp lực, nếu không quay về sẽ sụp đổ trong gang tấc.

- Ân? Tại sao không có ai? Những sư muội gần đây cãi nhau, không thể an tĩnh như vậy được.

Trong nội tâm ang suy tư, tại sao khi trở ra lại an tĩnh như thế, Diệu Âm tiên tử khó hiểu lẩm bẩm.

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân lại nhìn sang Tiên Âm Tông, sau khi xem xong quả nhiên cảm thấy kỳ quái.

Lúc trước khi tới sơn cốc thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng đàn vang lên, hiện tại sơn cốc an tĩnh như bức tranh, hoàn toàn không có chút âm thanh nào.

Chẳng lẽ lại... Gặp chuyện không may?

Hai người nhìn nhau, trong nội tâm đồng thời rùng mình.

- Nhanh đi Vọng Nguyệt Cung!

Sắc mặt Diệu Âm tiên tử trầm xuống, nàng và Nhiếp Vân bay thẳng về hướng Vọng Nguyệt Cungi.

Vọng Nguyệt Cung là nơi sư phụ nàng tĩnh tu, nếu quả thật có việc khẳng định ở chỗ này!

Trong Vọng Nguyệt Cung.

Mấy chục người áo xanh đứng trong đại điện, trung niên nhân đi đầu có gương mặt như than chì, trên hai hàng lông mi còn mang theo ngạo khí.

Sư phụ Diệu Âm tiên tử là phu nhân cung trang đang đứng trong đại điện, cũng không có rất nhiều đệ tử, mọi người đang đứng sau lưng với vẻ mặt khẩn trương.

- Ám Minh, ngươi muốn làm gì? Nơi này là địa phương của Tiên Âm Tông ta, thỉnh ngươi lập tức rời đi!

Phu nhân cung trang vô cùng tức giận.

- Ta muốn làm gì, chẳng lẽ ngươi không biết?

Trung niên nhân cười nhạt một tiếng, đôi mắt nhắc lên, ánh mắt giống như mang theo vô số quân cờ.

- Ám Tinh Tông và Tiên Âm Tông đều là một trong tứ hữu đại đạo, tứ hữu đại đạo, hợp tác lợi, phân thì tệ, nếu như dung hợp, xuất hiện một vị cường giả Đại Đế cũng không phải là không được... Tông môn xác nhập với nhau, ngươi cũng nên cân nhắc một chút.

- Lần

này chúng ta tới tìm ngươi chính là thương nghị cụ thể công việc xác nhập.

------oOo------

Chương 3140: Tứ hữu tông môn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Như Dạ Tông chủ, đại sự xác nhập tông môn, một khi xuất hiện một vị cường giả Đế cấp, như vậy bốn đại tông môn chúng ta không cần phải ở trong một góc không dám ra đi, cửu châu lớn như vậy, ít nhất cũng có một nơi cắm dùi cho chúng ta.

- Đúng thế, đây là chuyện tốt, Mặc Điểm Tông và Đồ Vân Tông chúng ta đã đáp ứng, ngươi đừng từ chối.

- Chỉ cần bốn đại tông môn chúng ta liên thủ, Phổ Thiên hoàng triều khẳng định cũng phải kính trọng vài phần.

Hai người sau lưng trung niên nhân lên tiếng.

Hai người này có tuổi tác không kém trung niên nhân Ám Minh bao nhiêu, bộ dạng chừng bốn mươi tuổi.

Đó là tông chủ Mặc Điểm Tông, Đồ Vân Tông!

- Các ngươi muốn xác nhập thì các ngươi xác nhập, Tiên Âm Tông là cơ nghiệp tổ tiên lưu lại, muốn xác nhập với các tông môn khác, thứ cho ta không phụng bồi.

Nữ tử cung trang Như Dạ tông chủ lên tiếng.

- Như Dạ Tông chủ lo ngại, sau khi xác nhập Ám Tinh Tông cũng không tồn tại, gọi chung là Tứ Hữu Tông.

- Tiên Âm Tông các ngươi như vẫn ở nơi này, chỉ có điều đổi tên là Tiên Âm phân bộ Tứ Hữu Tông mà thôi.

- Cũng không ảnh hưởng tới truyền thừa của Tiên Âm Tông.

Ám Minh tông chủ cười nói.

- Không có ảnh hưởng tới truyền thừa?

Như Dạ Tông chủ cười lạnh nhìn qua:

- Nếu nói như vậy... Có phải Tứ Hữu Tông các ngươi thành lập tổng bộ ở nơi đây? Chí bảo trấn tông của bốn tông môn đặt ở Vọng Nguyệt Các ta?

- Làm càn!

- Nói hưu nói vượn!

- Tiên Âm Tông các ngươi có tư cách gì?

Tông chủ Mặc Điểm Tông, Đồ Vân Tông đồng thời quát lớn.

- Như Dạ Tông chủ nói đùa, thành lập Tứ Hữu Tông, trấn tông chi bảo các phái tự nhiên đều phải giao cho địa phương cường đại bảo tồn, đây là việc phải làm, nhưng... Nếu như Tiên Âm Tông các

ngươi có được lực lượng vượt qua ba tông môn khác, có thể bảo vệ tốt trấn tông chí bảo, đặt ở Vọng Nguyệt Các thì sao? Đáng tiếc... Không có!

- Cho nên vì an toàn của bốn đại tông môn, Ám Tinh Tông chúng ta lúc này việc đáng làm sẽ phải làm.

- Mong rằng không nên hiểu lầm!

Ám Minh tông chủ cười nói.

- Không nên hiểu lầm?

Như Dạ Tông chủ chán ghét nhìn đối phương, cười lạnh:

- Trấn tông chí bảo của Tiên Âm Tông chính là tổ tiên lưu lại, dùng trấn áp số mệnh, không có khả năng đưa cho kẻ khác, cho nên cũng sẽ không xác nhập, các ngươi nên đi thôi, nếu quả thật muốn xác nhập, trừ khi các ngươi có thể giết sạch chúng ta.

Leng keng!

Nàng vừa dứt lời, các đệ tử sau lưng của nàng đều cầm đàn cổ ra.

- Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!

Thấy hành động của các nàng, Ám Minh tông chủ vốn mỉm cười cũng tức giận, ánh mắt mang theo âm hàn.

Vốn còn muốn đối phương đáp ứng tránh phải chiến đấu, hiện tại xem ra chỉ có thể động thủ.

- Nếu không biết tốt xấu, chúng ta sẽ không khách khí!

- Mặc Hư tông chủ, giao cho ngươi!

Ánh mắt Ám Minh tông chủ phát lạnh, khoát khoát tay.

Tên tông chủ Mặc Điểm Tông tông chủ cười hắc hắc tiến lên phía trước, bàn tay của hắn nâng bút lông.

Bút lông toàn thân như than chì, còn chưa động đã có bút ý tận trời áp bách tất cả mọi người hít thở không thông.

Rất nhiều nữ đệ tử sau lưng Như Dạ Tông chủ biến thành tái nhợt, muốn phản kháng nhưng không có biện pháp nào, chỉ có thể không ngừng lui về phía sau.

Lực uy hiếp của bút lông này quá lớn, những người như các nàng không đạt tới cảnh giới tiếng đàn hòa minh, thực lực cao nhất là Hoàng cảnh sơ kỳ, căn bản không phải đối thủ.

- Hắc hắc, Như Dạ Tông chủ, ngàn vạn không nên sai lầm, bốn dại tông môn chúng ta là cầm kỳ thư họa, vốn là một, cần gì bảo thủ không thay đổi làm hại đệ tử.

Mặc Hư tông chủ cười lạnh, hắn đi nhanh về phía trước, mỗi khi đi một bước, bút lông mang theo uy thế nặng nề làm rất nhiều đệ tử sau lưng Như Dạ không chịu nổi, lúc này không ngừng lui về phía sau.

- Tuy Tiên Âm Tông chúng ta đều là thế hệ nữ lưu nhưng không có ai sợ chết.

- Muốn tới thì tới đi, ta cũng xem một chút, nhiều năm không gặp, đường đường tông chủ Mặc Điểm Tông có thể tấn cấp tới trình độ nào?

Như Dạ Tông chủ cười lạnh, thân thể mềm mại hơi động và đi về phía trước, một cây đàn cổ xuất hiện trước mặt.

Đàn cổ có đuôi hơi đen, còn có mùi khét, phía trên chỉ có bảy dây đàn, mỗi một sợi dây không biết do vật liệu gì tạo thành, chúng rung động như gió, mỗi khi chấn động sẽ làm không gian nứt ra.

- Tiêu vĩ đàn cổ? Dùng trấn tông chí bảo làm cầm tùy thân, xem ra ngươi đã có chuẩn bị.

Nhìn thấy cây đàn cổ, sắc mặt Mặc Hư tông chủ trầm xuống và ngưng trọng.

Trấn tông chí bảo của Tiên Âm Tông là tiêu vĩ đàn cổ, mặc dù là hắn gặp gỡ cũng phải cẩn thận không dám xem thường.

- Vũ Trường Bút không có trên người của ngươi sao?

Như Dạ tông chủ nói một câu, năm ngón tay đảo qua dây đàn, tiếng đàn vang vọng đại điện.

Vũ Trường Bút là trấn tông chí bảo của Mặc Điểm Tông, là tuyệt thế thần binh do tông sư khai phái lưu lại.

Nhìn thấy tiếng đàn đánh tới, hai mắt Mặc Hư tông chủ ngưng trọng, cây bút lông trước mặt chấn động và vẽ một đường.

Tiêu vĩ cầm sinh ra sóng âm va chạm với bút lông và phát ra tiếng nổ, cả đại điện quay cuồng, sàn nhà xuất hiện vết rách như mạng nhện.

- Ân?

Hai người phất tay, sắc mặt Mặc Hư tông chủ ngưng trọng, sau đó hắn quay đầu nhìn Ám Minh tông chủ với vẻ mặt khó hiểu.

- Không cần nhìn, Huyết Sát chưởng đã bị ta giải trừ, thực lực bây giờ không đạt tới thời kỳ toàn thịnh nhưng không kém nhiều, muốn giết ta phải dùng bản lĩnh thật sự đi.

Như Dạ Tông chủ biết rõ hắn nghĩ cái gì cho nên thét dài, sóng âm trận trận, tiêu vĩ cầm lại chấn động lần nữa, khúc nhạc đâm thủng linh hồn tấn công đối phương.

- Giải trừ Huyết Sát chưởng? Không có khả năng!

Nghe được Như Dạ Tông chủ nói chuyện, nghe được tiếng đàn sắc bén của nàng, sắc mặt Ám Minh tông chủ trầm xuống.

Người khác không biết Huyết Sát chưởng đáng sợ, hắn là người tu luyện lại biết rõ, loại chưởng lực này trừ khi đạt tới cảnh giới của Lạc Á, bằng không sẽ không người phá giải, vốn tưởng rằng nàng

sớm bị tra tấn không còn hình người, tại sao mới qua vài ngày đã có thể giải trừ.

- Mặc Hư tông chủ, không nên trúng kế, nhất định nàng dùng bí pháp nào đó cưỡng ép duy trì lực lượng, thương thế bản thân vẫn chưa được giải trừ.

- Chỉ cần kiên trì một hồi sẽ nhìn ra vấn đề.

Đột nhiên nội tâm Ám Minh tông chủ chấn động, cũng truyền âm Mặc Hư tông chủ.

Hắn xem ra không ai có thể giải trừ Huyết Sát chưởng, đối phương cố ý nói như vậy, trên thực tế làm Mặc Hư tông chủ cảm thấy áp lực, cũng làm hắn không cách nào phát huy sức chiến đấu.&

------oOo------

Chương 3141: Xác nhập tông môn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân!

Mặc Hư tông chủ cũng ý thức được điểm ấy, sắc mặt ngưng trọng, cầm vút lông vẽ một cái, giống như một búa khai thiên tích địa, lăng không đánh xuống.

Mặc kệ đối phương vẫn bị thương nhưng dùng bí pháp duy trì lực lượng nhưng với hắn mà nói đều không thể khinh thường, phải dùng toàn lực ứng phó mới được.

Leng keng!

Leng keng!

Sử dụng tiêu vĩ cầm, tay áo Như Dạ Tông chủ bồng bềnh, nàng như tiên tử bay lượn không trung, ngón tay tung bay trên dây đàn, âm nhạc mỹ diệu vang vọng đại điện.

Những người khác nghe âm nhạc êm tai, đối với Mặc Hư tông chủ lại là tiếng đàn đòi mạng.

Trong tiếng đàn như ẩn chứa kiếm quang sắc bén không ngừng đâm tới, hơi không cẩn thận là đầu rơi máu chảy.

Tê tê!

Một tiếng đàn đâm rách y phục trên người Mặc Hư tông chủ.

Thực lực Như Dạ Tông chủ còn hơn Mặc Hư tông chủ một chút, hai người toàn lực chiến đấu, Mặc Hư lâm vào yếu thế.

- Ai nói đây là bí pháp? Bí pháp gì có thể kiên trì thời gian dài như thế lại có thể khống chế lực lượng tinh chuẩn như thế?

Nhìn thấy vết rách trên quần áo, trên đầu Mặc Hư tông chủ đổ mồ hôi lạnh, hắn tức giận nhìn sang Ám Minh tông chủ.

Xưng là bí pháp đó là vì thực lực không đủ nên cưỡng ép gia tăng thực lực, từ đó gây hại cho thân thể, thời gian sử dụng không dài, hai người chiến đấu đều dùng toàn lực, Như Dạ Tông chủ chẳng những kiên trì thời gian dài như vậy, công kích còn tinh thuần không lãng phí, khẳng định không phải bí pháp.

- Chẳng lẽ thật sự hóa giải Huyết Sát chưởng?

Ám Minh tông chủ không có trực tiếp trả lời, hắn cau mày suy nghĩ.

Vừa rồi hắn thật cho rằng đối phương cưỡng ép gia tăng lực lượng, hiện tại xem ra lực lượng đối phương cuồn cuộn không dứt, Mặc Hư tông chủ cũng kém hơn không ít, chỉ sợ Huyết Sát chưởng đã bị hóa giải.

- Ngươi đi hỗ trợ!

Nghĩ vậy Ám Minh tông chủ nhìn sang tông chủ Đồ Vân Tông.

Thực lực Như Dạ Tông chủ không mạnh hơn Mặc Hư tông chủ bao

nhiêu nhưng khí thế lại khác, người phía trước đã bị bức vào tuyệt cảnh, bây giờ là tử chiến đến cùng, người sau có tâm tư, tâm tính chênh lệch cho nên Mặc Hư tông chủ càng ngày càng bó tay bó chân, dần dần rơi vào hạ phong.

- Như Dạ Tông chủ, không gặp nhiều năm, không nghĩ tới thực lực càng tốt hơn, nếu như thế ta muốn lĩnh giáo một chút.

Tông chủ Đồ Vân Tông nghe được phân phó, hắn cười quái dị sau đó tiến lên.

Phần phật!

Bàn tay run lên, trong tay hắn xuất hiện bức họa giống như đám mây bao phủ bầu trời.

Trấn tông chí bảo Đồ Vân Tông —— Họa Trung Tiên!

- Ân!

Nhìn thấy tranh vẽ trên cao, Như Dạ Tông chủ biến sắc.

Trấn tông chí bảo của Đồ Vân Tông là tông sư khai phái lưu lại, là bức họa vẽ tiên, tranh vẽ mở ra tự thành thiên địa, một khi lâm vào trong đó sẽ không phải đối thủ của chủ nhân bức tranh.

Ô ô!

Họa Trung Tiên trên trời giáng xuống càng ngày càng gần, ngay sau đó cảm giác không gian áp bách sinh ra, Như Dạ Tông chủ cau mày, hai tay vung vẫy, tiêu vĩ cầm không ngừng vang vọng, từng sóng âm cường đại phóng thích ra ngoài muốn ngăn cản Họa Trung Tiên áp bách.

- Hắc hắc, ngăn cản Họa Trung Tiên nhưng không ngăn được Xuân Thu Bút của ta, ngươi đỡ một chiêu của ta.

Thấy tông chủ Đồ Vân Tông hỗ trợ, Mặc Hư tông chủ cười ha ha, Xuân Thu Bút trong tay vẽ một nét như đâm thủng không gian thời gian, nó đánh tới trước mặt Như Dạ Tông chủ, bút quang sắc bén

đánh tới.

PHỐC!

Sắc mặt Như Dạ Tông chủ đỏ lên, nàng phun ra một ngụm máu tươi và bay ngược ra sau.

Một mình Mặc Hư tông chủ đã làm nàn cố hết sức, hiện tại có tông chủ Đồ Vân Tông thực lực không kém gì nàng vây công, nàng căn bản không ngăn cản nổi.

- Sư phụ!

- Sư phụ...

Rất nhiều đệ tử sau lưng Như Dạ Tông chủ vội vàng xông lên, nhìn thấy sư phụ bị thương, tất cả tức giận và khảy đàn.

Chỉ có điều tuy các nàng nhiều nhưng thực lực quá kém, rất nhiều tiếng đàn công kích chưa tới nơi tới chốn, thậm chí còn không tới trước mặt đối phương đã biến mất.

- PHỐC!

Được đệ tử nâng lên, Như Dạ Tông chủ chậm rãi đứng dậy, nàng lại phun máu tươi lần nữa.

Tuy Huyết Sát độc đã bị Nhiếp Vân hóa giải nhưng bị tra tấn thời gian quá dài, tổn thương nguyên khí không ít, cho dù Nhiếp Vân cho nàng ăn dược vật cố bổn bồi nguyên nhưng đáng tiếc đối phương tới quá nhanh, hơn nữa hai người liên thủ, không có chút lưu tình, lúc này nàng tổn thương càng tổn thương, càng không có năng lực phản kháng.

- Cầm kỳ thư họa bốn đại tông môn chúng ta xác nhập là chuyện sớm muộn, ngươi không nên ngăn cản, làm như vậy làm gì?

Nhìn thấy nàng bị thương, Mặc Hư tông chủ dừng công kích, thở dài một tiếng.

- Bốn tông xác nhập là chiều hướng phát triển, ngươi không nên khảng cự.

Tông chủ Đồ Vân Tông thu hồi Họa Trung Tiên.

- Lại nói bốn tông xác nhập có lợi cho tông môn phát triển, có thể làm cho người Thần giới càng biết tới Tứ Hữu Tông chúng ta.

- Chỗ tốt? Hừ!

Như Dạ Tông chủ cười lạnh, trong mắt mang theo bi ai.

- Bốn tông xác nhập chẳng qua chỉ thỏa mãn tư dục của các ngươi mà thôi, nếu như ta đoán không sai, chúng ta thật sự giao trấn tông chí bảo ra, Ám Minh tông chủ tuyệt đối sẽ chiếm làm của riêng!

- Có được bốn kiện bảo vật, bốn tông hợp nhất... Có lẽ có thể giúp hắn phá tan gông cùm xiềng xích đạt tới Đại Đế, nếu như... Nếu như không cách nào thành công? Vậy truyền thừa tông môn của chúng ta làm sao? Có phải hủy hoại trong chốc lát không?

Nghe nói như thế, Mặc Hư tông chủ, Đồ Vân tông chủ im lặng.

Kỳ thật bọn họ biết rõ ý địnhcủa ám Minh tông chủ.

Tứ hữu tông, cầm kỳ thư họa, một mình có thể đột phá tới cấp bậc Đại Đế là ít có khả năng, nếu bốn tông hợp nhất thì khác.

Bốn chí bảo dung hợp với nhau, cho dù không thể giúp Ám Minh tông chủ đạt tới cấp bậc Đại Đế nhưng luyện hóa toàn bộ có thể giúp hắn có được thực lực Đại Đế, như vậy là đủ rồi.

Nếu như người khác có được lực lượng này nhất định sẽ bảo hộ bốn đại tông môn không bị xâm hại, nhưng... Ám Minh chắc chắn sẽ không!

Người này vì tư lợi, vì thực lực cường đại đã tu luyện công phu âm độc như Huyết Sát chưởng, làm sao có thể giúp tông môn càng ngày càng tốt hơn?

Một khi bốn đại tông môn thực xác nhập, không cần nghĩ, tất nhiên được chim quên cá, được cá quên nơm.

- Ít châm ngòi ly gián, tiên âm của ngươi có thể đầu độc người khác, không cách nào dầu độc ta đâu.

- Xác nhập tông môn, thực lực chúng ta càng ngày càng mạnh, ta làm sao có thể tự hủy trường thành làm tông môn gặp nạn?

------oOo------

Chương 3142: Hợp tấu kháng địch (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy Mặc Hư tông chủ và Đồ Vân tông chủ như thế, Ám Minh biết rõ mục đích của Như Dạ Tông chủ cho nên hừ lạnh và quát lớn.

- Tự hủy trường thành? Ngươi hủy trường thành còn ít sao? Nếu như ta nhớ được không sai, Ám Tinh Tông Ám Linh trưởng lão đã chết trong tay Huyết Sát chưởng của ngươi.

Như Dạ Tông chủ cười nhạo.

Ám Linh trưởng lão là nguyên lão của Ám Tinh Tông, công huân lớn lao, vào ba mươi năm trước bị người ta chém giết, hắn chết dưới Huyết Sát chưởng, lúc ấy ai cũng không biết Ám Minh tông chủ lại học Huyết Sát chưởng, khẩu hiệu báo thù nhao nhao thật lâu nhưng đến cuối cùng không có tra ra hung thủ là ai, về sau chuyện Ám Minh tông chủ tu luyện Huyết Sát chưởng bộc lộ ra ngoài, nội tâm đại bộ phận người chỉ có suy đoán, chỉ là không có người dám nói ra mà thôi.

Lúc này Như Dạ Tông chủ mở miệng nói ra chẳng khác gì cây kiếm đâm thẳng vào nội tâm mọi người.

Ám Linh trưởng lão có công huân lớn với tông môn nhưng lại bị chém giết vô tình, huống chi những kẻ xác nhập như bọn họ.

- Ám Minh tông chủ...

Quả nhiên Như Dạ Tông chủ nói chuyện sinh ra tác dụng, Mặc Hư tông chủ và Đồ Vân Tông tông chủ đồng thời nhìn qua, trong mắt mang theo do dự.

- Hắc hắc, chuyện cho tới bây giờ không biết hối cải, còn ở nơi này tà thuyết mê hoặc người khác... Đã như thế ngươi đi chết đi.

Không có trả lời hai người hỏi thăm, Ám Minh tông chủ lạnh lùng cười cười, bàn tay giơ lên, một bàn cờ xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, quân cờ tung hoành quấn quanh giống như sợi dây bao phủ không gian, tự thiên có thể ngăn cản không gian chung quanh.

Quân cờ tung hoành trên bàn cờ, vô số quân cờ đứng sừng sững trên đó như bầu trời đầy sao.

- Thiên vi kỳ bàn... Không nghĩ tới Ám Minh tông chủ lại đạt tới tinh vi tử cảnh...

Nhìn thấy hắn sử dụng bàn cờ như thế, Mặc Hư tông chủ và Đồ Vân Tông tông chủ nhìn nhau, trong mắt mang theo kinh hãi.

Vốn tông chủ bốn đại tông môn bọn họ có thực lực không kém nhau bao nhiêu, Ám Minh tông chủ muốn động thủ với bọn họ cũng biết rất khó thành công, nhưng bây giờ đối phương đạt tới tinh vi tử cảnh thì hoàn toàn khác biệt.

- Cảnh giới này giống như Tiên Âm Tông vạn vật sinh hương, khoảng cách đại đạo hòa minh cũng chỉ còn kém một bước cuối cùng.

- Xem ra ba người chúng ta thêm vào cũng không phải đối thủ của hắn.

Hiểu rõ cảnh giới của Ám Minh tông, Mặc Hư tông chủ và Đồ Vân Tông tông chủ cùng lắc đầu nhìn nhau.

Tứ hữu tông môn sử dụng cầm kỳ thư họa đạt tới cảnh giới cao nhất, trăm sông đổ về một biển, đều là đại đạo hòa minh, tuy cảnh

giới trước đó không giống nhau nhưng Ám Tinh Tông thiên vi kỳ tinh vi tử cảnh lại giống Tiên Âm Tông vạn vật sinh hương, Hoàng cảnh viên mãn đạt tới loại cấp bậc này sẽ gia tăng thực lực rất lớn, mấy người bọn họ chỉ thua kém một chút nhưng thực lực lại chênh lệch giống như trời và đất, căn bản không phải đối thủ!

Trước kia đồng ý xác nhập tông môn là vì đối phương sử dụng lợi ích, trong nội tâm cũng hơi có chút ý kiến, hiện tại xem ra đối phương thực muốn động thủ, hai người căn bản không ngăn cản nổi, gây chuyện không tốt tông môn truyền thừa không biết bao nhiêu năm sẽ hủy trong tay của bọn họ.

Ầm ầm!

Nội tâm hai người vừa xuất hiện suy nghĩ như thế, Ám Minh tông chủ đã áp bàn cờ xuống.

Như Dạ Tông chủ vào thời kỳ toàn thịnh cũng không phải đối thủ, lúc này trọng thương tự nhiên không thể kháng cự nổi, cố nén thương thế sôi trào trong người, ngón tay liên tục đánh đàn, sóng âm nhộn nhạo, tuy rất cường đại nhưng đáng tiếc chống lại bàn cờ lại không có lực lượng gì cả, lực lượng bắn ra bị phản chấn ngược lại.

PHỐC PHỐC!

Lực phản chấn cộng thêm đối phương áp bách, Như Dạ Tông chủ phun máu tươi lần nữa, rốt cuộc nàng không kiên trì nổi và té xuống đất.

- Sư phụ...

Rất nhiều đệ tử nhìn thấy sư phụ tùy thời sẽ bị chém giết, muốn xông lại nhưng phát hiện không gian giống như có bình chướng ngăn cách, dùng hết khí lực cũng không thể xông qua.

Thực lực các nàng quá thấp, chiến đấu cấp bậc này không phải các nàng có thể xen tay vào.

- Chết đi!

Thấy Như Dạ Tông chủ không có năng lực phản kháng, Ám Minh tông chủ bắn ra một tia tàn nhẫn, bàn cờ lại áp xuống lần nữa.

Áp lực của bàn cờ áp xuống cực kỳ to lớn, Như Dạ Tông chủ biết rõ cho dù giãy dụa như thế nào cũng phí công, nàng chậm rãi nhắm mắt lại.

Thực lực đối phương mạnh hơn so với nàng, cho dù muốn phản kháng nhưng có tâm mà không có lực.

- Phải chết sao?

Trong nội tâm thầm than một tiếng, đang muốn buông tha phản kháng lại nghe tiếng đàn vang lên.

Đinh!

Tiếng đàn này như tia sét vạch phá bóng tối, đâm rách phong tỏa không gian chung quanh của Ám Minh tông chủ, mặc dù chỉ một tiếng nhưng lại dung nhập nội tâm, làm cho mũi miệng của người ta không tự chủ sinh ra hương thơm..

- Vạn vật sinh hương? Là Diệu Âm... Chẳng lẽ nàng thành công?

Một tiếng đàn làm cho Như Dạ Tông chủ nhìn thấy hi vọng, đôi mắt mở to và mang theo khát vọng.

Vạn vật sinh hương, chỉ có tổ sư năm đó mới có thể đạt tới cảnh giới này, nàng lúc tuổi còn trẻ cũng không làm được, hiện tại già thể lực, tinh lực yếu bớt, tự nhiên càng không cách nào đạt đến, cả Tiên Âm Tông, người duy nhất có hi vọng đạt tới cảnh giới này chỉ có một người, Diệu Âm tiên tử!

Chẳng lẽ nàng đi cung điện dưới mặt đất... Thành công trong thời gian ngắn như thế?

- Ân?

Khác với Như Dạ Tông chủ hưng phấn, nghe được âm thanh như

thế Ám Minh tông chủ biến sắc, hắn cau mày nhìn sang.

Vạn vật sinh hương cùng cấp độ với thiên vi kỳ tinh vi tử cảnh của hắn, nếu như Tiên Âm Tông thực sự có người đạt tới cảnh giới này, chuyện hắn muốn xác nhập tông môn biến thành không thể thực hiện được.

- Bất kể là ai cũng không thể cứu được ngươi.

Sắc mặt trầm xuống, bàn cờ không tiếp tục dừng lại mà áp xuống.

Nếu như Tiên Âm Tông thực sự có người có thể đạt tới cảnh giới vạn vật sinh hương, mặc dù chuyện này nằm ngoài dự kiến của hắn nhưng phải dứt khoát phá giải, hắn phải chém giết Như Dạ tông chủ trước tiên.

Chỉ cần giết nàng sẽ giảm đi một đối thủ, cho dù người còn lại có thực lực mạnh hơn nữa cũng không thể làm gì được hắn.

- Sư phụ...

Nhìn thấy động tác của hắn cho nên mọi người hiểu ra, rất nhiều đệ tử biến sắc và la lớn.

Ô ô ô!

Thời điểm mọi người cho rằng Như Dạ Tông chủ hẳn phải chết không thể nghi ngờ, đột nhiên có tiếng tiêu vang lên.

Tiếng tiêu xen kẽ trong tiếng đàn nhưng không làm người ta cảm thấy đột ngột, ngược lại còn có cảm giác đáng ra nó phải như thế.

------oOo------

Chương 3143: Hợp tấu kháng địch (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cầm tiêu hợp tấu?

Đồng tử Ám Minh tông chủ co rụt lại.

Có thể phối hợp tiếng đàn vạn vật sinh hương, chẳng lẽ nơi này còn có cao thủ dùng tiêu?

Nếu thật là như vậy, chỉ sợ thế cục hôm nay không quá tốt.

- Giết nàng trước rồi nói sau!

Biết rõ còn có cao thủ ở bên, Ám Minh tông chủ không dám do dự, cắn răng một cái, lực lượng tuôn ra sau đó dùng bàn cờ áp xuống.

Quân cờ trên bàn cờ quay tròn cực nhanh và bay thẳng về phía Như Dạ Tông chủ.

Đối phương có che dấu cao thủ, hiện tại hắn không dám nghĩ nhiều, chỉ có giết một người trước mới có thể đạt được cơ hội lớn hơn, bằng không toàn bộ cao thủ của đối phương đi ra, liên hợp cùng một chỗ thì thế cục hôm nay sắp thành lại bại.

Ầm ầm!

Thời điểm bàn cờ sắp hạ xuống trước mặt Như Dạ Tông chủ lại sinh ra tiếng nổ như sét đánh, âm thanh cầm tiêu dung hợp hoàn mỹ với nhau, một đầu đại đạo xuyên qua tuyên cổ, mang theo lý giải huyền ảo khó nói thành lời hàng lâm nơi đây.

Đinh đinh đinh đinh!

Quân cờ, bàn cờ và đại đạo va chạm một cái phát ra âm thanh đinh đương, chẳng khác gì ném tảng đá vào sắt thép, cũng không thể tiếp tục áp xuống mảy may.

- Đại đạo hòa minh? Làm... Làm sao có thể?

Ám Minh tông chủ cũng bêến sắc.

- Tiên Âm Tông lại có người thi triển ra đại đạo hòa minh? Tại sao có thể có cao thủ như thế?

- Đại đạo hòa minh, đây chính là cảnh giới chỉ có Lạc Á năm đó mới có thể đạt tới, cảnh giới cao nhất trong tứ hữu tông môn... Thật sự có người đạt tới?

Mặc Hư tông chủ, Đồ Vân Tông tông chủ cũng sững sờ đứng ngây ngốc tại chỗ.

Nếu như nói Ám Minh tông chủ sử dụng thiên vi kỳ tinh vi tử cảnh đã làm bọn họ khiếp sợ, hiện tại chính là sợ hãi.

Đó là cảnh giới mục tiêu của bọn họ từ khi bắt đầu tu luyện, không thể vượt qua, hiện tại bình chướng khó có thể vượt qua đã xuất hiện ngay trước mặt, bọn họ làm sao không kinh ngạc?

Đại đạo hòa minh, đại đạo cũng phối hợp khúc nhạc xuất hiện, có thể nói là vô địch trong Hoàng cảnh viên mãn.

Suy nghĩ rất nhanh, tình cảnh biến hóa càng nhanh hơn, cầm tiêu hợp tấu hình thành dòng sông đại đạo ngăn cản bàn cờ của Ám Minh tông chủ, bọt nước bắn tung tóe và cuốn lấy.

- Đáng giận!

Ám Minh tông chủ biết rõ người hợp tấu ra tay với hắn, sắc mặt khó coi, bàn cờ chấn động và dựng thẳng biến thành tấm chắn.

Đại đạo hòa minh dẫn xuất đại đạo, mặc dù chỉ là hình thức ban đầu và khác với cường giả Đế cấp dẫn động hình thái nguyên vẹn, dù thế nó vẫn là hình thức đại đạo, uy lực vô cùng, hai bên va chạm với nhau, Ám Minh tông chủ lập tức bay ra ngoài, yết hầu ngòn ngọt phun máu tươi.

- Mau tới đây hỗ trợ, vừa rồi các ngươi cũng ra tay đối phó Như Dạ Tông chủ đấy.

Thật vất vả ổn định thân thể, sắc mặt Ám Minh tông chủ trầm xuống, quay đầu hô to hai người Mặc Hư tông chủ.

Vừa rồi hắn bảo hai người này xung phong ra tay chính là sợ Tiên

Âm Tông có hậu thủ, từ đó kéo hai người này xống thuyền trước tiên.

Quả nhiên, nghe nói như thế sắc mặt Mặc Hư tông chủ và Đồ Vân Tông tông chủ biến thành hết sức khó coi.

Tuy còn không có nhìn thấy người đến là ai nhưng cầm tiêu hợp tấu có thể thi triển ra đại đạo hòa minh, đủ thấy thực lực đáng sợ cỡ nào!

Giao thủ với cường giả như thế không phải lựa chọn chính xác, nhưng... Vừa rồi bọn họ thật sự ra tay với Như Dạ Tông chủ!

Đối phương là người Tiên Âm Tông, tông chủ bị hai người bọn họ đả thương, tất nhiên sẽ không bỏ qua...

- Lên đi!

Cắn răng một cái, Mặc Hư tông chủ nói.

Hiện tại bọn họ đã không có đường lui, sinh cơ duy nhất chính là liên thủ với Ám Minh tông chủ, đánh bại cao thủ đại đạo hòa minh rồi nói sau.

Đồ Vân Tông tông chủ cũng hiểu rõ điểm này, không đợi hắn nói xong, cũng đã ra tay.

Ông!

Ông!

Một bộ tranh vẽ, một cây bút lông xuất hiện trên không trung lần nữa, khí lãng quay cuồng, cả đại điện phát ra âm thanh nức nở nghẹn ngào.

Leng keng!

Ô ô!

Cầm tiêu hợp tấu hình thành dòng sông đại đạo, Họa Trung Tiên,

bút lông cùng ngăn cản và giằng co không phân cao thấp.

Tuy cầm tiêu hợp tấu đã đạt tới cảnh giới đại đạo hòa minh nhưng ba người đang sử dụng bảo vật đều là trấn phái chí bảo, uy lực vô cùng, ba người liên hợp cùng một chỗ, đại đạo hòa minh cũng không cách nào tiến lên.

- Sư phụ... Ngươi nói đại đạo hòa minh là đại sư tỷ?

Song phương giằng co không phân trên dưới, Như Dạ Tông chủ lúc này được đệ tử nâng lên, nàng thở hổn hển phun máu tươi.

- Ân!

Như Dạ Tông chủ gật gật đầu.

- Đại đạo hòa minh là cảnh giới của Lạc Á tiền bối, Tiên Âm Tông chúng ta có an toàn hay không?

Đệ tử này hưng phấn nhảy lên.

Đại đạo hòa minh là cảnh giới trong truyền thuyết, không biết bao nhiêu năm qua chưa có người đạt tới, không nghĩ tới đại sư tỷ đã đạt tới cảnh giới này.

- Tuy đại đạo hòa minh uy lực rất mạnh nhưng không phải một mình Diệu Âm hoàn thành, mà là cầm tiêu hợp tấu hình thành... Một khi khúc nhạc chấm dứt, uy lực sẽ mất đi, muốn thắng ba tông chủ... Chỉ sợ rất khó!

Khác với đệ tử hưng phấn, Như Dạ Tông chủ không có thả lỏng chút nào.

Đại đạo hòa minh có uy lực rất lớn, dù sao cũng là hợp tấu mới thi triển ra, nếu như người hợp tấu với Diệu Âm tiên tử có thực lực giống nàng, cũng là Hoàng cảnh viên mãn, không có bất cứ vấn đề gì, mấu chốt là đối phương chỉ có cảnh giới Vương cảnh viên mãn...

Loại thực lực này, nếu như không phải dẫn phát hòa minh, còn

không có tư cách giao thủ với đám người Ám Minh tông chủ, chỉ bằng một ý niệm của người ta cũng có thể chém giết.

Cho nên, hiện tại đại đạo hòa minh chiếm ưu thế, trên thực tế là một mình Diệu Âm tiên tử đối kháng ba người, một khi khúc nhạc chấm dứt, lực lượng cắn trả sẽ không chịu nổi.

Ầm ầm!

Thời điểm nàng nói chuyện với các đệ tử, cục diện chiến đấu xuất hiện biến hóa.

- Mặc Hư tông chủ, Đồ Vân Tông tông chủ, bây giờ không phải là ngươi chết chính là ta vong.

- Mau giao Xuân Thu Bút và Họa Trung Tiên cho ta khống chế, bằng không ba người chúng ta sẽ chết tại nơi này.

Ám Minh tông chủ lên tiếng hét lớn.

- Tốt!

- Tốt!

Mặc Hư tông chủ, Đồ Vân Tông tông chủ cũng biết tình thế nguy cấp, đồng thời cắn răng gật đầu.

Cầm kỳ thư họa tứ hữu tông môn, tuy phương pháp tu luyện khác nhau nhưng nền tảng tới từ một mạch, Xuân Thu Bút, Họa Trung Tiên và bàn cờ của Ám Minh tông chủ làm chí bảo tông môn, nếu như do một người sử dụng thì lực lượng dung hợp rất tốt, phát huy uy lực còn mạnh hơn nữa.

------oOo------

Chương 3144: Hợp tấu kháng địch (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chính bởi vì như thế, Ám Minh tông chủ mới dốc sức liều mạng muốn dung hợp bốn tông môn với nhau.

Bây giờ đối phương thi triển ra đại đạo hòa minh, ba người bọn họ miễn cưỡng lắm mới có thể ngăn cản, phương pháp giải trừ khốn cục duy nhất chính dung hợp ba chí bảo trên thân một người.

Hô!

Mặc Hư tông chủ, Đồ Vân Tông tông chủ giao quyền khống chế trấn tông chí bảo cho Ám Minh tông chủ, lúc này đại điện tỏa sáng rực rỡ, ba kiện bảo vật dung hợp cùng một chỗ hình thành dòng sông tương tự đại đạo hòa minh.

Dòng sông này va chạm với dòng sông cầm tiêu hợp tấu hình thành, lúc này nó thể hiện uy lực cực kỳ cường đại, dòng song thứ nhất liên tiếp bại lui, có chút không ngăn cản nổi.

- Cho ta xem rốt cuộc là ai!

Nhìn thấy dòng sông cầm tiêu hợp tấu lui về phía sau, Ám Minh tông chủ thở ra một hơi và cười lạnh, ba đại pháp bảo đẩy mạnh về phía trước.

Từ khi tiếng đàn vang lên tới bây giờ chưa từng nhìn thấy người hợp tấu là ai, hiện tại nắm giữ chủ động cho nên muốn nhìn là ai đột phá gông cùm xiềng xích đạt tới cảnh giới như thế.

Ầm ầm!

Ba đại pháp bảo uy lực cực lớn và đẩy mạnh về phía trước, không gian phía trước vặn vẹo và hai người xuất hiện.

Chính là Diệu Âm tiên tử và Nhiếp Vân.

Hai người rời khỏi cung điện dưới mặt đất và phát hiện tông môn biến cố, lúc này mới không nhịn được ra tay.

Chỉ có điều hai người này chỉ có cảnh giới vạn vật sinh hương, hơn nữa thực lực Nhiếp Vân là Vương cảnh viên mãn, công nhiên ra tay

khẳng định không bằng ba tông chủ dung hợp ba kiện chí bảo, dưới tình thế cấp bách mới ẩn nấp, dùng phương pháp cầm tiêu hợp tấu tiến hành công kích làm cho đối phương biết khó mà lui.

Ai ngờ Ám Minh tông chủ thời khắc mấu chốt khống chế hai kiện chí bảo, một lần hành động phản kích thành công.

- Diệu Âm, nhanh luyện hóa Tiêu Vĩ Cầm!

Nhìn thấy hai người bị bức ra, tùy thời khó có thể ngăn cản nổi, Như Dạ Tông chủ chấn động, Tiêu Vĩ Cầm trước mắt bay lên và tiến tới gần Diệu Âm tiên tử.

Diệu Âm tiên tử có cổ cầm trong tay là vũ khí truyền thừa từ lâu, so với Tiêu Vĩ Cầm thì chênh lệch rất lớn.

- Vâng!

Diệu Âm tiên tử vươn tay tiếp nhận Tiêu Vĩ Cầm, ánh mắt khẽ động và luyện hóa.

Đinh đinh đinh đinh!

Tiếp Tiêu Vĩ Cầm và luyện hóa sau đó diễn tấu sinh ra đã không có chút dừng lại, thậm chí tiếng đàn cũng không có gián đoạn mà tiếp tục diễn tấu.

Ầm ầm!

Có Tiêu Vĩ Cầm là trấn tông chí bảo tương trợ, hợp tấu đại đạo gia tăng lực lượng nhưng không rõ ràng lắm.

- Hợp tấu là chỉnh thể nghiêm chỉnh, lực lượng một người tăng lên nhưng người khác không gia tăng nên công hiệu không lớn...

Ám Minh tông chủ cười ha ha.

Hắn vốn tưởng rằng đối phương luyện hóa Tiêu Vĩ Cầm sẽ gia tăng áp lực gấp đôi cho hắn, gây chuyện không tốt chỉ có thể chạy trối chết, hiện tại xem ra cũng chỉ có như thế mà thôi.

Hợp tấu chú ý là cân đối, giống như thùng gỗ chứa nước, quyết định dung tích không phải là tấm gỗ dài nhất, mà là tấm ngắn nhất.

Hiện tại Nhiếp Vân và Diệu Âm tiên tử cũng gặp tình huống như thế.

Thực lực bản thân Nhiếp Vân quá yếu, hơn nữa sử dụng ống tiêu cũng là vật phẩm bình thường, cho dù Diệu Âm tiên tử luyện hóa Tiêu Vĩ Cầm nhưng biên độ gia tăng thực lực không quá lớn, cũng không rõ ràng.

- Không tốt!

Như Dạ Tông chủ cũng hiểu ra, trong đôi mắt mang theo lo lắng nồng đậm.

Vừa rồi thấy đối phương dung hợp ba đại bảo vật và nhìn thấy đệ tử của mình không ngăn cản nổi, dưới tình thế cấp bách đã đưa Tiêu Vĩ Cầm qua, khi đó nàng không có suy nghĩ cẩn thận, lúc này tỉnh táo lại cho nên biết tác dụng không lớn.

- Nếu có Dẫn Phượng Tiêu là tốt rồi...

Dẫn Phượng Tiêu là bảo vật Lạc Á luyện chế năm đó, cấp bậc không kém gì Tiêu Vĩ Cầm, thậm chí còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Chỉ có điều Lạc Á dù sao cũng không phải tông sư khai phái Tiên Âm Tông, các nàng lưu giữ Lăng Thiên tiêu phổ đã không tệ, về phần Dẫn Phượng Tiêu đã sớm biến mất theo Lạc Á, cụ thể nằm ở nơi nào thì không biết.

Nếu lúc này có Dẫn Phượng Tiêu đưa cho Nhiếp Vân luyện hóa, hoàn toàn có thể đền bù chỗ thiếu hụt tu vi của hắn, cầm tiêu hợp tấu nhất định có thể chiến thắng đối phương.

Đáng tiếc Dẫn Phượng Tiêu sớm biến mất, cho dù là nàng cũng bất lực.

- Chết đi!

Hiểu rõ cầm tiêu hợp tấu không gai tăng uy lực quá lớn, gương mặt Ám Minh tông chủ xuất hiện thần thái tàn nhẫn, hắn cười lạnh lùng, ba đại chí bảo dung hợp hình thành dòng sông tấn công lần nữa.

Hai dòng nước lũ va chạm trong đại điện, không gian vỡ vụn và từng đường vân đen kịt xuất hiện trong Vọng Nguyệt Các.

Két!

Âm thanh loạn hưởng tùy thời sụp đổ.

Đinh đinh đinh đinh!

Nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người biết rõ Vọng Nguyệt Các không chịu nổi, rất nhiều nữ đệ tử sau lưng Như Dạ Tông chủ vươn bàn tay trắng như ngọc đánh đàn, tiếng đàn vang lên, lập tức hình thành vòng bảo hộ chung quanh.

Bọn họ không có thực lực đối phó đám người Ám Minh tông chủ nhưng dùng tiếng đàn hình thành vòng phòng ngự ngăn cản nham thạch bùn đất rơi xuống là dư xài.

Đăng đăng đăng đăng!

Các nàng đang phòng ngự, bên phía Nhiếp Vân không đơn giản như thế.

Hai dòng sông va chạm trên không trung, hai người giống như bị lực lượng cường đại đánh trúng, đồng thời lui về phía sau vài bước.

Hai người cầm tiêu hợp tấu, Diệu Âm tiên tử chiếm chủ động ngăn cản chín thành lực lượng, dù vậy nếu hắn thừa nhận lực lượng này thì hắn sẽ chết.

Dù sao song phương đối chiến nhau, thực lực đều là Hoàng cảnh viên mãn đỉnh, đến gần vô hạn cường giả Đế cấp, thủ đoạn của hắn nhiều hơn nữa cũng chỉ là Vương cảnh viên mãn mà thôi, chênh lệch thật sự quá lớn.

PHỐC!

Diệu Âm tiên tử phun ra một ngụm máu tươi.

Ám Minh tông chủ đã sớm đạt tới cảnh giới tương đương vạn vật sinh hương, đối phương lại luyện hóa ba trong bốn tứ hữu chí bảo, lực lượng cường đại không thể ngăn cản.

Hai người đồng thời bị thương, hợp tấu cầm tiêu xuất hiện hỗn loạn, dòng sông đại đạo trên không trung lắc lư sau đó biến mất.

Hợp tấu hình thành đại đạo hòa minh có khuyết điểm, một khi hợp tấu xảy ra vấn đề sẽ trực tiếp biến mất, muốn tìm trở lại cảm giác ban đầu quá khó khăn.

- Ha ha, lần này ta xem các ngươi làm sao ngăn cản!

Thấy dòng sông đại đạo do hợp tấu sinh ra biến mất, Ám Minh tông chủ cất tiếng cười to.

Đối phương lợi hại chỉ có hợp tấu, một khi mất đi, tuy nữ tử trước mặt có tu vi không kém hắn, cũng đạt tới vạn vật sinh hương, hắn chẳng những sớm đạt tới, càng có được ba kiện chí bảo... Về phần kẻ còn lại không đáng quan tâm.

------oOo------

Chương 3145: Dùng họa khắc họa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lý giải tiên âm đại đạo cao nhưng thực lực bản thân chỉ có Vương cảnh viên mãn, căn bản không tạo thành uy hiếp với hắn.

Hắn cười to sau đó tiến lên phía trước, bàn tay giương lên, ba kiện chí bảo hình thành dòng sông đánh tới.

Lần này không có đại đạo hòa minh trợ giúp, một khi bị đánh trúng,

hai người tất thân tử đạo tiêu.

- Kết thúc!

Nhìn thấy tốc độ của dòng sông đại đạo đánh tới, nội tâm mọi người đều có suy nghĩ như vậy.

Hiện tại cho dù còn muốn hợp tấu cũng không kịp, chớ nói chi hợp tấu có thể dẫn phát đại đạo hòa minh

- Nhiếp Vân, đây là chuyện của Tiên Âm Tông chúng ta, ngươi lập tức rời đi có lẽ sẽ chạy thoát, không cần phải xen vào ta...

Biết rõ tai kiếp khó tránh khỏi, Diệu Âm tiên tử lo lắng truyền âm.

Mục đích của đối phương là chiếm đoạt Tiên Âm Tông, cướp đoạt Tiêu Vĩ Cầm, cũng không quan hệ lớn tới thiếu niên trước mặt, dù sao hắn không phải người Tiên Âm Tông, theo lý thuyết chỉ cần chạy trốn thì đối phương cũng không đuổi tận giết tuyệt.

- Trốn không thoát...

Nghe được nàng nói như thế, nội tâm Nhiếp Vân cảm động nhưng lắc đầu.

Hắn chỉ có thực lực Vương cảnh viên mãn, cho dù muốn chạy trốn nhưng trốn đi đâu? Lại nói hiện tại chỉ có Ám Minh tông chủ ra tay, thật muốn trốn, hai người Mặc Hư tông chủ, Đồ Vân Tông tông chủ phái một người đuổi theo cũng làm hắn không chịu nổi.

Cho nên thế cục hiện tại đào tẩu hẳn phải chết không thể nghi ngờ, không trốn có lẽ còn có một đường sinh cơ.

Đương nhiên, thật sự không được hắn sẽ vận dụng thủ đoạn cuối cùng, đưa tin cho Nghiêu Huyền hai vị Đại Đế!

Hoặc là sử dụng thuấn di phù lục của Viêm Hoàng điện.

Tạm thời còn chưa tới tình trạng sơn cùng thủy tận, bởi vì... Hắn nghĩ đến một kiện đồ vật, có lẽ có thể giải quyết tình thế nguy hiểm

hôm nay.

- Diệu Âm, ngươi ngăn cản ba giây, ta nghĩ biện pháp.

Nghĩ vậy, hít sâu một hơi, Nhiếp Vân truyền âm nói.

- Ngăn cản ba giây? Tốt, có Tiêu Vĩ Cầm phối hợp, có lẽ có thể đở nổi, thời gian lâu hơn không nhất định.

Diệu Âm tiên tử không biết hắn nói nghĩ biện pháp là cái gì, hai người ở chung thời gian không ngắn, hơn nữa cũng là người tri âm với nhau, nàng tin tưởng hắn vô điều kiện, gật gật đầu, nhướng mày, Tiêu Vĩ Cầm vang lên, nhạc khúc biến hóa mang theo sát phạt nồng đậm,.

Táng long ngâm!

Thủ khúc này hoàn toàn khác với những thủ khúc trước kia của nàng, là khai phái tổ sư năm đó lúc đánh chết ác long soạn nhạc, uy lực vô cùng, tiếng đàn vừa ra sát phạt tứ phương.

Khúc nhạc mãnh liệt như thế hoàn toàn khác với nàng tu luyện tiên âm nhu hòa, tuy sử dụng uy lực lớn nhưng sẽ tổn thương bản thân không nhỏ, bởi vậy không phải vạn bất đắc dĩ thì nàng không dễ dàng sử dụng, lúc này bị bức tới mức này không cần quan tâm sau đó thế nào, hiện tại trong đầu của nàng chỉ có một suy nghĩ phải duy trì được ba giây.

Từ đó tranh thủ thời gian để Nhiếp Vân chuẩn bị sung túc.

Ầm ầm!

Táng long ngâm vang lên, một đầu hắc long cực lớn xông tới, gào thét một tiếng sau đó va chạm với dòng sông.

- Táng long ngâm? Diệu Âm, là sư phụ hại ngươi...

Nhìn thấy hắc long sinh ra, trên mặt Như Dạ Tông chủ không có chút hưng phấn nào, nội tâm trầm xuống.

- Sư phụ làm sao thế? Nhạc khúc của đại sư tỷ rất có lực lượng, tại sao ta chưa từng nghe qua?

Các đệ tử sau lưng nàng hỏi thăm.

Tuy thực lực của các nàng không được nhưng táng long ngâm vừa ra, hắc long hiển hiện uy lực vô cùng, theo lý thuyết sư phụ nên cao hứng ah, vì sao vẻ mặt đau khổ và xin lỗi đại sư tỷ?

- Táng long ngâm là tiếng đàn sát phạt quyết đoán, hoàn toàn không hợp với công pháp của nàng, một khi sử dụng, trong cơ thể sinh ra dấu vết sát phạt không thể tiêu trừ.

Như Dạ Tông chủ nói đến đây liền lắc đầu.

- Năm đó khai phái tổ sư cũng bởi vì thi triển nhạc khúc này không cách nào hóa giải lệ khí trong người cho nên vẫn lạc khi còn trẻ!

Sắc mặt nhiều đệ tử biến đổi.

Tổ sư khai phái của các nàng là đệ tử nhỏ nhất của Lạc Á, cầm tiêu hợp tấu thời điểm đột phá cảnh giới vạn vật sinh hương còn chưa đủ năm ngàn tuổi, loại tuổi này đạt tới Hoàng cảnh viên mãn, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, sống mấy vạn năm dễ dàng nhưng tổ sư chỉ sống hơn một vạn năm là thân vẫn.

Lúc ấy tông môn truyền lưu nhiều nhất là tổ sư muốn trùng kích cảnh giới đại đạo hòa minh thất bại mà chết, hiện tại xem ra cũng không phải có chuyện như vậy, nguyên nhân thực sự ở chỗ này!

- Táng long ngâm, năm đó Diệu Âm đã từng gặp nhạc phổ, ta chỉ bảo nàng ghi nhớ nhưng không cho diễn tấu, cho nên cũng bình an vô sự, hiện tại diễn tấu, không có biện pháp vãn hồi...

Trong mắt Như Dạ Tông chủ đầy hối hận.

Nếu như Diệu Âm chưa xem qua nhạc phổ, chắc chắn sẽ không diễn tấu, hiện tại diễn tấu sẽ không có biện pháp nào khác.

- Sư phụ ngươi cũng không cần thương tâm, hiện tại Đại sư tỷ

cũng không có biện pháp mới diễn tấu, không diễn tấu táng long ngâm này, diễn tấu cái gì mới có thể ngăn cản Ám Minh tông chủ công kích?

Một đệ tử xen vào nói.

- Việc này...

Như Dạ Tông chủ sững sờ, nói không ra lời.

Đúng thế, tình huống bây giờ rất nguy hiểm, nếu như Diệu Âm tiên tử không sử dụng táng long ngâm, gây chuyện không tốt sau một khắc cũng sẽ chết, sử dụng chiêu này tuy chẳng khác gì thi triển cấm và phiền toái về sau không nhỏ, ít nhất có thể giữ được tánh mạng.

Xem như không có biện pháp nào!

- Lại nói chỉ cần có thể ngăn cản công kích lần này, về sau tìm kiếm người trị liệu, độc Huyết Sát chưởng của sư phụ không phải vẫn được chữa khỏi sao? Không được cứ tìm người này.

Vị đệ tử kia tiếp tục nói.

Các nàng cũng vừa vặn biết rõ sư phụ trúng Huyết Sát chưởng, hơn nữa có người chữa khỏi, về phần cụ thể ai chữa khỏi thì sư phụ không nói cho các nàng biết.

- Không sai!

Như Dạ Tông chủ thở ra một hơi, lúc này mới nhớ tới Nhiếp Vân, an tâm không ít.

Vị thiếu niên này có thể trị liệu Huyết Sát chưởng cho nàng, táng long ngâm hình thành hậu hoạn có lẽ không làm khó hắn được.

Đương nhiên... Tất cả phải kháng cự công kích hiện tại nói sau!

Gánh không được, tất cả mọi người phải chết ở chỗ này, nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Như Dạ Tông chủ suy nghĩ ngàn vạn, hắc long trên không trung va chạm với ba đại chí bảo hình thành dòng sông.

Két..!

Két..!

Một tiếng gầm rú thê thảm vang lên, hắc long bị dòng sông bao phủ.

Diệu Âm tiên tử thi triển táng long ngâm là tuyệt chiêu mạnh nhất của nàng, so với Ám Minh tông chủ luyện hóa ba đại chí bảo mà nói còn kém hơn nhiều, Hắc Long chỉ ngăn trở dòng sông một hồi liền không kiên trì nổi.

------oOo------

Chương 3146: Dùng họa khắc họa (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một giây!

Hai giây!

Ba giây!

Diệu Âm tiên tử cắn răng kiên trì, thời điểm nàng kiên trì không nổi, vào lúc hắc long biến mất triệt để, một tiếng nổ vang lên sau lưng nàng.

- Được rồi, ngươi tiếp tục diễn tấu thủ khúc này, nghĩ biện pháp công kích Ám Minh tông chủ, ta sẽ phá hư dòng sông đại đạo!

Nói chuyện chính là Nhiếp Vân.

- Ngươi phá hư?

Diệu Âm tiên tử sững sờ.

Hiện tại đáng sợ nhất chính là ba đại chí bảo hình thành dòng sông đại đạo, ngay cả nàng cũng không ngăn cản nổi, đối phương chỉ là một Vương cảnh viên mãn làm sao ngăn cản?

Ba đại chí bảo, kỳ thi họa, tương thông tương liên, tứ hữu tông môr không phân biệt lẫn nhau, không có lực lượng cường đại hơn không thể phá vỡ

Đương nhiên, nếu có thể phá hư, đối phương cũng không đáng để lo.

Tuy Ám Minh tông chủ rất mạnh nhưng chỉ có cảnh giới vạn vật sinh hương, nếu không có chí bảo Ám Tinh Tông trợ giúp, Diệu Âm tiên tử tự tin hắn không phải đối thủ của nàng.

Nghi kỵ trong nội tâm biến mất, Diệu Âm tiên tử biết rõ thiếu niên dám nói như vậy tất nhiên có biện pháp của mình, lúc này cũng không nhiều lời, bàn tay của nàng khảy đàn, một đầu hắc long hình thành lần nữa.

- Hiện tại đã muộn rồi!

Phá vỡ hắc long của Diệu Âm tiên tử, thấy nàng còn muốn thi triển hắc long thứ hai, Ám Minh tông chủ cười lạnh một tiếng, bàn tay đẩy mạnh về phía trước, ba đại chí bảo hình thành dòng sông lao tới rất nhanh.

Hắn xem ra hắc long đầu tiên không thể ngăn cản dòng sông, thêm một con càng không có tác dụng gì, sau một khắc hai người sẽ chế dưới ba đại chí bảo, sẽ bị lực lượng tuyệt đối nghiền nát.

- Muộn hay không muộn không phải ngươi nói tính toán, Họa Trung Tiên, xuất!

Thời điểm dòng sông đại đạo sắp đánh tới trước mặt, Nhiếp Vân sau lưng Diệu Âm tiên tử tiến lên phía trước một bước, hắn vươn cổ tay lên, một bức tranh vẽ xuất hiện và bao phủ bầu trời.

Ầm ầm!

Tranh vẽ vừa xuất hiện, trước mặt mọi người như hình thành thế giới, nó mang theo uy áp đậm đặc.

- Họa Trung Tiên? Tại sao hắn có thứ này... Tại sao giống bảo vật trấn tông của Mặc Điểm Tông thế?

- Dùng họa khắc họa? Đây là dùng Họa Trung Tiên cắt ngang ba đại chí bảo dung hợp, từ đó bức trấn tông chí bảo Mặc Điểm Tông bị bức ra khỏi trạng thái dung hợp.

- Một khi bức ra, cái gọi là dung hợp không tồn tại!

Nhìn thấy bức tranh xuất hiện, mọi người ngơ ngác.

Ám Minh tông chủ vận dụng ba đại chí bảo dung hợp, trên thực tế sử dụng thủ đoạn tương tự như cầm tiêu hợp tấu đưa tới đại đạo hòa minh, đều là dung hợp hình thành, một khi một khâu dung hợp có vấn đề thì dòng sông đại đạo sẽ sụp đổ.

Cục diện trước mắt chính là như thế.

Dòng sông do Họa Trung Tiên, Xuân Thu Bút và bàn cờ dung hợp tạo thành, hiện tại Nhiếp Vân ném ra đồ vật không kém gì Họa Trung Tiên, dùng họa khắc họa, hai hai đối bính, trấn tông chsi bảo Mặc Điểm Tông nhất định bị bức ra, trạng thái dung hợp cũng mất đi tác dụng.

Biện pháp này nói đơn giản, rất nhiều người cũng có thể nghĩ ra được... Mấu chốt là tìm đâu ra bảo bối cấp bậc này?

Mặc Điểm Tông có trấn tông chí bảo cũng là khai phái tổ sư tốn hao vô số của cải tạo thành, truyền thừa không biết bao nhiêu năm, cả Thần giới cũng không tìm được mấy phần... Hết lần này tới lần khác thiếu niên lại có một phần như vậy.

Hơn nữa nhìn bức họa che khuất bầu trời thì thấy được nó là chí bảo cường đại hơn.

- Mau nhìn... Họa Trung Tiên của hắn có thể tự chủ thôn phệ... Chẳng lẽ người luyện chế bức họa này luyện bản thân mình vào trong nó? Biến thành họa linh?

Mọi người ở đây khiếp sợ gào rú, ngay sau đó có tiếng kêu vang lên, nghe được tiếng nói như vậy mọi người sững sờ, lập tức đồng tử co rút kịch liệt.

Họa linh? Người luyện chế bức họa này cũng luyện bản thân mình vào... Rốt cuộc là ai luyện ra thứ này? Quá đáng sợ rồi!

Họa Trung Tiên là cường giả tinh thông họa đạo hao phí tâm huyết cả đời luyện chế mà thành không gian bảo vật, cho dù thứ này cũng phân chia thứ bậc và đẳng cấp, tất cả mọi người biết rõ, Họa Trung Tiên có được họa linh mới là cường đại nhất!

Bởi vì họa linh không phải thứ nào khác, là người sáng tác dung nhập linh hồn của mình vào trong đó!

Mỗi người cũng biết dung nhập Họa Trung Tiên, linh hồn không cách nào tiến vào luân hồi, tương đương bị vây bên trong bức họa không thể rời khỏi, cường giả có thể luyện chế ra Họa Trung Tiên không ai không phải cường giả nổi danh trong Thần giới, làm sao có thể cam tâm dừng lại ở một bảo vật vĩnh viễn không đi ra?

Cho nên loại Họa Trung Tiên này chỉ có trong truyền thuyết, chưa từng có ai nhìn thấy, thiếu niên tiện tay ném ra, trực tiếp làm bọn họ kinh ngạc ngây người.

- Đáng giận!

Ám Minh tông chủ tức giận quát lớn.

Nếu như đối phương sử dụng Họa Trung Tiên bình thường thì hắn cũng có thể ngăn cản, dù sao trong tay hắn là trấn tông chí bảo Mặc Điểm Tông, so với Họa Trung Tiên trước mắt có họa linh, uy lực hoàn toàn khác biệt!

Họa Trung Tiên như thế có uy lực đáng sợ, một khi đụng vào chẳng những có thể tiêu trừ trạng thái dung hợp, gây chuyện không tốt

còn có thể thôn phệ chí bảo Mặc Điểm Tông vào bên trong.

- Còn không mau động thủ, chí bảo Mặc Điểm Tông các ngươi bị cắn nuốt, ngươi cũng chết.

Ám Minh tông chủ quay đầu lại quát Mặc Hư tông chủ một câu.

Tình huống bây giờ nguy cấp, hai người này tiếp tụ xem náo nhiệt hôm nay chắc chắn sắp thành lại bại.

- Ta đối phó tiểu tử này, ngươi ngăn cản Họa Trung Tiên!

Cũng biết tình huống trước mắt, hai người nhìn nhau, không biết nghĩ đến cái gì, đồng thời gật đầu, Mặc Hư tông chủ một thét dài sau đó lao thẳng về phía Nhiếp Vân.

Đồ Vân Tông tông chủ quay người lao thẳng về phía Họa Trung Tiên.

Ầm ầm!

Còn chưa tới đến trước mặt Họa Trung Tiên thì một đám hỏa diễm cực nóng bay ra, nó bốc cháy hừng hực làm không khí vặn vẹo.

Nhiếp Vân ném Họa Trung Tiên ra ngoài chính là Hạo Viên trưởng lão lưu lại, tuyệt đỉnh thiên tài trăm triệu năm khó gặp của Hỏa Thần Tông, tuy hiên sớm đã chết hóa thành họa linh nhưng đột nhiên phóng thích hoa diễm cũng không phải loại người như tông chủ Đồ Vân Tông có thể chống lại.

Biến sắc, tông chủ Đồ Vân Tông lui vài bước, hắn vừa lui về phía sau, Họa Trung Tiên đã va chạm với ba kiện chí bảo dung hợp, vào lúc này dòng sông đại đạo lắc lư, ba kiện bảo vật chia lìa với nhau.

PHỐC!

Bảo vật vừa chia tách nhau Ám Minh tông chủ phun máu tươi.

Ba kiện bảo vật dung hợp là lực lượng hắn khống chế, lúc này bị người ta cưỡng ép chia lìa nên trọng thương.

------oOo------

Chương 3147: Chém giết Ám Minh tông chủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn phun máu tươi, Ám Minh tông chủ nhìn về phía tông chủ Đồ Vân Tông với ánh mắt tàn nhẫn.

Nếu như động tác của hắn nhanh hơn và dùng toàn lực ngăn cản, Họa Trung Tiên khẳng định không có vấn đề, rất rõ ràng gia hỏa này không xuất toàn lực.

Ba đại bảo vật dung hợp, đổi lại bình thường muốn tách ra khẳng định rất khó, hơn nữa chính mình đạt được, không có khả năng buông tay, tông chủ Đồ Vân Tông cũng nhìn ra điểm này, muốn mượn cơ hội chia lìa bảo vật ra ngoài, một lần nữa khống chế chí bảo tông môn của mình.

Đáng giận!

Trong nội tâm mắng thầm nhưng hắn không dám trở mặt với tông chủ Đồ Vân Tông, cũng không có thời gian cho hắn, bởi vì hắc long đã tới trước mặt hắn, hắc long phá không bay tới đầu của hắn.

Diệu Âm tiên tử lại điều khiển hắc long tấn công về phía trước!

- Tới đây cho ta!

Đúng như Ám Minh tông chủ đoán, nội tâm tông chủ Đồ Vân Tông thật sự suy nghĩ như thế.

Bảo vật tông môn sao có thể dễ dàng tặng người? Nhìn thấy Nhiếp Vân ném Họa Trung Tiên ra ngoài, hắn biết rõ cơ hội tới, không có thi triển toàn lực và để Họa Trung Tiên đụng bay bảo vật và thừa cơ lấy lại.

Ầm ầm ầm!

Bức họa trên không trung cuộn tròn và thoát khỏi Ám Minh tông chủ khống chế, dù sao cũng là chí bảo Đồ Vân Tông, nghe được tiếng la liền bay tới, lúc này rơi vào trong tay Đồ Vân tông chủ.

- Ám Minh tông chủ, Đồ Vân Tông của ta có việc, ta cáo từ trước, ngày khác lại tụ họp... Như Dạ Tông chủ, chuyện trước kia ta không có biện pháp, xin hãy tha thứ, về sau ân oán giữa Tiên Âm Tông và Ám Tinh Tông, Đồ Vân Tông chúng ta không nhúng tay vào...

Sau khi bắt lấy Họa Trung Tiên, Đồ Vân tông chủ thở ra một hơi, thân ảnh xoay người rời đi.

Trước mắt chính là vũng nước đục, hắn không có ý định xen vào nữa.

- Ngươi...

Hắn phun ra một ngụm máu tươi, suýt nữa Ám Minh tông chủ tức chết.

Nằm mơ cũng không nghĩ tới đường đường nhất tông chi chủ, thời khắc mấu chốt lại quay đầu bỏ chạy.

Bên này sinh ra biến cố liên tiếp, bên kia Mặc Hư tông chủ tấn công Nhiếp Vân cũng không ngốc, dường như hai người đã sớm kế hoạch tốt, Đồ Vân Tông tông chủ đào tẩu thì hắn cũng xoay người bắt lấy Xuân Thu Bút và bay đi thật nhanh.

Hắn cũng xem như nhìn ra, hiện tại giúp Ám Minh tông chủ tiêu diệt Tiên Âm Tông, gia hỏa này sớm muộn gì cũng đối phó mình, Tiên Âm Tông chiến thắng, hắn khẳng định cũng không chiếm được chỗ tốt, nếu đã như thế không bằng rời đi..

Thấy hai vị tông chủ đào tẩu, Nhiếp Vân vốn kinh ngạc sau đó hiểu ra.

Không phải hai người này sợ chết, mà là biết xem xét thời thế!

Họa Trung Tiên vừa ra, Đồ Vân Tông tông chủ không trốn đi, như vậy chí bảo của hắn sẽ bị thôn phệ, như vậy hắn sẽ làm mất chí

bảo, lại không có khả năng tìm về!

Mà Họa Trung Tiên của mình thành công, uy lực đại tăng, đến lúc đó lại cầm tiêu hợp tấu, cho dù ba người bọn họ liên thủ cũng không có khả năng thắng.

Thật thất bại... Không cần nghĩ, bọn hắn nhất định sẽ chết ở chỗ này, gây chuyện không tốt tông môn cũng sẽ bị Tiên Âm Tông tiêu diệt, đây là chuyện không có biện pháp, dù sao cũng là bọn họ trêu chọc đối phương trước.

Hiện tại đào tẩu thì khác, tương đương bán cho Tiên Âm Tông chỗ tốt, cho dù cuối cùng chiến thắng cũng sẽ không uổi tận giết tuyệt!

Ám Minh tông chủ cuối cùng chiến thắng, cùng lắm xin lỗi là được, lại nói không có mất chí bảo, đối phương muốn ra tay đối phó bọn họ cũng không dễ dàng.

Cho nên hai người trực tiếp đưa ra lựa chọn rời đi.

- Hừ, chúng bạn xa lánh, ta xem ngươi làm sao ngăn cản được nữa.

Những ý niệm này xuất hiện trong đầu thật nhanh, Nhiếp Vân không hề nghĩ nhiều, ngẩng đầu nhìn sang Ám Minh tông chủ, bàn tay vung lên, Họa Trung Tiên của hắn áp xuống đối phương, cùng thời khắc đó có tiếng tiêu vang lên, âm thanh như kim thiết giao thoa và dung hợp cùng táng long ngâm của Diệu Âm tiên tử.

Theo lý thuyết khúc táng long ngâm này không thể phối hợp với nhạc khúc nào khác, bởi vì quá mức hung mãnh, âm nhạc bình thường rất khó dung hợp.

Vừa vặn tiêu phổ của Lăng Thiên có một khúc tương xứng.

Về phần thủ khúc này là Lạc Á tiền bối liên hợp với tổ sư Tiên Âm Tông sáng tác, có lẽ có nguyên nhân khác mà bọn họ không biết, chỉ biết hợp tấu với nhau sẽ gia tăng uy lực.

Đinh đinh đinh!

Ô ô ô!

Quả nhiên hai thủ khúc vừa dung hợp, dòng sông đại đạo biến mất lúc trước liền biến thành hai cự long một đen một trắng xuyên qua dòng sông, đồng thời lao tới đánh một trảo vào Ám Minh tông chủ.

- Không...

Đồng tử co rụt lại, Ám Minh tông chủ muốn phản kháng lại phát hiện không có chút lực lượng nào, gương mặt hắn đầy hoảng sợ và lực lượng thân thể biến hóa, hắn cũng hóa thành một đám tro bụi.

Leng keng!

Bàn cờ lơ lửng trên không trung không có người khống chế nên rơi xuống đất nghe thanh thúy.

- Đây là đồ tốt!

Ống tiêu dừng lại, bàn tay Nhiếp Vân vươn về phía trước, hắn cầm bàn cờ vào trong tay và thu vào nạp vật thế giới.

Bảo bối cùng cấp bậc với Tiêu Vĩ Cầm khẳng định trân quý khó lường, trước mặc kệ chiến đấu như thế nào, kiếm một kiện là một kiện.

Diệu Âm tiên tử:...

Như Dạ Tông chủ:...

Nhìn thấy động tác của hắn, tất cả mọi người im lặng một hồi.

Nói nhảm, người nào không biết đây là bảo bối... Ngươi nói cũng không nói liền thu nó đi.

Các nàng cũng biết, nếu như không phải thiếu niên này vào nguy cấp ra tay, Tiên Âm Tông đã bị diệt sạch, phần ân tình này không phải một kiện bảo vật có thể hoàn lại, lại nói chém giết Ám Minh tông chủ cũng có công lao của hắn, đoạt chiến lợi phẩm không gì

đáng trách, cho nên tất cả đều mở một con mắt nhắm một con mắt không nói thêm gì nữa.

Còn có một bộ phận nguyên nhân, đó là cho dù muốn ngăn cũng không ngăn được.

- Sư phụ...

- Đại sư tỷ...

Ám Minh tông chủ tử vong, những người còn lại bỏ chạy như chim thú chạy trốn, nhìn thấy địch nhân rời đi, Như Dạ Tông chủ, Diệu Âm tiên tử đồng thời cảm thấy thể xác và tinh thần hụt hẫng và bất tỉnh.

Hai người vừa rồi đều bị thương nặng, toàn bộ bằng vào ý niệm duy trì thân thể, luc các nàng không có động lực kiên trì cho nên không chịu nổi.

- Các nàng không có chuyện gì, có ta ở đây không chết được đâu.

Lấy đi bàn cờ, Nhiếp Vân cũng cảm thấy xấu hổ, thấy hai người hôn mê, hắn đi qua xem xét và nói một câu.

Như Dạ Tông chủ chỉ bị trọng thương bình thường và thoát lực, trị liệu vô cùng đơn giản, thời gian không lâu liền tỉnh lại, về phần Diệu Âm tiên tử thi triển táng long ngâm có tai họa trong mắt kẻ khác vô cùng khủng bố nhưng trong mắt hắn không xem vào đâu.

------oOo------

Chương 3148: Trở lại thành Vân Châu

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta ở thành Vân Châu còn có việc, như vậy cáo từ!

Sau khi chữa xong cho hai người, Nhiếp Vân không dừng lại, hắn tới nơi này là tiêu trừ tâm bệnh của Diệu Âm tiên tử, hiện tại đã

thành công cho nên hắn cũng quay trở về.

Tiên Âm Tông có Diệu Âm tiên tử là cường giả vạn vật sinh hương, phối hợp Tiêu Vĩ Cầm đã phòng thủ kiên cố, chỉ cần không phải Đại Đế đích thân tới, muốn đối phó các nàng là không có khả năng, cho nên Nhiếp Vân cũng không cần lưu lại.

- Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, về sau nếu có chỗ nào cần tới Tiên Âm Tông chúng ta, quyết không chối từ!

Biết rõ hắn phải đi, Như Dạ Tông chủ cũng không giữ lại, sắc mặt ngưng trọng nói lời này.

Nếu không có thiếu niên này, cơ nghiệp vạn năm của Tiên Âm Tông sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, phần ân tình này không phải dùng lời nói có thể bỏ qua.

- Đa tạ!

Biết rõ đối phương có hứa hẹn, về sau tất dùng toàn lực giúp mình, Nhiếp Vân cười gật gật đầu, tinh thần khẽ động, Chức Nữ toa xuất hiện và nhảy lên.

- Chờ chút, ta đưa ngươi đi, bằng không thì ngươi bay như vậy biết năm tháng nào về tới nơi!

Diệu Âm tiên tử lúc này nhảy vào Chức Nữ toa.

- Ngươi tiễn ta? Ngươi không lo lắng Ám Tinh Tông lại tới quấy rối?

- Sẽ không, Ám Minh tông chủ vừa chết, những kẻ còn lại không đáng lo, Tiên Âm Tông do sư phụ ta tọa trấn, không kẻ nào dám tới đâu, lại nói ta đưa ngươi quay về cũng không tốn nhiều thời gian, còn có thể hợp tấu với ngươi, từ đó tu vi tiến bộ nhiều.

Diệu Âm tiên tử cười nói.

- Vậy được rồi!

Nhiếp Vân đáp ứng.

Xem tin tức của đám người Lưu Trúc truyền cho mình, thọ yến của Nguyên Dương Đế Quân cũng sắp bắt đầu, chính hắn trở về, cho dù có Chức Nữ toa không có thời gian hơn một tháng cũng khó có thể đến nơi, thời gian khẳng định không kịp, nàng hỗ trợ hắn phi hành, cường giả Hoàng cảnh viên mãn phi hành nhanh hơn hắn không ít.

Lúc đến tốn thời gian bảy tám ngày, khi trở về nương theo tu vi Diệu Âm tiên tử gia tăng, tốc độ tăng nhanh, thời gian còn ngắn một ít, vào ngày thứ sáu đã nhìn thấy thành Vân Châu phồn hoa xuất hiện trước mặt lần nữa.

- Thiếu gia, ngươi rốt cục trở lại, bên này sắp gánh không được nữa...

Vừa về tới y quán, Lưu Trúc xông tới với vẻ mặt u oán.

Những ngày qua không chỉ áp lực từ bản thân hắn, áp lực đến từ những người chữa bệnh cũng không ít, hắn có cảm giác mình sắp không gánh được.

- Có chuyện gì cần ta hiện tại giải quyết sao?

Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, trực tiếp mở miệng hỏi.

- Diệp Đào thiếu gia đang ở trong đại sảnh chờ ngươi, mấy ngày nay hắn mỗi ngày đều tới đây, cho nên...

Lưu Trúc nói.

- Diệp Đào?

Nhiếp Vân lắc đầu, gia hỏa này thật chấp nhất.

- Ta đi xem!

Nói xong hắn đi vào đại sảnh.

- Nhiếp huynh...

Trong đại sảnh, Diệp Đào nhìn thấy hắn đi tới, vội vàng đứng lên sau đó hưng phấn hô lên.

Chọn lựa người tham gia thọ yến của Nguyên Dương Đế Quân đã được định ra, chính là Diệp Tân, hắn bị xa lánh trong gia tộc cũng không có việc gì, mỗi ngày đều tới đây, muốn nhìn thấy Nhiếp Vân trở về đầu tiên, hôm nay xem như đến chuẩn.

- Sắc mặt Diệp huynh không tốt lắm, chẳng lẽ lão gia tử bệnh tình lại tăng thêm?

Đi tới trước mặt, Nhiếp Vân ngồi xuống, cười nói.

Lúc này Diệp Đào đã hoàn toàn khác với dáng vẻ trương dương hào phóng khu gặp tại Hoang Nguyên Cổ thành, gương mặt hiện tại góc cạnh tang thương, khí tức hơi trầm thấp lộ ra một ít tiều tụy.

Trước kia tại Hoang Nguyên Cổ thành, tuy hắn như người bệnh nặng, tùy thời sẽ chết nhưng khi đó hào khí ngất trời, bản tính không thay đổi, một tháng không gặp đã biến thành như vậy, cho dù Nhiếp Vân cũng không thể không ngạc nhiên.

- Tinh thần còn rất tốt nhưng tần suất phát bệnh tăng cao, hơn nữa thời điểm không phục dược sắc mặt rất kém...

Diệp Đào nói ra, trong mắt mang theo bất đắc dĩ.

- Phát bệnh tần suất cao?

Nghe được kết quả này, Nhiếp Vân cũng chẳng suy nghĩ gì, hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi và Việt lão không thể khuyên hắn ăn ít dược một chút?

- Khuyên rồi... Hắn không nghe, thọ yến của Nguyên Dương Đế Quân quá lớn, lão gia tử ý định đi qua, tới đó chỉ sợ khó tránh phải xã giao, ta sợ thân thể của hắn lại xảy ra vấn đề, cho nên... Muốn nhờ Nhiếp huynh đi qua xem bệnh cho hắn...

Diệp Đào nói.

- Không phải bên cạnh hắn có Nam Thiên Y Thánh sao? Ta... Đi không tốt lắm đâu!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Lúc trước hắn bị nghi vấn, suốt đêm rời khỏi Diệp gia, lão gia tử đều không giữ lại nửa bước, còn muốn hắn đi xem bệnh, không có cửa đâu cưng.

- Nhiếp huynh, ta tin tưởng ngươi... Nam Thiên Y Thánh kia, ta có cảm giác hắn không có hảo ý...

Diệp Đào vội vàng nói, tuy hắn chưa nói xong đã bị Nhiếp Vân cắt lời.

- Được rồi, Diệp huynh, chuyện này không cần nhắc lại, trước ngươi nói đại thọ Nguyên Dương Đế Quân diễn ra vào ngày mai, ngươi có thể nói cho ta biết Nguyên Dương Đế Quân này hay không?

Đi xem bệnh cho lão gia tử khẳng định là không thể nào, trừ phi đối phương tự mình tới muốn nhờ, nghĩ lại a vị và thân phận của lão gia tử, loại khả năng này không tính là lớn.

Đã như thế nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, vừa vặn hỏi một chút chuyện của Nguyên Dương Đế Quân.

Hắn chỉ nghe nói qua Nguyên Dương Đế Quân vài lần mà thôi, hắn không hiểu vị Đại Đế này, tại sao đối phương tặng thiếp mời cho hắn, bảo hắn tham gia thọ yến thật sự làm người ta nghi kỵ.

- Nguyên Dương Đế Quân là một trong chín đế của Phổ Thiên hoàng triều...

Nghe thiếu niên nói như vậy, Diệp Đào biết rõ nói thêm nữa chỉ làm đối phương chán ghét mà thôi, hắn không nói nhiều và giới thêệu.

Thông qua Diệp Đào giới thiệu, Nhiếp Vân cũng không tới mức che

mắt đi tham gia thọ yến của Nguyên Dương Đế Quân, hắn cũng hiểu nhiều một ít.

Vị Đại Đế này là người sớm nhất đi theo Phổ Thiên Đại Đế, trăm triệu năm trước đã xưng huynh gọi đệ với Phổ Thiên Đại Đế, hơn nữa cũng nhau đánh hạ hoàng triều.

Phổ Thiên Đại Đế cực kỳ tín nhiệm hắn, có thể nói tin tưởng lớn hơn bất cứ kẻ nào, hơn nữa thực lực của hắn rất mạnh, nghe nói đứng top mười trong tất cả Đại Đế tại Thần giới.

Đương nhiên, Diệp Đào chỉ là đệ tử thế gia mười hai phủ công tước mà thôi, cấp bậc Đại Đế cách hắn quá xa xôi, cụ thể có thực lực như thế nào cũng chỉ nghe qua người khác nói mà thôi.

Vị Đại Đế này ru rú trong nhà, không hỏi thế sự, các Đại Đế đều có vô số hậu nhân tử tôn, nghe nói vị này là người cô đơn, cũng không có thê tử.

------oOo------

Chương 3149: Thiên địa cục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Diệp Đào biết rõ tin tức cũng chỉ có như vậy, liên lụy đến cấp độ Đại Đế, cho dù là hắn cũng bất lực.

Nghe xong những tin tức này, Nhiếp Vân có cảm giác mình chưa nghe qua cái gì cả.

Dựa theo Diệp Đào nói, vị Đại Đế này là người ngăn cách, cho dù người quen muốn gặp hắn một lần cũng khó như lên trời, loại người này đột nhiên phát thiệp mời cho mình, chẳng lẽ trong y quán có tai mắt của Đại Đế?

Điều đó không có khả năng!

Tuy hắn trị không ít nghi nan tạp chứng nhưng những chứng bệnh

này với cường giả Đại Đế không tính là cái gì, chỉ bằng vào chút chuyện ấy muốn hắn chú ý, hơn nữa phát ra thiếp mời, chỉ sợ còn làm không được.

- Khẳng định có quan hệ với Duẫn Duyên huynh!

Nhiếp Vân nói thầm trong lòng.

Nếu suy đoán trước kia là đúng, duy nhất có thể giải thích chính là phụ thân của Dao Sương, chính là Duẫn Duyên Đại Đế.

Vị Duẫn Duyên huynh này là một trong chín đế với Nguyên Dương Đế Quân, muốn thiếp mời là chuyện đơn giản.

- Ta hỏi thăm một chút, trong chín đế ngươi nói có người nào là Duẫn Duyên Đại Đế hay không?

Nhiếp Vân không nhịn được hỏi.

- Duẫn Duyên Đại Đế?

Diệp Đào lắc đầu:

- Không có Đại Đế này? Như thế nào? Tại sao hỏi như thế?

- Không có gì!

Nhiếp Vân sững sờ, không nói thêm lời.

Chính mình cứu chữa Dao Sương, vị Đại Đế này chắc chắn không nói cái tên giả hàm hồ với mình, tại sao trong chín đế không có Duẫn Duyên?

Tính toán, trước không nghĩ nữa, những chuyện này chờ lần sau gặp hắn hỏi lại cũng không muộn.

- Ngươi có muốn tham gia thọ yến Nguyên Dương Đế Quân hay không?

Không thèm nghĩ nữa những chuyện này nữa, Nhiếp Vân tươi cười

nhìn về phía Diệp Đào.

- Thọ yến Đế Quân nha, ai không muốn tham gia? Chỉ tiếc... Lão gia tử không mang ta theo, ta không đi được...

Diệp Đào cười khổ lắc đầu.

Thọ yến của cường giả Đế Quân, có thể đi tham gia đều là đại nhân vật, có thể tiếp xúc một vị, thời gian về sau sống khá giả hơn một ít, con đường cũng sẽ rộng lớn hơn không ít, đáng tiếc không có thiếp mời, mười hai công tước không thể đi vào chứ đừng nói là hắn.

Tuy lão gia tử tuy có thiếp mời nhưng không dẫn hắn đi, loại chuyện này hắn không có biện pháp gì cả.

- Ta không nói lão gia tử, có người khác nguyện ý mang ngươi đi, ngươi có muốn đi hay không?

Nhiếp Vân nói.

- Có thể nhận được thiếp mời, ai không muốn mang người một nhà, ta cho dù muốn đi cũng không tìm được...

Nói thầm một tiếng, không biết trả lời thế nào đột nhiên hắn lại sửng sốt, Diệp Đào nhớ tới cái gì, hô hấp biến thành dồn dập:

- Nhiếp huynh, chẳng lẽ ngươi muốn mang ta đi cùng?

Thiếp niên trước mắt cũng có thiếp mời, nếu như hắn muốn mang người đi qua cũng có thể đi vào.

Hỏi như vậy chẳng lẽ là...

- Ân, nếu như ngươi muốn đi thì đi cùng với ta đi.

Nhiếp Vân gật đầu.

Trước mắt Diệp Đào trợ giúp mình không ít, bằng không hắn muốn mở y quán tại thành Vân Châu nhanh như vậy là chuyện không có

khả năng.

Hiện tại thấy bộ dạng của hắn như vậy, Nhiếp Vân lúc này sinh ra tâm tư giúp đỡ hắn một tay.

Loại thiếp mời thọ yến này một người có thể mang vài tùy tùng, bên cạnh hắn không có quá nhiều người, cũng không muốn mang tất cả đi cùng, Diệp Đào muốn đi, mang theo hỗ trợ cũng không có gì.

- Quá tốt, nếu như Nhiếp huynh dẫn ta đi qua, ta... Ta không biết nên cảm tạ như thế nào mới tốt.

Đạt được đối phương trả lời khẳng định, Diệp Đào hưng phấn suýt nữa nhảy dựng lên.

- Ngươi là huynh đệ của ta, không cần quá mức khách khí, hảo hảo chuẩn bị đi, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ xuất phát!

Nhiếp Vân cười nói.

- Tốt!

Biết rõ lại thiếu nợ đối phương một phần ân tình, Diệp Đào không nói thêm lời nào, hắn cáo từ đi về.

Đi tham gia thọ yến cần chuẩn bị một ít hạ lễ, trước kia cảm thấy không có hi vọng cho nên không chuẩn bị, hiện tại cũng phải nhanh một chút.

Tiễn bước Diệp Đào, Nhiếp Vân bắt đầu khám bệnh cho người đợi lâu.

Đại bộ phận những người này đều trúng nghi nan tạp chứng khó có thể trị liệu, mặc dù là hắn cũng cần tốn không ít thời gian nghiên cứu và phân tích.

Chỉ trị liệu tầm mười người thì trời đã tối.

Đóng cửa y quán, Nhiếp Vân nghe Lưu Trúc báo cáo tình huống của một tháng qua, lúc này mới trở lại gian phòng của mình.

Trong một tháng hắn rời đi, có Viên Cửu tọa trấn, y quán cũng không xảy ra vấn đề gì, về phần tin đồn bên ngoài thì không cần quan tâm tới.

- Đầu tiên phải luyện hóa bàn cờ đã.

Khoanh chân ngồi trên giường, tinh thần khẽ động tiến vào nạp vật thế giới, hắn nhìn bàn cờ trước mặt.

Hắn thu bàn cờ chính là chiến lợi phẩm trong tay Ám Minh tông chủ, những ngày trở về, bởi vì Diệu Âm tiên tử cho nên hắn không có cơ hội, hiện tại là thời điểm luyện hóa.

- Dung nhập kỳ đạo đan điền!

Có được kinh nghiệm luyện hóa Lăng Thiên tiêu phổ, Thần Nông Bách Thảo Kinh cho nên tinh thần Nhiếp Vân khẽ động dung nhập bàn cờ vào trong kỳ đạo đan điền hóa thành ngôi sao trong nạp vật thế giới.

Nhẹ nhàng ném đi, bàn cờ bay vào trong đan điền.

Ầm ầm!

Bàn cờ đã bị Ám Minh tông chủ luyện hóa, sau khi chém giết cho nên không còn ý niệm bên trong, luyện hóa cũng không khó khăn, một loạt âm thanh nổ vang sinh ra, hắn dung hợp toàn bộ bàn cờ vào bên trong.

Ùng ục ục!

Dung hợp bàn cờ vào trong kỳ đạo đan điền giống như ăn đại bổ hoàn, đan điền bài danh hơn một ngàn kia đã nhanh chóng tiến vào top năm mươi.

Tuy bàn cờ là thánh bảo vô thượng của kỳ đạo đại đạo nhưng đáng tiếc không có sách dạy đánh cờ, uy lực phát huy có hạn, có thể giúp kỳ đạo đan điền tiến vào top năm mươi xem như niềm vui ngoài ý muốn.

- Thiên địa cục...

Luyện hóa bàn cờ, cũng biết tên của bàn cờ chính là thiên địa cục.

Thiên địa cục không chỉ có tác dụng là bàn cờ, nó còn là tên của trận pháp, nghe nói người tiến vào bên trong không thể giải sẽ mê hoặc, một khi giải được sẽ gia tăng năng lực kỳ đạo, đạt tới cảnh giới thiên vi kỳ tinh vi tử cảnh.

Chỉ tiếc vật này là bảo vật của Ám Tinh Tông, giấu ở sâu trong Ám Tinh Tông, nếu Ám Minh tông chủ không phải tông chủ, hắn cũng không có quyền mang ra ngoài.

- Luyện hóa thiên địa cục, ta cũng nên chuẩn bị chút lễ vật, nên tặng cái gì đây?

Nguyên Dương Đế Quân tặng thiếp mời cho hắn, mặc kệ nguyên nhân gì thì hắn phải tham gia, nên tặng lễ vật cũng phải tặng lễ vật.

Nên tặng cái gì bây giờ?

Đối phương là cường giả Đại Đế, đồ vật bình thường không đặt vào trong mắt, đồ vật quá trân quý thì không cầm ra được.

Nhiếp Vân xoa xoa mi tâm, hắn cau mày khó chịu, lần thứ nhất sầu muộn gì tặng quà.

------oOo------

Chương 3150: Đi phủ đệ Nguyên Dương Đế Quân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tặng quà cho cường giả Đại Đế không có lựa chọn tốt.

- Luyện chế đan dược? Hiện tại tu vi của ta quá thấp, mặc dù luyện chế ra nhưng đối phương không dùng được.

Binh khí chí bảo? Đối phương tùy tiện ném một món cũng trân quý hơn gia sản của mình.

Công pháp bí tịch, cường giả Đế cấp khẳng định cũng không thiếu...

Nhiếp Vân đi qua đi lại vài vòng, không ngừng suy tư, không ngừng gạt bỏ..

Cường giả Đế cấp muốn cái gì có cái đó, chút gia sản của hắn không lọt vào mắt người ta!

Nếu không tặng, đối phương đưa thiệp mời cho mình, người khác đều có bảo vật tặng, chính mình lại tay không... Thật sự có chút không được.

- Không được... Tặng mấy bình hầu tâm tửu đi!

Trong nội tâm khẽ động, nhớ tới mình không có cái gì mà đối phương không có.

Hầu tâm tửu là rượu ngon chỉ Linh giới thiên địa lục đạo mới có, mặc dù đến Hoàn Vũ thần giới cũng không có uống qua đồ vật mỹ vị như thế, nạp vật thế giới của hắn có thể tùy ý phục chế, hoàn toàn có thể làm ra mấy bình đưa qua.

Đối phương thích hay không còn khó nói.

- Ta không nghĩ ra có thể tặng cái gì nữa, chỉ có thể thứ này thôi!

Do dự một chút hắn làm ra quyết định.

Trên người hắn có những thứ gọi là chí bảo nhưng trong mắt cường giả Đế cấp khẳng định không là cái gì, tuy hầu tâm tửu không được tốt lắm nhưng nó lại là độc nhất, Thần giới không có thứ này, lễ nhẹ tình nặng.

Trong lòng có quyết định, hắn không hề xoắn xuýt nữa.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, trong nháy mắt trời đã sáng.

- Nhiếp huynh, chúng ta xuất phát lúc nào?

Trời vừa mới sáng Diệp Đào đã đi tới y quán, xem bộ dạng của hắn giống như đêm qua không ngủ.

- Thọ yến bắt đầu lúc nào? Hiện tại còn quá sớm ah.

Thọ yến tiến hành vào buổi tối, Nguyên Dương Đế Quân ưa thích thanh tĩnh, buổi tối không muốn đãi khách cho nên tổ chức vào buổi trưa, dù vậy hiện tại đi qua cũng quá sớm.

- Không còn sớm, Đế Quân thọ yến, vài vạn năm mới cử hành một lần, đi sớm một chút tỏ vẻ tôn trọng, bằng không sẽ thất lễ.

Diệp Đào vội nói.

- Vậy được rồi, ta chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ đi!

Tâấy thằng này vẻ mặt kích động như thế, Nhiếp Vân cảm thấy bất đắc dĩ, đành phải đổi quần áo khác đi ra khỏi y quán.

Bên ngoài sớm có chuẩn bị xe ngựa, hai người ngồi lên xe sau đó đi tới phủ đệ của Nguyên Dương Đế Quân.

- Nguyên Dương Đế Quân ưa thích thanh tĩnh, lúc trước Phổ Thiên Đại Đế ban cho hắn tòa nhà gần hoàng cung, hắn không có đi nơi đó mà là lựa chọn một tòa nhà gần núi làm ruộng tưới nước, khoảng cách hoàng cung rất xa!

- Từ nơi này đi xe ngựa tới ít nhất cần mất một canh giờ.

Diệp Đào nói.

- Ân!

Thành Vân Châu vô cùng bao la, ngồi xe ngựa đi một giờ cũng không phải gần.

- Lần này tham gia thọ yến có ai?

Nhiếp Vân hỏi.

- Thọ yến của Nguyên Dương Đế Quân thanh thế rất lớn, trên thực tế cũng không có phát nhiều thiệp mời, nghe nói chưa đủ năm mươi.

- Chín đế tám vương mười hai phủ công tước khẳng định sẽ có người trình diện, còn lại trừ ngươi, ta cũng không biết còn có ai khác.

- Người có thể nhận thiệp mời không có ai không phải thế hiện uy danh hiển hách, hoặc là gia tộc rất lợi hại, người bình thường rất khó có cơ hội!

Nói đến đây ánh mắt Diệp Đào lộ ra vẻ hâm mộ:

- Nhiếp huynh có thể nhận được thiệp mời, đủ để nói rõ y thuật của ngươi cao thâm kinh động Đế Quân.

- Y thuật...

Nhiếp Vân cũng không nhiều lời.

Thần giới bao la khôn cùng, y thuật cường nhân quá nhiều, nếu như không phải vị Duẫn Duyên huynh, thiệp mời của Nguyên Dương Đế Quân không nhất định tới lượt mình.

- Ta đoán Duẫn Duyên huynh muốn mượn cơ hội này khai hỏa danh khí của ta.

Đột nhiên trong nội tâm có suy nghĩ như thế.

Duẫn Duyên huynh vô duyên vô cớ muốn một trương thiếp mời cho mình, chỉ sợ là muốn giúp Nhiếp Vân y quán khai đánh ra danh khí của bản thân, chắc chắn là như thế.

Trước kia trị liệu nghi nan tạp chứng chỉ truyền bá trong phạm vi nhỏ, sau khi nhận được thiếp mời của Nguyên Dương Đế Quân cho nên nói rõ hắn lọt vào mắt của cường giả Đế Quân, một ít bọn

đạo chích không dám dễ dàng làm bậy.

- Ah, đúng rồi, ta nghe nói hai vị y thuật cao minh nhất của thành Vân Châu chính là Mạc Cao đại sư và Hoằng Nghiệp đại sư cũng nhận được thiệp mời.

Diệp Đào tiếp tục nói.

Nhiếp Vân gật đầu.

Mạc Cao đại sư, Hoằng Nghiệp đại sư, trước khi tới thành Vân Châu hắn có nghe nói qua, hai người này đều có danh tiếng lớn trong y đạo, thành danh nhiều năm, có thể nhận được thư mời cũng không kỳ lạ.

Hai người đi tương đối sớm cho nên trên đường không có quá nhiều người, một đường thông suốt, đi chừng một canh giờ thì xe ngựa dừng lại.

- Phía trước chính là phủ đệ Nguyên Dương Đế Quân, vì tôn trọng, chúng ta nên xuống xe đi bộ, trực tiếp cưỡi xe ngựa đi qua là thất lễ.

Vén rèm xe nhìn sang, Diệp Đào đi xuống trước.

Nơi này cách phủ đệ Nguyên Dương Đế Quân không gần, nhưng vì tôn trọng cho nên phải đi bộ.

Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, hắn xuống xe ngựa theo.

Tuy đây không phải lần đầu tiên hắn gặp cường giả Đại Đế nhưng đối phương tôn trọng hắn nên xuất thiếp mời, hắn cũng phải tôn trọng đối phương.

Dọc theo con đường đi thẳng về phía trước, đi bộ không lâu đã nhìn thấy một phủ đệ to lớn xuất hiện trước mặt, cổng chính có màu đỏ rực nhưng có một đám người đang đứng, bọn họ yên lặng chờ đợi và không có lộ ra vẻ không kiên nhẫn hay chán ghét nào.

- Xem ra chúng ta tới chậm, đã tới nhiều người như vậy...

Nhìn thấy những người này, Diệp Đào nói thầm, Nhiếp Vân cũng giật mình.

Vốn cho rằng hai người tới sớm, hiện tại xem ra đã xem như muộn, trước phủ đệ cao lớn đã có mấy trăm người.

Thiếp mời danh ngạch có hạn nhưng không ít người có thiếp mời mang theo vãn bối tới, lúc này cảnh tượng cũng không nhỏ.

- Ah, Nhiếp huynh, Diệp huynh, các ngươi quả nhiên đến...

Còn chưa đi tới trước, một tiếng nói vang lên, ngay sau đó có bóng người xuất hiện trước mặt.

- Thì ra là Trác huynh!

Nhìn thấy người này, Nhiếp Vân tươi cười ôm quyền.

Người tới chính là Trác Dương, tiểu thiếu gia Trác quốc công phủ, lúc trước vừa tới thành Vân Châu đã kéo hắn đi Thúy Ngọc Các.

- Ta nghe nói Nhiếp huynh đạt được thiếp mời Nguyên Dương Đế Quân tự mình mời, ta tìm kiếm nãy giờ nhưng không ngờ các ngươi tới muộn.

Trác Dương vẫn tươi cười quen thuộc, hắn vui vẻ nhìn sang Nhiếp Vân:

- Vẫn là Nhiếp huynh lợi hại, ta theo lão gia tử trong nhà tới đây, ngươi mới đi đến thành Vân Châu hơn tháng đã có thể nhận được thiếp mời, thật sự làm người ta lau mắt mà nhìn.

------oOo------

Chương 3151: Mắng lão gia tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ách… Trác huynh khách khí, may mắn mà thôi!

Nhiếp Vân tươi cười một tiếng.

- May mắn? Nếu có nhiều may mắn như vậy, tại sao ta không có may mắn? Nói rõ đây là bản lĩnh của Nhiếp huynh, so với gia hỏa Phùng Miểu ngày đó thì ngươi mạnh hơn quá nhiều.

Trác Dương còn chưa nói dứt lời đã bị người cắt ngang, ngay sau đó tiếng cười vang lên.

- Nói sau lưng ta như vậy không tốt lắm đâu...

Người tới là Phùng Miểu.

Phùng Miểu trước kia vẫn đi theo sau lưng Nhiếp Vân, Nhiếp Vân rời đi không lâu thì hắn cũng về gia tộc, không nghĩ tới lại gặp ở nơi này, xem ra địa vị của hắn trong gia tộc không thấp, nếu không lão gia tử trong gia tộc không mang hắn theo.

- Có cái gì không tốt, y thuật của ngươi lợi hại, Đế Quân khẳng định cũng phát thiếp mời cho ngươi.

Nói bậy sau lưng người khác, Trác Dương bị bắt tận tay cho nên sắc mặt đỏ lên, lập tức phản bác.

- Y thuật của ta đương nhiên thua xa không bằng Nhiếp huynh rồi, hiện tại ta chỉ là học đồ của hắn!

Phùng Miểu cười lắc đầu, hắn đi vài bước tới trước mặt Nhiếp Vân sau đó ôm quyền nói:

- Nhiếp huynh...

- Phùng huynh!

Nhiếp Vân gật đầu đáp lễ.

Hai người ở chung tại y quán đã sớm hết sức quen thuộc, không có quá nhiều lễ tiết.

- Thì ra các ngươi đều ở đây, lần trước từ biệt Thúy Ngọc Các, không nghĩ tới lại gặp nhau tại nơi này...

Mấy người đang ôn chuyện, phía sau có tiếng cười vang lên, ngay sau đó có tiến bước chân tới gần, quay đầu nhìn sáng có mấy người đi tới.

Nhiếp Vân liếc mắt nhìn, hắn cười cười với đối phương.

Mấy người kia là người quen, lúc ban đầu gặp được mấy người này tại Thúy Ngọc Các, đó là Lý quốc công phủ Lý Túc, Trình quốc công phủ Trình Tiền... Xem ra những người này có địa vị không thấp trong mười hai phủ công tuốc, nếu không cũng không được mang tới thọ yến lần này.

Vốn tưởng rằng tới đây không gặp người quen nào, không nghĩ tới nhìn thấy nhiều như vậy.

- Thiếu niên bị mấy tiểu khỉ con vây quanh là ai thế?

Mấy người thoải mái nói chuyện với nhau, trong xe ngựa cách đó không xa, mấy vị lão giả cũng phải nhìn sang.

Những lão giả này mỗi một vị đều là trụ cột của phủ công tước, là nhân vật thực quyền dậm chân một cái cũng làm Phổ Thiên hoàng triều chấn động, cũng chính là trưởng bối của Trác Dương, Lý Túc, Phùng Miểu.

- Ta cũng không biết, tiểu Quán, đi qua nghe ngóng thân phận của thiếu niên kia một chút.

Mấy lão giả con lại liếc mắt nhìn, tất cả đều lắc đầu, một người trong đó phân phó một câu.

Lúc này thanh niên ở phía sau đi tới trước mặt và nói:

- Bẩm công tước đại nhân, thanh niên kia tên là Nhiếp Vân, mới đến thành Vân Châu chưa đủ hai tháng!

- Nhiếp Vân? Ah, ta biết rõ, dường như hắn mở y quán, trong khoảng thời gian này danh khí rất lớn, Đế Quân cũng cho hắn thiệp mời!

- Đúng thế a, có thể làm cho Đế Quân tự mình cho thiếp mời, tiểu tử này xem ra không đơn giản ah!

- Đám tiểu khỉ con nhà chúng ta không phục ai, có thể chủ động đi qua nói chuyện chứng tỏ hắn ưu tú.

Mấy vị lão giả gật gật đầu.

Người gọi là Nhiếp Vân này mới tới thành Vân Châu thời gian không dài nhưng là danh khí rất lớn, bọn họ cũng nghe thấy.

- Đó hẳn là Diệp phủ Diệp Đào a, Diệp Huyền còn chưa tới, tại sao hắn tới sớm thế?

Nói chuyện với nhau vài câu, một lão giả nhận ra Diệp Đào.

Diệp Huyền chính là tên của Diệp phủ lão gia tử.

- Diệp phủ xác lập người thừa kế tên là Diệp Tân, không phải này Diệp Đào!

- Diệp Đào có thể tới hẳn là Nhiếp Vân mang theo.

Một lão giả khác nói.

- Nhiếp Vân mang theo? Ha ha, thật sự là nghé con mới đẻ không sợ cọp, người trẻ tuổi ít cân nhắc ah.

- Đúng vậy a, Diệp Đào là người Diệp phủ, Diệp Huyền không mang theo hắn tới, khẳng định là có cân nhắc của mình, hiện tại gia tộc của chính mình không mang theo, ngược lại người khác mang tới... Nếu Diệp Huyền nhìn thấy không biết vẻ mặt thế nào?

- Diệp Huyền người này là kẻ khắc bạc, Diệp Đào lần này tới đây tham gia thọ yến, trở về chỉ sợ không có ngày tốt lành.

Mấy lão giả nói thầm.

Những lão gia hỏa bọn họ đều là người tinh, hai người Nhiếp Vân, Diệp Đào còn không nghĩ tới những chuyện này, bọn họ liếc mắt nhìn đã nhận ra.

Bất kể nói thế nào, Diệp phủ đều là một trong mười hai công tước, địa vị tôn sùng, Diệp Huyền này lão gia tử không mang Diệp Đào tới, ngược lại để người khác mang tới, một khi để cho đối phương nhìn thấy không tức giận mới là việc lạ.

- Mau nhìn, người Diệp phủ đến...

Trong khi nói chuyện với nhau, trong đám người không biết ai hô một tiếng, lúc này không ai nói chuyện, đồng loạt đưa ánh mắt nhìn sang đám người Nhiếp Vân.

Nhiếp Vân bên này cũng không có suy nghĩ phức tạp như đám lão gia hỏa, người trẻ tuổi chồng chất cùng một chỗ, nói chuyện cười đùa rất náo nhiệt.

- Diệp Đào, ngươi tới đây làm gì?

Mọi người đang tâm tình với nhau, đột nhiên có một giọng nói lạnh như băng vang lên.

Nhiếp Vân quay đầu nhìn sang, hắn nhận ra kẻ nói chuyện.

Chính là lão gia tử hắn nhìn thấy lúc trước, lúc này khí tức của hắn đều đều hô hấp thông thuận, nhìn từ xa sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, xem ra thân thể đã không ngại, trên thực tế chỉ có hắn biết rõ đây chỉ là biểu tượng a.

Bên cạnh lão gia tử có hai người, một là đối thủ quen thuộc của Diệp Đào, Diệp Tân, người còn lại chính là lão giả mang gương mặt ngạo nghễ.

Nam Thiên Y Thánh!

- Ta... Ta tới tham gia thọ yến của Đế Quân!

Nghe được lão gia tử chất vấn, Diệp Đào vội vàng tiến lên phía trước một bước.

- Tham gia thọ yến Đế Quân? Ta không mang ngươi tới, vì sao ngươi tự tiện chủ trương? Chẳng lẽ lời ta nói không dùng được?

Ánh mắt lão gia tử híp lại, khí thế bộc phát.

- Ah... Không phải!

Không nghĩ tới lão gia tử lại chất vấn như thế, Diệp Đào đã giật mình, vội vàng giải thích.

- Hắc hắc, Diệp Đào, ngươi còn nhớ thân phận của mình hôm nay là gì chứ? Ta xem ngươi quên mình là người Diệp phủ rồi.

Diệp Tân tiến về phía trước một bước và cười hắc hắc:

- Diệp phủ chỉ có một lão gia tử, lão gia tử không cho ngươi tới, ngươi lại tự mình vụng trộm tới đây, có phải ngươi cảm giác mình đã vượt qua Diệp phủ, muốn tự lập môn hộ?

- Diệp Tân, ngươi ít ở đó ngậm máu phun người.

Nghe nói như thế, sắc mặt Diệp Đào đỏ lên.

- Ta ngậm máu phun người? Vậy... Không có lão gia tử cho phép, ngươi tới nơi này làm gì?

Diệp Tân cười lạnh.

- Ta...

Diệp Đào muốn giải thích nhưng không biết nói chuyện thế nào.

- Là ta mời Diệp huynh đi cùng ta!

Nhìn thấy Diệp Đào bị làm khó, Nhiếp Vân cau mày đi tới.

------oOo------

Chương 3152: Kiếp Ma lão nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Diệp Đào là hắn mời, bây giờ đối phương bị bức bách như thế nói rõ không cho hắn mặt mũi.

- Ngươi... Ngươi tính toán thơm bơ vậy sao?

Diệp Tân cười lạnh lên tiếng:

- Diệp Đào là người Diệp phủ chúng ta, lão gia tử không cho phép hắn tới tham gia thọ yến, ngươi có tư cách gì dẫn hắn tới?

- Ta có tư cách gì? Chỉ bằng thiếp mời này!

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống, ánh mắt như là lợi kiếm nhìn chằm chằm vào đối phương, bàn tay của hắn cầm một tấm thiếp mời.

- Có thiếp mời thì sao? Diệp Đào là người Diệp phủ chúng ta, không phải thuộc hạ của ngươi!

Diệp Tân cau mày phản bác.

- Còn không lập tức trở về!

Lão gia tử Diệp Huyền quát lớn một tiếng.

- Ta...

Diệp Đào xiết chặc nắm đấm, ánh mắt mang theo không cam lòng nồng đậm.

Lão gia tử không mang theo hắn tới cũng bỏ đi, Nhiếp Vân mang hắn tới nơi này như vậy còn không được, còn muốn đuổi tận giết tuyệt, hắn tràn ngập lửa giận.

- Như thế nào? Ta nói chuyện không dùng được? Còn không lập tức cút!

Thấy biểu lộ của hắn như thế lão gia tử quát lạnh một tiếng, gương mặt âm trầm như nước.

- Cút? Diệp Đào, hôm nay ở tại chỗ này, ta xem hôm nay ai dám đuổi ngươi rời đi? Cái gì lão gia tử, cho ngươi mặt mũi thì thế nào? Tôn kính ngươi gọi ngươi một tiếng lão gia tử, không tôn kính thì ngươi chỉ là một lão gia hỏa sắp chết mà thôi, diễu võ dương oai trước mặt ta, ngươi có gì ưu việt chứ?

Không nghĩ tới lão gia tử này không nói đạo lý như thế, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống, cũng không quản thân phận của đối phương, hắn trực tiếp quát mắng.

Đối với lão gia tử, Nhiếp Vân không có chút hảo cảm nào.

Thiên nghe thiên tín, tính cách đa nghi, chỉ bằng vào điểm này hắn cực kỳ chán ghét đối phương.

Chính bởi vì như thế, Diệp Đào cầu hắn nhiều lần đi trị liệu nhưng hắn không đáp ứng.

Đương nhiên, nếu chỉ như thế cũng bỏ đi, người không phạm ta ta không phạm người, đối phương hiện tại muốn dùng mình làm viên gạch đạp lên để lập uy, Nhiếp Vân làm sao có thể để hắn được như ước nguyện.

Mười hai công tước thì như thế nào? Tuy ngươi khống chế thực quyền nhưng không có khả năng một tay che trời.

Đổi lại trước kia, Nhiếp Vân ngược lại còn có thể nén giận, nhưng hiện tại... Đ! mẹ mày!

Cùng lắm cứ sử dụng quan hệ với Duẫn Duyên!

Cho dù không muốn phiền toái Duẫn Duyên, những quan viên quyền quý hắn trị liệu những ngày qua cũng có mạng lưới quan hệ nhất định, những người này cho dù có địa vị kém mười hai công

nhưng ngăn cản kẻ cầm lái Diệp phủ sắp chết vẫn có thể làm được.

Cho nên đối mặt với đối phương khiêu khích, Nhiếp Vân không khách khí mà quát lớn.

Hắn xem mình là quả hồng mềm muốn bóp thế nào thì bóp sao? Nằm mơ!

- Ngươi nói cái gì?

Nghe nói như thế, không riêng lão gia tử Diệp Huyền sửng sốt, ngay cả Diệp Tân cũng ngây người tại chỗ, đầu óc không linh hoạt.

Lão gia tử có địa vị gì?

Một trong mười hai công tước, hơn nữa bài danh cũng cao, cho dù trong đám quan to đương triều Phổ Thiên hoàng triều cũng không có kẻ nào dám quát hắn, một tên lang băm không biết từ nơi này xuất hiện lại dám nói hắn như thế...

- Ngươi muốn chết!

Sắc mặt tái xanh, lão gia tử tức nổ phổi.

- Xem ra ta bệnh nhiều năm không ra khỏi cửa cho nên tên của ta đã bị người ta quên rồi.

Hắn xiết chặc nắm đấm, trên người hắn sinh ra khí tức cường đại giống như sóng biển ngập trời.

- Diệp lão gia tử, ngươi muốn làm gì? Nhiếp huynh là bằng hữu của chúng ta, chẳng lẽ ngươi muốn động thủ trước phủ đệ Nguyên Dương Đế Quân hay sao?

- Nhiếp huynh có được thiệp mời của Đế Quân đại nhân, ngươi dám động thủ với hắn, một khi Đế Quân bệ hạ hỏi, ngươi chịu được sao?

Nhìn thấy lão gia tử Diệp Huyền tức giận, hai người Phùng Miễu, Trác Dương lập tức tiến lên phía trước.

Kỳ thật không cần bọn họ nói, lão gia tử cũng biết chuyện này.

Thiếu niên trước mắt có thiệp mời của Nguyên Dương Đế Quân, hắn thật muốn ra tay, chẳng khác nào quét mặt mũi của Đế Quân.

Tuy hắn là một trong mười hai công tước nhưng đó là công tước thừa kế, hắn cũng không phải duy nhất, chọc giận Đế Quân, tiện tay có thể diệt sát hắn.

- Hậu ý của mấy vị huynh đệ ta xin tâm lĩnh.

Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, hắn cũng ôm quyền với đám người Trác Dương, lúc này nhìn về phía Diệp Huyền.

- Ta có tìm chết hay không còn không cần nói nhảm với ngươi.

- Có bản lĩnh ngươi động thủ, không có can đảm thì cút đi, Diệp Đào là ta mang đến nơi đây, nếu như ngươi mất hứng, có thể tự mình rời đi... Dù sao ta cũng không muốn nhìn thấy ngươi!

- Ngươi... Rất tốt!

- Ta sẽ đi xin lỗi Nguyên Dương Đế Quân, hiện tại ngươi nên lưu lại nơi này đi!

Lão gia tử hô hấp dồn dập, đôi mắt hắn đỏ lên, hắn vung tay đánh thẳng về phía trước.

Đường đường một trong mười hai công tước, hắn chưa từng tức giận như thế, lửa giận thiêu đốt cho nên hắn không nghĩ nhiều, lúc này đã động sát tâm.

Hắn đánh một chưởng này từ trên trời giáng xuống, hình thành bàn tay cực lớn xé nát không khí, một chưởng này phong tỏa tất cả đường lui của Nhiếp Vân.

- Gia hỏa này...

Nhìn thấy đối phương thật sự dám động thủ với mình, cổ tay Nhiếp

Vân lật một cái, đang muốn đem ném thiên địa cục ra ngăn cản công kích, chợt nghe một giọng nói vang lên như sấm bên tai.

Ầm ầm!

Một đạo điện quang xuất hiện và đánh thẳng vào chưởng ấn, lúc này ngăn cản một chưởng của Diệp Huyền lão gia tử.

Hai bên đối kháng với nhau đã cho thấy mạnh yếu, lôi điện đánh tới từ phía sau nhìn như vội vàng lại mang theo thế lôi đình vạn quân,

Oanh!

Ngay sau đó một chưởng của lão gia tử không ngăn cản nổi nửa giây đã tan thành mây khói.

Bành!

Đánh nát một chưởng của lão gia tử, lôi điện bay tới và đánh thẳng vào ngực của Diệp lão gia tử.

PHỐC!

Hắn phun máu tươi như suối, Diệp lão gia tử bay ra ngoài, hắn lăn lộn trên mặt đất vài vòng.

Hô!

Một bóng người xuất hiện cách Nhiếp Vân không xa, đó là một lão giả, hắn đứng tại chỗ giống như cột chống trời, thần sắc lạnh nhạt.

- Phủ đệ Nguyên Dương Đế Quân, ai dám gây chuyện, giết không tha!

Tuy lão giả này không lộ sát cơ, ngữ khí bình thản nhưng tất cả ngời nghe thấy đều biết, nếu thật dám nháo sự tại nơi này, hắn tuyệt đối sẽ ra tay chém giết, mặc kệ đối phương là ai, là công tước hay cái gì.

- Là quản gia Đế Quân phủ đệ, Kiếp Ma lão nhân!

- Nơi này còn không tính là Đế Quân phủ đệ a, cho dù Kiếp Ma lão nhân bá đạo cũng không nên ra tay độc ác như thế.

- Đối phương là một trong mười hai công tước, Diệp quốc công, bệ hạ cũng phải nể tình, một chưởng đánh bay, hơn nữa nghe ngữ khí hắn còn dám động thủ sẽ trực tiếp diệt sát, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

------oOo------

Chương 3153: Đăng ký lễ vật (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nguyên Dương Đế Quân thân là cường giả Đại Đế,, hắn không có khả năng thiên vị cho thiếu niên này, cách giải thích duy nhất là hắn muốn lập uy.

- Không sai, Diệp Huyền lão gia hỏa này cũng không may, bản thân tự đâm vào mũi thương... Tự làm tự chịu!

- Đáng đời, nếu Nhiếp Vân có thể dẫn người phủ đệ của ta tới, ta cao hứng còn không kịp, làm như hắn không phải tự tìm mất mặt hay sao?

Lão giả vừa xuất hiện đã đánh Diệp Huyền lão gia tử nằm trên mặt đất, những người xem náo nhiệt chung quanh cũng sững sờ.

Tuy hắn là người của Nguyên Dương Đế Quân phủ, đối phương cũng thân phận không kém ah, một trong mười hai công tước Diệp quốc công, một chưởng kích thương đối phương, nếu như không có lệnh của Đại Đế tuyệt không dám làm vậy.

Nghĩ đến là lệnh của Đại Đế, tất cả mọi người trầm mặc, âm thầm may mắn vừa rồi mình không có gây phiền toái.

Đối với cường giả Đế cấp mà nói, chỉ cần không có đạt tới cấp bậc này đều là con sâu cái kiến, quản ngươi có địa vị và thân phận gì,

giết sạch cũng không ai dám nói nhảm.

Trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả quyền lợi đều là giả.

- Kiếp Ma lão nhân... Ngươi có ý gì? Diệp Huyền ta cũng là một trong mười hai công tước, hiện tại ta muốn giết tiểu tử này sau đó lại đi xin lỗi Đế Quân đại nhân!

Diệp Huyền đứng lên lần nữa, gương mặt khó coi, tức giận không nhỏ.

Nếu chuyện hôm nay tính toán như thế, thanh danh Diệp quốc công hắn không còn sót lại gì.

- Nhiếp Vân đại nhân là khách quý của Đế Quân đại nhân, ngươi không muốn chết thì câm miệng, nếu không Đại Đế giận dữ, ai cũng không cứu nổi ngươi!

Kiếp Ma lão nhân xoay người lại, tròng mắt bắn ra hàn quang và lên tiếng

- Khách quý của Đế Quân đại nhân?

- Kiếp Ma lão nhân lại xưng hô Nhiếp Vân là đại nhân... Điều này sao có thể?

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Kiếp Ma lão nhân nói chuyện không lớn nhưng vang vọng, mọi người nghe xong có cảm giác da đầu như tróc ra.

Thiệt giả?

Vốn bọn họ chỉ cho rằng thiếu niên này may mắn đạt được thiếp mời, trên thực tế không có quá nhiều tôn trọng, hiện tại xem ra tất cả đều sai lầm!

Chẳng lẽ thiếu niên này đúng như dự đoán, sau lưng có tông môn hoặc sư phụ cấp Đại Đế?

Nếu không, siêu cấp cường giả như Nguyên Dương Đế Quân cũng không đối đãi như thế.

- Đại Đế giận dữ?

Diệp Huyền run rẩy một lúc, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân mang theo không cam lòng nồng đậm.

Đường đường Diệp quốc công, một trong mười hai công tước, là quan to dưới một người trên vạn vạn người bị một tiểu tử Vương cảnh viên mãn nhục mạ trước mặt mọi người nhưng không cách nào phản kháng, đổi lại ai cũng không cam lòng.

Diệp Huyền cũng biết, Kiếp Ma lão nhân đã nói như vậy nhất định là ý của Nguyên Dương Đế Quân, còn dám động thủ sẽ chọc Đại Đế giận dữ, mười hắn cũng không đủ chết.

- Đa tạ tiền bối xuất thủ cứu giúp!

Nghe được Kiếp Ma lão nhân nói thế, tuy Nhiếp Vân không hiểu gì cả nhưng vẫn cảm kích.

Nếu không phải vị này xuất hiện, chỉ sợ hôm nay hắn chỉ có thể bóp nát phù lục và trốn vào Viêm Hoàng điện.

- Khách khí, lão hủ không dám nhận!

- Đại nhân là khách quý của Đế Quân đại nhân, ta tự nhiên phải bảo hộ ngươi chu toàn, không thể để cho người nào tùy ý làm bậy trước Đế Quân phủ đệ!

Kiếp Ma lão nhân vội vàng khom người nói.

- Tiền bối nghiêm trọng, thực lực của ta yếu ớt, ta có thể ra tay chỉ có y thuật mà thôi, không biết vì sao Đế Quân đưa thiếp mời cho ta...

Đây là điểm alfm Nhiếp Vân kỳ quái nhất, hắn không nhịn được hỏi thăm.

Đối phương là cường giả Đại Đế, cho dù cho Duẫn Duyên huynh mặt mũi đưa một tấm thiếp mời cũng bỏ đi, giờ phút này vì cứu chính mình liền không cho mười hai công tước mặt mũi, hắn cảm thấy có chút không đúng.

- Đây là Đế Quân đại nhân quyết định, ta cũng không quá rõ ràng, nếu như đại nhân muốn biết, qua một hồi trên thọ yến có thể nhìn thấy Đế Quân đại nhân, khi đó có thể hỏi thăm.

Kiếp Ma lão nhân cười nói.

- Ách... Vậy được rồi!

Thấy đối phương cái gì cũng không nói gì, Nhiếp Vân biết rõ hỏi nhiều hơn nữa cũng vô dụng, đành phải bất đắc dĩ lắc đầu.

Xem ra chỉ có nhìn thấy Nguyên Dương Đế Quân mới có thể biết.

- Mở cửa, nghênh đón khách quý!

Thấy hắn không hỏi, Kiếp Ma lão nhân không nói lời nào, ắn quay người đi tới cửa phủ đệ và hét lớn một tiếng, cánh cửa đóng chặt mở ra, các khách nhân đi vào bên trong.

- Chúng ta cũng vào đi thôi!

Cửa đã mở, Nhiếp Vân nhìn Diệp Đào đã lên tiếng.

- Ta...

Gương mặt Diệp Đào vô cùng xoắn xuýt, không biết làm sao bây giờ.

Hắn cũng không nghĩ tới theo Nhiếp Vân tới đây lại làm lão gia tử tức giận như thế, cũng không nghĩ tới Nhiếp huynh trực tiếp trở mặt với lão gia tử, càng không có nghĩ tới quản gia của Nguyên Dương Đế Quân là Kiếp Ma lão nhân lại không quan tâm đả thương lão gia tử!

Hiện tại rất nhiều chuyện xảy ra, hắn cảm thấy xấu h không biết

nên đi vào hay không.

- Không đi vào, lão gia tử Diệp phủ của ngươi cũng hận ngươi thôi.

Nhìn thấy biểu lộ của hắn như thế, Nhiếp Vân đoán được và thản nhiên nói.

- Việc này...

Diệp Đào không biết trả lời như thế nào.

Kỳ thật không cần Nhiếp Vân nói, hắn cũng biết, lần này xem như triệt để đắc tội lão gia tử, trải qua chuyện vừa rồi lão gia tử nhất định không làm gì được Nhiếp Vân, đầu mâu sẽ chỉ thẳng vào hắn.

Loại tình huống này có trở về hay không chỉ là râu ria.

- Đây là cơ hội duy nhất của ngươi, nếu như lần này lễ vật của ngươi hoặc là biểu hiện làm cho Nguyên Dương Đế Quân mừng rỡ, cho dù về đến gia tộc, lão gia tử cũng không làm gì ngươi, mà nếu bây giờ trở về thì sau này khẳng định không có ngày yên lành.

Thấy hắn tiếp tục do dự, Nhiếp Vân truyền âm.

- Đúng!

Nghe nói như thế, Diệp Đào gật gật đầu, ánh mắt ngưng trọng.

Đúng thế, đây là cơ hội duy nhất của hắn.

Có thể đi vào Đế Quân phủ đệ, lại làm Đế Quân thỏa mãn, về sau cho dù lão gia tử tìm phiền toái cũng phải suy nghĩ thêm một ít.

Nghĩ vậy, không do dự nữa, hắn đi theo sau lưng Nhiếp Vân vào phủ đệ.

Phủ đệ của Nguyên Dương Đế Quân bao la khôn cùng, mặt tường phong cách cổ xưa, không có bất kỳ trận pháp gia trì, nhìn như không chịu nổi công kích nhưng bất luận kẻ nào cũng biết nơi này phòng ngự yếu hơn nữa nhưng không có kẻ nào dám tới quấy rối.

Đi theo mọi người vào bên trong, thời gian không dài đã tiến vào hành lang lớn.

- Phía trước là nơi đăng ký thọ lễ.

Cuối hành lang có mấy người đang ngồi tại chỗ, chung quanh đủ loại thọ lễ chồng chất như núi, không cần nhìn cũng biết tất cả lễ vật đều được đăng ký.

------oOo------

Chương 3154: Đăng ký lễ vật (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lạc quốc công phủ, một lá gan Kim Long, hai viên Phỉ Thúy Hải Châu, một bộ đồ chúc thọ.

- Ninh quốc công phủ, một con Kỳ Lân ấu thú, vàng bạc khôi giáp lưỡng bức!

- Lý quốc công phủ, mười viên Chu Dương Đan, hai viên Hải Long Tâm...

Từng kiện từng kiện bảo vật bị đặt trước mặt, mỗi khi thu một kiện bảo vật sẽ có người đọc tên.

- Gan Kim Long, đây là gan của Kim Long đó, là thứ cực kỳ trân quý, không ngờ Lạc quốc công phủ lại dùng làm hạ lễ, thật sự đại thủ bút.

- Ta thấy Ninh quốc công phủ mới trân quý, Kỳ Lân thú ah!

- Thứ này cả Thần giới cũng không có bao nhiêu.

- Hơn nữa còn là Kỳ Lân ấu thú, một khi thuần hóa, sau khi lớn lên tất nhiên sẽ trở thành đại trợ lực, là vô địch trong Hoàng cảnh viên mãn!

- Vô địch Hoàng cảnh viên mãn vói chúng ta mà nói là vô cùng trân quý nhưng đối với Nguyên Dương Đế Quân mà nói không tính là cái gì a, ta thấy lễ vật của Lý quốc công phủ mới là đồ tốt, mười viên Chu Dương đan... Nguyên Dương Đế Quân được xưng Nguyên Dương, tu luyện tự nhiên là công pháp dương thuộc tính, Chu Dương đan có ich với hắn...

Nhìn thấy bảo vật của các đại gia tộc, mọi người nghị luận liên tục, chấn động cả kinh không thôi.

Những bảo vật này, mỗi một loại đều có giá trị liên thành, xem ra những thế lực phủ công tước này hạ vốn gốc.

Nguyên Dương Đế Quân không phải cao thủ số hai trong thành Vân Châu nhưng lại là nhân vật có quyền lợi số hai, duy trì địa vị phủ công tước hay trầm luân chỉ bằng một câu của hắn mà thôi, cũng bởi vì mỗi người biết đây là đại cơ hội cho nên hiến bảo vật trân tàng, chỉ vì muốn Đế Quân chú ý.

- Không đúng... Các ngươi có phát hiện hay không, nhiều đồ vật như thế nhưng không có thứ nào đưa vào hậu điện!

- Đưa vào hậu điện? Tại sao phải đưa vào hậu điện?

- Xem ra ngươi không hiểu quy củ thọ yến của Đế Quân rồi!

- Cường giả Đại Đế thân là đỉnh phong của Thần giới, bảo vật gì chưa từng thấy qua? Trấn tộc chí bảo trong gia tộc chúng ta chỉ còn không lọt vào mắt của hắn.

- Cho nên chúng ta tặng lễ, hắn nhìn cũng không nhìn, trực tiếp ném vào trong nhà kho.

- Nhưng cái gì cũng có vạn nhất, rất nhiều người chuẩn bị bảo vật cũng không phải là quý trọng, mà là mới lạ, một khi tiến vào trong mắt cường giả Đế cấp sẽ đưa đến hậu điện, do cường giả Đại Đế định đoạt thứ tự!

- Định đoạt thứ tự?

- Ân, kỳ thật mọi người tới đây chúc thọ mục đích là cái gì ai cũng biết, cường giả Đế cấp tuy siêu thoát hồng trần nhưng thực sự không thể hoàn toàn thoát ly hồng trần, sau khi định đoạt thứ tự, Đại Đế có thể tự mình tiếp kiến cấp cho phong thưởng.

- Khi đó các gia tộc mới chen chúc tặng bảo vật như thế!

- Khó trách trước khi tới mấy trưởng lão trong gia tộc bảo chuẩn bị lễ vật lạ mắt, bảo vật mới lạ, tốt nhất là thứ làm hai mắt người ta tỏa sáng, thì ra là thế!

- Đúng thế, vừa rồi Lý quốc công phủ, Ninh quốc công phủ... Tuy đồ vật trân quý nhưng lại vô cùng bình thường, không lọt vào mắt Đế Quân đại nhân, cho nên mới ở tại chỗ này, chưa đưa vào hậu điện.

- Những vật này đều không lọt vào mắt? Phải là bảo vật gì mới làm Đế Quân vừa ý? Xong, xem ra ta chuẩn bị cũng không được...

- Còn có quy củ này?

Đem những lời nói kia, Nhiếp Vân cảm thấy kinh ngạc, lập tức hiểu ra.

Cường giả Đại Đế tuy siêu thoát vạn vật nhưng chỉ cần không phải lẻ loi một mình, nhàn vân dã hạc thì không có khả năng không chú ý tới cái gì.

Căn cứ vào tin tức lúc trước, vị Nguyên Dương Đế Quân nyaf kỳ thật cũng không muốn tổ chức đại thọ gì đó, là Phổ Thiên Đại Đế yêu cầu, một ít quy củ chỉ sợ cũng đã quy tắc có sẵn, mỗi người cũng biết.

Lễ vật quý trọng hay không cũng không trọng yếu, trọng yếu là tâm ý.

Tặng lễ vật đánh giá đẳng cấp cũng có thể xem tâm huyết của ngươi đặt vào, đạt được hồi báo tất cả đều vui vẻ.

- Xem ra lễ vật của ta có giá rẻ nhất...

Nhiếp Vân sớm không chuẩn bị, thân gia cũng không có khả năng so sánh với các đại gia tộc truyền thừa không biết bao nhiêu năm, chuẩn bị lễ vật khi so với kẻ khác lại không tính là cái gì.

Tuy hắn không thèm để ý, nịnh bợ hay không nịnh bợ Nguyên Dương Đế Quân với hắn mà nói không có bất kỳ ý nghĩa gì, hắn cũng không có ý định phát triển tại thành Vân Châu.

Chỉ cần dung nhạp hỗn độn thế giới trong thành Vân Châu, sau khi cảm ngộ xong hắn sẽ rời đi.

- Nhiếp huynh, tuổi tác chúng ta tương tự, không bằng chúng ta cùng đi lên đưa hạ lễ luồng thứ hai đi.

Vào lúc đang suy tư, Phùng Miểu đi tới trước mặt hắn.

- Đúng vậy a, luồng thứ nhất đều là đại gia tộc, thế lực lớn đưa hạ lễ, hạ lễ của chúng ta nên thứ hai.

Trác Dương nói.

- Ân!

Nhiếp Vân cảm kích nhìn hai người và gật gật đầu.

Đối phương nói như vậy, trên thực tế đang chiếu cố mặt mũi của mình.

Chính mình một mình nhận được thiếp mời của Đế Quân đã có thể bình khởi bình tọa với các đại thế lực và đại nhân vật, dựa theo tình huống bình thường, có lẽ mình cũng như bọn họ đưa lễ vật luồng thứ nhất, nhưng hai người Trác Dương cũng biết hắn không có thân gia gì, dùng danh nghĩa bọn họ cùng đưa tặng lễ vật, áp lực sẽ nhỏ không ít, cũng không trở thành khó coi.

Rất nhanh các thế lực lớn đều tặng lễ vật xong, mỗi một kiện đều vô cùng trân quý làm Nhiếp Vân xem hoa mắt.

- Nhiều lễ vật như thế không ngờ không có thứ nào đưa vào hậu

điện.

Trong đám người không biết ai nói một câu.

Nghe nói như thế, tất cả mọi người này mới ý thức được đúng là như vậy.

Mười hai phủ công tước, rất nhiều gia tộc đã tặng nhiều bảo vật như thế, giờ phút này không có cái nào đưa vào hậu điện, nói rõ những bảo vật ở trong đó không có món nào vừa ý của Đế Quân.

Không hổ là cường giả Đế cấp, ánh mắt đúng là quá cao.

- Hiện tại tới hậu bối...

Thu lễ của gia tộc xong, người thu lễ kêu lên.

Đăng đăng đăng đăng đăng!

Đúng lúc này có tiếng bước chân dồn dập vang lên, một đám người từ xa đi tới.

Đi đầu là một nam tử cẩm y đai ngọc, từ trong tới ngoài mang theo quý khí, tất cả người nhìn thấy đều cúi đầu không dám nhìn.

Nhiếp Vân xoay đầu lại, liếc mắt nhìn đã nhận ra.

Hắn không biết quá nhiều người trong thành Vân Châu, gia hỏa trước mặt là một trong số đó.

Đa Ba vương tử!

Gia hỏa này cũng tới.

Cũng khó trách, gia tộc Đa Ba vương tử thuộc về một trong tám vương, mười hai phủ công tước đều có người tới, hắn làm như vương tử tiếng hô cao nhất trong tám vương, tự mình tới cũng không kỳ quái.

------oOo------

Chương 3155: Ba đại vương tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thạch Mặc? Quả nhiên gia hỏa này cùng tới với Đa Ba vương tử.

Hắn nhep mắt nhìn lên người Đa Ba vương tử, lúc này hắn dời mắt chú ý sang kẻ khác.

Khoảng cách Đa Ba vương tử không xa, Hạo Thiên lâu phân bộ thành Vân Châu Thạch Mặc quả nhiên theo phía sau.

Thạch Mặc chính là gia hỏa tới y quán lần trước, hắn thu chỗ tốt của Diệp Tân cho nên muốn phá hư thanh danh của mình, sau khi theo dõi phát hiện hắn giao dịch với Vũ Huân, nội dung giao dịch trong đó chính là thọ yến lần này nói tốt cho lễ vật của Đa Ba vương tử.

- Vũ Huân...

Nghĩ đến Vũ Huân, đôi mắt Nhiếp Vân nhìn đám người sau lưng Đa Ba vương tử một lúc, quả nhiên cho hắn nhìn thấy người này đứng sau cùng trong đám người.

Trước kia hắn rót chủ đan điền chi khí vào trong người đối phương, đã triệt để thu phục gia hỏa này, hắn và Diệu Âm tiên tử cầm tiêu hợp tấu một tháng nhưng đối phương cũng đã truyền tin tức cho hắn, tuy không quan trọng nhưng cũng biểu đạt tâm ý.

Hắn nhìn thấy Vũ Huân, Vũ Huân cũng nhìn thấy hắn, trong mắt mang theo bối rối quay đầu đi.

Lúc trước bắt gia hỏa này cũng không che lấp dung mạo, trải qua thời gian dài như vậy, đối phương cũng xác nhận thân phận của hắn.

- Bắt đầu giao thọ lễ, ta đi đầu!

Đa Ba vương tử cũng không chú ý tới Nhiếp Vân, ban đầu ở Hồng Hà vực nhìn thấy hắn không có ngụy trang, bây giờ là dung mạp sau ngụy trang cho nên nhìn thấy cũng không biết.

- Dựa vào cái gì ngươi đi đầu? Muốn tới cũng phải là ta tới.

Đa Ba vương tử còn chưa đi tới trước mặt đã bị người ta chen ngang, một thanh niên hừ một câu, đi tới.

Thanh niên này tuổi tương tự Đa Ba vương tửtự, cũng quần áo đẹp đẽ quý giá, vừa nhìn đã biết rõ bất phàm.

- Ta thấy không nên cướp, vương phủ hạ lễ chúng ta là thứ nhất, người hạ lễ, ta cung xkhoong muốn phía sau, các ngươi chờ một lát.

Lại có thanh niên xuất hiện.

Người này đi tới trước Đa Ba vương tử, mặt khác một thanh niên mang theo khí chất ưu việt theo sau, những người khác nhìn thấy liên tục tránh đường, chỉ sợ thân phận của hắn cũng không thấp.

- Trước kia Diệp Đào nói, tình huống thành Vân Châu hiện tại là ba vương tử tranh tài, chẳng lẽ là ba người này có tiếng hô cao nhất?

Nội tâm Nhiếp Vân khẽ động.

Nghi hoặc này không bao lâu đã có người trả lời thuyết phục cho hắn.

- Vừa rồi đi tới là Đa Ba vương tử, người thứ hai là Nhữ Hạ vương tử, người thứ ba là Lưu Mộc vương tử, ba người bọn họ tiếng hô lớn nhất, cũng cạnh tranh kịch liệt nhất, không ai phục ai!

Truyền âm là Diệp Đào.

Hắn biết rõ thiếu niên trước mắt không quá hiểu chuyện này, hiện tại giải thích cho hắn biết.

- Ha ha, tặng lễ vật tỏ tâm ý, chủ yếu xem là tâm, không phải ai

trước là có thể đưa vào hậu điện.

- Nếu như các ngươi muốn tặng trước, ta cũng không tranh giành, ngược lại muốn xem các ngươi chuẩn bị cái gì.

Nhìn thấy hai người lao tới muốn tranh đầu tiên, Đa Ba vương tử không có tiếp tục đi về phía trước, hắn dừng lại và cười nói.

Xem ra hắn không có ý định tranh tặng lễ đầu tiên, vừa rồi nói chỉ muốn khích hai người kia mà thôi.

- Ngươi không tranh giành, ta đây cũng không tranh giành, Lưu Mộc, ngươi tới trước đi!

Ba người có thói quen tranh đoạt, vừa rồi Đa Ba vương tử nói muốn tặng lễ đầu tiên làm Nhữ Hạ vương tử tranh chấp, giờ phút này thấy hắn không tranh giành cũng lui một bước, đăng ký lễ vật đầu tiên đổi thành Lưu Mộc vương tử.

- Tuy tâm ý quan trọng nhưng thứ tự trước sau rất trọng yếu, bảo vật cùng cấp, thứ hai, thứ ba rung động không như kẻ đầu tiên.

Nghe Đa Ba vương tử, Nhữ Hạ vương tử nói như vậy, Lưu Mộc biết rõ đối phương muốn đả kích tin tưởng của hắn, lúc này mỉm cười phản bác.

Nếu là bảo vật cùng cấp, lần đầu tiên nhìn thấy sẽ rất rung động, lại nhìn thấy bảo vật như thế rung động sẽ yếu bớt không ít, cho nên thứ nhất, thứ hai tặng lễ nhìn thì không có gì, trên thực tế có khác biệt rất lớn.

- Ta tới đầu tiên...

Nói xong lời này, Lưu Mộc vương tử cười cười, hắn đi tới bàn đăng ký, hắn lật cổ tay và một kiện bảo vật xuất hiện trước mặt mọi người.

Là một viên cầu, nhìn nó giốn trân chân nhưng liếc mắt nhìn đã biết không phải trân châu.

Trong viên cầu như mang theo hồn phách của con người bình an, hẳn là chí bảo lioaij linh hồn.

- Thứ này tên là Định Hồn Châu, có thể bảo trì hồn phách không tiêu tan, ta phải tôn cái giá mới tìm được, người trọng thương, trong miệng ngậm lấy, có thể dùng hội tụ hồn phách, trong thời gian ngắn không cách nào tiêu tán!

Lưu Mộc vương tử mỉm cười, hắn cugnx bày viên ngọc ra trước mặt mọi người.

- Định Hồn Châu? Ta nghe nói thứ này là chí bảo linh hồn đặc biệc, vô cùng trân quý!

- Thật là trân quý, ta cảm tấy nó còn không bằng Kỳ Lân ấu thú của Ninh quốc công phủ ah.

- Là không bằng nhưng ngươi cũng nên biết những gia tộc trước kia...

- Không phải có chuyện như vậy, Lưu Mộc vương tử là một trong những đại vương tử có tiếng hô cao nhất, lần thọ yến này có cơ hội lớn nhất, không có khả năng chuẩn bị đồ vật không bằng phủ quốc công.

- Việc này... Ta cũng không biết, Định Hồn Châu, dù sao ta không có chí bảo như vậy...

Nhìn thấy Định Hồn Châu, mọi người biểu hiện sững sờ, lúc này vẻ mặt kỳ quái.

Ba đại vương tử tranh giành thời gian dài như vậy, khẩu vị của mọi người cũng bị hấp dẫn, tại sao tặng chí bảo như thế?

Định Hồn Châu trong mắt người bình thường chính là chí bảo, đường đường hoàng tử thành Vân Châu lại không có gì đặc biệt.

Không riêng mọi người kỳ quái, Nhiếp Vân cũng đầy nghi hoặc, quay đầu nhìn sang hai người Đa Ba vương tử, Nhữ Hạ vương tử, xem xét một lúc liền nheo mắt nhìn.

Hai vị vương tử này có cái nhìn khác với mọi người, nhìn thấy hắn xuất ra Định Hồn Châu liền lộ ra vẻ cảnh giác.

Người khác không thèm để ý, hai đại vương tử có bộ dạng như thế thì Định Hồn Châu có huyền cơ.

Vào lúc đang kỳ quái, một giọng nói vang lên.

- Một viên Định Hồn Châu, tiến vào hậu điện!

Người phụ trách đăng ký kêu lên.

- Cái gì? Hậu điện?

- Ta không nhìn ra Định Hồn Châu có gì đặc biệt, tại sao vào hậu điện?

- Chẳng lẽ một người tặng bảo còn trân quý hơn cả thế lực? Điều đó không có khả năng a...

- Đã xảy ra chuyện gì? Những bảo bối hôm nay không thể tiến vào hậu điện, khẳng định có huyền cơ trong đó...

Nghe được người đăng ký hô lên, tất cả mọi người sững sờ, ngay sau đó xôn xao.

Thiệt giả?

Vừa rồi nhiều bảo vật như thế, đa số quý hơn Định Hồn Châu nhiều nhưng không thể tiến vào hậu điện, Định Hồn Châu vừa xuất hiện đã đi vào?

------oOo------

Chương 3156: Ta muốn đệ nhất danh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha, đa tạ!

Lưu Mộc vương tử biế rõ đã có kết quả nên cười nói.

- Đừng cao hứng quá sớm, một viên Định Hồn Châu mà thôi!

Nhìn thấy hắn tươi cười, Nhữ Hạ vương tử cười lạnh tiến lên, hắn không do dự tiến lên một bước, cổ tay hơi chấn động, một kiện bảo vật xuất hiện trước mặt hắn.

- Thanh Linh Đăng, ta dùng hài cốt một đại năng Phật môn luyện chế mà thành, sau khi đốt lên có hiệu quả an thần tĩnh tâm, ngay cả hồn phách tiêu tán cũng có thể hội tụ.

Nhữ Hạ vương tử tươi cười giải thích.

Trước mặt hắn xuất hiện một cây đèn, trong cây đen có hào quang yếu ớt.

- Tụ Hồn Thanh Linh Đăng? Thứ này còn quý hơn Định Hồn Châu rất nhiều.

- Đúng vậy, nghe nói thứ này hữu dụng với cường giả Đế cấp, có thể làm cho bọn họ tĩnh tâm và tập trung khi ngồi xuống tu luyện, Nhữ Hạ vương tử đưa thứ này trân quý ah.

- Nghe nói phương pháp luyện chế Thanh Linh Đăng đã sớm thất truyền, có thể tìm được, hơn nữa luyện chế ra, Nhữ Hạ vương tử thật là lợi hại!

- Tuy trân quý nhưng chưa hẳn có thể tiến vào hậu điện, trước kia tám đại vương phủ, phủ công tước có đồ vật trân quý hơn nhiều nhưng không thể tiến vào hậu điện...

- Như thế...

Mọi người xôn xao.

Rất nhiều người không biết tới Tụ Hồn Thanh Linh Đăng, đại bộ phận cũng biết rõ thứ này chắc chắn trân quý hơn Định Hồn Châu.

Tuy trân quý nhưng mọi người cũng không cho rằng có thể tiến vào hậu điện giống Định Hồn Châu.

Trước kia tám vương phủ, mười hai phủ công tước tặng lễ không ít thứ trân quý vượt qua Thanh Linh Đăng rất nhiều nhưng không thể tiến vào trong hậu điện.

- Một chiếc Thanh Linh Đăng... Tiến vào hậu điện!

Thời điểm mọi người không ngừng suy đoán, người đăng ký hô lên lần nữa.

- Cái gì?

- Cũng tiến vào hậu điện?

- Điều này sao có thể? Ba đại vương tử tặng hai kiện bảo vật đều tiến vào hậu điện, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

- Ta cũng không biết, chẳng lẽ trong Định Hồn Châu, Tụ Hồn Thanh Linh Đăng có thứ gì khác?

- Khẳng định có huyền cơ trog đó, bằng không hai vị vương tử tự tin như thế.

- Không biết Đa Ba vương tử sẽ mang tới cái gì, Lưu Mộc, Nhữ Hạ hai vị vương tử mang theo bảo vật đều tiến vào hậu điện, nếu như hắn không vào được thì không xong.

- Đúng vậy a...

Nghe được hai vị vương tử tặng lễ đều tiến vào hậu điện, tất cả mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Trước kia có nhiều bảo bối như thế nhưng còn không thể nào tiến vào hậu điện, Nguyên Dương Đế Quân chướng mắt tất cả bảo vật, không nghĩ tới ba vị vương tử đã có hai người xuất ra bảo vật có thể tiến vào trong hậu điện, càng làm đại bộ phận người có cảm giác nghe nhìn lẫn lộn.

Chẳng lẽ Đế Quân xem mặt mũi của vương tử nên cố ý làm như vậy?

Không có khả năng ah!

Nguyên Dương Đế Quân đã từng không cho Phổ Thiên Đại Đế mặt mũi, làm sao có thể cho một tiểu tiểu vương tử mặt mũi.

- Nhiếp huynh... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Mọi người nghi hoặc, đám người Diệp Đào, Trác Dương cũng cảm thấy kỳ quái, không nhịn được nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Ta cũng không quá rõ ràng...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Nói thật, hắn không hiểu Nguyên Dương Đế Quân ưa thích cái gì, cũng giống như mọi người chung quanh, hắn biết Định Hồn Châu và Thanh Linh Đăng đều không phải quá trân quý nhưng lại tiến vào hậu điện, rốt cuộc nguyên nhân là gì?

- Định Hồn Châu, Thanh Linh Đăng đều có thể ngưng tụ hồn phách, có phải có quan hệ với nhau hay không?

Lúc này Phùng Miểu đột nhiên lên tiếng.

- Ngưng tụ hồn phách?

Đôi mắt Nhiếp Vân tỏa sáng.

- Không sai!

Nhất định là như vậy!

Định Hồn Châu, Thanh Linh Đăng xem như không quá trân quý, hiệu quả giống nhau chính là có thể ngưng tụ liinh hồn, làm cho người sắp chết ngưng tụ hồn phách.

Chẳng lẽ Nguyên Dương Đế Quân muốn bảo vật chính là tiêu chuẩn này?

Rất có thể!

Nếu như là như vậy, cũng có thể nói rõ vì sao Lưu Mộc vương tử xuất ra Định Hồn Châu, Đa Ba vương tử, Nhữ Hạ vương tử ngạc nhiên như thế!

Nhất định ba vị vương tử này đã sớm biết rõ Đế Quân thích gì bảo vật gì cho nên sớm chuẩn bị.

- Đầu tiên không nóng nảy, nhìn xem Đa Ba vương tử cầm là cái gì, nếu như cũng có liên quan tới linh hồn, như vây....

Tuy trong nội tâm cảm thấy rất có thể nhưng không dám khẳng định, Nhiếp Vân muốn tiếp tục xem Đa Ba vương tử xuất ra lễ vật gì.

- Hảo hảo!

Bảo vật của hai người khác đều tiến vào trong hậu điện, trên mặt Đa Ba vương tử không mang theo chút áp lực nào, ngược lại mang theo tươi cười nhàn nhã, hắn đi tới.

- Định Hồn Châu, Thanh Linh Đăng đúng là đồ tốt, chỉ có điều so sánh với ta... Vẫn còn kém một chút, thật xấu hổ, lần này thọ lễ đệ nhất là của ta rồi...

Đa Ba vương tử đi tới trước mặt, hắn lật cổ tay và một kiện bảo vật xuất hiện trước mặt mọi người.

Xuất hiện ở trước mặt mọi người là cái hộp, cái vừa xuất hiện đã sinh ra mùi thuốc nồng đậm, người nào ngủi được cảm thấy say mê trong đó, nhất là linh hồn, chỉ ngửi một hơi đã cường tráng hơn một chút, hiển nhiên là đại bổ.

- Quả nhiên cũng là bảo vật liên quan tới linh hồn.

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời, hắn khẳng định suy đoán trong nội

tâm của mình.

Tuy hắn không biết viên đan dược này là cái gì nhưng ngửi một hơi cũng có thể làm tinh thần chấn động, đủ để nói rõ công hiệu.

Xem ra cũng là bảo vật tụ linh hồn, dược vật tẩm bổ linh hồn.

Ba đại vương tử xem như có quan hệ đối địch với nhau, tặng đồ vật gì khẳng định không thông tri với nhau, hiện tại xuất ra bảo vật có công hiệu giống như vậy, xem ra suy đoán đúng, Nguyên Dương Đại Đế thích nhất là bảo vật linh hồn.

- Viên đan dược này tên là Thất Nhật Hồi Hồn Đan!

- Ta nói ra tên của nó, những thứ khác không cần ta nhiều lời.

Sau khi mở hộp ra, Đa Ba vương tử cười nhạt một tiếng, trong lời nói mang theo tự tin nồng đậm.

- Thất Nhật Hồi Hồn Đan? Đây là cái gì? Tại sao ta chưa từng nghe nói qua.

- Ta cũng chưa từng nghe qua, rất trân quý sao?

- Các ngươi thật sự quá cô lậu quả văn!

- Vị Đại Đế am hiểu y thuật trong truyền thuyết gọi là Thần Nông, các ngươi nghe nói qua chưa?

- Ngươi nói là Thần Nông Đại Đế a!

- Nghe nói qua rồi, hắn cũng được gọi là Viêm Hoàng Đại Đế, là một vị cường giả phi thường lợi hại thời kỳ thượng cổ.

- Không phải hắn sớm vẫn lạc sao? Chẳng lẽ và Thất Nhật Hồi Hồn Đan có quan hệ với hắn?

- Đương nhiên là có quan hệ!

- Thất Nhật Hồi Hồn Đan được xưng bảy ngày hồi hồn, cho dù chết

không cao hơn bảy ngày, chỉ cần ăn viên đan dược này cũng có thể hồi hồn sống lại.

------oOo------

Chương 3157: Thất Nhật Hồi Hồn Đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái gì? Bảy ngày hồi hồn? Này... Này... Làm sao có thể?

- Có cái gì không có khả năng!

- Thất Nhật Hồi Hồn Đan này, nghe nói nó là vị Thần Nông Đại Đế kia sáng chế, được xưng linh hồn đệ nhất dược, chỉ cần có một viên như thế, muốn chết cũng là chuyện thập phần khó khăn!

- Thần Nông Đại Đế sáng chế dược vật? Khó trách trân quý như thế...

Nghe được cái tên Thất Nhật Hồi Hồn Đan, ban đầu mọi người còn không biết nó là cái gì, nghe được giải thích thế mới biết viên đan dược này đáng sợ cỡ nào.

Thần Nông Đại Đế, được xưng y đạo đệ nhất nhân của Thần giới từ trước tới nay, hắn lưu lại đan dược làm sao không lợi hại cơ chứ?

- Không phải nói tất cả đồ vật của Thần Nông Đại Đế đều biến mất sau khi hắn vẫn lạc sao? Tại sao có thể luyện chế thứ này?

- Ta cũng không biết, Đa Ba vương tử đã có thể lấy ra, chắc chắn sẽ không làm chuyện không đâu.

- Đúng thế, dù sao đan dược này không phải Thất Nhật Hồi Hồn Đan cũng không sai biệt lắm, vừa rồi ta chỉ ngửi một hơi đã cảm thấy toàn thân khoan khoái dễ chịu, linh hồn thoải mái không nói thành lời!

Thất Nhật Hồi Hồn Đan, danh khí của Thần Nông Đại Đế thật sự quá vang dội, đột nhiên nghe thấy có phần không dám tin mà thôi.

- Ha ha, ta biết rõ mọi người khẳng định có chút nghi vấn, Thần Nông Đại Đế truyền thừa đã sớm biến mất trong dòng sông lịch sử, tính chân thật của viên đan dược này đáng giá tham khảo!

Nhìn biểu lộ của đám đông vào trong mắt Đa Ba vương tử không có tức giận, hắn tươi cười đầy tự tin.

- Ta ở nơi này nói rõ với mọi người, viên đan dược này không có chút vấn đề gì, nó chính là truyền thừa của Thần Nông Đại Đế!

- Ngươi nói là truyền thừa của Thần Nông Đại Đế truyền thừa sao? Có chứng cớ gì?

Nhữ Hạ vương tử khẽ nói.

- Không sai, ai không biết ăn nói bừa bãi chứ?

- Thần Nông Đại Đế truyền nhân được xưng đệ tử Thần Nông, đã sớm biến mất trong lịch sử không biết bao lâu, ngươi nói đan dược là Thất Nhật Hồi Hồn Đan, chẳng lẽ ngươi quen biết đệ tử Thần Nông?

Lưu Mộc vương tử không tin như thế.

- Ta không biết đệ tử Thần Nông!

- Ta cũng không có tư cách nhìn thấy tiên hiền như thế, tuy ta không biết đệ tử Thần Nông, không được truyền thừa Thần Nông Đại Đế nhưng không có nghĩa không thể luyện chế Thất Nhật Hồi Hồn Đan!

Đa Ba vương tử cười nói.

- Ah?

Nghe nói như thế, tất cả mọi người đều sững sờ.

Cũng đúng, Thất Nhật Hồi Hồn Đan là dược vật Thần Nông Đại Đế sáng chế không sai, nhưng không có nghĩa nó không có truyền thừa, không cách nào luyện chế ah!

- Trước khi giải thích, ta sẽ giới thiệu với mọi người vị y đạo đại sư tiếng tăm lừng lẫy.

Đa Ba vương tử tươi cười quay người, một bóng người phía sau hắn đi tới.

Người này lúc trước đứng trong đám người nên không có người chú ý, vừa bước ra đã nhìn rõ dung mạo.

Là lão giả áo xanh, tuổi chừng năm mươi, trong mắt có tinh quang lập loè, cho thấy tu vi không kém.

- Vị này chính là... Vân Lang Y Tiên!

- Vân Lang Y Tiên?

- Không sai, là hắn, lúc mẫu thân của ta bệnh nặng từng chuyên môn đi bái phỏng qua, là y đạo đại sư nổi danh trên y đạo bảng, nghe nói có bài danh cao hơn cả Mạc Cao đại sư, Hoằng Nghiệp đại sư.

- Ngươi nói như vậy, dường như ta cũng nhớ tới trong y đạo bảng đúng là có người như thế, nhưng mà... Hắn không phải y đạo đại sư của Lang Gia động sao? Làm sao tới nơi này?

- Ta cũng không biết nữa... Hẳn là Đa Ba vương tử mời đến ah.

- Có thể mời vị đại sư như thế, Đa Ba vương tử thật lợi hại!

Lão giả còn chưa nói ra lời nào, trong đám người đã có người nhận ra cho nên ngạc nhiên không nhỏ.

Vân Lang Y Tiên, y đạo đại sư lợi hại nhất Lang Gia động, cường nhân xếp hạng trước mười lăm trong y đạo bảng, bình thường muốn hắn xem bệnh vô cùng khó khăn, không nghĩ tới lại xuất hiện tại nơi này.

Trước kia có người gọi là Nam Thiên Y Thánh, Minh Tân đại sư, Thủ Không Y Thánh, những kẻ này không thể so sánh với hắn.

- Không sai, có ít người đã nhận ra vị này chính là Vân Lang Y Tiên của Lang Gia động!

Nhìn biểu lộ của đám đông vào trong mắt, Đa Ba vương tử mỉm cười:

- Thất Nhật Hồi Hồn Đan chính là đồ do Vân Lang Y Tiên luyện chế!

- Hắn luyện chế?

- Nếu thật là hắn thì vấn đề này không sai rồi.

- Là hắn, Vân Lang Y Tiên là y đạo đại sư nổi danh khắp Thần giới, không có khả năng mang danh dự của mình ra nói đùa.

- Ta vẫn cảm thấy kỳ quái, tuy hắn có y thuật cao minh nhưng ta nghe nói vô số y đạo đại sư năm đó không thể luyện chế Thất Nhật Hồi Hồn Đan thành công, hắn làm sao thành công?

- Ta cũng không biết...

Nghe được Thất Nhật Hồi Hồn Đan là Vân Lang Y Tiên luyện chế, mọi người vẫn bán tín bán nghi.

Danh khí Vân Lang Y Tiên là rất lớn nhưng Thất Nhật Hồi Hồn Đan có danh khí càng lớn!

Dược vật này xem như dược vật bất tử, Thần giới nhiều năm như thế nhưng không có ai luyện chế thành công, tại sao hiện tại đột nhiên có người luyện thành, không ai dám tin tưởng.

- Vân Lang Y Tiên y thuật cao minh, năng lực luyện chế đan dược cũng là nhất tuyệt, điểm ấy không thể nghi ngờ, ta sẽ không hoài nghi!

Thời điểm mọi người đang kỳ quái, một lời nói vang lên, mọi người

vội vàng nhìn sang, nói chuyện chính là đối thủ của Đa Ba vương tử, Nhữ Hạ vương tử.

Tại sao Nhữ Hạ vương tử nói chuyện giúp Đa Ba vương tử?

Mọi người chính cảm thấy lẫn lộn, chợt nghe Nhữ Hạ vương tử nói tiếp:

- Ta chỉ cảm thấy kỳ quái, đan phương Thất Nhật Hồi Hồn Đan trong truyền thuyết nương theo Thần Nông Đại Đế vẫn lạc mà biến mất, không có đan phương thì không có khả năng luyện chế thành đan dược, không biết... Vân Lang Y Tiên làm sao tìm được đan phương? Làm sao luyện chế đan dược thành công?

- Đúng a! Không có đan phương làm sao luyện chế?

- Chẳng lẽ là Vân Lang Y Tiên tự mình nghiên cứu chế tạo đan phương?

- Điều đó không có khả năng a, nếu như có thể nghiên chế ra, nhiều y đạo đại sư sớm nghiên cứu thành công rồi, sẽ không chờ tới bây giờ!

- Đan dược không phải dễ luyện, dược liệu, hỏa hầu, dược vật dung hợp... Thiếu một thứ cũng không được, nếu như đan phương dễ dàng hình thành như vậy, đan dược cũng không trân quý như thế!

Nhữ Hạ vương tử nói lời này đâm rách rất nhiều chuyện.

Thất Nhật Hồi Hồn Đan là đan dược vô cùng cao cấp, khẳng định không dễ nghiên cứu chế tạo, nếu không Thần giới truyền thừa nhiều năm như vậy đã sớm có người chế tạo thành công.

------oOo------

Chương 3158: Vân Lang Y Tiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta biết rõ mọi người kỳ quái, đã như thế ta thay Vân Lang Y Tiên giải thích một chút!

Thấy mọi người nghi vấn càng lúc càng lớn, Nhữ Hạ vương tử nói những lời này trước mặt mọi người, Đa Ba vương tử chỉ cười cười:

- Tất cả mọi người biết rõ sau khi Thần Nông Đại Đế vẫn lạc thì đan phương Thất Nhật Hồi Hồn Đan cũng thất truyền, không cách nào luyện chế, nhưng... Trước khi Thần Nông Đại Đế vẫn lạc thì sao?

- Trước khi vẫn lạc? Có ý tứ gì?

- Không hiểu nổi!

- Đan dược này do Thần Nông Đại Đế nghiên chế ra, trước khi vẫn lạc, đương nhiên khi đó có đan phương, chỉ có điều đan phương không có khả năng lộ ra ngoài.

- Đúng thế, Thất Nhật Hồi Hồn Đan là Thần Nông Đại Đế nghiên chế ra, trừ đệ tử thân truyền, không có khả năng truyền thụ đan phương ra ngoài...

Mọi người kỳ quái nhìn sang, trong nội tâm tuy đầy nghi nhưng biết không thể nói nhiều.

- Đương nhiên Thần Nông Đại Đế không có khả năng viết đan phương ra, Vân Lang Y Tiên cũng không thể làm được điểm này.

- Hắn tìm thấy.. Hài cốt và đan dược!

Đa Ba vương tử nói.

- Hài cốt? Đan dược?

Mọi người càng thêm kỳ quái.

- Thất Nhật Hồi Hồn Đan đã nổi danh như thế, nói rõ có người dùng qua đan dược này, hơn nữa chứng minh dược hiệu là đúng!

- Vân Lang Y Tiên xem đó làm điểm đột phá, hắn đi khắp nơi tìm

kiếm di tích thượng cổ, thậm chí không sợ nguy hiểm, tự mình tiến vào sâu trong U Ma cảnh dò xét.

- Trải qua không dưới vài vạn năm sưu tầm, trời xanh không phụ lòng người, rốt cục trong một di tích thượng cổ đã tìm được tin tức của Thất Nhật Hồi Hồn Đan!

- Đó là một mộ địa, chủ nhân cổ mộ tên là gì thì không tra ra được, chỉ biết người này khi còn sống là người hầu của Thần Nông Đại Đế, từng đi theo Đại Đế làm nghề y nhiều năm!

- Về sau bởi vì hắn một lần trọng thương tử vong, Thần Nông Đại Đế đã lợi dụng Thất Nhật Hồi Hồn Đan phục sinh hắn lại.

- Sau khi chết mà phục sinh, tuy lại sống nhiều năm nhưng cuối cùng không thể đột phá Đế cảnh cho nên lại quay về bụi đất, trước khi hắn chết đã ghi chép lại dược liệu Thất Nhật Hồi Hồn Đan, người khác không biết dược liệu cần thiết luyện chế loại đan dược này nhưng hắn lại biết rõ.

- Bởi vì bản thân hắn là người hầu Thần Nông Đại Đế, thời điểm luyện chế đan dược chưa bao giờ cấm kỵ qua, cần loại dược liệu nào, biết rõ rất rõ ràng!

- Đương nhiên hắn không phải y đạo đại sư, càng không biết luyện đan, cho dù biết rõ dược liệu, không biết trình tự, cũng không cách nào luyện chế!

- Đối với Vân Lang đại sư mà nói, biết rõ những dược liệu này là đủ rồi!

Tìm được những thứ này, hắn lại nghiên cứu hài cốt chủ nhân mộ địa.

- Đan dược trân quý như Thất Nhật Hồi Hồn Đan, một khi phục dụng, dược tính sẽ dung nhập cốt tủy, chí tử bất diệt, thông qua nghiên cứu cốt tủy, hắn càng thêm quen thuộc dược tính và hiệu quả của Thất Nhật Hồi Hồn Đan, hơn nữa chỉ cần biết rõ dược liệu, cho nên... Bắt đầu thí nghiệm luyện chế!

- Một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần!

Vân lang đại sư thí nghiện Thất Nhật Hồi Hồn Đan trên vạn năm, luyện chế hủy không biết bao nhiêu dược liệu... Rốt cục thành công vào một thời gian trước.

- Viên đan dược này là thành phẩm, vì để dược hiệu Thất Nhật Hồi Hồn Đan rất tốt, ta thậm chí không tiếc đi thập địa tìm kiếm Cảm Linh Hoa, đi Hồng Hà môn tìm kiếm Hồng Hà linh quả... May mắn tất cả cố gắng đều không phí công.

Nói đến đây, Đa Ba vương tử mang theo cảm giác tự ngạo nồng đậm.

- TÌm kiếm cổ mộ người hầu Thần Nông Đại Đế khi còn sống?

- Tự mình tiến vào U Ma cảnh tìm kiếm?

- Lợi hại, khó trách có thể thành công, vị Vâng Lang đại sư này quá lợi hại.

- Đúng thế, trả giá nhiều tâm huyết như vậy, có thể thành công cũng không kỳ quái...

Nghe thế mọi người đã hoàn toàn tin tưởng.

Tuy danh khí của Thất Nhật Hồi Hồn Đan rất lớn nhưng Vân Lang Y Tiên cũng trả giá tâm huyết thật lớn, hao phí vài vạn năm vì một viên đan dược hư vô mờ mịt, khó trách có thể thành công.

- Ta đã chứng minh Thất Nhật Hồi Hồn Đan không có vấn đề, ta đã mang hình ảnh đan dược về Hạo Thiên lâu, cũng nhận được câu trả lời chính xác.

Nhìn thấy mọi người ở đây tin bảy tám phần, Thạch Mặc lại đi lên.

Hắn thân là người phụ trách Hạo Thiên lâu phân bộ thành Vân Châu, nói chuyện vẫn có phân lượng.

Nghe nói như thế, mọi người không tiếp tục hoài nghi.

- Thần Nông Đại Đế là thần tượng của người học y, tâm nguyện suốt đời của ta là thành truyền nhân của hắn, học tập vô thượng y thuật, chỉ tiếc, hắn vẫn lạc vào thời kỳ thượng cổ cho nên truyền thừa cũng biến mất.

- Không cách nào trở thành đệ tử hậu bối của hắn, ta mà bắt đầu nghiên cứu đan dược lợi hại nhất của hắn, hi vọng có thể luyện chế ra, cũng xem đây là mục tiêu cả đời của mình, không nghĩ tới cuối cùng thật sự hoàn thành, nếu như sau khi chết có linh, ta có thể gặp được Thần Nông Đại Đế, cũng có tư cách bái kiến hắn, khẩn cầu hắn thu ta làm đồ đệ!

Vân Lang Y Tiên vuốt vuốt chòm râu, trong mắt đầy kích động.

Luyện chế Thất Nhật Hồi Hồn Đan thành công, hắn cao hứng hơn kẻ nào khác.

- Quá lợi hại!

- Nếu như Thần Nông Đại Đế có linh, nhìn thấy cố gắng như vậy cũng đáng vui mừng.

- Đúng thế, phần chấp nhất này đáng để chúng ta tôn kính.

Nghe được Vân Lang Y Tiên nói thế, mọi người lúc này bắt đầu kính nể hắn.

Vì có thể trở thành truyền nhân của Thần Nông Đại Đế, hắn không ngừng tiến lên, chỉ phần tâm tính này đã làm cho nhiều người xấu hổ.

Cũng có lẽ chính là bởi vì chấp nhất như thế mới có thành tựu hiện tại.

- Lần này ta không có nghi hoặc nữa, không biết bảo vật của ta có thể tiến vào hậu điện hay không?

Nói xong những lời này, những nghi vấn lúc trước đã tiêu tan, Đa Ba vương tử mỉm cười, hắn nhìn người đăng ký thọ lễ.

- Thất Nhật Hồi Hồn Đan, tiến vào hậu điện!

Người đăng ký nhìn cái hộp, không chút do dự, trực tiếp đưa vào hậu điện.

Đan dược này thật sự quá trân quý, bọn họ cũng không cách nào làm chủ, chỉ có thể dựa vào Nguyên Dương Đế Quân tự mình phán đoán.

Hừ!

Nhìn thấy người đăng ký làm thế và mọi người ngạc nhiên, sắc mặt Nhữ Hạ vương tử, Lưu Mộc vương tử biến thành âm trầm.

Bọn họ thông qua các loại tin tức biết Nguyên Dương Đế Quân thích nhất là bảo vật khôi phục linh hồn, lần này khổ tâm chuẩn bị, vốn tưởng rằng tìm được bảo vật đã ngàn dặm khó có một, phi thường tốt, không nghĩ tới Đa Ba vương tử lợi hại hơn, hắn tìm được thánh vật như Thất Nhật Hồi Hồn Đan!

------oOo------

Chương 3159: Vấn Tâm Thạch (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bởi như vậy, tuy đồ vật của bọn họ tiến vào hậu điện nhưng không có gì đặc sắc, còn kém xa bảo vật của Đa Ba vương tử mang a.

- Thỉnh người đưa xong thọ lễ tiến vào nội điện nghỉ ngơi, chưa đưa ở lại đăng ký.

Thất Nhật Hồi Hồn Đan tiến vào nội điện, lúc này có tiếng nói vang lên.

Tuy hạ lễ của Đa Ba vương tử rung động nhân tâm, thu thọ lễ cũng chưa kết thúc, kế tiếp vẫn phải tiếp tục.

- Thất Nhật Hồi Hồn Đan... Đan dược này có chút không đúng.

Khác với mọi người ngạc nhiên, nội tâm Nhiếp Vân cảm thấy nghi hoặc.

Hắn tiếp nhận truyền thừa nguyên vẹn của Thần Nông Đại Đế, Thất Nhật Hồi Hồn Đan thần bí trong mắt kẻ khác nhưng trong mắt hắn không tính là cái gì.

Bởi vì trong Thần Nông Bách Thảo Kinh có phương thuốc nguyên vẹn của nó.

Mặc dù có phương thuốc, luyện chế đan dược này cần lực lượng rất mạnh, thực lực của hắn hiện tại không cách nào làm được.

Cho dù không có luyện chế qua, bởi vì quen thuộc dược tính, vừa rồi nhìn thoáng qua hắn cảm thấy Thất Nhật Hồi Hồn Đan có chút không đúng nhưng không biết không đúng ở chỗ nào.

Dù sao chỉ nhìn từ xa và không tra xét rõ ràng, cho dù hắn rất hiểu Thất Nhật Hồi Hồn Đan nhưng không thể biết tường tận thành phẩm của người ta.

- Diệp Đào, lão gia tử không cho ngươi tới, không nên đến, ta thật không muốn nói với ngươi, nhưng chọc lão gia tử mà còn lưu lại nơi này... Hắc hắc, không biết tốt xấu như thế, có dám đánh cược với ta hay không?

Thời điểm Nhiếp Vân trầm tư suy nghĩ, một tiếng nói vang lên.

Quay đầu nhìn lại, nói chuyện chính là Diệp Tân.

Trước kia Diệp phủ tặng quà thuộc về phủ công tước, hiện tại hắn chuẩn bị thọ lễ và đưa tới.

Lão gia tử đã theo những người khác vào trong nội điện, hiện tại còn lại một đống người trẻ tuổi.

- Đánh cuộc? Đánh cược thế nào?

Diệp Đào cau mày suy nghĩ.

Tuy trong nội tâm rất chán ghét Diệp Tân nhưng hắn đã tìm tới tận cửa thì không thể cự tuyệt.

- Rất đơn giản, đánh cuộc chúng ta tặng lễ vật xem ai có thể đi vào hậu điện!

Diệp Tân cười hắc hắc nói.

- Thắng thế nào? Thua thì sao?

Diệp Đào nói.

- Ta biết rõ ngươi cũng không có vật gì tốt, vì sợ ngươi chống chế, tiền đặt cược nhỏ một chút... Như vậy đi!

- Người thua phải ở trước mặt mọi người đập đầu ba cái với người thắng.

Diệp Tân lên tiếng.

- Dám hay không dám?

- Ngươi...

Sắc mặt Diệp Đào trầm xuống.

Đối phương đang công nhiêu khiêu khích hắn.

Một khi thật thua, quỳ xuống dập đầu, hao tổn thể diện chỉ là chuyện nhỏ, mất mặt xấu hổ trước mặt nhiều hào môn như thế, về sau khẳng định đừng mong trở thành người thừa kế.

Thủ đoạn thật độc ác!

- Như thế nào, ngươi nói có dám hay không? Không dám thì lập tức xéo đi, đừng có mất mặt xấu hổ lưu lại nơi này.

Diệp Tân cười lạnh.

Sắc mặt Diệp Đào khó nhìn, không biết trả lời như thế nào.

- Tốt, Diệp Đào đánh bạc! Ta chỉ hi vọng lúc ngươi thua đừng quỵt nợ.

Nhiếp Vân đi tới.

- Ta quỵt nợ? Nằm mơ đi, ta chỉ sợ hắn thua không dám nhận mà thôi.

Thấy Nhiếp Vân đáp ứng, Diệp Tân cũng không suy nghĩ gì nữa.

Diệp Đào đi theo thêếu niên tới đây, hắn đáp ứng, cũng chẳng khác nào Diệp Đào đáp ứng.

- Vậy thì mỏi mắt mong chờ đi!

Không để ý tới hắn nữa, Nhiếp Vân khoát khoát tay.

Hừ!

Hất lên tay, Diệp Tân đi thẳng về phía trước, hắn xếp hàng đăng ký sau lưng mọi người.

- Nhiếp huynh...

Hắn vừa rời đi, sắc mặt Diệp Đào biến thành khó nhìn, hắn không biết nên trả lời Nhiếp Vân thế nào.

Xem ra hắn cũng không tự tin với khả năng chiến thắng của mình.

- Không đáp ứng cũng không có biện pháp, Diệp Tân có chuẩn bị mà đến, cho dù không đáp ứng cũng khẳng định làm ngươi khó chịu, nếu như vậy còn không bằng chủ động xuất kích đánh hắn trở tay không kịp!

Biết rõ hắn nghĩ cái gì, Nhiếp Vân giải thích.

- Trở tay không kịp... Ta thật sự rất muốn.

Diệp Đào lắc đầu, vẻ mặt uể oải.

- Nhưng vì lần thọ yến này, Diệp Tân sớm liền chuẩn bị hồi lâu, hơn nữa sau lưng của hắn có Diệp phủ chèo chống, ta... Lấy cái gì so với hắn?

Diệp Tân bây giờ là người thừa kế Diệp phủ, lão gia tử tự mình tán thành, sau lưng có cả Diệp phủ chèo chống, cho dù nhân lực, tài lực đều thắng hắn mấy chục lần, tìm kiếm bảo vật, hoàn toàn có thể lựa chọn trong tàng bảo khố của Diệp phủ, mà hắn... Bị gia tộc cho ra rìa, chỉ dựa vào một chút bổng lộc, cho dù có thể mua sắm, giá trị cũng có hạn.

- Ngươi chuẩn bị lễ vật gì?

Nghe hắn nói như vậy, Nhiếp Vân cũng nghĩ đến điểm này, hắn cau mày nhìn sang.

- Ta... Ta chuẩn bị là một bộ tranh vẽ, ta lấy được trong lần lịch lãm lúc trước, giá trị không tính là rất cao, cũng rất mới lạ!

Diệp Đào vò đầu nói.

Trước kia hắn cảm thấy tự tin với lễ vật của mình, đem sau khi nhìr thấy các đại gia tộc tặng nhiều lễ vật trân quý nhưng không thể tiến vào hậu điện, trong nội tâm không có ngọn nguồn.

Trang vẽ của hắn kém xa khi so với các thế lực khác, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Những thứ khác trân quý như vậy đều không có đưa vào hậu điện, chớ nói chi là hắn.

- Tranh vẽ...

Nhiếp Vân lắc đầu:

- Hiện tại xem ra vị Nguyên Dương Đế này rất coi trọng bảo vật ngưng tụ linh hồn, một bức tranh vẽ bình thường là không được.

- Chẳng lẽ ngươi không có bảo vật ngưng tụ linh hồn sao?

Thông qua lễ vật của ba vương tử vừa rồi, hắn nhìn ra Nguyên Dương Đế Quân ưa thích bảo vật ngưng tụ linh hồn, bảo vật bình thường dù trân quý nhưng chướng mắt.

- Bảo vật ngưng tụ linh hồn... Ta không có!

Sắc mặt Diệp Đào khó nhìn.

Hắn biết rõ Nhiếp Vân nói rất đúng, vào lúc này bảo hắn đi tìm bảo vật ngưng tụ linh hồn là chuyện căn bản không có khả năng!

Cho dù trên người hắn có một hai kiện nhưng đều là pháp bảo không tốt lắm, thuộc về hàng thông thường, không thể mang ra tìm xấu hổ.

- Không có... Chẳng lẽ cũng không có biện pháp nào khác?

Nhiếp Vân cau mày khó chịu.

- Nguyên Dương Đế Quân đã ưa thích bảo vật ngưng tụ linh hồn, dùng thân phận của hắn, muốn tìm thì bỏ vật gì không tìm được? Trừ phi trân quý giống Thất Nhật Hồi Hồn Đan chưa bao giờ thấy qua, nếu không chắc chắn không thèm nhìn.

Diệp Đào cười khổ.

Đế Quân thân phận gì? Cho dù biết rõ hắn ưa thích bảo vật linh hồn nhưng không mới lạ cũng vô dụng.

- Đúng thế!

Nhiếp Vân cũng hiểu đạo lý kia.

- Mau nhìn, Diệp Tân đã mang bảo vật ra.

Đúng lúc này Phùng Miểu lên tiếng.

Nhiếp Vân, Diệp Đào vội vàng nhìn sang phía trước.

Quả nhiên Diệp Tân đã đi tới trước bàn đăng ký, lòng bàn tay nắm một thứ lớn cỡ nắm tay trong tay, thứ này tỏa ra hào quang ấm áp.

------oOo------

Chương 3160: Vấn Tâm Thạch (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây là vật gì?

- Không biết, nhìn giống như tảng đá chưa được luyện chế...

- Tảng đá?

- Tảng đá bình thường không có khả năng mang ra làm lễ vật, chẳng lẽ lại có huyền cơ sao?

Nhìn thấy đồ vật trong tay của hắn, tất cả mọi người sững sờ tại chỗ, lúc này không rõ tảng đá của hắn là gì.

Bọn họ không nhận ra tảng đá của Diệp Tân.

Người có thể lưu lại nơi đây đều là tuấn kiệt, thân là đệ tử gia tộc, kiến thức rộng rãi, đã gặp qua đủ loại bảo vật không ít, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy tảng đá này và gọi tên của nó.

- Xin hỏi đây là cái gì?

Người phụ trách đăng ký hỏi.

Xem ra ngay cả hắn cũng không biết tảng đá kia là gì.

- Đây là một viên Vấn Tâm Thạch!

- Ta đã hao phí cái giá thật lớn mới đạt được từ một tiểu thế giới hỗn độn, cho dù tổn thương nặng cỡ nào, chỉ cần tâm niệm đầy đủ

kiên định, lợi dụng viên Vấn Tâm Thạch này có thể bảo trì một chút chân linh bất diệt, có thể duy trì thời gian hơn một ngàn năm!

Thấy mọi người đều không nhận ra, Diệp Tân mỉm cười, trên mặt đầy ngạo khí lên tiếng.

Chuowng 2217: Ngươi có lễ vật?

- Vấn Tâm Thạch?

- Lần đầu tiên nghe nói qua!

- Bảo trì chân linh bất diệt, duy trì hơn một ngàn năm... Thực là đồ tốt!

- Tuy không trân quý bằng Thất Nhật Hồi Hồn Đan nhưng không chênh lệch quá nhiều.

- Đúng vậy!

Nghe được Diệp Tân giải thích, tất cả mọi người sững sờ, ngay sau đó thần thái biến thành kinh hãi.

Nếu như thứ này thật sự giống như hắn nói, có được công hiệu như vậy thì công năng đủ lớn.

- Không chỉ như thế, Vấn Tâm Thạch này có thể dùng khảo vấn nội tâm người khác, luyện chế trở thành pháp bảo tra tấn và moi tin tức, ai có thể ngăn cản?

Diệp Tân nói tiếp.

- Khảo vấn nội tâm?

- Loại vật phẩm đặc thù này, muốn luyện chế trở thành pháp bảo cũng không dễ dàng gì, chức năng này cũng chỉ phỏng đoán!

- Chức năng này quá gân gà, thực lực đầy đủ, trực tiếp sưu hồn là được, căn bản không dùng được thứ này!

- Đúng thế...

Diệp Tân nói công năng thứ hai tuy mới lạ nhưng không làm người ta ngạc nhiên.

Tu vi đạt tới cảnh giới nhất định có thể sưu hồn, tra tấn tìm trí nhớ, muốn người khác nói ra lời thật, chí ít có mấy trăm loại phương pháp, lại lãng phí nó luyện thành pháp bảo chính là đại tài tiểu dụng.

- Có thể bảo trì chân linh bất diệt, duy trì ngàn năm, chỉ công năng này đã đủ đưa vào hậu điện.

Người phụ trách đăng ký nhìn Vấn Tâm Thạch sau đó gật gật đầu, lại sai người đưa vào hậu viện.

- Tiến vào hậu điện?

- Lợi hại, xem ra Diệp Tân ngồi vững vị trí người thừa kế Diệp phủ rồi!

- Cho dù Diệp Huyền lão gia hỏa kia chết, có lễ vật đưa vào hậu điện, các công tước khác không ai dám xem nhẹ.

- Xem ra Diệp gia được hắn dẫn dắt sẽ phát triển cao hơn.

Những người khác cũng đều lộ ra vẻ hâm mộ.

Bảo vật có thể đi vào hậu điện, đã nói lên nó lọt vào mắt Nguyên Dương Đại Đế, trèo lên tầng quan hệ này, cho dù về sau không thuận buồm xuôi gió mới là kỳ lạ.

- Làm sao bây giờ?

Mọi người cảm khái, Diệp Đào hoảng hốt sắc mặt tái nhợt.

Khó trách đối phương dám đánh cược với mình, thì ra sớm có dự mưu, đã sớm đoán ra bảo vật của bản thân có thể đi vào hậu điện.

Bởi như vậy, đối phương đã đứng ở thế bất bại.

- Diệp Đào, như thế nào? Bảo vật của ngươi thì sao? Nhanh mang ra đi, ta đã tiến vào hậu điện, chờ ngươi quỳ xuống đập đầu đấy.

Ha ha...

Thấy Vấn Tâm Thạch bị đưa đi, Diệp Tân đi vài bước tới trước mặt Diệp Đào bất âm bất dương, trong giọng nói nói mang theo đắc ý khó nói thành lời.

- Ta...

Diệp Đào xiết chặc nắm đấm, muốn tức giận nhưng không có biện pháp.

- Xảy ra chuyện gì? Quỳ xuống dập đầu? Có ý tứ gì?

Đúng lúc này có giọng nói vang lên.

Giọng nói rất lớn và làm mọi người nghe được rõ ràng, lúc này mọi người khó hiểu nhìn sang.

Trước kia Diệp Tân, Diệp Đào đánh cuộc xem như lén ước định, lời nói không lớn nhưng chỉ có đám người Nhiếp Vân, Phùng Miểu nghe, hiện tại có người hô lớn, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người nhìn sang.

Nhiếp Vân cau mày, lúc này nhìn sang nơi khác, người nói chuyện là người quen biết cũ, Thạch Mặc.

Vừa rồi gia hỏa này giúp Đa Ba vương tử xác nhận Thất Nhật Hồi Hồn Đan nhưng không rời đi, hiện tại hắn hô lớn lên, xem ra hắn sớm biết hai người có ước định nên cố ý lớn tiếng làm người khác chú ý.

- Không có gì, ta và Diệp Đào đánh cược với nhau thôi, chúng ta đánh cược lễ vật của ai vào hậu điện... Thua phải quỳ xuống dập đầu ba cái với người thắng, vừa rồi Diệp Đào đã đáp ứng, có phải hay không?

Như giải thích câu hỏi của Thạch Mặc, lại giống như cố ý khoe khoang, Diệp Tân cười cười sau đó lớn tiếng nói ra.

Lần này hắn nói chuyện rất lớn, toàn bộ những người tặng lễ đều nghe được và nhìn sang Diệp Đào.

- Đáng giận!

Lần này tương đương bức Diệp Đào lên mũi đao, không thừa nhận cũng không được.

- Như thế nào? Diệp Đào, đổ ước cũng đã định ra, có cái gì không thừa nhận, mọi người đều là người quen, chẳng có gì phải xấu hổ cả.

Nhìn thấy sắc mặt của hắn, Diệp Tân tiếp tục cười nói.

- Nếu có đổ ước thú vị như thế, ta làm công chứng cho các ngươi.

Thạch Mặc cũng cười sau đó tiến lên, nói:

- Ta là một trong những người phụ trách Hạo Thiên lâu phân bộ thành Vân Châu, có ta làm chứng, mọi người không có ý kiến gì chứ.

- Lễ vật của Diệp Tân đã được đưa vào hậu viện, lúc này nói cái gì nữa, quá bất công.

Những người khác cũng không phải người ngu, từ thái độ của hai người cũng nhìn ra chuyện ẩn trong đó, Trác Dương khẽ nói.

Nếu đã nói đánh cược, hiện tại lễ vật của Diệp Tân đã đưa vào hậu điện, đã đứng ở thế bất bại mới tìm công chứng viên, có phải quá phận hay không?

- Đổ ước vừa rồi cũng không phải ta uy hiếp hắn đáp ứng, Diệp Đào đã đáp ứng đổ ước thì phải thực hiện, đường đường đệ tử Diệp gia sẽ không quỵt nợ đổ ước ah.

Diệp Tân khẽ nói.

- Đương nhiên sẽ không! Nếu như lễ vật của Diệp Đào cũng được đưa vào hậu điện, hai người cũng không thể ngang tay nha.

Nhìn thấy bộ dạng của đối phương không náo lớn là không bỏ qua, Nhiếp Vân tiến lên phía trước và nói.

- Chuyện này đơn giản, lễ vật chỉ cần đưa đến hậu điện, Đế Quân đại nhân nhất định sẽ tự mình xem qua, cũng sẽ có thứ tự bài danh cao thấp, khi đó người có bài danh cao sẽ thắng.

Thạch Mặc nói xen vào.

- Thạch huynh nói không sai, chúng ta đánh cược như thế, ngươi mau mau mang lễ vật ra.

Diệp Tân nhìn chằm chằm Diệp Đào, lúc này không ngừng thúc ép.

------oOo------

Chương 3161: Trang giấy cổ quái

Nguồn: EbookTruyen.Me

Diệp Đào chuẩn bị lễ vật, hắn sớm đã biết rõ khẳng định không thể tiến vào hậu điện, vào lúc này Nhiếp Vân hỏi như vậy không ngại nói nhiều thêm hai câu.

- Đúng vậy, đều đáp ứng đánh cuộc cũng không được đổi ý, tất cả mọi người chờ lễ vật của ngươi, đưa qua đi, cũng để chúng ta mở rộng tầm mắt.

Thạch Mặc khẽ nói.

- Đừng xoắn xuýt, lễ vật đã chuẩn bị tốt rồi, hiện tại xoắn xuýt cũng vô dụng, còn không bằng sảng khoái đưa qua, có thể tiến vào hậu điện hay không, thắng hay thua sẽ được công bố.

- Đường đường thiếu gia Diệp phủ lại lề mà lề mề, chắc biết rõ lễ

vật của mình không thể đưa vào hậu điện cho nên không dám mang ra đây mà.

- Đổi ý được gì chứ? Chúng ta nhiều người xem như vậy, cuối cùng vẫn là Diệp phủ mất mặt.

Nương theo Diệp Tân và Thạch Mặc bức bách, đám người chung quanh không ngừng nghị luận.

Chung quanh có rất nhiều tuổi trẻ tài tuấn, không riêng Diệp Đào có một đám bằng hữu, Diệp Tân cũng kết giao một đám, bây giờ nói chuyện chính là bằng hữu của Diệp Tân.

- Làm sao bây giờ?

Thấy ánh mắt mọi người tập trung vào mình, lòng bàn tay Diệp Đào đầy mồ hôi, hắn nhìn về phía Nhiếp Vân.

Tên đã lên cung không thể không bắn, mặc kệ thất bại thành công, xuất lễ vật ra là được rồi.

Mấu chốt là... Hắn biết rõ lễ vật của mình khẳng định không thể tiến vào hậu điện, một khi lấy ra chẳng khác gì đổ ước thất bại, sẽ bị Diệp Tân khi nhục.

- Ngươi cầm thứ này qua xem như lễ vật.

Khác với vẻ mặt lo lắng của hắn, sắc mặt Nhiếp Vân không thay đổi, ngược lại còn vui vẻ nhàn nhạt.

- Ngươi có lễ vật?

Xem biểu lộ của hắn, nói chuyện vô cùng bình tĩnh, Diệp Đào cũng thở ra một hơi, ánh mắt sáng ngời.

Căn cứ hắn hiểu Nhiếp Vân cũng biết rõ thiếu niên không phải người tùy ý làm bậy, đã nói như vậ, khẳng định có nắm chắc, lúc này nhìn lễ vật trong tay đối phương, sau khi xem xong đồng tử co rút, thiếu chút nữa hắn bị hù chết.

- Ngươi... Nói lễ là... Cái này?

Xuất hiện trong tay Nhiếp Vân cũng không phải bảo bối trân quý làm người ta phải lóe mắt nhìn, mà là... Một tấm giấy ố vàng.

Trang giấy không lớn, nếu gấp lại cũng chỉ lớn như lòng bàn tay mà thôi, có thể nắm chặc trong lòng bàn tay.

Bảo ta đánh cược, vốn tưởng rằng có thể xuất ra bảo vật gì... Lại là một trang giấy... Thật hay giả?

Diệp Đào cảm thấy đầu óc choáng váng sắp phát điên.

Bằng vào nhãn lực của hắn có thể nhìn rõ trang giây này vô cùng bình thường, cũng không có bất kỳ đặc thù nào, đừng nói bảo vật, nó không được tính là quý trọng, một khối thần thạch có thể mua được không biết bao nhiêu thứ này.

- Cầm thứ này làm lễ vật... Nhiếp huynh, ngươi xác định không phải đang nói đùa?

- Ân! Chính là thứ này, ta không có nói đùa!

Nhìn ra ánh mắt của hắn đang nghĩ gì, Nhiếp Vân gật gật đầu.

- Thứ này... Ta đưa qua, ngươi xác định bọn họ không đánh ta?

Diệp Đào khóc.

Bảo vật của người khác trân quý, khí tức bàng bạc, Nhiếp Vân lại đưa hắn một trang giấy bình thường... Đưa thứ này qua vạn nhất bọn họ nói hắn vũ nhục Nguyên Dương Đế Quân, đánh cho hắn một trận thì nên làm thế nào?

- Yên tâm đi, sẽ không đánh ngươi!

Nhìn thấy bộ dạng của hắn, Nhiếp Vân tươi cười lắc đầu.

- Được rồi...

Khóe miệng co quắp hai cái, Diệp Đào cắn răng sau đó tiếp nâận trang giấy trong tay Nhiếp Vân.

Hai người đối thoại đều là truyền âm, động tác cũng rất nhẹ, đám người chung quanh không nhìn thấy, chỉ có Diệp Đào vẻ mặt cầu xin, cảm thấy lần này chết chắc.

Vào lúc này hắn không có biện pháp nào khác, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng thiếu niên này!

- Xuất lễ vật của ngươi ra đi!

Đi tới chỗ đăng ký, người phụ trách đăng ký mặt không biểu tình, nói.

- Chính là thứ này!

Trong lòng hung ác, Diệp Đào đưa trang giấy tới, nội tâm không ngừng cầu nguyện.

- Hắn tặng thứ gì?

- Trang giấy? Ha ha, Diệp Đào không phải đang đùa sao?

- Đại thọ Nguyên Dương Đế Quân lại dùng một trang giấy làm lễ vật... Gia hỏa này chán sống hay sống quá chán nản nên tìm chết?

Ánh mắt mọi người lúc này đều tập trung nhìn vào Diệp Đào, lúc nhìn thấy lễ vật của hắn là một trang giấy bình thường thì tất cả đều dở khóc dở cười.

Mừng thọ Đế Quân một trang giấy... Ngươi tới đây tìm chết hay sao?

- Xem ra gia hỏa này cùng đường mạt lộ, thật sự không có biện pháp...

Diệp Tân còn tưởng rằng Diệp Đào sẽ tặng tranh vẽ gì đó, không nghĩ tới xuất ra trang giấy, lúc này hắn cười lớn.

Mừng thọ cường giả Đại Đế bằng trang giấy... Tự gây nghiệt không thể sống ah!

- Chúc mừng Diệp Tân thiếu gia, sau khi qua chuyện này, chỉ sợ Diệp Đào không còn vốn liếng cạnh tranh với ngươi.

Thạch Mặc mỉm cười, hắn tiến lên ôm quyền nói.

- Gia hỏa này bình thường rất thông minh, không nghĩ tới thời khắc mấu chốt lại đi nước cờ dở như thế, tính toán, hắn có thể rời khỏi phủ Đế Quân hay không còn chưa biết.

- Đã không đáng để lo!

Cười lạnh vài tiếng, trong mắt Diệp Tân đầy khinh thị.

Trước kia hắn đánh cược là vì hắn cảm thấy Diệp Đào những ngày qua bị áp chế không dám nói lời nào là chuẩn bị phản công, cần dùng một ít thủ đoạn mới có thể triệt để đánh tan đối phương.

Mà bây giờ gia hỏa này cam chịu tặng trang giấy làm lễ vật, cũng không đáng ra tay với hắn.

Cầm trang giấy làm lễ vật lừa gạt Đại Đế, không cần Đế Quân ra tay, đám thuộc hạ sẽ chém giết hắn.

- Ngươi muốn chết!

Quả nhiên đúng như mọi người suy đoán, người phụ trách đăng ký nhìn thấy tờ giấy liền tức giận đỏ mặt.

- Ngươi đâu, tới đây bắt gia hỏa này cho ta!

Ầm ầm ầm!

Một đám hộ vệ từ chung quanh xông tới, trên người tỏa ra khí tức cường đại, không ngờ đều là cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong!

Hoàng cảnh đỉnh phong tạo thành vệ đội, mọi hành động mang theo khí tức sát phạt, còn chưa ra tay đã làm người ta cảm thấy nội

tâm phát lạnh, không tự chủ sinh ra run rẩy.

- Ha ha, Diệp Đào chơi lớn rồi.

- Tự gây nghiệt không thể sống, gieo gió gặt bảo!

- Đúng vậy a, không trách người khác, cho dù không có đồ vật, tùy tiện tặng cũng được, cầm trang giấy... Ta không biết nên nói gia hỏa này gan lớn hay đầu óc có vấn đề.

Nhìn thấy người phụ trách đăng ký tức giận gọi hộ vệ tới, mọi người không ngừng lắc đầu.

Nơi này là phủ đệ Đại Đế đấy, lại là thọ yến của Đại Đế... Làm như vậy không phải tìm chết sao?

- Nhiếp huynh, lần này thật bị ngươi hại chết rồi...

Nhìn thấy chung quanh đều là cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong, Diệp Đào biết rõ trốn không thoát, trên mặt hắn cười khổ.

Đến bây giờ mới thôi, thiếu niên trước mắt mang hắn tới đây nhưng trong lòng của hắn không có chút oán hận nào.

------oOo------

Chương 3162: Lễ vật của Nhiếp Vân (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như không phải vị thiếu niên này ra tay, hắn đã chết tại Hoang Nguyên Cổ thành rồi, cho dù lần này thật không chuẩn bị tốt thì cũng trách bản thân hắn không tự lượng sức mình.

- Như thế nào?

Thời điểm hộ vệ muốn bắt lấy Diệp Đào, một giọng nói trầm thấp không mất uy nghiêm vang lên.

- Kiếp Ma đại nhân!

Nghe nói như thế, tất cả mọi người dừng lại, người phụ trách đăng ký thái độ cung kính.

Người tới chính là Kiếp Ma lão nhân, hắn chính là quản gia đánh Diệp lão gia tử trọng thương bên ngoài cửa phủ đệ.

- Đi tới nơi này đều là khách quý, ồn ào còn ra thể thống gì?

Kiếp Ma lão nhân cau mày, trên người hắn mang theo uy áp vô hình.

- Bẩm đại nhân, vị Diệp Đào thiếu gia này công nhiên khiêu khích uy nghiêm phủ Đế Quân, hắn tặng lễ vật cho Đế Quân đại nhân là một trang giấy lộn.

Người phụ trách đăng ký vội vàng giải thích.

- Giấy lộn?

Kiếp Ma lão nhân sững sờ một lúc.

- Có phải giấy lộn hay không, xem qua mới biết được, tiền bối không ngại xem xong lại định đoạt.

Nhiếp Vân tươi cười đi tới.

- Thì ra là Nhiếp Vân đại nhân!

Nhìn thấy hắn, Kiếp Ma lão nhân cười cười, quay đầu nhìn sang người đăng ký.

- Cầm trang giấy tới đây!

- Vâng!

Người phụ trách đăng ký nhìn sang Nhiếp Vân, ánh mắt mang theo nghi hoặc nồng đậm.

Kiếp Ma lão nhân là siêu cấp nhân vật đỉnh phong trong Hoàng cảnh viên mãn, năm đó phong vân một cõi trong Thần giới, là người có thể hô phong hoán vũ, về sau bị Đế Quân thu phục và làm quản gia nhiều năm, nhìn hắn cả người lẫn vật vô hại nhưng dã tính trong người vẫn còn, người không đáng để hắn bội phục chân chính sẽ không gọi ra hai chữ đại nhân.

Gia hỏa trước mắt còn trẻ như thế, thực lực lại chỉ có Vương cảnh viên mãn thì có tư cách gì được gọi là đại nhân?

Trong nội tâm kỳ quái, hắn cũng không dừng lại, liền tranh thủ cầm trang giấy của Diệp Đào đưa qua.

Kiếp Ma lão nhân nghi hoặc liếc mắt nhìn, hắn mở trang gâấy ra nhìn, chỉ liếc mắt nhìn đồng tử co rút lại.

- Lễ vật này vô cùng trân quý, lập tức đưa đến hậu điện... Không, ta tự mình đưa qua!

Kiếp Ma lão nhân cũng không nhiều lời, hắn lập tức đi vào hậu viện.

- Mang đến hậu điện?

- Lễ vật một trang giấy mang đến hậu điện? Còn muốn đích thân đưa qua? Ta không nhìn lầm chứ?

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Chẳng lẽ trang giấy viết ra bí mật gì?

Vốn nhìn mọi người hả hê, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tất cả đều ngây ngốc.

Ngay cả Diệp Đào cũng sững sờ tại chỗ.

Đây là tình huống gì? Chẳng lẽ trang giấy này ẩn chứa huyền cơ khác?

Có thể làm cho Kiếp Ma lão nhân trầm ổn hoảng sợ biến sắc, rốt

cuộc viết cái gì?

Trong nội tâm nghi hoặc, Diệp Đào quay người nhìn sang thiếu niên bên cạnh.

- Trang giấy này...

Diệp Đào không nhịn được hỏi.

- Ha ha! Chuyện trang giấy về sau lại nói...

Nhiếp Vân lộ ra nụ cười nhàn nhạt, quay đầu nhìn sang Diệp Tân bên cạnh và nói:

- Lễ vật của Diệp Đào cũng tiến vào hậu điện, có phải đổ ước phải chờ tới khi Đế Quân bình luận sắp xếp thứ tự không?

Hừ!

Hiển nhiên Diệp Tân không nghĩ tới lại xuất hiện biến cố như thế, đắc ý trên mặt biến thành lạnh như băng.

- Cứ chờ Đế Quân bình luận xong lại nói sau, ta không tin trang giấy của ngươi ghi tin tức có thể theo kịp Vấn Tâm Thạch!

Cắn răng một cái Diệp Tân lên tiếng.

Trang giấy của đối phương bình thường tới cực điểm, thứ có giá trị duy nhất chính là tin tức trên trang giấy, một tin tức có thể đáng bao nhiêu tiền? Hắn không tin còn trân quý hơn Vấn Tâm Thạch của hắn.

- Vậy được rồi, ta sợ tới lúc đó ngươi không thừa nhận mà thôi.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, hắn không nói nữa.

Hiện tại thành bại chưa phân, nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, cứ chờ Đế Quân bình luận thứ tự, khi đó hai người này sẽ phải trả cái giá thật lớn.

- Lễ vật của Diệp Đào có thể đưa vào hậu điện đã làm ta cảm thấy ngoài ý muốn, không biết vị Nhiếp Vân đại nhân được trao thiếp mời có lễ vật là cái gì?

Thạch Mặc khẽ nói.

Gia hỏa này có quan hệ mật thiết với Diệp Tân, thấy Diệp Tân ăn đau khổ cho nên phản kích.

Vừa nghe nói như thế những người chung quanh đều im lặng nhìn sang.

Đối với việc thiếu niên nhận được thiếp mời của Nguyên Dương Đế Quân đã làm bọn họ cảm thấy kỳ quái không nhỏ, kết quả sau khi gặp được phát hiện hắn thập phần bình thường, tu vi cũng không có gì đặc biệt!

Vào lúc này nghe nói như thế, bọn họ muốn xem gia hỏa như thế có thể xuất ra bảo bối gì.

- Ta? Ta chỉ là người nghèo mà thôi, không giống đại gia tộc các ngươi hô phong hoán vũ, không có bảo bối gì!

Nghe thấy hắn khiêu khích, Nhiếp Vân từ chối cho ý kiến, hắn tươi cười, lúc này lật cổ tay và một bầu rượu xuất hiện.

- Đây là lễ vật của ta!

Vì cái gì Nguyên Dương Đế Quân lại đưa thiệp mời cho hắn, hắn đến bây giờ vẫn không rõ, cũng không nghĩ ra cái gì, trước kia hắn muốn tặng bầu rượu cho nên hiện tại cũng không thay đổi.

Lại nói hiện tại muốn sửa đổi thì hắn cũng không lấy ra được bảo bối gì.

- Bầu rượu?

- Không phải pháp bảo sao?

- Rượu? Đừng nói giỡn, Diệp Đào vừa rồi tặng trang giấy không

phải vẫn đưa tới hậu viện sao? Kết quả như thế nào?

- Tuy nhìn là bầu rượu nhưng bên trong khẳng định không phải, gây chuyện không tốt có khả năng là linh dịch hồi sinh đấy!

- Ta cũng cho rằng như vậy...

Nhìn thấy hắn tặng một bầu rượu, mọi người lúc này đều sững sờ, lập tức nhỏ giọng nói thầm.

Ách!

Nghe đám người nói chuyện với nhau, Nhiếp Vân nháy vài cái sau đó dở khóc dở cười.

Hắn tặng một bầu rượu, bây giờ trong mắt của người khác chính là linh dịch trân quý nào đó.

Người phụ trách đăng ký cũng nghi hoặc nhìn sang, có chuyện của Diệp Đào lúc trước nên hắn không dám lỗ mảng, lúc này mở nắp bầu rượu ra xem bên trong là gì.

Nắp bình mở ra liền có mùi rượu xông ra ngoài.

- Rượu... Thật sự là rượu!

- Mùi rượu thật nồng đậm, rượu này không sai... Cho dù không tệ nhưng mà...

- Gia hỏa này tặng Đế Quân một bầu rượu? Việc này...

- Vừa rồi tặng trang giấy, lần này là bầu rượu... Đây là mừng thọ Đế Quân đúng không?

Tuy thời gian mở nắp không dài nhưng mùi rượu xông vào mũi, đám người chung quanh ngửi thấy liền cảm thấy khó hiểu, lúc này đưa mắt nhìn nhau.

Nếu trước kia có chuyện trang giấy, bọn họ khẳng định đã sớm nghi vấn và cười nhạo, lại có chuyện trang giấy cho nên không kẻ

nào nói chuyện.

Bởi vì thiếu niên này có khẩu vị quá nặng.

Tặng một bầu rượu cho Đế Quân nhưng không sợ hãi, bộ dạng vẫn bình thản như vậy chứng tỏ rượu này phi phàm.

Mọi người được bổ não.

------oOo------

Chương 3163: Lễ vật của Nhiếp Vân (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đại nhân đây là...

Người phụ trách đăng ký vẻ mặt u oán, vừa rồi hắn tự mở nắp ra xem, tuyệt đối là rượu không thể nghi ngờ… Nhưng mà gia hỏa trước mặt được Kiếp Ma gọi là đại nhân, tại sao có thể tặng một bầu rượu? Chẳng lẽ rượu này có kỳ quặc?

Nhìn bầu rượu một hồi nhưng thật sự không có phát hiện vấn đề gì, không nhịn được hỏi lên.

- Ai, đây là bầu rượu ah.

Nhiếp Vân nói thẳng.

- Rượu?

Người phụ trách đăng ký lảo đảo.

Bảo hắn đăng ký thế nào?

Người khác không phải Kỳ Lân ấu thú thì chính là Vấn Tâm Thạch, Thất Nhật Hồi Hồn Đan… Mà hắn chỉ trặng bầu rượu, khục khục, nên bẩm báo chi tiết lên, Đế Quân có thể tức giận đánh chết hắn hay không.

Thời điểm hắn đang cảm thấy xoắn xuýt, ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên, là Kiếp Ma lão nhân đi trở về.

- Diệp Đào thiếu gia, Nhiếp Vân đại nhân, Đế Quân đại nhân mời hai vị vào nội điện chờ, hắn còn có việc đang nói chuyện với Phổ Thiên Đại Đế, một lúc sau sẽ tới.

Kiếp Ma lão nhân đi tới trước mặt và ôm quyền nói với Nhiếp Vân và Diệp Đào.

Thái độ của hắn làm đám người chung quanh giật mình.

Bảo bọn họ vào nội điện chờ, tờ giấy vừa rồi có bí mật gì có thể làm cho rằng Đế Quân đại nhân tự mình lên tiếng?

- Tốt!

Nhiếp Vân gật gật đầu, đang muốn rời đi lại nghe người phụ trách đăng ký đã không nhịn được nói ra:

- Kiếp Ma đại nhân, đây là lễ vật của Nhiếp Vân đại nhân mang đến, ta... Thực lực quá thấp, không cách nào phân biệt rõ, kính xin ngươi nhìn xem!

Nói xong hắn đưa bầu rượu sang.

Không phải hắn không cách nào phân biệt rõ, bởi vì đối phương đưa bầu rượu qua làm hắn không biết nên giải quyết thế nào!

Nếu người bình thường đã sớm bị hắn đã ra ngoài, mấu chốt là thái độ của Kiếp Ma lão nhân!

Thái độ cung kính với người này, kết quả người này chỉ tặng một hồ lô rượu... Hắn thật sự không có đảm lượng quyết định, chỉ có thể mang chuyện khó hiểu này nói ra ngoài.

- Lễ vật?

Kiếp Ma lão nhân kỳ quái tiếp nhận bầu rượu.

- Ta nhà nghèo, thật sự quá nghèo đói cho nên không biết mang theo cái gì, duy nhất có bầu rượu này cả Thần giới không tìm ra cái thứ hai nên mang tới đây tặng.

Nhiếp Vân nói.

Hắn nói là sự thật, bởi vì hắn không nghĩ ra bảo bối gì, chỉ có thể cầm hầu tâm tửu thật giả lẫn lộn.

Nghe nói như thế, nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của hắn, mọi người thế mới biết gia hỏa này tặng rượu.

Sau khi hiểu rõ, tất cả mọi người im lặng một hồi, thậm chí cảm thấy không dám nghĩ.

Gia hỏa này tặng bầu rượu chúc thọ Nguyên Dương Đế Quân, sẽ không bị Kiếp Ma lão nhân một tát chụp chết chứ?

Suy nghĩ này còn chưa kết thúc, mọi người nhìn thấy một màn cực kỳ khiếp sợ.

Chỉ thấy Kiếp Ma lão nhân sững sờ nhưng không có tức giận, ngược lại cười nhạt một tiếng.

- Nhiếp Vân đại nhân khách khí, nếu Đại Đế nhìn thấy lễ vật này chắc chắn rất ưa thích, hiện tại ta muốn mang vào hậu điện.

Nói xong cầm lấy bầu rượu cẩn thận đi vào hậu điện, dường như sợ rơi mất.

Tất cả mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đồng thời nháy mắt. không hiểu gì cả.

Ai có thể nói cho ta biết đang xảy ra chuyện gì hay không? Nguyên Dương Đế Quân... Ưa thích rượu? Ta... Tại sao ta chưa từng nghe qua?

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Diệp Tân, Thạch Mặc nhìn nhau, cả đám có cảm thấy sắp điên.

Nguyên Dương Đế Quân thích gì, người khác không biết, Thạch Mặc với tư cách là người Hạo Thiên lâu,đây là tổ chức tin tức thông linh nhất Thần giới, hắn hiểu biết ràng.

Trên thực tế sở dĩ Đa Ba vương tử có thể chuẩn bị Thất Nhật Hồi Hồn Đan cũng là nhờ hắn báo tin.

Dựa theo tin tức biết rõ bình thường, Nguyên Dương Đế Quân sinh hoạt tự hạn chế, cũng không uống rượu, lúc nào lại thu bầu rượu vào hậu viện?

- Nhiếp Vân này... Có chút cổ quái, nhanh vào đi thôi!

Nặng nề một lát, thấy Nhiếp Vân và Diệp Đào theo sát Kiếp Ma lão nhân vào trong nội điện, Diệp Tân liền nói.

Nhiếp Vân thật sự quá quỷ dị.

Bằng vào hắn hiểu Diệp Đào, khẳng định trang giấy vừa rồi là ý kiến của thằng này.

Tùy tiện lấy ra một trang giấy làm cho Kiếp Ma lão nhân sau khi xem xong lại tự mình mang đi hậu điện, xuất ra một hồ lô rượu, Kiếp Ma lão nhân có bộ dạng như vậy, rốt cuộc có chuyện gì?

Nếu không phải biết Nguyên Dương Đế không có thê tử, cũng không hát hoa ngắt cỏ, thực hoài nghi gia hỏa này có phải con riêng của Đại Đế hay không.

Có sự việc của Nhiếp Vân, Diệp Đào xen giữa, những lễ vật kế tiếp không đáng gì, lễ vật Thạch Mặc không khác gì Diệp Tân, cũng là bảo vật khôi phục linh hồn, so với Vấn Tâm Thạch và Thất Nhật Hồi Hồn Đan còn kém hơn nhiều, khong đáng nói tới.

Dù là như thế cũng được vào vào hậu điện.

Vào lúc này mọi người hiểu ra, Nguyên Dương Đế Quân ưa thích bảo vật linh hồn, chỉ tiếc hiện tại biết rõ đã muộn, cả đám hối hận

không thôi.

- Nhiếp huynh, vừa rồi tờ giấy kia viết cái gì?

Nhiếp Vân, Diệp Đào lúc này đi theo sau lưng Kiếp Ma lão nhân vào trong đại điện, vừa đi Diệp Đào vừa truyền âm hỏi.

Hắn thật sự cảm thấy kỳ quái, rốt cuộc là bảo vật gì có thể làm cho Kiếp Ma lão nhân có sắc mặt như thế, lại còn vội vàng đưa vào hậu điện.

- Tên của một loại đan dược!

Nhiếp Vân cười nói.

- Tên đan dược?

Diệp Đào nháy mắt vài cái.

Rốt cuộc là đan dược gì, chỉ viết một cái tên đã có hiệu quả như thế.

Nội tâm muốn hỏi, thấy thiếu niên không có mở miệng nên đành im lặng.

- Ha ha!

Nhìn thấy bộ dạng của hắn như thế, Nhiếp Vân biết rõ hắn nghĩ cái gì, không nhịn được cười nói:

- Nói cho ngươi biết cũng không sao, đó là đan dược độc môn của sư môn ta, một là đan dược tụ hợp linh hồn, tên là cửu phẩm Tụ Linh Đan!

- Luyện chế thành cửu phẩm sẽ có công hiệu mạnh hơn Thất Nhật Hồi Hồn Đan nhiều.

- Nguyên Dương Đế Quân đã ưa thích bảo bối linh hồn, ta đoán hắn chắc chắn sẽ thích bảo bối này, không nghĩ tới thành công!

Nhiếp Vân không có nói dối.

Cửu phẩm Tụ Linh đan là một loại tâần đan đoạt mệnh ghi lại trong Thần Nông Bách Thảo Kinh, nó còn cường đại hơn Thất Nhật Hồi Hồn Đan nhiều, nếu như luyện chế tới cấp bậc cửu phẩm, cho dù cường giả Đế cấp trọng thương sắp chết, chỉ cần còn một hơi cũng có thể khởi tử hồi sinh.

Chỉ có điều loại điều kiện luyện chế đan dược này quá phức tạp, không có Thần Nông Bách Thảo Kinh phụ trợ và lực lượng của Thần Nông nhất mạch thì không có khả năng luyện chế thành công, cho nên Nhiếp Vân chỉ viết tên chứ không biết đan phương kỹ càng.

------oOo------

Chương 3164: Chỗ ngồi phong ba (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù đưa đan phương cho đối phương, đối phương cũng không luyện ra.

Viết cái tên để đối phương biết mình có loại vật này.

Không ai dám nói dối trước mặt cường giả Đại Đế, cũng không có người nào có thể nói dối trước mặt bọn họ.

Danh khí của Cửu phẩm Tụ Linh đan rất ít người biết khi so với Thất Nhật Hồi Hồn Đan,, vốn tưởng rằng ít nhất cần đưa tờ giấy cho Nguyên Dương Đế Quân xem mới có quyết định, không nghĩ tới Kiếp Ma lão nhân đến và nhận ra thứ này.

Cho nên mới có cảnh tượng như thế.

- Cửu phẩm Tụ Linh đan?

Diệp Đào lắc đầu.

Hắn chưa từng nghe qua cái tên này, thiếu niên nói trân quý hơn Thất Nhật Hồi Hồn Đan thì nội tâm của hắn lắc đầu.

Hắn nhìn ra Thất Nhật Hồi Hồn Đan mới là bảo vật trân quý nhất, thứ này còn trân quý hơn cái trước nhiều, khó trách Kiếp Ma lão nhân có bộ dáng như thế.

Nội điện không tính quá xa, hai người vừa đi vừa nói chuyện đã tới nơi.

- Đây là nội điện, mời hai vị vào ta, ta đi mời Đế Quân!

Dẫn bọn họ tới cửa đại điện, Kiếp Ma lão nhân nói một tiếng sau đó quay người đi ra ngoài.

Hắn không có tư cách xét duyệt cấp bậc bầu rượu, chỉ có thể đưa cho Nguyên Dương Đế Quân tự mình bình luận.

- Vào đi thôi!

Thấy hắn rời đi, Nhiếp Vân cũng không câu thúc, hắn và Diệp Đào cùng đi vào đại điện.

Lúc này nội điện có không ít người, tám vương, mười hai phủ công tước cũng đã ngồi xuống.

Chỗ ngồi trong nội điện không nhiều, mặc dù trong tám vương, trừ Đa Ba vương tử, Nhữ Hạ vương tử ba người có chỗ ngồi ra, những vương tử khác đều đứng sau lưng trưởng bối của mình.

Về phần người mười hai phủ công tước, trừ công tước lão gia tử, những kẻ khác chỉ có thể đứng, không cách nào ngồi xuống.

Đây là quy củ, cũng là tôn trọng cường giả Đại Đế.

Cho dù có chỗ cho bọn họ ngồi, dám ngồi quang minh chính đại trước mặt cường giả Đế cấp lại không có bao nhiêu.

- Xem ra chỗ ngồi bố trí theo thêếp mời... Có thiếp mới có chỗ ngồi.

Nhiếp Vân nhìn quanh và hiểu ra.

Bên trong chỗ ngồi phía có ghi tên, tỷ như Diệp lão gia tử ngồi có ghi Diệp quốc công, Đa Ba vương tử cũng có ghi tên của hắn.

Có thiếp mời mới có chỗ ngồi, quy củ có vẻ quỷ dị nhưng cũng không chen chúc.

- Ân? Vị trí của ta ở đâu?

Đoán ra phương thức ngồi xuống, Nhiếp Vân tìm kiếm vị trí của mình, hắn cau mày vì không thấy.

Trong đại điện đã ngồi kín chỗ.

Đã được mời đều là thế lực lớn, những người này là những người đưa lễ vật sớm nhất, cũng sớm tiến vào, còn lại tặng lễ vậ cơ bản đều là hậu bối đại gia tộc mang đến, những người này không có chỗ ngồi, bất kể thế nào hắn cũng nhận được thiếp mời, tại sao không có chỗ ngồi.

- Nhiếp huynh, chỗ ngồi của ngươi... Dường... Dường như đã bị người ngồi!

Thời điểm nghi hoặc, Diệp Đào nói ra và chỉ vào một nơi, quả nhiên nhìn thấy trên bàn có tên của mình.

Chỉ có điều nơi đó có người ngồi, người này tuổi không lớn hơn Đa Ba vương tử, hắn mặc quần áo đẹp quý giá, chỉ nhìn quần áo cũng biết thân phận không đơn giản.

- Hẳn là... Nhĩ Ngọc vương tử, Trấn Bắc vương nhi tử!

Diệp Đào nhận ra, vội vàng truyền âm.

- Trấn Bắc vương?

- Tám vương và mười hai công tước đều có bài danh, Trấn Bắc vương là vương gia xếp thứ nhất, nếu Nhĩ Ngọc vương tử không có tính cách quái đản, thiếu kiên nhẫn, trong ba người hắn là người

có khả năng đoạt vị lớn nhất.

Diệp Đào nói.

Hắn lúc trước là một trong những người có khả năng thừa kế Diệp phủ cho nên biết rõ thế cục trong triều, vương tử có địa vị nào, có bao nhiêu nắm chắc trở thành người thừa kế cũng đã có nghiên cứu.

- Địa vị của hắn cao hơn rất nhiều vương tử, ngay cả Đa Ba vương tử cũng phải lễ nhượng ba phần, có lẽ nhìn thấy Đa Ba vương tử, Nhữ Hạ vương tử có chỗ ngồi mà không có hắn, lúc này mới ngồi vào vị trí của ngươi... Nhiếp huynh, ta thấy ngươi nên đứng, vì một chỗ ngồi mà đắc tội với vương tử thật sự có chút được không bù mất!

Diệp Đào vội nói.

- Đi qua, đây là phủ đệ Đế Quân, chắc hẳn hắn chỉ tùy tiện ngồi mà thôi, hiện tại chính chủ tới, dù sao nơi đó viết tên của ta.

Nhiếp Vân nói một câu sau đó đi qua nơi của mình.

Cho dù địa vị tôn sùng cũng chỉ là vương tử, cũng không tính là tám đại vương gia, tại phủ đệ Đế Quân cũng không dám làm càn.

- Chính chủ đến, lần này có trò hay xem rồi.

- Nhĩ Ngọc là kẻ có tính cách quái đản, không ngờ dám náo ở nơi đây.

- Chắc có lẽ không, chỉ cần không bị mù sẽ biết thân phận của Nhĩ Ngọc, ta không tin Nhiếp Vân dám chọc hắn.

- Như vậy cứ xem đi, có thể đạt được hảo cảm của Nhĩ Ngọc cũng xem như có giá trị.

Nhìn thấy Nhiếp Vân đi tới, mọi người sớm tiến vào trong đại điện lặng lẽ nói thầm, đám người Đa Ba vương tử, Nhữ Hạ vương tử lúc này im lặng cười lạnh nhìn sang.

Tuy địa vị của Nhĩ Ngọc vương tử trước mắt còn kém ba người bọn họ nhưng thân là con trai độc nhất của Trấn Bắc vương, hắn đã quen ngang ngược càn rỡ, cho dù ba người bọn họ cũng không muốn chọc hắn.

Nếu quả thật gây tới hắn… Chắc hẳn tiểu tử này khẳng định không có biện pháp, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng mà thôi.

Đám đông nói thầm lọt vào trong tai của hắn, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, hắn đi vài bước tới chỗ ngồi và lấy thiếp mời ra.

- Đây là chỗ ngồi của ta, kính xin đứng lên.

- Ân?

Nhĩ Ngọc vương tử xoa xoa lỗ tai, hắn làm bộ không nghe.

- Ngươi nói cái gì sao? Ta không nghe thấy? Lập lại lần nữa!

Hắn vừa mới nói xong, trong phòng đã có người cười lên.

Cho dù là kẻ ngu cũng nhìn ra Nhĩ Ngọc vương tử đang cố ý.

Đường đường cường giả Hoàng cảnh, cho dù chim tước kêu một tiếng ngoài ngàn dặm cũng có thể nghe thấy, đứng trước mặt nói mà bảo không nghe hiển nhiên có ý trêu đùa đối phương.

- Ta nói đây là chỗ ngồi của ta, ngươi nên rời đi.

Khi nghe mọi người cười lớn, Nhiếp Vân cũng không để ý tới, nói tiếp.

- Tại sao giọng của ngươi nhỏ như thế?

Nhĩ Ngọc vương tử cau mày suy nghĩ:

- Chưa ăn cơm hay sao? Ta không nghe gì cả. Nghe không được thì không có biện pháp, ai, gần đây tu luyện xảy ra sự cố, lỗ tai hơi điếc.

- Ha ha!

- Nhĩ Ngọc vương tử đúng là càn quấy.

- Thọ yến Đế Quân, hắn cũng không dám quá phận nên giả nghễnh ngãng, không ai nói nên lời gì.

- Hắn nói mình không nghe, người khác cũng không thể đuổi hắn đi a... Thật gian xảo.

Nhìn thấy động tác của Nhĩ Ngọc vương tử, tất cả mọi người cười to.

Thọ yến Nguyên Dương Đế Quân, tuy địa vị Nhĩ Ngọc vương tử không thấp nhưng không dám gây chuyện, nếu như hắn giả vờ giả vịt, giả câm vờ điếc, ngươi cũng không có cách nào với hắn.

------oOo------

Chương 3165: Chỗ ngồi phong ba (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất kểnói thế nào thì hắn đường đường là vương tử, không có người sẽ bởi vì chuyện này mà chọc hắn, tối đa mở một con mắt nhắm một con mắt.

Hừ!

Diệp lão gia tử Diệp Huyền nhìn thấy Nhiếp Vân nói hai câu lại bị Nhĩ Ngọc vương tử dùng loại lý do này ngăn cản, khóe miệng của hắn cong lên.

Vừa rồi bởi vì tiểu tử này nên hắn ăn thiệt thòi lớn, cũng mất mặt xấu hổ, vào lúc này nhìn thấy hắn như vậy cho nên càng thoải mái không nói thành lời.

- Nhiếp huynh...

Diệp Đào cũng hiểu suy nghĩ của đối phương, sợ Nhiếp Vân náo xảy ra chuyện nên vội vàng kéo hắn.

- Ha ha, lỗ tai vương tử không nghe rõ, việc này cũng không có biện pháp!

Nhìn thấy động tác của hắn và mọi người cười lớn, Nhiếp Vân cũng không tức giận, hắn cười lạnh một tiếng.

- Ngươi hiểu là tốt rồi.

Nghe hắn nói như vậy, Diệp Đào cho rằng hắn chịu thua nên thở ra một hơi.

- Nhĩ Ngọc vương tử, ta nói đây là vị trí của ta, thỉnh tránh ra, ngươ nghe không được có phải không?

Không để ý tới Diệp Đào, Nhiếp Vân cười hỏi.

- Tại sao ngươi không nói nên lời nào? Ta thật không nghe rõ.

Nhĩ Ngọc vương tử nói khí thế hùng hồn.

- Ah, ngươi chính là loại ngu xuẩn!

Nhiếp Vân tươi cười lên tiếng.

- Ự...c?

Lời của Nhiếp Vân nói không nhỏ, hơn nữa còn là cười nói nên mọi người sững sờ.

Gia hỏa này có đầu óc không, trực tiếp mắng Nhĩ Ngọc vương tử là loại ngu xuẩn?

- Ngươi nói cái gì?

Người khác ngạc nhiên, Nhĩ Ngọc vương tử cũng sửng sờ, lập tức nổi giận.

Hắn thân phận gì?

Con trai độc nhất của đệ nhất vương gia trong tám vương, đối phương thân phận gì, một tiểu nhân vật y quán tmà thôi, không ngò dám trực tiếp mắng hắn là ngu xuẩn, quả thực cả gan làm loạn, muốn chết!

- Ta nói ngươi là loại ngu xuẩn ah, chẳng lẻ không đúng sao?

Nhiếp Vân không có bởi vì đối phương tức giận mà sợ hãi, tiếp tục cười nói.

- Ngươi... Muốn chết!

Nhĩ Ngọc vương tử có cảm giác nổ tung, vừa rồi còn cho rằng nghe lầm, bây giờ đối còn dám lặp lại lần nữa, hắn còn không nghe thì hắn quá ngu xuẩn rồi.

Trong người bộc phát khí tức cường đại, hai mắt đỏ thẫm, hắn tùy thời sẽ ra tay.

- Ách? Không phải lỗ tai của ngươi không nghe được sao? Hiện tại kích động cái gì?

Nhìn thấy thực lực đối phương áp bách, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, nơi này là phủ đệ Đế Quân, hơn nữa còn là thọ yến, cho hắn thêm ba lá gan cũng không dám ra tay.

Nếu quả thật dám ra tay, không cần chính mình đánh trả, nhất định sẽ có người ném hắn ra ngoài.

Thân phận vương tử trong mắt người thường là đáng sợ nhưng trong mắt cường giả Đại Đế lại không tính là gì cả.

- Ta...

Nhĩ Ngọc vương tử tràn đầy sát cơ, sắc mặt hắn khó coi, muốn động tay nhưng không biết dùng lý do gì.

Lúc trước hắn nói lỗ tai có vấn đề nên không nghe rõ, bây giờ người ta mắng hắn một câu liền nghe thấy, như vậy không phải thừa nhận hắn giả vờ?

- Đế Quân đại nhân tự mình phát thiệp mời cho ta, cũng cho ta chỗ ngồi trong đại điện, ngươi không quan tâm ngồi lên, ngươi cảm thấy Đại Đế không phân phối chỗ ngồi cho ngươi nên trong nội tâm ủy khuất hay cảm thấy Đại Đế làm việc bất công, làm việc thiếu tôn trọng ngươi?

Thấy đối phương không biết trả lời như thế nào, Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, khí chất của hắn mang theo lực áp bách.

Hắn vừa nói như thế trực tiếp dính đến Đại Đế, nói Đại Đế làm việc bất công... Cho Nhĩ Ngọc vương tử mười lá gan cũng không dám ah!

Đừng nói Nhĩ Ngọc vương tử, ngay cả phụ thân Trấn Bắc vương của hắn cũng không dám nói như vậy.

- Nếu đã an bài chỗ ngồi, tất nhiên đạt được Nguyên Dương Đế Quân cho phép, ngươi tùy ý làm bậy phá hư quy định, có phải cảm thấy mình không cần quan tâm quy của của Đế Quân, cảm thấy hắn làm không đúng?

Không để cho hắn thời gian thở dốc, Nhiếp Vân tiếp tục nói.

- Không phải...

Trên đầu Nhĩ Ngọc vương tử đổ mồ hôi lạnh.

Chẳng thèm ngó tới quy tắc do Đế Quân định ra... Một khi truyền đi đây không phải muốn mạng người sao?

- Lui một bước mà nói, cho dù ngươi không thèm ngó tới quy định của Đế Quân đại nhân, nơi này có nhiều trưởng giả như thế, nhiều vương tử cũng phải đứng không có ngồi xuống, mà ngươi ngồi vào chỗ không thể ngồi, có phải ngươi cảm thấy tất cả mọi người đều kém ngươi? Coi rẻ mười hai công tước và bảy vương gia khác?

Nhiếp Vân lại tiến lên một bước và áp bách.

- Ta... Ta không có coi rẻ!

Nhĩ Ngọc vương tử run rẩy.

- Có thiếp mời mới ngồi xuống, đây là quy củ, nhiều vương gia, nhiều công tước đều phải tuân thủ nghiêm chỉnh, ngươi thân là vương tử lại không tuân thủ, có phải cảm thấy quy củ của hoàng triều nên hủy bỏ vì ngươi không, là ngươi đang ngồi cao hơn mọi người?

Nhiếp Vân tiếp tục nói.

- Ta...

Sắc mặt Nhĩ Ngọc vương tử trắng bệch, suýt nữa hắn khóc thét lên.

Chửng phải chỗ ngồi sao? Tại sao lại...

Nhiếp Vân liên tục hỏi như mũi tên đâm vào tim hắn, từng câu không nghỉ, mỗi một câu muốn làm lớn chuyện, đừng nói Nhĩ Ngọc vương tử sợ hãi, ngay cả người khác cũng phải đưa mắt nhìn nhau và không nói nên lời.

Trong nội tâm muốn phản bác nhưng cảm thấy đối phương không có sai lầm.

Vẻ ngoài xem như chuyện nhỏ chiếm chỗ ngồi, cẩn thận cân nhắc là Nhĩ Ngọc vương tử không tuân thủ quy củ, phá hư quy tắc, coi rẻ tôn nghiêm của Nguyên Dương Đế Quân!

Chuyện này thật muốn náo lớn, Đế Quân giận dữ... Trấn Bắc vương cũng không xong.

- Tiểu tử này... Không đơn giản ah!

- Khó trách Đế Quân đại nhân có thể phát thiếp mời cho hắn, là Đế Quân có ánh mắt nhìn xa.

Nội tâm tất cả mọi người đồng thời có suy nghĩ như thế.

Đối mặt một vương tử, trong thời gian ngắn có thể suy nghĩ những chuyện này, thiếu niên này nhìn thì tuổi không lớn nhưng có trí tuệ và phách lực vượt xa người thường.

Dù sao đối mặt với vương tử tức giận chính diện, không phải người bình thường có đảm lượng như thế.

- Ngươi... Ngươi...

Nhĩ Ngọc vương tử tức muốn nổ phổi.

Liên tục bị đối phương chụp mũ làm hắn ngây ngốc, không biết trả lời như thế nào, hiện tại nghĩ tới những chuyện ẩn sâu trong đó, lúc này hắn đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Hắn đường đường vương tử bị một phàm phu tục tử bức thành như vậy, thật sự quá tổn thương danh dự!

Nghĩ vậy hắn nói:

- Ít ở đây khua môi múa mép như lò xo, công nhiên nghi vấn vương tử chính là dĩ hạ phạm thượng, có tin ta lập tức giết ngươi tại chỗ hay không?

- Ah? Giết ta? Vương tử còn muốn động thủ đánh chết khách nhân được Đế Quân đại nhân tự mình phát thiếp mời? Thực có can đảm động thủ, vậy thì động đi, không động chính là đồ ngu xuẩn!

------oOo------

Chương 3166: Bình Quốc vương gia

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta thật muốn nhìn đường đường thành Vân Châu lại không có vương pháp, hơn nữa mọi chuyên do một mình Nhĩ Ngọc vương tử

người nói tính toán!

Nghe đối phương uy hiếp, Nhiếp Vân không để ý, hắn tiến lên phía trước.

- Ta...

Nhĩ Ngọc vương tử vốn muốn động thủ, nghe nói như thế lực lượng bộc phát nhưng hắn không dám vọng động.

Đúng vậy, bất kể nói thế nào đối phương cũng là khách nhân do Đế Quân tự mình mời, nếu như hắn thực động thủ, Đế Quân tất nhiên sẽ cảm thấy hao tổn danh dự, giết hắn là nhẹ.

Gây chuyện không tốt còn liên lụy tới phụ thân Trấn Bắc vương của hắn!

Đáng giận ah!

Đáng giận!

Sắc mặt biến hóa âm trầm, hắn muốn động tay nhưng cũng biết không thể động thủ.

- Mất mặt chưa đủ lớn sao? Còn không trở lại!

Thời điểm hắn đang cảm tâấy khó xử, một trung niên nhân ở chỗ ngồi khác quát lên.

Nhiếp Vân quay đầu nhìn sang, trên bàn viết ba chữ “Trấn Bắc vương”, xem ra là phụ thân của Nhĩ Ngọc vương tử.

- Vâng!

Nghe được phụ thân quát lớn, Nhĩ Ngọc vương tử vô cùng phẫn hận nhưng hắn không dám nói thêm lời nào, hậm hực rời đi.

- Ngươi là Nhiếp Vân?

Nhĩ Ngọc vương tử rời đi, Nhiếp Vân sửa sang lại ống tay áo ngồi

xuống vị trí, vừa ngồi xuống đã nghe được tiếng nói lạnh lẽo vang lên, hắn ngẩng lên nhìn sang, chỉ thấy hai mắt Trấn Bắc vương nhìn sang, trong ánh mắt mang theo lạnh lùng và lãnh đạm.

- Chính là tại hạ!

Nhiếp Vân mỉm cười gật đầu.

- Người trẻ tuổi phải biết tiến thối, hiểu được lấy hay bỏ, nếu như ngay cả điều này cũng không biết... Về sau chỉ sợ sẽ rất phiền toái!

Ngón tay chỉ nhẹ vào chỗ ngồi, Trấn Bắc vương đang cảnh cáo.

Tuy không có lời đe dọa, cũng không có bất kỳ uy thế nào nhưng tất cả mọi người biết rõ đây là Trấn Bắc vương đang gõ đối phương, bảo đối phương biết đúng mực!

Có thể làm cho Trấn Bắc vương nói ra lời này đủ nói rõ hắn tức giận cỡ nào.

- Đa tạ vương gia đề điểm!

Vẻ mặt Nhiếp Vân lạnh nhạt:

- Ta cũng muốn nhắc nhở vương gia một câu... Nuôi mà không dại là tội của phụ thân, không quản giáo tốt nhi tử của mình, chỉ sợ sẽ rước mầm tai vạ cho ngươi, Trấn Bắc vương nghe rất hiển hách... Gây chuyện không tốt sẽ sụp đổ!

- Rất tốt! Rất tốt!

- Trấn Bắc vương ta tung hoành hoàng triều nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có kẻ dám khiêu chiến ta.

Trấn Bắc vương giận quá hóa cười.

Vốn muốn gõ thiếu niên này một chút, cho hắn biết trời cao đất rộng, không phải là người nào cũng có thể đắc tội, hiện tại tốt rồi, gia hỏa này còn muốn gõ hắn, ý tứ rất rõ ràng, nói hắn không làm tốt trách nhiệm phụ thân, nuôi ra nhi tử vô liêm sỉ.

Đường đường đệ nhất vương gia bị một kẻ áo vải phản bác trước mặt, mặt mũi hắn thả nơi nào?

- Vương gia, Nhiếp Vân này nhân phẩm ti tiện, địa thực hàn vi, vương gia hảo tâm đề điểm hắn lại không biết cảm ơn, còn dám công nhiên coi rẻ uy nghiêm vương gia trước mặt mọi người, thật sự đáng chết.

- Người không biết điều như thế, ta hoài nghi hắn là gian tế do người phi thăng đưa tới, ta đề nghị giải hắn vào địa lao... Chậm rãi thẩm vấn!

Một tiếng nói âm lãnh vang lên.

Chính là Diệp lão gia tử.

Trước kia bởi vì Nhiếp Vân mà chịu nhục, hiện tại tìm được cơ hội cho nên không buông tha, hắn sẽ bỏ đá xuống giếng.

- Gian tế người phi thắng?

Nghe được Diệp lão gia tử nói thế, Nhiếp Vân nhướng mày.

Gia hỏa này thật sự quá hèn hạ, một khi xác định thân phận này, hơn nữa vừa mới đắc tội Trấn Bắc vương, bị lộng chết trong đại lao là đương nhiên.

- Lão gia tử, Nhiếp huynh là hảo hữu của tôn nhi, tại sao có thể là gian tế người phi thăng...

Nghe được Diệp lão gia tử nói như vậy, Diệp Đào cũng phải lên tiếng.

- Làm càn! Tử tôn bất tài, nơi này có chỗ cho ngươi nói chuyện sao? Chuyện ngươi một mình tới nơi này ta còn chưa tính với ngươi, còn dám nói chuyện, có tin hiện tại ta đánh gục ngươi tại đây không!

Diệp lão gia tử quát lớn.

- Ta xem chính ngươi là kẻ làm càn đấy!

Tiếng quát lớn vang lên, Nhiếp Vân nói chuyện mang theo lạnh lùng:

- Ta đang nói chuyện với Trấn Bắc vương, bờ sông không cỏ xanh, không dung ngươi xen vào!

- Ngươi...

Nghe nói như thế, lão gia tử cảm tâấy choáng váng, thiếu chút nữa tức giận bất tỉnh.

- Bờ sông không cỏ xanh, tại sao có con lừa lắm miệng

Những lời này là lời chửi người ở Thần giới, lão gia tử đường đường Diệp quốc công, nằm mơ cũng không ngờ có người dùng lời này chửi hắn.

Chọc vào một câu... Rõ ràng biến thành con lừa...

- Quả nhiên anh hùng tuổi trẻ, rất có khí độ của ta năm đó... Ngươi là Nhiếp Vân đúng không, ta thích, có rảnh tới Bình Quốc vương phủ làm khách!

Thời điểm lão gia tử tức giận gần chết, hào khí trong đại điện xấu hổ thì có tiếng cười vang lên.

Nói chuyện là trung niên nhân vương gia ngồi ở vị trí thứ hai.

Người này khí vũ hiên ngang, cử chỉ mang theo phong độ.

- Đây là phụ thân Nhữ Hạ vương tử, Bình Quốc vương gia, xếp thứ hai trong tám vương!

Diệp Đào bất đắc dĩ truyền âm.

Thiếu niên trước mắt đã triệt để đắc tội lão gia tử, vào lúc này vò mẻ lại sứt, cũng không có biện pháp nào.

- Bình Quốc vương gia?

Nhiếp Vân âm thầm gật đầu, hắn sinh lòng hảo cảm với vương gia này.

Tất cả người sáng suốt đều nhìn ra chính mình đắc tội Trấn Bắc vương, đó là đệ nhất vương gia, lúc này còn có người dám nói chuyện, hơn nữa mời chính mình đi phủ đệ của hắn, rõ ràng cho thấy muốn giải vây cho mình.

- Đa tạ vương gia ưu ái, sau khi thọ yến chấm dứt, tại hạ có thời gian nhất định tiến tới bái phỏng.

Người khác kính hắn một thước, hắn kính người một trượng, đối phương thái độ như thế, Nhiếp Vân làm sao không biết tốt xấu, liền vội vàng khom người ôm quyền nói.

- Không tệ, không sai!

Bình Quốc vương gật gật đầu, đang muốn tiếp tục nói chuyện, lại thấy ngoài cửa có bóng người đi tới, là Kiếp Ma lão nhân.

Tất cả mọi người biết rõ Kiếp Ma lão nhân là quản gia của Nguyên Dương Đế Quân, tương đương với người phát ngôn của Đế Quân, thấy hắn đi vào lập tức ngậm miệng lại, cũng không ai nhiều lời.

- Cảm tạ các vị tới tham gia thọ yến của Đế Quân đại nhân, Đế Quân đại nhân hiện tại đang thương thảo công việc với các Đại Đế khác, chỉ sợ phải chờ một lát mới tới, xin mọi người tha thứ.

Kiếp Ma lão nhân nói.

- Đế Quân đại nhân là người bận rộn, chúng ta nhàn rỗi không có việc gì, chỉ chờ một lúc mà thôi.

- Kiếp Ma đại nhân khách khí, chúng ta chờ i Đế Quân đại nhân là đương nhiên, không có gì phải tha thứ.

- Đúng vậy, chờ đợi chỉ là chuyện nhỏ...

Nghe nói như thế, tất cả mọi người đồng thời cười nói.

------oOo------

Chương 3167: Y không trị sẽ chết người

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thọ yến của Nguyên Dương Đế Quân khẳng định cũng có các Đại Đế khác tham gia, vòng tròn Đại Đế giao tế cũng chỉ có Đại Đế, phải chiếu cố vòng tròn này trước mới gặp bọn họ cũng là chuyện bình thường, không có người nào bởi vì chuyện này mà cảm thấy bị vắng vẻ.

Trái lại bởi vì sự kiện này còn chuyên môn còn chuyên môn bảo Kiếp Ma lão nhân tới đây thông báo, tất cả mọi người cảm thấy Nguyên Dương Đế Quân hiền lành dễ gần.

- Vậy thì đa tạ các vị đại nhân khoan dung độ lượng!

Nghe được mọi người nói thế, Kiếp Ma lão nhân cười cười:

- Công tác thống kê hạ lễ đã kết thúc, Đế Quân không muốn các vị nóng lòng cho nên đã sắp xếp trình tự lễ vật mang vào hậu điện.

- Hiện tại lão nô đọc cho các vị nghe một lần, cũng có thể tỏ vẻ Đế Quân ân cần!

Trong khi nói chuyện, Kiếp Ma lão nhân lật cổ tay và cầm một tờ giấy màu vàng.

Vừa rồi Nhiếp Vân và Nhĩ Ngọc vương tử đấu võ mồm thì người ta đã thống kê cùng tổng kết thứ tự hạ lễ, đám người Diệp Tân, Thạch Mặc lúc này đều ngồi vào vị trí của mình.

- Quá tốt!

- Đã có thứ tự, ta muốn nhìn xem lần này ta đứng thứ mấy.

- Bảo bối của ngươi không đưa vào hậu điện, thứ tự cũng đừng nghĩ, ta chỉ muốn xem Diệp Đào và Diệp Tân đổ ước, ai có thể chiến thắng?

- Đổ ước? Đổ ước gì?

Nghe được sắp tuyên bố thứ tự hạ lễ, đám người phía dưới huyên náo xôn xao.

Lúc trước Diệp Đào và Diệp Tân thành lập đổ ước cũng bị mọi người bàn tán.

- Trình tự chỉ đại biểu Đế Quân đại nhân yêu thích, thoả mãn với hạ lễ, không có nghĩa là bảo vật trân quý, các vị nghe một chút là được, không nên quá mức nghiêm túc.

Rất hiển nhiên Kiếp Ma lão nhân còn chưa xem qua danh sách, sau khi mở ra thì sững sốt nói một câu.

- Danh sách là Đế Quân đại nhân thoả mãn, bảo vật có trân quý hay không cũng không nên lưu ý.

Nghe hắn nói thế mọi người nói thầm.

Bọn họ tới đây tặng lễ, trân quý hay không không có gì, chủ yếu có thể đạt được hảo cảm của Nguyên Dương Đế Quân.

- Lần này chỉ có bảy người tặng hạ lễ làm Đế Quân đại nhân thoả mãn.

- Thứ bảy... Trọng Minh vương tử Chính Tâm Tỏa!

Kiếp Ma lão nhân cười nói.

- Ta?

- Ta nói Trọng Minh vương tử tặng Chính Tâm Tỏa nhất định có thứ tự mà, hiện tại đứng thứ bảy là không tệ...

Nghe được Kiếp Ma lão nhân nói thế đã có người hưng phấn kêu lên.

Đó là Trọng Minh vương tử.

Mặc dù chỉ là bài danh thứ bảy nhưng cũng có thứ tự, còn tốt hơn quá nhiều người.

Phải biết rằng đại bộ phận lễ vật của mọi người không được đưa vào hậu điện, có thể bình chọn ra vị trí thứ bảy, nói rõ Nguyên Dương Đế Quân chẳng những xem lễ vật của hắn, còn thỏa mãn với lễ vật này.

- Chúc mừng Trọng Minh vương tử, kế tiếp là thứ sáu...

- Thứ sáu là Phùng quốc công phủ, Phùng Miểu thiếu gia tặng Hồi Hồn Thiên Kim Phương!

Kiếp Ma lão nhân nói tiếp.

- Ta?

Phùng Miểu ở sau lưng Phùng quốc công hưng phấn xiết chặc nắm đấm.

Lễ vật này là Nhiếp Vân đưa cho hắn, ban đầu ở y quán gặp một người linh hồn tiên thiên suy yếu, Nhiếp Vân khai ra phương thuốc.

Vừa rồi ở bên ngoài không biết tặng lễ vật gì, Nhiếp Vân cho phép hắn cầm phương thuốc đưa ra ngoài, không nghĩ tới có thể cầm được vị trí thứ sáu.

- Miểu nhi, phương thuốc này ngươi tìm từ đâu? Tại sao ta chưa từng nghe nói qua?

Phùng quốc công hỏi.

Phùng Miểu là hậu bối hắn thích nhất, tuy học y có chút không làm việc đàng hoàng nhưng cũng chưa từng ngăn cản qua.

Phùng Miểu đạt tới trình độ nào cũng không phải hắn khống chế, trước kia hắn chưa từng nghe qua Hồi Hồn Thiên Kim Phương, Phùng Miểu học khi nào?

- Là phương thuốc Nhiếp Vân đại nhân cho ta!

Không dám nói dối, Phùng Miểu nói rõ lai lịch phương thuốc một lần.

- Những ngày qua ngươi đi Nhiếp Vân y quán học tập, ta vẫn cho rằng là hồ đồ, không nghĩ tới còn có kỳ ngộ này, không tệ, không sai!

- Xem ra sau này phải học tập hắn thật nhiều, hắn là người đại tài.

Phùng quốc công vuốt vuốt chòm râu, âm thầm gật đầu.

Có thể tiện tay ném ra thứ mà người ta không có, lại làm cho cường giả Đế cấp cũng phải tán dương, xem ra Nhiếp Vân không đơn giản.

- Một tiểu nhi vô tri không biết đạt được kỳ ngộ từ đâu mà thôi, đạt được một phương thuốc cũng bỏ đi, có đại tài năng gì chứ?

Vừa dứt lời đã có tiếng nói lạnh lẽo vang lên.

Phùng quốc công nhướng mày, hắn nhìn sang người nói.

Hắn và Diệp lão gia tử ngồi gần nhau, nói chuyện chính là một lão giả sau lưng Diệp lão gia tử.

- Ngươi là người nào?

Phùng quốc công không nhịn được hỏi.

Người này không giống người Diệp phủ, ít nhất hắn chưa bao giờ gặp qua.

- Bẩm Phùng quốc công, vị này chính là Nam Thiên Y Thánh!

Diệp Tân vội hỏi.

- Nam Thiên Y Thánh?

Phùng quốc công lắc đầu:

- Chưa từng nghe qua!

- Ta...

Sắc mặt Nam Thiên Y Thánh đỏ lên.

Bị người khác nói chưa từng nghe qua ngay tại mặt, tương đương vẽ mặt, tuy, hắn cũng không dám nói gì, đối phương chính là Phùng quốc công trong mười hai công tước, địa vị không dưới Diệp lão gia tử.

- Xem ra Đường huynh quá cô văn quả lậu.

Nam Thiên Y Thánh không biết nói như thế nào, Diệp lão gia tử lên tiếng.

Phùng quốc công tên là Phùng Đường, người ta xưng hô hắn là Đường huynh.

- Ah?

Phùng quốc công nghi hoặc nhìn qua.

- Ta có tật bệnh là nhờ vào Nam Thiên Y Thánh tự tay chữa khỏi, y thuật của hắn xuất xứ danh môn, tuyệt đối còn tốt hơn một tên lang y vườn không biết tới từ nơi nào.

Diệp lão gia tử ôn hoà nói.

- Không biết Diệp quốc công nói lang y vườn là ai?

Nghe được hắn nói câu này, Phùng Miểu tức giận hỏi lại.

- Tên Nhiếp Vân trong lời của ngươi và Nam Thiên Y Thánh đều

xêm bệnh cho lão gia tử, hắn liếc mắt nhìn đã biết rõ bất lực quay người đi, mà Nam Thiên Y Thánh có thể chữa bệnh... Ngươi cảm thấy lão gia tử nói lang y vườn kia là ai?

Nghe được hắn nói chen vào, Diệp Tân cười lạnh lên tiếng.

- Nhiếp Vân đại sư y thuật tinh xảo... Nếu như hắn thật nhìn một cái rồi rời đi mà không nói gì, cũng không phải bất lực, mà là y không trị sẽ chết người!

Phùng Miểu nói.

Tuy hắn không biết vì sao Nhiếp Vân không trị liệu cho lão gia tử nhưng hắn biết rõ, Nhiếp Vân y thuật khẳng định còn cao hơn Nam Thiên Y Thánh quá nhiều, nếu hắn có thể trị liệu, tại sao không trị cho ngươi?

Sở dĩ không trị, nhất định là có nguyên nhân của hắn.

- Ngươi... Ngươi mới là người chết!

Nghe nói như thế, Diệp Tân tức giận run rẩy.

Tại sao chạm tới Nhiếp Vân thì mọi người như ăn hỏa dược? Nói chuyện khó nghe như vậy?

------oOo------

Chương 3168: Thứ tư

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phùng quốc công, đây là hậu bối kiệt xuất của ngươi?

Không riêng Diệp Tân tức giận, Diệp lão gia tử nghe nói như thế cũng tức giận không nhỏ.

Nói chuyện quá khó nghe.

Ngươi mới không trị, cả nhà ngươi đều không trị!

- Đúng thế, Phùng Miểu tính tình ôn hòa, giúp mọi người làm điều tốt, ta rất thưởng thức!

Phùng quốc công khẽ nói.

Tuy hai người nói đều rất khách khí nhưng trên thực tế đối chọi gay gắt.

- Rất tốt, tốt cho một câu rất thưởng thức.

- Mục vô tôn trưởng, nói năng bậy bạ, không nghĩ tới nhiều năm không gặp như vậy, trình độ thưởng thức của Đường huynh thấp như thế.

Diệp lão gia tử khẽ nói.

Nếu như nói vừa hắn hỏi còn mang theo uyển chuyển, hiện tại đã xé da mặt.

Hôm nay hắn bị vũ nhục đủ nhiều, hiện tại ngay cả một hậu bối Phùng gia cũng dám giẫm lên hắn một cái, đường đường công tước làm sao có thể nuốt cơn tức này?

- Trình độ thưởng thức của ta thế nào không cần ngươi quan tâm, dù sao Diệp lão đệ có trình độ thưởng thức không được tốt lắm.

- Tôn nhi của ta tặng hạ lễ và được Đế Quân vừa ý, sắp xếp thứ sáu, không biết hậu bối ngươi thưởng thức tặng lễ vật gì? Xếp thứ mấy?

Phùng quốc công cũng không phải đèn cạn dầu, đối phương nói chuyện vô cùng khó nghe, hắn cũng không tốt gì, lúc này liếc xéo Diệp Tân và lên tiếng.

Nghe được như thế, Diệp lão gia tử không biết trả lời như thế nào, lúc này cũng phải nhìn sang Diệp Tân.

Đúng vậy a, ngươi nói nhân gia bất tài, người ta chọn lựa hạ lễ

được Nguyên Dương Đế Quân nói tốt, ánh mắt của ngươi mạnh hơn Đế Quân sao?

Cho dù thực mạnh hơn cũng không dám thừa nhận.

- Lễ vật của ta được đưa vào hậu điện, nhất định có thể xếp trong top năm.

Thấy ánh mắt lão gia tử chất vấn, Diệp Tân vội vàng kiên trì nói.

Lễ vật của hắn được đưa vào hậu điện, có thể xếp thứ năm hay không còn chưa biết, hiện tại không có biện pháp, chỉ có thể kiên trì nói như thế.

- Top năm? Vậy thì tốt, ta cũng muốn mỏi mắt mong chờ nhìn xem lễ vật của ngươi có thể xếp top năm hay không!

Phùng quốc công cũng không nhiều lời, hừ một câu nói:

- Nếu lễ vật của ngươi lọt vào top năm, ta cảm thấy ánh mắt Diệp lão đệ tốt hơn ta, nếu như không thể nha... Như vậy mắt mù rồi1

- Ta...

Diệp Tân muốn phản bác nhưng không biết nói thế nào.

Chuyện này không phải do hắn định đoạt, top năm là hắn nói, vạn nhất thực không thể tiến vào top năm thì sao?

- Nhất định phải tiến vào top năm, đứng thứ năm cũng được!

Trong nội tâm âm thầm cầu nguyện, đồng thời nhìn sang Kiếp Ma lão nhân bên kia.

- Chúc mừng Phùng Miểu thiếu gia!

Tuyên bố thứ tự không dài, Kiếp Ma lão nhân cũng không nóng nảy, chúc mừng xong lại chờ một lúc, lúc này mới tiếp tục nhìn vào danh sách và nói:

- HIện tại bài danh thứ năm... Bài danh thứ năm là.. Lưu Mộc vương tử Định Hồn Châu!

- Định Hồn Châu? Lưu Mộc vương tử Định Hồn Châu mới xếp thứ năm/

- Ta vẫn cho rằng xếp vào top ba đấy!

- Đúng vậy, ta cũng cho rằng Định Hồn Châu có thể tiến vào top ba, trực tiếp đứng thứ năm... Chẳng lẽ phía trước còn có đồ tốt hơn Định Hồn Châu?

- Đế Quân yêu thích không phải chúng ta có thể bình luận, ta xem Định Hồn Châu nhất định tiến vào top ba, hiện tại top năm cũng miễn cưỡng chấp nâận được, ta chỉ tò mò top ba là ai.

Nghe được Kiếp Ma lão nhân tuyên bố bài danh thứ năm, tất cả mọi người đều sững sờ và xôn xao.

Lưu Mộc vương tử tặng Định Hồn Châu cũng truyền khắp đại điện, tất cả mọi người cho rằng có thể đi vào top ba, không nghĩ tới chỉ là top năm.

- Định Hồn Châu mới đứng thứ năm...

Người khác xôn xao, trái tim Diệp Tân co lại.

Người khác không biết giá trị Vấn Tâm Thạch nhưng hắn biết rõ so với Định Hồn Châu thì kém hơn nhiều.

Định Hồn Châu chỉ đứng thứ năm... Vấn Tâm Thạch của hắn có thể đứng thứ tư sao?

Đột nhiên hắn không dám tin tưởng vào lời của mình lúc nãy.

- Kiếp Ma đại nhân, có phải ngươi đọc sai hay không, Định Hồn Châu của ta chỉ đứng thứ năm?

Lưu Mộc vương tử đứng lên hỏi thăm.

Vì Định Hồn Châu mà hắn tốn không ít công phu, thậm chí hao phí vô số tinh lực tâm huyết, vốn tưởng rằng có thể đoạt được thứ tự tốt làm mọi người lau mắt mà nhìn, nằm mơ cũng không ngờ chỉ đứng thứ năm!

Bài danh thứ năm với đệ tử thế gia khác mà nói đủ để tỏa sáng, nhưng đối với vương tử có ý định tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà nói lại chênh lệch quá nhiều.

- Lưu Mộc vương tử đang nghi vấn quyết định của Đế Quân?

Kiếp Ma lão nhân nhìn qua, lời nói lạnh nhạt.

- Không dám!

Lưu Mộc vương tử run rẩy sau đó vẻ mặt không cam lòng phủ nhận.

- Ha ha! Không phải trước kia rất tự tin tiến vào top ba sau? Đứng thứ năm... Rất cao nha.

Hắn vừa ngồi xuống đã nghe tiếng cười vang lên.

Nói chuyện chính là Đa Ba vương tử.

Ba đại vương tử cạnh tranh, lễ vật của Lưu Mộc vương tử chỉ đứng thứ năm đúng là việc hắn hắn hi vọng nhìn thấy nhất.

- Hắc hắc, không nên quá mức tự tin, lúc trước ta nhớ rõ những người khác tuyên bố cũng muốn tiến vào top ba nha.

Nhữ Hạ vương tử cũng bỏ đá xuống giếng.

Dù sao quan hệ của ba người náo cương cứng, không cần phải che lấp, loại tình huống này càng có thể đánh nhau vào tự tin của đối phương, từ đó có trợ giúp cạnh tranh ngôi vị hoàng đế.

- Ta mới thứ năm, ta thật muốn xem thành tích các ngươi thế nào.

Liên tục bị đả kích, sắc mạt Lưu Mộc vương tử tái nhợt, hắn không

cam lòng yếu thế lên tiếng.

Hiện tại đã công bố vị trí của hắn, còn có bốn người khác, hắn ngược lại muốn nhìn lễ vật của hai vương tử kia đứng thứ mấy.

- Yên tâm đi, ta nói đệ nhất ta muốn chắc rồi!

- Đệ nhất không phải ta không ai khác!

Đa Ba vương tử hất tay lên, trong lời nói mang theo tự tin nồng đậm.

Thất Nhật Hồi Hồn Đan, thiên hạ vô song, chỉ có một phần duy nhất, thứ này không phải đệ nhất, nói ra hắn cũng không tin.

- Đệ nhất... Vậy thì mỏi mắt mong chờ a!

Lưu Mộc vương tử cũng không tranh luận với hắn, chỉ lẳng lặng nhìn về phía trước.

- Được rồi, hiện tại ta công bố vị trí thứ tư!

Thấy mọi người cãi lộn xong, Kiếp Ma lão nhân nhìn vào danh sách, nhìn sang vị trí thứ tư.

- Là.. Nhữ Hạ vương tử Tụ Hồn Thanh Linh Đăng! Chúc mừng!

- Cái gì? Thanh Linh Đăng ta mới thứ tư?

Lần này đến phiên Nhữ Hạ vương tử cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Trước kia tuyên bố thứ tự của Lưu Mộc vương tử đã làm hắn vui vẻ, cho rằng Tụ Hồn Thanh Linh Đăng ít nhất có thể tiến vào top ba, nằm mơ cũng không ngờ chỉ đứng thứ tứ.

Hắn đứng thứ tư, trước top ba là ai?

------oOo------

Chương 3169: Cửu phẩm Tụ Linh Đan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không riêng hắn nghĩ đến điểm này, những người khác cũng ý thức được như thế nên vô cùng tò mò, hi vọng nhìn xem là bảo vật của ai có thể được Đế Quân ưu ái xếp vào top ba.

- Thứ ba...

Thân thể Diệp Tân run rẩy liên tục.

Nghe vị trí thứ tư không có tên hắn, biết rõ top ba không có hắn, xem ra lễ vật của hắn đạt được Đế Quân đại nhân thưởng thức nhưng lại không có tên hắn, cũng không có Diệp Đào, ít nhất đổ ước không cần thực hiện, xem như ngang tay.

- Ta mới thứ năm, ngươi thứ tự cũng không cao đâu.!

Nghe được Nhữ Hạ vương tử Tụ Hồn Thanh Linh Đăng là thứ tư, cao hứng nhất phải kể tới Lưu Mộc vương tử.

Vừa bị châm chọc một trận, lúc này có thể đáp trả làm hắn vô cùng vui vẻ.

Cho dù lễ vật không chiếm được trước top ba, nói rõ Đế Quân căn bản không gặp, có thể làm được chuyện gì?

- Tụ Hồn Thanh Linh Đăng, Định Hồn Châu đều là thứ ta nhìn thấy trên sách cổ, thuộc về thượng cổ thần vật, mỗi một kiện có giá trị liên thành, vạn kim khó cầu, không nghĩ tới không vào top ba!

Thật không biết bảo vật top ba là cái gì?

- Đúng thế, thật muốn biết một chút mới được.

- Ánh mắt Đế Quân rất cao, có thể làm cho hắn vừa ý hơn nữa sắp xếp tới top ba tất nhiên bất phàm, mỏi mắt mong chờ là được!

Mười hai phủ công tước, tám đại vương gia hứng thú chờ xem.

Trước kia bọn họ cho rằng chỉ là bọn tiểu bối tặng lễ không có gì, hiện tại nhìn thấy bảo vật như Tụ Hồn Thanh Linh Đăng, Định Hồn Châu cũng chỉ có thể đứng trong top năm, lập tức làm bọn họ sinh ra hứng thú.

- Được rồi, hiện tại công bố top ba!

Bài danh thứ ba!

Thấy hứng thú của mọi người bị câu dẫn, Kiếp Ma lão nhân vuốt vuốt chòm râu cười cười:

- Bài danh thứ ba.. Đa Ba vương tử Thất Nhật Hồi Hồn Đan!

- Thất Nhật Hồi Hồn Đan? Thứ ba?

Kiếp Ma lão nhân lên tiếng, mọi người đang tươi cười đồng thời cứng đờ, cả đám trợn mắt há hốc mồm, không thể tin vào tai của mình.

Thời điểm mọi người nghe Thất Nhật Hồi Hồn Đan cũng có phần chờ mong, mặc dù rất chờ mong top ba nhưng nội tâm đã cho rằng viên đan dược này đứng thứ nhất.

Hiện tại không đứng đệ nhất, chỉ có thể đứng thứ ba mà thôi.

Chẳng lẽ hai món còn lại trân quý hơn cả Thất Nhật Hồi Hồn Đan?

Điều này sao có thể?

Thất Nhật Hồi Hồn Đan chính là đan dược Thần Nông Đại Đế lưu lại, trên đời cũng chỉ có một phần mà thôi.

- Thứ ba? Không... Không có khả năng! Ta không tin còn có người xuất ra bảo vật còn trân quý hơn ta.

Đa Ba vương tử đứng lên.

Gương mặt của hắn vô cùng tự tin, trước kia hắn không thèm quan tâm bài danh, hiện tại sắc mặt tái nhợt nên kinh hô thành tiêng.

Vì viên Thất Nhật Hồi Hồn Đan này, hắn không tiếc tự mình đi Hồng Hà vực, từ đó tìm kiếm linh dược khắp bốn phía, vốn tưởng rằng có thể nắm vị trí đệ nhất trong tay, nằm mơ cũng không ngờ chỉ đứng thứ ba.

Đệ nhất và thứ ba, cho dù chỉ kém hai thứ tự nhưng đãi ngộ và thanh danh kém xa nhau.

- Ta cũng không tin, Thất Nhật Hồi Hồn Đan là đan dược ta dùng cả đời luyện chế thành, là vô thượng chí bảo do Thần Nông Đại Đế lưu lại... Làm sao có thể không đứng đệ nhất chứ?

Vân Lang Y Tiên cũng tiến lên một bước.

- Hai vị an tâm một chút chớ vội, Đế Quân sắp xếp như vậy là có mục đích của mình.

Nhìn thấy vẻ mặt của hai người, Kiếp Ma lão nhân cau mày không vui, hắn khẽ nói:

- Được rồi, ta thật muốn xem hai vị trí đứng đầu là ai? Có phải thật trân quý hơn Thất Nhật Hồi Hồn Đan của ta hay không?

Đa Ba vương tử khẽ nói, hai mắt của hắn nhìn chăm chằm vào phía trước, ý tứ rất rõ ràng, hắn muốn biết hai bài danh cao hơn là gì.

- Được rồi, nếu tất cả mọi người muốn biết, hiện tại ta công bố bài danh thứ hai.

Nhìn thấy ánh mắt cấp bách của mọi người nhìn sang, Kiếp Ma lão nhân không do dự nữa, hắn nhìn danh sách sau đó đọc to:

- Bài danh thứ hai.. Diệp phủ, Diệp Đào thiếu gia cửu phẩm Tụ Linh đan!

- Diệp phủ? Diệp Đào?

Nghe được bốn chữ này, Diệp Tân như bị tát vào mặt một cái, sắc mặt biến thành tái nhợt.

Vừa rồi hắn còn cảm thấy may mắn, song phương ngang tài ngang sức, ai ngờ... Đối phương lại đứng thứ hai?

Điều này sao có thể?

Diệp Đào không có gia tộc ủng hộ, không có tài nguyên, làm sao có thể xuất ra lễ vật tốt? Lại nói cửu phẩm Tụ Linh đan là cái gì? Chẳng lẽ còn trân quý hơn cả Thất Nhật Hồi Hồn Đan hay sao?

Không riêng hắn xuất hiện nghi vấn, đám người cũng không biết là gì.

- Cửu phẩm Tụ Linh đan? Đây là cái gì? Tại sao ta chưa từng nghe qua?

- Thứ cho ta cô lậu quả văn, đan dược này quá lạ tai.

- Tuy chúng ta chưa từng nghe qua nhưng có thể làm cho Đế Quân sắp xếp trên Thất Nhật Hồi Hồn Đan, nói rõ bất phàm!

- Đúng là muốn nghe xem đan dược này bất phàm như thế nào.

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Người ngồi đây không biết cửu phẩm Tụ Linh đan, gần như không ai nghe qua.

- Cửu phẩm Tụ Linh đan... Là cái gì? Diệp Đào thiếu gia có thể giảng giải cho chúng ta biết hay không, để cho ta thua được rõ ràng.

Đa Ba vương tử nhìn về phía Diệp Đào.

Nghe nói như thế, tất cả mọi người cũng đồng thời nhìn sang Diệp Đào.

Đại bộ phận mọi người không biết viên đan dược này, cũng không biết nó có gì bất phàm mà có bài danh cao hơn thánh vật như Thất Nhật Hồi Hồn Đan.

- Ta...

Thấy ánh mắt mọi người mang theo nghi hoặc, Diệp Đào cũng sững sờ sau đó nhìn sang Nhiếp Vân.

Cửu phẩm Tụ Linh đan... Cụ thể có công hiệu gì, vừa rồi hắn chỉ nghe Nhiếp Vân nói qua cái tên, nói trắng ra hắn cũng không biết gì cả.

- Ha ha, đan dược có công hiệu gì, hiệu quả gì, chắc hẳn... Vân Lang Y Tiên biết rõ rất rõ ràng a!

Nhìn thấy ánh mắt của hắn nhìn áng, Nhiếp Vân cũng không trả lời, hắn tươi cười nhìn sau lưng Đa Ba vương tử.

Nghe nói như thế, mọi người lúc này mới chú ý tới Vân Lang Y Tiên.

Trước kia Vân Lang Y Tiên không ngừng nghi vấn hai bài danh trước là gì, hiện tại sắc mặt đỏ rực, toàn thân không tự chủ run rẩy, cũng không phải sợ hãi mà là hưng phấn.

- Xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ ngươi biết rõ cửu phẩm Tụ Linh đan?

Đa Ba vương tử cau mày nhìn sang hắn và hỏi thăm.

- Biết rõ!

Vân Lang Y Tiên gật gật đầu, hắn hít sâu một hơi và bái phục.

- Thất Nhật Hồi Hồn Đan danh khí rất lớn, tất cả mọi người biết là siêu cấp đan dược do Thần Nông Đại Đế luyện chế ra, nhưng... Trong tất cả đan dược hắn nghiên cứu cả đời, đan dược này nhiều nhất chỉ đạt tiêu chuẩn trung bình mà thôi.

------oOo------

Chương 3170: Đệ nhất là hắn?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiêu chuẩn trung bình?

- Không phải nói chỉ cần không tử vong cao hơn bảy ngày là có thể hồi hồn sao?

- Đan dược trân quý như thế cũng chỉ có tiêu chuẩn trung bình? Thiệt giả?

- Không thể nào, nếu thật là như vậy, đan dược kia lợi hại tới mức nào?

- Chờ một chút... Hắn nói Thất Nhật Hồi Hồn Đan là đan dược tiêu chuẩn trung bình trong các đan dược của Thần Nông Đại Đế, chẳng lẽ... Cửu phẩm Tụ Linh đan cũng là thủ bút của Thần Nông Đại Đế?

Vân Lang Y Tiên vừa dứt lời, lúc này ý thức được vấn đề ở đâu.

Giờ phút này mang Thần Nông Đại Đế ra, chẳng lẽ... Cửu phẩm Tụ Linh đan có quan hệ với hắn?

- Không sai... Cửu phẩm Tụ Linh đan cũng là đan dược của Thần Nông Đại Đế!

Vân Lang Y Tiên bỏ qua nghi kỵ của mọi người và lên tiếng.

- Cũng là đan dược Thần Nông Đại Đế nghiên cứu chế tạo ra?

- Không phải nói truyền thừa của Thần Nông Đại Đế sớm đoạn tuyệt sao? Xuất hiện một viên Thất Nhật Hồi Hồn Đan cũng bỏ đi, tại sao lại xuất hiện một cửu phẩm Tụ Linh đan?

- Đế Quân dám xác định như thế tất nhiên đã xét duyệt qua.

- Xem một chút đi, qua một hồi nhất định sẽ công bố kết quả.

Tất cả mọi người tiếp tục nhìn sang Vân Lang Y Tiên, muốn từ trong miệng của hắn biết về... Cửu phẩm Tụ Linh đan.

- Thất Nhật Hồi Hồn Đan giống như trong truyền thuyết, có thể làm cho người sau khi chết trong bảy ngày sống lại, nhưng... Chỉ giới hạn ở Hoàng cảnh viên mãn, cường giả mạnh hơn thì không có biện pháp!

- Cửu phẩm Tụ Linh đan thì khác!

- Đan dược này chia làm cửu phẩm, chính thức luyện chế đến cửu phẩm có thể hữu dụng với cường giả Đế cấp, thậm chí... Có thể làm cho cường giả Đế cấp khởi tử hồi sinh!

Vân Lang Y Tiên không có chậm trễ quá lâu, sắc mặt ngưng trọng lên tiếng.

- Có thể khởi tử hồi sinh cường giả Đế cấp?

- Việc này...

- Có tác dụng với cường giả Đế cấp, khó trách...

- Không hổ là Thần Nông Đại Đế, ngay cả đan dược như thế cũng chế tạo ra.

Mọi người giờ mới hiểu cửu phẩm Tụ Linh đan đáng sợ cỡ nào.

Cường giả Đế cấp và Hoàng cảnh viên mãn là cái hào rộng không thể vượt qua, cấp bậc sinh mạng hai bên khác nhau quá xa, đan dược hữu dụng với cường giả Hoàng cảnh viên mãn sẽ không có tác dụng với cường giả Đại Đế.

Đây là sự thật ai cũng biết.

Hiện tại Vân Lang Y Tiên nói cửu phẩm Tụ Linh đan hữu dụng với cường giả Đại Đế, bọn họ không khiếp sợ sao được?

- Thần Nông Đại Đế nghiên cứu chế tạo đan dược?

Nghe được Vân Lang Y Tiên giải thích, Diệp Đào sững sờ tại chỗ.

Trước kia Nhiếp huynh không phải nói đan dược này là đồ vật sư môn hắn truyền lưu sao? Lúc nào biến thành Thần Nông Đại Đế nghiên cứu chế tạo?

Cho tới giờ phút này hắn cũng không liên hệ Nhiếp Vân với truyền nhân Thần Nông với nhau.

Dù sao tin tức này thật sự thật đáng sợ!

- Không đúng!

- Thời điểm Diệp Đào tặng quà ta cũng có mặt ở đó, cũng không phải đan dược, mà là... Một trang giấy, làm sao lại là cửu phẩm Tụ Linh đan?

Đột nhiên Diệp Tân rống lên.

Nghe hắn la lên, tất cả mọi người sững sờ, đại bộ phận đều nhớ lại.

Diệp Đào tặng lễ vật làm mọi người cười nhạo hồi lâu, đó là trang gâấy phi thường bình thường... Lúc nào biến thành cửu phẩm Tụ Linh đan? Hơn nữa còn là... Thần Nông Đại Đế lưu lại chứ?

- Trang giấy?

Hiển nhiên Vân Lang Y Tiên không nghĩ tới loại tình huống này, thời điểm Diệp Đào tặng lễ thì hắn đã đi theo sau lưng Đa Ba vương tử têến vào hậu điện, hắn không biết tình hình xảy ra kế tiếp..

- Cửu phẩm Tụ Linh đan, khó có thể luyện chế, phải đạt tới Đế cấp mới có thể luyện chế ra cấp bậc cửu phẩm, nếu như chỉ là trang giấy, hẳn là... Đan phương a!

Nghi hoặc một lúc, Vân Lang Y Tiên hiểu ra sau đó lên tiếng.

- Đan phương?

- Khó trách...

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Đối với cường giả Đế cấp mà nói, đan dược không hữu dụng bằng đan phương, hơn nữa còn trân quý hơn cả Thất Nhật Hồi Hồn Đan vô dụng với hắn.

- Nhưng mà... Ta có chút kỳ quái!

Giải thích xong, Vân Lang Y Tiên cau mày nhìn sang Diệp Đào.

- Cửu phẩm Tụ Linh đan là bí mật bất truyền của Thần Nông Đại Đế, còn trân quý hơn cả Thất Nhật Hồi Hồn Đan, đan phương sớm biến mất trong dòng sông lịch sử... Không biết Diệp Đào thiếu gia đạt được đan phương từ nơi nào?

Không phải hắn cố ý làm khó dễ, mà là nội tâm hắn khó hiểu.

Hắn không tiếc tốn hao tinh lực đi tìm Thất Nhật Hồi Hồn Đan là có thể nhìn ra hắn cuồng nhiệt Thần Nông Đại Đế cỡ nào, biết rõ Thần Nông Đại Đế truyền thừa sớm đoạn tuyệt, Thất Nhật Hồi Hồn Đan khó tìm như thế, đan phương cửu phẩm Tụ Linh Đan càng trân quý hơn tìm được tại nơi nào?

- Là.. Nhiếp Vân đại nhân cho ta!

Lần này bị chất vấn, Diệp Đào biết rõ rốt cuộc không gâấu diếm được nên lên tiếng.

- Nhiếp Vân đại nhân?

Vân Lang Y Tiên sững sờ, vội vàng nhìn qua:

- Không biết đại nhân có thể cho biết? Đương nhiên, nếu như liên lụy bí mật quá lớn có thể không trả lời.

Vân Lang Y Tiên sùng bái Thần Nông Đại Đế như thế, nhìn thấy Nhiếp Vân xuất ra đan phương cao cấp hơn thì ngứa ngáy khó nhịn.

- Việc này...

Nhiếp Vân do dự một lúc nhưng không biết trả lời thế nào.

Hiện tại hắn không muốn bạo lộ thân phận đệ tr Thần Nông, do dự một lúc liền nói sang chuyện khác.

- Cơ duyên xảo hợp đoạt được!

- Tình huống cụ thể thật sự không có ý tứ... Nếu như Y Tiên muốn trao đổi y đạo, tại hạ ngược lại rất thích ý!

- Đa tạ!

Nghe hứa hẹn như thế, Vân Lang Y Tiên thoả mãn gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

- Tốt rồi, mọi người không có dị nghị gì khác, hiện tại ta tuyên bố đệ nhất danh!

Kiếp Ma lão nhân nói.

Nói thật, vì sao lại sắp xếp cửu phẩm Tụ Linh đan bài danh thứ hai thì hắn không hiểu.

Hắn đã nhìn thấy trang giấy, phía trên chỉ có tên đan dược.

Tên đan dược trân quý nhưng không phải đan phương, không có đan dược thành phẩm... Ai có thể xác nhận đối phương có thể thật xuất ra đan phương? Mà đan phương có thể luyện thành đan dược không? Có phải dùng cái tên lừa gạt?

Bài danh là Nguyên Dương Đế Quân định ra, Đế Quân xem trang giấy sau đó có quyết định.

Tuy không biết Đế Quân vì sao tin tưởng Nhiếp Vân thiếu niên có

thể xuất ra đan phương nhưng hắn biết rõ ánh mắt Đế Quân cao hơn hắn, hắn làm như vậy là có lý do!

Được rồi, bài danh thứ hai có thể miễn cưỡng giải thích, Còn... Đệ nhất danh, thật sự làm hắn khó hiểu, hắn nghĩ phá đầu cũng nghĩ không ra.

Không nghĩ ra cũng phải tuyên bố.

------oOo------

Chương 3171: Nhắc lại đổ ước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xoắn xuýt một hồi, Kiếp Ma lão nhân không do dự cắn răng nói:

- Đệ nhất danh là Nhiếp Vân đại nhân tặng tặng quà... Một bầu rượu ngon.

- Một bầu rượu ngon?

- Đây là đệ nhất danh?

- Là rượu gì? Có thể trân quý hơn đan phương cửu phẩm Tụ Linh đan và Thất Nhật Hồi Hồn Đan hay sao?

- Không biết...

- Thời điểm hắn tặng quà ta cũng ở đó, thật là rượu ngon, ngửi hương vị cũng không tệ... Không đến mức xếp hạng đệ nhất chứ!

- Đúng thế, chẳng lẽ rượu này có thể giúp cường giả Đại Đế gia tăng tu vi?

Nghe được tuyên bố đệ nhất danh làm mọi người sững sờ tại chỗ, qua cả buổi mới có tiếng xôn xao.

Một bầu rượu? Đệ nhất danh?

Không phải là thực chứ?

Cửu phẩm Tụ Linh đan xếp thứ hai mọi người không có ý kiến, dù sao đây là bảo vật hữu dụng với cường giả Đại Đế, còn một bầu rượu có gì trân quý?

- Ta là đệ nhất?

Không riêng mọi người nghi hoặc khó hiểu, ngay cả Nhiếp Vân cũng cau mày và sững sờ.

Hắn thật sự không có cái gì để tặng mới đưa một bầu rượu, căn bản không có ý định cầm thứ tự, kết quả... Đệ nhất?

Làm cái gì?

Người khác không biết giá trị bầu rượu của hắn nên âm thầm phỏng đoán, hắn là chủ nhân nên biết rõ ràng.

Rượu này... Tại thiên địa lục đạo xem như không tệ, nhưng ở Hoàn Vũ thần giới một viên thần thạch còn quý hơn nó vài lần.

Loại rượu cấp bậc này... Xếp hạng đệ nhất, chẳng lẽ Nguyên Dương Đại Đế không biết nhìn hàng?

Không thể nào...

- Một bầu rượu đệ nhất... Không biết Nhiếp Vân đại nhân có thể giải thích cho chúng ta biết rượu ngon của ngươi có gì kỳ lạ hay không?

Nhiếp Vân đang cảm thấy kỳ quái, Đa Ba vương tử nhìn qua, trong lời nói mang theo ý hỏi thăm.

- Không sai, ngươi giải thích một chút đi, chúng ta cũng rất tò mò, rốt cuộc là rượu gì có thể quý hơn cả cửu phẩm Tụ Linh đan, Thất Nhật Hồi Hồn Đan!

- Luyện chế rượu này thế nào? Công hiệu ra sao?

Những người khác cũng không rõ nên liên tục dò hỏi.

- Này...

Nhiếp Vân không biết trả lời như thế nào.

Lần này luân hắn ngây ngốc.

Đổi lại bảo vật khác đạt được đệ nhất thì còn có thể nói ra một hai, hắn tặng bầu rượu... Hắn thật sự không biết trả lời như thế nào.

Muốn nói trân quý a, bầu rượu này trân quý đấy, dù sao cũng là hắn luyện chế và mang từ thiên địa lục đạo đến, muốn nói không trân quý... Nó thật không đáng một xu.

Vì sao sắp xếp hắn là đệ nhất, hắn càng không hiểu, muốn hỏi các ngươi đến hỏi Nguyên Dương Đế Quân đi, ta không biết ah.

- Người này là Đế Quân đại nhân tự mình định ra, Đế Quân đại nhân nói mọi người có thể sẽ có nghi vấn, chờ hắn đi vào sẽ giải thích cặn kẽ.

Dường như nhìn ra Nhiếp Vân xấu hổ, Kiếp Ma lão nhân nói.

- Đế Quân đại nhân tự mình giải thích?

- Vậy thì tốt, ta thật muốn biết nguyên nhân là gì...

Nghe nói như thế mọi người không hề nhìn Nhiếp Vân.

Đế Quân đại nhân tự mình định ra thứ tự, tự nhiên do hắn giải thích mới thoả đáng.

- Đúng rồi, ta trước kia ta không phải nghe nói qua có đổ ước gì đó sao? Hiện tại bài danh đã định ra, có phải nên thực hiện hay không?

Mọi người ở đây vừa mới an tĩnh lại đã có giọng nói vang lên.

Người nói chuyện là phụ thân Phùng Miểu, Phùng quốc công

Phùng Đường!

Vừa rồi Diệp lão gia tử châm chọc hắn vài câu, hắn vẫn nhớ kỹ, hiện tại đã có bài danh thì làm sao buông tha.

- Đúng thế, trước kia ta nghe nói kẻ thua phải quỳ xuống, lần này có trò hay xem rồi.

- Tự gây nghiệt không thể sống ah, lúc ở bên ngoài ta nhìn thấy Diệp Tân buộc Diệp Đào đánh cuộc, vậy thì tốt, lễ vật của hắn không có bài danh, Diệp Đào người ta tặng lễ vật đứng thứ hai.

- Đáng đời ah!

- Xem ra làm người không thể quá tự tin và liều lĩnh...

Phùng quốc công nói câu này chẳng khác gì ném tảng đá vào hồ nước, tất cả mọi người nhớ tới đổ ước lúc trước và nhìn sang.

- Diệp lão gia tử, trước kia ngươi nói ánh mắt ta không cao, ta không có biện pháp bác bỏ, vẫn cảm thấy ánh mắt của ngươi rất tốt, hiện tại mới biết được... Ngươi không phải không có ánh mắt, mà là bị mù rồi.

Thấy Diệp Tân không có trả lời, Phùng Đường cười tươi cười nhìn Diệp lão gia tử.

- Ngươi...

Sắc mặt Diệp lão gia tử tái nhợt, hắn tức nổ phổi.

- Như thế nào? Không thừa nhận? Ha ha, lang y vườn trong lời của ngươi tùy tiện xuất ra một phương thuốc đã có thể giúp Phùng Miểu đạt được bài danh thứ sáu, lại lấy ra một đã giúp Diệp Đào đạt được bài danh thứ hai, bản thân xuất ra bầu rượu lại đứng thứ nhất... Mà ngươi xem trọng Diệp Tân không cầm được bài danh... Ta thấy không phải bị mù, mà là vừa mù vừa điếc.

Phùng quốc công nói lời không lưu tình chút nào.

Không phải ngươi vừa rồi rất cuồng sao? Ta cho ngươi cuồng thêm một chút.

- PHỐC!

Nghe được lời châm chọc vô tình như thế, Diệp lão gia tử không nhịn nổi nữa và phun ra một ngụm máu tươi.

- Lão gia tử...

Diệp Tân vội vàng đi lên nâng hắn dậy.

- Cút sang một bên!

Thoát khỏi đối phương nâng lên, Diệp lão gia tử quát lớn.

- Đồ vô dụng còn không thực hiện đổ ước? Chẳng lẻ muốn người Diệp phủ mất mặt xấu hổ cùng ngươi sao?

Nhiều người lúc trước nhìn thấy Diệp Tân kiêu ngạo như vậy, giờ phút này thua rối tinh rối mù, cho dù muốn phủ nhận cũng phủ nhận không được.

Không nhận cũng được, nhưng cả Diệp phủ sẽ mất mặt tới nhà.

- Ta...

Vốn tưởng rằng có thể lừa dối vượt qua kiểm tra, nghe nói như thế sắc mặt Diệp Tân tái nhợt như giấy.

Đúng như những người khác nói, thật sự là tự gây nghiệt không thể sống!

Ở bên ngoài hắn tự cho rằng nắm chắc phần thắng trong tay, Diệp Đào phải thua không thể nghi ngờ, lúc này mới đánh cược với hắn, nằm mơ cũng không nghĩ tới tặng quà biến thành bài danh thứ hai, mà hắn tân tân khổ khổ chuẩn bị Vấn Tâm Thạch không có bài danh.

- Như thế nào? Không muốn thừa nhận sao? Không thừa nhận

cũng được ah, dù sao mất mặt là Diệp phủ các ngươi!

- Hắc hắc, dám đánh cuộc cũng không dám nhận, ta cũng mở mang kiến thức rồi.

- Nhanh quỳ xuống đi, nguyện đánh bạc chịu thua, sớm biết như thế lúc trước không nên làm.

Một ít người có quan hệ tốt với Diệp Đào như Trác Dương, Phùng Miểu cũng thừa cơ hô lên.

Trước kia hắn buộc Diệp Đào đánh cuộc, mọi người nhìn không vừa mắt, vào lúc này gặp phải tình huống như vậy cũng là gieo gió gặt bảo.

- Ta...

Bị lão gia tử quát lớn, bị mọi người cố ý châm chọc, trên mặt Diệp Tân mang theo khuất nhục, do dự rất lâu liền cắn răng từ sau đi tới trước, đi tới trước mặt Diệp Đào

và ôm quyền nói:

- Lần này là ta xem thường ngươi, ta nhận thua!

Nói xong cũng muốn quay người đi trở về.

------oOo------

Chương 3172: Vân Lang Y Tiên nghi vấn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chậm đã!

Nhìn thấy cử động của hắn, Nhiếp Vân nhướng mày:

- Ta nhớ lúc trước ngươi nói quỳ xuống xin lỗi, ngươi bây giờ đã không có quỳ xuống lại không có xin lỗi, chẳng lẽ muốn hồ lộng

vượt qua?

Đổ ước là quỳ xuống xin lỗi, gia hỏa này nói một câu nhận thua không đau không ngứa muốn cho chuyện này trôi qua cũng quá đơn giản rồi!

- Được thì tạm tha người, không nên làm quá mức.

Diệp Tân xoay đầu lại, trong mắt mang mang theo lửa giận nồng đậm.

- Làm quá mức? Là ngươi quá phận trước, Diệp Tân, ngươi lập tức quỳ xuống xin lỗi ta, bằng không đường đường người thừa kế Diệp phủ lại không trả nổi đổ ước sao?

Diệp Đào tiến về phía trước một bước.

Dù sao hiện tại hắn cũng không về Diệp phủ, không cần phải lưu tình!

Lại nói Diệp Tân dụng độc hại hắn, trong gia tộc tiến hành chèn ép hắn, vào lúc này có cơ hội báo thù sẽ không bỏ qua như vậy.

- Ngươi...

Diệp Tân không nghĩ tới Diệp Đào ở trước mặt mọi người nói như thế, nói hắn không tuân đỏ ước, sắc mặt đỏ bừng, gân xanh nổi lên, toàn thân run rẩy.

Đạt được lão gia tử tán thành, trở thành người thừa kế gia tộc, vốn tưởng rằng cá chép vượt long môn, trời cao biển rộng, có thể tùy ý bóp nắn Diệp Đào trước mắt, nằm mơ cũng không nghĩ tới bị buộc quỳ xuống dập đầu xin lỗi trước mặt mọi người.

Loại khuất nhục này hắn làm không được, cho dù thế nào cũng không làm được.

- Được rồi, vốn là đồng căn sinh ra, cần gì phải ép nhau thế?

- Diệp Đào, đều là huynh đệ trong nhà, không cần phải làm quá

như vậy!

Đúng lúc này có tiếng nói vang lên.

Người nói chuyện chính là Đa Ba vương tử tiếng hô cao nhất trong ba vương tử!

Diệp Tân là người của hắn, một khi bị ép quỳ xuống, Diệp phủ mất hết mặt mũi, mặt mũi hắn cũng không dễ nhìn, lúc này phải lên tiếng ngăn cản.

- Đồng căn sinh ra? Hồi vương tử, lúc trước hắn và hắn tiến hành đổ ước, tại sao hắn không nghĩ điểm này? Thử hỏi nếu như hiện tại ta thua, hắn chiến thắng thì vương tử cảm thấy hắn sẽ tha cho ta sao?

Diệp Đào không kiêu ngạo không siểm nịnh.

- Làm càn!

- Ngươi tính là cái gì mà dám nói thế với vương tử?

- Vương tử mở miệng khuyên bảo là hảo tâm, không nên rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!

Diệp Đào vừa dứt lời, mấy người phía sau Đa Ba vương tử lúc này lên tiếng quát lớn.

Diệp Đào chỉ là công tử thất thế củ Diệp quốc công phủ, Đa Ba là vương tử có tiếng hô cao nhất, hai người thân phận chênh lệch như trời và đất, những người này xem ra vương tử quát lớn chính là chỉ đường cho gia hỏa này đi, cần phải ngoan ngoãn tuân thủ, dám phản bác chính là tìm chết.

- Ta cảm thấy kẻ làm càn là các ngươi chứ? Đã đánh cuộc, có đổ ước, có công chứng viên thì phải thực hiện, nếu như dựa vào đó chống chế thì đánh cược có ý nghĩa gì?

Nhiếp Vân cau mày lên tiếng.

Thấy Nhiếp Vân nói chen vào, ánh mắt Đa Ba vương tử mang theo khí tức âm hàn và sát cơ.

- Có thể nhận được thiệp mời của Đế Quân chỉ nói rõ vận khí của ngươi không tệ, nhưng vận khí... Không có khả năng vĩnh viễn tồn tại, nên ít xuất hiện thì phải ít xuất hiện, phải biết làm người.

- Duỗi tay quá dài, gây chuyện không tốt không biết bị cắt đi lúc nào đấy.

Vì thọ yến lần này hắn đã chuẩn bị nhiều năm, không tiếc tốn hao cái giá cực lớn, vốn tưởng rằng một lần hành động có thể thành công, đạt được đệ nhất danh làm kẻ khác lau mắt mà nhìn, hung hăng giẫm lên Nhữ Hạ vương tử, Lưu Mộc vương tử một cước... Không nghĩ tới hắn chỉ đứng thứ ba.

Tuy cũng bài danh trước Nhữ Hạ, Lưu Mộc nhưng lại không có sảng khoái gì cả, hắn cảm thấy biệt khuất.

Chính vì như thế hắn càng thù hận Nhiếp Vân đoạt danh tiếng của hắn, thấy thế nào cũng khó chịu, hơn nữa Nhiếp Vân lại nhắm vào thuộc hạ Diệp Tân của hắn, lúc này mới không nhịn được lên tiếng, ngữ khí không khách khí mà còn mang theo uy hiếp.

- Bờ sông không cỏ xanh!

Nghe thấy hắn uy hiếp, Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm, hắn chỉ nói một câu mà thôi.

- Ngươi...

Đa Ba vương tử cau mày một cái, nội tâm sinh ra lửa giận to lớn.

Vừa rồi Nhiếp Vân dùng lời này nói Diệp lão gia tử, ý tứ rất rõ ràng, trách cứ hắn xen vào việc không đâu, hiện những lời này có mục đích càng đơn giản, ngươi cũng là con lừa lắm miệng, đừng có xen vào!

Cũng phải, trước kia hai người thành lập đổ ước, tại sao không thấy ngươi đứng ra khuyên ngăn, không nói đồng căn sinh ra? Lúc

này thua hiển nhiên như thế lại đứng ra nói giúp?

Lại nói đây là chuyện của Nhiếp Vân và Diệp Đào, Diệp Tân với ngươi có quan hệ gì sao? Tại sao ngươi lắm miệng như thế?

- Nhiếp Vân này không bị điên chứ?

- Đúng thế, Đa Ba vương tử là người có hi vọng kế thừa Phổ Thiên hoàng triều nhất, đắc tội hắn thật sự quá không sáng suốt!

- Vẫn trẻ tuổi ah, trong phủ đệ Nguyên Dương Đế Quân, Đa Ba vương tử không dám thế nào, nhưng vừa rời khỏi đây, chỉ sợ y quán của hắn sẽ bị niêm phong, người cũng sẽ bị bắt vào đại lao.

- Có nhuệ khí là không tệ, nhuệ khí quá thịnh không biết ẩn giấu là tìm chết.

Nhìn tất cả vào trong mắt, tất cả mọi người lúc anfy phải lắc đầu cảm khái.

Đa Ba vương tử là ai? Là vương tử phong mang chính thịnh, có được khả năng thừa kế vị trí hoàng đế lớn nhất, loại người này cho dù Diệp quốc công, Phùng quốc công cũng không dám đắc tội, một y quán chủ may mắn có được thiếp mời, căn cơ nông cạn lại dám nói như vậy, đó là tìm chết.

Có thể đoán được, một khi rời khỏi nơi này sẽ bị Đa Ba vương tử trả thù vô tình.

Trực tiếp nói Đa Ba vương tử như vậy, Nhiếp Vân cũng không phải không sợ trả thù, mà là... Không có biện pháp!

Hôm nay bản thân mình dùng bầu rượu giành được đệ nhất, khi đó hắn đã đắc tội chết với vị vương tử này rồi, hơn nữa chuyện Diệp Tân cũng không có khả năng bỏ qua, khoan dung với hắn còn không bằng cường ngạnh đi.

Nếu đã đắc tội hiển nhiên như thế, một khi chính mình gặp chuyện không may, tất cả mọi người sẽ mang đầu mâu chỉ vào Đa Ba vương tử, ngược lại có thể làm hắn gặp áp lực, hơn nữa công

nhiên đắc tội hắn, Nhữ Hạ vương tử, Lưu Mộc vương tử khẳng định thật cao hứng, gây chuyện không tốt còn ra tay trợ giúp.

Địch nhân của địch nhân là bằng hữu, những lời này đi đâu cũng thông dụng.

- Công chứng viên, hiện tại đổ ước có kết quả, có phải ngươi cũng nên nói chuyện không? Hạo Thiên lâu gần đây dùng công chính công bình trứ danh, chác có lẽ ngươi sẽ không làm ra chuyện không có lý trí chứ?

Không quan tâm tới Đa Ba vương tử đang tức giận, Nhiếp Vân nhìn chằm chằm vào Thạch Mặc.

------oOo------

Chương 3173: Vân Lang Y Tiên nghi vấn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Gia hỏa này có quan hệ mật thiết với Diệp Tân, trước kia vui vẻ làm công chứng viên, như vậy được rồi, hiện tại ngươi đi ra làm chứng đi.

- Ta...

Sắc mặt Thạch Mặc khó coi, hắn xiết chặc nắm đấm.

Lúc trước hắn chết sống đòi làm công chứng viên là vì cảm thấy Diệp Tân có mười phần nắm chắc, hiện tại mười phần nắm chắc biến thành bộ dạng như vậy, còn làm cái gì công chứng viên? Thực sự làm chẳng những đắc tội Diệp Tân, hắn còn đắc tội cả Đa Ba vương tử.

Nhưng hắn đâm lao phải theo lao.

Thiếu niên trước mắt đã chuyển Hạo Thiên lâu ra ngoài, hắn làm thành viên trong đó, nếu không xử lý theo công bằng sẽ ảnh hưởng danh dự, đừng nói người phụ trách thành Vân Châu, gây chuyện

không tốt sẽ lập tức bị triệu hồi về tiếp nhận điều tra.

- Động tác nhanh lên đi, hai người bọn họ đánh cuộc, ngươi cũng nhìn thấy tận mắt, hơn nữa tuyên bố làm công chứng viên, là xin lỗi kết thúc hay là quỳ xuống nhận sai, ngươi có lẽ người trong cuộc như ngươi biết rõ nhất đấy.

Nhiếp Vân tiếp tục nói.

Lúc trước Thạch Mặc muốn hại hắn, đã xúc phạm nghịch lân, hiện tại phải vẽ mặt hắn trả thù.

- Diệp Tân, còn do dự cái gì? Đã đổ ước thất bại nên quỳ xuống nhận sai đi.

Cắn răng một cái, Thạch Mặc quát.

Lúc này hắn đã không có biện pháp, công chứng viên không làm công bằng thì hắn cũng không cần làm người phụ trách Hạo Thiên lâu nữa.

Xoẹt zoẹt~!

Thấy Đa Ba vương tử nói chen vào còn bị nói là con lừa nhiều chuyện nên không lên tiếng, Thạch Mặc cũng nói như thế, Diệp Tân cắn chặt hàm răng, đang muốn tiến lên phía trước một bước và quỳ xuống xin lỗi Diệp Đào, đột nhiên có tiếng nói vang lên.

- Chậm đã!

Một bóng người từ sau lưng Đa Ba vương tử đi tới, chính là Vân Lang Y Tiên.

Hô!

Diệp Tân vốn muốn quỳ xuống xin lỗi, nghe nói như thế thở ra một hơi, lúc này dừng lại.

- Chẳng lẽ Vân Lang Y Tiên cảm thấy đổ ước không thể chấp hành?

Không nghĩ tới thời điểm nàyy đạo đại sư lại ra mặt ngăn cản, Nhiếp Vân cau mày.

- Hắn chấp hành đổ ước hay không chẳng liên quan tới ta, ta chỉ có chút nghi hoặc nhưng không nghĩ ra, cũng muốn hỏi Diệp Đào thiếu gia một chút!

Vân Lang Y Tiên nói.

- Mời nói!

Diệp Đào khom người nói.

- Cửu phẩm Tụ Linh đan là bí mật bất truyền của Thần Nông Đại Đế, trình độ trân quý còn hơn cả Thất Nhật Hồi Hồn Đan!

- Ta muốn biết, ngươi tặng quà cho Đế Quân là đan phương nguyên vẹn hay là bộ phận lấy được trong sách cổ... Có trải qua nghiệm chứng hay không, có thể luyện chế thành đan dược nguyên vẹn không?

Vân Lang Y Tiên nói:

- Ta không phải nghi vấn năng lực phân biệt của Đế Quân, ta biết luyện chế đan dược khó khăn trùng trùng điệp điệp, hơi không cẩn thận sẽ thất bại mất tài liệu, một đan phương nguyên vẹn cần phải trải qua kiểm tra mới có giá trị, nếu như không luyện thành đan, dù cho có đan phương cũng vô dụng...

Hắn vừa nói như vậy làm đám người chung quanh an tĩnh lại.

Nói mặc dù dễ nghe, không phải nghi vấn năng lực phán đoán của Đế Quân, trên thực tế đang nói thứ tự của Diệp Đào không đúng, không có đan dược thành phẩm chứng minh đan phương là đúng, không có bất kỳ giá trị nào!

Ngươi không có tư cách đứng ở vị trí thứ hai.

Một khi xác định hắn nói là đúng, thứ tự của Diệp Đào cũng không

đúng, gây chuyện không tốt còn lừa dối vượt qua, khi đó cũng giải vây cho Diệp Tân.

Không thể không nó, hắn dùng phương pháp rút củi đáy nồi rất tốt.

Thừa nhận đổ ước nhưng không phải ngươi thắng.

- Đan phương của ta...

Nghe được nghi vấn, Diệp Đào không biết trả lời như thế nào, hắn còn chưa nói xong đã nghe Nhiếp Vân lên tiếng.

- Diệp Đào đưa cho Đế Quân không phải đan phương nguyên vẹn, cũng không phải bộ phận trong sách cổ.

Nhiếp Vân mỉm cười:

- Mà là một trang giấy với năm chữ, cửu phẩm Tụ Linh đan!

Năm chữ?

- Có ý gì?

- Chẳng lẽ là nói tờ giấy đưa cho Đế Quân chỉ viết năm chữ cửu phẩm Tụ Linh đan sao?

- Chỉ năm chữ đã xếp ở vị trí thứ hai? Không thể nào đâu!

- Nếu là như thế ta viết tến Đế cấp thần binh có phải cũng có thể xếp thứ nhất?

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao Nguyên Dương Đế Quân đại nhân nhìn thấy năm chữ đó lại phán định hắn đứng thứ ha..

Tất cả mọi người xôn xao.

Nhiếp Vân nói chuyện thức sự quá kinh hãi, tất cả mọi người cảm thấy đầu óc không đủ dùng.

Có thể được Đế Quân thưởng thức, lễ vật đứng thứ hai, bọn họ

xem ra cho dù không thành đan cũng là đan phương nguyên vẹn, nằm cũng không ngờ chỉ là năm chữ.

Dựa vào cái gì?

Năm chữ, không cam đoan gì cả, dựa vào cái gì trở thành bài danh thứ hai vượt qua Thất Nhật Hồi Hồn Đan?

- Chẳng lẽ...

Thời điểm mọi người đang kỳ quái, Vân Lang Y Tiên như hiểu ra cái gì, sắc mặt trở nên kích động, hô hấp cũng dồn dập.

- Chẳng lẽ... Đế Quân xác định năm chữ này có thể luyện thành đan? Cho nên hắn càng tin tưởng Nhiếp Vân?

Cũng chỉ có giải thích như vậy.

Nguyên Dương Đế Quân nhìn thấy năm chữ đã xác định nó bài danh thứ hai, chỉ có một khả năng, đó là vì Đế Quân khẳng định biết người viết năm chữ này có thể luyện chế ra loại đan dược như vậy, cũng tin tưởng không nghi ngờ.

Chính bởi vì như thế mới mặc kệ mọi người nghi hoặc, trực tiếp định ra thứ tự!

- Không có khả năng...

Nói đến đây Vân Lang Y Tiên vội vàng lắc đầu:

- Cửu phẩm Tụ Linh đan chỉ xuất hiện vài lần trong Thần giới, đã sớm nương theo Thần Nông Đại Đế vẫn lạc mà biến mất, không có khả năng tồn tại trên đời này, ngay cả đan phương cũng không còn, ai có thể xác định có thể luyện thành đan dược hay không.

- Ta không tin... Có người có thể thành công!

- Có thành công hay không, ngươi có tin hay không thì liên quan gì?

Nhìn thấy hắn nhanh chóng nghĩ ra nguyên nhân như vậy, Nhiếp Vân cũng phải tán thưởng đầu óc của hắn nhanh nhẹn.

- Muốn nói Thần giới ai hiểu Thần Nông Đại Đế nhất, nói ta là đệ nhất còn không đủ, vì muốn Thất Nhật Hồi Hồn Đan tái xuất hiện, ta tốn hao vài vạn năm tìm kiếm các loại dấu vết... Ta không tin có người có thể tốn hao thời gian dài hơn ta, hơn nữa còn trùng hợp đạt được đan phương cửu phẩm Tụ Hồn Đan!

Vân Lang Y Tiên vẫn lắc đầu.

Hắn vìThất Nhật Hồi Hồn Đan hao phí tâm huyết cả đời, vốn tưởng rằng có thể bỗng nhiên nổi tiếng, không nghĩ tới có người đi trước hắn, làm hắn không dám tin tưởng.

- Đệ nhất?

Nhiếp Vân cười rộ lên,.

Nếu như hắn không có luyện hóa Thần Nông Bách Thảo Kinh, đối phương nói như vậy không phản bác, hiện tại...

Hắn thân là truyền nhân Thần Nông, chẳng lẽ không hiểu Thần Nông Đại Đế hay sao?

------oOo------

Chương 3174: Duẫn Duyên huynh là hắn?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người khác đừng nói luyện chế cửu phẩm Tụ Linh, cho dù nhìn thấy đan phương cũng không dám xác định là thật hay không, nhưng hắn biết rõ đan phương của mình là thật trăm phần trăm.

Thần Nông Đại Đế lưu truyền thừa cho mình, làm sao có thể sai?

- Thật xấu hổ, các vị tham gia thọ yến của ta, ta lại tới chậm...

Thời điểm hắn muốn nói gì đó, lúc này có tiếng nói vang lên bên tai mọi người.

- Nguyên Dương Đế Quân!

Trong nháy mắt mọi người nhìn thấy người tới là ai, thần sắc bọn họ nghiêm túc lẳng lặng đứng trong đại điện.

Xem ra Đế Quân lúc này đã xã giao với các Đế Quân khác xong mới tới đây!

- Đây là Nguyên Dương Đế Quân?

Khác với mọi người yên tĩnh, Nhiếp Vân nghe được lời nói liền sững sờ.

Bởi vì giọng nói này quá quen thuộc.

Hô!

Thời điểm đang nghi hoặc, một thân ảnh xuất hiện trước mặt mọi người.

Thân ảnh cao lớn uy vũ, mặc trường bào, yên tĩnh đứng trong đại điện.

Nếu như không tận mắt nhìn thấy, chỉ bằng vào linh hồn quét qua sẽ không phát hiện cái gì, sẽ cảm thấy trước mắt không có vật gì, càng không có ai.

- Đây là thực lực cường giả Đại Đế? Thật đáng sợ!

Nội tâm mọi người đồng thời sinh ra suy nghĩ như thế.

Ngay cả linh hồn cũng bị áp bách, đánh lén chém giết không ai ngăn cản nổi.

Đương nhiên, cường giả Đại Đế đánh chính diện cũng không đỡ nổi, chỉ chỉ thủ đoạn xuất quỷ nhập thần, năng lực vô tung vô ảnh đã làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Đột nhiên xuất hiện Nguyên Dương Đế Quân, Nhiếp Vân đứng quay lưng về phía sau nên không rõ dung mạo, hiện tại giọng nói lại quen thuộc.

Đồng tử co rụt lại, hắn đã nhận ra người kia, đang muốn nói chuyện lại nhìn thấy Nguyên Dương Đại Đế nói với hắn.

- Nhiếp Vân lão đệ, chúng ta lại gặp mặt!

- Duẫn Duyên huynh... Tại sao là ngươi!

Nhiếp Vân cười khổ.

Vừa rồi nghe giọng nói quen thuộc, nhìn thấy thân ảnh kia thế mới biết Nguyên Dương Đế Quân lại là... Duẫn Duyên!

Phụ thân Dao Sương, là trung niên nhân áy náy với con gái của mình.

Nhận ra đối phương là Duẫn Duyên, Nhiếp Vân cũng hiểu ra.

Khó trách mình có thể nhận được thư mời, Kiếp Ma lão nhân lại cung kính với mình như thế, một hồ lô rượu lại có thể đứng đầu.

Rất rõ ràng, vị Duẫn Duyên huynh sớm bàn giao với Kiếp Ma lão nhân, phải chiếu cố mình thật nhiều, hoặc là biết rõ chính mình cứu tiểu thư nhà bọn họ nên mới như thế.

Trươc skia hắn chỉ biết Duẫn Duyên huynh là Đại Đế của thành Vân Châu, nằm cũng không nghĩ tới lại là Nguyên dương Đế Quân xếp hàng thứ ba!

Hai người nói chuyện không lớn nhưng làm mọi người hóa đá tại chỗ.

Nguyên Dương Đế Quân dùng một câu “Nhiếp Vân lão đệ “ đã nói rõ quan hệ!

Có thể làm cho cường giả Đại Đế xưng hô lão đệ, đủ thấy thái độ

cỡ nào.

- Này... Này... Làm sao có thể?

Da mặt Đa Ba vương tử không ngừng run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Trước kia Nhiếp Vân chưa cho hắn mặt mũi, còn nói hắn là con lừa lắm miệng đã làm hắn nổi sát tâm, ý định vừa ra khỏi Đế Quân phủ sẽ phái người động thủ, Nguyên Dương Đế Quân một câu Nhiếp Vân lão đệ làm hắn sợ hãi.

Bằng vào những lời này, hắn biết rõ dám động thủ với Nhiếp Vân, Nguyên Dương Đế Quân tuyệt đối dám giết hắn.

Bằng vào địa vị và thân phận Đế Quân, cho dù giết hắn Phổ Thiên Đại Đế cũng sẽ không nói cái gì, gây chuyện không tốt còn liên quan tới vương phủ, từ đó cả vương phủ cũng bị tiêu diệt.

Trong mắt Đại Đế, chỉ cần không trở thành Đại Đế thì không phải cái gì, tùy tiện diệt sát cũng không nói nhảm nửa câu.

- Đế Quân... Xưng hô hắn lão đệ...

Diệp gia lão gia tử Diệp Huyền cảm giác trái tim không ngừng run rẩy, cảm giác sắp điên.

Đây không phải sự thật!

Vừa rồi hắn nói nhảm đối phương là lang y vườn, kết quả người ta là bằng hữu Đế Quân... Mấu chốt trước kia hắn từng xuất thủ muốn giết đối phương.

Ra tay với bằng hữu Đế Quân...

PHỐC!

Diệp Huyền phun máu tươi lần nữa.

Hắn khổ cực chuẩn bị lễ vật như thế, lại mang Diệp Tân tới, vì cái gì? Chẳng phải là vì nịnh nọt Đế Quân, từ đó làm tước vị của Diệp

phủ công có thể bảo tồn vĩnh viễn sao? Tốn hao nhiều tâm huyết như thế, cái gì không đạt được không nói, còn đắc tội bằng hữu Đế Quân, đây là hành vi không biết sống chết.

- Đều là phế vật Diệp Tân này...

Càng nghĩ càng giận, Diệp Huyền cảm thấy ánh mắt tối sầm, hắn lập tức bất tỉnh.

Diệp Huyền đột nhiên hôn mê làm mọi người tỉnh táo trong khiếp sợ.

Đắc tội Nhiếp Vân hối hận không thôi, bọn họ không nói chuyện, cũng đang suy nghĩ làm sao làm tốt quan hệ với thiếu niên này.

- Lão gia tử...

Diệp Tân vội vàng đi tới nâng lão gia tử lên.

- Mau xem hắn thé nào...

Với hắn mà nói, lão gia tử hiện tại vẫn không thể chết, một khi tử vong thì hắn không có chỗ tốt gì cả.

Nam Thiên Y Thánh đang ở ngay trước mặt, vội vàng bắt mạch một lúc và lắc đầu.

- Ta cũng xem một chút.

Vân Lang Y Tiên đi tới.

Nhìn thấy hắn đi tới, Nam Thiên Y Thánh vội vàng tránh ra.

Vân Lang Y Tiên là y đạo đại sư nổi danh cả Thần gới, hắn muốn xem bệnh, Nam Thiên Y Thánh không dám nói thêm cái gì.

Ngón tay vừa bắt mạch đập, Vân Lang Y Tiên dần dần cau mày, ngón tay điểm vào mi tâm của lão gia tử, hắn rót lực lượng đặc thù vào trong thức hải đối phương.

Hô!

Lực lượng này tiến vào thân thể làm lão gia tử tỉnh lại.

- Đa tạ y tiên cứu mạng...

Nhìn thấy động tác của Vân Lang Y Tiên, lão gia tử biết là đối phương cứu nên cảm tạ.

- Không cần khách khí, ta chỉ làm ngươi tỉnh táo thôi, cũng không cứu ngươi...

Vân Lang Y Tiên lắc đầu, cự tuyệt hảo ý của đối phương.

Hắn vừa rồi làm chỉ là làm đối phương tỉnh táo lại mà thôi, cũng không có trị liệu cho hắn, lại nói bằng vào thực lực của hắn cũng không thể trị bệnh cho đối phương.

- Có thể làm cho ta tỉnh táo lại đã rất cảm kích...

Lão gia tử già nua đi không biết bao nhiêu tuổi, thở dài lên tiếng.

Thân thể của hắn hắn biết rõ, vốn tưởng rằng lần này hôn mê không tỉnh lại, có thể thanh tỉnh lần nữa là vạn hạnh rồi.

- Ngươi gần đây có ăn dược vật tiêu hao sinh mệnh sao? Có thể cho ta xem không?

Vân Lang Y Tiên cũng không trả lời đối phương, hắn buông tay đối phương và khó hiểu nói một câu.

Bằng vào y thuật của hắn có thể cảm nhận được sinh mệnh đối phương đang trôi qua, loại tình huống này cho dù đối phương thân bệnh nặng cũng có chút không đúng, chỉ sợ có quan hệ tới việc phục dụng đan dược.

- Là thuốc này... Nam Thiên Y Thánh chuyên môn luyện chế cho ta, hiệu quả rất tốt, trước kia thân thể suy yếu không thể nhúc nhích, ăn thuốc này vào khôi phục không ít.

Lão gia tử cầm lấy một chai thuốc, xuất ra một dược hoàn và tán dương không thôi.

------oOo------

Chương 3175: Truyền nhân Thần Nông

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi ăn thứ này?

Tiếp nhận dược hoàn, Vân Lang Y Tiên chỉ liếc mắt nhìn sau đó đồng tử co rút lại.

- Đúng thế!

Nhìn thấy biểu lộ của hắn, lão gia tử khó hiểu.

- Ai... Khó trách vừa rồi có người nói y không trị sẽ chết người... Trước đó ta chỉ cho rằng là lời trù dập, hiện tại mới biết được, không phải trù dập... Phải nói... Y không trị sẽ chết người, không sai!

Vân Lang Y Tiên lắc đầu, không hề để ý tới lão gia tử, quay người đi tới vị trí cũ.

- Y không trị sẽ chết người... Vân Lang đại sư, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Có thể cáo tri?

Nhìn thấy biểu lộ của hắn, sắc mặt lão gia tử biến thành trắng bệch, hắn vội vàng tiến lên hỏi thăm.

Vân Lang Y Tiên là y đạo đại sư nổi danh cả Thần giới, khẳng định không nói bậy.

- Có gì mà nói? Dù sao ta cũng không có biện pháp...

Vân Lang Y Tiên lắc đầu.

- Kjhông có biện pháp...

Thần sắc lão gia tử uể oải, y đạo đại sư nổi danh nói như vậy, đủ để nói rõ bệnh tình của hắn không có biện pháp nào.

- Mặc kệ có biện pháp nào không, kính xin đại sư cáo tri rõ ràng để cho ta biết rõ chứng bệnh của mình trước khi chết.

Cắn răng một cái, lão gia tử hỏi.

- Được rồi!

Nhìn thấy ánh mắt của hắn kiên định như thế, Vân Lang Y Tiên khoát khoát tay nói:

- Kỳ thật bệnh của ngươi cũng không có nặng tới mức này, là chính ngươi tìm đường chết nên mới đi tới bước đường cùng.

- Bệnh của ngươi là thân thể suy kiệt, thể lực dần dần yếu bớt, tuy khó có thể khỏi hẳn nhưng chỉ cần ân cần săn sóc, tốn hao cái giá lớn cũng không phải không khỏi hẳn, ngươi vì khôi phục tinh thần trong thời gian ngắn nên ăn đan dược tiêu hao sinh mạng...

- Tuy đan dược này có thể giúp ngươi thanh tỉnh trong thời gian ngắn, thân thể thoải mái nhưng tiêu hao sinh mệnh rất lớn...

- Cũng có thể nói, nếu như không ăn đan dược như vậy, cho dù ngươi chịu đựng thống khổ cũng có thể sống trên trăm năm, ăn đar dược như vậy tiêu hao sinh mệnh, sống không bao lâu, lần này có thể tỉnh táo là may mắn.

- Cho nên ta vừa rồi mới bảo người nói câu y không trị sẽ chết người là đúng!

- Ăn thuốc này là tìm chết mà không phải chữa bệnh!

- Tìm chết...

Sắc mặt lão gia tử cứng ngắc.

Làm… Làm sao có thể?

Trong nháy mắt hắn nghĩ tới Diệp Đào.

Sau khi phục dụng đan dược, Diệp Đào và Việt lão thường xuyên tới khuyên can, nói thuốc này không đúng, bảo hắn dừng phục dụng, kết quả hắn vì chuyển biến tốt một cho nên không quan tâm, thậm chí còn hoài nghi có phải Diệp Đào cố ý làm như vậy muốn đả kích Diệp Tân... Hiện tại xem ra là hắn hiểu lầm đối phương.

Thuốc này có vấn đề.

- Khẩn cầu y tiên cứu ta...

Nghĩ đến những chuyện này, lão gia tử đổ mồ hôi lạnh, vội vàng đi tới trước mặt Vân Lang Y Tiên.

Đối phương có thể nhìn ra nguyên nhân bệnh tình của hắn, có lẽ có thể cứu chữa.

- Cứu ngươi? Y thuật của ta quá thấp, thật sự không có biện pháp...

Nghe hắn cầu khẩn, Vân Lang Y Tiên lắc đầu:

- Trừ khi...

Hắn cũng muốn cứu, đáng tiếc thân thể đối phương xong rồi, không có biện pháp cứu chữa.

Giống như lầu các, nếu như chỉ rỉ nước còn có thể sửa chữa, hiện tại nền móng đã bị rệu rã từ bên trong, dù cho kiến trúc sư gặp được cũng không tu bổ được.

- Trừ khi cái gì? Kính xin y tiên cho biết!

- Nếu như có thể chữa hết bệnh cho ta, Diệp phủ tốn hao cái giá lớn cũng không tiếc.

Lão gia tử vội nói.

- Tốn hao cái giá lớn... Cho dù ngươi mang cả Diệp phủ cho ta, ta cũng không có biện pháp!

- Ta chỉ có thực lực như thế, dùng toàn lực cũng không làm được.

Vân Lang Y Tiên lắc đầu:

- Trừ khi... Thần Nông Đại Đế phục sinh!

- Hoặc là hiện tại tìm được truyền nhân của hắn, nếu không, ta thật không biết trong Thần giới còn ai có thể trị bệnh của ngươi.

- Truyền nhân Thần Nông?

Ánh mắt lão gia tử ảm đạm.

Thần Nông Đại Đế biến mất trăm triệu năm, truyền nhân Thần Nông chỉ xuất hiện hai lần, hơn nữa đều là phù dung sớm nở tối tàn, thoáng qua tức thì, muốn tìm được là ít có khả năng.

- Ha ha, truyền nhân Thần Nông? Nhiếp Vân lão đệ, ngươi không phải là truyền nhân Thần Nông sao? Như thế nào, Diệp Huyền không biết?

Đúng lúc này đột nhiên có tiếng cười vang lên, Nguyên Dương Đế Quân tươi cười lên tiếng.

- Truyền nhân Thần Nông?

- Nhiếp Vân là truyền nhân Thần Nông?

- Đế Quân tự mình mở miệng, khẳng định không có vấn đề gì...

Nghe được Nguyên Dương Đế Quân nói chuyện, mọi người sững sờ không nhỏ, cả đám trợn mắt há hốc mồm.

Nhiếp Vân là truyền nhân Thần Nông... Thiệt giả?

- Tại hạ may mắn đạt được Thần Nông truyền thừa, trong mắt của

hắn chỉ là lang y vườn mà thôi.

Nhiếp Vân cười nói.

- Lang y vườn... Truyền nhân Thần Nông!

Sắc mặt lão gia tử tối sầm, hắn phun máu tươi, tâm tâần không chịu nổi.

Lão gia tử chỉ cảm thấy trái tim không ngừng run rẩy, hắn sắp điên rồi.

Thời điểm Nhiếp Vân vừa tới Diệp phủ đã xem bệnh cho hắn, hắn cảm giác đối phương không có sư thừa, không có tên tuổi nên đuổi đi, cũng không cho xem bệnh.

Cho tới nay vẫn cảm thấy tiểu tử này là thế hệ mua danh chuốc tiếng, trên thực tế không có gì bản lĩnh thật sự, hiện tại mới biết được là hắn mắt mù.

Xem truyền nhân Thần Nông nói thành lang y vườn, không phải mắt mù là gì?

- Đuổi truyền nhân Thần Nông đi, lại bảo hắn là lang y vườn, đuổi đi hậu bối chân chính quan tâm mình đi, lập tên hậu bối gấp tâm giết mình thành người kế thừa... Ánh mắt Diệp lão gia tử cao như vậy, ta thật bội phục rạp đầu xuống đất.

Phùng Miểu sau lưng Phùng quốc công là người biết rõ tình hình cho nên lên tiếng.

Không nói cũng bỏ đi, vừa nói lão gia tử suýt nữa hôn mê.

Đúng thế, là hắn bị mù!

Cho dù y thuật Nam Thiên Y Thánh không bằng Vân Lang Y Tiên nhưng cũng là y sư danh tiếng, không có khả năng không biết tình huống của hắn, sau khi hiểu rõ còn kê thuốc tiêu hao sinh mạng như thế, rất rõ ràng không có ý định để hắn sống quá lâu, chỉ muốn hắn thanh tỉnh thời gian ngắn là đủ rồi.

Sau khi hiểu rõ điểm này, kết hợp với hành động của Diệp Tân... Hắn làm sao không rõ xảy ra chuyện gì?

Đáng giận ah đáng giận!

- Nhiếp Vân đại nhân, ta trước kia có nhiều mạo phạm, kính xin...

Cắn răng đứng dậy, lão gia tử vội vàng nhìn về phía Nhiếp Vân, ánh mắt mang theo khẩn cầu.

Nếu đối phương là truyền nhân Thần Nông, bây giờ có thể đủ cứu hắn cũng chỉ có đối phương.

- Lão gia tử không cần khách khí, tại hạ chỉ là lang y vườn mà thôi, không có biện pháp!

Nhiếp Vân khoát khoát tay.

------oOo------

Chương 3176: Không phải mắt mù

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn không kiên nhẫn nói chuyện với kẻ như vậy.

Mới vừa rồi còn muốn giết hắn, biết rõ chính mình là truyền nhân Thần Nông lại nịnh bợ mình, làm gì có chuyện tốt như thế?

Trị cho hắn... Nằm mơ đi thôi!

- Mất hứng! Kiếp Ma, ném Diệp Huyền và người của hắn ra ngoài đi.

- Ta thấy Diệp gia phủ công tước cũng không cần phải tồn tại nữa!

Nhìn tất cả vào trong mắt, Nguyên Dương Đế Quân biết rõ Nhiếp Vân cũng không thích Diệp Huyền lão gia tử, tùy ý khoát khoát tay.

- Ah...

Sắc mặt trắng nhợt, Diệp Huyền lập tức ngã xuống đất.

Lời này tương đương phán tử hình với Diệp phủ, quát tháo thành Vân Châu nhiều năm như vậy, Diệp quốc công phủ chỉ sợ xong đời rồi.

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân cũng sửng sờ, lập tức hiểu rõ đối phương hả giận cho mình nên cười nói.

- Duẫn Duyên huynh, chỉ có lão gia tử không biết điều, Diệp Đào làm người không tệ...

Dù sao Diệp quốc công phủ cũng truyền thừa nhiều năm như thế, bởi vì có chút sa sút mà biến mất, Nhiếp Vân cũng có chút tâm không đành lòng.

- Nếu lão đệ cầu tình, từ giờ trở đi Diệp Đào chính là Diệp quốc công.

Nguyên Dương Đế Quân thản nhiên nói.

- Ta.....

Lúc này Diệp Đào cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ, dường như hắn còn chưa khôi phục từ trong khiếp sợ trở lại.

Hôm nay chuyện khiếp sợ thật sự quá nhiều, vốn tặng lễ vật bài danh thứ hai, ngay sau đó Nguyên Dương Đế Quân xưng hô Nhiếp Vân lão đệ, hiện tại lại trực tiếp sắc phong hắn thành Diệp quốc công... Trước khi đến còn cảm thấy không thể quay về Diệp phủ, cũng không thành người thừa kế, nằm mơ cũng không nghĩ tới mới qua cả buổi đã biến thành Diệp quốc công mới.

- Đế Quân đại nhân...

Diệp Huyền cũng không nghĩ tới lại xuất hiện tình huống như thế, ánh mắt mang theo ảm đạm muốn nói gì đó...

Hắn còn chưa kịp mở miệng đã thấy Nguyên Dương Đế Quân nhướng mày.

- Cút!

Ầm ầm!

Âm thanh vang lên như sấm bên tai, lập tức Diệp lão gia tử không kịp phản đã bị tiếng quát đánh bay ra bên ngoài, chỉ trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu nữa, không biết sống hay chết.

- Được rồi, Nhiếp Vân lão đệ, ta mang ngươi đi gặp mấy hảo hữu của ta.

Sau khi đánh bay lão gia tử giống như làm chuyện không có ý nghĩa, Nguyên Dương Đại Đế cười nhạt lên tiếng.

- Cung kính không bằng tuân mệnh!

Nhiếp Vân tươi cười.

Có thể bị Nguyên Dương Đế Quân xưng hô bằng hữu, khẳng định đều là cường giả Đại Đế, nhận thức loại người này đối với hắn có chỗ tốt rất lớn, Nhiếp Vân tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

- Kiếp Ma, chiếu cố tốt chư vị, ta đi trước!

Thấy hắn đồng ý, Nguyên Dương Đế Quân bàn giao một câu, sau đó vỗ vai Nhiếp Vân và biến mất ngay tại chỗ.

- Ah...

Hai người thuấn di rời đi, người trong điện ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, bọn họ đều nhìn thấy khiếp sợ trong mắt đối phương.

Nhiếp Vân là truyền nhân Thần Nông, còn là bằng hữu của Đế Quân... Điểm ấy nằm mơ cũng không nghĩ tới!

- Nhiếp huynh che dấu đủ sâu ah...

- Ta biết ngay bằng vào bản lĩnh của hắn sớm muộn gì cũng có một ngày trở nên nổi bật, hiện tại xem ra quả nhiên là thế.

- Đúng là bỗng nhiên nổi tiếng, sớm biết hắn là truyền nhân Thần Nông, ta đã làm tốt quan hê với hắn.

- Hiện tại đi tìm chỉ biến thành nịnh bợ.

Đám người Phùng Miểu, Trác Dương vào lúc này đều cười khổ.

Bọn họ quen Nhiếp Vân từ lần đầu vào thành Vân Châu, lúc ấy chỉ cảm thấy hắn là y sư không tệ, cũng không thâm giao, hiện tại xem ra hối hận không ít.

Chỉ có điều hiện tại đối phương cho thấy thân phận, còn muốn giống như trước là không có khả năng.

Nghĩ vậy tất cả mọi người nhìn về phía Diệp Đào tràn ngập hâm mộ.

- Chúc mừng Diệp quốc công...

Công tước mười hai phủ công tước đều là nhân tinh, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, biết rõ Diệp Đào quan trọng cho nên tươi cười đi tới.

- Diệp quốc công, hắn đã trở thành Diệp quốc công...

Sắc mặt Diệp Tân lúc đỏ lúc trắng như phụ mẫu chết.

Hắn vất vả bày mưu tính kế nhưng hiện tại chẳng khác gì dã tràng se cát!

- Duẫn Duyên huynh, Dao Sương hiện tại như thế nào rồi?

Thân ảnh lóe lên, Nhiếp Vân và Nguyên Dương Đế Quân xuất hiện trong hành lang dài và hỏi.

Giờ phút này Nhiếp Vân cũng biết vì sao Nguyên Dương Đế Quân

lại quan tâm tới những bảo vật khôi phục linh hồn như thế, chuyện Dao Sương chính là tâm kết của hắn, tin tức này đám người Đa Ba vương tử biết rõ, lúc này mới tốn hao tâm tư tìm kiếm bảo vật hữu ích linh hồn.

Nếu như đổi lại trước kia, những bảo bối này thật có chút tác dụng nhưng khi đó nhiều lắm chỉ giúp linh hồn Dao Sương không biến mất, nhưng hiện tại nàng đã được Nhiếp Vân chữa tốt, có Tụ Linh đăng là đủ, bảo vật khác vô dụng.

- Dựa theo ngươi phân phó tìm một ít dược vật gia tăng linh hồn, hiện tại đã có thể trao đổi bình thường với ta, tin tưởng không qua bao lâu sẽ khôi phục triệt để.

Nguyên Dương Đế Quân cười nói.

Nếu như Kiếp Ma lão nhân nhìn thấy bộ dạng của hắn hiện tại khẳng định cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bởi vì từ khi hắn vào phủ tới hiện tại, không biết bao nhiêu năm qua chưa thấy Đế Quân tươi cười như lúc này.

- Hiện tại ta có suy nghĩ, ngươi xem không thích hợp hay không!

Cười xong, Nguyên Dương Đế Quân quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Ah?

- Tuy thân thể Dao Sương vẫn bảo trì nguyên vẹn trong nhiều năm, nhưng... Dù sao thời gian lâu, đã xuất hiện suy bại, ta nghĩ... Đợi linh hồn của nàng khôi phục hoàn toàn lại luyện chế thân thể khác, ngươi cảm thấy thế nào?

Nguyên Dương Đế Quân do dự sau đó lên tiếng.

- Luyện chế thân thể lần nữa?

Nhiếp Vân sững sờ sau đó hắn mỉm cười nói:

- Đương nhiên có thể!

Dao Sương trước khi chết là Hoàng cảnh viên mãn, những năm qua có quan tài băng bảo hộ, lại có lực lượng của Nguyên Dương Đế Quân gia trì, thân thể cũng hao tổn không sai biệt lắm, nếu như có thể luyện chế thân thì không gì tốt hơn.

Luyện chế thân thể, mặc dù không tốt bằng thân thể ban đầu nhưng tìm được bảo vật phù hợp, lại luyện chế thành công sẽ làm thực lực tăng nhiều.

- Ta muốn luyện thân thể của nàng thành Đế cấp thần binh... Như vậy, sau khi nàng sống lại không khác gì có thực lực Đại Đế, tuy không thể so với Đại Đế chân chính nhưng tuổi tho vô hạn, sẽ không xuất hiện cảnh người tóc bạc tiễn người tóc xanh.

Nguyên Dương Đế Quân nói ý định của mình ra.

- Đế cấp thần binh...

Nhiếp Vân khó mà nói cái gì.

Đối phương nghĩ như vậy không có gì sai lầm.

Hiện tại cho dù Dao Sương có thể trọng sinh, thực lực bản thân không tới Đại Đế, đến thời gian nhất định vẫn hồn phi phách tán, triệt để biến mất!

Nếu để bảo nàng đột phá, độ khó to lớn, nói không có khả năng còn không đủ.

------oOo------

Chương 3177: Thần Tháp Đế Quân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không cách nào đột phá Đế cấp, sớm muộn gì cũng chết, nếu bảo hắn chờ đợi hi vọng không có tương lai, còn không bằng làm một lần cho xong.

Luyện thân thể Dao Sương thành Đế cảnh thần binh!

Một khi thành công, linh hồn Dao Sương tiến vào trong đó, đạt được Đế cấp thần binh ân cần săn sóc, bản thân sẽ có thực lực Đế cấp, không nhập luân hồi, vĩnh sinh bất tử.

- Suy nghĩ rất tốt... Nhưng mà... Đế cấp thần binh không dễ luyện chế như vậy.

Nhiếp Vân không nhịn được hỏi.

Hắn chưa từng thấy qua Đế cấp thần binh nhưng nghe tên cũng biết khẳng định không dễ dàng luyện chế, nếu không Hoàng cảnh viên mãn cũng không xưng là vô địch dưới Đế cấp.

- Là không dễ dàng luyện chế! Chẳng những hạn chế tài liệu rất lớn, cũng có yêu cầu lớn với người luyện chế bảo vật.

Nguyên Dương Đế Quân gật gật đầu:

- Nói thật cho ngươi biết, Thần giới truyền thừa không biết bao nhiêu trăm triệu năm, cho dù tính cả thần binh trong lịch sử lại một lượt, chỉ sợ không cao hơn ba mươi kiện.

- Không cao hơn ba mươi?

Nhiếp Vân líu lưỡi.

Thần giới truyền thừa không biết bao nhiêu năm, trong đó cường giả Đại Đế từng xuất hiện khẳng định sớm đã vượt qua số lượng mấy ngàn, nhiều người như vậy nhưng có chưa tới ba mươi Đế cấp thần binh, từ đó có thể thấy khó luyện chế cỡ nào?

- Khó có thể luyện chế cũng phải thử một chút, muốn Dao Sương vĩnh sinh cũng chỉ có biện pháp này!

Nguyên Dương Đế Quân gật đầu nói.

- Đúng thế!

Nhìn thấy gương mặt kiên định của hắn, Nhiếp Vân biết rõ đối phương muốn đền bù tổn thương nhiều năm của con gái, lúc này gật gật đầu.

Chuyện do người làm, tuy Đế cấp thần binh khó có thể luyện chế nhưng có thứ này tồn tại, đã nói lên nhất định có thể thành công!

Lại nói thực lực như Nguyên Dương Đế Quân, hơn nữa còn có phi thăng Đại Đế Nghiêu Huyền trợ giúp, thực hiện mục tiêu tuy khó nhưng không phải không thành công.

Chuyện này đã vượt qua năng lực của hắn, cho dù muốn giúp cũng không có lực.

- Hiện tại nói nhiều cũng vô dụng, chờ mấy ngày nữa Dao Sương triệt để ổn định, ta ý định đi khắp cả Thần giới, đi các nơi tìm kiếm bảo vật luyện chế thân thể cho nàng.

Nguyên Dương Đế Quân cười cười, nói tiếp:

- Đi, mấy vị bằng hữu của ta bây giờ còn đang chờ trong tiểu vêện, ngươi đi xem.

Nói xong hắn đi thẳng về phía trước.

Nhiếp Vân không dám nhiều lời, hắn theo sát phía sau Nguyên Dương Đế Quân tiến lên phía trước.

Xuất hiện tiểu viện trước mắt, nó đứng sửng trong biên giới Đế Quân phủ, nơi đó có dòng sông thanh tịnh chảy qua, không có kiến trúc cao lớn, chỉ có một gian nhà tranh.

Tuy nơi này nhìn như mộc mạc nhưng mang theo hương vị an bình,, dường như muốn làm người nào đó an tĩnh.

- Tĩnh Tâm Hoa, có tác dụng tập trung tinh thần, loại bỏ suy nghĩ mặt trái..

Nhìn quanh một lúc, Nhiếp Vân lập tức hiểu ra, hắn cười khổ.

Tiểu vêện không lớn, cũng không có gì kỳ lạ quý hiếm, sở dĩ có thể làm cho người ta có loại cảm giác này là vì hoa cỏ chung quanh đủ quý giá.

Mỗi gốc hoa cỏ nơi này xuất ra bán sẽ làm người ta tranh vỡ đầu, giá trị liên thành, ở nơi này chỉ có tác dụng trang trí.

- Duẫn Duyên, bên kia nhận lời chưa?

Vừa vào tiểu viện có tiếng cười vang lên, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn sang, người nói chuyện là trung niên nhân.

Trung niên nhân thân thể khỏe mạnh, cao hơn hai mét, hắn đứng đó như tiểu tháp.

- Vị này là bằng hữu ta, Thần Tháp Đế Quân!

- Hắn thường xuyên tới chỗ ta ăn nhờ ở đậu... Thần Tháp, vị này chính là truyền nhân Thần Nông ta từng nói qua, là Nhiếp Vân tiểu huynh đệ cứu sống Dao Sương!

Nguyên Dương Đế Quân giới thiệu.

- Nhiếp Vân bái kiến Thần Tháp Đế Quân!

Nhiếp Vân vội vàng ôm quyền.

Đế Quân, cường giả Đại Đế, bất kể như thế nào cũng phải bảo trì tôn kính.

- Ngươi cứu Dao Sương? Không tệ, không sai!

Thần Tháp Đế Quân nhìn Nhiếp Vân và gật đầu, lúc này nhìn sang Nguyên Dương Đế Quân và nói:

- Ta xem như hiểu rồi, ta nói ngươi cái tên này làm sao dẫn hắn đi gặp ta, bất kể thế nào thì ta cũng là tiền bối, lần thứ nhất gặp mặt phải có chút lễ gặp mặt ah.

- Lễ vật?

Nhiếp Vân sững sờ:

- Tiền bối không cần...

Vị Thần Tháp Đế Quân nói trực tiếp như thế, nói rõ hắn là người tính cách ngay thẳng, không thích quanh co lòng vòng.

- Ngươi nói không cần có thể không cần, không tặng ít đồ là ta không có hảo ý.

- Cũng mất thân phận Thần Tháp Đế Quân của ta...

Thần Tháp Đế Quân vò đầu:

- Tặng cái gì mới tốt đây?

Thần Tháp Đế Quân cau mày suy nghĩ, lúc này hắn không biết nên tặng cái gì.

- Có gì mà buồn, tiểu huynh đệ mới gặp mặt ngươi, ngươi tặng Linh Lung Trân Châu Tháp đi? Trực tiếp tặng qua là xong.

Nguyên Dương Đế Quân cười nói.

- Linh Lung Trân Châu Tháp? Ngươi... Ngươi thực dám mở miệng!

Nghe nói như thế, Thần Tháp Đế Quân cũng nói khẽ.

- Tiểu tháp này là ta tốn hao không biết bao nhiêu năm luyện chế mà thành, là đồ vật đắc ý nhất, không thể tùy tiện tặng người!

- Quỷ hẹp hòi! Không tặng thì thôi, sớm biết ngươi khẳng định không bỏ được!

- Hiện tại ta đi gặp Phó Thiên, chắc hẳn lão gia hỏa này có thể xuất ra thứ tốt, hắn hào phóng hơn ngươi không ít.

Nguyên Dương Đế Quân khinh bỉ nhìn đối phương sau đó khoát

tay.

- Cái gì? Ngươi nói Phó Thiên hào phóng hơn ta? Chuyện phiếm!

- Gia hỏa này keo kiệt, lần trước ta hỏi muốn hỗn độn thần thiết của hắn, một cân cũng không cho ta, ngươi cảm thấy hắn có thể xuất ra thứ gì tốt?

Thần Tháp Đế Quân bĩu môi.

- Cho dù không cầm ra thứ tốt, nhìn thấy Nhiếp Vân tiểu huynh đệ, nhất định phải tặng một hai kiện lễ vật, ít nhất không giống ngươi, quỷ hẹp hòi, cái gì cũng không lấy ra...

Nguyên Dương Đế Quân khinh bỉ.

- Ai nói ta không cho?

Thần Tháp Đế Quân quát.

- Ta nói ngươi muốn cho thì ngươi cũng lấy ra ah, đừng tìm một ít chuyện loạn thất bát tao lừa gạt, quá kém, ta nơi này có bao nhiêu cầm bao nhiêu, trực tiếp đưa cho Nhiếp Vân tiểu huynh đệ là được, không mất nhân tình.

Nguyên Dương Đế Quân khẽ nói.

- Ngươi... Hừ, ngươi có bao nhiêu cho bao nhiêu, ta xem ngươi cầm ra thứ gì!

Bị đối phương luân phiên khích tướng, Thần Tháp Đế Quân nói một câu và lật tay, một viên cầu như trân châu xuất hiện trong tay hắn.

- Tiểu huynh đệ, cho, đây là lễ vật của ca ca tặng, cầm đi!

- Này...

Nhiếp Vân nháy mắt.

Đối phương tặng đồ trân quý như thế, nó lớn như long nhãn, lưu

quang lập loè, cũng không nhìn ra là bảo vật gì, dùng tinh thần dò xét lại cảm thấy là bảo vật uy lực mênh mông, uy lực vô cùng.

------oOo------

Chương 3178: Ba vị Đại Đế

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cầm đi, Linh Lung Trân Châu Tháp này ta luyện chế rất phiền toái, hao phí không ít thời gian nhưng không tương xứng với đại đạo ta tu luyện, còn nữa, cấp bậc không đủ, đối với ta đã không có tác dụng quá lớn, hôm nay tặng cho ngươi!

Thần Tháp Đế Quân khoát khoát tay, ngoài miệng nói đại khí nhưng trên thực tế trong mắt mang theo không bỏ và đau lòng.

- Linh Lung Trân Châu Tháp?

Nhiếp Vân đã giật mình.

Vừa rồi vị Thần Tháp Đế Quân và Nguyên Dương Đế Quân đối thoại, hắn nghe nhất thanh nhị sở, biết rõ vật này thứ thập phần trân quý với đối phương, bằng không cũng không nói như vậy, vội vàng khoát tay.

- Quá trân quý, ta không thể nhận!

Lần thứ nhất gặp mặt, muốn bảo bối của một vị Đại Đế, hắn cảm thấy có chút không thích hợp.

- Cầm đi, thật vất vả thấy gia hỏa này hào phóng như thế.

Nguyên Dương Đế Quân cười cười:

- Không cầm thì hắn sẽ đổi ý ngay đấy, gia hỏa này không phải chưa từng làm vậy, lần trước...

- Đổi ý?

Không đợi hắn nói hết lời, Thần Tháp Đế Quân như bị giẫm đuôi mèo nhảy dựng lên.

- Ta làm sao có thể đổi ý? Tốt, ngươi nhanh cầm!

- Nói thật, ta đã sớm không muốn Linh Lung Trân Châu Tháp này, ngươi nhanh luyện hóa đi.

- Ách?

Nhìn thấy Thần Tháp Đế Quân có bộ dạng như thế, Nhiếp Vân tươi cười.

Xem ra gia hỏa này có chuyện gì đó bị Nguyên Dương Đế Quân ăn chắc, nếu không cũng không có bộ dáng như thế.

- ta cũng không khách khí!

Thấy hai vị Đại Đế đều bảo mình cầm, Nhiếp Vân không xoắn xuýt, lúc này linh hồn lan vào trong đó, đồng thời nhỏ một giọt máu tươi vào trong.

- Linh Lung Trân Châu Tháp là một kiện nửa bước Đế cấp thần binh!

- Thực lực của ngươi hiện tại không thể luyện hóa, thi triển ra hiệu quả cũng có hạn, dù vậy cũng không tệ, gặp được nguy hiểm sử dụng nó, Hoàng cảnh viên mãn không thể phá nổi phòng ngự của ngươi.

Bên tai có tiếng Nguyên Dương Đế Quân truyền âm.

- Nửa bước Đế cấp...

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Mặc kệ cái gì, chỉ cần dính dáng đến Đế cấp, uy lực lớn vô hạn, trước mắt ny Linh Lung Trân Châu Tháp cho dù chỉ là nửa bước Đế cấp cũng xem như dính vào chữ đế, uy lực to lớn không thể tưởng

tượng!

Một kiện nửa bước Đế cấp thần binh, cũng khó trách Thần Tháp Đế Quân đau lòng như thế.

Từ lời vừa rồi đã biết Đế cấp thần binh phi thường thưa thớt, rất nhiều Đại Đế đều không có, bởi vậy nửa bước Đế cấp thần binh chính là binh khí phổ biến nhất.

Một Đại Đế xuất ra binh khí của mình, không đau lòng mới là lạ.

- Đây là pháp bảo thủy thuộc tính, dùng thủy thuộc tính đại đạo luyện hóa tương đối dễ dàng, có thể thử một chút!

Nói xong những lời này, Nguyên Dương Đế Quân tiếp tục truyền âm.

- Thủy thuộc tính?

Sắc mặt Nhiếp Vân vui vẻ.

Bảo bối trong tay có cấp bậc quá cao, muốn luyện hóa đầu tiên phải phân tích thuộc tính, chỉ riêng điểm này tốn không ít thời gian, nếu như Nguyên Dương Đại Đế không nói, bằng vào thực lực của hắn hiện tại mà nói, không có mười ngày nửa tháng rất khó hoàn thành, nói rõ thì đơn giản hơn nhiều.

- Thu!

Tinh thần khẽ động, Linh Lung Trân Châu Tháp trong tay biến mất tại chỗ, sau một khắc đã xuất hiện trong nạp vật thế giới.

Nhẹ nhàng bắn ra, viên cầu như trân châu bay thẳng vào đan điền của hắn.

Đã vật này là thủy thuộc tính, tưởng thuỷ đan điền sẽ là lựa chọn tốt nhất.

Ầm ầm!

Hai mắt bắn ra hào quang, Linh Lung Trân Châu Tháp nhanh chóng dung hợp với tưởng thủy đan điền, cả đan điền như biến thành bọt nước.

Âm thanh thiên băng địa liệt vang lên trong nạp vật thế giới, ngay sau đó đã nhìn thấy tưởng thuỷ đan điền chậm rãi dung hợp chủ đan điền.

Tưởng thủy đan diền xếp hạng một trăm sáu mươi tám, thuộc về thiên phú hơn trăm, dung hợp Linh Lung Trân Châu Tháp đã lập tức gia tăng lực lượng tiến vào top mười.

Ông!

Tưởng thuỷ đan điền dừng lại, vẫn không nhúc nhích.

Trên diễm hỏa đan điền, chỉ đứng sau tiên âm đan điền.

Dung hợp Linh Lung Trân Châu Tháp vào tưởng thuỷ đan điền, từ đó Nhiếp Vân cảm thấy thân cận với nước, tiện tay một cái đã có thể sinh ra nước.

- Việc này...

Cảm nhận được thân thể biến hóa, Nhiếp Vân cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tưởng thuỷ đan điền được xưng một trong ba thiên phú đào tẩu, là thiên phú không phải chiến đấu, cho tới nay hắn không quá quan tâm đan điền này, cũng không cảm thấy nó có thể gia tăng thực lực rất lớn, nhưng lúc này dung hợp Linh Lung Trân Châu Tháp lại khác hoàn toàn.

Tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân cũng cảm giác hơi nước trong không khí chung quanh, hắn chỉ hút một cái làm hoa cỏ chung quanh khô héo.

- Trở về lại thử!

Nơi này là phủ đệ của Nguyên Dương Đế Quân, Nhiếp Vân bất tiện

thi triển thi triển thực lực.

Tuy không có thử nhưng hắn cũng biế, dung hợp trân châu Linh Lung Tháp, thực lực của hắn lại tăng lên.

- Thứ này không thể luyện hóa trong thời gian ngắn, trở về từ từ sẽ đến a!

- Đi, ta mang ngươi đi gặp đám người Phó Thiên Đại Đế, bọn họ đang ở phía trước.

Không biết Nhiếp Vân đã luyện hóa Linh Lung Trân Châu Tháp, Nguyên Dương Đế Quân cười cười nói:

- Thần Tháp, ngươi cùng đi, qua suy nghĩ biện pháp giúp ta.

- Ta có thể đi qua nhưng không bảo đảm có thể nghĩ ra biện pháp!

Thần Tháp Đế Quân hừ một tiếng, hắn theo sát sau lưng Nguyên Dương Đế Quân, ba người đi vào trong sân.

Tiểu viện phạm vi không lớn, ba người đi một hồi đã nhìn thấy có âấy người đứng trước thủy đàm.

Mấy người kia nhìn không có khí thế kinh người gì, chợt nhìn không khác gì người bình thường, nhưng Nhiếp Vân biết rõ toàn bộ đều là Đế cấp.

- Đến rồi!

Nhìn thấy ba người đi tới, trong đó có một người nhìn sang Nhiếp Vân...

- Vị này chính là...

Bọn họ là cường giả Đế cấp tụ hội, đột nhiên xuất hiệnr một Vương cảnh viên mãn, đổi lại ai cũng cảm thấy không tưởng tượng nổi.

- Đây là ân nhân cứu mạng cảu tiểu nữ, truyền nhân Thần Nông Đại Đế, Nhiếp Vân!

Nguyên Dương Đại Đế giải thích.

- Truyền nhân Thần Nông? Là hắn cứu Dao Sương? Không tệ, không sai!

Lão giả nói chuyện với ánh mắt sáng ngời, vuốt vuốt chòm râu gật gật đầu.

- Vị này chính là Ngô Hoàng tôn giả!

Nguyên Dương Đế Quân giới thiệu với Nhiếp Vân:

- Hai vị này chính là Phó Thiên Đại Đế và Cửu Giang Đại Đế, là một trong cửu đế của thành Vân Châu!

- Nhiếp Vân bái kiến chư vị Đại Đế!

Nhiếp Vân vội vàng ôm quyền.

Lúc trước hắn từng nghe qua Phó Thiên Đại Đế, là lão tổ bạn gái Vân Nhu của Diệp Đào, Ngô Hoàng tôn giả được xưng là y đạo đệ nhất xưng thành Vân Châu, lại là cường giả Đế cấp, Mạc Cao đại sư, Hoằng Nghiệp đại sư đều là đệ tử của hắn.

Về phần Cửu Giang Đại Đế thì hắn mới nghe lần đầu, nếu là một trong cửu đế của thành Vân Châu, chỉ sợ cũng là lão quái vật sống không biết bao nhiêu trăm triệu năm.

------oOo------

Chương 3179: Kim Linh Thủy Văn Ngư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối mặt siêu cấp cường giả thực lực như vậy, hắn không dám chậm trễ chút nào.

- Không cần khách khí…

Ba người đều cười cười, lập tức nhìn sang chỗ khác ngắm thủy đàm.

Thấy ánh mắt ba vị Đại Đế đều tập trung ở thủy đàm, Nhiếp Vân cũng hiếu kỳ nhìn sang.

Thủy đàm đường kính ba bốn mét, phía trên có gợn sóng lăn tăn, hiện ra màu vàng, một đóa hoa sen nở rộ bên trong.

Chất nước đục ngầu, mắt thường nhìn không thấy đáy.

Cho dù nhìn thế nào cũng cảm thấy là thủy đàm bình thường, tìm không ra có cái gì hấp dẫn mấy vị Đại Đế quan sát.

- Ai... Đáng tiếc!

Đang muốn hỏi ngọn nguồn xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Phó Thiên Đại Đế cười khổ lắc đầu.

- Như thế nào, ngươi cũng thất bại a, ta đã nói với ngươi thứ này không dễ làm, ngươi không nghe, ta đến thử xem!

Thần Tháp Đế Quân hừ một tiếng sau đó tiến lên.

- Ngươi thôi đi, đây là việc cẩn thận, ta sợ ngươi vừa động thủ thì thủy đàm không còn.

- Cửu Giang Đại Đế, ta thấy ngươi tới đi.

Nguyên Dương Đế Quân ngăn hắn lại, cười nói.

- Không tin thì bảo ta tới đây làm gì? Ta tránh xa là được.

Thần Tháp Đế Quân cau mày nói.

- Duẫn Duyên nói không sai, loại chuyện cẩn thận như vậy đúng là không thích hợp với ngươi, để ta tới đi!

Cửu Giang Đại Đế cười cười, hắn tiến lên.

Phó Thiên Đại Đế với bộ dáng lão giả, chòm râu màu xanh, Cửu Giang Đại Đế là trung niên nhân, xem ra tuổi tác tương tự Nguyên Dương Đế Quân.

Tuy Nhiếp Vân biết rõ cường giả Đế cấp từ dung mạo không nhìn ra tuổi tác, nhìn thì trẻ tuổi nhưng đã sống không biết bao nhiêu năm tháng.

Thật giống như Đế Huyền, được xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, nhìn tuổi hơn hai mươi nhưng sống không biết bao nhiêu năm, còn lớn hơn cả Phó Thiên Đại Đế, Cửu Giang Đại Đế.

- Hảo hảo hảo, ngươi đi, ta thật xem các ngươi có thể làm gì.

Thần Tháp Đế Quân khoát tay, tâm tình của hắn không tốt lắm.

Nghe hắn nói như vậy, mọi người cười cười, cũng không để ý tới, Cửu Giang Đại Đế đi hai bước tới cạnh thủy đàm, tinh thần khẽ động, một sợi dây nhỏ bắn ra khỏi ngón tay và tiến vào thủy đàm.

Dây nhỏ này trong suốt, nhìn mềm yếu vô lực, nếu như không nhìn kỹ căn bản không phát hiện ra.

- Duẫn Duyên huynh, bọn họ làm gì thế?

Nhìn thấy dây nhỏ du động trong mặt nước, Nhiếp Vân lập tức hỏi.

- Cửu Giang Đại Đế đang câu Kim Linh Thủy Văn Ngư!

Nguyên Dương Đại Đế làm thủ thế chớ lên tiếng.

- Kim Linh Thủy Văn Ngư?

Nhiếp Vân sửng sốt:

- Ngươi nói là Thủy Văn Ngư Vương sống sâu trong Vô Biên Hải?

Thần Nông Bách Thảo Kinh có ghi lại, Thủy Văn ngư là thần vật đặc thù sống sâu trong Vô Biên Hải, thiên địa quy tắc biến thành, có

thể dung hợp với thủy văn nên rất khó bắt.

Loại cá này mỗi một trăm triệu năm gia tăng một đường vân màu tím, sau khi gia tăng thành chín đường vân sẽ biến thành một cái ngân vân, chín đầu ngân vân tính gộp lại hoàn thành biến thành kim vân, đó là Kim Linh Thủy Văn Ngư!

Chính bởi vì như thế, mỗi một đầu Kim Linh Thủy Văn Ngư đều sống không biết bao lâu, giảo hoạt đến cực điểm, cho dù cường giả Đại Đế muốn bắt cũng không có khả năng.

Trong Thần Nông Bách Thảo Kinh ghi lại, năm đó Thần Nông Đại Đế muốn bắt một con dung nhập phương thuốc nhưng không làm được.

Làm cho Nhiếp Vân kỳ quái cũng không phải khó bắt, mà là... Thứ sống sâu trong Vô Biên Hải, nơi này là Vân Châu, khoảng cách Vô Biên Hải còn có Lôi Châu, khoảng cách đâu phải hàng tỷ tỷ dặm

- Chính là nó...

Nguyên Dương Đại Đế gật gật đầu, liếc mắt nhìn, dường như nhìn ra hắn nghi hoặc cho nên truyền âm nói:

- Là thủy đàm này, thủy đàm nhìn rất nhỏ nhưng trên thực tế sâu không biết bao nhiêu, dù sao ta cũng nhìn không thấy đáy, nếu như đoán không sai, có lẽ liên thông với Vô Biên Hải, cho nên mới có Thủy Văn Ngư xuất hiện, hơn nữa còn là Kim Linh Thủy Văn Ngư lợi hại nhất!

- Liên thông Vô Biên Hải?

Nhiếp Vân líu lưỡi.

Nơi này cách Vô Biên Hải không biết bao nhiêu tỷ tỷ dặm, nếu lên thông, mà mặt đất Thần giới có mạch nước ngầm rắc rối khó dò.

Khó trách có chút cường giả Đại Đế chuyên môn đến Vô Biên Hải tìm kiếm cũng không thấy Thủy Văn Ngư, có thủy mạch lớn như thế, thứ này hoàn toàn có thể ẩn nấp tại bất cứ nơi nào trong Thần

giới, làm cho không người nào tìm được.

- Kim Linh Thủy Văn Ngư, không có thực lực cấp bậc Đại Đế nhưng có thể thọ hàng tỷ năm, nói rõ tạo vật thần kỳ, ta sử dụng nó làm vật lêệu luyện chế thân thể Dao Sương!

- Cho nên dù thế nào cũng phải bắt được!

Nguyên Dương Đại Đế nói tiếp.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Kim Linh Thủy Văn Ngư có thể thọ hàng tỷ năm, nói rõ tánh mạng đặc thù, hơn nữa thứ này có được linh tính, dung nạp linh hồn sẽ có hiệu quả khó nói thành lời, nếu dùng làm tài liệu luyện chế thân thể thì không gì tốt hơn.

- Đáng tiếc Kim Linh Thủy Văn Ngư thật sự quá giảo hoạt, tuy bị ta dùng năng lực vây khốn trong thủy đàm nhưng không cách nào bắt được.

- Mấy Đại Đế chúng dùng hết phương pháp cũng không thành công.

Nguyên Dương Đế Quân lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Thân là cường giả Đại Đế, bọn họ có năng lực di sơn đảo hải, chinh chiến thiên hạ có lẽ làm bọn họ cảm thấy nhẹ nhõmnhưng nghĩ biện pháp bắt một con cá, cảm thấy quá đau đầu.

Sở dĩ xuất hiện loại tình huống này, Nhiếp Vân biết rõ nguyên nhân.

Kim Linh Thủy Văn Ngư là tính mạng phù hợp đại đạo, thời điểm không hiển lộ thân thể có thể dung nhập vào nước, và có màu sắc giống nước, cường giả Đại Đế cũng khó phát giác!

Cưỡng ép khóa nước lại rất dễ dàng giết nó, một khi tử vong, hiệu quả sẽ không còn!

Nếu không thể khống chế nước, thứ này dung vào trong nước chết sống không đi ra, ai cũng không có biện pháp!

- Muốn bắt thứ này, đầu tiên phải làm nó hiện thân, sau đó tinh thông thủy thuộc tính đại đạo, lợi dụng nước mới có thể khống chế, nếu không thực lực có mạnh hơn nữa cũng vô dụng.

Dường như biết hai người nói chuyện, Phó Thiên Đại Đế truyền âm tới.

Hắn vừa thất bại nên có tâm đắc.

Ba người đang nói chuyện, lúc này Cửu Giang Đại Đế đã tới thời kỳ âấu chốt, vốn là thủy đàm không lớn lại chậm chạp xoay tròn hình thành một vòng xoáy.

Hô!

Sợi dây trong suốt trên ngón tay của Cửu Giang Đại Đế bị đứt, sắc mặt cứng đờ, hắn lui về phía sau vài bước.

- Ta cũng không được...

Nhìn tâấy thủy đàm khôi phục, Cửu Giang Đại Đế lắc đầu.

- Gia hỏa này trải qua hai lần đã trở nên thông minh, cho dù linh hồn lực của chúng ta không có lực công kích thì nó cũng sẽ không mắc lừa!

- Còn muốn nó hiện hình chỉ sợ không dễ dàng như vậy!

------oOo------

Chương 3180: Trạng thái chân không tụ thủy

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng thế, Kim Linh Thủy Văn Ngư không biết sống bao lâu, thông

minh vô cùng, sau khi hai lần kinh hãi, ta cũng không biết nên dùng phương pháp gì để nó hiện hình.

- Thanh Diệp Thủy Liên Hương đã làm nó hiện hình một lần, Cửu Giang Đại Đế sử dụng Kim Thân Đan Hương làm nó hiện thân lần thứ hai, trải qua hai lần, chỉ sợ không có biện pháp như trước.

- Có ai còn biện pháp hay không?

Nghe được Cửu Giang Đại Đế thừa nhận thất bại, mấy vị Đại Đế ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của đối phương.

Kim Linh Thủy Văn Ngư dùng giảo hoạt trứ danh, mọi người liên tục hai lần dùng bảo vật hấp dẫn đối phương mắc lừa, đã thuộc về vạn hạnh, lần thứ ba là không có khả năng.

- Tuy Kim Linh Thủy Văn Ngư khó có thể bắt, nhưng theo ta được biết có người thành công qua.

Ngô Hoàng tôn giả vuốt vuốt chòm râu và nghĩ tới cái gì đó rồi lên tiếng.

- Ah? Có người thành công qua? Ai?

Đôi mắt Nguyên Dương Đế Quân sáng ngời, vội vàng nhìn qua.

Thực lực Ngô Hoàng tôn giả có khả năng không tính là hàng đầu trong đám người nhưng am hiểu y thuật, nghe được bí văn hơn xa tất cả mọi người.

- Là lần trước ta đi Huyền Cực Điện, trong lúc vô tình nghe người ta nói!

Ngô Hoàng tôn giả nhớ lại sau đó nói:

- Nghe nói người này cũng dùng nhiều loại phương pháp, sử dụng không ít các loại vật phẩm trân quý, vừa mới bắt đầu không có hiệu quả, về sau hắn đồng hành cùng một cường giả, vì giảm bớt lo lắng tâm linh diễn tấu một khúc, ai ngờ một khúc qua đi, Thủy Vân Ngư

lộ ra thân thể.

- Vị cường giả này tìm đúng cơ hội, lợi dụng thủy thuộc tính đại đạo khống chế nó.

- Lúc này mới một lần hành động bắt được!

- Diễn tấu một khúc? Nếu như tin tức không sai, hẳn là tiên âm đại đạo... Ta đi nơi nào tìm người tinh thông tiên âm đại đạo đây?

- Cho dù tìm được, lại đi nơi nào tìm kiếm cường giả tinh thông thủy thuộc tính đại đạo? Mấy người chúng ta không tinh không, cũng không thể lại để cho bảo ta đi mời Hiên Viên Đại Đế a!

- Hiên Viên Đại Đế tinh thông thủy thuộc tính đại đạo, đáng tiếc hắn thuộc về người phi thăng, có oán hận chồng chất với chúng ta, muốn mời đến chỉ sợ rất khó!

- Trước đừng nghĩ tìm cường giả thủy thuộc tính đại đạo, trước tìm người tinh thông tiên âm đại đạo đã!

- Thành Vân Châu nghe nói tới có Diệu Âm tiên tử lấy tiên âm nổi danh, không được thì mời nàng hỗ trợ.

- Ta có nghe nói qua nàng, nàng trình độ cỉa nàng chỉ đánh tới tiếng đàn ảo cảnh mà thôi, muốn hấp dẫn Thủy Vân Ngư ít nhất cũng cần cảnh giới vạn vật sinh hương!

- Nếu như vậy, người này không thể giúp được cái gì...

Nghe được Ngô Hoàng tôn giả giải thích, mọi người cũng không có cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại lắc đầu cảm khái.

Tin tức của Ngô Hoàng tôn giả cần hai vị cường giả liên thủ bắt được Thủy Văn Ngư, một vị tinh thông tiên âm đại đạo, một vị tinh thông thủy thuộc tính đại đạo, cả hai liên hợp mới có thể hoàn thành, ở đây toàn Đại Đế, thực lực tuy rất mạnh nhưng không tinh thông hai thư snayf, cho dù biết rõ cũng không có biện pháp gì.

- Tiên âm đại đạo? Thủy thuộc tính đại đạo?

Nghe mọi người bàn tán với nhau, đôi mắt Nhiếp Vân chớp chớp.

- Tính toán, ta sẽ phong tỏa nước trong đầm, tạm thời không có biện pháp, sau này bàn lại.

Nghe bọn họ không có biện pháp, Nguyên Dương Đế Quân nhịn không được tràn đầy thất vọng, lắc đầu.

Hắn tu luyện là thuần dương đại đạo, hoàn toàn tương khắc với Thủy Văn Ngư, không cách nào bắt, những người khác không có biện pháp, hắn càng không có biện pháp.

- Chỉ có thể như vậy...

- Biết rõ thánh vật Kim Linh Thủy Văn Ngư đang ở nơi này lại vô duyên nhìn thấy, đáng tiếc.

- Đi, đừng xoắn xuýt, bắt không được cũng không có biện pháp, cưỡng ép bắt vạn nhất làm nó tử vong, còn muốn đầu thứ hai không biết tốn bao nhiêu năm tháng...

Các Đại Đế đồng thời lắc đầu, đang cảm khái lại nghe có tiếng nói vang lên.

- Ta... Có lẽ ta có thể thử xem!

Lời nói không lớn nhưng làm mọi người nơi đây sững sờ, vội vàng nhìn sang hướng người nói chuyện, vừa nhìn liền cau mày.

Nói chuyện chính là truyền nhân Thần Nông được Nguyên Dương Đế Quân mang đến.

- Lão đệ, ngươi có biện pháp?

Nguyên Dương Đế Quân cũng nhìn qua.

- Dù sao tất cả mọi người không có biện pháp, đã như thế không bằng để ta thử xem.

Nhiếp Vân cười nói.

- Ngươi?

Cửu Giang Đại Đế và Phó Thiên Đại Đế liếc nhau, đồng thời lắc đầu.

- Kim Linh Thủy Văn Ngư trong mắt chúng ta không có gì, trên thực tế thực lực của nó chỉ là Hoàng cảnh viên mãn, ngươi...

Cửu Giang Đại Đế còn chưa nói xong ý tứ lại rất rõ ràng, ngươi chỉ có thực lực Vương cảnh viên mãn, muốn bắt Thủy Văn Ngư cấp bậc Hoàng cảnh viên mãn là quá không thực tế.

Mấy vị Đại Đế khác cũng có suy nghĩ như vậy, ngoài miệng tuy chưa nói nhưng ý tứ trong mắt rõ ràng.

Cũng không phải bọn họ không tin thiếu niên trước mặt, thật sự là hắn tuổi còn rất trẻ, thực lực quá thấp.

- Dù sao cũng không có biện pháp, có thể thử xem, nếu như thật không hề bắt cũng hi vọng các vị xuất thủ tương trợ.

Nhiếp Vân cười cười.

- Ân!

Nguyên Dương Đế Quân do dự sau đó gật đầu.

Tuy hắn không biết đối phương có thể thành công hay không, nhưng chẳng biết tại sao có kinh nghiệm trị liệu Dao Sương làm nội tâm của hắn sinh ra tin tưởng thiếu niên trước mắt.

Dù sao hiện tại cũng không có biện pháp, lại cho hắn thử cũng không có gì.

- Ta sẽ bắt đầu!

Thấy hắn đồng ý, Nhiếp Vân tiến lên, hắn đảo tay cầm một ống tiêu.

Kim Linh Thủy Văn Ngư chỉ thấy ghi lại trong Thần Nông Bách Thảo Kinh, hắn hiểu không sâu, có thể thành công hay không tự tin không lớn.

Ô ô ô ô!

Tiếng tiêu vang lên, không gian chung quanh sinh ra hương khí mê đắm lòng người.

- Vạn vật sinh hương?

Mấy vị Đại Đế đồng thời sửng sốt, ngay cả Nguyên Dương Đế Quân cũng nháy mắt vài cái, hắn có chút không dám tin tưởng.

- Truyền nhân Thần Nông Đại Đế, y đạo đạt tới cảnh giới chí cao... Tiên âm đại đạo cũng đạt tới loại tình trạng này? Thiệt giả?

- Tinh thông hai chủng đại đạo, đều đạt tới loại tình trạng này, bản thân còn chưa đạt tới Hoàng cảnh?

Mọi người tràn đầy ngạc nhiên.

Thân là cường giả Đại Đế, bọn họ biết rõ tu luyện đại đạo khó khăn, rất nhiều người nghiên cứu y thuật, cả đời cũng chỉ tìm hiểu da lông, thiếu niên trước mắt tuổi không lớn, chẳng những y thuật tinh xảo vượt qua Ngô Hoàng tôn giả, lý giải tiên âm lại

đạt tới cảnh giới vạn vật sinh hương!

Tinh thông hai chủng đại đạo... Bản thân còn chưa tiến vào Hoàng cảnh, không khỏi quá khoa trương a!

------oOo------

Chương 3181: Bữa tiệc lớn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ô ô ô ô ô!

Tiếng tiêu không vì mọi người ngạc nhiên mà dừng lại, tiếng tiêu vang lên làm mặt nước sinh ra gợn sóng.

Mặt nước vốn bình tĩnh không có gợn sóng nào, dường như tiếng tiêu vang lên làm xuất hiện vòng xoáy không lớn.

Trong vòng xoáy có một con cá vàng không lớn lúc ẩn lúc hiện, tùy thời sẽ nhảy ra ngoài.

- Xuất hiện...

- Quả nhiên hữu hiệu!

Nhìn thấy cá vàng xuất hiện, ánh mắt đám người Cửu Giang Đại Đế sáng ngời.

Vừa rồi bọn họ dùng rất nhiều phương pháp, u Kim Linh Thủy Văn Ngư vẫn ẩn nấp thân thể, hiện tại tuy không có triệt để hiển lộ ra nhưng bọn họ cũng nhìn thấy nó.

Nhìn chằm vào đắm nước, Kim Linh Thủy Văn Ngư tùy thời xuât hiện, đôi mắt Nhiếp Vân sáng lến.

Xem ra Ngô Hoàng tôn giả nghe được truyền thuyết không giả, tiên âm đại đạo quả nhiên có thể làm thứ này hiện hình.

Kim Linh Thủy Văn Ngư đáng sợ nhất chính là dung nhập vào trong nước, cũng không ai có thể tìm kiếm, có thể hiện hình thì đơn giản hơn nhiều.

- Đi ra đây cho ta!

Nhẹ nhàng cười cười, Nhiếp Vân hô to trong lòng, đột nhiên tiêu âm biến hóa, đồng thời bàn tay hắn lăng không chụp vào thủy đàm.

Phần phật!

Vốn vòng xoáy xoay tròn nhưng bàn tay hắn đánh tới liền biến mất,

lại biến thành trạng thái chân không, trong nháy mắt một con cá phủ đầy màu vàng xuất hiện trước mặt mọi người.

- Trạng thái chân không tụ thủy... Thủy thuộc tính đại đạo?

- Đây... Đây là cảnh giới nắm giữ thủy thuộc tính đại đạo đến mức tận cùng mới có hiệu quả như thế!

- Xảy... Xảy ra chuyện gì?

Mấy vị Đại Đế nhìn thấy Nhiếp Vân dùng thủ đoạn như thế đều ngây ngốc.

Trạng thái chân không tụ thủy, cũng gọi là trạng thái chân không của nước, phải khống chế thủy thuộc tính đại đạo đạt tới cảnh giới nhất định mới có thể làm được.

Tưởng nước đại đạo khác với tiên âm đại đạo, nó cũng chia làm nhiều cảnh giới, có thể du lịch trong nước, có thể phát huy thực lực mạnh hơn trong nước... Đây chỉ là da lông của đại đạo.

Chính thức lĩnh ngộ đến cao thâm có thể khống chế nước ở bất cứ nơi nào, thậm chí có thể rút sạch dưỡng khí trong người của đối phương và chém giết!

Trạng thái chân không tụ thủy phải nắm giữ tới mức cao thâm mới làm được, khi đó có thể rút sạch nước ở chung quanh, hình thành trạng thái chân không hoàn toàn.

Kim Linh Thủy Văn Ngư chỉ cần ở trong nơi có nước, cho dù ở trong không khí cũng có thể ẩn tàng thân thể làm người ta không tìm thấy nó đâu... Nếu ở trạng thái chân không sẽ không còn nơi che giấu thân thể.

Mỗi Đại Đế nơi đây đều biết chuyện này, chỉ tiếc bọn họ tu luyện cũng không phải thủy thuộc tính đại đạo, mặc dù thực lực mạnh m cũng không cách nào làm được điểm này... Thiếu niên trước mắt làm rất nhẹ nhàng.

Này...

Tất cả mọi người đều ngẩn người.

Y đạo, tiên âm đại đạo, tưởng thủy đại đạo... Thiếu niên này trong nháy mắt thi triển ra ba loại làm cho bọn họ đều trợn mắt há hốc mồm, còn có bao nhiêu loại đã tu luyện tới cực hạn? Bọn họ còn kém hơn hắn đấy.

- Duẫn Duyên huynh, mau bắt lấy Thủy Văn Ngư, ta sắp không khống chế nổi.

Thời điểm mọi người nơi đây kỳ quái, tiếng nói lo lắng vang lên.

Nghe nói như thế, lúc này đám người Nguyên Dương Đế Quân mới kịp phản ứng, đồng thời cười khổ, cũng bộc phát lực lượng.

Vừa rồi khiếp sợ nên quên thiếu niên trước mặt chỉ có thực lực Vương cảnh viên mãn mà thôi, trong thời gian ngắn có thể làm cho nước chung quanh Thủy Văn Ngư bốc hơi, nhưng thời gian dài Thủy Văn Ngư sử dụng thực lực áp chế, lần nữa thu hoạch hơi nước và biến mất.

Đám người Nguyên Dương Đế Quân cùng ra tay, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy không gian chung quanh bị phong tỏa, Kim Linh Thủy Văn Ngư muốn chạy trốn cũng bị giam cầm trong nháy mắt, không thể nhúc nhích được nữa.

Ầm ầm ầm!

Một hộp thủy tinh xuất hiện trên không trung, cũng bao phủ Thủy Vân Ngư vào trong.

- Ha ha, bắt lấy! Không nghĩ tới nhiều Đại Đế chúng ta thúc thủ vô sách nhưng Nhiếp Vân tiêu huynh đệ lại thành công.

Bắt lấy Thủy Văn Ngư, Nguyên Dương Đế Quân cao hứng không nói thành lời.

- Ta có vận khí tốt mà thôi.

Nhiếp Vân nói.

Nói như vậy cũng không phải hắn khiêm tốn, mà là thực sự cầu thị, tuy hắn nắm giữ tiên âm đại đạo và tưởng thủy đại đạo, nhưng nếu như cuối cùng mấy vị Đại Đế không ra tay cũng không có biện pháp bắt Thủy Văn Ngư.

- Có đôi khi vận khí cũng là thực lực!

Nguyên Dương Đế Quân khoát khoát tay.

Nhiếp Vân không biế nói tiếp như thế nào, đành phải nói sang chuyện khác:

- Duẫn Duyên huynh, tuy khóa Thủy Văn Ngư trong hộp thủy tinh cũng không nên phớt lờ, thứ này không có nước sẽ sống không bao lâu thì chết, nhưng hơi nước càng nhiều sẽ dung nhập vào trong đó, sẽ thoát ra khỏi hộp thủy tinh, không thể không phòng.

Năng lực chạy trốn của Kim Linh Thủy Văn Ngư rất mạnh, chỉ cần có hơi nước thì nó có thể dung nhập vào trong đó, làm cho không ai phát hiện ra, bây giờ nhìn như bị khóa trong hộp, một khi bên trong có hơi nước thì nó sẽ biến mất vô tung vô ảnh, cũng không tìm thấy nữa.

- Yên tâm đi, bắt nó không dễ dàng, khống chế nó lại đơn giản.

Nguyên Dương Đế Quân cười cười.

Nghe hắn nói như vậy, Nhiếp Vân không nói nhiều.

Đối phương là cường giả Đế cấp, với hắn mà nói là chuyện rất khó khăn, đối với đối phương mà nói cũng không phức tạp.

- Khó trách có thể cứu Dao Sương, giải quyết vấn đề ta không thể giải quyết, Nhiếp Vân tiểu huynh đệ quả nhiên lợi hại, nếu như tiểu huynh đệ không chê, ta muốn mời ngươi đi quý phủ của ta nghiên cứu thảo luận y thuật, không biết có thời gian hay không?

Bắt lấy Kim Linh Thủy Văn Ngư, cũng không còn chuyện khác, Ngô

Hoàng tôn giả nhìn qua, trong mắt mang theo vui vẻ.

- Có thể nghiên cứu thảo luận y đạo với Ngô Hoàng tiền bối là vinh hạnh của ta.

Nhiếp Vân vội vàng ôm quyền.

Ngô Hoàng tôn giả là ai? Cường giả Đại Đế nổi danh thành Vân Châu, tuy không phải dùng y thuật tấn chức nhưng lý giải y thuật cực kỳ cao thâm, nghe nói Hạo Thiên lâu y đạo bảng xếp hạng nằm trong top mười.

Có thể nghiên cứu thảo luận y đạo với đối phương cũng có trợ giúp lớn với y đạo và tu vi của hắn.

Còn nữa, đối phương là cường giả Đại Đế, có thể làm tốt quan hệ với đối phương, với hắn mà nói cũng là một trợ giúp lớn.

- Ngô Hoàng trước đừng có gấp, ta gần đây vẫn nghiên cứu thủy thuộc tính đại đạo, thấy Nhiếp Vân tiểu huynh đệ lĩnh ngộ đến trạng thái chân không tụ thủy, không nhịn được muốn lãnh giáo một phen, ngươi đừng có tranh với ta, chúng ta nâng cốc ngôn hoan!

Cửu Giang Đại Đế nói.

------oOo------

Chương 3182: Dung hợp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đừng tranh giành với ta, các ngươi đều nói ta quê mùa, ta gần đây vẫn học tập tiên âm đại đạo, nếu Nhiếp Vân huynh đệ có lý giải tiên âm sâu như thế, ta cùng học tập với hắn...

Thần Tháp Đế Quân vội nói.

- Việc này...

Nhìn bộ dạng của mấy vị Đế Quân khác, Nhiếp Vân không biết như thế nào cho phải.

Cường giả Đại Đế mời hắn là vinh hạnh của hắn, hắn nằm mơ cũng không ngờ lại có tới mấy Đại Đế mời hắn.

Hắn cự tuyệt người này cũng không phải, không cự tuyệt cũng không phải.

- Được rồi, Nhiếp Vân huynh đệ là khách nhân của ta, nếu như các ngươi muốn mời cứ để thư mời là được.

Dường như nhìn ra hắn khó xử, Nguyên Dương Đại Đế cắt lời mọi người.

- Chuyện này cũng đúng, hôm nay là thọ đản của Duẫn Duyên... Ít nhất cũng phải qua hôm nay lại mời.

- Hôm nay mời là không đúng!

- Duẫn Duyên, thọ đản của ngươi, mọi cũng tới đây giúp ngươi bắt Kim Linh Thủy Văn Ngư phí nhiều thời gian như thế, như dù thế nào cũng mời chúng ta một bữa ngon a.

Mọi người đều tươi cười.

Nhiếp Vân là khách quý của Nguyên Dương Đế Quân, hiện tại là thọ đản của đối phương, mời hắn đi qua thật không phù hợp.

- Được rồi, vừa vặn Nhiếp Vân huynh đệ tặng một hồ lô rượu, mọi người cùng nhau nếm thử!

Bắt được Kim Linh Thủy Văn Ngư, Nguyên Dương Đế Quân cũng phi thường cao hứng, cười lớn một tiếng, bàn tay vung lên, trước mắt mọi người xuất hiện trận đạo, cuối thông đạo là bàn tròn không lớn, phía trên đã chuẩn bị sẵn mỹ thực.

- Xem như ngươi có lương tâm.

Mọi người thấy hắn sớm có chuẩn bị, tất cả đều nhẹ nhàng cười

cười đi qua.

- Nhiếp Vân lão đệ, bữa tiệc lớn này có chỗ tốt lớn với ngươi, là tạo hóa đây, nên ăn nhiều hơn.

Đi tới bàn trước mặt, Nhiếp Vân ang suy nghĩ có nên đi qua không, chợt nghe Nguyên Dương Đế Quân nói chuyện.

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn đồ ăn trên bàn, vừa nhìn đã cảm thấy khiếp sợ.

Tuy hắn không thể gọi tên đồ ăn nơi đây nhưng mỗi một món đều vô cùng trân quý, ẩn chứa năng lượng cực kỳ tinh thuần, thực lực của hắn hiện tại ăn một món phải tiêu hóa thời gian dài.

- Những món này là thịt thần thú Hoàng cảnh viên mãn và dược liệu sống mấy vạn năm, đều là đại bổ.

Nhìn ra hắn khiếp sợ, Nguyên Dương Đế Quân giải thích.

- Thịt tâần thú Hoàng cảnh viên mãn? Dược liệu vạn năm...

Tuy Nhiếp Vân đã sớm đoán ra, nghe xác nhận cũng giật mình không nhỏ.

Không hổ là cường giả Đế cấp, ăn cái gì cũng đủ trân quý!

Chỉ đơn thuần đồ ăn trên bàn, chỉ sợ không có hơn mấy trăm vạn thần thạch sẽ sượng mặt.

Rượu qua ba tuần, đồ ăn qua ngũ vị.

Tất cả mọi người càng khen hầu tâm tửu của Nhiếp Vân không dứt miệng, sau khi uống xong lại đòi hỏi.

Không có biện pháp, Nhiếp Vân đành phải cho mỗi người mấy bình.

Hầu tâm tửu chỉ là rượu do thiên địa lục đạo nhưỡng ra,không có trợ giúp gia tăng tu vi các loại nhưng hương vị thơm ngon, rất được

mọi người yêu thích.

Mỹ thực trên bàn, Nhiếp Vân cũng ăn một ít, mỗi loại linh khí bức người, sau khi ăn xong thực lực gia tăng không ít.

Cảm nhận được thân thể biến hóa làm hắn cảm khái không thôi, nếu như có thể vẫn ăn mỹ thực như thế, tấn cấp Hoàng cảnh viên mãn căn bản tốn hao không nhiều thời gian.

Khó trách tu luyện giả đều mơ tưởng xuất thân tốt, chỉ phần tài nguyên này đã làm vô số tán tu không bằng được.

- Nhiếp Vân huynh đệ, trước kia không biết tình huống tu luyện của ngươi, không thể quan tâm thật nhiêu, vừa rồi nhìn thấy ngươi có y đạo, tiên âm đại đạo, tương thủy đại đạo đều tu luyện cực cao, không nhịn được hỏi thăm ngươi một câu, ngươi... Có ý định ngưng tụ nhất phẩm giới vực hay không?

Ăn không sai biệt lắm, Nguyên Dương Đế Quân cười hỏi.

Trên phương diện y đạo thiếu niên này có thành tựu không nói nên lời, nhưng muốn nói tu luyện, đường đường cường giả Đại Đế lại lên tiếng hỏi thăm.

- Vâng!

Nhiếp Vân gật đầu.

Chuyện tam phẩm giới vực, rất nhiều tu luyện giả không quá rõ ràng nhưng đám người Nguyên Dương Đế Quân thân là cường giả Đại Đế, khẳng định sớm đã biết rõ, cũng chẳng muốn giấu diếm.

- Ta thấy bộ dạng của ngươi, chẳng lẽ ý định hội tụ đa trọng đại đạo, ngưng tụ dung hợp giới vực.

Nguyên Dương Đế Quân hỏi tiếp.

- Dung hợp giới vực?

Nhiếp Vân sững sờ.

Hắn chỉ nghe qua tam phẩm giới vực, hoàn mỹ giới vực, chưa từng nghe qua cái gì dung hợp giới vực.

- Ngươi không biết?

Đám người Nguyên Dương Đế Quân cảm thấy kỳ quái.

Không biết dung hợp giới vực, tu luyện nhiều đại đạo như vậy làm gì?

- Xin lắng tai nghe!

Nhiếp Vân ôm quyền.

- Giới vực chia làm tam phẩm, chắc hẳn ngươi biết rõ, tam phẩm giới vực là bình thường nhất, về sau thành tựu có hạn, nhưng 99% Hoàng cảnh trong Thần giới đều là như vậy.

Nhị phẩm giới vực là một ít đệ tử thế gia hoặc hạch tâm truyền nhân mới có thể ngưng tụ, muốn thành công ít nhất phải lĩnh ngộ một loại đại đạo!

- Những đại đạo này cơ bản bài danh sau năm mươi... Tuy về sau sức chiến đấu giới vực không nhỏ muốn đột phá gông cùm Thiên Đạo thành tựu Đại Đế là quá khó khăn.

Nguyên Dương Đế Quân nói:

- Trừ phi... Nhất phẩm giới vực!

Nhất phẩm giới vực là lĩnh ngộ một loại đại đạo bài danh top năm mươi, lĩnh ngộ giới vực này thành tựu Hoàng cảnh viên mãn, dưới cơ duyên xảo hợp mới có cơ hội phá tan Thiên Đạo!

- Đại đạo bài danh top năm mươi cũng không phải dễ dàng lĩnh ngộ như vậy, hơn nữa bài danh càng về sau càng khó đột phá!

- Giống như Thần giới lúc trước có gia hỏa tên Lạc Á tinh thông tiên âm đại đạo, đã đạt tới cảnh giới đại đạo hòa minh nhưng hắn vẫn

không cách nào bước qua một tầng cuối cùng, cũng không phải thiên phú của hắn không được, mà là tiên âm đại đạo bài danh thứ năm mươi, đã ở vào giới vực nguy hiểm, đột phá độ khó vượt qua những người khác mấy lần!

- Hơn nữa hắn đạt tới loại cảnh giới này đã lớn tuổi rồi, không cách nào thành công cũng dễ hiểu.

- Đại đạo bài danh top năm mươi chỉ có nhiều như vậy, thực dựa theo tiêu chuẩn hình thành nhất phẩm giới vực, Thần giới không có quá nhiều Đại Đế, cho nên thành tự dung hợp giới vực.

- Sau khi giới vực này thành công cũng là nhất phẩm, thậm chí có chút uy lực thậm chí vượt qua nhất phẩm giới vực!

- Dung hợp giới vực là đồng thời lĩnh ngộ vài loại đại đạo, sau đó dùng phương thức liên quan nào đó hình thành giới vực của mình.

- Thần giới nổi danh nhất chính là Hiên Viên Đại Đế, giới vực của hắn là vạn dân giới vực.

Giới vực này là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ ngũ hành tăng thêm âm, dương, bảy loại đại đạo dung hợp cùng một chỗ, cũng chính bởi vì như thếcho nên thực lực của hắn mạnh như vậy, Thần giới đệ nhất!

Nguyên Dương Đế Quân giải thích.

------oOo------

Chương 3183: Dung hợp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vạn dân giới? Là bảy loại đại đạo dung hợp?

Nhiếp Vân bừng tỉnh đại ngộ.

Chuyện vạn dân giới hắn nghe thạch quy từng nói qua, trước kia vẫn suy nghĩ, rốt cuộc là đại đạo nào hình thành, hiện tại mới biết

được căn bản không phải một đại đạo.

Khó trách có thể cường đại như thế, bảy loại đại đạo dung hợp, trong đó có vài loại bài danh top năm mươi, chỉ như vậy đủ thấy hắn cường đại.

- Đúng thế, Hiên Viên Đại Đế là người có đại nghị lực, đạt tới Vương cảnh viên mãn cũng như ngươi, không nóng nảy đột phá, hứn vẫn lĩnh ngộ đại đạo, hoàn toàn ngưng tụ giới vực mới một lần hành động đột pá thành công.

- Làm như vậy tuy nhiên về sau thành tựu vô hạn nhưng có nguy hiểm cực lớn.

Nguyên Dương Đế Quân nói:

- Tuổi thọ là có hạn, nhất là cường giả Vương cảnh, không đột phá chỉ sống được mấy trăm, hơn một ngàn năm tuổi thọ, tính mạng ngắn như thế, cho dù ngươi thiên phú cao tuyệt nhưng lĩnh ngộ một loại đại đạo cũng ngưng tụ thành giới vực cũng không tệ, ngưng tụ nhiều loại... Không thể nghi ngờ nói chuyện hoang đường viển vông!

- Có thể nói rất nhiều người cũng hiểu điểm ấy, đáng tiếc tuổi thọ không ngờ người, không đột phá thì chết!

- Như Hiên Viên Đại Đế có thể lĩnh ngộ bảy loại đại đạo, tuổi của hắn chưa vượt qua một ngàn, cả Thần giới không biết bao nhiêu năm, không có xuất hiện người thứ hai.

- Ta nhìn ngươi đã lĩnh ngộ y đạo, tiên âm đại đạo và tưởng thủy đại đạo, tham thì thâm, không bằng hiện tại nên nếm thử dung hợp, nếu không, lĩnh ngộ càng sâu, dung hợp lại càng khó, một khi hoàn toàn lĩnh ngộ một đại đạo, còn muốn dung hợp thêm cái khác là ít có khả năng.

- Giống như chúng ta, lĩnh ngộ một loại hoặc là nhiều loại đại đạo đột phá cảnh giới, đạt tới cấp bậc Đại Đế còn muốn lĩnh ngộ đại đạo khác là khó thành công!

Sắc mặt Nguyên Dương Đế Quân ngưng trọng nói.

Cường giả Đại Đế lĩnh ngộ đại đạo của mình và đột phá thành công, còn muốn lĩnh ngộ đại đạo khác là chuyện quá khó khăn, giống như Ngô Hoàng tôn giả, hắn dùng biệt đại đạo tấn cấp Đế cấp, muốn lại học tập y đạo, tốn hoa vô tận năm tháng, cũng chỉ có thể có được y đạo cao minh, muốn như Thần Nông Đại Đế dùng y nhập đạo thì kém hơn nhiều.

Thậm chí hắn còn kém hơn truyền nhân Thần Nông!

Đây là Thiên Đạo chế ước!

Có thể cho phép ngươi lĩnh ngộ một loại hoặc là vài loại đại đạo vượt qua nó, nhưng không cho phép vượt qua sau đó lĩnh ngộ đại đạo khác.

Chính bởi vì như thế, đại đạo lĩnh ngộ càng sâu càng khó dung hợp... Muốn lĩnh ngộ vài loại đại đạo, hơn nữa dung hợp làm một với nhau, chỉ có một biện pháp, vừa mới bắt đầu lĩnh ngộ đã nếm thử dung hợp, một khi đạt tới cảnh giới nhất định lại nghĩ biện pháp thì muộn rồi.

Giống như đi đường, ngươi quyết định phân nhánh đoạn đường và có rất nhiều lựa chọn, một khi đã đi tới cuối con đường còn muốn đổi ý sẽ trả giá càng lớn hơn nữa còn chưa hẳn có thể thành công.

Giống như xây nhà, đơn thuần gạch, đá đặt ở nơi nào, có thể xếp đặt thiết kế ra nhiều tạo hình, có rất nhiều lựa chọn, một khi đã dán lại thì khó có thể gỡ ra, nó giống như xiềng xích trói buộc, chỉ có thể xuôi theo một phương hướng mà đi thôi.

Sở dĩ Nguyên Dương Đế Quân nói với Nhiếp Vân những lời này chính là sợ hắn học nhiều đại đạo, còn chưa bắt đầu dung hợp đã đi lối rẽ, khi đó không xong.

- Dung hợp...

Nhiếp Vân lý giải ý của hắn và đổ mồ hôi lạnh.

May mắn hắn nói chuyện với các Đại Đế, nếu không chẳng biết con đường tu luyện sau này sẽ khó khăn cỡ nào.

Trước kia thạch quy từng nói qua chuyện tam phẩm giới vực với hắn, nhưng thạch quy chỉ là khí linh, cũng không phải tu luyện giả, bản thân cũng có kiến thức nửa vời, nói mơ hồ không rõ, mình cũng không để ý, dù sao không nóng nảy đột phá, một lòng nghĩ biện pháp ngưng tụ xong hoàn mỹ giới vực, hiện tại xem ra không dễ dàng như vậy!

Hắn có y đạo, tiên âm, tưởng thủy cũng đã đạt đến cực hạn, hiện tại còn chưa có thử qua dung hợp hay không, vạn nhất khó có thể dung hợp, đừng nói hoàn mỹ giới vực, chỉ sợ nhất phẩm giới vực cũng làm khó hắn.

- Thử một chút!

Trong nội tâm khiếp sợ nhưng không bối rối, tâm thần Nhiếp Vân trầm lắng, tinh thần tiến vào nạp vật thế giới, âm thầm khống chế y đạo, tiên âm, tưởng thủy ba loại đại đạo chậm chạp dung hợp.

Mặc kệ hiện tại dung hợp muộn hay không muộn, thử trước rồi nói sau.

Ầm ầm!

Ba loại này không có điểm tiếp xúc, nạp vật thế giới lập tức xuất hiện lắc lư và xuất hiện khu vực đặc thù.

Giới vực này khác với nhạc giới, y giới, có chứa thuộc tính ba loại đại đạo, dung hợp hoàn mỹ không tỳ vết, không có chút xung đột và dị thường.

- Ách? Đơn giản như vậy?

Nhiếp Vân chỉ thử một chút, cũng không kỳ vọng ba loại đại đạo có thể dung hợp, kết quả lại xảy ra ngoài ý muốn, chúng hoàn mỹ giao hòa cùng một chỗ... Vừa rồi Nguyên Dương Đế Quân không phải nói rất khó hay sao?

Phải biết rằng ba loại đại đạo này đã bị hắn tu luyện tới cực hạn, khoảng cách đột phá đến Đại Đế cũng chỉ một tầng mà thôi, rất nhiều cường giả Hoàng cảnh viên mãn cũng không làm được điểm này... Loại dung hợp đại đạo này càng khó, vì sao dễ dàng như thế?

- Chẳng lẽ... Ta hiểu rồi!

Sững sờ một lúc, Nhiếp Vân lập tức ra, ánh mắt của hắn lóe sáng.

Phương pháp tu luyện của hắn khác với người khác.

Người khác đều là lĩnh ngộ một loại đại đạo sau mới bắt đầu chậm rãi dung hợp, mà hắn từ lúc thiên địa lục đạo đã bắt đầu dung hợp đan điền.

Đan điền đại biểu đại đạo, lại để đan điền dung hợp chính là đại đạo dung hợp.

Trải qua thiên địa lục đạo, hỗn độn hải dương, đến bây giờ mới thôi, rất nhiều đan điền của hắn dung hợp hoàn mỹ với nhau... Càng hình thành không gian vững chắc là nạp vật thế giới!

Nói như vậy, từ khi vừa mới bắt đầu hắn đã đi con đường đúng và thành công.

Nói cách khác, cho dù hắn tu luyện đại đạo nào, cho dù tu luyện cực hạn hay cất bước, muốn dung hợp cũng dễ dàng.

- Nói như vậy... Ta đã có thể thi triển giới vực? Trùng kích Hoàng cảnh?

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Nghĩ vậy, đột nhiên hắn cảm thấy hiện tại trùng kích Hoàng cảnh cũng không có vấn đề gì.

Trước kia hắn vẫn lĩnh ngộ đại đạo, ngưng tụ xong hoàn mỹ giới vực, hiện tại xem ra hoàn mỹ giới vực đã nằm trong người hắn, tùy thời có thể trùng kích Hoàng cảnh!

- Còn chưa được... Giới vực của ta là nạp vật thế giới, muốn làm không gian nạp vật thế giới lớn hơn nữa, phải có cường độ như Hoàn Vũ thần mới có thể tấn cấp Hoàng cảnh, trở thành cường giả Hoàng cảnh.

Thử một chút và có thành công, Nhiếp Vân cũng giật mình.

------oOo------

Chương 3184: Thực lực tăng vọt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước kia vẫn truy cầu hoàng mỹ giới vực, kỳ thật chính là nạp vật thế giới của hắn.

Nạp vật thế giới, rất nhiều đại đạo dung hợp hình thành một thể, duy nhất chênh lệch chính là lực lượng không gian quá yếu, chỉ cần đạt tới, tùy thời có thể tấn chức!

- Y đạo, thôn phệ, tiên âm, tưởng thủy, diễm hỏa, kiếm đạo, kịch độc... Trước dung hợp vài loại đại đạo này hình thành giới vực lợi hại rồi nói sau.

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Nhiếp Vân biết rõ nạp vật thế giới muốn tấn cấp cần thôn phệ vô số hỗn độn thế giới cường đại, hiện tại điều kiện còn không chưa đạt tới, hắn lại dung hợp thêm vài loại đại đạo vào nhau.

Y đạo, thôn phệ, tiên âm các đại đạo của hắn đạt tới tình trạng Hoàng cảnh viên mãn hoặc là viễn siêu Hoàng cảnh viên mãn, dung hợp với nhua sẽ tạo thành giới vực cực kỳ cường đại!

Ầm ầm!

Vài loại đại đạo dung hợp, lập tức hình thành tiểu thế giới trong nạp vật thế giới.

Thế giới này không lớn, chỉ có phạm vi mười mét nhưng không gian trong đó cứng lại, kiếm khí, diễm hỏa chi khí, tiên âm chi khí, tưởng thủy khí, kịch độc chi khí... Quay cuồng, uy lực cực kỳ khủng bố.

- Giới vực này...

Cảm nhận được lực lượng giới vực, Nhiếp Vân hưng phấn xiết chặc nắm đấm.

Lực lượng giới vực vô cùng cường đại, đừng nói Hoàng cảnh hậu kỳ, Hoàng cảnh đỉnh phong, cho dù cường giả Hoàng cảnh viên mãn lâm vào trong đó cugnx bị hắn đánh chết!

Diễm hỏa đại đạo xếp hạng hai mươi lăm, mộc sinh đại đạo xếp hạng hai mươi sáu, tiên âm đại đạo xếp hạng năm mươi, kiếm đạo đại đạo xếp hạng mười bảy, kịch độc đại đạo xếp hạng hai mươi mốt... Thôn phệ đại đạo tuy không nằm trong ba ngàn đại đạo nhưng xem uy lực không kém gì top mười, nhiều đại đạo dung hợp cùng một chỗ, hình thành giới vực còn kém xa hoàng mỹ giới vực nhưng trong nhất phẩm giới vực lại là gần trước.

Nói cách khác... Chỉ cần không có đụng phải Hoàng cảnh viên mãn ngưng tụ nhất phẩm giới vực thì hắn có thể chém giết dễ dàng.

Đương nhiên cũng có hạn chế!

Tuy giới vực cường đại nhưng chỉ có khoảng cách mười mét, vượt qua mười mét sẽ không có uy lực.

Nói cách khác, gặp được Hoàng cảnh viên mãn, dưới tình huống cận thân có thể chém giết, khoảng cách vượt qua mười mét phải nghĩ biện pháp bỏ chạy.

Dù vậy cũng rất khủng bố!

Phải biết rằng hắn trước kia gặp người có thực lực như Nam Hoa lão tiên chỉ có thể chờ chết, không cách nào phản kháng, hiện tại một khi tới gần, cái gì Nam Hoa lão tiên, cái gì lão gia tử cũng có thể nhẹ nhõm giết chết không lưu dấu vết nào.

- Dung hợp giới vực là sát chiêu của ta, không thể bại lộ.

Trước mắt trọng yếu nhất là phải nghĩ biện pháp mở rộng nạp vật thế giới, đạt tới mức trùng kích Hoàng cảnh...

Áp chế kích động trong lòng, Nhiếp Vân bình tĩnh trở lại.

Tuy dung hợp giới vực đáng sợ, thực sự có tính hạng chế rất lớn, một khi bạo lộ sẽ làm người ta cảm giác thêếu hụt, trốn ra ngoài mười mé sẽ không có biện pháp.

Cho nên việc cấp bách cũng không phải là diễu võ dương oai biểu hiện thực lực, mà là làm việc ít xuất hiện, tìm kiêm đồ vật mở rộng nạp vạt thế giới, nghĩ biện pháp tiến vào bảo tàng Phổ Thiên hoàng triều, cảm ngộ thêm... Hỗn độn thế giới, tăng đại đạo lên, lại trùng kích Hoàng cảnh!

- Tuy phạm vi giới vực không lớn nhưng mở ra cũng có thể giúp ta phi hành tự do.

Có quyết định, Nhiếp Vân tiếp tục quan sát cảm nhận giới vực của mình.

Phạm vi không lớn, dung hợp đại đạo lại bất phàm, chỉ có đạt tới Hoàng cảnh mới có thể phi hành, với hắn hiện tại mà nói vô cùng đơn giản.

Nói cách khác hiện tại Nhiếp Vân mặt ngoài nhìn như Vương cảnh viên mãn, mà trên thực tế lúc mở giới vực, trong phạm vi mười mét cho dù là Hoàng cảnh viên mãn cũng không phải đối thủ của hắn!

Thật cận thân vô địch!

Hơn nữa trong phạm vi mười mét mượn nhờ lực lượng giới vực có thể có được toàn bộ năng lực của Hoàng cảnh viên mãn, hủy diệt không gian cũng đơn giản.

- Đa tạ Duẫn Duyên huynh chỉ điểm!

Nói phức tạp nhưng thực ra khi hắn thí nghiệm xong cũng chỉ qua vài giây, người trước mặt hắn đều là cường giả Đại Đế nhưng thật không biết thực lực thiếu niên so với trước kia có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

- Hiểu là tốt rồi!

Nguyên Dương Đế Quân thấy Nhiếp Vân hiểu cái gì đó thì không nói lời nào.

Tu luyện là chuyện của bản thân, có thể bằng chừng ấy tuổi ngưng tụ nhiều đại đạo như thế, thiếu niên trước mắt ngộ tính kinh người, về sau thành tựu có khi còn vượt qua cả hắn, mặc dù hắn là cường giả Đại Đế cũng không thể quấy nhiễu quá nhiều.

Không nói tu luyện, các vị Đại Đế trò chuyện phong tục kiến thức các nơi, không hổ là cường giả Đế cấp, mỗi một câu đều làm Nhiếp Vân hiểu ra, tầm mắt khoáng đạt.

Trong lúc này Phó Thiên Đại Đế, Ngô Hoàng tôn giả cũng a tặng lễ vật cho Nhiếp Vân, chỉ có điều không bằng Linh Lung Trân Châu Tháp mà thôi, từ đó Thần Tháp Đế Quân thập phần đắc ý cho nên vẫn cao ngạo ngẩng đầu nhìn mọi người.

Tiệc rượu kết thúc nhanh chóng, các bị Đại Đế đứng dậy cáo từ.

- Duẫn Duyên huynh, ta cũng trở về thôi, sớm biết ngươi chính là Nguyên Dương Đế Quân, ta cũng không tới vội vàng như vậy.

Các vị Đại Đế rời đi, Nhiếp Vân cũng không lưu lại, hắn cười nói.

- Duẫn Duyên là tên của ta, Nguyên Dương Đế Quân là phong hào, ngươi cứu tiểu nữ, nhận ngươi làm huynh đệ tự nhiên phải nói tên với ngươi.

Nguyên Dương Đế Quân nói.

Nhiếp Vân biết rõ ý của hắn.

Nguyên Dương Đế Quân là phong hào sau khi trở thành Đại Đế

mới có, mà Duẫn Duyên là tên của hắn, một vị Đại Đế nói tên của mình cho ngươi biết chính là xem ngươi thành bằng hữu.

- Đã đến, ta muốn nhìn xem tình huống của Dao Sương tiểu thư, có cần sớm chuẩn bị dược vật nào hay không.

Trong lòng có cảm động, Nhiếp Vân nói.

Nếu đã tới phủ đệ của Nguyên Dương Đế Quân, vừa vặn đi xem tình huống khôi phục của Dao Sương.

- Ân!

Nguyên Dương Đế Quân không từ chối.

Dao Sương được hắn đặt trong nơi phong bế, tiến vào trong đó thời gian không dài, Nhiếp Vân đã đi tới.

Có Tụ Linh đăng, hơn nữa với gia sản cường giả Đại Đế, Dao Sương khôi phục rất nhanh, hiện tại đã có thể đi chung quanh Tụ Linh Đăng.

Chỉ có điều linh hồn hơi bạc nhược yếu kém, không thể đi quá xa.

Xem ra dùng không bao lâu đã có thể khôi phục hoàn toàn.

- Duẫn Duyên huynh, ta có chuyện cần nói vwosi ngươi một chút.

Rời khỏi gian phòng của Dao Sương, nói rõ chi tiết cần chú ý, Nhiếp Vân nói sang chuyện khác.

- Mời nói!

- Ta nghe nói Phổ Thiên hoàng triều sưu tập không ít hỗn độn thế giới hạch tâm, từ đó giúp các hậu bối cảm ngộ, giúp bọn hắn ngưng tụ nhất phẩm giới vực... Ta có cơ hội đi xem hay không?

Nhiếp Vân hỏi.

------oOo------

Chương 3185: Vạn Giới Động Thiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đến thành Vân Châu chính là vì thứ này, hiện tại có Nguyên Dương Đế Quân là bằng hữu, lại là cận thần vô địch, có thể nói chuyện này dễ dàng.

Chỉ phải tìm được, cảm ngộ rất nhiều hỗn độn chi tâm, khi đó hắn lý giải đại đạo gần thêm một bước, nạp vật thế giới cũng có thể tăng trưởng lớn, hội tụ hoàn mỹ giới vực cũng không phải không được.

- Đúng là có nơi này, không phải đệ tử hoàng tộc và hậu nhân cửu đế không thể đi vào... Đương nhiên, ngươi muốn đi thì có ta có thể xin danh ngạch, chút mặt mũi này Phổ Thiên huynh vẫn cho ta.

- Nhưng mà...

Nguyên Dương Đế Quân do dự sau đó nói tiếp:

- Nơi này mỗi trăm năm mở ra một lần, thời gian mở ra lần sau là ba tháng sau, nếu như không nóng nảy, không ngại chờ một chút!

- Ba tháng sau? Ta không nóng nảy!

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Thời gian ba tháng không dài, hắn chờ cũng không có gì.

- Vậy là tốt rồi, ta sẽ đi nói với Phổ Thiên huynh một chút, cũng sẽ cho ngươi danh ngạch... Danh ngạch rất đơn giản nhuwgn muốn tiến vào bao sâu chỉ sợ còn cần chính ngươi cố gắng, tranh thủ tìm được bảo vật và bí mật.

Nguyên Dương Đế Quân nói.

- Bí mật? Bảo vật?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

Nếu những hỗn độn hải dương hạch tâm là Phổ Thiên hoàng triều sưu tập cung cấp cho hậu nhân, trực tiếp đi xem là được, còn cần gì bí mật bảo vật?

- Ngươi không hiểu, tu luyện một đạo cũng không phải như ăn cơm uống nước, phàm ăn có thể tăng lên, nhất là muốn ngưng tụ nhất phẩm giới vực, không có kinh nghiệm phong phú và cảm ngộ là không thể thành công.

- Cho nên những hỗn độn hạch tâm này tuy là Phổ Thiên hoàng triều nhiều sưu tập nhiều năm, lại không phải trực tiếp có thể quan sát!

- Cần trải qua hiểm trở trùng trùng điệp điệp mới có thể thành công!

- Nếu như không có bí mật và bảo vật, tiến vào trong đó gặp được một ít tính mạng thượng cổ đáng sợ, Hoàng cảnh viên mãn cũng phải vẫn lạc.

Thấy hắn không hiểu, Nguyên Dương Đế Quân giải thích.

Nhiếp Vân dần dần hiểu được.

Hỗn độn hải dương hạch tâm, Phổ Thiên hoàng triều đã tìm được không ít, lúc này không giống như hắn suy nghĩ.

Hắn tưởng rằng bày ra tại đó, có thể cưỡi ngựa xem hoa đi qua quan sát, trên thực tế cũng không phải là như thế.

Nơi này là đám người Phổ Thiên Đại Đế liên thủ sáng tạo ra một nơi giống như Thần giới, nơi này khắp nơi là nguy hiểm, khắp nơi đều là bẫy rập, hơn nữa thế giới hạch tâm cũng không phải cố định, chúng che dấu trong hư không, không có bí mật và kinh nghiệm, muốn tìm được là ít có khả năng.

Sở dĩ an bài như thế cũng là vì tôi luyện hậu nhân, làm bọn họ chiến đấu phát triển mà không phải vươn tay đạt được.

Nơi này tên là Vạn Giới Động Thiên, mỗi trăm năm cửu đế sẽ lựa chọn đệ tử thiên phú cao cho phép đi vào, sau ba tháng sẽ đi vào lịch lãm.

- Vạn Giới Động Thiên là vô số hỗn độn chi tâm tạo thành, không gian hỗn loạn, pháp tắc mất phương hướng, tiến vào trong đó rất dễ dàng mất đi phương hướng, lâm vào thời không loạn sẽ không tìm thấy đường về, cho nên muốn đi vào, đầu tiên phải đến chỗ Phổ Thiên Đại Đế chuyên luyện chế Tầm Hướng Châm, có thứ này đi vào hướng nào, tiến vào trong nơi đâu cũng không mất phương hướng.

- Tầm Hướng Châm này, cả Phổ Thiên hoàng triều mỗi trăm năm chỉ cấp ba cái, muốn đạt được, cần tham gia đủ loại khảo hạch, thu hoạch trước top ba mới có tư cách.

- Đạt được Tầm Hướng Châm chỉ có thể bảo chứng không mất đi phương hướng trong Vạn Giới Động Thiên, muốn đi vào nơi càng sâu cần phải có Vạn Giới Vũ Y.

Nguyên Dương Đế Quân giới thiệu kỹ càng.

Tầm Hướng Châm là pháp bảo tìm phương hướng trong Vạn Giới Động Thiên, muốn đạt được phải tham gia khảo hạch đặc thù của Phổ Thiên hoàng mới có, về phần Vạn Giới Vũ Y là pháp bảo phòng ngự và phi hành, có thứ này trợ giúp mới có thể đi sâu vào Vạn Giới Động Thiên, tìm kiếm nhiều hỗn độn hạch tâm.

Muốn những thứ bảo vật này cũng không dễ dàng, số lượng bảo vật không nhiều, quan trọng hơn là có tư cách đi vào Vạn Giới Động Thiên đều là thiên tài tuyệt đỉnh, không nếu nói đến ai khác, lây lần này làm ví dụ, nghe nói Đa Ba vương tử, Nhữ Hạ vương tử, Lưu Mộc vương tử cũng đi vào.

Có thể trổ hết tài năng trở thành người thừa tám tám vương, đủ thấy những người này có thiên phú và thực lực cao cường.

Tăng thêm bọn họ biết rõ quy tắc và khảo hạch, muốn chiến thắng, khẳng định không đơn giản.

Cho nên Nguyên Dương Đế Quân rất tin tưởng thiếu niên trước mặt nhưng hắn cảm thấy đối phương may mắn tiến vào Vạn Giới Động Thiên cũng không có thu hoạch quá lớn.

- Cứ thử xem, hiện tại ta báo danh ngạch cho ngươi, còn lại là khảo hạch, cạnh tranh ta sẽ báo cho ngươi biết!

Nguyên Dương Đế Quân cũng không ôm hi vọng quá lớn, nhìn bộ dạng của hắn như thế cho nên sớm nói ra.

- Đa tạ Duẫn Duyên huynh!

Nhiếp Vân ôm quyền.

Đối với Nguyên Dương Đế Quân mà nói, những chuyện này đơn giản tới cực điểm, nếu do hắn đi làm khẳng định khó càng thêm khó, lần này mặc kệ thành công hay không thành công, đề cũng tính hắn thiếu nhân tình của đối phương.

- Qua bên kia xem một chút, đi thời gian dài như vậy chắc bọn họ cũng sắp kết thúc rồi.

Nói xong Nguyên Dương Đế Quân vỗ vai Nhiếp Vân sau đó hai người đồng thời biến mất.

Làm cường giả Đại Đế, không có khả năng hạ thấp thân phận đi ăn cơm với tám vương và mười hai công tước, nhưng thọ yến cũng sắp câhấm dứt rồi, nên qua xem chào khách nhân.

Bất kể nói thế nào đây là thọ yến của hắn, chỉ lộ mặt một lần có chút không nói nổi.

Không gian hơi áp bách, lúc mở mắt ra Nhiếp Vân quay về đại điện.

- Bái kiến Đế Quân!

Chung quanh hô to.

Nhiếp Vân nhìn sang, quả nhiên Kiếp Ma lão nhân đã an bài tiệc rượu, tám vương, mười hai công tước và các khách mời đã ăn

uống không kém bao nhiêu, chỉ có điều Đế Quân không có xuất hiện cho nên không ai dám rời đi.

- Các vị tùy ý, Nhiếp Vân lão đệ, ngươi ngồi cạnh ta!

Nguyên Dương Đế Quân cười nhạt một tiếng, hắn ngồi ở chủ vị và lập tức vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh và nói với Nhiếp Vân.

Hắn làm như vậy, tuy nhìn rất tùy ý nhưng trong lòng mọi người như gương sáng.

Đây là một loại thái độ, nói rõ địa vị của Nhiếp Vân trong lòng hắn.

- Đáng giận, đáng giận!

Sắc mặt Đa Ba vương tử phía dưới âm trầm sắp chảy nước.

Vốn tưởng rằng lần thọ yến này có thể bỗng nhiên nổi tiếng, đạt được Đế Quân hảo cảm, cũng làm mọi người lau mắt mà nhìn, nằm mơ cũng không ngờ tới tất cả danh tiếng đều bị thiếu niên Nhiếp Vân chiếm trước!

------oOo------

Chương 3186: Đi Diệp phủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh mắt Đa Ba vương tử mang theo hận ý, những người khác đều là hiếu kỳ, hâm mộ, nhìn thấy những ánh mắt này, Nhiếp Vân biết rõ tiếp tục ở lại nơi đây chỉ làm người ta đố kỵ mà thôi, lúc này khom người:

- Duẫn Duyên huynh, y quán còn có việc, ta không lưu lại nữa, cáo từ!

- Ân, vậy cũng được, Kiếp Ma, giúp ta đưa tiễn Nhiếp Vân huynh đệ!

Thấy hắn phải đi, Nguyên Dương Đế Quân không giữ lại và nói một tiếng.

- Vâng!

Kiếp Ma lão nhân đi tới:

- Nhiếp Vân đại nhân, mời đi bên này!

- Đế Quân đại nhân, chúng ta cũng cáo từ...

- Chúng ta không quấy rầy nữa.

Thấy hắn rời đi, mọi người cũng liên tục cáo từ.

Nhiếp Vân cũng không biết hắn vừa rời đi tất cả mọi người cũng đi, lúc này vừa cáo từ Kiếp Ma lão nhân sau đó ra khỏi Đế Quân phủ.

- Nhiếp Vân đại nhân, là ta có mắt không thấy thái sơn, xin tha lỗi những hành động của ta trước kia..

Dọc theo quảng trường Đế Quân phủ, còn chưa đi xa đã nhìn thấy một lão nhân cung kính đứng đó..

Chính là Diệp gia lão gia tử, Diệp Huyền!

Hắn bị Nguyên Dương Đế Quân đuổi đi nhưng không dám rời đi, hắn vẫn đứng ở nơi này chờ ợi, hi vọng đạt được hắn tha thứ.

Lúc này thái độ của hắn hoàn toàn khác biệt với trước kia, trước khi tiến vào Đế Quân phủ là ngang ngược càn rỡ, hận không thể chém giết thêếu niên này, hiện tại hắn ăn nói khép nép giống như người khổ tâm.

- Không cần khách khí!

Đối với Diệp Huyền này, Nhiếp Vân không có bất kỳ hảo cảm nào, đương nhiên cũng không có quá nhiều ác cảm, một tiểu nhân nịnh nọt mà thôi, không đáng tức giận gì hắn, lúc này khoát khoát tay, không hề để ý tới.

Về phần bệnh trên người của hắn... Càng không đi trị liệu.

- Nhiếp huynh, chờ ta một chút!

Đang muốn vượt qua Diệp Huyền, sau lưng có tiếng của Diệp Đào vọng lại.

Thấy Nhiếp Vân ly khai, hắn là người cáo từ Nguyên Dương Đế Quân đầu tiên và đuổi theo, hắn biết rõ sở dĩ có đãi ngộ và địa vị hiện tại là nhờ vào thiếu niên.

Đi tới trước mặt, này mới nhìn thấy Diệp Huyền đang đứng xin lỗi, Diệp Đào lộ ra vẻ xấu hổ.

Diệp Huyền hôm nay mất mặt xấu hổ, tuy đều là một tay hắn tạo thành nhưng cũng có quan hệ nhất định với mình, lúc này nhìn thấy, có chút không tốt lắm.

Thời gian hắn xấu ỏổ không dài, chỉ thấy Diệp Huyền khom người xuống.

- Diệp Huyền bái kiến diệp công tước!

Giờ phút này Diệp Huyền đã không còn là công tước, địa vị so ra kém Diệp Đào.

- Ta...

Thấy hành động của hắn, tuy Diệp Đào mặt ngoài xấu hổ, nhưng trong lòng sóng to gió lớn.

Đây là chênh lệch địa vị.

Dù đối phương là lão ỏổ của mình, không có tước vị, nhìn thấy mình cũng phải hành lễ, nếu không sẽ loạn quy củ.

- Đều là Nhiếp huynh mang đến...

Sau khi hiểu ra điểm này, nội tâm Diệp Đào cảm khái.

Nếu như không phải nhờ có Nhiếp huynh trước mặt, hắn còn giống như trước kia, đừng nói cái gì công tước, hắn có thể lăn lộn trong Diệp gia hay không cũng khó nói.

Có thể cũng bởi vì Nhiếp huynh, chẳng những hãnh diện mà còn làm lão gia tử phải cúi đầu.

- Về sau không thể lại xưng hô Nhiếp huynh...

Nghĩ vậy, Diệp Đào cũng biết chênh lệch giữa mình và thiếu niên hiện tại càng ngày càng xa.

Thời điểm vừa tới thành Vân Châu hắn xưng hô đối phương là Nhiếp huynh, là vì cảm kích hắn cứu tánh mạng mình, trên thực tế vẫn cảm thấy thân phận đối phương quá yếu, nhưng bây giờ hắn không dám xưng hô như thế.

- Nhiếp... Vân đại nhân!

Do dự một chút, hắn phải đổi giọng:

- Nếu không có chuyện khác, không bằng cùng ta đi Diệp phủ đi, chuyện hôm nay nhờ có ngươi trợ giúp, ta nghĩ muốn cảm tạ ngươi một chút.

- Diệp huynh khách khí, xưng hô ta Nhiếp Vân là được, đại nhân hay không đại nhân quá lạnh nhạt!

Nhìn thấy thái độ của hắn, Nhiếp Vân cười cười:

- Diệp phủ ta không đi, y quán còn không ít chuyện, hiện tại ta phải quay về.

- Đại nhân... Nhiều ngày không ở y quán có lẽ cũng không có quá nhiều chuyện, ta biết rõ đại nhân vẫn tìm kiếm hỗn độn thế giới, Diệp phủ của ta vừa vặn sưu tập một ít, trước kia không có quyền lợi, hiện tại thành công tước, dễ dàng cho ngươi nhìn thấy.

Tuy Nhiếp Vân ngoài miệng nói bảo hắn gọi là Nhiếp Vân, Diệp

Đào vẫn không dám.

- Có hỗn độn thế giới? Vậy thì tốt, ta quấy rầy.

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, Nhiếp Vân biết rõ xưng huynh gọi đệ như lúc trước không thể duy trì, đối phương để ý như vậy rất rõ ràng muốn nịnh nọt chính mình, tiêu trừ ngăn cách với Diệp phủ, lúc này cũng không từ chối liền gật đầu.

Hắn thật sự đang cần xem hỗn độn thế giới, Diệp phủ có chuyện, hắn không từ chối.

- Mời lên xe!

Thấy hắn đáp ứng, Diệp Đào thở ra một hơi, vội vàng nói một tiếng, xe ngựa đi trước mặt, hai người cưỡi lên sau đó đi thẳng tới Diệp phủ.

- Đi nhanh như thế, ta còn muốn mời hắn tới phủ đệ ngồi một chút.

- Lúc trước nghe qua thanh danh của hắn nhưng không có quá để ý, không nghĩ tới hắn lại là truyền nhân Thần Nông, hơn nữa còn xưng hô huynh đệ với Nguyên Dương Đế Quân!

- Đúng là nhìn người không nhìn vẻ ngoài, nước biển không thể đo bằng đấu, trước kia bỏ qua cơ hội, hiện tại lại nịnh bợ đã không kịp!

- Đáng tiếc mất đi cơ hội, đám hậu bối các ngươi về sau phải đi lại với Nhiếp Vân nhiều hơn.

Những người khác rời khỏi Đế Quân phủ nhìn thấy bóng lưng Nhiếp Vân và Diệp Đào đi xa, bọn họ hối hận không thôi, âm thầm cổ vũ vãn bối của mình đánh quan hệ với Nhiếp Vân nhiều hơn.

Trong xe ngựa trầm mặc không nói, Nhiếp Vân đang trầm tư đi lên phía trước.

Hoàn mỹ giới vực là mục tiêu của hắn, dù bởi vậy trả giá nhiều hơn nữa hắn cũng không tiếc.

- Nạp vật thế giới dung hợp hơn hai ngàn đầu đại đạo, gia tăng nạp vật thế giới, mặt khác uy lực đại đạo gia tăng lên rất lớn!

Đại đạo phồn đa, nếu như vẫn tu luyện như thế, tuổi thọ chấm dứt cũng không xong, nhưng gia tăng tính ổn định của nạp vật thế giới thì khác, không gian vững chắc, lực lượng thế giới tăng cường, có thể trực tiếp đột phá một đầu đại đạo thì tu luyện một đầu đại đạo cũng đơn giản hơn nhiều.

- Nhiếp huynh, đến!

Vào lúc đang suy nghĩ, xe ngựa dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên, Nhiếp Vân nhìn sang phía trước.

Đi xuống xe ngựa, đi theo sau lưng Diệp Đào tiến vào phủ đệ sau lưng, mới đi không xa đã có mấy người cản đường.

- Diệp quốc công phủ trọng địa, người không có phận sự không được đi vào!

Đi đầu là một trung niên nhân với ánh mắt đạm mạc nhìn hai người, lời nói cứng ngắc lạnh như băng.

Trung niên nhân này Nhiếp Vân đã từng thấy qua, hắn xuất hiện bên cạnh Diệp Tân, hắn chính là người hậu cận của Diệp Tân, lần này Diệp Tân đi phủ đệ Nguyên Dương Đế Quân không có nguy hiểm gì, hơn nữa không có danh ngạch nên không dẫn theo ai.

------oOo------

Chương 3187: Bảo vật

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Làm càn, Diệp Long, chẳng lẽ ngươi không nhận ra ta?

Sắc mặt Diệp Đào trầm xuống.

- Ta tưởng là ai, thì ra là Diệp Đào thiếu gia!

- Chẳng lẽ lại còn tưởng rằng hiện tại là lúc chưa chọn người thừa kế sao? Hiện tại Diệp Tân thiếu gia của chúng ta khống chế đại cục, ngươi đã không đáng một đồng!

- Ít ở đây giả vờ giả vịt, cầm cái giá đỡ thiếu gia ra đây.

- Không nói cái khác, chỉ nói ngươi dám dẫn loạn người lạ vào Diệp phủ đã làm ngươi không chịu nổi!

Diệp Long trung niên nhân cười lạnh, trong mắt mang theo vui vẻ nghiền ngẫm.

Đế Quân phủ đệ phát sinh chuyện lớn còn chưa truyền vào trong Diệp phủ, hắn còn không biết thiếu gia chán nản mà mình xem thường đã thành người nắm quyền lực chân chính của Diệp phủ.

Càng không biết gia hỏa xa lạ trong lời của hắn đã có được lực lượng xem thường công tước.

- Không biết sống chết!

Đối với loại tiểu nhân này, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, mà là lắc đầu.

Không cần bản thân mình động thủ, chỉ sợ gia hỏa này sống không lâu.

Trước kia Diệp Đào bị đối phương áp bách chán nản đến mức tận cùng, trên thực tế hắn là người có suy nghĩ của mình, hiện tại có quyền lực, vừa động thủ sẽ là lôi đình vạn quân, không để cho đối thủ bất cứ cơ hội nào.

- Vậy sao? Người tới, Diệp Long bỏ qua công tước, mục vô tôn trưởng, giam hắn lại.

Nhìn đối phương cười lạnh, Diệp Đào cau mày quát lớn.

Nương theo tiếng quát của hắn là lực lượng nhộn nhạo bao phủ quốc công phủ.

Tiếng nói của hắn chẳng khác gì tiếng chuông vang vọng không gian.

Lời của hắn phàm là người Diệp phủ toàn bộ đều có thể nghe được, vang lên bên tai vô cùng tự nhiên.

- Đây là...

Diệp Long vốn cũng không thèm để ý, nghe âm thanh như thế sắc mặt biến hóa, toàn thân không ngừng run rẩy:

- Quốc công kim ngôn... Ngươi... Ngươi bây giờ là công tước?

Sau khi trở thành quốc công, có thể điều động cấm chế quốc công phủ và hình thành quốc công kim ngôn.

Chỉ cần là người quốc công phủ đều không thể ngăn cản uy lực của kim ngôn.

Đối phương không phải là thiếu gia bị vứt bỏ sao? Như thế nào... Đi Đế Quân phủ lại biến thành công tước?

NẾu như hắn là công tước, lão gia tử đâu rồi? Diệp Tân thiếu gia đâu rồi?

Trong nháy mắt Diệp Long đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, đầu gối của hắn mềm nhũn.

Cười nhạo một vị công tước... Chỉ sợ bất cứ kẻ nào cũng không thể cứu hắn.

Vù vù vù!

Kim ngôn vang lên, mấy thân ảnh từ xa bay tới và đưa tay khống chế hắn ngay lập tức.

- Từ hôm nay trở đi, Diệp Đào ta mới là Diệp quốc công đời tiếp theo, ai dám vi phạm mệnh lệnh, kết cục giống như Diệp Long này.

Diệp Đào nhướng mày, hắn vung tay lên.

PHỐC!

Một đạo quang mang xuất hiện, Diệp Long bị chém thành hai khúc ngay lập tức, trực tiếp tử vong.

Muốn để người khác thừa nhận vị trí quốc công của hắn, đầu tiên hắn phải giết gà dọa khỉ, làm cho không ai không biết uy nghiêm của hắn không phải người nào cũng có thể xâm phạm.

Biết rõ Diệp Đào lập uy, Nhiếp Vân cũng không để ý tới, lẳng lặng đứng bên cạnh, thời gian không dài, Diệp Đào đã ổn định Diệp phủ náo động và khống chế tất cả.

- Nhiếp Vân đại nhân, lần trước ta có quan sát hỗn độn thế giới, ta tham dự qua, biết rõ bọn họ thả thứ này ở đâu.

Triệt để khống chế Diệp phủ, xác lập địa vị Diệp quốc công của hắn, Diệp Đào không hề để ý tới những người khác, hắn đi tới bên cạnh Nhiếp Vân và đi đầu dẫn đường.

Biết rõ Diệp Đào là Diệp quốc công mới bổ nhiệm, không người nào dám ngăn cản hắn, hai người nhanh chóng đi tới khu vực cấm chế cường đại.

Đẩy cửa đi vào giống như đi vào thế giới khác.

Trong đại điện bố trí trận pháp không gian, bên trong có đủ loại bảo vật lơ lửng trên không trung, khí tức kích động lòng người.

- Đây là tàng bảo khố của Diệp phủ!

Diệp Đào cười nói.

- Tàng bảo khố?

Không nghĩ tới Diệp Đào trực tiếp mang hắn tới nơi này, Nhiếp Vân sững sờ sau đó nhìn các vật phẩm chung quanh.

Không hổ là phủ công tước truyền thừa không biết bao nhiêu năm, bảo vật nhiều vô số kể, mặc dù là hắn cũng có chút động tâm.

Những bảo vật này có nhiều thứ tốt nhưng Nhiếp Vân có Linh Lung Trân Châu Tháp cho nên không quan tâm quá nhiều bảo vật..

Hiện tại thứ làm hắn động tâm duy nhất chính là bảo bối gia tăng vững chắc của nạp vật thế giới.

Dọc theo thông đạo tiến lên phía trước, đôi mắt Nhiếp Vân như hoa lên khi nhìn thấy những bảo vật chung quanh.

Diệp Đào đã dẫn hắn tới, nói rõ hắn có đầy đủ quyền hạn, hơn nữa đối phương có ý rõ ràng, muốn báo đáp ơn tri ngộ của hắn, đồng thời làm tốt quan hệ,đã như vậy từ chối thì không được.

- Ân?

Nhiếp Vân dừng lại.

Xuất hiện trước mặt là viên cầu không lớn, trong đó có lực lượng không gian nhộn nhạo.

Chính là một hỗn độn thế giới.

Chỉ có điều thế giới này rất nhỏ, cũng không khác gì lúc hắn hành y, mặc dù thôn phệ nhưng tác dụng không lớn.

Liếc mắt nhìn, tiếp tục đi về phía trước, phía trước lơ lửng hơn mười hỗn độn thế giới, lại đi tới phía trước, thế giới càng lúc càng lớn, lực lượng không gian càng nồng nặc.

- Hỗn độn thế giới này ta muốn!

Đôi mắt Nhiếp Vân nhìn chằm chằm vào kim cầu phía trên.

Từ thể tích thì viên cầu này không khác gì những viên cầu khác, tinh thần truyền vào bên trong, có thể nhẹ nhõm cảm ngộ lực lượng chân thật bên trong.

Đây là hỗn độn hải dương đã không kém gì hỗn độn thế giới, không gian vững chắc, lực lượng tràn đầy, cũng không biết Diệp phủ lấy được từ nơi nào.

Nếu như có thể thu hỗn độn hải dương này dung nhập đan điền, có thể đoán được nạp vật thế giới sẽ có tiến bộ.

- Vừa ý cứ lấy là được.

Thấy hắn có yêu mến, Diệp Đào thở ra một hơi và lên tiếng.

Dẫn hắn tới chính là muốn tặng bảo vật, nếu như cái gì cũng chướng mắt thì không có ý nghĩa.

- Ta cũng không khách khí!

Nhẹ nhàng cười cười, Nhiếp Vân đi tới trước nắm lấy hỗn độn thế, bàn tay còn chưa nắm lấy viên cầu, đột nhiên sửng sốt, đồng tử của hắn co rút lại.

- Ân?

Hỗn độn thế giới cũng không đáng làm hắn cảm thấy kỳ quái, mà là viên cầu tràn đầy đấu vết thiết bài bên cạnh.

Thiết bài nhìn không có chút dấu vết thu hút gì, không có hào quang sáng bóng, cũng không có bất cứ lực lượng gì, nhưng chẳng biết tại sao, Nhiếp Vân lại có cảm giác quen thuộc.

Tu vi đạt tới cảnh giới của hắn không có khả năng vô duyên vô cớ sinh ra loại cảm giác này, xuất hiện loại tình huống này thì nói rõ viên cầu không đơn giản.

Chụp vào viên cầu hỗn độn thế giới và dừng lại, ánh mắt của hắn nhìn thiết bài không thu hút.

------oOo------

Chương 3188: Lục Hi

- Đây là thứ cường giả trong tộc lúc chạy trốn đã vô tình đạt được, không cách nào hòa tan, không cách nào luyện chế, vốn ta còn cảm thấy kỳ lạ quý hiếm, thời gian dài, cảm thấy không thể dùng nên ném ở đây.

Diệp Đào đi tới, giải thích nói.

Trở thành công tước cho nên hắn kế thừa tất cả bí mật của Diệp phủ, điển cố biết rõ ràng, tàng bảo khố là thứ hắn trước kia chưa từng tiến vào, chưa gặp qua bảo vật trong đó, nhưng luyện hóa công tước lệnh cho nên hắn đều biết rõ ràng.

- Vô dụng?

Nhiếp Vân lắc đầu, hắn vươn tay tiếp thiết bài.

Nếu quả thật vô dụng thì thiết bài không có khả năng cho hắn cảm giác này.

Đây không phải thời điểm nghiên cứu, lúc này hắn lật tay thu vào nạp vật thế giới:

- Thứ này ta tạm mượn đi.

- Vừa ý cứ lấy là được.

Diệp Đào cười nói.

Hiện tại hắn hi vọng Nhiếp Vân vừa ý thứ gì đó, bởi vì như vậy sẽ càng có liên hệ với Diệp phủ.

Biết rõ ý của hắn nên Nhiếp Vân cũng không khách khí, hắn thu thiết bài và hỗn độn thế giới.

Diệp phủ không hổ là phủ công tước truyền thừa nhiều năm, đi một vòng cũng tìm được hơn mười hỗn độn thế giới phù hợp, Nhêếp Vân đều mang đi.

Lấy đi nhiều thế giới như thế, Nhiếp Vân không có ở ở lâu, hắn ôm quyền cáo từ.

Diệp Đào biết rõ rất nhiều chuyện hăng quá hoá dở, cũng không giữ lại.

Trở lại y quán, Nhiếp Vân bàn giao một câu sau đó tiến vào nạp vật thế giới.

- Dung hợp!

Đứng trên một ngọn núi trong nạp vật thế giới, bàn tay của hắn vẽ một cái, một hỗn độn thế giới bọt khí bành trướng, không gian chi lực chậm rãi dung hợp với nạp vật thế giới.

Vù vù vù!

Có kinh nghiệm dung hợp lúc trước, lần này không tốn quá nhiều thời gian, hơn mười miếng hỗn độn thế giới lấy từ Diệp phủ dung hợp hoàn mỹ với nạp vật thế giới.

Có những “chất dinh dưỡng” bỏ thêm vào, nạp vật thế giới lại gia tăng và vững chắc không ít.

- Những hỗn độn thế giới này đều chỉ có thể xem như hỗn độn thế giới vượt qua vương phẩm, mặc dù có trợ giúp với ta nhưng lại không quá lớn, nếu như tìm được hỗn độn thế giới hoàng phẩm, nạp vật thế giới hoàn toàn có thể nhay lên kích thích tiến thêm một bước.

Nhìn không gian thế giới trước mắt vững chắc, nội tâm Nhiếp Vân suy tư.

Sưu tập nhiều hỗn độn thế giới như vậy, hắn cũng có phán định vớ nạp vậti thế giới.

Ẩn chứa hỗn độn hải dương ẩn chứa thiên địa lục đạo, cẩn thận tính toán chỉ có thể xem là hỗn độn thế giớ vương phẩmi, sở dĩ phán định như vậy là căn cứ vào cường giả sinh ra mà mệnh danh.

Hỗn độn hải dương thiên địa lục đạo có thể sinh ra đời người mạnh nhất chính là cường giả Thiên Vị cảnh, tu luyện tới cực hạn là Vương cảnh viên mãn, cho dù hế nào cũng không tới Hoàng cảnh.

Hiện tại hắn đạt được những hỗn độn thế giới này đều là tình huống này, sinh ra cường giả Vương cảnh viên mãn cường giả đã là cực hạn, nếu như có thể tìm được hỗn độn thế giới đản sinh cường giả Hoàng cảnh mới có trợ giúp lớn với hắn.

Loại hỗn độn thế giới này phi thường khó tìm không nói, cho dù tìm được khẳng định cũng rơi vào tay hoàng triều, chỉ có tiến vào Vạn Giới Động Thiên nói sau.

Cảm nhận được thực lực tăng lên một tia, Nhiếp Vân không chú ý nạp vật thế giới, hắn lật cổ tay, khối thiết bài lấy từ Diệp phủ xuất hiện trong lòng bàn tay.

- Chẳng lẽ có quan hệ với Thần Nông Đại Đế hay sao?

Thời điểm ở Diệp phủ lúc trước, nhìn thấy thiết bài liền sinh ra cảm giac quen thuộc, loại cảm giác này cũng không phải hắn nhận ra, mà là... Thần Nông Bách Thảo Kinh trong mộc sinh đan điền mang đến.

Thần Nông Bách Thảo Kinh có thể sinh ra cảm giác quen thuộc, chẳng lẽ thiết bài do Thần Nông Đại Đế lưu lại?

Cũng chỉ làm kiếm, ngón tay xẹt qua không gian.

Đinh đinh đinh đinh!

Thiết bài bắn ra hoa lửa, phía trên không có dấu vết hư hao.

- Ân?

Nhiếp Vân sững sờ, và cau mày:

- Dung hợp giới vực!

Ầm ầm!

Nương theo âm thanh của hắn, giới vực dung hợp tại Nguyên Dương Đế Quân phủ hình thành ngay trước mặt, phối hợp lực lượng giới vực đã xẹt qua thiết bài lần nữa.

Xì xì xì!

Lần này hoa lửa bắn tung tóe, công kích cường đại không làm hư hao nó chút nào.

- Này...

Nhiếp Vân dừng lại.

Tuy phạm vi giới vực của hắn không rộng nhưng uy lực vẫn rất có tự tin, dung hợp nhiều loại đại đạo hình thành giới vực như thế, toàn lực thi triển, cường giả Hoàng cảnh viên mãn cũng không ngăn cản nổi, trước kia thiết bàn không thể ngăn cản, còn không chút nào tổn hại, trình độ chắc chắn làm người ta phải tặc lưỡi không thôi.

- Chẳng lẽ... Y đạo mới có tác dụng?

Vào lúc đang kỳ quái, trong nội tâm khẽ động và sinh ra suy nghĩ.

Thứ này đã có thể làm cho Thần Nông Bách Thảo Kinh cảm thấy quen thuộc, có lẽ cường công là tốt nhất, mượn nhờ y thuật đại đạc mới làm nên chính đồ.

- Y giới!

Tinh thần tập trung, dung hợp giới vực trước mắt chấn động mạnh một cái, biến thành không gian đại đạo chi lực đặc thù.

Cả không gian sinh ra lực lượng đặc thù, có thể đoán được, cho dù lại tiến vào trong đó sẽ lại khôi phục sức khỏe nhanh thôi.

Y giới!

Y giới của hắn vận dụng lực lượng mộc sinh đan điền và Thần Nông Bách Thảo Kinh, mặc dù xa xa không bằng Thần Nông Đại Đế nhưng khẳng định cường đại hơn quá nhiều.

Y giới xuất hiện và nắm thiết bài trong tay.

Ông!

Một đạo hào quang óng ánh sáng long lanh, phía trên xuât hiện dấu vết không biết tên.

- Quả nhiên hữu dụng...

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời và cảm nhận được cái gì đó.

Vừa rồi dùng lực lượng cường đại nhưng không thể lưu lại dấu vết lên nó, giờ phút này không làm cái gì, chỉ đem hắn thả y giới ra là có thể tự động biến mất, thiết bài này không cần nói cũng biết thật không đơn giản, chỉ sợ trong đó có thủ đoạn của cường giả Đại Đế.

Cường giả Đại Đế có thực lực quỷ thần khó lường, nếu thật là cường giả loại này ra tay, khó trách thiết bài đặt ở Diệp phủ nhiều năm như vậy nhưng không có người nào nhìn ra vấn đề.

Hào quang không ngừng lập loè, dấu gỉ càng lúc càng ít, che giấu trên thiết bài xuất hiện.

- Lục Hi... Có ý tứ gì?

Toàn bộ dấu gỉ sét biến mất, trên thiết bài có hai chữ xuất hiện trước mắt.

Lục Hi!

- Đây là tên người... Hay là địa danh?

Nhìn hai chữ này, Nhiếp Vân cảm thấy khó hiểu.

Thiết bài có hai chữ xem như tên của địa danh hoặc là tên người, y giới có thể tiêu trừ dấu gỉ nói rõ nó có quan hệ với Thần Nông Đại

Đế, nhưng... Thần Nông Đại Đế làm ra lệnh bài có hai chữ Lục Hi có nghĩa là gì?

Luyện hóa Thần Nông Bách Thảo Kinh, hắn lập tức xem qua nội dung bên trong, cũng không có giải thích về hai chữ này.

------oOo------

Chương 3189: Quan thứ tư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Càng chưa nghe nói qua có loại thiết bài như thế.

- Ta không hiểu nổi, thạch quy khẳng định biết rõ, đến hỏi nó có lẽ sẽ có tin tức hữu dụng.

Nghiên cứu một hồi, phát hiện thiết bài trừ hai chữ này ra mặt khác không có cái gì, trong nội tâm khẽ động và nhớ tới Viêm Hoàng điện.

Đã xác định thứ này có liên quan với Thần Nông Đại Đế, chính mình xem không hiểu, thạch quy làm Đại Đế khí linh có lẽ biết rõ không ít.

- Đi!

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân không chút do dự rời khỏi nạp vật thế giới, phù lục tinh thần khẽ động và biến mất khỏi gian phòng, sau một khắc xuất hiện trong Viêm Hoàng điện.

- Thạch quy tiền bối!

Tiến vào đại điện quen thuộc, hắn nhìn điêu khắc thạch quy cách đó không xa, Nhiếp Vân ôm quyền nói.

- Đến, lần này cần dược liệu gì?

Thạch quy lên tiếng.

Khoảng cách lần trước hắn tới đây không dài, nó xem ra lần này tới đây có lẽ cũng như lần trước là tìm kiếm dược liệu.

- Lần này không cần dược liệu, ta tới đây có chuyện hỏi tiền bối.

Nhiếp Vân nói.

- Nói đi!

Thạch quy kỳ quái nhìn hắn và lên tiếng.

- Ta trong lúc vô tình đạt được một thiết bài, dường như có quan hệ với Thần Nông Đại Đế, không biết tiền bối có biết hay không?

Nhiếp Vân không có che giấu và mang thiết bài ra.

Nhìn thấy thiết bài, trong mắt thạch quy mang theo thần thái kích động, tuy nó thoáng qua tức thì và nhanh chóng khôi phục như cũ.

- Ta biết nó!

Thạch quy trực tiếp mở miệng.

- Biết nó? Như vậy... Tiền bối có thể nói cho ta biết, Lục Hi là tên người, địa danh hay là cái gì, có quan hệ gì với Thần Nông Đại Đế hay không?

Nghe nó nhận ra, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời và vội vàng hỏi thăm.

- Ta nhận ra nhưng lại không thể nói cho ngươi biết!

Thạch quy lắc đầu:

- Thực lực của ngươi hiện tại quá thấp, còn không có tư cách biết rõ quá nhiều, nếu không, đối với ngươi, đối với bất kỳ người nào cũng không tốt, trừ khi...

- Trừ phi cái gì?

- Trừ phi... Có thể xông qua ba cửa còn lại, có thể luyện hóa Viêm Hoàng điện triệt để!

- Nếu không, ta mặc dù biết rõ cũng không nói cho ngươi biết.

Thạch quy chậm rãi nhắm mắt lại.

Rất nhiều chuyện không nói cũng không có nghĩa là giấu diếm, mà là bảo vệ.

Trước khi thực lực đạt tới mà biết những chuyện này sẽ chỉ làm đạo tâm bất ổn, từ đó không có chỗ tốt với tu luyện.

- Xông qua ba cửa còn lại.

- Không sai, ngươi bây giờ chỉ có Vương cảnh viên mãn, khoảng cách có thể xông cửa còn kém rất xa, đi về đi, ít nhất cũng phải đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong lại đến, như vậy tỷ lệ cao hơn một ít.

Nói tới đây thạch quy dừng lại một chút.

- Thiên phú tu luyện của ngươi không kém, có lẽ trong trăm năm sẽ đạt tới, không nên gấp gáp, một khi có thể thuận lợi xông qua ba cửa ải, ta sẽ nói rõ thiết bài cho ngươi biết...

Tuy hắn gặp qua thiếu niên trước mắt vài lần, thạch quy lại biết hắn có thiên phú rất mạnh, tu luyện và lĩnh ngộ có năng lực người thường không cách nào so sánh nổi.

Lần thứ nhất gặp mặt, tuy đối phương là Vương cảnh trung kỳ, lần nữa gặp mặt mới qua một hai tháng dĩ nhiên đạt tới Vương cảnh viên mãn, loại tốc độ tấn cấp này, mặc dù hắn kiến thức rộng rãi, sống không biết bao nhiêu năm, nhìn thấy vô số thiên tài cũng rung động không thôi.

Nó xem ra, thiên phú của thiếu niên này chỉ cần không vẫn lạc, trong trăm năm có thể đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong, đến lúc đó lại xông cửa, tỷ lệ sẽ lớn hơn.

- Thời gian trăm năm với tu luyện giả mà nói rất ngắn, không cần phải gấp, bình tâm tĩnh khí...

Thạch quy nói tiếp, lời còn chưa nói xong đã bị thiếu niên cắt ngang:

- Không cần chờ trmaw năm, xông hết ba cửa ải ngươi nói cho ta biết đúng không, hiện tại ta xông...

- Hiện tại xông?

Thạch quy đã giật mình:

- Ngươi còn trẻ, ba cửa còn lại không giống trước kia, từng bước sinh tử, cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong tiến vào trong đó đều rất khó thông qua, thực lực của ngươi... Nên suy nghĩ cho kỹ.

Nó xem ra thực lực thiếu niên này còn không có đạt tới Hoàng cảnh, cưỡng ép xông cửa chỉ có một con đường chết, nó lo lắng lên tiếng.

- Không cần cân nhắc, ta không phải còn lại một cơ hội cuối cùng sao? Cải lương không bằng bạo lực, hiện tại đi.

Nhiếp Vân cười.

Hắn dung hợp y đạo, kiếm đạo, thôn phệ các đại đạo thành giới vực của mình, hắn đã không ủy kỵ cường giả Hoàng cảnh viên mãn, trước kia có cố kỵ nhưng hiện tại hắn không quá quan tâm.

Lần này tới hỏi thăm thạch quy, kỳ thật cũng mang ý xông cửa.

Một khi thành công xông ba cửa đằng sau thì hắn có cơ hội luyện hóa Viêm Hoàng điện.

Chính thức nắm giữ bảo bối do Thần Nông Đại Đế lưu lại, hắn có nắm chắc khi xông vào Vạn Giới Động Thiên, chỗ tốt cũng to lớn.

- Hiện tại... Ngươi...

Thạch quy không nghĩ tới hắn thật muốn xông cửa, sốt ruột muốn khuyên can.

Chờ nhiều năm như thế, rốt cục chờ được truyền nhân không sai biệt lắm, nó không muốn hắn xông cửa và chết vào lúc này.

- Không cần khuyên... Dọc theo cửa thứ ba tiếp tục đi về phía trước la cửa thứ tư, ta xông!

Nhiếp Vân chẳng muốn giải thích, hắn nhìn về phía trước và thuấn di tiến vào trong cung điện xông cửa.

Ba cửa trước, hai cửa là tu luyện kiếm pháp nên tương đối đơn giản, nếu đoán không sai, cửa thứ tư có lẽ cũng giống cửa thứ hai cần chiến đấu quan minh chính đại.

Dọc theo cửa thứ badid tới, Nhiếp Vân chậm rãi đi về phía trước, tràng cảnh trước mặt biến hóa.

Cây cối cành lá sum xuê, xuyên thẳng trời cao, liếc nhìn không nhìn thấy cuối cùng.

- Cửa thứ tư, leo đến ngọn cây hái một trái cây màu vàng, thời gian một nén nhang, không xong, trực tiếp gạt bỏ!

Giọng nói lạnh lùng vang lên.

- Leo lên ngọn cây hái trái cây?

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên trên, cây cối cao lớn, cành lá rậm rạp, ánh mắt nhìn vào trong đó và nhìn thấy màu xanh mà thôi, căn bản không thấy trái cây gì cả.

- Đi lên trên nói sau.

Trong nội tâm cảm thấy rất khó nhưng không thành công sẽ bị gạt bỏ, cũng không do dự, hắn nhảy lên sau đó dọc theo thân cây tiến lên.

Bò lên trên cao, hắn cũng không có thi triển lực lượng giới vực, mà

là thi triển Minh Hỏa Cửu Biến, toàn thân hắn bị bao phủ bên trong, lúc này nhanh chóng tiến lên trong thân cây.

Ông!

Vừa đi được vài bước, đột nhiên âm thanh đâm rách không khí vang lên, một đạo kiếm quang từ thân cây đánh thẳng vào người hắn.

- Quả nhiên có vấn đề!

Nhìn thấy kiếm quang, Nhiếp Vân cũng không kỳ quái, ngược lại gật đầu đương nhiên.

Cửa thứ hai có vô số khôi lỗi ra tay với hắn, quan thứ tư không có khả năng chỉ leo

lên tìm trái cây đơn giản như thế.

------oOo------

Chương 3190: Nhiếp Đồng nghịch thiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong nội tâm sớm có so đo, cũng chỉ làm kiếm, lúc này nghênh đón kiếm quang trước mặt.

Kiếm quang vừa xuất hiện, hắn nhìn ra thực lực đối phương, tuy là Hoàng cảnh trung kỳ, không sử dụng giới vực cũng có thể chống lại, tinh thần khẽ động, không gian chi lực trong nạp vật thế giới tràn ra ngoài, nương theo đầu ngón tay, lực lượng của đối phương đã sụp đổ.

Ầm ầm!

Kiếm quang va chạm với đầu ngón tay, lực lượng hai bên cùng biến mất.

- Đi ra cho ta a!

Ngăn cản kiếm khí của đối phương, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng và vươn bàn tay về phía trước.

Trong đại điện Viêm Hoàng điện, thạch quy lẳng lặng nằm nguyên tại chỗ.

- Thật không biết tự lượng sức mình... Mới vừa gia nhập Vương cảnh viên mãn bao lâu chứ? Muốn xông quan thứ tư... Vốn tưởng rằng tìm nhiều năm như vậy, rốt cuộc tìm được truyền nhân trầm ổn, thiên phú cao, hiện tại xem ra là ta kỳ vọng quá cao.

Đôi mắt thạch quy chớp chớp và thở dài.

Vì tìm truyền nhân thích hợp tốn hao thời gian thật sự quá dài, từ khi Thần Nông Đại Đế mất tích tới bây giờ, trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, dùng thời gian mấy trăm triệu năm không ngừng trôi qua mới tìm được người thích hợp, lại không nghĩ rằng tính tình kém như thế.

Lần trước xông cửa thứ ba còn miễn cưỡng, mới qua hơn hai tháng, muốn xông cửa thứ tư, đây không phải... Chính mình muốn chết sao?

- Bỏ đi, lại để hắn tự sinh tự diệt.

Có chút tức giận thiếu niên này không biết tự lượng sức mình, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng cũng biết một khi tiến vào khảo hạch sẽ không thể ngăn cản, nó lắc lắc cái đầu và ảm đạm.

Truyền nhân này tử vong, về sau lại không biết phải chờ bao nhiêu năm nữa.

Nói thật, vừa rồi hắn thật muốn ngăn tên này lại.

- Vội vàng bất lợi, không trầm ổn như thế, thật không biết vì sao Thần Nông Bách Thảo Kinh lại phù hợp với hắn mười pâần như vậy... Hiện tại nói gì cũng vô dụng, không qua cửa thứ tư, tất cả cố gắng lúc trước uổng phí, ta còn muốn một lần nữa tìm truyền nhân

trong Thần giới....

Hừ một câu, thạch quy tinh thần uể oải và quan sát khảo hạch.

Vừa rồi nó tức giận, gia hỏa đang làm gì trong khảo hạch không biết nữa.

Két..

Còn chưa tiến vào khảo hạch, trong cửa điện có âm thanh sinh ra, lúc này có tiếng bước chân vang lên, một người chậm rãi đi tới.

- Ân?

Thạch quy sững sờ, vội vàng nhìn sang bóng người.

- Khảo hạch thất bại không phải là bị gạt bỏ sao? Tại sao còn đi ra?

Trong nội tâm vô cùng hiếu kỳ, suy nghĩ còn chưa kết thúc, một ý niệm xuất hiện và làm nó giật mình.

- Chẳng lẽ... Hắn thông qua khảo hạch? Điều này sao có thể? Năng lực người thủ cửa thứ tư đã đạt tới Hoàng cảnh hậu kỳ, hắn là một Vương cảnh viên mãn làm sao thông qua? Phải hái trái cây trong thời gian quy định... Cho dù cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong gặp được loại khảo hạch này muốn xông qua cũng phi thường khó khăn.

Tròng mắt thạch quy sắp rớt ra ngoài, khó mà tin được nhìn sang.

Hắn thân là khí linh cho nên biết rõ ràng khảo hạch phi thường khó khăn, cho dù cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong muốn thông qua khẳng định phải trả cái giá thật lớn, trả giá tâm huyết nhất định... Gia hỏa trước mắt thông qua? Có lầm hay không?

Nếu như không thông qua, làm sao có thể lông tóc không tổn thương tới đây?

Thời điểm nghi hoặc không bao lâu, thân ảnh thiếu niên lại xuất hiện trong điện, trên mặt mang theo nghi hoặc.

- Thạch quy tiền bối, ta hỏi một lúc, cửa thứ sáu ở đâu? Tại sao không tìm thấy?

- Không tìm thấy? Ta còn tưởng rằng ngươi thông qua chứ, không có khả năng ah, một khi tiến vào khảo hạch điện, khảo hạch sẽ tự động tiến hành, không có khảo hạch sao có thể nhẹ nhõm đi ra?

Nghe được đối phương không tìm được cửa đi vào, thạch quy thở ra một hơi, chẳng trách đi ra nhanh như thế, hơn nữa không có việc gì, thì ra là như vậy... Ân? không đúng1

- Ngươi nói cái gì... Cửa thứ sáu? Ở địa phương nào?

Bờ môi thạch quy run rẩy, vẻ mặt không thể tin được:

- Ngươi vừa rồi... Đã vượt qua cửa thứ tư và thứ năm?

Ta không nghe lầm chứ, hắn hỏi cửa thứ sáu, mà không phải cửa thứ tư?

Hỏi cửa thứ sáu có ý gì? Có phải đại biểu hắn thông qua cửa thứ tư và thứ năm?

Lúc này mới bao nhiêu thời gian chứ? Chẳng qua mới qua một lúc thôi, chẳng lẽ trong thời gian đó hắn tìm được trái cây ở cửa thứ tư, thôi diễn ba thức cuối của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm... Cũng học xong?

Thạch quy chỉ cảm thấy đầu óc như lôi đình nổ vang.

Có cần biến thái như vậy không?

- Cửa thứ tư rát đơn giản... Tìm trái cây này đúng không?

Thời điểm nó còn chưa tin, thiếu niên cười cười, tiện tay cầm trái cây màu vàng ra.

Trái cây vừa xuất hiện có mùi thơm phiêu tán rung động lòng người, không cần nhìn, thạch quy cũng biết đó là nội dung cửa thứ

tư.

- Thứ này...

Thạch quy nháy mắt.

Trái cây đúng rồi... Xem ra hắn thực thành công!

Cửa thứ tư phải có thực lực nhất định mới làm được, không tính rất khó khăn, cửa ải thứ năm là học tập ba thức Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, phải hoàn thành trong thời gian nhất định mới được!

Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm là kiếm đạo vô thượng kiếm pháp, mặc dù kiếm đạo thiên tài muốn tu luyện cũng cần thời gian rất lâu, lúc này mới bao lâu? Làm sao có thể luyện thành?

Nhìn qua cửa thứ năm vô cùng đơn giản giản, Nhiếp Vân cười giải thích:

- Ta có bằng hữu có lý giải đặc thù về kiếm đạo, đúng lúc ta mang nội dung sáu thứ trước của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm nói cho hắn biết, hắn không dùng tới một ngày đã luyện thành, sau khi luyện thành sáu thứ và nói không hoàn chỉnh, tùy tiện sáng chế ba chiêu... Kết quả ta vừa rồi nhìn một chút, ba thức hắn sáng chế và ba thức trên bia đá hoàn toàn giống nhau, cho nên... Rất dễ dàng luyện thành!

- Cái gì? Suy diễn ba thức sau Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm? Này... Này... Làm sao có thể!

Bờ môi thạch quy run rẩy, cái cằm sắp rớt xuống đất.

Cảm giác cả thế giới sắp sụp đổ rồi.

Đại Diễn thiên cơ kiếm là cái gì? Đây chính kiếm pháp siêu việt Thiên Đạo đó.

Lúc trước vì sáng tạo kiếm pháp này, vị tiền bối kia không ăn không ngủ bế quan mười vạn năm.

Mười vạn tuổi vừa mới thành công, hơn nữa mượn nhờ bộ kiếm pháp kia thành công đột phá Đế cấp!

Kiếm pháp cường đại như thế, một người chỉ học sáu thức trước liền suy diễn ra ba thức sau, thật không thể tin nổi.

- Có tin hay không là tùy ngươi, ban đầu ta cũng không quá tin tưởng, sau khi nhìn kiếm pháp trên bia đá và kiếm pháp bằng hữu suy diễn, ta đã biết rõ rất đơn giản, nếu không cũng không có khả năng thông qua cửa thứ năm nhanh như vậy.

Nhìn thấy biểu lộ của đối phương, Nhiếp Vân biết rõ nó không tin, bất đắc dĩ khoát khoát tay.&

------oOo------

Chương 3191: Cửa thứ sáu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong miệng hắn nói bằng hữu chính là đệ đệ Nhiếp Đồng.

Nhiếp Đồng có lý giải và cảm ngộ kiếm pháp khủng bố, lại có tình yêu kiếm đạo cuồng nhiệt.

Chính bởi vì như thế hắn mới tiến vào cảnh giới mệnh kiếm sớm hơn hắn, dùng tánh mạng làm kiếm, dùng ý chí toàn thân làm kiếm!

Tại Viêm Hoàng điện học được Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, biết rõ kiếm pháp siêu quần rất thích hợp đệ đệ cho nên truyền thụ, ai ngờ thứ hắn rất khó hoàn thành, chỉ có thể dựa vào thiên phú thiên thủ sư mới có thể lừa dối vượt qua kiểm tra học được thức thứ ba và thứ sáu, Nhiếp Đồng chỉ dùng thời gian rất ngắn đã thông hiểu đạo lý, cũng không có bình cảnh gì đó.

Nếu không như thế, luyện qua sáu thức trước, hắn còn cảm thấy kiếm pháp không có chấm dứt, tốn hao thời gian vài ngày sáng chế ra ba chiêu sau.

Nhiếp Vân nhìn thấy ba chiêu không tệ nên cùng học một chút, nằm mơ cũng không ngờ bia đá ở cửa thứ năm lại có ghi ba thức giống như đúc.

Chính bởi vì như thế hắn dễ dàng vượt qua cửa thứ năm.

Hắn nhẹ nhõm thi triển qua kiếm pháp đã học một lần và thông qua khảo hạch.

- Việc này...

Nhìn thấy Nhiếp Vân không giống giả bộ, nói có lý có cứ, thạch quy dùng sức lắc đầu, nó khiếp sợ không nói thành lời, lại phát hiện càng nghĩ càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Vương cảnh viên mãn nhẹ nhõm chiến thắng khôi lỗi Hoàng cảnh hậu kỳ cướp trái cây màu vàng... Gia hỏa trước mặt là quái vật.

Bằng hữu của hắn càng là quái vật!

Đây chính là Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm đấy!

Kiếm pháp siêu việt Thiên Đạo, nhẹ nhõm sáng tạo ra... Có khủng bố như vậy hay không?

- Vị bằng hữu kia của ngươi... Là một vị cường giả Đại Đế?

Do dự một lúc, thạch quy không nhịn được hỏi.

Có thể suy diễn kiếm pháp siêu việt Thiên Đạo, thực lực vị bằng hữu kia khẳng định không thấp, gây chuyện không tốt còn là một cường giả siêu cấp như Thần Nông Đại Đế.

- Không phải, cũng như ta, chỉ là Vương cảnh viên mãn!

Không biết tại sao thạch quy có phán đoán như vậy, Nhiếp Vân kỳ quái nói.

- Vương cảnh viên mãn...

Thạch quy có chút hữu khí vô lực.

Khốn kiếp, Vương cảnh viên mãn... Từ khi nào cấp bậc rác rưởi ai cũng chướng mắt lại xuất hiện gia hỏa biến thái như thế? Hơn nữa lại xuất hiện hai người...

- Thạch quy tiền bối, ta thông qua cửa thứ năm, tìm không thấy cửa thứ sáu, cửa thứ sáu ở đâu? Chỉ cần thông qua là có thể luyện hóa Viêm Hoàng điện, ngươi cũng không cần thủ ở nơi này.

Không biết thạch quy bị khiếp sợ không nhẹ, Nhiếp Vân hỏi.

Vừa rồi thông qua cửa thứ năm, hắn vốn định nhất cổ tác khí trùng kích cửa thứ sáu, kết quả lại phát hiện không tìm được cửa thứ sáu, hắn đi quanh khảo hạch điện một vòng cũng không có phát hiện bóng dáng cửa thứ sáu, lúc này mới không có biện pháp đi ra ngoài.

Cửa thứ sáu ở đâu? Hắn phải nhanh chóng tìm và vượt qua để luyện hóa Viêm Hoàng điện ah..

- Cửa thứ sáu... Là đối chiến khôi lỗi Hoàng cảnh đỉnh phong, tổng cộng tám con... Tám khôi lỗi hình thành trận pháp, sức chiến đấu có thể so với Hoàng cảnh viên mãn, ngươi xác định muốn xông?

Áp chế rung động trong lòng, thạch quy nhìn về phía thiếu niên, hắn không nhịn được hỏi một câu.

Có thể thông qua cửa thứ tư chỉ nói xem nhẹ khả năng khiêu chiến vượt cấp của đối phương, vượt cấp tới hai ba cấp cũng bỏ đi, siêu cấp thiên tài Vương cảnh viên mãn có được sức chiến đấu Hoàng cảnh hậu kỳ, trong lịch sử không phải không có.

Nghe nói Hiên Viên Đại Đế lúc trước, thời điểm Vương cảnh viên mãn có thể tự tay chém giết cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong đấy.

Có lẽ Nhiếp Vân trước mắt là loại quái thai này.

Nhưng mà Hoàng cảnh đỉnh phong và Hoàng cảnh viên mãn, mặc

dù chỉ kém nhau một bậc nhưng lại có chênh lệch như thiên địa khác biệt, cả hai không cùng cấp bậc.

Vương cảnh viên mãn có được sức chiến đấu Hoàng cảnh đỉnh phong đã là nghịch thiên trong nghịch thiên, muốn chiến thắng khôi lỗi có trận pháp hợp kích có thể phát huy thực lực Hoàng cảnh viên mãn... Nó xem ra đây là chuyện không có khả năng!

Cho nên, nghe được đối phương muốn xông cửa thứ sáu thì nó lại do dự.

Nó vốn chỉ cho đối phương cơ hội, xông không xong cũng muốn xông, thạch quy sợ truyền nhân ưu tú như vậy vẫn lạc nên nói ra.

- Nếu như không có lòng tin như thế, ý của ta là ngươi tiếp tục tu luyện, chờ ngươi có thực lực đầy đủ lại xông cửa thứ sáu!

- Chỉ cần không rời khỏi Viêm Hoàng điện, cho dù ngươi xông cửa lần cuối cùng sẽ không kết thúc.

- Tu luyện ở đây?

Biết rõ đối phương có hảo ý, nhưng Nhiếp Vân vẫn lắc đầu:

- Không cần! Nói cho ta biết cửa thứ sáu ở đâu, ta đi qua ngay bây giờ.

Hắn còn muốn đi Vạn Giới Động Thiên, tìm kiếm hỗn độn thế giới Hoàng cảnh trùng kích Hoàng cảnh, ngưng tụ hoàn mỹ giới vực.

Tự nhiên không thể ở lại nơi này.

Lại nói chỉ cần bản thân đột phá Hoàng cảnh, tu vi của hắn sẽ gia tăng phi thường chậm chạp, bế quan tu luyện với hắn mà nói chỉ lãng phí thời gian, không có hiệu quả gì cả.

- Nếu ngươi kiên trì như thế, như vậy đi đi, nếu như thật sự... Không kiên trì nổi, lập tức nhận thua, ta sẽ cứu ngươi ra.

Thạch quy sinh ra lòng yêu tài, sợ thiếu niên trước mắt thật sự xảy

ra vấn đề, tình nguyện vi phạm quy định cũng nói ra.

- Đa tạ hảo ý của tiền bối, thật sự không được... Ta sẽ không tự rước tử lộ!

Biết rõ đối phương có hảo tâm, Nhiếp Vân gật đầu tiếp nhận, cười nói.

- Được rồi, đây là cửa thứ sáu.

- Muốn vượt qua kiểm tra... Không có bất kỳ biện pháp mưu lợi nào, chỉ có chiến thắng tám người trên cầu mới được.

- Cẩn thận, tám người này thủ đoạn khác nhau, có am hiểu công kích linh hồn, có am hiểu công kích vạt lý, binh khí cũng không giống nhau...

Thạch quy giới thiệu.

Đổi lại kẻ khác xông cửa nó chắc chắn sẽ không nhiều lời, thiếu niên trước mặt quá chói mắt.

Chói mắt tới mức nó không đành lòng nhìn đối phương vẫn lạc, không tiếc trái với quy định nói ra bí mật cửa thứ sáu.

- Tiền bối yên tâm đi, tám Hoàng cảnh đỉnh phong mà thôi, cho dù tám Hoàng cảnh viên mãn ta không muốn thua... Cũng không có người nào làm ta thua.

Biết rõ nhiều bí mật của đối thủ, đối với hắn càng có lợi, nhưng Nhiếp Vân biết rõ thạch quy tiết lộ bí mật sẽ vi phạm lời thề, lúc này cắt lời của nó, hắn có tự tin như vậy.

Những lời này không phải hắn khoác lác, là hắn tự tin vào giới vực của mình.

Mặc dù giới vực của hắn là nạp vật thế giới dung hợp mà thành, cũng không phải Hoàng cảnh giới vực chân chính nhưng dung hợp đại đạo quá mức lợi hại, hắn có tự tin, trong phạm vi mười mét đừng nói Hoàng cảnh đỉnh phong, cho dù tám Hoàng cảnh viên

mãn tới chiến đấu cùng chẳng biết hươu chết về tay ai còn chưa biết.

------oOo------

Chương 3192: Hồn Đoạn Thiên Nhai

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vậy thì tốt... Ta không nói nhiều, vào đi thôi!

Thấy thiếu niên cắt lời của hắn, cảm nhận được đối phương tự tin như vậy nên gật đầu.

Đúng như đối phương nói, nó thật có lời thề trói buộc, không thể nói rõ tình huống kỹ càng.

Có thể nói như vừa rồi là cực hạn, nói nhiều hơn nữa, mặc dù nó là khí linh Viêm Hoàng điện cũng sẽ bị cấm chế áp chế đấy.

Ầm ầm!

Thạch quy vừa dứt lời, mặt đất nổ vang và cửa đá xuất hiện.

Phía sau đen kịt không có cái gì.

- Tốt!

Nhiếp Vân biết rõ đây là thông đạo cửa thứ sáu, cũng không do dự và cất bước đi vào.

Cửa đá phong cách cổ xưa tang thương, mang theo hương vị viễn cổ hàm súc, đi vào trong đó khí tức xa xưa ập vào mặt làm người ta có cảm giác như trải qua vô tận năm tháng và thời không.

Đưa mắt nhìn lên, xuất hiện trước tầm mắt là cầu đá lớn ba mét kéo dài tới phương xa, kéo dài vào trong bóng đêm vô tận, không biết có bao xa.

Trên cầu đá mọc đầy rêu xanh, mang theo khí tức âm trầm quỷ dị.

- Nhiều năm như vậy, không nghĩ tới có người tới cửa thứ sáu.

- Rốt cuộc có thể vận động, ở chỗ này thời gian dài như vậy, cảm thấy thân thể sắp mốc cả ròi.

- Ai nói không phải, chỉ hi vọng tiểu tử này có thể chơi với chúng ta nhiều thời gian một chút, không tới mức chét ngay lập tức.

- Không đúng ah, tại sao ta nhìn thấy tiểu tử này chỉ có thực lực Vương cảnh viên mãn chứ?

- Đúng thế... Một tiểu tử Vương cảnh chạy tới đây làm gì? Chẳng lẽ lại... Hắn thông qua năm khảo hạch trước? Loại thực lực này, không thế nào...

- Ta thấy mọi người không thể khinh địch, có thể xông đến nơi đây không ai là thế hệ đơn giản, chỉ sợ thực lực của hắn không yếu hơn chúng ta, mọi người qua một lúc dùng toàn lực, ngàn vạn không thể nương tay!

Cầu đá xuất hiện, từng giọng nói vang lên trong tối tăm, lập tức mấy thân ảnh chậm rãi đi tới phía trước.

Mấy người kia cao thấp không đều, trên tỏa ra hào quang khác nhau, hai mắt lóe sáng giống như ánh sao trong đêm tối.

- Cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong...

Những người trước mắt quả nhiên là cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong, thực lực không thể khinh thường.

- Đắc tội!

Biết rõ phải chiến thắng tám người này, Nhiếp Vân không nói nhảm nhiều, liền ôm quyền, thân thể nhảy lên sau đó tiến lên phía trước.

- Nhìn thấy chúng ta còn dám động thủ trước? Tiểu tử, ta không thể không bội phục can đảm của ngươi.

- Có can đảm thôi còn chưa đủ...

Thấy hắn động thủ, tiếng cười lạnh vang lên, gia hỏa màu xanh nhạt đi đầu duỗi cánh tay ra sau đó kéo thẳng về phía trước, lại vượt qua vài chục mét, Nhiếp Vân tiến vào khu vực phong bế.

- Ân?

Nhìn thấy cánh tay biến dài, lực lượng không những không yếu bớt mà còn gia tăng không ít, Nhiếp Vân biết rõ gia hỏa này am hiểu thiên thủ đại đạo, lúc này nhướng mày, cũng không tránh né, hắn đánh một quyền về phía chính diện.

Hiện tại hắn không thể tới gần phạm vi mười mét, biết rõ sử dụng giới vực không có tác dụng quá lớn, bàn tay tỏa ra hào quang và không gian sụp đổ.

- Hắc hắc, chỉ có chút bổn sự này? Không đủ nhìn ah!

Gia hỏa tay dài nhìn thấy nắm đấm của Nhiếp Vân chấn vỡ không gian, lạnh lùng quát lớn và ngón tay quán quanh lắc lư vài cái, không gian sụp đổ và khôi phục như ban đầu, cùng một thời gian bàn tay đã vượt qua nắm đấm của Nhiếp Vân và đánh vào ngực của hắn.

- Hỏng bét!

Không nghĩ tới tốc độ đối phương nhanh như thế, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống, còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy trước ngực đau xót, thân thể hắn bay ngược ra ngoài, hắn đâm vào cột đá và toàn thân đau đớn.

- Vương cảnh viên mãn tới xông cửa... Thật không biết ngươi to gan hay ngu ngốc.

Một chưởng đánh bay Nhiếp Vân, gia hỏa tay dài lạnh lùng tiến lên và cười nói.

Nếu đã xông cửa chỉ có một kết quả, thực lực đối phương bất lực,

hắn muốn ra tay chém giết đối phương.

- Lá gan của ta rất lớn, rốt cuộc ai ngốc còn chưa biết.

Thấy hắn tới gần mình, đi vào phạm vi mười mét, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, lực lượng giới vực tỏa ra bao phủ hắn vào bên trong.

- Cái gì?

Gia hỏa tay dài vốn không thèm quan tâm tới thêếu niên trước mặt, lúc nhìn thấy giới vực chung quanh bao phủ liền biến sắc.

Giới vực vượt qua tưởng tượng của hắn, uy lực to lớn, hoàn toàn có thể nghiền áp hắn.

- Đừng nhìn, mau ra tay, tiểu tử này có cổ quái.

Có tiếng hét vang lên.

Tiếng hét còn chưa chấm dứt, Nhiếp Vân đã hành động.

Thân thể hắn xông thẳng về phía trước, năm ngón tay mở ra, hắn như máy ủi nện thẳng vào cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong.

Hắn lĩnh ngộ giới vực không lâu, không có quá nhiều kỹ xảo chiến đấu, chỉ có thể dùng lực lượng nghiền áp.

Bành!

Gia hỏa tay dài trúng một chưởng liền rơi xuống cầu, nó cũng không tắt thở, linh kiện trên người tổn thương thất thất bát bát, đã không có sức chiến đấu.

- Đáng giận!

Đây là giới vực gì? Cùng động thủ.

- Ta nói có thể xông vào đây không ai đơn giản, khinh thường nữa chúng ta sẽ chết tại đây...

Nghe tiếng la của gia hỏa tay dài, bảy người còn lại cảm thấy không đúng, chỉ có điều không nghĩ tới thiếu niên này động tác nhanh như vậy, nhanh tới mức bọn họ không kịp phản ứng.

Lúc này nhìn sang, gia hỏa tay dài nằm trên cầu sinh tử không biết.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, rốt cuộc bọn chúng biết đối phương là quái thai, cũng không lưu lực, trong nháy mắt trong người sinh ra lực lượng như triều dâng, lực lượng tuôn ra khắp bốn phía.

Trong chốc lát Nhiếp Vân như lâm vào sóng lớn, bản thân là chiếc thuyền nhỏ tùy thời bị lật úp.

Tuy bảy người này là Hoàng cảnh đỉnh phong nhưng liên hợp với nhau lại xuất ra thực lực vượt qua hắn quá nhiều, giống như một cường giả Hoàng cảnh viên mãn, toàn thân bộc phát uy thế đáng sợ.

Ông!

Trong sóng biển có một cây trường thương không biết từ đâu đâm tới, nó như cự long giấu dưới mặt nước, vừa xuất hiện đã lộ ra răng nanh kinh người.

Có thể đoán được bị răng nanh trường thương đâm trúng, mặc dù Nhiếp Vân thực lực cường đại cũng hồn phi phách tán, tử vong ngay lập tức.

- Hừ!

Quát lớn một tiếng, Nhiếp Vân lĩnh ngộ giới vực đặc biệt và bộc phát lần nữa, lực lượng hội tụ đáng sợ và phòng ngự phạm vi mười mét chung quanh hắn, còn không tiến lên quá lâu đã bị lực lượng ngăn cản.

Lực lượng như đấm ngầm khủng bố, cho dù cường đại thế nào lâm vào trong đó đối phương cũng sừng sững bất động, cũng không thể đột phá.

Thấy giới vực của mình quả nhiên ngăn cản trường thương của đối phương, nhiếp Vân thở ra một hơi.

Uy lực giới vực cho tới nay chỉ là phỏng đoán của hắn, chưa bao giờ chính thức thí nghiệm qua, hiện tại xem ra quả nhiên đúng như dự đoán, có thể phát huy thực lực đáng sợ.

------oOo------

Chương 3193: Thông qua khảo hạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cút ngay!

Bàn tay run lên, Tinh Thần Kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, phối hợp lực lượng giới vực và kiếm quang đâm ra như cắt đứt thiên địa.

Bành!

Bị cổ lực lượng này tập trung, trường thương của đối thủ vỡ vụn.

Binh khí đối bính vừa gặp đã vỡ, cũng không trường thương đối phương cấp bậc không cao, mà là Nhiếp Vân sử dụng Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm phối hợp với giới vực cho nên lực lượng rất đáng sợ, cường đại đến nỗi trường thương của đối phương không thể ngăn cản được.

Vù vù vù hô!

Trường thương vỡ vụn, chiến đấu cũng chưa kết thúc, chỉ trong nháy mắt có bốn kiện binh khí nhanh chóng tới gần.

Một thanh trường đao, một quả cân, một trống đồng, một thiết quải!

Bốn kiện binh khí như thủy triều nện xuống, chúng như cự sơn áp đỉnh, giới vực của Nhiếp Vân xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Hiện tại giới vực của Nhiếp Vân dung hợp đại đạo tuy cường đại nhưng dù sao không phải giới vực chân chính, chỉ là không gian nạp vật thế giới diễn sinh, trình độ vững chắc còn kém lắm, bốn kiện binh khí tăng thêm trận pháp thi triển tạo thành uy áp đã đạt tớ cấp bậc Hoàng cảnh viên mãn, giới vực này không thể ngăn cản nổi.

- Lực lượng không tệ, muốn làm ta thất bại, còn chưa đủ!

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm ổn, không có bối rối chút nào, hắn cười cười và lên tinh thần.

Ầm ầm!

Một đạo sóng nước xuất hiện trong giới vực, sóng nước lan tỏa bêến thành tháp cao.

Linh Lung Trân Châu Tháp!

Sở dĩ có tự tin đối phó đám người này là vì hắn còn có chuẩn bị phía sau.

Nửa bước đế cảnh thần binh!

Linh Lung Trân Châu Tháp vừa hiện thân, giới vực sắp nghiền nát cũng vững chắc, bốn đại binh khí dường như bốn trứng gà nện vào tảng đá, chẳng những không có hiệu quả, thiếu chút nữa chấn vỡ bản thân.

- Tới ta phản kích.

Linh Lung Trân Châu Tháp thủ vững giới vực, Nhiếp Vân thét dài một tiếng, Tinh Thần Kiếm vung lên sau đó vẽ mộ cái, không gian trước mặt xuất hiện vết rách, bốn kiện binh khí như bị lưỡi đao sắc bén chém đứt đậu hủ, chúng không kịp phát ra tiếng vang đã bị cắt trúng, không gian cũng bị xé rách.

Ầm ầm ầm!

Bốn đại binh khí rơi xuống mặt đất!

Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm thức thứ bảy, Hồn Đoạn Thiên Nhai!

Một chiêu kiếm vừa xuất hiện diễn hóa chân trời xa xăm.

PHỐC!

PHỐC!

PHỐC!

PHỐC!

Binh khí bị chém đứt, âm thanh thổ huyết vang lên liên tục, thân ảnh bốn người cùng rơi xuống đất.

Ầm ầm ầm!

Thủy triều trước mặt biến mất, cầu đá xuất hiện ngay trước mặt.

Top tám người hiện tại có sáu nằm trên mặt đất, chỉ còn lại hai người sắc mặt khó coi đứng cách đó không xa.

- Ta tính xông qua hay không?

Hắn chắp tay sau lưng, Nhiếp Vân không động thủ lần nữa, hắn chỉ cười cười và hỏi.

- Chúng ta liên hợp trận pháp bị ngươi đánh bại, tiếp tục đánh nữa cũng không phải đối thủ của ngươi, ngươi... Thắng!

Tuy không muốn thừa nhận nhưng hai người còn lại cũng biết tiếp tục chiến đấu, dùng thời gian không bao lâu bọn họ cũng thua, nếu đã như thế nên trực tiếp một chút.

- Đa tạ!

Thấy bọn họ thừa nhận, Nhiếp Vân cười cười, hai tay ôm quyền, hắn chờ âm thanh qua cửa vang lên.

Chờ một lát nhưng không nghe thấy âm thanh gì, cảnh vật không có biến hóa.

Dựa theo tình huống bình thường, chỉ cần thông qua khảo hạch sẽ thuấn di rời đi, chẳng lẽ cửa thứ sáu không giống?

- Cửa thứ sáu đánh bại chúng ta là một điều kiện, muốn thông qua, phải đi qua cây cầu này.

Dường như nhìn ra hắn nghi hoặc nên một người giải thích.

- Thông qua cây cầu?

Nhiếp Vân gật gật đầu:

- Ta đi qua!

Thân thể của hắn lao vút trên cầu.

Trước khi nghe thạch quy từng nói cây cầu giống như có tên là Lăng Vân Kiều, trong nháy mắt đạp lên cầu thì hắn hiểu vì sao nó có tên như thế.

Dưới cầu đen kịt, vực sâu sâu không thấy đáy, không biết đi thông nơi nào, cho người ta cảm giác thâm trầm và áp bức, lúc đi lên cầu bước chân mềm nhũn ra, có cảm giác không đứng vững, dường như đây không phải cầu đá, mà là một dây xích dựng thành cầu.

Ầm ầm ầm!

Vào lúc tiến lên phía trước thì cảm thấy bước chân vô lực, mặt cầu sụp xuống, thân thể không tự chủ rơi xuống dưới

Không biết phía dưới cầu là gì, thật rơi vào không khéo chết tại đây, Nhiếp Vân tập trung tinh thần.

- Phi hành!

Nương theo tiếng hô của hắn, giới vực mở ra lần nữa, lúc này lực lượng của hắn bị ngăn chặn, cục diện rơi xuống cũng không còn.

- Nguy hiểm thật!

Kinh hô một tiếng, Nhiếp Vân thở ra một hơi..

Nếu như không phải hắn lĩnh ngộ giới vực đặc biệt, có thể phi hành như cường giả Hoàng cảnh, chỉ sợ lần này sẽ rơi xuống.

Ầm ầm ầm!

Còn chưa cảm thấy may mắn bao lâu, Nhiếp Vân đang định đi lên phía trước, hắn cảm thấy mặt đất chấn động, bàn chân của hắn như đạp vào đoạn dây thừng.

Cúi đầu nhìn xuống, chẳng biết dưới chân xuất hiện khóa sắt lúc nào, lực lượng cường đại từ khóa sắt bộc phát như muốn kéo hắn vào vực sâu không đáy.

- Hừ!

Hắn hô một tiếng, giới vực bạo phát ra Tinh Thần Kiếm chém xuống.

Đinh linh!

Khóa sắt đứt gãy, chân của hắn nhẹ nhõm, Nhiếp Vân bay thẳng về phía trước.

- Không đúng!

Chặt đứt khóa sắt, phía trước không có xuất hiện biến cố gì, một đường đi về phía trước, đi chừng thời gian một chén trà, Nhiếp Vân cau mày.

Dựa theo tốc độ của hắn, hắn phi hành ít đã qua mấ vạn dặm, cây cầu vẫn như lúc trước, không có quá nhiều biến hóa!

Dường như hắn phi hành nhưng không có bay đi đâu cả.

- Chẳng lẽ nơi này... Không thể phi hành, muốn qua cầu chỉ có thể

đi trên cầu?

Nội tâm hắn có suy nghĩ như thế.

Vừa rồi hắn dung hợp giới vực phi hành, từ tình huống mà nhìn hiệu quả không lớn, chẳng lẽ cửa thứ sáu không đơn giản như thế?

Vèo!

Nghĩ vậy Nhiếp Vân không do dự đáp xuống cầu lần nữa.

Quả nhiên bàn chân vừa đạp lên cầu, cảm giác đi đến nơi về đến chốn xuất hiện, một đạo hào quang tỏa sáng giống như nhìn thấy điểm cuối.

- Cây cầu kỳ quái!

Vừa rồi bay trên không trung lại không thấy gì cả, vừa đáp xuống đã thấy hào quang, cho dù tâm thần trầm ổn cũng cảm thấy khó tin.

Nhìn thấy hào quang khoảng tựu không xa, Nhiếp Vân nhanh chóng đi tới trước mặt, quả nhiên là cuối cây cầu, nơi đó có tấm bia đá to lớn.

- Nngươi cảm ngộ cái gì?

Một giọng nói vang lên.

- Muốn thành đạo vô cùng nguy hiểm, mỗi một bước đi về phía trước đều phải cẩn thận, từng bước kinh tâm!

- Đạo, cần làm đến nơi đến chốn, không có đầu cơ trục lợi!

Nhiếp Vân trầm tư sau đó nói.

Đoạn đường này tuy đi không dài, cũng không có quá nhiều nguy hiểm nhưng cho hắn hai gợi ý.

Cầu đá nhìn như vững cháclại đột nhiên vỡ vụn, cũng làm ngươi rơi vào vực sâu, muốn phi hành đầu cơ trục lợi lại phát hiện cho dù

thế nào cũng không có đường ra.

------oOo------

Chương 3194: Luyện hóa Viêm Hoàng điện (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hô!

Tiếng nói của hắn chấm dứt, một bóng người xuất hiện trên bia đá.

Đó là lão giả râu xanh hai đầu lông mày mang theo tâm tình từ bi vạn vật, làm người ta nhìn thấy không khỏi thả lỏng tâm thần, toàn tâm tin tưởng.

- Ta là Thần Nông Đại Đế!

Lão giả râu xanh lên tiếng.

- Vãn bối Nhiếp Vân, bái kiến Đại Đế!

Nhiếp Vân biết rõ đây là lưu ảnh của đối phương, không dám do dự cho nên vội vàng khom người ôm quyền.

- Có thể tới đây, nói rõ ngươi đã thông qua sáu quan, có tư cách tiếp nhận truyền thừa nguyên vẹn của ta.

Trong mắt Thần Nông Đại Đế mang theo vẻ hài logf, gật gật đầu, ngữ khí mang theo vui mừng nồng đậm.

Lưu lại nhiều khảo hạch như thế chính là vì tìm được truyền nhân viên mãn tâm ý, nếu người này tới đây đã nói lên hắn thông qua tất cả khảo hạch, đã đạt tới mức độ làm hắn thỏa mãn.

- Thần Nông ta có thành tựu lớn nhất là Thần Nông Bách Thảo Kinh, trong đó mang theo y đạo cả đời của ta, tiếp theo là tòa Viêm Hoàng điện!

- Thần Nông Bách Thảo Kinh đã bị ngươi luyện hóa, có thể lĩnh ngộ bao nhiêu phải xem thiên phú cảu ngươi, thiên phú cao, có thể phát dương quang đại y đạo của ta.

- Thiên phú có hạn, ta cũng không có biện pháp tốt, chỉ hi vọng ngươi về sau tìm được người có thiên phú y đạo và truyền thụ Bách Thảo Kinh cho hắn!

Thần Nông Đại Đế nói tới đây và dừng một lúc:

- Thần giới nhìn như bình tĩnh, trên thực tế sóng ngầm không ngừng, mỗi cách một ngàn tỷ vạn năm đều xuất hiện biến cố trọng đại, ta không đành lòng nhìn thấy chúng sinh đồ thán... Cho nên muốn làm ra cải biến... Nếu như ngươi nhìn thấy những chuyện này, nghe được ta là người đã vẫn lạc, đã nói lên... Ta thất bại!

- Thất bại không sao, ta sống đủ lâu rồi. Chết không có gì đáng tiếc, chỉ hi vọng hậu nhân đạt được truyền thừa của ta ôm tâm tình tế thế... Hoàn thành ý chí của ta...

Nói đến đây Thần Nông Đại Đế dừng lại.

- Chuyện ta muốn làm, ngươi bây giờ còn không có tư cách biết rõ, có thể xông qua sáu cửa, nói rõ thực lực ngươi ngươi là Hoàng cảnh đỉnh phong và Hoàng cảnh viên mãn, còn không có thực lực Đại Đế!

- Chờ ngươi thành công đột phá, tiến vào Đế cảnh, ta sẽ xuất hiện lần nữa!

- Thành công xông qua sáu khảo hạch đã trở thành truyền nhân của ta, đã có thể luyện hóa Viêm Hoàng điện, ta tốn hao cái giá lớn mới có thể luyện chế thành công đại điện, nó là kiện đế cảnh thần binh!

Thần Nông Đại Đế nói.

- Đế cảnh thần binh?

Nội tâm Nhiếp Vân chấn động.

Từ lời Nguyên Dương Đế Quân thì hắn biết rõ, đế cảnh thần binh từ thượng cổ đến bây giờ tất cả cộng lại chưa đủ ba mươi kiện.

Rất nhiều cường giả Đại Đế đều không có!

Vốn tưởng rằng thứ này cho dù sau khi mình thành Đại Đế cũng không tìm thấy một kiện, nằm mơ cũng không nghĩ tới Viêm Hoàng điện chính là một kiện!

Đế cảnh thần binh... Có được lực lượng cường giả Đại Đế!

Nếu như có thể thành công luyện hóa, chỉ bằng vào Viêm Hoàng điện này đủ giúp hắn sánh bằng Đại Đế.

- Tuy ngươi có thể luyện hóa Viêm Hoàng điện nhưng đế cảnh thần binh uy lực quá mạnh, không có đạt tới cấp bậc Đại Đế không cách nào khu động!

- Cho nên tòa cung điện này nhiều nhất chỉ thành nơi bảo vệ tính mạng mà thôi, không thể gia tăng thực lực của ngươi.

Ý niệm của Thần Nông Đại Đế cũng nhìn ra suy nghĩ của hắn và lên tiếng.

- Đúng thế...

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân cũng chỉ có thể cười khổ.

Đối phương nói sự thật, đế cảnh có uy lực quá lớn, thực lực của hắn bây giờ cho dù luyện hóa cũng không thể khống chế hoàn toàn.

Giống như Huyền Thiết Trọng Kiếm, đại xảo không công, uy lực cực lớn nhưng nếu ngươi là hài tử, cầm còn không nổi thì nói gì sử dụng.

Viêm Hoàng điện là đế cảnh thần binh, không có đạt tới cấp bậc này khẳng đinh không thể sử dụng, tính toán cho hắn luyện hóa làm thủ đoạn bảo vệ tính mạng cuối cùng cũng bỏ đi, hắn không thể

phát huy công năng chân chính.

- Cho dù là như thế, ta khuyên ngươi không phải vạn bất đắc d không nên sử dụng Viêm Hoàng điện!

- Đế cảnh thần binh là thứ thưa thớt trong Thần giới, một khi sử dụng bị người có ý chí phát hiện, rất dễ dàng lọt vào ngấp nghé, nếu không đủ thực lực, cho dù luyện hóa Viêm Hoàng điện cũng phải che giấu hoàn mỹ, không làm người ta phát hiện ra, nếu không ngươi phải chết, tuyệt đối không may mắn thoát khỏi

Thần Nông Đại Đế chậm rãi nói.

Nhiếp Vân gật đầu.

Đây là lời nói thật, Viêm Hoàng điện uy lực vô cùng, cho dù Hoàng cảnh viên mãn phát hiện cũng không có gì, nếu như cường giả Đế cấp biết rõ cưỡng ép ra tay cướp đoạt, bản thân hắn không đủ thực lực, khẳng định không có khả năng tự bảo vệ.

Khi đó thứ này tuy rất tốt nhưng nó chính là bất hạnh của hắn.

Đế cảnh thần binh, cả Thần giới chưa đủ ba mươi kiện, hơn nữa nương theo dòng sông lịch sử chí ít có hơn một nửa biến mất tại trong truyền thuyết, giống như Viêm Hoàng điện, cường giả Đế cấp dùng nó chứa truyền thừa, có ai tìm ra hay không còn chưa biết.

Cho nên mỗi một đế cảnh thần binh xuất thế sẽ làm vô số cường giả Đếp cấp tranh đoạt, với hắn mà nói, cho dù luyện hóa Viêm Hoàng điện cũng không dám xuất ra.

Về phần che dấu hoàn mỹ, vấn đề này khong có gì, cùng lắm sau khi luyện hóa cứ ném vào nạp vật thế giới.

Nạp vật thế giới khác với Thần giới, bất kỳ vật gì tiến vào bên trong sẽ ngăn cách bên ngoài cảm ứng, dù là cường giả Đại Đế cũng không làm được.

- Nói cho ngươi nghe nhiều như thế, Thần Nông Bách Thảo Kinh có chứa đan phương tâm huyết cả đời ta, Viêm Hoàng điện có vô số

dược liệu trân quý, những thứ này đều lưu cho ngươi, tuy Viêm Hoàng điện tạm thời không thể dùng, có những thứ này, vẫn có thể giúp ngươi giảm bớt thời gian tu luyện, tránh được không ít phiền toái!

Trong mắt Thần Nông Đại Đế mang theo vui mừng, nói xong những lời này liền chậm rãi biến mất không thấy đâu nữa.

- Luyện hóa Viêm Hoàng điện rất đơn giản, chỉ cần in dấu vết linh hồn của ngươi lên tấm bia đá là được.

- Đa tạ tiền bối ưu ái!

Nhiếp Vân ôm quyền đứng đó, thần thái cung kính.

Một lát sau thấy thân ảnh Thần Nông Đại Đế biến mất triệt để, rốt cuộc không nhìn thấy thì hắn mới thở ra một hơi.

Tất cả người Thần giới đều cầu có thể đột phá Đại Đế, trở thành cường giả Đế cấp, trên thực tế cường giả Đế cấp cũng có hỉ nộ ái ố, cũng sẽ vẫn lạc, không có biện pháp siêu thoát.

Không nói thứ khác, chỉ nói cường giả như Thần Nông Đại Đế, cho dù thời điểm còn sống cũng là cường giả đỉnh phong, mạnh như thế cũng vẫn lạc giống như Hoàng cảnh viên mãn.

------oOo------

Chương 3195: Luyện hóa Viêm Hoàng điện (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Luyện hóa!

Cảm khái một tiếng, thu hồi thất lạc trong nội tâm, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động và tin dấu vết linh hồn vào bia đá.

Ầm ầm!

Trên tấm bia đá nổ vang và có dấu vết linh hồn của hắn, hư ảnh hắn xuất hiện, cùng thời khắc đó có một ý niệm và tin tức rót vào đầu hắn.

Đầu óc đau đớn như bị xé rách, thân thể Nhiếp Vân không tự chủ lắc lắc và té xỉu.

Viêm Hoàng điện là Đế cấp thần binh, thực lực của hắn hiện tại quá thấp, cưỡng ép luyện hóa, mặc dù linh hồn cứng cỏi cũng khó có thể thừa nhận.

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Vân tỉnh lại lần nữa.

- Thành công...

Mở to mắt, Nhiếp Vân khôi phục tinh thần, đã hiểu mình đã luyện hóa Viêm Hoàng điện.

Lúc này trong đầu hắn có tất cả về tòa cung điện này, có thể dễ dàng khống chế tất cả cấm chế.

Hô!

Thân thể chấn động và biến mất tại chỗ, hắn lại xuất hiện trước mặt thạch quy.

Hoàn toàn luyện hóa Viêm Hoàng điện, hắn có thể mượn cấm chế trong điện thuấn di.

- Quy linh bái kiến chủ nhân!

Lúc này thạch quy đã không có thái độ như trước, dường như biết rõ thiếu niên dã thông qua cửa thứ sáu, hơn nữa thành công luyện hóa Viêm Hoàng điện, nhìn thấy hắn liền cúi cái đầu xuống.

- Ngươi gọi là quy linh?

Nhiếp Vân cười hỏi.

Đến Viêm Hoàng điện nhiều lần, đây là lần đầu tiên hắn biết thạch

quy tên gì.

- Vâng!

Thạch quy quy linh gật gật đầu.

- Chẳng lẽ ngươi cứ như vậy không có biến hóa sao?

Nhìn thạch quy trước mặt, Nhiếp Vân không nhịn được hỏi.

Gia hỏa này là khí linh Viêm Hoàng điện, Viêm Hoàng điện không cách nào mang đi, nếu hiện tại tiến vào Thần giới cũng không thể có bộ dáng thạch quy.

Nhìn thấy sủng vật của ngươi ta là hầu tử, hồ ly, lão hổ thậm chí diều hâu cũng có thể tiếp nhận... Nuôi con rùa đen làm sũng vật, hơn nữa mang theo đi khắp nơi, hắn nghĩ tới đã ác hàn.

- Đương nhiên có thể biến hóa!

Quy linh cười cười, thân thể chấn động và biến thành lão giả.

- Ân, về sau ngươi dùng bộ dạng này đi, như vậy đi ra ngoài sẽ không để cho người ta cảm thấy kỳ quái...

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Quy linh biến hóa lão nhân không cao, bộ dạng hơi gầy gò nhưng cũng bình thường, đi ra ngoài không làm người ta kỳ quái.

- Vâng!

Quy linh gật gật đầu.

Thiếu niên trước mắt luyện hóa Viêm Hoàng điện, hiện tại là chủ nhân của hắn, cần triệt để thuần phục, không thể phản bác.

- Được rồi, trước kia ngươi nói thông qua sáu quan, luyện hóa Viêm Hoàng điện sẽ nói cho ta biết chuyện thiết bài Lục Hi, hiện tại có thể nói cho ta nghe một chút.

Nhiếp Vân hỏi.

Lần này tới Viêm Hoàng điện mục đích là vì thiết hài Lục Hi kia.

Đầu thạch quy này biết rõ thiết bài này lai lịch gì, có quan hệ thế nào với Thần Nông Đại Đế nhưng vẫn không nói.

Hiện tại thành tân chủ nhân của nó có lẽ có thể mở miệng.

- Thiết bài là tín vật hảo hữu tốt nhất của lão chủ nhân.

Quy linh nói.

- Hảo hữu tốt nhất?

- Vâng, hảo hữu tốt nhất của lão chủ nhân, cũng là vị cường giả Đại Đế tu luyện kiếm đạo đột phá, thiết bài có khắc hai chữ ‘ Lục Hi ’ là tên của hắn.

Quy linh chậm rãi nói ra.

- Lục Hi là tên hắn? Tu luyện kiếm đạo đột phá?

Sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng và đầy ngạc nhiên.

Kiếm đạo đại đạo xếp hạng thứ mười bảy, n còn cao cấp hơn mộc sinh đan điền y đạo vào lần, dùng loại đại đạo này đột phá Đại Đế, thực lực mạnh có thể tưởng tượng!

Mặc dù tại hiện tại ít nhất cũng có thể xếp thứ năm.

- Viêm Hoàng điện có thể luyện chế thành công, Lục Hi Đại Đế giúp sức rất lớn, trong đó rất nhiều là hắn tự tay luyện chế, cho nên trong sách quan khảo hạch của ngươi có ba quan tu luyện Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, không tu luyện thành bộ kiếm pháp này, ý chí không đủ kiên định, cưỡng ép luyện hóa Viêm Hoàng điện sẽ bị lực lượng Đế cấp thần binh phá hủy biến thành ngu ngốc.

Quy linh cũng nhìn ra hắn khiếp sợ và giải thích.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân gật đầu.

Trước khi hắn vẫn kỳ quái, nếu Viêm Hoàng điện là đồ vật của Thần Nông Đại Đế thì vì sao không khảo hạch luyện đan, chữa bệnh, mà là tu luyện kiếm đạo, thì ra nguyên do ở đây.

- Vị Lục Hi tiền bối kia hiện tại còn sống hay đã... Đã vẫn lạc?

Nhiếp Vân hỏi.

Cường giả Đại Đế có tuổi thọ rất dài, không có người chém giết cơ bản khó vẫn lạc, Thần Nông Đại Đế muốn hoàn thành chuyện gì, đi chỗ nguy hiểm mới vẫn lạc, vị Lục Hi tiền bối này thì sao? Có thể còn sống hay không?

- Lục Hi Đại Đế và Thần Nông Đại Đế cùng rời đi với nhau, chắc hẳn... Cũng vẫn lạc!

Thần sắc quy linh ảm đạm.

- Cũng vẫn lạc...

Nhiếp Vân thở dài.

Có thể thông qua kiếm đạo đột phá, vị cường giả Đại Đế này kinh diễm trình độ có thể nghĩ, cường giả mạnh như thế lại vẫn lạc, cho dù là ai cũng phải bóp cổ tay thở dài.

- Lục Hi Đại Đế và Thần Nông Đại Đế sớm có chuẩn bị rồi, hơn nữa hắn cũng có hậu nhân, truyền thừa không có đoạn tuyệt.

Quy linh nói.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Đúng rồi, bằng hữu sáng chế ba thứ sau của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm đang ở nơi nào? Hắn có lý giải kiếm đạo như thế, nếu có thể kế thừa y bát của Lục Hi Đại Đế, một lần nữa đi vào Đế cảnh cũng chưa biết chừng.

Nghĩ đến bằng hữu truyền kỳ của Nhiếp Vân, quy linh phải lên tiếng hỏi.

Bằng hữu của hắn chỉ có thực lực Vương cảnh viên mãn đã có thể sáng tạo ba thưc sau của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, hơn nữa còn sáng chế hoàn toàn giống Lục Hi Đại Đế, thiên phú kiếm đạo thiên phú như thế quá kinh tài tuyệt diễm.

Nếu quả thật có thể kế thừa y bát của Lục Hi Đại Đế, mượn nhờ kiếm đạo đại đạo đột phá cũng không phải không có hi vọng!

- Chẳng lẽ ngươi biết truyền thừa của Lục Hi Đại Đế đang ở nơi nào?

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Hắn biết rõ tình huống của đệ đệ, cả tánh mạng của hắn đều kính dâng cho kiếm đạo, nếu thật có thể giúp đỡ hắn đạt được truyền thừa, như vậy có trợ giúp lớn với hắn.

- Ta biết truyền thừa của Lục Hi Đại Đế đang ở nơi nào, cũng biết hậu nhân của hắn ở đâu... Truyền thừa này thông qua huyết mạch kéo dài, đổi lại trước kia, cho dù biết rõ những chuyện này cũng không có biện pháp gì cả, nhưng có lệnh bài này thì khác.

Quy linh cầm lấy thiết bài mà Nhiếp Vân đưa tới và cười nói.

- Ah? Chẳng lẽ thiết bài này có đặc thù sao?

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

- Đây là Lục Hi Đại Đế lưu lại thân phận lệnh bài, nhìn thấy lệnh bài như nhìn thấy hắn... Có thứ này đi tìm hậu nhân của hắn có lẽ sẽ được lễ ngộ rất lớn, tránh được rất nhiều phiền toái và miệng lưỡi!

Quy linh giải thích.

------oOo------

Chương 3196: Kiếm giới hình thức ban đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Căn cứ quy linh giới thiệu, Lục Hi và Thần Nông Đại Đế không giống nhau, Thần Nông cả đời không kết hôn, không có con nối dõi và hậu nhân, Lục Hi Đại Đế thì có hậu nhân.

Bởi vì không có hậu nhân, Thần Nông Đại Đế truyền thừa là chờ đợi hậu nhân xuất hiện, mà Lục Hi Đại Đế truyền thừa là do nỗi dõi cua hắn nhất mạch tương thừa, cha truyền con nối, đến bây giờ không biết qua bao nhiêu năm, chỉ không biết đối phương có chịu truyền thừa hay không còn khó nói.

Thân phận lệnh bài thì khác, chỉ cần là hậu nhân của Lục Hi Đại Đế, nhìn thấy lệnh bài như nhìn thấy tổ tiên, muốn tiếp nhận truyền thừa, trình độ khó khăn sẽ giảm xuống không ít.

Đương nhiên, nếu hậu nhân không tồn tại hoặc đã sớm diệt sạch thì không có biện pháp.

- Lục Hi Đại Đế truyền thừa ở địa phương nào?

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Nhiếp Vân cố nén kích động.

Cường giả Đại Đế kiếm đạo lưu lại truyền thừa, đối với Nhiếp Đồng mà nói là bảo vật vô giá, chuyện này hắn sớm động tâm.

Đệ đệ đã sớm dâng cả tính mạng cho kiếm đạo, cho dù thế nào cũng phải tìm truyền thừa này cho hắn!

- Nếu như không có gì biến hóa, có lẽ ngay ở Vân Châu Kiếm Linh Sơn.

Quy linh nói.

- Vân Châu Kiếm Linh Sơn?

Trong đầu xuất hiện địa đồ thành Vân Châu, đôi mắt Nhiếp Vân sáng lên.

Hắn thật biết Kiếm Linh Sơn đang ở nơi nào, khoảng cách thành Vân Châu không tính là quá xa, nghe nói là thánh địa trong lòng của tu luyện giả kiếm đạo.

Không nghĩ tới lại là nơi Lục Hi lưu lại truyền thừa!

- Ta đã nhiều năm không rời khỏi nơi đây, cũng không hiểu nhiều về Thần giới, rốt cuộc đang ở đâu thì không biết... Đương nhiên, không có ngoài ý muốn có lẽ vẫn còn, bởi vì Lục Hi Đại Đế lưu lại truyền thừa không có biện pháp mang đi!

Quy linh nói.

- Có ở đó hay không chúng ta đi là biết.

Nhiếp Vân tươi cười.

Muốn biết có ở đấy hay không rất đơn giản, đi qua xem một vòng là được, dựa theo khoảng cách Kiếm Linh Sơn và thành Vân Châu có lẽ không chậm trễ bao nhiêu thời gian.

Thật sự quá xa, cùng lắm nhờ Nguyên Dương Đế Quân mang chính mình đi qua.

Đệ đệ vì hắn làm nhiều chuyện như thế, dù mất đi tánh mạng, vì đệ đệ thì hắn cũng làm được điểm này.

- Đúng rồi, nhìn xem là biết.

Quy linh cười gật đầu.

- Đi thôi, ta mang ngươi đi gặp thiên tài kiếm đạo này.

Thương nghị xong, Nhiếp Vân không hề do dự, cười nhạt một

tiếng, bàn tay đánh một trảo, Đại Viêm hoàng điện dần dần thu nhỏ lại và tiến vào mi tâm của hắn.

Hoàn toàn luyện hóa Viêm Hoàng điện, có thể khống chế hình thái lớn nhỏ của nó, cũng có thể tùy thời thu nhập nạp vật thế giới.

- Đi thôi!

Lấy đi Viêm Hoàng điện, Nhiếp Vân vươn tay cầm ngọc phù,

Ông!

Lúc này một đạo hào quang bao phủ lấy hắn và quy linh, hai người đồng thời biến mất tại chỗ.

Sau một khắc xuất hiện đã một lần nữa xuất hiện tại Nhiếp Vân y quán.

- Viên Cửu, gọi Nhiếp Đồng tới đây!

Đẩy cửa phòng đi vào, Nhiếp Vân dặn dò một tiếng.

Mang Nhiếp Đồng đi vào thành Vân Châu, cũng nên thả hắn ra khỏi nạp vật thế giới.

Nhiếp Đồng đang ở trong sân, hứn một mình một người tiến vào sơn mạch gần thành Vân Châu tu luyện, cẩn thận nói ra, ngay cả Nhiếp Vân đã nhiều ngày không gặp được hắn.

Viên Cửu là Hoàng cảnh viên mãn, có thể phi hành, lúc trước cũng là hắn đưa Nhiếp Đồng tới sơn mạch, nghe được phân phó cho nên rời đi, không tới hai canh giờ liền mang Nhiếp Đồng trở lại.

Mấy ngày không gặp, dung mạo Nhiếp Đồng vẫn non nớt như trước nhưng mang theo cảm giác sắc bén, khí tức càng mượt mà và lạnh lùng.

Chỉ nhìn từ vẻ ngoài mà nói, kiếm đạo của hắn đã tiến thêm một bước.

- Kiếm giới? Hắn đã ngưng tụ kiếm giới hình thức ban đầu? Này... Này...

Ánh mắt khác với Nhiếp Vân, quy linh chỉ liếc mắt nhìn liền sững sờ tại chỗ, tròng mắt mở to sắp nói không ra lời.

Thiếu niên trước mắt này rõ ràng... Đã ngưng tụ ra kiếm giới hình thức ban đầu!

Kiếm giới, chỉ lĩnh ngộ kiếm đạo đến cảnh giới nhất định mới có thể hình thành, ngưng tụ hình thức ban đầu đã nói lên khoảng cách này không xa, thậm chí tùy thời cũng có thể đột phá.

Kiếm đạo xếp hạng thứ mười bảy, dùng đại đạo này tấn cấp Hoàng cảnh, cho dù chỉ là Hoàng cảnh sơ kỳ cũng có thể dễ dàng chiến thắng cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong tam cấp giới vực!

- Hoàng cảnh viên mãn ngưng tụ kiếm giới hình thức ban đầu, hơn nữa là ngưng tụ ý thức của mình thành kiếm giới... Không có chạy quanh co lòng vòng, thiếu niên này có thành tựu về sau chỉ sợ vẫn còn trên cả Lục Hi Đại Đế...

Quy linh rất khó bình tĩnh thật lâu.

Lúc trước Lục Hi Đại Đế trùng kích Hoàng cảnh tuy cũng ngưng tụ kiếm giới nhưng hình thành trên cơ sở tiền nhân, chỉ có ý nghĩa nhưng không có cốt tủy.

Nói cách khác, cái kiếm giới kia là tổng hợp từ vô số kinh nghiệm tiền nhân mới hình thành, nó không chỉ là đồ vật của hắn.

Thiếu niên trước mắt lại khác, kiếm giới hình thức ban đầu vững chắc, kiên định, dung hợp hoàn mỹ với linh hồn, vừa nhìn đã biết lĩnh ngộ kiếm giới hình thức ban đầu thuộc về chính bản thân của mình.

Loại kiếm giới như vậy, cho dù là Lục Hi Đại Đế sau khi đạt tới Hoàng cảnh viên mãnmới dần dần làm được!

Vương cảnh viên mãn đã làm được... Ở đâu xuất hiện quái thai thế

này?

- Nhiếp Đồng, đây là quy linh tiền bối!

Không để ý tới hắn khiếp sợ, Nhiếp Vân giới thiệu.

- Nhiếp Đồng bái kiến quy linh tiền bối!

Nhiếp Đồng ôm quyền.

- Không cần khách khí, ta chỉ là người hầu của chủ nhân thì về sau gọi ta là quy linh được rồi.

Quy linh vội nói.

Hắn là khí linh của Viêm Hoàng điện, Nhiếp Vân luyện hóa Viêm Hoàng điện chính là chủ nhân của hắn, đối ngoại nói là người hầu cũng không sai.

- Nhiếp Đồng, quy linh tiền bối có thể mang ngươi đi tìm kiếm di tích kiếm đạo Đại Đế lưu lại, tu tập vô thượng kiếm thuật, không biết ngươi có đi không?

Nhiếp Vân nói ra ý nghĩ của mình.

- Kiếm đạo Đại Đế? Vô thượng kiếm thuật? Đương nhiên muốn đi!

Đôi mắt Nhiếp Đồng sáng ngời.

- Vậy thì tốt, chúng ta lập tức xuất phát, trong ba tháng này ta sẽ tr lại!

Thấy hắn đáp ứng, Nhiếp Vân không cảm thấy ngoài ý muốn và cười nói.

- Đi thu thập một chút, chúng ta lại xuát phát.

- Không có gì cần thu thập, trên người của ta có một thanh kiếm là đủ rồi.

Nhiếp Đồng nói.

Nghe nói như thế, quy linh không tự chủ được âm thầm gật đầu.

Khó trách trẻ tuổi như vậy đã có lĩnh ngộ kiếm giới hình thức ban đầu, từ ánh mắt đơn thuần của thiếu niên này nói rõ hắn yêu thích kiếm tới từ thực chất, không có tạp niệm gì.

Chính bởi vì loại thuần túy này, có lẽ mới làm hắn có được thực lực và lĩnh ngộ như hiện tại.

------oOo------

Chương 3197: Bái Nhiếp Vân làm sư

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nếu như vậy thì lên đường đi.

Bình thường cần cái gì, Nhiếp Vân đã sớm mua và lưu lại trong nạp vật thế giới, cũng không có gì phải chuẩn bị, ba người đang muốn xuất phát, Lưu Trúc vội vã đi tới.

- Thiếu gia, bên ngoài có người tới đây, không biết ngươi có gặp hay không?

- Ai?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

- Hắn là Vân Lang Y Tiên!

Lưu Trúc nói.

- Hắn tới đây làm gì?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Hắn và Vân Lang Y Tiên kia không có quá nhiều xuất hiện, tiếp xúc

duy nhất chính là trong phủ đệ Nguyên Dương Đế Quân mà thôi, yến hội mới chấm dứt thời gian không dài, hắn chạy tới đây làm gì? Hắn không phải đi theo Đa Ba vương tử sao? Chẳng lẽ biết rõ mình là thân phận đệ tử Thần Nông, Đa Ba vương tử lại bảo hắn tới mời chào?

- Cho hắn vào đi!

Suy nghĩ một lúc, cảm thấy không nên không gặp, Nhiếp Vân mở miệng nói.

- Vâng!

Lưu Trúc đi ra ngoài, thời gian không dài, Vân Lang Y Tiên đi tới.

Y Tiên cũng như lúc trước, không có quá nhiều biến hóa, chỉ có điều biểu lộ hoàn toàn khác biệt, lúc ở Đế Quân phủ hắn cũng có thái độ lạnh lùng, lúc đó có cảm giác anh hùng thiên hạ không bằng ta, hiện tại hắn tươi cười, trên thực tế nhìn thấy Nhiếp Vân liền hưng phấn, hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm vào đối phương.

- Không biết Y Tiên tìm ta chuyện gì...

Thấy bộ dạng của hăn, Nhiếp Vân vội vàng hỏi, hắn chưa nói xong, chỉ thấy Y Tiên tôn kính tươi cười nịnh nọt đi tới.

Lúc này hắn quỳ xuống đất.

- Nhiếp Vân đại sư, ta muốn bái ngươi làm thầy, kính xin thu lưu!

- Ách?

Không nghĩ tới Y Tiên nổi danh y đạo bảng lại như thế, Nhiếp Vân đã giật mình, hắn vội vàng tiến lên nâng dậy:

- Nhanh đứng lên, ta chỉ là vãn bối, không đáng tiền bối như vậy...

- Đại sư không cần khách khí, ngươi là truyền nhân Thần Nông, y đạo một đường có thể là sư thiên hạ, ta chân tâm thật ý muốn bái ngươi làm thầy, học tập y đạo cao thâm, kính xin không nên từ

chối...

Thái độ của Vân Lang Y Tiên thành khẩn, trong mắt mang theo chân thành.

- Việc này...

Nhiếp Vân nháy mắt, hắn không biết nên làm thế nào cho phải.

Vị Vân Lang Y Tiên trước mắt không nói y đạo thế nào, chỉ bằng vào tu vi cũng là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, thực lực chỉ mạnh hơn lão gia tử chứ không thể yếu hơn.

Cường giả như vậy bái mình làm sư...

- Y Tiên làm như vậy thật sự chiết sát ta, ta chỉ may mắn đạt được Thần Nông Đại Đế truyền thừa mà thôi, tính toán không cái gì... Nếu như ngươi muốn học tập y thuật, chúng ta có thể tùy thời nghiên cứu thảo luận, chuyện bái sư nên thôi đi...

Do dự một lúc, Nhiếp Vân vẫn lắc đầu.

Vân Lang Y Tiên đã từng là người của Đa Ba vương tử, hắn cũng không phải tin tưởng mười phần, nói sau, lại nói hắn thu một y đạo đại sư nổi danh nhiều năm như vậy làm đồ đệ, còn không gây ra nổ tung tạc nồi ah!

Gây chuyện không tốt, tất cả cao nhân y đạo sẽ không ngừng vây công hắn đấy.

Đối với chuyện này, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, có thể trước khi tấn cấp hoàn mỹ giới vực, không muốn gây quá nhiều phiền toái.

- Đại sư không cần lo lắng, ta và Đa Ba vương tử chỉ có quan hệ lợi dụng lẫn nhau, ta mượn nhờ tài lực của hắn nghiên cứu chế tạo Thất Nhật Hồi Hồn Đan, mà hắn mượn nhờ tay ta đạt cái mình muốn, không có quan hệ thực chất... Ta đơn thuần muốn bái ngươi làm sư, hoàn toàn không quan hệ với hắn...

Dường như nhìn ra hắn nghi kỵ, Vân Lang Y Tiên vội nói.

- Y Tiên nói tới chỗ này, ta chỉ cảm thấy ngươi là tiền bối, ta là vãn bối, thu ngươi làm đồ đệ... Thật sự có chút không đúng.

Bị người ta nhìn thấu tâm tư, Nhiếp Vân đành phải cười khổ lắc đầu.

- Người đạt trước làm sư, thuật nghiệp có chuyên nghiệp, ngươi là truyền nhân Thần Nông, chính là tiền bối của ta, thu ta làm đồ đệ, tuyệt đối không có ai nói gì.

Vân Lang Y Tiên như hạ quyết tâm, hắn không dao động.

- Việc này...

Nhiếp Vân cười khổ.

Nhìn thái độ của đối phương, chân tâm muốn bái hắn làm sư.

- Như vậy đi, chuyện bái sư sau này hãy nói, ngươi cứ ở y quán trước, thuận tiện giúp ta chiếu khán người bệnh, có vấn đề y đạo gì, chúng ta cũng có thể thảo luận với nhau.

Suy tư một lúc, Nhiếp Vân nói.

Nếu hắn một lòng bái sư, lại không có biện pháp từ chối, không bằng dùng kế hoãn binh.

Trước lưu hắn ở nơi đây, vừa vặn cũng có thể xem hắn nói đúng sự thật hay không.

- Tốt.

Dường như biết rõ ngay từ đầu bái sư có hơi vội vàng, Vân Lang Y Tiên thoả mãn gật gật đầu, hắn không do dự đáp ứng.

- Thiếu gia, bên ngoài có người cầu kiến, hình như là... Đa Ba vương tử!

Vừa nói xong, Lưu Trúc lại đi tới, vẻ mặt cổ quái nhìn Vân Lang Y Tiên sau đó ôm quyền nói với Nhiếp Vân.

- Đa Ba vương tử?

Kỳ thật không riêng ánh mắt Lưu Trúc, ngay cả Nhiếp cũng không khỏi nhìn sang Vân Lang Y Tiên.

Hắn được Đa Ba vương tử mời đến thành Vân Châu, vừa rồi còn nói tới bái sư và không quan hệ với đối phương, chỉ trong nháy mắt đối phương lại tới.

Đúng là quá khéo!

- Sư phụ không nên hoài nghi, Đa Ba vương tử tới đây thật không liên quan tới ta, ta đã cáo từ hắn, tại sao hắn tới đây thì ta không rõ ràng.

Nhìn thấy ánh mắt của hắn, Vân Lang Y Tiên vội vàng giải thích, vẻ mặt sốt ruột.

- Tốt, ta tin tưởng ngươi!

- Ngươi trước không vội gọi ta là sư phụ, chúng ta cùng thảo luận y thuật với nhau, cũng không phải thu ngươi làm đồ đệ...

Thấy hắn chân tình thật ý không giống giả bộ, Nhiếp Vân khoát khoát tay.

- Tốt, ta không gọi sư phụ? Vậy nên gọi là gì?

Vân Lang Y Tiên nói.

- Được rồi, ngươi ưa thích gọi là gì thì gọi, các ngươi chờ ở nơi này, ta đi gặp Đa Ba vương tử!

Nhiếp Vân hữu khí vô lực nói.

Đường đường y đạo đại sư, là danh nhân của cả Hoàn Vũ thần nhưng lại muốn bái hắn làm sư, với hắn mà nói đây là áp lực to lớn.

- Ca ca, ta đi với ngươi.

Nhiếp Đồng theo sát tới.

Hai huynh đệ bọn họ nhanh chóng đi tới đại điện, quả nhiên nhìn thấy Đa Ba vương tử đang ngồi trong phòng khách từ từ uống nước trà, cũng lộ ra thần thái nhàn nhã.

Mấy người hầu đứng sau lưng hắn thực lực thấp nhất đều đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong, người nào cũng có mạch tức trầm ổn giống như đại xà thổ tín, một khi phát hiện gió thổi cỏ lay sẽ lập tức xuất kích dưa đổi phương vào chỗ chết.

Làm người có khả năng trở thành chưởng khống giả Phổ Thiên hoàng triều nhất hiện tại, vấn đề an toàn của hắn được đặt lên hàng đầu.

------oOo------

Chương 3198: Đa Ba vương tử tới chơi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân đi vài bước vào phòng khách và ngồi xuống chủ vị, Nhiếp Đồng cũng ngồi xuống bên cạnh hắn.

- Đa Ba vương tử tự mình đến đây, thật sự làm Nhiếp mỗ cảm thấy vinh hạnh!

Bất kể thế nào đối phương cũng là người quyền cao chức trọng, Nhiếp Vân tạm thời còn không muốn náo quá cương với đối phương.

- Nhiếp huynh khách khí, có thể gặp ngươi là vinh hạnh của ta.

Đa Ba vương tử nói.

Hắn không dám cầm giá đỡ vương tử ra đây.

Người trước mắt tuổi tác nhỏ hơn hắn nhưng xưng huynh gọi đệ với Nguyên Dương Đế Quân, mặc dù không có bất cứ tước vị nào trên người nhưng chỉ bằng vào điểm ấy cũng làm hắn không dám lãnh đạm.

- Vương tử khách khí, không biết lần này vương tử tới tìm Nhiếp mỗ, cần làm chuyện gì?

Nhiếp Vân hỏi.

- Không có việc gì... Muốn kết giao bằng hữu với Nhiếp huynh!

Trước kia nghe nói Nhiếp huynh đang tìm kiếm hỗn độn thế giới, trong tay của ta vừa vặn có một ít, cố ý tới đây đưa tựng.

Đa Ba vương tử cười vẫy tay một cái, một cường giả Hoàng cảnh viên mãn lập tức lật cổ tay sau dó một viên cầu xuất hiện trong tay.

Viên cầu này là hỗn độn thế giới lớn hơn trước kia không ít, khí tức không gian vô cùng nồng đậm, chỉ có điều không có đạt tới cấp bậc Hoàng cảnh.

- Đa tạ vương tử ưu ái!

Nhiếp Vân gật gật đầu, Nhiếp Đồng tiến lên nhận lấy hỗn độn thế giới.

Xem ra đối phương biết rõ chính mình có quan hệ với Nguyên Dương Đế Quân, lần này làm tốt quan hệ với nhau, nếu tặng lễ cũng nên nhận, nếu không nhận là do hắn không biết điều.

- Quả nhiên Nhiếp huynh là người sảng khoái!

Thấy hắn nhận lấy lễ vật, Đa Ba vương tử tươi cười, nói tiếp:

- Ta nghe Nhiếp huynh muốn tiến vào Vạn Giới Động Thiên, không biết còn có việc này?

- Ah?

Nhiếp Vân sững sờ, lập tức giật mình.

Hẳn là Nguyên Dương Đại Đế tự mình tham gia thí luyện Vạn Giới Động Thiên và báo danh tại Phổ Thiên hoàng triều, hắn làm vương tử tự nhiên cũng đã biết rõ.

- Lần này đi Vạn Giới Động Thiên, ta vừa vặn cũng muốn đi một chuyến, không bằng... Chúng ta cùng đi, từ đó có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Đa Ba vương tử cười nói mục đích của mình.

Lúc này Nhiếp Vân cũng muốn tiến vào Vạn Giới Động Thiên, có thể làm tốt quan hệ không nói, mấu chốt chính là có một tấm bùa hộ mệnh, chỉ cần không chết, có y thuật lợi hại của đối phương, chỉ sợ hắn có thể hoàn hảo không tổn hao gì, lông tóc ít bị tổn thương.

- Ta nghe Nguyên Dương Đại Đế thuận miệng nói tới Vạn Giới Động Thiên, muốn đi qua xem, tạm thời còn chưa có ý định đi cùng ai, cho nên...

Nhiếp Vân khoát khoát tay.

Hắn tiến vào Vạn Giới Động Thiên là có ý định tìm kiếm Hoàng cảnh hỗn độn thế giới, tấn cấp hoàn mỹ giới vực, loại chuyện này người biết rõ ràng ít càng tốt, khẳng định không thể nói với người khác.

Lại nói, Đa Ba vương tử có ý tứ gì thì hắn biết rõ ràng.

Hắn cũng không có hảo cảm với loại người này, còn có cừu oán, tự nhiên không có khả năng đáp ứng.

- Thì ra là thế, nếu quả thật Nhiếp huynh đi một mình tiến vào không đi cùng ai, kính xin lựa chọn ta, thực lực Đa Ba ta không được tốt lắm nhưng bàn về thủ đoạn bảo hộ tính mạng trong Vạn Giới Động Thiên lại có tự tin rất lớn.

Nghe hắn không có đáp ứng, trong mắt Đa Ba vương tử xuất hiện

quang mang sau đó áp chế xuống, lúc này vừa cười vừa nói.

- Đa tạ vương tử ưu ái!

Nhiếp Vân nói.

- Khách khí! Ta cáo từ trước, có thời gian tới đây tâm tình với Nhiếp huynh!

Đa Ba vương tử đứng dậy, hắn đi hai bước và nói:

- Đúng rồi, Nhiếp huynh có biết tiến vào Vạn Giới Động Thiên cần Tầm Hướng Châm và Vạn Giới Vũ Y hay không, đến lúc đó sẽ tiến hành thi đấu tranh đoạt, nếu như Nhiếp huynh muốn tham gia, ta có thể tìm tư liệu kỹ càng cho ngươi, từ đó ngươi có thể thành công.

- Đa tạ!

Nhiếp Vân ôm quyền.

Hắn từ trong miệng Nguyên Dương Đế Quân biết rõ chuyến đi Vạn Giới Động Thiên phi thường nguy hiểm, có thể có được đồ vật này là tốt nhất.

- Vậy thì tốt, trước khi thi đấu ta sẽ tới tìm Nhiếp huynh.

Đa Ba vương tử cười cười, lúc này hắn quay người đi ra ngoài, chỉ trong nháy mắt biến mất trong phòng khách.

Đi ra y quán, trên đường đi nụ cười của Đa Ba vương tử biến mất và thay thế thành âm trầm đáng sợ.

- Gia hỏa này không biết phân biệt, điện hạ tự mình mời hắn, hắn còn dám cự tuyệt, thật không biết sống chết.

- Cho dù có Nguyên Dương Đế Quân làm chỗ dựa, trong Vạn Giới Động Thiên không có cường giả Đế Quân cường giả can thiệp, một tiểu tiểu Vương cảnh viên mãn không tìm chỗ dựa, đi vào chết cũng không biết chết như thế nào.

- Thân phận như vương tử tự mình tìm tới, còn đưa lễ vật, chẳng những không mang ơn, còn dám cự tuyệt, đúng là không biết tốt xấu.

- Chỉ là đồ không biết sống chết mà thôi, điện hạ không nên tức giận vì loại người này.

Đám người hầu sau lưng nhìn thấy bộ dạng vương tử như vậy liền nói hùa.

Bọn họ xem ra, thân phận điện hạ cao cỡ nào? Tương đương với thái tử đế quốc bình thường, tùy thời có thể kế thừa đại thống, có thể tự mình tới đây gặp mặt Nhiếp Vân, hắn có lẽ nên mang ơn, sau đó quỳ xuống đất đồng ý... Hiện tại dám cự tuyệt chính là tìm chết.

- Đủ rồi!

Cắt lời của mọi người Đa Ba vương tử quay đầu nhìn sang cường giả Hoàng cảnh viên mãn sau lưng và nói:

- Hồng Nguyên trưởng lão, vừa rồi ngươi thấy Nhiếp Vân có phải là tên đệ tử Lưu Hạ trưởng lão ngày đó hay không?

Nghe nói như thế, một trung niên sau lưng hắn đi tới, thân thể hơi động và dung mạo biến hóa hóa, hắn biến thành bộ dạng khác.

Gia hỏa này ngụy trang dung mạo của mình.

Hô!

Dung mạo biến hóa kết thúc, trung niên nhân biến thành bộ dạng lão giả.

Nếu như Nhiếp Vân ở đây có thể nhận ra người này là ai.

Chính là vô thượng trưởng lão đặt song song với môn chủ Hồng Hà môn, Hồng Nguyên!

Hồng Nguyên trưởng lão vốn đang ở Hồng Hà vực, không ngờ hắn

xuất hiện ở đây và đi theo sau Đa Ba vương tử, cho dù nhìn thấy chỉ sợ cũng khó nhận ra.

- Ta không dám xác nhận Nhiếp Vân có khả năng dịch dung hay không, ta có thể xác định hai người bên cạnh là ai, chính là người giết Lưu Ân thống lĩnh lúc trước!

Hồng Nguyên trưởng lão nói.

- Là hắn? Không tệ, lúc trước chém giết Lưu Ân, Vương cảnh viên mãn, toàn thân mang theo kiếm khí, giống tiểu tử này như đúc, hẳn là hắn rồi.

- Đã như thế, có lẽ chính Nhiếp Vân đã giết chết Nam Hoa lão tiên nhân!

Ánh mắt Đa Ba vương tử lóe lên.

------oOo------

Chương 3199: Hồng Nguyên trưởng lão mang tin tức

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tại Hồng Hà môn, tuy Nhiếp Vân không nói ra tên thật nhưng thời điểm ở thập địa không có tận lực giấu diếm, cũng không che lấp dung mạo, cho nên sau khi Hồng Hà môn thiệt thòi lớn đã âm thầm điều tra, sớm đã biết tên hắn.

Nam Hoa lão tiên bị phái đi chém giết tiểu tử này và Lưu Hạ trưởng lão, kết quả đã mất tích, hồn bài vỡ vụn, nói rõ một sự kiện hắn đã bị chém giết.

Nam Hoa lão tiên là công thần chủ yếu giúp hắn thượng vị, cứ như vậy bị giết, xác định thân phận Nhiếp Vân đã là việc cần phải làm ngay.

- Hắn giết Nam Hoa lão tiên?

Hồng Nguyên trưởng lão sững sờ:

- Nam Hoa lão tiên chết?

Nam Hoa lão tiên bị giết chỉ có Đa Ba vương tử và mấy tâm phúc của hắn biết rõ, những người khác cũng không biết rõ chuyện này, ngay cả Hồng Nguyên trưởng lão cũng mới nghe lần đầu.

- Ân!

Đa Ba vương tử gật đầu.

Dù sao một người chết, nói hay không cũng không có ý nghĩa.

- Hắn chỉ là Vương cảnh viên mãn, có thể chém giết Nam Hoa lão tiên, chẳng lẽ là... Phổ Thiên Đại Đế biết rõ thân phận của hắn, phái cao thủ bảo hộ?

Hồng Nguyên trưởng lão khiếp sợ.

Ban đầu ở Hồng Hà môn, hắn đã từng ra tay đối phó qua thiếu niên này, hơn nữa dễ dàng bắt lấy hắn.

Thực lực Nam Hoa lão tiên còn mạnh hơn ắn, làm sao có thể bị đối phương chém giết? Cách giải thích duy nhất chính là Phổ Thiên Đại Đế biết rõ thân phận của hắn, phái cao thủ bảo hộ!

- Thân phận? Phổ Thiên Đại Đế? Ngươi có ý gì?

Đa Ba vương tử nhướng mày.

Một tiểu tử vô tri may mắn được Nguyên Dương Đế Quân coi trọng mà thôi, tại sao lại có quan hệ với Phổ Thiên Đại Đế?

- Có ý gì? Vương tử lần trước đi Hồng Hà môn không phải vì giét hắn sao?

Nghe được Đa Ba vương tử nghi vấn, Hồng Nguyên trưởng lão sững sờ.

- vì giết hắn? Lúc ấy ta không biết hắn, vì sao phải giết hắn?

Đa Ba vương tử khẽ nói.

Lão gia hỏa này không có bệnh chứ, nói chuyện kỳ quái như vậy.

Chính mình không có việc gì nhàn rỗi chạy tới Hồng Hà môn giết một tên đệ tử bình thường làm gì?

Đi Hồng Hà môn cầu Hồng Hà linh quả là vì luyện chế Thất Nhật Hồi Hồn Đan, kỳ vọng có thể nổi tiếng trong đại thọ Đế Quân, kết quả... Danh tiếng đều bị tiểu tử Nhêếp Vân đoạt lấy.

Nghĩ vậy hắn càng tức giận.

- Hắn không phải hoàng tử Phổ Thiên Đại Đế đang tìm kiếm sao?

Hồng Nguyên trưởng lão tràn đầy nghi hoặc:

- Các ngươi nói...

Hắn còn chưa dứt lời nhưng mọi người đều nghe ra là vì đoạt đích.

- Cái gì? Phổ Thiên Đại Đế tìm kiếm hoàng tử? Ai nói?

Đa Ba vương tử biến sắc.

Sở dĩ hắn có thể được lựa chọn thành người kế thừa vương vị chủ yếu là bởi vì nhi tử Phổ Thiên Đại Đế mất tích nhiều năm, vẫn không có có tin tức, tìm không biết bao nhiêu năm, Đại Đế cũng thất vọng, lúc này mới tìm người thừa kế trong rất nhiều vương gia.

Nếu vị hoàng tử kia xuất hiện, đừng nói kế thừa vương vị, gây chuyện không tốt sẽ bởi vì ngấp nghe sdaidj bảo mà bị chém giết tại chỗ.

- Là hắn chính miệng nói, hắn còn biểu hiện lực lượng thôn phệ cho ta xem, thập phần tinh thuần, chỉ có người thân huyết mạch tinh thuần mới làm được, làm không giả...

Hồng Nguyên trưởng lão nói.

Ban đầu ở Hồng Hà môn, hắn bắt lấy thiếu niên này, là hắn chính miệng thừa nhận thân phận hoàng tử, Đa Ba vương tử tới đây vì giết hắn!

Chính bởi vì biết liên lụy trọng đại, sau khi tiểu tử rời đi hắn cũng tới thành Vân Châu, tìm được Đa Ba vương tử, ai ngờ... Vương tử rõ ràng không biết chuyện này!

- Thôn phệ lực lượng? Ngươi xác định?

Da mặt Đa Ba vương tử co lại, đôi mắt nhìn chằm chằm vào đối phương.

Nếu như hắn nói là thật thì chuyện này phức tạp.

- Đương nhiên là thật, lúc đầu ta có ghi nhớ, không tin ngươi xem!

Cổ tay Hồng Nguyên trưởng lão run lên, ngọc bài xuất hiện.

Đa Ba vương tử vung trảo tiếp ngọc bài, hình ảnh xuất hiện, chính là tràng cảnh Nhiếp Vân bị Hồng Nguyên trưởng lão bắt lấy.

Quảng trường Hồng Hà môn quen thuộc, một thiếu niên bị bên trong không thể thoát đi, trên mặt lại không có chút bối rối nào, ngược lại mang theo tâần thái tự tin.

- Hắn nói Đại Đế cần Hồng Hà linh quả... Ha ha, cường giả Hoàng cảnh viên mãn không dùng được linh quả, ngươi cảm thấy cường giả Đế cấp sẽ dùng thứ này? Hơn nữa nếu quả thật muốn dùng... Hắn chỉ cần lên tiếng thì có vô số người tranh nhau đưa tới cửa!

- Nói thật cho ngươi biết cũng không sao, hắn tới đây là vì ta.

Thiếu niên trong bọt khí lên tiếng, mặt không đổi sắc.

- Không sai, chuyện này ta không hi vọng quá nhiều người biết rõ cho nên âm thầm che đậy.

- Loại lực lượng này... Chắc hẳn hai vị đều biết a!

Trong khi nói chuyện, ngón tay thiếu niên điểm ra, lực lượng xuất hiện trên ngón tay, lực lượng giống như vòng xoáy mang theo cảm giác xé rách không khí, nhìn thấy thứ này đồng tử Đa Ba vương tử co rút.

Người khác không biết, hắn nhận ra đây là lực lượng thôn phệ chính tông!

Ngay cả hắn cũng không làm được điểm này.

Có thể thi triển thôn phệ lực tinh thuần như thế, chỉ có thể nói rõ một loại tình huống... Huyết mạch của đối phương tinh thuần hơn hắn.

- Không sai, ta chính là hoàng tử Phổ Thiên Đại Đế vẫn tìm kiếm, Đa Ba vương tử đã phát giác sự tồn tại của ta cho nên mới dùng Hồng Hà linh quả làm cớ...

Hình ảnh thiếu niên mang theo tự tin không nhỏ, tiếp tục mở miệng:

- Tranh đấu giữa các hoàng tử trong Phổ Thiên lĩnh không phải là thứ các ngươi có thể tham gia.

- Ngươi nên biết, tuy Đa Ba vương tử hiện tại là người có khả năng kế thừa đại vị Phổ Thiên hoàng nhất nhưng... Hắn chỉ là nghĩa tử của Phổ Thiên Đại Đế, không phải thân sinh cốt nhục, mà ta là nhi tử duy nhất của hắn ở bên ngoài.

- Nếu như ta trở về, vị trí của hắn sẽ khó giữ... Không biết hắn từ nơi nào tìm được tin tức, lúc này mới phí trắc trở tới đây.

- Mục đích của bọn chúng là ta.

- Chẳng lẽ các ngươi không nhìn thấy sát ý trần trụi của hắn? Chỉ cần giết ta, ngôi vị hoàng đế chính là của hắn... Hơn nữa, vạn nhất bị Phổ Thiên Đại Đế điều tra ra cũng có thể đổ lên người Hồng Hà môn các ngươi, đến lúc đó các ngươi phải thừa

nhận lửa giận của Phổ Thiên Đại Đế... Hắc hắc, Đại Đế là nhân vật gì các ngươi nên biết a, cho dù Hồng Hà lão tổ của các ngươi trở lại cũng không thể ngăn cản.

- Tranh đấu giữa ta và Đa Ba vương tử, hi vọng các ngươi không nên nhúng tay, nhanh thả ta ra... Để cho ta rời khỏi đây, nếu không Đa Ba vương tử không thể làm gì ta, khẳng định còn có thể tới đây lần nữa, ta nghĩ các ngươi cũng không muốn ta gặp chuyện không may ah.

Hình ảnh thiếu niên và lời nói đều lọt vào trong tai Đa Ba vương tử, hắn xiết chặc nắm đấm.

------oOo------

Chương 3200: Kế hoạch của Đa Ba vương tử (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đáng giận, đáng giận!

Sắc mặt Đa Ba vương tử nhăn nhó, lúc này toàn thân sinh ra lửa giận.

Nếu như nói trước kia hắn còn hoài nghi, nhìn thấy ngọc bài ghi chép tất cả thì hắn hiểu rõ.

- Khó trách có thể được Nguyên Dương Đế Quân coi trọng như vậy... Có lẽ ta đã sớm đoán được.

Nguyên Dương Đế Quân là người nổi danh cũng thân cận với ai, mặc dù hắn được xưng người có thể kế thừa đại vị nhất lâu như nhưng chưa bao giờ được chào đón qua.

Chính bởi vì như thế hắn mới muốn nổi tiếng trong thọ yến, làm cho đối phương coi trọng chính mình, nói vài câu hữu ích trước mặt Phổ Thiên Đại Đế, vị trí của mình càng vững chắc...

Bản thân mình hao hết vô số tâm huyết, Nguyên Dương Đế Quân

đều không lĩnh tình, ngược lại để bụng một tên tiểu tử không biết tới từ nơi nào... Hắn vốn cho rằng Nguyên Dương Đế Quân vừa ý y thuật của tiểu tử kia nhưng hiện tại mới biết rõ... Đế Quân khẳng định đã sớm biết rõ hắn là hoàng tử thất lạc của Phổ Thiên Đại Đế!

Bằng không thái độ của Đế Quân giải thích thế nào?

Trước kia cảm thấy kỳ quái vì sao Nguyên Dương Đế Quân lại tốn hoa tâm huyết vì một tên tiểu tử không quan hệ thuyết thống được tiến vào trong Vạn Giới Động Thiên, hiện tại hắn hiểu ra.

Hàm cắn răng ken két, trong mắt Đa Ba vương tử mang theo âm độc.

- Nếu gia hỏa này là hoàng tử thất lạc của bệ hạ, hắn phải tiến vào hoàng cung mới đúng, tại sao mở y quán ở bên ngoài?

Một tên thuộc hạ Hoàng cảnh viên mãn sau lưng nghi ngờ lên tiếng.

Nếu gia hỏa này thật sự là hoàng tử, Nguyên Dương Đế Quân cũng biết sẽ khẳng định đưa tới trước mặt Phổ Thiên Đại Đế, tại sao để hắn mở y quán bên ngoài mà không trở lại hoàng cung?

- Xuất hiện loại tình huống này chỉ có một khả năng, đó chính là... Bệ hạ còn không biết hắn tồn tại!

Đa Ba vương tử âm u nói.

- Không biết?

Một đám thuộc hạ đều sững sờ.

Phổ Thiên Đại Đế vì đứa nhi tử này trả cái giá to lớn, thân là con dân Phổ Thiên hoàng triều không ai không biết.

Tốn hao tâm huyết tìm kiếm nhi tử, hiện tại hoàng tử xuất hiện vì sao không biết?

- Phổ Thiên Đại Đế đang ở Minh Ưu Sơn, đây là tuyệt mật của cả

hoàng triều, trong hoàng triều biết tin tức này không hơn hai mươi người, mà ta chính là một cái trong số đó!

Đa Ba vương tử hừ lạnh nói một câu.

- Minh Ưu Sơn?

Minh Ưu Sơn là danh thắng trong Phổ Thiên hoàng triều, rất nhiều người trong bọn họ đã đi qua, không có gì đặc thù, cho dù bệ hạ đi vào trong cũng không tính là cơ mật, vì sao ít người biết rõ như thế?

- Không sai, ta cũng không biết nguyên nhân cụ thể, chỉ biết tiến vào Minh Ưu Sơn, bệ hạ không thích người khác quấy rầy, hắn cũng đóng tất cả phương thức liên lạc.

- Bởi vì chỉ cần đi vào Mưu Ưu Sơn, không ai có thể liên lạc với hắn.

- Cho nên... Ta đoán bệ hạ còn không biết chuyện đứa con của mình!

Mà này Nhiếp Vân, cũng muốn chứng minh thoáng một phát chính mình, lúc này mới chưa đi đến nhập hoàng cung, ý định một mình lưu lạc thoáng một phát, làm ra một ít thành tựu, làm cho bệ hạ trở lại đối với hắn lau mắt mà nhìn!

Đa Ba vương tử biết tin tức và nói phán đoán của mình.

- Chuyện này, từ khi bệ hạ không có tham gia thọ yến của Nguyên Dương Đế Quân đã nhìn ra mánh khóe.

- Căn cứ bệ hạ tín nhiệm Nguyên Dương Đế Quân, nhất định sẽ xuất hiện trên yến hội, ít nhất cũng phải gặp mặt mười hai công tước, tám vương một lần, từ khi thọ yến kết thúc cũng không có xuất hiện, chỉ có một khả năng... Hắn không tới.

Thọ yến Nguyên Dương Đế Quân cũng không có tới, nói rõ cái gì… Bệ hạ có việc tại bên ngoài!

- Thì ra là thế!

Mọi người đồng thời hiểu ra, gật gật đầu.

Như vậy có câu trả lời thuyết phục.

- Bệ hạ còn không biết hoàng tử này đã đi tới hoàng thành, cho nên... Chúng ta còn có cơ hội, một khi cho hắn biết rõ, chỉ có con đường chết.

Ánh mắt Đa Ba vương tử lập loè, sát cơ tỏ khắp.

Một khi bệ hạ biết có hoàng tử này, nhất định sẽ giao vương triều cho hắn, hắn cũng trở thành người thừa kế đầu tiên, cái gì Lưu Mộc vương tử, Nhữ Hạ vương tử đều biến thành trò cười!

Gây chuyện không tốt còn có thể biến thành chướng ngại và bị thanh trừng.

Hiện... Hiện tại bệ hạ không biết, bọn họ còn có cơ hội!

- Cơ hội... Ý vương tử là...

Một khi mất đi cơ hội ban đầu đã lộ ra ý hoảng sợ.

Chuyện này không phải chuyện đùa, mặc kệ có thành công hay không, một khi để bệ hạ biết rõ, bọn họ chỉ có một con đường... Đó chính là chết.

Hơn nữa còn là chết không chỗ chôn.

Cường giả Đế cấp lửa giận không phải bọn họ có thể thừa nhận.

- Không sai!

- Miễn hắn còn sống, chúng ta chỉ có một con đường chết, sớm muộn gì cũng bị giết chết, ngồi chờ chết còn không bằng buông tay đánh cược một lần.

- Đã đi lên con đường tranh ngôi vị thì không có đường lui, so với

lui về phía sau bị giết, còn không bằng dũng cảm xông tới trước!

- Tờ đó có lẽ có thể tìm được con đường vinh quang.

- nhưng mà... Nguyên Dương Đế Quân đã biết rõ hắn tồn tại, nếu gặp chuyện không may, bệ hạ tất nhiên sẽ biết được, sau đó tìm người điều tra, thậm chí... Sẽ thi triển biện pháp hồi tưởng thời gian... Đến lúc đó nhất định có thể tra lên đầu chúng ta, như vậy thì thảm...

Lúc này cả đám im lặng.

Cường giả Đại Đế chính là tồn tại đỉnh phong của Thần giới, cho dù ra tay sạch sẽ không có lưu lại chút dấu vết nào, cường giả Đế cấp hoàn toàn có thể thi triển năng lực hồi tưởng thời gian, chỉ cần tra xét thời gian lùi về là có thể tìm ra mọi chuyện.

Một khi tra được, tìm được hung thủ lại vô cùng đơn giản!

Thời điểm đó ngươi thành công lên ngôi hoàng đế thì sao? Phổ Thiên Đại Đế giận dữ, đừng nói một hoàng đế khôi lỗi, cho dù tám vương tới cũng máu chảy thành sông!

- Ta biết rồi, cho nên, cho dù muốn động thủ cũng không phải là chúng ta động thủ.

Đa Ba vương tử cũng ý thức được điểm ấy, xoa xoa mi tâm:

- Tốt nhất có thể dụ dỗ Lưu Mộc, Nhữ Hạ ra tay.

- Hoặc là chờ cơ hội.

- Cơ hội tiến vào Vạn Giới Động Thiên!

- Tiến vào chỗ đó, cường giả Đại Đế không có biện pháp tra xét, động thủ tại đó sẽ không có ai phát hiện.

- Tiến vào Vạn Giới Động Thiên... Không sai, đây là cơ hội không tệ.

Vạn Giới Động Thiên nguy cơ trùng trùng, đến lúc đó chỉ cần chém giết và ném hắn vào vết nứt không gian, cho dù bệ hạ về sau tìm được thi thể cũng không thể làm gì.

------oOo------

Chương 3201: Kế hoạch của Đa Ba vương tử (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tiến vào Vạn Giới Động Thiên là biện pháp cuối cùng, dù sao ba tháng sau Vạn Giới Động Thiên mới mở ra, nếu lúc này hắn tìm được bệ hạ thì hỏng bét.

Đa Ba vương tử tiếp tục nói.

- Đúng vậy, một khi bệ hạ biết rõ thân phận của hắn, lại muốn động thủ đã muộn rồi.

Sắc mặt mọi người ngưng trọng.

- Cho nên vì kế hoạch hôm nay, chúng ta phải để Lưu Mộc, Nhữ Hạ biết rõ thân phận của hắn, sau đó tìm người chịu tội thay, khi đó chúng ta có thể tránh được chuyện sau đó.

Đa Ba vương tử nói.

- Không nói trước tìm người chịu tội thay, nếu như Nhiếp Vân không rời khỏi y quán thì chúng ta không có biện pháp động thủ a!

- Y quán nằm trong phạm vi thành Vân Châu, một ý niệm của Đại Đế là có thể nhìn thấy... Xem thái độ của Nguyên Dương Đế Quân, hắn chỉ cần gặp chuyện không may, tất nhiên sẽ đuổi tới... Có cường giả Đại Đế bảo hộ, giết hăn s thế nào?

Lúc này một thủ hạ nói.

Thiết kế tốt cỡ nào, không giết được đối thủ cũng vô dụng.

- Ân...

Đa Ba vương tử cau mày khó chịu.

Biết rõ Nhiếp Vân có khả năng là con ruột của Phổ Thiên Đại Đế cho nên hắn thề bất lưỡng lập với gia hỏa này, phải có kẻ chết mới xong việc.

Muốn giết Nhiếp Vân không dễ gì.

Hắn bây giờ đang ở thành Vân Châu, chỉ cần động tĩnh hơi lớn, Nguyên Dương Đế Quân sẽ biết được, một khi Đế Quân xuất hiện thì có nhiều người hơn nữa cũng vô dụng.

Lại nói lúc trước Nam Hoa lão tiên không có tay, ai biết chung quanh hắn có cao thủ bảo hộ hay không.

- Muốn thành công phải một kích đắc thủ, không cho hắn cơ hội gọi viện binh.

- Nếu không, một khi giúp đỡ tới hoặc là Đế Quân xuất hiện, từ đó chúng ta sẽ gặp tai họa ngập đầu.

Đa Ba vương tử thở dài.

Tuy hắn rất muốn giết Nhiếp Vân nhưng mức độ nguy hiểm quá lớn và khó khăn quá cao.

Hắn cau mày suy nghĩ, lúc này suy nghĩ làm cách nào thần không biết, quỷ không hay làm như vậy, đột nhiên nội tâm khẽ động, hắn cười cười, ánh mắt nhìn sang Hồng Nguyên trưởng lão cách đó không xa.

- Hồng Nguyên trưởng lão, Nhiếp Vân không phải có thù với tông môn của ngươi hay không? Ta xem các nguoi động thủ đi... Chỉ cần thành công, ta cam đoan Hồng Hà môn thuận lợi chiếm đoạt Hỏa Thần Tông, trở thành mười bá chủ cường đại nhất!

- Vương tử nói giỡn, Nhiếp Vân không có ân oán gì với Hồng Hà môn của ta... Chúng ta trước kia có quan hệ rất tốt.

Da mặt Hồng Nguyên trưởng lão co lại, suýt chút nữa chửi mẹ nó.

Nói đùa gì vậy?

Hắn lại không phải người ngu bị một câu nói lừa gạt, một khi Nhiếp Vân thực xảy ra vấn đề, hắn và Hồng Hà môn khẳng định không may, bị người ta diệt.

Đừng nói có thực hiện hứa hẹn hay không, chỉ sợ người ra tay đầu tiên chính là Đa Ba vương tử trước mặt.

- Quan hệ rất tốt? Hắc hắc, ngươi cảm thấy hiện tại ngươi có thể làm chủ?

Đa Ba vương tử âm trầm nhìn sang.

- Đa Ba vương tử, ta hảo tâm đầu nhập vào ngươi, hơn nữa nói cho ngươi biết tin tức trọng yếu như vậy, tại sao ngươi làm thế...

Hồng Nguyên trưởng lão sợ hãi và lui về phía sau liên tiếp.

- Bắt hắn lại!

Đa Ba vương tử vẫy tay.

- Vâng!

Lúc này có tiếng nói âm trầm vang lên, toàn bộ hộ vệ phía sau lui xuống và vây quanh Hồng Nguyên trưởng lão.

- Ngươi...

Toàn thân Hồng Nguyên trưởng lão run rẩy, sắc mặt tái nhợt, đồng thời nội tâm cảm thán.

Gieo gió gặt bảo ah!

Trước kia Nhiếp Vân đã từng nói qua, đây là tranh đấu giữa vương tử bọn họ, tốt nhất không nên lẫn vào, hắn không những không

nghe còn chạy tới mật báo, kết quả tốt rồi... Người ta không dung được ngươi, Đa Ba vương tử hiện tại còn muốn động thủ với hắn.

Bản thân mình chết cũng bỏ đi, nếu thật ra tay với Nhiếp Vân, cả Hồng Hà môn khẳng định cũng bị diệt cùng hắn.

- Không cần nói nhảm, ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn đồng ý, như vậy sẽ miễn thống khổ, nếu không thần hồn câu diệt, muốn trọng sinh cũng không kịp!

Một tên Hoàng cảnh viên mãn trong đó cười hắc hắc, hắn ra tay vớ Hồng Nguyên trưởng lão.

Mấy người khác cũng đồng loạt ra tay.

Tuy Hồng Nguyên trưởng lão là Hoàng cảnh viên mãn nhưng lọt vào vòng vây của mấy cao thủ cùng cấp cũng dần dần lực bất tòng tâm.

- Đừng ép ta, bức ta gấp ta sẽ tự bạo... Các ngươi mặc dù nhiều nhưng cường giả Hoàng cảnh viên mãn muốn tự bạo chắc hẳn không...

Cảm thấy công kích chung quanh càng ngày càng mạnh, rốt cuộc kiên trì không bao lâu, Hồng Nguyên trưởng lão thét dài một tiếng không cam lòng.

Tuy nhiều người vây công nhưng hắn là một Hoàng cảnh viên mãn tình nguyện tự bạo thì không phải những người này có thể ngăn cản.

- Vậy tự bạo đi!

- Nói cho ngươi biết, sau khi ngươi tự bạo chết, ta sẽ tìm người ngụy trang thành bộ dạng của ngươi đánh lén Nhiếp Vân, cũng tự bạo!

- Đến lúc đó cho dù Đại Đế điều tra ra cũng là chuyện Hồng Hà môn cảu ngươi... Ta suy nghĩ, chuyện này nếu như bị Phổ Thiên Đại Đế điều tra ra, ngươi cảm giác Hồng Hà môn của ngươi còn

năng lực sống sót? Hồng Hà Đại Đế có thể ngăn cản lửa giận của Phổ Thiên Đại Đế? Hơn nữa ta ngh nói qua ngươi tại Hồng Hà môn có hơn ba mươi tiểu thiếp hoa như ngọc, hơn một trăm hài tử, hơn ba nghìn hậu nhân... Hồng Hà môn diệt môn thì những người này cũng không thể giữ được tính mạng...

Đa Ba vương tử nghiền ngẫm cười nói.

- Ngươi... Ngươi là ma quỷ...

Hồng Nguyên trưởng lão tức giận không nhỏ, không cẩn thận nên hắn bị một Hoàng cảnh viên mãn đánh trúng, lúc này phun máu tươi.

Tuy nổi giận nhưng biết không thể làm gì đối phương.

Hắn chết, Đa Ba vương tử vẫn phái người ngụy trang thành hắn đánh lén Nhiếp Vân!

Một khi đắc thủ cũng dẫn tai họa vào Hồng Hà môn, tông môn của hắn cũng gặp tai họa ngập đầu.

Mặc dù sau lưng Hồng Hà môn có Hồng Hà Đại Đế nhưng so với Phổ Thiên Đại Đế còn kém quá lớn.

Cả hai không cùng đẳng cấp.

Hồng Hà môn diệt môn, thân nhân của hắn làm sao may mắn thoát khỏi? Cho dù có thể may mắn thoát khỏi, nghe khẩu khí của Đa Ba vương tử đã sớm điều tra rõ ràng và tùy thời diệt vong.

- Tự gây nghiệt không thể sống ah!

- Nếu không phải ta bị ma quỷ ám ảnh tới nơi này, làm sao lâm vào cục diện như thế.

Sống không được, chết không được, Hồng Nguyên trưởng lão cảm tâấy lòng như lửa đốt, hắn lại phun máu tươi.

Nếu không phải hắn rãnh rỗi chạy tới thành Vân Châu thì làm sao

lâm vào tai nạn hiện tại.

- Ta đồng ý đánh lén... Mặc kệ thành công hay không, ngươi phải buông tha người nhà của ta, không thê r liên quan tới bọn họ.

Trong nội tâm bi phẫn, biết không có biện pháp khác, Hồng Nguyên trưởng lão thét lớn.

------oOo------

Chương 3202: Phiền toái lớn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không đáp ứng không được, hắn không có đường lui.

- Chỉ cần ngươi có thể thành công, ta tự nhiên sẽ buông tha người nhà ngươi... Không thành công, rất đơn giản, trên đường hoàng tuyền các ngươi có thể làm bạn với nhau, không đến mức cô đơn!

Đa Ba vương tử lạnh lùng cười cười.

- Ngươi...

Hồng Nguyên trưởng lão nói không ra lời.

- Tốt, mấy người các ngươi bố trí phong ấn lên người hắn, khi cần thiết... Có thể trực tiếp tự bạo.

Đa Ba vương tử không để ý tới hắn có dám hay không, lập tức bàn giao một câu.

Với hắn mà nói, Hồng Nguyên trưởng lão chỉ là công cụ mà thôi, hắn cam tâm tình nguyện ra tay cũng bỏ đi, không tình nguyện cứ tự bạo là được.

Tự bạo thần hồn câu diệt, thứ nhất, cũng không tra lên đầu hắn, thứ hai, tốc độ nhanh, uy lực mạnh, cũng làm Nhiếp Vân không được cứu giúp.

- Đáng giận... Đa Ba vương tử, ngươi chết không yên lành...

Hồng Nguyên trưởng lão làm sao không biết hắn nghĩ cái gì, sắc mặt trắng bệch tức giận gào to.

Trên người của hắn trúng phong ấn của đối phương, dù muốn phản kháng cũng đã không kịp.

- Điện hạ, đưa gia hỏa này vào Nhiếp Vân y quán tự bạo?

Khống chế Hồng Nguyên trưởng lão sau đó một tên thuộc hạ lên tiếng.

- Không vội, đừng vội ng thủ, lão gia hỏa này tới tìm ta tuy rất bí mật nhưng Đại Đế muốn dò xét khẳng định cũng có thể tra được... Như vậy, ngươi ngụy trang thành bộ dạng của hắn phân biệt đi tìm Nhữ Hạ vương tử và Lưu Mộc vương tử... Thuận tiện nói chuyện Nhiếp Vân là hoàng tử cho bọn họ biết, bọn họ sẽ có hành động.

- Nếu bọn chúng hành động cũng thôi, không có hành động... Chúng ta sẽ chế tạo hành động.

Ánh mắt Đa Ba vương tỏa sáng, khóe miệng cười lạnh.

Lần này hắn chẳng những giá họa Hồng Hà môn, còn giá họa hai vương tử khác, một khi Nhiếp Vân chết thật... Sẽ thấy còn đối thủ cạnh tranh với hắn.

- Ý kiến hay! Điện hạ lợi hại!

- Tốt một chiêu một hòn đá ném hai con chim... Không, là một hòn đá ném nhiều chim.

- Hắc hắc, cho dù giết Nhiếp Vân này, sau đó bệ hạ điều tra ra cũng không thể điều tra lên đầu chúng ta.

Nghe được kế hoạch của Đa Ba vương tử, tất cả cấp dưới đều hưng phấn đỏ mắt.

Như vậy chẳng những tiêu diệt chướng ngại lớn nhất là Nhiếp Vân, còn có thể hãm hại Lưu Mộc và Nhữ Hạ hai vị vương tử, một hòn đá ném nhiều con chim.

- Dựa theo lời ta mà làm, hiện tại chuẩn bị động thủ đi!

Đa Ba vương tử cười nhạt một tiếng, lúc hắn muốn nói chuyện, đột nhiên bàn tay của hắn chấn động và cầm ngọc bài trong tay.

Hắn nhìn tin tức bên trong, sắc mặt trầm xuống.

- Không ngờ Nhữ Hại lại đi tới Nhiếp Vân y quán...

- Đi y quán? Xem ra hắn cũng muốn làm tốt quan hệ với Nhiếp Vân, hắn lại không biết gia hỏa này chính là hoàng tử Phổ Thiên Đại Đế thất lạc nhiều năm, không biết hắn có muốn giết đối phương hay không?

Đa Ba vương tử cười lạnh, nụ cười mang theo âm trầm.

CẠnh tranh với hắn, mặc kệ Nhữ Hạ vẫn là Lưu Mộc còn có một tia hi vọng, tranh giành với hoàng tử Phổ Thiên Đại Đế sẽ không có hi vọng gì, cái gì nhẹ cái gì nặng, có ngốc cũng có thể hiểu ra.

- Điện hạ, Nhữ Hạ vương tử đã đi y quán, ta vừa vặn có một biện pháp, không biết có nên nói hay không.

Một thủ hạ đi tới và cười nói.

- Nói nghe một chút?

- Nhữ Hạ vương tử cạnh tranh với điện hạ, bên cạnh hắn sớm có nội ứng của chúng ta, bên người của chúng ta cũng có người của hắn... Người kia là ai, chúng ta sớm biết rõ, sở dĩ không có động thủ là vì còn hữu dụng... Chúng ta hoàn toàn có thể lợi dụng thời điểm Nhữ Hạ vương tử tiến vào y quán lại truyền tin tức này cho nội ứng, lại để hắn mang tin tức truyền cho Nhữ Hạ vương tử, đến lúc đó... Hắc hắc, nếu như hắn không nhịn được trước mặt Nhiếp Vân và lộ ra chân ngựa, sau đó hai bên sống mái với nhau, chúng ta vừa vặn ngư nhân được lợi!

Vẻ mặt tên thuộc hạ này đầy gian nịnh.

- Thời điểm Nhữ Hạ đi y quán liền truyền tin cho hắn?

Đa Ba vương tử cúi đầu trầm tư, một lát sau hắn cười vui vẻ.

- Rất tốt, lập tức đi xử lý đi.

- Lúc truyền tin tức này, cái gọi là kết giao cũng biến thành ngụy trang, nếu hai người này đánh nhau, ta sẽ đi qua khuyên can... Thuận tiện làm người tốt trước mặt Nhiếp Vân.

- Ha ha!

- Không tệ, không sai!

- Ngươi nên chú ý cẩn thận truyền tin tức này ra ngoài, sau đó lúc nội ứng biết tin lại nói chuyện này ta tạm thời còn không biết!

- Yên tâm đi, chuyện này đơn giản, thám tử đưa mật tín là chúng ta chỉ cần người này đưa tới trước mặt hắn, hắn sẽ chém giết thám tử chặn tin tức, như vậy sẽ làm ra tình cảnh điện hạ không biết gì.

Ánh mắt thuộc hạ thỏa mãn gật đầu.

- Vậy là được rồi, nhanh đi xử lý đi!

Đa Ba vương tử thoả mãn gật gật đầu.

Sở dĩ hắn có được địa vị hiện tại, hơn nữa có thể trổ hết tài năng trước hai vương tử cạnh tranh, bộ phận rất lớn là vì hắn có được thủ hạ tài năng.

Những người này đều là người hắn dùng cái giá lớn lung lạc, không riêng thực lực mạnh, mưu trí, thủ đoạn không ai yếu hơn hắn.

Có bọn họ trợ giúp cho nên hắn như cá gặp nước, có thể tùy tâm sở dục tại thành Vân Châu không cố kỵ.

- Nhiếp Vân... Trò hay sắp bắt đầu!

Khóe miệng cười lạnh, Đa Ba vương tử lúc này vui vẻ không nhỏ.

Nhiếp Vân y quán.

- Ca ca, ta cảm thấy Đa Ba vương tử không có hảo ý.

Nhìn bóng lưng Đa Ba vương tử rời đi, Nhiếp Đồng cau mày suy nghĩ, vẻ mặt chán ghét.

- Đa Ba vương tử làm người gian trá, khó đối phó!

Nhiếp Vân cảm khái một câu.

Ban đầu ở phủ đệ Nguyên Dương Đế Quân, mình vẽ mặt hắn ở trước mặt mọi người, làm hắn khó chịu nổi và không thể hạ đài, dựa theo tình huống bình thường gia hỏa này phải nghĩ biện pháp trả thù mới đúng, tại sao hắn có thể nén giận chạy tới đây “chiêu hiền đãi sĩ “, không thể không nói gia hỏa này đủ gian trá và trầm ổn.

Mặt ngoài nhìn không ra vấn đề nhưng trên thực tế lại đáng sợ nhất.

- Ân! Không riêng gia hỏa này không có hảo ý, ánh mắt người hầu của hắn vẫn bồi hồi lên người của ta, không biết nghĩ làm gì!

Nhớ lại chuyện vừa rồi, Nhiếp Đồng cau mày.

- Người hầu phía sau hắn?

Nhiếp Vân sững sờ sau đó không quan tâm.

- Có lẽ chỉ là một đám tôm tép nhãi nhép mà thôi, không cần để ý!

Từ khi hắn mượn nhờ nạp vật thế giới dung hợp giới vực đặc thù, hắn đã không lo trước lo sau và bó tay bó chân.

Có được thực lực tương đương Hoàng cảnh viên mãn, chỉ cần cường giả Đế cấp không ra tay, cho dù giết không nổi nhưng vẫn có năng lực bảo vệ tính mạng.

------oOo------

Chương 3203: Nhữ Hạ vương tử tới (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hoàng cảnh viên mãn mà thôi, thật sự gây phiền toái cứ giết alf được.

- Không đúng, nếu ta không nhìn lầm thì gia hỏa này là ngụy trang, ta vẫn cảm thấy gặp được ánh mắt của hắn từ đâu rồi.

Nhiếp Đồng lắc đầu.

Tâm tư của hắn đơn thuần, hắn phát hiện ra chi tiết tỉ mỉ mà Nhiếp Vân bỏ qua.

- Ngụy trang?

Vốn không thèm quan tâm, nghe nói như thế, Nhiếp Vân do dự.

Có thể làm cho đệ đệ có loại cảm giác này, xem ra tên thuộc hạ kia có khả năng là người quen.

Dù sao một ngoại nhân mà thôi, nếu như không là người quen, căn bản không cần ngụy trang!

Dù sao cũng không biết!

- Người quen Hoàng cảnh viên mãn?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Hắn biết Hoàng cảnh viên mãn không nhiều lắm, muốn nói người quen thật sự nghĩ không ra.

- Nghĩ không ra không sao, trước kia có lưu nhãn tuyến, hiện tại nên dùng tới.

Nhiếp Vân lật cổ tay, một ngọc bài xuất hiện trong lòng bàn tay, tiện tay viết tin tức lên đó.

- Nhãn tuyến? Ca ca lưu nhãn tuyến bên người Đa Ba vương tử?

Nhiếp Đồng kỳ quái nhìn qua.

Xếp nhãn tuyến là quá trình trường kỳ, rất nhiều người cần tốn hao mấy năm, thậm chí trên trăm năm công phu mới có thể thành công, ca ca mới đến thành Vân Châu bao lâu chứ? Hắn đã xếp nhãn tuyến bên cạnh Đa Ba vương tử?

- Cũng không phải nhãn tuyến chân chính, chỉ là gia hỏa không muốn chết.

Nhiếp Vân tươi cười.

Hắn nói người này chính là Vũ Huân, gia hỏa lần trước bị hắn bắt lấy và ăn chủ đan điền chi khí, toàn bộ sinh tử do mình khống chế, nếu không phải vụng trộm tới lấy giải dược, chỉ sợ đã sớm chết rồi.

Lưu gia hỏa này lại chính là vì ngày hôm nay, hiện tại nên thu trái cây rồi.

Vừa rồi trong mấy người tới đây, hắn nhìn thấy có Vũ Huân trong đó, nếu như Nhiếp Đồng nói gia hỏa kia là người ngụy trang, như vậy hắn cũng sẽ biết.

Ông!

Hai huynh đệ bọn họ nói chuyện với nhau, ngọc bài trong tay Nhiếp Vân xuất hiện hào quang, Vũ Huân đã truyền tin tức lại.

- Đa Ba vương tử biết rõ thân phận chân thậ của tat? Người nọ là Hồng Nguyên trưởng lão?

Nhìn rõ tin tức, Nhiếp Vân sững sờ.

- Thân phận chân thật? Thân phận gì? Hồng Nguyên trưởng lão? Chẳng lẽ là... Hồng Hà môn Hồng Nguyên?

Nhiếp Vân vừa mới bắt đầu không có kịp phản ứng, một lát sau nhớ tới Hồng Nguyên trưởng lão là ai, hắn cau mày nói:

- Hỏng bét, phiền toái lớn!

- Như thế nào?

Nhìn thấy ca ca có biểu lộ như thé, Nhiếp Đồng vội vàng hỏi.

Đối mặt Đa Ba vương tử ca ca vẫn trò chuyện vui vẻ, hắn không thèm quan tâm chuyện gì, tại sao hắn lại nói phiền toái lớn?

- Lúc trước nói dối, đoán chừng hiện tại báo ứng tới rồi!

Nhiếp Vân lắc đầu, xoa xoa mi tâm, vô kế khả thi.

- Xảy ra chuyện gì?

Nhiếp Đồng khó hiểu.

- Ban đầu ở Hồng Hà môn thắng tỷ thí với Đa Ba vương tử, ta thu ngươi vào trong nạp vật thế giới, ngươi không biết rõ chuyện còn lại.

- Ta nói phiền toái chính là việc này.

Nhiếp Vân cười khổ giải thích:

- Lúc ấy, Đa Ba vương tử nói chúng ta là người phi thăng, Hồng Nguyên trưởng lão và môn chủ Hồng Hà môn tin tưởng cho nên vây khốn muốn chém giết ta.

- Tình thế cấp bách bất đắc dĩ, ta nói dối!

- Nói mình là hoàng tử mất tích của Phổ Thiên Đại Đế, Đa Ba

vương tử đến Hồng Hà môn không phải vì tìm kiếm Hồng Hà linh quả, mà là vi giết ta!

- Chuyện giữa chúng ta là vương tử tranh đấu, bảo bọn họ không nên nhúng tay vào...

- Ách?

Nhiếp Đồng nháy mắt:

- Ngươi vừa mới nói Hồng Nguyên trưởng lão... Chẳng lẽ chính là gia hỏa Hoàng cảnh viên mãn? Nếu như là hắn, thân phận ‘ hoàng tử ’ của ngươi bị tiết lộ?

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Vừa rồi Vũ Huân truyền tin tức tới chính là ý này.

- Tiết lộ thì tiết lộ, hắn nhiều nhất nghĩ bêện pháp gây phiền toái cho chúng ta mà thôi, hắn không dám công nhiên động thủ.

Nhiếp Đồng đã biết rõ ca ca có quan hệ với Nguyên Dương Đế Quân, sau lưng có Đại Đế tọa trấn, cấp cho bọn chúng mấy lá gan cũng không dám!

Cho dù tìm phiền toái cũng không có gì, tại sao ca ca lo lắng?

- Ta lo lắng không phải Đa Ba vương tử, mà là... Phổ Thiên Đại Đế!

Thấy hắn không hiểu, Nhiếp Vân lắc đầu:

- Thân phận hoàng tử của ta là giả, vạn nhất tin tức này lọt vào trong tai Phổ Thiên Đại Đế, cho rằng ta là thực, sau đó tra ra... Chuyện này náo lớn.

- Như vậy...

Nhiếp Đồng cũng hiểu ra.

Đắc tội Đa Ba vương tử cũng không có cái gì, nhưng Phổ Thiên Đại Đế... Đây chính là siêu cấp cường giả trong hàng ngũ Đại Đế.

Nghe nói hắn xếp trong top năm trong rất nhiều Đại Đế của Hoàn Vũ thần giới!

Giả mạo nhi tử của cường giả loại này, một khi bị phát hiện, không chơi chết mới là lạ!

- Như vậy làm sao bây giờ? Có Hồng Nguyên trưởng lão nói bậy nói bạ bên tai, chỉ sợ Đa Ba vương tử đã tin tưởng rồi!

- Làm sao bây giờ, thật rối loạn!

- Đừng nghĩ nữa, cho dù hắn biết cũng không dám truyền chuyện này đi, ngược lại sẽ giấu diếm giúp ta, chỉ có điều hắn sẽ cho người ra tay với ta trong thời gian ngắn.

Nhiếp Vân đang phân tích, ngọc bài trong tay của hắn lại chấn động.

- Quả là thế, gia hỏa này đã động thủ, tuy không dám hiển nhiên giết ta, mà là truyền tin tức ta là ‘ hoàng tử ’ truyền cho Lưu Mộc vương tử, Nhữ Hạ vương tử, muốn bọn họ động thủ... Nhất là này Vũ Huân, hiện tại đã triệt để thần phục ta.

- Thật sự là...

Xem hết tin tức, Nhiếp Vân dở khóc dở cười.

Vũ Huân trước kia bị hắn quản chế bằng chủ đan điền chi khí, từ đó mới bị bức bách khuất phục, hiện tại gia hỏa này biết rõ “Thân phận chân thật” của hắn cung kính không nói thành lời, ý định chân tâm thật ý quy hàng... Cũng quá buồn cười.

Ngẫm lại cũng có thể hiểu ra, chim khôn chọn cây mà đậu, lăn lộn với nghĩa tử Phổ Thiên Đại Đế khẳng định không tốt bằng lăn lộn với hoàng tử thật.!

Nếu như hắn biết thân phận “Hoàng tử” của mình là giả... Không biết hắn có vẻ mặt gì.

- Thiếu gia, bên ngoài Nhữ Hạ vương tử cầu kiến!

Hai huynh đệ bọn họ nói chuyện, Lưu Trúc lên tiếng.

- Nhữ Hạ vương tử? Đến thật đúng lúc, hắn tới, xem ra có thể tránh không ít phiền toái.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Vừa rồi Vũ Huân truyền tin tức tới, hắn đã biết rõ Nhữ Hạ vương tử lập tức tới đây, trong nội tâm đã có suy nghĩ.

- Nhiếp huynh!

Đạt được đồng ý, Lưu Trúc đi ra ngoài, một lát sau Nhữ Hạ vương tử tiến vào với vẻ mặt cao hứng.

Tại phủ đệ Nguyên Dương Đế Quân, Nhiếp Vân đánh mặt mũi Đa Ba vương tử làm hắn cực kỳ cao hứng.

- Điện hạ có thể đích thân tới hàn xá đúng là vẻ vang cho kẻ hèn này, Lưu Trúc, còn không mau mang trà tốt nhất tới.

Nhiếp Vân cười nói.

------oOo------

Chương 3204: Nhữ Hạ vương tử tới (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp huynh khách khí, ta cũng vô sự đi ngang qua đây cho nên tới thăm Nhiếp huynh.

Nhữ Hạ vương tử cười nói.

- Điện hạ khách khí!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

- Ta biết rõ Nhiếp huynh là truyền nhân Thần Nông, y đạo không kém ai, tuy, y thuật cao cũng cần có dược liệu, ta vừa vặn sưu tầm không ít dược liệu hiếm có trên thị trường, nhìn thấy Nhiếp huynh cho nên vừa vặn mang tặng...

Nhữ Hạ vương tử vỗ tay một cái, sau lưng có người hầu mang nhẫn trữ vật tới.

Rất hiển nhiên, hắn cũng như Đa Ba vương tử, cũng ý định tới đây làm tốt quan hệ với Nhiếp Vân.

Đế Quân phủ, bọn họ cũng kiến thức được quan hệ giữa thiếu niên này với Đế Quân, có thể làm tốt quan hệ với hắn, chỉ cần Đế Quân nói một câu, chuyện làm hoàng dế cơ bản như ván đóng thuyền!

- Diện hạ quá khách khí, đã như thế từ chối thì bất kính...

Nhiếp Vân cũng không chối từ, Nhiếp Đồng tiếp nhận chiếc nhẫn, hai người cũng nói chuyện với nhau.

Trong khi nói chuyện với nhau, đột nhiên người hầu sau lưng Nhữ Hạ vương tử đi tới, hắn nói nhỏ bên tai hắn.

Nghe được câu này Nhữ Hạ vương tử biến sắc, vội vàng quay đầu nhìn sang, trong mắt mang theo không thể tin nổi.

Nhìn thấy bộ dạng và biểu lộ của hắn như thế, Nhiếp Vân biết chắc là Đa Ba vương tử bên kia có động tĩnh, đã truyền tin tức cho vị này, hiện tại bưng chén trà lên và cười nói:

- Nếu điện hạ có chuyện bận rộn, ta cũng không nóng nảy!

- Ách... Không có việc gì!

Nhữ Hạ vội vàng lắc đầu.

- Có chuyện gì không?

Vẻ mặt Nhiếp Vân cổ quái.

- Nhiếp huynh chờ một lát, ta có thuộc hạ gặp rắc rối, trước xử lý một lúc, sau đó lại ôn chuyện với Nhiếp huynh.

Nhữ Hạ vương tử đứng dậy, hắn lật tay giam cầm không gian, đôi mắt của hắn nhìn chằm chằm vào thủ hạ trước mặt:

- Ngươi xác định tin tức không có vấn đề?

Lúc hắn vừa bố trí cấm chế cách âm, hiện tại hắn không chú ý nhiều như thế.

Bởi vì hắn biết được tin tức quá mức kinh người, mặc dù lòng dạ của hắn cũng không thừa nâận nổi.

- Bẩm điện hạ, tin tức chắc chắn mười phần, tin tức này là ta chặn được từ thám tử Đa Ba vương tử, có lẽ Đa Ba vương tử còn chưa biết.

Sắc mặt thuộc hạ ngưng trọng.

- Hoàng tử... Nhiếp Vân lại là hoàng tử bệ hạ tìm kiếm nhiều năm... Làm sao có thể?

Nhữ Hạ vương tử không quá tin tưởng.

- Nếu điện hạ không tin, nghĩ lại thái độ của Nguyên Dương Đế Quân là hiểu ngay, Đế Quân làm người cao ngạo, lúc nào tốt với người khác như thế? Hơn nữa người này chỉ là Vương cảnh viên mãn?

Thuộc hạ nói.

- Việc này...

Sắc mặt Nhữ Hạ vương tử xoắn xuýt, trong suy nghĩ không có khả năng nhưng ở sâu trong nội tâm lại tin tưởng, thời điểm hắn không

biết thế nào, đột nhiên nhìn thấy Nhiếp Vân cách đó không xa mỉm cười đứng dậy, ngón tay điểm về phía trước một chút, lực lượng cắn nuốt xuất hiện trong tay của hắn.

Lực cắn nuốt giống như ảo mộng, lực lượng thật lớn, lập tức xé rách không gian chung quanh.

- Lực cắn nuốt thật sự quá tinh thuần...

Đồng tử Nhữ Hạ vương tử co rụt lại.

Nếu như trước kia còn có chút nghi hoặc, không thể tin được, nhìn thấy cảnh này chứng tỏ hắn chính là hoàng tử của Phổ Thiên Đại Đế mất tích!

Không có bất cứ nghi vấn gì!

Không có huyết mạch Phổ Thiên Đại Đế tinh thuần sẽ không có được lực cắn nuốt như thế!

Nhưng mà... Chính mình vừa mới biết rõ tin tức, hắn đã biểu hiện ra lực lượng như vậy, vì cái gì?

Ầm ầm ầm!

Nhữ Hạ vương tử bỏ cấm chế cách âm, vẻ mặt cảnh giác, đám người sau lưng vây quanh hắn, phòng ngừa có người đánh lén.

Nhiếp Vân trước mắt là hoàng tử, chính là địch nhân lớn nhất của hắn, hai người đã ở thế như nước với lửa, trong mắt Nhữ Hạ vương tử, đối phương đã dám phóng xuất lực cắn nuốt như thế, nói rõ ăn chắc đám người bọn họ tại nơi này.

- Điện hạ không muốn kinh hoảng!

Thời điểm hắn và đám thủ hạ cảu hắn không ngừng cảnh giác, Nhiếp Vân cách đó không xa tươi cười ngồi xuống.

- Ngươi... Có ý tứ gì?

Nhữ Hạ vương tử không có thả lỏng, hắn vẫn cảnh giác nhìn chung quanh, hắn cảm thấy kỳ quái chính là không có mai phục gì cả, cũng không nghe thấy động tĩnh nào khác.

- Ta không có ý gì, chỉ muốn giao dịch với điện hạ mà thôi.

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Giao dịch?

Nhữ Hạ vương tử cau mày.

- Chắc hẳn điện hạ cũng biết rõ thân phận của ta rồi.

Nhiếp Vân nhìn qua.

- Ngươi... Ngươi là hoàng tử?

Nhữ Hạ vương tử xiết chặc nắm đấm, nội tâm khủng hoảng.

Xem ra đối phương sớm đã biết rõ chính mình nhận được tin tức là cái gì... Chẳng lẽ hắn có năng lực biết trước? Bên cạnh mình có nội ứng của đối phương? Chính mình ngược lại không biết cái gì cả?

Nếu thật là thế thì quá hỏng bét.

Mọi cử động đều bị đối phương giám sát và điều khiển, hắn lại không biết gì về đối phương, loại tình huống này làm sao có thể vượt qua?

- Ha ha!

Nhiếp Vân cười cười, cũng không phủ nhận cũng không thừa nhận:

- Hiện tại chúng ta nên bàn giao dịch với nhau, giúp ngươi thuận lợi trở thành người thừa kế Phổ Thiên Đại Đế, trở thành hoàng đế Phổ Thiên hoàng triều... Ngươi có nguyện ý hay không?

- Giúp ta trở thành hoàng đế Phổ Thiên hoàng triều...

Nhữ Hạ vương tử vốn tưởng rằng đối phương sẽ đưa ra yêu cầu vô lý nào đó, nghe nói như thế hắn sững sờ và không dám tin tưởng.

- Vì cái gì?

Cho dù làm cái gì cũng cần phải có lý do,người trước mắt thân là hoàng tử, cũng không cần tốn hao tâm huyết cũng có thể tiện tay đạt được quyền khống chế Phổ Thiên hoàng triều, vì sao hắn lại ném chuyện tốt này cho mình?

Vả lại hắn mới gặp đối phương lần thứ hai, hai bên không có giao tình gì cả.

- Không tại sao cả, ta không có hứng thú với quyền lực mà thôi.

- Ngươi nói cho ta biết ngươi có nguyện ý hay không, không muốn, ta đi tìm Đa Ba vương tử và Lưu Mộc vương tử, ta nghĩ bọn họ sẽ vui vẻ hợp tác với ta đấy.

Nhiếp Vân khoát tay.

Nguyên nhân là do hắn không phải “Hoàng tử” chân thật, tự nhiên không thể nói với người khác và tìm cớ.

- Không có hứng thú với quyền lực.

Nhữ Hạ vương tử nháy mắt, hắn không tin.

- Không tin cũng không có biện pháp, ta là truyền nhân Thần Nông, chỉ muốn phát dương quang đại y thuật, ta không có hứng thú quản lý quốc gia, thực có hứng thú cũng không cần nói nhảm với ngươi nhiều như thế, chỉ cần mượn miệng của Nguyên Dương Đế Quân tuyên dương xuất thân của mình, chắc hẳn các ngươi không có khả năng cạnh tranh với ta a.

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Việc này...

Nhữ Hạ vương tử muốn phản bác nhưng lại biết đối phương nói là sự thật.

------oOo------

Chương 3205: Đàm điều kiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối phương có được thân phận hoàng tử, chỉ cần đem thân phận công khai là có được quyền lực điều hành quốc gia bản thân bọn họ chỉ là tôm tép nhãi nhép mà thôi.

So với hoàng tử có huyết mạch tinh thuần, chênh lệch quá to lớn.

- Ngươi nói đi, hợp tác với ta thế nào?

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Nhữ Hạ vương tử hiểu đối phương thật sự không có hứng thú làm hhoangf đế, cũng thật muốn hợp tác với hắn cho nên cắn răng hỏi thăm.

Mặc dù hắn có nghi kị lớn với lời của đối phương nhưng hắn cũng biết đây là một cơ hội, một cơ hội cá chép vượt long muôn, một khi thành công, cái gì Đa Ba vương tử, cái gì Lưu Mộc vương tử sẽ biến thành mây khói, không có khả năng tồn tại.

- Trong ba người thừa kế, ta nhìn Nhữ Hạ huynh vừa mắt, cho nên ta muốn Nhữ Hạ huynh thừa kế ngôi hoàng đế.

Nhiếp Vân chà tay và nói:

- Đây là hợp tác!

- Cho ta làm hoàng đế?

Nhữ Hạ hô hấp dồn dập:

- Ngươi thật không có ý định làm hoàng đế?

- Ta nói rồi, ta truy cầu là y thuật đại đạo và thành tựu vô thượng... Ta không có dục vọng với quyền lực.

Nhiếp Vân lắc đầu:

- Nếu như ngươi đáp ứng, ta sẽ khẩn cầu Nguyên Dương Đế Quân ủng hộ ngươi trở thành người thừa kế chân chính, có Đế Quân ủng hộ, chắc hẳn ngươi cũng biết hiệu quả, Phổ Thiên Đại Đế sẽ không cự tuyệt!

- Nếu như ngươi cảm thấy không muốn xem như ta chưa nói qua, ta sẽ tìm hai vương tử khác hợp tác.

- Ta đồng ý...

Nhữ Hạ vương tử vội vàng nói, nói quá nhanh cho nên sắc mặt đỏ rực.

- Hắn hao tâm tổn trí chuẩn bị lễ vật cho Đế Quân là vì cái gì? Chẳng phải vi có thể được Nguyên Dương Đế Quân ủng hộ sao? Hiện tại vị “hoàng tử” điện hạ chính miệng nói như vậy, không đáp ứng chính là đồ đần.

- Cần ta làm cái gì?

Nhữ Hạ vương tử hỏi.

Hắn cũng biết đáp ứng đối phương khẳng định cần làm một chuyện gì đó, bằng không đối phương cũng không có khả năng vô duyên vô cớ ném cho hắn chỗ tốt lớn như vậy.

- Đơn giản!

Thấy hắn mắc lừa, Nhiếp Vân cười:

- Nói thiệt cho ngươi biết, nội ứng ngươi đặt bên người Đa Ba vương tử đã bại lộ, tin tức nà, trên thực tế là Đa Ba vương tử cố ý tìm người truyền cho ngươi biết.

- Mục đích của hắn rất đơn giản, đó là làm hai người chúng ta

chém giết nhau, hắn làm ngư ông đắc lợi.

- Đáng giận...

Nhữ Hạ vương tử không ngốc, cẩn thận suy nghĩ đã hiểu ra chuyện gì.

Nếu như vừa rồi Nhiếp Vân không nói rõ, vì tranh giành ngôi vị hoàng đế hắn có khả năng động thủ.

Một khi động thủ, Đa Ba vương tử nói thân phận hoàng tử của hắn ra, tất nhiên sẽ phải thừa nhận lửa giận điên cuồng của Phổ Thiên Đại Đế.

Nghĩ lại đã cảm thấy sợ.

Mồ hôi lạnh ướt đẫm y phục.

- Ta hợp tác rất đơn giản, trong khoảng thời gian này Đa Ba vương tử, Lưu Mộc vương tử nhất định sẽ ra tay với ta, ra tay với y quán, ta hi vọng ngươi có thể phái người thủ ở nơi này ngăn cản bọn chúng công kích, ngoài ra...

Nhiếp Vân ngừng dừng một chút, nói:

- Ta cần Tầm Hướng Châm và Vạn Giới Vũ Y, ngươi có giúp ta hay không?

- Giúp ngươi ngăn cản công kích? Việc này đơn giản...

Nhữ Hạ vương tử thở ra một hơi, nghe điều kiện sau liền cau mày.

- Tầm Hướng Châm, Vạn Giới Vũ Y không dễ làm, điều này cần tranh đoạt, mặc dù là ta cũng không chắc nắm được hai món này vào tay.

- Vậy được rồi, ta sẽ nghĩ biện pháp với hai món này, ngươi chỉ cần có thể giúp ta ngăn cản Đa Ba vương tử ra tay là được... Ta muốn tất cả hỗn độn thế giới ngươi đạt được sau khi tiến vào Vạn Giới Động Thiên.

Nhiếp Vân khoát khoát tay, hắn không yêu cầu mà là sửa điều kiện.

Trước kia từ lời Nguyên Dương Đế Quân nói hắn biết rõ không dễ đạt được Tầm Hướng Châm, Vạn Giới Vũ Y, nếu cưỡng cầu không được thì đổi thứ thực dụng hơn.

- Việc này không có vấn đề!

Nhữ Hạ vương tử liền vội vàng gật đầu đáp ứng.

Tầm Hướng Châm, Vạn Giới Vũ Y tổng cộng chỉ có vài món, khó có thể tranh đoạt, sau khi tiến vào Vạn Giới Động Thiên mục đích cuối cùng là đạt được hỗn độn thế giới và cảm ngộ huyền bí trong đó, cảm ngộ xong sẽ không dùng, tặng người khác cũng không xem vào đâu.

- Rất tốt, cứ định như vậy!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Không vội... Không phải ta không tin Nhiếp huynh, nhưng... Nếu như Nhiếp huynh hiện tại mục đích là ba người chúng ta tự giết lẫn nhau, một khi không sai biệt lắm, lại nói muốn kế thừa ngôi vị hoàng đế, ta cũng không có biện pháp ah...

Nhữ Hạ vương tử vội hỏi.

Không phải hắn không tin, mà là không có biện pháp nào khác.

Vạn nhất đối phương chỉ lợi dụng chính mình tranh đấu với Đa Ba và Lưu Mộc, chẳng phải bồi phu nhân lại gãy binh?

- Ngươi cảm thấy... Hiện tại ngươi còn có khác lựa chọn sao?

Nhiếp Vân mỉm cười.

- Ta...

Nhữ Hạ vương tử trầm tư.

Nói thật, hắn không có lựa chọn khác.

Đối phương có được thân phận hoàng tử đã đứng ở thế bất bại!

Giết không được, đụng không được, còn là người thừa kế... Nếu như không chiếm được hắn trợ giúp, một lần nữa cho hắn thời gian vạn năm, Phổ Thiên hoàng triều cũng không rơi xuống đầu mình.

- Ta đồng ý hợp tác!

Cắn răng một cái, Nhữ Hạ vương tử gật đầu.

- Rất tốt, hiện tại ngươi chuẩn bị đi, vì bảo vệ ngươi, chính mình cẩn thận một chút, đừng làm cho đám người Đa Ba vương tử phát hiện!

- Bằng không bọn chúng không đối phó ta, liên thủ đối phó ngươi, ngươi cũng không có quá biện pháp tốt!

Thấy đã lừa dối được đối phương, Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

- Yên tâm đi, ta sẽ chú ý.

Nhữ Hạ vương tử nói.

- Vậy là tốt rồi!

Nhiếp Vân khoát khoát tay:

- Lưu Trúc, tiễn khách!

Nên nói đã nói xong, điều kiện cũng bàn xong, cũng không cần lưu gia hỏa này.

- Tại hạ cáo từ!

Nhữ Hạ vương tử ôm quyền đi ra ngoài.

Bọn họ vừa đi, Nhiếp Đồng đã đi tới, hắn nhìn ca ca và duỗi ngón

cái.

Kế sách này thật sự quá tốt.

Tuy không sợ Đa Ba vương tử nhưng chẳng biết bi quấy rối lúc nào lại quá phiền toái, bởi như vậy chẳng những giảm bớt một đối thủ, ngược lại nhiều ra một đám tay chân, đã có thể bớt phiền toái mà còn kéo được một bằng hữu.

Vẹn toàn đôi bên.

- Tốt, nói nhảm với hắn nhiều như thế là cân nhắc vì đám người Lưu Trúc, Viên Cửu, cũng có thể che gâấu hành tung của chúng ta.

Tránh được không ít phiền toái... Hiện tại cũng nên mang ngươi đi tìm truyền thừa của Lục Hi Đại Đế!

Nhiếp Vân đứng lên lần nữa.

Hắn tốn hao tâm huyết xếp đặt thiết kế Nhữ Hạ vương tử làm thương cho mình ngăn cản Đa Ba vương tử và Lưu Mộc vương tử công kích, cũng không phải sợ hãi hai người công kích có bao nhiêu lợi hại.

------oOo------

Chương 3206: Lang Yên Cổ thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mà là hắn có ý định rời đi trong thời gian này.

Có Nhữ Hạ vương tử trợ giúp, hành tung của mình có thể giữ bí mật, Viên Cửu, Lưu Trúc lưu lại trong y quán cũng an toàn không ít, tránh bị tổn thương.

- Được rồi!

Biết rõ ý của ca ca, Nhiếp Đồng không nói thêm lời nào, sau khi

mang theo quy linh, ba người cùng rời đi,.

Rời khỏi thành Vân Châu, Nhiếp Vân sử dụng Chức Nữ tia bay thẳng tới Kiếm Linh Sơn!

Kiếm Linh Sơn nằm ở phía đông nam thành Vân Châu, nó nằm trong sơn mạch liên miên không ngớt, trước kia nơi này có mây đen bao phủ, nghe nói mây đen chắn không thấy mặt trời.

Về sau có kêếm tu cường đại dùng một kiếm phá không vạch phá mây đen, thiên địa sáng sủa cho nên gọi là kiếm linh.

Đương nhiên cũng có người nói sở dĩ gọi là Kiếm Linh Sơn, bởi vì nơi này có cường giả kiếm đạo lưu lại truyền thừa, nhưng mà truyền thừa cụ thể ở địa phương nào thì không có người biết được, cũng không có người biết rõ, ban đầu còn có người thăm dò nhưng không tìm thấy, dần dà tin tức cũng nhạt đi, không ai đi tìm nữa.

Những truyền thuyết này Nhiếp Vân cũng nghe nói qua, nếu không phải tin tưởng quy linh thì hắn không tới.

- Kiếm Linh Sơn khoảng cách thành Vân Châu hơn một tháng, thời gian còn sớm, chúng ta đã liên tục phi hành hơn mười ngày, đêm nay tìm nơi nghỉ ngơi đã.

Liên tục phi hành nửa tháng, Nhiếp Vân cảm thấy tinh thần mệt mỏi nên nói ra.

Quy linh là khí linh, không cách nào khống chế Chức Nữ Toa, mà Nhiếp Đồng đang vào lúc mấu chốt hoàn thiện kiếm giới hình thức ban đầu, Nhiếp Vân không muốn quấy rầy cho nên phải lãnh trách nhiệm khống chế Chức Nữ Toa, liên tục vài ngày cũng bỏ đi, liên tiếp nửa tháng, cho dù tinh lực của hắn tràn đầy cũng không chịu nổi.

Sức chiến đấu có thể so với Hoàng cảnh viên mãn nhưng thực lực chân chánh chỉ là Vương cảnh viên mãn, cũng không có khả năng chèo chống nhiều ngày không ngủ không nghỉ.

- Nếu như ta nhớ không sai, phía trước không xa là Lang Yên Cổ

thành!

- Chúng ta có thể nghỉ ngơi tại đó một chút, lại tiếp tục đi về phía trước!

Quy linh nói.

- Tốt!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Trước khi xuất phát hắn tìm địa đồ cả Vân Châu, hắn so với quy linh hiểu về cả Thần giới thì kém hơn quá nhiều.

Quy linh lúc trước từng theo Thần Nông Đại Đế đi khắp cả Thần giới, nó còn nhớ rõ nhiều nơi.

Cho dù qua không biết bao nhiêu năm thương hải tang điền, rất nhiều địa hình cũng biến hóa nhưng rất nhiều thứ vẫn giao hòa trong trí nhớ, không có khác biệt quá lớn.

Hắn nói tới Lang Yên Cổ thành có tồn tại trên địa đồ, hơn nữa khoảng cách không xa.

Hô!

Nhiếp Vân tăng thêm tốc độ, mặt trời lên đã nhìn thấy tòa thành trước mặt.

Thành thị này kém hơn thành Vân Châu rất nhiều, tối đa chỉ bằng Hoang Nguyên Cổ thành mà thôi, khí tức cổ kính, kiến trúc mang phong cách cổ xưa, cả thành thị bố cục phù hợp Thiên Cương trận pháp, chỉ có điều nương theo kiến trúc suy bại và trận pháp hao tổn, bản thân trận pháp không có uy lực gì.

Đi vào cửa thành trước mặt, Nhiếp Vân thu Chức Nữ Toa, ba người đáp xuống đất và vào nội thành.

Tuy Lang Yên Cổ thành nhìn suy bại nhưng có không ít người, phi thường náo nhiệt.

- Trên bản đồ có giới thiệu kỹ càng, nói sơn mạch gần Lang Yên Cổ thành có Lang Yên Thú, dùng thôn phệ sương mù mà sống, trong người thứ này có Lang Yên tinh hạch, sau khi ăn vào có thể trợ giúp tu hành công pháp tiềm hành.

- Chính bởi vì như thế, Lang Yên Cổ thành là nơi thích hợp với thích khách, rất nhiều cường giả không tiếc hành tẩu vạn dặm chạy tới đây tìm thích khách mua ám sát.

Nhìn thành cổ trước mặt, Nhiếp Vân giới thiệu với quy linh, Nhiếp Đồng.

Trên bản đồ có giải thích cặn kẽ về Lang Yên Cổ thành, hắn cũng giải thích một lần mà thôi.

- Lang Yên tinh hạch? Ta biết rõ thứ này, có trợ giúp ta tu hành tiềm hành, chỉ có thể xem như tiểu đạo mà thôi, so sánh với ám sát đại đạo chính tông thì kém quá xa.

- Cho dù ngưng tụ thành công cũng chỉ là nhị phẩm giới vực, khoảng cách nhất phẩm còn một đoạn.

Quy linh nói.

- Ngươi là khí linh do cường giả Đại Đế luyện chế Đế cấp thần binh tạo thành cho nên ánh mắt rất cao, chướng mắt những vật này cũng bình thường, đối với tu luyện giả bình thường mà nói, có thể rút ngắn thời gian tu luyện, mặc kệ tu luyện giới vực như thế nào cũng là đồ tốt.

Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

- Tránh ra tránh ra...

Hai người ang nói chuyện, trên đường phố có âm thanh huyên náo một hồi, dường như có xa đội từ sau đi tới, đồng thời hô to bảo mọi người tránh đường.

Rầm rầm!

Nghe được âm thanh, tất cả người trên đường không tự giác tránh ra một bên, ba người Nhiếp Vân cũng đi lên ven đường.

Một đội xe chậm rãi tiến lên, toàn bộ áo trắng, trên mặt mang theo bi ai, lại là đội ngũ đưa ma.

- Đưa ma phải đưa ra ngoài thành, tại sao lại đưa vào nội thành?

- Nói nhỏ chút, nghe nói là Văn gia tiểu thư!

- Văn gia tiểu thư? Ngươi nói là Văn Yến Bình văn võ toàn tài sao? Không phải nghe nói gả ra ngoài sao?

- Đúng vậy ah, thời điểm xuất giá ba tháng trước có tràng diện rất lớn, gả cho một đại gia tộc, tại sao đột nhiên chết đi.

- Gả cho Liên thành Hạo gia, Hạo gia không thua gì Văn gia, hai đại gia tộc xác nhập vốn là chuyện tốt, thời gian không dài đã chết như vậy, hai nhà khẳng định có mâu thuẫn!

- Gả nữ nhân ra ngoài như đổ nước xuống đất, cho dù chết cũng phải chôn tại nhà chồng, tại sao đưa lại?

- Ai biết được, đây là chuyện của đại gia tộc, chúng ta không rõ ràng, dù sao đã đưa thi thể trở về, xem ra cũng không phải chuyện gì tốt...

Nhìn danh tự và bài vị của đoàn đưa ma, đám người chung quanh không ngừng nghị luận với nhau.

Văn gia, Hạo gia, đám người Nhiếp Vân không biết và không quan tâm nhiều, đi theo sau đám người tiến lên phía trước, chợt nghe âm thanh vó ngựa vang lên, một đám người xuất hiện trước đoàn đưa ma và ngăn cản đám người.

- Dừng lại!

Trên tuấn mã có một trung niên nhân uy vũ lên tiếng, hắn ngăn đoàn người đưa ma.

- Là người Văn gia!

- Người Văn gia? Đưa đám ma là tiểu thư của bọn hị, vì sao ngăn cản đường đi?

- Đưa ma là người Hạo gia, rốt cuộc nguyên nhân là gì thì ta không biết.

Ầm ầm ầm!

Đội ngũ đưa ma dừng lại, toàn bộ người trên ngựa nhảy xuống, ngay sau đó là từng tiếng khóc vang lên.

- Muội muội ta chết như thế nào? Nếu hôm nay các ngươi không nói ra nguyên nhân, Văn gia chúng ta thề bất lưỡng lập với Hạo gia các ngươi.

Gào thét vang lên, một thanh niên không biết từ nơi nào nhìn quan tài trước mặt, ánh mắt đỏ lên.

------oOo------

Chương 3207: Mở quan tài

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Văn Thiểu thỉnh nén bi thương, Văn tiểu thư bị bệnh hiểm nghèo, châm thạch không có hiệu quả mà chết... Hạo gia chúng ta cũng tận lực!

- Không thể bởi vì chuyện này mà sinh ra ân oán hai nhà.

Trong đám người đưa ma có trung niên nhân đi tới.

- Nói bậy! Muội muội ta từ nhà rời đi rất tốt, từ nhỏ đến lớn thân thể rất khỏe mạnh, chưa bao giờ bị bệnh, làm sao có thể bị bệnh hiểm nghèo? Lúc này mới qua ba tháng đã biến thành như vậy, là các ngươi hại chết.

Thanh niên nổi giận, cổ tay chấn động, một cây trường thương xuất hiện trong lòng bàn tay, khí tức toàn thân bạo phát, người chung quanh nhịn không được liên tiếp lui về phía sau, đó là cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong!

- Sao Văn thiếu lại nói như thế, Văn tiểu thư là thiếu phu nhân gia tộc chúng ta, tại sao chúng ta lại hại nàng?

Trung niên nhân âm trầm lên tiếng.

- Có hại hay không trong lòng các ngươi rõ ràng, hôm nay ta muốn đòi công đạo cho muội muội.

Bàn tay thiếu niên Văn thiếu chấn động, trường thương bay phất phới, mặt đất xuất hiện vết rách.

- Thật muốn động thủ, Hạo Nhiên ta phụng bồi.

Trong đội ngũ đưa ma vừa cùng có một thanh niên không kém gì hắn đi ra, hắn đi tới toàn thân khí thế như rồng, hắn cũng là cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong.

- Đủ rồi!

Hai người nhìn nhau hết sức căng thẳng, tùy thời sẽ chiến đấu, lúc này có tiếng quát vang lên, người nối chuyện là một trung niên nhân.

- Phụ thân... Tiểu muội tuyệt đối là bị bọn chúng hại chết...

Nghe được hắn nói chuyện, Văn thiếu không dám làm càn, trên mặt hắn mang theo lo lắng lên tiếng.

Trung niên nhân là phụ thân Văn thiếu, gia chủ Văn gia hiện tại, Văn Đào.

- Câm miệng!

Văn Đào quát lớn một câu, lúc này tiến lên nhìn đội ngũ đưa ma,

trong mắt mang theo thần thái phức tạo, ngẩng đầu nhìn trung niên nhân của đội ngũ đưa ma:

- Hạo Long gia chủ, nữ nhi của ta chết không minh bạch... Ta muốn mở quan tài nhìn xem.

Hạo gia tộc trưởng Hạo Long lại tự mình tới.

- Mở quan tài?

Hạo Long tộc trưởng lắc đầu:

- Văn tiểu thư bị bệnh hiểm nghèo mà chết, tử trạng đáng sợ, ta thấy nên đưa vào Văn gia lại mở ra, bằng không người ngoài nhìn thấy sẽ mất hết uy nghiêm.

- Uy nghiêm? Một người chết có uy nghiêm gì? Ngươi không dám mở quan tài ở nơi đây là có chuyện không muốn người ta biết sao?

Văn thiếu tiến lên quát lớn.

Muội muội gả đi còn vui vẻ, ba tháng sau biến thành thi thể, đổi lại ai cũng khó có thể tiếp nhận.

- Làm càn!

- Ta đang suy nghĩ vì thể diện Văn gia các ngươi, lại nói Văn gia các ngươi không quan tâm, Văn tiểu thư cũng là thiếu phu nhân của Hạo gia chúng ta, mở quan tài trước mặt mọi người sẽ hao tổn mặt mũi, Hạo gia chúng ta còn không muốn đấy.

Hạo Long gia chủ lên tiếng.

- Ít nói bậy!

- Muội muội ta là cường giả Hoàng cảnh, cho dù bệnh nặng tử vong, dung mạo sẽ không biến hóa quá nhiều, chỉ sợ muội muội ta chết không minh bạch, các ngươi sợ kẻ khác nhìn thấy, truyền đi có tổn hại thanh danh Hạo gia.

Thanh niên nổi giận.

Muội muội chết cũng bỏ đi, hiện tại còn không dám mở quan tài ra, đổi lại ai cũng tức giận.

- Ngươi...

Sắc mặt Hạo Long gia chủ cứng đờ, quay đầu nhìn về phía Văn Đào gia chủ:

- Văn Đào gia chủ, ngươi xác định mở quan tài ở đây? Mất mặt chính là thể diện Văn gia các ngươi đấy.

- Có cái gì không xác định? Con gái ta gả đi lông tóc không tổn hao gì, ba tháng sau biến thành thi thể, không cho ta tự mình nhìn một cái, ta làm sao cam tâm.

Ánh mắt lập loè, Văn Đào gia chủ mang theo hàn khí lạnh như băng.

Xem ra chuyện hôm nay không nói rõ ràng được, cho dù Văn gia hay là Hạo gia đều là đại gia tộc, chú trọng thể diện, gả con gái ra ngoài biến thành thi thể không nói, còn ra sức khước từ không cho mở quan tài xem, đây mới là chuyện lạ./

- Tốt, nếu các ngươi muốn xem thì mở ra, ta... Ta sớm nói cho ngươi biết, nếu như bởi vì chuyện này mà tổn thất danh dự Văn gia cũng không thể trách ta.

Thấy Văn gia hùng hổ dọa người, không mở quan tài không được, sắc mặt Hạo Long gia chủ trầm xuống, không hề do dự, khoát khoát tay.

- Phụ thân... Thật muốn mở quan tài sao? Một khi mở ra sẽ không có khả năng xoay người.

Thanh niên Hạo Nhiên đi tới, sốt ruột hỏi.

- Còn xoay người cái gì? Làm cho Hạo gia chúng ta mất mặt như thế, nếu bọn chúng muốn mất mặt thì chúng ta thành toàn là được.

Hạo Long gia cắt lời hắn, nhìn sang tộc nhân nâng quan tài.

- Còn không mở quan tài ra.

- Vâng!

Đám người nâng quan tài không biết ân oán gia tộc, nghe được tộc trưởng lên tiếng thì buông quan tài xuống, ra tay bài trừ phong ấn phía trên.

Hai đại gia tộc vì mở quan tài mà gây chuyện, đám người Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái nên không rời đi, lúc này đứng cách đó không xa.

Đám người xem náo nhiệt vô cùng hiếu kỳ, lúc này đưa mắt nhìn chằm chằm vào quan tài.

Ầm ầm ầm!

Nắp quan tài bị người ta mở ra, để lộ thân ảnh bên trong.

- Này...

- Ah... Điều này sao có thể?

- Không phải chứ...

Thấy rõ bóng người, đám người chung quanh lập tức kinh hô, tất cả mọi người sững sờ tại chỗ.

- Văn tiểu thư mới gả đi ba tháng mà? Tại sao hiện tại bụng lớn như thế?

- Chẳng lẽ trước khi xuất giá đã có nghiệt chủng, đến Hạo gia lại che không thể che...

- Khó trách Hạo gia không cho mở quan tài, gièm pha thật đủ lớn.

- Sớm nghe nói Văn tiểu thư hiền lương thục đức, là nữ thần và là

thần tượng của người trẻ tuổi trong Lang Yên Cổ thành, hiện tại xem ra cũng chưa chắc.

- Hạo gia đội cái nón xanh lớn như thế tự nhiên sẽ không cao hứng...

Sững sờ một lát, lúc này từng tiếng nói vang lên.

Xuất hiện trước mặt mọi người là Văn tiểu thư không có tử trạng khó coi, mà là nữ thi phình bụng.

Xem ra chí ít đã bảy tám tháng, từ đó nói rõ nàng đã mang thai trước khi xuất giá.

Tất cả mọi người xem như hiểu ra.

Khó trách muốn mang thi thể tới, Hạo Long gia chủ tự mình theo tới, ai rước nữ nhân có thai về cũng không cao hứng ah.

Chỉ sợ Hạo Long tộc trưởng muốn tới đây đối mặt chất vấn.

Thân là đại gia tộc có danh dự uy tín, rước nữ nhân như vậy về mất mặt tới cực điểm, Hạo Long gia chủ vốn định tới Văn gia lại mở quan tài nhưng Văn gia không quan tâm, hiện tại hối hận cũng muộn rồi.

- Ân?

Không khiếp sợ như mọi người, Nhiếp Vân liếc mắt nhìn nữ thi phình bụng trong quan tài, hào quang trong mắt lập lòe, ý vị thâm trường.

- Xảy ra... Xảy ra chuyện gì?

Văn Thiểu lúc trước còn tức giận ngập trời cũng sững sờ, hắn nhìn chằm chằm vào tiểu muội trong quan tài, làm sao có thể.

------oOo------

Chương 3208: Mang thai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người khác có thể nghĩ thông suốt xảy ra chuyện gì, hắn tự nhiên càng thông suốt, hắn có phần không dám tin được.

- Xảy ra chuyện gì? Ta còn muốn hỏi Văn gia các ngươi đấy? Tốt cho Văn tiểu thư hiền lương thục đức... Gả nữ nhân mang thai vào Hạo gia chúng ta, khi dễ Hạo gia chúng ta sao?

Hạo Nhiên phẫn nộ quát.

- Nói bậy, muội muội ta chân không bước ra khỏi nhà, chưa bao giờ tiếp xúc người khác phái, làm sao lại mang thai?

Văn Thiểu phản bác.

- Mù mắt sao, không thấy sao? Nghiệt chủng trong bụng đã lớn như thế, ít nhất bảy, tám tháng, chẳng phải gả vào Hạo gia ta ba tháng sao?

Hạo Nhiên chỉ vào quan tài và nói.

- Tất cả im miệng cho ta!

Sắc mặt trầm thấp, hắn nhìn chằm chằm vào nữ thi, thân thể run nhè nhẹ, hắn tức giận không nhỏ, vẫn cảm thấy mất mặt, một lát sau Văn Đào tộc cũng áp chế lửa giận, ánh mắt nhìn về phía Hạo Long tộc trưởng mang theo lạnh lùng.

- Cho dù con gái của ta mất nữ tắc, chưa kết hôn mà có con... Đó là Văn gia chúng ta quản giáo vô phương, Hạo gia các ngươi đưa một lá thư hưu thê là được, sau khi giết nàng còn mang thi thể về, có phải quá không đặt Văn gia ta vào trong amwts hay không?

Cho dù Văn tiểu thư chưa kết hôn mà có con, không tuân thủ nữ tắc, tối đa cứ bỏ nàng, nếu giết nàng lại mang thi thể tới, Hạo gia làm như vậy quá phận rồi.

Vốn có lý lại biến thành vô lý, hai đại gia tộc gây chuyện không tốt còn quyết liệt với nhau.

- Chém giết? Nàng tự mình chết thì liên quan gì tới Hạo gia?

Hạo Nhiên khẽ nói.

- Tự mình chết? Cường giả Hoàng cảnh mang thai sinh con, ta lần đầu tiên nghe nói có tử vong... Mặc dù con gái của ta không đúng, Hạo gia các ngươi cũng không có quyền giết nàng, thậm chí còn hại chết cháu ngoại của ta!

Sắc mặt Văn Đào tộc trưởng âm trầm đáng sợ, khí tức trên người bộc phát đáng sợ, dường như tùy thời sẽ bộc phát.

Hắn là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, lực lượng vốn cường hãn, lúc này lửa giận thiêu đốt, mặt đất dưới chân rạn nứt, vết rách không ngừng lan ra bốn phía, xem bộ dạng của hắn nếu không có câu trả lời thuyết phục sẽ đánh ra một kích cực mạnh.

- Văn tiểu thư thật sự tự chết vì khó sinh, hài tử cũng không bảo trụ được.

- Chuyện này Văn Đào tộc trưởng không tin, có thể tìm người nghe ngóng, mặc dù Hạo gia chúng ta khó chịu khi Văn gia các ngươi giấu diếm chuyện nàng mang thai nhưng cũng không tới mức hại chết nàng và hài tử.

Hạo Long tộc trưởng mở miệng.

- Chết vì khó sinh? Ha ha, ta lần đầu tiên nghe có cường giả Hoàng cảnh chết vì khó sinh!

Nghe hắn nói như thế, Văn Đào tộc trưởng không tin nửa câu.

Cường giả Hoàng cảnh đã lĩnh ngộ giới vực của mình, thân thể tổn hại cũng có thể trọng sinh huống chi là sinh con.

Khó sinh chỉ xuất hiện trong tình hình của người bình thường thực lực không đủ mà thôi, cao thủ Hoàng cảnh hoàn toàn có thể mở lỗ

thủng trên bụng mang hài tử ra, khó sinh mà chết... Tuyệt không khả năng!

- Sự thật chính là như thế, tin hay không tùy ngươi, ta không nói lần thứ hai.

Hạo Long tộc trưởng khoát tay.

- Không nói lần thứ hai, rất tốt... Xem ra Hạo gia các ngươi thật sự có ý quyết liệt với Văn gia chúng ta.

Văn Đào tộc trưởng cười lạnh, nhìn quanh một vòng và mang theo sát cơ:

- Hạo Kiền đâu rồi? Nữ nhi của ta chết, ngươi đường đường tộc trưởng cũng tới, hắn là con rể không tới? Có phải hắn giết Yến Bình nên không dám gặp ta?

Hạo Kiền chính là thiếu gia Hạo gia, là phu quân của Văn Yến Bình, ca ca của Hạo Nhiên.

- Ca ca ta hắn... Chết rồi!

- Vào mấy ngày hôm trước, ngươi nói bị hắn giết Văn tiểu thư, ta còn cảm thấy là Văn tiểu thư giết hắn đấy!

Hạo Nhiên tiến lên, vành mắt đỏ rực.

- Hào Kiền thiếu gia chết?

Nghe nói như thế, đám người Văn Đào cũng sững sờ.

Trước kia không nhìn thấy Hạo Kiền tới Văn Đào còn cảm thấy tức giận, nằm cũng không nghĩ tới con rể chết rồi, nghe khẩu khí còn chết trước con gái của hắn.

- Từ khi Văn Yến Bình gả đến, Hạo gia chúng ta không có ngày yên ổn, mỗi ngày đều có người tử vong!

- Hạo Kiền biết rõ nàng hoài thai người khác nhưng vẫn sủng ái có

thừa, thậm chí còn cố ý giấu diếm tin tức không cho chúng ta biết... Nằm mơ cũng không ngờ lại tử vong vào ba ngày trước, toàn thân khô quắt, một thân tu vi bị người ta hút khô!

- Chuyện này còn không tìm Văn gia của ngươi hỏi cho rõ, các ngươi lại tới hỏi ta.

- Vậy thì tốt, hôm nay Văn gia các ngươi phải cho ta câu trả lời.

Nói đến nhi tử, sắc mặt Hạo Long tộc trưởng kích động, hắn mang theo tức giận lên tiếng.

Không riêng con gái đối phương chết, con của hắn cũng chết!

Còn không có tìm đối phương gây phiền toái, đối phương ngược lại luôn mồm đổ lên người bọn họ, bọn họ tức giận có thể nghĩ.

- Việc này...

Đám người Văn Đào tộc trưởng vốn hùng hổ dọa người, nghe được Hạo Kiền cũng chết liền nhìn nhau, tất cả đều sững sờ.

Bọn họ tổn thất con gái, đối phương tổn thất càng lớn, đó là thiếu gia kế thừa gia tộc đấy.

- Hạo Kiền thiếu gia bị giết, chuyện lớn như thế tại sao các ngươi không nói lời nào? Hiện tại đánh chết tiểu thư, đây là thật hay giả?

- Không sai, Hạo gia các ngươi có ý gì? Dù sao ta không tin!

- Ta thấy Hạo Kiền giết Văn tiểu thư, sau đó sợ chúng ta truy cứu cho nên mới giết hắn.

Đám người Văn gia không tin Hạo Long nói chuyện cho nên quát tháo.

- Nói bậy!

- Chẳng lẽ chúng ta còn làm giả?

- Đáng giận!

Nghe có người nghi vấn Hạo gia bọn họ, đám người Hạo gia tức giận, lúc này hai bên vô cùng căng thẳng.

- Ha ha, mọi người đừng cãi, làm người đứng ngoài, có thể cho ta nói một câu hay không?

Thời điểm hai gia tộc tùy thời sẽ đại chiến, lúc này có tiếng cười vang lên.

Lời nói này vang lên khi mọi người cãi nhau, tất cả mọi người nghe rành mạch, nghe rất rõ bên tai.

Ầm ầm ầm!

Tất cả mọi người đều sững sờ, dừng lại, đồng loạt nhìn sang người nói chuyện.

Nói chuyện là thiếu niên không lớn, hiện tại hắn tươi cười đi tới.

Thiếu niên này có thực lực Vương cảnh viên mãn, cũng không có gì đặc thù nhưng đối mặt với nhiều Hoàng cảnh viên mãn, đỉnh phong như thế nhưng không có chút biến hóa gì, vẻ mặt bình thản.

Sau lưng của hắn có một thiếu niên và lão giả, xem thực lực cũng không quá cao.

- Ngươi là người nào? Đây là Văn gia và hạo gia sự tình, tốt nhất không muốn lẫn vào!

Văn Thiểu nhướng mày, hắn tiến lên quát lớn.

Tuy hắn không nhìn ra vì sao đối phương đi tới nhưng cũng biết khẳng định có chỗ dựa, lúc này nói chuyện cũng lưu không ít chỗ trống.

------oOo------

Chương 3209: Giải quyết

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Gia sự của Văn gia và hạo gia sự các ngươi ta cũng thấy... Chủ yếu bởi vì Văn tiểu thư mang thai và Hạo gia thiếu gia tử vong... Chuyện này ta vốn không muốn quản, thấy các ngươi sắp đánh nhau nên không thể không nói.

Thiếu niên đi tới.

Thiếu niên này chính là Nhiếp Vân xem náo nhiệt trong đám người.

Vốn chuyện này hắn không muốn quản, hai bên sắp đánh nhau mà không rõ nguyên nhân gì, không phù hợp tính cách của hắn.

- Muốn nói thì cứ lên tiếng là được, không nên đi tới đây.

Thấy hắn tới gần, mọi người đều cảnh giác.

Nếu đột nhiên xuất hiện một người đứng ra như thế, đổi lại là ai cũng cảnh giác.

- Không tới sẽ nói không rõ ràng.

Nhiếp Vân đi vài bước tới trước quan tài, nhìn nữ thi phình bụng bên trong, ánh mắt tỏa ra hào quang sau đó tươi cười.

- Không nên tới gần muội muội ta... Tuy nàng chết nhưng không ai có thể vũ nhục!

Nhìn thấy biểu lộ của hắn, Văn Thiểu cho rằng hắn đang cười nhạo Văn tiểu thư chưa kết hôn mà có con, lửa giận thiêu đốt, trường thương chấn động đâm tới.

Ông!

Mũi thương vạch phá không gian mang theo lực xuyên thấu không cách nào ngăn cản, còn chưa tới trước mặt đã làm khí lưu bị ảnh hưởng phát ra tiếng rít dài.

Dường như thiếu niên bên cạnh quan tài không quan tâm trường thương, trên mặt hắn không có biến hóa gì cả, thiếu niên sau lưng hắn bước lên phía trước một bước, cổ tay hắn chấn động, một thanh trường kiếm đánh tới.

Đinh đinh đinh đinh!

Mũi kiếm va chạm với mũi thương.

Thiếu niên này tuy là Vương cảnh viên mãn nhưng Văn Thiểu lại là Hoàng cảnh đỉnh phong, cả hai chênh lệch đâu chỉ vạn dặm, thời điểm mọi người cho rằng thiếu niên trẻ tuổi nổ tung tử vong, sắc mặt Văn Thiểu biến hóa như gặp công kích đáng sợ, hắn lui về phía sau.

Đăng đăng đăng đăng!

Lui bảy tám bước, mỗi một bước đều lưu lại dấu chân thật sâu trên mặt đất, sau khi dừng lại mới hóa giải lực phản chấn, sắc mặt đỏ lên, miệng phun máu tươi.

- Cái gì?

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người rung động không nhỏ.

Đánh Văn Thiểu bị thương, thiếu niên như làm chuyện không có ý nghĩa, kiếm quang lóe lên, trường kiếm biến mất, hắn lại đứng sau lưng thêếu niên đứng cạnh quan tài, bình thường như người bình thường.

Một Vương cảnh viên mãn tiện tay có thể bóp chết dùng một kiếm đanýh Hoàng giả đỉnh phong thổ huyết, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy bọn họ tuyệt khó tin tưởng.

- Điều này sao có thể? Ta không tin!

Phun máu tươi, Văn Thiểu không thể tin vào mắt mình, đường đường Hoàng cảnh đỉnh phong lại không đánh lại một Vương cảnh

viên mãn, trường thương chấn động, hắn muốn tiến lên lần nữa nhưng lúc này có một bàn tay bắt lấy vai của hắn.

- Phụ thân, người này vũ nhục thi thể muội muội... Ta muốn giết hắn!

Nhìn thấy chủ nhân bàn tay, Văn Thiểu sốt ruột nói.

- Câm miệng!

Văn Đào gia chủ cắt ngang lời hắn, hắn nhìn sang Nhiếp Vân đứng cạnh quan tài.

- Không biết vị bằng hữu kia có ý tứ gì? Hôm nay tiểu nữ tử vong, Văn gia có chỗ nào không chu toàn xin rộng lòng than thứ, Văn mỗ sẽ đích thân xin lỗi!

Hiện tại mâu thuẫn với Hạo gia, hắn không muốn đắc tội thêm người khác.

Mặc dù không biết thiếu niên này thân phận gì nhưng từ một Vương cảnh viên mãn bên cạnh đã có thực lực như thế, đủ thấy nội tình đáng sợ.

- Văn gia chủ không cần khẩn trương, ta không có ác ý, ngược lại ta có thể giải quyết mâu thuẫn giữa ngươi và Hạo gia!

Nhiếp Vân xoay đầu lại, hắn cười nhạt lên tiếng

- Đa tạ hảo ý, nữ nhi của ta chết không minh bạch, Hạo gia khó thoát liên quan, mâu thuẫn hai nhà đã thành, khó mà hóa giải.

Văn Đào gia chủ khoát khoát tay.

Con gái chết không minh bạch, chuyện này nhất định phải tra rõ ràng, bất kể có phải Hạo gia gây ra hay không, khúc mắc đã sinh, khó mà giống như lúc trước.

- Từ khi hắn gã nữ nhi đi, Hao gia chúng ta không có một ngày an ổn, thậm chí con của ta cũng chết rồi, thù này Hạo gia chúng ta

phải tìm Văn gia hỏi cho rõ ràng, không cách nào hóa giải.

Hạo Long nói chen vào.

Hai đại gia tộc vốn là thân gia, đáng tiếc hai người kết thân đều chết, dĩ nhiên biến thành cừu địch.

- Hai vị gia chủ không nên gấp gáp, các ngươi vố không có quá nhiều mâu thuẫn, ta cũng nhìn rõ tình cảnh vừa rồi, nguyên do là thiếu chủ Hạo gia tử vong, tiểu thư Văn gia chưa kết hôn mà có con, hơn nữa khó sinh mà chết... Nếu như ta giải quyết những chuyện này, có phải không cần đánh nhau hay không?

Nhiếp Vân cũng không thèm để ý hai bên tranh chấp, ngược lại cười nói rõ ràng.

- Đều có thể giải quyết? Có ý tứ gì?

- Mối thù giết con bất cộng đái thiên, làm sao giải quyết?

Nghe được hắn nói thế, hai gia chủ sững sờ, đồng thời lên tiếng hỏi thăm.

Mọi người đều chết, còn giải quyết như thế nào?

- Rất đơn giản, nguyên nhân gây ra chuyện này là tiểu thư Văn gia chưa kết hôn mà có con, hơn nữa khó sinh chết... Nếu như ta có thể làm cho vị tiểu thư này sống lại, có phải Văn gia không truy cứu?

Nhiếp Vân nhìn sang Văn Đào gia chủ.

- Làm cho Yến Bình sống lại? Này... Làm sao có thể?

Văn Đào tộc trưởng sững sờ, hắn ngẩng đầu nhìn sang.

Con gái đã chết, hô hấp đoạn tuyệt, thân thể đã cứng ngắc, làm sao có thể sống lại?

- Ngươi không cần xen vào ta có làm được hay không, ta chỉ hỏi

ngươi, nếu như ta có thể làm nàng sống lại, có phải Văn gia không truy cứu?

Cắt lời hắn, Nhiếp Vân hỏi.

- Nếu Yến Bình sống lại, ta sẽ mang ơn ngươi, tự nhiên không truy cứu!

Văn Đào tộc trưởng khẳng định nói.

- Vậy thì tốt!

Nói xong lời này, Nhiếp Vân quay đầu nhìn sang Hạo Long tộc trưởng.

- Nếu ta có thể giải thích vì sao tiểu thư Văn gia chưa kết hôn mà có con, lại cứu thiếu chủ Hạo gia sống lại... Có phải ngươi không truy cứu.

- Đó là tự nhiên!

Hạo Long tộc trưởng gật đầu:

- Nhưng ta không tin ngươi nói, Kiền nhi đã chết ba ngày, dù chưa hạ táng nhưng thi thể đã cứng ngắc, không thể nào cứu sống.

- Ha ha, có thể hay không cũng không cần ngươi quan tâm, chỉ nhớ kỹ các ngươi nói là được.

Nhiếp Vân cười một tiếng, hắn đi tới trước quan tài, quay đầu nhìn về phía Văn Thiểu đang tức giận cầm trường thương:

- Còn không ôm nàng ra đây.

- Ôm ra?

Văn Thiểu nhìn Nhiếp Vân, lại nhìn phụ thân, thấy phụ thân cũng không ngăn cản, trong mắt còn có đồng ý nên đành phải mang thi thể muội muội ra khỏi quan tài.

Sau khi mang ra khỏi quan tài, người chung quanh mới nhìn rõ dung mạo Văn tiểu thư.

Nàng vẫn xinh đẹp mỹ lệ như trước đây, mặc một thân áo lam, làn da không khác gì khi còn sống, chỉ có hở bụng.

- Được rồi, hiện tại đảo người của nàng lại, đầu hướng xuống dưới, chân hướng lên.

Nhiếp Vân nói tiếp.

------oOo------

Chương 3210: Cứu sống

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đảo lại? muốn làm gì?

Sắc mặt Văn Thiểu khó coi.

Muội muội hiện tại mặc quần áo thập phần rộng thùng thình, đảo lại không quá lịch sự.

Người đã chết, không thể lại vũ nhục a!

- Muốn nàng sống lại thì động tác nhanh lên, làm gì nói nhảm nhiều như thế?

Không để ý tới hắn phẫn nộ, Nhiếp Vân lườm sang và nói.

- Ngươi...

Nghe được hắn nói thế, Văn Thiểu muốn phản bác hai câu, bị ánh mắt của hắn nhìn và thân thể như lâm vào hầm băng, hắn không biết nên nói cái gì.

Hắn nhìn bề ngoài thực lực của thiếu niên không được tốt lắm, ánh mắt lạnh lùng như đế vương, mặc dù là hắn cũng không ngăn cản

nổi.

Hô!

Bàn tay của hắn đảo thi thể Văn tiểu thư lại.

Mọi người ở đây nghi hoặc, vì sao phải làm như thế, sắc mặt thiếu niên ngưng trọng, đầu ngón tay của hắn xuất hiện mấy cây kim châm.

Những kim châm này dài bảy tấc, không biết làm bằng chất liệu gì, hào quang tỏa sáng, khí tức kỳ lạ.

Sưu sưu sưu sưu!

Ngón tay chấn động, kim châm rời tay và lăng không bay vào thi thể, cùng lúc đó đâm vào rất nhiều huyết vị.

Những kim châm này Nhiếp Vân đạt được trong Viêm Hoàng điện, là bảo vật Thần Nông Đại Đế lưu lại, còn cường đại hơn trước kia quá nhiều.

Kim châm vừa tiến vào huyệt đạo, thi thể vốn cứng ngắt biến thành mềm mại, làn da tái nhợt biến thành hồng nhuận phơn phớt.

- Việc này...

- Chẳng lẽ có thể cứu người sống lại?

- Điều này sao có thể? Ta chưa từng nghe qua chuyện như thế...

- Người chết phục sinh... Quá kinh khủng a!

Nhìn thấy thi thể biến hóa, tất cả mọi người sững sốt và khó mà tin nổi.

Người chết phục sinh... Loại y thuật này đừng nói bái kiến, nghe cũng chưa nghe nói qua.

Chuyện xảy ra ngay trước mắt của mọi người, không tin cũng

không được.

Chuyện không có khả năng lại xảy ra trước mắt, mọi người sững sờ tại chỗ, không biết nên làm thế nào cho phải.

- Xuất hiện đi!

Thi thể xuất hiện biến hóa, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng, hắn nhíu mày đi lên phía trước.

Một đạo kiếm khí xuất hiện trên ngón tay và đâm vào lưng thi thể.

Ầm ầm ầm!

Kiếm quang đâm vào, miệng thi thể Văn tiểu thư há ra và phun một dòng nước đen ra ngoài giống như nôn mửa.

Bởi vì Văn Thiểu ở gần thi thể nên bị nước đen dính vào người, nghe thấy mùi hôi thối, thiếu chút nữa hắn nôn cơm sáng nay ra ngoài.

Vù vù vù hô!

Hắc thủy càng nhả càng nhiều, lúc chảy trên mặt đất tỏa ra mùi rất thúi, mọi người chung quanh che mũi, kìm lòng không được lui về phía sau.

- Mau nhìn, bụng của Văn tiểu thư nhỏ lại...

- Thì ra là thế, chẳng lẽ trong bụng của nàng không phải hài tử, mà là đám nước đen này?

- Những nước đen này là gì? Rốt cuộc là gì mà thúi như thế?

- Ta cũng không biết, thiếu niên kia đã có thể làm nước đen chảy ra ngoài, khẳng định biết rõ nguyên nhân a, qua một hồi có lẽ sẽ giải thích...

- Đúng là quá thần kỳ.

Đột nhiên trong đám người có tiếng la lên.

Nghe được những lời này, Văn Thiểu ngẩng đầu lên, hắn nhìn một cái liền sững sốt.

Chỉ thấy bụng bầu bảy tám tháng của muội muội đang nhỏ lại và không thấy nữa.

Phun nước đen, bụng nhỏ lại... Xảy ra chuyện gì?

Vù vù vù hô!

Qua chừng thời gian uống cạn chén trà đã ói hết nước đen, bụng của Văn tiểu thư bằng phẳng không có gì khác thường.

- Chẳng lẽ... Nàng không có mang thai, trong bụng là nước đen?

Nhìn cảnh này vào trong mắt, không riêng người chung quanh hiểu ra, ngay cả người Hạo gia cũng ngây ngốc.

Nếu như là nước đen, như vậy không phải khó sinh mà chết?

- Được rồi, mang nàng tới đây.

Không để ý tới vẻ mặt cổ quái của mọi người, làm xong những chuyện này, bàn tay Nhiếp Vân thu hồi kim châm và nói một câu.

- Được rồi!

Lần này Văn Thiểu không do dự.

Nếu như nói trước kia hắn không tin thiếu niên nói chuyện, không biết hắn muốn làm gì, tận mắt nhìn thấy làn da muội muội biến hóa, nhổ ra nhiều nước đen như thế, hắn cũng biết thủ đoạn đối phương không tầm thường.

- Cho nàng ăn dược hoàn này vào.

Ngón tay bắn ra, một viên thuốc từ ngón tay Nhiếp Vân bay vào tay Văn Thiểu.

Văn Thiểu không dám lãnh đạm, hắn mở miệng muội muội ra và cho ăn vào.

Ăn đan dược vào, làn da Văn tiểu thư trở nên hồng nhuận phơn phớt, dường như đã có huyết sắc, giờ phút này Nhiếp Vân không làm gì cả.

- Còn muốn ta làm gì nữa?

Thấy hắn không có bàn giao, Văn Thiểu không nhịn được hỏi.

- Không cần, lẳng lặng chờ là được rồi!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Chờ?

Văn Thiểu sốt ruột vò đầu bứt tai, thực sự không có biện pháp, chờ chừng một nén ngang, đột nhiên ngón tay trong quan tài động đậy.

- Động?

- Là thật, ta cũng nhìn thấy, mau nhìn, nàng có hô hấp...

- Điều... Điều này sao có thể...

Ngay vào lúc Văn Thiểu không kiên nhẫn lại nghe có ai đó kêu lên, nghe được tiếng la, ánh mắt mọi người nhìn sang, sau khi nhìn liền há to mồm thiếu chút nữa không khép lại được.

Chỉ thấy Văn tiểu thư biến thành thi thể có nhúc nhích, ngón tay co rúm, bộ ngực phập phồng, đã có hô hấp.

Người chết phục sinh...

Ta không nhìn lầm a!

- Ta đang ở đâu? Ca ca? Tại sao ngươi ở đây...

Mọi người ở đây mở to mắt xác nhận không có nhìn lầm, lúc này giọng nói nghi hoặc vang lên, chỉ thấy Văn tiểu thư đang nằm chẳng biết lúc nào mở mắt với vẻ mặt mê man.

- Muội muội, ngươi... Sống? Thực sống...

Nghe được muội muội hỏi thăm, nhìn thấy đôi mắt nhìn mình, Văn Thiểu kích động suýt nữa nhảy lên, tận mắt nhìn thấy thi thể muội muội, hắn nằm mơ cũng không ngờ nàng sống lại.

Phù phù!

Một câu chưa nói, Văn Thiểu trước tiếp quỳ xuống dập đầu với Nhiếp Vân vài cái.

- Vừa rồi có mắt không nhìn thấy thái sơn, đắc tội thần y, xin hãy tha thứ!

Có ngốc cũng hiểu người này chính là thần y cứu muội muội của hắn.

- Văn Thiểu quá khách khí, mau đứng lên.

Không có nghĩ tới tên này nhìn lỗ mãng nhưng là người ngay thẳng, Nhiếp Vân vội vàng kéo hắn lên.

- Phụ thân... Hạo gia chủ... Quan tài... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy ca ca quỳ xuống, Văn tiểu thư sửng sốt, lúc này phát hiện tình hình chung quanh, phụ thân và công công (cha chồng) đều ở đây, nàng hỏi thăm.

Rất nhanh Văn tiểu thư cũng biết rõ xảy ra chuyện gì, đôi mắt của nàng không dám tin tưởng.

Nàng đã chết, cảm giác hồn phách sắp phiêu tán nhưng có người cứu nàng trở về... Chuyện này không tự mình trải qua căn bản không tin nổi.

Thở ra một hơi, khẽ cắn môi, nàng nâng thân thể suy yếu tới trước

mặt Nhiếp Vân và quỳ xuống.

- Yến Bình dập đầu tạ ơn ân nhân.

- Xin đứng lên!

Nhiếp Vân vươn tay nâng Văn tiểu thư đứng lên, lúc này nhìn sang Văn Đào gia chủ, mang theo vui vẻ:

- Vừa rồi Văn gia chủ nói chuyện có chắc chắn?

- Đại sư cứu nữ nhi của ta, là ân nhân của Văn gia!

------oOo------

Chương 3211: Văn tiểu thư giảng thuật câu chuyện (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi nói thế nào thì Văn gia nghe theo, cũng không tranh chấp với Hạo gia.

Văn Đào gia chủ cất cao giọng nói.

Tận mắt nhìn thấy thiếu niên khởi tử hồi sinh đầy thần kỳ, hắn biết rõ y thuật của người trước mặt đã đạt tới trình độ thường nhân khó có thể tưởng tượng nổi, ngữ khí cung kính hơn nhiều.

- Như vậy cũng tốt, giải quyết xong các ngươi nên giải quyết với bên kia.

Nhiếp Vân mỉm cười nhìn sang Hạo Long gia chủ.

- Cầu đại sư cứu tiểu nhi...

Hạo Long gia chủ liền bước lên phía trước.

- Cầu đại sư cứu cứu huynh trưởng!

Hạo Nhiên quỳ rạp xuống đất.

Sau khi Văn tiểu thư chết biến thành thi thể, bọn họ đều xem qua, tận mắt nhìn thấy nàng được cứu sống, bọn họ sùng bái thiếu niên mù quáng, nếu hắn nói có thể cứu Hạo Kiền thiếu gia, vậy thì nhất định có thể!

- Ngươi phái người mang thi thể tới đây.

Nhiếp Vân bàn giao với Hạo Long tộc trưởng.

Thi thể Hạo Kiền thiếu gia vẫn nằm trong Hạo gia chưa mang tới, không mang theo tới nơi này, cho dù hắn có y thuật thông thiên cũng không cách nào trị liệu.

- Ta đi thôi!

Vừa dứt lời, một chường giả Hoàng cảnh đỉnh phong sau lưng Hạo Long tộc trưởng đi tới, sau khi đạt được đồng ý cũng không do dự thả người bay đi.

Hắn biết rõ cứu người càng sớm càng tốt, không dám lãnh đạm.

Thấy người này rời đi, Nhiếp Vân tươi cười nhìn về phía Văn tiểu thư:

- Ngươi cũng nên nói xảy ra chuyện gì chứ? Nếu như không nói, cho dù ta muốn cứu người cũng không dễ dàng như vậy.

- Ta...

Sắc mặt Văn tiểu thư tái nhợt không biết nên nói như thế nào.

- Nói đi, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao bụng của ngươi đầy nước đen?

Nhìn thấy bộ dạng con gái, Văn Đào tộc trưởng không nhịn được quát.

- Ta...

Văn tiểu thư do dự một lúc, cuối cùng nhất vẫn gật đầu:

- Ta nói!

- Chậm đã, Văn gia chủ, ta thấy nên đi tới phủ đệ trước đi.

Thời điểm Văn tiểu thư sắp mở miệng thì Hạo Long tộc trưởng mở miệng nói.

- Tốt!

Văn Đào gia chủ lúc này cũng ý thức được điểm ấy, hắn gật đầu cảm kích Hạo Long tộc trưởng.

Con gái xoắn xuýt như vậy, khẳng định không muốn nói rõ chuyện xảy ra, gây ra động tĩnh lớn trên đường phố như thế hấp dẫn không ít người, một khi tin tức tiết lộ ra ngoài, miệng truyền miệng, cho dù con gái sống lại làm sao có mặt mũi gặp người?

Cho nên những chuyện này nên về nhà đóng cửa nói với nhau.

Làm ra quyết định, Văn gia, Hạo gia hai đại gia tộc cũng không có giương cung bạt kiếm, lúc này nhanh chóng đi tới Văn phủ, đám người Nhiếp Vân được sùng bái như khách quý, chuyên môn phân phối xe ngựa.

Nhiếp Vân đến Lang Yên Cổ thành vốn định nghỉ ngơi, gặp được chuyện này cũng không khoanh tay đứng nhìn, đành phải bất đắc dĩ cười khổ.

Văn gia không hổ là đại gia tộc lớn nhất Lang Yên Cổ thành, phủ đệ bao la hùng vĩ, đi vào phòng tiếp khách, Văn Đào tộc trưởng tiện tay bố trí cấm chế cách âm và nói với con gái.

- Nói đi!

- Ân!

Văn tiểu thư gật gật đầu, cắn môi sau đó lên tiếng.

- Là như thế này...

Nương theo Văn tiểu thư nói, người trong phòng im lặng, lúc này mở to mứt, nội tâm kinh hoàng.

Chuyện của Văn tiểu thư cũng không phức tạp nhưng có thể dùng quỷ dị hình dung.

Ba tháng trước Văn tiểu thư gả cho Hạo gia Hạo Kiền, nàng là tài nữ biết tri thức hiểu lễ nghĩa nổi danh, người kia là công tử tao nhã, trong mắt mọi người là một cặp trời sinh.

Chuyện này biến hóa hoàn toàn vào đêm tân hôn.

Đêm tân hôn, Hạo Kiền uống không ít rượu, lắc lư đi vào động phòng, tuy hai người kết hôn nhưng lại lần đầu tiên gặp mặt, sau khi tháo khăn cô dâu xuống, bốn mắt nhìn nhau, đều cảm giác đối phương rất thích hợp với chính mình, không có tìm sai.

Sau khi hai người nói chuyện với nhau, ý định tiếp tục tiến hành tiếp thì trong phòng có tiếng chuông vang lên.

Văn tiểu thư còn đang kỳ quái, tại sao lại có tiếng chuông, lúc này nhìn thấy Hạo Kiền biến hóa.

Sắc mặt của hắn biến thành màu đen, râu tóc bạo tăng, chỉ trong nháy mắt công tử Hạo gia biến thành dã nhân rừng rú dữ tợn.

Cường giả Hoàng cảnh có thể tùy ý cải biến dung mạo, Văn tiểu thư còn tưởng rằng hắn cố ý ngụy trang muốn dọa nàng, lúc muốn mở miệng nói chuyện mới phát hiện miệng như bị cái gì đó phong bế, không thể nói chuyện được.

Hơn nữa không chỉ miệng bị phong bế, thân thể cũng cứng ngắc, tinh thần không thể khống chế thân thể.

Thời điểm Văn tiểu thư không xảy ra chuyện gì, Hạo Kiền công tử biến thành dã nhân nhào tới cưỡng ép phát sinh quan hệ.

Sau khi mọi chuyện qua đi, Hạo Kiền công tử khôi phục bộ dạng ban đầu, hắn nhìn Văn tiểu thư và không ngừng xám hối.

Theo hắn nói sau khi nghe được tiếng chuông thì hắn cũng không biết mình thế nào, dường như tinh thần không thể khống chế chính mình mới làm ra loại chuyện này.

Văn tiểu thư nghĩ đến đã gả cho đối phương, làm chuyện như vậy với đối phương là kinh thiên địa nghĩa, tuy cảm thấy lần thứ nhất hoàn thành như vậy cũng không quá nguyện ý nhưng sự thật đã phát sinh, nhiều lời vô ích, cũng tha thứ đối phương.

Vốn tưởng rằng chuyện này kết thúc như vậy, ai ngờ... Buổi tối hôm sau, thời điểm hai người chuẩn bị ngủ thì tiếng chuông lại vang lên.

Tiếng chuông vang lên, Hạo Kiền công tử biến thành dã nhân lần nữa và ra tay thô lỗ, không có chút thương hương tiếc ngọc.

sau khi chuyện qua đi, Văn tiểu thư cảm thấy không tiếp tục tha thứ.

Một lần có thể nói không bị khống chế, nàng nhận mệnh, nếu liên tục như thế thì không xong.

Văn tiểu thư đưa ra ý muốn về nhà mẹ đẻ, cảm thấy tiếp tục nữa sớm muộn gì cũng bị đối phương giết.

Nghe được nàng phải đi, Hạo Kiền công tử quỳ xuống thỉnh cầu, ý tứ rất đơn giản, hắn thân là người thừa kế Hạo gia, loại chuyện này truyền đi không thể thành người thừa kế không nói, còn sẽ ảnh hưởng danh dự của Hạo gia, sẽ làm Hạo gia mất mặt xấu hổ.

Nghe hắn khẩn cầu, Văn tiểu thư mềm lòng đồng ý không rời đi.

Tuy không rời đi nhưng không thể tiếp tục để chuyện như vậy phát sinh, hai người cảm thấy sở dĩ xuất hiện loại hiện tượng này khẳng định có quan hệ với tiếng chuông buổi tối, vì vậy cùng cùng dò xét thế nào.

Hai người làm ra không ít chuẩn bị, tinh thần tập trung cao độ, thậm còn che đậy thính giác lẳng lặng nằm ở trên giường, chờ đợi tiếng chuông vang lên.

Vừa mới bắt đầu không có cái gì, thời điểm hai người không chịu nổi bắt đầu mệt thiếp đi thì xuất hiện cảnh tượng quỷ dị không thể tin nổi.

Chẳng biết lúc nào có một lão đầu xuất hiện trong gian phòng hai người.

Lão nhân này có chòm râu màu trắng, tóc bạc, trên vai khiêng một quan tài không lớn, tiếng chuông nghe lúc trước là do hắn gõ quan tài vang lên.

------oOo------

Chương 3212: Văn tiểu thư giảng thuật câu chuyện (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai người đều che đậy thính giác không nghe được tiếng chuông, cũng sẽ không bị mê hoặc, Hạo Kiền công tử cảm thấy nhất định là lão nhân này làm ra chuyện nhục nhã hắn, nổi giận lao ra, một kiếm đâm vào tim lão đầu.

Làm người ta khủng bố là, kiếm tiến vào thân hình nhưng không có máu chảy ra, cũng không có thân thái khổ sở.

Ngược lại lão đầu phát ra tiếng cười làm người ta rung động giống như cười nhạo cử động vô tri của bọn họ.

Ngay sau đó hai người đồng thời nghe được tiếng nói vang lên trong đầu.

- Ta sẽ trở lại...

Tiếng nói này bỏ qua phong bế thính giác của bọn họ, trực tiếp tiến

vào nội tâm, tránh cũng không thể tránh.

Lão đầu nói xong biến mất.

Hai người vừa mới bắt đầu còn có chút bận tâm, ai ngờ liên tục qua mấy ngày không xảy ra cái gì, vì vậy thở ra một hơi, cho rằng đã giải quyết xong.

Thời điểm hai người buông lỏng, Văn tiểu thư lần nữa phát hiện không đúng.

Mỗi khi trời tối Hạo Kiền công tử ở cùng nàng nhưng khi nửa đêm lại ra ngoài.

Vừa mới bắt đầu nàng cho rằng hắn đi giải quyết vệ sinh hoặc đi làm chuyện gì đó, ai ngờ mỗi ngày đều đi ra ngoài, hơn nữa càng đi càng lâu, làm cho nàng bắt đầu hoài nghi.

Ngày hôm sau hỏi hắn, hắn nói hắn không biết ban đêm đi ra ngoài làm gì, lúc này Văn tiểu thư càng ngày càng cảm thấy quái dị.

Kết hợp với lời lão nhân nói chuyện lúc trước, nàng không tự chủ sợ hãi.

Tuy cảm thấy sợ hãi nhưng dù sao cũng là cường giả Hoàng cảnh, nàng không có nói cho bất cứ kẻ nào, chỉ làm chuẩn bị sung túc.

Vào lúc ban đêm, ngủ đến nửa đêm, Hạo Kiền công tử quả nhiên lại đứng lên và lặng lẽ ra ngoài.

Văn tiểu thư cũng không có gọi hắn mà lặng lẽ theo sau, ngược lại muốn nhìn hắn đi ra ngoài lúc nửa điêm làm gì.

Hai người đều là cường giả Hoàng cảnh, đều có thể phi hành, ra khỏi phòng cho nên tiến lên phía trước.

Giờ phút này hành động của Hạo Kiền phi thường kỳ quái, giống như có ý thức, chủ động né qua tất cả hộ vệ Hạo gia, thuận lợi rời khỏi phủ đệ.

Văn tiểu thư theo sá phía sau, cũng không có kinh động bất cứ kẻ nào.

Hai người một trước một sau, càng chạy càng nhanh, lúc này nhanh chóng đi vào thánh sơn và đi vào một chỗ âm u, Hạo Kiền dừng lại và ngồi xuống bới đất ra.

Thấy hắn không đi, Văn tiểu thư cũng dừng lại, vừa mới bắt đầu còn không dám tới gần, chờ một lát thấy đối phương không có phát hiện, lúc này mới lặng lẽ đi tới trước mặt, mượn nhờ ánh sao, nàng nhìn thấy suýt nữa kinh hô.

Chỉ thấy Hạo Kiền công tử ngồi giữa nghĩa địa và đào phần mộ, nhìn thấy hắn moi thi thể ra sau đó cắn nuốt.

Những thi thể này vừa mới chế, bên trong còn có máu tươi, lúc ăn còn có thể nhìn thấy xương cốt.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Âm thanh vang lên làm người ta kinh hô lên.

Văn tiểu thư thiếu chút nữa đã bất tỉnh.

Nàng nhìn rõ thi thể đang bị ăn.

Nàng nhìn rõ quần áo và bộ dáng của thi thể, chính là những người Hạo gia chết trong thời gian gần đây.

Văn tiểu thư nghe nói từ khi nàng gả vào Hạo gia, mỗi ngày đều có người tử vong, vốn tưởng rằng là lời nói vô căn cứ, hiện tại mới biết được... Những người này chỉ sợ đều bị Hạo Kiền công tử giết chết, mục đích chính lã ăn thịt bọn họ.

Sau khi hiểu ra chuyện này, toàn thân Văn tiểu thư rét lạnh.

Tuy kinh hãi sợ hãi nhưng dù sao cũng là cường giả Hoàng cảnh, không có quá mức thất thố, cố nén buồn nôn và chán ghét trong nộ

tâm, nàng lẳng lặng nhìn xem.

Nàng muốn xem xem là vật gì khống chế Hạo Kiền công tử làm ra chuyện kinh hãi như thế.

Bởi vì nàng tin tưởng, Hạo Kiền công tử lúc trước còn rất tốt, sở dĩ có hành vi quái dị như vậy, nhất định là bị cái gì đó quỷ dị phụ thể.

Nàng lẳng lặng xem một giờ, Hạo Kiền công tử cũng ăn xong thi thể, sau đó vùi xương cốt xuống đất, cũng sửa sang quần áo và lau sạch máu tươi trên miệng, lúc này mới đi trở về.

Thấy hắn đi ra chỉ vì ăn tử thi, cũng không gặp bất luận kẻ nào, cũng không có xuất hiện người khác, Văn tiểu thư do dự sau đó quay về gia tộc.

Vì không làm đối phương hoài nghi, Văn tiểu thư quay về và nằm xuống, không lâu sau đối phương trở về, Hạo Kiền công tử trở về và nằm xuống ngủ.

Sáng ngày thứ hai, Văn tiểu thư nói bóng nói gió, muốn từ trong miệng đối phương tìm hiểu cái gì đó, kết quả Hạo Kiền công tử cũng như trước đây không biết gì cả.

Chuyện này làm cho nàng phi thường sợ hãi, thời điểm nàng muốn báo chuyện này cho Hạo gia, hoặc là thông tri Văn gia của nàng thì trong bụng biến hóa.

Vừa mới bắt đầu nàng cho rằng mang thai, còn có chút cao hứng, nằm mơ cũng không ngờ là ác mộng.

Bụng càng ngày càng lớn, tốc độ phát triển vượt qua thai bình thường.

Chỉ mới ba tháng đã lớn như bảy tám tháng.

Vừa mới bắt đầu nàng còn ý định tìm y đạo đại sư nhìn xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng về sau tin đồn truyền tới làm nàng không dám ra ngoài.

Dù sao chuyện này không chỉ quan hệ tới thanh danh Văn gia, còn liên quan danh dự Hạo gia!

Một khi bị người nhìn ra cái gì, hai đại gia tộc sẽ trở mặt với nhau.

Bụng không ngừng lớn lên, Hạo Kiền công tử vẫn rời đi vào buổi tối và một giờ sau mới về

Văn tiểu thư biết rõ trượng phu của mình buổi tối đi ăn thi thể, trong nội tâm càng ngày càng áp lực, vào lúc này không chế trụ nổi.

Vào buổi tối ba ngày trước.

Nàng nhìn thấy trượng phu lần nữa rời giường muốn đi ra ngoài, nàng không giả vờ nữa, lúc này đứng lên ngăn cản.

Bị ngăn cản nên Hạo Kiền công tử như nổi điện, tuy chẳng biết tại sao nhưng không dám động nàng, hình như rất sợ hãi thứ trong bụng nàng nên không dám tiến lên.

Cản hắn không đi ra ngoài, cả hai giằng co kiên trì ột giờ như thế.

Một giờ sau, Hạo Kiền công tử cũng dừng hành động quỷ dị, lần nữa trở lại ngủ trên giường và Văn tiểu tư thở ra một hơi, nhưng lúc này nàng phát hiện không đúng.

Hạo Kiền công tử không ngừng phát sốt.

Cường giả Hoàng cảnh phát sốt... Đổi lại trước kia căn bản không có khả năng, đáng tiếc chuyện này lại xảy ra.

Về sau người Hạo gia biết chuyện Hạo Kiền công tử phát sốt, Hạo gia kinh động phái người đến cứu chữa, chỉ có điều làm mọi người thương tâm là, trời còn chưa sáng thì người thừa kế Hạo gia, công tử nổi danh đã đoạn tuyệt hô hấp.

Hạo Kiền công tử tử vong, người trong Hạo gia càng không chào đón nàng, ba ngày sau chính là sáng hôm nay, nàng cảm thấy bụng khó chịu giống như sắp sinh, về sau cũng mất đi tri giác, lúc tỉnh lại đã xuất hiện trong quan tài, nhìn thấy ca ca và phụ thân.

------oOo------

Chương 3213: Chó đen thè lưỡi liếm thi

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Này... Này... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nghe Văn tiểu thư nói xong, tất cả người trong phòng đều nặng nề.

Không ai có thể nghĩ tới chuyện này lại ly kỳ như vậy, nếu như không phải từng nhìn thấy, tất cả mọi người sẽ cảm thấy đây là giả, chỉ là câu chuyện!

- Ngươi phát hiện Hạo Kiền xuất hiện loại tình huống này, có lẽ nên sớm nói cho ta biết...

Hạo Long gia chủ lúc này lên tiếng.

Trước kia hắn cho rằng là con dâu có vấn đề, làm hại Hạo gia bọn họ không được yên tĩnh, nghe được những chuyện này, mới biết được tất cả là do con hắn.

- Sớm nói cho ngươi biết... Ngươi có tin hay không?

Nói chuyện không phải Văn tiểu thư, mà là Văn Thiểu.

Hạo Long gia chủ trầm mặc.

Đúng thế, nếu như Văn tiểu thư nói với hắn như vậy, hắn sẽ cảm thấy đối phương bị điên, lập tức bỏ nàng.

Những chuyện này thức sự quá quỷ dị, quỷ dị không tận mắt nhìn thấy khó mà tin được.

- Cường giả Hoàng cảnh lĩnh ngộ giới vực của mình, mặc dù không nói trừ tà lui tránh, thực sự không sai biệt lắm, tại sao xuất hiện chuyện tà mị như vậy? Nhiếp Vân đại nhân, ngươi đã có thể trị bệnh cho Văn tiểu thư, cứu nàng sống lại, chắc hẳn nhìn ra cái gì,

có thể nói một hai?

Hạo Long gia chủ lập tức hỏi thăm.

Nghe được hắn nói như vậy, tất cả mọi người cũng đều đồng loạt nhìn sang thiếu niên trước mặt.

Nếu như nói ai ở đây có thể giải thích những chuyện này rõ ràng, không phải thiếu niên này không ai có thể hơn.

- Chuyện này...

Nhiếp Vân trầm tư muốn nói chuyện, chợt nghe ngoài điện có tiếng bước chân vang lên.

- Gia chủ, ta mang thi thể thiếu gia tới!

Cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong rời đi lúc trước đã mang thi thể Hạo Kiền tới.

- Cứu người trước đi!

Thấy thi thể được mang đến, Nhiếp Vân không nói lời nào, hai tay lăng không một trảo, dời cái bàn tới trước mặt, đồng thời đặt thi thể đối phương lên.

Người Văn gia lúc này nhìn thấy bộ dạng thi thể.

Toàn thân đều khô quắt, thân thể cứng ngắc, làn da đã nổi thi ban.

Nhìn từ ngoài không thấy có chút sinh cơ nào, đã chết thật sự.

- Xem ra còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của ta...

Nhìn thi ban trên thi thể, Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Đám người chung quanh nhìn thấy hắn cau mày tất cả đều khẩn trương, bọn họ không dám thở mạnh sợ hắn nói ra không cứu được.

Trong phòng áp lực có thể nghe được tiếng kim rơi, mọi người cảm thấy khó khăn.

- Đại sư, Hạo Kiền hắn... Còn có thể cứu chữa không?

Qua không biết bao lâu, Hạo Long gia chủ thật sự không nhịn được cho nên lên tiếng đánh vỡ hào khí này.

- Có thể cứu chữa thì có thể cứu chữa... Rất phiền toái!

Nhiếp Vân xoa xoa mi tâm, quay đầu phân phó một câu:

- Đi tìm mười con chó đen mới sinh!

- Chó đen mới sinh?

- Không sai, tốt nhất trong một tháng, tốc độ phải nhanh!

- Chuyện này đơn giản, ta đi tìm một hồi.

Cường giả Hoàng cảnh của Văn gia rời đi.

Lang Yên Cổ thành là địa bàn của Văn gia, cho dù Hạo gia cường đại hơn nữa nhưng không thể làm nhiều việc tại đây, Văn gia thì khác, chỉ là mười con chó đen, đối với người khác mà nói phiền toái, đối với bọn họ mà nói không khó.

Thời gian không dài, cường giả Hoàng cảnh đi tới mang theo cái rỗ, bên trong có hơn mười con chó con đen nhánh.

- Tổng cộng mười hai con, đều trong một tháng...

- Đủ rồi...

Nhiếp Vân gật gật đầu, không nhìn đám chó con, hắn đi tới trước thi thể Hạo Kiền, lúc này trong tay cầm cây đao bén nhọn.

PHỐC!

PHỐC!

PHỐC!

PHỐC!

Đao nhọn nơi tay, Nhiếp Vân phân biệt đâm vào đầu, ngón tay và ngón chân của thi thể Hạo Kiền một lúc.

Bởi vì người đã sớm chết, máu đã đông cứng lại, cũng không có máu tươi chảy ra, nơi đâm rách chỉ có cơ bắp trắng bệch và một ít thi ban.

Mọi người không biết hắn làm như vậy vì cái gì, có kinh nghiệm cứu sống Văn tiểu thư cho nên không dám nói gì.

Sau khi đâm rách thi thể, Nhiếp Vân lấy kim châm ra đâm vào thi thể.

Sau khi đâm bảy bảy bốn mươi chín châm mới dừng lại.

- Mau nhìn... Ngón tay Hạo Kiền công tử có nước đen...

- Đúng là có nước đent, không phải ngón tay, trên ngón chân cũng có...

Trong đám người không biết ai kêu lên, nghe nói như thế, tất cả mọi người đều tập trugn nhìn sang.

Sau khi nhìn rõ đều sững sờ.

Trước kia miệng vết thương không có gì nhưng có nước đen chảy ra, những nước đen này tương tự với thứ Văn tiểu thư nhổ ra, có mùi hôi thối.

Thân thể tử thi cứng ngắc nhưng có nước đen chảy ra làm tất cả mọi người ngạc nhiên không thôi.

Không để ý tới mọi người la lên, Nhiếp Vân lúc này thở ra một hơi, tiện tay cầm cái rổ, lúc này cầm một con chó đen đặt lên trán Hạo Kiền công tử.

Đồng thời hắn lại mang bốn con khác đặt lên bốn vị trí bị đâm rách.

Đặt những con cho đen vào vị trí, vẻ mặt chúng mê mang, dường như không biết gì cả nên không đi đâu.

Nhiếp Vân cau mày bấm pháp quyết điểm vào đầu chó đen.

Hô!

Những con chó đen động, chúng cúi đầu lè lưỡi liễm vị trí chảy nước đen.

- Việc này...

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người sững sờ tại chỗ.

Thi thể chảy nước đen, chó đen thè lưỡi ra liếm nơi đó... Không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết cũng không tin có cảnh tượng quỷ dị như vậy.

- Mau nhìn... Động tác của đám chó đen cứng ngắc!

- Lúc trước chúng còn vẫy đuôi, ngươi xem cái đuôi của chúng cứng lại như đá.

Nhìn đám chó đen không ngừng liễm nước đen, sau khi liếm một hồi đám chó đen cứng đờ.

Đầu tiên là cái đuôi cứng đờ như đá, cảnh tượng này thập phần khủng bố.

Không riêng cái đuôi, đầu lưỡi chó đen cứng ngắc, cái lưỡi mềm mại liếm tới liếm lui, hiện tại chúng thè lưỡi như rắn và cứng đờ như đá.

Phù phù!

Lúc này con chó đen biến thành đá.

Nhiếp Vân sớm biết chuyện như vậy, hắn lại vươn tay bắt chó đen khác liếm miệng vết thương.

Phù phù!

Phù phù!

Phù phù!

Phù phù!

Lúc này bốn con khác cũng cứng đờ, Nhiếp Vân bắt năm bốn con thay vào

Đám chó đen bị thay nằm đó cứng ngắc như đá, mọi người phát hiện đám chó đen cứng đờ và chết đi.

Thè lưỡi ra liếm nước đen một lúc đã biến thành thi thể, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mọi người đều hiểu ra.

Những nước đen này không chỉ tanh hôi, chỉ sợ còn mang theo kịch độc đáng sợ.

- Mau nhìn, sắc mặt Hạo Kiền thiếu gia biến hóa...

Mọi người ở đây sợ hãi, chó đen không ngừng liếm láp miệng vết thương thì đám người kêu lên.

Mọi người nhìn sang, lúc trước sắc mặt của Hạo Kiền thiếu gia tái nhợt không còn chút máu, hiện tại gương mặt hồng nhuận phơn phớt, thi ban trên người mờ dần và từ từ nhạt đi.

------oOo------

Chương 3214: Nâng thi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này năm con chó đen còn lại thành thi thể.

Mười chỉ con chó đen tử vong, Nhiếp Vân không có tiếp tục, hắn đi tới trước thi thể Hạo Kiền và nắm tay của đối phương, xem động tác như bắt mạch.

Mỗi người cũng biết người chết không còn mạch đập, động tác này làm mọi người không ngừng sinh ra hàn khí.

- Tìm một vạc nước trong tới!

Sau khi bắt mạch một hồi, Nhiếp Vân tiếp tục phân phó.

Đám người sau lưng không dám lãnh đạm, vội vàng đi ra ngoài chuẩn bị, qua một lúc mang theo vạc nước vào, bên trong đầy nước trong.

Nhiếp vân đi tới vạc nước, hắn lấy ra mấy miếng dược liệu và lòng bàn tay xuất hiện hỏa diễm, dược liệu hóa thành nước thuốc nhỏ vào trong.

Tuy nước thuốc không nhiều nhưng dược hiệu vô cùng dày đặc, cả vạc nước lúc này biến thành màu xanh.

Làm xong những chuyện này, bàn tay lăng không một trảo nâng thi thể Hạo Kiền đặt vào vạc nước.

Xì xì xì xì...

Thi thể vào trong nước chẳng khác gì thép nóng đưa vào nước, thi thể phát ra âm thanh xì xì, ngay sau đó chất lỏng màu xanh biến thành màu đen.

- Chẳng lẽ đều là nước đen sao?

- Có lẽ không giống nước đen, nước đen trước kia quá thối, lúc này không có mùi vị gì.

- Ai biết thứ gì, chờ đại sư giải thích đi.

Nhìn thấy vạc nước biến hóa, mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn

ngươi, trong mắt bọn họ mang theo khó hiểu.

Hôm nay nhìn thấy quá nhiều chuyện quỷ dị, đến bây giờ vẫn không rõ xảy ra chuyện gì.

- Lại thêm vạc nước trong tới.

Qua thời gian chừng một nén nhang, vạc nước trong biến thành màu đen như trước, Nhiếp Vân liếc mắt nhìn, hắn cau mày cũng giãn ra.

Có kinh nghiệm lần trước, đằng sau tốc độ rất nhanh, chỉ qua một lúc vạc nước thứ hai lại tới.

Vạc nước thứ hai qua thời gian không dài cũng biến thành màu đen, sau đó lại đổi mười vạc nước, nhìn nước đen biến thành nhạt dần và nói:

- Kế tiếp là cửa khó khăn nhất, nếu như thành công, Hạo Kiền công tử qua một hồi sẽ tỉnh lại, nếu như thất bại... Sẽ thấy sống nổi.

Làm xong những chuyện này, Nhiếp Vân quay người nhìn về phía đám người Hạo Long gia chủ.

- Đại sư hết sức là tốt rồi!

Biết rõ y đạo tinh thâm cũng không thể bảo chứng mỗi người đều chữa cho tốt, Hạo Long gia chủ gật gật đầu.

Đã hoàn toàn thừa nhận tin tức nhi tử tử vong, dù lần này không trị được cũng thôi.

- Ân, khả năng còn muốn làm phiền hai vị gia chủ...

Nhiếp Vân nói tiếp.

- Cần chúng ta làm gì cứ mở miệng là được!

- Ta có thể làm được, nghĩa bất dung từ!

Hai vị gia chủ đều đi tới.

Nhìn thấy Văn Đào gia chủ nói thế, người trước mặt cũng là con rể của hắn, có thể ra tay giúp trợ sẽ không chối từ, còn nữa, hắn cũng muốn nhìn xem thiếu niên cứu sống Hạo Kiền thế nào.

Con gái giảng thuật làm nội tâm hắn chấn động, nếu như không giải quyết chuyện này, hắn sợ hãi con gái sớm muộn gì cũng bị hại, bởi vậy, đừng nói hỗ trợ, cho dù bảo hắn chiến đấu sinh tử cũng sẽ không do dự.

- Phiền toái hai vị gia chủ nâng thi thể Hạo Kiền thiếu gia lên, Hạo Long gia chủ ở phía trước, Văn Đào gia chủ ở phía sau!

Nhiếp Vân bàn giao.

Hai gia chủ nhìn nhau, cũng không nhiều lời và tiến lên, bọn họ nâng thi thể Hạo Kiền thiếu gia lên cao.

Hai người đều là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, một thi thể mà thôi, căn bản không uổng phí khí lực.

- Rất tốt!

Nhìn hai người nâng lên, sắc mặt Nhiếp Vân đột nhiên ngưng trọng, ngón tay điểm tới, mấy kim châm xuất hiện.

Nhẹ nhàng run lên.

Vèo!

Kim châm đâm vào thi thể Hạo Kiền thiếu gia.

Bành!

Kim châm vừa tiến vào thân thể Hạo Kiền, hai gia chủ Hạo Long, Văn Đào đồng thời cảm thấy cánh tay xiết chặc, mặt đất lập tức rạn nứt.

Bọn họ cảm thấy thi thể nương theo kim châm đâm xuống lập tức

nặng như núi, bọn họ có chút không kịp chuẩn bị.

- Hai vị chú ý, ta thi châm sẽ càng ngày càng nặng, cho dù thế nào cũng không thể buông tay, một khi buông tay kiếm củi ba năm thiêu một giờ... Nhớ lấy, nhớ lấy!

Nhìn thấy động tác của bọn họ, Nhiếp Vân biết rõ kim châm vừa rồi đâm xuống làm bọn họ không kịp chuẩn bị nên sớm nói rõ.

- Tốt!

Hai đại gia chủ gật đầu.

Cường giả Hoàng cảnh viên mãn đã có năng lực di sơn đảo hải, tiện tay năng ngọn núi cũng là chuyện vô cùng đơn giản, bọn họ xem ra, một thi thể có nặng thế nào cũng nâng lên dễ dàng.

Sở dĩ vừa rồi chật vật như vậy, chỉ không ngờ tới và không kịp chuẩn bị.

Bọn họ nhanh chóng biết suy nghĩ này buồn cười cỡ nào.

Sau khi đâm cây châm thứ năm, bọn họ cảm thấy run tay, bởi vì thi thể Hạo Kiền nặng như ngôi sao, mặc dù vận chuyển toàn bộ lực lượng vẫn có cảm giác tùy thời rời tay.

Làm cường giả Hoàng cảnh viên mãn không chịu nổi sức nặng, đây là chuyện đáng sợ cỡ nào.

- Ách...

Nhìn thấy hai gia chủ quẫn bách, trong mắt những người khác mang theo kinh ngạc.

Kim châm trong tay thêếu niên nhẹ như lông hồng, chỉ khi nào rơi xuống người Hạo Kiền lại nặng như ngọn núi, liên tiếp năm ngọn núi áp xuống, cho dù hai Hoàng cảnh viên mãn cũng có chút không chịu nổi.

- Dường như đại sư cũng rất mệt.

- Trên đầu của hắn đổ mồ hôi rậm rạp.

- Chúng ta nhìn đơn giản, chỉ sợ chính thức làm không có đơn giản như vậy!

- Đúng thế, đây là vô thượng y đạo, chúng ta không hiểu cũng rất bình thường!

Vừa mới bắt đầu tất cả mọi người còn nhìn hai vị gia chủ, nhìn thấy bọn họ sắp không kiên trì nổi, không biết ai nói Nhiếp Vân, lúc này mọi người mới nhìn thấy sắc mặt thiếu niên khó coi.

Trước kia thiếu niên luôn trầm ổn và tin cậy làm bọn họ tin tưởng, vào lúc này trên đầu của hắn cũng đầy mồ hôi, sắc mặt từ hồng nhuận phơn phớt biến thành tái nhợt không còn chút máu.

Không cần nghĩ, tất cả mọi người hiểu hắn thi châm nhìn như đơn giản nhưng trên thực tế không có đơn giản như thế.

- Ca ca, ngươi không sao chớ...

Nhìn thấy bộ dạng của Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng lúc này mang theo lo lắng đi tới.

- Không có việc gì!

Nhiếp Vân lắc đầu, hít sâu một hơi, bàn tay lăng không một trảo, giới vực xuất hiện.

Giới vực mang theo khí tức liên miên không dứt, làm cho người ta cảm thấy thoải mái không nói thành lời.

Y giới!

Giới vực của Nhiếp Vân có thể tùy ý biến thành y đạo, kiếm đạo, thôn phệ... Hiện tại chỉ biến thành y đạo giới vực.

Thi thể bị y giới bao phủ, Nhiếp Vân thở ra một hơi, đột nhiên hắn cau mày, một cây

kim châm cuối cùng lập tức rời tay.

Ông!

Kim châm đâm vào thi thể Hạo Kiền.

Kim châm đi vào, sắc mặt hai gia chủ Hạo Long, Văn Đào cùng đỏ lên, bàn chân lúc này lún xuống mặt đất, gân xanh tím tím xanh xanh nổi rõ trên mặt.

Hiển nhiên sức nặng trong tay làm bọn họ có chút không chịu nổi.

------oOo------

Chương 3215: Hoàn Kiền phục sinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chịu đựng!

Nhìn thấy ngón tay hai vị gia chủ phát run tùy thời sẽ làm rơi thi thể, Nhiếp Vân hét lớn.

Một khi thi thể rời tay sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Sở dĩ bảo hai vị gia chủ nâng thi chính là vì thực lực và ổn trọng, bọn họ không kiên trì nổi thì những người khác không cần nghĩ!

- Thần Hùng Tháp Tí!

- Địa Ngục Thương Long!

Hai đại gia chủ Văn Đào, Hạo Long đồng thời la lên sau đó thi triển bí kỹ.

Văn Đào gia chủ lúc tuổi còn trẻ từng đạt được thần hùng truyền thừa, đôi tay mang theo lực lượng của thần hùng, lúc này hai tay không ngừng chấn động, cánh tay vừa thô vừa to, xu thế không

chịu nổi dừng lại.

Hắn thi triển lực lượng cường đại nhất, Hạo Long gia chủ cũng không chênh lệch chút nào, cơ bắp toàn thân ngưng kết giống như đại long, lực lượng toàn thân bộc phát rất mạnh.

Tuyệt chiêu mạnh nhất của Hạo gia, Địa Ngục Thương Long!

Có thể làm cho người ta gia tăng lực lượng gấp đôi trong thời gian ngắn.

Hai người đồng thời xuất ra át chủ bài, thi thể Hạo Kiền lúc này rất ổn, đám người chung quanh đều lau lau mồ hôi lạnh trên đầu, bọn họ kinh hãi không nhỏ.

Lúc trước bọn họ không rõ vì sao thiếu niên bảo hai vị gia chủ đi lên nâng thi, hiện tại đã hiểu ra.

Ngay cả hai vị gia chủ còn suýt nâng không nổi, thi thể phát sinh chuyện gì mà biến nặng như vậy?

- Đi ra cho ta!

Thấy hai người ổn định thân hình, Nhiếp Vân thở ra một hơi và nhìn chằm chằm vào thi thể Hạo Kiền và quát lớn.

Âm thanh như dòng nước bắn tung tóe, vang vọng trong tâm thần, phàm là người nghe thấy cảm giác buông lỏng, thể xác và tinh thần sung sướng.

Âm thanh dường như mang theo mùi hương đặc thù có thể làm cho người ta lâm vào trong đó, không cách nào tự kiềm chế thật lâu.

Tiên âm đại đạo!

Vèo!

Tiên âm đại đạo vang lên sau đó kim châm trên ngón tay bay đi đâm thẳng vào mi tâm của thi thể Hạo Kiền.

PHỐC!

Kim châm xuyên thấu vào mi tâm, đâm thẳng vào đầu lâu cứng rắn như đâm vào đậu hủ.

Chi chi chi chi!

Một tiếng thét lớn như con chuột bị giẫm phải đuôi vang lên, ngay sau đó hai vị tộc trưởng Hạo Long, Văn Đào cảm thấy sức nặng của thi thể gia tăng lần nữa, lúc này sắp không thể nâng lên nổi.

Oanh!

Tiếng nổ lớn vang lên.

Lúc này thi thể nhẹ đi, nhẹ như sợi lông không có sức nặng.

- Xảy ra chuyện gì?

Đột nhiên gia tăng sức nặng nhưng biến mất đột ngột, lực lượng biến hóa đột ngột làm hai gia chủ cảm thấy bộ ngực đau đớn, thiếu chút nữa phun máu tươi.

Cho dù như thế cũng nội thương không nhẹ.

- Mau nhìn, phía dưới có hư ảnh.

- Bóng dáng này bay ra khỏi thi thể.

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Thật quỷ dị ah.

Hai đại gia chủ lúc này điều chỉnh hô hấp ngăn chặn lực lượng mang tới cắn trả, chợt nghe chung quanh có tiếng nghị luận, kìm lòng không được nhìn xuống phía dưới, lúc này đồng tử co rút lại.

Chỉ thấy phía dưới thi thể bọn họ nâng, tại vị trí vừa rồi có bóng đen nằm đó, giống như nó vẫn nấp trong thi thể, hiện tại bị người ta dùng lực lượng đánh văng ra ngoài dính sát vào mặt đất, bóng

dáng hãm vào mặt đất vài chục tấc.

- Đại sư, đây là...

Trong nội tâm kinh hãi, hai người đồng thời nhìn sang Nhiếp Vân cách đó không xa, sau khi nhìn liền sững sờ.

Lúc này Nhiếp Vân đổ mồ hôi khắp người, thân thể suy yếu đang tựa vào Nhiếp Đồng, dường như hắn không có sức lực đứng.

- Chờ một chút, thoát lực, nghỉ ngơi một chút sẽ không có chuyện gì.

Cũng không nhiều lời, bảo Nhiếp Đồng nâng hắn tới vị trí sạch sẽ và khoanh chân ngồi xuống.

Làm những hành động vừa rồi đã tiêu hao hết sức lực của hắn.

- Tuy sức chiến đấu có thể so với Hoàng cảnh viên mãn nhưng trên thực tế vẫn chỉ là Vương cảnh viên mãn, lực lượng kém quá nhiều...

Ngồi dưới đất, Nhiếp Vân vừa khôi phục lực lượng vừa thở dài.

Hiện tại hắn như thân thể hài tử với trí tuệ người lớn, rất nhiều chuyện người lớn làm đơn giản, hài tử muốn làm quá khó khăn.

Sức chiến đấu có thể so với Hoàng cảnh viên mãn, lực lượng, sức chịu đựng, chứa đựng nguyên khí lại kém xa Hoàng cảnh viên mãn quá nhiều.

Đổi lại Hoàng cảnh viên mãn thi triển này mấy châm, chút nào đều cảm giác không thấy, mệt mỏi cũng sẽ không mệt mỏi, nhưng hiện tại hắn để hoàn thành, chênh lệch điểm lực lượng hao tổn sạch sẽ, không có chịu đựng!

Còn kém một chút nhưng cũng thành công.

Thời gian không dài, hắn khôi phục tiêu hao lúc trước, Nhiếp Vân đứng lên lần nữa

- Đại sư, Hạo Kiền hắn...

Hạo Long tộc trưởng nhìn nhi tử giống như thi thể, lúc này hỏi một câu.

Vừa rồi thiếu niên đã từng nói qua qua thi châm cứu trị nguy hiểm khá lớn, có thành công hay không, trừ bản thân hắn ra không ai biết, vạn nhất thất bại thì sao?

- Yên tâm đi, thành công!

Nhìn ra hắn lo lắng, Nhiếp Vân cười cười:

- Hiện tại thả hắn lên mặt bàn, đã không có nặng như vừa rồi.

- hành công?

Sắc mặt Hạo Long tộc trưởng vui vẻ, lúc này cùng Văn Đào tộc trưởng đặt thi thể lên mặt bàn.

Lúc trước thi thể nặng như núi, hiện tại khôi phục như thường, không có áp lực gì cả.

- Còn không tỉnh lại!

Thi thể nằm lên mặt bàn, Nhiếp Vân tiến lên sau đó cười nhạt một tiếng, y giới vận chuyển và bao phủ thi thể, đồng thời bàn tay điểm nhẹ lên gương mặt Hạo Kiền.

Đông đông đông đông!

Bàn tay vừa rút về, mọi người nghe được tiếng tim đập dồn dập, âm thanh to lớn vang vọng căn phòng.

Ầm ầm ầm!

Âm thanh giảm bớt và dần dần vững vàng, ngón tay cứng ngắc của Hạo Kiền chấn động vài cái, đôi mắt nhắm chặc cũng mở ra.

- Tỉnh!

- Thực tỉnh...

- Quá lợi hại a! Thi thể Hạo Kiền thiếu gia là ta tự thu, ta dám cam đoan tuyệt đối chết rồi, không nghĩ tới còn có thể cứu sống.

- Đây mới thực sự là thần y, cho dù Thần Nông Đại Đế trong truyền thuyết cũng không hơn thế này.

Tuy tin tưởng thiếu niên có thể cứu sống Hạo Kiền, nhưng tận mắt nhìn thấy hắn mở to mắt, cảm giác rung động khó có thể kiềm chế.

- Phụ thân... Không phải ta đã chết sao?

Mọi người hoan hô và ngạc nhiên, Hạo Kiền thiếu gia nghi hoặc nhìn mọi người chung quanh, hắn không dám xác định và hỏi một câu.

Hắn nhớ rõ mình đã chết, nhớ cảm giác linh hồn rời thân thể, tại sao hiện tại tỉnh lại?

- Là đại sư cứu mạng của ngươi.

Sắc mặt Hạo Long gia chủ đỏ rực.

Người tóc bạc tiễn đưa người tóc xanh làm hắn đau đớn không dứt, hiện tại nhìn thấy nhi tử phục sinh, trong nội tâm kích động không cách nào ngăn chặn, thiếu chút nữa khóc thành tiếng.

- Đại sư...

Hạo Kiền nghi hoặc nhìn về phía Nhiếp Vân, có chút không rõ xảy ra chuyện gì.

------oOo------

Chương 3216: Hạo Kiền trải qua chuyện quỷ dị

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi đã tỉnh, cũng nên vạch trần đáp án, trước khi ngươi kết hôn với Văn tiểu thư đã xảy ra chuyện gì, hiện tại nói đi.

Nhiếp Vân đi tới, hai mắt như điện nhìn chằm chằm vào Hạo Kiền vừa thanh tỉnh.

- Hắn vừa tỉnh lại, thân thể suy yếu...

Nhìn thấy biểu lộ của hắn như thế, Hạo Nhiên đệ đệ Hạo Kiền đi tới muốn ngăn cản, hắn nói một nửa đã bị ánh mắt phụ thân cản lại.

- Ta...

Cảm nhận được ánh mắt thiếu niên, sắc mặt Hạo Kiền tái nhợt, hắn xiết chặc nắm đấm.

- Không cần giấu diếm, nói rõ tất cả đi.

- Nếu như ngươi không muốn tự ngươi nói, chờ ta nói ra suy đoán, chỉ sợ... Văn tiểu thư sẽ không tha thứ cho ngươi đâu...

Không để ý tới biểu lộ của hắn, Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Văn tiểu thư...

Nghe được xưng hô quen thuộc, Hạo Kiền nhìn thấy Văn tiểu thư đứng cách đó không xa, lẳng lặng nhìn qua.

- Yến Bình, ngươi... Tốt?

Liếc mắt nhìn, Hạo Kiền lúc này ngạc nhiên.

Hắn biết rõ chuyện bụng của Văn tiểu thư không ngừng biến lớn, hiện tại bụng bằng phẳng, rất rõ ràng đã giải quyết tai họa ngầm.

- Ta đã không có việc gì, là vị đại sư này cứu ta, có chuyện gì nói đi, có chuyện gì phu thê chúng ta cùng đối mặt.

Văn tiểu thư đi tới, nàng nhìn trượng phu và lên tiếng.

Từ khi kết hôn phu quân này vô cùng quái dị nhưng cũng là phu quân của nàng, từ nhỏ đã được quán thâu tư tưởng, hiện tại đã gả đi, nàng biết rõ có khó khăn hơn nữa cũng phải đối mặt..

- Yến Bình...

Vành mắt Hạo Kiền đỏ lên.

Được thê tử như thế, phu quân còn đòi hỏi gì.

- Nói đi, tuy hiện tại ta đã trị tốt chứng bệnh trên người của ngươi nhưng trên thực tế chỉ là trị phần ngọn không trị tận gốc, nếu như không trị tận gốc, ngươi còn có thể sẽ như trước đây, tin tưởng ngươi không hi vọng bụng của thê tử của mình lớn lên, thừa nhận phỉ nhổ của người đời.

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Là ta thật xin lỗi Yến Bình!

Nghe nói như thế, Hạo Kiền xiết chặc nắm đấm, một lát sau hắn thở ra, nước mắt chảy xuống.

- Ta nói...

Ngay sau đó hắn giảng thuật chuyện của mình.

Với tư cách thiếu chủ Hạo gia, hơn nữa thiên phú cực cao, tuổi không lớn nhưng đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong, thực lực chỉ kém hơn phụ thân một tia nhưng tuổi không lớn lắm đã đạt tới thành tựu này làm tâm tính hắn không bình ổn, có phần lông bông.

Một đường xuôi dòng thuận gió, hắn không cảm thấy sợ bất cứ chuyện gì, thậm chí vì khiêu chiến mình còn thường xuyên đi làm một ít chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Nhất là hai năm qua, tu vi của hắn đạt tới bình cảnh khó đột phá làm hắn hết sức nóng lòng.

Hắn thử các phương pháp nhưng không cách nào đạt tới Hoàng cảnh viên mãn, hắn động tâm tư không đứng đắn.

Trong truyền thuyết, Lang Yên Cổ thành là trạm trung chuyển của chiến trường viễn cổ, khi đó dùng khói báo động làm tín hiệu, báo động trước địch nhân đến.

Chính bởi vì như thế, Lang Yên Cổ thành cũng làm một phần của chiến trường viễn cổ, từng có vô số chiến hồn mai táng nơi đây, hình thành một dịa vực đặc thù và trở thành cấm địa.

Chỉ cần là tu luyện giả ai cũng biết nơi này, không ai nguyện ý đi qua.

Hạo Kiền tuổi trẻ khí thịnh, lại đột phá vô vọng, xoắn xuýt vài ngày cho nên đi một mình vào trong.

Hắn muốn đi nơi gọi là —— Ưng Sầu Giới!

Đó là một bộ phận của viễn cổ chiến trường, nghe nói vùi thi ngàn vạn, vô số cao thủ táng thân trong đó.

Nơi này oán khí rất lớn, ngay cả ưng bay qua không tự chủ trúng thi khí và không cách nào bay qua được.

Vì vậy gọi là Ưng Sầu Giới.

Nơi này có thần binh do các cường giả tham gia chiến trường lưu lại, các loại bảo tàng, may mắn sẽ đạt được truyền thừa và nhất phi trùng thiên.

Đương nhiên, đây chỉ là truyền thuyết, tiến vào nơi này có xác xuất tử vong cực cao, không ít cường giả đều chết ở trong đó, rốt cuộc không cách nào đi ra.

Hạo Kiền không sợ, hắn tiến lên phía trước, vừa mới bắt đầu tiến vào trong đó, bằng vào thực lực có thể ngăn cản, càng đi vào càng sâu hắn có chút không kiên trì nổi.

Thời điểm hắn định buông tha, trên đường chạy về gặp một bóng dáng.

Đó là nữ tử hai mươi tuổi, dung mạo của nàng vượt qua bất cứ nữ tử nào hắn từng gặp.

Nữ tử này đang hôn mê trên mặt đất, trên người có một ít bộ vị chảy máu tươi, rất hiển nhiên thụ thương không nhẹ.

Nhìn thấy người bị thương, hắn không thể khoanh tay đứng nhìn cho nên cứu nàng.

Thực lực nữ tử không yếu, có hắn trợ giúp cho nên qua một thời gian đã khỏi hẳn.

Hai người cùng đi trng Ưng Sầu Giới, gặp được nguy hiểm thì hai bên cùng liên thủ... Trong bất tri bất giác sinh ra tình cảm.

Thời điểm nói tới tình cảm, Hạo Kiền xấu hổ.

Hắn và Văn gia tiểu thư đính hôn từ ba năm trước, thời điểm có tình cảm với nữ tử này thì hắn có hôn thê.

Có hôn thê lại sinh ra tình cảm với người khác, đây là việc làm hắn xấu hổ.

Không riêng như thế, hai người sau một lần nguy hiểm đã đột phá quan hệ cuối cùng.

Có tầng quan hệ này cho nên tình cảm hai bên tăng nhanh.

Ưng Sầu Giới cũng không giúp Hạo Kiền đột phá tầng gông xiềng cuối cùng, bởi vì có nữ tử này cho nên sau khi về gia tộc, hắn muốn tìm phụ thân trao đổi chuyện từ hôn, kết quả còn chưa nói ra miệng đã bị Hạo Long tộc trưởng mắng.

Văn gia, Hạo gia quan hệ thông gia liên lụy lợi ích của gia tộc trong đó, là không cho phép hắn làm chuyện như vậy.

Lại nói Văn tiểu thư đoan trang hiền thục, dịu dàng khả nhân, chẳng

những xinh đẹp, thực lực và thiên phú cũng không yếu, Hạo gia làm sao cho hắn từ hôn.

Không cách nào từ hôn, Hạo Kiền lâm vào xoắn xuýt, lúc này hắn biết được nữ tử có cảm tình đã mang thai.

Mang thai hài tử là chuyện tốt nhưng không cách nào cưới đối phương, mà hắn lại là người đã đính hôn nên chuyện phức tạp.

Mắt thấy hôn kỳ càng ngày càng gần, bụng nữ tử càng lúc càng lớn, rốt cuộc hắn không có biện pháp, lần nữa thương nghị với phụ thân không có kết quả, hắn quyết định nói thẳng với nữ tử kia.

Cho dù thế nào hắn cũng là người của đại gia tộc.

Cho nên hắn nghĩ kỹ, chính mình tình nguyện làm người phụ tình bạc nghĩa cũng không muốn gia tộc lâm vào khốn cảnh.

Ngày đó thẳng thắn nhưng nữ tử không có chút biểu lộ nào, cũng không có bất kỳ thút thít nỉ non và thương tâm, chỉ nói chúng ta gặp nhau trong Ưng Sầu Giới, hi vọng lại đi vào Ưng Sầu Giới giải oạn ân oán, về sau không liên quan nhau.

Hạo Kiền do dự nhưng gật đầu đáp ứng.

Hai người lại đi vào Ưng Sầu Giới, trở lại nơi bọn họ gặp nhau.

------oOo------

Chương 3217: Huyễn nữ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vào lúc bọn họ nhớ lại chuyện đã qua, Ưng Sầu Giới xuất hiện biến cố, hai người lâm vào trong mê huyễn dày đặc, o cảnh phi thường đáng sợ, nếu như đi ra không được, hai người sẽ cùng chết trong đó.

Nữ tử vi cứu hắn nên tự sát mà chết.

Nàng dùng tử vong cứu hắn sống sót, cuối cùng Hạo Kiền thành công đào thoát ra ngoài.

Sau khi Hạo Kiền biết rõ chuyện này, trong nội tâm áy náy có thể nghĩ, cảm thấy thực xin lỗi cô gái này và xin lỗi hài tử.

Mang theo lòng áy náy, hắn trở về gia tộc cả ngày rầu rĩ không vui, tộc nhân còn tưởng rằng hôn nhân tới gần cảm thấy khủng hoảng.

Như vậy cho tới ngày kết hôn, vào đêm hắn xốc khăn cô dâu của Văn tiểu thư, Hạo Kiền không kiên trì nổi.

Bởi vì hắn phát hiện... Văn tiểu thư có dung mạo giống như đúc nữ tử hắn yêu.

Dung mạo giống nhau, lời nói giống nhau, cử chỉ giống nhau, ánh mắt giống nhau...

Hạo Kiền như bị sét đánh qua, cảm thấy cả thế giới sắp sụp đổ.

Hắn cho rằng đây là chuyện không có khả năng.

Nàng kia không nói tỷ mỉ thân phận của mình nhưng tuyệt đối không thể nào là Văn gia tiểu thư, càng không khả năng là tỷ muội của Văn gia tiểu thư!

Văn gia, Hạo gia giao hảo nhiều đời cho nên hậu bối nhau rất rõ, làm sao có thể có hai người giống như đúc mà không biết?

Nội tâm Hạo Kiền cảm thấy khủng hoảng.

Đúng lúc này hắn như tiến vào Ưng Sầu Giới, tiến vào ảo cảnh.

Ở chỗ này nàng kia không ngừng thút thít nỉ non, khóc vì tính mạng của mình và hài tử.

Nhìn thấy nàng như xuất hiện trước mắt, nội tâm Hạo Kiền áy náy và sám hối không nói thành lời.

Chờ lúc hắn tỉnh lại đã làm qua lễ chu công với Văn tiểu thư, hai người đã thành phu thê, lúc này hắn hiểu mình đã cường bạo đối phương.

Xuất hiện chuyện quỷ dị như thế hắn cho rằng là nữ tử kia âm hồn bất tán tới đây báo thù, hơn nữa do áy náy nên không dám nói ra, cũng khẩn cầu Văn tiểu thư không nên nói chuyện này ra ngoài.

Vốn tưởng rằng chuyện này trôi qua như vậy, ai ngờ càng ngày càng quỷ dị, trải qua vài ngày tra tấn, hắn không nhịn được căn cứ theo Văn tiểu thư miêu tả phong bế thính giác, dò xét nguyên nhân mê huyễn là gì.

Kết quả nhìn thấy một lão giả khiêng quan tài.

Hắn nhìn thấy lão giả này một lần, đó là phụ thân của nàng.

Lúc ấy hắn đã cảm thấy có chút điên, một kiếm đâm vào trong người lão giả, chuyện sau đó không khác gì Văn tiểu thư giảng thuật.

Về phần đến hậu sơn ăn thi thể thì hắn không biết, mỗi một lần đi ra ngoài đều đang nằm mơ, mộng thấy mình và nữ tử kia rong chơi trong Ưng Sầu Giới.

Chính bởi vì như thế cũng không thể nói tỉ mỉ với Văn tiểu thư.

Về sau bụng Văn tiểu thư càng lúc càng lớn, hắn sợ hãi.

Bởi vì hắn nhớ tới nữ tử kia trước khi chết có nói với hắn... Hài tử là vô tội, không thể chết, phải sống thật tốt...

Rốt cục có một ngày hắn lại tiến vào ảo cảnh, trong ảo cảnh nàng kia khóc nói Văn tiểu thư mang hài tử của bọn họ lúc trước, sắp sinh... Cho nên, cho dù hắn điên cuồng cũng không dám đụng vào bụng của nàng.

Sau đó hắn không nhớ rõ, bởi vì trong đêm hôm đó hắn bị Văn tiểu thư ngăn cản không thể ra ngoài ăn thi thể, về sau lâm vào hôn mê... Tỉnh lại đã ở nơi này.

- Việc này...

Hạo Kiền nói những lời này, người trong phòng yên lặng như tờ.

Những chuyện này Hạo Kiền chưa bao giờ nói qua, bất luận kẻ nào cũng không biết ly kỳ và khúc chiết sau đó.

- Ngươi là nghịch tử!

- Văn gia tiểu thư tốt với ngươi như vậy, ngươi lại dám cô phụ nàng, ta không có có đồ bất hiếu như ngươi.

Thời điểm người nơi đây yên tĩnh như tờ, âm thanh cái tát vang lên, là Hạo Long nổi giận đùng đùng quát lớn.

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy gương mặt Hạo Kiền đã sưng lên, Hạo Long gia chủ tức giận đỏ mặt.

- Hạo Long gia chủ, không nên tức giận...

Nhìn thấy Hạo gia chủ còn muốn động thủ lần nữa, Văn gia chủ khuyên can.

- Văn gia chủ, là Hạo gia chúng ta xin Văn gia các ngươi, ta xin lỗi thay tên bất hiếu này.

- Ngươi yên tâm, sau khi trở về, ta nhất định sẽ giáo huấn tiểu tử này.

Hạo Long gia chủ liên tục xin lỗi.

Hạo Kiền biết rõ phụ thân làm như vậy vì tốt cho hắn, tranh thủ đạt được Văn gia tha thứ cho nên không nói câu nào.

Chuyện này nói thật là hắn làm sai, là hắn có lỗi Văn tiểu thư người ta.

- Đủ rồi!

Hai vị gia chủ còn muốn nói gì, một tiếng quát vang lên.

Nghe được câu này, nhìn thấy người nói chuyện, hai vị gia chủ Hoàng cảnh viên mãn không nói gì nữa, ngược lại đồng thời ngậm miệng lại, không nói nhiều một câu.

Nói chuyện chính là Nhiếp Vân.

Ra tay cứu sống Văn tiểu thư và Hạo Kiền, địa vị của hắn trong lòng mọi người đã cực cao, mặc dù hai vị gia chủ thực lực rất mạnh, nhìn thấy hắn như thế cũng không dám nói nhảm nửa câu.

- Chuyện này không có ai đúng ai sai... Ta có thể nói rõ với các ngươi, Hạo Kiền thiếu gia đúng tối đa chỉ định lực không đủ.

Nhiếp Vân khoát khoát tay.

- Đúng? Định lực không đủ?

Tất cả mọi người sững sờ.

Hạo Kiền có hôn ước trên người nhưng có nữ nhân khác, thậm chí làm cho đối phương mang thai, tại sao lại đúng?

Chỉ bằng vào điểm này đã không thể tha thứ!

Không để ý tới mọi người nghi hoặc, Nhiếp Vân nhìn về phía Hạo Kiền:

- Hiện tại ta hỏi ngươi, ngươi thành thật trả lời, không thể có chút giấu diếm.

- Xin đại sư hỏi!

Hiểu rõ đối phương cứu mình, nên nói cũng nói xong rồi, Hạo Kiền cũng không do dự, trực tiếp gật đầu.

- Trước kia ngươi gặp nàng... Có phải mỗi lần đều gặp trong đêm, mặc dù không phải trong đêm cũng là thời tiết sương mù?

Nhiếp Vân hỏi.

- Ách...

Hạo Kiền sững sờ, suy nghĩ một lúc và gật đầu.

- Đúng!

Đối phương không hỏi như vậy,hắn còn không có để ý, đúng là như vậy.

Thời điểm gặp mặt nàng đều là buổi tối.

Một lần ban ngày duy nhất cũng đúng như hắn nói, đó là lúc sương mù dày đặc.

Về phần ở chung trong Ưng Sầu Giới, nơi đó cả ngày không thấy ánh mặt trời, khắp nơi đều là sương mù, cũng không khác gì sương mù bên ngoài.

- Có phải nàng chưa từng nói rõ thân phận của mình, cụ thể đến địa phương nào, địa điểm nào?

Dường như sớm đoán được hắn trả lời như thế, Nhiếp Vân mặt không biểu tình, tiếp tục hỏi.

- Nàng nói mình là nữ tử tiểu gia tộc, cụ thể ở địa phương nào... Còn chưa bao giờ nói qua, cũng không nói tên thật của nàng, chỉ nói mọi người đều gọi nàng là hoán nữ.

Hạo Kiền nói.

- Hoán nữ?

- Nữ tử giặt quần áo?

- Lần đầu tiên nghe qua có người tên này.

Nghe Hạo Kiền nói ra tên của đối phương thì mọi người sững sờ.

Cái tên quá kỳ quái.

------oOo------

Chương 3218: Thi Vương vạn năm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hoán nữ, nữ tử giặt quần áo, tại sao lại có người tên như thế?

- Nàng nói nàng mang thai, ngươi có tự mình bắt mạch xác nhận trong bụng nàng có thai nhi không?

Không để ý tới cái tên hoán nữ, Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Việc này...

Hạo Kiền sững sờ một hồi, không nhịn được lắc đầu:

- Không có!

Nàng đã nói như vậy, hơn nữa bụng dần dần biến lớn, hiển nhiên đã mang thai.

- Hiện tại có thể xác định.

Không để ý tới hắn giải thích, Nhiếp Vân lắc đầu.

- Đại sư, đa xảy ra chuyện gì? Cái gì hoán... Nữ, chẳng lẽ có vấn đề gì?

Nghe Nhiếp Vân hỏi mấy câu liên tiếp, giờ phút này nhìn vẻ mặt hắn như thé, Hạo Long biết rõ thiếu niên trước mắt nhất định phát hiện cái gì đó và hỏi thăm.

Đám người Hạo Kiền cũng nhìn hắn.

Thiếu niên này đã cho bọn họ đầy đủ tín nhiệm, bọn họ cũng không biết xảy ra chuyện gì.

- Đâu chỉ có vấn đề...

Nghe được câu hỏi, Nhiếp Vân thở dài một hơi, hắn nhìn Hạo Kiền và lắc đầu:

- Hoán nữ trên thực tế là huyễn nữ, nàng... Căn bản không phải người sống!

- Cái gì?

- Không phải người sống?

Nghe nói như thế, tất cả mọi người cảm thấy sau lưng lạnh buốt.

Không phải người sống là có ý gì? Chẳng lẽ nữ tử là quỷ hồn?

- Nàng không phải người sống? Đại sư... Có ý tứ gì? Chẳng lẽ là quỷ hồn... Hoặc là tinh quái?

Khác với mọi người khủng hoảng, sắc mặt Hạo Kiền trở nên phi thường khó coi.

Chẳng lẽ nữ tử hắn yêu mến không phải người sống? Hắn không thể tin được.

- Không phải quỷ hồn cũng không phải tinh quái!

Nhiếp Vân lắc đầu:

- Là tử thi!

- Tử thi?

Hạo Kiền sững sờ tại chỗ, người hai đại gia tộc lúc này cảm thấy kỳ quái, tử thi? Tại sao có thể là tử thi? Tử thi có thể nói chuyện?

- Không sai, nàng không những là tử thi, hơn nữa còn là Thi Vương vạn năm bị oán khí quấn quanh!

Nhiếp Vân gật đầu nói.

- Thi Vương vạn năm... Này...

Tất cả mọi người không thể tin được.

Tử thi sống lại nói yêu thương với người sống, điều này sao có thể!

- Thời kỳ thượng cổ có một loại sinh mệnh đặc thù gọi là Huyễn Giới thú, trời sinh có thể sinh ra ảo cảnh, thi thể dính máu của loại thần thú này sẽ không bị hủ, hơn nữa dần dần sinh ra linh trí, hình thành Thi Vương!

- Nếu như đoán không sai, Hạo Kiền công tử nói Ưng Sầu Giới chính là nơi Huyễn Giới thú chết đi.

Nói chuyện không phải Nhiếp Vân, mà là quy linh.

Nhiếp Vân hiểu Thi Vương chỉ qua Thần Nông Bách Thảo Kinh ghi lại, quy linh thì khác, nó là tính mạng từ thượng cổ, từng theo Thần Nông Đại Đế du lịch cả Thần giới cho nên biết rất rõ ràng.

- Huyễn Giới thú... Thi Vương vạn năm...

Hạo Long tộc trưởng vẫn không quá tin tưởng, không nhịn được hỏi:

- Nếu như Kiền nhi gặp được thật sự là Thi Vương, hơn nữa đã tử vong từ vạn năm trước, vì sao dung mạo giống như đúc Văn tiểu thư?

Nghe thế câu hỏi, tất cả mọi người gật đầu.

Vạn năm trước không có Văn tiểu thư a, tại sao có thể có tử thi giống hệt nàng?

- Vừa rồi quy linh cũng nói, Thi Vương là thi thể dính vào máu của Huyễn Giới thú cho nên mới hình thành, bởi vậy Thi Vương cũng có năng lực dẫn phát ảo cảnh, thời điểm Hạo Kiền thiếu gia tiếp xúc nàng cũng đã rơi vào ảo cảnh, ở nơi đó muốn biến thành bộ dạng

gì mà không được.

- Cũng có khả năng đã nhìn thấy Văn tiểu thư sau đó dung mạo hai bên dung hợp, từ đó tạo ảo cảnh trong trí nhớ của hắn.

Nhiếp Vân giải thích một câu.

Ảo cảnh là hư ảo đại đạo hình thành, hư ảo đại đạo tu luyện tới cao thâm có thể làm người ta lâm vào tưởng tượng mà không cách nào tự kiềm chế được, còn có thể lặng yên không một tiếng động cải biến một phần trí nhớ của một người.

Trí nhớ căn bản không có khả năng cải biến nhưng cải biến một phần cũng cực kỳ đáng sợ.

Giống như trong trí nhớ ngươi có thê tử, đạo trí nhớ này không thể cải biến, nếu như cải biến dung mạo thê tử ngươi thành người tương tự thì vô cùng đơn giản.

Tình huống của Hạo Kiền chính là như vậy, nữ tử trong trí nhớ của hắn có bộ dạng như thế nào đã có chút mơ hồ, có trí nhớ mơ hồ này và trọng hợp với Văn tiểu thư sẽ có kết quả hoàn toàn giống nhau.

- Ảo cảnh...

Nghe giải thích như thế, mọi người không hề nghi hoặc.

Tuy bọn họ không hiểu nhiều về hư ảo đại đạo nhưng cũng nghe một ít năng lực của ảo cảnh, Hạo Kiền cảm thấy áy náy, tâm thần hoảng hốt và xem hai người thành một cũng không phải là không được!

- Đương nhiên, cũng có khả năng Thi Vương huyễn nữ sớm biết rõ Hạo Kiền là ai, cũng biết hôn thê của hắn là Văn tiểu thư, cố ý biến ảo thành bộ dạng của nàng và tiếp cận ngươi, mục đích là phá hư đạo tâm của ngươi, làm ngươi không tin tưởng!

Nhiếp Vân nói ra một loại khả năng khác.

Loại tình huống này khả năng lớn nhất, cũng làm người ta đáng hoài nghi nhất, nói xong Nhiếp Vân nhìn về phía hai đại gia chủ, ánh mắt nhìn thẳng.

- Hạo Kiền thiếu gia chỉ là một tiểu tiểu Hoàng cảnh đỉnh phong mà thôi, không đáng để Thi Vương tốn hao tâm huyết lớn như thế, sợ rằng gia tộc của ngươi hoặc là Văn gia có đồ vật mà nó muốn đạt được.

Nghe hắn dứt câu, nhìn thấy toàn thân gia chủ Văn gia cứng đờ, ngay sau đó hắn che giấu nhanh chóng.

Nhìn thấy việc này, Nhiếp Vân cũng không làm rõ, tiếp tục nói:

- Ngươi tiếp xúc nhục thể với Thi Vương lâu như vậy, thời gian lâu thi khí của đối phương cũng xâm nhập vào trong thân thể của ngươi.

- Đây là nguyên nhân tử vong thật sự của ngươi.

- Thi khí là tử vật, sẽ tiêu diệt sinh cơ, làm thân thể của ngươi cứng ngắc như tử thi.

- Ngươi tiếp xúc với Thi Vương thời gian dài như vậy, cũng không phát hiện thân thể biến hóa, chỉ có cùng một giải thích... Đó chính là khống chế được thi khí.

- Biện pháp khống chế thi khí duy nhất chính là ăn tử thi!

- Từ đó thi khí cho rằng ngươi là tử hi, như vậy thi khí không ăn mòn thân thể của ngươi, làm cho ngươi cứng ngắc!

- Đương nhiên, nếu chính ngươi ăn, ngươi khẳng định không muốn.

- Vào giờ tý mỗi đêm, khi đó dương khí trong người của ngươi yếu nhất, lúc này Thi Vương sẽ khống chế ngươi đi ăn thi thể, trong một giờ trước khi dương khí tăng cường sẽ trở lại.

- Cho nên Văn tiểu thư mới nhìn thấy cảnh ngươi ăn thi thể.

- Ba ngày trước nàng ngăn cản ngươi ăn thi thể, gián đoạn một ngày cho nên thi khí tàn sát bừa bãi, cũng chỉ làm ngươi chết giả!

- Ngươi bị thi khí xâm nhập nên thân thể cứng ngắc, trên ngoài thân sẽ nổi thi ban... Cho nên tộc nhân đều nghĩ đến ngươi chết, trên thực tế chỉ là linh hồn bị áp chế không có hô hấp mà thôi, nhưng cẩn thận thám thính vẫn có thể nghe được một tia mạch đập, cho sau đó ta đầu tiên phải làm xác nhận mạch đập của ngươi có chấm dứt hay không mới có thể làm mạch của ngươi hoạt động.

------oOo------

Chương 3219: Chuẩn bị

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Một khi mạch đập mất đi, đã nói rõ ngươi chết thật, không thể cứu sống.

- May mắn thời gian ‘ tử vong ’ của ngươi ngắn, sinh mệnh lực Hoàng cảnh đỉnh phong vô cùng cường đại, còn có một tia mạch đập, cho dù yếu ớt còn có thể cứu chữa, nếu như chậm thêm vài ngày, chỉ sợ cho dù thần tiên tới cũng không cứu được.

Nhiếp Vân giải thích toàn bộ chuyện xảy ra một lần.

Nghe thế mọi người vào lúc này đổ mồ hôi đầm đìa.

Còn chưa có chết nhưng bị bọn họ xem như người chết... Nhờ có thiếu niên này y thuật cao minh, nhìn ra, bằng không vị Hạo Kiền công tử đã chết thật.

- Đây là chứng bệnh của Hạo Kiền thiếu gia, về phần Văn tiểu thư... Cũng cùng quan hệ với hắn!

Nói tới tình huốn của Hạo Kiền công tử, Nhiếp Vân nhìn về phía Văn tiểu thư.

- Thi Vương, cho dù ảo cảnh cường đại cỡ nào, có thể mê hoặc người khác nhưng cuối cùng chỉ là thi thể, không cách nào nhìn thấy ánh mặt trời, không thể hoạt động dưới ánh mặt trời... Đây là việc tất cả ý thức tính mạng không chịu được.

- Không thể chịu được cho nên nghĩ biện pháp, đối với người bình thường mà nói thật sự không có phương pháp tốt, đối với Thi Vương vạn năm mà nói không giống!

- Bọn chúng tìm phương pháp có thể phục sinh, chính là... Mượn thể trọng sinh!

- Nguyên nân Thi Vương sợ hãi ánh mặt trời là vì thi khí trong người bị mặt trời khắc chế, là khắc tinh khủng bố nhất.

Cho dù bọn chúng dùng linh hồn đoạt xá người bình thường, trong linh hồn cũng không cách nào hoạt động bình thường, phương pháp có thể tiêu trừ thi khí chính là... Mượn nhờ cơ thể mẹ, ngưng tụ thai nhi!

Nói đến đây Nhiếp Vân dừng một chút, đôi mắt hữu ý vô ý nhìn phần bụng của Văn tiểu thư, nói tiếp:

- Tất cả chúng ta đã biết, thai nhi sinh trưởng là quá trình thai nghén sinh mạng mới, mang theo lực lượng sinh mênh vô cùng vô tận, quá trình này tuy gian khổ nhưng có thể hoàn mỹ hóa giải thi khí, từ đó thuế biến thành người.

- Thi Vương muốn sử dụng quá trình này!

- Đương nhiên trước quá trình đó đầu tiên phải ngưng tụ thân thể thành thi thai, thi thai ngưng tụ thi khí thành một đoàn.

- Đây cũng chính là nguyên nhân Hạo Kiền công tử nhìn thấy huyễn nữ mang thai, kỳ thật cũng không phải là mang thai, mà là ngưng tụ thi thai.

- Sau khi ngưng tụ thi thai thành công, mặc dù là Thi Vương cũng phải biến mất, vì không làm người ta hoài nghi cho nên nó phải chết, trên thực tế lúc này thi thai của Thi Vương đã nằm trong cơ

thể Hạo Kiền công tử!

- Sau đêm tân hôn, thừa dịp tâm thần Hạo Kiền công tử đại loạn khống chế tư duy của hắn cưỡng gian Văn tiểu thư, thi thai thuận lợi tiến vào thân thể thứ hai, thành công còn sống, đây chính là nguyên nhân vì sao bụng của Văn tiểu thư càng lúc càng lớn, nàng mang thai!

- Thi thai... Nói như vậy, ta mang thai lúc trước không phải hài tử, mà là... Thi Vương?

Nghe thế sắc mặt Văn tiểu thư tái nhợt.

- Không sai, chính là Thi Vương!

- Thứ này tàn nhẫn đáng sợ, vì nhanh chóng xuất thế nên không ngừng rút sinh cơ của ngươi, cho nên ngươi thân thể của ngươi càng ngày càng kém, cuối cùng oạn tuyệt hô hấp... Đương nhiên, ngươi đoạn tuyệt hô hấp cũng là giả.

- Là Thi Vương cố ý làm ra biểu hiện giả dối!

- Tuy Thi Vương rất cường đại nhưng sau khi tiến vào thân thể mẹ phải tẩy thi khí, trong thời gian ngắn sẽ trở nên phi thường suy yếu, nói cách khác vừa sinh ra rất yếu, rất dễ dàng bị chém giết, bởi vậy đề phòng có ngoài ý muốn, chúng sẽ không sinh ra trước mắt người khác.

- Làm Văn tiểu thư đoạn tuyệt hô hấp, các ngươi liền cho rằng nàng chết, một khi an táng, Thi Vương sẽ thuận lợi sinh ra... Trước kia trên đường đi, ta vốn không muốn quản những chuyện này nhưng nhìn thấy Văn tiểu thư không phải chính thức chết đi, lúc này mới động lòng trắc ẩn xuất thủ cứu giúp!

Đúng như hắn nói, Nhiếp Vân vốn không muốn quản những chuyên này nhưng hắn đã nhìn ra vấn đề, nếu như không ra tay cứu Văn tiểu thư thì sinh ra khúc mắc trong nội tâm, lúc này mới không nhịn được ra tay.

Thân là truyền nhân Thần Nông, gặp được chuyện này tránh né

không nhúng tay sẽ vi phạm bổn ý y đạo.

- Bởi vì Thi Vương còn không có triệt để thành hình đã bị ta thi pháp đánh tan, cho nên cuối cùng biến thành nước đen.

- Về phần bóng đen rơi ra khỏi thân thể Hạo Kiền chính là thi khí của nó khi còn sống bám vào người của hắn, nếu không bức thứ này ra thì không sống nổi.

Nhiếp Vân nói tiếp.

- Thi Vương!

- Lần đầu nghe nói tới thứ này, thật sự đáng sợ.

- Hoài thai Thi Vương, thì ra đều là Hạo Kiền nghịch tử nghiệp chướng, là chúng ta trách oan Văn tiểu thư!

- Văn tiểu thư khoan hồng độ lượng, ngươi chịu nhiều tiếng oan như thế nhưng vẫn bảo trì thanh danh Hạo gia chúng ta, là Hạo gia chúng ta xin lỗi Văn gia.

- Hạo gia chúng ta sau này sẽ nhiều đời giao hảo với Văn gia...

Nghe được Nhiếp Vân giải thích, mọi người giờ mới hiểu xảy ra chuyện gì, thở dài không thôi.

Nhất là Hạo gia lúc trước nói Văn tiểu thư “Chưa kết hôn mà có con”, từ đó khinh bỉ nàng không ít, hiện tại biết rõ nàng chẳng những không có làm chuyện gì, còn hi sinh lớn vì Hạo gia, đám người Hạo Long cảm thấy hổ thẹn không thôi.

- Đa tạ đại sư xuất thủ cứu giúp, nếu không Hạo Kiền, Bình nhi chết không minh bạch không nói, chỉ sợ Văn gia và Hạo gia khó tránh quyết liệt, thậm chí... Sống mái với nhau!

Văn Đào gia chủ tiến lên xá dài.

- Ân đức của đại sư, Hạo gia chúng ta vĩnh viễn không quên, nếu như có việc gì cần nhờ, Hạo gia sẽ toàn lực mà làm.

Hạo Long gia chủ cũng tiến lên, thái độ thành khẩn.

Nếu như không phải thiếu niên trước mắt ra tay, Văn gia và Hạo gia tất nhiên sẽ chiến đấu với nhua, hai gia tộc đỉnh cấp ở hai đại thành đại chiến, không biết chừng từ nay sẽ xuống dốc.

- Hai vị khách khí, nếu ta đã gặp được, có thể giúp đỡ tự nhiên sẽ không chối từ... Hiện tại hai gia chủ cao hứng quá sớm, tuy ta giải quyết thi khí trong người Hạo Kiền công tử và Văn tiểu thư, huyễn nữ chân chính chưa tử vong, không nghĩ biện pháp giải quyết... Về sau chỉ sợ sẽ bị quấn lấy không dứt.

Nhiếp Vân nói.

Tuy hắn ra tay bài trừ thi khí trong người hai người nhưng căn bản chưa từng giải quyết chuyện Thi Vương vạn năm, tối đa chỉ trị phần ngọn.

- Khẩn cầu đại sư ra tay!

- Chỉ cần có thể diệt trừ huyễn nữ, Hạo gia ta có thể xuất ra bất cứ giá nào.

Nghe hắn nói còn không có triệt để giải quyết, sắc mặt hai gia chủ ngưng trọng lên tiếng.

------oOo------

Chương 3220: Đuổi bắt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như thật là địch nhân, hai nhà bọn họ nếu đối mặt gia tộc Đại Đế, cho dù yếu hơn nhiều nhưng không sợ chết, luôn luôn sẽ có quyết tâm đánh một trận, đối mặt với chuyện quỷ dị như thế, bọn hắn thật sự không có biện pháp, chỉ hi vọng thiếu niên trước mắt có thể ra tay diệt trừ tai họa ngầm.

- Yên tâm đi, ta đã nói nhất định sẽ ra tay, còn cần hai vị gia chủ phối hợp.

Cũng đã ra tay, Nhiếp Vân sẽ không từ chối, có khả năng giúp đở thì phải diệt trừ Thi Vương, với hắn mà nói cũng có chỗ tốt to lớn.

- Nếu có phân phó, tự nhiên không từ chối.

Nghe hắn muốn ra tay, hai vị gia chủ nhìn nhau, trong mắt cảm kích và hưng phấn.

- Vậy thì tốt, ta sẽ không khách khí!

Nhiếp Vân gật gật đầu:

- Thi Vương có tâm trả thù rất mạnh, tân tân khổ khổ bố cục lâu như vậy làm ra thi thai, bị ta tiêu diệt như thế, khẳng định ghi hận trong lòng, tìm cơ hội trả thù!

- Cho nên chúng ta không cần tìm kiếm khắp nơi, chỉ cần thủ ở nơi này, không quá ba ngày nó sẽ xuất hiện.

- Nếu như Thi Vương tới báo thù, chúng ta phải sớm có chuẩn bị, làm cho nó có đi không về... Hạo Kiền công tử và Văn tiểu thư, từ giờ trở đi phải dừng lại trong gian phòng đó, không thể rời đi, cũng không được đi ra.

- Văn Đào gia chủ, làm phiền ngươi chuẩn bị mười tám cái gương!

- Mười tám cái gương? Bao nhiêu?

- Cao chừng một người.

- Sau đó để phía sau mỗi cái gương một thùng mực in, còn có một chút đồ vật còn lại sẽ ghi chép trong ngọc bài, ngươi lập tức bắt tay vào làm chuẩn bị, tốt nhất làm xong trong một giờ.

Nhiếp Vân hất tay ném ngọc bài.

Phía trên ghi chép hắn cần cái gì.

Văn Đào gia chủ tiếp nhận ngọc bài và nhìn xem, gật gật đầu:

- Những thứ này không tính là kỳ lạ, ta cam đoan sẽ tìm được trong một giờ.

Nhiếp Vân yêu cầu đều là thứ bình thường, không tính là đặc biệt trân quý, tối đa hao phí một ít nhân lực.

Đối với Văn gia, Hạo gia mà nói, chỉ cần có thể diệt trừ đầu Thi Vương vạn năm kia, tốn hao nhiều hơn cũng không tiếc, chỉ có một ít đồ này không tính là gì.

Văn gia không hổ là đại gia tộc lớn nhất Lang Yên Cổ thành, thời gian không dài đã chuẩn bị tất cả.

Trong lúc đó Nhiếp Vân đi dọc phủ đệ của Văn gia một vòng, vẽ tấm bản đồ, hắn bảo mọi người đặt các đồ vật đúng vị trí.

Những thứ này tạo thành trận pháp, tuy hắn cũng là trận pháp sư nhưng so với trình độ của Thần giới thì kém hơn nhiều, có quy linh nên không thành vấn đề.

Một ít đan dược lợi hại cũng cần khắc trận pháp, Thần Nông Đại Đế có rất nhiều tư liệu, trận pháp chỉ là một trong số đó, quy linh đi theo sau lưng mưa dầm thấm đất, tuy còn thua xa các trận pháp sư nhưng lại mạnh hơn không ít người.

Bố trí trận pháp chuyên nhắm vào Thi Vương vạn năm là do hắn thiết kế, lặng lẽ truyền âm cho Nhiếp Vân.

- Nhiếp Vân đại sư, Thi Vương lúc nào tới còn chưa biết được, ta đã an bài người thủ hộ... Bên này chuẩn bị cho tiệc tối, mệt nhọc một ngày cũng nên nghỉ ngơi.

Chuẩn bị cho xong trận pháp, Văn Đào gia chủ đi tới và mời hắn.

Nhiếp Vân cũng không có cự tuyệt, ăn uống no nê sau đó an bài một câu liền dẫn Nhiếp Đồng, quy linh biến mất trong đại điện, tiến vào nạp vật thế giới.

Tuy Thi Vương vạn năm lợi hại nhưng chỉ là Hoàng cảnh viên mãn mà thôi, bằng vào thực lực của hắn hiện tại, che dấu vào trong nạp vật thế giới đã không sợ bị phát hiện.

Biết rõ hắn có an bài, đám người Văn Đào gia chủ, Hạo Long gia chủ cũng chuẩn bị thật tốt chờ đợi Thi Vương tiến đến.

Nửa đêm.

Thời điểm mọi người đang hỗn loạn, đột nhiên một tiếng thét vang lên.

- Đến rồi!

Thân thể Nhiếp Vân xuất hiện, hắn rời khỏi nạp vật thế giới, ngay sau đó đám người Văn Đào gia chủ cũng chạy tới nơi phát ra tiếng thét.

- Tại sao không có người? Chẳng lẽ lại chạy...

Mấy người tới đại điện và nhìn chung quanh, Văn Đồng gia chủ không nhịn được tràn đầy nghi hoặc.

Đại điện rỗng tuếch, những tấm gương và các đồ vật chuẩn bị nằm ngổn ngang trên mặt đất, các bố trí cũng rơi lả tả, cũng không nhìn thấy bóng người nào trong phòng.

Đừng nói Thi Vương vạn năm, cho dù bóng quỷ cũng không có..

- Không thể nào, bên ngoài ta bố trí không ít người, còn có trận pháp trong tộc, một khi đào tẩu tất nhiên xúc động, sẽ phát ra, tại sao không có động tĩnh?

Hạo Long tộc trưởng cũng có chút kỳ quái.

Thi Vương càng lợi hại nhưng nhiều nhất cũng giống bọn họ, muốn đến vô tung đi vô ảnh là không có khả năng.

Sớm biết sẽ tới nên bọn họ bố trí thiên la địa võng, lại để Thi

Vương chạy đi thật mất mặt.

- Những trận pháp kia không phải bắt nàng, có thể đào tẩu là rất bình thường!

Nhìn thấy hai người kỳ quái, Nhiếp Vân cũng không có cảm thấy bất ngờ, ngược lại cười nhạt một tiếng, cũng không nói chuyện, hắn đi vài bước vào đại điện, bàn tay lăng không một trảo, niết mấy thủ ấn.

Ông!

Không khí run rẩy, một cái tuyến màu đen xuất hiện.

Hắc tuyến lơ lửng trên không trung và kéo dài ra ngoài, tiến vào trong bóng tối, không biết dài bao nhiêu.

- Đây là cái gì?

Nhìn thấy hắc tuyến mọi người sững sờ.

- Đây là dấu vếtThi Vương lưu lại, đi theo hắc tuyến sẽ tìm được nàng.

Nhiếp Vân nói.

- Dấu vết Thi Vương lưu lại?

Văn Đào gia chủ cùng Hạo Long gia chủ nhìn nhau, lúc này ánh mắt khó hiểu.

- Thi Vương vạn năm có thể chế tạo ảo cảnh, cho dù muốn một lần nữa gia hại Hạo Kiền công tử và Văn tiểu thư cũng không có khả năng để bản tôn tới, đến chỉ là một đám ý niệm, cho nên có bắt được đối phương cũng vô dụng.

- Nàng hoàn toàn có thể bỏ qua đạo ý niệm này, sau đó ẩn giấu thì chúng ta không tìm được.

Nhìn bộ dạng bọn họ, Nhiếp Vân giải thích:

- Trải qua việc như thế, lần sau còn muốn tìm được đối phương là ít có khả năng, bởi vậy, trước kia bố trí không phải bắt nàng, mà là... Làm cho nàng đào tẩu!

- Thi Vương xấu xí không chịu nổi, sợ nhất nhìn thấy dung mạo của mình, ta bố trí mười tám tấm gương tại nơi đây sau đó chiếu ở các nơi, chỉ cần nàng đi vào tất nhiên sẽ nhìn thấy hình ảnh trong gương, lúc này cũng sẽ bị dung mạo xấu xí của mình dọa hỏng và quay người đào tẩu!

- Một khi rơi đi sẽ xúc động thủ đoạn ta bố trí lúc trước, mực in sau gương sẽ dính vào người, lưu lại dấu vết bỏ chạy.

- Mực in dung hợp thi khí của nàng sẽ không bị phát hiện, có thể kiên trì một ngày không biến mất, chúng ta nhanh đi thôi, chỉ tìm được nơi ẩn thân của nàng, từ đó chém giết tiêu trừ tai họa ngầm.

Giải thích xong, Nhiếp Vân gật gật đầu sau đó chạy theo hắc tuyến.

------oOo------

Chương 3221: Chém giết Thi Vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đi!

Văn Đào gia chủ, Hạo Kiền gia chủ nhanh chóng theo sau.

Đối phó loại Thi Vương như thế, thực lực kém không có tác dụng quá lớn, sẽ không làm được gì.

Dọc theo hắc tuyến tiến thẳng về phía trước, rất nhanh rời khỏi Lang Yên Cổ thành.

- Phía trước là Thất Hồn Nhai, xa hơn chính là Ưng Sầu Giới.

Đi theo sau lưng Nhiếp Vân, Văn Đào gia chủ giới thiệu.

Ba người đều phi hành tiến lên, tốc độ cực nhanh, không qua bao lâu đã vượt qua vạn dặm, mượn nhờ ánh sao đầy trời nhìn thấy núi lớn trước mặt, trước mắt như bị đao bổ ra.

- Thất Hồn Nhai là bình chướng đầu tiên đi vào Ưng Sầu Giới, rất nhiều người hao tổn ở chỗ này, đại sư phải cẩn thận một ít!

Hạo Long gia chủ nhắc nhở.

Nhiếp Vân gật gật đầu, kỳ thật không cần đối phương nói hắn cũng nhìn ra vấn đề.

Thất Hồn Nhai cắt ngang mặt đất, lan tràn không biết bao xa, hình thành đường hẻm núi thổi đá bay lên, còn chưa tới gần đã cảm thấy choáng váng.

Nói trắng ra quái phong trong Thất Hồn Nhai có tác dụng làm người ta hôn mê, một khi không kiên trì nổi ngủ say trong đó, gây chuyện không tốt sẽ bị vô số dã thú thôn phệ, chết không có chỗ chôn.

Hiệu quả hôn mê này có tác dụng với kẻ khác nhưng không có tác dụng với hắn.

Đi từ thiên địa lục đạo tới nơi đây, hắn gặp không biết bao nhiêu trận pháp làm hôn mê, bẫy rập như thế quá nhiều, đã không tạo thành tổn thương với hắn.

Lại nói quái phong có tác dụng hôn mê liên quan với tiên âm đại đạo, bằng vào lý giải của hắn với tiên âm đạt tới cảnh giới vạn vật sinh hương, loại âm thanh này chỉ là trò con nít.

Nghe âm thanh nức nở nghẹn ngào chung quanh, ba bgười đi vào trong.

Càng đi sâu vào trong, âm thanh quỷ dị càng lớn, càng làm ý niệm người ta mê muội.

Ban đầu Văn Đào, Hạo Long hai vị gia chủ không cảm thấy cái gì, đi một hồi cũng có chút choáng váng.

Lúc bọn họ nhìn thấy thiếu niên trước mặt không có bị gì, giờ mới hiểu đối phương đáng sợ.

Bọn họ là Hoàng cảnh viên mãn cũng phải cắn răng kiên trì, đối phương chỉ là Vương cảnh viên mãn lại không thèm quan tâm, không tận mắt nhìn thấy không thể tin nổi.

- Thật sự là một núi vẫn còn có núi cao hơn, chúng ta dừng lại trong thành thị quá lâu, đã có cảm giác xưng vương xưng bá, tự đại thành quen... Nhìn thấy hắn mới hiểu cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

- Mới biết được cái gì gọi là cô lậu quả văn!

Hai đại gia chủ nhìn nhau, lúc này cùng cười khổ.

Không biết suy nghĩ trong lòng bọn họ, cho dù biết rõ, Nhiếp Vân cũng sẽ không giải thích.

Kỳ thật hắn cũng không có lợi hại như đối phương tưởng tượng như vậy, chỉ là thuật nghiệp có chuyên nghiệp thôi.

- Cẩn thận!

Lại đi một hồi, đột nhiên Nhiếp Vân dừng lại.

Văn Đào gia chủ hai người lúc này mới phát hiện hắc tuyến mất tung tích, bọn họ cũng tiến vào Ưng Sầu Giới.

Chung quanh khắp nơi đều là sương mù, nơi này càng biến thành lờ mờ, mặc dù bọn họ đều là cường giả Hoàng cảnh viên mãn cũng chỉ có thể nhìn thấy chung quanh vài trăm mét mà thôi, không có nhìn thấy quá xa.

- Hắc tuyến mất tích, nói rõ Thi Vương đang ở gần đây...

Nhiếp Vân nhắc nhở một câu.

Hắc tuyến theo Thi Vương tới đây, đã đến nơi đây biến mất, nói rõ

Thi Vương vạn năm khẳng định cách đây không xa.

- Khặc khặc khặc khặc!

- Phá hư thi thai của ta, nói rõ ngươi có chút tài năng, lại tới đây chỉ có con đường chết.

Hắn còn chưa dứt lời, tiếng cười buồn bả vang lên, ngay sau đó sương mù chung quanh nhấp nhô và nữ tử áo đỏ đi tới.

Nữ tử hai hàng chân mày đậm, bờ môi đỏ tươi, động tác cứng ngắc, từ trong tới ngoài làm người ta cảm thấy quỷ dị nhưng dung mạo xinh đẹp.

Quả nhiên đúng như Hạo Kiền thiếu gia nói, dung mạo giống Văn tiểu thư như đúc.

- Ngươi chính là Thi Vương? Tu hành vạn năm không dễ, làm gì đi ra tai họa kẻ khác?

Nhiếp Vân nhìn sang.

- Ta muốn làm gì không cần kẻ khác giáo huấn, lại tới đây, đừng mong đi ra ngoài, lưu lại đi.

Thi Vương cười lạnh, bàn tay nắm chặc về phía trước.

- Nghiệp chướng muốn chết!

Sắc mặt Hạo Long gia chủ âm trầm, hắn đánh một quyền về phía trước.

Nhi tử của hắn vì gặp phải Thi Vương thiếu chút nữa chết đi, gia tộc bọn họ cũng suýt vì gia hỏa này mà đại chiến Văn gia, giờ phút này nhìn thấy cho nên không nhịn được xông tới đầu tiên.

Tuy Hạo Long gia chủ là Hoàng cảnh viên mãn nhưng có chênh lệch với Nam Hoa lão tiên cũng là Hoàng cảnh viên mãn, tối đa tương tự với người vừa tấn cấp mà thôi, dù vậy thực lực cũng không thể khinh thường, nắm đấm dần dần biến lớn, không gian

chung quanh xuất hiện vết rách.

- Hắc hắc!

Nhìn thấy như thế công kích cường đại, Thi Vương không có chút nào vẻ sợ hãi, ngược lại mang theo cười lạnh chi ý, về phía trước một tung, đi vào trước mặt, bộ ngực ΘΘ một cái, không có chút nào trốn tránh.

- Dừng tay!

Mắt thấy Hạo Long gia chủ nắm đấm muốn rơi vào Thi Vương trước ngực, cường đại vô cùng quyền ý muốn đem hắn chấn vỡ, Văn Đào gia chủ biến sắc, vội vàng phóng tới đến đây, song chưởng một phong, ngăn cản hắn công kích.

- Văn Đào gia chủ, như thế nào?

Không nghĩ tới hắn lại ngăn cản chính mình, Hạo Long gia chủ không nhịn được hỏi.

- Nàng phải.. Bình nhi, không có sai!

- Ngươi không thể giết nàng!

Văn Đào gia chủ quát.

- Ngươi điên rồi, nàng là Thi Vương, chỉ là ngụy trang thành con gái của ngươi mà thôi, căn bản không phải con gái của ngươi...

Hạo Long gia chủ quát lớn.

- Nàng chính là con gái của ta.

Văn Đào gia chủ không chút nào dừng lại, hai tay ngăn cản công kích của đối phương.

- Thủ đoạn thật lợi hại, chỉ trong nháy mắt đã mê huyễn một cường giả Hoàng cảnh viên mãn!

Nhìn thấy hai vị gia chủ đánh với nhau, Nhiếp Vân cũng không ra tay ngăn cản, cũng không nhìn tới “Văn tiểu thư “ áo đỏ, hắn lạnh lùng cười cười nhìn vào sâu trong sương mù.

Hắn nhìn nơi đó không có bóng người nào, chỉ có hắc ám khôn cùng, nương theo tiếng nói Nhiếp Vân chấm dứt, một tiếng cười nham hiểm vang lên.

- Nhãn lực không tệ nhưng thực lực thật sự quá thấp, nhìn ra thì thế nào?

Lời nói như vừa rồi, nó lạnh lùng và băng hàn làm người ta cảm giác sợ hãi.

- Không được tốt lắm, tối đa đủ giết ngươi mà thôi1

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Sở dĩ Văn Đào gia chủ ngăn cản Hạo Long gia chủ chính là bị ảo cảnh của đối phương ảnh hưởng.

Có thể thi triển ảo cảnh ảnh hưởng đến một vị cường giả Hoàng cảnh viên mãn, đầu Thi Vương đáng sợ hơn hắn suy nghĩ nhiều.

------oOo------

Chương 3222: Huyễn Giới châu (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Giết ta? Ha ha, thật sự là chê cười lớn nhất trên đời, chỉ bằng ngươi...

Tiếng cười tiếp tục vang lên, nói được một nửa thì Nhiếp Vân động.

Vừa rồi cố ý dẫn nàng nói chuyện chính là để xác định vị trí, hiện tại đã có thể xác nhận.

Hô!

Hỏa diễm bốc cháy, thân thể hắn lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Minh Hỏa thân pháp!

Nương theo thực lực tấn chức, lực lượng thân thể gia tăng, Minh Hỏa thân pháp đã sớm đạt tới cảnh giới ngũ biến, thân thể khẽ động có thể bạo tăng tốc độ gấp năm lần, hai người Hạo Long tộc trưởng chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, thiếu niên đã mất đi tung tích.

Hô!

Sau một khắc Nhiếp Vân đã xuất hiện trước một khối nham thạch đen như mực.

Đối mặt này nham thạch, Nhiếp Vân không có chút lưu thủ, năm ngón tay mở ra đánh tới một trảo, cùng thời khắc đó giới vực đặc thù xuất hiện và bao phủ nó vào bên trong.

Ầm ầm!

Nham thạch dưới trảo vỡ ra, lộ ra một động quật lớn, phía dưới có quan tài đen kịt tỏa ra khí tức âm u.

- Muốn chết!

Thấy bị phát hiện chân thân, Thi Vương trong quan tài tức giận gầm lên một tiếng, một quỷ trảo đen như mực xuất hiện, lăng không tấn công Nhiếp Vân.

Quỷ trảo vô cùng to lớn và mang theo mùi tanh hôi, khí thế lăng lệ ác liệt đánh tới, đồng thời chung quanh xuất hiện bảy quỷ trảo bao phủ bốn phương tám hướng, nhìn không ra cái nào thật cái nào giả.

- Huyễn giới thật cao minh!

Nhiếp Vân sắc mặt ngưng tụ.

Không hổ là Thi Vương vạn năm, đã khống chế huyễn giới đạt tới

cảnh giới lô hỏa thuần thanh, mặc dù nhãn lực như thế cũng không thể xác nhận tám quỷ trảo chung quanh có phải thật giả hay không.

Không cách nào xác nhận thiệt giả, mà song quyền nan địch tứ thủ, chỉ có thể đối phó một, đổi lại người khác khẳng định không có cách nào, nhưng Nhiếp Vân thì khác.

Hắn căn bản không đi ngăn cản, cũng không tránh né, hắn đứng đó thản nhiên thừa nhận.

Có Linh Lung Trân Châu Tháp là nửa bước đế cảnh thần binh hộ thể, đối phương công kích không cần quan tâm.

Ông!

Sóng nước nhộn nhạo, một binh khí hình tháp bao phủ quanh người hắn ngăn cản quỷ trảo của đối phương.

Ảo ảnh chỉ có thể tạo được tác dụng mê hoặc, không cách nào tiến hành công kích chân chính, vừa rồi Nhiếp Vân còn không cách nào đoán được tám quỷ tráo cái nào là thật, cái nào là giả, công kích đánh trúng sẽ biết ngay.

Lúc này cười nhạt một tiếng, Tinh Thần Kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay.

Ầm ầm ầm!

Kiếm quang xuất hiện, không gian sụp đổ, sương mù chung quanh hóa thành hư vô.

Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm thức thứ tám, Hoàn Vũ Khuynh Tháp!

- Ngươi... Không phải Vương cảnh viên mãn... Điều đó không có khả năng!

- Ah...

Trong quan tài phát ra âm thanh lo lắng khủng hoảng, ngay sau đó tiếng kêu thảm vang lên, quan tài đen kịt bị chém thành hai khúc,

một thi thể khô quắt bên trong rơi xuống.

Hô!

Kiếm quang đảo qua, thi thể hóa thành một đám tro bụi tiêu tán chung quanh.

Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm thức thứ tám phối hợp giới vực đặc thù của Nhiếp Vân, cho dù là Nam Hoa lão tiên lúc trước cũng có thể bị chém giết huống chi Thi Vương thực lực không bằng hắn.

Leng keng!

Thi Vương biến thành tro tàn, một viên châu xuất hiện trên mặt đất.

- Quả nhiên có thứ này, cũng không biết có làm được cái gì!

Lăng không một trảo thu viên cầu.

Trước kia quy linh nói với hắn, trong cơ thể Thi Vương vạn năm có thi đan, là lực lượng của Thi Vương biến thành, trình độ trân quý có thể so với thần binh Hoàng cảnh viên mãn.

Lần này mạo hiểm đuổi giết Thi Vương, kỳ thật đại bộ phận là vì thứ này.

Chỉ vì quy linh chưa nói, hắn cũng không rõ sử dụng nó như thế nào.

- Thi khí thật nồng đậm.

Nắm thi đan, Nhiếp Vân muốn nhìn kỹ nhưng không có phương pháp sử dụng, lập tức cảm thấy toàn thân âm hàn, thi khí nồng dậm dọc theo ngón tay làm cánh tay của hắn cứng ngắc.

Thi khí bên trong quá khủng khiếp, mặc dù tu vi như hắn cũng không dám đụng vào quá lâu.

Đừng nói luyện hóa, chỉ chạm vào cũng làm cánh tay cứng ngắc, thật muốn luyện hóa, không cần suy nghĩ nhiều, gây chuyện không

tốt hắn cũng biến thành quái vật sống không sống, chết không chết.

- Thu!

Cảm thấy cánh tay cứng ngắc, Nhiếp Vân không dám cầm thêm, tinh thần khẽ động thu thi đan vào nạp vật thế giới.

Mặc dù thứ này tốt, hiện tại còn không sử dụng được, trở về hỏi quy linh mới tốt.

Thu thi đan trở về, Nhiếp Vân quay người đi về.

Ưng Sầu Giới là chiến trường thượng cổ, bên trong có vô số bảo vật nhưng hắn còn không có ý định tìm kiếm.

Hiện tại trọng yếu nhất mang theo đệ đệ tìm được truyền thừa của Lục Hi Đại Đế, sau đó chính mình tiến vào Vạn Giới Động Thiên nghĩ biện pháp ngưng tụ hoàn mỹ giới vực, về phần thứ khác không quan trọng.

Đi không xa, lần nữa nhìn thấy hai người Văn Đào gia chủ cùng Hạo Long gia chủ.

Thi Vương bị giết, Văn Đào gia chủ cũng thoát ra khỏi ảo cảnh.

Vừa rồi hai người chêến đấu không lưu thủ, đều thụ thương không nhẹ.

Đi tới trước mặt hai người, liếc mắt nhìn, thấy không có gì đáng ngại, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng sau đó nhìn sang Văn Đào gia chủ:

- Văn gia chủ có gì muốn nói không?

- Nói? Nói cái gì?

Văn gia chủ sững sờ một lúc, ánh mắt trốn tránh.

- Thi Vương vạn năm sẽ không vô duyên vô cớ tìm người phiền toái... Nó hao tổn tâm cơ như vậy muốn chui ra từ bụng con gái của

ngươi, tất nhiên có cái gì đó mà nó cần... Hơn nữa, vừa rồi Thi Vương bố trí ảo cảnh,ta và Hạo Long tộc trưởng đều không có việc gì, chỉ ngươi lâm vào trong đó, nếu như không có nguyên nhân, ngươi cảm thấy ta sẽ tin tưởng?

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Cho dù lúc trị liệu cho Hạo Kiền, Văn tiểu thư, hắn đã đoán ra Thi Vương làm như vậy khẳng định có mưu đồ, vừa mới nhìn thấy Văn Đào gia chủ dễ dàng bị ảo cảnh chế ngự như thế, trong nội tâm càng thêm xác định suy đoán.

Thi Vương biết rõ mình là công địch của nhân loại còn dám làm như vậy, rất rõ ràng, Văn gia có thứ nàng muốn.

Nếu không, chỉ nghĩ biện pháp tiêu trừ thi khí là được, hoàn toàn có thể tìm gia tộc bình thường chuyển sinh, không cần phải liên lụy đại gia tộc lớn nhất Lang Yên Cổ

thành vào.

- Việc này...

Thấy anh mắt sáng ngời của thiếu niên nhìn mình, Văn Đào gia chủ do dự sau đó vẫn lắc đầu.

- Nnếu như ta đoán không sai... Hẳn là thứ này!

Nói xong, Văn Đào gia chủ lật tay sau đó cầm một viên châu đưa tới.

- Đây là cái gì?

Hạo Long gia chủ nhìn qua.

Hạt châu có màu đen kịt, nhìn không ra tài liệu gì tạo thành, cũng không có hào quang sáng bóng, nếu như không đề cập tới nó là bảo bối Thi Vương cần, chỉ sợ đặt ở trước mặt cũng không thèm nhặt.

Nhìn từ vẻ ngoài nó quá bình thường, không có đặc thù gì cả.

------oOo------

Chương 3223: Huyễn Giới châu (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta cũng không biết là cái gì, lúc còn trẻ ta tìm được trong Ưng Sầu Giới.

Văn Đào gia chủ nói.

- Ngươi lúc còn trẻ? Ngươi lúc trẻ có tới Ưng Sầu Giới?

Hạo Long gia chủ nhướng mày.

- Ân!

Văn Đào gia chủ gật gật đầu:

- Chuyện này không ai biết, cũng không có tộc nhân biết rõ, năm đó ta giống như Hạo Kiền, tuổi trẻ khí thịnh, liều lĩnh tiến đến, cuối cùng không tìm được cái gì, chỉ tìm được hạt châu.

- Đáng tiếc sau khi đi ra tra hết sách vở cũng không biết nó là cái gì.

- Cụ thể dùng thế nào cũng không biết.

- Không biết dùng làm gì... Vì sao Thi Vương lại vì nó mà gây phiền toái cho Văn tiểu thư và Kiền nhi?

Hạo Long gia chủ không nhịn được hỏi.

Ngươi cũng không nhận ra hạt châu này, vậy tại sao biết Thi Vương tìm tìm Văn gia?

- Bởi vì... Hạt châu này... Năm đó ta tìm được trong xác ướp cổ.

Văn Đào thở dài.

Văn Đào gia chủ giảng thuật chuyện năm đó của hắn.

Bắt đầu cũng không khác gì Hạo Kiền cho lắm, đều vì trùng kích Hoàng cảnh viên mãn mà tiến vào đây, khác với đối phương hắn không có nhìn thấy nữ tử bị thương, cũng không có gặp phiền toái.

Tiến vào Ưng Sầu Giới không lâu thì hắn phát hiện manh mối bảo tàng, một đường truy tung và tìm được cổ mộ.

Trải qua cửu tử nhất sinh, rốt cục mở ra mộ thất, mở quan tài, vốn tưởng rằng tìm được bí tịch, bảo vật, ai ngờ chỉ tìm được hạt châu trong miệng xác ướp cổ, hắn cũng không có thu hoạch khác và rời khỏi Ưng Sầu Giới.

Sau khi hắn lấy hạt châu này ra, dường như hắn nghe được xác ướp cổ nói chuyện...

- Ta sẽ đi tìm tìm ngươi...

Hắn nghe những lời này cũng không biết là ảo giác hay là cái gì, tóm lại trong nội tâm sợ hãi, hắn nhanh chóng rời khỏi Ưng Sầu Giới, vừa mới bắt đầu còn có chút chờ đợi lo lắng, qua hồi lâu không có chuyện gì xảy ra nên dần quên đi.

Về sau tra vô số sách vở nhưng không thấy ghi lại về hạt châu, không có xem nó là chuyện quan trọng nên ném vào nạp vật giới chỉ, cũng không quan tâm tới.

Thẳng đến Nhiếp Vân xuất hiện, nói ra tin tức của Thi Vương và cứu chữa cho con gái, luc này hắn cảm thấy không đúng.

Nhất là vừa rồi, lúc đi tới nơi đây hắn có cảm giác thời trẻ tuổi, cảm giác quen thuộc bao phủ nội tâm, hạt châu bên trong nạp vật giới chỉ tỏa sáng, sau đó hắn không biết cái gì cả.

Về phần ngăn cản Hạo Long gia chủ và chiến đấu với hắn đều là vô thức.

Rất rõ ràng, sở dĩ xuất hiện loại tình huống này khẳng định có quan hệ với hạt châu.

- Cho ta xem1

Nghe hắn nói, Nhiếp Vân thò tay tiếp nhận hạt châu, cúi đầu nhìn lại.

Hạt châu này khác với thi đan, nó không phóng thích năng lượng, cũng không có khí tức đặc thù, linh hồn xâm nhập trong đó cũng không nhìn thấy cái gì.

Nó không khác gì hòn đá bình thường, không có đặc thù nào cả.

Tảng đá bình thường làm sao làm Thi Vương tốn hao nhiều tâm huyết như thế? Có thể làm cho một Hoàng cảnh viên mãn lâm vào mê huyễn?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Nếu nói nó là hạt châu bình thường thì hắn không tin.

- Quy linh tiền bối, ngươi có nhận ra hạt châu này hay không?

Xem cả buổi nhưng không biết là gì, Nhiếp Vân không nhịn được hỏi quy linh trong nạp vật thế giới.

Quy linh năm đó từng theo Thần Nông Đại Đế đi khắp Hoàn Vũ thần giới, một ít thứ kỳ lạ hắn không biết nhưng đối phương hoàn toàn có thể đủ nhận ra.

- Hạt châu?

Quy linh lên tiếng, ngay sau đó hắn thu hạt châu vào nạp vật thế giới.

- Dường như ta gặp hạt châu này ở nơi nào rồi...

Quy linh nhìn thấy hạt châu sau đó sững sờ một lúc, lúc Nhiếp Vân

cảm thấy hắn cũng không nhận ra thì quy linh lên tiếng nói một câu:

- Dường như nó là Huyễn Giới châu.

Quy linh làm khí linh sống không biết bao nhiêu năm, nó vô cùng trầm ổn, trừ chính mình xông cửa làm nó khiếp sợ ra, rất ít xuất hiện thất thố như thế, lúc này giọng nói lo lắng nói ra ba chữ Huyễn Giới châu.

- Huyễn Giới châu?

Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

- Trước kia ta nói sở dĩ hình thành Thi Vương vạn năm là vì máu tươi Huyễn Giới thú... Mà Huyễn Giới châu chính là tinh hạch của Huyễn Giới thú!

Quy linh lên tiếng.

- Tinh hạch Huyễn Giới thú?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Thời điểm ở Văn phủ, quy linh từng lặng lẽ nói với hắn về Huyễn Giới thú, đó là thần thú kỳ lạ thời thượng cổ, có thể trời sinh sinh ra ảo cảnh làm người ta lâm vào trong đó, Hoàng cảnh viên mãn, thậm chí cường giả Đại Đế có đôi khi cũng khó khăn đào thoát!

Chỉ có điều thứ này sớm diệt sạch vào thời kỳ thượng cổ, mất đi tung tích, không người nào biết, không nghĩ tới thứ này lại là tinh hạch của Huyễn Giới thú.

- Thứ này làm được gì?

Nhiếp Vân hỏi tiếp.

Huyễn Giới thú cường đại như thế, tinh hạch của nó không đơn giản.

- Nếu như có thể luyện hóa, có thể giúp lĩnh ngộ ảo cảnh đại đạo!

Quy linh nói.

- Ảo cảnh đại đạo? Ảo cảnh đại đạo xếp thứ bốn mươi lăm?

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Ảo cảnh đại đạo xếp hạng đệ bốn mươi lăm, nó còn cao hơn thiên phú thần thâu, tiên âm một mảng lớn, nếu như có thể lĩnh ngộ, tiện tay bố trí ảo cảnh, cho dù Hoàng cảnh viên mãn cũng khó lòng phòng bị.

- Muốn luyện hóa cũng không dễ dàng như vậy, Huyễn Giới thú chú ý huyết mạch truyền thừa, không có huyết mạch Huyễn Giới thú thì không có khả năng luyện hóa nó.

Dường như biết suy nghĩ trong nội tâm của nó, quy linh giội một thùng nước lạnh.

- Huyết mạch Huyễn Giới thú?

- Đúng thế, Huyễn Giới thú đã sớm diệt sạch, muốn tìm được huyết mạch sao mà khó khăn!

Quy linh lắc đầu.

- Yên... Yên tâm đi, không có bao nhiêu khó khăn!

Nghe được huyết mạch khó có thể tìm kiếm, Nhiếp Vân đang suy nghĩ, đột nhiên đôi mắt sáng ngời nhìn sang Văn Đào gia chủ trước mặt:

- Văn gia chủ, cho mượn một giọt huyết dịch của ngươi!

Nói xong cũng mặc kệ đối phương có đồng ý hay không, hắn lấy kiếm sau đó vẽ lên tay của đối phương.

Một giọt máu tươi lập tức lăng không bay tới và rơi vào trong tay Nhiếp Vân.

Hô!

Huyết dịch đụng vào Huyễn Giới châu.

Ông!

Một đạo quang mang lập loè, Huyễn Giới châu màu ngâm đen, chỉ trong nháy mắt tỏa ra hào quang sáng ngời, mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, dường như lâm vào thế giới khác.

- Huyễn Giới!

Quả nhiên có hiệu quả!

Nhìn thấy cảnh tượng này, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Đúng như hắn đoán, Huyễn Giới châu dính huyết dịch Văn Đào gia chủ liền tỏa sags.

Nếu Ưng Sầu Giản là thượng cổ chiến trường, tồn tại không biết bao nhiêu năm, trong đó có vô số cường giả lui tới.

Văn Đào tộc trưởng năm đó là Hoàng cảnh đỉnh phong nhưng có thể đạt được bảo vật này, cơ duyên chỉ là một trong số đó, chỉ sợ huyết mạch có tác dụng cực kỳ quan trọng.

------oOo------

Chương 3224: Luyện hóa Huyễn Giới châu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong nội tâm suy đoán, thử một chút, quả nhiên có thể thực hiện.

Xem ra Văn Đào gia tộc là huyết mạch Huyễn Giới thú năm đó lưu lại, nếu không cũng không có khả năng sừng sững trong Lang Yên Cổ thành nhiều năm như thế mà không bị diệt.

- Văn Đào gia chủ, không biết có nguyện ý bỏ thứ yêu thích hay

không, ta nguyện ý mua sắm hạt châu này.

Thấy huyết dịch đối phương làm cho Huyễn Giới châu biến hóa, biết rõ luyện hóa chỉ là vấn đề thời gian, Nhiếp Vân không nhịn được hỏi.

- Đại sư trực tiếp cầm đi là được, nếu như không có ngươi, Văn gia chúng ta đã xong rồi, tiểu nữ cũng đã tử vong, đừng nói một hạt châu, đại sư chỉ cần mở miệng, ta có thể làm được sẽ không từ chối.

Văn Đào gia chủ không chút do dự.

Thiếu niên trước mắt là ân nhân của Văn gia, đừng nói một hạt châu chỉ mang tai họa cho hắn, cho dù lại vật quý giá, nếu có thể lấy ra hắn sẽ không do dự.

- Ta cũng không khách khí!

Thấy đối phương nói thành khẩn, Nhiếp Vân cười cười, cũng không chối từ, hắn lật cổ tay, Huyễn Giới châu dính máu của Văn Đào gia chủ liền tiến vào nạp vật thế giới.

- Đi!

Thấp giọng hô một tiếng, Huyễn Giới châu bay thẳng vào ảo cảnh đan điền.

Ầm ầm!

Có kinh nghiệm thôn phệ Lăng Thiên tiêu phổ, Thần Nông Bách Thảo Kinh lúc trước, ảo cảnh đan điền chấn động sau đó dung nhập Huyễn Giới châu vào trong đó, tiếng nổ lớn vang lên, ngôi sao đại biểu ảo cảnh đan điền bắt đầu chậm rãi tiến lên phía trước.

Thứ bốn mươi!

Thứ hai mươi!

Thứ mười tám!

Rất nhanh, ảo cảnh đan điền nhanh chóng vọt tới trước năm.

Nó chỉ đứng sau chủ đan điền, nạp vật đan điền, mộc sinh đan điền, thôn phệ đan điền, thậm chí còn đứng trước Thiên Đạo đan điền!

- Huyễn Giới thú thật cường đại...

Nhìn thấy chỉ luyện hóa một viên Huyễn Giới châu đã có thể làm ảo cảnh đan điền xếp trước Thiên Đạo đan điền, Nhiếp Vân cũng phải tặc lưỡi.

Chỉ từ điểm này có thể tâấy được ny cái gọi là Huyễn Giới thú chỉ sợ đã siêu việt Thiên Đạo!

Khó trách có thể làm cho Đại Đế đều đau đầu, siêu việt Thiên Đạo, nói rõ thần thú đã có thực lực cường giả Đại Đế.

- Huyễn Giới thú cường đại như thế, tại sao bị diệt.

Ý thức được điểm ấy, Nhiếp Vân lập tức hỏi thăm quy linh.

Nếu thần thú này đáng sợ như thế, vì sao lại bị diệt sạch?

- Việc này...

Nghe hắn hỏi như vậy, quy linh sững sờ sau đó lắc đầu.

- Chuyện này... Ngươi không biết mới thỏa đáng, về sau có đủ thực lực thì ta nói cho ngươi biết.

- Ân?

Nhiếp Vân sững sờ, không hề hỏi nhiều.

Quy linh đã nói như vậy, nhất định là biết rõ cái gì đó và bất tiện nói, đối với loại tình huống này hắn chỉ áp chế trong lòng.

Có đôi khi biết rõ nhiều chưa chắc là chuyện tốt.

- Đúng thế, quy linh tiền bối, đây là thi đan của Thi Vương, ngươi bảo ta thu, sử dụng như thế nào?

Không tiếp tục hỏi thăm chuyện Huyễn Giới châu, Nhiếp Vân lấy thi đan ra.

- Lực lượng thật tinh thuần.

Tiếp nhận thi đan, quy linh gật gật đầu tán thưởng một tiếng.

Nhiếp Vân có thể cảm nhận thi khí tinh thuần trong đó, hắn tự nhiên càng có thể nhìn ra.

- Thứ này ẩn chứa đại lượng thi khí, trừ phi tìm được người thể chất thích hợp, nếu không, không cách nào luyện hóa, ngươi tu luyện y đạo, trong cơ thể sinh cơ mênh mông, tương đương... Vô dụng với ngươi.

Quy linh xem một hồi sau đó lắc đầu.

Vị thiếu chủ nhân trước mắt luyện hóa Thần Nông Bách Thảo Kinh, thân thể đã bị y đạo triệt để cải thiện, đã hoàn toàn tương khắc với thi khí, căn bản không có biện pháp luyện hóa.

Cho nên hắn có thi đan nhưng không cách nào sử dụng.

- Đáng tiếc!

Nghe được quy linh nói thế, Nhiếp Vân cũng phải lắc đầu.

Một Thi Vương vạn năm sống trên vạn năm lưu lại thi đan, trân quý có thể nghĩ, hắn không thể sử dụng, chỉ có thể đáng tiếc.

- Ngươi... Ngươi không thể sử dụng, ta nhớ tới một người có thể sử dụng, có lẽ hắn sử dụng sẽ phát huy hiệu quả không tưởng!

Thời điểm Nhiếp Vân ý định thu thi đan, sau này nghe được quy linh lên tiếng lần nữa.

- Ah? Ai có thể sử dụng?

Nghe được có người có thể sử dụng, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời và hỏi thăm.

Có người có thể dùng còn tốt hơn ném trong nạp vật thế giới.

- Đệ đệ của ngươi... Nhiếp Đồng!

Quy linh vừa cười vừa nói.

- Nhiếp Đồng?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Không sai, Nhiếp Đồng thể chất rất đặc thù, ta cảm thấy phi thường thích hợp với hắn.

Quy linh gật đầu xác nhận.

Nhiếp Vân vừa mới bắt đầu còn kỳ quái vì sao hắn có thể nói như vậy, suy nghĩ một chút liền giật mình.

Nhiếp Đồng đời trước là Tu La Vương, năm đó vì cứu vớt hỗn độn hải dương đã thân tử đạo vẫn, thi thể trôi nổi trong tinh hải yên lặng trăm triệu năm!

Về sau Nhiếp Đồng đi theo mình dung hợp thi thể Tu La Vương vào thân thể, hơn nữa chết qua một lần... Loại thân thể này đã không khác gì tử thi, dung nạp nhiều thi khí hơn nữa cũng không bị cắn trả.

Nói như vậy, Nhiếp Đồng thật sự là nhân tuyển có một không hai.

- Nhiếp Đồng sắp ngưng tụ giới vực, có thi đan, tu vi nhất định có thể đột nhiên tăng mạnh!

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Nhiếp Vân tươi cười.

Thực lực Nhiếp Đồng càng mạnh thì hắn càng cảm thấy vui mừng,

có thể luyện hóa thi đan, hắn còn cao hứng hơn bản thân luyện hóa.

- Ta thử xem!

Nghe được hai người phán đoán, Nhiếp Đồng cầm thi đan trong tay.

Hắn cầm thi đan không có cảm giác cánh tay cứng ngắc như Nhiếp Vân, ngược lại còn mang theo cảm giác thân thiết, dường như lòng bàn tay có bảo khố cực lớn và lực lượng cường đại.

- Ta có thể luyện hóa!

Một lát sau đôi mắt Nhiếp Đồng sáng ngời:

- Hiện tại luyện hóa chỉ lãng phí, chờ ta ngưng tụ ra kiếm giới, hoàn toàn có thể mượn nhờ thứ này một lần hành động đột phá tầng thứ cao hơn.

- Ân!

Nhiếp Đồng tu luyện ra con đường của mình, Nhiếp Vân không can dự.

Đạt được thi đan, lại có Huyễn Giới châu, chuyến đi này có thu hoạch tương đối khá, hắn không có ý định tiếp tục đi vào Ưng Sầu Giới, Nhiếp Vân Văn Đào, Hạo Long hai vị gia chủ đi ra ngoài.

Sau khi trở lại Văn gia thì trời đã sáng.

- Chúng ta còn có chuyện quan trọng, đi đầu rời đi, về sau hữu duyên gặp lại!

Chuyện ở Văn gia, Hạo gia đã giải quyết, tiếp tục lưu lại cũng không có ý nghĩa, Nhiếp Vân tìm được hai vị gia chủ sau đó phất tay cáo từ.

- Không biết đại sư đi nơi nào? Tuy Văn gia chúng ta kém danh môn vọng tộc thành Vân Châu nhưng truyền thừa không biết bao

nhiêu năm, cũng có một ít thủ đoạn đi đường.

- Nếu đại sư tin tưởng tại hạ, không ngại ta tiễn ngươi đi.

Nghe hắn phải đi, Văn Đào gia chủ vội hỏi.

------oOo------

Chương 3225: Đến Kiếm Linh Sơn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở chung một ngày ngắn ngủi, vị trước mắt tuổi còn trẻ nhưng y thuật cao minh, tu vi tinh thâm, cho dù từ điểm nào cũng đáng giá kết giao, chớ nói chi là còn cứu nữ nhi của hắn, ân tình thật lớn.

- Tốt!

Nhiếp Vân đang lo lộ trình kế tiếp đi theo nào, nghe hắn nói muốn đưa, cười nói.

Không nói trước đối phương có thủ đoạn đi đường hay không, chỉ nói đối phương là cường giả Hoàng cảnh viên mãn và sử dụng phương tiện phi hành cũng nhanh hơn hắn rất nhiều

- Không biết đại sư đi nơi nào? Ta cũng tốt sớm chuẩn bị!

Văn Đào gia chủ hỏi.

- Kiếm Linh Sơn!

Cũng không phải bí mật gì, Nhiếp Vân nói thẳng.

- Kiếm Linh Sơn?

Văn Đào gia chủ sững sờ sau đó khó hiểu nhìn hắn:

- Đại sư là muốn đi quan sát kiếm linh tháp học tập vô thượng kiếm thuật?

- Kiếm linh tháp?

Nhiếp Vân sững sờ.

Lục Hi Đại Đế và chuyện Kiếm Linh Sơn đều nghe quy linh nói, thòi gian đã qua không biết bao lâu, thương hải tang điền, không ai biết có biến cố gì hay không, kiếm linh tháp là cái gì, hắn lần đầu tiên nghe nói.

- Đúng thế, Kiếm Linh Sơn nổi tiếng nhất chính là kiếm linh tháp, nghe nói có thể học được vô thượng kiếm thuật, từ đó có vô số người tiến tới, chỉ có điều... Nhiều năm như vậy nhưng chưa từng nghe nói qua có ai lên đỉnh tháp.

Văn Đào gia chủ cũng hiểu tương đối nhiều về Kiếm Linh Sơn, cười nói:

- Năm đó ta từng đi tới đó, may mắn tiến vào tầng thứ hai, học qua một bộ kiếm thuật, ta vừa vặn cũng quen hoàn cảnh bên kia, có thể mang các ngươi đi qua!

- Vậy làm phiền Văn gia chủ!

Nhiếp Vân cười cười.

- Đại sư khách khí, nếu như không phải ngươi ra tay, chỉ sợ Văn gia chúng ta bị phá thành mảnh nhỏ, có thể làm chút chuyện vì ngươi, trong nội tâm cũng có thể an ổn một ít!

Văn Đào gia chủ liên tục khoát tay.

Văn gia không hổ là gia tộc truyền thừa không biết bao nhiêu năm, cao thủ không nhiều lắm nhưng bảo vật lại không ít, trưa hôm đó mượn ra một kiện phi hành thần binh Hoàng cảnh viên mãn, mọi người tiến vào trong đó và phá không mà đi.

Văn gia chủ tu vi Hoàng cảnh viên mãn phối hợp phi hành thần binh cho nên tốc độ nhanh không ít, trước kia Nhiếp Vân phi hành cần nửa tháng, hiện tại dùng tốc độ của hắn chỉ cần năm, sáu ngày là

tới nơi.

Có người khống chế phi hành thần binh, Nhiếp Vân cũng mặc kệ, hắn ngồi trong phòng tu luyện.

Một đường không nói chuyện, trải qua năm sáu ngày tu luyện, Nhiếp Vân cảm giác tu vi ngưng thực, lực lượng tăng trưởng một tia lần nữa, nhất là dung hợp ảo cảnh đại đạo vào giới vực, uy lực càng hơn!

Trước kia giới vực chỉ có thể lan tràn cách thân thể mười mét mà thôi, mà bây giờ gia tăng năm mét, đã đạt tới mười lăm mét.

Đừng nhìn khoảng cách này không lớn, lúc chiến đấu có tác dụng nghịch chuyển tình thế, nếu như một lần nữa cho hắn tham gia khảo hạch cửa thứ sáu, hắn có thể dễ dàng nghiền nát tất cả đối thủ.

Không riêng phạm vi giới vực tăng lớn, dung hợp giới vực dung hợp ảo cảnh đại đạo cũng có thể tùy ý sinh ra ảo cảnh trong phạm vi mười lăm mét, càng làm hắn thỏa mãn chính là ngưng tụ ra ảo cảnh phân thân.

Giới vực mở ra, nương theo tinh thần của hắn có thể hình thành mấy ảo ảnh chung quanh hắn.

Những ảo ảnh này do ảo cảnh tạo ra, không sợ công kích, có hiệu quả mê hoặc địch nhân, nói cách khác một khi chêến đấu với người khác hắn có thể dễ dàng chế tạo ra vô số ảnh cảnh mê hoặc đối phương.

Một khi phát hiện không phải chân thân, có thể thừa cơ đánh lén, từ đó hắn sẽ chêếm lợi cực lớn, giới hạn không chỉ là ảo cảnh.

Hơn nữa loại ảo cảnh này là đại đạo hình thành, trừ phi đối thủ có lĩnh ngộ ảo cảnh cao thâm hoặc là lĩnh ngộ các đại đạo quan sát như thiên nhãn, có thể bằng vào các giác quan phát hiện dị thường.

Thực tế vận dụng linh hồn, càng vận dụng càng dễ dàng bị mê hoặc, gây chuyện không tốt không cần ra tay, chỉ bằng vào ảo cảnh

có thể làm đối phương không chế tự kiềm chế, sinh tử không biết.

Hắn triệt để thích ứng lực lượng ảo cảnh đại đạo, Nhiếp Đồng cũng có tiến bộ nhảy vọt.

Lúc trước hắn ngưng tụ ra kiếm giới hình thức ban đầu, hiện tại hình thức ban đầu càng ngưng thực, xem ra tùy thời củng cố vững chắc và hình thành kiếm giới chân chính.

Mặc kệ hắn hiểu kiếm đạo bao nhiêu, muốn ngưng tụ kiếm giới còn không dễ dàng như vậy, dựa theo suy tính bình thường, không có thời gian mấy tháng ma luyện sẽ không thành công.

Dù là như thế, kiếm ý trên người hắn càng ngày càng đậm, từ đó hình thành lưỡi đao sắc bén, tùy thời phá không mà ra tạo thành biến hóa quả thần khó lường.

- Thiếu gia, phía trước chính là Kiếm Linh Sơn!

Văn Đào gia chủ lên tiếng.

Xưng hô đại sư khó tránh khỏi có không ít phiền toái, Nhiếp Vân bảo hắn gọi thẳng tên nhưng Văn Đào gia chủ chết sống không đồng ý, song phương giằng co một hồi đành phải dùng “thiếu gia” tương xứng.

- Đến rồi!

Đám người Nhiếp Vân đứng dậy và nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy phía trước là ngọn núi nguy nga đứng sửng trước mắt, ngọn núi này khác với các ngọn núi khác, chỉ có một tòa cô phong, nó đứng đó và đâm thẳng vào bầu trời, nhìn từ xa giống như một thanh tuyệt thế bảo kiếm đứng đó và đâm thẳng bầu trời.

- Đây là Kiếm Linh Sơn?

Nhiếp Vân lòng đầy rung động.

Không nói trước Kiếm Linh Sơn có Lục Hi Đại Đế truyền thừa hay

không, chỉ nhìn ngọn núi một cách đơn thuần cũng có thể cảm nhận được kiếm ý vô cùng vô tận ập vào mặt, làm cho hắn có cảm giác khó hình dung.

- Không sai, đây là Kiếm Linh Sơn, nhiều năm như vậy... Không ngờ không có biến hóa quá lớn.

Quy linh đứng phía sau, ánh mắt như lâm vào hồi ức.

Nhiếp Vân sớm biết như vậy thì hắn đã tới, cũng không hề hỏi nhiều.

- Kiếm Linh Sơn chỉ có một cái lối đi, muốn du ngoạn Kiếm Linh Tháp phải đi từng bước lên trên, không thể phi hành, nếu không sẽ bị vô thượng kiếm khí xoắn giết.

Văn Đào gia chủ nói.

- Tốt!

Nhiếp Vân gật đầu.

Lần này hắn tới giúp đệ đệ tìm kiếm Lục Hi Đại Đế truyền thừa, không muốn trêu chọc phiền toái, tất cả phải làm theo quy củ mới thỏa đáng.

Thời gian không dài, mọi người đi tới chân núi, Văn Đào gia chủ khống chế phi hành thần binh đáp xuống.

Đi ra khỏi phi hành thần binh, Nhiếp Vân nhìn thấy cách đó có một tòa kiến trúc khổng lồ, không ít người xếp hạng trước kiến trúc và tiến lên trên núi.

- Đây là nơi mua tiến tháp phù, muốn đi vào kiếm linh tháp, không riêng phải có thiên phú, còn phải mua thứ này, nếu không kết nối với ngọn núi sẽ không thể đi vào.

Văn Đào gia chủ nói.

------oOo------

Chương 3226: Bùi Dương

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mua sắm? Dùng thần thạch mua sắm?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

- Đúng thé, mỗi tiến tháp phù cần tốn hao một vạn thần thạch mua sắm, giá cả xa xỉ!

Văn Đào gia chủ cười khổ.

- Một vạn thần thạch?

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Muốn lĩnh ngộ kiếm đạo, cần ngộ tính và năng lực, cho dù kiếm linh tháp vô cùng thần kỳ, có thể lĩnh ngộ kiếm đạo hay không còn khó nói, dưới tình huống không có cái gì đã giao nhiều tiền như vậy, giá cả đủ đen.

Nhưng có người tình nguyện chịu đánh thì phải mặc kệ, xem dòng người xếp hàng phía trước, dù có giá trên trời cũng hấp dẫn không ít người tới.

Đối với sinh linh Thần giới mà nói, tu vi vĩnh viễn đứng đầu, tiền tài tiền tài, có tu vi có thể nghĩ biện pháp đi kiếm tiền.

Một vạn thần thạch tuy khoa trương, nếu có thể bởi vậy đạt được một môn thượng đẳng kiếm pháp vẫn đáng giá.

- Không riêng như thế, tiến tháp phù còn hạn chế thời gian, một vạn thần thạch mua sắm thứ này chỉ có tác dụng bảy ngày mà thôi, cũng nói rõ, ngươi tốn hao nhiều thần thạch như thế cũng chỉ mua được tư cách vào tháp tu hành mà thôi, nếu muốn ở lâu hơn chỉ có thể giao thêm tiền.

Văn Đào gia chủ tiếp tục nói.

- Ah, thật đen!

Nhiếp Vân lần nữa cảm khái.

- Đại Đế truyền thừa lại bị biến thành nơi vơ vét của cải, nếu như Lục Hi còn sống, chỉ sợ hắn sẽ tức chết.

Quy linh lắc đầu, tràn đầy thở dài.

Lục Hi Đại Đế dùng kiếm nhập đạo, thực lực vô cùng cường đại, hắn không thèm quan tâm tiền tài, nếu biết rõ hậu nhân của hắn cầm kiếm thuật của hắn ngụy trang vơ vét của cải, không biết có thể tức giận sống lại hay không.

- Thiếu gia yên tâm, tuy Văn gia ta nội tình không được nhưng có thể lấy ra chút tiền tài này.

Quy linh nói thầm, Văn Đào gia chủ không có nghe hiểu ý tứ gì, còn tưởng rằng đám người Nhiếp Vân cảm thấy buồn rầu vì giá cao nên nói ra.

Văn gia chỉ là tiểu gia tộc tại Lang Yên Cổ thành, hoàn toàn kém xa chín đế tám vương mười hai công tước tại thành Vân Châu, nhưng dù sao truyền thừa lâu năm, mấy vạn thần thạch đối với bọn họ mà nói không xem vào đâu.

- Văn gia chủ khách khí, mấy vạn thần thạch với ta mà nói cũng không xem vào đâu, ta có thể lấy ra được.

Nhiếp Vân lắc đầu cự tuyệt hảo ý của đối phương.

Hắn mở y quán lâu như vậy, mỗi người đi vào xem bệnh, mặc kệ chữa khỏi hay không đầu tiên muốn một vạn thần thạch làm phí hẹn trước, đây là món lợi kếch sù, Nhiếp Vân không thiếu thần thạch, cũng không cần người khác giao thay hắn.

- Là ta lỗ mãng!

Văn gia chủ vội nói.

Mọi người vừa nói vừa đi tới kiến trúc to lớn kia, lúc này xếp hàng trong đám người.

Phía trước có hơn trăm người, phần lớn đều là người trẻ tuổi ánh mắt ác liệt, trên lưng cõng trường kiếm, mạch tức kinh người.

- Có thể tới nơi này đều là thiên tài kiếm đạo, mỗi người có kiếm thuật không yếu.

Văn Đào gia chủ cười nói.

Nhiếp Vân gật đầu.

Không cần đối phương nói hắn cũng nhìn ra.

Những người trẻ tuổi này có khí tức cường thịnh, trên người có kiếm ý bừng bừng phấn chấn, xem xét chính là thiên tài.

Đương nhiên, chỉ có số ít thiên tài trong bọn họ trổ hết tài năng nổi bạt, so với Nhiếp Đồng thì kém hơn quá nhiều.

- Mau nhìn, kiếm đồng Bùi Dương đến!

- Bùi Dương? Ngươi nói tuyệt thế thiên tài vừa sinh ra đã cầm kiếm?

- Đúng vậy, nghe nói hắn ba tuổi đã sáng một bộ kiếm pháp độc đáo thuộc về mình, thời điểm mười tuổi chỉ bằng vào kiếm thuật, có thể đánh với Vương cảnh trung kỳ không rơi vào thế hạ phong, lúc ba mươi tuổi dựa vào kiếm thuật đột phá Hoàng cảnh, mũi kiếm sắc bén, thực lực Hoàng cảnh sơ kỳ có thể làm rất nhiều cường giả Hoàng cảnh hậu kỳ cam tâm nhận thua!

- Ta cũng có nghe nói qua, người này kiếm thuật cao minh, nghe nói còn được một vị đại sư kiếm thuật truyền thừa, hết sức lợi hại!

- Đúng thế, ta nghe nói hắn năm trước không phải đã tới kiếm linh tháp sao? Tại sao lần này tới đây?

- Hắn là đã tới và xông tới tầng năm!

- Nghe nói lúc ấy chỉ kém một chiêu mà bại, trong nội tâm không phục, dốc lòng tu luyện một năm, lần này tới chỉ sợ sẽ trùng kích tầng sáu và tầng bảy.

- Trùng kích tầng sáu? Rất khó a, ta nghe nói đã gần vạn năm qua không có người nào có thể lên tới tầng sáu, có thể trùng kích đến tầng năm, cả Thần giới cũng chỉ đếm hết trên hai bàn tay, khó khăn...

- Ai biết được, đi xem là biết rồi.

- Nếu như có thể lao tới tầng năm đã rất đáng sợ, nhân cơ hội này kết giao với hắn, về sau nói không chừng sẽ là đại trợ lực.

Đi theo sau đội ngũ một hồi mọi người đột nhiên nghe được tiếng nghị luận vang lên.

Nhiếp Vân nhìn theo hướng nghị luận, chỉ thấy một thanh niên hơn ba mươi tuổi ngẩng đầu đi tới, trên người kiếm khí nội liễm, chỉ có ánh mắt ngẫu nhiên nhìn sang mang theo từng tia khí tức sắc bén.

- Quả nhiên là thiên tài kiếm đạo!

Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Mặc dù tu vi của hắn chỉ là Vương cảnh viên mãn, ánh mắt lại cực cao, thực tế hắn đã lý giải kiếm đạo tới mức độ nhất định, thanh niên trước mắt cho dù che dấu rất tốt nhưng nhìn cường đại hơn cái gọi là những “Thiên tài” chung quanh không ít.

Tuy người này là cường giả Hoàng cảnh nhưng không hình thành kết giới đặc thù, mà là một loại nhị phẩm giới vực không biết tên, so với Nhiếp Đồng thì kém hơn không ít.

- Ta muốn ba tấm tiến tháp phù!

Thiên tài kiếm đạo Bùi Dương đi vài bước tới đại điện phụ trách

bán ra tiến tháp phù, hắn lật tay ném nạp vật giới chỉ về phía trước.

- Ba miếng tiến tháp phù? Xem ra hắn ý định tiến vào hơn hai mươi ngày!

Thấy hắn một người mua nhiều tiến tháp phù như thế, trong lòng mọi người âm thầm phán định.

- Đây là khế ước sinh tử, ký vào trước rồi nói sau.

Người phụ trách tiện tay ném ra một tờ giấy và lên tiếng.

- Trèo lên kiếm linh tháp cần trải qua rất nhiều khảo hạch, gây chuyện không tốt sẽ thân tử đạo tiêu, vì ngăn ngừa phiền toái, đầu tiên phải ký khế ước sinh tử.

Văn Đào gia chủ nhỏ giọng nói.

- Ân!

Có thể tới nơi này đều là thiên tài kiếm đạo, chính là tinh anh trong tinh ảnh, trong tông môn hay gia tộc đều được bồi dưỡng trọng điểm, nếu như không ký khế ước sinh tử, chết ở chỗ này sẽ có phiền toái không nhỏ.

Có những khế ước này, cho dù những tài tuấn các thế lực kia chết cũng không thể gây phiền toái cho bọn họ.

Muốn đạt được vô thượng kiếm thuật, đầu tiên phải trải qua vô số khảo nghiệm, nếu không dám ký khế ước sinh tử thì không cần đi lên.

Dường như biết rõ quy củ, thanh niên gọi là Bùi Dương tiếp nhận khế ước sinh tử, cũng không nhìn làm gì, tinh thần khẽ động liền lạc ấn linh hồn vào đó.

------oOo------

Chương 3227: Tu luyện chi đạo

Ký loại sinh tử ước này cũng không phải là ký tên, mà là in linh hồn vào.

Ký xong sinh tử ước, người phụ trách truyền đạt ba tấm phù lục nhỏ như lòng bàn tay.

Tiếp nhận phù lục Bùi Dương nhanh chóng đi thẳng lên núi, lúc này đi thẳng về phía trước.

- Trên sơn đạo có không ít điêu khắc và kiếm ý, đều là cảm ngộ của tiền nhân, có thể lĩnh ngộ ra một ít gì đó.

- Chúng ta nhanh chóng đuổi theo đi, nghe nói lần trước đi theo sau lưng Bùi Dương và quan sát cử động của hắn sẽ lĩnh ngộ một bộ kiếm pháp kém!

- Ân, không riêng lĩnh ngộ kiếm pháp, trên đường còn tránh được không ít phiền toái, thuận lợi tiến vào kiếm linh tháp!

Thấy hắn rời đi, những người chưa mua được tiến tháp phù đầy lo lắng, hận không thể lập tức theo sau.

- Chúng ta cũng đi thôi!

Nhiếp Vân giao tiền bốn người, phân biệt ký sinh tử ước, chậm rãi đi theo mọi người lên núi.

Ra khỏi đại điện, quả nhiên đúng như Văn Đào gia chủ nói, đi theo lối đi tiến thẳng về phía trước, nhìn từ xa có cảm giác như đai lưng nạm ngọc.

Đường núi do vô số cầu thang tạo thành, mỗi một tầng đều cao hơn một trượng, không có tu vi nhất định, cho dù muốn đi lên cũng tốn hao cái giá to lớn.

Nhìn từ xa, Bùi Dương xung trận ngựa lên trước, sau lưng có không ít người theo sau nối thành hàng dài.

Nhiếp Vân thả người nhảy lên thang đá và tiến lên.

Thang đá không có bất kỳ điểm nào kỳ lạ, hai bên bóng loáng như đao gọt thành, phía trên điêu khắc kiếm chiêu.

Phía trên kiếm thức điêu khắc vô số lý giải kiếm thuật, hẳn là người đi ngang qua đánh dấu.

Nhiếp Vân liếc mắt nhìn những đánh dấu kia, lập tức nhịn không được cười lên.

Những kiếm thức này đơn giản đến cực điểm, đều là chiêu số bình thường nhưng trong mắt những người đánh dấu lại như có ẩn chứa đại đạo bên trong, vô cùng phức tạp và áo nghĩa khó nói thành lời.

Người bình thường nhìn thấy những kiếm chiêu này đều có thể luyện thành, chỉ khi nào xem những đánh dấu có thể đoán được luyện không thành một chiêu nửa thức, gây chuyện không tốt còn đi loanh quanh, tâm thần lo nghĩ, sống không bằng chết.

Có thể nói những đánh dấu này hiếm thấy tới cực điểm, chuyên môn dẫn người ta vào, người có tâm thần không kiên định chỉ liếc mắt nhìn sẽ không nhịn được xem tiếp, sau đó hoài nghi chính mình và biến thành vô tích sự.

Trong nội tâm đang tại cười thầm, quả nhiên nhìn thấy cách đó không xa có không ích người đứng trước thạch bích hoa chân múa tay vui sướng như điên.

- Không đúng... Chiêu kiếm pháp này xem tranh vẽ kiếm ý trùng thiên, nếu như dựa theo đánh dấu lại âm nhu như nước, chẳng lẽ thật sự là kiếm ý như nước...

- Tranh vẽ này cũng không phải kiếm ý trùng thiên, mà là đâm rách bầu trời, dùng để ngăn cản công kích phía trên, xem phương vị công kích người đang nhảy lên, loại tình huống này hư không bị lực, kiếm ý cương mãnh, ngược lại cung cấp lực bật lên cho đối phương, kiếm ý như nước, triệt tiêu áp lực của hắn, như như vậy làm công kích của hắn chật vật không chịu nổi.

- Đây là địch cường ta yếu, hư thật kết hợp!

- Ngươi nói ta không đồng ý, kiếm đạo chú ý tâm ý, ngươi xem đánh dấu phía dưới này, đây là Liệu Thiên kiếm, đối mặt địch nhân phía trên có lẽ trùng kích trước mặt, phá vỡ phòng ngự, làm cho đố phương tránh không thể tránh, một mặt trốn tránh, đối phương sẽ đón đầu đánh xuống, đến lúc đó mất đi mục tiêu...

- Ta cảm thấy chiêu này không phải âm nhu như nước, cũng không phải cương mãnh như sắt, mà là hư chiêu, kiếm ý xông lên mê hoặc địch nhân, trên thực tế lại kết hợp động tác bổ xuống làm người ta khó lòng phòng bị.

- Đều sai rồi, tuy kiếm chiêu này nhìn không kém nhưng một khi ra tay không ra hết, còn không bị người ta chém giết? Bởi vậy ta cảm thấy được kiếm chiêu này không có ý nghĩa thực tế, là mua kiếm chém đông tây thôi.

- Có hoa không quả!

Mấy người vây quanh thạch bích, bọn họ tranh cãi đỏ mặt tía tai.

Nhiếp Vân đi tới trước mặt, giương mắt nhìn sang kiếm chiêu trên vách đá, sau khi xem xong bất đắc dĩ lắc đầu.

Trên tấm bia đá khắc là kiếm chiêu đâm lên, chỉ có điều mấy người này nói hoàn toàn khác nhau, trong kiếm ý mang theo ác liệt bế nghễ thiên hạ, thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành.

Nếu như đoán không tệ, chiêu này là chiêu số đồng quy vu tận, đánh không lại địch nhân, lợi dụng bản thân không môn hấp dẫn đối phương, từ đó làm cho đối phương têến vào không môn và đạt tới mục đích đồng quy vu tận.

Nghĩ đến những chuyện này, Nhiếp Vân quét mắt đánh dấu chung quanh và bất đắc dĩ.

Đánh dấu ghi cái gì cũng có, kiếm chiêu bị động như thế trong mắt kẻ khác quả thực có thể nói nhật nguyệt đồng huy, tinh thần bất hủ,

là kiếm chiêu chí cao vô thượng.

Nhìn những đánh dấu này có ý nghĩa rõ ràng, có lý có cứ, thậm chí còn chuyển ra không ít kiếm chiêu và kiếm thuật tương tự, viết ra truyền thừa, lai lịch, cùng với lịch sử chói lọi, có những thứ này, chỉ cần ngươi nhìn sẽ kìm lòng không được lâm vào trong đó, không cách nào tự kềm chế.

- Chỉ sợ những đánh dấu này không phải người ngoài ghi, mà là có người cố ý làm thế!

Nội tâm Nhiếp Vân khẽ động.

Những kiếm chiêu này đánh dấu thành công hấp dẫn tâm tư tu luyện giả, trợ giúp bọn họ đi con đường chính xác nhưng thật ra đã rời khỏi quỹ đạo, nếu như nói là người ngoại lai cố ý ghi, khẳng định không có lợi hại như vậy, cũng không có thủ đoạn khéo như thế.

Cách giải thích duy nhất rất có thể có người cố ý làm và dẫn mọi người tu luyện quanh co.

Nếu có thể vẽ kiếm chiêu lên, nhất định là hi vọng có người học được, vì sao lại làm ra kêếm chiêu hư giả như thế?

- Con đường tu luyện gian khổ mà đường xa, tâm trí không kiên, ý chí bất định sẽ cách thành công càng lúc càng xa, khó có thành tựu!

Người điêu khắc những chú giải này có khả năng làm theo đạo lý kia, làm cho người ta hiểu kiên định tín niệm của mình là đúng, một mặt tin vỉa hè, thay đổi thất thường, bảo sao hay vậy, cuối cùng là kẻ vô tích sự!

Quy linh hình ra phỏng đoán trong nội tâm của hắn, cảm khái nói một câu.

Hắn sống không biết bao nhiêu năm, hắn đi theo sau lưng Thần Nông Đại Đế, Lục Hi Đại Đế, lý giải về kiếm đạo từ lâu đạt tới cảnh giới cực kỳ cao thâm, đánh dấu giải thích là cố ý mê hoặc người ta,

với hắn mà nói cũng là vui đùa.

- Đúng vậy a, tu luyện chi đạo, quý ở kiên định nội tâm!

- Nội tâm của mình không kiên định, kết quả là thành tựu cũng sẽ có hạn!

Nhiếp Vân gật đầu.

------oOo------

Chương 3228: Thí kiếm thạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sở dĩ hắn có thể tu luyện nhanh hơn kẻ khác, thực lực càng mạnh hơn nữa, thiên phú chỉ làm một phần, quan trọng hơn là hắn là người kiên định tín niệm của cả hai thế giới.

Chính bởi vì cổ tín niệm này duy trì, hắn có thể khoác lên vai tất cả trách nhiệm tiến lên phía trước.

Lòng có cảm xúc, ngẩng đầu nhìn lên trên cao, chỉ thấy mấy người đi theo sau Bùi Dương đã tụt lùi về phía sau nhiều, bọn họ không ngừng tinh tế xem xét kiếm chiêu chung quanh.

- Đi theo sau lưng Bùi Dương là cảm thấy ánh mắt của hắn cao hơn mọi người, có thể nói ra phương pháp tu luyện kiếm chiêu chính xác nhất, kết quả... Mất dấu, nói rõ bọn họ vẫn không tin vào phán đoán của mình.

- Tâm tính như thế luyện kiếm làm sao tinh ti

ến được?

Nhìn thấy hành động của những người này Nhiếp Vân không nói, quay đầu nhìn về phía Nhiếp Đồng sau lưng.

Chỉ thấy ánh mắt đệ đệ như điện nhìn thẳng về phía trước, dường

như nhìn điêu khắc trên vách đá, những kiếm chiêu này không có khả năng thu hút tinh thần và quan tâm của hắn.

- Người trước mặt dừng lại!

Mấy người đi một hồi, sau lưng có tiếng nói vang lên.

Nhìn sang con đường phía trước, quả nhiên nhìn thấy người phía trước dừng lại, nhìn bọn họ không nhúc nhích.

- Đó là Kiếm Ngấn Bi.

Văn Đào gia chủ nói.

- Kiếm Ngân Bi?

- Là kiếm đạo đại sư lưu vết kiếm, loại vết kiếm này hoàn toàn khác với kiếm chiêu khác, không có chiêu số nhưng lại có lý giải kiếm đạo của cường giả, có ẩn chứa đặc thù của đại đạo, nếu có thể quan sát sẽ có trợ giúp rất nhiều.

Văn Đào gia chủ giải thích.

Xem ra hắn cũng không thể chống cự đi tới nơi này chủ yếu bởi vì biết rõ phía trước có Kiếm Ngân Bi.

- Đi qua xem!!

Nghe là kiếm đạo đại sư lưu lại vết kiếm, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời, bước nhanh về phía trước.

Chỉ chốc lát mấy người tới trước tấm bia đá, quả nhiên đúng như đối phương nói, phía trên có vết cắt sâu nhưng không có bất cứ chiêu số nào.

Vết cắt mang theo đặc thù hàm súc, lúc này những người đang quan sát nhìn chăm chú giống như một thanh lợi kiếm cắt ngang, lúc này có không ít người không kiềm lòng mà vui sướng khoa tay múa chân.

Giống như kiếm đạo đại sư lưu lại vết kiếm và có ẩn chứa lý giải kiếm đạo sâu sắc.

Tuy có rất nhiều tấm bia đá của tiền nhân nhưng Nhiếp Vân liếc mắt nhìn lại không nhìn thấy Bùi Dương, xem ra hắn đã đi về phía trước và không có ở lại nơi này.

- Ha ha, ta trải qua ba ngày quan sát dã lĩnh ngộ một bộ kiếm pháp trong đó, chỉ cần luyện thành, thực lực của ta nhất định phóng đại.

- Chúc mừng chúc mừng! Nếu thật sự thành công, ta nhất định sẽ lãnh giáo ngươi, hi vọng không nên keo kiệt.

- Âu Dương huynh chính là thiên tài kiếm đạo vạn năm khó gặp, có thể lĩnh ngộ rất bình thường, ta cũng lĩnh ngộ ở nơi này ba ngày, đáng tiếc ta không nhìn thấy cái gì, hai mắt tối đen.

- Kỳ thật không có gì, chỉ cần dung nhập tinh thần vào đó, cẩn thận cảm ngộ, kiếm đạo cũng rất dễ lý giải...

Dưới tấm bia đá không ngừng xuất hiện cảnh tượng như thế, lĩnh ngộ cái gì thì vô cùng đắc ý, không có lĩnh ngộ đấm ngực dậm chân, hối hận không thôi.

Có thể tới đây đều là thiên tài kiếm đạo, không ít người cẩn thận quan sát vết kiếm, tu vi nhất phi trùng thiên, thực lực đột nhiên tăng mạnh.

Văn Đào gia chủ liếc mắt nhìn vết kiếm, ánh mắt lộ ra vẻ si mê, hắn nhớ rõ lần này tới đây cùng Nhiếp Vân nhưng vẫn không nhịn được xoay người nhìn sang, sau khi xem xét liền sững sờ.

Chỉ thấy ánh mắt Nhiếp Vân không nhìn vết kiếm bao lâu đã nhấc chân đi về phía trước.

- Thiếu gia, ngươi không nhìn một lúc?

Văn Đào gia chủ không nhịn được hỏi.

- Lên núi rồi nói sau!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Tuy vết kiếm ẩn chứa phong vận kiếm đạo mười phần nhưng hắn từng thấy qua tấm bia đá Lục Hi Đại Đế lưu lại Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm cho nên không quan tâm thứ này.

Lục Hi Đại Đế điêu khắc Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, tuy không có ẩn chứa toàn bộ kiếm đạo của hắn nhưng tấm bia đá lại mang theo chân ý mười phần, vết kêếm nơi này so sánh với nó quả thực chính là một trời một vực, hoàn toàn không có tính so sánh.

Cho nên hắn có xem hay không chỉ là râu ria.

Về phần Nhiếp Đồng đã lĩnh ngộ kiếm giới hình thức ban đầu, loại kiếm đạo này không xem cũng được.

- Ách... Được rồi!

Thấy hắn phải đi, Văn Đào gia chủ chỉ có thể lưu luyến quay đầu đi theo sát phía sau.

- Hừ, giả vờ cái gì giả vờ, lên thông đạo không quan sát vết kiếm, không lĩnh ngộ nội dung trong đó, không biết có thể tiến vào kiếm linh tháp liền tầng thứ nhất hay không đấy.

- Mấy Vương cảnh viên mãn nho hnor mà thôi, không hiểu cũng rất bình thường!

- Đừng để đám tiểu bối làm loạn tâm thần, chúng ta tiếp tục học kiếm!

Thấy đám người Nhiếp Vân quay người rời đi, cũng không có dừng lại quan sát vết kiếm cho nên rất nhiều người khinh thị.

Bọn họ xem ra, không xem vết kiếm chứng tỏ không có thiên phú kiếm đạo, loại người này không đáng để lo.

Đối với mọi người khinh thị, Nhiếp Vân không thèm để ý, tiếp tục đi về phía trước, hắn nhanh chóng đi tới vị trí sườn núi, nơi này cũng

có Kiếm Ngân Bi còn lớn hơn cái trước, có thể lĩnh ngộ kiếm đạo còn sâu hơn trước.

Sưu sưu sưu sưu vèo!

Trước tấm bia đá không ngừng có kiếm khí bắn tới, hào quang bắn lên không trung, khí thế mười phần.

- Không phải lúc trước có người tụ tập tại những nơi này luyện kiếm sao? Tại sao nơi này không có ai luyện kiếm?

Liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân kỳ quái hỏi.

Trước kia trên đường đi đều gặp người quan sát vết kiếm, đều có suy diễn trong lòng, không có người động thủ, ở nơi đó có người không ngừng múa may, kiếm khí tung hoành, cảnh tượng hoàn toàn khác với trước kia.

- Thiếu gia có nhìn thấy hòn đá phía trước không?

Văn Đào gia chủ đưa tay chỉ về phía trước.

Nhìn theo ngón tay của hắn, quả nhiên Nhiếp Vân nhìn thấy hòn đá không lớn đứng sừng sững trước tấm bia đá, không chú ý nhìn sẽ bị che khuất khó nhìn thấy.

Toàn thân tảng đá kia hơi mờ, trong suốt như ngọc, cũng không nhìn ra chất liệu gì nhưng cho người ta cảm giác thoải mái và ôn nhuận như ngọc, làm người ta không nhịn được nhìn nhiều vài lần.

- Tảng đá kia có cổ quái.

Nhiếp Vân đưa mắt nhìn và sững sờ.

Hắn cảm thấy kỳ quái không phải cảm giác thoải mái phát ra từ tảng đá, mà là... Tảng đá kia có thể không ngừng hấp thu kiếm khí chung quanh.

Tảng đá hấp thu kiếm khí... Chưa từng nghe nói qua!

- Ha ha, thiếu gia hảo nhãn lực!

------oOo------

Chương 3229: Bùi Dương thử kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Văn Đào gia chủ cũng sớm nhìn ra tảng đá kia đặc thù, hắn tươi cười gật gật đầu:

- Đó gọi là Thí Kiếm Thạch, có thể hấp thu kiếm khí và kiểm tra lý giải kiếm đạo của tu luyện giả.

- Chính bởi vì như thế, rất nhiều người thậm chí muốn thí nghiệm kiếm thuật của mình một chút.

- Thí Kiếm Thạch?

Nhiếp Vân nhìn kỹ tảng đá, quả nhiên nhìn thấy tảng đá không ngừng hút đi kiếm khí khác nhau, xuất hiện màu sắc biến hóa khác nhau.

- Tảng đá có màu cầu vồng, hồng, cam, hoàng, lục, thanh, lam, tử, kiếm khí xuất hiện ánh sáng màu đỏ nói rõ lĩnh ngộ cấp bậc thấp nhất, ánh sáng tím cao nhất!

Văn Đào gia chủ giải thích nói.

Nhiếp Vân gật gật đầu, những kiếm ý thí nghiệm có ánh sáng màu đỏ chiếm đa số, ngẫu nhiên có vài màu cam, từ điểm này nói rõ những người kia lý giải kiếm đạo không cao.

- Ngươi thử qua sao? Màu gì?

Nhìn một hồi, phát hiện một sắc màu vàng, Nhiếp Vân không có quá nhiều hứng thú, lúc này nhìn sang Văn Đào gia chủ.

Gia hỏa này hiểu rõ nơi đây như thế, chỉ sợ hắn đi trong thông đạo

không chỉ một hai ngày, thí kiếm thạch thần kỳ như thế, dựa theo tâm tính của hắn không bỏ qua.

- Ta... Ta lúc còn trẻ đã thử qua, là màu cam đậm!

Văn Đào gia chủ hưng phấn tự đắc.

- Màu cam đậm?

- Tuy có bảy màu sắc nhưng có phân đậm và nhạt, nhan sắc càng đậm chứng tỏ lĩnh ngộ càng sâu.

Văn Đào gia chủ tươi cười giải thích.

- Ah!

Nghe được giải thích như thế Nhiếp Vân lúc này mới chú ý, hắn nhìn thấy xuất hiện mấy màu cam nhưng hơi nhạt, ít nhất không có xuất hiện màu cam đậm.

Nói như vậy thiên phú của Văn Đào gia chủ cũng không kém.

Cẩn thận nhớ lại liền hiểu ra, nếu thiên phú quá kém làm sao có thể trở thành Hoàng cảnh viên mãn!

Hoàng cảnh viên mãn cũng không phải người nào cũng có thể đạt tới.

- Mau nhìn! Là màu vàng nhạt!

Thời điểm trên mặt Văn Đào gia chủ mang theo kiêu ngạo, trong đám người không biết ai kêu lên, mấy người nhìn sang, quả nhiên thí kiếm thạch đổi màu, một đạo hào quang màu vàng nhạt chiếu sáng bốn phía.

- Phúc An thiếu gia thành Thiên Tuấn!

- Là hắn? Ta nghe nói hắn lý giải kiếm đạo sâu sắc, là siêu cấp thiên tài!

- Tuy là màu vàng nhạt nhưng cũng là màu vàng, cũng không phải màu cam đậm có thể so sánh, hắn lĩnh ngộ màu vàng đã là chuyện cực kỳ lợi hại.

- Không biết hắn lĩnh ngộ có thể dùng tiền mua hay không?

Mọi người xôn xao, tất cả nhìn sang thanh niên thi triển ra kiếm khí màu vàng, bọn họ tràn ngập hâm mộ.

Thí kiếm thạch có thể xuất hiện màu vàng nhạt, nói rõ người lý giải kiếm đạo tới cảnh giới nhất định và vượt xa bọn họ.

Nhìn thấy ánh mắt người chung quanh nhìn mình, thiếu niên gọi là Phúc An mang theo ý ngạo nghễ, trong mắt mang theo hào quang hưng phấn.

Rất hiển nhiên, có thể xuất hiện màu vàng nhạt cũng vượt qua dự kiến của hắn.

Thời điểm mọi người không ngừng hâm mộ, trong đám người không biết ai hô một tiếng, đám người chung quanh lặng ngắt như tờ.

- Kiếm đồng Bùi Dương đến!

Khi tiếng la vang lên, quả nhiên nhìn thấy Bùi Dương vừa rồi chẳng biết đi tới từ khi nào, hắn đi vài bước tới trước thí kiếm thạch.

- Chẳng lẽ hắn cũng muốn thử kiếm?

- Hẳn là thế, hắn lý giải kiếm đạo vượt qua mọi người chúng ta, một khi thử kiếm không biết sẽ xuất hiện màu gì!

- Ngươi nói lần trước hắn kiểm tra là màu vàng đậm, lần này khẳng định cấp bậc rất cao!

- Thật sự là thiên tài ah, màu vàng đậm… Ta nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhìn thấy hành động của hắn, người nơi đây đều biết thiếu niên

muốn thử kiếm, ánh mắt mang theo hưng phấn.

Chỉ có Phúc An thiếu gia sắc mặt khó coi.

Hắn biết rõ thiên phú của mình nhìn như xuất chúng nhưng kém xa Bùi Dương nhiều lắm.

Ầm ầm ầm!

Kiếm quang ra khỏi vỏ, kiếm ý tung hoành.

- Không tệ!

Nhìn thấy hắn xuất kiếm, Nhiếp Vân không tự chủ mà gật gật đầu.

Khó trách Bùi Dương công tử có danh khí lớn như thế, hắn có lý giải về kiếm đạo rất mạnh, mặc dù lhắn nhìn thấy cũng phải tán thưởng.

Ông!

Thí kiếm thạch hấp thu kiếm khí, một màu sắc đậm xuất hiện, người chung quanh quan sát nhìn thấy đều hít khí lạnh.

Màu xanh lá cây đậm!

Thí kiếm thạch lại xuất hiện màu xanh lá cây đậm!

Năm trước chỉ màu vàng đậm, năm nay lại trực tiếp đạt tới màu xanh lá cây đậm, thiên phú của Bùi Dương quá kinh khủng rồi.

- Thiên tài! Đây mới thực sự là thiên tài kêếm đạo.

- Năm trước hắn leo lên tầng năm, năm nay kiếm thuật lại tăng thêm nhiều như vậy, thật sự không biết sẽ đi tới tầng mấy!

- Chỉ sợ có thể đi lên tầng sáu.

- Đã lâu rồi không nhìn thấy thiên tài kiếm đạo như thế.

Mọi người lập tức xôn xao.

Thí kiếm thạch xuất hiện màu xanh lá cây đậm, đã rất nhiều năm không có nhìn thấy màu này, bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới có thể tận mắt nhìn thấy, ánh mắt nhìn Bùi Dương tràn ngập sùng bái và hâm mộ.

- Không ngờ vẫn là màu xanh lá cây, còn kém hơn ta nghĩ một chút.

Khác với mọi người ngạc nhiên, kiếm đồng Bùi Dương không hài lòng với thành tích của mình, lắc đầu, hắn thu trưởng kiếm sau đó tiếp tục đi tới đỉnh núi.

- Màu xanh lá cây đậm cũng bất mãn?

Nghe nói như thế, tất cả mọi người lắc đầu tặc lưỡi.

Người so với người giận điên người, gia hỏa này muốn làm mọi người tức chết đây mà!

Đừng nói màu xanh lá cây đậm, có thể đạt tới màu xanh nhạt cũng làm không ít người hưng phấn muốn bất tỉnh rồi, ngươi đạt tới loại cảnh giới này còn không hài lòng, thật là...

Mọi người nhìn bóng lưng của hắn đi lên núi.

- Gia hỏa này thật sự biết giả vờ.

Nhiếp Vân lắc đầu.

Gia hỏa này dã đi qua thí kiếm thạch nhưng sau đó cố ý chạy tới thử một chút, rất rõ ràng là muốn ra oai phủ đầu với Phúc An thêếu gia kia, hiện tại còn cố ý nói như thế, thật sự biết giả vờ.

Nghe khẩu khí của mọi người hình như rất ưa thích chuyện như vậy, nhất là mấy nữ tử trẻ tuổi trong đám người, ánh mắt đỏ rực giống như muốn nhào vào người của Bùi Dương công tử.

- Thiên tài đi tới bất cứ nơi nào cũng được tôn trọng... Màu xanh lá

cây đậm, thành tựu Bùi Dương về sau nhất định sáng lạn.

Văn Đào gia chủ cũng phải tán dương.

Hắn chỉ là màu cam âậm, đối phương lại có màu xanh lá cây đậm, kém tới hai cấp bậc lớn, cho dù hắn không phục cũng khó nói thành lời.

- Thiếu gia, ngươi có muốn thử một chút hay không?

Cảm thán xong, Văn Đào gia chủ nhìn về phía Nhiếp Vân.

Thiếu niên trước mắt cho hắn cảm giác thâm bất khả trắc, hắn chỉ là Vương cảnh viên mãn nhưng có thể đối kháng và đánh chết Thi Vương vạn năm.

Lại nói hắn còn trẻ đã có ánh mắt kiến thức cao, hiện tại hắn đã là Hoàng cảnh viên mãn cho nên ánh mắt cũng cao hơn.

------oOo------

Chương 3230: Ếch ngồi đáy giếng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần này chuyên môn đến Kiếm Linh Sơn, khẳng định lý giải kiếm đạo không thấp, cũng không biết có thể đạt tới cấp độ gì, có thể đạt tới màu cam như mình hay không.

- Ta?

Nhiếp Vân cười một tiếng, lắc đầu:

- Ta không thử!

Thí kiếm thạch thí nghiệm kiếm ý không có ý nghĩa với hắn.

Luyện thành Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm cho nên kiếm đạo đan điền gần như bằng Thiên Đạo đan điềnhắn đã lý giải kiếm đạo tới cảnh

giới cao thâm, không cần thí nghiệm hắn cũng biết tiềm lực và thực lực bản thân, căn bản không cần phải biểu diễn trước mặt mọi người.

- Không thử... Vậy được rồi!

Hắn vốn muốn nhìn đối phương lý giải kiếm đạo đạt tới cảnh giới gì, nghe nói như thế, Văn Đào gia chủ còn tưởng rằng Nhiếp Vân sợ hãi xấu mặt không dám thí nghiệm, lúc này không hề hỏi nhiều.

Hắn xem ra thiếu niên lý giải y đạo cao thâm như thế, cho dù tinh thông kiếm đạo nhưng tối đa cũng chỉ là da lông, dù sao thuật nghiệp có chuyên nghiệm, bị tuổi ảnh hưởng cho nên không thể tinh thông quá nhiều.

Loại tình huống này không ra tay cũng đúng, bằng không sẽ làm người ta cười nhạo, được không bù mất.

- Nhiếp Đồng, ngươi có muốn thử một chút hay không?

Không biết suy nghĩ trong nội tâm Văn Đào gia chủ, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Nhiếp Đồng.

Đệ đệ lý giải kiếm đạo đạt tới cảnh giới cao thâm, không biết hắn đi thử một chút sẽ có màu sắc như thế nào.

- Ta? Ca ca không đi, ta cũng không muốn đi!

Nhiếp Đồng lắc đầu.

Hắn và Nhiếp Vân có suy nghĩ giống nhau, cái gọi là thí kiếm thạch chỉ là một ít người cố ý thể hiện tạo ra mà thôi, hắn không muốn làm khỉ cho người khác xem.

- Đi thôi!

Biết rõ tâm tư của đệ đệ, Nhiếp Vân mỉm cười, hắn lại đi lên ngọn núi.

- Cũng không thử...

Văn Đào gia chủ nháy mắt.

Hai huynh đệ này không quá giống người trẻ tuổi.

Có khả năng bọn họ lý giải kiếm đạo thật sự không được tốt lắm, không muốn tìm mất mặt!

Về phần tại sao kiếm thuật không cao còn tới nơi này, có lẽ là đệ tử đại gia tộc ra ngoài lịch lãm, muốn kiến thức một phen, căn bản không có ý định học tập kiếm thuật cao thâm gì đó.

Khó trách trên đường đi không thèm nhìn kiếm chiêu nào khác, có khả năng những kiếm thuật này trân quý với tán tu nhưng trong mắt bọn họ không đáng giá nhắc tới a!

Nghĩ vậy không nhịn được gật đầu, trong nội tâm cười khổ.

Đệ tử đại gia tộc... Thật đúng sự biết đốt tiền.

Bốn vạn thần thạch cứ tùy tiện ném ra khoi tay nhưng không học một chiêu kiếm chiêu nào, chỉ vì ngắm phong cảnh... Thật không biết nghĩ cái gì.

Suy nghĩ cẩn thận đã xảy ra chuyện gì, Văn Đào gia chủ không dám nhiều lời, hắn tiếp tục theo sát phía sau, càng đi càng cảm thấy suy đoán của mình không có sai lầm gì.

Càng đi lên trên ngọn núi, kêếm chiêu điêu khắc trên vách đá càng lúc càng cao thâm, Nhiếp Vân đi tuốt đằng trước giống như tùy tiện du sơn ngoạn thủy, không có ý ngừng lại giống như những kiếm chiêu này quá chướng mắt.

- Bọn họ không muốn xem, ta xem một chút ah...

Gương mặt Văn Đào gia chủ đầy xoắn xuýt.

Những kiếm chiêu này đệ tử đại gia tộc như bọn họ không đặt vào trong mắt, hắn còn muốn học một chút, tuy đối phương không ngừng lại nên hắn cũng không ngừng lại, lúc này đành phải đi qua,

nhưng trong lòng lại ngứa ngáy khó chịu giống như mèo cào.

- Thiếu gia, phía trước chính là khối Kiếm Ngân Bi cuối cùng, ta xem chúng ta nên dừng một chút, nghe nói là kiếm đạo đại sư Vân Đạo Hành lưu lại dấu vết.

- Học tập một chút có thể đạt được chỗ tốt thật lớn!

Lại đi một hồi nhìn thấy đoàn người phía trước không có ý dừng lại, Văn Đào gia chủ nhịn không được nói.

- Vân Đạo Hành?

- Đúng thế a, Vân Đạo Hành chính là kiếm đạo đại sư nổi danh nhất gần vạn năm qua, chiến tích huy hoàng nhất là một kiếm diệt sát mười tám cường giả Hoàng cảnh viên mãn!

- Hắn lý giải kiếm đạo có thể nói khủng bố, nghe nói là siêu cấp cường giả có khả năng tấn cấp kiếm đạo Đại Đế nhất!

- Hắn lưu lại dấu vết, không nhìn một chút thật sự... Đáng tiếc!

Văn Đào gia chủ vội hỏi.

- Kiếm đạo đại sư khủng bố như thế lưu lại dấu vết, tự nhiên phải xem một chút.

Nghe nói là cường giả như vậy lưu lại vết kiếm, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời và gật đầu.

Hai người nói chuyện không lâu, quả nhiên nhìn thấy một tấm bia đá ngay trước mặt.

Người dừng lại tấm bia đá này nhiều nhất, còn nhiều hơn trước gấp bội, thậm chí ngay cả kiếm đồng Bùi Dương đầy kiêu ngạo lúc trước cũng đứng ở phía trước, vẻ mặt si mê say sưa.

Vết kiếm do kiếm đạo đại sư Vân Đạo Hành lưu lại, có nhiều người như vậy cũng rất bình thường, Nhiếp Vân không có quá nhiều ngoài ý muốn, đôi mắt nhìn chằm chằm vào vết kiếm trên bia đá.

Trên tấm bia đá có hai vết kiếm quét ngang, chợt nhìn hai dấu vết này giống như công tượng bình thường điêu khắc, không có gì đặc thù, nếu cẩn thận quan sát sẽ có phát hiên.

Vết khắc trên bia đá không sâu, tất cả đều chín thốn, mỗi một đạo dấu vết rộng hẹp hoàn toàn giống nhau, biên giới mượt mà bóng loáng giống như có thể sinh ra hào quang.

- Dùng chủ làm kiếm?

Nhiếp Vân hiểu ra.

Đâm ra dấu vết này, vị Vân Đạo Hành đại sư kia không có sử dụng kiếm khắc, mà là dùng chỉ làm kiếm, dùng ngón tay khắc lên.

Vết kiếm khắc sâu như thế, dấu vết mượt mà no đủ càng làm rõ lĩnh ngộ kiếm đạo của hắn sâu như thế nào.

- Quả nhiên lý giải kiếm đạo không kém, dường như còn chưa hình thành kiếm giới nguyên vẹn.

Xem dấu vết xong, Nhiếp Vân lắc đầu.

Cái gọi là Vân Đạo Hành đại sư lý giải kiếm đạo kinh người, còn mạnh hơn cả hắn, không hoàn mỹ duy nhất chính là không hình thành kiếm giới nguyên vẹn!

Giới vực thông thường là căn cứ vào không gian pháp tắc của Hoàn Vũ thần giới ngưng tụ mà thành, tuy trong đó có thể dung nhập lý giải kiếm đạo nhưng lại không thuần khiết, không tính là kiếm giới nguyên vẹn.

Nói ra rất khó lý giải, dùng kiếm giới nguyện vẹn nói thành một thùng nước cho dễ lý giải.

Kiếm giới nguyên vẹn hoàn toàn do kiếm đạo tạo thành, không có chút tạp chất nào, mà không hoàn chỉnh là hình thành giới vực trước, sau đó lại căn cứ lý giải kiếm đạo không ngừng bài trừ tạp chất... Giống như đầu tiên đổ đầy nước vào thùng, sau đó lại đổ

chất lỏng đặc thù vào, loại chất lỏng này dung hợp với nước còn phải chiết xuất, độ khó to lớn gia tăng đâu chỉ gấp trăm lần.

Vân Đạo Hành đại sư đi con đường này, hắn nửa đường xây dựng kiếm giới, lại không đạt tới cảnh giới kiếm đạo đơn thuần như Nhiếp Đồng.

- Thiếu gia, như thế nào? Vết kiếm này có dẫn dắt với ngươi hay không? Có trợ giúp tu luyện?

Thấy Nhiếp Vân nhìn chằm chằm Kiếm Ngân Bi, Văn Đào gia chủ không nhịn được cười hỏi.

------oOo------

Chương 3231: Kiếm quang của Nhiếp Đồng

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Dẫn dắt? Tuy vết kiếm không kém nhưng muốn nói dẫn dắt thì chưa tới.

- Chỉ có thể nói trên ta... Không tệ!

Nhiếp Vân nói.

Hắn nói sự thật, xem qua Lục Hi Đại Đế lưu lại Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, vết kiếm trình độ này không thể ảnh hưởng tới hắn, lại nói kiếm đạo của Vân Đạo Hành lợi hại cũng chỉ mạnh hơn hắn một tia mà thôi, Vân Đạo Hành tự mình giảng thuật cũng không có dẫn dắt quá lớn, càng đừng nói chỉ là vết kiếm.

- Chỉ là không tệ? Ha ha, đây là câu chê cười nhất ta nghe được, thật sự khẩu khí lớn, ngươi cho rằng mình là ai?

Nhiếp Vân vừa dứt lời, Văn Đào gia chủ cũng chưa trả lời đã nghe có tiếng nói vang lên.

Tiếng nói rất lớn vang vọng cả đường núi, lập lúc này hấp dẫn ánh

mắt không ít người.

Nhiếp Vân nhướng mày, hắn nhìn sang hướng phát ra âm thanh.

Đó là thanh niên lưng cõng kiếm, quần áo đẹp đẽ quý giá, ánh mắt của hắn nhìn Nhiếp Vân mang theo khinh thường.

- Tử Trọng, Kiếm Ngấn Bi trọng địa, kêu to như vậy còn ra thể thống gì?

Trong đám người dường như có người nghe tiếng nên quát lớn.

- Thiếu gia!

Thanh niên lưng cõng kiếm đẩy đám người đi tới.

- Không phải ta vô lễ, mà là vừa rồi có người nói vết kiếm trên đá chỉ có thể nói là không tệ, trong lời nói không có thành kính, cho nên ta tới giáo huấn hắn.

- Chỉ có thể không tệ? Thế hệ cuồng vọng quá nhiều, người chưa thấy qua các mặt xã hội cũng không ít, rất nhiều, không cần phải ngạc nhiên!

Người được Tử Trọng xưng hô thiếu gia cười lạnh, vẫy vẫy tay áo.

Mọi người lúc này mới phát hiện vị thiếu gia này chính là kiếm đồng Bùi Dương.

- Đúng là gia hỏa không có kiến thức... Xem không hiểu vết kiếm thì nói không hiểu đi, nói cái gì ‘ dẫn dắt với ta không lớn ’... Thật sự là chưa thấy qua các mặt của xã hội, không biết trời cao đất rộng!

Tử Trọng cười lạnh, nhìn về phía Nhiếp Vân với ánh mắt của kẻ ếch ngồi đáy giếng.

- Ách?

Không nghĩ tới thuận miệng một câu lại bị người ta cười nhạo, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn nói như thế là sự thật không nghi ngờ.

Ăn ngay nói thật lại bị nghi vấn, ngẫm lại cũng quá chê cười.

Hắn không tức giận cũng không trả lời.

Một câu mà thôi, cũng không tính là cái gì.

- Đi thôi!

Không để ý tới đối phương cười nhạo, Nhiếp Vân nói một câu sau đó đi lên bậc thang.

Từ vị trí vết kiếm của Vân Đạo Hành tới đỉnh núi đã không còn xa, tiếp tục đi lên trên có lẽ không bao lâu nữa sẽ tới nơi, hắn cũng không muốn lãng phí thời gian ở nơi này.

- Thiếu gia...

Văn Đào gia chủ sững sờ một lúc nhưng laijt hở dài.

Nếu trước kia chỉ là suy đoán thì hiện tại hắn đã xác định.

Có lẽ kiếm thuật của vị thiếu gia này thật sự không được lắm, tới đây cũng chỉ ôm tâm tính đi dạo mà thôi, nếu không phải như vậy, tại đường đường vết kiếm của Vân Đạo Hành bày ra đó, tại sao hắn không nhìn?

Bị đùa cợt như thế tại sao không phản bác?

- Chậm đã!

Nhiếp Vân vừa muốn tiến lên lại có tiếng quát vang lên, lúc này có bóng người xuất hiện trước mặt mọi người

Chính là tên Tử Trọng.

Tử Trọng duỗi bàn tay ngăn cản phía trước, trong mắt tràn đầy kiêu căng và nói:

- Xin lỗi!

- Xin lỗi?

Nhiếp Vân cau mày một cái.

- Không sai, Vân Đạo Hành đại sư là thần tượng của ta, hắn lưu lại vết kiếm nhưng ngươi nói lời bất kính, chỉ bằng vào những lời này đã đủ làm ngươi chết vài lần rồi.

- Hôm nay ta tâm tình tốt, xin lỗi, ta sẽ cho ngươi đi qua, không nên rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!

Tử Trọng lạnh lùng nói.

- Thu bàn tay của ngươi lại!

Nhiếp Vân còn chưa nói gì Nhiếp Đồng đã lên tiếng.

- Ngươi nói cái gì?

Nghe được có người nói bàn tay của hắn bẩn, sắc mặt Tử Trọng âm trầm mang theo sát cơ.

Ầm ầm ầm!

Hắn còn chưa nói hết câu đã có một đạo kiếm quang đột nhiên sinh ra giống như mặt trời lúc bình minh, mặt trời rực rỡ xuất hiện sáng chói mắt làm người ta phải nhắm mắt lại.

- Ah...

Ngay sau đó có một tiếng kêu thảm thiết vang lên, mọi người nhìn sang lần nữa đã phát hiện cánh tay Tử Trọng ngăn cản Nhiếp Vân đã bị chém đứt, Nhiếp Đồng là người động thủ lẳng lặng đứng tại chỗ, trong tay không thấy kiếm, cũng không có chút kiếm ý nào, dường như chuyện lúc trước không có bất cứ quan hệ nào với hắn.

Một kiếm chém rụng cánh tay của thiên tài Tử Trọng, đối phương

không có cả thời gian phản ứng...

Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?

Chung quanh lặng ngắt như tờ.

Không để ý tới mọi người khiếp sợ, Nhiếp Vân mỉm cười, đệ đệ có tính tình như thế, chỉ cần có người dám làm khó mình, hắn khẳng định sẽ ra tay, không chém giết đối phương đã là nể tình.

- Đi thôi!

Cười lắc đầu, không hề để ý tới thiên tài Tử Trọng đổ mồ hôi lạnh khắp người, Nhiếp Vân vừa sải tiến lên trên.

Không muốn gây chuyện, không có nghĩa là sợ phiền phức.

Tôm tép nhãi nhép mà thôi, chém rụng cánh tay xem như khiển trách, nếu tiếp tục không biết phân biệt cứ chém giết là được.

Dù sao người tới đây đã ký sinh tử ước, chết cũng không có người nào trách tội.

- Ah... Đi!

Thấy hai huynh đệ Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng cứ tiếp tục đi lên bậc thang, Văn Đào gia chủ lúc này mới kịp phản ứng, sững sờ một lúc mói nhìn sang.

Lúc này đám người vẫn còn khiếp sợ vì hành động chặt tay của Nhiếp Đồng vừa rồi, không có người nào phản ứng hay đứng ra ngăn cản.

Ngay cả Bùi Dương lúc trước có danh tiếng vô hạn cũng không có động tĩnh, hắn chỉ cau mày không nói lời nào.

- Quá mãnh liệt!

Nhìn thấy chuyện này, hiện tại Văn Đào gia chủ mới kịp phản ứng, hắn cũng phải cảm khái.

Có thể tới nơi này không ai không phải thiên tài, thủ đoạn nhiều vô số kể, đối mặt với những người này, cho dù là hắn cũng không dám quá mức làm càn, phải bảo trì ít xuất hiện, mà vị Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng lại ra tay chặt đứt cánh tay của đối phương, cũng không nói nhảm một câu... Hơn nữa chẳng những làm, còn làm tất cả mọi người hoảng sợ không nói nên lời... Phần quả quyết và tàn nhẫn như thế, ngay cả hắn cũng khiếp sợ không thôi.

- Không nên như vậy ah... Kiếm linh tháp ba tầng trước cần hợp tác mới có thể thành công, ba đạo như thế sẽ gây ra mâu thuẫn với mọi người, không muốn kết minh, nếu thật như thế ba tầng trước sẽ gặp nguy hiểm to lớn.

Khiếp sợ cảm khái nhưng Văn Đào gia chủ lại bận tâm.

Kiếm linh tháp ba tầng trước cần kết minh với người khác mới có thể thông qua, một lời không hợp chặt đứt cánh tay đối phương như vậy, tàn nhẫn như thế thật khó tìm người kết minh!

Không người kết minh, không thể thông qua ba tầng trước.

------oOo------

Chương 3232: Tiến vào kiếm linh tháp (Thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Có khả năng Nhiếp Vân đại nhân còn không biết chuyện này, ta phải nói rõ chi tiết mới được.

Văn Đào gia chủ vội vàng đuổi theo.

Mấy người vừa đi, Kiếm Ngân Bi lại nổ tung.

- Thiếu gia...

Tử Trọng đi tới trước mặt Bùi Dương và mang theo nghi hoặc.

Đối với tu vi như bọn họ, cụt tay cũng không là gì, bị chặt tay ở trước mặt nhiều người như thế tương đương vẽ mặt, vì sao Bùi Dương thiếu gia lại thờ ơ?

- Kiếm pháp của đối phương không kém!

Dường như nhìn ra suy nghĩ của hắn, Bùi Dương nói.

- Là không kém nhưng so ra kém thiếu gia không ít.

Tử Trọng cắn răng.

Hắn tự tin vào công tử của mình mù quáng, cho rằng trên phương diện kiếm đạo không ai là đối thủ của thiếu gia.

- Không kém gì ta, người hầu kia là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, thân phận không thấp, tùy tiện tranh chấp động thủ với hắn, có hại chịu thiệt ngược lại là chúng ta!

Bùi Dương nói.

Ánh mắt của hắn sắc bén, nhìn ra Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng là Vương cảnh viên mãn nhưng Văn Đào gia chủ có che giấu thế nào cũng là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, hoàn toàn không thể che giấu.

Có được cường giả Hoàng cảnh viên mãn làm người hầu, thân phận khẳng định không đơn giản... Tranh chấp chính diện với loại người này thật sự không sáng suốt.

- Cơn... Cơn tức này chúng ta nuốt xuống?

Tử Trọng xiết chặc nắm đấm.

Vừa cười nhạo đối phương đã bị chém đứt cánh tay, bị mát mặt với mọi người, phần khuất nhục như vậy nhưng không báo, kiếm tâm không rõ, về sau làm sao có tiến bộ?

- Nuốt xuống? Nào có dễ dàng như vậy... Qua một hồi bọn chúng không vào kiếm linh tháp cũng bỏ đi, một khi tiến vào... Hắc hắc, ta

sẽ làm bọn chúng sống không bằng chết.

Ánh mắt Bùi Dương phát lạnh.

- Không sai!

Kiếm linh tháp không cho phép vượt qua Hoàng cảnh trung kỳ đi vào, tùy tùng cũng không có tác dụng... Bên trong có thể ngăn cách ý niệm dò xét, hơn nữa người tiến vào sinh tử không do mình, cho dù tìm cơ hội giết hắn cũng không có ai biết rõ.

Tử Trọng hiểu ra.

Kiếm linh tháp cũng không phải ai cũng có thể đi vào, có hạn chế tu vi rõ ràng, chỉ cần vượt qua Hoàng cảnh trung kỳ, cho dù không biết gì về kêếm đạo cũng không được phép đi vào.

Tùy tùng của bọn họ đạt tới Hoàng cảnh viên mãn, rất rõ ràng không thể đi vào, chỉ cần người này không thể đi vào, bọn họ có thể thừa dịp...

Hai Vương cảnh viên mãn mà thôi, thiếu gia muốn động thủ, nhất định có thể chém giết dễ như trở bàn tay.

Phải biết rằng thiếu gia chỉ là cương giả Hoàng cảnh sơ kỳ nhưng bằng vào lý giải kiếm đạo gặp cường giả Hoàng cảnh hậu kỳ cũng có lực đánh một trận, thậm chí chém giết, thực lực như thế chém giết hai Vương cảnh viên mãn vô cùng dễ dàng, cũng không có gì khó khăn.

- Chúng ta tiến lên, đừng để bọn chúng trốn.

Bùi Dương nói một tiếng, cũng không hề nhìn Kiếm Ngân Bi, thả người tiến lên trên Tử Trọng cũng theo sau thật nhanh.

- Kiếm linh tháp vượt qua Hoàng cảnh trung kỳ không cho phép tiến vào, ba tầng trước phải tổ đội mới có thể tiến vào?

Nhiếp Vân nhìn sang Văn Đào gia chủ trước mắt, không nhịn được hỏi.

Văn Đào gia chủ sợ hắn không hiểu quy củ kiếm linh tháp nên đuổi theo nói tin tức hắn biết rõ cho đối phương biết.

- Đúng!

Nhiếp Vân gật đầu.

Vừa mới bắt đầu còn cảm thấy kỳ quái, cẩn thận ngẫm lại cũng hiểu ra, tu luyện kiếm pháp trong kiếm linh tháp cần trải qua đủ loại khảo hạch, thực lực ngươi rất cao nhưng có thể bằng vào lực lượng cưỡng ép nghiền nát, cũng mất đi ý nghĩa khảo hạch.

Hạn chế tu vi là tất nhiên.

Về phần vì sao cho phép tổ đội, chỉ sợ phải đi vào mới biết.

- Bùi Dương, Tử Trọng, ta nghe nói bọn chúng là kẻ có thù tất báo, vừa mới đắc tội bọn chúng, ta sợ... Tiến vào kiếm linh tháp sẽ gây phiền toái cho các ngươi.

Văn Đào gia chủ nói đến đây liền do dự:

- Hơn nữa...

- Hơn nữa cái gì?

- Hơn nữa... Kiếm linh tháp không cho phép sử dụng pháp bảo và thần binh, nói cách khác, tiến vào trong đó chỉ có thể dựa vào lý giả kiếm đạo của mình tiến lên, không thể dựa pháp bảo, một khi vi phạm sẽ bị chém giết tại chỗ.

Nói đến đây Văn Đào gia chủ lặng lẽ lườm Nhiếp Vân.

Hắn xem ra thiếu niên này chém giết Thi Vương nhất định dựa vào rất nhiều thủ đoạn, có khả năng sử dụng pháp bảo lợi hại chém giết Thi Vương vạn năm.

Pháp bảo, bí kỹ lợi hại ở bên ngoài, đến kiếm linh tháp phải dựa theo quy củ trong đó làm việc, không có pháp bảo và bí kỹ, chỉ có

Vương cảnh viên mãn... Hắn xem trọng đối phương.

- Không sao!

Biết rõ đối phương lo lắng, Nhiếp Vân khoát khoát tay.

Mặc dù hắn chỉ là Vương cảnh viên mãn nhưng sức chiến đấu chân chính lại chém giết cường giả Hoàng cảnh viên mãn, bằng vào không phải pháp bảo mà là dung hợp giới vực.

Cho nên cho dù kiếm linh tháp hạn chế pháp bảo bí kỹ nhưng không ảnh hưởng giới vực, hắn cũng không có gì phải lo lắng.

Bùi Dương, Tử Trọng không tìm phiền toái cũng bỏ đi, hắn cũng không so đo với bọn chúng, nếu thật muốn tìm phiền toái, không ngại tiện tay giải quyết.

- Việc này...

Thấy hắn lơ đễnh, Văn Đào gia chủ biết rõ khuyên bảo vô dụng, đành phải không nói lời nào.

Tốc độ mấy người rất nhanh, không qua bao lâu đã đi lên đỉnh núi.

Từ dưới núi nhìnlene cả ngọn núi như lợi kiếm đâm thẳng trời xanh, vốn tưởng rằng đỉnh núi như mũi kiếm sẽ phi thường nhỏ hẹp, không có không gian quá lớn, đi lên trên đỉnh lại phát hiện không phải như thế.

Trước mắt vô cùng bao la, nếu không phải từng bước đi tới nơi này, thực hoài nghi không phải đỉnh núi mà là bình nguyên.

Trên mặt đất chung quanh có đủ các loại thực vật, mùi thơm cỏ dại hoa tươi xen lẫn bùn dất, gió nhẹ thổi qua mang theo hương khí ngọt ngào.

Đưa mắt nhìn chung quanh, một tòa kiếm tháp nằm ở cách đó không xa, tuy uy thế không lớn bằng Kiếm Linh Sơn nhưng đưa mắt nhìn sang lại càng sắc bén hơn trước, mang theo lực lượng làm lòng người sợ hãi.

Nếu như không có kiếm ý hóa giải, chỉ sợ người bình thường cũng sẽ bị lực lượng ẩn chứa trong đó gạt bỏ, từ đó tử vong tại chỗ.

- Đúng là kiếm linh tháp lợi hại, cho dù không đi vào nhưng chỉ quan sát cũng có lợi cho kiếm giả.

Nhiếp Vân cảm khái một câu.

Kiếm linh tháp này mỗi đường nét đều mang theo khí tức kiếm thuật đại đạo, cho dù không cần tiến vào, chỉ ngồi ở nơi này quan sát cũng có lợi thật lớn.

Xem ra người xây dựng tháp này có lý giải kiếm thuật cao hơn hắn quá nhiều.

- Dường như nơi này có không ít người quan sát thân tháp!

Tiến lên phía trước, quả nhiên nhìn thấy không ít người tu luyện đang tĩnh tọa quan sát tòa tháp.

------oOo------

Chương 3233: Tiến vào kiếm linh tháp (Thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những người này cách kiếm linh tháp rất xa, có thể nhìn rõ toàn cảnh thân tháp, không cần đoán cũng biết bọn họ cũng có suy nghĩ giống như hắn, muốn quan sát thân tháp lĩnh ngộ kiếm đạo.

- Kiếm linh tháp phi thường nguy hiểm, người tiến vào trong đó mười không còn một sống sót đi ra, không tìm được đối tượng hợp tác, rất nhiều người không muốn đi vào.

- Tòa tháp này rất bất phàm, rất nhiều người tu luyện ở chỗ này đều có đột phá, lưu lại không ít truyền thuyết!

Văn Đào gia chủ giải thích:

- Nổi danh nhất chính là Kiếm Ma Bạch Ngọc Đình, hắn ở nơi này quan sát mười ngày mười đêm, đứng dậy ánh mắt ẩn chứa ngôi sao, kiếm ý tung hoành, lý giải kiếm đạo đạt tới cảnh giới cực sâu, một lần hành động trở thành kiếm đạo đại sư nổi danh khắp Thần giới!

- Còn có Kiếm Cuồng Tiêu Dao Sinh, thời điểm hắn tới nơi này đã có tu vi vượt qua Hoàng cảnh trung kỳ, không cách nào tiến vào kiếm linh tháp, đành phải ở chỗ này tĩnh tọa, cũng như Bạch Ngọc Đình, chưa đủ một thang cũng lĩnh ngộ tuyệt thế kiếm đạo, bỗng nhiên nổi tiếng, trở thành đại nhân vật nổi danh khắp Thần giới!

- Còn nữa...

Thuận miệng nói ra vài cái tên, Văn Đào vừa nói ánh mắt của hắn còn mang theo sùng bái mãnh liệt.

Hắn nói mấy người kia đều là cường giả nổi danh ở phương diện kiếm đạo, sâu trong nội tâm cũng muốn giống những người này bỗng nhiên nổi tiếng, lĩnh ngộ kiếm đạo cao thâm.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Mặc dù nói dễ dàng nhưng chỉ từ thân tháp lĩnh ngộ ra kiếm đạo cao thâm, thiên phú cao không phải người bình thường có thể so sánh, muốn thành công, một trăm triệu người chưa chắc xuất hiện một ngươif.

- Bùi Dương thiếu gia tổ đội tiến tháp, có người nào nguyện ý hay không?

Hai người nói chuyện với nhau, lúc này có người hô to.

Quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Bùi Dương và Tử Trọng lúc này đã đi tới đỉnh núi và nhìn Nhiếp Vân, khóe miệng mang theo vui vẻ nghiền ngẫm.

- Bùi Dương? Kiếm đồng Bùi Dương?

- Chính là hắn, hắn năm trước đã tiến vào kiếm linh tháp tầng thứ năm, lý giải kiếm đạo không tầm thường, đi cùng với hắn ba tầng trước sẽ không có chút nguy hiểm nào.

- Hắn lại tổ đội, cơ hội tốt ah, nhất định phải nắm chặt!

- Theo người như hắn đi vào trong nhất định có thể học được không ít kiếm pháp cao thâm, ta cũng muốn đi, tính thêm ta vào!

- Ta cũng đi...

Nghe được Bùi Dương tổ đội, lúc này đám người ngồi bên ngoài tháp kích động.

Kiếm linh tháp, xông tới cửa thứ ba một trăm không còn một, xông đến cửa thứ năm, cả trăm năm qua khó tìm một người, đám người chờ ở nơi đây nghe cái tên Bùi Dương muốn tổ đội đều hận không thể trực tiếp nhào đầu về phía trước.

Ba tầng trước của kiếm linh tháp cực kỳ nguy hiểm, tỉ lệ tử vong rất cao, tìm người có kiếm thuật cao thâm tổ đội thì

nguy hiểm sẽ giảm bớt rất nhiều.

- Thiếu gia, bọn chúng tổ đội, chúng ta làm sao bây giờ?

Thấy rất nhiều cao thủ đang ngồi nghe được Bùi Dương tổ đội liền gia nhập đội ngũ của hắn, Văn Đào gia chủ lúc này sốt ruột.

Cao thủ chỉ có bao nhiêu đó lại bị hắn cạo sạch sẽ, cho dù tổ đội cũng chỉ là người yếu.

Mang một đám kẻ yếu đi qua khác gì tìm chết?

Về phần gia nhập đội ngũ Bùi Dương...

Nếu như không có chuyện vừa rồi thì có thể cân nhắc một chút, nhưng Nhiếp Đồng tiểu thiếu gia vừa rồi chặt tay người ta, lại muốn

tổ đội với đối phương... Không hại hắn đã không tệ, làm sao có thể trợ giúp lẫn nhau!

- Vậy ngươi hỏi xem một chút, có ai nguyện ý tổ đội với chúng ta không?

Nhìn bộ dạng khẩn trương của hắn, Nhiếp Vân mỉm cười.

- Nhiếp Vân thiếu gia của chúng ta cũng ý định tổ đội, có ai nguyện ý đi cùng không?

Nếu Nhiếp Vân đã lên tiếng, Văn Đào gia chủ đành phải kiên trì tiến lên.

Hắn không có che lấp khí tức Hoàng cảnh viên mãn của mình, trên người tỏa ra uy áp đậm đặc.

- Cường giả Hoàng cảnh viên mãn!

- Hắn xưng hô thiếu gia, nói rõ người này nhất định là người đại gia tộc, đi theo phía sau hắn sẽ an toàn hơn không ít.

- Đúng thế, đệ tử đại gia tộc có rất nhiều thủ đoạn bảo vệ tính mạng, theo chân bọn họ có lẽ không tệ.

Nghe được Văn Đào gia chủ nói thế, tất cả mọi người sững sờ nhìn sang.

Tổ đội với người nào đó têến vào kiếm linh tháp quan hệ tới tính mạng của bọn họ, không phải chuyện đùa.

- Đệ tử đại gia tộc có không ít thủ đoạn bảo vệ tính mạng nhưng đều là bảo vệ tính mạng của mình, còn không có nghe nói bảo vệ tính mạng kẻ khác... Hơn nữa, ta nghe nói đệ tử đại gia tộc đều xem thường tán tu chúng ta, đệ tử tán tu đi theo chân bọn họ có thể biến thành bia đỡ đạn hay không còn chưa biết...

Mọi người nghị luận chưa dứt, một lời nói bất âm bất dương vang lên.

Nhìn sang người nói, kẻ vừa lên tiếng chính là Tử Trọng bị chém đứt tay.

Cánh tay đứt đã nối lại, lúc nói chuyện còn nhìn sang Nhiếp Vân, trên mặt của hắn còn mang theo nụ cười khinh bỉ, hiển nhiên muốn phá hư kế hoạch của Nhiếp Vân.

- Đúng!

- Nói rất có đạo lý, đệ tử gia tộc xem thường tán tu cũng không phả bí mật gì, bọn chúng tối đa có thể bảo chứng tánh mạng mình, sẽ không quản chúng ta!

- như vậy ta đi cùng Bùi Dương đại nhân có thể được an toàn một ít...

- Ta cũng đi cùng với Bùi Dương đại nhân...

- May mắn không có đi qua, bằng không chết còn không biết chết như thế nào!

Vừa thấy Văn Đào gia chủ với thực lực Hoàng cảnh viên mãn cho nên làm mọi người rục rịch, người nghe được Tử Trọng nói đều do dự.

- Ngươi có ý gì?

Nhìn thấy Tử Trọng giở trò, đám người vốn muốn tổ đội với Nhiếp Vân đã không tiến lên, sắc mặt Văn Đào gia chủ liền bêến thành khó coi.

Hắn nhận ân huệ của Nhiếp Vân, tự nhiên không hi vọng hắn xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, không có người tổ đội thì làm sao đi vào kiếm linh tháp?

- Không có ý gì... Cạnh tranh công bằng mà thôi, các ngươi muốn tổ đội, chúng ta cũng muốn tổ đội, bọn họ muốn theo ai tiến vào trong tháp là tự do của bọn họ, thực lực của ngươi mạnh không giả nhưng không thể cưỡng bức người ta phải đi vào trong tháp với thiếu gia của ngươi được!

Tử Trọng cười lạnh.

- Không sai, ngươi không thể bắt buộc chúng ta, Hoàng cảnh viên mãn thì thế nào? Thiếu gia của ngươi chỉ là Vương cảnh viên mãn, theo hắn vào trong đó chẳng khác gì bảo hộ hắn, đây là việc không có khả năng!

- Chúng ta quyết định tổ đội với Bùi Dương thiếu gia.

- Kiếm linh tháp vô cùng nguy hiểm, chúng ta muốn lựa chọn một người có thể bảo hộ chúng ta, vị thiếu gia kia... Thật xin lỗi.

Tử Trọng nói như thế chẳng khác gì ném tảng đá vào mặt nước yên tĩnh, tạo ra chấn động lớn..

------oOo------

Chương 3234: Tiến vào kiếm linh tháp (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đám người ý định tiến vào tháp nhìn rõ thực lực Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng liền lắc đầu.

Vương cảnh viên mãn, tiến vào kiếm linh tháp chẳng khác nào chịu chết, tổ đội với kẻ có thực lực như thế chẳng khác gì phán tử hình!

Một đi chịu chết, một là cường giả từng xông tới cửa thứ năm, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết nên lựa chọn ra sao.

- Ngươi...

Tử Trọng nói chuyện mang theo tính đầu độc, Văn Đào gia chủ muốn phản bác thực sự không biết trả lời thế nào.

Hắn cũng không biết rõ thực lực cụ thể của Nhiếp Vân thế nào, nếu thật nói tỉ mỉ lại không được.

- Thiếu gia...

Trong nội tâm sốt ruột, lại có chút bận tâm an nguy của Nhiếp Vân, lúc này xoay đầu nhìn sang, hắn phát hiện cho dù là Nhiếp Vân thiếu gia hay đệ đệ Nhiếp Đồng của hắn không có chút vẻ mặt khẩn trương nào, ngược lại còn mang theo nụ cười nghiền ngẫm.

Thậm chí ngay cả người hầu Quy Linh lại có bộ dạng không sao cả.

Dường như có tìm được người đi cùng hay không cũng không có chuyện gì cả.

- Không cần phải gấp, nguyện ý tổ đội thì đi cùng chúng ta, không muốn thì thôi, không cần phải cưỡng cầu.

Xem bộ dạng của hắn như thế, Nhiếp Vân an ủi.

- Không phải chuyện này... Kiếm linh tháp khảo nghiệm lý giải kiếm thuật, tốc độ, lực lượng, thời cơ, không tổ đội sẽ phi thường nguy hiểm, từ trước tới nay không có người nào không tổ đội có thể xông qua...

Văn Đào gia chủ vội vàng giải thích.

- Không có việc gì!

Nhiếp Vân khoát khoát tay.

Nhìn thấy bộ dạng không quan tâm của hắn, Văn Đào gia chủ không biết nên nói như thế nào, đành phải nói:

- Nếu quả thật không có người tổ đội... Gặp nguy hiểm không thể xông qua cứ rời đi, không nê gượng chống!

- Tốt!

Biết rõ Văn gia chủ có hảo tâm, Nhiếp Vân gật gật đầu, đang muốn nói chuyện lại có người lên tiếng:

- Ta... Gia nâập các ngươi được không?

Quay đầu nhìn sang, chỉ thấy một thiếu niên không biết xuất hiện từ nơi nào, bộ dạng mười bốn mười lăm tuổi, vẻ mặt xấu hổ nhìn sang.

- Gia hỏa này xuất hiện từ nơi nào?

- Nhỏ như vậy đã tới này... Lá gan cũng quá lớn.

- Ta biết tiểu tử này, tiểu tử này tên là Dong Nhàn, là cô nhi, không biết tìm ở đâu được một vạn thần thạch cho nên đi tới nơi này!

- Dường như có chút thiên phú kiếm đạo, tuổi quá nhỏ, tu vi cũng quá yếu, chỉ có Vương cảnh trung kỳ, ai muốn ah...

- Hắn đã chờ ở nơi này vài ngày, mỗi lần tổ đội đều không ai muốn, mắt thấy thời gian sắp tới...

- Mang theo cũng là vướng víu, là ta thì ta cũng không mang theo.

Vốn mọi người đang nghị luận, nghe được câu này đều cười nhạo thiếu niên lên tiếng.

Vương cảnh trung kỳ xem như kém nhất trong đám người, mang theo tiến vào kiếm linh tháp chỉ là liên lụy.

- Ha ha, mau nhìn, có người muốn gia nhập bọn họ, thiếu niên này tuổi không lớn lắm nhưng là thiên tài, các ngươi không nên không cần a.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Tử Trọng cười thành tiếng, vẻ mặt thoải mái.

Đối phương tổ đội nhận người, gọi cả buổi nhưng không có ai nhận, ngược lại có kẻ yếu tới tìm nên hắn cười nhạo.

- Ngươi muốn gia nhập chúng ta?

Không để ý tới đám người chung quanh hả hê, Nhiếp Vân nhìn về phía thiếu niên trước mắt.

- Ân...

Thiếu niên Dong Nhàn gật đầu

- Kiếm linh tháp phi thường nguy hiểm, đi vào có khả năng sẽ không thể đi ra, ngươi không sợ chứ?

Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Không sợ hãi!

Dong Nhàn tuổi không lớn lắm, trong mắt mang theo kiên định.

Nhìn thấy ánh mắt này, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Loại thần thái này hắn chỉ gặp qua trên người Nhiếp Đồng mà thôi.

Có loại tín niệm này, dù là thiên phú không ca, thực lực không được, về sau cũng sẽ có tiền đồ vô lượng.

- Tốt, nếu ngươi muốn gia nhập thì đi cùng ta.

Nhiếp Vân gật đầu.

- Đa tạ Thiếu gia...

Dong Nhàn sớm có chuẩn bị sẽ bị cự tuyệt, nằm mơ cũng không nghĩ tới đối phương đồng ý, đôi mắt sáng ngời, vội vàng cúi người cảm tạ.

- Thiếu gia...

Khác với hắn kích động, Văn Đào gia chủ nghe quyết định như thế suýt bị dọa bất tỉnh.

Nhiếp Vân đại nhân muốn làm gì? Cho dù không tìm được tổ đội cũng không nên tìm người yếu như thế... Thực lực quá yếu sẽ mang tới nguy hiểm.

- Thiếu gia, kiếm linh tháp ba tầng trước sẽ gặp không ít công kích, một đợt tiếp nối một đợt, thực lực của hắn thấp như vậy, mang theo... Sẽ liên lụy các ngươi.

Lúc này không nhịn được nữa, Văn Đào gia chủ vội vàng nói ra.

- Thiếu gia của ngươi đã quyết định, ngươi nói nhảm nhiều như vậy làm gì?

Tử Trọng cười hắc hắc, nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Vị thiếu gia này, nếu đã dám mang theo Dong Nhàn, chắc hẳn có mười phần nắm chắc a, có nắm chắc tự nhiên không có khả năng đổi ý, bằng không nhiều người chúng ta nhìn vào như thế, chẳng phải sẽ bị cười nhạo...

Ba!

Tiếng nói còn chưa chấm dứt, đột nhiên cảm thấy mặt hắn nóng bỏng, Tử Trọng cảm giác thân thể lăng không bay ra ngoài, đầu của hắn chạm vào mặt đất cách đó không xa, lúc này hắn không ngừng há miệng phun máu tươi...

- Ngươi...

Giãy dụa đứng dậy, Tử Trọng mới hiểu ra mình bị tát.

Nhớ tới lực lượng và tốc độ của cái tát, trong nội tâm không tự chủ cảm thấy khủng hoảng, nuốt nước miếng, hắn muốn mắng vài câu nhưng lại không nói thành lời.

Không phải hắn không muốn mắng, mà là không dám!

Đối phương quá cường đại, có thể đoán được, vừa rồi thật muốn giết hắn thì hắn sớm đầu rơi xuống đất, biến thành thi thể.

- Ta có quyết định gì thì không cần ngươi xen vào, đồ không có quản giáo.

- Còn dám nói nhảm một câu, hiện tại ta không ngại chém chết

ngươi

Nhiếp Vân chắp tay sau lưng, ngữ khí lạnh nhạt.

Vừa rồi hắn không giết là vì Tử Trọng chỉ là tiểu lâu la, hắn thật sự cho rằng mình là đại nhân vật sao.

Tử Trọng có tu vi Hoàng cảnh sơ kỳ nhưng hắn có thể một tát chụp chết.

- Ngươi...

Nghe nói như thế, Tử Trọng tức giận đỏ mặt, hắn lại phun ra một ngụm máu tươi.

Trước đó bị chém đứt cánh tay, mặt mũi tổn thất phân nửa, hiện tại bị tát trước mặt mọi người, thật vất vả tìm được chút thanh danh đã bị đánh tan.

- Khẩu khí thật lớn, nơi này là Kiếm Linh Sơn, không phải gia tộc các ngươi.

- không phải nơi ngươi muốn làm gì thì làm!

Bùi Dương đi tới.

Tử Trọng là người của hắn, người ta đánh như thế cũng tổn hại mặt mũi của hắn.

Nhiếp Vân mở to mắt, trong mắt mang theo sát khí âm lãnh.

- Lại nói nhảm ta không ngại làm cho Thần giới ít đi một kẻ mua danh chuộc tiếng!

Nhìn thấy ánh mắt như thế, Bùi Dương kìm lòng không được lui về phía sau một bước, sâu trong nội tâm của hắn sinh ra khủng hoảng.

------oOo------

Chương 3235: Tiến vào kiếm linh tháp (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối phương nói chuyện rất bình thản nhưng hắn có thể xác định, nếu hắn thật dám nhiều lời thì đối phương sẽ ra tay.

- Tiến vào tháp thôi!

Nhiếp Vân chẳng muốn tiếp tục để ý tới, hắn dẫn Nhiếp Đồng và thiếu niên tên Dong Nhàn đi vào cửa tháp.

Nương theo thực lực gia tăng, ánh mắt của hắn cũng tăng nhiều, Bùi Dương trong mắt người khác là thiên tài vô song, trong mắt hắn chỉ là tiểu nhân vật mà thôi, chỉ cần không tìm chết, chẳng muốn ra tay.

Đương nhiên nếu thật sự không biết tốt xấu thì hắn không lưu tình.

Hô!

Tốc độ ba người rất nhanh, Văn Đào gia chủ còn chưa kịp ngăn cản thì bọn họ đã đi tới cửa tháp, hào quang lóe lên sau đó biến mất trước mặt mọi người.

- Đáng giận ah đáng giận...

Bùi Dương xiết chặc nắm đấm kêu răng rắc.

Vừa rồi đối phương nói những lời kia hắn muốn phản bác, chẳng biết tại sao đối mặt ánh mắt kia lại không có dũng khí.

- Thiếu gia...

Tử Trọng đi tới trước mặt.

Mặt hắn vẫn còn sưng, hàm răng cũng mất vài cây, lúc trước nhìn hắn còn tiêu sái, hiện tại chật vật như ăn mày.

- Đừng có gấp, tiến tháp sẽ làm hắn trả giá đắt vì hành vi hôm nay.

Nhìn Văn Đào gia chủ cách đó không xa, Bùi Dương hừ lạnh, vẫy tay sau đó đi thẳng vào kiếm linh tháp.

Vừa rồi đối phương có người hầu là cường giả Hoàng cảnh viên mãn bên cạnh, hắn cho dù muốn động thủ cũng không dám quá phận, tiến vào kiếm linh tháp lại khác, không pháp bảo, bí kỹ sử dụng, hắn tự tin hoàn toàn có thể chém giết tiểu tử dám lên tiếng vũ nhục hắn!

- Muốn giết ba người kia, cho dù ta không ra tay thì bọn chúng cũng không kiên trì được bao lâu.

Tử Trọng gật gật đầu sau đó theo sát phía sau.

Đám người tổ đội với bọn họ lúc trước, thấy hai người muốn vào tháp thì theo cùng, lúc này có tới bảy tám người đồng loạt đi vào tòa tháp.

Hô!

Vừa tiến vào kiếm linh tháp, một tấm bia đá xuất hiện ngay trước mặt.

Trên đó viết chữ chính là quy định vào tháp, hoàn òoàn đúng như Văn Đào gia chủ nói, không thể sử dụng pháp bảo, bí kỹ, chỉ có thể sử dụng kiếm pháp!

Một khi phạm sai lầm sẽ bị cấm chế trong tháp chém giết.

Trước tấm bia đá có khung binh khí, trên đó có treo các thanh kiếm dài ngắn không đồng nhất, kiểu dáng khác nhau, cấp bậc đều như nhau, là binh khí Hoàng cảnh sơ kỳ.

Ở chỗ này không thể sử dụng kiếm của mình, chỉ có thể lựa chọn binh khí do tháp cung cấp, xông cửa chấm dứt, kiếm sẽ trở về nơi này, sẽ sử dụng tuần hoàn.

Làm như vậy đề phòng có người mang theo thần binh lợi khí

cưỡng ép xông cửa.

Hạn chế toàn bộ sẽ không có người có thể ăn gian, chỉ có thể dựa lý giải kiếm đạo tiến lên.

Sau khi hiểu rõ quy củ, Nhiếp Vân liếc mắt nhìn sau đó tìm trường kiếm thích hợp bản thân, Nhiếp Đồng và Dong Nhàn cũng tìm binh khí cho mình, ba người đồng thời đi thẳng về phía trước.

Đi một lát đã nhìn thấy bình đài xuất hiện trước mặt.

- Ta trước nghe người ta nói nơi này là thực chiến đài, mỗi ba cửa sẽ xuất hiện một cái, nội dung mỗi khảo hạch khác nhau, cửa thứ nhất khảo hạch tốc độ xuất kiếm nhanh.

Dong Nhàn nói.

Tuy mấy ngày qua không có người nào dẫn hắn vào kiếm linh tháp nhưng thông qua nghe ngóng hắn vẫn hiểu rõ một ít tình huống ở nơi đây.

- Tốc độ xuất kiếm?

- Ân, nghe nói chỉ cần leo lên thực chiến đài, chung quanh bắn ra vô số mũi tên, chỉ có xuất kiếm ngăn cản mới có thể toàn mạng, kiên trì thời gian một nén nhang mới tính toán là thông qua, kiên trì không được sẽ bị mũi tên bắn chết.

Dong Nhàn nói:

- Tổ đội càng nhiều ngườ, càng có lợi, bọn họ có thể đứng thành vòng tròn, người ở giữa nghỉ ngơi, thay phiên ngăn cản mũi tên phóng tới, cho nên... Cửa thứ nhất có nhiều người sẽ dễ dàng thông qua.

- Ah!

Nhiếp Vân hiểu ra.

Khó trách người bên ngoài có nhiều người tổ đội như thế, quả

nhiên có rất lớn chỗ tốt.

- Người tổ đội cũng không cần tất cả mọi người cùng lên, chỉ cần phái ra cường nhân trong tổ đội đi lên, kiên trì thời gian một nén nhang, cho dù đám người khác không lên đài cũng coi như thông qua!

Dong Nhàn tiếp tục nói.

- Ah, như vậy tốt nhất, có thể tiết kiệm không ít phiền toái!

Nghe được còn có quy củ như thế, Nhiếp Vân cười cười, thân thể nhảy lên thực chiến đài, đột nhiên bả vai trầm xuống, hắn vỗ một chưởng vào bình đài.

- Ca ca, cửa thứ nhất đơn giản, để ta đánh đi!

Nhiếp Đồng cười nói.

- Được rồi, ngươi lên!

Nhiếp Vân nói.

- Vị thiếu gia này... Một người không được, mũi tên bắn từ bốn phương tám hướng, một người lên không có biện pháp bận tâm bốn phía, phi thường nguy hiểm...

Nghe hai người nói chuyện với nhau, Dong Nhàn đã giật mình, vội vàng hô lên.

Cũng không phải mũi tên bắn tới từ một hướng, mà là bốn phương tám hướng, ba người cùng tiến lên còn khó ngăn cản, trên một người đi... Đây không phải đùa giỡn hay sao?

Nhìn thấy Dong Nhàn lo lắng như thế, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, cũng không giải thích.

Nhìn bộ dạng của ca ca, biết rõ đối phương vô cùng tín nhiệm hắn, Nhiếp Đồng cũng cười cười, thân thể nhảy lên thực chiến đài.

Sưu sưu sưu!

Người vừa đứng vững, chung quanh có vô số tiếng xé gió phá không bay tới, lúc này có vài mũi tên đen như nước bay tới bắn vào Nhiếp Đồng.

- Cũng không tệ!

Nhiếp Đồng không bối rối chút nào, trường kiếm trong tay bay lên, mũi kiếm bắn ra vô số mũi tên.

Đinh linh!

Lúc này có vô số mũi tên rơi xuống đất.

Vèo!

Sớm biết rõ sẽ có mũi tên bắn tới, trường kiếm trong tay Nhiếp Đồng như hành vân lưu thủy, cũng không ngừng lại và đâm về phía trước, ngay sau đó lại có tiếng nổ vang sinh ra, lúc này có vô số mũi tên bị mũi kiếm đâm rơi xuống.

Không tới hai giây, Nhiếp Đồng liên tục đâm ra năm kiếm, mỗi một kiếm đều đâm vào đầu mũi kiếm, mỗi lần có tiếng vang sinh ra nhất định có một mũi tên rơi xuống đất.

Động tác của hắn như hành vân lưu thủy, dường như hắn biết rõ mũi tên sẽ phóng tới từ nơi nào, trường kiếm sớm chờ sẵn và mũi tên tự động đưa tới cửa, căn bản không có khả năng bắn vào nơi khác.

- Kiếm thật nhanh!

Dong Nhàn trước kia còn lo lắng nhưng nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền ngây ngốc.

Hắn nhìn thấy không ít cao thủ xuất kiếm, cũng đã gặp không ít cường giả kiếm đạo nhưng chưa từng thấy ai có tốc độ xuất kiếm và tự tin như vậy, hơn nữa còn tinh chuẩn như thế,

Phải lý giải kiếm đạo tới cảnh giới nào mới có thể đạt tới trình độ hiện tại?

- Tuy kiếm pháp của Nhiếp Đồng thiếu gia cao minh nhưng tốc độ mũi tên cũng càng ngày càng nhanh, mật độ cũng càng lúc càng lớn, nếu không kiên trì nổi...

Tuy nội tâm khiếp sợ nhưng Dong Nhàn lại không cho rằng Nhiếp Đồng thiếu gia có thể bằng vào lực lượng một người vượt qua cửa này.

------oOo------

Chương 3236: Lãi lớn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phải biết rằng thời gian một nén nhang nghe không dài nhưng đối mặt với vô số mũi tên bắn tới cần tập trung tinh thần cao độ, không thể có một chút sơ sẩy, hơn nữa nương theo thời gian qua đi, tốc độ mũi tên càng lúc càng nhanh, mật độ sẽ càng lúc càng lớn, một người đừng nghĩ xông qua... Đây là việc không có khả năng.

Cho nên tuy rất khiếp sợ thực lực của Nhiếp Đồng thiếu gia nhưng hắn không tin đối phương có thể bằng vào sức một người vượt qua cửa này.

Sưu sưu sưu sưu vèo!

Đúng như hắn nói, nương theo thời gian qua đi tốc độ mũi tên quả nhiên càng lúc càng nhanh, mật độ cũng càng lúc càng lớn.

Thời gian không dài, mật độ mũi tên biến thành vài chục.

Từ xa nhìn vào có tới mấy chục mũi tên đồng thời bắn tới, đầu lâu, trước ngực, tứ chi... Hoàn toàn phong tỏa chung quanh, gần như đồng thời với nhau làm người ta không kịp phản ứng.

- Bắt đầu thú vị!

Nhiếp Đồng đứng trên đài nhẹ nhàng cười cười, trường kiếm nơi cánh tay vẽ ra một đường vòng cung ưu mỹ.

Đinh đinh đinh đinh!

Đường vòng cung đến nơi nào sẽ có vô số mũi tên va chạm và rơi xuống đất, âm thanh đinh đinh vang lên rất nhanh giống như mưa to liên tiếp.

Nếu người có nhãn lực tốt sẽ nhìn rõ Nhiếp Đồng kéo lê đường vòng cung cũng không phải tùy ý, hắn căn cứ vào thứ tự mũi tên trước sau, không có chút sai lệch nào.

Chuyện này nói đơn giản nhưng phi thường khó khăn.

Những mũi tên này gần như đồng thời bắn ra, mỗi một cây đều có trình tự trước sau, tối đa chỉ kém nhau một phần ngàn giây, thời gian ngắn như thế có thể nói chẳng khác gì đồng thời bắn ra.

Loại tình huống này chẳng những tìm được phương vị chính xác của mũi tên, lực lượng và trình tự trước sau đều dựa theo đó mà ngăn cản mũi tên, có thể thấy Nhiếp Đồng đáng sợ tới cực điểm.

Vù vù vù hô!

Nương theo thời gian qua đi, mật độ mũi tên càng lúc càng lớn, tốc độ nhanh hơn, không qua bao lâu đã nhìn thấy thân ảnh Nhiếp Đồng, cũng không nhìn thấy cái khác, lúc này nhìn thấy đầu mũi tên, âm thanh mũi tên vang lên chằng chịt như thủy triều.

Nghe âm thanh như thế, Dong Nhàn hô hấp càng ngày càng dồn dập, sắc mặt của hắn tái nhợt, hai chân không tự chủ được run rẩy.

Nhiều mũi tên ngăn cản tầm mắt như thế... Thiếu niên trên đài có thể bằng vào trường kiếm ngăn cản... Không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết hắn sẽ không tin tưởng!

Tốc độ xuất kiếm quá nhanh, hơn nữa hắn có sức quan sát kinh người cỡ nào?

Âm thanh càng ngày càng lớn, âm thanh vang lên như thủy triều như gõ vang trong tai, tuy Dong Nhàn đứng dưới bình đài nhưng có cảm giác như đặt mình vào biển rộng, hắn như con thuyền nhỏ tùy thời sẽ chìm xuống biển.

Ọe!

Âm thanh buồn nôn khô khốc xuất hiện, hắn không nhịn nổi đã nôn tất cả thức ăn hôm nay ra ngoài.

Âm thanh kim thiết giao kích cực kỳ đáng sợ, chỉ nghe âm thanh đã làm hắn không chịu nổi.

Hô!

Không biết qua bao lâu, thời điểm Dong Nhàn cảm thấy thân thể sắp sụp đổ thì âm thanh dừng lại.

Hắn vội vàng nhìn lên, chỉ thấy thiếu niên Nhiếp Đồng tươi cười nhìn sang, trên người không nhiễm một hạt bụi, cũng không chảy một giọt mồ hôi đi xuống.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, căn bản không tin tưởng hắn lại có thể ngăn cản nhiều mũi tên như thế trong một nén nhang nhưng cảm thấy chẳng khác gì đi dạo trong vườn, có thể nói thể nhẹ nhõm thích ý không có việc gì xảy ra.

Dong Nhàn căng thẳng.

Hắn đứng dưới bình đài nghe âm thanh còn suýt chút nữa bất tỉnh, đối phương là người trải qua tất cả nhưng không có việc gì, còn nhàn nhã như vậy, thật hay giả?

Hắn thật sự là Vương cảnh viên mãn?

- Đứng lên đi, một ít mũi tên mà thôi, đối với Nhiếp Đồng mà nói không coi vào đâu, đi lên tầng hai thôi.

Thời điểm hắn đang ngẩn người đã nhìn thấy Nhiếp Vân thiếu gia

cười cười nhìn sang.

Dường như Nhiếp Vân thiếu gia đã sớm biết Nhiếp Đồng thiếu gia có thể ngăn cản mũi tên cho nên không có chút ngoài ý muốn.

- Chỉ bằng sức một người vượt qua cửa thứ nhất? Này... Này... Đây là hai quái thai cỡ nào?

Nuốt nước miếng, Dong Nhàn giãy dụa đứng dậy, ánh mắt nhìn hai người Nhiếp Vân còn mang theo sợ hãi không nói thành lời.

Trước khi tiến vào kiếm linh tháp, hắn nghe ngóng rất rõ ràng, mũi tên này mũi tên trận, cho dù một trăm cường giả Hoàng cảnh sơ kỳ tạo thành đội ngũ ít nhất cũng phải chết bên trên một nửa người mới có thể thông qua.

Rất nhiều tổ đội vì thành công đã không tiếc cầm thi thể đồng bạn ngăn cản mũi tên mới có thể bảo vệ tánh mạng!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao phải tổ đội... Rất nhiều người phải hi sinh mới được.

Một người một kiếm có thể dễ dàng ngăn cản nhiều mũi tên như thế, không cảm thấy tự hào ngược lại giống như làm chuyện không có ý nghĩa... Tại sao có quái thai như thế?

Dong Nhàn trước kia cho rằng mình có kiếm thuật cao minh, là thiên tài kiếm đạo hiếm thấy, nhìn thấy cảnh tượng như vậy mới hiểu so sánh vớ hai huynh đệ này quả thực chính là đom đóm so với ánh trăng, không đáng nhắc tới.

- Xem ra... Ta gia nhập bọn họ là chuyện tốt!

Trước kia cho rằng gia nhập đội ngũ hai người là vô cùng mạo hiểm, có thể đây là quyết định sai lầm nhất trên đời, hiện tại xem ra chỉ sợ đây mới là chuyện chính xác nhất hắn từng làm.

Đi theo sau lưng cường giả kiếm đạo như thế... Hắn chẳng những lãi, hơn nữa còn là lãi lớn.

Nhiếp Đồng nhảy ra khỏi thực chiến đài, ba người nhìn thấy một con đường thẳng tắp xuất hiện.

- Thông qua tầng thứ nhất, có thể tiến vào tầng thứ hai, đi thôi!

Nhìn thấy cầu thang, Nhiếp Vân biết rõ đã thông qua cửa thứ nhất, chậm rãi đi lên.

Cầu thang không có quá nhiều bậc, ba người đi một hồi, đã tiến vào nơi khác.

Lúc đi tới cuối cầu thang nhìn thấy một tấm bia đá, phía trên có khắc một bộ kiếm thuật.

- Dong Nhàn, ngươi nhớ kỹ đi.

Liếc mắt nhìn kiếm thuật trên đó, Nhiếp Vân biết là ban thưởng thông qua tầng thứ nhất.

Kiếm thuật này đối với người bình thường mà nói còn không tệ, với hắn mà nói không có bất kỳ tác dụng nào, còn không bằng hắn sáng tạo Liên Nguyệt kiếm thuật khi ở Tà Nguyệt Chí Tôn Vực, cũng không cần phải học tập, hắn lại bảo Dong Nhàn ghi nhớ.

- Đa tạ!

Dong Nhàn vội vàng nhìn tấm bia đá, không qua bao lâu hắn đã nhớ kỹ nội dung.

Bằng vào lý giải kiếm đạo của hắn, muốn học một bộ kiếm thuật trong thời gian ngắn là chuyện khó khăn, nếu muốn ghi nhớ nội dung lại không mất bao lâu cả.

- Tầng thứ hai là cái gì, nghe nói qua chưa?

Rời khỏi tấm bia đá tiếp tục tiến lên, Nhiếp Vân nhìn sang Dong Nhàn.

- Tầng thứ hai là khôi lỗi kim loại, có mười con, sử dụng kiếm thuật đánh bại khôi lỗi kim loại là có thể thông qua.

Dong Nhàn nhớ lại và trả lời.

------oOo------

Chương 3237: Phá thế

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Khôi lỗi kim loại?

Nhiếp Vân cười cười:

- Cửa này tới ta!

Nói xong hắn đi thẳng về phía trước.

Vừa dứt lời cảnh vật trước mặt biến hóa và một bóng người xuất hiện,

Bóng người này vừa nhìn đã biết không phải nhân loại, mà là một loại khôi lỗi kim loại đặc thù tạo thành.

Vèo!

Khôi lỗi kim loại cầm trường kiếm trong tay, nó phóng thích kiếm quang tấn công Nhiếp Vân.

Trong kiếm quang mang theo quy luật đặc thù bao phủ hắn vào bên trong.

- Công kích thật giảo hoạt.

Người khác gặp công kích này rất khó tránh né, với hắn mà nói không xem vào đâu.

Khôi lỗi kim loại tầng thứ hai này chính là một bẫy rập.

Vừa rồi kiếm pháp trên tấm bia đá tầng hai không tệ, nếu học được

không kìm lòng mà thi triển ra, mà khôi lỗi kim loại lại đang thi triển biến hóa của loại kiếm pháp này.

Chỉ cần ngươi học và sử dụng sẽ bị hạn chế khắp nơi, không nhảy ra ngoài và cải biến chiêu thức là không có khả năng thắng lợi!

Muốn cải biến kiếm chiêu dễ vậy sao?

Một bộ kiếm thuật, sở dĩ có thể truyền lưu đều trải qua thiên chuy bách luyện, không lý giải kiếm đạo tới cảnh giới nhất định, đừng nói cải biến, có thể thi triển nguyên vẹn đã không tệ lắm rồi.

- Gọi tất cả đồng bạn của ngươi ra đi, một khôi lỗi như ngươi không thể ngăn cản ta đâu.

Nhìn ra bẩy rập của đối phương, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười, hắn dùng trường kiếm trong tay quét ngang một cái.

Bành!

Chiêu số của khôi lỗi kim loại bị phá giải, đồng thời bị lực lượng trùng kích liên tiếp lui về phía sau.

Khôi lỗi thi triển kiếm pháp với một ít người là huyền ảo khó lường, với hắn mà nói lại đơn giản tới cực điểm, liếc nhìn đã có thể phát hiện sơ hở cho nên tiện tay phá giải.

Hô!

Hô!

Hô!

Khôi lỗi kim loại tấn công bị hắn phá giải dễ dàng, một tiếng gào rú vang lên, ngay sau đó chung quanh xuất hiện chín khôi lỗi khác.

Mười khôi lỗi đồng thời xuất kiếm, kiếm khí liên hợp với nhau và bọa phát khí kình bén nhọn.

- Kiếm pháp thú vị, không ngờ có thể thi triển hợp kích.

Mười đại khôi lỗi ra tay, kiếm chiêu điệp gia với nhau gia tăng lực lượng lên gấp bội, làm Nhiếp Vân cảm thấy thú vị là, hiện tại khôi lỗi thi triển kiếm thuật lại kiếm thuật khắc trên tấm bia đá.

Đổi lại người tâm trí không kiên định, vừa học được kiếm thuật trên tấm bia đá nhưng bị người ta phá giải trong nháy mắt khẳng định sẽ có tâm lý oán hận với kiếm chiêu, cảm thấy không ngoài như vậy.

Nhưng ngay lúc này mười đại khôi lỗi thi triển ra kiếm chiêu giống nhau nhưng liên hợp lại sẽ đánh sụp đổ tự tin của người khiêu chiến, từ đó lý giải kiếm đạo không tiến mà còn thụt lùi.

Không thể không nói thiết kế cửa ải này vô cùng tinh diệu, kiếm đạo chi tâm không kiên, rất dễ dàng bị phá hủy.

Càng lợi hại hơn là, nếu giờ phút này thi triển chiêu số mà khôi lỗi vừa phá giải kiếm thuật của bản thân sẽ càng bị động lâm vào trong đó, cuối cùng sẽ bị chém giết tại chỗ.

Dong Nhàn cũng nhìn ra dụng ý của khôi lỗi kim loại, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, trên đầu không tự chủ đổ mồ hôi lạnh.

Đổi lại là hắn khẳng định đã không kiên định với chiêu số vừa học, gây chuyện không tốt sẽ thi triển chiêu số của khôi lỗi lúc trước, nếu thật là như vậy sẽ lâm vào bị động, vô lực xoay chuyển trời đất!

Chiến đấu với kẻ khác, một chiêu lâm vào bị động thì chiêu chiêu bị động, không có biện pháp phá giải chỉ có con đường chết.

Hơn nữa mười đại khôi lỗi tâm ý tương thông, hình thành hợp kích với kiếm thế cực kỳ đáng sợ, cho dù cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong lâm vào trong đó sẽ chật vật không chịu nổi, sẽ bị động không thể phát huy thực lực của mình.

Làm sao phá giải kiếm thế lợi hại như thế? Nhiếp Vân thiếu gia nên làm cái gì bây giờ?

Trong nội tâm khẩn trương, kìm lòng không được nhìn chằm chằm

vào Nhiếp Vân.

Hắn muốn xem thiếu niên Nhiếp Vân làm cách nào phá giải thế cục trước mắt, dùng thủ đoạn gì giải quyết.

Phần phật!

Thời điểm hắn đang kỳ quái, Nhiếp Vân hành động, kiếm trong tay giơ lên và đâm tới.

- Làm... Làm như vậy không môn ra hết... Không phải muốn chết sao?

Nhìn thấy chiêu này, Dong Nhàn biến sắc, thần sắc không dám tin tưởng.

Hắn chẳng những nhận ra chiêu của Nhiếp Vân, còn rất quen thuộc... Chính là kiếm chiêu khắc trên tấm bia đá.

Khôi lỗi kim loại thi triển chiêu này hình thành xu thế hợp kích, uy lực đã tích súc tới cực điểm, không có khả năng phá giải, dùng chiêu số giống nhau va chạm, đây không phải muốn chết sao?

Chiêu số giống nhau, uy lực giống nhau nhưng ngươi chỉ có một người, đối phương mười người, hơn nữa còn là hợp kích, làm sao đánh thắng bây giờ?

Thời điểm Dong Nhàn cảm thấy lần này chẳng những sắp thua, hơn nữa còn bị chém giết, đột nhiên kiếm trong tay Nhiếp Vân nhắc lên và đâm mạnh lên cao.

Một kiếm chiếu vốn bình thường không có gì lạ nhưng khi hắn đâm lên lại phát sinh biến hóa như vẽ rồng điểm mắt, giống như tiềm long thăng thiên, chẳng khác gì mặt trời xé tan mây đen tỏa ra hào quang huy hoàng sáng chói, làm người ta phải tán thưởng không thôi.

Ầm ầm ầm!

Kiếm ngân sinh ra, kiếm thế do khôi lỗi kim loại hình thành hợp kích

như khí cầu bị đâm thủng, chúng phát ra tiếng kêu khốc và kêu răng rắc.

- Tất cả nằm xuống cho ta.

Một chiêu phá vỡ kiếm thế đột kích, chuyện còn lại đơn giản hơn nhièu, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười, hắn nhảy lên và xuất kiếm.

Mỗi một kiếm lại đánh khôi lỗi té xuống đất, biến mất không thấy gì nữa, liên tục mười kiếm qua đi, mười đầu khôi lỗi kim loại đều biến mất, thông qua tầng hai.

- Việc này...

Dong Nhàn mở to mắt, hắn không dám tin tưởng.

Mười khôi lỗi ở tầng hai biết hợp kích, uy lực vô cùng, nghe nói ba, bốn mươi người tạo thành đội ngũ cũng bị đánh tan dễ dàng, còn bị chém giết không ít.

Thiếu niên trước mắt chỉ dùng một kiếm đơn giản đã phá giải kiếm thế, thật hay giả?

Nhất là chiêu kiếm vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

- Thông qua tầng thứ hai, tiếp tục đi thôi!

Không biết hắn kỳ quái và nghi hoặc, Nhiếp Vân chém giết toàn bộ khôi lỗi và cười nói.

- Kiếm pháp vừa rồi...

Dong Nhàn đầy nghi hoặc.

Kiếm chiêu của đối phương thật sự cao minh, hắn xem không hiểu, hắn lại muốn biết nên tâm ngứa ngáy khó chịu.

- Ca ca dùng một kiếm phá vỡ kiếm thế là kết hợp kiếm thuật trên tấm bia đá và khôi lỗi đầu tiên, một mình sáng chế kiếm thuật, tách ra một chiêu thường thường không có gì lạ và có sơ hở, cả hai kết

hợp sẽ phát huy ra uy lực không thể tưởng tượng nổi.

Thấy hắn không hiểu, Nhiếp Đồng giải thích.

Vừa rồi Nhiếp Vân dùng trường kiếm đâm tới cũng không phải là sáng tạo độc đáo, chính là chiêu số của khôi lỗi đầu tiên, chiêu này kết hợp với kiếm thuật trên tấm bia đá cho nên uy lực bạo tăng, mộ lần hành động phá vỡ hợp kích của mười khôi lỗi.

------oOo------

Chương 3238: Tầng thứ ba

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Như vậy cũng có thể...

Dong Nhàn nháy mắt, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Trước kia hắn cũng như người khác đều cảm thấy hai vị này thiếu niên là đệ tử đại gia tộc cũng không có bản lĩnh thật sự, hiện tại xem ra bọn họ lý giải kiếm thuật đã đã đạt tới cảnh giới làm người ta rung động, so với những thiên tài kiếm đạo khác còn cao minh hơn nhiều, hắn không khác gì nông dân mới ra thành thị, cái gì cũng không hiểu.

Kiếm trong tay của hắn là tử vật, trong tay đối phương như vật sống, hạ bút thành văn... Không phải tận mắt nhìn thấy, thực không thể tin thiên hạ có kiếm pháp như thế.

Thiên tài!

- Cửa thứ ba là nguy hiểm nhất, bên trong có trận pháp không gian, sẽ có vô số liệp ưng tấn công, khảo nghiệm chủ yếu là sức chịu đựng, sức chịu đựng không đủ sẽ không đi tới cuối thông đạo tám trăm dặm, chỉ có thể chết ở trong đó!

Thông qua tầng thứ hai, Dong Nhàn nói rõ tình huống tầng thứ ba.

- Thông đạo tám trăm dặm?

- Ân, tầng thứ ba nghe nói chỉ có một con đường có thể đi, nó dài tám trăm dặm, trên con đường có Liệp Ưng thú, chỉ có mở một đường máu mới có thể tiến lên, nó khảo nghiệm sức chịu đựng của người ta, không có chịu đựng, đi xa một chút sẽ mệt chết!

Dong Nhàn nói.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân gật đầu.

Tầng thứ nhất khảo hạch là khống chế và nắm chắc, tầng thứ hai khảo hạch cách vận dụng kiếm thuật và độ linh hoạt, tầng thứ ba là sức chịu đựng, xem ra nội dung khảo hạch mỗi tầng không giống nhau.

Leo lên cầu thang thứ ba sẽ giống như lúc trước, bậc thang xuất hiện một tấm bia đá, phía trên điêu khắc một bộ kiếm thuật

Bộ này kiếm thuật Nhiếp Vân cũng không có học tập, chỉ liếc mắt nhìn sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Vượt qua tấm bia đá quả nhiên nhìn thấy thông đạo dài xuất hiện trước mặt.

Thông đạo không nhìn tới cuối cùng, không biết đi xa bao nhiêu, chỉ thấy toàn bóng tối.

- Hai vị thiếu gia, tầng thứ ba bởi vì là đánh lâu dài, ta không thể nghỉ ngơi như lúc trước, chỉ có điều tức tốt mới hành động, bằng không một khi đạp vào thông đạo, trừ phi đi đến đầu bên kia, bằng không sẽ không được nghỉ ngơi.

Thấy Nhiếp Vân ý định trực tiếp đi vào thông đạo, Dong Nhàn vội vàng ngăn lại.

Người khác xông qua hai tầng trước đều thở hồng hộc, thực lực còn lại một ít đã là tốt lắm rồi, không có ai không có việc gì, cho nên

bọn họ cần nghỉ ngơi, ngươi cho rằng con đường tám trăm dặm dễ vượt qua như thế sao?

Khảo nghiệm là sức chịu đựng, nguyên khí hao hết sạch, cho dù ngươi lý giải kiếm đạo cao hơn nữa cũng vô dụng!

- Không cần nghỉ ngơi!

Nhiếp Vân khoát tay.

Tầng thứ nhất là Nhiếp Đồng xông, tầng thứ hai hắn không tốn sức lực, hiện tại thể lực no đủ gần như không tiêu hao gì, lại nói có nạp vật thế giới, nguyên khí đan điền, thể lực của hắn có thể nói vô cùng vô tận, đừng nói tám trăm dặm, tám nghìn dặm cũng không ảnh hưởng quá lớn với hắn.

- Đi thôi!

Nhìn Dong Nhàn khẩn trương như thế, Nhiếp Đồng cười cười.

- Thực không cần nghỉ ngơi...

Dong Nhàn tràn đầy nghi hoặc nhìn hai huynh đệ này.

Hai gia hỏa này kiếm thuật cao như thế... Có lẽ sức chịu đựng không mạnh ah, chẳng lẽ trên đời thật có quái thai không có chút khuyết điểm gì?

- Không cần!

Nhiếp Đồng gật đầu, hắn đang muốn tiếp tục nói chuyện, chợt nghe có tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Ba người đồng thời quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đoàn người từ phía sau tấm bia đá đi tới.

Chính là đám người Bùi Dương, Tử Trọng!

Bọn họ tiến vào tháp sau đám người Nhiếp Vân một lúc, hiện tại bọn họ đã xông qua hai cửa và tiến vào cửa thứ ba.

Đám người Nhiếp Vân không có chút biến hóa gì nhưng bọn chúng vô cùng chật vật.

Đội ngũ của bọn chúng lúc trước có tới bảy tám mươi người, đến bây giờ còn chưa đủ mười người, hơn nữa trên người mang thương, ngay cả Bùi Dương, Tử Trọng cũng không may mắn thoát khỏi, quần áo nghiền nát vài chỗ, tuy không bị thương tích gì nhưng khí tức rất uể oải.

Xem ra hai tầng trước tạo thành khó khăn với bọn chúng, thương vong cũng phi thường thảm trọng.

- Các ngươi có thể đi tới tầng ba... Thực vượt quá ta dự kiến!

Nhìn thấy ba người Nhiếp Vân, hiển nhiên đám người Bùi Dương cũng sững sờ.

Lúc trước không gặp trên đường còn tưởng rằng ba người này đã bị mũi tên bắn chết tại tầng một, nằm mơ cũng không ngờ tới đã đi tới tầng ba.

- Các ngươi xem, bọn chúng không bị thương chút nào...

- Thật không có bị thương, làm... Làm sao có thể?

- Hai cửa trước tổ đội chúng ta bảy tám mươi người, chết chỉ còn lại có chín người, ba người bọn họ chỉ có thực lực Vương cảnh, làm sao có thể không bị thương chút nào?

- Chẳng lẽ bọn chúng đi con đường khác với chúng ta? Không đúng, chưa từng nghe nói qua tình huống như vậy.

Nhìn rõ ràng bộ dạng ba người Nhiếp Vân, đám người sau lưng Bùi Dương lúc này vô cùng nghi hoặc.

Bọn họ tự trải qua hai tầng trước, biết rõ rất rõ ràng, bảy mươi tám người đi đến nơi đây chỉ còn lại chín người, gần như toàn quân bị diệt.

Cửa ải đáng sợ như thế, dựa theo đạo lý bình thường, ba gia hỏa không tới Hoàng cảnh còn sống là không thể nào, tại sao đối phương còn sống, nhìn quần áo không có nếp nhăn, hiển nhiên không có việc gì.

Rất... Rất không có khả năng a!

Chẳng lẽ bọn chúng không gặp chút nguy hiểm nào trong hai cửa trước sao? Cứ như vậy đi tới nơi này?

Không thể ah.

Kiếm linh tháp khảo hạch là do trận pháp hình thành, cho dù bao nhiêu người xông cửa đều giống nhau như đúc, còn chưa từng nghe nói có đặc thù và khác loại.

Mọi người nghị luận, lúc này hai người Bùi Dương, Tử Trọng cũng phát hiện điểm này, nghi hoặc nhìn về phía ba người Nhiếp Vân.

Bọn họ do nhiều cao thủ tổ đội như thế cũng vất vả lắm mới đi tới nơi này, ba người trước mắt muốn thực lực không có thực lực, muốn thiên phú không có thiên phú... Tại sao còn nhanh hơn bọn họ, nói cái rắm gì thế?

- Các ngươi... Làm sao đến tầng này? Chẳng lẽ không có trải qua mũi tên và khôi lỗi kim loại sao?

Bùi Dương lúc này lên tiếng hỏi.

Hắn xem ra cách giải thích duy nhất chính là bọn chúng không có trải qua khảo hạch, nếu không chỉ có ba người làm sao không bị thương?

- Trải qua! Nhiếp Đồng thiếu gia một người xông qua tầng thứ nhất, Nhiếp Vân thiếu gia xông tầng thứ hai...

Nhìn thấy ánh mắt mọi người nghi vấn, Dong Nhàn khó chịu nên giải thích.

- Một người thông qua tầng thứ nhất? Một người thông qua tầng

thứ hai?

Nghe nói như thế, Bùi Dương sững sờ, hắn cười lạnh ra tiếng.

- Nói đùa gì vậy!

Chê cười cũng không dễ nghe!

- Nói hưu nói vượn!

------oOo------

Chương 3239: Nhân vật đáng sợ nhất

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Sức một mình thông qua trận mũi tên tầng một? Nằm mơ đi, chúng ta hơn bảy mươi người, tầng thứ nhất đã chết hơn bốn mươi, mượn nhờ thi thể của bọn họ mới có thể ngăn cản mũi tên bắn tới, ngươi nói một người một kiếm có thể ngăn cản, lừa hài tử sao?

- Không nghĩ tới không gặp thời gian ngắn như thế, Dong Nhàn ngươi lại nói khoác mạnh miệng như vậy!

- Buồn cười, ngươi biết chính mình đang nói cái gì không? Đây chính là tiễn trận đấy, đừng nói một Vương cảnh viên mãn, cho dù cường giả Hoàng cảnh hậu kỳ tới cũng bị bắn thành tổ ong vò vẽ, chết cũng không biết chết như thế nào...

Nghe được Dong Nhàn nói thế tất cả mọi người sững sờ sau đó cười vang.

Ba người liên thủ xông qua tiễn trận, khôi lỗi trận là chuyện bọn họ không tin, hiện tại nói do một người hoàn thành... Không phải nói giỡn thì là cái gì?

Kiếm linh tháp thành lập nhiều năm như vậy, chưa từng nghe nói có người nào có thể bằng sức một người ngăn cản tiễn trận, đánh

bại mười đầu khôi lỗi.

- Các ngươi...

Nghe tiếng cười nhạo như thế, sắc mặt Dong Nhàn đỏ lên, đang muốn giải thích, chợt nghe Nhiếp Vân cắt lời hắn.

- Đi thôi!

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nhiếp Vân không quan tâm đám người này cười nhạo, nhấc chân tiến vào trong thông đạo.

Nhiếp Đồng theo sát hắn.

- Chờ ta một chút...

Thấy hai người rời đi, Dong Nhàn chẳng quan tâm giải thích, vội vàng đuổi theo.

Có hai lần kinh nghiệm lúc trước, hắn biết rõ đi theo sau lưng hai thiếu niên này nhất định có thể đi tới cấp độ hắn không dám nghĩ, một đường đuổi theo không chút chần chờ.

- Hừ, đồ không biết trời cao đất rộng, không nghỉ ngơi một chút đã xông tầng thứ ba, tự tìm đường chết!

- Tầng thứ ba chú ý sức chịu đựng, thể lực không khôi phục đến trạng thái tốt nhất mà dám tùy tiện trùng kích, chỉ sợ chưa được nửa lộ trình đã chết đi.

- Một nửa lộ trình, ta cảm thấy ba người bọn họ có thể đi hai ba dặm đã là may mắn.

Thấy đám người Nhiếp Vân không quan tâm cười nhạo đã xoay người rời đi, đám người Tử Trọng cười to.

Bọn họ cũng biết rõ tầng thứ ba đáng sợ, vô số người đều chết ở nơi này, ba tiểu tử không tới Hoàng cảnh lại không biết trời cao đất rộng xông vào, không muốn chết thì là cái gì?

- Thiếu gia, là bọn họ tự tìm đường chết, cũng không cần chúng ta ra tay!

Tử Trọng cười nói.

Tiếng nói chấm dứt, không nghe thấy trả lời, lúc này mới phát hiện Bùi Dương thiếu gia cau mày nhìn chằm chằm giống như có không nghĩ ra chuyện gì đó.

- Thiếu gia, ngươi như thế nào?

- Không có gì, chỉ cảm thấy kỳ quái...

Bùi Dương lắc đầu:

- Kiếm linh tháp ba tầng trước đều giống nhau, bọn họ thông qua hai tầng không có chuyện gì... Việc này rất không đúng.

Bùi Dương nheo mắt nhìn, trong ánh mắt mang theo nghi hoặc nồng đậm.

Người khác cười nhạo đám người Nhiếp Vân không biết trời cao đất rộng, hắn không cho là như vậy.

Trước kiếm linh tháp, mỗi người ngang hàng, ba người thuận lợi đi tới nơi đây, chẳng lẽ giống như Dong Nhàn nói?

- Không đúng?

Tử Trọng lơ đễnh:

- Có cái gì không đúng, bọn chúng là thiếu gia của đại gia tộc, có lẽ có được phương pháp thông qua khảo hạch, bằng không ta không tin lý giải kiếm đạo cả bọn chúng lại mạnh hơn thiếu gia ngươi!

- Chỉ hy vọng như thế a...

Bùi Dương gật gật đầu, đang muốn nói chuyện, đột nhiên nghe sau lưng xôn xao.

- Như thế nào?

Cau mày nhìn sang, Bùi Dương quát lớn.

Đều là Hoàng cảnh, hô to gọi nhỏ còn ra thể thống gì?

- Mau nhìn... Làm... Làm sao có thể?

- Đây không phải thực a... Dường như đám Liệp Ưng thú kia sợ bọn họ...

- Mau nhìn kiếm chiêu của thiếu niên kia đi, quá kinh khủng, làm sao có thể có người xuất kiếm nhanh như thế...

- Không có khả năng, tuyệt đối là nhìn lầm...

Bùi Dương quát lớn không có hiệu quả gì, sau lưng liên tục có tiếng hét và tiếng hít khí lạnh, dường như tất cả mọi người không tin vào mắt mình.

- Thiếu gia, ngươi mau nhìn...

Bùi Dương đang nghi hoặc đã xảy ra chuyện gì, ngay sau đó nhìn thấy Tử Trọng cũng mở to mắt, ngón tay không ngừng run rẩy chỉ về phía trước.

Nhìn theo hướng ngón tay, chỉ liếc mắt nhìn, đồng tử Bùi Dương lúc này co rút kịch liệt.

Chỉ thấy trong thông đạo phía trước, ba người kia đang tiến lên thật nhanh.

Dường như cảm nhận có người bước vào thông đạo, vô số Liệp Ưng thú bay tới, chúng kêu thét thảm thiết.

Hai cánh của Liệp Ưng thú như kiếm, phi hành không có quy luật gì, phá không cắt tới giống như vô số kiếm khí tung hoành rậm rạp, làm cho không người nào có thể ngăn cản.

Đổi lại bọn họ vừa tiến vào trong thông đạo đã chạy như điên về

phía trước, bởi vì những Liệp Ưng thú này giết không hết, nếu bị chúng cuốn lấy sẽ tiêu hao hết thể lực, còn không bằng nghĩ biện pháp đi tới cuối thông đạo.

Dường như ba người phía trước không biết gì bí quyết gì, bọn họ không có chạy đi mà là bước chậm như đang đi dạo phố.

Người khác làm như vậy bọn hắn nhất định sẽ cho rằng tự tìm đường chết, ba người này hoàn toàn khác...

Bởi vì... Bọn họ nhìn thấy cảnh tượng khó tin.

Liệp Ưng thú từ khắp nơi lao tới, còn chưa tới trước mặt ba người đã bị một đạo kiếm quang đánh nổ đầu, lập tức nổ tung.

Người vừa xuất kiếm chính là thiếu niên Nhiếp Đồng, động tác của hắn nhìn như không nhanh, chiêu số cũng rất đơn giản nhưng mỗi khi đâm ra một kiems đều đâm tử vong một đầu Liệp Ưng thú, nương theo đó là tiến lên từng bước, ngay sau đó vô số đầu Liệp Ưng thú chung quanh lao tới, chúng không phá nổi kiếm quang chớ nói chi là đụng vào người phía sau kiếm quang.

Một mình hắn ngăn cản... Tất cả Liệp Ưng thú!

Này...

Bùi Dương cảm đầu da đầu như tróc ra, toàn thân run rẩy không nói thành lời.

Một người một kiếm ngăn cản tất cả Liệp Ưng thú, hai người sau lưng không tổn thương chút nào, tại sao Nhiếp Đồng lại có kiếm pháp cường đại như thế?

Hắn tự nhận là là thiên tài kiếm đạo, vừa ra tay cũng có thể ngăn cản không ít Liệp Ưng thú, hiện tại đối phương nhàn nhã như dạo chơi, không có một con cá lọt lưới, hắn làm không được.

- Chẳng lẽ... Trước khi Dong Nhàn nói chuyện... Là thực?

Đột nhiên trong lòng có suy nghĩ như vậy.

Nếu như trước kia cảm thấy Dong Nhàn nói là lời vô căn cứ, nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền hiểu ra, chỉ sợ... Hắn nói tất cả đều là thực.

Liệp Ưng thú là thứ có linh trí, gặp được nguy hiểm sẽ cải biến quỹ đạo phi hành, sẽ đào tẩu... Loại tình huống này lại bị thiếu niên Nhiếp Đồng ngăn cản toàn bộ, mũi tên không có ý thức làm sao có thể làm khó hắn chứ?

- Ta lại cười nhạo thiên tài nhu thế là phế vật... Là đệ tử gia tộc quần là áo lượt?

Thân thể Bùi Dương không ngừng phát run, lúc này mới cảm thấy khí lạnh xông lên đầu.

------oOo------

Chương 3240: Vết kiếm chế kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nói người có kiếm thuật như thế là phế vật, như vậy hắn là gì?

May mắn đối phương không so đo với hắn, nếu không, hắn khẳng định đã sớm biến thành thi thể.

Không nói tu vi đối phương như thế nào, chỉ nói kêếm quang kia thôi đã không phải hắn có thể ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt chờ chết!

Có được kiếm thuật như thế... Cho dù là Vương cảnh viên mãn cũng không phải hắn có thể đối phó.

Từ khi nào Thần giới xuất hiện nhân vật có kiếm thuật đáng sợ như thế?

- Dong Nhàn đến bây giờ không có rút kiếm...

- Rút kiếm cái gì...

- Nhiếp Đồng thiếu gia có được kiếm pháp nghịch thiên như thế, chỉ sợ cả đoạn đường này hắn không cần rút kiếm!

- Xem ra hai cửa trước đều là như thế...

- Lúc trước Nhiếp Vân thiếu gia tổ đội nhận người ta còn không muốn đi... Hiện tại mới biết là ếch ngồi đáy giếng.

- Cho rằng mình chiếm tiện nghi, trên thực tế lại thiệt thòi lớn, cho rằng mình là thông minh nhưng thực ra lại là đồ ngốc!

Bùi Dương nhìn ra Nhiếp Đồng kiếm pháp cao siêu, những người khác không ngốc cũng hiểu rõ, lần nữa nhìn về phía Dong Nhàn với ánh mắt hâm mộ.

Trước kia bọn họ cảm thấy Dong Nhàn tổ đội với hai người này là hành vi tìm chết, hiện tại mới hiểu hắn làm thế là hành vi sáng suốt cỡ nào.

Bọn họ trải qua cửu tử nhất sinh, tùy thời có thể chết đi mới đi tới tầng ba, người ta không cần rút kiếm, một đường đi theo sau như đi dạo lại đi xa hơn bọn họ...

Lúc này mới hiểu rõ, vì sao hai thiếu niên không tức giận khi không có ai gia nhập bọn họ, thì ra người ta không thèm quan tâm có người gia nhập hay không.

Bằng vào thực lực của chính mình có thể nghiền áp, cần gì tìm thêm cản trở?

Chỉ tiếc bọn họ bỏ qua cơ hội xông qua ba tầng trước.

Không đi quản đám người Bùi Dương hối hận cỡ nào, ba người Nhiếp Vân đi vào thông đạo và tiến lên phía trước.

Tuy Liệp Ưng thú lợi hại và số lượng cũng nhiều, cho dù thế nào chúng cũng không thể phá phòng ngự của Nhiếp Đồng, Nhiếp Vân cũng không thanh nhàn, hắn vừa đi vừa nói chuyện với Dong Nhàn.

Về phần Dong Nhàn hiện tại đã chết lặng.

Liệp Ưng thú trong mắt kẻ khác là tồn tại khủng bố, trong mắt Nhiếp Đồng chỉ là rau cải trắng, chỉ cần xuất kiếm tất có tử vong.

Dong Nhàn vốn tưởng rằng chém giết Liệp Ưng thú mật độ cao như vậy, cho dù Nhiếp Đồng thiếu gia thiên phú cực cao, thực lực cũng mạnh chỉ có thể kiên trì được một nén nhang, hai nén hương đã không tệ, hiện tại đã qua một giờ, hắn biết mình sai rồi.

Liên tục ra tay cường độ cao trong một giờ, thiếu niên đi về phía trước như không có chuyện gì, trên người không có giọt mồ hôi, dường như hắn không phải đang ra tay cường độ cao...

Hai canh giờ sau thiếu niên vẫn bảo trì tốc độ ra tay cường độ cao như thế, cũng động tác như vậy... Ba giờ... Năm giờ...

Sau khi qua năm giờ, Liệp Ưng thú đã bị thiếu niên giết không dám gần.

Biết rõ như thế, Dong Nhàn mới biết được Liệp Ưng thú làm người ta nghe tên đã biến sắc cũng biết sợ hãi, cũng biết khủng hoảng.

Liệp Ưng thú đào tẩu, con đường còn lại đơn giản hơn nhiều, không tới một nén nhang đã đi được nửa lộ trình, không qua bao lâu bọn họ cũng vượt qua tầng thứ ba.

Nhìn thấy cầu thang xuất hiện trước mặt, Dong Nhàn cười khổ lắc đầu.

Chỉ sợ từ khi thành lập kiếm linh tháp tới nay, ba người bọn họ là người xông qua tầng ba dễ dàng nhất.

Người khác không ngừng chiến đấu, trải qua cửu tử nhất sinh mới tới đây hắn chỉ cần đi theo sau là vượt qua đoạn đường này.

Nếu truyền đi sẽ không có người nào tin tưởng.

Dọc theo cầu thang đi tới cuối cùng, lúc này nhìn thấy một tấm bia

đá.

Trên tấm bia đá cũng có khắc kiếm chiêu.

Kiếm chiêu lần này so với hai tầng trước có tăng vọt về chất, Nhiếp Vân liếc mắt nhìn, hắn nhìn xong cũng gật đầu.

Mặc dù không có trợ giúp với hắn nhưng thực lực như Dong Nhàn học được, thực lực của hắn sẽ tăng lên gấp đôi.

- Nhanh nhớ kỹ đi, loại cơ hội này không có lần thứ hai.

Nhiếp Vân bàn giao với Dong Nhàn mộ câu, cũng không nóng nảy tiến lên, hắn nhìn về phía trước.

- Hai vị đại nhân, ta thực lực không đủ... Đằng sau không thể tiến lên!

Nhớ kỹ kiếm chiêu, Dong Nhàn thành khẩn nói với Nhiếp Vân.

Thực lực của hắn có hạn, lý giải kiếm đạo thấp kém, tiếp tục theo sau cũng là vướng víu, còn không bằng biết khó mà lui, dừng lại ở nơi này.

Nói thật, trước kia hắn không nghĩ mình tới đây, cso thể đến tầng thứ ba đã cảm thấy mỹ mãn.

- Tầng thứ tư là gì? Ngươi nghe nói qua chưa?

Không nói gì khác, Nhiếp Vân hỏi.

Dong Nhàn lắc đầu:

- Tầng thứ ba có thể tổ đội tiến lên, khảo nghiệm trong đó không tính là bí mật gì, tùy tiện nghe ngóng là có thể biết, nhưng tầng thứ tư tổ đội đã không thể sử dụng, cần một mình đi về phía trước, phàm là người xông qua là thiên tài trong thiên tài... Ta cũng không biết tầng này là cái gì.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Ba tầng trước khảo hạch lý giải kiếm thuật, nhiều người ít người đều không sao, tổ đội cũng không ảnh hưởng toàn cục, nội dung khảo hạch phía sau lại khác, tiếp tục như vậy sẽ không thích hợp.

Đã không thể tổ đội, người thông qua khảo hạch cũng không nói nhiều, cũng không nói với người khác cửa thứ tư có gì, người biết rõ không nhiều.

- Ngươi học tập bộ kiếm pháp kia đi, xông lên phía trước thử xem, xông không qua nói sau, ba cửa trước nguy hiểm quá lớn, gây chuyện không tốt sẽ chết, cửa thứ tư sẽ yếu đi không ít, bằng không thì gia hỏa gọi là Bùi Dương đã sớm chết rồi.

- Xông không qua quay về cũng không muộn.

Nhiếp Vân nói.

Tuy top ba có thể tổ đội nhưng nguy cơ trùng trùng, tử vong là thông thường, cửa thứ tư không nguy hiểm như thế.

Rất nhiều người không xông qua cũng có thể thử một lần nữa và chạy nước rút.

- Vâng!

Dong Nhàn cũng hiểu ra, gật gật đầu.

Không có gặp nguy hiểm hắn khẳng định phải xông một phen, dù sao lần sau tới đây không có vận khí tốt như vậy.

Cũng không có khả năng gặp hai vị này lần thứ hai.

- Nhiếp Đồng, chúng ta đi thôi.

Dong Nhàn không theo kịp hai người, Nhiếp Vân không chờ, lúc này nói với Nhiếp Đồng một câu và tiến lên.

Vượt qua tấm bia đá đi không xa, ánh mắt rộng mở trong sáng, một vết kiếm xuất hiện trước mặt.

- Thông qua vết kiếm, suy diễn ra một bộ kiếm thuật, cùng sử dụng kiếm thuật chiến thắng khôi lỗi, sẽ thông qua!

Nhìn vết kiếm trên tấm bia đá, lúc này điêu khắc lên tiếng.

Nhiếp Vân và Nhiếp Đồng đồng thời nhìn vết kiếm.

Tấm bia đá có vết kiếm, nó hoàn toàn khác với những vết kiếm trên đường lên núi khi trước, nó mang theo khí tức khó nói thành lời, nhìn kỹ sẽ cảm nhận khí tức khó tả ập vào mặt.&

------oOo------

Chương 3241: Tầng thứ tám

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Kiếm đạo thật tinh thâm!

Nhiếp Vân biến sắc.

Hắn đã xem qua vết kiếm của Lục Hi Đại Đế lưu lại, thực sự không có xem nhẹ người trong thiên hạ, người lưu vết kiếm chính là cường giả, lý giải kiếm đạo tuyệt đối vượt qua bọn họ.

Tâm thần đắm chìm trong vết kiếm, một con đường chậm rãi xuất hiện.

- Vết kiếm lý giải với kiếm đạo thiên hướng sắc bén, dựa theo đó sáng tạo kiếm pháp, hẳn là...

Hơi suy nghĩ và bắt đầu tính toán, Nhiếp Vân càng ngày càng rõ ràng.

Thời điểm ở thiên địa lục đạo hắn có thể sáng tạo Liên Nguyệt kiếm, hắn lý giải kiếm đạo cực cao, hiện tại nương theo kiến thức

càng ngày càng nhiều, thực lực càng ngày càng mạnh, sáng tạo một bộ kiếm pháp càng đơn giản.

Hô!

Suy diễn hoàn tất, Nhiếp Vân dừng lại, quay đầu nhìn sang Nhiếp Đồng.

- Ca ca, ta đã sáng tạo kiếm pháp, đi trước.

Nghe được câu nói này, đệ đệ gầy yếu lúc này tiến lên phía trước.

- Tiểu tử này!

Thấy đệ đê đi xa, Nhiếp Vân lắc đầu, hắn cũng tiến lên phía trước.

Vết kiếm chế kiếm nghe rất khó, với hắn mà nói không tính là cái gì đi về phía trước vài bước, quả nhiên có một con khôi lỗi xuất hiện trước mặt, Nhiếp Đồng đã mất đi tung tích, rất hiển nhiên đã quá quan.

Cầm trường kiếm trong tay, chỉ cần rung kiếm đã có bông tuyết xuất hiện, ngay sau đó hai mảnh, ba mảnh... Mấy giây sau một cơn bão tuyết xuất hiện, khôi lỗi vừa xuất hiện còn chưa kịp lao tới đã bị bông tuyết cuốn lấy, toàn thân bị xé rách và biến mất ngay trước mặt.

Hô!

Khôi lỗi bị giết, cầu thang xuất hiện trước mặt.

Nhiếp Vân nhấc chân đi tới.

Ông!

Ông!

Ông!

Cách kiếm linh tháp không xa, trên bệ đá hoàn chỉnh có hào quang

tỏa sáng.

Hào quang óng ánh, ở nơi đó có một thi thể xuất hiện.

Đó chính là người tử vong ở ba tầng trước.

Kiếm linh tháp sẽ không lưu thi thể, một khi mất đi hô hấp, không qua bao lâu sẽ bị truyền ra bên ngoài, ở nơi này sẽ có thân hữu người xông cửa mang đi, cũng tránh xuất hiện phiền toái không cần thiết.

- Lạc Thiếu Du...

- Trương Ảnh...

- Ta bảo ngươi đừng đi, ngươi không nên đi, hiện tại xong rồi...

- Thực lực của chúng ta không đủ tiến vào kiếm linh tháp, ngươi không nên xông, lúc này tốt rồi, người chết như đèn tắt, không còn gì cả...

- Thiếu gia, lúc đến lão gia dặn đi dặn lại ngươi không nên đi vào, ta khuyên ngươi không nghe, khi trở về ta làm sao bàn giao đây...

Nhìn thi thể không ngừng xuất hiện, trước bệ đá không ngừng có tiếng kêu thảm thiết và khóc lóc vang lên.

Bảy tám mươi người tổ đội với Bùi Dương đã chết chỉ còn lại chín người, trong những người này phần lớn có thân hữu đi cùng, nhìn thấy thi thể bọn họ xuất hiện cũng có kết quả, bọn họ không ngừng gào khóc.

- Nhiếp Vân thiếu gia...

Trong đám người đứng trước thạch thai, một trung niên nhân nhìn chằm chằm vào hào quang, hắn không tự chủ xiết chặc nắm đấm.

Văn Đào gia chủ!

Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng tiến vào kiếm linh tháp, hắn rất không hi

vọng nhìn thấy thi thể của bọn họ, nhưng cũng biết ba cửa đầu có rất nhiều chết, ba người không có kinh nghiệm gì xông vào trong, nguy hiểm to lớn khó có thể tưởng tượng.

- Vừa rồi đã ngăn cản hai người bọn họ... Kiếm linh tháp nguy hiểm như thế, không có tổ đội... Chỉ sợ hiện tại đã dữ nhiều lành ít.

Nhìn thi thể càng ngày càng nhiều, trong nội tâm của hắn ảm đạm và lắc đầu.

Thời điểm những thi thể này còn sống hắn đã nhìn thấy, đều là cường giả Hoàng cảnh trung kỳ.

Cường giả mạnh như thế đi vào tháp nhưng khi đi ra chỉ còn lại thi thể, đám người Nhiếp Vân chỉ có Vương cảnh viên mãn căn bản không thể hi vọng quá nhiều.

Nghĩ vậy, trong nội tâm của hắn âm thầm hối hận, nếu như trước kia giữ chặt hai người bọn họ cũng không cần lo lắng như vậy.

- Vốn tưởng rằng Bùi Dương lần trước đi đến tầng thứ năm, có năng lực bảo hộ mọi người, không nghĩ tới lại chết nhiều như thế...

- Đúng vậy a, vừa rồi nghe nói là hắn, ta thiếu chút nữa cũng đi theo, hiện tại xem ra kiếm thuật của hắn nhất định không có gì đặc biệt, nếu không sẽ không chết rất nhiều người!

- Chỉ sợ hắn căn bản không xem mạng của chúng ta là mạng.

- Không nên tin tưởng hắn...

Nhìn thấy thi thể càng ngày càng nhiều, âm thanh nghị luận càng ngày càng nhiều.

Sở dĩ mọi người tổ đội với Bùi Dương là vì hắn có chiến tích xông tới tầng năm.

Loại chiến tích này xem ra có thể bảo hộ bọn họ chu toàn, hiện tại xem ra tất cả là giả.

Nếu như sớm biết như vậy đi theo phía sau hắn cũng có tỷ lệ tử vong cao như vậy, khẳng định không có ai nguyện ý đi qua.

- Ân, không đúng, hai vị thiếu gia kia mang theo Dong Nhàn, tại sao không nhìn thấy?

- Không chỉ không nhìn thấy, hơn nữa không thấy thi thể của hai vị thiếu gia kia.

- Chẳng phải như vậy nói rõ bọn họ còn chưa có chết, vẫn tiếp tục xông cửa?

- Không có thi thể, nhất định là không chết, ba người không đạt tới Hoàng cảnh, tại sao có thể kiên trì lâu như thế?

Trong đám người không biết ai kêu lên, tất cả mọi người lúc này sững sờ.

Bọn họ xem ra Dong Nhàn tổ đội với hai tên thiếu gia tiến vào trong tháp có lẽ không qua bao lâu sẽ bị chém giết, thi thể xuất hiện ở nơ này, nhưng mà... TẠi sao tới bây giờ còn không có thi thể?

Chẳng lẽ bọn họ còn chưa chết?

Điều đó không có khả năng a!

Nhiều cường giả Hoàng cảnh còn không kiên trì nổi và biến thành thi thể, tại sao ba người chưa tới Hoàng cảnh còn có thể xông tháp?

- Mau nhìn, tầng thứ tư tháp sáng!

Mọi người đang kỳ quái liền có người hô lớn.

Kiếm linh tháp tầng thứ tư sáng, đại biểu có người leo lên tầng này.

- Thật... Chẳng lẽ là Bùi Dương thiếu gia? Hắn lại xông lên tầng thứ tư?

- Nhất định là, trừ hắn, ta thật sự không nghĩ ra còn có ai có thể đi

tới tầng này?

- Thật nhanh, tầng thứ năm cũng sáng, xem ra nhất định là Bùi Dương thiếu gia!

- Lúc trước hắn xông qua tầng thứ tư, biết rõ tầng thứ tư khảo hạch là cái gì, sớm có chuẩn bị cho nên tốc độ mới nhanh như thế.

- Năm trước xông tới tầng thứ năm, trải qua một năm ma luyện khẳng định càng thêm lợi hại, cũng không biết lần này có thể xông tới tầng thứ mấy...

- Ta cảm thấy ít nhất là tầng thứ sáu...

Nhìn thấy kiếm linh tháp tầng thứ tư sáng, tất cả mọi người đều chú ý tới nơi đó.

Nhanh chóng vượt qua tầng thứ năm như vậy, tất cả mọi người đều cho rằng là Bùi Dương thiếu gia làm được, cũng chỉ có hắn mới có thiên phú lợi hại như thế.

Tầng thứ sáu!

Tầng thứ bảy!

Tầng thứ tám!

Mỗi cách nửa canh giờ lại có hào quang sáng lên, không đến hai canh giờ đã sáng tới tầng thứ tám.

- Lợi hại...

------oOo------

Chương 3242: Ôm đùi sai

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Một hơi xông đến tầng thứ tám... Từ khi kiếm linh tháp mở ra đến

nay chưa từng có ah...

- Dù sao ta chưa từng nghe qua... Không hổ là kiếm đồng Bùi Dương, thiên phú này quả thực quá lợi hại, nếu như không vẫn lạc, về sau khẳng định danh chấn Thần giới!

- Chờ hắn đi ra phải giao hảo thật tốt, kiếm linh tháp tổng cộng chín tầng, đến tầng thứ tám... Thậm chí còn khả năng trùng kích tầng thứ chín... Thiên phú này quá đáng sợ.

Nhìn thấy tầng thứ tám sáng, tất cả mọi người điên cuồng.

Từ khi kiếm linh tháp thành lập đến nay nhưng chưa từng có người xông tới tầng cao như vậy, tổng cộng chín tầng bảo tháp, xông đến tầng thứ tám, nói rõ khoảng cách đỉnh phong cũng chỉ còn một bước.

Cho dù có bước ra một bước hay không, thiếu niên Bùi Dương sẽ ghi vào sử sách, từ đó được hàng tỉ người ngưỡng mộ.

- Chúng ta nhanh đi tới trước tháp, đoán chừng hắn sẽ nhanh chóng đi ra thôi, chúng ta phải nhanh chóng kết giao với hắn.

Không biết ai nói thầm một câu, rất nhiều người giờ mới hiểu ra sau đó chạy tới trước tháp.

Xông tháp thất bại sẽ bị truyền tống tới đây, người còn sống sẽ truyền tống tới trước tháp.

Bùi Dương có thể trong thời gian ngắn xông tới tầng thứ tám, khoáng tuyệt cổ kim, nhân vật thiên tài như vậy có thể nhìn thấy mình đầu tiên sẽ có ấn tượng tốt, một khi trở thành bằng hữu, về sau chờ thực lực hắn bành trướng, thời điểm danh chấn thiên hạ cũng có được chỗ dựa.

Sau khi hiểu ra điểm này mọi người nhanh chóng đi tới trước tháp, hy vọng có thể nhìn thấy Bùi Dương đầu tiên khi hắn đi ra, khi đó sẽ được ưu ái.

Ông!

Thời điểm mọi người đang háo hứng, trước tháp tỏa ra hào quang sáng ngời.

- Đến... Đến!

Nhìn thấy bóng người xuất hiện, sắc mặt mọi người đỏ lên, cả đám hăng máu gà tiến lên phía trước.

- Không đúng, dường như không phải... Bùi Dương thiếu gia!

Bóng người dần dần rõ ràng, lúc này hào quang trận pháp tối lại, mọi người lúc này không nhìn rõ là ai, sau khi nhìn rõ mới phát hiện không phải Bùi Dương.

- Các ngươi... Làm cái gì vậy?

Thời điểm bọn họ đang kỳ quái liền có giọng nói nghi hoặc vang lên, lúc này bóng người xuất hiện và dùng ánh mắt khó hiểu nhìn mọi người.

- Ngươi là.. Dong Nhàn?

Nhận ra gương mặt này, một người kêu lớn

Xuất hiện trước mắt mọi người không phải là Bùi Dương cũng không phải Tử Trọng, mà là... Dong Nhàn mà bọn họ cho rằng phải chết.

Lúc này trên người Dong Nhàn có kêếm khí linh động, mang theo cảm giác phiêu dật xuất trần, so với khô khan khi tiến vào tháp, khí chất chênh lệch như trời và đất, lúc này mọi người không dám tin vào mắt mình.

- Đúng vậy, các ngươi đứng ở nơi này làm gì?

Nhìn thấy vẻ mặt như nhìn thấy quỷ của mọi ngườ, Dong Nhàn kỳ quái.

Đám người kia bị gì thế?

Thời điểm tiến vào tháp không có kẻ nào để ý, hiện tại nhiều người nghênh đón như thế, còn có vẻ mặt này... Muốn làm gì?

- Ngươi xông qua ba cửa đầu?

Thời điểm Dong Nhàn nghi hoặc, một giọng nói ngạc nhiên vang lên.

Có thể còn sống đi ra, nói rõ đã thông qua ba cửa đầu, ít nhất đạt tới cửa thứ tư.

- Ta qua năm cửa, xông cửa thứ sáu thất bại mới đi ra.

Dong Nhàn nói.

Nghe được Nhiếp Vân cổ vũ cho nên hắn tăng thêm không ít tin tưởng, nhớ tới kiếm đạo của Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng, hơn nữa cơ duyên xảo hợp cho nên hắn xông qua hai cửa, tới cửa thứ sáu rất khó khăn, không bao lâu hắn bại trận ra ngoài.

- Qua năm cửa?

Đôi mắt mọi người mở to và không dám tin tưởng.

Năm trước Bùi Dương chỉ đạt tới cửa thứ năm, không có tới cửa thứ sáu, nói như vậy thiếu niên trước mắt còn đi xa hơn hắn?

- Đúng thế!

Dong Nhàn gật gật đầu.

- Thiếu gia của ta.. Như thế nào rồi?

Văn Đào gia chủ đi tới.

Dong Nhàn tổ đội với hai người Nhiếp Vân, hắn còn xông tới cửa thứ sáu, hai vị thiếu gia có thể đi xa hơn không?

- Bọn họ...

Dong Nhàn đang muốn nói chuyện, đột nhiên sau lưng có hào quang sáng lên.

Hô!

Hô!

Lần này là thân ảnh hai người, tuy không thấy rõ là ai nhưng xuyên qua hào quang nhìn thấy quần áo có vẻ chật vật.

- Là Bùi Dương thiếu gia...

Lúc này đã thấy rõ bóng người là ai, mọi người lúc này hoan hô thật to, lúc này cũng bỏ qua Dong Nhàn và tiến lên.

- Chúc mừng Bùi Dương thiếu gia xông đến kiếm linh tháp tầng thứ tám, khai sáng lịch sử!

- Bùi Dương thiếu gia, ta là Lý Đồng, lúc trước chúng ta đã gặp nhau, trước khi ngươi tiến vào trong tháp ta đã biết rõ ngươi sẽ vượt qua chính mình, không nghĩ tới trực tiếp đạt tới tầng thứ tám, quả thực khoáng tuyệt cổ kim ah!

- Phần thành tựu này thật sự làm người ta hâm mộ, chúc mừng Bùi Dương thiếu gia!

Bùi Dương mới bước ra khỏi hào quang, chợt nghe chung quanh có tiếng chúc mừng, hắn càng nghe càng sững sờ không rõ xảy ra chuyện gì.

- Cái gì tầng thứ tám?

- Vừa rồi kiếm linh tháp tầng thứ tám sáng, nhất định là thiếu gia thành công xông tới tầng thứ tám, không cần giấu diếm chúng ta!

- Đúng vậy a, thiếu gia cũng quá khiêm tốn, xông tới tầng mấy đều biểu hiện ra bên ngoài... Vừa rồi tầng thứ tám sáng, ngay sau đó ngươi xuống, không phải ngươi còn có ai?

Mọi người cười nói.

- Tầng thứ tám sáng? Làm... Làm sao có thể?

Bùi Dương biến sắc, hắn vội vàng nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy kiếm linh tháp tầng thứ tám chiếu sáng tứ phương, rõ ràng có người xông quan.

- Tầng thứ tám...

Sắc mặt Bùi Dương hết sức khó coi.

Hắn tự nhận mình là thiên tài trong thiên tài, có thể xông tầng thứ năm đã là nhân trung chi long, vạn dặm không có một, nằm cũng không ngờ có người phá ghi chép của hắn, còn trực tiếp xông đến tầng thứ tám.

- Các ngươi nhất định hiểu lầm rồi, vừa rồi Bùi Dương thiếu gia cùng ta tham gia tầng thứ năm, từ đó suy tính hắn không vượt qua tầng thứ năm thì làm sao xông tới tầng thứ tám?

Dong Nhàn nói.

Hắn không giải thích khá tốt, vừa giải thích sắc mặt Bùi Dương càng tái nhợt, thiếu chút nữa hắn phun ra một ngụm máu tươi.

- Không vượt qua tầng thứ năm?

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn qua, trên đầu mang theo nhiều dấu hỏi.

- Ta...

Bùi Dương xiết chặc nắm đấm và phải gật đầu.

- Ta thật sự không xông qua tầng thứ năm...

Vốn tưởng rằng lần này tới có thể thành công thông qua tầng thứ năm, ai ngờ... Vẫn như lần trước, hắn không có thành công.

Nếu như nói rõ ra hắn còn không bằng Dong nhàn chỉ có thực lực Vương cảnh trung kỳ.

- Không phải ngươi... Là ai?

- Là ai xông đến thứ tám quan?

Thấy Bùi Dương thừa nhận không xông qua tầng thứ năm, tất cả mọi người sững sờ, đồng loạt ngẩng đầu, muốn biết người nào xông tới tầng thứ tám.

- Ta biết rồi... Nhất định là một trong hai thiếu gia kia.

Có người kêu lên.

------oOo------

Chương 3243: Vạn kiếm phệ tâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nghe nói như thế, tất cả mọi người sững sờ và hiểu ra.

Đến bây giờ mới thôi, hiện tại không ai nhìn thấy thi thể của hai thiếu gia, cũng không có nhìn thấy bọn họ ra ngoài, nói rõ... Bọn họ vẫn xông cửa.

Dong Nhàn tổ đội với bọn họ có thể xông tới tầng thứ sáu, bọn họ làm sao không thể vượt qua ba cửa đầu chứ.

- Đúng vậy, Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng thiếu gia đi trước ta, có thể xông đến tầng thứ tám, nhất định là một trong bọn họ.

Dong Nhàn nói.

- Là bọn họ...

- Thời điểm bọn họ tổ đội, chúng ta còn cười nhạo một phen, cảm thấy theo sau là tìm chết...

- Cười nhạo siêu cấp cường giả xông tới tầng thứ tám… Thật sự là ếch ngồi đáy giếng!

- Khó trách huynh đệ hai người bọn họ không quan tâm tổ đội, thì ra là thế.

- Nhìn thấy cát đá tưởng châu ngọc, ai ngờ bản thân không nhìn thấy châu ngọc trước mắt!

- Đúng là mù mắt mà!

Tất cả mọi người ngây người.

Thời điểm Nhiếp Vân thiếu gia tổ đội thì bọn họ ra sức cười nhạo, thậm chí còn có người đánh cuộc bọn họ không thể xông qua, hiện tại mới biết suy nghĩ này buồn cười cỡ nào.

Đám người bọn họ suy nghĩ ôm đùi Bùi Dương thiếu gia, cảm thấy hắn là thiên tài trong thiên tài, giờ phút này mới biết được cho dù thiên tài chân chính đứng ngay trước mà bọn họ không nhìn ra!

Ôm đùi ôm sai!

Buồn cười!

Nếu như sớm biết hai thêếu gia này có thể xông đến tầng thứ tám, bọn họ đã sớm đi làm tốt quan hệ, cũng không biến thành cục diện như thế.

Đáng tiếc, không có nếu như.

- Mau nhìn, kiếm linh tháp tầng thứ chín sáng...

Mọi người đang thất lạc, trong đám người lại có tiếng kinh hô vang lên.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy kiếm linh tháp tầng thứ chín tỏa hào quang, nó sáng chói mắt như mặt trời.

Có người xông tới tầng chín!

- Tầng thứ tám... Tầng thứ chín?

Không riêng mọi người ngạc nhiên nói không ra lời, ngay cả Văn Đào gia chủ cũng mở to mắt và sững sờ.

Muốn nói trong đám người ai hiểu hai huynh đệ Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng nhất thì chính là hắn không ai hơn.

Hắn có thể xác định hai người này chỉ là Vương cảnh viên mãn, không có đạt tới Hoàng cảnh.

Loại thực lực này trong mắt hắn không tính là cái gì, ngay cả hắn cũng cho rằng hai người bọn họ không thể thông qua ba tầng đầu, sự thật chẳng khác nào cái tát vào mặt của hắn.

Chẳng những thông qua ba tầng trước, đã đạt tới tầng thứ tám, tầng thứ chín.

Thiệt... Thiệt giả?

Hai người bọn họ... Tại sao có thể có thiên phú kiếm đạo lợi hại như thế?

- Chẳng lẽ... Nhiếp Vân thiếu gia chém giết Thi Vương vạn năm, không phải sử dụng pháp bảo bí kỹ, mà là thực lực chân chính?

Đột nhiên trong nội tâm sinh ra suy nghĩ như téế.

Nếu như đổi lại trước kia có người nói với hắn Vương cảnh viên mãn dễ dàng chém giết Hoàng cảnh viên mãn, hắn nằm mơ cũng không tin, cho rằng đối phương đang nói nhảm, hiện tại tầng chín sáng lên làm hắn hiểu ra, loại tình huống này cũng không phải không có.

- Xem ra... Ta cũng mù lòa!

Cười khổ một tiếng, Văn Đào gia chủ lắc đầu không nói được gì.

Vốn chỉ cho rằng Nhiếp Vân thiếu gia y thuật mạnh, thực lực không được, hiện tại mới biết được thực lực đối phương chỉ sợ còn mạnh hơn hắn không chỉ một bậc.

Cường giả lợi hại như thế, ở chung nhiều ngày như vậy nhưng không nhận ra, không mù thì gọi là gì?

Vèo!

Nhiếp Vân xuất hiện trong phòng tầng chín.

- Ca ca, hay ngươi vẫn nhanh hơn ta một ít.

Còn chưa đứng vững đã có tiếng cười vang lên, trong cầu thang có bóng người đi tới.

Hai huynh đệ bọn họ đồng thời tới tầng chín.

- Ta cũng vừa đến.

Nhiếp Vân cười cười, không nói thêm lời nào, hắn ngẩng đầu nhìn tấm bia đá trước mặt.

Bắt đầu từ tầng thứ bảy tấm bia đá đã có tác dụng với hắn, tuy không sánh bằng Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, sau khi học tập cũng gia tăng kiếm thuật của hắn.

- Thiên Tốc kiếm thuật.

Trên tấm bia đá viết bốn chữ.

Sau khi xem kiếm thuật từ đầu tới cuối, đôi mắt Nhiếp Vân sáng lên.

- Bộ kiếm pháp này là đời trước của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, tu luyện tới cực hạn có thể siêu việt tốc độ Thiên Đạo!

Bộ kiếm thuật này so ra kém Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, thực sự có một nửa uy lực của kiếm pháp kia.

Hoàn toàn có thể học được và truyền cho thuộc hạ trung tâm.

Cũng không phải hắn không muốn truyền thụ Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, mà là bộ kiếm pháp kia yêu cầu lý giải kiếm đạo quá cao, không phải là người nào cũng học được.

Xem một hồi, Nhiếp Vân đã nhanh chóng luyện thành Thiên Tốc kiếm thuật, ngẩng đầu nhìn sang Nhiếp Đồng, phát hiện hắn cũng đã tu luyện xong.

Nhiếp Đồng là mãnh nhân có thể suy diễn ra ba thức sau của Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, loại kiếm pháp cấp bậc này không thể làm khó hắn.

Luyện thành Thiên Tốc kiếm thuật, hai người vượt qua tấm bia đá đi thẳng về phía trước, xuất hiện trước mắt là tấm bia đá, trên đó viết yêu cầu khảo hạch của tầng chín.

- Kiếm linh tháp tổng cộng chín tầng, đây là khảo hạch cuối cùng, có thể thông qua khảo hạch này sẽ bị truyền tống đến Kiếm Linh cốc, có cơ hội tiếp nhận truyền thừa của ta, không cách nào thông qua... Cũng tìm được một bộ kiếm pháp xem như ban thưởng.

Trên tấm bia đá có văn tự như thế.

Chỉ liếc mắt nhìn chữ viết, Nhiếp Vân đã biết rõ đây là Lục Hi Đại Đế lưu lại.

Xem ra đoán đúng, kiếm linh tháp khẳng định có quan hệ với truyền thừa của Lục Hi Đại Đế.

- Khảo hạch lần này vô cùng đơn giản, làm cũng không dễ dàng... Là khảo hạch kiếm giới!

Chỉ cần ngưng tụ kiếm giới, có thể trực tiếp thông qua... Cần muốn thừa nhận vạn kiếm phệ tâm còn có thể sống sót, hơn nữa truyền tống đến Kiếm Linh cốc, không vượt qua chỉ có con đường chết.

- Vạn kiếm phệ tâm là một loại kiếm giới áp bách, chủ yếu nhằm

vào tinh thần linh hồn, tâm chí không kiên định, mong rằng như vậy rời khỏi, nếu không, tử sinh không do mình khống chế!

Nhớ lấy, nhớ lấy!

Chữ viết chấm dứt.

- Kiếm giới?

Nhiếp Vân nhướng mày.

Tuy hắn có thể dung hợp giới vực nhưng lại là nạp vật thế giới diễn sinh ra, cũng không giới vực chân chính, còn kém kiếm giới một ít, khảo hạch kiếm giới, mặc dù là hắn cũng khó làm.

- Ca ca, ta tới trước đi!

Nhiếp Đồng không chút do dự đi về phía trước.

- Ngươi cẩn thận...

Thấy đệ đệ quả quyết như thế, Nhiếp Vân dặn dò một câu.

- Yên tâm đi, ta đã ngưng tụ kiếm giới hình thức ban đầu, khoảng cách kiếm giới cũng chỉ một bước cuối cùng, chắc có lẽ không gặp nguy hiểm!

Nhiếp Đồng cười cười, hắn đi vài bước lên giữa phòng.

Ông!

Sau khi hắn đứng vững, trận pháp khởi động, lực lượng đặc thù bao phủ hắn vào trong.

------oOo------

Chương 3244: Nhiếp Đồng đột phá (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mở ra!

Nhiếp Đồng nhướng mày, trong cơ thể hắn bộc phát lực lượng hình thành giới vực hình thức ban đầu.

Giới vực hình thức ban đầu này như trường kiếm sắc bén, mang theo uy lực xé rách không gian, lúc này va chạm với trận pháp chung quanh và phát ra âm thanh như kim thiết va chạm.

- Kiếm giới hình thức ban đầu thật cường đại.

Sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Nhiếp Đồng sử dụng toàn lực.

Trước kia hắn cho rằng hắn dung hợp giới vực dung hợp kiếm đạo, thôn phệ, y đạo và nhiều thứ khác thì uy lực phi thường đáng sợ, nhìn thấy kiếm giới hình thức ban đầu của Nhiếp Đồng mới biết được cả hai khoog cùng khái niệm.

Hắn dung hợp giới vực, lực lượng khí thế hào hùng và có được rất nhiều đại đạo thuộc tính, từ đó hắn có cảm giác thành tựu, Nhiếp Đồng thì khác, hắn chỉ có một giới vực thuần khiết sạch sẽ, vô cùng sắc bén.

Trong giới vực của hắn chỉ có sắc bén và sắc bén.

Nếu như giới vực hai người đối bính, dùng tánh mạng chém giết thì hắn chưa chắc thắng được.

Kiếm giới hình thức ban đầu quá hung mãnh, gần như đạt tới cảnh giới không gì không phá, dung hợp giới vực có phòng ngự mạnh hơn nữa cũng sẽ bị đâm thủng.

Đương nhiên, đây cũng là vì giới vực của hắn đầy đủ vững chắc, dung hợp giới vực mượn nhờ pháp tắc nạp vật thế giới cưỡng ép tạo thành cũng không phải là giới vực Hoàng cảnh chân chính.

Nếu như thành tựu Hoàng cảnh, triệt để mở dung hợp giới vực, kết hợp với lực lượng Hoàn Vũ thần giới, tuy kiếm giới của Nhiếp Đồng

đáng sợ nhưng khó có thể đâm thủng trong thời gian ngắn.

Mặc kệ phương hướng như thế nào, kiếm giới của Nhiếp Đồng đều phi thường đáng sợ, Hoàng cảnh viên mãn gặp gỡ cũng phải chạy trốn, bằng không sẽ bị chém giết.

Khó trách Quy Linh tiền bối khen Nhiếp Đồng không dứt miệng, loại giới vực này làm người ta đau đầu.

Ông!

Trong nội tâm đang cảm khái, Nhiếp Đồng đã tiến lên.

Âm thanh kim loại vang lên, lực lượng khổng lồ bao phủ và bao trùm toàn bộ kiếm giới hình thức ban đầu vào trong.

- Tuy Nhiếp Đồng có kiếm giới hình thức ban đầu nhưng không đạt tới kiếm giới chân chính, xem ra cũng muốn thừa nhận vạn kiếm phệ tâm...

Cảm nhận được cổ lực lượng cường đại này, Nhiếp Vân hiểu ra, hai mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Nhiếp Đồng, một khi hắn xảy ra vấn đề thì cho dù có liều mạng thì hắn cũng lao tới cứu giúp.

Sưu sưu sưu!

Kiếm ngân vang lên to rõ, chỉ trong nháy mắt có vô số thanh trường kiếm xuất hiện, chúng đồng loạt đâm vào tim Nhiếp Đồng.

- Ân?

Nhìn rõ bộ dạng những thanh trường kiếm này, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Những thanh kiếm này chỉ là kiếm giới ngưng tụ ra, không tổn thương thân thể nhưng lại tấn công vào linh hồn, kẻ có tâm chí không kiên định, không cần vạn kiếm phệ tâm, một kiếm cũng đủ làm thần trí hỗn loạn, nhẹ thì biến thành ngu ngốc, kẻ nặng tử vong tại chỗ.

- Chịu đựng!

Nắm đấm xiết chặt, Nhiếp Vân âm thầm cổ vũ đệ đệ.

Xì xì xì xì...

Vạn kiếm phóng tới đâm vào trái tim Nhiếp Đồng, một ít thanh kiếm không có gì, lúc này càng ngày càng nhiều thanh kiếm xuất hiện, Nhiếp Đồng lúc này cảm thấy đau đớn, trên đầu cũng đổ mồ hôi.

Nhiếp Đồng tu luyện đều dùng loại phương thức tra tấn bản thân tăng tu vi, sức chịu đựng đau đớn của hắn ngay cả Nhiếp Vân cũng không theo kịp, đau đớn bình thường không đủ làm hắn nhíu mày một cái, giờ phút này đổ mồ hôi như thế, từ đó có thể thấy đau đớn lớn cỡ nào.

- Chút thống khổ này không thể làm khó ta.

Gầm lên giận dữ, khí tức trên người Nhiếp Đồng đột nhiên tăng lên, kêếm giới lúc trước còn hư ảo nhưng hiện tại đã ngưng thực.

- Chẳng lẽ... Nhiếp Đồng mượn nhờ thống khổ từ vạn kiếm phệ tâm trùng kích Hoàng cảnh, ngưng tụ kiếm giới chân chính?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Nhiếp Đồng ngưng tụ ra kiếm giới hình thức ban đầu, mặc dù hắn có thiên tư trác tuyệt, muốn ngưng thực kiếm giới đột phá đến Hoàng cảnh cũng cần tôi luyện nhiều năm, hắn lại không muốn chờ lâu như thế, giờ phút này muốn mượn thống khổ từ vạn kiếm phệ tâm đột phá ngay hêện tại.

Vạn kiếm phệ tâm thống khổ không chịu nổi, rất nhiều người bị nó giày vò đau đớn không chịu đựng nổi, hắn có ý định mượn nhờ đau đớn đột phá, ngay cả Nhiếp Vân cũng cảm thấy bội phục không thôi.

Ầm ầm!

Nhìn chằm chằm đệ đệ không nháy mắt một cái, lúc này trận pháp

tạo thành kiếm không ngừng đâm tới, âm thanh nổ tung vang lên đột ngột, mặt đất dưới chân xuất hiện chấn động.

Nương theo chấn động, kiếm giới hình thức ban đầu chung quanh thân thể Nhiếp Đồng ngưng thực nặng nề hon trước, không gian bốn phía vặn vẹo, dường như chỉ cần hắn nguyện ý là có thể đánh xuyên không gian.

- Đây là kiếm giới nguyên vẹn? Hắn... Thành công?

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Nhiếp Vân cũng phải hít thở dồn dập.

Vạn kiếm phệ tâm cực kỳ thống khổ, Nhiếp Đồng mượn nhờ nó đột phá, lĩnh ngộ kiếm giới nguyên vẹn.

Cô cô cô cô!

Kiếm giới nguyên vẹn hình thành, khí tức Vương cảnh viên mãn của Nhiếp Đồng cũng có biến hóa, lực lượng cường đại bộc phát bao phủ chung quanh, khí tức Hoàng giả cao cao tại thượng bùng nổ.

Hoàng cảnh!

Sau khi ngưng tụ kiếm giới nguyên vẹn, Nhiếp Đồng đột phá, thành công tấn cấp hoàng cảnh trở thành một gã cường giả Hoàng cảnh sơ kỳ!

Cũng như Bùi Dương lúc trước, đều là Hoàng cảnh sơ kỳ nhưng Nhiếp Đồng mở kiếm giới chân chính, cho dù một trăm Bùi Dương cùng xông lên cũng không phải đối thủ của hắn.

Nhân vật như Nam Hoa lão tiên lâm vào trong kiếm giới của hắn cũng chỉ có con đường chết mà thôi.

- Ha ha!

Đột phá Hoàng cảnh, Nhiếp Đồng cười ha ha, hắn mở mắt ra.

Vô số kiếm khí bắn ra trong mắt của hắn, chỉ bằng vào này ánh mắt có thể đơn giản dễ dàng chém giết cường giả Hoàng cảnh trung kỳ, hậu kỳ.

Hô!

Hình thành kiếm giới nguyên vẹn, vạn kiếm phệ tâm cũng biến mất không thấy gì nữa, lúc này một đạo hào quang ôn nhuận bao phủ hắn vào trong.

- Ca ca, ta chờ ngươi tại Kiếm Linh cốc!

Nhiếp Đồng nhìn qua, hắn cười nói một câu sau đó biến mất.

Không cần đoán cũng biết thông qua kiếm linh tháp tầng chín bị truyền tống tới Kiếm Linh cốc.

- Đến phiên ta!

Thấy đệ đệ thông qua khảo hạch tầng chín, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, hắn cũng đi lên phía trước.

Tuy vạn kiếm phệ tâm đáng sợ nhưng hắn cũng không nhận thua.

Hắn đi vào trong trận pháp và khoanh chân ngồi xuống.

Hắn cũng nhìn rõ những gì đệ đệ trải qua, kiếm giới hình thức ban dầu cũng không thể ngăn cản vạn kiếm phệ tâm, hắn có dung hợp giới vực cũng không ngăn cản được, đã thế còn không bằng thản nhiên thừa nhận.

Sưu sưu sưu!

Đúng như suy đoán, hắn vừa ngồi xuống không bao lâu đã thấy trận pháp khởi động, vô số trường kiếm đứng sừng sững không trung sau đó đâm thẳng vào người hắn.

------oOo------

Chương 3245: Nhiếp Đồng đột phá (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ô ô ô!

Trường kiếm xé rách không khí, cảm giác đau đớn từ linh hồn tùy thời nhấn chìm hắn.

Tuy đã sớm đoán ra vạn kiếm phệ tâm phi thường đáng sợ nhưng lại không nghĩ tới đáng sợ như thế, đau đớn vượt qua tất cả đau đớn lúc trước hắn từng thừa nhận.

- Quỹ tích của những thanh kiếm này có chứa ảo diệu...

Đau đớn xâm nhập, Nhiếp Vân cũng không buông tha, hắn cố nén đau đớn từ linh hồn và nhìn sang.

Vừa nhìn đã phát hiện có bất thường.

Vạn kiếm phệ tâm xem là một loại tra tấn nhưng trên thực tế những thanh trường kiếm này vận động theo quỹ tích huyền ảo, nếu không nhìn rõ sẽ không phát hiện, nếu thấy rõ sẽ nhận ra nếu dung hợp chúng với nhau sẽ cấu thành trạng thái không gian đặc thù.

- Kiếm giới... Chẳng lẽ đây là... Kiếm giới áo nghĩa?

Trong đầu Nhiếp Vân có suy nghĩ như thế.

Những quỹ tích này hình thành trạng thái không gian vô cùng vững chắc, là một loại siêu việt không gian đặc thù trong Thần giới.

Nếu như không phải từng nhìn thấy Nhiếp Đồng mượn cơ hội đột phá, hắn cũng không nghĩ ra hình thức không gian này là gì, nhưng có đệ đệ đột phá trước và hắn từng ghi nhớ rõ ràng, hiện tại dung hợp với trí nhớ thì hắn hiểu ra.

Không sai, đây là kiếm giới áo nghĩa!

Khó trách đệ đệ có thể bị vạn kiếm phệ tâm ảnh hưởng nhưng

thâận lợi đột phá, thì ra hắn xem hiểu những áo nghĩa này, một lần nữa tổ hợp kiếm giới hình thức ban đầu và giúp nó vững chắc và cường đại hơn!

Thì ra khảo hạch tầng chín không phải dồn người ta vào tử địa, mà là mà là giúp người ta trong nguy nan lĩnh ngộ kiếm giới áo nghĩa, ngưng tụ kiếm giới.

- Kiếm đạo!

Nghĩ đến những thứ này, Nhiếp Vân chẳng quan tâm linh hồn đau đớn, tinh thần khẽ động, nạp vật thế giới hình thành dung hợp giới vực chung quanh thân thể.

Ông!

Dung hợp giới vực có thôn phệ, y đạo, ảo cảnh, tiên âm nhưng bị hắn loại bỏ hoàn toàn, lúc này chỉ còn lại kiếm đạo và dựa theo quỹ tích chung quanh tạo thành kiếm giới.

Cô cô cô cô!

Lĩnh ngộ kiếm đạo, lại xếp đặt theo quỹ tích chung quanh, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy thân thể chấn động, trong người sinh ra khí tức Hoàng giả, bình cảnh Vương cảnh viên mãn buông lỏng, hắn tùy thời có thể đột phá.

- Một khi triệt để hình thành kiếm giới, ta sẽ đột phá trở thành cường giả Hoàng cảnh.

Nhiếp Vân không ngừng suy nghĩ.

Nhìn rõ quy luật vạn kiếm, hắn đã lĩnh ngộ kiếm giới áo nghĩa, một khi dựa theo kiếm giới áo nghĩa sắp xếp giới vực, kiếm giới sẽ hình thành, hắn cũng từ đó đột phá trở thành cường giả Hoàng cảnh!

Đối với người khác mà nói trở thành Hoàng cảnh là chuyện tốt, với hắn mà nói thì không nhất định.

Hắn có được chủ đan điền, nạp vật thế giới, ba ngàn đại đạo dung

hợp nhất thể, mượn nhờ dung hợp giới vực đột phá thành tựu Đại Đế sẽ thành thiên cổ nhất đế, bất cứ kẻ nào cũng không bằng được.

Đơn thuần kiếm giới đột phá, tối đa chỉ giống như Lục Hi mà thôi, trở thành cường giả nổi danh Thần giới nhưng không thể vô địch.

- Áp chế!

Nghĩ đến điểm này Nhiếp Vân ngưng trọng, hắn không chút do dự lập tức áp chế kiếm đạo quấy rầy, hăn cũng áp chế đột phá cảnh giới.

Hoặc là không làm, muốn làm liền làm tốt nhất, nếu chỉ là kiếm giới thì không thể thỏa mãn hắn.

Cảm giác vạn kiếm phệ tâm không tự động dừng lại, Nhiếp Vân đụng chạm đến biên giới kiếm giới làm cho những thanh phi kiếm dừng lại, nhưng giờ phút xuất hiện lực lượng áp chế cho nên cắn trả.

Sưu sưu sưu sưu vèo!

Vô số thanh trường kiếm đâm vào tim của hắn, thân thể hắn không có tổn thương nhưng linh hồn như là bị xé nứt, thân thể hắn không ngừng run rẩy.

- Nếu thế này còn không kiên trì nổi còn nói gì hoàn mỹ giới vực!

Gân xanh nổi rõ trên mặt, trên người ướt đẫm mồ hôi, Nhiếp Vân cảm giác hàm răng sắp vỡ ra.

Vạn kiếm phệ tâm mang lại đau đớn từ sâu trong linh hồn, hắn đã sắp không chịu nổi, tùy thời sẽ lâm vào hôn mê.

- Không thể hôn mê, một khi hôn mê chẳng khác nào không xông qua cửa này, gây chuyện không tốt còn có thể chết ở nơi đây!

Nhiếp Vân gào rú.

Không kiên trì nổi sẽ hôn mê, khi đó không thể xông qua cửa hiện tại... Cho dù có Linh Lung Trân Châu Tháp và Viêm Hoàng điện bảo hộ, rất khó tử vong nhưng lại là tàn phá đạo tâm của hắn, cũng đả kích tự tin của hắn.

Cho dù như thế nào cũng không thể hôn mê.

- Từ khi trải qua nguy cơ trong hỗn độn hải dương tới bây giờ cũng không làm gì được ta, ta không thể hôn mê... Ta còn muốn đi tìm Nguyệt Nhi, còn có quá nhiều, quá nhiều chuyện còn chưa giải quyết, ta phải kiên trì.

Cố nén cảm giác đau đớn từ linh hồn mang lại, Nhiếp Vân cưỡng ép mình kiên trì.

Nếu như trực tiếp ổn định kiếm giới, trùng kích Hoàng cảnh thì hắn có thể hóa giải nguy cơ, thuận lợi thông qua tầng thứ chín, chỉ khi nào hắn làm thế thì hoàn mỹ giới vực sẽ tan thành mây khói, cho dù hắn có thể thi triển dung hợp giới vực nhưng kiếm giới cũng sẽ biết thành thành chủ đạo, từ đó biến thành xiềng xích với thực lực của hắn.

Cho nên bất kể như thế nào cũng phải kiên trì, vì hỗn độn hải dương, vì Đạm Thai Lăng Nguyệt, vì chính mình, vì thiên địa lục đạo.

Ầm ầm!

Dưới cảm giác đau đớn, tinh thần Nhiếp Vân xuất hiện hoảng hốt, hắn như lâm vào thế giới khác.

Trong thế giới này hắn là tiểu nhân vật, không có tu vi tuyệt thế, cũng không có thiên phú làm người ta sợ hãi, hắn chỉ là học đồ y quán bình thường mà thôi.

Sư phụ hắn là thầy thuốc nổi danh, là thượng khách của quan lại quyền quý, thường xuyên ra vào các phủ đệ, mà hắn làm học đồ cho nên thường xuyên đi theo sư phụ nên cũng dần dần có địa vị nhất định.

Có một ngày sư phụ đi khám bệnh tại nhà nhưng không dẫn hắn đi, lúc này có một quý nhân tới y quán.

Người này nguy trong sớm tối, nếu như không cứu chữa sẽ lập tức chết ngay.

Do dự một lúc, Nhiếp Vân quyết định căn cứ tri thức học được tiến hành trị liệu.

Hắn chưa bao giờ một mình trị liệu cứu người, trong nội tâm lực lượng chưa đủ nhưng hiện tại hắn không có quá nhiều thời gian xoắn xuýt, nếu như không cứu chữa kịp thời, bệnh nhân rất có thể sẽ chết ngay sau đó.

Không do dự quá lâu, Nhiếp Vân tiến lên.

Hắn sử dụng các thủ pháp và các phương thuốc khác nhau, quý nhân tùy thời sẽ tắt thở được hắn chữa chữa cũng ổn định lại, sắc mặt bắt đầu hồng nhuận phơn phớt.

Thấy mình trị liệu có hiệu quả, Nhiếp Vân thở ra một hơi và mừng như điên.

Bất kể nói thế nào thì đây là lần đầu tiên hắn trị bệnh cứu người, có kết quả tốt là cổ vũ lớn lao với hắn.

Hắn kê đơn cho quý nhân phục dụng, gia thuộc quý nhân thiên ân vạn tạ cáo từ.

------oOo------

Chương 3246: Phệ tâm ảo cảnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vốn tưởng rằng chuyện này cứ như vậy chấm dứt, ai ngờ ngày hôm sau người nhà quý nhân tới tìm sau đó nện y quán, thế mới biết quý nhân tối hôm qua uống thuốc trong kê đơn của hắn, ngay sau đó đã không có hiệu quả mà chết.

Người nàh quý nhân tức giận không phân tốt xấu đánh hắn trọng thương, cũng muốn cần y quán bàn giao.

Sư phụ hắn nghe tin chạy đến tiếp xúc với đối phương.

Ai ngờ đối phương công phu sư tử ngoạm, muốn ra giá trên trời, cho dù bán toàn bộ y quán cũng không trả nổi.

Dùng hết tánh mạng cầu khẩn, cuối cùng không chiếm được giảm bớt và hai sư đồ bị giam vào đại lao.

Trong phòng giam, sư phụ hỏi hắn đã kê thuốc gì và hắn cũng trả lời.

Nghe xong phương thuốc, sư phụ hắn lắc đầu.

Trong phương thuốc gia nhập nhân sâm ngàn năm có tác dụng bổ khí hoàn hồn, đây là vấn đề lớn.

Tuy nhân sâm ngàn năm có thể làm người ta khôi phục thân thể, là vật đại bổ nhưng thân thể quý nhân quá yếu, yếu tới mức không thể bổ quá nhiều, dược hiệu quá mạnh làm hắn không chịu nổi mà chết.

Nghe được sư phụ giải thích, Nhiếp Vân không tin tưởng toàn bộ và sinh ra nghi hoặc..

Hắn tự mình bắt mạch và tìm hiểu kỹ thân thể của quý nhân, tuy nhìn như suy yếu nhưng nội tình rất tốt, nhân sâm ngàn năm là đại bổ nhưng phối hợp với các dược vật trung hòa khác chắc có lẽ không có vấn đề quá lớn, tại sao lại tử vong?

Hắn vẫn không nghĩ ra.

Gia quyến nhà quý nhân không cho hắn cơ hội nghĩ nhiều, sau khi bị giam vài ngày đã có phán quyết, dùng lang băm tội chém đầu.

Nhiếp Vân nằm mơ lần đầu hắn trị liệu cứu người cũng là lần cuối cùng, rơi vào kết quả như vậy nên vô cùng đau khổ.

Ngày hành hành trời mưa lác đác, danh y nổi danh nhất thành tới đọc bản án, cũng công khai phương thuốc với hậu thế.

Thời điểm sắp bị xử trảm thì một người đại náo pháp trường và cứu hắn ra, đó là sư phụ hắn.

Sư phụ vì cứu hắn mà bị nhiều cao thủ vây công, bản thân bị trọng thương, thời gian không dài đã chết.

Sư phụ tử vong làm Nhiếp Vân hiểu rất nhiều đạo lý... Hắn muốn báo thù!

Hắn mai danh ẩn tích, cũng hủy dung của bản thân, nuốt hoàng liên làm thay đổi âm thanh, thành công lẫn vào phủ đệ quý nhân, hắn cứ duy trì nhiều năm như thế.

Sau năm năm ngày sư phụ của hắn tử vong, thời điểm hắn thu dọn một gian phòng và phát hiện một vật, giờ mới hiểu được chuyện đã xảy ra.

Phương thuốc của hắn không có vấn đề, là gia tộc quý nhân tranh đấu.

Quý nhân vừa chết, có ít người mới được nhiều chỗ tốt.

Nhưng quý nhân địa vị tôn sùng, không thể vô duyên vô cớ chết đi như vậy, cho nên tội danh rơi vào học đồ y quán.

Mà tên y đạo đại sư phán định phương thuốc đã bị mua chuộc.

Nói cách khác... Hắn kê đơn thuốc phương đúng, là cứu người, quý nhân chết không có quan hệ với hắn.

Biết rõ chân tướng, Nhiếp Vân cực kỳ bi ai, biết rõ chân tướng thì phải làm thế nào đây, sư phụ đã chết, hắn không còn đường quay về.

Thời điểm nội tâm hắn khổ sở, gia thuộc tên quý nhân lúc trước trở lại, phát hiện hắn dị thường, cũng nhận ra hắn, trong lúc nhất thời

vô số cao thủ liên tục xuất hiện muốn giết hắn tại chỗ.

Hắn chỉ là học đồ y quán, hắn làm sao là đối thủ của người này, toàn thân hắn đầy máu tươi, tùy thời sẽ chết.

- Còn chưa báo thù cho sư phụ, ta không thể chết...

Thở phào một tiếng, trong mắt Nhiếp Vân bộc phát hào quang kinh người, hắn lật cổ tay và một bàn tay lớn xuất chụp chết tên quý nhân và đám thuộc hạ, phương viên mấy ngàn dặm biến thành phế tích.

- Thì ra đây là ảo cảnh!

Tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện khóe mắt của hắn đã đẫm nước mắt.

Hắn hiểu vạn kiếm phệ tâm không chỉ thừa nhận đau đớn từ linh hồn, còn làm người ta lâm vào tuyệt vọng, lâm vào ảo cảnh không thể tự kiềm chế.

Hiện tại hắn thoát ra khỏi ảo cảnh chẳng khác nào tất cả trắc trở đều chấm dứt.

Ầm ầm!

Trong nội tâm hiểu ra, tinh thần buông lỏng, trong người hắn sinh ra lực lượng không gì sánh kịp.

Dùng Nhiếp Vân làm trung tâm, dung hợp giới vực chậm rãi xuất hiện và dần dần lan ra bên ngoài.

15 mét!

20 mét!

30 mét!

50 mét!

100 mét!

Chỉ trong nháy mắt dung hợp giới vực đã khuếch tán tới phạm vi trăm mét, ngồi ở trung tâm giới vực, Nhiếp Vân giống như thiên thần không gì không làm được.

Vạn kiếm phệ tâm trực chỉ bản tâm, tuy đang ở trong ảo cảnh nhưng Nhiếp Vân biết rõ chính mình là ai, hắn là người chú trọng thân tình và tính mạng bản thân, sau khi ý thức tỉnh lại liền khống chế thân thể phá tan gông cùm xiềng xích, lực lượng gia tăng lần nữa.

Hắn dung hợp giới vực từ mười lăm mét một hơi tăng tới một trăm mét, trong một trăm mét này hắn chính là siêu âấp cường giả, có thể thuấn di, có thể phi hành, có thể sử dụng tất cả lực lượng.

Tuy dung hợp giới vực không phải giới vực của cường giả Hoàng cảnh chân chính nhưng tương tự kiếm giới hình thức ban đầu của Nhiếp Đồng, thậm chí uy lực còn mạnh hơn rất nhiều.

Chỉ bằng sức chiến đấu đơn thuần, thực lực của hắn tăng lên gấp đôi.

Hô!

Thở ra một hơi, Nhiếp Vân đứng dậy ngẩng đầu nhìn trận pháp chung quanh.

Lúc này vạn kiếm phệ tâm đã kết thúc, sương mù chung quanh cũng biến mất.

Phá!

Tùy ý liếc mắt nhìn kiếm giới, Nhiếp Vân thấp giọng hô một tiếng.

Ầm ầm!

Vừa rồi áp bách hắn không thể kiềm chế và lâm vào ảo cảnh, hiện tại hắn hừ một tiếng đã có thể phá tan ràng buộc.

Cho dù chỉ là dung hợp giới vực hình thức ban đầu, bởi vì dung hợp đại đạo quá nhiều cho nên uy lực đã vượt qua một mình kiếm giới, trừ phi kiếm giới Hoàng cảnh viên mãn... Bằng không khó mà ngăn cản hắn trong ngắn ngủi.

Trước kia Nhiếp Đồng thành công đột phá, kiếm giới vô cùng sắc bén, nếu như chiến đấu có thể đâm thủng dung hợp giới vực của hắn, hiện tại tùy ý mặc Nhiếp Đồng công kích cũng không thể đâm thủng mảy may.

Đây là tiến bộ!

Dung hợp giới vực hình thức ban đầu đã lợi hại như vậy, thật không biết chính thức đột phá sẽ có trình độ như thế nào.

Ông!

Sau khi phá tan kiếm giới, một đạo quang mang bao phủ hắn và hắn bêến mất ngay sau đó.

Lúc mở to mắt lần nữa đã xuất hiện trong sơn cốc bao la.

- Ca ca, ngươi thông qua!

Nhiếp Đồng đi tới.

- Đây là Kiếm Linh cốc?

Nhiếp Vân hỏi.

- Hẳn là thế, ta biết rõ ca ca nhất định có thể thông qua cho nên vẫn chờ ở đây không rời đi, tình hình cụ thể thế nào thì không biết.

Nhiếp Đồng gãi gãi đầu.

Hắn bị truyền tống tới nơi này lại không nhúc nhích, bởi vì hắn biết rõ ca ca nhất định có thể đủ thông qua khảo hạch tầng chín, sẽ không làm hắn thất vọng.

------oOo------

Chương 3247: Kiếm Linh cốc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quả nhiên không qua bao lâu ca ca đã xuất hiện.

Tuy không gặp ca ca một lúc nhưng chẳng biết tại sao ca ca hiện tại cho hắn cảm giác ôn nhuận, hoàn toàn khác với lúc trước.

Nếu như nói trước kia hắn có lực đánh với ca ca một trận, hiện tại ca ca có thể dễ dàng chế phục hắn, cả hai không cùng cấp độ.

- Ca ca... Ngươi đột phá?

Đôi mắt sáng ngời, Nhiếp Đồng không nhịn được hỏi.

- May mắn có chút thu hoạch!

Nhiếp Vân gật đầu cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn chung quanh.

Trước mắt là sơn cốc to lớn, như, trên bình nguyên lớn như vậy có đủ loại thực vật, chỉ cần có gió thổi sẽ mang theo hương thơm lương thực tới gần.

- Có nhiều lương thực như vậy, xem ra nơi này có người ở.

Nhìn thấy lương thực trồng nhiều không thấy tận cùng, không cần đoán cũng biết nhất định là con người gieo trồng, nơi này có người ở lại.

- Ca ca, những lương thực này không quá giống để người bình thường ăn.

Nhiếp Đồng nhìn theo ánh mắt của hắn, trong lời nói mang theo kỳ quái.

Những cây lúa mạch này nhìn từ bên ngoài không có gì khác với bên ngoài, cẩn thận quan sát lại phát hiện không giống, mỗi cây

như bảo kiếm cắm xuống đất và thẳng tắp, cho dù gió thổi tới cũng không nhúc nhích.

Đi vài bước về phía trước, Nhiếp Vân tiện tay ngắt một bông lúa và tiện tay chà xát một hồi, từ đó lộ hạt gạo bên trong ra.

Hạt gạo trắng như ngọc, giống như ngà voi, hình dạng có phần tương tự như bảo kiếm, một đầu bén nhọn, một đầu khác là chuôi kiếm.

Hạt gạo cũng nặng hơn hạt gạo bình thường, lớn hơn không ít, mỗi một hạt lớn nhỏ dài ngắn như nhau, hơn nữa chúng thập phần cứng rắn.

- Đây là... Kiếm mễ?

Nhiếp Vân nhớ tới cái gì, trong mắt mang theo ngạc nhiên.

- Kiếm mễ?

Nhiếp Đồng khó hiểu.

- Kiếm mễ là lương thực được lực lượng kiếm đạo uẩn dưỡng tạo thành, năng lượng tinh thuần không nói, phục dụng thời gian dài còn có thể bồi dưỡng ý thức kiếm đạo của người ăn, làm cho người ta trời sinh mẫn cảm với kiếm thuật, thích hợp tu luyện kiếm đạo hơn!

Nhiếp Vân giải thích.

Hắn nhìn thấy kiễm mễ là thực vật quý hiếm ghi chép trong Thần Nông Bách Thảo Kinh, vốn tưởng rằng chỉ là truyền thuyết thượng cổ, không nghĩ tới thứ này có thật và còn nhiều như vậy.

- Có thứ tốt này?

Đôi mắt Nhiếp Đồng sáng ngời.

Hắn lại nói:

- Rrất nhiều cường giả Đại Đế vì để hậu nhân của mình có được thiên phú tu tập kỹ nghệ của hắn sẽ chuyên môn đào tạo ra, đây là lượng thực thích hợp đại đạo, kiếm mễ chính là một trong số đó, loại lương thực này thông qua bộ rễ hấp thu kiếm thuật đại đạo rời rạc trong thiên địa kết thành hạt, thường xuyên dùng ăn, trong đầu tự mở ra kiếm vực, liên tục ăn mấy đời sẽ gia tăng tỷ lệ sinh ra thiên tài kiếm đạo.

Cầm lấy kiếm mễ trong tay, Nhiếp Vân cảm khái:

- Đây là thứ tốt nhưng cũng không phải tùy tiện có thể tìm được, cùng là hạt giống nhưng đặt trong Hoàn Vũ thần giới sản lượng không cao không nói, một trăm có thể sống một đã khó khăn, hơn nữa sau mấy đời sẽ không có hiệu quả, từ đó bêến thành vô dụng... Có thể trồng số lượng lớn tại nơi này, hơn nữa mỗi một hạt bóng loáng mượt mà, nói rõ nơi đây không phải Hoàn Vũ thần giới, mà là... Thế giới giới vực đặc thù.

- Thế giới giới vực?

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu, hắn từng tiến vào Nhạc giới, hắn cũng biết rõ một ít về giới vực.

Kiếm Linh cốc trước mắt có thể sinh trưởng nhiều kiếm mễ như thế, chỉ sợ đã phân cách với Hoàn Vũ thần giới, đây là hình thức kiếm giới.

Mặc dù không có sắc bén như Nhiếp Đồng mở kiếm giới nhưng ẩn chứa lực lượng kiếm đạo cao hơn bên ngoài nhiều, nếu không tuyệt đối không thể nuôi sống nhiều kiếm mễ như vậy, hơn nữa còn không có cố sức.

- Đây nhất định không phải kiếm giới, nếu như là kiếm giới thì ta có thể cảm ứng.

Nhiếp Đồng lắc đầu.

Hắn thành công mở kiếm giới, hắn có cảm ứng đặc thù về kiếm

giới, nếu như Kiếm Linh cốc thật sự là kiếm giới, hắn đã sớm nhìn ra, không có khả năng hoàn toàn không biết gì cả.

- Cho dù không phải kiếm giới, khẳng định cũng có quan hệ nhất định với kiếm giới, cụ thể là cái gì thì ta không rõ ràng.

Nhiếp Vân biết rõ đệ đệ cảm giác không có sai, nói tiếp:

- Không cần nghĩ nhiều như vậy, cụ thể là cái gì, làm sao tìm được truyền thừa của Lục Hi Đại Đế thì tìm người hỏi đi.

Nơi này có nhiều kiếm mễ như thế khẳng định có người sinh sống, chỉ cần hỏi một lúc sẽ tìm ra manh mối, cũng hiểu rõ nơi này là nơi nào.

- Ca ca ngươi xem, bên kia có người tới!

Đang định tìm nươời, lập tức nhìn thấy một đám người từ xa bay tới.

Lúc này có một đám thanh niên đi tới, trang phuc như nhau.

- Hai vị thông qua tầng chín của kiếm linh tháp?

Lúc này có một thanh niên trẻ tuổi đi tới và lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hai người.

- Đúng1

Nhiếp Vân gật đầu đáp ứng.

- Như vậy thì tốt, theo chúng ta đến đây đi!

Thấy hắn xác nhận, thanh niên trẻ tuổi gật gật đầu, trên mặt không có biểu lộ gì.

Thấy bộ dạng của đối phương, Nhiếp Vân khẽ nhíu mày, tuy đây là Kiếm Linh cốc, đối phương là người ở đây nên không tùy tiện phát tác, lúc này nhìn Nhiếp Đồng sau đó hai người đồng thời theo sau lưng.

Nhiếp Đồng thành công tấn cấp Hoàng cảnh, cũng đã có năng lực phi hành, bằng vào uy lực kiếm giới cho nên tốc độ không kém gì Nhiếp Vân.

- Ca ca, những người này đều là thiên tài kiếm đạo, so với Bùi Dương còn mạnh hơn nhiều.

Đi theo sau lưng mọi người tiến lên phia trước, Nhiếp Đồng lặng lẽ truyền âm.

Không cần hắn nói Nhiếp Vân cũng nhìn ra, mấy thanh niên này mỗi một người đều có kiếm ý chảy xuôi, mang theo khí thế đặc thù, nhất thanh niên trẻ tuổi có kiếm ý vô cùng lợi hại, so với Bùi Dương gặp được lúc trước chẳng khác gì dân chơi gặp thứ thiệt.

- Hẳn là... Ăn những này kiếm mét này!

Nhiếp Vân truyền âm.

Thiên phú của Bùi Dương trong mắt hắn không coi vào đâu nhưng trong phạm vi Hoàn Vũ thần giới mà nói lại là thiên tài chân chính.

Loại thiên tài này tùy tiện gặp được không nói, nếu gặp một đám thì chỉ có thể nói rõ mấy người này ăn kiếm mễ cho nên có được thiên phú như vậy!

Đi theo sau lưng mọi người, thời gian không dài đã nhìn thấy một tòa thành xuất hiện trước mặt.

Tòa thành này không lớn, chỉ có mấy vạn cư dân mà thôi, từ tòa thành nhìn chung quanh sẽ phát hiện cái gì cũng cổ xưa.

- Hai người các ngươi có thể thông qua kiếm linh tháp tầng chín nói rõ có chút thiên phú kiếm đạo, so với trong Kiếm Linh cốc mà nói không tính là lợi hại.

------oOo------

Chương 3248: Đại tế tự

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chờ lát nữa đại tế tự triệu kiến, lúc nói chuyện nên chú ý một chút, không nên đưa ra yêu cầu không nên yêu cầu, nếu không chọc giận đại tế tự thì không ai cứu được hai người các ngươi.

Đi vào thành trấn trước mặt, mọi người đáp xuống mặt đất, thanh niên trẻ tuổi cầu đầu hừ lạnh và nói.

- Ah?

Đối phương nói chuyện khó nghe, Nhiếp Vân cau mày sau đó nhìn chằm chằm vào hắn.

- Đưa ra yêu cầu không nên yêu cầu? Là yêu cầu gì?

- Thông qua kiếm linh tháp tầng chín, Kiếm Linh cốc sẽ có ban thưởng, về phần danh ngạch nội cốc cũng không phải những người như các ngươi muốn!

Thanh niên trẻ tuổi hừ một tiếng:

- Nhớ kỹ, đại tế tự hỏi thăm các ngươi có muốn đi nội cốc hay không, các ngươi tốt nhất trực tiếp cự tuyệt, nếu không... Hắc hắc!

Trong lời nói mang theo uy hiếp rất rõ ràng, chỉ cần hai người Nhiếp Vân không đáp ứng thì hắn sẽ làm khó dễ.

- Nội cốc là cái gì?

- Nội cốc ngươi không cần biết rõ!

- Nhớ kỹ ta nói là được, nghe lời, chẳng những có thể bình an rời đi, còn có chỗ tố, không nghe lời... Chết ở chỗ này, ta nghĩ đám người bên ngoài không thể tiến vào nơi đây đâu.

Thanh niên trẻ tuổi khẽ nói.

- Được rồi!

Nhiếp Vân gật gật đầu, mí mắt hắn hơi giật.

- Ngươi nói ta sẽ xem xét, ta là người làm chuyện gì cũng xem tâm tình, hiện tại tâm tình không tốt lắm, qua một hồi có nói như thế hay không còn chưa biết.

Hắn không thích nhất chính là bị người khác uy hiếp, hơn nữa đối phương đã coi trọng nội cốc như vậy nói rõ vấn đề.

Nghe được Nhiếp Vân nói như thế, sắc mặt thanh niên trẻ tuổi trầm xuống, sắc mặt âm trầm như nước, ánh mắt lạnh lùng như độc xà.

- Rất tốt, có cá tính, nếu ngươi tìm cái chết thì xem như ta chưa nó gì.

Một lát sau, thanh niên trẻ tuổi khoát tay, hắn không nói gì chỉ dẫn hai người vào nội thành.

Thanh niên không nói lời nào, hào khí chung quanh vô cùng áp lực.

Nhiếp Vân và Nhiếp Đồng nhìn nhau, cũng theo sau và không nói chuyện.

Như nếu như đối phương có can đảm động thủ, cùng lắm nhất phách lưỡng tán, đại sát tứ phương.

Bọn họ chỉ là Vương cảnh viên mãn và Hoàng cảnh sơ kỳ nhưng sức chiến đấu chân chính dù là Hoàng cảnh viên mãn, cho dù nơi này cường giả như mây cũng không có gì phải sợ.

Người trong nội thành không nhiều, cũng không có âm thanh rao hàng, chỉ có phòng xá ngay ngắn trật tự, đi một hồi đã không nhìn thấy bóng người.

Dường như tất cả mọi người đã đi nơi nào, chỉ còn gian phòng bỏ không.

- Ca ca, ngươi phát hiện không? Những phòng này không đóng

cửa, hơn nữa xuyên thấu cánh cửa đều bày biện như nhau, từng nhà đều giống nhau.

Đi về phía trước, Nhiếp Đồng truyền âm bên tai hắn.

- Đúng thế!

Nhiếp Vân gật đầu.

Đây cũng là điểm hắn kỳ quái.

Từ khi vào thành đến nay, hắn phát hiện tất cả phòng ở đều không có khóa, thậm chí nhà của rất nhiều người đều mở ra.

Chẳng lẽ nơi này đêm không đóng cửa, không nhặt của rơi trên đường, người nơi này vô cùng tín nhiệm nhau?

Không thể nào!

Cho dù thành thị này nhỏ nhưng ít nhất cũng có mấy vạn người, mấy vạn người ai có bảo đảm mọi người hướng thiện?

- Vừa rồi ta nhìn quần áo phơi trong sân, tất cả thành thị này đều có quần áo như nhau.

Nhiếp Đồng nói tiếp.

Bên ngoài gian phòng treo không ít quần áo, hắn phát hiện những quần áo kia như nhau, nhìn không ra đặc thù.

Người trong thành thị ở trong hoàn cảnh giống nhau cũng bỏ đi, quần áo cũng như nhau thì quá kỳ quái.

Cho dù từ điểm nào cũng nói rõ Kiếm Linh cốc quỷ dị.

- Chẳng lẽ nơi này cùng một tông môn?

Nhiếp Vân suy đoán.

Cùng một tông môn ban quần áo như nhau thật sự quá bình

thường, thành thị này là căn cứ của tông môn, nó giống như Tiên Âm Tông lúc trước.

- Rất có thể, không chỉ có như thế, còn là toogn môn dùng kiếm pháp làm chủ.

- Vừa rồi ta nhìn thấy không ít kiếm treo trên tường, lớn nhỏ dài ngắn đều không giống nhau!

Nhiếp Đồng gật gật đầu.

Từ lai lịch cho tới quần áo, còn treo không ít trường kiếm, những thanh kiếm này dài ngắn khác nhau, hình dáng gì cũng có.

- Phía trước chính là đại tế tự phủ, người ngoài, các ngươi vào đi thôi.

Hai huynh đệ bọn họ đang nghi hoặc, chợt nghe người trẻ tuổi trước mặt lên tiếng, hắn ngẩng đầu nhìn sang, phía trước là một tòa phủ đệ khác biệt.

Phủ đệ nằm ở trung tâm thành thị, nó có vòng tròn, là một tòa cung điện to lớn, nó đứng sừng sững tại đó như đâm vào tầng mây.

- Kiếm ý thật tinh thuần.

Nhiếp Đồng liếc mắt nhìn, hắn cau mày một cái.

Hắn cảm nhận kiếm ý nồng đậm từ phủ đệ này.

- Xem ra đại tế tự không đơn giản, tòa cung điện này cũng không đơn giản!

Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Hắn cũng suýt ngưng tụ kiếm giới, hắn cảm ứng kiếm giới không kém gì Nhiếp Đồng, kiếm ý trong phủ đệ hùng vĩ cường đại, mặc dù hắn hiện tại cũng có cảm giác tim đập nhanh.

Két..

Dặn dò một tiếng, thanh niên trẻ tuổi đang định gõ cửa, cánh cửa phủ đệ mở ra, một lão giả đi tới.

- Đại tế tự bảo ta dẫn bọn họ vào.

Nói xong quay người đi vào trong phủ đệ.

Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng theo sát phía sau.

Kiến trúc cung điện cũng cổ xưa như thành thị, nó lại không có khí tức suy bại, ngược lại tràn ngập khí tức sinh mệnh.

- Ca ca, kiếm ý trong thành thị phát ra từ nơi này.

Nhiếp Đồng truyền âm nói.

- Ngươi xác định?

Nhiếp Vân rùng mình.

Tuy hắn lý giải kiếm đạo không kém đệ đệ nhưng dù sao không có mở kiếm giới chân chính, cảm ngộ kêếm ý còn kém Nhiếp Đồng một chút.

Hắn đã cảm thấy kiếm ý phát ra từ nơi này thì không có vấn đề gì.

Phát ra kiếm ý, lại lan sang mấy trăm dặm chung quanh, lại làm kiếm mễ tự do sinh trưởng, trong phủ đệ này có siêu cấp cường giả kiếm đạo.

- Cẩn thận!

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân bàn giao một câu.

Nếu quả thật đúng như phỏng đoán, thực lực cao thủ kiếm đạo này hơn xa hai người.

Cho dù có đột phá tại kiếm linh tháp tầng thứ chín nhưng vẫn kém đối phương không ít, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Mình và Nhiếp Đồng có thể chiến thắng đều là Hoàng cảnh viên mãn mở giới vực tam phẩm, nếu là Hoàng cảnh viên mãn thành tựu kiếm giới lại là siêu cấp cường giả hơn xa bọn họ.

- Ân!

Nhiếp Đồng gật gật đầu.

Hai huynh đệ không nói chuyện, theo sát sau lưng lão giả tiến lên phía trước sau đó dừng lại.

- Tế tự đại nhân, người vượt qua kêếm linh tháp đã tới.

Lão giả ôm quyền cung kính nói.

Nhiếp Vân Nhiếp Đồng lúc này phát hiện lão giả ở cách đó không xa dường như dung nhập vào trong thiên địa, không cẩn thận quan sát sẽ khó phát hiện ra.

Trên người lão giả này không có kiếm khí gì nhưng làm người ta không thấy rõ thực lực, chính bởi vì như vậy Nhiếp Vân mới cảm thấy đáng sợ.

------oOo------

Chương 3249: Luận đạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dùng tầm mắt của hắn hiện tại còn không nhìn ra thực lực đối phương, chỉ sợ lực lượng chân chính vượt qua hắn quá nhiều.

Xem ra người này chính là đại tế tự.

- Ngồi đi!

Đại tế tự xoay đầu lại, cười xem Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng liếc, bàn tay bãi xuống, trống rỗng xuất hiện hai tòa vị, đứng sửng ở sau

lưng.

Nhiếp Vân cũng không từ chối, hai huynh đệ nói với nhau.

- Có thể thông qua chín tầng kiếm linh tháp, nói rõ các ngươi có lĩnh ngộ không tầm thường.

Đại tế tự mỉm cười, hắn tán dương nhìn hai người, đôi mắt sáng ngời nhìn Nhiếp Vân.

- Nếu như ta không lầm, có lẽ ngươi đã mở kiếm giới.

- May mắn mà thôi!

Nhiếp Đồng cũng không phủ nhận.

- Có thể bằng chừng này tuổi mở kiếm giới, thiên phú mạnh hiếm thấy.

- Mặc dù trong Kiếm Linh cốc cũng là thiên tài bài danh cao.

Đại tế tự vuốt vuốt chòm râu gật đầu nói.

- Đa tạ khích lệ!

- Không biết đại tế tự bảo chúng ta tới đây có chuyện gì, còn nữa, kiếm linh tháp tầng thứ chín nói thông qua khảo hạch có thể có cơ hội đạt được Lục Hi Đại Đế truyền thừa, không biết cái gọi là truyền thừa là thế nào?

Nhiếp Vân trực tiếp mở miệng.

Mục đích tới đây là vì Lục Hi Đại Đế truyền thừa, nếu đại tế tự này là người có địa vị tối cao trong Kiếm Linh cốc thì hắn mioons hỏi thẳng.

- Tu luyện kiếm đạo tâm tính phải trầm ổn, làm việc vội vàng xao động sẽ chỉ càng ngày càng rời xa kiếm đạo, về sau khó có thành tựu...

Đại tế tự không có trả lời câu hỏi của hắn mà là lắc đầu, trong giọng nói mang theo hương vị tiếc hận.

- Đại tế tự nói như vậy ta không đồng ý, kiếm đứng đầu trăm binh, đại biểu cho sắc bén và linh hoạt, gặp chuyện tiền tư hậu tưởng, lo trước lo sau, do dự không tiến thì làm sao gặp được đại đạo chân chính?

Nhiếp Vân nói.

- Ta nói là vội vàng xao động, không có kiên nhẫn, cũng không phải là lo trước lo sau, do dự không tiến, ngươi hiểu lầm ý của ta.

Đại tế tự lắc đầu.

- Ta nói kiếm đạo trực chỉ nội tâm, nghĩ cái gì thì nói cái đó, không cần quanh co!

- Đại tế tự nghe lầm ý ta rồi.

Nhiếp Vân nói tiếp.

Hai người nói chuyện không nhiều lắm nhưng lại mang theo lý giải về kiếm đạo, trình độ hung hiểm không thua gì đối chiến thương thật binh thật.

Giao phong lời nói đại biểu lý niệm trong nội tâm, một khi bị đối phương đánh bại sẽ sinh ra khúc mắc, tu luyện về sau khó có tiến bộ.

Bởi vậy những câu nói sắc bén, Nhiếp Vân không nhường chút nào.

- Xem ra ngươi còn trẻ tuổi chỉ chú trọng biểu tượng, tuy kêếm đạo sắc bén nhưng thực sự có nhu hòa, cương nhu cũng tế mới có thể càng đi càng xa, một mặt mạnh mẽ đâm tới, không bao lâu sắc trắc trở quay về.

Đại tế tự nói.

- Nói ra suy nghĩ trong nội tâm, trực tiếp biểu đạt khát vọng với kiếm đạo... Không có quan hệ gì với biểu tượng của kiếm đạo, cũng không quan hệ với cương nhu cùng tế, đại tế tự nghĩ hơi nhiều.

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Đối phương nói lời này rõ ràng muốn tranh luận kiếm đạo với hắn, một khi lâm vào trong đó không cãi thắng thua rất khó chấm dứt, hơn nữa đối phương còn tỏa ra kiếm ý cường đại, rõ ràng lý giải kiếm đạo hơn xa mình.

Cho nên Nhiếp Vân cũng không cãi lại hắn, đi vào từ nơi nào thì đi ra từ nơi nào.

Quả nhiên hắn nói thế làm đại tế tự sửng sốt.

Hắn nói kiếm đạo nhưng đối phương không tiếp lời hắn, hắn vừa hỏi như trần thuật, ngược lại đối phương lấy nó làm bậc thang đi xuống.

- Không tệ, không sai!

Đại tế tự tán dương nhìn Nhiếp Vân.

Đổi lại những người khác bị hắn dẫn vào kiếm đạo như thế nhất định sẽ nói tới cùng mới được, thiếu niên này chẳng những không có tiếp lời còn có thể đảo ngược lại, xem ra cũng không phải học kiếm chết.

- Đại tế tự cũng không sai, vừa thấy mặt đã muốn dùng kiếm đạo tan rã đạo tâm của ta... Ta tu luyện nhiều năm như thế, một hai câu có thể hóa giải đạo tâm của ta thì quá xem thường ta rồi.

Nhiếp Vân nói.

Đối với này đại tế tự này hắn không có hảo cảm, bất kể thế nào thì hắn và Nhiếp Đồng đều thông qua khảo nghiệm, vừa thấy mặt đã ngáng chân, công kích đạo tâm, mất đi tác phong cường giả.

Chính bởi vì không có hảo cảm nên hắn nói chuyện mới trực tiếp như vậy, kỳ thật tương đương nghi vấn đối phương, công kích đạo tâm của đối phương.

Ngươi không phải cường giả sao? Cường giả mà không có phong độ như thế, ngươi tu luyện như thế nào... Lại nói bằng vài câu tan rã đạo tâm của ta, ngươi xem thường ta sao?

Nghe được Nhiếp Vân phản kích, đại tế tự không có phản bác cũng không nói tiếp, hắn chỉ cười nói.

- Ta bảo người tìm các ngươi tới chính là muốn nói chuyện kiếm linh tháp tầng chín.

Ách!

Thấy hắn không trả lời mình, đồng thời chơi thái cực với hắn, hóa giải công kích của mình trong vô hình, Nhiếp Vân lắc đầu.

Gừng càng già càng cay, bằng vào trình độ của mình hiện tại muốn phản kích đối phương vô cùng khó khăn.

Ngôn ngữ giao phong, đối phương công kích, chính mình phản bác, chính mình công kích, đối phương đánh thái cực... Nếu như đối phương không có hứng thú với hắn cũng bỏ đi, mấu chốt còn muốn biết chuyện Lục Hi Đại Đế truyền thừa... Bởi vậy trong giao tranh luận đạo hắn thua nửa phần.

- Kiếm linh tháp là tổ tiên lưu lại khảo hạch, mục đích là tìm thiên tài kêếm đạo chân chính.

Đại tế tự không có thừa thắng xông lên, hắn chậm rãi lên tiếng.

- Tuyển ra thiên tài kiếm đạo?

Đại tế tự gật gật đầu:

- Ngươi vừa rồi nói tới Lục Hi Đại Đế, thực không dám đấu diếm, chúng ta chính là hậu nhân của Lục Hi Đại Đế!

- Sứ mạng chính là thủ hộ Kiếm Linh Sơn, tìm kiếm người thừa kế thích hợp, một lần nữa khôi phục kiếm đạo huy hoàng!

- Hậu nhân Lục Hi Đại Đế?

Tuy trước kia đã đoán được, nghe được đối phương chính miệng thừa nhận, Nhiếp Vân cảm khái không thôi.

Lục Hi Đại Đế là hảo hữu chí giao của Thần Nông Đại Đế, đã vẫn lạc nhiều năm như thế, hậu nhân hắn vẫn còn sống ở nhân thế, khó tránh khỏi làm người ta sụt sịt.

- Chắc hẳn lúc tới ngươi đã nhìn thấy, Kiếm Linh cốc khác với bên ngoài, kiếm ý sung túc, lại có kiếm mễ trợ giúp, từ đó có ưu téế khi tu hành kiếm đạo.

Bởi vậy trong cốc của chúng ta có rất nhiều thiên tài kiếm đạo, có thể thông qua chín tầng kiếm linh tháp cũng không ít!

Đại tế tự nói:

- Tổ tiên có quy định, cho dù người trong cốc hay ngoài cốc, chỉ cần thông qua chín tầng kiếm linh tháp sẽ có tư cách đi vào nội cốc, có cơ hội tiếp nhận Đại Đế truyền thừa!

- Nội cốc là nơi Đại Đế truyền thừa, muốn đạt được cơ hội,cần thông qua khảo nghiệm trùng trùng điệp điệp, đáng tiếc Kiếm Linh cốc nhiều năm như vậy thông qua kiếm linh tháp và ngưng tụ kiếm giới không có hơn vạn cũng có mấy ngàn nhưng chưa từng có ai đạt được truyền thừa.

Đại tế tự lắc đầu.

------oOo------

Chương 3250: Đại tế tự khuyên can

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Khó như vậy?

Nhiếp Vân nhướng mày.

Nghe hắn nói Nhiếp Vân không hoài nghi.

Nơi này kiếm ý nồng đậm, lại có kiếm mễ phụ trợ, số lượng thiên tài kiếm đạo nhiều vô số kể, nếu hắn và Nhiếp Đồng đã có thể ngưng tụ kiếm giới, nơi này xuất hiện thiên tài như thế cũng không có gì lạ.

Mấy ngàn thiên tài ngưng tụ kiếm giới nhưng không đạt được truyền thừa, như vậy có thể thấy truyền thừa khó bao nhiêu?

- Đúng thế!

Nói đến đây đại tế tự ngẩng đầu nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Đại Đế truyền thừa làm sao có thể dễ dàng!

- Cơ hội tiến vào nội cốc chỉ có một lần, ta muốn cho các ngươi một lựa chọn, thứ nhất, tiến vào nội cốc, có cơ hội đạt được Lục Hi Đại Đế truyền thừa nhưng khả năng rất lớn là thất bại và không đạt được gì!

- Thứ hai, Kiếm Linh cốc ta cho các ngươi hai ngàn cân kiếm mễ cùng với mười bộ kiếm thuật, cam đoan các ngươi thành công đột phá đến Hoàng cảnh viên mãn, điều kiện là... Buông tha cơ hội vào cốc.

- Cả hai lựa chọn một, ta hi vọng các ngươi suy nghĩ thật kỹ mới trả lời.

- Không cần suy nghĩ!

Nhiếp Vân cười, nói thẳng:

- Ta lựa chọn loại thứ nhất, tiến vào nội cốc!

Đối phương cho ra điều kiện tuy loại thứ nhất nhìn như không có

khả năng, nói rằng hắn không có hi vọng qá lớn, còn không bằng lui mà cầu tiếp theo.

Hai huynh đệ bọn họ lần này tới đây là vì tìm truyền thừa của Lục Hi Đại Đế, nếu thật vì một ít thứ tốt, ở đâu tìm không thấy, cần gì phiền toái như vậy.

Lại nói đại tế tự đã có thể xuất ra nhiều chỗ tốt trao đổi như thế, rất rõ ràng không muốn cơ hội tiến vào nội cốc rơi vào trong tay bọn họ, đã như thế làm sao buông tha chứ.

- Không nên trả lời ta nhanh như thế, có thể cẩn thận cân nhắc một chút.

Đại tế tự cau mày nói ra.

- Không có ý định sửa đổi!

Nhiếp Vân nói.

- Tiến vào nội cốc chẳng những nguy hiểm, gây chuyện không tốt cũng không chiếm được cái gì.

Đại tế tự có chút không cam lòng lên tiếng.

- Ta biết rõ, không chiếm được thì không được, chúng ta tìm kiếm là kiếm thuật đại đạo, cho dù chết ở bên trong cũng không tiếc!

Cắt lời đối phương, Nhiếp Vân nói ra.

- Nếu ngươi đã lựa chọn, ba ngày sau nội cốc sẽ mở ra, ngươi cứ chờ đợi tin tức xấu đi.

Thấy hắn xác nhận, đại tế tự khoát khoát tay, không nói thêm lời nào.

- Đa tạ đại tế tự chỉ điểm, huynh đệ chúng ta sẽ chờ nội cốc mở ra.

Thấy đối phương không muốn nhiều lời, Nhiếp Vân chẳng muốn tiếp tục chờ ở chỗ này, hắn và Nhiếp Đồng liền ôm quyền đi ra

ngoài.

Bọn họ vừa rời đi, bóng người xuất hiện, một thanh niên xuất hiện sau lưng đại tế tự.

- Gia gia, ta thấy hai người này rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.

Thanh niên nhìn về phía bóng lưng đám người Nhiếp Vân rời đi, ánh mắt bắn ra hàn quang.

- Nội cốc là nơi tổ tiên Lục gia chúng ta truyền thừa, ngoại nhân muốn đi vào nào có dễ dàng như vậy, mấy ngày nay ngươi có thể gây phiền toái cho bọn họ, làm cho bọn họ biết nguy hiểm mà lùi bước.

- Đừng có giết chết, bằng không sẽ tổn hại danh dự Kiếm Linh cốc rất lớn.

Đại tế tự chắp tay sau lưng và nói ra.

- Yên tâm đi gia gia, ta có chừng mực!

- Hai người từ ngoài tới cũng muốn mưu toan nhắm vào truyền thừa Lục gia, nằm mơ!

Thanh niên khẽ nói.

- Còn nữa, bảo Huyền Nhi hảo hảo chuẩn bị, lần này hắn cũng đi vào nội cốc, tranh thủ nhiều thu hoạch kiếm ý phù, cho dù không cách nào đạt được tổ tiên truyền thừa cũng phải đạt được vị trí tế tự, như vậy nhất mạch chúng ta vĩnh viễn sinh ra thiên tài, vĩnh viễr bảo trụ đại vị.

Sắc mặt đại tế tự thận trọng bàn giao.

- Gia gia yên tâm, Huyền ca gần đây ổn trọng, hắn đã chuẩn bị thời gian dài như thế, không có gì bất ngờ xảy ra, vị trí tế tự khẳng định có thể có được, ta sợ đám người Lục Vân Tử sẽ ra tay quấy rối, thực tế Lục Bắc Hoang thành công mở kiếm giới, thực lực không

dưới Huyền ca, hai người cạnh tranh công bằng ai thắng ai thua còn chưa biết!

Thanh niên hơi lo lắng lên tiếng.

- Lục Vân Tử... Hừ, hắn năm đó cạnh tranh đại vị với ta thất bại, nhiều năm như vậy còn chưa từ bỏ ý đồ... Ngươi cũng không cần lo lắng quá mức, chỉ cần hai người nòoài không tiến vào nội cốc, như vậy tới lúc đó bổ sung ngươi và Hiền nhi.

- Bằng vào thiên phú và thực lực của các ngươi, đánh bại một Lục Bắc Hoang dễ dàng.

Đại tế tự nói.

- Nếu như có Hiền ca đi, Lục Bắc Hoang không xem vào đâu.

- Xem ra mấu chốt phải giải quyết hai người ngoài này.

Thanh niên gật đầu.

- Ân, đi thôi, thời gian ba ngày đủ làm không ít chuyện, ngàn vạn không nên làm ta thất vọng!

Đại tế tự khoát khoát tay, không nói thêm gì nữa.

- Gia gia yên tâm đi!

Thanh niên cười hắc hắc, thân thể hắn biến mất trong phủ đệ.

- Ca ca, ngươi có cảm thấy thái độ của đại tế tự cổ quái hay không? Hình như không muốn chúng ta tiến vào nội cốc.

Đi ra khỏi phủ đại tế tự, Nhiếp Đồng lặng lẽ truyền âm.

- Có lẽ trong nội cốc có cổ quái.

- Càng không cho chúng ta tiến vào, chúng ta phải tiến vào.

Nhiếp Vân nói.

Hắn cũng nhìn ra đại tế tự cổ quái, từ mới vừa bắt đầu đã luận đạo muốn phá đạo tâm của bọn họ, hắn đã cảm thấy người này không có hảo ý.

Cũng không có gì ngoài binh đến tướng cản, nước đến đất ngăn, bọn họ càng không cho mình tiến vào, mình càng phải tiến vào.

- Hại vị là người Thần giới có thể thông qua chín tầng kiếm linh tháp tới đây sao?

Đang muốn nói chuyện, đột nhiên cách đó không xa có tiếng cười vang lên.

Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nói chuyện là một hai chục nhiều tuổi thanh niên, vẻ mặt ấm áp vui vẻ, lộ ra nho nhã lễ độ.

- Đúng là chúng ta!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Lão gia tử nhà ta cho mời!

Thấy hắn gật đầu thừa nhận, thanh niên cười nói.

- Lão gia tử nhà các ngươi? Không biết là ai? Tìm chúng ta chuyện gì?

Đám người bọn họ vừa tới Kiếm Linh cốc, cũng không quen biết ai, tại sao có thể có người tới mời?

- Hai vị gặp được sẽ biết, ta chỉ phụ trách mời mà thôi.

Thanh niên nói.

- Ca ca, vô duyên vô cớ mời chúng ta, ta cảm thấy không có hảo ý, chi bằng không đi?

Nhiếp Đồng nhìn qua.

Vô sự mà ân cần không gian sảo cũng là đạo chích, chính mình cũng không quen đối phương, đối phương chuyên môn phái người tới mời, khẳng định không có hảo ý, đã như thế chi bằng không đi.

- Chúng ta...

Nghe được đệ đệ nói thế, Nhiếp Vân trầm tư, đang muốn trả lời, chợt một thanh niên bước ra từ phủ đại tế tự lên tiếng.

------oOo------

Chương 3251: Lục Siêu

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lục Siêu, đây là khách nhân phủ đại tế tự chúng ta, ta muốn dẫn bọn họ đi tới nơi nghỉ chân, ngươi tới đây làm gì?

Thanh niên quát lớn.

Thanh niên này vừa rồi chính là gia hỏa được đại tế tự bảo đi giáo huấn hai người Nhiếp Vân, vốn định đi theo hai người và gây phiền toái tại nơi dừng chân, nhìn thấy thanh niên Lục Siêu xuất hiện liền cảnh giác.

- Ta chỉ phụ trách mời hai vị khách nhân này đi gặp lão gia tử nhà chúng ta mà thôi, ta không quan tâm chuyện khác, ngươi nói với ta cũng vô dụng, phải xem hai vị này quyết định.

Lục Siêu cười cười, cũng không xung đột chính diện với đối phương mà thôi.

- Hai vị, ta phụng lệnh đại tế tự an bài chỗ ở cho các ngươi, mời đi theo ta.

Thanh niên nhìn về phía hai người Nhiếp Vân, bộ mặt hất hàm sai khiến.

Dường như nói an bài chỗ ở cho hai người là các ngươi may mắn, còn không mau mang ơn?

Nhìn cử chỉ của hắn như vậy, Nhiếp Vân không thích chút nào.

Thời điểm bọn họ đi ra, đại tế tự không nói an bài nơi ở cho bọn họ, lúc này nhảy ra một gia hỏa bảo an bài nơi ở cho bọn họ, thực cho rằng hắn dễ bị lừa?

Biểu hiện không thay đổi, mỉm cười nhìn về phía Lục Siêu:

- Không biết lão gia tử các ngươi có ở xa lắm không, không xa ta có thể đi gặp một chút.

- Hai vị, mời bên này!

Thấy hắn đáp ứng, Lục Siêu tươi cười đi trước dẫn đường.

- Chậm đã!

Ba người vừa đi vài bước, thanh niên vừa rồi ngăn cản ở trước mặt.

- Lục Siêu, đừng không biết điều, bọn họ là khách của đại tế tự, nên đi hay lưu không phải do ngươi làm càn.

- Tránh ra!

Lục Siêu cau mày quát:

- Bọn họ là thiên tài Thần giới thông qua chín tầng kiếm linh tháp, là khách nhân của cả Kiếm Linh cốc chúng ta, muốn đi nơi nào sẽ do chính bọn họ quyết định, không phải Lục Đào ngươi có thể quyết định.

- Vậy thì cứ dùng thủ đoạn quyết định.

Lục Đào rút kiếm sau lưng ra.

Âm thanh ông ông vang vọng cả con đường.

- Được rồi, ta muốn xem ngươi gần đây có tiến bộ gì hay không?

Lục Siêu không có lùi bước, cũng rút trường kiếm ra.

Một lời không hợp rút kiếm tương hướng, khó trách nơi này nhiều thiên tài kiếm đạo, bầu không khí quá khác bên ngoài.

- Ca ca...

Thấy hai người trực tiếp động thủ, Nhiếp Đồng lúc này nhìn sang ca ca, muốn xem hắn quyết định thế nào.

- Không cần phải xen vào, bọn họ đánh thì đánh, chúng ta vừa vặn xem thực lực bọn họ ra sao.

Nhiếp Vân khoát khoát tay, hắn kéo Nhiếp Đồng rakhoir vòng chiến.

Hắn xem ra những người này thích đánh hay không đánh cũng chẳng quan hệ với hắn, không cần xuất đầu.

Ầm ầm!

Hai người đi tới ven đường thì đối phương đã động thủ, tiếng nổ vang lên, hai giới vực va chạm nhau và bao phủ cả hai vào trong.

- Hai người này đều mở kiếm giới? Lợi hại!

Nhìn sang hai người, Nhiếp Vân cau mày.

Bằng vào nhãn lực của hắn tự nhiên có thể nhìn ra thực lực của hai người này đều là Hoàng cảnh trung kỳ.

Nếu là Hoàng cảnh trung kỳ bình thường không đến mức làm hắn ngạc nhiên như vậy, hai người này đều mở kiếm giới!

Tuy kiếm giới của bọn họ không tinh thuần như Nhiếp Đồng nhưng là kiếm giới thật sự, kiếm ý tinh thuần, phóng ra ngoài hoàn toàn có thể chiến đấu với cường giả Hoàng cảnh viên mãn tam pâẩm giới vực!

Trước kia nhìn thấy nhiều thiên tài kiếm đạo tại Kiếm Linh Sơn nhưng không có ai mở kiếm giới, đến Kiếm Linh cốc tùy tiện nhìn thấy hai người đều mở kiếm giới, tuy nơi này không lớn nhưng làm người ta líu lưỡi

Đinh đinh đinh đinh!

Thời điểm hắn cảm khái, hai người Lục Đào, Lục Siêu đã đánh nhau khí thế hừng hực.

Kiếm của hai người vô cùng nhanh chóng, trên không trung mang theo từng vết cắt, kiếm thuật phối hợp kiếm giới, lực lượng mười phần cho người ta cảm giác vô tận.

- Bọn họ xuất thật nhiều kiếm chiêu.

Xem một hồi, Nhiếp Vân và Nhiếp Đồng nhìn nhau, trong mắt mang theo ngạc nhiên.

Hai người từ khi giao chiến tới bây giờ đã đối chiến hơn ngàn chiêu, không ngờ còn lặp lại một chiêu, hơn nữa những kiếm chiêu này không giống nhau, rất nhiều kiếm ý hoàn toàn khác nhau.

Tu luyện nhiều kiếm chiêu như thế, dung hợp cùng một chỗ, không tận mắt nhiều liền khó mà tin nổi

- Không hổ là Kiếm Linh cốc, Lục Hi Đại Đế lưu lại truyền thừa, nhìn thấy nhiều thiên tài như thế, kiếm chiêu tự nhiên cũng nhiều, truyền thừa lâu, những hậu bối này không học mấy trăm, mấy ngàn bộ kiếm pháp cũng không có ý ra ngoài.

Nhiếp Vân cảm khái.

Bọn họ có thể thi triển ra nhiều kiếm chiêu như thế, nghĩ lại cũng hiểu.

Nơi này là nơi Lục Hi Đại Đế lưu lại truyền thừa, có kiếm ý hun đúc, kiếm mễ đào tạo, trăm triệu năm qua không biết ra đời bao nhiêu thiên tài.

Thiên tài nhiều, kiếm pháp lưu lại cũng nhiều.

Thần giới có thiên tài kiếm đạo đi vào kiếm linh tháp học tập một ít kiếm pháp mà không tiếc mạng, ở tại nơi này có quá nhiều kiếm pháp bậc cao để học.

Đây cũng là chênh lệch!

Nhiếp Vân cảm khái, hai người lại giao thủ gần ngàn chiêu, kiếm khí tung hoành bốn phía.

Tuy bọn họ đối chiến uy lực lớn nhưng khống chế vừa đúng, chỉ bồi hồi trong vòng chiến, cũng không phát ra khắp nơi, rất hiển nhiên hai người đối chiến có lưu thủ, cũng không phải liều mạng.

- Nhiếp Đồng, ngươi xem hai người này ai chiến thắng?

Lại xem một hồi, Nhiếp Vân quay đầu hỏi đệ đệ.

- Lục Siêu có kiếm pháp pha tạp hon, nhưng muốn nói ai chiến thắng, ta cảm thấy Lục Đào tốt hơn.

Nhiếp Đồng nói.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Đệ đệ phán đoán giống hắn, Lục Đào bước ra từ phủ đại tế tự, thực lực rõ ràng cao hơn, tuy hai người hiện tại đánh khó phân thắng bại nhưng theo thời gian qua đi sẽ có người thắng.

- Ca ca, chúng ta làm sao?

Hai người bọn họ tranh giành khí thế hừng hực, trên thực tế mặc kệ ai thắng ai thua cũng không ảnh hưởng quyết định của Nhiếp Vân, hai người xem như đánh nhau lợi hại, trong mắt hai người Nhiếp Vân không khác gì xiếc khỉ.

- Đi thôi!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng:

- Chúng ta đã đi tới chỗ đại tế tự rồi, đương nhiên phải đi gặp lão gia tử trong lời Lục Siêu nói lúc nãy.

- Được!

Nhiếp Đồng lấy Nhiếp Vân nói như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, dù quyết định của hắn không đúng, cũng hai tay tán thành, nghe nói như vậy, không chút do dự liền đáp ứng.

Hai huynh đệ thương nghị đi với ai, chiến đấu trước mắt quả nhiên cũng có kết quả, Lục Đào giành trước mấy bước, một kiếm hoành phong rơi vào cổ họng của Lục

Siêu, kết thúc tràng tỷ đấu này.

- Ngươi thua!

Lục Đào vung trường kiếm:

- Còn chưa tránh ra!

Loại tỷ võ này giống như quy định bất thành văn của Kiếm Linh Cốc, mặc dù trong mắt Lục Siêu tràn đầy không cam lòng, nhưng vẫn không tự chủ được thu trường kiếm, thối lui qua một bên.

------oOo------

Chương 3252: Nổi điên Lục Đào

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha!

Thấy biểu tình của Lục Siêu, Lục Đào cười ha ha, nhìn về phía hai người Nhiếp Vân:

- Tốt lắm, các ngươi đi theo ta đi, ta mang bọn ngươi đi tìm chỗ ở!

Nói xong đi về phía trước, đi mấy bước, phát hiện không ai theo, không khỏi ngừng lại nhướng mày, nhìn về phía Nhiếp Vân, lúc này mới phát hiện người sau nhìn hắn giống như kẻ ngu ngốc.

- Sao không đi?

Sắc mặt trầm xuống.

- Ha hả, Lục Siêu, dẫn ta đi gặp lão gia tử trong miệng ngươi kia đi!

Không để ý tới hắn nói nhảm, Nhiếp Vân nhìn về phía Lục Siêu.

- Được!

Lục Siêu không nghĩ tới mình thất bại, đối phương còn đi cùng hắn, ánh mắt sáng lên, vội vàng đi về phía trước, hai huynh đệ Nhiếp Vân theo sát.

- Chớ vội đi!

Bị khinh thị như vậy, sắc mặt của Lục Đào tái xanh, trường kiếm run lên, ngăn cản ở trước mặt mọi người.

- Tiểu tử, đừng tưởng rằng xông qua Kiếm Linh Tháp tầng chín liền cảm thấy mình là thiên tài, nói thiệt cho ngươi biết, ở Kiếm Linh Cốc, hàng năm ít nhất đều có hai ba người có thể thông qua, không tính là cái gì!

Lục Đào nhìn chằm chằm hai huynh đệ, trong mắt lộ ra khinh miệt:

- Ta cho các ngươi thêm một cơ hội, đi theo ta, ta bỏ qua chuyện các ngươi vô lễ, không đi theo ta... Hắc hắc, quản ngươi thiên tài gì, ta sẽ để các ngươi biết, ở Kiếm Linh Cốc, chó má cũng không phải!

- Phải không?

Đối với hắn uy hiếp, Nhiếp Vân cũng không nói nhiều, cười nhạt, ánh mắt nhìn về phía đối phương.

- Không tin? Không tin ta sẽ để cho ngươi biết cái gì là kiếm pháp chân chính!

Thấy biểu tình của hắn không thèm để ý chút nào, Lục Đào nổi giận, trường kiếm run lên, đâm tới Nhiếp Vân.

Tư lạp!

Kiếm mang bắn phá trường không, không gian chung quanh xuất hiện từng vết rách.

Chiêu kiếm pháp này nhìn bình thường, trên thực tế lại ẩn chứa mấy trăm loại hậu thủ. Vô luận Nhiếp Vân ngăn cản hay phản kích, cũng sẽ lâm vào trong bị động, bị thủ đoạn của đối phương hạn chế.

Mới vừa rồi ở ngoài quan sát, đã cảm thấy kiếm pháp không tệ, giờ phút này đích thân đối chiến, càng cảm thấy bất phàm, cho dù hắn muốn ngăn cản, cũng phải tốn không ít tay chân.

- Cẩn thận!

Lục Siêu ở một bên thấy Lục Đào thẹn quá thành giận, vừa ra tay liền thi triển kiếm chiêu đáng sợ như vậy, không khỏi gấp hô, thân thể thoáng một cái muốn xông lại giúp một tay.

Mới vừa rồi hắn cũng nhìn thấu thực lực của Nhiếp Vân, chỉ có Vương cảnh viên mãn.

Thông qua Kiếm Linh Tháp chỉ chứng minh thiên phú kiếm đạo không kém, thực lực chân chính, chắc là không đở được một kiếm sắc bén như vậy.

Thân thể còn không có động, đã cảm thấy cánh tay căng thẳng, bị người kéo.

Quay đầu nhìn, kéo hắn chính là đồng bạn của Nhiếp Vân, gọi

Nhiếp Đồng.

Thời khắc này trên mặt Nhiếp Đồng không có chút lo lắng nào, ngược lại cười lạnh, tựa hồ không lo lắng đồng bạn bị thương.

- Nhìn là tốt rồi!

Bên tai Lục Siêu truyền đến thanh âm của Nhiếp Đồng.

- Ách...

Mặc dù không biết vì sao hắn sẽ bình tĩnh như vậy, bất quá, nếu đồng bạn không nóng nảy, hắn cũng không cần thiết lo lắng, không tự chủ được ngừng lại.

Hô!

Hắn mới vừa dừng lại, liền thấy một màn để cho hắn không giải thích được.

Nhiếp Vân đối mặt một kiếm sắc bén, không tránh né, cũng không nhúc nhích, bất quá, trường kiếm còn chưa tới mi tâm, liền không kiềm hãm được ngừng lại, ngay sau đó, trên mặt Lục Đào lộ ra kinh hoàng, phốc thông... một cái quỳ xuống đất.

- Dát?

Thấy Lục Đào ngã quỵ, con ngươi của Lục Siêu sắp rơi trên mặt đất.

Thiệt hay giả?

Lục Đào luôn luôn trong mắt không người, mới vừa rồi còn khí thế hung hăng muốn giết người, thời gian nháy con mắt đã quỳ xuống... Cái này là chuyện gì xảy ra?

Bất quá, hắn ngạc nhiên còn không có kết thúc, liền nghe được Lục Đào nói, nghe nói như vậy, hắn thiếu chút nữa không có tươi sống chết ngộp.

- Gia gia... Tại sao là ngươi?

Lục Đào quỳ xuống đất, mặt sợ hãi.

- Gia gia?

Ánh mắt Lục Siêu nhìn về phía Nhiếp Vân.

Khi nào người ngoại lai này biến thành gia gia hắn?

Gia gia của Lục Đào không phải Đại Tế Ty sao?

- Tiểu Nhu, sao ngươi lại tới đây...

Đang thời điểm Lục Siêu cảm thấy lẫn lộn, ánh mắt của Lục Đào quỳ dưới đất lần nữa mê ly, một lát sau, chợt sáng lên, hưng phấn đứng dậy, đi tới một cây đại thụ ven đường.

- Cái này...

Lục Siêu nháy ánh mắt, nhìn chằm chằm Lục Đào, muốn nhìn một chút người này rốt cuộc làm gì, nhìn một cái, thiếu chút nữa không có phun ra một ngụm lão huyết.

Chỉ thấy Lục Đào mới vừa rồi còn vô cùng phách lối, đi tới bên cạnh đại thụ, nhanh chóng lột sạch y phục trên người, ôm chặc lấy cây già, trên mặt sảng khoái không nói ra được.

- Ta dựa vào!

Nhìn người này trần truồng mặt chìm đắm, Lục Siêu thiếu chút nữa bất tỉnh.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, căn bản không tin tưởng, người này là Lục Đào mới vừa rồi cùng hắn chiến đấu!

Phải biết Lục Đào này luôn kiêu ngạo, tự cho là đúng, trần truồng ôm một cây đại thụ lại hôn lại cắn, trong miệng gọi “bảo bối”... con mẹ nó!

Hắn cảm thấy toàn bộ thế giới sắp sụp đổ.

- Nhất định là thủ đoạn của người kia...

Lục Siêu ngu nữa cũng biết chắc là thủ đoạn của Nhiếp Vân, trong lòng không tự chủ được sinh ra cảnh giác.

Nếu như đối phương xuất thủ, một cái tát đánh cho Lục Đào trọng thương, hắn không sợ, cũng không khủng hoảng... Nhưng như bây giờ, chỉ nhìn đối phương một cái, đối phương chẳng những quỳ xuống kêu gia gia, còn biến thái như vậy...

Chuyện quỷ dị như vậy, hắn cũng không muốn trải qua.

Quá kinh khủng.

- Đi thôi!

Tựa hồ nhìn thấu hắn sợ, Nhiếp Vân cười một tiếng nói.

- Ân, đi!

Lục Siêu vội vàng gật đầu, không đi quản Lục Đào nổi điên nữa, vội vả đi về phía trước.

- Ca ca, ngươi dùng là thủ đoạn ảo giới?

Đi theo sau lưng Lục Siêu, Nhiếp Đồng truyền âm hỏi.

Lúc trên đường, Nhiếp Vân đã nói với hắn chuyện Huyễn Giới Châu, hắn biết rất lợi hại, nhưng một mực không có thấy qua.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Mới vừa rồi hắn dùng chính là năng lực huyễn giới.

Mặc dù Kiếm thuật của đối phương cao minh, nhưng chỉ sống ở Kiếm Linh Cốc, thiếu kinh nghiệm ngoại giới, cẩn thận nhắc tới, tâm

tư vẫn có sơ hở rất lớn, cùng hắn so đấu kiếm thuật, còn không bằng trực tiếp vận dụng ảo cảnh.

Quả nhiên, vừa thi triển ra năng lực huyễn giới, lập tức để cho Lục Đào bị thua thiệt nhiều, mới đầu cho rằng Nhiếp Vân là Đại Tế Ty, ngay sau đó ảo cảnh biến hóa, để cho hắn lâm vào cảnh cùng mỹ nữ triền miên.

Lục Đào là tinh thần lâm vào ảo cảnh, thân thể vẫn còn ở trên thực tế, lúc này mới lộ ra cử chỉ quái dị như vậy.

- Lợi hại!

Xác nhận là thủ đoạn của ca ca, Nhiếp Đồng không khỏi khen ngợi.

------oOo------

Chương 3253: Lục Vân Tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ bằng vào ảo cảnh liền để cho cường giả thực lực như thế không cách nào tự kiềm chế, thực lực của ca ca, thật đúng là đủ đáng sợ

- Đây chính là phủ đệ của lão gia tử, hai vị mời vào!

Một đường không nói chuyện, dọc theo đường cái không có đi bao lâu, đi tới một phủ đệ.

Cái này nếu so với phủ đệ của Đại Tế Ty thì nhỏ hơn nhiều, bất quá so với kiến trúc chung quanh, vẫn vô cùng hoành tráng, coi như đại trạch.

Theo sau lưng Lục Siêu, đi tới phủ đệ.

- Lão gia tử, đã mang người đến...

Tiến vào đình viện, đi chỉ chốc lát, Lục Siêu ôm quyền nói.

Nhiếp Vân nhìn về phía trước, chỉ thấy bên cạnh bàn tròn trong tiểu viện ngồi một vị lão giả, trong tay cầm một hồ lô rượu, cười khanh khách nhìn tới.

- Qua cùng lão đầu ta uống một chén a!

Lão giả không có uy nghiêm như Đại Tế Ty, ngược lại cho người ta một loại cảm giác thoải mái.

- Tốt!

Thấy đối phương như vậy, Nhiếp Vân cũng không suy đoán, cười đi tới, bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Kịch Độc đan điền lên cấp, cho dù trong rượu có độc, hắn cũng không sợ, lại nói, đối phương cùng mình uống chung hồ lô rượu, vấn đề không lớn.

- Ha hả!

Thấy thiếu niên không từ chối, đi tới trước bàn, rót rượu liền uống, lão giả không tự chủ được vuốt râu, gật đầu liên tục.

- Uống rượu của ta, trước hết giới thiệu mình một chút, nói vì sao gọi các ngươi tới a!

Lão giả khoát khoát tay, để cho Lục Siêu rời đi, bưng ly rượu lên nói.

- Nguyện nghe rõ!

- Ta tên Lục Vân Tử! Là Nhị Tế Ty của Kiếm Linh Cốc!

Lão giả nói.

- Nhị Tế Ty...

Nhiếp Vân gật đầu, thời điểm tới, hắn đã đoán không sai biệt lắm.

Lục Siêu dám ngay mặt đối chiến Lục Đào, giải thích rõ lão gia tử sau lưng hắn địa vị không kém Đại Tế Ty nhiều, đã có Đại Tế Ty, có một Nhị Tế Ty là chuyện rất bình thường.

- Nói Lục Vân Tử, có thể ngươi không biết, nhưng nói tên của ta ở Thần giới, ngươi nên nghe qua...

Lão giả vuốt râu, đang muốn nói chuyện, Nhiếp Vân ở một bên nhíu mày, đột nhiên giãn ra cười nói:

- Nếu ta đoán không lầm, ngài chắc là Vân Lộ Tử!

Vân Lộ Tử là lúc lên Kiếm Linh sơn nghe được, người này là Kiếm Đạo đại sư, từng ở trên vách đá lưu lại kiếm ngân cho người học tập, vốn tưởng rằng là người của Thần giới, không nghĩ tới nguyên lai là Kiếm Linh Cốc Nhị Tế Ty.

Nhiếp Vân cũng là nghe hắn nói Vân Lộ Tử, lúc này mới nghĩ tới.

Lục Vân Tử tán dương nhìn một cái, liên tục gật đầu:

- Vân Lộ Tử chính là ta lúc ở Thần giới du lịch lưu lại tên!

- Trước ngươi đi qua chỗ Đại Tế Ty, hẳn đối với Kiếm Linh Cốc chúng ta từ đâu tới đã biết một ít, Lục Hi Đại Đế là tổ tiên của chúng ta, trong huyết mạch chúng ta chảy cũng là Đại Đế huyết mạch, chỉ bất quá... Truyền thừa thời gian quá lâu, huyết mạch càng ngày càng mỏng manh, truyền đến bây giờ, cơ hồ đã không còn!

Lục Vân Tử lắc đầu một cái, mặt thở dài:

- Chính vì vậy, ta mới để cho Lục Siêu tìm các ngươi tới, muốn các ngươi giúp một tay!

- Giúp một tay?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Bọn họ có thể giúp cái gì?

- Ngươi nghe ta nói rõ sự tình a!

Lục Vân Tử do dự một chút, chậm rãi nói ra mọi chuyện.

Kiếm Linh Cốc không phải là một chỗ của Thần giới, cũng không phải không gian trận pháp, mà là nội bộ của một món Thần khí!

Thần khí này là năm đó Lục Hi Đại Đế lưu lại, cụ thể cấp bậc gì không người biết, người ngoại giới muốn đi vào, chỉ có thông qua tầng chín của Kiếm Linh Tháp, về phần người ở bên trong, muốn đi ra ngoài cũng cần tốn hao cái giá thật lớn, thậm chí còn khó khăn hơn thông qua tầng chín Kiếm Linh Tháp.

Thần khí Kiếm Linh Cốc có thể tự động hấp thu Kiếm Đạo trong Thần giới, bồi bổ không gian nội bộ, vì vậy người sinh tồn ở bên trong, đối với Kiếm Đạo hiểu nhanh hơn người bên ngoài, còn có thiên phú, càng thêm dễ dàng lĩnh ngộ.

Có Kiếm Linh Cốc, người sinh tồn ở bên trong rất có cảm giác ưu việt, chỉ bất quá loại cảm giác ưu việt này nương theo thời gian trôi qua, là càng ngày càng yếu.

Không bởi vì cái khác, chỉ vì không ai có thể hoàn thành khảo nghiệm mà Lục Hi Đại Đế lưu lại!

Năm đó trước khi Lục Hi Đại Đế đi giao phó hậu nhân, cách mỗi mười năm phải chọn lựa trẻ tuổi tài tuấn tiến vào nội cốc.

Nội cốc này là khu vực hạch tâm của Kiếm Linh Cốc, bên trong có Đại Đế lưu lại cảm ngộ cùng ý niệm Kiếm Đạo, tài tuấn tiến vào, chỉ có đạt được Đại Đế công nhận, mới có thể mang những ý niệm này ra ngoài.

Mang càng nhiều, càng có thể chân chính đạt được Đại Đế truyền thừa.

Lấy được Đại Đế truyền thừa, liền có cơ hội trùng kích Đế cảnh, trở thành Lục Hi Đại Đế kế tiếp.

Một khi thành công, có cường giả Đại Đế làm núi dựa, người của Kiếm Linh Cốc mới có thể rời chỗ này.

Vì có thể để tộc nhân lần nữa trở lại Thần giới, ức vạn năm qua, bọn họ liều mạng tu luyện, cố gắng tăng lên mình, chỉ tiếc... qua nhiều năm như vậy, không có một người có thể thành công!

Người người đều biết thành tựu Kiếm Đạo Đại Đế khó khăn, nhưng thiên tài Kiếm Đạo của Kiếm Linh Cốc đếm không hết, vượt qua Thần giới, nhiều năm như vậy không có xuất hiện một vị Đại Đế sẽ để cho người có chút hoài nghi.

Tuy nói hậu nhân Đế cảnh đột phá tiền nhân có khả năng không nhỏ, nhưng nương theo thời gian chuyển dời, huyết mạch đã phai nhạc cơ hồ không còn, chắc có thể có người xông phá cửa ải này!

Dù sao, bọn họ có Đế cảnh truyền thừa đầy đủ nhất, là người ngoại giới không cách nào so sánh.

Đáng tiếc, vô luận bọn họ cố gắng thế nào, cũng cách Đế cảnh một tia như vậy, không cách nào lao ra một bước cuối cùng, cho dù người mạnh nhất ức vạn năm qua, cũng không được!

Loại hiện tượng này giống như một nguyền rủa cổ quái, khống chế tộc nhân, để cho tộc nhân cảm thấy không có tiền đồ, sẽ một mực ở chỗ này đến chết đi.

Năm đó Lục Vân Tử là người đột xuất nhất trong trẻ tuổi tài tuấn, thiên phú cao, ở Kiếm Linh Cốc là trăm năm khó gặp, cho dù Đại Tế Ty so với, cũng kém một ít, hắn tự cho là mình có thể đánh phá nguyền rủa này, bất quá thời điểm tu luyện tới Hoàng cảnh viên mãn, mới phát hiện nguyền rủa này đáng sợ, cho dù thiên phú như hắn, cũng không thể nào hoàn thành.

Vì tộc nhân có thể tự do, vì cởi ra ma cốc ức vạn năm qua vây khốn bọn họ, hắn tra cứu vô số cổ tịch, thậm chí không tiếc bỏ ra cái giá thật lớn rời Kiếm Linh Cốc, tiến vào Thần giới.

Trải qua không biết bao nhiêu năm du lịch, lật xem cổ tịch, hắn rốt cuộc minh bạch vì sao bọn họ không cách nào đột phá một bước

cuối cùng.

------oOo------

Chương 3254: Luyện Kiếm Thạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sinh linh ở Kiếm Linh Cốc, mặc dù đối với Kiếm Đạo có nhạy cảm trời sinh, nhưng cũng vì vậy mất đi cảm ngộ đối với Đại Đạo.

Thành tựu Đại Đế, cần chính là vượt qua Thiên Đạo, tâm linh rộng rãi, không có loại khí phách này, cho dù kiếm thuật mạnh hơn nữa, luyện kiếm chiêu mà Lục Hi Đại Đế lưu lại đến cực hạn cũng không thể nào đi ra một bước cuối cùng.

Chỉ có người sinh tồn ở Thần giới, trong cơ thể có tất cả Đại Đạo, mới có cơ hội thành tựu Đại Đế, bọn họ loại người sinh trưởng ở địa phương Kiếm Linh Cốc, trong cơ thể đã in xuống lạc ấn Kiếm Đạo quá sâu, cho dù tu luyện nữa, cũng không cách nào thành công.

Biết những thứ này, lòng có cảm xúc.

Lần nữa trở lại Kiếm Linh Cốc, nói ý nghĩ này với Đại Tế Ty thời đó.

Cảm thấy phải thu nạp thiên tài Thần giới, để cho bọn họ có cơ hội đạt được Đại Đế truyền thừa.

Nghe được ý kiến “rợn người” của hắn, Đại Tế Ty thời đó nổi giận!

Nhiều năm tích lũy cảm giác ưu việt, để cho bọn hắn xem thường sinh linh Thần giới, hơn nữa vật tổ tiên lưu lại, làm sao có thể chắp tay nhường người?

Dưới lửa giận thiêu đốt, Đại Tế Ty thời đó khép hắn vào tội tà thuyết mê hoặc người khác, muốn chém giết.

Bất quá, Kiếm Linh Cốc cũng không phải là thiên hạ của Đại Tế Ty,

còn có Nhị Tế Ty, Tam Tế Ty,… bọn họ đối với Lục Vân Tử nói tin phục không thôi, nên bảo vệ tánh mạng của hắn.

Vì để cho ý nghĩ của mình được nhiều người hơn tin phục, Lục Vân Tử thu góp tất cả chứng cớ có thể biết, không thu góp không biết, vừa thu góp liền sợ hết hồn, nguyên lai cái quan điểm này cũng không phải hắn là người thứ nhất nói lên, tài tuấn ở ức vạn năm trước cũng có người chỉ rõ.

Chỉ bất quá quan điểm của những tài tuấn này không có được người công nhận, bị tâm tính tự đại, kiêu ngạo của Kiếm Linh Cốc ma diệt.

Có những bằng chứng này, Lục Vân Tử dần dần lấy được không ít người ủng hộ, có một nhóm lớn người ủng hộ, thậm chí thu được vị trí Nhị Tế Ty.

Có người ủng hộ thì có người phản đối, nhất là Đại Tế Ty nhất mạch, đối với bọn họ có căm thù rất lớn, quan điểm của hai người hoàn toàn bất đồng.

Đại Tế Ty nhất mạch cho là, bọn họ là hậu nhân của Kiếm Đạo Đại Đế Lục Hi, trời sinh liền cao hơn người Thần giới, cho dù có người có thể thành tựu Kiếm Đạo Đại Đế, cũng tất nhiên từ trong bọn họ, sở dĩ nhiều năm như vậy không có xuất hiện, chỉ vì thời cơ chưa tới mà thôi!

Cho nên, bọn họ tuyên dương huyết mạch tinh thuần, cho là chỉ cần huyết mạch tinh thuần tới trình độ nhất định, tất nhiên có thể xuất hiện thiên tài Kiếm Đạo chân chính, đột phá kiếm cốc, dẫn tộc nhân đi ra nơi này.

Mặc dù bọn họ có thể đầu độc không ít người, chứng cớ trọng yếu nhất là, Kiếm Linh Cốc là Lục Hi Đại Đế đặc biệt lưu lại, Đại Đế làm như vậy tất nhiên có mục đích của mình, lấy kiến thức của hắn, cho là trong hậu bối có thể xuất hiện cường giả Đế cảnh, vậy thì nhất định có thể xuất hiện!

Cái quan điểm này cũng thu được phần lớn ủng hộ, người hai phe thế như nước với lửa, bất quá, cuối cùng vẫn là người ủng hộ Đại

Tế Ty nhiều hơn, bên Nhị Tế Ty một mực bị áp chế.

Vã lại, đã rất nhiều năm không có người ngoài thông qua tầng chín Kiếm Linh Tháp tiến vào nơi này, mặc dù hai người mâu thuẫn, lại không hoàn toàn xé rách da mặt.

Nghe xong Nhị Tế Ty giải thích, Nhiếp Vân giờ mới hiểu được.

Trước hắn một mực kỳ quái, mình là thông qua Kiếm Linh Tháp tới chỗ này, dựa theo đạo lý có tư cách tiến vào nội cốc, tìm Lục Hi Đại Đế truyền thừa. Nhưng chẳng biết tại sao Đại Tế Ty tới, vừa thấy mặt đã dùng ngôn ngữ công kích đạo tâm của mình, cuối cùng không nói nội cốc rốt cuộc là cái gì, làm sao đi vào.

Thậm chí còn khuyên mình không vào nội cốc, không tiếc tốn hao giá cao, để cho mình buông tha!

Nguyên lai căn do ở chỗ này!

Dùng cách nói của Thần giới, hắn chính là phái bảo thủ, không hy vọng tổ tiên truyền thừa rơi vào trong tay ngoại nhân, tự cho là con cháu hậu nhân nhất định có thể hoàn toàn thừa kế truyền thừa của Lục Hi Đại Đế, trở thành cường giả Đại Đế!

Mà đám người Lục Vân Tử chính là phái cách tân, rõ ràng biết được mình chưa đủ, hy vọng thông qua ngoại nhân kết thúc nguyền rủa không cách nào rời Kiếm Linh Cốc.

- Nội cốc rốt cuộc ở nơi nào?

Nhiếp Vân hỏi.

- Kiếm Linh Cốc là một Thần khí, nội cốc chính là địa phương hạch tâm nhất, cụ thể ở địa phương nào, chúng ta cũng không biết. Chỉ biết là mỗi cách mười năm, thông qua tế tự trời xanh, liền có thể mở ra lối đi, để cho người tiến vào!

Lục Vân Tử nói.

Nhiếp Vân gật đầu.

Lục Vân Tử nói không biết phương vị cụ thể của nội cốc, hắn cũng không cho là đối phương đang nói láo.

Cường giả Đế cảnh lưu lại thủ đoạn, không có đạt tới cấp bậc này, là không thể nào phát hiện, hơn nữa, Lục Hi thân là Kiếm Đạo Đại Đế, thực lực ở toàn bộ Thần giới cũng xếp hàng trước ba. Đừng nói Hoàng cảnh viên mãn, cho dù Đế cảnh bình thường, muốn tìm ra chỉ sợ cũng vô cùng khó khăn.

- Ta chủ trương để cho người Thần giới tiến vào nội cốc, đây cũng là nguyên nhân rất trọng yếu! Nương theo thời gian chuyển dời, Lục Hi Đại Đế lưu lại huyết mạch trong cơ thể chúng ta càng ngày càng mỏng manh, cúng tế khai cốc, tốn hao thời gian, nhân lực cũng càng lúc càng lớn, tin tưởng tiếp tục nữa, cho dù chúng ta cũng không cách nào mở ra nội cốc. Thật muốn đến lúc đó... Chúng ta sẽ không cách nào đi ra nữa!

Lục Vân Tử lắc đầu, trong mắt tràn đầy mất mác.

Mới vừa rồi hắn nói phương pháp mở ra nội cốc cho Nhiếp Vân một lần, cần tất cả tộc nhân cúng tế, sau đó thiêu đốt lực lượng huyết mạch.

Nương theo huyết mạch Đại Đế càng ngày càng mỏng manh, trước kia tộc nhân thiêu đốt một phần ngàn huyết mạch thì có thể làm cho nội cốc mở ra, mà bây giờ, thiêu đốt trăm phần trăm huyết mạch cũng cần tốn hao giá cao mới có thể thành công!

Đoán không sai, tiếp tục như vậy nữa, cho dù bọn họ, cũng không cách nào bình thường khởi động nội cốc, không khả năng đi ra nơi này nữa!

Chính bởi vì loại lo lắng này, hắn cảm thấy bất kể là ai thành tựu Kiếm Đạo Đại Đế đều được, chỉ cần có thể phá vỡ nguyền rủa mà tộc nhân không cách nào đi ra là được!

- Khó trách...

Nghe được giải thích của hắn, Nhiếp Vân giờ mới hiểu được vì sao

hắn sẽ nghĩ như vậy, cảm khái một tiếng, hỏi tiếp:

- Ngươi mới vừa nói ý niệm Đại Đế là cái gì?

- Đại Đế ý niệm là cường giả Đế cảnh lưu lại kiếm ý, có thể nói là Luyện Kiếm Thạch! Tìm được số lượng càng nhiều, lấy được phương pháp thành tựu Đại Đạo càng nhiều, thành tựu Đại Đế có khả năng lại càng lớn!

------oOo------

Chương 3255: Nhị Tế Ty tán dương (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Luyện Kiếm Thạch?

Nhiếp Vân nhướng mày.

Vật này, ban đầu thời điểm hắn ở Thiên địa lục đạo cũng biết.

Là cao thủ Kiếm Đạo, dùng bia đá biểu diễn kiếm chiêu lưu lại lạc ấn, bất đồng Ngân Kiếm thạch thông thường, trong đó quỹ tích hỗn loạn, không có bất kỳ dấu vết lần theo.

Kiếm Ngân thạch là cao thủ Kiếm Đạo khắc lĩnh ngộ của mình ở lại trên tảng đá, cung cấp cho hậu bối xem, Luyện Kiếm Thạch là cao thủ Kiếm Đạo tùy ý thi triển lực lượng, không tính để cho hậu bối hiểu, cũng không trông cậy vào người khác có thể xem hiểu.

Như vậy có thể nói một là dựa theo chữ viết ghi chép tâm đắc, một cái khác là tiện tay vẽ xấu.

Từ trong Luyện Kiếm Thạch tìm được kiếm ý của Đại Đế... Cái này có chút nói giỡn a!

Hơn nữa...

- Cho dù Lục Hi Đại Đế vô cùng cường đại, lưu lại không ít Luyện

Kiếm Thạch, nhưng số lượng cũng có nhất định, nhiều năm như vậy nên sớm bị hậu nhân các ngươi lấy sạch a!

Luyện Kiếm Thạch nhiều hơn nữa, cũng không chịu nổi thời gian dài a, kể từ khi Lục Hi Đại Đế mất tích đến bây giờ qua ức vạn năm, vô số hậu bối cái sau nối tiếp cái trước, Luyện Kiếm Thạch nhiều hơn nữa cũng bị lấy không sai biệt lắm!

Nhóm người mình đi vào, còn tìm cái gì?

- Ha hả!

Nghe được nghi vấn của hắn, Lục Vân Tử cười một tiếng nói:

- Số lượng Luyện Kiếm Thạch cũng không nhiều, chỉ có một trăm khối, bất quá, mỗi lần hậu nhân lấy ra, sẽ lần nữa trở lại tế đàn, cúng tế tổ tiên, chịu đựng ý niệm của tổ tiên khảo hạch, khảo hạch xong, Luyện Kiếm Thạch sẽ lần nữa trở lại nội cốc, phân tán đến phương vị bất đồng, cho nên... Luyện Kiếm Thạch là vô cùng vô tận, kinh nghiệm tìm Luyện Kiếm Thạch của tiền nhân, cũng không có bất kỳ tác dụng nào!

Nhiếp Vân gật đầu.

Khó trách nhiều năm như vậy Luyện Kiếm Thạch không có bị tìm hết, nguyên lai vật này là có thể tuần hoàn lợi dụng, không phải lấy ra liền không trả về.

Ngẫu nhiên đưa về nội cốc, cũng diệt sạch ưu thế kinh nghiệm, để cho người ta bằng vào thực lực và mưu trí tìm, không có quan hệ tới kinh nghiệm.

- Tình huống Kiếm Linh Cốc ngươi cũng biết không sai biệt lắm, ta chỉ hy vọng huynh đệ các ngươi, sau này thật có cơ hội trùng kích Kiếm Đạo Đế cảnh, giúp tộc nhân chúng ta giải quyết nguyền rủa!

Ánh mắt của Lục Vân Tử lộ ra thỉnh cầu.

- Nếu như có thể làm được, nhất định sẽ đem hết toàn lực!

Nhiếp Vân gật đầu cam kết.

Không chỉ thỉnh cầu của hắn, còn vì quan hệ giữa Lục Hi Đại Đế cùng Thần Nông Đại Đế, thật có thể trở thành Đại Đế, có năng lực giải quyết vấn đề của bọn họ, khẳng định nghĩa bất dung từ.

- Lão hủ cảm tạ!

Nghe hắn đáp ứng, Lục Vân Tử đứng dậy cúi người.

Nhiếp Vân vội vàng ngăn cản.

Từ mới vừa rồi nói chuyện, hắn có thể thấy được vị Lục Vân Tử này là thật tâm vì cả gia tộc, người như vậy đáng giá kính phục.

- Đây là ta những năm này thu góp một ít tin tức liên quan tới nội cốc, mặc dù địa hình nội cốc, vị trí Luyện Kiếm Thạch sẽ không ngừng biến hóa, nhưng vật này có thể cho ngươi chút tham khảo!

Lục Vân Tử không nói thêm nữa, lấy ra một ngọc giản đưa tới.

Tinh thần của Nhiếp Vân đảo qua, liền nhìn nội dung bên trong một lần.

Trong đó ghi chép trí nhớ gần trăm vị cường giả tiến vào nội cốc lưu lại, nhìn xong những nội dung này, Nhiếp Vân nhíu mày.

Trong những ký ức này, tình cảnh nội cốc không có một chỗ giống nhau, điểm này trước đó Lục Vân Tử đã nói, để cho hắn kỳ quái là, những người này ghi chép vị trí tìm được Luyện Kiếm Thạch, ngôn ngữ lại miêu tả bất tường, để cho người ta mơ hồ không rõ.

Nếu như một người mơ hồ không rõ ngược lại cũng thôi, mấu chốt gần trăm vị ghi chép đều không rõ, cái này liền có chút vấn đề.

Phải biết có thể đi vào nội cốc, không có chỗ nào mà không phải là thiên tài Kiếm Đạo, kém cõi nhất cũng mở ra Kiếm giới, người như vậy cơ hồ đều là đã gặp qua là không quên được, thật muốn đích thân tìm được Luyện Kiếm Thạch, vì sao ngay cả vị trí cũng không cách nào miêu tả rõ ràng?

- Ta biết ngươi nghi ngờ cái gì, nội cốc có tổ tiên Lục Hi Đại Đế lưu lại ý niệm, trí nhớ liên quan tới hắn cùng Luyện Kiếm Thạch, sau khi rời đi nội cốc, sẽ tự động biến mất! Đây là đẳng cấp thực lực chèn ép, không có bất kỳ biện pháp nào!

Lục Vân Tử tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của hắn, giải thích.

- Ah!

Nhiếp Vân không hỏi thêm nữa, ôm quyền nói:

- Đa tạ Nhị Tế Ty giúp ta giải quyết nghi vấn, nếu nên hỏi cũng hỏi xong, ta và đệ đệ cáo từ trước!

Nghe nói như vậy, ánh mắt của Lục Vân Tử sáng lên, lộ ra nụ cười thỏa mãn, không tự chủ được gật đầu:

- Đại Tế Ty làm người hẹp hòi, ngươi phải cẩn thận!

- Đa tạ nhắc nhở, ta sẽ chú ý!

Nhiếp Vân biết đối phương nghĩ gì, không nói thêm nữa, cùng Nhiếp Đồng xoay người rời đi.

Hai người rời đi không lâu, Lục Siêu đi tới, khuôn mặt nghi ngờ.

- Lão gia tử, sao ngươi thả bọn họ đi? Bọn họ là người ngoại lai, cứ như vậy rời đi, sợ rằng Đại Tế Ty sẽ phái người tìm phiền toái!

- Ha hả, không phải ta muốn bọn họ đi, mà là chính bọn hắn yêu cầu rời đi!

Lục Vân Tử vuốt râu.

- Tự mình đòi đi? Chẳng lẽ bọn họ không biết Đại Tế Ty sẽ gây bất lợi cho bọn họ sao?

Lục Siêu gãi đầu một cái, cảm thấy có chút lẫn lộn.

Nếu lão gia tử gọi bọn họ tới phủ đệ, chỉ cần bọn họ thỉnh cầu, khẳng định có thể ở lại chỗ này, như vậy thì có thể tránh khỏi Đại Tế Ty làm ra phiền toái không cần thiết, dù sao mặc dù thiên phú của hai người không kém, nhưng cũng chỉ có Vương cảnh viên mãn cùng Hoàng cảnh sơ kỳ, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, là vô cùng thua thiệt.

- Bọn họ biết... Còn làm ra loại quyết định này, giải thích rõ bọn họ có can đảm cùng quyết đoán kinh người! Tu luyện Kiếm Đạo, liền cần quyết đoán như vậy! Có khi... Nguyền rủa thật có thể từ trong tay bọn họ phá giải!

Ánh mắt của Lục Vân Tử lộ ra vẻ khao khát.

Lúc còn trẻ, hắn cũng từng ở Thần giới du đãng qua, gặp qua không ít trẻ tuổi tài tuấn, có thể có tâm trí như hai người kia, là chưa bao giờ thấy qua.

Tâm trí như vậy cộng thêm thiên phú thông qua Kiếm Linh Tháp tầng chín, Lục gia ức vạn năm lưu lại nguyền rủa, làm không tốt thật có thể từ trong tay hai người phá giải.

- Bọn họ...

Nghe đến lão gia tử đánh giá, Lục Siêu tràn đầy kinh ngạc.

Lão gia tử kiến thức rộng, thiên phú cũng cao, chính vì vậy kể từ khi có trí nhớ tới nay, còn chưa từng nghe qua hắn khen người nào, cho dù Lục Bắc Hoang được xưng thiên phú đệ nhất trong tộc, cũng không có được hắn khích lệ một câu.

------oOo------

Chương 3256: Nhị Tế Ty tán dương (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vốn tưởng rằng lão gia tử căn bản sẽ không khen người, không nghĩ tới hai người ngoại lai lại đạt được vinh dự như vậy, coi như là

hắn, cũng cảm thấy không tưởng tượng nổi.

- Đúng rồi, có chuyện quên nói với lão gia tử, mới vừa rồi thời điểm ta đi mời hai người bọn họ đụng phải Lục Đào...

Nghĩ tới hai thiếu niên được lão gia tử coi trọng như vậy, đang muốn hỏi rõ nguyên nhân, chợt nhớ tới chuyện lúc trước, không nhịn được nói ra.

- Ngươi nói... Nhiếp Vân này chỉ nhìn Lục Đào một hồi, đối phương liền cổ quái, chẳng những quỳ xuống, còn cởi quần áo...

Lục Vân Tử sửng sốt, bàn tay vuốt râu không tự chủ được dừng lại, nhổ ra mấy sợi râu cũng không có cảm giác.

- Vâng! Ta không có nhìn lầm, lão gia tử, ngươi nói Nhiếp Vân này có thể thi triển yêu thuật hay không...

Lục Siêu mặt đầy nghi ngờ.

- Không phải yêu thuật... Nếu ta đoán không lầm, chắc là một loại phương pháp đầu độc người! Cụ thể là cái gì, ta cũng không rõ lắm!

Lục Vân Tử thở ra một hơi, cười khổ lắc đầu:

- Vương cảnh viên mãn, làm thiên tài Kiếm Đạo Hoàng cảnh trung kỳ mất bản tâm cũng không biết... Loại thủ đoạn này thật lợi hại! Xem ra, mặc dù mới vừa rồi trong lòng ta âm thầm đánh giá cao đố phương, trên thực tế còn đánh giá thấp!

Trước nói với Lục Siêu, hai huynh đệ này có khi có thể trợ giúp tộc nhân bọn họ giải quyết nguyền rủa, trên thực tế ở sâu trong nội tâm không có ôm hy vọng quá lớn, nói như vậy đơn giản là cho mình một cái khích lệ cùng mong đợi mà thôi.

Nghe được Lục Siêu nói, hắn biết, hai huynh đệ trước mắt so với hắn phỏng đoán còn ưu tú hơn, ước nguyện có thể thật trở thành sự thực!

- Lục Siêu, ngươi phái người lặng lẽ đi theo bọn họ, nếu Đại Tế Ty làm quá đáng, hơn nữa bọn họ không có lực lượng ngăn cản, liền lập tức nói cho ta biết, ta sẽ đích thân xử lý!

Nghĩ tới đây, trong lòng Lục Vân Tử sinh ra tâm ái tài.

Thiên phú cao hơn nữa, có thể mê hoặc Hoàng cảnh trung kỳ... Vẫn không đủ nhìn.

Kiếm Linh Cốc không thiếu nhất chính là thiên tài, bên ngoài thưa thớt Hoàng cảnh viên mãn, nhưng ở chỗ này một trảo là một đống, hơn nữa người người vượt qua Hoàng cảnh viên mãn Thần giới mở ra Kiếm giới.

Vạn nhất Đại Tế Ty không biết xấu hổ phái người như vậy tìm bọn họ phiền toái, mình vô luận như thế nào cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

- Vâng!

Lục Siêu đáp ứng một câu, xoay người đi ra ngoài.....

Hai người Nhiếp Vân không biết sau khi rời đi, Lục Vân Tử cùng Lục Siêu đối thoại, giờ phút này lần nữa trở lại cổ thành.

- Ca ca, chúng ta ở nơi đâu?

Nhiếp Đồng nhìn quanh một vòng, gãi đầu một cái.

Thông qua Lục Vân Tử giới thiệu, giờ phút này hai người cũng biết, người trong Kiếm Linh Cốc, đều là đời sau của Lục Hi Đại Đế, không có thế lực cùng gia tộc khác, không có người ngoài tiến vào, cũng không có khách sạn, dừng chân là vấn đề lớn nhất.

- Không có khách sạn, tửu lâu vẫn phải có, trước ăn no rồi hãy nói!

Nhiếp Vân sớm có tính toán, chỉ về phía trước.

Thuận ngón tay của hắn nhìn, quả nhiên thấy một tửu lâu cao lớn đứng sửng ở cách đó không xa.

- Không có khách sạn, sao sẽ có tửu lâu?

Thấy cờ hiệu của tửu lâu theo chiều gió phất phới, Nhiếp Đồng nháy mắt, có chút buồn bực.

Nếu chỗ này chỉ có một tộc, liền giống như gia tộc phong bế vậy, người nào thấy trong tộc mở tửu lâu?

- Mọi người đều ở chỗ này, mở khách sạn rất khó sinh tồn, nhưng tửu lâu liền không giống, luôn có ít người không muốn ăn ở nhà! Cũng có người nấu nướng kém, hoặc không có thời gian nấu cơm!

Nhiếp Vân cười một tiếng, hai người đang lúc nói chuyện đã tới trước cửa tửu lâu, đẩy cửa đi vào.

Bên trong không có bao nhiêu người, chỉ có tụ năm tụ ba ngồi ở trong góc, lộ ra lạnh tanh.

Hai huynh đệ tùy tiện tìm một cái bàn, ngồi xuống:

- Tiểu nhị, món ăn nơi này bán ra như thế nào?

Hỏa Thần vực lưu thông Hỏa Thần Tệ, Hồng Hà Cốc lưu thông Hồng Hà tinh thạch, Phổ Thiên hoàng thành lưu thông Thần thạch... Nơi này ngăn cách với đời, tiền lưu thông khẳng định bất đồng.

- Các ngươi chính là hai người ngoại lai kia?

Điếm tiểu nhị là một thanh niên chừng hai mươi tuổi, nhìn về phía hai người, trong mắt mang không vui nồng nặc:

- Tửu lâu chúng ta không thu tiền, cũng không thu vật phẩm, chỉ lấy kiếm chiêu, kiếm chiêu mới lạ! Dạng kiếm pháp gì, đổi rượu và thức ăn như thế đó!

- Ân? Vậy tiêu chuẩn của các ngươi là gì? Dạng kiếm pháp gì mới là hảo kiếm pháp?

Nhiếp Vân nói.

Hắn vẫn là lần đầu tiên nghe nói, tửu lâu không thu tiền, lấy kiếm pháp đổi rượu và thức ăn.

Bất quá, suy nghĩ một chút cũng rất bình thường, nơi này là Kiếm Linh Cốc, tất cả mọi người am hiểu Kiếm Đạo, coi như là cô gái cũng có thể thi triển mấy chiêu! Kiếm pháp dĩ nhiên là đồng tiền mạnh.

- Đó, thấy không? Trong đại sảnh có một thử kiếm thạch, thi triển kiếm pháp của bọn ngươi ra, căn cứ màu sắc bất đồng chia làm bảy cấp bậc, hồng cam vàng lục thanh lam tử, màu đỏ thấp nhất, cũng chính là kiếm pháp cấp thứ bảy, chỉ có lấy được nửa bầu rượu, một đĩa thức ăn! Màu tím cao nhất, có thể hưởng thụ rượu và món ăn tốt nhất của chúng ta!

Điếm tiểu nhị hừ một câu, sau đó trên mặt lộ ra vẻ tự hào:

- Hơn nữa, cần chính là kiếm pháp tự nghĩ ra, sử dụng kiếm pháp người khác đã dùng qua không được. Cái gì cũng không chiếm được! Chính vì vậy, tất cả mọi người lấy có thể ở chỗ này uống rượu và thức ăn ngon làm quang vinh!

Nhiếp Vân gật đầu.

Dùng kiếm pháp tự nghĩ ra đổi lấy rượu và thức ăn, rượu và thức ăn càng tốt, giải thích rõ kiếm pháp càng có uy lực, tự nhiên càng cảm thấy vinh dự.

Khó trách nơi này có tửu lâu, sợ rằng chỗ này cũng là địa phương tất cả người tu luyện kiểm nghiệm Kiếm Đạo tự mình nghĩ ra.

Quay đầu nhìn về phía mấy thực khách trong đại điện, nhìn một cái Nhiếp Vân không nhịn được lắc đầu.

Chỉ thấy trên bàn bọn họ, chỉ có một hồ lô rượu cùng một đĩa thức ăn, xem ra đều là sáng chế ra kiếm pháp cấp thấp nhất.

- Vậy các ngươi làm sao phân định được kiếm pháp tự nghĩ ra hay học tập tiền nhân?

Nhiếp Vân hỏi.

Thử kiếm thạch chỉ có thể phán định cấp bậc kiếm thuật, có tự nghĩ ra hay không, nên không phát hiện ra được a!

Nếu như hắn không cần tự nghĩ ra, mà dùng kiếm pháp tiền nhân thì sao?

- Thử kiếm thạch này có năng đủ tự động chứa đựng kiếm pháp thí nghiệm qua, qua nhiều năm như vậy, trong Kiếm Linh Cốc cơ hồ tất cả kiếm pháp đều ấn ở trong đó, chỉ cần ngươi thi triển là một cái trong số đó, sẽ không có màu sắc! Chỉ có kiếm chiêu tự nghĩ ra, mới có thể dẫn động ánh sáng!

Điếm tiểu nhị nói.

------oOo------

Chương 3257: Đánh cuộc kỳ ba

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân tấm tắc lấy làm kỳ.

Mặc dù Kiếm Linh Cốc không lớn, số người không nhiều, nhưng bàn về số lượng thiên tài Kiếm Đạo, sợ rằng còn nhiều hơn toàn bộ Thần giới!

Nhiều thiên tài Kiếm Đạo như vậy, lại trải qua ức vạn năm lắng đọng, thử kiếm thạch này lạc ấn tất cả kiếm pháp ở trong đó, tương đương với đã bao gồm tất cả kiếm pháp trong thiên địa, không tự nghĩ ra... Đúng là khó có thể đưa tới màu sắc.

- Nên nói đều nói rồi, muốn thử thì nhanh lên, không thử, liền rời tửu lâu a!

Ánh mắt của điếm tiểu nhị nhìn tới.

Đối với người ngoại lai, hắn vẫn còn có chút xem thường.

Hai người ngoại lai, hơn nữa lại trẻ tuổi như vậy, làm sao có thể sáng chế ra kiếm pháp? Cho dù sáng chế ra, nhiều nhất cũng chỉ ăn rau dưa, muốn ăn bữa tiệc lớn... Không có cửa đâu!

- Muốn ăn cơm còn phải thử kiếm...

Nhiếp Vân lắc đầu, đang muốn qua thử một chút, lấy một ít thức ăn liền nghe được cửa tửu lâu mở ra, mấy bóng người đi vào.

Người đi đầu, là người quen cũ của hắn, ở ngoài đường cởi quần áo làm trò cười cho thiên hạ… Lục Đào!

Thời khắc này Lục Đào đã lần nữa đổi một bộ quần áo sạch, không còn chật vật như trước, cặp mắt nhìn tới, hung ác giống như sói đói.

Mặc dù hắn không biết tại sao lại làm như vậy, nhưng cũng biết, nhất định là thủ đoạn của Nhiếp Vân!

Để cho hắn làm chuyện xấu xí lớn như vậy, có thể có sắc mặt tốt mới lạ.

Ba người phía sau hắn, cùng hắn không sai biệt lắm, đều là Hoàng cảnh trung kỳ, tuổi cũng không lớn, chừng hai mươi tuổi, bất quá ánh mắt không giống hắn, nhìn về phía hai người Nhiếp Vân, mặt mày nhổng lên, mang vẻ không để ý.

Tựa hồ theo bọn họ, hai người Nhiếp Vân bất quá là hai lúa từ Thần giới đến mà thôi, tu vi Kiếm Đạo làm sao có thể so với bọn họ?

- Gặp được ở chỗ này, xem ra thật là đúng dịp!

Cặp mắt nhìn chằm chằm hai huynh đệ, Lục Đào âm lãnh nói.

- Đúng dịp? Ta xem là ngươi đặc biệt tìm tới a!

Nhiếp Vân nhấc mí mắt, lười khách khí với hắn.

Trước cũng đã xé rách da mặt, không cần thiết giả bộ khách sáo.

- Không sai, coi như ngươi thức thời! Ta là đặc biệt tới đánh cuộc với ngươi! Dám hay không!

Bị vạch trần ngụy trang, Lục Đào cũng không ẩn núp, hừ lạnh nói.

- Đánh cuộc?

Nhiếp Vân hứng thú nhìn sang.

Vốn tưởng rằng đối phương là qua báo thù, không nghĩ tới mở miệng muốn đánh cuộc, đánh cuộc gì?

- Rất đơn giản, ta đánh cuộc với các ngươi... Ai có thể ở chỗ này uống rượu và thức ăn ngon! Không ăn được... Cởi sạch quần áo, lượn quanh tửu lâu ba vòng... Có dám hay không?

Lục Đào hừ nói.

Cởi hết quần áo ở ngoài đường phố, làm những động tác biến thái kia, hắn bây giờ vừa nghĩ liền cảm thấy tan vở, mục đích đánh cuộc rất đơn giản, để cho hai người ngoại lai này cũng mất mặt xấu hổ, như vậy sẽ không còn mặt mũi đi nội cốc!

Mặc dù hắn rất muốn động thủ giết người, nhưng thông qua Kiếm Linh Tháp tầng chín tiến vào nội cốc là quy củ tiên tổ lưu lại, người ngoại lai ngay cả nội cốc cũng không vào, liền trực tiếp giết chết... Vi phạm tộc quy!

Cho dù hắn cả gan làm loạn, cũng không dám làm như thế!

Không thể giết, tự nhiên chỉ có thể nghĩ biện pháp để cho hai người mất mặt xấu hổ.

- Cởi hết quần áo lượn quanh tửu lâu ba vòng... Đánh cuộc có chút quá thấp a!

Biết ý nghĩ của hắn, Nhiếp Vân cười một tiếng, cũng không cự

tuyệt.

- Quá thấp? Ngươi còn muốn thế nào?

Vốn tưởng rằng đối phương không dám đáp ứng, mới dùng phép khích tướng, làm sao cũng không nghĩ tới, đối phương còn ngại tiền đặt cuộc thấp, Lục Đào không nhịn được sửng sốt một chút.

- Mấy người các ngươi một tổ, huynh đệ chúng ta một tổ... Thua, chẳng những phải cởi hết quần áo chạy vòng, còn phải tự tát mười bạt tai, ở trước mặt mọi người nói "ta là phế vật", có dám hay không?

Ngón tay của Nhiếp Vân nhẹ nhàng gõ mặt bàn, trong mắt mang theo nụ cười nghiền ngẫm nhìn tới.

- Tự tát bạt tai? Tự nói ta là phế vật?

Sắc mặt của Lục Đào trong nháy mắt trở nên trầm thấp khó coi, quả đấm siết chặc.

Nếu quả thật như vậy, mất mặt liền ném lớn!

Hai người trước mắt này bất kể nói thế nào cũng là người ngoại lai, bất kể có thể vào nội cốc hay không, không bao lâu liền có thể ung dung rời đi, hắn bất đồng, một mực sống ở nơi này, vạn nhất thua.. làm như vậy, sau này để cho hắn còn mặt mũi nào tiếp tục sống?

- Lục Đào, yên tâm đi, hai lúa Thần giới mà thôi, có thể sáng chế ra kiếm pháp gì? Kiếm pháp của ta mới vừa rồi ngươi cũng nhìn thấy, thắng bọn họ không có bất cứ vấn đề gì, trực tiếp đáp ứng là được, cũng tốt để cho bọn họ biết, hai lúa nho nhỏ so với Kiếm Linh Cốc chúng ta, cái gì cũng không tính!

Lục Đào đang do dự, sau lưng một thanh niên liếc mắt nhìn Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng, xuy cười một tiếng, không thèm để ý chút nào nói.

- Không tệ, Lục Đào, không biết ngươi có gì phải do dự! Kiếm pháp của Tử Siêu, giống như thần lai chi bút, ngay cả Lục Huyền cũng

khen không dứt miệng, ta không tin hai hai lúa cũng có thể vượt qua!

- Hai lúa mà thôi, theo ta thấy, bọn họ có thể ăn rau dưa, đã coi như không tệ!

Hai thanh niên còn dư lại cũng cười lên.

- Được, ta đáp ứng!

Nghe được đồng đội nói, Lục Đào gật đầu.

Đặc biệt tới tìm đối phương đánh cuộc, đối phương thêm tiền, mình lại không dám, truyền đi sẽ mất mặt xấu hổ, còn không bằng trực tiếp đáp ứng!

Kiếm pháp của Lục Tử Siêu, hắn mới vừa thấy qua, phiêu hốt linh động, tựa như thần lai chi bút, thật muốn thi triển ra, ít nhất cũng là lục sắc, có thể ở tửu lâu làm ra một bàn tiệc rượu lớn!

Màu lục, cho dù ở trong lịch của tửu lâu, cũng tuyệt đối trước một trăm tên.

- Ân, vậy thì tốt, không biết ngươi trước, hay là chúng ta trước?

Thấy hắn đáp ứng, Nhiếp Vân cười một tiếng.

- Các ngươi là khách nhân, các ngươi trước đi!

Lục Đào nói.

Kiếm chiêu không thể nào lập tức sáng chế ra, người nào trước người nào sau, thật ra thì đều giống nhau, ngược lại thi triển trước, quá sớm bại lộ lá bài tẩy, sẽ mất đi ưu thế.

- Tốt lắm, chúng ta trước cũng không có gì...

Nhiếp Vân tựa hồ không ý thức được trước sau mang tới phiền toái, đứng dậy, đi tới bên cạnh mấy người Lục Đào:

- Bất quá, các ngươi là đều tham gia, hay chỉ một người tham gia, chúng ta trước phải nói rõ ràng! Nếu như các ngươi thay nhau ra trận, bốn người khẳng định chiếm ưu thế hơn chúng ta a!

- Mới vừa rồi đã nói, chúng ta bốn người một tổ, chỉ phái một người xuất chiến! Hai người các ngươi một tổ, cũng chỉ phái một người xuất chiến, người tổ thua đều phải nhận trừng phạt! Thế nào?

Nếu đã đáp ứng đánh cuộc, Lục Đào cũng không có do dự gì, hừ nói.

------oOo------

Chương 3258: Lục Tử Siêu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong bọn họ, Lục Tử Siêu kiếm pháp lợi hại nhất, những khác hoặc là còn không có tự nghĩ ra kiếm pháp, hoặc kiếm pháp bình thường, nhiều nhất thắng rau dưa, bốn người đi ra lấy mất mặt, còn không bằng để cho Lục Tử Siêu một người xuất chiến!

Dù sao một mình hắn xuất chiến, chắc chắn sẽ không thua.

- Một người xuất chiến có thể, ngươi nói là hắn xuất chiến?

Nhiếp Vân nhìn về phía Lục Tử Siêu.

- Yên tâm đi, ta sẽ để cho ngươi thua rất thảm!

Lục Tử Siêu nhướng mày.

- Để cho ta thua rất thảm? Cái này không nhất định...

Nhiếp Vân nhìn chằm chằm đối phương, nhếch miệng.

Nương theo thanh âm của hắn, ánh mắt của Lục Tử Siêu nhất thời mê ly, cả người tựa như lâm vào ảo cảnh.

- Nguy rồi, Tử Siêu!

Thấy bộ dáng của hắn, sắc mặt của Lục Đào trầm xuống.

Mới vừa rồi hắn chính là bị người này làm thân bại danh liệt như vậy, người này rốt cuộc muốn làm gì?

- Không dám đánh cuộc thì nói rõ...

Lục Đào gầm lên giận dữ, rút ra trường kiếm đâm tới Nhiếp Vân.

- Càn rỡ!

Nhiếp Vân không động, Nhiếp Đồng bước lên trước nghênh đón.

Mặc dù hắn chẳng qua là Hoàng cảnh sơ kỳ, nhưng mượn Kiếm Đạo thuần khiết, kiếm ý sắc bén giống như nắng ấm phá vỡ hàn băng, thời gian nháy con mắt liền phá vỡ kiếm pháp của Lục Đào.

- Hừ!

Không nghĩ tới Nhiếp Đồng có thực lực như thế, Lục Đào đang muốn thi triển kiếm pháp mạnh hơn, tiếp tục công kích, Lục Tử Siêu đột nhiên động.

Ngón tay của hắn thon dài, nhẹ nhàng thoáng một cái, một thanh trường kiếm giống như ma thuật đi tới lòng bàn tay. Sau một khắc, mủi kiếm nâng lên, hư không đâm một cái.

Lần này tựa như thần lai chi bút, bầu trời xuất hiện một đạo kiếm ngân rõ ràng.

Kiếm ngân lan tràn bốn phía, không gian chung quanh giống như thủy tinh, ầm ầm rạn nứt.

Lục Đào vừa mới thi triển ra chiêu số, bị kiếm ngân đón đở, toàn bộ ngăn trở ở bên ngoài, không có đi tới bên cạnh Nhiếp Vân mảy may.

- Lợi hại!

Thấy kiếm này, Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng nhìn nhau một cái, ánh mắt không khỏi sáng lên.

Không hổ là thiên tài của Kiếm Linh Cốc, chiêu kiếm pháp này quả nhiên phi phàm.

Thật phải so sánh, Nhiếp Vân tự nghĩ ra Liên Nguyệt Kiếm pháp, cũng kém một đoạn rất lớn.

Cái này cũng khó trách, lúc sáng chế ra Liên Nguyệt Kiếm, Nhiếp Vân bất quá là tiểu nhân vật ở Thiên Địa lục đạo, cho dù trải qua mấy phen cải tiến, cũng chỉ coi như không tệ, so với loại kiếm pháp này, căn bản là hai khái niệm.

- Tử Siêu, ngươi làm sao vậy?

Không giống Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng kinh ngạc, Lục Đào thấy Lục Tử Siêu ra tay với hắn, tức đến sắc mặt khó coi, quát to một tiếng.

- Ta?

Lúc này Lục Tử Siêu mới tỉnh lại, sửng sốt một chút, quơ quơ đầu, mặt đầy nghi ngờ:

- Là chúng ta chiến thắng sao?

- Cái gì chiến thắng? Còn chưa bắt đầu tỷ thí!

Lục Đào tức giận nói.

- Không có bắt đầu?

Lục Tử Siêu tựa hồ có chút không dám tin tưởng, quay đầu nhìn về phía những người khác.

- Đích xác không có bắt đầu, là người này lợi dụng thủ đoạn hèn hạ đánh lén ngươi!

Một người trong đó nói.

- Đánh lén ta?

Lục Tử Siêu nhìn chăm chú về phía Nhiếp Vân.

- Không dám tỷ thí liền không nên đáp ứng, đang lúc nói chuyện tiến hành đánh lén, không khỏi quá hèn hạ đi!

Lục Đào cũng quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt sát khí cuồn cuộn.

Nếu như không phải Đại Tế Ty đã thông báo không được giết người, chỉ sợ hắn đã sớm xuất thủ chém giết hai người ngoại lai.

- Không sai, lập tức nói xin lỗi! Nếu không, đừng trách chúng ta khi dễ người ngoại lai!

- Chuyện này không cho lời giải thích, ta xem không cần đánh cuộc, trực tiếp dùng kiếm pháp giải quyết vấn đề đi!

Hai người còn lại cũng đi tới trước, cầm trường kiếm trong tay, tùy thời sẽ xuất thủ.

- Không nên tức giận!

Thời điểm đám người Lục Đào cho là Nhiếp Vân sẽ tùy ý tranh cãi, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, khuôn mặt áy náy:

- Xấu hổ... Ta chỉ cần cùng người mắt đối mắt, sẽ không tự chủ được để cho người khác lâm vào ảo cảnh, đây không phải là ta cố ý, chân thực xin lỗi!

- Ân?

Hắn nói xin lỗi, ngược lại làm cho đám người Lục Đào có chút không biết làm sao.

Mới vừa rồi Lục Tử Siêu lâm vào ảo cảnh, cái gì cũng không có tổn thất, không giống Lục Đào mất mặt xấu hổ, thật muốn coi đây là lý do chiến đấu, thật cóchút ít không nói được.

Lại nói, Lục Đào cùng Nhiếp Đồng đối kiếm, biết người ngoại lai này thực lực kém hắn, nhưng chân chính chiến đấu, ai thắng ai thua còn chưa biết được.

- Hừ, mới vừa rồi đánh cuộc có so hay không, không so, coi là ngươi thua, lập tức tự tát bạt tai, chạy ra bên ngoài cởi truồng chạy ba vòng, chuyện này đến đây thì thôi!

Lục Đào không thể làm gì khác hơn là tiếp tục lấy đánh cuộc làm văn.

- Đánh cuộc, dĩ nhiên phải đánh cuộc!

Nhiếp Vân cười như hoa.

- Đánh cuộc? Vậy liền bắt đầu đi, không nên dây dưa dài dòng!

Lục Đào cố nén tức giận.

- Được, chúng ta bắt đầu!

Nhiếp Vân cười nhạt:

- Ta chỉ hy vọng các ngươi thua nghìn vạn lần đừng tìm lý do không nhận!

- Yên tâm đi, nếu như kiếm pháp của các ngươi cao minh hơn chúng ta, chúng ta nguyện thua cuộc, tuyệt sẽ không chống chế!

Thấy hắn một mực dây dưa dài dòng, Lục Đào cảm thấy đối phương có chút chột dạ, quát lên.

- Không sai, người của Kiếm Linh Cốc chúng ta, người người đều là nam nhi nhất ngôn cửu đỉnh, không giống người của Thần giới các ngươi, chỉ biết âm thầm đánh lén, hèn hạ vô sỉ!

- Nói thiệt cho ngươi biết, ta cảm thấy thật phải thua, các ngươi mớ sẽ chống chế... Người của Kiếm Linh Cốc chúng ta, ai ai cũng là anh hùng hào kiệt, tuyệt sẽ không làm như vậy!

Đám người Lục Tử Siêu rối rít nói.

- Các ngươi sẽ không chống chế vậy thì tốt, Nhiếp Đồng, là ngươi tới, hay ta tới?

Chờ chính là những lời này của bọn họ, nghe bọn hắn nói xong, Nhiếp Vân cười nhìn về phía đệ đệ.

- Đối phó bọn họ, không cần ca ca xuất thủ, ta đến đi!

Huynh đệ tâm ý tương thông, Nhiếp Đồng biết ca ca nghĩ cái gì, lúc này cổ tay lộn một cái, một thanh trường kiếm xuất hiện ở lòng bàn tay, đi tới trước mặt thử kiếm thạch.

Đứng ở bên cạnh thử kiếm thạch, Nhiếp Đồng cũng không có dừng bao lâu, ánh mắt nhắm lại, ba cái hô hấp đi qua, đột nhiên mở ra, trường kiếm run lên, lăng không chém tới.

Tí tách tí tách!

Vô số kiếm khí từ trên người hắn bắn ra, giống như thiên nữ tán hoa, kiếm mang từ không trung xẹt qua, tựa như thần lai chi bút, linh động phiêu dật.

- Đây là...

- Tử Siêu, sao hắn dùng kiếm chiêu của ngươi?

- Đây không phải là ngươi vừa mới chế sao, hắn làm sao biết? Hơn nữa thi triển so với ngươi còn tinh thuần hơn!

Thấy chiêu kiếm pháp này, đám người Lục Đào phá mộng.

------oOo------

Chương 3259: Ăn vạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngược lại không phải là chiêu kiếm pháp này quá lợi hại, vượt qua tưởng tượng của bọn họ, mà là... chiêu này vừa mới thấy qua hai lần!

Chính là kiếm chiêu mà Lục Tử Siêu tự nghĩ ra, chiêu số bọn họ dùng để đánh cuộc với đối phương!

Nếu như là Lục Tử Siêu thi triển ra chiêu này, bọn họ không có chút ngạc nhiên nào, mấu chốt là... Đối phương làm sao thi triển ra? Hơn nữa nhìn uy thế, lực lượng so với Lục Tử Siêu thi triển, chỉ mạnh không kém!

Ông!

Kiếm chiêu ở trong lúc mọi người kinh ngạc thi triển ra, thử kiếm thạch cảm ứng được kiếm chiêu cường đại, phát ra một tiếng nổ ầm, một đạo ánh sáng chói mắt chiếu sáng ra.

- Là màu lam nhạt...

- Lại là màu lam nhạt...

Trên thử kiếm thạch quanh quẩn quang mang, chiếu sáng toàn bộ tửu lâu, mấy khách nhân trước đang ăn rau dưa, giờ phút này cũng trợn to cặp mắt nhìn tới, tràn đầy khiếp sợ.

Thử kiếm thạch chia làm hồng, cam, hoàng, lục, thanh, lam, tử bảy cấp bậc, màu lục coi như là kiếm pháp cao minh, đạt tới màu lam, toàn bộ lịch sử của tửu lâu cũng không vượt qua hai mươi vị!

Kiếm chiêu lợi hại như vậy, một thiếu niên ngoại lai lại sử dụng, làm sao không để cho người ta khiếp sợ?

Hô!

Thử kiếm thạch kết thúc ánh sáng, Nhiếp Đồng thu kiếm, trở lại bên người Nhiếp Vân.

- Thế nào? Chúng ta đã thử kiếm xong, đến phiên các ngươi!

Nhìn về phía đối phương, Nhiếp Vân cười nhạt nói.

- Ngươi... Hèn hạ!

Thấy nụ cười của hắn, đám người Lục Đào tức đến sắc mặt đỏ lên, thiếu chút nữa bất tỉnh.

Giờ phút này không biết hắn nghĩ cái gì nữa, bọn họ chính là người ngu.

- Mới vừa rồi ngươi cố ý dùng thủ đoạn hèn hạ để Lục Tử Siêu thi triển ra chiêu kiếm pháp này, nhân cơ hội học trộm! Bởi vì kiếm pháp là Tử Siêu sáng lập ra, trong thử kiếm thạch không có ghi chép, lần đầu tiên thi triển, nhất định có thể ánh sáng dũng động, đạt được rượu và thức ăn, mà lần thứ hai thi triển, liền vô dụng! Đáng ghét a đáng ghét!

Lục Đào tức giận đến oa oa kêu loạn.

Bộ kiếm pháp này bị hai lúa của Thần giới thi triển trước, cho dù Lục Tử Siêu lại dùng một lần, cũng là lần thứ hai, không có bất kỳ hiệu quả nào, ngay cả một đĩa rau dưa cũng không chiếm được!

Khó trách bọn hắn tức giận, loại cử động này thật là quá không biết xấu hổ, để cho người ta buồn bực muốn hộc máu.

Học trộm kiếm pháp của người khác, để cho người khác không có kiếm pháp thi triển... Quá ghê tởm!

- Hèn hạ? Ngươi nói giỡn, nguyện đánh cuộc chịu thua, bên chúng ta đã thi triển xong kiếm pháp, liền xem các ngươi!

Nhiếp Vân căn bản không nói nhảm với bọn hắn, cười nhạt. Gọi tiểu nhị một tiếng, để cho đối phương mang thức ăn lên, đồng thời cười khanh khách nhìn về phía đám người Lục Đào.

Trước mắt hắn không có quá nhiều thời gian nghiên cứu kiếm pháp, tự nhiên không có kiếm chiêu tự nghĩ ra gì, thật muốn đánh cuộc với đối phương, phải thua không thể nghi ngờ, cho nên, hắn mới cố ý dùng ảo cảnh, chọc cho Lục Tử Siêu lâm vào hôn mê, chủ

động sử dụng kiếm chiêu bản thân tu luyện.

Không thể không nói, kiếm chiêu này đúng là không kém, ngay cả Nhiếp Vân xem qua cũng không nhịn được tấm tắc lấy làm kỳ.

Nếu Liên Nguyệt Kiếm không cách nào thắng được, vậy chỉ dùng chiêu kiếm pháp này, dù sao đối phương để cho mình thi triển kiếm chiêu trước... Nhiếp Đồng hiểu ý tứ của ca ca, lúc này mới nhất cử sử dụng.

Về phần học, Nhiếp Đồng ngay cả Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm cũng có thể nhìn một lần liền học không sai biệt lắm, mặc dù chiêu kiếm pháp này không kém, nhưng so với cường giả Đế cảnh lưu lại kiếm pháp, còn kém rất nhiều, học và thông hiểu đạo lí, không tính là đại sự gì.

- Ngươi...

Thấy Nhiếp Vân mặt mày vui vẻ nói ra lời này, Lục Đào thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, tươi sống tức chết.

Có thể có chút mặt được không? Các ngươi học lén kiếm chiêu mạnh nhất của chúng ta, làm hại chúng ta bây giờ không có kiếm chiêu thi triển... Tỷ thí thế nào? Còn nguyện đánh cuộc chịu thua... Không nên chơi người như vậy a!

Lục Đào chỉ là sinh khí, Lục Tử Siêu thì thiếu chút nữa bất tỉnh.

Thử kiếm thạch của tửu lâu, chẳng những có thể kiểm nghiệm kiếm chiêu mới, còn có thể bảo lưu lại, phơi bày cho hậu nhân chiêm ngưỡng.

Người lần đầu tiên thi triển kiếm pháp, sẽ vững vàng khắc ở phía trên, coi như lưu danh sử xanh.

Vốn tốn hao vô số tâm huyết, sáng chế ra chiêu kiếm pháp này, tính toán nổi danh lập vạn, ở chỗ này lưu lại tên họ, ai ngờ... Còn chưa kịp thi triển, liền bị người đoạt công lao!

Cho dù hậu thế có người thi triển ra chiêu này, cũng chỉ nhớ thiếu

niên trước mắt, mà không phải hắn!

Thật vất vả sáng lập ra kiếm pháp bị người đoạt đi công lao, làm sao không tức? Không có tại chỗ tức chết đã không tệ!

Bất quá, mặc dù tức giận, nhưng trong lòng cũng có chút hoảng sợ.

Bộ kiếm pháp này của hắn, mặc dù kém kiếm pháp của Đế cảnh rất nhiều, ở Kiếm Linh Cốc cũng không tính là kiếm chiêu cao minh nhất, nhưng huyền ảo khó hiểu, nhất là phương pháp vận khí, cho dù có hắn tự mình hướng dẫn, không có mấy năm cũng khó luyện thành!

Chính vì vậy, hắn thi triển cho đám người Lục Đào xem, cũng không sợ đối phương học trộm.

Nhưng mới vừa rồi chỉ thi triển một lần, liền bị thiếu niên này học hết, hơn nữa còn lợi hại hơn mình... Người này còn là người sao?

Một tiểu tử mới vừa vào Hoàng cảnh, làm sao có thể lợi hại như vậy?

Hắn ý thức được điểm này, đám người Lục Đào cũng hiểu, liếc mắt nhìn nhau, tràn đầy sợ hãi.

Kiếm pháp cao minh như thế, chẳng những có thể đã gặp qua là không quên được, còn thông hiểu đạo lí, tùy tiện thi triển... Thiệt hay giả?

Nếu đây là thật, coi như bọn họ thua... Nói thật, cũng thua không oan!

- Chúng ta nhận thua!

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng quấn quít nửa ngày, Lục Đào vẫn không nhịn được gật đầu.

Kiếm pháp của Lục Tử Siêu bị học trộm, bằng chiêu số do bọn họ sáng lập ra, cho dù thi triển, cũng khẳng định không đạt tới màu lam, chờ mất mặt xấu hổ, còn không bằng thoải mái thừa nhận!

- Nếu nhận thua... Vậy thì thực hiện đánh cuộc đi!

Nhiếp Vân nói.

Đối với những người này, hắn cũng không có một tia đồng tình, nếu như hôm nay không có mưu kế, thua chính là hắn, đối phương khẳng định cũng sẽ không bỏ qua.

- Thực hiện đánh cuộc...

Lục Đào nhíu mày.

Mới vừa rồi đánh cuộc là cởi hết quần áo lượn quanh tửu lâu ba vòng, còn tự tát mười bạt tai... Vô luận bên nào, đều không phải là hắn có thể tiếp nhận!

Quá mất mặt!

Nếu thật làm như vậy, có thể tưởng tượng, từ nay về sau mấy người bọn họ sẽ trở thành chê cười của toàn bộ Kiếm Linh Cốc, không có biện pháp ngẩng đầu!

------oOo------

Chương 3260: Kiếm Trì

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đánh cuộc chúng ta nhất định sẽ thực hiện, bất quá... Ta chỗ này còn có một đánh cuộc, không biết ngươi có dám nhận hay không!

Lục Đào cắn răng nói.

- Còn có đánh cuộc? Ha hả, có dám nhận hay không là chuyện của ta, các ngươi trước thực hiện lần đánh cuộc này lại nói, biết rõ thua, còn không thực hiện, ngươi cho rằng ta ngu sao? Chỉ có thực hiện lần đánh cuộc này, mới có chuyện về sau!

Nhiếp Vân khoát tay, lười nói nhảm với đối phương.

Lần đánh cuộc này không thực hiện, còn có lần sau... Nằm mơ đi!

- Ngươi...

Vốn muốn dùng đánh cuộc lừa bịp qua, không nghĩ tới thiếu niên kia ngôn ngữ sắc bén, thẳng vào chỗ yếu hại, Lục Đào tức đến sắc mặt xám ngắt, lại không có biện pháp nào.

Ai bảo bọn họ thua chứ?

- Bớt yêu ngôn hoặc chúng đi! Lần này là các ngươi giở trò lừa bịp thắng, dùng là thủ đoạn vô lại, một chút cũng không quang minh! Còn để cho chúng ta thực hiện đánh cuộc... chẳng lẽ các ngươi không có mặt mũi?

Lục Tử Siêu hừ nói.

- Mặt mũi!

Đối với hắn châm chọc, Nhiếp Vân không thèm để ý chút nào, xông xáo nhiều năm như vậy, da mặt đã sớm luyện giống như tường thành rồi:

- Dám đánh cuộc liền phải làm tốt chuẩn bị thua, thủ đoạn vô lại các ngươi cũng có thể dùng a, ta lại không ngăn các ngươi!

Nghe được lời nói vô sỉ như vậy, đám người Lục Đào thiếu chút nữa tức chết.

- Tốt lắm, đừng nói nhảm. Trước chúng ta đã nói, nếu như cảm thấy ủy khuất, cũng không cần đánh cuộc, thua cuộc không muốn nhận... Ta cũng không thèm để ý. Bất quá, sau này không nên xuất hiện ở trước mặt chúng ta nữa, chúng ta không thích loại người nói không giữ lời này!

Nhiếp Vân khoát khoát tay, không để ý tới đối phương.

Lục Đào tức giận đến trường kiếm cũng rút ra, bất quá cắn răng, lại

thả trở về.

Đối phương nói không sai, bất kể bọn họ dùng thủ đoạn gì, cũng là người thắng, nhóm người mình đánh cuộc thua, không nhận nợ còn động thủ, một khi tin tức truyền đi, còn mất mặt hơn trần truồng chạy ba vòng, tự tát bạt tai.

- Chúng ta nhận thua... Bất quá, để cho chúng ta trần truồng chạy ba vòng, tự tát bạt tai. Đối với các ngươi cũng không có chỗ tốt gì! Không bằng như vậy, đổi thành vật có ích đi! Ta có một bộ kiếm pháp rất lợi hại, so với kiếm chiêu mà Tử Siêu sáng tạo còn hoàn thiện hơn, có thể trực tiếp cho các ngươi, dùng nó coi là tiền đánh cuộc, các ngươi có đồng ý không?

Lục Đào nói.

Trần truồng chạy, tự tát bạt tai là chắc chắn sẽ không làm, bây giờ chỉ có thể cắt thịt đổ máu, nghĩ biện pháp để cho đối phương đồng ý.

- Một bộ kiếm pháp? Ha hả, ngươi cũng quá coi thường chúng ta a, kiếm pháp mà thôi, có hay không đều được, không thoải mái bằng xem các ngươi trần truồng chạy, tự tát bạt tai a!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Một bộ kiếm pháp mà thôi, chẳng lẽ còn có thể cao minh hơn Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm?

Nếu cao minh hơn, đối với mình cũng không có tác dụng. Muốn một bộ kiếm pháp vô dụng, còn không bằng để cho bọn họ mất mặt xấu hổ.

- Hai bộ kiếm pháp, kể cả một thanh bảo kiếm Hoàng cảnh trung phẩm!

Lục Đào cắn răng nói.

Nhiếp Vân cũng không gật đầu, tiện tay bưng chén rượu lên, nhẹ nhàng cười một tiếng.

Lúc này, rượu và thức ăn đã lên, tràn đầy một bàn, chỉ ngửi mùi liền để cho người ta tâm thần sảng khoái.

- Bốn bộ kiếm pháp, một món bảo kiếm Hoàng cảnh đỉnh phong... Cộng thêm một nghìn cân Kiếm Thước!

Lục Đào lần nữa tăng giá.

Nhiếp Vân tiếp tục lắc đầu.

- Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?

Lục Đào cắn răng nói.

- Mười bộ kiếm pháp, hai thanh bảo kiếm Hoàng cảnh viên mãn... Một vạn cân Kiếm Thước!

Ly rượu ở trong tay Nhiếp Vân không ngừng xoay tròn, mí mắt vừa nhấc, nhàn nhạt nói.

Đối phương nói không sai, để cho bọn họ trần truồng chạy ba vòng, tự tát bạt tai, đối với hắn mà nói, đúng là không có ích lợi gì, trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn đã sớm vượt qua tuổi tác xung động, xem bọn hắn bêu xấu, còn không bằng một ít thứ hữu dụng.

Nhất là Kiếm Thước, kể từ khi đi tới nơi này, hắn liền nhìn ra trân quý, sau này có thể thường ăn vào mà nói, đối với Kiếm Đạo của hắn tăng lên, cũng sẽ có trợ giúp rất lớn.

Cho nên, vừa mở miệng chính là một vạn cân!

- Mười bộ kiếm pháp... Hai thanh bảo kiếm Hoàng cảnh viên mãn, một vạn cân Kiếm Thước... Ngươi muốn cướp bóc sao?

Nghe được yêu cầu của hắn, Lục Đào thiếu chút nữa bất tỉnh.

Thật là đòi hỏi quá nhiều!

Những thứ này, đừng nói hắn, cho dù mấy người bọn họ cộng lại,

cũng không lấy ra được!

- Không lấy ra được, thì trần truồng chạy, dù sao ta cũng không thèm để ý!

Nhiếp Vân không để ý tới đối phương nữa.

- Được...

Nghe nói như vậy, Lục Đào tức đến sắc mặt khó coi, nhưng không có biện pháp nào khác, ai bảo bọn họ đánh cuộc thua! Không thừa nhận còn muốn động thủ, sẽ chỉ làm bọn họ không ngốc đầu lên được.

- Ngươi chờ một chút!

Tức giận run run, Lục Đào cũng không có biện pháp, quay người lại gọi đám người Lục Tử Siêu tới.

- Thật chẳng lẽ cho hắn nhiều đồ như vậy?

Một người tràn đầy không cam lòng nói.

- Nếu không còn có biện pháp gì? Cũng không thể chúng ta thật trần truồng chạy, tự tát bạt tai a! Cho dù ta bỏ được mặt mũi, Đại Tế Ty cũng không bỏ nổi!

Lục Đào hừ nói.

Tới nơi này đối phó hai người ngoại lai, là ý tứ của Đại Tế Ty, hôm nay thật phải trần truồng chạy ở chỗ này, Đại Tế Ty cũng sẽ đi theo mất mặt, làm không tốt còn sẽ bị Nhị Tế Ty mượn đề tài nói chuyện.

- Đáng ghét a đáng ghét!

Mọi người siết chặc quả đấm.

- Cũng không cần tức giận, cùng lắm thì trước góp vật phẩm cho hắn, sau đó cùng bọn họ đánh cuộc! Chẳng những để cho bọn họ

phun ra toàn bộ, còn để cho bọn họ bỏ ra giá cao thê thảm!

Lục Tử Siêu hừ nói.

- Tử Siêu nói không sai! Không thể tiện nghi hai người này, để cho chúng ta mất mặt như vậy, không để bọn họ bỏ ra giá cao thê thảm sao tiêu mối hận trong lòng!

Lục Đào siết chặc quả đấm.

- Bọn họ ngay cả kiếm chiêu của Tử Siêu cũng học được nhanh như vậy, phải đánh cuộc gì mới có thể làm cho bọn họ thua?

Một người nghi ngờ nói.

Hai người kia thực quá lợi hại, kiếm pháp của Lục Tử Siêu cao minh như thế, nhìn một lần là có thể thông hiểu đạo lí thi triển ra, thiên phú như vậy, đánh cuộc gì mới có thể bảo đảm chỉ thắng không thua?

Lại nói, thật muốn có đánh cuộc như vậy, người ta không tham gia không phải vô công sao?

- Rất đơn giản, bọn họ tới đây mục đích là vì tiến vào nội cốc... Mà trước khi tiến vào nội cốc, có một chỗ để cho bọn họ muốn đánh cuộc cũng phải đánh, không đánh cũng cũng phải đánh!

Lục Đào nhớ ra cái gì đó, trong mắt chợt lóe hàn quang.

------oOo------

Chương 3261: Có dám hay không (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi nói chẳng lẽ là... Kiếm Trì?

Ba người còn lại ánh mắt sáng lên, không nhịn được nói.

- Không sai, chính là Kiếm Trì!

Lục Đào nhếch miệng:

- Kiếm Trì là địa phương các tiên hiền táng kiếm, trong đó ẩn chứa kiếm ý vô cùng vô tận, có thể đi vào trong đó lịch luyện, khi tiến vào nội cốc gặp phải Luyện kiếm Thạch sẽ không bị kiếm ý ẩn chứa trong đó đánh thương, chỉ cần bọn họ biết điểm này, ta có thể bảo đảm, tuyệt sẽ không cự tuyệt đánh cuộc!

- Muốn đi vào nội cốc, nhất định phải tiến vào Kiếm Trì...

- Chẳng qua là... Kiếm Trì số người rất ít, hàng năm chỉ có mấy đệ tử ưu tú mới có thể đạt được, người ngoại lai không có tư cách tiến vào... Lấy cái này làm tiền đặt cuộc là không ai cự tuyệt, nhưng vạn nhất bọn họ thắng thì sao...

Lục Tử lộ ra vẻ lo âu.

- Thắng? Muốn thắng nào có dễ dàng như vậy! Chúng ta có thể lấy chỗ mộ chôn quần áo và di vật làm nơi đánh cuộc!

Lục Đào nhớ tới cái gì, lại không có lửa giận như mới vừa rồi, cười hắc hắc nói.

- Mộ chôn quần áo và di vật? Ha ha, Lục Đào ngươi thật ngoan! Mộ chôn quần áo và di vật là tiên tổ Lục Hi Đại Đế biết lần đi này khó có thể sẽ còn, sửa sang lại áo mũ lưu lại mộ địa, mặc dù chẳng qua là áo mũ, lại ẩn chứa kiếm ý cường đại tới cực điểm, hàng năm chỉ có Đại Tế Ty mượn ý nguyện vạn dân mới có thể đi vào dâng hoa, ức vạn năm qua vô số hậu bối cũng thí nghiệm qua, đều không thành công, coi đây là tiền đặt cuộc... Đích xác là nhiệm vụ không thể nào hoàn thành, chỉ cần người ngoại lai đáp ứng, phải thua không thể nghi ngờ!

Lục Tử cười ha ha.

- Đó là tự nhiên, yên tâm đi, ta chẳng những để cho hắn phun ra tất cả, còn để cho bọn họ danh tiếng quét rác, hôi thối chạy trở về Thần giới!

Lục Đào cũng nở nụ cười.

Mấy người có đối sách, thời gian không lâu thì đi tới bên cạnh Nhiếp Vân, đưa ra một không gian giới chỉ.

Nhiếp Vân nhìn lướt qua, biết thứ mình muốn toàn bộ ở bên trong,

Không nhịn được cảm khái vạn phần.

Hơn vạn cân Kiếm Thước, kể từ khi đi vào thấy Kiếm Thước điền, hắn cũng biết đối phương lấy ra không khó, để cho hắn kinh ngạc chính là hai trường kiếm Hoàng cảnh viên mãn!

Vốn vật này hắn chẳng qua là thuận miệng nói một chút, nằm mơ cũng không nghĩ tới, đối phương ngay cả trả giá cũng không nói!

Mới đầu còn có chút kỳ quái, suy nghĩ một hồi liền rõ ràng.

Mặc dù người ở Kiếm Linh Cốc không nhiều, nhưng thiên tài Kiếm Đạo tầng tầng lớp lớp, cường giả Kiếm Đạo đạt tới Hoàng cảnh viên mãn, ức vạn năm qua sợ rằng đếm không xuể, không có ức vạn, cũng có quá ức!

Nhiều cường giả như vậy, thông qua bản thân ôn dưỡng bảo vật, chế tạo trường kiếm Hoàng cảnh viên mãn nhất định không phải số ít. Cường giả biến mất, nhưng binh khí có thể vĩnh viễn bảo tồn, những năm này lưu truyền khẳng định nhiều đến đếm không xuể!

Chính vì vậy, trường kiếm Hoàng cảnh viên mãn ở bên ngoài vô cùng trân quý, nhưng ở chỗ này sợ rằng không đáng bao nhiêu tiền.

- Thứ ngươi muốn đã cho ngươi, chúng ta cũng thực hành đánh cuộc xong... Phía dưới còn có một đánh cuộc, các ngươi có dám hay không?

Thấy Nhiếp Vân lấy vật xong, trong mắt Lục Đào lóe lên một đạo âm ngoan, hừ nói.

- Không dám…

Nhiếp Vân khoát khoát tay:

- Được rồi, huynh đệ chúng ta muốn ăn cơm, không nên quấy rầy chúng ta!

- ...

Vốn tưởng rằng đối phương sẽ hỏi rốt cuộc là đánh cuộc gì, hắn sẽ nói ra, ai ngờ người trước mắt này căn bản không theo như lẽ thường an bài, nói thẳng không dám... Để cho hắn tràn đầy lời nói nghẹn ở cổ họng, thiếu chút nữa ngất đi.

- Ta một mực nghe nói người của Thần giới đều hèn nhát, bây giờ nhìn thấy quả thật như vậy!

Tức đến sắc mặt khó coi, Lục Đào cắn răng nói.

- Phép khích tướng vô dụng với ta, có thời gian như vậy, còn không bằng nghĩ biện pháp sáng chế ra một bộ kiếm pháp, ăn mâm rau dưa đi!

Nhiếp Vân không để ý tới đối phương nữa, nhìn thức ăn phong phú trên bàn.

Không thể không nói, thức ăn, rượu ngon ở tửu lâu này đều không tệ, sắc hương vị đều đủ, ngửi vào một cái liền để cho người ta tâm thần sảng khoái.

- Trước nếm thử Kiếm Thước này lại nói!

Liếc mắt nhìn thức ăn đầy bàn, Nhiếp Vân cũng không có vội ăn, mà ánh mắt rơi vào chén nhỏ trước mắt.

Chén không lớn, bên trong có mấy rễ cây to bằng ngón tay, tản ra mùi thơm nhàn nhạt.

Kiếm Thước!

Đã sớm biết Kiếm Thước thần kỳ, trước nhìn thấy là sống, không có biện pháp ăn, bây giờ có nấu chín, tự nhiên trước phải nếm thử.

Cầm đũa lên tiện tay gắp một cây Kiếm Thước, phát hiện nấu chín so với sống còn nặng nề hơn, ngậm ở trong miệng, một mùi thoang thoảng lập tức thấm vào cửa lòng, để cho người ta không nhịn được sảng khoái.

- Kiếm khí thật là mạnh...

Kiếm Thước vào cổ họng, Nhiếp Vân liền cảm thấy một cổ kiếm ý trong suốt du đãng ở trong người, cả người lập tức sinh ra xung động múa kiếm, trong đầu một ít mê hoặc liên quan tới Kiếm Đạo, ở dưới kiếm ý du tẩu, rối rít phá giải, toàn thân cao thấp tràn đầy thông thái.

Hô!

Toàn thân vô cùng thoải mái, không nhịn được phun ra một hơi, khí tức lan tràn ra phía ngoài, tạo thành một đạo kiếm khí.

- Lợi hại!

Chỉ ăn một cây Kiếm Thước, thì có loại cảm thụ này, Nhiếp Vân không nhịn được tán dương một tiếng.

Không hổ là bảo vật có thể hấp thu kiếm ý sinh trưởng, cho người cảm giác quả nhiên bất đồng!

Có thể đoán được, thường ăn loại Kiếm Thước này, tu vi của hắn tuyệt đối có thể đột nhiên tăng mạnh, hơn nữa tu luyện Kiếm Đạo làm ít công to!

Khó trách mọi người Kiếm Linh Cốc đều là thiên tài Kiếm Đạo, có vật này làm thức ăn, cho dù một con heo ăn thời gian dài, cũng có thể quơ múa trường kiếm, thành thiên tài!

Ăn xong Kiếm Thước, Nhiếp Vân gắp qua thức ăn trên bàn.

Mặc dù những thức ăn này không có công hiệu lớn như Kiếm

Thước, cũng không biết dùng phương pháp gì nấu nướng, lại hết sức ngon.

Nhìn về phía Nhiếp Đồng, chỉ thấy hắn cũng ăn cao hứng, dáng vẻ hài lòng.

Những ngày qua một mực lên đường, không có ăn ngon một bữa, đột nhiên gặp phải vật phẩm mỹ vị như vậy, hai huynh đệ không có chút khách khí nào.

- Đáng ghét...

Thấy hai người ngoại lai này ăn say sưa, căn bản không để ý tới bọn họ, Lục Đào, Lục Tử kém chút phun ra máu tươi, chết tại chỗ rồi.

Trước thương nghị tốt đối sách, ở trước mặt hai người kia, giống như không có bất kỳ tác dụng nào vậy.

Đối phó bọn họ, giống như chó cắn con nhím, không thể hạ miệng!

Thật ra thì cũng không thể trách bọn họ, Kiếm Linh Cốc ngăn cách với đời, mặc dù truyền thừa ức vạn năm, nhưng so với chậu nước nhuộc của Thần giới, lại kém quá nhiều.

------oOo------

Chương 3262: Có dám hay không (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho nên, mặc dù đám người Lục Đào muốn hố hai người Nhiếp Vân, thủ đoạn cũng quá thấp kém, nhìn một cái là có thể thấu, thì làm sao có thể lừa gạt được Nhiếp Vân.

- Các ngươi là người ngoại lai, có thể không biết chuyện Kiếm Trì, chỉ có ở Kiếm Trì rèn luyện ý chí, mới có thể ở lúc gặp phải Luyện Kiếm Thạch, đắc tâm ứng thủ, bắt vào tay! Nếu như không đi Kiếm Trì, gặp phải Luyện Kiếm Thạch, ngươi chờ bị kiếm ý vô thượng ở

phía trên trùng kích thành ngu si đi!

Thấy hai người không để ý tới hắn, cũng không có ý tứ hỏi, mặc dù Lục Đào tức giận lại không thể nổi nóng, không thể làm gì khác hơn là nói công hiệu của Kiếm Trì một lần.

- Ta bây giờ muốn cùng các ngươi đánh cuộc, chính là cái này, chỉ cần trong hai người các ngươi có một người có thể hoàn thành đánh cuộc, ta liền nhường cơ hội tiến vào Kiếm Trì của ta cho các ngươi! Nếu như các ngươi thất bại... Chẳng những trả lại toàn bộ vật phẩm mới vừa rồi cho ta, còn phải buông tha cho cơ hội tiến vào nội cốc! Có dám hay không, nói thẳng đi!

Lục Đào đứng ở bên cạnh quát.

- Lỗ tai của ngươi có phải có vấn đề hay không... Mới vừa rồi ta cũng đã nói, không dám! Sao còn tới hỏi? Đừng quấy rầy huynh đệ chúng ta ăn cơm...

Nhiếp Vân khoát khoát tay.

- ...

Lục Đào có chút phát điên.

Nói gần nửa ngày, đối phương lại còn nói “không dám”.

Ngươi có thể đừng không biết xấu hổ như vậy được không? Chuyện mất mặt, đừng lẽ thẳng khí hùng như vậy có được hay không...

- Ngươi muốn như thế nào mới có thể tiếp nhận đánh cuộc?

Lục Tử Siêu đứng ở một bên đột nhiên mở miệng.

Hắn bây giờ coi như đã nhìn ra, hai người ngoại lai trước mắt này, vô lợi không dậy sớm nổi, chỉ bằng vào sức hấp dẫn của Kiếm Trì, sẽ không để cho bọn họ đi đánh cuộc.

- Sớm nói như vậy không phải tốt sao!

Thấy bọn họ thông minh ra, Nhiếp Vân hài lòng gật đầu một cái, xoay đầu lại:

- Muốn đánh cuộc với ta có thể, bất quá... Ở trên giá cả các ngươi mới vừa nói, bay lên gấp mười lần! Nói cách khác, ta muốn một trăm bộ kiếm pháp, hai mươi thanh trường kiếm Hoàng cảnh viên mãn, cộng thêm... mười vạn cân Kiếm Thước!

- Mười vạn cân Kiếm Thước? Ngươi nằm mơ!

Lục Đào thiếu chút nữa nổ tung.

Mười vạn cân Kiếm Thước, Kiếm Linh Cốc bọn họ một năm tổng thu được cũng chỉ hơn năm mươi vạn cân, trực tiếp cho đi một phần năm... Tuyệt đối không thể nào!

Lại nói, cho dù hắn muốn đánh cuộc, cũng không lấy ra được nhiều như vậy!

Huống chi còn có một trăm bộ kiếm thuật cùng hai mươi thanh trường kiếm Hoàng cảnh viên mãn!

Người này thật chính là ăn cướp!

- Ta cho các ngươi thời gian thương nghị, đồng ý, ta liền đánh cuộc, không đồng ý, xin mời rời đi!

Nhiếp Vân khoát tay:

- Ân, đúng rồi, ba ngày sau nội cốc sẽ mở ra, trong vòng ba ngày các ngươi nhanh quyết định có đánh cuộc hay không, nếu không ta chỉ có thể tiến vào nội cốc!

Nói xong, ánh mắt của Nhiếp Vân lần nữa rơi vào thức ăn ngon trên bàn, gắng sức ăn.

- Đáng ghét...

Thấy hắn không để ý tới nữa, Lục Đào tức giận đến ngứa răng,

nhưng không có bất kỳ biện pháp nào.

- Lục Đào, chẳng lẽ ngươi thật đáp ứng?

Mấy người đi ra tửu lâu, Lục Tử Siêu không nhịn được hỏi.

Nói thật, yêu cầu này quá lớn, lớn đến để cho người ta không dám tin tưởng.

- Đáp ứng... cho dù ta muốn đáp ứng, nhiều đồ như vậy cũng không có tư cách lấy ra a... Các ngươi chờ ở chỗ này, chớ để cho hai người bọn họ chạy, ta bây giờ đi tìm Đại Tế Ty!

Lục Đào nói.

Đối phương yêu cầu tiền đặt cược quá lớn, cho dù là hắn, cũng không cách nào làm chủ, chỉ có thể thỉnh cầu Đại Tế Ty.

Được!

Đám người Lục Tử Siêu gật đầu một cái.....

- Ca ca, mới vừa rồi ngươi gài bẫy bọn họ một lần, lần này bọn họ chắc chắn sẽ không bị lừa, lại đánh cuộc, thua có khả năng sẽ rất lớn!

Mấy người rời đi, Nhiếp Đồng nói.

- Ta biết... Ta ra giá ác như vậy, bọn họ cũng dám đánh cuộc mà nói, giải thích rõ bọn họ nhất định có nắm chắc tất thắng! Loại đánh cuộc này, tốt nhất không nên dính vào!

Nhiếp Vân gật đầu.

Nhiếp Đồng có thể nghĩ đến, hắn sao có thể nghĩ không tới.

Nhìn dáng vẻ của Lục Đào không ngu, cũng không phải đặc biệt chạy tới tặng đồ cho hắn, lần đầu tiên bị lừa gạt ngược lại cũng thôi, lần thứ hai làm sao có thể còn tiếp tục bị lừa gạt!

- Vậy... Ngươi còn đáp ứng?

Nhiếp Đồng kỳ quái.

Nếu ca ca nghĩ tới điểm này, vì sao lại đáp ứng đối phương?

Mặc dù chẳng qua là thuận miệng nói, nhưng cũng chứng minh ý tứ. Chỉ cần đối phương đón nhận cái giá tiền này, đánh cuộc là có thể tiếp tục!

- Mới vừa rồi bọn họ cũng không phải mang nắm chắc tất thắng? Cái gọi là tất thắng, chưa chắc thật có thể chiến thắng!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Cho dù trong lòng đối phương cảm thấy đánh cuộc khẳng định có thể chiến thắng thì thế nào? Trước khi không có kết quả, cái gì cũng có thể xảy ra!

- Đây cũng phải...

Nhiếp Đồng đối với ca ca nói là tương đối đồng ý.

Chuyện trên thế giới, không có một cái là tuyệt đối!

Cho dù cường giả như Thần Nông Đại Đế, Lục Hi Đại Đế, cũng không phải bỏ mình sao

Cho nên, thế sự không có tuyệt đối, cho dù bọn họ có lòng tin nữa, chỉ cần không buông tha, vẫn có thể có cơ hội chiến thắng.

- Yên tâm đi, chỉ cần hắn đáp ứng điều kiện của ta, bất kể dạng đánh cuộc gì, ta cũng sẽ thử một chút, cùng lắm thì không cần danh ngạch tiến vào nội cốc!

Nhiếp Vân nói.

Đối với nội cốc, nói thật, hắn thật đúng là không có hứng thú quá lớn.

Muốn có được Lục Hi Đại Đế truyền thừa, trước hắn sẽ không áp chế Kiếm giới, mà lựa chọn trực tiếp đột phá!

Sở dĩ đi tới nơi này, cùng đối phương chu toàn, mục đích chủ yếu là vì đệ đệ, hắn muốn giúp đệ đệ, đạt được Lục Hi Đại Đế truyền thừa!

Danh ngạch tiến vào nội cốc, đối với hắn mà nói cũng không trọng yếu, bởi vì trong lòng có ý nghĩ này, nếu có thể đánh cuộc một lần, đạt được mười vạn cân Kiếm Thước, ngược lại đáng giá làm!

Về phần một trăm bộ kiếm thuật, hai mươi chuôi trường kiếm Hoàng khí viên mãn, cho dù hắn chưa dùng tới, cũng có thể đưa người a!

Những thứ kia ở chỗ này không đáng bao nhiêu tiền, nhưng đến Thần giới, rất nhiều người táng gia bại sản cũng mong muốn.

- Ân!

Biết ca ca chưa bao giờ thua thiệt, nếu dám đáp ứng nhất định là có ý tưởng, Nhiếp Đồng không nói thêm nữa.

- Đúng rồi, ca ca, ta bây giờ đã đột phá Hoàng cảnh, có thể dùng viên thi đan kia, trước ta còn cân nhắc làm sao sử dụng, mới không bị thi khí quấy nhiễu, bây giờ có Kiếm Thước trợ giúp, hai hai phối hợp, đột phá không khó lắm!

Ăn xong bàn tiệc, đám người Lục Đào còn không có vào, Nhiếp Đồng duỗi người nói.

------oOo------

Chương 3263: Mộ chôn quần áo và di vật (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân? Đã như vậy, thì nhanh sử dụng đi! Nội cốc có thể vây khốn thiên tài của Kiếm Linh Cốc ức vạn năm, chứng minh không đơn

giản, thực lực của ngươi có thể tăng lên một ít, dĩ nhiên tốt nhất!

Nghe đệ đệ nói như vậy, ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Thực lực của hắn thời điểm ở Kiếm Linh Cốc tầng thứ chín, có tiến bộ rất lớn, đối mặt hiểm cảnh bình thường sẽ không có bất cứ vấn đề gì, cộng thêm trên người hắn còn có thần binh nửa bước Đế cảnh, Linh Lung Trân Châu Tháp cùng Thần binh Đế cảnh Viêm Hoàng Điện... Cho dù thật gặp nguy hiểm muốn giết hắn, chỉ sợ cũng rất khó giết chết.

Đệ đệ bất đồng, vừa mới đột phá Hoàng cảnh.

Nếu như ở bên ngoài, hắn bằng vào Kiếm giới tiến vào Hoàng cảnh giới vực nhất phẩm, gặp phải Hoàng cảnh viên mãn bình thường cũng sẽ không sợ, nhưng ở chỗ này liền không giống.

Thiên tài Kiếm Đạo đếm không xuể, giống như Nhiếp Đồng, Kiếm giới giới vực nhất phẩm, khẳng định cũng không thiếu, dưới tình huống này, thực lực như vậy có chút yếu kém.

Có thể đột phá tự nhiên tốt nhất!

- Nhưng phải tốn hao một ít thời gian, bất quá sẽ không vượt qua ba ngày... Cho nên, nếu như đánh cuộc, ta có thể không giúp được ngươi! Hơn nữa, ta còn cần một ít Kiếm Thước...

Nhiếp Đồng gãi đầu nói.

- Cần Kiếm Thước? Cái này đơn giản, những thứ này ngươi cầm trước!

Đối với đệ đệ, Nhiếp Vân chưa bao giờ hẹp hòi, cười nhạt, đưa một vạn cân Kiếm Thước mới vừa thắng được tới.

Chỉ cần có thể trợ giúp hắn lên cấp, đừng nói Kiếm Thước, cho dù muốn hắn bỏ ra cái giá thật lớn, cũng sẽ không cau mày.

- Đa tạ ca ca!

Biết ý tứ của ca ca, Nhiếp Đồng cũng không khách khí, nhận lấy Kiếm Thước, khẽ mỉm cười:

- Ngươi trước thu ta vào thế giới nạp vật đi! Ở nơi đó an ổn một ít!

Được!

Tinh thần của Nhiếp Vân động một cái, Nhiếp Đồng từ tại chỗ biến mất.

Mới vừa thu Nhiếp Đồng vào thế giới nạp vật, bên ngoài liền truyền tới một loạt tiếng bước chân, đám người Lục Đào trở về.

Thời khắc này Lục Đào hoàn toàn bất đồng lúc trước, mi vũ tung bay, ánh mắt lộ ra tràn đầy tự tin, nhìn ra chuyện tình trước kia để cho hắn buồn rầu, đã lấy được giải quyết.

- Chuẩn bị xong, muốn cùng ta đánh cuộc?

Nhiếp Vân nhấc mí mắt.

- Vật phẩm ngươi nói ta đáp ứng, bất quá, các ngươi phải bảo đảm, một khi thua, trực tiếp rời Kiếm Linh Cốc, buông tha cho danh ngạch nội cốc!

Lục Đào nói.

Nhìn dáng dấp hắn hẳn là tìm Đại Tế Ty thương nghị, Đại Tế Ty đồng ý hắn đánh cuộc cùng yêu cầu.

- Rời Kiếm Linh Cốc, buông tha cho danh ngạch nội cốc... Cũng không phải là không thể được, bất quá, trước khi đánh cuộc, ngươi cũng phải nói nội dung đánh cuộc là gì a?

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Hiện tại hắn chỉ biết tiền đặt cuộc của song phương là cái gì, liên quan tới nội dung đánh cuộc còn không biết.

- Nội dung đánh cuộc rất đơn giản... đưa hoa tươi đến trước mặt

mộ chôn quần áo và di vật, tiến hành tế bái Lục Hi Đại Đế!

Lục Đào nói.

- Mộ chôn quần áo và di vật? Tế bái?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Tế bái tổ tiên hẳn không phải là chuyện khó khăn gì a? Cái này cũng có thể làm một lần đánh cuộc?

- Mộ chôn quần áo và di vật là năm đó Lục Hi Đại Đế lưu lại, trong đó ẩn chứa kiếm khí của cường giả Đế cảnh, người bình thường rất khó đến gần, chỉ có Đại Tế Ty tập hợp ý niệm của mọi người mới có thể tới phụ cận, nếu như ngươi có thể đi tới bên cạnh, không bị thương tổn, ngươi liền thắng, ngược lại, thực hiện đánh cuộc, rời Kiếm Linh Cốc! Thế nào, trước nói rất sảng khoái, sẽ không nghe được nội dung cá cược liền sợ chứ!

Lục Đào cười hắc hắc.

Lấy được Đại Tế Ty gật đầu đồng ý, hắn vô cùng tự tin, chỉ cần bức bách đối phương đáp ứng là được, bằng vào mộ chôn quần áo và di vật đặc thù, hai người ngoại lai này nhất định sẽ thua!

- Mộ chôn quần áo và di vật... Ta chưa từng nghe qua, cụ thể tình huống như thế nào cũng không biết, để cho ta trực tiếp đáp ứng làm sao có thể! Chẳng lẽ ngươi đánh cuộc để ta tự sát, ta cũng phải đáp ứng ngươi?

Nhiếp Vân nhướng mày.

Cái gì mộ chôn quần áo và di vật, lần đầu tiên nghe nói. Ngay cả Đại Tế Ty cũng không cách nào đến gần, hắn không tin bằng vào thực lực của mình có thể làm được.

Giống như hắn nói, chẳng lẽ biết rõ phải đi tìm chết cũng đi? Khẳng định không thể nào!

- Hừ...

Thấy đối phương không có trực tiếp đồng ý, Lục Đào hất tay một cái.

Gặp phải người ngoại lai này hắn cũng coi như xui xẻo, thật chính là một con nhím.

Dầu muối không vào, phép khích tướng đối với những người khác hữu hiệu, lại toàn bộ không có tác dụng!

- Được, ta có thể dẫn ngươi đi qua mộ chôn quần áo và di vật. Để cho ngươi xem một chút, đến lúc đó nếu như sợ đổi ý, cũng còn kịp!

Lục Đào nói.

Thật ra thì mộ chôn quần áo và di vật không có đáng sợ như tưởng tượng, không ít tài tuấn của Kiếm Linh Cốc có vài người vì rèn luyện ý chí của mình, cũng từng đến gần, mặc dù không cách nào đi tới bên cạnh, lại không có hung hiểm quá lớn.

Vì vậy, mang người ngoại lai này đi xem một chút cũng không có gì.

Thấy đối phương đáp ứng, Nhiếp Vân không nói thêm nữa, theo sau lưng đi ra ngoài.

Mộ chôn quần áo và di vật cũng không ở trong thành, mà ở giữa một dãy núi ngoài thành, bọn người Lục Đào là cường giả Hoàng cảnh, tốc độ bay nhanh, thời gian không lâu liền đi tới bên cạnh.

Trước mắt là một cổ mộ, nhìn bộ dáng, không biết có bao nhiêu năm lịch sử, mặc dù chỉ có Đại Tế Ty có thể đến gần, chung quanh lại không có cỏ hoang lá rụng, dáng dấp thảm thực vật chỉnh tề, giống như có người thường tu bổ vậy.

Trước mặt cổ mộ có mộ bia cao lớn, phía trên không có bất kỳ chữ viết, cũng không có lạc khoản, nếu như không phải đối phương mang tới, căn bản sẽ không tưởng tượng nổi cái cổ mộ này là mộ chôn quần áo và di vật của Lục Hi Đại Đế.

- Đây chính là mộ chôn quần áo và di vật của tổ tiên, bây giờ ngươi đã thấy, có thể làm ra quyết định chưa?

Đứng ở trước cổ mộ khoảng trăm thước, mọi người dừng lại, Lục Đào nói.

Không để ý tới lời của hắn, ánh mắt Nhiếp Vân hơi nhắm lại.

Đối phương dám lấy cái này ra đánh cuộc, mộ chôn quần áo và di vật này khẳng định rất khó đến gần, để bảo hiểm, vẫn cẩn thận một ít cho thỏa đáng.

Tinh thần lặng lẽ lan tràn về phía trước.

Tí tách tí tách!

Tinh thần mới đi tới mấy bước, lập tức cảm thấy một đạo kiếm ý sắc bén đập vào mặt, linh hồn giống như bị sóng gió kinh hoàng cuốn vào, bên tai vang lên nổ ầm kịch liệt.

------oOo------

Chương 3264: Mộ chôn quần áo và di vật (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phốc!

Chợt mở hai mắt, Nhiếp Vân phun ra một ngụm máu tươi, mặt đầy vẻ ngưng trọng.

Chỉ trong nháy mắt, linh hồn lực mới vừa rồi lan tràn ra đã bị kiếm khí phía trước hoàn toàn quấy nát!

Linh hồn bị quấy nát, hắn cũng bị một ít tổn thương, mặc dù không nghiêm trọng, nhưng chứng minh mộ chôn quần áo và di vật trước mắt, so với nghe nói còn đáng sợ hơn, căn bản không thể đến gần!

- Thử không gian chi lực của thế giới nạp vật một chút!

Sắc mặt khó coi, Nhiếp Vân cũng không buông tha, dù sao dính dấp mười vạn cân Kiếm Thước cùng hai mươi chuôi thần binh Hoàng cảnh viên mãn.

Không gian chi lực của thế giới nạp vật, hoàn toàn bất đồng không gian chi lực của Thần giới, cũng bất đồng linh hồn lực, có thể đưa đến hiệu quả không tưởng được, biết linh hồn không cách nào đến gần, hắn liền động ý định này.

Vù vù!

Không gian chi lực của thế giới nạp vật chậm rãi lan tràn, thời gian nháy con mắt thì đến vị trí mới vừa rồi linh hồn bị quấy nát.

- Lại không sao!

Không gian chi lực của thế giới nạp vật đi tới bên cạnh, phát hiện kiếm khí đầy trời, nhưng không tiến hành công kích, ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

- Tiếp tục tiến tới!

Trong lòng mang ý dò xét, lực lượng của thế giới nạp vật chậm rãi lan tràn về phía trước.

Vù vù!

Tị trí tinh thần lực gặp phải bị thương nặng trước đó, không gian chi lực ung dung chui qua, không có xuất hiện bất kỳ vấn đề.

- Kiếm khí thật nồng đậm!

Không gian chi lực tiếp tục về phía trước, tình huống trước cổ mộ rất nhanh chiếu ở trong óc của hắn.

Kiếm khí ở vị trí trước cổ mộ một trăm thước tạo thành một viên cầu to lớn, tựa như thế giới đặc thù, bên trong thế giới này, vô luận là người hay linh hồn, chỉ cần đi qua sẽ bị thắt cổ vô tình.

- Kiếm Đạo Đại Đế quả nhiên lợi hại, dù bỏ mình không biết đã bao nhiêu năm, lưu lại kiếm khí cũng làm cho không người nào có thể đến gần!

Thấy kiếm khí đầy trời đáng sợ, Nhiếp Vân không khỏi cảm khái.

Nếu không phải không gian chi lực của thế giới nạp vật đặc thù, khẳng định cũng không thấy được cảnh tượng trước mắt, kiếm khí đầy trời cũng không vì Lục Hi Đại Đế tử vong mà trở nên mỏng manh, lực lượng yếu bớt, vẫn vô cùng đáng sợ!

Đừng nói tu vi của hắn bây giờ, cho dù Đại Đế tới, làm không tốt cũng phải bị thương!

Kiếm Đạo Đại Đế, được xưng một trong các Đại Đế mạnh nhất, cũng không phải hư danh.

- Uy lực của kiếm khí này, không gian chi lực của thế giới nạp vật có thể qua, nhưng bản thân ta lại không vào được, thật muốn đánh cuộc, nhất định sẽ thua...

Nhìn một hồi, Nhiếp Vân biết bằng vào thực lực của hắn bây giờ, căn bản không tới bên cạnh cổ mộ được, không nhịn được lắc đầu, đang muốn buông tha cho đánh cuộc, đột nhiên trong lòng động một cái, một đạo linh quang hiện lên.

- Ân? Những kiếm ý này sắp hàng tổ hợp… Giống như đã gặp ở nơi nào...

Thế giới nạp vật ánh chiếu vô số kiếm ý, ở não hải tạo thành một đồ hình đặc thù, đồ hình này, ở trong cảm giác của hắn, tựa hồ thấy qua ở địa phương nào, cực kỳ rõ ràng.

- Thấy qua ở địa phương nào nhỉ?

Nhiếp Vân lâm vào trầm tư.

Tu vi đạt tới cấp bậc như hắn, loại cảm giác này tuyệt sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện, nếu cảm giác thấy qua, nhất định là thấy

qua!

- Xem ra khoảng cách lan tràn quá ngắn, còn có chút không thấy rõ

Trong lòng nghi ngờ, không gian chi lực của thế giới nạp vật tiếp tục lan tràn về phía trước.

Ở Kiếm Linh Tháp tầng thứ chín thực lực gia tăng, không gian chi lực của thế giới nạp vật đã có thể lan tràn đến khoảng một trăm thước, đối ứng giới vực dung hợp cũng có thể đạt tới phạm vi này.

Mới vừa rồi chỉ giao dung một bộ phận không gian chi lực, giống như người mù sờ voi, nhìn cũng không biết, tiếp tục lan tràn về phía trước, không gian kiếm ý trước mộ lập tức xuất hiện ở trước mặt hơn phân nửa.

- Ân... là văn lộ mặt ngoài của thiết bài?

Thấy rõ ràng phần lớn kiếm ý sắp hàng, tâm thần của Nhiếp Vân rung một cái.

Hắn rốt cuộc nhớ tới ở nơi nào thấy qua những kiếm ý tổ hợp này.

Là Lục Hi thiết bài!

Ban đầu thời điểm mới vừa bắt được thiết bài, cẩn thận quan sát, phía trên chỉ có hai chữ Lục Hi, không có những phù văn khác, sau đó cẩn thận nghiên cứu mới phát hiện, cũng không phải là không có phù văn, mà là những phù văn này khắc quá nhỏ, quá dày, mắt thường căn bản không cách nào phân biệt.

Chỉ có linh hồn xâm nhập trong đó, tinh tế phân tích mới có thể thấy những văn lộ này đặc thù.

Mà những văn lộ đặc thù này, chính là kiếm ý tổ hợp trước mắt, hoàn mỹ không tỳ vết, một chút không kém!

- Chẳng lẽ Lục Hi thiết bài kia, cùng những kiếm ý này có liên quan? Hoặc là... văn lộ trên thiết bài, đại biểu những kiếm ý này?

Trong lòng suy tư.

Không gian chi lực của thế giới nạp vật, chỉ có thể bao phủ một nửa phạm vi của thế giới kiếm ý, dù vậy, hắn đã có thể xác định, hoàn toàn giống phù văn trên Lục Hi thiết bài.

Hoàn toàn giống nhau, cũng xuất từ tay Lục Hi Đại Đế, phải nói không có gì liên lạc, đổi lại là người nào cũng không thể tin tưởng.

Hô!

Tinh thần động một cái, thiết bài của Lục Hi Đại Đế bị hắn lặng yên không tiếng động bóp ở lòng bàn tay.

Cái thiết bài này là tín vật của Lục Hi Đại Đế, đại biểu thân phận của hắn, sau khi tiến vào Kiếm Linh Cốc, hắn vốn muốn lấy ra, như sợ nương theo thời gian trôi qua, hậu nhân Đại Đế không nhận biết, nên không có lấy, giờ phút này lấy ra cũng tránh được ánh mắt của đám người Lục Đào.

- Những phù văn này...

Thiết bài vừa xuất hiện, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy kiếm ý phía trước trở nên kịch liệt, giống như thiết phấn gặp nam châm.

Tí tách tí tách!

Mấy đạo kiếm ý khoảng cách gần phá không đâm thẳng tới hắn.

Thời điểm Nhiếp Vân cảm thấy sẽ bị đâm trúng, thiết bài ông… một tiếng, như cự kình hút nước, nuốt kiếm ý vào.

- Đây là...

Vội vàng nhìn thiết bài, chỉ thấy kiếm ý mới vừa rồi vọt tới, rơi vào trên phù văn, để cho đạo phù văn này phát sáng, lóe lên kim quang.

Nếu như nói trước kia thiết bài nhìn cổ xưa không chịu nổi, giống như một mảnh sắt vụn, mà địa phương dung hợp kiếm ý, ánh sáng lóe lên, để lộ ra bất phàm. Chỉ từ dáng ngoài, cũng biết là vật phẩm

không đơn giản!

- Chẳng lẽ... phù văn trên thiết bài này, mỗi một cái đại biểu một đạo kiếm ý? Mà những kiếm ý trên không trung, có thể dùng thiết bài này chứa?

Nhiếp Vân hiểu ra, trong lòng vui mừng.

------oOo------

Chương 3265: Thiết bài kiếm ý

Nguồn: EbookTruyen.Me

Làm không tốt, những kiếm mang này cùng thiết bài chính là tổ hợp ở chung với nhau, không biết nguyên nhân gì, kiếm mang phía trên ở lại mộ chôn quần áo và di vật, mà thiết bài thì rơi vào Thần giới, lọt vào tay Vân Châu Thành Diệp phủ.

Hô!

Nghĩ thông suốt chuyện gì xảy ra, thấy kiếm ý trước mắt tùy thời sẽ gào thét lao tới, tinh thần của Nhiếp Vân động một cái, vội vàng thu thiết bài về thế giới nạp vật.

Trở ngại đi tới cổ mộ chính là kiếm ý đầy trời, chỉ cần có thể lấy đi, đừng nói thực lực của hắn bây giờ, cho dù một hài đồng bình thường cũng có thể tùy tiện đi tới trước mộ, dâng hoa tươi tế bái.

Bất quá, bây giờ thu những kiếm ý này đi, đánh cuộc liền không cách nào thực hành. Cơ hội có được thứ tốt lại không nguy hiểm, Nhiếp Vân làm sao có thể buông tha!

- Ta xem ra, cái đánh cuộc này...

Thiết bài tiến vào thế giới nạp vật, kiếm ý lần nữa ổn định lại, Nhiếp Vân mở hai mắt, nhìn về phía Lục Đào cách đó không xa, trên mặt tràn đầy khó xử.

- Thế nào? Muốn đổi ý? Ha hả, mới vừa rồi ngươi không phải nói như vậy, mở miệng muốn tiền đặt cuộc lớn sao, giờ phút này lại muốn đổi ý... Ngươi là cảm thấy Kiếm Linh Cốc chúng ta dễ khi dễ, hay cảm thấy chúng ta không dám làm gì ngươi?

Thấy vẻ mặt của hắn, sắc mặt của Lục Đào trầm xuống, giọng nói đã không có hiền hòa như trước.

- Ta...

Tựa hồ bị ngôn ngữ của đối phương bức bách, Nhiếp Vân muốn nói điều gì, lại không nói ra lời, bắp thịt trên mặt không ngừng co quắp, không biết trả lời như thế nào.

- Tiền đặt cuộc đã hạ, ta cũng cầm tới, đổi ý cũng được, bây giờ ta liền truyền chuyện này khắp toàn bộ Kiếm Linh Cốc, để cho tất cả mọi người biết, người ngoại lai lần này thông qua Kiếm Linh Tháp tầng chín là tiểu nhân nói không giữ lời! Dĩ nhiên, nếu bây giờ ngươi giao tư cách tiến vào nội cốc ra đây, chuyện này đến đây thì thôi! Ngươi muốn một trăm bộ kiếm pháp, hai mươi món thần binh Hoàng cảnh viên mãn cùng mười vạn cân Kiếm Thước... Ta cũng sẽ cho ngươi!

Thấy hắn có chút giao động, Lục Đào nói.

Đây mới là lá bài tẩy lớn nhất của hắn, trước Đại Tế Ty đã cam kết qua.

Chỉ cần Nhiếp Vân chịu buông tha cho cơ hội tiến vào nội cốc, có thể đưa cho hắn những thứ này!

- Chỉ cần buông tha cho cơ hội tiến vào nội cốc, một trăm bộ kiếm pháp, hai mươi món Hoàng cảnh viên mãn cùng mười vạn cân Kiếm Thước, ngươi còn cho ta?

Tựa hồ Nhiếp Vân có chút không dám tin tưởng.

- Không sai, lời ta nói giữ lời, chỉ cần ngươi buông tha cho danh ngạch, những thứ này đều là của ngươi!

Thấy đối phương có chút động tâm, Lục Đào nhếch miệng:

- Một danh ngạch mà thôi, tiến vào trong đó, cũng không chiếm được chỗ tốt gì, làm không tốt sẽ còn vì vậy tử vong, như vậy còn không bằng lựa chọn có lợi với mình... Nên lựa chọn như thế nào cũng không cần ta nói nhiều a!

- Đúng vậy, ngươi không cần nói nhiều, cái đánh cuộc này ta nhận...

Nhiếp Vân gật đầu.

- Vừa rồi sảng khoái như vậy không phải tốt sao...

Lục Đào cười ha ha một tiếng, đang muốn nói tiếp, đột nhiên sửng sốt:

- Ngươi nói gì? Ngươi nhận? Ngươi muốn nhận cái đánh cuộc này?

- Đúng vậy!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

- Ngươi... Những kiếm ý này ngươi cũng nhìn thấy, ngay cả linh hồn cũng có thể tùy ý giảo sát, chẳng lẽ ngươi không sợ chết?

- Có chết hay không là chuyện của ta, nếu dám đánh cuộc, dĩ nhiên dám đi làm, ta cũng không muốn bị người mắng hèn nhát!

Nhiếp Vân nói.

- Được, được, ngươi đã tự mình muốn chết, vậy cũng chớ trách ta...

Thấy Nhiếp Vân muốn đi, trong mắt Lục Đào lóe lên vẻ nhìn có chút hả hê.

Kiếm ý trước mắt, không ai có thể thành công, không qua được ngược lại cũng thôi, làm không tốt sẽ còn bị chém giết tại chỗ!

Nếu người này không biết sống chết muốn qua, tốt nhất bị chém giết tại chỗ, như vậy không cần đánh cuộc, danh ngạch cũng tương đương lưu lại.

- Đưa một bó hoa đến bên cạnh mộ chôn quần áo và di vật, nếu như ngươi thua, chẳng những phải giao vật mới vừa nói cho ta, còn có danh ngạch tiến vào Kiếm Trì... Ta nói không sai chứ!

Không để ý tới hắn hưng phấn, Nhiếp Vân nhìn qua.

- Không sai!

Lục Đào nói.

- Tốt lắm, mời ngươi chuẩn bị danh ngạch tiến vào Kiếm Trì cùng vật phẩm cá cược, một lát nữa ta sẽ tới lấy!

Nhiếp Vân cười nhạt, không để ý tới mọi người tự cho là đúng nữa, tinh thần động một cái, thiết bài của Lục Hi Đại Đế xuất hiện ở trong lòng bàn tay, sãi bước đi tới cổ mộ.

- Đi tới như vậy... Tìm chết!

Thấy cử động của hắn, đám người Lục Đào đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó tất cả đều nhếch miệng.

- Thật là dốt nát không sợ... Cái gì cũng không chuẩn bị đi tới, sau một khắc sẽ bị vô số kiếm ý chém thành thịt vụn!

- Ngu xuẩn tự cho là đúng, nhìn dáng dấp chết cũng không biết chết thế nào!

- Không cần nghĩ, nếu mộ chôn quần áo và di vật dễ dàng đến gần như vậy, chúng ta cũng không cùng hắn đánh cuộc...

- Thật là không có đầu óc...

Nghe hắn đáp ứng đánh cuộc, đám người Lục Đào vốn tưởng rằng sẽ có biện pháp gì tốt, chân chính đưa hoa tươi đến bên cạnh mộ

chôn quần áo và di vật, nhìn cử động của đối phương, toàn bộ đều nở nụ cười.

Làm như vậy thật là tìm chết!

- Tốt lắm, cái danh ngạch tiến vào nội cốc này là của ta...

Trong lòng cười lạnh, Lục Đào đang muốn xoay người rời đi, đột nhiên sửng sốt, miệng mở ra, con ngươi thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, qua thật lâu, lúc này mới không nhịn được hô lên:

- Cái này... Làm sao có thể!

Chỉ thấy lúc này thiếu niên đã đi vào khu vực kiếm ý tứ ngược, bất quá, cảnh tượng bị khuấy thành thịt vụn như hắn tưởng tượng không có xuất hiện!

Thiếu niên không những không có sao, ngược lại càng đi càng nhanh, giống như khu vực kiếm ý trước để cho người ta biến sắc căn bản không tồn tại!

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Sợ mình nhìn lầm, dùng sức dụi dụi con mắt, vội vàng nhìn những người khác, lúc này mới phát hiện, đám người Lục Tử Siêu cùng hắn không sai biệt lắm, tất cả đều là khó có thể tin.

Không đi quản đám người Lục Đào sắp điên, Nhiếp Vân tiến vào khu vực kiếm ý.

Thiết bài trôi lơ lửng ở phía trước, chỉ cần địa phương đi ngang qua, kiếm ý sẽ bị hấp thu vào, để cho phù văn càng thêm rõ ràng, lóng lánh ra ánh sáng màu vàng.

Kiếm ý bị lấy đi, tự nhiên không tạo được bất cứ thương tổn gì với hắn, khu vực phía trước bị kiếm ý bao phủ, biến thành vùng chân không, không có bất cứ uy hiếp gì.

- Thật là nặng!

------oOo------

Chương 3266: Lục Đào là người tốt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nương theo Lục Hi thiết bài hấp thu kiếm ý càng ngày càng nhiều, hắn cảm giác trọng lượng thiết bài càng ngày càng nặng, cho dù là hắn cũng có một loại cố sức.

- Giới vực dung hợp!

Trong lòng động một cái, giới vực dung hợp xuất hiện, áp lực của thiết bài nhất thời yếu bớt rất nhiều.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã đi tới bên cạnh bia đá.

- Thần Nông truyền nhân Nhiếp Vân đặc biệt tới bái kiến Lục Hi Đại Đế!

Đứng ở trước tấm bia đá, Nhiếp Vân lấy ra một bó hoa tươi đưa tới.

Tế bái xong Lục Hi Đại Đế, thiết bài cũng hấp thu tất cả kiếm khí sạch sẽ, lúc này Nhiếp Vân mới lặng lẽ thu hồi, lui về phía sau mấy bước, xoay người đi ra ngoài, rất nhanh đi tới bên cạnh đám người Lục Đào.

- Tế bái xong rồi... vật đánh cuộc đâu? Có phải nên cho ta hay không?

- Cái này... Cái này không thể nào! Ngươi lại không sao...

Tựa hồ không nghe được lời của hắn, Lục Đào không thể tin được, không ngừng gào thét.

Khó trách hắn không tin, mộ chôn quần áo và di vật ngay cả Đại Tế Ty cũng không cách nào tự do tiến vào, chỉ có thể dựa vào lực lượng mọi người cúng tế, hắn một người ngoại lai, ung dung đi tới,

một chút việc cũng không có?

Cái này không thể nào a!

- Ta cũng không biết, có thể hôm nay mộ chôn quần áo và di vật tâm tình tốt, không muốn khó xử ta a!

Thời điểm Nhiếp Vân đi vào, đã chặn thiết bài lại, đám người Lục Đào không nhìn thấy, giờ phút này tự nhiên sẽ không nói nhiều, thuận miệng nói.

- Tâm tình tốt?

Nghe nói như vậy, Lục Đào thiếu chút nữa hộc máu.

Ức vạn năm qua, tới trước mộ chôn quần áo và di vật rèn luyện ý chí đếm không xuể, chưa từng nghe nói qua ngày nào đó mộ chôn quần áo và di vật tâm tình tốt. Cái này căn bản là đánh rắm.

- Không tin các ngươi có thể thử một chút, thật chuyện gì cũng không có, có thể là các ngươi suy nghĩ nhiều!

Nhiếp Vân nói.

- Ta không tin...

Lục Đào cắn răng một cái, đi về phía trước, đi tới khu vực kiếm ý, quả nhiên lực lượng không chỗ nào không có đã cho cảm thụ không lớn, địa phương trước để cho tất cả mọi người lùi bước, bây giờ không có uy hiếp.

- Cái này...

Tựa hồ có chút không dám tin tưởng, Lục Đào lại đi về phía trước hai bước.

Kết quả giống như trước, không có bất kỳ áp lực gì.

- Cái này... Là chuyện gì xảy ra?

Lục Đào cảm thấy sắp điên rồi, bước chân không ngừng, mấy bước đi tới bên cạnh bia đá, từ đầu đến cuối không có cảm thấy kiếm ý cách trở, cả người phát mộng.

Đám người Lục Tử Siêu cũng không thể tin được, rối rít đi theo, từng cái sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Trước mặt mộ chôn quần áo và di vật có kiếm ý vô cùng ác liệt, lại... không thấy!

- Thế nào, mới vừa rồi ta đã nói, không có gì cả, là chính các ngươi tự hù dọa mình, không tin... Tốt lắm, ta đã cúng tế xong, lấy vật phẩm ra đi!

Lười nói nhãm với đối phương, Nhiếp Vân đưa tay.

- Ngươi... Ngươi dùng yêu pháp gì! Những kiếm ý này đâu? Thế nào đều không thấy?

Lục Đào đi ra, hung tợn nhìn tới, tựa hồ muốn lột da Nhiếp Vân nhìn kỹ một chút, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

- Cái gì kiếm ý? Ta căn bản không thấy...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Chuyện hắn lặng lẽ lấy đi kiếm ý, không thể nào nói cho đối phương biết.

- Ngươi... Nhất định dùng ảo thuật! Bây giờ chúng ta thấy được là giả có phải hay không?

Lục Đào đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng quát lên.

Hắn trúng chiêu qua, biết thiếu niên trước mắt này ảo thuật đáng sợ, chẳng lẽ... bây giờ bọn họ đang ở trong ảo thuật của đối phương, cho nên mới có thể ung dung đi tới bên cạnh bia đá, không bị ảnh hưởng?

- Ảo thuật...

Nhiếp Vân không khỏi im lặng:

- Nếu là ảo cảnh, ngươi giao vật phẩm cho ta đi! Dù sao cũng không phải thật!

- Lục Đào, đây không phải ảo thuật, mà là... Mộ chôn quần áo và di vật không có kiếm ý nữa...

Thời điểm Lục Đào còn có chút không dám tin tưởng, Lục Tử Siêu lên tiếng.

Ban đầu hắn cũng bị Nhiếp Vân mê huyễn qua, biết tiến vào ảo cảnh cảm thụ như thế nào, mặc dù cảm giác giống thực tế, nhưng cẩn thận hồi tưởng lại vẫn còn có chút khác biệt.

Vì vậy, hắn đã xác định, đây không phải ảo thuật, mà là khu vực kiếm khí trước mộ chôn quần áo và di vật, thật biến mất!

- Mộ chôn quần áo và di vật không có kiếm ý...

Biết rõ Lục Tử Siêu nói là thật, nhưng Lục Đào vẫn không dám tin tưởng.

- Tốt lắm, đừng nói nhảm, ta hoàn thành đánh cuộc, nên lấy ra tiền đặt cuộc...

Thấy đối phương đến bây giờ còn không có lấy ra tiền đặt cuộc, Nhiếp Vân lười nói nhảm, thân thể động một cái, tới bên cạnh Lục Đào, bàn tay nhẹ nhàng trảo một cái, một cái không gian giới chỉ liền xuất hiện ở lòng bàn tay.

Nhìn một chút, đúng là tiền đặt cuộc đối phương chuẩn bị xong.

Tiện tay thu vào thế giới nạp vật, Nhiếp Vân khẽ mỉm cười:

- Đa tạ, đơn giản liền thắng nhiều thứ tốt như vậy, Lục Đào, ngươi thật là một người tốt!

- Đơn giản... Người tốt... Ngươi...

Nghe nói như vậy, trước mắt Lục Đào tối sầm, phun ra một ngụm máu tươi, thiếu chút nữa bất tỉnh.

Vốn tưởng rằng có thể lấy được danh ngạch tiến vào nội cốc, không đánh mà thắng, bây giờ mới biết, chỉ là làm áo cưới cho người khác!

- Đã có danh ngạch đi Kiếm Trì, ta đi qua nhìn một chút, các ngươi liền không cần đưa tiễn!

Không để ý tới đám người Lục Đào, Lục Tử Siêu tức giận nổi điên, Nhiếp Vân khoát khoát tay, xoay người muốn rời đi.

- Chậm...

Phun ra một ngụm máu tươi, trong cơ thể Lục Đào thoải mái hơn rất nhiều, ánh mắt đỏ ngầu, ngoắc đám người Lục Tử Siêu đi tới, vây hắn vào giữa.

- Thế nào? Không thua nổi muốn động thủ sao?

Thấy cử động của bọn họ, Nhiếp Vân làm sao không biết, cười nhạt.

Xem ra liên tục hai lần đánh cuộc, không những không có để cho mình mất danh ngạch, ngược lại bồi càng ngày càng nhiều, đã để cho đám người Lục Đào mất đi kiên nhẫn, tính toán nhất lao vĩnh dật.

- Không sai, trước tin tức đánh cuộc, ta đã thả ra, nơi này vắng vẻ, cho dù ngươi không thể quay về, cũng có thể nói ngươi tham bảo vật, vọt tới trước mộ chôn quần áo và di vật, kết quả... bị kiếm ý chém giết! Yên tâm đi, chúng ta sẽ giết chết ngươi rất mau, sẽ không có bất kỳ thống khổ!

Lục Đào âm trầm nói.

- Xem ra trước khi dẫn ta tới nơi này, ngươi cũng đã tính toán tốt rồi!

Nghe được lời của đối phương, Nhiếp Vân cũng không bất ngờ.

Mình muốn xem mộ chôn quần áo và di vật, đối phương không chút do dự nào liền mang tới, còn giải thích cặn kẽ mộ chôn quần áo và di vật đặc thù, bản thân liền không bình thường, nhìn ra trước khi tới cũng đã làm xong tính toán, chỉ cần lừa gạt mình đến, bất kể đánh cuộc thắng hay thua, cũng sẽ động thủ!

------oOo------

Chương 3267: Đánh chết là được (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu mình bị kiếm ý chém giết, miễn đi không ít phiền toái, kết quả thời khắc mấu chốt khu vực kiếm ý của mộ chôn quần áo và di vật mất đi hiệu lực, để cho toàn bàn kế hoạch rơi vào khoảng không!

Cho nên không có biện pháp, mới đi một chiêu cuối cùng!

Hắn thấy, bốn người bọn họ đều là cường giả Hoàng cảnh trung kỳ, chém giết một Vương cảnh viên mãn dễ dàng, chỉ cần giết chết, danh ngạch tự nhiên biến mất, đến lúc đó tùy tiện an cái tội danh là được, dù sao người chết không thể giải bày.

- Xem ra ngươi còn không ngu. Bất quá, thông minh đi nữa cũng vô ích...

Trong mắt Lục Đào lóe lên một đạo oán độc, ngay sau đó trên mặt cười lạnh:

- Ta biết ngươi có không gian pháp bảo, đệ đệ của ngươi khẳng định ở trong đó. Thả hắn ra... hai người các ngươi chung vào một chỗ có khi còn có cơ hội giãy giụa, nếu không, chờ ta giết ngươi, hắn cũng phải chết!

Thời điểm Lục Đào đi tìm Đại Tế Ty, đặc biệt để cho đám người Lục Tử Siêu giữ ở cửa tửu lâu. Biết Nhiếp Đồng không có rời đi, lúc

này không thấy bóng người, tất nhiên là được cất vào không gian pháp bảo.

- Các ngươi đều là hậu nhân của Lục Hi Đại Đế, vốn ta không muốn động thủ... Ai!

Nghe được đối phương muốn đuổi tận giết tuyệt, Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

Bọn họ đều là hậu nhân của Lục Hi Đại Đế, Lục Hi Đại Đế lại là bạn thân của Thần Nông Đại Đế, vốn hắn không muốn giết người, cũng không muốn động thủ, ai ngờ bọn họ lại quyết tự tìm đường chết!

- Không muốn động thủ? Ha ha, các ngươi nghe chưa? Một Vương cảnh viên mãn nho nhỏ, khẩu khí cư nhiên lớn như thế, thật là không biết trời cao đất rộng!

- Tiểu tử, ở bên ngoài ngươi có lẽ là thiên tài, có thể vượt cấp chiến thắng Hoàng cảnh trung kỳ, nhưng ở chỗ này, chớ nằm mộng ban ngày!

- Không biết cao thấp, thật là đáng buồn!

Nghe Nhiếp Vân cảm khái, đám người Lục Tử Siêu đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó cười ha ha.

Theo bọn họ, thiếu niên trước mắt này chính là một Tiểu Sửu, tùy thời có thể bóp chết.

Người như vậy, lại còn nói khoác không biết ngượng, nói vốn không muốn ra tay... thật buồn cười!

- Dừng tay! Lục Đào, các ngươi muốn làm gì?

Tiếng cười của mọi người không có kết thúc, một bóng người vọt tới, ngăn ở bên cạnh Nhiếp Vân, nhìn chằm chằm mọi người.

Lục Siêu.

Hắn từ phủ đệ của Nhị Tế Ty đi ra, vẫn lặng lẽ theo sau lưng Nhiếp

Vân, lúc này thấy đám người Lục Đào tính toán động thủ, liền không nhịn được nữa xuất hiện.

- Nhiếp Vân thông qua Kiếm Linh Tháp tầng chín tới chỗ này, động thủ với hắn, phá hư tộc huấn, Lục Đào, chẳng lẽ ngươi muốn làm tội nhân thiên cổ?

Lục Siêu quát tháo.

- Bớt chụp mũ đi! Lục Siêu, ta đã sớm nhìn ngươi không vừa mắt, nếu đến nơi này, cũng đừng nghĩ đi!

Lục Đào cười lạnh một tiếng, bàn tay run lên, cùng đám người Lục Tử Siêu đồng thời rút trường kiếm ra.

Bốn thanh trường kiếm phát ra thanh âm như rồng ngâm, vang dội toàn bộ sơn cốc.

Bốn thiên tài Kiếm Đạo Hoàng cảnh trung kỳ đồng thời xuất kiếm, trong lúc nhất thời trước cổ mộ kiếm ý kích bắn, hiện ra sát khí bén nhọn.

Mặc dù bọn họ cách Hoàng cảnh viên mãn còn một đoạn, nhưng người người đều là tồn tại mở ra Kiếm giới, đơn độc lấy ra một cái, cũng có thể chém giết Hoàng cảnh viên mãn ở Thần giới, bốn người liên thủ, uy thế mạnh, cho dù Nam Hoa lão tiên lâm vào trong đó, sợ rằng cũng phải nuốt hận tại chỗ.

- Nhiếp Vân, ngươi đi trước, ta ngăn trở bốn người bọn họ...

Thấy bọn họ hình thành khí thế, trên mặt Lục Siêu lộ ra vẻ lo lắng, đẩy Nhiếp Vân một cái, sốt ruột hô.

Vô luận Lục Đào hay Lục Tử Siêu, cũng là thiên tài nổi danh bên Đại Tế Ty, hắn ngay cả một cái cũng không đở nổi, chớ nói chi là bốn cái, bất quá, bây giờ không có phương pháp khác, nếu như không ngăn cản đối phương, mặc cho bọn họ giết Nhiếp Vân, Nhị Tế Ty thật vất vả sinh ra một chút hy vọng, chẳng phải đảo mắt lại phải tan biến?

- Ngươi ngăn trở?

Nhiếp Vân nghi ngờ nhìn tới.

- Không sai, ta có một chiêu đồng quy vu tận, có thể chống đở bốn người bọn họ một lúc, ngươi nhanh chạy đi, chỉ cần rời khỏi dãy núi vào trong thành, cho dù cho bọn hắn mười cái lá gan cũng không dám động thủ nữa...

Lục Siêu tràn đầy lo lắng, trong mắt mang đốc thúc:

- Đi nhanh một chút... Đừng do dự!

- Ha ha, muốn đi, hai người các ngươi hôm nay ai cũng không đi được!

Lục Đào cười ha ha, mủi kiếm của bốn người đồng thời run lên, bốn đạo kiếm khí vô hình liên hợp, tạo thành một vật tựa như lưới cá.

- Thiên la địa võng... Nguy rồi, đã trốn không thoát...

Thấy chiêu này, Lục Siêu mặt xám như tro tàn.

Mới vừa rồi chạy trốn mà nói, mình bằng vào tuyệt chiêu cản bọn họ lại, có khi còn có thể chạy thoát, bây giờ tạo thành thiên la địa võng, trừ khi chiến thắng bốn người, nếu không, không thể nào chạy trốn, đã đoạn tuyệt khả năng đào tẩu.

- Nếu không trốn thoát, không trốn là được!

Thấy bộ dáng của hắn, Nhiếp Vân cười một tiếng, an ủi một câu.

- Không trốn? Chẳng lẽ chờ chết?

Lục Siêu lắc đầu.

Thật không biết người ngoại lai này đầu óc nghĩ cái gì, mới vừa rồi cơ hội tốt như vậy không trốn, lưu lại nơi này, bây giờ tốt rồi, trốn cũng trốn không được, chẳng lẽ hắn thật không sợ chết?

- Chờ chết? Làm gì chờ chết, ý của ta là, không trốn thoát...

Nhiếp Vân bước lên trước, kéo hắn ra phía sau:

- Đánh chết mấy lâu la này là được!

- Đánh chết?

Lục Siêu sửng sốt một chút, bất quá còn không chờ hắn kịp phản ứng, đã cảm thấy ánh mắt hoa lên, thiếu niên đứng ở trước mắt biến mất, sau một khắc đã xuất hiện ở trước mặt Lục Đào, bàn tay lăng không trảo một cái, không gian trước mắt lập tức vặn vẹo.

- Ân?

Không nghĩ tới hắn không dùng kiếm, xuất thủ vọt tới, Lục Đào lộ ra vẻ dử tợn, trường kiếm run lên, đâm thẳng cổ họng của Nhiếp Vân.

Chiêu này của hắn gọi Phi Yến Hàm Nê, không có quá nhiều hư chiêu, chỉ có một đặc điểm: nhanh, chuẩn, ngoan!

Yến tử phi hành trên không trung, lại có thể ngậm bùn đi, đủ thấy tốc độ cùng chính xác!

Nhiếp Vân chộp tới tốc độ giống như thuấn di, hắn thấy khẳng định dùng thân pháp nào đó tăng tốc độ lên, đối phó chiêu số như vậy, chỉ có một phương pháp, đó chính là nhanh hơn!

Không thể không nói, hắn ứng đối rất thích hợp, ý thức chiến đấu cũng rất lợi hại, đáng tiếc hắn đối mặt là Nhiếp Vân.

Phi Yến Hàm Nê của hắn còn chưa tới cổ họng của Nhiếp Vân, thì giống như đâm vào thiết bản, không thể nhúc nhích.

- Cái gì?

Vốn cho rằng đối phương dùng pháp bảo hộ thể, chặn lại kiếm mang, khi thấy rõ tình huống, Lục Đào lập tức cảm thấy da đầu nổ tung.

------oOo------

Chương 3268: Đánh chết là được (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ thấy ngón trỏ ngón giữa của thiếu niên khép lại, mà trường kiếm mà hắn tự nhận uy lực vô cùng, giống như con chuột bị kẹp lại, vô luận giãy giụa như thế nào, cũng không thể đâm tới nửa phần.

Hai ngón tay kẹp lấy một kiếm hắn phải giết... Đây không phải là thật!

Phải biết kiếm này hắn hao tốn vô số tâm huyết, dựa theo phỏng đoán của hắn, bản thân hai lúa ở Thần giới liền yếu, cho dù Hoàng cảnh viên mãn cũng khó ngăn cản một kiếm này, sẽ bị trực tiếp chém giết! Nhưng tiểu tử Vương cảnh viên mãn, dùng hai ngón tay liền chặn lại... làm sao có thể!

- Chút tài mọn!

Thời điểm hắn khiếp sợ, Nhiếp Vân lần nữa động.

Ngón tay buông ra, nhẹ nhàng bắn một cái.

Ông!

Lục Đào chỉ cảm thấy một lực lượng khổng lồ đánh ra, dọc theo trường kiếm truyền tới.

- Cái gì?

Con ngươi co rụt lại, phản ứng cũng không phản ứng kịp, đã cảm thấy cả cánh tay giống như bị Đại Sơn đụng phải, từ đầu ngón tay bắt đầu hướng lên, một phần ngàn cái hô hấp, cả cánh tay liền bể nát, từ trên thân thể thoát ra ngoài.

Mà hắn bị công kích nặng như vậy, cũng cảm thấy cổ họng ngòn

ngọt, bay rớt ra ngoài. Sống lưng đụng vào dãy núi, đập ra một cái hố to lớn.

Phốc!

Trong nháy mắt thân thể dừng lại, hắn mới biết, mới vừa rồi bị lực lượng xung kích, xương cốt nội tạng toàn thân hắn đã bể thành bụi phấn, nội tức chấn vỡ, cho dù cứu sống... cũng hoàn toàn phế đi!

Chỉ tay kẹp lại trường kiếm, tùy tiện bắn một cái, xương cốt toàn thân mình nát hết, lực lượng phế đi, tất cả tuyệt chiêu đều không có tác dụng... Người này là Vương cảnh viên mãn, hay cường giả Đại Đế?

Lúc này Lục Đào mới hiểu được, bọn họ muốn giết người là dạng quái vật gì!

Bất quá, cho dù biết cũng đã chậm, bởi vì ở trong ánh mắt của hắn, người ngoại lai mới vừa đánh bay mình kia, sau một khắc liền xuất hiện ở trước mặt đám người Lục Tử Siêu.

Giống như đối phó hắn, không có rút kiếm, cũng không dùng những chiêu số khác, bàn tay giống như hoa lan, nhẹ nhàng vũ động!

Nhìn động tác nhẹ nhàng, ở trong mắt hắn lại như tử thần đi tới, đám người Lục Tử Siêu hoàn toàn không có năng lực phản kháng, thậm chí ngay cả kêu thảm cũng không kịp phát ra liền bay đi, té ở chỗ cách hắn không xa.

Không cần nhìn, cũng biết giống như hắn, gân cốt đứt đoạn, biến thành phế vật!

Ngón tay nhẹ phẩy... thời gian nháy mắt liền đánh bốn người bọn họ tàn phế... Người này rốt cuộc có thực lực gì?

Vương cảnh viên mãn... Hoàng cảnh viên mãn cũng không có đáng sợ như vậy!

- Cái này... Cái này... Cái này...

Giống như hắn khiếp sợ, Lục Siêu mở miệng ra, lắp bắp nói không ra lời.

Một màn trước mắt đã lật đổ nhận thức của hắn.

Trước hắn thấy, cho dù người ngoại lai này thiên phú không tệ, cũng bất quá là Vương cảnh viên mãn, sức chiến đấu có hạn, gặp phải đám người Lục Tử Siêu vây công, trừ một con đường chết thì không có biện pháp nào khác, ai ngờ... gia hoả hắn thấy giống như bạch thỏ, tiện tay có thể bóp chết, thời gian nháy con mắt liền biến thành cự long!

Hơn nữa còn là loại cự long vô địch!

Khó trách hắn không trốn, tự tin nói đánh chết là được... thực lực như vậy, cần trốn sao?

- Được rồi, mang mấy người này về đi, bọn họ tính toán giết ta, chắc hẳn lưu mấy người sống, hữu dụng với Nhị Tế Ty!

Vỗ bả vai Lục Siêu một cái, cắt đứt hắn khiếp sợ, Nhiếp Vân cười nói.

Mới vừa rồi muốn động thủ, sử dụng Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, bốn người trước mắt này, ngay cả một phần vạn cái hô hấp cũng không kiên trì nổi, liền biến thành đống cặn bả!

Sở dĩ không hạ sát thủ lưu bọn họ một mạng, là muốn để lại cho Nhị Tế Ty.

Nhị Tế Ty cùng Đại Tế Ty đối chiến nhiều năm, loại cơ hội tốt này, chắc chắn sẽ không nương tay.

Lại nói, mấy người này đã biến thành phế vật, lưu hay không cũng không có vấn đề, cho dù sống, cũng không thể tiếp tục luyện kiếm, sống không bằng chết.

- Vâng!

Lúc này Lục Siêu mới phản ứng được, vội vàng gật đầu, lần nữa

nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt tràn đầy kính sợ.

Trước hắn còn cảm thấy Nhị Tế Ty khen thiếu niên này quá mức, có chút không thiết thực, bây giờ mới biết, cái này còn chưa đủ!

- Đúng rồi, ngươi trước chớ vội đi, Kiếm Trì ở địa phương nào?

Phế bỏ đám người Lục Siêu, Nhiếp Vân đi tới bên cạnh mấy người, vơ vét một vòng, tìm được hơn vạn cân Kiếm Thước, lúc này mới khoát tay một cái hỏi.

- Kiếm Trì... Cách nơi này không xa, ngươi thuận phương hướng này đi, thời gian không lâu liền có thể thấy!

Thấy dáng vẻ nhạn nhổ lông của hắn, không có phong phạm cao thủ chút nào, Lục Siêu run run một cái, vội nói.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu, thân thể bay nhanh đi.

Nếu đối phương nói Kiếm Trì lợi hại như vậy, dù sao bây giờ nhàn rỗi không chuyện gì, có thể đi qua nhìn một chút.

Nhiếp Vân rời đi, Lục Siêu mới thở phào nhẹ nhõm, lần nữa nhìn về phía Lục Đào, trong mắt tràn đầy đồng tình.

Lục Đào từ nhỏ liền cạnh tranh với hắn, lẫn nhau đấu đá nhiều năm, ai cũng thắng không nổi người nào, cũng chỉ những năm gần đây tu vi của hắn tăng nhiều, mới để cho mình có chút thua thiệt, trên thực tế tổng thể mà nói, vẫn là chênh lệch không lớn!

Nhưng cao thủ không kém mình bao nhiêu như vậy, bị một ngón tay phá đi chiêu số, kinh mạch vỡ nát...

Nhiếp Vân này thật là quá mạnh mẽ!

May mắn mình ngay từ đầu liền cẩn tuân yêu cầu của Nhị Tế Ty, không có làm ra cử động quá đáng gì, nếu không, sợ rằng mình cũng sẽ giống như người này, nằm ở đây chờ chết.

- Đi thôi, ta mang bọn ngươi đi gặp Nhị Tế Ty, vi phạm tộc huấn, động thủ với người thông qua Kiếm Linh Tháp tầng chín, chỉ điều này, liền đủ các ngươi chết nhiều lần...

Cảm khái một tiếng, bàn tay trảo một cái, bỏ đám người Lục Đào, Lục Tử Siêu vào một thần binh phi hành, lúc này Lục Đào mới tung người bay đi.

Một bên khác, Nhiếp Vân căn cứ phương hướng Lục Siêu chỉ rõ phi hành, thời gian không lâu quả nhiên thấy một sơn cốc to lớn xuất hiện ở trước mặt.

Sơn cốc núp ở trong rừng cây xanh ngắt, chung quanh quần sơn xoay quanh, bầu trời có từng đạo trận pháp ba động ra lực lượng.

Chỉ từ bề ngoài, cũng biết trận pháp này không kém, coi như là hắn, cũng không cách nào cưỡng ép xông vào.

Hô!

Nhiếp Vân rơi xuống, cổ tay lộn một cái, lòng bàn tay nhiều hơn một thiết bài.

Cái này chính là phù lục tiến vào Kiếm Trì, không có cái này, cho dù Nhị Tế Ty cũng không thể xông vào.

Đi tới trước mặt trận pháp, giơ phù lục lên, một trận năng lượng ba động phấp phới, trận pháp xuất hiện một môn hộ để người có thể thông qua, Nhiếp Vân nhấc chân đi vào.

------oOo------

Chương 3269: Chỗ sâu của Kiếm Trì

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cái gọi là Kiếm Trì, cũng không phải ao nước, mà là đại dương kiếm, tiến vào trận pháp, Nhiếp Vân tựa như tiến vào một thế giới

khác, không trung rậm rạp chằng chịt treo đầy các loại kiếm.

Những trường kiếm này đều bị vậy gì đó như kén tằm bao bọc, trôi lơ lửng ở trên đầu, không nhìn ra cấp bậc cùng lực lượng cụ thể.

Kiếm Trì là bội kiếm trên người tổ tiên của Kiếm Linh Cốc hình thành, mặc dù những trường kiếm này bị phong cấm, nhưng không trung vẫn nhộn nhạo ra kiếm khí bén nhọn, khắp nơi kích động, để cho người ta nửa bước khó đi.

Mới đầu hoàn hảo, đi mấy bước, liền phát hiện trong kiếm khí mang theo kiếm ý công kích linh hồn, để cho người ta khó có thể ngăn cản, rất dễ dàng lâm vào hôn mê.

- Khó trách nói Kiếm Trì đáng sợ, những kiếm ý này phức tạp hay thay đổi, đích xác rất dễ dàng để cho người ta tan vở!

Thần sắc của Nhiếp Vân ngưng trọng.

Trường kiếm trong Kiếm Trì, đều là tiền nhân của Kiếm Linh Cốc thai nghén nhiều năm mới hình thành, mỗi một chuôi ẩn chứa ý niệm Kiếm Đạo đặc biệt của tiền nhân, hoàn toàn bất đồng, tu vi thấp, lại không có kinh nghiệm, có thể rất nhanh thì sẽ bị lạc ở trong vô số ý niệm, không cách nào tự kiềm chế.

Cho dù thời gian tu luyện nhiều, tiếp xúc lâu cũng có thể sẽ bị kiếm ý xâm nhập, trở nên không tin mình.

Không thể không nói, những kiếm ý trong Kiếm Trì kia, giống như thang lầu của Kiếm Linh Sơn vậy, mang đầu độc mãnh liệt, để cho người ta trở nên khó có thể lựa chọn.

Thậm chí, những kiếm ý này mang tới cảm giác bị áp bách, còn rung động hơn chữ viết trên thang đá.

Dù sao, chỉ bằng vào bảo kiếm là có thể tạo thành kiếm ý cường đại như vậy, giải thích rõ chủ nhân của kiếm, trước khi chết thực lực đã đạt tới trình độ để cho người ta sợ hãi, đối với Kiếm Đạo hiểu cũng cực sâu, những hồ điêu loạn vẽ ở ngoại giới kia là không thể so sánh.

- Giới vực dung hợp!

Cảm nhận được kiếm ý xâm nhập não hải, để cho hắn cũng không kiềm hãm được có chút cố hết sức. Nhiếp Vân quát khẽ một tiếng, thả giới vực dung hợp ra ngoài.

Leng keng leng keng!

Vô số kiếm ý bị giới vực dung hợp ngăn cản ở bên ngoài, không có biện pháp xông vào.

Thấy giới vực có tác dụng, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục đi về phía trước.

Giống như phỏng đoán, càng đi về phía trước, lực áp bách của kiếm khí kiếm ý lại càng lớn, trước đó, giới vực dung hợp còn có thể phát triển đến phạm vi một trăm thước, đi không tới mấy phút, liền bị áp chế chỉ có thể lan tràn đến chung quanh thân thể chưa đủ mười thước.

Đi tới đây, số lượng kiếm nhiều hơn, kiếm khí ngang dọc, để cho không gian chung quanh xuất hiện sụp đổ, tất cả kiếm ý hỗn tạp tụ lại, cho người ta chèn ép mãnh liệt, mồ hôi không nhịn được ướt đẫm y phục.

Cho dù Nhiếp Vân, cũng cảm thấy không cách nào đi về phía trước, khí lực khó có thể duy trì.

- Thử cái này một chút!

Cảm giác không nhúc nhích được nữa, cổ tay của Nhiếp Vân lộn một cái, Lục Hi thiết bài xuất hiện.

Lúc này thiết bài đã xảy ra biến hóa long trời lỡ đất, tất cả văn lộ phía trên đều bị kiếm ý phủ đầy, lóe lên ánh sáng màu vàng, mang theo lực lượng cường đại cùng cảm giác bị áp bách.

Nếu như có thể trong nháy mắt thả kiếm ý trên thiết bài ra ngoài, sợ rằng cường giả Đế cảnh cũng phải ăn thiệt thòi!

Hô!

Thiết bài xuất hiện, Nhiếp Vân quả nhiên cảm thấy áp lực giảm bớt không ít, vô số trường kiếm tựa hồ cảm nhận được áp lực của kiếm ý, tránh ra một lối đi.

Dọc theo lối đi chậm rãi đi về phía trước, lại đi tới mấy dặm.

Nếu như để người khác biết hắn đi xa như vậy, khẳng định đã sớm điên rồi.

Kiếm Trì của Kiếm Linh Cốc nương theo thời gian càng ngày càng dài, phạm vi càng ngày càng lớn, thì giống như quả cầu tuyết vậy, càng lăn càng lớn, chậm rãi gia tăng ra phía ngoài.

Từ khi Kiếm Trì xuất hiện đến bây giờ, đã tồn tại không biết bao nhiêu ức vạn năm. Thiên tài siêu cấp sau khi chết trường kiếm chôn vào trong đó, không biết có bao nhiêu.

Vì vậy càng vào trong trường kiếm càng nhiều, kiếm ý lại càng điên cuồng.

Thiên tài kiệt xuất nhất của Kiếm Linh Cốc, ở Kiếm Trì có thể đi lên mấy trăm thước cũng không tệ, dù là Lục Huyền để cho Lục Đào bội phục không thôi, một dặm cũng là cực hạn.

Kiếm Linh Cốc mấy trăm vạn năm qua, có thể vượt qua một dặm, chính là thiên tài tuyệt đỉnh, vượt qua hai dặm, chưa bao giờ xuất hiện...

Hắn bây giờ đi mấy dặm, truyền đi, tuyệt đối có thể hù chết tất cả mọi người.

Bất quá, Nhiếp Vân đang đi tới không biết tình huống như vậy, hắn giờ phút này, trên mặt không những không có dương dương tự đắc cùng hưng phấn, ngược lại lộ ra biểu tình kỳ quái

Nương theo hắn không ngừng tiến vào, càng về phía trước, kiếm ý càng nặng, lực lượng cũng càng hung mãnh, nhưng càng đi về

phía trước, tác dụng của thiết bài lại càng lớn, tựa hồ trường kiếm phía sau càng thêm sợ hãi lực lượng trên thiết bài.

- Cái thiết bài này là Lục Hi Đại Đế lưu lại, sau khi dung hợp kiếm ý ở mộ chôn quần áo và di vật, có ý chí của hắn, càng đi vào trong, huyết mạch của người lưu kiếm càng tinh khiết, thì càng bị áp chế!

Trong lòng Nhiếp Vân suy đoán.

Kiếm Trì từ nhỏ đến lớn, là dựa theo thời gian dần dần gia tăng, đã như vậy, địa phương đến gần hạch tâm, khẳng định cách thời đại của Lục Hi Đại Đế càng gần!

Nói cách khác, người thời điểm đó, huyết mạch cực kỳ gần gũi Lục Hi Đại Đế!

Có khi vì vậy, lực áp bách của thiết bài càng lớn hơn.

Trong lòng âm thầm tính toán, chân không có chút ngừng nghỉ nào.

Nếu những trường kiếm này không có ý tứ đối phó hắn, hắn cũng muốn nhìn một chút Kiếm Trì này rốt cuộc có cái gì.

Hoa lạp lạp!

Lại đi tới một hồi, trước mắt trường kiếm rậm rạp chằng chịt đột nhiên trở nên thưa thớt, lại tiếp tục đi mấy bước, rộng mở trong sáng, kiếm khí kiếm ý giống như tất cả đều trong nháy mắt biến mất.

- Chẳng lẽ... đã đi ra Kiếm Trì?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, cũng có chút không dám tin tưởng, mới vừa rồi còn là kiếm khí rậm rạp chằng chịt, không có Lục Hi thiết bài ngăn cản, là quyết đi không tới đây, nhưng bây giờ, lại đột nhiên cái gì cũng không có, tựa như cảnh tượng trước đó là ảo cảnh vậy.

- Chắc là đi ra Kiếm Trì, nếu không, không thể nào một chút kiếm khí cũng không có...

Không có kiếm khí, Nhiếp Vân thu Lục Hi thiết bài vào thế giới nạp vật, chậm rãi đi về phía trước.

Xem ra là trong lúc vô tình đi ra Kiếm Trì, nếu không, dựa theo tình huống vừa rồi, không thể nào một thanh kiếm cũng không có, một tia kiếm khí cũng không nhìn thấy.

------oOo------

Chương 3270: Kiếm Trì tâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân? Nơi này lại có gian nhà lá...

Lững thững đi về phía trước, ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Cách đó không xa, một gian nhà lá xuất hiện ở trước mắt.

Nhà lá không lớn, chỉ có mấy chục thước vuông, vô luận là cửa hay nóc nhà, đều được sửa sang lại sạch sẻ chỉnh tề, rất hiển nhiên có người ở nơi này.

- Xem ra là thật đi ra!

Nhiếp Vân thở ra một hơi, lúc này mới xác nhận.

Kiếm Trì đáng sợ, hắn coi như đích thân trải qua, nếu như không có Lục Hi thiết bài, hắn sớm đã đi trở về!

Nếu như nơi này thật là Kiếm Trì, hắn không tin có người có thể đi tới, hơn nữa ở nơi này!

Đây căn bản là chuyện không làm được!

- Đi qua nhìn một chút, hỏi xem đây là nơi nào!

Đối với địa hình của Kiếm Linh Cốc không biết gì cả, cho dù biết đi ra Kiếm Trì, nhưng nơi này rốt cuộc là địa phương nào, cũng không biết, nơi đây có người, có thể qua hỏi thăm.

- Tích ta tích nhân, đắp thiên đắp địa,… số mạng cao như thiên...

Đang đi tới nhà lá, liền nghe được một thanh âm ca hát vang lên.

Tiếng hát phóng khoáng sáng sủa, lại mang cảm giác thời vận không đủ, âm thầm thần thương.

Tìm tiếng hát nhìn qua, chỉ thấy một lão giả ngồi ở trước nhà lá, kích thạch mà ca, mặc dù trong giọng nói mang bi phẫn, nhưng mắt lại lộ ra anh hùng chi khí.

- Hảo ca, xem ra tiền bối có ấm ức tích tụ, chẳng biết có thể nói cho tại hạ hay không?

Nhiếp Vân cười đi tới.

- Ân?

Thấy hắn xuất hiện, lão giả sửng sốt một chút, ngay sau đó nở nụ cười:

- Thật tốt, không nghĩ tới nhiều năm như vậy, có người có thể tìm tới nơi này! Tới, ngồi xuống uống rượu!

Nói xong lão giả giống như ảo thuật lấy ra một bầu rượu, đổ ra một ly, còn chưa tới đến bên cạnh, đã nghe rượu mùi thơm khắp nơi.

- Vậy ta liền làm phiền!

Nhiếp Vân ngồi ở bên cạnh bàn đá, bưng ly rượu lên, ngửi một cái, ánh mắt không khỏi sáng rực, từ trong thâm tâm khen ngợi:

- Rượu ngon!

Trong miệng khen ngợi, lại không có uống.

- Đương nhiên là rượu ngon, đây chính là ta vật quý giá cất giấu nhiều năm, uống, bảo đảm thoải mái! Thế nào, còn không nếm thử một chút?

Lão nhân nhìn tới.

- Rượu ngon chờ một lát lại uống, ta đi ngang qua nơi này, muốn hỏi tiền bối một chút, đây rốt cuộc là địa phương nào? Không phải mới vừa ở trong Kiếm Trì sao, làm sao đột nhiên đến nơi này?

Nhiếp Vân buông ly rượu xuống hỏi.

- Đây là nơi nào? Ngươi không biết?

Lão giả sửng sốt một chút, rất hiển nhiên đối với hắn nói có chút kỳ quái, bất quá sau một khắc hắn giống như nhìn ra cái gì, chợt đứng dậy, dọc theo Nhiếp Vân quay một vòng:

- Ngươi... Không phải người của Kiếm Linh Cốc? Là người ngoại lai?

- Tiền bối thật tinh mắt, ta là thông qua Kiếm Linh Tháp mới vừa tới đây!

Nhiếp Vân gật đầu thừa nhận.

- Người ngoại lai tốt! Có thể ở bên ngoài nhìn đại thế giới, so với nhốt ở một Kiếm Linh Cốc nho nhỏ thì mạnh hơn nhiều! Tới, uống rượu!

Cảm khái một câu, lão giả rót đầy cho mình, ngửa đầu uống cạn.

- Nhanh uống đi, chẳng lẽ xem thường lão đầu ta, cảm thấy ta sẽ hại ngươi?

Uống xong, thấy ly rượu trước mặt Nhiếp Vân vẫn còn, lão giả lộ ra vẻ không vui.

Mời rượu không uống, rất rõ ràng không cho mặt mũi.

- Dĩ nhiên không phải, chẳng qua là cảm thấy kỳ quái, quên mà thôi!

Nhiếp Vân cười một tiếng, bưng ly rượu lên, ngửa đầu uống sạch.

- Cái này không sai biệt lắm... Tới, lại một ly!

Lão giả lần nữa rót đầy rượu cho Nhiếp Vân, vuốt râu nói:

- Nơi này là Kiếm Trì tâm, mà không phải là bên ngoài Kiếm Trì. Tiến vào nơi này, sẽ không đi ra ngoài được, cho tới nay chỉ có một mình ta, cô độc tịch mịch, bây giờ ngươi có thể bồi ta, cũng xem như không tệ, tiếp tục uống đi!

- Kiếm Trì tâm?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

- Đúng vậy, cũng tức là chỗ hạch tâm nhất của Kiếm Trì, mặc dù không biết ngươi đi vào như thế nào, nhưng có thể nói cho ngươi biết, sau khi đi vào sẽ không thể nào đi ra ngoài, trừ khi Kiếm Trì hủy diệt!

Lão giả nói.

- Cái này...

Nhiếp Vân nhíu mày, đứng dậy, nhìn con đường lúc trước, mới nhìn một cái, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi.

Con đường mới vừa rồi đi qua, giờ phút này đã biến mất, mới vừa rồi trường kiếm mắt thường có thể nhìn thấy rậm rạp chằng chịt, cũng giống như vô căn cứ mất tích, không tìm được nữa.

Thân thể thoáng một cái, Nhiếp Vân vọt ra ngoài, một lát sau lại đi về tới.

Quả nhiên giống như lão giả nói, đã không tìm được đường lúc tới, trước đó kiếm ý vô cùng vô tận, cũng biến mất không thấy, giống

như hắn đột nhiên rơi vào một thế giới khác, cùng Kiếm Trì trước kia hoàn toàn là hai khái niệm.

- Chớ tìm, không tìm được đường ra đâu. Nếu đi tới nơi này, cũng coi như hữu duyên, tới tới, nhanh uống rượu, nếu không thời gian dài dằng dặc, không biết qua như thế nào!

Lão giả cười khẽ, lần nữa bưng ly rượu lên, đưa tới.

Nhiếp Vân không nghĩ tới chỗ sâu của Kiếm Trì còn có một địa phương như vậy, đi vào liền không thể quay về, sắc mặt khó coi, bất quá vẫn nhận lấy ly rượu, ngửa đầu uống cạn.

- Tiền bối, ngươi làm sao sẽ tiến vào nơi này? Làm sao bị kẹt ở nơi đây không ra được?

Uống rượu xong, sắc mặt của Nhiếp Vân khôi phục như cũ, tựa hồ không còn lo âu, nhìn về phía đối phương.

- Ta? Ta khi nào đi vào, lại vào bằng cách nào, đến bây giờ cũng không nhớ rõ... Dù sao đi đến nơi này... Đừng nói những thứ vô dụng này nữa, tiếp tục uống rượu!

Lão giả lại rót một chén.

Nhiếp Vân cười một tiếng, tựa hồ không có bất kỳ hoài nghi, tiếp tục uống.

Nhìn hắn uống xong chén rượu thứ ba, lão giả vuốt vuốt râu.

- Được rồi, không cần giả bộ, nếu như đoán không sai, chỗ này là ngươi làm ra a! Muốn ta vĩnh viễn ở lại chỗ này... Chỉ bằng ngươi, còn không có thể làm được!

Thấy vẻ mặt của hắn biến hóa, Nhiếp Vân đột nhiên khẽ mỉm cười, trên mặt lại không khẩn trương, ngược lại cười nhạt.

- Hắc hắc, ngươi đã nhìn ra... Bất quá, cho dù nhìn ra thì thế nào? Ngươi liên tục uống ba ly rượu, lực lượng trong cơ thể đã bị phong cấm, cho dù có thực lực, ở chỗ này cũng không thi triển ra được!

Nghe được lời của hắn, lão giả giống như thay đổi một người, cười lạnh đứng dậy.

Mới vừa rồi dung mạo nhìn còn có chút hiền hòa, lúc này cười lạnh lại trở nên vô cùng dử tợn.

- Ân? Uống ba ly rượu liền bị giam cầm? Rượu của ngươi có vấn đề?

Nhiếp Vân không có bất kỳ vẻ khẩn trương, ngược lại trong lời nói mang vẻ nhạo báng.

- Bây giờ biết đã chậm!

------oOo------

Chương 3271: Lục Hi Lệnh uy lực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bàn tay của lão giả ngăn lại, nhìn về phía Nhiếp Vân giống như nhìn cá trên thớt:

- Có thể thông qua Kiếm Trì đi tới nơi này, giải thích rõ thực lực của ngươi ít nhất đã vượt qua Hoàng cảnh viên mãn, kết hợp với từ ngoại giới tới... Đủ để giải thích rõ, đã đạt tới loại cấp bậc đó! Loại cường giả cấp bậc đó, chạy đến nơi đây... Không cần suy nghĩ ta cũng biết ngươi muốn làm gì! Bất quá, ta sẽ không cam lòng nhận mệnh, mới vừa rồi trong rượu ngươi uống, có ý niệm của ta, không cách nào luyện hóa, chỉ cần tâm thần ta động một cái, sẽ tạo thành kiếm khí, ở trong cơ thể ngươi kích động, giam cầm lực lượng toàn thân ngươi, để cho ngươi không cách nào nhúc nhích!

- Vượt qua Hoàng cảnh viên mãn? Loại cấp bậc đó? Rốt cuộc là cấp bậc gì?

Nhiếp Vân nghi ngờ nhìn tới.

Vượt qua Hoàng cảnh viên mãn, không phải Đế cảnh sao, chẳng lẽ phía trên còn có cấp bậc khác?

- Bớt ở chỗ này trì hoãn thời gian, trúng chiêu số của ta, trì hoãn thời gian vô dụng!

Cho là hắn đang trì hoãn thời gian, lão giả cười lạnh một tiếng, cũng không trả lời.

- Nếu không nói coi như thôi, ta cũng không muốn biết!

Mặc dù cảm thấy hứng thú, nhưng đối phương không nói, hắn cũng không có biện pháp, chợt đứng dậy, lực lượng thân thể chuyển một cái, giới vực dung hợp đột nhiên thả ra ngoài, khí thế phô thiên cái địa hiện lên:

- Trì hoãn thời gian... Ngươi xem ta bây giờ cần trì hoãn thời gian sao?

- Ngươi... Ngươi không có trúng chiêu?

Cảm nhận được khí tức trên người hắn, không có chút khó chịu nào, con ngươi của lão giả co rụt lại, đang muốn nói chuyện, chỉ thấy thiếu niên ở trước mắt nhẹ nhàng cười một tiếng, ngón tay điểm tới.

Xì!

Một dòng nước từ trong ngón tay của hắn bắn ra, tựa như mủi tên, phá không mà ra, thẳng tắp vọt tới hướng mặt.

- Đáng ghét!

Lúc này lão giả nơi nào không hiểu chuyện gì xảy ra, sắc mặt tái xanh.

Đối phương nhìn tuổi không lớn lắm, lại sớm biết mình sẽ xuất thủ, dùng phương pháp đặc thù giấu rượu đi, không uống vào cổ họng!

- Dĩ nhiên không có, mặc dù rượu của ngươi không nhìn ra cái gì,

nhưng ta người này có một thói quen, không thích người khác cưỡng bách uống rượu... Ngươi không ngừng bảo ta uống, vừa vặn để cho ta khó chịu, cho nên... ta liền nhìn kỹ một cái, phát hiện ngươi... không phải Nhân loại!

Nhiếp Vân cười nhạt.

Giống như hắn nói, lúc mới bắt đầu, hắn chỉ khiếp sợ Kiếm Trì biến mất, cũng không chú ý lão giả kỳ quái, ai ngờ người này không ngừng để cho hắn uống rượu, lúc này mới đưa tới lòng nghi ngờ.

Lòng nghi ngờ dâng lên, Thiên Nhãn chiếu rọi, hơn nữa tinh thông y đạo, đối với thân thể con người hiểu cực sâu, chỉ liếc mắt nhìn liền phát hiện lão giả trước mắt này, không phải người, mà là một loại linh trí đản sinh!

Chính vì vậy, hắn mới lặng lẽ giấu rượu vào thế giới nạp vật, nhìn một chút người này rốt cuộc muốn làm gì, quả nhiên, uống xong ba ly rượu, đồ cùng chủy kiến, đối phương không nhịn được lộ ra nụ cười, cũng chính là nụ cười này bán đứng hắn, Nhiếp Vân mới xác định suy đoán của mình, trực tiếp động thủ.

- Ngươi có thể nhìn ra? Bất quá... Nhìn ra cũng không có gì, chỉ cần đoạt xá thân thể của ngươi, ta chính là Nhân loại!

Bị vạch trần diện mục, lão giả không ẩn núp nữa, cười lạnh một tiếng, bàn tay chợt bắt tới.

- Thật mạnh...

Mới vừa rồi lão giả che dấu khí tức, Nhiếp Vân không nhìn ra sâu cạn cụ thể, lúc này vừa động thủ, nhất thời cảm thấy Thiên Địa tựa như sắp sụp đổ, áp lực vô tận đập vào mặt.

Thực lực như vậy đã vượt ra khỏi phạm vi Hoàng cảnh viên mãn, đạt tới một loại độ cao để cho người ta khó có thể tưởng tượng.

- Chẳng lẽ lão giả này là cường giả Đế cảnh? Không đúng, nếu như là Đại Đế, sẽ không cần xuất thủ. Một ý niệm ta cũng không đở được... Nhưng không phải cường giả Đế cảnh, tại sao có thể có lực

lượng cường đại như vậy?

Trong lòng khiếp sợ, trong tay Nhiếp Vân không có ngừng nghỉ chút nào, cổ tay giương lên, một thanh thần binh Hoàng cảnh viên mãn xuất hiện, Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm đâm ra.

Rào!

Không khí tựa như biến thành khối băng, bị một kiếm mổ ra, kiếm khí lăng không, đâm thẳng trái tim của lão giả.

Thông qua Kiếm Linh Tháp tầng chín, thực lực của Nhiếp Vân lần nữa gia tăng, trong phạm vi giới vực dung hợp, Hoàng cảnh lâm vào trong đó, cũng có thể ung dung chém giết.

Giờ phút này toàn lực thi triển Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, kiếm ý nặng nề, mấy đạo điệp gia vào một chỗ, không gian xuất hiện vết rách, tùy thời sẽ hoàn toàn mất đi.

Uy lực của kiếm này có thể nói là lực lượng cường đại nhất của Nhiếp Vân, cho dù Đại Tế Ty gặp phải khẳng định cũng sẽ khiếp sợ không thôi, nhưng lão giả này thấy, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, không nhịn được cười to lên.

- Giới vực hình thức ban đầu? Ngươi là Vương cảnh viên mãn? Còn không có đạt tới loại cấp bậc đó? Ha ha, thật quá tốt, vốn ta còn tưởng rằng, ngươi đã siêu thoát Hoàng cảnh viên mãn. Lúc này mới để cho ta nhìn không thấu tu vi, nếu không có đạt tới loại thực lực đó... vậy chờ bị ta đoạt xá đi!

Một tiếng cười như điên, bàn tay của lão giả nhẹ nhàng nắm chặt, cũng thi triển Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm của Nhiếp Vân.

Ầm!

Thiên Địa đung đưa, kiếm mang đi tới bên cạnh quả đấm của hắn, tựa như đụng phải một bức tường, không cách nào tiến thêm!

- Ngươi cũng biết Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm?

Sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống.

Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm là Lục Hi Đại Đế sáng chế, đại biểu Kiếm Đạo cực hạn, vô cùng sắc bén, không vật không phá! Xuất hiện tình huống như vậy chỉ nói rõ một chuyện, đó chính là... Đối phương trước thời hạn biết kiếm chiêu của mình biến hóa, cũng làm ra đối ứng!

- Ha ha, học chút da lông liền muốn động thủ với ta, ta bây giờ để cho ngươi biết cái gì gọi là Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm chân chính!

Lão giả không có phủ nhận ngược lại công kích, lấy chỉ làm kiếm, điểm tới.

Hắn đầu ngón tay nhìn thẳng tắp về phía trước, lại mang vô số loại biến hóa, còn chưa tới bên cạnh, liền tạo thành mấy trăm bóng kiếm, bao phủ toàn thân Nhiếp Vân.

- Đây là... Thức thứ nhất Phá Diệt Tinh Thần?

Con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại.

Mặc dù đối phương lấy chỉ làm kiếm, có biến hóa nhiều hơn, nhưng hắn vẫn nhìn ra, đối phương thi triển là Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm thức thứ nhất Phá Diệt Tinh Thần.

Đồng dạng là Phá Diệt Tinh Thần, mình và đối phương thi triển, thật là kém không dưới ức vạn lần!

Kiếm chiêu của đối phương, tầng tầng lớp lớp, lực lượng vô tận, mang Đại Đạo chân ý hư ảo, không chỉ lực lượng nghiền ép, phàm là người học kiếm thấy chiêu này, cũng sẽ không tự chủ được thất thần, cho là không thể phản kháng.

------oOo------

Chương 3272: Đại Tế Ty tức giận (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dùng lời thông tục mà nói, chiêu số giống như vậy, hai người thi triển một cái trên trời một cái dưới đất!

Nhiếp Vân cảm thấy lòng tự tin bị đả kích trước đó chưa từng có.

Làm thiên tài, ở trên Kiếm Đạo hắn cũng có thiên phú mà thường nhân khó có thể đuổi kịp, nếu không cũng không thể nào tùy tiện học Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, tự nghĩ ra Liên Nguyệt Kiếm pháp!

Vốn cho là mình lĩnh ngộ Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm đã tận thiện tận mỹ, bây giờ mới biết loại ý nghĩ này không khác ếch ngồi đáy giếng!

Đại Đạo vô hình, đây mới thật sự là Kiếm Đạo.

Leng keng leng keng choang!

Trong thất thần, không có làm ra chút phản kháng nào, Phá Diệt Tinh Thần của lão giả toàn bộ rơi ở trên người, phát ra giòn vang liên tiếp.

Bên ngoài thân hắn xuất hiện một màn hào quang hình tháp.

Linh Lung Trân Châu Tháp!

Hắn quên phản kháng, nhưng Linh Lung Trân Châu Tháp đã sớm luyện hóa, gặp phải nguy hiểm tự động hiện lên, chặn lại công kích của đối phương!

- Thiên Đạo thần binh? Đáng ghét, đáng ghét... Một Vương cảnh viên mãn nho nhỏ, tại sao có thể có binh khí cường đại như vậy? Ngươi rốt cuộc là người nào?

Công kích ra lực lượng bị ngăn trở, lão giả sửng sốt một chút, tức giận đến oa oa kêu loạn.

Mới vừa rồi công kích, đừng nói một Vương cảnh viên mãn nho nhỏ, cho dù Hoàng cảnh viên mãn cũng sẽ bị chém giết, nhưng... A biết trên người đối phương lại có một thần binh phòng ngự như vậy!

- Thiên Đạo thần binh? Đây không phải nửa bước Thần binh Đế cảnh sao?

Công kích bị Linh Lung Trân Châu Tháp ngăn trở, Nhiếp Vân cũng tỉnh lại, âm thầm may mắn, đồng thời trong lòng nghi ngờ.

Linh Lung Trân Châu Tháp là nửa bước Thần binh Đế cảnh, lúc nào biến thành Thiên Đạo thần binh?

Bất quá, hắn cũng biết bây giờ không phải lúc nghĩ những thứ này, tinh thần động một cái, lấy ra thiết bài đại biểu thân phận của Lục Hi Đại Đế, cầm ở lòng bàn tay.

Hô!

Thiết bài vừa xuất hiện, lập tức tản mát ra vạn đạo kim quang, chiếu sáng toàn bộ nhà lá.

- Tại sao ngươi có thể có Lục Hi Lệnh... A...

Bị kim quang chiếu rọi, ánh mắt của lão giả lộ ra vẻ sợ hãi, kêu thảm một tiếng, thân ảnh vốn nhìn có chút gầy yếu không ngừng thu nhỏ lại, giống như khí cầu bị lủng.

- Ân?

Không có nghĩ tới cái này gọi Lục Hi Lệnh thiết bài cũng như công hiệu này, Nhiếp Vân không nhịn được sửng sốt một chút.

Lấy ra lệnh bài chẳng qua là hy vọng đối phương có thể nhận biết, không động thủ nữa, ai ngờ vừa thấy lệnh bài, lão giả mất hết lực lượng, không còn lực chiến đấu... Xem ra cho tới nay, hắn là xem thường cái lệnh bài này!

Khó trách Quy Linh thấy vật này, cũng khiếp sợ không thôi.

Tí tách tí tách két!

Lệnh bài lóe lên ánh sáng, lão giả không ngừng nhỏ đi, ngay sau

đó thanh âm dần biến mất.

Hô!

Một giọt chất lỏng màu vàng xuất hiện ở trước mắt.

- Chẳng lẽ lão giả này là... chất lỏng kia biến thành?

Nhiếp Vân đi tới trước, nhìn chất lỏng màu vàng trước mắt tràn đầy kỳ quái.

Thực lực của lão giả, hắn là tận mắt thấy, vượt qua Hoàng cảnh viên mãn, nếu như không phải có Linh Lung Trân Châu Tháp ngăn cản, sợ rằng đã bị chém giết!

Thực lực như thế biến thành một giọt dịch... Chẳng lẽ là giọt dịch này biến thành? Thật muốn như vậy, rốt cuộc là vật gì? Lại có uy năng lớn như vậy?

- Là huyết dịch...

Ngón tay tiếp xúc giọt dịch, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy trong đó ẩn chứa lực lượng vĩ ngạn, giống như đại dương mênh mông.

Giờ khắc này hắn đã rõ, giọt dịch này là một giọt máu tươi, một vị cường giả siêu cấp lưu lại huyết dịch!

- Chẳng lẽ... Là Lục Hi Đại Đế!

Trong lòng động một cái, trong đầu có suy đoán.

Một giọt huyết dịch liền có sức chiến đấu vượt qua Hoàng cảnh viên mãn, hơn nữa còn lĩnh ngộ Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm thấu triệt như vậy... Trừ Lục Hi Đại Đế, hắn thực không nghĩ ra còn có người nào!

- Nghiên cứu một chút không phải sẽ biết sao!

Tinh thần động một cái, triển khai giới vực dung hợp, bao phủ huyết dịch vào bên trong.

Ông!

Vừa tiếp xúc giới vực dung hợp, trong máu nhất thời xuất hiện vô số kiếm khí sắc bén, nhẹ nhàng rung một cái, liền chấn toàn bộ giới vực thành bụi phấn.

- Kiếm ý thật là mạnh, giống kiếm ý ở mộ chôn quần áo và di vật như đúc, xem ra... Quả nhiên là huyết dịch của Lục Hi Đại Đế!

Chỉ thử một cái, Nhiếp Vân đã minh bạch, trừ Lục Hi Đại Đế, sợ rằng lại không người có thể có lợi hại như vậy huyết dịch.

- Huyết dịch này mang theo lực lượng của Lục Hi Đại Đế, nếu như có thể cho Nhiếp Đồng dung nhập vào thân thể, thực lực của hắn, sợ rằng sẽ lập tức đột nhiên tăng mạnh...

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Huyết dịch biến hóa lão giả có thể tùy tiện thi triển ra lực lượng vượt qua Hoàng cảnh viên mãn, như vậy đủ thấy uy năng của huyết dịch.

Nếu có thể luyện hóa, thực lực của đệ đệ tất nhiên sẽ nhất cử đột phá, đạt tới trình độ ngay cả hắn cũng phải ngưỡng vọng!

Bất quá, bây giờ còn không phải thời điểm luyện hóa giọt huyết dịch này, Nhiếp Đồng đang sử dụng thi đan đột phá, cho dù muốn dùng huyết dịch, cũng phải chờ hắn đột phá xong, hoàn toàn củng cố tu vi lại nói!

Như vậy mới có thể phát huy hiệu quả lớn hơn!

Hô!

Thu huyết dịch vào thế giới nạp vật, Nhiếp Vân lần nữa nhìn về phía trước, lúc này mới phát hiện nhà lá trước mắt đã biến mất, giữa không trung tất cả là trường kiếm, trôi lơ lửng ở chung quanh.

Những trường kiếm kia giờ phút này phát ra minh vang, như tùy

thời sẽ rời đi.

Xem ra Kiếm Trì này có thể chứa nhiều trường kiếm như vậy không xuất hiện hỗn loạn, chính là bởi vì máu tươi của Lục Hi.

Bây giờ huyết dịch bị mình lấy đi, sợ rằng Kiếm Trì này cũng không kiên trì được bao lâu, sẽ hoàn toàn sụp đổ! Trừ khi... Lại xuất hiện một vị Kiếm Đạo Đại Đế lần nữa trấn áp, nếu không, Kiếm Trì sừng sững ở Kiếm Linh Cốc ức vạn năm, sẽ không còn tồn tại.

- Đi thôi!

Biết những thứ này, Nhiếp Vân cũng không có tính toán lưu huyết dịch lại.

Nếu Lục Hi Đại Đế lưu lại huyết dịch, nhất định là có mục đích của hắn, lấy được còn muốn buông xuống, trong lúc vô tình cô phụ hảo ý của hắn.

Có Lục Hi Lệnh cùng huyết dịch, đi ra phía ngoài hết sức thuận lợi. Thời gian không lâu liền đến vòng ngoài của Kiếm Trì, thân thể búng một cái, từ trong phong ấn đi ra.

Nhiếp Vân tiến vào Kiếm Trì, cũng không biết Kiếm Linh Cốc bởi vì hắn, đã huyên náo long trời lỡ đất.

Lục Siêu mang đám người Lục Đào nửa chết nửa sống về, đưa tới sóng to gió lớn.

Bất kể nói thế nào, bọn người Lục Đào, Lục Tử Siêu là thiên tài trong thiên tài, sau lưng có một đoàn thể thế lực cùng lợi ích, giờ phút này bị người đánh biến thành phế nhân, nhất thời để cho không ít người tạc mở nồi.

------oOo------

Chương 3273: Đại Tế Ty tức giận (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thật không coi đám người Đại Tế Ty ra gì a!

Bên Đại Tế Ty động thủ, động tác bên Nhị Tế Ty cũng không chậm, rất nhanh tất cả mọi người biết, mấy người Lục Đào vi phạm tổ huấn muốn chém giết người ngoại lai, kết quả bốn người liên thủ không chịu nổi một kích, mới bị đánh thành như vậy!

Biết tin tức này, người trước đó huyên náo rất hung nhất thời tức giận.

Trước không nói vi phạm tổ huấn muốn chém giết người thông qua Kiếm Linh Tháp tầng chín, chỉ nói tài nghệ không bằng người, bị đánh thành như vậy, cũng không có lý do trả thù!

Kiếm Linh Cốc, chỉ cần là công bình quyết đấu, thắng thua không cho phép tìm phiền toái! Huống chi bốn đánh một, tu vi cao hơn, còn bị đánh thành như vậy, chết cũng đáng!

- Đáng ghét! Đáng ghét!

Nghị sự điện của Kiếm Linh Cốc, Đại Tế Ty dẫn đầu đi ra, hất ống tay áo một cái, tức đến sắc mặt tái xanh.

Chuyện này nháo quá lớn, Đại Tế Ty, Nhị Tế Ty, Tam Tế Ty... Cùng với người có địa vị của Kiếm Linh Cốc đều tới, thương nghị giải quyết như thế nào.

Dựa theo ý tứ của Đại Tế Ty, Nhiếp Vân đi tới Kiếm Linh Cốc, không nhìn quy củ tùy ý đả thương người, nhất định phải xử trí, ít nhất cũng phải tước đoạt tư cách tiến vào nội cốc!

Nhưng ý kiến của Nhị Tế Ty trái ngược hắn.

Đám người Lục Đào động thủ trước, không nhìn tổ huấn, Nhiếp Vân đánh bọn họ thành như vậy, không có trực tiếp giết chết, đã coi như rất cho mặt mũi, dựa theo quy củ bình thường, Nhiếp Vân không những không có tội, bên Đại Tế Ty còn cần nói xin lỗi!

Song phương tranh chấp, cuối cùng, bởi vì Nhị Tế Ty trước thời hạn làm ra chuẩn bị, Đại Tế Ty không những không có chiếm được

chút tiện nghi nào, còn bị thua thiệt, sát vũ mà về.

Dĩ nhiên, nói xin lỗi khẳng định là không thể nào, nhưng ít ra chuyện này Kiếm Linh Cốc không thể tiếp tục truy cứu.

Dù sao, người của Kiếm Linh Cốc một mực xem thường người Thần giới, bây giờ bốn Hoàng cảnh trung kỳ vây công một Vương cảnh viên mãn, còn bị đánh thành như vậy, cũng không mặt mũi đi tìm phiền toái a.

- Đại Tế Ty, chẳng lẽ chúng ta nhịn như vậy?

Một thanh niên ở sau lưng Đại Tế Ty, hai hàng lông mày đen nhánh giương lên, trong mắt mang theo tức giận.

- Nhẫn? Dĩ nhiên không thể! Hai người ngoại lai này vô pháp vô thiên, không chém giết, Lục Vân Tử khẳng định sẽ còn thêm dầu vào lửa, khuấy động mưa gió!

Ánh mắt của Đại Tế Ty run lên.

- Đại Tế Ty ý tứ là...

Thanh niên làm ra thủ thế chém đầu.

- Không sai, ta đang có ý đó, bất quá... Ở chỗ này không thể động thủ, một khi động thủ, tất cả mọi người biết là chúng ta làm, đối với ta ảnh hưởng không tốt!

Đại Tế Ty gật đầu.

- Không động thủ ở nơi này? Đại Tế Ty ý tứ là... Ở nội cốc?

Thanh niên lĩnh ngộ ra ý tứ.

- Không sai!

- Nhưng mà... Nhiếp Vân này có thể đánh bốn người Lục Nhiên liên thủ thành như vậy, ta chỉ sợ cũng không phải đối thủ!

Thanh niên nhìn tới.

- Yên tâm đi, sau khi tiến vào nội cốc, ta sẽ đưa Kiếm Thị cho ngươi! Kiếm Thị không phải sinh mệnh, mà là khôi lỗi, không bị danh ngạch nội cốc hạn chế!

Đại Tế Ty nói.

- Kiếm Thị? Lá bài tẩy mạnh nhất của Đại Tế Ty… Kiếm Thị?

Thanh niên sửng sốt một chút, trong mắt tràn đầy kinh hãi:

- Nhưng Kiếm Thị là không cho phép mang vào nội cốc... Hơn nữa vật này đối với tìm kiếm phù không có tác dụng gì…

- Không cần nó tìm kiếm phù, mục đích mang nó theo... là giết hai người ngoại lai kia!

Đại Tế Ty cười lạnh một tiếng:

- Ở bên trong chém giết, xử lý tốt thi thể, ai cũng không nói được cái gì! Không tìm được chứng cớ, ai có thể làm gì ta?

- Cái này...

Ánh mắt thanh niên sáng lên, gật đầu không ngừng:

- Không sai, tiến vào nội cốc liền ngăn cách ngoại giới, mỗi lần tiến vào đều có tử vong, hai người ngoại lai, không biết sâu cạn, chết ở bên trong là rất bình thường!

- Giết bọn họ, Lục Vân Tử cũng sẽ ngậm miệng!

Đại Tế Ty lộ ra một nụ cười tàn nhẫn:

- Một mực nói người bên ngoài lợi hại, đến nội cốc lại chết… Ta xem hắn còn nói thế nào, có tư cách gì ở nghị sự điện tranh luận với ta!

- Ân! Đến lúc đó Đại Tế Ty có thể lần nữa nắm tất cả quyền lợi

trong tay, người người thần phục...

Thanh niên gật đầu một cái, nhưng trên mặt còn lộ ra vẻ lo lắng:

- Bất quá, hai người ngoại lai kia rất quỷ dị, ta sợ Kiếm Thị không nhất định có thể chém giết, hơn nữa, vạn nhất bọn họ biết nguy hiểm, trước thời hạn giấu đi, ta đi nơi nào tìm?

- Yên tâm đi, trước khi tiến vào nội cốc, ta sẽ giao quyền trượng cho ngươi! Có quyền trượng này, chỉ cần bọn họ tìm được kiếm phù, ngươi liền có thể biết vị trí xác thực, trốn cũng không trốn thoát! Về phần thực lực của hắn... Yên tâm đi, mỗi một Kiếm Thị đều có sức chiến đấu Hoàng cảnh viên mãn giới vực nhất phẩm, bốn cái liên thủ, thực lực sẽ vượt qua Hoàng cảnh viên mãn! Loại lực lượng này, ta cũng không đở nổi, giết hai người ngoại lai, không có bất cứ vấn đề gì!

Đại Tế Ty nói.

- Vậy thì tốt!

Nghe được hắn nói, thanh niên nở nụ cười.....

Đi ra Kiếm Trì, Nhiếp Vân duỗi người, thở ra một ngụm trọc khí.

Mặc dù trong Kiếm Trì có Lục Hi Lệnh để cho hắn miễn đi không ít phiền toái, nhưng vô số kiếm khí kiếm ý chèn ép, vẫn để cho hắn tâm thần tổn hao nhiều.

Ngồi ở tại chỗ điều tức một hồi, cảm thấy tinh thần khôi phục, lúc này mới bay đi.

- Nhiếp Huynh...

Mới vừa bay lên, liền nghe được một tiếng gọi vang lên, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Lục Siêu bay tới.

- Ân? Ta tiến vào Kiếm Trì bao lâu? Không có phát sinh chuyện gì chứ?

Nhiếp Vân nhìn tới.

Trong Kiếm Trì không có nhật nguyệt, không phân rõ rốt cuộc trải qua bao lâu, mặc dù hắn cảm giác đi vào thời gian không lâu, nhưng không biết cụ thể.

- Đã qua một ngày...

Lục Siêu nói.

- Một ngày?

Nhiếp Vân gật đầu.

Quả thế, ở hắn cảm giác, nhiều nhất nửa ngày, kết quả lại qua một ngày, may mắn không có ở bên trong lâu, nếu không, bỏ lỡ thời gian tiến vào nội cốc, muốn khóc cũng không kịp.

- Kiếm Trì có vô số kiếm ý đời trước, đợi thời gian quá dài, không những không có lợi, còn sẽ đối với người tạo thành tổn thương cực lớn! Nếu ngươi không ra, ta sẽ đi vào tìm!

Lục Siêu cười nói.

Mặc dù Kiếm Trì có lợi cho rèn luyện Kiếm Đạo, nhưng cũng có chỗ xấu.

Giống như ở Kiếm Linh sơn leo núi, vật hỗn độn quá nhiều, sẽ để người bị lạc mình, không tìm được con đường chính xác.

Đợi thời gian càng dài, tình huống như vậy càng rõ ràng.

------oOo------

Chương 3274: Lục Siêu hâm mộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Giống như một người còn không biết phải làm gì, nghèo rớt mồng

tơi, đi theo sau lưng một đám đại phú hào, mỗi phú hào đều có kinh nghiệm cùng trải qua thành công của bọn họ, khi những người này nói kinh nghiệm cho người nghèo rớt mồng tơi, người nghèo nhất định sẽ mê mang, không biết lựa chọn đi con đường nào!

Kiếm ý trong Kiếm Trì cũng như vậy.

Nếu như chẳng qua là một đạo, hai đạo đơn thuần, người tiến vào trong đó có thể rèn luyện kiếm tâm, rèn luyện ý chí của mình, nhưng quá nhiều, hơn nữa đều thành công, liền sẽ cho người không phân rõ tốt xấu.

Một khi không tìm được bản tâm, lệch hướng Đạo của mình, vốn là thiên tài, cũng sẽ trong nháy mắt biến thành tầm thường!

Chuyện như vậy Kiếm Linh Cốc đã xuất hiện qua!

Năm đó một thiên tài tuyệt thế được xưng Kiếm Linh Cốc trăm năm khó gặp tiến vào, đợi thời gian quá dài, bị kiếm ý xâm nhập, mất đi kiên trì cùng con đường của mình, cuối cùng trở nên hèn hạ vô vi, cuối cùng ngay cả Hoàng cảnh viên mãn cũng không đạt tới.

Tình huống như vậy mỗi qua một đoạn thời gian sẽ xuất hiện, thật muốn nói, là đếm không xuể.

Chính vì vậy, mặc dù Kiếm Trì là địa phương tốt, nhưng cũng không phải người người đều được đi vào, chỉ có đệ tử ưu tú nhất của Kiếm Linh Cốc mới có tư cách.

Lục Siêu biết những thứ này, thấy Nhiếp Vân đi ra lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thiên tài bình thường, nửa ngày liền ra, một ngày coi như là thời gian tương đối dài.

- Ngươi... không có bị kiếm ý xâm nhập chứ!

Nghĩ tới đây, Lục Siêu không nhịn được hỏi.

- Ta không sao...

Biết ý tứ của hắn, Nhiếp Vân lắc đầu.

- Vậy thì tốt, đúng rồi, ngươi đi bao xa? Có được một dặm hay không?

Nghe hắn nói không sao, Lục Siêu thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó trong mắt tràn đầy hiếu kỳ.

- Thế nào, đi bao xa còn có cách nói?

Nhiếp Vân nhìn tới.

- Đương nhiên là có, ở Kiếm Linh Cốc có một truyền thuyết, ở Kiếm Trì đi càng xa, sau này thành tựu lại càng lớn, giống như ta, năm trăm thước chính là cực hạn, nhiều hơn nữa liền đi không được, sẽ nguy hiểm đến tánh mạng! Gần trăm năm qua, cũng chỉ có Lục Huyền ở Đại Tế Ty phủ cùng Nhị Tế Ty phủ Lục Bắc Hoang của chúng ta đi được một dặm!

Lục Siêu nói.

- Một dặm?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Hắn giờ mới hiểu được thành tích của mình nghịch thiên như thế nào.

Kiếm Linh Cốc thiên tài Kiếm Đạo vô số, thiên tài lợi hại nhất gần trăm năm qua mới đi một dặm, mà mình thời điểm không có sử dụng Lục Hi Lệnh đã đi ít nhất ba dặm…

- Đúng vậy, ngươi rốt cuộc đi bao xa? Có được tám trăm thước hay không?

Lục Siêu mặt hưng phấn nhìn tới.

Hắn thấy, thiếu niên trước mắt này mặc dù rất thiên tài, thực lực cũng rất mạnh, nhưng so với Lục Huyền, Lục Bắc Hoang còn kém

một ít.

Dù sao bọn họ đều là ăn Kiếm Thước lớn lên, cộng thêm tất cả truyền thừa của Kiếm Linh Cốc, điều kiện như vậy, còn so ra kém một người ngoại lai, liền đâm đầu chết đi.

- Không kém bao nhiêu đâu...

Nhiếp Vân lúng túng gãi đầu một cái.

Đối phương hỏi như vậy, hắn ngược lại xấu hổ nói mình đi bao xa, nếu như nói đi tới cuối, hơn nữa lấy được huyết dịch của Lục Hi Đại Đế, không biết người trước mắt này có thể coi hắn là người điên hay không.

- Không sai biệt lắm? Tám trăm thước a, đã rất lợi hại rồi!

Lục Siêu lộ ra vẻ hâm mộ.

- Ha hả!

Nhiếp Vân không tốt tiếp tục, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác:

- Bây giờ chúng ta đi đâu? Chuyện của Lục Đào, không mang cho Nhị Tế Ty phiền toái chứ!

- Không có, ta đưa đám người Lục Đào đến chỗ Nhị Tế Ty, Nhị Tế Ty lập tức triển khai công kích với Đại Tế Ty, làm cho hắn một câu cũng không nói được, bị thua thiệt nhiều!

Nói đến đây, ánh mắt Lục Siêu lộ ra vẻ hưng phấn.

Nhiều năm như vậy, Nhị Tế Ty một mực ở hạ phong, vẫn là lần đầu tiên chiếm thượng phong, để cho Đại Tế Ty thở hổn hển.

- Đúng rồi, Nhị Tế Ty nói lần này đắc tội Đại Tế Ty, sợ rằng hắn sẽ làm ra một ít thủ đoạn âm hiểm đối phó ngươi, để cho ta dẫn ngươi qua tìm hắn, hắn có lời muốn nói với ngươi!

Lục Siêu nhớ ra cái gì đó, vội nói.

- Được, ngươi dẫn ta đi gặp Nhị Tế Ty đi!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Ân!

Lục Siêu đáp ứng một tiếng, bay về phía phủ đệ của Nhị Tế Ty.

Rất nhanh đi tới phủ đệ của Nhị Tế Ty, bái kiến Lục Vân Tử.

- Bằng vào Vương cảnh viên mãn liền đánh bại đám người Lục Đào, xem ra ngươi mở ra Kiếm giới chân chính!

Lục Vân Tử vuốt râu nhìn về phía Nhiếp Vân, không tự chủ được gật đầu.

- Kiếm giới chân chính? Chẳng lẽ còn có giả Kiếm giới?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

Lời này của đối phương để cho hắn có chút sờ không rõ đầu óc.

- Giả không có... Mà là ngụy Kiếm giới!

Lục Vân Tử lắc đầu một cái.

- Ngụy Kiếm giới?

Không biết tại sao hắn lại nói như vậy, Nhiếp Vân đầu óc mơ hồ.

- Người của Kiếm Linh Cốc, tất cả đều lấy Kiếm giới làm mục tiêu tu luyện, cường giả Hoàng cảnh ở nơi này, cơ hồ người người có Kiếm giới, nhưng Kiếm giới giống như, lại không có thực lực tương đương, ngươi biết tại sao không?

Lục Vân Tử hỏi.

- Cái này...

Nhiếp Vân trả lời không ra.

Hắn cũng ý thức được vấn đề này.

Hắn là giới vực dung hợp, thực lực không phải những người khác có thể đoán, nhưng Nhiếp Đồng không giống.

Là Kiếm Đạo hoàn hoàn chỉnh chỉnh, không có dính chút tạp chất nào, đã như vậy, hắn Hoàng cảnh sơ kỳ, căn bản không phải đối thủ của đám người Lục Đào, nhưng Nhiếp Vân biết, đệ đệ thật muốn ra tay, tuyệt đối có thể chém giết đối phương!

Thậm chí, bốn người Lục Đào liên thủ, cũng đánh không lại đệ đệ!

Nếu đều là Kiếm giới, làm sao sẽ xuất hiện kết quả như thế? Không nghĩ không biết, suy nghĩ một chút thật là có vấn đề.

- Căn cứ Kiếm Linh Cốc nhiều năm nghiên cứu, Kiếm giới giống nhau, cũng chia làm ba bảy loại!

Lục Vân Tử không có giấu giếm, vuốt râu giải thích.

Nghe giải thích của hắn, Nhiếp Vân giờ mới hiểu được.

Kiếm giới, giống như hắn suy đoán, theo như trình độ giới vực tinh khiết phân chia cấp bậc.

Có thể chia làm Kiếm giới cùng ngụy Kiếm giới.

Đám người Lục Đào mở ra chính là ngụy Kiếm giới!

Mặc dù trong đó cũng có kiếm khí đậm đặc, cường đại hơn giới vực tam phẩm ở ngoại giới không ít, nhưng Kiếm giới của bọn hắn không phải là mình lĩnh ngộ mở ra, mà là mượn hoàn cảnh đặc thù của Kiếm Linh Cốc thành công!

Cái hoàn cảnh đặc thù này gọi Kiếm Giới cốc, cách mộ chôn quần áo và di vật không

xa, người không cách nào tự mở ra Kiếm giới tiến vào trong đó, là có thể cảm ngộ Kiếm giới đặc thù, chỉ cần từ trong đó hấp thu một tia lực lượng, có thể ung dung phá vỡ kiếm cốc, trùng kích Hoàng cảnh.

------oOo------

Chương 3275: Thâm đàm (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỗ này có chút tương tự Kiếm Linh Tháp tầng chín, có thể để cho người cảm ngộ Kiếm giới đặc thù, cũng tiến hành đột phá.

Thông qua loại phương pháp này đột phá, cơ hồ đều là ngụy Kiếm giới. Cho dù thành tựu Hoàng cảnh viên mãn, thực lực cũng có hạn, kém dựa vào chính mình đột phá nhiều lắm.

Trước mắt, toàn bộ Kiếm Linh Cốc, dựa vào lực lượng của mình đột phá, chỉ có hai cái, một là Lục Huyền, một cái khác là Lục Bắc Hoang.

- Mặc dù Lục Huyền, Lục Bắc Hoang mở ra Kiếm giới chân chính, nhưng thời điểm thực lực giống ngươi, cũng khẳng định không thể nào một người ung dung đánh bại bốn người Lục Đào, trước ta một mực không nghĩ ra, nhưng mới vừa rồi, rốt cuộc nghĩ thông suốt!

Nói xong những thứ này, Lục Vân Tử nhìn chằm chằm Nhiếp Vân, mở miệng nói.

- Ân?

Nhiếp Vân nghi ngờ.

Nếu Lục Huyền, Lục Bắc Hoang này mở ra là chân Kiếm giới, hẳn thực lực không kém Nhiếp Đồng nhiều, sao không đánh bại được bốn người Lục Đào?

- Thân thể con người là ảo diệu nhất thế gian, do tất cả Đại Đạo

dung hợp thành. Vì vậy, người mới có thể tu luyện Đại Đạo không giống, cũng có thể lấy được thành tựu không kém! Người của Kiếm Linh Cốc chúng ta, từ khi ra đời đến trưởng thành chỉ quán thâu một loại lực lượng, bên trong thân thể không có nhiều loại lực lượng thăng bằng, tự nhiên mất đi ý chí vốn có của Đại Đạo, thực lực làm sao có thể cường đại!

Lục Vân Tử nói.

Mặc dù những lời này có chút mơ hồ, nhưng Nhiếp Vân vẫn nghe hiểu, bởi vì để cho hắn nhớ lại một chuyện.

Thời điểm ở Khí Hải đại lục, hài tử một ít thế gia từ nhỏ ăn sung mặc sướng, cần gì cũng là tốt nhất, mặc dù tốc độ lớn lên sẽ tăng nhanh, trước thời hạn dáng dấp thân cao thể tráng, nhưng bàn về thể chất, lại kém xa hài tử nhà nghèo!

Cũng không phải hài tử nhà nghèo ngày ngày rèn luyện, càng nhiều hơn là bởi vì chúng cái gì cũng ăn, đối với thân thể có lợi hơn.

Bây giờ Kiếm Linh Cốc giống như con nhà giàu sang, mặc dù trong thời gian ngắn để cho các đệ tử thực lực tăng lên, có lực chiến đấu mạnh hơn, trên thực tế lại tương đương với thời điểm ở trụ cột, bạt miêu trợ trường, cho dù là một mình mở ra Kiếm giới, cũng không phải đối thủ của Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng!

- Ta gần đây một mực nghĩ, người Kiếm Linh Cốc chúng ta không cách nào xông phá cửa ải cuối cùng, có phải là bởi vì cái này hay không...

Lục Vân Tử nói tiếp.

Hài tử nhà nghèo sớm ra đời, biết một hạt gạo là một giọt mồ hôi, cho nên càng thêm quý trọng, người của Kiếm Linh Cốc, ngay từ đầu liền nhận được Kiếm Đạo tốt nhất, đi con đường chính xác nhất, một khi xuất hiện một chút thất bại, sẽ bị đả kích, bàn về sức chịu đựng cùng tính dai, là kém xa thiên tài Thần giới.

Có khi vì nguyên nhân này, bọn họ mới không cách nào trùng kích

cửa ải cuối cùng, đạt tới cảnh giới tối cao.

- Không đúng!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Nếu quả thật là như thế, Kiếm Linh Cốc truyền thừa nhiều năm như vậy, không có một người ý thức được điểm này sao? Một khi có người ý thức được, chỉ cần không để cho hài tử ăn Kiếm Thước, tất cả kiếm chiêu để cho hắn cố gắng đi học, không phải được rồi?

- Phải, rốt cuộc là nguyên do gì, vô số tiên hiền cũng không nghĩ ra, ta cũng chỉ nói đại khái một chút!

Nghe được Nhiếp Vân giải thích, Lục Vân Tử cười lắc đầu, không tiếp tục dây dưa ở đề tài này nữa:

- Ta cùng với Đại Tế Ty lui tới nhiều năm, người này trừng mắt tất báo, đám người Lục Đào là hậu bối của hắn, lại được mệnh lệnh của hắn đi làm khó dễ ngươi, kết quả lại bị ngươi đánh cho trọng thương... Chỉ bằng vào điều này, chắc chắn sẽ không bỏ qua! Cho nên... trước khi nội cốc mở ra, ngươi liền ở chỗ này của ta, mặc dù chỗ này của ta không lớn, nhưng có ta tự mình trấn giữ, thì không ai dám như thế nào!

- Tiền bối ưu ái, tại hạ tâm lĩnh... Tại hạ cũng có chút thủ đoạn bảo vệ tánh mạng, cho dù thực lực của Đại Tế Ty không kém, nhưng muốn lặng yên không tiếng động chém giết ta, cũng sợ rằng không quá dễ dàng!

Nhiếp Vân lắc đầu cự tuyệt.

Hắn còn muốn người khác tìm phiền toái, vơ vét một ít Kiếm Thước trở lại, nếu quả thật ở chỗ Nhị Tế Ty, cơ hội như vậy liền xong.

Lại nói, có Linh Lung Trân Châu Tháp, Viêm Hoàng Điện làm chỗ dựa, chỉ cần Đại Tế Ty không có đạt tới Đế cảnh, sẽ không có gì đáng sợ.

Giống như Lục Hi huyết dịch hội tụ lão nhân, thực lực đã vượt ra

phạm vi Hoàng cảnh viên mãn, nhưng vẫn không cách nào chém giết mình.

- Ngươi quá khinh thường Đại Tế Ty...

Lục Vân Tử lắc đầu.

- Ân?

Nhiếp Vân nghi ngờ nhìn tới.

Hắn có thể nói như vậy, khẳng định không phải vô duyên vô cớ.

- Người trong Kiếm Linh Cốc, trong cơ thể cơ hồ hàm chứa huyết mạch của Lục Hi Đại Đế, nhất mạch tương thừa, ngươi biết vì sao chủ sự nói chuyện nơi này, không gọi gia chủ, tộc trưởng mà gọi là... Đại Tế Ty không?

Lục Vân Tử giống như là thay đổi đề tài, hỏi.

- Ách...

Nhiếp Vân nháy mắt.

Hắn thật đúng là có chút kỳ quái.

Gia tộc nhất mạch truyền thừa, đều có tộc trưởng, gia chủ quản lý, Kiếm Linh Cốc lại là Tế Ty, để cho người ta không thể không nghi ngờ.

- Bởi vì... Chúng ta nơi này, có thực lực vô thượng là Tế Ty!

Lục Vân Tử nói.

- Thực lực vô thượng?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

Mặc dù thực lực của Đại Tế Ty không kém, nhưng chỉ là Hoàng cảnh viên mãn, theo lý mà nói còn kém xa huyết dịch của Lục Hi

Đại Đế biến hóa lão giả, làm sao có thể có thực lực vô thượng?

Chỉ bằng vào hai chữ “vô thượng” này, đã nói lên sức chiến đấu vượt xa Hoàng cảnh viên mãn, đạt tới trình độ người không thể so sánh!

Nếu thật như thế, mình nên có thể cảm nhận được a!

Thấy hắn mặt đầy mê hoặc, Lục Vân Tử lắc đầu, giải thích:

- Chuyện Kiếm Linh Cốc là một Thần khí, chắc hẳn ngươi đã sớm biết rồi, Tế Ty mượn lực tộc nhân, có thể khu động thần khí này, ch cần thân ở Kiếm Linh Cốc, liền có sức chiến đấu vô tận, ngươi nói cường đại hay không cường đại?

Con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại.

Nếu quả thật là như vậy, Tế Ty thật đúng là đủ đáng sợ!

Có lực lượng khống chế Thần khí, thân ở nội bộ Thần khí, chỉ cần không vượt qua đối phương quá nhiều, là không thể nào chiến thắng.

Giống như Viêm Hoàng Điện, mình là chưởng khống giả, cho dù huyết dịch của Lục Hi Đại Đế biến hóa lão giả xông vào, cũng chỉ có một con đường chết!

Kiếm Linh Cốc là Thần khí, cấp bậc cụ thể không biết, bất quá có thể vây khốn nhiều Hoàng cảnh viên mãn như vậy, để cho người ngoại giới không vào được, sợ rằng cấp bậc không thấp, ít nhất giống như Linh Lung Trân Châu Tháp, đạt tới nửa bước Đế cảnh!

------oOo------

Chương 3276: Thâm đàm (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mượn loại binh khí cấp bậc này, mình lại thân ở trong nội bộ binh

khí, muốn chiến thắng, đúng là không thể nào!

- Mặc dù có ta và Tam Tế Ty áp chế Đại Tế Ty khống chế Kiếm Linh Cốc, hắn vẫn có quyền hạn cực lớn, nắm giữ sáu mươi phần trăm lực lượng! Ta chỉ có hai mươi lăm phần trăm... đối kháng hắn, còn không làm được!

Lục Vân Tử lắc đầu.

- Sáu mươi phần trăm?

Nhiếp Vân minh bạch.

Một món Thần khí, có sáu mươi phần trăm lực khống chế, thì đồng nghĩa với nắm đại quyền, Nhị Tế Ty, Tam Tế Ty cộng lại mới chỉ nắm trong tay bốn mươi phần trăm còn dư lại, khó trách quyền lợi nhỏ.

- Dĩ nhiên, mặc dù lực chưởng khống của chúng ta nhỏ, nhưng một khi Đại Tế Ty vận dụng lực lượng của Kiếm Linh Cốc, chúng ta vẫn có thể cảm thấy được, hoàn toàn có thể trước thời hạn tiến hành ngăn trở, lo lắng của ta là... Hắn không dùng cái này, mà dùng Kiếm Thị đối phó ngươi!

Lục Vân Tử lộ ra vẻ lo lắng.

- Kiếm Thị? Kia là cái gì?

- Kiếm Thị là năm đó Lục Hi Đại Đế lưu lại khôi lỗi đặc thù, tổng cộng bốn cái, mỗi một cái có sức chiến đấu vượt qua Hoàng cảnh viên mãn, bốn người liên hiệp, nửa bước Đế cảnh cũng không nhất định có thể thắng được! Kiếm Thị chỉ nghe Đại Tế Ty ra lệnh, nếu như phái bọn chúng tiến hành đánh lén ngươi, khẳng định không cách nào ngăn cản! Ngay cả ta, nếu như không dùng tới lực lượng Kiếm Linh Cốc, cũng không cách nào thắng được!

Lục Vân Tử nói.

Nhiếp Vân minh bạch.

Nếu những Kiếm Thị này là Lục Hi Đại Đế lưu lại, khẳng định không đơn giản.

Nửa bước Đế cảnh lợi hại hay không hắn không biết.

Nhưng thực lực của lão giả do huyết dịch Lục Hi biến ảo, thì không phải là hắn có thể chống lại!

Nếu không phải Linh Lung Trân Châu Tháp cùng Lục Hi Lệnh, hắn ngay cả năng lực chống cự cũng không có, sẽ bị chém giết tại chỗ!

Đây chính là chênh lệch!

Mặc dù giới vực dung hợp rất lợi hại, nhưng dù sao chẳng qua là hình thức ban đầu, còn không có đột phá Hoàng cảnh, kém những người kia quá lớn.

Hoàn toàn là cảnh giới nghiền ép, không có phương pháp đền bù.

- Cho nên, ngươi ở lại chỗ này, chờ vào nội cốc lại nói! Tùy tiện đi ra ngoài, một khi hắn lặng lẽ ra tay với ngươi, ta cũng không thể làm gì!

Lục Vân Tử đứng dậy, trên mặt lộ ra vẻ thành khẩn:

- Ta biết, ngươi có thể có không ít thủ đoạn, cũng không sợ hắn trả thù, nhưng hết thảy vì tiến vào nội cốc! Vì người của Kiếm Linh Cốc chúng ta có thể sớm ngày đi ra ngoài! Ta coi như ở chỗ này van ngươi!

- Nhị Tế Ty vạn lần không thể! Kiếm Linh Cốc nhiều tiên hiền như vậy cũng không làm được, ta và Nhiếp Đồng cũng chưa chắc có thể thành, dù sao Kiếm Đạo Đại Đế thực quá xa vời, bất quá, Nhị Tế Ty yên tâm, chỉ cần ta và đệ đệ đi vào nội cốc, nhất định đem hết toàn lực, không cô phụ tiền bối tín nhiệm!

Nhiếp Vân ngăn Lục Vân Tử lại, trịnh trọng nói.

Mặc dù rất tự tin ở phương diện tu luyện, nhưng Đại Đế cách bọn họ quá xa, vô số thiên tài Thần giới cũng kẹt ở một bước cuối cùng,

không cách nào siêu thoát, hắn không tin mình có thể làm được!

Bất quá, hắn cũng có thể hiểu được cảm thụ của Nhị Tế Ty.

Kẹt ở Kiếm Linh Cốc không biết bao nhiêu năm, một lòng khát vọng ra ngoài, không biết bao nhiêu năm mới xuất hiện một người ngoại lai thông qua Kiếm Linh Tháp tầng chín, đổi thành ai cũng sẽ ôm hy vọng rất lớn!

- Ân...

Nghe được hắn cam kết, Nhị Tế Ty hài lòng gật đầu, đang muốn nói tiếp, bên ngoài một trận tiếng bước chân dồn dập truyền tới.

- Nhị Tế Ty...

Lục Siêu đi tới, nhìn Nhị Tế Ty một cái, lại nhìn Nhiếp Vân một cái, muốn nói lại thôi, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

- Thế nào?

Biết Lục Siêu luôn luôn trầm ổn, bộ dáng này, nhất định là xảy ra chuyện, Nhị Tế Ty cũng không trách cứ mà nhìn tới:

- Chuyện gì nói thẳng là được, không cần băn khoăn!

- Vâng...

Lục Siêu gật đầu:

- Bên ngoài... Bên ngoài... mấy vị trưởng lão Lục Bác tới, muốn chúng ta giao Nhiếp huynh ra…

- Lục Bác? Người này ngại mất mặt còn chưa đủ sao?

Nhị Tế Ty nhíu mày.

- Để cho ta đi ra ngoài? Lục Bác này là ai?

Nghe được có liên quan tới mình, Nhiếp Vân nhìn qua.

- Lục Bác là trưởng lão Kiếm Linh Cốc, cũng là thân gia gia của Lục Đào!

Nhị Tế Ty nói.

- Gia gia của Lục Đào?

Ánh mắt của Nhiếp Vân lạnh như băng.

Mình đánh Lục Đào sinh tử không biết, tu vi tẫn phế, gia gia hắn tìm tới, khẳng định không có chuyện gì tốt.

- Trưởng lão, ngươi không thể vào...

- Nghe nói hung thủ đả thương cháu ta đến chỗ ngươi, Nhị Tế Ty, có phải ngươi nên cho chúng ta một câu trả lời hay không? Chẳng lẽ muốn giữ gìn người ngoại lai này?

Đang nói chuyện, bên ngoài truyền tới một trận huyên náo, ngay sau đó mấy bóng người đi nhanh tới.

Một tên hộ vệ liều mạng muốn ngăn đối phương, nhưng mấy người thế tới rào rạt, hắn không có tư cách, nên không dám cưỡng ép ngăn trở.

- Tốt lắm, ngươi đi xuống trước đi!

Biết tên hộ vệ này không dám ngăn đối phương, Nhị Tế Ty khoát tay một cái.

Hộ vệ như được đại xá, vội vàng lui ra ngoài.

Đại lão tranh đấu, người như hắn không dám dính vào quá nhiều.

- Lục Bác trưởng lão, cân nhắc quyết định như thế nào ở nghị sự điện chúng ta đã thương nghị qua, ngươi cưỡng ép xông vào phủ đệ của ta, là có ý gì?

Để cho hộ vệ rời đi, Nhị Tế Ty nhìn về phía mấy người vọt tới, sắc

mặt trầm xuống.

Có thể cùng Đại Tế Ty tranh đấu nhiều năm như vậy không rơi xuống hạ phong, cũng là một người làm việc quyết đoán.

- Có ý gì? Trong lòng ngươi nên biết! Cho dù cháu của ta có lỗi, nhưng tội không đáng chết, hạ nặng tay đánh hắn như vậy, tu vi gì cũng không có, cái này đã vượt qua giới hạn tỷ đấu! Ta tới đây, chỉ muốn tìm người ngoại lai kia hỏi một chút...

Lão giả nói chuyện, quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, ánh mắt mang theo lạnh lùng:

- Ngươi hẳn là Nhiếp Vân đi, ngươi làm như vậy, là đang cười nhạo Kiếm Linh Cốc chúng ta không ai sao?

- Kiếm Linh Cốc là Lục Hi Đại Đế sáng chế, ta bội phục cũng không kịp, làm sao có thể cười nhạo?

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng.

Lục Hi Đại Đế, có thể lấy Kiếm Đạo thành tựu Đại Đế, vô luận thực lực hay địa vị, ở thời kỳ thượng cổ, cũng coi như đứng đầu, hắn rất bội phục, cũng không có ý tứ xem thường Kiếm Linh Cốc.

- Bội phục không kịp? Miệng lưỡi giảo hoạt! Nếu như không cười nhạo Kiếm Linh Cốc chúng ta không người, chính là không coi những lão gia hỏa chúng ta ra gì, thức thời, lập tức nói xin lỗi, sau đó tự đoạn kinh mạch, phế tu vi, chúng ta có thể không nhắc chuyện cũ, nếu không... Hôm nay cho dù có Nhị Tế Ty che chở, chúng ta cũng để cho ngươi muốn sống không được muốn chết không xong!

Lục Bác trưởng lão quát lên.

------oOo------

Chương 3277: Đối chiến Lục Bác

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phế tu vi coi như là nhẹ! Một người ngoại lai đến Kiếm Linh Cốc còn lớn lối như vậy, không cho ngươi chút dạy dỗ, sợ rằng không biết Kiếm Linh Cốc không phải là địa phương mà người ngoại lai các ngươi có thể ngông cuồng!

Một lão giả khác cũng theo sát quát lên.

- Bất kể nói thế nào, Tử Siêu cũng là cháu trai của ta, cho dù có lỗi, cũng là ta xuất thủ dạy dỗ, ngươi là thứ gì, lại dám đả thương bọn họ?

- Không có quy củ, không biết trời cao đất rộng, quỳ xuống nhận lầm, để cho chúng ta phế tu vi, có thể tha chết cho ngươi, nếu không, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi!

Hai lão giả còn lại cũng đồng thời rống to.

Tới tổng cộng bốn cái, không cần nghĩ cũng biết nhất định là núi dựa của đám người Lục Đào, Lục Tử Siêu.

Bốn người bị Nhiếp Vân đánh phế bỏ, những người khác cảm thấy là chuyện đương nhiên, nhưng bốn nhà này khẳng định không nghĩ vậy.

- Ân? Các ngươi muốn phế bỏ tu vi của ta?

Nghe được bốn người quát tháo, Nhiếp Vân nhìn về phía đối phương.

- Không sai! Đây là Kiếm Linh Cốc, không phải là Thần giới của các ngươi, cho dù ngươi ở Thần giới, địa vị tôn sùng, ở chỗ này, cái gì cũng không tính!

Lục Bác cười lạnh.

- Lục Bác trưởng lão, ta đã nói qua, đám người Lục Đào có lỗi trước, xuất hiện tình huống như vậy, cũng là lỗi do mình tự gánh... Các ngươi muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn vi phạm tổ huấn, động thủ

với khách nhân thông qua Kiếm Linh Tháp?

Cắt đứt đám người Lục Bác nói, khuôn mặt của Nhị Tế Ty không vui.

Bất kể nói thế nào nơi này cũng là phủ đệ của hắn, bốn người đối phương đấu đá lung tung, muốn hạ thủ với khách của hắn, đối với uy nghiêm của hắn, cũng là một loại khiêu khích.

- Nhị Tế Ty, ngươi không cần cầm thân phận Tế Ty áp ta, ta chỉ có Lục Đào là cháu trai. Bây giờ nó biến thành phế nhân, ta cái gì cũng không quan tâm! Hôm nay không trừng phạt người ngoại lai này báo thù thay Tôn nhi, cho dù Thiên vương lão tử tới, cũng đừng mơ tưởng để cho ta rời đi!

Lục Bác gầm thét, tràn đầy tàn nhẫn.

- Càn rỡ! Làm trưởng lão tông tộc, không để ý quy định của Kiếm Linh Cốc, coi tộc quy không ra gì, có tin bây giờ ta liền trấn áp ngươi hay không?

Ánh mắt của Nhị Tế Ty híp lại.

- Trấn áp? Khẩu khí của Nhị Tế Ty thật lớn!

Nhị Tế Ty vừa dứt lời, một thanh âm đùa cợt vang lên, Nhiếp Vân quay đầu nhìn, chỉ thấy lại một lão giả đi tới.

Lão giả này, quần áo màu nâu, giữa hai lông mày lộ ra ý đùa cợt, tựa hồ căn bản không coi Nhị Tế Ty Lục Vân Tử ra gì.

- Lục Mông quản gia, sao ngươi lại tới đây?

Thấy lão giả này, ánh mắt của Lục Bác sáng lên, vội vàng xoay người.

- Đại Tế Ty sợ một ít người lấy quyền mưu tư, mượn lực lượng Kiếm Linh Cốc tiến hành mục đích không thể cho ai biết, để cho ta cầm thủ lệnh của hắn tới, chỉ cần có thủ lệnh này, cho dù có người muốn mưu đồ gây rối, cũng không thể làm gì các ngươi!

Mông quản gia nhẹ nhàng cười một tiếng, cổ tay run lên, một lệnh bài bay về phía đám người Lục Bác.

- Đa tạ Đại Tế Ty!

Nhận lấy thủ lệnh, ánh mắt Lục Bác thả ra vẻ hưng phấn.

Thân là Tế Ty, có thể sử dụng lực lượng đặc thù, mượn Kiếm Linh Cốc đối phó người khác, mới vừa rồi mặc dù đám người Lục Bác nói phách lối, nhưng trong lòng biết, một khi Nhị Tế Ty động thủ thật, bằng bốn người bọn họ liên thủ cũng không đở được.

Bất quá, bây giờ bất đồng!

Có thủ lệnh của Đại Tế Ty, cho dù sử dụng lực lượng của Kiếm Linh Cốc, cũng không cách nào tổn thương bọn họ!

- Lục Mông, ngươi đây là có ý gì?

Sắc mặt của Nhị Tế Ty trầm xuống.

Đối phương làm như vậy rất rõ ràng là đối địch hắn.

- Rất đơn giản, người ngoại lai này đả thương đám người Lục Đào, người nhà bọn họ đi tìm báo thù, thuộc về ân oán cá nhân, Đại Tế Ty không hy vọng Nhị Tế Ty nhúng tay, miễn tổn thương hòa khí!

Lục Mông quản gia nhẹ nhàng cười một tiếng.

- Ân oán cá nhân?

Nhị Tế Ty đang muốn nói chuyện, liền thấy một bàn tay ngăn cản ở phía trước, Nhiếp Vân cười khanh khách đi qua:

- Ý của ngươi là... Đại Tế Ty nói, ta cùng bọn họ là ân oán cá nhân, không có quan hệ gì tới các ngươi, có thể tự mình tiến hành xử lý?

- Không sai, giữa các ngươi là ân oán cá nhân! Mặc dù Kiếm Linh Cốc chúng ta tuân theo tổ huấn, không làm khó dễ người ngoại lai

thông qua Kiếm Linh Tháp, nhưng ân oán cá nhân, chúng ta lại không quản!

Lục Mông nhếch miệng.

Hắn nói bất kể, trên thực tế chính là để cho đám người Lục Bác tìm tiểu tử trước mắt này phiền toái.

Đám người Lục Bác là Hoàng cảnh viên mãn, thực lực xa không phải đám người Lục Đào có thể so sánh, hắn thấy, chỉ cần tìm tên tiểu tử này phiền toái, cho dù tiểu tử này bất tử, cũng phải bới một lớp da!

- Nếu là ân oán cá nhân, vậy thì đơn giản...

Nhiếp Vân cười nhạt, vốn trên mặt cả người lẫn vật vô hại, lông mày giương lên, thân thể đột nhiên biến mất tại chỗ.

Hô!

Sau một khắc xuất hiện sau lưng ở Lục Bác, một đạo kiếm mang từ lòng bàn tay hắn bắn ra, thẳng tắp đâm tới.

Thuấn di!

Giới vực dung hợp có thể lan tràn một trăm thước, ở trong khoảng một trăm thước này, hắn có thể tự do thuấn di!

Bọn người Lục Bác ở trong viện, khoảng cách bất quá mười mấy thước, đang trong phạm vi.

- Ngươi dám động thủ với ta...

Không nghĩ tới người ngoại lai này dám động thủ với hắn, hơn nữa tốc độ nhanh như vậy, con ngươi của Lục Bác co rụt lại, không kịp xoay người, trở tay đánh tới Nhiếp Vân.

Chưởng pháp của hắn cũng không cao thâm, lại mang kiếm ý tựa như đợt sóng, gào thét vọt tới.

Nhìn dáng dấp nếu Nhiếp Vân không thay đổi kiếm chiêu mà nói, trường kiếm sẽ bị đánh bay, bản thân cũng sẽ chịu trọng thương.

Dù Lục Bác này là Hoàng cảnh viên mãn ngụy Kiếm giới, cũng hết sức đáng sợ, vượt xa đám người Nam Hoa lão tiên.

- Hắc!

Tựa hồ không nhìn ra nguy hiểm, kiếm chiêu của Nhiếp Vân không có biến hóa chút nào, cũng không tránh né, tay còn lại bắt xuống đỉnh đầu của Lục Bác trưởng lão.

- Tìm chết!

Thấy hắn không tránh né ngược lại tấn công, Lục Bác cười lạnh, lực lượng điên cuồng tràn ra, trực tiếp rơi vào ngực Nhiếp Vân.

Ầm!

Khi hắn cho là người ngoại lai trước mắt hẳn phải chết không thể nghi ngờ, một tiếng nổ thật to vang lên, bên ngoài thân thiếu niên xuất hiện một lồng bảo hộ, ngăn cản toàn bộ lực lượng ở bên ngoài.

- Nửa bước Thần binh Đế cảnh? Không tốt...

Lực lượng bị ngăn trở, Lục Bác giờ mới hiểu được chuyện gì xảy ra, con ngươi co rụt lại, muốn tránh né, bất quá đã không còn kịp rồi, uy áp đột nhiên hiện lên, đồng thời một lực lượng hùng hậu tới cực điểm tự thiên hàng lâm.

------oOo------

Chương 3278: Toàn bộ quỳ xuống

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rắc rắc!

Lục Bác còn chưa kịp phản ứng, đầu gối liền mềm nhũn quỳ xuống đất.

- Ngươi...

Sắc mặt của Lục Bác nhăn nhó, cả người sắp điên rồi.

Hắn bất kể nói thế nào cũng là trưởng lão Kiếm Linh Cốc, cường giả Hoàng cảnh viên mãn, bị một Vương cảnh đánh quỳ xuống đất, cảm giác khuất nhục mãnh liệt để cho hắn tan vở.

- Nếu là ân oán cá nhân, ta cũng không giết ngươi, trước đợi ở nơi này... Chờ người nhà các ngươi đưa tiền chuộc tới a!

Không nói nhảm với hắn, bàn tay của Nhiếp Vân nhẹ nhàng rơi xuống tới.

Động tác của hắn nhẹ nhàng, êm ái giống như lá rụng, lại giống như gió mát phủ tới, không nhìn ra bất kỳ uy lực gì.

Bất quá, thân thể Lục Bác vừa tiếp xúc bàn tay của hắn, mặt mũi vốn bình tĩnh lập tức vặn vẹo, trong miệng không ngừng phun bọt mép, toàn thân run rẩy.

- Cái gì?

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người con ngươi co rụt lại.

Bọn họ ngu nữa cũng biết, đây là dấu hiệu trúng độc.

Thiếu niên trước mắt này đánh một chưởng, đã rót một loại độc tố lợi hại vào trong cơ thể Lục Bác, chính vì vậy, hắn mới không đở được, biến thành bộ dáng bây giờ

- Nếu ba người các ngươi cùng ta có ân oán cá nhân, vậy thì ngượng ngùng...

Nhiếp Vân cùng Lục Bác chiến đấu, bất quá một hai hô hấp, những người khác cho là người sau khẳng định có thể chiến thắng, nên không xuất thủ, khi phát hiện kết cục nghịch chuyển, đã không còn

kịp rồi.

- Tiểu tử này cổ quái, mọi người liên thủ đối phó...

Thấy hắn tính toán xuất thủ lần nữa, ba người còn dư lại giờ mới hiểu được, từng cái sắc mặt khó coi.

Thực lực của Lục Bác, mạnh hơn ba người bọn họ, ngay cả hắn cũng không đở nổi một chiêu, bọn họ không cho là có thể chống lại, vì an toàn, chỉ có thể ba người liên thủ.

Hô!

Tiếng kêu còn không có kết thúc, thiếu niên ở trước mắt lần nữa không thấy, một khắc sau đã xuất hiện ở bên cạnh một lão giả trong đó, không tránh không né, một chưởng vỗ tới.

Lạch cạch!

Mặc dù lão giả này làm ra phản kháng, nhưng giống như Lục Bác, bị màn sáng ngăn cản ở bên ngoài, sau một khắc, cảm thấy khí tức để cho linh hồn hắn run rẩy chèn ép tới, đầu gối mềm nhũn bước theo gót chân của Lục Bác.

- Ngươi cũng hưởng thụ một chút đi!

Một tát để cho lão giả này quỳ xuống đất, Nhiếp Vân vung tay.

Rất nhanh, người này cũng miệng sùi bọt mép, toàn thân run rẩy.

Cũng trúng độc.

- Hai người các ngươi, cũng chớ đi a...

Thấy một màn quỷ dị như vậy, hai người còn dư lại mới vừa rồi khí thế hung hăng, sắc mặt trở nên vàng khè, trong mắt sinh ra thối ý.

Bất quá nếu Nhiếp Vân xuất thủ, thì làm sao có thể để cho bọn họ chạy trốn, thuấn di xuất hiện ở trước mặt đối phương, thời gian nháy con mắt, hai người còn dư lại cũng quỳ xuống đất, không

ngừng co quắp.

Thật ra thì dựa theo thực lực của Nhiếp Vân, đối mặt Hoàng cảnh viên mãn như đám người Lục Bác, cho dù khoảng thời gian này tiến bộ rất lớn, cũng khó có thể chống lại. Nhưng hắn có Linh Lung Trân Châu Tháp, có thể không nhìn công kích của đối phương, bớt đi không ít phiền toái. Về phần một cái tát vỗ tới, đám người Lục Bác không cách nào phản kháng, là không phải tu vi của hắn! Mà là lặng lẽ nắm giọt huyết dịch màu vàng lấy được ở Kiếm Trì vào lòng bàn tay.

Huyết dịch này là của Lục Hi Đại Đế, mang theo huyết mạch tinh thuần nhất của hắn, đám người Lục Bác thân là hậu nhân, cho dù huyết mạch đã cực kỳ mỏng manh, nhưng vẫn không chịu nổi loại chèn ép đến từ sâu trong nội tâm này.

Huyết mạch uy áp, để cho lực lượng vốn mênh mông của bọn họ hoàn toàn bị giam cầm, lúc này mới bị Nhiếp Vân ung dung đánh bại, bốn cái liên thủ cũng không có biện pháp!

Dĩ nhiên, nếu như đổi thành bốn Hoàng cảnh viên mãn ở ngoài Kiếm Linh cốc, sẽ không có loại hiệu quả này. Huyết mạch Lục Hi chỉ có lực áp bách đối với hậu nhân của hắn, đối với ngoại nhân không có bất cứ tác dụng gì.

- Ngươi... Làm cái gì? Dám động thủ với trưởng lão của Kiếm Linh Cốc. Tìm chết...

Lục Mông sắp điên rồi.

Hắn mới vừa nói ân oán cá nhân, là vì phòng ngừa Nhị Tế Ty xuất thủ, ai ngờ tiếng nói mới dứt, bốn cao thủ Hoàng cảnh viên mãn liền bị người ngoại lai đánh quỳ xuống đất, hơn thân trúng Kịch Độc, trùng kích mãnh liệt để cho hắn không thể tin tưởng.

Bất kể nói thế nào, người ngoại lai này chỉ có một người, hơn nữa ngay cả Hoàng cảnh cũng không đạt tới... Nhưng một người như vậy, không nhìn Kiếm Linh Cốc bọn họ, trực tiếp xuất thủ, không cố kỵ chút nào...

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Lục Mông cũng cảm thấy đây là lời đồn nhãm.

- Tìm chết? Ta không thích tìm chết, bất quá... ta xem ngươi giống như là tìm chết a!

Xử lý xong đám người Lục Bác, Nhiếp Vân vỗ tay một cái, quay đầu nhìn về phía Lục Mông, nhẹ nhàng cười một tiếng, răng lộ ra.

Thấy nụ cười này, trong lòng Lục Mông máy động.

Mặc dù thực lực của hắn cũng là Hoàng cảnh viên mãn, nhưng so với Lục Bác còn có chút chênh lệch, bình thường chẳng qua là dựa vào thân phận quản gia của Đại Tế Ty, mới diễu võ dương oai... Thật muốn chiến đấu với thiếu niên, hắn biết mười cái như mình cũng không phải đối thủ!

- Ngươi muốn làm gì? Ta là quản gia của Đại Tế Ty phủ, ngươi dám động thủ với ta, chính là đánh mặt của Đại Tế Ty, Đại Tế Ty sẽ không bỏ qua cho ngươi...

Lui về phía sau một bước, Lục Mông không thể làm gì khác hơn là dời Đại Tế Ty ra.

Hiện tại hắn cũng chỉ có thể hy vọng đối phương kiêng kỵ Đại Tế Ty, không dám động thủ với hắn, nếu không, tình huống thảm thiết của đám người Lục Bác, hắn thật không muốn.

- Cho dù ta không động tay, Đại Tế Ty sẽ bỏ qua cho ta sao?

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng.

Lục Mông này vừa đến đã cảm thấy tài trí hơn người, không ai bì nổi, nếu như không có ở Kiếm Trì lấy được huyết dịch của Lục Hi Đại Đế, hôm nay chật vật chỉ sợ không phải đối phương mà là mình.

Cho nên, nếu động thủ, người này cũng không có ý định bỏ qua.

Hô!

Nhiếp Vân thuấn di đến bên cạnh đối phương, không tới một cái hô hấp, Lục Mông giống như đám người Lục Bác, nằm trên đất, không ngừng co quắp, miệng sùi bọt mép.

- Cái này...

Nhị Tế Ty vốn sợ thiếu niên trước mắt này thua thiệt, còn muốn động thủ giúp một tay, bất quá còn không chờ hắn xuất thủ, chiến đấu đã kết thúc, nhìn năm người nằm trên đất không ngừng lăn lộn, trên mặt khiếp sợ khó có thể át chế.

Không dùng tới lực lượng Tế Ty, đối phó năm người này, coi như là hắn, cũng không thể ung dung lưu loát như vậy!

Chẳng lẽ... sức chiến đấu của thiếu niên trước mắt này đã vượt qua hắn?

------oOo------

Chương 3279: Thâu Thiên Tá Thọ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi... Có phải giấu giếm thực lực hay không? Thực lực chân thật... Đã đạt tới Hoàng cảnh viên mãn thậm chí... loại cảnh giới đó?

Do dự chốc lát, Nhị Tế Ty không nhịn được hỏi.

Hắn thấy, người thiếu niên trước mắt này, khẳng định không phải Vương cảnh viên mãn, mà là cường giả thực lực cao hơn ngụy trang.

Nếu không, Vương cảnh viên mãn làm sao có thể tiện tay đánh Hoàng cảnh viên mãn thành như vậy?

Cho dù là ngụy Kiếm giới, Hoàng cảnh viên mãn của Kiếm Linh Cốc cũng cường đại hơn Hoàng cảnh viên mãn của Thần giới

không ít, không nói lấy một địch mười, một người ngăn cản năm ba cái lại không có vấn đề quá lớn!

Thực lực như thế, nhưng ở trong tay Vương cảnh viên mãn, hai cái hô hấp cũng kiên trì không tới, thực lực của người này khẳng định không phải như trước mắt thấy.

- Ẩn giấu thực lực... Coi là vậy đi!

Nghe được nghi vấn, Nhiếp Vân sửng sốt, ngay sau đó biết ý của hắn, lúc này cũng không bác bỏ, gật đầu một cái.

Tình huống của hắn bây giờ tương đối đặc thù, mới vừa rồi có thể chiến thắng là bởi vì huyết dịch Lục Hi, điểm này lại không thể nói ra, giải thích phiền toái, còn không bằng trực tiếp thừa nhận.

- Quả thế!

Nhị Tế Ty Lục Vân Tử thở phào nhẹ nhõm.

Đối phương là cường giả ngụy trang, có thực lực như vậy là nói xuôi được, nếu thật là Vương cảnh viên mãn thì có lực chiến đấu này, hắn cũng cảm thấy mình sẽ điên mất.

- Tiền bối mới vừa nói... Loại cảnh giới đó? Không biết là chỉ cái gì? Đế cảnh? Hay là...

Trước huyết dịch của Lục Hi biến ảo lão giả, thực lực đã để cho Nhiếp Vân hoài nghi, giờ phút này Lục Vân Tử lần nữa nói ra, để cho hắn không nhịn được hỏi.

Căn cứ tin tức hắn biết, Hoàng cảnh cao nhất chính là Hoàng cảnh viên mãn, phía trên chính là Đế cảnh, chẳng lẽ trên còn có cấp bậc mới? Hoặc là người mạnh hơn?

- Ngươi không biết?

Lần này đến phiên Lục Vân Tử kỳ quái.

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Đây là Thần giới các ngươi gọi a...

Lục Vân Tử kỳ quái nhìn một cái nói:

- Nếu tu vi của ngươi đã đạt tới Hoàng cảnh, nên biết tu vi tuổi thọ của Hoàng cảnh cũng có hạn chế a!

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Bị không gian pháp tắc của Thần giới hạn chế, cho dù Hoàng cảnh viên mãn, tuổi thọ cũng có hạn định, nhiều nhất sẽ không vượt qua mười vạn năm, bình thường Hoàng cảnh viên mãn thực lực yếu, năm ba vạn năm chính là cực hạn.

Chính vì vậy, tất cả mọi người muốn siêu thoát loại cảnh giới đó, giống như cường giả Đế cảnh, bất tử bất diệt.

- Hoàng cảnh viên mãn chỉ có mười vạn năm tuổi thọ, nhưng siêu thoát loại cảnh giới này, liền có thể sống càng lâu dài! Truyền thuyết sống đến triệu năm, trăm triệu năm cũng không có bất cứ vấn đề gì!

Lục Vân Tử nói.

- Trăm triệu năm?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

Hoàng cảnh viên mãn sống trăm triệu năm, thật sự có sao?

Ít nhất ở Thần giới, hắn còn chưa từng gặp qua!

Ngay cả lão gia tử của Diệp phủ, cũng chỉ có mấy vạn năm tuổi thọ mà thôi.

- Đúng vậy, cường giả loại này, gọi là Thâu Thiên Tá Thọ, truyền thuyết, là trộm tuổi thọ của thiên!

Lục Vân Tử nói.

- Thâu Thiên Tá Thọ?

Nhiếp Vân nháy mắt.

Tuổi thọ còn có thể trộm? Đi mượn? Nếu thật như vậy, thực lực nên đạt tới cấp bậc gì?

- Đúng vậy, nghe nói cường giả loại này vượt qua Hoàng cảnh viên mãn. Mặc dù thực lực không bằng Thiên Đạo, nhưng cũng chênh lệch không xa, chính vì vậy, mới có thể ở dưới Thiên Đạo, len lén mượn tuổi thọ! Chỉ bất quá, loại mượn tuổi thọ này rất phiền toái, đó chính là không thể ở Thần giới sử dụng lực lượng vượt qua Hoàng cảnh viên mãn! Một khi sử dụng bị Thiên Đạo phát hiện, sẽ cưỡng ép mạt sát! Trừ khi lần nữa đột phá!

Lục Vân Tử nói:

- Những thứ này đều là thời điểm ta ở Thần giới du lịch nghe được, nguyên tưởng rằng ngươi từ Thần giới tới, có thể biết...

- Thâu Thiên Tá Thọ... Không thể sử dụng sức chiến đấu vượt qua Hoàng cảnh viên mãn, khó trách chưa nghe nói qua...

Nhiếp Vân bừng tỉnh đại ngộ.

Khó trách trước không có nghe nói, thực lực người nào đạt tới loại cảnh giới này, thì ra là như vậy!

Xem ra cho dù chân chính đạt tới cũng sẽ đổi tên đổi họ, lặng lẽ ẩn núp, như sợ người khác biết, nếu không, một khi bị Thiên Đạo phát hiện, cưỡng ép mạt sát. Thật vất vả trộm được tuổi thọ cũng sẽ không còn.

Người tu vi càng cao càng sợ chết, đây là định lý.

- Thần giới Vô Biên Vệ ngươi hẳn nghe nói qua chứ?

Lục Vân Tử rất hiểu Thần giới, thấy hắn không biết, bất đắc dĩ cười một tiếng, hỏi.

- Nghe nói qua!

Nhiếp Vân gật đầu.

Vô Biên Vệ vừa đến Thần giới hắn liền nghe nói, là sau khi phi thăng giả ở Vô Biên Hải cùng người Thần giới ký hiệp nghị ngưng chiến xuất hiện, đại biểu thân phận hợp pháp của phi thăng giả, cần khảo hạch.

Vốn hắn cũng muốn khảo hạch một chút, làm cái thân phận hợp pháp, bất quá sau khi lấy được Thần Nông truyền thừa, đi tới chỗ nào cũng được người tôn kính, hơn nữa thực lực gia tăng, phiền toái bình thường tiện tay là có thể giải quyết, đã không cần khảo hạch, cũng lười để ý tới.

- Vô Biên Vệ chia làm sáu cấp bậc, từ nhất tinh đến lục tinh... Rất nhiều người cho rằng Vô Biên Vệ lục tinh là cấp bậc cao nhất, trên thực tế không phải như vậy! Còn có Vô Biên Vệ thất tinh, cũng được người gọi là Vô Biên thống lĩnh! Người như vậy, chính là cường giả Thâu Thiên Tá Thọ!

Lục Vân Tử nói.

- Vô Biên Vệ thất tinh? Vô Biên thống lĩnh? Ngươi không phải mới vừa nói, người thực lực như vậy phải giấu giếm sao, nếu những người này có thực lực như thế, không cần mai danh ẩn tích, ngược lại để cho người biết?

Nhiếp Vân kỳ quái nhìn tới.

Ngay cả hắn cũng biết Vô Biên Vệ thất tinh là cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, Thần giới khẳng định cũng có rất nhiều người biết, Thiên Đạo khẳng định cũng sẽ biết, đã như vậy, vì sao không trực tiếp giết chết?

- Đây chính là căn nguyên mâu thuẫn của phi thăng giả cùng Thần giới!

Lục Vân Tử cười khổ lắc đầu, nói tiếp:

- Vô Biên Vệ, là do phi thăng giả khảo hạch thành, phi thăng giả đến từ Hỗn Độn thế giới do Thần giới mở ra, linh hồn không bị Thần giới Thiên Đạo cai quản, cho nên... chỉ cần bọn họ không dùng tới khí tức vượt qua Hoàng cảnh viên mãn, sẽ không bị Thiên Đạo đuổi giết! Thậm chí... tiết lộ một đoạn thời gian, chỉ cần không vượt qua hạn chế, cũng sẽ không có chuyện quá lớn! Vì vậy, phi thăng giả ở dưới Thiên Đạo tự do hơn!

- Cái này...

Nhiếp Vân ngạc nhiên.

Lại còn có chuyện như vậy.

Bất quá, suy nghĩ kỹ một chút, cũng có thể hiểu.

Dựa theo tình huống bình thường, tu vi của hắn là Vương cảnh viên mãn, tuổi thọ sẽ không quá dài, mới có thể rõ ràng cảm nhận được tuổi thọ trôi qua, nhưng bây giờ cái gì cũng không cảm thấy được, cẩn thận nhắc tới, hẳn là có liên quan tới thân phận phi thăng giả.

------oOo------

Chương 3280: Nhiếp Vân dựa vào

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có khi vì nguyên nhân này, người Thần giới mới thống hận phi thăng giả!

Dưới Thiên Đạo tự do hơn bọn hắn, thiên phú lại cao hơn bọn họ, nương theo thời gian chuyển dời, người thành tựu Đại Đế sẽ càng ngày càng nhiều, đến lúc đó địa vị của bọn họ nhất định sẽ bị lật đổ... Có thể thời kỳ thượng cổ chính là căn cứ vào nguyên do này, song phương mới bộc phát chiến đấu không thể vãn hồi.

- Dĩ nhiên, những thứ này đều là tin vỉa hè của ta, cụ thể có phải như vậy hay không, cũng không biết! Dù sao, thực lực đạt tới Thâu Thiên Tá Thọ, bị Thiên Đạo chế ước, không dễ dàng xuất thủ, ta cũng chưa từng thấy qua! Mới vừa rồi ngươi ung dung đánh bại đám người Lục Bác, ta còn tưởng rằng đã đạt tới loại cảnh giới này…

Lục Vân Tử cuối cùng nói.

- Nếu như ta đạt tới loại cảnh giới đó, khẳng định đã sớm biết rồi...

Nhiếp Vân lắc đầu một cái, đột nhiên nhớ tới cái gì, nghi ngờ nhìn qua:

- Ngươi chưa thấy qua... Chẳng lẽ Kiếm Linh Cốc nhiều năm như vậy, một người đạt tới loại cảnh giới này cũng không có?

Lục Vân Tử thân là Nhị Tế Ty, không biết sống bao lâu, nếu hắn nói chưa thấy qua, lại chỉ nói Thần giới, chẳng lẽ Kiếm Linh Cốc không có cảnh giới này?

Không nên a, Kiếm Linh Cốc khắp nơi đều là thiên tài, Hoàng cảnh viên mãn đếm không hết, thực lực như vậy nên có rất nhiều người mới phải!

- Không có!

Lục Vân Tử lắc đầu.

- Không có? Điều này sao có thể?

Nhiếp Vân tràn đầy kỳ quái.

Kiếm Linh Cốc không có người đạt tới cảnh giới Thâu Thiên Tá Thọ? Bao năm qua nhiều Hoàng cảnh viên mãn như vậy, thậm chí ngay cả một người đột phá loại cảnh giới này cũng không có?

- Tại sao?

- Ta cũng không biết tại sao, trải qua nhiều năm như vậy, cảm thấy rất có thể là bởi vì nơi này là nội bộ thần binh, mà không phải Thần giới! Bởi vì Thần giới có thể trộm tuổi thọ của Thiên Đạo, nơi này không có Thiên Đạo, trộm như thế nào?

Lục Vân Tử thở dài một tiếng, nói ra phán đoán của mình.

- Cái này...

Nhiếp Vân sửng sốt.

Cái này thật đúng là có thể.

Thâu Thiên Tá Thọ, là trộm Thiên Đạo lấy tuổi thọ, nơi này là nội bộ của một thần binh, không có Thiên Đạo, người sinh trưởng ở địa phương, không cách nào cảm ngộ, tự nhiên không thể đạt tới!

- Ngay cả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh cũng không có, làm sao có thể vượt qua loại cảnh giới này, trở thành Đại Đế? Cho nên, sau khi từ Thần giới trở lại, ta vẫn cho rằng là nguyên nhân này! Tranh luận với rất nhiều người, chỉ tiếc... người của Kiếm Linh Cốc quá tự phụ, cho rằng bọn họ là thiên chi kiêu tử, không cần Thâu Thiên Tá Thọ, cũng có thể trùng kích Đế cảnh!

Lục Vân Tử lắc đầu, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ.

- Thì ra là như vậy!

Mặc dù loại ý nghĩ này chẳng qua là Lục Vân Tử suy đoán, nhưng có độ chính xác rất cao.

Tu luyện giống như lên thang lầu, cần từng bước một đi, trên Hoàng cảnh viên mãn là Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, ngay cả loại cảnh giới này cũng không đạt tới, tự nhiên không thể nào xuất hiện Đại Đế!

- Không biết thực lực của Thâu Thiên Tá Thọ cảnh rốt cuộc như thế nào...

Chuyện ở Kiếm Linh Cốc, Nhiếp Vân không muốn tiếp tục dây dưa,

trong lòng suy tư.

Hoàng cảnh viên mãn hắn gặp qua không ít, nhưng cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, một cái cũng chưa từng thấy, thật không biết người như vậy rốt cuộc có loại sức chiến đấu nào, so với thực lực của hắn bây giờ, là mạnh hay yếu.

- Mặc dù ta chưa thấy qua cường giả Thâu Thiên Tá Thọ, bất quá... Nếu như mới vừa rồi ngươi thi triển thực lực là toàn bộ lực lượng mà nói, thì xa xa không bằng! Cho nên, sau này ở Thần giới gặp phải, tốt nhất có thể chạy được bao xa thì chạy, nghìn vạn lần không nên đối địch!

Tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của hắn, Lục Vân Tử cảnh cáo.

- Bọn họ không phải ở Thần giới không dám thi triển sức chiến đấu vượt qua Hoàng cảnh viên mãn sao, tại sao phải trốn?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Nếu cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh có lực lượng không dám thi triển, đắc tội cũng không có gì a!

Dù sao, không dám thi triển lực lượng, cùng không có khác nhau ở chỗ nào.

- Nếu như ngươi nghĩ như vậy thì sai lầm rồi! Năm đó ta ở Thần giới du lịch, bằng hữu của ta đã cảnh cáo ta! Cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, mặc dù lực lượng bị áp chế, không cách nào thi triển ở Thần giới, nhưng tu vi đạt tới loại trình độ như bọn họ. Hoàn toàn có thể mượn lực lượng của pháp bảo, phong tỏa hư không, trong thời gian ngắn, không để cho Thiên Đạo phát hiện cũng rất có thể! Hơn nữa, cho dù không có loại pháp bảo này, Thần giới ẩn núp vô số không gian, một khi tiến vào trong đó, cũng không bị Thiên Đạo khống chế, có thể tùy ý thi triển lực lượng! Không nói đâu xa, như Kiếm Linh Cốc này, cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh đi vào, hoàn toàn có thể phát huy thực lực đến cực hạn, sẽ không bị Thiên Đạo cắn trả!

Lục Vân Tử cảnh giác nói.

- Ta biết!

Nhiếp Vân giờ mới hiểu được, nghiêm túc gật đầu một cái.

Cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, ở Thần giới là không thể thi triển sức chiến đấu vượt qua Hoàng cảnh viên mãn, nhưng Thần giới di tích nhiều như vậy, thật ép đối phương, kéo ngươi vào một nơi, hoàn toàn có thể ung dung hành hạ đến chết.

- Lại nói, người đạt tới thực lực như vậy, cũng không biết sống bao nhiêu vạn năm, các loại thủ đoạn đếm không xuể, cho dù không cần lực lượng mạnh nhất, nhưng vô luận ý thức chiến đấu hay phản ứng cũng đều vượt xa Hoàng cảnh viên mãn!

Lục Vân Tử nói tiếp.

Nhiếp Vân đồng ý.

Có thể đạt tới Thâu Thiên Tá Thọ, mỗi một cái đều sống không biết bao nhiêu vạn năm. Ở Thần giới sống lâu như vậy, các loại thủ đoạn khẳng định đếm không xuể, giao thủ với người như vậy, đáng sợ không phải là toàn bộ thực lực của bọn hắn, mà là tất cả thủ đoạn!

Giống như hắn bây giờ, mặc dù thực lực bình thường, nhưng phối hợp Linh Lung Trân Châu Tháp, Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm, Hoàng cảnh viên mãn cũng có thể ung dung chém giết!

- Loại cảnh giới này cách chúng ta còn rất xa xôi, ít nhất, ta từ Thần giới về tới đây, nhiều năm như vậy, một chút cũng không cảm giác, cũng không thể nào tu luyện...

Lục Vân Tử lắc đầu một cái, không tiếp tục cái đề tài này nữa, mà nhìn về phía đám người Lục Bác:

- Mấy người bọn hắn ở Kiếm Linh cốc có thân phận không thấp, ngươi định xử lý như thế nào?

Đánh năm người thành như vậy, hắn đã coi Nhiếp Vân thành nhân

vật ngang hàng, trong giọng nói có vẻ thương nghị.

- Cái này đơn giản, giam bọn họ ở chỗ này, không nộp tiền chuộc nhất định, là đừng hòng mang đi!

Nhiếp Vân nói.

Trước khi xuất thủ hắn liền nghĩ xong, nếu những người này không tán thưởng, thì không cần thiết cho mặt mũi.

------oOo------

Chương 3281: Giải Độc Y Điển (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Muốn hoàn toàn giải quyết phiền toái chỉ có một con đường, đánh bọn họ sợ!

- Nộp tiền chuộc?

Lục Vân Tử nhíu mày, cảm thấy giống như nghe lầm:

- Làm như vậy, tương đương với hoàn toàn đắc tội bọn họ, một khi Đại Tế Ty thi triển áp lực, sợ rằng ta cũng không đở được...

Đả thương người ngược lại cũng thôi, mấu chốt còn đòi tiền chuộc, có phải có chút quá đáng hay không?

Thật ép chó cùng đường quay lại cắn, cho dù hắn là Nhị Tế Ty, sợ rằng cũng không chịu nổi.

- Thi triển áp lực? Không cần hắn thi triển, một lát nữa ta đi Đại Tế Ty phủ, tự mình mang người qua, thuận tiện đòi bồi thường!

Nhiếp Vân nói.

- Đến Đại Tế Ty phủ?

Lục Vân Tử cảm thấy đầu óc có chút không chuyển qua.

Ngươi đánh quản gia của Đại Tế Ty thành như vậy, người ta không tìm ngươi phiền toái đã không tệ, còn đi Đại Tế Ty phủ? Thiệt hay giả?

- Yên tâm đi, hắn không dám làm gì ta...

Nhiếp Vân khẽ mỉm cười, bàn tay trảo một cái, nắm Lục Mông lên:

- Nếu như Nhị Tế Ty không có chuyện gì, thì cùng ta đi qua nhìn một chút!

- Được!

Lục Vân Tử không cự tuyệt, vội vàng gật đầu.

Bất kể nói thế nào, Nhiếp Vân này cũng là hy vọng cuối cùng của hắn, muốn đi Đại Tế Ty phủ, nhất định phải cùng đi qua nhìn một chút!

Hơn nữa, hắn thật rất kỳ quái, thiếu niên trước mắt này rốt cuộc ở đâu ra tự tin, xác định Đại Tế Ty không dám làm gì hắn.

Tốc độ của hai người rất nhanh, thời gian không lâu liền đến trước phủ đệ của Đại Tế Ty, Nhiếp Vân tiện tay ném Lục Mông ở trước cửa đường chính.

- Không cần vào, chúng ta trước qua một bên nhìn kịch hay, không bao lâu, sẽ có người đặc biệt qua mời chúng ta!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, lôi kéo Lục Vân Tử lần nữa bay đến không trung, hai người tiến vào Chức Nữ Toa, núp ở một bên.

- Mời chúng ta?

Bây giờ Lục Vân Tử còn không biết hắn dựa vào đâu, bất quá thấy hắn tự tin như vậy, cố nén nghi ngờ trong lòng, đợi ở trong Chức Nữ Toa, nhìn xuống dưới.

- Đại Tế Ty phủ, người nào ở đây kêu loạn...

Người của Đại Tế Ty phủ nghe được Lục Mông kêu thảm, mấy tên hộ vệ từ trong sân đi ra, lên tiếng quát tháo.

- Nhanh bảo Đại Tế Ty cứu ta...

Thấy có người đi ra, Lục Mông cố nhịn đau, sốt ruột hô.

- A... Đại quản gia, ngươi làm sao vậy...

Nghe được thanh âm, hộ vệ nhận ra người kêu thảm trước mắt là ai, sợ hết hồn, vội vàng tới đở, bất quá bàn tay mới dính vào quản gia, lập tức trở nên ngăm đen, mấy người đồng thời té ngã trên đất, miệng khạc máu tươi, không ngừng kêu thảm thiết.

Con ngươi của Lục Vân Tử co rụt lại.

Đến bây giờ hắn rốt cuộc biết thiếu niên dựa vào cái gì rồi!

Mặc dù trước đoán ra Lục Mông trúng độc, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới độc này lợi hại như vậy, mấy hộ vệ chỉ kia đụng một cái liền bị lây bệnh, thật muốn dính vào, chẳng phải trực tiếp tử vong?

Kịch Độc thật là lợi hại!

- Mọi người cẩn thận, trên người Đại quản gia có độc, nhanh gọi Đại Tế Ty!

Nương theo mấy người co quắp, mấy tên hộ vệ khác rốt cuộc minh bạch chuyện gì xảy ra, từng cái trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Có thể trở thành hộ vệ của Đại Tế Ty phủ, bọn họ đều có tu vi Hoàng cảnh sơ kỳ, thực lực như thế chỉ tiếp xúc người trúng độc một cái, toàn bộ liền ngã nằm dưới đất, độc không khỏi quá đáng sợ đi, không phải là thực lực như bọn hắn có thể chống lại.

Hoa lạp lạp!

Ý thức được điểm này, tất cả mọi người xuất hiện hốt hoảng, lưu lại hai người trông nom Lục Mông, những người khác vội vả chạy vào phủ đệ.

Thời gian không lâu, một bóng người vội vả đi tới, chính là Đại Tế Ty!

- Chuyện gì xảy ra?

Nhìn Lục Mông ở trên đất không ngừng lăn lộn, sắc mặt của Đại Tế Ty trở nên hết sức khó coi.

- Chúng ta cũng không biết, quản gia đi tới nơi này thì trở thành như vậy, Đại Tế Ty mau cứu hắn...

Một tên hộ vệ hoảng sợ nói.

- Hừ!

Sắc mặt của Đại Tế Ty khó coi, lăng không bắt tới Lục Mông, một cổ lực lượng đặc thù bao bọc đối phương ở bên trong.

Tí tách tí tách!

Cổ lực lượng này vừa tiếp xúc Lục Mông, giống như bị mực nước nhuộm qua, khí lưu màu đen lan tràn lên trên.

- Ân?

Không nghĩ tới Kịch Độc này lại có thể dọc theo năng lượng lan tràn, Đại Tế Ty biến sắc, bàn tay rạch một cái, cắt đứt liên lạc với năng lượng.

Dù vậy, tựa hồ cũng hơi trễ, bàn tay của hắn bắt đầu biến thành màu đen, hô hấp trở nên dồn dập, giống như bị độc trên người Lục Mông lây nhiễm.

- Đáng ghét!

Lông mày dựng lên, một cổ lực lượng cường đại từ trên người hắn xông ra, tựa hồ toàn bộ Kiếm Linh cốc trở nên rung động, bị cổ lực lượng này trùng kích, hắc khí trên bàn tay biến mất.

Đăng đăng đăng đăng đăng!

Không biết là vì cưỡng ép thi triển lực lượng hay những nguyên nhân khác. Mặc dù sắp đánh tan hắc khi, nhưng Đại Tế Ty lại không tự chủ được lui về phía sau mấy bước, mặt mũi có chút khó coi.

- Đi mời Lục Thư y tiên tới!

Thử một cái, thiếu chút nữa trúng độc, Đại Tế Ty không dám tiếp tục động thủ, quay đầu phân phó một câu.

Lục Thư y tiên là y sư lợi hại nhất Kiếm Linh Cốc, người tu luyện trọng thương, trúng độc, đều có hắn xuất thủ chữa trị.

- Vâng!

Hộ vệ biết trễ nãi nhiều một phút, Lục Mông quản gia sẽ hơn một phần nguy hiểm, vội vả rời đi. Không tới thời gian uống cạn chung trà, một lão giả được mang theo tới.

- Lục Thư y tiên, Lục Mông giống như trúng độc, ngươi tới xem một chút!

Thấy hắn đi tới, Đại Tế Ty thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói.

- Trúng độc?

Mấy bước đi tới bên cạnh, vây quanh Lục Mông quay một vòng, Lục Thư y tiên ngẩng đầu lên:

- Chắc là ở trên người hắn cũng vải lên độc phấn, chỉ cần tiếp xúc sẽ trúng độc, bất quá yên tâm, chất độc này chỉ có thể để cho người ta thống khổ khó nhịn, còn không thể chết! Ta bây giờ liền xuất thủ cứu trị!

- Có bao nhiêu nắm chặc có thể chữa khỏi?

Nghe Lục Thư y tiên xác định độc đố, Đại Tế Ty vội vàng gật đầu, không nhịn được hỏi.

- Gần đây ta sửa sang lại di vật của tổ tiên, mới vừa luyện hóa một bộ Giải Độc Y Điển. Dùng bộ y điển này dò xét, có thể rất nhanh tìm ra bệnh căn, sau đó ung dung giải độc!

Trên mặt Lục Thư y tiên tràn đầy tự tin.

- Vậy làm phiền y tiên!

Đại Tế Ty thở phào nhẹ nhõm, vội vàng ôm quyền.

- Đại Tế Ty chờ, ta giải độc cho Mông quản gia!

Lục Thư y tiên ngước đầu, đi tới bên cạnh Lục Mông, tinh thần động một cái, một vật bộ dáng quyển sách xuất hiện ở trên đỉnh đầu.

------oOo------

Chương 3282: Giải Độc Y Điển (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bìa sách có hai chữ triện chiếu lấp lánh, chính là hai chữ “giải độc”.

- Đây là Dậu Dương y thánh lưu lại Giải Độc Y Điển, không nghĩ tới Lục Thư y tiên chẳng những tìm được, còn luyện hóa!

Nhị Tế Ty Lục Vân Tử ở trong Chức Nữ Toa thấy quyển sách này, hiện ra vẻ khiếp sợ.

- Nhị Tế Ty nhận biết y điển này?

Nhiếp Vân nhìn sang.

- Ân, Dậu Dương y thánh là y đạo đại sư lợi hại nhất của Kiếm Linh Cốc chúng ta từ trước tới nay, am hiểu giải độc, luyện độc, sống ở mấy trăm vạn năm trước, truyền thuyết hắn từng viết qua một quyển Giải Độc Y Điển, có thể hóa giải tất cả Kịch Độc ở Kiếm Linh Cốc, được người phong là thánh vật! Chỉ tiếc, quyển y điển này nương theo hắn qua đời, liền biến mất ở trong trường hà lịch sử, không có người biết ở địa phương nào! Ta cũng là ở trong cổ tịch thấy qua ghi lại, vốn tưởng rằng đã thất truyền, không nghĩ tới... Chẳng những bị Lục Thư y tiên tìm được, còn luyện hóa!

Lục Vân Tử chậm rãi nói.

- Giải Độc Y Điển?

Nhiếp Vân nhìn sang.

Quyển Giải Độc Y Điển này nhìn uy thế quả nhiên rất phi phàm, bất quá so sánh với Thần Nông Bách Thảo Kinh, kém không phải một chút.

- Có Giải Độc Y Điển, độc của ngươi, có thể sẽ bị hóa giải...

Lục Vân Tử tiếp tục nói.

- Nhìn một chút rồi hãy nói!

Nhiếp Vân khẽ mỉm cười, cũng không nói nhiều.

Lúc hai người nói chuyện, Lục Thư y tiên đã hoàn toàn thả Giải Độc Y Điển ra ngoài, một ánh sáng màu trắng từ trong y điển sinh ra, bao phủ Lục Mông ở bên trong.

Ông!

Bị ánh sáng màu trắng chiếu một cái, hắc khí trên người Lục Mông dần biến mất, giống như băng tuyết gặp nắng gắt.

- Quả nhiên có thể được...

Thấy một màn như vậy, ánh mắt của Đại Tế Ty sáng lên, đang

muốn khích lệ mấy câu, đột nhiên thấy thân thể của Lục Thư y tiên vốn bình tĩnh không tự chủ được lắc lư mấy cái.

- Lục Thư y tiên, ngươi làm sao vậy?

Trong lòng sinh ra một dự cảm xấu, Đại Tế Ty vội vàng hỏi, bất quá lời còn chưa dứt, sắc mặt của Lục Thư y tiên đột nhiên hắc lên.

- Phốc!

Thân thể nhoáng một cái, Lục Thư y tiên phun ra một ngụm máu tươi.

Tí tách tí tách két!

Phun ra máu tươi, Giải Độc Y Điển giống như mất đi lực lượng ủng hộ, bạch quang bị màu đen ô nhiễm, phát ra thanh âm tí tách, từ không trung rớt xuống.

Nương theo y điển rơi xuống, sắc mặt của Lục Thư y tiên trở nên càng thêm khó coi, máu tươi không ngừng từ trong miệng trào ra, ngay sau đó cũng té xuống đất giống như Lục Mông, không ngừng co quắp.

- Y tiên...

Thấy một màn như vậy, Đại Tế Ty sợ hết hồn, muốn tiến lên, nhưng cuối cùng vẫn ngừng lại.

Không cần đoán hắn cũng biết, y tiên vừa mới lời thề son sắt, giờ phút này cũng trúng độc.

- Lục Mông không phải đi Nhị Tế Ty phủ tìm Nhiếp Vân sao, sao lại trúng độc nằm ở chỗ này? Mấy người các ngươi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lục Thư y tiên cũng nằm ở trên đất, Đại Tế Ty biết không nhờ vả được nữa, quay đầu nhìn về phía mấy tên hộ vệ mới vừa rồi kêu hắn, không nhịn được hỏi.

Mới vừa rồi lúc Lục Mông đi ra còn thật tốt, lúc này mới bao lâu, thì biến thành bộ dáng này?

- Chúng ta cũng không biết... Chẳng qua là mới vừa nghe được có người kêu thảm, lúc đi ra, liền thấy Lục Mông quản gia bộ dáng này...

Hộ vệ vội vàng nói.

- Nhất định là Lục Vân Tử làm...

Sắc mặt của Đại Tế Ty tái xanh.

Lục Mông là nghe hắn phân phó đi Nhị Tế Ty phủ tìm Nhiếp Vân phiền toái, thời gian không lâu thì trở thành như vậy, nhất định là Nhị Tế Ty làm, nếu không, ai có thể có thủ đoạn như vậy?

Trong lòng tức giận, đang muốn xử lý như thế nào, đột nhiên cảm ứng được cái gì, chợt ngẩng đầu lên.

Mới vừa rồi có chút lo lắng, không chú ý tình huống trên không trung, bây giờ tỉnh táo lại, lập tức phát hiện có người giấu ở trên không trung.

- Bị phát hiện, đi xuống đi!

Thấy ánh mắt của hắn nhìn tới, Nhiếp Vân cười một tiếng, tinh thần động một cái, thu hồi Chức Nữ Toa, cùng Nhị Tế Ty Lục Vân Tử từ không trung bay xuống.

Thấy rõ ràng bộ dáng của hai người, sắc mặt của Đại Tế Ty lập tức trầm xuống.

- Mới vừa rồi gia hỏa này cùng mấy người tới tìm ta phiền toái, bị ta không cẩn thận vỗ một chưởng, thì trở thành như vậy! Ta không biết là quản gia của ngươi, thật ngại!

Nhiếp Vân rơi trên mặt đất, nhẹ nhàng cười một tiếng.

- Là ngươi làm?

Vốn tưởng rằng là Nhị Tế Ty xuất thủ, nghe nói như vậy, Đại Tế Ty lập tức biết là thiếu niên này gây nên, ánh mắt híp lại:

- Ngươi thật to gan, chẳng lẽ cho là ta không dám giết ngươi?

Một cổ khí tức cường đại xông thẳng lên trời, trên người Đại Tế Ty có sát cơ sôi trào, nhìn dáng dấp tùy thời sẽ trực tiếp động thủ.

- Giết ta? Ngươi có thể động thủ, khẳng định cũng có thể giết ta, bất quá Lục Mông, Lục Bác, cùng với y sư ngươi vừa mới tìm tới, chỉ sợ cũng không sống được nữa!

Nhiếp Vân cười nhạt, không để ý tới đối phương uy hiếp.

Sắc mặt của Đại Tế Ty khó coi, cảm thấy phổi sắp nổ tung.

Hắn biết đối phương nói không sai.

Ngay cả Lục Thư y tiên cũng trúng độc, chất độc này bằng lực lượng của Kiếm Linh Cốc bọn họ căn bản không có biện pháp giải quyết, nếu quả thật giết người ngoại lai này, đám người Lục Mông khẳng định cũng sẽ vì vậy tử vong.

Chết một Lục Mông không có gì, mấu chốt là mấy vị trưởng lão Lục Bác.

Ở trong trưởng lão đoàn, mấy người này hết sức kiên cố ủng hộ hắn, một khi mấy người này tử vong, toàn bộ cục diện sẽ vì vậy phát sinh biến hóa, vị trí Đại Tế Ty của hắn có thể giữ được hay không cũng khó nói.

- Xem ra là ta xem thường ngươi, nói đi, ngươi muốn cái gì?

Cố nén tức giận, Đại Tế Ty nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Đơn giản, hai mươi vạn cân Kiếm Thước, đổi tánh mạng của đám người Lục Mông!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

Trên đầu Đại Tế Ty gân xanh nảy lên, gắt gao nhìn tới.

Mặc dù hắn là Đại Tế Ty, cũng không thể nào nắm giữ quá nhiều Kiếm Thước, lần trước Lục Đào đánh cuộc đã thua mười vạn cân, lần này lại mở miệng muốn hai mươi vạn... Thật không khác gì cướp cả.

- Càn rỡ, hai mươi vạn cân Kiếm Thước, ta sợ ngươi có bản lãnh muốn, cũng không có bản lãnh cầm!

Một tên hộ vệ lớn tiếng quát.

Bất quá vừa quát xong, sắc mặt của tên hộ vệ này liền trở nên ngăm đen, phun ra máu tươi, nằm trên đất, không ngừng co quắp.

Chỉ nói một câu liền trúng độc, hạ độc lúc nào, trúng lúc nào, đều không ai nhìn thấy!

- Chẳng lẽ thuộc hạ của Đại Tế Ty không có quy củ như vậy? Đối đãi khách nhân không có trên không có dưới?

Nhiếp Vân nói.

- Ngươi...

Thân thể của Đại Tế Ty run rẩy.

------oOo------

Chương 3283: Bồi thường

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở trước mặt của hắn độc thủ hạ của hắn nằm trên đất, coi như là trước mặt mọi người vẽ mặt, nhưng hắn lại không có biện pháp nào.

Đối phương hạ độc thực quá lợi hại, ngay cả Lục Thư y tiên cũng

nằm trên đất, coi như là hắn cũng cảm thấy một trận vô lực.

- Đúng rồi, còn có chuyện còn phải làm phiền Đại Tế Ty một chút, mới vừa rồi mấy vị trưởng lão Lục Bác tìm ta phiền toái, cũng trúng độc, giờ phút này đang nằm ở Nhị Tế Ty phủ, ngươi thông báo người nhà của bọn họ, mỗi người mang hai mươi vạn cân Kiếm Thước tới, nếu không thì chờ mang thi thể về đi!

Khoát tay một cái, không nói thêm nữa, Nhiếp Vân gọi Nhị Tế Ty một tiếng, xoay người bay ra ngoài.

Mục đích đã đạt tới, nên nói cũng nói, không có tất yếu phải ở lại chỗ này.

- Đáng ghét!

Thấy hắn rời đi, đối với mình làm như không thấy, Đại Tế Ty sắp tức điên!

Một người ngoại lai hắn chưa bao giờ coi trọng, lại làm hắn không có biện pháp, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy nén giận.

- Gia gia, tiểu tử này quá ghê tởm, vì sao không trực tiếp giết hắn?

Nhiếp Vân rời đi, một bóng người từ cửa sau đi ra, chính là Lục Huyền có danh xưng thiên tài là Kiếm Linh Cốc.

Một màn mới vừa rồi hắn cũng thấy được, chỉ bất quá không có đi ra mà thôi.

- Hừ, cục diện như thế này, ta có thể động thủ sao?

Đại Tế Ty cắn răng.

Bây giờ cục diện này, thật muốn động thủ, cho dù có thể giết chết thiếu niên, đám người Lục Mông cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta thật giao Kiếm Thước cho hắn?

- Chỉ có thể đưa Kiếm Thước qua, để cho hắn xuất thủ cứu trị...

Đại Tế Ty hừ nói.

- Nhưng mà...

- Không có nhưng gì cả, ngươi yên tâm, ta sẽ để hắn có năng lực cầm, không có năng lực mang đi ra ngoài!

Trong mắt Đại Tế Ty chợt lóe hàn mang, giống như nhẫn tâm làm ra một quyết định.

- Vâng!

Nghe được Đại Tế Ty nói, Lục Huyền biết gia gia có định án, không nói thêm nữa.

- Còn có, ngươi chuẩn bị một chút, ta sẽ mượn Tế Ty lực, cưỡng ép giúp ngươi tăng lên tu vi, tranh thủ ở trước khi nội cốc mở ra, để cho ngươi đạt tới Hoàng cảnh viên mãn!

Đại Tế Ty nói tiếp.

- Đa tạ gia gia!

Ánh mắt Lục Huyền sáng lên, hưng phấn ôm quyền.

Trở lại Nhị Tế Ty phủ, không tới nửa ngày, Đại Tế Ty phủ bao gồm gia tộc của đám người Lục Bác trưởng lão đã đưa Kiếm Thước tới.

Năm người một trăm vạn cân Kiếm Thước chất đống như núi, lăng không tản mát ra từng đạo kiếm ý.

Thấy vật đưa đến, Nhiếp Vân cũng lười giày vò đối phương, tiện tay giải độc cho đám người Lục Bác.

Thật ra thì trên người bọn họ trúng cũng không phải độc, mà là chủ đan điền khí, vật này ở trên người hắn không có gì, tiến vào thân thể người khác, dù Hoàng cảnh viên mãn cũng không chịu nổi.

Về phần Lục Thư y tiên cùng mấy tên hộ vệ, chủ đan điền khí vô sắc vô vị, giống như gió, mượn giới vực dung hợp, đưa đến trên người đối phương, căn bản không cách nào phát hiện.

- Mặc dù lấy được không ít Kiếm Thước, nhưng như vậy, tương đương với hoàn toàn đắc tội Đại Tế Ty nhất mạch, ta sợ thời điểm ở nội cốc, bọn họ sẽ gây bất lợi cho ngươi!

Trong phòng khách, Lục Vân Tử cau mày nhìn về phía Nhiếp Vân.

Lần này mặc dù nhìn Đại Tế Ty bị thua thiệt nhiều, không dám làm gì hắn, nhưng trên thực tế tương đương với chôn mối họa.

Chọc Đại Tế Ty tức giận như vậy, hắn khẳng định không tiếc dùng thủ đoạn đối phó Nhiếp Vân.

Ở chỗ này có hắn giúp đở đối phương còn không dám quá mức, một khi tiến vào nội cốc, chỉ sợ thủ đoạn gì cũng có thể sử dụng ra.

- Không làm như vậy, ngươi cảm thấy Đại Tế Ty sẽ bỏ qua cho ta sao?

Nhiếp Vân không thèm để ý chút nào, mỉm cười nhìn tới.

Lục Vân Tử do dự một chút, cuối cùng lắc đầu.

Hắn nói không sai, cho dù không lấy Kiếm Thước, không làm ra chuyện này, nhìn bộ dáng của đối phương, cũng sẽ không bỏ qua!

Đại Tế Ty đối với người ngoại lai trời sinh chán ghét, tuyệt đối không thể để cho bọn họ có cơ hội đạt được truyền thừa.

- Dù sao ngươi cẩn thận, nội cốc không giống nơi này, mặc dù Đại Tế Ty không thể đi vào, nhưng vẫn có rất nhiều thủ đoạn, ta bây giờ chỉ sợ hắn liều mạng, trực tiếp phái Kiếm Thị vào… Như vậy thì phiền toái!

Lục Vân Tử xoa xoa mi tâm nói.

- Đa tạ, ta sẽ cẩn thận!

Nghe được Kiếm Thị, Nhiếp Vân thu hồi nụ cười trên mặt, lộ ra vẻ ngưng trọng.

Căn cứ hắn giới thiệu, Kiếm Thị là khôi lỗi Lục Hi Đại Đế lưu lại, mỗi một cái có thực lực Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, mặc dù thực lực của hắn bây giờ không kém, nhưng biết không phải đối thủ của người như vậy.

Một khi gặp, chỉ có thể chạy trốn.

- Được rồi, ta cũng không trễ nãi ngươi, chuẩn bị đi, nội cốc rất nhanh thì mở ra, không dưỡng đủ tinh thần, sợ rằng rất khó đạt được công nhận, không chiếm được đầy đủ Luyện Kiếm Thạch, cũng chính là Kiếm Phù kia!

Thấy thiếu niên đáp ứng, Lục Vân Tử không nói thêm nữa, đứng dậy đi ra ngoài.

- Ân...

Nhiếp Vân gật đầu một cái, đang muốn nói chuyện, đột nhiên lộ ra ý mừng rỡ:

- Nhiếp Đồng, ngươi nhanh như vậy liền tu luyện xong?

Hô!

Sau một khắc, từ tại chỗ biến mất, tiến vào thế giới nạp vật.

Trong thế giới nạp vật, Nhiếp Đồng đứng ở trên một ngọn núi cao, trên người kiếm ý ngang dọc, khí tức cường đại xé rách toàn bộ thế giới từng trận vặn vẹo, nhìn dáng dấp tùy thời cũng sẽ sụp đổ.

- Nhiếp Đồng, ngươi hoàn toàn luyện hóa thi đan kia?

Ánh sáng chợt lóe, Nhiếp Vân xuất hiện ở trước mặt, mừng rỡ nhìn tới.

Từ khi Nhiếp Đồng tiến vào thế giới nạp vật, thời gian chỉ qua hơn một ngày, bất quá, thời gian ngắn như vậy, khí chất của hắn đã có bay vọt cùng biến hóa về chất.

Trước đó Kiếm giới vừa mới đột phá, còn có chút không yên, giờ phút này đã hoàn toàn vững chắc, mang kiếm ý tinh thuần, trí tuệ mười phần.

- Không nghĩ tới Kiếm Thước phối hợp thi đan tu luyện nhanh như vậy, ta đã thành công luyện hóa!

Trên mặt Nhiếp Đồng vui mừng, vội vàng gật đầu.

- Không tệ!

Nhiếp Vân nhìn kỹ đệ đệ một cái, lộ ra kinh ngạc:

- Hoàng cảnh đỉnh phong? Ngươi đã đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong? Nhanh như vậy...

Thời điểm Nhiếp Đồng tiến vào thế giới nạp vật, bất quá là Hoàng cảnh sơ kỳ, lúc này mới một ngày, liền đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong, cho dù luyện hóa thi đan, cũng không tránh khỏi quá nhanh đi!

- Quả nhiên không gạt được ca ca!

Nhiếp Đồng cười lắc đầu.

Hắn áp chế tu vi, toàn bộ kiếm khí thu liễm vào trong cơ thể, không chiến đấu nên không nhìn ra, không nghĩ tới ca ca vẫn nhìn ra, xem ra ở thế giới nạp vật, muốn lừa gạt được vị chủ nhân thế giới này, căn bản là không thể!

------oOo------

Chương 3284: Nhiếp Đồng lần nữa đột phá

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Kiếm ý ở trong Kiếm Thước, tinh khiết tự nhiên, có thể giúp hòa tan thi đan, cho nên tiến bộ rất nhanh...

Nhiếp Đồng giải thích.

Nhiếp Vân giờ mới hiểu được.

Kiếm Thước hấp thu kiếm ý tạo thành, thích hợp người tu luyện Kiếm Đạo dùng, bản thân Nhiếp Đồng chính là thiên tài Kiếm Đạo, lại trải qua sinh tử, Kiếm Thước rèn luyện tinh thần, thi đan gia tăng tu vi rèn luyện thân thể, lúc này mới nhất cổ tác khí, trong một ngày liền đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong!

- Đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong, để cho ta thử một chút tu vi của ngươi!

Biết thực lực của đệ đệ chợt tăng, trong lòng Nhiếp Vân tràn đầy vui vẻ, cười nói.

- Được!

Nhiếp Đồng cũng muốn thử một chút, nên không nói nhiều, cổ tay lộn một cái, trường kiếm đâm tới.

Tí tách tí tách!

Thực lực chợt tăng, lực lượng trên thân kiếm quả nhiên vượt xa trước kia. Thế giới nạp vật ở dưới lực lượng cường đại xung kích xuất hiện từng vết rách, tựa hồ tùy thời sẽ bị xuyên thấu hư không, từ nơi này nhảy ra ngoài.

- Lợi hại!

Cảm nhận được uy lực của kiếm này, Nhiếp Vân biết không vận dụng toàn lực, căn bản không phải đối thủ, sắc mặt ngưng trọng, cũng lăng không nắm một thanh trường kiếm, đâm ra.

Leng keng leng keng!

Hai kiếm thời gian nháy con mắt liền ở trên không trung liên tục va

chạm mấy trăm lần, mỗi một lần, Nhiếp Vân đều cảm thấy một lực lượng hùng hậu từ thân kiếm truyền tới, không ngừng lui về phía sau.

Nhiếp Đồng đột phá đến Hoàng cảnh đỉnh phong, không chỉ lực lượng tăng lên rất nhiều, kiếm chiêu cũng càng thêm ảo diệu, mới giao thủ mấy chiêu, hắn liền cảm thấy cố hết sức,lực lượng có chút chống đở hết nổi.

- Thật mạnh!

Trong mắt Nhiếp Vân thả ra ánh sáng.

Đệ đệ càng mạnh, hắn càng cao hứng, rất rõ ràng thực lực của Nhiếp Đồng chợt tăng, cho dù hắn dụng hết toàn lực, cũng không cách nào chiến thắng.

Hô!

Thấy kiếm mang trước mắt tránh cũng không tránh nổi, thân thể Nhiếp Vân thoáng một cái, từ tại chỗ thuấn di biến mất.

Ở thế giới nạp vật, hắn là chưởng khống giả duy nhất, chỉ cần Nhiếp Đồng không có năng lực trong nháy mắt phá tan thế giới, muốn giết hắn là không thể nào. Gặp phải nguy hiểm, hoàn toàn có thể thuấn di rời đi, hoặc xoay người chạy trốn.

- Không cần đánh, bây giờ ca ca không phải đối thủ của ngươi!

Tránh thoát kiếm khí sắc bén, Nhiếp Vân vội vàng khoát tay.

Đệ đệ lên cấp đến Hoàng cảnh đỉnh phong, cho dù hắn dốc hết thủ đoạn, cũng khó có thể chống lại.

- Ca ca nhường rồi! Nếu như ngươi sử dụng Linh Lung Trân Châu Tháp, chỉ để ý tấn công, ta khẳng định không ngăn được! Lại nói ca ca chẳng qua là Vương cảnh viên mãn, còn không có đột phá. Một khi đạt tới Hoàng cảnh, ta khẳng định đánh không lại!

Nhiếp Đồng thu kiếm, cười nói.

- Bất kể nói thế nào Linh Lung Trân Châu Tháp cũng không phải là lực lượng của mình, về phần đột phá... Yêu cầu của ta quá cao, còn không biết năm nào tháng nào mới có thể thành công!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Giới vực hoàn mỹ chẳng qua là truyền thuyết, ngay cả đám người Thần Nông Đại Đế, Lục Hi Đại Đế cũng chưa từng thấy, hắn cũng không biết mình có thể thành công hay không!

Bất quá, bất kể có thể thành công hay không, nếu lựa chọn con đường này, liền phải đi tiếp, không có biện pháp lui về phía sau!

Nếu không đối với lòng tin của mình có đả kích rất lớn, sau này cho dù mượn dùng những Đại Đạo khác trùng kích Đại Đế, chỉ sợ cũng rất khó làm được.

Tu luyện tới cảnh giới nhất định, đạo tâm vô cùng trọng yếu, không có lòng tin, hết thảy đều sẽ biến thành hư ảo, như hoa trong kính trăng trong nước, chỉ là hư ảo.

- Ca ca nhất định có thể thành công!

Nhiếp Đồng nói.

Ngữ khí của hắn tràn đầy tự tin, so với chính hắn đột phá còn có lòng tin hơn.

Ca ca ở trong lòng hắn là không gì không thể, từ Khí Hải đại lục đi thẳng tới, một mực lấy ca ca làm gương, không kiêu không nóng nảy, chưa bao giờ lùi bước.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu cười, lần nữa trảo một cái, một giọt huyết dịch màu vàng xuất hiện ở lòng bàn tay:

- Đây là ta ở Kiếm Trì lấy được, nếu đoán không sai, chắc là huyết dịch của Lục Hi Đại Đế, ngươi xem một chút có thể luyện hóa hay

không, để cho tu vi đột phá lần nữa!

Huyết dịch của Đại Đế vô cùng trân quý, nhất là Lục Hi, loại cường giả thượng cổ, tuyệt đối là bảo bối có thể gặp nhưng không thể cầu.

Cho dù Nhiếp Vân luyện hóa, cũng có rất nhiều chỗ tốt, bất quá, hắn muốn ngưng luyện giới vực hoàn mỹ, cùng so với Nhiếp Đồng chỉ tu Kiếm Đạo đơn thuần, dùng có chút lãng phí!

Cho đệ đệ sử dụng, có thể phát triển Kiếm giới tốt hơn, để cho lực lượng của hắn càng thêm tinh thuần, sớm ngày đạt tới cảnh giới cao hơn.

- Huyết dịch của Lục Hi Đại Đế?

Nhiếp Đồng nghi ngờ nhận lấy huyết dịch, chỉ nhìn một hồi, ánh mắt không nhịn được sáng lên:

- Quả nhiên là huyết dịch của Kiếm Đạo Đại Đế...

Người khác có thể còn không cách nào xác định, nhưng hắn thân là Kiếm Đạo truyền nhân, có Kiếm giới nguyên vẹn, có thể rõ ràng cảm nhận được trong giọt máu này ẩn chứa lực lượng.

Không cần hoài nghi, tuyệt đối là Lục Hi Đại Đế lưu lại.

- Nếu như luyện hóa vật này, ta có thể ung dung đột phá Hoàng cảnh viên mãn, thậm chí đạt tới tu vi cao hơn, chỉ bất quá... Bây giờ vừa mới đột phá, lực lượng còn không có hoàn toàn củng cố, chờ củng cố tu vi lại luyện hóa, hiệu quả sẽ tốt hơn!

Mặc dù biết luyện hóa, sẽ để cho thực lực của hắn lần nữa đột phá, nhưng Nhiếp Đồng do dự một chút, vẫn để huyết dịch xuống.

Tu vi của hắn vừa mới đột phá, không có hoàn toàn củng cố, cưỡng ép đột phá tiếp, đối với sau này lên cấp, không có lợi chỉ có chỗ xấu.

- Ân, là ta sơ sót! Ta trước giữ giúp ngươi, chờ lúc nào ngươi cần sẽ cho ngươi!

Nghe được lời của đệ đệ, Nhiếp Vân thầm kêu một tiếng xấu hổ.

Chỉ suy nghĩ huyết dịch của Lục Hi Đại Đế công hiệu to lớn, lại quên đệ đệ vừa mới đột phá.

Tu luyện giống như xây nhà, nếu như nhanh chóng đột phá không cho đầy đủ thời gian củng cố, sẽ để cho cơ sở trở nên trống không, càng đi lên càng nguy hiểm, cuối cùng chỉ biết hại mình.

- Ca ca, ta muốn mượn thời gian gia tốc của ngươi củng cố tu vi, mài luyện kiếm pháp, không biết có được hay không...

Thấy hắn lấy đi huyết dịch màu vàng, Nhiếp Đồng cười cười, mặt mong đợi hỏi.

- Sử dụng thời gian gia tốc củng cố tu vi?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

Trong thế giới nạp vật, hắn là chưởng khống giả duy nhất, có thể tùy ý điều chỉnh thời gian trong đó biến hóa.

- Ta có thể gia tốc thời gian, nhưng... thực lực của ngươi quá mạnh mẻ, thế giới nạp vật trước mắt mà nói còn có chút yếu kém, nên gia tăng không được mấy lần a...

Do dự một chút, Nhiếp Vân nói.

------oOo------

Chương 3285: Nội cốc mở ra (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù thực lực của Nhiếp Đồng bây giờ chỉ là Hoàng cảnh đỉnh phong, nhưng mượn uy lực của Kiếm giới, Hoàng cảnh viên mãn bình thường có thể tùy tiện chém giết, ngay cả đám người Lục Bác cũng có thể tiện tay giết chết.

Loại lực chiến đấu này, mặc dù còn không có đạt tới Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, nhưng cũng chênh lệch không xa.

Thực lực của hắn mạnh, ở thế giới nạp vật cũng có áp lực, điều chỉnh thời gian sẽ trở nên tương đối khó khăn.

Đối với người khác, Nhiếp Vân có thể tùy tiện để cho thời gian tăng nhanh đến hơn vạn lần, mười vạn lần, nhưng đối với hắn, có thể gia tăng gấp hai ba lần liền coi như không tệ.

- Gia tăng không được mấy lần... Vậy coi như xong!

Nhiếp Đồng lắc đầu.

Hắn biết mặc dù ca ca là chưởng khống giả của thế giới nạp vật, nhưng thực lực vượt qua bản thân quá nhiều thay đổi thời gian, đối với bản thân sẽ có tổn thương rất lớn, hiệu quả lại không lớn, tốt hơn là không làm.

- Không cần nản chí, mặc dù thế giới nạp vật không có biện pháp vặn vẹo quá nhiều thời gian, nhưng Viêm Hoàng Điện có thể, bây giờ ta dẫn ngươi đi Viêm Hoàng Điện!

Nhiếp Vân cười một tiếng.

Sau khi hắn hoàn toàn luyện hóa Viêm Hoàng Điện, đã dung nhập vào thân thể.

Đây là Thần binh Đế cảnh, trong đó lực lượng vượt quá tưởng tượng, mặc dù bây giờ hắn còn chưa hoàn toàn nắm trong tay, nhưng để cho một vị trí trong đó gia tăng gấp mười lần thời gian vẫn có thể làm được.

- Được!

Nhiếp Đồng vội vàng gật đầu.

Tu vi của hắn vừa mới đột phá, cần rất nhiều thời gian ma luyện, lập tức tiến vào nội cốc, không nhanh chóng ma luyện tốt, khó tránh

khỏi sẽ gặp nguy hiểm.

Tinh thần động một cái, thu Nhiếp Đồng vào Viêm Hoàng Điện, thời gian đã gia tăng gấp mười lần.

- Còn có không tới hai ngày, ta cũng không thể lãng phí!

An bài xong Nhiếp Đồng, Nhiếp Vân cũng không có nghỉ ngơi, trực tiếp ở lại trong điện.

Mặc dù hai ngày không lâu, nhưng cũng không thể lãng mất thì giờ a.

Đệ đệ tiến bộ lớn như vậy, đối với hắn mà nói cũng là một loại áp lực.

- Không có đột phá Hoàng cảnh, ta không dám tu luyện giới vực quá đáng, nếu như vậy, không bằng trui luyện linh hồn a!

Thực lực của hắn bây giờ, thật muốn tăng lên, có thể trực tiếp đột phá Hoàng cảnh, bất quá một khi làm như vậy, giới vực hoàn mỹ liền vĩnh viễn không thể nào thành công!

Cho nên, nếu không thể tu luyện lực lượng, không bằng trui luyện linh hồn, để cho linh hồn lực trở nên càng cường đại hơn.

Viêm Hoàng Điện có vô số dược liệu gia tăng lực lượng linh hồn, cũng có nơi trui luyện linh hồn, thừa dịp khoảng thời gian này hoàn toàn có thể lợi dụng một phen.

Thời gian tu luyện trôi qua thật nhanh, thời gian nháy con mắt, hai ngày lặng lẽ mà qua.

Chỗ sâu trong Viêm Hoàng Điện, Nhiếp Vân đứng dậy.

Tu luyện hai ngày, mặc dù không có để cho hắn gia tăng bao nhiêu thực lực, lại làm cho linh hồn càng thêm ngưng thật.

Loại linh hồn này, cho dù không có Viêm Hoàng Điện bảo vệ, cũng có thể chống cự uy áp của Hoàng cảnh viên mãn.

- Ca ca!

Nhiếp Đồng cũng từ chỗ tu luyện đi ra, trải qua gấp mười lần thời gian gia tốc, hai ngày, hắn tương đương tu luyện hai mươi ngày, trước vừa mới đột phá còn không cách nào hoàn toàn che giấu lực lượng đã được áp chế hoàn mỹ.

- Rất tốt, nội cốc mở ra, qua đi!

Thấy đệ đệ tiến bộ, Nhiếp Vân hài lòng gật đầu.

Trước còn có thể cùng hắn đối chiến mấy chiêu, giờ phút này lực lượng nội liễm, sợ rằng đã không phải là đối thủ.

Bất quá, đệ đệ càng mạnh, đạt được Lục Hi Đại Đế truyền thừa có khả năng càng lớn, đối với hắn mà nói, chỗ tốt cũng càng lớn.

Từ Viêm Hoàng Điện đi ra, đi ra khỏi phòng thời gian không lâu, Nhị Tế Ty liền đến.

Thời khắc này vẻ mặt của Nhị Tế Ty ngưng trọng, phía sau đi theo một thanh niên chừng hai mươi tuổi, mi vũ như đao, lộ ra tràn đầy tự tin.

- Tế tự lập tức liền bắt đầu. Tế tự kết thúc, nội cốc mở ra, chúng ta nhanh đi thôi!

Nhị Tế Ty nói.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Vị này là tôn nhi của ta Lục Bắc Hoang, sẽ cùng các ngươi tiến vào nội cốc!

Nhị Tế Ty giới thiệu thanh niên ở sau lưng một chút.

- Bắc Hoang bái kiến hai vị Nhiếp huynh!

Thanh niên đi tới, ôm quyền nói.

- Bắc Hoang huynh khách khí, sớm nghe đại danh của ngươi, bây giờ mới thấy được, quả nhiên danh bất hư truyền!

Nhiếp Vân vội vàng gật đầu.

Lục Bắc Hoang này cùng Lục Huyền được xưng thiên tài vạn năm khó gặp của Kiếm Linh Cốc, đã sớm nghe nói tên, nhưng người vẫn là lần đầu tiên thấy.

Bất quá, quả nhiên dưới nổi danh không có hư sĩ, mặc dù Lục Bắc Hoang này nhìn như trẻ tuổi, nhưng kiếm khí trên người lại cực kỳ đậm đặc, thực lực bản thân cũng giống như Nhiếp Đồng đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong, nhất cử nhất động kiếm ý xoay tròn, để lộ ra lực chiến đấu rất mạnh.

Hắn lĩnh ngộ cũng là Kiếm giới chân chính, chỉ là không biết so với Nhiếp Đồng cái nào càng cường đại hơn.

Hàn huyên mấy câu, mấy người đi tới tế đàn.

Địa phương tế tự đang ở đại tế tự phủ, mấy người đi tới thời điểm, nơi này đã người ta tấp nập.

Tế tự là cả nghi thức lớn nhất của Kiếm Linh Cốc, chỉ cần là người trong cốc, đều phải tham gia, Nhiếp Vân nhìn một chút, chung quanh tế đàn già trẻ lớn bé chừng hơn mười vạn người.

Một chủng tộc truyền thừa ức vạn năm toàn bộ cộng lại chỉ có hơn mười vạn... có thể nói hết sức thưa thớt!

Truyền thuyết người huyết mạch càng lợi hại, đời sau càng ít, bây giờ nhìn lại, quả thật như vậy.

- Thượng cổ Đại Đế Lục Hi tôn kính, hậu bối nhân là Đại Tế Ty, hôm nay thành khẩn tế tự, hy vọng có thể mở ra nội cốc, để cho thiên tài hậu bối tiến vào thí luyện!

Đại Tế Ty đứng ở trên đài cao, người mặc quần áo tế tự chính thức, dâng hương chiêu cáo trời cao.

Hô!

Nói xong những thứ này, cổ tay của Đại Tế Ty lộn một cái, một lệnh bài đại biểu thân phận xuất hiện, lăng không ném đi, thả ra vạn đạo ánh sáng.

- Hậu bối con cháu, thiêu đốt huyết mạch, tế tự tổ tiên!

Nương theo Đại Tế Ty kêu lên một tiếng, dưới đài vô số tộc nhân rạch cổ tay, giọt giọt máu tươi bay ra, bị ánh sáng bao phủ.

Ông!

Ánh sáng càng ngày càng thịnh, máu tươi ở trên không trung từ từ nhỏ dần, biến thành từng điểm sáng dung hợp vào một chỗ, hội tụ ở trên lệnh bài.

Nương theo điểm sáng hội tụ gia tăng, lệnh bài bắt đầu biến hóa màu sắc, từ ngăm đen biến thành đỏ nhạt.

- Ai, huyết mạch quá mỏng manh, nhiều người như vậy đồng thời hiến tế huyết mạch, cũng không đạt tới tiêu chuẩn mở ra nội cốc...

Thấy lệnh bài chỉ biến thành đỏ nhạt, không có những dị tướng khác phát sinh, Nhị Tế Ty không nhịn được lắc đầu một cái, trên mặt tràn đầy thở dài.

------oOo------

Chương 3286: Nội cốc mở ra (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân? Cái dạng gì mới có thể coi là đạt tới tiêu chuẩn?

Nhiếp Vân không nhịn được hỏi.

- Lệnh bài trong tay Đại Tế Ty gọi Tế Ty lệnh, có thể hấp thu huyết mạch lực mở ra nội cốc, người trước kia, huyết mạch tinh thuần, mấy chục người cộng lại, thậm chí mấy người cộng lại, là có thể làm cho cả lệnh bài biến thành màu đỏ thẫm, nương theo huyết mạch càng ngày càng mỏng manh, mở ra nội cốc cũng càng ngày càng khó, ta sợ rằng không tới mấy trăm năm, còn không có xuất hiện Đại Đế mà nói, tất cả huyết mạch của toàn bộ tộc nhân chúng ta cộng lại, cũng không cách nào mở ra nội cốc, như vậy, chúng ta liền thật không ra được!

Nhìn chằm chằm lệnh bài ở trên không trung, Nhị Tế Ty không khỏi thương cảm nói.

- Màu đỏ thẫm...

Nhiếp Vân gật đầu.

Xem ra Tế Ty lệnh này, là lực lượng huyết mạch mới có thể khu động, một khi có đầy đủ lực lượng huyết mạch, là có thể biến thành màu đỏ thẫm, mở ra nội cốc.

Nương theo sinh mạng kéo dài, Lục Hi huyết mạch càng ngày càng mỏng manh, huyết dịch của bọn họ chung vào một chỗ, cũng rất khó để cho Tế Ty lệnh biến thành màu đỏ.

- Lần nữa thiêu đốt huyết mạch!

Lần đầu tiên chỉ để cho Tế Ty lệnh biến thành đỏ nhạt, Đại Tế Ty kêu lên.

Tất cả tộc nhân lần nữa phá vỡ cổ tay, tích ra máu tươi.

Lực lượng trong máu tươi ở dưới quang mang của Tế Ty lệnh chiếu rọi, lần nữa hội tụ, để cho màu sắc lần nữa sâu hơn không ít, bất quá vẫn không có đạt tới yêu cầu mở ra nội cốc.

Liên tục thiêu đốt huyết mạch năm lần, Tế Ty lệnh mới biến thành đỏ thẫm, thời khắc này tộc nhân từng cái sắc mặt trắng bệch, nhiều lần thiêu đốt huyết mạch, bọn hắn cũng không chịu nổi.

- Quả thế...

Nhìn những thứ này ở trong mắt, Nhiếp Vân không tự chủ được lắc đầu.

Khó trách Nhị Tế Ty lo lắng, quả thế.

Huyết mạch của bọn họ thực quá mỏng manh, tế tự một lần cần tốn hao nhiều thời gian như vậy, hao phí nhiều máu tươi như vậy, nương theo thời gian chuyển dời, huyết mạch càng thêm mỏng manh, thật không biết còn có thể thông qua tế tự mở ra nội cốc hay không.

Nếu ngay cả nội cốc cũng không mở ra được, Kiếm Đạo Đại Đế nghĩ cũng không cần suy nghĩ, cũng chỉ tỏ rõ, cơ hội bọn họ đi ra sẽ càng thêm mong manh.

Ầm!

Nương theo Tế Ty lệnh biến thành màu đỏ thẫm, lực lượng tế tự rốt cuộc bày ra, bầu trời trước mắt phát ra một trận nổ ầm kịch liệt, nứt ra một kẽ hở to lớn.

Kẽ hở lan tràn mười mấy dặm, giống như một mặt gương to lớn trôi lơ lửng ở trên bầu trời, bên trong có thể thấy quần sơn xoay quanh, nước suối róc rách, tựa như một thế giới khác.

- Nội cốc mở ra, tiến vào nội cốc, lên đài tiếp nhận lực lượng tế tự!

Thấy vết rách xuất hiện, Đại Tế Ty thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng có chút trắng bệch, cất cao giọng nói.

Vù vù hô!

Nghe được tiếng kêu, mấy bóng người bay lên, Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng liếc mắt nhìn nhau, theo sát ở phía sau đi tới trên tế đài.

Trừ hai huynh đệ Nhiếp Vân, Kiếm Linh Cốc tiến vào nội cốc tổng

cộng sáu người, Lục Bắc Hoang, Lục Huyền cũng ở trong đó, còn có bốn người không biết từ chỗ nào tới, bất quá nhìn tuổi chừng hai ba mươi, tu vi cũng đều đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong, cách viên mãn chỉ kém một bước.

- Chư vị tế tự tổ tiên!

Thấy người tới đủ, Đại Tế Ty quát to một tiếng.

Nhiếp Vân biết nơi này là tế tự đài của tộc nhân, tất cả tộc nhân đều ở phía dưới nhìn, Đại Tế Ty quyết không dám làm gì bọn họ.

Biết như vậy, nên lúc này theo sau lưng mọi người bước lên trước, đi tới bên cạnh tế đàn, cúi người bái bài vị của Lục Hi Đại Đế.

Ông!

Một cột sáng từ kẽ hở chiếu rọi xuống, bao hắn vào bên trong.

Xuyên thấu qua chùm tia sáng, Nhiếp Vân nhìn những người khác, đều giống như hắn, trên thân mỗi người có một chùm tia sáng, ngay sau đó một lực lượng đặc thù lôi kéo thân thể của hắn, không kiềm hãm được bay lên không.

Hô!

Sau một khắc, thân thể chợt lóe, từ tại chỗ biến mất.

Ầm!

Mọi người mất đi tung tích, kẽ hở ở trên không trung kịch liệt nổ ầm, chậm rãi khép lại, một lát sau hoàn toàn biến mất, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, sẽ cảm thấy mới vừa rồi hết thảy đều là giả.

Rào!

Kẽ hở khép lại, tộc nhân ở trước Tế Ty đài không kiên trì nổi nữa, toàn bộ xụi lơ trên đất.

Xem ra mới vừa rồi thiêu đốt máu tươi, đã để cho bọn họ tiêu hao quá độ. Nếu không phải tinh thần tín niệm kiên trì, đã sớm ngã xuống.

- Chỉ mong có thể thành công... Giải quyết vấn đề bây giờ...

Thấy tộc nhân bộ dáng yếu ớt, vẻ lo âu trong mắt Nhị Tế Ty càng thêm đậm đặc, âm thầm cầu nguyện.

Nếu như Kiếm Linh Cốc không ai có thể thành công đột phá đến Đế cảnh, đánh vỡ cục diện bây giờ, sợ rằng hậu nhân của Kiếm Linh Cốc sẽ không cách nào mở ra nội cốc, lực tế tự cũng biến thành không có ích gì.

Đến lúc đó trừ chờ chết, thật không biết nên làm cái gì!

- Lục Huyền, ngươi nhất định phải thành công...

Giống như Nhị Tế Ty cầu nguyện, Đại Tế Ty cũng ngẩng đầu nhìn về phía kẽ hở biến mất, trong mắt tràn đầy mong đợi.

Chỉ bất quá hắn mong đợi không phải đám người Nhiếp Vân có thể thành công, mà là Lục Huyền có thể chém giết Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng!.....

Hô!

Nhiếp Vân mở mắt, lúc này mới phát hiện xuất hiện ở trong rừng núi.

Khắp nơi đều là thảm thực vật cao lớn, không biết lan tràn bao xa, bầu trời bị lá cây che đậy, không phân biệt được rốt cuộc là giữa trưa hay buổi chiều.

- Xem ra mỗi người đều được chuyển tới chỗ bất đồng...

Nhiếp Vân nhìn chung quanh một vòng, không phát hiện Nhiếp Đồng, ngay cả đám người Lục Huyền, Lục Bắc Hoang cũng không thấy, trong lòng âm thầm suy đoán.

Mới vừa rồi bạch quang hút bọn họ vào kẽ hở, trực tiếp đưa bọn họ đến vị trí bất đồng, không có đặt chung một chỗ.

- Ân? Không cách nào phi hành?

Thân thể búng một cái, Nhiếp Vân muốn bay lên nhìn khắp nơi, lúc này mới phát hiện, phương pháp trước đó ở Thần giới phi hành, ở chỗ này không thể sử dụng, không bay nổi.

Chỗ này lại hạn chế phi hành.

- Không có vấn đề, có Minh Hỏa cửu biến, tốc độ của ta không chậm hơn phi hành bao nhiêu!

Mặc dù không thể phi hành, nhưng Nhiếp Vân không thèm để ý, thân thể búng một cái, ngọn lửa hiện lên, nhẹ nhàng nhảy lên một cây đại thụ.

Có Minh Hỏa cửu biến cùng Minh Hỏa thân pháp, cho dù hắn không phi hành, tốc độ cũng không kém chút nào.

- Nội cốc mở ra ba ngày, trong ba ngày nhất định phải tìm đầy đủ Luyện Kiếm Thạch... Chỉ bất quá... Địa phương lớn như vậy, Luyện Kiếm Thạch ở địa phương nào?

Đi tới ngọn cây, Nhiếp Vân nhìn chung quanh một vòng, lúc này mới phát hiện nội cốc thí luyện, so với tưởng tượng càng thêm khó khăn.

------oOo------

Chương 3287: Bích họa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rơi vào ánh mắt là một cánh rừng, lan tràn ít nhất mấy chục vạn dặm, không thấy được cuối, địa phương lớn như vậy, tìm Luyện Kiếm Thạch gì đó... Độ khó to lớn vượt xa tưởng tượng.

- Trước bất kể, tìm được Nhiếp Đồng lại nói!

Thiên Nhãn mở ra, nhìn một vòng, cái gì cũng không phát hiện, Nhiếp Vân biết tìm Luyện Kiếm Thạch không có dễ dàng như vậy, lúc này thay đổi quyết định.

Mặc dù thực lực của Nhiếp Đồng tiến bộ không ít, nhưng cách Thâu Thiên Tá Thọ còn một đoạn, vạn nhất Lục Huyền thật dẫn Kiếm Thị vào, phát hiện hắn, sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm, vì an toàn, hai huynh đệ sớm tụ tập ở một chỗ lại thương nghị đối sách.

Bất quá... Rừng rậm này lớn như vậy, đi nơi nào tìm Nhiếp Đồng?

- Huyết mạch cảm ứng không có biện pháp dùng... Truy Tung khí cũng không có biện pháp sử dụng... Chẳng lẽ chỉ có thể sử dụng cặp mắt? Cái này phải tìm đến lúc nào?

Rất nhanh, sắc mặt của Nhiếp Vân trở nên có chút khó coi.

Vốn hắn cho là có thể bằng vào huyết mạch giữa huynh đệ cảm ứng, tìm ra phương hướng của Nhiếp Đồng, bây giờ nhìn lại, không có dễ dàng như vậy.

Trong nội cốc này, hết thảy thủ đoạn đều không cách nào sử dụng! Ngay cả ngọc bài đưa tin cũng là bài trí!

Nói cách khác, trừ dùng mắt thường tìm, những phương pháp khác đều không thể sử dụng.

- Được rồi, tùy tiện chọn một phương hướng thử một chút đi!

Biết khả năng này là Đại Đế lưu lại thủ đoạn, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, tùy tiện chọn một phương hướng, thân thể búng một cái, vọt ra ngoài

Thân thể giống như linh viên, mượn nhánh cây co dãn nhanh chóng tiến tới, vừa đi về phía trước, tinh thần lực lặng lẽ phóng ra ngoài, quét nhìn một lần.

Mặc dù hắn chưa từng thấy qua Luyện Kiếm Thạch, nhưng biết

trong đó khẳng định ẩn chứa kiếm ý nồng nặc, chỉ cần cẩn thận tìm không khó phát hiện lắm.

Không ngừng bay về phía trước, rất nhanh nửa ngày trôi qua.

- Không đúng... Nội cốc tổng cộng chỉ có ba ngày, đã đi nửa ngày, cái gì cũng không tìm được, không nên a...

Ngừng lại, Nhiếp Vân nhíu mày.

Nửa ngày này, hắn ngay cả một khối Luyện Kiếm Thạch cũng không thấy, cũng không thấy những người thí luyện khác.

Cho dù linh hồn của hắn bị áp chế, cũng có thể lan tràn mười dặm, nửa ngày tiến tới đi không dưới mấy vạn dặm, cái gì cũng không thấy, không thể không để cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Chẳng lẽ Luyện Kiếm Thạch này thật khó tìm như vậy?

- Khẳng định không phải mù quáng đi tìm như vậy, như vậy tìm tiếp, đâu là cuối cùng? Nửa ngày ngay cả một khối cũng không tìm được, ba ngày cho dù vận khí tốt, cũng bất quá sáu bảy khối, không bằng người khác!

Ý thức được điểm này, Nhiếp Vân không có tiếp tục đi nữa, mà dừng lại, cúi đầu trầm tư.

Thời điểm tới, Nhị Tế Ty từng nói tường tận qua tình cảnh trong nội cốc, mặc dù người tiến vào trong đó, phần lớn đều quên, nhưng có một bộ phận có thể biết.

Ít nhất bọn họ lấy được bao nhiêu Luyện Kiếm Thạch, là có thể nhớ rõ ràng.

Không nói đến người khác, năm đó Nhị Tế Ty tiến vào nơi này, liền được 31 khối!

Hắn cũng được hơn ba mươi khối, mình đi đã lâu, một cái cũng không tìm được, đối với sự tin tưởng của hắn không thể không nói là một đả kích.

- Luyện Kiếm Thạch, trong Kiếm Linh Cốc, Lục Hi Đại Đế... hẳn cùng Kiếm Đạo có liên quan!

Suy nghĩ một hồi, ánh mắt sáng lên.

Tới nơi này, nếu là tìm Luyện Kiếm Thạch, lĩnh ngộ kiếm ý cao siêu hơn, tự nhiên có liên quan tới Kiếm Đạo, không mục đích tìm lung tung khẳng định là không đúng.

- Thử một chút!

Nghĩ tới những thứ này, Nhiếp Vân đứng tại chỗ, cổ tay lộn một cái, một giọt huyết dịch màu vàng xuất hiện ở lòng bàn tay, cùng thời khắc đó lấy ra một thanh trường kiếm, nhẹ nhàng rạch một cái, một Đại Đạo sáng chói xuất hiện ở trước mắt.

Đại Đạo này chậm rãi chảy xuôi, giống như một thanh trường kiếm, cho dù cẩn thận quan sát, cũng rất khó phát hiện dấu vết.

Kiếm thuật Đại Đạo!

Vốn dựa theo thực lực của hắn, cùng lý giải đối với Kiếm Đạo, là không cách nào gọi ra Kiếm Đạo lành lặn, bất quá, có huyết dịch của Lục Hi Đại Đế, hiệu quả lại bất đồng.

Lục Hi Đại Đế không những hoàn toàn lĩnh ngộ Kiếm Đạo, thậm chí còn vượt qua Kiếm Đạo. Hắn lưu lại trong máu cảm ngộ đối với Kiếm Đạo, hoàn toàn có thể hội tụ Kiếm Đạo nguyên vẹn ra.

Hoa lạp lạp!

Kiếm Đạo chậm rãi chảy xuôi, trên không trung từ từ xoay tròn, cuối cùng mủi kiếm chỉ một vị trí.

- Quả thế!

Thấy Kiếm Đạo di động, ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên, thân thể búng một cái, vọt ra ngoài.

Thùng thùng thùng thùng!

Đi không xa, một tiếng chuông vang lên, tung người nhảy lên ngọn cây, theo nguồn gốc thanh âm nhìn tới, quả nhiên thấy một kiến trúc to lớn xuất hiện ở tầm mắt.

- Cái kiến trúc này tuyệt đối là mới vừa xuất hiện, trước chưa thấy qua...

Mới vừa rồi hắn nhìn chung quanh một lần, tuyệt đối không thấy kiến trúc kia, giờ phút này lại đột nhiên xuất hiện, sợ rằng có liên quan tới mình làm ra Kiếm Đạo.

Tốc độ bay mau, chỉ chốc lát liền đi tới bên cạnh kiến trúc.

Là một đại điện hùng vĩ, không biết dùng thứ gì xây thành, để lộ ra khí tức cổ xưa.

Nhiếp Vân người tài cao gan lớn, nhấc chân đi vào.

Trước cửa đại điện cắm một cây hương, khói mù chậm rãi tung bay, mang theo vị đạo nhàn nhạt.

Đẩy cửa đi vào đại điện, đập vào mắt không phải điện đường rộng rãi, mà là một hành lang thật dài, hai bên khắc một ít hình vẽ đặc thù.

Những hình vẽ này có thần thú, có núi sông,… thiên kỳ bách quái, để cho người ta không biết dùng làm gì.

- Kỳ quái...

Nhiếp Vân tràn đầy nghi ngờ.

Đột nhiên xuất hiện một đại điện, bên trong tất cả đều là bích họa... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trong lòng kỳ quái, trên tay không có ngừng nghỉ, cổ tay lộn một cái, một đạo kiếm ý kích bắn ra.

Nếu tòa đại điện này là con sông Kiếm Đạo hấp dẫn tới, thi triển kiếm chiêu nhất định có thể đưa tới biến hóa, cho hắn biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

Ầm!

Trường kiếm lăng không, kiếm ý gào thét, quả nhiên hành lang thường thường xuất hiện đáp lại, một bia đá to lớn vô căn cứ hàng lâm, đứng sửng ở trước mắt.

- Luyện Kiếm Thạch ở cuối đại điện, thời gian một nén nhang đi tới cuối, lấy được Luyện Kiếm Thạch là thành công, không chiếm được, mất cơ hội, không thể lấy được Luyện Kiếm Thạch này!

Trên tấm bia đá có khắc một hàng chữ.

- Luyện Kiếm Thạch ở cuối? Thì ra là như vậy!

Thấy rõ ràng chữ viết trên tấm bia đá, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn đàn hương thiêu đốt ở cửa, giờ phút này ở ngoài điện gió nhẹ thổi lất phất, đã cháy một phần nhỏ.

Xem ra nhất định phải tăng thêm tốc độ.

Hít sâu một hơi, sãi bước đi tới.

------oOo------

Chương 3288: Màn đêm đi tới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ô ô ô ô!

Một bước đi vào, bích họa hai bên hành lang giống như sống lại, vô số thần thú bay tới, Đại Sơn hoành ở trước mặt, nước suối chảy xuôi tựa như sông lớn chặn lại đường đi.

- Ảo cảnh?

Bích họa đột nhiên biến thành bộ dáng này, Nhiếp Vân sửng sốt một chút, nhịn được có chút kỳ quái.

Chẳng lẽ lâm vào trong ảo cảnh?

- Không đúng, không phải ảo cảnh!

Luyện hóa Huyễn Giới Châu, hắn đối với ảo cảnh có lý giải vượt qua thường nhân, chỉ nhìn một cái cũng biết đây không phải ảo cảnh, mà là một loại ý niệm cường đại.

- Là một bộ kiếm pháp!

Híp mắt lại, nhìn chằm chằm vô số thần thú cùng Đại Sơn liên miên xuất hiện ở trước mắt, trong lòng Nhiếp Vân hiểu ra.

Đây không phải ảo cảnh, mà là ý niệm hàm chứa một bộ kiếm pháp lợi hại.

Xem ra muốn tiếp tục đi về phía trước, chỉ có hoàn toàn lĩnh ngộ bộ kiếm pháp này mới được.

Nghĩ thông suốt điểm này, tinh thần của Nhiếp Vân vận chuyển tốc độ cao, khắc sâu một màn trước mắt vào trong đầu.

Một lát sau, trong mắt lóe sáng, trường kiếm trong tay dương lên.

Rào!

Múa kiếm như gió, kiếm khí ngang dọc.

Thời gian nháy con mắt, một bộ kiếm pháp liền bị hắn thi triển ra.

Bộ kiếm pháp này, như núi, như nước, lại giống như vô số sinh linh bay lượn trên không trung, để lộ ra vị đạo huyền diệu.

Hô!

Thi triển xong kiếm pháp, quần sơn, thần thú, nước suối trước mắt

biến mất, giống như căn bản không có xuất hiện, trước mắt chính là hành lang thường thường, hai bên vẫn là bích họa.

Chỉ bất quá thời khắc này bích họa không còn là quần sơn, nước suối, mà là một ít cô gái treo lơ lửng trên không trung.

Những cô gái này mỗi người hình thái không đồng nhất, vô luận quần áo hay cử chỉ cũng không giống nhau, để lộ ra vận vị bất đồng.

Nhiếp Vân nhìn một cái, không tới hai cái hô hấp, lần nữa thi triển ra một bộ kiếm pháp.

Thi triển xong kiếm pháp, bích họa biến mất, tiếp tục đi về phía trước.

Đi mấy bước lại xuất hiện bích họa bất đồng, năng lực lĩnh ngộ của Nhiếp Vân cực mạnh, thời gian không lâu lại căn cứ những hình ảnh này, thi triển ra kiếm pháp, đến bây giờ đã thi triển ra mười mấy bộ kiếm pháp.

Hô!

Đến cuối hành lang, một đại điện trống trải xuất hiện ở trước mắt.

- Luyện Kiếm Thạch đâu?

Đứng ở trong đại điện, trong lòng Nhiếp Vân nghi ngờ.

Từ hành lang một đường đi tới, vốn tưởng rằng ra khỏi hành lang là có thể thấy được Luyện Kiếm Thạch, sao không có gì cả?

Chẳng lẽ trên tấm bia đá nói là giả?

Trong lòng kỳ quái, quay đầu nhìn lại lối đi mới vừa đi qua, đàn hương ngoài cửa rõ ràng có thể thấy được, giờ phút này đã thiêu đốt sắp tới đáy, chỉ còn chừng một đốt tay, căn cứ tốc độ thiêu đốt, sợ rằng không dùng được mười mấy cái hô hấp sẽ thiêu đốt hầu như không còn.

Nói cách khác, trong mười mấy hô hấp này, không tìm được Luyện Kiếm Thạch mà nói, trước hết thảy cố gắng đều uổng phí!

- Nếu trên tấm bia đá nói, nơi này có Luyện Kiếm Thạch, liền nhất định sẽ có, Lục Hi Đại Đế còn không đến nổi làm cái này lừa bịp hậu nhân!

Từng cái suy đoán quanh quẩn ở não hải.

Lục Hi Đại Đế đường đường thượng cổ Đại Đế, thiết kế nội cốc cho hậu nhân, không thể nào chỉ vì lừa gạt bọn họ, làm như vậy tất nhiên có mục đích của mình.

- Hơn nữa, Kiếm Linh Cốc nhiều hậu nhân như vậy đã từng lấy được Luyện Kiếm Thạch, bọn họ có thể được, ta khẳng định cũng có thể được, phỏng chừng không tìm được mấu chốt...

Trong lòng không ngừng suy tư, ánh mắt rơi ở xa xa, mơ hồ lộ ra vẻ lo lắng.

Hương không ngừng thiêu đốt, không bao lâu, sẽ thiêu đốt hầu như không còn... Chẳng lẽ mình gặp phải Luyện Kiếm Thạch thứ nhất lại lỡ mất dịp may như vậy?

- Suy diễn Kiếm Đạo, xuất hiện tòa cung điện này, cùng nhau đi tới, vô số bích họa vô số kiếm chiêu...

Càng lo lắng, Nhiếp Vân càng có thể giữ được tĩnh táo, não hải không ngừngsuy đoán.

Dưới tình thế cấp bách như thế này suy diễn, hắn đã trải qua rất nhiều lần, tình cảnh từ đại điện xuất hiện đến đi tới nơi này từng cái hiện ở trước mắt, trước mơ hồ không tìm được đầu mối, tựa hồ càng ngày càng rõ ràng.

Trước tu luyện vô số kiếm chiêu cũng không ngừng quanh quẩn ở trong đầu.

Hô!

Trong đầu một trận linh quang thoáng hiện.

- Thì ra là như vậy!

Trong đầu thôi diễn tất cả kiếm chiêu hoàn toàn dung hợp vào một chỗ, tạo thành một vết kiếm ngân đặc thù.

Vết kiếm ngân này giống như điêu khắc một nửa ở trên vách tường, cứng cáp có lực, viết ra Đại Đạo huyền diệu.

- Đi ra!

Lĩnh ngộ điểm này, Nhiếp Vân không do dự nữa, trường kiếm trong tay dọc theo kiếm suy đẩy tính ra thẳng tắp bổ xuống.

Ầm!

Một tiếng nổ ầm, đại điện trống trải trước mắt kịch liệt đung đưa, một cổ lực lượng cuồng bạo cuốn tới, để cho hắn không kiềm hãm được lui về phía sau mấy bước.

Hô!

Ánh mắt lần nữa mở ra, phát hiện chẳng biết lúc nào đã tới cửa đại điện, cây hương thiêu đốt vừa vặn cháy hầu như không còn.

- Thành công hay thất bại?

Thấy hương đốt hầu như không còn, hoàn toàn tắt, trong lòng Nhiếp Vân cả kinh, vội vàng ngẩng đầu.

Đến bây giờ mới thôi, cho dù là hắn, cũng không biết rốt cuộc thành công hay thất bại.

Thời khắc cuối cùng lĩnh ngộ, rốt cuộc có phải là nội dung Lục Hi Đại Đế cần khảo hạch hay không.

- Ha ha, thành công!

Bất quá, loại nghi ngờ này không có kiên trì bao lâu liền kết thúc,

cung điện ở dưới ánh mắt của hắn nhìn soi mói, không ngừng đung đưa, thời gian nháy con mắt biến thành một bia đá to lớn.

Trên tấm bia đá chỉ có một đạo kiếm ngân, cùng trước hắn thi triển ra giống nhau như đúc, tuy hai mà một.

- Thu!

Lấy được khối Luyện Kiếm Thạch thứ nhất, Nhiếp Vân đưa tay bắt tới.

Nương theo bàn tay của hắn đi tới, Luyện Kiếm Thạch dần dần nhỏ đi, rơi vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng lộn một cái, thu vào thế giới nạp vật.

- Suy diễn Kiếm Đạo tìm cung điện, thông qua tình hình trong đó, suy diễn huyền bí của kiếm ngân, sau đó mới được Luyện Kiếm Thạch công nhận, hiển lộ chân hình...

Lấy đi Luyện Kiếm Thạch, Nhiếp Vân tiến hành tổng kết.

Trước khi tới, không được tin tức hữu dụng liên quan tới nội cốc, muốn đạt được càng nhiều Luyện Kiếm Thạch hơn, chỉ có thể dựa vào mình nghiên cứu, tìm ra quy luật.

Tổng kết xong, Nhiếp Vân thở ra một hơi, trường kiếm trong tay lần nữa rạch một cái, Kiếm Đạo trường hà xuất hiện ở trước mắt.

Căn cứ trường hà chỉ rõ phương hướng đi không xa, quả nhiên lần nữa nghe được một tiếng chuông vang lên, một cung điện xuất hiện.

Cung điện này bất đồng trước đó, nhìn càng thêm uy vũ cao lớn, che khuất bầu trời.

Tăng thêm tốc độ đi tới bên cạnh.

------oOo------

Chương 3289: Cổ quái bầy sói (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần này trước cung điện không có đốt hương, cũng không có bích họa, chỉ có hai người khổng lồ đứng sừng sững.

Hai người khổng lồ này mặt không biểu tình, một tay che trời, một tay che thân, không biết nói cái gì.

Có kinh nghiệm lần đầu tiên, Nhiếp Vân suy đoán huyền bí của Luyện Kiếm Thạch khẳng định ở trên người hai cự nhân này, lập tức cẩn thận quan sát.

Rất nhanh thì để hắn phát hiện động tác huyền bí của người khổng lồ, một kiếm phá cung điện, lấy được Luyện Kiếm Thạch.

Có hai lần kinh nghiệm, Nhiếp Vân càng ngày càng quen thuộc, ngày thứ nhất sắc trời mới vừa tối, liền được tám miếng Luyện Kiếm Thạch.

Mặc dù không tính là nhiều, nhưng nửa ngày tìm đến những thứ này, đã coi là không tệ.

Ô ô ô ô!

Mặt trời về tây, toàn bộ nội cốc giống như dính vào màu mực, đưa tay không thấy năm ngón.

Hoàn cảnh như vậy, cho dù là Thiên Nhãn, cũng nhìn không được bao xa.

Bất đắc dĩ Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là thả không gian chi lực của thế giới nạp vật ra ngoài.

Không gian chi lực của thế giới nạp vật có thể sử dụng ở chỗ này, hơn nữa không bị hạn chế, có không gian chi lực ánh xạ, rất nhanh thấy rõ tình cảnh chung quanh, nhìn một cái, lông mày không nhịn nhíu lại.

Mới vừa rồi còn ở trong rừng rậm cành lá sum xuê, sao thời gian nháy con mắt lại tiến vào Tu La chiến trường, khắp nơi hoang vu?

Nội cốc xuất hiện ở trong không gian chi lực của thế giới nạp vật, không có cây cối, không có hoa cỏ, có chẳng qua là loạn thạch, phế tích.

- Chẳng lẽ ban ngày thấy là giả?

Trong lòng kỳ quái, Nhiếp Vân thu hồi không gian chi lực của thế giới nạp vật, dùng sức quơ quơ đầu.

Mặc dù Thiên Nhãn nhìn khoảng cách không xa, nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng một bộ phận, giống như không gian chi lực của thế giới nạp vật thấy, khắp nơi đều là tàn viên đá vụn.

Một cảnh tượng suy bại.

- Ô ô ô ô ô!

Trong lòng đang kỳ quái, xa xa đột nhiên truyền tới một tiếng kêu to bén nhọn, giống như dã lang, lại giống như cú mèo, không biết là vật gì.

- Đi qua nhìn một chút!

Dừng bước, theo phương hướng thanh âm đi tới, Nhiếp Vân bay vút qua.

Một lát sau đi tới địa phương thanh âm vang lên, không gian chi lực của thế giới nạp vật lan tràn, một màn xuất hiện ở trước mắt, để cho con ngươi hắn co rụt lại.

Trong bóng tối, một con dã lang to lớn đứng ở phía sau nham thạch, đôi tròng mắt chiếu lấp lánh, giống như đèn lồng.

Con lang này thân hình cao lớn, nhất là khí thế trên người, rõ ràng đã đạt tới Hoàng cảnh viên mãn.

Dã lang Hoàng cảnh viên mãn... Khi nào nhô ra? Đây rốt cuộc là

vật gì?

Ngao ô!

Đang kỳ quái, thanh âm gào thét của dã lang lần nữa vang lên, màn đêm như bị phá vỡ, ngay sau đó tiếng xào xạc vang lên, trên mặt đất trước mắt xuất hiện vô số ánh mắt xanh mượt.

Mỗi một ánh mắt đại biểu một con dã lang, xuất hiện nhiều như vậy, hơn nữa đều là Hoàng cảnh viên mãn... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nhiếp Vân chỉ cảm thấy có chút khẩn trương, lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh.

Số lượng những sói hoang này nhiều chừng mấy chục, hơn nữa đều là Hoàng cảnh viên mãn, cho dù thực lực của Nhiếp Vân không kém, lâm vào trong đó, cũng không thể bảo đảm trốn thoát.

Dù sao nhiều sói hoang như vậy, làm không tốt thì có phương pháp hợp kích, không có sức chiến đấu Thâu Thiên Tá Thọ, rất khó đối phó.

Hổn hển! Hổn hển! Hổn hển!

Rất nhanh bầy sói tụ tập xong, trước nhất thấy giống như con đầu đàn, lần nữa thét chói tai, bầy sói phát ra động tĩnh tao loạn, ngay sau đó toàn bộ đi theo sau lưng con đầu đàn, chạy đi xa xa.

Chỉ chốc lát bầy sói liền biến mất.

Thấy bọn nó rời đi, cũng không phát hiện mình, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

Ban ngày hắn ở trong rừng rậm vòng vo một ngày, cũng không có phát hiện một con dã thú, thế nào khi trời tối, liền toát ra nhiều sói hoang như vậy, hơn nữa rừng rậm lại biến thành phế tích?

Chẳng lẽ cảnh tượng ban ngày cùng ban đêm phát sinh biến hóa?

- Trước bất kể bọn nó, dù sao cũng không phiền hà, tiếp tục tìm Luyện Kiếm Thạch mới là vương đạo!

Đè xuống rung động trong lòng, Nhiếp Vân lắc đầu một cái.

Tới đây chuyện trọng yếu nhất là tìm Luyện Kiếm Thạch, những dã thú khác, cảnh tượng biến hóa,… cùng hắn quan hệ không lớn.

Trường kiếm vũ động, Kiếm Đạo trường hà xuất hiện lần nữa ở trước mắt, thấy phương hướng trường hà chỉ rõ, da mặt của Nhiếp Vân co giật.

Chính là phương hướng bầy lang biến mất!

Chẳng lẽ... Những sói hoang này, cũng đang tìm Luyện Kiếm Thạch?

Không thể nào đâu!

- Đi qua nhìn một chút...

Trong lòng kỳ quái, suy nghĩ một chút vẫn không nhịn được mượn hắc ám ẩn giấu thân hình, nhanh chóng chạy như bay.

Mấy tức liền nghe được phía trước có thanh âm cắn xé cùng thở dốc dồn dập, Nhiếp Vân dừng bước, giấu ở sau một nham thạch to lớn, không gian chi lực của thế giới nạp vật lan tràn, nhìn về phía trước.

Phía sau nham thạch chính là bầy sói mới vừa rồi biến mất, giờ phút này đang vây thứ gì đó vào giữa.

Vèo vèo vèo vèo!

Không gian chi lực lặng yên không tiếng động tiếp tục lan tràn về phía trước. Nhiếp Vân lập tức thấy được vô số kiếm khí bắn vào bầy sói.

- Chẳng lẽ... là người thí luyện? Nhiếp Đồng?

Thấy có kiếm khí xuất hiện, con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại.

Không biết đám sói hoang này đi vây đệ đệ, nếu không bất kể bao nhiêu nguy hiểm, hắn cũng sẽ xông tới cứu!

- Không phải Nhiếp Đồng, là... một thanh niên thí luyện!

Rất nhanh, không gian chi lực của thế giới nạp vật đi tới vị trí kiếm mang xuất hiện, Nhiếp Vân thấy rõ bộ dáng người bị vây công.

Tiến vào nội cốc, cộng thêm Nhiếp Vân Nhiếp Đồng là tám người, trong đó còn có hai người Lục Huyền, Lục Bắc Hoang, còn dư lại bốn người không nhận ra. Bất quá đều là người Kiếm Linh Cốc, cái này chính là một trong bốn cái không nhận biết.

Người thanh niên này chỉ có Hoàng cảnh đỉnh phong, bị bầy sói Hoàng cảnh viên mãn vây quanh, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng, liên tục đâm ra mấy kiếm, ngay cả da cũng không thương được, càng làm cho hắn cảm thấy khủng hoảng.

Ngao ô!

Con đầu đàn tựa hồ nhìn thấu hắn hốt hoảng, lần nữa kêu lên một tiếng, mấy con sói ở trước mặt nhất, lộ ra tiếng gầm gừ hung ác, đồng thời bắt tới thanh niên.

Phần phật!

Móng vuốt sắc bén phá vỡ không khí, đi tới bên cạnh.

Thấy nguy hiểm, Nhiếp Vân đang định xuất thủ cứu giúp, đột nhiên phát hiện chuyện kỳ quái gì, khiếp sợ đến con mắt trợn tròn, không nhịn được ngừng lại.

Con sói công kích thanh niên, một móng tới, lại không phải dã thú công kích, mà là... một loại kiếm ý huyền diệu!

------oOo------

Chương 3290: Cổ quái bầy sói (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sói hoang thi triển kiếm ý? Cái này... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nhiếp Vân có chút sờ không rõ đầu óc.

Người có thể thi triển kiếm chiêu, thi triển kiếm ý, nhưng sói... Làm sao làm được?

Xì!

Bị kiếm ý đâm trúng, trên người thanh niên tóe ra máu tươi, trên mặt tràn đầy kinh hoàng:

- Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Muốn giết cứ giết, ta còn không đến nổi cầu xin tha thứ!

Thật ra thì mới vừa rồi không động thủ, Nhiếp Vân cũng nhìn ra. Con sói vừa rồi công qua, mặc dù kiếm ý hung hãn, lại không có ý tứ muốn giết thanh niên.

Không giết hắn, vây quanh hắn làm gì?

- Ngao ô!

Con đầu đàn lần nữa gầm thét một tiếng, mấy con sói vây quanh lại mỗi người thả ra một đạo kiếm ý, xì… liên tục mấy tiếng, quần áo của thanh niên bị xé, một thạch bài rơi trên mặt đất.

- Ân? Đây là... Đây là Luyện Kiếm Thạch?

Nhiếp Vân chỉ nhìn một cái, liền nhận ra được, cái thạch bài này không phải cái khác, chính là Luyện Kiếm Thạch.

Xem ra không chỉ hắn ở nội cốc tìm được, người thanh niên này cũng tìm được.

- Đây là của ta...

Thấy thạch bài rơi trên mặt đất, thanh niên lo lắng, vội vàng bắt tới bia đá.

Tới nội cốc mục đích chủ yếu chính là tìm Luyện Kiếm Thạch, thật vất vả lấy được một cái, làm sao có thể buông tay!

Tí tách tí tách két!

Bàn tay còn không có tiếp xúc bia đá, đếm đạo kiếm khí liền thẳng tắp đâm tới.

Nếu như thanh niên tiếp tục bắt Luyện Kiếm Thạch, những kiếm khí này hoàn toàn có thể đâm tới trên tay hắn, để cho cánh tay hắn gảy lìa.

Hô!

Vốn thuộc về bên yếu thế, một khi gảy tay gảy chân, khó bảo toàn chết ở chỗ này, thanh niên dừng lại, không có đưa tay tới, mà đứng ở tại chỗ.

Hô!

Hắn ngừng, bầy sói lại không ngừng, một con sói đi tới, móng vuốt sắc bén nhẹ nhàng câu lên, liền nắm lấy Luyện Kiếm Thạch, sau đó tha ở trong miệng.

- Ta...

Thấy bầy sói lại tranh đoạt bia đá, sắc mặt thanh niên khó coi, muốn đoạt lại nhưng biết không có thực lực này.

- Ngao ô!

Luyện Kiếm Thạch tới tay, con đầu đàn lần nữa gào thét, xoay người rời đi, những con sói khác đi theo, chỉ chừa lại thanh niên kinh ngạc, mặt nghi ngờ, không biết chuyện gì xảy ra.

- Lấy được Luyện Kiếm Thạch liền đi... Chẳng lẽ đám sói này là đặc

biệt tới cướp đoạt bia đá?

Nhìn một màn này ở trong mắt, ánh mắt của Nhiếp Vân chớp chớp, lòng tràn đầy nghi ngờ.

Tình huống trước mắt thực quá quỷ dị.

Không biết từ nơi nào toát ra một bầy sói Hoàng cảnh viên mãn, vây công người thí luyện, không giết, chỉ vì cướp đoạt Luyện Kiếm Thạch... Muốn làm gì?

Chẳng lẽ bầy sói này là một người thí luyện nuôi dưỡng, muốn cướp Luyện Kiếm Thạch mà những người khác lấy được đi?

- Chẳng lẽ là thủ đoạn của Đại Tế Ty?

Trong lòng toát ra một ý nghĩ.

Đại Tế Ty đối với mình cực kỳ thống hận, nhất định sẽ ở nội cốc dùng thủ đoạn, chẳng lẽ bầy sói này chính là thủ đoạn của hắn?

Thông qua vật này cướp đoạt Luyện Kiếm Thạch, để cho Lục Huyền lấy được nhiều hơn?

- Có khả năng rất lớn, mới vừa rồi bầy sói trực tiếp chạy qua bên này, nhất định là phát hiện nơi này có Luyện Kiếm Thạch!

Nghĩ đến điểm này, trong lòng Nhiếp Vân càng thêm xác định.

Mới vừa rồi ở bên kia gặp phải bầy sói, con đầu đàn gào thét một tiếng liền dẫn đầu chạy tới bên này, trong tay thanh niên đang có Luyện Kiếm Thạch... Đây nhất định không phải nói đang chạy đụng phải, mà là con đầu đàn biết vị trí của Luyện Kiếm Thạch, mang bầy sói tới.

- Không đúng... Nếu như vậy, ta cách bọn nó gần như vậy, vì sao không có bị phát hiện?

Mới vừa rồi hắn ở phía sau bầy sói, cách bầy sói chỉ có mấy chục thước, dựa theo tình huống bình thường, con đầu đàn thật có thể

phát hiện Luyện Kiếm Thạch mà nói, nên phát hiện mình trước, mà không phải thanh niên khoảng cách xa hơn a!

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Chẳng lẽ... là vì thế giới nạp vật?

Một ý nghĩ toát ra.

Tuy Nhiếp Vân lấy được nhiều Luyện Kiếm Thạch, nhưng đều thu vào thế giới nạp vật, thế giới nạp vật không giống không gian giới chỉ bình thường, một mình tạo thành một không gian đặc thù, nếu như mình không chủ động thả ra khí tức, coi như là cường giả Đại Đế, cũng khó có thể phát hiện!

Chính vì vậy, ở sau khi luyện hóa Viêm Hoàng Điện, không sợ bị người khác biết.

Sở dĩ bầy sói không tìm hắn, có phải nguyên nhân này hay không?

- Trước bất kể có phải hay không, đi lên xem một chút lại nói!

Nghĩ tới những thứ này, Nhiếp Vân không có để ý tới thanh niên mặt thống khổ, thân thể động một cái, vọt ra ngoài, thẳng tắp đuổi theo bầy sói.

Cũng khó trách hắn thống khổ, hao tốn một ngày mới được một cái Luyện Kiếm Thạch cứ như vậy bị cướp đi, hơn nữa còn bị một đám sói cướp đi, đổi thành người nào, trong lòng cũng sẽ khó chịu.

Tốc độ của bầy sói không tính quá nhanh, Nhiếp Vân có không gian chi lực của thế giới nạp vật có thể trước thời hạn thấy đối phương, thời gian không lâu liền đuổi tới sau lưng.

Thời khắc này bầy sói cũng không phát hiện có người theo dõi, mà không ngừng đi về phía trước, một đường chạy hết tốc lực, ước chừng một giờ, ngừng lại.

Xuất hiện ở trước mắt là một đỉnh núi to lớn, cụ thể cao bao nhiêu không thấy rõ, nhưng lan tràn ít nhất mấy ngàn dặm.

Bầy sói ngừng lại, con đầu đàn gào thét một tiếng, thẳng tắp vọt tới một nham thạch to lớn ở bên cạnh chân núi.

Thấy cử động của con đầu đàn, Nhiếp Vân sửng sốt.

Tốc độ nhanh như vậy, chẳng lẽ muốn đập đầu tự tử?

Không nên a!

Mới vừa rồi thấy bọn họ cướp đoạt Luyện Kiếm Thạch của thanh niên, trí khôn rất cao, không nên chạy xa như vậy đến nơi đây tự sát a!

Ầm!

Đang kỳ quái, đầu con đầu đàn đụng vào tảng đá, một tiếng nổ ầm, nham thạch vỡ thành vô số khối, phía sau lộ ra một cái hang đen nhánh.

- Nguyên lai là một sơn động!

Thần sắc của Nhiếp Vân bình tĩnh lại.

Phía sau có một sơn động, cho dù là hắn mới vừa rồi cũng không thấy.

Ngao ô!

Nham thạch bể tan tành, con đầu đàn kêu ầm ỉ, bầy sói phóng tới. Còn chưa tới bên cạnh, liền thấy một đạo kiếm mang thẳng tắp bắn ra, chặn lại thế công.

- Quả nhiên có người!

Thấy kiếm mang, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Hắn đoán đúng rồi.

Hô! Hô!

Thời điểm trong lòng hắn xác định, trong sơn động chui ra bóng người, lại là hai cái.

Thấy rõ dung mạo, Nhiếp Vân không nhịn được lắc đầu.

Không phải Nhiếp Đồng, Lục Huyền, Lục Bắc Hoang, mà là hai cái còn lại trong bốn người.

Giờ phút này hai người rõ ràng không nghĩ tới sơn động bị bầy sói công phá. Xuất hiện nhiều con sói Hoàng cảnh viên mãn như vậy, người người lộ ra kinh hoàng.

- Đây là chuyện gì xảy ra? Chúng ta làm sao bây giờ?

Một người trong đó không nhịn được hỏi.&

------oOo------

Chương 3291: Cổ quái bầy sói (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta xem qua không ít người lưu lại bút ký, không có nói qua chuyện bầy sói... Tại sao có thể có nhiều sói như vậy? Hơn nữa người người đều có thực lực Hoàng cảnh viên mãn?

Một người khác cũng có chút run run, sắc mặt trắng bệch.

- Đừng để ý nhiều như vậy, không nghĩ biện pháp xông ra, hôm nay chúng ta phải chết ở chỗ này!

Một thanh niên khác mặc dù sợ, nhưng cũng biết kết cục, không nhịn được nói.

- Liều mạng!

Hai người cắn răng rút trường kiếm ra, từng đạo kiếm khí sắc bén đâm tới bầy sói, tính toán đánh ra một lối đi, tìm đường sống.

Bất quá, bọn họ quá khinh thường thực lực của bầy sói.

Những con sói này mỗi một đầu đều có thực lực Hoàng cảnh viên mãn, nhiều như vậy phối hợp ở một chỗ, làm sao có thể để cho bọn họ chạy trốn, hai người phát ra kiếm khí còn chưa tới bên cạnh bầy sói, liền bị ngăn trở, ngay sau đó mấy con sói xông về phía trước, móng vuốt bắt tới.

Xì! Xì!

Thanh âm kiếm khí vào thịt, ngón tay cái của hai thanh niên bị kiếm khí cắt xuống, hai không gian giới chỉ rơi trên mặt đất.

Rào!

Chiếc nhẫn bị một con sói nắm lên, vuốt sói nhẹ nhàng gõ, đồng thời vỡ vụn, đồ vật bên trong rớt ra.

Hai thanh niên vô luận thực lực hay thiên phú, đều cực kỳ không kém. Ở gia tộc khẳng định cũng rất được coi trọng, trong giới chỉ có không ít bảo bối, bất quá bầy sói nhìn cũng không nhìn, ở bên trong lay mấy cái, lấy ra mấy tấm bia đá.

Trong một chiếc nhẫn có ba khối, một cái bốn khối!

Hai người này thu hoạch còn nhiều hơn thanh niên trước kia, hai người cộng lại đã đạt tới bảy khối.

- Luyện Kiếm Thạch của chúng ta...

Thấy cử động của bầy sói, hai thanh niên lo lắng.

Bất quá, bọn họ cũng biết, bằng vào thực lực của hai người, căn bản không phải đối thủ, chỉ có thể không có biện pháp.

Ngao ô!

Cướp được Luyện Kiếm Thạch của hai thanh niên, con đầu đàn lần nữa ngao ô một tiếng, không để ý tới hai người nữa, xoay người đi

ra ngoài, những con sói khác theo sát nó, chỉ chốc lát biến mất ở trước mặt.

- Đám sói này... Xem bộ dáng là đặc biệt tới cướp Luyện Kiếm Thạch...

Hai người không ngốc, giờ phút này cũng hiểu mục đích của bầy sói, ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, trên đầu tràn đầy dấu hỏi.

Khổ cực một ngày tìm được Luyện Kiếm Thạch lại bị một đám sói đoạt đi... Nếu như không phải đích thân trải qua, căn bản không thể tin được!.....

- Nhất định là thủ đoạn của Đại Tế Ty!

Tiếp tục đi theo sau lưng bầy sói, Nhiếp Vân càng thêm kiên định suy đoán.

Trừ Đại Tế Ty, hắn thực không nghĩ ra, rốt cuộc người nào có thể ra lệnh cho nhiều sói như vậy!

Hơn nữa những con sói này mục tiêu rất rõ ràng, chính là Luyện Kiếm Thạch.

Muốn đạt được Lục Hi Đại Đế truyền thừa, Luyện Kiếm Thạch vô cùng trọng yếu, lấy được càng nhiều, tỷ lệ đạt được truyền thừa càng lớn, Đại Tế Ty làm như vậy, nhất định là muốn cướp đoạt tất cả Luyện Kiếm Thạch của mọi người, cho cháu của mình Lục Huyền!

Để cho hắn có cơ hội đạt được truyền thừa!

- Đáng ghét!

Đoán được mục đích của đối phương, Nhiếp Vân có chút nổi giận, lại không có bất kỳ biện pháp nào.

Mặc dù thực lực của hắn không kém, nhưng đối mặt một bầy sói biết thi triển kiếm ý, lại đạt tới Hoàng cảnh viên mãn... Vẫn không có chút phần thắng!

Nói cách khác, cho dù hắn biết đây là âm mưu của Đại Tế Ty, cũng không có biện pháp.

Bởi vì hắn chiến không thắng nổi bầy sói này, không thể nào đoạt lại Luyện Kiếm Thạch mà bầy sói cướp đi.

- Ta không tìm được Nhiếp Đồng, nhưng bầy sói có thể, trước hội hợp, lại nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề bầy sói!

Một ý nghĩ toát ra.

Thời điểm tiến vào nội cốc, vị trí truyền tống không giống nhau, không biết đệ đệ ở địa phương nào, hắn không biết, nhưng bầy sói biết!

Có hai lần trải qua này, chỉ cần đệ đệ tìm được Luyện Kiếm Thạch, bầy sói khẳng định có thể tìm được hắn.

Chờ thời điểm bầy sói tìm được Nhiếp Đồng, lại hội hợp, huynh đệ liên thủ, nhất định có thể nghĩ ra phương pháp giải quyết!

Dù sao đệ đệ đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong, sức chiến đấu tăng lên gấp mấy lần, so với hắn bây giờ còn lợi hại hơn, một người không được, hai người liên thủ đối phó bầy sói có khi có thể có phần thắng rất lớn.

Chỉ cần giải quyết được bầy sói, hắn và Nhiếp Đồng làm không tốt còn sẽ trở thành người thắng lớn nhất.

- Theo dõi bầy sói, cũng có thể vạch trần âm mưu của Đại Tế Ty!

Trong lòng có quyết định, Nhiếp Vân không có ngừng nghỉ, nữa không để ý tới hai thanh niên đứng ở trước sơn động khóc không ra nước mắt, tiếp tục đi theo.

Lần này bầy sói đi lộ trình dài hơn, đến gần bốn giờ mới dừng lại.

Từ trời tối đến bây giờ, đã năm giờ, sắc trời mông lung, sắp sáng rồi.

Nhiếp Vân xoa xoa chân, cố nén xung động hô hấp dồn dập, núp ở sau một cây đại thụ, bất đắc dĩ lắc đầu.

Bị nội cốc áp chế, rất nhiều thủ đoạn không thi triển ra được, dưới tình huống này theo dõi một bầy sói Hoàng cảnh viên mãn, thực quá khó khăn.

Có mấy lần thiếu chút nữa mất dấu, nếu không phải có thể nghe được thanh âm huyên náo của bầy sói, sợ rằng sẽ không đuổi kịp.

- Lần này không biết tìm được người nào, chỉ mong là Nhiếp Đồng!

Điều hòa hô hấp, Nhiếp Vân khống chế không gian chi lực của thế giới nạp vật lan tràn đến trong bầy sói, trong lòng tràn đầy mong đợi.

Trước hắn sợ Nhiếp Đồng đụng phải bầy sói, nhưng thấy qua hai lần vây công, loại ý nghĩ này liền không còn.

Bầy sói chỉ cướp đoạt Luyện Kiếm Thạch, không đả thương người, nếu có thể gặp phải Nhiếp Đồng tốt nhất, mình cũng tìm được hắn, huynh đệ có thể liên thủ.

Ngao ô!

Thời điểm trong lòng mong đợi, con đầu đàn gầm to lần nữa, thanh âm nghẹn ngào ở trong bóng tối xa xa truyền bá.

Rất nhanh một đạo kiếm mang bắn ra, đạo đạo kiếm khí vạch phá không gian, giống như thiết ngưu cày đất, tàn phá mặt đất xuất hiện mương máng sâu đậm.

- Không phải Nhiếp Đồng...

Thấy uy lực của kiếm mang, tâm tình vốn mong đợi của Nhiếp Vân rơi xuống, rốt cuộc thấy rõ bộ dáng người bị bầy sói vây công, quả nhiên không phải Nhiếp Đồng, mà là người cuối cùng trong bốn thanh niên hắn không nhận biết.

Bầy sói có kinh nghiệm cướp đoạt ba thanh niên trước, thời gian không lâu liền cướp đi Luyện Kiếm Thạch của thanh niên này.

Vận khí của thanh niên này xem ra không tệ, một người liền được năm cái.

Nói cách khác bầy sói bây giờ đã có mười ba cái Luyện Kiếm Thạch.

- Nếu có thể cướp được mười ba cái này, là có thể bớt đi không ít phiền toái...

Thấy Luyện Kiếm Thạch trong bầy sói, trong lòng Nhiếp Vân toát ra xung động.

Bất quá, mặc dù biết chỉ cần đoạt tới, có thể tiết kiệm không ít phiền toái, nhưng cũng biết, căn bản không phải đối thủ của bầy sói.

------oOo------

Chương 3292: Ban ngày tới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đánh cũng không đánh lại, muốn cướp đoạt Luyện Kiếm Thạch nói dễ vậy sao, làm không tốt không có giành được, mình còn phải đáp vào.

Ngao ô!

Cướp được năm Luyện Kiếm Thạch của thanh niên, con đầu đàn lần nữa la lên một tiếng, thời điểm Nhiếp Vân cho là bọn nó còn muốn tiến hành mục tiêu kế tiếp, bầy sói tứ tán, vọt ra bốn phương tám hướng.

- Ân?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

Trước bầy sói ở cũng một chỗ, bây giờ tứ tán, chẳng lẽ muốn một mình hành động?

- Bất kể nhiều như vậy, đi theo con đầu đàn là khẳng định không thành vấn đề!

Bầy sói tứ tán, Nhiếp Vân một người không thể nào đuổi theo kịp. Do dự một chút, phong tỏa mục tiêu ở trên người con đầu đàn.

Bầy sói lấy con đầu đàn làm hiệu lệnh, mặc dù Luyện Kiếm Thạch không có ở trên người nó, nhưng theo phía sau, nhất định có thể lấy được thu hoạch không tưởng được.

Thân thể động một cái, hóa thành một đạo vi phong, lặng lẽ đi theo.

Con đầu đàn tựa hồ không có cảm thấy được phía sau có người, dọc theo phế tích chậm chạp đi về phía trước.

Giờ phút này bầu trời sắp kết thúc hắc ám, mặt trời sắp dâng lên, trong không khí mang hơi thở ấm áp, nhiệt độ dần dần tăng trở lại.

- Ngao ô!

Con đầu đàn tựa hồ nhìn thấy màn này, ngừng lại, ngồi ở trên một tảng đá thét chói tai, người lăng không bay đi.

- Cái gì?

Nhiếp Vân sợ hết hồn.

Nội cốc hạn chế phi hành, hắn không cách nào bay đi, con đầu đàn này lại có thể bay lên, có chút không ngờ.

Hô!

Khiếp sợ còn không có kết thúc, thân ảnh của con đầu đàn hóa thành một đạo thiểm điện, từ tại chỗ biến mất, không biết đi nơi nào, không tìm được tung tích.

- Thật nhanh!

Tốc độ của con đầu đàn thực quá nhanh, thậm chí ngay cả đi hướng nào cũng không thấy.

Ầm!

Đang muốn tiếp tục tìm kiếm, mặt đất lâm vào hắc ám nồng đậm nhất trước bình mình, đưa tay không thấy được năm ngón. Không gian chi lực của thế giới nạp vật cũng bị áp chế, không thấy được khoảng cách quá xa.

Tình huống như vậy duy trì không tới mười hô hấp, ánh mặt trời từ đông phương bắn ra, quang minh lần nữa trở về mặt đất.

Xoa xoa con mắt, mới vừa thích ứng quang minh bất ngờ xuất hiện, thấy rõ ràng cảnh tượng trước mắt, Nhiếp Vân lần nữa sửng sờ ở tại chỗ.

Chỉ thấy phế tích lần nữa biến thành rừng rậm xanh mượt, vô số cây cối mọc như rừng, trong không khí tán dật ra mùi thơm hoa cỏ đậm đặc.

Nếu như không phải mấy chục hô hấp trước chính mắt thấy được phế tích đầy đất, căn bản không thể tin được đây là thật.

Thật quỷ dị!

Cảnh tượng ban ngày cùng ban đêm lại hoàn toàn bất đồng.

- Chẳng lẽ... Bầy sói chỉ xuất hiện ở ban đêm?

Trong lòng động một cái.

Nếu ban ngày cùng ban đêm, địa hình không giống nhau, có thể bầy sói xuất hiện cũng có liên quan hay không?

Phải biết hôm qua suốt một ngày, hắn một con dã thú cũng chưa từng gặp, buổi tối lại toát ra một bầy sói lớn như vậy, nói không kỳ quái là giả.

Trong lòng nghi ngờ, nhảy lên cây khô, bốn phía quay một vòng.

Một vòng này hao tốn ước chừng một giờ, đi chu vi không dưới ngàn dặm.

- Quả nhiên một con dã thú cũng không có, tối hôm qua dấu vết bầy sói đi qua cũng biến mất... Nói rõ ban ngày không có bầy sói, chỉ có buổi tối xuất hiện!

Xác định suy đoán của mình.

- Ban ngày chúng ta tìm Luyện Kiếm Thạch, buổi tối bầy sói qua cướp đoạt... Thật quỷ dị!

Nhiếp Vân xoa xoa mi tâm.

Ban ngày thật vất vả tìm được Luyện Kiếm Thạch, buổi tối bầy sói tới cướp, tiếp tục như vậy, ba ngày căn bản không chiếm được mấy cái a!

- Trước bất kể, dù sao bầy sói không cảm ứng được Luyện Kiếm Thạch giấu ở thế giới nạp vật, ta tiếp tục tìm đi!

Quấn quít một hồi, Nhiếp Vân lắc đầu một cái, không nghĩ nhiều nữa.

Luyện Kiếm Thạch giấu ở trong không gian giới chỉ, sẽ bị phát hiện, nhưng giấu ở thế giới nạp vật, bầy sói liền không cảm thấy được.

Nói cách khác, bầy sói đối với người khác mà nói là ác mộng, đối với hắn mà nói, không có ảnh hưởng quá lớn.

Biết điểm này, Nhiếp Vân lần nữa sử dụng Kiếm Đạo trường hà, tìm tung tích của Luyện Kiếm Thạch.

Lần này hiệu suất không nhanh hơn ngày hôm qua, bất quá cũng xem như tốt, một ngày thời gian, phát hiện suốt chín cung điện có giấu Luyện Kiếm Thạch, trong đó có ba chỗ, cho thời gian chân thực quá ngắn, cho dù hắn cũng khó phá giải, đau khổ thất bại.

Bất quá cũng tương đương với một ngày lấy được sáu khối Luyện Kiếm Thạch, hơn nữa ngày hôm qua tám khối, trong tay đã có mười bốn khối.

Cái thành tích này ở nhiều đời thí luyện chưa được xếp hạng, nhưng cũng không kém, coi như trung du.

- Hôm nay độ khó tìm Luyện Kiếm Thạch rõ ràng lớn hơn hôm qua... Chẳng lẽ nương theo thời gian chuyển dời, Luyện Kiếm Thạch tìm càng khó hơn?

Mắt thấy mặt trời rơi về phía tây, sắc trời sắp tối, Nhiếp Vân tổng kết một ngày được mất.

Hôm nay đạt được Luyện Kiếm Thạch khảo hạch, rõ ràng khó hơn hôm qua, nếu như nói khó khăn tăng có thể là cái lệ, hôm nay nhìn thấy chín cung điện, độ khó cũng tăng lên, ngay cả hắn cũng không tự chủ được thất thủ ba cái, đủ thấy đáng sợ!

Chẳng lẽ không những ban đêm có bầy sói qua cướp đoạt, ban ngày độ khó cũng sẽ tăng lớn?

Nếu thật nói như vậy, Luyện Kiếm Thạch quả nhiên không phải dễ dàng lấy được như vậy, ban đầu Nhị Tế Ty Lục Vân Tử được hơn ba mươi cái... Hắn là làm sao làm được?

- Trời sắp tối rồi, bầy sói chắc sắp xuất hiện!

Trong lòng cảm khái, Nhiếp Vân ngồi ở tại chỗ điều tức.

Liên tục hai ngày một đêm bận rộn, cho dù là hắn cũng có chút mệt mỏi.

Nếu ở Thần giới, đừng nói thời gian ngắn như vậy, cho dù kiên trì ba ngày ba đêm cũng không sao, nhưng nội cốc đối với người áp chế quá mạnh mẽ, vô luận tinh thần hay thân thể, cũng không nhịn được sinh ra mệt mỏi.

Cổ tay lộn một cái, một viên đan dược tròn xoe xuất hiện ở lòng bàn tay.

Đây là hắn lúc rỗi rãnh lợi dụng dược liệu trân quý của Viêm Hoàng Điện luyện chế đan dược, có thể bổ sung thể lực và tinh thần hao tổn.

Uống thuốc, tiêu hóa dược lực, quả nhiên cảm giác thư thái hơn rất nhiều, mệt mỏi biến mất hầu như không còn, lần nữa khôi phục thể lực.

Ầm!

Đúng như dự đoán, mặt đất lần nữa nổ ầm, mặt trời rơi xuống, đêm tối hàng lâm.

Mấy chục hô hấp qua đi, hoàn toàn vững chắc, thế giới trước mắt đưa tay không thấy được năm ngón, Thiên Nhãn cũng không cách nào sử dụng.

Khống chế không gian chi lực của thế giới nạp vật lan tràn ra phía ngoài, dò xét chung quanh, nhìn một cái, Nhiếp Vân cổ quái.

Nguyên tưởng rằng thấy sẽ là vùng đất hoang vu đêm qua, khắp nơi bừa bãi, nằm mơ cũng không nghĩ tới... Địa hình lại thay đổi!

------oOo------

Chương 3293: Con hổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xuất hiện ở trong tầm mắt chính là thảo nguyên xanh mượt, mênh mông vô bờ, cỏ dại cao lớn chừng một người, ngay cả hắn lâm vào trong đó ngay cả tóc cũng không thấy được.

- Cổ quái!

Nhiếp Vân không nhịn được lắc đầu.

Không thể không nói hoàn cảnh nội cốc biến hóa thực quá quái dị,

để cho hắn không tìm được chút quy luật nào.

Ngày hôm qua còn là phế tích không có một ngọn cỏ, hôm nay thì biến thành thảo nguyên rậm rạp.

- Trước tiên tìm bầy sói lại nói!

Không thèm nghĩ chuyện địa hình biến hóa nữa, Nhiếp Vân lần nữa sử dụng Kiếm Đạo.

Có kinh nghiệm đêm qua, hắn biết bầy sói tìm Luyện Kiếm Thạch, chỉ cần phương hướng Luyện Kiếm Thạch xuất hiện, chúng cũng sẽ xuất hiện.

Một đường đi về phía trước, đi gần nửa canh giờ, quả nhiên nghe được thanh âm xào xạt, buội cỏ phía trước không ngừng đung đưa. Nhìn dáng dấp có sinh linh hoặc là người đang đi về phía trước.

Nhiếp Vân dừng bước, giấu ở trong một mảnh cỏ tranh đậm đặc, khống chế không gian chi lực của thế giới nạp vật lan tràn ra phía ngoài.

- Không phải sói... Đây là cái gì?

Thấy rõ ràng vật xuất hiện ở trong mắt, Nhiếp Vân sửng sốt.

Căn bản không phải bầy sói trong tưởng tượng, mà là một con hổ to lớn, chậm rãi đi ở trong bụi cỏ, đôi mắt lấp lánh hữu thần, mang khí tức vương giả, tựa hồ đang tìm con mồi tùy thời xuất thủ.

- Con hổ?

Nhiếp Vân cảm thấy sắp điên rồi.

Ở nội cốc hai ngày một đêm chưa thấy qua con hổ, nó từ nơi nào nhô ra?

Không phải là bầy sói sao?

Rống!

Đang kỳ quái, xa xa vang lên một tiếng hổ gầm.

Thanh âm giống như sấm sét vang dội ở trong đêm tối, mặt đất cũng rung động.

Quét quét quét!

Nghe được tiếng hổ gầm này, con hổ vốn còn nhàn nhã đi về phía trước giống như lấy được mệnh lệnh, nhanh chóng phóng tới, tốc độ tựa như mủi tên rời cung.

- Theo sau...

Trong đầu mơ hồ, bất quá, giờ phút này cũng biết không phải thời điểm suy tính, Nhiếp Vân bước nhanh đi theo.

Tốc độ của con hổ rất nhanh, thời gian không lâu liền chạy mấy trăm dặm, Nhiếp Vân toàn lực đi theo, may mắn chung quanh cỏ tranh rất cao, nếu không liền bị phát hiện.

- Nhiều con hổ như vậy...

Con hổ ngừng, Nhiếp Vân giấu kỹ thân hình, lúc này mới phát hiện trước mắt đã xuất hiện một đống con hổ, có ít nhất hơn bốn mươi con, trên người phát ra khí tức hung hãn, sinh ra chớ quấy rầy.

Có thể đoán được, chỉ cần tùy tiện xông tới, nhất định sẽ bị xé thành mảnh vụn.

- Hổ không giống sói, sói thành đoàn, hổ chỉ sống độc lập. Thế nào... xuất hiện bầy hổ?

Nhiếp Vân bất đắc dĩ.

Bầy sói ngược lại cũng thôi, bởi vì sói luôn ở chung, thời điểm vây công con mồi cũng là tập thể lên, nhưng con hổ bất đồng. Thân là vương giả rừng rậm, có kiêu ngạo của mình, một núi không thể chứa hai hổ, trừ khi một con hổ đực và một con hổ cái. Đột nhiên thấy mấy chục con hổ... Coi như là hắn, cũng cảm thấy lòng tràn

đầy cổ quái, da đầu tê dại.

- Hơn nữa, thực lực của những con hổ này, đồng dạng là Hoàng cảnh viên mãn, so với bầy sói trước càng cường đại hơn...

Thấy một bầy hổ, Nhiếp Vân đồng thời nhìn thấu tu vi của chúng.

Những con hổ này mỗi một đầu đều có thực lực Hoàng cảnh viên mãn, hơn nữa trên người mơ hồ đều có kiếm khí ngang dọc, so với trước sói càng thêm lợi hại!

Trước bầy sói hắn bị vây công cũng khó có thể trốn thoát, bầy hổ trước mắt càng đáng sợ hơn, đừng nói lâm vào trong đó, một khi bị phát hiện, trốn sợ rằng cũng không trốn thoát!

Rống!

Trong lòng rung động, con hổ trước gào thét lần nữa hô lên.

Nương theo thanh âm này, tất cả con hổ giống như lấy được mệnh lệnh, theo sát sau lưng nó xông về phía trước.

Mặc dù không có gầm to, cũng không có động tác dư thừa, nhưng uy thế của một đám hổ ở nơi đóày, khí tức xung thiên, đi ngang qua thảo nguyên, để cho người ta không kiềm hãm được trong lòng sinh ra vẻ sợ hãi.

- Theo sau!

Biết những con hổ này hết sức nguy hiểm, nhưng Nhiếp Vân vẫn quyết định theo sau.

Ngày hôm qua thì phế tích, hôm nay là thảo nguyên, ngày hôm qua bầy sói, hôm nay bầy hổ... Làm không tốt bầy hổ này giống như bầy sói ngày hôm qua, mục đích cũng là vì cướp đoạt Luyện Kiếm Thạch.

Vù vù!

Bầy hổ đi tới thời gian không lâu, quả nhiên phát ra tiếng kinh hô

của Nhân loại, ngay sau đó kiếm khí ngang dọc, một bóng người nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm bầy hổ trước mắt, sắc mặt khó coi.

Xuyên thấu qua không gian chi lực của thế giới nạp vật, Nhiếp Vân thấy rõ bộ dáng người này, là Lục Bắc Hoang!

Lúc này Lục Bắc Hoang không có khí chất trước đó, lộ ra có chút chật vật, trên người cũng xuất hiện vết máu, giơ trường kiếm trong tay, mặt cảnh giác nhìn về phía bầy hổ trước mắt.

- Ta là người thí luyện của Kiếm Linh Cốc... Các ngươi muốn làm gì?

Quát to một tiếng, Lục Bắc Hoang nhìn chằm chằm bầy hổ trước mắt.

Hắn đã nhìn ra, những con hổ này đều có thực lực Hoàng cảnh viên mãn, Thần thú thực lực như thế, khẳng định có thể nghe hiểu tiếng người.

Rống!

Không để ý tới hắn quát tháo, con hổ khinh miệt nhìn một cái, lần nữa gầm thét.

Nghe được con hổ kêu lên, mấy con hổ khác chạy tới, móng vuốt bổ ra.

Kiếm khí cắt không gian, không khí xuất hiện đạo đạo liệt ngân, còn chưa tới bên cạnh, kiếm ý nồng nặc liền thẳng đuổi linh hồn, làm cho không người nào có thể tránh né.

- Đáng ghét!

Con ngươi của Lục Bắc Hoang co rụt lại.

Cho tới giờ khắc này hắn mới biết, những con hổ này lại lý giải Kiếm Đạo sâu như vậy.

Chỉ bằng vào kiếm ý, là có thể nhìn ra, coi như hắn, cũng không thi triển được kiếm khí cường đại như vậy.

- Ngăn trở!

Trong lòng kinh ngạc, trên tay lại không có ngừng nghỉ, một tiếng giận dử, trường kiếm trong tay bắn nhanh, cùng thời khắc đó, một cái binh khí bộ dáng chuông lớn xuất hiện.

Đông! Đông! Đông!

Kiếm khí của mấy con hổ đụng vào chuông lớn, phát ra thanh âm điếc tai nhức óc.

Bất quá kiếm khí cũng bị chắn ở bên ngoài, không cách nào tổn thương hắn.

- Xem ra Nhị Tế Ty cho Lục Bắc Hoang không ít chỗ tốt!

Thấy chuông lớn, Nhiếp Vân gật đầu.

Lục Bắc Hoang là cháu trai ruột của Nhị Tế Ty, cái chuông lớn này sợ rằng đúng là hắn cho, nếu không, không thể nào có uy lực như vậy, có thể ngăn trở kiếm khí của đàn hổ.

Rống!

Chuông lớn ngăn trở công kích, con hổ tức giận, lần nữa gầm thét, lại có bốn con hổ vọt tới.

Mỗi một con đều mang kiếm khí vô cùng sắc bén, đâm thẳng tới.

Xì! Xì!

Vô số kiếm khí đồng thời đâm ra, cho dù Lục Bắc Hoang có thần binh cũng không đở được, trên người xuất hiện vết máu.

Con hổ công kích rất có chừng mực, mặc dù vết máu kinh khủng, thương thế lại không sâu, tánh mạng vô ngại.

------oOo------

Chương 3294: Gặp Nhiếp Đồng

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đáng ghét, các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Cảm nhận được thương thế trên người, Lục Bắc Hoang sắp điên rồi.

Bị một đám hổ Hoàng cảnh viên mãn vây quanh, chuyện này là hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Hoa lạp lạp!

Không trung xuất hiện năm thanh trường kiếm, đều mang kiếm khí đậm đặc, mỗi cái thi triển ra kiếm chiêu bất đồng bổ xuống.

Hư Không Cửu Kiếm!

Đây là tuyệt chiêu do Nhị Tế Ty Lục Vân Tử sáng tạo, năm đó ở Thần giới liền thi triển qua, rất nổi danh.

Truyền thuyết đạt tới cảnh giới tối cao, có thể đồng thời khống chế chín thanh trường kiếm, thi triển chiêu số bất đồng tấn công đối thủ, tương đương với một cái có tám phân thân.

Dĩ nhiên, không thể nào đáng sợ như có tám phân thân, dù sao lực lượng của một người có hạn, chia làm chín phần, vô luận khí thế hay lực lượng cũng yếu đi không ít.

Dù vậy cũng rất lợi hại.

Chín kiếm đều xuất hiện, thực lực không kém nhiều mà nói, rất dễ dàng bị chém giết, cho dù thực lực hơn một chút, gặp cũng nhất định sẽ chật vật không chịu nổi, không biết ứng đối như thế nào.

Mặc dù Lục Bắc Hoang thiên tài tuyệt đỉnh, nhưng thời gian tu

luyện quá ngắn, chỉ đạt tới năm kiếm, có thể đồng thời khống chế năm thanh trường kiếm, để cho sức chiến đấu tăng gấp năm lần.

Loại kiếm thuật này, đối phó Nhiếp Vân, Nhiếp Vân cũng phải hao phí không ít thời gian mới có thể thích ứng, nhưng đối phó một đám hổ Hoàng cảnh viên mãn... Không có chút tác dụng nào!

Năm con hổ vọt tới, phân nhau ngăn cản năm thanh trường kiếm, sau một khắc, kiếm khí của một con lão hổ đã đâm ở trên cổ tay của hắn.

Xì!

Cổ tay gảy xương, không gian giới chỉ rớt xuống, rơi trên mặt đất.

Hô!

Giới chỉ bị con hổ bóp vỡ.

- Không gian giới chỉ của ta...

Thấy một màn như vậy, Lục Bắc Hoang mặc dù gấp, lại không có bất kỳ biện pháp nào.

Bằng vào thực lực của hắn, căn bản không đột phá nổi năm con hổ vây công, chỉ có thể trơ mắt nhìn giới chỉ của mình bị bóp vỡ, vật rơi đầy đất.

Nhiếp Vân lặng lẽ nhìn.

Không thể không nói Lục Bắc Hoang quả nhiên là thiên tài được Kiếm Linh Cốc trọng điểm bồi dưỡng, bảo vật nhiều đếm không xuể.

Mấy thanh niên trước so sánh với hắn, căn bản là hai khái niệm.

Chỉ là ở trước mặt thực lực tuyệt đối, bảo vật nhiều hơn nữa cũng vô ích, Lục Bắc Hoang không tránh khỏi số mạng bị cướp đoạt.

Rào!

Hơn mười bia đá bay ra, rơi ở trên người của các lão hổ.

Nhiếp Vân đếm, chừng mười hai cái.

- Lợi hại!

Hắn tân tân khổ khổ tốn hao giá cao, cũng mới lấy được mười bốn cái, Lục Bắc Hoang một người liền lấy đến mười hai cái, quả nhiên là thiên tài của Kiếm Linh Cốc, không kém chút nào.

Chỉ tiếc, mười hai cái Luyện Kiếm Thạch này, rơi vào trong tay con hổ, tương đương với mất tất cả.

- Đáng ghét, Luyện Kiếm Thạch của ta...

Thấy con hổ cướp đoạt Luyện Kiếm Thạch, Lục Bắc Hoang lửa giận thiêu đốt, lại không có bất kỳ biện pháp nào, muốn lần nữa đoạt lại, nhưng cũng biết, căn bản không phải đối thủ.

Rống!

Luyện Kiếm Thạch tới tay, con hổ gầm thét một tiếng, xoay người rời đi, những con hổ khác theo sát ở phía sau, vội vả thoáng qua, biến mất ở trong đêm tối.

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân càng thêm xác định suy đoán. Quả nhiên giống như bầy sói, chỉ vì cướp đoạt Luyện Kiếm Thạch.

Thậm chí trong lòng hắn có một loại ảo giác, những con hổ này chính là bầy sói trước, chỉ bất quá thay đổi hình thái, nhìn không giống nhau mà thôi.

- Đáng ghét, chớ đi, ta muốn giết các ngươi...

Thấy bầy hổ rời đi, Lục Bắc Hoang tức giận đến oa oa kêu loạn, vội vàng đuổi theo, bất quá còn chưa tới bên cạnh liền bị một đạo kiếm khí đánh trúng, không tự chủ được té ngã trên đất, miệng gặm bùn.

- Còn quá trẻ...

Thấy cử động của Lục Bắc Hoang, Nhiếp Vân không nhịn được lắc đầu.

Mặc dù người này là thiên tài trong thiên tài, nhưng còn quá trẻ, có chút thiếu kiên nhẫn.

Đã biết không phải đối thủ của đám hổ này, cần gì phải xông tới ăn đòn?

Không bằng giống như mình, lặng lẽ đi theo, tìm cơ hội xuất thủ!

Không để ý tới Lục Bắc Hoang bị thương, Nhiếp Vân lặng yên không tiếng động đi theo sau lưng bầy hổ.

Mặc dù không biết bầy sói, bầy hổ cướp đoạt Luyện Kiếm Thạch rốt cuộc làm gì, nhưng hắn biết, chỉ cần đi theo nhất định có thể phát hiện bí mật, tìm được câu trả lời.

Tốc độ của bầy hổ rất nhanh, đi ở trong bụi cỏ cao lớn phát ra thanh âm xào xạt, Nhiếp Vân theo sát phía sau, càng đi càng xa.

- Ân?

Lại đi không biết bao lâu, Nhiếp Vân giương mày, lỗ tai dựng lên.

Cách hắn không xa, nghe được tiếng bước chân.

Cái này là tiếng bước chân của Nhân loại, không phải con hổ, chẳng lẽ... Cũng có người giống như mình, theo dõi bầy hổ?

Thân thể nhẹ nhàng thoáng một cái, ẩn núp ở trong bụi cỏ, lặng lẽ dời qua vị trí tiếng bước chân.

Tiếng bước chân này rất nhỏ, nếu không phải không gian chi lực của thế giới nạp vật nắm chung quanh trong tay, căn bản không cảm thấy được.

Hơn nữa, người theo dõi rất am hiểu che giấu khí tức, cơ hồ cùng buội cỏ chung quanh hòa làm một thể.

Rống!

Đang thời điểm hắn đến gần người theo dõi, con hổ lần nữa rống lên, bầy hổ đang chạy như điên đột nhiên ngừng lại.

Nhiếp Vân sợ hết hồn, vội vàng dừng lại, không dám nhúc nhích.

Mới vừa rồi bầy hổ chạy như điên, thanh âm rất lớn, động tác của hắn có thể che giấu trong đó, không phát hiện được, giờ phút này bầy hổ không đi, tùy tiện hành động, rất dễ dàng bị phát hiện.

Bị người theo dõi phát hiện ngược lại cũng thôi, hắn tự tin bằng vào thực lực bây giờ, cho dù đối phương là Lục Huyền cũng có thể chống cự một chút, nhưng bị bầy hổ phát hiện, liền chạy cũng không có biện pháp.

Ông!

Mới vừa dừng lại, liền nghe được phía trước xuất hiện kiếm khí ngân vang, thanh âm như giao long phi thăng, vang dội giữa không trung.

- Chẳng lẽ... là Nhiếp Đồng?

Sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống.

Phía trước thanh âm kiếm ngân thanh thúy, nghe một chút cũng biết chủ nhân dùng kiếm hiểu Kiếm Đạo cực sâu, chẳng lẽ... Là Nhiếp Đồng?

Thật là đệ đệ mà nói, cho dù bầy hổ đáng sợ, mình cũng sẽ không đứng nhìn!

Tí tách tí tách két!

Trong lòng đang khẩn trương, phía trước đã giao chiến lên, kiếm khí ngang dọc, hổ gầm, đất đai cũng theo đó rung động.

Chiến đấu ngay từ đầu liền đạt tới ác liệt.

- Không được, nhất định phải đi ra xem một chút, là Nhiếp Đồng mà nói, để cho hắn chớ chiến đấu, lập tức rời đi...

Nghe được chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, trong lòng Nhiếp Vân tràn đầy lo lắng, thân thể búng một cái muốn xông ra.

Bất quá thân thể còn không có rời đi mặt đất, đã cảm thấy bả vai trầm xuống, một bàn tay đáp ở phía trên.

------oOo------

Chương 3295: Kiếm Thị lệnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Con ngươi co rụt lại, thân thể Nhiếp Vân co rụt, xoay người chính là một chưởng, bất quá còn không có rơi vào trên người đối phương, một thanh âm đè thấp truyền tới.

- Ca ca, là ta...

Nhiếp Vân vội vàng rút tay về, quay đầu nhìn, quả nhiên thấy đệ đệ giấu ở phía sau, ánh mắt lấp lánh nhìn tới, mặt nở nụ cười.

- Tại sao là ngươi...

Thấy Nhiếp Đồng, Nhiếp Vân vừa mừng vừa sợ.

Hoảng sợ là đệ đệ lúc nào tới phía sau mà mình không có phát giác, vui chính là bị vây công không phải hắn, cũng đã nói lên trước mắt hắn an toàn.

- Ta phát hiện bầy hổ này có vấn đề, liền theo dõi tới...

Nhiếp Đồng lặng lẽ nói.

- Đích xác có vấn đề, đám hổ này đang cướp đoạt Luyện Kiếm Thạch của người thí luyện lấy được!

Nhiếp Vân gật đầu một cái, nói ra chuyện tình mình biết.

- Đúng vậy! Ta muốn nhìn một chút rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

Sắc mặt Nhiếp Đồng ngưng trọng.

- Ta hoài nghi bầy hổ là thủ đoạn của Đại Tế Ty...

Nhiếp Vân nói.

- Không phải...

Hắn lời còn chưa nói hết, Nhiếp Đồng liền lắc đầu, chỉ về phía trước:

- Ca ca, ngươi nhìn phía trước xem!

Thấy hắn khẳng định như vậy, Nhiếp Vân nhìn về phía trước, không nhịn được sửng sốt một chút, giờ mới hiểu được vì sao đệ đệ nói như vậy.

Bởi vì bị bầy hổ vây quanh không người khác, chính là cháu trai ruột của Đại Tế Ty, Lục Huyền!

- Ta là cháu trai của Đại Tế Ty, các ngươi muốn làm gì, dám động thủ với ta?

Bị vài con lão hổ vây vào giữa, trên mặt Lục Huyền cũng lộ ra vẻ kinh hoảng, lên tiếng rống to.

Xem ra hắn cũng không biết chuyện những con hổ này, nếu biết, bộ dáng sẽ không thể nào như vậy.

Rống!

Không để ý tới hắn gầm to, tiếng gầm gừ của con hổ vang lên, vô số kiếm khí bắn tới.

Lục Huyền tựa hồ còn giàu có hơn Lục Bắc Hoang, dùng bảo vật

ngăn trở công kích, xoay người bỏ chạy.

Xem ra hắn cũng biết không phải đối thủ của đám hổ này, không tính liều mạng.

Bất quá, hắn không liều mạng, con hổ là không thể nào thả hắn đi, còn không có trốn được mấy bước, liền bị mấy con hổ vây quanh.

Trong lúc nhất thời kiếm khí ngang dọc, thời gian không lâu, không gian giới chỉ của hắn liền bị con hổ cướp đi.

Rào!

Không gian giới chỉ vỡ vụn, một đống vật phẩm rơi trên mặt đất, Luyện Kiếm Thạch cũng rơi ra.

- Mười lăm! Lợi hại... còn nhiều hơn ta lấy được!

Thấy rõ ràng số lượng Luyện Kiếm Thạch, Nhiếp Vân có chút kinh ngạc.

Hắn ban ngày cơ hồ không có ngừng nghỉ, cũng chỉ tìm được mười bốn cái, Lục Huyền lại này lấy được mười lăm, xem ra quả thật không thể xem thường người của Kiếm Linh Cốc, các loại thủ đoạn cộng lại, không kém mình bao nhiêu a.

Vù vù!

Một con hổ thấy nhiều Luyện Kiếm Thạch như vậy, ánh mắt sáng lên, móng vuốt bắt tới, mới vừa nắm bia đá lên, liền nghe được con hổ đầu đàn gào to.

Nghe được âm thanh này, con hổ chần chờ, cuối cùng không nhịn được để bia đá xuống, nghi ngờ ngẩng đầu.

- Các ngươi để Kiếm Phù xuống, nếu không, ta để cho các ngươi tất cả đều chết ở chỗ này!

Sắc mặt của Lục Huyền dử tợn lên tiếng rống to, trong tay cầm một lệnh phù, lăng không đứng đó, tản mát ra uy áp cường đại.

Mượn không gian chi lực của thế giới nạp vật, Nhiếp Vân thấy rõ ràng trên lệnh bài viết một chữ “Thị” thật to.

- Chẳng lẽ... Là Kiếm Thị lệnh?

Con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại, trong đầu toát ra tin tức Nhị Tế Ty Lục Vân Tử nói.

Hắn nói Đại Tế Ty để cho người ta kiêng kỵ đầu tiên là nắm Kiếm Linh Cốc trong tay, tiếp theo chính là Kiếm Thị!

Bốn Kiếm Thị, mỗi một cái có thực lực Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, bốn cái liên hiệp càng cường đại hơn! Không đạt tới Đế cảnh, không thể nào thắng nổi.

Thời điểm ở Kiếm Linh Cốc, hắn một mực ở trong Nhị Tế Ty phủ không đi ra, cũng chưa thấy qua vật này, chẳng lẽ... Đã cho Lục Huyền? Cái lệnh phù này chính là khống chế Kiếm Thị?

Nếu quả thật là như vậy, ở chỗ này chẳng phải vô địch sao?

Rống!

Tựa hồ nhận ra Kiếm Thị lệnh, trong thanh âm con hổ mang vẻ sợ hãi.

Nghe được tiếng kêu này, một con hổ hết sức không tình nguyện cúi đầu, ném mười mấy cái Luyện Kiếm Thạch lại.

Chính là mười hai cái mới từ trong tay Lục Bắc Hoang cướp được.

Rào!

Ném Luyện Kiếm Thạch lại, con hổ kêu lên một tiếng, những con hổ khác xoay người rời đi, thời gian nháy con mắt liền biến mất không còn một mống.

- Cái này...

Thấy Luyện Kiếm Thạch của mình không những không có bị cướp, còn bỗng dưng vô cớ nhiều mười hai cái, Lục Huyền thiếu chút nữa không có hưng phấn nhảy cỡn lên.

Đây tuyệt đối coi như niềm vui ngoài ý muốn.

- Xem ra vẫn là gia gia suy tính chu toàn, biết nội cốc có thể sẽ xuất hiện nguy hiểm...

Nắm Kiếm Thị lệnh ở trong lòng bàn tay, bàn tay của Lục Huyền lăng không trảo một cái, thu tất cả Luyện Kiếm Thạch cùng vật phẩm vừa mới rơi trên mặt đất về.

- Mười hai cái Luyện Kiếm Thạch của Lục Bắc Hoang bị Lục Huyền lấy được, cộng thêm hắn vốn có mười lăm cái, đã đạt tới hai mươi bảy...

Sắc mặt của Nhiếp Vân trầm thấp.

Luyện Kiếm Thạch càng nhiều, cơ hội lấy được Lục Hi Đại Đế truyền thừa càng lớn.

Bây giờ Lục Huyền này đã có hai mươi bảy Luyện Kiếm Thạch, mình chỉ có mười bốn, kém không phải một chút.

Đổi thành thời điểm khác, biết người này có nhiều như vậy, khẳng định sớm liền đi qua đoạt, nhưng biết trong tay hắn có Kiếm Thị lệnh ngay cả bầy hổ cũng sợ, xông tới vật không có cướp được ngược lại cũng thôi, làm không tốt, sẽ còn bị giết chết tại chỗ!

Lục Huyền là cháu trai của Đại Tế Ty, mình cùng Đại Tế Ty huyên náo cương như vậy, không tin có cơ hội như vậy, đối phương sẽ không động thủ.

- Ca ca, chúng ta làm sao bây giờ?

Nhiếp Đồng cũng ý thức được điểm này, cau mày, không nhịn được hỏi.

- Đừng có gấp, Lục Huyền có Kiếm Thị, chúng ta khẳng định không

cách nào cướp đoạt, chỉ có thể nghĩ những biện pháp khác, đạt được càng nhiều Luyện Kiếm Thạch hơn... Đúng rồi, hai ngày này ngươi tìm bao nhiêu?

Nhiếp Vân nhìn tới.

Chỉ suy nghĩ Luyện Kiếm Thạch của hắn, hai ngày này đệ đệ khẳng định cũng không có nghỉ ngơi, nên có không ít đi!

- Ta tìm được mười một cái!

Nhiếp Đồng nói.

- Mười một cái?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

Đệ đệ bằng vào Kiếm Đạo đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong, hắn thấy, nên so với hắn tìm còn nhiều hơn mới phải, thế nào chỉ có mười một cái?

- Ta ngày thứ nhất không biết rõ chuyện gì xảy ra, chỉ lấy được hai cái...

Nhìn thấu ca ca nghi ngờ, Nhiếp Đồng gãi đầu.

Nhiếp Vân bừng tỉnh đại ngộ.

Nếu như không phải trước thời hạn biết, đúng là không biết rõ làm sao tìm được Luyện Kiếm Thạch, ngay cả hắn cũng hao phí nửa ngày.

------oOo------

Chương 3296: Con hổ tế tự

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phải biết thời điểm ngày thứ nhất, Luyện Kiếm Thạch rất dễ dàng

lấy được, nương theo thời gian chuyển dời, càng ngày càng khó, hắn ngày thứ nhất mới lấy được hai cái, không phải chứng minh ngày thứ hai lấy được chín cái sao? Mình ngày thứ hai mới được sáu cái mà thôi, lợi hại hơn không ít.

Về phần Lục Huyền, Lục Bắc Hoang vì sao lấy được nhiều như vậy, bọn họ thân là người của Kiếm Linh Cốc, đối với nội cốc biết nhiều hơn hai người mình, có thể sớm biết quy củ, từ đó ở ngày thứ nhất liền gắng hết sức.

- Ta mười bốn cái, ngươi mười một cái, chung vào một chỗ là hai mươi lăm cái... Còn không bằng Lục Huyền...

Nhiếp Vân nói.

- Đúng vậy, không chỉ như vậy, bầy hổ cực kỳ đáng sợ, ngoài sáng cướp đoạt, ai cũng không chống đở nổi, nếu như... Lục Huyền suy nghĩ ra điểm này, cầm Kiếm Thị lệnh từ trong tay bầy hổ cướp đoạt Luyện Kiếm Thạch, chúng ta muốn đuổi kịp hắn, cơ hồ không thể nào!

Nhiếp Đồng có chút lo lắng.

Bầy hổ có thể cướp đoạt Luyện Kiếm Thạch của những người khác, Lục Huyền có thể cướp đoạt bầy hổ, hắn đứng ở chóp đỉnh nhất, một khi suy nghĩ ra cái này, chỉ cướp bầy hổ là có thể quyết định thắng bại cuối cùng!

Đây mới là đáng sợ nhất!

Giống như đệ đệ nói, Lục Huyền có Kiếm Thị lệnh, so với bọn hắn có ưu thế lớn hơn nữa, nếu như không nhanh chóng giải quyết, người thắng trận cuối cùng tất nhiên là hắn!

Thật may là người này còn không có từ trong khiếp sợ khôi phục lại, không có ý thức được điểm này, một khi ý thức được, ưu thế của bọn họ đều bị tiêu diệt, mà người này ắt sẽ trở thành người thắng lớn nhất!

Dù sao, Luyện Kiếm Thạch buổi tối không tìm được, chỉ có ban

ngày.

Thật vất vả lấy được mấy cái, buổi tối lại sẽ bị bầy hổ, bầy sói cướp đi, cứ như vậy, cũng sẽ rơi vào túi Lục Huyền, không người có thể so sánh.

- Bây giờ không có những biện pháp khác, chỉ có thể tiếp tục theo dõi bầy hổ, tùy cơ hành sự...

Trầm tư một chút, Nhiếp Vân nói.

Lục Huyền có Kiếm Thị, bọn họ không cách nào cướp đoạt, cướp những người khác, hai người còn không làm được, vì vậy chỉ có thể đi theo bầy hổ, nghĩ biện pháp.

- Đi!

Hai huynh đệ thương nghị xong, đồng thời người động một cái, đuổi theo bầy hổ.

Tốc độ của bầy hổ cực nhanh, hai người chỉ trễ nãi một hồi liền mất đi tung tích.

Không có biện pháp, Nhiếp Vân không thể làm gì khác hơn là lần nữa sử dụng Kiếm Đạo trường hà, tìm đúng phương hướng, tiếp tục truy tìm.

- Những con hổ này có thể biết vị trí của Luyện Kiếm Thạch, giấu ở trong không gian giới chỉ cũng có thể cảm thấy được, làm sao ngươi có thể tránh thoát được chúng sưu tầm?

Nhiếp Vân kỳ quái nhìn về phía đệ đệ.

Hắn liên tục theo dõi hai buổi tối, biết năng lực của bầy dã thú này, cho dù giấu Luyện Kiếm Thạch vào trong không gian giới chỉ, có thể tìm được.

Đệ đệ không giống mình, không có thế giới nạp vật, làm sao giấu mười một cái Luyện Kiếm Thạch mà không bị phát hiện?

- Ta giấu ở trong Kiếm giới... Dùng Kiếm giới ngăn cách khí tức!

Nhiếp Đồng nói xong, thân thể động một cái, Kiếm giới xuất hiện, chỉ thấy mười một cái bia đá trôi lơ lửng trong đó, tản mát ra ánh sáng yếu ớt.

- Không tệ!

Nhiếp Vân nhìn Kiếm giới của đệ đệ, tinh thần cảm ứng một chút. Quả nhiên không cảm giác được vị trí cùng dấu vết của Luyện Kiếm Thạch, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, là không thể tir được trước mắt có nhiều Luyện Kiếm Thạch như vậy.

Kiếm giới là Kiếm Đạo hình thành giới vực đặc thù, trên Luyện Kiếm Thạch hàm chứa lý giải Kiếm Đạo của Lục Hi Đại Đế, đều có Kiếm Đạo chân ý ở bên trong, dung ở trong đó, đúng là khó có thể phát hiện.

Như vậy cũng giải thích vì sao bầy sói, bầy hổ không cách nào phát hiện Nhiếp Đồng.

- Bầy hổ ở phía trước!

Nghĩ thông suốt những thứ này, Nhiếp Vân không hỏi thêm nữa, hai người tăng thêm tốc độ tiến tới, đi ước chừng hai giờ, lần nữa tìm được tung tích bầy hổ.

Lúc này bầy hổ đang nhanh chóng tiến tới, cũng không có vây công với người thí luyện.

- Trên người bọn nó không có Luyện Kiếm Thạch... Chẳng lẽ nửa ngày này không tìm được?

Nhìn trên người tất cả con hổ một lần, Nhiếp Vân cau mày.

Bầy hổ là bầy mới vừa rồi, chỉ bất quá trên người một cái Luyện Kiếm Thạch cũng không có, giống như sau khi từ chỗ Lục Huyền tới đây, một cái cũng không tìm được.

Không thể không nói để cho người ta cảm thấy có chút kỳ quái.

Dựa theo tốc độ ngày hôm qua, đám hổ này đã sớm cướp đoạt vài người, không thể nào rỗng tuếch a.

Dằn nghi ngờ xuống đáy lòng, Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng theo sát ở sau lưng bầy hổ. Tiếp tục đi về phía trước, lại đi hơn hai giờ, đang ở thời điểm trời sắp sáng, bầy hổ ngừng lại.

Xuất hiện ở trước mắt là một đỉnh núi to lớn, vẫn không thấy rõ rốt cuộc cao bao nhiêu, đỉnh núi cao lớn cùng đêm tối dung một chỗ, tuy hai mà một.

Rống!

Con hổ lần nữa rống lên.

Nương theo tiếng hô của nó, đỉnh núi đột ngột xuất hiện một cửa đá khổng lồ.

- Cái này... Là hang của bầy hổ?

Thấy thạch môn mở ra, bầy hổ chậm rãi đi vào trong, Nhiếp Vân Nhiếp Đồng đều sửng sốt một chút, không nhịn được liếc mắt nhìn nhau.

Bầy hổ ung dung mở ra cửa đá hơn nữa đi vào như vậy, làm không tốt nơi này chính là hang hổ a.

Theo ở phía sau đi tới bên cạnh thạch động, lặng lẽ nhìn vào trong.

Chỉ thấy thạch động cũng không sâu, khoảng cách mấy chục thước, tận cùng bên trong là một thạch đài, bầy hổ ngừng lại ở bên cạnh thạch đài.

- Là... Luyện Kiếm Thạch!

Ánh mắt rơi vào trên thạch đài, đột nhiên hô hấp của Nhiếp Đồng dồn dập.

Không cần hắn nói, Nhiếp Vân cũng nhìn thấy, trên thạch đài bóng

loáng, mấy Luyện Kiếm Thạch nằm ở phía trên, lóe lên quang mang nhàn nhạt.

- Một, hai, ba... Mười một, mười hai... Tổng cộng mười ba khối!

Đếm một cái, ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên:

- Chẳng lẽ là... những cái trước kia bầy sói cướp đoạt?

Trên thạch đài tổng cộng có mười ba khối Luyện Kiếm Thạch.

Ngày hôm qua hắn theo dõi bầy sói, bầy sói tổng cộng đoạt bốn người, theo thứ tự là một khối, ba khối, bốn khối cùng năm khối! Chung vào một chỗ vừa vặn mười ba khối, có thể mười ba cái trước mắt chính là ngày hôm qua cướp hay không?

Rất có thể!

Nếu như bầy sói cùng bầy hổ là một mà nói, mười ba cái này khẳng định chính là ngày hôm qua cướp được.

Khó trách hôm nay không đoạt, sợ rằng bọn nó cũng biết cướp nhiều hơn nữa, cũng sẽ bị Lục Huyền cướp đi, mới trở về hang ổ.

Rống!

Nhìn Luyện Kiếm Thạch trên thạch đài, ánh mắt bầy hổ lộ ra vẻ hưng phấn, con hổ đầu đàn gầm thét một tiếng.

Nương theo nó gào to, những con hổ khác dựa theo đội hình đặc thù sắp hàng, vây Luyện Kiếm Thạch vào giữa.

------oOo------

Chương 3297: Sa mạc địa hình

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Những con hổ này không đơn giản, bọn nó... Cái này giống như là

trận pháp nào đó!

Nhìn các con hổ sắp thành đội hình, Nhiếp Vân sửng sốt một chút.

Trận pháp này giống như đã gặp ở nơi nào, chẳng qua là không nhớ nổi mà thôi.

Rống!

Đang nghi ngờ, con hổ tiếp tục rống lên một tiếng, tất cả con hổ đồng thời giơ lên móng vuốt.

Ô ô ô ô!

Móng vuốt giơ lên, mấy chục đạo kiếm khí bất đồng phá không đâm ra, hội tụ ở giữa thạch đài, tạo thành một đạo ánh sáng đặc thù.

- Ca ca, ngươi có cảm thấy bọn nó cử động có chút tương tự Kiếm Linh Cốc tế tự hay không?

Nhìn đến đây, Nhiếp Đồng lặng lẽ nói.

- Tế tự?

Trong đầu Nhiếp Vân linh quang chợt lóe.

Mới vừa rồi nghi ngờ con hổ bày trận đã gặp qua ở nơi nào, nghe được đệ đệ nói, nhất thời minh bạch, chính là lúc tiến vào nội cốc, phương vị tộc nhân của Kiếm Linh Cốc đứng!

Chỉ bất quá người sau là mười mấy vạn người đứng, làm trận pháp lớn ra gấp mấy lần, đây chỉ có mấy chục con hổ, là bản đơn giản.

- Không phải tương tự, mà... Chính là tế tự!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân lần nữa nhìn con hổ bắn ra kiếm mang, phương thức những kiếm mang này hội tụ hoàn toàn giống tộc nhân Kiếm Linh Cốc thiêu đốt huyết mạch tế tự, vô luận lực lượng thời cơ, đều không kém chút nào!

Cho nên... Căn bản không phải tương tự, mà chính là tế tự!

Bầy hổ ở trong sơn động tế tự...

Suy nghĩ một chút cũng để cho người cảm thấy quỷ dị!

- Người của Kiếm Linh Cốc tế tự, là vì mở ra nội cốc, một đám hổ tế tự làm gì?

Một cái nghi ngờ hiện lên ở trong lòng.

Một đám hổ tế tự người nào? Mục đích tế tự là cái gì?

Ầm!

Trong lòng đang nghi ngờ, con hổ tế tự hội tụ quang mang càng ngày càng lớn, đột nhiên phát ra một trận nổ ầm, điểm sáng chia làm mười ba phần, chia ra bắn vào trên Luyện Kiếm Thạch.

- Ca ca, mau nhìn...

Nhiếp Đồng nói.

Nhiếp Vân nhìn, chỉ thấy ánh sáng bắn vào Luyện Kiếm Thạch, vốn Luyện Kiếm Thạch đặt ở trên thạch đài không nhúc nhích, giống như đất dẻo cao su ngọa nguậy, lại động!

- Cái này...

Luyện Kiếm Thạch là Đại Đế Lục Hi thử kiếm tạo thành, phía trên có Đại Đạo kiếm ngân, có Kiếm Đạo chân ý... Chưa từng nghe nói qua có thể động a!

Hơn nữa còn là một đám hổ tế tự đưa tới biến cố.

Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng chỉ cảm thấy da đầu tê dại, không thể tin được.

Một đám hổ thông qua tế tự, để cho Luyện Kiếm Thạch biến thành sống...

Kẻo kẹt! Kẻo kẹt!

Luyện Kiếm Thạch ngọa nguậy chốc lát, thể tích càng ngày càng lớn, phía trên dài ra một tầng nhung mao nhỏ dài.

Nhung mao dần dần trở nên cứng rắn, Luyện Kiếm Thạch tựa hồ cũng có hình thái cùng thân thể của mình.

- Là... Con hổ!

Một lát sau, hình thái của Luyện Kiếm Thạch càng ngày càng rõ ràng, Nhiếp Vân không nhịn được nhìn về phía Nhiếp Đồng.

Thông qua tế tự, Luyện Kiếm Thạch lại biến thành bộ dáng con hổ, mặc dù còn không có hoàn toàn thành hình, nhưng có thể khẳng định, chính là đám gia hoả khắp nơi cướp đoạt Luyện Kiếm Thạch này.

Rống!

Nương theo thời gian chuyển dời, mười ba cái Luyện Kiếm Thạch trên thạch đài ở dưới tia sáng tế tự chiếu rọi, tất cả đều biến thành con hổ, nhảy xuống, ngửa mặt lên trời phát ra thanh âm hô khiếu.

Vốn đám hổ này chỉ có hơn bốn mươi, cộng thêm mười ba con này, trong nháy mắt đạt tới hơn năm mươi.

Rống!

Thấy những Luyện Kiếm Thạch này biến thành hổ, con hổ đầu đàn hưng phấn gật đầu một cái, gầm thét một tiếng, sãi bước đi về phía trước.

- Vào thế giới nạp vật!

Thấy không tránh né kịp, tinh thần của Nhiếp Vân động một cái, hai người đồng thời tiến vào thế giới nạp vật.

Hai người vừa biến mất, con hổ đi ra, một đám hổ theo sau lưng.

Lúc này mặt trời chậm rãi từ đường chân trời bắn ra, ánh sáng chiếu rọi đất đai.

Nương theo ánh mặt trời xuất hiện, những con hổ này giống như bầy sói, biến mất ở tại chỗ, không tìm được tung tích nữa.

Hô!

Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng xuất hiện ở tại chỗ.

Mặt trời xuất hiện, địa hình lần nữa phát sinh biến hóa, mới vừa rồi núi non trùng điệp, giờ phút này lần nữa biến thành rừng cây rậm rạp.

Sơn động con hổ tế tự cũng không thấy, nếu như chuyện mới vừa rồi không rõ ràng phát sinh ở trước mắt, thật hoài nghi là một ảo cảnh.

- Luyện Kiếm Thạch thông qua Tế Ty biến thành con hổ... Cái này thật là quỷ dị!

Đến bây giờ Nhiếp Đồng còn cảm thấy không thể tin tưởng.

- Là có chút quỷ dị, bất quá... Đối với chúng ta mà nói chưa chắc không phải cơ hội!

Nhiếp Vân nghĩ đến cái gì, nhếch miệng.

- Cơ hội?

Nhiếp Đồng gãi đầu.

Một đám hổ lợi hại như vậy, cơ hội gì chứ?

- Luyện Kiếm Thạch có thể thông qua tế tự biến thành con hổ, vậy... Đám hổ này có thể đều là Luyện Kiếm Thạch biến thành hay không?

Nhiếp Vân nhìn tới.

- Đều là Luyện Kiếm Thạch?

Nhiếp Đồng sửng sốt một cái.

Buổi tối không tìm được Luyện Kiếm Thạch, căn cứ Kiếm Đạo trường hà tìm, tìm được chỉ là con hổ... Không thể không nói vô cùng quái dị, chẳng lẽ... Những con hổ này là Luyện Kiếm Thạch!

Ban ngày Luyện Kiếm Thạch là hình thái cung điện, có thể thu lấy, đến buổi tối liền biến thành dã thú, du động khắp nơi...

Điều này cũng có thể nói rõ vì sao con hổ cướp đoạt Luyện Kiếm Thạch... Bọn nó là cướp đồng bạn về!

- Nếu như những con hổ này đều là Luyện Kiếm Thạch, chúng ta căn bản không cần phải hao phí tìm, chỉ cần buổi tối tìm được bầy hổ, chém giết, thì có thể được đến nhiều hơn...

Nhiếp Vân nói.

- Chém giết bầy hổ nói không tệ... Nhưng những con hổ này thực lực quá mạnh mẽ. Hai người chúng ta liên thủ, cũng không chiến thắng nổi!

Nhiếp Đồng lắc đầu.

Mặc dù thực lực của bọn họ không kém, đối phó Hoàng cảnh viên mãn bình thường cực kỳ đơn giản, nhưng đối phó một đám hổ tinh thông Kiếm Đạo, vẫn lực bất tòng tâm.

Thật muốn đánh lén, không những một con không giết được, làm không tốt hai huynh đệ cũng phải dính vào.

- Cho nên chúng ta phải mưu đồ cặn kẽ, không giết chết một đàn hổ, nhưng thừa dịp thời điểm chúng lạc đàn đánh lén, ngược lại có thể thừa dịp!

Nhiếp Vân chậm rãi nói.

Thực lực của hai người bọn họ đối kháng bầy hổ khẳng định không được. Bất quá đánh lén một con hai con, vẫn có thể thành công chém giết.

Một đêm, tốc độ nhanh mà nói, chém giết mười mấy con, hai mươi mấy con là vô cùng có khả năng.

- Đây cũng phải, có thể cân nhắc!

Nghe được đánh lén chém giết, Nhiếp Đồng không ngừng gật đầu.

- Trước không nghĩ nữa, ban ngày cũng đừng nghỉ ngơi, tiếp tục tìm a!

Đối phó con hổ cần buổi tối mới có thể tiến hành, hai huynh đệ cũng không có quấn quít quá nhiều, mỗi người thi triển thủ đoạn tiếp tục tìm Luyện Kiếm Thạch.

Hai người liên thủ, tìm Luyện Kiếm Thạch tốc độ tăng nhanh.

------oOo------

Chương 3298: Lục Huyền đắc ý (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quả nhiên như dự đoán, ngày thứ ba độ khó tìm Luyện Kiếm Thạch lớn hơn, cho dù hai người liên thủ, cũng có vài cái không thành công.

Dù vậy, hai người cộng lại cũng không ít, được mười hai cái.

Thời khắc này mười hai cái, cộng thêm trước hai mươi lăm cái, hai huynh đệ liên hiệp, số lượng đã đạt tới ba mươi bảy.

- Không biết Lục Huyền ban ngày lại tìm được bao nhiêu!

Mắt thấy mặt trời về tây, sắc trời sẽ lập tức tới đêm đen, Nhiếp Vân nói.

Lục Huyền có Kiếm Thị, ngày hôm qua lại được chỗ tốt lớn như vậy, hôm nay sợ rằng tìm được không ít, cho dù so ra kém hai huynh đệ, cũng sẽ không chênh lệch quá nhiều.

- Đám người Lục Bắc Hoang cũng sẽ không nhàn rỗi, khẳng định cũng có thể tìm không ít, nếu quả thật giống như Nhị Tế Ty nói, toàn bộ nội cốc chỉ có chừng một trăm Luyện Kiếm Thạch, hôm nay bầy hổ xuất hiện, số lượng sẽ trở nên rất ít!

Nhiếp Vân suy đoán.

Nếu quả thật giống như dự đoán, bầy hổ là do Luyện Kiếm Thạch biến thành, bây giờ hai huynh đệ bọn hắn tổng cộng lấy được ba mươi bảy cái, Lục Huyền bảo thủ nhất cũng hai mươi bảy cái... Đây chính là sáu mươi bốn cái, cộng thêm đám người Lục Bắc Hoang, một trăm Luyện Kiếm Thạch mà nói, nên còn dư lại không có mấy.

Số lượng bầy hổ cũng sẽ không quá nhiều mới đúng!

Ầm!

Trong lòng suy đoán, mặt trời hoàn toàn rơi vào đường chân trời, đất đai lần nữa nổ ầm.

Chờ Nhiếp Vân lần nữa thích ứng, phát hiện khu rừng rậm rạp trước mắt quả nhiên thay đổi, không phải phế tích không phải thảo nguyên, mà là... sa mạc!

- Sa mạc... Nguy rồi!

Thấy địa hình này, sắc mặt của Nhiếp Vân tái xanh, hết sức khó coi.

Trước đó kế hoạch của hắn và Nhiếp Đồng là buổi tối đánh lén bầy hổ, hạ thủ với con hổ lạc đàn.

Cái địa hình này vừa ra, nhất thời biết, rất khó hoàn thành.

Sa mạc không giống phế tích cùng thảo nguyên, một cái là có thể

thấy cảnh tượng bên ngoài mười dặm mấy trăm dặm, không có chỗ ẩn thân, làm sao theo dõi con hổ?

Thật muốn theo dõi, sợ rằng còn chưa tới bên cạnh liền bị phát hiện, làm sao đánh lén?

- Ca ca, làm sao bây giờ?

Nhiếp Đồng cũng nghĩ đến điểm này, sốt ruột nhìn tới, hy vọng có thể từ trong miệng hắn nghe được một đề nghị hợp lý.

- Ta cũng không biết làm sao bây giờ... Bây giờ chỉ có thể đi một bước tính một bước!

Nhiếp Vân nói.

Địa hình sa mạc bất lợi cho đánh lén, theo dõi cũng vô cùng đơn giản, bởi vì chỉ cần đi qua, trong thời gian ngắn sẽ lưu lại dấu chân, theo dấu chân tìm, rất dễ dàng có thể tìm được.

Không biết đánh lén như thế nào, cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Thí luyện ba ngày ba đêm, đây là một đêm cuối cùng, thành bại ở lần này, hai người liên thủ tuyệt không thể để cho Lục Huyền chiến thắng.

Nếu không, cô phụ Nhị Tế Ty tín nhiệm không nói, truyền thừa của Lục Hi Đại Đế chỉ sợ cũng rất khó đạt được.

- Trước tìm bầy hổ rồi hãy nói!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Vân lắc đầu, không nói thêm nữa, trường kiếm trong tay rạch một cái, Kiếm Đạo trường hà xuất hiện ở trước mặt.

- Hướng kia!

Kiếm Đạo trường hà chỉ ra vị trí, Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng đồng thời động thân, hai người giống như u linh trong bóng đêm, nhanh chóng tiến tới.

Bọn họ đi qua, cát vàng sau lưng không có nhấc lên nửa điểm, cũng không có lưu lại một dấu vết.

Hai người cũng vận dụng lực lượng mạnh nhất, đạp sa vô ngấn.

Đi không biết bao lâu, Nhiếp Vân đột nhiên ngừng lại.

- Dấu chân!

Một hàng dấu chân hỗn tạp xuất hiện ở trước mắt, mỗi bước không sâu, lại đi rất quy luật, cách nhau giống như dùng thước đo ra, không có chút chênh lệch nào.

- Đây không phải chân sói, cũng không phải hổ...

Sắc mặt của Nhiếp Vân cổ quái nhìn dấu chân hỗn tạp trước mắt.

Trước mắt dấu chân lâm vào cát vàng, lớn hơn sói và hổ nhiều, tuyệt không phải hai loại kia.

- Là dấu chân của Chiến Long Thú!

Nhiếp Đồng đột nhiên mở miệng:

- Ta từng ở Vân Châu Thành săn giết dã thú, từng nghiên cứu dấu chân động vật qua, Chiến Long Thú là một loại dã thú cường hãn, trong cơ thể có huyết mạch của rồng, so với hổ còn đáng sợ hơn! Bất quá, Chiến Long Thú ở Vân Châu Thành, không có vượt qua Vương cảnh, hơn nữa rất nhỏ, nơi này nhìn dấu chân... Nên cực kỳ cường đại!

- Đâu chỉ cường đại, khẳng định còn lợi hại hơn con hổ hôm qua!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Trải qua ngày thứ nhất, ngày thứ hai, hắn đã đoán ra quy luật.

Ban ngày lấy Luyện Kiếm Thạch độ khó càng ngày càng lớn, khó có thể lấy được, buổi tối những dã thú này cũng sẽ phát sinh biến

hóa, vô luận dáng dấp hay thực lực, đều có bay vọt về chất.

Trước đó huynh đệ bọn họ còn có tự tin, đánh lén con hổ lạc đàn, biết những thứ này, trong lòng không nhịn được sinh ra một tia lãnh ý.

Sợ rằng Chiến Long Thú này không có đơn giản như tưởng tượng!

- Bất quá, nhìn số lượng dấu chân, Chiến Long Thú cũng không nhiều...

Nhiếp Đồng nhìn kỹ một hồi nói.

- Ta đếm một chút, nếu như đoán không sai, chỉ có mười bảy con...

Mới vừa rồi Nhiếp Vân đã đếm toàn bộ dấu chân một lần.

Căn cứ lớn nhỏ đạp vào cát nặng nhẹ, tổng cộng xác định có chừng mười bảy con Chiến Long Thú.

- Mười bảy con... So với hôm qua giảm đi không ít, cho dù bị bọn họ vây công, không cách nào chém giết toàn bộ, chạy trốn sẽ không có vấn đề quá lớn!

Nghe được số lượng Chiến Long Thú chỉ có mười bảy con, Nhiếp Đồng thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ tính toán đánh lén Chiến Long Thú, nếu như số lượng quá nhiều, một khi bị phát hiện, chết là ai liền không nhất định, số lượng ít còn có đường sống.

- Số lượng ít đi, ta ngược lại có chút bận tâm!

Không giống ý nghĩ của hắn, Nhiếp Vân lắc đầu.

Nếu như Chiến Long Thú thật là Luyện Kiếm Thạch biến hóa thành, số lượng càng ít, giải thích rõ bị người lấy được càng nhiều!

Hai người mình ở ban ngày mới lấy được mười hai cái, ngày hôm qua đến gần hơn năm mươi con hổ chỉ còn lại mười bảy con, giải

thích rõ có người ít nhất lấy được hai mươi cái trở lên.

Nếu như số lượng này là đám người Lục Bắc Hoang chia đều ngược lại cũng thôi, nếu tất cả đều rơi vào tay Lục Huyền, trở thành hạng nhất sẽ không có huyền niệm.

- Đuổi đi xem một chút...

Bỏ ra suy nghĩ lung tung, Nhiếp Vân dọc theo phương hướng dấu chân biến mất đuổi theo.

Đi mấy trăm dặm, dấu chân lộ ra xốc xếch, không có chỉnh tề như trước.

- Ca ca, ngươi xem, có dấu chân Nhân loại!

Nhiếp Đồng đột nhiên chỉ một cái.

Thuận tay hắn chỉ nhìn, Nhiếp Vân quả nhiên thấy một hàng dấu chân Nhân loại từ đàng xa đi tới, cùng dấu chân hỗn loạn của Chiến Long Thú va vào một chỗ.

------oOo------

Chương 3299: Lục Huyền đắc ý (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không biết là Chiến Long Thú cướp đoạt Luyện Kiếm Thạch của người khác, hay là bị Lục Huyền đoạt đi!

Thấy dấu chân hỗn loạn, không cần đoán cũng biết nơi này khẳng định xảy ra chiến đấu, chỉ không biết cụ thể là Chiến Long Thú đoạt đi Luyện Kiếm Thạch của đám người Lục Bắc Hoang, hay Chiến Long Thú lấy được Luyện Kiếm Thạch bị Lục Huyền đoạt.

Tiếp tục đi theo dấu chân của Chiến Long Thú về phía trước, lại đi một hồi, lần nữa phát hiện dấu chân Nhân loại giao thoa, nhìn dáng dấp lại gặp một lần.

Một đường đi về phía trước, liên tục gặp ba lần giao hội cùng nhân loại, giờ phút này thời gian cũng đến nửa đêm, từ trời tối đuổi đến bây giờ, ước chừng hơn ba giờ, cũng không tìm được Chiến Long Thú, Nhiếp Vân cũng có chút nóng nảy.

Rống!

Đang thời điểm hai huynh đệ tính toán tiếp tục tăng thêm tốc độ, phía trước có tiếng gầm vang lên, hai người đồng loạt nhìn tới, quả nhiên ở trong bóng tối thấy được mười mấy thân ảnh cao lớn.

- Ởphía trước. Cẩn thận!

Trên mặt vui mừng, Nhiếp Vân giao phó, cúi người xuống, gần sát mặt đất nhanh chóng lao lên.

- Có người!

Còn chưa tới bên cạnh, hai người liền thấy Chiến Long Thú ở phía trước, một bóng người đứng chận đường.

- Còn không mau giao Luyện Kiếm Thạch các ngươi giành được ra đây cho ta, chẳng lẽ muốn ta động thủ sao?

Bóng người đứng ở trong sa mạc, không có sợ chút nào, ngược lại mang vẻ khí định thần nhàn.

- Là Lục Huyền...

Nghe được thanh âm này, trong lòng Nhiếp Vân trầm xuống.

Thật là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, vốn cho là đám người mình có thể tìm được Chiến Long Thú nhanh hơn, đánh lén chém giết, đạt được càng nhiều Luyện Kiếm Thạch hơn, nằm mơ cũng không nghĩ tới, tốc độ của Lục Huyền lại nhanh hơn, đã đứng ở bên cạnh!

Rống!

Nghe được Lục Huyền nói, Chiến Long Thú tựa hồ cực kỳ tức giận,

phát ra tiếng rống giận, bất quá gào to vừa mới hô ra, liền bị một đạo ánh sáng lóe lên cắt đứt.

Lục Huyền ném Kiếm Thị lệnh ra!

Kiếm Thị lệnh mang uy áp cường đại, giống như quân vương thấy triều thần, để cho người ta không tự chủ được sinh ra ý thần phục.

Rống!

Thấy cái này, Chiến Long Thú không thể làm gì khác hơn là phát ra gào to bất đắc dĩ, cúi đầu.

Song phương tranh chấp, không có chú ý tới bọn họ, Nhiếp Vân cũng thấy rõ tình huống của Chiến Long Thú.

Thân hình của Chiến Long Thú cao lớn, so với con hổ càng thêm khôi ngô, trên người tán dật ra khí tức, càng cường đại hơn con hổ hôm qua, mặc dù mỗi một con vẫn là Hoàng cảnh viên mãn, nhưng nhìn dáng dấp lại cách Thâu Thiên Tá Thọ cảnh không xa.

Chiến Long Thú thực lực như vậy, tùy tiện một con kéo ra ngoài, cũng có thể ung dung chém giết Nam Hoa lão tiên!

- Bất kỳ một con nào đều cần huynh đệ chúng ta dụng hết toàn lực đối phó!

Nhìn một hồi, không nhịn được truyền âm cho Nhiếp Đồng.

Trước gặp phải bầy sói, Nhiếp Vân có nắm chắc một người chiến thắng hai con, gặp phải bầy hổ, cảm thấy nhiều nhất có thể chém giết một con, bây giờ thấy Chiến Long Thú, biết muốn chém giết bất kỳ một con nào, cũng cần hai huynh đệ liên hiệp xuất thủ, toàn lực đối phó!

Nếu không, căn bản không thể thắng được!

Ngắn ngủi ba ngày, thực lực của chúng lại tăng nhiều như vậy?

Chẳng lẽ là bởi vì thí luyện?

Rống!

Trong lòng đang suy đoán, ngay phía trước Chiến Long Thú đã bị buộc đáp ứng yêu cầu của Lục Huyền, đầu to lớn run lên, một đống Luyện Kiếm Thạch rơi trên mặt đất, rơi vào bên cạnh Lục Huyền.

- Mười hai cái, ha ha, lại có mười hai cái Luyện Kiếm Thạch!

Lục Huyền đưa tay nắm Luyện Kiếm Thạch trong tay, không khỏi cất tiếng cười to:

- Cộng thêm ta hôm nay tìm được bảy cái, ngày hôm qua lấy được hai mươi bảy... Ta bây giờ đã có bốn mươi sáu cái, lần này hạng nhất trừ ta ra không còn có thể là ai khác!

- Bốn mươi sáu cái?

Nghe được tiếng la của hắn, da mặt của Nhiếp Vân co giật, sắc mặt trầm thấp xuống.

Căn cứ Nhị Tế Ty giới thiệu, nội cốc tổng cộng chừng một trăm Luyện Kiếm Thạch, Lục Huyền lấy được bốn mươi sáu cái, cũng của mình, đã lấy được gần một nửa!

- Trong tay ta và Nhiếp Đồng cộng lại tổng cộng ba mươi bảy, trước mắt tổng cộng có mười bảy con Chiến Long Thú, nói cách khác, huynh đệ chúng ta ít nhất phải chém giết vượt qua chín con mới có thể chiến thắng!

Trong lòng Nhiếp Vân tràn đầy áp lực.

Nếu như Lục Huyền chỉ lấy được bốn mươi cái Luyện Kiếm Thạch, hắn cũng sẽ không khẩn trương như vậy, dù sao, hai người bọn họ cộng lại đã đạt tới ba mươi bảy, cách bốn mươi cũng chỉ có ba cái.

Nhưng bốn mươi sáu... lại bất đồng!

Chém giết một con Chiến Long Thú không biết cần phải hao phí bao nhiêu thời gian, chém giết vượt qua chín con... Làm sao có thể

làm được?

Hơn nữa nương theo số lượng Chiến Long Thú giảm bớt, lạc đàn có khả năng cực nhỏ, không lạc đàn, quang minh chính đại xông tới chém giết... Hắn còn không có thực lực này! Cũng không có thủ đoạn này!

- Các ngươi đi thôi, tiếp tục đi cướp những người khác, trước hừng đông, ta còn sẽ tìm các ngươi!

Lấy đi Luyện Kiếm Thạch, Lục Huyền cười hắc hắc.

Rống!

Thấy Lục Huyền bỏ qua cho bọn nó, Chiến Long Thú không dám dừng lại, xoay người rời đi, thời gian nháy con mắt liền biến mất ở trong sa mạc.

- Bốn mươi sáu cái Luyện Kiếm Thạch, lần này hạng nhất trừ ta ra không còn có thể là ai khác, bất quá... Còn có một việc phải làm, đó chính là giết chết hai người ngoại lai!

Chiến Long Thú rời đi, Lục Huyền cũng không rời đi, mà sắc mặt biến hóa, như kế hoạch cái gì.

- Nội cốc lớn như vậy, đi đến gần ba ngày cũng không đụng phải hai người ngoại lai kia, mù quáng tìm tiếp như vậy, khẳng định không tìm được...

Con ngươi của Lục Huyền xoay tròn, suy nghĩ một hồi, đột nhiên nhếch miệng:

- Hắc hắc. Rất đơn giản, ta đi theo những Chiến Long Thú này. Ta không tìm được bọn họ, nhưng Chiến Long Thú có thể! Hơn nữa... Thấy Chiến Long Thú cướp được Luyện Kiếm Thạch, ta còn có thể thuận tiện đoạt lấy!

Trong mắt lóe lên nụ cười, thân thể Lục Huyền búng một cái, dọc theo dấu chân Chiến Long Thú, nhanh chóng đuổi theo.

- Ca ca...

Lục Huyền rời đi, hai huynh đệ đứng lên, từng cái sắc mặt tái xanh, cực kỳ khó coi.

Thật là sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Lục Huyền lấy được bốn mươi sáu cái Luyện Kiếm Thạch, bọn họ đã thuộc về bên yếu thế, vốn muốn theo dõi Chiến Long Thú, đánh lén chém giết, còn dư lại hơn hai canh giờ, có khi có thể ngăn cơn sóng dữ, đuổi ở trước bình minh vượt qua đối phương.

Ai ngờ... Người này đi theo!

Hắn theo sau, nhóm người mình theo sau nữa, rất dễ dàng bị phát hiện không nói, còn rất khó đánh lén chém giết Chiến Long Thú!

Cho dù chém giết thành công, một khi bị Lục Huyền phát hiện Chiến Long Thú chính là Luyện Kiếm Thạch... Bằng vào Kiếm Thị lệnh của hắn, cũng không có cơ hội gì cho bọn họ.

------oOo------

Chương 3300: Chia nhau hành động

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nói cách khác, Lục Huyền đi cùng, cơ hội cuối cùng của bọn họ cũng sẽ mất, không có biện pháp gì nữa.

- Làm sao bây giờ?

Nhiếp Đồng thực không có biện pháp.

Nếu như Lục Huyền này không có Kiếm Thị lệnh, căn bản không quan tâm. Bằng chính hắn, là có thể tùy tiện chém giết, nhưng... có Kiếm Thị lệnh lại hoàn toàn bất đồng. Một khi thả Kiếm Thị Thâu Thiên Tá Thọ cảnh ra, trốn cũng không trốn thoát!

- Như vậy đi, ta dẫn Lục Huyền ra, ngươi đuổi theo Chiến Long Thú, nghĩ biện pháp đánh lén chém giết!

Nhiếp Vân híp mắt lại nói.

- Ngươi dẫn Lục Huyền? Không được, ta đi dẫn hắn, ngươi đánh lén chém giết Chiến Long Thú!

Nhiếp Đồng vội nói.

Lục Huyền có thể bức bách Chiến Long Thú cúi đầu, chứng minh càng đáng sợ hơn Chiến Long Thú, ba ngày này trải qua cũng có thể nhìn ra, Chiến Long Thú sẽ không chém giết người thí luyện, cho dù đánh lén thất bại, cùng lắm thì mất đi Luyện Kiếm Thạch, tánh mạng sẽ không mất.

Lục Huyền bất đồng, hắn mang Kiếm Thị mục đích chính là vì giết hai người, thật muốn gặp ca ca, phái ra Kiếm Thị, ca ca nào có mệnh?

- Yên tâm đi, ta có Linh Lung Trân Châu Tháp cùng Viêm Hoàng Điện, Lục Huyền muốn giết ta không có dễ dàng như vậy, ngược lại là ngươi...

Nhiếp Vân khoát tay cắt đứt lời của đệ đệ, cổ tay lộn một cái, Lục Hi huyết dịch xuất hiện:

- Giọt huyết dịch của Lục Hi này ngươi cầm trước, một khi bị Chiến Long Thú bao vây, nếu bọn nó muốn giết ngươi, liền trực tiếp dùng!

Mặc dù thực lực của Nhiếp Đồng bây giờ còn không có hoàn toàn củng cố, sử dụng huyết dịch này có chút lãng phí, nhưng lãng phí cũng tốt hơn mất đi tánh mạng a!

Có giọt huyết dịch của Kiếm Đạo Đại Đế, hoàn toàn có thể xông phá cảnh giới bây giờ, trực tiếp đạt tới Hoàng cảnh viên mãn.

Bằng vào mình thành tựu Kiếm giới cộng thêm lý giải đối với Kiếm Đạo, thật muốn đi vào loại cảnh giới này, Chiến Long Thú khẳng định không phải đối thủ, có thể tùy tiện chém giết!

- Còn có, những Luyện Kiếm Thạch này toàn bộ đặt ở trên người ngươi, để ở chỗ ta một khi bị Lục Huyền cướp, sẽ không có cơ hội chiến thắng!

Thấy đệ đệ nhận lấy huyết dịch của Lục Hi, Nhiếp Vân đưa tất cả Luyện Kiếm Thạch tới.

Hắn tiến vào nội cốc, là vì đệ đệ tranh thủ truyền thừa của Lục Hi Đại Đế, nếu mình muốn đấu với Lục Huyền, vật này phải đặt ở trên người đệ đệ mới ổn thỏa.

- Ca ca...

Nhiếp Đồng siết chặc quả đấm, hốc mắt đỏ bừng.

Tâm ý của ca ca, hắn biết, chính vì vậy mới không biết nên nói cái gì.

- Yên tâm đi, ca ca thân kinh bách chiến, một Lục Huyền nho nhỏ vẫn không thể làm gì ta, ngược lại ngươi, nhất định phải cẩn thận, Chiến Long Thú còn đáng sợ hơn tưởng tượng, nhất là con đầu đàn, thực lực mạnh hơn! Không đánh lại liền chạy... thực không được, ta nghĩ biện pháp từ trong tay Lục Huyền trộm một ít Luyện Kiếm Thạch trở lại!

Nhiếp Vân nói.

- Ân!

Nhiếp Đồng gật đầu.

- Tốt lắm, ta đi trước, ngươi đi theo ở phía sau, thấy ta dẫn Lục Huyền đi, thì tùy cơ hành sự!

Nhiếp Vân giao phó xong, thân thể búng một cái, dọc theo dấu chân lưu lại đuổi theo.

Chiến Long Thú, Lục Huyền đi thời gian không lâu, dấu chân rõ ràng có thể thấy được, lần này Nhiếp Vân không có ý tứ ẩn núp, thi

triển Minh Hỏa cửu biến, giống như một đạo thiểm điện, nhanh chóng đuổi theo.

Không tới một chun trà thời gian, liền nghe được tiếng hô của Chiến Long Thú vang lên, cách hắn không xa.

- Ân? Lục Huyền núp ở nơi đó...

Biết Chiến Long Thú ở phía trước, Nhiếp Vân ngừng lại, không gian chi lực của thế giới nạp vật tán dật, tìm kiếm tung tích của Lục Huyền khắp nơi, chỉ chốc lát liền bị hắn phát hiện.

Giờ phút này Lục Huyền giấu ở phía sau một đống cát vàng, lẳng lặng nhìn đám Chiến Long Thú, lộ ra hết sức nhàn nhã.

- Người này muốn giết ta, vừa vặn nhìn một chút có thể trộm Luyện Kiếm Thạch của hắn hay không...

Thấy đối phương không có phát hiện mình, trong lòng Nhiếp Vân động một cái.

Bàn về trộm, hắn coi như hành gia, thời điểm ở Phù Thiên đại lục, đi theo sau lưng Thiên Huyễn, lấy được không ít thứ tốt.

Nếu Lục Huyền này không có phát hiện mình, vừa vặn có thể thử một chút, nhìn có thể từ trên người hắn trộm Luyện Kiếm Thạch qua hay không, một khi thành công, đệ đệ cũng sẽ không cần mạo hiểm đối kháng Chiến Long Thú.

Nghĩ tới đây không chút do dự nào, thân thể thoáng một cái, chui vào sa mạc.

Nội cốc hạn chế khá nhiều, nếu là mặt đất bình thường, thiên phú Địa Hành Sư của hắn còn không cách nào qua lại tự nhiên, nhưng sa mạc lại bất đồng, bản thân sa mạc liền mềm, cho dù không cần thiên phú, cũng có thể ung dung chui vào, tùy ý đi về phía trước, giờ phút này thiên phú Địa Hành Sư vận chuyển, tựa như rơi vào trong nước, tuy có ít hạn chế, lại không trở ngại quá lớn.

- Quả nhiên có thể được!

Cảm nhận được tình huống của thân thể, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, che giấu khí tức đi tới gần Lục Huyền.

Năm mươi thước!

Ba mươi thước!

Mười lăm thước!

Nhiếp Vân cẩn thận khống chế lực lượng, thậm chí không nhìn tới Lục Huyền trên mặt đất.

Tu vi đạt tới loại cảnh giới như bọn họ, trong chỗ u minh đã có cảm ứng đặc thù, cho dù ẩn núp hoàn mỹ nữa, chỉ cần mang theo ác ý nhìn sang, liền sẽ bị phát hiện.

Trước Nhiếp Đồng tránh ở sau lưng, hắn không biết, chính là bởi vì không có ác ý, nếu như đánh lén, không cần hắn động thủ, bản năng thân thể là có thể làm ra phản ứng.

Mặc dù Nhiếp Vân không muốn giết Lục Huyền, nhưng đối với hắn không có hảo cảm, trong lòng sinh ra chán ghét, chỉ bằng vào cái này, một khi nhìn sang, tất nhiên sẽ bị phát giác.

- Cẩn thận!

Căn cứ vị trí trong trí nhớ đến gần Lục Huyền, trong nháy mắt đi tới khoảng cách chừng mười thước.

Vị trí này đã hết sức gần.

Lục Huyền là cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong, tinh thần thời khắc phát ra, không cẩn thận một chút, một khi bị phát hiện, còn muốn trộm Luyện Kiếm Thạch là không thể nào.

- Gần, gần, khoảng cách một thước ta liền xuất thủ...

Sau khi đi tới Thần giới, thiên phú Thâu Thiên sư cũng không lên cấp, so với Tiên Âm, Y đạo, Ảo Cảnh… là hết sức yếu kém, không

thể như ở Phù Thiên đại lục, cách xa mấy thước là có thể ăn trộm tới tay.

Khoảng cách xa nhất cũng phải ở trong phạm vi một thước!

Nói cách khác, hắn nhất định phải đứng ở dưới thân thể của Lục Huyền, mới có thể ăn trộm thành công.

Hơn nữa, chuyện này nhất định phải một lần thành công, một khi thất bại bị phát hiện, y theo cử động bình thường, Lục Huyền tất nhiên sẽ sử dụng Kiếm Thị, liều mạng đuổi giết mình!

Tám thước! Sáu thước! Năm thước...

------oOo------

Chương 3301: Cục diện hỗn loạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngừng thở, Nhiếp Vân không dám có quá nhiều động tác, chậm chạp tới gần Lục Huyền.

Mặc dù ở dưới sa mạc dễ dàng đi lại, nhưng cũng có khuyết điểm, đó chính là không vững chắc. Rất dễ dàng để cho sa mạc xuất hiện tình huống sụp đổ, hạt cát di động.

Bây giờ Nhiếp Vân không dám có động tác quá nhanh, sợ gây ra động tĩnh, dù một hạt cát lăn xuống, làm không tốt cũng sẽ để cho chuyện thất bại trong gang tấc!

Ba thước! Hai thước...

Thấy càng ngày càng gần, ánh mắt của Nhiếp Vân càng ngày càng sáng.

Lấy trộm thành công, bốn mươi sáu cái Luyện Kiếm Thạch tới tay, đệ đệ cùng hắn liền không cần mạo hiểm... Chiến Long Thú ai giết thì giết, hắn cũng không muốn mạo hiểm như vậy.

Một thước năm!

- Đến...

Trong lòng khẽ hô, Nhiếp Vân bước ra một bước cuối cùng, đúng là đứng ở phía dưới Lục Huyền.

- Thiên phú Thâu Thiên sư...

Cặp mắt như điện, Thâu Thiên khí ở trong người xoay tròn, bàn tay của Nhiếp Vân đưa tới.

Ầm!

Đúng lúc này, gầm lên giận dữ từ phía trước vang lên.

- Các ngươi trốn chỗ nào, trả Luyện Kiếm Thạch cho ta!

- Đáng ghét, cùng lắm thì ngọc đá cùng vỡ...

- Không phải ngươi chết chính là ta mất...

- Các ngươi đám cường đạo này, ta muốn cùng các ngươi liều mạng...

Vô số kiếm khí đâm tới, rơi trên mặt đất nổ ra đoàn đoàn cát mịn, khí lãng xoay tròn, để cho cả vùng không tự chủ được đung đưa. Nhiếp Vân thân ở dưới đất cũng đung đưa, thân thể không kiềm hãm được di chuyểnn, để cho lần ăn trộm này không có thành công.

Tính toán lấy trộm lần nữa, lúc này mới phát hiện Lục Huyền đã đứng lên, sãi bước đi về phía trước.

Động tĩnh trước mắt đã quấy rầy hắn, để cho hắn không thể không hiển lộ thân hình.

- Đáng ghét!

Nhiếp Vân siết chặc bàn tay.

Nếu như không phải đột nhiên xuất hiện biến cố, hắn khẳng định thành công, thật là quá ghê tởm!

Trong lòng có chút nổi giận, quay đầu nhìn qua.

Chỉ thấy phía trước kiếm khí ngang dọc, đã có người đấu với Chiến Long Thú.

Lục Bắc Hoang cùng bốn thanh niên bị cướp kia không biết lúc nào hội tụ chung một chỗ, năm người ánh mắt thấu hồng, không để ý tánh mạng công kích Chiến Long Thú.

Thực lực của bốn người bọn họ kém Chiến Long Thú quá nhiều, nhưng từng cái không sợ chết, giống như có thâm cừu đại hận gì vậy, trong lúc nhất thời, Chiến Long Thú cũng không thể làm gì bọn họ.

- Mấy người này nổi điên làm gì?

Thấy cử động của mấy người, trong lòng Nhiếp Vân buồn rầu.

Sớm không nổi điên, muộn không nổi điên, vừa vặn đuổi tới lúc mình sắp động thủ, cũng quá trùng hợp đi!

Chỉ cần chậm thêm hai giây, mình chắc chắn đã đắc thủ!

Giờ phút này ngổn ngang, kiếm khí ngang dọc, Lục Huyền khẳng định làm chuẩn bị, còn muốn ăn trộm, rất rõ ràng không thể nào!

- Cũng khó trách bọn hắn nổi điên, mấy ngày nay thật vất vả tìm được Luyện Kiếm Thạch, đều bị đoạt đi, trời sáng thí luyện kết thúc, thời điểm đi ra, một cái Luyện Kiếm Thạch cũng không có, bị tộc nhân xem thường, còn không bằng chết ở chỗ này...

Mặc dù buồn rầu, nhưng Nhiếp Vân cũng biết mấy người này tại sao nổi điên.

Thiên tài tiến vào nội cốc, ít nhất cũng được mấy cái Luyện Kiếm

Thạch, bọn họ ban ngày thật vất vả thu thập, buổi tối đều bị cướp đi... Đổi thành người nào cũng cảm thấy tan vỡ!

Thật là quá khinh người!

Một khi đi ra túi rỗng tuếch, làm sao ăn nói với tộc nhân tràn đầy mong đợi?

Lấy được bao nhiêu Luyện Kiếm Thạch, đại biểu địa vị sau này ở trong tộc, một cái cũng không có, chờ trở về bị người cười nhạo, còn không bằng liều mạng, mọi người chết ở chỗ này!

Chính vì vậy, năm người căn cứ dấu chân tụ tập ở một chỗ đuổi tới, liều chết cũng phải từ trong tay bầy "cường đạo" này đoạt lại Luyện Kiếm Thạch thuộc về mình!

Bất quá, cử động trong lúc vô tình này, lại vừa vặn phá hư chuyện tốt của Nhiếp Vân.

- Những người này đúng là điên rồi...

Không có từ dưới đất đi ra, không gian chi lực của thế giới nạp vật lan tràn ra ngoài, Nhiếp Vân quan sát cảnh tượng chiến đấu.

Bọn người Lục Bắc Hoang là thiên tài trong thiên tài, thủ đoạn rất nhiều, pháp bảo cũng không ít, giờ phút này không để ý tánh mạng, liều mạng xuất thủ, các loại pháp bảo, lực lượng như mưa sa công kích tới mười bảy con Chiến Long Thú.

Tuy thực lực của Chiến Long Thú mạnh, nhưng đối mặt một đám người điên như vậy, tựa hồ cũng vô kế khả thi, chỉ có thể mệt nhọc ngăn cản.

- Nếu như những Chiến Long Thú này hạ sát thủ, năm người kia khẳng định đã sớm chết rồi... Chẳng lẽ, những Luyện Kiếm Thạch này biến hóa thành Chiến Long Thú, không thể hạ sát thủ với người thí luyện?

Nhìn một hồi, Nhiếp Vân nhìn ra vấn đề.

Trước Chiến Long Thú cướp đoạt Luyện Kiếm Thạch, không hạ sát thủ có thể lý giải, dù sao bọn họ là phương cường thế, không giết người cũng có thể chiến thắng.

Giờ phút này bất đồng, đám người Lục Bắc Hoang giống như người điên, kiếm khí ngang dọc, từng chiêu ngoan độc, Chiến Long Thú đối mặt uy hiếp như vậy, lại không có hạ sát thủ, có phải là năm đó Lục Hi Đại Đế lưu lại quy định hay không?

Nếu như vậy, đánh lén những Chiến Long Thú này, liền đơn giản nhiều.

Dù sao chúng không thể hạ sát thủ, cùng lắm thì trực tiếp xông vào bầy thú, dùng hết toàn lực vây công một con lại nói!

Giết một con đối phương liền ít một con, chỉ cần đủ thời gian cùng lực lượng, hoàn toàn có thể gọp đủ Luyện Kiếm Thạch vượt qua Lục Huyền.

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là... Lục Huyền không biết bí mật của Chiến Long Thú, sẽ không xuất thủ cướp đoạt lần nữa!

Nhưng... nếu muốn Lục Huyền rời đi, nói dễ vậy sao!

- Lần này phiền toái...

Nhìn dáng vẻ đám người Lục Bắc Hoang, chắc chắn sẽ không đi, không giết chết Chiến Long Thú sẽ không bỏ qua, Lục Huyền giấu ở một bên, ôm cây đợi thỏ, cũng không yên lòng.

Bây giờ toàn bộ cục diện lung tung giống như một nồi cháo, không quá dễ thiết kế, đừng nói muốn lấy được Luyện Kiếm Thạch, có thể thuận lợi thoát thân hay không cũng còn khó nói.

- Những Chiến Long Thú này giống như bị cái gì hạn chế, không thể hạ sát thủ với chúng ta!

- Mọi người đem hết toàn lực, cho dù không giết được bọn nó, cũng phải đoạt lại Luyện Kiếm Thạch mà bọn nó cướp đi!

Đám người Lục Bắc Hoang cũng rất nhanh phát hiện Chiến Long Thú không dám hạ sát thủ với bọn họ, biết điểm này, đồng thời đảm khí tăng cao.

Trước còn ôm quyết tâm liều chết, biết đối phương không dám giết bọn họ, động lực càng mạnh.

Cách trời sáng còn có một đoạn thời gian, liền hao tổn với các ngươi! Không lấy lại Luyện Kiếm Thạch, hôm nay cũng đừng nghĩ đi...

Đám người Lục Bắc Hoang động lực gia tăng, lực lượng kiếm chiêu cũng tăng không ít, kiếm khí ngang dọc, chiến đấu xuất hiện ác liệt.

------oOo------

Chương 3302: Nhiếp Vân hỏng mất

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Trước bất kể bọn họ, ta tìm cơ hội trộm vật lại nói...

Nhiếp Vân nhìn một hồi, biết song phương chiến đấu trong thời gian ngắn không thể nào có kết quả, lúc này không đi quản nữa, nhìn Lục Huyền một cái, tâm tư động lần nữa.

Người này sợ bị đám người Lục Bắc Hoang phát hiện, cũng không đi xa, cách hắn bất quá hơn mười thước, hơn nữa bây giờ toàn bộ tâm thần đều bị chiến đấu hấp dẫn, chỉ cần cẩn thận một chút, trộm được Luyện Kiếm Thạch, cũng không phải là không thể nào!

- Liền thừa cơ hội này...

Nói làm liền làm, Nhiếp Vân dọc theo dưới đất, lần nữa chậm chạp dựa gần Lục Bắc Hoang.

Mười thước! Tám thước! Sáu thước!

Mặc dù biết tâm thần của Lục Huyền bị chiến đấu hấp dẫn, nhưng

hắn vẫn cẩn thận, không dám khinh thường chút nào.

Bất cứ chuyện gì, dù đối phó người thực lực yếu, cũng phải đánh ra trăm phần trăm tinh thần, nếu như không có loại tâm cảnh này, sớm không cũng sẽ chết non!

Lục Huyền là thiên tài lĩnh ngộ chân Kiếm giới, hơn nữa còn là Hoàng cảnh viên mãn, bàn về sức chiến đấu không kém Nhiếp Đồng. Coi như thủ đoạn của mình tầng tầng lớp lớp, muốn thắng được đối phương cũng khó khăn!

Hơn nữa người này còn có bốn Kiếm Thị, một khi mất đi cơ hội lấy trộm, sẽ không cách nào thành công.

Từng bước một đến gần, rất nhanh đi tới khoảng cách hai thước.

Khoảng cách gần như vậy, hô hấp, nhịp tim của Lục Huyền cũng có thể nghe rõ ràng.

Nhiếp Vân vận chuyển lực lượng khép kín khí tức toàn thân, nhịp tim cũng dừng lại, lần nữa bước lên trước một bước.

Một thước!

- Thành bại lần nữa ở đây...

Lần nữa đi tới bên cạnh, Nhiếp Vân vững vàng tâm cảnh, thiên phú Thâu Thiên sư vận chuyển, bàn tay bắt về phía trước.

Ầm!

Mắt thấy bàn tay sẽ tới bên cạnh Lục Huyền, một đạo kiếm mang gào thét đâm tới, mặt đất nổ ầm.

Lục Huyền vội búng về phía sau một cái, thoát khỏi phạm vi hắn có thể trộm được.

- Dựa vào!

Nhiếp Vân xém chút bất tỉnh.

Ngẩng đầu nhìn lại, mới vừa rồi kiếm mang ở cách đó không xa nổ ra một cái hố to, xém rơi vào trên người Lục Huyền, khó trách hắn trốn.

Trong sân đám người Lục Bắc Hoang không cố kỵ nữa, dụng hết toàn lực, lực lượng cũng không khống chế, kiếm mang bay khắp nơi, lấy bọn họ làm trung tâm, chu vi mười dặm biến thành phạm vi lực lượng công kích, hơi lơ là sẽ bị thương nặng.

Thấy rõ ràng những thứ này, Nhiếp Vân khóc không ra nước mắt.

Hôm nay vận khí thực quá kém đi.

Những người Lục Bắc Hoang này, chẳng lẽ thật là trời cao phái tới trêu chọc hắn?

Nói thật, mới vừa rồi đạo kiếm mang kia là vô ý thức, cũng không biết Lục Huyền ở nơi này, càng không biết mình muốn trộm Luyện Kiếm Thạch, nhưng chính vì vậy mới càng làm cho hắn buồn rầu.

Vô ý thức liên tục phá hư chuyện tốt của mình hai lần, thật muốn có ý thức, còn không tươi sống bị hành hạ chết...

Xem ra chỉ có thể tìm cơ hội trộm lần nữa...

Trong lòng âm thầm mắng người, Nhiếp Vân đang định xuất thủ lần nữa. Đột nhiên mặt liền biến sắc, lần nữa mắng lên:

- Dựa vào!

Chỉ thấy lại một đạo kiếm mang bắn tới, thẳng tới vị trí của hắn.

Uy lực của kiếm mang không lớn, hắn có thể ung dung ngăn cản, mấu chốt là... thật muốn bị đánh trúng, hạt cát văng tứ phía, chỗ ẩn thân tất nhiên bại lộ!

Hô!

Dưới tình thế cấp bách, chợt vọt ra ngoài, giờ phút này cũng không

quản được có thể bị phát hiện hay không, không trực tiếp bại lộ ở trước mặt người khác, mới là trọng yếu nhất.

Ầm!

Mới vừa chạy ra hơn mười thước, mặt đất liền bị kiếm mang nổ ra một cái hố to đường kính sáu bảy thước.

Nhiếp Vân thở ra một hơi, không ngừng lau mồ hôi lạnh trên đầu.

May mắn chạy mau, nếu không hạt cát bay ra nhiều như vậy, mình nhất định sẽ bị phát hiện.

- Lục Huyền... Giống như không có chú ý...

Vốn tưởng rằng lần này động tác lớn như vậy, khẳng định khó ẩn giấu thân hình, quay đầu nhìn về phía Lục Huyền, Nhiếp Vân không khỏi vui mừng.

Không nghĩ tới đối phương vẫn không có phát hiện.

Suy nghĩ một chút cũng minh bạch, ngược lại không phải là hắn không đủ cảnh giác, mà chiến đấu trước mắt thực quá hấp dẫn người, căn bản không nghĩ tới có người giấu dưới đất, nghĩ hết biện pháp muốn lấy trộm Luyện Kiếm Thạch của hắn.

Theo Lục Huyền, đám người Lục Bắc Hoang này và Chiến Long Thú đánh càng liệt càng tốt, dù sao hắn là người thắng lớn nhất, căn bản không quan tâm người khác sống chết.

- Trộm lần nữa!

Thấy hắn không có phát hiện mình, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm, cắn răng một cái, lần nữa đi tới đối phương.

Hôm nay nhất định phải trộm được tới tay!

Không tin hoàn thành không được!

Luôn không có khả năng liên tục xui xẻo hai lần, còn có lần thứ ba

đi!

Từng bước một đến gần Lục Huyền.

Không thể không nói, tính cảnh giác của Lục Huyền này thật quá kém, mặc dù thực lực không tệ, nhưng lấy tính cảnh giác này, đến Thần giới, sợ rằng không biết phải chết bao nhiêu lần.

Có thể đây cũng là thiếu sót của Kiếm Linh Cốc.

Kiếm Linh Cốc bất kể nói thế nào cũng chỉ là một gia tộc, đánh lén cơ hồ không có, có mâu thuẫn cũng là ngay mặt tỷ thí, chính vì vậy người sống ở trong này, tính cảnh giác kém xa Thần giới.

Cái này đối với bọn họ là khuyết điểm, đối với Nhiếp Vân mà nói cũng là chỗ tốt cực lớn.

Nếu như không phải bởi vì như vậy, mình lần đầu tiên thất thủ, người này khẳng định sẽ có cảm thấy!

Dù sao ở Thần giới, ngay cả tính cảnh giác cũng không có, chết bao nhiêu lần cũng không oan uổng.

Mười thước! Tám thước! Sáu thước!

Nhiếp Vân lần nữa mở ra lữ trình.

Có thất bại hai lần trước, lần thứ ba tốc độ của hắn rõ ràng nhanh không ít.

- Lần này nghìn vạn lần chớ xảy ra chuyện…

Thấy Lục Huyền đang ở trước mắt, khoảng cách càng ngày càng gần, trong lòng Nhiếp Vân âm thầm cầu nguyện.

Liên tục thất bại hai lần, hắn cũng có chút bóng ma trong lòng.

Cũng không biết là Lục Huyền vận khí tốt, hay vận khí của mình quá kém, liên tục ăn trộm hai lần đều không thành công, từ Phù Thiên đại lục tới nay, thật đúng là chưa bao giờ gặp được.

Ba thước! Hai thước!

Trong lòng cầu nguyện, dưới chân cũng không ngừng nghỉ, thời gian nháy con mắt đi tới địa phương cách Lục Huyền không tới hai thước.

Mắt thấy sẽ tới bên cạnh.

- Lục Huyền, không nghĩ đến ngươi cũng tới, chẳng lẽ còn muốn ở một bên xem náo nhiệt sao? Không có Luyện Kiếm Thạch, ta xem ngươi trở về làm sao giao phó với Đại Tế Ty! Yên tâm, chỉ cần đánh bại những Chiến Long Thú này, đoạt lại Luyện Kiếm Thạch thuộc về chúng ta, ta bảo đảm mọi người chia đều! Tuyệt không độc chiếm...

Thời điểm cách một thước đang ở trước mắt, phía trước vang lên một người gọi.

Lục Huyền giấu ở một bên xem náo nhiệt, bị Lục Bắc Hoang phát hiện!

------oOo------

Chương 3303: Chất vấn Lục Huyền

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha hả, Bắc Hoang nói đúng, tất cả mọi người động thủ, ta tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn!

Hô!

Lục Huyền cười cười, xông vào chiến trường.

- Ta dựa vào... Không nên chơi người như vậy a...

Nhiếp Vân sắp điên rồi.

Nhiếp Vân bây giờ cảm giác Lục Bắc Hoang là con khỉ mời tới trêu chọc, đặc biệt đối phó hắn.

Còn có được hay không, phát hiện chậm mấy tức sẽ chết sao!

Nếu không phải trái tim cường đại, chỉ sợ hắn sẽ phun ra một ngụm máu tươi.

Không nên chơi người như vậy... Không phải trộm cái Luyện Kiếm Thạch sao, cần gì khúc chiết như vậy...

- Được rồi...

Bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Liên tục ba lần thất bại, Nhiếp Vân biết hôm nay vận khí xác thực không có ở bên cạnh mình, khả năng trộm được Luyện Kiếm Thạch không lớn, không thể làm gì khác hơn là buông tha ý định này.

Không buông tha cũng không được a, bị hành hạ như vậy, sợ rằng còn chưa trộm được Luyện Kiếm Thạch, mình ngược lại bị tươi sống tức chết.

- Lục Huyền, chắc hẳn Luyện Kiếm Thạch của ngươi cũng bị đám người kia đoạt đi, ta thử qua, mười bảy con Chiến Long Thú này, con đó yếu nhất, chúng ta liên thủ chém giết, không tin bọn nó không trả Luyện Kiếm Thạch...

Thấy Lục Huyền gia nhập vòng chiến, Lục Bắc Hoang chỉ một con Chiến Long Thú.

- Được...

Lục Huyền gật đầu một cái, liên thủ với Lục Bắc Hoang vọt tới con Chiến Long Thú này.

- Lục Huyền... Thật đúng là đủ giảo hoạt!

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân lắc đầu.

Bây giờ Lục Huyền cùng bọn họ cùng nhau động thủ, tiêu trừ người khác nghi ngờ, nếu không, mọi người biết Luyện Kiếm Thạch của hắn không có bị cướp, còn không trực tiếp xuất thủ cướp đoạt!

- Ân? Đúng rồi, đám người Lục Bắc Hoang không biết đám Chiến Long Thú này không những không có cướp đi Luyện Kiếm Thạch của Lục Huyền, ngay cả của bọn nó cũng ở trong tay Lục Huyền...

Ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên:

- Nếu biết, sẽ phát sinh cái gì nhỉ?

Dù sao bây giờ trộm Luyện Kiếm Thạch của Lục Huyền là không thể nào, nếu trộm không được, có thể quấy rối a!

Nhìn dáng vẻ đám người Lục Bắc Hoang bây giờ như nổi điên, nếu như cho bọn hắn biết, Chiến Long Thú cướp Luyện Kiếm Thạch của bọn họ, không có ở trên người Chiến Long Thú mà ở chỗ Lục Huyền... Nhất định sẽ đưa tới mâu thuẫn rất lớn!

Như vậy, cục diện vây Chiến Long Thú liền hóa giải, còn có thể đem mủi dùi chỉ hướng Lục Huyền, giảm bớt áp lực cho mình!

Nhất cử lưỡng tiện!

Hô!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Vân cẩn thận kế hoạch một phen, lại suy tính một lần, phát hiện không có chỗ sơ hở, lúc này thân thể mới chui ra.

- Đáng ghét, Lục Huyền, ta và ngươi không đội trời chung, hôm nay không giết ngươi, ta thề không làm người!

Lặng lẽ vòng nửa vòng, Nhiếp Vân rống to một tiếng, thẳng tắp vọt tới.

Hắn cũng không công kích Chiến Long Thú, nà là trực tiếp công kích Lục Huyền.

- Đáng ghét, ngươi muốn làm gì...

Tiến vào nội cốc tới nay, Lục Huyền luôn tìm Nhiếp Vân, muốn chém giết, đáng tiếc một mực không tìm được, ai ngờ vào lúc này đột nhiên nhô ra, hơn nữa nhìn dáng vẻ cùng mình có cừu hận bất cộng đái thiên, để cho người ta không nhịn được ngẩn ra.

Phải nói không đội trời chung, cũng là ta có được hay không?

Ngươi đột nhiên nhô ra la ó. Muốn làm cái gì?

- Nhiếp huynh không nên lỗ mãng, bây giờ chúng ta không phải thời điểm lục đục, nên trước hợp lực đánh bại những Chiến Long Thú này, đoạt lại Luyện Kiếm Thạch mà chúng cướp đi mới được!

Lục Bắc Hoang đưa ngang trường kiếm một cái, ngăn trở Nhiếp Vân công kích, vội vàng nói.

Hắn là cháu trai của Nhị Tế Ty, biết Nhiếp Vân cùng Đại Tế Ty có mâu thuẫn, bất quá, bây giờ không phải là thời điểm giải quyết mâu thuẫn, nếu như ở trước khi trời sáng, không cách nào đoạt lại Luyện Kiếm Thạch, lần này bọn họ thí luyện, đều trở thành chê cười!

Dĩ nhiên ở trong lòng hắn, cũng cho là Luyện Kiếm Thạch của Nhiếp Vân bị Chiến Long Thú đoạt đi!

Không trách hắn cho là như vậy, hắn có thể cùng bốn người khác cùng nhau tới, giải thích rõ khẳng định hỏi thăm qua, đám Chiến Long Thú này công kích không phân biệt, chỉ cần là người thí luyện đều bị tập kích, hắn không tin Nhiếp Vân chỉ bằng vào mình có thể chống cự nhiều Chiến Long Thú như vậy.

- Luyện Kiếm Thạch? Ta giết hắn chính là vì Luyện Kiếm Thạch của ta...

Nhiếp Vân giương mày, nổi giận đùng đùng nói.

- Nhiếp huynh có ý gì?

Nghe hắn nói như vậy, Lục Bắc Hoang không nhịn được sửng sốt một chút.

- Chẳng lẽ các ngươi không biết?

Nhiếp Vân tức giận:

- Những Chiến Long Thú này tất cả đều nghe lời của hắn, là thủ đoạn của hắn cùng Đại Tế Ty! Chiến Long Thú cướp đi tất cả Luyện Kiếm Thạch, đều đến trong tay của hắn!

- Ngươi... Nói nhăng gì đó?

Lục Huyền sợ hết hồn, tức đến sắc mặt phiếm hồng, trường kiếm run lên, đâm tới Nhiếp Vân.

- Dừng tay!

Lục Bắc Hoang lăng không trảo một cái, ngăn cản kiếm mang ở bên ngoài.

- Bắc Hoang, chư vị, người ngoại lai này nói bậy, là cố ý khích bác quan hệ của chúng ta! Nội cốc không thể mang sinh linh vào, là sự thật chúng ta đều biết, lại nói, nếu những Chiến Long Thú này là thuộc hạ của ta, ta cần gì phải cùng các ngươi chiến đấu? Trực tiếp để cho bọn nó giết các ngươi không phải xong rồi sao...

Thấy Lục Bắc Hoang ngăn trở công kích, ánh mắt của mấy người khác cũng tập trung tới, Lục Huyền vội vàng giải thích.

Người ngoại lai lặng lẽ giết ngược lại cũng thôi, Lục Bắc Hoang, bốn người khác đều là thiên tài nổi danh của Kiếm Linh Cốc, tất cả đều chết ở chỗ này, cho dù hắn đi ra ngoài cũng không cách nào giao phó, làm không tốt sẽ còn dính líu tới Đại Tế Ty, cho nên, hắn không có thả Kiếm Thị ra ngoài, mà lựa chọn giải thích.

- Khích bác quan hệ? Ta cũng rất hy vọng mình nói dối, nhưng... Đáng tiếc, cái này là sự thật không thể phản bác!

Nhiếp Vân mắng.

- Ngươi nói sự thật chính là sự thật? Những Chiến Long Thú này mỗi một con đều là Hoàng cảnh viên mãn, nếu nghe lời của ta, ta chẳng phải vô địch? Chư vị, đừng nghe người ngoại lai này, Luyện Kiếm Thạch của ta cũng bị những Chiến Long Thú này đoạt đi, chúng ta nên cùng chung mối thù...

Lục Huyền nói sạo.

Hắn ngu nữa cũng biết bây giờ không thể thừa nhận, một khi thừa nhận, trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, vậy thì phiền toái.

- Không phải thực? Được, mọi người xem đây là cái gì...

Nhiếp Vân mặt đầy bi phẫn, cổ tay run lên, một cái ngọc thạch bay đến không trung, trước mắt mọi người nhất thời xuất hiện một bộ hình ảnh.

Trong hình ảnh, một đám Chiến Long Thú đang nằm ở trong sa mạc, phía trước là một thanh niên đứng thẳng tắp, tay cầm một lệnh bài.

- Mười hai cái, ha ha, lại có mười hai cái Luyện Kiếm Thạch!

------oOo------

Chương 3304: Kiếm Thị xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cộng thêm ta hôm nay tìm được bảy cái, ngày hôm qua lấy được hai mươi bảy... Ta bây giờ đã có bốn mươi sáu cái, lần này hạng nhất trừ ta ra không còn có thể là ai khác!

- Các ngươi đi thôi, tiếp tục đi cướp đoạt những người khác, trước hừng đông, ta còn sẽ tìm các ngươi!

Một thanh âm hưng phấn vang lên, người nói chuyện sắc mặt dử tợn, chính là Lục Huyền.

Trước ở sa mạc gặp phải, Nhiếp Vân lặng lẽ dùng ngọc thạch ghi chép hình ảnh lại, giờ phút này thả ra, lập tức đưa đến hiệu quả không tưởng được.

- Quả nhiên là ngươi...

Nhìn xong hình ảnh, đám người Lục Bắc Hoang lập tức nhìn về phía Lục Huyền, trong ánh mắt mang sát cơ.

- Ngươi... Ngươi ngậm máu phun người, cái hình ảnh này là giả...

Da mặt Lục Huyền co giật.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới thời điểm cướp đoạt Luyện Kiếm Thạch của Chiến Long Thú, có người giấu ở một bên, càng không có nghĩ tới, còn ghi hình ảnh lại.

- Giả? Nếu giả, ngươi có dám lấy không gian giới chỉ ra cho mọi người xem một cái hay không, có phải có bốn mươi sáu Luyện Kiếm Thạch hay không?

Nhiếp Vân bước lên trước, ánh mắt lấp lánh, trong thanh âm mang theo lửa giận khó có thể át chế:

- Nếu như không phải bốn mươi sáu cái, chúng ta nguyên vật trả về, nếu như có... Còn xin ngươi cho chúng ta một lời giải thích, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

- Ngươi...

Trong mắt Lục Huyền xuất hiện hốt hoảng.

Hắn tự nhiên không thể nào lấy không gian giới chỉ ra, bởi vì trong tay hắn thật có bốn mươi sáu cái Luyện Kiếm Thạch, hơn phân nửa cũng là từ trong tay Chiến Long Thú cướp đi!

- Thế nào, không dám sao? Nội cốc có ý tứ công bình cạnh tranh, ngươi dùng những Chiến Long Thú này đánh lén chúng ta, cướp đi Luyện Kiếm Thạch của chúng ta làm của riêng... Thật chính là bại

hoại của Kiếm Linh Cốc!

Thấy khí thế của hắn yếu bớt, Nhiếp Vân đâu chịu bỏ qua, lần nữa giận dử hét.

- Lục Huyền, không nghĩ tới ngươi hèn hạ như vậy, mau trả Luyện Kiếm Thạch cho chúng, nếu không, ra khỏi nội cốc, ta tất nhiên nói cho trưởng lão đường, để cho tất cả mọi người biết việc xấu của ngươi!

- Không sai, mọi người tiến vào nội cốc công bình cạnh tranh, ngươi lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy cướp đoạt, thật là tội không thể tha thứ!

- Giao Luyện Kiếm Thạch cướp đi ra đây, chúng ta còn có thể thương nghị, nếu không, chớ trách chúng ta không khách khí...

Thấy hắn không nói ra lời, đám người Lục Bắc Hoang đối với Nhiếp Vân nói đã tin bảy tám phần, từng cái tức giận đến oa oa kêu loạn.

Bọn họ thật vất vả tìm được Luyện Kiếm Thạch, lại bị Lục Huyền đoạt đi... Để cho bọn họ không cách nào tiếp nhận.

- Đáng ghét, ta muốn giết ngươi...

Thấy ánh mắt cùng lửa giận của mọi người, Lục Huyền biết giải thích nữa cũng vô dụng, tức đến sắc mặt của khó coi, trường kiếm trong tay run lên, lần nữa đâm tới Nhiếp Vân.

Sở dĩ xuất hiện tình huống như vậy, chính là thiếu niên trước mắt này giở trò quỷ! Không giết hắn, khó tiêu mối hận trong lòng!

- Bị vạch trần ngụy trang, muốn giết người diệt khẩu sao, nằm mơ!

Nhiếp Vân cười lạnh, trường kiếm trong tay nghênh đón, kiếm mang ở trên không trung va chạm, văng lửa khắp nơi.

- Lục Huyền, dừng tay!

Thấy Lục Huyền thẹn quá thành giận, đám người Lục Bắc Hoang

không còn nghi ngờ nữa, thời gian nháy con mắt liền vây vào giữa, từng đạo kiếm mang đâm tới.

Thời gian nháy con mắt, cục diện công kích Chiến Long Thú, biến thành vây công Lục Huyền.

- Các ngươi đừng ép ta...

Sử dụng pháp bảo ngăn trở mọi người vây công, sắc mặt Lục Huyền trở nên vô cùng âm trầm.

Mặc dù trong tộc không cho phép giết hại đồng tộc, nhưng thật muốn ép hắn, cũng dám sử dụng Kiếm Thị, cho tất cả mọi người một giáo huấn thê thảm.

- Ép ngươi? Thời điểm ngươi khống chế Chiến Long Thú cướp đi Luyện Kiếm Thạch của chúng ta. Không phải ép chúng ta sao? Bây giờ trên người chúng ta một cái Luyện Kiếm Thạch cũng không có... Cũng không phải là ngươi ép?

Nhiếp Vân quát lên.

- Ngươi...

Ánh mắt của Lục Huyền nhìn về phía Nhiếp Vân, trong lòng sát cơ sôi trào.

- Không cần ngươi ngươi, ta chỉ hỏi ngươi một câu, có giao Luyện Kiếm Thạch hay không, nếu không thì đừng trách chúng ta không khách khí!

Nhiếp Vân khoát khoát tay.

- Nhiếp huynh nói đúng. Dùng loại thủ đoạn hèn hạ này cướp đoạt Luyện Kiếm Thạch của chúng ta, mọi người không cần giảng đạo lý với hắn...

Lục Bắc Hoang cũng theo sát quát.

Bốn người khác cũng biết những thứ này, trường kiếm giơ lên, nhìn

dáng dấp một lời không hợp, liền sẽ động thủ.

- Hừ, không sai, Luyện Kiếm Thạch là ta đoạt đi, bất quá... Ta không giao, chỉ bằng các ngươi cũng muốn cướp đoạt? Không biết tự lượng sức mình!

Biết giải thích vô ích, Lục Huyền dứt khoát không giải thích. Cười lạnh một tiếng, cổ tay lộn một cái, Kiếm Thị lệnh xuất hiện.

- Kiếm Thị lệnh?

- Đại Tế Ty lại giao Kiếm Thị lệnh cho ngươi?

- Đáng ghét... Đây quả thực vi phạm quy định nội cốc...

Thấy lệnh bài, đám người Lục Bắc Hoang không tự chủ được lui về phía sau mấy bước.

Bọn họ không giống Nhiếp Vân, đã sớm nhận biết Kiếm Thị lệnh này, chỉ nhìn một cái, liền biết uy lực.

- Không sai, chính là Kiếm Thị lệnh, không muốn chết thì tránh ra... hôm nay ta muốn giết người ngoại lai này, ai dám ngăn cản ta, đừng trách ta không khách khí!

Lấy Kiếm Thị lệnh ra, tinh thần của Lục Huyền động một cái, bốn nhân ảnh xuất hiện ở trước mặt.

Bốn người này thân cao thống nhất, tất cả đều một bộ bạch y. Mặt không biểu tình, lẳng lặng đứng tại chỗ, trên người tản mát ra kiếm ý cường đại.

Nếu như không biết là Kiếm Thị, còn sẽ cho là bốn cao thủ Kiếm Đạo sống sờ sờ.

- Ngươi...

Đám người Lục Bắc Hoang lần nữa lui về phía sau.

Kiếm Thị cường đại, người của Kiếm Linh Cốc đều biết.

Đây là tượng trưng cho thân phận của Đại Tế Ty, đã đạt tới Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, căn bản không phải bọn họ có thể chống lại.

- Ngươi... Nguyên lai đây chính là đạo đãi khách của Kiếm Linh Cốc! Nguyên lai đây chính là tác phong của Kiếm Linh Cốc! Tại hạ coi như là kiến thức rồi!

Thấy mọi người lui về phía sau, đối phương sử dụng Kiếm Thị, trong lòng Nhiếp Vân giật mình.

- Bớt nói nhảm đi, hôm nay ngươi nhất định phải chết... Bắt hắn cho ta, giết...

Sắc mặt Lục Huyền trầm thấp, bàn tay chiêu một cái.

Hô!

Nghe được mệnh lệnh của hắn, một Kiếm Thị đâm tới Nhiếp Vân.

Kiếm khí giống như Thiên Đạo, phá vỡ khoảng cách không gian, đi tới bên cạnh.

- Cái này...

Con ngươi đám người Nhiếp Vân đều co rụt lại.

Tốc độ cùng uy lực của kiếm khí, đã vượt ra khỏi bọn họ bây giờ có thể hiểu.

Nhất là Nhiếp Vân, vốn tưởng rằng thực lực của hắn bây giờ cách Thâu Thiên Tá Thọ cảnh nên không kém nhiều, thấy kiếm này mới biết loại ý nghĩ kia buồn cười biết bao!

Hai người hoàn toàn là hai khái niệm, không thể so sánh nổi!

Thình thịch!

------oOo------

Chương 3305: Lục Huyền cũng là người tốt a (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Còn chưa kịp làm ra phản kháng, kiếm khí liền kích ở trên người, Linh Lung Trân Châu Tháp hiện lên chặn lại công kích, dù vậy, lực phản chấn cường đại còn để cho khí huyết của hắn tích tụ, một hơi thiếu chút nữa không có lên, cả người ở dưới kiếm khí xung kích bay ra ngoài, đập vào sa mạc.

Lúc này, Chiến Long Thú không có bị mọi người vây công, đã sớm trốn chẳng biết đi đâu, mặt đất một mảnh trống trải.

- Trốn!

Bị một kiếm đánh lui về phía sau, không có lực phản kháng chút nào, Nhiếp Vân biết tiếp tục ở lại chỗ này, chỉ có một mực bị đánh, lúc này không chút do dự, bên ngoài thân thiêu đốt ngọn lửa, thân thể xông ra ngoài.

Minh Hỏa cửu biến bị hắn vận chuyển tới cực hạn, cả người hóa thành một đạo hỏa quang, biến mất ở trước mắt.

- Muốn chạy trốn? Trốn được sao? Hai người các ngươi đuổi theo, giết hắn cho ta...

Sắc mặt Lục Huyền dử tợn, lần nữa giơ lên kiếm lệnh, quát to một tiếng!

Hô!

Hai Kiếm Thị thẳng tắp vọt ra ngoài, theo sát phương hướng Nhiếp Vân biến mất đuổi theo.

Kiếm Thị tổng cộng có bốn cái, sở dĩ hắn chỉ phái hai cái, không tống ra toàn bộ, là kiêng kỵ đám người Lục Bắc Hoang.

Bây giờ bọn hắn đã biết trên người hắn có Luyện Kiếm Thạch, vạn nhất Kiếm Thị rời đi, mấy người này nhân cơ hội đánh lén, liền xui

xẻo.

Lại nói, thực lực của Nhiếp Vân hắn cũng tận mắt thấy, một Kiếm Thị là có thể ung dung giết chết, đừng nói hai cái.

- Lục Huyền, ngươi vận dụng Kiếm Thị, vi phạm tổ huấn, sau khi rời khỏi đây ta sẽ cặn kẽ báo cáo chuyện này!

Kiếm Thị truy kích Nhiếp Vân, những người khác trầm mặc xuống, sau một lúc lâu, Lục Bắc Hoang hừ nói.

Không thể không nói lần này thực để cho người ta biệt khuất.

Đại Tế Ty lấy việc công làm việc tư, thậm chí ngay cả Kiếm Thị cũng lấy ra, làm như vậy, để cho bọn họ chiến thắng như thế nào?

- Lục Bắc Hoang, xem ra ngươi cũng không cần đi, muốn ở lại chỗ này...

Lục Huyền chợt quay đầu nhìn về phía Lục Bắc Hoang, ánh mắt cười lạnh.

Hắn và Lục Bắc Hoang cạnh tranh nhiều năm, một mực không có chiếm được thượng phong, nếu như lần này có thể nhân cơ hội giết, đối với hắn mà nói, cũng là một chỗ tốt!

Nghĩ tới đây, trong mắt hiện lên sát cơ.

Thình thịch! Thình thịch!

Hai tiếng muộn hưởng, Nhiếp Vân giống như quả cầu da bị đánh bay, sống lưng dán trên mặt đất, trợt về phía trước.

Đây đã là hắn không biết bị công kích bao nhiêu lần!

Lục Huyền sử dụng khôi lỗi hắn xoay người bỏ chạy, mặc dù tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng khôi lỗi thân là cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, tốc độ nhanh hơn, đi không tới ba nghìn dặm liền bị đuổi theo, nếu không có Linh Lung Trân Châu Tháp bảo vệ thân thể, sợ rằng bây giờ sớm đã thành tử thi.

- Đáng ghét...

Miệng to thở hổn hển, ổn định thân hình, Nhiếp Vân tiếp tục vọt về phía trước.

Vốn hắn thấy, Hoàng cảnh viên mãn cùng Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, chỉ chênh lệch một cấp bậc, sẽ không kém quá lớn, mình ra toàn bộ thủ đoạn mà nói, hẳn có thể ngăn cản một chút. Bây giờ mới biết, loại ý nghĩ này ngây thơ buồn cười cỡ nào.

Ở trước mặt Kiếm Thị, công kích của hắn cơ hồ một chút tác dụng cũng không có, kiếm chiêu của đối phương hắn ngay cả nhìn cũng không thấy rõ, chỉ có bị động bị đánh.

Giữa hai người chênh lệch, tựa như hào rộng.

Khó trách có thể lặng lẽ trộm thọ của Thiên Đạo sống tạm bợ, Hoàng cảnh viên mãn so với, kém quá nhiều.

- Mặc dù hai người kia lợi hại, nhưng so với huyết dịch của Lục Hi Đại Đế biến thành lão giả, còn giống như kém một ít!

Vừa chạy trốn trong lòng vừa tiến hành phân tích thực lực chân chính của cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh.

Mặc dù thực lực của Kiếm Thị, cùng lão giả trong Kiếm Trì gặp phải, để cho hắn không cách nào ngăn cản, nhưng lực lượng người sau càng giống như Đại Đạo chèn ép, để cho người ta trốn cũng không trốn thoát, mà Kiếm Thị trước mắt này, chẳng qua là lực lượng vô cùng lớn, tốc độ nhanh, để cho hắn không có biện pháp phòng ngự mà thôi!

Cẩn thận nhắc tới, còn là huyết dịch của Lục Hi Đại Đế biến thành người càng thêm lợi hại.

- Nếu Kiếm Thị là Lục Hi Đại Đế lưu lại, Lục Hi Lệnh có tác dụng hay không?

Nhớ tới huyết dịch biến hóa lão giả, Nhiếp Vân nhớ lại Lục Hi Lệnh.

Trận đánh lúc trước lão giả kia, hắn cũng là không có biện pháp, chính là Lục Hi Lệnh xuất hiện trấn áp đối phương.

Hô!

Lệnh bài xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Thình thịch! Thình thịch!

Mới giơ lên, liền cảm thấy trước ngực lại ăn hai chiêu nghiêm trọng.

- Không được a...

Người bay trên không trung, Nhiếp Vân buồn bực phát hiện, Lục Hi Lệnh không chỗ nào bất lợi cũng không có tác dụng.

- Lục Hi Lệnh là bằng chứng thân phận của Lục Hi Đại Đế, tại sao lại không dùng được...

Trong lòng buồn rầu, đồng thời nghi ngờ.

Nếu Lục Hi Lệnh ngay cả huyết dịch của Lục Hi Đại Đế biến hóa lão giả cũng có thể trấn áp, vì sao đối với Kiếm Thị không có hiệu quả gì? Cái này không nên a!

- Có thể là năm đó Lục Hi Đại Đế lưu lại hạn chế...

Nghi ngờ không bao lâu, hắn liền rõ ràng.

Kiếm Thị là một lá bài tẩy trọng yếu nhất nắm trong tay con cháu hắn, pháp khí duy trì Đại Tế Ty uy nghiêm, đã như vậy, tự nhiên chỉ trung thành với hắn, lấy mệnh lệnh của hắn vi tôn. Dù có người tay cầm Lục Hi Lệnh cũng không thể ra lệnh!

Chỉ có hạn chế như thế, mới có thể bảo đảm địa vị của Đại Tế Ty.

- Lục Hi Lệnh không thể dùng, cũng không trốn thoát, bị đánh như vậy cũng không được...

Mặc dù có Linh Lung Trân Châu Tháp hộ thân, hai Kiếm Thị kia không thể nào giết hắn, nhưng một mực bị coi là con rùa đen đánh, cũng không phải biện pháp.

Lại nói, cách trời sáng chưa tới một canh giờ, cũng không biết đệ đệ thành công hay không, một khi hắn không giết được nhiều Chiến Long Thú như vậy, vẫn không thể thắng được Lục Huyền.

- Đúng rồi, thực không được, có thể mượn lực lượng của Chiến Long Thú đối kháng Kiếm Thị...

Đột nhiên ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Thực lực của Chiến Long Thú hắn đối kháng không được, Kiếm Thị cũng kháng không được, nếu hai gia hỏa này để cho mình không thể ra sức, vì sao không để cho bọn nó đánh nhau?

Nếu thiết kế tốt, Luyện Kiếm Thạch liền vượt qua Lục Huyền!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân không do dự nữa, cố nén đau đớn trên người, thẳng tắp bay vút về phía Chiến Long Thú chạy trốn.

Hắn dụng hết toàn lực chạy trốn, hơn nữa thỉnh thoảng còn có Kiếm Thị "giúp một tay", thời gian không lâu, liền đuổi kịp đội ngũ của Chiến Long Thú.

Giờ phút này mười bảy con Chiến Long Thú đang ngừng ở một chỗ, một đạo kiếm mang ở trong đó qua lại.

Chính là Nhiếp Đồng.

------oOo------

Chương 3306: Lục Huyền cũng là người tốt a (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đệ đệ biết ca ca dụng tâm lương khổ, đi theo đám Chiến Long Thú này, đang dụng hết toàn lực tranh đấu.

Kiếm pháp của Nhiếp Đồng hung mãnh sắc bén, mang khí tức chưa từng có từ trước đến nay, bất quá, Chiến Long Thú thực quá nhiều, hơn nữa người người thực lực không kém hắn, tranh đấu không biết bao lâu, không những không có chém giết một con, ngược lại thì Nhiếp Đồng bị thương không nhẹ.

- Nhiếp Đồng, chớ phản kháng, tiến vào thế giới nạp vật!

Nhìn bộ dáng của đệ đệ chật vật, Nhiếp Vân biết hắn còn không có dùng máu Lục Hi, lúc này kêu lên một tiếng.

- Ca ca...

Nhiếp Đồng đang chiến đấu sửng sốt một chút, bất quá biết ca ca nói như vậy nhất định là có đạo lý, cũng không phản kháng, thân thể thoáng một cái biến mất, bị thu vào thế giới nạp vật.

- Chính là thời điểm này!

Lấy đi đệ đệ, Nhiếp Vân không có nổi lo về sau, khẽ hô một tiếng, thẳng tắp xông vào trong đội ngũ của Chiến Long Thú.

Rống???

Tất cả Chiến Long Thú không nghĩ tới mới vừa đi một cái, lại xông tới một cái, đồng loạt sửng sốt một chút.

Nhiếp Vân cũng không nói nhảm, thân thể thoáng một cái, chui vào sau lưng một con Chiến Long Thú.

Dù sao Chiến Long Thú không giết người thí luyện, hắn lại có Linh Lung Trân Châu Tháp hộ thể, căn bản không quan tâm công kích của đối phương.

Rào!

Một đạo kiếm mang phách thiên đắp địa bổ xuống.

Kiếm Thị lần nữa xuất thủ!

Kiếm Thị nghe theo mệnh lệnh của Lục Huyền, đuổi giết Nhiếp Vân, chỉ khi nào Nhiếp Vân tử vong mới ngưng, thấy hắn trốn ở sau lưng Chiến Long Thú, căn bản không quản Chiến Long Thú là ai, trực tiếp công kích.

Rống!

Chiến Long Thú trước người Nhiếp Vân vốn định quật ngã thiếu niên xông tới, liền thấy kiếm mang kích xạ, không quản được những cái khác, gầm thét một tiếng, móng vuốt hất một cái, nghênh đón.

Xì!

Bất quá, mặc dù Chiến Long Thú cường đại, nhưng dù sao không có đạt tới Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, đối với kiếm mang bắn nhanh mà đến không có chút ngăn cản nào, một tiếng kiếm đâm vào thịt, móng vuốt liền bị cắt đi.

Rống!

Móng vuốt rơi xuống, Chiến Long Thú phát ra kêu thảm, những Chiến Long Thú khác thấy đồng bạn gặp phải công kích, tất cả đều nổi giận, đồng loạt phát ra công kích với hai Kiếm Thị.

Vèo vèo vèo vèo!

Đối với Chiến Long Thú công kích, Kiếm Thị căn bản không quan tâm, trường kiếm trong tay lật vũ, từng đạo kiếm mang từ trên trời xuống rơi.

Xì! Xì! Xì!

Tất cả Chiến Long Thú té xuống đất.

Ông!

Chiến Long Thú vừa chết, thân thể cao lớn bắt đầu co rúc lại, biến thành từng cái Luyện Kiếm Thạch.

- Quả thế...

Thấy một màn như vậy, ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Xem ra đoán không sai, Chiến Long Thú quả nhiên chính là Luyện Kiếm Thạch biến hóa, chỉ cần chém giết, Luyện Kiếm Thạch sẽ xuất hiện.

- Thu!

Tinh thần động một cái, thu Luyện Kiếm Thạch trên đất vào thế giới nạp vật.

Lực lượng của Kiếm Thị cực mạnh, tốc độ lại nhanh, thời gian không lâu liền chém giết vượt qua chín con Chiến Long Thú.

- Ha ha, cộng thêm trước đã được bốn mươi bảy cái, vượt qua Lục Huyền...

Đưa Luyện Kiếm Thạch đến thế giới nạp vật cho Nhiếp Đồng, Nhiếp Vân mừng rỡ như điên.

Trước một mực cân nhắc, dùng phương pháp gì chém giết những Chiến Long Thú này, không nghĩ tới Lục Huyền lại giúp hắn một tay.

Nếu như cho Lục Huyền biết mình phái ra Kiếm Thị không những không có giết chết hắn, còn để cho hắn lấy được càng nhiều Luyện Kiếm Thạch hơn, không biết có thể tươi sống tức chết hay không.

- Lục Huyền... Cũng là người tốt a!

Nhiếp Vân cảm khái.

Rống!

Liên tục mười con Chiến Long Thú bị giết, Chiến Long Thú còn lại rốt cuộc sợ, gầm thét một tiếng, cũng không đi quản Nhiếp Vân, xoay người bỏ chạy.

Còn dư lại sáu con Chiến Long Thú, nghe được ra lệnh, không dám dây dưa, theo sát phía sau.

Trong nháy mắt, Chiến Long Thú liền chạy sạch sẻ, chỉ còn lại Nhiếp Vân trụi lủi lộ ở bên cạnh Kiếm Thị.

Ô!

Thấy hắn xuất hiện, Kiếm Thị lần nữa động thủ, một đạo kiếm khí phá không đâm tới.

Thình thịch một tiếng, Nhiếp Vân tiếp tục bay rớt ra ngoài, khắp người đều là cát vàng.

- Đừng chạy...

Không nghĩ tới Chiến Long Thú trước vô cùng phách lối, khắp nơi tìm phiền toái chạy còn nhanh hơn thỏ, Nhiếp Vân một trận không nói gì, bò dậy đuổi theo.

Lần này Chiến Long Thú cảm nhận được uy hiếp tánh mạng, tốc độ so với bình thường nhanh hơn nhiều lắm, cho dù Nhiếp Vân toàn lực thi triển Minh Hỏa cửu biến, cũng chỉ có thể nhìn được bóng lưng, từ đầu đến cuối không đuổi kịp.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Sau lưng Kiếm Thị vẫn bất ly bất khí, theo sát ở phía sau không ngừng công kích.

Mỗi công kích một cái, tốc độ của Nhiếp Vân liền tăng nhanh không ít, công kích nhiều lần, hắn cũng tìm ra quy luật, làm sao mượn lực lượng công kích tăng tốc độ lên, đuổi theo Chiến Long Thú.

Một đường đuổi, một đường trốn, đi hơn nửa canh giờ, mắt thấy trời cũng sắp sáng.

Bất quá, giờ phút này Nhiếp Vân cách đám Chiến Long Thú còn dư lại không xa, chỉ có mấy chục thước.

- Luyện Kiếm Thạch có khả năng biến thành lang, hổ, Chiến Long Thú, bản thân liền có chút kỳ quái, có sát thủ miễn phí như Kiếm Thị, vừa vặn dò tra một chút rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

Trong lòng Nhiếp Vân thầm nói.

Luyện Kiếm Thạch trong tay đệ đệ đã vượt qua Lục Huyền, dựa theo đạo lý không đuổi những Chiến Long Thú này cũng được, sở dĩ đuổi tận cùng không buông, không phải hắn rãnh rỗi nhàm chán, mà là... muốn hiểu rõ bí mật của Luyện Kiếm Thạch!

Nội cốc đi tìm Luyện Kiếm Thạch đã thành quy củ, nhưng... Vì sao phải tìm Luyện Kiếm Thạch? Lục Hi Đại Đế thiết kế cái này mục đích là gì?

Vì sao Luyện Kiếm Thạch lại ở buổi tối biến thành dã thú, công kích người thí luyện? Những thứ này cũng để cho người nghi ngờ, nếu như không cởi ra những mê đoàn này, hắn sợ rằng khó có thể an tâm.

- Đừng chạy, nếu quả thật có bí mật gì mà nói, giết sạch các ngươi, khẳng định liền xuất hiện!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, gia tốc lao theo Chiến Long Thú.

Rào!

Kiếm Thị lần nữa đâm tới một kiếm, nương theo kiếm mang lại một con Chiến Long Thú bị cắt thành mảnh vụn, biến thành Luyện Kiếm Thạch.

Xì! Xì! Xì!

Mới vừa rồi tổng cộng trốn bảy con, thời gian không lâu, cũng chỉ còn lại có Chiến Long Thú thủ lĩnh chạy như điên, còn dư lại đều bị Kiếm Thị chém giết.

Giờ phút này Luyện Kiếm Thạch trong tay Nhiếp Vân cũng đạt tới

năm mươi ba cái.

- Chỉ còn lại Chiến Long Thú thủ lĩnh này...

Nhìn chằm chằm Chiến Long Thú thủ lĩnh ở trước mặt chạy như điên, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng.

Trí khôn của Chiến Long Thú thủ lĩnh này rõ ràng cao hơn những Chiến Long Thú khác nhiều. Chỉ cần chém giết, làm không tốt liền sẽ hiểu bí mật của nội cốc.

------oOo------

Chương 3307: Địa cung thần bí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hô!

Lòng bàn chân chợt đạp một cái, nhanh chóng vọt tới trước mặt Chiến Long Thú thủ lĩnh, Nhiếp Vân chợt lách người trốn dưới người nó.

Nửa ngày qua đều là dùng loại phương pháp này chém giết Chiến Long Thú, Kiếm Thị bất kể phía trước có ngăn cản gì, chỉ biết bạo lực tiến hành công kích, cũng chính vì như vậy, Chiến Long Thú mới bị tai bay vạ gió.

Rào!

Mới vừa trốn xuống dưới người Chiến Long Thú thủ lĩnh, Kiếm Thị còn không có xuất thủ, liền cảm thấy thân thể trống không, cát vàng dưới chân Chiến Long Thú thủ lĩnh chợt vùi lấp xuống.

Thình thịch!

Nhiếp Vân còn chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy người không thăng bằng, một lực lôi kéo cực lớn kéo mình và Chiến Long Thú rơi xuống dưới, ngay sau đó nổ ầm một tiếng, sống lưng nặng nề

ngã xuống đất.

Ngay sau đó, thân thể to lớn của Chiến Long Thú cũng rơi ở trên người, thiếu chút nữa không có đè hắn hộc máu bỏ mình.

Thật vất vả giùng giằng đứng dậy, Nhiếp Vân không nhịn được sửng sốt một chút.

Hắn và Chiến Long Thú Chiến Long Thú thủ lĩnh, rơi vào một cái hành lang thật dài.

Bốn phía hành lang đều là bích họa, trang sức vô cùng đẹp, hoàn toàn bất đồng mặt đất cát vàng lúc trước, tựa như một địa cung to lớn.

- Đây là nơi nào?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Tối hôm nay đi tới, hắn chạy không dưới mấy chục vạn dặm, khắp nơi đều là cát vàng, sao dưới cát lại nhiều hơn một tòa cung điện như vậy?

Từ nơi nào nhô ra?

Vù vù hô!

Đang khiếp sợ, Chiến Long Thú thủ lĩnh rơi xuống cũng đứng dậy, dọc theo hành lang nhấc chân bỏ chạy, thời gian nháy con mắt liền biến mất ở trước mắt.

- Trốn cái gì... Ta lại không giết được ngươi...

Thấy người này chạy nhanh như vậy, Nhiếp Vân có chút không nói gì. Kêu một tiếng, quay đầu nhìn lại, nhất thời sợ hết hồn.

Chỉ thấy hai Kiếm Thị chẳng biết lúc nào lại đuổi tới sau lưng, đang đứng ở cách đó không xa, trường kiếm trong tay lóe lên hàn mang, tùy thời cũng sẽ công kích.

- Thật đúng là âm hồn bất tán...

Sắc mặt của Nhiếp Vân khó coi.

Vốn tưởng rằng cùng Chiến Long Thú thủ lĩnh rớt xuống cát vàng, hai người này không tiếp tục đuổi theo, không nghĩ tới thật đúng là cố chấp, đuổi đến bây giờ còn không buông tha.

Vèo!

Bị hai người này một mực đánh, tổng không là chuyện thoải mái gì, Nhiếp Vân cũng không do dự, dọc theo hành lang vọt tới trước.

Hành lang kéo dài, đi ước chừng hơn mười hô hấp, mới đi đến cuối.

Hơn mười hô hấp nhìn thời gian không lâu, nhưng dựa theo tốc độ của Nhiếp Vân bây giờ, đi ít nhất mười dặm, một cái hành lang dài như vậy, để cho người ta rất kỳ quái.

Cuối hành lang là một cung điện rộng rãi, Nhiếp Vân mới vừa gia nhập trong đó, liền bị cảnh tượng bên trong làm kinh ngạc đến ngây người.

Trong đại điện có một tượng đá cao lớn, một trung niên lẳng lặng đứng tại chỗ, mặc dù không có bất kỳ động tác gì, lại mang khí tức ngạo nghễ Thiên Địa, để cho người ta không kiềm hãm được sinh lòng quỳ lạy.

- Đây là... tượng của Lục Hi Đại Đế?

Trong lòng không tự chủ được toát ra ý nghĩ này.

Mặc dù hắn chưa từng thấy qua Lục Hi Đại Đế, không biết dáng dấp của hắn như thế nào, nhưng tượng đá này chỉ nhìn một cái liền biết, tất nhiên là Lục Hi Đại Đế không thể nghi ngờ!

Trừ hắn ra, tuyệt đối không ai có thể cho người ta loại cảm giác này.

Người cao thon, mặt mũi mang lạnh lùng, toàn thân cao thấp mỗi một chỗ, đều có một loại cảm giác Kiếm Đạo lăng không, giống như người hắn chính là một thanh kiếm, một thanh tuyệt thế bảo kiếm!

- Nội cốc... Tại sao lại có tượng của Lục Hi Đại Đế?

Nhiếp Vân tràn đầy nghi ngờ.

Đi tới Kiếm Linh Cốc ba ngày, hắn chưa từng thấy qua pho tượng của Lục Hi Đại Đế, sao ở nội cốc không có sinh linh, lại có một pho tượng cao lớn như vậy?

Hô! Hô!

Đang kỳ quái, hai Kiếm Thị cũng thông qua hành lang vọt vào, bất quá, vừa đến đại điện, Kiếm Thị ngừng lại, giống như bị lực lượng gì áp chế, không dám ra tay với Nhiếp Vân nữa, lẳng lặng đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

- Xem ra pho tượng của Lục Hi Đại Đế đối với bọn họ có tác dụng áp chế...

Thấy Kiếm Thị không động thủ, Nhiếp Vân thở phào nhẹ nhõm.

Kiếm Thị là Lục Hi Đại Đế tự tay chế tạo, cho dù Lục Hi Lệnh trong tay mình không có tác dụng gì, nhưng pho tượng của Lục Hi Đại Đế vẫn rất có lực uy hiếp.

Làm khôi lỗi không thể nào ở trước mặt pho tượng chủ nhân động thủ giết người.

- Ân? Đó là cái gì?

Kiếm Thị không đuổi giết hắn, Nhiếp Vân cũng buông lỏng, ánh mắt dò xét bốn phía, đột nhiên sửng sốt một chút, không kiềm hãm được đi về phía trước.

Trước mắt vẫn là tượng đá cao lớn của Lục Hi Đại Đế, ở một bên tượng đá, trên bình đài không lớn, để hé ra một phù lục phiếm hoàng.

Không biết trên phù lục viết chữ gì, tản mát ra một lực lượng ôn hòa, hoàn toàn bất đồng kiếm ý của Kiếm Đạo Đại Đế, ngược lại có loại cảm giác sinh cơ bừng bừng.

- Là... phù lục của Thần Nông Đại Đế?

Trong lòng Nhiếp Vân động một cái.

Chữ trên phù lục, mặc dù hắn không biết, nhưng kết cấu kiểu chữ lại rất quen thuộc, giống kiểu chữ trong Thần Nông Bách Thảo Kinh như đúc.

Hơn nữa phù lục có sinh cơ bừng bừng, không cần đoán, cũng biết tất nhiên là Thần Nông Đại Đế lưu lại.

- Thần Nông Đại Đế lưu lại phù lục ở chỗ này làm gì?

Nhiếp Vân nghi ngờ đi tới trước, đưa tay bắt tới phù lục, ngón tay còn chưa tới bên cạnh, phía trên sinh ra một màn hào quang, ngăn trở hắn ở bên ngoài.

- Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm!

Lông mày nhíu một cái, trường kiếm trong tay chuyển động, đinh linh linh, thời gian nháy con mắt liền ở trên không trung tạo thành chín đạo kiếm khí.

Chín đạo kiếm khí, mỗi một đạo không giống nhau, có nặng nề giống như tinh thần, có nhanh chóng giống như điện quang, mỗi một đạo đều đại biểu phương hướng đỉnh phong bất đồng của Kiếm Đạo, chín đạo xuất hiện nhanh chóng xoay tròn, chậm rãi đến gần.

Ầm!

Chín đạo kiếm khí dung hợp vào một chỗ, tạo thành một đạo kiếm khí cường đại mang lực lượng hủy diệt.

Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm thức thứ chín, Cửu Kiếm quy nhất!

Chiêu này là chiêu số mạnh nhất của Nhiếp Vân trước mắt, mới vừa rồi thử một cái, biết màn hào quang này cường đại, sợ rằng bằng vào thực lực trước mắt, cũng chỉ có chiêu này mới có thể phá vỡ.

Vèo!

Cửu Kiếm quy nhất hình thành kiếm khí cường đại, thẳng tắp đâm tới màn hào quang.

Một tiếng nổ thật to, toàn bộ đại điện đều rung động.

Hô!

Ánh sáng tiêu tán, Nhiếp Vân nhìn sang, không khỏi sửng sốt một chút.

Màn hào quang không có xuất hiện bất kỳ biến hóa, lóe lên ánh sáng, giống như mới vừa rồi một kiếm kia không có mang đến ảnh hưởng chút nào.

- Cái này...

Nhiếp Vân gãi đầu.

------oOo------

Chương 3308: Nội cốc bí mật (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một kiếm mạnh nhất của hắn cũng không phá nổi màn hào quang, chứng minh bằng vào thực lực của hắn bây giờ căn bản mở không ra, cũng không lấy được phù lục trên thạch đài.

- Ân?

Đang nghi ngờ, đột nhiên ánh mắt rơi vào trên thạch đài.

Một bên thạch đài, là một cái hố lõm không lớn, chỉ lớn cỡ hạt bồ đào, không biết dùng để làm gì.

Bất quá, thạch đài trơn nhẵn xuất hiện một vật như vậy, rất làm người khác chú ý.

Đi tới bên cạnh thạch đài, ngón tay sờ lên cái hố lõm:

- Giống như để đặt đồ... Chẳng lẽ chỉ cần tìm được vật gì bỏ vào, màn hào quang liền có thể mở?

Trong lòng động một cái.

Đối với cơ quan trận pháp, Nhiếp Vân biết tương đối nhiều, cái hố lõm này không thể nào bỗng dưng vô cớ xuất hiện, có khi chính là phương pháp mở ra màn hào quang.

- Huyết dịch của Lục Hi...

Nghiên cứu một hồi, đang suy đoán hố lõm có thể để thứ gì, linh quang chợt lóe.

Cái hố này không lớn, hơn nữa bóng loáng chỉnh tề,

Có phải là để giọt huyết dịch kia của Lục Hi hay không?

- Thử một lần!

Âm thầm gật đầu, tinh thần động một cái, Nhiếp Đồng xuất hiện ở trước mắt.

- Ca ca, đây là nơi nào...

Thời điểm Nhiếp Đồng đang cùng Chiến Long Thú hỗn chiến, bị thu vào thế giới nạp vật, đột nhiên tiến vào đại điện, không khỏi ngẩn ngơ.

Nhiếp Vân thuận miệng giải thích mấy câu nói:

- Ta hoài nghi cái hố lõm này có thể thả huyết dịch của Lục Hi. Ngươi lấy giọt huyết dịch kia ra thử một chút!

- Được!

Nhiếp Đồng đối với ca ca phán đoán luôn luôn tin phục, cũng không nói nhiều, cổ tay lộn một cái, lấy huyết dịch của Lục Hi ra, đặt vào trong.

Huyết dịch này, hắn còn chưa kịp luyện hóa, một mực cất ở trên người.

Ông!

Huyết dịch vừa tiếp xúc, một đạo ánh sáng chợt chiếu rọi ra, một bóng người hư ảo đột nhiên xuất hiện.

- Có thể ở Kiếm Trì lấy được máu tươi của ta, giải thích rõ ngươi lý giải Kiếm Đạo, cùng ý chí kiên cường, đã phù hợp yêu cầu của ta!

Thanh âm chậm rãi vang lên.

Cái thanh âm này không có sắc bén như Kiếm Đạo, ngược lại mang cảm giác dịu dàng, nghe mà trong lòng hết sức thoải mái.

- Là Lục Hi Đại Đế!

Hai huynh đệ liếc nhau một cái, sắc mặt đồng thời ngưng trọng.

Cái này tất nhiên là thanh âm của Lục Hi Đại Đế, xem ra máu tươi quả nhiên là chìa khóa mở ra.

Khó trách người trong cốc một mực nói, muốn đi vào nội cốc, nhất định phải tiến vào Kiếm Trì... Sợ rằng những lời này là Lục Hi Đại Đế năm đó lưu lại, tất cả mọi người không có lĩnh ngộ được hàm nghĩa, hơn không có phát hiện giọ huyết dịch này.

Nếu không có Lục Hi Lệnh, ngay cả hắn cũng không thể nào chiến thắng huyết dịch biến thành lão giả, thành công thu phục.

- Lấy được máu tươi, không có trực tiếp luyện hóa... Cũng nói tâm tính của ngươi trầm ổn, không kiêu không nóng nảy!

Bóng người hư ảo tiếp tục nói.

- Mặc dù không biết ngươi bây giờ thực lực gì, nhưng trong máu của ta ẩn chứa tất cả cảm ngộ của ta đối với Kiếm Đạo, cho dù Đại Đế bình thường dùng, cũng sẽ bị kiếm ý thắt cổ... Nếu như ngươi lấy được máu tươi, liền muốn luyện hóa, tất nhiên sẽ chết!

- Cái này...

Hai huynh đệ đồng thời toát ra mồ hôi lạnh.

Nhất là Nhiếp Vân.

Sau khi hắn lấy được huyết dịch, không muốn luyện hóa, nhưng một lòng muốn cho đệ đệ sử dụng, nếu không phải bởi vì đệ đệ vừa đột phá, sợ rằng đã sớm chết.

Nếu Lục Hi Đại Đế nói Đại Đế bình thường cũng sẽ bị kiếm ý thắt cổ, hắn không tin đệ đệ có thể chịu được!

Cũng may thời điểm bị Kiếm Thị truy kích nghĩ tới Chiến Long Thú, nếu không, bị Chiến Long Thú ép thật chặc, đệ đệ nhất định sẽ nghĩ biện pháp luyện hóa huyết dịch, một khi thử, kết quả liền khó dự liệu.

- Kiếm Đạo Đại Đế khó có thể thành tựu, nếu như không có đời trước chỉ dẫn, muốn thành công sao mà khó khăn! Năm đó ta cũng là kết hợp kinh nghiệm đời trước, dưới cơ duyên xảo hợp mới thành công... Vì phòng ngừa hậu bối đi đường quanh co, ta mới để lại giọt máu tươi này!

Bóng người hư ảo tựa hồ không thấy hai huynh đệ sợ hãi, tiếp tục nói:

- Bất quá, máu tươi mang tất cả ý niệm của ta, không có lực ý chí cường đại, là không thể nào tiếp nhận truyền thừa... Vì vậy, ta thiết kế Kiếm Trì thí luyện! Ta truyền thừa mênh mông bát ngát, chủ

trương chiến đấu, không có thiên phú cùng năng lực phân biệt, là không thể nào thành công, vì vậy ta lại thiết kế nội cốc!

- Luyện Kiếm Thạch trong nội cốc ẩn chứa kiếm của ta ý, những kiếm ý này nương theo nội cốc mở ra, có thể mượn lực lượng tế tự ở ban đêm sống lại! Hơn nữa, sau khi sống lại hình thái mỗi ngày đều không giống nhau! Chỉ có phát hiện bí mật của những kiếm ý này, mới có thể đi tới nơi đây, tìm được vị trí hạch tâm nhất của nội cốc, lấy được phù lục này!

- Cái phù lục này, là hảo huynh đệ Viêm Hoàng của ta đặc biệt lưu lại, có thể điều hòa lực lượng trong máu tươi, chỉ có luyện hóa phù lục này, để ở trên người, mới có thể thành công luyện hóa máu tươi, không gặp phải cắn trả!

Bóng người hư ảo nói tiếp.

- Thì ra là như vậy...

Nhiếp Vân gật đầu.

Trước hết thảy nghi ngờ đều đã được giải thích.

Luyện Kiếm Thạch biến thành sói hoang, con hổ, Chiến Long Thú thật ra chính là nghe nhìn lẫn lộn, để cho người ta mê hoặc, chỉ có tín niệm kiên định cùng lực nhận biết cường đại, mới có thể phát hiện bí mật.

Mình cũng là cảm thấy kỳ quái, mỗi ngày buổi tối quan sát những dã thú này, mới ở trong lòng toát ra ý tưởng.

Dĩ nhiên, nếu không phải cơ duyên xảo hợp, mượn lực lượng Kiếm Thị, là không thể nào ép Chiến Long Thú Hoàng cảnh viên mãn trốn tới đây.

Tại sao nơi này lại có phù lục của Thần Nông Đại Đế, giờ khắc này hắn cũng coi như đã hiểu được vấn đề.

Tất nhiên là bởi vì Lục Hi Đại Đế biết tinh huyết của mình sắc bén vô cùng, không ai có thể chịu đựng được. Vì vậy hắn mới cầu Thần

Nông Đại Đế ra tay, làm ra vật này.

Thần Nông Đại Đế lấy y nhập đạo, thực lực cao cường, nếu như nói ở trên thế giới này còn có ai có thể hóa giải được vô thượng Kiếm Đạo của Lục Hi Đại Đế, trừ hắn ra tuyệt đối sẽ không thể là ai khác được nữa.

- Về phần vì sao kiếm ý của ta có thể biến hóa thành sinh mệnh, chuyện này liên quan đến vấn đề Thiên Đạo. Dùng thực lực bây giờ tốt nhất không nên biết thì mới thỏa đáng!

Trong thanh âm hư huyễn không có một chút cảm tình nào:

- Hiện tại phải đem tinh huyết vè phù lục lấy đi, ra bên ngoài cốc. Hậu nhân ta sẽ thông suốt qua tế tự, mở ra hạch tâm của Kiếm Linh cốc, luyện hóa tinh huyết ở trong đó. Một khi lĩnh ngộ Kiếm Đạo hoàn chỉnh, cuối cùng có thể đạt đến cảnh giới gì, không phải là chuyện mà ta có thể quyết định được. Bất quá, ta vẫn hy vọng có thể trở thành Kiếm Đạo Đại Đế, một lần nữa giúp Kiếm Đạo phát dương quang đại ở trong Thần Giới!

------oOo------

Chương 3309: Bí mật bên trong cốc (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sưu!

Nói xong những chuyện này, bóng người hư huyễn biến mất không còn một chút bóng dáng tăm hơi nào. Quang mang bao bọc phù lục trước đó chậm rãi tản đi.

- Nhiếp Đồng, cầm phù lục và tinh huyết đi...

Nhiếp Vân dặn dò một câu.

- Ừm!

Nhiếp Đồng cũng không nói nhiều mà chỉ khẽ gật đầu một cái, lại đưa tay đem tinh huyết và phù lục nắm vào trong lòng bàn tay, thu vào Kiếm Giới.

- Ca ca, còn đầu cự long kia thì sao?

Sauk hi lấy đi hai thứ này, huynh đệ hai người lần nữa trở lại bên trong đại điện, Nhiếp Đồng có chút nghi hoặc nhìn về bốn phía.

Từ ca ca trong miệng hắn đã biết đầu lộ tuyến chạy trốn của đầu cự long này. Nếu như đoán không sai, hẳn là cũng ở bên trong cung điện này. Thế nhưng tại sao không hiện tại lại không có tung tích cơ chứ?

- Nếu như ta đoán không sai... Con rồng kia chính là tấm phù lục mà vừa nãy đệ đã lấy đi!

Nhiếp Vân nói.

- Phù lục?

- Đúng vậy, đám Ma Kiếm Thạch bên trong cốc kia có thể biến thành sinh mệnh, như vậy nhất định tấm phù lục này cũng có thể được. Mà cũng chỉ có như vậy thì mới có thể nói xuôi được!

Nhiếp Vân chậm rãi nói.

Mặc kệ là rồng hay là sói, hay là hổ, đều có sự có mẫn cảm mà những Ma Kiếm Thạch khác không thể có được. Có thể tìm được sự tồn tại của Ma Kiếm Thạch chuẩn xác, chỉ bằng vào điểm ấy đã nói rõ nó không tầm thường, hơn nữa vừa mới tiến vào nơi này lại biến mất không còn tăm hơi, nghĩ tới nghĩ lui. Sợ rằng cũng chính là do tấm phù lục này biến thành mà thôi.

Cũng chỉ có như vậy thì mới có thể giải thích được đặc thù của đầu cự long này.

Phù lục ngay cả kiếm ý bên trong tinh huyết của Lục Hi Đại Đế cũng có thể hóa giải được. Tìm kiếm Ma Kiếm Thạch bên trong Nạp Vật Giới chỉ, như vậy còn không phải dễ như ăn cháo hay

sao?

- Ồ...

Nhiếp Đồng cũng đã hiểu ra. Hắn quay đầu nhìn về hai tên Kiếm Thị phía sau rồi nói.

- Hai người này phải làm sao bây giờ?

Hai tên Kiếm Thị này vẫn đi theo ca ca, hiện tại lại bị tượng đá của Đại Đế áp bách tới mức không thể động thủ, một khi rời khỏi nơi này. Khó bảo toàn đối phương sẽ không tiếp tục truy sát.

- Nếu là khôi lỗi, nhất định sẽ có đồ vật cung cấp năng lượng cho chúng. Chỉ cần lấy ra vật này, sau đó lại nghĩ cách luyện hóa là được!

Nhiếp Vân khẽ mỉm cười nói.

Hắn từ Khí Hải đại lục đã bắt đầu cô đọng khôi lỗi, cho nên đối với đạo này hắn biết vô cùng rõ ràng.

Bất luận khôi lỗi mạnh tới đâu thì nhất định cũng đều có nơi cung cấp năng lượng, chỉ cần lấy đi thứ cung cấp năng lượng. Như vậy khôi lỗi sẽ biến thành một đống phế phẩm.

Trước đó hai Kiếm Thị này vẫn luôn đuổi theo đánh hắn, điên cuồng tấn công, không có cách nào tìm kiếm căn nguyên năng lượng. Mà lúc này lại không giống trước kia nữa, bị tượng đá trấn áp, Kiếm Thị không thể nhúc nhích, vừa vặn giúp hắn có thể nghĩ ra biện pháp tìm được căn nguyên năng lượng, khiến bọn họ mất đi động lực.

- Ý kiến hay, vậy nhanh động thủ một chút đi...

Nghe thấy ca ca nói vậy, Nhiếp Đồng cũng nở nụ cười, nói.

Chuyện này quả thực là phương pháp tốt nhất hiện tại.

Tuy rằng hiện tại khôi lỗi không thể động đậy, thế nhưng vẫn còn

chiến đấu. Nếu như không diệt từ nguy hiểm đi, như vậy coi như ném nó tới Nạp Vật thế giới thì cũng có thể lật trời được! Nếu như thực sự muốn vậy, không cẩn thận ca ca còn có thể bị thương a.

Bất quá, giải quyết vấn đề căn nguyên năng lượng thì sẽ không giống như trước kia nữa.

Không còn căn nguyên năng lượng, dù hai khôi lỗi này có lợi hại đến đâu thì cũng chỉ là phế phẩm. Khi đó ném tới đâu cũng được, chỉ cần có đủ thời gian, muốn luyện hóa hai tên kiếm thị này cũng không phải là không thể!

Đến trước mặt hai tên Kiếm Thị, Nhiếp Vân nhìn kỹ một hồi, đột nhiên lại chộp về phía đầu của hai tên Kiếm Thị.

Xì xì xì!

Nương theo lực lượng của hắn, một viên cầu màu vàng chậm rãi từ bên trong cơ thể Kiếm Thị nổi lên, rơi vào trong lòng bàn tay của hắn.

Viên cầu này vừa nhìn cũng không thấy có bất kỳ chỗ đặc thù nào. Thế nhưng chỉ cần tinh thần lan tràn ra ngoài là có thể cảm nhận được lực lượng khổng lồ ẩn chứa ở trong đó.

- Đây chính là căn nguyên năng lượng của bọn họ?

Nhiếp Đồng đi đến trước mặt của Nhiếp Vân, sau đó ngạc nhiên hỏi một câu.

- Ừm, nếu như ta đoán không sai, đây là chỉ là năng lượng thể mà Lục Hi Đại Đế hội tụ thành, không phải là hình thành từ thiên nhiên!

Nhiếp Vân nghiêm túc gật đầu.

Trước đây khôi lỗi mà hắn sử dụng đều dùng thần thạch, tinh thạch các loại coi như căn nguyên năng lượng. Thế nhưng hai tên Kiếm Thị này thì lại không giống, nắm giữ thực lực Thâu Thiên Tá Thọ, nếu như chỉ bằng vào thần thạch, nhất định sẽ không có cách nào cung cấp được đầy đủ lực lượng cho bọn họ được.

Thậm chí bất luận một loại khoáng thạch nào ở trong Thần Giới, hình thành từ thiên nhiên đều không thể cung cấp được năng lượng đầy đủ cho hai Kiếm Thị.

Bởi vậy, Lục Hi Đại Đế mới ngưng tụ lực lượng của bản thân mình làm ra loại vật này.

Trình độ tinh khiết của lực lượng trong cơ thể Đại Đế nhất định rất cao, tới mức đáng sợ, làm ra vật này cũng chẳng có gì là lạ cả.

- Bất quá... Trải qua ức vạn năm tiêu hao, coi như lúc trước năng lượng của vật này cực mạnh. Như vậy tới lúc này cũng đã tiêu hao gần hết a... E rằng cho dù luyện hóa hai Kiếm Thị này thì cũng không dùng được mấy lần, lực lượng sẽ suy kiệt tới mức không có cách nào sử dụng được nữa.

Nắm lấy viên cầu màu vàng, Nhiếp Vân không tự chủ được lắc đầu một cái.

Căn nguyên năng lượng là do Lục Hi Đại Đế làm ra, không đạt đến cấp bậc Đại Đế thì sẽ không có cách nào phục chế, cũng không có cách nào tiếp tục bổ sung năng lượng cho nó được.

Tuy rằng lúc vừa mới làm ra nó, bên trong viên cầu màu vàng ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ, đủ để giúp cho Kiếm Thị làm bất cứ chuyện gì, nhưng mà nương theo thời gian chuyển dời. Thời gian trôi qua ức vạn năm, vẫn khiến cho lực lượng trong đó tiêu hao gần hết.

Vừa rồi hắn cũng đã cảm ứng một chút, dựa theo cường độ phát ra lực lượng của Kiếm Thị, coi như là hắn luyện hóa nó thì cũng không dùng được mấy lần. Khi đó lực lượng của những viên cầu màu vàng cũng sẽ triệt để tiêu hao hết, biến thành phế phẩm.

- Chẳng trách ngay cả Đại tế ti cũng có chút điên cuồng... Chỉ sợ hắn cũng biết điểm ấy! Biết lực lượng của Kiếm thị sắp tiêu hao hết, nhất định đang nghĩ biện pháp khiến cho hậu nhân của mình trở thành Đại Đế, một lần nữa bổ sung lực lượng cho nó!

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái.

------oOo------

Chương 3310: Kiểm kê Kiếm Ý phù (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không nói thêm gì nữa, y theo chỉ dẫn lúc trước, đemcăn nguyên năng lượng trong cơ thể hai đầu Kiếm Thị lấy ra, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động, sau đó lập tức thu nó vào trong Nạp Vật thế giới.

Coi như là năng lượng không nhiều, thế nhưng hai đầu Kiếm Thị này lại là cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, nếu như lợi dụng cho tốt. Nhất định có thể tạo ra được rất nhiều thu hoạch không thể tưởng tượng nổi.

- Mau mau đi ra ngoài, có lẽ trời cũng sắp sáng. Chúng ta cũng nên rời khỏi nơi này...

Lấy Kiếm Thị đi, sau khi không còn nỗi lo về sau, Nhiếp Vân nói một tiếng, huynh đệ hai người lại theo hành lang cũ trở về.

Thí luyện Kiếm Linh cốc tổng cộng chỉ có ba ngày, hiện tại chính là ngày cuối cùng.

Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra mà nói. Khi trời vừa sáng, hai người sẽ một lần nữa được truyền tống rời đi.

Không bao lâu sau, hai người đã một lần nữa trở lại sa mạc, lúc này trên bầu trời xuất hiện ánh sáng. Một cái mặt trời chậm rãi lên cao.

Đêm tối dài dằng dặc, cuối cùng cũng đã kết thúc!

Ầm ầm!

Ngày vừa mới lên, nương theo một tiếng nổ vang kịch liệt, trên bầu

trời lập tức có hai đạo quang mang hạ xuống, bao phủ huynh đệ hai ngườiv ào bên trong. Bầu trời trong xanh trên đầu xuất hiện vết rách to lớn, giống như lúc mà hai người mới đi vào nơi này.

Sưu!

Sau một khắc, hai người đã biến mất tại chỗ, tiến vào bên trong vết nứt.

- Đi ra rồi.

Lần nữa cảm thấy bàn chân của mình đáp xuống trên mặt đất, thân thể Nhiếp Vân lắc lư thoáng một cái rồi mới mở to mắt ra.

Xuất hiện ở trước mắt hắn chính là vô số đạo thân ảnh như cũ, chính là người của Kiếm Linh cốc.

Dưới chân bọn họ vẫn là tế đàn, nơi rời đi và trở lại, hoàn toàn giống nhau, khiến cho người ta có một loại cảm giác hoảng hốt, giống như tất cả mọi chuyện bên trong cốc giống như là một giấc mộng vậy.

- Ồ? Tất cả chuyện bên trong cốc không ngờ lại bắt đầu quên đi rồi?

Ý thức được điểm ấy, Nhiếp Vân đột nhiên phát hiện ra, tất cả kinh nghiệm xảy ra bên trong cốc không ngờ lại dần dần trở thành phai nhạt ở trong đầu, tùy thời cũng có thể quên sạch sẽ.

- Khó trách phàm là người đi ra bên ngoài đều không nhớ rõ chuyện kỹ càng ở bên trong cốc, loại tình huống quên đi này chỉ sợ là thủ đoạn của Đại Đế...

Dùng sức khẽ lắc đầu, muốn giữ vững trí nhớ của mình. Thế nhưng Nhiếp Vân lại phát hiện ra, cả người mình dường như càng ngày càng trở nên mơ hồ, tất cả kinh nghiệm ở bên trong cốc đang nhanh chóng trở nên hoàn toàn không nhớ rõ.

Có thể làm cho hắn mất đi trí nhớ, quên đi tất cả mọi chuyện, chỉ sợ chỉ có Đại Đế mới có thể có loại thủ đoạn này mà thôi.

- Nhiếp Đồng, chuyện ở bên trong cốc đệ còn có nhớ rõ hay không?

Hắn quay đầu nhìn về phía đệ đệ bên cạnh.

Một lần nữa trở lại tế đàn, hắn và đệ đệ vẫn đứng chung ở một chỗ như trước, đám người Lục Huyền, Lục Bắc Hoang thì đang ở cách đó không xa.

- Có thể ah, sao vậy? Chẳng lẽ ca ca đã quên rồi hay sao?

Nhiếp Đồng có chút nghi hoặc nhìn qua.

- Đúng vậy, ta đã quên không sai biệt lắm rồi...

Vẻ mặt Nhiếp Vân có chút ngưng trọng.

- Bên trong cốc đã xảy ra chuyện như thế này...

THấy ca ca sắp quên, tinh thần của Nhiếp Đồng khẽ động, đem toàn bộ chuyện xảy ra trong ba ngày này truyền tới.

- Thì ra là thế... Trí nhớ của đệ không mất, rất có khả năng có quan hệ với phù lục của Thần Nông Đại Đế và máu tươi của Lục Hi Đại Đế...

Biết rõ tất cả mọi chuyện xảy ra bên trong cốc, Nhiếp Vân phân tích, nói ra một câu.

Khi ở tỏng đại điện, hắn đã đem phù lục, máu tươi đưa cho Nhiếp Đồng, trí nhớ của người khác đều biến mất không sai biệt lắm, duy chỉ có một mình Nhiếp Đồng là không có bị như vậy, có lẽ nguyên nhân thực sự là ở chỗ này.

- Thí luyện bên trong cốc chấm dứt, hoan nghênh các vị Thí luyện giả trở về!

Huynh đệ hai người đang truyền âm thì ở phía trước lại có một lời nói vang lên. Cả hai ngẩng đầu nhìn lại phía trước, chỉ thấy Đại Tế

Tự đang đứng ở cách đó không xa, trong ánh mắt nhìn qua mang theo vẻ nghi hoặc.

Hiển nhiên, hắn ta không nghĩ tới huynh đệ hai người lại còn có thể sống mà trở về tới đây.

Không để ý tới ánh mắt của Đại Tế Tự, Nhiếp Vân nhìn về phía hai bên trái phải.

Lục Huyền cũng đang đứng ở cách đó không xa, vẻ mặt mê hoặc, chuyện ở bên trong cốc, có lẽ người này cũng đã quên không sai biệt lắm.

Lục Bắc Hoang đứng ở cách đó không xa, mặc dù không có lo lắng về tính mạng, thế nhưng trên người lại chật vật không chịu nổi, tràn ngập vết thương.

Xem ra sau khi hắn đi, giữa hai người xảy ra xung đột, Lục Bắc Hoang là thân tôn tử của Nhị tế tự, thủ đoạn bảo vệ tính mạng rất nhiều, Lục Huyền không có khả năng giết chết được hắn. Thế nhưng hắn có được kiếm thị, như vậy cũng đủ để làm cho Lục Bắc Hoang chịu nhiều đau khổ.

Về phần bốn người khác, dường như cái gì cũng không nhớ rõ, cũng đang dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn loạn bốn phía.

- Thí luyện bên trong cốc đã chấm dứt, hiện tại kiểm kê Kiếm Ý phù… Sau đó để cho Kiếm Linh cốc lựa chọn!

Biết rõ Lục Huyền đã quên chuyện ở bên trong cốc, lúc này cũng không hỏi nhiều, Đại Tế Tự tiếp tục cử hành nghi thức sau đó.

Ầm ầm!

Nương theo lời nói của hắn có một tấm gương cực lớn bị mấy người đẩy lên trên. Bên trên mặt kính lóng lánh quang mang trắng nõn.

Tấm gương bị mang lên tế đàn, ném tới trước mặt đám người Nhiếp Vân cách đó không xa.

Tấm gương trước mắt không thể chiếu ra bóng người, giương mắt nhìn lên chỉ thấy bên trong là một mảnh tối tăm mờ mịt, cái gì cũng không nhìn thấy rõ ràng.

- Tế tự mở ra, mặt kính liên tiếp, kết nối Thiên Địa!

Đại Tế Tự hét lớn, thanh âm như chuông cổ vang vọng.

Nương theo tiếng quát của hắn, rất nhiều tộc nhân đứng ở trước tế đàn lần nữa cắt vỡ đầu ngón tay, nhỏ máu tươi của mình ra.

Nghi thức cũng giống như trước đó vậy, máu tươi dưới quang mang màu trắng chậm rãi hội tụ, tập trung ở trên mặt kính.

Mặt kính vốn là một mảnh tối tăm mờ mịt, thế nhưng sau khi tiếp thu tế tự chi lực rót tới, một cỗ lực lượng to lớn cao ngạo lập tức từ bên trong đó lan tràn ra. Trong chốc lát, mặt gương biến đổi, giống như là một con sông xuất hiện tình cảnh sóng cả mãnh liệt vậy. Tiếng nổ vang không ngừng vang vọng trên cả tế đàn.

Tộc nhân dưới đài dường như đã sớm biết rõ kết quả như vậy, cả đám đồng thời thở dài một hơi, ánh mắt tràn ngập chờ đợi nhìn qua mặt kính.

------oOo------

Chương 3311: Kiểm kê Kiếm Ý phù (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Máu tươi của bọn hắn đã quá mỏng manh, loại tế tự như thế này sẽ không duy trì được bao nhiêu lần nữa, bọn hắn đều hi vọng ở bên trong đám người thí luyện năm nay, có người có thể đạt được tán thành, đạt được truyền thừa nguyên vẹn của tổ tiên, bài trừ nguyền rủa, dẫn dắt bọn hắn rời khỏi nơi này.

- Lục Nham tiến lên!

Không để ý tới ánh mắt của bọn hắn, hai tay của Đại Tế Tự giơ lên cao, sau đó lại cất cao giọng nói.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Lục Nham là một trong bốn người mà Nhiếp Vân không biết tên, sau khi nghe được lời nói của hắn lập tức bước tới trước mặt tấm gương, lại khoanh chân ngồi xuống dưới đất.

Ông!

Một đạo quang mang từ bên trong mặt kính bắn ra ngoài, rơi xuống trên người hắn, bao phủ thân thể hắn vào bên trong.

Quang mang hiện lên là màu đỏ nhạt, không có bất kỳ màu sắc biến hóa nào.

- Ài...

- Xem ra lại thất bại...

- Tấm gương và Thí kiếm thạch cũng như nhau. Một khi hiện lên bảy loại màu sắc hồng, da cam, lục, lam, chàm, tím, đạt được càng nhiều Kiếm Ý phù thì màu sắc cũng càn gần với phía sau. Mà một khi màu đỏ nhạt không thay đổi... Không phải ngay cả một đạo Kiếm Ý phù hắn cũng không được đó chứ?

- Phế vật ah! Đi vào bên trong cốc mà không ngờ ngay cả một khỏa Kiếm Ý phù cũng không lấy được, quá là mất mặt xấu hổ!

Nhìn thấy màu sắc như vậy, vẻ mặt của tất cả mọi người ở dưới đài đều có vẻ thất vọng, tiếng thở dài vang lên không dứt bên tai, thậm chí còn có người trách mắng.

Nghe được những lời chỉ trích này, tới giờ Nhiếp Vân mới hiểu được vì sao lúc trước đám người Lục Bắc Hoang lại nổi điên.

Bọn hắn tiến vào bên trong cốc mang theo sự chờ mong của toàn

bộ tộc nhân, nếu như ngay cả một khoả Kiếm Ý phù cũng không có được. Như vậy sự chờ đợi của các tộc nhân sẽ biến thành thất vọng, các loại lời nói đều kéo tới. Cho dù người có kiên cường đến mấy chỉ sợ cũng chịu không nổi.

- Một khỏa Kiếm Ý phù mà ta cũng không lấy được, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thanh niên gọi là Lục Nham đã quên đi tất cả mọi chuyện bên trong cốc, cho nên hắn cũng không biết mình đạt được bao nhiêu Kiếm Ý phù. Sau khi nhìn thấy màu sắc không thay đổi, ngay cả một khỏa Kiếm Ý phù cũng không có, cả người ngây ra, có chút sợ hãi.

Một khỏa Kiếm Ý phù cũng không có được a. Trong lịch sử cũng có không ít tình huống như thế này, thế nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới chuyện này lại xảy ra ở trên người mình.

Người năm đó không lấy được Kiếm Ý phù, tám chín phần mười đều vẫn lạc dưới sự nhục mạ của tộc nhân.

- Ài!

Nhìn thấy bộ dáng của hắn như thế, Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái.

Có người được thì cũng có người mất, đây là chuyện không có cách nào thay đổi được.

Nếu như ngay cả chuyện này cũng không thể buông bỏ được, không buông bỏ được nội tâm, về sau thành tựu sẽ có hạn, khi đó cũng không trách được người khác.

- Được rồi. Lục Nham không có được Kiếm Ý phù, tiếp theo, Lục Đằng!

Không để ý tới vẻ nghi hoặc và bối rối của hắn, vẻ mặt Đại Tế Tự không chút biểu tình nói một tiếng.

Theo hắn thấy, những người này không chiếm được Kiếm Ý phù, như vậy nhất định tôn tử của hắn sẽ có thể có được nhiều hơn.

Lục Đằng cũng giống như Lục Huyền, cũng là một trong bốn người mà Nhiếp Vân không biết. Quả nhiên, cũng giống như Lục Huyền trước đó vậy, trên người cũng rỗng tuếch.

Ngay sau đó, lại có một người tiếp theo đi lên.

Rất nhanh, toàn bộ bốn người mà Nhiếp Vân không biết đều thử xong trước gương, đều không có được nổi một khỏa Kiếm Ý phù.

Đám người ở dưới đài nhìn thấy tình huống này, tất cả đều trầm mặc một phen.

Một người không có được Kiếm Ý phù thì bọn hắn có thể nói là phế vật, thế nhưng nếu là hai thì sao? Ba thì sao? Liên tục bốn người cũng đều không có được lấy một khỏa Kiếm Ý phù, chỉ sợ lần này bên trong cốc đã xảy ra biến cố gì đó mà không người nào biết được a.

Nếu không, một người là đồ ngu cũng thôi đi. Cũng không thể nói tài tuấn mà bọn hắn khổ cực tuyển chọn đều là đồ ngu a!

- Tiếp theo, Lục Bắc Hoang!

Đại Tế Tự nhìn qua.

- Ta...

Lục Bắc Hoang tiến lên phía trước.

- Bắc Hoang là thiên tài nổi danh của Kiếm Linh cốc chúng ta, có lẽ hắn sẽ đạt được không ít Kiếm Ý phù a!

- Kiếm Ý phù có số lượng nhất định a. Nếu như đám người Lục Nham không có được, có lẽ đại bộ phận đã đến trong tay của Bắc Hoang nha.

- Không biết Bắc Hoang có thể phá vỡ ghi chép của Nhị tế tự hay không, nếu như có thể phá vỡ, như vậy có lẽ sẽ có cơ hội rất lớn được Kiếm Linh cốc tán thành. Sau đó đạt được truyền thừa chính thức của Đại Đế a.

- Chỉ mong có thể thành công... Nếu không xuất hiện Đại Đế nào nữa. Như vậy huyết mạch của chúng ta sẽ tiêu hao hết. Khi đó chỉ sợ sẽ chính thức không có cách nào rời khỏi nơi đây a..

Nhìn thấy Lục Bắc Hoang đi lên, mọi người vốn đã thất vọng, hai mắt lần nữa lập lòe, trong mắt tràn ngập vẻ chờ mong.

Lục Bắc Hoang và Lục Huyền là tuyệt thế thiên tài trăm năm khó gặp của Kiếm Linh cốc. Tuổi còn trẻ đã mở kiếm giới chính thức, nếu như nói người khiến cho mọi người còn có hi vọng. Như vậy hắn tuyệt đối là một trong số đó.

Lục Bắc Hoang đứng ở trước mặt tấm gương vừa rồi.

Bởi vì đã quên mất chuyện xảy ra ở bên trong cốc cho nên cả người hắn có chút khẩn trương, sợ giống như những người trước. Ngay cả một khỏa Kiếm Ý phù cũng không có được.

Ông!

Quang mang chiếu rọi hiện lên màu đỏ nhạt.

- Cái gì...

- Ngay cả Lục Bắc Hoang mà một khỏa cũng không có được? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Xảy ra chuyện gì?

- Chẳng lẽ ông trời thực sự muốn để chúng ta chờ đợi ở chỗ này, vĩnh viễn cũng không thể đi ra được bên ngoài hay sao?

Nhìn thấy Lục Bắc Hoang cũng không có được lấy một khỏa Kiếm Ý phù, tất cả mọi người đều cảm thấy như sắp phát điên, vẻ mặt của tất cả mọi người dưới đài đều hiện lên vẻ bối rối.

Bởi vì Lục Bắc Hoang là siêu cấp thiên tài ở trong lòng của bọn hắn a!

Kém cỏi nhất có lẽ cũng giống như Nhị Tế tự Lục Vân Tử, là tồn tại đạt được hơn ba mươi khỏa Kiếm Ý phù... Thế nhưng lúc này ngay cả một cũng không có được a...

- Bắc Hoang, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không riêng gì tộc nhân dưới đài bối rối, mà ngay cả sắc mặt của Nhị Tế tự cũng vô cùng khó coi.

------oOo------

Chương 3312: Kiểm kê Kiếm Ý phù (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối với tên tôn tử này, hắn mang theo sự chờ đợi rất lớn, vốn hắn cho là dù không vượt qua được hắn thì ít nhất cũng có thể đạt được hơn hai mươi khỏa. Thé nhưng lúc này ngay cả một khỏa cũng không có... Rốt cuộc đây là trò quỷ gì chứ?

- Hắc hắc!

Nhìn thấy ngay cả một khỏa mà Lục Bắc Hoang cũng không có được, Đại Tế Tự cười lạnh.

Người khác không biết chuyện gì xảy ra, hắn đã đoán ra được đại khái!

Chỉ sợ đây chính là kiệt tác của Tôn nhi Lục Huyền của hắn a.

Nếu sự thật là như vậy, như vậy số lượng Kiếm Ý phù trong tay Tôn nhi của hắn sẽ là con số giật mình tới nhường nào a.

Nghĩ vậy, trên mặt hắn sinh ra một tia ửng đỏ, lập tức mở miệng nó tiếp:

- Lục Bắc Hoang, không có được Kiếm Ý phù, tiếp theo, Lục Huyền!

- Ta... Phốc!

Đứng dậy, Lục Bắc Hoang phun ra một ngụm máu tươi.

Tính cách của hắn cao ngạo, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới mình ngay cả một khỏa cũng không có được.

Tâm thần hoảng hốt, Lục Bắc Hoang lảo đảo trở lại tế đàn, trong lòng tràn ngập sự thương tâm.

Trước đó nhìn thấy đám người Lục Nham không có được Kiếm Ý phù, hắn còn cảm thấy là mấy người bọn hắn quá ngốc, thiên phú quá thấp cho nên mới như vậy. Thế nhưng khi thấy mình cũng không có được, cảm giác mất mát cường đại lại khiến cho hắn thiếu chút nữa không thích ứng được.

- Nếu như không thể thoát khỏi từ bên trong loại tâm tình này, tiểu tử này cũng xem như bị phế.

Nhiếp Vân khẽ thở dài.

Thiên phú của Lục Bắc Hoang, cho dù là hắn cũng phải cảm thấy kinh diễm. Thế nhưng nếu như đối phương không thể khôi phục từ bên trong trạng thái này, rất có thể sẽ giống như phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên của hắn năm đó vậy. Triệt để trầm luân, không có lực lượng tiếp tục xoay người.

Sưu!

Khi trong lòng hắn đang cảm khái thời điểm thì Lục Huyền đã ngồi ở trước mặt tấm gương.

Tuy rằng kỳ vọng của Đại Tế Tự đối với hắn rất lớn, thế nhưng trên thực tế hắn vẫn còn có chút lo lắng trong lòng.

Dù sao Lục Bắc Hoang không có được Kiếm Ý phù, hắn cũng không cảm giác mình mạnh hơn bao nhiêu so với đối phương.

Ông!

Trong lúc đang lo lắng, quang mang trên tấm gương trước mắt sáng lên, màu hồng, màu đỏ, màu cam luân chuyển…

Quang mang trên người hắn đột nhiên lập loè, màu sắc không ngừng biến hóa, không đến một hô hấp thì đã từ màu đỏ nhạt biến thành màu xanh đậm!

Sư sưu!

Nương theo màu sắc biến hóa, nạp vật giới chỉ ở trên ngón tay của hắn khẽ động, liên tiếp có Ma Kiếm thạch bay ra ngoài, phiêu phù ở trước mặt gương, tản mát ra quang mang nhàn nhạt.

Bên trong quang mang có một bóng người không ngừng luyện kiếm ở trong đó, từng chiêu từng thức, thể hiện ra sự cường đại, hàm súc thú vị.

Bóng người này, chỉ có một mình Lục Huyền là có thể nhìn thấy được. Có thể học bao nhiêu thì đành phải nhìn thiên phú của hắn thế nào.

Đạt được Kiếm Ý phù, lĩnh ngộ Kiếm Ý trong đó, chỉ cần thành công thì bản thân sẽ càng ngày càng mạnh, trở thành nhân vật nổi danh nhất trong cốc. Đồng thời càng có cơ hội tiếp nhận địa vị Đại Tế Tự chí cao vô thượng.

Tuy nhiên, nếu như không có được Kiếm Ý phù thì lòng tin cũng sẽ bị đả kích, cũng giống như Lục Bắc Hoang vậy, khó có khả năng xoay người lần nữa.

Sưu!

Bóng người trên Ma Kiếm thạch biến mất.

Chỉ có năm mươi hô hấp.

- Đủ rồi...

Lục Huyền nhắm mắt lại, thở ra một hơi rồi cười cười.

Tuy rằng nhiều Kiếm Ý phù như vậy mà chỉ duy trì được trong giây lát. Thế nhưng hắn chỉ cần liếc mắt nhìn, vẫn có thể nhớ kỹ rất nhiều, chỉ cần cho hắn đủ thời gian tiêu hóa. Hắn có thể để xác định, thực lực của mình tất sẽ bạo tăng lên một mảng lớn.

Loại trạng thái này cho dù không có cách nào đạt được truyền thừa chính thức của Lục Hi Đại Đế. Như vậy vị trí Đại Tế Tự kia nhất định cũng không thể chạy thoát khỏi bàn tay hắn.

- Thật là nhiều Kiếm Ý phù... Một, hai, ba, bốn, năm, sáu... Bốn mươi sáu!

- Một mình hắn không ngờ lại đạt được bốn mươi sáu...

- Phá vỡ ghi chép mà Nhị Tế tự lưu lại trong trăm năm qua, thậm chí ngay cả ghi chép trong vạn năm cũng bị phá.

- Bốn mươi sáu khỏa Kiếm Ý phù, khó trách những người khác không có được lấy một khỏa. Hóa ra tất cả đều bị một mình hắn cầm hết. Xem ra trong Kiếm Linh cốc chúng ta sắp xuất hiện Đại Đế rồi.

- Ha ha, quá tốt, bất kể là ai, chỉ cần có thể mang chúng ta đi ra ngoài thì ta sẽ ủng hộ người đó.

Đám người dưới đài cũng bị quang mang rực rỡ trước mắt hấp dẫn, khi nhìn thấy bốn mươi sáu khỏa Ma Kiếm thạch hiển hiện trước mặt. Cả đám hưng phấn tới mức nhảy dựng lên.

Bốn mươi sáu, số lượng này đã phá vỡ ghi chép tiến vào bên trong cốc trong vạn năm qua, tỷ lệ đạt được truyền thừa Đại Đế càng lớn hơn a!

Một khi thành công, tộc nhân như bọn hắn sẽ triệt để thoát khỏi nơi đây, có khả năng thoát khốn tiến vào Thần giới.

- Ha ha... Ta biết tôn tử của ta lợi hại mà. Quả nhiên!

Rốt cuộc Đại Tế Tự cũng không át chế nổi mà chất tiếng cười to.

Tuy rằng trước đó hắn đã suy đoán ra có thể Lục Huyền sẽ đạt được rất nhiều Ma Kiếm thạch. Thế nhưng trong lòng vẫn không thể xác định được, giờ phút này nhìn thấy một đám Ma Kiếm thạch lơ lửng, trong lòng hắn lập tức hưng phấn không nói nên lời.

- Chúc mừng Đại Tế Tự, xem ra Đại Tế Tự đã có người kế tục rồi a!

- Có thể có được bốn mươi sáu khỏa Kiếm Ý phù, cho dù không có cách nào chính thức đạt được truyền thừa của Đại Đế. Như vậy cũng có thể trưởng thành, trở thành người mạnh nhất trong cốc, chúc mừng Đại Tế Tự!

- Ta đã sớm nói đứa nhỏ Lục Huyền này có thể thành châu ngọc mà. Quả nhiên ta đã đoán đúng a.

- Lục Huyền không hổ là tôn tử tốt của Đại Tế Tự, không phu hy vọng của Đại Tế Tự a.

- Bốn mươi sáu, đã được gần một nửa, nhất định là quán quân, Nhị Tế Tự gần đây tự ngạo, lần này lại bị đả kích như thế. Không biết còn có thể cười được nữa hay không!

- Hắn vốn chỉ là tôm tép nhãi nhép, có tư cách gì mà so với Đại Tế Tự cơ chứ?

Đại Tế Tự cất tiếng cười to, các trưởng lão khác thoáng cái đi tới gần chúc mừng.

Người trước đó đầu nhập vào trướng của Nhị Tế tự, cũng liên tục đào ngũ, vây quanh Đại Đế Tự.

- Không tệ, không tệ... Nhị Tế tự, ngươi luôn ký thác hi vọng vào bên ngoài, đối với tộc nhân mình lại không thèm tin tưởng. Hiện tại Huyền Nhi của ta đạt được bốn mươi sáu khỏa Ma Kiếm thạch, không biết người bên ngoài mà ngươi ký thác hi vọng có thể đạt được mấy khỏa chứ?

------oOo------

Chương 3313: Chẳng lẽ ta sai rồi sao? (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối với việc mọi người đang lấy lòng, trong lòng Đại Tế Tự cực kỳ thoả mãn, khẽ gật gật đầu. Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía Nhị Tế tự, trong mắt tràn ngập vẻ nghiền ngẫm.

Trong mắt của Đại Tế Tự, sở sĩ tôn tử Lục Huyền của hắn có thể có được nhiều Ma Kiếm thạch như vậy, là vì Kiếm thị. Mà Lục Bắc Hoang đã không có được một khỏa, như vậy hai người từ ngoài tới kia cũng đừng mong có được!

Bằng vào Lục Bắc Hoang đã có thể đánh vào mặt mũi của Nhị Tế một lần. Nếu như có thể tiếp tục đánh một lần nữa mà nói, như vậy rất có thể sẽ khiến cho đối phương mất đi lòng tin. Khi đó Kiếm Linh cốc này sẽ một lần nữa biến thành nơi mà hắn muốn làm gì thì làm.

- Ngươi...

Sắc mặt của Nhị Tế tự Lục Vân Tử vô cùng khó coi, mở miệng muốn phản bác, thế nhưng lại không nói nên được lời nào.

Tuy rằng là tế tự, nhưng mà chuyện xảy ra bên trong cốc hắn vẫn không biết rõ được như trước. Lục Bắc Hoang mà hắn coi trọng ngay cả một quả cũng không có được. Như vậy hai người từ bên ngoài đến, cũng sẽ không có quá nhiều hi vọng. Lại nói, Lục Huyền đã có được tới bốn mươi sáu khỏa, đứng đầu trong ghi chép vạn năm qua, chỉ sợ sẽ không còn người nào có thể vượt qua được ghi chép này.

- Chúng ta là tử tôn của Kiếm Đạo Đại Đế Lục Hi, trời sinh đã có được lực lĩnh ngộ và năng lực học tập vô thượng đối với kiếm đạo. Đồng thời còn có huyết mạch cao quý nhất, nếu như trong Thần giới lần nữa xuất hiện một vị Kiếm Đạo Đại Đế. Như vậy không phải là người tộc ta tất sẽ không có ai có thể hơn. Lục Vân Tử thân là Nhị Tế tự, thế nhưng lại vẫn luôn dùng lời mê hoặc chúng nhân, làm cho nhân tâm của Kiếm Linh cốc chúng ta ta rã. Từ hôm nay trở đi, chấm dứt chức vị Nhị Tế tự của hắn, chư vị thấy thế nào?

Thấy hắn không nói nên được một lời. Hai mắt Đại Tế Tự phát lạnh, nhìn quanh một vòng rồi nói.

Nghe thấy hắn nói như thế, Nhiếp Vân nhịn không được âm thầm gật đầu một phen.

Có thể lên làm Đại Tế Tự, quả thật không phải là người nhân từ nương tay gì. Đây tuyệt đối là cơ hội tốt nhất để gạt bỏ chức vị của Nhị Tế tự.

Lục Huyền đạt được bốn mươi sáu khỏa Kiếm Ý phù, danh vọng đang chính thịnh. Mà Lục Bắc Hoang bên này ngay cả một khỏa cũng không có được. Hai đại tế tự giao thủ, Nhị Tế tự thất bại thảm hại, chuyện này khiến cho người còn lại tụ tập nhân khí tới cực thịnh.

Nếu như lúc này mà không thừa cơ xóa bỏ chức vị của Nhị Tế tự, một khi trì hoãn nữa. Sau này chỉ sợ sẽ lại giống như trước đây, xuất hiện tình huống suốt ngày lo lắng, khi đó không biết hắn sẽ lại phải tốn bao nhiêu năm đi chuẩn bị.

- Lục Vân Tử... Thật ngại quá, ý kiến của ta và Đại Tế Tự giống nhau, xóa bỏ chức vị Nhị Tế tự của hắn!

- Tộc nhân chúng ta thiên mệnh sở hướng. Nếu như thật sự trở thành Đại Đế, như vậy cũng phải là tộc nhân của chúng ta, Nhị Tế tự hồ ngôn loạn ngữ. Chuyện này ta đã sớm cảm thấy không ổn, nhất định phải thu hồi tư cách Nhị Tế tự!

- Chuyện này... Không tốt lắm a, bất kể thế nào mà nói, Nhị Tế tự làm vậy cũng là vì cân nhắc cho tộc nhân. Nếu như trực tiếp cướp đoạt tư cách...

- Có cái gì mà không tốt chứ? Loại con sâu làm rầu nồi canh này phải lập tức thanh trừ. Nếu không, càng ngày sẽ có càng nhiều hậu bối bị người này đầu độc. Sinh ra hoài nghi đối với kiếm đạo của mình. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì làm sao có thể trọng chấn hùng phong của Lục gia chúng ta chứ? Khi nào mới có khả năng rời khỏi nơi đây, tiến vào Thần giới tự do bay lượn chứ?

Lời nói của Đại Tế Tự giống như một viên đá tạo ra từng tầng sóng gió. Rất nhiều trưởng lão mỗi người đều phát biểu lên ý kiến của mình, liên tục nghị luận.

Rất nhiều trưởng lão vốn đầu nhập vào dưới trướng của Nhị Tế tự, thế nhưng khi nhìn thấy thế cục thế này cũng bắt đầu do dự.

- Ta là Nhị Tế tự, cho dù muốn phế ta thì cũng phải hoàn thành ngh thức tế tự trước a! Lại nói, Đại Tế Tự, ta không cho rằng quan điểm của ta là sai. Lần này Lục Huyền có thể có được bốn mươi sáu khỏa Kiếm Ý phù, như vậy chỉ có thể nói vận khí của hắn tốt hơn. Thế nhưng có thể đạt được truyền thừa của tổ tiên, trở thành Đại Đế hay không thì phải đợi tới sau này rồi hãy nói. Nếu như hắn thực sự có thể trở thành Đại Đế, như vậy không cần ngươi nói, ta sẽ tự động từ chức Nhị Tế tự. Sau đó lại tự mình xin lỗi ngươi.

Thấy vẻ mặt của mọi người, sắc mặt của Nhị Tế tự có chút khó coi, lập tức hừ lạnh một tiếng, nói.

Bởi vì nếu như hắn không mở miệng, như vậy cục diện giằng co nhiều năm với đối phương như vậy sẽ triệt để bị phá vỡ. Hắn mất đi vị trí Nhị Tế tự cũng không sao cả. Nếu như thực sự như vậy mà khiến cho người Kiếm Linh cốc không có cơ hội rời đi thì hắn sẽ là tội nhân a.

- Xem ra ngươi không tới hoàng hà không biết hối cải a!

Đại Tế Tự quay đầu nhìn về phía hai người Nhiếp Vân, sau đó lại lạnh lùng cười cười nói.

- Chẳng lẽ ngươi còn cảm thấy... Hai người từ bên ngoài đến này có thể vượt qua thành thích bốn mươi sáu khỏa hay sao?

- Ha ha, chuyện này quá nực cười a!

Bên trong cốc tổng cộng có một trăm khỏa Kiếm Ý phù, bốn mươi sáu khỏa đã gần như một nửa. Nếu muốn vượt qua số lượng này, làm sao có thể cơ chứ?

- Bốn mươi sáu khỏa đã là đứng đầu vạn năm, nếu muốn vượt qua,

như vậy phải thu thập tất cả Kiếm Ý phù còn lại vào tay... Trong cốc ức vạn năm qua bọn hắn còn chưa từng nghe nói qua có một vị Thí luyện giả nào có thể một lần tìm được toàn bộ Kiếm Ý phù còn lại!

- Chuyện này căn bản là chuyện không có khả năng a. Nghĩ cũng đừng nghĩ.

- Chỉ là người từ bên ngoài đến mà thôi, có thể để cho bọn hắn tiến trong cốc cũng đã không tệ rồi. Ta không tin bọn hắn còn có thể vượt qua được thành tích của Lục Bắc Hoang...

Rất nhiều trưởng lão đi theo Đại Tế Tự đều cười nói một phen.

Trong mắt của bọn hắn hiện tại mà nói, Nhị Tế tự hiện tại chẳng khác nào con thú bị dồn vào đường cùng, đã hoàn toàn không có phần thắng.

Thành tích bốn mươi sáu khỏa Kiếm Ý phù của Lục Huyền, muốn vượt qua được thành tích này đương nhiên đã biến thành nhiệm vụ bất khả thi, không thể vượt qua được.

- Cho dù không vượt qua được bốn mươi sáu khỏa, thế nhưng nhất định bọn hắn cũng sẽ nhận được Kiếm Ý phù, đạt được trong cốc tán thành...

Nhị Tế tự nói.

------oOo------

Chương 3314: Chẳng lẽ ta sai rồi sao? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiện tại hắn đã không ôm hy vọng có thể vượt qua được thành tích của Lục Huyền, hắn chỉ hi vọng hai người từ bên ngoài đến này có thể có được một ít Kiếm Ý phù. Như vậy, trên lý luận hắn có thể thành lập tiền tệ. Lần này người từ bên ngoài tới không thành công thì rất có thể lần sau sẽ thành công được.

Một khi tất cả người bên trong Kiếm Linh cốc đều nghe lời nói của Đại Tế Tự. Bế môn tỏa quốc, như vậy cho dù về sau có người từ bên ngoài đến đi vào, không để cho bọn họ có cơ hội tiến vào trong công thì cũng coi như xong.

- Ngươi đã không từ bỏ ý định mà còn ôm hi vọng như vậy. Được. Ta sẽ để cho ngươi biết cái gì gọi là tuyệt vọng!

Suy nghĩ của hắn sao Đại Tế Tự lại không biết cơ chứ? Hắn lạnh lùng cười cười, lại nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Lên đây đi!

- Được!

Nhìn thấy hai người đang cãi lộn nhau, Nhiếp Vân cũng không nói nhiều, lúc này hắn đi tới trước mặt tấm gương kia. Lập tức bị quang mang bao phủ vào bên trong.

Sưu!

Quang mang màu đỏ nhạt lập tức chiếu rọi bốn phía.

- Quả nhiên ngay cả một khỏa cũng không có được...

- Ha ha, để ta xem lần này Nhị Tế tự còn gì để nói nữa không.

- Ngay cả Lục Bắc Hoang cũng không có lấy được một khỏa. Như vậy người từ bên ngoài đến này không có được một khỏa cũng là chuyện rất là bình thường!

- Xem ra lí do thoái thác của Nhị Tế tự không được rồi. Vẫn là tộc nhân chúng ta mới dễ dàng đạt được trong cốc tán thành a.

Nhìn thấy quang mang xuất hiện ở trên người Nhiếp Vân, mọi người xôn xao, cả đám khẽ lắc đầu.

Rất nhiều trưởng lão trước đó còn trung tâm đối với Nhị Tế tự, giờ phút này vẻ mặt đều hiện lên vẻ ảm đạm. Cả đám liên tục lùi về phía sau, kéo giãn khoảng cách với Nhị Tế tự.

Người từ bên ngoài đến này ngay cả một khỏa cũng không có được, như vậy đã nói rõ quan điểm của Nhị Tế tự là sai. Chắc chắn sẽ bị triệt tiêu địa vị Tế tự, cho nên bọn họ vẫn nên tránh xa ra một chút thì tốt hơn. Tránh cho bị liên quan đến.

- Chuyện này... Không có khả năng...

Khác với cái nhìn có chút hả hê của Đại Tế Tự, đồng tử của Nhị Tế tự co rút lại, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin tưởng.

Vừa rồi hắn cố ý cãi lý như vậy là vì hắn tin tưởng thiếu niên gọi là Nhiếp Vân này.

Thiếu niên này thực lực mạnh mẽ, ngay cả trưởng lão Hoàng cảnh viên mãn cũng có thể tiện tay đánh bại. Làm bất luận chuyện gì cũng có dũng có mưu... Theo hắn thấy, nếu như đặt thiếu niên này và Lục Huyền vào cùng một chỗ. Để cho hai người phải sống chết với nhau, như vậy Lục Huyền nhất định sẽ không phải là đối thủ của thiếu niên này!

Chính là bởi vì như vậy, hắn mới tràn ngập tin tưởng với thiếu niên gọi là Nhiếp Vân này. Tuy rằng không chiếm được nhiều Kiếm Ý phù như Lục Huyền thì hai ba mươi khỏa nhất định sẽ đạt được... Kết quả ngay cả một khỏa cũng không có được. Chuyện này khiến cho hắn khó có thể tiếp nhận được.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Ngươi...

Dưới sự kích động, Nhị Tế tự nhịn không được nhìn về phía Nhiếp Vân, muốn từ trong miệng của hắn biết rõ chuyện gì đã xảy ra.

Lời nói còn chưa dứt thì hắn đã lập tức nhớ ra. Chuyện xảy ra ở bên trong cốc, chỉ cần vừa ra ngoài là sẽ không nhớ được. Cho nên lúc này trên mặt hắn không khỏi sinh ra vẻ cô đơn:

- Chẳng lẽ... Ta thực sự sai rồi hay sao?

- Sai? Nhị Tế tự không nên nản chí, kết quả thế nào, còn không nhất định a!

Nhiếp Vân đã sớm biết kết quả sẽ như vậy, hắn đứng trước mặt tấm gương, khẽ cười cười một tiếng.

Tất cả Ma Kiếm thạch mà hắn đạt được đều đưa cho đệ đệ, trên người hắn ngay cả một khỏa cũng không có. Cho nên đương nhiên sẽ xuất hiện loại tình huống này a.

- Ha ha, người từ bên ngoài đến này có lẽ còn đang nằm mơ a.

- Thật sự là nực cười!

- Không nhất định... Ngươi ngay cả một khỏa Kiếm Ý phù cũng không có được, chẳng lẽ lại còn có thể xuất hiện kết quả khác hay sao?

Rất nhiều trưởng lão sau lưng Đại Tế Tự, đồng thời cười cười, nói.

Ở trong mắt của bọn hắn mà nói, người từ bên ngoài đến này thật sự quá nực cười, kết quả đã rõ như ban ngày như vậy mà tới chết còn không thừa nhận.

- Không cần an ủi ta như vậy...

Nhị Tế tự khẽ lắc đầu, vô số trí nhớ quanh quẩn ở trong đầu, trong lòng tràn ngập sự cô đơn không nói nên lời.

Cũng giống như những người khác, hắn cho rằng Nhiếp Vân đang an ủi hắn cho nên mới cố ý nói như vậy.

Cũng khó trách hắn lại nghĩ như vậy, bởi vì thời gian tiếp xúc với huynh đệ của Nhiếp Vân không dài. Thế nhưng hắn biết rõ, vô luận chuyện gì thì Nhiếp Đồng đều nghe vị ca ca trước mắt này.

Ngay cả một khỏa mà Nhiếp Vân cũng không có được, đối với vị đệ đệ nói gì nghe nấy này hắn cũng không ôm bất luận một chút tin tưởng nào.

- Ha ha!

Thấy vẻ mặt của mọi người và thái độ của Nhị Tế tự, Nhiếp Vân khẽ gật gật đầu đối với Nhiếp Đồng.

- Được!

Nhiếp Đồng tiến lên.

- Không biết trời cao đất rộng...

Đại Tế Tự cười lạnh một tiếng, hai tay chắp ở sau lưng, đứng lẳng lặng ở nguyên tại chỗ. Chỉ cần thiếu niên ở trước mắt này kiểm tra xong. Khi đó tất cả lý luận của Nhị Tế tự đều triệt để bị xóa bỏ. Mà chính hắn cũng sẽ nghênh đón một bầu trời tương sáng, Kiếm Linh cốc sẽ hoàn toàn mằm trong sự khống chế của hắn, không còn thanh âm nào phản đối được nữa.

Khi trong lòng đang dương dương tự đắc, cho rằng Nhị Tế tự sẽ không còn cơ hội tiếp tục xoay người thì đột nhiên lại không nhịn được mà có chút sửng sốt, hai con mắt trợn tròn, thiếu chút nữa không kịp phản ứng.

- Chuyện này...

- Cái gì?

Cùng một màn xuất hiện ở trên thân các trưởng lão khác và tộc nhân trong Kiếm Linh cốc, tất cả mọi người đều sững sờ đứng ở nguyên chỗ, cả đám trợn mắt há hốc mồm.

Trong nháy mắt toàn bộ cốc lặng ngắt như tờ, cả tế đàn yên tĩnh tớ mức ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

- Tuy rằng lần này bọn hắn không có được Kiếm Ý phù. Thế nhưng không có nghĩa là quan điểm của ta sẽ sai, ta hi vọng sau khi từ nhiệm chức vị Nhị Tế tự, các ngươi có thể đối xử tử tế với những người từ bên ngoài vào cốc sau này, không được ngược đại.

Nhị Tế tự Lục Vân Tử không nhìn về phía tấm gương mà có chút thất lạc khẽ lắc đầu. Lại mở miệng nói một câu, định quay người rời khỏi nơi này.

Lần này hắn đã thất bại rất nặng, trải qua chuyện vừa rồi, coi như hắn đã nghĩ thông suốt. So với việc bị người ta đá xuống đài, như vậy còn không bằng hiện tại quang minh chính đại từ bỏ địa vị Nhị Tế tự.

------oOo------

Chương 3315: Triệt để trở mặt (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy nhiên, lời còn chưa nói hết thì đã nhìn thấy Lục Bắc Hoang chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở phía trước, vẻ mặt có chút lo lắng chỉ về phía phương hướng tấm gương.

- Không cần khuyên ta, thất bại chính là thất bại, Lục Vân Tử ta sở dĩ làm Nhị Tế tự không phải là vì tat ham luyến quyền thế. Mà là thành tâm suy nghĩ vì tộc nhân, lần này ngay cả ông trời cũng không giúp ta như vậy. Như vậy ta nhận thua, nguyện ý từ bỏ vị trí Nhị Tế tự này.

Hắn còn tưởng rằng Lục Bắc Hoang không muốn để cho hắn mất đi vị trí Nhị Tế tự. Vì vậy Lục Vân Tử mới vươn tay ngắt lời muốn nói của tôn tử mình. Vẻ mặt tràn ngập chính khí nói.

- Không phải... Gia gia, người nhìn phía sau xem!

Lục Bắc Hoang vội vàng nói.

- Phía sau?

Trong lòng Lục Vân Tử tràn ngập nghi hoặc xoay đầu lại, sau khi xem qua, hắn lập tức ngây người lại.

Thứ xuất hiện ở trước mắt hắn là một đạo quang mang sáng chói, không phải là màu đỏ nhạt như trong tưởng tượng của hắn, mà là... màu xanh đậm!

Hồng, da cam, lục, xanh, tím, bảy loại màu sắc, Lục Huyền tuy rằng cũng là màu xanh. Thế nhưng so với màu xanh đậm lúc này còn không có đạt tới. Bởi vì màu sắc lúc này so với của hắn lúc trước càng thêm chói mắt, càng thêm sáng chói.

- Chuyện này...

Trong lúc đó, trong lòng vốn đã như tro tàn của Lục Vân Tử lập tức trở nên kích động lại. Sắc mặt thoáng cái trở nên đỏ ửng.

Người có ngốc mấy cũng đã biết chuyện gì đang xảy ra.

Tổ tiên tế tự, phương diện kiểm tra đo lường chắc chắn sẽ không phạm phải sai lầm. Mà một khi xuất hiện loại màu sắc này, như vậy chỉ có một khả năng, đó chính là... Số lượng Kiếm Ý phù mà Nhiếp Đồng này đạt được đã vượt qua Lục Huyền!

Ầm Ầm!

Kích động còn không có chấm dứt thì từng khỏa Kiếm Ý phù từ trên người của Nhiếp Đồng bay ra ngoài. Sauk hi tới trên không trung lập tức kích động, phát ra thanh âm đùng đùng. Vô số kiếm chiêu từ phía trên thể hiện ra, mà Nhiếp Đồng ở chính giữa dường như đang nhận truyền thừa vậy.

- Năm mươi ba... Những năm mươi ba a!

- Lục Huyền đạt được bốn mươi sáu khỏa Kiếm Ý phù, nhiều nhất trong vạn năm qua. Khi đó ta đã cảm thấy trong vạn năm kế cũng khó có khả năng vượt qua được. Thế nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị người ta vượt qua!

- Năm mươi ba cộng thêm bốn mươi sáu, chín mươi chín khỏa Kiếm Ý phù... Như vậy có phải tất cả Kiếm Ý phù bên trong cốc đều ở đây hay sao?

- Có lẽ là vậy, căn cứ vào ghi chép từ xa xưa. Bên trong cốc tổng cộng cũng chỉ có một trăm khỏa, hai người bọn họ cộng lại đã chín mươi chín khỏa. Như vậy chẳng khác nào gần như lấy hết n Kiếm Ý phù trong cốc hay sao?

- Lợi hại... Còn tưởng rằng người từ bên ngoài đến này giống như những người khác a. Ngay cả một khỏa cũng không có được, không nghĩ tới... Lại có nhiều như vậy...

Lúc này mọi người mới kịp phản ứng, tiếng xôn xao tức thì vang vọng.

Một màn trước mắt đã vượt qua tưởng tượng của mọi người.

Dựa theo quy luật bình thường mà nói, Lục Huyền đã đạt được bốn mươi sáu khỏa Kiếm Ý phù, có lẽ hi vọng của những người khác đã bị đoạn tuyệt. Thế nhưng bọn hắn có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới, thiếu niên này còn ác hơn, đem tất cả Kiếm Ý phù còn lại thu gom tới tay!

Từ khi nội cốc xuất hiện đến nay còn chưa có người nào có thể làm được điểm ấy!

Quả thực là không thể tưởng tượng được nổi.

- Không có khả năng... Nhất định Kiếm Ý phù trong tay của bọn họ là giả, gia gia, tại sao hắn lại có thể có nhiều như vậy được chứ? Ta không tin...

Lục Huyền cũng ngây người.

Mới vừa rồi hắn còn đang đứng tại chỗ hưởng thụ ánh mắt sùng bái của tất cả mọi người. Tự nhận là đệ nhất thiên hạ. Thế nhưng giờ phút này lại giống như mới bị dội một thùng nước lạnh vào trên đầu vậy.

Phong hào đệ nhất vạn năm này vốn hắn tưởng rằng có thể duy trì được vạn năm. Khiến cho tử tôn hậu đại hâm mộ tôn sùng. Thế nhưng hắn nằm mơ cũng không thể nghĩ tới ngay cả thời gian uống cạn một chung trà cũng không tới thì đã bị người ta vượt qua!

Đây là đánh vào mặt trần trụi a!

- Câm miệng!

Đại Tế Tự lúc này cũng sắp cắn vỡ hàm răng của mình.

Lúc trước hắn đưa Kiếm thị cho Lục Huyền, mục chính là để cho hắn chém giết hai huynh đệ này. Thế nhưng đối phương chẳng những có thể còn sống đi ra mà còn được nhiều Kiếm Ý phù như vậy a. Chuyện này chẳng lẽ còn không trách tôn tử hắn làm việc bất lợi hay sao?

Đương nhiên, chuyện khiến cho hắn càng tức giận chính là.. Như vậy cũng chẳng khác nào hắn cũng bị đánh vòa mặt!

Mới vừa rồi hắn còn hào hứng cười nhạo Nhị Tế tự, hồ ngôn loạn ngữ. Thế nhưng trong thời gian nháy mắt đã bị tát một cái, hơn nữa lại còn độc ác như vậy.

Hắn chỉ cảm thấy có một ngụm trọc khí xoay quanh ở trong bụng, thiếu chút nữa đã không nhịn được mà bốc lên, bị tức chết.

Sưu!

Nhiếp Đồng tiếp nhận xong truyền thừa rồi đứng đó. Hai mắt khép kín đột nhiên mở ra, tràn ngập quang mang lập lòe.

Không cần hỏi cũng biết, năm mươi ba khỏa Ma Kiếm thạch đã mang đến truyền thừa kiếm đạo, đối với hắn có sự trợ giúp rất lớn.

- Đệ đệ của ta đạt được năm mươi ba khỏa Kiếm Ý phù. Lúc này có phải Đại Tế Tự nên mang bọn ta đi tiếp nhận truyền thừa của Đại Đế hay sao?

Thấy đệ đệ đã kiểm kê hết Kiếm Ý phù, Nhiếp Vân cười cười, lại nhìn về phía Đại Tế Tự.

Căn cứ vào quy định của Kiếm Linh cốc, sau khi ra khỏi nội cốc. Chuyện đầu tiên là kiểm kê Kiếm Ý phù, sau đó là mở ra truyền thừa. Để cho người có Kiếm Ý phù nhiều nhất đi thử một chút, thử xem có thể đạt được lực lượng cuối cùng của Lục Huyền Đại Đế hay không.

Tuy rằng hàng năm đều có người tiến vào Kiếm Ý phù, thế nhưng ức vạn năm qua vẫn không có một người nào đạt được tán thành chính thức của Đại Đế.

- Tiếp nhận truyền thừa của Đại Đế? Các ngươi đừng có mơ... Ta đã thông qua tế tự biết rõ ý niệm của Đại Đế, hôm nay huynh đệ hai người các ngươi... ở lại chỗ này đi a!

Trong mắt Đại Tế Tự hiện lên vẻ âm tàn.

Bị đánh vào mặt ngay trước mặt mọi người, hơn nữa lại thêm chuyện trước kia, lúc này Đại Tế Tự đã hạ quyết tâm.

Lần này hắn muốn đích thân ra tay chém giết hai người từ bên ngoài tới này, tránh cho gây thêm phiền toái.

Tuy rằng tiếp nhận truyền thừa của Đại Đế chưa hẳn đã có thể thành công, thế nhưng chỉ cần tiếp nhận truyền thừa thì đã có cơ hội trở thành Đại Tế Tự. Khi đó vị trí của hắn sẽ mất.

------oOo------

Chương 3316: Triệt để trở mặt (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dựa theo quan hệ của hắn và này hai người từ bên ngoài đến này, một khi đối phương đạt được quyền lợi. Người đầu tiên đối phương muốn giết sẽ là hắn. So với việc đến lúc đó bị động, như vậy còn không bằng hiện tại tiên hạ thủ vi cường!

Ầm ầm!

Khí tức của Đại Tế Tự không ngừng kéo lên, hai mắt lóe lên, bàn tay mạnh mẽ chộp ra một trảo, lập tức chộp thanh kiếm mà Lục Huyền lấy từ trên người Kiếm thị tới tay.

- Ngươi muốn làm cái gì?

Nhìn thấy hành động của hắn, Nhị Tế tự lập tức biến sắc, gấp gáp bước lên phía trước một bước.

- Làm gì? Chẳng lẽ ngươi không nghe thấy sao? Vừa rồi thông qua tế tự ta đã nhận được ý niệm của tổ tiên, hai người từ bên ngoài đến này ở trắng trợn phá hoại ở trong nội cốc, coi trời bằng vung, triệt để làm cho Đại Đế tức giận. Vì vậy Đại đế muốn ta chém giết hai bọn hắn để răn đe.

Đại Tế Tự khẽ nói.

- Trắng trợn phá hoại, coi trời bằng vung? Thật sự là biết lấy cớ a! Nếu như thực sự là ý niệm mà tổ tiên lưu lại, vì sao sớm không nói muộn không nói, lại nói vào đúng lúc này? Nếu muốn động thủ cứ nói thẳng ra là được. Cần gì phải nói ra những lời này chứ!

Nhiếp Vân cười lạnh.

Xem ra Đại Tế Tự này đã hạ quyết tâm, định động thủ diệt sát bọn hắn.

Nhiếp Đồng đạt được năm mươi ba khỏa Kiếm Ý phù, ngang nhiên trở mặt, phá hỏng tộc quy, bởi vậy hắn ta mới kiếm cớ.

Chuyện này giống như là mưu phản ở trong một ít hoàng triều vậy. Cũng phải kiếm một cái cớ, cái gì mà diệt trừ hôn quân, thiên mệnh sở quy. Chỉ có như vậy, mới có thể trấn an dân tâm, lại khiến cho người ta đối với hành vi của bọn họ không có phản cảm.

- Lấy cớ? Nếu như không phải trắng trợn phá hoại, dùng một ít thủ đoạn mà không ai nhận ra. Như vậy làm sao có thể lấy được tất cả Kiếm Ý phù bên trong cốc được chứ? Hôm nay cho dù ngươi có nói rách lưỡi thì cũng đừng mong đi được.

Bàn tay đưa về phía trước run lên, Kiếm thị lơ lửng trên không trung, dường như tùy thời hắn có thể xuất ra Kiếm thị được vậy.

- Đại Tế Tự, Kiếm Linh cốc không phải là của một mình ngươi, cũng không phải là nơi mà một mình ngươi có thể quyết định được. Nếu như muốn động thủ đối với bọn họ thì trước tiên phải bước

qua thi thể của ta đã.

Lục Vân Tử tiến lên một bước.

- Nhị Tế tự không cần phải gấp, hắn muốn giết ta, còn không có dễ dàng như vậy a!

Ngăn Lục Vân Tử lại, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, lại nhìn quanh một vòng rồi nói:

- Ngươi nói Lục Hi Đại Đế dùng ý niệm đưa tin cho ngươi, nói chúng ta trắng trợn phá hoại nội cốc. Đồng thời còn bảo ngươi chém giết chúng ta, chuyện này có đúng hay không?

- Không sai!

Đại Tế Tự gật đầu một cái.

Tuy rằng hắn không biết vì sao đối phương lại hỏi như vậy, thế nhưng đối với hắn mà nói, một khi nói rõ vẫn sẽ có lợi.

Dù sao trực tiếp động thủ giết người mà nếu như không đủ lý do chống đỡ. Như vậy cho dù có thành công thì cũng sẽ bị tộc nhân lên án, vị trí Đại Tế Tự của hắn sẽ bị rất nhiều người lên tiếng phản đối.

- Đừng có nói bậy nói bạ như vậy a. Trắng trợn phá hỏng quy định trong nội cốc, chuyện này quả thực đúng là có. Tuy nhiên, không phải huynh đệ chúng ta, mà là chính Đại Tế Tự ngươi!

Nhiếp Vân đi về phía trước, đi tới chính giữa tế đàn, lại nhìn về phía rất nhiều tộc nhân chung quanh:

- Các ngươi biết rõ vì sao đám người Lục Bắc Hoang ngay cả một khỏa Kiếm Ý phù cũng không có được hay không?

- Xảy ra chuyện gì?

Tất cả mọi người dưới đài đều có chút nghi hoặc lên tiếng hỏi.

Không có chính là không có... Chẳng lẽ lại còn có nguyên do nào khác hay sao?

- Lục Bắc Hoang và Lục Huyền đều là thiên tài của Kiếm Linh cốc, là tồn tại mà mỗi người đều pahri nhìn lên. Lục Huyền đạt được bốn mươi sáu khỏa, mà Lục Bắc Hoang ngay cả một khỏa cũng không có được, chuyện này... Vốn đã không bình thường rồi! Sở dĩ xuất hiện loại tình huống này là bởi vì... Đại Tế Tự đem Kiếm thị đưa cho Lục Huyền này mang vào bên trong.

Nhiếp Vân nói.

- Đưa Kiếm thị cho Lục Huyền? Có ý gì?

- Lục Huyền có Kiếm thị, như vậy chẳng lẽ hắn ta lại để cho Kiếm thị cướp đoạt Kiếm Ý phù trong tay đám người Lục Bắc Hoang hay sao?

- Nếu như vậy đã coi như là phá hỏng quy củ, phá hỏng tộc huấn...

- Thật hay giả vậy? Một khi rời khỏi nội cốc, không phải sẽ mất đi trí nhớ hay sao? Làm sao hắn ta có thể nhớ được chứ?

Tất cả mọi người đều có chút sửng sốt, có người thông minh đã đoán ra ý tứ trong lời nói của Nhiếp Vân. Thế nhưng vẫn còn có một ít người không tin tưởng.

- Vừa rồi kiếm thị từ nơi nào đi ra, chắc hẳn các vị cũng đã nhìn thấy, cũng đã có người đoán ra được. Không sai, ở bên trong cốc, Lục Huyền này dựa vào Kiếm thị mà tiến hành cướp đoạt đối với tất cả mọi người. Như vậy Kiếm Ý phù trong tay đám người Lục Bắc Hoang đều là bị hắn ta cướp đi!

Nhiếp Vân nói tiếp:

- Nói đến đây, chắc hẳn sẽ có người muốn hỏi, vì sao huynh đệ các ngươi không có việc gì, có thể nhớ rõ đúng không? Nói thật cho các ngươi biết... Huynh đệ chúng ta cũng bị Kiếm thị vây công, may mắn mà ta có chút thủ đoạn... Mời chư vị nhìn xem.

Nói đến đây, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động, hai Kiếm thị đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn. Đây chính là hai đầu Kiếm thị bị hắn bắt được ở trong cốc.

- Hai đầu Kiếm thị chính là hai đầu đi qua định cướp đoạt Kiếm Ý phù của chúng ta, kết quả đã bị ta bắt gọn...

- Chuyện này...

- Đây là Kiếm thị, ta đã từng nhìn thấy qua nó!

- Kiếm thị là Khôi Lỗi mà chỉ có Đại Tế Tự trong Kiếm Linh cốc chúng ta mới có thể khống chế, là bảo vật mà Lục Hi tổ tiên để lại cho hậu nhân, người ngoài không có khả năng có. Một khi hắn đã bắt được, như vậy cũng đồng nghĩa với lời nói là thật.

Nhìn thấy Kiếm thị, tất cả mọi người đều sửng sốt, những người trước đó phản đối, giờ phút này cũng nói không nên lời.

Kiếm thị là thứ do Kiếm Đạo Đại Đế Lục Hi tự tay luyện chế, cả Thần giới tổng cộng chỉ có bốn cái. Thứ này căn bản không có khả năng làm bộ.

Nếu như Lục Huyền không có mang Kiếm thị vào trong nội cốc mà nói. Như vậy người từ bên ngoài đến trước mắt này làm sao có thể có được Kiếm thị được chứ? Đồng thời Kiếm thị làm sao lại có ở trên người của Lục Huyền được?

- Ngươi...

Vốn hắn tưởng rằng Nhiếp Vân định nói mình còn có chút trí nhớ trong cốc. Cho nên hắn đã chuẩn bị tốt lí do thoái thác để phản bác, thế nhưng không nghĩ tới đối phương lại trực tiếp lấy ra Kiếm thị. Cho nên sắc mặt Đại Tế Tự cực kỳ khó coi.

------oOo------

Chương 3317: Thần binh Đế cảnh ngươi có hay không? (1)

Sưu!

Tinh thần khẽ động, Kiếm thị lệnh lóng lánh, hai đầu Kiếm thị lập tức xuất hiện.

Nhìn thấy bên trong Kiếm Thị lệnh vốn có bốn đầu lúc này chỉ còn lại có hai, Đại Tế Tự có ngốc thì cũng hiểu được mọi chuyện. Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn Lục Huyền, hận không thể trực tiếp bóp chết tôn tử của mình.

Tiểu tử này thành sự không được, bại sự lại có thừa. Đưa Kiếm thị lệnh cho hắn, để cho hắn dùng nó để giết chết hai người từ bên ngoài tới này. Thế nhưng không những không có thành công mà ngay cả Kiếm thị cũng bị người ta bắt làm tù binh. Chuyện này nếu như truyền ra ngoài nhất định sẽ bị người ta chê cười.

- Giết bọn họ cho ta!

Tuy nhiên, giờ phút này không phải là lúc để truy cứu những chuyện này nữa, sắc mặt của Đại Tế Tự trầm xuống, cũng không quản Nhiếp Vân nói thế nào nữa mà trực tiếp phát ra mệnh lệnh đối với Kiếm thị.

Hiện tại không quản sau này nên giải thích với tộc nhân như thế nào. Trước tiên cứ chém giết hai người từ bên ngoài đến này rồi lại nói sau!

Sưu!

Sưu!

Nghe được mệnh lệnh của hắn, hai gã Kiếm thị đồng thời có hành động, đi tới trước mặt Nhiếp Vân, trường kiếm trong tay run lên, đâm thẳng về phía trước.

Kiếm thị hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, chủ nhân muốn chúng giết ai thì chúng sẽ đi giết người đó.

- Dừng tay!

Nhìn thấy Đại Tế Tự ngay cả giải thích cũng không giải thích mà lại trực tiếp động thủ, sắc mặt của Nhị Tế tự trầm xuống, tinh thần khẽ động, một cỗ lực lượng cường đại từ trên trời giáng xuống, lập tức đánh vào trên thân thể của hắn.

Kiếm thị là cường giả Thâu Tiên Tá Thọ cảnh, cho dù hắn dùng hết toàn lực thì cũng không phải đối thủ của đối phương. Thế nhưng ở trong Kiếm Linh cốc thì khác, hắn có thể mượn hai lăm phần trăm lực lượng của kiện thần khí này, như vậy cũng đủ để ngăn cản đối phương.

Ầm ầm!

Lực lượng gia trì, một bàn tay cực lớn đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Nhiếp Vân, kiếm khí mà hai đầu Kiếm thị bắn ra lập tức bị ngăn cản ở bên ngoài.

- Lục Vân Tử, ngươi cấu kết với người ngoài, không quan tâm tới tộc quy, hôm nay ta sẽ thay tộc thanh trừ phản đồ như ngươi!

Thấy hắn động thủ, dường như Đại Tế Tự đã đợi được đến lúc. Hắn lạnh lùng cười cười, một cỗ lực lượng cường đại cũng từ trên trời hàng lâm, khiến cho hắn lập tức trở nên cao lớn, giống như một vị thần không thể nào chiến thắng được.

Ầm ầm!

Đại Tế Tự tựa như cự nhân kéo dài qua ức vạn dặm, năm ngón tay mở ra, nắm về phía trước một cái.

Nương theo bàn tay của hắn, nguyên khí trong cả Kiếm Linh cốc đều bị lắc lư, một bàn tay cực lớn từ trên không trung hàng lâm, giống như ngay cả bầu trời cũng nằm ở bên trong sự khống chế của hắn.

Đại Tế Tự có được quyền khống chế sáu phần Kiếm Linh cốc, viễn siêu hơn Nhị Tế tự, nếu như mượn lực lượng thiên địa mà nói. Như

vậy Nhị Tế tự còn xa không phải là đối thủ của hắn.

Phanh!

Một thanh âm vang vọng, bàn tay của Nhị Tế tự chợt nổ tung giống như bọt biển.

- Tam tế tự, chẳng lẽ hiện tại ngươi còn không biết nên làm thế nào hay sao? Còn không mau động thủ?

Đạp đạp đạp đạp đạp!

Bàn tay bị nghiền nát, Nhị Tế tự liên tục lui về phía sau vài bước, sắc mặt trở nên trắng bệch. Miệng không nhịn được mà hét lớn một tiếng.

Lực lượng mà Đại Tế Tự khống chế thật sự quá mức mạnh mẽ, căn bản không phải là người nắm giữ hai thành rưỡi như hắn có thể chống lại. Vì kế hoạch ngày hôm nay, chỉ có thể liên thủ với Tam tế tự, cướp đoạt quyền khống chế, ngăn cản đối phương mà thôi.

- Ta...

Vẻ mặt của Tam Tế tự có chút do dự.

Trước kia, Đại Tế Tự cố kỵ lời ra tiếng vào của tộc nhân, cho nên mới có thể không hạ sát thủ. Thế nhưng giờ phút này thì lại khác, đối phương đã triệt để trở mặt. Nếu như hắn trợ giúp Nhị Tế tự mà nói, cho dù hai người liên thủ thì cũng chỉ có bốn thành quyền khống chế mà thôi. Vẫn như trước không, ngăn cản được nổi đối phương!

Ngăn không được, như vậy sẽ không có cách nào chiến thắng được. Mà biết rõ mình sẽ thất bại, lại bởi vậy mà ra tay, đắc tội Đại Tế Tự. Chuyện này quả thực không đáng một chút nào.

- Ngươi...

Nhìn thấy hắn chậm chạp không hành động, Nhị Tế tự sao không

rõ hắn đang nghĩ cái gì chứ? Trong mắt hắn hiện lên một tia bi thương.

Thật vất vả mới xuất hiện một người từ bên ngoài đến có thành tích như vậy. Thành tích lớn như vậy sẽ rất có khả năng được tán thành. Chẳng lẽ đối phương lại bởi vì sự bảo thủ của người này mà chết ở chỗ này hay sao?

Ầm ầm!

Trong lòng bi thương, thế nhưng động tác trên tay hắn cũng không ngừng lại. Quyền khống chế nghiền áp, hắn không ngăn cản được mấy chiêu thì đã bị một chưởng đánh trúng, một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra, thân thể bay rớt ra ngoài.

Sưu!

Ngay khi hắn đang cho rằng mình nhất định sẽ nặng nề ngã xuống mặt đất, bản thân sẽ bị trọng thương thì đột nhiên cảm thấy phía sau lưng mềm nhũn, thân thể hắn đã bị người ta tiếp lấy.

Hắn vội vàng quay đầu, này mới phát hiện ra người tiếp hắn không phải là ai khác, mà chính là đối tượng mà Đại Tế Tự muốn đối phó. Cũng chính là người từ bên ngoài đến gọi là Nhiếp Vân kia.

- Trên ngọn núi bên ngoài thành có Truyền Tống Trận, có thể đem các ngươi truyền tống ra bên ngoài. Các ngươi là người từ bên ngoài đến, cho nên sẽ không bị rất nhiều hạn chế của Kiếm Linh cốc. Vì vậy muốn đi ra ngoài sẽ tương đối dễ dàng, đi mau...

Nhìn thấy người tiếp mình là hắn, Lục Vân Tử vội vàng hô lớn một tiếng. Tuy nhiên hắn còn chưa dứt lời thì đã bị Nhiếp Vân ngắt lời:

- Đi? Tại sao phải đi chứ? Ngươi mau dẫn Nhiếp Đồng đi tiếp thu truyền thừa, một khi được Đại Đế tán thành, như vậy chúng ta cũng sẽ an toàn!

- Được Đại Đế tán thành? Nào có dễ dàng như vậy...

Lục Vân Tử sững sờ.

Đạt được Đại Đế tán thành tự nhiên là tốt nhất, thế nhưng... Kiếm Linh cốc đã truyền thừa được ức vạn năm đến mà ngay cả một người cũng không có được tán thành. Một người từ bên ngoài đến như vậy nào có dễ dàng được tán thành như vậy cơ chứ?

Lại nói, muốn đạt được truyền thừa cũng phải tốn không ít thời gian. Mà trong khoảng thời gian này, chỉ sợ hai người đã sớm bị Đại Tế Tự này chém giết vô số lần rồi.

- Ngươi yên tâm, Đại Tế Tự không giết được ta đâu.

Bàn tay khẽ đẩy một cái, Nhiếp Vân ngăn cản Lục Vân Tử ở phía sau. Sau đó lại nói với Nhiếp Đồng một câu, ngẩng đầu nhìn về phía Đại Tế Tự ở cách đó không xa.

------oOo------

Chương 3318: Thần binh Đế cảnh ngươi có hay không? (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chúng ta đi thôi, cứ nghe theo lời ca ca nói.

Nhiếp Đồng biết rõ ca ca làm như vậy nhất định là có suy nghĩ của mình, hắn cũng không có nhiều lời mà lập tức kéo tay Lục Vân Tử, sau đó quay người bay đi ra phía ngoài.

- Ngươi cảm thấy mình có thể cản nổi ta hay sao?

Đại Tế Tự nhìn qua, lạnh lùng cười cười. Giống như là đang nhìn một con kiến không biết trời cao đất rộng vậy.

Ở trong mắt hắn mà nói,, cả Kiếm Linh cốc này đã nằm trong sự khống chế của hắn. Lục Vân Tử và Nhiếp Đồng kia sẽ không trốn thoát được. So với việc đuổi theo còn không bằng trước tiên giải quyết tiểu tử trước mắt này rồi lại nói sau.

- Ngăn không được... Tuy nhiên, vì sao ta phải ngăn cản ngươi cơ chứ?

Nhiếp Vân khẽ cười nhạt một tiếng, cổ tay khẽ đảo, một khỏa lệnh bài xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn:

- Không phải ngươi muốn động thủ với người có được Lục Hi lệnh đó chứ?

Lục Hi lệnh!

Trước đó hắn một mực không có lấy ra trước mặt mọi người, giờ phút này mọi người đã trở mặt với nhau. Như vậy cũng không có gì cần phải giấu diếm mà trực tiếp tế ra.

Lục Hi lệnh là được xưng đại biểu cho thân phận của Lục Hi, Đại Tế Tự làm hậu nhân của Lục Hi, cho dù có làm càn tới đâu thì cũng không dám xúc phạm lệnh bài của hắn lưu lại.

Ông!

Lệnh bài treo lơ lửng ở trên không trung, phát ra vạn đạo quang mang, bên trên có hai chữ lớn Lục Hi, mang theo uy nghiêm nồng đậm.

- Là Lục Hi lệnh!

- Đây là bảo vật truyền thuyết mà tổ tiên để lại, đại biểu cho thân phận của tổ tiên a!

- Nhanh quỳ xuống...

Nhìn thấy lệnh bài kia, sắc mặt của tất cả tộc nhân dưới tế đàn đồng thời biến đổi, đồng loạt quỳ xuống dưới mặt đất.

Nếu như đổi lại là người khác thì còn có khả năng hoài nghi tính thật giả của lệnh bài kia. Thế nhưng với tư cách là hậu nhân của Lục Hi, hai chữ ở bên trên lệnh bài đối với huyết mạch của bọn hắn mơ hồ có một loại uy áp tồn tại. Hắn không cần nghĩ cũng biết lệnh bài này là thật!

- Lục Hi lệnh? Ha ha, coi như là Lục Hi lệnh thì sao chứ? Huyết mạch ở trong cơ thể của chúng ta đã mỏng manh tới mức không đáng kể. Vì vậy cái lệnh bài này cũng không ngăn cản được ta a!

Sắc mặt của Đại Tế Tự cũng lập tức biến đổi, sau đó trong mắt hiện lên vẻ âm tàn.

Đã triệt để trở mặt thì hắn cũng không còn cơ hội nào để quay đầu lại nữa. Đã như vậy còn không bằng một lòng đi theo con đường đã chọn ban đầu.

Mặc dù Lục Hi lệnh là bảo vật vô thượng mà năm đó tổ tiên lưu lại, đối với hậu bối có tác dụng áp chế. Thế nhưng cũng chỉ căn cứ vào huyết mạch mà nói, truyền thừa đến đám người đồng lứa như hắn, huyết mạch đã mỏng manh tới mức cơ hồ không có. Như vậy lệnh bài kia cho dù có ảnh hưởng đối với hắn thì cũng sẽ không quá lớn được!

Sưu!

Bàn tay cực lớn lần nữa ngưng tụ mà thành ở trên không trung, một tiếng nổ vang kịch liệt vang vọng, lập tức chộp về phía Nhiếp Vân.

Cùng lúc đó, hai tên Kiếm thị kia cũng ra tay, hai đạo kiếm quang sáng chói bắn ra, bắn thẳng đến trái tim của Nhiếp Vân.

Nếu như đã ra tay, Đại Tế Tự có ý định nhất tích tất sát, khiến cho hắn không có bất kỳ cơ hội nào để xoay người.

Ông!

Nhìn thấy hai chiêu mạnh mẽ đánh tới, Nhiếp Vân khẽ hừ lạnh một tiếng.

Ngay cả Lục Hi lệnh mà Đại Tế Tự cũng mặc kệ, đây là chuyện mà hắn chưa kịp dự đoán ra được.

Tuy nhiên, cho dù là như thế thì hắn cũng không có một chút bối rối

nào. Tinh thần khẽ động, một màn quang mang hình ngọn tháp lập tức xuất hiện ở trên thân thể của hắn. Bao phủ toàn thân cao thấp hắn vào bên trong.

Linh Lung Trân Châu tháp!

Keng Keng!

Kiếm quang của Kiếm thị bị ngăn cản ở bên ngoài, Nhiếp Vân lại giống như lúc còn ở bên trong nội cốc vậy, tựa như một cái bóng da bị đánh bay, bay lùi ra ngoài một khoảng cách khá xa.

Linh Lung Trân Châu tháp là thần binh bán bộ Đế cảnh, hoàn toàn có thể ngăn cản được công kích của Kiếm thị.

- Chuyện ngươi có thần binh bán bộ Đế cảnh ta đã sớm biết rõ, tuy nhiên... Ngươi cho rằng bằng vào thần binh bán bộ Đế cảnh là có thể ngăn cản được công kích của Kiếm Linh cốc hay sao?

Thấy Nhiếp Vân bị đánh bay, cũng không có bị thương, trên mặt Đại Tế Tự không có hiện lên một chút ngoài ý muốn ngoài. Ngược lại còn lạnh lùng cười cười một tiếng.

Trước đó Nhiếp Vân ở trong phủ đệ của Nhị Tế tự đã từng dùng qua Linh Lung Trân Châu tháp để ngăn cản công kích của đám người Lục Bác. Chuyện này đối với những người khác mà nói, đây là bí mật, thế nhưng đối với Đại Tế Tự mà nói, hắn đã sớm tìm hiểu cực kỳ rõ ràng.

Xoẹt zoẹt~!

Một bàn tay cực lớn từ trên trời hàng lâm xuống, rơi vào phía trên ảo ảnh của Linh Lung Trân Châu tháp. Không ngừng áp bách xuống dưới.

Bị cỗ lực lượng này áp bách, Linh Lung Trân Châu tháp không ngừng phát ra tiếng ken két. Giống như có chút không chịu nổi, tùy thời cũng có thể vỡ nát tung tóe.

- Đúng rồi, ta quên nói cho ngươi biết, Kiếm Linh cốc là thứ bên

trong của một kiện thần binh, mà kiện thần binh này lại chính là... bội kiếm của Lục Hi Đại Đế, một kiện thần binh Đế cảnh! Tuy rằng ta chỉ khống chế được sáu thành lực lượng của kiện thần binh Đế cảnh này. Thế nhưng phá vỡ phòng ngự của một kiến thần binh bán bộ Đế cảnh cũng đã đủ rồi.

Nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt Đại Tế Tự tràn ngập nụ cười nghiền ngẫm.

Tuy rằng bán bộ Đế cảnh cũng mang theo chữ

đế. Thế nhưng so sánh với thần binh Đế cảnh chính thức mà nói, hơn kém không chỉ nhỏ tí tẹo. Giữa cả hai căn bản không thể so sánh được với nhau!

- Trừ phi... Ngươi có được thần binh Đế cảnh thì mới có thể tránh khỏi cái chết, tuy nhiên... Ngươi có sao? Ha ha!

Đại Tế Tự cười ha hả, càn rỡ không nói nên lời.

- Thần binh Đế cảnh? Kiếm Linh cốc lại là thần binh Đế cảnh sao?

Đối với việc Đại Tế Tự đang cười nhạo, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, mà hắn không nhịn được có chút sững sờ.

Kiếm Linh cốc là không gian bên trong của một kiện thần binh, điểm ấy hắn đã sớm từ trong miệng của Nhị Tế tự mà biết được. Thế nhưng cái thần binh này lại là Đế cảnh, chuyện này khiến cho hắn không kịp phản ứng.

Thần binh Đế cảnh từ Thượng Cổ cho đến bây giờ số lượng còn xa không kịp với số lượng Đại Đế. Từ đó đã đủ để thấy được độ trân quý của hắn, Kiếm Linh cốc nổi danh như thế, nếu như thực sự là thần binh Đế cảnh. Như vậy chỉ sợ đã sớm bị người có tâm chú ý. Làm sao vạn năm qua vẫn không có phát hiện ra được cơ chứ?

------oOo------

Chương 3319: Đại Tế Tự nổi điên

- Chỉ sợ là Lục Hi Đại Đế đã dùng một loại thủ đoạn nào đó, khiến cho tôn tử thiêu đốt huyết mạch, mở ra không gian bên trong bản thể của kiện thần binh này. Nếu không... Không có khả năng sẽ không phát hiện ra nổi!

Nhiếp Vân phỏng đoán trong lòng.

Lục Hi Đại Đế ở thời kỳ thượng cổ cũng đã được cho là Đại đế đứng đầu, hơn nữa lại có giao hảo với Viêm Hoàng Đại Đế, các loại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp. Thần Nông Đại Đế có thể che dấu Viêm Hoàng điện khiến cho vô số Đại Đế không tìm được. Như vậy nhất định Lục Hi Đại Đế cũng sẽ làm được chuyện này.

Về phần bản thể của kiện thần binh này ở đâu, chỉ sợ và có quan hệ với việc tế tự. Có lẽ bên trong nội cốc chính là chỗ của bản thể kiện thần binh này. Cho nên, mượn nhờ lực tế tự thì mới có thể mở ra được. Đám người Đại Tế Tự mượn tế tự thì mới có thể đạt được lực lượng càng thêm cường đại hơn.

Răng rắc!

Khi trong lòng hắn đang suy tư thì áp lực của bàn tay trên không trung càng lúc càng lớn, bên ngoài thân của Linh Lung Trân Châu tháp giống như đã bị đè ép lại, sắp không thể chịu nổi được nữa.

Một khi Linh Lung Trân Châu tháp sụp đổ, bằng vào thực lực của Nhiếp Vân sẽ không ngăn cản nổi. Rất có thể sẽ bị giết một cách đơn giản.

- Một người từ bên ngoài đến, đả thương Lục Đào, Lục Tử Siêu, làm cho đám người Lục Bác giao ra hai mươi vạn cân kiếm mễ... Ngươi cho rằng người của Kiếm Linh cốc ta dễ bắt nạt? Có thể tùy ý làm càn hay sao? Sai! Hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi biết, sự cuồng vọng của ngươi sẽ phải trả một cái giá lớn tới nhường nào.

Trong tiếng cười điên dại, bàn tay của Đại Tế Tự biến thành một thanh Cự Kiếm ngập trời, lăng không bổ ra một cái. Hư ảnh do Linh

Lung trân châu tháp hình thành lập tức xuất hiện vết rách ở bên trên.

- Ưm...

Sắc mặt Nhiếp Vân lập tức có chút khó coi.

Lực lượng của Cự Kiếm đã vượt qua tưởng tượng của hắn, mặc dù uy lực Linh Lung Trân Châu tháp của không kém, thế nhưng cũng không ngăn cản nổi.

- Yên tâm đi, sau khi ta giết ngươi, ta cũng sẽ giết chết tên đệ đệ kia của ngươi, còn có Nhị Tế tự không biết sống chết kia nữa. Để cho ngươi trên đường đi xuống hoàng tuyền không còn tịch mịch nữa!

Thấy Linh Lung Trân Châu tháp không ngăn cản được mình, khuôn mặt của Đại Tế Tự lập tức vặn vẹo, điên cuồng cười nói.

Nhìn thấy hắn có vẻ mặt như thế, dường như đã nhìn thấy mình bị dồn vào chỗ chết, Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái.

- Thân là hậu nhân của Lục Hi Đại Đế, Đại Tế Tự Kiếm Linh cốc, thế nhưng lại bị cừu hận che mờ hai mắt, không phân biệt thị phi, thật sự quá đáng tiếc!

Ngươi khống chế sáu thành lực lượng của thần binh Đế cảnh Kiếm Linh cốc này. Dựa theo đạo lý mà nói, muốn giết bất luận kẻ nào cũng rất dễ dàng, tuy nhiên... Nếu muốn giết ta, ngươi vẫn không làm được chuyện này. Bởi vì... Thần binh Đế cảnh ta cũng có a!

Ầm ầm!

Nương theo lời nói của Nhiếp Vân, một cung điện cực lớn đột nhiên xuất hiện, rơi xuống mặt đất, đè trọn tế đàn ở phía dưới cung điện.

Cung điện mang theo khí tức xa xưa từ cổ chí kim, liên thông với thời gian và không gian, trấn áp vạn vật, mang theo lực lượng tiêu tan sinh tử. Đám người đang xem náo nhiệt của Kiếm Linh cốc trước đó lập tức cảm nhận được cổ lực lượng này. Tất cả đều bị

dọa tới mức biến sắc, hai chân liên tục lui lại.

Sưu!

Cung điện xuất hiện, Nhiếp Vân cũng không thèm nhìn Cự Kiếm sau lưng mà quay người đi vào bên trong cung điện.

Đinh đinh đinh đinh!

Cự Kiếm hung hăng bổ vào trên cung điện, giống như kiếm gỗ chém vào trên sắt thép vậy. Sắc mặt của Đại Tế Tự lập tức biến sắc, cổ tay vỡ ra, máu tươi chảy ròng ròng.

- Thần binh Đế cảnh? Làm sao có thể... Ngươi chỉ là một Vương cảnh viên mãn, tại sao lại có thể có được thần binh Đế cảnh mà ngay cả cường giả Đại Đế cũng không có cơ chứ? Không có khả năng... Không có khả năng!

Hai mắt của Đại Tế Tự đỏ thẫm, cả người dường như đã rơi vào trong điên cuồng.

Tuy rằng hắn chưa từng rời khỏi Kiếm Linh cốc này, thế nhưng trình độ quý hiếm của thần binh Đế cảnh hắn vẫn biết rõ một ít. Loạ thần binh như vậy, một ít cường giả Đại Đế cũng không thể có. Đối phương chỉ là một Vương cảnh viên mãn thì làm sao có thể đơn giản lấy ra được cơ chứ?

Đinh đinh đinh đinh!

Cự Kiếm ở trên không trung, không ngừng bổ về phía cung điện, liên tục bổ vài chục cái. Lúc này Đại Tế Tự lại lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Tuy rằng hắn khống chế sáu thành lực lượng của thần binh Đế cảnh Kiếm Linh cốc này. Thế nhưng lại không có cách nào vận dụng được bản thể của nó. Như vậy làm sao có thể đánh phá được phòng ngự của Viêm Hoàng điện cơ chứ?

Nếu như không phải thực lực của Nhiếp Vân quá thấp, phải mượn lực lượng của Viêm Hoàng điện. Như vậy chỉ cần bằng vào lực

phản chấn của kiện Đế cảnh thần binh này thì cũng có thể khiến cho hắn trực tiếp tử vong.

Đại Tế Tự điên cuồng tấn công Viêm Hoàng điện, hy vọng có thể chém giết được Nhiếp Vân. Tất cả tộc nhân ở chung quanh đều rơi vào trong trầm mặc.

Đại Tế Tự ở trong suy nghĩ của bọn họ, vì tộc nhân mà bất cứ chuyện gì cũng có thể làm được. Công chính vô tư, là hình mẫu của tất cả mọi người, thế nhưng bây giờ... Đại Tế tự lại giống như chó điên, không ngừng công kích người từ bên ngoài đến đang hoàn toàn không có lực lượng phản kháng!

- Đại Tế Tự... Hắn thực sự là Đại Tế Tự của chúng ta hay sao?

- Chẳng lẽ lời của người từ bên ngoài đến kia là thật? Đại Đế tự thực sự đã đưa Kiếm thị lệnh cho Lục Huyền, lại để cho hắn ta cướp đoạt Kiếm Ý phù của tất cả mọi người hay sao?

- Có lẽ là thật, nếu không tại sao ngay cả một khỏa Kiếm Ý phù mà đám người Lục Bắc Hoang, Lục Nham cũng không chiếm được cơ chứ?

- Sử dụng Kiếm thị để cướp đoạt... Quá phận, xúc phạm tới tộc quy...

Tất cả tộc nhân, ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, trong lòng đều xuất hiện vẻ thất vọng.

Trước đó có không ít người đều coi Đại Tế Tự làm hình mẫu, dùng hắn làm mục tiêu để phấn đấu, làm thần tượng. Thế nhưng giờ phút này, tất cả đều cảm thấy chuyện này rất là buồn cười.

- Chư vị!

Nhìn thấy vẻ thất vọng của đám đông, Lục Bắc Hoang đi về phía trước một bước, đi tới phía trước của tất cả mọi người rồi nói.

- Tình cảnh trước mắt chắc hẳn các ngươi cũng đã nhìn thấy rồi đó Đại Tế Tự đã tự mình xúc phạm tộc quy, dùng việc công báo thù

riêng, không quan tâm tới Lục Hi lệnh, bỏ qua ước thúc và quy củ của tổ tiên đối với chúng ta. Ý đồ đánh giết khách nhân từ bên ngoài tới đối... Hắn đã không xứng làm Đại Tế Tự nữa. Ta hi vọng các vị cùng với ta cùng nhau hiến tế, bài trừ địa vị Đại Tế Tự của hắn!

------oOo------

Chương 3320: Gió bắt đầu thổi (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không sai, người này đã làm như vậy thì có tư cách gì làm Đại Tế Tự nữa cơ chứ? Nếu như không lấy lực lượng của hắn. Sợ rằng tất cả chúng ta cũng sẽ bị hắn ta chém giết thủ tiêu a!

- Chuyện này ta ủng hộ Lục Bắc Hoang!

- Ta cũng ủng hộ hắn.

Lời nói của Lục Bắc Hoang, rơi vào trong tai của mọi người, không cần bao lâu đã nhận được câu trả lời nhất quán của cả đám.

Giờ phút này Đại Tế Tự đã rơi vào trong điên cuồng, không xứng để chưởng quản Kiếm Linh cốc nữa.

Ông!

Trong lúc bọn hắn nói, từng giọt máu tươi bắn ra, tản mát ra tia sáng chói mắt.

Cô cô cô cô!

Tất cả máu tươi giao hòa vào cùng một chỗ, một trận đồ cổ quái đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Đại Tế Tự, là người được tất cả mọi người cùng phong, đương nhiên mọi người cũng có thể phế bỏ được hắn.

Tuy nhiên, vẫn cần giống như trước đó vậy, thông qua tế tự, câu thông với ý niệm mà Đại Đế lưu lại ở trong Kiếm Linh cốc thì mới có thể thành công làm được chuyện này.

Trận đồ cực lớn mang theo lực lượng vô cùng vô tận, trôi lơ lửng ở trên không trung.

- Các ngươi muốn lấy đi lực lượng Đại Tế Tự của ta? Nằm mơ đi.

Uy lực của trận đồ thật sự quá lớn, Đại Tế Tự đang điên cuồng công kích Viêm Hoàng điện cũng phải mạnh mẽ xoay đầu lại rồi quát lên một tiếng.

- Phá cho ta!

Bàn tay khẽ động một cái, trường kiếm không biết kéo dài bao xa lập tức bổ tới.

Phanh!

Trận đồ còn chưa có triệt để triệu hồi ra ý niệm của Đại Đế thì đã bị chém thành hai khúc.

PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC!

Tất cả các tộc nhân hiến tế đồng thời bị trọng thương, khuôn mặt cả đám đỏ hồng, miệng điên cuồng phun ra máu tươi.

Hiến tế có thể lấy đi vị trí của Đại Tế Tự, hủy bỏ quyền khống chế sáu thành Kiếm Linh cốc của hắn. Thế nhưng... Đầu tiên cần phải tế tự thành công. Nếu như không thành công, như vậy sẽ không có bất cứ tác dụng gì.

- Dám đầu độc bọn hắn hiến tế, xem ra ngươi cũng không giữ lại được, đi chết đi cho ta.

Một kiếm phá vỡ trận đồ mà mọi người hiến tế tạo thành. Hai mắt Đại Tế Tự nhìn về phía Lục Bắc Hoang, trong mắt đằng đằng sát khí.

Nếu như không phải phản ứng của hắn nhanh, phát giác ra mọi người địunh hiến tế huỷ bỏ địa vị Đại Tế Tự của hắn thì chỉ sợ hiện tại hắn đã bị tước bỏ quyền khống chế. Từ trên vị trí cao cao tại thượng rơi xuống dưới đất rồi.

Mũi tên đã rời cung thì sẽ không có biện pháp quay đầu lại được, giờ phút này hắn đã không có biện pháp nào khác. Nột khi bị thu hồi quyền khống chế, như vậy nhất định hắn sẽ phải chết!

So với việc như vậy, còn không bằng làm tất cả mọi chuyện quyết liệt. Chém giết toàn bộ những người phản đối, dùng thủ đoạn máu lạnh khống chế toàn bộ cục diện!

Tuy rằng gần đây tộc nhân hòa thuận với nhau, thế nhưng chính sách thiết huyết cũng không phải là chưa từng có. Hơn một trăm vạn năm trước đã có một vị tổ tiên, mượn nhờ lực lượng của Đại Tế Tựmà khống chế cục diện ổn định lại. Khiến cho tất cả mọi người thần phục.

Cho dù sau đó, vị tổ tiên này cuối cùng cũng chết không yên lành. Thế nhưng dù sao cũng đã trấn áp toàn bộ tộc nhân trong suốt một trăm năm.

Thời gian một trăm năm đã có thể làm ra rất nhiều chuyện a.

Ít nhất trong khoảng thời gian này hắn sẽ có thể nghĩ biện pháp để thay đổi cục diện. Tranh thủ được người ủng hộ.

Cho nên… Lúc này hắn chỉ có thể dùng vũ lực để tiêu diệt người phản đối, lại khiến cho người của Kiếm Linh cốc biến thành một đám cừu ngon ngoan ngoãn chờ lệnh!

- Trốn!

Không nghĩ tới phản ứng của Đại Tế Tự lại nhanh như vậy, trực tiếp cắt đứt đám đông đang tế tự, Lục Bắc Hoang biến sắc, lập tức quay người bỏ chạy.

Không trốn cũng không có biện pháp nào khác a. Đừng nói là hắn, cho dù là Nhị Tế tự tới đây, đối mặt với Đại Tế Tự có quyền khống

chế sáu thành thì cũng chỉ có thể nuốt hận tại chỗ mà thôi.

- Ngươi chạy thoát được sao?

Hừ lạnh một tiếng, trường kiếm ở trước mặt của Đại Tế Tự lại lần nữa đánh xuống bên dưới.

Giải quyết dứt khoát, đã làm lần đầu tiên thì hắn cũng sẽ không sợ mười lăm làm gì.

Lục Bắc Hoang là thiên tài tuyệt đỉnh, lại là thân tôn tử của Nhị Tế tự. Mà Nhị Tế tự đã đem theo người từ bên ngoài đến kia đào tẩu. Như vậy hắn sẽ giết tôn tử của đối phương thu chút tiền lãi trước.

- Dừng tay!

Ầm ầm!

Ngay khi trường kiếm của hắn sắp đánh trên người Lục Bắc Hoang thì lập tức có một tiếng hét lớn vang lên, một thủ chưởng đột nhiên xuất hiện, lập tức ngăn cản kiếm quang.

Nhị Tế tự bay tới, ngăn ở dưới thân kiếm, sắc mặt nhanh chóng trở nên trắng bệch.

- Nhiếp Đồng đâu rồi?

Nhìn thấy hắn xuất hiện, Nhiếp Vân đứng ở bên trong Viêm Hoàng điện có chút sững sờ.

Không phải người này đưa Nhiếp Đồng đi tiếp nhận truyền thừa hay sao? Sao lại xuất hiện ở đây cơ chứ?

- Ta đã đưa hắn đến nơi truyền thừa, có thể tiếp nhận được truyền thừa hay không thì phải dựa vào chính bản thân hắn mà thôi.

Nghe thấy lời nói nghi hoặc của Nhiếp Vân, Nhị Tế tự vội vàng giải thích một câu.

- Thì ra là thế, vậy thì đa tạ!

Nhiếp Vân thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Lục Bắc Hoang, ngươi đừng phản kháng...

- Được!

Lục Bắc Hoang không biết hắn có ý gì. Thế nhưng hắn lại biết rõ đối phương đã nói như vậy, nhất định sẽ có biện pháp. Lúc này hắn cũng không phản kháng, ngay sau đó đã cảm thấy có một cỗ lực lượng quấn quanh trên thân thể của hắn. Sưu một cái, hắn đã biến mất tại chỗ.

Sau một khắc hắn đã đi vào bên trong Viêm Hoàng điện.

Đối mặt với Đại Tế Tự đã rơi vào trong điên cuồng, muốn Lục Bắc Hoang không bị chém giết, như vậy chỉ có thể thu hắn ta vào bên trong Viêm Hoàng điện thì mới coi như là an toàn nhất.

- Tam Tế tự, hắn đã điên rồi, chẳng lẻ ngươi còn muốn trơ mắt nhìr tất cả tộc nhân sinh linh đồ thán. Tất cả đều phải chết ở chỗ này hay sao?

Thấy tôn tử đã được cứu đi, Nhị Tế tự khẽ thở dài một hơi. Lập tức dùng ánh mắt cảm kích liếc nhìn Nhiếp Vân, hắn lập tức lên tiếng rống to.

Giờ phút này Đại Tế Tự đã điên cuồng, nếu như không nhanh chóng bắt lại, như vậy cả Kiếm Linh cốc chỉ sợ cũng sẽ gặp phải tai họa cực lớn.

- Ta...

Trên mặt Tam Tế tự tràn ngập vẻ do dự.

- Nhìn bộ dáng của hắn, cho dù giết chết ta, ngươi cảm thấy ngươi có thể may mắn thoát khỏi được bàn tay của hắn hay sao? Nhất định hắn cũng sẽ giết chết ngươi như giết chết ta mà thôi. Chẳng lẽ ngươi đã quên chuyện Lục Thắng trăm vạn năm trước hay sao?

------oOo------

Chương 3321: Gió bắt đầu thổi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy hắn còn đang do dự, Nhị Tế tự chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lập tức mở miệng quát lớn.

Lục Thắng trăm vạn năm trước chính là Đại Tế Tự đã khiến cho toàn bộ Kiếm Linh cốc lúc trước biến thành cảnh tượng sinh linh đồ thán.

Vị Đại Tế Tự này cướp đoạt quyền lợi của Nhị Tế tự và Tam Tế tự, khống chế toàn bộ Kiếm Linh cốc một cách nguyên vẹn. Mà ngay cả các vị trưởng lão, ai có thể sống ai có thể chết, tất cả đều do mộ lời của hắn mà định.

Trong trong một trăm năm mà hắn thống trị, tất cả tộc nhân như rơi vào trong địa ngục. Ngay cả mở miệng nói chuyện cũng không dám nói quá lớn. Bởi vì mọi người đều sợ rơi vào trong lỗ tai của hắn, bị định tội mà diệt sát.

Loại tình huống này, mãi trăm năm sau. Trong một lần hắn ta tu luyện tẩu hỏa nhập ma, tiến vào trạng thái bế quan. Khi đó tất cả mọi người cùng nhau tập hợp lại một chỗ cử hành tế tự, xóa bỏ thân phận Đại Tế Tự của hắn. Khi đó chuyện kia mới chấm dứt.

Cho dù người này cuối cùng cũng đã chết không yên lành. Thế nhưng trong thời gian trăm năm, tất cả mọi người đều giống như là thịt cá, cả Kiếm Linh cốc đã tổn thất gần như một nửa người, tổn thất hơn phân nửa thiên tài trong cốc!

Nếu như hôm nay không ngăn cản tên Đại Tế Tự này. Như vậy hắn ta sẽ trở thành Lục Thắng thứ hai, Kiếm Linh cốc cũng sẽ rơi vào tình huống trăm vạn năm trước, tất cả mọi người sẽ làm trâu ngựa. Để mặc cho người ta chém giết mình.

- Không sai, cho dù chúng ta không phải là đối thủ thì cũng không

thể để cho mình bị bêu danh, để lại tiếng xấu muôn đời được.

Tam Tế tự hét dài một tiếng, cũng bay ra, lực lượng toàn thân sôi trào, lập tức đi tới trước mặt Nhị Tế tự.

Tuy rằng Lục Thắng trăm vạn năm trước khiến cho vô số người phỉ nhổ. Thế nhưng những người năm đó ủng hộ hắn kia, cũng không có kết quả tốt lành gì. Cũng được ghi danh trên sử sách của tộc, nhưng mà... Lại bị tộc nhân phỉ nhổ và khinh thường.

Nếu như hôm nay hắn sợ hãi và lùi bước. Như vậy nhất định sẽ khiến cho Đại Tế Tự thực hiện được âm mưu. Khi đó chẳng những thời gian về sau hắn không sống được khá giả mà nhất định còn có thể trở thành tội nhân trong lịch sử.

So với việc bêu danh muôn đời, còn không bằng hôm nay liều chết chiến một trận!

- Được, để cho chúng ta cùng nhìn xem hắn ta mạnh như thế nào a. Cho dù chúng ta có chết thì cũng là chết vì Kiếm Linh cốc a!

Thấy Tam Tế tự nói vậy, Nhị Tế tự cười ha hả, lực lượng cường đại dung hợp với nhau vào một chỗ, một thanh Cự Kiếm cũng đột nhiên xuất hiện ở trên không trung.

Hai người liên thủ có thể điều động bốn thành lực lượng của Kiếm Linh cốc, tuy rằng không có biện pháp so với Đại Tế Tự, thế nhưng cũng có thể chống lại được đối phương một hai.

- Các ngươi đã muốn chết như vậy thì ta sẽ thành toàn cho các ngươi!

Thấy hai người đã liên hợp lại, Đại Tế Tự khống chế trường kiếm đánh xuống chỗ hai người.

Rầm rầm rầm rầm!

Cả Kiếm Linh cốc bị vô số lỗ đen bao trùm, kiếm khí tung hoành, thành trì sơn mạch dưới lực lượng cường đại trùng kích lập tức bị sụp đổ, biến thành bụi phấn.

Khống chế lực lượng của Kiếm Linh cốc, ở trong Kiếm Linh cốc chính là tồn tại vô địch. Thực lực so với cường giảThâu Tiên Tá Thọ cảnh cũng còn đáng sợ hơn nhiều.

Trường kiếm mà Nhị Tế tự, Tam Tế tự liên hợp tạo thành, tuy nhiên uy lực quả thực lại yếu hơn so với Đại Tế Tự, hai người không ngừng lui về phía sau, trên người cũng bắt đầu xuất hiện vết thương.

Hai người bọn họ liên hợp lại với nhau, thế nhưng lực khống chế đối với Kiếm Linh cốc lại không bằng Đại Tế Tự. Một khi chính thức chiến đấu, hai người bọn hắn sẽ triệt để rơi vào bị động.

- Thực lực của ta vẫn còn quá yếu a...

Nhìn chiến cuộc ở trước mặt, hai tay Nhiếp Vân xiết chặt, thế nhưng cũng không có biện pháp nào khác.

Bằng vào thực lực bây giờ của hắn, căn bản không có cách nào nhúng tay vào được trận chiến này.

Có thể giữ được tính mạng, cũng đã là công lao của Viêm Hoàng điện rồi. Mà hắn cũng không có biện pháp nào có thể triệt để khống chế thần binh Đế cảnh này.

- Ha ha, để ta xem các ngươi còn sống được tới khi nào nữa…

Một kiếm bổ ra, lực lượng cường đại mạnh mẽ đâm tới, rất nhanh hai người Nhị Tế tự và Tam Tế tự đã rơi vào thế hạ phong, kiếm khí cường đại quét ngang, thân thể của hai người cũng đều bị thương nặng. Cả hai như là một chiếc bao tải cũ nát, miệng mắt mũi tai đều có máu tươi chảy ra.

Nhìn bộ dáng của bọn hắn, cho dù có thể kiên trì thì cũng không thể kiên trì được thời gian bao lâu.

- Gia gia...

Nhìn thấy Nhị Tế tự tùy thời cũng có thể mất mạng, Lục Bắc Hoang

giãy dụa muốn lao ra khỏi Viêm Hoàng điện.

- Không cần phải gấp, giết bọn hắn, ta sẽ giết chết từng người một trong các ngươi. Nhiếp Vân, tuy rằng ngươi trốn vào trong chỗ này ta tạm thời không giết được ngươi. Thế nhưng, ta không tin ngươi có thể một mực trốn ở trong đó mà không ra ngoài! Chỉ cần còn ở tỏng Kiếm Linh cốc không ra ngoài được, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày sẽ chết ở trên tay của ta...

Đại Tế Tự lạnh lùng cười cười, trường kiếm trong tay lần nữa giơ lên, mạnh mẽ đánh xuống bên dưới.

Giờ phút này Nhị Tế tự và Tam Tế tự đã tiêu hao tất cả lực lượng của bản thân. Đối với một kiếm này căn bản không có lực lượng ngăn cản nổi.

Sưu.

Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng lần này bọn họ khó có thể may mắn thoát khỏi thì đột nhiên trong Kiếm Linh cốc... Bắt đầu có gió thổi.

Cơn gió này không lớn, thế nhưng lại giống như thổi qua mặt hồ đang yên tĩnh, tạo thành từng đạo gợn sóng, khiến cho tất cả mọi người không nhịn được phải ngẩng đầu lên nhìn.

Kiếm Linh cốc là không gian bên trong thần binh, tất cả gió, mưa đều là do lực lượng của ba vị tế tự khống chế lượng mà hình thành.

Giờ phút này ba đại tế tự đang đánh nhau hừng hực khí thế như vậy. Tại sao lại có thể có gió xuất hiện cơ chứ?

Không riêng gì các tộc nhân phát hiện ra chuyện dị thường, mà ngay cả Đại Tế Tự cũng sững sờ một chút. Hắn không nhịn được mà dừng công kích lại, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn một cái.

Ầm ầm!

Ngay trong nháy mắt khi hắn ngẩng đầu lên thì lại có một tiếng oanh minh vang vọng, làm cho mặt đất lắc lư kịch liệt. Bầu trời

trước đó còn nắng ráo sáng sủa trong nháy mắt đã trở nên lờ mờ, vô số đám mây không biết từ đâu kéo tới. Trên mỗi một đám mây đều có quang mang bảy màu lóng lánh.

- Có chuyện gì xảy ra?

------oOo------

Chương 3322: Nhiếp Đồng xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thiên Địa biến sắc? Quang mang bảy màu? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là...

- Chẳng lẽ đã có người đạt được truyền thừa của Đại Đế? Kích hoạt khí linh của Kiếm Linh cốc đang ngủ say hay sao?

- Truyền thuyết kia là thật?

Nhìn thấy bầu trời đột nhiên xuất hiện biến hóa như vậy, tất cả mọi người sửng sốt, sau đó trong mắt lập tức hiện lên vẻ cuồng nhiệt.

Bọn hắn bị vây khốn ở tỏng Kiếm Linh cốc vô số năm, tựa như khốn thú trong lồng vậy. Thứ bọn hắn muốn nhất chính là có người có thể được Đại Đế tán thành, đạt được truyền thừa nguyên vẹn của hắn, luyện hóa Kiếm Linh cốc. Khiến cho bọn hắn có thể rời khỏi nơi này. Hi vọng này vốn cực kỳ nhỏ bé, thế nhưng giờ phút này lại đột nhiên nhìn thấy hi vọng. Bảo sao bọn hắn lại không kích động cơ chứ?

- Không có khả năng... Người ngoại tộc kia căn bản không có khả năng được Đại Đế tán thành a!

Khác với vẻ hưng phấn của mọi người, Đại Tế Tự lập tức biến sắc, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin được.

Vừa rồi Nhị Tế tự đã đưa người ngoại tộc kia tới nơi truyền thừa. Theo hắn thấy, đối phương căn bản không có khả năng thành

công, cho nên hắn cũng không coi chuyện này quá quan trọng... Thế nhưng một màn trước mắt, lại khiến cho hắn bắt đầu sợ hãi!

Nếu như người từ bên ngoài đến kia thực sự đạt được truyền thừa, có thể tưởng tượng ra được. Người thứ nhất phải chết cũng chính là hắn!

- Ta muốn giết sạch các ngươi...

Sắc mặt dữ tợn, hai mắt của Đại Tế Tự lần nữa đỏ lên.

Mắt thấy chuyện sắp thành công lại xuất hiện loại chuyện như thế này. Mấy lần trùng kích liên tục đã khiến cho hắn trở nên triệt để điên cuồng.

Trường kiếm trên không trung lần nữa đánh xuống chỗ Nhị Tế tự và Tam Tế tự, lực lượng cuồng bạo đánh nát không gian, trên không trung của Kiếm Linh cốc lần nữa xuất hiện một cái khe cực lớn.

- Có thể nhìn thấy được truyền thừa thành công trước khi chết, có người đã được Đại Đế tán thành. Như vậy chúng ta có chết cũng đáng.

Nhìn trường kiếm lần nữa bổ tới, đám người Nhị Tế tự chẳng những không có sợ hãi, mà ngược lại, trong mắt còn hiện lên vẻ giải thoát.

Nhất là Nhị Tế tự, hắn cười ha hả, trong thanh âm tràn ngập vẻ vui mừng.

Từ trước cho tới nay hắn đều vì tương lai của tộc nhân mà cố gắng, giờ phút này hắn đã nhìn thấy hi vọng tộc nhân có thể đi ra ngoài được. Như vậy trong lòng sao có thể mất hứng được cơ chứ?

Ngay khi đám người Nhị Tế tự đang nhắm mắt chờ chết thì gió dừng lại. Trường kiếm đang đánh xuống cũng dừng lại, đám mây đang quay cuồng cũng dừng lại, giống như thời gian trong nháy mắt này đột nhiên trở nên bất động vậy.

Sưu!

Một bóng người đột ngột xuất hiện, hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy trường kiếm đang đánh xuống.

Cự kiếm mà Đại Tế Tự đánh xuống đã bị hai ngón tay của hắn kẹp chặt.

- Cái gì?

Tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Lực lượng thanh kiếm này của Đại Tế Tự vừa rồi tất cả mọi người cũng đã nhìn thấy, uy lực vô cùng, cho dù là cường giả Thâu Tiên Tá Thọ cảnh tới đây cũng sẽ đơn giản bị chém giết. Thế nhưng giờ phút này lại bị một người nhẹ nhàng dùng ngón tay kẹp chặt. Cho dù mọi người tận mắt nhìn thấy, thế nhưng cũng khó mà tin được chuyện đang xảy ra trước mắt.

- Làm sao có thể...

Nhất là Đại Tế Tự, cả người hắn như sắp phát điên. Điên cuồng dùng lực lượng khống chế, muốn đoạt lại thanh kiếm của mình. Thế nhưng hắn lại phát hiện ra, trường kiếm lại giống như mọc rễ vậy. Dính vào trên đầu ngón tay của đối phương, vô luận hắn dùng bao nhiêu lực lượng thì cũng không thể thu hồi trường kiếm lại được.

- Nhiếp Đồng...

Nhiếp Vân nhìn về phía bóng người đang vươn tay kẹp lấy thanh Cự kiếm, miệng khẽ thở dài ra một hơi.

Người đột ngột xuất hiện cứu hai người Nhị Tế tự, Tam Tế tự chính là Nhiếp Đồng.

- Thu hồi!

Nhiếp Đồng ở trên không trung, lạnh lùng nhìn qua Đại Tế Tự đang ở phía trước, không có bất kỳ động tác gì. Hắn chỉ nhàn nhạt mở

miệng nói một câu.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang xuất hiện, Đại Tế Tự chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, lực lượng mới vừa rồi còn cường đại vô cùng lại lập tức giống như thủy triều, điên cuồng thối lui.

- Không có khả năng... Không thông qua tế tự, làm sao ngươi có thể cướp đoạt lực lượng của ta được chứ... Ta không tin...

Đồng tử của Đại Tế Tự co rụt lại, triệt để rơi vào trong sợ hãi.

Bởi vì đây là dấu hiệu của lực lượng khống chế Kiếm Linh cốc của Đại Tế Tự đã bị tước đoạt!

Không phải chỉ có tộc nhân tế tự mới có thể cướp đoạt lực lượng, địa vị của hắn hay sao? Sao thiếu niên trước mắt này chỉ mới nói một câu mà lực lượng của hắn đã lập tức biến mất như vậy chứ?

Điều này không có khả năng a.

Hiện tại sở dĩ hắn thần cản giết thần, phật cản giết phần đó là bởi vì mượn cỗ lực lượng này, một khi nó bị tước đoạt đi... Như vậy chẳng khác nào hắn mất đi tất cả, không còn bất kỳ cái gì nữa.

- Ha ha, hắn đã được Đại Đế tán thành, đạt được truyền thừa của tổ tiên, chẳng khác nào đã triệt để luyện hóa Kiếm Linh cốc, cướp đoạt lực lượng của ngươi còn không phải là chuyện quá dễ dàng hay sao?

Nhị Tế tự dường như đã nghĩ thông suốt ra cái gì đó, hắn điên cuồng cười lớn.

Nếu như trước đó hắn còn hoài nghi thiếu niên này không phải thực sự được Đại Đế tán thành, thế nhưng hiện tại hắn đã biết rõ, chuyện này nhất định là sự thực!

Chỉ có như thế thì mới có thể nói một câu đã hủy bỏ quyền khống chế sáu thành lực lượng Kiếm Linh cốc của Đại Tế tự.

Người luyện hóa Kiếm Linh cốc chẳng khác nào là hoàng đế, mà những tế tự như bọn hắn chỉ là tướng quân, tuy rằng cũng có thể vận dụng được lực lượng của Kiếm Linh cốc. Thế nhưng cũng có thể bị một lời nói của hoàng đế huỷ bỏ tư cách.

Xì Xì Xì Xì Xì!

Trong tiếng hô điên cuồng của Đại Tế Tự, thân thể cao lớn của hắn lập tức giống như bóng da xì hơi. Không ngừng thu nhỏ lại, chỉ trong chốc lát chỉ còn lại lực lượng của bản thân hắn. Thực lực có thể điều động đã triệt để biến mất không thấy gì nữa.

- Không...

Cảm nhận được lực lượng trong cơ thể đã biến mất không thấy gì nữa, Đại Tế Tự triệt để sợ hãi. Miệng gào rú một tiếng, tay lấy ra một thanh trường kiếm đâm tới chỗ Nhiếp Đồng.

Tuy rằng hắn không có khống chế lực lượng của Kiếm Linh cốc, thế nhưng thực lực của bản thân vẫn như cũ là Hoàng cảnh viên mãn, cũng không thể khinh thường được.

Trường kiếm mang theo khí tức hung mãnh đâm thẳng tới chỗ Nhiếp Đồng. Tuy nhiên, còn chưa tới đến trước mặt Nhiếp Đồng thì đã thấy một ngón tay của Nhiếp Đồng duỗi ra.

------oOo------

Chương 3323: Phân thân (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm Ầm!

Không thấy được lực lượng chấn động, cũng không có cảm nhận được năng lượng tuôn ra. Thế nhưng Đại Tế Tự lại trực tiếp bị định thân ở trên không trung, giống như côn trùng bị đông cứng bên trong khối băng vậy. Vô luận giãy dụa như thế nào cũng không thể

nhúc nhích nổi lấy một cái.

- Nhị Tế tự!

Sauk hi làm xong những chuyện này, Nhiếp Đồng quay đầu nhìn về phía Nhị Tế tự đang bị trọng thương, ngón tay khẽ động một chút.

Tuy nhiên, khác hẳn với chuyện mà Đại Tế Tự gặp phải. Vết thương trên người của Nhị Tế tự dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng lành lại. Khí tức vốn uể oải vô cùng, ngay sau đó đã trở nên cường đại.

- Quyền khống chế? Sáu thành quyền khống chế của Đại Tế tự đều trở thành của ta sao?

Cảm nhận được biến hóa của thân thể, Nhị Tế tự lập tức biến sắc, khuôn mặt vì hưng phấn mà có chút ửng hồng.

Nương theo một ngón tay của đối phương thì hắn đã biết rõ, vừa rồi Nhiếp Đồng này đã đem sáu thành quyền khống chế đoạt được từ trên người Đại Tế Tự, rót vào trên thân thể của hắn. Nói cách khác, từ giờ trở đi hắn đã có tám thành rưỡi lực khống chế đối với Kiếm Linh cốc!

Đương nhiên, loại lực lượng này là do thiếu niên này một tay giao cho. Cho nên đối phương vẫn như trước, có thể dùng một lời nói hủy bỏ tư cách này của hắn.

- Đại Tế Tự làm trái lại tổ huấn, phá hỏng quy củ Kiếm linh cốc, hiện tại ta sẽ giao hắn cho các ngươi xử trí!

Sau khi làm xong những chuyện này, Nhiếp Đồng nhàn nhạt nói ra một câu, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra một cái. Đại Tế Tự bị giam cầm ở trên không trung lập tức bay về phía Nhị Tế tự.

- Đa tạ!

Thấy Nhiếp Đồng không có giết chết Đại Tế Tự mà lại giao cho mình, Nhị Tế tự đã biết rõ đối phương cố ý làm như vậy. Để cho tộc nhân dùng tộc quy tiến hành xử phạt đối với Đại Tế Tự, cho nên

trong lòng hắn không nhịn có chút được cảm kích.

- Ca ca!

Không để ý tới hắn đang cảm kích, Nhiếp Đồng quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân một cái.

- Ta biết ngay đệ sẽ thành công mà!

Nhiếp Vân vui mừng gật gật đầu, cười ha hả, lập tức thu Viêm Hoàng điện vào trong Nạp Vật thế giới.

Nếu như đã không có nguy hiểm, như vậy cũng không cần phải tiếp tục trốn ở bên trong làm gì.

Đối với việc đệ đệ có thể được Lục Hi Đại Đế tán thành, chuyện này hắn cũng không có chút nghi ngờ nào.

Có được máu tươi và miếng phù lục kia của Lục Hi, muốn được tán thành và luyện hóa cả Kiếm Linh cốc chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Chính là bởi vì như thế, cho nên sau khi gặp được nguy hiểm, hắn mới để cho Nhị Tế tự lập tức mang Nhiếp Đồng rời đi, nắm chắc thời gian tiếp nhận truyền thừa.

Tuy nhiên, theo hắn thấy, muốn được Lục Hi Đại Đế tán thành cần phải tốn không ít thời gian. Thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không có nghĩ tới mọi chuyện lại nhanh như vậy.

- Nếu như không có ca ca thì đệ không có khả năng thành công a!

Nhiếp Đồng cười nói.

Hắn biết rõ nếu như không phải có ca ca của hắn trợ giúp, cho dù thiên phú của hắn mạnh mẽ tới đâu, muốn được Lục Hi Đại Đế tán thành cũng là chuyện không thể nào.

Ít nhất máu tươi của Lục Hi, còn có phù lục, tất cả mọi thứ hắn đều không có được.

- Giữa huynh đệ chúng ta không cần phải nhiều lời...

Nhiếp Vân cười cười, liếc nhìn kỹ đệ đệ một cái, lại không nhịn được có chút sững sờ:

- Đây là phân thân của đệ sao?

Lúc này hắn mới phát hiện ra, người xuất hiện ở trước mặt hắn cũng không phải là bản tôn của đệ đệ, mà là phân thân của đối phương.

- Đúng vậy, đây là một ý niệm phần thân của đệ. Còn bản thân vẫn đang tiếp nhận truyền thừa, tạm thời không có cách nào đi ra ngoài được.

Nhiếp Đồng cười cười:

- Ca ca yên tâm đi, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra. Khi đệ đi ra, tất sẽ có thể phá tan cửa ải cuối cùng, trở thành cường giả Đại Đế chính thức a!

- Trở thành cường giả Đại Đế?

Hai mắt của Nhiếp Vân sáng ngời, trong mắt tràn ngập vẻ khó có thể tin tưởng.

- Không phải cường giả Đại Đế không thể truyền thừa, chỉ có thể dựa vào bản thân tự mình lĩnh ngộ hay sao?

Cường giả Đại Đế là tồn tại siêu việt Thiên Đạo, cần tự mình lĩnh ngộ, tìm kiếm đại đạo thích hợp với chính mình, nếu như truyền thừa có thể đạt được Đại Đế. Như vậy cả Thần giới cũng không có tình trạng người trở thành cường giả Đế cấp chỉ có số ít như vậy a.

- Truyền thừa của Lục Hi Đại Đế cũng không thể khiến cho đệ đột phá, thế nhưng trong lòng của đệ đã có kiếm đạo thuộc về mình. Nếu như mượn con đường của hắn tiến lên có thể làm cho đệ bớt đi không ít quanh co, tìm được tới giới hạn của mình! Ca ca không cần lo lắng, đệ đã biết rõ phương hướng, nhất định sẽ có thể thành công được!

Biết rõ hắn đang nghĩ cái gì, Nhiếp Đồng giải thích, trong mắt mang theo vẻ dặn dò:

- Thời gian hoàn thành quá trình này không có cách nào xác định được. Dài thì có khả năng tới ức vạn năm, ngắn thì cũng có khả năng là vài năm... Nói cách khác, ca ca, có khả năng trong khoảng thời gian này đệ đệ không thể cùng ca ca lưu lạc Thần giới. Cho nên tất cả mọi chuyện ca ca cần phải cẩn thận!

- Tu luyện cho tốt đi a, hi vọng mọi chuyện giống như lời đệ nói, chờ khi đệ đi ra, khi đó đệ sẽ trở thành một vị Đại Đế!

Trong lòng Nhiếp Vân vô cùng cao hứng, ngay sau đó hắn lại cười ha hả một tiếng:

- Về phần an toàn, đệ không cần phải lo lắng làm gì. Thủ đoạn khác của ca ca ta không nhiều lắm, thế nhưng chỉ riêng thủ đoạn bảo vệ tính mạng lại có không ít, lại nói, có Thần Nông Bách Thảo Kinh và Viêm Hoàng điện ở trên người, cho dù muốn chết... Cũng không có dễ dàng như vậy a!

- Được, vậy đệ đi đây, đây chỉ là một đạo ý niệm của đệ. Không thể ngây ngốc ở bên ngoài quá lâu được.

Nhiếp Đồng khẽ gật gật đầu, thân thể dần dần trở nên mờ nhạt, sưu một cái rồi lập tức biến mất.

Hắn biết rõ lời của ca ca nói là thật, nếu như chỉ bàn về thủ đoạn bảo vệ tính mạng thì ca ca so với hắn cường đại hơn quá nhiều. Lại tăng thêm ca ca thông minh tuyệt đỉnh, cho dù một mình lưu lạc ở bên ngoài thì cũng sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

- Sưu!

Thấy thân ảnh của đệ đệ đã biến mất, Nhiếp Vân biết rõ đệ đệ đã định toàn lực luyện hóa máu tươi của Lục Hi, trùng kích lên cảnh giới cao hơn. Vì vậy hắn cũng không nói thêm một lời nào nữa mà chỉ ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Lúc này Đại Tế Tự đã bị đám người Nhị Tế tự trói chặt, vây vào

giữa.

------oOo------

Chương 3324: Phân thân (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thắng làm vua thua làm giặc, muốn chém giết muốn róc thịt thì tùy các ngươi! Nếu như sớm biết như thế này, từ khi hai người bên ngoài kia tiến vào Kiếm Linh cốc thì ta phải giết chết bọn hắn mới đúng.

Đại Tế Tự biết rõ bại cục của mình đã định, cho nên hắn cũng không có ý định đào thoát, chỉ là trong hai mắt hiện lên vẻ hối hận.

Hắn là người của trường phái bảo thủ, chán ghét người từ bên ngoài đến. Lúc trước đám người Nhiếp Vân đến đây, hắn vi cố kỵ địa vị Đại Tế Tự của mình cho nên mới không cho người khác lên án, không dám ra tay.

Nếu sát phạt quả quyết hơn một chút, mặc kệ người khác nói thế nào. Như vậy người từ bên ngoài đến kia làm sao có thể đạt được truyền thừa, lại đẩy hắn đến tình cảnh như thế này cơ chứ?

- Ngươi sai rồi, ngươi chỉ quan tâm tới quyền thế của bản thân mình mà không để ý tới tộc nhân, không cân nhắc vì mọi người. Làm như vậy sớm muộn gì nhất định cũng sẽ thất bại mà thôi!

Nhị Tế tự khẽ lắc đầu.

- Trong lòng không có tộc nhân? Lời này là nên nói ngươi mới đúng a. Là ngươi đem truyền thừa của tổ tiên đưa cho người từ bên ngoài đến, khiến cho tộc nhân chúng ta không chiếm được truyền thừa. Rốt cuộc là ai không cân nhắc vì tộc nhân chứ?

Đại Tế Tự cười lạnh một tiếng

- Truyền thừa của tổ tiên bị người từ bên ngoài đến đạt được thì là

không cân nhắc cho tộc nhân? Ngươi vẫn tự cho mình là đúng như vậy a! Ngươi biết tộc nhân muốn đạt được thứ gì nhất hay không?

Nhị Tế tự ngắt lời của hắn, lại chỉ một ngón tay về phía tộc nhân chung quanh:

- Bọn hắn không cần biết ai đạt được truyền thừa, mà là... Có thể rời đi Kiếm Linh cốc, tự do tại bay lượn ở trong Thần giới! Thứ bọn hắn cần chính là tự do! Vô luận là ai đạt được truyền thừa, đối với bọn họ mà nói, đều giống như nhau cả thôi!

- Nói bậy! Truyền thừa để cho người từ bên ngoài đến đạt được, so với bản thân tộc nhân trong tộc đạt được. Hai chuyện này làm sao có thể giống như nhau được chứ?

- Nếu như trong tộc nhân chúng ta có thể đạt được thì cũng đã sớm thành công rồi, cần gì phải chờ tới bây giờ? Chẳng lẽ ngươi vẫn hi vọng bọn hắn ôm lấy mục tiêu mà không có cách nào thực hiện được. Đau khổ chờ đợi, mãi tới lúc tử vong hay sao? Kiếm Linh cốc đã được truyền thừa hơn ức vạn năm. Trong đó thiên tài kinh tài tuyệt diễm nhiều vô số kể, nếu như thực sự có người có thể đạt được truyền thừa, như vậy cũng đã sớm thành công rồi. Nếu như Đại Tế Tự vẫn chỉ hi vọng vào tộc nhân trong tộc. Như vậy chúng ta phải đợi tới lúc nào mới có thể đạt được tự do cơ chứ?

- Chỉ sợ Lục Hi tổ tiên căn bản không có ý định để cho hậu nhân chúng ta đạt được truyền thừa của người. Cho nên mới định ra cái quy củ này, mục tiêu để cho chúng ta ở lại Kiếm Linh cốc chính là.. Vì bảo vệ chúng ta!

Nhị Tế tự khẽ thở dài một hơi rồi nói.

- Bảo vệ?

- Tổ tiên là Kiếm Đạo Đại Đế, tất nhiên sẽ có vô số cừu nhân. Một khi tổ tiên chết, người tới báo thù nhất định sẽ có không ít, hơn nữa chúng ta tu luyện kiếm đạo, không biết quanh co, chỉ chú ý tới sự sắc bén, đúng với lòng mình. Cho nên một khi xuất hiện ở trong Thần giới, nhất định cũng sẽ đắc tội với vô số người... Nếu như thực sự như vậy. Có lẽ chuyện diệt vong chỉ là vấn đề thời gian mà

thôi! Thế nhưng ở lại nơi này thì khác, tuy rằng không khác gì ngồi ngục tù. Thế nhưng lại có thể khiến cho chúng ta phát triển một cách yên ổn, không dính dáng tới hồ nước sâu của Thần giới. Như vậy mới có thể một mực truyền thừa cho tới bây giờ.

Nhị Tế tự giải thích một câu.

Nghe thấy hắn nói như vậy, Nhiếp Vân cũng không khỏi khẽ gật đầu một cái.

Chỉ sợ nguyên nhân này chính là thật a.

Gia tộc có Đại Đế ở trong so với gia tộc mất đi Đại Đế, đây hoàn toàn là hai loại khái niệm khác biệt nhau.

Lúc trước có Đại Đế làm chỗ dựa, ngang ngược càn rỡ, nhất định đã đắc tội với không ít người. Chỉ sợ đối phương vì kiêng kỵ chỗ dựa sau lưng cho nên mới không dám đến làm chuyện quá phận a.

Một khi để cho bọn hắn biết rõ chỗ dựa của gia tộc mất đi, một khi đối phương điên cuồng đột kích, như vậy bọn hắn sao có thể chống đỡ được chứ?

Lục Hi Đại Đế đem hậu đại phong ấn ở trong Kiếm Linh cốc không ra được, nhìn như là giam cầm. Thế nhưng cũng không phải là không có ý tứ bảo hộ cho tộc nhân.

Chỉ có trong hậu đại có người trở thành Đại Đế thì mới có khả năng mở cốc ra... Chỉ riêng chuyện này đã nói lên được vấn đề.

Trở thành Đại Đế, vô luận là tộc nhân hay là người từ bên ngoài đến, đều trở thành chỗ dựa cho bọn họ. Một khi trở lại Thần giới thì cũng có thể cam đoan truyền thừa có thể tiếp tục kéo dài xuống dưới mà không bị suy tàn.

Đại Tế Tự muốn phản bác, thế nhưng lại cảm thấy á khẩu không trả lời được.

- Người Kiếm Linh cốc chúng ta chỉ sinh trưởng ở nơi này. Cũng chưa từng thấy qua thế giới bên ngoài càng thêm rộng lớn. Tâm

cảnh so với Thần giới lại càng nhỏ hơn. Nếu như không có tầm mắt và kiến thức lớn hơn. Như vậy sao có thể trở thành Đại Đế được chứ? Chỉ sợ Lục Hi tổ tiên cũng vì biết rõ những chuyện này cho nên mới không có trông cậy vào hậu nhân chúng ta có thể đột phá tầng gông cùm này. Cho nên mới cố ý để lại Kiếm Linh tháp, lại để cho người trong Thần giới cũng có cơ hội tiến vào trong Kiếm Linh cốc!

Nhị Tế tự lại nói tiếp:

- Cho nên lại nói... Để cho người từ bên ngoài đến tiếp nhận truyền thừa, là bố trí mà tổ tiên cố ý lưu lại, mà không phải là chúng ta chắp tay dâng tặng truyền thừa cho người khác.

- Chuyện này...

Đại Tế Tự im lặng.

Cho dù không muốn thừa nhận, thế nhưng hắn cũng biết lời mà đối phương nói là đúng.

Nếu như tổ tiên muốn để cho hậu bối của bản thân tiếp thu truyền thừa, như vậy cứ đặt Kiếm Linh tháp ở trong là được a. Đáng tiếc, tổ tiên không có làm như vậy. Như vậy chỉ có thể nói rõ một chuyện, tất cả mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của Lục Hi Đại Đế.

- Trong lòng chỉ có quyền thế, không nghĩ tới tộc nhân, vi phạm tộc huấn, định hạ sát thủ... Rất nhiều tội danh cùng gộp lại một chỗ đã là tội chết, ngươi còn lời nào để nói nữa hay không?

Thấy hắn không nói thêm gì nữa, Nhị Tế tự chậm rãi nói một câu.

- Ta... Không có lời nào để nói!

Đại Tế Tự khẽ nhắm mắt lại.

Ầm ầm!

------oOo------

Chương 3325: Trở lại Vân Châu thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn vừa mới nói xong thì thân thể đột nhiên bành trướng Trong lúc tất cả mọi người còn không có chú ý tới thì thân thể hắn đã nổ tung lập tức biến mất ở trước mặt của mọi người.

Tự sát!

- Ài!

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân khẽ thở dài một tiếng.

Tuy rằng hắn rất muốn giết chết Đại Tế Tự này, thế nhưng hắn cũng biết, trong lòng của người này vẫn có tộc nhân Kiếm Linh cốc, chỉ có điều suy nghĩ của đối phương lại có chút hẹp hòi mà thôi.

Đại Tế Tự tự sát tử vong, những chuyện sau đó đương nhiên sẽ rất đơn giản.

Rất nhiều đồng lõa của hắn, dưới sự khống chế của thuộc hạ Nhị Tế tự, tất cả đều nhận được trừng phạt xứng đáng.

Nhị Tế tự khống chế tám thành rưỡi lực lượng của Kiếm Linh cốc, trở thành Đại Tế Tự mới. Một khi nói ra mệnh lệnh, nhất ngôn cửu đỉnh. Không có ai dám phản bác.

Nhiếp Vân lại ở trong Kiếm Linh cốc thêm vài ngày, phát hiện ra đệ đệ vẫn không có chút động tĩnh nào. Hắn biết rõ, nếu như tiếp tục chờ đợi nữa, như vậy không biết sẽ phải chờ tới năm nào tháng nào. Vì vậy trong lòng mới khẽ động, sinh ra tâm tư muốn đi ra bên ngoài.

Mục đích lần này tới Kiếm Linh cốc chính là vì trợ giúp cho đệ đệ đạt được truyền thừa của Lục Hi Đại Đế. Lúc này mục đích đã đạt tới, hắn cũng nên trở về.

Biết rõ suy nghĩ của hắn, Lục Vân Tử cực lực giữ lại, dưới thịnh tịnh của hắn, Nhiếp Vân lại ở lại trong cốc chừng mười ngày.

Mười ngày này đối với hắn mà nói, có chút lãng phí, thế nhưng trên thực tế cũng có tiến bộ cực lớn.

Kiếm Linh cốc được truyền thừa Lục Hi Đại Đế lại. Đồng thời lại còn trải qua vô số thiên tài sinh sôi nảy nở, lý giải đối với kiếm đạo, đã đạt tới cảnh giới đại đạo hóa vi, lực lượng của kiếm đạo lại được phân cách thành vô số bộ phận, mỗi một bộ phận đều có giải thích không giống nhau, uy lực vô cùng.

Hơn mười ngày học tập và nghiên cứu thảo luận cùng với Lục Vân Tử khiến cho lý giải đối với kiếm đạo của hắn càng thêm thâm hậu, thậm chí còn không ngừng kéo dài ra bên ngoài. Đối với võ đạo cũng có lý giải và nhận thức mới mẻ.

Kiếm đạo, võ đạo có chỗ liên hệ với nhau. Lĩnh ngộ kiếm đạo đến cảnh giới nhất định thì lý giải về võ đạo cũng tăng lên không ít, tuy rằng trên phương diện lực chiến đấu không có tăng trưởng quá lớn. Thế nhưng đối với phát triển về sau lại có trợ giúp rất lớn.

Giống như làm nhà thì phải chú trọng cái móng vậy. Nếu như móng không chặt, cho dù bên trên là lầu các xoa hoa tới đâu thì cũng không thể nào trải qua mưa gió được.

- Cáo từ!

Mười ngày qua đi, thấy đệ đệ vẫn không có khả năng xuất quan như trước, Nhiếp Vân lập tức cáo từ với Lục Vân Tử.

Tính mạng bên trong Kiếm Linh cốc muốn rời đi rất là khó khăn. Thế nhưng tính mạng bên trong Thần giới thì lại rất đơn giản. Chỉ cần đứng ở bên trên truyền tống trận, Nhiếp Vân đã lập tức cảm thấy có một cỗ lực lượng quanh quẩn toàn thân, sau một khắc bản thân hắn đã xuất hiện ở bên ngoài Kiếm Linh tháp.

- Thiếu gia, rốt cục ngươi cũng đã đi ra!

Vừa mới mở mắt ra thì đã nghe thấy có một đạo thanh âm lo lắng

vang lên. Hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Văn Đào tộc trưởng đang đi tới, Quy Linh cũng theo sát ở sau lưng của hắn.

Huynh đệ hai người Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng vừa mới tiến vào Kiếm Linh tháp, một lần là hai mươi ngày. Nói bọn hắn không khẩn trương đó là giả.

Trong lúc này, vì muốn ở lại chỗ này cho nên bọn hắn lại phải đóng thêm hai lần phí. Rốt cục cũng có thể chờ đợi tới lúc Nhiếp Vân đi ra ngoài.

- Nhiếp Đồng thiếu gia đâu rồi?

Thấy một mình hắn đi ra ngoài, Văn Đào tộc trưởng có chút nghi hoặc hỏi.

- Đệ đê có việc cho nên đã rời đi từ nơi khác, chúng ta cũng đi thôi!

Nhiếp Vân nói một câu.

Chuyện đệ đệ tiếp nhận truyền thừa, vì ngăn ngừa phiền toái không đáng có cho nên hắn không muốn nói cho quá nhiều người biết. Vì vậy chỉ có thể nói như vậy mà thôi.

- Được!

Biết rõ hắn không muốn nhiều lời, Văn Đào tộc trưởng cũng thức thời không hỏi nhiều nữa. Ba người vừa đi được vài bước thì đã thấy có một bóng người nhào đầu về phía trước, hai chân quỳ rạp xuống đất, miệng hô lớn.

- Sư phụ, xin người thu nhận đồ nhi a!

Nhiếp Vân nhìn lại, chỉ thấy có một thanh niên đang quỳ gối trước mặt hắn. Trong mắt mang theo sự nóng bỏng và hi vọng.

Chính là Dong Nhàn trước đó theo chân bọn họ thông qua ba tầng trước.

Thông qua tầng năm Kiếm Linh tháp, vô luận là tiềm lực hay là thực

lực của hắn đều có tăng trưởng rõ rệt. Trước đó phí tốn Thần thạch để có thể ở đây một ngày cũng đã tốn không biết bao nhiêu thời gian của hắn mới có thể đạt được. Thế nhưng lúc này đã có kinh nghiệm vượt tháp. Lại có không ít người nguyện ý xuất tiền nghe hắn giải thích kinh nghiệm. Như vậy thường xuyên qua lại, hắn cũng đã tích lũy không ít, cũng đủ để chờ ở chỗ này hơn hai mươi ngày.

Tuy rằng hắn thu được không ít lợi nhuận, thế nhưng hắn biết rõ, tất cả mọi chuyện đều là do Nhiếp Vân ban cho. Đồng thời hắn cũng biết lý giải đối với kiếm đạo của hai huynh đệ này đã đạt tới cảnh giới khó có thể tưởng tượng được. Cho nên hắn mới cố ý ở lại chỗ này, mục đích là muốn bái sư.

- Ngươi không phải là đệ tử của ta, ta cũng sẽ không thu đệ tử, đi đi!

Nhiếp Vân khoát khoát tay rồi nói một câu.

Trước mắt hắn không có ý định thu đồ đệ, lại nói, Dong Nhàn này ở trong mắt người khác mà nói, đúng là không kém. Thế nhưng đối với hắn mà nói, lại chỉ có thể coi là khá tốt. Còn chưa có đạt tới tiêu chuẩn thu đồ đệ của hắn.

- Sư phụ...

- Được rồi, ngươi nên cố gắng tu luyện đi. Con đường kiếm đạo cần phải không ngừng cảm ngộ và tu luyện, cũng không phải chỉ có con đường bái sư mới có thể đi tới đỉnh cao a. Đương nhiên, nếu như ngươi có thể chính thức lĩnh ngộ kiếm đạo, mở ra kiếm giới thuộc về mình. Như vậy đã có thể tới tìm ta... Ta gọi là Nhiếp Vân!

Nhiếp Vân khoát khoát tay, mang theo hai người Quy Linh, Văn Đào gia chủ đi xuống dưới núi.

Tuy rằng Dong Nhàn này ở trong mắt hắn mà nói, thiên phú không được coi là đỉnh cấp. Thế nhưng hắn lại quý đối phương ở chỗ có kiên trì và cố gắng. Sau này chưa hẳn đã không thể có một tiền đồ sáng chói. Cho nên hắn mới cho đối phương một cái hứa hẹn, chỉ cần có thể mở kiếm giới, như vậy đã có tư cách đi tìm hắn.

Mà kết quả, đúng như Nhiếp Vân đoán vậy, Dong Nhàn này cố gắng tu luyện, rốt cục sau mấy ngàn năm đã mở ra kiếm giới thuộc về mình. Tuy nhiên, khi đó Nhiếp Vân cũng đã trở thành tồn tại mà cả Thần giới đều ngưỡng mộ không thôi.

------oOo------

Chương 3326: Tin tức mà Nguyên Dương Đế Quân mang đến (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên, đây đều là chuyện sau này.

- Đã đến Lang Yên cổ thành, làm phiền Văn Đào tộc trưởng một đường tiễn đưa. Tới đây chúng ta xin cáo từ!

Rời khỏi Kiếm Linh sơn, phi hành được chừng năm sáu ngày, trở lại Lang Yên cổ thành. Sau khi ngây ngốc ở trong cổ thành một ngày, Nhiếp Vân và Quy Linh đưa ra lời cáo từ.

Văn Đào tộc trưởng cố ý đưa tiễn lại bị hắn cự tuyệt.

Tốc độ trở về không nhanh, lại trải qua mười ngày, lúc này hắn mới nhìn thấy Vân Châu thành cực lớn lần nữa xuất hiện ở trước mắt.

Một lần rời đi không ngờ lại tới hai tháng, lúc này còn cách thời điểm Vạn Giới Động thiên mà Nguyên Dương Đế Quân nói mở ra còn chưa đầy một tháng.

Trở lại y quán, lại gọi Lưu Trúc đến.

- Trong khoảng thời gian này cũng không có việc gì. Chỉ có Nguyên Dương Đế Quân phái người đến tìm một lần, Nhữ Hạ Vương tử phái người tới tìm năm lần, Đa Ba vương tử cũng có phái người tới... Ta đều dùng lý do ngươi không có mặt ở đây mà thoái thác bọn họ!

Lưu Trúc cung kính nói.

- Được rồi!

Nhiếp Vân khẽ gật đầu một cái.

Trước khi đi Nhữ Hạ Vương tử đã bị hắn đầu độc, đối phương tìm hắn rất là bình thường, Đa Ba vương tử thì biết rõ thân phạ của hắn, lại muốn thi triển quỷ kế, đương nhiên cũng phải tới tìm hiểu hư thực một phen. Về phần Nguyên Dương Đế Quân tới tìm mình.. Sau khi trở về hắn không có lập tức đi qua tìm đối phương, quả thực có chút không tốt lắm.

- Ngươi đi chuẩn bị xe ngựa, đồng thời trông coi ở bên ngoài, đừng để cho bất luận kẻ nào đi tới quấy rầy!

Nghĩ một lát, Nhiếp Vân lại nói một câu. Sau đó thân thể khẽ động, lập tức tiến vào bên trong Nạp Vật thế giới.

Lần này rời đi lâu như vậy, đi gặp Nguyên Dương Đế Quân, dù thế nào cũng không thể tay không mà đi tới đó được a. Ở trong Viêm Hoàng điện có nhiều dược liệu như vậy, luyện chế một ít dược vật, chuyện này hắn vẫn có thể làm được.

Rất nhanh xe ngựa đã chạy băng băng trên đường, lúc này Nhiếp Vân đang ngồi ngay ngắn ở trong đó, tay cầm một bình ngọc, không ngừng vuốt ve.

Thứ trong bình ngọc chính là đan dược Cửu Huyền Dung Linh Đan mà hắn vừa mới luyện chế ra.

Dược vật có tác dụng bổ dưỡng linh hồn ở trong tay Nguyên Dương Đế Quân nhiều vô số kể. Thế nhưng Dung Linh Đan có lẽ sẽ không có quá nhiều. Mà cho dù có, cũng sẽ không có thứ nào lợi hại như khỏa đan dược này a.

Cửu Huyền Dung Linh Đan là đan dược mà Thần Nông Đại Đế chuyên môn nghiên cứu chế tạo, luyện chế ra cho người linh hồn và thân thể bị chia lìa. Một khi phục dụng loại đan dược này, dù là thân thể và linh hồn không có liên quan quá lớn tới nhau thì cũng

có thể đảm bảo cho việc dung hợp hoàn mỹ, không có lực bài xích quá mạnh mẽ.

Linh hồn và thân thể là hai loại hình thái khác nhau. Nếu như không xử lý tốt, rất dễ xuất hiện hiện tượng bài xích, nhất là một khi giữa cả hai có khác biệt quá lớn. Như vậy lực bài xích sẽ càng thêm kịch liệt.

Nếu như Nguyên Dương Đế Quân quả thực đã luyện chế ra thân thể Đế cảnh cho Ngọc Sương, như vậy linh hồn của nàng quá yếu, rất khó có thể dung hợp!

Có khỏa Cửu Huyền Dung Linh Đan này thì mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều, có thể điều tiết quan hệ giữa thân thể và linh hồn. Xúc tiến quá trình dung hợp vào cùng một chỗ nhanh hơn, đồng thời còn giảm bớt không ít phiền toái.

Tuy rằng cấp bậc của đan dược này kém với Thất Nhật Hồi Hồn đan, thế nhưng cũng không kém quá xa, dựa theo tình huống bình thường mà nói. Dùng thực lực của Nhiếp Vân hiện tại rất khó có thể luyện chế hoàn thành. Thế nhưng hắn đã luyện hóa Viêm Hoàng điện, mượn nhờ kiện thần binh Đế cảnh mà Y Đạo Đại Đế lưu lại, mọi chuyện cũng trở nên dễ dàng hơn không ít.

Dù vậy, hắn vẫn bị hủy mười lò dược liệu liên tục thì lúc này mới có thể luyện chế thành công được một khỏa.

- Vẫn nên ít luyện chế đan dược cho thỏa đáng a. Trước khi thực lực không đủ, nếu cưỡng ép luyện chế. Không nói tới tiêu hao dược liệu, chỉ riêng đối với sự tự tin của bản thân cũng đã là đả kích rất lớn a!

Cất bình ngọc vào trong ngực, Nhiếp Vân xoa xoa mi tâm một phen.

Lần này luyện dược, tuy rằng cuối cùng cũng đã thành công, thế nhưng cũng vẫn có đả kích rất lớn đối với lòng tin của hắn.

Thực lực không bằng, cho dù có biết rõ trình tự thì cũng có thể thất bại trong gang tấc vào thời khắc mấu chốt.

Nếu như thường xuyên luyện dược như vậy, cho dù về sau thực lực có mạnh đi. Như vậy cũng sẽ khiến cho bản thân trở nên không còn tự tin nữa.

Cho nên, về sau hay nên ít luyện dược như vậy thì hơn, tránh cho tự tìm đả kích.

- không biết thi đấu tranh đoạt Tầm Hướng châm và Vạn Giới Vũ Y đã tiến hành hay chưa?

Nhiếp Vân khẽ xoa xoa mi tâm, lại tự nhủ một câu.

Lần này thời gian đi tới Kiếm Linh sơn hơi dài, ngay cả hắn cũng có chút bất ngờ vì thời gian dài như vậy.

Căn cứ vào miêu tả của Nguyên Dương Đế Quân, không có Tầm Hướng châm và Vạn Giới Vũ Y. Muốn cất bước ở trong Vạn Giới Động thiên sẽ vô cùng gian nan, khó khăn.

Hắn đã đi tới Kiếm Linh sơn hai tháng, rất nhiều trận đấu chắc chắn cũng đã diễn ra, hiện tại chỉ sợ cũng đã chấm dứt tranh đoạt rồi.

Tuy nhiên, hắn cũng không có một chút hối hận nào.

Có thể giúp được đệ đệ đạt được truyền thừa của Lục Hi Đại Đế, so với bản thân mình được bảo vật thì hắn còn hưng phấn hơn nhiều.

- Thiếu gia, đã đến rồi.

Trong lúc đang nghĩ ngợi lung tung trong lòng thì chợt nghe thấy tiếng gọi của người đánh xe bên ngoài.

Đi xuống xe ngựa, Nhiếp Vân lại một lần nữa nhìn thấy Đế Quân phủ xuất hiện ở trước mắt hắn.

Đây là lần thứ hai hắn tới đây, cho nên không còn vẻ rung động như trước nữa. Hắn đi tới trước cửa, lại thông báo một tiếng, rất nhanh đã có hồi đáp lại.

Thủ vệ bên ngoài dừng như cũng cũng biết thiếu niên trước mắt này là khách quý của Đế Quân đại nhân, cho nên cũng không dám ngăn cản. Không bao lâu sau Nhiếp Vân đã được dẫn tới chính điện.

- Nhiếp Vân thiếu gia, Đế Quân đại nahan sẽ lập tức tới ngay. Xin thiếu gia chờ cho một lát!

Kiếp Ma lão nhân cười cười rồi mời hắn ngồi xuống dưới ghế.

- Được!

Nhiếp Vân cũng không có nhiều lời mà nâng chung trà lên, thưởng thức trà ngon một phen.

Không thể không nói nước trà của Đế Quân phủ thực sự không tệ, uống vào trong miệng lập tức khiến cho người ta có một loại cảm giác mùi thơm ngát xông vào trong mũi. Làm cho cao thấp toàn thân cũng cảm thấy thoải mái một hồi.

------oOo------

Chương 3327: Tin tức mà Nguyên Dương Đế Quân mang đến (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân tiểu hữu đã đến rồi sao?

Sưu!

Vừa uống được mấy ngụm thì đã thấy không gian trước mắt vặn vẹo một hồi. Tức thì có một bóng người xuất hiện ở trước mặt hắn. Vừa nhìn thấy là hắn tới, người này lập tức cười ha hả.

Người này chính là Nguyên Dương Đế Quân, Duẫn Duyên!

- Duẫn Duyên huynh!

Nhiếp Vân ôm quyền đứng dậy, nói.

- Không cần khách khí...

Nguyên Dương Đế Quân khoát khoát tay một cái, lại cười nói:

- Ta đã phái người đi tìm ngươi, nghe nói ngươi đi ra ngoài, tất cả đều thuận lợi chứ?

- Tất cả đều thuận lợi!

Nhiếp Vân khẽ gật đầu một cái.

- Vậy là tốt rồi!

Nguyên Dương Đế Quân ngẩng đầu nhìn về phía hắn. Trong mắt hiện lên vẻ cổ quái, dường như muốn nhìn thấu cái gì đó.

- Duẫn Duyên huynh... Không biết huynh đã nhìn ra cái gì? Nếu như không ngại xin cứ nói thẳng!

Nhìn thấy hắn có loại ánh mắt này, Nhiếp Vân ho khan một tiếng, nhịn không được nói một câu.

Bị một cường giả Đại Đế nhìn như vậy, cho dù da mặt của hắn dày tới đâu thì cũng cảm thấy có chút không được tự nhiên.

- Ngươi... Thật sự là con ruột của Đại Đế? Chính là vị Hoàng tử bị thất lạc kia sao?

Nguyên Dương Đế Quân hỏi.

- Ah...

Nhiếp Vân lập tức giật mình.

Chuyện này chỉ có đám người Đa Ba vương tử, Nhữ Hạ Vương tử biết rõ, muốn giấu diếm được Nguyên Dương Đế Quân, chỉ sợ cũng rất khó.

Một vị cường giả Đại Đế, tinh thần tùy tiện quét qua là có thể bao phủ cả Vân Châu thành. Có thể nhìn rõ hành động của tất cả mọi người vào trong mắt.

- Ta sao... Không phải!

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái.

Đối với vị Đế Quân này, hắn cũng không muốn giấu diếm.

Kỳ thật cho dù hắn có muốn giấu diếm thì cũng không thể nào giấu diếm được.

Thủ đoạn của Đại Đế mênh mông vô cùng, đối phương không muốn làm cho mình phản cảm cho nên mới có câu hỏi như vừa rồi. Nếu như quả thật không cố kỵ những chuyện này. Chỉ cần tinh thần dò xét một phen là có thể nhẹ nhõm phát hiện ra trên thực tế giữa hắn và Phổ Thiên Đại Đế không có nửa xu quan hệ nào với nhau.

- Không phải?

Nguyên Dương Đế Quân cười cười:

- Ba người Nhữ Hạ, Ba Đa, Lưu Mộc vì ngươi mà huyên náo rất hung a!

- Ồ?

Nhiếp Vân có chút nghi hoặc nhìn về phía hắn.

- Ta cũng chỉ vô tình phát hiện ra mà thôi. Không phải lần trước ta đã phái người đi tìm ngươi hay sao? Kết quả lại được báo cáo lại, nói ngươi không ở trong phủ đệ. Ta lại phát ra tinh thần để tìm kiếm một cái, muốn nhìn xem rốt cuộc ngươi đã đi tới đâu. Ai ngờ lại vừa vặn nhìn thấy tiểu tử Nhữ Hạ kia cũng đến phủ đệ của ngươi, về sau lại phát hiện ra người của Ba Đa và Lưu Mộc. Cả đám hỗn loạn, cho nên từ khi đó ta đã lưu tâm một chút. Không bao lâu cũng đã đạt được tin tức nói ngươi là vị hoàng tử kia của Đại Đế!

Nguyên Dương Đế Quân giải thích một chút.

Tuy rằng thủ đoạn của Đại Đế thông thiên, thế nhưng dưới tình huống bình thường sẽ không phát ra linh hồn đi tra khảo người khác. Thứ nhất là không lễ phép, thứ hai, bọn hắn cũng không có nhiều tinh thần như vậy, mỗi ngày đều đi tìm hiểu những việc nhỏ, lông là lông vịt như thế.

Trước đó Nhiếp Vân cũng đã kỳ quái vì sao đối phương lại có thể biết rõ những chuyện này, hóa ra là bởi vì như thế.

Xem ra chuyện này cũng coi như là chuyện trùng hợp.

- Ta là truyền nhân của Thần Nông, đối với thân thể con người có rất nhiều lý giải. Lúc nhìn thấy lực cắn nuốt, ta đã lặng lẽ học tập qua một chút. Vì có chút thành tựu cho nên... Mới khiến cho người ta hiểu lầm mà thôi! Tuy nhiên, chuyện này ta cũng không có biện pháp nào khác. Ba đại vương tử có tất cả thế lực lớn sau lưng. Mà ta chỉ là một y sư, không muốn gây ra mâu thuẫn với bọn hắn. Cho nên chỉ có thể tương kế tựu kế mà thôi!

Nhiếp Vân vò đầu, có chút xấu hổ nói một câu.

Giả mạo con riêng của Đại Đế, lại bị cường giả Đại Đế vạch trần ở trước mặt, quả thực có chút ngại ngùng.

- Ngươi tương kế tựu kế như vậy cũng không sai, trực tiếp khiến cho mâu thuẫn của ba Đại hoàng tử trở nên gay gắt. Thế nhưng cũng không có sao. Bởi vì không có ảnh hưởng toàn cục a! Nếu như ta ở trong tình cảnh của ngươi. Có lẽ còn không nghĩ ra được biện pháp này a!

Nguyên Dương Đế Quân khoát khoát tay rồi nói.

Đối với cường giả Đại Đế mà nói, cái gì mà cạnh tranh ngôi vị đế hoàng đều là râu ria mà thôi. Cũng không tính là chuyện gì lớn.

- Mong rằng Đế Quân giữ bí mật cho ta, đừng để cho Phổ Thiên Đại Đế biết được, bằng không... Chuyện giả mạo hoàng tử, nếu như bị phát hiện ra, chỉ sợ phiền toái sẽ không nhỏ a.

Nếu đã nói ra cũng tốt, Nhiếp Vân cũng có thể vừa vặn mượn cơ hội nói ra chuyện này.

Ban đầu ở Hồng Hà vực, vì tự bảo vệ mình cho nên hắn mới giả mạo mình là hoàng tử của Phổ Thiên hoàng triều. Trước đó vì giảm bớt phiền toái cho nên mới thừa nhận ở trước mặt Nhữ Hạ Vương tử... Bất kể nói như thế nào, đều được coi là lừa gạt, không thể để cho Phổ Thiên Đại Đế biết rõ. Bằng không, nếu như để cho đối phương biết rõ, đối phương không trực tiếp giết hắn mới là lạ.

Dù sao, những năm này Phổ Thiên hoàng triều đã vận dụng vô số lực lượng đi tìm vị hoàng tử này. Đủ để thấy được địa vị của vị hoàng tử này ở trong trong lòng của Phổ Thiên Đại Đế, thật vất vả mới nhận được tin tức, thế nhưng lại là giả. Đối phương không tức giận mới là lạ.

- Ta đã xử lý rồi, tin tức này trước mắt trừ Tam vương tử ra. Người biết rõ cũng không có nhiều lắm. Cho nên bệ hạ cũng không biết rõ tình huống!

Nguyên Dương Đế Quân khoát tay nói.

Nếu như hắn không biết tin tức này thì cũng thôi đi. Thế nhưng một khi biết rõ, nhất định hắn sẽ phải làm ra một ít chuyện.

Bất kể là Phổ Thiên Đại Đế hay là Nhiếp Vân đều có quan hệ sâu với hắn.

- Đa tạ Duẫn Duyên huynh!

Nhiếp Vân thở dài một hơi.

Lời này so với lời nói của những người khác còn có trọng lượng hơn nhiều. Mà hắn cũng có thể buông lỏng ra một hơi.

- Tuy rằng ta có thể giữ bí mật cho ngươi. Thế nhưng bệ hạ tuệ nhãn như sao, ngươi vẫn nên cẩn thận hơn một ít. Trên thực tế hiện tại ba đại vương tử đang tranh đấu hừng hực khí thế, một khi bệ hạ từ Minh Ưu sơn trở lại, tất sẽ phát hiện ra chuyện này! Tuy

nhiên, ngươi yên tâm đi. Nếu như quả thật không có biện pháp nào để giải thích, như vậy ngươi có thể đưa tin cho ta, ta có thể nói tỉ mỉ giúp ngươi chuyện này!

Nguyên Dương Đế Quân nói thêm một câu.

------oOo------

Chương 3328: Tin tức mà Nguyên Dương Đế Quân mang đến (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được!

Nhiếp Vân lập tức vội vàng gật đầu.

Thứ hắn đang đợi chính là những lời này của đối phương.

Bằng vào thực lực của hắn bây giờ, cho dù thủ đoạn có nhiều hơn nữa, một khi gặp phải loại siêu cấp cường giả bài danh trước mấy trong Thần giới như Phổ Thiên Đại Đế này thì cũng không có bất kỳ tác dụng gì cả.

Có được lời hứa hẹn này, về sau cho dù Phổ Thiên Đại Đế phát hiện ra cái gì đó thì hắn cũng có thể tránh được không ít phiền toái.

- Đúng rồi, không biết Duẫn Duyên huynh lần trước tìm ta tới là có chuyện gì?

Chuyện lo lắng nhất trong lòng đã được giải quyết, Nhiếp Vân thở dài một hơi, sau đó lại ngẩng đầu hỏi một câu.

Trước đó hắn đã nghe Lưu Trúc nói, đối phương từng phái đi tìm mình, giờ phút này Đế Quân cũng đã chính miệng thừa nhận, rốt cuộc đối phương muốn làm chuyện gì?

Nếu như không có việc gì mà nói, đường đường là cường giả Đại Đế, không có khả năng đi tìm hắn để nói chuyện phiếm.

- Còn không phải là thi đấu tranh đoạt Tầm Hướng châm hay sao?

Nghe thấy hắn hỏi như vậy, Nguyên Dương Đại Đế có chút im lặng nhìn qua Nhiếp Vân rồi nói:

- Ngươi nha, trong lòng có lẽ có rất nhiều chuyện a. Trước đó ta cũng đã nói với ngươi về Vạn Giới Động thiên, muốn đi vào thì cần phải có Tầm Hướng châm và Vạn Giới Vũ Y, hai thứ này bởi vì số lượng hạn chế cho nên chỉ có tiến hành thi đấu tranh đoạt thì mới có thể đạt được... Ta phái người tới tìm ngươi, chính là muốn nói cho ngươi biết. Tranh đoạt Tầm Hướng châm đã sắp bắt đầu, kết quả... Lại không tìm thấy ngươi!

- Sắp bắt đầu? Hiện tại... Bắt đầu hay chưa?

Nhiếp Vân xấu hổ vò đầu, lại vội vàng hỏi một câu.

Hơn mười ngày trước hắn đang ở trong Kiếm Linh cốc, đừng nói là đi tìm, ngay cả đưa tin cũng không thể tiếp nhận được. Đương nhiên hắn ta sẽ không biết được rồi.

- Bắt đầu? Đã sớm chấm dứt rồi a.

Nguyên Dương Đế Quân hừ nhẹ một tiếng:

- Thi đấu tranh đoạt Tầm Hướng châm từ hơn mười ngày trước cũng đã chấm dứt, quán quân là Đa Ba vương tử, hiện tại cho dù ngươi có muốn tham gia thì cũng đã muộn rồi!

- Ách...

Nhiếp Vân cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Thi đấu đã chấm dứt, đồ vật đã có chủ sở hữu. Cho nên giờ phút này cho dù hắn có nói nhiều hơn nữa thì cũng vô dụng.

Đã như vậy, còn không bằng không nói thì hơn.

- Không có Tầm Hướng châm. Nếu như tiến vào trong Vạn Giới

Động thiên sẽ rất dễ mất đi phương hướng. Chỉ là, cũng không phải là không có cách nào tiến vào bên trong, bởi vì ảnh hưởng cũng không tính là quá lớn, tối đa có thể giảm bớt một ít cảm ngộ. Về phần Vạn Giới Vũ Y thì khác, không có thứ này, rất nhiều nơi nguy hiểm chúng ta không vào được, sau khi đạt được thứ này có thể đảm bảo tốc độ và an toàn của bản thân... Cho nên thi đấu tranh đoạt Vũ Y cũng sắp bắt đầu, chúng ta không nên lãng phí cơ hội cơ hội này!

Nguyên Dương Đế Quân nói.

- Đúng vậy, trước khi Vạn Giới Động thiên mở ra có lẽ ta sẽ không rời đi nữa.. Thi đấu tranh đoạt Vạn Giới Vũ Y khi nào thì mới bắt đầu?

Nhiếp Vân hỏi.

- Thi đấu ba ngày sau sẽ bắt đầu, bệ hạ sẽ đích thân chủ trì chuyện này! Về phần hình thức cụ thể là gì, hiện tại ta vẫn còn chưa biết rõ

Nguyên Dương Đế Quân nói.

- Ba ngày sau? Phổ Thiên Đại Đế tự mình chủ trì? Không phải ngươi nói hắn đang ở Minh Ưu sơn hay sao?

Nhiếp Vân có chút sững sờ.

- Ba ngày sau bệ hạ sẽ trở lại, đến lúc đó ngươi nên biểu hiện cho tốt. Như vậy về sau nếu như thực sự có việc thì cũng dễ nói!

Nguyên Dương Đế Quân lại nói một câu.

- Được!

Nhiếp Vân gật đầu, cổ tay khẽ đảo, lập tức đem bình ngọc mà hắn đã chuẩn bị trước đó rồi đưa qua cho đối phương:

- Đây là một khỏa Cửu Huyền Dung Linh Đan, đối với việc dung hợp linh hồn và thân thể của Ngọc Sương tiểu thư có chỗ tốt rất lớn a!

- Đa tạ!

Hai mắt Nguyên Dương Đế Quân sáng ngời, vội vàng nhận lấy đan dược từ tay Nhiếp Vân.

Thân là cường giả Đại Đế, cho dù hắn chưa từng nghe thấy qua cái tên này. Thế nhưng chỉ cần tinh thần khẽ quét qua là cũng có thể biết được loại đan dược này có tác dụng như thế nào.

- Xem ra... Ta lại thiếu nợ ngươi một nhân tình rồi!

Xác nhận tác dụng của đan dược, Nguyên Dương Đế Quân khẽ thở dài một tiếng rồi nói.

Chuyện của Ngọc Sương hắn đã thiếu nợ Nhiếp Vân một nhân tình lớn. Hiện tại hắn còn chưa có trả, lại thêm khỏa đan dược lần này, xem ra hắn lại mắc nợ thêm một nhân tình nữa.

- Duẫn Duyên huynh khách khí rồi. Nếu nói thiếu nợ nhân tình, cũng là ta thiếu nợ ngươi mới đúng a.

Nhiếp Vân vội nói.

Lời này là lời phát ra từ tận đáy lòng của hắn.

Thần tháp Đế Quân có thể gặp mặt rồi đưa Linh Lung Trân Châu tháp cho hắn, hoàn toàn là do mặt mũi của đối phương, hơn nữa có hắn trợ giúp, tất cả mọi chuyện ở trong Vân Châu thành sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Nếu không, ba đại vương tử áp bách rất có thể sẽ khiến cho hắn không thở nổi. Chứ đừng nói là có cơ hội đi tới Vạn Giới Động thiên.

Hai người lại trò chuyện một lát, sau đó Nhiếp Vân mới khom người cáo từ.

Nguyên Dương Đế Quân vì muốn luyện chế thân thể cho Ngọc Sương tiểu thư mà tìm kiếm bảo vật khắp nơi. Cho nên hắn cũng không có mặt mũi nào mà quấy rầy đối phương quá nhiều như vậy.

Rời khỏi Đế Quân phủ, vừa trở lại y quán thì đã nhìn thấy Nhữ Hạ Vương tử đang ngồi ở trong phòng khách.

- Rốt cuộc ngươi cũng đã trở lại...

Nhữ Hạ Vương tử thiếu chút nữa đã lệ nóng doanh tròng.

Sau khi Nhiếp Vân rời đi, hắn đã phái người phụ trách thủ hộ y quán, đủ loại chuyện tầng tầng lớp lớp kéo tới. Khiến cho hắn thiếu chút nữa n không chịu đựng nổi. Cũng may những năm này bởi vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế cho nên hắn mới có tích lũy nhất định, bằng không. Đợi tới lúc Nhiếp Vân trở về, chỉ sợ y quán cũng đã sớm biến mất không thấy rồi.

- Những ngày này làm phiền ngươi rồi.

Thông qua miệng của Lưu Trúc hắn đã biết rõ một ít chuyện trong thời gian mình rời đi.

Đa Ba vương tử, Lưu Mộc vương tử cũng đã biết thân phận của hắn. Cho nên tất cả đều nghĩ biện pháp muốn giết chết hắn. Khi tới y quán mà không tìm thấy, đương nhiên sẽ hoài nghi hắn đang ẩn thân ở đâu đó. Vì vậy sẽ càng thêm công kích điên cuồng.

Nếu như không phải có Nhữ Hạ Vương tử hỗ trợ thủ hộ. Như vậy cho dù người trong y quán không có việc gì thì nhất định cũng sẽ bị đủ loại thủ đoạn làm cho bọn họ bị ép phải đóng cửa.

------oOo------

Chương 3329: Khôi Lỗi đạo (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi trở lại là tốt rồi, thi đấu tranh đoạt Tầm Hướng châm ta không có chiến thắng, cho nên cũng không có biện pháp nào khác.

Nhữ Hạ Vương tử khẽ lắc đầu.

- Không phải Tầm Hướng châm có ba cái hay sao? Nó tới tay những ai?

Nhiếp Vân có chút sững sờ.

Trước đó Nguyên Dương Đế Quân cũng đã từng nói qua, Tầm Hướng châm tổng cộng có ba cái. Ba đại vương tử có nội tình thâm hậu nhất, dựa theo đạo lý có lẽ người này nên đoạt được một cái a.

- Đa Ba vương tử, Lưu Mộc vương tử đều có một cái. Cái còn lại bị hậu bối của Tâm Ma Đế quân, Ma Nghiêm đoạt được!

Vẻ mặt của Nhữ Hạ Vương tử có chút uể oải.

Thân là một trong ba đại vương tử có tư cách cạnh tranh ngôi vị hoàng đế, ngay cả Tầm Hướng châm bình thường cũng không thể cạnh tranh được. Chuyện này quả thực có chút mất mặt a.

- Hậu bối của Tâm Ma Đế quân? Ma Nghiêm?

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Vân nghe thấy cái tên này.

- Đúng vậy, Ma Nghiêm là cường giả lợi hại nhất trong đám người đồng lứa lần này. Đã đạt tới Hoàng cảnh viên mãn, thực lực rất mạnh. Nếu như không phải trong thời khắc mấu chốt Đa Ba vương tử đột phá đến Hoàng cảnh viên mãn. Chỉ sợ ngôi vị quán quân đã thuộc về hắn ta rồi.

Nhữ Hạ Vương tử nói.

- Đa Ba vương tử đột phá...

Lúc này Nhiếp Vân mới biết được tin tức này.

Đa Ba vương tử vốn chỉ là Hoàng cảnh đỉnh phong, cách viên mãn cũng chỉ có chênh lệch một bước. Đối phương có thể đột phá, cũng không phải là chuyện ngẫu nhiên.

- Ta nghe nói viên mãn chia làm Tam phẩm, Đa Ba vương tử là thuộc về mấy phẩm?

Biết rõ Đa Ba vương tử đã đột phá, trong lòng Nhiếp Vân không khỏi sinh ra vẻ cảnh giác, hắn nhịn không được mở miệng hỏi một câu.

Hắn và Đa Ba vương tử cũng chỉ từng gặp mặt qua mà thôi. Cũng không có giao thủ với đối phương cho nên cũng không biết rốt cuộc thực lực đối phương như thế nào, không biết đã mở được mấy phẩm.

Tuy rằng trước đó Đa Ba vương tử là Hoàng cảnh đỉnh phong. Thế nhưng chưa bao giờ truyền ra tin tức thua trận, thực lực rất mạnh, ngay cả Hoàng cảnh viên mãn cũng không phải là đối thủ của hắn.

Có thể làm được điểm ấy, chỉ sợ đẳng cấp giới vực mà hắn mở cũng không thấp a.

- Chúng ta có thể trổ hết tài năng ở trong rất nhiều hoàng tử, cũng là bởi vì đều đã mở ra giới vực thôn phệ nhất phẩm... Không phải ngươi đã biết chuyện này rồi hay sao?

Nghe thấy hắn hỏi như vậy, Nhữ Hạ Vương tử có chút nghi hoặc nhìn qua, dường như có chút im lặng.

- Giới vực thôn phệ nhất phẩm?

Trong lòng Nhiếp Vân có chút chấn động.

Những tin tức này quả thực hắn không biết.

Tuy nhiên, hiện tại mới biết cũng không quá muộn a.

Thôn Phệ đại đạo ở trong ba ngàn đại đạo mà hắn tu tập lúc trước cũng không có ghi chép lại. Thế nhưng trong cơ thể hắn lại có được thôn phệ đan điền, hắn biết rõ đẳng cấp của nó không thấp. Chỉ sợ đã có thể liệt kê vào trong top mười.

Đại đạo lợi hại như thế đại đạo, mở ra giới vực nhất phẩm... Thực lực mạnh mẽ như vậy, chỉ sợ coi như là hắn cũng không thể chiến thắng được đối phương.

Dù sao thực lực của hắn bây giờ chỉ có Vương cảnh viên mãn, vẫn còn cách Hoàng cảnh một đoạn, mặc dù đã dung hợp vài loại đại đạo bài danh top đầu. Thế nhưng nếu như bàn về thực lực chân chính vẫn còn không bằng Hoàng cảnh viên mãn giới vực nhất phẩm.

Thật giống như Nhiếp Đồng, hắn chỉ là Kiếm Đạo sư giới vực Hoàng cảnh đỉnh phong, chính mình sẽ rất khó chiến thắng.

- Giới vực thôn phệ nhất phẩm Hoàng cảnh viên mãn, hơn nữa thân lại là hoàng tử, các loại bảo vật trenen gười tầng tầng lớp lớp... Khó trách Đa Ba vương tử có thể lấy được Tầm Hướng châm, chỉ sợ cho dù ta có ở đây tham gia cạnh tranh thì cũng chưa chắc đã có thể thành công tranh đoạt được một cái!

Trong lòng Nhiếp Vân lập tức đưa ra phán đoán.

Tuy rằng hắn rất tự tin với bản thân mình, thế nhưng cũng không phải là người mù quáng.

Đa Ba vương tử, Nhữ Hạ Vương tử, Lưu Mộc vương tử, ba người có thể chém giết ra từ bên trong rất nhiều vương tử trong, nếu như bản thân không có thực lực và thiên phú hơn người. Chuyện này tuyệt đối không thể a.

- Ma Nghiêm thì sao? Chẳng lẽ hắn ta cũng là cường giả giới vực nhất phẩm?

Trừ phi là giới vực nhất phẩm, nếu không, muốn tranh đoạt với Đa Ba vương tử giới vực nhất phẩm đỉnh phong thì sẽ rất khó.

- Hắn là giới vực Tâm Ma nhất phẩm! Giới vực này rất là đáng sợ!

Nhữ Hạ Vương tử nói.

- Tâm Ma giới vực...

Tâm Ma đại đạo xếp hạng thứ mười lăm ở trong các đại đạo. So với Kiếm Đạo sư đại đạo cũng cao minh hơn không ít. Đối với công

kích linh hồn, không có bất kỳ chút tổn thương nào, cực kỳ đáng sợ!

Dùng loại đại đạo này để mở giới vực, Ma Nghiêm này quả thực đủ đáng sợ.

Tuy nhiên, ngẫm lại cũng không có giật mình quá. Nếu như đã là hậu bối của Tâm Ma Đại Đế, như vậy trong cơ thể có được huyết mạch và truyền thừa hoàn mỹ của hắn. Muốn mở ra một giới vực giống như vậy cũng không khó, đương nhiên, muốn đột phá tiếp, chỉ sợ cũng không có khả năng.

Thần giới chỉ cho phép một loại đại đạo có một vị Đại Đế sinh ra đời. Chỉ cần Tâm Ma Đại Đế không chết. Như vậy hậu bối tu luyện Tâm Ma đại đạo như Ma Nghiêm này sẽ vĩnh viễn không có cách nào đột phá lên được cảnh giới cao nhất, nương theo thời gian trôi qua, cuối cùng người này cũng sẽ chỉ biến thành một nắm cát vàng mà thôi.

Phổ Thiên Đại Đế đã nhận định đám người Đa Ba vương tử là nhân tuyển cho ngôi vị hoàng đế. Chỉ sợ cũng có cân nhắc về phương diện này.

Tuy rằng thực lực của ba người bọn họ mạnh, thế nhưng chỉ cần không có cách nào đột phá tới gông cùm cuối cùng. Như vậy tuổi thọ cũng chỉ có vài vạn năm ngắn ngủn, đợi sau khi bọn hắn chết đi. Như vậy vẫn có thể lựa chọn người xác lập như trước.

- Ngươi cũng là giới vực nhất phẩm, thực lực cũng đều là Hoàng cảnh đỉnh phong, Lưu Mộc vương tử không kém nhiều với ngươi. Cho nên nếu như nói thứ tự có lẽ còn phải xếp sau ngươi. Sao hắn lại có được một cái mà ngươi cái gì cũng không có được như vậy chứ?

Tiêu hóa tin tức về thực lực của những người này, trong lòng Nhiếp Vân không khỏi sinh ra một tia nghi hoặc.

Nhữ Hạ Vương tử ở tỏng ba đại vương tử có bài danh tương đối, so với Lưu Mộc còn cao hơn một ít. Thực lực cũng không kém là bao, sao Lưu Mộc kia lại có được một cái mà đối phương lại không

cướp được một cái nào chứ?

------oOo------

Chương 3330: Khôi Lỗi đạo (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lưu Mộc... Không biết đối phương từ nơi nào kiếm được Khôi Lỗi lợi hại. Chỉ sợ đã đạt tới cảnh giới Thâu Tiên Tá Thọ cảnh, nếu như ta vẫn không đột phá mà nói, căn bản sẽ không ngăn cản nổi, làm sao có thể tranh đoạt được với hắn cơ chứ!

Nhữ Hạ Vương tử khẽ cười khổ một tiếng.

- Khôi Lỗi Thâu Tiên Tá Thọ cảnh?

Hai mắt của Nhiếp Vân khẽ biến đổi.

Loại Khôi Lỗi này ở trong Kiếm Linh cốc hắn đã tận mắt nhìn thấy, một khi ra tay, ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có. Chỉ có thể bị động bị đánh, thực lực mạnh mẽ tới mức căn bản không phải là tồn tại mà bây giờ bọn hắn có thể chống lại được.

Ban đầu ở Kiếm Linh cốc hắn đã bắt được hai đầu. Mà lúc gần đi cũng không có trả lại cho đối phương, giờ phút này cả hai đầu Khôi Lỗi vẫn còn ở bên trong Nạp Vật thế giới, chỉ có điều... Cho dù cầm vật ấy đi ra ngoài thì hắn cũng không có cách nào luyện hóa được nó. Cho nên có muốn sử dụng cũng không dùng được.

Không luyện hóa, như vậy nếu như đem căn nguyên năng lượng bỏ vào bên trong. Khôi Lỗi sẽ không nghe hắn lời nói, không cẩn thận sẽ còn trực tiếp hạ sát thủ đối với hắn. Dù sao, mệnh lệnh mà hai đầu Khôi Lỗi này nhận được lúc trước chính là chém giết hắn a.

- Loại Khôi Lỗi này rất dễ làm ra hay sao? Sao hắn có thể đạt được cơ chứ?

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân nhịn không được phải hỏi một câu.

- Nếu dễ đạt được, nhất định ta cũng đã có được một đầu.

Nhữ Hạ Vương tử khẽ lắc đầu rồi nói tiếp:

- Hắn ta trong một lần kỳ ngộ đã tìm ra được đại điện truyền thừa của Khôi Lỗi đạo thượng cổ. Đạt được mấy đầu Khôi Lỗi này... Thứ này, chỉ có Khôi Lỗi đạo thời kỳ thượng cổ thì mới có thể luyện chế ra được. Cho dù hiện tại Phổ Thiên Đại Đế cường đại vô cùng thì cũng không thể nào luyện chế ra được thứ như vậy! Có thể lấy được thứ này, chỉ có thể nói vận khí của hắn quá tốt…

- Khôi Lỗi đạo...

Nhiếp Vân âm thầm ghi nhớ ở trong lòng.

Vốn hắn cho rằng loại Khôi Lỗi này chỉ cần là cường giả Đại Đế thì đều có thể tiện tay luyện chế ra được. Hiện tại xem ra chỉ sợ mọi chuyện không có đơn giản như hắn nghĩ ban đầu.

Lục Hi Đại Đế để lại bốn đầu Khôi Lỗi, có khả năng cũng đã một cái giá rất lớn mới có thể đạt được bọn chúng.

- Đúng rồi, nếu như có thể tìm được thứ này, ngươi có biết luyện hóa như thế nào hay không?

Nhiếp Vân nhìn qua đối phương rồi hỏi.

Hắn có hai đầu Khôi Lỗi, mấu chốt là luyện hóa như thế nào mà thôi.

Trước khi ra ngoài hắn đã thử qua, linh hồn của hắn đối với hai đầu Khôi Lỗi này không có một chút tác dụng nào, căn bản không thể nào luyện hóa được.

Nếu như có thể biết rõ phương pháp, luyện thành phân thân. Như vậy sức chiến đấu của hắn tất sẽ tăng lên nhiều. Khi đó cái gì mà Đa Ba vương tử, Lưu Mộc vương tử cũng có thể không thèm quan tâm tới đối phương a.

- Ta không biết!

Nhữ Hạ Vương tử lắc đầu nói:

- Khôi Lỗi đạo là một trong rất nhiều đại đạo, truyền thuyết có nói, ở thời kỳ thượng cổ Khôi Lỗi Đại Đế có thể luyện chế ra Khôi Lỗi Đế cảnh chiến đấu cùng với người ta... Là một trong những siêu cấp cường giả khó chơi nhất ở trong Thần giới từ trước đến nay! Chỉ có điều nó đã sớm biến mất ở trong dòng sông lịch sử. Truyền thừa của nó cũng đã sớm biết mất không còn tung tích! Nếu như Lưu Mộc đạt được nhiều Khôi lỗi, có lẽ sẽ có loại phương pháp khống chế này. Thế nhưng đạt được quá ít khôi lỗi... Chỉ sợ trên thế gian này sẽ không có ai có thể làm được!

- Khôi Lỗi Đại Đế...

Nhiếp Vân lập tức hiểu ra:

- Xem ra nếu như muốn học loại phương pháp này, còn cần phải đi thỉnh giáo Lưu Mộc vương tử... Chỉ có điều, những chuyện này đều là bí truyền, vô luận là ai đạt được đều khó có khả năng truyền đi ra bên ngoài a.

Truyền thừa Khôi Lỗi đạo cũng giống như truyền thừa y đạo của hắn vậy, thuộc về bí mật không truyền. Dù cho quan hệ thân quen tới đâu cũng không có khả năng để lộ ra ngoài. Xem ra nếu như hắn thực sự muốn luyện hóa hai đầu Khôi Lỗi kia, có lẽ khả năng sẽ không quá lớn.

Nếu như thật sự không được thì đưa về Kiếm Linh cốc a.

- Thi đấu tranh đoạt Tầm Hướng châm đã chấm dứt, không có cách nào cướp đoạt nữa. Như vậy tranh đoạt Vạn Giới Vũ Y nhất định chúng ta phải nắm chắc cơ hội, nghĩ biện pháp một lần thành công, lấy được Vạn Giới Vũ Y.

Nhiếp Vân nói.

Chuyện này trước đó hắn cũng đã từng nói qua, vật đã đến trong tay đối phương, đối phương sẽ không có khả năng nhổ ra được. So

với việc ra sức suy nghĩ còn không bằng hoạch định kế hoạch để tranh đoạt vật phẩm tiếp theo thì hơn.

Căn cứ vào lời nói của Nguyên Dương Đế Quân mà xem ra. Tầm quan trọng của Vạn Giới Vũ Y so với Tầm Hướng châm còn lớn hơn nhiều. Tầm HƯớng châm đã không thể kiếm được, so với việc đau lòng xoắn xuýt, còn không bằng cố gắng tranh thủ Vạn Giới Vũ Y thì hơn.

- Thành công?

Nhữ Hạ Vương tử cười khổ một tiếng:

- Có lẽ sẽ không có hi vọng gì a.

- Ồ? Còn chưa bắt đầu thi đấu tranh đoạt, làm sao ngươi lại nhụt chí như vậy chứ? Ngươi cảm thấy không có khả năng thành công hay sao?

Nhiếp Vân nhướng mày nói.

Bất kể nói như thế nào thì đối phương cũng là một vị vương tử, sát phạt quả quyết, là nhân vật giống như kiêu hùng a. Sao lại còn chưa chiến đã nói thua như vậy chứ?

- Không phải là ta nhụt chí, mà là...

Trên mặt của Nhữ Hạ Vương tử tràn ngập vẻ đắng chát:

- Khảo hạch lần này khác với trước đây, vô luận như thế nào chúng ta cũng không tranh đoạt được với Đa Ba vương tử!

- Khảo hạch khác với trước đây? Rốt cuộc là loại khảo hạch gì mà khiến cho ngươi còn chưa bắt đầu tỷ thí mà đã đánh mất sự tin tưởng của mình như vậy chứ?

Nhiếp Vân nhìn qua phía đối phương.

Thi đấu tranh đoạt còn chưa bắt đầu, thế nhưng bên này đã mất đi lòng tin. Như vậy còn tranh đoạt cái rắm a.

- Lần khảo hạch này là do Phổ Thiên Đại Đế tự mình ra đề, theo tin tức tin cậy mà ta nhận được. Người tham dự sẽ tiến vào Hỏa Long địa uyên để hái Hỏa Long chi tâm...

Nhữ Hạ Vương tử nói.

- Hỏa Long chi tâm?

Nhiếp Vân khẽ nhíu mày.

- Đúng vậy, Hỏa Long sinh ra ở trong địa uyên, nếu như muốn đạt được Hỏa Long chi tâm thì đầu tiên phải chém giết nó!

Chỉ có điều... Hỏa Long vô cùng nóng, đừng nói là chúng ta, coi như là cường giả Thâu Tiên Tá Thọ cảnh cũng rất khó tới gần. Một khi tới gần, tất sẽ bị ngọn lửa thiêu đốt tới chết, trừ phi... Có được Cực địa hàn băng!

------oOo------

Chương 3331: Lấy cớ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhữ Hạ Vương tử có chút bất đắc dĩ nói tiếp:

- Dường như Đa Ba vương tử đã sớm biết rõ chuyện này, cho nên mấy tháng trước đã tìm được đồ vật này.

- Cực địa hàn băng?

- Cực địa hàn băng là một loại bảo vật đặc thù, là một trong những vật phẩm luyện chế thần binh Đế cảnh, khó có thể tìm kiếm được. Ở trong cả Thần giới cũng sẽ không vượt quá nổi ba khối! Cho dù là hắn cũng phải tốn một cái giá cực lớn, cùng với vô số tâm sức mới có thể đạt được, hiện tại bảo ta đi tìm, làm sao ta có thể tìm được miếng thứ hai cơ chứ?

Nhữ Hạ Vương tử khẽ thở dài một hơi.

- Vật phẩm luyện chế thần binh Đế cảnh?

Trong lòng Nhiếp Vân khẽ rùng mình một cái.

Thần binh Đế cảnh trong cả Thần giới từ thời kỳ thượng cổ đến nay cũng không quá ba mươi kiện. Đủ để thấy được trình độ trân quý của nó. Mà thứ này lại là vật phẩm dùng để luyện chế Thần binh Đế cảnh, đủ để biết được nó thưa thớt tới mức nào.

Bảo vật như vậy, nếu như không có đại kỳ ngộ, quả thực không phải là thứ mà nghĩ là có thể đạt được.

- Chẳng lẽ trừ cực địa hàn băng ra thì không có những biện pháp khác tới gần Hỏa Long hay sao?

Nhiếp Vân lại không nhịn được mà hỏi một câu.

Thiên Địa vạn vật đều có tương sinh tương khắc, cho dù Hỏa Long này có đáng sợ tới đâu thì cũng không chỉ có cực địa hàn băng mới có thể vượt qua được a. Chẳng lẽ trừ thứ này ra không còn những biện pháp khác vượt qua hay sao?

- Có thì đúng là có... Hỏa Thần tông ở trong Cửu Châu thập địa có, tông môn của bọn hắn có huyết mạch tinh thuần nhấ. Đối với Hỏa Long có sức miễn dịch... Chỉ là cũng giống như Thôn Phệ đại đạo vậy, thuộc về truyền thừa huyết mạch Đế cấp, người bên ngoài không thể đạt được a! Lần khảo hạch này lại không cho phép người ngoài tiến vào, cho nên... Cho dù có biết rõ chuyện này cũng không có biện pháp nào khác nha.

Nhữ Hạ Vương tử lại nói một câu.

Người tham gia khảo hạch, đều là hậu nhân của Cửu đế trong Vân Châu thành, đám người bọn hắn đều có huyết mạch truyền thừa của mình. Cho dù có muốn học tập công phu của Hỏa Thần tông thì cũng không thể nào mà làm được.

- Hỏa Thần tông?

Khác với vẻ xoắn xuýt của hắn, Nhiếp Vân nghe được ba chữ Hỏa Thần tông, hai mắt không nhịn được mà lập tức sáng lên.

Người khác có được huyết mạch Đế cấp, muốn đạt được năng lực khác sẽ khó càng thêm khó... Thế nhưng hắn thì khác a!

Lực lượng của Hỏa Thần tông hắn tinh thuần vô cùng, có thể đủ để giả mạo đệ tử hạch tâm của Hỏa Thần tông... Như vậy không phải hắn có thể tới gần Hỏa Long hay sao?

Đương nhiên, chuyện này dù là ai thì hắn cũng không thể nói ra được. Đồng thời cũng không thể để lộ ra được. Nơi này là Vân Châu thành, nếu như huyết mạch tinh thuần của Hỏa Thần tông trà trộn vào trong. Như vậy sẽ rất dễ khiến cho hai thế lực lớn mâu thuẫn, gặp chuyện không tốt còn sẽ bị bắt lại, bị coi là gian tế.

Cho nên, cho dù hắn có thể tới gần Hỏa Long thì cũng phải cẩn thận, không thể để cho người ta phát hiện ra được. Bởi vì thi đấu lần này Phổ Thiên Đại Đế sẽ tự mình tọa trấn, bị một Đại Đế chú ý... Chuyện này hắn cũng không muốn a!

- Nếu như một mình Ba Đa vương tử có thể thành công, như vậy cho dù có tham gia thì cũng không có ý nghĩa gì a! Như vậy đã có chút không công bằng… Như vậy còn tiếp tục thi thố làm gì nữa chứ?

Những suy nghĩ này lóe lên trong lòng hắn rồi lập tức biến mất, sắc mặt Nhiếp Vân lại khôi phục lại như thường, đồng thời hắn lại có chút kỳ quái hỏi một câu.

Đại Đế bố trí khảo hạch, có lẽ nên chú trọng công bằng mới đúng. Thế nhưng đã biết rõ hi vọng của Đa Ba vương tử là lớn nhất, như vậy còn kiên trì mở ra khảo hạch làm gì? Như vậy liệu có phải đã quá không công bằng rồi hay không?

- Khảo hạch không có đơn giản như vậy a, tuy rằng khả năng chiến thắng của hắn rất lớn. Thế nhưng có thể đi đến chỗ sâu ở trong địa uyên hay không cũng còn khó nói... Dù sao đến lúc đó nhất định sẽ có một hồi ác chiến xảy ra!

Nhữ Hạ Vương tử nói.

Nhiếp Vân không có trả lời hắn mà chỉ âm thầm gật đầu một cái.

Mọi người đều biết Đa Ba vương tử là người có cơ hội tới gần với Hỏa Long nhất, nhất định sẽ ngăn cản hắn ta. Chuyện này kỳ thực cũng là một loại khảo hạch.

Chỉ cần cuối cùng hắn ta còn chưa có được Hỏa Long chi tâm, tất cả mọi chuyện cũng còn chưa định được a.

- Được rồi, cứ quyết định như vậy đi. Ba ngày sau, bệ hạ sẽ đích thân tiếp kiến người tham gia thi đấu tranh đoạt... Chúng ta cũng nên chuẩn bị sớm một chút a. Tuy nhiên...

Nói đến đây, Nhữ Hạ Vương tử có chút lo lắng nhìn qua Nhiếp Vân:

- Trước đó khi ngươi không có ở đây, đám người Đa Ba vương tử không thể đối phó với ngươi. Thế nhưng hiện tại ngươi đã trở về. Trong ba ngày này chỉ sợ sẽ có không ít phiền toái, nếu như thật sụ không được thì ngươi cứ tới phủ đệ của ta a! Như vậy chúng ta cũng có thể chiếu cố lẫn nhau!

Thân phận của Nhiếp Vân là hoàng tử chính thức. Trước đó Đa Ba vương tử, Lưu Mộc vương tử không tìm thấy hắn, cho nên chỉ có thể lo lắng suông mà thôi. Thế nhưng bây giờ nghe nói hắn đã trở lại, tất nhiên bọn họ sẽ có hành động.

Dù sao, ba ngày sau thì Phổ Thiên Đại Đế mới trở lại, một khi nhìn thấy nhi tử ruột. Ai mà biết được đối phương có thể nhận ra hay không, lại còn trực tiếp xác lập làm hoàng đế a?

Cho nên... Trog thời gian ba ngày này, tốt nhất là có thể diệt trừ hắn, lại khiến cho hắn không có cách nào gặp mặt được bệ hạ!

Chính là bởi vì biết rõ những chuyện này cho nên Nhữ Hạ Vương tử mới sốt ruột tới đây như vậy.

- Đa tạ hậu ý của vương tử, ta cũng không cần!

Ta cũng nhìn xem rốt cuộc bọn hắn sẽ có thủ đoạn gì!

Khóe miệng của Nhiếp Vân nhếch lên rồi cười nhạt một tiếng.

Tuy rằng đám người Đa Ba vương tử cường thế, thế nhưng có Nguyên Dương Đế Quân bảo hộ, chắc hẳn đám người này cũng không dám quá phận a.

Chỉ cần không quá phận quá mức, như vậy hắn cũng có thể ứng phó được với đám người này.

Vừa vặn cũng có thể thừa cơ ma luyện bản thân mình. Đồng thời cũng có thể sớm biết một chút về thủ đoạn của đối phương.

- Vậy thì ngươi phải cẩn thận!

Nhữ Hạ Vương tử lại nói thêm một câu.

Hiện tại hắn coi như đã nghĩ thông suốt. Nếu như hứa hẹn của vị hoàng tử trước mắt này vẫn có thể thực hiện được. Như vậy chỉ cần thành công thì hắn chính là hoàng đế kế nhiệm kế tiếp a!

------oOo------

Chương 3332: Xông vào phủ của Đa Ba vương tử (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như không thực hiện được, thân là nhi tử ruột của Phổ Thiên Đại Đế khả năng lên làm hoàng đế cũng lớn hơn so với Đa Ba vương tử a!

Nếu như sớm lôi kéo quan hệ cho tốt, như vậy nhất định sẽ tốt hơn nhiều so với việc hợp tác với đám người Đa Ba vương tử a!

Sau khi cân nhắc lợi hại xong, hắn mới quyết định giao hảo với Nhiếp Vân.

Nếu không, tất cả mọi người đều cạnh tranh ngôi vị hoàng đế, đều là đối thủ của nhau thì làm sao có thể tận tâm trợ giúp Nhiếp Vân được cơ chứ?

- Được rồi!

Biết rõ tâm tư của đối phương ra sao, Nhiếp Vân cũng không nói gì mà chỉ khẽ gật đầu đồng ý.

Bất kể như thế nào, hiện tại hắn đang thế đơn lực bạc, trước tiên phải lôi kéo đối phương rồi sau này lại nói sau.

Có minh hữu, lúc đối kháng với đám người Đa Ba vương tử sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Ít nhất phương diện phát ra tin tức sẽ có ưu thế nhất định.

Nếu không, cho dù người khác có tới thì hắn cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hai người lại trò chuyện một lát, sau đó Nhữ Hạ Vương tử mới đứng dậy cáo từ.

Tuy rằng biết rõ khả năng đạt được Vạn Giới Vũ Y không lớn, thế nhưng hắn vẫn muốn chuẩn bị một chút cho thỏa đáng.

Sauk hi Nhữ Hạ Vương tử rời đi, Nhiếp Vân cũng không có nghỉ ngơi mà là đem tất cả mọi người trong y quán triệu tập lại rồi nói mấy câu.

Thời gian ba ngày nhìn như rất ngắn, thế nhưng lại là thời khắc nguy hiểm nhất. Cho nên tất cả mọi người đều phải cẩn thận một chút, nếu không, co dù có chết cũng không biết mình đã chết như thế nào.

Trong lúc đang nói với mọi người thì hắn chợt nghe thấy tiếng binh khí va chạm ở bên ngoài. Ngay sau đó đã lập tức nhìn thấy Lưu Trúc mang theo vẻ mặt tức giận đi tới.

- Thiếu gia, bên ngoài có một đội quan binh đến, nói có gian tế chạy đến chỗ y quán của chúng ta, muốn chúng ta phối hợp điều tra với

bọn họ.

- Gian tế? Phối hợp điều tra? Tốc độ của bọn hắn quả thực rất nhanh a, ngay cả cái cớ cũng đã nghĩ ra xong.

Nhiếp Vân cũng không suy nghĩ gì nữa mà khẽ mỉm cười một tiếng.

Hắn là hoàng tử, đám người Đa Ba vương tử không dám ngang nhiên ra tay, sợ một khi bại lộ, sẽ bị Phổ Thiên Đại Đế tức giận ra tay. Thế nhưng nếu như có một cái cớ rõ ràng thì lại không giống.

Gian tế chạy đến y quán, bọn hắn có tới thẩm tra thì cũng là giải quyết việc chung. Đến lúc đó nếu như không tìm thấy, lại đẩy cho hắn tội danh câu thông với người ngoài. Khi đó đối phương có thể trực tiếp bắt lấy hắn, danh chính ngôn thuận!

Chỉ cần bắt được hắn, khi đó muốn động thủ thì sẽ trở nên vô cùng đơn giản, muốn tìm lý do cũng lại càng dễ hơn!

Hoàn toàn có thể nói, hắn thân là gian tế, vì đề phòng để lộ bí mật, người của đối phương rất có thể sẽ ra tay chém giết hắn. Chỉ cần sắp xếp tốt tất cả, cho dù đợi tới lúc cường giả Đại Đế trở lại thì cũng sẽ không có chút sơ hở nào!

Không thể không nói, loại chiêu số này rất là âm hiểm, cũng vô cùng hữu hiệu.

Hoàng quyền thống trị, thứ mà bọn họ hận nhất chính là gian tế. Có lý do quang minh chính đại như vậy, lại không tìm ra được khuyết điểm, cho dù sau này Phổ Thiên Đại Đế có tra xét ra được thì bọn hắn cũng hoàn toàn có thể trốn tránh. Nói là giải quyết việc chung, cũng không biết Nhiếp Vân là hoàng tử...

- Thiếu gia, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Lưu Trúc có chút sốt ruột nhìn về phía Nhiếp Vân.

Nếu như ngăn đối phương lại, không cho điều tra mà nói, như vậy là chống đối, tội danh sẽ không nhỏ. Thế nhưng nếu như không ngăn cản mà nói... Nếu như tùy ý để cho đối phương xông vào y

quán, còn không biết đối phương sẽ làm gì.

- Các ngươi cứ để cho bọn hắn tiến vào trong. Ta đi ra ngoài trước, nếu như có người hỏi thì trực tiếp nói ta đi tới phủ đệ của Đa Ba vương tử làm khách!

Nhiếp Vân khẽ cười nhạt một tiếng.

- Làm khách ở phủ đệ của Đa Ba vương tử?

Đám người Lưu Trúc vốn sững sờ, sau đó lập tức hiểu ra, cả đám cười lớn.

Bề ngoài Đa Ba vương tử muốn dồn hắn vào chỗ chết đi tới phủ đệ của hắn so với muốn chết cũng không có gì khác nhau. Thế nhưng trên thực tế lại không phải là như thế.

Quang minh chính đại tiến vào phủ đệ của hắn làm khách, cho đối phương mười lá gan thì đối phương cũng không dám động thủ!

Nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất!

Hơn nữa, còn có một chỗ tốt chính là, hắn cũng đã tới phủ đệ của Đa Ba vương tử, những người này cũng không thể đi tới phủ đệ của vương tử để bắt người a? Nếu như thực sự dám bắt... Như vậy về sau cũng sẽ có quan hệ rất lớn với Đa Ba vương tử. Nếu như sau này Phổ Thiên Đại Đế truy cứu, hắn ta sẽ khó tránh khỏi trách nhiệm được.

Có thể nói, một mũi tên trúng hai con nhạn. Chiêu này này không thể chê vào đâu được, vừa có thể tránh khỏi phiền phức mà còn có thể làm cho Đa Ba vương tử gieo gió gặt bão a.

- Được, bây giờ chúng ta sẽ đi ra ngoài thông báo. Thiếu gia cứ yên tâm đi qua đó là được!

Lưu Trúc cũng là người thông minh, hắn biết rõ việc mấu chốt nhất chính là thả ra tin tức, để cho người trong cả Vân Châu thành này biết thiếu gia đã đi tới phủ đệ của Đa Ba vương tử.

Như vậy chỉ cần tin tức phát ra là sẽ tạo ra được hiệu quả mà bọn hắn muốn.

- Các ngươi đi chuẩn bị đi, ta đi đây!

Ngoài cửa đã có người tiến vào, Nhiếp Vân không muốn đối mặt với đối phương. Thân thể tung bay, lập tức biến mất tại chỗ, sau một khắc đã rời khỏi y quán.

Đổi lại là trước kia ở trong Vân Châu thành hắn còn không dám tùy ý phi hành, làm bậy. Thế nhưng hiện tại thì khác, bằng vào thực lực giờ phút này của hắn, ngay cả Hoàng cảnh viên mãn bình thường hắn cũng còn không sợ. Nếu như thực sự muốn che dấu mà nói, trừ khi đối phương đạt tới Thâu Tiên Tá Thọ cảnh thì mới có thể phát hiện ra được. Vì vậy cho dù là cường giả giới vực nhất phẩm như Đa Ba vương tử cũng chưa hẳn đã có thể tìm được ra tung tích của hắn.

Rời khỏi y quán, Nhiếp Vân dựa theo tin tức mà mình biết, một đường đi về phía trước. Không bao lâu sau đã nhìn thấy một tòa phủ đệ to lớn hiện lên ở trước mắt.

Chính là phủ đệ của Đa Ba vương tử.

Mặc dù người này chỉ là vương tử, thế nhưng lại có quyền lợi và địa vị cực cao, có được phủ đệ của bản thân, chuyện này cũng không có gì là kỳ quái.

Phủ đệ cao lớn, trước cửa có hai con sư tử đá cực lớn, uy vũ mà khí phách. Bên cạnh hai bức tượng đá sư tử có bốn hộ vệ đứng thành hai hàng, để lộ ra vẻ uy nghiêm nồng đậm.

------oOo------

Chương 3333: Xông vào phủ của Đa Ba vương tử (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Liếc mắt nhìn qua, Nhiếp Vân cũng không ẩn dấu thân thể mà lập

tức bước qua đó.

- Dừng lại, phủ đệ của vương tử, người không có phận sự xin mời rời đi!

Còn chưa đi tới trước mặt thì, hộ vệ hai bên đã dựng trường thương lên, miệng lớn tiếng quát lớn.

- Làm càn, mở to cái mắt chó của ngươi ra. Nhìn xem ta là ai!

Nhiếp Vân nhíu mày, lập tức bước về phía trước một bước, bàn tay đánh xuống.

Phanh Phanh!

Hai tiếng giòn vang vang vọng, hai tên hộ vệ lập tức ngã xuống mặt đất, khuôn mặt sưng vù lên, giống như là màn thầu vậy.

- Cái gì?

- Có người muốn xông vào phủ của Vương tử…

Nhìn thấy hắn trực tiếp ra tay, hai hộ vệ còn lại kinh sợ, lập tức rống to một tiếng.

Địa vị của Đa Ba vương tử ở trong rất nhiều vương tử có địa vị tôn sùng nhất, cho dù là hậu nhân của chín Đại Đế cũng phải dè chừng. Đột nhiên xuất hiện một thanh niên, không nói hai lời, cũng không báo ra thân phận thì đã động thủ. Chuyện này khiến cho bọn hắn cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Rầm rầm!

Nương theo tiếng quát của hộ vệ, trong nháy mắt đã có một đội nhân mã từ trong phủ đệ lao ra ngoài.

Địa vị của Đa Ba vương tử tôn sùng, trong phủ đệ có nuôi dưỡng một lượng lớn binh sĩ. Giờ phút này cả đám lao ra, hơn mười người lập tức vây quanh Nhiếp Vân vào bên trong.

- Các hạ là người phương nào mà dám làm càn ở trước cửa phủ vương tử!

Trong đám binh sĩ có một người bộ dáng như đầu lĩnh đi tới. Hắn liếc mắt nhìn hai tên hộ vệ đang nằm trên mặt đất, hắn nhìn về phía Nhiếp Vân, hai hàng lông mày nhíu lại.

- Làm loạn? Nói hươu nói vượn, ta tới bái phỏng Đa Ba vương tử. Không ngờ hai người này lại dám ngăn cản, ta cho bọn hắn một chút giáo huấn mà cũng là náo loạn? Ngươi nói đùa gì vậy?

Nhiếp Vân chắp hai tay ra sau lưng, lập tức thản nhiên nói.

Nói thật, thứ hắn muốn làm nhất hiện tại chính là gây ra náo loạn a.

Hắn muốn để cho tất cả mọi người biết rõ hắn đã đến phủ của Đa Ba vương tử. Người biết rõ chuyện này càng nhiều càng tốt.

- Bái phỏng vương tử? Xin hỏi các hạ là...

Thấy hắn bình tĩnh như thế, đầu lĩnh trong đám binh sĩ sững sờ mộ chút, sau đó mới ôm quyền hỏi.

Vân Châu thành nói thì không lớn lắm, thế nhưng người có bối cảnh có thế lực lại có rất nhiều, rất nhiều. Bọn hắn chỉ là một đám người tham gia quân ngũ, cho nên vẫn nên cẩn thạ cho thỏa đáng.

- Ta là ai, chỉ cần gặp vương tử của các ngươi thì tự nhiên các ngươi sẽ hiểu, tất cả tránh ra cho ta!

Nhiếp Vân khoát khoát tay, nhấc chân muốn đi vào bên trong phủ đệ.

- Thật có lỗi, nếu như các hạ không nói ra mình là ai. Không được thông báo, như vậy chúng ta sẽ không để cho các hạ đi vào bên trong được!

Thấy động tác của hắn như vậy, binh sĩ đầu lĩnh cắn răng một cái, lại tiến về phía trước một bước.

Tuy rằng hắn không biết người trước mắt này có thân phận như thế nào. Thế nhưng phủ đệ của vương tử là trọng địa, không thể tùy tiện để cho người khác đi vào, bằng không một khi vương tử trách tội xuống. Cho dù la ai cũng không đảm đương nổi.

- Chỉ bằng vào gà đất chó kiểng như các ngươi mà cũng dám ngăn đường của ta sao?

Nhiếp Vân cũng không có trả lời mình là ai, thân thể khẽ nhoáng một cái, giống như trên không trung đột nhiên xuất hiện vài đạo ảo ảnh.

Phanh Phanh Phanh Phanh!

Tiếng tát liên tiếp vang vọng không ngừng, trong nháy mắt tất cả binh sĩ vây quanh đều nằm trên mặt đất, cũng giống như hai người trước đó, khuôn mặt sưng đỏ, không ngừng rên rỉ.

Tuy rằng những binh sĩ này có thực lực Vương cảnh, thế nhưng chênh lệch so với hắn lại quá nhiều, nếu như không phải hắn đã hạ thủ lưu tình, chỉ sợ đám người này đã biến thành một cỗ thi thể rồi.

- Ngươi...

Binh sĩ đầu lĩnh không nghĩ tới thiếu niên ở trước mắt này lại hung mãnh như thế, một lời không hợp đã động thủ, sắc mặt của hắn trở nên rất là khó coi, thế nhưng hắn cũng không dám động thủ.

Thực lực của đối phương đã vượt qua tưởng tượng của hắn. Căn bản không phải là người mà hắn có thể chống lại được.

- Bên ngoài có chuyện gì mà ồn ào như vậy?

Ngay khi hắn đang khẩn trương vì không biết nên động thủ hay không thì lại có một tiếng quát vang vọng. Lập tức có một bóng người từ bên trong cửa đi ra bên ngoài.

- Hồi bẩm tướng quân, có người định cứng rắn xông vào Vương phủ...

Nhìn thấy người nọ, binh sĩ thủ lĩnh khẽ thở dài một hơi, vội vàng khom người rồi bẩm báo.

- Xông vào Vương phủ? Ai mà lại to gan như vậy...

Bóng người này quát lớn một câu rồi nhìn lại về phía trước. Hắn lập tức nhìn thấy Nhiếp Vân đang đứng ở trong đám người.

- Đã lâu không gặp, Chí Hào tướng quân!

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng.

Người trước mắt này chính là Chí Hào tướng quân mà khi hắn vừa tới Thần giới đã gặp được, cũng chính là phụ thân của Bích Nhi tiểu thư kia.

Sauk hi đi vào trong Vân Châu thành hắn cũng không có liên hệ với đối phương, chỉ là không nghĩ tới lại gặp đối phương ở chỗ này.

- Ngươi biết ta? Ngươi là ai?

Nghe thấy hắn nói như thế, Chí Hào tướng quân lập tức có chút sững sờ.

Trước khi Nhiếp Vân đến Vân Châu thành thì đã thay đổi dung mạo, coi như là người đặc biệt quen biết hắn thì cũng khó có thể nhận ra được.

Tuy rằng Chí Hào tướng quân rất quen thuộc với hắn. Thế nhưng đột nhiên nhìn thấy hắn ở trong bộ dạng, dung mạo này thì cũng không nhịn được có chút nghi hoặc.

- Xem ra sau khi trở lại Vân Châu thành, địa vị của ngươi đã tăng lên cho nên ngay cả bằng hữu cũ cũng không nhận ra a!

Nhiếp Vân cười ha hả, lần này là dùng thanh âm vốn có.

Nghe được thanh âm này, Chí Hào tướng quân sững sờ, hai mắt lập tức có chút lập lòe:

- Ngươi là hoàng... Nhiếp Vân đại nhân?

- Ha ha!

Nhiếp Vân cũng không có nhiều lời, cũng không có phủ nhận mà chỉ nhàn nhạt cười một tiếng.

- Vị Nhiếp Vân đại nhân này chính là khách quý của Nguyên Dương Đế Quân phủ, các ngươi dám ngăn lại đại nhân, thật sự là tự tìm đường chết! Người đâu, lập tức bẩm báo vương tử, nói có Nhiếp Vân đại nhân tới bái phỏng!

Sau khi xác nhận là hắn, Chí Hào tướng quân quay đầu quát lớn một tiếng.

- Vâng!

Lúc này chúng binh sĩ mới biết người trước mắt kia là ai, cả đám thiếu chút nữa đã khóc thành tiếng.

Thời gian Nhiếp Vân đến Vân Châu thành không dài, bằng vào thân phận truyền nhân của Thần Nông cùng với khách quý của Nguyên Dương Đế Quân phủ, đương nhiên đã danh chấn Vân Châu thành, vì vậy những binh sĩ này cũng đã nghe nói qua.

------oOo------

Chương 3334: Vào phủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhân vật như thế, nếu như sớm nói ra tên tuổi. Như vậy bọn hắn nào dám ngăn cản ah. Như vậy là tốt rồi, có lẽ bị đánh cũng chỉ có thể uổng công chịu đựng mà thôi.

- Nhiếp Vân đại nhân trước tiên cứ đứng đây chờ một chút. Chờ bọn hắn thông báo xong, ta sẽ mang đại nhân đi vào bên trong!

Chí Hào tướng quân khẽ khom người, chỉ về một căn phóng khác

bên trong phủ.

Đa Ba vương tử là nhân vật chạm tay có thể bỏng ở trong Vân Châu thành này. Cho nên người muốn bái phỏng hắn có rất nhiều, ở trong phủ kiến tạo phòng để cho bọn họ ở lại, để cho bọn hắn chờ đợi. Làm như vậy vừa không ra vẻ lãnh đạm lại có thể sắp xếp thời gian hợp lý, quả thực là một hành động thông minh.

Vừa rồi Nhiếp Vân nháo sự bất quá chỉ là muốn làm cho có nhiều người biết hắn tiến vào trong phủ đệ của đối phương mà thôi. Giờ phút này người vây xem chung quanh cũng đã không ít, mục đích đã đạt thành cho nên hắn cũng không có nói nhiều mà trực tiếp đi theo sau lưng của Chí Hào tướng quân tiến vào trong phòng tiếp khách.

- Thuộc hạ Chí Hào bái kiến hoàng tử điện hạ!

Vừa tiến vào trong phòng thì Chí Hào tướng quân đã lập tức bố trí ra cấm chế cách âm, hắn lại vội vàng quỳ rạp xuống đất hành lễ.

- Đứng lên đi!

Nhiếp Vân cười cười:

- Xem ra ngươi gần đây lăn lộn không tệ, thực lực cũng đã tăng trưởng không ít a!

Lần trước khi hắn nhìn thấy Chí Hào tướng quân thì đối phương cũng chỉ có thực lực Hoàng cảnh sơ kỳ mà thôi. Mà bây giờ, không ngờ đã đạt tới Hoàng cảnh trung kỳ.

Tuy rằng chỉ kém một cấp bậc, thế nhưng thực lực đã có tăng lên rõ ràng, hơn nữa lại thêm tọa trấn ở trong phủ đệ của Đa Ba vương tử. Cho nên địa vị so với trước đó chỉ sợ đã tăng lên không ít.

- Còn không phải là tạo hóa mà điện hạ ban cho hay sao? Nếu như không phải có điện hạ, chỉ sợ hiện tại ta đã sớm bị chém đầu thị chúng rồi!

Chí Hào tướng quân khẽ lắc đầu một cái.

Lúc trước Đa Ba vương tử ban bố nhiệm vụ xuống dưới. Để cho hắn đi tìm kiếm Giác linh hoa, nếu như không phải có thiếu niên trước mắt này trợ giúp, không tìm kiếm được dược liệu, như vậy nhất định hắn đã sớm bị sử trí theo quân pháp. Làm sao có thể có cục diện như hôm nay được chứ?

- Tất cả đều là do chính bản thân ngươi tranh thủ, không có quan hệ lớn với ta!

Nhiếp Vân cũng không kể công.

- Trước đó nghe nói tới có người gọi là Nhiếp Vân, ta ddax cảm thấy có thể là điện hạ. Chỉ có điều ta đi mấy lần mà không gặp được, cho nên không dám xác nhận. Hôm nay gặp lại, không nghĩ tới quả nhiên là điện hạ!

Chí Hào tướng quân không tiếp tục dây dưa trên vấn đề này nữa. Hắn dùng vẻ mặt hưng phấn nói.

- Thời giant a ở trong y quán cũng không có nhiều lắm!

Nhiếp Vân khẽ gật đầu một cái.

Tuy rằng danh khí của y quán hắn rất lớn, thế nhưng trên thực tế thời gian hắn ở trong y quán cũng không nhiều lắm, đại bộ phận đều ở bên ngoài.

Chí Hào tướng quân chỉ nghe được tên tuổi, cho nên không dám quang minh chính đại đi tìm, đương nhiên sẽ không gặp được hắn.

- Ta nghe nói...

Chí Hào tướng quân đột nhiên nghiêm túc, lập tức hạ thấp giọng xuống, nói:

- Dường như Đa Ba vương tử muốn đối phó với điện hạ, sao điện hạ lại tới nơi này chứ?

Hắn đã biết rõ thân phận của Nhiếp Vân, lại kết hợp với hành động

của Đa Ba vương tử. Cho nên dù có ngốc cũng có thể đoán ra được một ít.

- Hắn muốn đối phó với ta, tuy nhiên... Ở nơi này mới là nơi an toàr nhất!

Nhiếp Vân cười nói.

- Đúng vậy a.

Chí Hào tướng quân cũng giống như Lưu Trúc vậy, đều sững sờ một lát. Thế nhưng sau đó lại lập tức hiểu rõ, hắn vội vàng gật đầu một cái.

Tuy rằng hắn là người của Đa Ba vương tử, thế nhưng dù sao cũng là quân nhân của Phổ Thiên hoàng thất. Hơn nữa lại từng có giao tình với Nhiếp Vân, nếu như song phương tranh đấu, ở sâu trong lòng hắn vẫn thiên về phía thiếu niên này hơn.

- Đúng vậy, từ giờ trở đi, ta sẽ đi theo điện hạ, một tấc cũng không rời, bảo hộ sự an toàn cho điện hạ!

Mặc dù biết tới nơi này đã là an toàn, thế nhưng trong lòng hắn vẫn có chút không yên lòng, trong mắt Chí Hào tướng quân hiện lên vẻ kiên định, nói.

- Đi theo ta? Không cần, nếu như ngươi muốn giúp ta thì cứ ngoan ngoãn đợi ở chỗ này. Không nên để cho hắn ta biết ngươi quen biết ta. Đến lúc đó ta sẽ tìm ngươi hỗ trợ!

Nhiếp Vân nói.

Hoàng cảnh trung kỳ đối với cảnh giới hiện tại của hắn mà nói, trợ giúp đã không còn lớn. Thế nhưng nếu như đối phương thực sự muốn trợ giúp hắn, ở lại vương phủ so với việc đi theo sau lưng hắn. Như vậy có thể tạo ra được tác dụng càng lớn hơn.

- Ta biết rồi!

Chí Hào tướng quân cũng không ngốc, rất nhanh cũng đã hiểu rõ ý

tứ của Nhiếp Vân. Hắn khẽ gật gật đầu, không nói thêm lời nào nữa.

- Tướng quân...

Trong lúc hai người đang định tiếp tục nói tiếp thì lại chợt nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài truyền đến. Chí Hào tướng quân phất tay triệt tiêu cấm chế cách âm. Vẻ mặt lại trở lại như lúc ban đầu, giả bộ như chưa từng quen biết với Nhiếp Vân vậy.

- Hồi bẩm tướng quân, vương tử điện hạ muốn để cho Nhiếp Vân đại nhân qua đó.

Người đến này chính là người vừa rồi chạy đi bẩm báo lên trên.

- Được, đại nhân, xin mời!

Chí Hào tướng quân khẽ khom người nói một câu.

Nhiếp Vân cũng không có nhiều lời mà đứng dậy, rất nhanh đã đi vào bên trong.

Mặc dù địa vị của Đa Ba vương tử rất cao, thế nhưng cũng chỉ có thể coi là vượt tân quý. Trong Vân Châu thành này có Cửu đế, Bát vương và mười hai Công tước và những gia tộc cổ xưa. Cho nên phủ đệ này cũng không tính là quá lớn. Hai người đi qua mấy hành lang thì đã nhìn thấy một cung điện cao lớn xuất hiện ở trước mắt. Hai người còn chưa đi vào thì đã thấy Đa Ba vương tử mang theo vẻ mặt vui vẻ tiến lên chào đón.

- Nhiếp huynh có thể tới bỉ phủ, quả thực là vinh hạnh của ta a!

Vẻ mặt Đa Ba vương tử tràn ngập vẻ kích động, nếu như từ vẻ mặt đơn thuần mà nói. Nhất định người ngoài sẽ còn tưởng rằng hai người là bằng hữu đã lâu không gặp.

- Vương tử khách khí rồi, ngày ấy từ trong Đế Quân phủ đi ra, ta vẫn muốn tới bái phỏng Vương tử. Chỉ là vẫn luôn không có cơ hội a!

Nhiếp Vân đối với sự nhiệt tình của hắn rất là hưởng thụ. Hắn cười một tiếng, lại vội vàng nói.

Vừa nói chuyện hắn lại vừa quan sát biểu hiện của đối phương.

------oOo------

Chương 3335: Giao phong (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quả nhiên đúng như hắn phỏng đoán vậy, hơn hai tháng không gặp, Đa Ba vương tử này so với trước đó lại càng thêm thâm trầm, khí tức trên người che dấu rất tốt, mơ hồ khiến cho hắn có một loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Tu vi đạt tới loại cấp bậc này như hắn. Loại cảm giác tự nhiên sinh ra này vô cùng linh mẫn. Một khi hắn đã cảm thấy được nguy hiểm, như vậy đã nói rõ thực lực của Đa Ba vương tử trước mắt này, quả thực đã đạt tới tình trạng có thể chém giết được hắn!

- Không hổ là Hoàng cảnh viên mãn giới vực nhất phẩm a.

Trong lòng Nhiếp Vân không khỏi sợ hãi thán phục một phen.

Hoàng cảnh viên mãn giới vực tam phẩm. Dùng thực lực bây giờ của hắn có thể chém giết một cách đơn giản. Mà ngay cả Diệp lão lúc trước chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Thế nhưng Đa Ba vương tử thì khác, tuy rằng hắn ta chỉ mới vừa tiến vào Hoàng cảnh viên mãn. Thế nhưng lại khiến cho hắn có một loại cảm giác cường đại đến cực điểm, loại tình huống này hắn chỉ từng cảm nhận được trên người Kiếm thị mà thôi!

Nói cách khác, cho dù hiện tại Đa Ba vương tử kém với Kiếm thị. Thế nhưng cũng sẽ không kém quá nhiều.

Quả thực quá đáng sợ!

- Chúng ta cũng không cần khách sáo như vậy a. Đi, đi vào rồi lại nói tiếp!

Đa Ba vương tử cười cười, trên mặt hắn không nhìn ra bất luận một chút mất tự nhiên nào.

Khi Nhiếp Vân quan sát hắn thì hắn cũng đang quan sát Nhiếp Vân.

Ở trong mắt hắn, tuy rằng thiếu niên trước mắt chỉ có thực lực Vương cảnh viên mãn. Thế nhưng chẳng biết tại sao lại khiến cho hắn có một loại cảm giác thâm bất khả trắc. Cho dù thực lực của hắn như vậy thì cũng không dám đơn giản đụng vào đối phương.

Đi vào phòng, khách và chủ cùng ngồi xuống.

- Nhiếp huynh hiện tại chính là đại hồng nhân của Đế Quân phủ a. Hôm nay có thể di giá tới chỗ của ta, khiến cho ta kích động vạn phần... Chỉ là, ta cũng biết Nhiếp huynh không phải là người thích đi dạo, không biết lần này tới quý phủ của ta là cần làm chuyện gì?

Đa Ba vương tử lập tức đi thẳng vào vấn đề.

- Nói ra thật là xấu hổ, gần đây ta tu luyện tới bình cảnh, muốn tìm một nơi thanh tĩnh để đột phá. Ngươi cũng biết rồi đó, y quán của ta quá ầm ĩ, thật sự không có cách nào tĩnh tâm được. Mà Đế Quân phủ ta cũng ngại quấy rầy bọn họ. Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có ở chỗ vương tử là thích hợp nhất, cho nên... Ta muốn tới làm phiền một chút. Định làm phiền ba ngày, không biết chuyện này có được không?

Nhiếp Vân có chút ngại ngùng nói.

- Chuyện này...

Sắc mặt của Đa Ba vương tử lập tức cứng đờ.

Vốn hắn cho rằng đối phương sẽ nói có người tới gây phiền toái cho đối phương. Cho nên hắn cũng đã nghĩ kỹ rất nhiều lời từ chối... Thế nhưng ai ngờ đối phương lại nói những lời này!

Nếu như ở lại trong quý phủ của hắn, chẳng những không thể làm hại đối phương mà hắn còn phải phái người đi bảo hộ. Để cho không xảy ra chuyện gì, đây là chuyện mà hắn không muốn nhìn thấy nhất a.

Một lòng muốn giết chết đối phương, kết quả... Không những không thể giết chết mà còn phải bảo vệ. Chuyện này dù có đánh chết thì hắn cũng sẽ không làm.

Đối phương căn bản không có nói có người tới gây phiền toái cho hắn. Mà nói muốn tu luyện, đi tìm một nơi thanh tu... Nếu như không đồng ý, chuyện này truyền đi sẽ khiến cho thanh danh của hắn không tốt. Nếu như đồng ý, hắn cũng sẽ khó chịu giống như bị táo bón vậy.

Do dự một lúc lâu, Đa Ba vương tử mới cắn răng một cái rồi nói:

- Nhiếp huynh, thật sự ngại quá. Nếu như đổi lại là trước kia, ngươi muốn ở lại chỗ ta, ta cầu mà còn không được, tuy nhiên... Mấy ngày nay quý phủ của ta vừa vặn xảy ra một chút chuyện. Làm cho ta tới bây giờ vẫn còn có chút sứt đầu mẻ trán... Thực sự không tiện để cho ngươi ở lại, ngươi xem...

Mặc kệ thanh danh có trở nên thối hay không. Nhất định không thể để đối phương ở lại nơi này.

Một khi để đối phương ở lại, đừng nói là giết, cho dù có muốn đụng vào một cọng tóc gáy của hắn ta cũng không được a.

- Không sao, ta chỉ cần chỗ yên tĩnh. Sẽ không làm ảnh hưởng chuyện mà ngươi đang xử lý...

Nhiếp Vân nói.

- Khục khục...

Đa Ba vương tử thiếu chút nữa đã bị sặc nước miếng.

Vốn tưởng rằng sau khi đối phương nghe được mình từ chối thì sẽ biết khó mà lui. Thế nhưng hắn lại không nghĩ tới đối phương lại

không biết xấu hổ như thế... Nhìn bộ dáng của đối phương sau khi nói ra lời này, giống như vô luận thế nào đối phương cũng sẽ ở lại nơi này vậy.

- Chuyện này... Chuyện liên quan tới nhà ta, thật sự không tiện truyền đi, mong rằng Nhiếp huynh thứ lỗi!

Đa Ba vương tử đành phải đổi giọng.

- Là như thế này sao? Nếu như đã liên quan tới chuyện nhà của ngươi, như vậy ta cũng không tiện quấy rầy. Không bằng như vậy đi, vương tử có rất nhiều bằng hữu, người iúp ta tìm người khác mượn một chỗ yên tĩnh cũng được a? Tại hạ cũng là thành tâm muốn nhờ Vương tử. Đợi sau khi tu luyện chấm dứt, nhất định sẽ báo đáp ân tình của Vương tử!

Nhiếp Vân tiếp tục nói.

Đối phương không muốn để cho hắn ở lại trong phủ đệ, đây là chuyện tất nhiên. Chuyện này hắn cũng đã sớm đoán ra được. Cho nên hắn nói nhiều như vậy cũng là chuẩn bị cho những câu này.

Chỉ cần Đa Ba vương tử đồng ý, chỗ ở là do hắn ta tự mình cung cấp... Khi đó hắn ta cũng không dám ra tay với hắn!

Bởi vì một khi mình gặp chuyện không may, vị vương tử này cũng sẽ khó tránh khỏi liên quan.

- Chuyện này...

Sắc mặt của Đa Ba vương tử có chút nhăn nhó.

Ngươi nói trong nhà có chuyện, không cho người ta ởtrong nhà, thế nhưng... Tìm một chỗ ở yên tĩnh có lẽ cũng không phải là chuyện gì khó khăn a.

- Chuyện này... Dễ nói, ngoài thành ta cũng có một phủ đệ, rất là u tĩnh. Chỉ là hơi gần núi rừng, hay có dã thú qua lại... Tuy nhiên. Dùng thực lực mạnh mẽ của Nhiếp huynh, chỉ cần không xông loạn bốn phía, có lẽ vấn đề sẽ không quá lớn a!

Xoắn xuýt một hồi, Đa Ba vương tử lập tức cười nói.

- Ồ? Có nơi như vậy sao? Vậy thì tốt, tại hạ đa tạ Vương tử trợ giúp trước a.

Ánh mắt của Nhiếp Vân lóe lên, cũng không có từ chối mà nói.

- Nhiếp huynh khách khí rồi. Có thể trợ giúp được Nhiếp huynh là vinh hạnh của ta a!

Đa Ba vương tử vội nói.

Hai người đều cười, tuy nhiên, rốt cuộc nụ cười này có bao nhiêu phần thực sự vui vẻ. Chỉ sợ cũng chỉ có trong lòng hai người mới tự biết rõ.

Khách và chủ trò chuyện với nhau rất là tận hứng. Đợi một hồi, Nhiếp Vân lập tức vung tay cáo từ.

------oOo------

Chương 3336: Giao phong (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đa Ba vương tử cũng không có giữ hắn lại mà lập tức phái người đi chuẩn bị xe ngựa. Lại dẫn hắn tới tòa phủ đệ mà song phương đã nói từ trước.

- Điện hạ... Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy nhìn hắn ở trong phủ đệ ba ngày mà thờ ơ không dám làm gì hay sao?

Nhiếp Vân vừa mới rời khỏi vương phủ thì đã có một hộ vệ đi tới trước mặt Đa Ba vương tử, trong mắt tràn ngập vẻ nghẹn khuất.

Mục đích của Nhiếp Vân rất là trần trụi, người có ngốc đến mấy thì cũng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Vương tử đem một phủ đệ của mình cho đối phương dùng. Như vậy chẳng lẽ thực sự không thể

giết chết đối phương mà còn phải bảo vệ đối phương hay sao?

- Ba ngày sau bệ hạ sẽ trở lại, một khi nhận ra hắn ta chính là vị hoàng tử kia... Tất cả cố gắng trước kia của Vương tử đều sẽ trở thành uổng phí.

Lại có một tên thủ hạ nói.

Bọn họ cũng đều biết Nhiếp Vân chính là hoàng tử chân chính. Sở dĩ không có công khai là bởi vì Phổ Thiên Đại Đế cũng không biết mà thôi.

Một khi Đại Đế nhận ra, như vậy nếu còn muốn hạ sát thủ với đối phương sẽ không còn có khả năng nữa.

Bởi vậy, thời gian còn lại cho bọn hắn đã không còn nhiều lắm, chỉ có ba ngày này mà thôi.

Vẻ mặt của Đa Ba vương tử cũng tràn ngập vẻ nghẹn khuất, hắn đã sớm chuẩn bị nhiều kế hoạch sau này. Thế nhưng kết quả đều bị đối phương quấy rầy. Chỉ là, dù sao hắn cũng là nhân trung chi long, là nhân vật kiêu hùng, một lát sau trong mắt hắn đã có hàn quang lóe lên:

- Thờ ơ? Nào có dễ dàng như vậy chứ?

Hồng Nguyên trưởng lão mà lần trước chúng ta động thủ bắt đâu rồi? Bắt đầu động thủ từ hắn đi…

- Hồng Nguyên trưởng lão đã triệt để bị chúng ta khống chế, sẽ không có bất kỳ vấn đề gì, chỉ là... Đây là phủ đệ của điện hạ. Nếu như đối phương gặp chuyện không may, điện hạ cũng khó tránh khỏi liên quan a.

Nghe thấy Đa Ba vương tử đã quyết định, vẻ mặt của đám hộ vệ tràn ngập vẻ nghi hoặc.

Nhiếp Vân kia không ngờ lại ra chiêu này, khiến cho bọn hắn sợ ném chuột vỡ bình. Nếu như thực sự động thủ, như vậy sẽ không có cái cớ gì để che dấu. Sau này tất nhiên sẽ bị người khác hoài

nghi.

- Chuyện này thì đơn giản, hiện tại ta sẽ đi tới Đế Quân phủ bái phỏng Đế Quân. Khi phái ra Hồng Nguyên trưởng lão thì chúng ta sẽ không để lại một ai. Giết chết toàn bộ... Như vậy, ta cũng là người bị hại, lại có chứng cớ không ở trong phủ đệ. Khi đó cho dù có muốn tra xét thì, cũng không tra ra được a.

Đa Ba vương tử khẽ nói.

- Điện hạ anh minh!

Hai mắt của mấy tên thuộc hạ này đồng thời sáng ngời.

Vương tử đi tới Đế Quân phủ làm khách, không có mặt ở trong phủ đệ. Tất cả thuộc hạ lại bị giết chết toàn bộ. Khi đó hắn cũng là người bị hại. Nếu như thực sự gặp chuyện không may. Như vậy chỉ có thể nói là Nhiếp Vân làm liên lụy tới hắn, cũng không phải là hắn làm hại Nhiếp Vân a.

- Ngay lập tức đi xử lý cho ta, phải làm không chê vào đâu được. Người ra tay, người thủ hộ, đều phải chết, không thể để lại một ai! Cũng không thể bạo lộ dấu vết dẫn tới vương phủ!

Đa Ba vương tử lại ra lệnh thêm một câu.

- Điện hạ yên tâm đi, bên Nhữ Hạ Vương tử và Lưu Mộc vương tử đều có tử sĩ của chúng ta. Nếu như thực sự không được thì có thể vận dụng bọn hắn. Đến lúc đó, hai vị vương tử này sẽ khó lòng giãi bày, cho dù có muốn nói thì cũng không nói được rõ ràng a!

Tên thuộc hạ đứng đầu lập tức cười hắc hắc, nói.

- Không cần quá tận lực, nhất định phải sử dụng những tử sĩ này. Mà từ phủ đệ của chúng ta cũng phải phái ra một ít...

Đa Ba vương tử lại nói.

- Phủ đệ của chúng ta.. Ồ, ta đã biết rõ rồi. Điện hạ làm vậy là cố ý bố trí mê trận! Nếu như người hai Vương phủ khác ra mặt mà

chúng ta lại không có phái ra người, như vậy cũng sẽ bị người ta hoài nghi giấu, đầu hở đuôi a! So với như vậy còn không bằng đều phái người ra, khiến cho người khác cho rằng... Chúng ta cũng bị hãm hại! Lợi hại, lợi hại!

Đám thuộc hạ vừa mới ban đầu còn không có hiểu rõ mọi chuyện. Thế nhưng sau khi suy tư một lát đã nghĩ thông suốt ra mọi chuyện. Cả đám hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

- Được rồi. Cứ làm như thế đi, Võ Huân, chuẩn bị xe ngựa. Ta muốn đi bái phỏng Đế Quân, tất cả mọi chuyện còn lại, các ngươi tự mình xử lý đi!

Thấy thuộc hạ đã hiểu rõ ý tứ của mình, Đa Ba vương tử khẽ gật đầu, lập tức đứng dậy rồi bước nhanh đi ra ngoài.

- Nơi này không tệ... Rất thích hợp để tu luyện a!

Đứng ở trong một cái sân rộng lớn, Nhiếp Vân nhìn quanh trái phải một vòng. Sau đó mới thoả mãn gật gật đầu.

- Đây là nơi Vương tử điện hạ ở lại khi săn bắn, tuy rằng điện hạ không thường xuyên đến đây. Thế nhưng chúng ta vẫn luôn quét dọn, đệm chăn, thức ăn. Tất cả đêu đầy đủ hết, thậm chí còn có Tụ Linh Trận sử dụng để tu luyện!

Một người bộ dáng giống như quản gia, cười cười giải thích.

Nơi này trên danh nghĩa là sản nghiệp của Đa Ba vương tử. Cho dù hắn rất ít khi tới đây thì cũng có không ít người giữ gìn, nhất là chỗ mà vương tử ở lại, hộ vệ, đầu bếp, người chăn ngựa, tất cả mọi thứ đều vô cùng sạch sẽ... Toàn bộ cộng lại ít nhất cũng có mấy trăm người.

- Mang ta đi tới Tụ Linh Trận, hiện tại ta muốn bế quan tu luyện, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy ta!

Nhiếp Vân nhìn một vòng, sau đó âm thầm gật đầu nói một câu.

Khó trách mỗi người nằm mơ cũng đều muốn đạt được quyền thế,

nếu như chỉ là vương tử bình thường. Như vậy chi tiêu trong phủ đệ này sợ rằng cũng không duy trì được. Mà cũng chỉ có người có được thực quyền như Đa Ba vương tử thì mới có thể duy trì được rất nhiều phủ đệ, nuôi dưỡng vô số binh sĩ.

- Đại nhân, Tụ Linh Trận ở bên kia!

Quản gia vội vàng đi trước dẫn đường cho hắn.

Hắn đã nhận được tin tức, người trước mắt này là khách quý của vương tử. Bảo hắn chiêu đãi cho tốt, cho nên hắn không dám chậm trễ một chút nào.

Tụ Linh Trận ở vị trí trung tâm của phủ đệ. Chung quanh căn phòng to lớn có đủ loại trận pháp che kín, có thể đem linh khí chung quanh hội tụ lại. Đồng thời còn làm cho linh khí càng thêm tinh thuần.

Đẩy cửa đi vào bên trong, Nhiếp Vân lại nhìn một vòng:

- Nơi này có cấm chế ngăn cách bên ngoài hay không? Trong lúc ta bế quan ghét nhất là bị người khác quấy rầy!

- Có, ta sẽ mở ra cho đại nhân!

Quản gia kia lập tức vội vàng gật đầu nói.

------oOo------

Chương 3337: Ôm cây đợi thỏ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bế quan tu luyện, muốn hàng phục Tâm Ma, trùng kích cửa ải. Có nhiều khi cũng cần yên tĩnh tuyệt đối. Cho nên cấm chế có tác dụng ngăn cản, cách âm ở bên ngoài đều được bố trí không ít.

Ông!

Quản gia này đi một vòng, một trận pháp lập tức khởi động, quả

nhiên thanh âm huyên náo bên ngoài lập tức trở nên yên tĩnh.

- Được rồi, ngươi đi ra ngoài đi, không có sự phân phó của ta không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào. Mà ngươi cũng không nên quấy rầy ta!

Nhiếp Vân khoanh chân ngồi xuống trong phòng, lại tùy ý khoát khoát tay nói.

- Vâng!

Quản gia này lập tức lui ra ngoài.

Thấy hắn đã rời đi, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng. Thân thể nhoáng một cái đã biến mất tại chỗ, sau một khắc thân thể đã xuất hiện ở một góc bên ngoài căn phòng.

Dựa theo đạo lý mà nói, hắn rời đi như vậy tất sẽ va chạm với cấm chế, khiến cho người bên ngoài biết được. Thế nhưng lúc này lại có chút quỷ dị là, cấm chế trong phòng lại không có chút động tĩnh nào. Giống như căn bản không có phát hiện ra hắn đã rời đi vậy.

Thuấn di!

Dung hợp với giới vực lan tràn tới khoảng cách một trăm trượng. Trong vòng khoảng cách này hắn sẽ có thể nhẹ nhõm thuấn di.

Thuấn di có liên quan tới vấn đề không gian, đừng nói là một ít cấm chế, trận pháp nho nhỏ. Cho dù là một ít đại trận khiến cho người ta đau đầu. Chỉ cần không có liên quan tới không gian thì cũng sẽ không có bất kỳ động tĩnh gì.

Cho nên, sau khi đi vào phòng rồi lại dùng thuấn di rời đi, mục đích của Nhiếp Vân rất đơn giản, chính là vì muốn tạo ra biểu hiện giả dối hắn vẫn còn đang ở trong phòng.

Sưu Sưu Sưu Sưu!

Vừa rồi khi di chuyển trong đình viện hắn cũng đã biết rõ phân bố của các binh sĩ, cho nên liên tục thuấn di mấy lần cũng đã rời khỏi

phủ đệ, đi ra bên ngoài.

Phủ đệ này đúng như Đa Ba vương tử nói vậy, ở trong giới vực Vân Châu thành. Là nơi ở gần sơn mạch, bốn phía đều là cây cối cao lớn, mang theo khí tức nguyên thủy.

Nơi lúc trước Nhiếp Đồng săn giết dã thú để trùng kích Vương cảnh viên mãn chính là ở trong vùng núi này.

- Có lẽ tên này cũng sắp động thủ a!

Đa Ba vương tử chỉ có cơ hội rat ay cuối cùng này mà thôi. Cho nên nhất định sẽ ra tay đối với hắn. Việc này Nhiếp Vân đã sớm đoán ra, bàn tay hắn khẽ động, lập tức có một tấm ngọc bài xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn.

Sưu!

Một đạo ý niệm lập tức được truyền vào bên trong. Một lát sau, bên trên lập tức hiện ra một đoàn văn tự.

- Quả nhiên là thế!

Nhìn thấy nội dung của văn tự bên trên, Nhiếp Vân khẽ mỉm cười nói.

- Quả thực đủ ngoan độc, trước tiên tạo ra chứng cớ bản thân không có mặt ở phủ đệ, sau đó lại chém giết toàn bộ thủ hạ ở trong phủ đệ của mình.

Võ Huân ở trong đám tùy tùng của Đa Ba vương tử đã trúng độc của hắn. Cho nên chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của hắn mà thôi. Cho nên mưu đồ bí mật trước đó đều đã hiện ra ở bên ngọc bài đưa tin của hắn.

Nếu như hắn không biết những chuyện này, cứ ngây ngốc ở trong phủ đệ, không cẩn thận nhất định còn sẽ trúng kế.

Tuy nhiên, hiện tại đã biết rõ mục đích của đối phương từ sớm, có thể chuẩn bị sớm một chút. Cũng có thể nghĩ ra phương pháp ứng

phó tốt nhất.

- Ngươi đã không còn ở trong phủ đệ... Vậy thì cũng đừng trách ta!

Trong đầu không ngừng suy nghĩ, hai mắt Nhiếp Vân đột nhiên sáng ngời, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

Sưu!

Sau một khắc, thân thể của hắn đã biến mất, giống như lăng không biến mất, mất đi tung tích.

- Chỉ có thể trách mình quá tham mà thôi.

Lúc này lại có mấy đạo thân ảnh từ trên không trung bay tới, ở giữa có một lão giả đang nhìn người ở bốn phía đều đang cảnh giác với hắn. Trong lòng không khỏi sinh ra vẻ ảm đạm.

Đây chính là Hồng Nguyên trưởng lão theo Nhiếp Vân từ Hồng Hà vực đi tới đây.

Vốn hắn muốn đem tin tức Nhiếp Vân là hoàng tử nói ra ngoài. Lại từ trong tay Đa Ba vương tử kiếm được một ít chỗ tốt. Thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không có nghĩ tới đối phương căn bản không có để ý tới hắn mà trực tiếp giam cầm lại. Lại còn có thái độ cứng rắn như vậy.

Lần này lại muốn để cho hắn đánh lén Nhiếp Vân hoàng tử, hơn nữa lại còn phải tự bạo... Nhất định hắn sẽ có đi mà không có về. Khi đó cả Hồng Hà môn chỉ sợ cũng sẽ bởi vậy mà bị diệt sát.

Mọi chuyện đều không chạy thoát khỏi một chữ tham, nếu như không phải hắn nảy lòng tham. Thành thành thật thật đợi ở trong Hồng Hà môn thì làm sao có thể gặp phải tai họa như vậy cơ chứ?

- Hành động lần này nhất định phải cam đoan không có một chút so hở nào. Một khi tìm được Nhiếp Vân kia thì tất cả mọi người phải lập tức tự bạo!

Đầu lĩnh phụ trách mọi việc lập tức truyền âm cho tất cả mọi người.

Những người này đều là tử sĩ mà Đa Ba vương tử đào tạo nhiều năm, chấp hành mệnh lệnh vô cùng chấp nhất. Vương tử đã hạ mệnh lệnh khiến cho bọn hắn đi tìm Nhiếp Vân, trực tiếp tự bạo, không để lại bất cứ dấu vết gì khác.

Tự bạo đối với tất cả mọi người mà nói, đều là chuyện hồn phi phách tán, không còn khả năng tiếp tục sống sóng. Thế nhưng đối với bọn họ mà nói, đây lại là một loại vinh dự, một loại lừng lẫy, vì chủ nhân mà chết.

- Vâng.

Nghe thấy hắn nói như thế, trong lòng Hồng Nguyên trưởng lão không khỏi sinh ra sự bi ai vô hạn.

Tuy rằng hắn đã sớm biết sẽ có kết quả như vậy. Thế nhưng sau khi nghe thấy đối phương xác nhận, hắn vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

Trong cơ thể hắn có cấm chế, không có cách nào phản kháng được, cho nên chỉ có thể tự bạo. Thế nhưng cứ chết một cách vô thanh vô tức như vậy, cuối cùng nếu như điều tra ra ngoài còn sẽ làm liên lụy tới Hồng Hà môn. Chuyện này khiến cho trong lòng hắn tràn ngập sự không cam lòng.

Đáng tiếc, cho dù không cam lòng thì cũng vô dụng. Từ hai tháng trước bị bắt lại, từ khác đó thì tính mạng của hắn đã không còn nằm trong tay hắn nữa!

- Sắp tới nơi rồi, mọi người cẩn thận một ít. Ngàn vạn lần đừng để cho người nọ đào tẩu...

Tất cả mọi người đều là Hoàng cảnh viên mãn, tốc độ rất nhanh. Không bao lâu sau đã nhìn thấy một tòa phủ đệ cực lớn tọa lạc ở bên trong rừng rậm.

Chính là nơi mà Nhiếp Vân ở lại.

- Cẩn thận!

Tất cả mọi người đều từ trên không trung rơi xuống, ngừng thở, che dấu khí tức, sau đó lại từng bước một đi tới gần phủ đệ.

------oOo------

Chương 3338: Bắt lấy toàn bộ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người có thực lực mạnh mẽ đối với nguy hiểm đều có cảm ứng cực kỳ linh mẫn. Tuy rằng bọn hắn cảm thấy mình không có chút sc hở nào, thế nhưng cũng không dám quang minh chính đại tiến về phía trước. Bởi vì một khi nhiệm vụ thất bại, bọn họ sẽ phải đối mặt với trừng phạt rất lớn.

Chuyến này đi tăng thêm Hồng Nguyên trưởng lão tổng cộng có sáu người. Nếu như nói tới thực lực mà nói, có lẽ Hồng viện trưởng hẳn là mạnh nhất. Chỉ bất quá hắn đã bị người ta hạ cấm chế, không có biện pháp nào đào tẩu a.

- Ha ha, rốt cục các ngươi cũng đã tới. Làm cho ta chờ có chút không nhịn nổi a.

Ngay khi sáu người sắp tới gần phủ đệ, trong lúc mọi người còn không có kịp phản ứng thì đã nhìn thấy có một cung điện cực lớn tù trên trời giáng xuống. Thoáng cái đã bao phủ toàn bộ bọn họ vào bên trong.

Nhìn thấy cung điện từ trên trời hàng lâm, cho dù mọi người có ngốc thì cũng đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Vốn bọn hắn định lặng lẽ không một tiếng động tới để đánh lén. Thế nhưng còn chưa đi tới trước mặt thì đã bị người ta phát hiện ra, còn lọt vào trong mai phục. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Dựa theo đạo lý mà nói, có lẽ bọn hắn cũng không có tạo ra bất kỳ một chút thanh âm nào a!

- Phá vòng vây...

Tuy rằng thủ lĩnh của đám tử sĩ cảm thấy bất ngờ, thế nhưng cũng không có một chút bối rối nào.

Bất kể nói thế nào thì bọn họ cũng đều là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, cho dù pháp bảo của đối phương mạnh mẽ tới đâu thì cũng không thể thoáng cái đã vây khốn được bọn họ. Mà chỉ cần bọn họ thành công đào tẩu, như vậy thì cũng có thể chém giết được Nhiếp Vân này.

Bọn họ là tử sĩ, đã không để ý tới sinh tử, giờ phút này trong lòng chỉ có một mục tiêu. Đó chính là giết chết người mà vương tử đã yêu cầu.

Sưu sưu sưu sưu!

Bốn tử sĩ còn lại tăng thêm Hồng Nguyên trưởng lão đều không phải là kẻ ngu. Sau khi nghe được mệnh lệnh, cả đám không chút do dự mà lập tức quay người tiến lên bốn phương tám hướng.

Thời gian không đợi người, nhìn bộ dáng của cung điện bên trên, tất nhiên sẽ là pháp bảo. Chỉ có thừa dịp bảo vật còn không có triệt để rơi xuống mà đào tẩu. Nếu không, một khi bị vây khốn lại, cho dù có muốn đi thì cũng đã muộn rồi.

- Muốn đi sao? Nào có dễ dàng như vậy!

Trong lúc mọi người đang nhanh chóng tháo chạy, thanh âm vừa rồi lại lần nữa vang vọng. Mọi người lập tức nhìn thấy có một bóng người đột nhiên xuất hiện ở bên trong giới vực.

Phạm vi lan tràn của giới vực này cũng không lớn, thế nhưng lại vừa vặn bao phủ tất cả mọi người vào bên trong.

Giới vực vừa mới xuất hiện thì mọi người đã lập tức cảm thấy như đã rơi vào bên trong nước bùn. Ngay cả muốn di chuyển cũng khó khăn, tốc độ lập tức chậm lại.

Ầm ầm!

Bị giới vực làm chậm tốc độ, cung điện trên đầu lại đang rơi xuống, tất cả mọi người chỉ cảm thấy không gian cực lớn đang bao phủ xuống dưới. Rốt cuộc cả đám đã không có cách nào đào tẩu được nữa.

- Thu!

Bóng người kia vung bàn tay lên, cung điện dần dần thu nhỏ lại, tiến vào bên trong lòng bàn tay của hắn. Sau một khắc đã biến mất tại chỗ.

- Động tĩnh quá lớn, đã kinh động tới hộ vệ của phủ đệ, đi mau!

Sau khi lấy đi cung điện, bóng người này lại liếc mắt nhìn về phía phương hướng phủ đệ, phát hiện ra đã có người vọt tới. Hắn khẽ cười nhẹ một tiếng lần nữa biến mất tại chỗ, không còn bất kỳ một chút tung tích nào nữa.

Từ lúc người này ném ra cung điện cho đến lúc thu lấy toàn bộ sáu Hoàng cảnh viên mãn cũng chỉ không đến một phần ngàn hô hấp. Khi đám hộ vệ phủ đệ đi tới trước mặt thì đã vườn không nhà trống Dấu vết gì cũng không có để lại.

- Quản gia, vừa rồi nơi này có một cỗ năng lượng cường đại chấn động, sao vậy? Không phải có cái gì đó chứ? Chẳng lẽ là ta nhìn nhầm hay sao?

Lúc này có mấy đạo thân ảnh đi tới trước mặt, trong đó có một đạo thanh âm tràn ngập nghi hoặc vang vọng.

- Có lẽ là vậy... Mọi người cẩn thậ một chút, khách quý của vương tử đang ở chỗ này, ngàn vạn lần không thể xuất hiện bất kỳ một chút sơ sẩy nào!

Người quản gia đang nói chuyện, chính là người trước đó mang Nhiếp Vân đi vào trong phủ đệ. Hắn cũng là một vị cường giả Hoàng cảnh trung kỳ.

Loại thực lực này ở nơi khác cũng tính như không kém. Thế nhưng

nếu như ném vào trong tình cảnh vừa rồi vẫn còn kém quá xa. Cho nên hắn cẩn thận kiểm tra nhiều lần, cũng không có phát hiện ra bất kỳ vấn đề gì. Cũng không tìm được một chút dấu vết nào, cho nên đành phải bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

- Trở về đi, cũng có khả năng vừa rồi đã có cường giả đi ngang qua nơi này a! Chắc có lẽ sẽ không có vấn đề gì quá lớn a.

Người có thể làm cho hắn không nhìn ra cái gì. Cường giả như vậy, thực lực tất nhiên sẽ còn mạnh hơn hắn. Mà loại cường giả này nếu như thực sự muốn động thủ, chri cần quang minh chính đại xông lên là được. Cũng không cần phải lặng lẽ che dấu làm gì.

Không tra ra cái gì, đám người kia bất đắc dĩ trở lại phủ đệ lần nữa. Vị quản gia kia thì gấp gáp đi tới bên ngoài cung điện chỗ Tụ Linh Trận. Phát hiện ra trận pháp không có bất cứ động tĩnh gì, lúc này hắn mới thở dài ra một hơi.

Tại một bình nguyên ở trong Nạp Vật thế giới, có một cung điện cực lớn đang tọa lạc ở trên mặt đất.

Viêm Hoàng điện!

Bóng người mới vừa rồi đánh lén sáu người kia không ngờ lại chính là Nhiếp Vân đang ôm cây đợi thỏ.

Sáu cường giả Hoàng cảnh viên mãn giới vực tam phẩm. Dùng thực lực của hắn bây giờ đương nhiên không cần phải quan tâm. Thế nhưng những người này lại hung hãn không sợ chết, một khi để cho bọn hắn tự bạo, cũng là một chuyện phiền toái. Cho nên hắn mới trực tiếp vận dụng Viêm Hoàng điện.

Tuy rằng dùng thực lực của hắn bây giờ vẫn không thể mượn lực lượng của Viêm Hoàng điện một cách nguyên vẹn. Thế nhưng nếu như coi nó là một vật cực lớn ném ra, muốn trấn áp người khác thì vẫn có thể làm được.

Viêm Hoàng điện thân là thần binh Đế cảnh, đừng nói là khống chế mấy Hoàng cảnh viên mãn, cho dù là cường giả Thâu Tiên Tá Thọ cảnh rơi vào trong đó thì cũng đừng có nghĩ tới việc chạy trốn.

Sưu!

Nhiếp Vân lập tức xuất hiện ở bên trong Viêm Hoàng điện.

- Là ngươi...

Sáu người bị nhốt ở trong Viêm Hoàng điện nhìn thấy hắn xuất hiện, hai mắt lập tức đỏ lên.

Nhiệm vụ lần này bọn hắn tới đây chính là vì giết chết thiếu niên này, cho nên đương nhiên cũng biết rõ hắn là ai.

- Đương nhiên là ta rồi!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười.

------oOo------

Chương 3339: Bắt lấy toàn bộ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nếu như là ngươi thì dễ rồi. Tự bạo!

Trong mắt tên tử sĩ đầu lĩnh hiện lên vẻ tàn nhẫn, miệng rống to một tiếng, cao thấp toàn thân phồng lên.

Năm người khác kể cả Hồng Nguyên trưởng lão ở bên trong, nương theo tiếng quát của hắn, thân thể cả đám lập tức bành trướng, dường như sắp nổ tung.

Mục đích của sáu người này chính là vì giết chết thiếu niên trước mắt này. Một khi đã gặp đối phương, không có lý nào mà rời đi được.

- Tự bạo? Ở chỗ này nếu như còn để cho các ngươi tự bạo, như vậy Viêm Hoàng điện cũng sẽ không có tư cách xưng là thần binh Đế cảnh a!

Nhẹ nhàng cười một tiếng, bàn tay của Nhiếp Vân lăng không chộp ra một trảo.

Sưu Sưu Sưu Sưu Sưu!

Trên không trung lập tức xuất hiện sáu cái bong bóng cực lớn, bao phủ sáu người vào bên trong. Mọi người vốn sắp tự bạo nổ tung, thế nhưng sau khi bị bong bóng bao quanh lại giống như là con kiến ở trong hổ phách vậy. Ngay cả nhúc nhích cũng không được.

- Hồng Nguyên trưởng lão, chúng ta lại gặp mặt rồi.

Sau khi giam cầm sáu người vào bên trong, Nhiếp Vân khẽ cười nhìn sang Hồng Nguyên trưởng lão.

- Ngươi... Ngươi... Tại sao ngươi lại có thể có thực lực mạnh như vậy cơ chứ?

Biết rõ người trước mắt nọ là Nhiếp Vân, Hồng Nguyên trưởng lão bị dọa tới mức sắc mặt trắng bệch.

Nhiếp Vân này hơn bốn tháng trước khi còn ở trong Hồng Hà vực hắn đã tận mắt nhìn thấy qua. Đồng thời còn đã từng xuất thủ qua, chỉ có thực lực Vương cảnh, hắn có thể chém giết một cách đơn giản.

Trong vòng mấy tháng ngắn ngủn không gặp, tại sao đối phương lại có thể có loại thực lực này cơ chứ?

Sáu Hoàng cảnh viên mãn mà lại có thể khống chế một cách đơn giản... Đây là lực lượng gì chứ?

- Tại sao ta lại có loại thực lực này ngươi không cần phải biết, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết. Đến Vân Châu thành chính là quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời này của ngươi!

Nhiếp Vân khẽ cười nhạt một tiếng.

- Nhiếp Vân đại nhân, đừng giết ta... Ta... Ta có thể làm chứng cho

ngươi. Chứng minh cho Phổ Thiên Đại Đế thấy Đa Ba vương tử muốn động thủ với ngươi... Chỉ cần ngươi không giết ta, cho dù ta có làm trâu làm ngựa cho ngươi cũng được!

Hồng Nguyên trưởng lão có chút sốt ruột hô lớn.

Hắn biết rõ đây là cơ hội sinh tồn duy nhất của hắn lúc này.

Con sâu cái kiến còn ham sống, huống chi lại là Đại trưởng lão quen sống an nhàn sung sướng như hắn cơ chứ?

Hắn muốn giết chết thiếu niên này, đối phương giết chết hắn sẽ không có bất kỳ vấn đề gì. Thế nhưng hắn biết rõ, hắn còn có lý do duy nhất có thể giữ được mạng sống. Mà lý cái kia... Chính là chuyện này!

Căn cơ của vị hoàng tử này rất nông cạn, nếu như muốn nắm chứng cớ của Đa Ba vương tử... Như vậy nhất định sẽ cần người hỗ trợ như hắn.

- Làm chứng? Ha ha, không cần, chỉ là Đa Ba vương tử mà thôi... Ta còn không có ý định đem chuyện này tố cáo tới chỗ của Phổ Thiên Đại Đế a!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, cũng không để ý tới vị Hồng Nguyên trưởng lão này nữa.

Tuy rằng Đa Ba vương tử lợi hại, thế nhưng hắn còn không cần phải mượn tay của Phổ Thiên Đại Đế để diệt trừ đối phương.

Thù của bản thân hắn thích tự mình đi báo. Nếu như đi tìm Phổ Thiên Đại Đế thì còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

- Được rồi, sẽ có lúc để cho các ngươi tự bạo. Yên tâm đi, một lát nữa ta sẽ để cho các ngươi tự bạo, hơn nữa, còn tự bạo rất là thoả mái a!

Không để ý tới mọi người đang gầm rú, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười, thân thể khẽ đảo một cái. Lập tức biến mất ở bên trong Viêm Hoàng điện.

Sưu sưu sưu sưu sưu!

Nhiếp Vân thuấn di đi về phía trước, mỗi một lần xuất hiện đều giấu ở một nơi nơi hẻo lánh mà mắt thường nhìn không tới nơi. Làm cho không có người nào có thể phát giác ra được, dù là linh hồn quét qua, nếu như không cẩn thận mà nói. Cũng khó có thể nhìn thấy được. Hắn đi về phía trước mấy trăm lần, thân thể nhoáng một cái đã đi vào bên trong một gian phòng.

- Điện hạ!

Chí Hào tướng quân đã sớm ở trong phòng lập tức đứng dậy.

Sau khi rời khỏi Viêm Hoàng điện, Nhiếp Vân đã truyền tin tức cho hắn, để cho hắn tìm một chỗ yên tĩnh, có việc muốn hỏi thăm đối phương.

Chí Hào tướng quân đã sớm trung tâm với hắn, nói gì nghe nấy. Sau khi đối phương nói ra vị trí kỹ càng thì Nhiếp Vân trực tiếp thuấn di mà đến, không có đụng vào bất luận một chút cấm chế nào.

- Đồ vật ta bảo ngươi chuẩn bị đã chuẩn bị xong chưa?

Nhiếp Vân trực tiếp mở miệng nói.

- Ở chỗ này!

Cổ tay của Chí Hào tướng quân khẽ đảo, một cái ngọc bài lập tức xuất hiện.

Tiếp nhận ngọc bài, ngón tay của Nhiếp Vân nhẹ nhàng điểm vào phía trên một chút, một bộ địa đồ lập tức xuất hiện ở trước mắt hắn.

Đây chính là bản vẽ về Đa Ba vương tử vương phủ.

Bên trên có ghi rõ tất cả cung điện, các căn phòng một cách kỹ càng, lại còn ghi chú rõ thời gian mà hộ vệ tuần tra, vị trí và phân

bố một cách cụ thể.

Chí Hào tướng quân phụ trách sự an toàn của vương phủ, muốn biết những chuyện này vẫn rất là đơn giản a.

- Luyện võ điện, Đan dược điện... Thật là xa xỉ!

Nhìn những điểm được đánh dấu ở trên bản đồ, Nhiếp Vân không nhịn được mà lắc đầu một cái.

Phủ đệ của Đa Ba vương tử cũng không lớn, nếu như không nhìn địa đồ mà nói. Nhất định sẽ cảm thấy như vậy. Thế nhưng sau khi nhìn hết thì mới biết được, tiểu tử này quả thực đủ xa xỉ.

Chung quanh Vương phủ có rất nhiều tiểu viện, bên ngoài thì là phủ đệ của người khác. Thế nhưng trên thực tế lại lặng lẽ kết nối với nhau, đều thuộc về địa bàn của vương phủ. Như vậy phủ đệ vốn có quy mô nhỏ, thoáng một cái đã khoáng đạt hơn gấp ba bốn lần, so với Đế Quân phủ trước đó cũng không kém còn kém bao nhiêu.

Vân Châu thành đẳng cấp sâm nghiêm, dựa theo đạo lý bình thường mà nói. Cho dù Đa Ba vương tử quyền thế thông thiên, chỉ cần không có đạt tới địa vị kia thì có lẽ sẽ không thể nào có được phủ đệ lớn như vậy. Nhất định hắn ta cũng cố kỵ những chuyệ này cho nên mới lặng lẽ mở rộng, trừ người thủ hộ bên trong phủ đệ ra, người ngoài căn bản không thể nào biết được.

- Tàng bảo khố này, là thật hay giả vậy?

Nhìn một hồi, Nhiếp Vân lại chỉ về một chỗ.

Mục đích lần này tới đây của hắn đương nhiên là kiếm một chút chỗ tốt. Mà tàng bảo khố này cũng chính là lựa chọn tốt nhất a.

Tuy nhiên, thỏ khôn còn có ba hang, người như Đa Ba vương tử làm sao chỉ có thể có một tàng bảo khố cơ chứ? Cho dù có, cũng không biết có phải là thật hay không, trước tiên cứ hỏi Chí Hào tướng quân trước rồi mới lại nói tiếp.

------oOo------

Chương 3340: Quả boom hình người

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta cũng không biết, ta chỉ phụ trách phòng vệ phủ đệ, hơn nữa thời gian tiến vào vương phủ cũng không dài. Cho nên thứ này rốt cuộc là thật hay là giả ta cũng không rõ ràng cho lắm!

Chí Hào tướng quân khẽ lắc đầu.

Tuy rằng hắn đã được trọng dụng, thế nhưng vẫn không được tính là tâm phúc... Lại nói, dùng tâm tính xảo trá của Đa Ba vương tử, cho dù là người tâm phúc, chỉ sợ hắn ta cũng sẽ không nói. Cho nên rốt cuộc tàng bảo khố có phải là thật hay không, chỉ sợ chỉ có một mình hắn mới biết được mà thôi.

- Là thật hay là giả, cứ thử một lần sẽ biết!

Nhiếp Vân mỉm cười nói:

- Ngươi đi ra ngoài trước đi. Nên làm cái gì thì cứ làm cái đó, không cần phải xen vào chuyện của ta!

- Vâng!

Thời gian tiếp xúc với thiếu niên này không ngắn cho nên Chí Hào tướng quân đã biết rõ, thiếu niên này đã có kế hoạch trong lòng. Vì vậy lúc này hắn cũng không nói thêm lời nào nữa mà quay người đi ra khỏi phòng.

Hắn vừa mới rời đi thì thân thể Nhiếp Vân lập tức biến mất tại chỗ. Sau một khắc, đã đi tới vị trí của tàng bảo khố mà hai người vừa mới nhắc tới vừa rồi.

- Chính là chỗ này!

Ẩn nấp ở trong tối, quan sát một hồi, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng,

tinh thần khẽ động, lập tức tiến vào bên trong Nạp Vật thế giới.

- Không phải các ngươi muốn tự bạo hay sao? Ta sẽ giúp các ngươi một tay a.

Tiến vào Viêm Hoàng điện, nhìn mấy bọt khí lơ lửng ở trước mắt, Nhiếp Vân cười cười, ngón tay lại chỉ về phía trước.

Sưu sưu!

Một cỗ lực lượng hùng hậu lập tức dũng mãnh vọt vào bên trong co thể đám người ở trong bọt khí.

Những người này vốn đã định tự bạo, thân thể đã bắt đầu bành trướng, chỉ có điều bọn họ bị lực lượng ở bên trong Viêm Hoàng điện ngăn cản. Vì vậy mới không có cách nào nổ tung được. Giờ phút này lại bị lực lượng rót vào, rốt cuộc không chịu nổi nữa mà bắt đầu tiếp tục bành trướng.

Nếu như không phải quanh thân có bọt khí duy trì, chỉ sợ thân thể đã sớm nổ tung rồi.

- Ngươi...

Thấy tự bạo đã không còn nằm trong sự khống chế của đối phương nữa, ngón tay của Nhiếp Vân nhẹ nhàng bắn ra một cái về phía trước. Bọt khí sưu một cái đã từ bên trong Viêm Hoàng điện bay ra ngoài, bắn tới trước mặt tàng bảo khố của phủ vương tử.

Ầm ầm!

Không có Viêm Hoàng điện áp chế, rốt cuộc bọt khí đã không kiên trì nổi mà trực tiếp nổ tung.

Một cường giả Hoàng cảnh viên mãn tự bạo sẽ mạnh mẽ tới bao nhiêu? So với một kích toàn lực của cường giả Hoàng cảnh viên mãn còn phải đáng sợ hơn nhiều a. Lực lượng đột nhiên bộc phát ra lập tức tạo thành một đám mây hình nấm ở tại chỗ. Đá vụn bắn tứ tung, những thủ vệ thủ hộ ở trước tàng bảo khố lập tức bị nổ tung, tử thương vô số.

Tuy nhiên, không hổ là vương phủ, nếu như là bên ngoài cường giả Hoàng cảnh viên mãn tự bạo thì phương viên mấy ngàn dặm chung quanh sẽ bị san bằng thành bình địa. Thế nhưng ở chỗ này, bạo tạc vừa mới nổ tung thì đã có một cái phong ấn cực lớn bao phủ, lan tràn ra chung quanh. Tuy rằng lực lượng rất lớn, thế nhưng phạm vi ảnh hưởng lại không lớn, cung điện tàng bảo khố kia cũng không có dấu hiệu muốn sụp xuống.

Dù là như thế nhưng vẫn kinh động tới vô số người, trong lúc nhất thời tất cả hộ vệ trong Vương phủ đều xuất hiện tình huống bối rối.

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Có người xâm nhập vào trong Vương phủ!

- Mau chạy tới đó nhìn xem. Ngàn vạn lần không thể để cho người kia chạy thoát.

- Thật lớn mật, dám gây phiền toái ở trong vương phủ, đây không phải là tự mình muốn chết hay sao?

Vô số hộ vệ tuôn ra, những cường giả ẩn tàng trong phủ đệ cũng chạy về phía bên này.

Sauk hi Nhiếp Vân ném quả boom hình người kia ra đã lập tức thuấn di đến một nơi khác ở trong vương phủ, đồng thời cũng có thể nhìn thấy rõ ràng một màn này vào trong mắt.

- Cơ hồ tất cả hộ vệ đều đã xuất động, rất nhiều cường giả cũng đã đi qua bên kia... Tuy nhiên, còn có một chỗ hộ vệ vẫn không nhúc nhích!

Nhìn cả vương phủ vào trong đáy mắt, trong lòng Nhiếp Vân âm thầm phân tích.

Mục đích khi hắn ném quả boom hình người kia ở bên ngoài tàng bảo khố chính là vì muốn nhìn xem phản ứng của mọi người. Hiện tại toàn bộ hộ vệ trong phủ đệ đã bị kích động, đang cẩn thận tìm kiếm sang bên này. Hi vọng có thể tìm ra kẻ tới gây sự. Tuy nhiên,

vẫn còn có một chỗ hộ vệ vẫn không có ý định nhúc nhích.

Chuyện này có chút không bình thường.

Dựa theo đạo lý bình thường mà nói, vương phủ xảy ra động tĩnh lớn như vậy. Cho dù là người thủ vững cương vị của mình thì cũng sẽ bị kinh động mà kéo tới, ứng phó với cục diện hỗn loạn. Thế nhưng lúc này vẫn không nhúc nhích, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn, chuyện này đã làm cho người ta phải cẩn thận suy nghĩ một phen.

- Nếu như ta đoán không sai, nơi này mới thật sự là tàng bảo khố...

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng.

Sở dĩ đám hộ vệ này không có hành động, nhất định là đã nghe theo mệnh lệnh của vương tử. Mà nơi bọn hắn thủ hộ sẽ càng thêm quan trọng.

Trong một phủ đệ nơi nào là quan trọng nhất? Đương nhiên là chỗ để bảo vật rồi.

Vừa rồi hắn không tiếc bạo lộ động tĩnh, lại ném ra quả boom hình người, mục chính là dò xét thực hư bên trong này!

Nếu không, để cho hắn tìm kiếm từng tấc một. Chỉ sợ cho dù tìm tới lúc Đa Ba vương tử trở lại cũng không tìm thấy được a.

Sưu.

Sau khi xác nhận vị trí của tàng bảo khố, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái đã thuấn di biến mất, sau một khắc đã xuất hiện ở trước mặt đám hộ vệ không có động tĩnh kia.

Những hộ vệ này vẫn không có nhúc nhích một chút nào, cũng không vì động tĩnh bạo tạc nổ tung trước đó mà bối rối, ngược lại còn càng thêm để tâm chú ý tới chung quanh. Vẻ mặt cả đám cũng trở nên càng thêm ngưng trọng.

- Mọi người caarnt hạ, vương tử đã thông báo, vô luận ở trong phủ

đệ xảy ra chuyện gì thì chúng ta cũng phải thủ vững cương vị, đề phòng có người muốn đục nước béo cò!

Ngay khi hắn đang lặng lẽ quan sát thì lại có một người trung niên bước tới, lại mở miệng nói một câu.

Lực lượng của người này tạo thành một vòng tròn, không có chút tán dật nào. Vừa nhìn đã biết tu vi đã đạt tới cấp bậc Hoàng cảnh viên mãn.

- Vâng.

Nghe thấy hắn phân phó như vậy, chúng hộ vệ đồng thời gật đầu đáp.

- Có lẽ phán đoán của ta là đúng a.

Nhìn thấy ngay cả cường giả Hoàng cảnh viên mãn cũng đã tới, trong lòng Nhiếp Vân rốt cuộc cũng đã có thể xác nhận được chuyện mà mình phán đoán.&

------oOo------

Chương 3341: Võ Huân hỗ trợ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xem ra, cho dù nơi này không phải là tàng bảo khố gì đó thì cũng sẽ có thứ gì đó cực kỳ quan trọng. Nếu không không có khả năng được đối phương coi trọng như thế.

Sauk hi xác nhận được phán đoán của mình, Nhiếp Vân lại cẩn thận nhìn lại cung điện ở trước mắt mình lúc này.

Chung quanh cung điện không có bất kỳ đánh dấu nào. Nếu như chỉ từ bên ngoài nhìn vào mà nói, căn bản không thể nhìn ra được đây rốt cuộc là nơi nào. Bên trong lại có cái gì.

- Đây là trận pháp gì chứ?

Sauk hi quan sát cung điện xong, Nhiếp Vân cũng không có sốt ruột thuấn di đi vào mà vẫn tiếp tục lặng lẽ quan sát. Quả nhiên sau khi quan sát lần nữa đã làm cho hắn phát hiện ra chỗ không đúng.

Chung quanh cung điện này có các loại vật phẩm chồng chất, nhìn qua giống như không có một chút quy tắc nào. Thế nhưng trên thực tế lại là một trận pháp cực lớn.

Nếu như không có phù chú đặc thù mà tùy tiện tiến vào trong đó sẽ lập tức đụng phải trận pháp. Khi đó sẽ khiến cho đám người chung quanh phát hiện ra được động tĩnh.

Hơn nữa, còn rất có khả năng xúc phạm tới đại trận bên trong, triệt để bị vây khốn.

- Chẳng lẽ lại phải đi trộm phù lệnh hay sao?

Nhìn một hồi, vẫn không nhận ra tên tuổi cụ thể của trận pháp như trước, Nhiếp Vân không khỏi nhíu mày lại.

Không biết tên của trận pháp là gì, đương nhiên cũng sẽ không tìm thấy được phương pháp phá giải.

Trộm phù lệnh ở trong tay những người này đối với hắn mà nói, vô cùng đơn giản. Thế nhưng một khi phù lệnh bị mất đi, những người này tất sẽ bị trận pháp bài xích ra ngoài. Cho nên trong khoảnh khắc cũng có thể phát hiện ra được chuyện này.

Nếu như chống lại những người này, đương nhiên hắn sẽ không sợ. Thế nhưng mấu chốt là nơi này lại là phủ đệ của Đa Ba vương tử, nhất định sẽ có vô số đại trận và không ít cường giả. Hơn nữa nơi này là Vân Châu thành, cũng có có không ít cường giả Đại Đế, một khi náo loạn quá lớn sẽ rất khó thoát thân.

Tốt nhất là có thể thần không biết quỷ không hay trà trộn đi vào bên trong. Sau đó lại lặng lẽ đào tẩu, không bị Đa Ba vương tử phát giác ra mới là tốt nhất.

- Nghĩ biện pháp để cho những người này rời đi, như vậy cũng tốt

a.

Nhiếp Vân âm thầm tính toán trong lòng.

Đã không có cách nào ăn cắp được phù lệnh, như vậy có thể kéo những hộ vệ này rời khỏi phạm vi ảnh hưởng của trận pháp rồi lại động thủ. Cho nên, suy đi tính lại, bất kể nói như thế nào cũng cần phải kéo những người này ra ngoài.

Tuy nhiên, suy nghĩ thì đơn giản, thế nhưng hắn cũng biết, muốn làm được như vậy nhất định sẽ không dễ dàng chút nào.

Vừa rồi tên cường giả Hoàng cảnh viên mãn kia cũng đã nói, Đa Ba vương tử đã tự mình ra lệnh. Để cho bọn họ tử thủ ở nơi này, vô luận xảy ra chuyện gì cũng không được rời đi... Chỉ bằng vào cái mệnh lệnh này cũng đã khiến cho người ta không có biện pháp gì hay a.

- Chẳng lẽ lại vứt thêm một quả boom hình người nữa hay sao?

Trong lúc nhất thời không nghĩ ra được biện pháp nào tốt, Nhiếp Vân xoa xoa mi tâm âm thầm nói. Nếu như lại vứt thêm một quả bom hình người, nhất định sẽ có hiệu quả, tất nhiên sẽ khiến cho đối phương bối rối. không cẩn thận còn có thể nổ chết được mấy người. Lại thuận tay cướp phù lệnh tới tay... Thế nhưng một khi hắn làm như vậy, tất sẽ dẫn tới sự chú ý. Kết quả giương đông kích tây của việc ném ra quả boom hình người vừa rồi cũng sẽ trở nên uổng phí.

Lại nói, bên trong rốt cuộc như thế nào hắn cũng còn không biết, càng cẩn thận thì càng tốt. Một khi tạo ra động tĩnh quá lớn, bị người ta vây quanh, khi đó có muốn trốn cũng không trốn thoát được.

- Đúng rồi, ta không có biện pháp để cho bọn hắn rời đi, thế nhưng có lẽ Võ Huân có thể làm được chuyện này nha?

Trong lòng khẽ động, Nhiếp Vân lập tức nhớ tới một người.

Võ Huân là hộ vệ cận thân của Đa Ba vương tử, thân được trọng

dụng. Chuyện hắn không có biện pháp gì, thế nhưng đối với người này mà nói, có lẽ cũng không có gì là khó khăn.

Tuy nhiên, một khi vận dụng đối phương, rất có thể đối phương sẽ bị bạo lộ, cho nên. Nhất định phải cẩn thận xử lý.

Sưu!

Nghĩ đến là làm, Nhiếp Vân không có chút chậm chễ nào, ngón tay bắn ra một cái. Một cỗ ý niệm lập tức thông qua ngọc phù đưa tin truyền ra bên ngoài.

Võ Huân cũng không đi theo Đa Ba vương tử tới Đế Quân phủ mà giờ phút này đang ở ngay trong vương phủ. Hắn nhìn thấy Nhiếp Vân đưa tin tới, trên mặt tràn ngập vẻ xoắn xuýt.

Hắn biết, nếu như mình không đồng ý với chỉ thị của Nhiếp Vân. Khi đó hẳn phải chết không thể nghi ngờ, thế nhưng một khi bị Đa Ba vương tử phát hiện ra, khi đó hắn cũng khó tránh khỏi vận mệnh thê thảm.

- Được rồi, làm xong việc này, nếu thành công còn có thể giữ mạng. Nếu như không thì cũng sẽ thật sự chết mà thôi.

Cắn răng một cái, Võ Huân đã đưa ra quyết định.

Cũng đã tới nước này rồi, hắn không có lý do nào để lui về phía sau. Lại nói, thiếu niên này là hoàng tử chính thức a, chỉ cần Đa Ba vương tử không giết được hắn. Như vậy ngôi vị hoàng đế không phải là của hắn thì sẽ không ai có thể nhận được a!

So với việc thay đổi thất thương, còn không bằng tuân theo lựa chọn trước đó, về sau cũng coi như có công lao đi theo.

Vị trí của hắn ở cách chỗ kia xa, không bao lâu đã đi tới đình viện.

- Võ Huân, ngươi tới đây làm gì?

Nhìn thấy hắn xuất hiện, tên cường giả Hoàng cảnh viên mãn kia lập tức nhíu mày lại.

- Có người trà trộn vào trong vương phủ, điện hạ đang ở trong Đế Quân phủ, tạm thời không thoát thân ra được. Điện hạ báo cho ta biết caarnt hận ứng phó, nhất là nơi này. Đốc thúc các ngươi làm việc, ngàn vạn lần không nên gặp chuyện không may!

Võ Huân thản nhiên nói.

- Điểm ấy không cần ngươi phải hao tâm tổn trí, điện hạ giao cho ta nhiệm vụ ta sẽ không thất trách. Cho nên ngươi vẫn nên nhanh chóng rời đi thì hơn.

Người trung niên tu vi Hoàng cảnh viên mãn kia khẽ khoát tay một cái.

- Ngươi biết là tốt rồi... Tuy nhiên, ta có hoài nghi đã có người trà trộn vào bên trong. Ngươi cho ta một khỏa phù lệnh, để ta vào trong dò xét một lần. Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, như vậy ta cũng tiện bẩm báo với điện hạ!

Võ Huân nói.

Tuy rằng hắn là tùy tùng ở cạnh thân Đa Ba vương tử. Thế nhưng cũng không có phù lệnh ở nơi này. Hắn chỉ đứng ở bên ngoài phạm vi của đình viện này mà cũng không đi vào phạm vi của trận pháp.

------oOo------

Chương 3342: Võ Huân hỗ trợ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Trà trộn vào trong? Yên tâm đi, nếu như có người vào trong thì trận pháp sẽ trực tiếp khởi động! Lại nói, chuyện ở nơi này cũng không cần ngươi báo cáo, ta sẽ đích thân liên hệ với điện hạ!

Người trung niên Hoàng cảnh viên mãn này dường như đã sinh ra hoài nghi. Trong thanh âm không có một chút khách khí nào.

Tuy rằng Võ Huân là tùy tùng cận thân của điện hạ. Thế nhưng thực lực cũng chỉ có Hoàng cảnh đỉnh phong, vẫn có khác biệt rất lớn so với hắn.

- Được rồi...

Thấy đối phương dầu muối không ăn, Võ Huân đành phải đi ra ngoài.

Lời nói vừa rồi của hắn đã khiến cho đối phương hoài nghi, nếu như nói nhiều hơn nữa, không cẩn thận sẽ trực tiếp bạo lộ, được không bù mất. Như vậy còn không bằng đi nghĩ biện pháp khác thì hơn.

- Phòng vệ ở nơi này điện hạ tự mình bàn giao cho ta. Không cần bất luận kẻ nào nhúng tay vào. Tên này đột nhiên đi ra, chuyện này có chút quái dị! Ngươi, lặng lẽ đi theo sau hắn, nhìn xem hắn muốn làm trò quỷ gì. Nhìn xem có phải hắn đã làm phản điện hạ hay không!

Võ Huân vừa mới rời đi không lâu thì người trung niên Hoàng cảnh viên mãn đã gọi ra một hộ vệ, lại lặng lẽ phân phó một câu.

- Vâng.

Hộ vệ này có thực lực không kém nhiều lắm so với Võ Huân, đều là Hoàng cảnh đỉnh phong. Sau khi nghe được phân phó lập tức gật đầu, thân ảnh nhoáng một cái đã đi ra khỏi đình viện, lặng lẽ đuổi kịp Võ Huân.

- Cơ hội tốt...

Nhìn thấy Võ Huân đã rời đi, Nhiếp Vân vốn đã tưởng rằng mình đã không còn biện pháp. Thế nhưng sau khi nhìn thấy một màn như vậy, hắn không nhịn được muốn cười to một tiếng.

Quả thực là trời không tuyệt đường người a. Trong lúc tuyệt vọng lại nhìn thấy ánh sáng!

Vốn tưởng rằng sẽ bó tay chịu chết, thế nhưng lại không nghĩ rằng

đối phương lại còn hỗ trợ mình một phen.

Mục chính của hắn là muốn một khỏa phù lệnh, người lặng lẽ theo dõi Võ Huân này, nhất định trên người cũng sẽ có phù lệnh a!

Sưu!

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ núp đằng sau!

Thân thể của Nhiếp Vân lập tức biến mất tại chỗ, sau một khắc đã xuất hiện ở sau lưng người đang theo dõi Võ Huân.

- Thiên phú Thâu Thiên sư!

Thâu Thiên chi khí pử trong người vận chuyển, cảnh tượng trước mắt Nhiếp Vân lập tức biến đổi. Từng đạo, từng đạo Bảo Quang xuất hiện ở trước mắt của hắn.

Vươn tay nhẹ nhàng chộp ra một trảo, một cái ngọc phù có lực lượng đặc thù đã xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn.

Lực lượng này ở trong Kiếm Linh cốc đã bị áp chế. Muốn trộm đi Ma Kiếm thạch tương đối phiền toái, thế nhưng ở chỗ này lại không bị ảnh hưởng một chút nào.

Hơn nữa tuy rằng đối phương là Hoàng cảnh đỉnh phong giới vực tam phẩm. Cho nên muốn trộm lại càng đơn giản.

Phù lệnh đã đến tay, đối phương không có chút phát giác nào, vẫn tập trung tinh thần lực lặng lẽ theo đuôi Võ Huân như trước.

- Võ Huân, có người theo dõi ngươi, ngươi mang theo hắn đi loạn ở trong vương phủ, cố gắng kéo dài thời gian cho ta…

Sau khi đạt được thứ mình muốn, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động, đưa tin tức tới cho Võ Huân. Sau đó thân thể lần nữa nhoáng một cái, sau một khắc đã lần nữa trở lại đình viện trong giả sơn.

Có phù lệnh, trận pháp đã không còn bài xích đối với hắn nữa. Lúc này Nhiếp Vân trọng chúng thời cơ, lại một lần nữa thuấn di về phía

trước.

Sưu!

Người lập tức đã đi tới trước cửa cung điện, lại ẩn giấu ở trong một góc không nhìn thấy.

Hòn giả sơn này cách đại điện chừng trăm trượng. Chính là bởi vì như thế cho nên hắn mới cần phù lệnh, nếu không, hắn hoàn toàn có thể thuấn di tiến vào đại điện.

Đương nhiên, trước tiên hắn cũng muốn dò xét rõ ràng tình huống ở bên trong đại điện. Bằng không thì, nếu như tùy tiện tiến vào, sẽ rất dễ rơi vào bên trong trận pháp.

- Nạp Vật thế giới, Không gian chi lực!

Ẩn nấp ở một nơi hẻo lánh, Không gian chi lực của Nạp Vật thế giới lan tràn ra bốn phía, xuyên qua phong cấm của cung điện trước mặt, lập tức kéo dài vào bên trong.

Không gian chi lực của Nạp Vật thế giới hoàn toàn khác với không gian bên trong Thần giới, tự thành hệ thống. Cấm chế của cung điện có thể phong cấm tất cả mọi thứ trong Thần giới, ngay cả linh hồn cũng không thể tiến vào bên trong. Thế nhưng đối với hắn mà nói, lại không có chút phòng ngự nào.

Trong nháy mắt, Không gian chi lực đã xuyên qua phong cấm tiến vào bên trong đại điện.

Trong đại điện tự thành không gian, trong phạm vi trăm thước căn bản không nhìn ra được tận cùng. Chỉ có thể nhìn thấy có một thông đạo rộng lớn xuất hiện ở trước mặt. Bên trên sáng ngời và lập loè, có vô số bảo thạch giống như tinh không chiếu rọi xuống bên dưới.

Sưu!

Sau khi xác định trận pháp sẽ không tạo thành tổn thương đối với hắn, tinh thần lập tức khẽ động, Nhiếp Vân lập tức thuấn di đi vào

bên trong.

Bốn phía cung điện đều bị phong bế đủ loại cấm chế, giống như là khí cầu thổi phồng không có cửa vào. Cho dù có phương pháp ẩn nấp cao minh tới đâu. Nếu như muốn đi vào, chỉ cần động vào một hai cấm chế trong đó nhất định cũng sẽ khiến cho người ta phát hiện ra hành tung.

Thế nhưng thuấn di thì khác.

Không gian chi lực của Nạp Vật thế giới và pháp tắc không gian ở trong Thần giới hoàn toàn khác nhau. Giống như hai không gian giao nhau, song song vậy. Một khi thuấn di đi vào bên trong, ngay cả một chút cấm chế cũng không đụng phải. Cho nên sẽ không tạo thành một chút hoài nghi nào cho đám người bên ngoài.

- Dùng Dạ Minh Châu để chiếu sáng thông đạo, quả thực là xa xỉ a!

Đứng ở trong thông đạo, Nhiếp Vân đã nhìn rõ bảo thạch chiếu sáng ở bên trên. Tất cả đều là Dạ Minh Châu, đều lớn bằng quả trứng ngỗng.

Dạ Minh Châu lớn như vậy, cho dù là ở trong Thần giới cũng có giá trị xa xỉ. Thế nhưng ở nơi này lại chỉ dùng để chiếu sáng, từ đó đã có thể thấy được tầm quan trọng của nơi này.

Biết rõ ở trong thông đạo sẽ có rất nhiều cơ quan, Nhiếp Vân cũng không đi mà vẫn tiếp tục thuấn di, trong nháy mắt hắn đã tiến vào trong một cung điện rộng lớn.

Khác với những tàng bảo khố mà trước kia hắn từng nhìn thấy, cung điện này cực kỳ trống trải, ở chính giữa chỉ có một đài cao.

Bên trên bóng loáng, có một cái hộp ngọc đặt ở bên trong đó. Bên ngoài là màn quang mang hình tròn.

- Chẳng lẽ đây chính là bảo vật mà Đa Ba vương tử muốn bảo vệ hay sao?

Nhiếp Vân đi vài bước về phía trước.

Bên ngoài đã có thủ vệ bảo hộ nghiêm ngặt như vậy. Ở bên trong lại còn có màn quang mang thủ hộ, chỉ sợ thứ này không đơn giản chút nào a.

------oOo------

Chương 3343: Cực địa Hàn Băng

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lạnh quá!

Còn chưa tới trước mặt màn quang mang thì hắn đã cảm thấy có một đạo hàn khí lạnh thấu xương xâm nhập vào trong xương cốt. Khiến cho hắn không kìm lòng được mà phải rùng mình một cái.

Hộp ngọc bên trong màn quang mang tản mát ra một loại hàn ý khiến cho người ta khó có thể chống lại được. Cho dù là dùng loại tu vi này như hắn cũng khó khăn có thể chống lại được.

Tuy rằng hắn chỉ có tu vi Vương cảnh viên mãn, thế nhưng dung hợp với giới vực, ngay cả Hoàng cảnh viên mãn bình thường cũng sẽ không phải là đối thủ của hắn. Cho dù là cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong giới vực nhất phẩm thì hắn cũng có thể chiến với đối phương một trận!

Thực lực như vậy mà chưa có tới gần, thì đã không chịu đựng được nổi hàn khí, đủ để thấy được trình độ đáng sợ của bảo vật ở bên trong hộp ngọc.

- Lạnh như vậy... Chẳng lẽ là địa cực hàn băng hay sao?

Một cái tên xuất hiện ở trong đầu, Nhiếp Vân không nhịn được có chút sững sờ.

Trước đó Nhữ Hạ Vương tử đã từng nói qua với hắn. Nếu như muốn tranh đoạt Vạn Giới Vũ Y thì nhất định phải tìm được Hỏa Long chi tâm. Mà muốn tới gần được Hỏa Long chi tâm thì chỉ có

thể mượn cực địa hàn băng mà thôi!

Kiện bảo vật này, ở tỏng cả Thần giới cũng không vượt quá ba kiện. Thế nhưng lại trùng hợp bị Đa Ba vương tử đạt được một kiện. Chẳng lẽ bảo vật kia là thứ bên trong hộp ngọc này?

Đây chính là siêu cấp bảo vật có thể luyện chế ra được thần binh Đế cảnh a, nếu như là sự thực. Như vậy lần này hắn tới đây cũng không uổng công a.

- Chắc có lẽ sẽ không sai!

Có phong tỏa và phong ấn gia trì chung quanh hộp ngọc, thế nhưng vẫn có thể phát ra hàn ý khiến cho người ta không chống lại được, trừ cực địa hàn băng ra, những bảo vật khác căn bản không có khả năng có được uy lực giống như thế này!

Trong lòng toát ra suy nghĩ như vậy, Nhiếp Vân lại một lần nữa đi một vòng quanh đài cao, sau đó hắn lại càng thêm xác nhận phán đoán này của mình.

Vật phẩm một khi bị phong bế ở hộp ngọc thì nhất định có thể ngăn cách đại bộ phận khí tức của bản thân. Chứ đừng nói là bên ngoài còn có phong ấn gia trì.

Hai thứ kết hợp với nhau, thế nhưng vẫn có thể tản mát ra hàn ý khiến cho hắn cũng khó có thể chống lại như trước. Nếu như đây không phải là cực địa hàn băng, quả thực hắn không nghĩ ra được có cái gì lợi hại như vậy.

- Chỉ là... Phải làm thế nào mới có thể lấy nó đi được đây?

Sauk hi xác định giá trị và uy lực của kiện bảo vật này, Nhiếp Vân lập tức gãi gãi đầu.

Thứ này thật sự quá lạnh lẽo, bên trên còn có cấm chế, phải làm thế nào mới có thể thần không biết quỷ không hay trộm nó đi đây chứ?

Hơn nữa, đồ vật lạnh lẽo như vậy, nhất định nạp vật giới chỉ sẽ

không có cách nào thừa nhận được. Nếu không thì nhất định Đa Ba vương tử đã sớm lấy đi, cũng sẽ không đặt nó ở lại nơi này làm gì.

Nạp vật giới chỉ không chịu nổi, Nạp Vật thế giới có thể chịu đựng được hay không, Nhiếp Vân cũng không dám xác định quá chắc chắn.

- Nạp Vật thế giới có thừa nhận được hay không ta không biết. Thế nhưng nhất định Viêm Hoàng điện sẽ không có một chút vấn đề nào. Cứ thu vào bên trong Viêm Hoàng điện rồi lại nói sau!

Nạp Vật thế giới còn chưa có phát triển được tới tận cùng. Ném đồ lạnh lẽo như vậy vào bên trong, rất có thể sẽ xuất hiện các loại vấn đề như là sụp đổ, thế nhưng Viêm Hoàng điện thì khác.

Đây là một kiện thần binh Đế cảnh, là đồ vật cường đại nhất ở trong Chư Thiên vạn giới. Chỉ là một cực địa hàn băng mà thôi, chắc chắn sẽ không tạo thành được ảnh hưởng quá lớn đối với hắn.

- Thử xem!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân không có một chút do dự nào. Cổ tay khẽ đảo, một thanh trường kiếm Hoàng cảnh viên mãn lập tức xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn.

Hắn từ trong Kiếm Linh cốc đã đạt được không ít thần binh Hoàng cảnh viên mãn, cũng không cần phát sầu trên phương diện binh khí nữa.

- Bên trên màn quang mang có chứa cấm chế, một khi đụng vào, nhất định sẽ dẫn phát ra trận pháp trong toàn bộ căn gian phòng...

Cầm trường kiếm trong tay, Nhiếp Vân cũng không sốt ruột ra tay mà suy đoán tính khả thi.

Màn quang mang trên đài cao này nhất định là do một siêu cấp cường giả bố trí. Rất có khả năng có kết nối với trận pháp trong cả gian phòng. Một khi đụng vào, trận pháp sẽ hoàn hoàn đan xen với nhau, bản thân hắn bạo lộ ở đây là chuyện nhỏ, vạn nhất dẫn động

phải trận pháp cường hãn gì đó. Khi đó cho dù có muốn ra cũng không ra được a.

Mặc dù rất có lòng tin đối với thực lực của mình. Thế nhưng hắn vẫn không thể tự đại.

Đa Ba vương tử tung hoành Vân Châu thành nhiều năm như vậy, có thể trổ hết tài năng ở trong các Vương tử khác. Nơi cất dấu bảo vật như vậy, nếu như không có một ít thủ đoạn lợi hại chung quanh, chỉ sợ đã sớm bị người ta đánh cắp sạch sẽ bảo vật rồi.

- Không được... Trước tiên cứ lấy toàn bộ cái đài cao này rồi lại nói sau.

Quan sát một hồi, cảm thấy không có biện pháp nào tốt hơn. Trong mắt Nhiếp Vân lập tức hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Công kích màn quang mang? Nhất định là không được, thế nhưng nếu như không phá màn quang mang này thì lại không có cách nào lấy đi được bảo vật bên trong.

Đã như vậy còn không bằng khuếch trương phạm vi, bao phủ rồi lấy đi toàn bộ đài cao a!

Chuyện này giống như tiền đặt trong tủ sắt vậy. Nếu như không mở tủ sắt ra được, không bằng trực tiếp trộm đi cả cái tủ sắt này. Như vậy, cho dù trận pháp có mạnh mẽ tới đâu thì cũng vô dụng!

- Đại Diễn Thiên Cơ kiếm!

Nghĩ đến là làm, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, hai mắt ngưng trọng, trường kiếm trong tay lập tức hóa thành một đạo huyền ảo, đâm thẳng về phía trước.

Thứ hắn đâm vào không phải là màn quang mang, cũng không phải là cấm chế, mà là dưới cùng của đài cao.

Hắn muốn trực tiếp lấy đi cả cái đài cao này.

Ầm Ầm Ầm!

Đại Diễn Thiên Cơ kiếm phối hợp với lực lượng hiện tại của hắn, không có chút khó khăn nào đã chặt đứt bên dưới của đài cao.

Ầm ầm!

Mất đi thứ chống đỡ, đài cao nghiêng xuống, sụp đổ sang bên cạnh.

Thân thể của Nhiếp Vân nhoáng một cái đã đi tới trước mặt đài cao, ngón tay khẽ điểm ở phía trên một chút.

- Thu!

Nương theo một tiếng quát khẽ, đài cao đã bị Nhiếp Vân thu vào bên trong Nạp Vật thế giới, sau một khắc đã tiến vào bên trong Viêm Hoàng trong điện.

- Giam cầm!

Vừa mới tiến vào Viêm Hoàng điện, Nhiếp Vân đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, ngón tay hắn bắn ra. Bọt khí giống như lúc giam cầm đám người Hồng Nguyên trưởng lão xuất hiện, bao phủ trọn cái đài cao này vào bên trong.

------oOo------

Chương 3344: Tầm Hướng châm

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đi ra ngoài rồi lại cẩn thận nghiên cứu một phen!

Sauk hi giam cầm cực địa hàn băng, cũng không có phát hiện ra điều gì dị thường, Nhiếp Vân khẽ thở dài một hơi, tinh thần khẽ động, lại một lần nữa lần nữa trở trong phòng.

Đúng như hắn suy đoán vậy, lấy toàn bộ cái đài cao này đi sẽ không khiến cho trận pháp công kích hắn. Cả đại điện vẫn yên tĩnh

giống như trước đó vậy.

- Để xem còn có đồ vật gì hay không!

Nhiếp Vân lại tiếp tục quan sát chung quanh một lát.

Nơi này thủ hộ sâm nghiêm như thế, chắc sẽ không chỉ có một khối cực địa hàn băng ở đây a?

- Ồ, ở trong này không ngờ lại còn có thông đạo!

Tìm một vòng, quả nhiên hắn đã tìm được điểm không đúng ở bên trong này.

Ở chỗ sâu trong căn phòng có cất giấu cấm chế trùng trùng điệp điệp, đồng thời còn đi thông tới một phương hướng khác.

Những cấm chế này rất là kín đáo, giấu ở chỗ sâu trong đại điện, nếu như không phải hắn dùng không gian chi lực của Nạp Vật thế giới để dò xét, cho dù người có thực lực mạnh hơn hắn mấy lần thì cũng không thể tìm thấy được.

Đằng sau cấm chế là cửa ngầm, hắn thuấn di một cái, chui vào bên trong.

Bên trong là một cái thông đạo rất hẹp, chỉ để cho một người đi qua. Hắn chậm rãi đi về phía trước, đi được mấy chục thước thì phía trước dần dần trở nên mở rộng, sáng rõ. Sau đó một cái gian phòng không lớn lập tức xuất hiện ở trước mặt hắn.

- Quả nhiên còn có một cái mật thất khác.

Căn phòng kia không lớn, chỉ có hơn mười trượng vuông, bên trong chất đầy các loại đồ vật khác nhau.

Tiện tay cầm lấy một cái hộp ngọc rồi mở ra, Nhiếp Vân không nhịn được có chút sững sờ.

- Thiên Địa Hàm Dương đan? Loại đan dược này vô cùng trân quý, mỗi một khỏa đều có giá trăm vạn Thần Thạch, hơn nữa lại là là có

tiền mà không mua được... Nghe nói chỉ có Huyền Cực điện mới có bán ra, không ngờ thứ này cũng có?

Bên trong hộp ngọc này có một khỏa đan dược to tròn, bên trên có đan văn lưu chuyển, tản mát ra dược hương khiến cho người ta sảng khoái không thôi.

Tuy rằng chưa bao giờ nhìn thấy qua loại đan dược này, thế nhưng hắn có được Thần Nông Bách Thảo Kinh. Cho nên đối với các loại đan dược ở trong Thần giới này hắn hiểu rõ như lòng bàn tay, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái là có thể nhận ra được.

Thiên Địa Hàm Dương đan, là tuyệt thế đan dược mà chỉ có Huyền Cực điện mới có thể luyện chế ra được. Tu luyện giả phục dụng nó vào, đối với tu vi sẽ có tác dụng tăng trưởng rất lớn. Là một loại bảo vật hiếm có, không nghĩ tới hắn vừa mới tiện tay mở ra một cái hộp ngọc thì lại có thể nhìn thấy được.

Sưu!

Thu vào bên trong Nạp Vật thế giới, Nhiếp Vân lập tức nhìn về phía các vật phẩm khác.

- Âm Dương Ngũ Hành đan, Huyền Cơ Tạo Hóa Đan, Kim Cương đan... Chẳng lẽ nơi này là kho đan dược tư nhân của Đa Ba vương tử hay sao?

Từng cái hộp ngọc bị mở ra, Nhiếp Vân càng nhìn thì lại càng cảm thấy khiếp sợ.

Đan dược ở chỗ này, mỗi một khỏa đều có giá trị liên thành, có được một khỏa cũng đã không tệ rồi. Nhìn thấy có nhiều khỏa như vậy, ngay cả hắn cũng cảm thấy khó mà tin được.

- Chỉ sợ Đa Ba vương đã tử đạt được truyền thừa của một vị đan dược đại sư Thượng cổ a. Nếu không, không có khả năng có nhiều vật phẩm trân quý như vậy!

Đã có cơ hội nhìn thấy thì Nhiếp Vân cũng sẽ không khách khí, hắn dùng một tia ý thức thu tất cả vào bên trong Nạp Vật thế giới, đồng

thời trong lòng cũng âm thầm phỏng đoán.

Nếu như chỉ bằng vào tài lực để mua sắm mà nói, cho dù Đa Ba vương tử có địa vị tôn sùng thì cũng không có khả năng đồng thời mua được nhiều đan dược trân quý như vậy.

Đây đã không phải là vấn đề tiền bạc, bởi vì rất nhiều đan dược đã thất truyền, mà ngay cả bản thân hắn cũng không biết nên luyện chế chúng như thế nào a.

Nhiều đan dược thất truyền như vậy xuất hiện ở trước mắt hắn. Như vậy chỉ có một khả năng, đó chính là Đa Ba vương tử đã từng đạt được truyền thừa Thượng cổ. Lại từ bên trong lấy được những vật này.

Cũng đúng, người có thể đạt được kỳ ngộ cũng không phải chỉ có một mình hắn a. Đa Ba vương tử có thể trở thành vương tử đầu tiên thuận vị, nếu như không có kỳ ngộ cực lớn. Bằng vào một chút kế thừa từ vương phủ, nhất định là chuyện không thể nào.

Tuy nhiên, nếu như đã để cho hắn nhìn thấy, như vậy những vật này chính là của hắn. Dù sao hắn cũng đã vạch mặt với đối phương, có lẽ cũng không cần phải khách khí làm gì.

Về phần nhiều đan dược như vậy, vì sao Đa Ba vương tử lại không phục dùng, chỉ sợ không phải là hắn ta không muốn phục dụng, mà là hắn ta không dám a!

Thứ như đan dược, nếu như không nhận ra, không biết hiệu quả mà phục dụng lung tung mà nói. Khi đó dù có chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Tuy nhiên, bởi vì hắn ta không dám phục dụng cho nên lại trở thành tiện nghi cho Nhiếp Vân, Thần Nông Bách Thảo Kinh là quy tắc chung của y đạo trong thiên hạ. Cho dù không biết rất nhiều đan dược, thế nhưng chỉ cần thông qua nghiên cứu kinh thư là có thể dễ dàng nghiên cứu ra công hiệu, cùng với hiệu quả sau khi phục dụng a.

Nói cách khác, những đan dược này đặt ở trong tay của Đa Ba

vương tử, hắn ta không biết sử dụng như thế nào. Thế nhưng nếm ném vào trong tay Nhiếp Vân lại tương đương với một bảo khố cực lớn. Hắn muốn dùng thế nào thì sẽ dùng thế đó.

- Đây là cái gì?

Thu sạch toàn bộ hộp ngọc ở trong phòng, hai mắt của Nhiếp Vân lại rơi vào bên trên một loại đồ vật đặc thù nào đó.

Nhìn qua giống như là hai thanh kiếm, mất đi chuôi kiếm. Thế nhưng nếu như chập lại một chỗ với nhau. Nhìn hai thứ lại giống như đều là mũi kiếm.

Nhìn kỹ, bên trên hai mũi kiếm đều có điêu khắc một chữ triện từ Thượng cổ.

Cũng giống như chữ viết bên trên lệnh bài của Lục Hi vậy, mang theo dấu vết mà thời gian lưu lại.

- Cát... Hung!

Nhiếp Vân đã mơ hồ nhận ra bên trên đang viết cái gì.

Hai chữ này, một là cát, một là hung.

Ghi hai chữ này là có ý gì? Chẳng lẽ, thứ này còn có thể suy tính ra cát hung? Lại giống như bát quái hay sao?

Bát quái?

Nghĩ vậy trong lòng Nhiếp Vân khẽ động, tiếng hít thở không tự chủ được mà trở nên dồn dập.

- Chẳng lẽ thứ này lại là... Là Tầm Hướng châm?

Nếu như muốn vào Vạn Giới Động thiên thì phải cần hai kiện bảo vật, Tầm Hướng châm và Vạn Giới Vũ Y. Thứ này quỷ dị như thế, còn có ghi chữ cát hung, đây không phải là Tầm Hướng châm đó chứ?

------oOo------

Chương 3345: Lẻn vào Lưu Mộc vương phủ (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Rất có thể a!

Cảm nhận bên trong vật phẩm trước mắt có ẩn chứa khí tức cường đại, trong lòng Nhiếp Vân lập tức có nắm chắc.

Nếu như không phải là Tầm Hướng châm, quả thực hắn không biết đây là vật gì nữa.

Tuy nhiên, bất kể nó có phải là Tầm Hướng châm hay không, trước tiên cứ lấy đi rồi lại nói sau. Cùng lắm là sau đó đi hỏi thăm Nhữ Hạ Vương tử sẽ biết.

Thứ mà mình không biết, nhất định vị vương tử này đã từng gặp qua nha.

Sưu!

Bàn tay lăng không chộp ra một trảo, đem đồ vật giống như Tầm Hướng châm này thu vào bên trong Nạp Vật thế giới.

- Mặc kệ, những thứ này cũng cùng lấy hết a!

Nhìn quanh một vòng, phát hiện ra bên trong phòng cũng có không ít đồ vật linh tinh. Nhiếp Vân lại lần nữa chộp ra ngoài, không bao lâu sau. Tất cả đều bị càn quét không còn một mảnh.

Quản khỉ gió những thứ này có phải là bảo bối hay không, trước tiên cứ thu vào rồi lại nói sau.

Sau khi càn quét xong tất cả, một cánh cửa lại lần nữa xuất hiện ở trước mắt hắn. Lần này Nhiếp Vân không có trực tiếp đẩy cửa đi vào, mà tiếp tục đem Không gian chi lực của Nạp Vật thế giới thẩm thấu qua đó, lại dò xét bốn phía.

- Xem ra là phòng ngủ...

Tất cả cảnh vật chung quanh lập tức truyền lại trong đầu hắn.

Thứ xuất hiện ở trước mắt hắn cũng không phải là mật thất, mà giống như là phòng ngủ hơn.

Bên trong có các thứ như là giường, chiếu. Ở giữ lại có một cái lò hương đặc thù đang đốt. Làm cho tâm thần của người ta trở nên yên tĩnh, không có chút gợn sóng nào.

- Ta biết rồi, mật thất này kết nối với phòng ngủ của Đa Ba vương tử... Cho nên hắn ta mới giấu bảo vật ở chỗ này a!

Dựa theo đạo lý bình thường mà nói, đặt bảo vật ở trong nạp vật giới là nơi an toàn nhất. Thế nhưng hắn có thể ăn cắp đồ đạc của người ta từ trong nạp vật thế giới, như vậy người khác cũng có thể nha!

Hơn nữa, một khi gặp phải nguy hiểm sẽ rất dễ để cho người ta lột sạch. Khi đó trên người sẽ không còn một thứ gì đáng giá nữa.

Chính là bởi vì như thế cho nên rất nhiều người trong các đại gia tộc đều bố trí một tàng bảo khố ở trong phủ đệ của mình. Bên trong bố trí các loại trận pháp phòng hộ, đề phòng bất trắc.

Những tàng bảo khố này đều được đặt ở một nơi tiện lợi nhất. Mật thất vừa rồi tương liên với phòng ngủ, vô luận là trình độ kín đáo, hay là an toàn. TÍnh ra đều rất là đơn giản, không làm cho người khác hoài nghi tàng bảo khố lại ở nơi này.

- Hắc hắc, lần này không uổng công ta đến đây a!

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân không khỏi giật mình một phen.

Khó trách chỉ là một mật thất nhỏ mà lại có nhiều bảo vật như vậy. Hóa ra nó lại được bố trí ở ngay dưới mí mắt của Đa Ba vương tử.

- Trở về thôi.

Hắn đã có được Tầm Hướng châm, cực địa hàn băng. Lại có nhiều bảo vật, đan dược như vậy, chuyến đi vương phủ lần này chẳng những công đức viên mãn mà còn phát tài lớn. Cho nên lúc này Nhiếp Vân cũng không dừng lại mà thân thể khẽ động, lập tức thuấn di đến bên trong phòng ngủ của Đa Ba vương tử.

Thân thể lập loè mấy cái, sau một khắc hắn đã tới một cái tiểu viện rộng lớn.

Bởi vì trong tay có địa đồ của vương phủ, lại biết rõ bố trí phòng vệ. Cho nên hắn rất nhẹ nhõm lần nữa tìm được Võ Huân.

Giờ phút này Võ Huân vẫn như trước, đang bị người ta theo dõi, Nhiếp Vân lặng lẽ không một tiếng động đi tới sau lưng người theo dõi này. Lại nhẹ nhàng chộp một trảo, phù lệnh lần nữa trở lại trên thân người ngày. Mà ngay cả chính bản thân người này, chỉ sợ cũng không biết, phù lệnh của hắn đã bị trộm mất, còn đã được trả lại.

- Tốt rồi, đã chuẩn bị xong!

Sau khi làm xong tất cả, hắn lại lặng lẽ đưa tin cho Võ Huân.

Võ Huân là ánh mắt mà hắn thật vất vả mới xếp vào được bên người Đa Ba vương tử, đương nhiên không thể để cho hắn ta xảy ra bất kỳ vấn đề gì khác.

- Cũng nên rời đi thôi a!

Đồ vật muốn trộm cũng đã trộm tới tay, Nhiếp Vân duỗi duỗi người, đang định rời đi thì hai mắt đột nhiên sáng ngời, khóe miệng khẽ nhếch lên.

- Cũng nên để lại cho hắn một chút kỷ niệm a!

Đa Ba vương tử một lòng muốn giết hắn, hiện tại hắn cũng không có cách nào giết chết được đối phương. Như vậy cũng nên để lại cho hắn ta một giáo huấn nhớ đời. Khiến cho hắn biết được cái giá lớn khi đắc tội với mình.

Sưu!

Bàn tay vung lên, Hồng Nguyên trưởng lão và mấy người còn lại lập tức bị ném ra.

Những ngững người này là do Đa Ba vương tử xếp đặt, bố trí dùng để hại hắn, thứ tốt như vậy đương nhiên phải để lại cho đối phương rồi.

Lại giống như lúc trước, hắn lại lần nữa rót lực lượng vào bên trong cơ thể đám người Hồng Nguyên trưởng lão và mấy tử sĩ ở trong bọt khí, đợi tới lúc bọn họ không thể khống chế được. Lúc này thân thể hắn mới nhoáng lên một cái, liên tục thuấn di mấy cái đã rời khỏi vương phủ.

Vừa mới rời đi thì đã nghe thấy tiếng nổ liên tiếp vang lên, ngay cả mặt đất cũng phải ầm ầm run rẩy. Ngay sau đó đã có thanh âm rối loạn vang lên. Cả vương phủ lập tức trở thành một mảnh hỗn loạn.

Uy lực cường giả Hoàng cảnh viên mãn tự bạo mạnh mẽ bao nhiêu Nhiếp Vân biết rất rõ ràng, cho dù không có cách nào triệt để phá vỡ phòng ngự của vương phủ thì cũng đủ khiến cho bọn hắn bận bịu một hồi.

Trải qua việc hắn ăn cắp hết bảo vật, lại ném quả boom hình người vào trong. Cho dù Đa Ba vương tử có trở lại thì nhất định cũng sẽ nguyên khí đại thương. Khi đó có muốn tìm hắn gây phiền toái thì chỉ sợ cũng không có thời gian và tinh lực để quan tâm a.

- Đi tìm Lưu Mộc vương tử a!

Sauk hi làm xong tất cả mọi chuyện, Nhiếp Vân chọn một phương hướng, sau đó bay thẳng ra ngoài.

Trong khoảng thời gian mà hắn rời đi, Lưu Mộc vương tử cũng tạo ra không ít phiền toái cho hắn. Cho nên nhất định quan hệ của song phương sẽ không thể hòa hảo được. Đa Ba vương tử đã bị hắn thu thập, như vậy hắn cũng không ngại có thêm một người nữa.

Lại nói, Khôi Lỗi đạo của Lưu Mộc vương tử làm cho hắn cảm thấy rất là hứng thú, nếu như có thể đạt được Khôi Lỗi đạo. Như vậy hai đầu Kiếm thị mà hắn đạt được bên trong cốc kia sẽ có biện pháp khống chế, đối với việc tăng lên lực lượng về sau của hắn cũng có trợ giúp rất lớn.

Tuy rằng thực lực đã tinh tiến hơn không ít, thế nhưng hắn cũng hiểu rõ. Muốn chống lại cường giả Thâu Tiên Tá Thọ cảnh, hắn còn xa không phải là đối thủ của loại cường giả tu vi này.

------oOo------

Chương 3346: Lẻn vào Lưu Mộc vương phủ (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bằng vào Minh Hỏa thân pháp và Minh Hỏa Cửu Biến, tốc độ của Nhiếp Vân cũng không chậm. Tuy nhiên ở trong Vân Châu thành này cao thủ nhiều như mây, chỉ cần không cẩn thận thì sẽ rất dễ bị người ta phát hiện ra. Một đường cẩn thận từng li từng tí, tốc độ cũng hạ thấp xuống không ít. Đi gần hai thời thần, rốt cuộc hắn cũng đã đi tới bên ngoài vương phủ của Lưu Mộc vương tử.

Giờ phút này Lưu Mộc vương phủ vô cùng yên tĩnh, hoàn toàn khác với Ba Đa vương phủ đang rối loạn. Bọn họ không có ý thức được một chút nguy hiểm nào.

- Không có bản đồ bố trí phòng ngự của vương phủ này. Chỉ sợ sẽ không dễ tiến vào a…

Nhiếp Vân không có trực tiếp tiến vào bên trong, mà tìm một nơi hẻo lánh ẩn nấp, sau đó hai hàng lông mày nhíu lại.

Ba đại vương tử có thể từ trong rất nhiều vương tử trổ hết tài năng, nổi bật như vậy. Có lẽ phòng ngự của phủ đệ sẽ hết sức kinh người, trước đó hắn đi trong Ba Đa vương phủ rất nhẹ nhàng, cũng không phải là thực lực của hắn cường đại, mà là trước đó hắn đã đạt được bản đồ và địa hình kỹ càng. Cho nên mới có thể biến nguy thành an, tìm được lộ tuyến phù hợp sớm hơn.

Thế nhưng ở bên trong Lưu Mộc vương phủ lại không có tai mắt của hắn. Nếu như lại tùy tiện tiến vào giống như lúc trước, không cẩn thận sẽ rơi vào bên trong bẩy rập, khó có thể đi ra được.

Không gian chi lực của Nạp Vật thế giới chậm rãi lan tràn ra phía ngoài, rất nhanh hắn đã nhìn thấy rõ tình huống bên trong bức tường. Quả nhiên đúng như hắn phán đoná, khắp nơi đều là cấm chế, khắp nơi đều là trận pháp. Dưới tình huống không biết rõ bố trí mà trực tiếp xông vào. Sau đó muốn đi ra thì sẽ rất khó khăn.

- Phải làm thế nào mới có thể đi vào đây?

Nhìn một hồi, Nhiếp Vân nhíu mày lại, trong mắt hiện lên vẻ khó coi.

Tuy rằng hắn có rất nhiều thủ đoạn, thế nhưng hắn cũng biết, vương phủ không phải có thể tiến vào bên trong một cách dễ dàng như vậy. Bằng không thì Lưu Mộc vương phủ đã sớm bị vô số người vào khoắng sạch bảo vật.

- Lộ tuyến đi lại của những hộ vệ này lại phối hợp bố trí trận pháp ở bên trong phủ đệ. Tạo thành khí tức đặc thù, cho dù ta có thuấn di đi vào bên trong. Nếu như không tìm thấy được điểm yếu kém mà nói. Như vậy nhất định sẽ khiến cho trận pháp chuyển động. Bị người ta phát hiện ra hành tung.

Nhiếp Vân cẩn thận suy tính một phen. Nghĩ cả buổi cũng không tìm thấy được biện pháp nào tốt hơn.

- Chẳng lẽ ta cứ buông tha như vậy hay sao?

Nghiên cứu được gần nửa canh giờ Nhiếp Vân mới phát hiện ra, vô luận hắn dùng loại phương pháp nào để tiến vào thì cũng sẽ rất nhanh bị phát hiện ra. Cho nên mới khiến cho trong lòng Nhiếp Vân có chút lo lắng.

Cũng đã tới đây rồi, muốn hắn buông tha nơi này, quả thực hắn cũng có chút không cam lòng.

Thế nhưng nếu như không buông tha mà nói. Một khi bị phát hiện ra, nương theo thái độ của Lưu Mộc vương tử đối với hắn mà nói. Nhất định đối phương sẽ trực tiếp ra tay đánh chết hắn.

Như vậy về sau hắn ta cũng có thể lấy cớ, tưởng nhầm là người xấu xâm lấn phủ đệ cho nên mới ra tay giết hắn. Cho dù về sau thân phận của hắn lộ ra ngoài ánh sáng thì đối phương cũng có đầy đủ lý do để biện minh.

Đát đát đát đát đát!

Trong lúc hắn đang xoắn xuýt có nên rời đi hay không thì đột nhiên ở cách đó không xa lại có tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến.

Nhìn xuyên qua bóng đêm, lúc này Nhiếp Vân mới nhìn thấy có một thanh niên đang cưỡi trên lưng ngựa, vẻ mặt lo lắng đi về phía trước.

- Mau đi bẩm báo vương tử, Hoắc Dương có chuyện quan trọng muốn cầu kiến!

Móng ngựa đi tới trước cửa Vương phủ lập tức dừng lại, người thanh niên này từ trên lưng ngựa nhảy xuống, lại hô lớn với thủ vệ bên ngoài.

- Vâng!

Người thủ vệ dường như cũng nhận ra người thanh niên này, hắn không có ngăn cản mà lại có một người trong đó vội vàng chạy vào bên trong vương phủ.

- Cơ hội tốt!

Hắn đang lo không biết nên làm thế nào mới có thể tiến vào trong vương phủ, lúc này nhìn thấy có người đi vào, hai mắt Nhiếp Vân lập tức sáng ngời, thân thể khẽ nhoáng một cái đã lập tức thuấn di, biến mất tại chỗ. Lặng lẽ không một tiếng động đi theo sau lưng người thanh niên này.

Sưu!

Một hạt bụi từ trên không trung rơi xuống, dính vào bên trên quần áo của người thanh niên này.

Đây chính là Viêm Hoàng điện.

Dùng thực lực của hắn bây giờ, nếu như biến hóa lớn nhỏ sẽ rất dễ bị người ta phát hiện ra. Thế nhưng Viêm Hoàng điện thì khác, thân là thần binh Đế cảnh, cho dù bây giờ hắn không thể vận dụng quá nhiều năng lực. Thế nhưng nếu muốn biến hóa lớn nhỏ thì vẫn có thể khống chế được dễ dàng.

Bằng không, làm sao hắn có thể khiến cho cung điện to lớn, không biết chiếm bao nhiêu diện tích nhập vào bên trong cơ thể được cơ chứ?

Viêm Hoàng điện biến thành một hạt bụi. Nếu như không nhìn kỹ, căn bản sẽ không phát hiện ra nổi. Nếu như lợi dụng trận pháp bên ngoài gia trì mà nói, trừ phi là cường giả Đế cảnh chủ động tìm kiếm. Cho dù là cường giả Thâu Tiên Tá Thọ cảnh, muốn tìm được Viêm Hoàng điện, chỉ sợ cũng khó có thể tìm ra được nó.

Quả nhiên, người thanh niên này cũng không có chú ý chút nào. Căn bản không biết trên người hắn đã mang theo thần binh Đế cảnh mà ngay cả cường giả Đế cảnh cũng chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

- Vương gia đã cho ngươi vào trong!

Vừa mới làm xong tất cả mọi thứ thì tên hộ vệ trước đó đi vào thông báo đã đi ra, người này ôm quyền rồi nói với thanh niên kia một câu.

- Được!

Thanh niên gọi là Hoắc Dương này khẽ gật gật đầu, đem ngựa giao cho một hộ vệ rồi nhanh chóng đi vào bên trong phủ.

Vừa mới tiến vào trong phủ đệ thì Nhiếp Vân ở bên trong Viêm Hoàng điện đã lập tức cảm thấy có một cỗ lực lượng đặc thù quét

qua toàn thân người thanh niên này. Sau khi không phát hiện ra bất kỳ vấn đề nào, lúc này mới cho hắn đi vào bên trong.

- Bố trí thật là sâm nghiêm!

Xuyên qua trận pháp của Viêm Hoàng điện nhìn ra tình huống ở bên ngoài, trong lòng Nhiếp Vân không khỏi khẽ than một tiếng.

Không hổ là vương phủ của một phương thế lực lớn trong Thần giới, phòng ngự sâm nghiêm tới mức khiến cho người ta sợ hãi thán phục. Nếu như không phải hắn lặng lẽ đi theo tên Hoắc Dương này, như vậy có lẽ ngay cả cửa ải thứ nhất cũng không thể nào đi qua được.

Âm thầm nhớ kỹ lộ tuyến trên đường đi, Hoắc Dương đi không được bao lâu thì đã đi tới bên ngoài một cung điện rộng lớn.

- Vương gia đang chờ ngươi ở bên trong!

Một giọng nói vang lên, dưới sự dẫn dắt của một tên hộ vệ, Hoắc Dương tiếp tục đi vào bên trong cung điện.

------oOo------

Chương 3347: Lẻn vào bên trong Lưu Mộc vương phủ (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cung điện rộng lớn, bên trong có từng dãy Dạ Minh Châu tản mát ra quang mang sáng rực, chiếu rọi bên trong giống như là ban ngày vậy.

Giờ phút này cũng đã khuya, bên ngoài rất là yên tĩnh. Đi lại bên trong đại điện, chỉ có tiếng bước chân vang vọng bên tai, khiến cho người ta cảm thấy áp lực nồng đậm.

Nhìn xuyên qua Viêm Hoàng điện, Nhiếp Vân nhìn vào bên trong. Bên trong có từng tầng quang mang lập lòe. Ở giữa có một tên

thanh niên ngồi ngay ngắn ở trên vương tọa ở giữa phong. Trên đầu có khí huyết cuồn cuộn, linh khí ngập trời.

- Lực lượng thật mạnh mẽ...

Sắc mặt Nhiếp Vân lập tức biến đổi.

Tuy rằng thông qua Viêm Hoàng điện cho nên hắn cũng không có cảm nhận được lực lượng bên ngoài. Thế nhưng khí huyết đang cuồn cuộn ở trên đầu tên thanh niên này vẫn khiến cho hắn có một loại cảm giác áp bách cường đại.

Loại lực lượng này cũng không phải là thứ mà Hoàng cảnh đỉnh phong bình thường có thể làm được.

Cho dù là bên trong Hoàng cảnh viên mãn, chỉ sợ cũng đã đạt được tới mức độ nhất định. Thậm chí còn có thể tiến thẳng tới Thâu Thiên Tá Thọ cảnh!

Sao Lưu Mộc vương tử này lại có thể có loại thực lực này cơ chứ?

Không phải hắn là người có thực lực yếu nhất trong ba đại vương tử hay sao? Dựa theo tin tức mà Nhữ Hạ Vương tử cung cấp cho hắn. Tuy rằng cùng là Hoàng cảnh đỉnh phong, thế nhưng người này còn cách đột phá khá xa. Chỉ là lúc này tại sao lại có thể có uy thế và lực lượng cường đại như thế này chứ?

Sưu sưu!

Trong lúc đang nghi hoặc thì lực lượng ngập trời trên đầu Lưu Mộc vương tử lập tức biến mất như thủy triều, dọc theo rất nhiều huyệt khiếu toàn thân, chui vào bên trong thân thể của hắn.

Ầm ầm!

Lưu Mộc vương tử đứng dậy, cả người giống như là cự nhân cao lớn, lại giống như khảm nạm vào trong thiên địa, tuy rằng tận mắt nhìn thấy, thế nhưng lại khó có thể đụng vào được.

Sưu!

Lưu Mộc vương tử mở to mắt, ánh mắt giống như là ngọc thạch óng ánh, lập lòe.

- kKông đúng... Lực lượng của hắn ta đã yếu bớt!

Ngay khi hắn mở to mắt ra, tâm thần của Nhiếp Vân khẽ động, sinh ra vẻ nghi hoặc nồng đậm.

Vừa rồi lực lượng ở trên người Lưu Mộc vương tử đã cường đại đến mức hắn khó có thể chống lại được. Cũng không có cách nào chống lại được. Thế nhưng chẳng biết tại sao, sau khi lực lượng được thu vào trong huyệt khiếu, ở trong mắt hắn, lực lượng của đối phương không ngờ lại dần dần trở nên yếu bớt, không ngờ lại trở lại trình độ Hoàng cảnh đỉnh phong như cũ.

- Chẳng lẽ... Hắn ta đang che dấu tu vi hay sao?

Lực lượng không có khả năng đột nhiên xảy ra biến hóa như vậy. Cho nên chỉ có một giải thích duy nhất chính là... Thực lực của bản thân tên Lưu Mộc vương tử này cũng không phải đơn giản như mọi người biết, mà là vô cùng đáng sợ!

Lực lượng mà người ngoài biết được, đều là do hắn ta ngụy trang ra!

- Chúc mừng Vương gia đã được như ý, tu luyện Chu Thiên Khôi Lỗi đại đạo tới viên mãn!

Hộ vệ dẫn Hoắc Dương đi tới nhìn thấy một màn như vậy, hắn tiến về phía trước một bước, trong thanh âm mang theo vẻ kính sợ và hưng phấn vô cùng.

- Viên mãn như ý cũng còn không có đạt được. Vẫn chỉ là cửu trọng đỉnh phong, cách tầng thứ viên mãn chỉ thiếu một chút nữa. Thế nhưng hcir một bước này không biết đã vây khốn ta bao nhiêu năm. Không biết lúc nào ta mới có thể thành công đột phá được!

Lưu Mộc vương tử khẽ gật đầu, trên mặt không có một chút đắc ý nào, ngược lại còn có chút tiếc nuối.

Đạo tu luyện, chỉ chênh lệch một bước thế nhưng lại thường thường giống như thiên địa. Chỉ cần không có đột phá, cho dù có mạnh mẽ hơn thì cũng vẫn chỉ là con sâu cái kiến mà thôi.

- Hoắc Dương, chuyện mà ta phái ngươi làm thế nào rồi? Muộn như vậy mà còn tới tìm ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Rất nhanh, Lưu Mộc vương tử đã từ trong tiếc nuối tỉnh táo lại, hắn ngẩng đầu hỏi một câu.

Trời còn có trăng tròn trăng méo, cho dù lúc này trong lòng còn có tiếc nuối, bất mãn. Thế nhưng hắn cũng phải khắc chế, bằng không, một khi tùy ý để cho tâm tính này phát triển, rất nhanh nó sẽ hình thành tâm ma. Đối với việc tấn chức sau này của hắn càng thêm bất lợi.

- Hồi bẩm Vương gia, chuyện Ba Đa vương phủ... Có khả năng có quan hệ với vị Nhiếp Vân kia!

Hoắc Dương nói.

- Ồ? Đem tình huống mà ngươi điều tra ra được nói ra cho ta nghe một chút!

Lưu Mộc vương tử nhướng mày nói.

- Trước đó Ba Đa vương phủ đã phái người đi đánh lén Nhiếp Vân này. Tổng cộng có sáu vị Hoàng cảnh viên mãn... Mà Ba Đa vương phủ lại nổ tung, căn cứ vào lực lượng sinh ra từ vụ nổ. Có lẽ chính là hậu quả do sáu người bọn hắn tự bạo mà để lại!

Hoắc Dương đem tin tức mà mình biết rõ nói ra.

- Ý ngươi nói là, sáu Hoàng cảnh viên mãn vốn được phái đi ám sát Nhiếp Vân, thế nhưng lại tự bạo bỏ mình ở trong Ba Đa vương phủ đúng không?

Lưu Mộc vương tử có chút sửng sốt.

- Đúng vậy!

Hoắc Dương khẽ gật đầu đáp.

- Nếu quả thực là như vậy, chỉ sợ là do tên Nhiếp Vân kia ra tay! Có thể khống chế được sáu vị Hoàng cảnh viên mãn, lại đưa đến vương phủ rồi để cho người ta tự bạo. Mà người khác còn không phát hiện ra được.. Chẳng lẽ phía sau hắn có cường giả Đế cảnh ra tay hay sao?

Sắc mặt của Lưu Mộc vương tử càng ngày càng trở nên âm trầm, hai hàng lông mi nhíu lại thành một đoàn.

Tuy rằng cường giả Hoàng cảnh viên mãn bình thường ở trong mắt hắn cũng không là gì. Thế nhưng sáu người mạnh như thế đồng thời tự bạo, không có thực lực siêu tuyệt thì nhất định sẽ không thể nào khống chế được.

Kế hoạch của Đa Ba vương tử hắn cũng biết rõ, khống chế sáu cường giả Hoàng cảnh viên mãn tự bạo, khiến cho sáu người này tự bạo ở trong vương phủ. Loại thực lực này, cho dù là hắn hiện tại cũng không thể nào làm được.

Trừ phi là cường giả Đế cảnh ra tay!

Nếu như thực sự có việc này, như vậy mọi chuyện sau này sẽ rất phiền phức.

- Chắc có lẽ là không phải. Ở trong Vân Châu thành có đám người Nguyên Dương Đế Quân, Tâm Ma Đại Đế tọa trấn, trừ phi là thực lực của người này so với bọn họ còn cao hơn rất nhiều. Nếu không, không có khả năng tiến vào bên trong Ba Đa vương phủ mà không có tạo ra bất cứ động tĩnh gì!

Rất nhanh, Lưu Mộc vương tử đã loại trừ khả năng này ra.

Vân Châu thành là địa bàn của Phổ Thiên hoàng triều, lại ngay dưới chân Thiên tử. Nếu như có đám người Đế cấp cường giả đi vào, nhất định sẽ lập tức bị đám người Nguyên Dương Đế Quân phát hiện ra. Cho nên không có khả năng ngườ này tới Ba Đa

vương phủ mà bọn họ lại không biết được.

------oOo------

Chương 3348: Lẻn vào bên trong Lưu Mộc vương phủ (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lại nói, cường giả Đế cảnh cũng có tôn nghiêm và kiêu ngạo của cường giả Đế cảnh. Nếu như là loại người này ra tay, không có khả năng chỉ đơn giản ném ra mấy tên Hoàng cảnh viên mãn nho nhỏ tự bạo. Cho dù ra tay san bằng Ba Đa vương phủ thành bình địa, chỉ cần không có làm Đa Ba vương tử bị thương tới căn bản thì cũng sẽ không ai dám nói ra câu nào.

Nói cách khác, nếu như là cường giả Đế cảnh ra tay thực sự. Như vậy tuyệt đối sẽ không bạo tạc nổ tung một cách đơn giản như thế, nhất định sẽ gây ra động tĩnh càng lớn hơn.

- Không phải là cường giả Đế cảnh thì là ai chứ? Chẳng lẽ lại... Sau lưng Nhiếp Vân này cũng có một vị cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh?

Đã không phải là cường giả Đế cảnh, như vậy khả năng cường giả Thâu Tiên Tá Thọ cảnh ra tay cũng khá lớn.

Tuy rằng dưới sự giám thị của Thiên Đạo. Cường giả Thâu Thiên Tá Thọ không dám vọng động dùng lực lượng cực hạn vượt qua. Thế nhưng người đã có loại thủ đoạn này, nhất định sẽ có các loại thủ đoạn tránh khỏi Thiên Đạo giám sát. Như vậy vẫn có thể làm ra chuyện khiến cho người ta không thể tưởng tượng ra nổi như trước.

- Không hổ là con riêng của Đại Đế, quả nhiên cũng có chút thủ đoạn!

Nghĩ vậy, Lưu Mộc vương tử không khỏi gật đầu một cái.

Hiện tại chỉ có một giải thích duy nhất là như vậy mà thôi. Tuy rằng cường giả Thâu Tiên Tá Thọ cảnh vì muốn bảo vệ tính mạng cho nên sẽ ẩn nấp. Thế nhưng cũng thực sự sẽ có một ít người nguyện ý hiệu lực vì đám người như là bọn hắn.

Phổ Thiên hoàng triều có chư vị Đại Đế, trong bảo khố của hoàng gia còn có không ít điển tàng về việc giúp cường gỉa Thâu Thiên Tá Thọ đột phá. Cho dù là những người không có cách nào đột phá được, có muốn thuần phục Đại Đế thì các Đại Đế cũng sẽ chướng mắt. Thế nhưng một khi thuần phục các hoàng tử, một khi các hoàng tử đăng cơ, bọn họ vẫn có cơ hội rất lớn tiến vào trong bảo khố quan sát điển tàng a.

Thâu Thiên Tá Thọ, tuy rằng có được tính mạng rất dài. Thế nhưng vẫn không được tính là siêu thoát như trước a.

Chỉ cần không có đạt tới siêu thoát, chẳng khác nào tùy thời bị Thiên Đạo giám thị, không biết bản thân sẽ bị giết lúc nào.

Chuyện này rất giống như người bị cột chặt vào thanh gỗ, bên trên cổ có thanh đao. Cho dù là ai cũng sẽ nghĩ biện pháp trốn tránh cái chết.

Bản thân mình không đột phá được, cũng không tìm thấy truyền thừa phù hợp. Cho nên cũng chỉ có thể đi theo con đường này mà thôi.

Ở trong mắt Lưu Mộc vương tử mà nói, sở dĩ Nhiếp Vân này có thể làm được điểm ấy, chỉ sợ là dựa vào thân phận hoàng tử. Vì thân phận này mới mời chào được một vị cường giả Thâu Tiên Tá Thọ cảnh, làm cho đối phương hiệu lực cho hắn!

Nếu không, bằng vào thực lực chỉ có Vương cảnh viên mãn của hắn, làm sao có thể làm được điểm ấy cơ chứ

- Xem ra ta cũng nên tăng thêm tốc độ, phải hoàn thành tế luyện trước khi tiến vào Vạn Giới Động, chỉ cần có thể thành công... Ngôi vị hoàng đế tất nhiên sẽ là của ta!

Lưu Mộc vương tử đứng dậy, ống tay áo vung lên, trên mặt tràn

ngập vẻ ngưng trọng.

- Hoắc Dương, ngươi cứ tiếp tục giám thị, tốt nhất là đem chuyện này rải ra bên ngoài. Khiến cho người ta biết rõ Đa Ba vương tử đã từng phái người ra ám sát Nhiếp Vân, giữa hai người này có mâu thuẫn với nhau. Chỉ cần hai người này kiềm chế lẫn nhau, như vậy ta cũng có thể tạm thời an toàn hơn một ít!

Lưu Mộc vương tử lại ngồi xuống vương tọa, hai tay chắp ra sau lưng, mở miệng phân phó một câu.

- Vâng!

Hai mắt Hoắc Dương lập tức sáng ngời.

Vừa rồi hắn nghe thấ tin tức này còn cảm thấy có chút khó giải quyết. Thế nhưng sau khi nghe thấy Vương gia sắp xếp như vậy hắn đã lập tức hiểu ra.

Chuyện này tuy rằng nhìn qua có chút phiền toái, thế nhưng trên thực tế lại là một cơ hội cực tốt, một khi tin tức này truyền đi. Cho dù sau này Nhiếp Vân thực sự bị người ta chém giết, như vậy Vương gia của hắn cũng có thể thoát khỏi liên quan.

- Ngươi phải nghĩ biện pháp khiến cho mâu thuẫn giữa hai người bọn họ càng lúc càng lớn a! Như vậy đối với ta sẽ rất là có lợi!

Lưu Mộc vương tử biết rõ đối phương đã hiểu rõ ý tứ của mình, hắn thoả mãn gật đầu một cái.

Những thuộc hạ này của hắn đều là người đi theo hắn nhiều năm, rất nhiều chuyện chỉ cần mở miệng nói một chút là đối phương đã có thể hiểu rõ. Như vậy cũng có thể giảm bớt cho hắn không ít phiền toái.

- Vương gia yên tâm, nhất định thuộc hạ sẽ dùng hết toàn lực, không làm nhục sứ mạng mà Vương gia giao phó!

Hoắc Dương vội vàng gật đầu nói.

- Được rồi, rất tốt, hiện tại ta muốn đi bế quan. Nếu như không có chuyện đặc biệt quan trọng thì ngàn vạn không nên quấy rầy ta nữa!

Lưu Mộc vương tử cũng không nói thêm lời nào, bàn tay vung lên. Hai người Hoắc Dương lập tức chậm rãi lui ra bên ngoài.

Sưu!

Hoắc Dương vừa mới rời đi không được bao xa thì trên người hắn đã có một hạt tro bụi từ trên không trung rơi xuống mặt đất. Thần không biết quỷ không hay, mà hạt bụi này chính là Viêm Hoàng điện.

Thật vất vả hắn mới lẻn vào bên trong phủ đệ của Lưu Mộc vương tử được. Đương nhiên hắn còn muốn tìm hiểu rõ chi tiết về vị vương tử trước mắt này a.

- Ngôi vị hoàng đế là của ta, dù là ai cũng không cướp được khỏi tay a!

Cửa đại điện ầm ầm đóng lại, trên mặt của Lưu Mộc vương tử hiện lên vẻ kiên định, bàn tay run lên. Một đạo thân ảnh đen kịt đột nhiên xuất hiện.

Bóng đen này có thân thể cao lớn, hình thể khôi ngô, trên người không có một chút lực lượng nào chấn động, giống như là một bức tượng đá vậy.

- Là Khôi Lỗi!

Nhìn xuyên qua Viêm Hoàng điện, Nhiếp Vân lập tức nhận ra được lai lịch của thứ này.

Đây là Khôi Lỗi, xem ra lời của Nhữ Hạ Vương tử không sai. Chỉ sợ Lưu Mộc vương tử này đã thực sự nhận được truyền thừa của Khôi Lỗi đạo Thượng cổ a.

Thời kỳ Thượng cổ, trăm gia đua tiếng, rất nhiều đại đạo đều tỏa sáng, giống như là bầu trời đầy sao. Chính là bởi vì như thế cho

nên mới có thể sinh ra nhân vật tuyệt thế như là Thần Nông Đại Đế và Lục Hi.

Tuy rằng lúc ấy Khôi Lỗi đạo cũng không có đạt tới cảnh giới vượt qua Thiên Đạo. Thế nhưng ít nhất cũng đã đạt tới cảnh giới Thâu Thiên Tá Thọ, không thể khinh thường.

- Luyện hóa!

Thả Khôi Lỗi ra bên ngoài, ánh mắt của Lưu Mộc vương tử lập tức trở nên vô cùng lăng lệ ác liệt. Hai tay hắn giơ lên, trong miệng phát ra một đạo thanh âm cổ quái, hai tay đặt lên bên trên huyệt thái dương của Khôi Lỗi.

------oOo------

Chương 3349: Thượng cổ Khôi Lỗi đạo (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ông!

Trong mắt hắn có quang mang màu vàng bắn ra, hai mắt đang đóng chặt của Khôi Lỗi đột nhiên mở ra, nhìn thẳng về phía hắn.

- Đây là... Hắn ta đang muốn luyện chế cỗ Khôi Lỗi này thành phân thân hay sao?

Thấy một màn như vậy, trong lòng Nhiếp Vân không khỏi giật thót lên.

Tuy rằng hành động của đối phương quái dị, thế nhưng chỉ cần tận mắt nhìn thấy thì hắn cũng không khó đoán ra được mục đích của đối phương.

Xem ra đối phương muốn đem Khôi Lỗi bóng đen này luyện chế thành một đạo phân thân của chính mình.

- Đây chỉ sợ là Khôi Lỗi ở trong miệng Nhữ Hạ vương tử nói... Thâu

Tiên Tá Thọ cảnh a!

Sắc mặt Nhiếp Vân lập tức trở nên ngưng trọng.

Nhữ Hạ Vương tử đã từng nói qua, sở dĩ Lưu Mộc vương tử cường đại như vậy là vì đã đạt được truyền thừa của Khôi Lỗi đạo Thượng cổ. Ở bên trong đó có được Khôi Lỗi Thâu Tiên Tá Thọ cảnh cường đại!

Lưu Mộc vương tử không tiếc hao phí tinh huyết của bản thân, phân chia linh hồn, luyện chế ra phân thân. Không cần phải đoán thì hắn cũng biết đầu Khôi Lỗi trước mắt này có lẽ chính là con át chủ bài cuối cùng kia.

- Cường giả Thâu Tiên Tá Thọ cảnh bị Thiên Đạo giám sát và điều khiển, luyện hóa thành phân thân. Như vậy linh hồn của hắn cũng sẽ phải chịu Thiên Đạo giám sát và điều khiển. Một khi xuất hiện tình huống nguy hiểm, tính mạng của bản thân sẽ khó có thể bảo toàn được. Hắn dám làm như vậy chẳng lẽ đã có phương pháp giải trừ rồi hay sao?

Đoán ra được mục đích của đối phương, trong lòng Nhiếp Vân lập tức sinh ra một tia nghi hoặc.

Cường giả Thâu Tiên Tá Thọ cảnh đã bị Thiên Đạo giám sát và điều khiển, một khi thi triển lực lượng vượt quá thì sẽ rất dễ bị Thiên Đạo diệt sát. Cho nên… Người đạt tới loại cảnh giới này cũng giống như trên đầu lúc nào cũng có một cái dao găm tùy thời có thể chém xuống. Chuyện này không có người nào nguyện ý chịu đựng a.

Vị Lưu Mộc vương tử này lại cưỡng ép luyện hóa Khôi Lỗi Thâu Thiên Tá Thọ làm phân thân. Chỉ cần thành công, như vậy linh hồn của hắn cũng sẽ bị Thiên Đạo giám sát và điều khiển, tương đương với việc tự đeo gông xiềng cho mình.

Đường đường là vương tử, thuộc hạ dưới trướng có vô số cường giả, không có khả năng lại vì thực lực nhất thời mà lại tự mình ngáng chân mình. Làm hạn chế sự phát triển sau này của mình a!

Xì xì xì!

Trong lúc hắn đang kỳ quái thì Nhữ Hạ Vương tử ở trong đại sảnh đã dừng tay. Cánh tay mở ra, trên ngón tay có máu tươi màu vàng chảy ra bên ngoài.

Hắn có được huyết mạch tinh thuần của Phổ Thiên Đại Đế, máu tươi trong người đã biến thành màu vàng, vừa mới xuất hiện đã có lực lực cắn nuốt nồng đậm lan tràn ra chung quanh.

Sưu!

Cắt vỡ ngón tay, Nhữ Hạ Vương tử đem máu của mình bắn về phía trước, nhìn thấy máu tươi của hắn chảy ra, Khôi Lỗi vốn không có nhúc nhích trước mắt lại đột nhiên giống như nhìn thấy đồ ăn mỹ vị nhất trần đời. Cái đầu cực lớn cúi về phía trước, sau đó lè lưỡi, không ngừng liếm láp lấy máu tươi.

- Cái này... Không phải đang luyện hóa phân thân a!

Trong lòng Nhiếp Vân lập tức chấn động.

Vốn hắn nhìn thấy đối phương dùng linh hồn để câu thông với Khôi Lỗi. Khi đó hắn còn tưởng rằng đối phương đang luyện chế phân thân. Thế nhưng hiện tại xem ra, chỉ sợ cũng không phải là như thế a.

Khôi Lỗi hấp thu máu tươi của hắn ta, dùng máu tươi của bản thân để nuôi nấng Khôi Lỗi... Loại chuyện này, cho dù hắn có kiến thức rộng rãi cũng chưa từng nghe nói qua. Chẳng lẽ đây là bí pháp đặc thù của Khôi Lỗi đạo Thượng cổ hay sao?

Xoạch, xoạch!

Tốc độ liếm láp của Khôi Lỗi rất nhanh, chỉ trong chốc lát sắc mặt của Lưu Mộc vương tử cũng đã trở nên có chút trắng bệch.

Tuy rằng thực lực của hắn rất mạnh, thế nhưng tinh huyết cũng có hạn, bị Khôi Lỗi nuốt nhiều máu tươi như vậy chẳng khác nào đại chiến với người khác. Người đã bị thương nặng, cho dù có mạnh

mẽ tới đâu thì cũng sẽ trở nên suy yếu.

- Chu Thiên Khôi Lỗi, để cho ta sử dụng!

Miệng khẽ quát một tiếng, bàn tay của Lưu Mộc vương tử được thu về, mạnh mẽ vỗ ra một cái ở trên không trung, một đạo lưu quang từ bên trên người hắn đột nhiên bắn ra, lập tức bao phủ đầu Khôi Lỗi ở trước mắt vào bên trong.

Khôi Lỗi đang liếm láp máu tươi, thấy hắn thu tay lại, trên mặt lập tức hiện lên vẻ dữ tợn. Một đạo lực lượng cường đại từ trên người đầu Khôi Lỗi này lập tức bắn ra.

Cỗ lực lượng này mang theo khí tức hủy diệt, khiến cho cả đại điện cũng phải rung chuyển. Ngay cả không gian ở trước mắt cũng xuất hiện từng vết rách đang lan tràn.

Ông!

Vết rách còn chưa có lan tràn lên được phía trên thì trên đại điện đã xuất hiện một cái đại trận to lớn, lập tức áp chế vết rách xuống.

Xem ra đại điện này quả nhiên không đơn giản như về ngoài. Nhất định đối phương đã tốn không ít tâm huyết, cùng với không ít lực lượng để bố trí ra được đại trận bao phủ chung quanh này.

Không nói thứ khác, chỉ riêng quang mang áp chế khí tức của Khôi Lỗi phát ra, khiến cho Thiên Đạo không thể phát hiện ra được. Chuyện này cũng là thứ mà hiện tại Nhiếp Vân cũng đã không làm được.

- Hừ!

Nhìn thấy bộ dáng dữ tợn của Khôi Lỗi, dường như muốn phản kháng hắn. Sắc mặt của Lưu Mộc vương tử lập tức trầm xuống, quang mang trên người trở nên càng thêm cường đại hơn, triệt để bao phủ đầu Khôi Lỗi này vào bên trong.

Rống!

Bị quang mang bao phủ, Khôi Lỗi càng thêm nôn nóng, hai mắt có chút đỏ hồng lên. Chân tiến về phía trước một bước, trên mặt đất lập tức tràn ngập vết nứt. Khí tức cường đại áp bách, khiến cho người ta không nhịn được mà phải ngừng thở.

Cường giả Thâu Tiên Tá Thọ cảnh phóng thích ra toàn bộ lực lượng của bản thân. Cho dù là Đa Ba vương tử đã tấn cấp cũng khó có thể chống cự được. Tuy rằng Lưu Mộc vương tử không kém, thế nhưng so với Đa Ba vương tử vừa mới đột phá, chỉ sợ vẫn còn có chút không bằng.

- Đi!

Tuy nhiên, dường như Lưu Mộc vương tử cũng đã sớm biết rõ đầu Khôi Lỗi này sẽ xuất hiện loại tình huống này. Cho nên trên mặt hắn không có chút bối rối nào, ánh mắt trầm xuống. Một đồ vật quỷ quái từ sau đầu hắn bay ra, mang theo cảm giác đại đạo tang thương, lập tức nghiền áp về phía trước.

- Chẳng lẽ thứ này là...Bảo vật mà Khôi Lỗi đạo Thượng cổ để lại hay sao?

Nhìn thấy món đồ đột nhiên xuất hiện, hai mắt của Nhiếp Vân lập tức sáng ngời.

Đồ vật ở trên đầu Lưu Mộc vương tử giống như một người vậy. Cao thấp toàn thân có vô số huyệt đạo đang phun ra nuốt vào, ẩn chứa một loại hàm súc đặc thù của đại đạo.

------oOo------

Chương 3350: Thượng cổ Khôi Lỗi đạo (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những huyệt đạo này hoàn toàn khác với huyệt đạo của nhân loại, lại không có một chút cảm giác không khỏe nào. Trong lúc phun ra nuốt vào cũng giống như có tính mạng vậy.

- Chẳng lẽ... Khôi Lỗi mà Khôi Lỗi đạo Thượng cổ luyện chế ra có được tính mạng của mình. Đồng thời lại còn có thể tự mình tu luyệr hay sao?

Nhìn thấy bộ dáng của hình người nhỏ này, một loại suy nghĩ quỷ quái xuất hiện ở trong đầu của Nhiếp Vân.

Vô luận là một loại tính mạng gì, nếu như muốn tu luyện, đều phải có được huyệt đạo thuộc về bản thân mình, huyệt đạo phun ra nuốt vào linh khí. Như vậy mới có thể khiến cho cơ thể không ngừng trở nên to lớn, trở nên mạnh mẽ.

Huyệt đạo của nhân loại nhất định sẽ khác các loại động vật cùng với hình thái sinh mạng khác. Huyệt đạo của hình người nhỏ trên đầu Lưu Mộc vương tử này cũng khác với nhân loại. Liệu có phải nó đã có được tính mạng của mình có thể dựa theo phương thức huyệt vị của mình mà tiến hành tu luyện và tấn cấp hay không,?

Nếu như quả thực là như vậy mà nói, Khôi Lỗi đạo Thượng cổ này cũng quá đáng sợ a!

- Nếu như thực sự có sinh mạng mà nói... Như vậy thứ hiện tại Lưu Mộc vương tử đang làm cũng không phải là luyện chế phân thân, mà là... Thuần hóa!

Nếu như đem Khôi Lỗi của Khôi Lỗi đạo Thượng cổ biến thành một thể tính mạng mà nói. Như vậy sẽ không có khả năng luyện chế thành phân thân được.

Cũng giống như không thể đem thần thú Thượng cổ luyện chế thành phân thân của bản thân mình vậy.

Luyện chế phân thân, đầu tiên là đối phương phải không có ý chí. Thế nhưng lúc này tính mạng cũng đã có ý thức tự chủ, như vậy nhất định sẽ không thể nào luyện chế thành phân thân được!

Đã không phải là phân thân, như vậy cũng chỉ có một khả năng mà thôi!

Thuần hóa!

Cũng giống như mấy sủng vật mà ban đầu hắn thu ở khí hải đại lục vậy, thuần hóa bọn nó thì bọn nó cũng có thể nghe theo mệnh lệnh của mình. Quan trọng hơn là.. Sau khi bị thuần hóa chỉ có thể coi là sủng vật, cho dù về sau bị Thiên Đạo trừng phạt thì cũng không thể nòa trừng phạt được tới hắn!

Khó trách lại dùng máu tươi để nuôi nấng... Xem ra đầu Khôi Lỗi này đã có được ý thức của mình. Lưu Mộc vương tử dùng tinh huyết của bản thân nuôi nấng là vì muốn làm cho Khôi Lỗi bị dính khí tức của hắn. Làm cho hắn càng dễ thuần hóa hơn.

Cũng giống như huấn luyện cho vậy, mỗi ngày đều dùng thức ăn ngon để cho nó ăn no bụng, cho dù trước đó nó có địch ý thì về sau cũng sẽ từ từ cải thiện thái độ a.

Ầm ầm!

Lúc trong lòng hắn đang phỏng đoán thì cảnh tượng phía trước lại lần nữa xảy ra biến hóa.

Hình người nhỏ trên đầu Lưu Mộc vương tử bước ra, đầu Khôi Lỗi đang táo bạo ở trước mắt lập tức bị trấn áp, trở nên yên tĩnh. Rất là dịu dàng ngoan ngoãn.

Lưu Mộc vương tử lau mồ hôi trên đầu, trong mắt hiện lên một đạo quang mang.

- Ta là chủ nhân của ngươi, còn không quỳ xuống nghe theo mệnh lệnh của ta?

Lông mi nhướng lên, Lưu Mộc vương tử lập tức quát lớn.

Nghe thấy hắn nói như thế, Khôi Lỗi sững sờ một chút. Thế nhưng nó cũng không có do dự quá lâu rồi quỳ một gối xuống mặt đất:

- Bái kiến chủ nhân!

Thanh âm của hắn có chút khàn khàn, khô cứng.

- Rốt cục cũng đã thành công!

Thấy quả nhiên Khôi Lỗi đã nghe theo lời hắn nói mà quỳ một gối xuống mặt đất, Lưu Mộc vương tử hưng phấn tới mức thiếu chút nữa nhảy lên, mở miệng cất tiếng cười to một cái.

Sauk hi đạt được Khôi Lỗi đạo Thượng cổ, hắn vẫn nghĩ biện pháp để thuần hóa đầu Khôi Lỗi trước mắt này. Không biết hắn đã phí bao nhiêu tâm huyết của bản thân, rốt cục vào hôm nay cũng đã hoàn thành. Đổi lại là người khác cũng khó có thể ngăn chặn được tâm tình hưng phấn.

- Từ hôm nay trở đi, ngươi chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của một mình ta mà thôi! Ta muốn ngươi làm gì thì ngươi phải làm cái đó cho ta! Chỉ cần hoàn thành yêu cầu của ta, sẽ không thiếu thứ tốt cho ngươi. Chờ sau khi ta trở thành hoàng đế của Phổ Thiên hoàng triều, ta cũng có thể để cho ngươi quan sát tâm đắc mà Đại Đế lưu lại, giúp ngươi trùng kích lên cảnh giới cao hơn.

Ngăn chặn sự hưng phấn ở trong lòng, Lưu Mộc vương tử khoát khoát tay rồi nói.

Đầu Khôi Lỗi trước mắt này đã có được ý thức của mình. Muốn thuần hóa nó, không thể chỉ dựa vào áp bách mà còn cần ban cho đối phương hứa hẹn chỗ tốt.

Đánh một gậy lại cho một quả táo, chuyện này vĩnh viễn đều là phương pháp tốt nhất khiến cho thuộc hạ trung tâm như một.

- Đa tạ chủ nhân!

Vốn Khôi Lỗi còn có chút do dự, thế nhưng sau khi nghe thấy hắn nói như vậy, ánh mắt lập tức lập loè, triệt để thần phục.

- Được rồi, ngươi ẩn thân trước đi. Đến lúc đó khi cần ngươi thì ta sẽ ra lệnh cho ngươi!

Nhìn thấy vẻ mặt của Khôi Lỗi như vậy. Lưu Mộc vương tử biết rõ mình đã hoàn toàn thuần hóa được đầu Khôi Lỗi này. Hắn khoát khoát tay rồi nói.

Khôi Lỗi Thâu Tiên Tá Thọ cảnh có thể coi như là át chủ bài của hắn. Hiện tại vẫn không nên bạo lộ cho thỏa đáng.

Đương nhiên, hắn cũng biết, ba đại vương tử đều có nội gian cài cắm vào trong đội ngũ của đối phương. Cho nên đầu Khôi Lỗi này không có cách nào giấu diếm được. Thế nhưng tin tức hắn hoàn toàn thuần hóa được khôi lỗi, hiện tại vẫn nên giữ là tốt nhất. Bằng không, một khi để cho hai vị vương tử còn lại cảnh giác, đối với hắn cũng là một loại uy hiếp rất lớn.

Sưu!

Khôi Lỗi đã bị hắn lấy đi, đại điện lần nữa trở nên yên tĩnh.

- Có thể thuần hóa Khôi Lỗi sớm, nhất định sẽ có quan hệ rất lớn tới việc Chu Thiên Khôi Lỗi đại đạo tấn cấp tới cửu trọng đỉnh phong!

Nếu như có thể luyện hóa tới cảnh giới viên mãn... Đương nhiên cũng có thể luyện chế ra Khôi Lỗi có được linh trí của mình, có thể tự mình tu luyện!

Nhìn bóng người nhỏ đang lơ lửng ở trên đầu mình, khóe miệng của Lưu Mộc vương tử không khỏi nhếch lên.

Dựa theo bình thường mà suy đoán, một khi thuần hóa đầu Khôi Lỗi cường giả Thâu Tiên Tá Thọ cảnh này. Ít nhất cũng cần mấy chục năm công phu, hôm nay lại đột nhiên thành công, cũng không phải là may mắn. Mà có quan hệ rất lớn tới việc hắn vừa mới đột phá Chu Thiên Khôi Lỗi đại đạo.

Chu Thiên Khôi Lỗi đại đạo là truyền thừa cao nhất của Khôi Lỗi Thượng cổ đạo, cực kỳ thâm ảo. Một khi tu luyện tới cảnh giới viên mãn, tuy rằng không có cách nào đột phá được Thiên Đạo trở thành Đại Đế. Thế nhưng dùng Khôi Lỗi nhất đạo vượt lên lên trên đầu thế nhân, nhẹ nhõm luyện chế ra các loại Khôi Lỗi cường đại vô cùng!

------oOo------

Chương 3351: Đắc thủ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thực lực đạt tới loại cảnh giới này, luyện chế ra mấy chục đầu Khôi Lỗi cấp bậc Thâu Thiên Tá Thọ. Như vậy nhất định cũng sẽ không cần tranh giành vương vị làm gì. Khi đó vương vị sẽ trở thành của hắn, dễ như trở bàn tay.

- Tu luyện!

Nghĩ đến những chuyện này, Lưu Mộc vương tử cũng không nói nhiều nữa. Tinh thần lần nữa câu thông với bóng người nhỏ ở trên không trung tiể, một cỗ khí tức uy nghiêm lại lần nữa lan tràn ra.

- Xem ra hắn ta muốn đem thứ mà Thượng cổ Khôi Lỗi đạo lưu lại triệt để dung hợp với mình, triệt để lĩnh ngộ Khôi Lỗi đại đạo...

Nhìn những chuyện này vào trong mắt, rốt cuộc Nhiếp Vân cũng đã biết vì sao khí tức của Lưu Mộc vương tử lại chợt mạnh chợt yếu như vậy.

Tuy rằng Khôi Lỗi đại đạo không xếp được trong top năm mươi, không có cách nào đột phá được gông cùm xiềng xích của Thiên Đạo. Thế nhưng sau khi hoàn toàn lĩnh ngộ nó, ở trong cảnh giới Thâu Tiên Tá Thọ tuyệt đối là tồn tại đứng trong top đầu.

Bóng người bé này tập hợp tất cả huyền bí của Khôi Lỗi đạo Thượng cổ. Cũng giống như hắn luyện hóa Lăng Thiên tiêu phổ, Thần Nông Bách Thảo Kinh vậy. Bên trong ẩn chứa cực hạn của một loại đại đạo, chỉ cần hoàn toàn dung hợp luyện hóa nó thì tự nhiên sẽ lĩnh ngộ loại đại đạo này một cách hoàn mỹ.

Hắn ta đã là cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong, tùy thời cũng có thể đột phá tấn cấp. Nếu như lại triệt để lĩnh ngộ Khôi Lỗi đại đạo, thực lực tất sẽ có đột phá rất lớn, thành công tấn cấp lên Hoàng cảnh viên mãn. Thậm chí ngay cả chuyện trùng kích Thâu Thiên Tá Thọ cũng không phải là chuyện không thể!

Chỉ có điều bảo vật ẩn chứa đại đạo bên trong cũng không phải có thể luyện hóa một cách dễ dàng như vậy. Đầu tiên phải không ngừng tu luyện, đạt tới thực lực nhất định thì mới có thể nghĩ tới việc này. Hậu tích bạc phát, nếu không, Diệu Âm Tiên Tử cứ trực tiếp luyện hóa Lăng Thiên tiêu phổ là được. Cũng không cần phải tìm kiếm tri âm khắp nơi a.

- Nếu như ta trộm bóng người nhỏ này rồi luyện hóa nó... Liệu có thể trực tiếp lĩnh ngộ được Khôi Lỗi đại đạo hay không a?

Ánh mắt của Nhiếp Vân lóe lên, hai mắt rơi vào trên người bóng người bé trên đầu Lưu Mộc vương tử, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

Người khác tu luyện đại đạo rất khó khăn. Thế nhưng hắn thì khác, hắn có được vô tận đan điền, chỉ cần phải tìm được vật phẩm ẩn chứa đại đạo, dung nhập vào trong đan điền là hắn có thể lập tức lĩnh ngộ ra được.

Tựa như Thần Nông Bách Thảo Kinh, Quy Linh vậy. Vốn hắn cho là mình ít nhất cũng phải cần mấy trăm, mấy ngàn năm thì mới có thể lĩnh ngộ được. Thế nhưng chỉ cần mấy chục hô hấp là đã có thể thông hiểu đạo lí rồi.

Bóng người nhỏ này ghi lại tất cả huyền bí của Thượng cổ Khôi Lỗi đạo, nếu như hắn trộm được, đồng thời lại còn dung nhập vào trong Khôi Lỗi đan điền. Liệu có thể giống như thiên phú y đạo, lập tức có bay vọt về chất hay không? Trực tiếp lĩnh ngộ loại đại đạo lợi hại này?

Trong lòng tràn ngập kích động, thế nhưng Nhiếp Vân cũng không có lỗ mãng.

Nơi này là hang ổ của Lưu Mộc vương tử, ngay cả Khôi Lỗi cũng không thể bài trừ ra được cấm chế là có thể nhìn ra. Cấm chế nơi này đáng sợ đến bực nào.

Hắn ẩn giấu ở trong Viêm Hoàng điện, đối phương không có cách nào phát hiện ra thì cũng thôi đi. Thế nhưng một khi ra tay sẽ bị

phát hiện ra, động vào cấm chế. Nhất định hắn sẽ có tám chín phần mười khó có thể chạy thoát!

Cho dù có Viêm Hoàng điện, tính mạng không có trở ngại quá lớn. Thế nhưng một khi bạo lộ Viêm Hoàng điện, tất sẽ bị rất nhiều Đại Đế biết được. Đến lúc đó dẫn tới loại cường giả này ra tay, cũng không phải là thứ mà hắn có thể khống chế được.

Nếu như có thể không sử dụng Viêm Hoàng điện thì tốt nhất không nên sử dụng. Ở trong Vân Châu thành có quá nhiều Đại Đế, ai cũng không thể cam đoan bốn phía không có người khác quan sát a.

Lại nói, thực lực của hắn có hạn, năng lực khống chế đối với Viêm Hoàng điện còn rất kém cỏi. Cho nên dù có sử dụng, nhiều nhất cũng chỉ là bảo vệ tính mạng, đối với bóng người nhỏ ăn cắp từ Khôi Lỗi này cũng không có chút trợ giúp nào cả.

- Cứng rắn đoạt... Đây là chuyện không có khả năng!

Tế luyện bóng người nhỏ Khôi Lỗi, linh hồn câu thông, muốn trộm được nó đi, cũng khó có thể thành công được!

Không nói tới việc đối phương vừa mới làm cho Khôi Lỗi phục tùng. Chỉ là Lưu Mộc vương tử cũng đã không phải là tồn tại mà hắn có thể chống lại được.

Khôi Lỗi đại đạo tu luyện tới cửu trọng đỉnh phong, thực lực của Lưu Mộc vương tử tùy thời cũng có thể đột phá lên tới Hoàng cảnh viên mãn. Hơn nữa lại thêm trận pháp và rất nhiều thủ đoạn lợi hại. Cho dù gần đây thực lực của Nhiếp Vân đã tăng lên nhiều thì cũng vẫn không phải là đối thủ của đối phương.

Cứng rắn đoạt đồ của đối phương, không những không đoạt được mà rất còn có thể còn sẽ làm cho đối phương cảnh giác, về sau sẽ không có cơ hội khác nữa.

Về phần trộm đồ, đối phương đang tế luyện linh hồn. Lúc nào cũng chú ý từng khắc một. Cũng giống như nắm bảo vật ở trong lòng bàn tay vậy, cho nên chuyện trộm... Là không thể nào.

- Phải nghĩ biện pháp khiến do lực chú ý của hắn rời đi mới được!

Chỉ khi nào lực chú ý của đối phương bị rời đi. Như vậy hắn mới có thể tìm được cơ hội ra tay, trộm đi bóng người nhỏ Khôi Lỗi kia. Nếu không, tuyệt đối sẽ không có khả năng!

Thế nhưng... Đối phương đang hết sức chăm chú tu luyện, phải làm thế nào mới có thể?

Trong lòng suy tư, Nhiếp Vân cũng không vội vã ra tay, mà lẳng lặng chờ đợi.

Đạo tu luyện có thành công thì cũng có thất bại, dù sao thời gian tranh đoạt Vạn Giới Vũ Y vẫn còn có hai ngày, hắn cũng không lo không tìm thấy được cơ hội rat ay.

Trong nháy mắt, một ngày đã qua đi, một đêm nữa lại tới.

Trải qua một ngày một đêm tu luyện, lĩnh ngộ của Lưu Mộc vương tử đối với Khôi Lỗi đại đạo càng ngày càng lớn. Khí tức trên người viên mãn như ý, dường như tùy thời cũng có thể đột phá tầng vách ngăn kia, tấn cấp lên Hoàng cảnh viên mãn.

- Đạo cửa ải cuối cùng kia, ta phải đột phá trước lúc tranh đoạt a! Xem ra chỉ có thể sử dụng thứ kia!

Dường như hắn cũng đã cảm nhận được lúc này chỉ có tầng vách ngăn kia. Cho nên hai mắt của Lưu Mộc vương tử hiện lên vẻ lo lắng, cổ tay khẽ đảo, một bình ngọc lập tức xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn. Hắn mở nắp bình ra, dược hương lập tức đầy phòng.

------oOo------

Chương 3352: Đắc thủ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dược hương tạo thành sương mù ở trên không trung, tựa như một vị Thánh Nhân mặt mũi hiền lành đang ngồi ngay ngắn ở trên đám mây, khai đàn thụ đạo. Tiên âm lượn lờ chung quanh, khiến cho người ta sảng khoái tinh thần, thoải mái nói không nên lời.

- Anh Đồng Thánh Tâm đan? Không hổ là vương tử cạnh tranh vương vị nhiều năm, nội tình quả là thâm hậu!

Thấy một màn như vậy, trong lòng Nhiếp Vân không khỏi chấn động.

Loại đan dược này ở trong Thần nông Bách Thảo Kinh từng có ghi chép lại, gọi là Anh Đồng Thánh Tâm đan. Là thứ do cường giả Đế cảnh luyện chế mà thành, ẩn chứa lĩnh ngộ đối với đại đạo của hắn. Có thể làm cho người ta tĩnh tâm an thần, tiến vào tâm tình như lúc còn là trẻ con.

Con người ta nương theo tuổi tác tăng lên mà sẽ sinh ra đủ loại dục vọng, đủ loại suy nghĩ. Những suy nghĩ này nương theo thực lực tăng trưởng sẽ càng ngày càng nhiều. Nếu nói tới việc tâm tư đơn thuần, có lẽ cũng chỉ có thời kì trẻ con mới có thể làm được như vậy mà thôi.

Anh Đồng Thánh Tâm đan chính là loại đan dược làm cho tâm cảnh của người ta khôi phục lại như lúc ban đầu, tiêu trừ ràng buộc trong lòng. Một khi tu luyện, phục dụng một khỏa đan dược là có thể làm cho người ta tiêu trừ Tâm Ma, càng dễ đột phá hơn trước đó.

Loại đan dược này từ ức vạn năm trước đã biến mất. Ngay cả người sáng tác ra Thần Nông Bách Thảo Kinh như là Thần Nông Đại Đế cũng chưa từng gặp. Thế nhưng không nghĩ tới tên Lưu Mộc vương tử ở trước mắt này lại có thể trực tiếp lấy ra được nó.

Xem ra có thể trổ hết tài năng ở trong rất nhiều vương tử không có một ai là đèn cạn dầu. Ít nhất, so sánh với hắn thì nội tình của đối phương vẫn thâm hậu hơn rất nhiều.

Sưu!

Đan dược mở ra, Lưu Mộc vương tử không có bao nhiêu chần chờ mà trực tiếp khống chế đna dược rồi nuốt vào trong bụng.

Anh Đồng Thánh Tâm đan vừa mới tiến vào trong cơ thể thì trên đầu của hắn đã xuất hiện một Đại Thánh nhân cao lớn. Vươn tay vuốt ve tâm cảnh của hắn, loại trừ tâm tư bối rối và rất nhiều cảm xúc mặt trái trong lòng.

Trong nháy mắt vẻ mặt của Lưu Mộc vương tử đã trở nên yên tĩnh. Giống như là một vị cao tăng vừa mới nhập định vậy. Khí tức kéo dài, tâm tình có chút nôn nóng trước đó lập tức trở nên yên tĩnh lại.

- Đan dược này thật là lợi hại!

Nhìn thấy đan dược này lại có công hiệu như thế, Nhiếp Vân không nhịn được có chút tán thưởng.

Đạo tu luyện rất là tạp hơn, có không ít phương pháp có thể khiến cho tâm cảnh của người ta yên tĩnh lại, không có nghĩ ngợi lung tung. Tránh khỏi nỗi khổ Tâm Ma. Thế nhưng thứ có thể dựng sào thấy bóng, vừa dùng đã có hiệu quả như thế. Chuyện này tìm khắp cả Thần giới thì cũng không đếm nổi được hết một bàn tay.

Lưu Mộc vương tử đạt được loại đan dược này. Chỉ sợ hắn vẫn không có cam lòng phục dụng, mà hắn thì lại đang đợi loại cơ hội này để phục dụng.

Một khi đột phá đến Hoàng cảnh viên mãn, thực lực của hắn sẽ nước lên thì thuyền lên, sức cạnh tranh sẽ càng lớn hơn rất nhiều.

- Không biết trên người hắn ta còn có thứ gì đáng giá hay không. Xem ra phải tìm một cơ hội để trộm hết đi a!

Trong lòng hâm mộ đối phương không thôi, Nhiếp Vân lại tiếp tục lặng lẽ quan sát Lưu Mộc vương tử.

Vị vương tử này trừ trên tay trái có mang theo một cái giới chỉ không gian ra. Những chỗ khác cũng không có vật phẩm gì có tác dụng tương tự.

Nếu như hắn ta còn có loại Thánh Tâm đan này mà nói, như vậy chỉ sợ cũng sẽ ở trong cái giới chỉ này.

Ầm ầm!

Sauk hi ăn vào Anh Đồng Thánh Tâm đan, trong lòng Lưu Mộc vương tử đã không còn tạp niệm nữa. KHí tức trên người so với vừa rồi càng thêm hung mãnh, lực lượng rất nhanh chóng đã tụ tập lại một điểm.

Hắn đã sớm đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong, cách đột phá lúc đột phá cũng chỉ còn có một bước mà thôi. Bình thường nếu như có có tạp niệm xâm nhập, hắn muốn đột phá. Rất có khả năng sẽ phải tốr thêm một ít thời gian để chải chuốt. Thế nhưng giờ phút này phục dụng đan dược, tâm hắn đã bình tĩnh như mặt nước, không có gợn sóng, rất nhanh đã tụ tập lực lượng tới trước bình cảnh, tùy thời cũng có thể đột phá.

- Đột phá!

Thấp giọng hô một tiếng, khí tức ở trên người Lưu Mộc vương tử lần nữa tuôn ra, giống như sóng to gió lớn, vô số linh khí thông qua trận pháp hội tụ vào bên trong vô số huyệt khiếu trên thân thể của hắn.

Răng rắc!

Thanh âm giống như trứng gà vỡ nát vang lên. Lực lượng Hoàng cảnh đỉnh phong dưới lực lượng trùng kích mạnh mẽ, rốt cục cũng đã không kiên trì nổi mà lập tức xuất hiện vết rách.

Răng rắc!

Răng rắc!

Răng rắc!

Lực lượng nghiền nát càng ngày càng nhiều, nương theo linh khí trùng kích về phía trước. Bình phong Hoàng cảnh đỉnh phong rốt cục cũng đã bị Lưu Mộc vương tử phá tan, một đạo khí tức mạnh

mẽ tự nhiên sinh ra.

- Chính là lúc này!

Thấy đối phương đang đột phá, Nhiếp Vân cũng không có ý định ngăn cản. Giờ phút này nhìn thấy hắn ta đã đột phá thành công, ha mắt Nhiếp Vân sáng ngời, mạnh mẽ nhảy ra khỏi Viêm Hoàng điện.

Trùng kích gông cùm xiềng xích, tinh thần phải tập trung cao độ. Nếu như lúc này ra tay mà nói, lực lượng mà đối phương tụ tập lại, hoàn toàn có thể không trùng kích gông cùm xiềng xích mà trực tiếp quay đầu đối phó với bản thân hắn.

Nếu quả thực như vậy mà nói, không những không thể thành công, không cẩn thận còn có thể bị đánh thành trọng thương a.

Giờ phút này hắn cũng không cần phải cố kỵ như vậy nữa.

Đối phương vừa mới trùng kích thành công, lực lượng tụ tập vừa rồi đã hoàn toàn tiêu hao hết. Giờ phút này Lưu Mộc vương tử đang đứng ở trong thời điểm lực cũ vừa mới biến mất, lực mới còn không có sinh ra. Tuy rằng cấp bậc đã gia tăng, thế nhưng lại thực sự đang ở trong thời khắc suy yếu nhất.

Đợi một ngày một đêm, rốt cuộc hắn cũng đã đợi được tới lúc này!

Sưu!

Từ bên trong Viêm Hoàng điện nhảy ra, Nhiếp Vân cũng không có ý định tiếp tục che dấu mà lập tức thi triển thân pháp Minh Hỏa. Thân ảnh của hắn giống như là một tia chớp, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt của Lưu Mộc vương tử. Tay lại vươn ra, mạnh mẽ chộp ra một trảo, bóng người nhỏ của Khôi Lỗi trên đầu hắn và nạp vật giới chỉ đều bị Nhiếp Vân thu vào trong lòng bàn tay. Sau một khắc đã thu vào bên trong Nạp Vật thế giới.

- Đi!

Vật đã tới tay, Nhiếp Vân cũng không có dừng lại một chút nào, thân thể khẽ nhoáng một cái, sau một khắc đã thuấn di đi đến trước

cửa đại điện.

------oOo------

Chương 3353: Khôi Lỗi đại đạo (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không...

Hắn còn chưa có rời khỏi đại điện thì sau lưng đã truyền ra một tiếng gào rú tràn ngập phẫn nộ.

Trong tiếng gào mang theo vẻ không cam lòng và hận ý nồng đậm. Thanh âm bay thẳng đến, giống như muốn xé tan hắn thành từng mảnh nhỏ.

Người gào thét chính là Lưu Mộc vương tử, lúc này hai mắt của hắn đỏ thẫm, không có một chút vui sướng nào vì đột phá thành công. Ngược lại còn mang theo sát ý vô cùng, muốn xé xác phanh thây người đang đào tẩu ở phía trước này.

Tuy rằng Anh Đồng Thánh Tâm đan rất là cường đại, có thể tiêu trừ tất cả dục vọng, ác niệm. Thế nhưng giờ phút này cũng không ngăn cản nổi sự phẫn nộ ở trong lòng của hắn.

Hắn nằm mơ cũng không dám nghĩ tới lại có người ẩn giấu ở trong hang ổ. Lại còn cướp đi bóng người nhỏ của khôi lỗi Khôi Lỗi, cùng với nạp vật giới chỉ của hắn!

Phốc!

Lúc hắn đứng lên, muốn động thủ với tên hung thủ này. Thế nhưng còn chưa có đứng dậy được thì đã phun ra một ngụm máu tươi.

Đúng như Nhiếp Vân phỏng đoán vậy, vừa mới đột phá đã tiêu hao tất cả lực lượng ở trên người hắn. Cho nên hiện tại hắn đang ở trong thời kỳ suy yếu nhất, căn bản không có cách nào rat ay động thủ được.

- Ha ha, đa tạ Lưu Mộc vương tử ban tặng, tại hạ cáo từ!

Bàn tay xòe ra, đang định phong tỏa toàn bộ cấm chế ở trong đại điện thì đã lập tức nghe được tiếng cười vang lên bên tai. Ngay sau đó thiếu niên ở trước mắt hắn đã lập tức mất đi tung tích, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua vậy.

- Thuấn di... Rốt cuộc là ai?

Nhìn thấy bóng người này biến mất, Lưu Mộc vương tử lần nữa điên cuồng phun ra máu tươi, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin được.

Vừa rồi từ lúc đối phương xuất hiện cho đến lúc đào tẩu, mặc dù tốc độ nhanh. Thế nhưng hắn tự tin mình có thể tiện tay đánh bại, chém giết đối phương. Thế nhưng cuối cùng... Không ngờ đối phương lại thuấn di biến mất, vượt qua tưởng tượng của hắn.

Thuấn di không phải là độc quyền của cường giả Đại Đế hay sao? Từ lúc nào mà một tiểu tử còn chưa có đạt tới Đế cảnh cũng có thể thuấn di rời đi cơ chứ?

Lặng lẽ ẩn nấp ở nơi này mà không bị hắn phát hiện ra, cuối cùng còn có thể thuấn di rời đi, rốt cuộc là ai...

- Nhiếp Vân! Nhất định là hắn!

Trong đầu đột nhiên xuất hiện ra một cái tên. Sắc mặt của Lưu Mộc vương tử lập tức trở nên tái nhợt.

Hiện tại, người có cừu oán với hắn, hơn nữa lại còn dám làm như vậy cũng chỉ có người này mà thôi.

Người có thể làm cho Đa Ba vương tử phải chịu thiệt thòi lớn, thủ đoạn của người này tất sẽ có không ít. Thế nhưng dù hắn có nằm mơ cũng cps không nghĩ tới đối phương lại có thể thần không biết quỷ không hay ẩn giấu ở chỗ này như thế. Lại còn trộm đi toàn bộ đồ vật của hắn!

Cưỡng ép áp chế sự phẫn nộ trong lòng, lại hít thở sâu vài hơi, lúc này hắn mới có thể tỉnh táo lại.

Tuy rằng hắn vừa mới đột phá, thế nhưng bởi vì nội tình thâm hậu cho nên rất nhanh đã có thể củng cố được. Cho nên chuyện vừa rồ cũng không làm cho hắn tẩu hỏa nhập ma được.

Sưu!

Vội vàng bay ra khỏi đại điện, bàn tay lăng không chộp ra một trảo, đại trận trong toàn bộ vương phủ lập tức được khởi động. Chỉ có điều, giờ phút này dù hắn có làm như vậy thì cũng đã muộn, trận pháp dày đặc cũng không thể tìm được bóng người vừa rồi. Giống như đối phương đã triệt để biến mất ở trong vương phủ vậy.

- Đáng giận, đáng giận! Nhiếp Vân. Nếu như không giết ngươi thì Lưu Mộc ta thề không làm người!

Hắn biết rõ bằng vào một chút thời gian chậm trễ vừa rồi, nhất định đối phương đã đào tẩu thành công. Hai tay của Lưu Mộc vương tử xiết chặt, phát ra tiếng gào thét nồng đậm.

Vốn hắn vẫn muốn đột phá Hoàng cảnh viên mãn, cho nên lúc này đáng lý ra phải vô cùng cao hứng mới đúng. Thế nhưng giờ phút này hắn đã đột phá, thế nhưng lại làm cho trong lòng của hắn tích tụ toán khí đến cực điểm, tùy thời cũng có thể nổ tung.

Nếu như không đột phá, như vậy đối phương cũng sẽ không tìm ra được thời cơ ra tay, thế nhưng hắn cũng sẽ thất bại trong gang tấc!

Thế nhưng, cũng bởi vì đột phá mà mới xuất hiện khoảng trống lực lượng sinh ra ngắn ngủi, mới có thể làm cho đối phương một lần hành động thành công. Cướp sạch cao thấp toàn thân của hắn.

Sưu sưu sưu!

Không quản Lưu Mộc vương tử đang không ngừng gào thét ở trong lòng, thân ảnh của Nhiếp Vân liên tục lắc lư, cuối cùng cũng đã dừng lại.

Hắn biết rõ ở trong Lưu Mộc vương phủ cực kỳ nguy hiểm. Cho nên sau khi đồ vật tới tay, hắn cũng không dám ngừng lại chút nào, cũng không quản tới việc người khác có phát hiện ra hắn hay không. Hắn liên tục thuấn di hơn mười lần, rốt cuộc cũng đã đi ra bên ngoài vương phủ.

Lộ tuyến vừa rồi Hoắc Dương dẫn hắn vào bên trong hắn đã hoàn toàn nhớ kỹ. Cho nên một đường điên cuồng xông lên cũng không có xúc động tới cấm chế. Tuy rằng khiến cho người ta phát hiện ra thân ảnh của hắn, thế nhưng trong nháy mắt cũng đã biến mất. Đợi tới lúc bọn hắn muốn ngăn cản thì hắn cũng đã chạy thoát được.

- Ha ha, lần này xem như đã phát tài lớn!

Dừng lại, thân thể của Nhiếp Vân khẽ nhoáng một cái đã tiến vào bên trong Nạp Vật thế giới.

Ở trong Nạp vật thế giới, một bóng Khôi Lỗi nhỏ yên tĩnh lơ lửng trên không trung, vẫn không có một chút nhúc nhích nào.

Trên thân bóng khôi lỗi này mang theo hoa văn đặc thù, giống như là đại đạo khắc mà thành.

Đúng là Khôi Lỗi đại đạo nguyên vẹn.

- Luyện hóa!

Mỉm cười, bàn tay lăng không chộp ra một trảo, bóng người Khôi Lỗi nhỏ này đã bị hắn thu vào bên trong Khôi Lỗi đan điền.

Ầm ầm!

Khôi Lỗi đan điền lập tức dung hợp cùng với bóng Khôi lỗi nhỏ này. Khôi Lỗi đại đạo nguyên vẹn hiển hiện rõ ràng ở trong đầu của hắn.

- Quả nhiên là có thể làm được!

Tuy rằng đã sớm đoán ra được chuyện này có thể thực hiện. Thế nhưng khi chính thức thành công vẫn khiến cho hắn hưng phấn không thôi. Hắn không dám nhúc nhích, vội vã khoanh chân ngồi

xuống, đồng thời cũng tiếp nhận sự huyền diệu đột nhiên xuất hiện ở trong đầu.

Không được bao lâu thì hắn đã mở to mắt ra.

- Lợi hại!

Quả nhiên, bất luận là một loại đại đạo gì thì cũng không thể khinh thường được.

Thở ra một hơi, Nhiếp Vân không khỏi cảm khái một phen.

Luyện hóa hình Khôi Lỗi nhỏ kia, lúc này đối với Khôi Lỗi đại đạo hắn lại càng có hiểu rõ sâu hơn. Đồng thời cũng biết đại đạo này không có đơn giản.

Đúng như dự đoán trước đó vậy. Khôi Lỗi lợi hại thì có thể mình tu luyện, thậm chí sẽ cũng giống như con người vậy, có được tình cảm của mình.

------oOo------

Chương 3354: Khôi Lỗi đại đạo (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ có điều việc luyện chế Khôi Lỗi cũng không đơn giản, tuy rằng hiện tại hắn đã nắm giữ Khôi Lỗi đại đạo nguyên vẹn. Thế nhưng một khi tu vi không đạt tới thì cũng không có cách nào thành công luyện chế ra được.

Hơn nữa, trong quá trình luyện chế Khôi Lỗi còn cần tiêu hao vô số tâm huyết, linh hồn và rất nhiều thời gian, ít nhất hiện tại hắn còn không có tinh lực để đi làm chuyện này.

- Tuy rằng Khôi Lỗi đan điền còn chưa có vượt qua được Thiên Đạo đan điền. Thế nhưng lại có thể xếp hạng ở hía trước kiếm đạo đan điền a!

Khôi Lỗi đan điền dung hợp với hình Khôi lỗi nhỏ kia. Đúng như ở trong tưởng tượng của hắn vậy, đại đạo này tương đối gần ở phía trước. Chỉ xếp sau có chủ đan điền, nạp vật đan điền, mộc sinh đan điền, thôn phệ đan điền, ảo cảnh đan điền cùng với Thiên Đạo đan điền mà thôi.

So với các loại đại đạo kiếm đạo, tiên âm còn cao minh hơn một bậc.

Đương nhiên, một khi xuất hiện loại hiện tượng này, cũng không phải nói Khôi Lỗi đại đạo có đẳng cấp cao hơn kiếm đạo, tiên âm. Mà là lý giải của hắn đối với hai loại đại đạo này còn xa không bằng được Khôi Lỗi đại đạo.

Bên trong hình Khôi Lỗi nhỏ này không biết đã tập hợp bao nhiêu trí tuệ của các tiền bối. Khiến cho đầu đại đạo này đã đi đến đỉnh cao, tuy rằng còn chưa có cách nào đột phá được gông cùm xiềng xích của Thiên Đạo. Thế nhưng vẫn cực kỳ đáng sợ như trước.

Sưu!

Tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân lập tức thi triển ra Khôi Lỗi giới vực.

- Lợi hại... Không hổ là Khôi Lỗi giới vực, vạn vật cũng đều có thể làm Khôi Lỗi của, nghe mệnh lệnh của ta.

Thi triển ra Khôi Lỗi giới vực, Nhiếp Vân lập tức cảm nhận được. Chỉ cần là thứ bị giới vực bao phủ, dù là nham thạch, cây cối không có sinh mạng thì cũng có thể lập tức biến thành Khôi Lỗi, nghe theo mệnh lệnh của hắn, tiến hành chiến đấu.

Tuy rằng bản chất của những vật này cũng không có tính công kích quá lớn, thế nhưng từ việc này cũng đã có thể nói rõ chỗ đáng sợ của loại đại đạo này.

- Dung hợp Khôi Lỗi giới vực với ảo cảnh giới vực vào một chỗ... Nhất định sức chiến đấu của ta sẽ còn có thể tăng lên rất lớn a!

Cảm nhận được sự cường đại của Khôi Lỗi giới vực, trong lòng Nhiếp Vân không khỏi khẽ động.

Ảo cảnh giới vực có thể làm ra vô số ảo cảnh, khiến cho con người ta mê mang, thế nhưng lại không thể công kích. Khôi Lỗi giới vực lại khác, nó có thể công kích, thế nhưng lại không có cách nào thay đổi được hình thái của đất đá, cây cối các loại. Nếu như để cho cả hai kết hợp với nhau mà nói. Có lẽ sẽ có thể làm cho thực lực của hắn lại một lần nữa gia tăng.

- Thử xem một chút!

Nghĩ vậy, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động, hơn mười thanh trường kiếm Hoàng cảnh viên mãn lập tức xuất hiện ở bên trong giới vực.

Những thanh trường kiếm này đều được hắn lấy từ trong Kiếm Linh cốc ra, bình thường đối với hắn mà nói, cũng không có tác dụng quá lớn. Dù sao hắn có nhiều thủ đọa hơn đi chăng nữa thì cũng chỉ có hai cánh tay, cho dù có nhiều kiếm hơn nữa thì cũng không có khả năng sử dụng được toàn bộ. Chỉ là, sau khi lĩnh ngộ Khôi Lỗi đại đạo thì lại không giống a.

- Biến thành Khôi Lỗi...

Trường kiếm tiến vào bên trong Khôi Lỗi giới vực, tâm thần của Nhiếp Vân khẽ lan tràn ra ngoài.

Sưu!

Sưu!

Sưu!

Hơn mười thanh trường kiếm giống như đồng thời sống lại, dường như là một đầu Khôi Lỗi đã có ý chí của mình, đang lơ lửng ở trên không trung.

- Biến hóa!

Miệng khẽ mỉm cười một cái, nương theo tiếng quát khẽ của Nhiếp Vân, trường kiếm giống như Khôi Lỗi lập tức thay đổi hình dáng.

Trở nên giống hắn như đúc, giống như ở trên không trung đột nhiên xuất hiện thêm mấy chục Nhiếp Vân vậy.

Những Nhiếp Vân này thể hiện ra lực lượng cường đại, nhất cử nhất động đều không khác gì người thật.

Khôi Lỗi giới vực đem những trường kiếm Hoàng cảnh viên mãn này biến thành các Khôi Lỗi có thể chiến đấu. Mà ảo cảnh giới vực thì thay đổi hình thái, khiến cho người ta lầm tưởng đây là phân thân của hắn.

Tuy rằng loại phân thân này là giả. Thế nhưng thực sự có thể mê hoặc được người khác, khiến cho người ta trong thời gian ngắn không phân biệt được rõ ràng cho lắm.

Cao thủ chiến đấu, thắng bại đều chỉ trong nháy mắt. Lại nói, những phân thân giả này cũng có tính công kích nhất định. Tuy rằng so với bản tôn của hắn kém không ít. Thế nhưng nếu như mấy chục đầu khôi lỗi đồng thời vây công mà nói, khi đó lực lượng tạo ra cũng không thể khinh thường a.

- Đem Khôi Lỗi giới vực dung nhập vào trong các giới vực mà trước đó ta tu luyện, thực lực của ta ít nhất cũng đã lần nữa tăng lên không chỉ gấp đôi!

Cảm nhận lực lượng của trường kiếm ở trong Khôi Lỗi giới vực mang lại, Nhiếp Vân lại lần nữa tiến hành phán đoán đối với thực lực của bản thân mình.

Luyện hóa bóng dáng Khôi Lỗi nhỏ kia, lý giải của hắn đối với Khôi Lỗi đại đạo đã đạt tới tình trạng cực kỳ cao thâm. Lại phối hợp với giới vực khác, khiến cho lực lượng của giới vực xuất hiện thêm biến hóa, đồng thời thực lực cũng tăng lên một mảng lớn.

Dung hợp với giới vực, dung hợp càng nhiều thì thực lực cũng ngày càng mạnh.

Tuy rằng Nhiếp Vân còn chưa có tiến vào Hoàng cảnh, thế nhưng bằng vào sự đặc thù của Nạp Vật thế giới thì hắn cũng đã có thể mô phỏng ra hình thức ban đầu của rất nhiều giới vực. Mà một khi

dung hợp những đại đạo này, bản thân hắn đã có thực lực viễn siêu cường giả giới vực nhất phẩm.

- Thực lực bây giờ của ta so với Đa Ba vương tử có lẽ còn có chút không bằng! Tuy nhiên, nếu như lại có thể dung hợp thêm một loại đại đạo, như vậy sẽ có thể nhẹ nhõm nghiền áp được hắn.

Thực lực tăng lên, Nhiếp Vân cũng không bị choáng váng đầu óc mà phán đoán mù quáng.

Đa Ba vương tử là Thôn Phệ đại đạo nhất phẩm tấn cấp lên tới Hoàng cảnh viên mãn, sức chiến đấu rất mạnh mẽ. Cho dù thực lực bây giờ của hắn đã tăng lên, thế nhưng nhất định cũng khó có thể chống lại được đối phương.

Cũng không phải là nói giới vực mà hắn dung hợp không đủ cường đại, mà là... Giới vực trước mắt của hắn chỉ là do Nạp Vật thế giới mô phỏng mà thôi. Thực lực của bản thân vẫn là Vương cảnh viên mãn, một khi đạt tới Hoàng cảnh chính thức. cho dù chỉ là sơ kỳ thì loại Hoàng cảnh viên mãn như Đa Ba vương tử này cũng sẽ không phải là đối thủ của hắn được.

- Lĩnh ngộ Khôi Lỗi đại đạo, để xem có thể luyện hóa được hai đầu Kiếm thị kia hay không a!

Bàn tay chộp ra một trảo, hai đầu Kiếm thị mà hắn đạt được ở trong Kiếm Linh cốc lập tức xuất hiện ở trước mắt hắn.

------oOo------

Chương 3355: Huyết mạch giam cầm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước đó đối với Khôi Lỗi đại đạo hắn cũng không có hiểu rõ nhiều lắm. Hắn cảm thấy hai đầu Kiếm thị này hắn cũng không kém bao nhiêu với Khôi lỗi Thâu Tiên Tá Thọ cảnh của Lưu Mộc vương tử. Thế nhưng hiện tại, sau khi hoàn toàn luyện hóa hình bóng Khôi Lỗi nhỏ kia hắn mới hiểu được. Giữa đôi bên vẫn còn có chênh lệch

nhất định.

Khôi lỗi Thâu Tiên Tá Thọ cảnh mà Khôi Lỗi đạo Thượng cổ luyện chế ra đã có được ý thức của bản thân mình. Có thể tự chủ tu luyện, linh khí vận chuyển ở trong cơ thể, cơ hồ đều là tu luyện đạt được. Thế nhưng hai Kiếm thị này thì khác, không có ý thức của bản thân mình, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh mà làm việc, quan trọng hơn là.. Lực lượng ở trong cơ thể của bọn họ lại đến từ căn nguyên năng lượng mà Lục Hi Đại Đế lưu lại. Cho nên một khi căn nguyên năng lượng hao hết, khi đò dù là có thực lực mạnh hơn nữa thì cũng sẽ biến thành phế phẩm.

Đương nhiên, bộ dáng của Kiếm thị như thế cũng có khả năng là do Lục Hi Đại Đế cố ý tạo ra. Dù sao thứ này để lại cho hậu nhân là vì muốn bảo vệ bọn hắn không bị ức hiếp, diệt tộc. Nếu như thực sự để lại Khôi Lỗi có ý thức tự chủ. Ai biết được ức vạn năm qua đi, liệu đám khôi lỗi này có thể phản bội chủ nhân của mình, chém giết toàn bộ hậu nhân của hắn hay không a?

- Khôi Lỗi đại đạo, thiêu đốt tinh thần của ta!

Căn nguyên năng lượng của hai đầu Kiếm thị này khi ở trong cốc đã bị hắn tháo xuống. Giờ phút này cả hai không có cách nào hành động được. Cả hai đứng yên tại chỗ, bàn tay của Nhiếp Vân chộp ra một trảo, một đầu đại đạo giống như dòng sông lập tức xuất hiện ở phía trước.

Ở trong dòng sông có vô số bóng dáng lóng lánh, bên trong ghi chép một loại kỹ nghệ đỉnh phong.

Cũng không phải Khôi Lỗi đều là hình người, còn có các loại cơ quan. Benet rong Khôi Lỗi đại đạo nguyên vẹn có bao gồm đủ loại nội dung. Nếu như nghiên cứu tốt, sẽ khiến cho người ta khi làm ra bất kỳ quyết định nào đều sẽ cẩn thận, tâm tư trong sáng.

Dòng sông xuất hiện, hai đầu Kiếm thị lập tức bị vây quanh vào bên trong, một loại lực lượng đặc thù chậm rãi dọc theo bên ngoài thân thể của hai đầu Kiếm thị chui vào bên trong.

Hai đầu Kiếm thị này đều có thực lực Thâu Tiên Tá Thọ cnarh, dựa

theo đạo lý bình thường mà nói. Dựa vào tu vi Vương cảnh viên mãn của Nhiếp Vân sẽ không thể nào luyện hóa được. Thế nhưng giờ phút này hắn đã hoàn toàn nắm giữ Khôi Lỗi đại đạo, đối với loại Khôi Lỗi này đã hiểu rõ thâm sâu. Cho nên hoàn toàn có thể phân giải từ trong chỗ sâu nhất, đồng thời lại tiến hành luyện hóa từng chút một.

Dòng sông Khôi Lỗi đại đạo chậm rãi xâm nhập vào bên trong cơ thể của hai đầu Kiếm thị, rất nhanh đã đi vào khu vực trung tâm.

Mặc dù Kiếm thị không có ý thức của bản thân mình. Thế nhưng lại thực sự có một loại hạch tâm giống như là bộ não của con người vậy. Đây là điểm có thể làm cho nó nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, đồng thời cũng nghiêm khắc chấp hành mệnh lệnh.

Nếu như không có thứ gọi là hạch tâm này, ban đầu trong cốc hắn cũng sẽ không bị đánh cho chật vật mà phải chạy thục mạng, sống không bằng chết.

- Xem ra chỉ cần có thể luyện hóa thứ này là có thể triệt để khống chế hai đầu Kiếm thị này a!

Ý thức đi theo Khôi Lỗi đại đạo đi vào trước mặt hạch tâm, một đồ vật có bộ dáng giống như viên cầu xuất hiện ở trước mắt của hắn.

Viên cầu này mang theo màu sắc Hỗn Độn, mặc dù không có ý thức tự chủ. Thế nhưng lại khiến cho người ta có một loại cảm giác áp bách không thể xâm phạm.

- Là lực lượng huyết mạch giam cầm?

Ý thức vận chuyển dọc theo viên cầu một vòng, Nhiếp Vân lập tức có chút sửng sốt.

Hạch tâm khống chế Kiếm thị này không ngờ lại mang theo lực lượng huyết mạch giam cầm.

Cái gọi là lực lượng huyết mạch giam cầm, là chỉ vật này đã bị người ta giam cầm, không thể luyện hóa, trừ phi... Là người có huyết mạch phù hợp thì mới có thể thành công được!

Xem ra vật này đã bị Lục Hi Đại Đế lưu lại thủ đoạn, hắn ta sợ bị người khác luyện hóa. Sau đó lại dùng để đối phó với hậu đại tử tôn của hắn a.

Cho nên nếu như muốn luyện hóa hai đầu Kiếm thị này thì nhất định phải có được huyết mạch truyền thừa của hắn.

- Xem ra không luyện hóa được rồi!

Sauk hi nhận ra loại tình huống này, Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ lắc đầu, ý thức lập tức lui ra bên ngoài.

Mặc dù hiện tại hắn có rất nhiều thủ đoạn, thế nhưng hắn cũng biết mình không có khả năng phá vỡ được thủ đoạn mà Lục Hi Đại Đế lưu lại.

Mà hắn cũng không có huyết mạch truyền thừa của Lục Hi Đại Đế, đương nhiên cũng không có khả năng luyện hóa được hai đầu Kiếm thị này.

Trừ phi lại tìm cơ hội tiến vào trong Kiếm Linh cốc một lần nữa. Tìm một ít máu tươi tinh thuần mang ra ngoài. Nếu không, cho dù hắn có tinh thông Khôi Lỗi đại đạo thì hai đầu Kiếm thị này cũng chỉ có thể coi như là trang trí. Vĩnh viễn không có khả năng sử dụng được.

- Trước tiên không vội nóng nảy, đợi thực lực của ta trở nên mạnh mẽ. Khi đó ta cũng có thể đem hai đầu Kiếm thị này luyện chế lại một lần a!

Mặc dù biết hiện tại bản thân không có cách nào luyện hóa được hai đầu Kiếm thị này, thế nhưng trong lòng của Nhiếp Vân cũng không có chút cảm giác thất lạc nào.

Hiện tại đã biết thủ đoạn luyện chế ra đủ loại Khôi Lỗi. Tuy rằng hai đầu Kiếm thị này hắn không thể sử dụng. Thế nhưng chất liệu của hai đầu Kiếm thị này quả thực cũng là đỉnh tiêm. Không dùng được, cùng lắm là đợi thực lực mạnh mẽ lên, một lần nữa luyện chế lại, hóa thành của mình.

Phải biết rằng, nếu như đã có thể luyện chế thành công Khôi Lỗi Thâu Tiên Tá Thọ cảnh, như vậy bản thân chất liệu cũng đã là cực kỳ bất phàm. Loại vật này ở trong thời kỳ Thượng cổ cũng khó có thể tìm kiếm chứ đừng nói là hiện tại.

- Không biết Lưu Mộc vương tử còn có vật gì tốt a!

Không so đo chuyện về Kiếm thị nữa, hai mắt của Nhiếp Vân rơi vào bên trên giới chỉ trữ vật mà hắn trộm được trong tay Lưu Mộc vương tử.

Ngón cái nhẹ nhàng sờ lên trên mặt, chiếc nhẫn này nổ tung, một đống bảo vật chồng chất giống như một ngọn núi xuất hiện ở trước mắt của hắn.

- Khá lắm, quả nhiên người này có không ít thứ tốt a!

Tinh thần quét qua trong đống bảo vật chồng chất như núi, Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng.

------oOo------

Chương 3356: Phổ Thiên Đại Đế (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Loại người như Lưu Mộc vương tử giống như thỏ khôn đào ba hang vậy. Cũng giống như Đa Ba vương tử, chắc chắn sẽ không đem tất cả bảo vật giấu ở trong một nạp vật giới chỉ. Thế nhưng dù vậy, đống bảo bối trước mắt cũng đã nhiều tới mức khiến cho hắn hoa mắt không thôi.

Kiểm kê tất cả bảo vật qua một lần cũng đã mất một buổi của hắn.

- Hồng Trần tâm lộ?

Ngay khi Nhiếp Vân đã kiểm kê xong hết toàn bộ mọi thứ, hắn chuẩn bị đem những bảo vật này phân loại ra thì đột nhiên có một cái bình ngọc không lớn xuất hiện ở trước mắt của hắn. Hắn mở

bình ngọc ra, một cỗ khí tức khiến cho người ta sảng khoái dũng mãnh tràn vào bên trong óc.

Hồng Trần tâm lộ!

Con người ta thân ở hồng trần dính vào chuyện thị phi, có tâm lộ rửa, thể xác và tinh thần lập tức sẽ trở nên an bình.

Đây là đánh giá của Thần Nông Bách Thảo Kinh đối với loại vật này.

Hồng Trần tâm lộ có công hiệu cùng loại với Anh Đồng Thánh Tâm đan, có thể làm cho người ta giữ vững tâm tính càng thêm thuần khiết. Chỉ có điều, Hồng Trần tâm lộ có phạm vi sử dụng cực rộng. Đối với thân thể, thậm chí ngay cả là binh khí cũng có hiệu quả nhất định.

Loại đan dược Thượng cổ như Anh Đồng Thánh Tâm đan này, Lưu Mộc vương tử cũng chỉ có một quả. Lúc trùng kích Hoàng cảnh viên mãn hắn cũng đã phục dụng, cho nên Nhiếp Vân cũng không có hi vọng quá lớn. Thế nhưng có nằm mơ hắn cũng không nghĩ tới, ở bên trong lại còn có Hồng Trần tâm lộ lợi hại hơn a.

- Tuy rằng chỉ có một giọt, thế nhưng nhất định cũng có thể khiến cho thân thể và linh hồn của ta càng thêm cường đại hơn!

Trong bình ngọc chỉ có một giọt, thế nhưng trong lòng Nhiếp Vân cũng không có một chút thất vọng nào.

Loại bảo vật cấp bậc này, đạt được một giọt đã là may mắn cực lớn. Nhiều? Dù là hắn cũng không dám mơ mộng.

Sưu!

Ngón tay điểm ra một cái, Hồng Trần tâm lộ từ bên trong bình ngọc bay ra ngoài. Quang mang chiếu rọi, lóe ra quang mang chói mắt.

Hồng Trần tâm lộ cũng không phải là thứ phục dụng qua miệng, mà là dùng huyệt khiếu trong toàn thân hấp thu. Ở trong Nạp Vật thế giới, Nhiếp Vân thân là người sáng lập ra nó. Cho nên cũng sẽ

không lãng phí một chút lực lượng mảy may nào.

Một giọt này lập tức nổ tung, hóa thành một đám sương, theo rất nhiều khiếu huyệt toàn thân của hắn mà dũng mãnh tiến vào bên trong cơ thể.

Thân thể và linh hồn của Nhiếp Vân dưới Hồng Trần tâm lộ chiếu rọi giống như là được gột rửa, không ngừng bài trừ chất bẩn, độc hại ở trong cơ thể ra bên ngoài.

Con người ăn hoa màu ngũ cốc, như vậy trong cơ thể tất sẽ có tạp chất, trải qua bách thế, làm gì có thể làm được chuyện không nhiễm hồng trần cơ chứ?

Sử dụng Hồng Trần tâm lộ, Nhiếp Vân cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm vô cùng. Một chút thất vọng ở trong linh hồn, cùng với một ít ý nghĩ xằng bậy, cũng đã trở nên bình thản, linh hồn càng thêm tinh thuần, giống như là thủy tinh trong suốt vậy.

- Tuy rằng thực lực không có tăng lên. Thế nhưng thân thể, linh hồn đã bị thanh trừ tạp chất, đối với việc trùng kích Hoàng cảnh sau này nhất định sẽ có trợ giúp rất lớn a!

Hoàn toàn luyện hóa Hồng Trần tâm lộ, Nhiếp Vân thở dài một hơi.

Tuy rằng một giọt linh dịch này không có khiến cho thực lực của hắn đột phá. Thế nhưng lại khiến cho thân thể, linh hồn của hắn được tinh lọc. Đánh trụ cốt tốt hơn cho việc trùng kích cảnh giới rất cao sau này.

Cũng giống như luyện chế binh khí vậy. Sắt thép trải qua vô số lần rèn luyện thì binh khí sau khi được luyện chế ra lại càng thêm sắc bén.

Kiểm kê xong thành quả lần này đi ăn trộm. Thứ nên phục dụng cũng đã phục dụng xong, thời gian ba ngày thoáng một cái đã trôi qua.

Vừa mới sáng sớm, Nhữ Hạ Vương tử lập tức đúng hạn xuất hiện ở trong y quán.

Dường như hắn cũng biết tranh đoạt Vạn Giới Vũ Y lần này vô cùng quan trọng. Cho nên trong ba ngày vừa rồi, không biết hắn dùng thủ đoạn nào đó mà lại từ Hoàng cảnh đỉnh phong đạt tới cảnh giới viên mãn.

- Thủ đoạn của ngươi rất mạnh. Cục diện ở trong mắt của ta không có biện pháp giải quyết lại bị một lần đến thăm đơn giản đã có thể giải quyết triệt để!

Nhìn thấy Nhiếp Vân, Nhữ Hạ Vương tử lập tức cười khổ một tiếng.

Lúc trước hắn nói với Nhiếp Vân, mình không chịu nổi áp lực của hai đại vương tử Ba Đa, Lưu Mộc vương tử. Cho nên mới nhắc nhở đối phương trong ba ngày này phải cẩn thận, ai ngờ vị hoàng tử điện hạ này lại đi bái phỏng đối phương. Hóa giải toàn bộ nguy hiểm, thủ đoạn mạnh mẽ tới mức ngay cả hắn cũng không nhịn được mà phải tán thưởng một câu.

Về phần chuyện ở trong phủ của Đa Ba vương tử xảy ra việc bạo tạc nổ tung. Hắn biết chắc chắn có liên quan tới vị trước mắt này. Thế nhưng đối phương đã không nói, như vậy hắn cũng thức thời không hỏi nhiều.

- Thi đấu tranh đoạt Vạn Giới Vũ Y được cử hành ở nơi nào?

Đối với việc hắn ta lấy lòng, Nhiếp Vân cũng không có để ý mà chỉ mỉm cười, nói sang chuyện khác.

- Ở trong rừng núi ngoài thành, người dự thi phải đi qua đó trước buổi trưa!

Nhữ Hạ Vương tử nói.

- Vậy thì tốt, chúng ta đi thôi!

Vân Châu thành bao la, nếu như không phi hành mà nói, chỉ bằng vào xe ngựa, nếu như muốn đi ra phạm vi của tường thành. Như vậy hiện tại mới xuất phát cũng đã được coi là muộn rồi.

- Được!

Nhữ Hạ Vương tử gật đầu, hai người đi ra khỏi y quán.

Một đường cực kỳ thuận lợi, không có quá nhiều cản trở. Chừng hai canh giờ sau, hai người đã đi ra khỏi Vân Châu thành, đi vào bên trong núi rừng bên ngoài thành.

Ở nơi này có cây cối cao lớn che khuất bầu trời, thảm thực vật màu xanh lá rậm rạp chằng chịt. Khiến cho người ta có một loại cảm giác tràn trề sức sống.

Đi tới địa điểm đã được ước định từ trước, lập tức nhìn thấy có mấy trăm cỗ xe ngựa đang dừng lại phía trước. Mỗi một cỗ xe ngựa đều dùng chất liệu rất mạnh để luyện chế, đẹp đẽ quý giá vô cùng. Người bình thường muốn dùng cũng không đủ tài lực.

Người tham dự thí luyện Vạn Giới Động thiên, cho dù không phải là hậu nhân của

Cửu Đế thì cũng có liên quan rất lớn. Những người này không giàu thì quý, xe ngựa mà bọn hắn dùng nói trắng ra cũng là một kiện binh khí không tầm thường.

Xe ngựa dừng lại, hai người Nhiếp Vân lập tức đi xuống dưới.

Nhữ Hạ Vương tử là một trong những vương tử nổi bật, đương nhiên cũng bị không ít người chú ý. Bất quá, khi nhìn thấy hắn và Nhiếp Vân đồng thời đi xuống xe ngựa thì tất cả mọi người đều không khỏi sững sờ.

------oOo------

Chương 3357: Phổ Thiên Đại Đế (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trải qua chuyện đại thọ của Nguyên Dương Đế Quân, Nhiếp Vân đã được coi là danh nhân ở trong Vân Châu thành này. Cho nên

cũng có không ít người có thể nhận ra được hắn. Chỉ bất quá gần đây hắn bế quan không ra, ít tiếp xúc cùng với người khác. Lại đi lại gần như vậy với Nhữ Hạ Vương tử, chuyện này khiến cho người ta có chút không dám tin tưởng.

- Nhiếp huynh, ngươi đã tới rồi sao? Nhữ Hạ Vương tử!

Chân vừa mới đứng vững thì Diệp Đào đã đi tới.

- Ngươi...

Nhìn thấy Diệp Đào đi tới đây, hai mắt Nhiếp Vân lập lòe, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái.

Tuy rằng hiện tại hắn ta có chức vị công tước, thế nhưng thí luyện Vạn Giới Động thiên này lại liên quan tới cửu đế. Người tham dự trên cơ bản đều là hậu nhân của Cửu Đế, công tước sao có thể tới tham gia được cơ chứ?

- Là Vân Nhu giúp ta tranh thủ danh ngạch...

Dường như đã nhìn ra trong lòng Nhiếp Vân có chút kỳ quái, Diệp Đào khẽ giải thích một câu.

- Ồ?

Nhiếp Vân lập tức hiểu ra.

Vân Nhu chính là vị hôn thê bám lấy Diệp Đào a. Hậu nhân của Phó Thiên Đại Đế, ở trong gia tộc dường như còn rất được sủng ái.

Có loại thân phận này lại giúp hắn đi xin danh ngạch, chuyện này quả cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

- Diệp Đào ca ca, sao ca ca không gọi muội mà lại tự mình tới đây vậy?

Trong lòng vừa mới hiểu rõ thì hắn đã chợt nghe được một đạo thanh âm, Vân Nhu lập tức xuất hiện ở cách đó không xa, hai mắt nhìn về phía Diệp Đào tràn ngập vẻ hưng phấn.

- Ta... Ta sợ muộn cho nên mới đến sớm. Nếu như đi tìm muội nhất định sẽ phải đi đường vòng, cho nên...

Nhìn thấy vị hôn thê này, Diệp Đào lập tức giống như chuột gặp phải mèo vậy. Hắn vội vàng xấu hổ vò đầu, không còn có chút uy nghiêm nào của một công tước nữa.

- Muội chỉ muốn nói, lần thí luyện này huynh cũng không nên đi trước nha. Muội muốn đi cùng huynh, một tấc cũng không rời...

Vân Nhu nói.

- Ách...

Diệp Đào có chút xấu hổ cười cười.

- Ha ha, nhiều năm không gặp, Vân Nhu muội muội là như cũ!

Thấy một màn như vậy, Nhữ Hạ Vương tử cười nói.

Nhữ Hạ Vương tử thân là hậu nhân của Phổ Thiên Đại Đế, cũng là người cùng thế hệ với Vân Nhu này. Cho nên từ nhỏ cũng đã gặp qua, cũng xem như là quen thuộc.

- Hóa ra là Nhữ Hạ ca ca, Vân Nhu bái kiến Vương gia, bái kiến Nhiếp Vân đại sư!

Nghe thấy hắn nói vậy, lúc này Vân Nhu mới nhìn về phía hai người. Đôi mắt xinh đẹp chuyển một vòng rồi mới rơi vào trên người của Nhiếp Vân.

Trong mấy tháng này, nếu nói người có danh khí lớn nhất, khiến cho người ta đàm luận nhiều nhất, không thể nghi ngờ chính là người trẻ tuổi kia. Lúc người này tới Vân Châu thành thì nàng cũng đã từng nhìn thấy qua. Thế nhưng nàng cũng không có cảm thấy hắn ta có chỗ gì hơn người. Chỉ là nàng có nằm mơ cũng không nghĩ tới, trong vòng mấy tháng ngắn ngủi lại đạt tới tình trạng mà ngya cả nàng cũng không thể không tôn trọng.

Không nói tới bản thân người này được Nguyên Dương Đế Quân coi trọng. Chỉ riêng thân phận truyền nhân của Thần Nông đại đế cũng đã khiến cho người ta không dám làm càn.

Dù sao, cho dù người mạnh mẽ tới đây thì cũng có thể bị thương, cũng có thể bị bệnh. Mà đắc tội với truyền nhân của Thần Nông thì cũng tương đương với chặt đứt đường sống sau này của bản thân.

- Đào ca ca, thứ mà muội nhờ huynh hỏi... Huynh đã hỏi được chưa vậy?

Liếc mắt nhìn Nhiếp Vân một lát, dường như Vân Nhu lại nhớ tới cái gì đó mà quay đầu nhìn về phía Diệp Đào, trong mắt tràn ngập vẻ chờ mong.

- Ta...

Nghe thấy nàng hỏi như vậy, sắc mặt của Diệp Đào thoáng cái trở nên đỏ bừng. Lại dùng sức vò đầu, cũng không biết nên trả lời đối phương như thế nào.

- Hừ, vừa nhìn đã biết rõ huynh không hỏi được gì rồi. Vẫn để muội tự mình tới hỏi vậy.

Vân Nhu lầm bầm mở miệng, trong lòng dường như có chút mất hứng.

- Chuyện này...

- Không cần này cái kia gì nữa. Để muội tới đi!

Vân Nhu cũng không để ý tới Đào ca ca của nàng nữa. Mà hai mắt lại nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt dường như toát ra tia lửa:

- Nhiếp Vân đại sư... Ngươi là truyền nhân của Thần Nông, liệu ngươi có đan dược có thể giữ được dung nhan. Khiến cho ta có thể vĩnh viễn giữ vững bộ dáng lúc này, vĩnh viễn không già yếu hay không?

- Ách?

Vốn Nhiếp Vân đang vui mừng khi nhìn thấy đôi oan gia này cãi nhau, cảm thấy việc không liên quan đến mình. Thế nhưng hắn không nghĩ tới trong nháy mắt đối phương lại đem đầu mâu chỉ về phía người mình.

Ở trong Thần giới, chỉ cần tu vi không có đạt tới Thâu Tiên Tá Thọ cảnh, cho dù có sống lâu tới đâu thì nương theo thời gian trôi qua cũng sẽ phải già yếu.

Bởi vậy, có thể giữ vững dung nhan, giữ vững tuổi thanh xuân vĩnh viễn. Loại đan dược này cũng rất thịnh hành ở trong Thần giới.

Huyền Cực điện cũng đã từng luyện chế ra loại đan dược này, chỉ có điều nó quá mức trân quý, số lượng rất thưa thớt. Cho nên cho dù Vân Nhu có loại thân phận này cũng khó có thể kiếm được một khỏa.

- Có thì cũng có... Chỉ có điều dùng thực lực của ta bây giờ còn không có luyện chế ra được. Chờ sau khi ta có thể luyện chế thành công, nhất định ta sẽ để cho Vân Nhu tiểu thư một khỏa!

Thấy đối phương dùng hai mắt sáng ngời mà hữu thần, cùng với tràn ngập lửa nóng nhìn qua. Nhiếp Vân đành phải bất đắc dĩ mở miệng, hứa một câu suông.

Ở bên trong Thần Nông Bách Thảo Kinh quả thực có một loại bí phương Trú Nhan Đan, có thể giữ vững thanh xuân vĩnh viên. Tuy nhiên, dược liệu cần thiết lại rất nhiều, thủ pháp luyện chế cũng vô cùng phức tạp. Dùng thực lực của hắn bây giờ, quả thực không luyện chế ra được. Cho nên lời này cũng không tính là lừa gạt nàng ta.

Rầm rầm!

Vân Nhu còn đang định hỏi thêm thì lại có một đám tiếng bước chân ầm ĩ vang lên, đám người Nhiếp Vân lập tức ngẩng đầu nhìn lên. Lúc này phía sau lưng bọn họ đang có hai cỗ xe ngựa hào hoa đang chạy về phía bọn họ.

Xe ngựa còn chưa tới, chung quanh vốn tràn ngập tiếng nghị luận liên tục lại lập tức bị hạ thấp xuống. Đồng thời đám người chung quanh còn không tự chủ được mà nhường ra một lối đi.

Chỉ từ phản ứng của mọi người cũng đã có thể thấy được, người ở trong hai chiếc xe ngựa này có thân phận không đơn giản.

- Là Đa Ba vương tử và Lưu Mộc vương tử!

Nhữ Hạ Vương tử liếc mắt nhìn qua, sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng.

- Đúng vậy!

Nhiếp Vân cũng gật đầu nói.

Tuy rằng tất cả mọi người đều là hậu nhân của Đại Đế, địa vị tôn sùng. Thế nhưng so với ba người Đa Ba vương tử mà nói, bọn họ vẫn còn kém hơn không ít.

------oOo------

Chương 3358: Phổ Thiên Đại Đế (trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ba người này đã dần dần khống chế thực quyền, hơn nữa thực lực bản thân lại mạnh mẽ. Ở trong đám người trẻ tuổi cực kỳ nổi bật.

- Không phải nghe nói gần đây ba đại vương tử không hợp hay sao? Sao Đa Ba vương tử và Lưu Mộc vương tử lại đi cùng nhau chứ?

- Chuyện này ta cũng không biết. Dường như Nhữ Hạ Vương tử đi lại rất gần với tên Nhiếp Vân kia. Cho nên có khả năng đã khiến cho hai vị này cảm thấy được áp lực a!

- Ở trên thọ yến của Nguyên Dương Đế Quân, nghe nói tên Nhiếp Vân này đã khiến cho Đa Ba vương tử mất mặt. Lúc này hai đại

vương tử liên thủ, chỉ sợ cũng là vì nguyên nhân này!

- Hai đại vương tử liên thủ, chỉ sợ Nhữ Hạ Vương tử sẽ không sống được khá giả a. Tuy nhiên, những chuyện này cũng khong có quan hệ với chúng ta a.

Nhìn thấy hai đại vương tử đồng thời đi tới, lực chú ý của tất cả mọi người đều tập trung vào bọn họ. Cũng có một bộ phận lặng lẽ nhìn về phía bên Nhiếp Vân, định nhìn xem phản ứng của Nhữ Hạ Vương tử như thế nào.

Tuy nhiên bọn hắn cũng nhanh chóng cảm thấy thất vọng. Bởi vì trên mặt của Nhữ Hạ Vương tử cũng không có bất kỳ vẻ kinh hoảng và khẩn trương nào. Ngược lại còn mang theo sự vui vẻ nhàn nhạt.

Ầm ầm!

Trong tiếng nghị luận của mọi người, hai người Đa Ba vương tử đã từ trên xe ngựa đi xuống. Sauk hi nhìn thấy chỗ của hai người Nhữ Hạ Vương tử và Nhiếp Vân chỗ, hai bọn họ lại cùng nhấc chân đi tới.

- Lần này có trò hay để nhìn rồi!

- Hắc hắc, hai người liên thủ, Nhữ Hạ Vương tử nhất định sẽ xong đời nha.

Thấy động tác và phương hướng di chuyển của hai người bọn họ, tất cả mọi người đều cười, ôm tâm tư như xem náo nhiệt vậy.

Những người này đều là hậu nhân của Đại Đế, vô luận là ai đạt được ngôi vị hoàng đế, đối với bọn họ mà nói, cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn đối với địa vị của bọn họ. Cho nên, bọn hắn cũng không có khuynh hướng nghiêng sang bên nào.

Sưu!

Đa Ba vương tử, Lưu Mộc vương tử dừng lại ở trước mặt hai người Nhiếp Vân, trong mắt mang theo vẻ lạnh lùng.

- Thịnh tình thu nhận của Đa Ba vương tử ta còn chưa có cơ hội gặp mặt để cảm ơn a. Nếu như đã gặp Vương tử ở đây, vừa vặn ta cũng có nói một tiếng cám ơn ở trước mặt.

Không để ý tới ánh mắt lạnh lẽo của đối phương đang nhìn mình, Nhiếp Vân khẽ cười nói một câu.

- Hừ!

Nếu như không nghe hắn nói như thế thì sắc mặt của Đa Ba vương tử còn có thể tốt một chút. Thế nhưng sau nghe được hắn nói như vậy, người này lập tức giận dữ, ngay cả sắc mặt cũng trở nên tái xanh.

Hắn phái người đi đánh lén người trước mắt này, kết quả sáu vị cường giả Hoàng cảnh viên mãn nổ tung ở trong phủ đệ của hắn. Nếu như nói không phải là tiểu tử này ra tay, như vậy dù có đánh chết thì hắn cũng sẽ không tin.

- Nhiếp Vân bái kiến Lưu Mộc vương tử, chúc mừng vương tử tu vi đại phóng a!

Nói với Đa Ba vương tử một câu, sau đó Nhiếp Vân lại nhìn về phía Lưu Mộc vương tử rồi nói.

- Quả nhiên là ngươi...

Sắc mặt của Lưu Mộc vương tử lập tức xiết chặt lại.

Tu vi của hắn vừa mới đột phá, lại phối hợp với thủ pháp che dấu của hắn, rất nhiều người đồng cấp cũng khó có thể nhìn ra được chứ đừng nói là thiếu niên ở trước mắt này. Thế nhưng lúc này đối phương lại có thể một câu nói ra những chuyện này. Như vậy cũng chỉ có một khả năng... Người hôm qua trộm đồ ở trong phủ đệ của hắn chính là người này.

Trước đó hắn còn không có cách nào xác định được. Thế nhưng sau khi nghe đối phương nói như thế hắn đã triệt để xác định được.

Đáng giận!

Khôi Lỗi đại đạo của ta, vô số bảo vật của ta.

Trong mắt của Lưu Mộc vương tử mang theo lửa giận thiêu đốt. Nếu như không phải hắn kiêng kị thân phận đối phương thì chỉ sợ hắn đã sớm ra tay rồi.

- Cái gì mà là ta? Chẳng lẽ Vương tử đã gặp phải chuyện gì đó hay sao? Thứ cho ta ngốc nghếch, chuyện này ta nghe có chút không hiểu a!

Nhiếp Vân giả bộ hồ đồ.

- Có hiểu hay không, trong lòng người tự biết rõ!

Lưu Mộc vương tử cắn răng nói một câu.

- Vương tử lại nói giỡn rồi. Ta và vương tử mới gặp nhau hai lần, căn bản không tính là quen thuộc a. Làm sao có thể biết được Vương tử gặp phải chuyện gì cơ chứ?

Nhiếp Vân lắc đầu, bộ dáng có chút trầm tư. Một lát sau lại nói:

- Tuy nhiên, nhìn bộ dáng gấp gáp như vậy của vương tử, chẳng lẽ vương tử bị mất đồ hay sao? Chỉ là cho dù có mất đồ cũng không nên gấp gáp a. Ta nghe nói có một loại đan dược gọi là Anh Đồng Thánh Tâm đan, sau khi phục dụng có thể làm cho người ta khôi phục tư duy đơn thuần như là trẻ con. Nếu như vương tử sốt ruột mà nói, như vậy không ngại đi tìm thứ này thử xem!

- Ngươi...

Thiếu chút nữa Lưu Mộc vương tử đã nổ tung, bạo phát.

Lời nói trước đó còn có ý nói bóng nói gió. Thế nhưng đối phương đã mở miệng như vậy thì chẳng khác nào là trực tiếp thừa nhận.

Trước khi đồ đạc của hắn bị người ta trộm đi hắn đã là phục dụng Anh Đồng Thánh Tâm đan, nhờ đó mới đột phá đến Hoàng cảnh

viên mãn. Lúc này đối phương nói như vậy chẳng khác nào đã nói rõ. ĐỒ là do ta trộm a, ngươi có thể làm gì được ta chứ?

- Rất tốt, rất tốt! Một lát nữa tranh đoạt Vạn Giới Vũ Y, hi vọng ngươi đừng có gặp phải ta. Nếu không... Chắc chắn ta sẽ không khách khí với ngươi!

Lưu Mộc vương tử có chút hung ác nói.

Không có biện pháp, tuy rằng hắn biết rõ đối phương trộm đồ của mình, trộm đi đồ vật trân quý của hắn. Thế nhưng hắn lại không có chứng cớ, như vậy cũng không thể bắt hay làm gì được đối phương.

Lại nói, hắn đường đường là vương tử, một trong những người lựa chọn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Vạn nhất để cho người ta biết rõ có người lẻn vào phủ đệ của hắn mà trộm đồ đi. Như vậy danh dự của hắn sẽ chịu đả kích rất lớn!

Vì danh dự, hắn cũng không dám nói ra chuyện này a.

Cũng chính bởi vì biết rõ điểm ấy cho nên Nhiếp Vân mới dám không kiêng nể gì cả, mà trực tiếp thừa nhận. Khiến cho đối phương chỉ có thể nghiến răng nghiên lợi mà nuốt cơn hận vào trong bụng mà thôi.

- Vương tử nói đùa rồi, tranh đoạt Vạn Giới Vũ Y. Tất cả mọi người đều dùng thủ đoạn của mình. Ngươi gặp phải ta thì ta cũng sẽ không khách khí với ngươi. Chỉ có điều ta là một tán tu, không có quá nhiều thủ đoạn tốt. Cho nên mong rằng vương tử hạ thủ lưu tình!

Nhiếp Vân khẽ cười một tiếng rồi nói.

------oOo------

Chương 3359: Phổ Thiên Đại Đế (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vậy thì để xem ai là người có thể cười nói tới cuối cùng a!

Lưu Mộc vương tử vung tay một cái rồi nói.

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười, cũng không nói gì.

Hắn và hai người bọn họ đã sớm không chết không thôi, cho nên cũng không cần phải tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Đông đông đông đông!

Trong lúc mấy người đang đề phòng lẫn nhau thì tiếng pháo mừng liên tiếp vang lên, từ phía xa xa Uy Vũ Nghi Trượng đội đang chậm rãi xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

Nhìn thấy Nghi Trượng đội đi về phía bên này, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên có chút ngưng trọng.

Ở trong Phổ Thiên hoàng triều này, người có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy, dám nổi trống như vậy chỉ sợ chỉ có một người, đó chính là Phổ Thiên Đại Đế!

- Hoàng Thượng giá lâm!

Một thái giám mở miệng hô lớn một tiếng.

Đám người vốn đang tán loạn đều đồng loạt phủ phục xuống đất. Nhiếp Vân không muốn mình vừa mới tới đã bị Phổ Thiên Đại Đế chú ý cho nên quỳ gối theo sau mọi người.

Ầm ầm!

Một cái liễn xa cực lớn từ trên không trung bay tới, phía trước có mấy chục đầu siêu cấp thần thú mà ngay cả Nhiếp Vân cũng không gọi tên được. Lúc này những đầu siêu cấp thần thú này đang đạp không mà đến, đứng ở phía trước của mọi người.

Lặng lẽ nhìn lại, lúc này lại có một người trung niên tiến vào bên trong tầm mắt của mọi người.

Từ đầu tới cuối hắn một mực giả mạo hoàng tử thất lạc của Phổ Thiên Đại Đế, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng chính thức của vị Đại Đế này.

Cũng giống như Nguyên Dương Đế Quân vậy. Nếu như chỉ từ bên ngoài nhìn vào, tuyệt không thể tưởng tượng được đây là nhân vật vô thượng quát tháo cả Thần giới, bài danh top năm trong các Đại đế.

Tuy nhiên, hắn lại có một điểm khác với Nguyên Dương Đế Quân. Hắn được vô số con dân triều bái trong ức vạn năm, trong cơ thể đã hình thành một cỗ khí tức vương giả cao cao tại thượng. Cho nên cho dù người khác không nhìn ra được tu vi của hắn thì cũng có thể nhìn ra khí chất ở trên người hắn. Khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Ở chung quanh Phổ Thiên Đại Đế, thời không dường như cũng phải vặn vẹo, ngay cả Thiên Đạo cũng có ý sợ hãi hắn. Cho nên mới không dám tới gần.

- Đáng sợ!

Chỉ mới liếc mắt nhìn một cái thì Nhiếp Vân đã lặng lẽ cúi đầu xuống, không dám nhìn đối phương quá nhiều.

Sauk hi tiến vào Thần giới, hắn cũng coi như đã từng nhìn thấy không ít cường giả Đế cảnh. Như là Nguyên Dương Đế Quân, Thần Tháp Đế Quân... Thậm chí ngay cả Nữ Đế Đế Huyền có danh khí rất lớn kia hắn cũng đã từng tận mắt nhìn thấy qua.

Tuy nhiên, nếu nói nói ai khiến cho hắn cảm nhận được cảm giác áp bách đáng sợ nhất. Như vậy không thể nghi ngờ chính là vị trước mắt này.

Dường như hai mắt của đối phương có thể nhìn thấu huyền ảo của Thiên Địa vũ trụ, nhìn thấu trong lòng người ta đang nghĩ cái gì. Làm cho người ta không có chỗ che dấu, lẩn trốn.

- Tốt nhất không nên sử dụng lực cắn nuốt, một khi bị hắn ta phát hiện ra... Khi đó sẽ rất phiền toái!

Trong lòng Nhiếp Vân lập tức trầm tư.

Lực cắn nuốt là Vô Thượng đại đạo mà vị Phổ Thiên Đại Đế trước mắt này lĩnh ngộ ra. Mà hắn thì mượn lực lượng của đan điền cho nên mới có thể phục chế thành công. Bình thường sử dụng ở trước mặt người khác thì hắn có thể nhẹ nhõm che dấu được. Thế nhưng một khi sử dụng ở chỗ này, tất sẽ bị người trước mắt này phát hiện ra. Khi đó ẽ có không ít phiền toái.

Bản thân hắn chính là hoàng tử giả, cho nên hắn cũng không muốn bị đối phương bắt thóp, khi đó phải chịu lửa giận của một vị Đại Đế.

- Tranh đoạt Vạn Giới Vũ Y liên quan đến việc thí luyện thành công hay không ở Vạn Giới Động thiên. Cho nên yêu cầu công bằng, công chính. Vì vậy bây giờ ta cũng muốn tuyên bố mấy quy định!

Đại thái giám vừa mới lên tiếng thay Phổ Thiên Đại Đế trước đó lại tiến lên phía trước một bước rồi mở miệng hô.

Lực lượng ở trong cơ thể vị thái giám này hùng hậu, không nhìn ra được tu vi cụ thể. Thế nhưng từ khí độ, hành động của người này đã biết rõ đối phương cũn không đơn giản, sợ rằng ngay cả cường giả Hoàng cảnh viên mãn bình thường cũng không phải là đối thủ của đối phương.

- Thứ nhất, cạnh tranh Vạn Giới Vũ Y không cho phép vận dụng tư binh, sủng vật!

- Thứ hai, không cho phép hạ sát thủ, không thể giết người khác!

- Thứ ba, có thể kết minh, liên hợp. Tuy nhiên, cuối cùng người chiến thắng lại chỉ có một, hi vọng các ngươi biết điều tiết hợp lý!

Đại thái giám một hơi lưu loát nói ra hơn mười cái quy định.

Nghe thấy những quy định này, Nhiếp Vân lặng lẽ nhìn về phía Lưu Mộc vương tử, quả nhiên đã nhìn thấy sắc mặt của đối phương trở nên khó coi.

Chỗ dựa lớn nhất của hắn chính là Khôi Lỗi Thâu Tiên Tá Thọ cảnh, thuộc về các loại sủng vật. Lúc này lại bị hạn chế không thể sử dụng, như vậy chẳng khác nào thực lực của hắn đã hạ thấp rất nhiều.

- Đề mục lần này là tiến vào Hỏa Long địa uyên hái Hỏa Long chi tâm, chỉ có thời gian một ngày, vô luận có thành công hay không cũng sẽ chấm dứt khảo hạch!

Sau khi nói xong, vị Đại thái giám này nói ra hạng mục tỷ thí, quả nhiên đúng như tin tức mà Nhữ Hạ Vương tử nhận được vậy.

Tranh đoạt Vạn Giới Vũ Y, không biết phải trải qua bao nhiêu lần, có rất rất nhiều đề mục khảo hạch. Cho nên cũng có không ít người có thể đoán ra được.

- Được rồi, lên đường đi!

Đại thái giám khẽ quát một tiếng, bàn tay lăng không chộp ra một trảo. Một cái cánh cửa cực lớn đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người, ở đằng sau cánh cửa là một không gian không giống với Thần giới. Là nơi thi đấu tỷ thí tranh đoạt Vạn Giới Vũ Y.

- Đi thôi!

Nhữ Hạ Vương tử khẽ gật gật đầu, sau đó dẫn đầu đi tới cánh cửa phía trước mặt.

Tuy rằng rất nhiều người đều không biết Hỏa Long chi tâm là thứ gì. Thế nhưng nếu như phải yêu cầu là hái được. Như vậy nhất định tới trước sẽ có ưu thế rất lớn. Cho nên cũng đã có không ít người không thể chờ đợi được mà lập tức tiến lên.

Sưu sưu sưu sưu!

Tiếng xé gió liên tiếng vang vọng, khí tức ngàn vạn.

Vô số tài tuấn nhanh chóng tiến về phía cánh cửa trước mặt.

Người tham dự thí luyện tham ngộ Vạn Giới Động thiên, mỗi một

ngời đều là người nổi bật bên trong hậu nhân của các Đại Đế. Thủ đoạn bảo vệ tính mạng cũng có rất nhiều, giờ phút này cả đám đồng thời xuất phát. Trên không trung lập tức phát ra thanh âm nhu là nức nở nghẹn ngào, lại như tiếng sấm nổ. Rất nhiều thân ảnh đều

giống như cá diếc sang sông, sau khi tiến vào cánh cửa lập tức biến mất không thấy gì nữa.

------oOo------

Chương 3360: Phổ Thiên Đại Đế (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thật là nhiều cường giả...

Nhiếp Vân cũng không sốt ruột tranh đoạt với bọn họ mà hai mắt nhìn về phía đám người rậm rạp chằng chịt ở phía trước, ánh mắt lập loè, không nhịn được có chút cảm khái.

Hắn chỉ tùy tiện nhìn vài lần cũng đã phát hiện ra có mấy chục tồn tại có thực lực không kém gì hắn, không hổ là hậu bối của cường giả Đế cảnh, nội tình quả nhiên đủ thâm hậu.

Không chỉ riêng thực lực bản thân những người này cường đại, mà chỉ sợ bản thân còn nắm giữ các loại bí kỹ mà cường giả Đế cảnh lưu lại. Còn có các chiêu số, không cần phải nghĩ. Nhất định sức chiến đấu sẽ rất là đáng sợ.

Tuy rằng Nhiếp Vân đã trải qua không ít chuyện, thiên phú cũng không yếu. Thế nhưng so với chiêu số mà cường giả Đế cảnh sáng tạo ra vẫn còn có chênh lệch rất xa. Cũng giống như Đại Diễn Thiên Cơ kiếm vậy. Loại kiếm pháp cấp bậc này, tối đa hắn cũng chỉ có thể học tập mà thôi. Nếu như muốn sáng chế ra chiêu số đồng cấp với nó, chuyện này căn bản hắn không làm được a.

Đương nhiên, cho dù chiêu số có mạnh mẽ tới đâu thì cũng có quan hệ với người sử dụng nó. Nếu như không có thiên phú và lĩnh

ngộ cao tuyệt, như vậy cho dù có chiêu số lợi hại đến mấy, có người cường đại chỉ điểm thì cũng sẽ không được tính là quá mạnh mẽ.

- Vạn Giới Vũ Y là một kiện binh khí phòng ngự siêu việt Hoàng cảnh viên mãn, không riêng gì có tác dụng ở trong Vạn Giới Động thiên. Mà sau khi đi ra ngoài cũng có hiệu quả rất lớn. Chính bởi vì như vậy cho nên phàm là người tham gia thí luyện, đều sẽ dùng hết toàn lực. Vì vậy chúng ta cũng phải cố gắng lên. Chúng ta không cướp được Tầm Hướng châm, cho nên ngàn vạn lần không thể để cho thứ này rơi vào trong tay hai người Ba Đa, Lưu Mộc Nhị kia!

Một mặt đi về phía trước, một mặt Nhữ Hạ Vương tử truyền âm cho hắn.

Hắn cũng không biết Tầm Hướng châm của Đa Ba vương tử đã bị Nhiếp Vân trộm đi. Lúc này hắn còn cho là hai người bọn họ ngay cả một kiện bảo vật cũng không có.

- Chỉ có thể tận lực mà thôi!

Nhiếp Vân cũng không có nói thật mọi việc ra.

Trộm đi Cực địa hàn băng, bản thân lại có thiên phú Hỏa Thần tông, dựa theo đạo lý bình thường mà nói. Như vậy hắn sẽ có cơ hội hái được Hỏa Long chi tâm từ trong Hỏa Long địa uyên. Thế nhưng thế sự không có chuyện gì là tuyệt đối, những hậu nhân của cường giả Đế cảnh này. Người nào mà gia thế không xa xỉ cơ chứ? Ai biết được bọn hắn còn có thủ đoạn bất ngờ gì hay không?

Cuối cùng có thành công hay không hắn cũng không biết, cho nên cũng chỉ có thể nói là tận lực, khi đó dù có thất bại thì cũng sẽ không cảm thấy tiếc nuối.

- Được, hai người chúng ta cùng nhau cố gắng, lần này nhất định ta phải vượt qua được đám người Ba Đa!

Nhữ Hạ Vương tử cắn răng nói một câu.

Cũng là một trong ba đại vương tử, thế nhưng lúc tranh đoạt Tầm

Hướng châm hắn lại rớt lại phía sau hai người kia. Lần này không thể thất bại được nữa, nếu không, cho dù vị hoàng tử trước mắt này có đem vị trí tặng cho hắn thì hắn cũng không có mặt mũi nào tiếp nhận ah!

Sưu!

Sưu!

Trong lúc hai người truyền âm với nhau thì đã tới trước mặt cánh cửa. Thân ảnh của cả hai nhoáng một cái, đồng thời biến mất tại chỗ, thân thể cùng lúc tiến vào bên trong một thế giới khác.

Đằng sau cánh cửa là một cái biển lửa, vừa mới đi vào đã cảm thấy sóng nhiệt dầy đặc đập vào mặt, thiêu đốt khiến cho làn da của người ta run lên.

Hỏa thần chi khí ở trong người vận chuyển, rất nhanh Nhiếp Vân đã có thể thích ứng được cảm giác nóng bỏng trước mắt.

Nhữ Hạ Vương tử ở bên cạnh không có lọai bản lĩnh này như hắn. Tuy nhiên, đối phương cũng đã sớm có chuẩn bị, bên ngoài thân thể hắn lập tức có một đạo quang mang lập loè, một cỗ lực lượng vô hình tức thì ngăn cản nhiệt khí ở bên ngoài.

- Linh khí Huyền Y... Lực khống chế thật tinh thuần!

Thủ pháp mà Nhữ Hạ Vương tử dùng không phải là pháp bảo, mà là lực lượng ở trong cơ thể thông qua huyệt đạo quanh thân bắn ra ngoài, tạo thành một vòng phòng hộ đặc thù.

Loại phòng hộ này yêu cầu bản thân đối với lực lượng phải có lực khống chế rất mạnh. Cho dù là hắn hiện tại cũng rất khó có thể làm được. Mà đối phương lại cử trọng nhược khinh, đủ để thấy được thực lực của đối phương rất đáng sợ.

Tuy rằng hắn chưa từng giao thủ với Nhữ Hạ Vương tử, thế nhưng chỉ bằng vào điểm này, chỉ sợ đối phương cũng đã không kém gì hắn. Có lẽ, thậm chí lại còn mạnh hơn.

- Cho dù lực khống chế có mạnh tới đâu cũng vô dụng. Nhiếp huynh đối với những sóng nhiệt này cũng không có chút phản ứng nào. Chuyện này mới khiến cho ta cảm thấy hâm mộ a!

Nhữ Hạ Vương tử liếc nhìn Nhiếp Vân, trong lòng không có một chút cảm giác về sự ưu việt nào.

Sử dụng linh khí Huyền Y nhìn qua thì cảm thấy rất là cường đại, trên thực tế lại là không ngừng tiêu hao pháp lực của mình. Cho nên cũng không thể coi là phương pháp cao minh vào đâu được.

Thiếu niên ở trước mắt này cũng không cần phải làm gì mà lại có thể chống đỡ được nhiệt độ cao, không cần phải suy nghĩ. Nhất định thủ đoạn của đối phương so với hắn còn lợi hại hơn nhiều.

- Thể chất của ta có chút đặc thù a!

Đương nhiên Nhiếp Vân sẽ không nói ra chuyện mình có được thiên phú Hỏa thần. Hắn thuận miệng chuyển chủ đề, lại ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Trước mắt bọn họ lúc này là một cái sơn động cực lớn, bốn phía có hỏa diễm cực nóng thiêu đốt, khiến cho đất đất hóa lỏng, chậm rãi chảy xuôi ra ngoài.

Sơn động đen kịt, nhìn không thấy tận cùng. Bóng người vọt tới trước đó cũng đã biến mất không thấy gì nữa. Giống như tất cả đều rơi vào bên trong nham thạch nóng chảy, bị đốt thành tro bụi vậy.

- Cái này là Hỏa Long địa uyên hay sao?

Sắc mặt của Nhiếp Vân lập tức trở nên ngưng trọng.

Lúc còn ở Khí Hải Đại Lục, Phù thiên đại lục hắn cũng đã từng tiến vào trong dung nham ở dưới mặt đất. Cũng coi như quen thuộc với hoàn cảnh này. Thế nhưng trình độ nóng bỏng của sơn động trước mắt này rõ ràng đã vượt qua tưởng tượng của hắn.

Hơn nữa, ở nơi này còn ẩn chứa một loại cảm giác áp bách cường đại, khiến cho người ta không kìm lòng được mà hít thở dồn dập.

- Đúng vậy. Hỏa Long địa uyên là một chỗ đặc thù được hình thành từ thi thể của Thượng cổ Hỏa Long thú sau khi chết. Sơn độgn mà chúng ta đứng hiện tại trên thực tế là bên trong thi thể của Hỏa Long thú. Cho nên càng đi về phía trước thì nhiệt độ lại càng cao, càng khó có thể thừa nhận được!

------oOo------

Chương 3361: Hỏa Long địa uyên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối với Hỏa Long địa uyên Nhữ Hạ Vương tử cũng biết rất nhiều, cho nên lập tức giải thích cho Nhiếp Vân nghe.

- Thi thể của Hỏa Long thú Thượng cổ?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt.

Vốn hắn tưởng rằng nơi này là hoàn cảnh đặc thù, cũng giống như dung nham ở dưới mặt đất trước kia vậy. Đều là do hoàn cảnh địa lý tạo thành, thế nhưng không nghĩ tới lại là thi thể của Hỏa Long thú Thượng cổ.

- Đúng vậy. Hỏa Long thú Thượng cổ trời sinh đã có được hỏa diễm đại đạo, sau khi thành niên lại có thể nhẹ nhõm đạt tới Thâu Tiên Tá Thọ cảnh. Tồn tại cường đại thậm chí còn có thể trực tiếp đột phá Thiên Đạo, có được thực lực Đế cảnh!

Nhữ Hạ Vương tử gật đầu nói một câu.

- Đột phá Thiên Đạo, có được thực lực Đế cảnh?

Nhiếp Vân có chút không thể tin được.

Nhân loại tu luyện tới Đế cảnh phải trải qua vô số sinh tử. Hàng ức vạn người cũng không có được một người. Thế nhưng lạoi Hỏa Long thú Thượng cổ này lại có thể nhẹ nhõm đạt tới Thâu Tiên Tá

Thọ cảnh? Thậm chí lại còn đột phá Thiên Đạo? Thật hay giả vậy?

Trong lòng đang có chút kỳ quái thì đột nhiên trong đầu hắn lóe lên linh quang, hắn lại nghĩ tới một loại sinh linh khác.

Huyễn Giới thú!

Khi lần đầu tiên nghe nói tới loại sinh mạng Thượng cổ này hắn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Căn cứ vào giới thiệu của Quy Linh, loại thần thú này sau khi thành niên cũng có được tỷ lệ đột phá rất lớn trở thành Đế cảnh cường giả.

Chẳng lẽ ở thời kỳ Thượng cổ cũng có không ít thần thú cấp bậc như vậy hay sao?

- Đúng vậy a, Hỏa Long thú Thượng cổ rất là đáng sợ, trời sinh đã có thể lĩnh ngộ hỏa diễm đại đạo. Ngươi không nên không tin, ta đã từng tìm hiểu kỹ qua chuyện này ở trong Thư khố hoàng gia. Ta nghe nói ở thời kỳ Thượng cổ, loại thần thú có thể đột phá Thiên Đạo này cũng có rất nhiều, không ít Đế Quân rong ruổi thiên địa đều chết ở trong tay những đầu thần thú này a!

Nhữ Hạ Vương tử thấy hắn không tin cho nên lập tức đem chuyện mình biết nói ra:

- Dường như... Loại thần thú này có một cái tên thống nhất, đó là Đế thú! Là một loại thần thú có thể tấn cấp Đế cảnh!

- Đế thú?

Nhiếp Vân chậc chậc không thôi.

Vô luận là thứ gì, chỉ cần mang theo chữ Đế đã vô cùng đáng sợ, vượt xa mức mà người thường có thể hiểu được.

- Tuy nhiên, dường như cũng không phải có thể thành công một cách dễ dàng như vậy. Những Đế thú này vừa mới sinh ra đời đã có vô số đầu tàn sát lẫn nhau, thông qua việc thôn phệ đồng loại để làm cho lực lượng tăng lên. Sau khi cắn nuốt rất nhiều thì mới có thể trở thành một cường giả Đế cảnh a!

Nhữ Hạ Vương tử cười cười, lại nói:

- Đương nhiên, những chuyện này đều là truyền thuyết Thượng cổ, về phần có phải là thật hay không thì ta cũng không được biết!

- Chỉ mong không phải là thật!

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái.

Nếu như là thật. Quả thực có không ít đế thú, như vậy nhân loại muốn xưng bá ở trong Thần giới, chỉ sợ cũng không có dễ dàng như vậy.

- Chúng ta cũng nên đi nhanh một chút a. Hỏa Long địa uyên càng đi về phía trước thì sẽ càng nóng, Hỏa Long chi tâm lại ở trong chỗ sâu nhất của địa uyên. Nếu như chúng ta không nhanh một chút, ta sợ đám người Đa Ba vương tử đã đắc thủ a!

Giờ phút này đằng sau bọn hắn đã không có người nào khác. Cho nên bọn hắn cũng xem như là ở cuối cùng. Nếu như không nắm chắc thời gian, đừng nói là tranh đoạt Hỏa Long chi tâm. Chỉ sợ còn chưa nhìn thấy thì đã bị người ta đắc thủ rồi.

- Hắn không dễ dàng đạt được như vậy đâu.

Nhiếp Vân cười cười nói.

Không có cực địa hàn băng, cho dù Đa Ba vương tử kia có tìm được Hỏa Long chi tâm thì chỉ sợ cũng không có cách nào tới gần được a.

Thế nhưng cho dù biết rõ những chuyện này thì Nhiếp Vân cũng không khinh địch, hắn theo sát sau lưng của Nhữ Hạ Vương tử, nhanh chóng đi về phía trước.

Thỏ khôn có ba hang, loại người như Đa Ba vương tử, tuy rằng đã bị hắn trộm đi cực địa hàn băng. Thế nhưng nhất định sẽ còn có thủ đoạn khác. Nếu như thực sự cho rằng đối phương sẽ không có cách nào tới gần Hỏa Long chi tâm. Như vậy chỉ sợ hắn sẽ trở

thành trò cười, ngồi nhìn người khác đoạt đồ trước mắt a.

Một đường đi về phía trước, đúng như Nhữ Hạ Vương tử nói vậy. Hai người càng đi về phía trước thì nhiệt độ lại càng lớn.

Đi được mấy thời thần thì bên ngoài cơ thể của Nhiếp Vân cũng hiện lên một tầng quang mang.

Hắn có được thiên phú Hỏa thần, vì vậy tuy rằng nhiệt độ ở nơi nay đáng sợ. Thế nhưng trên thực tế đối với hắn lại không có ảnh hưởng quá lớn. Chỉ là hắn cũng không muốn để lộ ra thiên phú Hỏa thần, khiến cho người khác hoài nghi. Vì vậy đành phải tạo ra biểu hiện giả dối, làm một vòng quang mang phòng ngự bên ngoài cơ thể.

- Người ở đây càng ngày càng ít đi!

Nhữ Hạ Vương tử có chút cảm khái lên tiếng.

Không cần hắn nói thì Nhiếp Vân cũng đã phát hiện ra. Càng đi vào sâu bên trong thì người cũng càng ít đi.

Tuy rằng người đến đây thi thố đều là hậu nhân của cường giả Đế cảnh, bảo vật thủ đoạn cũng có rất nhiều. Thế nhưng lại bởi vì thực lực bản thân không đủ, cho nên cũng không phải người nào cũng có thể đi đến cuối cùng.

Đi được một giờ, hai người bọn họ đã tận mắt nhìn thấy có không ít cường giả không chịu nổi hỏa diễm thiêu đốt mà chủ động rời khỏi nơi này.

Lúc tới đây phải từng bước một tiến lên. Thế nhưng lúc rời đi lại vô cùng đơn giản, chỉ cần dùng ý niệm liên tục nói ba lượt ta muốn rời đi. Như vậy bản thân ẽ được thuấn di đi ra bên ngoài.

Hỏa Long địa uyên này đã sớm bị Phổ Thiên Đại Đế luyện hóa, nếu không, đối phương cũng không dám để cho nhiều hậu bối như vậy đến đây thí luyện a.

Hai người tiếp tục đi về phía trước. Đi gần nửa ngày thì sơn động

trước mắt đã biến thành một cái biển lửa. Ngay cả hai mắt cũng cảm thấy đau đớn, không nhìn thấy rõ được cảnh vật trước mắt.

Linh khí Huyền Y của Nhữ Hạ Vương tử đã sớm không kiên trì nổi, giờ phút này tứ trên người hắn là một kiện pháp bảo phòng ngự đặc thù. Tuy rằng không có biện pháp so với loại bảo vật như là cực địa hàn băng, thế nhưng vẫn có thể ngăn cản được hỏa diễm thiêu đốt. Khiến cho hắn trong thời gian ngắn không bị hỏa diễm làm thương tổn.

- Sắp đến rồi. Nếu như ta đoán không sai, như vậy Hỏa Long chi tâm đang ở không xa phía trước!

Hít thở dồn dập mấy cái, sắc mặt của Nhữ Hạ Vương tử lập tức trở nên ngưng trọng, lại nói một câu.

------oOo------

Chương 3362: Thanh niên tài tuấn (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân lập tức nhìn về bốn phía.

Đúng như Nhữ Hạ Vương tử nói vậy. Nơi này hoàn toàn khác với con đường mà trước đó bọn họ đi qua, càng thêm nóng bỏng, không khí chung quanh dường như cũng bị thiêu đốt, làm cho da dẻ trên người bị phỏng, thân thể không ngừng run lên.

Nơi này cũng không còn có mấy người, đám người Diệp Đào tiến vào trước đó đã sớm không chịu nổi mà rời khỏi nơi đây. Người có thể ở lại, cơ hồ đều là người nổi bật trong đám hậu nhân của Cửu Đế.

- Mấy người kia là ai?

Cách đó không xa có mấy đạo thân ảnh đang gian nan đi về phía trước. Hoàn cảnh cực nóng khiến cho những người khác không chịu đựng được, thế nhưng đối với bọn họ dường như cũng không

thể tạo thành được ảnh hưởng quá lớn.

Trong mấy người này, Nhiếp Vân lập tức nhìn thấy hai đao thân ảnh quen thuộc. Chính là hai vị vương tử Ba Đa và Lưu Mộc. Thế nhưng những người khác hắn lại không biết.

- Người mặc y phục màu đen kia chính là Ma Nghiêm mà lần trước ta nói với ngươi. Hắn là hậu nhân của Tâm Ma Đại Đế!

Thuận theo ngón tay của Nhữ Hạ Vương tử nhìn lại, sắc mặt của Nhiếp Vân lập tức trở nên ngưng trọng.

Vị Ma Nghiêm này toàn thân mặc y phục màu đen, cao thấp toàn thân có khói đen nhàn nhạt lan tràn ra. Hỏa diễm nóng rực chung quanh vừa mới tiếp xúc với khói đen giống như đã gặp phải khắc tinh, không ngừng hoảng sợ lan tràn ra bốn phía. Vì vậy cũng không tạo thành một chút tổn thương nào đối với hắn.

Hắn có được thiên phú Hỏa thần, chỉ có thể khiến cho hỏa diễm chung quanh không thể thiêu đốt được hắn. Thế nhưng khói đen của Ma Nghiêm này lại có thể làm cho hỏa diễm phải cảm thấy sợ hãi, đủ để thấy được chỗ đáng sợ của người này!

Khó trách hắn ta lại có thể cướp đi Tầm Hướng châm từ trong tay ba đại vương tử, tiểu tử này quả nhiên cũng không đơn giản.

- Tâm Ma thiên phú xếp hạng thứ mười lăm, còn đứng trên cả Kiếm Đạo sư, xem ra không thể coi thường người trong thiên hạ a!

Nhiếp Vân âm thầm cảnh giác một phen.

Trước đó hắn vẫn cho rằng, cho dù đám người Ma Nghiêm có lợi hại tới đâu thì cũng không kém bao nhiêu với hắn. Thế nhưng hiện tại xem ra, đối phương cũng không có đơn giản như vậy.

Tâm Ma thiên phú xếp hạng thứ mười lăm, còn đứng ở phía trên Kiếm đạo thiên phú. Nếu như tu luyện tới Hoàng cảnh viên mãn, thực lực sẽ rất mạnh mẽ. Chỉ sợ ngay cả cường giả Thâu Thiên Tá Thọ bình thường cũng khó có thể chống lại được.

- Ma Nghiêm này cũng phải cẩn thận, hắn tinh thông Tâm Ma đại đạo, nếu như đối chiến với hắn ta. Chúng ta sẽ rất dễ bị cuốn vào trong tâm ma của hắn, từ đó mà rơi vào trong bị động!

Nhữ Hạ Vương tử nhắc nhở Nhiếp Vân một câu.

Chỉ cần là người tu luyện thì sẽ có đủ loại Tâm Ma. Tuy rằng bình thường có thể hàng phục, thế nhưng một khi chiến đấu bị người ta dẫn ra. Khi đó cũng khó có thể áp chế được nổi.

- Yên tâm đi, ta sẽ cẩn thận!

Biết rõ đối phương có ý tốt, Nhiếp Vân lập tức gật đầu một cái.

- Ta quên mất ngươi là truyền nhân Thần Nông, có được Thần Nông Bách Thảo Kinh hộ thể. Có lẽ Tâm Ma cũng không có ảnh hưởng quá lớn đối với ngươi a!

Đột nhiên, dường như Nhữ Hạ Vương tử nhớ tới cái gì đó mà khẽ cười khổ lắc đầu.

Đối với lời này của hắn, Nhiếp Vân cũng không phản bác.

Đối phương cũng không nói sai, hắn có được Thần Nông Bách Thảo Kinh hộ thể, quả thực Tâm Ma đối với hắn không thể tạo ra được chút thương tổn nào.

Tuy rằng Mộc sinh đại đạo xếp hạng ở sau Tâm Ma đại đạo. Thế nhưng Thần Nông Bách Thảo Kinh là do Thần Nông Đại Đế tự mình soạn thảo ra. Bên trong có chứa lực lượng cường đại đến cực hạn, nếu như Ma Nghiêm có được thực lực của Tâm Ma Đại Đế. Khi đó có lẽ có thể xuyên qua được kinh thư mà tạo thành tổn thương đối với hắn. Đáng tiếc, đối phương chỉ là Hoàng cảnh viên mãn, đối với kiện chí bảo Thượng cổ này vẫn còn bất lực a.

Tuy nhiên, cho dù biết rõ những thứ này thì Nhiếp Vân cũng sẽ không ngây thơ cho rằng Ma Nghiêm này không có một chút đáng sợ nào.

Thần Nông Bách Thảo Kinh có thể ngăn cản được Tâm Ma xâm

nhập, thế nhưng dùng thực lực của đối phương, phối hợp với giới vực vẫn cường đại tới cực điểm. Dùng loại thực lực trước mắt này của hắn, vẫn khó có thể chống cự lại được.

- Tên đầu trọc kia gọi là Xi Yêu, là hậu nhân của Bắc Huyền Đại Đế. Người này chưa tới ba trăm tuổi đã đạt tới Hoàng cảnh viên mãn, tinh thông trận pháp, có được thiên phú trận pháp rất mạnh mẽ! Rất là khó chơi!

Sau đó Nhữ Hạ Vương tử lại tiếp tục giới thiệu những người khác.

Nhiếp Vân nhìn qua. Người gọi là Xi Yêu này nhìn qua ước chừng hai mươi tuổi, dung mạo có chút tuấn mỹ. Thứ duy nhất không được hoàn mỹ có lẽ chính là cái đầu trọc lóc, không có lấy một sợi tóc.

- Thiên phú trận pháp?

Trận Pháp Sư xếp hạng thứ ba mươi chín, tuy rằng bài danh cũng không gần top đầu. Thế nhưng Nhiếp Vân lại biết, so với Ma Nghiêm trước đó, chỉ sợ chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

Vô luận là Tâm Ma đại đạo, Kiếm pháp đại đạo hay là Thôn Phệ đại đạo đều là dựa vào lực lượng và tinh thần của chính bản thân mình. Một khi lực lượng yếu bớt, như vậy sức chiến đấu cũng sẽ yếu bớt đi. Thế nhưng trận pháp thì lại khác.

Trận pháp có thể mượn nhờ linh thạch các loại để duy trì vận chuyển, mà trận pháp cao minh thậm chí còn có thể tự chủ hấp thu linh khí để duy trì vận chuyển.

Hơn nữa, trận pháp cao thấp thế nào được quyết định bởi chất liệu và loại hình trận pháp. Nếu như trong tay đối phương có được tài liệu cường đại, lại bố trí thành trận pháp lợi hại. Như vậy hoàn toàn có thể khiến cho hắn có được sức chiến đấu khủng bố viễn siêu Hoàng cảnh viên mãn.

Như vậy cũng có thể nói, cho dù thực lực của bản thân hắn không được tốt lắm. Thế nhưng hỉ bằng vào trận pháp thì cũng đủ để làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, phải hoàn toàn nghiêm túc đề phòng.

- Đúng vậy. Tuy rằng ta chưa từng tỷ thí với hắn. Thế nhưng ta lại biết nội tình của hắn, so với ta cũng không chênh lệch hơn chút nào!

Dường như Nhữ Hạ Vương tử cũng nhớ tới cái gì đó, trong mắt hiện lên một tia cảnh giác.

- Ồ?

- Ba mươi năm trước, trong một lần thí luyện, một thuộc hạ thay ta cướp đoạt bảo vật đã gặp phải hắn. Hắn biết là người của chúng ta, cho nên cũng không hạ tử thủ. Thế nhưng dù vậy vẫn bị hắn vây khốn ba ngày ba đêm, làm cho không có cách nào rời đi, thiếu chút nữa đã không chịu đựng nổi!

------oOo------

Chương 3363: Thanh niên tài tuấn (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhữ Hạ Vương tử nói tiếp:

- Lúc ấy tên thuộc hạ kia của ta đã có thực lực Hoàng cảnh viên mãn, tuy rằng kém với ta hiện tại. Thế nhưng khi đó đối phương cũng chỉ là Hoàng cảnh đỉnh phong, còn chưa có đột phá cấp bậc viên mãn!

- Vây khốn một vị cườn giả Hoàng cảnh viên mãn ba ngày ba đêm?

Nhiếp Vân có chút líu lưỡi.

Trận pháp có sát trận, khốn trận, ảo trận cùng với rất nhiều loại hình khác nhau. Tuy rằng Xi Yêu này chỉ sử dụng khốn trận, thế nhưng từ điểm này cũng đã nói rõ chỗ đáng sợ của đối phương.

Bị nhốt trốn cũng không thoát, như vậy chẳng khác nào biến thành thịt cá ở trên thớt. Chỉ bằng vào điểm này cũng đã đủ để nói rõ vị Xi

Yêu này rất là cường đại.

Lại nói, nếu như đối phương không cường đại thì cũng không có khả năng đi được tới đây.

- Tên cao gầy, sắc mặt có chút ngăm đen kia gọi là Ngô Thiền, hắn ta không phải là hậu nhân của Cửu Đế, chỉ là đệ tử của một khách khanh. Đồng thời thực lực cụ thể như thế nào ta cũng không rõ ràng lắm. Ta chỉ biết là hắn ta lĩnh ngộ dung hợp giới vực, sức chiến đấu cũng không kém!

- Lúc trước ở trong bắc lĩnh Hoang Nguyên của Vân Châu từng xuất hiện một đầu hung thú. Khi đó đã có không ít cường giả Hoàng cảnh viên mãn bị nó thôn phệ. Tình hình càng ngày càng khó coi, khiến cho vô số cao thủ nghe tin nó phải chạy mất mật!

- Khi đó Ngô Thiền này một mình tới đó, thành công chém giết đầu hung thú này. Mà lúc ấy hắn ta mới chỉ là Hoàng cảnh đỉnh phong, năm mươi năm trước nghe nói hắn ta đạt được kỳ ngộ, đột phá đến Hoàng cảnh viên mãn. Như vậy nhất định thực lực lại càng tiến thêm một bước... Rốt cuộc là mạnh bao nhiêu, từ khi đó hắn ta cũng chưa từng xuất thủ thêm một lần nào nữa. Cho nên cũng không có tham chiếu, vì vậy ta cũng không dám chắc chắn. Chỉ là ta có thể khẳng định, hắn cũng không yếu hơn so với ta!

Sau đó Nhữ Hạ Vương tử lại chỉ về phía một người, vẻ mặt lại càng thêm ngưng trọng.

- Dung hợp giới vực...

Nhiếp Vân gật đầu một cái.

Sở dĩ hắn mạnh như vậy cũng là bởi vì lĩnh ngộ dung hợp giới vực, cho nên hắn rất rõ ràng chỗ đáng sợ của việc giới vực.

Hắn không biết vị Ngô Thiền này rốt cuộc đã lĩnh ngộ được bao nhiêu loại giới vực. Nếu như chỉ là hai loại thì cũng thôi đi. Thế nhưng một khi vượt qua ba loại, cho dù là đám người Đa Ba vương tử, quả thực cũng khó có thể chống lại đối phương.

- Dù sao ta cũng chỉ đối đầu với hai người Ba Đa, Lưu Mộc, cũng không có ý định gây phiền toái với hắn a! Vạn Giới Vũ Y lần này hắn cũng là một trong những người đứng đầu. Thậm chí còn có nhiều người ủng hộ hơn so với ta a!

Nhữ Hạ Vương tử có chút cười khổ nói.

Đường đường là một trong ba đại vương tử có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế nhất. Thế nhưng còn không được ủng hộ bằng một người ngoài. Chuyện này nói ra khiến cho hắn không khỏi cảm thấy xấu hổ.

- Còn một người nữa, người nọ là ai? Ta thấy mọi người đều cách hắn một chút khoảng cách, có lẽ hắn ta cũng không đơn giản a!

Nhiếp Vân ghi nhớ lai lịch, tình hình của mấy người này vào trong, hai mắt lại nhìn về phía một người cuối cùng.

Người cuối cùng là một vị thiếu niên hình thể cao lớn, so với hắn ước chưng còn cao hơn một cái đầu. Trên người tản mát ra một cỗ khí tức lạnh lùng, giống như không muốn người ta tới gần. Ngay cả đám người Đa Ba vương tử cũng phải cách hắn một khoảng cách. Chỉ sợ người này cũng không dễ ở chung a.

- Hắn gọi là Độc Giác, cũng rất nổi danh, nổi danh là cuồng nhân chiến đấu ở trong Vân Châu thành a!

Nhữ Hạ Vương tử nói.

- Cuồng nhân chiến đấu? Độc giác?

Nhiếp Vân có chút sững sờ:

- Trong nhân loại chúng ta có cái tên đó sao?

- Quả thực hắn không phải là nhân loại, mà là hậu bối tọa kỵ Hỗn Độn Khung Lư thú của Tử Đàn Đế Quân, trời sinh dị chủng, một thân phòng ngự rất là kinh người! Trời sinh đã thích luyện võ, ưa thích chiến đấu cùng với người ta. Không động vào hắn thì cũng bỏ đi. Thế nhưng một khi chọc phải hắn, cho dù là trên đường liếc mắt

nhìn một cái cũng sẽ dẫn tới quyết đấu... Mấu chốt là lực phòng ngự của hắn rất là lợi hại. Cho dù ngươi có đánh tới đau tay thì hắn cũng không bị làm sao cả... Đồng thời trên đầu lại còn có một vị lão tổ thần thú bảo kê. Chính bởi vì như vậy cho nên đám người chúng ta vừa nhìn thấy hắn là lập tức chạy một mạch a!

Nhữ Hạ Vương tử có chút cười khổ nói.

- Hỗn Độn Khung Lư thú?

Nhiếp Vân khẽ gật đầu một cái.

Thần thú khác với nhân loại, huyết mạch truyền thừa càng thêm đáng sợ, hơn nữa tuổi thọ của thần thú lại rất lâu. So với hậu nhân của Tử Đàn Đế Quân, chỉ sợ chênh lệch không biết bao nhiêu bối phận a.

Bối phận càng ít thì huyết mạch lại càng thêm tinh thuần.

Vị Độc giác lão tổ này có thể trở thành tọa kỵ của Tử Đàn Đế Quân, như vậy chỉ sợ thực lực cũng không thể khinh thường. Mà hậu đại của hắn tất nhiên cũng sẽ rất mạnh.

- Thực lực của hắn ta như thế nào?

Phòng ngự Vô Địch cũng không có nghĩa là thực lực cũng mạnh a. Nếu như thực lực không đủ, như vậy cũng chỉ có thể trở thành cái bia cho người ta ngắm.Giống như như ban đầu hắn ở trong cốc vậy, không đủ đểgây sợ.

- Thực lực... Có lẽ cũng không dưới ta! Ngươi cũng biết rồi đó, rất nhiều bí kỹ của thần thú đều có thể truyền thừa, hơn nữa hắn lại có chênh lệch huyết mạch với Hỗn Độn Khung Lư thú cực nhỏ. Đối phương lại chỉ có một hậu bối như hắn. Cho nên tuyệt chiêu của hắn có lẽ cũng có không ít a!

Nhữ Hạ Vương tử cười khổ một cái rồi khẽ lắc đầu.

Vị này Độc Giác lão tổ này thân là tọa kỵ của Đại Đế. Quan hệ của Đại Đế tất sẽ vô cùng tốt. Mà chỉ có một hậu bối như vậy, nếu như

toàn lực bồi dưỡng, vừa có thiên phú cao lại có cao nhân chỉ điểm... Trình độ cường đại không cần phải nói. Chỉ sợ so với mấy người trước đó cũng không yếu hơn chút nào a, thậm chí còn hơn những người trước.

- Ngô Thiền, Xi Yêu, Ma Nghiêm, Độc Giác... Không hổ là Vân Châu thành, quả nhiên là cường giả như mây nha!

Nghe thấy đối phương nói một câu như vậy, Nhiếp Vân gật đầu một cái, lại nói một câu.

Phổ Thiên hoàng triều là một trong chín thế lực lớn ở trong Thần giới, nội tình thâm hậu. Thanh niên tài tuấn tuổi trẻ có rất nhiều cũng là chuyện rất bình thường. Nếu như không có nhiều cường giả tuổi trẻ như vậy, chỉ sợ thế lực lớn như thế cũng không kiên trì được bao lâu mà phải tan nát.

------oOo------

Chương 3364: Thanh niên tài tuấn (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lại nói, sóng sau đè sóng trước, Hỏa Long địa uyên đối với tu vi ý chí của người ta có khảo nghiệm rất lớn. Thực lực không đạt tới thì cũng đã bị đào thải trên đường từ sớm. Người có thể kiên trì đi đến nơi này, đủ để nói rõ điểm cường đại của bọn họ.

- Đúng vậy a, nơi này có không ít cường giả, lần đi thu hoạch Hỏa Long chi tâm này ta cũng không có hi vọng quá lớn!

Trong lòng Nhữ Hạ Vương tử tràn ngập vẻ bất đắc dĩ.

Cạnh tranh với nhiều cường giả như vậy, đổi lại là ai thì chỉ sợ cũng sẽ cảm thấy có chút nhụt chí.

Hơn nữa những người này, không riêng gì thực lực cường đại, quan trọng hơn là sau lưng bọn hắn đều có thế lực rất mạnh. Trên người cũng có thủ đoạn nhiều vô số kể.

Ngươi cảm thấy ngươi có rất nhiều chuẩn bị ở phía sau, át chủ bài trên người cũng rất lợi hại. Thế nhưng trên thực tế đối phương lại còn có nhiều hơn ngươi a.

Cạnh tranh với loại người này, khó trách ngay cả loại thiên chi kiêu tử như Nhữ Hạ Vương tử cũng phải cảm thấy mất đi tin tưởng trong lòng.

- Đừng nản chí, bọn hắn không dễ đối phó. Thế nhưng chúng ta cũng không phải là đèn cạn dầu a! Người cười đến cuối cùng mới là người thắng, hươu chết về tay ai còn không nhất định nha!

Nhìn thấy bộ dáng lúc này của hắn, Nhiếp Vân khẽ cười nói.

Hắn ta nói những người này rất lợi hại, thế nhưng bọn hắn há có thể là nhân vật đơn giản cơ chứ?

- Đúng vậy a, là ta nghĩ nhiều rồi.

Nhữ Hạ Vương tử như được ăn một viên thuốc ăn thần, thoáng cái đã quét sạch tâm tình chán nản, lại vui vẻ không thôi.

Mấy người trước mắt này ở trong truyền thuyết rất lợi hại, thế nhưng bọn hắn cũng không phải là đèn cạn dầu.

Nhữ Hạ hắn thân là người đứng đầu cho ba đại hoàng tử, các loại thủ đoạn cũng tầng tầng lớp lớp. Có thể đi tới bây giờ cũng đã chứng minh được sự cường đại của hắn.

Vị ở trước mắt của hắn hiện tại này cũng vậy, tuy rằng nhìn qua thực lực không được tốt lắm, chỉ có Vương cảnh viên mãn. Thế nhưng lại có thể trong vòng nửa năm ngắn ngủn danh chấn trong toàn bộ Vân Châu thành, thậm chí còn khiến cho Nguyên Dương Đế Quân cũng phải hạ mình xưng hô là huynh đệ.

Hơn nữa hai người Đa Ba vương tử, Lưu Mộc vương tử l;ại nhiều lần phái người quấy rối mà cũng không thể làm gì được hắn... Chỉ bằng vào chuyện này cũng đã có thể nhìn ra điểm cường đại của đối phương.

Ở trong mắt hắn thì người khá cường đại, thế nhưng ở trong mắt của người khác, hai người bọn hắn sao lại không phải là tồn tại đáng sợ cơ chứ?

- Thứ ta sợ là thủ đoạn của Ma Nghiêm kia, cho nê phải cẩn thận một ít!

Thấy hắn đã từ trong thất lạc tỉnh táo lại, Nhiếp Vân lại lặng lẽ truyền âm một câu.

Nhữ Hạ Vương tử có thể cạnh tranh nhiều năm như vậy mà không buông bỏ. Như vậy đã nói rõ tâm tình của hắn vô cùng thành thục và vững vàng. Giờ phút này đột nhiên xuất hiện tình huống thất lạc, nếu như nói không có nguyên nhân, như vậy có đánh chết thì hắn cũng không tin.

Cho nên khả năng lớn nhất chính là vị Ma Nghiêm am hiểu Tâm Ma này đã lặng lẽ ra tay với hắn a.

Người có thể kiên trì đến cuối cùng thì đều là cường giả, mỗi người cũng đều biết nhau. Cho nên trong lòng tự nhiên sẽ sinh ra một loại cảm giác áp bách. Mà vị Ma Nghiêm này chính là dựa vào loại cảm giác áp bách này tăng trưởng cho nên mới khiến cho Nhữ Hạ vương tử nhụt chí.

Tuy nhiên, Nhiếp Vân cũng biết, đây chỉ là thủ đoạn nhỏ mà thôi. Coi như hắn không có đề cập tới tỉnh, bằng vào tâm trí của Nhữ Hạ Vương tử thì cũng có thể nhanh chóng khôi phục lại.

Nhưng mà trong lúc bất tri bất giác lại bị ăn thiệt thòi như vậy sẽ rất dễ chôn xuống một bóng đen không thể chiến thắng ở trong lòng. Khi đó một khi Nhữ Hạ Vương tử gặp lại đối phương, muốn chiến thắng được đối phương cũng sẽ rất khó.

- Đáng giận!

Hắn nghĩ đến được chuyện này thì Nhữ Hạ Vương tử cũng có thể nghĩ đến được. Sắc mặt hắn vô cùng khó coi, quay đầu nhìn về phía Ma Nghiêm. Quả nhiên đã thấy hắn lắc đầu, dường như đang

cảm thấy tiếc hận vì mình đánh lén không có hiệu quả.

Nhìn thấy động tác này của hắn, sắc mặt Nhữ Hạ Vương tử càng thêm khó coi, thân thể nhoáng một cái, đã định ra tay với hắn.

Hắn cònn không có nhúc nhích thì đã nhìn thấy có một bàn tay ngăn cản ở trước mặt hắn.

- Sao vậy?

Nhìn thấy người ngăn cản mình là Nhiếp Vân, Nhữ Hạ Vương tử lập tức dừng lại.

- Đến mà không tiếp chính là phi lễ. Ta biết rõ tâm tình của ngươi hiện tại. Thế nhưng bây giờ cũng không phải là thời cơ tốt để động thủ... Ngươi xem!

Nhiếp Vân chỉ tay về phía trước.

Nhữ Hạ Vương tử nhìn lại về phía trước. Vừa nhìn qua hắn đã không nhịn được sững sờ, lại vội vàng đi thẳng về phía trước, đi vài bước đã tới sau lưng đám người trước mắt.

Phía trước là một mảnh hỏa diễm đang thiêu đốt, vô số dung nham giống như là nước chảy đang không ngừng sôi trào, cuồn cuộn.

Còn chưa tới trước mặt thì đã cảm thấy có một cỗ sóng nhiệt cường đại đập vào mặt, làm cho làn da bị phỏng tới mức phát khô.

Nhìn thấy biển lửa này, toàn bộ mọi người đều dừng lại, không có một ai tiếp tục bước về phía trước.

- Phía trước không có con đường khác, xem ra muốn tìm được Hỏa Long chi tâm, đều đầu tiên là phải thông qua phiến biển lửa đang thiêu đốt này!

- Cái này gọi là Hỏa Long chi hải, là một bước cuối cùng để khảo nghiệm chúng ta. Nếu như có thể thông qua, như vậy mới có thể tới gần Hỏa Long chi tâm, nếu không, ngay cả nhìn thấy cũng không được chứ đừng nói là lấy được!

- Nhiệt độ của Hỏa Long chi hải dường như còn nóng hơn so với nơi khác, khảo nghiệm lần này có chút khó khăn a…

Sắc mặt của đám người Ngô Thiền, Xi Yêu đều có chút ngưng trọng, hai hàng lông mày nhăn lại.

Biển lửa lan tràn ra bốn phía, phong kín tất cả đường đi lại, hơn nữa lại còn không có giới hạn. Liếc nhìn đều là một mảnh không có tậ ncùng. Tất cả mọi người nhìn khắp nơi một vòng, căn bản cũng không thể tìm ra được dấu vết của Hỏa Long chi tâm, nói cách khác... Rất có thể Hỏa Long chi tâm đang ở một bên khác sau biển lửa này!

Muốn đạt được nó, chỉ có thể thông qua nơi này mà thôi!

Tuy nhiên, biển lửa rộng rãi như thế, nhiệt độ lại cường đại như vậy, phải làm thế nào mới có thể thông qua được đây? Cho nên khảo hạch này cũng quá khó khăn a!

- Có thể trực tiếp bay qua được hay không?

Yên tĩnh một hồi, ở bên trong đám người có một đạo thanh âm vang lên.

------oOo------

Chương 3365: Ba Đa thi ân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đại bộ phận mọi người đều là Hoàng cảnh viên mãn, đã sớm có thể phi hành. Mà biển lửa trước mặt lại cực nóng, khó có thể nhịn được. Cho nên nếu đi qua, nhất định sẽ không đi được. Vì vậy nếu như có thể bay qua thì bọn hắn cũng sẽ không ngại mà bay qua.

- Vừa rồi ta đã thử, Hỏa Long chi hải này có chứa lực cắn nuốt rất mạnh, nếu như phi hành mà nói, nếu như đi xa một chút thì cũng sẽ bị thôn phệ xuống dưới!

Ngô Thiền nói ra một câu, cỗ tay khẽ đảo một cái. Lập tức có một thanh thần binh Hoàng cảnh viên mãn xuất hiện ở trong tay hắn. Lực lượng toàn thân bắt đầu khởi động, rồi đột nhiên phát lực một cái.

Sưu!

Thanh thần binh này lập tức bắn về phía trước.

Thực lực của hắn ở trong đám Hoàng cảnh viên mãn cũng được coi là đỉnh phong, lúc này lại dùng hết toàn lực ném ra. Thanh thần binh này lập tức giống như mũi tên cung, mang theo thanh âm nức nở nghẹn ngào điên cuồng xông về phía trước

Nhìn thấy tốc độ binh khí rời khỏi tay đối phương, hai mắt Nhiếp Vân lập tức trở nên ngưng trọng.

Không hổ là thanh niên tài tuấn mà Nhữ Hạ Vương tử luôn tán dương, quả nhiên rất cường đại. Chỉ từ tốc độ ném ra binh khí này, cho dù là hắn, trừ sử dụng Đại Diễn Thiên Cơ kiếm thì mới có thể ngăn cản. Còn những chiêu số khác căn bản không có khả năng ngăn cản được tốc độ ném ra thần binh này.

Ô!

Tuy nhiên, binh khí có tốc độ nhanh như thế, vừa mới đi tới không trung của biển lửa, còn không có bay được bao xa. Mới được khoảng cách mấy chục thước thì đột nhiên lắc lư một hồi, sau đó rơi thẳng xuống phía dưới.

Phù phù!

Binh khí rơi vào trong nước, lập tức đã bị hỏa diễm bao trùm, phát ra thanh âm xì xì, không tới một hô hấp đã biến thành một đám khó trắng.

- Cái gì?

- Ngay cả thần binh Hoàng cảnh viên mãn cũng không thể chịu nổi

sao?

- Chuyện này...

Sắc mặt của tất cả mọi người đều đồng thời biến đổi.

Dựa theo tốc độ ném ra binh khí của Ngô Thiền vừa rồi, cho dù bay ở tỏng Thần giới mấy trăm vạn dặm thì cũng sẽ không rơi xuống. Thế nhưng ở chỗ này không đi được mấy chục thước đã rơi xuống. Từ đó đủ để thấy được lực lượng thôn phệ của Hỏa diễm chi hải!

Quan trọng hơn là, thần binh Hoàng cảnh viên mãn ở trong đó cũng không kiên trì được nổi một hô hấp thì đã bị thiêu đốt tới mức hầu như không còn. Như vậy rốt cuộc nhiệt độ bên trong cao bao nhiêu chứ?

Chuyện này cũng thật là đáng sợ a!

Mặc dù thực lực của đại bộ phận mọi người đều là Hoàng cảnh viên mãn. Thế nhưng lực lượng thân thể và thần binh Hoàng cảnh viên mãn vẫn có chênh lệch nhất định. Ngay cả thần binh cũng không kiên trì được một hô hấp, như vậy bọn hắn thì sao chứ?

Có thể tưởng tượng ra được, nếu như vừa rồi tùy tiện bay qua biển lửa, chỉ sợ còn chưa có bay ra được vài thước thì đã bị cắn nuốt vào. Lập tức hóa thành một đám khói trắng.

- Làm sao bây giờ?

Vừa rồi mọi người vẫn còn lục đục với nhau, nhìn nhau không vừa mắt. Thế nhưng giờ phút này lại cau mày, không còn tâm tư như vậy nữa.

Bọn họ lục đục với nhau đều là vì Hỏa Long chi tâm, hiện tại ngay cả biển lửa trước mắt này cũng không qua được. Như vậy tranh đoạt nữa thì có tác dụng gì cơ chứ?

- Hỏa Long chi hải này bằng vào lực lượng của một người rất khó thông qua. Ta thấy không bằng mấy người chúng ta liên hợp lại với nhau. Qua được trước rồi lại nói, về phần Hỏa Long chi tâm, muốn

có được thì tất cả đều phải dựa vào thực lực của bản thân mình a!

Ngô Thiền tiến lên một bước rồi nói.

- Liên hợp?

Mọi người có chút nghi hoặc nhìn nhau:

- Cho dù là liên hợp, chỉ sợ cũng rất khó có thể thông qua được nơi này a!

Trình độ đáng sợ của Hỏa Long chi hải vừa rồi mọi người cũng đã nhìn thấy vào trong mắt, thực lực của mọi người cũng có hạn. Cho nên dù có liên hợp lại, chỉ sợ cũng không dẫn tới được bao nhiêu tác dụng quá lớn.

- Các vị đều là thanh niên tài tuấn, đại biểu cho cực hạn một phương, rất nhiều thủ đoạn cũng vẫn có a. Tuy rằng Hỏa Long chi hải này rất khủng bố, thế nhưng chỉ cần lấy ra riêng át chủ bài của mình. Như vậy muốn đi qua, chắc hẳn cũng sẽ không quá khó a!

Nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, Ngô Thiền cười lạnh một tiếng.

Nghe thấy hắn nói như thế, tất cả mọi người đều không trả lời, trên mặt hiện lên vẻ khó xử.

Lời đối phương nói cũng là thật, không nói tới ba Đại hoàng tử, cho dù là đám người Xi Yêu, Ma Nghiêm, Độc gíac, sau lưng bọn hắn đều có cường giả Đế cảnh ủng hộ. Cho nên bảo vật trên người cho dù không thể nói là vô cùng vô tận, thế nhưng chắc chắn cũng sẽ không quá thiếu thốn.

Hỏa Long chi hải trước mắt, đối với cường giả Hoàng cảnh viên mãn khác mà nói, khó có thể vượt qua được. Thế nhưng đối với phú nhị đại như bọn họ mà nói, có lẽ sẽ có biện pháp giải quyết.

Chỉ có điều, những người này đều muốn giữ lại át chủ bài của mình. Sợ bị người khác phát hiện ra, cho nên mới xuất hiện cục diện không có người nào nguyện ý xuất đầu như hiện tại.

- Ta cũng có nắm chắc có thể thông qua, tuy nhiên. Tất cả mọi người đều vì cướp đoạt Hỏa Long chi tâm mà đến, đương nhiên không tiện trợ giúp người khác. Vì vậy thứ cho tại hạ vô lễ, ta cáo từ trước.

Đa Ba vương tử tiến về phía trước một bước, lại khẽ hừ một tiếng. Sau đó đi vào Hỏa Long chi hải trước mặt.

Sưu!

Hắn vừa mới dứt lời thì, lòng bàn tay đã lật qua lật lại, bên trong lập tức có một cái cổ thuyền sáng long lanh xuất hiện. Cổ thuyền càng lúc càng lớn, bay thẳng về phía Hỏa Long chi hải ở trước mắt, lẳng lặng đáp xuống mặt nước bằng hỏa diễm.

Cỗ thuyền này nhìn giống như băng phách, trong suốt sáng long lanh, dưới hỏa diễm chiếu rọi, phản xạ ra quang mang chói mắt.

- Băng Phách hàn tinh?

- Thứ này có băng hàn chi thủy ngưng tụ mà thành, trình độ rét lạnh gần với cực địa hàn băng. Là một loại bảo vật băng hàn Vô Thượng, không ngờ hắn ta lại đem nó luyện chế thành một chiếc cổ thuyền a?

- Muốn làm được chuyện này cần thủ bút lớn tới mức nào chứ? Người khác ngay cả một cân cũng không chiếm được, thế nhưng hắn lại dùng để luyện chế thần binh phi hành!

- Không hổ là Đa Ba vương tử, nội tình thật sự quá thâm sâu!

Sau khi nhìn rõ bộ dáng của Cổ thuyền. Tất cả mọi người đều có chút sững sờ, trên mặt lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc.

Dùng Băng Phách hàn tinh để luyện chế thành cổ thuyền, giá trị đã viễn siêu thần binh Hoàng cảnh viên mãn bình thường. So với thần binh bán bộ Đế cảnh cũng chỉ có chênh lệch một tia mà thôi. Vừa mới ra tay đã là thứ này, không hổ là Đa Ba vương tử có được tiếng ủng hộ lớn nhất, thật sự quá đáng sợ.

------oOo------

Chương 3366: Đa Ba vương tử phiền muộn (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm Ầm!

Cổ thuyền do Băng Phách hàn tinh tạo thành rơi xuống phía trên Hỏa Long chi hải, một hồi nước gợn sóng nhộn nhạo lập tức lan tràn, sau đó cổ thuyền đã vững vàng dừng lại bên trên.

Hỏa Long chi hải trước đó không gì không đốt lúc này lại trở nên ngoan ngoãn dịu dàng, không tạo thành được một chút tổn thương nào đối với Cổ thuyền.

Xem ra Hỏa Long chi hải này cũng không phải là vật gì cũng có thể đốt cháy, ít nhất loại bảo vật cấp bậc như Băng Phách hàn tinh này cũng không đốt hết được.

Đa Ba vương tử hất ống tay áo lên, thả người nhảy vào bên trên Cổ thuyền, sau đó quay người muốn đi về phía trước.

Dường như Lưu Mộc vương tử đã có giao dịch nào đó với hắn, người này lập tức theo sát phía sau, bay lên trên. Hai người đứng ở trên bong thuyền, nhìn về phía mọi người đang ở bên bờ biển lửa. Khóe miệng nở nụ cười vui vẻ nhàn nhạt.

- Ba Đa huynh mang theo ta một đoạn đường có lẽ không có vấn đề gì chứ!

Ma Nghiêm mỉm cười, cũng theo sát hai người mà nhảy lên trên boong tàu.

- Đương nhiên không thành vấn đề, nếu như Ma Nghiêm huynh không chê cứ đi cùng với ta là được.

Đa Ba vương tử cười cười.

- Thống khoái như vậy sao? Ngươi hào phóng như vậy. Một lát nữa ta không biết lúc tranh đoạt Hỏa Long chi tâm có nên rat ay với ngươi hay không a.

Ma Nghiêm nhíu mày một phen, lại nói một câu.

Những lời mà hắn nói rất là trực tiếp, ý là Ba Đa ngươi định dùng Cổ thuyền do Băng Phách hàn tinh tạo thành để thu mua nhân tâm. Thế nhưng Ma Nghiêm ta phải nói rõ, ta có thể lên Cổ thuyền của ngươi, thế nhưng cũng sẽ không cảm kích ngươi!

- Ma Nghiêm huynh nói đùa rồi. Nếu như các vị không chê thì có thể đi cùng với ta một chỗ. Về phần Hỏa Long chi tâm chúng ta bằng vào tài năng của mình để tranh đoạt. Tại hạ tuyệt đối không dùng ân tình lần này để áp chế các vị a!

Đa Ba vương tử thản nhiên nói.

- Hừ!

Nghe thấy lời nói của hắn, sắc mặt của Nhữ Hạ Vương tử lập tức trầm xuống.

Rất rõ ràng, Đa Ba vương tử cố ý làm như vậy chính là vì muốn lôi kéo nhân tâm.

Cho dù lúc cạnh tranh Hỏa Long chi tâm thì mọi người sẽ không lưu tình. Thế nhưng dù sao nhân tâm hắn cũng đã thu mua được. Cho nên phàm là người đã từng lên chiếc Cổ thuyền của hắn. Về sau lúc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, những người này không có khả năng ngang nhiên trở mặt với hắn.

- Đã như vậy thì ta cũng không khách khí nữa. Dù sao ta cũng không có biện pháp thông qua được Hỏa Long chi hải này!

Thân thể của Ma Nghiêm tung lên, nhảy lên trên bên Cổ thuyền.

Đối với người khác mà nói, nếu như nhận ân mà không báo rất có thể sẽ trở thành Tâm Ma. Thế nhưng đối với hắn mà nói, căn bản không phải là chuyện gì quá lớn.

- Ngô huynh, Xi huynh, Độc giác huynh, ba người các ngươi có muốn đi cùng một chỗ với ta hay không?

Thấy Ma Nghiêm đã không quan tâm mà nhảy lên trên cổ thuyền, vẻ mặt của Đa Ba vương tử không thay đổi mà lại còn mỉm cười, quay đầu sang mời những người khác.

Trong mấy người còn lại mà hắn gọi không có Nhữ Hạ và Nhiếp Vân, rất rõ ràng, hắn muốn làm cho mấy người này khó coi.

- Đa Ba vương tử đã có thịnh tình như vậy thì chúng ta cũng sẽ không khách khí!

Ba người Ngô Thiền, Xi Yêu, Độc Giác còn chưa nói thì Nhiếp Vân đã dẫn đầu cười mở miệng.

Lời còn chưa dứt thì hắn đã kéo Nhữ Hạ Vương tử ở bên cạnh một cái, sau đó thả người nhảy lên trên Cổ thuyền.

- Ồ?

Vốn ý định ban đầu của Đa Ba vương tử là mời đám người Ngô Thiền. Không quan tâm tới hai người Nhữ Hạ và Nhiếp Vân, khiến cho bọn hắn xấu mặt khó coi. Thế nhưng hắn nằm mơ cũng không có nghĩ tới Nhiếp Vân này không có chút ngại ngùng nào mà trực tiếp mặt dày mày dạn mở miệng... Ta cũng không có mời ngươi a?

Sao da mặt ngươi lại dày như vậy cơ chứ?

- Vốn ta còn cảm thấy như vậy sẽ không tốt, không cố sức lại đi cưỡi Cổ thuyền của ngươi. Như vậy cũng khó mà ăn nói... Ai ngờ vương tử lại thành khẩn mời như vậy, từng lời đều vô cùng chân thành. Nếu như ta không lên, như vậy cũng quá là không biết xấu hổ... Cho nên ta chỉ có thể quấy rầy vương tử mà thôi.

Lúc Nhiếp Vân nói chuyện, vẻ mặt có xấu hổ và ngại ngùng, cũng có chút bất đắc dĩ. Giống như hắn lên Cổ thuyền là vì Đa Ba vương tử dốc sức liều mạng mời. Mà vốn ý định ban đầu của hắn không phải là tới. Bởi vì không muốn làm cho đối phương khó chịu cho

nên mới miễn cưỡng đi lên Cổ thuyền vậy.

Trong ánh mắt của hắn tràn ngập vẻ bất đắc dĩ.

- Ngươi...

Nghe thấy lời nói vô sỉ của hắn, Đa Ba vương tử cảm thấy phổi mình như sắp nổ tung, sắc mặt nhăn nhó. Hắn không khỏi hừ lạnh một tiếng, lại nói:

- Nhiếp huynh khách khí rồi. Vốn ý định ban đầu của tại hạ cũng không định mời nhị vị lên Cổ thuyền. Nhữ Hạ Vương tử và Nhiếp huynh đều là người có bản lĩnh lớn. Chiếc Cổ thuyền này của ta quá nhỏ...

- Vương tử khiêm tốn rồi.

Nhiếp Vân ngắt lời của hắn, vẻ mặt tràn ngập chính khí, nói:

- Băng Phách hàn tinh chính là chí bảo Vô thượng trong Thần giới, người bình thường muốn có được một cân nửa lượng cũng phải tốn một cái giá rất lớn. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ta cũng không tin có người lại có thể tìm ra tìm được nhiều như vậy. Lại còn chế tạo ra một chiếc cổ thuyền a. Cổ thuyền hơi nhỏ, tuy nhiên, chỉ cần chúng ta hơi xích vào nhau một chút thì vẫn có thể ngồi đủ. Yên tâm đi, hai người chúng ta cũng sẽ chú ý!

Vốn Đa Ba vương tử còn đỡ một ít, thế nhưng nghe thấy hắn nói như thế, thiếu chút nữa đã không nhịn được mà phải phun ra một ngụm máu tươi, sắp bị tức chết.

Khiêm tốn? Khiêm tốn cái con bà ngươi a!

Còn có cái gì mà Cổ thuyền hơi nhỏ. Điểm chính mà ta nói chẳng lẽ ngươi không nghe thấy sao? Chẳng lẽ ngươi không có nghe ra được ý tứ trong lời nói của ta hay sao?

Ý ta là nói Cổ thuyền của ta nhỏ, không thể nào chứa được đại thần như hai người các ngươi a..

- Ha ha! Vị Nhiếp huynh này ta đã sớm nghe nói qua tên tuổi. Thế nhưng hôm nay mới là lần đầu tiên nhìn thấy, quả nhiên khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn ah! Rất hợp khẩu vị của ta!

Đa Ba vương tử còn đang định nói chuyện thì lại có tiếng cười vang lên, Độc Giác này cũng bay lên boong tàu, mở miệng cất tiếng cười to.

Hắn tính cách ngay thẳng, đối với những chuyện cong cong thẳng thẳng của Đa Ba vương tử cũng không thích, giờ phút này nhìn thấy Nhiếp Vân vẽ mặt đối phương trần trụi như vậy. Quả thực hắn đã có chút không nhịn được.

------oOo------

Chương 3367: Đa Ba vương tử phiền muộn (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hừ!

Lời nói của Độc Giác giống như là đổ nước lạnh vào vào trong cái chảo nóng. Đa Ba vương tử không nhịn được nữa mà hai mắt híp lại, sát khí trên người lập tức sôi trào.

Hắn thân là đệ nhất vương tử ở trong Vân Châu thành, được vô số người tôn kính. Hắn đâu có thể nhịn được cục tức này cơ chứ?

Hắn đang muốn liên thủ với hai người Lưu Mộc đuổ ihai người Nhiếp Vân, Nhữ Hạ không biết xấu hổ này ra khỏi Cổ thuyền thì sắc mặt đột nhiên cứng đờ. Ngón tay liên tục vung vẩy, cũng không dám động thủ được nữa.

Bởi vì hai người mà bọn họ đang định đối phó chẳng biết từ khi nào đã ngồi xổm xuống, dùng vẻ mặt vô tội để nói chuyện.

- Nhữ Hạ Vương tử, Băng Phách hàn tinh là chí bảo Thượng cổ. Ngươi nói nó có chắc không? Nếu như ta ta toàn lực công kích mà nói, như vậy Cổ thuyền này có thể chịu được hay không a?

Nhiếp Vân giống như một đứa trẻ con hiếu kỳ, bàn tay đặt lên trên bong thuyền.

- Bảo bối lợi hại như vậy có lẽ có thể chịu được a. Không bằng thử xem một chút.

Nhữ Hạ Vương tử ra vẻ không ngại lớn chuyện, hắn cũng ôm lấy cái cằm của mình mà trầm tư.

- Các ngươi…

Đa Ba vương tử cảm thấy mình như sắp điên.

Có thể đoán ra được, nếu như hắn thực sự dám động thủ thì hai người này tuyệt đối sẽ không nương tay. Khi đó cả hai tất sẽ trực tiếp đánh nát chiếc Cổ thuyền này.

Cho dù Cổ thuyền vỡ nát, Đa Ba vương tử cũng có vô số thủ đoạn, cho nên cũng không đến mức rơi vào Hỏa Long chi hải mà chết. Thế nhưng kiện bảo vật này cũng sẽ trực tiếp bị hủy!

Cổ thuyền được luyện chế từ Băng Phách hàn tinh giá trị to lớn, cho dù là thân gia như hắn cũng không chịu nổi tổn thất.

Vô sỉ!

Thật sự quá vô sỉ!

Sưu!

Hít sâu một hơi, ngăn chặn trong lòng đang xao động, sắc mặt Đa Ba vương tử lại trở lại bình thường.

Nếu như không có biện pháp cưỡng ép đè nén tâm tình. Như vậy sẽ không thể nào lăn lộn tới địa vị như ngày hôm nay được.

- Ta tế đem cỗ thuyền tế chính là muốn để cho mọi người thuận tiện vượt biển lửa. Cho nên nếu như ta mở miệng thì chư vị cũng không nên từ chối!

Cười cười, Đa Ba vương tử nói một câu.

Từ lúc nổi giận định ra tay cho đến lúc vẻ mặt hiền lành chỉ có vài giây. Thế nhưng nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì căn bản sẽ không thể tưởng tượng ra được.

Hắn cũng đã nhìn ra, Nhiếp Vân và Nhữ Hạ vương tử trước mắt này muốn chọc giận hắn một cách trần trụi. Muốn phá hỏng tâm cảnh của hắn, nếu như quả thực hắn tức giận động thủ, như vậy cũng đã coi như trúng kế.

Cho nên mặc dù trong lòng giận dữ. Thế nhưng trên mặt lại không có một chút biểu hiện nào khiến cho người ta có thể lấy cớ nắm bắt.

- Mọi người nghe thấy chưa, Đa Ba vương tử đã rộng lượng như vậy thì Ngô huynh, Xi huynh, cũng tới đi a!

Nhữ Hạ Vương tử biết rõ mục đích của Nhiếp Vân, cho nên lúc này cũng cười ha hả, lại mời Ngô Thiền, Xi Yêu đi lên.

- Cung kính không bằng tuân mệnh!

Ngô Thiền nhảy lên trên Cổ thuyền.

- Ta lên thuyền là được Nhữ Hạ Vương tử mời, cho nên ta sẽ không cảm kích ngươi!

Xi Yêu tương đối âm hiểm, hắn nhìn Đa Ba vương tử rồi nói.

Những lời này mang theo ý tứ châm ngòi, thế nhưng giờ phút này dừng như Đa Ba vương tử cũng không nghe thấy vậy. Hắn nhẹ nhàng cười nói:

- Ta cũng chỉ thuận tay mà làm, không cần cảm kích...

- Tất cả mọi người đã lên thuyền, Đa Ba vương tử. Ngươi còn không mau lái thuyền đi!

Nhiếp Vân ngắt lời Đa Ba vương tử đang ra vẻ rộng lượng, nói.

- Được.

Sắc mặt của Đa Ba vương tử lần nữa trở nên khó coi.

Tiểu tử này thật đáng giậ, thật vất vả hắn mới đè xuống lửa giận, thế nhưng thiếu chút nữa đã bị thiêu đốt lại.

Ta cũng không phải là thuộc hạ của ngươi, ta hảo tâm cho ngươi lên thuyền mà lại còn trở thành người hầu cho ngươi sai bảo a..

Sưu sưu!

Cổ thuyền Băng Phách hàn tinh xé rách dung nham cực nóng, nhanh chóng chạy về phía trước.

Cổ thuyền này là Đa Ba vương tử tốn một cái giá cực lớn mới có thể đạt được. Vốn hắn tưởng rằng ở chỗ này hắn có thể ngạo nghễ đi về phía trước, khiến cho tất cả mọi người ghen ghét. Thế nhưng ai ngờ lại biến thành người chèo thuyền, khiến cho hắn tức giận nhưng mà lại không thể làm được gì.

Một khi tức giận, thuyền chẳng những để cho người ta ngồi không. Mà đối phương cũng không có cảm kích, không cẩn thận còn đắc tội với người khác.

Lần này vốn hắn phải thu mua nhân tâm, có cơ hội trang bức. Thế nhưng lại bị Nhiếp Vân này làm cho nổi giận trong lòng.

Thật sự quá đáng giận!

- Ngay cả thần binh Hoàng cảnh viên mãn cũng có thể bị hòa tan. Cổ thuyền đi trong Hỏa Long chi hải mà lại không có bất kỳ vấn đề nào. Cổ thuyền luyện chế từ Băng Phách hàn tinh quả nhiên quá lợi hại...

Trong lúc Đa Ba vương tử đang âm thầm cắn răng thì trong đám người lại có một tiếng cảm khái truyền đến. Mà người nói chuyện chính là Nhiếp Vân kia.

Sao tên này lại đột nhiên mở miệng khen như vậy chứ?

Chẳng lẽ lương tâm đột nhiên bạo phát sao?

- Chỉ là... Đáng tiếc!

Lúc hắn đang định nói chuyện thì thiếu niên kia lại đột nhiên cảm khái.

- Đáng tiếc? Bảo vật như vậy không biết vì sao Nhiếp huynh lại cảm thấy đáng tiếc cơ chứ?

Nhữ Hạ Vương tử ra vẻ nghi hoặc hỏi.

- Ài, đáng tiếc bảo vật này quá lớn, không thể đặt ở trong mật thất, nếu không...

Nhiếp Vân vừa nói vừa lắc đầu, vẻ mặt tiếc hận, vô cùng thật lòng. Khiến cho người ta không tự chủ được cảm thấy khổ sở.

- Ngươi...

Trước mắt Đa Ba vương tử tối sầm, thiếu chút nữa đã bất tỉnh.

Ngươi có thể biết hổ thẹn một chút có được hay không?

Có lẽ đám người Ngô Thiền không nghe rõ vì sao hắn lại nói như vậy, thế nhưng sao Đa Ba vương tử lại không biết cơ chứ?

Ý tứ của hắn rất đơn giản, bảo vật này quá lớn, không thể đặt vào bên trong mật thất, nếu như có thể ném vào. Như vậy sẽ như mấy ngày hôm trước, bị đối phương càn quét sạch mật thất... Đã sớm bị hắn trộm đi, trở thành bảo bối của hắn!

Ngươi trộm đồ vật của ta, ta còn chưa có tìm ngươi tính sổ mà lúc này ngươi lại nói như vậy…

Đa Ba vương tử cảm thấy khí toàn thân run rẩy không thôi. Đồng thời cũng đau lòng tới mức không ngừng vặn vẹo.

Trong mật thất chính là bảo bối mà hắn sưu tập vô số năm a. Bên trong mấu chốt còn có cực địa hàn băng và Tầm Hướng châm... Nếu như tiểu tử này không nói tới mà nói, trải qua hơn một ngày điều chỉnh hắn đã có thể tạm thời dằn xuống. Thế nhưng lúc này nhắc tới lại khiến cho hắn càng thêm đau lòng.

------oOo------

Chương 3368: Hỏa Long chi thạch

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhiếp Vân, không giết ngươi thì ta sẽ không gọi là Ba Đa!

Trên mặt vặn vẹo, trong lòng hắn hung dữ thề thốt một câu.

Đã lớn như vậy, thân lại là vương tử có thiên phú tốt. Hắn luôn xuôi chèo mát mái. Cho dù là phụ thân hắn cũng chưa có tạo thành cản trở lớn như vậy đối với hắn..

Không giết người này, chỉ sợ sau này đối phương sẽ trở thành tâm ma của hắn. Cho dù về sau có trở thành hoàng đế của Phổ Thiên hoàng triều thì chuyện này thời thời khắc khắc sẽ quanh quẩn ở trong lòng hắn, không có cách nào diệt trừ được.

- Nếu như đặt ở trong mật thất, hiện tại chỉ có hai người chúng ta ngồi. Khi đó không phải Hỏa Long chi tâm cũng sẽ tới tay chúng ta hay sao?

Nhữ Hạ Vương tử nghe xong đã biết rõ ý tứ của hắn. Người này cố nén xúc động muốn cười phá lên, cười thật to, lại phối hợp nói ra một câu.

- Đúng vậy a, so sánh như vậy quả thực ta không bằng Ba Đa huynh, chuẩn bị quan trọng như thế, không ngờ lại cam lòng mang ra cho chúng ta cùng đi. Phần rộng rãi này ta tự nhận không bằng!

Nhiếp Vân lắc đầu, vẻ mặt vô cùng thành thật nói.

Rõ ràng là khích lệ, thế nhưng rơi vào trong tai của Đa Ba vương tử lại giống như là đang châm chọc, khiến cho hai nắm tay của hắn lần nữa phải xiết chặt một cái.

Rộng rãi? Rộng rãi cái rắm, vừa rồi ta chỉ thuận miệng nói một câu, định kiếm nhân tình. Thuận tiện lại khiến cho các ngươi không chịu nổi... Thế nhưng ai ngờ hai người các ngươi lại không biết xấu hổ như vậy, trực tiếp xông lên trên Cổ thuyền.

Ngồi Cổ thuyền của ta thì cũng thôi đi, không ngờ lại còn ra châm chọc như thế.

Lúc này trong lòng Đa Ba vương tử quả thực có xúc động tiến lên, bóp chết sống hai người này.

- Mau nhìn phía trước, đó là cái gì?

Trong lúc trong lòng hắn đang buồn bực khó nhịn, bên trong đám người không biết là ai kêu lên một tiếng.

Nhìn lại về phía trước có một ngọn núi dài rộng chừng mười trượng đột nhiên xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Có một ngọn núi cũng không có gì là kỳ quái, mấu chốt là toàn thân ngọn núi này trong suốt, không giống nham thạch cũng không giống như thủy tinh mà lại giống như một ngọn núi băng vậy.

Ở trong Hỏa Long chi hải không gì không đốt lại có một ngọn núi băng... Bất kể nói như thế nào đều vô cùng quái dị.

- Núi băng? Chẳng lẽ cũng là Băng Phách hàn tinh hay sao?

- Không đúng, tuy rằng Băng Phách hàn tinh rét lạnh, thế nhưng lại không có đả thương tới người ta. Ngọn núi băng ở phía trước này được sương trắng bao phủ, tuy rằng còn chưa đến trước mặt thế nhưng lại khiến cho ta có một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm!

- Ta cũng cảm thấy nguy hiểm… Chắc hắn không phải là cực địa hàn băng a!

- Không phải là cực địa hàn băng, thứ này ta đã từng thấy qua, không có bá đạo như vậy...

Tất cả mọi người trên Cổ thuyền đều nhìn nhau không vừa mắt, thế nhưng lúc này gặp được chuyện không thể giải quyết, mọi người vẫn thống nhất bỏ qua khúc mắc, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng thảo luận với nhau.

Trước mắt ngọn núi băng kia còn cách mọi người khá xa. Thế nhưng lại khiến cho người ta có một loại cảm giác bá đạo đến cực điểm, giống như chỉ cần tới gần thì sẽ trực tiếp bị đánh chết, không có một chút ngoại lệ nào.

- Cảm giác này có phải là thật hay không, cứ thử xem một chút rồi lại nói!

Ngô Thiền lần nữa xuất ra một thanh thần binh Hoàng cảnh viên mãn.

Giờ phút này khoảng cách của Cổ thuyền với ngọn núi băng chỉ còn vài chục thước. Mọi người không dám bay qua, thế nhưng bằng vào thực lực của hắn, một thanh thần binh Hoàng cảnh viên mãn vẫn có thể ném tới phía trước được.

Chỉ cần ném binh khí qua đó, tiến hành công kích đối với băng sơn. Như vậy cũng có thể xác định được cảm giác vừa rồi là thật hay là giả.

Ô ô ô!

Thần binh Hoàng cảnh viên mãn mang theo thanh âm nức nở nghẹn ngào nhanh chóng vọt tới ngọn núi băng, lực lượng quá nhanh khiến cho không gian vỡ ra.

Sưu!

Bên trên ngọn núi băng tức thì có một đám sương trắng sinh ra.

Thần binh có uy lực như thế đụng một cái với sương trắng lại lập

tức hóa thành tro tàn, biến mất tại chỗ. Tốc độ biến mất so với rơi vào bên trong Hỏa Long chi hải còn nhanh hơn, còn đáng sợ hơn nhiều.

- Chuyện này...

Mọi người chỉ cảm thấy da đầu mình run lên, không khỏi nhìn nhau.

Ngọn núi băng trước mắt này quả thực quá đáng sợ.

Nếu như không thử một chút, tùy tiện xông về phía trước. Chỉ sợ tất cả mọi người cũng không thể kiên trì được quá một hô hấp a.

- Thứ này chỉ sợ không phải là một ngọn núi băng a!

Hai mắt Ngô Thiền nhìn thẳng về phía nơi binh khí vừa mới biến mất ở trước mắt. Hắn do dự một chút rồi mới chậm rãi nói ra một câu.

- hông phải là một ngọn núi băng sao?

Tất cả mọi người đều nhìn về phía hắn.

Mặc dù thứ này nhìn qua nhỏ hơn núi, thế nhưng chỉ tính phần xuất hiện ở phía trên mà thôi. Thể tích phía dưới chỉ sợ sẽ rất lớn, đủ để gọi là núi. Mặt khác, cả chỉnh thể của nó óng ánh long lanh, giống như là một khối băng cực lớn, như vậy không phải là núi băng thì là cái gì chứ

- Ta cảm thấy rất giống... Hỏa Long chi thạch!

Ngô Thiền nói.

- Hỏa Long chi thạch?

- Đó là cái gì? Sao ta lại chưa từng nghe nói qua chứ?

Tất cả mọi người đều sững sờ.

- Hỏa Long chi thạch? Thực sự có thứ này hay sao?

Khác với mọi người đang kỳ quái, Độc Giác đột nhiên lại nói một câu.

Bản thể của Độc Giác là thần thú, gần đây thô lỗ. Thứ mà người khác không biết có lẽ hắn cũng đã từng nghe nói qua. Hắn vừa mới lên tiếng đã khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người tập trung về phía hắn.

- Ta cũng chỉ nghe lão tổ nhà chúng ta nói. Hỏa Long chi thạch là cực hạn của hỏa diễm, lão tổ đã từng gặp. Bộ dáng cụ thể là cái gì thì người cũng không nói. Nếu như ngươi không nói tới cái tên này, có lẽ ta cũng không nghĩ ra được!

Thấy mọi người nhìn mình, Độc GIác có chút xấu hổ gãi gãi đầu nói.

Thấy hắn nói không rõ ràng, mọi người lại một lần nữa nhìn về phía Ngô Thiền, hy vọng hắn có thể cho mọi người một lời giải đáp.

- Độc Giác huynh nói không sai!

Ngô Thiền cũng không keo kiệt mà lập tức lên tiếng:

- Hỏa Long chi thạch thực sự là cực hạn của hỏa diễm, hoàn toàn là do hỏa diễm ngưng tụ mà thành!

- Thế nhưng... Sao chúng ta nhìn lại giống như núi băng cơ chứ?

- vật cực tất phản, thứ gì đó nếu như đến mức tận cùng cũng đều có thể tương thông, tương dung! Hỏa Long chi thạch là cực hạn của hỏa diễm, trên thực tế không khác gì một khối băng. Nếu như chỉ nhìn từ bề ngoài đơn thuần thì giữa cả hai cũng không có gì là khác biệt cả! Tuy nhiên, một khi hỏa diễm trong đó phóng ra lại có thể hủy thiên diệt địa. Có thể nhẹ nhõm thiêu đốt một vị cường giả Hoàng cảnh viên mãn thành tro bụi a!

------oOo------

Chương 3369: Hỏa Long chi tâm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngô Thiền chậm rãi nói.

- Tương thông tương dung?

Nhiếp Vân gật gật đầu, đồng ý với lời này của đối phương.

Đại đạo ba ngàn, nói là phức tạp, có rất nhiều. Thế nhưng trên thực tế nhưng lại là trăm sông đổ về một biển, rất nhiều thứ nhìn như hoàn toàn khác nhau. Thế nhưng nếu như cẩn thận cân nhắc, tu luyện tới cực hạn thì đều có chỗ giống nhau. Cũng giống như ba ngàn đan điền của hắn vậy, có thể dung hợp vào cùng một chỗ, cũng có thể chia lìa ra. Tạo thành một loại thuộc tính khác biệt với nhau.

- Liệu có phải... Sau khi tất cả đại đạo dung hợp vào làm một thì sẽ hình thành một loại đại đạo mới hay không?

Đột nhiên, trong lòng Nhiếp Vân toát ra một suy nghĩ kinh người như vậy.

Ba ngàn đại đạo, rườm rà phức tạp, tu luyện tới cực hạn cũng đều có ý tương thông với nhau. Liệu có thể... Ba ngàn đại đạo đều thuộc về một loại đại đạo mà diễn sinh ra hay không?

Cũng giống như... Chủ đan điền của hắn vậy.

Đan điền ở trong cơ thể hắn, mỗi một loại đều đại biểu cho một loại đại đạo, mà những đan điền này cũng đều là từ chủ đan điền mà diễn sinh ra... Chính bởi vì như thế cho nên nếu như hắn muốn dung hợp những đại đạo này vào làm một, so với những người khác sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Dù sao chủ đan điền cũng giống như mẫu thể vậy. Những đại đạo khác lại giống như là chi nhánh, dùng mẫu thể làm hạch tâm. Cho nên, nếu như muốn làm cho toàn bộ đại đạo dung hợp, chuyện này vẫn có thể làm được một cách dễ dàng.

- Trước đó ta đem rất nhiều loại đại đạo dung hợp lại với nhau. Thế nhưng vẫn là tách riêng ra, cũng không có tạo thành một loại duy nhất... Nếu như đem những loại đại đạo này dung hợp tạo thành một loại. Như vậy liệu có thể xảy ra bay vọt về chất hay không a?

Nghĩ vậy, trong lòng Nhiếp Vân lập tức có chút căng thẳng.

Trước kia khi Nhiếp Vân dung hợp đại đạo, trên thực tế chỉ là bởi vì một loại có tác dụng. Hắn đem hai loại đại đạo khác biệt dung hợp vào cùng một chỗ để có thể thi triển ra uy lực của hai loại đại đạo.

Hiện tại suy nghĩ của hắn đã khác, là dung hợp hai loại đại đạo vào một chỗ nguyên vẹn. Khiến cho cả hai triệt để biến thành một loại!

Dung hợp trước đó giống là đem hai cái dây thừng cuốn thành một cái. Nhìn qua giống như dung hợp, thế nhưng trên thực tế vẫn còn có một ít khác biệt. Nếu như thật sự không muốn kết hợp thì còn có thể chia lìa ra được. Mà dung hợp bây giờ hắn đang suy nghĩ chính là đem hai loại chất lỏng màu sắc khác biệt ném vào một chỗ. Tạo thành một hỗn hợp mới.

Như vậy cho dù về sau muốn chia ra thì cũng không có cách nào làm được.

Tuy nhiên, hậu quả khi làm như vậy đó là. Đồ vật sau khi dung hợp sẽ biến thành thứ gì đó mà ngay cả chính bản thân hắn cũng sẽ không biết!

Cũng giống như màu đỏ và màu vàng dung hợp vào với nhau vậy. Cũng không phải là đỏ vàng giao nhau, mà là... Màu vàng. Mà màu xanh lá và màu xanh da trời dung hợp vào cùng một chỗ thì sẽ biến thành giống như màu xanh vậy.

Một khi đại đạo chính thức dung hợp sẽ xảy ra kết quả như thế nào, dù là ai cũng không thể nào biết được. Kết quả ra sao cũng không ai có thể dự đoán trước.

- Chuyện này có thể thử một chút!

Nghĩ đến điểm này, trong mắt của Nhiếp Vân hiện lên vẻ quyết đoán.

- Nếu như muốn thử nghiệm, như vậy ta nên dùng hai loại đan điền nào đây?

Đại đạo khác biệt, cho dù có thử nghiệm thì cũng không thể làm xằng làm bậy. Bởi vì một khi không cẩn thận sẽ khiến cho bản thân tẩu hỏa nhập ma, khi đó có chết cũng sẽ không biết mình chết như thế nào.

- Hình thể của Hỏa Long chi thạch ở trước mắt này giống như khối băng vậy. Cũng tương tự với cực địa hàn băng, giữa cả có đặc tính giống nhau. Đối với Hàn Băng đại đạo và Hỏa diễm đại đạo cũng có dẫn dắt rất lớn.

Trong lòng suy tư, hai mắt của Nhiếp Vân rơi vào bên trên Hỏa Long chi thạch ở trước mắt.

Sưu!

Cùng lúc đó, cực địa hàn băng xuất hiện ở trong Nạp Vật thế giới.

Một là cực hạn của thuộc tính hỏa diễm, một là cực hạn của thuộc tính hàn băng. Cả hai hoàn toàn trái ngược với nhau. Thế nhưng từ ngoại hình lại cơ hồ hoàn toàn không nhìn ra được.

- Mau nhìn kìa.

- Đó là cái gì?

Nhiếp Vân đang trầm tư thì lại có một tiếng quát vang lên, hắn ngẩng đầu nhìn lại về phía trước, trong lòng không nhịn được có chút sững sờ.

Bởi vì Hỏa Long chi thạch ở trước mắt, sau khi thiêu đốt đi thần binh Hoàng cảnh viên mãn của Ngô Thiền. Ở trung tâm lại có quang mang ôn nhuận lóe lên, một thứ gì đó từ từ hiện lên ở bên trong, đang không ngừng nhảy lên, giống như là một quả tim còn sống vậy.

- Chẳng lẽ... Thứ này là Hỏa Long chi tâm?

- Nhất định là vậy, Hỏa Long chi tâm hình thành ở chỗ tinh thuần nhất của hỏa diễm. Nó xuất hiện ở trong Hỏa Long chi thạch cũng là chuyện rất bình thường!

- Ta còn tưởng rằng sẽ ở phía đối diện của Hỏa Long chi hải, không nghĩ tới nó lại xuất hiện ở chính giữa Hỏa Long chi hải!

Mọi người cũng không nghi hoặc được bao lâu thì hai mắt lập tức tràn ngập lửa nóng.

Không cần đoán bọn họ cũng biết, thứ này nhất định là Hỏa Long chi tâm!

Không những có thể sinh tồn ở trong Hỏa Long chi thạch, hơn nữa còn không ngừng nhảy lên. Nếu như đây không phải là mục tiêu mà bọn hắn đang tìm kiếm, quả thực bọn hắn không nghĩ ra sẽ là cái gì.

- Đã tìm được Hỏa Long chi tâm. Như vậy ai muốn đoạt được nó thì cứ dùng tất cả thủ đoạn của mình.

- Đó là đương nhiên, đạt được là may mắn. Nếu như không chiếm được thì cũng chỉ có thể trách mình tài nghệ không bằng người mà thôi.

- Bắt đầu đi, trong các ngươi ai lên trước?

Tìm được mục tiêu, mọi người cũng không vội vã tranh đấu mà đồng loạt nhìn về phía trái tim ở trung tâm Hỏa Long chi thạch.

Tiên hạ thủ vi cường, người xuất thủ trước sẽ có cơ hội thành công rất lớn. Thế nhưng đã có kinh nghiệm thần binh Hoàng cảnh viên mãn biến thành bụi phấn trước đó. Trong lúc nhất thời cũng không có ai dám đứng ra đầu tiên.

Uy lực của Hỏa Long chi thạch này thật sự quá lớn, bọn hắn sợ nếu như là người tiến lên đầu tiên thì sẽ trở thành chim đầu đàn.

- Nếu như muốn có được Hỏa Long chi tâm, đầu tiên phải phá vỡ Hỏa Long chi thạch. Mà muốn phá vỡ Hỏa Long chi thạch, đầu tiên cần phải tới gần... Ta thấy chúng ta thử xem ai có thể tới gần Hỏa Long chi thạch, khi đó rồi mới lại quyết định quyền sở hữu Hỏa Long chi tâm a!

Thấy không có người nào định nhúc nhích, Ngô Thiền lập tức mở miệng nói.

------oOo------

Chương 3370: Hỏa Long chi tâm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không sai, các ngươi không động thủ thì ta sẽ tới!

Độc Giác đi về phía trước một bước, đi tới biên giới của Cổ thuyền, tới gần Hỏa Long chi thạch.

Những người khác thấy hắn muốn động thủ cho nên cũng lập tức nhìn theo, cũng không có ý định ngăn cản.

Ngô Thiền nói đúng, nếu như muốn đạt được Hỏa Long chi tâm, đầu tiên phải tới gần được Hỏa Long chi thạch. Nếu như ngay cả điểm này cũng không làm được, như vậy có nói những chuyện khác cũng là vô nghĩa.

Đã như vậy, đương nhiên bọn hắn cũng muốn nhìn xem uy lực cụ thể của Hỏa Long chi thạch ra sao. Mà Độc Giác này cũng chính là người thửu nghiệm tốt nhất.

- Độc Giác huynh, Hỏa Long chi thạch nguy hiểm vô cùng. Nếu như ngươi không có nắm chắc, tốt nhất không nên đụng vào!

Độc Giác tính cách ngay thẳng, Nhiếp Vân có chút hảo cảm cho nên mới mở miệng khuyên nhủ.

- Yên tâm đi!

Độc Giác cất tiếng cười to:

- Ý tứ của bọn hắn ta hiểu rõ, muốn để cho ta thử nông sâu... Tuy nhiên, cũng không có gì, chờ sau khi ta có được Hỏa Long chi tâm, khi đó ai cũng đừng vọng tưởng đoạt đồ trong tay ta. Một đám người nhát gan!

Người khác nói hắn có chút lỗ mãng, thế nhưng hắn cũng không có ngốc, nếu không thì hắn cũng khôn thể tu luyện được tới cảnh giới như thế.

Tất cả mọi người đều bất động, đương nhiên hắn cũng biết rõ nguyên nhân là gì.

Người thứ nhất động thủ nhìn như là nguy hiểm, thế nhưng lại thực sự có kỳ ngộ rất lớn. Một khi đắc thủ, muốn làm cho hắn nhổ ra bảo vật, chuyện này không có khả năng a!

Dù sao, chỉ cần đồ đã đến tay, trong lòng mặc niệm ba lượt câu ta muốn đi ra ngoài. Khi đó bản thân sẽ bị thuấn di rời đi, cho dù tất cả mọi người muốn vây công thì cũng không làm nên chuyện gì a.

Không có cách nào khuyên can, Nhiếp Vân cũng không nói thêm lời nào nữa.

Trên thực tế hắn cũng muốn nhìn một chút xem Hỏa Long chi thạch có uy lực như thế nào.

Sưu!

Không quan tâm tới mọi người đang nhìn bên cạnh, bàn tay của Độc Giác duỗi về phía trước, một đạo quang mang màu trắng hiện lên, lập tức biến thành một cái móng vuốt cực lớn.

Bên trên móng vuốt có lân phiến và tầng á sừng dày đặc, lực phòng ngự kinh người.

- Tới cho ta!

Bàn tay biến trở về bản thể, lòng tin của Độc Giác lập tức tăng lên nhiều. Sau đó bàn tay lập tức chộp về phía Hỏa Long chi thạch.

Giờ phút này khoảng cách của Cổ thuyền với Hỏa Long chi thạch cũng không xa, chỉ có vài chục trượng. Hắn không có rời khỏi thân thuyền mà cánh tay kéo dài về phía trước, trong nháy mắt đã kéo dài qua mấy chục trượng, kéo tới chỗ Hỏa Long chi thạch.

- Bản thể của Độc Giác là Hỗn Độn Khung Lư thú, lấy Hỗn Độn làm bản thân, dùng Thương Khung làm tinh thần. Khung Lư thú trưởng thành có được lực phòng ngự vô địch, có thể so với thần binh bán bộ Đế cảnh! Cho dù hiện tại Độc Giác còn chưa có triệt để trưởng thành, thế nhưng lực phòng ngự cũng viễn siêu thần binh Hoàng cảnh viên mãn!

Nhữ Hạ Vương tử lặng lẽ truyền âm cho Nhiếp Vân.

- Ồ?

Nhiếp Vân khẽ gật đầu một cái.

Không cần đối phương nói thì giờ phút này hắn cũng đã nhìn ra được lực phòng ngự cường hãn của vị Độc Giác này.

Lân phiến và tầng á sừng trên cánh tay phản ra quang mang đặc thù, giống như gân trâu bện mà thành. Khiến cho người ta có một loại cảm giác chắc chắn, cho dù hắn có dùng hết toàn lực, chỉ sợ cũng khó có thể phá vỡ được nó.

- Tới cho ta a!

Móng vuốt vừa thô vừa to của Độc Giác đi tới trước mặt Hỏa Long chi thạch mà cũng không ngừng lại chút nào, còn chộp thẳng xuống.

Bàn tay cực lớn giống như là Khung Lư rơi xuống, tuy rằng Hỏa Long chi thạch không nhỏ, thế nhưng lại bị móng vuốt của hắn hoàn toàn bao phủ vào bên trong.

Xì xì xì xì... Xì!

Bàn tay và Hỏa Long chi thạch tiếp xúc với nhau, lập tức phát ra mùi thịt bị thiêu đốt.

Độc Giác khẽ nhíu mày, hai mắt trợn tròn, lập tức la lớn:

- Tới cho ta!

Gân xanh trên cánh tay vừa thô vừa to hiện lên, lực lượng vô cùng vô tận cuồn cuộn, lan tràn ra.

Ầm ầm!

Bị hắn chộp ra một trảo, tất cả mọi người chỉ cảm thấy Cổ thuyền ở dưới chân đang chìm xuống bên dưới. Hỏa Long chi thạch cực lớn ở dưới một trảo này của hắn đang chậm rãi trồi lên trên.

- Ha ha, thứ này là của ta!

Độc Giác cất tiếng cười to.

Ông!

Trái tim ở trong Hỏa Long chi tâm đột nhiên rung động một cái, một đạo khí tức cực nóng lăng không bắn tới.

Ầm Ầm!

Độc Giác còn chưa có kịp phản ứng thì bàn tay nắm lấy Hỏa Long chi thạch đột nhiên bị thiêu đốt. Lập tức biến thành một đám tro tàn.

- Ah!

Bàn tay bị thiêu đốt thành tro bụi, trên mặt Độc Giác hiện lên vẻ kinh hoảng, cánh tay vội vàng rụt về.

Tuy nhiên, lúc này hắn làm như vậy cũng đã muộn. Hỏa diễm giống như là độc trong xương, dọc theo cánh tay kéo dài của hắn lan tràn đến. Nhanh tới mức hắn không kiên trì được nửa hô hấp thì đã bị

thiêu đốt thành tro tàn.

- Hỏng bét!

Nhìn thấy tốc độ thiêu đốt của hỏa diễm, Nhiếp Vân lập tức biến sắc.

Tốc độ thiêu đốt của hỏa diễm dọc theo cánh tay Độc Giác quá nhanh, một khi lan tràn đến trên người, chỉ sợ ngay cả bản thân hắn cũng không thể ngăn cản được.

Sưu!

Thân thể khẽ động, hắn lập tức đi tới trước mặt Độc Giác. Lăng không điểm ra một ngón tay, một thanh trường kiếm tức thì xuất hiện.

- Đại Diễn Thiên Cơ kiếm!

Kiếm Ý huyền ảo từ bên trên kiếm quang sinh ra, chém thẳng xuống cánh tay của Độc Giác.

Hiện tại hắn cũng không có biện pháp nào khác. Cho nên chỉ có thể làm ra hành động tráng sĩ chặt tay mà thôi.

Tu vi đạt tới loại cảnh giới này như bọn hắn, đứt tay đứt chânm chỉ cần nguyên khí sung túc là hoàn toàn có thể một lần nữa dài ra được. Chỉ khi nào toàn thân bị thiêu đốt thành tro bụi thì mới không có khả năng phục sinh mà thôi.

Đinh đinh đinh đinh!

Lực phòng ngự của Độc Giác rất mạnh, tuy rằng hắn vừa mới ra tay cũng đã dùng chiêu số mạnh nhất. Thế nhưng vẫn không khỏi cảm thấy cổ tay run lên, bị cánh tay của đối phương chấn cho trường kiếm thiếu chút nữa đã rời khỏi tay.

Tuy nhiên, dường như Độc Giác cũng đã biết ý tứ của hắn, cho nên cũng không có ngăn cản, trường kiếm tiến vào rất nhanh. Cánh tay bị chém xuống, từ trên thân thuyền rơi xuống Hỏa Long chi hải.

Phừng phừng!

Cánh tay còn chưa có rơi vào bên trong biển lửa thì đã biến thành tro tàn, bị thiêu đốt hầu như không còn.

Nói cách khác, chỉ cần Nhiếp Vân chậm một bước thì hỏa diễm sẽ đốt tới trên người Độc Giác. Thiêu sống hắn tới chết.

- Đa tạ ân cứu mạng của ngươi.

Nhìn thấy cánh tay đã bị thiêu sạch, sắc mặt của Độc Giác cũng có chút tái nhợt, đồng thời lại ôm quyền thi lễ với Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 3371: Liên tục ra tay (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần này quả thực quá nguy hiểm, nếu như không phải có Nhiếp Vân này ra tay. Chỉ sợ hắn đã thực sự bị hỏa diễm thiêu đốt toàn thân, có chết cũng không biết mình chết như thế nào!

Thật là đáng sợ!

- Chỉ là tiện tay mà thôi!

Khoát khoát tay, Nhiếp Vân lại ngẩng đầu nhìn về phía Hỏa Long chi thạch ở trước mắt.

Nếu như nói trước đó hắn còn có chút nghi hoặc với lực phòng ngự của Độc Giác mà nói. Như vậy trải qua một kiếm vừa rồi hắn đã hiểu rõ, lực phòng ngự cường đại như thế, cho dù có đứng ở trước mặt cho hắn chém giết thì hắn cũng không thể làm gì được đối phương.

Thực lực bây giờ của hắn đã hơn xa Hoàng cảnh viên mãn. Dưới tình huống sử dụng Đại Diễn Thiên Cơ kiếm, lực lượng sẽ càng

thêm hung mãnh. Thế nhưng dưới tình huống này, không ngờ cũng không phá được phòng ngự của đối phương, đủ để thấy được chỗ cường đại của Độc Giác.

Thế nhưng dù người này có được lực phòng ngự cường đại như thế, ngay cả một hô hấp cũng không chịu được mà lập tức bị thiêu đốt hầu như không còn. Như vậy Hỏa Long chi thạch ở trước mắt này cũng quá đáng sợ a!

Trước đó hắn vẫn cho rằng, sau khi gặp được Hỏa Long chi tâm, bằng vào thiên phú Hỏa thần của hắn là có thể nhẹ nhõm lấy đi nó mà không cần tốn nhiều bao nhiêu sức. Hiện tại lòng tin của hắn cũng không còn nhiều được như trước nữa.

Chỉ sợ thứ này không có đơn giản như bề ngoài a.

Độc Giác thất bại, mọi người cũng không có cười nhạo, ngược lại vẻ mặt còn trở nên vô cùng ngưng trọng.

Tất cả mọi người đều không phải là kẻ ngu. Bọn hắn cũng cũng biết thực lực của Độc Giác. Người mạnh như hắn ta mà lực phòng ngự cũng gần như không có. Nếu đổi lại là bọn hắn, chưa chắc đã làm được như đối phương.

- Để ta đến thử xem!

Suy nghĩ một lát, Ma Nghiêm lập tức tiến về phía trước một bước.

- Thứ Ma Nghiêm tu luyện là Tâm Ma đại đạo, khác với phòng ngự vật cất, thuộc về một loại linh hồn chi lực. Hỏa Long chi thạch có thể thiêu đốt vạn vật. Thế nhưng đối với linh hồn không biết hữu hiệu hay a...

Thấy động tác của hắn, Nhữ Hạ Vương tử lại truyền âm cho Nhiếp Vân.

Nghe thấy hắn nói như thế, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu một cái.

Ma Nghiêm lĩnh ngộ Tâm Ma đại đạo, thuộc về phạm trù linh hồn, hoàn toàn trái ngược với phòng ngự vật chất của Độc Giác!

Độc Giác không thành công, có lẽ hắn ta có thể một lần hành động mà đắc thủ a.

Ông!

Bàn tay của Ma Nghiêm vươn về trước, ở trong lòng bàn tay hiện ra từng đạo gợn sóng giống như là sóng nước.

Những gợn sóng này quỷ dị khó hiểu. Khiến cho người ta vừa mới nhìn qua đã sinh ra vô số cảm xúc mặt trái.

Tâm Ma đại đạo có thể khơi dậy tâm ma trong lòng người ta, quỷ dị vô cùng.

Gợn sóng chậm rãi lan tràn về phía trước, rất nhanh đã đi tới trước mặt Hỏa Long chi thạch, sau đó lại bao phủ lấy nó.

Xì xì xì xì...!

Hỏa Long chi thạch lần nữa thiêu đốt, gợn sóng Tâm Ma của Ma Nghiêm cũng giống như bàn tay của Độc Giác. Cũng không kiên trì được một hô hấp thì đã phát ra tiếng kêu như là thịt cháy, bị thiêu đốt sạch sẽ.

Dường như Ma Nghiêm cũng đã sớm có chuẩn bị, một khi cảm thấy có vấn đề hắn sẽ lập tức chặt đứt liên hệ giữa gợn sóng Tâm Ma mà bản thân hắn. Thế nhưng dù vậy sắc mặt của hắn cũng vàng vọt như nến, bản thân cũng bị tổn thương rất lớn.

- Linh hồn cũng không được...

Thấy một màn như vậy, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên khó coi.

Phòng ngự vật chất của Độc Giác không được, công kích linh hồn của Ma Nghiêm cũng không được, chẳng lẽ mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn Hỏa Long chi tâm này mà lại không thể làm gì khác được hay sao?

- Để ta tới đi!

Liên tục có hai người thất bại. Trong lúc mọi người ở đây đang suy nghĩ xem có biện pháp khác tốt hay không thì Đa Ba vương tử đã đ về phía trước một bước.

Công kích vật chất, linh hồn cũng không có hiệu quả. Vị vương tử được nhiều người ủng hộ nhất, có nhiều át chủ bài nhất, rốt cuộc cũng đã động thủ.

Sưu sưu!

Cỗ tay khẽ đảo, một cái bao tay do Băng Phách hàn tinh hình thành xuất hiện ở trên tay của hắn, sau dó hắn lăng không chộp về phía trước một cái.

Mất đi cực địa hàn băng, không ngờ người này lại còn có bao tay được luyện chế từ Băng Phách hàn tinh. Xem ra đối phương vì Hỏa Long chi tâm đã sớm chuẩn bị thỏa đáng tất cả mọi thứ.

Cái bao tay được luyện chế từ Băng Phách hàn tinh mang theo hàn ý lăng lệ và ác liệt, bao phủ Hỏa Long chi thạch vào bên trong.

Ầm ầm!

Hỏa hàn tương khắc, Hỏa Long chi thạch vchậm rãi bị hắn kéo lên từ dưới mặt nước, tạo thành vô số bọt nước bắn tung tóe.

- Thành công sao?

Nhìn thấy Hỏa Long chi thạch đã hiện lên, hai mắt của tất cả mọi người đều sáng ngời, trong lòng âm thầm vận sức.

Oanh!

Trong lúc tất cả mọi người ở đây đều cho rằng Đa Ba vương tử sắp thành công thì Hỏa Long chi tâm lại một lần nữa xoay tròn. Một đám sương mù lượn lờ Đa Ba vương tử vội vàng dừng lại.

Vừa mới dừng lại thì hắn đã phát hiện ra cái bao tay được luyện

chế từ Băng Phách hàn tinh đã bị thiêu đốt sạch sẽ.

Hỏa Long chi thạch là bảo bối cùng đẳng cấp với cực địa hàn băng, tuy rằng Băng Phách hàn tinh không kém. Thế nhưng vẫn có chênh lệch một tia.

Đa Ba vương tử đã thử xong. Đám người Ngô Thiền, Xi Yêu, Nhữ Hạ cũng đều dùng thủ đoạn của mình. Kết quả đều giống như mấy người trước đó, đều thất bại mà chấm dứt.

Tất cả mọi người đều là thanh niên tài tuấn ở trong Vân Châu thành, cho dù không phải là hậu nhân của Đại Đế thì cũng có quan hệ không rõ ràng với Đại Đế.

Chính là bởi vì có tình huống như vậy cho nên bọn họ đều có thủ đoạn của riêng mình, lợi hại vô cùng. Chỉ là cho dù bản thân có nội tình như vậy, ở trước mặt Hỏa Long chi thạch lại bó tay chịu trói, không nhấc lên được. Chẳng lẽ Hỏa Long chi tâm này căn bản không muốn để cho mọi người đạt được hay sao?

- Nhất định sẽ có phương pháp gì đó có thể có được. Nếu như là khảo hạch mà bệ hạ lưu lại, không có khả năng không có cách nào thành công được a.

Ngô Thiền nói.

- Đúng vậy a, xem ra cứng rắn thu nhất định sẽ không được, tất phải có những

phương pháp khác. Chỉ là tạm thời chúng ta không có nghĩ tới mà thôi!

Lời nói của Ngô Thiền khiến cho tất cả mọi người lập tức hiểu ra.

Đây là thí luyện mà Phổ Thiên Đại Đế lưu lại, chỉ có đạt được Hỏa Long chi tâm thì mới có thể có được Vạn Giới Vũ Y. Mà Vạn Giới Vũ Y kia nhất định sẽ có người đạt được. Đã như vậy thì Hỏa Long chi tâm này nhất định sẽ có thể lấy được!

------oOo------

Chương 3372: Liên tục ra tay (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sở dĩ hiện tại bọn hắn không có cách nào lấy được nó, nhất định là vì còn chưa nghĩ tới biện pháp mà thôi!

Sau khi nghĩ thông suốt điểm ấy, tất cả mọi người đều bình tĩnh lại. Cả đám tập trung tinh thần, sử dụng thủ đoạn mạnh nhất nhìn về phía Hỏa Long chi thạch đang ở trước mắt. Định tìm xem có dấu vết gì để lại hay không.

Nhiếp Vân đứng cả buổi không có ý định động thủ. Giờ phút này hắn đang ngồi ở trên bong thuyền, cũng không có giống như mọi người quan sát Hỏa Long chi thạch. Mà là vẫn đang chìm dắm trong lĩnh ngộ vừa rồi.

- Nếu như đem Hàn Băng đan điền dung hợp với Hỏa thần đan điền, như vậy sẽ xuất hiện tình huống như thế nào chứ?

Suy nghĩ này vừa mới xuất hiện, Nhiếp Vân khó có thể ngăn chặn được nó quanh quẩn trong đầu mình.

Tuy răng hắn cũng muốn thử dung hợp, thế nhưng Nhiếp Vân cũng biết dù có lỗ mãng cũng không có tác dụng gì.

Không nói tới việc giữa cả hai tương sinh tương khắc, quan trọng hơn là, lý giải của hắn đối với này hai loại thiên phú này vẫn còn có chênh lệch khá lớn.

Hàn Băng thiên phú xếp hạng thứ tám mươi, Hỏa thần thiên phú (diễm hỏa thiên phú) thì xếp hạng thứ hai mươi lăm. Bản thân đã có chênh lệch nhất định, hơn nữa lại thêm việc hắn từng cảm ngộ huyết mạch Thần Tông. Cho nên đối với diễm hỏa nhất đạo cũng có được lý giải sâu đậm. Mà Hàn Băng thiên phú, từ khi đến Thần giới về sau hắn đã không có sử dụng qua. Tuy rằng lĩnh ngộ không yếu, thế nhưng cũng không tính là mạnh.

Chênh lệch lớn như vậy, nếu như quả thật liều lĩnh dung hợp mà nói, sẽ chỉ làm cho Hàn Băng thiên phú triệt để mất đi mà thôi.

Cho nên, nếu như muốn dung hợp thì phải làm tăng lên lĩnh ngộ đối với Hàn Băng thiên phú. Chỉ khi nào cả hai đạt tới cảnh giới không kém bao nhiêu, khi đó dung hợp mới có thể cân đối, tương sinh tương khắc được.

Bằng không, một bên quá mức cường thế sẽ chỉ khiến cho một phương khác bị triệt tiêu đi mà thôi.

- Phải làm như thế nào mới có thể khiến cho Hàn Băng thiên phú tấn cấp đây a?

Nhiếp Vân xoa xoa hai hàng lông mày của mình.

Lĩnh ngộ một loại đại đạo cần phải có vô số năm tích lũy, không có khả năng thoáng cái tăng lên. Tuy rằng hắn có thể cảm ngộ Hàn Băng đại đạo chi khí, có thể tăng lý giải, lĩnh ngộ lên rất nhanh. Thế nhưng nơi này cũng không có người nào tinh thông Hàn Băng đại đạo a!

Nếu như có mà nói thì cũng sẽ không chật vật thành như vậy!

Không có người lĩnh ngộ Hàn Băng đại đạo, nếu như có thể đạt được bí tịch hoặc là bảo vật cũng được. Chỉ cần dung nhập vào trong đan điền là cũng có thể khiến cho lý giải của hắn về loại thiên phú này trở nên sâu sắc. Chỉ có điều, loại vật này đều là bí mật bất truyền, hắn đi đâu tìm đây?

- Đúng rồi.

Nghĩ vậy, trong lòng Nhiếp Vân khẽ động, hai mắt tức thì rơi vào bên trên cực địa hàn băng đang ở trong Nạp vật thế giới.

Cực địa hàn băng là một loại vật chất đặc thù, là thể hiện của Hàn Băng đại đạo, có thể luyện chế ra được thần binh Đế cảnh!

Loại vật này, cả Thần giới cũng không sinh ra được quá nhiều. Bởi vì bên trong ẩn chứa cả Hàn Băng đại đạo... Nếu như đem thứ này

dung nhập vào bên Hàn Băng đan điền, liệu có thể khiến cho Hàn Băng đại đạo tấn cấp hay không?

- Thử xem!

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân cũng không do dự nữa, tinh thần đắm chìm ở bên trong Nạp Vật thế giới, bàn tay giơ lên. Cực địa hàn băng nhanh chóng bay về phía Hàn Băng đan điền.

Cô cô cô cô!

Cực địa hàn băng lạnh lẽo vô cùng, ngay cả không gian cũng có thể đóng băng, bị nứt vỡ. Ngay cả Nạp Vật thế giới cũng không chịu nổi, lúc trước hắn luôn đặt nó ở trong Viêm Hoàng điện. Lúc này vừa mới tiến vào Hàn Băng đan điền đã lập tức khiến cho hắn có cảm giác như rớt vào trong hầm băng, cả người cũng giống như bị đông thành một khối băng vậy.

- Lạnh quá!

Cơ bắp máu tươi toàn thân lập tức bị đông cứng lại. Ý chí ở dưới hàn băng dường như tùy thời cũng có thể bị phong bế, bị chôn sống trong hàn băng.

- Dung hợp!

Hắn biết rõ, nếu bản thân cứu tiếp tục bị đóng băng như vậy hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Nhiếp Vân cố nén một tia ý niệm cuối cùng, đan điền nhanh chóng vận chuyển, bắt đầu tiến hành dung hợp cực địa hàn băng.

Sưu Sưu!

Hàn Băng đan điền xoay tròn, mang theo sự huyền ảo của đại đạo. Đúng như hắn phỏng đoán vậy, không bao lâu đã triệt để luyện hóa được cực địa hàn băng.

Cực địa hàn băng bị luyện hóa, hàn khí ở trên người hắn lập tức biến mất, cảm giác nguy cơ vừa rồi cũng bị tiêu trừ.

Xoẹt zoẹt~ xoẹt zoẹt~!

Nhìn vào bên trong khí hải, sau khi luyện hóa cực địa hàn băng, Hàn Băng đan điền lập tức trở nên cường đại hơn không ít, xông thẳng về phía trước. Rất nhanh đã vượt qua Hỏa thần thiên phú, chỉ có xếp phía sau Thiên Đạo đan điền mà thôi.

- Thành công!

Thấy một màn như vậy, Nhiếp Vân lập tức hiểu ra một số chuyện. Quả nhiên đã phát hiện lý giải của mình đối với Hàn Băng đại đạo đã đạt tới một loại độ cao mới.

- Không hổ là cực địa hàn băng, chỉ luyện hóa cũng đã khiến cho lý giải của ta đối với Hàn Băng đại đạo đạt tới loại tình trạng này!

Nhiếp Vân vui vẻ không thôi.

Luyện hóa cực địa hàn băng chỉ là suy nghĩ đột nhiên xuất hiện mà thôi. Vốn hắn cũng không có suy nghĩ nó sẽ thành công. Thế nhưng hắn không nghĩ tới chẳng những thành công mà còn có thể khiến cho lý giải của hắn đối với Hàn Băng đại đạo lại có tăng lên rất lớn.

- Đã luyện hóa được bảo vật do cực hạn đại đạo diễn biến mà thành. Có thể khiến cho thiên phú thăng cấp, như vậy liệu có phải ta có thể trực tiếp luyện hóa Hỏa Long chi thạch này hay không a?

Củng cố vững chắc thiên phú vừa mới được tăng lên, trong lòng khẽ động, một suy nghĩ hiện lên trong đầu hắn.

Hỏa Long chi thạch và cực địa hàn băng đều là bảo bối đẳng cấp tương đương, Hàn Băng đan điền có thể dung hợp cực địa hàn băng, như vậy không phải cũng đã nói rõ diễm hỏa đan điền cũng có thể đem Hỏa Long chi thạch ở trước mắt này dung hợp vào bên trong hay sao?

Nghĩ vậy, hai mắt của Nhiếp Vân lập tức tràn ngập lửa nóng.

Hiện tại mọi người cũng không có biện pháp đối với Hỏa Long chi

thạch ở trước mắt này. Nếu như hắn luyện hóa được nó thì cũng chứng minh Vạn Giới Vũ Y sẽ trở thành vật trong lòng bàn tay của hắn. Lần thí luyện này nhất định hắn cũng có thể trổ hết tài năng mà tỏa sáng.

------oOo------

Chương 3373: Liên tục ra tay (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không được, bây giờ mọi người đều nhìn chằm chằm vào Hỏa Long chi thạch. Nếu như trực tiếp lấy đi, tất sẽ khiến cho bọn hắn vây công ta. Tuy rằng ta có thể trực tiếp rời khỏi nơi này. Thế nhưng nếu để cho Phổ Thiên Đại Đế biết rõ ta có được Hỏa Long chi thạch, nhất định hắn sẽ để ý tới ta nhiều hơn... Sauk hi phát hiện ta giả mạo thân phận hoàng tử, Duẫn Duyên huynh có thể hỗ trợ che dấu. Thế nhưng một khi phát hiện ra Viêm Hoàng điện ở trên người của ta, như vậy cũng sẽ phiền toái lớn a!

Tuy rằng trong lòng hưng phấn, thế nhưng Nhiếp Vân cũng không có choáng váng đầu óc.

Trước kia cũng đã từng xuất hiện truyền nhân của Thần Nông ở trong Thần giới. Bọn họ cũng không có luyện hóa Viêm Hoàng điện, sau khi bị người ta chém giết, không phát hiện ra được chỗ đặc thù, cho nên cũng không khiến cho mọi người nghĩ tới việc có chí bảo này ở trên người hắn.

Tuy rằng đây chỉ là một loại suy nghĩ theo thói quen. Thế nhưng hiện tại Viêm Hoàng điện đã bị hắn luyện hóa, giấu ở bên trong Nạp Vật thế giới. Tuy rằng giấu ở nơi này rất an toàn, thế nhưng Phổ Thiên Đại Đế thủ đoạn thông thiên, khó có thể đảm bảo đối phương không phát hiện ra được!

Thần binh đế cảnh, rất nhiều cường giả Đại Đế cũng không có. Hắn khó có thể bảo đảm vị Phổ Thiên Đại Đế này sẽ không động tâm.

Nếu như bị đối phương phát hiện ra rồi ra tay cướp đoạt. Dùng

thực lực của hắn bây giờ, nhất định sẽ không phản kháng nổi.

Súng bắn chim đầu đàn, dùng thực lực của hắn bây giờ còn chưa đạt tới tình trạng xuất đầu lộ diện. Nếu như cưỡng ép mà nói, sẽ chỉ làm cho bản thân rơi vào bị động lớn hơn. Không cẩn thận cũng sẽ bị người ta chém giết.

Cho nên, vẫn nên cẩn thận một ít cho thỏa đáng thì hơn.

- Hỏa Long chi thạch là bảo vật mà đạt tới cực hạn diễm hỏa đại đạo mới có thể hình thành. Tương xứng với Hỏa Long chi tâm, giá trị to lớn không thể sánh được. Do với cực địa hàn băng chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn. Tuyệt đối không thể để cho nó rơi vào trong tay những người khác!

Trong lòng hắn không khỏi trầm tư một phen.

Hắn biết rõ một khi mình ra tay cướp đoạt Hỏa Long chi tâm này thì sẽ cái đích cho chúng nhân nhằm vào. Thế nhưng hắn cũng hiểu rõ, đây là cơ hội tốt. Nếu như hắn không động thủ, muốn gặp được bảo vật lợi hại như vậy nữa không biết còn phải chờ tới ngày tháng năm nào.

- Nếu như thật sự không nhìn ra có chỗ nào kỳ quái. Như vậy cứ để ta tới thử xem a!

Ngay khi hắn đang trầm tư thì lại có một đạo thanh âm vang lên, Lưu Mộc vương tử đang ngồi ở bên cạnh boong tàu đã đứng dậy từ bao giờ.

- Lưu Mộc vương tử?

Thấy hắn đứng dậy, Nhiếp Vân sững sờ, hai mắt lập tức lập lòe:

- Xem ra hắn đã định sử dụng đầu Khôi Lỗi Thâu Tiên Tá Thọ cảnh kia rồi!

Át chủ bài lớn nhất của Lưu Mộc vương tử chính là đầu Khôi Lỗi Thâu Tiên Tá Thọ cảnh kia. Giờ phút này hắn đã đứng dậy, muốn thử một chút, nhất định là muốn vận dụng con át chủ bài này.

Thí luyện chỉ có thời gian một ngày, bây giờ thời gian cũng không còn nhiều. Nếu như không sử dụng át chủ bài, như vậy chỉ có thể tự làm cho bản thân mình hối hận mà thôi.

- Cơ hội tốt, hoàn toàn có thể mượn tay của hắn a!

Nghĩ đến Khôi Lỗi Thâu Tiên Tá Thọ cảnh, tâm tư vốn đang xoắn xuýt của Nhiếp Vân lập tức bình tĩnh lại. Một suy nghĩ không tự chủ được mà xuất hiện ở trong đầu hắn.

Nghĩ vậy hắn cũng đứng dậy, đi vài bước tới Lưu trước mặt Mộc vương tử rồi mỉm cười nói:

- Chẳng lẽ Lưu Mộc huynh đã có phương pháp? KHông biết có thể để cho chúng ta biết một chút được hay không?

- Hừ! Ta có biện pháp nào hay không dường như cũng không liên quan tới ngươi a!

Nghĩ đến thiếu niên trước mắt này đã đưa cướp sạch bảo vật của mình. Sắc mặt của Lưu Mộc vương tử lập tức trở nên không tốt, hắn tức giận hừ lạnh một tiếng.

- Ha ha!

Nhiếp Vân không cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn mỉm cười một cái.

Sưu!

Không để ý tới hắn, cổ tay của Lưu Mộc vương tử khẽ đảo, một đạo thân ảnh lập tức xuất hiện ở trên bong thuyền.

Nhìn thấy quả nhiên hắn đã sử dụng Khôi Lỗi, ống tay áo của Nhiếp Vân bất động, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra. Một hạt tro bụi thần không biết quỷ không hay đã bay về phía Khôi Lỗi của hắn. Khuếch trương lên trên người của hắn.

Động tác của hắn, hơn nữa mượn nhờ không khí cực nóng đang di

chuyển ở chung quanh, cho dù là đầu Khôi Lỗi Thâu Tiên Tá Thọ cảnh cũng không có phát hiện ra đợc.

- Chủ nhân!

Khôi Lỗi này lập tức phủ phục xuống mặt đất.

- Khôi Lỗi Thâu Tiên Tá Thọ cảnh! Ta còn tưởng rằng tin tức là giả, xem ra là thật a!

- Quả thực Lưu Mộc vương tử này biết nhịn a. Khôi Lỗi Thâu Tiên Tá Thọ cảnh, nếu như ta có chuẩn bị lợi hại như vậy ở phía sau. Nhất định đã sớm sử dụng nó rồi a.

- Không hổ là một trong ba đại vương tử, quả nhiên là lợi hại...

Đám người Ngô Thiền, Xi Yêu nhìn thấy hắn tế ra Khôi Lỗi, ánh mắt tất cả mọi người đều không nhịn được lóe lên.

Chuyện hắn đạt được Khôi Lỗi đạo Thượng cổ cũng không tính là bí mật gì. Tất cả mọi người ở đây trên cơ bản đều biết, chỉ có điều cũng không biết rõ tỉ mỉ. Giờ phút này nhìn thấy Khôi Lỗi Thâu Tiên Tá Thọ cảnh chính thức xuất hiện ở trước mặt thì bọn hắn mới biết được nội tình của vị Lưu Mộc vương tử này.

Nhất là Đa Ba vương tử, con mắt hắn trở nên phát lạnh, tuy rằng không nói gì, thế nhưng trogn lòng lại cảm thấy được áp lực nồng đậm.

Cũng có cường giả Thâu Tiên Tá Thọ cảnh tới tìm hắn nương tự. Chỉ có điều những người này giúp hắn làm việc, cũng cần phải trả một cái giá lớn. Hoàn toàn khác với Khôi Lỗi đã bị luyện hóa.

Khôi Lỗi đối với lời nói của chủ nhân nói gì nghe nấy. Thế nhưng những cao thủ mà hắn lung lạc, chuyện không có lợi thì đối phương cơ hồ sẽ mặc kệ. Cũng giống như là đại nhân vậy, nếu như không có công thì sẽ không xuất lực!

- Đi thu khỏa Hỏa Long chi thạch kia cho ta đi!

Nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Lưu Mộc vương tử mỉm cười nói một câu.

Tuy rằng lúc này lấy ra lá bài tẩy này có chút sớm. Thế nhưng cũng đã thực sự đạt tới được mục tiêu dự trù của hắn. Về sau nếu những người này muốn tới gây phiền toái cho hắn thì cũng phải suy nghĩ qua một chút.

- Vâng, chủ nhân!

Khôi Lỗi đã hoàn toàn bị thuần hóa, lúc này hắn gật gật đầu, thân thể nhoáng lên

một cái rồi bay về phía Hỏa Long chi thạch.

Xì xì xì xì...!

------oOo------

Chương 3374: Lưu Mộc đắc thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khôi Lỗi vừa mới rời đi thì đã lập tức cảm thấy được một cỗ hấp lực cực lớn từ Hỏa Long chi hải ở phía dưới truyền đến, khiến cho hắn không kìm được mà phải lắc lư vài cái.

Tuy nhiên, cũng chỉ là lắc lư mà thôi. Ngay sau đó ở trên người Khôi Lỗi đã phát ra một đạo quang mang ôn nhuận, thân thể lập tức ổn định lại.

Nơi này cũng không thuộc về Thần giới, mà là ở bên trong Hỏa Long thi thể, xem như là một loại không gian đặc biệt. Nếu như sử dụng thực lực vượt qua Thâu Tiên Tá Thọ cảnh thì cũng sẽ không bị Thiên Đạo phát hiện ra.

Sưu!

Sau một khắc, Khôi Lỗi đã đi tới trước mặt Hỏa Long chi thạch. Hắn

cúi đầu nhìn kiện bảo bối mà tất cả mọi người đều muốn tranh đoạt này.

- Lên!

Bàn tay của Khôi Lỗi duỗi ra, nắm thẳng về phía Hỏa Long chi thạch.

Ầm ầm!

Dưới lực lượng cực lớn từ bàn tay của hắn, Hỏa Long chi thạch có bộ dáng giống như núi băng ở trên mặt nước lại lần nữa lắc lư.

- Chẳng lẽ hắn sắp thành công rồi hay sao?

- Khôi Lỗi cường giả Thâu Tiên Tá Thọ cảnh, bản thân đã dùng chất liệu rất mạnh để luyện chế, có lẽ quả thực cũng có khả năng này…

- Để cho hắn cầm đi như vậy, quả thực ta có chút không cam lòng ah...

- Không có gì là không cam lòng cả. Một khi hắn lấy đi thì chúng ta trực tiếp động thủ cướp đoạt, chỉ cần còn chưa có rời khỏi được nơi này. Như vậy cuối cùng nó thuộc về ai còn chưa nhất định a…

Nhìn thấy Hỏa Long chi thạch đang lắc lư, mọi người nhìn nhau, hai tay cũng lặng lẽ xiết chặt lại.

Tuy rằng Lưu Mộc vương tử có được Khôi Lỗi cường giả Thâu Tiên Tá Thọ cảnh. Thế nhưng bọn hắn cũng không phải là đèn cạn dầu, chỉ cần đối phượng có thể đe lấy đi Hỏa Long chi thạch ở trước mắt. Như vậy bọn hắn cũng dám ra tay cướp đoạt!

Chỉ cần đối phương còn chưa có rời khỏi nơi này. Khi đó hươu chết về tay ai còn không có nhất định a.

Xì xì xì xì...!

Hỏa Long chi thạch trồi lên trên mặt nước, cũng giống như đám

người Độc Giác, Ma Nghiêm trước đó. Hỏa Long chi tâm nhẹ nhàng vận chuyển, một cỗ lực lượng cực nóng đột nhiên sinh ra, lan tràn thẳng tới bàn tay của Khôi Lỗi.

- Phong ấn!

Nhìn thấy cỗ lực lượng này, Khôi Lỗi Thâu Tiên Tá Thọ cảnh nhướng mày. Cái tay còn lại tạo thành chưởng ấn mạnh mẽ bao trùm xuống, một đạo phong ấn hình dáng như quả cầu lập tức bao phủ Hỏa Long chi thạch vào bên trong.

Tuy rằng Hỏa Long chi thạch lợi hại, thế nhưng chung quy cũng chỉ là vật vô chủ, cũng không có sinh ra ý thức đặc biệt của mình. Mà cường giả Thâu Tiên Tá Thọ cảnh đã siêu việt Hoàng cảnh viên mãn, đứng sừng sững ở dưới Thiên đạo. Song phương giao phong, lực lượng không có gì là không đốt vừa rồi của Hỏa Long chi thạch lập tức bị áp chế lại. Bị giam cầm vào bên trong, muốn lao ra ngoài nhưng lại bất lực.

- Ha ha, quả nhiên có thể thực hiện được.

Lưu Mộc vương tử vốn đang có chút bận tâm nhìn thấy một màn như vậy cũng không nhịn được mà cười ha hả một tiếng.

Lúc tế ra Khôi Lỗi, bản thân hắn vẫn còn có chút bận tâm. Dù sao bóng đen vừa rồi mọi người liên tục thất bại thật sự quá lớn, khiến cho hắn có chút không dám xác định. Thế nhưng giờ phút này nhìn thấy Khôi Lỗi đã thành công phong ấn lại Hỏa Long chi thạch, rốt cuộc hắn cũng không áp chế được loại tâm tình này.

Chỉ cần Khôi Lỗi triệt để phong ấn thứ này lại. Hắn lại thu vào nạp vật giới chỉ, khi đó Vạn Giới Vũ Y cũng là của hắn. Lần thí luyện này chẳng khác nào đã trổ hết tài năng, sẽ được bệ hạ coi trọng.

Sưu!

Trong lúc đang cười to thì Hỏa Long chi thạch bị giam cầm ở trên không trung nhoáng lên một cái rồi lập tức biến mất.

- Hắc hắc, Lưu Mộc, muốn độc chiếm Hỏa Long chi thạch, cũng

không có dễ dàng như vậy a!

Thấy Hỏa Long chi thạch đã biến mất, tất cả mọi người lập tức hiểu rõ, nhất định thứ này đã bị hắn thu vào bên trong nạp vật giới chỉ. Cho nên tất cả đều liên tục kêu to, vây quanh hắn vào bên trong.

- Trở lại!

Thấy thái độ của tất cả mọi người, Lưu Mộc vương tử cũng đã sớm biết. Lúc này hắn quát mọt tiếng, Khôi Lỗi lại một lần nữa bay trở về bên người của hắn.

- Chủ nhân, Hỏa Long chi thạch...

Khôi Lỗi vừa đi tới bên người hắn đã phủ phục xuống đất, trong mắt tràn ngập vẻ nghi hoặc. Đnag định nói điều gì đó, thế nhưng còn chưa nói xong đã bị Lưu Mộc vương tử ngắt lời:

- Ngươi đi về trước coi chừng Hỏa Long chi thạch, đừng để cho nó xảy ra vấn đề gì. Những chuyện còn lại giao cho ta a!

Nói xong hắn cũng mặc kệ ý kiến của đối phương, tinh thần khẽ động, tức thì thu hắn vào bên trong nạp vật giới chỉ.

Sưu!

Ngay khi Khôi Lỗi tiến vào nạp vật giới chỉ, một hạt tro bụi cũng từ trên người của hắn rơi xuống. Lại lặng lẽ bay về phía phương hướng Nhiếp Vân, dù là ai cũng không phát hiện ra được.

- Ha ha, các ngươi muốn động thủ với ta? Ngại quá, tại hạ bận rộn, không thể bồi tiếp a!

Lấy đi Khôi Lỗi, Lưu Mộc vương tử đắc chí vừa lòng, miệng cười to một tiếng, trong lòng vội vàng mặc niệm ba lần câu ta muốn rời đi!

- Đừng để cho hắn đi...

- Một khi để cho hắn rời khỏi nơi này thì chúng ta sẽ triệt để thua...

- Cùng nhau động thủ...

Thấy hắn ta muốn đi, tất cả mọi người đều quýnh lên, đồng thời ra tay, từng đạo lực lượng giống như là cuồng phong bạo vũ đánh úp lại Lưu Mộc vương tử đang ở chính giữa.

Mọi người tốn sức thiên tân vạn khổ cũng là vì Hỏa Long chi tâm. Một khi để cho đối phương đi ra ngoài thì kỳ vọng của tất cả mọi người cũng sẽ biến mất. Vì kế hoạch ngay hôm nay cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp giữ hắn lại. Hoặc là nghĩ biện pháp làm cho hắn để lại Nạp vật giới chỉ!

- Muốn giữ chân ta ở lại sao? Đã muộn rồi.

Nhìn thấy công kích của mọi người, dường như Lưu Mộc vương tử cũng đã sớm có chuẩn bị. Hắn lấy ra một cái ngọc bài rồi nhẹ nhàng sờ lên bên trên. Trên người lập tức có một đạo lực lượng phòng hộ nhộn nhạo lan tràn ra bên ngoài.

Dưới cỗ lực lượng này ngăn cản, công kích của tất cả mọi người lập tức bị ngăn cản một chút. Cho dù chỉ là một phần ngàn hô hấp, thế nhưng đối với hắn cũng đã đủ rồi.

Sưu!

Trong thời gian ngắn như vậy Lưu Mộc vương tử đã niệm xong ba lượt câu ta muốn rời đi, ngay sau đó đã có một cỗ lực lượng khổng lồ vọt tới. Thân thể hắn giống như đã bị thứ gì đó xa lánh, thân thể lóe lên, lập tức biến mất tại chỗ.

------oOo------

Chương 3375: Không ở chỗ của ta a

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đáng giận!

- Lưu Mộc đã đạt được Hỏa Long chi tâm!

- Đáng tiếc... Không có Vạn Giới Vũ Y, chuyến đi Vạn Giới Động thiên đem sẽ rất là bị động a.

Thấy hắn đã biến mất, tất cả mọi người đều tức giận tới mức sắc mặt khó coi, thế nhưng cũng không thể tránh được gì.

Hỏa Long chi tâm chỉ có một khỏa, nhất định sẽ chỉ có một người đạt được. Mà vừa rồi bọn hắn cũng đã thử qua, thật sự không có biện pháp lấy đi được. Hiện tại đã bị Lưu Mộc lợi dụng Khôi Lỗi Thâu Tiên Tá Thọ cảnh đạt được, tuy rằng trong lòng tràn ngập phiền muộn, thế nhưng cũng không thể nói gì hơn được nữa.

- Chúng ta đi thôi!

Mọi người không có được thứ mình muốn, dù có ở tại chỗ này thì cũng không có ý nghĩa gì nữa. Sắc mặt mọi người đều vô cùng khó coi, trong lòng mặc niệm bốn chữ ta muốn rời đi.

Khác với vẻ không cam lòng của tất cả mọi người, trên mặt Nhiếp Vân không có bất kỳ biểu hiện nào, cũng theo sát phía sau bọn họ, lập tức biến mất tại chỗ.

Khi mặc niệm bốn chữ ta muốn rời đi thì Phổ Thiên Đại Đế sẽ có cảm ứng, sẽ bị cưỡng ép mang từ bên trong không gian này ra ngoài.

Sưu!

Khi lần nữa mở mắt ra thì bản thân đã ở trong rừng núi trước đó, trước mắt có một cái long ỷ cực lớn, Phổ Thiên Đại Đế đang ngồi ngay ngắn ở trong đó.

- Thí luyện chấm dứt!

Thanh âm sắc bén của Đại thái giám vang vọng toàn trường.

- Người đạt được Hỏa Long chi tâm sẽ có thể đạt được Vạn Giới Vũ Y. Trong các ngươi ai thành công đạt được Hỏa Long chi tâm thì tiến lên đây đi.

Phổ Thiên Đại Đế liếc mắt nhìn kiên trì mấy người đến cuối cùng, trong lòng âm thầm gật gật đầu, lại mở miệng nói một câu.

Thanh âm bình thản của hắn lại mang theo uy nghiêm làm cho không có người nào có thể phản bác, giống như là dẫn động xu thế thiên địa. Chỉ cần nghe được câu này thì trong lòng sẽ không tự chủ được mà tin phục, không dám phản bác.

- Khởi bẩm bệ hạ, là ta may mắn đạt được!

Lưu Mộc vương tử tiến về phía trước một bước.

- Là Lưu Mộc vương tử...

- Thật là lợi hại!

- Ta ngay cả tận cùng còn chưa đi tới, không nghĩ tới Lưu Mộc vương tử lại có thể lấy được Hỏa Long chi tâm!

- Tầm Hướng châm, Vạn Giới Vũ Y đều rơi vào trong tay hắn, chỉ sợ lần này danh vọng của Lưu Mộc sẽ vượt qua Ba Đa, trở thành người cuối cùng có khả năng kế thừa đại vị a!

- Nói cũng đúng, lần thí luyện này hắn đã trổ hết tài năng, nhất định sẽ lưu lại ấn tượng rất tốt trong lòng bệ hạ a.

Nhìn thấy Lưu Mộc vương tử tiến lên phía trước, vẻ mặt của tất cả mọi người đều hiện lên vẻ hâm mộ.

Người tới tham gia thí luyện đều là vì Hỏa Long chi tâm. Chỉ có điều thứ này quá khó có thể đạt được. Chín thành chín ngay cả Hỏa Long chi hải cũng không thể nhìn thấy thì đã rời khỏi thí luyện. Giờ phút này nghe thấy là Lưu Mộc vương tử là người cười đến cuối cùng, trong lòng bọn hắn cũng không nhịn được có chút cảm khái.

Trong ba đại vương tử, vốn tưởng rằng tỷ lệ của Đa Ba vương tử sẽ lớn hơn một chút. Thế nhưng không nghĩ tới hắn ta lại là người cười đến cuối cùng.

- Đưa Hỏa Long chi tâm ra, sau đó sẽ được ban cho Vạn Giới Vũ Y!

Nhìn thấy người có được Hỏa Long chi tâm là hắn, Phổ Thiên Đại Đế khẽ gật đầu, ngón tay điểm về phía trước một cái. Một kiện Vũ Y màu vàng, cực mỏng lập tức xuất hiện ở trên không trung.

Toàn thân Vũ Y do một loại lông vũ không biết tên ngưng tụ mà thành, vừa nhìn đã thấy cực nhẹ, lấp lánh. Dù chỉ có một trận gió cũng có thể thổi bay. Thế nhưng Nhiếp Vân chỉ liếc mắt nhìn đã biết rõ, thứ này lại chắc chắn đến cực điểm, lực phòng ngự rất mạnh. So với Linh Lung Trân Châu tháp của hắn có lẽ có chút không bằng. Thế nhưng so với thần binh phòng ngự viên mãn lại mạnh hơn không chỉ một chút.

- Vâng!

Nhìn thấy Vạn Giới Vũ Y, trong mắt Lưu Mộc vương tử tràn ngập lửa nóng. Hắn tiến về phía trước một bước, đầu Khôi Lỗi trước đó lại một lần nữa được tả ra.

- Lấy ra khỏa Hỏa Long chi thạch mà ngươi vừa thu đi!

Lưu Mộc vương tử mở miệng nói một tiếng.

- Ta...

Khôi Lỗi gãi gãi đầu, ngẩng đầu liếc nhìn Phổ Thiên Đại Đế, sợ tới mức thân thể không tự chủ được phải run rẩy.

- Hồi bẩm chủ nhân, ta cũng không có đạt được Hỏa Long chi thạch!

- Ngươi nói cái gì?

Lưu Mộc vương tử đang định hưởng thụ ánh mắt sùng bái của những người khác. Thế nhưng sau khi nghe được những lời này của Khôi Lỗi, thoáng cái hắn sững sờ đứng như trời trồng tại chỗ.

Ta tận mắt nhìn thấy ngươi lấy đi Hỏa Long chi thạch. Lúc này nhìn thấy bệ hạ mà ngươi còn dám nói như vậy, chẳng lẽ ngươi muốn hại chết ta sao?

- Hồi bẩm chủ nhân, vừa rồi ta phong ấn Hỏa Long chi thạch, vừa định thu nó đi thì đã bị người khác nhanh chân đến trước. Thế nhưng cụ thể là ai cướp đi, ta cũng không biết...

Khôi Lỗi vội nói một câu.

- Bị người ta đoạt đi? Điều này sao có thể chứ?

- Lưu Mộc, đừng có ở chỗ này giả vờ giả vịt nữa. Vừa rồi chúng ta đã tận mắt nhìn thấy là ngươi đem Hỏa Long chi thạch bỏ vào trong túi. Ở trước mặt bệ hạ lại không dám thừa nhận, ngươi muốn làm gì?

- Bệ hạ tuệ nhãn như đuốc, ngươi cũng không cần giả vờ. Mau lấy ra Hỏa Long chi thạch đi!

Nghe những lời này của đối phương vào trong tai, không riêng gì Lưu Mộc vương tử khiếp sợ, những người khác cũng liên tục lên tiếng.

Ở trong mắt đám người Ngô Thiền mà nói. Nhất định Lưu Mộc đã phát hiện ra Hỏa Long chi thạch trân quý, không muốn giao ra. Cho nên lúc này mới làm ra loại trò hề này.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Nghe thấy mọi người nhao nhao như vậy, lại nhìn thấy ánh mắt không giận tự uy của Phổ Thiên Đại Đế, trên đầu của Lưu Mộc vương tử lập tức có mồ hôi lạnh ứa ra.

Vừa rồi bản thân mới thừa nhận đạt được Hỏa Long chi tâm, thế nhưng bây giờ lại không cầm ra được. Đây chính là tội khi quân a.

- Vừa rồi ta dùng hết toàn lực mới có thể ngăn chặn được Hỏa Long chi thạch, vừa định lấy đi thì đã không nhìn thấy nó nữa. Cho nên nhất định đã người ta thu vào bên trong nạp vật giới chỉ, cụ thể

là ai thì ta cũng không biết!

Khôi Lỗi khẽ lắc đầu nói.

- Ngươi không biết... Như vậy ta giữ ngươi có tác dụng gì chứ?

Lưu Mộc vương tử thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Trộm đi Hỏa Long chi thạch ở trước mắt người mà ngươi lại không biết là ai? Ngươi đang làm trò quỷ gì vậy chứ?

------oOo------

Chương 3376: Đại Đế triệu kiến (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù không biết vì sao vừa rồi ngươi không nói sớm? Thế nhưng hiện tại tên đã trên dây, lại không cầm ra được đồ vật đã nói. Đây không phải là tự mình chịu khổi hay sao?

- Lưu Mộc, có chuyện gì xảy ra?

Trong lúc hắn đang không biết làm sao thì thanh âm của Phổ Thiên Đại Đế như là sấm sét vang lên.

- Ta... Hồi bẩm bệ hạ, ta...

Lưu Mộc vương tử lau mồ hôi lạnh ở trên đầu, bờ môi có chút run rẩy nói.

- Vừa rồi đầu Khôi Lỗi này của ta đã ngăn chặn được Hỏa Long chi thạch, ta còn tưởng rằng đã bị hắn lấy đi, ai ngờ... Không ngờ nó lạ không ở trong tay hắn, cụ thể là trong tay ai, ta cũng không biết...

Hắn đã triệt để luyện hóa Khôi Lỗi cho nên hắn cũng biết đối phương sẽ không nói dối hắn. Mà đã không nói dối, như vậy nhất định sẽ không có ở trong tay hắn.

- Hồi bẩm bệ hạ, hắn nói bừa bãi đó. Vừa rồi mấy người chúng ta đã tận mắt nhìn thấy, đầu Khôi Lỗi này của hắn đã thành công lấy đi Hỏa Long chi thạch. Sao lại không có ở trong tay hắn được cơ chứ?

Độc Giác lập tức tiến về phía trước một bước.

Những người khác có sợ hãi đối với vị bệ hạ này, thế nhưng hắn lại không có. Trước đó hắn thiếu chút nữa đã bị Hỏa Long chi thạch thiêu hủy đi cánh tay, lại tận mắt nhìn thấy đối phương lấy đi Hỏa Long chi tâm, đương nhiên phải cố gắng tuân theo lý lẽ.

- Không sai, ta cũng tận mắt nhìn thấy, tuy rằng không biết vì sao hắn ta lại không thừa nhận. Thế nhưng ta nghĩ Hỏa Long chi thạch này chỉ có thể ở trên người hắn mà thôi.

Ngô Thiền cũng mở miệng nói.

- Ta cũng có thể làm chứng!

Đám người Xi Yêu, Ma Nghiêm cũng mở miệng nói.

- Đã có chuyện gì xảy ra?

Nhìn thấy tất cả mọi người đều đứng ra làm chứng việc Lưu Mộc vương tử đạt được Hỏa Long chi thạch. Thế nhưng hắn lại nói thứ này không có pử trên người mình, Phổ Thiên Đại Đế khẽ nhướng mày rồi hỏi một câu.

- Bệ hạ, ta cũng không biết... Nếu như Hỏa Long chi tâm có ở trên người của ta, nhất định ta sẽ lập tức giao ra, thế nhưng... Nó không có ở trên người của ta, kính xin bệ hạ minh xét!

Tuy rằng trogn lòng Lưu Mộc vương tử vô cùng nghẹn khuất, thế nhưng giờ phút này cũng không dám nói dối mà vội vàng quỳ rạp xuống đất nói.

- Có ở trên người ngươi hay không, ta chỉ cần nhìn một cái là có thể biết rõ tình cảnh vừa rồi!

Phổ Thiên Đại Đế cũng không nói nhiều, bàn tay nhẹ nhàng vỗ một cái tại chỗ.

Ông!

Một đạo bạch quang lập loè, mọi người chỉ cảm thấy thời gian ở trước mắt không ngừng vặn vẹo, một đạo quang ảnh cực lớn xuất hiện ở trước mắt bọn họ.

Bên trong quang mang có bóng người lắc lư, chính là tình cảnh bọn hắn đứng trên Cổ thuyền được chế tạo từ Băng Phách hàn tinh đi trên Hỏa Long chi hải.

Không ngờ Phổ Thiên Đại Đế lại dùng phương pháp quay ngược thời gian, nhìn xem tình cảnh vừa rồi.

Thiên Đạo tuần hoàn, chỉ có thể dọc theo tốc độ chảy của thời gian mà chậm rãi đi về phía trước. Bởi vậy, cho dù là thiên đạo cũng không thể làm được chuyện thời gian quay ngược lại, thế nhưng Đại Đế lại có thể!

Phổ Thiên Đại Đế càng là tồn tại bài danh top năm trong các Đế cảnh, thi triển ra nó cũng không có một chút áp lực nào.

Ở bên trong quang mang trước mắt, tràng cảnh trước đó của mọi người ở bên trong giống như đúc, cơ hồ tất cả mọi người đều thử qua một lần nhưng cũng không thành công. Cho nên lúc này Lưu Mộc vương tử mới triệu hồi ra Khôi Lỗi cua mình.

Khôi Lỗi đại triển thần uy, phong ấn Hỏa Long chi thạch vào bên trong quang mang, ngay sau đó Hỏa Long chi thạch cũng biến mất.

Lập tức Lưu Mộc vương tử bị mọi người vây công, sau đó lại xuất hiện ở chỗ này.

Sưu!

Quang ảnh biến mất.

Vẻ mặt Phổ Thiên Đại Đế có chút lạnh nhạt liếc nhìn mọi người.

Nhiếp Vân chỉ cảm thấy da mặt nóng lên, dường như hắn đã cảm thấy ánh mắt của vị Đại Đế này đã dừng lại ở trên người hắn một lúc, chuyện này khiến cho trong lòng hắn không khỏi xiết chặt một phen.

Quả thực hắn cũng có chút bận tâm, bởi vì… Hỏa Long chi tâm khiến cho tất cả mọi người mê hoặc đang ở trong tay hắn a!

Vừa rồi, sau khi Lưu Mộc vương tử triệu hồi ra Khôi Lỗi, hắn đã lặng lẽ đem Viêm Hoàng điện hóa thành bụi bặm ném tới trên người đối phương.

Viêm Hoàng trong điện che dấu hắn một phần thân, nương theo Khôi Lỗi đi vào Hỏa Long chi thạch trước mặt.

Sauk hi Khôi Lỗi phong ấn Hỏa Long chi thạch, phân thân thừa cơ ra tay, thu nó vào bên trong Viêm Hoàng điện.

Bởi vì đã sớm có chuẩn bị, hơn nữa lại thêm điểm đặc thù của thần binh Đế cảnh. Cho nên cho dù là Khôi Lỗi cũng không phát hiện ra được điểm dị thường, chứ đừng nói là đám người Lưu Mộc vương tử.

- Hỏa Long chi tâm ở đâu, ta đã biết! Lần khảo hạch này chấm dứt, các vị đều trở về đi. Chờ đợi Vạn Giới Động thiên mở ra!

Ánh mắt của Phổ Thiên Đại Đế quét qua mọi người một lần đã dừng lại, thanh âm uy nghiêm chậm rãi vang vọng.

- Vâng!

- Vi thần cáo lui!

Thấy bệ hạ cũng không truy cứu, biết rõ Hỏa Long chi tâm ở nơi nào. Mà mọi người cũng không dám hỏi nhiều, cả đám lui về phía sau vài bước, sau đó quay người rời đi.

Nhiếp Vân cũng đi theo sau lưng mọi người, đi ra bên ngoài.

Lặng lẽ trộm đi Hỏa Long chi tâm, vốn hắn định thần không biết quỷ không hay. Thế nhưng không nghĩ tới Phổ Thiên Đại Đế lại còn có thể thi triển thời gian quay ngược lại. Chuyện này khiến cho hắn có chút kinh hãi lạnh mình.

Khó trách tuy rằng đám người Đa Ba vương tử tuy nhiên rất muốn giết hắn. Thế nhưng vẫn không dám ngang nhiên động thủ, chỉ sợ chính là bởi vì loại nguyên nhân này a.

Thời gian quay ngược lại quả thực quá đáng sợ, đáng sợ tới mức bất luận kẻ nào cũng không dám nói dối đối với cường giả Đế cảnh. Bởi vì thời gian ghi chép tất cả dấu vết, chuện này không có cách nào làm giả cho được.

- Xin Nhiếp Vân đại nhân dừng bước!

Hắn vừa mới đi xa được một chút, đang định đi lên xe ngựa thì lại có một bóng người đi tới. Nhìn thấy người này, hai hàng lông mày của Nhiếp Vân không tự chủ được nhảy dựng lên một cái.

Người này chính là vị thái giám bên người của Phổ Thiên Đại Đế kia.

- Bệ hạ muốn gặp ngươi một mình, xin đại nhân rời đi cùng ta!

Thái giám đi tới trước mặt hắn rồi nói.

- Bệ hạ muốn gặp ta?

Trong lòng Nhiếp Vân có chút khẩn trương, trên mặt lại không có biểu hiện gì. Tay khẽ đảo, lập tức lấy ra một ít đan dược trân quý đưa cho đối phương:

------oOo------

Chương 3377: Đại Đế triệu kiến (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chắc hẳn công công cũng biết rõ bệ hạ muốn tìm ta là vì chuyện gì a? Không biết côn công có thể nói cho ta biết một hai hay không?

Những đan dược này là hắn trộm được từ phủ của Đa Ba vương tử. Mỗi một khỏa đều là có tiền mà không mua được, cho dù muốn mua cũng không mua được.

Vị công công này liếc mắt nhìn, cũng không có tiếp nhậ mà chỉ cười nhạt một tiếng.

- Bệ hạ nhìn xa trông rộng, chúng ta không thể suy đoán ra được, cũng bất lực!

- Đa tạ công công!

Thấy hắn không nói, Nhiếp Vân đành phải dằn xuống nghi hoặc trong lòng. Sau đó lại cáo từ với Nhữ Hạ Vương tử mà đi theo sau lưng vị thái giám này, đi về chỗ của Phổ Thiên Đại Đế.

- Không phải đã bị phát hiện đó chứ?

Vừa đi trong lòng hắn không nhịn được thầm nói một câu.

Vừa rồi hắn đã lặng lẽ lấy đi Hỏa Long chi tâm, hắn cho rằng mình đã làm chuyện này rất là cẩn thận. Tuy rằng có thể dấu diếm được Khôi Lỗi Thâu Tiên Tá Thọ cảnh, thế nhưng muốn dấu diếm được cường giả Đế cảnh, chỉ sợ rất khó có thể làm được.

Đoán chừng Phổ Thiên Đại Đế tìm hắn, chính là bởi vì chuyện này.

Rất nhanh hắn đã đi vào một nơi, nơi này không phải là nơi vừa rồi Phổ Thiên Đại Đế ngồi. Mà giống như là một hành cung vậy.

Trong cung điện yên tĩnh tới mức đáng sợ, ở trên long ỷ chính giữa, Phổ Thiên Đại Đế đang ngồi ngay ngắn ở trên đó. Giống như đã dung hợp vào cùng một chỗ với cảnh vật chung quanh, giống như là một bức tượng uy nghiêm vô cùng vậy.

- Thảo dân Nhiếp Vân bái kiến bệ hạ!

Nhiếp Vân lập tức quỳ bái xuống đất.

Đối mặt vị siêu cấp cường giả bài danh top đầu trong Thần giới này, hắn vẫn có chút sợ hãi ở sâu trogn lòng.

- Đứng lên đi!

Phổ Thiên Đại Đế ngẩng đầu lên, hai mắt rơi vào trên người hắn.

Nghe thấy thanh âm của đối phương bình thản, cũng không có ý tứ trách tội, Nhiếp Vân khẽ thở dài một hơi. Lúc hắn đang định mở miệng nói tiếp thì đối phương đã nói ra một câu, thiếu chút nữa đã dọa cho hắn bất tỉnh.

- Có lẽ Hỏa Long chi tâm đang ở trong tay ngươi a!

Phổ Thiên Đại Đế nói.

- Ta... Đúng vậy!

Biết rõ cho dù có nói dối trước mặt Đại Đế thì cũng không có ý nghĩa gì, Nhiếp Vân cắn răng một cái rồi khẽ gật gật đầu.

- Có thể dấu diếm được đám người Ba Đa, Ma Nghiêm, lặng lẽ không một tiếng động trộm đi Hỏa Long chi tâm. Quả nhiên là có chút tài năng, khó trách mới đến Vân Châu thành được nửa năm lại có thể huyên náo tới mức phong sinh thủy khởi. Phế bỏ một vị công tước của ta, làm cho hai vị hoàng tử ngậm bồ hòn làm ngọt.

Phổ Thiên Đại Đế nói.

- Ta...

Suy nghĩ trong đầu của Nhiếp Vân thoáng cái nổ tung, thân thể không tự chủ được mà có chút run rẩy.

Những lời này rất rõ ràng đã có chút không đúng, hơn nữa tin tức lộ ra trong đó, dường như đối phương cũng đã biết tất cả.

Kể cả chuyện đại náo Ba Đa vương phủ và trộm đi nạp vật giới chỉ

Lưu Mộc vương tử trước đó đối phương cũng đã biết

- Có thể dấu diếm được Khôi Lỗi Thâu Tiên Tá Thọ cảnh, trộm đi đồ vật ở trong tay hắn, chỉ sợ ít nhất cũng cần một kiện thần binh Đế cảnh để phối hợp a!

Phổ Thiên Đại Đế nhìn về phía hắn, trên mặt không có chút hỉ nộ ái ố nào.

- Hồi bẩm bệ hạ, ta chỉ có chút am hiểu Thâu Thiên đại đạo, cũng không có thần binh Đế cảnh phối hợp gì cả. Lại nói, cho dù có thần binh Đế cảnh, dùng thực lực của ta bây giờ cũng không có cách nào khu động được ah!

Nhiếp Vân chỉ cảm thấy sau lưng đã sinh ra mồ hôi lạnh, hắn lại vội vàng nói.

Tuy rằng hắn biết rõ không nên nói dối với cường giả Đại Đế. Thế nhưng hắn cũng sẽ không ngốc tới mức thừa nhận trong tay mình có Viêm Hoàng điện.

Thần binh Đế cảnh quá mức quan trọng, hắn không dám cam đoan vị Phổ Thiên Đại Đế trước mắt này có thể động tâm với bảo vật như vậy hay không.

- Ngươi không cần phải khẩn trương như vậy.

Phổ Thiên Đại Đế khoát khoát tay, chỉ một ngón tay vào cái ghế bên cạnh.

- Ngồi xuống đi!

- Vâng.

Thấy hắn lại để cho chính mình ngồi xuống, Nhiếp Vân thở dài một hơi. Sau đó đứng dậy rồi ngồi xuống ở bên cạnh.

- Nghe nói ngươi đạt được truyền thừa của Thần Nông Đại Đế, y thuật mạnh mẽ. Ngay cả Ngô Hoàng cũng có chút không bằng?

Phổ Thiên Đại Đế hỏi.

Ngô hoàng ở trong miệng hắn chính là Ngô hoàng Tôn Giả, Đại Đế tinh thông y đạo nhất ở trong Vân Châu thành, Hoằng Nghiệp đại sư, Mạc Cao đại sư đều là đệ tử của hắn.

- Ta chỉ học được một chút y thuật da lông của Thần Nông Đại Đế, lời đồn bên ngoài quả thực quá đáng sợ a!

Nhiếp Vân cũng không thừa nhận y thuật mình mạnh hơn Ngô Hoàng Tôn Giả, cũng không thừa nhận mình thấp hơn so với đối phương. Cho nên cũng chỉ có thể nói một câu như vậy mà thôi.

- Xem ra ngươi rất có tự tin!

Ý tứ của hắn sao Phổ Thiên Đại Đế lại không hiểu rõ cơ chứ? Hắn lập tức cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Một chút y thuật da lông của Thần Nông Đại Đế cũng đã có thể chữa tốt cho Ngọc Sương, lại khiến cho Duẫn Duyên tôn sùng như vậy. Xem ra quả thực có thực học!

Nghe đối phương nói tới hai chữ Duẫn Duyên, Nhiếp Vân thở dài một hơi.

Duẫn Duyên chính là Nguyên Dương Đế Quân, xem ra Đế Quân đã nói với hắn ta về Nhiếp Vân. Cho nên lúc này mới đặc biệt triệu kiến như vậy.

Đế Quân đã có lời, có lẽ người này sẽ cho hắn mặt mũi. Không có khả năng tự mình ra tay đối với hắn, hoặc là có hành động nào khác.

Trong lòng vừa mới thư giãn được một chút thì ngay sau đó hắn đã nghe được lời nói sau đó của Phổ Thiên Đại Đế. Những lời này thiếu chút nữa đã hù chết hắn.

- Cho dù có thực học... Có thể cậy tài khinh người thì cũng không cần giả mạo là hoàng tử của ta a!

Phổ Thiên Đại Đế nói.

- Ta...

Nhiếp Vân thiếu chút nữa đã từ trên ghế rơi xuống bên dưới.

Không ngờ ngay cả chuyện mình giả mạo hoàng tử mà đối phương cũng biết? Thật hay giả vậy?

- Lúc ấy ta bị người ta đuổi giết, cho nên cũng có chút bất đắc dĩ... Hi vọng bệ hạ thứ lỗi!

Biết rõ chuyện này đã không thể gạt được đối phương, Nhiếp Vân cắn răng nói một câu.

Giả mạo hoàng tử chính là nhân quả mà ban đầu hắn để lại ở trong Hồng Hà vực, bị Hồng Nguyên trưởng lão coi là bí mật để nói ra. Mà hắn vừa vặn tương kế tựu kế, nhằm vào việc bị đám người Đa Ba vương tử hiểu lầm cho nên thuận thế làm vậy. Thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới chuyện này lại có thể rơi vào trong tai của Phổ Thiên Đại Đế.

------oOo------

Chương 3378: Đại Đế triệu kiến (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xem ra hắn đã biết rõ mình là giả.

Đối phương đã biết rõ, không bằng nên sảng khoái thừa nhận, dù sao đối phương có làm thế nào thì hắn cũng không trốn được.

- Ta cũng không có ý tứ trách tội... Chuyện này Duẫn Duyên đã nói với ta, cũng không có gì!

Phổ Thiên Đại Đế khoát tay nói.

- Đa tạ bệ hạ tha thứ!

Thấy đối phương không có ý tứ trách tội, Nhiếp Vân khẽ thở dài một hơi.

Lần kinh ngạc này quá lớn a, nếu như trái tim của hắn không mạnh mẽ, chỉ sợ đã bị hù cho chết tươi.

- Thần Nông Đại Đế là một trong những Đại Đế mà ta bội phục nhất, ngươi có thể đạt được truyền thừa của hắn đã nói rõ phẩm chất của ngươi không xấu, có tâm nhân ái!

Ở bên trong đại điện yên tĩnh một lát, Phổ Thiên Đại Đế lại ngẩng đầu nhìn lại về phía trước, giống như nhìn tới lịch sử xa xưa, nhìn thấy vị siêu cấp đại năng ở trong thời kỳ viễn cổ kia.

- Y đạo là để cứu người, hi vọng ngươi có thể kế thừa tâm nguyện của Thần Nông Đại Đế, hành y tế thế, phổ độ chúng sinh!

- Đúng vậy, ta sẽ dùng bản thân Thần Nông Đại Đế làm mục tiêu phấn đấu của ta!

Nhiếp Vân vội vàng gật đầu nói.

Kỳ thật không cần đối phương nói thì hắn cũng sẽ đi theo con đường này.

Học tập y đạo vô thượng, đương nhiên phải có lực lượng chăm sóc, cứu nhân độ thế.

- Rất tốt!

Thấy ánh mắt của Nhiếp Vân thanh tịnh, lời nói phát ra từ tận trong lòng, Phổ Thiên Đại Đế không khỏi gật gật đầu tán dương hắn một câu:

- Ngươi đã đạt được Hỏa thần chi tâm, như vậy Vạn Giới Vũ Y tự nhiên sẽ là của ngươi, cầm đi a!

Nói xong hắn vẫy tay một cái, kiện Vũ Y mà trước kia hắn đã nhìn thấy lập tức xuất hiện ở trước mặt hắn.

- Đa tạ bệ hạ!

Vốn hắn tưởng rằng đối phương sẽ lấy đi Hỏa Long chi tâm, thế nhưng không nghĩ tới đối phương không có nói tới thứ này, ngược lại còn đem Vạn Giới Vũ Y đưa tới cho mình. Hai mắt Nhiếp Vân sáng ngời, vội vàng tiếp nhận.

- Bên trong Vạn Giới Động thiên ẩn chứa huyền bí của vạn giới, lĩnh ngộ cho tốt. Đối với việc đột phá Hoàng cảnh của ngươi, còn có tu luyện nhiều loại đại đạo cũng chỗ tốt rất lớn. Cho nên ngàn vạn lần đừng có lãng phí cơ hội! Được rồi, đi xuống đi!

Phổ Thiên Đại Đế lại nói thêm một câu rồi khoát khoát tay.

- Vâng!

Thu Vạn Giới Vũ Y vào trong Nạp Vật thế giới, Nhiếp Vân lập tức lui ra ngoài.

Hắn vừa mời rời đi thì bên trong phòng lập tức có một bóng người lóe lên, đã có một người thuấn di tới trước mặt Phổ Thiên Đại Đế.

Người có thể thuấn di chỉ có cường giả Đế cảnh. Mà người dám thuấn di ở trước mặt Phổ Thiên Đại Đế, không cần câu thúc đã đủ để nói rõ quan hệ giữa hai người cực sâu.

- Ngươi đã tận mắt nhìn thấy rồi đó, thấy thế nào? So với mấy hậu bối kia của ngươi còn mạnh hơn không ít a.

Bóng người này cười nói.

Nếu như Nhiếp Vân còn ở nơi này, nhất định hắn sẽ có thể nhận ra đối phương là ai.

Đây chính là người mà hắn gọi là Duẫn Duyên huynh, Nguyên Dương Đế Quân.

- Chỉ là Vương cảnh viên mãn mà lại có được thực lực không kém gì Hoàng cảnh viên mãn. Có thể đột phá mà lại liều mạng áp chế...

Xem ra dã tâm của hắn cũng không nhỏ, so với ba người Ba Đa, Lưu Mộc, Nhữ Hạ mà nói, cũng mạnh hơn không ít!

Phổ Thiên Đại Đế nói.

Hắn cũng không có nói sai, cũng không có hạ thấp hậu bối mình đi. Mà chỉ là nói tới sự thực, ngữ khí bình thản, khiến cho người ta không nhìn ra được rốt cuộc hắn thích hay là không thích.

- Ha ha, ta biết ngay, nhất định ngươi sẽ thích hắn mà. Hắn là truyền nhân của Thần Nông, lại có tâm trí như vậy, hiện tại lại còn giả mạo là hoàng tử của ngươi. Như vậy không phải đã làm theo tâm nguyện của ngươi hay sao?

Nguyên Dương Đế Quân cười nói.

- Làm theo tâm nguyện của ta? Ý ngươi là...

Phổ Thiên Đại Đế có chút sững sờ.

- Ý tứ của ta là... Có thể vừa vặn bỡn quá hoá thật a!

Hai mắt Nguyên Dương Đế Quân lóe lên một cái rồi nói.

- Bỡn quá hoá thật, ý ngươi nói là, để cho hắn trở thành hoàng tử chính thức, kế thừa Phổ Thiên hoàng triều hay sao?

Phổ Thiên Đại Đế nhìn về phía hắn rồi hỏi một câu.

- Không sai. Tuy rằng hắn mới đi vào Vân Châu thành được thời gian nửa năm, thế nhưng lại có thể khiến cho ba người Ba Đa, Lưu Mộc vương tử bó tay chịu chết. Lại có thể làm ra danh khí lớn như vậy, thủ đoạn và mưu trí đều có. Hơn nữa thực lực bản thân cũng không yếu, nếu như quả thật có thể để cho hắn kế thừa đại vị. Ta tin rằng hắn cũng không chênh lệch với ngươi là bao!

Nguyên Dương Đế Quân nói.

- Chuyện này là sự thật, tuy nhiên... Hiện tại thời cơ còn chưa tới, hơn nữa thực lực của hắn cũng có chút yếu a!

Nghe thấy đề nghị hoang đường của Nguyên Dương Đế Quân, Phổ Thiên Đại Đế trầm tư một chút, cuối cùng vẫn khẽ lắc đầu.

- Thực lực yếu nhược cũng không sao, nhiều năm như vậy mà chúng ta cũng đã chờ được. Chẳng lẽ còn không đợi được một đoạn thời gian ngắn hay sao?

Nguyên Dương Đế Quân cười nói:

- Ý tứ của ta rất đơn giản, trước hết cứ để cho tất cả mọi người biết rõ thân phận chân thật của hắn. Chỉ cần xác định thân phận, tự nhiên sẽ có một ít người đứng ngồi không yên, đến lúc đó không lo đối phương không lộ ra chân ngựa!

- Đúng vậy, đúngl à như thế... Tuy nhiên, thực lực của hắn bây giờ còn có chút yếu, như vậy đi. Sauk hi thí luyện Vạn Giới Động thiên chấm dứt, nếu như hắn có thể đột phá, đạt tới Hoàng cảnh, như vậy ta sẽ xác định chuyện này!

Phổ Thiên Đại Đế chậm rãi nói một câu.

- Ta cũng nghĩ như vậy! Chỉ mong hắn có thể thành công a!

Nguyên Dương Đế Quân cười một tiếng, thân ảnh của hắn dần dần phai nhạt, lập tức biến mất tại chỗ.

- Đệ tử Thần Nông vốn nên hành y tế thế, hành tẩu thiên hạ, cuốn ngươi vào chuyện này ta cũng không biết có làm đúng hay không. Cũng không biết là phúc hay là họa!

Thấy hắn biến mất, Phổ Thiên Đại Đế khẽ lắc đầu, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

- Nguy hiểm thật!

Rời khỏi đại điện, Nhiếp Vân thở dài một hơi, cảm thấy toàn thân đều là mồ hôi, tim đập nhanh không thôi.

Nói chuyện phiếm với Phổ Thiên Đại Đế, áp lực mà hắn phải chịu

thật sự quá lớn.

Đối phương là nhân vật đỉnh phong nhất ở trong Thần giới, ngôn xuất pháp tùy. Ngay cả Thiên Đạo cũng không thể làm gì được hắn. Nếu như đối phương muốn giết mình, chỉ cần một ý niệm là có thể hoàn thành, căn bản không cần ra tay làm gì.

May mà đối phương cũng không có ý tứ kia, nếu không, chỉ sợ hắn cũng không về được.

------oOo------

Chương 3379: Đại đạo giao hòa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hắn biết rõ ta giả mạo hoàng tử, đạt được Hỏa Long chi tâm. Không ngờ lại còn không truy cứu, còn đem Vạn Giới Vũ Y đưa cho ta… Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Trầm tĩnh lại, Nhiếp Vân lại cảm thấy có chút không đúng.

Dựa theo đạo lý mà nói, tội lừa gạt cường giả Đại Đế. Chỉ riêng tội này cũng là một tội danh rất lớn. Đối phương muốn giết hắn thì hoàn toàn có thể tìm được cái cớ hợp lý. Thế nhưng đối phương hết lần này tới lần khác lại không có làm như vậy, ngược lại còn đem Vạn Giới Vũ Y quý trọng đưa cho mình.

- Chẳng lẽ thực sự là bởi vì Duẫn Duyên huynh nói tốt cho mình hay sao? Chỉ sợ lần này ta phải đi hỏi một chuyến a.

Từ trong miệng Phổ Thiên Đại Đế hắn đã biết rõ Duẫn Duyên huynh đã nói tới hắn. Cũng nói không ít lời hữu ích, chỉ là hắn không ngờ những lời này lại có tác dụng như vậy.

- Bất kể như thế nào, hiện tại ta cũng không có việc gì, mối lo lắng lớn nhất cũng không còn!

Nhiếp Vân nhớ tới hiện tại tình cảnh, không khỏi cười nhẹ một cái.

Chuyện lo lắng lớn nhất của hắn là thân phận hoàng tử bị vạch trần, Viêm Hoàng điện bị Phổ Thiên Đại Đế phát hiện. Hiện tại xem ra đối phương cũng không có ý tứ trách cứ, cũng không có ra tay cướp đoạt, dò xét sự tồn tại của Viêm Hoàng điện. Như vậy hắn cũng coi như đã yên lòng.

- Không cần phải nghĩ nữa, trước tiên luyện hóa Vạn Giới Vũ Y rồi lại nói sau a!

Lắc đầu, dứt bỏ suy nghĩ lung tung trong lòng, thân thể của Nhiếp Vân nhoáng một cái đã tiến vào bên trong Nạp Vật thế giới, Vạn Giới Vũ Y cũng lập tức xuất hiện ở trước mắt hắn.

Vạn Giới Vũ Y có danh khí lớn như vậy, khiến cho đám người Ba Đa không tiếc ra tay cướp đoạt, tất nhiên là có đạo lý riêng. Nhiếp Vân cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc nó có chỗ gì kỳ lạ.

Vũ Y ở trước mắt toàn thân do một loại lông vũ không biết tên luyện chế mà thành, mỏng như cánh ve. Khoác vào trên thân thể, cơ hồ không cảm nhận được một chút nào.

Nhỏ máu tươi vào bên trên, tinh thần khẽ động, rất nhanh đã triệt để luyện hóa được Vũ Y.

Luyện hóa Vũ Y rồi mặc lên người, rất nhanh nó đã dung hợp với làn da của hắn. Lại ẩn nấp ở trên da, nếu như không sử dụng mà nói, căn bản sẽ không nhìn ra được ở trên người hắn còn mặc thêm một bộ y phục.

Ầm Ầm!

Vũ Y mở ra, sau lưng của hắn giống như có một đôi cánh cực lớn giang rộng ra, nhẹ nhàng khẽ múa, lập tức nhanh chóng bắn về phía trước.

- Quá nhanh!

Nhiếp Vân sững sờ, sau đó lập tức cuồng hỉ.

Cánh của Vạn Giới Vũ Y mở ra, tốc độ phi hành so với Minh Hỏa Cửu Biến của hắn lại còn nhanh hơn, một ý niệm đã có thể bay ra mấy ngàn dặm, hơn vạn dặm!

Loại tốc độ này, cho dù là cường giả Hoàng cảnh viên mãn giới vực nhất phẩm cũng đừng mơ bắt được hắn.

Chỉ sợ so với cường giả Thâu Tiên Tá Thọ cảnh cũng không chênh lệch một chút nào!

Khó trách đám người Ba Đa, Ngô Thiền lại dốc sức liều mạng đều muốn đạt được thứ này, quả nhiên là không giống bình thường!

- Không biết lực phòng ngự thế nào!

Thử nghiệm xong tốc độ của Vũ Y, Nhiếp Vân lại muốn thử xem lực phòng ngự của nó. Tinh thần khẽ động, mấy thanh trường kiếm lập tức xuất hiện ở trước mặt, lăng không đâm về phía thân thể của hắn.

Đinh đinh đinh!

Nương theo lực lượng của hắn dần dần gia tăng, rất nhanh hắn đã dùng hết toàn lực. Thậm chí ngay cả Đại Diễn Thiên Cơ kiếm cũng đã sử dụng... Kết quả lại lông tóc không bị tổn thương một chút nào!

Nói cách khác, lực phòng ngự của Vạn Giới Vũ Y lúc này, dùng hết thực lực của hắn cũng không thể nào phá được!

Quá mạnh mẽ!

- Quá lợi hại!

Phòng ngự, tốc độ vô địch, nếu như bàn về hiệu quả thực tế. Kiện Vũ Y này đối với hắn hiện tại mà nói, so với Linh Lung Trân Châu tháp mà Thần Tháp Đế Quân đưa cho hắn còn có tác dụng lớn hơn.

- Vũ Y có thể diễn biến thành một đôi cánh, liệu có thể dung hợp

cùng với Phượng Hoàng chi dực của ta hay không?

Trong lòng khẽ động, Nhiếp Vân lập tức nhớ tới một chuyện.

Ban đầu khi còn ở trong Thiên Địa Lục Đạo, hắn đã từng ngưng tụ ra Phượng Hoàng chi dực ở sau lưng, tốc độ phi hành cũng tăng lên nhiều.

Nương theo thực lực tăng lên, tốc độ của bản thân dần dần gia tăng. Cho nên hắn cũng ít khi sử dụng Phượng Hoàng chi dực này. Hiện tại trên người đeo kiện Vạn Giới Vũ Y này, nó cũng giống như Phượng Hoàng chi dực vậy. Đều có thể biến ra cánh chim. Nếu như cả hai đã có chỗ tương tự với nhau, như vậy liệu có thể triệt để dung hợp, khiến cho tốc độ của hắn lần nữa tăng lên hay không?

Nghĩ đến là làm, cũng không phải là chuyện nguy hiểm gì, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động một cái. Phượng Hoàng chi dực xuất hiện ở sau lưng.

Đôi cánh chim đã lâu không có sử dụng lập tức vươn dài ra, mang theo quang mang sáng láng.

Không biết đã bao lâu rồi hắn không có sử dụng Phượng hoàng chi dực này, thế nhưng lực lượng ở trong đó cũng không thoái hóa, ngược lại còn trở nên càng thêm cứng cỏi.

- Dung hợp!

Tinh thần câu thông Vạn Giới Vũ Y để dung hợp với Phượng Hoàng chi dực. Vốn hắn tưởng rằng sẽ rất khó hoàn thành, thế nhưng ai ngờ cả hai vừa mới tiếp xúc đã lập tức hòa tan. Giống như là hai chén nước đổ vào làm một vậy, thậm chí cũng không có để cho hắn kịp phản ứng thì đã dung hợp hoàn mỹ vào cùng một chỗ, tuy hai mà một.

- Chuyện này...

Không nghĩ tới lại thuận lợi như thế, Nhiếp Vân không nhịn được có chút sững sờ.

Dung hợp quá nhanh, có chút vượt quá ngoài ý định của hắn.

- Cả hai dung hợp hoàn mỹ, từ nay về sau Vạn Giới Vũ Y chính là Phượng Hoàng chi dực... Cho dù là cường giả Đại Đế cũng đừng mơ cướp được nó. Trừ phi... Chém giết ta!

Nhiếp Vân nháy mắt, có chút không dám tin tưởng.

Sau khi Vạn Giới Vũ Y và Phượng Hoàng chi dực triệt để dung hợp, biến thành một bộ phận của thân thể hắn thì cũng đã không phân biệt ra được khác biệt nữa. Trước kia, khi cởi Vũ y ra, dấu vết linh hồn sẽ biến mất. Như vậy còn có thể để cho người khác luyện hóa nó. Thế nhưng bây giờ, trừ phi là chém giết hắn, nếu không, cho dù là cường giả Đại Đế cũng không có cách nào phân cách Vũ Y từ trong cơ thể hắn ra ngoài được.

Tại sao lại xuất hiện loại hiện tượng này, trong lòng Nhiếp Vân cũng không rõ. Hắn chỉ biết là, đây là một chuyện tốt đối với hắn.

Vạn Giới Vũ Y trước kia giống như binh khí phòng ngự vậy. Một khi mặc lên người, tuy rằng có thể bảo hộ bản thân, thế nhưng thủy chung lại thuộc về ngoại vật. Thế nhưng giờ phút này nó đã dung hợp với Phượng Hoàng chi dực, tương đương với biến thành một bộ phận của thân thể hắn, vô luận là sử dụng hay là công dụng khác sẽ càng thêm thuận tiện.

------oOo------

Chương 3380: Đại đạo giao hòa (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cho dù binh khí có linh hoạt tới mấy thì sao có thể linh hoạt được bằng tay chân của bản thân cơ chứ?

- Phượng Hoàng chi dực là do huyết mạch Thiên Phượng kết hợp với Ác Ma Chi Dực lúc trước tạo thành. Chỉ sợ lông vũ ở bên trên Vạn Giới Vũ Y cũng có đặc tính chung, chính là bởi vì như thế cho nên mới có thể thuận lợi dung hợp, tuy hai mà một được như vậy.

Cưỡng chế đè nén sự kích động ở trong lòng, Nhiếp Vân lại âm thầm phân tích một phen.

Trước đó, khi tiếp nhận Vạn Giới Vũ Y hắn đã nhận định lông vũ bên trên Vũ Y là của một loại thần thú nào đó mà hắn không biết tên. Hiện tại xem ra, có lẽ có quan hệ rất lớn với Thiên Phượng.

Chỉ là, Thiên Phượng ở Thiên Địa Lục Đạo lúc trước so với Thần giới còn kém quá xa. Giữa cả hai không ngờ lại có thể dung hợp, chuyện này khiến cho hắn có chút không rõ ràng cho lắm.

Ầm Ầm!

Thu hồi hai cánh, ẩn giấu vào bên trong cơ thể, giờ phút này Nhiếp Vân đã trở lại chỗ ở của mình.

Luyện hóa Vạn Giới Vũ Y, tốc độ và lực phòng ngự của hắn lại tăng lên. Lúc tiến vào Vạn Giới Động thiên cũng có chỗ dựa rất lớn.

- Nên luyện hóa Hỏa Long chi thạch a!

Trở lại căn phòng của mình, Nhiếp Vân điều chỉnh trạng thái cho tốt. Lại một lần nữa tiến vào Nạp Vật thế giới, tinh thần khẽ động, đem Hỏa Long chi thạch và Hỏa Long chi tâm ném vào bên trong diễm hỏa đan điền.

Có kinh nghiệm dung hợp với Hàn Băng đan điền, tốc độ dung hợp lần này rất nhanh. Hắn cũng không gặp phải nguy hiểm gì, diễm hỏa đan điền rất nhanh đã lại tấn chức, lần nữa ngang hàng với Hàn Băng đan điền, thậm chí còn cao hơn một chút.

- Thử xem giữa cả hai có thể dung hợp được hai khong!

Thấy lý giải về hai loại đại đạo không kém nhau bao nhiêu, Nhiếp Vân nhớ tới suy nghĩ đột nhiên hiện lên trong đầu hắn ở trong Hỏa Long chi hải trước kia.

Đại đạo trăm sông đổ về một biển, nếu như cả hai quả thật có thể triệt để dung hợp mà nói, có lẽ có thể mở ra một con đường tu

luyện mới cho hắn.

- Hai loại đại đạo Diễm hỏa, Hàn Băng tương sinh tương khắc, muốn dung hợp thành một loại. Nhất định sẽ rất khó!

Biết rõ muốn dung hợp hai loại đại nào này sẽ rất là khó khăn, Nhiếp Vân cũng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng. Hắn nhanh chóng điều chỉnh tâm tình, ngồi yên chừng ba ngày. Sau khi xác định thể xác và tinh thần của mình đã bình tĩnh, không có một chút suy nghĩ phức tạp nào, lúc này hắn mới bắt đầu ra tay.

Hai loại đại đạo Diễm hỏa, Hàn Băng hoàn toàn trái ngược nhau. Nếu như đổi lại là người khác, muốn dung hợp rất khó. Thế nhưng đối với hắn mà nói, muốn làm được chuyện này sexd ễ dàng hơn rất nhiều.

Bởi vì hắn đã từng mượn lực lượng của Nạp Vật thế giới và chủ đan điền. Từng dung hợp ba ngàn đan điền qua một lần.

Chỉ có điều dung hợp lúc ấy chính là giao hòa, cũng không có triệt để dung hợp. Cũng giống như nhậ định trước đó vậy, là dây thừng bện lại, hoàn toàn khác với tạo thành một loại dung dịch mới.

Giờ phút này hắn muốn triệt để dung hợp, tương đương với việc đem hai loại đại đạo ngưng tụ thành một loại đại dạo. Rốt cuộc sẽ xảy ra tình huống thế nào, dù là ai cũng sẽ không biết, cũng không có tiền lệ trước đó.

Bởi vì lúc trước đã từng giao hòa qua. Cho nên lúc vừa mới bắt đầu hai loại đại đạo cũng không có bài xích quá lớn. Tuy nhiên, khi Nhiếp Vân muốn triệt để đánh vỡ hai loại đại đạo, ngưng tụ thành một loại đại đạo thì giữa song phương lại xuất hiện sự bài xích lẫn nhau.

Hàn Băng, nóng bức, cả hai xung đột với nhau. Giống như là cừu nhân không đội trời chung vậy, dùng khí hải của hắn làm chiến trường, không ngừng chiến đấu.

- Phốc!

Phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt của Nhiếp Vân lập tức trở nên trắng bệch.

Cả hai dung hợp, không ngờ lại khiến cho hắn bị nội thương nặng như vậy.

- Lúc trước ngay cả hai loại công pháp hoàn toàn khác biệt như Phật Ma ta cũng có thể dung hợp. Ba ngàn đại đạo cũng có thể dung hợp vào cùng một chỗ, ta không tin không thể dung hợp hai loại đại đạo các ngươi!

Bản thân bị trọng thương lại kích phát cảm xúc không cam lòng ở trong lòng Nhiếp Vân, trong mắt hắn lập tức hiện lên vẻ đạo tàn nhẫn.

Lúc trước, khi thực lực của hắn còn không ra hồn, hắn đã đồng thời tu luyện hai loại công pháp Phật Ma. Hai loại công pháp xung đột, thiếu chút nữa đã khiến cho hắn tử vong. Cuối cùng hắn vẫn có thể thành công. Mà ba ngàn đại đạo cũng có thể dung hợp vào bên trong Nạp Vật thế giới, cho nên hắn không tin lần này không thể thành công!

Bởi vì Nhiếp Vân có loại tâm tư bất khuất này cho nên mới có thể từ trong Khí hải đại lục từng bước một đi tới đây. Vô luận gặp phải bao nhiêu khó khăn thì hắn cũng vĩnh viễn không buông bỏ.

- Dung hợp!

Trong lòng sinh ra cảm xúc tàn nhẫn, Nhiếp Vân cưỡng ép ngăn chặn lực lượng, lại lần nữa làm cho hai đại đan điền dung hợp vào với nhau.

Ầm ầm!

Suy nghĩ trong đầu nổ vang kịch liệt một hồi, tựa như gió thổi khuếch tán ra bốn phía. Cả người, vô luận là linh hồn hay là thân thể đều bị trùng kích rất lớn, lại lần nữa điên cuồng phun ra máu tươi.

Liên tục hai lần bị phản kích mà trọng thương, khiến cho tinh khí

thần của hắn hạ xuống đến mức thấp nhất. Nếu như không phải hắn đang ở bên trong Nạp Vật thế giới, chỉ sợ riêng hai lần phản kích này cũng đủ để khiến cho hắn không chịu nổi mà tử vong rồi.

- Chẳng lẽ suy nghĩ của ta sai lầm, không có cách nào triệt để làm cho hai loại đại đạo dung hợp với nhau hay sao?

Nhiếp Vân bị thương hai lần, chuyện này khiến cho tâm tư kiên định của hắn có chút dao động.

- Tất cả đan điền của ta đều được diễn sinh từ chủ đan điền mà ra, đồng căn đồng nguyên, dựa theo đạo lý bình thường mà nói. Có thể triệt để dung hợp a.

Suy nghĩ lập loè, trong lòng hắn không ngừng cân nhắc, suy nghĩ.

Rất nhiều đan điền của hắn đều được diễn sinh ra từ trong chủ đan điền, nói cách khác, rất nhiều đại đạo, cuối cùng đều có khởi nguồn từ chủ đan điền.

Đồng căn đồng nguyên, dựa theo đạo lý mà nói, muốn dung hợp có lẽ sẽ không khó như vậy ah!

- Chẳng lẽ... Chủ đan điền?

Trong lòng đột nhiên khẽ động, hai mắt Nhiếp Vân lập tức nhìn vào bên trên chủ đan điền.

Vừa rồi hắn vẫn đang nghĩ nên dung hợp như thế nào mà lại quên mất chủ đan điền. Trên thực tế, tất cả thành tựu hiện tại của hắn đều đến từ cái đan điền thần bí này.

Đan điền này không thể sao chép thiên phú, cũng không giống bất kỳ đại đạo nào của hắn. Thế nhưng lại có thể diễn sinh ra vô số đan điền, phân thành vô số đại đạo, khiến cho hắn tu luyện, tấn chức.

------oOo------

Chương 3381: Đế cảnh?

Mượn hiện tại mà nói, vô luận lĩnh ngộ của hắn đối với đại đạo đạt tới trình độ gì thì những đại đạo này đều chỉ có thể xếp tại chủ đan điền mà thôi. Tất cả đều không dám vượt qua nó.

Không nói đâu xa, Nạp Vật thế giới đã khuếch trương viễn siêu phạm vi của Tà Nguyệt Chí Tôn vực, pháp tắc trong đó cũng càng ngày càng chắc chắn. Bắt đầu có xu hướng đuổi kịp Thần giới, thậm chí còn có thể đem đan điền khác dung hợp vào bên trong, hình thành mặt trời mặt trăng và ngôi sao...

Dù vậy, Nạp Vật thế giới vẫn như trước, chỉ có thể xếp ở phía sau chủ đan điền mà thôi!

Nếu như nói chủ đan điền này không có thần bí mà nói, có đánh chết hắn cũng không tin!

- Như vậy ta thử nhờ chủ đan điền xem! Nếu như không làm được chuyện cưỡng ép dung hợp, như vậy hiện tại chỉ có thể mượn lực lượng của chủ đan điền để thử một chút!

Nuốt vào mấy khỏa đan dược mà hắn trộm được từ trong tay Đa Ba vương tử, thương thế trên người lập tức hoàn toàn khôi phục. Nhiếp Vân lại một lần nữa tập trung tư tưởng suy nghĩ, tĩnh tâm. Sau đó hắn lại nhìn về phía hai đại đan điền Diễm hỏa, Hàn Băng.

- Nạp Vật thế giới, bảo hộ!

Ngồi ngay ngắn ở trong nạp vật thế giới, tinh thần khẽ động, lực lượng Chưởng Khống Giả lập tức xuất hiện, bao phủ toàn thân hắn vào bên trong.

Dựa theo đạo lý mà nói, Ở bên trong nạp vật thế giới, hắn thân là Chưởng Khống Giả thì sẽ bất tử bất diệt. Vô luận bị tổn thương tới đâu thì cũng có thể lập tức khôi phục. Chỉ là, chuyện liên quan đến chủ đan điền, hắn cũng không còn được tự tin như trước nữa.

Bởi vì… Nạp vật đan điền, cũng là do chủ đan điền diễn sinh mà ra!

Nếu như nói hiện tại Nạp Vật thế giới là hoàng đế thì chủ đan điền chính là Hoàng thái hậu. Những đan điền khác chính là hoàng đệ.

Hoàng đế dù có mạnh mẽ tới đâu thì cũng không thể làm trái ý tứ của Hoàng thái hậu a.

- Dung hợp!

Hắn lập tức khống chế Diễm hỏa đan điền và Hàn Băng đan điền tới gần phía chủ đan điền.

Rất nhanh hai đại đan điền đã bắt đầu giao hòa như trước, lần nữa bắt đầu đi theo tiến độ triệt để dung hợp.

Ầm ầm!

Hỏa diễm, Hàn Băng lần nữa giao hòa. Một nóng một lạnh mạnh mẽ trùng kích tới khiến cho cả người Nhiếp Vân như bị nóng lạnh đan xen. Vẻ mặt lúc đỏ lúc trắng, giống như đang không ngừng trải qua trời đông giá rét và giữa hè vậy.

- Chủ đan điền, động thủ!

Khi cảm thấy sắp có chút không kiên trì nổi thì trong lòng Nhiếp Vâr không nhịn được thở phào một tiếng. Tinh thần khống chế chủ đan điền tiến về phía hai đại đan điền.

Ầm ầm!

Chủ đan điền giống như một cái tinh cầu cực lớn, vốn đang chậm rãi xoay tròn, không có động tĩnh. Thế nhưng giờ phút này dưới sự cưỡng ép khống chế của hắn đã di chuyển, đụng vào hai đại đan điền.

Răng rắc!

Có chủ đan điền tham dự, hai đại đan điền vốn có xung đột, giống như tùy thời có thể nổ tung, bạo phát lại lập tức xuất hiện biến hóa, lập tức nổ tung, biến thành những hạt nhỏ phân tán khắp nơi.

Đại đạo nguyên vẹn, muốn dung hợp rất khó, thủy hỏa không dung. Thế nhưng sau khi phân tán thành hạt, muốn dung hợp thì lại đơn giản hơn nhiều. Dù sao tuy rằng những hạt này đều mang theo thuộc tính, thế nhưng lực cản trở cũng sẽ yếu hơn không ít.

Cô Cô Cô Cô Cô!

Rất nhanh đã có rất nhiều hạt nhỏ đại đạo hoàn toàn dung hợp vào cùng một chỗ.

Ầm Ầm!

Nương theo những hạt nhỏ đại đạo triệt để dung hợp, bên cạnh chủ đan điền lập tức có một đan điền hoàn toàn mới đột nhiên xuất hiện.

Cái đan điền này không nhìn không ra được màu sắc, cũng không nhìn ra được điểm đặc thù. Chỉ lẳng lặng lơ lửng đứng trước mặt chủ đan điền, vô cùng yên tĩnh.

- Thứ này... Chẳng lẽ chính là đan điền sau khi dung hợp hay sao?

Hai mắt Nhiếp Vân lập tức sáng ngời.

Vừa rồi hắn đem hai đại đan điền Diễm hỏa, Hàn Băng dung hợp, mượn lực lượng của chủ đan điền đánh nát. Cuối cùng lại xuất hiện một đan điền như vậy, không cần nói thì hắn cũng biết. Thứ này tất nhiên là đan điền sau khi dung hợp a.

- Cái đan điền này không ngờ lại còn xếp ở phía trước Nạp Vật thế giới? Thật hay giả vậy?

Sauk hi nhìn rõ đan điền, lại nhìn rõ ràng vị trí của nó, Nhiếp Vân không nhịn được có chút sững sờ.

Không ngờ tới vị trí của cái đan điền mới này lại còn ở phía trước Nạp vật đan điền, nếu như không phải hắn đã tận mắt nhìn thấy, như vậy hắn cũng không dám tin tưởng.

Trước kia, vô luận có bao nhiêu đan điền tấn chức, thậm chí là vượt qua Thiên Đạo đan điền thì cũng chỉ có thể xếp phía sau Nạp Vật đan điền mà thôi. Cũng giống như Mộc Thần đan điền (Y đạo đan điền), sau khi luyện hóa Thần Nông Bách Thảo Kinh, lĩnh ngộ đối với loại đại đạo này của hắn đã đạt tới đỉnh phong ở trong Thần giới... Đáng tiếc, đại đạo này cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ở phía sau nạp vật đan điền, không dám vượt qua phía trước a.

Thế nhưng bây giờ đan điền mới mà Diễm hỏa, Hàn Băng dung hợp ra lại còn xếp ở phía trước nạp vật đan điền... Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra a?

Chẳng lẽ đan điền sau khi dung hợp lại có lực lượng cường đại hơn hay sao?

Trong lòng nghi hoặc, Nhiếp Vân không nhịn được phải nhìn sang phía đan điền sau khi dung hợp.

Vừa mới nhìn qua, hắn lại lần nữa sửng sốt.

Giờ phút này đan điền đã không có đặc tính của hai loại đan điền Diễm hỏa, Hàn Băng. Giống như là một cái đan điền hoàn toàn mới, không nhìn ra được cụ thể nó đại biểu cho loại đại đạo gì.

Bàn tay nhẹ nhàng vẽ ra một cái, một đầu đại đạo từ bên trong đan điền lan tràn ra bên ngoài.

- Có tất cả thuộc tính của Hàn Băng, Diễm hỏa, đây là... Một loại đại đạo hoàn toàn mới hay sao?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt.

Đại đạo bên trong đan điền sau khi dung hợp lại khác với ba ngàn đại đạo. Là một loại đại đạo hoàn toàn mới, trong đó có dung hợp tất cả thuộc tính của Diễm hỏa, Hàn Băng, uy lực cực lớn. So với cái gọi là Thôn Phệ đại đạo trước đó cũng còn mạnh hơn không ít.

- Thử uy lực của nó xem.

Điều tra đan điền sau khi dung hợp một lần, dung nhập vào trong

toàn thân. Thân thể của Nhiếp Vân khẽ động một cái, một ngón tay đã điểm về phía một kiện thần binh Hoàng cảnh viên mãn ở trước mắt.

Răng rắc!

Răng rắc!

Tốc độ của ngón tya hắn cũng không nhanh, thế nhưng lại mang theo lực lượng không có cách nào ngăn cản được. Thần binh Hoàng cảnh viên mãn ở trước mắt lại giống như vỏ trứng gà bị nghiền nát. Đối đối với hắn cũng không có một chút ngăn cản năng lực nào.

------oOo------

Chương 3382: Các đại đế khiếp sợ (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng nghiền nát vang lên, kiện thần binh Hoàng cảnh viên mãn này lập tức biến thành bụi phấn.

- Chuyện này...

Nhiếp Vân nháy mắt, không thể tin được chuyện mà mình vừa mới làm được.

Đây chính là thần binh Hoàng cảnh viên mãn a. Trước đó, cho dù đại đạo dung hợp rất mạnh thì cũng đừng mong có thể bẻ gẫy được nó. Thế nhưng khi sử dụng đại đạo mới sau khi dung hợp, thứ này lại giống như một khối bùn nhão vậy. Không tốn bao nhiêu sức là có thể bóp nát... Thật hay giả vậy?

Cái đại đạo hoàn toàn mới này rốt cuộc là cái gì? Sao lại lợi hại như vậy chứ?

- Ở trong Thần giới, sáng chế ra một cái đại đjao hoàn toàn mới, ch cần loại đại đạo này đạt tới tình trạng siêu việt Thiên Đạo thì cũng

coi như đã đạt tới Đế cảnh... Chẳng lẽ... Ta đã đạt tới Đế cảnh hay sao?

Trong lòng đột nhiên xuất hiện một loại suy nghĩ, khiến cho Nhiếp Vân không khỏi giật mình!

Thần giới.

Phổ Thiên Hoàng cung.

Phổ Thiên Đại Đế ngồi ngay ngắn ở trong đó.

- Trong khoảng thời gian này ta không có mặt, báo cáo toàn bộ sự tình phát sinh một lần đi!

Đại Đế nhìn các đại thần trước mắt, trong ánh mắt không vui không buồn, không có bất kỳ biểu lộ gì.

- Vâng!

Vị đại thần này không dám nói nhảm, tranh thủ nói tường tận trong khoảng thời gian này Vân Châu thành thậm chí toàn bộ Phổ Thiên hoàng triều phát sinh sự tình một lần.

- Ngươi nói đã điều tra nội tình của Nhiếp Vân rõ ràng, cẩn thận nói một chút!

Phổ Thiên Đại Đế nhìn qua.

Vừa rồi thời điểm đại thần này hồi báo, nhắc tới Nhiếp Vân, đồng thời nói, hắn đã tiến hành điều tra người này, tra được không ít bí mật.

- Nhiếp Vân này lần thứ nhất xuất hiện là ở Hỏa Thần vực, cách nay vẫn chưa tới một năm, tiếp xúc với hắn chính là Chí Hào tướng quân, thuộc hạ của Đa Ba vương tử...

Vị đại thần này chậm rãi nói ra, hiển lộ ra thủ đoạn thu thập tin tức để cho người ta chấn kinh cùng khủng hoảng.

Thần giới lớn như vậy, người đâu chỉ triệu tỉ, muốn điều tra sao mà khó khăn, nhưng hắn lại có thể tra rõ ràng những thứ này, đủ thấy năng lực.

- Hắn công bố là thổ dân sinh trưởng ở núi lớn, không đi ra bên ngoài, thực lực ngay lúc đó, vừa tới Vương cảnh sơ kỳ!

Đại thần nói tiếp.

- Vương cảnh sơ kỳ?

Phổ Thiên Đại Đế nhướng mày.

- Vâng!

Đại thần gật đầu.

- Ý của ngươi là... Không đến một năm thời gian, hắn từ Vương cảnh sơ kỳ đạt tới Vương cảnh viên mãn?

Phổ Thiên Đại Đế hỏi.

- Căn cứ tin tức... là như vậy!

Đại thần gật đầu.

- Cái này...

Phổ Thiên Đại Đế chấn kinh rồi.

Người khác chỉ biết thiếu niên này là Vương cảnh viên mãn, không đáng để lo, nhưng hắn biết người này có thể so sánh với Hoàng cảnh viên mãn bình thường!

Nói cách khác, chỉ dùng không đến một năm, thiếu niên không rõ lai lịch kia, liền từ Vương cảnh sơ kỳ có sức chiến đấu Hoàng cảnh viên mãn!

Loại tốc độ tấn cấp này... Còn là người sao?

Coi như Thần thú siêu cấp, thậm chí Đế thú, cũng không nhanh như vậy đi!

- Ta sơ bộ hoài nghi... Nhiếp Vân này có thể là phi thăng giả!

Đại thần nói tiếp.

- Phi thăng giả?

- Vâng, bình thường phi thăng giả ở thế giới của mình, tích lũy thời gian quá lâu, mới có thể hậu tích bạc phát, cấp tốc tăng lên!

Đại thần phân tích.

- Nói tiếp phán đoán của ngươi đi!

Phổ Thiên Đại Đế gật đầu, ý bảo hắn tiếp tục nói, bất quá vị đại thần này còn chưa kịp nói, đột nhiên con mắt của Phổ Thiên Đại Đế bỗng nhiên trợn tròn, trực tiếp từ ngai vàng đứng lên.

- Bệ hạ...

Nhìn thấy Đại Đế thất thố như vậy, đại thần sửng sốt, nhịn không được hỏi.

Lời còn chưa dứt, liền thấy Đại Đế khoát tay áo, thân thể nhoáng một cái, biến mất tại chỗ, đã thuấn di rời đi.

- Chuyện gì xảy ra? Bệ hạ sẽ thất thố như vậy?

Thấy bệ hạ biến mất, trong lòng đại thần lộp bộp một cái, toát ra một dự cảm không tốt.

Thực lực của Phổ Thiên Đại Đế ở Thần giới là nằm trong Top 5, lại thêm thường xuyên chinh chiến, tâm tính sớm đã trui luyện như tấm gương, chí ít hắn làm đại thần đã không biết bao nhiêu năm, nhưng chưa bao giờ thấy qua bệ hạ thất thố.

Vô luận sự tình lớn như thế nào, biểu tình cũng chưa từng có biến hóa!

Nhưng ngay mới vừa rồi, nét mặt của hắn thay đổi, thậm chí một tiếng không nói xoay người rời đi... Đến cùng xảy ra chuyện gì? Có thể làm cho một vị Đại Đế như thế?.....

Phủ đệ của Nguyên Dương Đế Quân.

- Sương nhi, ngươi yên tâm, ta sẽ nghĩ biện pháp luyện chế ra Thần binh Đế Cảnh, làm thân thể của ngươi, về sau cha con chúng ta sẽ không tách ra nữa!

Nguyên Dương Đế Quân nhìn bóng người trong Chân Linh Đăng trước mắt, ánh mắt tràn đầy yêu chiều, cùng bóng người trong đèn hàn huyên một hồi, mới ra khỏi phòng.

- Đế Quân đại nhân, Thần Tháp Đế Quân đang ở trong điện chờ đợi!

Thấy hắn đi ra, Kiếp Ma lão nhân tiến lên đón.

- Thần Tháp tới? Tốt, ta đi nhìn xem!

Thân thể của Nguyên Dương Đế Quân nhoáng một cái đi vào đại điện, quả nhiên thấy Thần Tháp Đế Quân cao lớn ngồi ở trên ghế an tĩnh uống trà.

- Ngươi tới tìm ta? Chẳng lẽ vật kia có tin tức?

Nhìn thấy thân ảnh của hắn, Nguyên Dương Đế Quân nhịn không được hỏi, trong thanh âm lộ vẻ kích động.

- Đó là tự nhiên, Thần Tháp ta xuất thủ, tự nhiên không tầm thường!

Thần Tháp Đế Quân tràn đầy tự luyến.

- Tốt, ở nơi nào? Lúc nào chúng ta xuất phát?

Cắt ngang hắn tự luyến, Nguyên Dương Đế Quân nói.

- Ây... ngày mai chúng ta sẽ đi, lần này khẳng định thành công!

Thần Tháp Đế Quân nở nụ cười.

- Vậy là tốt rồi, việc này không nên chậm trễ, mau mau chuẩn bị đi!

Nguyên Dương Đế Quân kích động gật đầu, đang muốn tiếp tục nói cái gì, đột nhiên lông mày giương lên, ngây tại chỗ.

- Đây là...

Quay đầu nhìn về phía Thần Tháp Đế Quân, thấy hắn giờ phút này cũng không thể tin được nhìn qua.

- Đi, đi qua nhìn một chút!

Hai người đồng thời nhẹ gật đầu, thân thể nhoáng một cái, đồng thời biến mất tại chỗ.

Đã thuấn di rời đi.....

Thần giới, Vô Biên hải.

Làm đại bản doanh của phi thăng giả, cường giả nơi này cơ hồ đều là phi thăng giả, chỉ cần thu hoạch được tư cách Vô Biên Vệ, đều có thể ở chỗ này nhận lấy vật tư, tiến hành tu luyện.

Phi thăng giả thiên sinh thì có kiên nhẫn cùng tính bền dẻo tốt hơn, còn có kinh nghiệm, tu luyện làm ít công to, tiến bộ rất nhanh.

Chính vì vậy, mặc dù Vô Biên hải chỉ là một trong chín đại thế lực của Thần giới, nhưng trong đó hội tụ cường giả, lại vượt xa bát đại thế lực khác, Phổ Thiên hoàng triều so sánh kém không phải một chút! Nhất là cường giả Đế Cảnh, chừng hơn mười vị!

------oOo------

Chương 3383: Các đại đế khiếp sợ (trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không chỉ số lượng nhiều, cao thủ cũng lợi hại, trong đó lợi hại nhất dĩ nhiên chính là Hiên Viên Đại Đế!

Thần giới đệ nhất cường giả, nhân vật siêu cấp lĩnh ngộ Giới vực dung hợp đột phá!

Thời khắc này Hiên Viên Đại Đế đang đứng ở trên một ngọn núi, nhìn hải dương tứ ngược trước mắt, an tĩnh giống như một bức họa.

Đăng đăng đăng đăng!

Phía sau hắn đi tới một bóng người, là một thanh niên.

- Bệ hạ, ngươi tìm ta?

Thanh niên mở miệng nói.

Nếu như Nhiếp Vân ở chỗ này, khẳng định có thể nhận ra, người thanh niên này đúng là người quen của hắn, tình nhân của Dao Sương, Nghiêu Huyền!

Thời khắc này Nghiêu Huyền nhìn về phía Hiên Viên Đại Đế, vẻ mặt sùng bái.

Vô luận cường giả Đế Cảnh hay người bình thường ở Vô Biên hải, đều sẽ sùng bái người trước mắt này.

Năm đó thổ dân Thần giới cùng phi thăng giả chiến đấu hừng hực khí thế, nếu như không phải người này hoành không xuất thế, ngăn cơn sóng dữ, chỉ sợ tất cả phi thăng giả sớm đã bị diệt.

Hiên Viên Đại Đế lấy sức một mình, cưỡng ép đánh lui mấy chục cường giả Đế Cảnh vây công, thậm chí tự tay đồ sát mấy vị, lúc này mới kết thúc chiến đấu.

Có thể nói lực chiến đấu của hắn, là Thần giới thứ nhất, không phải thổi phồng, mà là đánh ra!

Cường đại, nghịch thiên!

- Ta nghe ngươi nói Thần Nông truyền nhân xuất hiện lần nữa, có phải thật hay không?

Hiên Viên Đại Đế hỏi.

Hiên Viên Đại Đế là trung niên nhân, không có lăng lệ như trong truyền thuyết, có chỉ là hòa ái cùng từ thiện, không biết thân phận của hắn chỉ nhìn tướng mạo, còn sẽ tưởng rằng là đại thúc nhà bên hiền lành, không có bất kỳ nguy hiểm gì.

- Đúng, hắn đã xuất hiện, ngay ở Vân Châu thành, Dao Sương chính là hắn cứu!

Nghiêu Huyền nói.

Nâng tới Dao Sương, trên mặt của hắn tràn đầy hạnh phúc, nhịn không được bật cười.

- Tình huống của nàng ta biết, ta cũng bất lực, một tiểu nhân vật không có đạt tới Đế Cảnh, có thể chữa cho tốt, xem ra là được Thần Nông đại đế truyền thừa!

Hiên Viên Đại Đế gật đầu.

Mặc dù trong Giới vực hắn dung hợp không có Y đạo, nhưng bằng vào thực lực, thủ đoạn cũng cực kỳ lợi hại, hắn xuất thủ cũng cứu không được, đối phương một cái không có đạt tới Đế Cảnh cứu sống, y thuật mạnh, ngoại trừ Thần Nông đại đế truyền thừa, thì không có khả năng thứ hai.

- Ân!

Nghiêu Huyền lên tiếng.

- Có cơ hội dẫn ta đi gặp tiểu tử may mắn này!

Hiên Viên Đại Đế nói.

- Gặp hắn? Ý của bệ hạ là...

Nghiêu Huyền sửng sốt một chút.

Hiên Viên Đại Đế có thân phận gì?

Thần giới đệ nhất nhân không thể tranh cãi, cường giả Đế Cảnh bình thường muốn đến bái phỏng, cũng rất khả năng bị cự tuyệt ở bên ngoài, không phải tuỳ tiện có thể gặp được.

Hiện tại đột nhiên muốn gặp một tiểu tử chỉ là Vương cảnh... Nghiêu Huyền có chút nghĩ không thông.

Coi như đối phương là truyền nhân của Thần Nông đại đế, tinh thông Y đạo, cũng không đến mức để hắn tự mình đi gặp!

- Thời điểm ta còn không có đột phá Đế cấp, từng có duyên gặp qua Thần Nông Đại Đế một lần, hắn có ân với ta! Về sau hắn vẫn lạc, khi đó ta vẫn như cũ không có thực lực báo ân, trở thành việc đáng tiếc, nếu như thiếu niên này thực là đệ tử của hắn, ta ngược lại không ngại đưa ra một phần cơ duyên!

Hiên Viên Đại Đế thản nhiên nói.

- Cơ duyên? Có thể được cơ duyên của bệ hạ, vận khí của Nhiếp Vân này thật sự là quá tốt!

Nghe được đối phương không có ác ý, ngược lại muốn đưa ra cơ duyên, Nghiêu Huyền lập tức nở nụ cười, mặt mũi tràn đầy kinh hỉ.

Cơ duyên của Hiên Viên đại đế, xem như hắn cũng không thể cự tuyệt.

Thần giới đệ nhất Đế tùy tiện xuất thủ, có thể làm cho người hưởng thụ cả đời.

- Ha ha!

Nhìn thấy một vị cường giả Đại Đế thất thố như vậy, Hiên Viên Đại

Đế cười cười, đang muốn nói chuyện, lông mày nhíu một cái.

- Đây là...

Nghiêu Huyền cũng cảm giác được không thích hợp, nhìn về phía Thần giới đệ nhất nhân trước mắt.

- Đi qua nhìn một chút!

Thân thể của Hiên Viên Đại Đế nhoáng một cái, đã biến mất khỏi tại chỗ.....

Thần giới, Cửu Giới sơn, Hóa Tiên Thạch.

Hô hô hô hô hô!

Từng thân ảnh đột ngột từ phương xa xuất hiện.

Những thân ảnh này, từng cái đều là đại nhân vật danh chấn Thần giới, giờ phút này tập trung xuất hiện, để cho người ta khó mà tin được.

- Hiên Viên, đã lâu không gặp, không nghĩ tới người cũng tới!

Một thanh âm thô cuồng vang lên, một vị Đại Đế nhìn về phía Hiên Viên Đại Đế, cười nói.

- Xảy ra loại sự tình này, ta đương nhiên phải tới xem một chút!

Hiên Viên Đại Đế cười cười, đang muốn tiếp tục nói chuyện, trước mắt lóe lên quang ảnh, một thân ảnh xinh đẹp xuất hiện ở cách đó không xa.

Là một nữ tử, mang theo khí chất lãnh ngạo, cho người ta một loại cảm giác người sống chớ quấy rầy.

- Xin chào Đế Huyền bệ hạ!

Đại Đế kia nhìn thấy người đến, ôm quyền khom người, thức thời lui về phía sau.

Cùng là cường giả Đại Đế, cũng có phân chia đẳng cấp, loại người như Hiên Viên Đại Đế, Phổ Thiên Đại Đế, Đế Huyền, đứng ở Đế Cảnh đỉnh cao nhất, Đại Đế phổ thông căn bản không dám làm càn.

- Ngươi đã đến...

Không để ý tới vị Đại Đế này rời đi, Đế Huyền nhìn về phía Hiên Viên, ánh mắt lộ ra một tia dị sắc. Bất quá tia sắc thái này thoáng qua tức thì.

- Nghe nói gần đây ngươi thu một đệ tử mới?

Trong mắt Hiên Viên Đại Đế không có bất kỳ gợn sóng gì, nhẹ nhàng cười một tiếng nói.

- Ân!

Nói đến đệ tử, Đế Huyền nở nụ cười. Bản thân nàng danh xưng Thần giới đệ nhất mỹ nữ, giờ phút này cười một cái, tựa như trăm hoa đua nở, Đại Đế xung quanh cho dù lòng yên tĩnh như nước, cũng từng cái nhịn không được động tâm.

Quá đẹp!

Xinh đẹp chỉ bằng vào dung mạo, liền có thể để cường giả Đại Đế thất thần.

- Xem ra vị đệ tử này rất hợp ý ngươi, đối với vãn bối, ta cũng không còn lễ gặp mặt gì, thứ này đưa cho nàng đi!

Thấy nét cười của nàng, Hiên Viên Đại Đế biết đối phương tất nhiên rất vừa ý, lúc này cười cười, ngón tay búng một cái, một đạo quang mang bay đi.

Đế Huyền tiện tay tiếp nhận, cúi đầu xem xét, khuôn mặt nhịn không được lộ ra vẻ ngạc nhiên:

- Thần Loa Bồ Đề Tâm? Cái này... Ngươi đưa thứ này ra?

- Vật ngoài thân mà thôi!

Hiên Viên Đại Đế cười nói.

- Thế nhưng mà... Thứ này ngươi chỉ có hai hạt, ngươi không để lại cho đệ tử của mình sao?

Đế Huyền tú mục chớp chớp, khó mà tin được.

Thần Loa Bồ Đề Tâm, Hiên Viên Đại Đế từ viễn cổ Thánh Sơn, thủ hộ một trăm triệu năm mới được bảo vật, hết thảy chỉ có hai hạt, trực tiếp đưa cho đệ tử nàng một hạt xem như lễ gặp mặt, lễ gặp mặt này cũng quá lớn đi!

------oOo------

Chương 3384: Khiếp sợ các Đại Đế (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta không có đệ tử, cũng sẽ không thu đệ tử! Bảo vật giữ lại cũng vô dụng, cho thích hợp nhất, sẽ phát huy hiệu quả lớn nhất!

Hiên Viên Đại Đế cười cười:

- Ta nghe nói vì đệ tử này, ngươi ngay cả Huyền Tâm kính cũng ban cho! Có thể để ngươi ban cho món bảo vật này, thiên phú của đệ tử thật để cho người ta hâm mộ!

- Thiên phú xác thực rất cao, ta thu làm đệ tử bất quá nửa năm, đã từ Vương cảnh viên mãn đạt đến Hoàng cảnh viên mãn, bất cứ lúc nào cũng sẽ đột phá Thâu Thiên Tá Thọ! Bàn về thiên phú, ta cảm thấy Thần giới không người có thể so sánh!

Nói đến đệ tử, Đế Huyền lần nữa nở nụ cười.

Ở Hồng Hà vực trong lúc vô tình nhận được đệ tử này, thực sự rất hài lòng, bản thân thiên phú liền mạnh, lại thêm nàng cố ý vun trồng, tu vi tiến triển cực nhanh, nhanh làm người ta giật mình.

Người khác từ Vương cảnh viên mãn đến Hoàng cảnh viên mãn, cần tốn hao chí ít mấy ngàn năm trên vạn năm, mà nàng, nửa năm liền làm được.

- Vậy liền vừa vặn, Thần Loa Bồ Đề Tâm, có thể yên tĩnh tâm thần, để cho người ta thất khiếu khai thông, tiêu trừ chướng ngại tu luyện, phàm nhân phục dụng, có thể một hơi tu luyện tới Thâu Thiên Tá Thọ cảnh không có chút gông cùm xiềng xích nào, thiên phú của nàng đã như vậy, nếu như phục dụng cái này, có lẽ có thể tăng lên!

Hiên Viên Đại Đế nói.

- Ta liền thay nàng đa tạ!

Đế Huyền gật đầu.

Thần Loa Bồ Đề Tâm, đối với người tu luyện có chỗ tốt cực lớn, có thể tiêu trừ chướng ngại tu luyện, để cho người ta ở trước thời điểm tấn cấp Đại Đế xuôi gió xuôi nước.

Thứ tốt này toàn bộ Thần giới, cũng chỉ có hai hạt, Hiên Viên Đại Đế trực tiếp cho nàng một cái, căn bản là không có cách nào cự tuyệt.

- Ngươi ta không cần khách khí như thế!

Hiên Viên Đại Đế khoát tay.

- Không cần khách khí như vậy sao?

Nghe nói như thế, ánh mắt của Đế Huyền nhìn qua, lộ ra vẻ quái dị:

- Vậy vì sao ngươi thủy chung...

- Khụ khụ!

Thấy được ánh mắt này của nàng, Hiên Viên Đại Đế ho khan hai tiếng, chỉ về phía trước:

- Mau nhìn, bắt đầu rồi!

Nương theo tay hắn chỉ, nguyên bản bầu trời trong xanh, nổi lên đám mây đỏ tươi.

Những đám mây này, đỏ làm người ta hoảng hốt, Hồng Vân thiêu đốt cả trời không, để địa phương trước mắt có khả năng thấy, giống như tiến nhập biển lửa.

- Hồng Vân đầy trời, thiên đạo chấn động... Chẳng lẽ lại thực sự có người lĩnh ngộ Đại Đạo hoàn toàn mới, xông phá Đế Cảnh?

Nhìn tràng cảnh trước mắt, Đế Huyền quả nhiên không nói thêm gì nữa, tú mục tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, tự lẩm bẩm.

- Lĩnh ngộ Đại Đạo hoàn toàn mới rất đơn giản, xông phá Đế Cảnh chỉ sợ không dễ dàng như vậy, cũng không biết là ai may mắn, thực sự không được, chúng ta ra tay giúp hắn một chút!

Hiên Viên Đại Đế cũng nhìn về phía trước nói.

Lời còn chưa dứt, hồng vân ở trên bầu trời đột nhiên sôi trào lên.

Trong đó nương theo vô số Lôi Minh, phảng phất như Thiên Đạo tức giận, toàn bộ Cửu Giới sơn Hóa Tiên Thạch đều run rẩy, không ngừng lắc lư.

Rất nhiều Đại Đế ở dưới chấn động kịch liệt, nhịn không được đung đưa trái phải, có chút khống chế không nổi.

- Không đúng!

Hiên Viên Đại Đế biến sắc.

Nếu như là có người lĩnh ngộ Đại Đạo đặc biệt, nhiều nhất hồng vân đầy trời, hạ xuống ý niệm Thiên Đạo, không thể nào là loại tình huống này.

Trước mắt thiên địa phảng phất như phẫn nộ, không gian cũng bắt

đầu phát sinh vặn vẹo.

Rất rõ ràng là... Thiên Đạo phẫn nộ!

- Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

- Lực lượng thật cường đại... Sự tình gì có thể làm cho Thiên Đạo tức giận như thế?

- Các ngươi có nhìn ra không? Cái hồng vân này khác biệt hồng vân đột phá Đế Cảnh, hồng vân đột phá Đế Cảnh màu ráng đỏ, mà hồng vân giờ khắc này lại tựa như máu!

- Quả thật như thế, mây như dòng máu đỏ, chẳng lẽ Thiên Đạo bị thương?

Nhìn thấy mây gió quấy đất trời, tất cả Đại Đế đều sửng sốt, từng cái hai mặt nhìn nhau, không biết ngọn nguồn xảy ra chuyện này.

Bọn họ đều là nhân vật siêu thoát Thiên Đạo, biết Thiên Đạo hỉ nộ ái ố, thế giới trước mắt sôi trào, hồng vân đầy trời như xích huyết, mặc dù không rõ ràng tình huống cụ thể, nhưng cũng biết không được bình thường.

- Là thương thiên khấp huyết!

Trong đám người không biết ai hô lên.

Nghe nói như thế, đám người đồng loạt nhìn lại, quả nhiên thấy hồng vân ở trên bầu trời bắt đầu thu nhỏ, không ngừng rơi xuống giọt mưa.

Giọt mưa đỏ tươi như máu, phảng phất như thương thiên đang khóc.

- Thì ra là thế... Ta đã biết!

Hiên Viên Đại Đế biến sắc, nhịn không được lui về phía sau mấy bước, cả người có chút tái nhợt.

Có thể làm cho Thần giới đệ nhất nhân lui lại, sự tình hắn biết đến tất nhiên đáng sợ đến cực điểm.

- Thế nào? Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Đế Huyền có chút lo lắng.

Người khác không biết người trước mắt này, nhưng nàng vô cùng hiểu rõ, Thần giới đệ nhất nhân, cho dù đối nghịch toàn bộ Thần giới, cũng không nháy con mắt một chút, bây giờ lại dọa đến nhịn không được lui lại, chuyện gì xảy ra?

- Thương thiên khấp huyết... Đại loạn sắp tới!

Sắc mặt của Hiên Viên Đại Đế hơi có vẻ tái nhợt.

- Đại loạn? Cái gì đại loạn?

Đế Huyền không rõ.

- Thương thiên khấp huyết, ta từ thời kỳ Thượng Cổ liền nghe nói qua, cái này không phải có người lĩnh ngộ Đại Đạo mới, đột phá Đế Cảnh, mà là... có người cải biến quy tắc do Thiên Đạo chế định!

Con mắt của Hiên Viên Đại Đế xuyên thấu thiên cổ.

- Cải biến quy tắc do Thiên Đạo chế định?

Đế Huyền vẫn không rõ.

- Chúng ta đột phá Thiên Đạo, nói trắng ra là lĩnh ngộ Đại Đạo ở dưới Thiên Đạo giám sát, phù hợp ba ngàn Đại Đạo, dù dung hợp, cũng là nhiều loại Đại Đạo kết hợp, không thay đổi bản chất, nhưng... người cải biến quy tắc khác biệt, hắn lĩnh ngộ

không phải bất luận một loại nào thuộc về ba ngàn Đại Đạo! Cưỡng ép cải biến quy tắc... là Thiên Đạo bất dung!

Ánh mắt của Hiên Viên Đại Đế không ánh sáng, nhịn không được lắc đầu:

- Loại tình huống này, Thiên Đạo sẽ phản kích... Đại loạn bắt đầu. Nhanh thì mấy năm, chậm thì trăm năm, toàn bộ Thần giới chắc chắn sẽ đại loạn lần nữa!

- Ta vẫn không hiểu, cụ thể là xảy ra chuyện gì...

Đế Huyền vẫn lắc đầu như cũ.

- Thời kỳ viễn cổ Đế Vẫn Hạo Kiếp, ngươi nghe nói qua chưa?

Không trả lời nàng, Hiên Viên Đại Đế hỏi ngược lại.

- Đương nhiên nghe nói qua, nghe nói thời kỳ viễn cổ, Đại Đế rất nhiều, chừng mấy trăm vị. Từng cái đều rất cường đại, chỉ bất quá chẳng biết tại sao xuất hiện hạo kiếp, vô số Đại Đế nhao nhao vẫn lạc, cuối cùng còn dư lại không có mấy cái! Ngươi là lúc trước sống sót, khi đó đến cùng xảy ra chuyện gì?

Đế Huyền nhịn không được hỏi.

------oOo------

Chương 3385: Khiếp sợ các Đại Đế (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nàng là về sau mới thành tựu Đại Đế, không trải qua Đế Vẫn Hạo Kiếp, cũng không biết lúc trước chuyện gì xảy ra.

- Ta lúc ấy còn không có đạt tới Đế Cảnh, biết đến cũng không nhiều, bất quá... trước Đế Vẫn Hạo Kiếp...

Thanh âm của Hiên Viên Đại Đế có chút trầm thấp, lộ ra hơi có vẻ tái nhợt:

- Liền xảy ra thương thiên khấp huyết!

- Cái gì?

Người nghe như vậy tất cả đều biến sắc, thân thể không tự chủ được run rẩy lên.

Đế Vẫn Hạo Kiếp!

Đại Đế cũng khó mà may mắn thoát khỏi... Đến cùng xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ lại còn muốn một lần nữa?

- Tình huống cụ thể như thế nào ta không biết, chỉ biết là các vị phả trở về mau chóng chuẩn bị, hạo kiếp vừa đến, không ai có thể ngăn cản, Thần giới ức vạn năm duy trì phồn hoa, sẽ như bọt nước biến mất...

Hiên Viên Đại Đế nói.

- Nếu thật là như vậy, phải nắm chặt đi chuẩn bị...

Rất nhiều Đại Đế từng cái mang theo khủng hoảng.

Hiên Viên Đại Đế chính là Thần giới đệ nhất nhân, siêu cấp nhân vật sống sót từ thời kỳ Thượng Cổ... Không có khả năng nói dối!

Nếu nói như vậy, khẳng định sắp xuất hiện cái gì, nhất định phải sớm làm chuẩn bị.

- Hiên Viên Đại Đế, chúng ta cáo từ...

Sưu sưu sưu sưu!

Đã biết tin tức này, mọi người không còn tâm tình tiếp tục quan sát thương thiên khấp huyết, từng cái thuấn di rời đi.

Rất nhanh, Hóa Tiên Thạch nguyên bản náo nhiệt chỉ còn lại có mấy người.

- Hiên Viên Đại Đế, thật chẳng lẽ không cách nào tránh khỏi Đế Vẫn Hạo Kiếp, tất cả Đại Đế đều phải bỏ mạng?

Một vị Đại Đế còn không có rời đi, nhịn không được hỏi.

Chính là chủ nhân của Phổ Thiên hoàng triều, Phổ Thiên Đại Đế.

- Tránh... Là có thể tránh, cái kia chính là... linh hồn hiến tế Thiên Đạo, nghe lời Thiên Đạo răm rắp, như vậy thì có thể may mắn thoát khỏi!

Hiên Viên Đại Đế nhịn không được nói.

- Hiến tế Thiên Đạo?

Phổ Thiên Đại Đế nhíu mày.

Trở thành Đại Đế, đầu tiên phải đột phá Thiên Đạo gông cùm xiềng xích, khổ cực tu luyện như thế chính là vì siêu thoát, để bọn hắn lần nữa hiến tế, về sau giống như Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, nhìn sắc mặt của Thiên Đạo sống tạm... Cái này sao có thể!

Cùng giết bọn hắn khác nhau ở chỗ nào?

- Chẳng lẽ không có những biện pháp khác?

- Cái này ta không biết, năm đó bọn người Thần Nông Đại Đế, từng chuyên môn tìm kiếm phương pháp phá giải, kết quả... biến mất ở trong dòng sông lịch sử, không còn tin tức!

Hiên Viên Đại Đế lắc đầu:

- Chỉ sợ, biện pháp này không dễ tìm như vậy, cũng có lẽ không tìm được!

- Cái này...

Nghe nói như thế, Phổ Thiên Đại Đế xiết chặt nắm đấm, không có bình tĩnh như trước.

Đế Vẫn Hạo Kiếp, chỉ cần là Đại Đế, không ai có thể bình tâm tĩnh khí.

Đó là truyền thuyết, truyền thuyết Đại Đế vẫn lạc, coi như thực lực

của hắn đã đứng hàng Top 5 Thần giới, vẫn như cũ không dám chắc có thể sống.

- Trở về chuẩn bị đi, cường giả Đế cấp chúng ta, tất nhiên phải vì sinh tồn mà chiến, sinh tử không nhất định có thể cam đoan, nhưng có thể để hậu bối sống sót, có bọn hắn mới có hi vọng!

Hiên Viên Đại Đế nói.

- Cáo từ!

Thấy hắn nói như vậy, Phổ Thiên Đại Đế biết không có bất kỳ biện pháp nào, lúc này lắc đầu, thân thể nhoáng một cái, biến mất tại chỗ, sau một khắc đã xuất hiện ở đại điện của Phổ Thiên hoàng triều.

- Ngươi cũng trở về chuẩn bị đi!

Hiên Viên Đại Đế nhìn về phía Đế Huyền.

- Ân, ngươi...

Ánh mắt Đế Huyền phức tạp nhìn hắn một chút, quay đầu đi, vai run nhè nhẹ:

- Ta chuẩn bị kỹ càng sẽ tới tìm ngươi... Lần này... Ta hy vọng có thể cùng chết với ngươi, hi vọng không cần lại rời đi nữa!

Nói xong cũng không đợi Hiên Viên Đại Đế trả lời, thân hình thoắt một cái, cũng từ biến mất tại chỗ.

- Ai, chỉ mong không phải thật...

Thấy mọi người đều rời đi, Hiên Viên Đại Đế nhìn chằm chằm thương thiên khấp huyết trước mắt, cảm thán một tiếng.

- Không phải Đế Cảnh!

Nghiên cứu không biết bao lâu, Nhiếp Vân rốt cục cười khổ lắc đầu, một mặt bất đắc dĩ.

Muốn đột phá Đế Cảnh, nhất định phải tế ra Đại Đạo, kinh lịch Thiên Đạo đại kiếp, để Thiên Đạo thừa nhận!

Cũng chính là Đế kiếp, có thể vượt qua đại kiếp sống sót, lực lượng trong cơ thể mới có thể thuế biến, đạt tới Đế Cảnh chân chính.

Đế kiếp tương đương với đối kháng toàn bộ Thiên Đạo, cái sau sẽ dùng hết toàn lực để người tu luyện không cách nào thông qua, chính vì vậy, cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh không biết bao nhiêu, nhưng Đại Đế chân chính số lượng lại thưa thớt.

Đế kiếp, có thể nói đại kiếp lợi hại nhất, trước kia ở Phù Thiên đại lục tấn cấp trải qua thiên kiếp tới so sánh, là cách biệt trời đất.

Vô số cường giả sất trá phong vân, vô số nhân vật anh hùng, đều không chống đỡ được đại kiếp, vĩnh viễn vượt không ra một bước cuối cùng kia.

Chính vì vậy, đã không biết bao nhiêu năm không có xuất hiện Đại Đế mới.

Đế Cảnh dễ dàng đạt tới như vậy, sao toàn bộ Thần giới ít Đại Đế như vậy?

- Không được Thiên Đạo tán thành, Đại Đạo này không thể tuỳ tiện thi triển ở Thần giới, nếu không, rất dễ dàng dẫn tới hạo kiếp, bị Thiên Đạo nghiền thành bột phấn! Đại Đạo dung hợp, thoạt nhìn thực lực tăng lên, trên thực tế... lại tương đương với hạ thấp!

Rõ ràng Đế Cảnh khó đến, cũng hiểu tình huống của mình trước mắt, hắn không khỏi dở khóc dở cười.

Lúc đầu bản thân còn có thể bỏ Diễm Hỏa Đại Đạo, Hàn Băng Đại Đạo vào giới vực dung hợp, để thực lực tăng nhiều, nhưng bây giờ... hai Đại Đạo dung hợp kia hình thành Đại Đạo mới, mặc dù Đại Đạo này ngưu bức rối tinh rối mù, lại không thể bỏ vào giới vực dung hợp, càng không thể lấy ra, tương đương với thực lực héo rút.

Chuyện này là sao.

Lúc trước dung hợp giới vực, có Y đạo (*Mộc Sinh), Thôn Phệ, Huyễn, Tiên Âm, Kiếm Đạo, Tường Thủy... Toàn bộ thi triển ra, sức chiến đấu đuổi sát Hoàng cảnh viên mãn giới vực nhất phẩm. Nhưng bây giờ... mất đi Diễm Hỏa mà nói, lực lượng trực tiếp giảm lớn.

Thực lực khôi phục trước khi không có dung hợp Khôi Lỗi Đại Đạo.

Nói cách khác, sức chiến đấu rơi mất không chỉ một lần.

- Này cũng tốt rồi, người ta tu luyện thực lực gia tăng, tệ nhất cũng có thể duy trì, ta tu luyện lại rơi mất tu vì... Cái sự tình gì a!

Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau khi dung hợp Đại Đạo, uy lực càng lớn, nhưng hắn không dám lấy ra sử dụng, dù sao liên lụy vấn đề Thiên Đạo, bằng vào thực lực bây giờ, căn bản không có biện pháp ngăn cản.

Thật muốn bị Thiên Đạo để mắt tới, chỉ sợ trong nháy mắt liền bị đốt thành tro bụi.

------oOo------

Chương 3386: Thực lực lùi lại?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bất quá, nếu như có thể tiến vào địa phương không bị Thiên Đạo phát hiện, thực lực chẳng khác nào tăng lên không ít, cho dù gặp cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, chỉ sợ cũng có thể chiến một trận!

Mặc dù lần tu luyện này tu vi tương đương giảm xuống, nhưng Nhiếp Vân lại không có quá nhiều thất lạc.

Đại Đạo mới này, không cách nào sử dụng ở Thần giới, nhưng ở

địa phương Thiên Đạo quản hạt không tới, tỷ như trong Kiếm Linh cốc, liền có thể tùy ý sử dụng.

Một khi sử dụng được, chỉ sợ cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh cũng có thể chiến một trận.

Dù sao, đây là một Đại Đạo mới tinh, chỉ cần thu hoạch được Thiên Đạo tán thành, kinh lịch Đế kiếp, liền có thể đột phá trở thành Đại Đế.

- Nhất định phải nghĩ biện pháp tìm được đồ vật, tiếp tục tăng lên cảm ngộ đối với Đại Đạo!

Lắc đầu, dứt bỏ suy nghĩ lung tung trong đầu.

Mặc dù thành công dung hợp hai Đại Đạo, nhưng hắn không dám tùy tiện lại đi thí nghiệm.

Dung hợp Đại Đạo càng nhiều, thực lực của hắn rơi càng lợi hại. Lại nói, càng dễ dàng bị Thiên Đạo phát hiện, muốn dung hợp, phải đến thực lực chân chính của hắn đạt tới Thâu Thiên Tá Thọ, lại không cách nào đột phá lại nói!

Không dung hợp Đại Đạo, trước mắt hắn cần làm nhất đúng là tìm kiếm các loại bảo vật cùng Đại Đạo truyền thừa, tăng lên lý giải đối với những Đại Đạo khác, gia tăng uy lực của giới vực dung hợp.

- May mắn triệt để luyện hóa Vạn Giới Vũ Y, sáp nhập vào Phượng Hoàng chi dực, để tốc độ chạy trốn tăng nhiều, nếu không, thực lực bây giờ tham gia Vạn Giới Động Thiên thí luyện, thật không biết là phúc hay họa!

Lần tu luyện này ngoại trừ thực lực giảm xuống, cũng không phải không có một chút tin tức tốt, chí ít triệt để luyện hóa Vạn Giới Vũ Y, để tốc độ của hắn tăng lên, coi như thực ở trong Vạn Giới Động Thiên bị bọn người Đa Ba vây công, cũng có thể nhẹ nhõm đào tẩu.

Không đến mức quá bị động.

Hô!

Nhiếp Vân rời thế giới nạp vật, một lần nữa về đến trong phòng.

Sau khi dung hợp Đại Đạo, giấu ở trong thế giới nạp vật, không sử dụng là không thể nào bị phát hiện.

Hiện tại tu vi của Nhiếp Vân, một là đột phá Hoàng cảnh, mới có thể có tăng lên càng lớn, hai là tìm kiếm Đại Đạo truyền thừa, ba là bảo vật tương quan tới Đại Đạo... Những vật này rất khó tìm, hắn tạm thời không trông cậy vào, đột phá cũng không phải thời cơ tốt nhất, khoảng cách giới vực hoàn mỹ còn kém không ít, nghĩ nghĩ, chỉ có thể tạm thời không đi tu luyện.

Không tu luyện, cả người liền nhàn rỗi.

Bất quá, hắn cũng không chịu ngồi yên, nương theo Nguyên Dương Đế Quân nói ra thân phận của hắn, thân phận đệ tử của Thần Nông vang dội toàn bộ Thần giới, vô số nghi nan tạp chứng đều chạy tới, xếp hàng chờ hắn trị liệu.

Trị liệu chứng bệnh, hành y tế thế cũng là việc nằm trong phận sự của hắn, nên không chối từ.

Thời gian còn dư lại, rất nhanh đều dùng cho chữa bệnh.

Đa Ba vương tử, Lưu Mộc Vương tử bị thiệt lớn, trong khoảng thời gian này không biết đang làm gì, cũng không tìm phiền toái, khả năng bọn hắn cũng biết Phổ Thiên Đại Đế đã trở về, không dám làm quá phận, bị Đại Đế phát hiện.

Mặc kệ bọn hắn căn cứ vào cái gì cân nhắc, không có làm ầm ĩ, cũng không còn tìm phiền toái, để hắn nhẹ nhõm không ít.

Trong khoảng thời gian này Nhữ Hạ vương tử tựa hồ nhận lấy kích thích, không ngừng tu luyện, cơ hồ không có tới đây.

Hai lần cạnh tranh, cái gì cũng không được, danh vọng của hắn dần dần giao động, nếu như không tăng thêm tốc độ tu luyện, chỉ sợ kế thừa đại vị sẽ không còn hắn.

Thời gian thoáng một cái đã qua, rất nhanh thì đến thời gian Vạn Giới Động Thiên mở ra.

Vạn Giới Động Thiên là hậu nhân của Cửu Đế ở Vân Châu thành thí luyện, thuộc về sự tình cao tầng, ngoại giới biết không nhiều, cũng không có gây nên quá nhiều oanh động.

Biết thí luyện sắp bắt đầu, Nhiếp Vân sớm chuẩn bị không ít thứ, cũng tinh tế phân chia đồ vật trộm được từ chỗ Lưu Mộc, Đa Ba, lúc này mới bay ra y quán, thẳng tắp bay về phía địa điểm ước định.

Vạn Giới Động Thiên cụ thể ở nơi nào không ai biết, chỉ biết là mỗi lần tiến đến, đều là Phổ Thiên Đại Đế tự mình đưa vào, cũng chính là chỗ người tham gia thí luyện tập hợp, ngay ở Phổ Thiên Hoàng cung!

Cách Hoàng cung còn không xa, Nhiếp Vân đình chỉ phi hành, đi bộ tới.

Như vậy cũng là tôn kính đối với Phổ Thiên hoàng triều.

- Nhiếp huynh, Nhiếp huynh...

Dọc theo đường cái mới đi được vài bước, sau lưng có một tiếng la dồn dập vang lên, lập tức một bóng người sốt ruột chạy tới.

- Nhiếp huynh, chúng ta đã gặp mặt qua, còn có thể nhớ không...

Bóng người vừa đến trước mặt liền thở hổn hển hỏi.

- Trác Dương, tiểu thiếu gia của Trác quốc công gia, ta làm sao không nhớ kỹ!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Người trước mắt này cũng không đặc biệt, chính là Trác Dương lúc trước vừa mới đến Vân Châu thành thì nhìn thấy.

Gia hỏa này là hảo hữu đáng tin của Diệp Đào, đúng là hắn mang

mình đi Thúy Ngọc các, cũng bởi vậy quen biết Diệu Âm tiên tử, lĩnh ngộ Tiên Âm Đại Đạo.

- Hắc hắc, ta liền biết Nhiếp huynh không quên ta, nhân sinh tam đại thân thiết, thứ nhất cùng leo qua cửa sổ, thứ hai ở trên chiến trường, thứ ba măm măm kỹ nữ, chúng ta chí ít cùng một chỗ qua cái thứ ba, tình nghĩa huynh đệ có thể nghĩ...

Trác Dương như rất quen thuộc, cười nói.

- Khụ khụ!

Nhiếp Vân lảo đảo một cái.

Chơi gái muội muội ngươi a! Ta là theo ngươi đi Thúy Ngọc các nghe âm nhạc, chuyện gì cũng không làm có được hay không? Nói như ngươi, truyền đi giống như ta việc ác bất tận vậy...

Đang muốn giải thích một câu, chỉ thấy Trác Dương đi vào trước mặt, vỗ bả vai, ánh mắt xa xăm nhìn về phương xa:

- Nói thật, lần thứ nhất gặp mặt ta đã cảm thấy Nhiếp huynh không tầm thường, gặp mặt một lần liền được Diệu Âm tiên tử lưu ở khuê phòng, phần 'đãi ngộ' này... tiện sát người bên ngoài a!

Nhìn thấy con hàng trước mắt này, một mặt nghĩa chính liêm từ, Nhiếp Vân biết hắn khẳng định nghĩ tới địa phương khác, trên đầu tràn đầy hắc tuyến.

- Nhiếp huynh, đừng nóng giận, ta nói chính là ngươi... Khụ khụ, tài hoa, để cho người ta hâm mộ...

Nhìn ra sắc mặc đối phương không tốt, Trác Dương vội vàng giải thích.

Không giải thích còn tốt, vừa giải thích, Nhiếp Vân xém chút nằm xuống.

Tài hoa, ngươi lâm thời biên ra, ý tứ của ngươi rõ ràng không phải là tài hoa có được hay không?

Tài hoa cần phải bỉ ổi như vậy sao...

- Hôm nay Vạn Giới Động Thiên mở ra, ngươi cũng muốn tham gia?

Biết gia hỏa này là người như vậy, Nhiếp Vân cũng lười so đo, lắc đầu, nghi ngờ nhìn qua.

------oOo------

Chương 3387: Sắc phong Thái tử?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hôm nay là thời gian Vạn Giới Động Thiên mở ra, tới đều là thanh niên tài tuấn tham gia thí luyện, con hàng này từ nơi nào nhô ra?

Mặc dù địa vị của Trác quốc công tôn sùng, một trong mười hai công tước, nhưng so sánh với Cửu Đế vẫn kém nhiều lắm, không có Cửu Đế đề cử, hẳn là không tham gia được a!

- Vạn Giới Động Thiên? Không có a, loại thí luyện này chỉ nhằm vào Cửu Đế, ta nào có tư cách!

Trác Dương lắc đầu:

- Ta cũng không có tốt số như tiểu tử Diệp Đào kia, có hậu nhân của Đại Đế coi trọng!

- Vậy...

Không đến tham gia Vạn Giới Động Thiên, ngươi ra ngoài làm gì?

- Ngươi không biết?

Nhìn dáng vẻ nghi hoặc của hắn, Trác Dương sững sờ.

- Biết cái gì?

Lần này đến phiên Nhiếp Vân kì quái.

- Vạn Giới Động Thiên là hôm nay mở ra, bất quá ở trước khi mở, bệ hạ phát ra chiêu cáo, hôm nay xác lập Thái tử! Sau khi thí luyện kết thúc, sẽ kế thừa hoàng vị! Tin tức lớn như vậy, chín đại thế lực đều phái người tới chúc mừng, ngươi không phải không biết chứ...

Trác Dương nháy con mắt.

Tin tức này toàn bộ Vân Châu thành đều oanh động, kẻ trước mắt này cũng không phải người ngoài hành tinh, làm sao có thể tin tức gì cũng không rõ ràng?

- Ta...

Nhiếp Vân cười khổ.

Hắn còn thật không biết.

Những ngày nay ngoại trừ bế quan chính là trị bệnh, trừ cái đó ra cơ hồ không cùng những người khác trao đổi, chuyện phát sinh ở Vân Châu thành làm sao biết được?

- Xác lập Thái tử là ai, có biết không?

Trong lòng kỳ quái vì sao Phổ Thiên Đại Đế sẽ đột nhiên xác lập Thái tử như vậy, nhưng Nhiếp Vân vẫn không nhịn được hỏi.

Hiện tại tiếng hô lớn nhất có ba cái, Đa Ba, Lưu Mộc cùng Nhữ Hạ, ba người này giao phong nhiều năm, từ trong rất nhiều Vương tử trổ hết tài năng, đi ra danh khí to lớn.

Mình và Nhữ Hạ vương tử liên hợp, từng hứa hẹn giúp hắn tranh thủ Thái tử vị.

Nhưng Phổ Thiên Đại Đế nhanh như vậy xác lập Thái tử, lập tức làm rối loạn tiết tấu của hắn.

Nếu như tối nay xác lập, ngược lại có thể dùng các loại thủ đoạn

vặn ngã Đa Ba, Lưu Mộc. Còn không có phòng bị liền xác lập Thái tử... sao nhanh như vậy?

Nhữ Hạ lại là chuyện gì xảy ra, chuyện lớn như vậy, vì sao không nói với mình một tiếng?

Phải biết một khi xác lập, lại muốn phản bác liền khó khăn, nếu như không phải Nhữ Hạ, bản thân khẳng định cũng phải bị liên lụy, phiền phức không nhỏ, làm không cẩn thận liền bị bức rời Vân Châu thành.

Đương nhiên, rời Vân Châu thành với hắn mà nói không có ảnh hưởng quá lớn.

Mục đích tới nơi này là quan sát vạn giới, lĩnh ngộ thiên địa huyền ảo. Chỉ cần có thể tiến vào Vạn Giới Động Thiên, hết thảy đều giải quyết, về sau đi con đường nào còn chưa biết.

- Còn chưa nói, chỉ nói để cho các tuổi trẻ tài tuấn của mười hai phủ công tước chúng ta đến đây xem lễ. Rốt cuộc là ai, Phổ Thiên Đại Đế sẽ ở hiện trường tự mình tuyên bố! Cũng ban cho hắn quyền lợi vô thượng!

Trác Dương lắc đầu.

Mặc dù nghi thức sắc lập thái tử đã sớm truyền ra, nhưng Thái tử là ai, bệ hạ coi trọng cái nào trong ba người Đa Ba, Nhữ Hạ, Lưu Mộc, này còn không rõ ràng, cũng không có tin tức truyền ra.

- Bất quá tin tức tổng hợp, khả năng lớn nhất là Đa Ba vương tử, tiếp theo là Lưu Mộc, về phần Nhữ Hạ vương tử, nghe nói... khả năng không lớn!

Nói ra tin tức mình biết.

Những tin tức này có đến từ trên phố, cũng có đến từ Hoàng cung, bất quá không phải hoàn toàn chính xác.

- Đa Ba vương tử khả năng lớn nhất?

Sắc mặt của Nhiếp Vân khó coi.

Đáp ứng Nhữ Hạ không hoàn thành ngược lại cũng thôi, mấu chốt là Đa Ba cùng mình có thù, hơn nữa không đội trời chung, thật muốn để hắn lên làm Thái tử, bản thân khẳng định không có một ngày tốt lành.

- Trước không quan tâm những chuyện đó, hắn lên làm Thái tử, cũng không có khả năng lập tức xuất thủ đối phó ta, chỉ cần sống qua Vạn Giới Động Thiên thí luyện, thực lực tiến thêm một bước, liền ai cũng không e ngại!

Trong lòng Nhiếp Vân âm thầm nghĩ.

- Đúng vậy, nghe nói trước mấy ngày, Đại Đế tự mình triệu Đa Ba vương tử vào Hoàng cung, nói hơn một canh giờ, đương nhiên, cụ thể nói cái gì thì không ai biết, lại hiện ra ân sủng rất lớn!

Trác Dương thân là hậu duệ của mười hai phủ công tước, đối với chính trị thiên sinh mẫn cảm, như thời khắc mấu chốt này, Đa Ba vương tử được đơn độc chiêu vào Hoàng cung, chỉ cần người có tâm liền có thể đoán ra đại khái.

- Khả năng thực sự rất lớn!

Nhiếp Vân thở dài, đồng thời có chút buồn bực.

Đã biết mấy ngày ngay ở Vân Châu thành, lại không giống như vài ngày trước, tiến vào tiểu thế giới độc lập, làm sao lại không có người nói với mình chứ?

Nhữ Hạ vương tử nản lòng thoái chí, bởi vì mình không có hỗ trợ thành công, sinh lòng oán hận, không nói với mình ngược lại cũng thôi, mấu chốt là chuyện lớn như vậy, sao Nguyên Dương Đế Quân cũng không nói một câu!

A, đúng, ở trong mắt Đại Đế, đây nhất định không phải là sự tình lớn gì.

Hoàng triều ở trong mắt bọn hắn vốn có cũng được không có cũng

không sao, bọn hắn đã siêu thoát Thiên Đạo, ngoại vật đối bọn hắn mà nói đã không có tác dụng gì.

- Sau khi Đa Ba vương tử rời cung, có động tác gì không?

Trong lòng bất đắc dĩ, vẫn không nhịn được hỏi.

Chỉ bằng vào triệu tiến Hoàng cung, còn không thể xác định Đa Ba vương tử có thể trở thành Thái tử, có lẽ còn có những biến cố khác thì sao?

- Không có bất kỳ động tác gì, sắp trở thành Thái tử, đương nhiên phải khiêm tốn một chút, những ngày qua vô số quyền quý bái phỏng, cũng đều bị hắn cự tuyệt ở ngoài cửa, ngay cả người của mười hai phủ công tước cũng không tiếp kiến!

Trác Dương nói.

- A!

Nhiếp Vân gật đầu.

Nếu quả thật muốn xác lập Đa Ba vương tử là Thái tử, vậy đích xác phải khiêm tốn một chút, văn thư sắc lập còn không có xuống, liền tiếp đãi thế lực khắp nơi, chọc giận Đại Đế, được không bù mất.

- Bệ hạ cũng tự mình tiếp kiến Đa Ba, vì sao còn nói Lưu Mộc Vương tử cũng có khả năng?

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân cảm thấy có chút không đúng, nhịn không được hỏi.

Phổ Thiên Đại Đế tự mình tiếp đãi Đa Ba vương tử, rất nhiều tin tức đều rất rõ ràng, vì sao còn nói Lưu Mộc Vương tử cũng có khả năng? Chỉ có Nhữ Hạ khả năng không lớn?

Cái kết luận này từ đâu đến?

- Bệ hạ không có tiếp kiến Lưu Mộc Vương tử, bất quá Nguyên Dương Đế Quân chuyên môn tìm hắn, ở Đế Quân phủ trọn vẹn gần

một ngày!

Trác Dương nháy nháy mắt:

------oOo------

Chương 3388: Thái tử là ai (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi cũng biết, quan hệ của Đế Quân cùng bệ hạ, sự tình Thái tử, chỉ cần Đế Quân mở miệng, bệ hạ tất nhiên sẽ không phản bác... Nhất là Đế Quân tiếp kiến Lưu Mộc Vương tử ở sau bệ hạ triệu kiến Đa Ba vương tử, sự tình liền làm người ta khó nắm lấy!

- Về phần Nhữ Hạ vương tử, ai cũng không có triệu kiến, gần đây cũng không có biểu hiện đột xuất gì, nhất là tranh đoạt Tầm Hướng Châm, Vạn Giới Vũ Y đều không thành công, chỉ sợ bệ hạ đã thất vọng với hắn!

- Đế Quân triệu kiến?

Đối với Trác Dương phán đoán Nhữ Hạ vương tử, Nhiếp Vân không thèm để ý, chỉ là kỳ quái, Doãn Duyên huynh tìm Lưu Mộc Vương tử cần làm chuyện gì.

Cường giả Đế Cảnh sớm đã siêu thoát, theo lý thuyết sẽ không so đo cái gọi là vương hầu hưng suy, hắn lại cùng Nguyên Dương Đế Quân ở chung qua một đoạn thời gian, biết rõ cách làm người của hắn, vô duyên vô cớ sẽ không lẫn vào việc nhỏ như vậy.

Đã như vậy, vì sao lại ở thời khắc mấu chốt này triệu kiến Lưu Mộc Vương tử? Chẳng lẽ thật có ý để hắn làm Thái tử?

- Kỳ thật ai làm Thái tử cùng Trác quốc công phủ chúng ta không quan hệ, thời điểm tam đại Vương tử cạnh tranh, chúng ta chưa bao giờ phụ thế lực nào, cho nên không tồn tại các loại vấn đề chèn ép!

Trác Dương nói.

Mười hai phủ công tước ban đầu ở lúc tam đại Vương tử cạnh tranh, từng có một chút sớm thần phục “Tân Quân”, mà Trác gia bọn hắn, một mực giữ mình trong sạch, vô luận ai làm lên Thái tử, đối với bọn hắn đều không có ảnh hưởng quá lớn.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu, nhìn về phía đối phương:

- Ta có chút không hiểu muốn hỏi Trác huynh một chút, không biết có thể giúp ta giải đáp hay không!

- Nhiếp huynh nói gì vậy, chỉ cần ta biết, biết gì nói nấy!

Thấy hắn thận trọng như vậy, Trác Dương cười hắc hắc.

- Thân là Đại Đế, tuổi thọ vô hạn, Phổ Thiên Đại Đế ở trong rất nhiều Đại Đế bài danh phía trên, dựa theo đạo lý, hắn chưởng khống hoàng triều mới có thể bảo trì vạn thế bất diệt, vì sao lại muốn truyền vị? Hơn nữa, coi như Đa Ba vương tử hoặc Lưu Mộc Vương tử người nào trở thành Hoàng đế. Bằng vào thực lực bây giờ của bọn hắn, liền thật có thể hiệu lệnh quần hùng, làm cho tất cả mọi người bội phục sao?

Chuyện này là hắn một mực kỳ quái.

Đại Đế tuổi thọ vô hạn, thực lực của Phổ Thiên Đại Đế lại cường thịnh, vì sao muốn thoái vị? Bọn người Đa Ba vương tử bất quá Hoàng cảnh viên mãn, cho dù kế thừa đại vị, loại thực lực này, cũng không còn biện pháp hiệu lệnh thiên hạ, để bát đại thế lực khác cảm thấy e ngại.

Dù sao Thần giới hết thảy đều lấy thực lực nói chuyện, không có đạt tới Đế Cảnh, giống như sâu kiến không có gì khác biệt.

Không nói cái khác, một khi thế lực đối phương phái một vị Đại Đế tới đánh lén, chỉ sợ vị “Tân Hoàng Đế” này ngay cả sức phản kháng cũng không có, sẽ bị trực tiếp diệt sát.

Hoàng đế bị giết, quân tâm đại loạn... Phổ Thiên Đại Đế không thể để cơ nghiệp mình tân tân khổ khổ tạo dựng lên, gặp được nguy hiểm như vậy a!

- Vì sao bệ hạ muốn thoái vị... ta cũng không biết! Về phần Tân Hoàng Đế làm sao hiệu lệnh quần hùng...

Trác Dương nói đến đây liền nhìn chung quanh một chút, phát hiện không ai chú ý, lặng lẽ thấp giọng:

- Ta nghe nói có loại đồ vật gọi Đế Vương Ấn!

- Đế Vương Ấn?

- Ân, đây là vật chỉ Hoàng đế bệ hạ mới có, tương đương với ngọc tỉ, chỉ cần lên làm Hoàng đế khống chế thứ này, coi như gặp được Đại Đế, cũng không thể giết chết! Đương nhiên, khống chế thứ này có thể có thực lực như thế nào, ta cũng không biết!

Trác Dương nhỏ giọng nói.

- Đại Đế cũng không cách nào giết chết... Thì ra là thế!

Nhiếp Vân bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn nên có thể nghĩ tới a.

Phổ Thiên hoàng triều thân là một trong chín đại thế lực, bên ngoài liền có được mười vị Đại Đế (*Cửu Đế tăng thêm Phổ Thiên Đại Đế), nhiều Đại Đế như vậy ủng hộ, luyện chế ra một hai kiện pháp bảo lợi hại, hẳn là không có vấn đề quá lớn.

- Đi thôi!

Nghi ngờ trong lòng tiêu trừ. Nhiếp Vân không có lo nghĩ, đi theo sau lưng Trác Dương đến Hoàng cung.

Thời gian không dài, một cung điện nguy nga xuất hiện ở trước mắt.

Tòa cung điện này cẩn thận nói đến cũng không cao lớn lắm, so với những cung điện trước kia hắn thấy thậm chí còn hơi không bằng, nhưng còn chưa đi vào, liền cho người ta một loại áp lực cường đại, để cho người kìm lòng không được nhận rõ bản thân, cảm thấy bản thân nhỏ bé.

Đây không phải vấn đề kiến trúc cung điện, mà bên trong đang ngồi là Phổ Thiên Đại Đế, để cho người từ sâu trong nội tâm sinh ra kính sợ.

Trong Thần giới Đại Đế có thể xếp Top 5, coi như không phát uy, không động thủ, cũng cho người một loại cảm giác áp bách mạnh mẽ.

Lúc này trước cung điện, đã tới không ít người, Cửu Đế, Bát vương, cao tầng của mười hai phủ công tước cơ hồ đều tới.

- Nhiều năm như vậy cũng không xác lập, làm sao lại đột nhiên muốn tuyên bố, đây không khỏi quá nhanh đi, đến cùng là chuyện gì xảy ra?

- Ai biết, tâm tư của bệ hạ không phải chúng ta có thể đoán được...

- Các ngươi nói đến cùng Thái tử sẽ là ai?

- Cái này còn cần đoán sao? Đương nhiên là Đa Ba vương tử, những năm này hắn triển lộ ra năng lực quản lý cùng năng lực thống soái, ở trong rất nhiều hoàng tử nhất chi độc tú, không cần nghĩ, nhất định là hắn!

- Ta xem không giống, ta ngược lại cảm thấy là Lưu Mộc Vương tử! Nghe nói Lưu Mộc tinh thông Khôi Lỗi Đại Đạo, muốn nói về sau ai có thể siêu thoát, hắn khả năng lớn hơn Đa Ba vương tử một chút!

- Cũng phải, bọn hắn thân là Vương tử, trong cơ thể có được huyết mạch Thôn Phệ tinh thuần, Phổ Thiên Đại Đế vẫn còn, muốn thông qua loại Đại Đạo này đột phá, khẳng định là không thể nào, chỉ có thể dựa vào dung hợp hoặc Đại Đạo khác, Khôi Lỗi Đạo thuộc về Đại Đạo thời kỳ Thượng Cổ, hiện tại đã thất truyền, cũng không có

Đại Đế đối ứng, hắn nhờ vào đó đột phá, cũng không phải là không được!

Trong đám người từng cái sắc mặt nghiêm túc lặng lẽ phỏng đoán.

Hậu nhân Đại Đế, có được huyết mạch tinh thuần, mặc dù có thể làm cho tu vi của bọn hắn nhanh chóng tăng lên, nhưng lại lưu cho bọn hắn rất nhiều hạn chế.

Tu luyện Đại Đạo của Đại Đế đột phá, bọn hắn làm ít công to, tốc độ cực nhanh, nhưng khuyết điểm chính là... Không cách nào đột phá Đại Đế, thành tựu cao nhất cũng chỉ là Thâu Thiên Tá Thọ cảnh!

Trừ khi lại phụ tu một môn hoặc nhiều môn Đại Đạo, hình thành giới vực dung hợp...

------oOo------

Chương 3389: Thái tử là ai? (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên, tu luyện Đại Đạo khác, thiên phú của bọn hắn sẽ yếu rất nhiều, bất quá bởi vì vấn đề thân phận, các loại bảo vật tầng tầng lớp lớp, đơn thuần tu luyện, tốc độ vẫn nhanh hơn tán tu không ít.

Tài pháp kỹ, trong tu luyện tài xếp thứ nhất, đủ thấy địa vị.

- Nhữ Hạ vương tử, đây là có chuyện gì?

Biết Hoàng đế còn không có triệu kiến, Nhiếp Vân Trác Dương cũng không gấp tiến vào cung điện, giống như đám người canh giữ ở bên ngoài, thời gian không dài, một bóng người đi tới, Nhiếp Vân nhịn không được tiến lên.

Chính là Nhữ Hạ vương tử.

Thời khắc này Nhữ Hạ vương tử một mặt cười khổ, tựa hồ không có hào khí như trước.

- Ta cũng không biết, bất quá... Ta đoán chừng không có hy vọng gì rồi!

Biết hắn hỏi có ý tứ gì, Nhữ Hạ vương tử lắc đầu.

- Cái này...

Thấy bộ dáng này của hắn, Nhiếp Vân nhíu mày một cái.

Nhữ Hạ vương tử không có hi vọng, xem ra thực sự là Đa Ba hay Lưu Mộc, nếu như vậy, những ngày an nhàn của mình cũng chấm dứt!

Nhiếp Vân cùng Nhữ Hạ vương tử đi rất gần, lại thêm đoạn thời gian trước, đại náo Đa Ba vương phủ, Lưu Mộc vương phủ, để hai người mất thể diện, thật muốn cầm quyền, làm sao có thể không báo thù?

Nếu như trước đó không biết Đế Vương Ấn, vẫn không cảm giác được đến cái gì, bằng vào rất nhiều thủ đoạn, đối phương muốn giết mình cũng không dễ dàng như vậy, nhưng có Đế Vương Ấn lại khác.

Hắn có Viêm Hoàng điện, cũng không dám chắc có thể từ trong tay Đại Đế đào mệnh, Đế Vương Ấn lại có thể làm được, nói rõ thứ này không kém Viêm Hoàng điện chút nào.

Viêm Hoàng điện chỉ là Thần binh Đế Cảnh phòng ngự, nếu Đế Vương Ấn là tính tiến công, vậy thì thật sự trốn không thoát.

- Vạn Giới Động Thiên nhất định phải tiến vào, thực sự không được khi thí luyện kết thúc, trực tiếp đào tẩu là được!

Trong lòng Nhiếp Vân ngầm hạ quyết định.

- Đây không phải Nhữ Hạ vương tử sao? Sao thấy không quá cao hứng a? Ban đầu ngươi không phải rất lợi hại sao? Một trong tam

đại Vương tử... không ai bì nổi... Chậc chậc, làm sao hiện tại ỉu xìu như vậy?

- Trước đó vài ngày cũng rất ngông cuồng, dọa đến chúng ta lời cũng không dám nói! Ngươi xem hiện tại, hắc hắc... uy phong của ngươi đâu rồi?

Trong lòng đang suy tư, bên tai vang lên thanh âm đùa cợt, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa đứng hai công tử.

Hai người kia thoạt nhìn hai mươi tuổi, thực lực đều không thấp, Hoàng cảnh đỉnh phong! Phối hợp một thân quần áo đắt tiền, khí độ cao cao tại thượng, có phần hấp dẫn ánh mắt.

- Hôm nay ta không muốn gây chuyện, các ngươi cũng không cần chọc ta!

Nghe được đối phương châm chọc, Nhữ Hạ vương tử sầm mặt lại.

- Ai nha, rất phách lối a, chớ chọc ngươi? Hắc hắc... Ngươi còn tưởng rằng là trước kia? Hiện tại Đa Ba Điện hạ sắp trở thành Thái tử, kết cục của ngươi như thế nào, không phải không biết a! Như vậy còn dám cường hoành với chúng ta... Thật không biết ngươi có đầu óc hay không... là bột nhão sao?

- Hắn có khả năng còn ôm hy vọng, hi vọng có một ngày có thể thành Hoàng Đế, ha ha, muốn làm Hoàng đế, cũng phải nhìn ngươi có cái số ấy không! Trong số mệnh không có, chỉ có thể là nằm mơ ban ngày!

Hai người lần nữa nở nụ cười, trong lời nói tràn đầy châm chọc.

- Các ngươi...

Nhữ Hạ vương tử siết nắm đấm, trong mắt hỏa diễm thiêu đốt. Mặc dù trong lòng phẫn nộ, lại không khỏi thở dài.

Đổi lại trước kia, những người kia nào dám nói với bản thân như vậy!

Nhất định là nhìn thấy mình không có hy vọng, lúc này mới cố ý như thế, tới bỏ đá xuống giếng.

- Chúng ta thế nào? Người quý ở tự biết mình, chúng ta thì có, cùng là Vương tử, chúng ta biết không có mệnh Đế vương, nên sẽ không đi tranh. Không giống ngươi, không biết trời cao đất rộng, rõ ràng không có mệnh như thế, còn muốn tranh đoạt, hiện tại tốt rồi, chờ Đa Ba Điện hạ trở thành Thái tử, ta thật hiếu kỳ, không biết sẽ xử lý ngươi như thế nào!

- Ta cảm thấy nhất định sẽ gọt sạch tước vị vương gia, đuổi ra Vân Châu thành!

- Chỉ là đuổi ra Vân Châu thành? Cái này... Có chút quá đơn giản a!

- Đơn giản? Đương nhiên không đơn giản, Vương tử rời Vân Châu thành liền chết nhiều lắm. Ai biết hắn rời đi nơi này còn có thể sống bao lâu?

Hai người kẻ xướng người hoạ, trong mắt tràn đầy trêu chọc.

Nhữ Hạ vương tử híp mắt lại, trong lòng phẫn nộ, nhưng cũng biết bọn hắn nói là thật.

Hắn và bọn người Đa Ba vương tử cạnh tranh nhiều năm, được làm vua thua làm giặc, một khi thất bại, đối phương nhất định sẽ dùng thủ đoạn mãnh liệt nhất, để cho mình sống không bằng chết.

Đuổi mình ra Vân Châu thành, sau đó phái người vụng trộm chém giết, không phải nói chuyện giật gân, mà là khẳng định có thể làm được!

- Nhữ Hạ huynh, hai vị này cũng là Vương tử?

Thấy Nhữ Hạ vương tử bị nhục, Nhiếp Vân lắc đầu đi tới.

Vị vương tử này gần đây cùng mình đi gần, là không thể phủ nhận. Vũ nhục hắn, cũng tương đương đang đánh mặt mình.

- Bọn họ là hai vị Vương tử Duyên Hoắc, Trinh Tường! Chó săn trung thực của Đa Ba!

Nhữ Hạ vương tử khẽ nói.

- Há, ta tưởng rằng ai, nguyên lai là Nhiếp Vân Nhiếp huynh, lúc đầu nghe nói ngươi là Thần Nông truyền nhân, để cho ta cảm thấy thật cao to. Nhưng đáng tiếc, chọn sai đường, đã chọn sai người, đi theo phế vật bất thành khí này, ta sợ Tân Hoàng đăng cơ, cuộc sống của ngươi cũng không dễ chịu!

- Một Y đạo đại sư, lại muốn tham dự đoạt vị, không phải tìm phiền toái sao? Không có một ngày tốt lành qua, cũng là gieo gió gặt bão! Muốn trách chỉ có thể tự trách mình mắt mù! Ha ha!

Nhìn thấy Nhiếp Vân, Duyên Hoắc, Trinh Tường nhận ra được, lần nữa nở nụ cười.

Nhiếp Vân cùng Nhữ Hạ vương tử đi gần, chỉ cần tham dự đoạt vị đều biết, đã không tính là bí mật gì.

- Ha ha, hai vị nói rất hay, có đạo lý, ta không phản bác được!

Đối mặt bọn hắn châm chọc đùa cợt, Nhiếp Vân cũng không nổi giận, mà mỉm cười:

- Mặc dù khả năng Nhữ Hạ vương tử trở thành Thái tử không lớn, nhưng vẫn còn dám tham dự đoạt vị, các ngươi cũng là Vương tử, lại chỉ có thể trốn ở đằng sau người khác làm chó vẫy đuôi... Ta ngược lại muốn biết, rốt cuộc là ai đáng buồn? Được làm vua thua làm giặc, chí ít Nhữ Hạ huynh phấn đấu cạnh tranh qua, trong lịch sử ghi chép cũng sẽ có một bút, mà các ngươi thì sao... Nhiều nhất chỉ là ở phía sau vẫy đuôi mà thôi, các ngươi cảm thấy người khác sẽ nhớ sao?

- Về phần ta? Ta kết giao bằng hữu với ai, còn không đến phiên các ngươi quản... Trong mắt người khác, Vương tử Điện hạ có khả năng thân phận cao quý, nhưng trong mắt ta... không bằng chó má! Cảnh cáo các ngươi, chớ chọc ta, ở chỗ này, người khác không dám động thủ, nhưng ta lại không nhất định!

------oOo------

Chương 3390: Thái tử là ai? (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nói đến đây, Nhiếp Vân nhàn nhạt nhìn hai người một chút, khóe miệng có chút giương lên, trong ánh mắt mang theo hàn khí.

Nhữ Hạ vương tử cố kỵ quá nhiều, có khả năng không dám động thủ, nhưng hắn khác biệt.

Dù sao Đa Ba, Lưu Mộc ai làm Thái tử, hắn đều không chiếm được hảo cảm, đã như vậy, làm gì để cho mình bị ủy khuất.

Cùng lắm thì xảy ra chuyện tìm Nguyên Dương Đế Quân.

Chút chuyện nhỏ này, còn không đến mức kinh động Phổ Thiên Đại Đế, để hắn tự mình xuất thủ.

- Ai nha, rất trang bức a! Chớ chọc ngươi? Ta liền chọc giận ngươi thì thế nào? Ngươi dám động thủ, nơi này là ngoài hoàng cung, ngươi dám động thủ thử một chút xem?

- Đã sớm nghe nói ngươi người này không biết tốt xấu, quả thật nghe danh không bằng gặp mặt, thật đúng là không biết phải trái! Chúng ta đều là Vương tử, có được tước vị, ngươi một thầy thuốc nho nhỏ, tôn trọng ngươi xưng một tiếng đại sư, không tôn trọng... Ngươi cẩu thí cũng không tính! Dám trang bức ở trước mặt chúng ta, lá gan không nhỏ a!

Nghe được Nhiếp Vân nói, Duyên Hoắc, Trinh Tường đồng thời cười một tiếng, lạnh lùng không nói ra được.

Trong mắt bọn hắn, tên trước mắt này, bất quá là một lang băm mà thôi, địa vị gì cũng không có, Vương cảnh nho nhỏ cũng dám lớn lối như vậy, thực sự là không biết trời cao đất rộng!

Ba! Ba!

Hai người đang chế giễu, muốn triệt để đả kích Nhữ Hạ vương tử cùng Nhiếp Vân, bất quá, lời còn chưa dứt, đồng thời cảm thấy trên mặt đau đớn kịch liệt, hai cái tát thanh thúy vang lên.

Duỗi tay sờ sờ, mới phát hiện chẳng biết lúc nào thiếu niên vừa rồi nói chuyện đã xuất thủ, hai người không có chút phòng bị, đồng thời bị tát một cái, khuôn mặt in năm dấu tay, hết sức loá mắt.

- Ngươi... Muốn chết!

Đường đường Vương tử bị người đánh mặt, Duyên Hoắc, Trinh Tường lập tức cảm thấy lửa giận vọt tới mặt, da đầu bỗng nhiên nổ tung.

Hai người bất kể nói thế nào cũng là Vương tử, thân phận không thấp, giờ phút này lại là thủ hạ của Đa Ba vương tử, đang ở thời điểm nhân sinh đắc ý nhất, bị một cái tát quất rơi xuống đất, cả người cũng sắp điên rồi.

Nhất là nhìn thấy biểu lộ của mọi người chung quanh, hận không thể lập tức nghiền xương thiếu niên trước mắt thành tro.

- Ta muốn ngươi chết...

Duyên Hoắc Vương tử lao đến Nhiếp Vân.

Mới vừa rồi bị đánh, bất quá là đối phương đánh lén, hắn đường đường Hoàng cảnh đỉnh phong, lại có Thôn Phệ giới vực nhất phẩm, thực lực như thế không có khả năng ngay cả một Vương cảnh viên mãn cũng đánh không lại!

Hô!

Còn chưa tới đến trước mặt, thiếu niên lại quất qua một tát.

- Lại dám ra tay? Xem ta thu thập ngươi như thế nào!

Thấy đối phương còn dùng chiêu số giống trước, Duyên Hoắc Vương tử cười lạnh, muốn thi triển thân pháp mạnh nhất tránh

thoát, thân thể khẽ động, lúc này mới phát hiện, không khí chung quanh giống như bị bàn tay của đối phương cầm giữ, cả người cứng ngắc tựa như băng điêu.

Ba!

Lần này cái tát càng thêm thanh thúy, dưới nhục nhã mãnh liệt, Duyên Hoắc Vương tử mắt tối sầm, ngã trên mặt đất.

- Ngươi...

Chỉ cảm thấy lỗ tai ông ông tác hưởng, một cỗ lực lượng đặc thù xông vào não hải, muốn nói cái gì, nhưng một lời chưa nói xong, liền ngất đi.

- Duyên Hoắc Vương tử bị đánh ngất xỉu?

- Một cái tát đánh Hoàng cảnh đỉnh phong Duyên Hoắc Vương tử bất tỉnh?

Xung quanh lặng ngắt như tờ.

Ai cũng không nghĩ đến thiếu niên này ở ngoài hoàng cung cũng dám động thủ, hơn nữa còn đánh bất tỉnh một vị Vương tử!

Lá gan quá lớn!

- Trước kia chỉ biết Nhiếp Vân này Y đạo kinh người, không nghĩ tới thực lực cũng khủng bố như vậy!

- Vương cảnh viên mãn tiện tay đánh ngất xỉu Hoàng cảnh đỉnh phong giới vực nhất phẩm, đây là thật sao?

- Ở ngoài hoàng cung công nhiên tập kích Vương tử, đã phạm vào tội lớn... Người đâu, bắt lấy hắn...

Nhìn thấy đồng bọn của mình Duyên Hoắc Vương tử bị tát ngất đi, mặt mũi mất sạch. Trinh Tường Vương tử sắp điên rồi, vội vàng lên tiếng rống to, nhìn quanh hai bên, tìm kiếm hộ vệ.

Thực lực của hắn tương đương Duyên Hoắc Vương tử, cái sau ngay cả một cái tát cũng không chịu đựng nổi đã bị đánh bất tỉnh, hắn cảm thấy mình cũng không có khả năng chống được. Chờ bị đánh nằm trên mặt đất chịu nhục, còn không bằng gọi người xử lý.

- Đánh trống reo hò!

Đang la lên, chỉ thấy thiếu niên quơ quơ ống tay áo, sau đó cảm thấy một cỗ khí lãng bay thẳng não hải, lập tức giống như Duyên Hoắc Vương tử, nằm ngang trên mặt đất.

Đa Ba vương tử trở thành Thái tử, với hắn mà nói đã là tin tức xấu nhất, rận nhiều không sợ ngứa, dù sao quan hệ không có cách nào điều hòa. Trước trừng trị hai cấp dưới của hắn lại nói, về phần có thể khiến Phổ Thiên Đại Đế không cao hứng hay không, có Nguyên Dương Đế Quân trung hoà, vấn đề không lớn.

Lại nói, đường đường Đại Đế, cũng không có khả năng bởi vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà trách phạt mình.

Hai vị Vương tử nằm trên mặt đất, chúng nhân cẩn thận từng li từng tí nhìn bốn phía, phát hiện binh sĩ xung quanh Hoàng cung yên tĩnh đứng tại chỗ, không nhúc nhích, giống như căn bản không quản chiến đấu bên này.

- Vạn Giới Động Thiên mở ra, giữa các thanh niên tài tuấn mâu thuẫn rất nhiều, loại tranh đấu không thương tổn phong nhã, không xuất hiện vấn đề lớn này, là không có người quản!

- Hai người này cũng là đáng đời, coi như Nhữ Hạ vương tử đoạt vị thất bại, cũng là một đời hào kiệt, tìm hắn gây sự, không bị đánh mới là lạ!

- Xem ra bọn họ là muốn đập mông ngựa của Đa Ba vương tử, kết quả vỗ tới vó ngựa...

- Coi như vuốt mông ngựa, cũng phải tìm đối tượng, Nhiếp Vân này là người nào? Thần Nông Đại Đế truyền nhân, ngạo khí đâu phải nhỏ, coi như chuyện này truyền đến trong tai bệ hạ, cũng nói không ra lý!

- Phải... mặc dù Thần Nông Đại Đế đã sớm vẫn lạc, nhưng hắn lấy y nhập đạo, khoáng thế cứu người, thâm thụ kính yêu, nghe nói năm đó bệ hạ cũng nhận qua ân huệ của hắn, đừng nói truyền nhân của hắn bị nhục phản kháng, coi như giết hai vị Vương tử này, đoán chừng cũng sẽ không nói nhiều...

- Đúng vậy, chỉ có thể nói hai người kia ngốc, đụng phải cái đinh, tìm ai phiền phức không tốt, lại nhất định phải tìm hắn!

Thấy cảnh này, các tài tuấn tham gia Vạn Giới Động Thiên thí luyện đều cảnh giác, trong những người không thể chọc lại nhiều thêm một vị.

- Đa tạ...

Nhữ Hạ vương tử biết Nhiếp Vân xuất thủ là vì duy trì mặt mũi của hắn, ánh mắt lộ ra ý cảm kích.

- Khách khí!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Nói thật, là mình có chút có lỗi với đối phương.

Lúc trước nếu không phải mình kéo hắn xuống nước, giả mạo Hoàng tử, đối phương không đến mức lọt vào Đa Ba, Lưu Mộc liên thủ chèn ép, đến bây giờ ngay cả tư cách cạnh tranh Thái tử cũng không có.&

------oOo------

Chương 3391: Ép buộc Đa Ba vương tử (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Trước khi tham dự đoạt vị ta liền biết, có thắng có bại, hoàng vị chỉ có một, loại tình huống này ta sớm liền nghĩ đến, cùng Nhiếp huynh không có bất cứ quan hệ nào!

Tựa hồ biết ý nghĩ của hắn, Nhữ Hạ vương tử nói.

- Ai!

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân lần nữa lắc đầu.

Hoàn toàn chính xác, nếu tham dự đoạt vị, liền phải nghĩ đến có thể sẽ thất bại, đây là chuyện không có cách nào khác.

Kỳ thật không cần đám người nói, Phổ Thiên Đại Đế thật muốn xác lập Thái tử, hắn cũng biết sẽ không lựa chọn Nhữ Hạ.

Tranh đoạt Tầm Hướng Châm, Vạn Giới Vũ Y liên tục thất bại, những ngày này bị Đa Ba, Lưu Mộc liên tục chèn ép đến thế lực rút nhỏ không ít, đã không có khả năng cạnh tranh với hai người kia.

- Ha ha, yên tâm đi, coi như không thành được Thái tử, ta cũng sẽ thành công đột phá Thâu Thiên Tá Thọ, thậm chí bay thẳng cảnh giới trong truyền thuyết!

Trong mắt Nhữ Hạ vương tử quang mang chớp động, niềm tin trước đó khôi phục lần nữa.

- Bệ hạ triệu kiến chư vị, mời vào!

Ngay thời điểm hai người nói chuyện với nhau, thái giám bên người Phổ Thiên Đại Đế chẳng biết lúc nào đi ra, mở đại môn hoàng cung.

- Đi!

- Bệ hạ sắp tuyên bố Thái tử, một khi tuyên bố xong, lại đứng vào hàng sẽ trễ, tốt nhất để cho Đa Ba Điện hạ nhớ kỹ chúng ta!

- Muốn hắn nhớ kỹ, biện pháp tốt nhất chính là tặng quà, Phổ Thiên hoàng triều chúng ta cũng không kiêng kị, sau khi tiến vào Hoàng cung, còn có một đoạn thời gian, ta xem không bằng đưa viên Trấn Hải Linh châu kia của gia tộc a!

- Trấn Hải Linh châu? Đó là chí bảo của gia tộc...

- Ha ha, chí bảo tính là gì, chỉ cần Đa Ba Điện hạ kế thừa đại vị, còn sầu bảo vật không chiếm được sao?

- Cũng phải... Mau mau chuẩn bị đi!

Hoàng cung mở ra, đám người biết thời khắc cuối cùng sắp đến rồi, cả đám đều ngầm hạ quyết định sớm chuẩn bị.

Mặc dù cách thời gian tuyên bố Thái tử không lâu, nhưng trước lúc này hiệu trung cùng sau khi tuyên bố hiệu trung đưa đến hiệu quả là không giống nhau.

Trong đó Đa Ba vương tử tiếng hô lớn nhất trở thành đối tượng mà đám người chú ý.

- Nhiếp huynh... mới vừa rồi ngươi có chút lỗ mãng!

Đám người nối đuôi nhau mà vào, Nhiếp Vân cùng Nhữ Hạ đang tiến lên, một thanh niên đi tới, khắp khuôn mặt là lo lắng.

Chính là Diệp Đào.

Nhiếp Vân vừa đến liền náo loạn mâu thuẫn, hắn thậm chí còn không kịp khuyên can.

- Hai Vương tử này là chó săn trung thực của Đa Ba vương tử, một khi Đa Ba trở thành Thái tử, khẳng định sẽ thi hành một chút biện pháp, ta sợ ngươi đứng mũi chịu sào!

Diệp Đào lo lắng nói.

Hắn cũng từ trong gia tộc tranh đấu đi tới, biết những thủ đoạn dơ bẩn này.

- Không sao cả!

Biết hắn lo lắng cái gì, Nhiếp Vân cười khoát tay.

Xác lập Thái tử thì sao, chỉ cần không trở thành Hoàng đế, không có cầm tới Đế Vương Ấn, liền không đáng để lo!

Nếu như ở Vạn Giới Động Thiên hắn ngoan ngoãn tham gia thí luyện ngược lại cũng thôi, thật muốn tìm bản thân phiền phức, không ngại tìm cơ hội chém giết!

Thấy hắn không thèm quan tâm, Diệp Đào không nói thêm lời.

Hoàng cung không cao lớn lắm, đi qua một hành lang liền tiến vào chính điện.

Đi vào mới phát hiện bên trong cực kỳ rộng lớn, hẳn là bố trí một loại trận pháp không gian nào đó, chừng mấy chục cây số, ở giữa nhất là một ngai vàng to lớn, không có một ai, Phổ Thiên Đại Đế còn chưa tới.

Tiến vào cung điện, nguyên bản đám người nghị luận ầm ỉ an tĩnh lại, nhìn về phía trước, chỉ thấy vị trí phía trước nhất, dòng người cuồn cuộn, lộ ra rất náo nhiệt.

Xuyên thấu qua đám người, Nhiếp Vân thấy rõ chuyện gì xảy ra.

Đứng ở phía trước chính là Đa Ba vương tử, giờ phút này rất nhiều thế gia, đại thần, công tước đều thừa cơ nịnh nọt, đưa lên các loại bảo vật.

Trở thành Thái tử, sớm chúc mừng, không tính hối lộ, không ảnh hưởng toàn cục.

Lưu Mộc Vương tử đứng ở một bên khác, đám người thiếu một vòng lớn, rất rõ ràng không cùng đẳng cấp.

- Những người này thật là ra lực! Chương Minh Huyền Chương Thái Phó kia, trước mấy ngày còn chuyên môn chạy đến phủ đệ của ta, nói triệt để hiệu trung, không nghĩ tới vừa nghe nói Thái tử muốn xác lập, hi vọng của ta không lớn, liền lập tức đi bên Đa Ba!

- Kia là Ngụy Nhân Hoàng Ngụy chủ bộ, từng ở phủ của ta mười năm, năm đó trong nhà hắn thảm ngộ diệt tộc, là ta vì hắn báo thù,

không nghĩ tới bây giờ cũng đầu phục người khác...

- Kia là Hoàng Siêu, xem như chư hầu một phương, lúc ấy chỗ của hắn Ma tu thành hoạn, cũng là ta phái người tiêu diệt, mới để cho hắn chiếm được địa vị hôm nay. Ai... Cùng chung hoạn nạn có thể, một khi cảm thấy ngươi không được, rất dễ dàng làm phản!

Nhữ Hạ vương tử cũng nhìn thấy tình huống bên cạnh hai người Đa Ba, thở dài lắc đầu.

Người vây quanh ở bên cạnh Đa Ba vương tử cùng Lưu Mộc Vương tử, Nhiếp Vân không biết, hắn lại có thể nhận ra, rất nhiều đều là thuộc hạ của hắn, mà bây giờ, Thái tử còn chưa sắc lập ra, liền từng cái chủ động cách xa mình, hiệu trung Tân Quân.

Trước kia vô luận đi đến nơi nào, đều có không ít người vây lại, liều mạng nịnh bợ, mà bây giờ, lại giống như trên người hắn có ôn dịch, cả đám đều rời xa, sợ dính dáng tới.

- Há, Nhữ Hạ, ngươi đã đến, ngươi lại dám đến?

Đang cảm khái, một thanh âm không lạnh không nóng vang lên.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Đa Ba vương tử chẳng biết lúc nào đi tới trước mặt.

Lúc này Đa Ba vương tử đắc chí vừa lòng, kiêu ngạo như phá hải chi long, trên người tràn đầy uy nghiêm của Đế vương. Đứng ở giữa đám người ủng hộ, tựa như mặt trăng trong đêm tối, sặc sỡ loá mắt.

- Đa Ba, lần này tính ngươi thắng, bất quá cũng không có gì phải đắc ý, muốn nhục nhã ta, không có cửa đâu!

Nhữ Hạ vương tử khoát tay chặn lại.

- Nhục nhã ngươi? Ngươi nghĩ nhiều, chúng ta là huynh đệ, ta sao có thể làm như vậy!

Đa Ba vương tử cười cười:

- Bất quá, những năm này ngươi để ta không ít phiền phức, ta cũng sẽ nhớ kỹ, đến lúc đó từng kiện từng kiện tính với ngươi rõ ràng!

Nói xong những thứ này, con mắt của Đa Ba vương tử rơi vào trên người Nhiếp Vân, nhếch lên một đường cong lạnh lùng.

- Nhiếp huynh, ân tình của ngươi đối với ta, ta một mực nhớ kỹ, chờ có cơ hội tất nhiên sẽ hảo hảo báo đáp!

- Báo đáp ta? Nếu muốn báo đáp, nói về sau thì hơi lâu!

Tựa hồ không nghe ra ý ở ngoài lời của hắn, Nhiếp Vân cười cười:

- Ta vừa rồi thấy ngươi thu không ít lễ vật, không bằng coi như báo đáp, hiện tại đưa cho ta đi!

- Làm càn!

------oOo------

Chương 3392: Ép buộc Đa Ba vương tử (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi tính là cái gì, dám nói như vậy với Điện hạ?

- Muốn lễ vật? Ta xem ngươi là đầu heo ngu muội, hay đầu óc biến thành bột nhão?

- Điện hạ bất quá cùng ngươi thuận miệng nói, lại coi là thật sao?

Nghe được Nhiếp Vân nói, Đa Ba vương tử còn chưa mở miệng, liền nghe được chung quanh mắng mỏ, đám người trước đó nịnh bợ Đa Ba đều phẫn nộ.

Theo bọn hắn nghĩ, đồ vật của Thái tử điện hạ cũng dám muốn, người này không khỏi quá không biết trời cao đất rộng đi.

- Ha ha, Nhiếp huynh thật biết nói đùa!

Đa Ba vương tử hiển nhiên cũng không nghĩ đến Nhiếp Vân có thể nói như vậy, trên mặt u ám.

Chuyện này để hắn nhớ tới thời điểm tranh đoạt Vạn Giới Vũ Y, gia hỏa này cũng như vậy, nghe không ra ý ở ngoài lời, thuận sườn núi leo lên, để cho mình xém chút nghẹn thành nội thương.

Xem ra không thể cùng gia hỏa này nói ẩn ý, nếu không tức giận chỉ có bản thân.

- Ta không có nói đùa, nếu như Đa Ba vương tử không bỏ được coi như xong, dù sao Vương tử luôn am hiểu lấy oán trả ơn a!

Nhiếp Vân khoát tay.

- Ngươi...

Đa Ba vương tử xém chút tức đến thổ huyết, giờ mới hiểu được đấu võ mồm với người trước mắt này, là chuyện ngu xuẩn dường nào.

Hắn mới vừa nói chỉ là nói mát, cái gọi là ân tình, là chỉ ý tứ báo thù, kết quả lại trở thành bản thân lấy oán trả ơn...

Đáng giận!

Hắn và đối phương mâu thuẫn, chỉ có hai người lòng dạ biết rõ, ngoại nhân không biết, vừa nói như vậy, giống như hắn đường đường Vương tử thiếu người ân tình không nguyện ý trả vậy.

- Tốt, không cần ngươi nói, ta hiểu, ta thi ân ngươi lớn như thế, không nguyện ý báo coi như xong, dù sao ta cũng không quan tâm, chỉ không biết có ân không báo, đối với Thái tử vị của ngươi có ảnh hưởng hay không? Về sau coi như thành kẻ thống trị Phổ Thiên hoàng triều, truyền đi có chỗ bẩn hay không?

Nhiếp Vân một mặt không sao cả nói.

- Bớt ở chỗ này khoe khoang miệng lưỡi, giữa chúng ta căn bản không có bất luận ân tình gì có thể nói!

Thấy đối phương càng nói càng hồ đồ, Đa Ba vương tử biết tùy ý đối phương nói tiếp, bản thân sẽ càng ăn thiệt thòi, làm không cẩn thận còn sẽ gánh vác tội danh vong ân phụ nghĩa, nhịn không được vung tay khẽ nói.

- Không có ân tình? Lập tức liền không thừa nhận, vừa rồi không phải nói ân tình của ta đối với ngươi, muốn ngày sau báo đáp sao? Thay đổi nhanh như thế, ta sợ coi như ngươi trở thành Thái tử, cũng sẽ uy nghiêm mất sạch, để cho người ta cảm thấy không có thành tín a!

Nhiếp Vân nhướng mày nói.

- Ngươi... Ta trước đó nói ân tình, là nói mát, ý tứ là có thù!

Đa Ba vương tử vốn không muốn giải thích, thấy hắn nói tiếp, danh tiếng của mình sẽ bị làm thối, đành phải cắn răng nói.

- Có thù? Vương tử nói đùa, ta thực không nhớ nổi giữa chúng ta có thù hận gì, không biết Vương tử Điện hạ có thể nói tỉ mỉ cho ta một chút hay không?

Nhiếp Vân mỉm cười nhìn qua.

Đa Ba vương tử xiết chặt nắm đấm.

Kẻ trước mắt này chạy đến hang ổ của hắn vừa ăn trộm vừa đánh người, chuyện này bị hắn coi là vô cùng nhục nhã, hiện tại chính là thời điểm xác lập uy tín, làm sao có thể nói ra miệng?

Nhưng không nói ra miệng, đối phương lại muốn hỏi mình rốt cuộc thiếu hắn ân tình gì...

Lúc đầu đắc chí vừa lòng, dự định tới diễu võ giương oai, làm cho đối phương sợ, nằm mơ cũng không nghĩ đến, chỉ nói một câu liền bị người bẫy, không biết trả lời như thế nào.

- Bệ hạ giá lâm!

Đang thời điểm trong lòng nổi giận, không biết trả lời như thế nào, thái giám lần nữa hô lên.

Nghe được thanh âm này, đám người nghị luận đột nhiên lặng ngắt như tờ, ngay sau đó nhìn thấy một trung niên nhân cao lớn đi nhanh tới.

Phổ Thiên Đại Đế!

- Bái kiến bệ hạ!

Đám người đồng loạt quỳ xuống đất.

- Đứng lên đi! Hôm nay để chư vị đến đây, là có hai chuyện muốn làm, thứ nhất, sắc lập Thái tử, kế thừa đại thống của Phổ Thiên hoàng triều! Thứ hai, mở ra Vạn Giới Động Thiên thí luyện, để chư vị tài tuấn cảm thụ khí tức vạn giới, sớm ngày có chỗ đột phá!

Phổ Thiên Đại Đế ngồi ở trên hoàng vị, tùy ý khoát tay áo.

Thân là Đại Đế, không có quá nhiều thời gian, liền đi thẳng vào vấn đề.

- Tốt, bây giờ tiến hành chuyện thứ nhất, sắc lập Thái tử! Phù Ung, tuyên đọc thánh chỉ đi!

Phổ Thiên Đại Đế nhìn lão thái giám khoát tay áo.

- Vâng, bệ hạ!

Lão thái giám đi lên phía trước.

Lão thái giám này thoạt nhìn tuổi tác không nhỏ, gần đất xa trời, trên thực tế tất cả mọi người trong điện đều biết, thực lực của người này chí ít đã đạt tới Thâu Thiên Tá Thọ!

Căn cứ lịch sử ghi chép, hoàng triều vừa mới thành lập, hắn liền hầu bên cạnh bệ hạ, hiện tại hoàng triều đã duy trì không dưới ức

vạn năm lại còn sống, thực lực mạnh có thể nghĩ.

Soạt!

Lão thái giám Phù Ung lấy ra một tờ thánh chỉ, từ từ mở ra, phía trên chữ viết màu vàng, chiếu rọi cả tòa đại điện, mang theo uy nghiêm đặc hữu của Đại Đế.

Mặc dù những thánh chỉ này chỉ là vật liệu phổ thông làm thành, nhưng Phổ Thiên Đại Đế tự mình viết, ẩn chứa lĩnh ngộ của Đại Đế đối với Đại Đạo, để cho nó biến hoá thành bảo vật vượt qua thần binh Hoàng cảnh viên mãn.

Cường giả Đại Đế lưu lại chữ, chính là vô thượng chí bảo.

- Phụng thiên thừa vận, bệ hạ chiếu viết, nay xác lập Thái tử, kế thừa đại thống!

Lão thái giám chậm rãi nói, thanh âm như hồng chung, vang vọng toàn bộ cung điện:

- Thái tử là...

Nói đến đây, dừng lại một chút.

Đa Ba vương tử nhìn Nhiếp Vân, Nhữ Hạ một chút, cười lạnh một tiếng, không kiềm hãm được tiến về phía trước một bước.

Đám người trong đại điện cũng đều tập trung ánh mắt ở trên người hắn, tràn đầy hâm mộ và tôn kính.

- Thái tử là... Nhiếp Vân!

Thanh âm của lão thái giám kết thúc, cười nhìn qua:

- Nhiếp Vân Điện hạ, mời tiếp chỉ đi!

- A?

Nghe được không hắn, trong nháy mắt Đa Ba vương tử cứng ngắc

tại nguyên chỗ, sắc mặt trở nên tái nhợt khó coi, xém chút không có ngất đi.

Tất cả dấu hiệu không phải đều cho thấy là hắn sao? Trước mấy ngày bệ hạ còn chuyên môn tìm hắn, hỏi tới yếu lĩnh trị quốc, hắn tự nhận là trả lời rất tốt, làm sao... biến thành người khác?

Chờ chút... Nhiếp Vân? Thế nào lại là hắn?

Chẳng lẽ... Bệ hạ đã biết hắn là con ruột của mình?

Nghĩ đến điểm này, toàn thân Đa Ba vương tử phát lạnh, thân thể cứng ngắc như khối băng.

Không chỉ Đa Ba vương tử cứng đờ, tất cả mọi người cảm thấy đầu óc sắp nổ tung, điên rồi.

- Sao là hắn?

- Hắn là Thần Nông truyền nhân... không phải Vương tử, lại không có huyết mạch Hoàng thất, vì sao để hắn làm Thái tử?

------oOo------

Chương 3393: Thái tử là hắn?

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không nghe lầm chứ?

- Một người nghe lầm ngược lại cũng thôi, nhiều người như vậy làm sao có thể nghe lầm!

- Yên tâm đi, bệ hạ làm như vậy, khẳng định có lý do của hắn...

Đám người từng cái con mắt trợn tròn, đồng loạt nhìn về phía Nhiếp Vân, muốn từ trên người hắn nhìn ra thứ gì.

- Nhiếp huynh... Giống như... Thái tử là ngươi...

Diệp Đào cũng cảm thấy cả người điên rồi.

Nhiếp huynh này là hắn đưa đến Vân Châu thành, thân phận Thần Nông truyền nhân cũng rất đáng ngạc nhiên, làm sao... Đột nhiên biến thành Thái tử?

Thật hay giả?

Lão thiên gia, không cần chơi ta như vậy a?

Diệp Đào nổi điên, Nhữ Hạ cũng kinh ngạc, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Hắn đã sớm biết "thân phận chân thật" của thiếu niên trước mắt này. Chính vì vậy mới ở Tử Tâm tháp giúp hắn, không tiếc đối kháng Đa Ba, Lưu Mộc!

Lần này sắc phong Thái tử, vốn cho rằng sẽ xác lập Đa Ba, không nghĩ tới thân phận của hắn bị bệ hạ biết!

Như vậy thì tốt, chí ít hắn trở thành Thái tử, so với Đa Ba thì tốt hơn nhiều, không cần lo lắng bị trả thù nữa.

- Ta?

Những người khác nghe được tin tức này ngây ra như phỗng, không rõ ràng cho lắm, trong đầu Nhiếp Vân càng rối tinh rối mù, làm không rõ ràng chuyện gì xảy ra.

Thế nào lại là ta?

Bọn người Đa Ba, Nhữ Hạ có khả năng không biết, nhưng trong lòng hắn rõ ràng, đó căn bản là không thể nào!

Bởi vì... hoàng tử như hắn... là giả!

Nếu như Phổ Thiên Đại Đế không biết ngược lại cũng thôi, lần trước lúc gặp mặt, rõ ràng nói bản thân giả mạo Hoàng tử của hắn... Tại sao lại đột nhiên sắc phong mình làm Thái tử?

Cái này... Đến cùng chuyện gì xảy ra?

Hắn cũng cảm thấy sắp hôn mê.

Hắn nghĩ tới Thái tử có thể là Đa Ba, có thể là Lưu Mộc, có thể là Nhữ Hạ, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới là mình.

Lập một Hoàng tử giả làm Thái tử... Phổ Thiên Đại Đế muốn làm gì?

- Thái tử điện hạ, mời tiếp chỉ đi!

Thời điểm Nhiếp Vân cổ quái, thái giám Phù Ung đi tới mấy bước, đưa thánh chỉ tới.

- Ta...

Thấy dáng vẻ của lão thái giám, Nhiếp Vân biết đối phương khẳng định không có lầm, lúc này mới mặt mũi tràn đầy nghi ngờ tiếp nhận thánh chỉ, mở ra xem, quả nhiên thấy phía trên viết tên của mình.

Chữ viết Long Phi Phượng Vũ, mang theo Đại Đạo đặc thù, để cho người ta xem xét liền say mê trong đó.

Chỉ bằng vào điểm ấy liền biết không phải người khác tùy tiện viết, mà là... thủ bút của Phổ Thiên Đại Đế.

Phổ Thiên Đại Đế tự mình sắc phong bản thân là Thái tử...

- Chúc mừng Thái tử điện hạ!

Nhữ Hạ vương tử phản ứng đầu tiên:

- Thân phận của ngươi vẫn bị bệ hạ phát hiện, trở thành Thái tử, là chuyện đương nhiên!

- Thân phận? Thân phận gì?

Một bên Diệp Đào nhịn không được hỏi.

Thân phận Nhiếp Vân là “Hoàng tử”, chỉ có bọn người Nhữ Hạ, Đa Ba biết, vì phòng ngừa tung ra ngoài, bọn hắn còn chuyên môn hạ phong khẩu lệnh, mặc dù Diệp Đào rất quen Nhiếp Vân, cũng không biết.

- Thái tử điện hạ trên thực tế chính là vị hoàng tử bệ hạ tìm kiếm nhiều năm kia!

Nhữ Hạ nói.

Thanh âm của hắn không có che lấp, đám người trong điện vốn đang tràn đầy nghi ngờ, nghe nói như thế lập tức sững sờ.

Bệ hạ bốn phía phái người tìm kiếm Hoàng tử, tất cả mọi người ở đây đều biết, cũng biết vị hoàng tử này tìm không thấy tung tích... Làm sao cũng không nghĩ đến sớm liền đi tới Vân Châu thành, đồng thời thông qua thân phận của đệ tử Thần Nông xông ra danh khí lớn như vậy.

- Hắn là Hoàng tử mà bệ hạ tìm kiếm?

- Khó trách bệ hạ xác lập hắn làm Thái tử!

- Ai, Đa Ba, Lưu Mộc, Nhữ Hạ cạnh tranh nhiều năm, kết quả không nghĩ tới con ruột của bệ hạ đã trở về, tất cả cố gắng của bọn hắn đều biến thành nước chảy!

- Thân sinh cốt nhục của Bệ hạ trở thành Thái tử, ta không có một chút ý kiến, đây là phải...

Tiếng nói của Nhữ Hạ kết thúc, toàn bộ đám người “bừng tỉnh đại ngộ”, hiểu Phổ Thiên Đại Đế “dụng tâm lương khổ”.

- Hắn là... Hoàng tử?

Duyên Hoắc Vương tử cùng Trinh Tường Vương tử trước đó bị đánh bất tỉnh, trải qua cứu chữa tỉnh lại vừa đi vào cung điện liền nghe được tin tức này, liếc nhau, cảm thấy mắt tối sầm, xém chút

nữa ngất đi.

Gia hỏa một mực bị bọn hắn không nhìn trúng lại là cốt nhục duy nhất của Phổ Thiên bệ hạ, Hoàng tử trong truyền thuyết, hiện tại trở thành Thái tử...

Biết sớm như vậy, cần gì làm chim đầu đàn, hiện tại tốt rồi, bị Thái tử chán ghét, cuộc sống sau này chỉ sợ không có cách nào qua...

Không chỉ Duyên Hoắc, Trinh Tường hối hận sắp thổ huyết, đám người trước đó tặng lễ cho Đa Ba Vương Tử xém chút không chết ở tại chỗ.

Vốn cho rằng sớm đưa ra Chí Bảo, xem như quy hàng, nằm mơ cũng không nghĩ đến Đa Ba tiếng hô lớn nhất không trở thành Thái tử, ngược lại gia hỏa bị bọn họ chế giễu, lại đoạt được vị trí này.

Sớm biết như thế, còn trang cái gì, sao không chờ kết quả đi ra lại nói?

Hiện tại tốt, bảo bối tương đương bánh bao thịt đánh chó, một đi không trở lại.

Tin tức sắc phong vừa ra, mấy nhà vui mấy nhà sầu, tuy những cái này đều không phải trọng điểm Nhiếp Vân chú ý, Nhiếp Vân đưa ánh mắt nhìn về phía Phổ Thiên Đại Đế, tràn ngập nghi hoặc.

Vị Đại Đế này rõ ràng biết mình là Hoàng Tử giả mạo, vì sao còn muốn truyền hoàng vị cho mình?

- Thái tử xác lập, hiện tại tiến hành chuyện thứ hai, mở ra Vạn Giới Động Thiên!

Tựa hồ nhìn ra hắn nghi hoặc, Phổ Thiên Đại Đế cũng không trả lời, mà vung tay lên, một đạo quang mang bao phủ toàn bộ Cung Điện, lập tức một cánh cổng ánh sáng cự đại xuất hiện ở trước mắt.

- Đi!

- Vạn Giới Động Thiên đi vào trước, có thể được chỗ tốt, đi vào chậm, chỉ có thể ở sau người khác, động tác nhanh lên!

- Một khi vị trí tốt bị người chiếm, cũng chỉ có thể xếp hàng, đi mau!

Nhìn thấy môn hộ xuất hiện, rất nhiều tài tuấn tham gia thí luyện không dám ngừng, từng cái vội vàng tiến lên.

Nhiếp Vân cũng không xông vào, mà tiếp tục nhìn về phía Phổ Thiên Đại Đế, hy vọng có thể từ trong miệng hắn đạt được giải thích.

- Thí luyện kết thúc, ta sẽ giải thích cho ngươi, cố gắng tu luyện đi, tranh thủ có chỗ đột phá!

Tựa hồ biết ý nghĩ của hắn, một đạo ý niệm truyền tới.

Cảm nhận được cỗ ý niệm này, Nhiếp Vân biết đối phương chắc chắn sẽ không nói bây giờ, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu, cùng bọn người Nhữ Hạ, Diệp Đào đi đến môn hộ.

Đang đi tới, trong lòng hơi động, nhìn thấy một ánh mắt hung dữ nhìn qua.

Đa Ba Vương Tử!

Giờ phút này, hắn như Sư Tử đói mấy ngày, cả người sắp điên cuồng rồi.

Vốn cho rằng hắn là Thái tử, thậm chí chuẩn bị kỹ càng reo hò... Kết quả lại như vậy.

------oOo------

Chương 3394: Tiến vào Vạn Giới động thiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cái này rất giống như hắn để mặt dưới đất liên tục bị người đánh

vài chục lần, lại hung dữ đạp cho mấy cái, đường đường Vương Tử tiếng hô lớn nhất, cũng sắp sống không nổi.

Tuy trong lòng phẫn hận, nhưng hắn tựa hồ cũng biết đối phương đã là Thái tử, không thể phản bác, ánh mắt thu liễm, thẳng tắp đi đến môn hộ, thời gian nháy mắt liền biến mất ở trước mắt.

- Xem ra lần luyện tập này cũng không dễ vượt qua...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Coi như đối phương không dùng ánh mắt như thế nhìn mình, hắn cũng biết đối phương tất nhiên sẽ không dễ dàng dừng tay.

Tuy mâu thuẫn giữa hai người không đến mức bất cộng đái thiên, lại cũng kém không nhiều, một khi mình chưởng khống thực quyền, giết chết hắn là tất nhiên.

Đa Ba khẳng định cũng biết điểm ấy, trước sinh tử thành bại khẳng định sẽ liều một lần.

Nếu như ở trong thí luyện có thể chém giết mình, cái gọi là Thái tử cũng thành lời nói suông!

Nếu không thành công, đứng trước hắn vẫn như cũ là chết.

- Xem ra Phổ Thiên Đại Đế sớm biết những cái này, lúc này mới cố ý ở trước khi tiến vào thí luyện sắc lập ta làm Thái tử…

Nhiếp Vân cảm thấy áp lực.

Sớm không lập, muộn không lập, hết lần này tới lần khác ở trước khi tiến vào thí luyện xác định, rất rõ ràng để cho mình trở thành cá đích cho mọi người chỉ trích.

Nếu như chỉ là Đa Ba ghi hận hắn cũng thôi, Lưu Mộc Vương Tử, trước đó sớm thần phục hai người... Chỉ sợ đều sẽ trở thành địch nhân của mình.

Những người này mỗi một cái đều là hậu nhân của Đại Đế, có thủ

đoạn đếm không hết, một người đối bính nhiều người như vậy... Biện pháp duy nhất là có thể chạy được bao xa thì chạy.

- May mắn luyện hóa được Vạn Giới Vũ Y, tốc độ chạy trốn gia tăng, nếu không, thật không dám tham gia thí luyện...

Bất đắc dĩ lắc đầu, Nhiếp Vân theo sát bọn người Nhữ Hạ, Diệp Đào đi vào môn hộ.

Lần thí luyện này liên lụy hắn có thể tấn cấp giới vực hoàn mỹ hay không, không đi không được, tuy còn không có đi vào liền tạo nên không ít địch nhân, nhưng giờ phút này không thể lui lại.

Môn hộ tương tự trước đó tiến vào Vạn Giới Vũ Y thí luyện, thông hướng một không gian khác, thân thể lắc lư mấy cái, Nhiếp Vân liền thấy tràng cảnh trước mắt phát sinh biến hóa, xuất hiện ở trong một thế giới bao la.

Cái thế giới này cùng Hỗn Độn Hải Dương lúc trước có chút cùng loại. Bốn phía khắp nơi đều là Hỗn Độn Khí Lưu nồng đậm, từng thế giới cự đại trôi nổi, giống như từng cái bọt khí.

Liếc mắt qua, Nhiếp Vân biết, những bọt khí này mỗi một cái là một Hỗn Độn Thế Giới hoàn chỉnh, trình độ to lớn thậm chí vượt qua Hỗn Độn Hải Dương hắn sinh trưởng.

- Khí tức thật hùng hậu!

Nhìn xem những bọt khí trôi nổi này, nhãn tình của Nhiếp Vân sáng lên.

Hiện tại thế giới nạp vật của hắn thiếu khuyết chính là cái này, chỉ cần cho đầy đủ Hỗn Độn Thế Giới, hoàn toàn có thể lột xác đến trình độ Thần giới.

Chỉ cần thế giới nạp vật lột xác thành công, Đại Đạo còn thừa bởi vì dung hợp, sẽ tự nhiên nước lên thì thuyền lên.

Nếu như ba ngàn Đại Đạo đều có thể tăng lên, cuối cùng toàn bộ dung hợp cùng nhau, rất có thể sẽ trở thành giới vực hoàn mỹ chân

chính, thuận lợi trùng kích Hoàng Cảnh!

- Thái tử Điện Hạ, thí luyện hết thảy ba tháng, thời gian rất dài, không bằng chúng ta rời khỏi nơi này trước, tìm thế giới cảm ngộ!

Nhữ Hạ Vương Tử đi tới, hạ giọng nói.

Hắn cùng bọn người Đa Ba tranh đấu nhiều năm, biết đối phương ý tưởng gì, nếu như cùng những người này ở chung một chỗ, sợ rằng sẽ lâm vào trong chiến đấu không ngừng nghỉ, đã như vậy, còn không bằng nhanh rời đi.

Dù sao Vạn Giới Động Thiên ẩn chứa vô số Hỗn Độn Thế Giới, tùy tiện tìm một cái chui vào, đối phương chưa hẳn có thể tìm được.

- Tốt!

Biết ý nghĩ của hắn, Nhiếp Vân gật đầu.

Cũng không phải hắn sợ bọn người Đa Ba đánh lén, mà là Hỗn Độn Thế Giới cách gần hắn nhất đều có chút nhỏ, coi như luyện hóa, tác dụng cũng không lớn, còn không bằng tìm kiếm khắp nơi.

- Nhiếp Vân... Tiến vào Vạn Giới Động Thiên, Đại Đế cũng không thể quan sát, hiện tại ngươi không chết thì ta vong...

Mấy người đang muốn rời đi, liền nghe một tiếng la lên phẫn nộ, ngay sau đó một đạo đao quang đi ngang qua mà đến, giống như có thể cắt nát thế giới.

- Gia hỏa này...

Nhìn thấy đao quang huy hoàng như vậy, đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại.

Vốn cho rằng Đa Ba Vương Tử có thể nhịn một đoạn thời gian mới động thủ, nằm mơ cũng không nghĩ đến môn hộ vừa đóng, liền trực tiếp ra tay.

Đao quang này tập hợp tất cả lực lượng của hắn, thực lực Hoàng

cảnh viên mãn giới vực nhất phẩm hoàn mỹ phát huy ra, còn chưa tới trước mặt, liền để toàn bộ Hỗn Độn Hải Dương vỡ tan, xuất hiện một vết rách cự đại.

- Trốn!

Biết ngạnh kháng chiêu này, tất nhiên lâm vào khổ chiến không ngừng nghỉ, Nhữ Hạ Vương Tử kéo bọn người Nhiếp Vân, Diệp Đào một phát, lật tay một cái, một cái Phù Lục xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Răng rắc!

Bóp nát Phù Lục.

Bọn người Nhiếp Vân Diệp Đào chỉ cảm thấy một đạo bạch quang bao phủ, không gian trước mắt chuyển đổi, sau một khắc, đã xuất hiện ở bên ngoài không biết bao nhiêu dặm.

Chuyển Không phù!

Di chuyển không gian tức thời, đưa người đến một nơi khác, giống như Di Thiên Phù Lục ở Phù Thiên Đại Lục, chỉ bất quá càng thêm đáng sợ, trong nháy mắt có thể để người ta chuyển di ức vạn dặm, không thể nhận ra.

Chuyển Không phù, liên luỵ lực lượng không gian, cường giả Đại Đế mới có thể luyện chế, mỗi một tấm đều cực kỳ quý giá, giá trị liên thành, mặc dù Nhữ Hạ thân là vương tử, e là loại phù lục này cũng sẽ không quá nhiều

- Nhữ Hạ huynh thật bạo tay!

Nhiếp Vân không khỏi than thở.

Ăn cắp hai nhà Đa Ba, Lưu Mộc, tuy hắn có không ít bảo vật, nhưng không có loại Chuyển Không phù này, trình độ quý giá của vật này, tương đương với một cái mạng, chỉ cần không gặp phải cường giả Đế cảnh, liền có thể ung dung rời đi.

Mới vừa gia nhập Vạn Giới Động Thiên, cái gì cũng không làm, Nhữ Hạ vương tử liền dùng một tấm, không thể không nói rất bạo tay.

Đương nhiên, cũng biết đối phương là vì hắn.

Thái tử như hắn là bỗng dưng mà đến, trong triều không có bất kỳ thế lực, một khi lên làm Hoàng Đế, sẽ lập tức đụng vào lợi ích của vô số người, tuy người thí luyện lần này đều là hậu nhân Cửu Đế, nhưng vẫn có rất nhiều người liên luỵ vào vòng

xoáy chính trị, không cách nào tự kiềm chế, vì lẽ đó, vừa nãy một khi bị Đa Ba vương tử cuốn lấy, tất nhiên sẽ gặp phải vô số người vây công, có Viêm Hoàng điện tự vệ, muốn giết chết mình rất khó, nhưng bị nhốt ở bên trong, không có cách nào di động, mục đích tới thí luyện cũng mất đi ý nghĩa.

------oOo------

Chương 3395: Phương hướng Hỗn Loạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Như vậy rời đi, tuy tương đương với đào tẩu, nhưng thành công bảo tồn lực lượng!

Mục đích của đối phương tới đây còn có một phần lớn là thí luyện, không thể vĩnh viễn cùng nhau đuổi theo, đã như vậy, lần thứ hai gặp gỡ, thì có cơ hội đột phá từng cái!

- Đáng ghét a đáng ghét!

Bọn họ rời đi, nơi sâu xa vang lên âm thanh điên cuồng rít gào của Đa Ba vương tử.

Vạn Giới Động Thiên không biết bao lớn, một khi bọn họ đào tẩu, lại muốn tìm được, không biết muốn năm nào tháng nào, thậm chí sẽ bởi vậy mất đi cơ hội kích giết.

- Chúng ta bị chuyển đến nơi nào?

Trở lại bên Nhiếp Vân, Diệp Đào liếc mắt nhìn, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Lần này cùng Nhiếp Vân dời đi có Diệp Đào, còn có vị hôn thê Vân Nhu của hắn.

- Vạn Giới Động Thiên tầng tầng lớp lớp, đâu đâu cũng có Hỗn Độn thế giới hoàn chỉnh, không có vật cùng phương hướng làm dấu, vị trí cụ thể ta cũng không biết! Trừ khi có Tầm Hướng Châm tìm kiếm!

Nhữ Hạ vương tử nhìn một vòng, vẻ mặt khó khăn.

Vạn Giới Động Thiên hắn lý giải nhiều nhất, cũng biết nhiều nhất, chính bởi vì biết nhiều, mới biết nơi này nguy hiểm cùng khủng bố.

Vạn Giới Động Thiên không phải từ Viễn Cổ liền tồn tại, mà là Phổ Thiên Đại Đế liên hợp Cửu Đế khác, lợi dụng thủ đoạn vô thượng tìm được Hỗn Độn Hải Dương phong ấn trong đó, hình thành không gian đặc thù.

Bởi vì nơi này diện tích thực sự quá lớn, lại không có ổn định như Thần giới, rất nhiều nơi rõ ràng nhìn trơn nhẵn như hoang dã, trên thực tế lại cực kỳ nguy hiểm, làm không cẩn thận chính là Thời Không loạn lưu cực kỳ nguy hiểm.

Thời Không loạn lưu ở nơi này không giống bên ngoài, bởi vì các Hỗn Độn Hải Dương tương tác lẫn nhau, nơi như thế này hoàn toàn không có khái niệm thời gian, không gian. Một khi tiến vào, dù cho cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh cũng không cách nào chạy ra!

Hơn nữa, đâu đâu cũng có Hỗn Độn Hải Dương, cũng sinh ra vô số Thần Thú mạnh mẽ, rất nhiều Thần Thú ngang dọc Hỗn Độn thế giới, kết bè kết lũ, một khi đụng phải, chắc chắn phải chết! Trừ khi đạt đến cấp bậc Đại Đế, bằng không tuyệt khó may mắn thoát khỏi!

Thí luyện ba tháng, trừ khi ở một chỗ bất động, bằng không bất cứ

lúc nào cũng sẽ rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Chính vì nguy hiểm như vậy, Tầm Hướng Châm cùng Vạn Giới Vũ Y mới quý giá như vậy.

- Xác thực không tìm được phương hướng!

Nhiếp Vân gật gù.

Trước khi tới đây, hắn vẫn cho rằng chỉ cần là không gian, thì có phương hướng, nhắm thẳng một chỗ tiến lên, tất nhiên có thể tìm được địa điểm không giống.

Giờ khắc này chân chính lạc vào cảnh giới kỳ lạ mới hiểu được, loại ý nghĩ này là buồn cười cỡ nào.

Cẩn thận nói đến, Vạn Giới Động Thiên thật giống như một viên cầu to lớn. Không phân Đông Nam Tây Bắc, nếu như không tìm được phương hướng, rất dễ dàng lạc lối ở bên trong, không về tới phương vị ban đầu.

Cho dù dọc theo một đường thẳng tiến lên, đi tới một quãng thời gian sẽ phát hiện... trở lại chỗ cũ!

Mỗi một Hỗn Độn thế giới đều có lực hút to lớn, lôi kéo không gian vặn vẹo, có lúc rõ ràng đi thẳng tắp, trên thực tế là uốn lượn, không có loại bảo vật như Tầm Hướng Châm, rơi vào trong đó, sẽ như con chuột rơi vào mê cung, không công nhiễu đường, không cách nào thoát thân.

- Mục đích tới nơi này là quan sát Hỗn Độn thế giới, cảm ngộ Đại Đạo... không tìm được vị trí, cùng lắm chúng ta ở phụ cận tìm một Hỗn Độn thế giới đi vào a!

Diệp Đào nói.

- Tùy tiện tìm một cái đi vào? Không thích hợp!

Nhữ Hạ vương tử lắc đầu:

- Hỗn Độn thế giới ở nơi này chia làm ba bảy loại, nếu như là Hỗn Độn thế giới cấp thấp, coi như đi vào, đối với chúng ta tác dụng cũng không lớn! Dù sao, cấp thấp ở bên ngoài cũng có thể mua được, hà tất chạy đến nơi đây thí luyện? Hơn nữa, chúng ta thí luyện, mục đích quan trọng nhất là lĩnh ngộ Đại Đạo... Quan sát Hỗn Độn thế giới hoàn chỉnh khẳng định vô dụng, muốn xem chính là... Hỗn Độn thế giới bán thành phẩm, cùng với Hỗn Độn thế giới hình thành... Thông qua quan sát loại diễn biến khai thiên tích địa này, mới có thể càng khắc sâu hiểu rõ Đại Đạo, rõ ràng ý nghĩa Đại Đạo chân chính!

Vạn Giới Động Thiên ẩn chứa ngàn tỉ Hỗn Độn thế giới, những thế giới này trôi nổi ở trong hỗn độn, nương theo thời gian chuyển dời cùng trường lực biến hóa, xuất hiện sinh ra, hủy diệt...

Những người thí luyện bọn họ, lại đây quan sát chính là thế giới sinh ra hủy diệt, mà không phải thế giới hoàn chỉnh.

Muốn quan sát thế giới hoàn chỉnh, còn không bằng ở Thần giới, thế giới nơi này mạnh hơn cũng không thể so với Thần giới!

- Ý của ngươi là chúng ta phải tìm thế giới vùa hủy diệt, sinh ra? Nhưng ngay cả phương hướng cũng không tìm được, thì làm sao tìm được chúng? Đi bậy bạ, ta sợ sẽ chỉ đảo quanh tại chỗ!

Diệp Đào cười khổ nói.

Chung quanh bọn họ đều là tiểu thế giới hoàn chỉnh, hiện nay còn không nhìn thấy tân thế giới hủy diệt, sinh ra, tìm lung tung, không có phương hướng, tìm được hay không còn khó nói.

- Đúng vậy, thực sự không được... Chúng ta liền tìm lung tung, số may có thể đụng một hai... Đương nhiên vận may không được, có khả năng chúng ta ba tháng trôi qua, cũng chạm không được một cái, thí luyện cũng không còn tác dụng...

Nhữ Hạ vương tử cũng tỏ vẻ cười khổ:

- Ai, nếu như trước thí luyện ta có thể được một viên Tầm Hướng Châm là tốt rồi...

- Không cần phải gấp... Tầm Hướng Châm, ta có!

Nhìn thấy dáng vẻ của hắn, Nhiếp Vân nở nụ cười, cổ tay xoay một cái, một bảo vật xuất hiện trên không trung.

Tầm Hướng Châm hắn trộm được ở phủ đệ của Đa Ba vương tử.

- Ngươi có? Ngươi... làm sao có khả năng có?

Nhìn bảo vật trước mắt, con mắt của Nhữ Hạ vương tử trợn tròn, tràn đầy không thể tin được.

Tầm Hướng Châm tổng cộng ba viên, lúc trước thời điểm tỷ thí, hắn cũng không lấy được, làm sao có khả năng có?

- Lần trước ta đi phủ đệ của Đa Ba vương tử quấy rối, ngươi hẳn phải biết, vừa vặn nhìn thấy, liền thuận lợi cầm luôn!

Nhiếp Vân cười cợt.

Hắn đi phủ đệ của Đa Ba vương tử làm ra vụ nổ lớn, Nhữ Hạ vương tử biết, nhưng không biết hắn trộm không ít đồ vật của đối phương, trong đó kể cả Tầm Hướng Châm.

- Ngươi... Chẳng trách Đa Ba muốn giết ngươi...

Nghe được như vậy, Nhữ Hạ giờ mới hiểu được cừu hận của hai người, không còn gì để nói, đồng thời không nhịn được âm thầm vui mừng lúc trước không đối nghịch hắn.

Tình huống nghiêm mật ở phủ đệ của Đa Ba Vương Tử, Nhữ Hạ tranh đấu nhiều năm là cực kỳ minh bạch.

------oOo------

Chương 3396: Phần Thiên Khu (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thần giới vô cùng to lớn, muốn tìm một người, coi như Đại Đế cũng chưa hẳn có thể làm được, Tầm Hướng Châm cũng không thể hoàn thành, món bảo vật này chỉ là kết hợp Vạn Giới Động Thiên mới có thể phát huy loại hiệu quả này mà thôi.

- Thái tử điện hạ, vừa rồi ngươi muốn tìm cái gì?

Diệp Đào hỏi.

Xác lập Nhiếp Vân làm Thái tử, hắn cũng không dám làm càn.

- Chỉ là nhất thời nghĩ đến Đa Ba Vương Tử mà thôi!

Nhiếp Vân cười nói.

- Nghĩ đến Đa Ba Vương Tử, Tầm Hướng Châm chỉ phương hướng này, nếu như không tính Thời Không vặn vẹo mà nói, chúng ta bây giờ hẳn là ở phía bắc Phần Thiên Khu!

Nghe Nhiếp Vân nói muốn tìm Đa Ba Vương Tử, Nhữ Hạ Vương Tử dọc theo Tầm Hướng Châm đi một vòng, chậm rãi nói.

- Phần Thiên Khu?

- Vạn Giới Động Thiên ẩn chứa vạn giới, lớn vượt quá tưởng tượng, tăng thêm không có phương hướng, rất dễ dàng để cho người ta lạc lối tìm không thấy đường về! Bởi vậy Tổ Tông tiến vào đây, vì càng dễ tìm đến phương vị, mới phân chia thành bát đại khu vực!

Nhữ Hạ Vương Tử nói:

- Bát đại khu vực này, đều lấy Hỗn Độn Thế Giới tụ tập nhiều nhất mệnh danh, khu vực không giống, thế giới sinh diệt cũng sẽ khác biệt, diễn sinh Đại Đạo, Quy Tắc cũng khác lạ!

- Bát đại khu vực ta dường như nghe người trong tộc nói qua, Phần Thiên Khu, Diệt Thiên khu, Hóa Thiên khu, Liệt Thiên khu... Bát đại khu vực, đều có sinh diệt, đại biểu cho ba ngàn Đại Đạo dung hợp, tách rời, sinh trưởng, hủy diệt...

Nghe được bát đại khu vực, Vân Nhu tựa hồ nhớ tới cái gì, nhíu mày nói.

Nàng thân là hậu nhân Cửu Đế, coi như không tận lực tìm hiểu, đối với Vạn Giới Động Thiên cũng biết một số.

- Vân Nhu cô nương nói không sai!

Nhữ Hạ Vương Tử gật đầu:

- Hỗn Độn Thế Giới ở trong Vạn Giới Động Thiên quá nhiều, thật giống như trôi nước đặt ở trong nồi chè, thả một Hỗn Độn Thế Giới sẽ không có vấn đề gì, nhưng số lượng nhiều đặt ở trong một cái nồi, vấn đề liền lớn! Lại thêm bản thân Hỗn Độn Hải dương liền có tính lưu động, Hỗn Độn Thế Giới đang lưu động, rất dễ dàng đụng vào nhau!

- Một hai va chạm nhiều nhất là thế giới dung hợp, không ảnh hưởng toàn cục. Nhưng có mấy chục cái, mấy trăm cái, thậm chí ngàn vạn cái đụng vào nhau, sẽ xuất hiện Thế Giới Chi Tâm vỡ tan, Đại Đạo vỡ nát... Đại Đạo phá toái sẽ hình thành Đại Đạo mới, cũng sẽ sinh ra thế giới mới, bây giờ chúng ta là muốn tìm thế giới như thế, cảm ngộ Đại Đạo, tuy không thể trực tiếp chiếm làm của riêng, nhưng cũng có thể gợi ý lĩnh ngộ lực lượng siêu việt Thiên Đạo!

- Nơi trung tâm nhất của Phần Thiên Khu, chính là chỗ muôn vàn Hỗn Độn Thế Giới va chạm, bên trong hóa thành một biển lửa, thiên địa giống như đốt cháy, nếu như chúng ta có thể tiến vào nơi đó, nhất định có thể lĩnh ngộ!

Trong mắt Nhữ Hạ Vương Tử quang mang lấp lóe.

- Trung tâm Phần Thiên Khu? Vậy thì tốt, hiện tại chúng ta liền đi qua!

Nhiếp Vân gật đầu.

Tới nơi này thí luyện, cũng là vì cảm ngộ, gia tăng thế giới nạp vật,

thành tựu giới vực hoàn mỹ, đã có chỗ như thế, tự nhiên không thể chậm trễ thời gian.

Tinh thần khẽ động, trong đầu suy tư trung tâm Phần Thiên Khu, Tầm Hướng Châm khe khẽ xoay chuyển, chỉ một phương hướng.

Cái phương hướng này cùng chỗ Đa Ba Vương Tử vừa rồi có chút gần, tuy góc độ không giống.

Hiện tại bọn hắn cùng Đa Ba cách không dưới ức vạn dặm, sai một ly đi nghìn dặm, cả hai không nghi ngờ không có khả năng ở một chỗ.

- Đi thôi!

Tầm Hướng Châm tìm được phương hướng, mọi người theo phương hướng thẳng tắp bay đi.

Nhữ Hạ Vương Tử chuẩn bị một cổ thuyền, tốc độ cực nhanh, mọi người leo lên, thân tàu phá vỡ Hỗn Độn, thẳng tắp vọt về phía trước.

Phi hành ba ngày ba đêm.

Ba ngày phi hành, Nhiếp Vân cũng phát hiện tình huống Nhữ Hạ Vương Tử nói, Tầm Hướng Châm phi hành một thời gian ngắn liền sẽ chuyển động, chỉ về địa phương khác.

Nếu như đơn thuần theo trí nhớ cùng con mắt quan sát mà nói, Tầm Hướng Châm đi là một đường cong, thậm chí còn đi trở về đường cũ, nương theo càng chạy càng xa, đám người Nhiếp Vân mới biết, đây mới là thẳng tắp, mà bọn họ nhìn bằng mắt thường, lại là đường uốn lượn.

Không có Tầm Hướng Châm mà nói, đừng nói tìm được trung tâm Phần Thiên Khu, chỉ sợ có tới trước được hay không cũng khó nói.

- Nhờ có Thái tử điện hạ cướp sạch Đa Ba Vương Tử, nếu không không có Tầm Hướng Châm, thật không biết đi như thế nào!

- Chúng ta còn dễ nói, hiện tại không biết Đa Ba Vương Tử thế nào, không có Tầm Hướng Châm, có thể lạc lối ở trong Hỗn Độn hải dương hay không!

Bọn người Diệp Đào cảm khái.

- Bọn họ sẽ không lạc lối, Đa Ba Vương Tử am hiểu Hợp Tung Liên Hoành, đoán chừng hiện tại đã sớm liên hợp với Lưu Mộc Vương Tử, coi như không cùng Lưu Mộc giữ gìn mối quan hệ, cũng sẽ cùng Ma Nghiêm chung một chỗ, hai người này có Tầm Hướng Châm, có thể giúp bọn hắn tìm được phương hướng!

Nhiếp Vân nói.

- Ta tin tưởng hắn sẽ cùng với Lưu Mộc Vương Tử, Ma Nghiêm... là sẽ không chung một chỗ!

Nghe được hắn nói, Nhữ Hạ Vương Tử lắc đầu.

- Ồ?

Nhiếp Vân kỳ quái nhìn qua.

Ma Nghiêm, Lưu Mộc có Tầm Hướng Châm, Đa Ba tất nhiên sẽ liên hợp với bọn hắn, vì sao Nhữ Hạ chắc chắn Ma Nghiêm sẽ không đáp ứng như thế?

- Ta có một thuộc hạ là hạ nhân của Ma Nghiêm, trước khi đến truyền lại tin tức cho ta, nói là Ma Nghiêm nhận được tin tức, Vạn Giới Động Thiên có một nơi cực kỳ huyền diệu, ẩn chứa huyền bí đột phá Thiên Đạo, Ma Nghiêm biết rõ nơi này, căn cứ bản tính của hắn rất có thể đã tự mình đi qua, sẽ không mang người khác đi!

Nhữ Hạ Vương Tử chậm rãi nói.

- Bí mật đột phá Thiên Đạo?

Nhiếp Vân sững sờ.

Đột phá Thiên Đạo đó chính là thành tựu Đại Đế, Vạn Giới Động

Thiên sẽ có nơi như thế?

Nếu quả thật có, ngàn tỉ năm qua, vô số người thí luyện, tại sao không có ai phát hiện?

- Tin tức này cũng có thể là giả, ngược lại ta không tin, nếu có huyền bí đột phá Thiên Đạo, Phổ Thiên Đại Đế cùng Cửu Đế đã sớm truyền cho hậu nhân rồi, làm sao có khả năng nhìn hậu thế biến mất ở trong dòng sông lịch sử?

Nhữ Hạ Vương Tử cười nói.

- Đúng vậy!

Nhiếp Vân cũng gật gù.

Muốn trở thành Đại Đế, chỉ có sáng chế Đại Đạo mới, vượt qua Thiên Đạo, khẳng định không có bí quyết, bằng không, toàn bộ Thần giới cũng sẽ không có ít cường giả Đế cấp như vậy.

Cái gọi là bí quyết đột phá Đại Đế, khẳng định đều là giả dối.

Không nói cái khác, nơi này thật sự có thứ này, vô số cường giả của Thần giới khẳng định đều sẽ tới, không chỉ người của Phổ Thiên Hoàng Triều mới có thể tiến nhập.

------oOo------

Chương 3397: Phần Thiên khu (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vì lẽ đó, đối với cái này, Nhiếp Vân là trăm phần trăm không tin.

Lại nói, cái gọi là đột phá Thiên Đạo, đối với tu vi của hắn bây giờ nói còn có chút quá sớm, bây giờ mục đích của hắn chỉ là giới vực hoàn mỹ, chỉ có ngưng tụ giới vực hoàn mỹ mới có thể xung kích cảnh giới cao hơn.

Còn đám người Ma Nghiêm, bây giờ mình còn không muốn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, tự nhiên sẽ không chủ động tìm kiếm.

- Đừng suy nghĩ nữa, tới Phần Thiên khu xem một chút đi, có khi có thể để thực lực của chúng ta tiến thêm một bước nữa!

Nhiếp Vân khoát tay áo một cái nói.

Không biết ý nghĩ của Nhiếp Vân, giờ khắc này Đa Ba Vương Tử đang đứng ở trên một chiếc thuyền cổ to lớn, nhìn về phía mọi người.

- Thắng bại ở lúc này, nếu như ở đây không chém giết được Nhiếp Vân, một khi thí luyện kết thúc, tiếp quản hoàng quyền, chúng ta nhất định phải chết!

- Lần này dù như thế nào cũng không thể để hắn chạy thoát, bằng không, thật sự sẽ rất thảm!

- Chúng ta cùng Đa Ba Vương Tử liên luỵ quá sâu, đã không thể thoát thân. Tình huống trước mắt cũng chỉ có thể một đường đen tới cùng!

Mọi người ngồi trên boong thuyền, từng người truyền âm, rất rõ ràng cục diện hiện nay.

Những người này đều có quan hệ lợi ích với Đa Ba Vương Tử, những quan hệ này dây dưa rất sâu, coi như giờ khắc này muốn thoát thân cũng đã chậm.

Chỉ cần kế vị không phải Đa Ba Vương Tử, bất kể là ai lên đài, bọn họ đều sẽ gặp phải tai hoạ ngập đầu!

Vì lẽ đó, đây là cơ hội cuối cùng của bọn hắn.

- Thông qua Tầm Hướng Châm, có thể xác định Nhiếp Vân này chạy trốn tới Phần Thiên khu!

Lưu Mộc Vương nhìn Tầm Hướng Châm trước mắt, xác nhận

phương hướng.

Xem ra giống như Nhữ Hạ Vương Tử đoán, hắn và Đa Ba đã liên thủ.

Ngẫm lại cũng khó trách, bọn họ cùng Nhiếp Vân đều có thù không đợi trời chung, người sau lên làm Thái tử, dưới cái nhìn của bọn họ, so với Nhữ Hạ càng thêm khủng bố.

- Phần Thiên khu, nơi Thiên Địa đốt cháy, sinh ra một loại Đại Đạo Chi Thú đặc thù… Phần Thiên Thú, chỉ cần bắt được loại Thần Thú này, rất dễ dàng tu luyện một loại Đại Đạo mới... nếu đám người Nhiếp Vân chạy tới đó, tất nhiên sẽ đi nơi này... hiện tại lên đường, lập tức xuất phát về phía Phần Thiên khu, tìm kiếm Phần Thiên Thú, đánh giết Nhiếp Vân!

Đa Ba Vương Tử nhìn quanh một vòng, chậm rãi nói.

- Vâng!

Mọi người đều gật đầu.

- Ta có Khôi Lỗi, chỉ cần ở trong Vạn Giới Động Thiên, đều có thể truyền âm giao lưu, hắn sẽ dẫn các ngươi đi tìm đám người Nhiếp Vân! Còn phương hướng, nó cũng sẽ mang các ngươi đi, như vậy mặc dù không cần Tầm Hướng Châm, các ngươi cũng có thể tìm được phương hướng, không đến nỗi lạc lối!

Tinh thần của Lưu Mộc Vương hơi động, một con Khôi Lỗi xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Con Khôi Lỗi này không giống trước kia là Thâu Thiên Tá Thọ Cảnh, bất quá thực lực cũng không yếu, ở trong Hoàng cảnh viên mãn được cho là đỉnh cao.

Khôi Lỗi cùng hắn có thể tiến hành tinh thần liên tiếp, cũng có thể xác định vị trí của bọn họ, như vậy mặc dù chỉ có một Tầm Hướng Châm, cũng có thể để hai đội ngũ tụ hợp.

- Ta cùng Đa Ba Vương Tử sẽ đi một chỗ... Còn vì chuyện gì, tạm

thời vẫn chưa thể nói cho các ngươi, các ngươi chỉ biết nghe lệnh là được, một khi chúng ta thành công, Nhiếp Vân này coi như chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng sẽ bị chém giết! Vì lẽ đó, các ngươi đi tìm Nhiếp Vân, có thể giết hắn tốt nhất, giết không được, tận lực kéo dài thời gian, không nên để cho hắn tới tìm chúng ta, phá hoại đại sự!

Ánh mắt của Lưu Mộc Vương phát lạnh.

- Được!

Mọi người đồng thời gật đầu.

- Rất tốt, xuất phát!

Nương theo một tiếng quát to, người trên cổ thuyền chia làm hai nhóm, nhanh chóng bay về phía hai phương hướng.

Rất nhanh, trên boong thuyền lít nha lít nhít người đi sạch sẽ, chỉ còn dư lại Lưu Mộc cùng Đa Ba.

- Được rồi, đến cùng vật gì tốt, hiện tại có thể nói a!

Lưu Mộc đứng dậy.

Hắn có Tầm Hướng Châm, nắm giữ ưu thế lớn hơn, dựa theo đạo lý, không muốn hợp tác với Đa Ba, thế nhưng người sau nói có thứ càng tốt, mới khiến cho hắn động tâm.

- Đương nhiên là có thứ tốt... Thiên Đạo Hoa, vật này không biết Lưu Mộc Vương có nghe nói chưa?

Khóe miệng của Đa Ba Vương Tử vung lên.

- Thiên Đạo Hoa? Khiến người ta ở trong thời gian ngắn nắm giữ lực lượng Thâu Thiên Tá Thọ đỉnh cao, thậm chí có thể mượn lực lượng Thiên Đạo… Thiên Đạo Hoa?

Con ngươi của Lưu Mộc Vương co rụt lại.

- Không sai!

Ánh mắt của Đa Ba Vương Tử lấp loé:

- Người người đều biết Thâu Thiên Tá Thọ Cảnh, là người mạnh nhất dưới Đế cảnh, kì thực không phải, thực lực của cường giả Thiên Đạo, vượt xa Thâu Thiên Tá Thọ Cảnh! Thâu Thiên Tá Thọ, chỉ có thể ở dưới Thiên Đạo kéo dài hơi tàn, mà cường giả Thiên Đạo, lại có thể cùng Thiên Đạo đứng ngang hàng, không phân trên dưới!

- Đúng vậy, Đế cảnh vượt qua Thiên Đạo, mà cường giả Thiên Đạo là cùng Thiên Đạo ngang hàng!

Lưu Mộc Vương gật đầu.

- Thiên Đạo Hoa, Thiên Đạo sinh ra kỳ hoa, chỉ cần dùng, trong thời gian ngắn sẽ có được lực lượng Thiên Đạo, tuy còn không làm được ngang hàng Thiên Đạo, nhưng cũng không kém nhiều, chém giết một Nhiếp Vân nho nhỏ, dễ như ăn cháo!

Đa Ba Vương Tử cười lạnh nói.

- Nếu như có thể tìm được Thiên Đạo Hoa, chém giết hắn là rất đơn giản, bất quá...

Lưu Mộc Vương hơi nhướng mày:

- Ta nghe nói Thiên Đạo Hoa, trên thực tế là cạm bẫy của Thiên Đạo! Sau khi dùng, có thể chưởng khống một bộ phận lực lượng Thiên Đạo, nhưng đồng dạng sẽ rơi vào trong khống chế của Thiên Đạo, không cách nào siêu thoát trở thành cường giả Đế cảnh! Thậm chí sinh mệnh cũng bị Thiên Đạo ràng buộc uy hiếp!

- Là có chuyện như vậy, bất quá... bây giờ còn có đường khác đi sao?

Đa Ba Vương Tử nói.

Lưu Mộc Vương trầm mặc.

Bây giờ bọn họ xác thực không có đường tốt hơn có thể đi, biện pháp duy nhất chính là cấp tốc tăng cao thực lực, chém giết Nhiếp Vân này.

Nếu không, một khi để hắn còn sống đi ra ngoài, bọn họ khẳng định chắc chắn phải chết.

- Được, Thiên Đạo Hoa ở nơi nào? Chúng ta lên đường đi!

Không do dự quá lâu, Lưu Mộc Vương mở miệng nói.

Làm sao lấy hay bỏ, đối với bọn họ mà nói đã không tính nan đề rồi.

- Đi!

Đa Ba Vương Tử gật gù, tinh thần hơi động, Cổ Thuyền to lớn bay tới đằng trước, thời gian không lâu liền biến mất ở tại chỗ.

- Đây chính là Phần Thiên khu?

Đứng ở trên cổ thuyền, Nhiếp Vân nhìn tràng cảnh cuồn cuộn trước mắt, trong lòng tràn đầy rung động.

------oOo------

Chương 3398: Vạn Giới Vũ Y tác dụng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước mắt vô số Hỗn Độn thế giới ở dưới áp lực cường đại, vặn vẹo cùng một chỗ, tạo thành một biển lửa to lớn, Đại Đạo không ngừng sinh diệt, tùy thời có thể thấy thế giới mới sinh ra, lại có thế giới già đi hủy diệt.

- Ân!

Bọn người Nhữ Hạ vương tử đứng ở đầu thuyền, cũng khó có thể

tin được.

Đã sớm nghe nói hạch tâm của bát đại khu vực đáng sợ đến cực điểm, nhưng tận mắt thấy lại là một chuyện khác.

- Phần Thiên khu, thiên địa là hỏa lô, vạn vật là đồng cỏ! Không cách nào tiến vào, chúng ta chỉ có thể ở nơi này quan sát, có thể lĩnh ngộ bao nhiêu liền lĩnh ngộ bấy nhiêu!

Nhìn tràng cảnh trước mắt, Nhữ Hạ vương tử nói.

- Ở chỗ này quan sát? Khoảng cách xa như vậy, cũng nhìn không ra cái gì a?

Diệp Đào nghi hoặc.

- Là nhìn không ra cái gì, nhưng luôn có thể để cho người ta có cảm ngộ!

Nhữ Hạ vương tử lắc đầu:

- Ta cũng biết càng vào trong, hiệu quả càng tốt, thấy cũng càng tỉ mỉ, nhưng khu vực phía trước thế giới cũng có thể tan rã, loại thực lực như chúng ta đi qua, còn chưa tới trung tâm, liền trở thành tro bụi! Siêu cấp thiên tài Vân Lâm trăm năm trước oanh động Vân Châu thành, các ngươi hẳn đều nghe nói qua chứ!

- Vân Lâm? Đương nhiên nghe nói qua, là tiền bối của ta, thần tượng một mực sùng bái!

Vân Nhu mở miệng nói:

- Trước khi tu luyện tới Hoàng cảnh, không lộ ra trước mắt người đời, sau Hoàng cảnh, thời gian ba năm liền từ sơ kỳ đến viên mãn! Sức chiến đấu càng kinh người, quét ngang thế hệ trẻ tuổi vô địch thủ, nghe nói còn đánh giết qua một vị cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, chỉ bất quá trăm năm trước tham gia Vạn Giới Động Thiên thí luyện lại không trở về... Nghe nói thân tử đạo tiêu!

Không biết vì sao Nhữ Hạ vương tử đột nhiên nói tới Vân Lâm, Vân

Nhu vẫn biết một chút.

Vân Lâm là người nhất mạch bọn hắn, thiên tài lợi hại nhất ngàn năm qua, có một không hai, được không ít người hi vọng, ai ngờ lại chết ở trong Vạn Giới Động Thiên, để cho người ta cảm khái không nói ra được.

- Ta hỏi thăm qua người năm đó cùng Vân Lâm tiến vào Vạn Giới Động Thiên, hắn cũng là bởi vì tiến vào trung tâm của bát đại khu vực mới tử vong!

Nhữ Hạ vương tử nói.

- A?

Vân Nhu hiển nhiên không nghĩ tới, nghe thế nhịn không được sững sờ, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Lúc trước Vân Lâm tiến vào Vạn Giới Động Thiên, thực lực cao hơn bọn hắn không ít, hắn vào khu vực trung tâm liền tử vong, bọn hắn tự nhiên cũng không có khả năng thành công.

- Được rồi, chúng ta ở nơi này đi, có thể lĩnh ngộ bao nhiêu liền lĩnh ngộ bao nhiêu...

Biết phía trước nguy hiểm, bọn người Nhiếp Vân không còn dự định tiến lên, ngồi ở trên boong thuyền, quan sát tràn diện mênh mông trước mắt.

Hỗn Độn trước mắt đã khôi phục màu sắc lúc ban đầu, thế giới sinh diệt giống như biển lửa, tựa như trời cao cũng có thể đốt cháy.

Đương nhiên, cũng không phải là thực sự thiêu đốt thiên địa, ở Phần Thiên khu cũng không phải tất cả đều là hỏa diễm, mà là một loại quy tắc Đại Đạo đặc thù, một loại cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện khi Đại Đạo hủy diệt.

Ngồi ở trên boong thuyền nhìn một hồi, Nhiếp Vân chậm rãi áp chế rung động trong lòng, càng ngày càng trầm tĩnh.

Quan sát thế giới sinh diệt như thế này, người khác cảm ngộ không sâu, có lẽ không được hiệu quả quá lớn, nhưng với hắn mà nói không giống.

Hắn thân là chủ nhân của thế giới nạp vật, khống chế một thế giới, nhìn nhiều thế giới hủy diệt, sinh ra, lĩnh ngộ đối với thế giới nạp vật cũng càng ngày càng mạnh.

Lĩnh ngộ càng nhiều, thực lực của hắn cũng nước lên thì thuyền lên, càng ngày càng cao, hình thành giới vực hoàn mỹ càng ngày càng có lòng tin.

- Trước đó vội vàng hình thành thế giới nạp vật, không có quá trình sáng thế, không nghĩ tới thế giới chân chính hình thành là như vậy...

- Thế giới nạp vật có thể dựa theo loại quy luật này vận chuyển, đan điền khác cũng có thể sắp xếp như vậy...

Trong lòng không ngừng cân nhắc, thế giới nạp vật thì ở dưới hắn cân nhắc, dựa theo Phần Thiên khu trước mắt không ngừng thôi diễn biến hóa, để khí tức của hắn càng ngày càng lăng lệ.

Thế giới nạp vật là căn bản thực lực của hắn, cái trước càng mạnh thực lực của hắn liền càng lợi hại.

Không ngừng quan sát, trước kia nghi ngờ không hiểu, giờ phút này tất cả đều rộng mở trong sáng, không gian của thế giới nạp vật cũng càng ngày càng vững chắc, dần dần dựa sát vào Thần giới.

Căn cứ phỏng đoán của hắn, một khi thế giới nạp vật vững chắc giống như Thần giới, giới vực hoàn mỹ liền tự nhiên hình thành, có thể trực tiếp trùng kích Hoàng cảnh!

Đạt tới Hoàng cảnh sẽ không còn gông cùm xiềng xích, bằng vào hắn tích lũy vô số đan dược, bảo vật, hoàn toàn có thể nhất cử đột phá, trực tiếp đạt tới Hoàng cảnh viên mãn.

Đạt tới cấp bậc này, bằng vào lực lượng giới vực hoàn mỹ, chỉ sợ toàn bộ Thần giới ngoại trừ cường giả Đại Đế, thì không người là

đối thủ của hắn.

- Chia hình thái thế giới làm mười cấp, nếu như Thần giới là cấp mười, như vậy thế giới nạp vật của ta chỉ khoảng cấp bốn! Cách mười cấp... còn có một khoảng cách rất lớn!

Ba ngày sau, Nhiếp Vân mở mắt.

Lĩnh ngộ thế giới hủy diệt, sinh ra mặc dù có trợ giúp thế giới nạp vật tăng trưởng, trong khoảng thời gian này cũng xác thực tăng trưởng không ít, nhưng hiệu quả vẫn có hạn.

Ba ngày, cũng chỉ để thế giới nạp vật từ cấp ba thuế biến đến cấp bốn.

Chân chính muốn trùng kích đến mười cấp, đạt tới cấp độ có thể mở giới vực hoàn mỹ, còn kém rất nhiều.

- Nhiếp huynh, thế nào?

Thấy hắn đứng dậy, Nhữ Hạ vương tử cũng đứng lên, nghi ngờ nhìn qua.

- Không có gì, ta dự định vào trong nhìn xem...

Chỉ quan sát giới vực, mặc dù cũng có thể nhìn thấy không ít cảnh tượng ở Thần giới không thấy được, nhưng cũng tương đương hoa trong gương trăng trong nước, không cách nào tiếp xúc đến bản chất của thế giới.

Tiếp xúc không đến đồ vật căn bản nhất, tác dụng sẽ không quá lớn.

Cho nên, vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể tiếp tục đi tới.

- Cái này... Bên trong thực quá nguy hiểm...

Nhữ Hạ vương tử lắc đầu:

- Ai, nếu đạt được Vạn Giới Vũ Y, sẽ không cần bị động như vậy!

- Có ý tứ gì?

Nhiếp Vân nhìn qua.

Nhữ Hạ vương tử tràn đầy uể oải nói:

- Vạn Giới Vũ Y là Phổ Thiên Đại Đế cùng rất nhiều Đại Đế liên thủ luyện chế, đã đạt tới nửa bước Đế cảnh, nếu có thể đạt được, hoàn toàn có thể tùy ý xuyên thẳng

qua khu vực trung tâm mà không bị thương tổn, chỉ tiếc, lúc trước thời điểm cạnh tranh, chúng ta đều không lấy được...

Trước đó thời điểm cướp đoạt Hỏa Long Chi Tâm, tất cả mọi người đều có mặt, cuối cùng bị Lưu Mộc Vương tử nhanh chân đến trước.

------oOo------

Chương 3399: Xâm nhập Phần Thiên khu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên, cuối cùng Lưu Mộc Vương tử cũng không có được Vạn Giới Vũ Y, món chí bảo này đến cùng rơi xuống trong tay ai, liền xem như hắn cũng không rõ lắm.

Nếu biết đến trong tay ai, cướp đoạt không thành chí ít có thể cùng đối phương liên minh!

Mặc dù Vạn Giới Vũ Y chỉ có thể để một người tiến vào khu vực trung tâm, nhưng địa phương thế giới chôn vùi, đản sinh luôn có rất nhiều bảo vật, liên minh, ít nhất có thể mò được một vài chỗ tốt!

Dù sao, tiến vào khu vực trung tâm cũng không dễ dàng như vậy, còn có không ít Thiên Đạo thú sinh tồn, người mạnh hơn nữa, cũng cần người giúp đỡ.

Nhữ Hạ vương tử thầm nghĩ, không ngừng cảm khái, bất quá còn

không có cảm khái xong liền bị thiếu niên ở trước mắt cắt ngang.

- Tác dụng của Vạn Giới Vũ Y lớn như vậy, sao ngươi không nói sớm...

Nhiếp Vân cười cười, thân thể nhoáng một cái, một bộ vũ y đột ngột xuất hiện ở bên ngoài thân, quang mang lóng lánh.

- Vạn Giới Vũ Y?

Nhữ Hạ vương tử giật nảy mình, giống như quái vật nhìn thiếu niên trước mắt.

Nói không có Tầm Hướng Châm, hắn liền lấy ra, nói không có Vạn Giới Vũ Y, lại lấy ra... Ngươi là Tụ Bảo Bồn sao? Muốn lấy cái gì liền lấy cái đó?

Đột nhiên, sắc mặt của Nhữ Hạ vương tử trở nên khó coi, tràn đầy lo lắng:

- Ngươi sẽ không... đi trộm Hoàng cung chứ?

Vạn Giới Vũ Y ngay cả Phổ Thiên Đại Đế cũng không có minh xác ban thưởng, cho nênVũ Y vẫn tính ở trong tay Phổ Thiên Đại Đế!

Giờ phút này xuất hiện ở trong tay hắn, thực sự nghĩ không ra đối phương còn có biện pháp nào đạt được!

Đi Đa Ba vương phủ trộm Tầm Hướng Châm, Đại Đế biết, nhiều nhất coi như ngươi chơi đùa, sẽ không so đo, nhưng chạy tới Hoàng cung trộm Vạn Giới Vũ Y... Đây chính là tội chết!

- Trộm? Ta cũng phải có bản sự này mới được!

Nhiếp Vân không còn gì để nói.

Mặc dù thực lực của hắn bây giờ không yếu, năng lực trộm cắp cũng mạnh, thế nhưng cũng phải phân đối tượng, trộm đồ vật của cường giả Đế cảnh... Đây không phải nói đùa sao?

- Được rồi, không cần suy nghĩ nhiều, đây là Phổ Thiên Đại Đế tự tay cho ta, không phải trộm!

Thấy gia hỏa này càng ngày càng sợ, càng nghĩ càng lung tung, Nhiếp Vân cắt đứt mạch suy nghĩ mông lung của hắn nói.

- Đại Đế tự tay đưa cho ngươi?

Nhữ Hạ vương tử vẫn hoài nghi.

Nếu như thực là Đại Đế tự tay cho, trực tiếp công bố là được, vì sao bọn hắn đều không nhận được tin tức?

- Nếu như không phải Đại Đế cho, ngươi cảm thấy ta có thể được đưa đến nơi này, hơn nữa còn được sắc phong làm Thái tử?

Nhiếp Vân im lặng nói.

- Cũng phải...

Nhữ Hạ vương tử bừng tỉnh đại ngộ.

Quan tâm sẽ bị loạn, đã quên vụ này.

Nếu thật là trộm, để ở đâu đoán chừng cũng không gạt được con mắt của Đại Đế. Lại nói, nếu thực là hắn trộm, cũng không có khả năng phong hắn làm Thái tử a!

- Không hổ là Hoàng tử, cái đãi ngộ này...

Sau khi rõ ràng, trong lòng Nhữ Hạ âm thầm cảm khái.

Hắn thấy, hẳn là không ai đạt được Hỏa Long Chi Tâm, Phổ Thiên Đại Đế vì chiếu cố “con ruột” của mình, sợ hắn ở trong Vạn Giới Động Thiên bị thương tổn, lúc này mới lặng lẽ đưa Vạn Giới Vũ Y ra ngoài, nếu không, nếu thực phải được Hỏa Long Chi Tâm, mọi người cạnh tranh công bình, khẳng định sẽ không có lời oán giận gì.

Nhìn thấy nét mặt của hắn, Nhiếp Vân đã đoán được ý nghĩ, cũng

không giải thích, bàn giao một câu:

- Các ngươi ở chỗ này chờ đợi, ta vào trong nhìn xem!

- Hết thảy cẩn thận!

Biết hắn có Vạn Giới Vũ Y, Nhữ Hạ vương tử không lo lắng nữa, nhưng Phần Thiên khu vô cùng nguy hiểm, vẫn thông báo một câu:

- Nếu như cảm thấy Vạn Giới Vũ Y không kiên trì nổi, liền lập tức quay lại...

- Ân!

Biết đối phương là vì tốt cho hắn, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái. Vạn Giới Vũ Y bao bọc toàn thân ở bên trong, thẳng tắp bay về phía Phần Thiên khu.

Vạn Giới Vũ Y không hổ là chí bảo, ngăn cản không gian sinh diệt lan tràn đến ở bên ngoài.

Nếu như không có món bảo vật này, không nói Đại Đạo phá diệt công kích, coi như không gian phá toái, cũng có thể xé hắn thành mảnh nhỏ.

- Bảo vật tốt!

Thẳng tắp tiến lên, rất nhanh thì tới địa phương trung tâm Phần Thiên khu. Nơi này rất nhiều Đại Đạo chảy xuôi, nhìn chằm chằm Đại Đạo trước mắt, Nhiếp Vân lần nữa có cảm ngộ mới.

Trước đó khoảng cách xa, thấy không rõ lắm, để hắn có rất nhiều lĩnh ngộ, giờ phút này đứng ở bên cạnh, lĩnh ngộ càng sâu.

Không biết qua bao lâu, nạp vật đan điền trong cơ thể lần nữa oanh minh, lại có biến hóa bay vọt.

- Đạt tới cấp thứ năm…

Trên mặt Nhiếp Vân lộ ra ý cười.

Trước đó hắn dựa theo không gian Thần giới phân cấp, xác nhận thế giới nạp vật ổn định ở cấp bốn, giờ phút này đi vào địa phương gần trung tâm Phần Thiên khu quan sát, trực tiếp đột phá đến cấp năm.

Một thân tu vi của hắn, một bộ phận rất lớn đến từ nạp vật đan điền, thế giới nạp vật thăng cấp, để hắn khống chế lực lượng càng nhiều, thực lực tổng hợp lần nữa tăng lên.

- Thực lực bây giờ tương đương lúc chưa dung hợp Diễm Hỏa, Hàn Băng...

Xòe bàn tay ra đẩy về phía trước, không gian trước mắt xuất hiện sinh diệt, phá hư, đối với thực lực của mình, Nhiếp Vân âm thầm phỏng đoán.

Trước khi dung hợp hai đại đan điền Diễm Hỏa, Hàn Băng, thực lực đạt tới đỉnh điểm nhất, sau khi dung hợp, bởi vì hai Đại Đạo không thể sử dụng, để tu vi của hắn xuất hiện ngã xuống, nhưng trải qua mấy ngày này cảm ngộ, thực lực lần nữa tăng trở lại, lại có lực lượng trước đó.

Mặc dù so với Hoàng cảnh viên mãn giới vực nhất phẩm, hơi có vẻ không bằng, nhưng đối phương muốn trong thời gian ngắn thắng mình, chỉ sợ không thể.

- Chỉ cần tăng thế giới nạp vật lên tới cấp bảy, liền có thể chiến đấu với Hoàng cảnh viên mãn giới vực nhất phẩm, thậm chí còn có thể thắng... Đạt tới cấp mười... liền có thể trùng kích giới vực hoàn mỹ, một khi thành công, chỉ sợ cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh cũng có thể tuỳ tiện chiến thắng!

Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Bọn người Đa Ba vương tử, Lưu Mộc Vương tử muốn giết hắn, hiện tại chỉ có mau chóng tăng thực lực lên, để hắn đối mặt vây công có lực đánh một trận.

- Không bằng tiếp tục vào trong!

Trong mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn.

Vị trí hiện tại của hắn, cũng không phải hạch tâm của Phần Thiên khu, mà là tới gần địa phương hạch tâm, có thể cảm ngộ, đã cảm ngộ xong, coi như tiếp tục ở đây, tu vi cũng sẽ không tăng lên lần nữa.

Biện pháp duy nhất chính là tiếp tục đi tới!

Nhưng trước sở dĩ ngừng ở chỗ này, là bởi vì cảm nhận được Vạn Giới Vũ Y tới cực hạn.

------oOo------

Chương 3400: Đối chiến Phần Thiên Thú (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên, tới nữa cũng không phải Vạn Giới Vũ Y sẽ phá toái, mà là Vũ Y tuy mạnh, cũng không thể trăm phần trăm ngăn cản tất cả lực lượng ở bên ngoài, dù chỉ còn lại có một phần trăm, đã đủ hắn không chịu được.

Dù sao thể chất của hắn bây giờ, chỉ là Vương cảnh viên mãn, so với Hoàng cảnh còn có chênh lệch nhất định.

Tiếp tục tới trước, rất nhiều lực lượng của không gian phá toái sẽ không ngừng công kích ở trên Vạn Giới Vũ Y, lực lượng thẩm thấu cũng sẽ càng ngày càng nhiều, xông vào, thụ thương chỉ là việc nhỏ, làm không cẩn thận Vũ Y còn hoàn hảo không chút tổn hại, hắn đã bị đánh chết tươi.

Cái này rất giống như hài đồng cầm tấm chắn nghênh đón đại lực sĩ nện gõ, có lẽ tấm chắn một chút việc cũng không có, nhưng người cầm tấm thuẫn ngược lại sẽ bị đánh chết tươi.

Vạn Giới Vũ Y chính là Phổ Thiên Đại Đế liên thủ với Cửu Đế luyện chế, dùng không biết bao nhiêu vật liệu lợi hại, mặc dù Phần Thiên

khu đáng sợ, nhưng muốn triệt để phá hư khẳng định còn làm không được, bất quá lực lượng không ngừng va chạm xuyên thấu qua Vũ Y vẫn là rất đáng sợ.

Coi như trước mắt thực lực của Nhiếp Vân tăng lên, cũng không dám tùy tiện đi qua.

- Trừ khi... Nghĩ biện pháp tăng lên lực lượng thân thể!

Nhiếp Vân trầm tư.

Hiện tại thực lực cơ thể của hắn, chỉ là Hoàng cảnh trung kỳ, cách đỉnh phong còn một đoạn.

Muốn ngăn cản kích lượng lực trùng xuyên thấu qua Vũ Y, nhất định phải nhanh tăng lực lượng thân thể lên, để cho nó đạt tới trình độ Hoàng cảnh viên mãn.

Chỉ có đạt tới mức này, mới có thể thuận lợi tiến vào khu vực trung tâm, mà không bị tổn thương.

- Bất quá... Lực lượng thân thể so với tu luyện bình thường còn khó hơn? Làm sao mới có thể nhanh chóng tăng nhục thân lên?

Nhiếp Vân trầm tư.

Ô ô ô ô!

Thời điểm đang suy nghĩ, đột nhiên chung quanh vang lên phong minh liên tiếp, ngay sau đó một tia điện thẳng tắp phóng tới hắn.

- Ân?

Nhiếp Vân nhíu mày, thân thể xoay chuyển tránh thoát điện mang, ngẩng đầu nhìn lại phương hướng quang mang bắn tới, vừa xem xét liền nhịn không được ngây tại chỗ.

Chỉ thấy xuất hiện ở trước mắt chính là mấy con quái thú.

Thân thể quái thú cao to, mỗi một con đều có mấy chục thước, toàn

thân phân bố vảy giáp kỳ quái, trôi nổi ở cách đó không xa, tràn ngập địch ý nhìn sang.

- Có thể sinh tồn ở đây? Lẽ nào đây chính là Phần Thiên Thú mà Nhữ Hạ Vương Tử nói?

Ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Trước thời điểm Nhữ Hạ Vương Tử giới thiệu Phần Thiên khu, từng nói chỗ này ra đời một ít Thiên Đạo thú kỳ lạ, loại Thần Thú này có thể chống lại điều kiện gian khổ ở Phần Thiên khu, thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Mới đầu còn có chút không quá tin tưởng, tận mắt thấy mới hiểu được tạo vật thần kỳ.

- Chỗ này cường giả Thâu Thiên Tá Thọ Cảnh cũng không chịu nổi, chúng nó lại không có sự tình, phòng ngự này thực là đáng sợ!

Nếu như không có Vạn Giới Vũ Y, hắn căn bản không chịu nổi áp lực nơi này, mà những Thần Thú kia ở đây không có việc gì, phòng ngự mạnh có thể nói khủng bố.

- Khà khà, nhân loại, nếu đến rồi, cũng đừng đi nữa, ngoan ngoãn làm lương thực của chúng ta a.

Hắn nhìn Phần Thiên Thú, đối phương cũng nhìn chằm chằm hắn, trong đó một con lớn nhất, trong miệng chảy ra ngụm nước.

- Tuy những nhân loại này tu vi không ra sao, nhưng trên người bảo bối không ít, thu vào tay, có thể để chúng ta lại trưởng thành một cấp!

- Hỏa Long, lần trước người kia đến bị ngươi ăn, lần này để cho ta.

Mấy con Phần Thiên Thú khác ánh mắt đều lấp loé, nhìn về phía Nhiếp Vân, phảng phất như nhìn một kẻ đã chết.

- Làm đồ ăn của các ngươi? Các ngươi lớn như vậy, ta chỉ chút xíu, e là không đủ nhét kẻ răng đi!

Nhiếp Vân cười cợt.

Tuy những Phần Thiên Thú này đáng sợ, nhưng hắn cũng không phải loại dễ ăn, không cảm thấy sợ sệt chút nào.

- Có đủ nhét kẻ răng hay không ngươi không cần phải để ý đến, ngược lại chúng ta muốn ăn ngươi, chết đi!

Hỏa Long Phần Thiên Thú la lên một tiếng, cánh khổng lồ vung vẩy, vọt tới Nhiếp Vân.

Còn chưa tới trước mặt, móng vuốt phá không mà tới, lực lượng mạnh mẽ bao phủ phong vân, để không gian chung quanh phá tan.

- Thực lực mạnh như vậy, đã có thể so với Hoàng cảnh đỉnh cao giới vực nhất phẩm!

Nhìn thấy Phần Thiên Thú tạo thành công kích, Nhiếp Vân lập tức minh bạch thực lực của đối phương.

Không kém Nhữ Hạ, Đa Ba nhiều, phóng tới Thần giới, tuyệt đối được cho là đỉnh cao.

- Muốn ăn ta, thực lực như vậy e còn chưa đủ, cút ngay!

Thực lực như vậy đối với người khác mà nói cực kỳ đáng sợ, nhưng đối với Nhiếp Vân hiện tại lại không tính là gì, khẽ mỉm cười, cũng không sử dụng binh khí, một quyền đập tới.

Ầm ầm!

Quả đấm của hắn không có đẹp đẽ, nhưng mang theo lực lượng khiến người ta khó có thể chống lại, Phần Thiên khu vốn có chút hỗn loạn, ở dưới một quyền này, xuất hiện hắc động thật lớn.

Rặc rặc!

Nắm đấm cùng móng vuốt của Hỏa Long đụng vào nhau, con mắt người sau co rụt lại, móng vuốt cứng rắn xuất hiện vết rách, thân

thể dài rộng ở dưới lực lượng to lớn kia trùng kích, bay ngược ra ngoài.

- Đáng ghét!

Bay không xa, Hỏa Long ngừng lại, lỗ mũi phun ra sương trắng, hiện ra vẻ cực kỳ phẫn nộ.

- Hả? Thân thể thật mạnh!

Nhìn thấy đối phương không có việc gì, Nhiếp Vân kinh ngạc.

Vừa nãy cú đấm kia của hắn, tuy không dùng võ kỹ gì, nhưng hầu như vận dụng toàn bộ lực lượng, dưới một chiêu, Đa Ba Vương Tử lúc trước e cũng sẽ bị đánh nổ, hiện tại chân thật đánh vào móng vuốt của đối phương, lại không có việc gì, đủ thấy phòng ngự của tên này mạnh mẽ.

- Ta ngược lại muốn xem xem, là cơ thể ngươi mạnh, hay quả đấm của ta cứng rắn!

Biết thân thể của đối phương mạnh mẽ, Nhiếp Vân cũng không lùi bước, trái lại ánh mắt lộ ra chiến ý nồng nặc.

Thân thể loáng một cái, giống như Thuấn Di xuất hiện ở bên cạnh Hỏa Long, biến quyền thành chưởng, bổ xuống.

Ma Ha Vô Lượng!

Lúc trước ở Phù Thiên đại lục tu luyện, trải qua cải tiến, trở nên càng mạnh mẽ hơn, giờ khắc này đánh ra một chiêu, không gian loạn lưu nhúc nhích, Đại Đạo hỗn loạn tản ra.

Một chưởng này là chiêu số mạnh nhất của hắn ngoại trừ Đại Diễn Thiên Cơ kiếm, lực lượng cuồng bạo bao phủ, coi như Đa Ba Vương Tử đã đột phá cũng không dám đón đỡ.

Còn Hoàng cảnh viên mãn phổ thông, dưới một chiêu sẽ bị đánh thành bánh thịt, khó có thể sống tiếp.

Ầm!

Chưởng lực không hề bảo lưu đánh vào trên thân Hỏa Long.

Thân thể to lớn của Hỏa Long bay ra ngoài, trực tiếp đánh vào trên người một con Phần Thiên Thú khác.

------oOo------

Chương 3401: Đối chiến Phần Thiên thú (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đáng ghét, đáng ghét!

Thật vất vả giữ vững thân thể, Hỏa Long liên tục rít gào, lửa giận ngút trời.

Trước đều là chúng nó nuốt người thí luyện, lần này lại bị một tiểu tử đánh, làm sao không phẫn nộ?

Nó phẫn nộ, Nhiếp Vân lại sợ hết hồn.

Vừa nãy một chưởng kia hắn hầu như đã dùng hết toàn lực, đánh vào trên người đối phương, đối phương bay ngược một khoảng cách, nhưng đánh rắm không có, thiệt hay giả?

- Sức phòng ngự của đối phương quá mạnh mẽ, nếu như ta cũng có thân thể mạnh mẽ như vậy, tiến vào hạt nhân của Phần Thiên khu, khẳng định không có bất cứ vấn đề gì!

Trong lòng hơi động, Nhiếp Vân mắt sáng rực lên.

Trước còn cân nhắc, làm sao tăng cường lực lượng thân thể, nhìn thấy tên này, nhất thời biết nên làm như thế nào rồi.

- Chỉ cần có thể được huyết dịch của bọn nó, nghĩ biện pháp luyện hóa hấp thu, lực lượng thân thể của ta, nhất định có thể tiến thêm một bước nữa!

Tuy thực lực của những người này không ra sao, nhưng thân thể lại cực kỳ mạnh mẽ, thân thể mạnh mẽ đều từ huyết dịch cung cấp lực lượng, nói rõ huyết dịch của bọn nó rất lợi hại, một khi luyện hóa, tuyệt đối bảo đảm cơ thể hắn cũng có thể có tiến bộ rất lớn.

- Nhân loại này rất lợi hại, cùng tiến lên!

Bị thiệt lớn, Hỏa Long cũng biết thiếu niên trước mắt này thực lực không yếu, bạo rống một tiếng.

- Được, giết nhân loại này!

- Đáng chết.

Còn lại mấy con Phần Thiên Thú nghe được mệnh lệnh, đồng loạt vây quanh, vây Nhiếp Vân ở trung tâm.

Thân hình Phần Thiên Thú cao lớn, Nhiếp Vân đứng ở chính giữa, giống như con cừu bị mấy con voi lớn vây nhốt, xem ra rất là bị động.

Bất quá Nhiếp Vân cũng không sợ, trái lại trở nên hưng phấn, không khỏi cười to:

- Hặc hặc, đến đây đi, cho ta thử xem thành quả tu luyện gần đây như thế nào!

Từ Kiếm Linh cốc đi ra vẫn không cùng người động thủ, nương theo thực lực tăng cường, hắn cũng muốn thử một chút đến cùng hiện tại đạt đến thực lực ra sao!

Xoay cổ tay một cái, một thanh trường kiếm xuất hiện ở lòng bàn tay.

Đối phương phòng ngự mạnh như vậy, dùng quyền chưởng nhất định là không thể kích phá, chỉ có thể sử dụng kiếm.

Ầm ầm!

Thấy hắn lấy ra trường kiếm, một con Phần Thiên Thú vọt tới, móng vuốt thô to vồ tới đỉnh đầu của Nhiếp Vân.

Nếu bị bắt trúng, khẳng định chắc chắn phải chết.

- Nhất Kiếm Thốn Đoạn!

Đối mặt với móng vuốt của đối phương, Nhiếp Vân cũng không tránh né, trường kiếm vẩy một cái, một đạo Kiếm Khí huy hoàng đâm tới.

Tuyệt chiêu mạnh nhất của Liên Nguyệt kiếm, Nhất Kiếm Thốn Đoạn!

Một kiếm ra, ruột gan đứt từng khúc.

Kiếm chiêu này giống như tuyệt chiêu lúc trước ở Khí Hải đại lục tu luyện, không nhìn phòng ngự, đâm thẳng nội tạng.

Đinh đinh đinh!

Thời gian nháy mắt, mũi kiếm cùng móng vuốt của đối phương va chạm mấy chục lần.

Thịch thịch thịch!

Chỉ cảm thấy hổ khẩu tê rần, cánh tay có chút chập choạng, Nhiếp Vân không nhịn được lùi lại mấy bước.

Trường kiếm liều với móng vuốt của đối phương, lại có chút không chống đỡ được.

- Tực lượng thật mạnh?

Sắc mặt của Nhiếp Vân nghiêm túc.

- Đáng ghét!

Nhiếp Vân bị lực lượng của Phần Thiên thú va lùi về sau, tên này cũng bị kiếm khí của hắn kích thương, oa oa kêu loạn, lên cơn giận

dữ.

Phần phật!

Mấy con Phần Thiên thú cũng biết thiếu niên trước mắt này thực lực khủng bố, không có cho hắn bất kỳ cơ hội thở dốc, đồng thời vọt tới.

Móng vuốt từ bốn phía công kích đến, lực áp bách mãnh liệt, để không gian vặn vẹo, phối hợp hoàn cảnh đặc thù của Phần Thiên khu, để sắc mặt của Nhiếp Vân càng thêm nghiêm nghị.

Tuy sức chiến đấu của những Phần Thiên thú này bình thường, nhưng lực lớn vô cùng, phòng ngự vô địch, coi như là hắn muốn vượt qua, cũng phải trả giá rất lớn.

- Vậy thì thử xem Giới Vực dung hợp của ta!

Tinh thần hơi động, triển khai ra Giới Vực dung hợp.

Hiện tại Nhiếp Vân mạnh nhất chính là Giới Vực dung hợp, đối mặt mấy con Phần Thiên thú áp lực, không hề bảo lưu thả ra ngoài.

Xì xì xì!

Triển khai giới vực, không trung trong phút chốc xuất hiện mấy chục Kiếm Ảnh, những Kiếm Ảnh này loáng một cái, ở trong mắt Phần Thiên thú toàn bộ đã biến thành Nhiếp Vân.

Kiếm Thuật Đại Đạo, Huyễn Cảnh Đại Đạo!

- Công kích!

Tinh thần hơi động, kiếm khí ngang dọc, mấy chục Nhiếp Vân đồng thời ra tay.

Khôi Lỗi Đại Đạo!

Tuy không còn Diễm Hỏa Đại Đạo cùng Hàn Băng Đại Đạo, nhưng Giới Vực dung hợp như trước có vài Đại Đạo xếp hạng cao, lực

lượng không thể khinh thường, đáng sợ đến cực điểm.

Leng keng leng keng!

Mấy chục thanh thần binh Hoàng cảnh viên mãn phân biệt đâm vào trên người mấy Phần Thiên thú to lớn, tạo ra âm thanh kim thiết giao kích.

- Tiểu tử này quái lạ.

Bị trường kiếm luân phiên công kích, mấy con Phần Thiên thú có chút bối rối.

Trước đây đều là bọn chúng dựa vào phòng ngự mạnh mẽ, đánh giết Nhân loại, không nghĩ đến Nhân loại này dựa vào lực lượng của một người, chặn được bọn chúng vây công.

Hơn nữa đây là cái giới vực gì? Tại sao lại có lực lượng mạnh như thế?

Coi như có thể kiêm tu Đại Đạo, này không khỏi cũng quá nhiều đi!

Một người tại sao có thể có nhiều tinh lực như vậy?

- Phòng ngự này…

Triển khai giới vực ra, Nhiếp Vân chặn lại mấy con Phần Thiên thú công kích, xem như chiếm thượng phong, trên thực tế trong lòng hắn rõ ràng, căn bản ngay cả phòng ngự của đối phương cũng không phá tan.

Không phá tan phòng ngự, đối phương cũng không bị thương.

Phòng ngự mạnh mẽ như vậy, Nhiếp Vân cũng phải im lặng.

Chẳng trách có thể ở Phần Thiên khu chạy loạn khắp nơi, không bị thương tổn, không triển khai thủ đoạn lợi hại nhất, khẳng định không cách nào chém giết đối phương.

- Tiểu tử, chúng ta thừa nhận coi thường ngươi, hiện tại chúng ta

không giết được ngươi, ngươi cũng không phá được phòng ngự của chúng ta, không bằng quên đi!

Lần thứ hai tách ra, Hỏa Long thấp giọng quát.

Tuy bọn chúng rất muốn chém giết thiếu niên này, nhưng cũng biết thực lực đối phương mạnh mẽ, dựa vào bọn chúng rất khó thành công, chỉ có thể nghĩ biện pháp ổn định đối phương, tìm càng nhiều đồng bạn lại đây vây công.

- Không phá được phòng ngự của các ngươi? Đó cũng không nhất định.

Nhiếp Vân cười cợt, đột nhiên nhíu mày, hít sâu một hơi.

Vù vù!

Nương theo động tác của hắn, không trung trôi nổi mấy chục thanh trường kiếm đột nhiên phát ra âm thanh keng keng keng, phi hành lên, thời gian nháy mắt, nối thành một chuỗi.

- Phá!

Nhìn về phía Hỏa Long chỉ qua.

Mấy chục thanh trường kiếm mang theo lực lượng mạnh mẽ, phá không mà tới.

Leng keng leng keng!

Lần này trường kiếm bay ra, mỗi một kiếm đều chém ở cùng một vị trí của Hỏa Long. Một chiêu kiếm có khả năng tác dụng không lớn, nhưng mười mấy kiếm, Hỏa Long nhất thời cảm thấy đau đớn.

------oOo------

Chương 3402: Đối chiến Phần Thiên thú (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hống!

Nổi giận gầm một tiếng, Hỏa Long muốn đào tẩu, bất quá tốc độ của nó không sánh được phi kiếm, hơn nữa bị giới vực ảnh hưởng, rất nhiều trường kiếm như trước không sai biệt chém ở cùng một nơi.

Xì!

Móng vuốt to lớn của Hỏa Long ở dưới công kích liên tục, rớt xuống, tiên huyết phun mạnh.

- Thu!

Nhiếp Vân trảo một cái, thu cái móng vuốt này cùng dòng máu dâng trào vào thế giới nạp vật.

- Đáng ghét.

Móng vuốt bị chém xuống, Hỏa Long rít gào.

Thân thể mạnh mẽ, khôi phục lại cũng chậm, tuy một cái móng vuốt không thương hại tính mạng, nhưng đối với nó mà nói tổn thương lại cực kỳ to lớn, không có mấy trăm năm, ngàn năm tu luyện, là không thể khôi phục.

- Các ngươi muốn giết ta, đương nhiên phải làm tốt chuẩn bị bị giết.

Đối với nó rít gào, Nhiếp Vân không để ý chút nào, nhẹ nhàng nở nụ cười, trường kiếm lần thứ hai bay tới.

Vừa nãy chém móng vuốt của đối phương, hắn chỉ là thử một chút có được hay không, hiện tại thấy hiệu quả cũng không tệ lắm, liền không bảo lưu, trường kiếm trực chỉ đầu lâu của đối phương.

Mặc kệ thân thể ngươi mạnh như thế nào, chém đầu lâu xuống, liền chắc chắn phải chết!

Ngược lại đối phương muốn giết hắn, chém giết đối phương, không có một chút áp lực trong lòng nào.

- Trốn!

Nhìn thấy trường kiếm của hắn lần thứ hai tấn công tới, Hỏa Long sợ đến biến sắc, xoay người bỏ chạy.

Tuy cùng thiếu niên giao thủ thời gian không lâu, nhưng đã biết thực lực của đối phương mạnh mẽ, mấy người bọn nó gộp lại cũng không phải là đối thủ.

Trước đối phương không phá được phòng ngự ngược lại cũng thôi, giờ khắc này ung dung đâm thủng, tiếp tục đợi ở chỗ này, chỉ có một con đường chết, có ngốc cũng biết làm sao lựa chọn.

Vù vù!

Hỏa Long đào tẩu, mấy con Phần Thiên thú khác cũng không ngốc, vội đào tẩu theo.

Thời gian ngắn ngủi, mấy tên to xác này liền chui vào nơi sâu xa của Phần Thiên khu.

- Đáng tiếc!

Nhìn bọn chúng đào tẩu, Nhiếp Vân không có truy đuổi.

Không phải hắn không đuổi kịp, mà là thân thể của đối phương mạnh mẽ, vọt vào Phần Thiên khu không có chuyện gì, mình muốn vào, coi như có Vạn Giới Vũ Y hộ thể, khẳng định cũng sẽ chịu không được áp lực, thực lực vung không ra, bị đối phương đánh lén.

- Đã chiếm được không ít huyết dịch của Phần Thiên thú, trước tiên thử xem có thể để cho thân thể tiến thêm một bước nữa hay không

Không đuổi theo, Nhiếp Vân cũng không nghỉ ngơi, cười nhạt tiến vào thế giới nạp vật.

Vừa nãy một kiếm chém xuống móng vuốt của Hỏa Long, được không ít huyết dịch, có thể làm cho cơ thể hắn tiến thêm một bước

nữa, tiến vào Phần Thiên khu sẽ không còn áp lực.

- Huyết dịch này xác thực rất cường đại!

Ngón tay vung lên, một giọt máu xuất hiện ở đầu ngón tay, Nhiếp Vân liếc mắt nhìn, con mắt tỏa ánh sáng.

Giọt máu của Phần Thiên thú phảng phất như từng viên trân châu, ẩn chứa sức sống cực mạnh.

Đặt giọt máu này ở trong lòng bàn tay, khoanh chân ngồi dưới đất, chậm rãi luyện hóa.

Loại huyết dịch này so với thủy ngân còn trầm trọng hơn, thôn phệ vào trong bụng, rất dễ dàng phá hoại nội tạng, chỉ có thể đặt ở lòng bàn tay, lấy ra lực lượng trong đó, rèn luyện thân thể.

Kẽo kẹt! Kẽo kẹt!

Giống như hắn suy đoán, lực lượng trong máu thông qua lòng bàn tay lan truyền đến thân thể, quả nhiên để thân thể hắn có tiến bộ, bắp thịt toàn thân liên tục nhúc nhích, như được vật đại bổ, mỗi tế bào đều đang nhanh chóng tăng trưởng.

Một giọt, hai giọt, ba giọt…

Nhiếp Vân ngồi ở tại chỗ liên tục luyện hóa huyết dịch, rất nhanh liền luyện hóa 30 giọt.

Ba mươi giọt máu đặt ở cùng một chỗ, có tới nữa chậu rửa mặt.

- Hả? Hấp thu bất động.

Nương theo hấp thu lực lượng huyết dịch càng ngày càng nhiều, cơ thể của Nhiếp Vân từ từ bão hòa, rốt cục ở sau khi hấp thu 35 giọt, lại không cách nào hấp thu nữa.

Hấp thu 35 giọt máu, thân thể của hắn cũng dị thường cường đại, nhẹ nhàng sờ nắm đấm một cái, liền có thể cảm nhận được trên người lực lượng vô cùng.

- Tuy hiện tại thân thể mạnh mẽ, nhưng so với Phần Thiên thú vẫn chênh lệch một đoạn dài, những người này làm sao tu luyện? Lẽ nào thật sự là thiên phú?

Nhiếp Vân đứng dậy, tỏ vẻ kỳ quái.

Mới vừa rồi giao chiến với Phần Thiên thú, biết loại Thần Thú này cường đại, dùng hết toàn lực xuất thủ Đại Diễn Thiên Cơ kiếm, chỉ có thể lưu lại bạch ấn ở trên người đối phương, đơn thuần nhục thân mạnh, đã vượt qua phạm trù Thần binh Hoàng cảnh viên mãn.

Nếu không thi triển giới vực dung hợp, đừng nói mười kiếm hai mươi kiếm, cho dù sử dụng kiếm chiêu nhiều hơn nữa, cũng chưa chắc có thể phá vỡ.

Loại thân thể này, đã vượt qua tất cả Thần Thú hắn nhìn thấy.

- Nhìn xem lực lượng bây giờ có thể tiến vào hạch tâm Phần Thiên khu hay không!

Không đi nghĩ vì sao nhục thân của Phần Thiên thú mạnh mẽ như vậy, Nhiếp Vân rời thế giới nạp vật, một lần nữa trở lại Phần Thiên khu.

Trở lại cùng một khu vực, vừa rồi cảm thấy hơi có chút áp bách, giờ phút này không cảm giác mảy may, hấp thu máu tươi của Phần Thiên thú, nhục thân cường đại không chỉ một lần, mặc dù cách Phần Thiên thú còn kém rất nhiều, nhưng cũng không yếu.

- Tới trước!

Phượng Hoàng chi dực vung vẩy, tiếp tục xâm nhập.

Không gian hỗn loạn, Đại Đạo phá toái vẩy ra, ở trên Vạn Giới Vũ Y lóe ra quang mang nhàn nhạt, tựa như một tầng sương mù.

Không thể không nói, Vạn Giới Vũ Y hoàn toàn chính xác cường đại, nếu như không có thứ này, hắn khẳng định sớm đã bị không gian hỗn loạn xé thành bột phấn.

- Ân? Đó là cái gì?

Tiếp tục phi hành, đột nhiên nhìn thấy chỗ hạch tâm của Phần Thiên khu, một đồ vật đen nhánh bay ra.

Thiên Nhãn mở ra, nhìn kỹ, con mắt của Nhiếp Vân nhịn không được sáng lên.

- Cửu Huyền Thần Thiết?

Vật màu đen bay ra, rất giống một món bảo vật mà hắn ở trên thư tịch nhìn thấy.

Thứ này gọi Cửu Huyền Thần Thiết, là bảo vật luyện chế Thần binh, luyện chế thành công, dù chỉ là Thần binh Vương cảnh viên mãn, cũng có thể tuỳ tiện phá vỡ Thần binh Hoàng cảnh viên mãn phòng ngự.

Loại Thần Thiết này, truyền thuyết chỉ có ở chỗ sâu của Vô Biên hải mới có, hơn nữa số lượng thưa thớt, để không ít cường giả tranh bể đầu chảy máu, nằm mơ cũng không nghĩ tới phát hiện ở đây.

- Đến đây đi!

Biết thứ này trân quý, Nhiếp Vân không có chút khách khí, đưa tay về phía trước, vồ Thần Thiết tới.

- Quả nhiên là thứ này...

Lấy tới trước mặt, cẩn thận nghiên cứu một chút, hoàn toàn tương tự như trong thư tịch ghi lại.

Lấy ra một Thần binh Hoàng cảnh viên mãn, ở phía trên đâm một cái.

Đinh!

Thần Thiết ngay cả một bạch ấn cũng không lưu lại.

------oOo------

Chương 3403: Uy lực của Đại Đạo kia (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Luyện Bảo sư bình thường, luyện chế binh khí cấp bậc cao nhất chỉ là Vương cảnh viên mãn, muốn tấn cấp Hoàng cảnh cần giới vực ôn dưỡng.

Ôn dưỡng thành binh khí Hoàng cảnh viên mãn không cái nào không sắc bén, cường đại đến cực điểm, giờ khắc này công kích một Thần Thiết chưa được ôn dưỡng, thậm chí ngay cả luyện chế cũng không luyện chế qua, ngay cả bạch ấn cũng không lưu lại, đủ thấy người sau đáng sợ.

- Lưu lại, về sau có lẽ có thể luyện chế một món binh khí!

Nhẹ nhàng cười một tiếng, thu Cửu Huyền Thần Thiết vào thế giới nạp vật.

Lấy đi Thần Thiết, tiếp tục tiến lên, rất nhanh lại nhìn thấy một món bảo vật bay tới.

Hư Long Hoa!

Đây là dược liệu luyện chế Trú Nhan Đan, trong dược viên của Viêm Hoàng điện cũng không có, không nghĩ tới ở trong thời không loạn lưu lại gặp được.

Mới đầu Nhiếp Vân còn tưởng rằng những bảo vật này là của Phần Thiên thú vừa mới chạy trốn làm rơi, nương theo bay vào khu vực trung tâm, càng phát giác không có chuyện như vậy.

Rất nhiều bảo vật không ngừng từ khu vực trung tâm phun ra.

Ngoài Cửu Huyền Thần Thiết, Hư Long Hoa, còn có Thời Không Hằng Sa, Thiên Cung Thần thạch... bảo vật chỉ có ghi lại ở trên thư tịch, giờ phút này hắn đều gặp, thậm chí còn chiếm được không ít.

Mặc dù lấy thực lực của hắn bây giờ, tác dụng của những bảo vật này đã không lớn, nhưng trống rỗng xuất hiện nhiều đồ tốt như thế, vẫn để hắn hoa mắt, nhịn không được nhanh chóng thu lấy.

- Phần Thiên khu là khu vực rất nhiều thế giới va chạm hình thành, thế giới cũng có thể sinh ra phá toái, bảo vật tự nhiên cũng có thể sinh ra, những vật này đều là nơi trung tâm nhất phun ra, không biết ở nơi trung tâm nhất đến cùng như thế nào!

Một bên thu lấy bảo vật, Nhiếp Vân vừa nhanh chóng tiến lên.

Đi nửa ngày, lần nữa cảm nhận được thân thể khó chịu.

Mượn nhờ máu của Phần Thiên thú, để nhục thân của hắn tiến hóa không ít, nhưng vẫn còn không có đạt tới cực hạn, không dừng lại tiếp tục tới trước, chỉ sợ Vạn Giới Vũ Y không có việc gì, nhục thân sẽ không chịu nổi trực tiếp nổ tung.

- Sắp tới trung tâm rồi...

Dừng lại, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Nơi trung tâm nhất của Phần Thiên khu, một đồ vật trạng thái như viên cầu cách hắn đã rất gần, toàn lực phi hành, dùng không đến một canh giờ là có thể đến.

Bất quá hắn biết, một canh giờ ngắn ngủi này bằng vào thực lực bây giờ khẳng định bay không qua.

- Giới vực thủ hộ!

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân thi triển ra giới vực dung hợp.

Giới vực có thể dùng chiến đấu, cũng có thể dùng để bảo hộ bản thân.

Hô hô!

Giới vực dung hợp vận chuyển, ở bên ngoài thân hắn tạo thành

một khôi giáp kiên cố, ẩn tàng ở trong Vạn Giới Vũ Y, ngăn cản không gian loạn lưu hình thành lực va chạm.

- Quả nhiên nhẹ nhõm không ít, tiếp tục đi tới!

Sử dụng lực lượng giới vực, cảm giác áp bách quả nhiên giảm bớt không ít, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục tới trước.

Tới gần hạch tâm của Phần Thiên khu, bảo vật cũng càng ngày càng nhiều, bất quá áp lực cũng không phải hoàn toàn biến mất, để hắn ốc còn không mang nổi mình ốc, không có thời gian sưu tập.

Dù vậy, cũng chiếm được không ít bảo bối mà ở Thần giới cũng khó tìm được.

Lại bay về phía trước nửa canh giờ, lần nữa ngừng lại.

Giờ phút này, toàn thân hắn lóe ra gân xanh, trên đầu mồ hôi chảy xuôi, con mắt hiện đầy tơ máu.

Lần nữa không cách nào đi tới.

Phần Thiên khu là hạch tâm của rất nhiều thế giới va chạm hình thành, nơi này vô luận đối với linh hồn hay nhục thân, đều có lực áp bách cực mạnh, Vạn Giới Vũ Y có thể chịu đựng, thân thể của hắn lại không kiên trì được, cho dù sử dụng giới vực cũng không được.

- Chẳng lẽ phải trở về?

Vào không được liền chỉ có thể trở về, bất quá Nhiếp Vân có chút không cam tâm.

Không đến trọng yếu nhất, rất khó cảm ngộ đến đồ vật tinh túy nhất của thế giới, liền không cách nào làm cho thế giới nạp vật của hắn tiếp tục tấn thăng.

Nói cách khác, không tiếp tục đi tới, thật vất vả tới chỗ này liền uổng phí.

- Nhất định phải tiến vào Phần Thiên khu... Phần Thiên thú có thể đi

vào, ta khẳng định cũng có thể!

Mắt sáng lên, Nhiếp Vân cắn răng.

Phần Thiên thú có thể cường đại như thế, khẳng định cùng ở trung tâm đặc thù có quan hệ, nếu như không thể vào, coi như an toàn rời đi, cũng sẽ để hắn không cam lòng.

Vô luận như thế nào cũng phải vào xem một chút, có lẽ có thể tìm được điều kiện hình thành giới vực hoàn mỹ, để thực lực của hắn tăng nhiều.

- Có hai phương pháp tiếp tục tiến lên, thứ nhất, đề cao thực lực nhục thân! Thứ hai, đề cao thực lực bản thân!

- Không có bảo vật, không biết phương pháp, thời gian ngắn tăng lên nhục thân khẳng định không có khả năng!

- Thực lực của ta đạt tới loại tình huống này, trong thời gian ngắn muốn tấn cấp cũng rất khó, trừ khi để thế giới nạp vật tấn cấp... Nhưng cái này rõ ràng không có khả năng!

Nhiếp Vân nhíu mày.

Mặc dù rất muốn tiến vào hạch tâm của Phần Thiên khu, nhưng cũng biết cực hạn của hắn ở nơi nào, càng nghĩ càng thấy khó khăn.

Vô luận nhục thân hay thực lực, đều khó có khả năng trong khoảng thời gian ngắn tăng lên.

- Thực sự không được... liền vận dụng Đại Đạo kia!

Trong đầu lóe lên linh quang, một ý nghĩ xông ra, trong lòng của Nhiếp Vân nhịn không được khẽ động.

Trong cơ thể Nhiếp Vân còn có một Đại Đạo bài danh phía trên, là lúc trước dung hợp Diễm Hỏa, Hàn Băng hình thành.

Đại Đạo này vừa hình thành liền vọt tới ở trước mặt tất cả đan điền,

thậm chí thế giới nạp vật cũng xếp sau nó.

Nếu như có thể kháng trụ Thiên Đạo đại kiếp, rất có thể trở thành Đại Đạo mới, để hắn biến thành cường giả Đế cảnh.

Chỉ bằng vào điểm ấy, liền có thể nhìn ra Đại Đạo này đáng sợ!

Bởi vì Đại Đạo này sẽ bị Thiên Đạo phát hiện, nghiền ép, ở Thần giới không dám sử dụng, cũng không dám để vào giới vực dung hợp, giờ phút này khác biệt... Vạn Giới Động Thiên thuộc về một giới độc lập, không thuộc về phạm trù của Thần giới... Có thể thử một chút hay không?

Nghĩ vậy, trong mắt Nhiếp Vân tràn đầy lửa nóng.

Mặc dù Đại Đạo dung hợp này để thực lực của hắn thấp xuống, nhưng hắn biết, rất nhiều Đại Đạo chung vào một chỗ, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Đại Đạo này.

Sau khi sử dụng đến cùng có thể sinh ra hiệu quả như thế nào, cho dù là hắn, cũng không thể đoán trước.

Bất quá, có thể khẳng định cực kỳ cường đại.

- Mặc kệ, thử một chút!

Trong lòng làm ra quyết định, hít sâu một hơi, con mắt chậm rãi đóng lại.

------oOo------

Chương 3404: Uy lực của Đại Đạo kia (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm!

Tinh thần điều động Đại Đạo dung hợp kia, một cỗ lực lượng bành trướng trong nháy mắt phóng tới toàn thân.

- Nguy rồi, cảm giác áp bách thật lớn!

Đại Đạo vừa tiến vào thân thể, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy trên đầu phảng phất như có một đôi mắt thật to xuyên thấu qua Vạn Giới Động Thiên, nhìn chằm chằm hắn, để hắn không dám động đậy.

- Chẳng lẽ đây chính là Thiên Đạo ý chí của Thần giới?

Cảm nhận được lực lượng của đôi mắt kia mang đến, trong lòng Nhiếp Vân rõ ràng:

- Nếu như nó thật muốn động thủ, chỉ sợ ta một phần ngàn hô hấp cũng không kiên trì nổi... Khó trách cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh không dám vận dụng lực lượng...

Cặp mắt kia khẳng định chính là Thần giới Thiên Đạo, hắn sử dụng Đại Đạo dung hợp, bị đối phương thăm dò được.

May mắn đây là ở Vạn Giới Động Thiên, mặc dù đối phương thăm dò được, nhưng không thể động thủ, nếu là ở Thần giới, chỉ bằng vào lần này, chỉ sợ Thiên Đạo đại kiếp sẽ trực tiếp phủ xuống.

Thiên Đạo đại kiếp, là lực lượng mạnh nhất của Thiên Đạo, cường giả Đại Đế cũng gánh không được, đừng nói hắn hiện tại.

Một khi đụng tới, chỉ có một con đường có thể đi, là thần hồn câu diệt, hẳn phải chết không nghi ngờ!

- Xem ra về sau nên ít dùng Đại Đạo dung hợp...

Nhiếp Vân sinh lòng cảnh giác.

Mặc dù cùng Thiên Đạo cách nhau Vạn Giới Động Thiên, nhưng vẫn như cũ cho hắn cảm giác áp bách rất mạnh mẽ, có thể đoán được, chỉ cần mình không chút kiêng kỵ sử dụng lực lượng Đại Đạo này, đối phương rất có khả năng sẽ hạ xuống Thiên Đạo đại kiếp.

Cho nên về sau coi như bất đắc dĩ sử dụng Đại Đạo này, cũng phải

cẩn thận, nếu không địch nhân chưa chết, ngược lại đưa tới Thiên Đạo tức giận, chết cũng không biết chết như thế nào.

- Bất quá, hiện tại thử uy lực một chút lại nói!

Trong lòng cảnh giác, nhưng cũng đồng dạng lửa nóng.

Vừa sử dụng Đại Đạo dung hợp này, hắn lập tức cảm thấy lực lượng toàn thân bành trướng, cả người phảng phất như biến thành Chiến Thần không gì không thể chiến thắng, cái gì cũng không sợ.

Loại cảm giác này, chỉ có ban đầu ở Hỗn Độn đại dương mới thể nghiệm qua, ở Thần giới còn chưa bao giờ có.

- Vì phòng ngừa Thiên Đạo trừng phạt, trước vận dụng một phần mười lực lượng!

Mặc dù muốn thử lực lượng của Đại Đạo này một chút, nhưng Nhiếp Vân không lỗ mãng.

Thiên Đạo thời khắc lơ lửng ở trên đỉnh đầu, hắn không dám chắc chắn, đối phương có thể hạ xuống trừng phạt hay không, đã như vậy, liền thí nghiệm một chút xíu, trước vận dụng một phần mười lực lượng thử xem, nếu như không có vấn đề, lại tiếp tục gia tăng lực lượng.

Dù sao hiện tại hắn không chiến đấu với người khác, cũng không gặp được nguy hiểm, không cần thiết vận dụng sức chiến đấu mạnh nhất.

Cô cô cô!

Lực lượng Đại Đạo ở đầu ngón tay hình thành một đạo hào quang xán lạn, dung hợp toàn thân, tựa như hình thành một khôi giáp màu vàng.

Hô!

Mặc dù chỉ là một phần mười lực lượng, nhưng vừa dung hợp nhục thân, cảm giác áp bách lập tức biến mất.

- Quả nhiên cường đại hơn giới vực dung hợp rất nhiều!

Giới vực dung hợp không chịu nổi áp bách bây giờ, mà Đại Đạo chỉ dùng một phần mười lực lượng, thì ung dung như ý, đủ thấy hai người chênh lệch.

Không có cảm giác áp bách, trong lòng Nhiếp Vân buông lỏng, nắm đấm xiết chặt đánh về phía trước.

Ầm ầm!

Một vết nứt không gian kéo dài mấy chục dặm xuất hiện ở trước mắt.

- Cái gì?

Nhiếp Vân thu quyền đứng thẳng, giật nảy mình.

Hiện tại hắn không ở Thần giới, mà là ở phụ cận hạch tâm của Phần Thiên khu, cảm giác áp bách ở nơi này cho dù có Vạn Giới Vũ Y ngăn cản cũng có chút không chịu nổi.

Bởi vậy đủ thấy cường độ không gian ở nơi này.

Cường độ không gian mạnh mẽ như vậy, sử dụng giới vực dung hợp, Đại Diễn Thiên Cơ kiếm, toàn bộ sức chiến đấu chung vào một chỗ, nhiều nhất phá vỡ một vết nứt không gian mấy dặm cũng không tệ rồi, giờ phút này tùy tiện một quyền liền đánh ra khe hở hơn mười dặm...

Há không nói rõ vận dụng Đại Đạo này, uy lực so với thực lực bình thường của hắn cường đại trọn vẹn gấp mười lần?

- Cường đại gấp mười lần? Coi như cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, cũng không cường đại như vậy a...

Nhiếp Vân chấn kinh.

Cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, hắn cũng không phải chưa

thấy qua, ban đầu ở Kiếm Linh cốc, từng bị một Kiếm Thị đuổi không ngừng đào tẩu, biết rõ lực lượng của loại cường giả này.

Lúc đó Kiếm Thị cũng không có mạnh hơn hắn mười lần.

Rời Kiếm Linh cốc, thực lực lần nữa gia tăng, gấp mười lần tự nhiên càng thêm cường đại!

Căn cứ phỏng đoán của hắn, một quyền mới vừa rồi, coi như cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh cũng không thi triển được, cũng không có lực lượng cường đại như vậy!

Nói cách khác, sử dụng Đại Đạo dung hợp, lực chiến đấu của hắn đã vượt qua cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh!

- Đây mới là một phần mười lực lượng a...

Hai mắt Nhiếp Vân lấp lóe, khó mà lắng lại.

Nếu như vận dụng toàn bộ lực lượng của Đại Đạo dung hợp ngược lại cũng thôi, mấu chốt là chỉ dùng một phần mười lực lượng liền khổng lồ như thế!

Nếu như vận dụng toàn bộ, há không cho thấy, có thể thi triển sức chiến đấu vượt qua thực lực bây giờ gấp trăm lần?

Này kinh khủng như thế nào!

- Loại lực lượng này mặc dù xa xa không kịp Đại Đế, nhưng dưới Đại Đế chỉ sợ không có địch thủ!

Nhiếp Vân đè nén lửa nóng trong lòng.

Mục đích tới nơi này chính là vì tấn thăng thực lực, chỉ là không nghĩ tới lúc trước tâm huyết dâng trào dung hợp Đại Đạo sẽ có uy lực như thế.

- Vận dụng hai phần mười lực lượng thử xem!

Xác định một phần mười lực lượng, Nhiếp Vân lần nữa thí nghiệm.

Thời gian không dài liền ngừng lại, lắc đầu.

- Cho dù ở trong Vạn Giới Động Thiên, cũng chỉ có thể vận dụng một phần mười lực lượng, vận dụng quá nhiều, Thiên Đạo rất có thể phá vỡ thời không gông cùm xiềng xích, trực tiếp tiến hành trừng phạt ta!

Mặc dù hưng phấn, nhưng cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Đại Đạo dung hợp rất cường đại, nhưng quá bị Thiên Đạo ghen ghét, vận dụng một phần mười lực lượng, đối phương liền lộ ra không kiên nhẫn, vận dụng nhiều, dù là ở Vạn Giới Động Thiên, cũng sẽ hạ xuống Thiên Đạo trừng phạt, để hắn không chịu nổi!

- Có lẽ nương theo thực lực gia tăng, ta có thể vận dụng lực lượng càng nhiều!

Lực lượng bây giờ của hắn còn không thể hoàn toàn khống chế Đại Đạo dung hợp, một khi sử dụng phát ra quá nhiều lực lượng, có lẽ sau khi thực lực gia tăng, có thể khống chế tốt hơn, không đến mức bị động giống như bây giờ.

- Còn có một chút nhất định phải chú ý!

------oOo------

Chương 3405: Tiến vào khu trung tâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Suy nghĩ xong, Nhiếp Vân cẩn thận nhìn quanh một vòng, lộ ra vẻ thận trọng:

- Đại Đạo dung hợp sử dụng ở trong cơ thể ta, liền sẽ lưu lại lạc ấn, số lần sử dụng càng nhiều, lạc ấn càng nặng, đến Thần giới rất dễ dàng bị Thiên Đạo thăm dò... Cũng chính là nói, nếu không vạn bất đắc dĩ, cho dù ở tiểu thế giới, Đại Đạo dung hợp cũng không thể tuỳ tiện sử dụng!

Đại Đạo dung hợp uy lực to lớn, chỉ cần sử dụng, tất nhiên để nhục thân, linh hồn có bay vọt cực lớn, coi như về sau không dùng, nhưng những cải biến này vẫn tồn ở trong thân thể, bị Thiên Đạo cảm ứng.

Thật giống như dòng suối chảy qua cống rãnh, dù là về sau dọn dẹp sạch sẽ, cũng sẽ lưu lại nước đọng,...

Ở trong tiểu thế giới sử dụng Đại Đạo dung hợp, mặc dù có thể ngăn cản Thiên Đạo trừng phạt, nhưng bộ phận lực lượng lưu lại ở trong cơ thể, nương theo sử dụng càng nhiều, lạc ấn lưu lại cũng càng nhiều, tích lũy thời gian dài, Thiên Đạo vẫn như cũ hạ xuống trừng phạt.

Bởi vậy, vì bản thân an toàn, mặc dù Đại Đạo dung hợp cường đại, vẫn nên ít dùng.

- Dựa theo lạc ấn trong cơ thể lưu lại, ta tối đa chỉ có thể sử dụng mười lần...

Dựa theo vừa rồi Đại Đạo dung hợp lưu lại lạc ấn, Nhiếp Vân tính toán một chút, đại khái sử dụng khoảng mười lần, liền có thể bị Thiên Đạo phát giác.

Nói cách khác, trước khi hắn dám chính diện trùng kích Thiên Đạo, là không thể tùy ý sử dụng!

Nếu không, một khi Thiên Đạo phát hiện, hạ xuống Thiên Đạo chi kiếp, chết cũng không biết chết như thế nào.

- Trước mặc kệ, thừa dịp hiện tại Đại Đạo còn lưu chuyển ở trong cơ thể, nghĩ biện pháp tiến vào hạch tâm của Phần Thiên khu lại nói!

Đại Đạo dung hợp sử dụng một lần, chỉ cần không chủ động tiêu trừ, ít nhất có thể kéo dài chừng một ngày, giờ phút này lực lượng còn tràn đầy toàn thân, nghĩ nhiều vô dụng, vẫn là trước tiến vào hạch tâm của Phần Thiên khu a.

Có lẽ ở bên trong sẽ đột phá, thực lực lần nữa bạo tăng.

Sức chiến đấu của bản thân cao, dùng Đại Đạo dung hợp hay không, đều không quá quan trọng.

Hô hô hô!

Đại Đạo dung hợp vận chuyển ở trong cơ thể, để thân thể của hắn càng kiên cố hơn, trước đó ngăn không nổi cảm giác áp bách của không gian, giờ phút này không có bất kỳ áp lực gì.

Rất nhanh, đi hết lộ trình nửa canh giờ, hạch tâm của Phần Thiên khu xuất hiện ở trước mắt.

Trung tâm Phần Thiên khu, không giống địa phương khác thấy qua, tựa như một viên cầu to lớn, trước đó bay ra rất nhiều bảo vật, đều là từ nơi này phun ra.

Viên cầu có màu trắng, mang theo lực lượng vặn vẹo cực mạnh. Nếu như không có Vạn Giới Vũ Y cùng Đại Đạo dung hợp ủng hộ, tùy tiện đi tới nơi này, nháy mắt liền sẽ hóa thành tro bụi.

- Vách ngăn thật kiên cố!

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn viên cầu trước mắt, nhẹ nhàng gõ mấy lần, phát hiện vách ngăn kiên cố đến cực điểm, giống như sắt thép.

- Phá!

Nhíu mày, trường kiếm xuất hiện ở lòng bàn tay, Đại Diễn Thiên Cơ kiếm lần nữa xoay chuyển, bỗng nhiên bổ tới!

Ầm ầm!

Thiên địa khuấy động, một cỗ lực lượng hạo nhiên tràn đầy thiên địa, xém chút để Nhiếp Vân phun máu tươi.

Soạt!

Vách ngăn xuất hiện một vết rách, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, khôi

phục như lúc ban đầu, thân thể nhảy lên, như du ngư chui vào.

- Ân? Không gian nơi này lại vững chắc như thế?

Vừa tiến vào vách ngăn, Nhiếp Vân lập tức phát hiện không thích hợp.

Không gian phía ngoài, thời gian hỗn loạn không chịu nổi, thế giới sụp đổ, mà thế giới trong vách ngăn, lại cực kỳ vững chắc, thậm ch kiên cố hơn Thần giới rất nhiều.

- Trước kia từng gặp phong bạo hủy thiên diệt địa, lâm vào trong phong bạo, thực lực có mạnh hơn nữa cũng chỉ nước chảy bèo trôi, nhưng trung tâm phong bạo lại dị thường an ổn, không có một chút dấu vết phong bạo... Đoán chừng hạch tâm của Phần Thiên khu này cũng như thế!

Sau khi khiếp sợ, Nhiếp Vân hiểu được.

Thời không xung quanh Phần Thiên khu vặn vẹo, cho người ta lực áp bách cường đại, nhưng trung tâm không như vậy, có phải đạo lý giống như mắt bão mà mình thấy qua không.

- Khó trách sau khi những Phần Thiên thú kia bị thương, liền chạy trốn vào trung tâm, nguyên lai còn có một thế ngoại đào nguyên như vậy!

Đứng ở khu vực trung tâm của Phần Thiên khu, cảm nhận được không gian áp lực trong đó, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, con mắt quang mang chớp động.

Nơi này chẳng những không gian vững chắc, trọng yếu hơn chính là, khắp nơi tràn ngập tân sinh thế giới tươi mát khí tức.

Vô số Đại Đạo hình thức ban đầu lưu chuyển, để cho người ta nhìn lên một cái, thì có cảm ngộ mới.

Tiến vào nơi này mới thật sự hiểu, ở bên ngoài cảm ngộ cùng cảm ngộ ở chỗ này, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, không thể so sánh nổi!

Cái này rất giống đệ tử ngoại môn cùng đệ tử chân truyền khác biệt, ở bên ngoài bồi hồi, chỉ biết kỳ hình, chỉ có tiến vào bên trong, mới được tinh túy.

- Nếu như ở chỗ này quan sát, cái gì cũng không cần làm, thời gian ba năm ta liền có thể thành công tấn cấp giới vực hoàn mỹ, không có vấn đề chút nào!

Nhìn quanh một vòng, nhìn lấy Đại Đạo hình thức ban đầu rời rạc ở chung quanh, tân sinh thế giới chân ý, Nhiếp Vân có chút kích động.

Ở nơi này tu luyện, chỉ cần cho đầy đủ thời gian, hoàn toàn có thể thành công tấn cấp giới vực hoàn mỹ, không còn gông cùm xiềng xích.

Chỉ bất quá... Vạn Giới Động Thiên mở ra chỉ có ba tháng thời gian, ba tháng sau nhất định phải rời đi, thời gian ba năm nhất định là không được.

- Chỉ có một biện pháp... Nghĩ biện pháp Thôn Phệ nó vào thế giới nạp vật... Chỉ cần thành công, thế giới nạp vật nhất định có thể nhanh chóng đột phá, gia tăng hai cấp cũng không có vấn đề gì!

Để hắn ở chỗ này ba năm khẳng định làm không được, nhưng có biện pháp để thực lực của hắn nhanh chóng tăng lên.

Cái kia chính là nghĩ biện pháp Thôn Phệ hạch tâm của Phần Thiên khu vào trong thế giới nạp vật.

Một khi thành công, bằng vào nhiều chân ý thế giới, Đại Đạo hình thức ban đầu như vậy, nhất định có thể làm cho thế giới nạp vật lần nữa tăng lên, thuận lợi tấn cấp đến cấp bảy, cấp tám cũng có thể!

- Trước tìm hạch tâm đã!

Nghĩ vậy, cố nén xúc động muốn lập tức tu luyện, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn quanh một vòng.

Bất kỳ thế giới nào, đều có vị trí hạch tâm, nếu hạch tâm của Phần Thiên khu này giống như bão mắt hình thành một viên cầu, tự nhiên cũng sẽ có hạch tâm cốt lõi.

Muốn luyện hóa khu trung tâm, chỉ cần luyện hóa hạch tâm là đủ.

Hiện tại cần phải làm là tìm được hạch tâm, luyện hóa, dung nhập thế giới nạp vật.

Nhìn một vòng, tìm đúng phương hướng, Nhiếp Vân thẳng tắp bay tới đằng trước.

------oOo------

Chương 3406: Phần Thiên Vương Thú

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phần Thiên khu vô cùng bao la, nhưng khu trung tâm không lớn, nhiều nhất chỉ tương đương Tà nguyệt Chí Tôn vực mà thôi.

Thoạt nhìn khoảng cách không nhỏ, nhưng bằng vào thực lực bây giờ, lại vô cùng đơn giản.

Thời gian không dài, liền phi hành không biết bao nhiêu ức vạn dặm, đi vào khu vực cốt lõi, một sơn mạch to lớn xuất hiện ở trước mắt.

Sơn mạch này không giống những thứ khác, bộ dáng giống như tổ ong mật, khắp nơi đều là cửa hang.

Từng cửa hang đều to khoảng mười trượng, đập vào mắt lít nha lít nhít, chừng mấy trăm vạn, để cho người ta hoa mắt.

- Chẳng lẽ nơi này là... chỗ ở của Phần Thiên thú?

Đo đạc một chút cửa động lớn nhỏ, trong lòng của Nhiếp Vân lộp bộp một cái, nghĩ tới một sự kiện.

Trước đó Phần Thiên thú chạy trốn, đi vào trung tâm liền mất đi tung tích, chẳng lẽ toàn bộ đều đến nơi này?

Bằng không, tại sao có thể có nhiều sào huyệt như vậy?

Nếu thật như thế... Mấy trăm vạn cái huyệt động, mấy trăm vạn Phần Thiên thú...

Nhiếp Vân đau cả đầu.

Hô hô hô!

Đang xoắn xuýt vấn đề này, một tiếng gầm rú vang lên, ngay sau đó vô số bóng đen vọt tới hắn.

Những bóng đen này đều là Phần Thiên thú, từng cái mang theo tốc độ xé rách phong minh, còn chưa tới trước mặt, liền cho người ta một loại tâm linh áp bách.

- Chính là Nhân loại này...

- Lại dám xông đến nơi này, muốn chết!

- Ha ha, nếu đã tới liền chớ đi...

Từng đạo ý niệm gào thét mà tới.

Những Phần Thiên thú này rất nhiều không nói ngôn ngữ nhân loại, bất quá linh hồn của Nhiếp Vân cường đại, lại có thiên phú Thiên Nhĩ sư, bằng vào ý niệm của bọn nó ba động, liền có thể hoàn toàn nghe hiểu ý tứ của đối phương.

- Vài con Phần Thiên thú mới vừa rồi bị ta đuổi đi quả nhiên trốn tới đây...

Nhìn phía trước, vọt tới trước nhất quả nhiên là vài con trước đó bị đả thương, gia hỏa Hỏa Long kia đang tức giận vọt tới, tựa hồ muốn mượn ưu thế tộc quần báo thù.

Soạt!

Tốc độ của Phần Thiên thú cực nhanh, thời gian nháy mắt liền đến trước mặt.

Những Thiên Đạo thú này to lớn, mỗi một con có thực lực Hoàng cảnh đỉnh phong giới vực nhất phẩm, lại thêm phòng ngự cường đại, coi như Đa Ba vương tử lâm vào trong đó, chỉ sợ cũng chỉ có một con đường chết.

- Tên nhân loại này cổ quái, cùng nhau động thủ!

Hỏa Long bạo rống, đi đầu xuất thủ.

Nương theo tiếng la, những Phần Thiên thú khác không do dự, trong chốc lát vô số đạo lực lượng hình thành một dòng sông to lớn lao qua.

Dòng sông này kéo dài mấy chục dặm, vô luận tránh né như thế nào cũng né không được, chỉ có thể ngạnh kháng.

- Đám súc sinh này...

Nhiếp Vân biến sắc.

Không có nghĩ tới những Phần Thiên thú này không nói hai lời trực tiếp động thủ, coi như hắn vừa mới thí nghiệm qua Đại Đạo dung hợp, cũng cảm thấy đau cả đầu.

Hấp thu máu của đối phương tấn cấp nhục thân, để thực lực của hắn tăng nhiều. Đối chiến một hai con Phần Thiên thú đã không thành vấn đề, nếu như sử dụng Đại Đạo dung hợp, mấy chục con Phần Thiên thú cũng có thể đối phó... nhưng mấy ngàn mấy vạn, cái này phải đánh thế nào?

Nhất là bọn chúng cùng một chủng tộc, lực lượng tương đương, cho dù không sử dụng trận pháp hợp kích, lực lượng cũng có thể hoàn mỹ dung hợp, hình thành chiêu số mạnh hơn.

- Đại Diễn Thiên Cơ kiếm!

Thời gian không cho hắn suy nghĩ nhiều, lĩnh vực trực tiếp vận chuyển, hơn mười thanh trường kiếm Hoàng cảnh viên mãn đồng thời bay lên, phối hợp Diễm Hỏa, Hàn Băng dung hợp đồng thời thi triển Đại Diễn Thiên Cơ kiếm.

Trước đó sử dụng Đại Đạo dung hợp thí nghiệm lực lượng, chỉ là tùy ý đánh ra một quyền, mà không sử dụng kiếm thuật.

Đại Diễn Thiên Cơ kiếm là tuyệt chiêu của Kiếm Đạo Đại Đế Lục Hi, uy lực vô cùng mạnh mẽ, ở dưới Đại Đạo dung hợp khu động, càng phát huy ra lực lượng siêu cường.

Soạt! Soạt!

Không gian kiên cố phảng phất như bị mổ ra, không có phát ra bất kỳ thanh âm, liền nứt ra mấy chục vết rách to lớn.

Vết rách nghênh đón dòng sông, hai cỗ lực lượng khổng lồ va chạm kịch liệt, trong nháy mắt ở trên không trung tạo thành một lỗ đen thật lớn.

Phốc!

Chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ va chạm đến, ngực Nhiếp Vân buồn bực, phun ra máu tươi.

Mặc dù Đại Đạo dung hợp cường đại, nhưng mấy ngàn con, mấy vạn con Phần Thiên thú đồng thời xuất thủ công kích thực sự quá cường đại, một chút liền để hắn bị trọng thương.

Nếu không có Đại Đạo dung hợp hộ thể, chỉ sợ lần này sẽ bị đánh chết.

- Không được, khẳng định không phải đối thủ. Tẩu vi thượng sách...

Một chiêu bại trận, bay ngược mấy trăm dặm, Nhiếp Vân không do dự nữa, xoay người bỏ chạy.

Nếu như Đại Đạo dung hợp có thể thi triển trăm phần trăm lực lượng, ngược lại cũng không sợ hãi những Phần Thiên thú này,

nhưng chỉ có thể sử dụng một phần mười lực lượng lại khác biệt.

Không cách nào chống lại đối phương, tiếp tục kiên trì, làm không cẩn thận liền sẽ chết ở chỗ này.

Còn không bằng trước đào tẩu, quay đầu lại tính toán sau a.

Hô!

Triển khai Phượng Hoàng chi dực, thân thể nhoáng một cái, giống như thuấn di bỏ chạy.

Phượng Hoàng chi dực dung hợp Vạn Giới Vũ Y, có thể phát huy ra tốc độ nhanh hơn, lại phối hợp lực lượng Đại Đạo dung hợp, cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh cũng khó có thể đuổi kịp.

Mặc dù Phần Thiên thú cường đại, nhưng còn không có đạt tới Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, chỉ thấy hai cánh hắn lóe lên, liền biến mất ở phương xa.

- Đáng giận, làm sao cho hắn chạy trốn?

- Tại sao tên nhân loại này có thể có tốc độ nhanh như vậy?

- Không đúng, thời điểm mới vừa rồi chiến đấu với chúng ta, thực lực của hắn, ngay cả ta cũng không thể tổn thương, làm sao có thể chống đỡ được chúng ta liên hợp công kích?

- Nhân loại luôn luôn gian trá, không thể dùng lẽ thường phỏng đoán, nếu gia hỏa này tới đây, khẳng định không có hảo ý, chúng ta vô luận như thế nào cũng phải chém giết...

Nhìn thấy Nhiếp Vân biến mất ở trước mắt, triệt để mất tích, rất nhiều Phần Thiên thú gào rống.

Bao năm qua bọn chúng cũng đã gặp không ít nhân loại, có thể ngăn cản bọn chúng liên hợp công kích, cơ hồ chưa bao giờ thấy qua, trọng yếu hơn là... mới vừa rồi gia hỏa kia còn không có loại lực lượng này, mới bao lâu liền lợi hại như vậy?

Ầm ầm!

Chúng thú đang gào thét, một tiếng nổ thật to vang lên.

Cảm nhận được tiếng oanh minh này, tất cả Phần Thiên thú đồng loạt xoay người lại, nhìn về phía sơn mạch, mặt cung kính.

- Là Vương!

Hỏa Long cũng xoay đầu lại, trong ánh mắt mang theo sùng bái.

Vương!

Vương giả trong Phần Thiên thú, thực lực đã đạt tới để chúng nó ngưỡng vọng.

------oOo------

Chương 3407: Sầu muộn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhân loại kia lấy sức một mình ngăn trở vô số Phần Thiên thú công kích, mặc dù coi như rất cường đại, trên thực tế so với Vương, lại nhỏ yếu giống như trứng gà.

Vương chỉ cần dùng một tay liền có thể tuỳ tiện diệt sát, không cần tốn nhiều sức.

Chỉ bất quá Vương bình thường đều rơi vào trạng thái ngủ say, không nghĩ đến Nhân loại này tiến vào nơi này, lại để nó tỉnh giấc.

- Tất cả Phần Thiên thú nghe lệnh, đuổi theo tên nhân loại này, mang hắn đến nơi này của ta! Nơi này là địa phương chúng ta đời đời sinh hoạt, không cho phép nhân loại hoen ố!

Tất cả Phần Thiên thú xoay đầu lại, một thanh âm to lớn truyền vào lỗ tai của bọn nó.

Thanh âm này mang theo uy nghiêm bá khí, để tất cả Phần Thiên thú không tự chủ được cúi đầu xuống, không dám phản kháng.

- Lập tức lục soát, ta cần sống...

Thanh âm của Phần Thiên Thú Vương vang lên lần nữa.

- Vâng!

- Vương, ngươi yên tâm, chúng ta nhất định dốc hết toàn lực, chém giết tên nhân loại này!

- Chúng ta nhất định sẽ bắt lấy hắn...

Nghe được mệnh lệnh của Vương, muốn chém giết tên nhân loại này, tất cả Phần Thiên thú đều mắt sáng rực lên, đồng loạt phóng đi.

Mấy vạn con Phần Thiên thú đồng thời xuất phát, giữa thiên địa giống như vang lên Lôi Minh, không gian xuất hiện vết rách.

- Hắc hắc, Vương tự mình hạ lệnh, ta xem ngươi trốn chỗ nào...

Cười hắc hắc, Hỏa Long theo sát sau lưng Phần Thiên thú khác vọt ra ngoài.

- Bắt ta? Vị Vương giả này ta lại không biết, bắt ta làm gì?

Mặc dù Nhiếp Vân chạy trốn rất xa, nhưng khí tức Vương giả hùng vĩ, thanh âm quanh quẩn ở toàn bộ thế giới, cũng nghe được mệnh lệnh này.

Bất quá, không giống Phần Thiên thú hưng phấn, trong lòng tràn đầy phiền muộn.

Phần Thiên Thú Vương này, tại sao muốn bắt mình? Cả hai không nhận biết, lại không có làm chuyện xấu xa gì...

Bị nhiều Phần Thiên thú như vậy đuổi bắt... Ngẫm lại cũng cảm thấy nhức đầu...

Bất quá việc đã đến nước này, xoắn xuýt cũng vô dụng, trước hết nghĩ biện pháp ứng phó cái đã.

Phượng Hoàng chi dực lấp lóe, Nhiếp Vân bay về phía trước.

Mặc dù tốc độ của Phần Thiên thú đuổi không kịp, nhưng hạch tâm của Phần Thiên khu chỉ lớn như vậy, không có khả năng một mực thẳng tắp tiến lên a.

- Mau nhìn, nhân loại kia ngay ở phía trước...

Nửa ngày sau, vài con Phần Thiên thú trước tiên phát hiện tung tích của hắn.

- Trốn chỗ nào, nhân loại! Ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi!

- Dừng lại cho ta...

Từng tiếng gầm rú vang lên ở sau lưng, ngay sau đó mấy cái móng vuốt to lớn lan tràn tới.

- Đáng giận!

Nhiếp Vân biết một khi bị chúng quấn lên, đại quân còn dư lại nhất định sẽ vây quanh mình, sầm mặt lại, thi triển ra Đại Diễn Thiên Cơ kiếm.

Soạt!

Một đạo huyết quang hiện lên, vài con Phần Thiên thú bị hắn chém thành hai khúc.

Sử dụng Đại Đạo dung hợp, sức chiến đấu tăng lên không chỉ gấp mười lần, trước đó cần mấy chục kiếm mới có thể phá vỡ phòng ngự, giờ phút này chỉ cần một kiếm.

- Thu!

Một chiêu chém giết vài con Phần Thiên thú, Nhiếp Vân vồ một cái,

thu thi thể vào thế giới nạp vật, nhẹ nhàng nhoáng một cái, lần nữa biến mất.

Vừa rồi mấy con Phần Thiên thú này gầm rú, tất nhiên truyền ra ngoài, tiếp tục lưu lại nơi này, chỉ có một con đường chết.

Một lúc lâu sau.

- Làm sao nhiều Phần Thiên thú như vậy...

Đằng sau một gò núi, Nhiếp Vân ngụm lớn thở hổn hển, gương mặt bất đắc dĩ.

Sau khi giết vài con Phần Thiên thú, hành tung của hắn rốt cục bị phát hiện, vô số Phần Thiên thú lao qua, ba tầng trong ba tầng ngoài vây quanh hắn ở bên trong.

May mắn thực lực của hắn bây giờ cường đại, lại có Vạn Giới Vũ Y bảo hộ, nếu không, còn không có chạy thoát liền bị tươi sống giết chết.

Cho dù chạy thoát, cũng bị đánh trúng không biết bao nhiêu lần. Giờ phút này ngực khó chịu, khóe miệng tựa hồ có máu tươi chảy xuôi.

Phần Thiên thú thực sự nhiều lắm, hắn một kiếm có thể chém giết mấy con, nhưng hàng chục con đồng thời vọt tới, lực lượng kiếm khí liền không phá nổi phòng ngự của bọn nó.

Chính vì vậy bọn chúng căn bản không sợ hãi mình, cũng không sử dụng chiêu số gì, trực tiếp xông về trước.

Nhiều lần đều bị vây quanh, kém chút trốn không thoát, nếu không phải thủ đoạn nhiều, khẳng định đã bị bắt lấy.

- Tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị bắt!

Nhiếp Vân xoa xoa mi tâm, không còn hưng phấn như trước đó, ngược lại tràn đầy lo lắng:

- Hiện tại với ta mà nói có ba con đường có thể đi, thứ nhất, phá vỡ vách ngăn, rời đi nơi đây! Thứ hai, giết chết toàn bộ Phần Thiên thú... Thứ ba, nghĩ biện pháp tăng thực lực lên, để Phần Thiên thú không còn dám tiến công ta!

- Nơi này ẩn chứa Đại Đạo hình thức ban đầu cùng thế giới chân ý, thật vất vả tiến đến, trực tiếp rời đi, lần sau lại đến sẽ rất khó! Hơn nữa còn không có tìm được hạch tâm, thế giới nạp vật không được tấn thăng...

Tốn hao thiên tân vạn khổ mới tới nơi này, nếu như bởi vì vây công mà chạy đi, thực sự có chút không cam tâm.

Mất đi cơ hội lần này, thế giới nạp vật lại muốn tấn cấp, cũng không biết năm nào tháng nào.

Cho nên, con đường thứ nhất, khẳng định không thể đi, nếu không, đối với đạo tâm của hắn có đả kích nhất định.

- Con đường thứ hai ngược lại có thể thực hiện, chỉ là... thực lực bây giờ làm không được, trừ khi vận dụng toàn bộ lực lượng của Đại Đạo dung hợp...

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân một mặt bất đắc dĩ lắc đầu.

Vận dụng Đại Đạo dung hợp đạt tới trăm phần trăm, hoàn toàn chính xác không còn e ngại những Phần Thiên thú này, chém giết toàn bộ cũng chưa biết chừng, nhưng làm như vậy tất nhiên sẽ dẫn tới Thần giới Thiên Đạo thăm dò, hạ xuống Thiên Đạo chi kiếp.

Một khi đại kiếp hạ xuống, tương đương với mới rời hang sói, lại tiến vào hang hổ.

Hơn nữa còn là hẳn phải chết không nghi ngờ.

Con đường thứ hai, khẳng định cũng không được!

- Hai cái trước đều không được, vậy cũng chỉ có thể đi con đường thứ ba!

- Nghĩ biện pháp tăng thực lực lên, để những Phần Thiên thú này không dám qua tìm mình phiền toái!

- Ý tưởng là không tệ, chỉ là... làm sao mới có thể tăng thực lực lên?

Nhiếp Vân trầm tư.

Đối với tình huống hiện tại của hắn mà nói, phương pháp tốt nhất tăng chính tấn cấp Hoàng cảnh.

Bất quá, còn không có lĩnh ngộ giới vực hoàn mỹ, giờ phút này liền tấn thăng, trước đó hết thảy cố gắng đều uổng phí, càng không cam tâm.

- Trước mắt phương pháp nhanh chóng tăng lên có ba, thứ nhất chính là trực tiếp tấn cấp Hoàng cảnh, cái này không tốt, không cần suy nghĩ! Thứ hai, là dung hợp Đại Đạo khác, để Đại Đạo nhiều lần giao hòa...

Dung hợp Diễm Hỏa, Hàn Băng Đại Đạo, liền để hắn có loại thực lực này, đủ thấy Đại Đạo dung hợp đáng sợ.

------oOo------

Chương 3408: Thú Vương (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như giờ phút này lại dung hợp nhiều mấy thứ, tỷ như Thôn Phệ, Y đạo, Huyễn Cảnh cùng Kiếm Đạo hòa vào nhau, tất nhiên có thể làm cho thực lực lần nữa bạo tăng.

- Chỉ bất quá Đại Đạo dung hợp càng nghịch thiên, càng đánh vỡ Thiên Đạo cân bằng, càng lọt vào Thiên Đạo thăm dò... Căn cứ kinh nghiệm phía trước, thật muốn dung hợp nhiều Đại Đạo như vậy, có thể vận dụng lực lượng nhiều nhất, cũng chỉ tương đương một phần mười của Diễm Hỏa, Hàn Băng dung hợp!

Lực lượng lại lớn cũng vô dụng, Thiên Đạo hạn chế, chỉ cần vượt qua liền diệt sát! Thực lực có mạnh hơn nữa, cũng chỉ là bài trí.

Hơn nữa, thật muốn dung hợp các loại Đại Đạo, lại không sử dụng Đại Đạo dung hợp, thực lực của mình liền thẳng tắp hạ xuống, cho dù trở lại Thần giới, cũng sẽ biến thành đối tượng mặc người chém giết.

- Con đường này cũng không thông!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Phương pháp thứ ba, là nghĩ biện pháp tìm được hạch tâm, dung nhập vào thế giới nạp vật, cấp tốc tăng thực lực lên! Chỉ cần thế giới nạp vật tấn thăng, thực lực của ta nhất định sẽ bạo tăng lần nữa, hơn nữa chiếm được hạch tâm, muốn rời đi liền rời đi, rốt cuộc không cần cố kỵ cái gì... Hiện tại xem ra, cũng chỉ có con đường này có thể đi!

Hai con đường trước không làm được, chỉ có thể đi con đường này, bất quá, con đường này cũng không dễ dàng như tưởng tượng.

- Căn cứ phía trước cảm ứng, hạch tâm tất nhiên ở chỗ sơn mạch của Phần Thiên thú, nơi này là hang ổ của Phần Thiên thú, muốn có được, người trước hết phải đi qua... tình huống của ta hiện tại, làm sao có thể qua?

Nhiếp Vân nở nụ cười khổ.

Hiện tại mâu thuẫn lớn nhất chính là bị Phần Thiên thú truy sát, đã trốn tới đây, còn bất cứ lúc nào cũng sẽ bị phát hiện, lâm vào vây quanh... Muốn lần nữa trở lại trung tâm, làm sao có thể?

Hơn nữa một khi thực đến trung tâm, chỉ sợ còn không có tìm được hạch tâm, liền bị vô số Phần Thiên thú liên hợp diệt sát.

Cái này rất giống quan hệ mâu và thuẫn, không cách nào điều tiết.

- Nếu như ở Thần giới mà nói, có thể tiềm hành, ẩn thân... Dùng

hết thảy biện pháp đi vào hạch tâm, nhưng không gian pháp tắc nơi này khác biệt Thần giới, ẩn chứa thế giới chân ý cùng Đại Đạo hình thức ban đầu, những vật này mang theo rất nhiều hạn chế... Quan trọng nhất là, Phần Thiên thú đối với khu vực này thực quá nhạy cảm, một khi không gian xuất hiện biến động, liền có thể phát hiện, ẩn hình, rất khó tránh thoát điều tra!

Nhiếp Vân am hiểu nhất là tiềm hành, ẩn thân, nhưng hai thứ này đối với Phần Thiên thú mà nói tác dụng không lớn.

Đối phương có được xúc giác bén nhạy, còn có lực khống chế không gian cực mạnh, ẩn tàng sẽ chỉ rơi vào vòng vây của đối phương.

- Tàng cũng không được, trốn cũng không được... Nên làm cái gì?

Nhiếp Vân có chút buồn rầu.

Vốn cho rằng tới đây liền có thể cảm ngộ Đại Đạo, thuận lợi để thế giới nạp vật tấn cấp, không nghĩ tới phiền toái như vậy.

- Thực sự không được…

Xoắn xuýt không biết bao lâu, trong mắt Nhiếp Vân loé ra một đạo hàn mang.

- Để chúng nó bắt lấy!

Trước Phần Thiên Thú Vương nói hắn đã nghe được, muốn bắt sống, vậy để chúng nó bắt mình đi!

Bắt lấy mình, tất nhiên phải đưa tới nơi trọng yếu giao cho Thú Vương, sau đó sẽ tìm cơ hội ăn cắp hạch tâm!

Ý nghĩ này tuy đơn giản, cũng biết cũng không dễ dàng.

Sau khi bị tóm, đối phương khẳng định dùng rất nhiều thủ đoạn cầm cố tu vi, để cho mình không thể chạy trốn, còn nữa, Phần Thiên Thú phổ thông cũng cường đại như thế, Thú Vương tất nhiên càng thêm lợi hại, thật muốn gặp phải, có thể chạy thoát hay không

còn khó nói.

- Thật làm cho người đau đầu.

Chủ động để Phần Thiên Thú bắt, quá mức nguy hiểm, hơi bất cẩn liền vạn kiếp bất phục.

- Chỉ có thể như vậy, cùng lắm vận dụng Viêm Hoàng Điện, Thú Vương mạnh hơn, cũng không thể nào là cường giả Đế cảnh, chỉ cần không đạt đến Đế cảnh, liền không cách nào phá mở Viêm Hoàng Điện phòng ngự!

Trong mắt loé ra một đạo tàn nhẫn, Nhiếp Vân làm ra quyết định.

Giờ khắc này đã không có đường khác có thể đi, biện pháp duy nhất chính là cái này, tuy nguy hiểm, nhưng không có nghĩa là không thành công.

Nắm giữ lá bài tẩy Viêm Hoàng Điện này, cùng lắm là bị đối phương vây công, nơi nào cũng không đi được, tính mạng nhất định là không ngại.

Vèo!

Làm ra quyết định, Nhiếp Vân cũng không đi xoắn xuýt, thân thể nhảy lên, từ nơi ẩn thân bay ra.

Lần này không ẩn giấu thân hình, thời gian không lâu đã bị mấy con Phần Thiên Thú phát hiện.

Chỉ vài phút, Phần Thiên Thú vây công thì đến được mấy ngàn con, bao bọc vây quanh xung quanh, không gian bị triệt để cầm cố.

Rầm! Rầm!

Nhiếp Vân thấy mục đích đạt đến, giả vờ giả vịt phản kháng mấy lần, trốn ra phía ngoài, còn không có bay bao xa, không trung có một cái xích sắt to lớn bay tới, khóa ở bên hông của hắn.

Sợi xích sắt này dùng một ít bảo vật ly kỳ luyện chế thành, mặc dù

thực lực của hắn mạnh, ở trong thời gian ngắn cũng không thể chặt đứt.

Hơn nữa không chỉ như vậy, một sợi xích sắt khóa lại, ngay sau đó lại tới mấy cái. Không tới hai cái hô hấp, đã bị khóa thành bánh chưng, không cách nào chạy trốn.

- Thật không biết làm như vậy đúng hay sai.

Cảm nhận được xích sắt khóa lại bản thân, ngay cả lực lượng trong cơ thể cũng bị triệt để cầm cố, trong lòng Nhiếp Vân âm thầm lắc đầu.

Lực lượng bị giam cầm, giờ khắc này muốn chạy trốn cũng khó khăn.

Bất quá, may mắn chính là, tuy những Phần Thiên Thú này phẫn nộ, nhưng tuân thủ mệnh lệnh của Thú Vương, không hạ sát thủ với hắn.

- Dẫn hắn đi gặp Vương!

- Nhân loại này đáng chết, giết chúng ta nhiều huynh đệ như vậy, ý kiến của ta trước lột da gọt xương hắn, sau đó lại đưa cho Vương!

- Lột da gọt xương? Vương muốn sống, ngươi giết chết hắn, gánh nổi trách nhiệm sao?

- Không lột da gọt xương cũng được, ít nhất phải trừng phạt một thoáng, nếu không khó tiêu mối hận trong lòng!

Hỏa Long cũng tới trước mặt, rít gào.

Bị Nhiếp Vân chặt đứt một cái móng vuốt, từ lâu hận thấu xương. Bây giờ nhìn thấy kẻ thù bị tóm, tự nhiên muốn trả thù.

- Trừng phạt không tệ, trực tiếp đưa hắn đến chỗ Vương, thực sự quá tiện nghi rồi, không bằng dằn vặt một thoáng, coi như Vương tự tay giết hắn, chúng ta cũng coi như đã báo thù!

- Trừng phạt, dùng hình pháp lợi hại nhất, chỉ cần không đánh chết là được.

- Bắt đầu đi, ngược lại lực lượng của hắn đã bị cầm cố lại, mọi người muốn báo thù cứ đến.

Nghe được Hỏa Long nói, rất nhiều Phần Thiên Thú động tâm.

Vương chỉ cần sống, nhưng không nói có bị tổn thương hay không, thoi thóp đưa tới là được.

------oOo------

Chương 3409: Thú Vương (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngược lại đã bị tóm, không thể sống rồi, nếu như các ngươi dám dụng hình với ta, ta liền lập tức tự sát!

Nghe được lời của đối phương, nhìn thấy chúng nó nóng lòng muốn thử, Nhiếp Vân đau cả đầu, vội vàng nói.

- Tự sát?

Đám thú vốn còn muốn động thủ ngừng lại, từng cái từng cái hai mặt nhìn nhau.

- Đừng tưởng rằng ta không dám, ngược lại sống không bằng chết, còn không bằng chết thống khoái!

Sợ bọn họ không tin, Nhiếp Vân lần thứ hai quát.

- Quên đi, đừng làm rộn, mau dẫn đến trước mặt Vương, ngược lại Vương sớm muộn gì cũng sẽ giết hắn, cũng coi như báo thù cho các huynh đệ, không cần lại làm điều thừa, vạn nhất bởi vậy để hắn tự sát, Vương trách cứ xuống, chúng ta ai cũng không chịu nổi!

Bị hắn uy hiếp, rốt cục một con Phần Thiên Thú dáng dấp đầu lĩnh

hô lên.

- Vẫn đúng là dễ lừa.

Vốn tưởng rằng ăn vị đắng là khó có thể chạy trốn, không nghĩ tới tùy tiện nói vài câu đối phương liền tin tưởng, Nhiếp Vân không nhịn được lắc đầu.

Tuy thực lực của những Phần Thiên Thú này mạnh, nhưng vẫn dừng lại ở Phần Thiên khu, không tiếp xúc qua ngoại giới, đầu óc vẫn tương đối đơn thuần.

Nếu như mình gặp phải có người lấy cái chết uy hiếp, nhất định sẽ để hắn đi chết.

Treo cái chết ở bên mép, nhất định là không muốn chết.

Phần Thiên Thú không dám giết hắn, lại lo hắn tự sát, một đường cẩn thận từng li từng tí bảo vệ, chỉ lo xảy ra vấn đề, Nhiếp Vân không những không bị dằn vặt, còn hưởng thụ đãi ngộ trước nay chưa từng có.

Rất nhanh, lần thứ hai đến sơn mạch trung tâm.

Đi một đường, giờ khắc này Nhiếp Vân cũng biết ngọn núi này ở trong miệng Phần Thiên Thú xưng là Thánh Sơn, là chỗ ở của chúng nó, Vương giả ở trong hang núi to lớn nhất của Thánh Sơn.

- Giải hắn vào!

Một âm thanh to lớn vang lên, nghe được âm thanh này, hết thảy Phần Thiên Thú đều cúi đầu, đưa Nhiếp Vân vào trong hang động.

Hang động âm u ẩm ướt, cùng tình cảnh bên ngoài hoàn toàn khác nhau, làm cho người ta có một loại cảm giác âm hàn.

- Làm sao nhiều khung xương Nhân loại như vậy?

Đi một hồi, Nhiếp Vân cau mày.

Trong huyệt động này đầy là khung xương nhân loại, không cần nhìn liền biết ở đây tử vong không ít nhân loại.

Vạn Giới Động Thiên thí luyện, mỗi lần đều có rất nhiều người thí luyện chết ở trong đó, không thể đi ra, cụ thể chết ở nơi nào, bởi vì ý chí của Đại Đế cũng không thể tiến vào nên không rõ ràng, bất quá, từ nơi này hài cốt đầy đất có thể thấy được, tất nhiên có không ít người chết ở nơi này.

Có thể tới tham gia Vạn Giới Động Thiên thí luyện, từng cái đều là thiên chi kiêu tử, Hoàng cảnh viên mãn giới vực nhất phẩm chỗ nào cũng có, chết ở chỗ này nhiều như vậy, mặc dù Nhiếp Vân tự nhận thực lực cao cường, trong lòng cũng không nhịn được phát lạnh.

Không đúng, thực quá không đúng!

- Vương, đã dẫn nhân loại này tới!

Đi qua sơn động âm u, đi tới một động phủ càng to lớn hơn, Phần Thiên Thú mang Nhiếp Vân vào cúi đầu, tràn đầy cung kính.

- Ngươi đi ra ngoài đi!

Thanh âm của Thú Vương vang lên.

- Vâng!

Phần Thiên Thú này xoay người rời đi, một khắc cũng không lưu lại.

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy trước mắt là cái ao thật lớn, bên trong tràn đầy chất lỏng đỏ tươi.

- Huyết dịch?

Nhìn rõ ràng loại chất lỏng này, Nhiếp Vân sầm mặt lại.

Trong hồ tràn đầy huyết dịch, hơn nữa đều là máu nhân loại.

Xem ra những xương bên ngoài kia đều là bị Thú Vương này chém

giết, huyết dịch chứa ở nơi này.

Phì phò!

Đang kinh ngạc, một ngọn gió vang lên, tâm thần Nhiếp Vân hơi động, đang muốn trốn tránh, bất quá còn chưa kịp, liền cảm thấy ngực tê rần, một luồng lực lượng khổng lồ tập kích tới.

Oành!

Phun ra một ngụm máu tươi, cả người bay ngược đến phía trên Huyết Trì, bất cứ lúc nào cũng sẽ rơi xuống.

Giẫy giụa trôi nổi ở trên không trung, Nhiếp Vân nhìn về phía trước.

Chỉ thấy một quái vật xuất hiện ở trước mắt.

Đầu Nhân loại, thân thể Phần Thiên Thú.

Nửa người nửa thú!

- Ngươi chính là Thú Vương?

Nhiếp Vân biến sắc.

Cái tên này chính là Thú Vương? Làm sao dáng vẻ ấy?

- Đúng vậy, ta chính là Thú Vương...

Khóe miệng Thú Vương nứt ra, trong mắt màu đỏ tươi, liên tục đánh giá thân thể Nhiếp Vân, đầu lưỡi liếm môi:

- Không tệ, không tệ... Lại lĩnh ngộ Đại Đạo mới, không hổ là nhân loại! Ta chỉ cần hòa Đại Đạo của ngươi vào bản thân, có thể trực tiếp đột phá ràng buộc, thành tựu Đế thú!

- Ngươi có thể nhìn ra ta lĩnh ngộ Đại Đạo mới?

Con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại.

Đại Đạo dung hợp khác biệt với ba ngàn Đại Đạo, cẩn thận nói, đích xác là Đại Đạo mới, chỉ bất quá hắn vì phòng ngừa Thiên Đạo phát hiện, ẩn giấu ở trong cơ thể, dựa theo đạo lý, là không thể nào bị phát hiện... Làm sao tên này liếc mắt liền nhìn ra?

- Khà khà, ta đương nhiên có thể nhìn ra, coi như ngươi không lĩnh ngộ Đại Đạo mới, chỉ cần đặt máu của ngươi ở trong ao, ta cũng có thể hoàn thành tế tự, thành công nuốt lấy hạch tâm của Phần Thiên khu, xung kích Đế cảnh... Bất quá, ngươi lĩnh ngộ Đại Đạo mới, đối với ta mà nói liền đơn giản hơn rồi!

Thú Vương kiệt kiệt nở nụ cười.

- Tế tự? Nuốt lấy hạch tâm Phần Thiên khu?

Nhiếp Vân không rõ vì sao.

- Phần Thiên Thú là Thiên Đạo thú, thực lực mạnh nhất cũng chỉ ngang hàng Thiên Đạo, không thể siêu thoát, chỉ có trở thành Đế thú, mới có thể chân chính tồn tại tuyên cổ, vĩnh viễn lưu truyền! Hạch tâm của Phần Thiên khu là rất nhiều thế giới giao hòa thành, có chứa lực lượng lớn lao, những năm này ta luôn muốn luyện hóa. Bất quá... Ta cũng biết một khi luyện hóa, nhất định sẽ dẫn tới thiên địa hạo kiếp... Vì lẽ đó ta chém giết người thí luyện, sưu tập máu của bọn họ, chỉ cần huyết dịch sung túc, tế tự Thiên Đạo, hạo kiếp sẽ yếu bớt không ít... Một khi thành công, có thể thành công xung kích Đế cảnh, trở thành Đế thú, thoát khỏi nơi này ràng buộc!

Tựa hồ biết Nhiếp Vân trốn không thoát, Thú Vương cũng không bảo lưu, mở miệng nói.

- Dùng máu nhân loại tế tự Thiên Đạo... Ngươi làm sao xác định máu nhân loại có thể để cho Thiên Đạo hạ thấp hạo kiếp?

Nhiếp Vân không rõ.

Thiên Đạo công bằng, coi vạn vật vi sô cẩu, làm sao có khả năng bởi vì là máu nhân loại mà hạ thấp trừng phạt?

- Xem ra ngươi cũng không biết...

Thú Vương cười lạnh:

- Có thể đi vào thí luyện đều là hậu nhân của Đại Đế, Đại Đế là cái gì? Tồn tại vượt qua Thiên Đạo, là kẻ địch của Thiên Đạo! Nếu là kẻ địch, giết hậu bối của bọn họ, tự nhiên sẽ thu được Thiên Đạo nhận đồng... Lấy máu của bọn họ tế tự, Thiên Đạo tự nhiên sẽ vô cùng cao hứng, hạ thấp trừng phạt là nhẹ, làm không cẩn thận, trực tiếp mở ra cánh cửa Thiên Đạo, để cho ta lên cấp thành Đế thú a!

------oOo------

Chương 3410: Thú Vương (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Còn có chuyện như vậy?

Nhiếp Vân không thể tin được.

Thiên Đạo xem Đại Đế là kẻ địch?

Thiên Đạo không phải không có cảm tình sao? Lẽ nào đã có ý thức nhân loại?

- Được rồi, nếu đã làm quỷ minh bạch, cũng nên chết đi!

Thú Vương không nói thêm lời, móng vuốt đột nhiên vồ tới.

Dưới một trảo, không gian ổn định phá nát, lực lượng điên cuồng tàn phá bừa bãi, làm cho cả sơn động vang lên tiếng nghẹn ngào.

- Muốn giết ta, không dễ như vậy, để cho ta thử xem thực lực của ngươi a!

Thân thể loáng một cái, Nhiếp Vân thuấn di tránh thoát xích sắt, bàn tay vung lên, hơn mười thanh trường kiếm xuất hiện ở trước mắt.

Xích sắt cầm cố lại lực lượng của hắn, lại không thể cầm cố Không Gian Chi Lực của thế giới nạp vật, điểm ấy cũng là sau khi hắn vào sơn động mới phát hiện, thử một lần quả nhiên có thể Thuấn Di.

- Thuấn Di? Không tới Đế cảnh có thể Thuấn Di? Xem ra ngươi còn lợi hại hơn ta tưởng tượng, bất quá càng như vậy, dùng máu tươi của ngươi tế tự, lấy được khen thưởng lại càng lớn!

Nhìn thấy hắn Thuấn Di tránh thoát xích sắt, Thú Vương đầu tiên là sững sờ, ánh mắt lập tức cuồng nhiệt.

Ầm ầm!

Đang nói chuyện, nhưng công kích không có dừng lại, móng vuốt càng lúc càng lớn, thời gian nháy mắt đã đột phá thời gian không gian hạn chế, đi tới trước mặt Nhiếp Vân.

- Phá!

Nhiếp Vân nhíu mày, bàn tay khẽ nhấc, hơn mười thanh trường kiếm ẩn chứa lực lượng Đại Đạo dung hợp, quay về móng vuốt vọt tới.

Mỗi một kiếm, đều thi triển Đại Diễn Thiên Cơ kiếm, hơn mười thanh trường kiếm tạo thành một kiếm trận khổng lồ.

Dựa vào dung hợp đạt được lực lượng, hơn nữa kiếm trận khổng lồ như thế, cường giả Thâu Thiên Tá Thọ Cảnh đụng phải, cũng chỉ có một con đường chết.

Bất quá...

Kiếm trận cùng móng vuốt của đối phương va chạm, như pha lê đụng phải chuỳ sắt.

Ào ào ào!

Phốc!

Nhiếp Vân lần thứ hai phun ra một ngụm máu tươi, cả người đánh

vào trên vách đá, sắc mặt trở nên trắng bệch.

- Làm sao mạnh như vậy?

Sắc mặt khó coi.

Một đòn dụng hết toàn lực, thậm chí ngay cả phòng ngự của đối phương cũng không phá được, đã bị đánh bay... Thú Vương này không khỏi quá đáng sợ đi!

- Ngươi không phải Thâu Thiên Tá Thọ Cảnh?

Giẫy giụa bay lên lần nữa, Nhiếp Vân hỏi.

- Ta đương nhiên không phải... Ta là Thiên Đạo thú, đương nhiên là Thiên Đạo cảnh!

Thú Vương biết hắn chạy không thoát, như xem món đồ chơi, cười lạnh.

- Thiên Đạo cảnh?

- Trên Thâu Thiên Tá Thọ Cảnh là Thiên Đạo cảnh, trên Thiên Đạo cảnh mới là Đế cảnh!

Thú Vương nói.

- Chuyện này... Thì ra là như vậy!

Ban đầu ở Kiếm Linh cốc gặp phải ông lão, e rằng thi triển chính là thực lực Thiên Đạo cảnh!

Nhiếp Vân giờ mới hiểu được.

Hắn vẫn cho rằng trên Thâu Thiên Tá Thọ Cảnh chính là Đế cảnh, bây giờ mới biết, còn có một Thiên Đạo cảnh.

Lúc trước ở Kiếm Linh cốc gặp phải huyết dịch của Lục Hi, liền nắm giữ thực lực cực mạnh, lúc đó liền cảm thấy mạnh mẽ hơn cường giả Thâu Thiên Tá Thọ Cảnh quá nhiều, bây giờ mới biết, đó là

cường giả Thiên Đạo cảnh!

- Chết đi!

Thú Vương lần thứ hai cười gằn, lại một móng vuốt bắt tới.

Ầm ầm!

Lực lượng của cường giả Thiên Đạo cảnh giống như dời sông lấp biển, tựa hồ toàn bộ Thiên Đạo đều bị nó khống chế, lực lượng còn chưa tới trước mặt, cảm giác áp bách mạnh mẽ liền để Nhiếp Vân sắp thổ huyết.

- Không được, tiếp tục chiến đấu với nó, chắc chắn phải chết... Linh Lung Trân Châu Tháp, chống đối!

Biết thực lực của đối phương, không thể mạnh mẽ chống đỡ, mặt ngoài thân thể lóe lên ánh sáng, một vật thể hình tháp thật lớn xuất hiện.

Linh Lung Trân Châu Tháp! Nửa bước Thần binh Đế cảnh.

Lúc trước chỉ bằng vật này mới thoát Kiếm Thị luân phiên truy sát.

- Thiên Đạo chi binh? Không nghĩ tới ngươi còn có loại bảo bối này, xem ra ta kiếm lời...

Nhìn thấy Linh Lung Trân Châu Tháp xuất hiện, Thú Vương sững sờ, lập tức trong mắt tràn đầy hừng hực.

- Thiên Đạo chi binh? Đây không nửa bước Thần binh Đế cảnh sao? Nguyên lai cái gọi là nửa bước Đế cảnh, chính là Thiên Đạo cảnh...

Nhiếp Vân bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Trước chưa từng nghe qua Thiên Đạo cảnh, cũng không biết thực lực đáng sợ như vậy, hiện tại mới hiểu được, cái gọi là nửa bước Đế cảnh, chính là chỉ Thiên Đạo cảnh.

Trước đây hắn biết chỉ cần dính đến chữ “Đế”, bất luận cái gì cũng sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ, tên trước mắt này là nửa bước Đế cảnh, Linh Lung Trân Châu Tháp thật có thể ngăn trở sao?

- Mở cho ta!

Trong lòng đang phỏng đoán, móng vuốt to lớn của Thú Vương đã đi tới trước mặt.

Ầm!

Lực công kích mạnh mẽ vọt tới Linh Lung Trân Châu Tháp, thanh âm kẹt kẹt vang lên, hình tháp hư ảnh nguyên bản bảo vệ hắn không bị thương, trực tiếp nổ tung.

Phốc!

Nhiếp Vân phun mạnh máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Linh Lung Trân Châu Tháp lại không ngăn được một đòn của Thú Vương!

- Trốn!

Biết thực lực của đối phương đáng sợ, Nhiếp Vân biết không trốn thoát, chắc chắn phải chết, Phượng Hoàng chi dực lóe lên, cố nén vết thương trên người đau nhức, cấp tốc vọt ra ngoài.

- Lúc này muốn chạy trốn, đã muộn!

Nhìn ra mục đích của hắn, Thú Vương làm sao sẽ để hắn toại nguyện, cười lạnh, móng vuốt vạch một cái.

Không trung nhất thời xuất hiện một hải dương thật lớn.

Tiến vào hải dương cảm thấy như rơi vào vũng bùn, tốc độ tiến lên giảm nhiều.

- Xuống đây đi!

Ngăn cản Nhiếp Vân đào tẩu, Thú Vương nhẹ nhàng khẽ hừ, móng vuốt vỗ tới.

Ầm!

Toàn thân Nhiếp Vân như bị điện giựt, tầng tầng té xuống đất, đập nham thạch ra một cái động thật lớn.

Cho tới giờ khắc này, hắn mới biết chênh lệch giữa hai bên thực sự quá lớn.

Thiên Đạo cảnh cùng Thâu Thiên Tá Thọ Cảnh, dù chỉ kém một cấp bậc, nhưng như thiên địa, hai người hoàn toàn không thể so sánh.

Thâu Thiên Tá Thọ chỉ có thể ở dưới Thiên Đạo chèn ép kéo dài hơi tàn, mà Thiên Đạo cảnh lại có thể mượn Thiên Đạo đại thế, hai người chênh lệch vừa nhìn liền biết.

- Không được, tiếp tục như vậy tất nhiên sẽ bị giết... Phải nghĩ biện pháp tăng cao tu vi!

Tuy không phải đối thủ của đối phương, nhưng Nhiếp Vân không hề nhụt chí, còn không có đạt đến mức độ triệt để tuyệt vọng.

Bởi vì hắn còn có một lá bài tẩy lớn nhất… Viêm Hoàng Điện.

Cùng lắm lấy Viêm Hoàng Điện ra, dựa vào lực lượng của Thần binh Đế cảnh, coi như Thú Vương này là cường giả Thiên Đạo, cũng khẳng định không cách nào phá tan phòng ngự!

Chỉ có điều một khi lấy ra, Viêm Hoàng Điện không thể di động, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chờ ở bên trong, lại muốn tìm kiếm hạch tâm luyện hóa, đã biến thành chuyện cười.

- Hạch tâm ở đâu?

Chính bởi vì rõ ràng điểm ấy, Nhiếp Vân mới không trực tiếp lấy Viêm Hoàng Điện ra, biết rõ nguy hiểm còn liều mạng kiên trì.

------oOo------

Chương 3411: Viêm Hoàng Điện ra

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thiên Nhãn lấp loé, nhanh chóng quay một vòng.

Muốn luyện hóa hạch tâm, trước hết tìm hạch tâm mới được, ngay cả hạch tâm cũng không tìm tới, thế giới nạp vật làm sao có thể thôn phệ?

- Hả? Không có?

Dựa theo đạo lý bình thường, Thú Vương dự định thôn phệ hạch tâm, thì thế giới hạch tâm hẳn ở trong sơn động... Nhưng hắn nhìn một vòng lại không hề phát hiện thứ gì?

Sao có thể có chuyện đó?

- Đó là cái gì?

Tuy không phát hiện hạch tâm, lại để hắn phát hiện một thực vật cổ quái, sinh trưởng ở trên vách đá cách đó không xa.

Dáng dấp của thực vật này giống như cây đào, phía trên có một quả trái cây, đỏ tươi ướt át, tản ra trận trận hương thơm.

- Linh khí thật đầy đủ...

Ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên.

Dù chưa từng thấy trái cây này, nhưng trái cây linh khí dồi dào, lực lượng mười phần, chỉ bằng vào điểm này, liền biết thật không đơn giản.

- Thần Nông Bách Thảo Kinh, Vọng Khí!

Không nhận ra chủng loại của trái cây, Nhiếp Vân cũng không vội

vã. Thần Nông Bách Thảo Kinh trong nháy mắt xuất hiện ở trong mắt, Vọng Khí Pháp lần thứ hai triển khai ra.

Thần Nông Bách Thảo Kinh Vọng Khí Pháp, chẳng những có thể nhìn ra vị trí chứng bệnh, còn có thể nhìn ra chủng loại thực vật, hiệu quả cùng tác dụng!

Có người nói Thần giới mới thành lập, trong thiên địa có vô số bảo vật không gọi ra tên, chính là Thần Nông Đại Đế lợi dụng Vọng Khí Pháp, tiến hành phân loại đặt tên.

Cũng chính vì như thế, Thần Nông Đại Đế mới có thể được rất nhiều Đại Đế tôn kính.

Ô ô ô ô!

Vọng Khí Pháp vận chuyển ở trong người, trái cây ở trong mắt lập tức xuất hiện biến hóa, biến thành từng mảng từng mảng đồ án đặc thù.

- Lại giống như Hồng Hà Linh Quả... Nắm giữ hiệu quả cường hóa thân thể!

Nhiếp Vân hiểu được.

Thần Nông Bách Thảo Kinh Vọng Khí có thể phân chia công hiệu của trái cây ra, nhìn rõ ràng đến cùng có tác dụng gì, trải qua vừa nãy quan sát, hắn đã biết, trái cây trước mắt này giống như Hồng Hà Linh Quả, tăng lên lực lượng thân thể.

- Có phải thân thể Phần Thiên Thú mạnh mẽ, đều là loại trái cây này ban tặng hay không?

Rõ ràng những thứ này, một ý nghĩ xông ra.

Lực lượng thân thể của Phần Thiên Thú mạnh mẽ, đặc biệt là con Thú Vương trước mắt này, thân thể như màu vàng, có thể dự đoán tên này bằng vào thân thể mình cũng không chiến thắng nổi.

Trước vẫn nghĩ vì sao Phần Thiên Thú tu luyện thân thể mạnh mẽ

như vậy, có thể cùng trái cây trước mắt này có quan hệ hay không?

Có thể ở hạch tâm thế giới đản sinh ra trái cây, lại nên cường đại cỡ nào!

- Trước tiên mặc kệ, được trái cây này lại nói!

Loại ý nghĩ này lóe lên ở trong óc một cái rồi biến mất, ánh mắt của Nhiếp Vân lóe lên.

- Hặc hặc, còn chưa chết, Sinh Mệnh lực còn rất ngoan cường? Bất quá, không vội, nhiều năm như vậy không ai đi qua, ta cũng tịch mịch, cùng ngươi cẩn thận vui đùa một chút!

Một móng vuốt rơi vào trên người Nhiếp Vân, thấy người sau lần thứ hai bị khảm tiến vào nham thạch vẫn chưa tử vong, Thú Vương nở nụ cười.

Nếu như không phải nó muốn trêu chọc người trước mắt, e là không dùng được ba chiêu, đối phương liền hồn bay phách tán.

- Chính là cơ hội này!

Không phí lời với đối phương, Nhiếp Vân thấy nó xem thường mình, biết cơ hội tới, thân thể loáng một cái, biến mất khỏi tại chỗ.

Thuấn Di!

Sau một khắc, xuất hiện ở trước mặt cổ thụ, bàn tay đưa về phía trước, nắm trái cây ở trong lòng bàn tay.

- Ngươi muốn làm gì...

Không nghĩ đến thiếu niên bị coi thành đồ chơi kia, lại dám động thủ cướp trái cây quý giá nhất của nó, Thú Vương lập tức bạo nộ, dưới cuồng bạo không lưu tình chút nào, móng vuốt đột nhiên xé một cái, một vết nứt không gian khổng lồ thẳng tắp quấy đến Nhiếp Vân.

Nguồn lực lượng này so với lúc trước công kích hoàn toàn là hai

khái niệm, vừa nãy dựa vào Vạn Giới Vũ Y còn có thể chống đối một thoáng, giờ khắc này đụng vào chắc chắn phải chết!

Hơn nữa, lực lượng này vừa xuất hiện liền phong tỏa không gian xung quanh, để hắn không thể di động, coi như muốn chạy trốn cũng trốn không thoát!

Xem ra trái cây này là vảy ngược của nó, Nhiếp Vân chạm đến điểm mấu chốt, Thú Vương không còn cố kỵ nữa, dùng ra toàn lực rồi.

Chính là chiêu số vừa nãy phá tan Linh Lung Trân Châu Tháp phòng ngự.

- Viêm Hoàng Điện ra!

Biết trốn không thoát, Nhiếp Vân híp mắt lại, không quản được nhiều như vậy, một tiếng nổ vang, một cung điện to lớn xuất hiện ở trong sơn động, mà hắn thì biến mất.

Ầm!

Móng vuốt hình thành vết nứt không gian va chạm với Viêm Hoàng Điện, phát sinh nổ vang to lớn, lập tức tiêu tan.

- Ngăn trở được một đòn toàn lực của ta, lẽ nào này là... Thần binh Đế cảnh?

Không nghĩ tới thiếu niên lấy ra một toà cung điện, hơn nữa còn chặn lại công kích của nó, Thú Vương sững sờ, nhất thời rõ ràng, ánh mắt lộ ra hừng hực.

Thần binh Đế cảnh, coi như cường giả Đại Đế cũng không phải ai cũng có.

Trong tay một tiểu tử Nhân loại lại có… tên này là con riêng của Đại Đế nào đó sao!

Nếu không tại sao có thể có nhiều thứ tốt như vậy?

- Thần binh Đế cảnh... Ngươi không lấy ra, ta không biết thì thôi, hiện tại lấy ra, coi như ngươi ở bên trong, ta cũng có thể luyện hóa! Cái Thần binh này... là của ta rồi!

Nhìn cung điện khổng lồ trước mắt, Thú Vương hưng phấn không khỏi cười lớn.

Tuy Thần binh Đế cảnh mạnh mẽ, nhưng cũng phải nhìn tu vi người sử dụng, dựa theo đạo lý, không đạt đến Đế cảnh là không thể nào khởi động, tuy nó cũng không đạt đến Đế cảnh, nhưng chỗ này là nơi ở của nó, mượn lực lượng trong đó, hoàn toàn có thể luyện hóa, trở thành bảo bối của nó!

- Mở!

Cười xong, móng vuốt to lớn của Thú Vương đột nhiên vạch về phía hai bên một cái.

Hai khe nứt to lớn xuất hiện, sơn động trước mắt như mở ra cơ quan, chậm rãi tách ra hai bên.

Một vòng xoáy khổng lồ xuất hiện ở trước mắt.

- Khà khà, không gian này xem ra vững chắc, trên thực tế là không biết bao nhiêu thế giới va chạm hình thành, đặc biệt là hạch tâm, mang theo khí tức sinh diệt mạnh mẽ, cho dù có Thần binh Đế cảnh bảo vệ ngươi, cũng kiên trì không được bao lâu!

Thú Vương cười lạnh, bàn tay đột nhiên đẩy một cái, Viêm Hoàng Điện to lớn thẳng tắp rơi vào vòng xoáy trung tâm.

Ô... Ô... N... G!

Vừa tiến vào vòng xoáy, một cỗ lực lượng cường đại để Viêm Hoàng Điện xoay tròn, bất quá, cung điện to lớn phát sinh một tiếng thanh minh, trận pháp vận chuyển, thời gian ngắn ngủi liền ổn định thân hình, phảng phất như nham thạch trong nước chảy xiết, cắm rễ lòng đất, vẫn không nhúc nhích.

------oOo------

Chương 3412: Lấy đi hạch tâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thần binh Đế cảnh không hổ là Thần binh Đế cảnh, bất quá... chỉ cần là Thần binh, đều cần lực lượng duy trì, chỉ bằng thực lực của ngươi, ta xem có thể kiên trì bao lâu!

Nhìn thấy Viêm Hoàng Điện ổn định thân hình, Thú Vương cười lạnh.

Bất luận cấp bậc Thần binh gì, đều cần năng lượng duy trì, Thần binh Đế cảnh càng phải như vậy!

Tuy thực lực của thiếu niên kia không yếu, nhưng cách hoàn mỹ khởi động Thần binh Đế cảnh còn kém rất lớn, vì lẽ đó, chỉ cần chờ ở chỗ này, không tốn thời gian dài, năng lượng của hắn sẽ tiêu hao hết, rơi vào vòng xoáy không cách nào tự kiềm chế.

Đến thời điểm đó, dù cho hắn giấu ở trong Thần binh Đế cảnh, tương tự sẽ bị tươi sống dằn vặt đến chết.

Ầm ầm!

Ngay thời điểm Thú Vương nhận thức thiếu niên này chắc chắn phải chết, Viêm Hoàng Điện ổn định thân hình đột nhiên loáng một cái, một cỗ hấp lực cường đại xuất hiện.

Sau một khắc, lay động kịch liệt, vòng xoáy hạch tâm khổng lồ, thậm chí ngay cả Viêm Hoàng Điện cũng biến mất rồi.

- Cái gì?

Con ngươi của Thú Vương muốn rơi trên mặt đất, suýt chút nữa ngất đi.

Vòng xoáy này là thế giới hạch tâm hắn luôn ham muốn luyện hóa, hao tốn không biết bao nhiêu ngàn tỉ năm cũng không thành công,

làm sao sẽ đột nhiên biến mất?

Thế giới hạch tâm biến mất... Không cần thời gian quá dài, thế giới này cũng sẽ đổ nát, đến cùng xảy ra chuyện gì?

- Nhất định là hắn dùng Thần binh Đế cảnh lấy đi hạch tâm của ta. Đáng ghét, đáng ghét a...

Điên cuồng rít gào, Thú Vương tức giận điên lên.

Hắn nhọc nhằn khổ sở thủ ở chỗ này nhiều năm như vậy vì cái gì? Không phải vì luyện hóa hạch tâm trở thành Đế thú sao? Ngay lúc sắp thành công, lại bị tiểu tử kia không biết dùng thủ đoạn gì lấy đi, phẫn nộ tức giận mãnh liệt làm nó sắp thổ huyết.

- Tiểu tử, ta không giết ngươi, thề không làm thú!

Điên cuồng hét lên một tiếng, Thú Vương phẫn nộ gào thét:

- Hết thảy Phần Thiên Thú nghe lệnh, truy tìm tăm tích của nhân loại kia, một khi phát hiện tung tích, lập tức bẩm báo ta!

- Vâng!

Nương theo tiếng gào liên tiếp, mấy triệu con Phần Thiên thú đồng thời phát động.....

Thời gian trở lại một khắc Nhiếp Vân tiến vào Viêm Hoàng Điện.

Cướp đi trái cây rèn luyện thân thể, hắn biết lại trốn không được công kích của đối phương, không dám do dự chút nào, lấy ra Viêm Hoàng Điện.

Có Thần binh Đế cảnh bảo vệ, công kích của đối phương quả nhiên không còn hiệu quả.

- Trước luyện hóa trái cây lại nói!

Khoanh chân ngồi xuống, nhìn trái cây trong lòng bàn tay, Nhiếp Vân không chút do dự nuốt xuống.

Trước dùng Vọng Khí Pháp quan sát, đã nghiên cứu phương pháp dùng trái cây một lần, hoàn toàn có thể trực tiếp dùng.

Ục ục ục!

Trái cây tiến vào yết hầu, vừa vào miệng liền tan ra, một luồng lực lượng mênh mông dâng lên, dọc theo kinh mạch tiến vào mỗi tế bào toàn thân.

Bắp thịt cũng ở dưới lực lượng này gia trì không ngừng tăng cường.

- Sảng khoái!

Cảm nhận được lực lượng thân thể giờ khắc nào cũng đang điên cuồng tiến bộ, Nhiếp Vân không khỏi cảm khái không thôi, cả người toàn bộ xâm nhập trong đó.

Không biết qua bao lâu, rốt cục cảm thấy dược lực từ từ tan rã, thân thể tăng trưởng cũng đạt tới phần cuối.

Phì phò!

Nhiếp Vân mở mắt ra.

- Tuy trái cây này mạnh mẽ, nhưng một trái vẫn quá ít. Chỉ làm cho cơ thể ta tấn thăng đến Hoàng cảnh đỉnh cao, tuy cách Hoàng cảnh viên mãn chỉ kém một tia, nhưng vẫn không có đạt đến...

Tuy hiệu quả của trái cây này vượt xa Hồng Hà Linh Quả, nhưng số lượng thực sự quá ít, chỉ có một trái! Thân thể tiến bộ không nhỏ, vẫn như cũ không đạt đến Hoàng cảnh viên mãn.

Bất quá, coi như không đạt đến, giờ khắc này thân thể cộng thêm lực lượng (*không bao gồm Đại Đạo dung hợp), cũng có thể ung dung chém giết đám người Đa Ba Vương Tử!

Thậm chí bên ngoài thân thể tạo thành một tầng khí tức đặc thù, có thể dự kiến, mặc dù giờ phút này hắn không sử dụng Vạn Giới Vũ

Y, tương tự có thể thuận lợi đi tới nơi này, không hề sợ hãi không gian áp bức phía ngoài.

- Đúng vậy, thực lực tăng lớn không ít... Nếu như có thể tìm được mấy trái cây như vậy, hoàn toàn có thể ung dung đột phá thân thể Hoàng cảnh viên mãn!

Đứng dậy, trong mắt Nhiếp Vân tỏa ánh sáng.

Tuy trên cây chỉ có một trái, nhưng xem bộ dạng của cây liền biết ở đây tồn tại không biết đã bao nhiêu năm, hẳn là kết qua không ít trá cây.

Coi như Thú Vương ăn không ít, nhưng vẫn còn sót lại một phần nằm trong tay nó.

Chỉ có điều rõ ràng điểm ấy, nhưng Nhiếp Vân cũng biết không phải đối thủ của đối phương.

Đánh không lại nó, tự nhiên không thể giành được trái cây.

- Hả? Bên ngoài làm sao vậy?

Lắc đầu một cái, đang định cân nhắc làm sao mới có thể tìm được hạch tâm tiếp tục tăng cao thực lực, đột nhiên cảm thấy Viêm Hoàng Điện kịch liệt lay động.

Luyện hóa trái cây nói rất dài, trên thực tế bất quá mấy cái hô hấp, giờ khắc này, Thú Vương vừa đẩy Viêm Hoàng Điện vào vòng xoáy hạch tâm.

- Hả? Vòng xoáy? Lẽ nào này là... hạch tâm của thế giới?

Nhiếp Vân mới đầu sững sờ, trong mắt lập tức tràn đầy cuồng nhiệt.

Thực sự là đạp phá thiết hài vô mịch xử, được đến hoàn toàn không mất cung phu.

Hắn cam nguyện bị tóm, đối mặt Thú Vương mạnh mẽ, mục đích

chủ yếu chính là vì thế giới hạch tâm, vừa nãy tìm một vòng cũng không tìm được, vốn tưởng rằng muốn tìm được cần phải hao phí càng nhiều tay chân, nằm mơ cũng không nghĩ tới, Thú Vương lại ném hắn và Viêm Hoàng Điện vào.

- Vòng xoáy hạch tâm có thể tiêu diệt lực lượng trên trận pháp, một khi lực lượng tiêu hao hết, ta chắc chắn phải chết... tuy ý nghĩ của Thú Vương rất tốt, nhưng đáng tiếc lại gặp ta!

Một cái chớp mắt, Nhiếp Vân liền rõ ràng dụng ý của đối phương, nở nụ cười.

Thế giới hạch tâm hình dáng vòng xoáy, có lực phá hoại cực mạnh, vẫn đợi ở chỗ này, không tốn thời gian dài, lực lượng duy trì trận pháp của Viêm Hoàng Điện sẽ tiêu hao sạch, mà dựa vào thực lực bây giờ của hắn còn không có cách tiếp tục duy trì Thần binh Đế cảnh này vận chuyển.

Thật đến tình huống đó, hắn tất nhiên sẽ bị đối phương tươi sống chém giết.

Đổi lại những người khác, gặp phải tình huống như thế, trốn cũng trốn không thoát, lại không dám rời Viêm Hoàng Điện, chỉ có chờ chết, nhưng Nhiếp Vân không giống.

Hắn nắm giữ thế giới nạp vật, lại thôn phệ qua nhiều thế giới, sớm có kinh nghiệm, mặc dù cái hạch tâm trước mắt này đáng sợ, nhưng đối với hắn không có quá nhiều uy hiếp.

- Thu!

Nương theo một tiếng quát to, thế giới hạch tâm xoay tròn trong nháy mắt bị bắt vào thế giới nạp vật, cùng thời khắc đó, cả người cùng Viêm Hoàng Điện cũng biến mất ở tại chỗ.

------oOo------

Chương 3413: Cấp tám

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rầm rầm ầm!

Nhiếp Vân đứng ở chính giữa thế giới nạp vật, hai tay giơ lên, thận trọng khống chế toàn bộ thế giới.

Hạch tâm của Phần Thiên khu, là hàng tỉ năm qua vô số thế giới va chạm hình thành, có chứa lực lượng cường đại đến cực điểm, Thôn Phệ nó, tương đương với cắn nuốt chí ít mấy vạn Hỗn Độn thế giới, mặc dù thế giới nạp vật vô cùng cường đại, như trước có chút không chịu nổi.

Không có biện pháp, hắn chỉ có thể ở trên thế giới, khống chế lực lượng, từ từ luyện hóa hạch tâm.

Thân là chủ nhân của thế giới nạp vật, đối với thế giới này có lực khống chế tuyệt đối, mặc dù hạch tâm của Phần Thiên khu cường đại, nhưng dùng hết thủ đoạn vẫn có thể khống chế.

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Vân ngừng lại.

Thế giới nạp vật trước mắt, lực lượng như triều tịch dâng trào, xuất hiện nhật nguyệt luân hồi, trên bình nguyên nguyên bản trống không, lúc này các loại thảm thực vật sinh trưởng, một ít động vật nhỏ xuyên toa trong đó.

Tinh thần khẽ động, trước mắt cây cỏ khô vàng, bích lục, lần thứ hai khô vàng bích lục, thời gian nháy con mắt biến hóa chẳng biết bao nhiêu lần.

- Thời gian của thế giới nạp vật do ta khống chế, hiện tại ta đã có thể để cho thế giới này gia tốc hơn ức lần, hơn nữa bản thể cũng có thể ở chỗ này tu luyện!

Trước đây ở dưới thế giới nạp vật gia tốc thời gian, tối đa gấp một vạn lần, bản thể hắn vẫn không thể hưởng thụ thời gian gia tốc mang tới chỗ tốt, lúc này bất đồng, nương theo thế giới nạp vật tấn cấp, một niệm động, hoàn toàn có thể cho thời gian gia tốc hơn ức lần, thậm chí bản thể còn có thể tu luyện ở trong đó.

Nói như vậy, chỉ cần hắn nguyện ý, thì có thể nhiều hơn người bình thường ức lần thời gian tu luyện.

Bên ngoài qua một ngày đêm, bên trong tiếp cận ba mươi vạn năm.

Ngẫm lại cũng kinh khủng.

Đương nhiên, tu luyện ở dưới thời gian gia tốc, đối với cảm ngộ quy tắc trợ giúp không lớn, dù sao gia tốc thời gian quy tắc bị vặn vẹo, dù tỉ mỉ quan sát, cũng sẽ không có hiệu quả quá lớn.

- Hoàn toàn luyện hóa hạch tâm của Phần Thiên khu, thế giới nạp vật đạt tới cấp tám, cách Thần giới cũng kém không xa!

Nhiếp Vân mỉm cười, ngón tay điểm về phía trước, Không Gian trước mắt như đụng vào mặt nước, xuất hiện từng tầng văn lộ nhộn nhạo.

Trước đó hắn phân cấp Thần giới, nếu như là mười cấp mà nói, thế giới nạp vật trước khi tiến nhập Vạn Giới Động Thiên chỉ có cấp bốn, cách tương đương Thần giới còn có một khoảng cách rất lớn.

Mấy ngày này trải qua quan sát Phần Thiên khu, luyện hóa hạch tâm, thế giới nạp vật có tiến bộ bay vọt, trực tiếp đạt tới cấp tám.

Cấp tám... kém Thần giới chỉ hai cấp, xem ra giới vực hoàn mỹ, rất nhanh thì có thể thực hiện.

Ngẩng đầu nhìn lại các Đan Điền.

Thời khắc này nhiều Đan Điền đều huyền phù ở trong thế giới nạp vật, tham lam hấp thu lực lượng trong đó, mặt ngoài xuất hiện một tầng ánh sáng màu vàng, có vẻ càng cường đại hơn.

Giống như hắn đoán, nương theo thế giới nạp vật tấn cấp, nhiều Đan Điền đại biểu Tam Thiên Đại Đạo cũng có tiến bộ cực lớn, hắn lý giải Tam Thiên Đại Đạo cũng nâng cao một bước.

Ngẫm lại liền minh bạch, một ngày thế giới nạp vật tấn cấp thành

thế giới ổn định giống như Thần giới, Tam Thiên Đại Đạo dung nhập trong đó, làm chủ nhân của thế giới, lý giải tự nhiên càng thêm dễ dàng.

- Tất cả Đại Đạo tấn chức một mảng lớn, thực lực của ta bây giờ, cũng có bay vọt về chất! Dù không cần Đại Đạo dung hợp, cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh cũng có thể đánh bại!

Nắm tay siết chặt, ánh mắt của Nhiếp Vân lóe ra, vẻ mặt đều là hưng phấn.

Nương theo thế giới nạp vật tấn chức đến cấp tám, lực chiến đấu của hắn cũng có đề thăng rất lớn. Hiện tại không sử dụng Đại Đạo dung hợp, cũng có thể chiến đấu với cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, thậm chí thắng lợi.

Vương cảnh viên mãn liền hơn Thâu Thiên Tá Thọ... Loại năng lực chiến đấu vượt cấp này, là Thần giới hàng tỉ năm qua chưa bao giờ có.

Dù thời kỳ thượng cổ có nhiều Thánh Nhân Đế cảnh, bọn họ ở Vương cảnh viên mãn, cũng tối đa chiến đấu vượt hai ba cấp, chém giết Hoàng Cảnh Trung kỳ, Hậu kỳ đã rất nghịch thiên.

Tình huống như hắn, nghe cũng chưa nghe nói qua.

- Không nghĩ tới luyện hóa hạch tâm của Phần Thiên khu này, lại hao tốn một tháng!

Bình phục hưng phấn trong lòng, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động, cảm ứng thời gian biến hóa.

Từ khi tiến nhập thế giới nạp vật, đến thời khắc này triệt để luyện hóa hạch tâm của Phần Thiên khu, dĩ nhiên đã qua một tháng.

- Nhìn bên ngoài là tình huống gì...

Thế giới nạp vật vững chắc, Nhiếp Vân lần thứ hai có chỗ dựa, Không Gian chi lực lan tràn, nhìn ra ngoài, vừa nhìn liền nhịn không được sửng sốt.

Sau một khắc, thân thể lóe lên, đã xuất hiện ở Phần Thiên khu.

Thời khắc này Phần Thiên khu giống như một phiến tinh tế chảy loạn, chung quanh đều là Không Gian sụp đổ, vô số thế giới va chạm hình thành lực lượng Hỗn Độn, tàn sát bừa bãi kéo tới, cọ rửa ở trên Vạn Giới Vũ Y, phát sinh thanh âm phần phật.

- Này...

Nhiếp Vân tràn đầy khiếp sợ.

Hết thảy cảnh tượng trước mắt làm hắn rung động.

Trước trung tâm của Phần Thiên khu còn vô cùng vững chắc, thế nào một tháng không gặp, liền biến thành bộ dáng này?

- Xem ra ta lấy đi hạch tâm, Không Gian nguyên bản củng cố triệt để đổ nát...

Nhiếp Vân hiểu được.

Sở dĩ khu vực trung tâm của Phần Thiên khu vững chắc, có thể để cho nhiều Phần Thiên thú sinh sôi nảy nở, nhất định là duyên cớ trụ cột.

Hạch tâm bị hắn Thôn Phệ luyện hóa, khu vực trung tâm không có lực lượng đối kháng lực áp bách chung quanh, tự nhiên liền hỏng mất.

- Chẳng biết những Phần Thiên đó thú kia còn có thể sống được không... Bất quá, thân thể chúng nó cường đại, sẽ không có quá nhiều sự tình!

Khu vực trung tâm đổ nát, trong đó sinh sống chẳng biết bao nhiêu Phần Thiên thú chẳng biết như thế nào, tỉ mỉ nghĩ đến, thân thể chúng cường đại, phòng ngự vô địch, sẽ không bị thương tổn quá lớn.

- Hiện tại chẳng biết đám người Nhữ Hạ Vương Tử như thế nào...

Hắn một thân một mình đến khu vực trung tâm, đám người Nhữ Hạ Vương Tử dựa theo ước định ở bên ngoài chờ, thấy khu vực trung tâm đổ nát, sợ rằng sẽ lầm cho là mình đã chết!

Mặc kệ nói như thế nào, trước tìm được bọn họ lại nói.

Vạn Giới Vũ Y triển khai, Nhiếp Vân tế xuất Tầm Hướng Châm, tinh thần khẽ động, chỉ rõ một phương hướng, bay thẳng ra ngoài.

Trung tâm Phần Thiên khu đổ nát, Phần Thiên thú mất đi gia viên, tất cả đều ly khai, về phần Thú Vương đi nơi nào, Nhiếp Vân vẫn không có gặp phải.

Tuy bây giờ thực lực của hắn gia tăng không ít, nhưng đối mặt Thú Vương Thiên Đạo cảnh mà nói, còn có chút không đủ, nên không muốn gặp người này, miễn cho tao ngộ phiền phức.

------oOo------

Chương 3414: 7 cấp thế giới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Liên tục phi hành ba ngày, trước mắt một mảnh trắng xóa, vô số Hỗn Độn thế giới huyền phù.

Lấy thực lực của hắn bây giờ, phối hợp Vạn Giới Vũ Y, toàn lực phi hành ba ngày, từ lâu đã ly khai phạm vi Phần Thiên khu, nhưng thủy chung không thấy được đám người Nhữ Hạ.

- Ân? Đó là cái gì?

Dọc theo phương hướng Tầm Hướng Châm chỉ, không ngừng đi tới, đột nhiên tinh thần khẽ động, bàn tay của Nhiếp Vân lăng không trảo một cái, giữa Hỗn Độn hải dương, một mảnh nhỏ khôi giáp xuất hiện ở trước mắt.

- Tỏa Dương Kim Giáp?

Thấy mảnh nhỏ này, Nhiếp Vân nhận ra được, sắc mặt đột nhiên âm trầm:

- Khôi giáp trên người Diệp Đào? Lẽ nào hắn gặp bất trắc?

Trước đây Diệp Đào dùng là Khâu Minh Giáp, ở trong Thúy Ngọc Các đưa cho Nhiếp Vân, sau khi trở thành Công Tước, dùng Tỏa Dương Kim Giáp cao cấp hơn, cái giáp trụ này có thể chống đối Hoàng cảnh viên mãn toàn lực công kích, làm sao sẽ nghiền nát, hơn nữa mảnh nhỏ ở chỗ này?

Trừ khi Diệp Đào bị bất trắc, khôi giáp bị người đánh nát!

- Đa Ba Vương Tử!

Nhiếp Vân híp mắt lại.

Từ khi mình được sắc phong làm Thái tử, Đa Ba Vương Tử tất nhiên sẽ ở Vạn Giới Động Thiên đánh cược một lần trước khi chết, hơn một tháng qua, vẫn luyện hóa hạch tâm của Phần Thiên khu, bọn họ tìm không được, tự nhiên sẽ đi tìm Nhữ Hạ Vương Tử cùng Diệp Đào.

Có thể đám người Diệp Đào bị tìm được rồi!

Lúc này mới có giao chiến, Tỏa Dương Kim Giáp cũng bị đánh nát!

- Đa Ba... tốt nhất đám người Diệp Đào không có việc gì, bằng không... Ta sẽ để ngươi hối hận đi tới Vạn Giới Động Thiên!

Sắc mặt khó coi, Nhiếp Vân siết nắm đấm, Hỗn Độn hải dương lập tức phát sinh nổ vang rít gào.

Hắn có thể nhanh như vậy dừng bước ở Vân Châu thành, ít nhiều có Diệp Đào trợ giúp, trong thời gian đi Kiếm Linh cốc, cũng thua thiệt Nhữ Hạ Vương Tử hỗ trợ.

Hai người hắn đã coi là bằng hữu.

Đa Ba Vương Tử thật dám hạ thủ với bọn họ, Nhiếp Vân không ngại tiêu diệt toàn bộ Đa Ba Vương Phủ!

Long có nghịch lân, động vào hẳn phải chết!

Bất quá, lúc này tuy Tỏa Dương Kim Giáp của Diệp Đào nghiền nát, nhưng người hẳn không có vấn đề quá lớn, nếu không, Tầm Hướng Châm liền tìm không được phương hướng rồi.

Dù vậy, khẳng định cũng lọt vào truy sát, Nhiếp Vân không dám ngừng, nhắm ngay phương hướng Tầm Hướng Châm chỉ dẫn, rất nhanh bay về phía trước.

Liên tiếp phi hành bảy ngày, trên đường lần thứ hai thấy một ít khôi giáp binh khí nghiền nát, thậm chí còn có nhiều chỗ xuất hiện lỗ thủng to lớn.

Có thể ở Hỗn Độn hải dương đánh ra lỗ thủng, đủ thấy chiến đấu thảm liệt.

- Ân?

Ngày thứ mười, Nhiếp Vân ngừng lại.

Tầm Hướng Châm... tìm không được phương hướng rồi!

- Lẽ nào... Bọn họ đã xảy ra chuyện?

Trong lòng lộp bộp một cái!

Tầm Hướng Châm tìm không được phương hướng, có hai loại khả năng, thứ nhất, người muốn tìm đã chết, không có cảm ứng, tự nhiên không tìm được! Thứ hai, người muốn tìm đi địa phương đặc thù, mặc dù Tầm Hướng Châm cũng không thể sưu tầm, thật giống như mình tiến vào thế giới nạp vật, ngay cả Thú Vương là cường giả Thiên Đạo cũng không tìm được.

- Tầm Hướng Châm là ở chỗ này không thấy tung tích... Đi qua nhìn một chút!

Trong lòng lo lắng, Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng, một Hỗn Độn thế giới to lớn xuất hiện ở trước mắt.

Cái Hỗn Độn thế giới này ở Vạn Giới Động Thiên cũng được cho là rất lớn, tuy Không Gian không vững chắc bằng Thần giới, nhưng lực lượng trong đó bình ổn, sinh linh nơi này sợ rằng có thể đản sinh ra Hoàng cảnh viên mãn.

Thậm chí càng mạnh!

Loại Hỗn Độn thế giới này, trong đó ẩn chứa Đại Đạo đã rất mạnh, nếu như người giấu ở trong đó, Tầm Hướng Châm tìm không được cũng có khả năng.

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân không chút do dự, tung người bay về phía Hỗn Độn thế giới kia.

Hỗn Độn thế giới trước mắt, từ ngoại giới xem là giống như viên cầu, thể tích không lớn, nhưng vừa tiến vào trong đó liền biết, lớn đến thần kỳ, nói riêng về diện tích đã tương đương một châu của Thần giới.

Một châu của Thần giới... Nếu như dùng Tà Nguyệt Chí Tôn vực đối lập mà nói, ít nhất là gấp mấy trăm lần.

- Không gian của thế giới này cư nhiên đạt tới cấp bảy...

Tiến nhập Hỗn Độn thế giới, Nhiếp Vân lập tức cảm ứng được cường độ Không Gian.

Khoảng cấp bảy.

Đã rất đáng sợ.

- Thế giới cường độ cấp bảy, đủ để sinh ra cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh!

Nhãn thần rùng mình.

Hỗn Độn hải dương đều là cá thể độc lập, chỉ cần thời gian đủ, tất

nhiên có thể sinh ra sinh mệnh có thể tu luyện.

Quy tắc của thế giới cấp bảy áp lực rất lớn, cường giả Đế cảnh không có khả năng xuất hiện, nhưng Thâu Thiên Tá Thọ cảnh sợ rằng đã tồn tại.

- Không Gian chi lực của thế giới nạp vật!

Tiến nhập thế giới, Nhiếp Vân vẫn chưa sốt ruột tìm kiếm, mà lơ lửng ở trên không trung, Không Gian chi lực của thế giới nạp vật lan tràn ra ngoài.

Thế giới nạp vật đạt đến cấp tám, phạm vi Thế Giới Chi Lực lan tràn đã gia tăng không ít, hơn nữa ở đây không bằng Thần giới. Không Gian gông cùm xiềng xích không lớn lắm, thời gian nháy con mắt đã bao bọc toàn bộ thế giới.

- Ân? Không có?

Không Gian chi lực của thế giới nạp vật bao phủ toàn bộ thế giới, bất quá vẫn chưa phát hiện tung tích đám người Diệp Đào, Nhữ Hạ.

- Đó là... đám thủ hạ của Đa Ba Vương Tử?

Tuy không thấy đám người Diệp Đào, lại thấy được không ít khuôn mặt quen thuộc.

Là những người sau khi tiến nhập Vạn Giới Động Thiên, đã từng xuất thủ với hắn.

Những người này theo sau Đa Ba Vương Tử, vẫn luôn muốn giết mình.

Thân là tay sai của Đa Ba Vương Tử, không đi tìm khu vực trung tâm cảm ngộ, lại trốn ở trong một Tiểu Thế Giới như vậy, khẳng định có vấn đề.

Hô!

Thân hình lóe lên, sau một khắc, Nhiếp Vân đã Thuấn Di ly khai.

Chỉ cần địa phương Không Gian chi lực của thế giới nạp vật có thể đạt tới, hắn liền có thể Thuấn Di, cự ly lại xa cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Hằng Cổ hoàng thành, Hoàng Cung.

Hằng Cổ Hoàng Triều là Hoàng Triều lớn nhất của Hỗn Độn thế giới cấp bảy này, nhất thống thiên hạ, Hoàng Đế Hằng Cổ càng có thực lực siêu tuyệt, đạt đến Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, thiên hạ vô địch.

Bất quá, giờ phút này hắn không có hình dạng thiên hạ vô địch, mà vẻ mặt sợ hãi đứng ở trước mặt mấy người.

- Hằng Cổ, đã ba ngày, ta không tin mấy người kia cứ như vậy hư không tiêu thất! Nhanh tra, cho ngươi một ngày đêm nữa, không tra được mà nói, ta sẽ để Hoàng Cung này, kể cả ngươi cùng nhau tiêu thất!

Một thanh âm lạnh như băng vang lên.

Nói chuyện là một thanh niên áo trắng, nếu như Nhiếp Vân ở đây có thể nhận ra, chính là chó săn trung thực của Đa Ba Vương Tử... Duyên Hoắc Vương Tử!

------oOo------

Chương 3415: Nhiếp Vân hiện thân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước đây trước khi tiến nhập Vạn Giới Động Thiên, hắn ở ngoài hoàng cung cố ý khiêu khích Nhiếp Vân, bị đánh thành đầu heo, may mắn thân là Vương Tử, có vô số dược vật trân quý, lúc này mới hoàn toàn khôi phục.

Hơn nữa nhìn bộ dáng bây giờ của hắn, không chỉ thương thế khôi

phục, thực lực cũng có đột phá, đã đạt đến Hoàng cảnh viên mãn.

Xem ra sau khi tiến nhập Vạn Giới Động Thiên, hắn cũng có đột phá rất lớn.

Một Hoàng cảnh viên mãn, dựa theo đạo lý, không đến mức để Hằng Cổ là cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh sợ hãi như vậy, mấu chốt là một lão giả râu bạc trắng đứng phía sau Duyên Hoắc Vương Tử.

Tuy lão giả này không nói chuyện, nhưng khí tức trên người lại như nước sông thâm trầm, làm cho người nhìn không ra sâu cạn.

Đây là một thế giới cấp bảy, dù trong đó đản sinh Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, thực lực cũng thấp hơn ở Thần giới, tối đa xấp xỉ Hoàng cảnh viên mãn giới vực nhất phẩm của Thần giới.

Thực lực xấp xỉ tự nhiên không thể để cho người kiêng kỵ, làm Hằng Cổ sợ như vậy, sợ rằng bạch y lão giả kia cũng là cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh của Thần giới.

Tuy tiến nhập Vạn Giới Động Thiên có yêu cầu cứng nhắc, không cho phép hậu nhân Cửu Đế mang người bên ngoài tiến nhập, nhưng thân là Vương Tử, vẫn có pháp bảo loại Không Gian.

Hơn nữa Vạn Giới Động Thiên đối với lĩnh ngộ tân Đại Đạo có chỗ tốt cực lớn, có thể hấp dẫn không ít cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh mạo hiểm đến.

Vị lão giả này rất hiển nhiên chính là một người trong số đó.

- Đại nhân yên tâm, ta đã phái ra nhân thủ, nhất định sẽ ở trong một ngày đêm tìm được mấy người kia...

Hằng Cổ vội vàng gật đầu, không dám vi phạm.

Trước đây, hắn vẫn cho là tu vi của hắn đạt tới đỉnh phong của thế giới, không người có thể hơn, nhìn thấy những người này mới biết được, loại ý nghĩ này ấu trĩ cỡ nào!

- Trong vòng một ngày? Ngươi nhớ kỹ câu nói này...

Lão giả hừ lạnh, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, một đạo sấm sét kịch liệt xuất hiện ở đầu ngón tay.

Ầm ầm!

Ánh chớp lấp loé, không gian ở đầu ngón tay bắt đầu vặn vẹo, biến thành một điểm đen đen kịt.

- Không gian phá toái, hoà vào một điểm?

Hằng Cổ run run thoáng một cái.

Hắn toàn lực ra tay, cũng có thể ung dung đánh ra hố đen, kéo ra Không Gian Liệt Ngân, nhưng như đối phương, duỗi ra ngón tay, dễ như ăn cháo ở đầu ngón tay làm ra hố đen, mình căn bản không làm được!

Này biểu thị đối phương chưởng khống lực lượng đã đạt đến cảnh giới nhập vi, muốn động thủ chém giết mình, không cần nhiều lực lượng, một ngón tay là đủ!

Không chỉ như vậy, đầu ngón tay của đối phương sấm sét chớp giật, rất rõ ràng là một loại Đại Đạo lĩnh ngộ đến cực hạn mới có thể hoàn thành, ngưng tụ một Đại Đạo ở đầu ngón tay, uy lực còn không thấy được... Nếu như toàn bộ thả ra ngoài, e là toàn bộ đế quốc sẽ biến thành tro bụi.

Nhìn thấy điểm ấy, trong lòng hắn chỉ có hai chữ... Đáng sợ!

Tuy biết đối phương làm như vậy để hắn cảnh giác sợ sệt, nhưng biết mục đích của đối phương hoàn thành, mình... thật không đối phó được!

- Đại nhân yên tâm, coi như ta dốc hết quốc lực, cũng sẽ tìm bọn họ ra... giao cho mấy vị đại nhân xử trí!

Hằng Cổ vội nói.

- Ân!

Thấy mục đích đạt đến, lão giả không tiếp tục nói nữa.

- Bắc Hư Đại Nhân, lần này chúng ta nhất định phải sớm tìm được bọn họ trước Trinh Tường Vương Tử, nếu không bị đám người Trinh Tường giết, sẽ khó tiêu mối hận trong lòng ta!

Duyên Hoắc nhìn về phía lão giả nói.

Lão giả gọi Bắc Hư lão nhân, năm mươi vạn năm trước có tiếng tăm rất lớn, toàn bộ Thần giới cũng có tên tuổi.

Bất quá năm mươi vạn năm trước liền mất tích, rất nhiều người đều cho rằng chết rồi, không nghĩ tới từ lâu đột phá Thâu Thiên Tá Thọ, lặng lẽ ẩn giấu đi.

- Yên tâm đi, chỉ cần tìm được, ta liền ra tay bắt bọn chúng, mấy con kiến mà thôi, ta ra tay đối phó, sự tình một cái tát!

Bắc Hư lão nhân nhàn nhạt nói, trong mắt tràn đầy ngạo khí.

Thân là Thâu Thiên Tá Thọ Cảnh, người mạnh nhất dưới Thiên Đạo, có tư bản tự ngạo.

- Đại nhân phải cẩn thận, Nhữ Hạ Vương Tử từng tranh cướp Thái tử vị, khó bảo toàn không có hậu chiêu gì!

Duyên Hoắc nói.

Ban đầu Nhữ Hạ Vương Tử ở trong rất nhiều vương tử bộc lộ tài năng, xác thực có thực lực khó có thể chống lại.

- Một Hoàng cảnh viên mãn mà thôi, dù cho lĩnh ngộ giới vực nhất phẩm, cũng không đáng để lo! Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả thủ đoạn đều là chuyện cười, ta muốn giết hắn, không khó hơn giết một con gà!

Bắc Hư lão nhân hừ lạnh.

Có thể đạt đến Thâu Thiên Tá Thọ, ai không lĩnh ngộ giới vực nhất phẩm?

- Vậy thì tốt!

Ánh mắt của Duyên Hoắc lóe lên:

- Đợi một lúc nữa tìm được Nhữ Hạ, đại nhân giam cầm lại là được, trước tiên không nên chém giết, ta hỏi rõ ràng Nhiếp Vân kia đi đâu! Chỉ cần giết hắn, Đa Ba điện hạ kế thừa đại vị, cường giả Đế cảnh lưu lại thư tịch trong Hoàng Cung, muốn xem như thế nào đều được!

- Điểm ấy không cần ngươi nói, Đa Ba điện hạ đã đáp ứng ta!

Bắc Hư lão nhân nhàn nhạt nói một tiếng, đột nhiên nhíu mày:

- Người nào?

Nghe được hắn hét lớn, lúc này mọi người mới ý thức được không đúng. Đồng loạt ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trong Hoàng Cung chẳng biết lúc nào đứng một bóng người, đang mặt lạnh nhìn sang.

- Nhiếp Vân? Hặc hặc, Thiên Đường có lối ngươi không đi, Địa Ngục không cửa lại xông tới, ta xem lần này ngươi còn trốn chỗ nào...

Nhìn rõ ràng người tới, Duyên Hoắc tràn đầy hưng phấn đứng lên, lộ ra thù hận nồng đậm.

Xuất hiện ở trước mắt, đúng là gia hỏa hắn vẫn muốn giết… Nhiếp Vân!

Ở trước Hoàng Cung bị đối phương nhục nhã, không nghĩ tới ở đây lại gặp mặt.

- Trốn? Ta vì sao phải trốn?

Nhiếp Vân nhàn nhạt nhìn mấy người trước mắt.

Không nghĩ tới không tìm được đám người Nhữ Hạ, lại trước tiên thấy được bọn họ.

- Ngươi chính là Nhiếp Vân?

Nghe được Duyên Hoắc xưng hô, Bắc Hư lão nhân giương mắt nhìn sang, ngồi tại chỗ cũng không đứng dậy:

- Có thể lặng yên không một tiếng động đi tới nơi này, thật có chút thủ đoạn, bất quá, loại thủ đoạn nhỏ này ở trước mặt thực lực chân chính, không dùng được! Lập tức quỳ xuống, huỷ bỏ tu vi, ta có thể tha cho ngươi một mạng, bằng không, Vạn Giới Động Thiên này, ngươi cũng đừng nghĩ đi ra!

- Quỳ xuống huỷ bỏ tu vi? Đầu óc ngươi bị lừa đá sao?

Nhiếp Vân không còn gì để nói.

- Hặc hặc, Nhiếp Vân, ta cho ngươi hung hăng, Bắc Hư Đại Nhân là cường giả Thâu Thiên Tá Thọ Cảnh, tồn tại cao nhất dưới Thiên Đạo, ngươi dám nói như vậy, lần này chết chắc rồi! Ở Vạn Giới Động Thiên, ý niệm của Đại Đế không thể đi vào, ta xem ai có thể cứu được ngươi...

Duyên Hoắc cười ha ha.

------oOo------

Chương 3416: Một cái tát chuyện (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới cái nhìn của hắn, thiếu niên trước mắt này quả thực điếc không sợ súng.

Coi như thực lực ngươi không yếu, có thể so với Hoàng cảnh viên mãn giới vực nhất phẩm thì thế nào? Ở trước mặt cường giả Thâu Thiên Tá Thọ Cảnh, chỉ có một con đường chết.

- Rất tốt, chẳng trách Phổ Thiên Đại Đế phong ngươi làm Thái tử, quả nhiên có gan, bất quá, không biết thực lực của ngươi có tốt như vậy hay không!

Bắc Hư lão nhân cũng không tức giận, trái lại cười lạnh.

- Ồ? Ngươi biết ta là Thái tử? Nếu biết, ngươi nên rõ ràng... Giết ta sẽ chịu đựng lửa giận của Phổ Thiên Đại Đế!

Nhiếp Vân kỳ quái nhìn sang.

Biết mình là Thái tử, còn nghe Đa Ba Vương Tử hứa hẹn, tên này là đầu óc có vấn đề hay tâm lý có vấn đề?

Hiện tại Đa Ba bất quá là vương tử chán nản, sau khi sắc phong Thái tử, mình hoàn toàn có thể bắt lấy, chém giết, cống hiến cho một gia hỏa đã không có cơ hội, đến ám sát Thái tử, đầu óc tên này là nghĩ như thế nào?

- Hặc hặc, không cần lấy Phổ Thiên lão tặc tới dọa ta! Bắc Hoang Đảo ta chính là diệt ở trong tay hắn, ta từ lâu cùng hắn không đội trời chung! Chỉ cần có thể đột phá Đại Đế, nhất định sẽ đi giết hắn... Ngươi đã là con trai ruột của hắn, giết ngươi, cũng coi như thu một chút lợi tức!

Sắc mặt của Bắc Hư lão nhân dữ tợn, nói tới Phổ Thiên Đại Đế, trong mắt tràn đầy thù hận.

- Thì ra là như vậy!

Nhiếp Vân bừng tỉnh.

Phổ Thiên Đại Đế nhất thống Vân Châu, cường giả chết ở trong tay hắn đếm không xuể, Bắc Hư lão nhân cùng hắn có thâm cừu đại hận, chẳng trách biết mình là Thái tử, còn dám ra tay.

Xem ra vị trí Thái tử cũng không dễ làm như vậy.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô.

Đặc biệt là thế lực bá chủ như Phổ Thiên Hoàng Triều, vì nhất thống, tiêu diệt thế lực khẳng định đếm không xuể, làm hậu nhân của những thế lực này, giết không được Phổ Thiên Đại Đế, tự nhiên sẽ trút cừu hận đến trên người mình.

- Đừng nói nhảm, ngoan ngoãn chịu chết đi! Yên tâm, ta sẽ không giết chết ngươi ngay, sẽ từ từ dằn vặt, dùng để an ủi mọi người Bắc Hoang Đảo ở trên trời có linh thiêng!

Rít gào xong, Bắc Hư lão nhân cười lạnh, răng vàng lộ ra, bàn tay lăng không tóm tới Nhiếp Vân.

Ầm ầm!

Vừa ra tay, chung quanh Hoàng Cung đại điện đều là sấm sét, lực lượng mạnh mẽ tàn phá bừa bãi, bao phủ Nhiếp Vân ở bên trong.

- Thật mạnh...

Hằng Cổ ở một bên, thấy cảnh này, toàn thân không tự chủ được run rẩy, trong mắt tràn đầy ngơ ngác.

Quả nhiên giống như hắn suy đoán, lực lượng của vị lão giả trước mắt này, thực sự quá đáng sợ!

Nếu như chiêu này đánh lên người hắn, nửa chiêu cũng không chống đỡ được!

- Ha ha, ngươi nếu không rất phách lối sao? Ta xem lần này ngươi còn phách lối thế nào...

Nhìn thấy Nhiếp Vân bị điện mang của Bắc Hư lão nhân bao phủ ở bên trong, Duyên Hoắc Vương tử cười điên cuồng.

Trong mắt oán độc như chất lỏng chảy xuôi.

Đường đường Vương tử, ở Vân Châu thành một mực hô phong hoán vũ, dù là công tước đứng ở trước mặt, cũng không dám nói gì quá phận, lại bị Nhiếp Vân đánh hôn mê, nhục nhã như thế làm sao

có thể quên?

Đối phương trở thành Thái tử, vốn cho rằng không có cơ hội báo thù, nằm mơ cũng không nghĩ đến, Bắc Hư lão nhân này không những không sợ hắn là Thái tử, còn nguyện ý xuất thủ!

Xuất thủ ở Vạn Giới Động Thiên, coi như sau đó Phổ Thiên Đại Đế biết, cũng không có biện pháp.

Nếu tham gia thí luyện, liền hẳn phải biết sinh tử không thể khống chế, bị giết cũng chỉ có thể nói mình học nghệ không tinh, chẳng trách người khác.

- Phách lối? Ta không có cảm thấy mình phách lối a...

Ngay thời điểm Duyên Hoắc Vương tử gầm thét, trung tâm điện mang, một thanh âm nhàn nhạt vang lên.

Thanh âm vững vàng, tựa hồ không chịu đến bất cứ thương tổn gì.

- Chuyện gì xảy ra? Bắc Hư đại nhân...

Nghe thanh âm của hắn không có bối rối cùng hoảng sợ, càng không có tuyệt vọng, Duyên Hoắc Vương tử vội vàng nhìn về phía Bắc Hư lão nhân cách đó không xa.

- Hừ, ta để ngươi mạnh miệng, ta xem ngươi có thể kiên trì bao lâu

Bắc Hư lão nhân cũng không nghĩ đến thanh âm của đối phương vững vàng như vậy, sắc mặt trầm thấp, hừ lạnh một tiếng.

Ầm ầm!

Lôi Điện chi lực ở dưới sự khống chế của hắn, trở nên càng thêm cường đại, vô số điện mang màu tím đậm đánh nát không gian chung quanh, xuất hiện từng vết rách to lớn.

- Kiên trì bao lâu? Nếu như công kích của ngươi chỉ như vậy... Ta nghĩ kiên trì mười năm cũng không có vấn đề, chủ yếu là lực lượng của ngươi có thể duy trì mười năm sao?

Ngay thời điểm Bắc Hư lão nhân cho rằng lần này đối phương tất nhiên nói không ra lời, một thân ảnh chậm rãi từ trong sấm sét đi ra.

Vô số Lôi Điện còn chưa tới bên cạnh hắn, liền bị một vách ngăn ngăn ở bên ngoài, mà thân ảnh này giống như không có cảm giác đến Lôi Điện, từng bước một đi tới.

- Ngươi...

Bắc Hư lão nhân không thể tin được.

Cửu Thiên Huyền Lôi chân pháp của hắn, thi triển ra, Hoàng cảnh viên mãn giới vực nhất phẩm đỉnh phong cũng có thể nhẹ nhõm oanh kích thành cặn bã, cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh cũng khó cản kỳ phong, kẻ trước mắt này không có việc gì... Thật hay giả?

- Nhất định là bảo vật... Nhất định là trên người hắn mặc một loại bảo vật phòng ngự nào đó!

Trong mắt Bắc Hư lão nhân sinh ra tham lam nồng nặc:

- Nếu như ta được loại bảo vật này, đối kháng Thiên Đạo đại kiếp khẳng định có phần thắng rất lớn...

Có thể ngăn cản Lôi Điện của hắn, tất nhiên cũng hữu dụng với Thiên Đạo đại kiếp!

Chỉ cần chém giết tiểu tử này, món bảo vật kia liền là của mình.

- Phổ Thiên lão tặc thật đúng là rộng rãi, có thể ngăn cản Cửu Thiên Huyền Lôi chân pháp của ta công kích, bảo vật phòng ngự trên người ngươi, chỉ sợ đã đạt tới Thiên Đạo cấp!

Nghĩ rõ ràng những thứ này, Bắc Hư lão nhân cười lạnh.

- Bảo vật Thiên Đạo cấp?

Duyên Hoắc Vương tử hô hấp dồn dập, trong mắt cũng đầy tham lam nồng nặc.

Người bình thường không biết Thiên Đạo Chí Bảo là gì, nhưng hắn thân là Vương tử lại rất rõ ràng.

Loại bảo vật này còn gọi nửa bước Thần binh Đế cảnh, một khi mặc vào coi như cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh cũng không thể tổn thương.

Khó trách gia hỏa này cuồng vọng như thế, biết rõ Bắc Hư lão nhân là cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh còn dám tới, nguyên lai có ỷ vào!

Loại bảo vật cấp bậc này, ngay cả Đa Ba, Lưu Mộc, Nhữ Hạ cũng không chiếm được, đủ thấy trân quý!

- Thiên Đạo cấp? Có thể nói như vậy!

Nhiếp Vân ngăn trở Lôi Điện của đối phương, dùng là Không Gian chi lực của thế giới nạp vật, bất quá cũng không nói tỉ mỉ.

------oOo------

Chương 3417: Một cái tát chuyện (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dù sao chuyện hắn có Linh Lung Trân Châu Tháp, rất nhiều người đều biết, không tính là bí mật gì.

- Hắc hắc. Cho là có Thiên Đạo Thần binh liền có thể ngăn trở công kích của ta? Ngươi sai rồi! Thực lực bản thân không đủ, chỉ bằng vào một món bảo vật, là không thể nào ngăn trở ta! Hôm nay ta liền để ngươi biết chênh lệch giữa ngươi và ta rốt cuộc lớn bao nhiêu! Để ngươi biết, món bảo vật này, sẽ rơi vào trong tay của ta!

Bắc Hư lão nhân rít lên một tiếng, Lôi Điện ở trong lòng bàn tay lần nữa biến hóa.

Lần này điện mang mang theo màu lam nhạt, thẳng tắp phóng tới Nhiếp Vân.

- Những Lôi Điện này... mang theo lực lượng công kích linh hồn?

Nhìn thấy những tia chớp màu lam này, Duyên Hoắc Vương tử còn có chút xem không rõ, nhưng Hằng Cổ cùng là Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, nhìn nhất thanh nhị sở.

Những tia chớp màu lam này mang theo lực lượng công kích linh hồn, có thể không nhìn phòng ngự vật lý đâm thẳng linh hồn.

- Thật mạnh...

Nghĩ đến điểm này, phía sau lưng Hằng Cổ xuất hiện một lớp mồ hôi lạnh.

May trước đó không đối nghịch hắn, nếu không, chỉ bằng vào loại Lôi Điện này công kích, hắn liền ngăn cản không nổi.

- Cái này là toàn bộ thủ đoạn của ngươi?

Thời điểm mọi người ở đây cho rằng thiếu niên bị công kích, cho dù có Thiên Đạo Thần binh cũng ngăn không nổi, Nhiếp Vân mở miệng lần nữa, trong mắt mang theo thất vọng.

- Ngươi... Không có việc gì?

Thấy đối phương tỉnh queo, giống như không có bất kỳ cảm giác gì, Bắc Hư lão nhân khó mà tin được.

Thiên Đạo Thần binh lợi hại không giả, nhưng nhiều nhất ngăn cản công kích vật lý, điện mang của hắn công kích linh hồn, chỉ cần linh hồn không đủ, có thể trực tiếp đánh tan, làm sao sẽ không có việc gì?

- Ta đương nhiên không có việc gì, ngươi đã thi triển ra toàn bộ thủ đoạn, ta cũng chỉ phải động thủ!

Nhiếp Vân lắc đầu, tiến về phía trước một bước, căn bản không đi quản điện mang rậm rạp chằng chịt trước mắt, bàn tay đánh ra.

- Cái gì?

Nhìn thấy hắn vỗ đến một chưởng, Bắc Hư lão nhân muốn trốn tránh, lại phát hiện, vô luận như thế nào cũng tránh không ra, giống như thủ ấn của đối phương ẩn chứa một loại quy tắc đặc thù, để hắn vô luận chạy trốn tới chỗ nào cũng tránh không thoát.

Ba!

Một cái tát rút ở trên mặt, đầu của Bắc Hư lão nhân xoay chuyển, lăng không bay ra ngoài, đụng lên vách tường hoàng cung, mặt mũi tràn đầy bụi đất.

- Cái gì?

- Một cái tát tát bay Bắc Hư lão nhân?

- Cái này... Cái này sao có thể...

Tất cả mọi người điên rồi.

Bắc Hư lão nhân là cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, trong lòng mọi người là nhân vật tựa như thần thoại... Một cái tát đánh bay? Thật hay giả?

Người thiếu niên trước mắt này không phải chỉ là Vương cảnh viên mãn sao?

Loại thực lực này, ở trong Hoàng cung làm hộ vệ cũng không có tư cách, làm sao có thể một tát quất bay cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh?

- Có thể thi triển ra lực lượng lôi điện mạnh mẽ như vậy, nói rõ lý giải Lôi Điện Đại Đạo không yếu, ta sẽ không khách khí!

Một tát quất bay Bắc Hư lão nhân, Nhiếp Vân giống như làm một sự tình không có ý nghĩa, cười nhạt một tiếng, bước một bước, đi

vào trước mặt đối phương, bàn tay chộp tới.

Hô!

Giống như nắm một con gà con, xách Bắc Hư lão nhân lên.

- Ngươi... không phải Vương cảnh viên mãn... Ngươi là cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, nếu không không có khả năng có thực lực như thế...

Bị một tát quất bay, lục phủ ngũ tạng của Bắc Hư lão nhân đều rạn nứt đau đớn, giờ phút này lại bị xách lên, sắc mặt trở nên vàng như nến, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Ở trước mặt đối phương, hắn không có năng lực phản kháng chút nào, nói rõ thực lực của đối phương không phải Vương cảnh viên mãn đơn giản như vậy... Khẳng định không yếu hơn mình.

Thâu Thiên Tá Thọ lại có Thiên Đạo Thần binh... sớm biết như vậy, mình sẽ không nhúng vào vũng nước đục này a!

Bất quá, giờ phút này lại nghĩ rời đi đã chậm.

Nhiếp Vân híp mắt, lòng bàn tay thiêu đốt một đạo hỏa diễm.

- Không...

Hỏa diễm nhen nhóm ở trên người Bắc Hư lão nhân, phát ra một tiếng gào thét thảm thiết.

Gào thét vang lên một hồi, liền chậm rãi yếu bớt, một cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, biến thành tro bụi.

Phù phù… một quyển thư tịch rơi trên mặt đất.

- Quả nhiên có!

Sắc mặt của Nhiếp Vân vui vẻ.

Bình thường lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm, đều sẽ

ghi chép lại Đại Đạo tu luyện, vừa rồi Nhiếp Vân cũng không xác nhận có hay không, dùng hỏa diễm thiêu đốt sạch sẽ, quả nhiên phát hiện thứ này.

Thứ này dung nhập thân thể, chỉ có bỏ mình mới có thể xuất hiện, bình thường cường giả sau khi chết đều hy vọng có thể có người truyền thừa y bát, xem ra Bắc Hư lão nhân này cũng không ngoại lệ.

- Luyện hóa!

Tinh thần khẽ động, thư tịch bị Nhiếp Vân thu nhập thân thể, thời gian nháy mắt liền luyện hóa.

Trong nháy mắt, liền cảm thấy đối với Lôi Điện Đại Đạo có lý giải cùng cảm ngộ kinh người.

- Bắc Hư lão nhân... bị một chiêu đánh giết?

Hằng Cổ đứng ở một bên xém chút nữa ngất đi.

Trước khi Bắc Hư lão nhân đến, hắn cho rằng mình là người mạnh nhất thế giới, sau khi đối phương đến, mới hiểu được giống như ếch ngồi đáy giếng, Bắc Hư lão nhân cường đại vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn!

Vốn cho rằng Bắc Hư là cường đại nhất, giờ phút này mới biết, loại ý nghĩ này ngây thơ cỡ nào.

Thiếu niên thoạt nhìn chỉ có mười bảy mười tám tuổi kia, lại là đáng sợ nhất!

- Không có khả năng... Bắc Hư lão nhân là cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, tinh thông các loại bí thuật, càng lĩnh ngộ Lôi Điện Đại Đạo xếp hạng thứ hai mười... Làm sao sẽ bị một chiêu đánh giết! Ta không tin...

Duyên Hoắc Vương tử sắp điên rồi.

Vốn cho rằng có Bắc Hư lão nhân tọa trấn, muốn đánh giết Nhiếp

Vân này dễ như trở bàn tay, nằm mơ cũng không nghĩ đến chỗ dựa lớn nhất lại bị một chiêu miểu sát.

Chuyện gì xảy ra?

Vì sao gia hỏa này lại có thực lực mạnh như vậy?

- Không có gì không thể cả!

Luyện hóa xong cảm ngộ của Bắc Hư lão nhân, Nhiếp Vân nhìn về phía bọn người Duyên Hoắc Vương tử.

- Ngươi... Không thể giết ta, ta là hậu nhân của Phổ Thiên Đại Đế, chúng ta có chung huyết mạch...

Thấy ánh mắt của hắn không có một tia biểu lộ, Duyên Hoắc Vương tử không còn khí thế như trước, vội vàng hô.

- Hiện tại cầu xin tha thứ đã chậm!

Đối với kẻ muốn giết mình, Nhiếp Vân luôn không nương tay, lại nói gia hỏa này còn muốn giết bọn người Nhữ Hạ vương tử, là tội không thể tha.

Ngón tay búng một cái, hỏa diễm đi vào trên người bọn hắn, ngay cả kêu thảm cũng không phát ra, bọn người Duyên Hoắc Vương tử liền hóa thành tro bụi, biến mất vô ảnh vô tung.

------oOo------

Chương 3418: Bắc Thần Hải

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vồ một cái, Nạp Vật Giới chỉ trên tay đối phương liền bị lấy đi.

- Tiền bối...

Bọn người Duyên Hoắc Vương tử bị giết, Hằng Cổ dọa đến không

ngừng run rẩy, quỳ rạp xuống đất.

- Trước đó bọn hắn muốn ngươi tìm người, có phải mấy người này hay không?

Đối với vị Hoàng đế thổ dân này, Nhiếp Vân cũng không có ý định hạ sát thủ, tùy ý khoát tay áo, ngón tay búng ra, vài bóng người xuất hiện ở trước mặt.

Chính là bọn người Nhữ Hạ vương tử.

- Vâng!

Hằng Cổ nhìn thoáng qua, liền vội vàng gật đầu.

- Đi tra đi, có tin tức lập tức bẩm báo!

Nhiếp Vân nói.

Tuy thực lực của hắn mạnh, ý thức có thể bao trùm toàn bộ thế giới, nhưng muốn tìm được mấy người Nhữ Hạ vương tử quá khó khăn. Dù sao trong một thế giới độc lập, có quá nhiều không gian ẩn nấp, bảo tàng mật thất, cho dù dùng hết lực lượng từng tấc từng tấc truy tìm, cũng khó mà tìm được, chớ nói chi là tùy ý tìm tòi.

Bọn người Nhữ Hạ vương tử hẳn là tiến vào loại địa phương này, nếu không, bằng vào lực lượng của Bắc Hư lão nhân, chỉ sợ sớm đã tìm được.

- Ta liền đi...

Có đám người Bắc Hư làm ví dụ, Hằng Cổ không dám vi phạm, lập tức đi ra ngoài.

Biết bọn người Nhữ Hạ vương tử trong khoảng thời gian ngắn không có nguy hiểm, Nhiếp Vân liền nhẹ nhàng thở ra, ngồi dưới đất tiếp tục tu luyện.

Một ngày sau, Hằng Cổ Hoàng đế vội vả đi đến.

- Tiền bối, đã có tin tức, có người ở Bắc Thần Hải gặp qua mấy người này!

- Bắc Thần Hải?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Cái thế giới cấp bảy này hắn cũng là lần đầu tiên đến, không biết Bắc Thần Hải ở nơi nào.

- Bắc Thần Hải ở cực bắc, là một hải dương hàn băng, là cấm địa ở nơi này, ngay cả ta cũng không cách nào xâm nhập...

Thấy sắc mặt của hắn không tốt, Hằng Cổ Hoàng đế vội vàng giải thích.

- Dẫn đường đi!

Nhiếp Vân khoát tay.

Mặc dù Hằng Cổ này ở trong mắt hắn không được tốt lắm, nhưng dù sao cũng là Thâu Thiên Tá Thọ, Nhữ Hạ vương tử cũng chưa chắc có thể chiến thắng, cường giả như vậy cũng không dám đi Bắc Thần Hải, nơi này khẳng định không đơn giản.

Nếu không, Bắc Hư lão nhân không có khả năng không tìm được.

- Dẫn đường?

Sắc mặt của Hằng Cổ Hoàng đế khó coi.

Bắc Thần Hải, hắn chỉ đi qua một lần, xém chút chết ở bên trong, sau đó mới không dám đi qua, bất quá bây giờ vị tiền bối này yêu cầu, không dám cự tuyệt, đành phải gật đầu, thân thể nhảy lên bay ra ngoài.

Ầm ầm!

Hắn thân là thế giới đệ nhất nhân, tốc độ cực nhanh, thời gian nháy mắt liền bay ra mấy vạn dặm.

- Tốc độ phi hành như vậy quá chậm, ngươi nói Bắc Thần Hải ở phương vị nào, ta mang ngươi qua!

Đang toàn lực phi hành, trước mắt bóng người lóe lên, thiếu niên xuất hiện ở trước mặt.

Nhìn thấy tốc độ của đối phương, Hằng Cổ giật nảy mình, kém chút từ không trung rơi xuống.

Thực lực của hắn có khả năng không bằng đối phương, nhưng hắn cực kỳ tự tin tốc độ của mình, toàn lực thi triển, ở thế giới cấp bảy này, không cần mười ngày liền có thể đi một vòng.

Chính vì vậy, nhìn thấy thực lực của Nhiếp Vân mạnh mẽ, mặc dù cảm thấy kém xa tít tắp, lại không tự ti.

Giờ phút này nhìn thấy tốc độ phi hành của đối phương, giờ mới hiểu được... Quả thực là ếch ngồi đáy giếng.

So sánh với đối phương, mình chậm như ốc sên.

- Bắc Thần Hải ở hướng bắc nơi này, ba trăm triệu bảy ngàn vạn dặm, là một hải dương hàn băng...

Hằng Cổ Hoàng đế vội nói.

- Ba trăm triệu bảy ngàn vạn dặm?

Theo lời hắn nói, Không Gian chi lực của thế giới nạp vật lan tràn.

Thế giới nạp vật là một thế giới cấp tám, so với thế giới này còn cường đại hơn, lực lượng lan tràn căn bản không bị ước thúc, khoảng cách lại xa cũng có thể tuỳ tiện đến.

- Ân, tìm được! Đi!

Không quá một cái hô hấp, trong thế giới nạp vật liền rõ ràng phản ứng ra vị trí của Bắc Thần Hải, giống người này miêu tả như đúc.

Nếu tìm được, Nhiếp Vân không nói thêm lời, trảo bả vai của Hằng Cổ Hoàng đế một cái, thân thể khẽ động, sau một khắc đã xuất hiện ở trên Bắc Thần Hải.

Thuấn di!

Vô luận bay qua như thế nào, cũng phải tốn thời gian, chỉ có thuấn di mới có thể nhanh nhất.

- ... hải dương hàn băng này nhiệt độ rất thấp, người bình thường... A!

Hằng Cổ đang tiếp tục giải thích Bắc Thần Hải, sửng sốt một cái, cảnh tượng trước mắt nương theo thiếu niên bắt lấy bờ vai của mình triệt để thay đổi, đã đi tới trên không Bắc Thần Hải.

- Đây là Bắc Thần Hải... ta, ta...

Hằng Cổ Hoàng đế chỉ cảm thấy đầu óc nổ tung, sắp điên rồi.

Mới vừa rồi còn không có rời Hoàng Thành, làm sao... nháy mắt liền đến nơi này? Không phải nằm mơ chứ...

Cái thế giới cấp bảy này chưa bao giờ sinh ra cường giả Đế cảnh, tự nhiên không có người biết sử dụng thuấn di.

Mặc dù Hằng Cổ Hoàng đế cường đại, trở thành thế giới đệ nhất nhân, cũng không biết thuấn di là cái gì, nên không có tâm lý chuẩn bị.

Mới vừa rồi còn ở trên Hoàng Thành, cách nơi này hơn ba trăm triệu dặm, thời gian nháy mắt liền đến... Cái này còn là tốc độ của Nhân loại sao?

Toàn thân Hằng Cổ run rẩy, lần nữa nhìn về phía ngươi trước mắt, đã không còn e ngại, mà là sợ hãi.

Không nói thực lực đối phương như thế nào, chỉ nói loại tốc độ này, cũng không phải hắn có thể chống lại.

- Người của ngươi thấy bọn hắn đi địa phương nào?

Không để ý tới khiếp sợ của hắn, Nhiếp Vân nhướng mày hỏi.

- Giống như đi bên kia...

Hằng Cổ vội vàng trả lời.

- Đi!

Nhiếp Vân bay nhanh, còn chưa tới mặt nước, thi triển thiên phú Tường Thủy sư, mặt biển lập tức sôi trào, xuất hiện một thông đạo to lớn.

Dọc theo thông đạo hai người thẳng tắp phi hành vào trong.

Nhìn thấy nước biển tách ra, Hằng Cổ cũng cảm thấy hơi choáng.

Từ khi gặp được thiếu niên này, hắn trải qua một chuyện so với một chuyện kinh khủng, một chuyện so với một chuyện không thể tưởng tượng nổi, trái tim sắp không chịu nổi.

Hắn đến Bắc Thần Hải, muốn đi vào biển, đầu tiên phải chuẩn bị Thần binh phòng ngự loại chí dương chí cương, sau đó thận trọng bơi vào, không dám vào quá sâu, sợ bị hàn băng đông cứng, mà người ta, trực tiếp để nước biển tách ra, thẳng tắp bay vào trong... Cả hai chênh lệch thực sự quá lớn.

Hoàn toàn không phải một cấp bậc.

Biết cùng thiếu niên trước mắt này là người của hai thế giới, hắn cũng không xoắn xuýt nói:

- Truyền thuyết Bắc Thần Hải, có một di tích cổ xưa, là chỗ Cổ Thần vẫn lạc, ta cũng bởi vì truyền thuyết này mới tới qua. Chỉ bất quá... không tìm được!

- Cổ Thần vẫn lạc?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Loại truyền thuyết này khắp nơi đều có.

------oOo------

Chương 3419: Tâm trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiện tại hắn coi như cường giả Thần cấp, bằng vào loại thực lực này, trước kia rất nhiều Cổ Thần cũng không phải đối thủ. Cái gọi là chỗ Cổ Thần vẫn lạc, cũng không có gì kỳ quái, chỉ sợ chỉ là một số người đồn bậy mà thôi.

Bất quá, nơi này chỉ sợ thật có một động thiên bí ẩn, nếu không, bằng vào Không Gian chi lực của thế giới nạp vật, không có khả năng tìm không được.

Dọc theo đường thủy một mực xuống dưới, phi hành mấy chục tức, Nhiếp Vân không còn ý khinh thường, sắc mặt dần dần ngưng trọng lên.

Mặc dù không có sử dụng thuấn di, nhưng bằng tốc độ phi hành của hắn. Một hô hấp mấy chục vạn dặm, trăm vạn dặm nhẹ nhõm có thể đạt tới, dọc theo mặt nước thẳng xuống dưới, liên tục phi hành mấy chục cái hô hấp, lại còn không có thấy đáy biển… Cái này có chút quá khoa trương đi!

Chẳng lẽ nước biển này sâu mấy chục triệu dặm?

Không có khả năng!

Coi như biển của Thần giới, cũng sẽ không sâu như thế.

- Không đúng, đây là trận pháp!

Đột nhiên Nhiếp Vân ngừng lại.

Trước mắt vẫn như cũ là nước biển, sau lưng cũng không biết đi

bao xa, xuất hiện loại tình huống này, khẳng định không phải nước biển cực sâu. Mà là... lâm vào trong trận pháp nào đó.

Hơn nữa trận pháp này cực kỳ cường đại, cho dù là hắn, lâm vào trong đó cũng không phát giác.

- Một thế giới cấp bảy... Tại sao có thể có người bố trí ra trận pháp mạnh mẽ như vậy?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

Thế giới cấp bảy, có thể đản sinh người mạnh nhất cũng chỉ như Hằng Cổ, loại thực lực này, hắn một ngón tay liền có thể bóp chết, làm sao lại bố trí ra trận pháp mạnh mẽ như vậy? Ngay cả hắn lâm vào trong đó, cũng không có phát giác?

- Chỉ sợ thế giới cấp bảy này không đơn giản!

Trong lòng Nhiếp Vân run lên.

Chỉ là thế giới cấp bảy phổ thông, một mình hắn liền có thể nhẹ nhõm luyện hóa, thậm chí phá hủy, thế giới trước mắt này, lại ẩn chứa trận pháp ngay cả hắn giờ phút này cũng không nhìn ra. Đủ để chứng minh thế giới này có vấn đề!

Chỉ sợ bọn người Nhữ Hạ vương tử chạy trốn tới nơi này, cũng không phải đi bậy, mà là đã sớm biết thế giới này đặc thù.

- Thế giới nạp vật dò xét!

Mặc dù cảm thấy kỳ quái, lại không khẩn trương.

Thế giới nạp vật tấn cấp đến cấp tám, kém Thần giới không xa, đã không có quá nhiều sự tình để hắn sợ hãi.

Không Gian chi lực của thế giới nạp vật nương theo ý chí của hắn lan tràn ra phía ngoài, trong chốc lát liền bao phủ toàn bộ Bắc Thần Hải ở bên trong.

Bắc Thần Hải cực kỳ bao la, chiếm diện tích chừng mấy trăm vạn

dặm, người tu luyện bình thường phi hành mấy chục ngày cũng chưa hẳn có thể tìm tới cuối cùng, nhưng ở trong mắt Nhiếp Vân không tính là gì.

- Quả nhiên có trận pháp!

Không Gian chi lực của thế giới nạp vật khác biệt linh hồn lực hay lực lượng bình thường, là một loại quy tắc không gian, trận pháp mạnh đi nữa cũng không ngăn cản được, rất nhanh để hắn nhìn ra trận pháp đặc thù.

Toàn bộ Bắc Thần Hải chính là một trận pháp to lớn.

Trận pháp này mang theo tác dụng mê huyễn, chỉ cần đi vào hải dương, tìm không thấy Sinh môn, rất dễ dàng lâm vào nước biển, vĩnh viễn không tìm được cuối cùng.

- Căn cứ đặc điểm của trận pháp, Sinh môn ở chỗ này... Không đúng, nếu như ở chỗ này, chỗ vị trí của ta, không chỉ là nước biển đơn giản như vậy...

Nhiếp Vân rất hiểu rõ trận pháp, bất quá, trận pháp trước mắt này lại hết sức cổ quái, nhìn cả buổi cũng không xác nhận được vị trí Sinh môn.

- Không được, như vậy không đúng...

- Đi bên này, sẽ chỉ lâm vào mê loạn sâu hơn...

Thời gian qua một lát, hắn liền hủy bỏ mấy chục phương án, toàn bộ đại trận ở trong não hải không ngừng xoay tròn, lại tìm không thấy cửa ra cùng vị trí chính xác.

- Không đúng... Đây không phải một huyễn trận, mà là... Tâm trận! Nếu như ta cứng rắn muốn tìm Sinh môn mà nói, tương đương với lâm vào trạng thái tâm ma, vĩnh viễn tìm không thấy đường ra!

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Vân đột nhiên giật mình, giống như hiểu cái gì.

Trận pháp Thần giới, chia làm rất nhiều loại, khốn trận, sát trận, huyễn trận... Còn có một loại trận pháp cực kỳ đáng sợ, gọi tâm trận!

Tâm trận, thoạt nhìn đơn giản, bên ngoài giống như sát trận, huyễn trận, khốn trận, nhưng thời điểm thực muốn tìm, sẽ nhiễu loạn tâm trí của con người, để cho người ta lâm vào trong phỏng đoán vĩnh viễn.

Loại trận pháp này không có Sinh môn duy nhất, hơn nữa, ở giữa Sinh môn Tử môn, hoàn toàn không có quy luật đáng nói, muốn tìm nhất định sẽ chỉ chắp vá lung tung, không hợp đạo lý.

Nếu như dựa theo phương thức bình thường phá giải trận pháp đến cân nhắc, rất dễ dàng lâm vào hỗn loạn, tìm không rõ phương hướng.

Thấy được loại trận pháp này, chỉ cần người có nghiên cứu với trận pháp, đều sẽ không rõ ràng, triệt để sụp đổ.

Có thể nói, loại trận pháp này, rất dễ dàng khốn nhập trận pháp đại sư ở trong đó, mà đối với người không biết trận pháp, thường thường có thể tìm được cửa ra.

Cho nên, dựa theo trận pháp cân nhắc, sẽ chỉ lâm vào trong đó, không cách nào tự kềm chế.

- Tâm trận... thật khiến người ta tâm lực tiều tụy!

Rõ ràng đây là trận pháp gì, Nhiếp Vân cười khổ lắc đầu.

Đi vào Thần giới, chỉ nghe nói qua loại trận pháp này, nằm mơ cũng không nghĩ đến tự mình gặp được, mà lại là loại hoàn cảnh này.

Nếu như hắn không thông trận pháp, còn dễ phá vỡ, nhưng biết trận pháp càng nhiều, ngược lại càng ngày càng do dự, không biết như thế nào cho phải.

- Xem ra chỉ có thể sử dụng tuyệt chiêu...

Mặc dù không biết làm sao tìm được đường ra, nhưng nếu xác định là tâm trận liền dễ làm, trong lòng của Nhiếp Vân hơi động, một chiếc giày con xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

- Tuyệt chiêu?

Trong lòng Hằng Cổ run lên.

Nhiếp Vân không có che giấu, hắn cũng nghe được, nghe được hai chữ “tuyệt chiêu”, vội vàng nhìn qua.

Trên đường đi thiếu niên cho hắn rung động thực sự quá lớn, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, lực lượng vô cùng vô tận, chính là thần thoại bất bại!

Đương nhiên, thấy được nhiều như vậy, hắn cũng biết chỉ là một phần nhỏ thực lực chân chính của đối phương, rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại, trước khi thi triển tuyệt chiêu, ai cũng không cách nào xác nhận!

Bây giờ có thể tận mắt nhìn đến loại cường giả này sử dụng tuyệt chiêu, thực sự là tam sinh hữu hạnh!

Hô!

Cổ tay khẽ đảo, một ký ức thủy tinh xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Hắn không chỉ muốn nhìn đối phương thi triển tuyệt chiêu như thế nào, còn quyết định ghi chép lại, về sau lúc tu luyện hảo hảo quan sát, kỳ vọng từ đó đạt được cảm ngộ, để thực lực tiến thêm một bước!

------oOo------

Chương 3420: Để Hằng Cổ hỏng mất

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hằng Cổ đứng ở cách đó không xa trận địa sẵn sàng đón quân địch, hai mắt không dám nháy một cái, sợ bỏ qua bất kỳ một chi tiết nào.

Thời khắc này Nhiếp Vân động.

Không biết từ nơi nào lấy ra một chiếc giày, ném lên không trung.

Lạch cạch!

Giày rơi xuống, vị trí mũi giày chỉ một phương hướng.

- Tốt, là cái phương hướng này!

Thấy rõ ràng vị trí mũi giày chỉ, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, rất phách lối nói.

- Phương hướng? Tiền bối…

Hằng Cổ ở một bên đang ở ghi chép, thấy thiếu niên cứ như vậy xác định phương hướng, dùng sức dụi dụi con mắt, hoài nghi mình có phải nhìn lầm rồi hay không.

Cái giày này giống như rất phổ thông, không phải là pháp bảo gì a, làm sao tùy tiện ném lên một chút liền xác định được phương hướng?

Không phải mới vừa rồi tìm thời gian thật dài cũng không tìm được sao?

- Ân? Thế nào?

Thấy hắn mê hoặc, Nhiếp Vân nhìn lại.

- Tiền bối ngài làm sao ném giày lên, liền xác định được phương hướng, này chẳng lẽ liên lụy Đại Đạo gì sao?

Do dự một lát, Hằng Cổ nhịn không được hỏi.

Không hỏi thực sự nhịn không được, đối phương dùng là tuyệt

chiêu, không hỏi rõ ràng, sớm muộn gì cũng sẽ thành tâm ma, không cách nào tiến bộ.

- Đại Đạo?

Nhiếp Vân sững sờ, nháy con mắt, lập tức hiểu ý hắn, nhịn không được cười lên:

- Liên lụy Đại Đạo cọng lông, đây là tâm trận, ta tìm không thấy phương hướng, chỉ có thể ném giày tìm đường.

- Ném giày?

Hằng Cổ cẩn thận suy tư sự tích ném giày như thế nào, hy vọng có thể tìm được mục đích làm như vậy.

- Tâm trận là một loại tâm ma đại trận, nhằm vào bản thân người tu luyện, vô luận ngươi nghĩ như thế nào, phá như thế nào, khẳng định cũng sẽ sai, nếu như vậy, còn không bằng không nghĩ, tùy tiện ném giày, tâm linh không minh, như vậy có lẽ còn có thể tìm được đáp án!

Nhiếp Vân giải thích nói.

- Cái này… Khụ khụ khụ!

Hằng Cổ bị sặc nước đến mấy lần.

Này cũng được?

Đây chính là tâm trận a, trận pháp người người sợ hãi, ném giày là được rồi, ngươi không đùa chứ!

Tuyệt chiêu, cái này con mẹ nó là tuyệt chiêu gì chứ?

- Được rồi, dựa theo phương hướng này đi thôi!

Không để ý tới hắn khiếp sợ, Nhiếp Vân đưa tay nắm giày lên, dọc theo phương hướng mũi giày bay tới đằng trước, bay mấy chục vạn dặm, lần nữa ném giày ra ngoài.

Ném giày phá trận, thoạt nhìn vô cùng hoang đường, trên thực tế Thần giới thực sự có người làm như vậy phá được tâm trận.

Tâm trận, tâm ma trận, chỉ cần quan sát thì sẽ sinh ra tâm ma, chỉ cần tâm ma tồn tại, liền vĩnh viễn ra không được, chính vì vậy trận pháp này mới đáng sợ như thế!

Ném giày, bên ngoài nhìn hoang đường đến cực điểm, lại làm cho người không cần suy tư, không cần quan sát trận pháp, ngay cả nhìn cũng không nhìn, đương nhiên sẽ không sinh ra tâm ma, cái gọi là tâm trận, cũng không có bất kỳ tác dụng nào, tự nhiên sụp đổ.

Hằng Cổ cũng không biết loại tình huống này, da mặt co giật đi thec sau lưng thiếu niên, nhìn hắn không ngừng ném giày.

Sau khi ném vài chục lần, nước biển đột nhiên lắc lư, mặt đất kiên cố xuất hiện ở trước mắt.

Đáy biển, đến rồi!

- Như vậy cũng được?

Nhìn thấy thực được như nguyện đến đáy biển, Hằng Cổ dùng sức xoa xoa con mắt, sợ nhìn lầm rồi.

Vừa rồi nhìn thấy ném giày, còn tưởng rằng là thiếu niên không có biện pháp, làm lung tung, nằm mơ cũng không nghĩ đến trận pháp lợi hại như thế, dựa vào ném giày liền tìm được đường ra, thuận lợi đi ra.

Chẳng lẽ này thực sự là tuyệt chiêu!

- Xem ra sau này gặp được sự tình khó làm, ta cũng phải ném giày!

Trong lòng Hằng Cổ âm thầm quyết định.

Cái tuyệt chiêu này lợi hại như thế, hắn đã cân nhắc, về sau vạn nhất gặp được quốc gia đại sự khó giải quyết, có phải cũng nên thử

một chút hay không, ân, rất khả thi, ở trong hoàng cung nên chuẩn bị thêm vài đôi.

- Đến đáy biển!

Không biết suy nghĩ trong lòng hắn, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra.

Dựa vào ném giày có thể phá trận, cũng không nói tâm trận không cường đại, mà là tâm trận này chỉ là cấp thấp nhất.

Một khi gặp được tâm trận cao cấp, đừng nói ném giày, coi như ném dưa leo cũng vô dụng.

Trong lịch sử cường giả bị tâm trận khốn chết nhiều vô số kể, mặc dù Nhiếp Vân tự nhận là thực lực cường đại, cũng không dám tùy tiện khiêu chiến loại trận pháp quỷ dị này.

Trừ khi đối với Tâm Ma Đại Đạo có hiểu rõ cực sâu, tinh thông tâm ma, nếu không lâm vào trong đó, chỉ có một con đường chết.

Nhẹ nhàng thở ra, Nhiếp Vân nhìn lại chung quanh.

Đáy biển trước mắt bình tĩnh không lay động, như lục địa hoàn toàn yên tĩnh, không có chỗ đặc thù gì, chỉ là có chút hàn khí bức người.

Thấy Hằng Cổ không ngừng run rẩy, Nhiếp Vân duỗi ngón tay, đưa qua một dòng khí nóng rực, lúc này mới để hắn có chuyển biến tốt đẹp.

- Có thể bố trí trận pháp lợi hại như thế, đáy biển này tất nhiên ẩn giấu thứ rất lợi hại, chỉ là đáy biển bát ngát như thế, làm sao tìm kiếm?

Nhiếp Vân cũng không sốt ruột hành động, mà trầm tư.

Có thể ở trong nước biển bố trí tâm trận để cho người ta thần không biết quỷ không hay, nói rõ đáy biển tất nhiên ẩn giấu thứ rất lợi hại, chỉ là đáy biển bao la, không biết phương hướng, chỉ bằng vào tìm kiếm không có mục đích, không biết muốn tìm tới năm nào tháng nào.

Đang trầm tư, Nhiếp Vân chỉ thấy Hằng Cổ ở một bên, một mặt nghiêm túc nhìn qua:

- Tiền bối, ta có biện pháp tìm được!

- Ngươi có thể tìm?

Nhiếp Vân cũng vô kế khả thi, đối phương có thể tìm được, để hắn hiếu kỳ không thôi.

- Ân!

Hằng Cổ gật đầu, cởi giày dưới chân ra, đưa tay quăng lên, thấy rõ ràng phương hướng của mũi giày, chỉ về phía trước:

- Đi thẳng cái phương hướng này, chắc chắn sẽ không có vấn đề.

Nhiếp Vân:

- …

Bất đắc dĩ lắc đầu, Nhiếp Vân cuối cùng không có lựa chọn phương pháp cccHằng Cổ.

Vừa rồi vì bài trừ tâm trận, rơi vào đường cùng mới ném giày, hiện tại không có trận pháp, ném giày có tác dụng chó gì!

Tinh thần khẽ động, lấy Tầm Hướng Châm ra, ý niệm suy tư Nhữ Hạ vương tử.

Hô!

Tầm Hướng Châm nhẹ nhàng xoay chuyển.

- Cư nhiên hữu dụng!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Trước đó Tầm Hướng Châm tìm không thấy tung tích đám người

Nhữ Hạ vương tử, không nghĩ tới đến đáy biển lại có thể sử dụng.

Xem ra trước đó ngăn cách Tầm Hướng Châm tìm kiếm cũng không phải không gian đặc thù, mà là tâm trận.

- Đi!

Tìm được phương hướng, Nhiếp Vân không do dự, theo phương hướng Tầm Hướng Châm chỉ bay đi.

Hai người một trước một sau bay đại khái nửa canh giờ, trước mắt một cổ thành chậm rãi xuất hiện.

------oOo------

Chương 3421: Hàn Băng Đại Đế

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cổ thành khổng lồ, mang theo khí tức thời gian phong hóa, trên tường thành nham thạch đều mọc đầy tảo biển, vừa nhìn liền biết niên đại rất lâu.

- Tại sao nơi này có thể có một thành thị? Bắc Thần Hải đã tồn tại mấy trăm triệu năm, chưa từng nghe nói qua có thành thị a!

Nhìn thấy cổ thành, Nhiếp Vân còn có thể bảo trì tâm tính, nhưng Hằng Cổ lại ngây tại chỗ, không thể tin được.

Hắn ở thế giới cấp bảy này không biết sống bao nhiêu năm, Bắc Thần Hải theo hắn biết thì có mấy trăm triệu năm lịch sử, chưa từng nghe nói qua còn có thành thị như vậy.

Chưa từng nghe qua, há không cho thấy, tòa thành thị này đã tồn tại ở dưới đáy biển mấy trăm triệu năm?

- Tòa thành thị này tồn tại không chỉ mấy trăm triệu năm, mà là ức vạn năm...

Nhiếp Vân nhìn một hồi, chậm rãi nói.

Cái thành phố này cho hắn một loại khí tức cổ xưa mênh mông, loại khí tức này giống như ban đầu ở Viêm Hoàng điện, không cần đoán, ít nhất là đồ vật thời kỳ Thượng Cổ.

- Ân? Có người!

Đang muốn tiến vào cổ thành, đột nhiên Nhiếp Vân nhướng mày.

Bên trong thành cổ hắn cảm nhận được khí tức sinh mệnh.

Không Gian chi lực của thế giới nạp vật lan ra, lan tràn xa xa.

- Là Nhữ Hạ vương tử!

Một lát sau, trên mặt Nhiếp Vân sinh ra ý mừng.

Mới vừa rồi cảm nhận được khí tức sinh mệnh, không phải người khác, chính là bọn người Nhữ Hạ vương tử, Diệp Đào.

- Bất quá, Trinh Tường vương tử kia giống như cũng ở đây, vừa vặn bớt việc!

Nhìn thấy Nhữ Hạ vương tử, Nhiếp Vân cũng nhìn thấy mấy vị khác, người cầm đầu hắn còn nhận biết, chính là trước đó ở hoàng cung cùng Duyên Hoắc Vương tử khiêu khích hắn… Trinh Tường vương tử.

Bên người gia hỏa này đang đứng một Khôi Lỗi, mặc dù Khôi Lỗi chỉ là Hoàng cảnh viên mãn, nhưng lại có khí tức bén nhọn để cho người ta kinh sợ, áp chế Nhữ Hạ vương tử không cách nào phản kháng.

Xem ra mặc dù Khôi Lỗi này không có đạt tới Thâu Thiên Tá Thọ, cũng chênh lệch không xa.

- Đi!

Thấy tình cảnh của đám người Nhữ Hạ vương tử không tốt, Nhiếp

Vân không chút do dự, kéo Hằng Cổ một phát, nhanh chóng bay tới đằng trước.

Tòa thành cổ này mang theo một loại lực lượng đặc thù, cho dù là hắn, cũng không dám tùy tiện thuấn di.

Trước quảng trường của cổ thành.

Nhữ Hạ vương tử mặt mũi tràn đầy lo lắng.

Hắn đường đường Hoàng cảnh viên mãn giới vực nhất phẩm, thủ đoạn ra hết lại không đánh qua một Khôi Lỗi cùng cấp, nói ra tuyệt đối không ai tin tưởng!

Nhưng sự thật chính là như thế!

Không phải thực lực của hắn không đủ, mà là một mực bị đuổi giết sớm đã bị trọng thương, trọng yếu nhất là, nơi này là đáy biển của Bắc Thần Hải, còn phải phân ra một phần lực lượng ngăn cản rét lạnh bốn phía, nếu không không cần đối phương công kích, cũng đã sớm biến thành khối băng.

Để hắn kỳ quái chính là, hắn cần hao phí lực lượng ngăn cản rét lạnh mới có thể ở chỗ này, đám người Trinh Tường vương tử lại không thèm quan tâm, giống như rét lạnh bốn phía đối với bọn hắn không có ảnh hưởng chút nào.

- Ha ha, Nhữ Hạ, đừng vùng vẫy nữa, Khôi Lỗi này sử dụng Âm Linh Hàn Thiết luyện chế, hàn khí xung quanh đối với nó vô dụng, về phần chúng ta... trước khi đến sớm đã phục dụng Chí Dương Đan! Đây chính là đan dược do Ngô Hoàng Tôn giả tự mình luyện chế! Chỉ là rét lạnh căn bản không ảnh hưởng tới!

Tựa hồ nhìn ra hắn nghi hoặc, Trinh Tường vương tử cuồng tiếu một tiếng, trong mắt mang theo hương vị hài hước.

- Ngô Hoàng Tôn giả?

Nghe danh hiệu Đại Đế này, Nhữ Hạ vương tử quay đầu nhìn về phía một thanh niên trong đám người:

- Ngô Thanh, là ngươi cho Chí Dương Đan? Ngươi đã sớm biết nơi này?

Ngô Thanh, hậu nhân của Ngô Hoàng tôn giả, thực lực không kém hắn nhiều, cũng là Hoàng cảnh viên mãn, rất được Ngô Hoàng Tôn giả sủng ái, là đệ tử kiệt xuất nhất của Ngô Hoàng nhất mạch.

Nếu như những người này, ai có thể lấy ra đan dược trân quý như vậy, tất nhiên là hắn.

- Là ta cho Chí Dương Đan!

Nghe được tra hỏi, Ngô Thanh cũng không phủ nhận, mà nở nụ cười, thoạt nhìn có chút tùy tiện:

- Nơi này ta cũng không biết, bất quá, trước khi đến lão tổ từng nói qua, Vạn Giới Động Thiên trên thực tế là một bộ phận của thượng cổ chiến trường, thời kỳ Thượng Cổ Hàn Băng Đại Đế từng chết ở đây, chỉ cần tìm được một hải dương cực hàn, có lẽ có thể tìm tới bảo tàng của Hàn Băng Đại Đế! Tộc nhân chúng ta hao tốn vô số năm cũng không tìm được... Không nghĩ tới để ngươi đánh bậy đánh bạ xông tới, thật đúng là trời cũng giúp ta!

- Hàn Băng Đại Đế?

Nhữ Hạ vương tử hiển nhiên không biết Bắc Thần Hải còn có bí sử như thế, nhịn không được sững sờ.

Sở dĩ hắn vọt tới thế giới cấp bảy này, đích thật là bị người đuổi tuyệt lộ, nằm mơ cũng không nghĩ đến, lại là nơi một vị Đại Đế vẫn lạc.

- Thượng cổ Đế Vẫn Hạo Kiếp, vô số Đại Đế vẫn lạc! Về sau chín đại thế lực hình thành, chia cắt Đế Vẫn chiến trường thành chín khối, sáng tạo ra chín cái Vạn Giới Động Thiên, mặc dù cái này là một cái trong số đó, nhưng cũng có di cốt cùng bảo tàng của Đại Đế! Chính vì vậy, Cửu Đế mới để cho hậu nhân tới nơi này thí luyện, trên thực tế chính là kỳ vọng đệ tử có thể tìm được loại bảo tàng này, nhất phi trùng thiên, trùng kích cảnh giới cao hơn! Đáng

tiếc vô số năm qua, một mực không ai thành công, cũng không nghe nói có người tìm được qua, ngươi chạy lung tung cũng có thể tìm tới, thật là đại khí vận!

Ngô Thanh cười hắc hắc nói:

- Bất quá, khí vận lớn hơn nữa cũng chỉ có thể làm giá y cho ta! Yên tâm đi, chúng ta sẽ chém giết ngươi rất nhanh, muốn trách, chỉ có thể trách ngươi lựa chọn sai con đường!

- Thì ra là thế!

Nhữ Hạ vương tử giờ mới hiểu được.

Vạn Giới Động Thiên, cho tới nay hắn đều tưởng rằng chư vị Đại Đế sưu tập vô số tiểu thế giới hội tụ thành, hiện tại xem ra, cũng không đơn giản như vậy.

Những bí mật này liên lụy đến Đại Đế, coi như hắn thân là Vương tử cũng không biết, Ngô Thanh này có thể biết được, chỉ sợ cũng là Ngô Hoàng Tôn giả nói cho hắn.

- Được rồi, đừng nói nhảm, mau mau chém giết hắn, chúng ta lại nghĩ biện pháp tìm bảo tàng của Hàn Băng Đại Đế!

Trinh Tường vương tử khẽ nói.

Nghe được mệnh lệnh của hắn, Khôi Lỗi đang chiến đấu với Nhữ Hạ vương tử, lực công kích tăng nhanh, trong nháy mắt lực lượng tung hoành, bản thân Nhữ Hạ vốn là nỏ mạnh hết đà, giờ phút này bị luân phiên áp chế, không thể kiên trì được nữa, bị Khôi Lỗi đá trúng ngực, cuồng phun máu tươi, bay rớt ra ngoài.

- Nhữ Hạ vương tử...

Thực lực của Diệp Đào, Vân Nhu không cao, lại bị đệ tử khác kiềm chế, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn thụ thương.

------oOo------

Chương 3422: Chém giết Trinh Tường vương tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thời gian không dài, hai người cũng bị đả thương.

Thời gian qua một lát, ba người đồng thời bị bắt giữ tới trước mặt bọn người Trinh Tường vương tử.

- Nhữ Hạ, những năm này ngươi được thế, không ít tìm phiền phức cho ta, có phải nằm mơ cũng không nghĩ đến sẽ có hôm nay hay không!

Nhìn Nhữ Hạ vương tử trọng thương, Trinh Tường vương tử cười ha ha, càn rỡ không nói ra được.

Cùng là Vương tử, hắn một mực bị đối phương áp chế, hôm nay nhìn thấy đối phương quỳ ở trước mặt mình, trạng thái như chó chết, lòng tràn đầy sảng khoái.

- Các ngươi giết ta thì có ích lợi gì? Bảo vật của Đại Đế, người có đức thì được, các ngươi loại phẩm hạnh này, coi như đi vào, cũng không xứng đạt được!

Nhìn thấy đối phương tràn đầy đắc ý, Nhữ Hạ vương tử khẽ nói.

- Người có đức? Hắc hắc, nói cho ngươi biết, chúng ta chính là người có đức, bảo vật của Hàn Băng Đại Đế, chúng ta chắc chắn sẽ có được!

Trinh Tường vương tử lạnh lùng hừ một cái, khoát tay áo:

- Giết bọn hắn cho ta!

- Vâng!

Mấy người áp chế ở bên cạnh Nhữ Hạ vương tử cùng Diệp Đào, giơ trường kiếm lên.

- Không nghĩ tới sẽ chết ở chỗ này!

Nhìn thấy trường kiếm rơi xuống, bọn người Nhữ Hạ vương tử lắc đầu.

Vạn Giới Động Thiên thí luyện cực kỳ nguy hiểm, bọn hắn cũng đã sớm làm xong chuẩn bị tử vong, chỉ là không nghĩ tới sẽ chết ở trong tay Trinh Tường vương tử.

Hô!

Ngay thời điểm bọn người Nhữ Hạ vương tử cho rằng hẳn phải chết không nghi ngờ, mấy người tay cầm trường kiếm chuẩn bị động thủ giống như bị thi triển định thân pháp, định tại nguyên chỗ, ngay sau đó con ngươi đồng thời co rụt lại, cũng không kịp kêu thảm, nổ thành bột phấn.

- Ai?

Trinh Tường vương tử lông tơ dựng đứng.

Những người vừa mới nổ tung kia, đều là truyền nhân Cửu Đế, từng cái thực lực không yếu hơn hắn, thực lực mạnh mẽ như vậy, một câu cũng không nói ra, trực tiếp nổ nát vụn, chuyện gì xảy ra?

- Ha ha, Trinh Tường vương tử, chúng ta lại gặp mặt!

Sưu!

Hai thân ảnh xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Thái tử điện hạ...

Thấy rõ ràng bộ dáng bóng người, bọn người Nhữ Hạ vương tử mừng rỡ.

Vốn cho rằng không có khả năng còn sống, nằm mơ đều không nghĩ đến thời khắc mấu chốt, Thái tử điện hạ xuất hiện.

Bất quá, tiếu dung ở trên mặt chỉ kéo dài một cái chớp mắt, đột

nhiên nghĩ tới sự tình gì, Diệp Đào vội vàng hô:

- Điện hạ đi mau, mục đích của bọn hắn chính là ngươi... Ngươi tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì...

Những người này muốn giết cũng không chỉ bọn hắn, mục đích chính yếu nhất là vị thiếu niên trước mắt này.

Một đường chạy trốn, trên thực tế chính là sợ Nhiếp Vân từ Phần Thiên khu đi ra đụng vào đối phương, vốn cho rằng chạy trốn tới nơi này, coi như bọn hắn xảy ra chuyện, Thái tử điện hạ cũng an toàn, nằm mơ cũng không nghĩ đến, đúng lúc này... Thái tử điện hạ lại xuất hiện!

- Ngươi không phải đối thủ của bọn họ, mau mau rời đi! Bọn người Duyên Hoắc Vương tử có cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh đi theo, liền ở phụ cận, nếu ngươi không đi liền không còn kịp rồi...

Nhữ Hạ vương tử cũng vội vàng nói.

Mặc dù thực lực của Nhiếp Vân rất mạnh, nhưng tiếp xúc với hắn lâu, Nhữ Hạ vương tử vẫn biết một chút, trước mắt bọn người Trinh Tường vương tử có lẽ không đáng để lo, nhưng bên người Duyên Hoắc Vương tử có Thâu Thiên Tá Thọ, thực sự không thể không cảnh giác.

Một khi bị cường giả thực lực này tìm tới, muốn chạy trốn cũng khó khăn!

Dựa theo bản tính của Duyên Hoắc, Trinh Tường, có thể nào tuỳ tiện buông tha!

- Yên tâm đi, không có việc gì!

Thấy mấy người bọn họ không để ý bản thân an nguy, còn nghĩ cho mình, trong lòng của Nhiếp Vân có chút cảm động, bàn tay vồ giữa không trung, Thần Nông Bách Thảo Kinh lơ lửng ra, bao phủ bọn người Nhữ Hạ vương tử ở bên trong.

Xì xì xì!

Bọn người Diệp Đào, Nhữ Hạ vương tử bị tổn thương, ở dưới Thần Nông Bách Thảo Kinh chiếu rọi, mắt trần có thể thấy khôi phục, mấy tức liền hoàn hảo như lúc ban đầu.

- Nhiếp Vân! Đến rất đúng lúc, đang rầu giết bọn hắn xong đi nơi nào tìm ngươi, không nghĩ ngươi tự mình tới! Còn tưởng rằng ngươi sẽ một mực giống như rùa đen rút đầu trốn ở đâu đó chứ!

Một bên Trinh Tường vương tử đầu tiên là sững sờ, thấy rõ ràng là Nhiếp Vân, liền cười điên cuồng.

Mục đích bọn hắn tới nơi này đúng là vì truy sát Nhiếp Vân, gia hỏa này né tránh thời gian dài như vậy rốt cục lộ diện, liền cực kỳ mừng rỡ.

- Trốn?

Nhiếp Vân lạnh lùng nhìn về phía đối phương:

- Đối phó các ngươi, ta còn cần trốn tránh!

- Thật sao? Ta xem ngươi có thể mạnh miệng tới khi nào!

Trinh Tường vương tử cười lạnh, trong tay xuất hiện một ngọc bài, bỗng nhiên bóp nát.

Ông!

Một đạo quang mang từ ngọc bài vọt ra ngoài,, biến mất ở chỗ sâu trong hải dương.

Nhìn thấy động tác của hắn, Nhiếp Vân cũng không ngăn cản, mà nhẹ nhàng cười một tiếng, tiến về phía trước một bước:

- Đưa tin cho Duyên Hoắc Vương tử? Bất quá... Chỉ sợ ngươi sẽ thất vọng. Bởi vì... Hắn đã bị ta giết!

- Ngươi giết hắn? Ha ha, ngươi cho rằng ta sẽ tin tưởng? Bắc Hư đại nhân bên người Duyên Hoắc Vương tử, sớm đã đạt tới Thâu

Thiên Tá Thọ cảnh, chỉ bằng ngươi? Một Vương cảnh viên mãn? Nói đùa cái gì chứ!

Nghe nói như thế, Trinh Tường vương tử còn tưởng rằng Nhiếp Vân khoác lác, lập tức nở nụ cười, sắc mặt dữ tợn.

Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, người mạnh nhất dưới Thiên Đạo, Hoàng cảnh viên mãn ở bên cạnh cũng giống như hài đồng, không có năng lực phản kháng chút nào, hắn một Vương cảnh nho nhỏ, thế mà cũng dám nói như vậy... Thực sự là buồn cười!

- Bắc Hư đại nhân? Ngươi nói lão đầu kia... Không có ý tứ, cũng bị ta giết!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Ngươi giết Bắc Hư đại nhân?

Trinh Tường vương tử sững sờ, vừa định tiếp tục phản bác, lập tức ý thức được không thích hợp.

Vừa rồi hắn dùng ngọc phù đưa tin, chỉ cần đối phương tiếp được, sẽ lập tức đưa tin tới, hiện tại không có động tĩnh, chẳng lẽ thật bị hắn giết rồi?

- Không có khả năng! Bắc Hư đại nhân, cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, nơi này không có Thiên Đạo áp chế, có thể thi triển ra toàn bộ lực lượng, ngươi một Vương cảnh làm sao có thể giết?

Mặc dù kỳ quái, nhưng Trinh Tường vương tử vẫn chưa tin.

Thực lực của Bắc Hư đại nhân, hắn thấy tận mắt, như nước sông cuồn cuộn, lực lượng vô cùng vô tận, làm sao có thể bị đối phương chém giết?

- Ngươi sẽ lập tức nhìn thấy hắn, đến lúc đó liền tin tưởng!

Nhiếp Vân lười nói nhảm với đối phương, thân thể nhoáng một cái, đi vào trước mặt Trinh Tường vương tử, ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái.

Bành!

Cái sau ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, lập tức té bay ra ngoài, lưng đâm vào một bức tường, dòng nước khuấy động, Trinh Tường vương tử há miệng cuồng phun máu tươi.

------oOo------

Chương 3423: Diệp Đào đám người chấn kinh (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thực lực của ngươi...

Cho tới giờ khắc này, Trinh Tường vương tử rốt cục tin tưởng, cũng cảm thấy sợ hãi.

Đối phương điểm một ngón tay, hắn lại không có năng lực phản kháng chút nào, đây là cái thực lực gì?

- Ngươi... trốn!

Một bên bọn người Ngô Thanh nhìn thấy Trinh Tường vương tử ngay cả một chiêu cũng không ngăn trở đã bị đánh treo trên tường, tựa như một bức hoạ, dọa đến xém chút tiểu trong quần.

Thực lực của bọn hắn không kém Trinh Tường vương tử nhiều, cái sau ngay cả một chỉ của Nhiếp Vân cũng không ngăn được, bọn hắn khẳng định cũng ngăn không được!

Lúc này không dám nói nhảm, xoay người bỏ chạy.

- Muốn đi? Lúc này lại đi, hơi trễ a!

Ánh mắt của Nhiếp Vân lạnh lẽo, năm ngón tay bắt tới.

Ầm ầm!

Ngô Thanh, Khôi Lỗi, tất cả mọi người mới vừa rồi còn vô cùng phách lối kia, giống như đụng phải một miếng sắt to lớn, trực tiếp rơi xuống, ném ra từng cái hố to.

- Muốn trách thì trách ngươi theo sai chủ tử, đắc tội người không nên đắc tội!

Một chiêu vỗ xuống tất cả mọi người, Nhiếp Vân cũng lười nói nhảm với bọn hắn, ngón tay lần nữa bắn ra.

Hừng hực!

Trong chớp mắt, mấy người đồng thời bị ngọn lửa bao phủ.

- Không...

Trong mắt bọn người Ngô Thanh, Trinh Tường vương tử tràn đầy hoảng sợ, phát ra la lên thảm thiết, bất quá, giờ phút này đã chậm, thanh âm còn không có dập dờn ra ngoài, liền bị hỏa diễm chôn vùi.

Hỏa diễm này vô cùng quỷ dị, mặc dù đang ở chỗ sâu trong hải dương, vẫn như cũ cháy hừng hực, thời gian qua một lát, bọn người Trinh Tường vương tử biến thành một đoàn tro tàn, mấy cái Nạp Vật Giới chỉ rơi trên mặt đất.

Phần phật!

Nhiếp Vân thu hồi Nạp Vật Giới chỉ.

Những người này địa vị không thấp, đến đây thí luyện, khẳng định mang theo không ít bảo vật, những đồ tốt này, đương nhiên không thể không công ném đi.

- Cái này...

Nhìn thấy bọn người Ngô Thanh, Trinh Tường vương tử đã hóa thành tro tàn, Diệp Đào, Nhữ Hạ vương tử nháy con mắt, sắp điên rồi.

Tiện tay diệt đi nhiều cường giả như vậy, giống như đập con ruồi...

Đây là thực lực gì?

- Điện hạ, chẳng lẽ ngươi đã đạt tới... Thâu Thiên Tá Thọ cảnh?

Nuốt nước miếng một cái, Nhữ Hạ vương tử nhịn không được hỏi.

Có thể một chiêu chụp chết nhiều cao thủ như vậy, để bọn hắn trốn cũng trốn không thoát, chỉ có một cái khả năng... Thái tử điện hạ đạt tới loại cảnh giới đó!

- Thâu Thiên Tá Thọ?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Nói thật, cảnh giới của hắn bây giờ, cách Thâu Thiên Tá Thọ còn kém xa lắm, bất quá, muốn nói sức chiến đấu, thực còn không kém nhiều, nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn nói:

- Ngươi có thể cho rằng như thế, dù sao thực lực bây giờ của ta, cùng Thâu Thiên Tá Thọ cũng không kém nhiều!

- Không kém nhiều...

Nhữ Hạ vương tử cùng Diệp Đào liếc mắt nhìn nhau, tràn đầy rung động.

Nhất là Diệp Đào, dọa đến trái tim sắp nhảy ra.

Nhữ Hạ có thể không biết tiến trình thực lực của thiếu niên này, nhưng hắn biết nhất thanh nhị sở, nửa năm trước thời điểm vừa tới Vân Châu thành, thực lực ngay cả hắn cũng không bằng, mà bây giờ... Thâu Thiên Tá Thọ cảnh!

Thần giới truyền thừa ức vạn năm, loại cường giả thực lực này, lại có bao nhiêu?

Gia hỏa này đến cùng tu luyện thế nào?

- Thế nhưng mà... Ta xem thực lực của ngươi vẫn là Vương cảnh viên mãn a!

Vân Nhu hỏi lên kỳ quái trong lòng.

Thực lực của thiếu niên trước mắt mạnh như vậy, nhưng nhìn tu vi, chỉ là Vương cảnh viên mãn, không quá lợi hại a.

- Thực lực của ta xác thực chỉ là Vương cảnh viên mãn, về phần vì sao có được sức chiến đấu của cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh... Tình huống có chút đặc thù, một lời khó nói hết!

Nhiếp Vân nói.

- Vương cảnh viên mãn có được sức chiến đấu của cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh...

Bọn người Diệp Đào điên rồi.

Thiên tài có thể vượt cấp khiêu chiến, đây là sự thật người người đều biết, nhưng người khác vượt một hai cấp thì cũng thôi đi, vị này vượt qua bao nhiêu cấp?

Hoàng cảnh sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong, viên mãn, Thâu Thiên Tá Thọ...

Ròng rã sáu cấp bậc!

Trong đó còn có hai đại cấp, Hoàng cảnh, Thâu Thiên Tá Thọ...

Loại chênh lệch to lớn này, có thể so với trên trời dưới đất cũng không quá phận, ở trên người hắn thế mà không tồn tại... Đến cùng chuyện gì xảy ra?

- Chẳng lẽ...

Nhữ Hạ vương tử nghĩ tới điều gì, con ngươi co rụt lại:

- Chẳng lẽ, Điện hạ dự định cô đọng giới vực hoàn mỹ?

Giới vực hoàn mỹ, tồn tại ở trong truyền thuyết, chỉ là thời kỳ Thượng Cổ rất nhiều Đại Đế nói lên một ý nghĩ.

Nhữ Hạ vương tử thông học cổ kim, cũng đã được nghe nói, chỉ bất quá biết từ thượng cổ đến bây giờ vô số thiên tài đều không thành công, nên không có để ở trong lòng, cho rằng chỉ là một ý nghĩ, căn bản không khả năng thực hiện.

Bất quá, nghe người thiếu niên trước mắt này bằng vào Vương cảnh viên mãn, liền có thể chiến thắng Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, mới bất chợt nhớ tới.

Trừ loại tình huống nghịch thiên này... thì không còn khả năng khác nữa!

- Có dự định này, bất quá... còn kém một chút!

Nhiếp Vân cũng không phủ nhận, nhẹ gật đầu.

Thế giới nạp vật tấn thăng đến cấp tám, thực lực của hắn đã không kém gì Thâu Thiên Tá Thọ, ngưng tụ giới vực hoàn mỹ cũng không phải việc không thể lộ ra ngoài, lại nói mấy người trước mắt có thể tin tưởng, không có gì có thể phủ nhận.

- Có dự định này...

Con ngươi của Nhữ Hạ vương tử lần nữa rụt, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

- Giới vực hoàn mỹ? Đây là giới vực gì? Ta làm sao chưa nghe nói qua?

Nghe được đối thoại của hai người, Diệp Đào cùng Vân Nhu nhịn không được nhìn qua.

Hắn nghe qua nhất phẩm, nhị phẩm, tam phẩm, chưa từng nghe qua còn có hoàn mỹ.

- Giới vực dung hợp ngươi hẳn biết chứ!

Thấy bọn họ không hiểu, Nhữ Hạ vương tử hỏi.

- Ân! Chính là lĩnh ngộ hai loại Đại Đạo, hoặc nhiều loại Đại Đạo dung hợp lại cùng nhau! Nghe nói Thần giới đệ nhất Hiên Viên Đại Đế, chính là sáu loại Đại Đạo dung hợp!

Diệp Đào nói.

- Tuy Đại Đạo dung hợp thực lực mạnh, nhưng rất khó thành công, không nói cái khác, chỉ nói Hiên Viên Đại Đế, thời điểm Đế Vẫn hạo kiếp, thì đến được Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, một mực không cách nào đột phá, thẳng đến lần thứ hai Thần giới đại chiến, mới có thể đột phá!

Vân Nhu đối với tình huống của Hiên Viên Đại Đế biết đến không ít.

Lão tổ của nàng Phó Thiên Đại Đế, thân là Đế cấp, nên biết một chút bí mật.

Đế Vẫn Hạo Kiếp thời kỳ Thượng Cổ, được xưng là lần thứ nhất Thần giới đại chiến, về phần lần thứ hai, là chỉ phi thăng giả cùng Thần giới thổ dân chiến tranh.

Hai lần chiến tranh cách xa nhau không biết mấy trăm triệu năm, nói cách khác, Hiên Viên Đại Đế là dùng không biết mấy trăm triệu năm tu luyện mới có thể thành công!

------oOo------

Chương 3424: Diệp Đào đám người chấn kinh (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như dựa theo tuổi thọ của Thần giới Hoàng cảnh viên mãn suy tính, nếu hắn không đột phá Thâu Thiên Tá Thọ, đã sớm bởi vì tuổi thọ hạn chế, biến mất ở trong bụi bặm lịch sử, đừng nói cái gì đột phá.

- Đúng vậy, Đại Đạo dung hợp khó càng thêm khó! Mỗi dung hợp một dạng, đều cần vô số kinh lịch cùng đại giới! Hiên Viên Đại Đế là từ thượng cổ đến nay, thiên tài cao cấp nhất, ta vốn cho rằng, vô

luận trước sau, đều khó có khả năng có người vượt qua hắn... Nằm mơ cũng không nghĩ đến, Điện hạ lại đang ngưng tụ giới vực hoàn mỹ! Hơn nữa nhìn bộ dáng, hẳn là khoảng cách thành công cũng không xa!

Nhữ Hạ vương tử cười khổ, cảm khái một câu, nói tiếp:

- Giới vực hoàn mỹ cũng là giới vực dung hợp, hơn nữa dung hợp càng nhiều, là dung hợp ba ngàn Đại Đạo lại với nhau...

- Ba ngàn Đại Đạo toàn bộ dung hợp? Cái này sao có thể?

- Hiên Viên Đại Đế dung hợp sáu loại liền hao tốn không biết bao nhiêu năm, dung hợp ba ngàn loại... Cái này không nói đùa chứ!

Diệp Đào, Vân Nhu xém chút bị dọa chết tươi.

Tin tức này thực sự quá kinh người.

Ba ngàn Đại Đạo toàn bộ dung hợp? Thật hay giả?

Không điên đi!

- Ta nghe nói nơi này có di tích của Hàn Băng Đại Đế?

Thấy ba người từng cái mắt lớn trừng mắt nhỏ giống như nhìn quái vật nhìn qua, Nhiếp Vân cười khổ lắc đầu, nói sang chuyện khác.

Hắn cũng không muốn bị người xem như chuột bạch nghiên cứu.

- Chúng ta cũng là mới vừa nghe Ngô Thanh nói, về phần có phải thật hay không, cũng không biết!

Thấy hắn không muốn dây dưa tới vấn đề này, bọn người Nhữ Hạ vương tử cũng không nhiều lời.

Liên quan tới lai lịch của Vạn Giới Động Thiên, mọi người cũng chỉ là mới vừa nghe Ngô Thanh nói, trước kia bọn hắn đều coi đây chỉ là một nơi thí luyện, không biết từng là một bộ phận chiến trường của Đế Vẫn Hạo Kiếp.

- Hẳn là thực! Nếu không, thế giới nơi này không có khả năng hỗn loạn như thế!

Nhiếp Vân gật đầu.

Thế giới ở Vạn Giới Động Thiên có chút hỗn loạn, trong đó Đại Đạo pháp tắc vô số, nếu như đơn thuần chỉ là một chút thế giới dung hợp, chỉ sợ không có uy thế lớn như vậy, càng không có khả năng xuất hiện Thiên Đạo thú, thực lực có thể mạnh hơn Thiên Đạo cảnh.

- Ân!

Nhữ Hạ vương tử cũng gật đầu.

Ngô Thanh không nói, còn không có ý thức được, nhưng đã nghe nói, cũng ý thức được vấn đề này.

Chỉ sợ Vạn Giới Động Thiên này thật không có đơn giản như tưởng tượng.

- Đã như vậy, thì tìm xem một chút, nếu như có thể đạt được một v Đại Đế truyền thừa, ngưng tụ giới vực hoàn mỹ liền có nắm chắc hơn!

Nhiếp Vân cười cười, Không Gian chi lực của thế giới nạp vật lần nữa lan tràn ra.

Nếu nơi này có thể là vị trí Hàn Băng Đại Đế táng thân, lưu lại di tích có khả năng sẽ rất lớn.

Người khác có khả năng còn phỏng đoán giá trị bảo tàng của cường giả Đế cảnh lưu lại, nhưng Nhiếp Vân là biết rất rõ ràng.

Nếu như không chiếm được Viêm Hoàng Đại Đế lưu lại bảo tàng, thì làm sao có thể ngắn ngủi không đến một năm, thì đến được thực lực như thế? Có được nhân mạch cường đại như vậy?

Hàn Băng Đại Đế có khả năng ở thời kỳ Thượng Cổ vô luận địa vị

hay thực lực đều không sánh nổi Thần Nông Đại Đế, nhưng có thể xưng là Đại Đế, khẳng định không đơn giản.

Nếu gặp được, tự nhiên không có khả năng bỏ qua cơ hội!

- Ở bên kia!

Cổ thành lớn đến không tính được, chỉ chốc lát, đám người đã tìm được một nơi.

Đây là một đầm nước âm hàn, hàn khí thẳng tắp lan tràn ra phía ngoài, giống như toàn bộ hàn khí của Bắc Thần hải, đều là từ nơi này tản mát ra.

Bọn người Nhiếp Vân còn chưa tới trước mặt, toàn thân liền không ngừng run rẩy.

- Đây là Chí Dương Đan, mỗi người nuốt vào một hạt!

Thấy bọn người Nhữ Hạ vương tử, Diệp Đào đều đang run rẩy, ngón tay của Nhiếp Vân búng một cái, mấy hạt đan dược bay tới bọn hắn.

Chém giết Ngô Thanh, bảo vật trong tay của hắn rơi xuống trong tay mình, không thể không nói, hậu bối được Ngô Hoàng Tôn giả sủng ái nhất, bảo bối vẫn rất nhiều, chí ít loại Chí Dương Đan này có mấy chục hạt, hoàn toàn đầy đủ ngăn cản rét lạnh nơi này.

Về phần Nhiếp Vân, Hàn Băng Đại Đạo cùng Diễm Hỏa Đại Đạo dung hợp, nóng bức cùng rét lạnh thông thường đối với hắn đã hoàn toàn không có hiệu quả.

- Cái đầm nước này không biết bao sâu, nếu quả thật có Đại Đế di tích, khẳng định ở trong này!

Đi tới trước mặt đầm nước, Nhiếp Vân nhìn thoáng qua, phát hiện đầm nước không biết bao sâu, cho dù Không Gian chi lực của thế giới nạp vật, cũng không thể thăm dò đến đáy.

- Có hay không đi xuống xem một chút chẳng phải sẽ biết!

Nhữ Hạ vương tử phục dụng xong Chí Dương Đan, ánh mắt lộ ra kích động.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Đại nhân, ta không xuống, ta ở chỗ này hộ pháp cho các ngươi...

Hằng Cổ mặt mũi tràn đầy xoắn xuýt, do dự một chút mới nói.

Nói hắn không động tâm với di tích Đại Đế là giả, mà là... cảm thấy mình không có tư cách!

Vạn nhất chọc giận vị tiền bối này, tiện tay chém giết hắn, muốn khóc cũng không kịp.

- Cùng một chỗ đi xuống đi! Bảo vật Đại Đế nhìn cơ duyên, nếu như ngươi có cơ duyên này, đạt được cũng không sao!

Nhiếp Vân biết hắn lo cái gì, cười cười.

Có được Viêm Hoàng điện, hắn đối với bảo vật Đại Đế đã không có ham muốn quá lớn, nếu Hằng Cổ có loại cơ duyên này, cũng không để ý để đối phương đạt được.

- Vâng!

Nghe hắn nói như vậy, Hằng Cổ mới yên tâm lại, trong mắt lóe lên vẻ kích động.

Cấp bậc Đại Đế, mặc dù hắn là lần đầu tiên nghe nói, nhưng từ biểu hiện của mọi người trước mắt có thể biết loại cường giả này đáng sợ, cường giả lợi hại như thế lưu lại bảo vật làm sao có thể đơn giản.

Phù phù! Phù phù! Phù phù!

Đám người tiến vào hàn đàm.

- Lạnh quá!

Vừa tiến vào, bờ môi của bọn người Nhữ Hạ vương tử lập tức trở nên trắng bệch.

Phục dụng Chí Dương Đan, ở bên ngoài cảm thấy không có chuyện gì, vừa tiến vào mới biết chỗ này rét lạnh đã vượt qua tưởng tượng, xâm nhập cốt tủy, để cho người ta khó có thể chịu đựng.

Soạt!

Thời gian nháy mắt, trên lông mày mọi người liền kết một tầng sương mù thật mỏng, thân thể có chút cứng ngắc.

- Hừ!

Sắc mặt của Nhữ Hạ vương tử khó coi, lực lượng toàn thân điên cuồng xoay tròn, lúc này mới cảm thấy nhiệt lưu phun trào, cả người thư thái không ít.

- Điện hạ, ta... chúng ta không chịu nổi... không nổi nữa...

Hắn có thể kiên trì, nhưng Diệp Đào, Vân Nhu thực lực còn quá yếu, kiên trì không đến mười cái hô hấp liền không chịu được nữa, nói một tiếng, nhảy ra đầm nước.

------oOo------

Chương 3425: Băng Nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù bảo vật trân quý, nhưng kém xa tính mệnh. Thực lực không bằng, cưỡng ép ở phía dưới, chỉ sợ thời gian không dài liền sẽ đông thành băng côn, bị tươi sống chết cóng.

Hằng Cổ tốt hơn hai người một chút, bất quá cũng chỉ tương

đương Nhữ Hạ vương tử, vận chuyển lực lượng còn có thể kiên trì.

- Vậy đi xuống đi!

Thấy hai người thích ứng rét lạnh, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, thân thể nhoáng một cái, như du ngư bơi đi.

Đầm nước thanh tịnh, ba người chậm rãi du động, Nhiếp Vân vốn cho rằng càng xuống hạ du sẽ càng rét lạnh, bơi một hồi phát hiện nhiệt độ dưới hàn đàm không khác phía trên quá nhiều, liền yên lòng.

- Điện hạ, ngươi nói bệ hạ có phải cũng biết Hàn Băng Đại Đế hay không. Lúc này mới ở Vạn Giới Vũ Y thí luyện để cho chúng ta cướp đoạt Hỏa Long Chi Tâm?

Du động về phía trước, Nhữ Hạ đột nhiên truyền âm tới.

- Ân? Rất có thể!

Trước đó Nhiếp Vân không có nghĩ tới chuyện này, nghe hắn nói liền sững sờ.

Phổ Thiên Đại Đế là cường giả siêu cấp của Thần giới, thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi, để nhiều hậu bối như vậy đồng thời cướp đoạt Hỏa Long Chi Tâm, muốn nói không có tác dụng gì, đánh chết cũng không tin.

- Hỏa Long Chi Tâm là bảo vật Đại Đạo Hỏa thuộc tính, mặc dù nơi này rét lạnh, nhưng có thứ này, hoàn toàn có thể ngăn cản!

Nghĩ tới những thứ này, Nhiếp Vân hiểu được.

Mặc dù hàn đàm này âm hàn gian nan, nhưng có Hỏa Long Chi Tâm liền sẽ trở nên đơn giản không ít, cho dù không có Chí Dương Đan, cũng có thể nhẹ nhõm chống lại.

Ba người vừa nói chuyện vừa bơi xuống, ước chừng bơi một giờ, không biết đi bao xa, lúc này mới nhìn thấy một đại điện rộng rãi xuất hiện ở trước mắt.

Nhìn nhau, Nhiếp Vân đi đầu bơi xuống dưới.

Mặc dù Đại điện cũng rét lạnh, nhưng không có một giọt nước.

- Chiến thắng ta, có thể tiến vào tầng tiếp theo!

Mới vừa đứng vững ở trong đại điện, một giọng nói vang lên, Nhiếp Vân giương mắt nhìn, chỉ thấy một Băng Nhân đi tới chỗ mình.

- Ân? Đám người Nhữ Hạ vương tử đâu?

Nhìn thấy Băng Nhân, Nhiếp Vân vội vàng nhìn lại phía sau, lúc này mới phát hiện, đã không thấy thân ảnh của Nhữ Hạ vương tử cùng Hằng Cổ, giống như bọn hắn từ trước mắt biến mất.

- Bọn hắn đã tiến vào không gian khác, tiến hành khảo thí đồng dạng! Ngươi không thấy được!

Tựa hồ nhìn ra hắn nghi hoặc, Băng Nhân giải thích một câu.

Câu nói đầu tiên Băng Nhân còn có chút cứng ngắc, nói đến câu thứ hai, khớp xương toàn thân đã mềm nhũn, hành động cử chỉ có chút tương tự nhân loại.

- Chiến thắng ngươi đúng không!

Biết bọn hắn không có việc gì, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, không để ý, giương mắt nhìn Băng Nhân.

- Không sai...

Băng Nhân lần nữa hoạt động một chút, giờ phút này đã không khác chân nhân, nếu như không phải toàn thân trong suốt, căn bản nhìn không ra là một Băng Nhân.

- Thực lực của ngươi chỉ có Vương cảnh viên mãn? Loại thực lực này vậy mà có thể đi vào đây...

Hoạt động xong, lúc này Băng Nhân mới nhìn ra thực lực của

Nhiếp Vân, có vẻ hơi kinh ngạc.

Cái hàn đàm này rét lạnh, coi như Hoàng cảnh viên mãn cũng không chịu nổi, một Vương cảnh viên mãn, giống như sâu kiến, thế mà không có việc gì, khó trách hắn giật mình.

- Ta đã biết, trên người ngươi nên có bảo vật phòng ngự rất lợi hại!

Nhiếp Vân còn chưa lên tiếng, Băng Nhân giống như hiểu chuyện gì, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Vân lộ ra một tia khinh miệt.

Thực lực không được tốt lắm, lại mặc bảo vật phòng ngự rất lợi hại, loại người quá phận ỷ lại bảo vật này, sau này thành tựu khẳng định có hạn.

- Bắt đầu đi!

Đối với phán đoán của hắn, Nhiếp Vân lười giải thích, cười nhạt một tiếng.

- Ải thứ nhất tương đối đơn giản, ta sẽ áp chế tu vi giống như ngươi, nếu như ngươi có thể thắng ta, coi như thông qua, thắng không nổi... Chỉ có thể rời đi!

Băng Nhân mặt không biểu tình.

Yên lặng không biết bao nhiêu ức vạn năm, vốn cho rằng có thể tới một cái thực lực và thiên phú không tệ, kết quả lại gặp một cái chỉ biết mượn nhờ bảo vật, khó tránh khỏi có chút thất vọng.

- Áp chế tu vi giống như ta?

Nhiếp Vân nhếch miệng cười một tiếng:

- Ngươi chắc chắn chứ?

Áp chế tu vi đến Vương cảnh viên mãn cùng hắn chiến đấu? Băng Nhân này sẽ không đùa giỡn chứ!

- Xác định!

Nhìn thấy hắn cười, chán ghét trong mắt Băng Nhân càng đậm, hừ lạnh nói:

- Đừng tưởng rằng ta áp chế tu vi, ngươi liền có thể chiến thắng! Lúc trước Hàn Băng môn, mấy trăm vạn đệ tử, cùng cấp bậc ta là số một!

- Hàn Băng môn?

- Hàn Băng Đại Đế thiết lập tông môn, trong đó đều là từ các nơi Thần giới vơ vét thiên tài, ở chỗ này ta có thể thứ nhất, thực lực đã không kém gì Hoàng cảnh sơ kỳ bình thường!

Băng Nhân khẽ nói.

- Vậy thì tốt, bắt đầu đi!

Nhiếp Vân gật gật đầu, trên mặt vui vẻ.

Nếu đối phương nói Hàn Băng Đại Đế, đủ để chứng minh nơi này thật có di tích Đại Đế, cái khảo hạch này chỉ sợ cũng là vì tiến vào bên trong.

- Trước khi bắt đầu, ta muốn cùng ngươi nói rõ ràng, thời điểm tỷ thí, không cho phép sử dụng Thần binh, chỉ có thể vận dụng lực lượng bản thân, nếu không, trực tiếp đào thải!

Băng Nhân mặt không biểu tình.

Hắn thấy, thiếu niên trước mắt này là ỷ vào thế lực trong nhà, dựa vào binh khí lăn lộn tới đây, loại người này là làm cho hắn chán ghét nhất.

- Được, không dùng binh khí!

Nhiếp Vân gật đầu.

Đối phó cùng cấp, nếu như lại dùng binh khí, còn không bằng đập đầu chết đi.

- Bắt đầu đi!

Băng Nhân gật đầu, toàn thân bỗng nhiên tràn ngập ra hàn khí.

Bất quá, khí thế mới vừa mở, Băng Nhân còn không có phản ứng, liền cảm thấy hoa mắt, một nắm đấm cực lớn xuất hiện ở trước mắt.

Bành!

Băng Nhân chỉ cảm thấy như bị đại sơn va chạm, lực lượng không chịu nổi, đầu nổ tung, thân thể bay ra ngoài, đâm vào trên vách đá đại điện, giống như một cái bánh thịt.

Đùng đùng!

Nhiếp Vân vỗ vỗ tay, một mặt bất đắc dĩ.

Còn cùng cấp bậc vô địch... Cũng quá thổi đi!

Ông!

Đang chỉnh lý quần áo, chuẩn bị tiến vào tầng tiếp theo, Băng Nhân đầu nổ tung lần nữa tụ lại, lạnh lùng nhìn Nhiếp Vân, tức giận đến trong mắt phiếm hồng:

- Ngươi đánh lén!

- Đánh lén? Đối phó ngươi còn cần đánh lén?

Nhiếp Vân bất đắc dĩ cười một tiếng.

Đối phó cùng cấp, hắn còn cần đánh lén? Nói đùa cái gì vậy!

Chỉ là tốc độ của hắn quá nhanh, đối phương không kịp phản ứng mà thôi.

- Ngươi... Rất tốt, lần này tính ngươi thắng! Bất quá, đừng tưởng rằng như vậy thì có thể đi vào chỗ sâu trong di tích, cửa thứ hai ta

tuyệt sẽ không thủ hạ lưu tình!

Băng Nhân sầm mặt lại, khẽ nói.

Hô!

Nói xong lời này, thân ảnh của Băng Nhân hóa thành tuyết bay đầy trời, biến mất ở trước mắt.

------oOo------

Chương 3426: Băng Nhân phẫn nộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm!

Băng Nhân biến mất, cung điện lắc lư, mặt đất xuất hiện một cái hàn đàm.

- Xem ra di tích Đại Đế ở sâu dưới lòng đất, nhất định phải thông qua từng tầng từng tầng hàn đàm, thông qua từng tầng từng tầng khảo hạch mới được!

Nhìn thấy lại có hàn đàm xuất hiện, Nhiếp Vân gật đầu, cũng không chờ bọn người Nhữ Hạ vương tử, thân thể nhảy lên, nhảy vào trong đó.

Đã phân điện khảo hạch, nếu bọn người Nhữ Hạ vương tử thông qua ải thứ nhất, tất nhiên có thể tiến vào cửa thứ hai, lưu ở nơi này cũng đợi không được, còn không bằng trực tiếp đi vào.

Vừa tiến vào tầng hàn đàm thứ hai, lập tức cảm thấy lạnh thấu xương.

Vậy mà lạnh hơn tầng thứ nhất gấp mười lần!

- Chỉ sợ hiệu quả của Chí Dương Đan không được!

Cảm nhận được trình độ băng lãnh của tầng hàn đàm thứ hai, Nhiếp Vân lắc đầu.

Mặc dù cấp bậc của Chí Dương Đan không thấp, nhưng cũng chỉ có thể giúp người trong thời gian ngắn tăng lên lực lượng, ngăn cản hàn khí. Tầng hàn đàm thứ nhất còn có thể ngăn trở, nhưng tầng hàn đàm này chỉ sợ tác dụng liền không lớn.

Xem ra Hàn Băng Đại Đế cũng đoán ra sẽ có người dùng đan dược ngăn cản hàn khí, đã sớm chuẩn bị.

Chí Dương Đan vô dụng, xem ra coi như bọn người Nhữ Hạ vương tử thông qua ải thứ nhất khảo hạch, cũng tiến không đến cửa thứ hai.

- Mặc dù rét lạnh, nhưng đối với ta tác dụng vẫn như cũ không lớn!

Nhiếp Vân cười cười.

Dù tầng thứ hai rét lạnh gấp mười lần tầng thứ nhất, nhưng với hắn mà nói không tính là gì, Không Gian chi lực của thế giới nạp vật lan tràn ra, có thể nhẹ nhõm ngăn hàn khí ở ngoài thân, không nhận tổn thương chút nào.

Bơi không biết bao lâu, quả nhiên giống như tầng thứ nhất, lần nữa xuất hiện một cái đại điện.

Tiến vào trong đại điện, trước mắt một Băng Nhân chậm rãi lắc lư, hoạt động thân thể.

Hết thảy giống tầng thứ nhất như đúc, không có bất kỳ khác biệt, chỉ bất quá Băng Nhân tầng này tựa hồ càng thêm cường đại.

- Chúng ta lại gặp mặt!

Băng Nhân lạnh lùng nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Cửa thứ hai cũng là ngươi?

Băng Nhân giống nhau như đúc, Nhiếp Vân vốn cho rằng đổi một

cái, không nghĩ tới vẫn là tên ở ải thứ nhất.

- Hừ, ta nói qua, cửa thứ hai ta sẽ không lưu tình, tự nhiên phải ở chỗ này chờ ngươi!

Giờ phút này Băng Nhân đã hoạt động xong, khớp nối toàn thân giãn ra, nhíu mày, lạnh lùng hừ nói.

- Hoàng cảnh sơ kỳ?

Nhìn đối phương một chút, Nhiếp Vân đánh giá ra thực lực.

- Không sai, cửa thứ hai thực lực của ta cao hơn ngươi bây giờ một cấp! Nếu như ngươi có thể đánh bại ta, liền thông qua, bị ta đánh bại, không cách nào quá quan!

Băng Nhân lạnh lùng nói:

- Đừng tưởng rằng ta là Hoàng cảnh sơ kỳ bình thường, ở cấp bậc này, thực lực của ta vẫn là mạnh nhất cùng cấp ở Hàn Băng môn! So với vừa rồi mạnh hơn không chỉ gấp mười lần! Đánh lén đối với ta đã không có tác dụng!

- Ân!

Vẻ mặt Nhiếp Vân không sao cả.

Cùng cấp vô địch... Nói với người khác có khả năng rất đáng sợ, với hắn mà nói, chuyện gì cũng không bằng.

- Hừ!

Thấy bộ dáng hắn như vậy, sắc mặt Băng Nhân càng thêm khó coi.

Thực lực không ra hồn, dựa vào lực lượng gia tộc bảo hộ, chiến đấu còn đánh lén... Trong lòng hắn Nhiếp Vân đã coi như là đại biểu kém nhất.

Nhíu mày, một cỗ hàn khí hội tụ, trong chốc lát, băng lực trên thân đã trở nên cực kỳ cường đại.

- Có thể so với Hoàng cảnh hậu kỳ! Thật không tệ!

Cảm nhận được cỗ khí tức này, Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Hiện tại Băng Nhân áp chế thực lực ở Hoàng cảnh sơ kỳ, nhưng về khí thế không kém Hoàng cảnh hậu kỳ bình thường nhiều, khó trách có thể ở Hàn Băng môn đứng hàng thứ nhất, vượt hai cấp chiến đấu, loại thiên phú này, ở Thần giới cũng coi như không yếu.

- Không chỉ không tệ, lấy ra toàn bộ thực lực của ngươi đi, lần này muốn đánh lén, chỉ sợ không dễ dàng như vậy...

Lực lượng ngưng tụ toàn thân, Băng Nhân mở trừng hai mắt, tràn đầy tự tin.

Vừa rồi không có chú ý kỹ, mới bị đối phương đánh lén thành công, lần này lực lượng sung túc, thực lực cũng tăng lên gấp mười lần, sẽ không để cho âm mưu của đối phương được như ý.

- Ngươi xác định đã chuẩn bị xong?

Nhiếp Vân cười nhìn qua.

- Chuẩn bị xong!

Băng Nhân gật đầu.

- Vậy thì tốt, ta sẽ không khách khí!

Nhiếp Vân gật gật đầu, thân thể khẽ động.

- Cái gì?

Băng Nhân đang muốn xuất thủ, liền phát hiện thiếu niên đã không thấy, sau một khắc lại một nắm đấm to lớn xuất hiện ở trước mặt.

- Con mẹ nó!

Muốn trốn tránh đã không còn kịp rồi, Băng Nhân chỉ tuôn ra một

câu nói tục, đầu lần nữa nổ tung.

- Quá yếu!

Một quyền đánh nát Băng Nhân, Nhiếp Vân lắc đầu.

Cái gì vượt hai cấp, loại lực chiến đấu này với hắn mà nói đã hoàn toàn không có khiêu chiến.

- Ngươi... Lại đánh lén, đáng giận!

Băng Nhân nổ nát vụn lần nữa hội tụ, nhìn về phía Nhiếp Vân lửa giận thiêu đốt.

Hắn thấy, một Vương cảnh viên mãn có thể làm cho hắn không có cách nào hoàn thủ, chỉ có một khả năng... Đối phương ỷ vào tốc độ sử dụng đánh lén!

- Rất tốt, ngươi ỷ vào tốc độ lợi hại, cửa này tính ngươi xông qua, bất quá cửa ải tiếp theo, tốc độ sẽ bị áp bách, ta xem ngươi còn đánh lén thế nào!

Băng Nhân hừ lạnh một tiếng, chậm rãi biến mất, cửa vào ải thứ ba xuất hiện ở trước mắt.

Vẫn là hàn đàm.

Còn không có tiến vào, một luồng hơi lạnh liền dâng lên, để cho toàn thân người ta kết đầy băng sương.

- Thế mà lạnh hơn hàn đàm thứ nhất gấp trăm lần?

Linh hồn lan tràn một chút, Nhiếp Vân chấn kinh.

Cái hàn đàm này rét lạnh, so với cái thứ nhất càng thêm khoa trương, cơ hồ là gấp trăm lần, cho dù hắn hiện tại, vận dụng Không Gian chi lực của thế giới nạp vật, cũng khó có thể ngăn cản.

- Chỉ có thể vận dụng Đại Đạo dung hợp!

Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ.

Hàn Băng Đại Đạo và Diễm Hỏa Đại Đạo bị hắn dung hợp lại cùng nhau, không dung hợp, bằng vào hai loại Đại Đạo, loại hàn khí này hoàn toàn có thể ngăn cản, một khi dung hợp... Đại Đạo khác tác dụng không rõ ràng, cũng chỉ có thể vận dụng.

Đại Đạo dung hợp chỉ có thể sử dụng mười lần, trước đó thí nghiệm dùng một lần, đây coi như là lần thứ hai.

Ầm ầm!

Vận chuyển Đại Đạo dung hợp, một cỗ lực lượng đặc thù tràn đầy toàn thân, Nhiếp Vân phảng phất như lần nữa nhìn thấy Thiên Đạo lơ lửng ở trên đỉnh đầu, bất cứ lúc nào cũng sẽ tiến hành công kích hắn.

Không để ý tới những thứ này, tung người, Nhiếp Vân tiến vào hàn đàm.

------oOo------

Chương 3427: Qua ba cửa ải

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đại Đạo dung hợp từ Diễm Hỏa cùng Hàn Băng tạo thành, sau khi dung hợp, mặc dù không có đặc tính của hai loại Đại Đạo, lại có tính bền dẻo mạnh hơn, dù hàn đàm ở tầng thứ ba lạnh kinh khủng, Thần binh Hoàng cảnh viên mãn cũng chưa hẳn chống cự được, nhưng đối với Đại Đạo dung hợp mà nói căn bản không tính vấn đề.

Du đãng trong đó, hàn khí phía trước hoàn toàn biến mất, giống như dòng nước phổ thông.

- Mặc dù Đại Đạo dung hợp không có hai loại thuộc tính của Diễm Hỏa, Hàn Băng, lại càng thêm cường đại!

Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Đại Đạo dung hợp này không thể biến thành hỏa diễm, cũng không thể ngưng tụ Hàn Băng, lại có được lực lượng cường đại hơn hai loại Đại Đạo này.

Có Đại Đạo dung hợp bảo hộ, hàn khí không còn là vấn đề, Nhiếp Vân tiếp tục bơi xuống dưới.

Lần này hàn đàm không có khoảng cách quá xa, thời gian không dài lần nữa đi vào đại điện.

Băng Nhân lần thứ ba nhìn thấy Nhiếp Vân thuận lợi tới, cũng lộ ra vẻ ngoài ý muốn. Bất quá thời gian nháy mắt lại quy kết đến trên người bảo vật.

- Xem ra gia tộc ngươi rất xem trọng ngươi, cho bảo vật, chỉ sợ đã đạt tới Thiên Đạo cấp!

Hàn khí ở tầng thứ ba coi như Thần binh phòng ngự Hoàng cảnh viên mãn cũng ngăn không nổi, giải thích duy nhất chính là trên người thiếu niên trước mắt có Thiên Đạo Thần binh.

Ngay cả Thiên Đạo Thần binh cũng không tiếc lấy ra... Thiếu niên này đến cùng có thân phận gì?

- Cửa này vẫn là cùng ngươi chiến đấu?

Không để ý tới hắn nghi vấn, Nhiếp Vân hỏi.

- Không sai, cùng ta chiến đấu! Bất quá, không có đơn giản như trước đó!

Băng Nhân hừ một tiếng, một trận oanh minh, mặt đất đột ngột xuất hiện chín Băng Nhân giống hắn như đúc.

Thập đại Băng Nhân đều phóng ra khí tức cường đại, đã đạt tới Hoàng cảnh trung kỳ.

- Chúng ta đều có sức chiến đấu siêu việt ngươi hai cấp, hơn nữa

mười người liên thủ, nếu như ngươi còn có thể thành công, thông qua cửa thứ ba, tiến vào Đại Đế di tích! Thất bại, rất có thể sẽ bị giết chết!

Băng Nhân nói.

- Hoàng cảnh trung kỳ? Không có vấn đề!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Hừ, giống như trước đó, đừng tưởng rằng chúng ta là Hoàng cảnh trung kỳ phổ thông, nói thật cho ngươi biết. Hoàng cảnh trung kỳ của chúng ta, có thể so với Hoàng cảnh đỉnh phong, mười người liên thủ, Hoàng cảnh viên mãn cũng có thể chiến một trận! Ngươi xác định chỉ bằng thực lực Vương cảnh viên mãn, chiến đấu với chúng ta?

Băng Nhân lạnh lùng nhìn qua.

- Không sao cả!

Nhiếp Vân khoát tay.

Mười người liên thủ mới Hoàng cảnh viên mãn, coi như mười người liên thủ có thực lực Thâu Thiên Tá Thọ cảnh còn không sợ.

- Đã như vậy, cũng đừng trách chúng ta không khách khí. Bày trận!

Nương theo Băng Nhân hét lớn một tiếng, mười người lập tức hợp thành một trận pháp đặc biệt.

Trận pháp bao phủ không gian ở bên trong, lâm vào trận pháp, giống như lâm vào vũng bùn, tốc độ bị hạn chế cực lớn.

- Trận pháp này gọi là Thập Phương trận, có thể khóa chặt không gian, nếu như ngươi còn muốn ỷ vào tốc độ đánh lén, đã không có tác dụng!

Trận pháp bố trí tốt, Băng Nhân nhìn về phía Nhiếp Vân nói.

- Thập Phương trận? Không tệ, có thể bắt đầu chưa?

Nhiếp Vân cười nói.

- Bắt đầu!

Thấy thiếu niên bộ dáng bất cần đời, Băng Nhân lòng tràn đầy tức giận, hai mắt lạnh lẽo, Thập Phương trận lập tức vận chuyển, phát ra hào quang chói sáng, bao phủ Nhiếp Vân ở bên trong.

- Động thủ!

Ầm ầm!

Mười Băng Nhân đồng loạt ra tay, chưởng ấn đầy trời đập vào mặt.

Giống như hắn nói, mười người liên thủ hình thành Thập Phương trận, hoàn toàn chính xác có được sức chiến đấu của Hoàng cảnh viên mãn, thậm chí Hoàng cảnh viên mãn bình thường còn không là đối thủ!

Nếu như đổi lại Vương cảnh viên mãn khác khiêu chiến, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ bị đánh thành bánh thịt, chết không thể chết lại.

Nhưng Nhiếp Vân khác biệt, thực lực chân thật của hắn đã đạt tới Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, công kích trước mắt thoạt nhìn rất lợi hại, nhưng với hắn lại không có chút ảnh hưởng nào.

Thân thể nhẹ nhàng xoay chuyển, chưởng ấn đầy trời biến mất.

- Phá!

Nương theo một tiếng hừ lạnh nhàn nhạt, mười Băng Nhân đồng thời lọt vào trọng kích, trong nháy mắt bay ngược ra.

Bành bành bành bành!

Phong bạo liên tiếp vang lên, mười Băng Nhân nổ tung.

- Thế nào, ta coi như qua ải sao?

Một chiêu đánh tan mười Băng Nhân, Nhiếp Vân cười nói.

- Ngươi...

Băng Nhân trước đó nói chuyện lần nữa tụ lại, trong mắt tràn đầy chấn kinh.

Hai cửa trước hắn vẫn cho rằng đối phương là ỷ vào tốc độ đánh lén, lần này thập đại Băng Nhân liên thủ khống chế không gian, tốc độ đã không có tác dụng, kết quả còn bị bại triệt để như vậy, chỉ nói rõ một loại khả năng... thực lực người này thâm bất khả trắc!

- Vương cảnh viên mãn... Nhẹ nhõm chiến thắng Hoàng cảnh viên mãn...

Băng Nhân đến bây giờ còn có chút không dám tin tưởng.

Bản thể của hắn ban đầu là siêu cấp thiên tài của Hàn Băng môn, có thể vượt hai cấp chiến đấu, đã danh chấn Thần giới.

Kẻ trước mắt này, lại có thể siêu việt nhiều cấp bậc như vậy chiến đấu... mặc dù hắn đã gặp vô số thiên tài, cũng chưa bao giờ thấy qua yêu nghiệt như vậy!

- Xem ra không phải gia tộc cho hắn Thần binh phòng ngự lợi hại, mà là... thực lực bản thân hắn cực mạnh!

Lúc này Băng Nhân mới hiểu được, đối phương ỷ vào không phải binh khí, mà là thực lực bản thân.

- Ngươi thông qua được ba cửa ải khảo hạch, bây giờ có thể tiến vào di tích Đại Đế! Bất quá, đừng tưởng rằng thông qua ba cửa ải có thể có được Đại Đế truyền thừa, cái này là thông qua khảo hạch cơ bản nhất, đằng sau còn có Đại Đế khảo hạch, so với chiến đấu cùng ta thì khó hơn nhiều, hơn nữa... Hơi không cẩn thận sẽ bị gạt bỏ, muôn vàn cẩn thận!

Nghĩ thông suốt người trước mắt này yêu nghiệt, thái độ của Băng Nhân có đổi mới, thành khẩn hơn không ít.

Thiên tài không sai biệt lắm, có thể sẽ ghen ghét, nhưng trình độ thiên tài của thiếu niên trước mắt này đã vượt xa hắn, để cho hắn chỉ có thể ngưỡng vọng, ghen ghét cũng mất tác dụng, còn dư lại chỉ là bội phục.

- Đa tạ nhắc nhở!

Nhiếp Vân cũng không già mồm, âm thầm gật đầu.

Đại Đế di tích khảo hạch đương nhiên sẽ không dễ, nếu không, người người đều có thể thu hoạch được Đại Đế truyền thừa.

Nếu quả thật muốn so sánh, trước đó cùng Băng Nhân chiến đấu, chỉ có thể coi là món ăn khai vị.

Ông!

Tiến về phía trước một bước, Nhiếp Vân tiến vào trong truyền tống trận cách đó không xa, trên người lóe lên quang mang, sau một khắc xuất hiện ở một đại điện càng thêm rộng rãi.

Trong đại điện tự thành không gian, lộ ra rất trống trải, nhìn quanh một vòng, chỉ thấy ở giữa nhất có một sân khấu.

------oOo------

Chương 3428: Hoán cốt (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sân khấu hoàn toàn do Hàn Băng đúc thành, cao hơn nửa mét, phía trên ngồi một khung xương.

Thông qua khung xương có thể thấy được chủ nhân không cao lớn lắm, lại mang theo lực lượng để cho người ta thần phục, những xương cốt này, mỗi một cây đều trong suốt như ngọc, mặc dù không biết trưng bày ở chỗ này bao nhiêu năm, vẫn mang theo lực lượng không cho phép kẻ khác khinh nhờn.

- Chẳng lẽ đây là... khung xương của Hàn Băng Đại Đế?

Nhiếp Vân nghiêm sắc.

Nếu quả thật giống như Ngô Thanh nói, di tích này là Đế Vẫn chi chiến lưu lại, khoảng cách hiện tại chí ít ức vạn năm, thời gian dài như vậy, khung xương của Hoàng cảnh viên mãn cũng sẽ biến thành một nắm cát vàng, mà bộ xương này có thể bảo tồn hoàn hảo, còn mang theo lực lượng như thế, chỉ sợ thực lực chủ nhân của khung xương lúc còn sống, đã đạt tới trình độ để cho người ta kinh khủng.

- Một đời Đại Đế, cuối cùng cũng rơi vào kết quả như vậy!

Đoán được có thể là khung xương của Hàn Băng Đại Đế, Nhiếp Vân tràn đầy cảm khái, chậm rãi đi đến trước mặt sân khấu.

Thần giới, người người đều muốn siêu thoát, siêu việt Thiên Đạo, để thu hoạch được tuổi thọ vô hạn, kết quả... Đồng dạng sẽ bị bánh xe lịch sử nghiền ép, còn lại một đống bạch cốt.

Vị Hàn Băng Đại Đế này khi còn sống như thế nào, trải qua ức vạn năm đã hoàn toàn biến mất, nếu như không tự mình tới đây, chỉ sợ cũng không biết Thần giới đã từng có một vị Đế cảnh chủ tu Hàn Băng Đại Đạo.

Hàn Băng Đại Đạo xếp hạng vị trí tám mươi, dựa theo đạo lý không cách nào đột phá Thiên Đạo, hắn có thể trở thành Đại Đế, chỉ sợ còn phụ tu một loại Đại Đạo, cả hai dung hợp mới đạt tới cảnh giới như thế.

Sân khấu chậm rãi tản ra hàn khí, phía trên khắc lấy tám chữ nhỏ, tất cả đều dùng ngôn ngữ Thượng Cổ viết, sau khi trải qua hành trình Kiếm Linh cốc, Nhiếp Vân tìm đọc thư tịch, đối với mấy chữ viết thượng cổ này đã có thể nhận ra không ít.

Cúi đầu nhìn một hồi.

- Dập đầu trăm lần, thành truyền nhân ta!

Tám chữ, mang theo ngữ khí không thể nghi ngờ, để hắn dập đầu trăm lần.

Dập đầu cho Đại Đế, không gì đáng trách, nhất là thượng cổ Đại Đế. Đế Vẫn chi chiến đến cùng vì sao phát sinh, lại xuất hiện cái gì, mặc dù hắn không biết, lại biết, không có những người này chiến đấu, Thần giới không có khả năng có cuộc sống an ổn như thế.

Không chút do dự, Nhiếp Vân đi vào bồ đoàn trước mặt sân khấu, quỳ xuống.

Dập đầu trăm lần, đối với hắn hiện tại mà nói, không tính rất khó khăn, thời gian không dài, đã hoàn thành.

Ầm ầm!

Thời điểm hoàn thành, toàn bộ đại điện oanh minh, một cỗ khí tức mênh mông lao qua, khung xương trước mắt không nhúc nhích, bỗng nhiên nâng đầu sọ lên.

- Ta là Hàn Băng Đại Đế!

Khung xương nói.

Thanh âm xa xăm, phảng phất như từ tuyên cổ truyền đến.

- Vãn bối Nhiếp Vân bái kiến Hàn Băng Đại Đế!

Nhiếp Vân nói.

- Có thể tới đây, lại vì ta dập đầu trăm lần, có thể thu được truyền thừa của ta!

Khung xương chậm rãi nói:

- Bất quá... Ta lấy Hàn Băng Đại Đạo cùng Phong Hành Đại Đạo đột phá Đế cảnh, muốn hoàn chỉnh thu hoạch được truyền thừa của ta, còn phải xem có thiên phú này hay không!

- Một lát nữa, ta sẽ đưa ngươi đến Phù Thiên Kiều tiến hành khảo hạch, cầu này hết thảy có ba đoạn, mỗi một đoạn đều có nội dung khảo hạch không giống nhau, có thể thông qua ba đoạn, ta sẽ nhận ngươi làm đệ tử, đạt được tất cả truyền thừa của Hàn Băng Đại Đế ta! Không thông qua, sẽ bị khốn nhập trong đó, vĩnh viễn không thể đi ra!

- Phù Thiên Kiều?

Nhiếp Vân sững sờ.

Vốn cho rằng dập đầu trăm lần, có thể thu được truyền thừa, xem ra không có dễ dàng như vậy.

- Ngươi vì ta dập đầu trăm lần, ta tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi, mỗi đoạn Phù Thiên Kiều, đều sẽ có một bia đá, phía trên có ta lưu lại tâm đắc tu luyện cùng một bộ bí pháp, bây giờ ta sẽ giúp ngươi cải biến thể chất, để ngươi thích hợp học tập!

Khung xương từ tốn nói, bàn tay đột nhiên nâng lên, duỗi ra một ngón tay, điểm tới Nhiếp Vân.

Hô!

Nhiếp Vân còn không có phòng bị, liền cảm thấy bị một cỗ lực lượng khổng lồ bao phủ, thân bất do kỷ bay tới khung xương.

- Cái này...

Cảm giác toàn thân bị lực lượng khống chế, muốn động một chút cũng khó có khả năng, sắc mặt của Nhiếp Vân khó coi.

Hắn tuyệt không ưa thích loại cảm giác này.

Bất quá cũng biết, không cách nào phản kháng.

Mặc dù đối phương đã chết không biết bao nhiêu năm, chỉ còn lại có một khung xương, nhưng đã từng là cường giả Đại Đế, lực lượng không phải hắn hiện tại có thể chống lại.

Hô!

Rất nhanh, Nhiếp Vân ở dưới lực lượng khổng lồ khống chế đến trước mặt.xương cốt

Phốc!

Khung xương vạch cánh tay của Nhiếp Vân ra, nhẹ nhàng một chút, hắn tự nhận là thân thể rất mạnh mẽ liền bị phá vỡ, máu tươi cuồng phun.

- A...

Đau đớn kịch liệt đâm vào não hải, Nhiếp Vân nhịn không được hô lên.

- Bộ xương này của ta, mặc dù tồn tại ức vạn năm, nhưng không bị thời gian ăn mòn... Hiện tại, ta liền tặng nó cho ngươi!

Khung xương từ tốn nói, bàn tay lần nữa duỗi ra.

Bành!

Một cỗ lực lượng làm cho không người nào có thể kháng cự tràn vào toàn thân, thân thể của Nhiếp Vân trong nháy mắt căng phồng lên, trực tiếp nổ tung.

- Nguy rồi, bị đối phương giết...

Thân thể bị tạc toái, trong lòng Nhiếp Vân khẩn trương.

Không nghĩ tới đến Thần giới thời gian dài như vậy, trải qua nhiều lần nguy hiểm bất tử, lại chết ở trong tay một khung xương.

Buồn cười bản thân còn vì hắn dập đầu trăm lần.

- Ân? Không đúng, nếu như ta chết, làm sao còn có ý thức?

Thân thể nổ nát vụn, Nhiếp Vân vốn cho rằng mình chết rồi, một lát sau, mới ý thức được không bình thường.

Nếu như đã tử vong, không có khả năng còn có ý niệm rõ ràng như thế, ý niệm không có biến mất... Chẳng lẽ lại không chết?

Không đúng, nhục thân nổ thành bột phấn, làm sao có thể còn sống?

Trong lòng kỳ quái, ý niệm của Nhiếp Vân nhìn lại khung xương trước mắt, xem xét liền nhịn không được sững sờ.

Phía trước hắn xuất hiện hai khung xương.

- Đây là khung xương của ta!

Chỉ nhìn thoáng qua, liền lập tức nhận ra, nhiều hơn một bộ, là của hắn.

- Vừa rồi nổ tung chỉ là cơ thể, khung xương hoàn mỹ lộ ra...

Nhiếp Vân bừng tỉnh đại ngộ.

Vừa rồi khung xương của Hàn Băng Đại Đế, không biết dùng thủ đoạn gì, nổ tung nhục thân của mình, chỉ còn lại có xương cốt.

Hô!

Đang suy tư, khung xương của Hàn Băng Đại Đế lần nữa động, chậm rãi tiến đến gần khung xương của mình, rất nhanh, hai khung xương chậm rãi dung hợp thành một.

- Hoán cốt?

Nhiếp Vân đầu tiên là sững sờ, lập tức cuồng hỉ.

Đối phương đây là đang giúp mình hoán cốt!

------oOo------

Chương 3429: Hoán cốt (hạ)

Mặc dù bản thân thông qua các loại tu luyện tu nhục thân viên mãn như ý, có thể so với Thần binh Hoàng cảnh viên mãn, nhưng dù sao vẫn chỉ là cực hạn của phàm nhân, so sánh với Đế cảnh, kém nhiều lắm!

Khung xương trước mắt tựa hồ biết cực hạn của mình, dùng xương cốt của hắn thay đổi khung xương của mình.

Đổi thành xương cốt Đại Đế, mặc dù không biết sẽ phát sinh biến hóa gì, nhưng hắn biết, chỗ tốt tuyệt đối vượt qua thu hoạch được một kiện Thần binh Đế cảnh!

Thần binh Đế cảnh có mạnh hơn, cũng là ngoại vật, khung xương bản thân biến thành Đại Đế... Há không nói rõ, chỉ cần khung xương bất diệt, người sẽ không chết?

Khung xương của Đại Đế... Coi như cường giả Đế cảnh tự mình xuất thủ, chỉ sợ cũng rất khó triệt để diệt sát đi!

- Nếu như hắn không chủ động ra tay, coi như ta chiếm được khung xương, cũng không cách nào luyện hóa!

Nghĩ thông suốt những thứ này, trong lòng Nhiếp Vân cảm động.

Khung xương Đại Đế, trải qua cường giả Đế cảnh cùng với Thiên Đạo đại kiếp muôn vàn thử thách, vô cùng mạnh mẽ, nếu như đối phương không muốn, dựa vào lực lượng bây giờ, căn bản không thể luyện hóa, chớ nói chi là hòa vào thân thể, thay thế xương của mình.

Giờ khắc này, khung xương tự mình ra tay, đã giảm bớt đi không ít phiền phức, cũng có thể hoàn mỹ tương dung với bản thân.

Ục ục ục cô!

Trong lòng đang suy tư, khung xương của Hàn Băng Đại Đế trước mắt, đã cùng xương của hắn hoàn mỹ hòa vào nhau, triệt để trở

thành một thể.

- Nhận truyền thừa của ta, hy vọng có thể giúp ta chăm sóc Hàn Băng Nhất Mạch!

Hai khung xương triệt để dung hợp lại cùng nhau, ý niệm của Hàn Băng Đại Đế nói xong câu sau cùng, biến mất không còn tăm hơi, thật giống như chưa từng xuất hiện.

- Hàn Băng Nhất Mạch?

Nhiếp Vân cười khổ.

Được khung xương của Hàn Băng Đại Đế, giúp hắn chăm sóc Hàn Băng Nhất Mạch, là việc nghĩa chẳng từ, chỉ có điều... Thời gian qua ngàn tỉ năm, cái gọi là Hàn Băng Nhất Mạch của hắn, đến cùng còn tồn tại hay không, cũng chưa biết chừng.

- Trước tiên mặc kệ, nhanh làm ra thân thể lại nói!

Không nghĩ những chuyện này nữa, Nhiếp Vân khống chế Linh Hồn dựa vào khung xương, hai người dung hợp, nhất thời cảm thấy một luồng lực lượng mênh mông từ xương tủy lan tràn ra, làm dịu Linh Hồn, liên tục lan ra phía ngoài diễn sinh bắp thịt.

Kẽo kẹt! Kẽo kẹt!

Khung xương lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được đầy đặn, thân thể vừa nãy nổ nát chậm rãi xuất hiện.

Nhiếp Vân như rơi vào ôn tuyền, toàn thân thoải mái không nói ra được, đặc biệt là một luồng lực lượng khổng lồ liên tục từ khung xương thẩm thấu ra, thời khắc thay đổi thân thể cùng Linh Hồn. Để lực lượng của hắn liên tục được thoải mái, liên tục tăng cường.

Không biết qua bao lâu, mở mắt ra.

Phì phò!

Thân thể hơi động, rời đi sân khấu.

Rầm!

Vừa mới đứng dậy, sân khấu liền bể thành bột phấn, như một bãi băng vụn.

Dung hợp khung xương tiêu hao cạn sạch tất cả lực lượng, coi như sân khấu là Chí Bảo, cũng không chịu nổi.

- Đa tạ tiền bối!

Lần thứ hai quỳ xuống trên bồ đoàn, liên tục khấu mấy lần.

Nếu như trước dập đầu còn có chút bất đắc dĩ, giờ khắc này là cam tâm tình nguyện.

Giờ khắc này hắn mới biết, vì sao đối phương muốn mình dập đầu trăm lần, đối phương hòa khung xương của bản thân vào mình, biểu thị mặc dù chết rồi, cũng hài cốt không còn, đừng nói muốn dập đầu trăm lần, ngàn lần vạn lần, cũng không đủ trả lại ân tình.

Khấu xong đứng dậy, nắm đấm nhẹ nhàng sờ một cái, Nhiếp Vân nhất thời cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại tràn ngập toàn thân.

Thành công hoán cốt, thân thể ở dưới khung xương thẩm thấu, không ngừng ngưng tụ, dĩ nhiên đột phá ràng buộc đạt đến Hoàng cảnh viên mãn.

Lực lượng thân thể tăng cường, thực lực cũng có cực tiến bộ lớn, hiện tại coi như không dùng Đại Đạo dung hợp, không dùng giới vực dung hợp, chỉ bằng vào lực lượng thân thể, cũng có thể chiến đấu với Thâu Thiên Tá Thọ Cảnh!

Hơn nữa, khung xương liên tục thoải mái thân thể Linh Hồn, nương theo thời gian chuyển dời, loại sức chiến đấu này sẽ càng ngày càng mạnh.

Thậm chí có khung xương này chống đỡ, lực lượng của hắn sẽ như hải dương, vô cùng vô tận, có thể nói thân thể gia tăng một

động cơ vĩnh viễn không biết mệt mỏi.

Nói trắng ra là, sau khi hoán cốt thành công, sức chiến đấu của hắn bây giờ, so với trước lại cường đại không chỉ một lần.

- Mặc dù đối với thế giới nạp vật thăng cấp không có bất kỳ trợ giúp, lại làm cho phòng ngự của ta mạnh hơn!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Thế giới nạp vật như cũ là cấp tám, không có tiến bộ, bất quá sau khi hoán cốt thành công, phòng ngự của hắn đã có gia tăng thật lớn, mặc dù không sử dụng Vạn Giới Vũ Y, thong dong tiến vào hạch tâm của Phần Thiên khu, cũng sẽ không có vấn đề quá lớn.

Trước còn muốn làm sao từ trong tay Phần Thiên Thú Vương thu được càng nhiều trái cây, sau khi thành công hoán cốt, đã không cần.

- Phù Thiên Kiều, ta đến rồi!

Cảm thụ xong thân thể biến hóa, Nhiếp Vân thở ra một hơi, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Trước đó khung xương đã nói, muốn có được toàn bộ truyền thừa, cần thông qua Phù Thiên Kiều, giờ khắc này đổi xong khung xương, cũng nên đi xem rồi.

Nương theo hắn nói xong, một nguồn lực lượng bao phủ, biến mất khỏi đại điện, sau một khắc, xuất hiện ở trên một lang kiều thật dài.

Cây cầu này lan tràn xa xa, không biết có bao nhiêu, không nhìn thấy phần cuối.

- Phong Thần Quyết?

Vẫn chưa sốt ruột tiến lên, Nhiếp Vân quay đầu nhìn lại, quả nhiên ở đầu cầu Phù Thiên Kiều thấy được một bia đá thật lớn, phía trên viết ba chữ lớn “Phong Thần Quyết”

- Phong Thần Quyết, cương quyết tu luyện Đại Đạo...

Liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân liền hiểu được, sắc mặt vui vẻ.

Trước khung xương của Hàn Băng Đại Đế đã nói, hắn lấy Hàn Băng Phong Hành thành tựu Đại Đế, đã như vậy, tự nhiên hiểu rõ Cương Quyết Đại Đạo cực sâu.

Cương Quyết Đại Đạo, đứng hàng thứ bảy mươi chín, còn cao hơn Hàn Băng Đại Đạo.

Phong Thần Quyết này, chính là mượn Cương Quyết Đại Đạo hoàn thiện thân pháp, một khi tu luyện thành công, có thể làm cho tốc độ của Nhiếp Vân lần thứ hai tăng cường vài lần.

- Tuy Minh Hỏa thân pháp rất mạnh, nhưng so với Phong Thần Quyết, vẫn là kém nhiều lắm!

Hiện tại thân pháp mạnh nhất của Nhiếp Vân, là ở Hỏa Thần Tông lấy được Minh Hỏa thân pháp, loại thân pháp này có thể làm cho tốc độ trong nháy mắt tăng lên chín lần, chính nhờ cái này, hắn có thể nhiều lần trải qua nguy hiểm, toàn thân trở ra.

Vốn tưởng rằng Minh Hỏa thân pháp được cho thân pháp lợi hại nhất thiên hạ rồi, giờ khắc này xem xong Phong Thần Quyết, mới hiểu được loại ý nghĩ này ấu trĩ cỡ nào.

------oOo------

Chương 3430: Phong Thần Quyết đệ tam trọng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Minh Hỏa thân pháp trong nháy mắt tăng lên chín lần so với Phong Thần Quyết, chênh lệch không phải nhỏ tí tẹo, hai người hoàn toàn không ở cùng một cấp bậc.

Này cũng khó trách, Hạo Viên trưởng lão sáng chế Minh Hỏa thân pháp, bất quá là Hoàng cảnh viên mãn, ngay cả Thâu Thiên Tá Thọ

Cảnh cũng không đạt đến, mà người sáng tạo Phong Thần Quyết, là Hàn Băng Đại Đế, hai người không cùng một cấp độ, ánh mắt và kiến thức khác biệt, không thể dùng ngôn ngữ hình dung.

- Bất quá, tuy Minh Hỏa thân pháp không sánh được Phong Thần Quyết, nhưng có thể hai hai tham khảo, để cho ta nhanh chóng tăng lên cảm ngộ Phong Thần Quyết...

Biết Minh Hỏa cửu biến không như Phong Thần Quyết, nhưng hai người đều tăng tốc độ, có tính cộng đồng rất lớn, mượn người trước, có thể tăng nhanh lĩnh ngộ cùng tu luyện Phong Thần Quyết.

Lẳng lặng đứng ở trước bia đá, tâm thần của Nhiếp Vân chìm đắm trong đó, một Đại Đạo giống như dòng sông chậm rãi xuất hiện ở trên đỉnh đầu.

Ầm ầm!

Đại Đạo càng ngày càng rộng rãi, giống như lốc xoáy hội tụ, xé rách không khí phát sinh thanh âm nghẹn ngào.

Ào ào ào!

Hai mắt Nhiếp Vân nhắm chặt đột nhiên mở ra, thân thể giống như có gió đang nương nhờ, thân thể loáng một cái, sau một khắc đã xuất hiện ở ngoài mấy trăm dặm.

- Thật nhanh!

Ánh mắt của Nhiếp Vân sáng lên:

- Tuy còn không có tu luyện tới đại thành, nhưng tốc độ bây giờ, trong trăm dặm đã gần như Thuấn Di rồi!

Thuấn Di, di động trong nháy mắt, hầu như không cần thời gian, sau khi tu luyện Phong Thần Quyết, trong trăm dặm lại có thể đạt đến hiệu quả như thế, tốc độ nhanh chóng, có thể nói đáng sợ!

Sau đó dùng loại thủ đoạn này cùng người chiến đấu, coi như bị vây công cũng không sợ!

Lại nói, đánh không lại đào tẩu, e là không ai đuổi được!

Ầm ầm!

Trong lòng đang cảm khái, trên cầu đột ngột xuất hiện một bóng đen to lớn, phát sinh thanh âm nổ vang.

- Có thể chạy ra khốn trận của ta, xem như thông qua!

Bóng đen phát ra thanh âm ong ong, thân thể nhoáng một cái, xuất hiện trăm ngàn thân ảnh giống nhau, che khuất bầu trời.

- Đây là loại sinh mệnh giống như Thiên Tâm Đằng!

Nhiếp Vân liếc thấy rõ ràng bản thể của bóng đen.

Không phải Thần thú, cũng không phải Thiên Đạo thú, mà là một loại sinh mệnh thực vật.

Loại sinh mạng này, hắn cũng không lạ lẫm, ban đầu thời điểm ở Thiên Địa lục đạo, từng chiếm được một gốc, cùng hắn sóng vai chiến đấu.

- Ta là Phệ Thiên Đằng, thời gian uống cạn chung trà, dưới tình huống không va chạm dây leo của ta liền thông qua, tiến nhập cửa ải tiếp theo, không cách nào thông qua, sẽ bị truyền tống đến điểm xuất phát, không ngừng lặp lại quá trình này!

Thanh âm của bóng đen tiếp tục vang lên.

- Thời gian uống cạn chung trà?

Nhiếp Vân sầm mặt lại.

Phệ Thiên Đằng trước mắt này, lan tràn không biết bao nhiêu ức vạn dặm, toàn lực phi hành muốn thông qua, cũng không biết phải hao phí bao lâu, thời gian uống cạn chung trà chỉ sợ rất khó hoàn thành, không va chạm dây leo thông qua... cái này sao có thể?

Bất quá, nếu biết là khảo hạch, hắn cũng không lui lại, hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra kiên định.

Hô!

Thân thể nhoáng một cái, sau một khắc đã tiến vào trong dây leo rậm rạp chằng chịt.

Soạt!

Vừa mới tiến vào, địa phương trước đó không có vật gì, đột nhiên bắn ra một dây leo, “Ba” quất lên người, quần áo cũng bị xé rách.

Nhục thân của Nhiếp Vân phòng ngự cường đại, mặc dù lần này không bị tổn thương, lại tương đương đụng phải dây leo... Khiêu chiến thất bại!

Mới đầu liền thất bại, để hắn không chịu được có chút buồn bực.

Ông!

Khiêu chiến thất bại, thân thể bị một cỗ lực lượng khổng lồ khống chế, về tới điểm xuất phát.

- Dây leo của Phệ Thiên Đằng đột nhiên sinh trưởng, nói cách khác, trước đó nhìn thấy chỗ vắng vẻ, tùy thời đều có thể bị phong bế...

Trở lại điểm xuất phát, Nhiếp Vân không có tiếp tục khiêu chiến, mà ổn định lại tâm thần.

Ở Thiên Địa lục đạo hắn và Thiên Tâm Đằng kề vai chiến đấu qua nhiều lần, biết loại thực vật này đáng sợ, dây leo của nó có thể tùy ý sinh trưởng, phong kín toàn bộ con đường ngươi muốn đi.

Đương nhiên, nếu khảo hạch hi vọng có người thông qua, khẳng định cũng sẽ lưu lại một chút sinh cơ, xem ra chỉ có tìm được sinh lộ kia, mới có thể hoàn thành khiêu chiến.

- Kỳ thật ta dùng thuấn di, đồng dạng có thể hoàn thành khiêu

chiến, nhưng Hàn Băng Đại Đế lưu lại cửa ải như thế, là vì tăng lên lý giải của ta đối với Phong Thần Quyết, tuyệt không thể lười biếng!

Ánh mắt của Nhiếp Vân kiên định.

Thế giới nạp vật tấn cấp đến cấp tám, khoảng cách không gian chi lực lan tràn gia tăng. Muốn không đụng vào dây leo đi qua, hoàn toàn có thể sử dụng thuấn di.

Bất quá, làm như vậy liền không cách nào tôi luyện lý giải đối với Phong Thần Quyết, liền không cách nào tăng lên trình độ khống chế Phong Hành Đại Đạo, phụ hảo tâm của Hàn Băng Đại Đế.

Bởi vậy, nếu muốn thông qua, vậy liền quang minh chính đại thông qua, loại sự tình ăn gian này, sẽ không làm.

- Thử lại lần nữa!

Ngồi tại chỗ một lúc, Nhiếp Vân không nhúc nhích nhìn chằm chằm dây leo, quan sát ròng rã ba ngày, thôi diễn vô số phương án, lúc này mới thở ra một hơi, lần thứ hai khiêu chiến.

Hô!

Thi triển Phong Thần Quyết, thẳng tắp vọt vào dây leo.

Lần này, phương hướng hắn xông không có khe hở, mà là một dây leo thô to.

Đi qua ba ngày quan sát, hắn phát hiện dây leo không ngừng vận động, dựa theo quy luật quan sát phỏng đoán, dây leo trước mắt sẽ ở thời điểm mình tiến tới trước mặt liền biến mất, dời đến chỗ tiếp theo.

Sưu!

Quả nhiên, ngay trong nháy mắt thân thể và dây leo sắp tiếp xúc, cái sau liền biến mất.

- Không tệ!

Nhiếp Vân mừng rỡ, dựa theo con đường trước đó thôi diễn thẳng tắp vọt tới.

Thôi động Phong Thần Quyết, tốc độ cực nhanh, ở trên không trung lưu lại một đạo tàn ảnh.

Ba ngày này cân nhắc dây leo, đồng thời cũng tiếp tục nghiên cứu Phong Thần Quyết.

Không hổ là võ học ẩn chứa một loại Đại Đạo, bác đại tinh thâm, trải qua ba ngày nghiên cứu, hiểu rõ bộ thân pháp này càng sâu, ứng dụng cũng càng thêm hoàn mỹ.

Hô hô hô hô!

Thân thể của Nhiếp Vân không ngừng lấp lóe, giống như đang không ngừng thuấn di, thời gian qua một lát liền bay ra ngoài trăm vạn dặm.

Trăm vạn dặm này, hắn thôi diễn không có sai lầm chút nào, con đường hành tẩu chính là đường sống duy nhất.

- Xem ra suy đoán của ta rất đúng!

Liên tục thành công, Nhiếp Vân mừng rỡ.

Không đến thời gian uống cạn chung trà, hắn ngừng lại, đã đi ra phạm vi Phệ Thiên Đằng bao phủ, thành công quá quan.

Rơi trên mặt đất, lại có một bia đá to lớn xuất hiện ở trước mắt.

- Là Phong Thần Quyết đệ nhị trọng!

Nhìn thấy chữ viết trên tấm bia đá, Nhiếp Vân nhẹ gật đầu.

------oOo------

Chương 3431: Tác dụng của thiên phú Võ Đạo sư (1)

Mới đầu tu luyện Phong Thần Quyết, cảm thấy bản thân pháp này đã trình bày Phong Hành Đại Đạo thập toàn thập mỹ, qua ba ngày tu luyện mới phát hiện, còn có chỗ thiếu sót, không nghĩ tới quả nhiên có đệ nhị trọng.

Không nghĩ nhiều nữa, con mắt rơi vào trên công pháp.

Tinh thần không ngừng thôi diễn, có tầng thứ nhất làm cơ sở, tu luyện tầng thứ hai liền đơn giản hơn không ít, rất nhanh liền cảm thấy toàn thân thông suốt, Phong Hành Đại Đạo chảy xuôi ở trong thể, không có gông cùm xiềng xích.

Sắc mặt vui vẻ, biết đệ nhị trọng cũng tu luyện tới cảnh giới đại thành, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn phía trước.

Giống như khảo hạch ải thứ nhất, đồng dạng là Phệ Thiên Đằng cản đường, lần này khe hở càng nhỏ hơn, chỗ trống cũng càng ít.

Nhiếp Vân liên tục vượt ba lần, lần thứ tư hắn tìm được lộ tuyến chính xác, thành công thoát ly Phệ Thiên Đằng phong tỏa.

Đi vào cửa ải cuối cùng của Phù Thiên Kiều, Nhiếp Vân như trước dừng lại ở trước mặt bia đá.

Phong Thần Quyết đệ tam trọng!

Tầng này đại biểu Phong Hành Đại Đạo đỉnh phong, thậm chí nội dung bên trong đã vượt qua phạm trù Thiên Đạo.

Siêu việt Thiên Đạo lý giải, đối với Nhiếp Vân hiện tại mà nói độ khó cũng rất lớn, khoanh chân ngồi ở trước tấm bia đá, liên tục tìm hiểu mười ngày, cũng chỉ đạt tới cảnh giới tiểu thành, cách đại thành còn có một khoảng cách rất lớn.

- Không được, cẩn thận tính toán đã đi tới Vạn Giới Động Thiên hơn hai tháng, tiếp tục tham ngộ xuống dưới, chỉ sợ còn cần thời gian mấy năm mới có thể đạt đến đại thành... Nhưng ta không có

nhiều thời gian như vậy!

Đình chỉ lĩnh hội, Nhiếp Vân đứng dậy.

Đại Đạo siêu việt Thiên Đạo, với hắn mà nói vẫn còn có chút khó lĩnh ngộ, muốn luyện Phong Thần Quyết đệ tam trọng đến đại thành, coi như thiên phú của hắn, không có mấy năm là làm không được, nhưng Vạn Giới Động Thiên chỉ mở ra ba tháng, hiện tại đã qua hơn hai tháng, thời gian còn lại không dài.

Đến Vạn Giới Động Thiên mục đích là vì tấn thăng thế giới nạp vật, hội tụ giới vực hoàn mỹ, tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội.

- Phải dành thời gian đạt được Hàn Băng Đại Đế truyền thừa rời đi nơi đây, tìm kiếm hạch tâm của bát đại khu vực Thôn Phệ, mới có thể trùng kích giới vực hoàn mỹ, nếu không, ba tháng đến, cưỡng ép bị chuyển di rời đi, lại muốn tìm loại khu vực hạch tâm này liền khó khăn!

Hiện tại phương pháp để thế giới nạp vật nhanh chóng lên cấp chỉ có một, Thôn Phệ hạch tâm của thế giới... giống như Thôn Phệ hạch tâm của Phần Thiên khu vậy.

Chỉ cần có thể thành công Thôn Phệ một cái, liền rất có thể để thế giới nạp vật tấn cấp đến trình độ giống như Thần giới, thành công ngưng tụ giới vực hoàn mỹ.

- Cho nên... Trước mắt quan trọng nhất là nghĩ biện pháp đột phá khốn trận của Phệ Thiên Đằng!

Nhiếp Vân ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước.

Giống như trước đó, cửa thứ ba vẫn là Phệ Thiên Đằng thủ hộ, bất quá so với hai cửa trước càng khủng bố hơn.

Ải thứ ba Phệ Thiên Đằng lít nha lít nhít bao phủ tất cả khe hở ở bên trong, từ nơi này nhìn, không có một chút đường ra.

- Không lưu một khe hở... Này làm sao thông qua?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Hai ải trước đó, mặc dù rất khó, nhưng chí ít Phệ Thiên Đằng còn có khe hở lần theo, chỉ cần tìm đúng vị trí, tăng thêm tốc độ, rất dễ dàng thông qua, nhưng bây giờ, ngay cả một khe hở cũng không có, làm sao xông vào!

Coi như xông vào, đụng đến dây leo liền thua, bị truyền tống về... Làm sao thông qua?

Hô!

Nhiếp Vân đi tới trước mặt dây leo, cẩn thận quan sát.

Nếu Hàn Băng Đại Đế lưu lại truyền thừa, khẳng định không có khả năng không người nào có thể thông qua, lần thứ nhất muốn thông qua là không khả năng, vừa vặn cẩn thận nghiên cứu một chút.

Nhiếp Vân không ngừng quan sát, hi vọng tìm được chỗ không đúng.

Nửa ngày sau, Nhiếp Vân ngừng lại.

- Dây leo chỗ này có chút không giống, hẳn là thông đạo...

Thân thể bỗng nhiên phóng tới dây leo trước mắt.

- Soạt!

Còn chưa tới trước mặt, dây leo bỗng nhiên co vào, xuất hiện thông đạo một người có thể thông qua.

- Quả thế!

Nhiếp Vân mừng rỡ.

Xem ra cửa thứ ba không phải không có thông đạo, mà là những thông đạo này ẩn núp, chỉ có tìm đúng phương hướng đi vào, mới có thể thuận lợi thông qua.

Thông qua khe hở này, Nhiếp Vân tiếp tục tìm kiếm khe hở thứ hai, lần này chỉ phí mấy trăm cái hô hấp liền tìm được, tiếp tục tiến lên.

Một chén trà sau.

Nhiếp Vân bị trận pháp truyền tống về điểm xuất phát.

Bởi vì một bên tiến lên một bên tìm kiếm khe hở, tốc độ của hắn không nhanh, tổng cộng chỉ mấy vạn dặm, so với ức vạn dặm thì kém nhiều lắm.

Thời gian uống cạn chung trà nhất định phải thông qua, phương diện tốc độ nhất định phải dùng hết toàn lực. Giống hắn một bên tìm kiếm khe hở một bên tiến lên, khẳng định là không thể nào thông qua.

- Chỉ cần ta nhớ khe hở trước đó, lần sau vọt qua là được, cùng lắm thì dùng nhiều chút thời gian ghi nhớ, nhớ càng nhiều, đi càng xa!

Trong lòng Nhiếp Vân suy tư.

Vì thông qua dây leo, hắn có thể nhớ kỹ mỗi một vị trí khe hở, chỉ cần nhớ kỹ, lần sau lúc tới sẽ không cần tìm, có thể tiết kiệm không ít phiền phức, nhiều nhất tốn hao chút thời gian, một khi nhớ kỹ tất cả khe hở, bằng vào tốc độ, liền có thể ở trong thời gian một chén trà thông qua.

- Thử lại lần nữa!

Nghĩ ra phương pháp phá giải, trong mắt Nhiếp Vân lần nữa khôi phục tự tin, thẳng tắp vọt tới.

Không phạm sai lầm, chỉ cần đi vào trước mặt, khe hở sẽ tự động mở ra, cho phép hắn thông qua.

Bành!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân cho rằng xông qua, đầu đụng phải một vật cứng, sau một khắc thân thể bị một cỗ đại lực vặn vẹo, lần nữa

về tới điểm xuất phát.

- Cái gì?

Mặc dù đụng ngã dây leo không chút đau đớn, nhưng nơi này không phải sẽ mở ra sao? Làm sao không có động tĩnh?

Sưu!

Lần nữa đi tới địa phương vừa rồi va chạm, Nhiếp Vân chỉ nhìn thoáng qua, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Sau một khắc, thi triển Không Gian chi lực của thế giới nạp vật, bao phủ dây leo trước mắt vào trong, một lát sau, thân thể lung lay, xém chút phun ra một ngụm máu.

- Dây leo chỉ có một khe hở, hơn nữa khe hở này mỗi lần đều không giống nhau, không ngừng biến hóa... nên làm sao thông qua?

Hắn rốt cuộc minh bạch vừa rồi vì sao không có cách nào thông qua được, khe hở không ngừng di động, cứ như vậy, kế hoạch mới vừa rồi liền thất bại, muốn nhớ kỹ mỗi một vị trí khe hở, căn bản là không thể nào.

Không nhớ được vị trí khe hở, mỗi lần đều phải tìm, cần tốn hao không ít thời gian, những thời giờ này chồng chất cùng một chỗ... Một chén trà muốn thông qua khu vực dây leo bao phủ, không thể nghi ngờ là khó như lên trời!

------oOo------

Chương 3432: Tác dụng của thiên phú Võ Đạo sư (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chẳng lẽ thật bị nhốt ở nơi này, vĩnh viễn không ra được?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Trừ khi lĩnh ngộ Phong Thần Quyết đệ tam trọng, nếu không muốn ra ngoài, gần như không có khả năng.

Thật muốn va chạm, không ngừng bị thuấn di trở về, cường giả Đại Đế lưu lại thủ đoạn, không phải hắn hiện tại có thể làm trái.

Hắn còn muốn ngưng tụ giới vực hoàn mỹ, không có quá nhiều thời gian tiêu hao ở chỗ này.

Về phần tu luyện tới Phong Thần Quyết đệ tam trọng... Không có nhiều năm thời gian tích lũy, là không thể hoàn thành... Để hắn ở chỗ này đợi mấy năm, khẳng định không được!

- Chẳng lẽ không có biện pháp khác?

Xoa xoa mi tâm, Nhiếp Vân có chút ưu sầu.

Hắn nhất định phải nhanh ra ngoài, không thể chậm trễ nữa, nhưng dựa theo Hàn Băng Đại Đế lưu lại điều kiện suy tính, trong thời gian ngắn lại ra không được, cái này nên làm gì?

- Nếu có thể sớm biết khe hở ở đâu liền tốt...

Nếu có thể sớm biết khe hở ở nơi nào, lúc bay tới, liền có thể vọt thẳng qua, không bị gông cùm xiềng xích, thời gian uống cạn chung trà, thông qua phạm vi dây leo còn có thể làm được.

Nhưng khe hở không ngừng di động, mỗi một lần đều khác nhau, trừ khi từng tấc từng tấc tìm kiếm, nếu không, muốn sớm biết, thực sự quá khó khăn.

Nhất định chính là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

- Sớm biết?

Đang sầu thông qua như thế nào, hai chữ này ở não hải không ngừng xoay tròn.

- Đúng, nếu như có thể sớm biết khe hở ở nơi nào, tốc độ của ta

liền sẽ tăng tốc...

Nghĩ đến một sự kiện, con mắt của Nhiếp Vân càng ngày càng sáng.

- Võ Đạo Đại Đạo, có thể sớm đánh giá ra chiêu số người khác tấn công, ở trong mắt hình thành quỹ tích, đây chính là sớm biết... Có thể dùng ở nơi này hay không?

Thiên phú Võ Đạo sư, hắn đã thật lâu không có sử dụng, cái thiên phú này có thể ở thời điểm cùng người giao chiến, sớm nhìn thấy người khác muốn công kích, cũng hình thành quỹ tích đặc thù, để chiến đấu giả làm ra dự phán.

Mặc dù dây leo trước mắt không chiến đấu với mình, lại phủ kín đường đi, có phải có thể dùng thiên phú này sớm nhìn ra quỹ tích dây leo vận động, tìm ra khe hở ở nơi nào hay không?

- Thử một chút!

Nghĩ thông suốt những thứ này, Nhiếp Vân không do dự nữa, thân thể nhảy lên, lần nữa lao đến phạm vi dây leo.

Cùng thời khắc đó, Võ Đạo chi khí vận chuyển ở trong thể, hai mắt phóng ra ánh sáng màu vàng.

Ầm ầm!

Ngay thời điểm sắp tới trước mặt dây leo, dây leo ở dưới thiên phú Võ Đạo sư chiếu rọi, quả nhiên phát sinh biến hóa, một dây leo chậm rãi di động, xuất hiện quỹ tích vết nứt.

- Chính là chỗ này!

Trong lòng vui vẻ, Nhiếp Vân không chút do dự, thân ở trên không trung cải biến phương hướng xông thẳng tới.

Hô!

Đi vào trước mặt, vừa vặn một khe hở mở ra, chui qua.

- Ha ha, thành công, tiếp tục đi tới!

Nhìn thấy thiên phú Võ Đạo sư thuận buồm xuôi gió, vừa vặn phá giải phong tỏa, trong lòng Nhiếp Vân vui vẻ, không dám ngừng nghỉ, tiếp tục phóng đi.

Một chén trà sau, thân ảnh nhoáng một cái, hắn ngừng lại.

Có thiên phú Võ Đạo sư trợ giúp, sự tình trước đó cho rằng không có khả năng hoàn thành, cuối cùng thành công.

Thuận lợi thông qua Phù Thiên Kiều khảo hạch.

Ầm ầm!

Bàn chân vừa chạm mặt cầu, tiếng nổ thật to vang lên, lập tức, tràng cảnh trước mắt biến đổi, lần nữa trở lại một cung điện rộng rãi.

- Chúc mừng thông qua khảo hạch!

Một bóng người hư ảo đột ngột xuất hiện ở trước mặt.

- Vãn bối Nhiếp Vân gặp qua Hàn Băng Đại Đế!

Mặc dù chưa bao giờ thấy qua bộ dáng của bóng người này, Nhiếp Vân lại biết đây chính là... Hàn Băng Đại Đế!

Luyện hóa khung xương của đối phương, đối với khí tức của hắn đã hết sức quen thuộc.

- Ta chỉ là một tia tàn hồn duy trì ở nơi này, có người thông qua khảo hạch, mới có thể xuất hiện, không cần đa lễ!

Hàn Băng Đại Đế chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn về phía trên, con mắt giống như xuyên thấu hư không vô tận:

- Ta không biết hiện tại đã trải qua bao nhiêu năm, nhưng có thể làm cho lực lượng của tia tàn hồn này tiêu tán không sai biệt lắm,

chí ít đã ức vạn năm qua đi, nếu như lại không có người tới, ta khẳng định không kiên trì được bao lâu, liền sẽ tự động tiêu tán!

- Đế Vẫn Hạo Kiếp, không người có thể may mắn thoát khỏi, ta biết một khi tham gia, khẳng định không cách nào trở về, cho nên lưu ý niệm ở trong pháp bảo, hi vọng hậu nhân tới có thể kế thừa y bát của ta!

- Ta lấy Hàn Băng Đại Đạo, Phong Hành Đại Đạo thành tựu Đại Đế, Phong Hành Đại Đạo lĩnh ngộ sáng chế ra Phong Thần Quyết, ngươi có thể thông qua ba cửa ải khảo hạch đi tới nơi này, nói rõ lý giải Phong Hành Đại Đạo đã không kém gì ta! Về phần Hàn Băng Đại Đạo... Đây là ta dùng lực lượng suốt đời ngưng luyện Hàn Băng Nhận! Hiện tại cũng đưa cho ngươi!

Ngón tay của Hàn Băng Đại Đế điểm một cái, một băng nhận hình loan nguyệt xuất hiện ở trước mắt.

- Bản thể Hàn Băng Nhận này là một kiện Hỗn Độn Thánh Bảo, Thần giới sinh ra thì có, trong đó ẩn chứa toàn bộ Hàn Băng Đại Đạo, thả ở trên thân ôn dưỡng, có thể giúp ngươi lý giải Đại Đạo này!

- Đa tạ Đại Đế!

Nhận Hàn Băng Nhận, Nhiếp Vân cảm thấy trên lưỡi đao truyền tới rét lạnh, sắc mặt nghiêm túc.

Mặc dù không biết Hỗn Độn Thánh Bảo thuộc về cấp bậc gì, so với Thần binh Đế cảnh cái nào càng thêm cường đại, nhưng chỉ từ lưỡi đao mang tới cảm giác có thể nhìn ra, cấp bậc của món binh khí này, tuyệt đối viễn siêu Linh Lung Trân Châu Tháp!

Đưa binh khí lợi hại như vậy cho bản thân, ân tình to lớn, không thể hồi báo.

- Ngươi tới đây, nói rõ ta đã vẫn lạc... Ngươi kế thừa y bát của ta, chúng ta cũng coi như có tình cảm sư đồ! Về sau hy vọng có thể giúp ta chiếu cố Hàn Băng nhất mạch một chút!

Nói xong thân ảnh của Hàn Băng Đại Đế hóa thành điểm sáng, biến mất ở tại chỗ.

- Đại Đế yên tâm, chỉ cần ta có thể tìm được Hàn Băng nhất mạch, sẽ thay ngài chiếu cố!

Nhiếp Vân lập xuống hạ thệ ngôn.

Vị Hàn Băng Đại Đế này đưa khung xương cho bản thân luyện hóa, lại truyền thụ Phong Thần Quyết, đưa Hàn Băng Nhận cho mình. Giống như đối phương nói, hai người đã có tình nghĩa sư đồ.

Làm hậu nhân, coi như hắn không nói, giúp hắn chiếu cố Hàn Băng nhất mạch cũng là nên.

Chỉ bất quá Hàn Băng nhất mạch đến cùng ở nơi nào, còn có người sống hay không, chỉ có thể về sau rời Vạn Giới Động Thiên lại nói.

- Hài cốt của Hàn Băng Đại Đế về tới đây, hẳn là muộn hơn tàn hồn này!

Đứng dậy, Nhiếp Vân nhìn Hàn Băng Nhận trước mắt, trong lòng phỏng đoán.

------oOo------

Chương 3433: Hàn Băng Nhận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa rồi tia tàn hồn kia tựa hồ không biết bản tôn tử vong, bởi vậy có thể biết, nơi này là sớm lưu lại, mà bộ xương kia, sau khi chết mới quay trở về.

Nói cách khác, tàn hồn không biết khung xương của bản tôn đã bị mình luyện hóa. Nếu không, cũng sẽ không lần thứ hai nói mình chiếu cố Hàn Băng nhất mạch.

- Thời kỳ Thượng Cổ đến cùng xảy ra chuyện gì? Đế Vẫn Chi Chiến lại là chuyện gì xảy ra?

Mặc dù chưa thấy qua lực lượng thời kỳ toàn thịnh của Hàn Băng Đại Đế, nhưng thông qua học tập Phong Thần Quyết, nhìn thấy Hàn Băng Nhận, liền biết thực lực vị Đại Đế này, mạnh mẽ hơn hắn hiện tại ức vạn lần.

Cường giả lợi hại như thế, vậy mà cũng vẫn lạc... Đế Vẫn Chi Chiến này rốt cuộc là cái gì?

Thời kỳ Thượng Cổ đến cùng đã trải qua chuyện kinh khủng gì.

- Quy Linh chắc chắn biết, bất quá nó không muốn nói...

Khí Linh của Viêm Hoàng điện, Quy Linh tất nhiên biết chuyện gì xảy ra. Hiên Viên Đại Đế từ thượng cổ sống đến bây giờ tất nhiên cũng biết, chỉ bất quá những việc này, bọn hắn không biết nói với mình.

- Trước mặc kệ, có thực lực mới có thể biết càng nhiều chuyện hơn. Việc cấp bách vẫn là cố gắng tăng lực lượng lên!

Lắc đầu, ánh mắt của Nhiếp Vân lần nữa kiên định xuống.

Chỉ có đạt được đầy đủ thực lực, mới có thể tiếp xúc chân tướng cao hơn, thực lực không tới, nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô ích, chỉ là tự tìm phiền não.

- Trước tiên luyện hóa Hàn Băng Nhận!

Nhìn Hàn Băng Nhận lơ lửng trước mắt, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động lan tràn qua.

- Lạnh quá!

Tinh thần đi vào trước mặt, lập tức cảm thấy một cỗ hàn khí cường đại lao qua, cả người giống như bị đông thành khối băng.

Chuôi Hàn Băng Nhận này, ẩn chứa toàn bộ Hàn Băng Đại Đạo,

mặc dù không có tận lực phóng thích, cũng làm cho hắn khó mà chống lại.

- Đại Đạo dung hợp!

Nhiếp Vân điều ra lực lượng Đại Đạo dung hợp.

Đại Đạo dung hợp có được thuộc tính Diễm Hỏa cùng Hàn Băng, muốn luyện hóa Hàn Băng Nhận, cũng chỉ có sử dụng loại Đại Đạo này.

Mặc dù ở dưới Thiên Đạo giám sát, Đại Đạo dung hợp tối đa chỉ có thể sử dụng mười lần sẽ bị phát hiện, hiện tại đã là lần thứ ba, hắn vẫn không chút do dự.

Đại Đạo dung hợp chậm rãi chảy vào Hàn Băng Nhận, chậm rãi dung hợp.

Mà bản thân hắn có chút không chịu nổi rét lạnh cũng phai nhạt, thư thái không ít.

Khoanh chân ngồi dưới đất, linh hồn cùng Hàn Băng Nhận giao hòa, không biết qua bao lâu, lần nữa mở mắt.

- Thành công!

Mượn nhờ Đại Đạo dung hợp, đã hoàn toàn luyện hóa Hàn Băng Nhận.

Vẫn như cũ không biết cùng Thần binh Đế cảnh khác biệt như thế nào, lại có thể trăm phần trăm xác định, Linh Lung Trân Châu Tháp đặt ở trước mặt Hàn Băng Nhận, có thể tuỳ tiện bị xé nát.

Tuỳ tiện cắt gọt Thiên Đạo Thần binh, chỉ sợ món binh khí này đã không kém gì Đế cảnh.

- Có binh khí tính công kích này, lực chiến đấu của ta lần nữa tăng lên không chỉ gấp mấy lần!

Nhìn Hàn Băng Nhận, Nhiếp Vân ý cười đầy mặt.

Viêm Hoàng điện là Thần binh Đế cảnh phòng ngự, không cách nào chủ động công kích, chân chính chiến đấu, tác dụng không lớn, nhưng Hàn Băng Nhận này khác biệt.

Có thể chủ động công kích, Thiên Đạo Thần binh cũng ngăn cản không nổi... Có món bảo vật này, lực công kích của hắn sẽ tăng lớn gấp bội, dù gặp được cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, cũng có thể nhẹ nhõm chém giết.

- Chỉ tiếc, Hàn Băng Nhận này chỉ có thể sử dụng Đại Đạo dung hợp mới có thể khu động, mà Đại Đạo dung hợp của ta không thể tùy thời sử dụng...

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là, Hàn Băng Nhận chỉ có thể dùng Đại Đạo dung hợp mới có thể thôi động, phát huy ra hiệu quả cường đại, mà Đại Đạo dung hợp, lực lượng vượt qua Thiên Đạo, sử dụng nhiều sẽ bị Thiên Đạo ghen ghét, phiền phức không ít.

- Đương nhiên, bằng vào thực lực của ta bây giờ, coi như không cần Hàn Băng Nhận cùng Đại Đạo dung hợp, Thâu Thiên Tá Thọ cảnh bình thường cũng không phải đối thủ! Cái này coi như là át chủ bài đi!

Mặc dù có đủ loại hạn chế, nhưng Nhiếp Vân không uể oải, cổ tay khẽ đảo thu Hàn Băng Nhận vào thế giới nạp vật.

Coi như không cần Hàn Băng Nhận, thực lực của hắn thời khắc này, cũng đủ để chống lại Thâu Thiên Tá Thọ cảnh phổ thông, đã đứng ở đỉnh phong nhất của Thần giới, ngoại trừ cường giả Đế cảnh, chỉ sợ đã không người có thể uy hiếp được tính mạng hắn.

Đã như vậy, cho dù không dùng cũng không đáng kể, cùng lắm thì về sau đột phá Đế cảnh lại nói.

Chỉ cần đột phá, muốn sử dụng Đại Đạo gì sử dụng Đại Đạo đó, không cần lo lắng Thiên Đạo hạo kiếp.

- Ra ngoài đi.

Luyện hóa Hàn Băng Nhận, đã tính toán một chút thời gian, đi vào Vạn Giới Động Thiên đã tiếp cận hai tháng rưỡi, kỳ hạn ba tháng cũng kém không nhiều, nhất định phải tăng thêm tốc độ tìm kiếm hạch tâm thế giới.

Hàn Băng Nhận nhẹ nhàng lắc một cái, không gian trước mắt giống như bị mở ra, xuất hiện một vết rách to lớn, thân thể Nhiếp Vân nhảy lên, xuất hiện ở trong thành cổ.

- Điện hạ, ngươi rốt cục đi ra.

Mới vừa trở về mặt đất, liền thấy bọn người Diệp Đào hưng phấn nhìn qua.

Thu Hàn Băng Nhận vào thế giới nạp vật, lúc này mới phát hiện, vừa rồi nhảy này, đã lần nữa trở lại cổ thành.

Lúc trước thời điểm đi, thông qua ba hàn đàm, không biết sâu bao nhiêu, lại xông qua Phù Thiên Kiều, đi tiếp không dưới ức vạn dặm, không nghĩ tới Hàn Băng Nhận vạch phá không gian nhẹ nhàng nhảy một cái trở về, há không nói rõ lần này không gian xuyên toa, đi không dưới ức vạn dặm

Mặc dù đây chỉ là một thế giới cấp bảy, lực lượng không gian yếu kém, nhưng coi như tiến vào Thần giới, bằng vào Hàn Băng Nhận cắt gọt không gian, tùy ý xuyên qua ức vạn dặm, cũng rất nhẹ nhàng hoàn thành.

Bất quá, dùng Hàn Băng Nhận cắt gọt không gian, cần Đại Đạo dung hợp phối hợp, xuyên thẳng qua lại xa, không có cơ hội sử dụng, cũng là nói lời vô ích.

- Ân.

Không suy nghĩ những sự tình này nữa, Nhiếp Vân nhìn về phía bọn người Diệp Đào đang hưng phấn.

Diệp Đào, Vân Nhu, Nhữ Hạ vương tử, Hằng Cổ hoàng đế đều có mặt, thông qua nói chuyện với nhau, Nhiếp Vân biết giống như hắn đoán, Hằng Cổ, Nhữ Hạ chỉ thông qua được hàn đàm thứ nhất liền

bị đào thải.

Hàn đàm thứ nhất là khiêu chiến Băng Nhân cùng cấp vô địch, mặc dù thực lực của Nhữ Hạ vương tử ở cùng cấp bài danh phía trên, nhưng còn làm không được vô địch, tự nhiên không phải đối thủ của Băng Nhân, kiên trì thời gian không dài liền bị đánh bại, về phần Hằng Cổ là thổ dân của thế giới cấp bảy, cùng cấp xem như hạng chót, bị Băng Nhân một chiêu liền kém chút tàn phế.

------oOo------

Chương 3434: Liệt Thiên thú

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù thất bại, hai người vẫn được đến chỗ tốt, riêng phần mình thu được một bộ Hàn Băng Đại Đạo bí kỹ.

Thi triển ra, đối với bọn hắn chiến đấu đều có tăng lên rất nhiều.

Chiếm được Hàn Băng Nhận, Phong Thần Quyết, loại bí kỹ cấp bậc này Nhiếp Vân tự nhiên không để vào mắt, về phần sự tình đạt được Hàn Băng Đại Đế truyền thừa, bọn người Nhữ Hạ thức thời không hỏi, hắn cũng lười giải thích.

Đạt được Đại Đế truyền thừa, liền không cần phải lưu lại nữa, Nhiếp Vân mang theo đám người rời Bắc Thần Hải, cũng rời thế giới cấp bảy này.

Trước khi rời đi, lại phát hiện không ít thí luyện giả đuổi giết hắn. Đối với những người này, Nhiếp Vân không chút khách khí, tiện tay diệt sát.

Mặc dù những người này là hậu nhân của Đại Đế, nhưng đối với kẻ muốn giết mình, Nhiếp Vân từ trước tới giờ không cố kỵ.

Đại Đế thì sao, không nói trước Vạn Giới Động Thiên có thể che đậy Đại Đế quan sát, coi như bọn hắn biết mình giết, có được thân phận Thái tử, cũng sẽ không trở mặt.

Dù sao, mặc dù những người này là hậu nhân Đại Đế, nhưng cách không biết bao nhiêu thế hệ, đã hoàn toàn không có tình cảm.

- Điện hạ, bây giờ chúng ta đi đâu.

Rời thế giới cấp bảy, Nhữ Hạ vương tử nhìn qua.

Biết thực lực của Điện hạ cường đại, cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh cũng có thể tuỳ tiện chém giết, mấy người Nhữ Hạ vương tử liền không sợ hãi gì nữa.

- Bát đại khu vực, khu vực nào dung hợp thế giới nhiều nhất?

Nhiếp Vân hỏi.

Hiện tại hắn cấp bách nhất chính là tìm thế giới dung hợp, Thôn Phệ hạch tâm, đương nhiên phải tìm khu vực lớn nhất, uy lực của hạch tâm mạnh nhất.

- Là Liệt Thiên khu ở hạch tâm của Vạn Giới Động Thiên, lớn nhất trong bát đại khu vực, nghe nói nơi đó có vô số bảo tàng, phàm là người đến thí luyện, đều sẽ đi qua, đoán không sai, chỉ sợ bọn người Đa Ba vương tử, Lưu Mộc Vương tử cũng ở đó.

Nhữ Hạ vương tử suy nghĩ một chút nói.

- Đa Ba cũng ở đó vừa vặn, trực tiếp đi Liệt Thiên khu, thuận tiện giải quyết hắn luôn.

Nhiếp Vân nhẹ gật đầu.

Đa Ba vương tử ba phen mấy bận muốn giết mình, trước đó thực lực không bằng, sợ dẫn xuất phiền phức, không muốn cứng rắn đối kháng, bây giờ thì khác.

Có được thực lực đánh giết cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, cũng nên tìm hắn tính sổ rồi.

- Đi thôi.

Làm ra quyết định, lấy ra Tầm Hướng Châm, tìm phương hướng, mấy người cưỡi cổ thuyền bay đi về phía Liệt Thiên khu.

Bảy ngày sau.

- Đây chính là Liệt Thiên khu.

Nhìn thế giới trước mắt không ngừng sinh diệt, trong mắt Nhiếp Vân tràn đầy rung động.

Mặc dù đã trải qua Phần Thiên khu, trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Liệt Thiên khu đáng sợ, vẫn như cũ cảm thấy khó có thể tin.

Không hổ là đứng đầu bát đại khu vực trong Vạn Giới Động Thiên, Liệt Thiên khu này hoàn toàn chính xác lớn hơn Phần Thiên khu quá nhiều.

Mỗi một khắc đều có thế giới cũ đụng vào nhau, cũng mỗi một khắc có thế giới mới đản sinh ra.

Thế giới chôn vùi thành lập đản sinh ra từng Đại Đạo mới tinh, không ngừng quan sát, sẽ để cho thực lực người tăng tốc, thực lực càng mạnh.

Quan sát loại Đại Đạo này, đã không có trợ giúp quá lớn đối với Nhiếp Vân bây giờ, lúc này không nhìn nhiều, quay đầu nhìn về phía bọn người Nhữ Hạ:

- Ta dự định tiến vào hạch tâm của Liệt Thiên khu, các ngươi nguyện ý đi cùng với ta hay lưu tại nơi này.

Hạch tâm của Liệt Thiên khu khẳng định càng đáng sợ hơn Phần Thiên khu, nếu như bọn hắn không muốn đi, thì không thể cưỡng cầu.

- Ta theo Điện hạ.

Diệp Đào vội nói.

- Ta cũng đi.

Nhữ Hạ vương tử cũng không do dự.

Mặc dù Liệt Thiên khu nguy hiểm, nhưng bọn hắn tin tưởng thực lực của Nhiếp Vân, hơn nữa, nguy hiểm càng lớn, kỳ ngộ càng nhiều, đến Vạn Giới Động Thiên đã hơn hai tháng, thực lực của bọn hắn cũng không tăng cường bao nhiêu, trong lòng tràn đầy lo lắng.

- Vậy thì tốt, đây là Vạn Giới Vũ Y, đối với ta đã không có tác dụng, ba người các ngươi có thể dùng để ngăn cản không gian loạn lưu, mặt khác, đây là máu của Phần Thiên thú, có thể làm cho lực lượng thân thể gia tăng, dành thời gian luyện hóa đi.

Ngón tay búng một cái, Vạn Giới Vũ Y bay tới ba người, đồng thời mấy giọt huyết dịch màu vàng đi vào trước mặt bọn người Nhữ Hạ.

Lực lượng nhục thân của bọn họ quá mức yếu kém, cho dù có Vạn Giới Vũ Y, cũng chưa chắc có thể đỡ nổi không gian loạn lưu công kích, bất quá, luyện hóa máu của Phần Thiên thú lại khác.

Lúc trước hắn nhờ thứ này, mới thành công tiến vào hạch tâm của Phần Thiên khu, thực lực tăng nhiều.

- Đa tạ Điện hạ.

Bọn người Nhữ Hạ biết Nhiếp Vân nói không sai, cũng không do dự, đồng thời tiếp nhận máu của Phần Thiên thú luyện hóa.

Nhiếp Vân ở Phần Thiên khu chém giết không biết bao nhiêu con Phần Thiên thú, huyết dịch rất nhiều, bọn người Nhữ Hạ gấp rút luyện hóa, thời gian không dài, từng cái thần thanh khí sảng, lực lượng thân thể tăng nhiều.

- Xuất phát.

Chuẩn bị thỏa đáng, mấy người thẳng tắp bay vào Liệt Thiên khu.

Trung tâm của Liệt Thiên khu lực lượng cuồng bạo, cổ thuyền đã không chịu nổi, đám người cũng không cưỡi nữa, phi hành tiến lên.

- Ô ô ô ô.

Đang tiến lên, đột nhiên một tiếng nổ ầm ầm, một mảnh đồ vật đen kịt như mây bay tới.

- Điện hạ, là Liệt Thiên thú, trưởng thành đều có lực lượng Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, chúng ta vẫn là tránh né một chút đi.

Nhìn thấy bóng đen, sắc mặt của Nhữ Hạ vương tử biến đổi.

Phần Thiên khu ra đời Phần Thiên thú là Thiên Đạo Thú, Liệt Thiên khu càng thêm cường đại, cũng ra đời Liệt Thiên thú càng lợi hại hơn.

- Đi mau, chúng ta khẳng định không phải đối thủ...

Diệp Đào cũng giật nảy mình.

Liệt Thiên thú là nhân vật đáng sợ hơn Phần Thiên thú, lúc trước Phần Thiên thú chẳng biết tại sao từ Phần Thiên khu lao ra, kém chút giết chết toàn bộ bọn hắn, nếu không phải Nhữ Hạ vương tử thủ đoạn nhiều, hiện tại chỉ sợ đều biến thành bạch cốt.

Ăn loại thiệt thòi này, giờ phút này gặp Liệt Thiên thú, khó trách cả kinh thất sắc.

- Đã không còn kịp rồi!

Nhiếp Vân sầm mặt lại.

Bọn hắn đã ở trong Liệt Thiên khu phi hành hơn nửa ngày, bốn phía trống trải không có một chỗ ẩn thân, phía trước Liệt Thiên thú lại hiện lên hình vây quanh, vô luận tránh như thế nào cũng trốn không thoát.

- Vậy làm sao bây giờ?

Diệp Đào mặt mũi tràn đầy sốt ruột.

- Chỉ có thể đánh một trận! Những Liệt Thiên thú này đều là Thiên Đạo Thú, mỗi một còn đều là đại bổ, nếu như có thể thôn phệ tinh huyết của bọn nó, có lẽ các ngươi có thể trùng kích Thâu Thiên Tá Thọ cảnh!

Nhiếp Vân nói.

- Trùng kích Thâu Thiên Tá Thọ?

Con mắt bọn người Diệp Đào lửa nóng.

------oOo------

Chương 3435: Hàn Băng Nhận cường đại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bọn hắn biết thiên phú của mình, cấp bậc Đại Đế là rất khó đạt tới, kỳ vọng không lớn, nhưng Thâu Thiên Tá Thọ, có thể để tuổi thọ vô hạn, thực lực cũng chỉ ở dưới Thiên Đạo, còn có thể liều mạng.

Nếu như có thể mượn cơ hội trùng kích, đổi lại ai cũng không muốn buông tha cơ hội.

- Thế nhưng mà những Liệt Thiên thú này, mỗi một con đều có thực lực Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, đừng nói thôn phệ máu của bọn nó, có thể sống hay không cũng còn khó nói...

Hưng phấn chỉ ở trong nháy mắt, Nhữ Hạ vương tử cười khổ.

Liệt Thiên thú làm Thiên Đạo Thú, vô luận huyết mạch hay thịt đều được cho đại bổ, nhưng cũng phải có năng lực chém giết mới được!

Loại người này, trưởng thành thì có sức chiến đấu của Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, trước mắt xuất hiện nhiều như vậy, chừng mấy ngàn... Nói cách khác, phía trước có mấy ngàn cường giả Thâu

Thiên Tá Thọ cảnh, nhiều cường giả như vậy liên thủ công kích, coi như cường giả Thiên Đạo chỉ sợ cũng vẫn lạc.

Chớ nói chi là thôn phệ tinh huyết của chúng.

Quả thực là người si nói mộng.

- Đúng vậy, hiện tại phải cân nhắc là làm sao đào tẩu, sống sót. Mà không thôn phệ máu của bọn nó...

Diệp Đào cũng đã minh bạch, bất đắc dĩ lắc đầu.

- Yên tâm đi! Ở chỗ này chờ là được!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng.

Nếu như ở trước khi tiến vào thế giới cấp bảy, bằng vào thực lực của hắn cũng có thể đánh giết cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, nhưng quyết không dám dừng lại ở nơi này.

Mấy ngàn cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh liên hợp công kích. cường giả Thiên Đạo cũng phải tạm thời tránh mũi nhọn, huống chi là hắn.

Bất quá, hiện tại khác biệt.

Tu luyện Phong Thần Quyết tới đệ tam trọng, tốc độ nhanh như thuấn di, coi như những Liệt Thiên thú này muốn liên hợp vây công cũng làm không được, tự nhiên khó làm bị thương hắn, lại thêm Hàn Băng Nhận đáng sợ, có đầy đủ lòng tin, coi như lâm vào vây quanh trùng điệp, cũng có thể giết ra đường máu, chạy đi.

- Điện hạ, ngàn vạn lần không thể lỗ mãng, ta biết thực lực của ngươi rất mạnh, thậm chí vượt qua Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, nhưng trước mắt là mấy ngàn con Liệt Thiên thú. Ta chỗ này còn có một tấm Chuyển Không phù, một mực không bỏ được sử dụng, thực sự không được, chúng ta chuyển di rời đi!

Thấy hắn dự định cùng những Liệt Thiên thú kia ngạnh kháng, Nhữ Hạ vương tử giật nảy mình, vội vàng nói.

- Không cần, binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, Liệt Thiên thú lại như thế nào, đến lúc đó ai trốn còn chưa nhất định đâu!

Không để ý hắn khẩn trương nữa, Nhiếp Vân cười cười, tiến về phía trước một bước, ngăn ở trước mặt mọi người, bàn tay giương lên, Hàn Băng Nhận xuất hiện ở trên đỉnh đầu, xoay tròn.

- Nhân loại ghê tởm!

- Giết hết bọn hắn...

Liệt Thiên thú đi tới trước mặt, từng con nhìn về phía bọn người Nhiếp Vân tràn đầy phẫn nộ.

- Muốn giết chúng ta, phải xem các ngươi có bản lãnh này hay không đã!

Đối mặt uy thế phô thiên cái địa, Nhiếp Vân không thèm để ý chút nào, cười cười, Đại Đạo dung hợp trong cơ thể lần nữa vận chuyển, khí tức trên thân đột nhiên phát sinh biến hóa.

Đại Đạo dung hợp, lần thứ tư sử dụng!

Ông!

Hàn Băng Nhận phát ra một tiếng vù vù, xoay tròn càng lúc càng nhanh, dưới sự khống chế của hắn, thẳng tắp vọt tới.

- Không biết sống chết, lại dám ra tay với chúng ta, giết hắn!

- Một nhân loại đê tiện mà thôi, nếu tự tìm đường chết, liền đừng trách chúng ta!

Nhìn thấy tên nhân loại này chẳng những không trốn, còn dám vượt lên trước động thủ, vô số Liệt Thiên thú lộ ra vẻ khinh miệt.

Bọn chúng là cái gì? Thiên Đạo Thú, trời sinh huyết mạch cao đẳng, trưởng thành thì đến được Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, nhân loại so sánh với chúng, chính là giống loài huyết mạch thấp hèn,

căn bản không để vào mắt.

Bất quá, loại thái độ cao ngạo này, còn không có duy trì bao lâu, trong Liệt Thiên thú rít lên một tiếng.

- Không tốt, món binh khí này cổ quái!

Tốc độ phi hành của Hàn Băng Nhận cũng không nhanh, lại mang theo lực lượng khiến người ta run sợ, cho người ta một loại hương vị của tử vong, Liệt Thiên thú thân là Thiên Đạo Thú, trời sinh mẫn cảm với nguy hiểm, trải qua thanh âm này nhắc nhở, tất cả đều phát hiện không thích hợp.

Rống!

Liệt Thiên thú bay ở trước nhất đồng thời gầm rú xuất thủ, móng vuốt nâng lên, mấy chục đạo lực lượng cường đại dung hợp cùng nhau, đụng tới Hàn Băng Nhận.

Mấy chục cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh đồng thời xuất thủ, coi như trước mắt là Thần binh Hoàng cảnh viên mãn, cũng có thể tuỳ tiện nổ tung, Thiên Đạo Thần binh cũng ngăn không nổi, ngay thời điểm bọn người Nhữ Hạ vương tử cho rằng Hàn Băng Nhận sẽ bị đánh tan, một màn để bọn hắn không thể tin được xuất hiện.

Lực lượng cường đại đụng một cái, giống như đậu hũ bị cắt mở, không tạo thành chút trở ngại.

Phốc! Phốc! Phốc!

Hàn Băng Nhận xẹt qua, mấy chục con Liệt Thiên thú bị cắt thành hai nửa, máu tươi chảy xuôi.

- Cái gì?

Cái cằm của bọn người Nhữ Hạ vương tử xém chút rơi trên mặt đất.

Mới vừa rồi còn đang lo lắng có thể đào tẩu hay không, giờ phút này từng cái tròng mắt trợn tròn, cảm thấy sắp điên rồi.

Một chiêu chém giết mấy chục cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh?

Hơn nữa còn không phải Thâu Thiên Tá Thọ cảnh bình thường, là Thiên Đạo Thú am hiểu phòng ngự!

Cái này sao có thể?

- Đáng giận... Gia hỏa này quái dị, mọi người cùng nhau liên thủ giết hắn!

- Binh khí này có gì đó quái lạ, không thể lưu tình, đồng loạt ra tay!

Bọn người Nhữ Hạ vương tử bị dọa ngốc, bầy Liệt Thiên thú cũng sợ hãi.

Bọn chúng sinh hoạt ở Liệt Thiên khu, cường đại nhất chính là phòng ngự, còn đáng sợ hơn Phần Thiên thú nhiều, theo chúng, coi như đứng tại chỗ để nhân loại cấp thấp chém giết, cũng không phá nổi phòng ngự, nằm mơ cũng không nghĩ đến, thiếu niên trước mắt tiện tay ném ra một binh khí, liền chém giết hơn mười đồng bạn...

Đây là lực lượng gì?

Binh khí này không phải là Thần binh Đế cảnh trong truyền thuyết chứ? Nếu không làm sao lại lợi hại như vậy?

Ngay cả bọn chúng cũng cảm thấy hơi sợ!

- Đồng loạt ra tay? Liền xem các ngươi nhanh, hay là ta nhanh!

Không để ý tới bọn chúng khủng hoảng, Nhiếp Vân cười cười, bàn tay vồ một cái, Hàn Băng Nhận ở dưới sự khống chế của hắn, lần nữa xông vào bầy Liệt Thiên thú.

Phốc! Phốc! Phốc!

Hàn Băng Nhận vừa tiến vào, như mãnh hổ vào bầy cừu, Liệt Thiên thú uy danh hiển hách không ngăn cản nổi, thời gian nháy mắt liền bị giết ra một con đường máu, lại có mấy trăm con bị chém

thành hai nửa.

- Đến đây đi!

Chém giết mấy trăm con Liệt Thiên thú, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, thân thể khẽ động, thuấn di xuất hiện ở trong đàn thú, lăng không bắt tới.

------oOo------

Chương 3436: Toàn bộ tấn cấp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm!

Thiên Địa oanh minh, máu chảy xuôi ở trên không trung bị hắn thu vào lòng bàn tay.

Liệt Thiên thú vốn hình thể to lớn, máu của mấy trăm con tập trung ở chung một chỗ, tựa như một hồ nước to lớn, lơ lửng ở trên bàn tay hắn, ẩn ẩn tản mát ra khí tức kinh khủng.

- Tinh luyện!

Ánh mắt của Nhiếp Vân lạnh lùng, Đại Đạo dung hợp vận chuyển, thuộc tính Diễm Hỏa phóng xuất ra, lòng bàn tay xuất hiện một ngọn lửa đen kịt, thời gian nháy mắt liền bao phủ đoàn máu.

Xì xì xì xì...

Hỏa diễm cháy hừng hực, máu bị đốt phát ra từng tiếng oanh minh, không đến ba cái hô hấp, ao máu chỉ còn lớn cỡ lòng bàn tay, chứa khoảng mấy chục giọt tinh huyết.

Mặc dù tổng số chất lỏng giảm bớt, nhưng năng lượng cường đại hơn nữa, mỗi một giọt đều ẩn chứa toàn bộ lực lượng của hơn mười con Liệt Thiên thú, tùy tiện đặt ở Thần giới, cũng sẽ dẫn phát vô số tranh đoạt.

- Các ngươi nhanh luyện hóa!

Thu tinh huyết vào thế giới nạp vật, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, ba giọt bay đến trước mặt bọn người Nhữ Hạ, theo huyệt đạo của bọn hắn tiến vào thân thể.

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!

Huyết dịch vừa tiến vào thân thể, bọn người Nhữ Hạ biết đây là đại cơ duyên, cũng không nói nhảm, tất cả khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại, toàn lực tiêu hóa lực lượng cuồng bạo.

- Thu!

Thấy động tác của bọn hắn, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, bàn tay lại vồ một cái, ba người đồng thời biến mất tại chỗ, sau một khắc đã tiến nhập thế giới nạp vật.

Ba người này ở Vạn Giới Động Thiên cùng hắn đồng sinh cộng tử, đã hoàn toàn tín nhiệm, lại nói, ở trong mắt người khác nơi này chỉ là một Không Gian Dung Khí, thế giới nạp vật bại lộ cũng sẽ không khiến cho oanh động quá lớn.

- Thời gian gia tốc!

Biết thể chất của mấy người Nhữ Hạ khác biệt hắn, luyện hóa một giọt máu cũng cần tốn hao không ít thời gian. Tinh thần khẽ động, thời gian ở vị trí ba người bắt đầu gia tăng tốc độ.

Bên trong trăm năm, bên ngoài bất quá mấy hơi thở mà thôi.

Ầm ầm!

Trăm năm đi qua, ba người Nhữ Hạ vương tử hoàn toàn luyện hóa giọt tinh huyết kia, trên người đều phóng xuất ra khí tức kinh người.

Nhất là Nhữ Hạ vương tử, thực lực rốt cục tiến lên một bước, đạt đến Thâu Thiên Tá Thọ cảnh!

Về phần Diệp Đào cùng Vân Nhu, cơ sở của bọn họ khá thấp. Dù vậy cũng đến gần Thâu Thiên Tá Thọ vô hạn, ở Thần giới được cho là một phương cường giả.

- Đây là trái tim cùng cơ bắp của Liệt Thiên thú, ăn vào luyện hóa, thực lực tất nhiên lần nữa gia tăng!

Mới vừa cảm thụ xong thân thể biến hóa, không trung vô số thịt nát rớt xuống, đều là thi thể của Liệt Thiên thú.

Mặc dù những vật này không có ẩn chứa lực lượng lớn như tinh huyết, nhưng đều là vật đại bổ, phóng tới Thần giới, thiên kim khó cầu.

Giờ phút này Nhữ Hạ vương tử cũng biết nơi này là chỗ thời gian gia tốc, không chút khách khí, thu các loại thịt Liệt Thiên thú, không ngừng thôn phệ.

Mỗi người thôn phệ mười mấy con Liệt Thiên thú, lần nữa có đột phá, mặc dù Nhữ Hạ vương tử vẫn là Thâu Thiên Tá Thọ, thực lực lại tăng trưởng rất nhiều, Diệp Đào, Vân Nhu cũng từng cái đột phá, đạt đến cảnh giới tối cao dưới Thiên Đạo.

Không phải Thâu Thiên Tá Thọ cảnh dễ đột phá, mà là lực lượng của Liệt Thiên thú quá mạnh mẻ!

Lực lượng của mấy chục cường giả Thâu Thiên Tá Thọ cảnh quán thâu ở trên thân một người, xem như con heo cũng có thể đạt tới cảnh giới khó mà tin nổi.

Huống chi bọn người Nhữ Hạ, Diệp Đào là nhân tài trong nhân tài, thiên phú cực giai.

Hô!

Thực lực đại tiến, lòng tin của ba người tăng nhiều, rời đi thế giới nạp vật, trở lại Liệt Thiên khu.

Lúc này Nhiếp Vân đang đứng ở trong bầy Liệt Thiên thú, Hàn Băng Nhận nhẹ nhàng vạch một cái, thì có mấy chục con bị chém

giết.

Nhìn thấy mấy ngàn con Liệt Thiên thú chỉ còn lại không nhiều, Nhữ Hạ vương tử vội vàng lao đến:

- Lưu cho chúng ta mấy con...

Vội vàng vọt tới, một quyền đánh ra.

Ầm ầm!

Một vết nứt không gian to lớn xuất hiện, con Liệt Thiên thú kia lắc lư một cái, ngay cả kêu thảm cũng không kịp, đã bị đánh thành thịt nát.

Thôn phệ tinh huyết và lực lượng của mấy chục con Liệt Thiên thú, lại thêm thi thể của mấy chục con Liệt Thiên thú, thực lực của hắn đã đạt tới Thâu Thiên Tá Thọ cảnh đỉnh phong, một quyền nện xuống, Liệt Thiên thú thành niên cũng ngăn không nổi.

So với Nhữ Hạ vương tử, Diệp Đào Vân Nhu tương đối yếu kém, dù vậy, Liệt Thiên thú đơn độc cũng không phải đối thủ, bốn người vừa động thủ, thời gian không dài, mấy ngàn con Liệt Thiên thú, toàn đều biến thành thi thể.

- Đa tạ Điện hạ tài bồi!

Chém giết toàn bộ Liệt Thiên thú xong, bọn người Nhữ Hạ vương tử trực tiếp quỳ gối ở trước mặt Nhiếp Vân, vui lòng phục tùng.

Mặc dù thiên phú của bọn hắn đều là vạn người không được một, nhưng muốn một mình đột phá Thâu Thiên Tá Thọ vẫn quá khó khăn, điểm ấy từ Thần giới truyền thừa ức vạn năm, Thâu Thiên Tá Thọ cảnh thưa thớt liền có thể nhìn ra.

Có thể nói, nếu như không có Nhiếp Vân chém giết Liệt Thiên thú, lấy thủ pháp vô thượng chiết xuất lực lượng cuồng bạo bên trong, lại dùng thời gian gia tốc, cho đầy đủ thời gian tinh luyện, đời này chỉ sợ bọn hắn cũng không thể đột phá đến tình trạng như thế.

Nhất là Diệp Đào, mặc dù Diệp phủ Quốc công bọn hắn ở Vân Châu thành địa vị tôn sùng, nhưng lại chưa bao giờ xuất hiện qua một vị lão tổ Thâu Thiên Tá Thọ cảnh.

Mình đạt tới, Diệp phủ Quốc công chí ít trong trăm vạn năm, sẽ không tồn tại bất kỳ vấn đề gì.

- Thâu Thiên Tá Thọ cảnh mà thôi, chỉ cần đi theo ta, Thiên Đạo cảnh, thậm chí trên Thiên Đạo, cũng không phải không thể đạt tới!

Đỡ mọi người dậy, Nhiếp Vân cười cười.

Trong mắt người khác, Thâu Thiên Tá Thọ cảnh khó mà đạt tới, nhưng có tinh huyết, thi thể của Liệt Thiên thú, muốn trùng kích độ khó đã không lớn, về sau mình ngưng tụ giới vực hoàn mỹ thành công, trùng kích Đại Đế, để những người này đạt tới Thiên Đạo cảnh, thậm chí càng cao hơn, cũng chưa chắc làm không được!

- Thiên Đạo cảnh, trên Thiên Đạo...

Ánh mắt bọn người Nhữ Hạ vương tử lửa nóng, lòng tràn đầy kích động.

Nếu như người khác nói lời này, bọn hắn có khả năng không tin, nhưng thiếu niên trước mắt sáng tạo quá nhiều kỳ tích, để bọn hắn không thể không tin.

- Tiếp tục đi tới, vừa rồi ta sưu hồn một con Liệt Thiên thú, đám người Đa Ba vương tử xác thực ở trung tâm Liệt Thiên khu, bất quá cụ thể ở vị trí nào, bọn chúng lại không biết, đội ngũ Liệt Thiên thú này, chỉ là một chi đi ra sưu tầm!

Nhiếp Vân cười nói.

------oOo------

Chương 3437: Trung tâm Liệt Thiên khu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa rồi chém giết Liệt Thiên thú, cũng tiến hành sưu hồn, đã biết tình huống đại khái ở trung tâm Liệt Thiên khu.

Hơn một tháng trước, Đa Ba vương tử, Lưu Mộc Vương tử cùng Ma Nghiêm, đều nghĩ biện pháp lẫn vào nơi này, về sau bị Liệt Thiên thú phát hiện, bốn phía truy kích, chỉ bất quá ba người này đều có người thực lực cường đại bảo hộ, lại có không ít thủ đoạn, một mực bình an vô sự, ba ngày trước đã hoàn toàn biến mất.

Chính vì vậy, Liệt Thiên Thú Vương đại phát lôi đình, để chúng nó đi ra ngoài tìm, mấy ngàn con Liệt Thiên thú này, chính là một đội ngũ ở bên trong.

- Bọn người Đa Ba vương tử, Lưu Mộc Vương tử quỷ kế đa đoan, đồng thời tiến vào nơi này, cùng Liệt Thiên thú quần nhau hơn một tháng, chỉ sợ không có đơn giản như vậy!

Nghe được tin tức này, Diệp Đào lòng tràn đầy nghi ngờ nhìn qua.

Đến Vạn Giới Động Thiên, quan trọng nhất là tìm kiếm Đại Đạo mới vừa đản sinh, nhìn xem có thể hàng phục hay không, đồng thời cảm ngộ thế giới mẫn diệt, đánh xuống cơ sở trùng kích Đại Đế, ba người này từng cái thông minh, không đi chuẩn bị những việc này, ngược lại một mực ở Liệt Thiên khu, bị Liệt Thiên thú truy sát cũng không đi, muốn nói không có mục đích gì, đánh chết cũng không người tin tưởng.

- Chẳng lẽ tin tức kia là thật?

Nhữ Hạ vương tử một mực không lên tiếng đột nhiên mở miệng.

- Tin tức gì?

Mọi người nhìn tới.

- Thời điểm vừa tới Phần Thiên khu, ta từng nói qua, có thuộc hạ nằm vùng là hạ nhân của Ma Nghiêm, thăm dò được tin tức nói hắn lần này tới đây là vì tìm kiếm bí mật đột phá Thiên Đạo, ta vẫn cho rằng là giả tin tức, hiện tại Đa Ba, Lưu Mộc cũng ở chỗ này, có thể tin tức là thật hay không?

Nhữ Hạ vương tử nói.

Đám người mới vừa gia nhập Vạn Giới Động Thiên không lâu, hắn từng nói qua lời này, bất quá thời gian quá lâu, phần lớn đã quên, lúc này chuyện xưa nhắc lại, Nhiếp Vân sửng sốt.

Trước đó vẫn cho rằng Vạn Giới Động Thiên là bọn người Phổ Thiên Đại Đế liên thủ sáng tạo ra chỗ thí luyện, nếu quả thật có bí mật đột phá Thiên Đạo, đã sớm bị người khác phát hiện.

Nhưng từ trong miệng Ngô Thanh biết được, Vạn Giới Động Thiên này không có đơn giản như vậy.

Thượng cổ Đế Vẫn Chi Chiến, thế giới sụp đổ, về sau chín đại thế lực phân chia Thần giới, một phần trong đó tạo thành Vạn Giới Động Thiên, nếu loại thuyết pháp này là thật, có lẽ nơi này thật có cơ duyên đột phá Thiên Đạo.

Dù sao, ngay cả di tích Đại Đế cũng có, cơ duyên đột phá Thiên Đạo tổng không thể còn muốn lớn hơn cái này a!

- Có loại cơ duyên này, muôn ngàn lần không thể bỏ lỡ, đi!

Nghĩ tới những thứ này, Nhiếp Vân nhẹ gật đầu, bay về phía Liệt Thiên khu.

Trung tâm Liệt Thiên khu là thế giới hình cầu còn ổn định hơn Phần Thiên khu, thực lực mọi người đều được tăng lên trên diện rộng, còn được Vạn Giới Vũ Y trợ giúp, một đường không có gặp được nguy hiểm gì.

Tiến vào thế giới hình cầu, đám người chỉ cảm thấy thân thể trầm xuống, giống như rơi vào không gian trọng lực.

- Lực áp bách không gian ở nơi này còn cao hơn Thần giới?

Đám người xôn xao.

Cảm giác không gian áp bách ở Liệt Thiên khu còn lớn hơn Thần

giới, thậm chí còn vững chắc hơn Thần giới, ở chỗ này, thực lực Thâu Thiên Tá Thọ cảnh cũng cảm thấy bị áp chế.

- Ít nhất là thế giới cấp mười hai!

Nhiếp Vân nhãn tình sáng lên.

Không gian áp lực của Thần giới xem như cấp mười, nơi này ít nhất là cấp mười hai!

Thế giới cấp mười hai, cho dù thực lực của hắn bây giờ, cũng không thể tuỳ tiện xé rách không gian tiến hành thuấn di.

- Không Gian chi lực của thế giới nạp vật!

Tinh thần khẽ động, Không Gian chi lực của thế giới nạp vật lan tràn ra phía ngoài, đường kính mười dặm liền ngừng lại.

Không gian cấp mười hai còn muốn lớn hơn Thần giới, Không Gian chi lực của thế giới nạp vật ở chỗ này, cũng chỉ có thể lan tràn mười dặm, nói cách khác, ở trong phạm vi mười dặm, hắn vẫn có thể thuấn di.

- Không gian áp bách lớn như vậy, Thần giới Thiên Đạo muốn thăm dò rất khó, Đại Đạo dung hợp hoàn toàn có thể sử dụng ra càng nhiều lực lượng!

Chỗ này lực áp bách không gian lớn, Thần giới Thiên Đạo muốn thăm dò đến sẽ không dễ dàng như vậy, trước kia chỉ có thể vận dụng một phần mười lực lượng của Đại Đạo dung hợp, lần này khẳng định có thể vận dụng càng nhiều!

Đương nhiên, lần số sử dụng Đại Đạo dung hợp có hạn chế, không cần thiết, còn không nên thí nghiệm, uổng phí hết cơ hội.

- Chí ít thế giới cấp mười hai... Nếu như có thể tìm được Thế Giới Chi Tâm, dung nhập thế giới nạp vật, tuyệt đối có thể trực tiếp để thế giới nạp vật đạt tới trình độ ổn định như Thần giới, hình thành giới vực hoàn mỹ!

Trong lòng Nhiếp Vân kích động.

Ở chỗ này có thể sử dụng càng nhiều lực lượng của Đại Đạo dung hợp là việc nhỏ, quan trọng nhất là tìm được Thế Giới Chi Tâm luyện hóa!

Một khi thành công, thế giới nạp vật tất nhiên có thể đột phá gông cùm xiềng xích, đạt tới trình độ mười cấp, hình thành giới vực hoàn mỹ.

Hình thành giới vực hoàn mỹ, mình liền có thể không áp chế thực lực, thuận lợi đột phá Hoàng cảnh.

Không có đột phá Hoàng cảnh liền có được thực lực Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, một khi đột phá nên mạnh bao nhiêu?

Ngay cả chính hắn cũng không rõ ràng, cũng không dám xác định!

- Tầm Hướng Châm, tìm kiếm Thế Giới Chi Tâm!

Nghĩ đến điểm này, Tầm Hướng Châm bay ra, quay tròn trên đỉnh đầu.

- Ân? Tìm không thấy?

Lần này Tầm Hướng Châm không có giống như trước đó, có thể tuỳ tiện tìm được thứ muốn tìm, mà không ngừng xoay tròn, tựa hồ đã mất đi phương hướng.

- Thử tìm Đa Ba vương tử xem!

Tìm không thấy Thế Giới Chi Tâm, Nhiếp Vân không gấp, mà trong đầu nghĩ đến Đa Ba vương tử.

Ông!

Tầm Hướng Châm xoay tròn, bất quá, giống như vừa rồi, không dừng được, đồng dạng tìm không thấy phương hướng.

- Cũng không được?

Nhíu mày một cái, sắc mặt của Nhiếp Vân khó coi.

Tìm không thấy Thế Giới Chi Tâm ngược lại cũng thôi, dù sao thế giới càng vững chắc, Thế Giới Chi Tâm linh tính càng lớn, càng khó tìm kiếm, nhưng tìm không thấy Đa Ba vương tử là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ Tầm Hướng Châm hỏng?

- Tầm Hướng Châm có thể tìm kiếm đồ vật trong phạm vi Vạn Giới Động Thiên, nhưng tiến vào thế giới đơn độc cường đại, thì sẽ mất đi hiệu quả, huống hồ thế giới này còn muốn vững chắc hơn Thần giới, nếu có thể dùng ở chỗ này, ở Thần giới há không phải cũng có thể dùng?

Tựa hồ nhìn ra hắn nghi hoặc, Nhữ Hạ vương tử nói.

- Không sai!

Nghe được giải thích, Nhiếp Vân bừng tỉnh đại ngộ.

------oOo------

Chương 3438: Lẫn vào Thú Vương cung (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cái thế giới này vững chắc hơn Thần giới, Tầm Hướng Châm có thể sử dụng ở chỗ này, Thần giới khẳng định cũng có thể dùng!

Muốn tìm ai trong đầu suy nghĩ một chút liền có thể chỉ rõ phương hướng, cái này chỉ sợ liên lụy đến huyền ảo của Thiên Cơ Đại Đạo, đừng nói mấy người Phổ Thiên Đại Đế luyện chế không ra, coi như Hiên Viên Đại Đế cũng làm không được.

- Xem ra chỉ có thể nghĩ biện pháp tìm kiếm đám người Đa Ba vương tử!

Tầm Hướng Châm không có tác dụng, Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ.

Trung tâm thế giới Liệt Thiên khu cực kỳ bao la, sắp đuổi kịp phạm vi hai châu của Thần giới.

Tốc độ của mấy người Nhiếp Vân ở bên ngoài nhanh như thuấn di, nhưng ở thế giới lực áp bách cường đại như thế, cũng chỉ có thể bình thường.

- Thế giới lớn như vậy, từ một đầu này kéo dài đến một đầu khác, chí ít cần tốn hao một tháng thời gian, thời gian còn lại không kịp cẩn thận tìm!

Biết Tầm Hướng Châm vô dụng, nan đề mới lại xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Trung tâm thế giới của Liệt Thiên khu chừng hai châu Thần giới, phạm vi lớn như vậy, nếu như là một thế giới cấp bảy, Nhiếp Vân hoàn toàn có thể từ bên này thuấn di đến một bên khác, nhưng thế giới cấp mười hai, không gian áp bách còn lớn hơn Thần giới, mặc dù bọn hắn là Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, ở chỗ này cũng chỉ tương đương với Hoàng cảnh đỉnh phong ở Thần giới, tốc độ phi hành có hạn.

Từng tấc từng tấc tìm kiếm, muốn tìm được bọn người Đa Ba vương tử mà Liệt Thiên thú cũng không tìm được, gần như không có khả năng!

Lại nói, thời gian chỉ còn lại có hai mươi ngày, nhất định phải tăng thêm tốc độ.

- Trước tìm Thế Giới Chi Tâm đã!

Trong lòng Nhiếp Vân có kế hoạch.

Nếu không tìm được bọn người Đa Ba vương tử, vậy trước tìm thế giới hạch tâm.

Cái gọi là kỳ ngộ đột phá Thiên Đạo, lực hấp dẫn kém xa thôn phệ Thế Giới Chi Tâm!

Thiên Đạo kỳ ngộ, bất quá là một đồ vật hư vô mờ mịt, có thể thành công hay không cũng chưa biết chừng, nhưng thôn phệ Thế Giới Chi Tâm lại thật có thể làm cho thế giới nạp vật tấn cấp đến hoàn mỹ.

Chỉ là ý nghĩ tuy tốt, nhưng thế giới chi tâm cấp mười hai, cũng không dễ dàng tìm kiếm như vậy!

Mặc dù trung tâm Liệt Thiên khu này kém xa Thần giới, cấp bậc lại cao hơn Thần giới, độ khó tìm kiếm Thế Giới Chi Tâm, chỉ sợ đã không kém gì tìm kiếm Thế Giới Chi Tâm của Thần giới.

- Làm sao tìm kiếm?

Mấy người Nhữ Hạ vương tử cũng rõ ràng điểm ấy, bất đắc dĩ nhìn qua.

- Chúng ta khẳng định không có cách, nhưng Liệt Thiên thú chắc chắn biết!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng.

Trung tâm Liệt Thiên khu lớn như vậy, chỉ bằng mấy người bọn họ muốn tìm được Thế Giới Chi Tâm, mười năm cũng làm không được, Liệt Thiên thú khác biệt, bọn chúng sinh ra ở nơi này, đã ở không dưới ức vạn năm, nếu như nói ai quen thuộc nơi này, nhất định là bọn chúng!

- Đúng a!

Con mắt mọi người sáng lên.

- Bất quá, việc này nhất định phải bàn bạc kỹ hơn, Thế Giới Chi Tâm liên lụy quá lớn, Liệt Thiên thú phổ thông chắc chắn sẽ không biết được, chỉ sợ chỉ có từ trong miệng Liệt Thiên Vương mới có thể biết một chút! Chuyện này nhất định phải bàn bạc kỹ!

Biết biện pháp, Nhiếp Vân cũng không cảm thấy buông lỏng, ngược lại chân mày nhíu lợi hại hơn.

Thế Giới Chi Tâm, giống như bảo tàng của Đế cảnh, Phần Thiên thú phổ thông tất nhiên không biết được, Thú Vương nhất định có thể biết, nhưng không phải là bọn hắn hiện tại có thể chống lại.

Liệt Thiên thú giống như Phần Thiên thú, đều là Thiên Đạo Thú, thậm chí cấp bậc cao hơn, Phần Thiên Thú Vương cũng là Thiên Đạo cấp, chớ nói chi là Liệt Thiên thú vương!

Mặc dù thực lực bốn người đều có tiến bộ nhảy vọt, nhưng Nhiếp Vân biết, đối mặt với cường giả Thiên Đạo cấp, hoàn toàn không có lực chiến đấu.

Giao thủ qua với Phần Thiên Thú Vương, biết loại cường giả này đáng sợ, trừ khi có thể thi triển ra toàn bộ lực lượng Đại Đạo dung hợp!

Chỉ bất quá làm như vậy, không cần chiến đấu, Thiên Đạo Thần giới liền sẽ để mắt tới mình, tru sát mình.

Về phần vì sao Thiên Đạo Thú có thể sử dụng lực lượng Thiên Đạo mà không sao... Là bởi vì bọn chúng cùng Thiên Đạo ký kết khế ước, loại khế ước này cụ thể là cái gì, Nhiếp Vân không có đạt tới loại cấp độ kia nên không biết.

- Đúng vậy!

Nghe được Thú Vương, mặt mũi mấy người Nhữ Hạ vương tử cũng tràn đầy cười khổ.

- Trước đi Thú Vương cung, đến lúc đó hành sự tùy theo hoàn cảnh!

Xoa xoa mi tâm, tạm thời cũng nghĩ không ra biện pháp tốt, thời gian lại chậm trễ không dậy nổi, đành phải vừa đi vừa nhìn.

Dù thực lực đám người Nhữ Hạ đều đạt đến Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, nhưng tốc độ kém Nhiếp Vân quá nhiều. Bởi vậy mấy người cũng không chối từ, lần nữa được thu vào thế giới nạp vật, Nhiếp Vân tăng thêm tốc độ bay về phía Thú Vương cung.

Thông qua sưu hồn Liệt Thiên thú, đã sớm biết vị trí của Thú Vương cung, trên đường không có trì hoãn gì.

Thú Vương cung là trụ sở xa hoa do Liệt Thiên Thú Vương xây dựng, ở trung tâm toàn bộ Liệt Thiên khu, bọn người Nhiếp Vân nhận đúng phương hướng mới tiến vào trung tâm thế giới, cho nên cách vị trí hiện tại của bọn họ cũng không xa, không đến một ngày liền thấy một sơn mạch cao lớn xuất hiện ở trước mắt.

Phía trên dãy núi bị người dùng đại thủ pháp chặt đứt, một cung điện nguy nga đứng sừng sững ở phía trên, cho người ta một loại cảm giác uy nghiêm.

- Thiên phú Ngụy Trang sư!

Nhìn thấy ở phụ cận núi cao, vô số Liệt Thiên thú trấn giữ, Nhiếp Vân biết đến nơi rồi, do dự một chút, thiên phú Ngụy Trang sư xoay chuyển, thân thể không ngừng phồng lớn, thời gian qua một lát liền biến thành Liệt Thiên thú.

Thế giới nạp vật tấn cấp, lý giải đối với ba ngàn Đại Đạo cũng có tiến bộ nhảy vọt, lý giải Ngụy Trang Đại Đạo cũng sâu hơn, chỉ cần thực lực không cao hơn hắn quá nhiều, rất khó nhìn ra.

Hắn ngụy trang thành Liệt Thiên thú gọi Vưu Xích, chính là tên bị hắn đọc trí nhớ kia.

Hô!

Biến thành Liệt Thiên thú, Nhiếp Vân khẽ vỗ cánh, bay về phía Thú Vương cung.

- Thú Vương cung cấm, không được xông loạn!

Mới vừa bay không xa, liền bị vài con Liệt Thiên thú ngăn trở.

- Ta nói là ai, nguyên lai là Vưu Xích! Không phải Vương lệnh ngươi đi tìm kiếm mấy Nhân loại kia sao? Sao tới nơi này? Chẳng lẽ đã tìm được bọn họ?

Trong đó một con Liệt Thiên thú nhận ra hắn.

Liệt Thiên khu chỉ lớn như vậy, rất nhiều Liệt Thiên thú đều sinh sống không biết bao nhiêu năm, lẫn nhau nhận biết cũng rất bình thường.

------oOo------

Chương 3439: Lẫn vào Thú Vương cung (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Tìm được? Đừng nói nữa, mấy người kia không biết chạy đi nơi nào, tìm tới hiện tại cũng không tìm được!

Ngụy trang ra thanh âm của Vưu Xích, Nhiếp Vân dùng Thú ngữ Liệt Thiên thú nói ra.

Thiên Nhĩ Đại Đạo tăng tiến, một chút Thú ngữ thông thường không nói chơi.

- Không tìm được ngươi trở về làm gì? Chẳng lẽ không sợ Vương nổi giận giết ngươi?

Liệt Thiên thú kia khẽ nói.

- Ta trở về là có tin tức trọng yếu muốn nói cho vương, để ta đi qua

Nhiếp Vân nói.

Trước nghĩ biện pháp trà trộn vào Thú Vương cung lại nói, một mực bị những Liệt Thiên thú này cản trở, làm sao thu hoạch được tin tức?

- Tin tức trọng yếu? Chờ một lát, Vương đang hẹn gặp khách nhân, hiện tại không rảnh!

Liệt Thiên thú kia nói.

- Khách nhân? Khách nhân nào?

Nhiếp Vân kỳ quái nhìn qua.

Toàn bộ Liệt Thiên khu chỉ có Liệt Thiên thú tồn tại, không có sinh mệnh khác, ở đâu ra khách nhân?

Chẳng lẽ lại là... đám người Đa Ba vương tử?

Không đúng, Liệt Thiên thú không phải đang bắt đám người Đa Ba sao?

- Là Phần Thiên Thú Vương! Nghe nói Phần Thiên thú tao ngộ tai hoạ ngập đầu, toàn bộ Phần Thiên khu sụp đổ...

Liệt Thiên thú kia thấp giọng.

Ở trong mắt Liệt Thiên thú này, bọn chúng đều là một chủng tộc, những thứ này không tính là đại bí mật gì, nói ra cũng không ảnh hưởng toàn cục.

- Phần Thiên Thú Vương?

Trong lòng Nhiếp Vân lộp bộp một cái.

Không nghĩ tới tên này đến đây.

Lúc trước mình luyện hóa hạch tâm của Phần Thiên khu, dẫn đến Phần Thiên khu sụp đổ, sau khi ra ngoài tìm không thấy Phần Thiên thú cùng Thú Vương, không nghĩ tới tên kia đi đến nơi này.

Gia hỏa này cũng là Thiên Đạo cấp, nếu quả thật liên thủ với Liệt Thiên thú Vương, sợ rằng nhóm người mình sẽ gặp gỡ phiền toái rất lớn.

- Phần Thiên khu sụp đổ? Cái này sao có thể? Vậy Phần Thiên thú khác đâu?

Nhiếp Vân ra vẻ như không biết, một mặt ngạc nhiên.

- Đến cùng chuyện gì xảy ra, ta làm sao biết, ta cũng chỉ là nghe nói, nghe nói bởi vì thế giới sụp đổ, Phần Thiên thú trực tiếp diệt tuyệt hơn phân nửa, còn lại đã không nhiều lắm! Ai, lúc trước Phần Thiên thú cùng Liệt Thiên thú chúng ta chiến đấu qua nhiều lần, không nghĩ tới gặp được loại sự tình này...

Liệt Thiên thú kia cảm khái.

- Diệt tuyệt hơn phân nửa?

Nhiếp Vân líu lưỡi:

- Vậy Thú Vương của chúng nó tới nơi này làm gì? Sẽ không muốn đến Liệt Thiên khu chúng ta tị nạn chứ!

- Tới đây làm gì ta không biết, ta cảm thấy hẳn là muốn Vương của chúng ta giúp chúng nó báo thù!

Liệt Thiên thú nhìn chung quanh một chút, lần nữa hạ giọng:

- Ta nghe nói, sở dĩ Phần Thiên khu sụp đổ, là bởi vì nhân loại!

- Nhân loại? Nói đùa gì vậy, nhân loại gặp chúng ta chỉ có phần chạy trốn, còn có thể làm sụp đổ Phần Thiên khu?

Nhiếp Vân cố ý khịt mũi coi thường.

- Những thứ này cũng chỉ là tin đồn, tình huống cụ thể như thế nào, ta không biết...

Liệt Thiên thú kia lắc đầu, đang muốn nói chuyện, đột nhiên không trung vang lên tiếng ầm ầm, thanh âm của Liệt Thiên thú vương vang lên bên tai.&- Diệt chí khí của mình, trướng uy phong người khác!

- Chỉ là mấy nhân loại nho nhỏ mà thôi.

- Còn nữa, bắt lấy bọn chúng, ta sẽ đích thân ra tay giải quyết, nếu ngươi lo lắng như thế cũng không nhọc đến ngươi hao tâm tổn trí!

Thú vương nói chuyện mang theo khinh thường và hừ lạnh, xem ra hắn đàm phán với Phần Thiên Thú Vương không thành.

- Liệt Thiên, ngươi... Tốt, ngươi không tin ta thì thôi, đến lúc đó có hại chịu thiệt đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi!

Lúc này có một giọng nói vang lên, nghe tiếng nói như thế, Nhiếp Vân biết rõ chính là Phần Thiên Thú Vương.

- Tiễn khách!

Nương theo Liệt Thiên Thú vương hét lớn một tiếng, một thú ảnh bay ra khỏi cung điện mang trên tức giận trên mặt, không phải Phần Thiên Thú Vương thì là ai!

Xem ra Phần Thiên Thú Vương thật sự tìm Liệt Thiên Thú vương hỗ trợ, tuy khả năng bởi vì sao không có bàn thành cho nên song phương mới náo cương như thế.

- Hừ!

Vào lúc đang suy tư, vẻ mặt Phần Thiên Thú Vương giận dữ bay ra bên ngoài, hắn vừa bay vừa quát lớn:

- Không nghe ta thì thôi, lần này nhân loại tới thí luyện rất quái dị, hủy gia viên của ta, ta chỉ hi vọng ngươi bắt được sau đó giao cho ta báo thù, một chuyện nhỏ như thế cũng không đáp ứng.

- Nếu như vậy giao tình nhiều năm của chúng ta xóa bỏ đi.

Nói xong hắn lập tức bay thẳng ra ngoài, không qua bao lâu đã biến mất phía chân trời.

- Đoán chừng Phần Thiên Thú Vương muốn Liệt Thiên Thú vương hỗ trợ tìm được chính mình nhưng cũng không có nói ra bí mật Viêm Hoàng điện!

Nghe được Phần Thiên Thú Vương nói thế, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời và đoán ra đại khái.

Hắn có được đế cảnh thần binh Viêm Hoàng điện chỉ có Phần Thiên Thú Vương biết rõ, gia hỏa này một lòng muốn đột phá đế thú, chắc chắn sẽ không nói tin tức này ra ngoài, bằng không Liệt Thiên Thú vương sẽ ra tay cướp đoạt, việc này không nói chơi.

Chính bởi vì như thế nó mới lan truyền tin tức nói xấu Liệt Thiên, bởi như vậy tất cả Liệt Thiên Thú đều cảm giác được nó có thù không đội trời chung với nhân loại, muốn bắt lấy nhân loại báo thù rửa hận là hợp tình hợp lý.

Tuy tâm tư của nó thông minh, Liệt Thiên Thú vương có thể đạt tới cấp bậc Thiên Đạo cũng không phải ngu xuẩn, tự nhiên cũng nhìn ra nó nghĩ một đằng nói một nẻo.

Có lẽ chính bởi vì nguyên nhân này mới cảm thấy mất hứng, từ đó mới đuổi hắn ra ngoài.

- Hồn Chư, thông tri tất cả Liệt Thiên Thú mật thiết chú ý hành tung của Phần Thiên lão gia hỏa này, tùy thời báo lại!

Phần Thiên Thú Vương vừa đi, Liệt Thiên Thú vương lập tức phát lệnh.

Hồn Chư chính là Liệt Thiên Thú dưới trướng của hắn.

- Vâng, vương!

Hồn Chư gật đầu sau đó quay đầu nhìn sang Nhiếp Vân, tiếp tục mở miệng nói:

- Vương, Vưu Xích có chuyện trọng yếu bẩm báo!

- Bảo hắn tiến lên!

Lời của vương vang lên.

- Vâng!

Hồn Chư khoát tay với Nhiếp Vân:

- Vương muốn gặp ngươi, đi thôi!

- Ân!

Nhiếp Vân vỗ cánh bay thẳng tới cung điện trước mặt, đồng thời trong đầu không ngừng suy tư.

Vừa rồi nói có chuyện bẩm báo thú vương chỉ là một loại lí do thoái thác, muốn lẫn vào hoàng cung mới nói sau, không nghĩ tới thú vương lại phát hiện ra hắn nhanh như thế, giờ phút này chạy trốn cũng không phải, chỉ có thể kiên trì đi vào.

Đi vào không có gì... Mấu chốt là nói cái gì?

Cũng không thể nói chúng ta toàn quân bị diệt, đều bị mấy nhân loại giết hắn.

Nếu thật nói như thế không cần đối phương hoài nghi, chỉ sợ sẽ lập tức bị xử tử.

- Thật sự không được... Thì nói phát hiện tung tích nhân loại!

Trong nội tâm khẽ động.

------oOo------

Chương 3440: Lẻn vào Thú Vương cung (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khẳng định phải tìm lí do thoái thác, đã tạm thời không nghĩ ra được thì cứ ăn ngay nói thật, chẳng qua là đứng trên lập trường của Liệt Thiên Thú.

Trong nội tâm như vậy cho nên hắn tiến lên càng nhanh, chỉ qua một lúc đã đi vào trong hoàng cung.

Cung điện của Liệt Thiên Thú Thú Vương vô cùng rộng rãi, còn nguy nga và lớn hơn chỗ của nhân loại vài lần, đi vào phát hiện

cung điện tuy lớn nhưng bàn về sa hoa thì kém xa nhân loại.

Bốn phía trống trải, cả cung điện xem như gian phòng trống.

Không rãnh quan sát bốn phía, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn vào giữa đại điện.

Nơi đó có một con Liệt Thiên Thú toa lớn đang ngồi trên vương tọa, nó tỏa ra khí tức kinh người.

Cảm nhận được khí tức này, nội tâm Nhiếp Vân rùng mình.

Thiên Đạo cảnh!

Đây là tồn tại cao cấp nhất dưới Đại Đế, còn đáng sợ hơn Phần Thiên Thú Vương vài phần.

- Xem ra phải cẩn thận một ít!

Nhiếp Vân lúc này đã bận tâm.

Trước kia còn cảm giác thiên phú ngụy trang của mình không kém, có lẽ đối phương nhìn không ra cái gì, nhìn thấy thực lực chân chính của đối phương liền bận tâm.

Lúc này hắn không nhịn được đè ép khí tức của mình xuống, phóng thích huyết khí Liệt Thiên Thú ra ngoài.

Hắn giết mấy ngàn con Liệt Thiên Thú, trong nạp vật thế giới có vô số tinh huyết của Liệt Thiên Thú, phóng xuất huyết khí che lấp khí tức của mình làm cho đối phương không đến mức phát hiện.

- Vưu Xích, ngươi có chuyện gì muốn bẩm báo? Nói!

Liệt Thiên Thú vương quét mắt nhìn một vòng, dường như không nhìn thấy cái gì, nói lên tiếng nói.

Hô!

Thấy đối phương không có hoài nghi, Nhiếp Vân thở ra một hơi, vội

vàng cúi người xuống và nói:

- Bẩm vương, trừ mấy tân nhân loại tiến vào Liệt Thiên khu lúc trước, thời điểm vừa rồi sưu tầm ta phát hiện mấy nhân loại giống như muốn lẫn vào Liệt Thiên khu của chúng ta.

- Tân nhân loại? Bắt lấy không?

Thú vương mở to mắt như đèn lồng nhìn sang, ngay sau đó uy thế thao thiên bộc phát, dường như thiên địa như sắp sụp đổ.

- Thuộc hạ... Nhất thời vô ý, để bọn chúng trốn đi.

Nhiếp Vân biến sắc, vội vàng nói.

Không thể không nói Liệt Thiên Thú vương trước mắt quá mức đáng sợ, chỉ cần phóng thích uy áp đã làm hắn không chịu nổi.

- Xem ra cường giả Thiên Đạo cảnh cũng có sự phân chia mạnh yếu... Nó là Thiên Đạo cảnh nhưng mạnh hơn Phần Thiên Thú Vương quá nhiều.

Hắn từng giao thủ với Phần Thiên Thú Vương, tuy không phải đối thủ nhưng cũng hiểu rõ thực lực chênh lệch cỡ nào.

Đầu Liệt Thiên Thú trước mắt có thực lực mạnh hơn Phần Thiên Thú Vương không ít.

- Trốn?

Ầm ầm!

Sắc mặt Liệt Thiên Thú vương trầm xuống, dường như cả đại điện lâm vào gió lốc.

- Lựa chọn chết kiểu nào?

- Cái gì?

Nhiếp Vân đã giật mình.

Cũng quá bạo lực a, không có bắt lấy người không hỏi nguyên nhân, trực tiếp phán xử tử hình...

Ầm ầm!

Trong lúc khiếp sợ, Nhiếp Vân cảm giác không gian chung quanh đầy áp lực, cung điện bị lực lượng khủng bố bao phủ.

- Phong tỏa cung điện... Đây là sợ ta chạy thoát?

Nhiếp Vân cảm thấy nội tâm mát lạnh.

Xem ra đối phương nói là thật, không phải tùy tiện nói ra, là có ý định hạ sát thủ với mình.

Nó là cường giả Thiên Đạo, ý niệm cường đại như Thiên Đạo, cung điện bị phong tỏa, cho dù thực lực của hắn mạnh hơn nữa cũng không cách nào đào thoát.

Thuộc hạ làm việc bất lợi, muốn giết chết... Thiệt giả?

- Vương tôn kính tha mạng, chỉ cần không giết ta, ta sẽ lập công chuộc tội, nhất định sẽ bắt những nhân loại kia!

Biết rõ không cách nào đào tẩu, Nhiếp Vân vội vàng hô.

Hiện tại chỉ có thể ký thác đối phương mềm lòng.

- Lập công chuộc tội? Hừ!

Áp lực chung quanh càng ngày càng mạnh, Liệt Thiên Thú vương nhìn về phía Nhiếp Vân như nhìn người chết.

- Một nhân loại ngụy trang thành thuộc hạ của ta, không đến cũng bỏ đi, nếu tới trước mặt ta mà ta nhìn không ra, ngươi cho rằng ta ngu sao?

- Cái gì?

Đầu óc Nhiếp Vân như nổ tung.

Xong, không phải cảm thấy thuộc hạ làm việc bất lợi, mà là... Bị phát hiện!

Phỏng đoán thực lực Liệt Thiên Thú vương rất mạnh nhưng nằm mơ cũng không ngờ lại mạnh như thế.

Nạp vật thế giới tấn thăng đến bát cấp, ngụy trang đại đạo cũng tăng lên tương ứng, vốn tưởng rằng có thể giấu diếm được đối phương, không nghĩ tới mới qua vài giây đã bị phát hiện.

Càng nguy hiểm Nhiếp Vân càng lạnh tĩnh, trong đầu không ngừng suy nghĩ, hắn đứng dậy sau đó ngụy trang chi khí biến mất, biến trở thành bộ dạng nhân loại.

- Không sai, ta là nhân loại!

Cũng đã bị phát hiện, ngụy trang cũng không có ý nghĩa gì.

- Chẳng lẽ thật cho rằng ta không dám giết ngươi? Ngươi đang khiêu chiến cực hạn của ta!

Trong mắt Liệt Thiên Thú vương bắn ra hào quang đáng sợ.

Giết người đào tẩu cũng thôi đi, không ngờ dám ngụy trang thành Liệt Thiên Thú công nhiên tới gặp mình, chẳng lẽ thực cho rằng mình mù lòa sao?

Vẫn cảm thấy ngụy trang không chê vào đâu được, không ai nhìn ra sao?

- Khiêu chiến cực hạn? Thú vương nói lời ấy sai rồi!

Biết rõ trốn không thoát, Nhiếp Vân cũng không thèm bỏ trốn, hắn đứng giữa đại điện sau đó cười nhạt và nói.

- Ta tới đây là muốn làm giao dịch với ngươi.

- Giao dịch? Ngươi cũng xứng?

Liệt Thiên Thú vương lạnh lùng cười cười, uy nghiêm to lớn áp xuống như phong bạo.

Két!

- Xứng hay không không phải thú vương nói tính toán, mấu chốt là có lợi với ngươi hay không.

Nhiếp Vân đã nghĩ đến phương pháp giải quyết, không còn cảm giác khẩn trương nữa, hắn vui vẻ lên tiếng.

- Ngươi cho rằng tùy tiện nói nham hai câu, ta có thể không giết ngươi? Nhân loại xảo trá, hiện tại cho ngươi nói một câu, nếu như ta cảm thấy vô dụng, ta sẽ lập tức làm ngươi biến mất khỏi thế gian này.

Liệt Thiên Thú vương nhìn chằm chằm vào hắn, nó duỗi móng vuốt về phía trước, trong móng vuốt hội tụ lôi đình đáng sợ, tùy thời sẽ bắn ra.

Xem ra nó nói là thật, chỉ cần Nhiếp Vân nói sai một câu sẽ động thủ.

- Ngươi có thể giết ta... Nếu thật làm như vậy ngươi vĩnh viễn không thể trở thành đế thú, cả đời bị vây ở chỗ này a!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Đế thú?

Ầm ầm!

Liệt Thiên Thú Vương đứng lên, toàn thân mang theo tia chớp, nó mở to mắt nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân.

Đế thú, tương đương với cường giả Đại Đế, chỉ cần là tu luyện giả, cho dù là người hay thú đều có sức hấp dẫn cực lớn.

Dường như sớm biết đối phương động âm, Nhiếp Vân mỉm cười,

bàn tay lăng không một trảo, một vương tọa trong cung điện bay tớ sau lưng hắ, lúc này hắn ngồi xuống.

Tuy thực lực đối phương mạnh nhưng hắn nắm thế chủ động, có thể bàn điều kiện ah.

- Thật lớn mật, ngươi cho rằng nói đế thú thì ta không giết ngươi?

Thấy bộ dạng của hắn như thế, Liệt Thiên Thú cau mày.&

------oOo------

Chương 3441: Ai tính toán ai? (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi dám giết liền trực tiếp động thủ!

- Chờ Phần Thiên Thú Vương thành đế thú, ta tin tưởng nó chắc chắn sẽ không tha thứ việc ngươi làm hôm nay đâu.

Nhiếp Vân vẻ mặt không sao cả.

- Ngươi...

Sắc mặt Liệt Thiên Thú vương trầm xuống.

Đối phương nói không sai, hôm nay chính mình đuổi Phần Thiên Thú Vương đi, đối phương thực trở thành đế cảnh sẽ khai đao với nó đầu tiên, gây chuyện không tốt Liệt Thiên thú nhất tộc cũng bởi thế mà mất đi.

Nghĩ vậy Liệt Thiên Thú vương không tiếp tục cao ngạo như trước:

- Ngươi nói Phần Thiên Thú Vương trở thành đế thú, chẳng lẽ nó biết chút ít gì đó?

Hôm nay Phần Thiên Thú Vương cử chỉ quỷ dị, nó vẫn cảm thấy kỳ quái, hiện tại nhân loại nói thế làm nó cảm thấy không đúng.

- Đương nhiên biết rõ! Ta... Ta xem chúng ta nên bàn điều kiện trước đi.

Nhiếp Vân nói.

- Bàn điều kiện?

- Không sai, ta biết rõ làm thế nào để ngươi tấn cấp đế thú, dù sao Phần Thiên Thú Vương từng nói qua, nếu như thành công, nó có chín thành hi vọng đạt tới đế cảnh... Đương nhiên, bí mật này phải xem ngươi có muốn bàn hay không, nếu như không muốn thì cứ ra tay giết ta.

Nhiếp Vân không có sợ hãi ngồi trên vương tọa.

- ngươi...

Liệt Thiên Thú vương không nghĩ tới đang ở trong hoàng cung của mình, bị nhân loại yếu hơn mình uy hiếp, đôi mắt lập loè, tuy tức giận nhưng nó không dám nhiều lời.

Qua một lát nó cắn răng nói:

- Ngươi muốn điều kiện gì? Nói đi!

- Rất đơn giản, thứ nhất, cho dù xảy ra chuyện gì thì chúng ta chỉ có quan hệ liên minh ngang hàng, ngươi không thể động thủ với ta.

- Thứ hai, sau khi các ngươi tìm được nhân loại sẽ dẫn ta đi qua.

Nhiếp Vân nói ra điều kiện bản thân.

Thực lực Liệt Thiên Thú vương quá mạnh mẽ, vạn nhất nói ra bí mật sau đó trở mặt, chính mình cũng không phải là đối thủ.

Đầu tiên cứ ký khế ước bình đẳng rồi nói sau.

- Tốt!

Liệt Thiên Thú vương không có quá nhiều do dự, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Đối phương yêu cầu rất đơn giản, nó cũng hoàn thành dễ dàng.

- Vậy thì bắt đầu đi, liên minh ngang hàng cần phân liệt hồn của ta và ngươi để vào trong cơ thể của đối phương, như vậy có thể hạn chế lẫn nhau, bắt đầu đi.

Nhiếp Vân đứng dậy.

Ký kết liên minh ngang hàng cần phải xuất một phần linh hồn giao cho đối phương, như vậy song phương đều có kiêng kị, có thể hạn chế lẫn nhau, dù trong nội tâm không tình nguyện cũng không dám đánh lén vi phạm khế ước.

Như vậy mặc dù không tệ nhưng lại có khuyết điểm, đó chính là tương đương giao tính mạng của mình cho người khác khống chế.

Vạn nhất đối phương bị người khác chém giết, linh hồn của mình cũng mất đi, cho dù không chết cũng bị tổn thương to lớn.

Loại linh hồn khế ước này Nhiếp Vân không muốn ký, hắn biết rõ đối phương không muốn ký, có một số việc đối phương nói ra mới tốt nhất.

- Linh hồn khế ước? Chế ngjw quá lớn, ta xem như thế này... Ký kết Thiên Đạo khế ước!

- Thần giới Thiên Đạo khế ước... Cho dù là ta cũng không thể phản kháng, ngươi cũng không thể phản kháng, xem như công bằng.

Quả nhiên đúng như hắn nghĩ, Liệt Thiên Thú vương do dự sau đó lên tiếng.

- Thần giới Thiên Đạo khế ước?

Nhiếp Vân giả bộ như không cao hứng.

- Không sai, yên tâm đi, tuy ta là cường giả Thiên Đạo nhưng dù

sao thực lực rất yếu, chỉ có thực lực nhị châu cảnh mà thôi, ký kết Thần giới Thiên Đạo khế ước tuyệt đối không dám phản kháng!

Liệt Thiên Thú vương nói.

- Vậy thì tốt, cứ ký kết Thần giới Thiên Đạo khế ước!

Nhiếp Vân gật đầu.

Trong nội tâm biết rõ ý của đối phương nhưng không vạch trần.

Thần giới Thiên Đạo khế ước bị Thiên Đạo của Thần giới giám thị, cho dù thực lực Liệt Thiên Thú vương hiện tại có chênh lệch nhất định với Thần giới Thiên Đạo, muốn đột phá loại khế ước này cũng trả giá lớn mới có thể làm được, lại nói ngươi nói bí mật đế thú, một khi đối phương đột phá đế cảnh, loại khế ước này không có hêệu quả.

Nhưng nó suy nghĩ vô cùng tốt cũng phi thường chính xác nhưng lại lọt vào đúng suy nghĩ của Nhiếp Vân.

- Bắt đầu đi!

Liệt Thiên Thú vương thấy hắn đồng ý, trong mắt bắn ra hào quang hưng phấn và lên tiếng.

- Ân!

- Ta sẽ câu thông Thiên Đạo... Qua một lúc sẽ ký khế ước.

Nhiếp Vân giả bộ như không nhìn thấy hưng phấn của đối phương, nó rời khỏi vương tọa sau đó vươn ngón tay điểm về phía trước, nhẹ nhàng vẽ một cái, thiên địa xuất hiện vết rách, ngay sauđoó ý niệm cường đại xuất hiện trong hoàng cung.

Ý niệm này mang theo thế giới chi lực bàng bạc, lơ lửng trong cung điện, áp bách người ta hít thở không thôi.

- Đây là Thần giới Thiên Đạo ý thức?

Liệt Thiên Thú sững sờ sau đó có cảm giác không đúng.

Thần giới Thiên Đạo ý thức vô cùng cường hãn, ý thức hiện tại phi thường nhỏ yếu.

Xem trình độ mênh mông như thế tất nhiên là Thần giới Thiên Đạo ý thức không thể nghi ngờ, bởi vì nó thật sự nhớ không nổi còn có thế giới nào có ý chí mênh mông như thế.

- Không dám ký thì thôi, ta đi tìm Phần Thiên Thú Vương, tin tưởng nó nhất định nguyện ý!

Nhiếp Vân cau mày nói.

Hừ!

Liệt Thiên Thú vương không nói thêm lời nào, tinh thần khẽ động, một đạo ý niệm bay ra khỏi đầu dung hợp với Thiên Đạo ý chí trước mắt.

- Tới ngươi

Nhiếp Vân cũng không nói chuyện, dung nhập một đạo ý chí vào trong Thiên Đạo, lúc này dung hợp ý niệm với đối phương, chỉ qua một lúc hai đạo hào quang bao phủ một người một thú, khế ước thành!

- Khhế ước thành, ta sẽ không tổn thương ngươi, về phần tìm được những nhân loại kia cũng sẽ mang ngươi đi qua, có lẽ nên nói bí mật đế thú ra được rồi.

Ký kết khế ước, Thiên Đạo ý chí mênh mông trên không trung chậm rãi biến mất, Liệt Thiên Thú vương nhìn qua.

- Ân, ta lập tức nói cho ngươi biết, trước đó ta có một chuyện không rõ... Vừa rồi ngươi nói ngươi có thực lực nhị châu cảnh, có ý gì?

Nhiếp Vân nghi hoặc nhìn qua.

Trước kia hắn cho rằng cường giả Thiên Đạo có thực lực không chênh lệch nhau quá nhiều, hiện tại xem ra cũng không phải đơn giản như vậy.

Ít nhất nó nói nhị châu cảnh là thứ hắn chưa từng nghe nói qua.

- Ngươi không biết?

Liệt Thiên Thú kỳ quái nhìn qua:

- Phân cấp Thiên Đạo cảnh chính là nhân loại các ngươi làm ra, ta cũng theo đó mà nói ra thôi.

Nó cho rằng thiếu niên trước mắt là đệ tử đại gia tộc, tu luyện tới Thâu Thiên tá thọ cảnh, địa vị khẳng định rất cao, nhân loại này làm sao không biết Thiên Đạo cảnh phân chia ah!

- Không biết!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Thực lực của hắn trước khi tới đây chỉ là Vương cảnh viên mãn, tối đa chỉ chiến ngang tay với cường giả Hoàng cảnh viên mãn nhị phẩm giới vực, hắn không biết những bí mật cao cấp này.

------oOo------

Chương 3442: Ai tính toán ai? (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nói trắng ra hắn tấn cấp tốc độ quá nhanh, thời gian tích lũy quá ngắn, có rất nhiều bí mật sách vở trong Thần giới không ghi chép, hắn không biết là đương nhiên.

- Thiên Đạo, đó là xưng hô của lực lượng thế giới, thế giới càng lớn, Thiên Đạo cũng càng mạnh, điểm này ngươi nên biết ah.

Thấy hắn không biết, Liệt Thiên Thú cũng không nghĩ nhiều, lúc này

nói ra.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Thiên Đạo là tồn tại phụ thuộc thế giới, không gian thế giới áp bách càng mạnh, Thiên Đạo cũng càng lợi hại, hơn nữa thế giới càng lớn, Thiên Đạo càng mênh mông.

- Thực lực Thiên Đạo cảnh cũng dựa theo tình huống này mà phân loại, dùng đơn vị châu của Thần giới mà phân chia, giới vực trong cơ thể đạt tới một châu chính là nhất châu cảnh, lớn như hai châu là nhị châu cảnh, Phần Thiên Thú Vương là nhất châu cảnh, mà ta là nhị châu cảnh...

Liệt Thiên Thú vương nói.

- Một châu, hai châu?

Nhiếp Vân bừng tỉnh đại ngộ:

- Nói như vậy, Thần giới Thiên Đạo chính là cửu châu cảnh?

Thần giới có cửu châu, như vậy không phải nói Thần giới Thiên Đạo là cửu châu cảnh?

- Dựa theo đạo lý là như thế, trừ Đại Đế, không có người nào biết thực lực Thần giới Thiên Đạo là mấy châu, bởi vì Thần giới trừ cửu châu còn có biển cả vô tận, hơn nữa diện tích của Vô Tận Hải còn lớn hơn cả cửu châu.

- Bởi vậy không trùng kích đế cảnh, không có người nào biết rõ Thần giới Thiên Đạo mạnh cỡ nào... Hơn nữa, cho dù trùng kích đế cảnh thành công, Thần giới Thiên Đạo có dùng toàn lực ngăn cản hay không cũng chưa biết chừng!

Liệt Thiên Thú vương nói.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Phạm vi Thần giới vô cùng bao la, cửu châu chỉ là phạm vi lục địa, phạm vi biển cả càng lớn, nếu như dùng phạm vi cân nhắc thực lực Thần giới thì không dễ tính toán.

Bỏ đi, nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, Thiên Đạo cảnh cách hắn quá xa xôi, hắn sắp tới cũng không có ý định trùng kích đế cảnh, nghĩ nhiều như vậy cũng không dùng được.

- Ngươi có biết vì sao mấy nhân loại kia bị Liệt Thiên Thú đuổi giết cũng không rời đi không?

Đối phương nói phân chia của Thiên Đạo cảnh, Nhiếp Vân cũng lên tiếng:

- Mục đích của những người kia là tìm kiếm thế giới chi tâm của Liệt Thiên khu, hơn nữa muốn luyện hóa!

- Tìm thế giới chi tâm luyện hóa?

Liệt Thiên Thú nghi hoặc nhìn qua.

- Không sai, sở dĩ Phần Thiên khu sụp đổ chính là vì bị bọn chúng luyện hóa thế giới chi tâm.

Nhiếp Vân ăn nói lung tung.

Đây là lý do thoái thác hắn sớm nghĩ ra, chỉ có nói như vậy đối phương mới có thể tin tưởng, mới có thể hợp tác với hắn.

- Việc này...

Sắc mặt Liệt Thiên Thú vương âm trầm.

Nếu như nói trước kia hắn còn có chút không tin, giờ phút này tất cả đều tin rồi

Phần Thiên khu có thế giới vững chắc, vô số thế giới sụp đổ cũng

không thể phá hư nó, nhưng bây giờ tán loạn như vậy, cách giải thích duy nhất là bị người ta luyện hóa thế giới chi tâm.

Nhưng mà... Vì sao bọn chúng luyện hóa thế giới chi tâm?

- Bởi vì trong mấy người kia có người thân mang theo đế cảnh thần binh!

Nhiếp Vân ném ra quả bom lần nữa.

- Cái gì? Đế cảnh thần binh?

Liệt Thiên Thú vương hít thở dồn dập.

Đế cảnh thần binh còn thưa thớt hơn cường giả Đại Đế rất nhiều, thực lực của hắn bây giờ, chỉ cần đạt được hoàn toàn có thể dùng trùng kích đế thú.

- Chẳng lẽ... Phần Thiên Thú Vương biết rõ chuyện đế cảnh thần mới muốn ta bắt lấy nhân loại giao cho nó?

Lần này không cần Nhiếp Vân nói, Liệt Thiên Thú vương lập tức hiểu ra.

Khó trách trước kia Phần Thiên Thú Vương vô cùng quái dị, muốn chính mình bắt lấy nhân loại sau đó giao cho nó xử trí, muốn đích thân báo thù... Thì ra mục đích là như vậy.

Cái gọi là báo thù chỉ là muốn nuốt lấy đế cảnh thần binh.

- Đáng giận!

Sau khi hiểu ra chuyện như thế, Liệt Thiên Thú vương càng tin tưởng thiếu niên trước mắt vài phần.

- Không sai!

- Cho nên chúng ta chỉ có tìm được thế giới hạch tâm có thể tìm được những người này, chỉ cần đoạt được đế cảnh thần binh, thực lực ngươi nhất định sẽ đột nhiên tăng mạnh, đột phá đế cảnh cũng

rất bình thường!

Nhiếp Vân nói chuyện mang theo hương vị đầu độc.

Đối phương bị hắn nhận ra, thời gian không lâu đã nghĩ ra lý do thoái thác như vậy.

Thôn phệ thế giới chi tâm Phần Thiên khu là hắn, xuất ra đế cảnh thần binh chọc Phần Thiên Thú Vương ngấp nghé cũng là hắn... Liệt Thiên Thú vương cũng không biết chuyện này!

Phần Thiên Thú Vương cũng không có khả năng ngu ngốc nói cho nó hắn biết.

Tăng thêm Phần Thiên Thú Vương chỉ biết Liệt Thiên khu có nhân loại xuất hiện, cũng không biết không phải mình mà là đám người Đa Ba vương tử, mượn nhờ loại chuyện này dễ dàng giá họa lên đám người Đa Ba vương tử.

Có Liệt Thiên Thú vương làm minh hữu, lần sau gặp được Phần Thiên Thú Vương cũng không cần sợ hãi, quan trọng hơn nói thẳng mục đích của đám người Đa Ba vương tử chính là thế giới chi tâm, có thể làm cho Liệt Thiên Thú vương cảnh giác, mang chính mình đi tìm.

Chỉ phải tìm được thế giới chi tâm ở nơi nào, chính mình sẽ lập tức tiến lên luyện hóa, cũng không quản đám người Đa Ba vương tử ở địa phương nào!

Làm như vậy một công ba việc, thứ nhất làm cho Liệt Thiên Thú vương hỗ trợ tìm kiếm thế giới chi tâm, giảm bớt phiền toái.

Thứ hai, liên hợp Liệt Thiên Thú vương, cường giả Thiên Đạo cảnh sẽ là đồng minh của mình.

Thứ ba, kẻ gây tai hoạ dẫn lên người đám Đa Ba vương tử, có lẽ có thể mượn nhờ tay thú vương chém giết.

- Dám ngấp nghé thế giới chi tâm của Liệt Thiên khu của ta, si tâm vọng tưởng... Khó trách không tìm thấy đám nhân loại hèn hạ này,

thì ra nấp ở nơi đó, đi, bây giờ chúng ta đi bắt bọn chúng.

Bị Nhiếp Vân dùng ngôn ngữ đầu độc, Liệt Thiên Thú vương đứng dậy giận dữ hét lớn.

Biết rõ trong tay nhân loại có đế cảnh thần binh, nó cũng không nhịn được nữa.

Thế giới chi tâm của Liệt Thiên khu đổi lại người khác phi thường khó tìm, nhưng đối với Liệt Thiên Thú sống ở nơi này không biết bao nhiêu năm mà nói không có gì khó khăn.

Ba ngày sau.

Trước một ngọn núi nguy nga.

- Nơi này là nơi mai táng tổ tông Liệt Thiên Thú vương, thế giới chi tâm cũng ở nơi đây!

Liệt Thiên Thú vương chỉ vào sơn mạch trước mặt.

- Liệt Thiên Thú vương táng địa? Liệt Thiên Thú vương cũng chết?

Nhiếp Vân nghi hoặc nhìn qua.

Đạt tới thâu thiên tá thọ cảnh có thể đánh cắp tuổi thọ trong thiên địa, chỉ cần không bị đánh chết, không bị Thiên Đạo phát hiện, sống mấy trăm vạn năm, ngàn vạn năm không thành vấn đề!

Cường giả Thiên Đạo cảnh còn có thể thâu thiên tá thọ, hơn nữa đây là Vạn Giới Động Thiên, gần như không có người giết thú vương, làm sao có thể tử vong?

------oOo------

Chương 3443: Thú vương táng địa

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Mỗi một Liệt Thiên Thú vương đều là cường giả trong Liệt Thiên Thú chém giết mà thành, người mạnh nhất mới có thể xưng vương, trở thành cường giả Thiên Đạo!

- Giết hại đồng tộc quá nhiều có thương tích thiên hòa, tuổi thọ vương giả mỗi một thời đại sẽ không quá dài, sống không quá trăm vạn năm cũng sẽ chết!

Liệt Thiên Thú vương nói.

Trải qua những chuyện vừa rồi, hơn nữa một người một thú đã ký kết khế ước không xâm phạm lẫn nhau cho nên ở chung hòa hợp, rất nhiều chuyện cũng nói tỉ mỉ với Nhiếp Vân.

- Thương tích thiên hợp? Thế giới Liệt Thiên khu cũng có Thiên Đạo?

Đạt tới thực lực như bọn họ, cái gọi là thương tích thiên hòa cũng không phải chỉ nói miệng, tất nhiên là Thiên Đạo tiến hành chế tài, bởi vì nơi này là Vạn Giới Động Thiên, thú vương lại là cường giả Thiên Đạo cho nên làm cho chúng cảm thấy kiêng kị chỉ sợ chỉ cóThiên Đạo của thế giới Liệt Thiên khu.

- Ân! Mỗi qua trăm vạn năm thế giới chi tâm sẽ thông cáo tất cả Liệ Thiên Thú tuổi thọ của thú vương tới cực hạn, ngay sau đó thân thể thú vương sẽ suy yếu nhanh chóng và tử vong, tất cả Liệt Thiên Thú trải qua chiến đấu sẽ chọn ra thú vương mới.

Thú vương lắc đầu.

- Chính là bởi vì như thế ta mới nghĩ đột phá đế cảnh, chỉ có trở thành đế cảnh mới có thể thoát ly Thiên Đạo khống chế, trở thành tồn tại vĩnh hằng!

Nhiếp Vân gật đầu.

Trước kia hắn có chút nghi hoặc, vì sao Phần Thiên Thú Vương, Liệt Thiên Thú vương nghe được có được cơ hội đột phá đế cảnh lại hưng phấn như thế, dù sao đối với chúng mà nói đã vô địch, so với bị người Thần giới bắt, còn không bằng ở chỗ này làm vương

làm thánh.

Náo cả buổi lại có nguyên nhân ở đây.

Chỉ cần không thành đế cảnh, sớm muộn gì cũng chết, thậm chí tuổi thọ còn không bằng tộc nhân bình thường, khó trách chúng phí hết tâm huyết nghĩ cách đột phá.

Thần giới cũng có cường giả thâu thiên tá thọ, tuổi thọ không do bản thân khống chế, là do Thiên Đạo đến quyết định, thời gian ngắn còn có thể thừa nhận, nếu thời gian dài sẽ có phản kháng.

- Nếu như bọn chúng tìm thế giới chi tâm, khẳng định sẽ đi tới nơi này.

- Cũng khó trách chúng ta không tìm thấy.

Không đi nói chuyện này nữa, Liệt Thiên Thú vương nói sang chuyện khác.

Nơi này là nơi mang táng lịch đại thú vương, bình thường Liệt Thiên Thú không được phép tới đây, nếu nấp ở đây, khó trách tìm khắp cả thế giới cũng không phát hiện tung tích.

Nhiếp Vân nhìn sang phía trước.

Sơn mạch trước mặt phập phồng liên miên không dứt, nó bị một đám sương mù bao phủ không thấy rõ rộng lớn bao nhiêu.

Phóng thích không gian chi lực trong nạp vật thế giới chỉ có thể bao phủ phạm vi một dặm, nói cách khác sương mù bao phủ dãy núi áp chế lực lượng nạp vật thế giới của hắn chỉ còn một phần mười.

- Quả nhiên có thế giới chi tâm!

Tuy hắn không cách nào quan sát toàn cảnh nơi này, bằng vào nạp vật thế giới cảm ứng vẫn có thể cảm nhận được thế giới chi tâm tồn tại.

Xem ra Liệt Thiên Thú vương cũng không lừa gạt mình.

Chỉ cần xác định vị trí của thế giới chi tâm, nghĩ biện pháp thôn phệ tấn cấp đến hoàn mỹ giới vực, như vậy hắn có thể rời khỏi nơi đây.

Nếu như đến lúc đó thú vương trở mặt, cùng lắm cứ ném Viêm Hoàng điện ra ngoài.

Thành công cô đọng hoàn mỹ giới vực, như thế hắn có thể luyện hóa một phần cấm chế của Viêm Hoàng điện, cho dù đối phương muốn cướp đoạt cũng không làm được.

Lại nói hai người ký kết khế ước, đến lúc đó thật muốn trở mặt, ai sống ai chết còn chưa biết.

- Ân? Có người đến đây!

Nhiếp Vân đang định cẩn thận cảm ứng vị trí chính xác của thế giới chi tâm, chợt nghe Liệt Thiên Thú vương lên tiếng, nhìn theo hướng hắn nói, Nhiếp Vân phát hiện thú vương đang nhìn chằm chằm vào một hướng.

Đi đến trước mặt, quả nhiên Nhiếp Vân cũng phát hiện không đúng.

Trong sơn cốc cách đó không xa có dấu vết chiến đấu, vô số cây cối dính bụi mù, một ít thân cây cũng bị lực lượng khổng lồ đánh cháy đen giống như trải qua hỏa hoạn.

- Là.. Phần Thiên Thú Vương!

Nhìn kỹ tình cảnh khốc liệt trong núi, đột nhiên ánh mắt Liệt Thiên Thú vương lóe sáng, sắc mắt khó coi.

- Phần Thiên Thú Vương? Hắn không phải đã đi sao?

Nhiếp Vân sững sờ.

Trước khi chính mình và Liệt Thiên Thú vương gặp mặt nhau đã nhìn thấy Phần Thiên Thú Vương nổi giận đùng đùng rời đi, tại sao xuất hiện tại nơi này và lưu dấu vết tại đây?

- Ta trúng kế, nếu như đoán không sai, đây chẳng qua là phân thân của nó dẫn dắt lực chú ý của ta mà thôi... Mà bản thể của nó đi tới nơi này, đáng giận.

Liệt Thiên Thú vương nghiến răng thật lớn.

Nơi này là nơi mai táng thú vương, được xem là nơi trọng yếu nhất của Liệt Thiên Thú nhất tộc, Phần Thiên Thú Vương không nói tiếng nào đã đi tới đây, đối với nó mà nói đây là khiêu khích.

Khó trách gia hỏa này chạy tới tìm Liệt Thiên Thú vương, trong lời nói không có chút thành tín nào, tùy tiện bàn vài câu sau đó tức giận đùng đùng rời đi, thì ra đây chẳng qua là phân thân dùng để chuyển di ánh mắt của Liệt Thiên Thú vương, mà bản tôn đã lặng lẽ tới đây.

Nhưng mà... Phần Thiên Thú Vương không phải nghĩ biện pháp đuổi giết chính mình sao? Tới nơi này làm gì?

Nó cũng không thể thôn phệ thế giới chi tâm!

Cả Thần giới, trừ hắn chỉ sợ không tìm ra người thứ hai luyện hóa thế giới chi tâm.

- Không đúng... Nếu là Phần Thiên Thú Vương, hắn giao chiến với ai? Tại nơi này có sinh linh khác sao?

Đột nhiên Nhiếp Vân nhớ tới cái gì.

Nơi này là nơi mai táng Liệt Thiên Thú Vương, Liệt Thiên Thú bình thường không cho phép tiến vào, dựa theo đạo lý không có sinh mạng tồn tại, là cái gì chiến đấu với Phần Thiên Thú Vương?

Nhiếp Vân nghĩ đến Liệt Thiên Thú vương cũng nghĩ đến, sắc mặt khó coi, nó vỗ cánh ay xuống.

Một người một thú đi vào giữa sơn cốc, cẩn thận nhìn một vòng.

- Dấu vết ở nơi đây đã tồn tại được sáu ngày!

Nói cách khác... Sáu ngày trước Phần Thiên Thú Vương đã tới đây, hơn nữa còn tiến hành chiến đấu ở đây.

Xem dấu vết một hồi, Nhiếp Vân đoán được thời gian.

Từ Thú Vương cung tiến tới nơi này cần ba ngày, sáu ngày trước chính là thời điểm mất tung tích đám người Đa Ba vương tử.

- Ân?

Nhiếp Vân vươn tay lăng không một trảo.

Hô!

Một thanh trường thương từ dưới đất bay tới rơi vào tay của hắn.

- Là Hoàng cảnh viên mãn thần binh của nhân loại... Chẳng lẽ... Đám người Đa Ba vương tử đã tới đây?

Nhìn thấy trường thương này, vẻ mặt Nhiếp Vân đầy cổ quái.

Trước kia hắn nói nhân loại xâm lấn thế giới chi tâm chỉ là thâận miệng nói mà nói, muốn lừa gạt Liệt Thiên Thú vương dẫn hắn tìm kiếm nơi này, không nghĩ tới biến khéo thành vụng... Đám người Đa Ba vương tử cũng đi tới nơi đây.

------oOo------

Chương 3444: Gặp lại Phần Thiên Thú Vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi nói không sai... Những người kia quả nhiên đến đây!

Liệt Thiên Thú vương cũng nhìn thấy thanh trường thương này, gật gật đầu, hắn càng tin lời Nhiếp Vân nói thêm vài phần.

- Ân! Xem ra Đa Ba vương tử đã gặp và chiến đấu với Phần Thiên Thú Vương,

Nhìn dấu vết chung quanh, Nhiếp Vân nói.

Xem ra chính mình nói bậy chẳng những nói đúng, Đa Ba vương tử đã đánh nhau với Phần Thiên Thú Vương tại nơi này.

Cảm xúc của hắn lẫn lộn.

Chính mình tới nơi này là muốn tìm kiếm thôn phệ thế giới chi tâm... Phần Thiên Thú Vương, Đa Ba vương tử tới đây làm gì?

Hắn cũng không tin Đa Ba vương tử bị Liệt Thiên Thú đẩy vào bước đường cùng nên tới đây.

Có thể chiến đấu với Phần Thiên Thú, nói rõ trong tay bọn họ có bảo vật chống lại cường giả Thiên Đạo, tự nhiên không có khả năng sợ hãi Liệt Thiên Thú vương.

- Bọn chúng tới đây vào sáu ngày trước, chỉ sợ thế giới chi tâm đã không an toàn, mau tới nhìn đi.

Không biết mục đích của đối phương nhưng với mình mà nói không phải chuyện tốt gì, Nhiếp Vân không hề do dự, hắn dò theo dấu vết chiến đấu lưu lại và tiến lên phía trước.

Nhìn dấu vết chiến đấu có thể thấy thời gian chiến đấu không dài, nhiều nhất hai ba giây là kết thúc, bởi vậy dấu vết không có lưu quá nhiều, một người một thú đi về phía trước không lâu đã mất đi tung tích.

- Phía trước chính là Liệt Thiên Thú thú vương táng địa! Ẩn chứa vô số thú vương ý niệm, không nên xằng bậy phá hư yên tĩnh bên trong.

Thú vương bàn giao một câu, hắn đi dọc theo con đường tiến lên phía trước.

Thời gian không dài, một tấm bia đá lớn xuất hiện trước mặt, phía trên dùng văn tự Liệt Thiên Thú ghi bốn chữ “Thú vương táng địa“.

Nhiếp Vân liếc mắt nhìn qua, hắn theo sát thú vương.

Càng vào trong sương mù càng nặng, gió lạnh gào thét mang theo hàn khí giống như có vô số oan hồn thút thít nỉ non.

Mỗi một đầu thú vương đều là cường giả Thiên Đạo cảnh, trăm triệu năm qua không biết vẫn lạc bao nhiêu con, những cường giả lưu lại oán khí to lớn, thực lực Nhiếp Vân hiện tại cũng khó bảo trì không rét run.

Tinh thần khẽ động, hắn phóng xuất dung hợp giới vực ra ngoài hình thành ngăn cách, oán khí chung quanh biến mất không ít, cũng không ảnh hưởng tới hắn.

Không bị oán khí quấy nhiễu, dọc theo oán khí đi lên phía trước, đi tới đi tới, Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

- Tại sao càng đi vào trong oán khí càng ít? Chẳng lẽ bên trong thú vương táng địa mai táng ít thi thể thú vương?

Qua một hồi Nhiếp Vân lên tiếng.

- Oán khí ít?

Liệt Thiên Thú vương vừa mới bắt đầu còn không có phát giác, nghe hắn nói cũng ý thức được vấn đề này.

- Không đúng, càng vào trong mai táng thú vương càng nhiều, tại sao oán khí giảm bớt?

Nó cũng biết đây là chuyện khó tin.

Những thú vương mai táng ở đây cũng không phải cam tâm tình nguyện tử vong, sau khi chết oán khí sẽ nương theo mai táng càng nhiều mà càng nồng đậm... Cảnh tượng trước mắt trái ngược, oán khí càng ngày càng ít, đây là việc làm người ta cảm thấy kỳ quái.

- Dường như nơi đây không có chút oán khí nào cả!

Lại đi một hồi, trong sơn cốc không còn oán khí.

Nhiếp Vân nhìn hai bên một chút, phát hiện nơi này còn một ít di hài thú vương, phần mộ cùng dày đặc hơn nhiều.

- Có thể là... Thời gian quá dài, oán khí tiêu tán a!

- Mai táng tại đây là tổ tiên quá cổ xưa.

Liệt Thiên Thú vương cũng không biết nguyên nhân gì, qua một lúc mới nói.

- Có khả năng ah!

Nhiếp Vân cũng nghĩ không ra lý do tốt hơn, gật gật đầu, đang muốn nói chuyện đã nghe phía trước có tiếng gào thét, một bóng đen cực lớn xuất hiện trước mặt.

- Hắc hắc, xem ra ta đoán không sai, quả nhiên ngơi tới nơi này... Lần này ta xe ngươi chạy đi đâu

- Phần Thiên Thú Vương?

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

Xuất hiện trước mắt chính là Phần Thiên Thú Vương!

Hắn nói nhiều với Liệt Thiên Thú vương như vậy, khiến nó tin tưởng chính mình, điều kiện tiên quyết là không gặp gia hỏa này, bằng không lời nói dối sẽ bị đâm phá.

Mang tất cả giá họa lên người Đa Ba vương tử.

Dù sao bên ngoài truyền lưu nhân loại hủy hoại Phần Thiên khu, cũng không biết tên của mình, cho dù biết rõ, nói gọi tên của hắn cũng không nói lên điều gì.

Vốn tưởng rằng ít nhất trước khi tìm được thế giới chi tâm sẽ không đụng phải, chờ tìm được thế giới chi tâm sẽ không sợ gì cả... Không nghĩ tới mới đi tới đây đã gặp được.

Một khi bị nó vạch trần lời nói dối trước mặt Liệt Thiên Thú vương, gây chuyện không ttố không cần nó ra tay, Liệt Thiên Thú vương cũng sẽ trở mặt.

- Phần Thiên Thú Vương không nói một tiếng đã đi tới thú vương táng địa của Liệt Thiên Thú các ngươi, còn dùng phân thân lừa ngươi, rất rõ ràng có âm mưu gì đó, ngàn vạn không thể thả nó đi...

Nghĩ vậy Nhiếp Vân quyết định tiên hạ thủ vi cường, vội vàng truyền âm cho Liệt Thiên Thú.

Quả nhiên nghe được hắn nói, sắc mặt Liệt Thiên Thú vương trầm xuống, đôi mắt đỏ rực.

Thú vương táng địa là thánh địa của chủng tộc, Liệt Thiên Thú bình thường đều không thể tiến vào, Phần Thiên Thú Vương trước mắt không nói một tiếng đã chạy vào, còn mai phục tại đây, xem ra không có hảo ý.

Nghĩ đến điểm này, trong mắt Liệt Thiên Thú vương mang theo sát cơ.

- Phần Thiên, ngươi thật lớn mật, xem ra ta xem thường ngươi... Nếu ngươi muốn chết thì ta thành toàn cho ngươi.

Sau khi quát lớn, nó mở cánh ra và tùy thời động thủ.

Tuy hai thú đều là Thiên Đạo cảnh nhưng một là nhất châu cảnh, một là nhị châu cảnh, thực lực khác biệt quá lớn, Liệt Thiên Thú Vương thật muốn động thủ, hoàn toàn có thể chém giết nó, chỉ có điều phí không ít công phu mà thôi.

- Liệt Thiên, ta tới đây chính là vì chờ nhân loại này, ta có chuyện với hắn, ngươi không cần nghĩ nhiều, chỉ cần giết người này, ta có thể bồi tội với ngươi.

- Chịu đòn nhận tội cũng không sao cả!

Nhìn thấy Liệt Thiên Thú Vương đi cùng với Nhiếp Vân, Phần Thiên Thú Vương cau mày và nói.

- Đừng tin lời hắn, có khả năng hắn đã chém giết nhân loại tới đây, có lẽ... Bảo vật đã rơi vào trong tay nó!

Nhìn thấy Liệt Thiên Thú vương có ý động tâm với lời nó nói cho nên Nhiếp Vân đổ thêm dầu vào lửa.

Hắn và Liệt Thiên Thú vương chỉ có quan hệ giao dịch, ký kết khế ước không giết nhau, trên thực tế không tính là bằng hữu, nếu như không phải khế ước chế ngự, nó sẽ ra tay đối phó chính mình.

Dù sao nhân loại và Liệt Thiên Thú không có quan hệ hữu hảo, mang theo địch ý trời sinh.

Cho nên hắn phải tiếp tục phân hoá quan hệ hai thú, bằng không Phần Thiên Thú Vương động thủ với mình, hắn không thể không bạo lộ Viêm Hoàng điện!

------oOo------

Chương 3445: Song vương đại chiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiện tại còn chưa tìm được vị trí cụ thể của thế giới chi tâm, một kh bạo lộ bị động bị đánh, còn muốn tìm kiếm thế giới chi tâm là không có khả năng.

Quan trọng hơn là, bây giờ hắn không có khả năng khống chế Viêm Hoàng điện hoàn toàn, hai đầu Thiên Đạo chi thú đồng thời ra tay luyện hóa thì hắn không đỡ nổi.

- Không sai, Phần Thiên, ngoan ngoãn giao bảo bối ra đây, ta có thể thả ngươi rời đi, nếu không... Đừng trách ta không để ý tình cảm nhiều năm!

Liệt Thiên Thú vương lên tiếng, ngữ khí âm trầm.

Phần Thiên Thú Vương còn lưu lại dấu vết chiến đấu với nhân loại,

song phương giao chiến sáu ngày trước, hiện tại nhân loại không thấy tung tích, gây chuyện không tốt đx bị gia hỏa này giết.

Trong tay nhân loại có đế cảnh thần binh... Nói như vậy có khả năng bảo vật rơi vào trong túi của gia hỏa này rồi.

Đã như thế không thể thả hắn rời đi.

- Liệt Thiên, chẳng lẻ ngươi muốn bảo trụ nhân loại này?

Phần Thiên Thú Vương không nghĩ tới nói mềm nhưng đối phương còn không thuận theo không buông tha, nó gào thét đầy tức giận.

- Bảo vệ hắn? Ta chỉ muốn thu bảo vật, ngươi giao ra bảo vật, muốn giết hắn thế nào thì giết!

- Không liên quan chuyện ta!

Liệt Thiên Thú vương khẽ nói.

- Thú vương, ngươi...

Nhiếp Vân nhìn qua:

- Chúng ta ký kết khế ước...

Hắn đã sớm đoán ra Liệt Thiên Thú vương không đáng tin, chỉ không nghĩ tới trở mặt nhanh như thế.

- Hắc hắc, khế ước của chúng ta chỉ là không tổn thương lẫn nhau, Phần Thiên Thú Vương muốn giết ngươi, ta cũng không xen vào.

Liệt Thiên Thú vương cười hắc hắc.

Nó nói không sai, lúc trước ký kết khế ước chỉ là không tổn thương lẫn nhau, cũng không có nói bảo vệ đối phương, loại tình huống này khoanh tay đứng nhìn cũng không bị khế ước cắn trả.

- Đã như thế ta cũng không khách khí.

Dù sao hợp tác chỉ là vì tìm được thế giới chi tâm, sớm muộn gì cũng phải trở mặt, Nhiếp Vân cũng lười nói nhảm với đối phương, ngẩng đầu nhìn về phía Phần Thiên Thú Vương.

- Mục tiêu của ngươi là bắt ta, ta biết rõ, nhưng... Ngươi có nghĩ tới hay không, ta chỉ là một Thâu Thiên tá thọ cảnh, ta làm gì có vốn liến được cường giả Thiên Đạo nhị châu cảnh dẫn tới nơi này? Lại có tư cách gì ký kết khế ước với hắn? Ha ha, nếu như không có có đồ vật gì đó trao đổi, ngươi cảm thấy có khả năng sao?

- Ngươi cho rằng câu nói đầu tiên có thể làm cho ta tin tưởng?

Làm thú vương, Nhiếp Vân thuận miệng nói một câu tự nhiên không thể làm cho hắn tin tưởng.

- Có tin hay không là tùy ngươi, nếu ngươi cảm thấy bằng vào thực lực của ta bây giờ có thể bảo trụ đồ vật thì có thể thử một lần, chờ tới khi ngươi đuổi giết ta nhưng không phát hiện cái gì, ta sợ người khác đã đột phá cửa khẩu kia rồi.

Nhiếp Vân cười hắc hắc, không nói thêm lời nào:

- Cáo từ!

Nói xong thân ảnh hắn biến mất tại chỗ.

Thuấn di!

Tuy trong sơn cốc này có lực áp chế không gian chi lực của nạp vật thế giới rất mạnh nhưng vẫn có thể lan tràn đến ngoài một dặm, nói cách khác hắn có thể tùy ý thuấn di trong phạm vi này

Bình thường khi chiến đấu hai đại thú vương có thể dễ dàng phong tỏa không gian, từ đó hắn không thể đào tẩu, hiện tại bị lời nói của hắn quấy rầy tâm thần không thể tập trung, càng nghĩ tới hắn có thể thi triển thuấn di của cường giả đế cảnh, nhất thời khinh thường cho nên Nhiếp Vân đào tẩu thành công.

- Đáng giận, trốn chỗ nào!

Phần Thiên Thú Vương không nghĩ tới hắn xoay người rời đi nhanh chóng như thế, hắn tức giận không nhỏ muốn bay lên đuổi theo.

- Ngươi nói rõ ràng lại đi!

Ầm ầm!

Vừa bay lên, trên không trung có một cái ấn nện xuống, Liệt Thiên Thú vương ra tay.

Bị Nhiếp Vân nói chuyện đầu độu độc, nó vẫn hoài nghi đế cảnh thần binh rơi vào trong tay Phần Thiên Thú Vương, làm sao có thể để nó rời đi dễ dàng như thế.

- Không sai, ta cũng muốn ngươi nói rõ ràng.

Đánh nát cái ấn nện xuống, Phần Thiên Thú Vương vô cùng tức giận nhìn chằm chằm vào Liệt Thiên Thú thú vương.

Mặc dù hắn tám phần không tin Nhiếp Vân nói chuyện nhưng hiện tại đã tin tưởng.

Liệt Thiên Thú vương là kẻ chán ghét nhân loại, từ việc đuổi bắt đám người Đa Ba vương tử nhiều tháng đã có thể nhìn ra hắn hận không thể chém giết nhân loại cho thống khoái.

Loại tình huống này còn ký kết khế ước không tổn thương lẫn nhau, thậm chí còn dẫn hắn vào thú vương táng địa là nơi thần thánh nhất của Liệt Thiên Thú nhất tộc... Muốn nói không có vấn đề đánh chết nó cũng không tin!

Khả năng lớn nhất là nó đã ép nhân loại giao ra đế cảnh thần binh làm trao đổi mới làm thế.

Thực là như thế, đế cảnh thần binh không nằm trong tay của nhân loại kia, mà là nằm trong tay... Liệt Thiên Thú vương.

Nếu trong tay nhân loại nó có thể từ từ đuổi theo, dù sao thực lực đối phương không bằng nó, có thể nhẹ nhõm chém giết đoạt trở lại!

Chỉ khi nào nằm trong tay Liệt Thiên Thú vương mới là phiền toái.

Nó hoàn toàn có thể luyện hóa trùng kích đế cảnh, một khi thành công... Nó sẽ không tha cho mình.

Cho nên cân nhắc lợi hại, suy nghĩ liên tục, nó quyết định không nóng vội đuổi theo nhân loại, biết rõ đế cảnh thần binh có ở trong tay Liệt Thiên Thú vương hay không lại nói sau.

Rầm rầm rầm oanh!

Hai đại cường giả Thiên Đạo đối chiến, lực lượng hủy diệt bao phủ các nơi, cả sơn cốc như lâm vào tận thế, xuất hiện từng vết rách, vô số thú vương lưu lại phần mộ đều nổ tung.

- Đồ vật kia có nằm trong tay ngươi hay không? Phần Thiên, những nhân loại kia có bị ngươi chém giết không?

Móng vuốt xé rách không trung, vô số nham thạch biến thành bột mịn, không gian cũng vỡ ra từng khe nứt, hai mắt Liệt Thiên Thú vương đỏ thẫm và quát lớn.

Được xưng Liệt Thiên Thú, tự nhiên không phải là cái tên đơn thuần, nó tiện tay có thể xé rách thiên địa.

Liệt Thiên khu thế giới còn chắc chắn hơn Thần nhưng cũng không thể ngăn cản toàn bộ lực lượng của nó.

- Nhân loại? Những nhân loại kia gặp ta liền bỏ chạy, căn bản không có đuổi theo!

- Còn nữa, ngươi nói thứ đồ vật là cái gì? Ta thấy nó đang nằm trêr người của ngươi thì đúng hơn.

Phần Thiên Thú Vương cũng không lùi bước, vừa chiến đấu vừa quát lớn.

Lúc này trên người của nó đầy máu tươi, thực lực nhất châu cảnh và nhị châu cảnh va chạm, nó không phải là đối thủ của Liệt Thiên Thú vương.

- Ít giả bộ hồ đồ, chẳng lẽ ngươi không biết đồ vật kia là cái gì?

Liệt Thiên Thú vương cười lạnh:

- Đế cảnh thần binh người gặp có phần, muốn độc chiếm cũng phải xem khẩu vị của ngươi đủ hay không.

Nói xong lại đánh ra ba trảo liên tục, mỗi một trảo làm thiên địa lắc lư, sơn cốc cũng dao động.

------oOo------

Chương 3446: Truy tìm Đa Ba vương tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu không phải sơn cốc này có thế giới chi tâm thủ hộ, áp lực không gian càng lớn, chỉ sợ sớm biến thành phế tích hoàn toàn.

- Ngươi biết đế cảnh thần binh? Xem ra tiểu tử kia thật giao thứ này cho ngươi...

Không đề cập tới đế cảnh thần binh khá tốt, nhắc tới sắc mặt Phần Thiên Thú Vương càng thêm khó coi.

Đế cảnh thần binh nằm trong tay Nhiếp Vân, một người một thú lại cùng nhau tới... Khó trách nó nghĩ nhiều.

Dù sao biết rõ đế cảnh thần binh trong tay nhân loại, bằng vào thực lực Thiên Đạo cảnh của nó làm sao không ra tay cướp đoạt?

- Tiểu tử kia? Cái gì cho ta? Chẳng phải đế cảnh thần binh trong tay ngươi sao?

Trong khi giao chiến, Liệt Thiên Thú vương sững sờ một lúc.

- Có ở trong tay của ngươi hay không ta làm sao biết? Ngươi và tiểu tử kia đi cùng nhau, tại sao nó nằm trong tay của ta chứ?

Phần Thiên Thú Vương gào thét.

Ầm ầm!

- Chậm đã!

Liệt Thiên Thú vương đánh ra mọt quyền phong bế công kích của Phần Thiên Thú Vương, nó quát:

- Ngươi vẫn nói ta đi cùng một chỗ với tiểu tử kia... Đế cảnh thần binh nằm trên người nhân loại vừa rồi?

- Ngươi không biết?

Phần Thiên Thú Vương lúc này phát hiện không đúng, nó ngừng tay sau đó nghi hoặc nhìn sang.

- Ta không biết! Nhân loại kia nói với ta mấy người ngươi giao thủ lúc trước nắm giữ đế cảnh thần binh, là bọn chúng thôn phệ thế giới chi tâm tại Phần Thiên khu... Làm cho Phần Thiên khu hủy diệt!

Liệt Thiên Thú vương nói.

- Bọn chúng? Cái gì bọn chúng? Chính là nhân loại vừa rồi thôn phệ thế giới chi tâm của Phần Thiên khu, thế giới chi tâm tan nát, nếu như trong mười năm không đột phá đến đế cảnh, ta sẽ tan thành mây khói!

- Thậm chí Thiên Đạo chi thú trong Vạn Giới Động Thiên cũng biến mất, ngươi không biết sao?

Phần Thiên Thú Vương quát.

- Là hắn? Hắn thôn phệ thế giới chi tâm của Phần Thiên khu? Hỏng bét...

Nghe được đối phương gầm rú, Liệt Thiên Thú vương nhớ lại lúc kết giao với Nhiếp Vân và nhớ tới cái gì đó, đột nhiên hắn biến sắc.

Có thể trở thành cường giả Thiên Đạo không ai là kẻ đần, Liệt Thiên Thú vương hiểu ra, Phần Thiên Thú Vương cũng kịp phản ứng, đôi mắt mở to như đèn lồng, toàn thân run rẩy.

- Hắn có thể thôn phệ thế giới chi tâm... Nói như vậy mục đích tìm ngươi và đi tới nơi này chính là muốn thôn phệ thế giới chi tâm nơi đây...

- Xong, chúng ta đồng thời bị tiểu tử này trêu đùa, mau đuổi theo!

Liệt Thiên Thú vương gào thét điên cuồng.

Theo lý thuyết Thiên Đạo Liệt Thiên khu hạn chế tuổi thọ của hắn, hắn chỉ sống được trăm vạn năm, cũng rất hi vọng có người thôn phệ Thiên Đạo nơi này, Thiên Đạo bị người ta hủy diệt thì cây đao trên đầu nó cũng biến mất.

Có một số việc không thể xem nhẹ, hắn là tính mạng sinh ra trong Liệt Thiên khu, Thiên Đạo mà sụp đổ thì hắn cũng tử vong!

Loại quy luật này thông dụng với cả hỗn độn hải dương!

Bằng vào thực lực Thiên Đạo cảnh của hắn có thể kiên trì sống thêm mười năm nữa... Nếu như nó không thể đột phá đế cảnh thì hẳn phải chết không nghi ngờ!

Chính bởi vì như thế, mặc dù hắn hết sức thống hận Thiên Đạo của Liệt Thiên khu nhưng không dám phá hư.

Có người muốn luyện hóa thế giới chi tâm, hủy diệt Thiên Đạo thì hắn cũng phải ngăn cản.

Cho nên mới vừa rồi Nhiếp Vân nói chuyện mới làm hắn sốt uột như thế, sợ thế giới chi tâm bị nhân loại luyện hóa... Vốn tưởng rằng có thể bảo hộ Thiên Đạo, nằm mơ cũng không nghĩ tới là hắn mang tai vạ cho Thiên Đạo.

Lúc trước thiếu niên không tìm được vị trí thế giới chi tâm, mà bây giờ mình tự mang hắn tới nơi này, một khi thành công thôn phệ... Chẳng khác nào tính mạng của nó cũng kết thúc.

Phải mau chóng ngăn cản.

Ầm ầm!

Sau khi hiểu ra, Liệt Thiên Thú vương không dám do dự và xông thẳng về phía trước.

Tuy không biết Nhiếp Vân vừa rồi trốn ở nơi nào nhưng mục tiêu của đối phương mục là thế giới chi tâm, chỉ cần thủ hộ nơi đó sẽ không có vấn đề gì.

- Chờ ta một chút... Chúng ta cùng nhau chém giết nhân loại này, sau khi giết hắn lại bằng vào thực lực phân chia đế binh.

Phần Thiên Thú Vương nhanh theo kịp.

- Một lời đã định!

Liệt Thiên Thú vương gật đầu đáp ứng.

Tuy Phần Thiên Thú Vương không phải đối thủ của nó nhưng cả hai đều là Thiên Đạo chi thú, đều có bí pháp của mình, chênh lệch cũng không phải rất lớn, còn nữa, Phần Thiên khu nghiền nát, Thiên Đạo sụp đổ, đối phương biết mạng mình không lâu, thật muốn chiến đấu, tất nhiên sẽ liều mạng, tới khi đó nó còn không muốn đấu với gia hỏa không muốn sống.

- Một lời đã định!

Phần Thiên Thú Vương gật đầu, lúc này hai Thiên Đạo chi thú cùng bay thẳng về phía trước.

Hô!

Trong không gian yên tĩnh, đột nhiên thân ảnh Nhiếp Vân txuất hiện.

- Phần Thiên Thú Vương, Liệt Thiên Thú vương không phải kẻ ngu, có lẽ sẽ nhanh chóng phát hiện kế sách của ta... Một khi phát hiện,

nhất định sẽ liên thủ tìm ta phiền toái... Phải nhanh chóng tìm được thế giới chi tâm.

- Chỉ cần tìm được sẽ không lo lắng.

Đùa bỡn hai thú vương trong tay, Nhiếp Vân cũng không cảm thấy hưng phấn, ngược lại còn cảm thấy áp lực to lớn.

Trên thế giới này cũng không phải có mình hắn thông minh, người khác cũng không ngu, hai đại thú vương bởi vì chính mình đầu độc cho nên mâu thuẫn trong thời gian ngắn, nhưng chỉ cần một lúc sau tất nhiên sẽ nghĩ thông suốt xảy ra chuyện gì.

Đến lúc đó chính mình sẽ là địch nhân chung của chúng.

Đối mặt một đầu cường giả Thiên Đạo hắn còn không thể chiến thắng, gặp được hai thú vương... Hắn có bao xa trốn bao xa.

Hiện tại hắn chỉ có một phương pháp tự cứu duy nhất, đó là trước khi đối phương tìm ra mình phải thôn phệ thế giới chi tâm trước!

Chỉ cần tìm được, có thể sử dụng Viêm Hoàng điện, tìm cơ hội thôr phệ nó, một khi thành công, hình thành hoàn mỹ giới vực, cho dù đối phương là cường giả Thiên Đạo thì hắn cũng có tự tin đánh một trận

Đương nhiên, cho dù chiến thắng không nổi, mục đích khi tiến vào Vạn Giới Động Thiên đã đạt thành, hoàn toàn có thể trốn ơvào trong Viêm Hoàng điện chờ đợi thời gian tới, tự nhiên sẽ có Đại Đế mang hắn rời đi.

- Tăng thêm tốc độ!

Ý thức được vấn đề này, Nhiếp Vân không dám dừng lại, vận chuyển Phong Thần Quyết sau đó hóa thành cơn gió nhẹ lướt đi.

Sơn cốc có diện tích rất lớn, chỉ trong nháy mắt đã phi hành trăm vạn dặm.

Nương theo xâm nhập sâu hơn, trong mắt Nhiếp Vân mang theo kỳ

quái càng đậm.

Nơi này không có chút oán khí nào, hắn lại không cảm thấy thế giới chi tâm.

Nạp vật thế giới của hắn dùng thôn phệ thế giới tấn cấp cho nên mẫn cảm với thế giới chi tâm... Trước kia ở ngoài sơn cốc có thể cảm ứng thế giới chi tâm đang nằm trong sơn mạch, tại sao hiện tại không cảm ứng được?

------oOo------

Chương 3447: Thiên Đạo hoa (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhất định là thế giới chi tâm phát giác nguy hiểm, tự động che đậy khí tức...

Hắn nhanh chóng nghĩ ra vấn đề nằm ở đâu, sắc mặt Nhiếp Vân khó coi.

Vùng núi này rộng mấy ngàn vạn dặm, nếu tìm mỗi tấc thì hắn sẽ mệt chết.

Nếu thế giới chi tâm muốn che dấu, bằng vào thực lực của hắn hiện tại không thể tìm ra.

- Nhìn xem có thể tìm được dấu vết lưu lại hay không...

Trong nội tâm lo lắng, Nhiếp Vân không có bối rối chút nào, thiên nhãn và không gian chi lực của nạp vật thế giới đồng thời xuấ hiện và tìm kiếm bốn phía.

Cho dù thế giới chi tâm che dấu như thế nào, nếu nó đã ở đây thì nhất định sẽ lưu dấu vết lại.

- Ân? Đây là cái gì?

Một lát sau, quả nhiên hắn phá hiện không đúng.

Trên mặt đất cách đó không xa có dấu vết lưu lại.

Thân ảnh xuất hiện trước mặt, đôi mắt của hắn sáng lên.

- Là dấu vết nhân loại đi qua... Chẳng lẽ là đám người Đa Ba vương tử?

Đa Ba vương tử tiến vào sơn cốc đã lưu lại dấu vết chiến đấu, nói rõ bọn chúng đã sớm tiến vào nơi đây.

Nếu có dấu vết nhân loại đi qua, tám chín phần mười là bọn chúng!

- Tuy không biết vì sao đám người kia tới nơi này nhưng có thể khẳng định là... Nhất định có thứ tốt, tiến lên xem một chút.

Ý thức được có thể là dấu vết do đám người Đa Ba vương tử lưu lại, Nhiếp Vân không hề dừng lại, hắn nhìn chuẩn phương hướng sau đó rời đi.

Đám người Đa Ba vương tử là gia hỏa không lợi không dậy sớm, có thâm thù đại hận với mình nhưng không tới gây phiền toái, ngược lại đi tới Liệt Thiên khu lắc lư nhiều tháng, muốn nói không có mục đích không muốn ai biết, đánh chết hắn cũng không tin.

Hiện tại hắn đã phát hiện bí mật, không đuổi theo mau chẳng khác gì phụ lòng chính mình.

Thi triển Phong Thần Quyết đệ tam trọng, tốc độ của Nhiếp Vân cực nhanh.

Đám người Đa Ba vương tử cũng sợ người khác đuổi theo nên lưu lại dấu vết rất ít, thường xuyên đi một lúc đã không tìm thấy.

Thời điểm này Nhiếp Vân sử dụng thiên cơ đại đạo dò xét thiên cơ.

Tuy hắn có thiên cơ đại đạo kém y đạo, kiếm đạo, ở trong Thần giới cũng không tính là cao minh nhưng thực lực đám người Đa Ba vương tử thua xa hắn, khoảng cách lại gần, hắn vẫn có thể dò xét

ra manh mối.

Thông qua thiên cơ đại đạo và các đầu mối lưu lại, đi gần một ngày không biết quấn bao nhiêu đường quanh co, quả nhiên hắn phát hiện nơi kỳ quái.

Trong ngày hôm nay hắn cũng tận lực che dấu khí tức, tiêu trừ sạch dấu vết lưu lại, chính bởi vì như thế Liệt Thiên Thú vương, Phần Thiên Thú Vương tuy cường đại nhưng không thể dò xét.

- Tất cả manh mối đều chỉ thẳng sơn động này, nếu như đoán không sai, đám người Đa Ba vương tử đang ở bên trong.

Nhiếp Vân dừng lại, hắn đứng trước sơn động và nói thầm một tiếng, lúc này nhìn vào bên trong.

Sơn động vô cùng rộng lớn, bên trong đen kịt, ánh mắt bị ngăn cản nên không nhìn được bao sâu.

Lực lượng nạp vật thế giới phóng ra ngoài, cũng chỉ có thể lan tới khoảng một dặm.

Hô!

Không do dự quá nhiều, Nhiếp Vân bay vào bên trong.

Đinh đinh đinh đinh!

Bay không xa, cách đó đã nghe được âm thanh binh khí va chạm, đồng thời mặt đất run nhè nhẹ, dường như có người đang đào móc vách tường, hoặc đang công kích phong ấn.

Thân thể chấn động và nấp sau tảng đá, không gian chi lực của nạp vật thế giới không ngừng lan về phía trước.

- LàMa Nghiêm…

Không gian chi lực của nạp vật thế giới lặng yên không một tiếng động cho nên đối phương cũng không phát hiện, chỉ thấy Ma Nghiêm cách đó không xa đang đứng trước một phong ấn, hắn

đang dùng toàn lực công kích ý đồ phá vỡ phong ấn.

Tâm ma hải dương cực lớn xuất hiện sau lưng Ma Nghiêm, vô số thân ảnh quỷ dị sôi trào như bọt khí, chúng không ngừng va chạm với phong ấn, mỗi lần đụng một cái phong ấn ảm đạm vài phần, xem ra không bao lâu đã có thể phá vỡ phong ấn.

- Thật mạnh... Xem ra vào trong Vạn Giới Động Thiên không riêng ta đạt được chỗ tốt, Ma Nghiêm này cũng đạt tới Thâu Thiên tá thọ cảnh!

Ma Nghiêm lúc đến chỉ là Hoàng cảnh viên mãn, hiện tại phóng thích lực lượng ngay cả Nhiếp Vân cũng cảm thấy tim đập nhanh, không cần nhìn cũng biết hắn đã đạt tới Thâu Thiên tá thọ cảnh.

Thâu Thiên tá thọ cảnh phối hợp tâm ma đại đạo của hắn đúng là làm người ta kiêng kị.

Loại thực lực này so với Nhữ Hạ vương tử thì hơi không bằng, càng không cần nói tới hắn.

- Dường như phong ấn là do cường giả Thiên Đạo làm ra...

Nhiếp Vân dời mắt nhìn sang phong ấn.

Địa phương này xuất hiện phong ấn, đổi lại ai cũng cảm thấy kỳ quái.

Phong ấn trước mặt mang theo phong cách cổ xưa, mang theo khí tức tang thương, xem ra tồn tại ít nhất trăm triệu năm, phong ấn này cổ xưa như vậy, uy lực trăm không còn một, loại tình huống này cường giả Thâu Thiên tá thọ cảnh không thể đánh vỡ trong thời gian ngắn, không cần nhìn cũng biết ít nhất là cường giả Thiên Đạo lưu lại.

- Bên trong là cái gì? Có thể làm Ma Nghiêm chấp nhất phá giải phong ấn như thế?

Nạp vật thế giới chi lực dọc theo vách đá lan vào trong phong ấn.

Đổi lại người khác có phong ấn ngăn cản khẳng định không nhìn thấy cái gì, nhưng Nhiếp Vân thì khác, không gian chi lực của nạp vật thế giới vô hình vô chất, thuộc về không gian, nếu như phong ấn còn hoàn hảo không tổn hao gì thì hắn có thể bị ngăn cản, hiện tại phá hư không còn bao nhiêu, dễ dàng nhìn thấy tình huống bên trong.

Ở giữa gian phòng có một con Liệt Thiên Thú đang ngồi, xem bộ dạng thân thể hiển nhiên là một đầu thượng cổ thú vương.

Hiển nhiên đầu thú vương đã chết từ lâu, thân thể khô héo, quỷ dị là trên đầu sinh trưởng một bông hoa, bông hoa tươi đẹp hồng hào và tỏa ra khí tức cực lớn.

Chỉ liếc mắt nhìn, nội tâm Nhiếp Vân chấn động rất mạnh và sinh ra dục vọng muốn thôn phệ.

Dục vọng thiêu đốt như hỏa diễm, chỉ trong nháy mắt hai mắt của hắn bêến thành đỏ thẫm.

- Hỏng bét!

Tinh thần hoảng hốt, không gian chi lực nạp vật thế giới rút về, dục vọng lúc này mới dần dần biến mất, hơi thở của hắn cũng dần dần ổn định trở lại.

- Đây là cái gì? Thật đáng sợ...

Đồng tử Nhiếp Vân co rút lại.

Nạp vật thế giới của hắn tấn thăng đến thế giới bát cấp, linh hồn lực bản thân dung nhập trong đó, tuy so ra kém Thần giới Thiên Đạo nhưng cũng phi thường lợi hại,

linh hồn lực đáng sợ như thế nhưng chỉ liếc mắt nhìn đóa hoa đã bị hấp dẫn... Rốt cuộc nó là gì mà đáng sợ như thế?

- Dường như đóa hoa này hấp thu toàn bộ lực lượng của Liệt Thiên Thú vương sau khi chết hình thành, một đóa hoa hút khô một con thú vương... Khó trách ta cũng không ngăn cản nổi!

------oOo------

Chương 3448: Thiên Đạo hoa (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chỉ sợ đã tương đương với một vị cường giả Thiên Đạo cảnh!

Không dám nhìn đóa hoa tiếp, nội tâm Nhiếp Vân âm thầm suy tính

Vừa mới nhìn thấy đóa hoa, rất rõ ràng nó mượn thi thể thú vương sinh trưởng, ẩn chứa toàn bộ lực lượng của Thiên Đạo cảnh thú vương, khó trách có thể có uy lực lớn như thế, chính mình nhìn mộ cái đã không thể kìm chế được.

- Mục tiêu của Ma Nghiêm chính là đóa hoa này, cũng không biết có thể làm được cái gì!

Nhiếp Vân cũng không đi qua, hắn nhìn hành động của Ma Nghiêm.

Nhìn động tác của Ma Nghiêm có lẽ phải đợi ở nơi này vài ngày, bởi vì không ngừng công kích mới có thể phá vỡ phong ấn.

Bằng không mặc dù lưu lại trăm triệu năm, phong ấn cũng sắp biến mất cũng không phải thực lực của hắn hiện tại có thể phá vỡ.

Ầm ầm!

Vào lúc đang suy nghĩ, phong ấn sinh ra tiếng nổ vang, rốt cục bị phá vỡ, trong mắt Ma Nghiêm mang theo vui vẻ, đôi mắt hắn đỏ rực đi tới đóa hoa trên đầu thú vương, hắn vươn tay hái xuống.

Đóa hoa bị hái xuống, gương mặt của hắn càng yêu dị.

- Ha ha, thành công, thành công, chỉ cần ăn gốc Thiên Đạo hoa này ta sẽ lập tức trở thành cường giả Thiên Đạo.

- Không ai là đối thủ của ta!

Gào thét một tiếng, gương mặt Ma Nghiêm vặn vẹo giống như lâm vào điên cuồng.

- Thiên Đạo hoa? Cường giả Thiên Đạo?

Nhiếp Vân biến sắc.

Tuy chưa từng nghe qua Thiên Đạo hoa nhưng hắn biết rõ cường giả Thiên Đạo, chẳng lẽ... Ăn gốc Thiên Đạo hoa này thì hắn có thể lập tức trở thành cường giả Thiên Đạo?

Sẽ không dễ dàng như vậy a?

Tu luyện võ đạo tăng lên từng bước, chưa bao giờ có một bước lên trời.

Thâu Thiên tá thọ cảnh kém Thiên Đạo cảnh to lớn, không thua gì Vương cảnh và Hoàng cảnh, loại tình huống này trực tiếp nuốt một Thiên Đạo hoa là có thể giải quyết, thiệt giả?

Nhiếp Vân có chút không dám tin tưởng.

- Ân? Không đúng, chẳng lẽ... Lịch đại Liệt Thiên Thú vương đều như thế?

Vào lúc hắn đang nghi hoặc, chuyện không thể tưởng tượng diễn ra.

Liệt Thiên Thú vương từng nói qua, vương giả mỗi thời đại đều chỉ có thể sống trăm vạn năm, trăm vạn năm sau Thiên Đạo sẽ chọn một đầu Liệt Thiên Thú, thông qua cạnh tranh trở thành vương giả mới...

Thời điểm hắn nói chuyện mình không lưu ý, nhìn thấy Thiên Đạo hoa, đột nhiên nghĩ đến vấn đề... Cho dù những Liệt Thiên Thú kia cạnh tranh thành vương giả... Chúng làm sao đột phá Thiên Đạo cảnh?

Từ trong miệng Liệt Thiên Thú vương, muốn trở thành thú vương thì nhất định trở thành cường giả Thiên Đạo... Chẳng lẽ chính là

nhờ vào Thiên Đạo hoa tạo thành?

Thiên Đạo hoa ẩn chứa toàn bộ lực lượng của cường giả Thiên Đạo cảnh, nếu như để người ta nuốt tất nhiên có lợi ích rất lớn, có lẽ thật có thể đột phá gông cùm xiềng xích trở thành cường giả Thiên Đạo.

- Có lẽ Liệt Thiên Thú vương được truyền thừa như vậy... Thú vương truyền thừa, nhân loại cũng có thể sử dụng?

Nhiếp Vân cũng không nóng nảy tiến lên, hắn nghi hoặc nhìn Ma Nghiêm.

Liệt Thiên Thú là Thiên Đạo chi thú, nó khác với nhân loại, Liệt Thiên Thú thôn phệ gốc Thiên Đạo hoa này không có vấn đề gì, nhưng nhân loại thì không nhất định.

Hắn muốn nhìn Ma Nghiêm dùng thủ đoạn gì luyện hóa Thiên Đạo hoa, thật có thể ngay lập tức trở thành cường giả Thiên Đạo hay không.

- Thiên Đạo cảnh, ta đến!

Thời điểm lặng lẽ nhìn chằm chằm, Ma Nghiêm cười như điên, ngón tay điểm tới đóa hoa, sau một khắc hắn lật cổ tay và xuất hiện trước thi thể Liệt Thiên Thú.

- Thi thể Liệt Thiên Thú? Hắn muốn làm gì?

Nhiếp Vân càng xem càng kỳ quái.

Ma Nghiêm không quan tâm tới đóa hoa lơ lửng, tinh thần khẽ động, trước người của hắn xuất hiện mấy thanh trường kiếm.

PHỐC!

Trường kiếm quay ngược lại và đâm vào ngực của hắn, trong nháy mắt máu tươi chảy ròng.

- Ân?

Vào lúc đang tự hỏi Ma Nghiêm làm cách nào luyện hóa Thiên Đạo hoa, nằm mơ cũng không nghĩ tới hắn tự mình hại mình.

Nếu như trường kiếm như thế đâm vào người mình như vậy, đau đớn là chuyện nhỏ, mấu chốt là đâm vào mạch máu trọng yếu của thân thể, gây chuyện không tốt còn không thể tấn cấp mà chết ngay tại nơi này.

Ầm ầm!

Đâm thủng lồng ngực còn chưa đủ, trong mắt Ma Nghiêm bắn ra hào quang dữ tợn, một thanh kiếm khác lại đâm thẳng vào tim.

- Không đúng... Hắn đang tự sát...

Sắc mặt Nhiếp Vân khó coi.

Trường kiếm nhắm ngay trái tim, cho dù là cường giả Thâu Thiên tá thọ cảnh cũng không ngăn cản nổi, chỉ cần bị đâm thủng sẽ chết.

Tìm được Thiên Đạo hoa, vốn cho hắn sẽ trực tiếp nuốt và luyện hóa, không có nghĩ tới tên này tự sát? Hắn đang làm gì?

Trong nội tâm kỳ quái, Nhiếp Vân cũng không ngăn cản.

Đầu tiên Ma Nghiêm có quan hệ không tốt với hắn, còn là địch nhân, còn nữa, hắn tin tưởng đối phương sẽ không ngu như vậy, tự sát thân vong, làm như vậy tất nhiên là có mục đích.

PHỐC!

Thời điểm hắn đang cảm thấy kỳ quái, trường kiếm đã đâm vào trái tim của hắn, Ma Nghiêm phun ra một ngụm máu tươi sau đó ngừng thở.

- Thật tự sát?

Nhiếp Vân há to mồm.

Vốn tưởng rằng có mục đích nào khác, không nghĩ tới hắn thật tự sát.

Mới vừa rồi còn hưng phấn nói có thể đột phá Thiên Đạo, sau một khắc lại tự sát? Làm cái gì?

Nhiếp Vân vẫn không đi qua, hắn vẫn nấp tại chỗ quan sát.

Quả nhiên lúc này hắn nhìn ra không đúng.

Cô cô cô!

Thi thể Ma Nghiêm chấn động và phát ra âm thanh như con ếch.

Hô!

Lúc này một đạo hào quang bay ra khỏi mi tâm đối phương.

- Là linh hồn!

Vừa rồi hắn phá hư thân thể nhưng linh hồn vẫn hoàn hảo.

Nhìn thấy tia sáng này, Nhiếp Vân gật đầu.

Trước kia Ma Nghiêm tự sát chỉ phá hư sinh cơ của thân thể, linh hồn bản thân không bị hao tổn chút nào.

Tu vi đạt tới Thâu Thiên tá thọ cảnh, cho dù không có thân thể chỉ bằng vào linh hồn cũng có thể sống rất lâu.

Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái, đang êm đẹp vì sao phải chém giết thân thể.

Cảm giác kỳ quái này không duy trì bao lâu đã có đáp án.

Linh hồn bay ra khỏi mi tâm, không hề chần chờ nhảy vào trong thi thể của Liệt Thiên Thú.

Mượn xác hoàn hồn!

Theo lý thuyết linh hồn và thân thể chỉ có hỗ trợ lẫn nhau mới có thể giúp thực lực càng ngày càng mạnh, thiếu một thứ cũng không được.

Nhưng có ngoại lệ, không ít cường giả bị người ta đánh nát thân thể, linh hồn đào tẩu, lúc này muốn tiếp tục tu luyện chỉ có thể mượn xác hoàn hồn.

Mượn nhờ một bộ thi thể không có linh hồn, một lần nữa sống lại.

Loại mượn xác hoàn hồn này bởi vì không phải thân thể của mình nên tính dung hợp có hạn, sẽ hạn chế thực lực ngày sau.

Lại nói thi thể của kẻ khác không bằng của mình.

------oOo------

Chương 3449: Ma Nghiêm nổi điên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bình thường loại mượn xác hoàn hồn như thế sẽ sử dụng cùng chủng tộc, tỷ như nhân loại khẳng định sẽ tìm thi thể nhân loại hoàn hồn, như Ma Nghiêm mượn nhờ thi thể Liệt Thiên Thú hoàn hồn, đây là lần đầu tiên hắn gặp được.

- Chém giết chính mình, linh hồn thoát đi sau đó mượn nhờ thi thể Liệt Thiên Thú hoàn hồn... Chẳng lẽ hắn muốn trở thành một đầu Liệt Thiên Thú?

Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Ma Nghiêm có bị bệnh không, thân thể đang tốt lại bỏ thân thể, sau đó lại hoàn hồn... Hắn muốn làm gì.

Người ta bị đánh chết thân thể, bị buộc bất đắc dĩ mới mượn xác hoàn hồn, hắn đang rất tốt lại tự sát, hơn nữa còn tìm thân thể không thích hợp với mình...

- Không đúng... Có lẽ Thiên Đạo hoa chỉ thích ứng Liệt Thiên Thú, nếu như dùng bản thân hắn nuốt tất nhiên sẽ có xung đột, muốn trở thành Thiên Đạo cảnh là không có khả năng, gây chuyện không tốt còn tử vong... Mượn nhờ thi thể Liệt Thiên Thú thì khác hoàn toàn.

- Chỉ cần linh hồn hoàn toàn dung hợp với thi thể, Thiên Đạo hoa sẽ dung hợp với Liệt Thiên Thú.

Trong đầu xuất hiện hào quang, Nhiếp Vân biến sắc.

Nếu như suy đoán này là đúng, Ma Nghiêm cũng quá mức hung ác.

Bỏ qua thân thể nhân loại làm đại giá, đổi lấy cơ hội trở thành Thiên Đạo cảnh...

Tuy đạt tới Thiên Đạo cảnh có thể tùy ý cải biến hình thành, biến trở về bộ dạng của mình rất đơn giản, nhưng làm thế bản thể của hắn chính là Liệt Thiên Thú, không phải nhân loại.

Hô!

Trong lúc khiếp sợ, linh hồn Ma Nghiêm đã hoàn mỹ thích ứng thân thể Liệt Thiên Thú, ngẩng đầu nhìn sang Thiên Đạo hoa, hắn vô cùng hưng phấn muốn thôn phệ.

- Sau khi thôn phệ sẽ biến thành cường giả Thiên Đạo, ta không cho phép xảy ra loại tình huống này.

Thấy động tác của hắn như thế, Nhiếp Vân mỉm cười.

Ma Nghiêm cũng không phải là kẻ tốt lành gì, hắn có quan hệ mật thiết với Đa Ba vương tử, nếu tùy ý để hắn trở thành cường giả Thiên Đạo thì không may sẽ là mình.

Không có phát hiện cũng bỏ đi, nếu đã phát hiện thì phải ngăn cản.

- Thiên Đạo cảnh, ta đến...

Triệt để dung hợp linh hồn vào thi thể Liệt Thiên Thú hoàn thành,

Ma Nghiêm gào thét, hắn ngẩng đầu muốn thôn phệ Thiên Đạo hoa.

Vào lúc sắp cắn Thiên Đạo hoa, một bàn tay xuất hiện trước mặt sau đó bắt ấy đóa hoa, sau một khắc Thiên Đạo hoa tỏa ra lực lượng cường đại biến mất.

- Ah?

Ma Nghiêm sững sờ, ngay sau đó hắn đỏ mắt điên cuồng.

Hắn tốn hao vô số tâm huyết, không tiếc chém giết thân thể chính là vì có thể nuốt Thiên Đạo hoa, thành công tấn cấp, năm mơ cũng không ngờ thời điểm sắp thành công thì Thiên Đạo hoa bị trộm đi...

- Ai? Là ai? Có bản lĩnh đi ra...

Ma Nghiêm gào thét điên cuồng.

- Hắc hắc!

Nghe thấy hắn gào thét, Nhiếp Vân mặc kệ áu đó hắn trốn ra xa một dặm.

Bằng vào không gian chi lực của nạp vật thế giới thuấn di, cường giả Thiên Đạo không phong tỏa không gian cũng khó khăn bắt lấy, càng không cần nói Ma Nghiêm chỉ là Thâu Thiên tá thọ cảnh.

- Rốt cuộc là ai, đáng giận!

Rầm rầm rầm oanh!

Nhiếp Vân biến mất không lâu, trong sơn động có tiếng gào thét điên cuồng vang lên, từng tiếng nổ mạnh vang lên liên tiếp, dường như thân thể Ma Nghiêm không ngừng va chạm với vách đá.

Cũng khó trách hắn điên cuồng, tốn hao vô số tâm huyết, mắt thấy sắp thành công lại thất bại trong gang tấc... Mấu chốt chính là thân thể hắn tử vong, cho dù muốn trở lại thân thể cũng không làm được!

Nói cách khác hắn hiện tại đang khống chế thân thể Liệt Thiên Thú!

- Nếu như đám người Đa Ba vương tử cũng tới khẳng định cũng... Phải tăng thêm tốc độ, ngăn cản bọn chúng!

Thu Thiên Đạo hoa thu vào nạp vật thế giới, Nhiếp Vân tiếp tục đi vào trong sơn động.

Đám người Ma Nghiêm, Đa Ba vương tử đều đi tới nơi này, mục tiêu của Ma Nghiêm là Thiên Đạo hoa, đám người Đa Ba vương tử chắc chắn cũng như thế.

Trở thành Liệt Thiên Thú tuy về sau vô duyên với vương vị nhưng có thể trở thành cường giả Thiên Đạo, chém giết bản thân mình!

Một khi thành công, về sau nguy hiểm biến mất... Từ bàn cờ lợi ích chiếm được ưu thế rất lớn, hắn tin tưởng Đa Ba vương tử không ngốc chắc chắn làm như thế.

Cho nên phải trước khi hắn thành công... Cần phải tìm hắn và ngăn cản.

Sơn động lên xuống phập phồng, không biết dài bao nhiêu, Nhiếp Vân phi hành cả buổi và dừng lại.

- Lực lượng thật cường đại.

Cẩn thận thu liễm khí tức bản thân, Nhiếp Vân chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Sở dĩ dừng lại là vì hắn cảm nhận được lực lượng vô cùng mênh mông.

Khí tức này không chút yếu hơn Phần Thiên Thú Vương, ít nhất là do cường giả Thiên Đạo cảnh giả phát ra.

Lặng lẽ đi thẳng về phía trước một đoạn, Nhiếp Vân bộc phát không gian chi lực nạp vật thế giới ra ngoài biến thành một con đường thẳng tiến lên phía trước.

Tuy nạp vật thế giới vô hình vật chất, thuộc về không gian chi lực, dù sao cường giả Thiên Đạo quá mức cường đại cho nên hắn không dám mạo hiểm thả ra quá nhiều.

- Là Đa Ba vương tử?

Một lát sau đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại.

Trung tâm lực lượng cường đại phía trước đã bêến mất, cũng không thấy Đa Ba vương tử.

Cũng giống như Ma Nghiêm lúc trước, một con Liệt Thiên Thú đang ngồi phía trước, trên người đầy máu tươi và đoạn tuyệt hô hấp, không trung không có bóng dáng Thiên Đạo hoa, chỉ có lực lượng bao phủ Liệt Thiên Thú vào bên trong.

- Tới chậm...

Nhìn thấy cảnh tượng này Nhiếp Vân biết rõ đã tới muộn.

Rất hiển nhiên Đa Ba vương tử đã hoàn thành trình tự nuốt Thiên Đạo hoa, hơn nữa thành công dung nhập vào thân thể, xem ra hẳn vừa mới luyện hóa xong, lực lượng còn chưa củng cố triệt để, lúc này mới khống chế không nổi lực lượng không ngừng phát ra phía ngoài.

- Quả nhiên là thực, Thiên Đạo hoa thật đáng sợ!

Nhìn thấy đầu Liệt Thiên Thú không ngừng sinh ra lực lượng, Nhiếp Vân cũng xác định suy đoán lúc trước.

Lúc trước hắn cướp Thiên Đạo hoa của Ma Nghiêm chỉ suy đoán thứ này có thể giúp người ta tấn cấp Thiên Đạo, cũng không có xác nhận, hiện tại nhìn thấy lực lượng trên người Đa Ba vương tử cho nên hắn hiểu đây là sự thật.

Thời gian không dài, “Liệt Thiên Thú” phía trước thích ứng lực lượng cuồng bạo trong thi thể, nó mở mắt nhìn thi thể đã tử vong trước mặt.

Rống!

Lúc này Liệt Thiên Thú há miệng sinh ra lực lượng cường đại và hút thi thể vào miệng.

Cô cô cô cô!

Thi thể bị Liệt Thiên Thú nuốt, thời gian không lâu đã luyện hóa triệt để, lúc này thân thể Liệt Thiên Thú chậm rãi nhúc nhích, thời gian không lâu đã biến thành bộ dạng Đa Ba vương tử.

------oOo------

Chương 3450: Đa Ba tấn cấp Thiên Đạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chém giết thân thể, linh hồn chiếm thi thể Liệt Thiên Thú hoàn hồn, nuốt Thiên Đạo hoa dung hợp lực lượng sau đó nuốt thi thể bản tôn, lại dung nhập huyết dịch vào trong thân thể Liệt Thiên Thú từ đó biến thành bản tôn.

Nhìn cảnh tượng vào trong mắt, Nhiếp Vân lắc đầu.

Tuy kẻ trước mặt có dung mạo và khí chất của Đa Ba vương tử nhưng bản thể đã biến thành Liệt Thiên Thú, rốt cuộc không thể quay về.

- Thiên Đạo hoa mặc dù tốt, có thể giúp người ta tấn cấp Thiên Đạo... Nhưng ta vẫn không cần.

Tuy hắn rất muốn tấn cấp Thiên Đạo nhưng cần phải bỏ qua thân thể biến thành Liệt Thiên Thú, hắn không làm chuyện biến thái như thế.

Giống như muốn đột phá Toái Thần Cảnh năm đó ở đại lục Phù Thiên, chỉ có linh hồn đột phá, hắn khẳng định không làm.

Thân thể đại biểu huyết mạch, đại biểu lực lượng, huống chi thân thể còn có nạp vật thế giới, vô tận đan điền, buông tha thân thể chẳng khác buông tha tất cả, hắn sẽ không làm như thế.

- Ha ha, hiện tại ta đã là cường giả Thiên Đạo cảnh, Nhiếp Vân... Ta sẽ giết ngươi, ta muốn ngươi sống không được, chết không xong!

Biến thành bản thể của mình, Đa Ba vương tử ngửa mặt lên trời thét dài, lực lượng cường đại bộc phát phụ trợ hắn như biến thành địa ngục ma thần.

Đường đường vương tử Phổ Thiên hoàng triều có được huyết mạch Phổ Thiên Đại Đế, là tồn tại cao quý trong Thần giới nhưng bây giờ vì đột phá thực lực biến thành Liệt Thiên Thú, bản thân cũng đã là vũ nhục.

Tất cả những việc này đều là do Nhiếp Vân tạo thành, không giết hắn khó tiêu mối hận trong lòng.

- Hắn trở thành cường giả Thiên Đạo, muốn giết quá khó khăn...

Nhiếp Vân xoa xoa mi tâm.

Hắn có thù hận không chết không thôi với Đa Ba vương tử, Vạn Giới Động Thiên chính là nơi chém giết tốt nhất, đối... Đối phương hiện tại biến thành cường giả Thiên Đạo, còn muốn giết dĩ nhiên không dễ dàng!

Thực lực của hắn khi đi vào Vạn Giới Động Thiên đã tấn cấp không ít, đối mặt cường giả Thiên Đạo vẫn còn chênh lệch rất nhiều.

Cả hai căn bản không phải cùng cấp bậc, hoàn toàn không thể so sánh với nhau.

- Khó trách bọn chúng muốn giết ta, chính mình lại không ra tay, thì ra muốn đạt tới Thiên Đạo cảnh lại đi tìm ta...

Xem ra đám người Đa Ba vương tử tự mình hiểu lấy, hiểu rõ tốc độ tiến bộ và lực lượng của hắn quá mạnh, vừa tiến vào Vạn Giới

Động Thiên đã rời đi, cũng không có chém giết mình.

Hiện tại đột phá Thiên Đạo cảnh đã khác, một khi hai bên gặp nhau tất không chết không thôi.

- Đa Ba, ngươi thành công?

Thời điểm nội tâm Nhiếp Vân cảnh giác, giọng nói từ sâu trong hang đá vang lên, lúc này có bóng người bay tới.

- Lưu Mộc vương tử? Gia hỏa này cũng đạt tới Thiên Đạo cảnh?

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

Xuất hiện ở cách đó không xa chính là kẻ thù khác của hắn, Lưu Mộc vương tử.

Lúc này Lưu Mộc và Đa Ba đều là Thiên Đạo cảnh, tuy trên người không phóng thích lực lượng nhưng vẫn có thể cảm ứng nó mênh mông đáng sợ, chính mình gặp gỡ cũng không đỡ nổi một chiêu.

- Làm sao bây giờ?

Một Đa Ba vương tử cũng không đỡ nổi, hiện tại lại thêm Lưu Mộc...

- Thật sự không được... Ta cũng tìm được Thiên Đạo hoa, ta không sử dụng theo cách của bọn chúng.

- Một khi thành công, ta cũng có thể có thể trở thành cường giả Thiên Đạo cảnh, ít nhất an toàn không xuất hiện vấn đề.

Trong nội tâm đã có suy nghĩ.

Hắn chắc chắn không sử dụng Thiên Đạo hoa, đám người Nhữ Hạ vương tử có dùng hay không còn không biết.

Hi vọng trở thành cường giả Đế cảnh xa vời, có cơ hội trở thành cường giả Thiên Đạo, chỉ sợ là chuyện vô số người muốn đạt được.

- Hiện tại trong tay ta có một gốc Thiên Đạo hoa, hỏi xem bọn họ có ai nguyện ý hay không.

Tinh thần khẽ động, phân thân trong nạp vật thế giới xuất hiện trước mặt Nhữ Hạ vương tử.

Nhữ Hạ vương tử tiến vào Liệt Thiên thế giới đã bị hắn thu vào nạp vật thế giới, hiện đang an tâm tu luyện, củng cố tu vi.

- Điện hạ!

Thấy hắn tới, ba người đồng thời đứng dậy.

Sở dĩ ba người đạt tới Thâu Thiên tá thọ cảnh toàn bộ bằng vào vị điện hạ trước mắt thành toàn, cho nên tràn ngập tôn kính với hắn.

- Tình huống như thế nào?

Nhiếp Vân cũng không nói nhảm, trực tiếp mở miệng:

- Hêện tại ta có cơ hội đột phá cường giả Thiên Đạo, chỉ có điều... Một khi thành công sẽ mất đi thân thể nhân loại và biến thành Liệt Thiên Thú, không biết các ngươi ai nguyện ý?

Nói xong những lời này, hắn cũng nói công hiệu và biện pháp phục dụng của Thiên Đạo hoa với bọn họ một lần.

Lựa chọn tự do, bọn họ nguyện ý cũng được, không muốn cũng không sao cả, hắn sẽ không cưỡng cầu.

- Biến thành Liệt Thiên Thú... Nhưng có thể đạt tới Thiên Đạo cảnh?

Thiên Đạo cảnh hấp dẫn thật sự quá lớn, ba người hít thở dồn dập.

- Dù sao có thể biến thành bộ dạng bản tôn, cho dù biến thành Liệt Thiên Thú thì như thế nào? Không làm như vậy, dựa theo tư chất của ta đời này không thể tiến thêm một bước...

Diệp Đào đi tới trước, trong mắt mang theo kiên định:

- Điện hạ, ta muốn thử xem!

- Ngươi muốn thử xem? Làm như vậy không thể biến trở về, xác định không hối hận?

Nhiếp Vân hỏi một câu.

- Không hối hận!

Diệp Đào gật đầu, không chút do dự.

Trong ba người chỉ có hắn không có huyết mạch Đại Đế, cũng không có thiên phú nghịch thiên, nếu như không sử dụng Thiên Đạo hoa, khả năng cả đời này không đạt tới Thiên Đạo cảnh, nếu như vậy vì sao không liều một chút?

Tuy biến thành Liệt Thiên Thú mất đi thân thể nhân loại nhưng lại có thể biến hóa, lại nói Thần giới có vô số thần thú biến hóa kết hôn với nhân loại, cũng không nhiều thêm một mình hắn.

- Nếu đã quyết định như vậy, đây là thi thể Liệt Thiên Thú, đây là Thiên Đạo hoa!

Trước khi đến Liệt Thiên khu, bốn người liên thủ giết mấy ngàn đầu Liệt Thiên Thú, thi thể đều thu vào nạp vật thế giới, cho nên hắn có thứ này rất nhiều.

Giao Thiên Đạo hoa cho Diệp Đào, Nhiếp Vân cũng rời khỏi nạp vật thế giới.

- Vừa rồi Ma Nghiêm đưa tin cho ta, nói có người cướp đi Thiên Đạo hoa hắn vất vả đạt được... Ta đoán hẳn là Nhiếp Vân gây nên, hắn khả năng đã đi tới nơi này, chúng ta phải đuổi theo trước khi hắn luyện hóa Thiên Đạo hoa, phải tìm được hắn, nếu không một khi thành công, suy nghĩ giết hắn quá khó khăn.

Tinh thần vừa lui ra ngoài, chợt nghe Lưu Mộc vương tử nói chuyện.

- Hắn cướp đi Thiên Đạo hoa của Ma Nghiêm? Không thể để cho hắn thành công!

Sắc mặt Đa Ba vương tử cũng ngưng trọng:

- Nhanh chóng đi về theo đường cũ gặp mặt Ma Nghiêm, nếu hắn thật tới thì đang ở nơi này.

- Không sai!

Lưu Mộc vương tử gật gật đầu.

Sau khi nghe đối phương nói chuyện, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

------oOo------

Chương 3451: Châm ngòi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hắn thật sự nấp ở nơi này, nếu như hai người đi tìm tất nhiên sẽ phát hiện mình rất nhanh, bị hai đại cường giả Thiên Đạo cảnh phát hiện... Hắn không cho rằng mình có thể chạy thoát.

- Đi!

Nghĩ đến điểm này Nhiếp Vân không chút do dự, tinh thần khẽ động trực tiếp thuấn di rời đi.

Hô!

Sau một khắc xuất hiện cách đó một dặm.

- Có người!

Hắn vừa di động, không gian xuất hiện chấn động làm cho hai người Đa Ba, Lưu Mộc Nhị chủ ý, tinh thần hai người tản ra và phát

hiện Nhiếp Vân đang bỏ trốn.

- Ha ha, đang lo đi nơi nào tìm ngươi, nếu ngươi đã đưa tới cửa thì đỡ phải đi tìm.

Nhìn thấy là hắn, Đa Ba, Lưu Mộc mừng rỡ.

Bỏ qua huyết mạch Đại Đế cũng phải liều mạng đột phá Thiên Đạo cảnh, mục đích chính là giết “Hoàng tử” chính thống là Nhiếp Vân, vốn tưởng rằng còn cần tốn nhiều thời gian tìm kiếm, không ngờ gặp được nhanh như vậy.

Hắn còn chưa đạt tới Thiên Đạo cảnh!

Ầm ầm!

Hai người không chút do dự đuổi theo hướng Nhiếp Vân biến mất, tốc độ quá nhanh, không gian trong sơn động bị xé rách.

- Đáng giận, thật nhanh ah...

Nhìn thấy sau lưng là hai người Đa Ba, Lưu Mộc đuổi theo, sắc mặt Nhiếp Vân khó coi.

Tuy hắn thuấn di không cần thời gian nhưng mỗi lần chỉ có thể di động một dặm, so với thi triển Phong Thần Quyết còn chậm hơn và phần, tuy Phong Thần Quyết cường đại nhưng bị thực lực của hắn chế ngự, căn bản kém tốc độ cao nhất của cường giả Thiên Đạo.

Lúc này ưu thế đi đầu của hắn không còn sót lại gì nữa, hai đại vương tử đang cách hắn chưa tới một dặm.

- Làm sao bây giờ? Một khi bị đuổi kịp, chỉ có thể sử dụng Viêm Hoàng điện... Một khi dùng Viêm Hoàng điện cũng chỉ bị động chịu đòn, hơn nữa dùng mức khống chế của ta với Viêm Hoàng điện khẳng định không thể ngăn cản cường giả Thiên Đạo luyện hóa...

Nhiếp Vân vô cùng sốt ruột.

Loại tình huống này một khi bị đuổi kịp sẽ không có năng lực phản

kháng, chỉ có thể sử dụng Viêm Hoàng điện, vốn với năng lực khống chế Viêm Hoàng điện của hắn không thể ngăn cản hai cường giả Thiên Đạo cảnh luyện hóa.

Nói cách khác nếu thật bị đuổi kịp, gây chuyện không tốt hắn chẳng những sẽ bị chém giết, còn mất đi Viêm Hoàng điện.

Phải mau chóng nghĩ biện pháp tốt.

- Nhân loại trốn đi nơi nào, đáng giận, nếu để ta bắt đướcẽ bầm thây vạn đoạn.

- Không ngờ dám gạt ta, ta ký khế ước không ra tay với hắn, nếu ngươi muốn giết hắn thì ta không ngăn cản.

Không ngừng bỏ chạy, không biết làm thế nào cho phải, đột nhiên nghe được hai tiếng rống giận vang lên.

- Là Phần Thiên Thú Vương và Liệt Thiên Thú vương?

Da đầu nổ tung, sắc mặt Nhiếp Vân càng ngày càng khó coi.

Thật sự trước có hổ, phía sau có truy binh, vận khí cũng quá kém.

Hiện tại Phần Thiên Thú Vương, Liệt Thiên Thú vương hận không thể bóp chết chính mình, Đa Ba, Lưu Mộc cũng giống như vậy, một khi song phương liên thủ bị vây ở chính giữa, hắn muốn chạy trốn quá khó khăn.

- Ân? Lực lượng chấn động là của ngươi? Ha ha, lần này ta xem ngươi chạy đi đâu?

Nội tâm Nhiếp Vân vô cùng lo lắng, hai đại thú vương cũng phát hiện hắn cho nên gào thét hưng phấn.

Vù vù!

Hai đại thú vương ngăn cản con đường bỏ trốn, nụ cười trên mặt gian tà giống như nhìn thấy cá trên thớt.

Trước kia hắn có thể đào tẩu là vì hai thứ xuất hiện mâu thuẫn, hiện tại mâu thuẫn giải thích rõ ràng tự nhiên không có khả năng lại để đầu sỏ như hắn bỏ trốn.

- Đáng giận...

Nhìn thấy hai đầu thú vương ngăn cản đường đi, đằng sau có Đa Ba, Lưu Mộc sắp đuổi kịp. Nhiếp Vân vô cùng sốt ruột, thời điểm không biết làm sao bây giờ, trong đầu xuất hiện hào quang.

- Ha ha, đào tẩu? Tại sao ta phải trốn? Ta đã tìm được đồng bọn, hơn nữa bọn họ đã thành công nuốt Thiên Đạo hoa, mượn nhờ thi thể Liệt Thiên Thú trở thành cường giả Thiên Đạo, ta xem phải chạy trốn là các ngươi rồi.

Nhiếp Vân che giấu bối rối trên mặt, lúc này hắn cất tiếng cười to.

- Nuốt Thiên Đạo hoa?

Liệt Thiên Thú vương sững sờ một lúc, ánh mắt mang theo điên cuồng:

- Đáng giận, đáng giận!

- Dám nuốt Thiên Đạo hoa do tổ tiên của ta lưu lại, ta muốn các ngươi tất cả đều phải chết, toàn bộ chết ở chỗ này!

Trước kia hắn nghĩ vì sao nhân loại liều mạng đi tới nơi này, không tiếc mạo hiểm nói dối, thì ra nguyên nhân trọng yếu là như thế.

Thiên Đạo hoa, đây là chỗ dựa giúp Liệt Thiên Thú bọn chúng thành tựu Thiên Đạo cảnh, nó là thi thi thể tiền bối Thiên Đạo cảnh biến thàn.

Đám người này có thể luyện hóa, lại mượn nhờ thi thể Liệt Thiên Thú... Đây chính là vũ nhục lớn nhất của Liệt Thiên tộc, quả nhiên không thể tha thứ.

Ầm ầm!

Vừa rống xong, quả nhiên nhìn thấy hai thân ảnh nhân loại từ trong hang động bay ra ngoài, lực lượng kích động, dĩ nhiên đạt tới Thiên Đạo cảnh.

Hơn nữa bằng vào nhãn lực của hắn cũng nhìn ra hai kẻ này đoạt xá thi thể Liệt Thiên Thú mới hoàn thành tấn cấp, đúng như thiếu niên này nói.

- Nhân loại, các ngươi phải chết!

Liệt Thiên Thú vương tức giận, lực lượng cuồng bạo bộc phát, không gian chung quanh vặn vẹo.

Nó chưa bao giờ tức giận như hiện tại.

Đa Ba, Lưu Mộc không nghĩ tới có hai đầu thú vương xuất hiện, không tự chủ dừng lại.

- Hai vị, ta giao hai đầu thú vương này cho các ngươi, ta đi một chút sẽ trở lại!

Thấy bọn họ không có trực tiếp động thủ, nội tâm Nhiếp Vân vui vẻ, hắn hô một tiếng sau một khắc đã thuấn di ra sau lưng hai người, lúc này phóng thẳng vào sâu trong hang động.

Hiện tại không có những biện pháp khác, chỉ có thể nghĩ biện pháp tìm kiếm thế giới chi tâm, cũng chỉ có con đường thôn phệ có thể đi.

- trốn chỗ nào!

Đa Ba, Lưu Mộc bị hai đại thú vương chấn nhiếp, chờ kịp phản ứng, Nhiếp Vân đã rời đi, hắn kêu lên giận dữ và quay người rời đi.

- Nhân loại đáng giận, đừng trốn!

Hai đại thú vương nghe Nhiếp Vân nói vừa rồi, còn tưởng rằng Đa Ba Lưu Mộc cũng cùng một đám với đối phương, hơn nữa nhìn thấy đối phương bằng vào Thiên Đạo hoa tấn cấp cho nên nổi giận, móng vuốt lăng không đánh xuống ngăn cản đường đi.

Thiên Đạo hoa là căn cơ của Liệt Thiên Thú, nhân loại hèn mọn dám ăn cắp, quả thực tội không để cho thứ thứ!

Cho dù Nhiếp Vân không châm ngòi, bị Liệt Thiên Thú vương phát hiện cũng không phải chuyện có thể bỏ qua.

Rầm rầm rầm!

Bốn cường giả Thiên Đạo cảnh vừa động thủ, cả sơn động chịu không nổi và xuất hiện vết rách..

- Tăng thêm tốc độ...

Nhiếp Vân may mắn tránh được một kiếp, không dám dừng lại, hắn dùng toàn lực chạy đi.

Tuy nơi này là sân nhà của Liệt Thiên Thú vương, nó trở thành Thiên Đạo cảnh nhiều năm, thực lực càng mạnh hơn nữa, Đa Ba vương tử, Lưu Mộc vương tử lại biết rõ Thiên Đạo hoa, khẳng định có không ít chuẩn bị ở sau, song phương chính thức chiến đấu, ai thắng ai thua còn khó mà nói.

------oOo------

Chương 3452: Tìm được thế giới chi tâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lại nói hai người Đa Ba, Lưu Mộc không phải người ngu, việc cấp bách là đuổi giết chính mình mà không phải đấu với hai thú vương, có lẽ thời gian không dài sẽ kết thành đồng minh với hai thú vương.

Một khi bốn đại cường giả Thiên Đạo liên thủ, cho dù muốn chạy trốn cũng trốn không thoát!

Phải thừa dịp chúng còn chưa đạt thành hiệp nghị và tìm được thế giới chi tâm.

- Ân? Thiên Đạo hoa?

Tăng thêm tốc độ tiến lên, ánh mắt lóe lên, một nơi phong ấn xuất hiện trước mặt, trong đó cũng có một đóa Thiên Đạo hoa bên trong.

Xem ra trong sơn động này có không ít Thiên Đạo hoa, bằng không Đa Ba, Lưu Mộc cũng không có khả năng nhanh chóng trở thành cường giả Thiên Đạo.

- Cường giả Thiên Đạo lưu lại phong ấn, chỉ cần có thể phá vỡ phong ấn là bắt được.

Dừng lại, Nhiếp Vân suy tư.

Tuy hắn không sử dụng Thiên Đạo hoa nhưng có thể để người bên cạnh sử dụng, nhất là y quán lưu lại những người mang tới từ hỗn độn hải dương, nếu như đều trở thành Thiên Đạo cảnh, thế lực của mình sẽ tăng nhiều.

Chỉ có điều đây là cường giả Thiên Đạo lưu lại phong ấn, Ma Nghiêm cần mấy ngày mới có thể phá vỡ, hắn không tin thực lực của mình có thể bài trừ trong thời gian ngắn.

Tốn hao mấy ngày đạt được Thiên Đạo hoa không có tác dụng với hắn...

Hắn không có thời gian, nếu làm như thế Thiên Đạo hoa còn chưa tới tay đã bị đám người Đa Ba đuổi theo.

- Thử hàn băng nhận xem!

Biết rõ không thể chậm trễ thời gian, tinh thần Nhiếp Vân hơi động, hàn băng nhận hiển hiện trước mắt, thân thể dung hợp đại đạo.

Sử dụng lần thứ năm!

Mới vừa rồi bị truy đuổi đầu đại đạo này vô dụng, hiện tại vì Thiên Đạo hoa chẳng quan tâm nhiều như vậy.

Ông ông ông!

Dung hợp đại đạo khu động, hàn băng nhận tỏa ra băng hàn chi khí xé rách không gian.

- PHÁ...

Hắn cau mày điển về phía trước.

Ầm ầm!

Hàn băng nhận đụng đi qua,

Tê tê...

Một tiếng kim thiết va chạm như cắt giấy vang lên, cường giả Thiên Đạo lưu lại phong ấn không có ngăn cản mảy may, bị phá vỡ thành một cái động.

- Lợi hại!

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Vốn hắn không có trông cậy vào quá lớn, nếu như hàn băng nhận thực không phá được thì hắn không thể lấy Thiên Đạo hoa, nằm mơ cũng không nghĩ tới đơn giản như vậy.

Xem ra hàn băng nhận còn lợi hại hơn hắn tưởng nhiều, thực tế phối hợp với dung hợp đại đạo thì lực lượng mạnh tới đáng sợ!

Hô!

Bàn tay lăng không một trảo, hắn thu Thiên Đạo hoa đang lơ lửng vào trong nạp vật thế giới, lúc này nhanh chóng tiến lên phía trước.

Có hàn băng nhận bài trừ phong ấn, đi không tới một giờ đã có hơn mười gốc Thiên Đạo hoa rơi vào trong tay.

Hắn lấy đi hơn mười gốc, dường như trong sơn động không còn nửa, lại đi gần nửa canh giờ nhưng chưa gặp thêm thứ nào nữa.

- Xem ra Thiên Đạo hoa cũng có số lượng, cũng không phải mỗi một đầu Liệt Thiên Thú vương sau khi chết đều có thể hình thành!

Liệt Thiên Thú tồn tại không dưới hàng tỷ tỷ năm, dựa theo trăm vạn năm một đầu thú vương mà tính ra ít nhất có hơn trăm vạn cơn, nhiều thú vương như vậy nhưng chỉ có hơn mười gốc Thiên Đạo hoa, nói rõ cũng không phải là mỗi thú vương chết đi đều có thể hình thành Thiên Đạo hoa.

- Cũng có khả năng có quan hệ... Một mình đột phá Thiên Đạo cảnh!

Trong nội tâm khẽ động, hắn nghĩ tới một khả năng.

Liên tục thu hơn mười đóa Thiên Đạo hoa, hắn cũng quan sát thi thể Liệt Thiên Thú ở khoảng cách gần.

Những thi thể này tuy chết đi trăm triệu năm nhưng huyết nhục lại mang theo uy nghiêm không nhỏ, thậm chí trong ánh mắt còn mang theo bất khuất khi khiêu chiến Thiên Đạo.

Có thể có loại lực lượng này chỉ sợ những Liệt Thiên Thú kia cũng không phải nuốt Thiên Đạo hoa tấn cấp Thiên Đạo, mà là một mình đột phá!

Nếu không không có ý niệm lực cường đại như thế.

- Hàng tỷ tỷ năm, vô số Liệt Thiên Thú, chỉ hơn mười con đột phá Thiên Đạo... Thật sự rất khó khăn!

Nhiếp Vân thở dài.

Liệt Thiên Thú là Thiên Đạo chi thú, trời sinh đã có tính ưu việt mạnh hơn nhân loại, ưu việt lớn như thế nhưng chỉ có hơn mười đầu đột phá, Thiên Đạo cảnh thật sự rất khó đột phá!

- Ta đoán thú vương đã nổi điên.

Tuy không biết thú vương chết có hình thành Thiên Đạo hoa hay không nhưng cả Liệt Thiên Thú tộc chỉ có hơn mười gốc, đều bị

chính mình lấy đi, tương đương đoạn căn cơ của Liệt Thiên Thú tộc, không cần nghĩ cũng biết thú vương nhìn thấy khẳng định phải nổi điên.

- Đi mau!

Đối mặt với thú vương nổi điên, hắn biết chắc không là đối thủ nên tiếp tục đi tới.

Dung hợp đại đạo phối hợp hàn băng nhận điệp gia cho nên tốc độ của hắn tăng lên rất nhiều, nương theo tiến vào sâu trong sơn động càng cảm thấy khí tức làm hắn run sợ không ngừng lan tràn chung quanh.

- Ân? Tại sao lại xuất hiện oán khí?

Tiếp tục đi về phía trước một hồi, đột nhiên cảm thấy oán khí phía trước giảm đi, linh lực dần nồng đậm.

Loại oán khí này sinh ra từ oán niệm rất nhiều thú vương chết đi hình thành, càng tiến vào sâu oán khí càng ít, thậm chí có một đoạn đường đã biến mất không thấy gì nữa.

Trước kia Nhiếp Vân còn có chút kỳ quái, hắn vẫn nghĩ không thông vì sao lại như vậy.

- Vòng xoáy?

Trong nội tâm kỳ quái, dùng không gian chi lực nạp vật thế giới ngăn cản oán khí, Nhiếp Vân tiếp tục đi sâu vào bên trong, lần này đi không xa đã nhìn thấy oán khí chảy xuôi hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

Ở giữa dòng xoáy là cái động lớn không biết sâu bao nhiêu, oán khí đang bị lỗ đen thôn phệ, không ngừng thu vào bên trong.

- Đây là...

Nhìn thấy lỗ đen, đôi mắt Nhiếp Vân sáng lên.

- Liệt Thiên khu thế giới chi tâm!

Tìm lâu như vậy nhưng không ngờ hắn vô tình tìm được.

- Ta chỉ có thể xác nhận thế giới chi tâm có khả năng nằm trong cái động này, cũng không biết có đúng hay không!

- Lỗ đen này tự nhiên chính là thế giới chi tâm, phía dưới có tình huống thế nào thì hắn không rõ.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Đang muốn cẩn thận quan sát nghiên cứu phía sau lỗ đen có nguy hiểm hay không, chợt nghe sau lưng có tiếng gào thét dồn dập vang lên.

- Tiểu tử, ta xem ngươi lần này có thể trốn tới chỗ nào...

Nghe được tiếng gào thét, bốn tên cường giả Thiên Đạo như Liệt Thiên Thú vương, Phần Thiên Thú Vương, Đa Ba vương tử, Lưu Mộc vương tử cùng liên thủ đuổi theo tới nơi này.

- Quả nhiên đoán đúng!

Nhìn thấy bốn đại cường giả đồng thời xuất hiện, Nhiếp Vân lắc đầu.

Hắn suy đoán quả nhiên rất chuẩn.

Không hổ là những vương tử trổ hết tài năng trong đám vương tử, còn lợi hại hơn mình nghĩ nhiều.

------oOo------

Chương 3453: Vây công

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chính mình lừa dối đám Liệt Thiên Thú vương là vì mượn nhờ một ít tin tức đối phương không biết, Đa Ba vương tử và Lưu Mộc vương tử rõ ràng đã thôn phệ Thiên Đạo hoa, còn luyện hóa thi thể Liệt Thiên Thú đã phạm vào kiêng kị lớn nhưng vẫn có thể thống nhất chiến tuyến với thú vương.

Khẩu tài còn mạnh hơn hắn nhiều.

- Đường đường vương tử Phổ Thiên hoàng triều cam tâm bỏ qua huyết mạch biến thành dã thú, tại hạ bội phục!

- Đương nhiên, càng làm cho ta bội phục là Liệt Thiên Thú vương, hai người này chẳng những nuốt Thiên Đạo hoa, còn luyện hóa thi thể tộc nhân... Loại tình huống này đều có thể cho phép, ngươi còn lợi hại hơn bọn chúng nhiều.

Nhiếp Vân cười cười.

Tìm được vị trí chính xác của thế giới chi tâm cho nên hắn không còn khẩn trương.

- Nhiếp Vân, không cần tranh giành miệng lưỡi, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi.

Không bị hắn châm ngòi, Đa Ba vương tử cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía hai đại thú vương:

- Hai vị, gia hỏa này phá hư Phần Thiên khu, càng cướp đi tất cả Thiên Đạo hoa đô, các ngươi cũng nhìn thấy rồi, động thủ đi.

- Không sai, tiểu tử, hôm nay không giết ngươi, khó tiêu mối hận trong lòng!

Phần Thiên Thú Vương đi đầu gào thét.

- Thú vương!

Không để ý tới sát ý của Đa Ba vương tử và Phần Thiên Thú Vương, Nhiếp Vân tươi cười nhìn sang Liệt Thiên Thú vương:

- Chúng ta ký kết khế ước không tổn thương lẫn nhau, điểm ấy ngươi không có quên a!

- Hắc hắc, ta có thể không động thủ, ta không tin lần này ngươi còn có thể thoát khỏi tay của ba cường giả Thiên Đạo!

Liệt Thiên Thú vương cười lạnh.

- Thì ra là thế... Ai, thú chính là thú, rất dễ dàng bị người ta giấu kín

- Ta và ngươi đi tới nơi này, mà hai nhân loại kia cũng vài ngày trước tới nơi đây... Ta chỉ có thực lực Thâu Thiên tá thọ cảnh, muốn phá phong ấn cường giả Thiên Đạo lưu lại cũng phải hao tổn ít nhất mấy ngày... Mất đi hơn mười Thiên Đạo hoa, ngươi lại cảm thấy bị ta trộm đi...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Hắn có được hàn băng nhận, người ở đây cũng không biết, cũng không biết hắn có binh khí cường đại như thế, có thể bài trừ phong ấn trong thời gian rất ngắn.

Cho nên mượn nhờ không biết này, hắn ý định lại phân liệt quan hệ giữa Đa Ba vương tử và Liệt Thiên Thú vương.

Đương nhiên, cho dù không thành công cũng không sao cả, ít nhất gieo hạt giống nghi ngờ trong nội tâm của hắn.

Quả nhiên Liệt Thiên Thú vương lại nghi hoặc nhìn sang đám người Đa Ba vương tử.

Thiếu niên trước mắt chỉ có thực lực Thâu Thiên tá thọ cảnh, không có khả năng trong phá vỡ phong ấn trong thời gian ngắn, hai người này đã luyện hóa Thiên Đạo hoa, thành tựu Thiên Đạo, hơn nữa từ bên trong đi ra... Muốn nói nhiều Thiên Đạo hoa như thế bị ai lấy đi, bọn chúng có khả năng lớn hơn nhiều.

- Ngươi cho rằng ly gián cấp thấp này hữu dụng sao? Hiện tại ta muốn ngươi chết...

Nhìn thấy sắc mặt của Liệt Thiên Thú vương không tốt, Đa Ba vương tử biết rõ tốn miệng lưỡi với thiếu niên trước mắt sẽ chỉ làm hắn lâm vào bị động, hắn cau mày sau đó tấn công.

Ầm ầm!

Lực lượng cuồng bạo quét qua, lực lượng Thiên Đạo cảnh bộc phát như muốn xé rách không gian.

- Muốn giết ta? Ha ha, không tốt đâu, ta tạm thời chưa muốn chết.

Nhìn thấy chưởng của đối phương đánh tới, Nhiếp Vân tươi cười nói.

- Biết rõ ngươi biết thuấn di, ngươi cho rằng lần này còn có thể đào tẩu sao?

Thời điểm Nhiếp Vân lập tức tiến vào lỗ đen, Liệt Thiên Thú Vương cùng Lưu Mộc vương tử đồng thời động thủ.

Ầm ầm!

Hai đại cường giả Thiên Đạo đồng thời duỗi ngón tay, không gian chung quanh bọn họ bị đóng băng, lập tức cứng lại.

Năng lực đặc biệt của cường giả Thiên Đạo —— không gian ngưng kết!

Răng rắc!

Không gian ngưng kết, Nhiếp Vân như con cá bị đóng băng, muốn giãy dụa cũng vô dụng, càng đừng nói tiến vào lỗ đen.

- Tới đây!

Đóng băng Nhiếp Vân, Lưu Mộc vương tử cười lạnh một tiếng sau đó lăng không nắm tới.

Thân thể Nhiếp Vân không bị khống chế và không tự chủ dần dần bay tới gần đối phương.

- PHÁ...

Nhìn thấy thân thể không ngừng di động, đột nhiên Nhiếp cau mày, hàn băng nhận xuát hiện và điểm vào không gian.

Ầm ầm ầm!

Giam cầm không gian bị phá vỡ, âm thanh nổ tung vang lên như phá vỡ khối băng.

- Đi!

Phá vỡ không gian ngưng kết, Nhiếp Vân không dám do dự và lập tức têến vào trong vòng xoáy màu đen.

Hiện tại trọng yếu nhất là tìm được thế giới chi tâm và luyện hóa, khi đó hắn mới có lực lượng chống lại đối phương, nếu không, thực phải chết ở chỗ này.

- Muốn chạy trốn, không có dễ dàng như vậy đâu!

Hắn còn chưa bay được bao xa, một đạo lực lượng cường đại xông tới, chỉ trong nháy mắt đã đi tới sau lưng Nhiếp Vân.

Chính là Đa Ba công kích.

Ba đại cường giả Thiên Đạo cảnh liên hợp, nếu như để hắn chạy trốn thì bọn họ cũng cảm thấy nhục nhã khi còn sống.

- Ngăn cản giúp ta!

Hô!

Nhìn thấy công kích ở ngay trước mặt, Nhiếp Vân cũng không trốn tránh, tinh thần của hắn khẽ động, một bóng người đột ngột xuất hiện sau lưng và đánh ra một quyền!

Diệp Đào!

Hiện tại Diệp Đào đã hoàn toàn luyện hóa Thiên Đạo hoa và biến thành một cường giả Thiên Đạo cảnh, lực lượng bao phủ nắm đấm của hắn, lập tức ngăn cản công kích của Đa Ba vương tử ở bên ngoài.

- Tại sao ngươi có thể mạnh như thế!

Đồng tử Đa Ba vương tử co rụt lại.

Tuy Diệp Đào và hắn đều là cường giả Thiên Đạo nhưng tiếp xúc một quyền, lực lượng người phía trước càng ngưng thực hơn, càng tăng kinh khủng, hai người chính thức đối chiến thì hắn căn bản không phải đối thủ.

Làm sao có thể!

- Hắc hắc, chỉ có thể nói ngươi đần!

Diệp Đào cười khẽ sau đó tiến lên đấm một cái.

Đa Ba vương tử luyện hóa Thiên Đạo hoa, tuy thời gian nửa ngày là trở thành cường giả Thiên Đạo, lực lượng còn chưa củng cố triệt để, Diệp Đào thì khác, hắn được Nhiếp Vân dùng nạp vật thế giới gia tốc thời gian, đã tu luyện không dưới trăm năm, hoàn toàn dung hợp Thiên Đạo hoa, lực lượng củng cố, sức chiến đấu chân chính không thua gì Phần Thiên Thú Vương.

Trong tình huống như thế, Đa Ba vương tử không thể nào là đối thủ của hắn.

- Gia hỏa này có cổ quái, đồng loạt ra tay!

Nhìn thấy uy thế một quyền, Đa Ba vương tử biết rõ khó có thể ngạnh kháng, lúc này hắn thét lên.

Bởi vì Liệt Thiên Thú vương ký khế ước với Nhiếp Vân cho nên không dám ra tay, Lưu Mộc vương tử và Phần Thiên Thú vương không có kiêng kỵ này.

Rầm rầm rầm!

Âm thanh va chạm kịch liệt vang lên, ba đại cường giả Thiên Đạo công kích đánh tan công kích của Diệp Đào, lực lượng còn sót lại không giảm và tiến thẳng về phía trước.

------oOo------

Chương 3454: Át chủ bài của Đa Ba vương tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy thực lực Diệp Đào rất mạnh nhưng đối mặt ba đại cường giả Thiên Đạo đồng thời ra tay, hắn không thể nào là đối thủ của đối phương.

- Đừng ngăn cản!

Nhìn thấy lực lượng này vọt tới, một khi bị đánh trúng, Diệp Đào tất nhiên sẽ bị thương, Nhiếp Vân truyền âm.

- Ân!

Biết rõ Nhiếp Vân sẽ không hại hắn, Diệp Đào lập tức đứng yên không nhúc nhích.

Hô!

Thời điểm này lực lượng đánh tới, hắn cảm thấy thân thể của mình biến mất và trở lại nạp vật thế giới lần nữa.

- Viêm Hoàng điện, ra!

Biết rõ Diệp Đào không ngăn cản nổi, Nhiếp Vân thu hắn vào nạp vật thế giới, cùng thời khắc đó một tòa cung điện to lớn bao phủ hắn vào trong.

Hắn sử dụng Viêm Hoàng điện vào thời khắc nguy hiểm nhất.

- Đế cảnh thần binh, quả nhiên hắn có đế cảnh thần binh!

Viêm Hoàng điện xuất hiện, hai mắt Liệt Thiên Thú vương đỏ rực, tuy sớm từ miệng Phần Thiên Thú Vương biết được tin tức, chính thức nhìn thấy vẫn làm hắn điên cuồng.

Đế cảnh thần binh liên quan đến việc nó có thể siêu thoát hay không, rốt cuộc đã thiếu kiên nhẫn, thân thể khẽ động và lập tức bay thẳng về phía Nhiếp Vân.

- Đây là của ta!

Gào thét một tiếng, Liệt Thiên Thú Vương lao tới đánh một trảo, Viêm Hoàng điện ngăn cản móng vuốt và đứng sừng sững trên không trung.

- Thú vương, chúng ta ký kết khếứước không xâm phạm lẫn nhau, chẳng lẽ ngươi quên?

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

Trước mắt trong năm đại cường giả Thiên Đạo chỉ có nó có thực lực hai châu, những người khác đều là một châu, nếu như gia hỏa này thật sự ra tay thì hắn không thể thoát được.

- Chúng ta ký kết khế ước... Nhưng đế cảnh thần binh trước mặt, tất cả đều vô nghĩa, chỉ cần ta có được thần binh, một lần hành động siêu thoát, cái gọi là khế ước chỉ là trò đùa.

- Đương nhiên, nếu ngươi trực tiếp giao đế cảnh thần binh cho ta, ta có thể giúp ngươi ngăn cản đám Phần Thiên Thú Vương, bảo trụ tính mệnh của ngươi!

Liệt Thiên Thú vương cười hắc hắc.

- Bảo vệ tính mạng của ta? Không cần!

Thấy nó dùng công phu sư tử ngoạm, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống, Viêm Hoàng điện lắc lư sau đó phóng ra hào quang vạn trượng, lúc này bàn tay vươn lên phía trước, ngay sau đó Diệp Đào xuất hiện lần nữa và đánh ra một quyền.

- Là do ngươi muốn chết!

Liệt Thiên Thú vương cười lạnh sau đó nhìn đám người kia.

- Cùng liên thủ luyện hóa đế cảnh thần binh của hắn, về phần thuộc về ai lại quyết định sau.

- Tốt!

Phần Thiên Thú Vương thét dài, lúc này chỉ một tay về phía Diệp Đào.

- Người này giao cho ta, ta ngăn chặn hắn, các ngươi cướp đoạt đế cảnh thần binh.

Nói xong mặc kệ những người khác, cái đuôi thô to của hắn tấn công Diệp Đào.

Bị lực lượng của hắn tập trung, Diệp Đào không cách nào đào thoát, chỉ có thể lao ra khỏi Viêm Hoàng điện, ngay sau đó một người một thú kịch chiến trên không trung.

- Nhiếp Vân, không nghĩ tới ngươi có đế cảnh thần binh, nếu như ta đoán không tệ, đây là Thần Nông Đại Đế lưu lại Viêm Hoàng điện a!

- Nghe nói Viêm Hoàng điện nương theo Thần Nông Đại Đế biến mất trong đế vẫn hạo kiếp, không nghĩ tới lại nằm trong tay của ngươi.

Đa Ba vương tử đi tới trước mặt, ánh mắt lập loè, hưng phấn thét lên.

Liệt Thiên Thú vương không biết Nhiếp Vân sử dụng đế cảnh thần binh là cái gì, hắn lại hiểu Thần giới rất rõ, cả Thần giới chỉ có gần ba mươi đế cảnh thần binh mà thôi, Nhiếp Vân đạt được Thần Nông truyền thừa, rất dễ dàng đoán ra.

Viêm Hoàng điện, cung điện có tính phòng ngự, cho dù trong đế

cảnh thần binh cũng có số má.

- Viêm Hoàng điện là đế cảnh thần binh đỉnh phong, không phải loại người thực lực Thâu Thiên tá thọ cảnh như ngươi có thể luyện hóa hoàn toàn, hôm nay chúng ta sẽ lấy nó ra khỏi tay của ngươi, ngược lại ta muốn xem ngươi có thể kiên trì được bao lâu.

Lưu Mộc vương tử cũng xông lại, trên người hắn sinh ra hào quang.

Lúc này ba đại cường giả Thiên Đạo cảnh vận dụng lực lượng bao phủ Viêm Hoàng điện, từng đạo hào quang quấn quanh, Viêm Hoàng điện bị trói như bánh chưng.

- Ngăn cản!

Cảm nhận được ba đại cường giả Thiên Đạo bộc phát lực lượng kinh người, Nhiếp Vân khống chế Viêm Hoàng điện xoay tròn lần nữa.

Tu vi đạt tới Thâu Thiên tá thọ cảnh, lực khống chế Viêm Hoàng điện tiến thêm một bước, tuy bị ba đại cường giả Thiên Đạo vây công nhưng vẫn không có gì.

- Ha ha, ba đại cường giả Thiên Đạo cũng không hơn gì thế này, ta đi trước.

Kéo đứt lực lượng đối phương bao phủ, Nhiếp Vân thét dài một tiếng, khống chế Viêm Hoàng điện bay vào trong hắc động.

- Thú vương, không thể để cho hắn đi qua, đây là thế giới chi tâm của Liệt Thiên khu, chẳng lẽ ngươi quên biến cố thế giới chi tâm Phần Thiên khu hay sao? Gia hỏa này nhất định có phương pháp thôn phệ thế giới chi tâm phương, nếu để hắn đi vào sẽ khó bắt lấy!

Nhìn thấy Viêm Hoàng điện giãy giụa khỏi khống chế của ba người và bay vào vòng xoáy, Đa Ba vương tử lập tức la lớn.

- Không sai! Hôm nay để ngươi tiến vào thế giới chi tâm, ta sẽ không gọi là Liệt Thiên Thú.

Thân thể Liệt Thiên Thú Vương lúc này đi tới phía dưới viêm Hoàng điện sau đó vỗ cánh nâng Viêm Hoàng điện lên.

Viêm Hoàng điện là đế cảnh thần binh, nếu dùng công kích vật chất đơn thuần khó mà pha vỡ, chúng có thể làm chính là ngăn cản nó hạ xuống, sau đó lại dùng đại pháp cướp lấy quyền khống chế từ Nhiếp Vân.

- Ngăn cản? Ta muốn xem ngươi làm sao ngăn cản!

Không nghĩ tới Liệt Thiên Thú vương ác như vậy, ý định ngạnh kháng Viêm Hoàng điện, muốn nâng nó bay lên, hắn cười lạnh lùng và vỗ xuống một cái.

Ầm ầm!

Lực lượng Viêm Hoàng điện gia tăng thêm mấy lần, Liệt Thiên Thú Vương cảm thấy khung xương toàn thân như bị núi đè, hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Tuy thực lực Nhiếp Vân hêện tại không phát huy được 1% lực lượng Viêm Hoàng điện nhưng nó là đế cảnh thần binh, không phải cường giả Thiên Đạo cảnh có thể chống lại.

- Đáng giận!

Biết rõ Liệt Thiên Thú không duy trì nổi thì không ai có thể ngăn cản Nhiếp Vân xông vào thế giới chi tâm, Đa Ba vương tử cau mày, cổ tay lắc lư, một thanh đại đao xuất hiện trong lòng bàn tay.

Đại đao vừa xuất hiện trên không trung, không gian đã xuất hiện vết rách và tỏa ra khí tức đáng sợ.

- Thiên Đạo thần binh? Thì ra đây là chỗ dựa của hắn...

Nhìn thấy uy lực của cây đao này, sắc mặt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Tuy không phải đế cảnh thần binh, lại là nửa bước đế cảnh, không ngờ còn là cấp bậc Thiên Đạo.

Cường giả Thiên Đạo có thể phát huy ra toàn bộ uy lực của Thiên Đạo thần binh, không giống hắn sử dụng Linh Lung Trân Châu Tháp chỉ có thể phòng động bị động.

------oOo------

Chương 3455: Hoàn mỹ giới vực (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước kia đám người Đa Ba vương tử có thể tránh được Liệt Thiên Thú đuổi bắt, hắn đã đoán ra đối phương có nắm át chủ bài, hiện tại xem ra có chính là nhờ vào Thiên Đạo thần binh.

Hắn vừa tới thành Vân Châu đã có thể đạt được một kiện Linh Lung Trân Châu Tháp, Đa Ba là gia hỏa một lòng muốn tranh đoạt đại vị tìm được một món cũng không có gì bất ngờ xảy ra.

- Thiên Đạo thần binh thì sao? Bằng vào thứ này muốn phá vỡ phòng ngự Viêm Hoàng điện, không có khả năng!

Nhiếp Vân hừ lạnh.

Cường giả Thiên Đạo sử dụng Thiên Đạo thần binh thực sự có thể phát huy ra lực lượng cường đại nhất, Viêm Hoàng điện là đế cảnh thần binh, cả hai không cùng cấp bậc, giống như dùng nhánh cây đánh vào kim loại, không có tác dụng gì!

- Thiên Đạo thần binh của ta không phá nổi phòng ngự của Viêm Hoàng điện nhưng thực lực của ngươi có thể gánh được bao nhiêu lần công kích.

Dường như biết suy nghĩ của hắn, đại đạo cấp Thiên Đạo bộc phát uy năng, Đa Ba vương tử gào thét một tiếng, thực lực cường giả Thiên Đạo cảnh bộc phát hoàn mỹ sau đó đánh thẳng vào Viêm Hoàng điện.

Ầm ầm!

Đao mang đánh vào Viêm Hoàng điện nhưng không lưu dấu vết gì, tuy chấn động mãnh liệt nhưng lại làm Viêm Hoàng điện lắc lư nhỏ.

- Hỏng bét!

Cảm nhận được đao mang va chạm mang đến lực lượng phản chấn, Nhiếp Vân biến sắc.

Thanh Thiên Đạo thần binh này không thể phá vỡ phòng ngự của Viêm Hoàng điện nhưng lực lượng thật sự quá cường đại, không ngừng công kích, lực va chạm xuyên thấu Viêm Hoàng điện lan vào bên trong làm hắn không chịu nổi!

Một đao hai đao cũng bỏ đi, nếu công kích liên tiếp, rất nhiều không gian trong Viêm Hoàng điện sẽ bị tai họa ngập đầu.

Không nói thứ khác, chỉ nói dược viên, liên tục bị công kích có thể diệt sạch vô số dược liệu trân quý.

- Đáng giận!

Sắc mặt Nhiếp Vân khó coi.

Viêm Hoàng điện là đế cảnh thần binh nhưng thực lực của hắn quá thấp, cũng không phát huy đầy đủ uy lực, Đa Ba vương tử thân là cường giả Thiên Đạo, sử dụng đại đao sinh ra lực lượng cường đại, nếu vẫn công kích sẽ mang tới lực chấn động bên trong Viêm Hoàng điện, khi đó tất cả bảo vật trong điện bị hủy trong chốc lát.

Thậm chí hắn còn bị thương.

- Không được, tiếp tục như vậy, cho dù ta có thể kiên trì nhưng không có cơ hội luyện hóa thế giới chi tâm.

Liệt Thiên Thú vương ở dưới nâng Viêm Hoàng điện, bản thân mình không thể tới gần thế giới chi tâm, mặc dù trong thời gian ngắn không bị tổn thương nhưng nghĩ muốn luyện hóa thế giới chi tâm là chuyện không có khả năng.

- Phải nghĩ biện pháp mới được!

Vẻ mặt Nhiếp Vân sốt ruột.

Không nhanh nghĩ biện pháp thoát khỏi khốn cảnh, bảo vật trong Viêm Hoàng điện bị hủy chỉ là chuyện nhỏ, chủ yếu nhất không thể thôn phệ thế giới chi tâm trước mặt sẽ lâm vào bị động.

- Điện hạ, chúng ta cũng muốn tấn cấp Thiên Đạo, giúp ngươi ngăn cản!

Thời điểm vô kế khả thi, Nhữ Hạ vương tử và Vân Nhu lên tiếng.

- Tốt!

Trong cơ thể bọn họ có huyết mạch Đại Đế, thiên phú lại cao, cho dù không phục dụng Thiên Đạo hoa, nương theo thời gian qua đi cũng có cơ hội rất lớn đột phá Thiên Đạo!

Hiện tại tình cảnh đầy nguy cơ, bốn đại cường giả Thiên Đạo chắc chắn sẽ không cho bọn họ thời gian, bọn họ cũng không thể giúp cái gì, chi bằng hiện tại đột phá.

Nhiếp Vân cũng biết ý của bọn họ nhưng hiện tại không có biện pháp tốt hơn, chỉ có thể như thế.

Hít sâu một hơi, tinh thần khẽ động, Thiên Đạo hoa xuất hiện trước mặt hai người, đồng thời hai thi thể Liệt Thiên Thú xuất hiện.

Muốn phục dụng Thiên Đạo hoa tấn cấp, chỉ có thể mượn thi thể Liệt Thiên Thú, không còn phương pháp khác.

- Gia tốc thời gian, một trăm triệu lần!

Biết rõ thời gian không đợi người, giao hai món đồ cho bọn họ, đồng thời gia tốc thời gian quanh bọn họ.

Ầm ầm!

Bên ngoài chỉ mấy giây nhưng hai người Nhữ Hạ vương tử, Vân

Nhu đã hoàn thành tấn cấp, đứng dậy, ý niệm Thiên Đạo không ngừng bao phủ chung quanh bọn họ và tỏa ra lực lượng cuồng bạo.

- Nhữ Hạ, ngươi ngăn cản Liệt Thiên Thú vương, cho ta đầy đủ thời gian tìm kiếm thế giới chi tâm, Vân Nhu, ngươi đi giúp Diệp Đào!

- Nếu gặp phải nguy hiểm thì quay về Viêm Hoàng điện, trong thời gian ngắn bọn họ không phá được phòng ngự đâu!

Thấy hai người đột phá, Nhiếp Vân thở ra một hơi, dặn dò một tiếng.

- Tốt!

Hai người đồng thời gật đầu, lúc này đồng thời lao ra khỏi Viêm Hoàng điện.

- Liệt Thiên Thú vương, đối thủ của ngươi là ta!

Rời khỏi Viêm Hoàng điện, Nhữ Hạ vương tử bay thẳng về phía Liệt Thiên Thú vương, hắn ngưng tụ lực lượng vào một điểm và đánh thẳng vào mi tâm thú vương.

Thú vương đang nâng Viêm Hoàng điện, muốn mau chóng chấm dứt tình huống hiện tại chỉ có này một biện pháp như thế này.

- Cút ngay!

Liệt Thiên Thú vương nhìn ra mục đích của Nhữ Hạ vương tử cho nên dùng đuôi quét qua.

Bành!

Nắm đấm va chạm với cái đuôi, Nhữ Hạ vương tử lập tức bay ra ngoài, hắn ngã xuống vách đá có vòng xoáy, há miệng phun ra máu tươi.

Hắn trở thành cường giả Thiên Đạo thời gian quá ngắn, hơn nữa

chỉ có thực lực một châu, cũng không phải đối thủ của Liệt Thiên Thú vương.

Hắn vừa bị thương, Vân Nhu bên kia cũng bị Lưu Mộc vương tử ngăn cản.

Thực lực hai bên không kém nhau nhiều, trong thời gian ngắn khó phân ra thắng bại, Diệp Đào chiến đấu với Phần Thiên Thú Vương cũng sắp không kiên trì nổi.

Phần Thiên Thú Vương làm cường giả Thiên Đạo cảnh uy tín lâu năm, công kích một lớp lại một lớp, lực lượng vô cùng cuồng bạo, Diệp Đào chỉ có thể bại lui liên tiếp và không thể ngăn cản.

- Tiếp tục như vậy hiệu quả không lớn như trước, ta khó mà tìm được cơ hội.

Nhìn rõ tình hình hiện tại, Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Mặc dù bên cạnh mình có ba đại cường giả Thiên Đạo cảnh và một kiện đế cảnh thần binh, từ tình hình hiện tại cũng không lạc quan.

- Nếu chậm trễ hơn nữa, chỉ sợ thế giới chi tâm sẽ đào tẩu.

Chậm trễ một ít thời gian cũng bỏ đi, mấu chốt là thế giới chi tâm cấp mười hai khẳng định có trí tuệ của mình, tiếp tục giằng co sẽ làm nó đào tẩu.

Một khi đào tẩu, Liệt Thiên khu lớn như vậy hắn có thể đi nơi nào tìm?

- Đáng giận...

Sắc mặt khó coi, nội tâm Nhiếp Vân vô cùng lo lắng.

- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ...

Hắn nhất định phải có thế giới chi tâm, bị bốn đại cường giả Thiên Đạo ngăn cản, Viêm Hoàng điện không thể rời đi, hắn làm sao tiến vào thế giới chi tâm?

- Đúng... Thay mận đổi đào!

Trong nội tâm lo lắng, đột nhiên tinh thần khẽ động và có suy nghi khác.

Nếu rõ rệt thôn phệ thế giới chi tâm là chuyện không thể nào, sẽ bị bốn đại cường giả Thiên Đạo cuốn lấy, muốn thoát đi là không có khả năng.

------oOo------

Chương 3456: Hoàn mỹ giới vực (Hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Biết rõ không được sao không thử?

Hô!

Trong nội tâm nghĩ như vậy, tinh thần khẽ động, một phân thân Nhất Khí Hóa Tam Thanh khác xuất hiện trước mặt.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh tăng thêm bản tôn là ba người, trong đó một ở lại hỗn độn hải dương, một khác đang ở trong nạp vật thế giới.

Phân thân và bản tôn có được thực lực như nhau, tuy hai mà một, trừ trong ngươi bản tôn có rất nhiều đan điền ra, bất cứ kẻ nào cũng không nhìn ra khác biệt.

Nếu không thể thôn phệ thế giới chi tâm một cách hiển nhiên, nếu làm âm thầm thì khác!

Đám người Đa Ba không biết mình có được phân thân, nếu như phân thân lao ra chiến đấu với hắn tất nhiên có khả năng hấp dẫn đại bộ phận ánh mắt, cũng sáng tạo cơ hội cho bản tôn tiến vào lỗ đen thôn phệ thế giới chi tâm.

- Làm... Làm như vậy phải lưu Viêm Hoàng điện lại!

Không lưu Viêm Hoàng điện lại, đối phương nhất định sẽ hoài nghi, hơn nữa đám người Diệp Đào không có nơi tị nạn rất dễ dàng ngoài ý muốn nổi lên... Nếu như lưu lại, bản tôn tiến vào thế giới chi tâm sẽ phi thường nguy hiểm.

Thế giới chi tâm cấp mười hai có bao nhiêu lực lượng, mặc dù là hắn cũng không có nắm chắc.

- Chỉ có thể liều mà thôi!

Ánh mắt Nhiếp Vân mang theo tàn nhẫn.

Hiện tại không có biện pháp nào khác, chỉ có con đường này có thể đi, không liều sẽ không có khả năng thôn phệ thế giới chi tâm, nếu liều phi thường nguy hiểm nhưng sẽ có một tia hi vọng.

- Linh Lung Trân Châu Tháp, hàn băng nhận, còn có năm đạo dung hợp chi khí cuối cùng đều cho ngươi!

Cắn răng một cái, tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân lưu Linh Lung Trân Châu Tháp và hàn băng nhận cho phân thân, hai kiện Thiên Đạo thần binh này đã bị hắn luyện hóa, phân thân cũng có thể sử dụng dễ dàng.

Viêm Hoàng điện cũng như thế, người khác muốn khu động rất khó, phân thân Nhất Khí Hóa Tam Thanh của hắn lại sử dụng dễ dàng.

Phân thân chỉ có thực lực Thâu Thiên tá thọ cảnh, muốn đấu với cường giả Thiên Đạo mà không trang bị đầy đủ là không thể nào.

Hàn băng nhận không rõ cấp bậc nhưng ít ra đạt tới cấp bậc Thiên Đạo, phối hợp Linh Lung Trân Châu Tháp, một công một thủ, cho dù Liệt Thiên Thú vương có là cường giả Thiên Đạo, trong thời gian ngắn muốn đánh chết phân thân cũng không dễ dàng.

Hơn nữa có Viêm Hoàng điện quay vòng, hoàn toàn có thể ngăn chặn đối phương, từ đó không phát hiện ra chính mình.

Hô!

Làm xong chuyện này, thân thể Nhiếp Vân hóa thành hạt bụi bám vào trong phân thân.

- Đa Ba, Lưu Mộc, Phần Thiên, Liệt Thiên, ta xem hôm nay hươu chết vào tay ai.

Phân thân gào thét sau đó lao ra khỏi Viêm Hoàng điện.

- Rốt cục không làm rùa đen rút đầu sao?

Thấy hắn xuất hiện, ánh mắt Đa Ba vương tử vui vẻ, đại đao trong tay quét qua bổ thẳng vào Nhiếp Vân.

Đao mang lan tràn mấy trăm dặm, cũng bao phủ lỗ đen vào bên trong, lực lượng cường đại làm không gian sụp đổ từng tầng, mắt thấy sắp nuốt Nhiếp Vân vào bên trong.

- Hừ!

Phân thân quát lạnh một tiếng, ngay sau đó một bảo tháp xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn giống như cự nhân chống trời, cùng thời khắc đó hàn băng nhận quay tròn một vòng, dưới sự khống chế của ngón tay của hắn đã nện thẳng về phía trước.

Bản tôn dùng năm lần dung hợp đại đạo, được Thiên Đạo cho phép còn có thể sử dụng năm lần, năm lần cơ hội, Nhiếp Vân trực tiếp ném cho phân thân, lại để hắn có lực lượng điều động hàn băng nhận va chạm với đối phương.

Ầm ầm!

Đại đao và hàn băng nhận va chạm với nhau, âm thanh xé rách đáng sợ xuất hiện, không gian bị rách một lỗ thủng lớn.

- Chính là thời điểm này.

Nhiếp Vân bản tôn biến thành tro bụi nhìn thấy khí lưu quét qua và

không gian rạn nứt, ánh mắt vui vẻ, thân thể khẽ động bay ra khỏi phân thân và tiến vào lỗ đen.

Động tác của hắn rất nhẹ, cho dù đám cường giả đang chiến đấu chung quanh cũng không phát hiện dị thường.

Rầm rầm rầm!

Hàn băng nhận ngăn cản chín thành lực lượng của đại đao, còn lại bị Linh Lung Trân Châu Tháp ngăn cản ở bên ngoài, Đa Ba vương tử công kích toàn lực cũng không thể làm phân thân Nhiếp Vân bị thương.

- Không tệ, xem ra có thể kiên trì một thời gian ngắn!

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Vốn hắn còn lo lắng phân thân không kiên trì nổi, bị đối phương nhìn thấu, hiện tại xem ra là hắn lo ngại.

Có hàn băng nhận, Linh Lung Trân Châu Tháp trợ giúp, phân thân có thể ngăn cản thời gian ngắn, Đa Ba vương tử không làm gì được hắn, thời gian dài chỉ có thể trốn vào Viêm Hoàng điện ẩn nấp, tuy phân thân còn không có đạt tới Thiên Đạo cảnh nhưng bằng vào ba kiện thần binh ngăn cản cường giả Thiên Đạo cũng không có vấn đề quá lớn.

Bởi như vậy đám người Diệp Đào không gặp nguy hiểm quá lớn.

Chỉ cần có thể ngăn chặn đối phương, hắn có biện pháp thôn phệ thế giới chi tâm.

Không ngừng hạ xuống, không biết qua bao lâu hắn đã bêến thành bộ dạng nhân loại.

Hiện tại đã tiến vào lỗ đen, cho dù Liệt Thiên Thú vương có thực lực mạnh hơn nữa cũng không thể phát hiện.

- Oán khí thật đậm đặc... Những oán khí này đều bị thế giới chi tâm thôn phệ.

Lại phi hành một hồi, bàn chân chạm vào mặt đất, lập tức cảm thấy cả không gian tràn ngập oán khí nồng đậm.

Những oán khí này đều là oán khí của Liệt Thiên Thú vương chết đi ngưng tụ mà thành, không nghĩ tới đều hội tụ đến nơi đây, xem ra đều bị thế giới chi tâm cắn nuốt.

- Thì ra thế giới chi tâm xem Liệt Thiên Thú vương trở thành chất dinh dưỡng, để cho bọn chúng trăm vạn năm hẳn phải chết, trên thực tế chẳng khác gì thu hoạch lúa mạch, một trăm vạn năm lúa chín cho nên phải thu hoạch cho mình dùng.

Cảm nhận được thế giới chi tâm không ngừng nuốt oán khí, ánh mắt Nhiếp Vân ngưng trọng.

Rốt cuộc hắn hiểu ra vì sao trong sơn cốc càng vào sâu oán khí càng loãng, thì ra là bị thế giới chi tâm nuốt.

Nó chăn nuôi Liệt Thiên Thú vương như lúa mì, mỗi trăm vạn năm thu hoạch một lần, chính bởi vì như thế mới càng lúc càng lớn, cả phần thiên khu biến thành thế giới cấp mười hai.

Có lẽ tổ tiên Liệt Thiên Thú cũng phát hiện này, không muốn bản thân bị cắn nuốt nên mới cam tâm cung cấp nuôi dưỡng Thiên Đạo hoa, từ đó ngưng tụ lực lượng toàn thân thành đóa hoa.

Nếu không, nếu như không có cường giả Thiên Đạo chủ động phối hợp, một đóa hoa không có linh trí làm sao có thể thôn phệ sạch sẽ lực lượng của cường giả Thiên Đạo chứ?

- Mặc kệ nhiều như thế, thôn phệ nó trước rồi nói sau!

Có oán khí chuỗi xuôi, tìm kiếm thế giới chi tâm cũng thuận tiện rất nhiều, thời gian phi hành không dài đã nhìn thấy trái tim cực lớn đang lơ lửng giữa không trung, mỗi khi đập một cái sẽ sinh ra âm thanh như sấm sét, vang vọng sâu trong linh hồn.

------oOo------

Chương 3457: Hoàn mỹ giới vực (Hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Luân phiên vài lần, sắc mặt Nhiếp Vân tái nhợt và không ngừng lui về phía sau.

- Thật mạnh!

Thế giới chi tâm đập sinh ra áo nghĩa phù hợp đại đạo, tuy hắn đã đạt tới Thâu Thiên tá thọ cảnh nhưng có chút không ngăn cản nổi.

- Nap vật thế giới, ra!

Tinh thần khẽ động, nạp vật đan điền bay ra khỏi khí hải của hắn, khí tức cường đại bao phủ chung quanh.

- Muốn thôn phệ ta sao? Vậy phải xem ngươi có thực lực này hay không...

Nạp vật thế giới xuất hiện, một đạo ý niệm truyền vào trong đầu, Nhiếp Vân biến sắc, lập tức lâm vào thế giới hỗn độn.

- Xem ra ngươi cũng muốn thôn phệ ta, vậy thì xem ai mạnh hơn!

Biết rõ đây là ý thức giao phong, Nhiếp Vân không có lùi bước, ngược lại cắn răng nghênh đón, mở ý thức chiến đấu.

Ầm ầm!

Ý thức mở ra, ý niệm khổng lồ tiến vào muốn cắn nuốt hắn.

Chỉ trong nháy mắt Nhiếp Vân mất đi ý thức của mình, dường như tiến vào một không gian không biết tên, ở chỗ này không có thời gian, không có không gian, chỉ có hỗn độn, hắn tiến vào trong đó cũng quên đi tất cả, hoàn toàn bị đồng hòa vào nham thạch không có tư tưởng.

- Ta ở nơi nào? Đây là đâu? Ta là ai?

Không biết qua bao lâu, trong nham thạch sinh ra ý thức mê mang nhìn bốn phía.

Ý thức bản thân Nhiếp Vân đã hoàn toàn biến mất, hiện tại chỉ còn lại nham thạch vô trí.

- Ngươi là ý chí Liệt Thiên thế giới sinh ra...

Một giọng nói xa xưa vang lên.

- Liệt Thiên thế giới?

Nham thạch mê hoặc:

- Vậy ngươi là ai?

- Ta là thế giới chi tâm của Liệt Thiên thế giới, chính là mẫu thân của ngươi!

- Nhanh lên trở lại mẫu thân ôm ấp!

Âm thanh tiếp tục vang lên.

- Mẫu thân?

Nham thạch chậm rãi đi về nơi phát ra âm thanh.

Nếu là mẫu thân chắc chắn sẽ không hại hắn.

Chỉ chốc lát, nham thạch đi tới trước mặt “mẫu thân”, đang định hưởng thụ “mẫu thân” ôm ấp, đột nhiên cảm giác được lực lượng thôn phệ sinh ra.

Lực lượng này trùng kích, ý thức không cường đại của hắn cũng bắt đầu tan rã.

- Không... Ngươi không phải mẫu thân của ta sao? Vì sao lại thôn phệ ta?

Nham thạch hò hét.

- Hắc hắc, nuốt ngươi ta có thể trở thành thế giới cao cấp hơn, có lẽ có thể thoát ly gông cùm xiềng xích của thế giới du lịch vũ trụ... Ngươi đi tới nơi này chẳng phải vì thôn phệ ta sao? Đã như thế còn không bằng ta nuốt ngươi.

“Mẫu thân” truyền tới ý niệm hung ác.

- Thôn phệ ngươi? Thoát ly gông cùm xiềng xích?

Nghe nói như thế, nham thạch như nhớ lại cái gì đó, trong đầu có tiếng nổ vang, ngay sau đó lực lượng như lửa đốt ngăn cản lực lượng thôn phệ, một lỗ đen cực lớn xuất hiện.

- Ta nhớ rồi... Không sai, ta là tới thôn phệ ngươi, ta là nhân loại, ta là... Nhiếp Vân!

Nham thạch biến lớn, dáng người càng ngày càng cao, trong chốc lát đã biến thành tồn tại thông thiên triệt địa.

- Ngươi... Không phải ý thức của ngươi đã bị ta đồng hóa sao? Làm sao có thể khôi phục trí nhớ?

“Mẫu thân” hoảng sợ la lớn, dường như không thể tin được.

Bị ý chí cường đại cảu nó đồng hóa, đối phương phải không có ý thức, không có tư tưởng, cam tâm bị cắn nuốt, tại sao đột nhiên thức tỉnh ý thức của mình?

- Ta bị ngươi đồng hóa, không cho ngươi đồng hóa còn muốn nhanh chóng thôn phệ ngươi là chuyện không có khả năng!

Nạp vật thế giới, thôn phệ!

Nhiếp Vân tươi cười.

Thế giới chi tâm là thế giới cấp mười hai, nếu như muốn luyện hóa là chuyện quá khó khăn, tốn hao thời gian còn dài hơn thôn phệ Phần Thiên khu, hiện tại nguy cơ trùng trùng, không có khả năng

lưu thời gian cho hắn, chỉ có thể buông tay đánh cược một lần, buông tha tư tưởng bản thân tiến vào trong ý niệm của đối phương.

Một khi thất bại, chính mình bị đối phương thôn phệ.

Tuy nguy hiểm nhưng thành quả cuối cùng là hắn thành công.

- Ah... Không!

Nạp vật thế giới càng lúc càng lớn, trong nháy mắt đã thôn phệ sạch ý chí của thế giới chi tâm.

Ầm ầm!

Nương theo tiếng nổ lớn, thôn phệ thế giới cấp mười hai vào nạp vật thế giới, nạp vật thế giới càng cường đại hơn, càng vững chắc, lực lượng dần dần tăng lên.

Thế giới cấp chín!

Thế giới cấp mười!

Chỉ trong nháy mắt nạp vật thế giới lập tức vững chắc như Thần giới, trở thành thế giới cấp mười.

- Cảm giác thật vững chắc!

Đứng trong nạp vật thế giới mới, Nhiếp Vân mỉm cười:

- Quả nhiên ba ngàn đại đạo hoàn mỹ...

Nạp vật thế giới tấn cấp đến cấp mười, ba ngàn đại đạo mất trật tự giờ phút này đạt tới cảnh giới mới, dung hợp hoàn mỹ với nhau, cũng như hàn băng và hỏa diễm dung hợp hoàn mỹ, tuy hai mà một.

Nhất là chủ đan điền dung hợp nạp vật thế giới, cũng biến thành trụ cột xây dựng thế giới, từ đó nạp vật thế giới càng thêm vững chắc.

- Tất cả đại đạo trăm sông đổ về một biển, không có bài danh,

không có mạnh nhất cũng không có yếu nhất...

Nhìn thế giới vững chắc trước mắt, ngón tay Nhiếp Vân điểm về phía trước.

- Nếu thành công thì đột phá đi!

Ầm ầm!

Thân thể nổ vang, giới vực cường đại hình thành bên ngoài thân thể Nhiếp Vân, thực lực của hắn lập tức từ Vương cảnh viên mãn đạt tới Hoàng cảnh!

Hoàn mỹ giới vực, thành!

- Rốt cục đạt tới Hoàng cảnh!

Thở ra một hơi, Nhiếp Vân hưng phấn không nhỏ.

Còn chưa có tiến vào thành Vân Châu thì hắn đã là Vương cảnh viên mãn, hắn vẫn không đột phá là vì chờ ngày hôm nay.

Thời gian gần một năm, hắn cố gắng vì hoàn mỹ giới vực.

Công phu không phụ lòng người, rốt cục hắn vẫn thành công!

- Đạt tới Hoàng cảnh với ta mà nói, tấn cấp có lẽ dễ dàng hơn nhiều.

Hắn tích lũy hùng hậu, lại có vô số bảo vật, dựa theo đạo lý đạt tới Hoàng cảnh có thể đột phá dễ dàng, có thể trùng kích Hoàng cảnh viên mãn rất nhanh, thậm chí rất cao.

- Xem thử hoàn mỹ giới vực một chúy lại nói sau!

Trong nội tâm hưng phấn, Nhiếp Vân nhìn vào nạp vật thế giới.

Xem xét một lúc, hắn sững sờ tại chỗ và nói tục.

- Bà mẹ nó, đây không phải đùa nghịch ta sao!

Trong khí hải, ba ngàn đan điền dung hợp trở thành một giống như một quả trứng gà, nó yên tĩnh nằm đó và tỏa ra khí tức nhàn nhạt.

Tinh thần tiến vào bên trong, là thế giới vững chắc giống như Thần giới, đạt tới thập cấp, phạm vi của nó giảm bớt không ít... Chỉ có một châu của Thần giới.

Nhìn thấy thế giới trong người mình như thế, Nhiếp Vân cũng lập hiểu ra đột khó khi tấn cấp.

Thực lực của hắn hiện tại có được một châu của Thần giới, thực lực đã không kém gì cường giả Thiên Đạo nhất châu cảnh.

Tuy hiện tại hắn là Hoàng cảnh sơ kỳ, muốn tấn cấp trung kỳ... Cần làm thế giới khuếch đại gấp đôi.

Đó là phải làm thế giới trong người tấn cấp hai châu.

------oOo------

Chương 3458: Nhiếp Vân im lặng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Gia tăng một châu, thực lực của hắn trong Hoàng cảnh gia tăng một bước... Không phải đùa hắn là gì?

Vốn tưởng rằng tấn cấp Hoàng cảnh sẽ tu luyện nhanh hơn trước, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, biết rõ loại ý nghĩ này qua thật không khác gì nói đùa.

Phạm vi một châu của Thần giới vô cùng bao la, không cần đầu óc cũng có thể nghĩ ra được, gia tăng gấp đôi mới có thể tấn cấp? Thiệt giả?

Chính mình vì ngưng tụ một châu thành hoàn mỹ giới vực, không biết nuốt mất bao nhiêu hỗn độn thế giới, thậm chí còn nuốt mất thế giới chi tâm Liệt Thiên khu là thế giới cấp mười hai, cuối cùng mới

ngưng tụ ra lực lượng một châu mà thôi, muốn gia tăng gấp đôi...

Nghĩ tới điểm này Nhiếp Vân đều cảm thấy nhức đầu.

- Đầu tiên thử một chút, hi vọng ta không đoán sai...

Tinh thần khẽ động, lúc trước hắn đạt được bảo vật trong tay đám Đa Ba vương tử, Lưu Mộc vương tử đều đưa vào trong nạp vật thế giới

Những thứ này là bảo bối nhất đẳng của Thần giới, rất thứ có thể làm Hoàng cảnh sơ kỳ trực tiếp tấn cấp đến Hoàng cảnh viên mãn, mấy trăm gần cả ngàn món như thế chồng chất với nhau, cho dù bất cứ thiên tài nào trong Thần giới phục dụng một lần cũng phải bạo thể mà chết.

Nhiếp Vân hiện tại muốn làm chính là thí nghiệm một lát, chính mình tấn cấp Hoàng cảnh trung kỳ cần bao nhiêu năng lượng, nếu như suy đoán là sai, nhiều bảo bối như thế ít nhất có thể làm cho hắn tấn cấp đến Hoàng cảnh viên mãn, thậm chí một lần hành động đột phá Thâu Thiên tá thọ.

Với hắn mà nói chỉ mong suy nghĩ lúc trước là sai lầm.

Ầm ầm!

Tiến vào Thần giới đến nay tích lũy vô số bảo vật đồng thời nổ tung, lực lượng cường đại bao phủ nạp vật thế giới.

Cô cô cô!

Lực lượng dừng lại thật nhanh, Nhiếp Vân xem xét liền im lặng, hắn có cảm giác sắp sụp đổ.

Nhiều bảo bối như vậy điệp gia nhưng... Cả nạp vật thế giới gia tăng chưa tới một phần vạn... Nói cách khác, muốn đột phá đến Hoàng cảnh trung kỳ, ít nhất cần gấp một vạn lần những bảo vật như thế.

Nói đùa sao!

Đa Ba vương tử sưu tập không biết bao lâu, đạt được bao nhiêu di tích thượng cổ mới có được nhiều bảo bối như thế, bị chính mình tận diệt... Còn có không ít bảo vật đạt được trong Phần Thiên khu, Liệt Thiên khu... Mới gia tăng một phần vạn!

Số còn lại hắn đi nơi nào tìm?

Cho dù vơ vét cả Thần giới cũng không đủ đấy.

Trừ phi thôn phệ cả... Thần giới!

Nhiếp Vân khóc không ra nước mắt.

Xem ra suy đoán lúc trước là đúng, nạp vật thế giới đạt tới hai châu mới có thể tấn cấp Hoàng cảnh trung kỳ.

- Thiên Đạo hoa ẩn chứa lực lượng cả đời của cường giả Thiên Đạo cảnh, có lẽ thôn phệ thứ này sẽ tấn cấp nhanh hơn.

Bảo vật hiệu quả không lớn, Nhiếp Vân tập trung lực chú ý vào đám Thiên Đạo hoa.

Nếu đám người Diệp Đào phục dụng ba gốc, bây giờ hắn còn mười một gốc.

Mười một gốc Thiên Đạo hoa, tương đương với mười một cường giả Thiên Đạo, nhiều lực lượng như thế dung hợp cùng một chỗ, có lẽ có thể làm thực lực của hắn tiến vộ rất nhanh.

Trong nội tâm khẽ động, một cây Thiên Đạo hoa xuất hiện trong nạp vật thế giới.

Ầm ầm!

Thiên Đạo hoa nổ tung, ngay sau đó lực lượng hùng hậu tới cực điểm bộc phát.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Nạp vật thế giới tham lam cắn nuốt lực lượng phát ra, chậm rãi khuếch trương, càng lúc càng lớn.

Hô!

Nạp vật thế giới khuếch trương dừng lại.

- Bà mẹ nó!

Nhìn thấy nạp vật thế giới sau khuếch trương, Nhiếp Vân há hốc mồm lần nữa.

Nạp vật thế giới gia tăng một phần mười.

Một phần mười còn cách Hoàng cảnh trung kỳ quá xa.

- Một cây Thiên Đạo hoa mới gia tăng nạp vật thế giới thêm một phần mười?

Nhiếp Vân im lặng.

Một cây Thiên Đạo hoa đủ giúp cường giả Thâu Thiên tá thọ cảnh tấn cấp đến Thiên Đạo... Lực lượng khổng lồ như thế chỉ làm cho nạp vật thế giới gia tăng một phần mười diện tích, cũng quá hố người mà.

- Còn thừa lại mười gốc Thiên Đạo hoa, cho dù sử dụng toàn bộ cũng chỉ giúp ta đạt tới Hoàng cảnh trung kỳ...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Xem ra hắn suy nghĩ quá đơn giản... Nạp vật thế giới tấn chức khó khăn hơn hắn tưởng tượng.

Cũng đúng, cường giả Thiên Đạo cảnh phổ thông tuy chỉ có lực lượng một châu nhưng bọn họ chỉ lĩnh ngộ một đại đạo, cơ bản chỉ có một loại, mà nạp vật thế giới của hắn là ba ngàn đại đạo dung hợp tạo thành, từ chất lượng đã vượt qua cường giả Thiên Đạo

cảnh phổ thông quá nhiều.

Tuy Thiên Đạo hoa ẩn chứa năng lượng cường đại nhưng chỉ có một đại đạo, có thể gia tăng nạp vật thế giới một phần mười phạm vi xem như không tệ.

- Không thể lãng phí mười gốc Thiên Đạo hoa này được...

Nhìn mười gốc còn lại, Nhiếp Vân không đang tiếp tục sử dụng.

Mười gốc Thiên Đạo hoa có thể giúp hắn tạo nên mười vị cường giả Thiên Đạo, luyện hóa toàn bộ cũng chỉ giúp nạp vật thế giới gia tăng gấp đôi, đạt tới Hoàng cảnh trung kỳ, gia tăng có hạn!

Nếu lãng phí như thế, còn không bằng lưu cho người bên cạnh sử dụng.

- Thực lực tấn cấp như thế nào thì từ từ suy nghĩ, hiện tại phải giải quyết vấn đề trước mắt.

Không tiếp tục sử dụng Thiên Đạo hoa, hiện tại Nhiếp Vân có hiểu biết nhất định về thực lực của mình.

Lúc hắn thanh tỉnh lại, hắn biết lần này thôn phệ thế giới chi tâm nhanh hơn Phần Thiên khu rấ nhiều nhưng thời gian cũng không ngắn, chỉ sợ dùng thời gian cũng gần hai mươi ngày.

Vốn thời gian trong Vạn Giới Động Thiên cũng đã lâu, lại trải qua hai mươi ngày, chỉ sọ lúc động thiên mở ra còn hai ngày nữa.

Thời gian hai mươi ngày, cũng không biết tình huống bên ngoài ra sao, chỉ mong đám người Diệp Đào có thể chịu đựng, vấn đề không lớn.

- Đi qua xem!

Hô!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân lập tức bya đi, hắn thi triển Phong Thần Quyết và thân ảnh hóa thành tia chớp bay ra ngoài.

- Thật nhanh!

Hoàn mỹ giới vực hình thành, đột phá đến Hoàng cảnh, Nhiếp Vân sử dụng Phong Thần Quyết đệ tam trọng tăng nhanh hơn trước rất nhiều, trước kia đi đoạn đường này tốn cả ngày, hiện tại không đến một giây đã tới tận cùng.

Tốc độ cực nhanh, hắn cũng phải líu lưỡi.

- Hơn nữa, hoàn mỹ giới vực hình thành, thế giới chi lực lan tràn xa hơn, cụ thể có thể lan tràn tới vị trí nào, xem ra chỉ có thể đến Thần giới mới có thể xác nhận!

Thế giới chi lực lan xa hơn tương đương khoảng cách thuấn di của hắn cũng xa hơn.

Hiện tại thế giới chi tâm của Liệt Thiên khu bị hắn thôn phệ, cả thế giới đã đạt tới biên giới sụp đổ, lực lượng tịch dịch bao phủ khắp nơi, thuấn di vô dụng.

Trừ phi đến Thần giới lại thử một chút.

- Xem ra còn không muộn!

Trong nội tâm nghĩ như vậy, tốc độ nhanh hơn, chỉ qua một lúc đã nhìn thấy Viêm Hoàng điện bên ngoài lỗ đen.&

------oOo------

Chương 3459: Lựa chọn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này Viêm Hoàng điện bị bốn cường giả Thiên Đạo di động đến đất bằng, bốn cường giả thay nhau công kích, trận pháp bảo hộ bên trong lung lay sắp đổ.

Đã còn không có vỡ tan, như vậy chứng minh đám người Diệp Đào

không có vấn đề quá lớn, Nhiếp Vân cũng thở ra một hơi, không gian chi lực nạp vật thế giới tỏa ra, sau một khắc đã biến mất tại chỗ.

- Nhiếp Vân, ngươi là rùa đen rút đầu, giao Phổ Thiên hoàng triều vào tay của ngươi sớm muộn gì cũng suy tàn.

- Có bản lĩnh thì ra đây quang minh chính đại đánh với ta một trận, nấp trong đế cảnh thần binh có ý nghĩa gì chứ?

Chung quanh Viêm Hoàng điện,đaám người Đa Ba vừa công kích vừa gào thét.

Hơn hai mươi ngày trước bọn họ đã như vậy, đám người Nhiếp Vân và Diệp Đào ban đầu còn chạy ra đánh nhau với bọn họ, mười ngày sau nấp bên trong sống chết không bước ra ngoài.

Mặc kệ bọn họ nói khó nghe cỡ nào, đối phương vẫn không thèm quan tâm.

Đường đường thái tử Phổ Thiên hoàng triều lại trốn tránh như con rùa đen rút đầu, nội tâm bọn họ cực kỳ phiền muộn.

Tuy đại đao Thiên Đạo thần binh không ngừng công kích, bên trong có ba cường giả Thiên Đạo trấn thủ, hơn nữa còn có hàn băng nhận cổ quái ngăn chặn cho nên chấn động kịch liệt nhỏ đi rất nhiều, tác dụng không lớn.

Loại trình độ này đừng nói làm bị thương người bên trong, còn không thể làm tổn hại dược liệu.

Bốn cường giả Thiên Đạo ở bên ngoài đã sử dụng các loại thủ đoạn, đối phương không thèm đi ra.

- Bất cứ thứ gì cũng cần năng lượng, ba đại cường giả Thiên Đạo duy trì trận pháp bên trong, thời gian ngắn không có gì, thời gian dài sẽ không chịu nổi.

- Xem bộ dạng cấm chế có vẻ như nó sắp bị phá vỡ.

- Là sắp phá vỡ, cho dù phá vỡ có thể làm được gì? Bọn chúng có ba cường giả Thiên Đạo, hơn nữa Nhiếp Vân không thắng nổi chúng ta, chúng ta cũng không có khả năng giết chết hắn trong thời gian ngắn.

- Hiện tại Vạn Giới Động Thiên sắp mở ra lần nữa, ta sợ thời gian không kịp.

Nhìn phong ấn trên Viêm Hoàng điện, hai người Lưu Mộc, Đa Ba vô cùng phiền muộn.

Vốn tưởng rằng sau khi tấn cấp Thiên Đạo có thể chém giết Nhiếp Vân dễ như trở bàn tay, nằm mơ cũng không ngờ khó khăn như thế.

Đối phương còn có đế cảnh thần binh...

Loại binh khí cấp bậc này, cho dù là cường giả Đại Đế cũng không phải mỗi người đều có, gia hỏa này vận khí quá tốt mói có được.

Liên tục tiến công hai mươi ngày nhưng không phá nổi Viêm Hoàng điện, bốn cường giả Thiên Đạo cảm thấy không có hi vọng gì.

Tiến vào Vạn Giới Động Thiên, bọn họ cũng đã tính toán thời gian.

Bây giờ cách Động Thiên lần nữa mở ra, đã rất tiếp cận, một khi mở ra, cường giả Đại Đế tham gia, đem lại không có cơ hội chém giết Nhiếp Vân.

- Muốn giết hắn vô cùng đơn giản, không nghĩ tới các ngươi tốn hao nhiều ngày như vậy mà không thành công!

Thời điểm hai người Đa Ba, Lưu Mộc cảm thấy có chút bất đắc dĩ thì nghe được tiếng cười vang lên.

Nghe câu này bốn cường giả Thiên Đạo đồng thời quay người nhìn sang, nhìn thấy một bóng người xuất hiện.

- Ma Nghiêm?

Nhìn thấy người này, sắc mặt hai người Đa Ba vui vẻ.

- Ngươi cũng đạt tới Thiên Đạo cảnh!

Trước kia Thiên Đạo hoa của Ma Nghiêm bị Nhiếp Vân cướp đi và không còn tin tức, không nghĩ tới hai mươi ngày sau xuất hiện lần nữa đã đạt tới Thiên Đạo cảnh, xem ra Nhiếp Vân cũng không có lấy đi tất cả Thiên Đạo hoa, vẫn còn thừa lại ở đâu đó.

- May mắn!

Ma Nghiêm cười.

Lúc trước Thiên Đạo hoa của hắn bị Nhiếp Vân cướp đi, chính hắn cũng cho rằng mình vô duyên với Thiên Đạo cảnh nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới hắn tìm kiếm suốt mười lăm ngày và tìm được một gốc.

Chính bởi vì có Thiên Đạo hoa cho nên hắn đã đột phá, đạt đến cảnh giới hiện tại.

- Nhiếp Vân hại ta thảm như vậy, yên tâm đi, ta sẽ cùng các ngươi chém giết hắn.

Nhìn Viêm Hoàng điện ngay trước mắt, trong mắt Ma Nghiêm sinh ra hàn khí lạnh như băng.

Trước kia hắn không hợp với Nhiếp Vân, lần này hắn sẽ không buông tha cơ hội lần này.

- Hắn phải chết, gia hỏa này trốn vào Viêm Hoàng điện chết sống không đi ra, cho dù ngươi tới, năm Thiên Đạo cảnh như chúng ta cũng không thể phá vỡ cấm chế Viêm Hoàng điện trong thời gian ngắn.

Lưu Mộc vương tử lắc đầu.

Hiện tại hắn cũng muốn giết Nhiếp Vân nhưng đế cảnh thần binh thật sự quá đáng sợ, cho dù nhiều ra một cường giả Thiên Đạo cũng vô dụng!

- Đúng thế, chúng ta đã thử qua các loại thủ pháp, gia hỏa này trừ đế cảnh thần binh, còn có hai kiện Thiên Đạo thần binh, mặc dù phá vỡ Viêm Hoàng điện, muốn giết hắn cũng rất khó khăn!

Đa Ba vương tử cũng có chút bất đắc dĩ.

Những ngày qua hắn đã sử dụng tất cả biện pháp nghĩ ra, đáng tiếc, Viêm Hoàng điện quá mức cường đại, bọn họ còn không phá nổi trận pháp của nó, như vậy làm sao làm tổn thương người nấp bên trong?

Lại nói... Cho dù phá vỡ Viêm Hoàng điện, Nhiếp Vân còn có hai kiện Thiên Đạo thần binh, cũng không cách nào bài trừ.

- Hắắc hắc, nói các ngươi đần còn không thừa nhận!

Nghe được hai người nói thế, Ma Nghiêm cười lạnh một tiếng.

- Nhân loại, ngươi có biện pháp nào thì nói nhanh một chút, đừng có quanh co lòng vòng.

Liệt Thiên Thú vương hừ lạnh.

Những ngày qua nó vô cùng sốt ruột.

- Ha ha!

Ma Nghiêm nhìn Liệt Thiên Thú vương, không nói nhảm:

- Có lẽ các vị đã từng nghe qua tế tự Thần giới Thiên Đạo a!

- Đương nhiên, tế tự Thần giới Thiên Đạo có thể đạt được không ít thứ tốt...

Phần Thiên Thú Vương sững sờ, ngay sau đó nhớ tới cái gì và lắc đầu:

- Chẳng lẽ ngươi muốn tế tự Viêm Hoàng điện cho Thiên Đạo? Không được, không được... Ta và Liệt Thiên chỉ cần luyện hóa đế

cảnh thần binh sẽ có cơ hội rất lớn trùng kích đế thú, tuyệt đối không lãng phí cơ hội này.

- Xem ra hai vị còn chưa hiểu, bây giờ cách mở Vạn Giới Động Thiên lần nữa không còn bao lâu cả, nếu thật sự không mở Viêm Hoàng điện, đám người chúng ta đều bị ý chí cường giả Đại Đế cưỡng ép mang đi... Nhiếp Vân khẳng định cũng có ý định này mới trốn ở bên trong không đi ra!

Ma Nghiêm cười lạnh:

- Nếu như hiện tại tế tự, Thiên Đạo tất nhiên sẽ cho ban thưởng, như vậy chúng ta không những đạt được chỗ tốt, còn có thể bắt lấy Nhiếp Vân và chém giết hắn... Lựa chọn như thế nào, chắc hẳn ngươi biết rõ hơn chúng ta.

- Việc này...

Liệt Thiên Thú Vương và Phần Thiên Thú Vương nhìn nhau, bọn họ cũng động tâm.

Đối phương nói không sai, một khi Vạn Giới Động Thiên mở ra lần nữa, Nhiếp Vân trước mắt và Viêm Hoàng điện sẽ cùng biến mất.

Đến lúc đó cho dù muốn tế tự cũng không kịp.

------oOo------

Chương 3460: Hiến tế Viêm Hoàng điện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy một khi tế tự Viêm Hoàng điện sẽ bị Thiên Đạo lấy đi nhưng sẽ ban cho chỗ tốt cực lớn, ít nhất muốn mọi người tấn cấp một châu sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Tế tự, triệt để mất đi cơ hội tấn cấp đế thú, không tế tự có khả năng không chiếm được cái gì.

- Được rồi, hiện tại tế tự đi.

- Ta cũng đồng ý, chuẩn bị bắt đầu đi!

Rất nhanh, Phần Thiên Thú Vương, Liệt Thiên Thú vương đã có lựa chọn của mình.

So với việc không chiếm được cái gì cả, còn không bằng kiếm chút thứ thực tế lại nói sau.

- Bắt đầu!

Đám người Đa Ba vương tử cũng gật đầu đồng ý.

Thần giới Thiên Đạo cực kỳ bài xích thứ vượt qua khống chế của nó, đế cảnh thần binh chính là vật phẩm vượt qua quy tắc Thiên Đạo, nếu như có thể dùng thứ này tế tự, từ đó đạt được Thiên Đạo ca ngợi cho nên chỗ tốt cũng cực kỳ to lớn.

- Ta là Liệt Thiên Thú vương!

- Ta là Phần Thiên Thú Vương!

- Ta là Đa Ba vương tử!

- Ta là Lưu Mộc vương tử!

- Ta là Ma Nghiêm!

- Năm ngươi chúng ta đã phong ấn Viêm Hoàng điện, cống hiến điện này cho Thiên Đạo...

Năm đại cường giả Thiên Đạo đồng thời nắm tay nhau, lực lượng cường đại phong ấn Viêm Hoàng điện vào bên trong.

Thực lực của bọn họ rất khó công phá Viêm Hoàng điện nhưng muốn phong ấn nó thật chặt thì rất dễ dàng.

Ầm ầm!

Năm đại cường giả Thiên Đạo đồng thời tế tự, lúc này trên sơn động xuất hiện vòng xoáy khổng lồ, một đạo ý chí mênh mông hàng lâm, nó lạnh lùng nhìn năm người.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Ý niệm bao phủ Viêm Hoàng điện phát ra âm thanh như sắp sụp đổ, dường như cấm chế bên ngoài tùy thời sẽ biến mất.

Trong Viêm Hoàng điện.

- Hỏng bét...

Nhìn thấy tình cảnh này, sắc mặt Nhữ Hạ vương tử khó coi.

Hai người Diệp Đào không hiểu sự đáng sợ của tế tự, hắn thân là vương tử đã xem qua rất nhiều sách vở thượng cổ cho nên biết một ít.

- Viêm Hoàng điện không phải đồ vật của thái tử hay sao? Muốn tế tự cũng là hắn tế tự, cũng không phải đám người này ah.

Diệp Đào kỳ quái nhìn qua.

Tế tự Thiên Đạo, bình thường đều cần cầm thứ thuộc về mình mới thành công, Viêm Hoàng điện là đồ vật của thái tử làm sao có thể bị người khác mang ra tế tự?

- Dựa theo tình huống bình thường, đồ vật của ngươi khác không thể tế tự nhưng... Hiện tại Viêm Hoàng điện bị bọn họ vây khốn không cách nào hành động, loại tình huống này Thiên Đạo sẽ cho rằng Viêm Hoàng điện là chiến lợi phẩm của bọn họ, sẽ đồng ý tế tự.

- Một khi đồng ý... Bằng vào điện hạ khống chế Viêm Hoàng điện sẽ không thể ngăn cản.

Sắc mặt Nhữ Hạ vương tử tái nhợt.

Thần giới Thiên Đạo không có cảm tình, xem vạn vật như chó rơm, chỉ án làm việc theo quy luật, đám người Đa Ba phong ấn Viêm Hoàng điện, dựa theo khống chế của Nhiếp Vân với Viêm Hoàng điện hiện tại khẳng định không thoát được... Như vậy Thần giới Thiên Đạo sẽ nghĩ lầm Viêm Hoàng điện đã thành chiến lợi phẩm của bọn họ, sẽ đồng ý tế tự.

Tế tự thành công, Viêm Hoàng điện cũng sẽ bị Thiên Đạo lấy đi, triệt để tan rã.

Tuy Viêm Hoàng điện là đế cảnh thần binh siêu thoát Thiên Đạo nhưng trong tình huống không có cường giả Đế cảnh khu động vẫn không cách nào chống lại Thiên Đạo.

- Điện hạ, ngươi bây giờ có thể di động Viêm Hoàng điện hay không?

Vân Nhu dùng ánh mắt chờ mong nhìn phân thân Nhiếp Vân.

- Không thể!

Phân thân lắc đầu.

Thực lực phân thân chỉ là Thâu Thiên tá thọ cảnh, tiêu hao hết năm lần dung hợp đại đạo, lực lượng càng yếu, tự nhiên không có khả năng di động phong ấn của năm cường giả Thiên Đạo phong ấn Viêm Hoàng điện.

- Vvậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta ngồi nhìn Viêm Hoàng điện bị tế tự? Bị Thiên Đạo lấy mất?

Diệp Đào cũng có chút sốt ruột.

- Trừ phi chúng ta lao ra chiến đấu với đối phương, bọn chúng hiện tại có năm cường giả Thiên Đạo, lại tế tự dẫn xuất Thiên Đạo, chỉ sợ căn bản không phải đối thủ!

Nhữ Hạ vương tử mặt xám như tro.

Không nghĩ tới kiên trì nhiều ngày như vậy, mắt thấy Vạn Giới Động Thiên sắp mở ra lần nữa, kết quả lại xuất hiện loại tình huống này!

Lúc này cả Viêm Hoàng điện yên lặng.

- Ha ha, không cần phải gấp!

Thời điểm mọi người cho rằng không có chút hi vọng nào, đột nhiên có tiếng cười vang lên.

Nghe được tiếng cười, mọi người sững sờ, vội vàng quay đầu nhìn sang, chỉ thấy một Nhiếp Vân khác xuất hiện cách đó không xa.

- Thái tử điện hạ...

Nhìn thấy hắn xuất hiện, tất cả mọi người đều sững sờ.

Nhiếp Vân lưu lại phân thân, chuyện bản tôn lặng lẽ thôn phệ thế giới chi tâm không ai biết, những người này không rõ lắm, bởi vì thực lực phân thân và bản tôn như nhau.

- Đây là phân thân của ta!

Nhìn ra mọi người kỳ quái, thân thể Nhiếp Vân lúc này dung hợp thân thể với phân thân, Linh Lung Trân Châu Tháp và hàn băng nhận cũng bị hắn nắm trong tay.

- Phân thân?

Tất cả mọi người giật mình.

Ở chung hơn hai mươi ngày, lại cùng chiến đấu với nhau nhưng không thể đánh lại bốn đại cường giả Thiên Đạo, không có nghĩ tới tên này chỉ là phân thân.

- Giải quyết cục diện này rồi nói sau.

Biết rõ không dễ giải thích, Nhiếp Vân cũng không nói thêm lời nào, xuyên thấu qua Viêm Hoàng điện nhìn vòng xoáy đen trên cao.

- Nếu như điện hạ đạt tới Thiên Đạo cảnh, khi đó lực khống chế Viêm Hoàng điện sẽ gia tăng không ít, có lẽ còn có biện pháp thoát ra khỏi cục diện hiện tại, nhưng bây giờ... Nên làm cái gì bây giờ?

Nhữ Hạ vương tử lắc đầu.

Hắn đã đạt tới Thiên Đạo cảnh, hắn cũng nhìn ra thực lực Nhiếp Vân vừa mới đột phá không lâu, Hoàng cảnh sơ kỳ mà thôi.

Nhiếp Vân đạt tới Thiên Đạo cảnh, khi đó lực khống chế Viêm Hoàng điện sẽ gia tăng không ít, có khả năng tranh đoạt khống chế với năm đại cường giả Thiên Đạo, nhưng... Chỉ có Thâu Thiên tá thọ cảnh thì không thể hoàn thành.

- Thiên Đạo cảnh? Tuy ta chưa đạt tới... Nhưng ta có thực lực này!

Nhiếp Vân cười cười, tinh thần khẽ động, lực lượng to lớn bộc phát và sau đó bao phủ Viêm Hoàng điện vào trong.

Ngưng tụ hoàn mỹ giới vực, đột phá đến Hoàng cảnh sơ kỳ, tuy hắn không đạt tới Thiên Đạo cảnh nhưng có sức chiến đấu Thiên Đạo cảnh, đã có thể so với siêu cấp cường giả một châu.

Vù vù!

Phóng xuất lực lượng ra ngoài, Nhiếp Vân cảm giác quyền khống chế Viêm Hoàng điện tăng lên rất nhiều.

Trước kia Viêm Hoàng điện với hắn mà nói là hài nhi nâng thiết chùy, lòng có dư mà lực chưa đủ, nương theo thực lực bạo tăng, hài tử đạt tới năm sáu tuổi, cho dù vung vẩy thiết chùy còn miễn cưỡng nhưng có thể di động nó.

- Muốn tế tự Viêm Hoàng điện, các ngươi nghĩ nhiều!

Cảm nhận được lực khống chế Viêm Hoàng điện, Nhiếp Vân lúc này tươi cười nói thầm.

------oOo------

Chương 3461: Hàng phục Liệt Thiên Thú vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm!

Viêm Hoàng điện bị năm đại cường giả Thiên Đạo giam cầm bị hắn khống chế di động, ngay sau đó chấn động sinh ra, phong ấn bị xé rách.

Năm đại cường giả Thiên Đạo lưu lại phong ấn tuy cường đại nhưng thực lực Nhiếp Vân không yếu như bọn họ, hơn nữa hắn có quyền khống chế Viêm Hoàng điện nên dễ dàng phá tan phong ấn.

Hô!

Viêm Hoàng điện dần dần thu nhỏ lại, sau một khắc biến mất trước mặt đám người Đa Ba vương tử.

- Cái gì?

- Hắn không phải không khống chế nổi Viêm Hoàng điện sao? Tại sao có thể phá vỡ phong ấn?

- Phát sinh chuyện gì?

Đám người Ma Nghiêm, Đa Ba vương tử sững sờ.

Nhiếp Vân khống chế Viêm Hoàng điện không đủ, họn họ biết rõ việc này khi trải qua hơn hai mươi ngày chiến đấu với Nhiếp Vân.

Tuy có thể làm nó di động, biến lớn nhỏ nhưng tuyệt đối không thể phá tan phong ấn của bọn họ.

- Chẳng lẽ...

Đồng tử Lưu Mộc vương tử co rụt lại:

- Hắn nhất định đã luyện hóa Thiên Đạo hoa trở thành cường giả Thiên Đạo, bằng không lực khống chế Viêm Hoàng điện của hắn không thể bạo tăng!

Đột nhiên có thể khống chế Viêm Hoàng điện mạnh hơn, chỉ có thể nói rõ vấn đề, thực lực có tăng lên cực lớn... Luyện hóa Thiên Đạo hoa!

- Luyện hóa Thiên Đạo hoa? Ha ha, như vậy chẳng phải rất tốt? Đường đường con ruột Phổ Thiên Đại Đế lại hủy diệt huyết mạch biến thành một đầu Liệt Thiên Thú, loại tình huống này không biết bệ hạ còn nhận ngươi hay không, ngươi còn tư cách gì làm thái tử!

Khác với Lưu Mộc vương tử khẩn trương, Đa Ba vương tử hưng phấn cười to.

Những ngày qua hắn sớm có ý định, cho dù không thể giết Nhiếp Vân cũng phải làm hắn luyện hóa Thiên Đạo hoa, một khi thành công hắn sẽ mất đi huyết mạch Phổ Thiên Đại Đế, cho dù là con của hắn thì sao? Hắn không tin đường đường Phổ Thiên Đại Đế sẽ lập gia hỏa có bản thể Liệt Thiên Thú thành thái tử.

Chỉ cần hắn không phải Thái Tử, không thể vận dụng thế lực, hắn muốn giữ được tánh mạng vẫn có thể làm được.

- Ta thật sự thành cường giả Thiên Đạo, nhưng... Cũng không có luyện hóa Thiên Đạo hoa... Làm cho ngươi thất vọng rồi!

Hắn hưng phấn còn chưa dứt, đột nhiên đám thân ảnh xuất hiện trước mặt mọi người, đám nươời Nhiếp Vân, Nhữ Hạ xuất hiện trước mặt.

- Rốt cuộc ngươi chịu đi ra?

Đám người Liệt Thiên Thú vương bộc phát sát ý.

- Hiện tại không có vật phẩm tế tự, ngươi còn không lui ra ngoài.

Không để ý tới mọi người nhìn chằm chằm, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên ý chí Thần giới Thiên Đạo trên cao.

Ầm ầm!

Cần tế tự Viêm Hoàng điện bị Nhiếp Vân thu vào mi tâm, Thần giới Thiên Đạo không còn cảm ứng, quả nhiên đúng như hắn nói, nó đã chậm rãi thối lui, vòng xoáy làm người ta hít thở không thông biến mất.

- Đáng giận!

Nhìn thấy tế tự thất bại, sắc mặt Liệt Thiên Thú vương khó coi.

- Nhiếp Vân, ngươi nghĩ rằng chúng ta không có biện pháp tế tự thì ngươi? Nói cho ngươi biết, cho dù ngươi đạt tới Thiên Đạo cảnh, các ngươi cũng chỉ có bốn người, bây giờ chúng ta có năm người, hơn nữa còn có cường giả nhị châu cảnh.

- Hiện tại chỉ cần mang Viêm Hoàng điện ra thì chúng ta sẽ tế tự, không có Viêm Hoàng điện, ta nhìn ngươi làm sao có thể ngăn cản chúng ta.

Ma Nghiêm khẽ nói, sắc mặt dữ tợn.

Hiện tại tình cảnh của Nhiếp Vân rất xấu hổ, thực lực tuyệt đối so ra kém đối phương, xuất ra át chủ bài Viêm Hoàng điện có thể bị bọn họ tế tự, không lấy ra, bốn người không có khả năng chiến thắng năm người, huống chi Liệt Thiên Thú vương đường đường là cường giả nhị châu cảnh, hắn còn mạnh hơn đám người một bậc.

- Ý của các ngươi là năm đánh bốn sao?

Đối mặt với đối phương cười lạnh, Nhiếp Vân không khẩn trương hơn nữa còn cười nhạt.

- Chẳng lẽ ngươi cảm thấy có thể đánh thắng năm người chúng ta?

Ma Nghiêm vẫy tay một cái, đám người Đa Ba vây bọn họ vào trong, phong tỏa tất cả đường lui.

- Không nên cho rằng các ngươi có năm người, ngươi tới muộn

nên có khả năng không biết... Trong các ngươi có một là bằng hữu của ta!

Nhiếp Vân cười nhìn về phía Liệt Thiên Thú vương:

- Thú vương, chúng ta có khế ước không thể đánh nhau, có lẽ ngươi không quên chứ?

- Hắc, ngươi không cần nói chuyện này với ta, giữa chúng ta là không hề đánh nhau nhưng ta không đánh với ngươi, ta đánh với kẻ khác.!

- Yên tâm đi, chỉ cần ngươi chết, khế ước tự nhiên sẽ biến mất, sẽ không tạo thành ảnh hưởng với ta.

Liệt Thiên Thú vương sớm biết rõ hắn nói thế cho nên hừ lạnh một tiếng.

Khế ước không thể chiến đấu có thể hạn chế hắn nhưng không quy định Nhiếp Vân gặp được nguy hiểm thì nó phải hỗ trợ!

Chỉ cần mình không ra tay với hắn sẽ không vi phạm khế ước, cũng không bị chế tài.

- Sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn?

Nhiếp Vân giống như cười mà không phải cười nhìn về phía đối phương:

- Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy Thần giới Thiên Đạo khi tế tự sao?

- Ngươi... Có ý gì?

Liệt Thiên Thú Vương cau mày, nội tâm hắn chấn động mạnh.

Thời điểm tế tự lúc trước hắn cảm thấy không đúng, chỉ có điều cho rằng trừ Thần giới Thiên Đạo ra không có ý chí nào cường đại và mênh mông như thế, nó cũng không nghĩ nhiều, hiện tại nhớ lại và so sánh với ý chí khi tế tự... Dường như không đúng a!

- Thật xấu hổ, ngươi tế tự là giới vực của ta, hiện tại... Ta muốn giế ngươi cũng chỉ bằng một ý niệm mà thôi.

Nhiếp Vân cười cười, không gian chi lực của nạp vật thế giới phóng thích ra ngoài, lập tức khí tức mênh mông bao phủ nơi đây, cảm nhận được khí tức này, sắc mặt Liệt Thiên Thú vương biến đổi rất nhanh.

Nếu như trước kia còn cho rằng thiếu niên trước mặt khoác lác, hiện tại có thể xác định hắn nói là thật.

Hắn tế tự giới vực của đối phương... Có nghĩa là gì?

- Nếu là giới vực của ngươi, hiện tại ta phá tan nó, ngươi sẽ chết không chỗ chôn.

Sắc mặt Liệt Thiên Thú vương dữ tợn gào thét một tiếng, trên người hắn bộc phát lực lượng cường đại.

Khế ước tế tự tương đương với linh hồn của nó, như nếu như đối phương thật sự mạnh thì hắn không phản kháng nổi, tự nhiên chỉ có thể dựa theo khế ước mà xử lý, nếu thực lực đối phương yếu thì sao?

Hoàn toàn có thể dùng linh hồn này phá tan ước thúc của đối phương?, gây chuyện không tốt còn có thể giết đối phương.

Suy nghĩ rất tốt, sự thật không như hắn nghĩ, không chờ hắn phát uy đã cảm thấy lực lượng đáng sợ bộc phát, trực tiếp làm linh hồn hắn không thể nhúc nhích.

Phốc!

Phun ra một ngụm máu tươi, Liệt Thiên Thú vương quỳ rạp xuống đất.

- Tại sao ngươi lại có giới vực ổn định như thế? Không có khả năng...

Đồng tử Liệt Thiên Thú vương co rụt lại, trên mặt không tin được.

------oOo------

Chương 3462: Chém giết đám người Đa Ba

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong nháy mắt vừa rồi hắn đã cảm thấy dược giới vực của đối phương, nó ổn định như Thần giới, tuy ý chí phong tỏa linh hồn không cường địa bằng Thần giới Thiên Đạo nhưng không phải hắn có thể chống lại.

Có thể đoán được, nếu hắn có can đảm phản kháng, một ý niệm của đối phương hoàn toàn có thể chém giết mình, hoàn toàn không có năng lực phản kháng.

- Rốt cuộc ngươi muốn gì?

Nội tâm không cam lòng, Liệt Thiên Thú vương cũng biết đối phương muốn giết hắn quá dễ dàng, cắn răng nói.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Dốc sức liều mạng tranh đoạt đế cảnh thần binh, không phải vì siêu thoát và sống vĩnh viễn sao?

Hiện tại tử vong tới gần trước mắt, mạnh hơn nữa cũng vô dụng.

- Rất đơn giản, quy thuận ta, trở thành yêu sủng ta, ngươi chẳng những có thể tiếp tục sống, ta có thể trợ giúp ngươi bước qua một bước cuối cùng, trở thành đế thú... Không đồng ý, hiện tại sẽ chết!

Nhiếp Vân lãnh đạm nhìn qua, hắn đã chúa tể vận mệnh của đối phương.

- Quy thuận... Yêu sủng?

Sắc mặt Liệt Thiên Thú vương dữ tợn, hắn đường đường là thú

vương lại làm yêu sủng của người khác, quả thực chính là vũ nhục lớn lao.

Nếu không đồng ý thì hắn lập tức chết ngay.

- Ta đồng ý!

Xoắn xuýt không đến mười giây, Liệt Thiên Thú vương cúi cái đầu cao ngạo của nó xuống.

Tuy làm yêu sủng sẽ mất hết tôn nghiêm nhưng còn tốt hơn bị chém giết tại chỗ, lại nói có đối phương hứa hẹn, có cơ hội trợ giúp hắn trở thành đế thú.

Người khác nói như vậy nó khẳng định xì mũi coi thường, nhưng thiếu niên trước mắt thì khác..

Thâu Thiên tá thọ cảnh có thể đùa nghịch bốn cường giả Thiên Đạo như bọn họ trong lòng bàn tay, còn có được giới vực có ý chí tương tự Thiên Đạo, Hoàng cảnh sơ kỳ có sức chiến đấu so với Thiên Đạo cảnh, có được đế cảnh thần binh... Đủ loại dấu hiệu cho thấy người này không đơn giản.

Có lẽ đi theo hắn sẽ có kết quả không tầm thường.

- Liệt Thiên, ngươi...

Thấy nó đầu hàng thành yêu sủng của nhân loại, Phần Thiên Thú Vương biến sắc, sợ tới mức lui về phía sau vài bước.

Gương mặt đám người Đa Ba vương tử biến thành khó coi, vẻ mặt tái nhợt, nhất là Ma Nghiêm lúc trước tràn đầy tự tin bị vẽ mặt như thế đã sắp phát điên.

Lại nói bên bọn họ có nhiều cường giả Thiên Đạo như vậy, còn có một nhị châu cảnh, chỉ trong nháy mắt chiến lực mạnh nhất bên mình biến thành người của đối phương.

- Trốn!

Nhìn thấy Liệt Thiên Thú Vương thành yêu sủng của đối phương, biết rõ chuyện này không có khả năng vãn hồi, đột nhiên Đa Ba vương tử nhìn người mình sau đó hét lên.

- Lúc này muốn đi cũng muộn rồi.

Tươi cười nhẹ nhàng, Nhiếp Vân cau mày sau đó ném Viêm Hoàng điện ra ngoài, cung điện vô cùng nguy nga, nó từ trên áp xuống.

Đạt tới Thiên Đạo cảnh, hắn có lực khống chế Viêm Hoàng điện rất mạnh, có thể làm nó phát ra lực lượng vượt qua Thiên Đạo thần binh.

- Hỏng bét...

Nhìn thấy Viêm Hoàng điện từ trên cao giáng xuống phong tỏa không gian chung quanh, đám người Đa Ba vương tử cảm thấy nội tâm như chìm vào đáy cốc.

Có Liệt Thiên Thú vương làm phản, thực lực đối phương hơn xa bọn họ, nếu như có thể đào tẩu, chờ tới khi Vạn Giới Động Thiên mở ra, cùng lắm không tranh ngôi hoàng đế, trực tiếp rời đi và biến mất khỏi Thần giới.

Đối phương tìm không thấy, cũng không có khả năng chém tận giết tuyệt!

Trốn không thoát sẽ không cơ hội!

- Cùng lắm ngọc đá cùng nát, ta chết cũng phải kéo ngươi theo cùng.

Trốn không thoát, Đa Ba vương tử điên cuồng, đại đao Thiên Đạo thần binh xuất hiện trong tay sau đó chém thẳng vào Nhiếp Vân.

Biết rõ không cách nào rời đi, hắn cũng làm ra ý định xấu nhất, quyết định đồng quy vu tận.

- Cùng chết với ta? Ngươi còn không có tư cách này.

Đối mặt công kích cuồng bạo của đối phương, Nhiếp Vân cười lạnh.

Lúc trước còn không có tấn cấp, bằng vào Linh Lung Trân Châu Tháp và hàn băng nhận đã có thể đánh với đối phương, thực lực bây giờ tiến nhanh, đối phương làm sao có thể là đối thủ của hắn chứ?

Điểm một chỉ, hàn băng nhận xoay tròn sau đó nghênh đón đại đao.

Hoàn mỹ giới vực hình thành, hàn băng, diễm hỏa đại đạo cũng dung nhập vào trong đó, tuy hai mà một, vào lúc này hắn có thể dễ dàng sử dụng hàn băng nhận tấn công.

Răng rắc!

Hàn băng nhận bay nhanh về phía trước và va chạm với đại đao, cũng không ngừng lại chút nào, thanh đại đao bị cắt thành hai đoạn.

- Cái gì? Đế cảnh thần binh? Lại là một kiện đế cảnh thần binh? Làm sao có thể...

Nhìn thấy đại đao bị cắt dễ dàng như thế, Đa Ba vương tử có cảm giác sắp điên rồi.

Thanh đao của hắn là Thiên Đạo thần binh, có thể dễ dàng cắt đứt nó làm hai như thế, trừ đế cảnh thần binh ra thì hắn không nghĩ được cái gì khác.

Đây chính là đế cảnh thần binh, không phải rau cải trắng, rất nhiều cường giả Đại Đế không có một kiện... Hắn lại xuất ra hai kiện? Thiệt giả?

Điên!

- Đế cảnh thần binh? Có lẽ vậy!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Hàn băng nhận có cấp bậc cụ thể là gì, ngay cả Nhiếp Vân cũng không biết.

Trước kia thực lực của hắn có hạn nên không phát huy lực lượng, chỉ cảm thấy nó vô cùng sắc bén, ngăn cản đại đao của Đa Ba vương tử không thành vấn đề, hiện tại đạt tới Thiên Đạo cảnh, có thể thi triển một phần lực lượng mới phát hiện không có đơn giản như vậy.

Mặc dù binh khí không có uy nghiêm của đế cảnh thần binh nhưng chất liệu của nó không kém gì đế cảnh thần binh, bằng không cũng không có khả năng chặt đứt đại đao cấp Thiên Đạo như cắt củ cải như thế.

Khó trách có thể trở thành binh khí do cường giả Đại Đế lưu lại, quả nhiên đáng sợ.

- Được rồi, ngươi cũng được xem là một đời kiêu hùng, ta sẽ không tra tấn ngươi, trực tiếp tiễn ngươi lên đường.

Chặt đứt đại đao của đối phương, Nhiếp Vân vươn ngón tay điểm tới lần nữa.

Ầm ầm ầm!

Hàn băng nhận đâm thẳng vào Đa Ba vương tử.

Mặc kệ lập trường thế nào, ít nhất Đa Ba vương tử cũng xem như anh hùng hào kiệt, bản thân hắn cũng không háo sắc hay hoàn khố, không bằng trực tiếp cho hắn lên đường nhanh chóng.

PHỐC!

Hàn băng nhận như tia chớp xẹt qua cổ Đa Ba vương tử, hắn không kịp chạy trốn đã khí tuyệt bỏ mình.

- Thi thể là đồ tốt, ẩn chứa không ít năng lượng!

Chém giết Đa Ba vương tử, Nhiếp Vân lăng không một trảo thu thi thể của hắn vào nạp vật thế giới.

Bất kể nói thế nào đối phương cũng là cường giả Thiên Đạo, lực lượng trong cơ thể có thể thiêu hủy một tòa thành trì trong Thần giới thành tro tàn.

Ầm ầm!

Thu thi thể vào trong nạp vật thế giới, Nhiếp Vân trực tiếp khống chế lực lượng làm thi thể nổ tung, lực lượng cuồng bạo uẩn dưỡng nạp vật thế giới, không qua bao lâu đã lắng xuống.

------oOo------

Chương 3463: Nhị châu cảnh đỉnh phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nạp vật thế giới lại tăng thêm một phần mười... Xem ra thôn phệ cường giả Thiên Đạo cũng có thể làm thực lực tiến bộ.

Nhiếp Vân tươi cười.

Vừa rồi hắn chỉ thí nghiệm mà thôi, không nghĩ tới lại thành công.

Trong cơ thể cường giả Thiên Đạo ẩn chứa lực lượng vô cùng cường đại, so với Thiên Đạo hoa thì nó còn mạnh hơn không ít, cũng không thể luyện hóa dễ dàng.

Nhiếp Vân thì khác, nạp vật thế giới ổn định như Thần giới, cường giả Thiên Đạo có tự bạo cũng không gây ra tổn thương quá lớn.

Hơn nữa ba ngàn đại đạo dung hợp có thể hấp thu bất cứ lực lượng nào, hoàn toàn có thể thôn phệ cường giả Thiên Đạo tiến hành tấn cấp!

Hắn cũng không phải người hiếu sát, Thần giới cũng không có khả năng có nhiều cường giả Thiên Đạo đi tới cho hắn giết, thí nghiệm xong hắn cũng biết phương hướng giúp hoàn mỹ giới vực tấn cấp nhanh hơn.

- Ngươi...

Thấy hắn dễ dàng chém giết Đa Ba vương tử, đám người Lưu Mộc vương tử bị dọa sợ rồi.

- Nhiếp Vân, ta là hậu nhân của Tâm Ma Đại Đế, ngươi giết ta, Tâm Ma Đại Đế chắc chắn sẽ không buông tha ngươi...

Ma Nghiêm sốt ruột hô.

- Ngươi giết ta còn không sợ Phổ Thiên Đại Đế trả thù, tại sao ta lại sợ Tâm Ma Đại Đế.

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười, hàn băng nhận bay qua, ngay sau đó Ma Nghiêm cũng giống Đa Ba, bị hắn chém thành hai nửa, thi thể bị luyện hóa.

Ngay sau đó Lưu Mộc cũng bị chém giết.

Có được Viêm Hoàng điện và hàn băng nhận là đế cảnh thần binh, cường giả Thiên Đạo nhất châu cảnh không khác gì cá thịt trên thớt, Nhiếp Vân có thể chém giết dễ dàng.

- Phần Thiên, quy thuận ta, hoặc là bị giết, lựa chọn đi!

Sau khi chém giết Đa Ba, Lưu Mộc, Ma Nghiêm, Nhiếp Vân cũng không sốt ruột ra tay, hắn lạnh lùng nhìn sang Phần Thiên Thú Vương bị giam trong Viêm Hoàng điện.

- Ta...

Toàn thân Phần Thiên Thú Vương run rẩy.

Tuy thực lực của nó mạnh hơn đám người Đa Ba một chút nhưng không mạnh hơn nhiều, thứ hai hắn sợ chết, nếu hắn dám phản kháng cũng không thể kiên trì quá lâu.

- Ta nguyện ý trở thành yêu sủng của ngươi!

Xoắn xuýt thời gian không dài, Phần Thiên Thú Vương đã có quyết định.

So với cái chết còn không bằng làm yêu sủng, Liệt Thiên Thú vương thực lực mạnh hơn hắn còn đáp hắn, hắn có gì phải xoắn xuýt chứ.

- Tốt! Hiến tế linh hồn đi!

Thấy nó đáp ứng, Nhiếp Vân không có ngoài ý muốn, lập tức lên tiếng.

Rất nhanh, Phần Thiên Thú Vương đã hiến tế linh hồn và trở thành yêu sủng của Nhiếp Vân.

Tuy thực lực Phần Thiên Thú Vương so với hắn mà nói không tính là gì, nhưng dù sao cũng là Thiên Đạo thần thú, trở lại Thần giới có thể mang tới trợ giúp rất lớn.

- Biến thành bộ dạng nhân loại đi, bộ dạng này đi ra ngoài chắc chắn hù chết người.

Thu phục hai đại yêu sủng, Nhiếp Vân phân phó.

Phần Thiên Thú Vương, Liệt Thiên Thú vương không dám vi phạm cho nên biến thành bộ dạng nhân loại.

Thực lực của chúng sớm có thể biến hóa, chỉ bởi vì nơi này là thế giới của chúng, biến thành bộ dạng nhân loại đối với bọn chúng mà nói cảm thấy không thoải mái.

- Chủ nhân!

Liệt Thiên Thú biến thành bộ dạng trung niên nhân, mặt râu ria mang theo khí phách, Phần Thiên Thú có dáng vẻ thư sinh.

- Như vậy mới xem được, nhìn có phần hung ác nhưng còn tốt hơn lúc trước nhiều.

Nhiếp Vân gật gật đầu, hắn cảm thấy thoả mãn.

Nếu như không biến thành nhân loại, dùng bộ dạng lúc trước quay lại Thần giới sẽ hù chết không ít người, hiện tại nhìn hung tàn nhưng còn có thể tiếp nhận.

- Các ngươi tiến vào giới vực của ta đi, ta còn có chuyện phải xử lý!

Chém giết đám người Đa Ba, thu phục hai đại Thiên Đạo chi thú, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, hắn lập tức thu đám người Diệp Đào, Nhữ Hạ vào nạp vật thế giới.

Sau một khắc không gian chi lực của nạp vật thế giới không ngừng lan ra chung quanh.

Thế giới chi tâm Liệt Thiên khu bị hắn thôn phệ, thế giới đang sụp đổ, không có áp lực cho nên hắn có thể dễ dàng phóng thích không gian chi lực.

Không ngừng bao phủ ra xa hơn, không gian chi lực nạp vật thế giới lập tức bao phủ hàng tỉ dặm.

- Bao phủ thật xa!

Cảm nhận không gian chi lực của nạp vật thế giới kéo dài ra các hướng không có trở ngại, Nhiếp Vân hưng phấn không nhỏ.

Chỉ chốc lát không gian chi lực dừng kéo dài.

- Đại khái có thể bao phủ một châu của Thần giới.

Hắn cũng đoán được nạp vật thế giới bây giờ có thể kéo dài khoảng cách.

Vạn Giới Động Thiên có áp lực tương tự với Thần giới, có thể lan xa ở nơi này như thế, tại Thần giới cũng không kém nhiều.

Có thể lan xa một châu, đây là khái niệm gì?

Lại nói trong Thần giới, chỉ cần trong phạm vi một châu là hắn cũng có thể thuấn di tới nơi.

Trước kia từ thành Vân Châu đi Kiếm Linh cốc cần thời gian gần một tháng, mà bây giờ một giây đã tới.

Đây là điểm đáng sợ của hoàn mỹ giới vực!

Thuấn di một châu, cho dù so ra kém cường giả Đế cảnh nhưng thật sự không kém nhiều.

Dù sao trừ Đại Đế, cường giả Thiên Đạo lợi hại hơn nữa cũng không thể thuấn di.

- Hiện tại là thời điểm bận rộn.

Sau khi thí nghiệm khoảng cách thuấn di, Nhiếp Vân không do dự, thân thể khẽ động và biến mất ngay sau đó, sau đó hắn xuất hiện tại nơi khác.

Diệt Thiên khu!

Trong Vạn Giới Động Thiên có tám đại khu, nơi này gần với Liệt Thiên khu nhất.

Hiện tại Nhiếp Vân chỉ có một suy nghĩ, nghĩ biện pháp thôn phệ những thế giới chi tâm tại nơi này.

Trải qua điều chỉnh cả buổi, hắn cũng xem như hiểu muốn tấn cấp chỉ có thể không ngừng thôn phệ thế giới chi tâm đẳng cấp cao hơn, diệt thiên khu được xưng khu vực cường đại thứ hai trong Vạn Giới Động Thiên, thế giới chi tâm của nó rất mạnh.

Vèo!

Thân thể của hắn xuất hiện trong Diệt Thiên khu.

- Không kém khi so với Liệt Thiên khu, chỉ là thế giới thập cấp, phạm vi... Cũng chỉ một châu!

- Nếu có thể thôn phệ thế giới chi tâm, nạp vật thế giới nhất định sẽ tấn cấp!

Tinh thần khẽ động, không gian chi lực nạp vật thế giới bao phủ cả Diệt Thiên khu vào trong, không qua bao lâu hắn đã tìm được thế giới chi tâm.

Thuấn di tới ngay trước mặt, lăng không một trảo sau đó thôn phệ nó vào trong cơ thể.

Thôn phệ thế giới thế giới chi tâm cao cấp thì phiền toái, gây chuyện không tốt còn sắp thành lại bại, nhưng thôn phệ thế giới chi tâm yếu hơn mình thì quá đơn giản, chỉ dùng mấy chục giây đã luyện hóa thế giới chi âm của Diệt Thiên khu, dung nhập nạp vật thế giới.

Ầm ầm!

Nương theo triệt để luyện hóa thế giới chi tâm Diệt Thiên khu, nạp vật thế giới gia tăng lần nữa, lần này nhanh hơn trước rất nhiều, hiệu quả cũng tốt hơn Thiên Đạo hoa không ít, qua không bao lâu phạm vi thế giới từ một châu biến thành hai châu.

------oOo------

Chương 3464: Trở lại Thần giới (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hoàng cảnh trung kỳ!

Khí tức trên người gia tăng nhanh chóng, thực lực cũng như lúc trước, theo Hoàng cảnh sơ kỳ đạt tới trung kỳ, sức chiến đấu cũng không kém gì cường giả Thiên Đạo nhị châu cảnh.

Tuy có thực lực hai châu nhưng nếu chiến đấu đồng cấp với Liệt Thiên Thú vương, chỉ sợ hắn không cần dùng quá ba chiêu đã thắng.

Thực lực nhị châu cảnh của hắn bao quát ba ngàn đại đạo, Liệt Thiên Thú vương chỉ có một loại cho nên không cách nào so sánh

với hắn.

- Đi tới khu vực khác!

Luyện hóa thế giới chi tâm Diệt Thiên khu, thân thể Nhiếp Vân lúc này thuấn di tới nơi khác.

Vạn Giới Động Thiên tổng cộng có tám đại khu vực, Phần Thiên khu, Liệt Thiên khu, Diệt Thiên khu đã bị hắn thôn phệ thế giới chi tâm và luyện hóa, lúc này đi xem khu vực khác, nếu như đều có thể luyện hóa, có lẽ thực lực của hắn lại tiến thêm một bước.

Thân ảnh của hắn lại xuất hiện trong Hóa Thiên khu.

Hóa Thiên khu là khu vực xếp thứ ba trong Vạn Giới Động Thiên, nó còn không bằng Diệt Thiên khu, là thế giới cấp chín, chỉ có diện tích nửa châu.

Lúc này hắn nhanh chón thôn phệ thế giới chi tâm.

Cả buổi sau.

Thế giới chi tâm của tất cả tám khu vực đều bị hắn thôn phệ sạch sẽ.

Tuy thôn phệ tám thế giới chi tâm nhưng đẳng cấp của thế giới giảm xuống cho nên gia tăng thực lực với hắn càng lúc càng nhỏ, nhất là thôn phệ cái cuối cùng lại không có gia tăng chút gì cả.

- Xem ra phải tìm thế giới vững chắc hơn nạp vật thế giới thôn phệ mới có hiệu quả.

Nhiếp Vân hiện tại cũng hiểu nếu muốn nạp vật thế giới tấn cấp cũng không phải thôn phệ thế giới càng nhiều càng tốt, mà là tìm thế giới cường đại thôn phệ, quá yếu, thôn phệ nhiều hơn nữa cũng lãng phí.

Đây là quá trình biến chất, cũng không phải dựa vào số lượng có thể hoàn thành.

Giống như nước và thủy ngân, cả hai hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau, không thể so sánh được.

- Thế giới chi tâm của các khu vực càng về sau càng ngày càng yếu, thực lực của ta gia tăng không ít, khoảng cách Hoàng cảnh hậu kỳ chỉ còn một bước nữa mà thôi.

Nói cách khác, hiện tại nạp vật thế giới của hắn hiện tại tiếp cận ba châu.

Đương nhiên, tốc độ thôn phệ thế giới tiến bộ rất nhanh, một khi trở lại Thần giới, nếu muốn tấn cấp nhanh chóng là không thể nào.

- Bị ta thôn phệ như thế, Vạn Giới Động Thiên cũng bị phế, cho dù có thể khôi phục... Cũng không biết cần tốn hao bao nhiêu năm tháng, ít nhất cần mấy ngàn vạn năm!

Sau khi thôn phệ tám đại khu, nhìn Vạn Giới Động Thiên biến thành một đống bừa bộn, Nhiếp Vân lắc đầu.

Hắn đúng là kẻ phá hoại, người ta đến Vạn Giới Động Thiên thí luyện, tiến vào thế nào thì đi ra thế nào, sau khi mình đi vào một nơ thí luyện rất tốt lại biến thành phế tích.

Cho dù có thể khôi phục cũng cần không biết bao nhiêu năm tháng.

Đương nhiên những chuyện này với Nhiếp Vân mà nói không coi vào đâu, chỉ cần thực lực của mình tăng cường, hắn không quản nơi này biến thành cái dạng gì.

- Nhìn xem thôn phệ có cá lọt lưới hay không!

Sau khi thôn phệ sạch tám đại khu vực hạch tâm, Nhiếp Vân cũng không ngừng, nắn dùng nạp vật thế giới bao phủ Vạn Giới Động Thiên.

Tám đại khu vực chỉ là hạch tâm của rất nhiều thế giới trong Vạn Giới Động Thiên va chạm với nhau, các địa phương khác không va chạm cho nên còn không ót hỗn độn thế giới cường đại.

Lại tìm cả buổi, Nhiếp Vân đành phải bất đắc dĩ đình chỉ.

Những hỗn độn hải dương này mạnh nhất cũng chỉ là thế giới cấp tám, chúng hoàn toàn khác với tám đại khu, loại thế giới cấp bậc này cho dù thôn phệ nhiều hơn nữa cũng không cách nào làm cho thực lực của hắn tiến thêm một bước, lại nói trong thế giới như thế sinh hoạt vô số tính mạng bình thường, không cần phải bởi vì tư dục của bản thân tạo sát nghiệp hơn nữa.

Tìm kiếm khe hở hỗn độn thế giới, cũng phát hiện không ít tu luyện giả tới Vạn Giới Động Thiên lúc trước, trong đó có một bộ phận lớn đều là người liên thủ với đám người Đa Ba.

Tuy những người này không có uy hiếp với hắn, cũng không có thù hận bất cộng đái thiên cho nên hắn không ra tay.

Lần thí luyện này có không ít người tiến bộ, càng nhiều người lâm vào nguy hiểm bản thân khó bảo toàn, Nhiếp Vân thống kê một lúc, phát hiện người đến đây thí luyện đã tử vong gần bảy thành.

Nói cách khác thí luyện có thể làm thực lực của người ta tăng lên nhưng nguy hiểm cũng khá lớn.

- Sắp tới thời gian rồi!

Lại tìm kiếm một vòng, thật sự không có phát hiện thế giới thích hợp để hắn thôn phệ, trong nội tâm yên lặng tính toán một ít thời gian, yên tĩnh chờ tại chỗ.

Quả nhiên thời gian không dài đã có tiếng nổ vang thật lớn vang lên, một đạo ý niệm cường đại vang vọng nội tâm mọi người.

- Thí luyện Vạn Giới Động Thiên chấm dứt!

Nương theo tiếng nói này, hấp lực to lớn bao phủ bản thân hắn vào trong, thân thể Nhiếp Vân lúc này biến mất, ngay sau đó hắn đã quay về Thần giới.

- Cảm giác áp bách thật lớn.

Vừa tiến vào Thần giới, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy Thần giới Thiên Đạo đang nhìn.

Một loại cảm giác áp bách vô hình sinh ra.

Trước kia tiến vào Vạn Giới Động Thiên, Thiên Đạo không đến, không cách nào ra tay đối phó, hiện tại đến Thần giới, một khi bị phát hiện thực lực chân thật của bản thân sẽ dẫn tới Thiên Đạo hạo kiếp.

Thiên Đạo hạo kiếp... Cho dù Nhiếp Vân có thực lực nhị châu đỉnh phong cũng không dám mạo hiểm.

- Che dấu lực lượng!

Trong nội tâm khẽ động, hắn ẩn nấp thực lực đi.

Sức chiến đấu chân thật của Nhiếp Vân đạt tới nhị châu cảnh đỉnh phong, kỳ thật thực lực bản thân hắn là Hoàng cảnh trung kỳ, chỉ cần ẩn giấu lực lượng nạp vật thế giới là không có vấn đề gì.

Đúng như hắn phỏng đoán, lực lượng vừa mới che dấu tốt, cảm giác bị quan sát biến mất giống như chưa bao giờ xuất hiện quan.

- Nguy hiểm thật!

Thở ra một hơi, Nhiếp Vân lúc này mới phát hiện mình bị thuấn di ra ngoài, một lần nữa trở lại trong hoàng cung Phổ Thiên hoàng triều, mà hắn đang đứng giữa hoàng cung, tất cả thí luyện giả đang đứng tại nơi đây.

Hô!

Tinh thần khẽ động, hắn thả đám người Nhữ Hạ vương tử, Diệp Đào ra ngoài.

Trước khi đi ra Nhiếp Vân đã cảnh cáo một lần, bảo bọn họ che giấu khí tức bản thân, cũng không làm Thiên Đạo nhìn chằm chằm.

Tu vi đạt tới Thiên Đạo cảnh đã là đỉnh của thế giới, che dấu tu vi

làm Thiên Đạo không phát hiện trong thời gian ngắn, Thâu Thiên tá thọ cảnh cũng bị như thế huống chi bọn họ.

- Ah...

Phổ Thiên Đại Đế đang ngồi ở trước hoàng cung, hắn nhìn vòng xoáy Vạn Giới Động Thiên với ánh mắt khó hiểu.

------oOo------

Chương 3465: Trở lại Thần giới (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bên trong Vạn Giới Động Thiên xảy ra biến cố gì?

Nhìn một hồi cũng không nhìn ra kết quả, hắn cúi đầu nhìn đám người nơi đây.

Đối mặt ánh mắt của hắn, Nhiếp Vân cảm thấy ý niệm khổng lồ ập tới, lúc này mọi người hít thở dồn dập.

Mặc dù hắn có được thực lực Thiên Đạo cảnh nhưng so với cường giả Đại Đế mà nói còn kém quá nhiều, hơn nữa Phổ Thiên Đại Đế còn là siêu cấp cường giả bài danh top năm của Thần giới.

- Là phát sinh biến cố, tám đại khu vực thay nhau hủy hoại!

- Đúng vậy, rốt cuộc là nguyên nhân gì thì chúng ta không biết!

- Chúng ta vẫn quan sát, không nghĩ tới tám đại khu vực vững chắc lại bị phá hủy, không ít đồng bạn bị thế giới hủy diệt cuốn vào bên trong, từ đó không về được.

- Chẳng lẽ Vạn Giới Động Thiên đến tuổi thọ sao? Ta nghe nói thế giới nào cũng có tuổi thọ, tuổi thọ vừa đến, cho dù thế giới mạnh hơn nữa cũng không thể không hủy diệt.

Nghe được câu hỏi, thí luyện giả quýnh lên sau đó trả lời.

Bọn họ thật sự không biết, tám đại khu vực dựa theo đạo lý đã tồn tại vô số năm tháng, phi thường vững chắc mới đúng, cũng không biết xảy ra chuyện gì đã thay nhau hủy hoại, đám người bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn mà không biết nên làm thế nào..

Nhiếp Vân thôn phệ Phần Thiên khu suốt một tháng, từ đó Phần Thiên Thú gần như chết hết, chỉ còn lại Phần Thiên Thú Vương cũng biến thành yêu sủng, bởi vậy chuyện Nhiếp Vân thôn phệ thế giới chi tâm cũng chỉ có vài người biết mà thôi.

- Tám đại khu vực tất cả đều bị phá hư?

Diệp Đào, Nhữ Hạ lúc này mới biết tin tức, bọn họ dùng ánh mắt cổ quái nhìn Nhiếp Vân.

Trước kia thu bọn họ vào nạp vật thế giới không đi ra, bọn họ không biết chuyện Hóa Thiên khu, Diệt Thiên khu... Bị cắn nuốt.

Cho dù không biết rõ tình hình, trải qua chuyện Phần Thiên khu, Liệt Thiên khu cũng biết chắc chuyện này có liên quan tới thiếu niên trước mặt.

Cho dù biết rõ cũng sẽ không nhiều lời, đám người Nhiếp Vân biết chuyện cũng câm miệng.

- Thái tử, ngươi cũng là thí luyện giả, ngươi biết xảy ra chuyện gì không?

Thấy mọi người không trả lời được, cũng không biết, Phổ Thiên Đại Đế nghi hoặc nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Ta? Mọi người cũng không biết, ta làm sao có thể biết rõ? Ta chỉ đứng quan sát mà thôi, đột nhiên phát hiện thế giới bắt đầu sụp đổ, khả năng đúng như bọn họ nói, Vạn Giới Động Thiên tuổi thọ đến rồi!

Nhiếp Vân đương nhiên sẽ không thừa nhận, thuận miệng nói.

Nghe được hắn nói bậy như thế, đám người Diệp Đào, Nhữ Hạ

đồng thời cảm thấy trái tim co thắt.

Nói mò với siêu cấp cường giả như Phổ Thiên Đại Đế cần tố chất tâm lý và can đảm rất lớn...

Dù sao đổi lại bọn họ, bọn họ sẽ không dám.

- Tuổi thọ đến?

Phổ Thiên Đại Đế tràn đầy nghi hoặc.

- Chậm rãi tìm nguyên nhân đi, thí luyện giả mất tích tiếp cận bảy thành, xem ra phải kiểm tra, bằng không chỉ sợ sinh ra phiền toái không cần thiết.

Nguyên Dương Đế Quân cắt lời Phổ Thiên Đại Đế, hắn thản nhiên nói.

Có thể tới tham gia Vạn Giới Động Thiên thí luyện đều là thiên tài của gia tộc cửu đế, lần này chết nhiều như vậy đã vượt xa các thí luyện khác, cho dù Phổ Thiên Đại Đế là lãnh đạo cao nhất của hoàng triều, không hảo hảo xử lý sẽ có không ít phiền toái.

- Ân, không sai!

Phổ Thiên Đại Đế gật gật đầu, hắn nhìn chung quanh và sững sờ.

- Tại sao đám người Đa Ba, Lưu Mộc không có trở lại? Chẳng lẽ... Bọn chúng cũng chết?

Vừa rồi chỉ hỏi đám người này chuyện Vạn Giới Động Thiên cho nên không kiểm quân số, giờ phút này hắn mới phát hiện Đa Ba vương tử tiếng hô cao nhất, Lưu Mộc vương tử, thậm chí huyết mạch hậu bối duy nhất của Tâm Ma Đại Đế là Ma Nghiêm... Cũng không có trở lại!

Những người này... Sẽ không phải chết đi chứ?

- Thái tử, đã xảy ra chuyện gì?

Phổ Thiên Đại Đế nhìn sang lần nữa.

Đa Ba vương tử, Lưu Mộc vương tử đều là hậu bối của hắn, bằng vào uy thế của hắn cho dù chết cũng không dám có người nháo sự, Ma Nghiêm thì khác.

Hắn là hậu bối duy nhất Tâm Ma Đại Đế sủng ái, cũng cấp hi vọng thật lớn, tại sai lại chết?

Hơn nữa theo hắn biết Ma Nghiêm có không ít thủ đoạn bảo vệ tánh mạng, cho dù tám đại khu vực sụp đổ cũng không tới phiên hắn chết, tại sao hắn không về được.

Trừ phi...

Bị người giết!

- Bẩm Đại Đế, ta cũng không rõ ràng lắm, vừa tiến vào Vạn Giới Động Thiên thì bọn họ đã dùng chuyển không phù rời đi, về sau không gặp lại, bọn họ không trở về, có thể bởi vì thực lực tăng trưởng nhanh nên mù quáng, từ đó tẩu hỏa nhập ma, hoặc là...

Nhiếp Vân vẫn không thừa nhận, hắn nói:

- Bị Thiên Đạo chi thú trong Vạn Giới Động Thiên ăn?

- Thiên Đạo chi thú? Vạn Giới Động Thiên có không ít... Cũng có khả năng...

Phổ Thiên Đại Đế gật đầu.

Vạn Giới Động Thiên là thế giới độc lập ngăn cách ánh mắt Đại Đế, cũng ngăn cản Đại Đế dùng thời gian hồi sóc, nếu không chỉ cần nghịch chuyển thời gian là có thể nhìn rõ nguyên nhân bọn họ tử vong, không cần ở đây phán đoán mù quáng.

- Diêu Phong, ngươi mang mọi người ra ngoài, cũng thống kê một chút.

Không hề hỏi nhiều Phổ Thiên Đại Đế dặn dò một tiếng.

Nghe được hắn nói thế, trong hoàng cung có lão giả đi tới và mang theo thí luyện giả đi ra ngoài.

Thấy hắn không hề hỏi nhiều, Nhiếp Vân thở ra một hơi, hắn theo mọi người đi ra ngoài, hắn đi vài bước đã có giọng nói nhàn nhạt vang lên.

- Thái tử, ngươi lưu lại!

- Ta...

Nhiếp Vân cảm thấy bất đắc dĩ, đành phải dừng bước.

Nói thật, hiện tại hắn cũng không biết vì sao Phổ Thiên Đại Đế lại sắc phong hắn thành thái tử, vì sao phải lưu chính mình lại.

- Đám người Đa Ba, Ma Nghiêm bị ngươi giết đúng chứ!

Tất cả mọi người đx rời đi, Phổ Thiên Đại Đế vung tay bố trí cấm chế và nói.

- Ta? Đại Đế nói đùa gì vậy, ta chỉ có tu vi Hoàng cảnh trung kỳ, làm sao có thể giết bọn chúng... Át chủ bài của bọn chúng nhiều hơn ta không ít.

Không nghĩ tới Phổ Thiên Đại Đế trực tiếp như vậy, đi thẳng vào vấn đề, Nhiếp Vân cảm thấy lung túng lên tiếng.

Quản ngươi nói như thế nào, dù sao ta không thừa nhận.

- Hoàng cảnh trung kỳ? Ta nhớ được ngươi là Vương cảnh viên mãn đã có thể chém giết cao thủ Hoàng cảnh viên mãn a!

Thấy hắn không thừa nâận, Phổ Thiên Đại Đế cũng không thèm để ý, hắn hừ lạnh và nói:

- Ngươi biết tại sao ta lập ngươi làm thái tử không?

- Không biết!

Nhiếp Vân vốn định nói có phải ngươi già mà hồ đồ không, cuối cùng vẫn không dám nói ra miệng.

Đối phương cường đại như thế, khẳng định biết rõ huyết mạch thôn phệ của hắn là giả, biết rõ còn lập thái tử, ai biết hắn nghĩ thế nào?

------oOo------

Chương 3466: Truyền thụ ngọc tỷ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta biết rõ ngươi cũng không phải hài tử ta mất ở bên ngoài nhưng vẫn xác lập ngươi thành thái tử.

- Vốn cho rằng thực lực của ngươi có hạn không thể thừa nhận đại nhậm, hiện tại xem ra chuyến đi Vạn Giới Động Thiên lần này có tiến bộ cực lớn.

Phổ Thiên Đại Đế mặc kệ hắn nghĩ như thế nào, hắn chậm rãi lên tiếng.

- Thực... Thực lực của ta có chút tiến bộ... Làm thái tử quá miễn cưỡng, ta thấy Nhữ Hạ vương tử xem không tệ, không bằng... Lại để hắn đảm đương đi...

Thấy đối phương nói như vậy, hắn ngược lại không biết trả lời như thế nào, Nhiếp Vân đành phải nói sang chuyện khác.

Đối với thái tử hay hoàng tử gì đó hắn thật không để trong lòng, cũng không có dục vọng muốn làm.

Dựa theo bổn ý của hắn, thái tử này nên tặng cho Nhữ Hạ vương tử, chính mình nên tiêu dao, nên trùng kích cảnh giới rất cao.

- Ngươi cho rằng chiếu thư của ta là trò đùa sao?

Phổ Thiên Đại Đế hừ lạnh.

Hắn hừ lạnh làm thiên địa biến sắc, không khí trong đại điện cứng lại.

Đại Đế giận dữ, thiên băng địa liệt.

Tuy không có khoa trương như vậy nhưng thực sự không sai biệt lắm, Nhiếp Vân cảm giác mồ hôi lạnh ướt đẫm y phục của hắn, thực lực hắn cảm thấy cao ngạo lại nhỏ bé không đáng kể.

Đương nhiên hắn có được năng lực thuấn di, cho dù đối phương muốn giết hắn cũng không dễ dàng.

Cùng lắm cứ đào tẩu.

- Ta đã xác lập ngươi thành thái tử, ngươi chính là thái tử.

- Làm sao có thể tùy ý sửa đổi?

Phổ Thiên Đại Đế hừ một tiếng, khoát khoát tay, uy áp trong phòng bêến mất.

- Ta và Nguyên Dương có khả năng phải rời khỏi Phổ Thiên hoàng triều, từ hôm nay trở đi, công việc lớn nhỏ trong hoàng triều do ngươi quyết định, ngươi cũng nên rèn luyện phương diện này một chút.

- Ta? Nhanh như vậy...

Nhiếp Vân đã giật mình.

Mặc dù biết đối phương muốn mình làm thái tử là vì quản lý Phổ Thiên hoàng triều, nhưng... Lần này quá nhanh mà.

Từ hôm nay trở đi chưởng quản triều chính, nhưng...

- Ta hi vọng trong ba tháng triệt để khống chế triều cục, ba tháng sau thông cáo thiên hạ xác lập ngươi thành hoàng đế mới của Phổ Thiên hoàng triều!

- Nhiếp Vân, hi vọng ngươi không làm ta thất vọng.

Phổ Thiên Đại Đế nói.

- Ba tháng kế thừa đại nhậm? Nếu ta kế thừa, Đại Đế ngươi thì sao?

Không nghĩ tới đối phương làm ra quyết định nhanh như thế, nội tâm Nhiếp Vân cảm thấy mê muội.

Chuyện này là trò đùa sao?

Nếu như không biết Phổ Thiên hoàng triều là người trước mặt tân tân khổ khổ đánh hạ, thực hoài nghi hắn có phải phá gia chi tử hay không?

Tùy tiện giao hoàng triều cho gia hỏa không quen biết như mình, cũng không cần thời gian khảo sát, thật hay giả?

Cho dù ngươi muốn tặng... Cũng tặng cho hậu bối huyết mạch ah, đưa cho ta là chuyện gì?

Nhiếp Vân cũng không tin mình có bá vương khí gì đó, người khác tín nhiệm hắn có thừa vân vân...

- Ta có chuyện quan trọng cần phải làm.

Ngón tay Phổ Thiên Đại Đế điểm tới, một ngọc tỷ xuất hiện trên không trung và chậm rãi rơi vào trước mặt Nhiếp Vân:

- Đây là ngọc tỷ của Phổ Thiên hoàng triều, mang theo số mệnh và lực lượng của Vân Châu, chỉ cần trong phạm vi Vân Châu, chỉ cần cầm ngọc tỷ này trong tay có thể điều động lực lượng Thiên Đạo, có thể chống lại Đại Đế... Đây là hiệp ước ta ký kết với Thiên Đạo, hiện tại giao cho ngươi.

- Ngọc tỷ? Chống lại Đại Đế?

Nhiếp Vân đã giật mình.

Cho dù năng lực tiếp nhận của hắn không tệ nhưng cũng bị lời nói của Phổ Thiên Đại Đế làm ngây người.

Bổ nhiệm cũng quá nhanh, là thật hay là giả?

Vươn tay tiếp nhận ngọc tỷ, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy lực lượng cường đại tới cực điểm, câu thông cả Vân Châu.

Vân Châu là một trong cửu châu, tuy không phải lớn nhất nhưng không phải nhỏ nhất, phạm vi cực kỳ mênh mông, ngọc tỷ bao phủ cả Vân Châu, câu thông Thiên Đạo Vân Châu... Khó trách nói khống chế thứ này có thể chống lại Đại Đế, Nhiếp Vân cũng hiểu là thế nào.

Thứ này giống như chưởng giáo ấn tại đại lục Phù Thiên, mang theo lực lượng địa vực, tuy Đại Đế bình thường đã siêu thoát nhưng chính thức va chạm sẽ bị địa vực đè ép, cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Có thứ này có thể xưng tụng là chúa tể của cả Vân Châu.

Ở chỗ này, chỉ cần không phải Đại Đế bài danh cực cao ra tay, có thể nói hắn sở hướng vô địch.

- Trực tiếp giao ngọc tỷ cho ta... Hai vị Đại Đế, có phải các ngươi đi nơi nguy hiểm gì hay không, có khả năng về không được?

Trong nội tâm nghi hoặc hành động của Phổ Thiên Đại Đế, đột nhiên trong đầu nhớ tới chuyện của Thần Nông Đại Đế và Kiếm Đạ Đại Đế, lúc này hắn ngẩng đầu hỏi.

Hắn nói chuyện giống bàn giao hậu sự, thậm chí còn giao ngọc tỷ truyền quốc cho mình, chẳng lẽ Phổ Thiên Đại Đế giống như Thần Nông Đại Đế lúc trước không phải đi làm chuyện nguy hiểm gì đó? Thậm chí... Có khả năng về không được?

Chính bởi vì như thế mới có chuyện lần này?

- Có một số việc, thực lực của ngươi hiện tại không có tư cách biết.

Phổ Thiên Đại Đế cau mày, lạnh lùng nói.

- Vâng!

Nhiếp Vân không hề hỏi nhiều, nội tâm của hắn đã có chút sợ hãi.

Thực lực đạt tới cảnh giới của hắn, cũng biết không ít chuyện, có một số việc không phải người khác không muốn nói, mà là cho dù nguyện ý nói thì mình nghe không hiểu, mặc dù nghe hiểu cũng sẽ bị Thiên Đạo cắn trả, triệt để quên.

Chuyện làm cường giả Đế cấp cẩn thận như vậy, chuyện này khẳng định vượt qua Thiên Đạo, chuyện này không có thực lực sẽ không biết được.

- Được rồi, ngươi bây giờ là thái tử, hơn nữa sắp kế vị, nơi này chính là nơi ngươi xử lý việc triều chính, không cần chạy loạn, hiện tại ta ban chiếu thư bố cáo thiên hạ.

- Ngươi cũng nên chẩn bị một chút.

Phổ Thiên Đại Đế khoát khoát tay.

- Vâng!

Nhiếp Vân không nói thêm lời nào, lúc này một thái giám dẫn hắn đi tới tẩm cung to lớn.

- Thái tử điện hạ, nơi này chính là nơi ngươi ở lại sau này...

Thái giám giới thiệu kỹ càng cung điện này, nghe xong giới thiệu, Nhiếp Vân càng ngày càng khiếp sợ.

Cung điện này có vô số loại cấm chế nhiều vô số kể, một khi kích phát, cường giả Đế cảnh có thể ngăn cản một chút!

Xem ra Phổ Thiên Đại Đế vì an toàn của mình mà bố trí thật nhiều.

- Lên làm thái tử, hiện tại sắp thành hoàng đế Phổ Thiên hoàng triều...

Nhiếp Vân lắc đầu.

Hỗn độn hải dương bị người Phổ Thiên hoàng triều công kích, tiến vào Thần giới, hắn vẫn cho rằng Phổ Thiên hoàng triều là kẻ thù của mình, một khi bị phát hiện và xác thực thân phận tất nhiên sẽ b chém giết... Nằm mơ cũng không nghĩ tới đi vào Thần giới mới hơn một năm đã trở thành thái tử Phổ Thiên hoàng triều, thậm chí còn trở thành hoàng đế...

Cũng quá quỷ dị a!

------oOo------

Chương 3467: Nhiếp Vân vào triều (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phổ Thiên Đại Đế và Nguyên Dương Đế Quân nhất định có chuyện gì đó...

Nội tâm Nhiếp Vân suy nghĩ.

Xuất hiện loại tình huống này chỉ có một khả năng, đó là hai vị Đại Đế tất nhiên gặp phỉa đại nạn, chuyện này liên lụy rất lớn, lúc này vô cùng nguy cấp cho nên mới phải dùng tới mình.

- Có Nguyên Dương Đế Quân đi cùng, chắc chắn sẽ không có hại với ta.

Nguyên Dương Đế Quân chắc chắn sẽ không hại hắn, nếu như thế cung kính không bằng tuân mệnh, làm trước rồi nói sau.

Dù sao tại đại lục Khí Hải hắn cũng từng làm hoàng đế, thậm chí thống nhất qua rất nhiều đế quốc, làm hoàng đế mà thôi, không tính là cái gì.

Nghĩ đến những chuyện này, Nhiếp Vân không hề nghĩ nhiều, trực tiếp khoanh chân ngồi trong phòng, bắt đầu củng cố thu hoạch

trong Vạn Giới Động Thiên.

Lần này đi Vạn Giới Động Thiên, chẳng những giúp hắn ngưng tụ hoàng mỹ giới vực thành công, thực lực đã có đột phá to lớn, sức chiến đấu từ Hoàng cảnh viên mãn đạt tới Thiên Đạo cảnh!

Hơn nữa hắn có thực lực nhị châu cảnh đỉnh phong, mặc dù trong cường giả Thiên Đạo cũng không kém.

- Đầu tiên phải thử xem không gian chi lực nạp vật thế giới có thể bao phủ bao xa trong Thần giới!

Khoanh chân ngồi xuống, tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, không gian chi lực nạp vật thế giới không ngừng lan ra bên ngoài.

Hô!

Không gian chi lực của nạp vật thế giới không ngừng bao phủ chung quanh, lập tức bao phủ cả hoàng cung vào bên trong.

- Ân? Phổ Thiên Đại Đế không quan tâm hay hắn không phát hiện?

Không gian chi lực Nạp vật thế giới bao phủ hoàng cung, lập tức "Nhìn thấy" Phổ Thiên Đại Đế và Nguyên Dương Đế Quân đứng trong cung điện, cả hai không lưu ý, cũng không biết có phát hiện hay là không quan tâm.

- Thử một chút!

Nếu như đối phương không quan tâm cũng bỏ đi, nếu không phát hiện thì quá lợi hại.

Trong nội tâm hiếu kỳ, Nhiếp Vân cẩn thận khống chế không gian chi lực nạp vật thế giới tới gần Phổ Thiên Đại Đế và Nguyên Dương Đế Quân.

Lúc này đi tới trước mặt.

- Bệ hạ, giao cho hắn chấp chưởng triều chính nhanh như thế, ta sợ rất nhiều đại thần không phục!

Nguyên Dương Đế Quân lên tiếng.

- Vậy phải xem thủ đoạn của hắn...

Phổ Thiên Đại Đế thản nhiên nói, đột nhiên hắn cau mày và thả ra tinh quang.

- Người nào?

Nương theo hắn quát lớn, không gian chung quanh lập tức cứng lại giống như kết băng, ngay sau đó lực lượng mênh mông bao phủ cung điện vào trong.

Lúc này Phổ Thiên Đại Đế thu hồi lực lượng và nghi hoặc.

- Bệ hạ như thế nào?

Nguyên Dương Đế Quân nhìn qua.

- Không có gì, vừa rồi cảm giác như có ai nhìn xem.

- Vào lúc ta chú ý thì biến mất.

Phổ Thiên Đại Đế nói.

- Vừa rồi ta cũng có cảm giác này, trong Thần giới có thể tránh thoát bệ hạ dò xét mà không bị phát hiện, chỉ sợ không có mấy ai!

Nguyên Dương Đế Quân nghi ngờ nói.

Thần giới có không ít Đại Đế, thực lực vượt qua Phổ Thiên Đại Đế không cao hơn năm vị, muốn vụng trộm dò xét mà không bị phát hiện cũng chỉ có ba người, chẳng lẽ là bọn họ?

- Chỉ sợ là hắn! Ban chiếu thư xuống, hắn không nhịn được muốn khiêu khích ta sao?

Phổ Thiên Đại Đế như nghĩ tới người nào đó, trong mắt mang theo hàn khí.

- Hắn? Thực lực của hắn đúng là khủng bố, ta đơn đả độc đấu cũng không là đối thủ của hắn, chỉ bằng hắn muốn không bị bệ hạ phát hiện, chỉ sợ hắn làm không được.

Nguyên Dương Đế Quân kỳ quái nhìn qua.

- Không nên phớt lờ.

Hắn đã nhiều năm không ra tay, hơn nữa... Sau chuyện này hắn không thể hiện thực lực, ta sợ sức chiến đấu chân chính đã vượt qua ta!

Sắc mặt Phổ Thiên Đại Đế ngưng trọng.

- Nếu như suy đoán là thực, mượn nhờ loại lực lượng này, chỉ sợ bệ hạ thật không phải là đối thủ của hắn!

Nguyên Dương Đế Quân cũng gật gật đầu.

- Tính toán, trước không nghĩ nhiều, không nên đánh rắn động cỏ, cứ làm theo kế hoạch là được.

- Một khi Nhiếp Vân kế vị, hắn khẳng định không kìm nén được... Đến lúc đó thì có trò hay xem!

Phổ Thiên Đại Đế chậm rãi nói.

- Ân! Lần này ta phải để vị huynh đệ kia mạo hiểm rồi.

Nguyên Dương Đế Quân cười nói.

- Yên tâm đi, lần này xem như lợi dụng hắn, về sau sẽ đền bù tổn thất cho hắn.

Phổ Thiên Đại Đế cười cười:

- Lại nói Vạn Giới Động Thiên bị hắn làm rối loạn như vậy, đừng cho rằng ta không biết, chỉ không tính sổ với hắn mà thôi.

- Ha ha, thật sự là gia hỏa gây chuyện, ta cũng không nghĩ tới Vạn Giới Động Thiên có thể bị hắn biến thành như thế.

Nguyên Dương Đế Quân cũng cười.

Tuy Nhiếp Vân giả vờ rất giống, ngậm miệng không thừa nhận chuyện trong Vạn Giới Động Thiên nhưng Nguyên Dương Đế Quân, Phổ Thiên Đại Đế là người nào? Nhẹ nhõm nhìn ra mọi việc.

- Được rồi, không nói những chuyện này, triệu tập tất cả đại thần, sau đó đọc chiếu thư trước mặt đại thần, ta muốn xem vị thái tử ta mới lập làm cách nào đối phó triều cục rối loạn.

Phổ Thiên Đại Đế phân phó.

- Không ngươi muốn nhìn, ta cũng muốn nhìn một chút!

Nguyên Dương Đế Quân gật đầu:

- Tám vương, mười hai công tước, bởi vì chuyện Đa Ba, Lưu Mộc cho nên rất có ý kiến với hắn, hơn nữa rất nhiều người dựa công lao, làm sao để gia hỏa không rõ lai lịch làm hoàng đế... Chỉ sợ triều đình không dễ dàng trấn an như thế.

- Đây là chuyện của hắn, chúng ta xem náo nhiệt thôi.

Phổ Thiên Đại Đế cười nói.

Phổ Thiên Đại Đế và Nguyên Dương Đế Quân đối thoại, Nhiếp Vân cũng không biết, hắn ngồi trên giường và thở ra một hơi.

Vừa rồi lặng lẽ thăm dò, kết quả bị phát hiện, cũng may mắn hắn lui nhanh, bằng không sẽ bị bắt chặc, chuyện nạp vật thế giới cũng bạo lộ ra ngoài.

- Nếu như ta không tới gần như thế, Phổ Thiên sẽ không phát hiện ra được, chẳng phải nói rõ chỉ cần không khiêu khích, ngay cả Đại Đế cũng rất khó phát hiện ra lực lượng nạp vật thế giới của ta?

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng lên.

Tuy vừa rồi bị phát hiện nhưng làm hắn mừng rỡ như điên.

Nếu như không phải hắn cố ý tới quá gần, cho dù Phổ Thiên Đại Đế cũng không có khả năng phát hiện, bởi như vậy há không nói rõ không gian chi lực nạp vật thế giới của hắn khó bị Đại Đế phát hiện?

- Nạp vật thế giới là ta sáng tạo ra, nó ẩn chứa pháp tắc và lực lượng khác với Thần giới...

- Nạp vật thế giới có pháp tắc khác Thần giới, thuộc về một mình hắn, mặt khác Đại Đế đã quen với pháp tắc Thần giới cho nên nếu không lưu ý cũng không phát hiện ra!

- Như vậy dùng tiềm hành và che giấu thì quá tốt.

Nhiếp Vân mừng rỡ như điên.

Không gian chi lực nạp vật thế giới lan tới nơi nào, hắn cũng có thể thuấn di tới nơi nào!

------oOo------

Chương 3468: Nhiếp Vân vào triều (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa rồi thí nghiệm, không chủ động xuất kích, cường giả Đế cảnh cũng rất khó phát hiện, như vậy không phải nói rõ có thể giấu được cường giả Đế cảnh ở gần hay sao?

- Đương nhiên vẫn chưa thí nghiệm tốt, một khi thuấn di nhất định sẽ làm không gian chấn động, bị phát hiện... Chết cũng không biết chết như thế nào.

Tuy cảm thấy có thể thực hiện nhưng Nhiếp Vân còn không có não tàn chủ động đi làm loại chuyện này.

Cường giả Đế cảnh có thể siêu việt Thiên Đạo, rất nhiều thủ đoạn không phải hắn có thể chống lại.

- Mặc kệ những chuyện này, thử xem có thể lan đi bao xa?

Không thèm nghĩ những chuyện này nữa, Nhiếp Vân khống chế không gian chi lực nạp vật thế giới không ngừng lan ra xa.

Thành Vân Châu có rất nhiều Đại Đế, lần này hắn tránh phủ đệ của những người này.

- Kiếm Linh Sơn...

Hắn nương theo không gian chi lực nạp vật thế giới, ánh mắt Nhiếp Vân nhìn thấy Kiếm Linh Sơn.

Lúc trước tốn hao gần một tháng mới có thể tới đây, hiện tại hắn thật muốn tới cũng chỉ tốn một giây mà thôi.

- Tiếp tục!

Lướt qua Kiếm Linh Sơn, hắn tiếp tục lan xa hơn.

Hắn đã cảm nhận được đến nơi này còn chưa phải cực hạn.

- Đây là... Biên cảnh thành Vân Châu, Vân Mộng sơn?

Rất nhanh, ý niệm của Nhiếp Vân tiến vào một ngọn núi cao nguy nga, tuy chưa bao giờ đi tới nơi này nhưng thông qua lý giải địa lý Thần giới cũng hiểu rõ không gian chi lực nạp vật thế giới đã đạt tới biên cảnh thành Vân Châu.

Vù vù!

Vẫn không đạt tới cực hạn, lan ra xa hơn.

Địa hình trước mắt không ngừng biến hóa, Nhiếp Vân giống như lao ra khỏi Thần giới.

Không biết bay bao lâu, dừng lại, rốt cuộc đạt tới cực hạn, ý niệm

cũng xuất hiện trước biển cả mênh mông.

- Khoảng cách tiếp cận ba châu!

Sắc mặt Nhiếp Vân vui vẻ.

Vừa mới thí nghiệm, không gian chi lực nạp vật thế giới của hắn lan xa hai châu tiếp cận ba châu.

- Xem ra có quan hệ với thực lực.

Lúc này Nhiếp Vân hiểu ra.

Thực lực của hắn hiện tại là nhị châu cảnh đỉnh phong, nạp vật thế giới cũng bao phủ phạm vi hai châu gần ba châu, nói cách khác nạp vật thế giới có thể lan xa tương ứng với thực lực.

Nương theo thực lực tăng lên, phạm vi bao phủ càng rộng.

- Ân? Bích Nhi tiểu thư? Tại sao nàng tới thành Vân Châu? Chẳng lẽ tìm phụ thân?

Thu hồi ý thức, đột nhiên ánh mắt khẽ động, Nhiếp Vân nhìn thấy thân ảnh quen thuộc.

Hỏa Thần Tông Bích Nhi tiểu thư, đệ tử Bích Lạc tiên tử, con gái của Chí Hào tướng quân.

Vừa tới Thần giới không lâu đã quen, hơn nữa quan hệ không tệ.

Nàng là đệ tử Hỏa Thần tông, tại sao lại đến thành Vân Châu?

Nhiếp Vân cũng không có nghi hoặc bao lâu, dù sao Bích Nhi tiểu thư cũng là con gái Chí Hào tướng quân, đến tìm hắn cũng rất bình thường.

- Nàng đến cũng có thể hỏi thăm tin tức Bích Lạc tiên tử, thuận tiện giúp nàng chữa trị hỏa độc trong người.

Nếu nói hắn không muốn gặp ai nhất, Bích Lạc tiên tử là người đầu

tiên... Khi đó hắn làm ngời ta như vậy, tuy là hắn bị động nhưng dù sao người ta là nữ tử, hơn nữa còn là xử nữ.

Hắn cũng biết rất nhiều chuyện không muốn nhưng không phải muốn là được, thiếu nợ vẫn còn đó, hỏa độc trong người Bích Lạc tiên tử, hơn nữa mình đã đáp ứng nhưng vẫn chưa đi trị liệu, thực lực bây giờ cũng đạt tới loại cảnh giới này, gặp nàng cũng không sao.

Tóm lại sớm muộn gì cũng phải gặp, nếu xoắn xuýt còn không bằng giải quyết, cũng xem suy nghĩ đối phương là gì.

- Thái tử điện hạ, bệ hạ bảo ngươi thượng triều.

Đang muốn đi ôn chuyện với cố nhân, chợt nghe bên ngoài có giọng nói vang lên.

Chính là tiểu thái giám dẫn hắn tới đây.

Đừng nhìn là tiểu thái giám không có địa vị trong hoàng cung nhưng thực lực đã đạt tới Hoàng cảnh đỉnh phong, đi ra bên ngoài, tùy tiện ở nơi nào cũng là cao thủ nhất đẳng.

- Ân!

Nghe tiếng nói vang lên, Nhiếp Vân biết rõ bây giờ không phải là thời điểm ôn chuyện, hắn đi ra khỏi phòng.

Càn Hòa điện, cung điện huy hoàng nhất trong thành Vân Châu, tất cả đại thần đều nhập triều, Nhiếp Vân thân là thái tử tự nhiên phải tới thảo luận chính sự.

Càn Hòa điện đã đầy người, có thể ở chỗ này đều là cường giả một phương.

- Bệ hạ cứ như vậy xác lập thái tử... Có phải quá vui đùa hay không?

- Cho dù là con ruột của bệ hạ, một không có chiến công, hai không có thực lực, làm sao phục chúng?

- Truyền nhân Thần Nông Đại Đế có lực ảnh hưởng rất lớn nhưng cũng không đủ trực tiếp trở thành thái tử, hơn nữa còn đăng cơ nhanh như thế.

- Ta nghe nói thực lực của hắn là Vương cảnh viên mãn, loại thực lực này còn không bằng một người hầu, làm thái tử, quả thực quá qua loa!

- Bệ hạ muốn thế nào? Bất kể như thế nào, hôm nay chúng ta nhất định phải khuyên can, không thể để cho cơ nghiệp nhiều năm của Phổ Thiên hoàng triều bị hủy hoại trong chốc lát.

- Phổ Thiên hoàng triều thân là một trong cửu đại thế lực, làm sao có thể để một đứa bé làm hoàng đế?

Trong đại điện có tiếng nghị luận không dứt.

Phổ Thiên hoàng triều là một trong cửu đại thế lực, một thế lực to lớn như thế, người cầm quyền là mấu chốt.

Nhiếp Vân đi vào thành Vân Châu chưa đủ một năm, một không có quân công, hai không có thực lực, làm sao phục chúng?

Lúc đám đại thần đang lo lắng bàn tán với nhau, đang suy nghĩ vì tương lai của hoàng triều, nếu kẻ yếu làm hoàng đế làm sao có thể đứng vững trong Thần giới chứ?

Quả thực buồn cười!

- Lần triều hội này bệ hạ có việc không đến, đã bàn giao mọi việc do thái tử chủ trì, kính xin các vị yên tĩnh!

Một thái giám đứng lên nói ra.

- Cái gì? Bệ hạ không có mặt?

- Vì sao bệ hạ không tới?

- Bệ hạ muốn thái tử thử câấp chính... Không có bệ hạ không dễ

dàng như vậy đâu.

- Đâu chỉ không dễ dàng, không có thực lực, không thể phục ai, hôm nay ta muốn xem thái tử điện hạ hôm nay làm sao chấp chính.

- Hắc hắc, có trò hay xem, bệ hạ không ra mặt, chỉ sợ cũng muốn nhìn tài năng của thái tử thế nào, nếu như không được, gây chuyện không tốt sẽ bị đổi đi!

Nghe được thái giám nói thế mọi người tươi cười, lúc này dùng ánh mắt khiêu khích nhìn ra ngoài điện.

Phổ Thiên hoàng triều là đại đế quốc, dựa theo quy tắc sắc lập thái tử bình thường, thái tử được chọn ra từ hoàng tử có nhiều công huân nhất, sau đó tại chinh chiến nhiều năm, tích lũy vô số quân công.

Chỉ có như vậy mới có thể phục chúng, từ đó làm người dân quốc gia thần phục.

Đương nhiên, nếu như vị thái tử này có đủ thực lực cũng có thể làm cho người ta thán phục, tỷ như... Đế cảnh!

------oOo------

Chương 3469: Nhiếp Vân vào triều (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo tin tức những đại thần này nhận được, vị thái tử này không có một chút quân công, chưa từng cống hiến nào cho hoàng triều... Như vậy cũng bỏ đi, mấu chốt là thực lực bản thân chỉ là Vương cảnh viên mãn!

Vương cảnh viên mãn là khái niệm gì? Tùy tiện người hầu trong nhà của bọn họ cũng có thực lực cao hơn hắn!

Để người này lên làm hoàng đế... Quá buồn cười a!

Loại đại thần có thể đứng trong đại điện triều hội không ai không phải lão quái vật sống vài vạn năm, chiến công hiển hách, cho dù Phổ Thiên Đại Đế đích thân tới cũng có thể tranh luận vài câu, càng đừng nói một đứa trẻ không có thực lực.

- Thái tử giá lâm!

Thời điểm mọi người đang nghị luận, một tiếng nói vang lên và Nhiếp Vân bước vào.

Nhìn thấy cái gọi là “thái tử “, đám người trong đại điện cười lạnh.

- Thái tử điện hạ!

Tiến vào đại điện, một thái giám chào đón.

Trên đại vị của đại điện có hai vị trí, trong đó một điêu khắc cự long màu vàng, toàn thân do hoàng kim chế tạo, vàng son lộng lẫy, khí thế ngàn vạn, một kim tọa ở dưới một chút, nó hơi nhỏ hơn và không đại khí bằng.

- Đây là vị trí của bệ hạ, đây là vị trí của thái tử...

Thái giám nhắc nhở Nhiếp Vân.

Nhiếp Vân hiện tại vẫn chỉ là thái tử, không có kế vị thành hoàng đế, long ỷ ở giữa không phải muốn ngồi là ngồi, cũng chỉ có thể ngồi tại vị trí của thái tử, nếu không chính là xem thường quyền uy của hoàng gia.

Sớm biết những quy củ này, Nhiếp Vân gật gật đầu, cũng không nóng nảy ngồi xuống, hắn đứng trong đại điện nhìn xuống.

Trong đại điện có trên trăm vị đại thần, trừ mấy người số ít cung kính ra, còn lại đều dùng ánh mắt khiêu khích nhìn hắn, hơn nữa tư thế đứng thiên kì bách quái, dường như căn bản không đặt thái tử hắn vào trong mắt.

Trong tình huống bình thường, thái tử làm thái tử một quốc gia, lúc thái tử xuất hiện đám đại thần phải sợ hãi, hiện tại tốt rồi, chẳng có

kẻ nào sợ hãi hơn nữa còn có xem thường, không cần nhìn cũng biết... Những người này không có người phục hắn.

- Ha ha!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười.

Nếu như hắn chưa làm qua hoàng đế, gặp chuyện này có lẽ không biết làm sao, hắn từ đại lục Khí Hải đi tới bây giờ, thân kinh bách chiến, hoàng đế, tông chủ, đệ nhất thiên hạ đều làm qua, một đám đại thần muốn xem hắn chê cười, nếu hắn không chế ngự được sẽ mất mặt.

Nhìn vào chỗ thái tử ngồi, quay người lại, Nhiếp Vân trực tiếp ngồi lên vị trí của Phổ Thiên Đại Đế.

- Ah...

Hắn ngồi xuống làm thái giám nhắc nhở giật mình, đám người trong điện sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

Đây không phải đang gây hấn với hắn, mà là đang khiêu khích quyền uy của Phổ Thiên Đại Đế!

- Có ý tứ!

Người trong điện khiếp sợ không nhỏ, trong một tòa cung điện trong, Phổ Thiên Đại Đế đang lặng lẽ quan sát tình hình.

Ngày đầu thái tử vào triều thì hắn phải quan sát.

Muốn xem đối mặt với triều thần phản đối, vị tân tấn thái tử này ứng phó thế nào!

Nhìn thấy Nhiếp Vân không ngồi vào vị trí thái tử mà là trực tiếp ngồi vào vị trí của hắn, ánh mắt của hắn sáng lên.

- Tiểu tử này có phách lực!

Nguyên Dương Đế Quân cũng cười nói.

Nếu Phổ Thiên Đại Đế không đến, ý tứ rất đơn giản cứ mặc hắn tùy tiện thi triển thủ đoạn, nếu như ngay cả một vị trí còn bó tay bó chân hắn, như vậy làm sao dẫn Phổ Thiên hoàng triều đi về hướng huy hoàng?

Chính bởi vì như thế, hai cường giả Đế cảnh nhìn thấy hành động của hắn cũng không tức giận, ngược lại cùng tán dương.

- Lớn mật!

- Vô lễ, quá vô lễ!

- Lễ nghi chi đạo, quốc chi trọng khí, thân là thái tử lại ngồi lên vị trí của bệ hạ, thật sự mất tư cách.

- Mau xuống đây, ngươi đây là mưu nghịch!

Trong điện rất nhiều đại thần không nghĩ tới Nhiếp Vân sẽ làm động tác này, bọn họ cau mày và hét lớn.

Càng có mấy đại thần cười lạnh.

Lúc này mấy người đứng trước không ngừng cười lạnh, lúc này lạnh lùng nhìn về phía Nhiếp Vân giống như nhìn người chết.

Mấy người kia đều nhận ra Nhiếp Vân.

Người đứng trước là phụ thân Nhĩ Ngọc vương tử, là Trấn Bắc vương đứng đầu trong các vương gia!

Ban đầu trong phủ đệ mừng thọ Nguyên Dương Đế Quân đã từng có ma sát, Nhĩ Ngọc vương tử còn tranh đoạt chỗ ngồi của Nhiếp Vân cho nên hai người cũng kết thù.

Lúc ấy Trấn Bắc vương nói Nhiếp Vân hai câu, sau đó không được nể mặt nên ghi hận, giờ phút này hắn nhìn thấy Nhiếp Vân công nhiên không nhìn hoàng quyền cho nên tìm được cơ hội, hưng phấn đứng ra hét lên.

Đứng bên cạnh hắn là Nam Hải vương, Phong Giang Vương, hai người này chưa nói quen thuộc nhưng con của bọn họ lại phi thường nổi danh, chính là Đa Ba vương tử và Lưu Mộc vương tử.

Vốn bọn họ cho rằng hai người cũng xuất hiện trong cạnh tranh thái tử, nằm mơ cũng không nghĩ tới hai người tiến vào Vạn Giới Động Thiên nhưng không đi ra, mà thái tử lại là Nhiếp Vân.

Bị người ta đoạt đi địa vị tôn sùng, làm sao có thể có ấn tượng tốt với Nhiếp Vân!

- Thái tử điện hạ làm như vậy rất dễ dàng làm cho người ta phản cảm.

Có người hưng phấn, tự nhiên cũng có người lo lắng.

Bình Quốc vương gia (phụ thân Nhữ Hạ vương tử) lo lắng.

- Yên tâm đi Vương gia, điện hạ làm như vậy khẳng định đã tính trước, ngươi không cần lo lắng!

Một lời nói truyền âm bên tai Bình Quốc vương gia, quay đầu nhìn lại, đó là tân tấn quốc công Diệp Đào!

Diệp Đào thay thế lão gia tử trở thành Diệp công tước, hắn có tư cách tham gia triều hội này.

Trong đại thần trong đại điện, hắn quen thuộc với Nhiếp Vân nhất, thiếu niên trước mắt chưa bao giờ ăn thua thiệt, hắn làm như thế cũng có biện pháp giải quyết.

Hơn nữa, hắn là người trong điện biết rõ thực lực chân chính của Nhiếp Vân, đường đường cường giả Thiên Đạo, tồn tại mạnh nhất dưới Đế cảnh, nếu như không thể bãi bình đám người này thì chết cười người ta.

- Chỉ mong a!

Bình Quốc vương gia không biết những chuyện này, chỉ có thể âm thầm gật đầu, không nói thêm lời.

- Thái tử điện hạ, ngươi bây giờ chỉ là thái tử, còn không phải hoàng đế, ngồi trên bảo tọa của hoàng đế là bỏ qua thiên uy!

- Người tới, thái tử bỏ qua thiên uy, mù quáng tự đại, đã xúc phạm quy củ hoàng triều, còn không mau áp giải hắn xuống.

Tiếng nghị luận chấm dứt, Trấn Bắc vương têến lên phía trước một bước và thét lên.

Hắn là đệ nhất vương gia của Phổ Thiên hoàng triều, quyền cao chức trọng, hét lớn một tiếng, hộ vệ Càn Hòa Điện ứng lời tiến lên.

- Thân là thái tử, không thể làm gương tốt, ngược lại công nhiên mạo phạm thiên uy, quả thực tội ác tày trời, tội không thể tha thứ!

- Nam Hải vương ta cũng đồng ý áp giải hắn xuống, nếu có mạo phạm, ta sẽ đích thân thỉnh tội với bệ hạ!

Nam Hải vương cũng tiến về phía trước một bước.

------oOo------

Chương 3470: Nhiếp Vân phản kích (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Phong Giang Vương ta tán thành!

- Quốc gia vận chuyển chú ý quy củ, không quy củ không thành phương viên!

- Cho dù hắn là thái tử điện hạ cũng không thể như vậy.

Phong Giang Vương cũng tiến lên phía trước.

Ba vương gia cùng mở miệng, hào khí trong đại điện đông cứng.

Tất cả mọi người nghĩ sẽ làm khó dễ thái tử, nằm mơ cũng không

nghĩ tới hắn trực tiếp như thế, lại ngồi vào vị trí của hoàng đế.

Trực tiếp mở miệng chụp mũ hắn mạo phạm thiên uy, hơn nữa áp xuống dưới, về sau mặc dù Phổ Thiên Đại Đế không so đo, trải qua chuyện này cũng sẽ hao tổn mặt mũi, không có tư cách và khí phách phục chúng.

Song phương tranh đấu đã gay cấn ngay từ đầu.

- Áp ta xuống dưới?

Nhìn Trấn Bắc vương gào thét, Nhiếp Vân nhìn sang, hắn cười lạnh.

- Không sai! Thiên uy của bệ hạ không cho phép mạo phạm, ngươi thân là thái tử càng phải tuân theo quy củ.

- Bằng không thiên uy mất sạch, mỗi người cũng có thể khiêu khích, làm sao có thể duy trì hoàng triều vận chuyển?

Nói đến đây Trấn Bắc vương cười lạnh một tiếng:

- Thái tử điện hạ, xin mời!

- Nếu như ngươi không đi, ngươi bỏ qua pháp luật và kỷ luật hoàng gia, đức hạnh có vấn đề, mặc dù ngồi ở trên vị trí này cũng không có tư cách thừa nâận đại bảo, bị người trong thiên hạ lên án!

- Ah? Nói như vậy ta phải bị áp xuống dưới?

Nhiếp Vân nhìn qua.

- Không sai, nếu thái tử điện hạ không thể làm gương tốt, tuân thủ pháp luật và kỷ luật hoàng triều, người trong thiên hạ làm sao phục ngươi? Làm sao thống nhất Vân Châu, hiệu lệnh thiên hạ.

Nam Hải vương cũng cất cao giọng nói.

Hắn nói đại nghĩa lẫm liệt, trên mặt lại mang theo nụ cười tàn nhẫn.

- Nếu như... Ta không nói?

Không để ý tới hắn nói nhảm, Nhiếp Vân cau mày lên tiếng.

- Điện hạ là muốn bằng vào thân phận không tuân thủ quy củ!

- Vương tử phạm pháp cùng tội với thứ dân!

- Thái tử điện hạ cưỡng ép chống lệnh, chúng ta không nói nữa, nhưng... Về sau ngươi hiệu lệnh đừng mơ có người nghe theo.

Phong Giang Vương cười lạnh.

Lời này tương đương phơi bày chân tướng.

Ngươi không muốn bị bắt sao? Vậy thì tốt, ngươi nói chúng ta không nghe, nếu như thế còn muốn mọi người tin phục, nằm mơ đi!

Ba đại vương giả trực tiếp ra oai phủ đầu với Nhiếp Vân, trực tiếp tướng quân ra trận!

- Lần này hỏng bét!

Bình Quốc vương gia không nghĩ tới ba đại vương gia tàn nhẫn như thế, công nhiên vạch mặt, trên mặt vô cùng lo lắng.

Vốn hắn cảm thấy vị trước mắt dù sao cũng là thái tử do bệ hạ xác lập, cho dù đám người Trấn Bắc vương muốn phản đối, mặt mũi cũng phải nể tình, hắn không ngờ ba người này trực tiếp không để ý và quan tâm tới.

Từ tình huống trước mắt, một khi Nhiếp Vân bị áp xuống sẽ mất hết mặt mũi, vị trí thái tử của hắn có thể không duy trì được, hơn nữa còn bị định tội đại bất kính, đám người Trấn Bắc vương có thể công nhiên không tuân lệnh.

Nếu như hắn thẹn quá hoá giận ra tay với Trấn Bắc vương sẽ không có khí phách, sát hại công thần, bụng dạ hẹp hòi, không có khí độ đế vương... Không động thủ a, bị đối phương bức ép như thế làm sao xuống đài?

Bất kể nói thế nào, thái tử điện hạ vừa mới kế vị đã lâm vào phiền toái, không cách nào tự kềm chế.

- Hắc hắc, quả nhiên là trò hay!

- Thái tử vẫn còn quá non, ba đại vương gia liên hợp, bệ hạ cũng phải cảnh giác ba phần, càng đừng nói tiểu tử miệng còn hôi sữa.

- Gia hỏa này không thể làm thái tử rồi, xem ra chúng ta cũng nên nhanh về nhà thôi.

- Đừng vội, ta sợ thái tử sẽ thẹn quá hoá giận trực tiếp động thủ với ba vương gia.

- Động thủ với vương gia? Cho hắn mười lá gan!

Ba đại vương gia công huân hiển hách, cũng bởi vì mặt mũi bị hao tổn mà động thủ, bệ hạ cũng không dám làm như vậy!

- Nếu hắn thật làm như vậy, vị trí thái tử của hắn cũng kết thúc, cũng làm lạnh tâm vô số tướng sĩ chiến đấu vì quốc gia, hoàng triều lâm vào hỗn loạn!

- Bệ hạ cũng sẽ không cho hắn làm như vậy...

Nhìn thấy ba đại vương gia liên hợp với nhau ra trận, thái tử ngồi trên ngôi vị hoàng đế á khẩu không trả lời được, đám đại thần phía dưới cũng cười lạnh.

- Là nan đề!

Đứng trong một tòa cung điện khác, Phổ Thiên Đại Đế cũng nhìn thấy cảnh này và cười nhạt.

- Ta lại muốn xem Nhiếp Vân huynh đệ làm sao giải quyết vấn đề này.

Nguyên Dương Đế Quân cười nói.

- Ta không đi, các ngươi về sau không cần nghe lệnh ta.

Nhiếp Vân cũng không cảm giác tính quan trọng của chuyện này, ngược lại cười nhạt một tiếng.

- Không sai! Người thân chính, không làm cho đi; hắn thân bất chính, mặc dù làm cũng không theo!

- Chúng ta với tư cách cao tầng hoàng triều càng phải làm gương tốt!

- Không thể để ngươi làm bậy mà ảnh hưởng căn bản Phổ Thiên hoàng triều!

Trấn Bắc vương nói lời đầy chính nghĩa.

- Xem ba vị nói khí thế như thế, có lẽ bản thân cũng tuân thủ điều lệ của hoàng triều a!

Nhiếp Vân hỏi.

- Đương nhiên!

- Chúng ta thân là vương gia, dưới một người trên vạn người, tự nhiên tuân thủ quy củ hoàng triều, không dám có một tia vi phạm.

- Chúng ta cũng không phải quần thể đặc thù, thân là thành viên của hoàng triều, không có ai được vi phạm.

Ba đại vương gia đồng thời nói.

- Đã như thế, vậy là tốt rồi!

Không để ý tới ba người nói nhảm, Nhiếp Vân cười cười, ngón tay bắn ra, trong điện lập tức xuất hiện ba quyển sách, vô số văn tự xuất hiện trên không trung.

- Phổ Thiên lịch năm năm vạn chín ngàn tám mươi bảy ức ba ngàn năm trăm sáu mười hai, Đông, Vân Mộng sơn đại tai, hoàng triều chi tiền như sau, Trấn Bắc vương chủ thụ lí chẳng những không có

trấn an tai họa của dân chúng, còn một mình bán lương thực ra ngoài...

- Phổ Thiên lịch năm năm vạn chín ngàn tám mươi bảy ức ba ngàn năm trăm sáu mươi bốn, Thu, Bách Tà thư sinh làm loạn, Trấn Bắc vương tới tư thông...

- ... Bình định Ám Cử giới, một mình cho Ám Cử Vương bỏ chạy, nuốt mất Ám Cử chi tâm...

- ... La Tiên Đảo chủ động chiêu hàng, vì cướp đoạt La Tiên Chân Đan, cố ý chém giết La Tiên chân nhân, không cho chiêu hàng, làm cho đại quân hoàng triều tử vong ngàn vạn...

- ... Trộm bán cơ mật hoàng triều, đổi lấy Chân Anh Thạch...

Trên sách không ngừng ghi chép chuyện của Trấn Bắc vương những năm qua, trong đó điều khoản kỹ càng, càng có ghi chép các điểm nhỏ rõ ràng.

Chỉ liếc mắt nhìn, sắc mặt Trấn Bắc vương lúc này thay đổi.

Được xưng đệ nhất Vương gia, những năm qua trừ chinh chiến tứ phương, chỗ tốt cũng kiếm không ít, hắn chỉ liếc mắt nhìn đã biết rõ phía trên ghi là sự thật, không có một chút sai lầm!

------oOo------

Chương 3471: Nhiếp Vân phản kích (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này hắn không ngừng run rẩy, vội vàng quay đầu nhìn về phía quyển sách khác, sau khi xem xong hắn biến sắc.

- ... Dưới phủ đệ ba ba mươi tầng của Phong Giang Vương có cung điện dưới mặt đất, phía dưới nuôi dưỡng vô số nữ quyến, dùng cung cấp dâm nhạc, những nữ đệ tử ưu tú của các tông môn mất tích trong các năm qua đều ở đây, danh sách như sau...

- ... Phong Giang trang viên ngoài hoàng thành có ám ngục, dùng trái tim người luyện chế Quỷ Minh Đan...

- ... Long Giang phong địa phát hiện thần thạch mạch khoáng không báo cáo hoàng triều, một mình khai thác, đã tiếp tục ba ngàn năm, phía dưới là ghi chép lưu thông và ghi chép khai thác số lượng thần thạch những năm qua...

- ... Cấu kết với chợ đen hoàng thành, bồi dưỡng sát thủ...

Trong quyển sách này là tội danh của Trấn Giang vương, tuy hắn không biết là thật là giả nhưng từ sắc mặt tái nhợt của Trấn Giang vương có thể nhìn ra những ghi chép này không phải ghi lung tung.

Quay đầu nhìn sang bản cuối cùng.

Đúng như hắn đoán nó ghi lại tội danh củaNam Hải vương những năm qua, hắn tương đối quen thuộc Nam Hải vương cho nên biết không ít chuyện của đối phương...

Những chuyện này toàn bộ xúc phạm pháp luật và kỷ luật của hoàng triều, bắt lấy kẻ phạm tội liền tịch thu tài sản cả nhà, bọn họ cho rằng làm rất cẩn thận gần như không có ai biết được, vì sao thái tử này biết? Hơn nữa... Còn biết kỹ càng như thế?

- Này...

- Làm... Làm sao có thể?

- Ta biết rõ chuyện La Tiên đảo, chẳng lẽ thực không phải bọn họ không muốn đầu hàng mà là...

- Chuyện Ám Cử Vương đào tẩu ta cũng biết, lúc ấy ta đã hoài nghi, Trấn Bắc vương tự thân xuất mã, vì sao có thể để hắn bỏ chạy, là thật hay sao?

- Nhìn sắc mặt của bọn họ hẳn là không giả.

- Giả không giả rất dễ nghiệm chứng, chỉ cần bệ hạ tự mình thi triển

thời gian hồi sóc, rất dễ dàng phát hiện...

Nhìn thấy từng tội trạng ghi chép trong ba quyển sách đang lơ lửng trên cao, cả đại điện lặng ngắt như tờ, cả đám hai mắt nhìn nhau, bọn họ nhìn thấy khiếp sợ trong mắt đối phương.

Nếu như đây là thật thì nó quá đáng sợ.

Ba đại vương gia công lao lớn nhất quả thực chính là ba đại sâu mọt!

Khó trách hoàng triều những năm qua náo động như vậy, thì ra là bọn chúng làm...

Cái gọi là công huân đều là bọn chúng chọc ra cái sọt, sau đó lại đi dọn dẹp!

- Việc này...

Ánh mắt mọi người nhìn ba vương gia với ánh mắt ác liệt.

- Thái tử điện hạ có thể nhanh chóng tìm ra chứng cớ phạm tội của bọn chúng như thế... Loại thực lực này!

- Thật đáng sợ...

Xác nhận ghi chép trong sách là chân thật, những người khác cũng có cảm giác sợ hãi.

Vốn cho rằng dễ dàng đối phó thái tử, vài câu có thể làm cho ba vương gia không ngẩng đầu lên được, không nghĩ tới hắn lại có thể ác hơn, trực tiếp tìm ra các chứng cớ tội trạng của đối phương...

Có thể tìm được chứ cớ phạm tội của ba đại vương gia, như vậy có tìm được của bọn họ hay không?

Thân là quan to hoàng triều... Có ai bảo chứng mình sạch sẽ?

- Hừ, không có nghĩ đến những năm qua ta mặc kệ không hỏi tới lại có nhiều sâu mọt như thế.

Sắc mặt Phổ Thiên Đại Đế âm trầm khi nhìn quyển sách.

Hắn thân là cường giả Đế cảnh cho nên nhìn một cái là biết thật hay giả.

Những năm qua hắn vẫn bế quan, không để ý tới triều chính, không nghĩ tới hoàng triều lại có sâu mọt lớn như thế.

Nếu như không phải uy nghiêm của hắn dày đặc, tứ phương không dám tới phạm, bằng vào đám sâu mọt này tồn tại, chỉ sợ hoàng triều cũng xong rồi.

- Nơi có lợi ích khẳng định sẽ có chuyện này.

Nguyên Dương Đế Quân ngược lại không có cảm thấy bất ngờ, ngược lại mỉm cười:

- Ta chỉ đang kỳ quái, Nhiếp Vân tiểu huynh đệ làm cách nào nắm những tội chứng này trong tay.

Xem xong mấy quyển sách này, có lẽ là sổ sách của ba vương gia, tất cả đều giấu ở nơi bí ẩn nhất, lặng yên không một tiếng động đạt được, cho dù là ta cũng không dễ làm.

- Ân, tiểu tử này thật sự có bản lĩnh, xem ra ta lo lắng lúc trước là dư thừ.

Phổ Thiên Đại Đế cũng gật gật đầu, trong nội tâm cũng rất kỳ quái.

Những quyển sách này bằng vào cường giả Đại Đế như hắn, muốn đạt được có lẽ không khó, Nhiếp Vân chỉ là Hoàng cảnh trung kỳ... Cho dù có được sức chiến đấu Hoàng cảnh viên mãn cũng không làm được ah.

Nhiếp Vân có được sức chiến đấu Thiên Đạo cảnh còn chưa lộ ra, Phổ Thiên Đại Đế cũng không biết.

Dù sao phải có thực lực áp chế Thiên Đạo mới có tư cách đi lại tự do trong Thần giới, nếu không, không cần hắn ra tay, Thiên Đạo

cũng sẽ giáng Thiên Đạo trừng phạt diệt sát hắn.

- nNgươi... Ngươi ngậm máu phun người!

- Thái tử mà dám hồ ngôn loạn ngữ, vu oan công thần, hoàng triều này không ở lại cũng được.

Nhìn thấy ánh mắt của mọi người, Trấn Bắc vương lập tức hiểu ra ý của bọn họ, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, đột nhiên hắn thét dài sau đó lao ra ngoài.

Người khác không biết ghi chép trong sách là thật hay giả, hắn tự mình biết tất cả đều là thực, một khi xác nhận những chuyện này và tội danh, cho dù hắn có một ngàn cái mạng cũng không đủ giết.

Thừa dịp hiện tại bệ hạ không ở đây, rời đi mới là chính đồ.

Chỉ cần bệ hạ không ra tay, hắn tự tin cả hoàng cung không ai có thể ngăn cản hắn!

- Muốn đi? Hiện tại còn đi được sao? Người tới, bắt hắn cho ta!

Bày ra tội danh, Nhiếp Vân làm sao để cho hắn rời đi như thế chứ.

- Vâng!

Hộ vệ ngoài cung điện tràn vào, đồng loạt vây quanh Trấn Bắc vương.

- Chỉ bằng vào đám người này mà muốn bắt ta, nằm mơ...

Nếu Phổ Thiên hoàng triều không muốn lưu ta, ta cũng không lưu, cáo từ...

Nhìn đám người vây quanh, Trấn Bắc vương lạnh lùng cười cười, thân thể hắn như hóa thành ảo ảnh thoát đi, biến mất trước mặt mọi người.

- Thâu Thiên tá thọ cảnh?

- Đây là thực lực siêu việt Hoàng cảnh viên mãn...

- Không nghĩ tới Trấn Bắc vương che dấu sâu như vậy...

- Đáng giận, một khi để hắn bỏ chạy, bằng vào hắn hiểu cơ mật của hoàng triều, về sau Phổ Thiên hoàng triều sẽ không có ngày yên lành.

Nhìn thấy hộ vệ làm thành trận pháp không thể ngăn cản Trấn Bắc vương mảy may, từ đó để hắn rời đi, rất nhiều đại thần trong đại điện ngơ ngác.

Trấn Bắc vương được xưng đệ nhất vương gia, hắn gần như khống chế triều cục Phổ Thiên hoàng triều, hắn biết rõ vô số bí mật, hôm nay hắn đào tẩu, chỉ cần Phổ Thiên Đại Đế không tự mình ra tay bắt thì khó ai có thể bắt được.

Thậm chí có những bí mật này làm vốn liếng, các Đại Đế đối địch sẽ ra tay bảo vệ hắn.

------oOo------

Chương 3472: Bình Quốc Vương tấn cấp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Muốn đi? Chẳng lẽ thực cảm thấy hoàng triều không có người?

Không để ý tới rất nhiều đại thần sốt ruột, Nhiếp Vân cười cười sau đó vươn tay nắm lấy.

Ầm ầm ầm!

Không gian trước mắt như bị xé rách, sau một khắc Trấn Bắc vương đã trốn đi rất xa bị bao phủ như bánh chưng rơi xuống đại điện, cho dù giãy dụa thế nào cũng không trốn được.

- Việc này...

Rất nhiều đại thần lại kinh ngạc, trên đầu đổ mồ hôi lạnh.

Vừa rồi Trấn Bắc vương có thể như thế nhanh chóng đào tẩu, thực lực dĩ nhiên của hắn đạt tới cực hạn dưới Thiên Đạo, chỉ sợ thực lực chân thật đã đạt tới Thâu Thiên tá thọ cảnh!

Cường giả mạnh như thế trong mắt hắn chẳng khác gì con gà... Hắn có thực lực gì?

Thâu Thiên mượn thọ?

Thiên Đạo?

Hay là... Đế cảnh?

Tất cả mọi người cảm thấy hô hấp dồn dập.

Nhất là những kẻ vừa rồi đứng ra đối nghịch với Nhiếp sợ hãi sắc mặt tái nhợt, cả đám đứng không vững.

Vương cảnh viên mãn, là kẻ nào nói?

Có Vương cảnh viên mãn nào có thực lực như thế không?

- Ngươi...

Hiển nhiên Trấn Bắc vương không nghĩ Nhiếp Vân có thực lực như thế, ánh mắt của hắn vô cùng hoảng sợ.

- Ngươi muốn làm gì? Chẳng lẽ ngươi còn muốn cưỡng ép hạn chế tự do của ta!

- Tự do?

Nhiếp Vân lắc đầu:

- Ngươi không cần bàn tự do với ta... Đối với kẻ phản quốc như ngươi chỉ có một kết cục.

Nói xong Nhiếp Vân chẳng muốn nói nhảm với đối phương, hắn

vươn tay điểm một cái.

Lúc này vô số hào quang bắn vào Trấn Bắc vương, hắn còn không có phản ứng đã cảm giác toàn thân khô nóng.

Ầm ầm!

Lúc này Trấn Bắc vương tu vi Thâu Thiên tá thọ cảnh đã bị nổ thành một đống thịt nát, ngay cả cọng lông cũng không thừa.

Tìm được chứng cớ phạm tội, Nhiếp Vân căn bản sẽ không cho hắn cơ hội nói nhảm, nếu mặc hắn nói nhảm không bằng giết hắn cho xong.

- Đến phiên các ngươi...

Một ngón tay chém giết Trấn Bắc vương, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Nam hải vương và Phong Giang Vương.

- Ah... Điện hạ, ta nhận tội!

- Ta cũng nhận tội, cầu điện hạ khoan dung...

Nhìn thấy hắn một chỉ diệt sát Trấn Bắc vương, thậm chí còn không cho phép nói nhảm, Nam Hải vương, Phong Giang Vương suýt nữa bị dọa tiểu ra quần, trực tiếp quỳ rạp xuống đất thét lên.

Nhận tội có lẽ còn có thể giữ được tính mạng, đào tẩu, không thừa nhận chỉ có tử vong mà thôi.

Lúc này hai vương giả đồng thời lên tiếng nhận tội, trong sách vở ghi chép không có sai, thậm chí còn nhiều hơn vài phần, trong đó có cả liên hệ lợi ích với Trấn Bắc vương.

Không nói sách vở ghi chép hành vi phạm tội của đám người Trấn Bắc vương là thật hay giả, chỉ những tội danh này đủ làm bọn họ chết vô số lần rồi.

- Ngươi đâu, lập tức trừ tận gốc Trấn Bắc vương phủ, Nam Hải vương phủ và Phong Giang Vương phủ cho ta, từ hôm nay trở đi,

thành Vân Châu chỉ còn năm vương gia!

- Áp giải hai người này xuống, ngày mai xét xử công khai tại quảng trường hoàng cung.

Nghe bọn họ cung khai, Nhiếp Vân phong ấn tu vi hai người và giải xuống dưới.

Xử lý ba đại vương gia, cho dù chứng cớ sung túc cũng phải cho công chúng câu trả lời, công khai thẩm phán là phương pháp tốt nhất.

Rất nhanh, hộ vệ hoàng cung nghe theo mệnh lệnh và đi xử lý, trong đại điện an tĩnh lần nữa.

Đám đại thần làm khó thái tử lúc trước không ngừng run rẩy, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu

- Các vị...

Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng.

- Điện hạ!

Mọi người đồng thời hành lễ.

Nhìn thấy thực lực và thủ đoạn lôi đình của hắn thì không kẻ nào dám nghi vấn, toàn thân run rẩy.

- Những thứ này ta vào lúc nhàn hạ vô tình tìm được, các vị không ngại nhìn xem!

Không để ý tới bọn họ hành lễ, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, ngón tay điểm ra, trong tay rất nhiều đại thần có quyển sách.

- Đây là...

Mọi người nhìn thấy hắn ném sách cho mình thì khó hiểu, cúi đầu xem xét, sắc mặt cả đám biến hóa.

Những quyển sách này giống như ba quyển sách lơ lửng lúc trước, tất cả đều ghi chép hành vi phạm tội những năm qua của hắn.

Những hành vi phạm tội này kỹ càng tới từng viên thần thạch.

Thậm chí mỗi người phát sinh quan hệ với nữ nhân bao nhiêu lần đều rõ mồn một trước mắt.

Có thể tưởng tượng một khi xác nhận chuyện ghi trong sách, có bị giết, có lột bỏ tước vị, vương vị là bình thường.

Hừng hực!

Lúc này mọi người khiếp sợ không thôi, trong tay bọn họ sách vở, đột nhiên sách vở trong tay bọn họ bị hỏa diễm thiêu cháy.

- Việc này?

Mọi người đồng thời giật mình, đồng loạt nhìn qua.

- Các vị là trụ cột của Phổ Thiên hoàng triều, những thứ này chỉ cho các ngươi nhìn xem thôi, hiện tại đã hủy diệt, yên tâm đi, ta chưa từng xem nội dung bên trong, cũng không có khả năng nhớ kỹ!

- Chỉ hi vọng các ngươi về sau có thể buông tha suy nghĩ lộn xộn, hảo hảo làm việc vì hoàng triều.

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Đúng, đúng!

- Chúng ta nhất định dùng toàn lực làm việc vì hoàng triều!

- Thái tử đại ân, chúng ta nguyện ý máu chảy đầu rơi!

Nhìn thấy sách vở bốc cháy, mọi người biết rõ thái tử điện hạ sẽ không có ý định miệt mài theo đuổi, đồng thời thở ra một hơi, lúc này cảm giác toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

- Ta biết rõ có một số người làm việc riêng, làm một chuyện gì đó

để gia tăng thực lực, tấn cấp Thâu Thiên tá thọ cảnh, có được tuổi thọ vô hạn, điểm ấy ta cũng không phủ nhận, chỉ cần các ngươi trung tâm làm việc vì hoàng triều, chuyện tấn cấp vô cùng đơn giản

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn sang Bình Quốc vương gần đó:

- Bình Quốc Vương những năm qua vẫn trung thành và tận tâm, hôm nay ta sẽ để các vị nhìn thấy chỗ tốt của việc trung tâm làm việc vì hoàng triều.

Nói xong bàn tay lăng không một trảo, một giọt máu màu vàng bay qua chỗ Bình Quốc vương gia.

Chính là tinh huyết chém giết Liệt Thiên Thú trong Liệt Thiên khu cô đọng mà thành.

Cô cô cô xì xào!

Huyết dịch tiến vào trong người Bình Quốc vương gia, lực lượng bất động của hắn sôi trào, ngay sau đó khí tức bén nhọn bộc phát.

Không qua bao lâu đã đột phá bình cảnh Hoàng cảnh viên mãn.

Ầm ầm!

Không gian trong hoàng cung bị Nhiếp Vân che đậy, sau một khắc Bình Quốc vương gia đạt tới Thâu Thiên tá thọ cảnh, toàn thân được lực lượng thoải mái giống như trẻ hơn hai mươi tuổi, tuổi thọ vô hạn.

- Ta không nghĩ tuổi thọ của ta đạt tới cực hạn còn có thể đột phá, đa tạ thái tử!

Cảm nhận được lực lượng trên người, Bình Quốc vương gia kích động toàn thân run rẩy.

Hắn chinh chiến vì hoàng triều nhiều năm, tuổi thọ đã đạt đến cực hạn, tùy thời sẽ chết, vốn tưởng rằng cả đời không có hi vọng đột phá, nằm mơ cũng không nghĩ có hôm nay.

------oOo------

Chương 3473: Bình Quốc Vương tấn cấp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đột phá lần này đánh vỡ hạn chế tuổi thọ, chỉ cần làm việc cẩn thận không bị Thiên Đạo phát hiện, trăm vạn năm, ngàn năm cũng có thể sống thoải mái.

Lạch cạch!

Bình Quốc vương gia trực tiếp quỳ rạp xuống đất, tràn đầy cảm kích.

Trước kia hắn nhìn thiếu niên trước mặt như vãn bối, hiện tại trong lòng hắn đã ngang hàng với Phổ Thiên Đại Đế, là vui lòng phục tùng chân chính.

Lại nói, cho dù là Phổ Thiên Đại Đế cũng không có khả năng trực tiếp giúp hắn từ Hoàng cảnh viên mãn tăng lên thành Thâu Thiên tá thọ cảnh.

- Giúp Bình Quốc Vương tấn cấp?

- Tấn cấp Thâu Thiên tá thọ cảnh, tuổi thọ vô hạn, còn muốn bảo vật làm gì?

- Hảo hảo làm việc vì hoàng triều có thể đạt được chỗ tốt này, ta khẳng định không làm việc lung tung.

- Thái tử thánh minh!

Nhìn thấy Bình Quốc Vương tấn cấp, tất cả mọi người cảm thấy sôi trào, cả đám đỏ mắt.

Những người như bọn họ cho dù tài lực hay thực lực đều đạt tới cực hạn, vì sao còn muốn mạo hiểm tranh đoạt một ít bảo vật đặc thù? Đó là vì giúp bản thân đột phá Thâu Thiên tá thọ cảnh, tuổi thọ

vô hạn, hiện tại thái tử trực tiếp có thể làm được, chỉ cần hảo hảo thuần phục, mỗi người có phần... Như vậy làm sao không kích động cho được?

Rầm rầm!

Tất cả đại thần đồng thời quỳ rạp xuống đất, cũng không có hai lòng.

- Rất tốt, ta sẽ định ra điều lệ, hàng năm sẽ căn cứ tiến hành khảo hạch, chỉ cần bài danh phía trên, mỗi trăm năm ta sẽ giúp kẻ đó tấn cấp Thâu Thiên mượn thọ!

- Đương nhiên, nếu như khảo hạch thất bại, hoặc là cản trở, ta sẽ có trừng phạt.

Nhiếp Vân vung tay lên, một đám điều lệ xuất hiện trên không trung.

Chỉ cần làm việc nghiêm túc vì Phổ Thiên hoàng triều đều có thể đạt được ban thưởng, nếu như làm bộ hoặc trong lòng làm loạn, một khi tra ra chẳng những khấu trừ ban thưởng và còn có trừng phạt.

Nhìn thấy những điều lệ này, nội tâm tất cả đại thần chấn động, có những thứ này muốn gian dối cũng không được.

Từ hôm nay trở đi, cả hoàng triều sẽ công bằng chân chính.

- Thiên Đạo bất công, Vân Châu, ta sẽ làm cho nó xuất hiện công bằng.

Nhiếp Vân khoát tay đứng lên.

- Tan triều!

Nói xong quay người đi ra ngoài.

- Cung tiễn thái tử điện hạ!

Tất cả đại thần đều bái chào.

- Không tệ!

Nhìn thấy tan triều, chỉ trong mười phút ngắn ngủi đã làm đại thần thần phục, xác lập uy nghiêm của thái tử, lúc này Phổ Thiên Đại Đế gật đầu mỉm cười.

- Hắn thân là thái tử, nếu như không ngồi long ỷ, cho dù Trấn Bắc vương muốn làm khó dễ chỉ sợ cũng không tìm thấy lý do, không ngờ hắn cố ý làm ra thủ đoạn nhỏ vi phạm quy củ dẫn phát mâu thuẫn, từ đó làm bọn chúng chui đầu vào lưới, một chiêu này dẫn xà xuất động, ba đại vương gia đều mắc lừa.

- Sau đó lấy ra chứng cớ đã chuẩn bị từ sớm, một lần hành động quật ngã đối phương.

- Đề phòng kẻ khác sinh ra khủng hoảng, cũng mang chứng cớ ra, sau khi cho bọn xem hết liền thiêu hủy thu mua nhân tâm,

- Cuối cùng trợ giúp Bình Quốc Vương gia tăng thực lực làm bọn họ nhìn thấy hi vọng.

- Thủ đoạn tiến dần dần, mỗi một bước đều nằm trong tính toán, những đại thần này xưng là cáo già, hiện tại xem ra so với Nhiếp Vân huynh đệ còn kém quá nhiều.

Nguyên Dương Đế Quân cười nói.

- Không gian chi lực nạp vật thế giới lan tràn bao phủ cả Vân Châu, ta có thể giám sát tất cả, ta gần như có thể so sánh với Thiên Đạo của Vân Châu, tìm chút ít chứng cớ còn không đơn giản!

Trở lại trong cung điện của mình, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Người khác nghi hoặc vì sao hắn tìm được nhiều chứng cớ như thế, trên thực tế nói trắng ra vô cùng đơn giản.

Trong phạm vi không gian chi lực nạp vật thế giới bao phủ tương đương với Thiên Đạo, cho dù đám người Trấn Bắc vương nghĩ có

thể che giấu bí ẩn tư mật nhưng hắn có thể tìm được dễ dàng, hơn nữa còn nắm trong tay.

Loại thủ đoạn này cho dù là cường giả Đại Đế cũng làm không được.

Cường giả Đế cảnh nhiều nhất tối đa có thể dò xét thời gian, chỉ cần linh hồn quét qua sẽ bị kẻ khác phát hiện và sớm làm ra chuẩn bị, không gian chi lực nạp vật thế giới thì khác, nó có không gian pháp tắc hoàn toàn khác với Thần giới, đảo qua cho dù là cường giả Đế cảnh cũng khó phát hiện, càng không cần nói tới kẻ khác.

- Qua lần này ta đoán đã ổn định triều cục, sẽ không ai dám nghi vấn.

Duỗi người, tâm tình Nhiếp Vân buông lỏng.

Trị quốc như nấu ếch, tuy Phổ Thiên hoàng triều to lớn, là một trong cửu đại thế lực, thật muốn thống trị cũng không khó.

Chỉ cần làm đám đại thần này thần phục, lại bộc phát tầng tầng uy nghiêm sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

Lần triều hội này có đủ ân uy tịnh thi, một lần hành động nắm ba tên chim đầu đàn, không quản ngươi là vương gia hay kẻ khác cũng phải chém giết, lực uy hiếp làm người khác cảm thấy sợ hãi, bởi như thế một ít dã tâm gia lúc trước khẳng định không dám nhảy nhót.

- Điện hạ, Diệp công tước cầu kiến!

Vào thời điểm đang suy nghĩ nên làm cái gì tiếp theo, thái giám tiếp đãi hắn lúc trước đi tới.

Trong mắt của thái giám này nhìn Nhiếp Vân đã mang theo sùng bái.

Lúc mới bắt đầu hắn cũng mang lòng khinh thị với tân tấn thái tử, cảm thấy không có công huân, không có thực lực, nhìn thấy triều hội như thế hắn mới hiểu rõ thực lực đối phương chỉ sợ đạt tới cao

nhất dưới Đại Đế, thủ đoạn vô cùng lợi hại.

Khó trách bệ hạ có thể lập hắn làm thái tử, ánh mắt mạnh hơn phàm phu tục tử như hắn quá nhiều.

- Diệp công tước? Diệp Đào? Bảo hắn vào đi!

Nhiếp Vân cười cười.

Tuy hắn là thái tử, hơn nữa đã có thể khống chế cả Phổ Thiên hoàng triều nhưng không cho rằng mình tự đại bao nhiêu, Diệp Đào cùng vào sinh ra tử với hắn, cũng tranh thủ thời gian cho hắn, bằng không hắn không có khả năng thôn phệ thế giới chi tâm của Liệt Thiên khu và có được thực lực hiện giờ.

Cho nên nghe được hắn muốn tới, cũng không do dự cho vào.

Chỉ chốc lát Diệp Đào đi tới, cũng bày ra đủ lễ nghi.

- Thuộc hạ Diệp Đào, bái kiến thái tử điện hạ!

- Đứng lên đi, không cần khách khí với ta như vậy.

Nhiếp Vân tươi cười khoát khoát tay.

- Điện hạ, thuộc hạ có sự chuyện bẩm báo với ngươi.

Nhiếp Vân nói không cần khách khí, Diệp Đào cũng không dám, vội vàng nói.

- Chuyện gì?

- Vừa rồi ta nhận được thuộc hạ đưa tin, có hai người tiến vào Diệp phủ, nói là cố nhân của điện hạ cho nên muốn cầu kiến!

Diệp Đào nói.

------oOo------

Chương 3474: Bích Lạc tiên tử gặp chuyện không may

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cố nhân? Ai?

- Một người tên là Chí Hào, một tên là Bích Nhi!

Diệp Đào suy nghĩ và nói.

- Chí Hào tướng quân, Bích Nhi? Bọn họ tới làm gì?

Nhiếp Vân sững sờ.

Trước khi vào triều hắn nhìn thấy Bích Nhi tiểu thư, nghĩ đến đối phương tới tìm Chí Hào tướng quân, cũng không xem là chuyện quan trọng, không nghĩ tới hai người này tới Diệp phủ công tước tìm hắn.

Mình bây giờ thân là thái tử, bằng vào thực lực và tư cách của bọn họ muốn đi vào hoàng cung cầu kiến mình là không có khả năng!

Bọn họ biết rõ chính mình có quan hệ không tệ với Diệp Đào cho nên tìm tới Diệp phủ công tước, nhờ hắn thông truyền thì dễ dàng hơn không ít.

- Bọn họ nói tìm ta có chuyện gì không?

Nhiếp Vân nhìn qua.

- Tại hạ không biết, ta đã cho ngươi an bài trong Diệp phủ, nếu như điện hạ muốn gặp, có thể mang người tới đây.

Diệp Đào nói.

- Không cần mang, chúng ta đi gặp bọn họ đi.

Biết rõ đối phương vội vàng tìm mình như thế nhất định là có chuyện, Nhiếp Vân không muốn làm trễ nãi, kéo Diệp Đào sau đó thân ảnh thuấn di rời đi.

Phổ Thiên hoàng thành lớn như vậy, nếu như bảo hai người Chí Hào tướng quân đi qua tốn không biết bao nhiêu thời gian, thuấn di lại không cần thời gian.

Diệp phủ.

- Phụ thân, ngươi nói... Nhiếp Vân đại nhân đã trở thành thái tử điện hạ, chủ chính hoàng triều? Hơn nữa ba tháng sau sẽ kế vị Phổ Thiên Đại Đế, trở thành hoàng đế thứ hai của hoàng triều?

Bích Nhi tiểu thư giật mình nhìn phụ thân.

Đi vào thành Vân Châu, sau khi tìm gặp phụ thân, nàng không hiểu tình hình của thành Vân Châu nhưng sớm nghe người ta nói Nhiếp Vân lăn lộn không tệ trong thành Vân Châu, nằm mơ cũng không ngờ lại lăn lộn tốt như thế.

Mới không gặp bao lâu... Đã lên làm hoàng đế!

- Ân, chiếu thư của bệ hạ đã ban ra, hiện tại đang ở trong phủ thái tử.

Chí Hào tướng quân nói.

- Nếu như là thực... Như vậy... Có thể cứu rồi!

Khóe mắt Bích Nhi tiểu thư đỏ lên, kích động xiết chặc nắm đấm.

- Có thể cứu? Xảy ra chuyện gì?

Trông thấy bộ dạng con gái như thế, Chí Hào tướng quân cũng có chút kỳ quái, lúc này hỏi thăm.

- Là...

Bích Nhi tiểu thư đang định nói tỉ mỉ, lúc này có hai người đi vào đại điện.

- Nhiếp Vân đại nhân...

Nhìn rõ người tới, Bích Nhi tiểu thư vội vàng đứng dậy, lời vừa nói ra khỏi miệng liền ý thức được cái gì đó nên hành lễ:

- Thảo dân Bích Nhi, bái kiến thái tử điện hạ!

- Bích Nhi tiểu thư không khách khí, ngươi tìm ta vội vàng như thế, đã xảy ra chuyện gì?

Nhiếp Vân vung tay ấn nàng ngồi xuống, lúc này hỏi thăm.

- Bẩm điện hạ, sư phụ nàng... Sư phụ nàng... Gặp chuyện không may!

Bích Nhi tiểu thư nức nở nói ra.

- Sư phụ? Bích Lạc tiên tử gặp chuyện không may?

Sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống.

Hắn áy náy nhất chính là Bích Lạc tiên tử, hắn đã phát sinh quan hệ phu thê với nàng nhưng vẫn tránh né, không dám đối mặt, nếu thật gặp chuyện không may thì hắn hối hận muốn chết.

- Xảy ra chuyện gì, nhanh nói rõ chi tiết!

Hắn vội vàng hỏi thăm.

- Là như thế này... Sư phụ ta và một trưởng lão Hỏa Thần Tông...

Bích Nhi tiểu thư chậm rãi kể chuyện xảy ra.

Nghe nàng nói xong sắc mặt Nhiếp Vân tái nhợt.

Bích Lạc tiên tử được xưng là đệ nhất mỹ nữ Thần giới, mỹ mạocó thể nghĩ!

Mỹ mạo như thế lại là Hoàng cảnh viên mãn, vô số người đánh chủ ý lên nàng, trong đó có một Thái Thượng trưởng lão của Hỏa Thần Tông.

Nói thật, lúc trước Bích Lạc tiên tử nhất mạch vẫn thế đơn lực bạc, hỏa độc chỉ là một trong số đó, trong đó có nguyên nhân rất lớn là do tên Thái Thượng trưởng lão này quấy rối.

Bởi vì mọi người cùng là đồng môn, tên Thái Thượng trưởng lão này có địa vị cực kỳ tôn sùng nhưng không thể làm ra chuyện cưỡng đoạt, vẫn muốn ép Bích Lạc tiên tử đi vào khuôn khổ, ai ngờ tiên tử quật cường, cho dù có khó khăn cũng không quan tâm.

Đoạn thời gian trước trở lại đã đột phá Hoàng cảnh đỉnh phong, đạt tới Hoàng cảnh viên mãn, từ đó biến thành Thái Thượng trưởng lão ngang hàng với hắn.

Địa vị tăng lên, thực lực cũng đạt tới Hoàng cảnh viên mãn, tên Thái Thượng trưởng lão này không thể tiếp tục đối phó Bích Lạc tiên tử, biết rõ không có khả năng với nàng, vì vậy sinh ra ý đồ xấu, hắn mang tin tức của Bích Lạc tiên tử truyền ra ngoài, cũng công bố nàng đang định tìm kiếm đạo lữ.

Bích Lạc tiên tử muốn tìm đạo lữ... Như quả bom chấn động lòng người.

Bích Lạc tiên tử là người nào? Nàng là tuyệt thế mỹ nhân như Đế Huyền, tu vi lại cao, nàng tìm đạo lữ làm mọi người điên cuồng.

Tin tức truyền ra không bao lâu liền dập tắt.

Không phải bọn họ không hi vọng đạt được mỹ nhân ưu ái, mà là... Một vị siêu cấp đại năng lên tiếng.

Một trong thập đại ma thần của Hãm Không Vực, Hãm Không Ma Thần!

Hãm Không Ma Thần khống chế một trong thập địa, đủ thấy thực lực hắn cao cỡ nào.

Tuy nghe nói không đạt tới Đế cảnh nhưng không kém bao nhiêu, thủ đoạn thông thiên, chỉ cần hắn vừa ý không có không chiếm được.

Hắn mở miệng nói Bích Lạc tiên tử là nữ nhân của hắn, cho nên không ai dám nghĩ.

Sau đó hắn tự mình đi tới Hỏa Thần Tông cầu thân.

Tuy Hỏa Thần Tông là tông môn do cường giả Đế cảnh thành lập nhưng Hỏa Thần Đại Đế đã sớm không biết đi nơi nào, không có Đại Đế tọa trấn tông môn thì làm sao có thể chống lại, chỉ có thể đáp ứng.

Lại nói có tênThái Thượng trưởng lão kia cản trở, một khi quan hệ thông gia, còn có thể làm địa vị Hỏa Thần Tông tăng nhiều, chỉ sợ cao tầng Hỏa Thần Tông cầu còn không được.

- Hôn sự đã được quyết định, sư phụ ta tự nhiên không đồng ý, ai ngờ... Hãm Không Ma Thần trực tiếp ra tay bắt nàng đi, hơn nữa giam cầm tu vi đưa tới Hãm Không Vực... Lúc ấy nói là ba tháng sau đại hôn, hiện tại thời gian không kém bao nhiêu.

Bích Nhi tiểu thư không ngừng nức nở.

Nàng từ Hỏa Thần Tông một đường chạy tới nơi này, cho dù đi Truyền Tống Trận cũng hao tổn không ít thời gian, cẩn thận tính toán đã gần ba tháng.

- Điện hạ nhất định phải cứu sư phụ ta, hiện tại trừ ngươi, ta thật sự không nghĩ ra còn ai có thể cứu nàng.

Bích Nhi tiểu thư khóc lê hoa đái vũ.

Nàng thực lực thấp kém, cho dù mạnh cũng không phải đối thủ của siêu cấp cường giả như Hãm Không Ma Thần, trong tông môn không có dựa vào, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thiếu niên nhiều lần sáng tạo kỳ tích cứu nàng.

Chính bởi vì như thế mới không sợ thiên tân vạn khổ, lại tới đây.

- Hãm Không Vực? Hãm Không Ma Thần?

Sắc mặt Nhiếp Vân khó coi.

------oOo------

Chương 3475: Hãm Không Vực

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy không muốn thừa nhận nhưng Bích Lạc tiên tử đã là nữ nhân của hắn, gia hỏa này dám động tới nữ nhân của hắn không khác gì muốn chết!

- Điện hạ, Hãm Không Vực thập địa tới gần Vô Biên Hải, là cấm khu mẫn cảm, hơn nữa Hãm Không Ma Thần là... Hậu nhân của một ĐẠi Đế người phi thăng của Vô Biên Hải, nếu như hoàng triều phái người đi qua, ta sợ... Rất dễ dàng sinh ra mâu thuẫn với người phi thăng!

Sau khi nghe xong những chuyện này, Diệp Đào cau mày một cái.

Hắn thân là công tước, hắn hiểu rõ phân bố thế lực của cửu đại thế lực, cũng biết thế cục của thế lực.

Hãm Không Vực tới gần Vô Biên Hải, trên địa vực cách Phổ Thiên hoàng triều rất xa, rất khó phái binh, quan trọng hơn là Hãm Không Ma Thần là hậu nhân Đại Đế người phi thăng của Vô Biên Hải, nếu thật động tới hắn, Vô Biên Hải bên kia cũng xao động, rất dễ dàng làm ra chiến tranh thế lực lớn.

- Hậu nhân Đại Đế người phi thăng sao? Ai?

Lần đầu tiên Nhiếp Vân nghe nói cái tên Hãm Không Ma Thần, tự nhiên cũng không biết gia hỏa này có bối cảnh thế nào.

Khó trách không có đạt tới Đế cấp đã có thể chưởng quản một vực, hơn nữa còn ngang ngược càn rỡ như thế mà không ai dám nói cái gì.

- Dường như là... Vô Biên Hải Thương Lư Đại Đế!

Diệp Đào nói.

- Thương Lư Đại Đế? Đại Đế bài danh thứ tư trong Vô Biên Hải?

Nhiếp Vân cau mày.

Vô Biên Hải có hơn mười vị Đại Đế, xếp hàng thứ nhất tự nhiên là Hiên Viên Đại Đế, Nhiếp Vân biết Nghiêu Huyền, hắn chỉ xếp hàng thứ năm mà thôi.

Thương Lư Đại Đế bài danh cao hơn hắn, đủ nói rõ thực lực còn mạnh hơn Nghiêu Huyền.

- Quản khỉ gió hắn là hậu nhân của Đại Đế nào, chuyện này ta quản chắc rồi!

Nhiếp Vân đứng dậy.

- Điện hạ, ngươi muốn đích thân đi? Hoàng... Hoàng triều làm sao bây giờ?

Thấy động tác của hắn, Diệp Đào giật mình.

Thái tử điện hạ vừa mới ổn định triều cục, một khi rời đi, gây chuyện không tốt sẽ gây ra hỗn loạn.

- Ân...

Nhiếp Vân cau mày.

Hắn nói không sai, hứn hiện tại thân là thái tử điện hạ, vừa mới ổn định triều cục, nếu như rời đi lúc này, hắn vừa trấn an nhân tâm cũng sẽ gây ra rối loạn.

Hắn có thể không tự mình đi nhưng không yên lòng, không nói trước Hãm Không Ma Thần có thực lực như thế nào, chỉ nói từ thành Vân Châu đến Hãm Không Vực đã cách không dưới ba châu, khi tới nơi hoa cúc cũng vàng rồi.

Hô!

Tinh thần khẽ động, hắn thi triển Nhất Khí Hóa Tam Thanh và một thân phân thân xuất hiện trước mặt mọi người.

Trước kia tại Vạn Giới Động Thiên đã nhìn thấy hắn thu hồi phân thân, hiện tại nhìn hắn thai nghén ra, thực lực giống bản tôn như đúc, đều là nhị châu cảnh đỉnh phong.

- Phân thân của ta sẽ ở lại tọa trấn nơi này.

Phân thân thực lực nhị châu cảnh đỉnh phong, cũng chẳng kém gì bản tôn, hoàn toàn có thể ứng phó cục diện triều đình hiện tại, không đến mức hỗn loạn.

Đương nhiên thực lực phân thân chỉ là nhị châu cảnh bởi vì không có nạp vật thế giới, không cách nào thi triển không gian chi lực, cũng không thể thuấn di.

- Điện hạ, ta và ngươi cùng một chỗ a...

Không có nỗi lo về sau, Diệp Đào thở ra một hơi và lên tiếng.

- Không cần, ngươi ở nơi này giúp phân thân của ta duy trì hoàng triều đi...

- Tuy thực lực ngươi hiện tại không kém, chính thức gặp được nguy hiểm vẫn không giúp được gì.

Nhiếp Vân lắc đầu cự tuyệt.

Cho dù Diệp Đào đã là cường giả Thiên Đạo nhưng khi gặp nguy hiểm mà hắn không đối phó được, hắn cũng không có biện pháp.

Chính bởi vì thế nên không mang hắn theo.

- Vâng!

Diệp Đào lộ ra vẻ thất vọng, hắn vẫn gật đầu không nói thêm lời nào.

- Chí Hào tướng quân, ngươi không có thực lực cũng đừng đi theo chúng ta, hêện tại ta thu ngươi vào một nơi, tặng cho ngươi một hồ đại tạo hóa.

- Có lẽ chờ ngươi đi ra sẽ có thực lực mạnh hơn hiện tại.

Nhiếp Vân nhìn Chí Hào tướng quân..

Vị tướng quân này giúp hắn không ít khi vừa tới Thần giới, hêện tại có thể giúp hắn gia tăng tu vi tự nhiên sẽ không keo kiệt.

- Toàn bộ bằng điện hạ phân phó!

Chí Hào tướng quân liền vội vàng gật đầu.

- Vậy thì tốt!

Tinh thần Nhiếp Vân khẽ động, lúc này thu hắn vào nạp vật thế giới.

Ầm ầm!

Một tiếng, tại nơi hắn đứng có thời gian gấp trăm triệu lần

Rầm rầm!

Vài giọt máu Liệt Thiên Thú trống rỗng xuất hiện, dọc lại theo huyệt đạo tiến vào thân thể của hắn.

- Cảm tạ điện hạ!

Cảm nhận được lực lượng vô cùng tinh thuần, Chí Hào tướng quân hiểu Nhiếp Vân đang giúp hắn gia tăng thực lực lên, lúc này không nghĩ nhiều, chỉ nhắm mắt tu luyện.

- Bích Nhi tiểu thư, việc này không nên chậm trễ, chúng ta cũng đi thôi!

Lưu lại phân thân, an bài tốt Chí Hào tướng quân, Nhiếp Vân không

nói thêm lời nào.

- Ân!

Bích Nhi tiểu thư cũng biết cứu vớt sư phụ không nên chậm trễ, đứng lên sau đó đi ra ngoài.

- Chúng ta đi nhanh lên, có lẽ còn phải đi tới Truyền Tống Trận quay về Vô Biên Hải!

- Truyền Tống Trận? Không cần!

Nghe nàng nói muốn dùng Truyền Tống Trận, Nhiếp Vân cười cười, lúc này đi tới và nắm lấy vai nàng.

- Không nên phản kháng, không nên lộn xộn!

Nói xong tinh thần khẽ động, ngay sau đó hắn xuất hiện tại biên cảnh Vân Châu.

Bích Lạc tiên tử gặp chuyện không may, hắn phải dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, hiện tại hắn đi Truyền Tống Trận khẳng định vô cùng đơn giản nhưng Truyền Tống Trận nhanh hơn nữa cũng không bằng thuấn di.

Khoảng cách Hãm Không Vực chỉ cách ba châu mà thôi, dùng hắn thưc lực của hắn hiện tại nhiều nhất chỉ thuấn di hai lần.

- Đây là... Thuấn di?

Nhìn thấy vừa rồi còn ở đại điện trong thành Vân Châu, ngay sau đó xuất hiện tại biên cảnh Vân Châu, kéo dài qua gần một châu, Bích Nhi tiểu thư đã giật mình.

- Ngươi đã đạt tới... Đế cảnh?

Thuấn di là đặc quyền của cường giả Đế cảnh, thiếu niên trước mắt có thể mang nàng tới đây trong nháy mắt há không nói rõ đã đạt tới Đế cảnh?

Đế cảnh...

Ngẫm lại vẫn cảm thấy đáng sợ!

Đồng thời khóe miệng đắng chát.

Nhớ lại thời điểm hai người mới quen nhau, nàng cảm giác đối phương có chút quá lời, hiện tại mới bao lâu chứ? Không tới một năm không những trở thành người cầm lái một trong cửu đại thế lực của Thần giới, thực lực càng đạt tới cảnh giới như thế.

Lúc trước còn có hảo cảm với ắn, hiện tại xem ra... Loại cảm giác này chỉ có thể giấu dưới đáy lòng.

Cả hai không phải người cùng một thế giới, nghĩ đến nhiều hơn nữa cũng vô dụng!

- Hãm Không Vực, ở chỗ này!

Không có trả lời nghi vấn của đối phương, không gian chi lực nạp vật thế giới của Nhiếp Vân lan ra sau đó tập trung vào một nơi.

Hô!

Một tòa thành to lớn xuất hiện ngay trước mặt.

------oOo------

Chương 3476: Tiến vào thành Hãm Không

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đây chính là vị trí trung tâm nhất của Hãm Không Vực, thành Hãm Không!

- Có lẽ Hãm Không Ma Thần đang ở nơi này, chúng ta đi nghe ngóng tin tức trước mới quyết định.

Nhiếp Vân chỉ về phía trước.

- Thành Hãm Không? Đã đến?

Bích Nhi tiểu thư nuốt nước miếng, nàng dùng sức dịu mắt sợ nhìn lầm.

Tuy sớm biết cường giả Đế cảnh vô cùng cường đại, có thể xuyên qua Thần giới, nằm mơ cũng không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

Trước kia nàng từ Hỏa Thần Tông đến thành Vân Châu, đi ngày đêm không ăn không uống, còn mượn Truyền Tống Trận cũng tốn gần ba tháng mới tới nơi, Hãm Không Vực khoảng cách xa hơn, không nghĩ tới lại dùng hai giây là tới.

Xem ra tìm hắn là tìm đúng rồi!

Có lẽ hắn thật sự có thể cứu sư phụ ra.

- Chuyện nghe ngóng giao cho ta, ta có biện pháp!

Nghĩ vậy Bích Nhi tiểu thư cười một tiếng, nàng xung phong nhận việc.

Nàng là mỹ nữ không kém, tuy tư sắc của nàng không thể hấp dẫn thiếu niên trước mắt nhưng đối với người bình thường lại có lực sát thương rất lớn, thực tế chỉ nghe ngóng một ít tin tức dễ như trở bàr tay.

Lúc trước không có bất kỳ người nào trợ giúp, thuận lợi tiến vào thành Vân Châu, hơn nữa tiến vào phủ công tước, đây là dựa vào ưu thế của bản thân nàng.

Cho dù ở nơi nào, mỹ nữ đều có thể đạt được đặc quyền nhất định.

- Không cần, tin tức đã nghe ngóng xong, hiện tại ta đã xác định vị trí của Hãm Không Ma Thần!

Nhiếp Vân khoát khoát tay.

- Ah? Nghe ngóng xong?

Bích Nhi tiểu thư nháy mắt vài cái sợ nghe lầm, còn chuyên môn nhìn hia bên nhưng không nhìn thấy cái gì cả.

Bởi vì bọn họ thuấn di, sợ sinh ra phiền toái không cần thiết nên xuất hiện tại nơi bỏ hoang không người, thậm chí không nhìn thấy bóng quỷ... Ngươi nghe ngóng xong? Đi đâu nghe ngóng?

Nếu như không phải tin tưởng thiếu niên này, nàng đã hoài nghi đối phương có phải cố ý giả vờ giả vịt hấp dẫn nàng chú ý hay không.

- Ân, chỗ kia tương đối nguy hiểm, ngươi tạm thời đừng đi, hiện tại ta thu ngươi vào một nơi, ngươi và Chí Hào tướng quân cùng tu luyện đi, tranh thủ trùng kích cảnh giới cao hơn, về sau có trợ giúp với ta!

Nhiếp Vân không biết nàng nghĩ nhiều như vậy, cũng an bài cho nàng.

- Ngươi cũng phải cẩn thận!

Nghe nói như thế, Bích Nhi tiểu thư gật gật đầu, cũng không nhiều lời.

Nàng biết rõ thực lực nàng thật sự quá yếu, nếu cố đi theo chỉ là cản trở mà thôi.

- Hãm Không Ma Thần, ta muốn xem ngươi có thực lực thế nào mà dám cả gan làm loạn như thế.

Thu Bích Nhi tiểu thư vào nạp vật thế giới, Nhiếp Vân cau mày.

Vừa rồi hắn nói nghe ngóng xong tin tức, tự nhiên không phải khoác lác, không gian chi lực nạp vật thế giới mở ra, cả thành Hãm Không nằm trong tầm mắt của hắn, hắn có thể cảm ứng được hành động của bất cứ kẻ nào.

Chuyện nghe ngóng tin tức cũng đơn giản tới cực điểm.

Lúc trước bí mật phạm tội của ba đại vương giả cũng có thể tìm

được dễ dàng, càng không cần nói một ít đối thoại.

Thông qua nghe lén cả thành Hãm Không, hắn xác định một chuyện, Bích Lạc tiên tử thật sự bị Hãm Không Ma Thần bắt đi, hôm nay đang ở trong hang ổ Hãm Không Ma Thần chờ làm hôn lễ.

- Nếu như tin tức của Bích Nhi tiểu thư không sai, loại đại hôn này Hãm Không Ma Thần nhất định sẽ mời Thương Lư Đại Đế!

Xác định tin tức, Nhiếp Vân cũng không sốt ruột đi qua, hắn cân nhắc các khả năng có thể xuất hiện.

Mục đích lần này là cứu Bích Lạc tiên tử, không phải tới đây đối địch với Vô Biên Hải, không thể làm việc mù quáng.

Dù sao thân phận của hắn không giống tầm thường, nếu như là tán tu có thể không sợ hãi, nhưng thân là vương tử Phổ Thiên hoàng triều, một khi bị người ta phát hiện rất dễ dàng gây ra mâu thuẫn giữa Vô Biên Hải và Phổ Thiên hoàng triều, gây chuyện không tốt còn dẫn tới đại chiến cả Thần giới.

Tuy thực lực hiện tại tiến nhanh, đại chiến trình độ này không phải hắn có thể khống chế.

- Hay đi xem trước!

Hô!

Thân thể hắn nhanh chóng xuất hiện trước một cái động phủ

Hang ổ Hãm Không Ma Thần, Hãm Không động!

Đây là nơi Hãm Không Ma Thần vừa mới bắt đầu tu luyện đã ở lại, chỉ có điều lúc ấy hang động nhỏ, linh khí cũng không sung túc, chờ hắn thành người khống chế thành Hãm Không, động phủ dần dần bị mở rộng, cũng bắt đầu bố trí các tụ linh trận.

Lúc này Hãm Không động, tuy là động phủ nhưng không khác gì hoàng cung, tầng tầng lớp lớp, vô số cung điện đứng sừng sững.

- Tìm vị trí của Bích Lạc tiên tử!

Đứng trước Hãm Không động, Nhiếp Vân cũng không trực tiếp xông vào, hắn dùng không gian chi lực nạp vật thế giới tản ra và bao phủ cả Hãm Không động, hắn muốn tìm vị trí Bích Lạc tiên tử.

Mục đích của hắn tới đây là tìm Bích Lạc tiên tử, cũng không phải đối địch với Hãm Không Ma Thần, có thể không gặp phiền toái thì tốt.

Trong mắt người khác Hãm Không động có vô số trận pháp, thần bí phức tạp, không dám tiến vào bên trong, nhưng nạp vật thế giới chiếu rọi chẳng khác gì trong suốt, không có bí mật gì đáng nói.

- Ân? Không vậy?

Nhiếp Vân cau mày.

Hắn đã xem kỹ Hãm Không động một lần, cũng không phát hiện vị trí của Bích Lạc tiên tử.

- Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ... Hãm Không Ma Thần thu nàng vào thế giới của mình?

Sắc mặt trầm xuống.

Một ít cường giả sẽ luyện hóa một tiểu thế giới trở thành nạp vật không gian, có thể để tính mạng sinh sống, có lẽ Hãm Không Ma Thần sợ hãi Bích Lạc tiên tử đào tẩu cho nên cố ý giam nàng vào trong đó?

Như vậy phiền toái khá lớn.

Vốn không muốn tiếp xúc với Hãm Không Ma Thần, hắn muốn trực tiếp thuấn di tới trước mặt Bích Lạc tiên tử sau đó cứu nàng đi, như vậy không quấy rầy ai, cũng không có chiến tranh.

Chỉ khi nào Bích Lạc tiên tử thật bị giấu trong tiểu thế giới, không hỏi thăm Hãm Không Ma Thần rất khó hoàn thành.

Như vậy hắn buộc phải gặp mặt Hãm Không Ma Thần.

- Ân? Không đúng, Hãm Không động không giống như đang muốn cử hành hôn lễ.

Vào lúc đang suy nghĩ, Nhiếp Vân lại phát hiện một ít không đúng, dựa theo tình huống bình thường, Hãm Không Ma Thần đại hôn phải rất náo nhiệt mới đúng, nhưng bây giờ cả phủ đệ không khí trầm lặng, không có bộ dạng chúc mừng gì cả.

Ngay cả Hãm Không Ma Thần là người có danh tiếng, nơi này không có chút không khí vui mừng nào.

- Xem ra phải đi hỏi thăm mới biết!

Nhìn thấy bộ dạng Hãm Không động như thế, nội tâm Nhiếp Vân kỳ quái, biết rõ một mực ở chỗ này chờ khẳng định không có tin tức, vì kế hoạch hôm nay chỉ có thể đi qua hỏi thăm.

Chỉ có điều còn muốn hỏi khẳng định phải gặp mặt.

------oOo------

Chương 3477: Vô Biên Thâm Uyên

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hãm Không Ma Thần là cường giả Thiên Đạo nhất châu cảnh.

Thông qua quan sát, Nhiếp Vân cũng nhìn ra thực lực của Hãm Không Ma Thần.

Cường giả Thiên Đạo nhất châu cảnh!

Trong mắt kẻ khác đây là tồn tại vô địch, trong mắt hắn không tính là cái gì cả.

Chỉ dựa vào thủ đoạn của hắn hoàn toàn có thể miểu sát.

- Hắn có Thương Lư Đại Đế làm hậu trường, lại là bá chủ một phương, không thể dễ dàng chém giết, nên hỏi thăm thế nào mà không bị phát hiện, còn có thể làm hắn ăn ngay nói thật đây?

Nhiếp Vân trầm tư, một lát sau hắn nghĩ ra biện pháp, lúc này cười nhạt một tiếng, ngụy trang chi khí xuất hiện và biến hóa dung mạo.

Hô!

Thân ảnh biến mất.

Trong Hãm Không động.

Sắc mặt Hãm Không Ma Thần tái nhợt.

Trước mặt hắn có một đám người đang quỳ, đám người này không dám thở mạnh và run rẩy.

- Đám phế vật các ngươi, việc ta bảo các ngươi làm nhưng các ngươi làm không xong, dùng làm gì?

Gào thét một tiếng, Hãm Không Ma Thần vung tay vỗ một cái.

Thiên địa nổ vang, hơn mười thân ảnh trước mặt bị đánh thành bánh thịt, bị chụp chết tại chỗ

- Đáng giận, đáng giận!

Giết những người này, Hãm Không Ma Thần còn chưa hết giận, trên người hắn bộc phát khí kình, vô số vật phẩm trang trí quý hiếm trong động hóa thành bụi phấn.

Hô!

Thời điểm hắn có ý định tiếp tục phát tiết, không gian trong đại điện chấn động, một bóng người xuất hiện trước mắt.

Bóng người hơn ba mươi người, gương mặt hơi khô héo, tuy không biết nhưng hắn cảm nhận được lực lượng và khí tức đáng sợ trên người đối phương.

- Tại hạ Hãm Không, bái kiến Đại Đế, không biết Đại Đế đến chỗ của ta cần làm chuyện gì?

Không do dự quá nhiều, Hãm Không Ma Thần trực tiếp quỳ xuống, hắn không dám thở mạnh.

Có thể thuấn di tới trước mặt hắn, lại có khí tức và lực lượng cường đại như thế, chỉ có cường giả Đế cảnh mới làm được.

Chỉ cần không có thành Đại Đế, đối với cường giả Đế cảnh đều mang theo sợ hãi.

- Ta hỏi thăm một chuyện!

Giọng nói của người tới trầm thấp mang theo uy nghiêm không thể phản bác.

Người này chính là Nhiếp Vân.

Hắn vừa rồi nghĩ biện pháp ngụy trang bản thân mình, làm cho đối phương tưởng lầm là cường giả Đế cảnh.

Nếu chỉ là hiểu lầm thì có thể che giấu thân phận hoàn mỹ.

Dù sao cường giả Đế cảnh không phải ai cũng có thể nghe ngóng, cho dù Hãm Không Ma Thần có Thương Lư Đại Đế làm chỗ dựa nhưng không có khả năng vì một chuyện nhỏ mà đắc tội một Đại Đế.

Đạt tới cấp độ Đế cảnh, ai không có hảo hữu? Ai không có chỗ dựa? Thực lực của hắn không bằng ngươi nhưng đằng sau khó bảo toàn không có cường đại hơn, chỉ cần không có thù hận không đội trời chung, cường giả Đế cảnh ít khi động thủ, cho dù có thù hận rất lớn, chỉ cần không phải không chết không thôi đều có thể nhịn xuống.

- Đại Đế cứ nói, Hãm Không biết sẽ nói tất cả.

Hãm Không Ma Thần không dám nói nhảm.

- Nghe nói ngươi vừa bắt nữ nhân tên là Bích Lạc tiên tử, nàng ở đâu?

Nhiếp Vân cũng không nói nhảm, trực tiếp mở miệng hỏi.

- Bích Lạc tiên tử?

Hãm Không Ma Thần không biết vì sao vị Đại Đế trước mặt này hứng thú với tiểu nhân vật như thế, hắn vẫn thành thật trả lời.

- Nàng bị ta bắt được nhưng đã bỏ chạy từ mười ngày trước rồi!

- Bỏ chạy!

Nhiếp Vân cau mày một cái, cả gian phòng như tiến vào địa ngục, cảm giác áp bách cường đại làm sắc mặt Hãm Không Ma Thần biến thành tái nhợt.

Trước kia hắn còn hoài nghi khi vị Đại Đế này xuất hiện ở nơi đây, hiện tại hoàn toàn có thể xác nhận.

Chỉ sợ chỉ có cường giả Đế cảnh mới làm cho cường giả Thiên Đạo cảm thấy áp bách nồng đậm như thế.

- Bẩm Đại Đế, ta nói là thật, ta bắt nàng tới cũng chỉ muốn kết hôn mà thôi.

- Nàng cũng đáp ứng, mười ngày trước đột nhiên nói muốn đi dạo thành Hãm Không, ta cũng không để ý, phái người đi theo, ai ngờ... Nàng lại thừa cơ đào tẩu.

Hãm Không Ma Thần nói đến đây sắc mặt khó coi.

Đường đường cường giả Thiên Đạo bị một gia hỏa Hoàng cảnh viên mãn lừa gạt, nói ra cũng quá mất mặt.

- Ngươi phái người đi theo... Chỉ sợ thực lực những người này đều mạng hơn Bích Lạc tiên tử cường a, hơn nữa ngươi thân là cường giả Thiên Đạo, làm sao có thể chạy thoát?

Nhiếp Vân cau mày một cái, nạp vật thế giới bộc phát uy áp Thiên Đạo làm cho hắn biến thành thần linh không thể chiến thăgs.

Nghe đối phương nói thế, Bích Lạc tiên tử nhất định là biết rõ trốn không thoát cho nên cố ý làm ra cảnh tượng tê liệt đối phương, lúc này nói tới đi dạo, Hãm Không Ma Thần phái người đi theo, nhất định sẽ phái ra người có thực lực vượt qua Bích Lạc tiên tử, tại sao nàng có thể chạy thoát?

- Là.. Là nàng muốn đi xem Hãm Không Trầm Đàm!

- Sau đó trực tiếp tiến vào bên trong!

Cảm nhận được uy áp, Hãm Không Ma Thần run rẩy giải thích.

- Hãm Không Trầm Đàm?

Nhiếp Vân sững sờ.

Hắn biết rõ nơi này, lúc dùng không gian chi lực bao phủ thành Hãm Không hắn đã nhìn thấy nơi này.

Hắn chỉ biết nơi này, cũng không biết nơi đó có gì thần kỳ, vì sao chui vào bỏ chạy mất?

- Đúng, Hãm Không Trầm Đàm thâm bất khả trắc, nó kết nối... Vô Biên Thâm Uyên... Nàng nhảy vào bên trong và tiến vào Vô Biên Thâm Uyên, ta không biết đi nơi nào...

Hãm Không Ma Thần sợ đối phương tức giận nên vội vàng giải thích.

- Tiến vào Vô Biên Thâm Uyên?

Đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại, sắc mặt của hắn biến thành khó coi.

Hắn chưa từng nghe nói qua Hãm Không Trầm Đàm nhưng sớm nghe nói qua Vô Biên Thâm Uyên.

Vô Biên Thâm Uyên được xưng là một trong bốn đại hiểm địa của Thần giới, nổ i danh với U Ma cảnh, cho dù Đại Đế tiến vào trong đó cũng có thể không ra được, trình độ hiểm ác có thể nghĩ.

Hoàng cảnh viên mãn bình thường tiến vào trong đó, có thể nói thập tử vô sinh!

Chính bởi vì như thế mới bị người ta sợ như rắn rết!

Tại sao lại vào đó?

Trong mắt Nhiếp Vân mang theo sát khí nồng đậm.

Sở dĩ Bích Lạc tiên tử tiến vào Vô Biên Thâm Uyên nhất định là bởi vì biết rõ phương phá bình thường không thể thoát khỏi tay Hãm Không Ma Thần cho nên trong lúc cấp bách đã tiến vào trong đó.

Cho nên cũng có thể nói, xuất hiện loại tình huống này là vì tên này bức bách.

Vô Biên Thâm Uyên cũng không phải nơi bình thường, tiến vào trong đó tám chín phần mười đều chết... Gia hỏa này làm nàng sinh tử không biết, không thể buông tha!

- Đại Đế tha mạng...

Cảm nhận được sát khí trên người của hắn, toàn thân Hãm Không Ma Thần không ngừng run rẩy:

- Ta là con riêng của Thương Lư Đại Đế... Cầu Đại Đế không nên giết ta!

------oOo------

Chương 3478: Thương Lư Đại Đế phiền muộn (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta sẽ không giết ngươi, ta chỉ làm ngươi chịu tội mà thôi!

Sớm biết đối phương có quan hệ vớiThương Lư Đại Đế nhưng không nghĩ tới lại là con riêng của đối phương.

Do dự một lúc, Nhiếp Vân quyết định trước lưu hắn một mạng.

Dù sao bởi vì gia hỏa này đắc tội một Đại Đế, rất không đáng.

Đương nhiên, tội chết có thể miễn tội sống khó tha, làm hại Bích Lạc tiên tử không rõ tung tích, sinh tử không biết, làm sao có thể bỏ qua dễ dàng được.

Ngón trỏ ngón giữa điểm vào người đối phương.

Ầm ầm!

Lực lượng đặc thù tiến vào trong người đối phương.

- Ah...

TIếng kêu thảm thiết vang lên, Hãm Không Ma Thần không ngừng lăn qua lăn lại trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn lần nữa, Đại Đế vừa rồi đã biến mất không thấy gì nữa.

- Không... Ngươi làm gì ta?

Hãm Không Ma Thần gào thét điên cuồng, toàn thân của hắn nổi bong bóng, cơ bắp hư thối từng khối, thân thể giống như phanh thây xé xác, đau đớn tới mức không muốn sống, ngay cả linh hồn cũng run rẩy, đã có chút không chịu nổi.

Loại thống khổ này hắn từ nhỏ đến chưa từng thừa nhận qua, cho dù được xưng là cực hình đệ nhất Thần giới so với hiện tại chỉ là trò trẻ con.

- Không... Ngươi đường đường là Đại Đế sao có thể ra tay với ta?

Đau đớn kịch liệt làm Hãm Không Ma Thần không ngừng xé rách cơ bắp, trong nháy mắt hình dạng của hắn thay đổi.

Dựa theo quy định bình thường, cường giả Đế cảnh không dễ dàng ra tay với người bình thường, tuy hắn đạt tới Thiên Đạo cảnh nhưng trong mắt cường giả Đại Đế không khác gì người thường, tiện tay có thể chém giết.

Chính bởi vì như thế, Hãm Không Ma Thần đến bây giờ còn không rõ vì sao một vị Đại Đế muốn tra tấn hắn.

Chẳng phải một nữ tử Hoàng cảnh viên mãn rơi vào trong Vô Biên Thâm Uyên sao? Thần giới nhiều Hoàng cảnh viên mãn như thế, không tính là chuyện gì cả.

Trong nội tâm tràn đầy khó hiểu và hận ý, hắn cũng không dám mắng.

Cường giả Đại Đế uy trấn tứ phương, nếu hắn dám mắng đối phương dám chém giết hắn, hơn nữa còn không bị ai lên án.

Cường giả Đế cảnh đã siêu thoát Thiên Đạo, đã là đỉnh của thiên địa, không ai có thể vũ nhục bọn họ.

- Cứu ta, cứu ta... Chỉ có hắn có thể cứu ta...

Không dám mắng người, Hãm Không Ma Thần nghĩ đến biện pháp giải trừ thống khổ, hắn lật cổ tay sau đó bóp nát ngọc phù.

Lúc trước Thương Lư Đại Đế giao ngọc phù đưa tin cho hắn, vốn tưởng rằng bằng vào thực lực Thiên Đạo cảnh của hắn vĩnh viễn không dùng được, nằm mơ đều cũng không nghĩ tới lại sử dụng.

Hô!

Ngọc phù vừa nát, một bóng người xuất hiện trong đại điện, nhìn thấy Hãm Không Ma Thần lăn lộn trên mặt đất, đồng tử co rụt lại:

- Xảy ra chuyện gì?

- Cứu ta... Cứu ta!

Giờ phút này Hãm Không Ma Thần đang thừa nhận giày vò thống

khổ to lớn, đã có chút không chịu nổi, chỉ không ngừng nhắc cứu mình.

- Con ta, yên tâm đi, vi phụ nhất định cứu ngươi!

Gương mặt người này khó coi, bàn tay hắn vỗ về phía trước, lực lượng cường đại bạo phat ra ngoài sau đó bao phủ Hãm Không Ma Thần vào trong.

Hắn tự xưng là phụ thân, có lẽ chính là chỗ dựa sau lưng của Hãm Không Ma Thần, Thương Lư Đại Đế!

Ầm ầm!

Lực lượng bao phủ Hãm Không Ma Thần, quả nhiên sắc mặt hòa hoãn nhiều, gương mặt trắng bệch dần hồng nhuận phơn phớt.

Vèo!

Thương Lư Đại Đế thu tay về, sắc mặt của hắn âm trầm:

- Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao ngươi biến thành như thế?

- Ta... Ah!

Hãm Không Ma Thần vừa muốn nói chuyện, hắn lại thống khổ run rẩy, đau đớn kịch liệt còn mạnh hơn vừa rồi.

- Cái gì?

Thương Lư Đại Đế sững sờ sau đó lại vươn tay ra.

- Ta muốn xem ngươi có thủ đoạn gì.

Rất hiển nhiên vừa rồi hắn muốn chữa thương cho Hãm Không Ma Thần nhưng kết quả không thành công, hơn nữa còn cắn trả mạnh hơn trước.

Bởi như thế kích thích lửa giận của hắn.

Hắn đường đường là người nổi bật trong Đại Đế, bài danh thứ tư trong Vô Biên Hải nhưng không thể trị dứt một tiểu bệnh như thế này, làm sao có mặt mũi tồn tại nữa chứ?

Có thể làm cho nhi tử tu vi Thiên Đạo cảnh thống khổ như thế, không cần đoán cũng biết chuyện này là do cường giả Đại Đế lưu lại, khu trừ không được tương đương bại trong tay Đại Đế khác, đổi lại ai cũng khó có thể chịu được.

Ầm ầm!

Lực lượng của hắn bạo phát, lực lượng khổng lồ bao phủ Hãm Không động, không gian như hóa thành thực chất.

Kỳ thật cho dù biến thành thực chất, một lần nữa trở thành nham thạch thì cường giả Hoàng cảnh cũng có thể nhẹ nhõm phá vỡ, nếu như hắn rót thêm lực lượng vào, cường giả Thiên Đạo muốn phá vỡ là chuyện không có khả năng.

Đây là Đế cảnh!

Siêu việt Thiên Đạo, tồn tại siêu cấp siêu việt thời gian.

Lực lượng khổng lồ dọc theo kinh mạch tiến vào thân thể Hãm Không Ma Thần, lúc này hắn phát hiện vấn đề mấu chốt, đối phương lưu lại khí lưu đặc thù trong người Hãm Không Ma Thần.

Lực lượng này dung hợp với linh hồn, thân thể, không ngừng ăn mon toàn thân.

Xem bộ dạng khí lưu không muốn giết hắn, chỉ làm hắn đau khổ mà thôi.

Nhìn uy lực của khí lưu, nếu như khu trừ trễ, trường kỳ bị giày vò như thế, cho dù chữa khỏi thì tu vi cũng bị phế.

Ầm ầm!

Lực lượng trên người Thương Lư Đại Đế dọc theo kinh mạch Hãm Không Ma Thần không ngừng công kích khí lưu đặc thù, dường

như muốn tiêu diệt nó.

Một lát sau.

PHỐC!

Thương Lư Đại Đế phun ra một ngụm máu tươi, hắn không ngừng lùi bước, sắc mặt tái nhợt.

- Làm... Làm sao có thể?

Đồng tử co rụt lại.

Đối phương lưu khí lưu trong người Hãm Không Ma Thần cũng không có bị tiêu diệt, nó mang theo uy nghiêm không cho phép người ta xâm phạm, thậm chí còn đáng sợ hơn cả Thiên Đạo, cho dù là thực lực như hắn nếu cưỡng ép khu trục cũng bị cắn trả, ngực của hắn buồn bực khó chịu.

- Ta không tin!

Bình phục tâm tình, Thương Lư Đại Đế gào thét, gương mặt dữ tợn.

Cho dù thực lực đối phương mạnh mẽ, hắn không đánh thắng nổi nhưng hắn không thể nào không đối phó được một đạo khí lưu.

Ầm ầm!

Lại rót lực lượng vào trong cơ thể Hãm Không Ma Thần, qua hơn mười giây liền có tiếng PHỐC PHỐC PHỐC vang lên!

Phun ba ngụm máu tươi liên tiếp, Thương Lư Đại Đế lùi về phía sau lần nữa.

- Cứu ta... Cứu... Ta...

Hai lần va chạm liên tục, Thương Lư Đại Đế còn dễ nói, Hãm Không Ma Thần sắp không chịu nổi, hắn mặt vàng như nến, đã hấp hối.

- Đáng giận ah!

Nhìn thấy bộ dạng nhi tử như thế, tùy thời sẽ chết, Thương Lư Đại Đế xiết chặc nắm đấm, toàn thân run rẩy.

Vừa rồi hắn thử qua, bằng vào thực lực của hắn bây giờ, nếu thật muốn khu trừ vẫn có thể làm được nhưng mạng của nhi tử sẽ không còn.

------oOo------

Chương 3479: Thương Lư Đại Đế phiền muộn (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Là ai? Rốt cuộc là ai biến ngươi thành như thế?

Sắc mặt khó coi, Thương Lư Đại Đế vội vàng hỏi.

- Là.. Một vị... Đại Đế... Ta không biết... Là ai!

Hãm Không Ma Thần giãy dụa hô to.

- Đại Đế? Ta thật muốn xem lai lịch của ngươi là gì.

Nghe được nhi tử thừa nhận là Đại Đế, Thương Lư Đại Đế tức giận không nhỏ, bàn hắn vỗ vào không gian, tràng cảnh trong đại điện biến hóa, tràng cảnh không ngừng lui về phía sau giống như đoạn băng được tua ngược.

Thời gian hồi sóc!

Khi thời gian lui lại quá khứ, hắn muốn nhìn tận mắt là ai tổn thương nhi tử của hắn.

Hô!

Chỉ trong nháy mắt thời gian không ngừng quay về quá khứ,

Thương Lư Đại Đế tiếp tục xem tiếp.

Oanh!

Lúc này thời gian kính tượng nghiền nát và biến mất vô tung vô ảnh, cho dù hắn dùng thủ đoạn gì cũng không nhìn được.

- Không thể nhìn? Thực lực còn mạnh hơn ta hay vận mệnh không thể nắm lấy?

Thương Lư Đại Đế biến sắc.

Làm cho thời gian hồi sóc không cách nào tiến hành tiếp, có lưỡng loại khả năng... Thứ nhất, người muốn dò xét có thực lực mạnh hơn hắn, đối phương có thể ngăn cản thời gian hồi sóc.

Thứ hai, người bị dò xét có vận mệnh không thể nắm lấy!

Cái gọi là vận mệnh không thể nắm lấy chính là Thiên Đạo cũng không thể nắm được tình hình của hắn.

Thiên Đạo không cách nắm được tình hình?

Điều này sao có thể?

- Nhất nh là thực lực còn mạnh hơn cả ta.

Thương Lư Đại Đế cắn răng nói.

Thiên Đạo khống chế thiên địa, chỉ cần là chuyện xảy ra trong thiên địa đều có thể ghi chép lại, cái gọi là vận mệnh không thể nắm lấy chỉ có trong truyền thuyết, còn chưa từng nghe nói vị Đại Đế nào có thể làm được.

Nếu như thế người gieo khí tức đặc thù lên người Hãm Không Ma Thần chắc chắn có thực lực còn mạnh hơn hắn.

- Đáng giận! Xem ra chỉ có thể thỉnh cầu Hiên Viên huynh!

Thương Lư Đại Đế cắn răng một cái.

Thực lực của hắn không bằng đối phương nhưng Thần giới còn ai có thực lực mạnh hơn Hiên Viên Đại Đế? Hiện tại chỉ có thể nhờ hắn ra tay cứu nhi tử của mình.

- Ngươi nhịn một chút, ta tìm người trị liệu giúp ngươi, có thể chữa khỏi nhanh thôi.

Nghĩ vậy Thương Lư Đại Đế không hề do dự, hắn nắm lấy cánh tay Hãm Không Ma Thần sau đó biến mất khỏi đại điện, sau một khắc đã xuất hiện trước đại điện khác.

- Hiên Viên huynh, Thương Lư cầu kiến!

Đi tới trước điện, hắn không dám trực tiếp đi vào, lúc này cao giọng hô lên.

Đều là Đại Đế, Hiên Viên Đại Đế có uy thế quá mạnh, mặc dù thực lực của hắn không kém nhưng không dám tùy tiện xông vào.

- Thương Lư? Vào đi!

Hiên Viên Đại Đế lên tiếng.

- Vâng!

Đẩy cửa đi vào đại điện, chỉ thấy Hiên Viên Đại Đế ngồi ở giữa đại điện, bên người có một bóng người, chính là Đại Đế xếp hạng thứ năm, Nghiêu Huyền.

Xem ra hai người đang thương nghị chuyện gì đó.

- Hiên Viên huynh, khẩn cầu ra tay cứu nhi tử của ta!

Thương Lư Đại Đế vội vàng đi lên.

Cường giả Đại Đế huyết mạch cường đại rất khó sinh ra hậu đại, Hãm Không Ma Thần là con riêng của hắn nhưng lại là hậu đại duy nhất, nếu không cũng không để bụng như thế.

- Ân?

Hiên Viên Đại Đế liếc mắt nhìn sang Hãm Không Ma Tâần nằm trên mặt đất, cũng không hỏi nhiều, gật gật đầu:

- Được!

Lúc này bàn tay của hắn lăng không một trảo.

Ầm ầm!

Thiên địa biến hóa, Hiên Viên Đại Đế phóng thích lực lượng có một không hai trong Thần giới bao phủ thân thể Hãm Không Ma Thần.

- Ân? Kỳ quái!

Một lát sau, Hiên Viên Đại Đế lộ ra vẻ nghi hoặc, hắn nâng tay lên và hỏi.

- Hiên Viên huynh...

Thương Lư Đại Đế đầy nghi hoặc.

- Thương Lư, khí tức trên người hắn là ai lưu lại?

Hiên Viên Đại Đế hỏi.

- Ta cũng không biết, nhất định là cường giả Đại Đế, hơn nữa thực lực còn mạnh hơn ta, ta không giải được.

Thương Lư Đại Đế không dám giấu diếm.

- Không riêng ngươi phá giải không được, ta cũng làm không được!

- Khí lưu đặc thù kia hòa tan vào thân thể và linh hồn của hắn, nếu như đưa tới sớm một chút, cho dù là một trăm giây trước, ta còn có thể hoàn toàn thanh trừ... Nhưng bây giờ thực lực của hắn quá yếu, một khi triệt để thanh trừ, tất nhiên không chịu nổi, linh hồn sụp đổ!

Hiên Viên Đại Đế lắc đầu.

- Hiên Viên huynh cũng không phá giải được? Làm... Làm sao có thể?

Thương Lư Đại Đế đã giật mình.

Hắn phá giải không thể nói thực lực không đủ, vị này chính là đệ nhất nhân của Thần giới đấy.

Hắn cũng không phá giải được?

Làm sao có thể!

- Ngươi yên tâm, đối phương không có sát tâm, tuy không thanh trừ khí tức này, tối đa chỉ làm hắn thừa nhận thống khổ, bằng vào sinh mệnh lực cường đại của cường giả Thiên Đạo, tính mạng không đáng ngại.

Hiên Viên Đại Đế nói.

- Bộ dạng này là sắp không chịu nổi!

Nội tâm Thương Lư Đại Đế lạnh như băng.

Cho dù không chết nhưng mỗi ngày thừa nhận thống khổ thế này chẳng khác gì sống không bằng chết, sống còn ý nghĩa gì chứ?

- Ta cũng không có biện pháp tốt!

Hiên Viên Đại Đế lắc đầu.

- Giết ta đi... Nếu sống như thế này, ta tình nguyện chết.

Nghe rõ hai người nói chuyện với nhau, Hãm Không Ma Thần không ngừng run rẩy, hắn gào lên.

Loại thống khổ này thật sự quá đáng sợ, nếu sống như thế không bằng hắn chết đi.

- Tốt, hiện tại ta đưa ngươi ra đi, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ

báo thù cho ngươi.

Nhìn thấy bộ dạng nhi tử như thế, toàn thân Thương Lư Đại Đế run rẩy, hắn nheo mắt lại.

Ngay cả Hiên Viên Đại Đế cũng không trị được, tình huống của nhi tử khẳng định bó tay, so với việc để hắn chịu tội, còn không bằng để hắn chết đi.

- Tốt!

Hãm Không Ma Thần giãy dụa sau đó gật đầu.

- Vậy thì… Đi thôi!

Nâng tay lên, Thương Lư Đại Đế cắn răng một cái muốn đánh chết nhi tử.

Hắn vừa mới hành động đã có lực lượng ngăn cản công kích của hắn, ngẩng đầu nhìn lên, chính là Nghiêu Huyền ngăn cản.

- Thương Lư Đại Đế không nên gấp gáp, Hiên Viên huynh cứu không được, không có nghĩa không có người cứu được.

- Ân? Ngươi có ý gì? Ai có thể cứu?

Nghe được có người có thể cứu, Thương Lư Đại Đế sững sờ, lập tức khẩn trương hỏi.

Có thể cứu sống thì ai tình nguyện để nhi tử chết đi?

- Muốn nói trong thiên hạ ai có thể cứu con ngươi, ta cảm thấy chỉ có một người… Thái tử Phổ Thiên hoàng triều, Nhiếp Vân!

Nghiêu Huyền nói.

- Thái tử Phổ Thiên hoàng triều?

Thương Lư Đại Đế vẫn bế quan cho nên không biết trong Thần giới hiện tại có biến hóa, hắn hỏi:

- Phổ Thiên Đại Đế có nhi tử? Ta còn chưa nghe nói qua.

- Ta cũng không biết, vị Nhiếp Vân này là truyền nhân Thần Nông, đạt được truyền thừa của Thần Nông Đại Đế, muốn nói ai có thể cứu con của ngươi, trừ hắn ra ta không nghĩ ra người khác!

Nghiêu Huyền nói.

------oOo------

Chương 3480: Thương Lư Đại Đế phiền muộn (Hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Truyền nhân Thần Nông? Quá tốt!

Nghe được là truyền nhân của Thần Nông Đại Đế, Thương Lư Đại Đế lập tức mừng rỡ.

Tuy Hiên Viên Đại Đế là Thần giới đệ nhất nhân, cũng chỉ là thực lực, nếu bàn về y thuật không ai sánh bằng Thần Nông Đại Đế.

- Đừng có gấp, hiện tại ta liên hệ với Nguyên Dương Đế Quân giúp ngươi!

Nghiêu Huyền cười cười.

Hắn là Đại Đế người phi thăng, không có khả năng không được cho phép mà tiến tới thành Vân Châu, thực làm như vậy tương đương khiêu khích uy nghiêm của Phổ Thiên Đại Đế.

Một lát sau, Nghiêu Huyền xoay đầu lại, sắc mặt khó coi.

- Như thế nào đây?

Thấy bộ dạng của hắn, Thương Lư Đại Đế sốt ruột nhìn qua.

- Nguyên Dương Đế Quân nói... Hắn đã truyền tin với thái tử Nhiếp

Vân, Nhiếp Vân nói... Loại tình huống này rất đơn giản, có thể cứu chữa nhưng cần bản tôn ra tay, mà... Hắn bởi vì có việc, bản tôn cũng không ở thành Vân Châu, đã đi một hiểm địa, cho dù muốn cứu chữa cũng phải chờ một thời gian, hơn nữa tốn hao không nhỏ.

Nghiêu Huyền nói.

- Bản tôn đi xa?

Thương Lư Đại Đế sửng sốt.

Tốn hao không nhỏ với hắn mà nói là chuyện nhỏ, là cường giả Đế cảnh sống không biết bao lâu, tích lũy tài phú kinh người, tùy tiện xuất ra một ít cũng là chí bảo.

Bảo bối nhiều hơn nữa nhưng không có người ở đó cũng không thể làm gì.

- Ân!

Nghiêu Huyền nói:

- Nguyên Dương Đế Quân là người thành tín, không có khả năng nói dối ta, nếu hắn nói như vậy, bản tôn của thái tử điện hạ khẳng định không có mặt... Nếu hắn nói có thể cứu, hơn nữa trong thời gian ngắn không cần lo lắng tính mngj, không bằng... Đợi đi...

- Đợi... Bộ dạng như vậy làm sao mà đợi?

Thương Lư Đại Đế liếc mắt nhìn nhi tử không ngừng kêu thảm thiết, tim như bị đao cắt.

Nghe nói như thế, mấu chốt là... Loại tình huống này có thể đợi tiếp hay không.

- Không đợi được cũng phải đợi..., đối phương là thái tử Phổ Thiên hoàng triều, tuy không đạt tới Đế cảnh nhưng địa vị lại không kém hơn Đại Đế bình thường, đã giải thích rõ ràng, cũng đáp ứng trị liệu, nếu như ngươi còn không nghe theo mà đi tìm hắn, đó là tự

tìm phiền toái.

Hiên Viên Đại Đế khoát khoát tay.

Người ta đã nói sẽ trị liệu nhưng bản tôn không có mặt, trước mắt không thể cứu được, bảo ngươi chờ một chút, ngươi cũng phải chờ một chút, bằng không đó là khiêu khích uy nghiêm của đối phương.

Dù sao nếu chỉ là truyền nhân Thần Nông phổ thông cũng bỏ đi, người ta còn là thái tử Phổ Thiên hoàng triều, ba tháng sau sẽ đăng cơ làm hoàng đế.

Địa vị không kém gì...Cường giả Đế cảnh bình thường, bức bách đối phương, cho dù Hiên Viên Đại Đế cũng không muốn đi làm.

Một khi làm, chẳng khác nào Vô Biên Hải đang ra tay với Phổ Thiên hoàng triều, gây chuyện không tốt sẽ làm Thần giới đại chiến!

- Được rồi!

Nghe Hiên Viên Đại Đế lên tiếng, Thương Lư Đại Đế đành phải gật đầu đáp ứng, hắn cảm thấy có phần biệt khuất, thực sự không có biện pháp.

Lúc nào đường đường Đại Đế cần cầu một tiểu nhân vật không phải Đế cảnh?

Không được cũng bỏ đi, mấu chốt là... Người ta không rảnh!

Quả thực vẽ mặt ah!

- Nếu ngươi sợ hắn không chịu nổi, có thể mỗi ngày dùng lực lượng uẩn dưỡng thân thể của hắn, tuy không giảm bớt đau đớn nhưng có thể giúp hắn kháng cự thống khổ, không tới mức tử vong.

Hiên Viên Đại Đế nói.

- Vâng!

Biết rõ cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể chờ đợi..., Thương Lư Đại Đế lúc này không nói lời nào, hắn vung tay muốn rời đi, đột nhiên quay đầu nhìn lại.

- Hiên Viên huynh, ta còn muốn xin nhờ ngươi một sự kiện!

- Ta muốn ngươi sử dụng phương pháp thời gian hồi sóc giúp ta xem là ai tổn thương nhi tử của ta.

- Được!

Hiên Viên Đại Đế cũng không cự tuyệt, gật gật đầu, bàn tay vẽ một cái, màn sáng xuất hiện trước mặt mọi người, thời gian trong màn sáng không ngừng lui lại, chuyện xảy ra trên người Hãm Không Ma Thần không ngừng tái diễn.

Oanh!

Cũng như vừa rồi, vào lúc Hãm Không Ma Thần bị thương thì màn sáng không chịu nổi và nổ tung.

- Việc này...

Thương Lư Đại Đế đã giật mình.

Hắn không cách nào nhìn, có thể nói thực lực không bằng đối phương, hiện tại Hiên Viên Đại Đế trước mắt là Thần giới đệ nhất nhân, hắn cũng làm không được... Có ý gì?

Chẳng lẽ thực lực Hiên Viên Đại Đế còn không bằng người tổn thương nhi tử của hắn?

Nếu thật như thế, cho dù hắn tiện tay giết Hãm Không Ma Thần cũng không ai dám nói gì ah!

Đồ ngu xuẩn, rốt cuộc đắc tội với nhân vật thế nào.

Nghi hoặc kéo dài không bao lâu, Hiên Viên Đại Đế mở miệng:

- Đây là... Vận mệnh không thể nắm lấy? Thần giới còn có tồn tại

như thế?

Rất hiển nhiên hắn có phần không dám tin tưởng.

- Ta xem ngươi này đi nơi nào.

Lúc này cau mày, Hiên Viên Đại Đế phóng thích linh hồn cường đại của mình ra chung quanh, ngay sau đó hắn ngạc nhiên.

- Vô Biên Thâm Uyên? Người này lại tiến vào Vô Biên Thâm Uyên?

- Tiến vào Vô Biên Thâm Uyên?

Thương Lư Đại Đế run rẩy không nhẹ.

Tuy hắn là cường giả Đế cảnh nhưng không dám đi Vô Biên Thâm Uyên đấy.

Trực tiếp tiến vào Thâm Uyên, thực lực mạnh tới mức thâm bất khả trắc!

- Xem ra... Đừng nghĩ báo thù.

Thương Lư Đại Đế lắc đầu.

Tuy không muốn thừa nhận nhưng cũng biết dùng thực lực đối phương, thực muốn báo thù, gây chuyện không tốt chính mình sẽ vẫn lạc.

Người ta không có trực tiếp giết nhi tử của mình chính là cho hắn mặt mũi, nếu không biết điều thì kẻ không may chính là mình.

- Hiên Viên huynh, Nghiêu Huyền, cáo từ!

Nghĩ vậy Thương Lư Đại Đế vô cùng phiền muộn, mang theo nhi tử quay người rời đi.

Đường đường Đại Đế bị người ta đánh gãy hàm răng cũng chỉ có thể nuốt vào bụng, cũng không dám nói cái gì, không phiên cũng khó.

Có thể có biện pháp nào chứ?

Đều là Đế cảnh nhưng vẫn có chênh lệch to lớn, không nói người khác, chỉ vị Hiên Viên Đại Đế trước mắt muốn giết mình chỉ cần dùng ngón tay là đủ, căn bản không cần tốn hao quá nhiều chiêu số.

Người tổn thương nhi tử của mình dám tiến vào Vô Biên Thâm Uyên Đại Đế, ít nhất không phải hắn hiện tại có thể chống cự.

- Thần giới có bao nhiêu Đại Đế như vậy, là ai chứ?

Thương Lư Đại Đế rời đi, Hiên Viên Đại Đế kỳ quái và lâm vào suy nghĩ.

Thần giới Đại Đế chỉ có bao nhiêu đó, mỗi một người có thực lực gì, có được thủ đoạn thế nào thì hắn đều biết rõ, chưa từng nghe nói có người có năng lực như thế.

Làm ra khí tức đặc thù ngay cả hắn cũng không giải quyết được, quả nhiên đáng sợ.

- Có phải quan hệ với tình cảnh thương thiên đổ máu lần trước hay không?

Nghiêu Huyền cũng đang suy nghĩ vấn đề này, đột nhiên mở miệng nói.

- Thương thiên đổ máu?

------oOo------

Chương 3481: Thương Lư Đại Đế phiền muộn (Hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sắc mặt Hiên Viên Đại Đế ngưng trọng, một lát sau gật gật đầu:

- Rất có thể có quan hệ! Xem ra Thần giới sắp bắt đầu rung chuyển...

Nhớ tới cảnh tượng khi đó, Hiên Viên Đại Đế thở ra một hơi, ánh mắt mang theo hào quang thương cảm.

Đế vẫn hạo kiếp, Đại Đế cũng có thể vẫn lạc, tuy hắn được gọi là Thần giới đệ nhất nhân nhưng không có biện pháp chống lại.

Ông!

Hiên Viên Đại Đế đang tiếp tục nói chuyện, đột nhiên dừng lại, ngay sau đó mỉm cười và nói:

- Đế Huyền cũng có hành động!

- Ah?

Nghiêu Huyền nghi hoặc nhìn qua.

- Ngươi tìm đệ tử ưu tú nhất Vô Biên Hải gần đây đưa đi thi đấu tuyển chọn một chút!

Hiên Viên Đại Đế nói.

- Được!

Nghiêu Huyền gật gật đầu, trên mặt có chút ít nghi hoặc:

- Tìm những người này làm gì?

- Vì ứng phó đế vẫn hạo kiếp, Thần Nữ phong ý định liên hợp chúng ta!

Hiên Viên Đại Đế cười nói.

- Liên hợp? Thần giới cửu đại thế lực đều có kiêng kị của mình, một khi liên hợp tất nhiên sẽ làm thế lực khác kiêng kị, nhất là Vô Biên Hải chúng ta, dám liên hợp với chúng ta, chẳng lẻ không sợ thế lực khác kiêng kị?

Nghiêu Huyền kỳ quái nhìn sang.

Vô Biên Hải đều là người phi thăng, thực lực cường đại, mặc dù chỉ là một thế lực nhưng có thể chống lại tám thế lực khác của Thần giới, chính bởi vì như thế, tám thế lực khác của Thần giới không dám liên hợp với nhau, một khi liên hợp tất nhiên lọt vào thế lực khác xa lánh và áp bách.

Vì ứng phó hạo kiếp, Thần Nữ phong liên thủ với người khác còn có thể lý giải... Cho dù liên hợp thế nào cũng không thể liên hợp với Vô Biên Hải a!

- Đế vẫn hạo kiếp, mỗi người đều cảm thấy bất an, không có người nào có thể tránh thoát, cửu đại thế lực không liên hợp thì sớm muộn cũng bị diệt.

- Mục đích của Đế Huyền rất đơn giản, cũng trực tiếp nhất... Dùng phương pháp quan hệ thông gia!

Hiên Viên Đại Đế nói.

- Quan hệ thông gia?

- Đế Huyền mới thu đệ tử, chắc hẳn ngươi cũng biết!

- Nàng ý định để đệ tử này chọn rể, tuấn tài trẻ tuổi của cửu đại thế lực cũng có thể tham gia, một khi được chọn, thế lực sau lưng sẽ liên hợp.

Thế lực khác cho dù muốn náo cũng chỉ có thể trách tiểu bối nhà của ngươi bất tranh khí, cũng không thể oán lên đầu chúng ta.

Hiên Viên Đại Đế cười.

- Ý kiến hay!

Đôi mắt Nghiêu Huyền sáng ngời.

Bảo bọn tiểu bối cạnh tranh tất cả mọi người có hi vọng, cũng

không tổn thương hòa khí, lại có thể làm hai thế lực lớn liên hợp, thật sự là biện pháp không tệ.

- Đó là tự nhiên, Vô Biên Hải chúng ta có nhân số ít nhất cửu đại thế lực nhưng cường giả Đại Đế nhiều nhất, sức chiến đấu tổng hợp mạnh nhất, ngươi lựa chọn một chút, chỉ cần điều kiện không tệ thì qua đi xem đi, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, lần liên hợp này là chuyện ván đã đóng thuyền, cũng nên đi ngang qua sân khấu một chút, không thể để cho thế lực khác chê cười!

Hiên Viên Đại Đế cười nói.

- Tốt, ta đi làm!

Nghiêu Huyền liền vội vàng gật đầu.

Vô Biên Hải mạnh nhất trong cửu đại thế lực, Thần Nữ phong lựa chọn bọn họ, mặc dù lựa chọn bọn họ cũng phải dựa vào thực lực kinh người làm người ta không nói nhảm mới được.

Nhiếp Vân không biết Thương Lư Đại Đế khiếp sợ, càng không biết Thần Nữ phong sắp có hành động, hiện tại hắn đang ở khu vực hỗn loạn, vẻ mặt mờ mịt.

Sau khi giáo huấn Hãm Không Ma Thần, hắn trực tiếp tiến vào Hãm Không Trầm Đàm, thời gian phi hành không dài, quả nhiên đúng như đối phương nói, hắn đã tiến vào Vô Biên Thâm Uyên.

Vô Biên Thâm Uyên không biết sâu bao nhiêu, không biết rộng bao nhiêu, vô biên vô hạn, chưa từng có người nào tìm được cuối cùng, Nhiếp Vân có thực lực không kém, vừa mới tiến vào đã kinh ngạc tới ngây người, cũng không biết phải làm sao.

Hắn hiện tại như đang rơi vào không trung bao la vô tận, bốn phía đều có màu sắc như nau, khó có thể phân biệt đông tây nam bắc.

- Đi nơi nào tìm đây?

Lọt vào mắt hắn là khu vực không thấy cuối cùng, bốn phương tám hướng đều là con đường, hắn đi nơi nào tìm Bích Lạc tiên tử?

- Không gian chi lực nạp vật thế giới!

Ổn định tâm thần, tinh thần khẽ động, không gian chi lực nạp vật thế giới bao phủ bốn phía..

- Lực lượng của ta bị áp chế ở đây, tối đa chỉ có thể bao phủ phạm vi trăm vạn dặm... Có thể tiến hành thuấn di trong phạm vi này, tốc độ tuy chậm một chút nhưng còn nhanh hơn bản thân phi hành nhiều lắm.

Nhiếp Vân lắc đầu.

Lực lượng của hắn bị hạn chế to lớn, không gian chi lực nạp vật thế giới trước kia có thể bao phủ phạm vi gần ba châu, hiện tại chỉ có thể bao phủ trăm vạn dặm tại nơi này.

Có thể lan tràn khoảng cách xa như vậy cũng đã nói lên hắn có thể thuấn di trong phạm vi này.

Thực lực của hắn hiện tại toàn lực phi hành, phạm vi trăm vạn dặm cần vài giây có thể tới, nếu so với thuấn di thì tốc độ không bằng.

Tuy không bằng nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu.

Chính bởi vì như thế mới làm hắn buồn bực.

Nếu như làm người Thần giới biết được suy nghĩ của hắn hiện tại tuyệt đối sẽ tức giận mà bóp chết hắn.

Vô Biên Thâm Uyên, một trong bốn hiểm địa của Thần giới, cho dù là Đại Đế cũng phải chùn bước không dám tiến vào nơi đây, hơn nữa bởi vì không gian có vấn đề cho nên không thể thuấn di.

Một khi thuấn di, rất dễ dàng tạo ra không gian chấn động, xuất hiện lỗ đen và thôn phệ bọn họ.

Nhiếp Vân thuấn di dựa vào không gian chi lực nạp vật thế giới, tuy cũng có thể làm cho không gian chấn động nhưng ảnh hưởng yếu hơn cường giả Đế cảnh nhiều, bởi vậy hắn vẫn có thể thuấn di.

Có thể thuấn di, có thể đi trăm vặn dặm trong nhasymawts, tại sao ngươi không đi chết đi!

- Trong trăm vạn dặm không có tung tích của Bích Lạc tiên tử!

Nạp vật thế giới bao phủ trăm vạn dặm, Nhiếp Vân quan sát chung quanh một lần nhưng không phát hiện tung tích Bích Lạc tiên tử, đưa tin cũng không có ai trả lời, xem ra đã tiến vào phạm vi rất sâu.

- Chỉ cần không rơi vào lỗ đen di động là tốt rồi.

Trong phạm vi hắn bao phủ có không ít lỗ đen, không biết đi thông tới nơi nào, xem uy thế của chúng, một khi rơi vào bên trong, cho dù thực lực của hắn cũng khó còn sống rời đi.

Mình cũng không làm được, chỉ mong Bích Lạc tiên tử không có rơi vào trong đó!

Bằng không muốn cứu cũng bất lực.

- Chỉ có thể chậm rãi tìm kiếm!

Thân thể của hắn xuất hiện cách đó trăm vạn dặm, Nhiếp Vân lại phóng thích không gian chi lực nạp vật thế giới dò xét chung quanh.

------oOo------

Chương 3482: Dưới đầm nước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dò xét như thế còn mạnh hơn do hắn tự tìm kiếm, có thể biết được tất cả tình huống trong phạm vi không gian cấu thành của hắn.

Bích Lạc tiên tử thực lực không được, chắc có lẽ không quá mức xâm nhập, chỉ cần loại bỏ từng chút một mới có thể tìm được dấu vết để lại.

Loại ý nghĩ này rất đơn giản nhưng khi áp dụng vô cùng khó khăn, hắn đã dò xét như thế bảy ngày, mấy lần suýt nữa rơi vào lỗ đen vô hình, dò xét không biết bao nhiêu ức vạn dặm, hắn vẫn không tìm thấy tung tích của Bích Lạc tiên tử.

- Không có khả năng ah!

- Ta đã tiến vào Vô Biên Thâm Uyên không dưới mấy tỷ dặm, dựa theo đạo lý, Bích Lạc tiên tử không có khả năng tiến vào sâu như thế.

Dừng lại, Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Tốc độ và thực lực của hắn không phải Hoàng cảnh viên mãn có thể so sánh, liên tục dò xét mấy tỷ dặm, cho dù nàng tiến vào sớm hơn mấy ngày cũng không đi xa như hắn.

- Chẳng lẽ thật bị lỗ đen thôn phệ?

Sắc mặt hắn khó coi.

Tự mình tiến vào Vô Biên Thâm Uyên mới biết được nơi đây khủng bố, khắp nơi đều là mạch nước ngầm, lỗ đen, nếu như không phải không gian chi lực nạp vật thế giới tồn tại, gặp được nguy hiểm có thể thuấn di rời đi, cho dù là cường giả Đế cấp cũng phải rơi vào trong đó.

Mặc dù không biết trong lỗ đen là cái gì nhưng lại biết cực kỳ nguy hiểm.

Bích Lạc tiên tử sẽ không rơi vào trong lỗ đen và hương tiêu ngọc vẫn ah?

- Ân, đó là cái gì?

Vào lúc đang suy nghĩ và tự hỏi, đột nhiên hắn cau mày, sau đó hắn biến mất, lúc này hắn xuất hiện trong một tinh cầu.

Vô Biên Thâm Uyên dùng lỗ đen, sương mù, đủ loại mạch nước và vô số ngôi sao cấu thành

Đó là tinh cầu trụi lủi, thể tích không tính lớn, đường kính chỉ mấy ngàn dặm, toàn thân đỏ sậm, mặt ngoài đầy bụi đất.

Hấp dẫn Nhiếp Vân tự nhiên không phải bụi đất, mà là trên bụi đất có dấu chân lan tràn!

- Không phải dấu chân nhân loại!

Liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân biết không phải do nhân loại lưu lại.

Dấu chân này rất lớn, mỗi dấu chân đều rộng vài thước, hơn nữa lõm vào rất sâu.

- Chẳng lẽ trong... Vô Biên Thâm Uyên còn có sinh mạng tồn tại?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

Đối với Vô Biên Thâm Uyên, hắn chỉ biết đây là một trong bốn đại hiểm địa của Thần giới, tình huống cụ thể như thế nào thì không biết.

Trước kia hắn đi xa như thế nhưng không nhìn thấy bóng quỷ, vốn tưởng rằng nơi này không có tánh mạng tồn tại, hiện tại nhìn thấy liền ngạc nhiên.

- Tinh cầu này có gió, từ độ sâu cạn của dấu chân có lẽ vừa rời đi không lâu!

- Tinh... Tinh cầu này không có người ah? Chẳng lẽ đã đi xa?

Từ dấu chân này mà phân tích, chủ nhân dấu chân vừa rời đi nơi này không cao hơn mười phút.

Trước khi đến tinh cầu hắn đã quan sát tinh cầu một lần, cũng không phát hiện có khí tức sinh mệnh nào, nói cách khác chủ nhân dấu chân này đã rời khỏi tinh cầu.

- Phương hướng dấn chân đi hướng này...

Thân thể của hắn biến mất và dò xét hướng dấu chân bước đi.

Đó là thủy đàm không lớn, cũng không biết sâu bao nhiêu.

Dấu chân biến mất tại nơi này, chẳng lẽ chủ nhân dấu chân tiến vào nơi đây mà hắn không phát hiện?

- Đi xem một chút!

Trong nội tâm kỳ quái, thân thể hắn nhảy vào trong thủy đàm.

Không gian chi lực nạp vật thế giới hình thành khí tràng chung quanh thân thể, tự động tách nước thủy đàm ra, Nhiếp Vân nhanh chóng lao xuống dưới.

Rầm rầm!

Thời điểm đang rơi xuống dưới, đột nhiên có tiếng nước lưu động sinh ra, thân thể Nhiếp Vân trầm xuống, hắn nhìn thấy ánh sáng.

Không nghĩ tới dưới thủy đầm còn có động thiên khác, sau khi trải qua khúc chiết liền tiến vào động thiên khác.

Sơn động này không có giọt nước, thập phần khô ráo.

- Khó trách không phát hiện ra, có nước và mặt đất ngăn cách, cho dù không gian chi lực nạp vật thế giới không kém cũng không thể nhìn thấy.

Đứng trong sơn động nhìn thấy tạo vật thần kỳ, Nhiếp Vân ngạc nhiên.

Không gian chi lực nạp vật thế giới chỉ có thể nhìn thấy ở nơi nó lan tới, nơi này có nước và mặt đất ngăn cản cho nên lúc đầu không phát hiện ra.

- Linh khí thật nồng đậm

Dọc theo sơn động đi lên phía trước vài bước, Nhiếp Vân cau mày lẩm bẩm.

Linh khí trong sơn động thập phần hùng hậu, thậm chí vượt xa bất cứ nơi nào trong Thần giới, với thực lực của hắn hiện giờ, nếu ở nơi này thời gian dài cũng có thể gia thực lực lượng rất nhỏ.

Trong cơ thể hình thành nạp vật thế giới sánh bằng ba châu Thần giới, một khi thực lực gia tăng một tia đều cần đại lượng linh khí, lúc trước cướp đoạt nhiều bảo bối của Đa Ba vương tử như thế nhưng chỉ có thể giúp tu vi của hắn gia tăng một tia, đủ thấy tấn cấp khó khăn cỡ nào

Dựa theo tình huống bình thường, hắn hiện tại hấp thu linh khí tấn cấp là không có khả năng, cho dù ngồi yên bất động hấp thu trên trăm triệu năm cũng khó đạt tới Hoàng cảnh hậu kỳ, ở chỗ này lại có tăng phúc rất nhỏ, từ đó thấy rõ nồng độ của nó cỡ nào.

Vù vù!

Tiếp tục đi lên phía trước, linh khí nơi này càng lúc càng nồng đậm hình thành linh khí phong bạo, cả sơn động cũng biến thành ẩm ướt.

- Đây là...

Nhìn thấy linh khí bám vào làm vách tường ướt nhẹp, Nhiếp Vân vươn tay chấm vào giọt nước trên vách tường.

- Linh khí dịch tích?

Linh khí dịch tích là linh khí nồng đậm đến trình độ nhất định sau đó hội tụ hình thành, giống như nguyên tinh linh dịch trên đại lục Khí Hải năm xưa, chỉ có điều linh khí của Thần giới cao cấp hơn đại lục Khí Hải quá nhiều, không nói thứ khác, chỉ một giọt linh dịch trong tay Nhiếp Vân ném ném vào đại lục Khí Hải cũng có thể làm cả đại lục không chịu nổi và sụp đổ.

Ném tới đại lục Phù Thiên cũng có thể làm nó trong thời gian ngắn biến thành tiên cảnh như thiên địa lục đạo.

- Có thể hình thành linh khí dịch tích... Như vậy không phải nói rõ

có thần thạch hình thành hay sao?

Vuốt vuốt linh dịch trong tay, đột nhiên Nhiếp Vân nghĩ tới cái gì đó và ánh mắt sáng ngời.

Thần thạch, nó là tảng đá chứa linh khí cực cao trong Thần giới.

Thần giới linh khí dịch tích ẩn chứa cường độ linh khí vượt qua tưởng tượng, bị loại dịch tích này uẩn dưỡng trong thời gian dài, tảng đá bình thường cũng biến thành thần thạch.

Nghĩ vậy Nhiếp Vân cũng không do dự đi nhanh về phía trước.

Nương theo hắn càng vào sâu, nồng độ linh khí càng ngày càng đậm, chúng hội tụ thành dòng sông chảy trong sơn động, thậm chí hội tụ thành hồ nước nhỏ.

- Mặc dù linh dịch trợ giúp ta không lớn nhưng lại là tài phú to lớn.

Linh dịch có thể trực tiếp sử dụng, một cân linh dịch có giá trị vượt qua một vạn thần thạch.

------oOo------

Chương 3483: Thần thạch cực phẩm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Linh dịch trước mắt hội tụ thành hồ nước, bảo thủ đoán chừng cũng phải có mấy trăm ngàn cân, mấy trăm ngàn cân... Há không phải nói chúng là mấy trăm ức thần thạch?

Tuy hắn bây giờ là thái tử địa vị tôn sùng, có thể khống chế tài nguyên của Phổ Thiên hoàng triều nhưng bản thân hắn cũng biết rõ, mấy tỷ thần thạch, mặc dù là hắn cũng là tài phú to lớn.

- Ha ha, không nghĩ tới một tinh cầu hẻo lánh lại có nhiều linh dịch như vậy, quá giàu có!

Cười hắc hắc, Nhiếp Vân cũng không khách khí, hắn vung tay sao đó thu tất cả vào trong nạp vật thế giới.

- Không ngờ có ba ngàn vạn cân!

Thu lấy dòng sông, Nhiếp Vân cũng đã biết có bao nhiêu linh dịch.

Còn nhiều hơn hắn đoán gấp bội, chừng hơn ba nghìn vạn cân!

Hơn ba nghìn vạn cân, tương đương với hơn ba nghìn ức thần thạch... Có thể sánh bằng tổng thu thuế mấy trăm năm của Phổ Thiên hoàng triều!

- Lần này phát tài rồi!

Nhiếp Vân cười ha ha.

Tất cả tài bảo của hắn lúc trước đều dùng ngưng tụ hoàn mỹ giới vực nên tiêu hao sạch sẽ, trừ tầm mười đóa Thiên Đạo hoa, có thể nói hắn là người nghèo khó.

Sau khi đạt được số tài phú này, gia sản của hắn đã khác trước, ch từ tái phú mà nói chỉ sợ rất nhiều thế gia nhất lưu trong Thần giới còn không bằng hắn.

- Ân? Dưới Linh dịch đều là thần thạch? Hơn nữa còn là...

Thu lấy linh dịch cũng thôi đi, mặt đất dưới hồ nước lộ ra, Nhiếp Vân chỉ liếc mắt nhìn đã hưng phấn nhảy lên, đều là thần thạch.

Hơn nữa không phải thần thạch cấp tâấp bình thường, là đỉnh cấp của Thần giới, có tác dụng với Hoàng cảnh viên mãn, thần thạch cực phẩm!

Thần thạch cực phẩm có thể khu động khôi lỗi Thâu Thiên tá thọ cảnh.

- Trước mắt đều là thần thạch cực phẩm? Rốt cuộc có bao nhiêu?

Nhìn thần thạch tỏa ra ánh sáng, Nhiếp Vân cũng ngẩn người.

Thần giới có rất nhiều thần thạch phổ thông, có thể đào ra không ít tài nguyên khoáng sản, nhưng thần thạch cực phẩm ít tới đáng thương, cho dù Phổ Thiên hoàng triều tích lũy trăm triệu năm nhưng trong kho không nhiều hơn vạn khối.

Trong đáy hồ che kín thần thạch cực phẩm? Đây là bao nhiêu?

Cho dù hắn trầm ổn tỉnh táo như núi vẫn phải hít thở dồn dập.

- Ngươi nào dám trộm đồ của ta?

Lúc hắn muốn móc số thần thạch này ra và kiểm tra xem có bao nhiêu, chợt nghe tiếng nói vang vọng, ngay sau đó là một thân ảnh to lớn lao tới.

- Là đầu thần thú lúc trước.

Nhìn thấy thân ảnh xuất hiện, Nhiếp Vân đã hiểu ra.

Chính đầu thần thú này lưu lại dấu chân hắn mới tiến vào nơi này, cho tới bây giờ mới nhìn rõ chân diện mục của nó.

Bộ dạng của đầu thần thú này giống như thần lằn, nó cao mấy chục thước, toàn thân mang theo khí tức cuồng bạo làm cho người ta có cảm giác áp bách và trùng kích rất mạnh.

- Thiên Đạo thần thú?

Liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân lập tức hiểu ra.

Gia hỏa trước mắt chính là Thiên Đạo thần thú, có được thực lực Thiên Đạo cảnh.

Đổi lại trước kia nhìn thấy gia hỏa đáng sợ này khẳng định suy nghĩ đầu tiên là tìm đường lui, nương theo thực lực tăng nhiều cũng không cảm thấy sợ hãi.

- Đồ của ngươi? Những thứ này là thiên địa sinh ra, ai lấy đi là của người đó.

Nhiếp Vân cười nói.

- Muốn chết!

Thiên Đạo thú to lớn nhìn rõ người tới dám cưỡng từ đoạt lý, nó gào thét sau đó vươn móng vuốt tấn công Nhiếp Vân.

Rầm rầm!

Một chiêu hạ xuống làm thiên địa rung chuyển.

- Thiên Đạo thần thú thực lực nhất châu cảnh mà thôi, Liệt Thiên, Phần Thiên, giao gia hỏa này cho các ngươi.

Đối phương vừa ra tay, Nhiếp Vân lập tức nhìn ra thực lực của nó là nhất châu cảnh.

Loại thần thú cấp bậc này đối với hắn mà nói không có tính khiêu chiến, tinh thần khẽ động sau đó triệu hoán Liệt Thiên và Phần Thiên ra ngoài.

Hai gia hỏa này đã là yêu sủng của hắn tất nhiên nghe hắn phân phó.

Rầm rầm rầm!

Liệt Thiên, Phần Thiên vừa xuất hiện lập tức chiến đấu với Thiên Đạo thú.

Nhiếp Vân không quan tâm tới, hắn nhìn vô số thần thạch trước mặt và nắm lấy.

Vù vù vù!

Từng khối thần thạch biến mất, sau một khắc đã tiến vào nạp vật thế giới.

Thời gian không dài đã thu sạch toàn bộ thần thạch.

- Không ngờ có hơn năm vạn khối.

Kiểm lại một chút, Nhiếp Vân mừng rỡ như điên.

Thần thạch cực phẩm có hơn năm vạn khối, đã nhiều gấp năm lần tích lũy trăm triệu năm của Phổ Thiên hoàng triều.

Số lượng thần thạch cực phẩm như thế này là quá lớn!

Tùy tiện nhìn thấy một viên tinh cầu có nhiều linh dịch và thần thạch như thé, quả thực nằm ngoài ý muốn.

- Nhìn xem nhiều thần thạch như thế có thể giúp ta đột phá Hoàng cảnh hậu kỳ hay không!

Thực lực của hắn hiện tại là Hoàng cảnh trung kỳ đỉnh phong (nhị châu cảnh đỉnh phong), thiếu một chút là có thể đột phá.

Đạt được nhiều thần thạch như thế, có thể giúp hắn trùng kích thành công.

- Thử xem!

Nghĩ xong cũng không do dự, tinh thần khẽ động sau đó nhìn thần thạch như núi và linh dịch khổng lồ.

- Luyện hóa!

Vung tay lên, linh dịch lập tức bốc hơi và bao phủ bốn phía.

Tình huống Nhiếp Vân hiện tại cần tăng lực lượng lên sẽ tiêu hao năng lượng khổng lồ, tăng lên rất khó khăn, nếu có đầy đủ bảo vật sẽ dễ dàng hơn người khác quá nhiều.

Đầu tiên nạp vật thế giới có được tính dung nạp cường đại, bất cứ lực lượng thuộc tính gì cũng có thể thôn phệ, sẽ không bị cắn trả.

Tiếp theo tốc độ luyện hóa vô cùng khủng bố.

Đổi lại những người khác luyện hóa linh dịch, cho dù là cường giả

Thiên Đạo, một ngày luyện hóa một giọt đã không chậm, siêu cấp thiên tài nhiều nhất một ngày ba giọt, bản thân hắn lại làm linh khí nổ tung, một giây đã có thể luyện hóa mấy vạn cân, thậm chí trăm vạn cân!

Có thể nói hoàn mỹ giới vực của hắn hình thành chính là cái máy thôn phệ, năng lượng gì cũng có thể hấp thu và gia tăng lực lượng bản thân.

Ầm ầm!

Hơn ba nghìn vạn cân linh dịch, hắn luyện hóa trong vòng mười giây, linh khí cuồng bạo trùng kích, quả nhiên nạp vật thế giới đang gia tăng chậm rãi.

Tiếng nổ lớn vang lên, đột phá bình cảnh nhị châu cảnh biến mất và trở thành tam châu cảnh.

Tu vi của hắn nước lên thuyền lớn, biến thành Hoàng cảnh hậu kỳ!

- Năng lượng cần thiết quá kinh khủng.

Hơn ba nghìn vạn cân linh dịch nhanh chóng mất đi hiệu quả, Nhiếp Vân vô cùng phiền muộn.

Nhiều linh dịch như thế, đổi lại cường giả Thiên Đạo khác có thể nhẹ nhõm trùng kích hai châu, nói cách khác hoàn toàn có thể từ một châu đạt tới ba châu.

Bản thân hắn... Chỉ đột phá bình cảnh mà thôi, không còn bao nhiêu hiệu quả.

Nghĩ lại mà sợ.

------oOo------

Chương 3484: Giàu nhất Thần giới

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Xem ra thôn phệ linh dịch, thần thạch tấn cấp không còn tác dụng.

Đã tiêu hao hết linh dịch mới gia tăng chút tu vi như thế này, Nhiếp Vân biết rõ cho dù nuốt hết năm vạn khối thần thạch cực phẩm cũng không có khả năng giúp hắn đột phá Hoàng cảnh đỉnh phong.

Lãng phí như thế còn không bằng không dùng.

- Xem ra phải thôn phệ thế giới mói được, hơn nữa thế giới bị thôn phệ không nhỏ.

Nhiếp Vân thở dài.

Thực lực của hắn gia tăng nhanh chóng, thần thạch phổ thông không có tác dụng quá lớn, phương pháp duy nhất là thôn phệ thế giới không kém gì Thần giới!

Nhưng thế giới như vậy đi đâu mà tìm?

- Ân, đúng rồi, thần thạch là đồ vật do pháp tắc Thần giới sinh ra, tính ổn định của nạp vật thế giới đã có thể sánh ngang Thần giới, có thể sinh ra thần thạch hay không?

Vào lúc đang phiền muộn, một suy nghĩ xuất hiện trong lòng hắn.

Thần thạch, đây là thứ ẩn chứa pháp tắc Thần giới, chỉ cần linh khí đầy đủ là có thể sinh ra, hiện tại tính ổn định của không gian nạp vật thế giới không kém gì Thần giới, hêện tại có thể đản sinh hay không?

- Ngưng tụ linh khí.

Nghĩ vậy liền làm, tinh thần khẽ động, linh khí nồng đậm ngưng tụ vô cùng nhanh chóng.

Hắn là sáng thế thần duy nhất trong nạp vật thế giới, ở nơi này hắn là vô địch, hắn muốn làm gì thì làm, một ý niệm có thể hoàn thành, mặc dù cường giả Đại Đế lâm vào nơi này cũng có thể chém giết dễ dàng.

Ông!

Linh khí bị hắn hội tụ càng ngày càng nặng, lúc này nhanh chóng biến thành linh dịch và sau đó biến thàng tảng đá.

- Quả nhiên là thần thạch!

Nhìn thấy đồ vật ngưng tụ ra, Nhiếp Vân hưng phấn cười ha ha.

Quả nhiên đúng như hắn dự đoán, có thể nhẹ nhõm ngưng tụ thần thạch.

- Đây chỉ là thần thạch cấp thấp... Có lẽ liên quan tới linh khí của ta, áp súc linh khí càng nhiều, có lẽ hình thành thần thạch phẩm cấp càng cao!

Vừa mới ngưng tụ thần thạch chỉ là sơ cấp nhất, Nhiếp Vân cũng không nhụt chí, hắn lại hội tụ linh khí lớn hơn nữa và không ngừng áp súc.

Rầm rầm!

Quả nhiên một lúc sau đã hình thành một viên thần thạch, nó tỏa sáng và khí tức cường đại.

- Thần thạch cực phẩm!

- Ha ha, không nghĩ tới ta có thể dễ dàng ngưng tụ thần thạch cực phẩm.

Nhìn đồ âật sáng bóng trong tay, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Trải qua thí nghiệm, hắn chẳng những có thể dùng ngưng tụ thần thạch cấp thấp, hắn còn có thể ngưng tụ thành thần thạch cực phẩm.

Thần giới không có bao nhiêu thần thạch cực phẩm, mỗi một viên có giá trên trời, có được năng lực cô đọng thứ này há không nói rõ hắn có tài phú vô tận?

- Trên lý luận ta muốn bao nhiêu thần thạch cực phẩm cũng có thể ngưng tụ ra bấy nhiêu, nhưng luyện chế thần thạch tiêu hao linh khí, nếu như ta vẫn luyện chế như vậy, cảnh giới vừa tấn chức Hoàng cảnh hậu kỳ sẽ trực tiếp giảm xuống, thực lực càng ngày càng yếu!

Trên lý luận có thể thực hiện nhưng thực tế lại có vấn đề.

Thực lực Nhiếp Vân mạnh yếu có quan hệ với nạp vật thế giới lớn nhỏ, luyện chế thần thạch cực phẩm tương đương tiêu hao linh khí trong nạp vật thế giới, tiêu hao ít không có gì, một khi tiêu hao nhiều, thế giới sẽ héo rút, thực lực của hắn cũng hạ thấp.

- Cũng không sao, về sau ta có thể thu thập thần thạch hạ phẩm, dùng thứ này luyện chế thần thạch cực phẩm, dựa theo hối đối bình thường thì có lời hơn rất nhiều.

Thần giới có tỷ suất hối đối thần thạch hạ phẩm và thần thạch cực phẩm.

Thần thạch hạ phẩm không có tác dụng lớn với cường giả Hoàng cảnh trung kỳ, ném vào trong nạp vật thế giới chuyển hóa thành linh khí sẽ có thể sử dụng được.

Tình huống bình thường, một vạn viên thần thạch hạ phẩm ẩn chứa số lượng linh khí không kém gì một viên thần thạch cực, dựa theo tỷ suất hối đối, thần thạch mỗi một cấp bậc sẽ có tỷ lệ hối đối cao gấp một trăm lần, một viên thần thạch cực phẩm có thể đổi được một trăm vạn viên thần thạch hạ phẩm.

Chênh lệch to lớn (1 thần thạch cực phẩm =100 thần thạch thượng phẩm =10000 thần thạch trung phẩm =1000000 thần thạch hạ phẩm), hơn nữa có tiền không mua được.

Có được năng lực chế tạo thần thạch cực phẩm, Nhiếp Vân có thể dung đổi thần thạch hạ phẩm và lãi tới chín mươi chín lần!

- Có năng lực này chẳng khác gì có năng lực tạo tiền vô tận, Hạo Thiên lâu cũng không phải đối thủ của ta.

Nhiếp Vân cười.

Hạo Thiên lâu được xưng là thế lực có tiền nhất Thần giới, không có một trong!

Giao dịch thần thạch trong Thần giới đều phải thông qua tay của bọn họ.

Chính bởi vì như thế, Hạo Thiên lâu có tài phú kinh người, Nhiếp Vân có có năng lực ngưng tụ thần thạch cực phẩm, chỉ cần muốn tiền, Hạo Thiên lâu cũng không bằng được.

Nói cách khác, hắn hiện tại tự xưng đệ nhất tài thần Thần giới cũng không đủ.

Dù sao kẻ có tiền nhưng tiền có hạn, mà hắn có thể tự do ngưng tụ thần thạch cực phẩm, tiền của hắn là vô hạn.

- Ha ha, vốn tưởng rằng tìm được năm vạn viên thần thạch cực phẩm đã lợi nhuận không nhỏ, không nghĩ tới đây mới là thu hoạch lớn nhất.

Năm vạn viên thần thạch cực phẩm trong Thần giới chỉ được xem là phú hào một phương, nếu có được năng lực ngưng tụ thần thạch cực phẩm thì hắn giàu nhất Thần giới!

Tự nhiên là cái sau có thu hoạch lớn hơn.

- Dựa theo số lượng hấp thu linh khí của ta hiện tại, không cần gia tăng tu vi, chỉ dùng ngưng tụ thần thạch cực phẩm có thể tạo ra ba mươi viên.

Khi thực lực càng ngày càng mạnh, về sau tốc độ ngưng tụ sẽ nhanh hơn.

Thực lực của hắn hiện tại bị Thiên Đạo áp chế, không dám bộc phát toàn bộ, một ngày chỉ có thể hấp thu linh khí ba mươi viên thần thạch cực phẩm, dù vậy cũng là tài phú to lớn.

Đương nhiên đây chỉ là số lượng hấp thu linh khí của hắn hiện tại,

nếu như có được đầy đủ thần thạch hạ phẩm và linh khí thì một giây hắn có thể cô đọng mấy vạn, trăm vạn viên thần thạch cực phẩm cũng rất đơn giản.

- Chủ nhân, gia hỏa này bị chúng ta bắt! Nó nguyện ý hàng phục!

Vào lúc cảm khái, Liệt Thiên Thú vương lên tiếng.

Vừa rồi luyện hóa linh dịch, Liệt Thiên Thú Vương cùng Phần Thiên Thú Vương đã đánh bại Thiên Đạo thú kia.

- Mở rộng linh hồn!

Nhiếp Vân nhìn qua.

Hiện tại Thiên Đạo thú nhất châu cảnh với hắn mà nói không đáng là gì, không muốn hàng phục thì giết.

- Vâng!

Đầu thần thú này cui đầu xuống.

Lúc này nhanh chóng ký kết khế ước linh hồn, nó thần phục triệt để.

- Ngươi tên gì, thuộc về chủng tộc gì?

Thu phục Thiên Đạo thú, Nhiếp Vân mở miệng hỏi.

------oOo------

Chương 3485: Hầu Khổng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đầu Thiên Đạo thú trước mắt có hình thể quái dị, cho dù hắn có kiến thức rộng rãi cũng chưa từng nghe nói qua, thậm chí không có sách vở nào trong Thần giới có ghi chép về loại thần thú này.

- Bẩm chủ nhân, ta tên Hầu Khổng, trong cơ thể có được huyết mạch thần ma đại lực viên.

Thiên Đạo thú Hầu Khổng cúi đầu cung kính trả lời.

Đã ký khết khế ước linh hồn cho nên nó không dám phản kháng.

- Huyết mạch thần ma đại lực viên!

Nhiếp Vân và Liệt Thiên Thú vương nhìn nhau, bọn họ không dám tin tưởng.

- Ngươi nói đùa sao? Bộ dạng của ngươi như vậy... Kém đại lực viên quá nhiều!

Gia hỏa nay có bộ dạng giống như thần lằn, nói là hậu đại của Long tộc thì Nhiếp Vân cũng tin tưởng, nói nó có huyết mạch thần ma đại lực viên... Thật hay giả?

Tại sao có khác biệt lớn như thế.

- Ta thật là hậu đại của thần ma đại lực viên, về phần tại sao có hình thể như thế này... Bởi vì trong người ta có huyết mạch thằn lằn.

Hầu Khổng nói.

- Thần ma đại lực viên và thằn lằn?

Nhiếp Vân im lặng.

Hai giống này có khác biệt quá lớn, cả hai có thể sanh con... Không phải tận mắt nhìn thấy hắn khó mà tin nổi.

Tuy Thần giới có thần thú sau khi biến hóa cũng có sinh dục với nhân loại nhưng đều ngăn chặn huyết mạch của mình, từ đó hậu đại biến thành nhân loại, hoặc là hình thái của chúng, thần ma đại lực viên và thằn lằn... Trước khi chưa bao giờ nghe nói qua.

- Huyết mạch hỗn tạp như thế, ngươi còn có thể đạt tới Thiên Đạo

cảnh, chắc hẳn vị hiền bối thần ma đại lực viên lưu lại huyết mạch có thực lực không kém a!

Nhiếp Vân nghi hoặc hỏi.

Một hậu đại tạp giao lại có thực lựcThiên Đạo cảnh, gia hỏa lưu lại huyết mạch có thực lực mạnh cỡ nào?

- Ta cũng không biết!

- Ta từ nhỏ đến lớn chỉ có một mình, chưa bao giờ gặp được phụ mẫu, cũng chưa từng gặp qua tổ tiên, sở dĩ biết rõ trong cơ thể ẩn chứa huyết mạch thần ma đại lực viên là người khác nói cho.

Hầu Khổng nói.

- Từ nhỏ đã sống một mình?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Huyết mạch cường đại như thế, cho dù yếu cỡ nào cũng có phụ mẫu, tại sao chưa bao giờ gặp qua?

- Chuyện này rất bình thường, tại Vô Biên Thâm Uyên, thần thú chưa bao giờ gặp qua phụ mẫu giống như ta rất nhiều, không có hơn một ngàn cũng có mấy trăm, huyết mạch thiên kì bách quái, cũng không tính là cái gì.

Hầu Khổng giải thích nói.

- Còn có thần thú giống ngươi?

Lần này đến phiên Nhiếp Vân ngạc nhiên.

Vốn tưởng rằng loại thần thú như thế hiếm thấy, xuất hiện một con đã làm người ta ngạc nhiên, không nghĩ tới còn có rất nhiều.

- Đều có huyết mạch kỳ quái?

Nhiếp Vân không nhịn được hỏi.

Thằn lằn và thần ma đại lực viên tổ hợp với nhau đủ làm cho người ta ngạc hiên, chẳng lẽ còn có hiếm thấy hơn?

- Ta có một bằng hữu, trong cơ thể có huyết mạch Cửu Huyền Phượng Hoàng và Thiềm Thừ!

- Ta còn gặp một con có huyết mạch Cự Linh Quy và Xích Viêm Long, còn có huyết mạch Ô Kình Sa cùng Cửu Vĩ Hồ... Tóm lại, ta xem như trong quy trong củ.

Hầu Khổng suy nghĩ và nói.

Tuy không biết vì sao chủ nhân lại ngạc nhiên như thế nhưng cũng biết nhất định là bởi vì huyết mạch của nó, lúc này không có giữ lại, cũng nói rõ những gì nó biết.

- Cửu Huyền Phượng Hoàng... Và Thiềm Thừ? Cự Linh Quy và Xích Viêm Long...

Đầu óc Nhiếp Vân không đủ dùng.

Nếu như Hầu Khổng nói là thực, những thứ nó nhìn thấy còn quái dị hơn nhiều.

Cửu Huyền Phượng Hoàng, một trong những huyết mạch đỉnh phong trong thiên địa, thần thú đỉnh phong, truyền thuyết trăm triệu năm trước từng có một Cửu Thiên Phượng Hoàng thành tựu Đại Đế!

Loại huyết mạch này quá hiếm thấy, tại sao lại kết hợp với Thiềm Thừ?

- Ngươi xác định... Nói đều là thực?

Liệt Thiên Thú vương lúc này nói chen vào.

Nói thật, huyết mạch Cửu Huyền Phượng Hoàng cao quý như vậy lại kết hợp với Thiềm Thừ... Ngay cả nó cũng không tin.

Giống như đệ nhất mỹ nữ chạy tới tìm kẻ xấu nhất thế gian, thực lực kém cỏi nhất nhất, cả hai hoàn toàn không cùng một cấp bậc, nếu như đây là thật, khẩu vị của Cửu Huyền Phượng Hoàng quá nặng rồi.

Mấu chốt là khẩu vị nặng cũng bỏ đi, Xích Viêm Long tìm Cự Linh Quy, Cửu Vĩ Hồ tìm Ô Kình Sa... Những chuyện này trong Thần giới nghĩ không dám nghĩ, tuyệt đối là hiếm thấy trong hiếm thấy.

Thú cũng có tôn nghiêm, nhất là tu luyện ra linh trí bản thân, càng là tồn tại siêu cấp thực lực đạt tới Thiên Đạo càng chú ý tôn nghiêm.

Không nói mặt khác, chính là nó, đừng nói một con thằn lằn, một con cóc, cho dù bảo nó kết hôn với nhân loại thì nó cân nhắc có nên cự tuyệt hay không.

- Đương nhiên là thật, nếu như không tin, ta có thể mang các ngươi đi gặp chúng!

Hầu Khổng nói.

- Gặp chúng? Ngươi biết chúng ở đâu?

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

- Đổi lại trước kia muốn tìm chúng không dễ dàng, mỗi qua một vạn năm, tất cả thần thú đều hành hương, hiện tại là thời điểm hành hương, chỉ cần đi về hướng thánh sơn nhất định có thể gặp được!

Hầu Khổng nói.

- Hành hương?

Chẳng lẽ trong Vô Biên Thâm Uyên còn có siêu cấp cường giả tọa trấn, ngay cả cường giả Thiên Đạo đều cần triều bái?

Có thể làm cho cường giả Thiên Đạo triều bái, không phải là một vị Đại Đế đấy chứ?

Vô Biên Thâm Uyên là một trong bốn đại cấm địa của Thần giới, ngay cả Đại Đế cũng không muốn tiến vào, còn chưa từng nghe có Đại Đế ở lại nơi đây.

- Ân!

- Bởi vì huyết mạch trong người chúng ta hỗn tạp, mỗi cách vạn năm sẽ khống chế không nổi, phải tiến về thánh sơn triều bái, khẩn cầu đạt được thánh quang tẩy lễ, một khi thành công, huyết mạch hỗn loạn sẽ bị ngăn chặn, sẽ không tái phát, nếu không huyết mạch xung đột, sống không bằng chết!

- Mượn ta làm thí dụ, huyết mạch thần ma đại lực viên và thằn lằn bình thường bình an vô sự, nương theo thời gian qua đi sẽ xuất hiện bài xích, không chiếm được thánh quang tẩy lễ sẽ bạo thể mà chết.

Hầu Khổng nói tiếp.

- Huyết mạch xung đột, thánh quang tẩy lễ?

Đôi mắt Nhiếp Vân hơi nhíu lại, hắn nói:

- Thánh sơn ở đâu, chúng ta đi được không?

- Nhân loại bên ngoài Vô Biên Thâm Uyên không thể đi, bởi vì một khi bị phát hiện, chẳng những sẽ bị vây công, thánh sơn cũng sẽ bài xích... Trừ phi trong người các ngươi có huyết mạch hỗn tạp!

Hầu Khổng lộ ra vẻ khó làm.

- Huyết mạch hỗn tạp?

- Chính bởi vì không có cùng huyết mạch, cũng như ta nói lúc trước, chỉ có những huyết mạch hỗn tạp không cùng tồn tại mới cần thánh quang tẩy lễ, mới có thể đạt được thánh sơn tán thành, bằng không vừa tiến vào thánh sơn cũng sẽ bị phát hiện, khi đó trở thành bia cho người ta ngắm bắn.

Hầu Khổng lên tiếng.

------oOo------

Chương 3486: Bạch Tu Ông

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thánh sơn có thể phân biệt ra huyết mạch hỗn tạp sao?

Nếu thánh sơn có thể khu trừ hỗn tạp huyết mạch, tự nhiên cũng có thể phân biệt rõ ràng, nhưng có điều phân chia thế nào?

Ngẫm lại Nhiếp Vân không nhịn được hỏi:

- Trên thánh sơn có tu luyện giả khác hay không, hoặc là chưởng khống giả đấy?

Nếu như không có người dựa vào thực lực cường đại tọa trấn, chỉ dựa vào hóng thích thánh quang thì sao phân chia huyết mạch hỗn tạp?

- Thánh sơn là sơn mạch thật thể, nó vô cùng cứng rắn, thực lực của ta hiện tại không thể lưu dấu vết trên đó, chung quanh không có sơn động cũng không có cửa vào, có lẽ không có tu luyện giả và chưởng khống giả!

- Chỉ là sơn mạch chân thật!

Hầu Khổng suy nghĩ và nói.

- Thực lực của ngươi cũng không thể lưu lại dấu vết?

Đối phương là cường giả Thiên Đạo, tuy chỉ có một châu nhưng trong Thần giới nó cũng là tồn tại đỉnh phong, cường giả như thế không thể lưu lại dấu vết? Thật hay giả?

Chẳng lẽ thánh sơn là đế cảnh thần binh?

- Nếu như chúng ta ngụy trang thành huyết thống hỗn tạp, tỷ lệ bị phát hiện lớn bao nhiêu?

Trong nội tâm hắn mang theo hiếu kỳ vô hạn về thánh sơn, Nhiếp Vân hỏi.

- Huyết mạch hỗn tạp có rất nhiều chủng loại, có thể ngụy trang hay không thì ta không biết... Đã từng có người Thần giới trà trộn vào nhưng kết quả bị thánh sơn chém giết.

Hầu Khổng thành thật trả lời.

- Bị chém giết?

Nhiếp Vân hít khí lạnh.

- Những ngườiThần giới trà trộn vào có thực lực gì?

Đây là mấu chốt.

Nếu như thánh sơn có thể dễ dàng chém giết cường giả Thiên Đạo thì nó có khả năng chính là một kiện đế cảnh thần binh, thậm chí có cường giả Đế cảnh tọa trấn.

Nếu không cường giả Thiên Đạo có thể tránh thoát Thiên Đạo Thần giới dò xét, muốn chạy trốn vô cùng đơn giản.

- Ta cũng không biết, chỉ nghe người khác nói qua, tình huống cụ thể như thế nào không quá rõ ràng... Ah, đúng rồi, Vô Biên Thâm Uyên rất nhiều chuyện không biết cũng có thể đến hỏi Bạch Tu Ông, hắn là người hiếu khách, chỉ cần biết sẽ nói tất cả.

Hầu Khổng lắc đầu, đột nhiên nhớ tới một người, hưng phấn nói lên tiếng.

- Bạch Tu Ông?

- Ân, không biết sống bao lâu, nghe nói hắn là tồn tại đã sống hàng tỷ năm, làm người khách khí, sở dĩ ta biết rõ chính có huyết mạch thần ma đại lực viên là do hắn nói.

Hầu Khổng nói:

- Không riêng như thế, rất nhiều thần thú không biết rõ huyết mạch đều đi tìm hắn, hắn đều có thể trả lời rõ ràng, phi thường thần kỳ!

- Nếu như muốn nói ai hiểu thánh sơn nhất, nươời trong Thần giới không thể tiến vào thánh sơn, chỉ sợ chỉ có hắn là người biết rõ nhất.

Xem ra Hầu Khổng phi thường tín nhiệm Bạch Tu Ông này, hắn vỗ ngực một cái.

- Nếu như thế ta cũng nên đi bái phỏng Bạch Tu Ông, ngươi dẫn đường đi!

Biết có có người như vậy, Nhiếp Vân không có ý định dừng lại, hắn đã có quyết định.

Tuy tiến vào Vô Biên Thâm Uyên là vì tìm kiếm Bích Lạc tiên tử nhưng nàng không rõ tung tích, Vô Biên Thâm Uyên bát ngát như thế, nếu một mình hắn đi tìm, mười năm tám năm cũng tìm không thấy.

Vì kế hoạch hôm nay chỉ có thể tìm sinh linh bốn phía tìm hiểu, có lẽ có người nhìn thấy, từ đó tìm được manh mối.

- Tốt!

Hầu Khổng không dám phản bác quyết định của hắnnó gật đầu sau đó cúi xuống, ý bảo Nhiếp Vân lên lưng của nó.

Nhiếp Vân cũng không chối từ, hắn thu Liệt Thiên Thú vương, Phần Thiên Thú Vương vào trong nạp vật thế giới, thân thể hắn nhảy lên lưng Hầu Khổng.

Ầm ầm!

Thấy hắn ngồi lên lưng, Hầu Khổng không ngừng bay về phía trước, chỉ trong nháy mắt rời khỏi hồ sâu và têến vào tinh không mênh mông của Vô Biên Thâm Uyên.

- Vô Biên Thâm Uyên có rất nhiều vòng xoáy vô hình, đại bộ phận đều rất nguy hiểm, một khi rơi vào sẽ bị truyền vào một ít hiểm địa, cường giả Đế cảnh cũng khó đào thoát.

- Cũng có một bộ phận không có nguy hiểm gì, có thể dựa vào nơi đó truyền tống vào nơi khác, có phần tương tự chuyển không phù của Thần giới!

Nghe Nhiếp Vân hỏi thăm tình huống rơi vào vòng xoáy như thế nào, Hầu Khổng trả lời.

Nó là thần thú sinh trưởng trong Vô Biên Thâm Uyên, nó hiểu tình hình của nơi này hơn kẻ bên ngoài như Nhiếp Vân nhiều, hiện tại lo lắng tình huống của Bích Lạc tiên tử cho nên lên tiếng hỏi thăm.

- Chỉ mong nàng rơi vào vòng xoáy không có nguy hiểm.

Đứng lên lưng Hầu Khổng, Nhiếp Vân âm thầm lo lắng.

Bích Lạc tiên tử chỉ có thực lực Hoàng cảnh viên mãn, tốc độ phi hành cũng không nhanh, chính mình đi xa như vậy nhưng không tìm được, tám chín phần mười đã rơi vào trong vòng xoáy.

Loại vòng xoáy này hắn dùng không gian chi lực nạp vật thế giới cũng khó phát hiện, càng không cần nói Hoàng cảnh bình thường.

Vòng xoáy đi thông nơi nào không ai biết, hiện tại với hắn mà nói có lo lắng nhiều hơn cũng vô dụng.

Đã như thế chỉ hi vọng cát nhân thiên tướng, thời gian ngắn không có nguy hiểm gì.

- Chủ nhân thực lo lắng bằng hữu an nguy không rõ, cũng có thể đến hỏi Bạch Tu Ông!

- Chuyện trong Vô Biên Thâm Uyên không có gì hắn không biết, cho dù không biết hắn cũng có thủ đoạn dò xét ra.

Thấy hắn lo lắng như vậy, Hầu Khổng cười nói.

- Ân? Hỏi Bạch Tu Ông? Hắn biết người đó đi nơi nào sao?

Nhiếp Vân càng ôm hứng thú lớn với Bạch Tu Ông.

Vô Biên Thâm Uyên áp chế thực lực, thực lực của hắn hiện tại chỉ có thể quan sát phạm vi trăm vạn dặm, hắn không thể nhìn nơi xa hơn, vị Bạch Tu Ông này cái gì cũng biết, nếu như là thực, như vậy hắn có thực lực gì?

- Ta không rõ tình huống cụ thể như thế nào, nhưng chỉ cần chuyện không rõ đều hỏi hắn.

Lại trò chuyện một hồi, Hầu Khổng cũng không hiểu nhiều về Bạch Tu Ông, chỉ biết hắn là bách sự thông trong Vô Biên Thâm Uyên, không có chuyện gì hắn không biết.

- Hỏi thăm hắn cần trả thù lao!

- Thù lao gì? Thần thạch? Bảo vật?

Nếu như vị Bạch Tu Ông này thật không gì không biết, muốn tìm được bảo vật đơn giản đến cực điểm, không nói mặt khác, chỉ nói tinh cầu đầy thần thạch và linh dịch kia, nó muốn tìm có nơi nào không tìm được?

- Hắn muốn thù lao không phải thần thạch cũng không phải bảo vật, mà là huyết dịch!

- Muốn hỏi hắn phải cho ra một giọt huyết dịch không tầm thường, lần trước ta hỏi hắn sử dụng huyết dịch của mình, huyết dịch bản thân chỉ có thể dùng một lần, lần tiếp theo phải dùng huyết dịch mới.

Hầu Khổng nói.

- Huyết dịch? Huyết dịch không giống người thường?

Nhiếp Vân nháy mắt.

Gia hỏa này quá quái dị, tuy huyết dịch cường giả ẩn chứa lực

lượng cường đại nhưng đối với cường giả lại không có tác dụng lớn.

------oOo------

Chương 3487: Hậu nhân Hàn Băng Đại Đế

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dù sao huyết dịch mỗi người khác nhau, nhất là người có huyết mạch cường đại sẽ liên lụy tới đại đạo, trừ người có hoàn mỹ giới vực, nếu không người khác huyết mạch có lấy được cũng không dùng được.

- Dù sao chủ nhân nhìn thấy sẽ biết rõ, vị Bạch Tu Ông kia cử chỉ quái dị, trên thực tế hắn rất dễ nói chuyện!

Hầu Khổng cười nói.

- Ân!

Nhiếp Vân không hề hỏi nhiều.

Nói chuyện với Hầu Khổng thời gian rất lâu, hắn cũng phát hiện đối phương tâm tư đơn thuần, tin tưởng mù quáng vào người kia, có khả năng do không gian sinh tồn, cũng không có ngươi lừa ta gạt như trong Thần giới, cho nên nói lời từ nội tâm, không có hư giả, cũng không tồn tại lừa gạt.

Tuy Hầu Khổng sinh trưởng trong Vô Biên Thâm Uyên nhưng thiếu chút nữa rơi vào trong vòng xoáy vô hình, thời khắc mấu chốt Nhiếp Vân thu hắn vào nạp vật thế giới, hơn nữa thuấn di mới có thể đào thoát.

Liên tục phi hành tiếp cận một tháng, xuyên qua vô số hung hiểm, không biết đi bao nhiêu tỉ dặm mới dừng lại.

- Bạch Tu Ông cư trú trên tinh cầu kia, muốn đi bái phỏng cần phải chuẩn bị huyết dịch, bằng không sẽ không thể vào cửa!

Hầu Khổng chỉ về phía trước.

Nhìn theo hướng ngón tay của nó, Nhiếp Vân nhìn thấy một tinh cầu to lớn.

Cả tinh cầu có màu vàng đất, đường kính mười vạn dặm, so sánh với tinh cầu có thần thạch cực phẩm thì nó nhỏ quá nhiều.

- Đi qua đi!

Hô!

Một nắm lấy Hầu Khổng, Nhiếp Vân lập tức thuấn di đi vào trong tinh cầu.

Tinh cầu này bị sa mạc che đậy, nhìn nó rất hoang vu, không có chút sinh cơ nào.

- Bạch Tu Ông ở chỗ này?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Tuy hắn chưa gặp qua nhân vật truyền kỳ kia nhưng từ lời Hầu Khổng lại biết hắn là siêu cấp cường giả.

Trên đường đi qua vô số tinh cầu có thảm thực vật thích hợp nhân loại ở lại, vị Bạch Tu Ông này không ở, hết lần này tới lần khác hắn chọn nơi hoang vu, khó trách làm cho người ta nghi hoặc.

- Đúng vậy a, ta biết chủ nhân kỳ quái vì cái gì, trước kia ta cũng có nghi hoặc như thế, về sau nghe một vị bằng hữu giải thích mới hiểu được!

Nhìn thấy vẻ mặt của hắn, Hầu Khổng cười cười và nói:

- Loại địa phương này với chúng ta mà nói rất hoang vu, không muốn ở lại, nhưng với một ít sinh mệnh đặc thù mà nói nó là nơi sinh tồn không tệ.

- Sinh mệnh đặc thù?

Nhiếp Vân gật đầu.

Lời này là thật.

Giống như sa mạc đại lục Khí Hải không thích hợp nhân loại ở lại nhưng có rất nhiều sinh vật nguyện ý ở lại đó, tỷ như: lạc đà, thằn lằn, con kiến... Những tánh mạng này gặp điều kiện thích hợp cho nên ở lại nơi này rất tỏoải mái.

Cũng như cá, nhân loại tiến vào trong nước chỉ có thể tử vong, cá lại có thể sống thoải mái.

- Chẳng lẽ... Vị Bạch Tu Ông này cũng là sinh mệnh đặc thù?

- Ta cũng nghe bằng hữu nói, hắn nói...

Hầu Khổng cảnh giác nhìn chung quanh, dường như kiêng kị cái gì đó, áp thấp giọng nói:

- Hắn nói Bạch Tu Ông dung hợp huyết mạch sa mạc và ngọn núi... Cũng là huyết mạch hỗn hợp!

- Ngươi chờ một chút... Huyết mạch sa mạc? Ngọn núi?

Nhiếp Vân suýt cắn vào đầu lưỡi.

Sa mạc là nơi không có sự sống, có huyết mạch? Còn có ngọn núi... Ngươi nhìn thấy ngọn núi có huyết mạch không?

- Đúng vậy a, nghe nói tổ tiên hắn là sa mạc và ngọn núi tu luyện ra linh trí nên biến thành.

Hầu Khổng nói.

- Sa mạc, ngọn núi tu luyện thành người...

Nhiếp Vân không nói ra lời.

Loại tình huống này hắn đã gặp qua tại Hỗn Độn Chí Tôn Vực.

Tử Đồng Bất Hủy chính là hỗn độn thần sơn biến thành, dần dần tu luyện ra sinh mệnh.

Có tiền lệ của hắn, Thần giới có sa mạc, ngọn núi tu luyện thành sinh mệnh sau đó lưu lại hậu đại cũng không kỳ quái.

- Đúng là không kỳ quái.

Nhìn thấy vẻ mặt của Nhiếp Vân, Hầu Khổng còn tưởng rằng hắn không tin, giải thích nói:

- Ta nghe nói thời kỳ thượng cổ một vị Đại Đế chính là một tòa băng sơn tu luyện thành công.

- Băng sơn tu luyện thành công?

Nhiếp Vân không biết rõ lịch sử Thần giới bao nhiêu, hắn chưa từng nghe nói qua là vị Đại Đế nào là băng sơn tu thành.

- Nghe nói là... Hàn Băng Đại Đế!

Hầu Khổng nói.

- Hàn Băng Đại Đế?

Đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại.

Hắn đạt được Hàn Băng Đại Đế truyền thừa, học được bí kỹ Phong Thần Quyết, đạt được siêu cấp thần binh Hàn Băng Nhận của hắn, hắn không biết lai lịch và cuộc đời của hắn.

Hàn Băng Đại Đế là băng sơn tu luyện thành công?

Cẩn thận nghĩ lại có khả năng.

- Còn có chuyện này?

Nội tâm vô cùng rung động, đồng thời cũng kỳ quái, nơi này là Vô

Biên Thâm Uyên, Thần giới không có liên hệ, hắn là người sinh hoạt trong Thần giới, cũng không biết bản thể Hàn Băng Đại Đế là cái gì, hắn làm sao biết?

- Đây là nghe Bạch Tu Ông nói!

Hầu Khổng giải thích:

- Vị bằng hữu nói chuyện với ta lần trước, hắn nói hắn có bằng hữu chính là hậu nhân của Hàn Băng Đại Đế, bằng hữu của ta lúc này mới hỏi thăm vài câu, biết rõ một việc của Hàn Băng Đại Đế!

- Huyết mạch Hàn Băng Đại Đế?

Nhiếp Vân suýt nhảy lên.

Trước kia tại Vạn Giới Động Thiên, Hàn Băng Đại Đế lưu lại ý niệm từng ủy thác hắn chiếu cố hậu nhân, hắn cho rằng không thể gặp, không nghĩ tới Vô Biên Thâm Uyên là hiểm địa Thần giới lại có hậu bối của hắn.

- Bằng hữu đó ở nơi nào, chờ sau khi gặp Bạch Tu Ông lại dẫn ta đi gặp hắn.

Nhiếp Vân nói.

Nhận ân huệ của người ta phải có nghĩa vụ báo đáp, không gặp được Hàn Băng Đại Đế hậu nhân cũng là bỏ đi, cho hắn biết rõ, khẳng định phải cho đối phương chỗ tốt.

- Tốt!

Không biết nội tâm hắn suy nghĩ cái gì nhưng chủ nhân nói thế phải nghe theo, Hầu Khổng gật đầu.

Một người một thú vừa nói chuyện vừa tiến lên phía trước, không qua bao lâu đã xuất hiện trong một cồn cát lớn của sa mạc.

Trước cồn cát có không ít thân ảnh, thể hình cao lớn giống như Hầu Khổng, thuộc về thần thú mà Nhiếp Vân không thể gọi tên.

Có nhím mọc gai trên đầu, thân thể ếch xanh nhưng miệng ngựa, có thân rắn... Tóm lại hình dáng kỳ quái, thả tới Thần giới tuyệt đối hù chết không ít người.

So sánh với bọn chúng, Hầu Khổng đúng là bình thường.

- Những người này tới cầu kiến Bạch Tu Ông!

Nhìn thấy những thân ảnh này, Hầu Khổng âm thầm truyền âm với Nhiếp Vân.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

- Thu Viên, ngươi cũng tới!

Một người một thú đi về phía trước, Hầu Khổng gặp người quên nên gọi một câu.

- Thì ra là Hầu Khổng, ngươi hỏi thăm chuyện Bạch Tu Ông sao?

Thu Viên xoay đầu lại.

Là một thần thú có thân khỉ nhưng đầu voi xoay lại.

- Chẳng lẽ là khỉ và voi sinh ra?

Nhiếp Vân nói thầm trong lòng.

------oOo------

Chương 3488: Thù lao

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một đường thông qua Hầu Khổng giới thiệu, hắn cũng biết đại khái một ít chuyện.

Thần thú trong Vô Biên Thâm Uyên đều có huyết mạch phi thường lộn xộn, nếu chỉ lộn xộn cũng bỏ đi, mấu chốt là phi thường kỳ lạ.

Rất nhiều gia hỏa không có khả năng cùng tồn tại trong Thần giới nhưng đều có hậu nhân ở đây, nếu truyền đi sẽ làm rất nhiều người giật mình.

- Không phải ta, là bằng hữu ta!

Hầu Khổng chỉ về phía Nhiếp Vân.

Lúc này giới thiệu với người khác đều nói là bằng hữu, không phải là quan hệ chủ tớ.

Bằng không sẽ làm cho thần thú khác biết rõ Nhiếp Vân tùy tiện nô dịch thần thú Vô Biên Thâm Uyên sẽ lâm vào vây công.

- Nằng hữu của ngươi?

Thu Viên quay đầu nhìn sang Nhiếp Vân, nó gật đầu một cái:

- Ta là Thu Viên, ngươi là...

- Tại hạ Nhiếp Vân!

Nhiếp Vân nói.

- Ah, ngươi tốt!

Thu Viên đang muốn hỏi tiếp, chợt nghe phía trước có tiếng bước chân vang lên.

- Bạch Tu Ông có chuyện, chư vị muốn hỏi cái gì thì cùng tới đi.

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một thần thú nói chuyện sau đó đi vào trong còn cát.

Nghe hắn nói thế tất cả thần thú không có dừng lại, lúc này đi tới cồn cát.

Cồn cát đã bị các loại trận pháp củng cố, chắc chắn là một tòa thành, bên trong là cung điện to lớn, ở đó có một lão giả râu bạc đang ngồi.

- Bộ dạng nhân loại?

Làm cho Nhiếp Vân kỳ quái là lão giả khác với thần thú khác, hắn có bộ dạng nhân loại.

Tiến vào Vô Biên Thâm Uyên hắn đều nhìn thấy gia hỏa bộ dạng kỳ quái, từ miệng Hầu Khổng biết được Bạch Tu Ông có bộ dạng này cho nên ngạc nhiên.

- Khó trách Thu Viên vừa nhìn thấy ta lại không nói gì, thì ra trong Vô Biên Thâm Uyên cũng không hoàn toàn là thần thú, cũng có nhân loại!

Nhiếp Vân giật mình.

Vừa rồi Thu Viên nhìn thấy nhân loại cũng không cảm thấy kỳ quái, cũng không cho rằng hắn là người từ ngoài tới, hiện tại xem ra có lẽ có quan hệ với hình thái nhân loại của Bạch Tu Ông.

- Các vị mang thù lao tới trước, căn cứ vào đẳng cấp thù lao sẽ trả lời theo thứ tự trước sau.

Lúc này các thần thú chờ trước cồn cát ứng tiếng.

Vào lúc này Bạch Tu Ông như đang ngủ, mắt khép hờ, hắn cúi đầu không nhúc nhích.

- Vâng!

Chúng thần thú cũng biết quy củ, không nói nhảm, đồng thời đi tới bệ đá.

Bệ đá cao hơn ba mét, với thần thú to lớn không tính là cái gì, nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói nó hơi cao.

Đầu thần thú đầu tiên đi tới trước bệ đá, móng vuốt vẽ một cái, một giọt huyết dịch xuất hiện.

Ông!

Huyết dịch tỏa ra hào quang vô cùng chói mắt.

Hô!

Vào lúc này hào quang màu cam xuất hiện chiếu rọi tứ phương.

- Hào quang màu cam, thông qua, lục phẩm!

Tiếng nói vang lên.

Thần thú xuất ra huyết dịch vui vẻ, nó lắc lắc cái đuôi đi qua một bên.

Thông qua, như vậy nói rõ huyết dịch của nó được Bạch Tu Ông thu, có thể trả lời vấn đề hắn cần hỏi.

- Bệ đá có thể đo lường đẳng cấp thuộc tính huyết dịch, nếu không có biến hóa thì huyết dịch không thông qua.

Hầu Khổng lặng lẽ truyền âm cho Nhiếp Vân:

- Về phần thông qua chia làm bảy đẳng cấp, theo thứ tự là đỏ, cam, vàng, xanh, thanh, lam, tím, màu đỏ là cấp thấp nhất.

- Màu tím là cao cấp nhất.

- Ah!

Nhiếp Vân gật đầu.

Loại sắp xếp này tương tự như kiếm tâm thạch ở Kiếm Linh cốc, có thể căn cứ cấp bậc khác nhau mà phân chia.

- Huyết dịch trình độ như chúng ta cơ bản đều là lục phẩm, mạnh nhất cũng không quá ngũ phẩm, nghe nói nhiều năm qua chưa

từng xuất hiện huyết dịch ngũ phẩm!

Hầu Khổng tiếp tục nói.

- Phẩm cấp dựa vào cái gì? Lực lượng chủ nhân càng mạnh thì huyết dịch càng cao hay là huyết mạch càng kỳ quái, đẳng cấp càng cao?

Nhiếp Vân hỏi.

Chỉ cần là phẩm cấp luôn luôn có thứ căn cứ, huyết mạch thần thú trong Vô Biên Thâm Uyên hỗn tạp, chẳng lẽ căn cứ vào trình độ hỗn tạp mà phân chia đẳng cấp.

- Ta cũng không biết, căn cứ kinh nghiệm, căn cứ trong người có bao nhiêu huyết mạch.

- Giống ta, trong người có huyết mạch đại lực viên và thằn lằn, hai chủng huyết mạch này là bình thường nhất, là thất phẩm.

- Vừa rồi là lục phẩm, trong cơ thể có ba loại huyết mạch khác nhau.

Hầu Khổng suy nghĩ và lên tiếng.

- Căn cứ huyết mạch phẩm cấp bao nhiêu?

Nhiếp Vân gật đầu, xem ra không khác gì hắn suy đoán.

- Chủ nhân, ngươi xác định có huyết dịch hỗn tạp?

Hầu Khổng hỏi.

Lúc đến nó có chuyên môn hỏi qua, thiếu niên trước mắt nói chuyện thù lao không cần lo lắng, bây giờ lậptới phiên bọn họ nộp, hiện tại không cầm ra thì phiền toái lớn.

- Đương nhiên!

Nhiếp Vân gật đầu.

Lúc trước hắn chuyên môn xem qua huyết dịch Hầu Khổng, cái gọi là huyết mạch hỗn tạp chính là ẩn chứa bao nhiêu đại đạo khác nhau.

Hỗn tạp càng lợi hại, đại đạo ẩn chứa càng nhiều.

Nạp vật thế giới dung hợp ba ngàn đại đạo, rất nhiều lực lượng đã dung hợp với huyết mạch, hắn lấy huyết mạch sẽ sẽ thông qua.

Chính bởi vì có chỗ dựa cho nên hắn mới yên tâm.

Một người một thú nói chuyện với nhau, thần thú phía trước đã đưa huyết dịch, đúng như Hầu Khổng nói, trong đó tốt nhất cũng chỉ là lục phẩm, thậm chí có vài con không thông qua.

Không cách nào thông qua, không có tư cách hỏi Bạch Tu Ông, những thần thú này rất ảo não.

Lúc này nhanh chóng tới phiên Nhiếp Vân.

Ngón tay bắn ra, một giọt máu sinh ra, đang muốn đặt vào bệ đá, trong nội tâm đột nhiên khẽ động, quay đầu nhìn về phía Hầu Khổng:

- Cho ta một giọt huyết dịch của ngươi!

- Ta?

Hầu Khổng sững sờ một lúc:

- Huyết dịch của ta đã dùng rồi, lại dùng sẽ không thông qua.

- Ngươi không cần phải xen vào, cho ta là được!

Nhiếp Vân khoát khoát tay.

- Được rồi!

Thấy hắn kiên trì, Hầu Khổng không dám nói nhảm, móng vuốt bắn

ra một giọt huyết dịch.

Bắt lấy huyết dịch, Nhiếp Vân bắn ngón tay hai cái, ngay sau đó hắn đặt vào trong bệ đá.

- Chủ nhân...

Thấy hắn không nghe khuyên bảo ngăn đặt huyết dịch vào bệ đá, vẻ mặt Hầu Khổng sốt ruột.

Huyết dịch giống nhau chỉ dùng môt lần, bằng không hao phí một giọt huyết dịch có thể làm Bạch Tu Ông trả lời một lần vấn đề, như thế hắn sẽ mệt chết.

Nó từng đưa huyết dịch của mình, lần này sẽ vô dụng.

Làm như vậy quả thực chính là lãng phí cơ hội!

Ông!

Thời điểm Hầu Khổng cảm thấy không có khả năng phóng thích hào quang, thời điểm lãng phí cơ hội thì bệ đá tỏa sáng.

Hào quang màu vàng!

Ngũ phẩm!

- Việc này...

Hầu Khổng đã giật mình, tròng mắt sắp rơi xuống đất.

Huyết dịch của nó là thất phẩm, lần trước suýt nữa không thông qua, tại sao biến thành ngũ phẩm.

Ngũ phẩm tương đương trong người ẩn chứa bốn loại huyết mạch, là tồn tại phượng mao lân giác trong Vô Biên Thâm Uyên.

- Ngũ phẩm?

------oOo------

Chương 3489: Nghi hoặc và suy đoán

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không ngờ là huyết dịch ngũ phẩm!

- Đã rất lâu rồi không có huyết dịch như thế.

- Lợi hại, ta chưa bao giờ gặp qua vị bằng hữu của Hầu Khổng, không nghĩ tới hắn có huyết dịch cấp bậc này!

Các thần thú khác không dám tin tưởng.

Huyết dịch ngũ phẩm, Vô Biên Thâm Uyên qua nhiều năm như vậy cũng chỉ xuất hêện mấy lầm, tận mắt nhìn thấy đều khiếp sợ không thôi.

Không riêng bọn họ, ngay cả Bạch Tu Ông vẫn cúi đầu cũng mở to mắt nhìn Nhiếp Vân.

- Quả là thế!

Không để ý tới ánh mắt ngạc nhiên của các thần thú, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Vừa rồi nội tâm của hắn chỉ suy nghĩ, cũng làm thí nghiệm, không nghĩ tới quả nhiên thành công.

Huyết dịch của hắn ẩn chứa ba ngàn đại đạo, không thể đơn giản tặng người, cho nên thời khắc cuối cùng lấy giọt máu của Hầu Khổng.

Nếu huyết dịch hỗn loạn có quan hệ với đại đạo, nếu như dung nhập thiên phú chi khí vào trong đó có thể gia tăng đẳng cấp hay không?

Nghĩ đến điểm này, lặng lẽ dung nhập hai thiên phú chi khí đại đạo vào trong.

Quả nhiên như hắn đoán, huyết mạch thất phẩm tăng lên ngũ phẩm, cũng thành quán quân trong các thần thú.

- Ngươi đi theo ta!

Bạch Tu Ông thu bệ đá vào trong tay, ngay sau đó nhìn về phía Nhiếp Vân, hắn quay người vào trong điện.

Biết rõ đối phương chuẩn bị trở về đáp lời của mình, Nhiếp Vân và Hầu Khổng theo sau đối phương.

Lúc này đi vào một gian đại điện khác.

- Ngươi là người từ ngoài tới?

Bạch Tu Ông quay đầu nhìn sang.

- Vâng!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Có vấn đề gì, hỏi đi!

Bạch Tu Ông cũng không truy cứu, mà là hỏi thăm.

- Ta có bằng hữu tiến vào Vô Biên Thâm Uyên liền mất tích, ta muốn biết tung tích của nàng!

Nhiếp Vân nói.

Mục đích tới Vô Biên Thâm Uyên là vì tìm kiếm Bích Lạc tiên tử, lúc này gặp được bách sự thông có thể hỏi là tốt nhất.

- Có đồ vật mang theo khí tức linh hồn hay huyết dịch hay không!

Bạch Tu Ông nói.

- Chức Nữ Toa này là nàng tự tay luyện chế, bên trong có khí tức linh hồn và huyết dịch.

Lật tay một cái, một kiện thần binh Hoàng cảnh đỉnh phong xuất hiện trong tay, Nhiếp Vân đưa qua.

Chức Nữ Toa là Bích Lạc tiên tử tự tay luyện chế đưa cho hắn, bên trong có tinh huyết và khí tức linh hồn của nàng.

- Ân!

Tiếp nhận Chức Nữ Toa, Bạch Tu Ông không nói thêm lời nào, ngón tay bắn ra, khí tức linh hồn bị tróc ra, ngay sau đó một giọt huyết dịch cũng lơ lửng trên không trung.

Nhìn xem khí tức linh hồn và huyết dịch, Bạch Tu Ông như suy tính cái gì, dường như hắn đang tìm cái gì đó, lúc này cả đại điện vô cùng an tĩnh.

Thấy hắn không nói câu nào, Nhiếp Vân cũng dần dần khẩn trương.

Thời gian qua nửa tháng, chỉ mong nàng không có việc gì.

Hiện tại sợ nhất là Bạch Tu Ông nói nàng đã chết, nếu như thế có lực lượng mạnh hơn cũng vô dụng.

- Đổi vấn đề đi!

Qua thời gian uống cạn một chung trà, Bạch Tu Ông mở mắt lần nữa.

- Có ý gì? Tiền bối không tìm thấy hay là... nàng đã chết?

Nội tâm Nhiếp Vân chấn động một lúc.

Biết rõ người mình muốn tìm nhưng không trả lời, hơn nữa bảo mình xuất ra khí tức linh hồn và tinh huyết, từ đó nói rõ hắn có nắm chắc rất lớn sẽ tìm được, tìm lâu như vậy lại nói đổi vấn đề, hắn làm sao không sốt ruột cho được.

- Không chết, cụ thể ở nơi nào thì ta không biết!

Bạch Tu Ông nói.

- Không chết là tốt rồi!

Nghe nói không chết, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Chỉ cần không chết thì hắn có thể nghĩ biện pháp tìm được.

- Ta nghe nói thánh sơn sẽ diệt sát người bên ngoài tới, thực lực luôn có hạn chế, cường giả Thiên Đạo cảnh sẽ bị chém giết dễ dàng sao?

Trong nội tâm buông lỏng, Nhiếp Vân suy nghĩ một lúc đã nói ra chuyện thứ hai.

Đã không biết Bích Lạc tiên tử ở nơi nào, tìm người nghe ngóng là phải làm, hắn nhất định phải đi thánh sơn.

Thân là người từ ngoài đến, không biết rõ uy lực của thánh sơn, tùy tiện tiến vào mà bị chém giết thì hối hận không kịp.

- Cường giả Thiên Đạo sẽ bị chém giết! Cường giả Đế cảnh cũng khó giữ được tính mạng.

Bạch Tu Ông nói.

- Cường giả Đế cảnh khó giữ mạng?

Nhiếp Vân đã giật mình.

Cường giả Đế cảnh là đỉnh phong nhất của Thần giới, mỗi một vị đều có năng lực hủy thiên diệt địa, tùy tiện xâm nhập thánh sơn lại bị gạt bỏ? Thánh sơn là thứ gì? Làm sao lợi hại như thế?

- Được rồi, đã trả lời vấn đề của ngươi, ra ngoài đi.

Bạch Tu Ông khoát khoát tay, không nhiều lời.

- Đa tạ!

Nhiếp Vân biết rõ cơ hội hỏi một lần đã hết, không nói nhiều và đi ra ngoài.

Đạt được tin tức Bích Lạc tiên tử không chết đã cảm thấy mỹ mãn.

- Vô Biên Thâm Uyên không phải nơi người ngoài các ngươi tiến vào, không nên nghĩ đi vào!

Thấy hắn lập tức ra khỏi phòng, Bạch Tu Ông âm thanh lần nữa tiếng nổ.

- Đa tạ tiền bối nhắc nhở!

Biết rõ đối phương có hảo ý, Nhiếp Vân gật gật đầu.

Thánh sơn có thể gạt bỏ Đế cảnh từ ngoài đến, cũng không ảnh hưởng lớn tới hắn, dù sao mục đích của hắn là hỏi thăm Bích Lạc tiên tử, có tiến vào hay không cũng không quan trọng.

Rời phòng, Nhiếp Vân tìm Hầu Khổng, một người một thú rời khỏi cồn cát, cũng bay ra khỏi tinh cầu.

- Bay về hướng thánh sơn!

Đứng trên lưng Hầu Khổng, Nhiếp Vân không nói nhiều, hắn lâm vào suy nghĩ.

- Thứ nhất, vị Bạch Tu Ông kia không phải tánh mạng bình thường, nếu như đoán không sai là khí linh!

- Khí linh? Cái gì khí linh? Chẳng lẽ Vô Biên Thâm Uyên kỳ thật không phải hiểm địa, mà là binh khí cực lớn?

- Bằng không hắn làm sao biết rõ chuyện xảy ra trong Vô Biên Thâm Uyên như vậy?

- Thứ hai, thánh sơn là cái gì? Ngay cả cường giả Đế cảnh cũng có thể gạt bỏ? Đế cảnh thần binh bình thường không có người khống chế cũng làm không được.

- Chẳng lẽ thánh sơn có Đế cảnh tọa trấn? Cho dù cường giả Đại Đế cũng không dễ dàng chém giết Đại Đế khác a.

Hoặc là nói... Thánh sơn cũng không phải Đế cảnh thần binh?

Không ngừng suy nghĩ nhiều, Nhiếp Vân cau mày khó chịu.

Tiếp xúc với Bạch Tu Ông thời gian không dài nhưng hắn nhìn ra thân phận của đối phương.

Trong cơ thể ẩn chứa huyết mạch sa mạc và ngọn núi không giả, bản chất linh hồn của hắn lại là khí linh.

Người khác không nhìn ra điểm này nhưng bản thân hắn là y đạo đại sư cao minh nhất của Thần giớithân hình và linh hồn của đối phương rất rõ ràng khó có thể kiêm dung, cho dù không cần Vọng Khí chi pháp cũng có thể nhìn ra vấn đề.

- Trong người Bạch Tu Ông có ẩn chứa huyết mạch sa mạc và ngọn núi, truyền thừa rất lớn, chỉ sợ đến từ cường giả Đế cảnh!

Làm cho Nhiếp Vân khó hiểu nhất là bộ dạng của Bạch Tu Ông.

------oOo------

Chương 3490: U Hoàng Tinh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Linh hồn là khí linh đoạt xá một thân thể, chẳng có gì lạ, khí huyết của thân thể này quá mạnh, ẩn chứa hai chủng huyết mạch Đại Đế, hơn nữa còn là trực hệ.

Như Đa Ba vương tử, Nhữ Hạ vương tử, trong cơ thể cũng có huyết mạch phệ huyết, một không phải trực hệ của Phổ Thiên Đại Đế, thứ hai truyền thừa thời gian lâu dài, huyết mạch đã rất mỏng manh.

Dù vậy rất ưu tú trong cùng thế hệ, dựa vào huyết mạch có được sức chiến đấu cường đại.

Trước kia hắn cẩn thận quan sát Bạch Tu Ông, trong người ẩn chứa huyết mạch sa mạc và ngọn núi, vô cùng có khả năng trực tiếp truyền thừa từ cường giả Đại Đế, thuộc về đời thứ nhất!

Việc này quá đáng sợ!

Trong cơ thể đồng thời có huyết mạch hai Đại Đế, hơn nữa còn là bối hận đầu tiên, chiến lực cường đại, tuyệt đối vô địch trong đồng cấp.

Đương nhiên không thể so sánh với hắn.

Dù sao hình thành hoàn mỹ giới vực, rất nhiều đại đạo không thể làm khó hắn.

- Trong cường giả Đế cảnh của Thần giới không có Đại Đế nào là sa mạc và ngọn núi ah, huyết mạch của hắn tới từ nơi nào? Chẳng lẽ là lão quái vật sống từ thượng cổ tới bây giờ?

Thực lực đạt tới Thiên Đạo cảnh đã không còn bị sinh tử hạn chế, hơn nữa Bạch Tu Ông là khí linh, bất tử cũng rất bình thường.

Mấu chốt hơn trong Đại Đế Thần giới còn không có Đại Đế nào là sa mạc và là ngọn núi cả.

Không có hai vị Đại Đế này, chẳng lẽ gia hỏa này là lão quái vật sống từ thượng cổ?

Nếu thật là như vậy, hắn chẳng phải biết rõ chuyện xảy ra thời thượng cổ?

Đoán ra những chuyện này, Nhiếp Vân cũng không có hỏi thăm.

Không phải hắn không muốn hỏi, mà là không dám.

Hắn không nhìn ra tu vi của đối phương, cũng không nhìn ra thân phận gì, trước khi thực lực bản thân đạt tới, tùy tiện hỏi thăm

chuyện vượt qua Thiên Đạo sẽ không tốt cho mình.

Bằng không Quy Linh đã sớm nói cho hắn biết.

Theo lời Quy Linh nói, thời kỳ thượng cổ phát sinh sự kiện bị Thiên Đạo phong tỏa, có người muốn nói ra chẳng khác nào khiêu chiến uy nghiêm của Thiên Đạo, cho dù nói hay biết rõ đều bị trừng phạt!

Thánh sơn nằm sâu trong Vô Biên Thâm Uyên, ngồi trên lưng Hầu Khổng bay hơn mười ngày, lục tục nhìn thấy vô số thân ảnh thần thú tiến tới.

Trong hư không có ngọn núi vô cùng cao lớn, lẳng lặng lơ lửng.

Ngọn núi này lớn nhất trong tinh cầu, độ cao hơn ngàn vạn dặm, rộng ngàn vạn dặm, lẳng lặng lơ lửng trên không trung, lực lượng cường đại chôn vùi thời không chung quanh.

Vô số thần thú yên tĩnh phi trước thánh sơn, vẫn không nhúc nhích, trong mắt mang theo cung kính.

- Đây là thánh sơn!

Hầu Khổng dừng lại, cũng phi hành về phía trước.

Nhiếp Vân nhìn sang hướng thánh sơn, hắn có cảm giác rung động mãnh liệt như núi, loại cảm giác này thậm chí vượt qua Viêm Hoàng điện.

Viêm Hoàng điện xem như thần binh tồn tại xếp ở phía trước, không ngờ khí thế lại không bằng.

Xem ra thứ này thật là một kiện thần binh, chỉ sợ cấp bậc khẳng định không thấp, viễn siêu Viêm Hoàng điện!

Chỉ có điều… Thần giới còn có thứ vượt qua Đế cảnh thần binh hay sao?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Mặc kệ thánh sơn cấp bậc như thế nào, cũng không phải hắn bây giờ có thể nhúng chàm, hắn có thể tới đây, khẳng định có vô số Đại Đế đã tới, thánh sơn lơ lửng ở nơi này không ngã, nói rõ cường giả Đế cảnh không thể làm gì.

Bạch Tu Ông nói thánh sơn có thể đánh chết Đế cảnh, nói rõ trước kia khẳng định giết chết qua, hắn không có ý đụng vào đồ vật nguy hiểm như thế.

Không để ý tới thánh sơn, Nhiếp Vân nhìn sang rất nhiều thần thú.

Cũng như nhìn thấy tại nơi của Bạch Tu Ông, thần thú nơi này có hình thù kỳ quái khó có thể tưởng tượng nổi.

Đúng như Hầu Khổng nói, những thần thú này đều là hỗn huyết, hơn nữa hoàn toàn khác với hỗn huyết bình thường, cho người ta một loại cảm giác kỳ quái.

- Ngươi nghe ngóng giúp ta một chút, có từng gặp qua người này hay không?

Ngón tay bắn ra, khí tức linh hồn của Bích Lạc tiên tử xuất hiện, đưa cho Hầu Khổng, Nhiếp Vân phân phó một câu.

Mục đích đi tới nơi này chính là tìm người, hiện tại có nhiều thần thú như thế cho nên thuận tiện tìm tin tức.

- Vâng!

Hầu Khổng bay ra ngoài.

Đây là thần thú hỗn huyết, nghe ngóng tin tức cũng không khó khăn, tuy số lượng thần thú quá nhiều nhưng tốn hao không bao lâu liền bay về.

Còn có một thần thú đi theo phía sau hắn.

- Đây là Xuyên Hư.

Hầu Khổng giới thiệu nói.

- Vị bằng hữu này, đây là một chút tâm ý, không nên khách khí!

Nhiếp Vân vẽ một cái, trên trăm viên thần thạch cực phẩm rơi vào trong tay đối phương.

Có việc cầu người tự nhiên không thể keo kiệt.

Xuyên Hư thần thú vốn không tình nguyện, nhìn thấy thiếu niên trước mắt hào phóng như thế cho nên vui vẻ.

Trên trăm viên thần thạch cực phẩm, cho dù nó là cường giả Thiên Đạo cũng là tài phú không nhỏ.

- Xuyên Hư huynh, không biết ngươi nhìn thấy người này ở nơi nào?

Nhìn thấy đối phương nhận lấy lễ vật, Nhiếp Vân cười hỏi.

- Đại khái năm mươi ngày trước, ta nhìn thấy cách U Hoàng Tinh không xa.

Xuyên Hư nói.

- U Hoàng Tinh?

- Ở hướng kia, cách nơi này mấy ngàn vạn dặm, không tính quá xa, trên tinh cầu có Huyền Thiên Bi, nghe nói là cường giả thời kỳ viễn cổ lưu lại, ẩn chứa đại đạo chí lý, chúng ta đều đi tìm hiểu qua, chỉ có điều chưa từng có người thành công.

Xuyên Hư chỉ phương hướng.

- Mấy ngàn vạn dặm, cũng không phải xa!

Nhiếp Vân thở ra một hơi, trong nội tâm đồng thời nghi hoặc.

Năm mươi ngày trước, khi đó hắn mới vừa tiến vào Vô Biên Thâm Uyên, Bích Lạc tiên tử cũng mới tới đây mấy ngày.

Chính mình tới nơi này không ngừng phi hành đã tốn hao năm mươi ngày, mà nàng có thể tới đây trong mấy ngày, thật hay giả?

Mặc kệ thật giả, có tin tức là tốt rồi.

- Đi, chúng ta đi xem!

Xác định vị trí, Nhiếp Vân và Hầu Khổng tiếp tục bay đi.

Mấy ngàn vạn dặm đối với cường giả Thiên Đạo mà nói cũng chỉ vài chục giây mà thôi, thời gian không dài, quả nhiên nhìn thấy tinh cầu trước mặt.

U Hoàng Tinh!

Đáp xuống tinh cầu, một người một thú nhanh chóng tìm được Huyền Thiên Bi theo lời Xuyên Hư nói.

Đó là tấm bia lớn cao mấy ngàn trượng, phía trên có một ít văn tự.

Nhiếp Vân chưa bao giờ thấy qua văn tự như thế này, không phải là thời kỳ thượng cổ, cũng không phải hiện tại, lại ẩn chứa đại đạo chí lý làm người ta phải ngóng nhìn, hơn nữa còn không tự kiềm chế được.

- Tìm kiếm!

Vô tâm xem văn tự trên tấm bia, tinh thần khẽ động, không gian chi lực nạp vật thế giới lan tràn ra chung quanh bao phủ trong tinh cầu.

Xuyên Hư nói nhìn thấy nàng ở đây, có lẽ còn ở nơi này chưa rời đi.

- Không có?

Không gian chi lực nạp vật thế giới bao phủ cả tinh cầu, hắn nhìn cả tinh cầu trong mắt nhưng không có nàng.&

------oOo------

Chương 3491: Huyền Thiên thượng tôn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên mặt tinh cầu có không ít tánh mạng nhưng không có tung tích Bích Lạc tiên tử.

Chẳng lẽ Xuyên Hư nhìn lầm, nàng căn bản chưa từng tới?

- Truy tung chi khí, dò xét!

Ngón tay bắn ra, truy tung chi khí xuất hiện trong tay.

Trước kia Vô Biên Thâm Uyên quá lớn, bị thực lực chế ngự cho nên truy tung chi khí không tìm thấy, hiện tại trong phạm vi tinh cầu chỉ cần Bích Lạc tiên tử từng xuất hiện tại nơi đây, hoặc là đi ngang qua sẽ có thể tìm được.

Đương nhiên nếu đi ngang qua thời gian không thể quá dài, vượt qua ba ngày hiệu quả sẽ không còn.

Nhiếp Vân hiện tại cũng chỉ ôm hi vọng thử mà thôi, có thành công hay không còn chưa xác định.

Ông!

Truy tung chi khí xoay tròn trên không trung, đột nhiên nó bay thẳng về một hướng.

- Quả nhiên xuất hiện qua tại nơi này, hơn nữa trong ba ngày.

Nhiếp Vân hít thở dồn dập, theo sát truy tung chi khí.

Một lát sau truy tung chi khí dừng lại.

- Mất tích?

Nhìn thấy truy tung chi khí dừng lại, Nhiếp Vân sửng sốt, trên mặt đất bóng loáng không có gì cả.

Nếu như truy tung chi khí không có tìm nhầm thì Bích Lạc tiên tử đã bay tới đây trong ba ngày trước, sau đó... Hư không tiêu thất!

- Hư không tiêu thất?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Đối phương chỉ là Hoàng cảnh viên mãn, lại không có hoàn mỹ giới vực, không có khả năng thuấn di rời đi, tự nhiên sẽ không thể hư không tiêu thất.

Chuyển không phù cũng có công hiệu như thế, xem mặt đất không có dấu vết đánh nhau, Bích Lạc tiên tử không có khả năng sử dụng, lại nói thứ này vô cùng trân quý, lúc trước Nhữ Hạ vương tử cũng chỉ có hai tấm, Bích Lạc tiên tử có thực lực không kém nhưng cho dù thân thế hay địa vị kém quá xa, không có khả năng có thứ này.

Dù sao lần trước bị Nam Hoa lão tiên làm thảm như vậy, nếu có đã sớm sử dụng.

- Không thể thuấn di, không có chuyển không phù, chẳng lẽ nơi này có trận pháp lợi hại?

Trong nội tâm khẽ động, nghĩ đến khả năng cuối cùng.

Trừ thuấn di, chuyển không phù, còn lại có trân pháp.

Trận pháp cường đại cũng có thể làm cho người ta thuấn di tức thời, không lưu lại dấu vết.

- Cho dù có trận pháp cũng nằm dưới mặt đất.

Nhìn quanh một vòng, không có phát hiện trận pháp chấn động, Nhiếp Vân tập trung lực chú ý vào mặt đất.

Cảnh vật chung quanh bị hắn dò xét một lần, nếu quả thật có trận pháp, chỉ sợ cũng chỉ ở dưới đất.

Mặc kệ ở nơi nào, đã ba ngày trước Bích Lạc tiên tử xuất hiện qua, cho dù đào ba thước đất cũng phải tìm được nàng!

- Thiên phú địa hành sư!

An bài Hầu Khổng đi vào thánh sơn tẩy lễ, lúc này vận chuyển thiên phú địa hành sư chui xuống dưới đất.

Sau khi hình thành hoàn mỹ giới vực, sau khi lý giải đại đạo càng ngày càng sâu, sử dụng thiên phú địa hành sư, có thể tự do xuyên qua mặt đất.

U Hoàng Tinh không nhỏ, mặt đất cứng rắn còn kém xa Thần giới, xuống đất, Nhiếp Vân tiến thẳng xuống dưới.

Tiến xuống mấy vạn dặm nhưng không có trận pháp chấn động, Nhiếp Vân bắt đầu hoài nghi suy nghĩ này có chính xác hay không.

- Không thể nào!

Quá sâu uy lực sẽ càng ngày càng yếu...

Dừng bước, Nhiếp Vân không có tiếp tục hướng xuống.

Trận pháp khoảng cách càng xa hiệu quả càng kém, xuống đất hơn vạn dặm vẫn không tìm được, chỉ có thể nói rõ hoặc không có trận pháp, hoặc không đúng.

- Không gian chi lực nạp vật thế giới!

Đứng nguyên tại chỗ, Nhiếp Vân dùng không gian chi lực bao phủ toàn bộ chung quanh, quả nhiên một lúc sau hắn phát hiện không đúng.

- Đó là cái gì?

Sau một khắc gần mặt đất có viên đá màu nâu xanh.

Không chú ý thật cho rằng là nham thạch, vừa rồi bỏ qua như vậy, tuy sử dụng không gian chi lực dò xét, lúc này hắn phát hiện không

đúng.

Không gian chi lực của hắn thẩm thấu vào nham thạch, hắn cảm thấy đó là hư không chẳng thể dò xét.

Ý niệm của hắn có thể hủy diệt một viên tinh cầu, không thể dò xét một khối nham thạch, nếu có vấn đề thì hắn cũng không tin.

- Xem ra thứ này có vấn đề.

Tinh thần lan vào trong nham thạch, hắn muốn dò la thật rõ ràng, đột nhiên trong nham thạch sinh ra hấp lực to lớn, thân thể hắn biến mất tại chỗ.

Hô!

Đôi mắt mở ra, hắn xuất hiện trước tấm bia đá.

Văn tự trên tấm bia đá này hoàn toàn giống Huyền Thiên bia bên ngoài, nó mang theo khí tức tang thương và xa xưa.

Khác với Huyền Thiên bi, hắn có thể hiểu văn tự này, lúc này có ý niệm truyền tới.

- Huyền Thiên thượng tôn?

Nhìn chung quanh, hắn lập tức hiểu ra.

Tấm bia đá này khác với Huyền Thiên bi, đây là siêu cấp cường giả thượng cổ lưu lại tên là Huyền Thiên thượng tôn.

Tuy không có nói tỉ mỉ thực lực người này nhưng hắn không thể phản kháng, chỉ sợ thực lực chân chính đạt tới cấp bậc Đại Đế.

- Dường như niên đại còn sớm hơn cả Thần Nông Đại Đế.

Nhìn nhìn bia văn ghi lại, Nhiếp Vân phỏng đoán trong nội tâm.

Thần Nông Đại Đế sinh hoạt hàng tỷ năm trước, cùng thời đại với Kiếm Đạo Đại Đế Lục Hi, văn tự này mượn nhờ Thần Nông Bách

Thảo Kinh, có thể nhận ra những văn tự này thời đại nào.

Chỉ bằng vào điểm này thì hắn Huyền Thiên thượng tôn còn sớm hơn cả Thần Nông Đại Đế.

Cho dù không xác nhận điểm này nhưng hắn cũng hiểu nội dung trong đó.

Cường giả Đế cảnh đều gọi là Đại Đế, người này lại xưng hô Huyền Thiên thượng tôn, thượng tôn là đẳng cấp gì, khái niệm gì, hắn chưa từng nghe qua.

- Truyền thừa Huyền Thiên Đạo!

- Tìm hiểu Huyền Thiên bi có thể tiến vào nơi này, dung huyết dịch của ta, được truyền thừa!

Ý niệm của văn tự truyền vào trong đầu, Nhiếp Vân hiểu ý nghĩa trong đó.

Nơi này là di tích Huyền Thiên thượng tôn lưu lại, chỉ cần tu luyện giả có thể thông qua Huyền Thiên bi tán thành sẽ tiến vào nơi này tiếp nhận truyền thừa.

Người khác tìm hiểu Huyền Thiên bia mới có thể đi vào, mà hắn đánh bậy đánh bạ tìm căn cơ của trận pháp bị cưỡng ép truyền tống tiến vào.

- Xem ra Bích Lạc tiên tử đã được tán thành tiến vào nơi đây!

Biết rõ nơi này là nơi nào, Nhiếp Vân vội vàng đi thẳng về phía trước.

Bởi vì truy tung chi khí tìm được nơi cuối cùng Bích Lạc tiên tử biến mất mình mới tìm tới nơi này, nói rõ nàng đã tiến vào nơi đây, nếu không cũng không có khả năng che đậy mình dò thám.

- Truyền thừa phải nhờ vào vận khí mới có thể gặp được, gây chuyện không tốt còn là tai vạ.

Tu luyện đại đạo không giống, rất dễ dàng xung đột, nhóm lửa tự thiêu!

Biết rõ Bích Lạc tiên tử đạt được Huyền Thiên thượng tôn tán thành, có khả năng đạt được truyền thừa, Nhiếp Vân không thể cao hứng, ngược lại lộ ra vẻ lo lắng.

------oOo------

Chương 3492: Không có biện pháp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tu luyện tới Hoàng cảnh viên mãn mới tiến về phía trước một bước, đều phi thường gian nan, gây chuyện không tốt sẽ xuất hiện tai hoạ, vạn kiếp bất phục.

Bích Lạc tiên tử tu luyện Hỏa thần đại đạo, vị Huyền Thiên thượng tôn lưu lại Huyền Thiên Đạo và tự do tương dung cũng bỏ đi, chỉ khi nào xung đột, đạt được truyền thừa sinh ra xung đột thì sống không bằng chết.

Nghĩ vậy Nhiếp Vân đi thẳng về phía trước.

Ầm ầm!

Vừa đi vài bước lại có một bi văn xuất hiện trước mắt.

- Huyền Thiên chưởng!

Phía trên có ba chữ cổ xưa.

- Trong ba ngày luyện thành ba chiêu Huyền Thiên chưởng, có thể tiếp tục đi về phía trước, nếu không gạt bỏ!

Phía dưới viết một dòng chữ đỏ rực.

- Gạt bỏ?

Nhiếp Vân bất đắc dĩ cười cười.

Thật không biết vì sao cường giả Đế cảnh truyền thừa thích làm như thế, lúc trước Viêm Hoàng điện cũng là như thế.

Biết rõ đây là khảo nghiệm, mặc dù có chút bất đắc dĩ nhưng Nhiếp Vân vẫn nhìn Huyền Thiên chưởng trên bia đá.

Càng nhìn càng khiếp sợ, ngạc nhiên trên mặt càng lúc càng nồng đậm.

Bộ chưởng pháp này cao thâm mạt trắc, còn cường đại hơn Kiếm Đạo Đại Đế lưu lại Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm vài phần.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, khó mà tin trên đời này còn chiêu số cường đại như thế.

- Bộ chưởng pháp này này khác với ba ngàn đại đạo, thực sự có chỗ tương tự!

Bộ chưởng này có phương pháp tu luyện, đây là cách tu luyện khác biệt, đây là hệ thống hoàn toàn khác nhau.

Đổi lại người khác tiếp xúc hệ thống tu luyện khác, khả năng rất cố hết sức, đối với Nhiếp Vân mà nói vạn vật đều có tính chung, hoàn mỹ giới vực lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo, thứ khó khăn hơn nữa cũng vô cùng dễ dàng.

- Sử dụng phương pháp tu luyện bình thường, ba ngày xác thực rất khẩn trương, nếu vận dụng thiên phú thiên thủ sư, tốc độ nhanh hơn không ít.

Đúng thế, Nhiếp Vân có lòng tin.

Sử dụng phương pháp tu luyện bình thường, chưởng pháp từ lý giải tới lĩnh ngộ, tu luyện tinh thông, thi triển hoàn mỹ sẽ phí không biết bao nhiêu thời gian, nhưng hắn thì khác, vận dụng thiên phú thiên thủ sư, chỉ cần là chưởng pháp không khó học được.

Hô!

Thiên thủ chi khí vận chuyển toàn thân, phối hợp thiên phú võ đạo, trong đầu Nhiếp Vân xuất hiện một bóng người và không ngừng diễn luyện chưởng pháp, một giây sau đã diễn luyện cả trăm lần.

Mấy chục giây qua đi hắn mở mắt ra, bàn tay dựng thẳng và đánh tới.

Ầm ầm!

Không gian không ngừng lắc lư, chưởng ấn trống rỗng xuất hiện, chậm rãi bay về phía trước.

- Thật mạnh!

Nhìn thấy chưởng ấn phi hành chậm rãi, Nhiếp Vân hưng phấn nhìn chằm chằm.

Uy lực chưởng pháp này vô cùng đáng sợ, còn mạnh hơn Đại Diễn Thiên Cơ Kiếm vài phần.

Xem ra Huyền Thiên thượng tôn nhất định là cường giả Đế cảnh, gây chuyện không tốt thực lực còn mạnh hơn Kiếm Đạo Đại Đế Lục Hi.

Hô!

Thi triển chưởng pháp, tấm bia đá trước mặt biến mất, dường như tán thành hắn thông qua khảo hạch.

Thân ảnh của hắn tiến lên phía trước, lúc này nhanh chóng đi tới tế đàn to lớn.

- Tiên tử!

Đi tới trước mặt, Nhiếp Vân lập tức nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Không phải Bích Lạc tiên tử là ai!

Lúc này Bích Lạc tiên tử ngồi ở trung tâm tế đàn, lúc này nàng nhắm mắt và sắc mặt tái nhợt, dĩ nhiên tiến vào hôn mê.

- Xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy bộ dạng nàng như thế, Nhiếp Vân đi tới hai bước.

- Tại sao có thể như vậy?

Ngẩng đầu nhìn chung quanh.

Tế đàn trước mắt không biết thông tới nơi đâu, bốn phía tràn ngập khí tức đặc thù, tuy không biết là cái gì nhưng hắn cảm nhận khí thế cường đại.

Xem ra cổ lực lượng này vừa mới tiêu tán.

- Chẳng lẽ Bích Lạc tiên tử... Đã tiếp nhận truyền thừa?

Nhìn thấy những thứ này, nội tâm Nhiếp Vân chấn động.

Lực lượng cường đại như thế không phải Bích Lạc tiên tử lưu lại, giờ phút này đã biến mất, nhìn bộ dạng tiên tử như thế có ngốc cũng hiểu.

Chỉ sợ tiên tử đã tiếp nhận truyền thừa, bởi vì không chịu nổi cho nên lâm vào hôn mê.

Trong nội tâm lo lắng, ngón tay điểm vào mạch đập của Bích Lạc tiên tử, sắc mặt Nhiếp Vân biến thành khó nhìn.

- Hỏa độc xung đột với truyền thừa của Huyền Thiên thượng tôn...

Chuyện hắn lo lắng lúc trước đã diễn ra, không nghĩ tới đã phát sinh.

Không phải công pháp xung đột mà là hỏa độc.

Công pháp tu luyện xung đột còn dễ giải quyết, cùng lắm vứt bỏ lực lượng lúc trước.

Giống như trang giấy đầy chữ, chỉ cần xé bỏ trang đó là được.

Hỏa độc là do nàng tu luyện vô số năm tích lũy trong cơ thể, uy lực to lớn đã vượt qua bản thân áp chế.

Lúc trước Nhiếp Vân trị liệu giúp nàng chỉ là áp chế thời gian ngắn, không dễ tái phát.

Hiện tại giải tán tu vi, đạt được Huyền Thiên thượng tôn truyền thừa, hỏa độc không khống chế đã bao phủ toàn thân.

Chính bởi vì như thế Bích Lạc tiên tử mới hôn mê và lâm vào cảnh hiện tại.

- Lần trước hỏa độc đã ở biên giới sắp bạo phát, chỉ có thể áp chế giúp nàng, hiện tại tích lũy càng thêm lợi hại, bắn ngược cũng càng mạnh mẽ, đã dung hợp với truyền thừa của Huyền Thiên thượng tôn, khó có thể thanh trừ triệt để!

Thi triển Vọng Khí chi pháp, trong người Bích Lạc tiên tử có hai lực lượng quấn với nhau, khó mà phân cách.

Nhìn thấy thứ này, Nhiếp Vân khiếp sợ, sắc mặt khó coi.

Lần trước trị lêệu giúp nàng, hỏa độc sắp bạo phát bị áp chế, lực bắn ngược càng mạnh, hiện tại dung hợp với Huyền Thiên thượng tôn truyền thừa càng khó phân tách với nhau.

Cưỡng ép khu trừ, gây chuyện không tốt Bích Lạc tiên tử sẽ toi mạng.

Có thể không khu trừ nhưng tiên tử càng ngày càng yếu, cơ thể không chịu nổi hai chủng lực lượng xâm nhập thì nàng không sống được bao lâu.

- Đều tại ta!

Nhiếp Vân tràn đầy tự trách.

Hắn đã sớm đạt được Thần Nông truyền thừa, đã sớm có khả năng giúp đở nàng trị liệu hỏa độc, nếu không phải bởi vì việc kia, không dám đối mặt, trị liệu tốt hỏa độc cho Bích Lạc tiên tử, hiện tại đã không xuất hiện tình huống như thế.

- Áp chế!

Nhìn trước người ngọc trước mặt càng lúc càng yếu, Nhiếp Vân biết không thể do dự, cắn răng một cái sau đó rót lực lượng vào tay Bích Lạc tiên tử.

Hỏa độc là diễm hỏa đại đạo tích lũy mà thành, Huyền Thiên thượng tôn truyền thừa một loại khác, hai chủng đại đạo dung hợp xuất hiện tình huống giống như hàn băng, diễm hỏa đại đạo dung hợp với nhau, mặc dù hắn là truyền nhân Thần Nông cũng không thể tách ra.

Hai chủng đại đạo dung hợp với nhau, không sử dụng cũng không tạo thành tổn thương, nhưng hỏa độc là hỏa thần đại đạo lưu lại độc tố, tự nhiên có tính công kích, điểm này phi thường nguy hiểm.

Không cách nào tách ra, lại không ngừng công kích, không thể chậm trễ thời gian, chỉ sợ Bích Lạc tiên tử không chịu nổi một ngày.

------oOo------

Chương 3493: Không có biện pháp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiện tại hắn tìm biện pháp cứu chữa... Duy nhất có thể làm chính là tạm thời ngăn chặn hai lực lượng xung đột.

Rầm rầm!

Hiện tại lực lượng của hắn tiến vào người nàng, hỏa độc, Huyền Thiên thượng tôn truyền thừa và lực lượng của hắn tranh đấu với nhau.

Ba đạo lực lượng biến thân thể Bích Lạc tiên tử thành chiến trường.

PHỐC!

Trong hôn mê Bích Lạc tiên tử phun máu tươi lần nữa, thậm chí ngũ tạng lục phủ và linh hồn cũng bị tổn thương.

- Không tốt, áp chế không nổi!

Đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại.

Hiện tại hắn chỉ là Thiên Đạo cảnh, mà Huyền Thiên thượng tôn truyền thừa tuyệt đối là lực lượng Đại Đế, cả hai căn bản không thể so sánh với nhau.

Bởi vậy lực lượng mới đầu nhập vào thân thể đối phương lập tức bị lực lượng Huyền Thiên thượng tôn truyền thừa nghiền áp, kết quả còn dẫn động hỏa độc phản kích nên càng hỏng bét.

Lúc trước hỏa độc bị lực lượng của hắn áp chế, hiện tại nhìn thấy lực lượng giống nhau cho nên phản kích mạnh hơn nữa.

- Trước khi còn có thể kiên trì ba ngày, hiện tại... Chỉ sợ không kiên trì nổi một ngày.

Tình huống bây giờ càng chữa càng không tốt.

Trước kia hỏa độc và truyền thừa chi lực bạo ngược nhưng Bích Lạc tiên tử có thực lực không kém, có thể kiên trì ba ngày, kết quả mình đưa lực lượng vào người đối phương lại biến thành chất xúc tác gây xung đột, bệnh tình càng biến xấu.

- Hiện tại chỉ có thể nhờ cường giả Đế cảnh ra tay áp chế trong thời gian ngắn.

Loại tình huống này Thần Nông Bách Thảo Kinh không có ghi lại, mình cũng không có trải qua, trong thời gian ngắn rất khó nghĩ ra biện pháp, thủ đoạn duy nhất là một vị Đại Đế ra tay ngăn chặn lực lượng bạo ngược trong người của nàng, làm cho nàng không nguy

hiểm trong tờời gian ngắn.

Hơn nữa còn phải là cường giả mạnh hơn Huyền Thiên thượng tôn ra tay mới được!

Chỉ có như vậy mới có thể ngăn chặn lực lượng truyền thừa dung hợp với hỏa độc.

- Nguyên Dương Đế Quân!

Tinh thần khẽ động, nghĩ đến Nguyên Dương Đế Quân, Nhiếp Vân không dám do dự, hắn lập tức lấy ngọc phù đưa tin ra, hắn lập tức viết tin tức lên đó.

Viết xong mới ý thức được vấn đề.

- Nơi này là Vô Biên Thâm Uyên, hơn nữa ta tiến vào rất sâu, tin tức không thể truyền ra ngoài.

Cho dù có thể truyền ra ngoài, Nguyên Dương Đế Quân muốn tới nơi đây cũng cần thời gian một hai tháng.

Xiết chặc nắm đấm.

Lúc trước Vạn Giới Động Thiên không thể đưa tin ra ngoài, cường giả Đế cảnh không cách nào quan sát, huống chi Vô Biên Thâm Uyên còn lợi hại hơn.

Nơi này là thế giới độc lập, tuy cường giả Đế cảnh đáng sợ cũng không cách nào biết chuyện nơi đây, ngọc phù đưa tin cũng vô dụng.

Hơn nữa cho dù tin tức truyền lại ra ngoài, Nguyên Dương Đế Quân đi tới... Vô Biên Thâm Uyên có thể áp chế cường giả Đế cảnh không cách nào thuấn di... Tới nơi đây cũng cần thời gian một hai tháng.

Hiện... Hiện tại Bích Lạc tiên tử không thể kiên trì một ngày, làm sao có thể chờ một hai tháng?

- Nên làm cái gì bây giờ?

Nghĩ thông suốt điểm ấy, sắc mặt Nhiếp Vân khó coi biến thành màu đen, hắn không biết nên làm sao bây giờ.

Trước kia gặp qua vô số chuyện khó giải quyết nhưng đều có thể ứng phó thong dong, nhưng bây giờ lại không chút biện pháp nào.

- Nhất định không thể chết được!

Ôm người ngọc trong ngực, Nhiếp Vân xiết chặc nắm đấm.

Mình nợ thiếu nữ này quá nhiều, nếu nàng thật tử vong thì chính là tâm khiếp của hắn đời này.

- Thật sự không được thì nuốt Thần giới chi tâm.

Trong mắt mang theo tàn nhẫn.

Hiện tại không thể cứu Bích Lạc tiên tử, cũng không phải y thuật hắn không được mà là thực lực không đủ.

Hắn chưa từng gặp qua Huyền Thiên thượng tôn, từ chưởng pháp có thể nhìn ra thực lực của người này khi còn sống tuyệt đối vượt qua Kiếm Đạo Đại Đế Lục Hi.

Lục Hi là người nào? Hắn chính là nhân vật đỉnh cấp thời đại Thần Nông Đại Đế, càng không yếu hơn Phổ Thiên Đại Đế!

Loại người này lưu lại truyền thừa uy lực quá mạnh mẽ, thực lực của hắn là Thiên Đạo tam châu cảnh cũng không cách nào tới chống lại!

Trừ phi... Dùng tốc độ nhanh nhất tăng thực lực lên!

Mà biện pháp tăng thực lực lên nhanh nhất chỉ có một biện pháp... Đó là thông phệ Thần giới chi tâm.

Thần giới chi tâm vô cùng cường đại, nếu có thể thôn phệ nó, thực lực của hắn có thể đột phá cảnh giới Thiên Đạo thành tựu đế cảnh,

hơn nữa còn là Đại Đế mạnh nhất!

Đương nhiên hắn biết đây là việc không thể nào.

Tuy nạp vật thế giới có phạm vi ba châu nhưng so sánh với Thần giới bao la vẫn còn kém hơn nhiều, cả hai va chạm thì hắn bị thôn phệ tới 99%.

Hiện tại không thể chống nổi Thiên Đạo Thần giới thì làm sao có thể thôn phệ Thần giới chi tâm.

Lại nói cho dù thôn phệ cũng không biết phí bao nhiêu thời gian, thời gian dài như vậy qua đi, Bích Lạc tiên tử trước mặt làm sao chờ được.

- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Trong đầu sinh ra vô số ý niệm, Nhiếp Vân vô cùng lo lắng.

- Ân? Đúng rồi, hỏa độc va chạm với Huyền Thiên Đạo truyền thừa tương đương hỏa thần đại đạo và Huyền Thiên đại đạo va chạm với nhau, cũng thuộc về hai chủng đại đạo không kiêm dung, chẳng phải thánh sơn có biện pháp trung hòa hay sao?

Đột nhiên Nhiếp Vân nghĩ tới một chuyện.

Vô Biên Thâm Uyên có vô số thần thú huyết mạch hỗn tạp, bởi vì huyết mạch trong người va chạm nên chịu tra tấn không nhỏ, bởi vì thánh quang tẩy lễ cho nên huyết mạch ổn định, tuy hai mà một, không xung đột với nhau nữa.

Trong người Bích Lạc tiên tử có hỏa độc và Huyền Thiên Đạo truyền thừa xung đột với nhau, là hai chủng đại đạo va chạm, cũng có thể xem như huyết mạch xung đột, nói không chừng thánh quang tẩy lễ có hiệu qua thì sao?

- Bất kể như thế nào cũng phải thử một lần!

Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Hiện tại hắn thúc thủ vô sách, hắn chỉ có thể nghĩ ra biện pháp duy nhất như thế cho nên phải thử!

Hô!

Tinh thần khẽ động thu Bích Lạc tiên tử vào nạp vật thế giới.

Tuy nạp vật thế giới cũng có thể làm thời gian biến chậm nhưng hỏa độc va chạm với Huyền Thiên Đạo vượt xa lực lượng của hắn, thời gian pháp tắc vô dụng, nó vẫn sẽ duy trì theo thời gian của Thần giới biến hóa, cho nên nếu không nhanh thì Bích Lạc tiên tử thật sự hương tiêu ngọc vẫn.

Thu Bích Lạc tiên tử, Nhiếp Vân không dừng lại, hắn lập tức rời khỏi không gian nham thạch, sau một khắc đã xuất hiện trên U Hoàng Tinh.

Sưu sưu sưu!

Thi triển Phong Thần Quyết, Nhiếp Vân như con gió lao thẳng về phía thánh sơn.

Mấy giây sau hắn tới trước thánh sơn.

- Chủ nhân, ngươi tới!

Hầu Khổng thấy hắn đi vào liền vui vẻ, sau đó lại nghi hoặc.

- Ngươi muốn tìm người...

- Đã tìm được nhưng có vấn đề.

------oOo------

Chương 3494: Xin lỗi (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân cũng không nói tỉ mỉ, nhìn về phía thánh sơn to lớn và

nói:

- Thánh sơn phóng thích thánh quang khi nào?

- Nhanh thôi, dựa theo suy tính, trong một tháng nhất định sẽ phóng thích!

Hầu Khổng gật đầu nói.

- Trong một tháng?

Nhiếp Vân cau mày.

Một tháng, Bích Lạc tiên tử không thể chờ được.

- Thánh sơn phóng thích thánh quang không phải cố định?

- Không đúng, trong phạm vi nhất định, cả trăm lần sai số không quá ba tháng.

- Cho nên chúng ta phải tới sớm vì sợ bỏ qua.

Hầu Khổng giải thích.

- Có những biện pháp khác hay không, biện pháp làm thánh sơn hàng lâm thánh quang sớm?

Nhiếp Vân lập tức hỏi.

- Không có! Chúng ta đều phải chờ!

Hầu Khổng lắc đầu.

Sắc mặt Nhiếp Vân khó nhìn.

Vốn tưởng rằng có phương pháp giải quyết, thánh quang không hàng lâm cũng không có biện pháp làm nó hàng lâm sớm, tất cả đều vô dụng!

Tình huống Bích Lạc tiên tử hiện tại không duy trì quá một ngày,

hắn phải nghĩ biện pháp.

- Trừ thánh quang ra, còn có biện pháp nào giải quyết huyết mạch xung đột của các ngươi hay không?

Nhiếp Vân không nhịn được hỏi.

Hiện tại chủ yếu phải giải quyết vấn đề huyết mạch xung đột, thánh quang chỉ là một biện pháp trong đó, nếu có thể tìm được biện pháp thứ hai còn dễ nói.

- Không biết...

Hầu Khổng lắc đầu:

- Trừ thánh quang thì ta chưa từng nghe nói qua có biện pháp nào khác.

Nội tâm Nhiếp Vân chìm vào đáy cốc.

- Ai, đúng rồi, ta nhớ tới một sự kiện, lần trước ta có một bằng hữu, lực lượng trong người hắn lúc bộc phát vừa vặn không tới kịp lúc thánh quang tẩy lễ, kết quả hắn vẫn có thể ổn định lực lượng, cụ thể làm thế nào thì ta không biết, ta có thể đi hỏi một chút.

Thời điểm Nhiếp Vân không biết nên làm thế nào thì Hầu Khổng nhớ tới cái gì đó, nó hưng phấn kêu lên.

- Ah? Ngươi hỏi mau!

Nhiếp Vân như người chết đuối bắt được cỏng cỏ cứu mạng, hắn mở to mắt nhìn sang.

Không được thánh quang tẩy lễ lại vững chắc đại đạo xung đột trong người, khẳng định có biện pháp, có lẽ biện pháp này có lẽ có thể cứu Bích Lạc tiên tử.

Biết chủ nhân sốt ruột, Hầu Khổng không dám chậm trễ, vội vàng đưa tin cho hảo hữu, vẻ mặt vui vẻ.

- Chủ nhân, bằng hữu của ta ở bên này, ta gọi hắn tới.

Nó vừa dứt lời, không đến mười giây có một thần thú bay tới.

- Hầu Khổng, đây là bằng hữu của ngươi.

Thần thú đi tới lớn hơn mười trượng, đôi mắt như đèn lồng, chung quanh thân thể tỏa ra lực lượng hàn băng.

Đúng như Hầu Khổng nói, là thần thú trong cơ thể ẩn chứa huyết mạch Hàn Băng Đại Đế!

- Lần trước ngươi bị huyết mạch xung đột, vừa vặn không tới đúng thời kỳ thánh sơn phóng thích thánh quang, ngươi làm sao ngăn cản lực lương xung đột?

Hầu Khổng không có nói nhảm, trực tiếp hỏi.

- Chuyện này ta không thể tiết lộ!

Thần thú có được huyết mạch Hàn Băng Đại Đế lạnh lùng khoát tay.

- Không thể tiết lộ?

Hầu Khổng sốt ruột:

- Chuyện này rất trọng yếu, vị bằng hữu của ta xuất hiện huyết mạch xung đột, hiện tại thánh quang không rõ hàng lâm khi nào, phải lập tức trị liệu, bằng không sẽ nguy hiểm tính mạng.

- Liên quan gì tới ta?

Thần thú huyết mạch Hàn Băng Đại Đế lên tiếng.

- Ta đã đáp ứng kẻ khác không thể tùy tiện tiết lộ, nếu như không có chuyện gì khác, cáo từ!

Nói xong thần thú huyết mạch Hàn Băng Đại Đế xoay người rời đi, không có ý dừng lại.

- Xin dừng bước!

Thấy nó rời đi, thân thể, Nhiếp Vân ngăn cản trước mặt nó.

- Nnhư thế nào? Ngươi muốn ngăn cản ta?

Thần thú kia cười lạnh một tiếng.

- Trong người của ngươi có huyết mạch Hàn Băng Đại Đế, ta nâận được ân trọng của Hàn Băng Đại Đế nên không ra tay với ngươi, ta có bất đắc dĩ khổ tâm, thật xấu hổ, xin lỗi.

Khom người một cái, sắc mặt Nhiếp Vân trầm xuống và vươn tay về phía trước.

Hàn Băng Đại Đế có ân với Nhiếp Vân, dựa theo đạo lý thần thú trước mắt là hậu nhân của hắn, cho dù thế nào hắn cũng không nên động thủ.

Bởi vì Bích Lạc tiên tử sắp chết, không lập tức tìm được phương pháp giải quyết thì nàng không kiên trì nổi một ngày.

Thời điểm này không thể bày ra bộ dạng lễ nghi đạo đức được nữa, chỉ có thể dùng sức mạnh!

Cùng lắm về sau bồi thường và xin lỗi hắn!

Ầm ầm!

Lúc này hắn phóng thích lực lượng ba châu ra ngoài, tinh không chung quanh hình thành bàn tay lớn chừng ba dặm.

Tuy Vô Biên Thâm Uyên thuộc hiểm địa của Thần giới nhưng không nằm trong phạm vi khống chế của Thiên Đạo Thần giới cho nên hắn có thể phóng thích lực lượng tại nơi này mà không bị Thiên Đạo hàng lâm đại kiếp nạn.

- Ngươi muốn chết!

Thần thú có huyết mạch Hàn Băng Đại Đế không nghĩ tới bằng hữu của Hầu Khổng trước mặt lại động thủ, sắc mặt trầm xuống, cái đuôi thô to quất tới.

Ầm ầm ầm!

Nó khẽ động, lực lượng cuồng bạo bộc phát thể hiện sức chiến đấu siêu cường.

Không ngờ là ba châu.

Hơn nữa còn là tam châu cảnh đỉnh phong, còn mạnh hơn Nhiếp Vân một tia.

Oanh!

Trong phạm vi cái đuôi quét qua đầy lực lượng cuồng bạo, Nhiếp Vân lui về phía sau một bước, thần thú kia không thể không lùi ba bước.

Tuy Nhiếp Vân vừa đạt tới tam châu cảnh nhưng hoàn mỹ giới vực tam châu cảnh cực kỳ cường đại, có thể khiêu chiến vượt cấp.

- Đáng giận!

Một chiêu thất bại, thần thú gầm lên giận dữ, móng vuốt của nó tỏa ra hào quang màu đen.

Nhìn thấy gia hỏa mà nó giao thủ chỉ có lực lượng tam châu cảnh sơ kỳ, nó đường đường tam châu cảnh đỉnh phong, không tin chiến thắng không nổi.

- Tới đi!

Thấy nó vọt tới, Nhiếp Vân không vui không buồn, hai mắt hắn bắn ra tia sáng chói mắt, ngón tay điểm về phía trước.

Ầm ầm!

Một vòng xoáy khổng lồ xuất hiện trước mắt và lao thẳng vào thần

thú.

- Đây là cái gì?

Thần thú sững sờ, hắn còn chưa kịp phản ứng, sau một khắc đã xuất hiện trong thế giới bao la.

Thế giới này trống trải đến cực điểm, không có nửa bóng người.

Hô!

Vào lúc đang kỳ quái, Nhiếp Vân xuất hiện trên không trung.

- Ngươi cho rằng bắt ta tới nơi đây là có thể thắng được sao? Nằm mơ!

Thần thú gào thét.

Nó xem ra người trước mắt nhất định không đánh lại nó, lúc này mới chuyển dời địa điểm.

- Vậy sao? Gục xuống!

Nhiếp Vân lạnh lùng nhìn qua, cũng không có làm động tác nào.

Ầm ầm!

Thần thú còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy lực lượng đáng sợ bộc phát, hắn không kiên trì nổi, trực tiếp nằm rạp trên mặt đất.

- Đây là... Lực lượng Thiên Đạo? Ngươi có thể khống chế Thiên Đạo chi lực?

Đồng tử thần thú co rụt lại, toàn thân run rẩy.

Vừa rồi lực lượng mênh mông từ trên trời giáng xuống uy nghiêm đến cực điểm, mặc dù nó là cường giả tam châu cảnh đỉnh phong cũng không ngăn cản nổi.

Loại lực lượng này vượt qua phạm trù bản thân nó, chẳng khác gì

Thiên Đạo tức giận.

Đây là Thiên Đạo chi lực!

------oOo------

Chương 3495: Xin lỗi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhưng mà... Người làm sao có thể khống chế Thiên Đạo chi lực?

- Ngươi nói đi, làm cách nào giải quyết lực lượng xung đột trong cơ thể?

Không để ý tới nó khiếp sợ, Nhiếp Vân nhàn nhạt hỏi.

- Ta...

Thần thú do dự.

- Ngươi nên biết, ta có thể khống chế Thiên Đạo, muốn giết ngươi quá dễ dàng.

- Ngươi là bằng hữu của Hầu Khổng, còn là hậu nhân Hàn Băng Đại Đế, ta không muốn giết ngươi, không muốn giết và không thể giết là hai khái niệm khác nhau, ngươi nên biết trả lời như thế nào, bằng không vì cứu người ta chỉ có thể đắc tội.

Nhiếp Vân lạnh lùng nói.

Tuy ra tay đối phó hậu nhân Hàn Băng Đại Đế là trái lương tâm nhưng chỉ cần có thể cứu Bích Lạc tiên tử, tất cả tội danh hắn đều nguyện ý thừa nhận.

- Kỳ thật cũng không coi vào đâu, chuyện này chỉ cần trả cái giá đủ lớn, Bạch Tu Ông có thể trả lời!

Do dự một chút, thần thú khẽ nói.

Đối phương có thể trực tiếp ra tay với nó, nói rõ thực sự có chuyện rất lo lắng, nếu chịu tội chi bằng nói ra.

- Bạch Tu Ông có thể trả lời?

Nhiếp Vân nhìn qua:

- Nói đi!

Bạch Tu Ông có thể trả lời, nói rõ đây không phải bí mật gì, đã như thế nói ra cũng không sao.

- Là thánh sơn!

Thần thú nói:

- Huyết mạch trong cơ thể xung đột xuất hiện vào tời kỳ chưa mở thánh sơn, có thể xông thánh sơn, chỉ cần xông qua ba cửa ải là có cơ hội đạt được thánh quang tẩy lễ.

- Đương nhiên, thánh sơn phi thường khó xông, xông cửa tám chín phần mười đều vẫn lạc!

- Ta là vận khí tốt mới sống sót!

- Xông thánh sơn?

Nhiếp Vân kích động một hồi.

Thì ra là thế!

Khó hơn nữa thì sao? Chỉ cần có thể cứu chữa trì Bích Lạc tiên tử, chuyện khó hơn nữa cũng phải làm.

- Thánh sơn tổng cộng mấy quan? Ngươi xông qua ba cửa là cái gì?

Xông cửa có thể đạt được cơ hội thánh quang tẩy lễ, Nhiếp Vân khẳng định phải xông qua, nếu đã xông qua tự nhiên biết rõ tin tức

càng nhiều, càng có lợi với mình.

- Không biết!

Thần thú lắc đầu.

- Không biết? Ngươi không phải xông qua ba cửa ải đạt được thánh quang tẩy lễ mới bình ổn huyết mạch xung đột sao? Tại sao không biết?

Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái.

Đối phương xông qua ba cửa ả, mới giải quyết vấn đề xung đột trong cơ thể, làm sao có thể không biết?

- Ta thật không biết, thánh sơn có lực lượng quái dị, chỉ cần vừa rời đi sẽ quên mất.

- Ta chỉ nhớ rõ tràng cảnh đi vào nhưng không nhớ rõ bên trong xảy ra chuyện gì, ta chỉ biết xông qua ba cửa và huyết mạch xung đột trong cơ thể đã được giải quyết.

Thần thú nói.

- Quên mất?

Đồng tử Nhiếp Vân co rụt lại.

Làm người ta quên đi chuyện xảy ra, hắn cũng có thể làm được nhưng chỉ hữu hiệu với tiểu nhân vật Vương cảnh, Hoàng cảnh mà thôi, hắn bất lực với cường giả Thiên Đạo cảnh.

Thánh sơn có thể làm thần thú thực lực tam châu cảnh quên đi, nó có uy lực gì?

Cường giả Đế cảnh có thể làm được sao?

- Đúng vậy a, ta hoàn toàn không nhớ rõ, chỉ biết đi ra khỏi thánh sơn, thân thể bị thương nặng, phải mất ba tháng mới chữa khỏi.

- Huyết mạch xung đột trong người cũng được giải quyết.

Thần thú nói.

- Từ chỗ nào xông thánh sơn?

Lại hỏi vài câu, nhìn thấy đối phương không có nói láo, đã thật quên chuyện xảy ra bên trong, Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Rất đơn giản, đi tới trước mặt thánh sơn, trực tiếp hô một tiếng ta muốn xông thánh sơn, khi đó sẽ có lực lượng đặc thù bao phủ ngươi vào trong.

Thần thú nói.

- Ân!

Nhiếp Vân ứng một tiếng, hắn lật tay xuất ra một ngọc bài.

- Lần này có điểm đắc tội, đây là ngọc phù đưa tin của ta, về sau ngươi có chuyện gì, có thể trực tiếp đưa tin cho ta, một khi phát hiện, tất nhiên sẽ toàn lực trợ giúp.

- Trong ngọc bài có một phần bí tịch, là Hàn Băng Đại Đế lúc trước lưu lại, ngươi làm hậu bối của hắn, sau khi tu tập có thể gia tăng thực lực rất lớn.

Trước kia ra tay với nó đã thật xin lỗi, hiện tại biết rõ chuyện cần biết nên bồi thường và xin lỗi.

Dù sao Hàn Băng Đại Đế từng ủy thác hắn chiếu cố hậu nhân một chút, hiện tại đánh người ta một trận nên nội tâm có băn khoăn.

- Bí tịch?

Thần thú liếc mắt nhìn ngọc bài và bí tịch, đồng tử của nó mở to.

Đây là bí tịch Đế cảnh, còn cường đại hơn chiêu số nó tự tu luyện quá nhiều.

- Đa tạ!

Thần thú cung kính cúi đầu.

- Đây là một vạn viên Thần thạch cực phẩm, khả năng có trợ giúp cho ngươi tu luyện, coi như không có trợ giúp, cũng có thể cấp cho hậu bối!

Cho xong bí tịch, Nhiếp Vân lần nữa ném ra một vạn viên Thần thạch cực phẩm.

Mặc dù những vật này có giá trị không nhỏ, nhưng so với Hàn Băng Nhận, Phong Thần Quyết, vẫn là kém nhiều lắm.

- Ta...

Nhìn thấy một vạn Thần thạch cực phẩm, sắc mặt của Thần thú hưng phấn đỏ bừng, trong mắt chỉ còn lại có cảm kích.

Coi như nó là cường giả Thiên Đạo Tam Châu cảnh, cũng là một món tài sản khổng lồ.

- Tốt, ngươi và Hầu Khổng cùng nhau chờ đợi Thánh Quang đi, ta sẽ đi xông Thánh Sơn ngay bây giờ!

Đưa vật phẩm xong, xem như báo ân tình của Hàn Băng Đại Đế, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động, từ thế giới nạp vật phóng ra, thẳng tắp bay về phía Thánh Sơn.

Thánh Sơn cao lớn nguy nga, đứng ở trước mặt giống như một con sâu kiến.

Biết thời gian không đợi người, Nhiếp Vân không có quá nhiều do dự, đi tới trước mặt Thánh Sơn, ngẩng đầu nhìn sơn mạch cao lớn trước mắt, hít sâu một hơi, cao giọng hô lên:

- Tại hạ Nhiếp Vân, nguyện xông Thánh Sơn!

- Xông Thánh Sơn?

- Có người muốn xông Thánh Sơn!

Thanh âm của Nhiếp Vân sáng sủa vang lên, vang vọng tứ phương, không ít Thần thú ở trước mặt Thánh Sơn đều nghe được, từng cái kinh hãi.

Xông Thánh Sơn, nguy cơ trùng trùng, làm không cẩn thận liền vẫn lạc, trừ khi vạn bất đắc dĩ thực khống chế không nổi lực lượng trong cơ thể xung đột, mới chịu đi xông, giờ phút này sắp xuất hiện Thánh Quang, lại còn muốn xông... Đây rốt cuộc là ai?

Điên rồi sao?

- Hầu Khổng, vị bằng hữu này của ngươi... Chẳng lẽ đã áp chế không nổi lực lượng trong cơ thể? Nhìn không ra a...

Thần thú huyết mạch Hàn Băng Đại Đế, cũng nghe được thanh âm này, biết thanh âm vừa ra, sẽ không cách nào vãn hồi, nghi ngờ nhìn về phía Hầu Khổng.

Nó thực sự không nghĩ ra, vì sao thiếu niên này lỗ mãng như thế.

Coi như lực lượng trong cơ thể có xung đột, trong thời gian ngắn cũng sẽ không chết, chỉ chờ tới lúc Thánh Quang giáng lâm, tất cả xung đột toàn bộ tiêu tán. Không cần thiết giờ phút này liền mạo hiểm đi xông Thánh Sơn a!

------oOo------

Chương 3496: Viêm Hoàng điện cảm ứng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hơn nữa, vừa rồi mình cùng đối phương chiến đấu, Tam Châu cảnh sơ kỳ liền làm Tam Châu cảnh đỉnh phong không có lực phản kháng, tuyệt không giống áp chế không nổi lực lượng trong cơ thể.

- Là vì cứu người! Bằng hữu hắn áp chế không nổi lực lượng trong cơ thể đã lâm vào hôn mê!

Hầu Khổng nói.

Tình huống cụ thể của Bích Lạc tiên tử hắn cũng không biết, chỉ biết là áp chế không nổi năng lượng hôn mê, nhu cầu cấp bách Thánh Quang trợ giúp.

- Vì bằng hữu?

Thần thú nghiêm sắc mặt.

Hắn xông Thánh Sơn, là bởi vì thân bất do kỷ, không giải quyết được xung đột, rất nhanh sẽ chết, đối phương vì bằng hữu để mình lâm vào hiểm địa, phần ý chí này, liền không phải hắn có thể so sánh.

- Bằng hữu này của ngươi... đáng kết giao! Về sau ngàn vạn lần phải giữ gìn!

Qua nửa ngày, mới nhịn không được thở dài một tiếng.

Một người có thể vì bằng hữu không sợ tử vong, phấn đấu quên mình, vô luận ai thành bằng hữu của hắn đều là một loại may mắn.

...

Ầm ầm!

Không thèm quan tâm các Thần thú chấn kinh, Nhiếp Vân hô xong, không đến ba cái hô hấp, trên Thánh Sơn có một đạo lực lượng rộng rãi bao phủ xuống. Ở trước mặt cỗ lực lượng này, hắn cảm giác mình giống như một hạt bụi.

Quang mang chiếu xuống, thân thể một trận vặn vẹo, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Sau một khắc xuất hiện ở trong một phòng khách rộng rãi.

Nhiếp Vân nhìn quanh hai bên một vòng.

Đại sảnh rộng lớn, không biết bao sâu, phía trước bày biện một tế đàn, phía trên có một cỗ lực lượng đặc thù bao phủ, thấy không rõ có đồ vật gì.

- Chẳng lẽ nơi này chính là Thánh Sơn?

Nhìn một hồi, phát hiện ngoại trừ tế đàn, không có thứ gì, Nhiếp Vân tràn đầy nghi hoặc.

Không gian nơi này, cho hắn một loại áp lực nặng nề, so với Thần giới còn muốn đáng sợ hơn.

Ở Thần giới, không gian chi lực của thế giới nạp vật có thể trong nháy mắt tán dật khoảng cách ba châu. Ở Vô Biên Thâm Uyên, có thể tán dật một trăm vạn dặm, mà nơi này, phảng phất bị áp chế vào thân thể, chỉ có thể phát ra mấy chục thước.

Có thể áp chế lực lượng của hắn lợi hại như vậy, coi như cường giả Đại Đế cũng rất khó làm được!

- Ừm?

Đang muốn đi tới tế đàn, nhìn xem đến cùng xảy ra chuyện gì, đột nhiên trong cơ thể một hồi run sợ.

- Là Thần Nông Bách Thảo Kinh cùng Viêm Hoàng điện? Vì sao…

Trong cơ thể xuất hiện rung động bảo vật do Thần Nông Đại Đế lưu lại này, vô duyên vô cớ nhảy lên, phảng phất ở chỗ sâu trong đại điện có đồ vật gì hấp dẫn bọn hắn.

- Cho tới bây giờ không có xuất hiện qua loại tình huống này nha! Chẳng lẽ trong Thánh Sơn còn có vật Thần Nông Đại Đế lưu lại?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Loại tình huống này cho tới bây giờ hắn chưa từng gặp qua.

Thần Nông Bách Thảo Kinh, Viêm Hoàng điện, đều là đồ vật Thần Nông Đại Đế lưu lại, ẩn chứa uy lực của Đế Cảnh, dựa theo đạo lý,

có thể làm bọn chúng rung động, toàn bộ Thần giới cũng sẽ không nhiều, chẳng lẽ ở chỗ sâu trong đại điện này có?

Bất quá, bất kể là cái gì, hiện tại không có thời gian đi tìm, việc cấp bách là thông qua Thánh Sơn khảo hạch, nghĩ biện pháp cứu Bích Lạc tiên tử.

- Nơi này chỉ có một tế đàn, khẳng định nội dung khảo hạch ở chỗ này!

Biết chuyện nặng nhẹ, Nhiếp Vân ngăn chặn Viêm Hoàng điện cùng Thần Nông Bách Thảo Kinh xao động, nhấc chân đi đến tế đàn.

Phía trên tế đàn tản ra ánh sáng nhu hòa, cho người ta một loại cảm giác thoải mái, vừa mới đi vào, một đạo ý niệm lập tức nổ vang ở trong đầu.

- Ải khảo hạch thứ nhất!

- Trên tế đàn trước mặt ngươi, có hai giọt huyết dịch, không sử dụng lực lượng dung nhập thân thể, có thể chịu đựng lấy lực lượng bạo ngược trong đó, tiến vào cửa ải tiếp theo, không chịu nổi... Tử vong!

Ý niệm rõ ràng truyền tới nội dung khảo hạch.

- Dung hợp huyết dịch?

Nhiếp Vân kỳ quái nhìn về phía trước, quả nhiên ở trên tế đàn có hai giọt máu màu vàng óng, nhẹ nhàng trôi nổi ở trên không, phóng xuất ra uy áp nồng nặc.

Hai giọt huyết dịch này, từng cái đều ẩn chứa vận vị Đại Đạo, nhìn một chút, cho người ta một loại cảm giác Đại Đạo diễn sinh.

- Chỉ sợ là... máu của cường giả Đại Đế lưu lại mới có uy lực như thế!

Con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại.

Một giọt máu thì có uy lực khổng lồ như thế, chỉ sợ cũng chỉ có cường giả Đại Đế mới có thể có.

Dung hợp huyết dịch của Đại Đế?

Da mặt của Nhiếp Vân không khỏi co lại.

Khó trách Thần thú nói xông Thánh Sơn khó, nói thật, cái độ khó này thật quá lớn!

Máu của cường giả Đại Đế là lực lượng nào, ngẫm lại lúc trước ở Kiếm Linh cốc nhìn thấy lão giả kia liền biết, một giọt máu, có thể nhẹ nhõm chuyển hóa thành cường giả Thiên Đạo cảnh!

Trong máu ẩn chứa lực lượng Đại Đạo cường đại, để cho người ta không sử dụng lực lượng dung nhập thân thể, đây không phải muốn chết sao?

Một khi hai loại Đại Đạo xung đột, cơ thể cường giả Đại Đế cũng gánh không được!

Bây giờ Bích Lạc tiên tử còn hôn mê bất tỉnh, không phải là hai loại Đại Đạo xung đột gây ra sao?

- Ải thứ nhất cũng không dám xông, làm sao cứu được Bích Lạc tiên tử!

Biết vô cùng nguy hiểm, nhưng Nhiếp Vân nhớ tới Bích Lạc tiên tử hôn mê, cắn răng một cái đi đến trước mặt, bàn tay khẽ vỗ tế đàn, hai giọt máu màu vàng óng lập tức khép lại, dung nhập thân thể.

- A!

Huyết dịch vừa tiến vào thân thể, lực lượng khổng lồ lập tức xé rách toàn thân, đau đớn kịch liệt cuốn tới.

Hai giọt huyết dịch đại biểu hai loại Đại Đạo cực hạn bất đồng, đồng thời dung hợp ở trên thân một người, uy lực cường đại dường nào, Nhiếp Vân lập tức có loại cảm giác không chịu nổi lực

lượng, cả người sắp phát nổ.

- Không đúng... Ta ngưng tụ giới vực hoàn mỹ, thân thể bất luận Đại Đạo gì cũng không cách nào phá hư, làm sao lại không chịu nổi?

Ngay thời điểm thân thể bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ tung, một đạo ý niệm tràn vào đầu.

Hắn ngưng tụ giới vực hoàn mỹ, trong cơ thể ngưng tụ ba ngàn Đại Đạo, dựa theo đạo lý, chỉ cần là một loại trong ba ngàn Đại Đạo, tiến vào thân thể đều có thể thích ứng, làm sao lại không chịu nổi?

Chẳng lẽ có chỗ nào không đúng?

- Lực lượng ẩn chứa trong hai giọt huyết dịch này, mặc dù cũng là Đại Đạo, nhưng không thuộc về bất luận một loại nào trong ba ngàn Đại Đạo!

Rất nhanh, Nhiếp Vân liền biết.

Sở dĩ khó chống lại hai giọt lực lượng trong máu, cũng không phải thân thể của hắn xuất hiện vấn đề, mà là lực lượng ẩn chứa trong hai giọt máu này, không phù hợp bất luận một loại nào trong ba ngàn Đại Đạo.

------oOo------

Chương 3497: Thôn Phệ huyết dịch

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Giống như Phổ Thiên Đại Đế, mở ra Đại Đạo mới!

Nhiếp Vân run lên.

Hắn biết trong Đại Đế, chỉ có Phổ Thiên Đại Đế khai sáng lực lượng thuộc về mình, Thôn Phệ Đại Đạo!

Loại Đại Đạo này, là ba ngàn Đại Đạo không có.

Đương nhiên, bản thân hòa hợp rất nhiều Đại Đạo, cũng không thuộc về phạm trù ba ngàn Đại Đạo.

Thần giới nhiều Đại Đế như vậy, đều không nghe nói còn có ai mở ra con đường mới, đủ thấy độ khó.

Khó khăn như thế, hai giọt huyết dịch trước mắt lại thuộc về hai loại trong đó, thật là đáng sợ!

Nói cách khác, hai vị cường giả siêu cấp lưu lại huyết dịch, tất nhiên là cường giả Đại Đế mở ra Đại Đạo mới!

Lưu lại máu của cường giả như vậy, cái Thánh Sơn này rốt cuộc là cái gì?

- Thân thể ta có thể dung hợp ba ngàn Đại Đạo, nhiều một hai cái không đồng dạng, khẳng định cũng có thể dung hợp!

Nghĩ thông suốt những thứ này, Nhiếp Vân nhướng mày.

Hắn có chủ đan điền, bất kỳ Đại Đạo gì cũng có thể dung hợp, lúc trước bắt chước Thôn Phệ chi lực cũng không tốn hao quá nhiều thời gian, mặc dù hai loại Đại Đạo cường đại, nhưng chỉ cần tìm đúng đặc tính. Trong cơ thể đồng dạng có thể sinh ra lực lượng tương đương, sinh ra kháng thể.

Cố nén đau đớn như tê liệt trên người, Nhiếp Vân dụng tâm cảm ngộ Đại Đạo ẩn chứa trong hai giọt máu.

Mấy tức sau, trong lòng đã có khái niệm hoàn chỉnh.

- Sao chép!

Thấp giọng hô một tiếng, thế giới nạp vật lập tức thêm ra hai Đại Đạo mới, lập tức có hai Đại Đạo chi khí đặc thù lan tràn toàn thân, trước đó lực lượng không chịu nổi, thời gian nháy mắt, hoàn toàn hòa tan vào thân thể, để hắn ấm áp dễ chịu.

- Ha ha, quả nhiên có thể thực hiện!

Cười to một tiếng, Nhiếp Vân lại không chống cự huyết dịch mang tới lực lượng cuồng bạo, ngược lại mở rộng cửa lòng thỏa thích hấp thu.

Trước đó hai loại huyết dịch ở trong cơ thể hắn không ngừng tranh đấu, dưới chủ đan điền điều hòa, trở nên thân mật vô gian, phảng phất cừu nhân sinh tử biến thành hảo hữu chí thân.

Vừa rồi cơ bắp làn da bởi vì lực lượng tranh đấu tê liệt, cũng mắt trần có thể thấy khôi phục.

Mấy chục cái hô hấp sau liền khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, không chỉ như thế, lực lượng lên cao tựa hồ căn bản không đình chỉ. Để lực lượng cùng nhục thân của hắn không ngừng tiến bộ.

Hai cường giả Đại Đế khai sáng Đại Đạo mới lưu lại máu, năng lượng sao mà kinh khủng, cường giả Thiên Đạo Nhất Châu cảnh bình thường tùy tiện hấp thu, sợ rằng sẽ trực tiếp bạo thể mà chết!

Coi như Nhiếp Vân, thực lực Tam Châu cảnh, hai loại lực lượng không xung đột, tùy tiện hấp thu mà nói, cũng sẽ bởi vì thân thể không chịu nổi, mà xuất hiện đủ loại tai hại.

Bất quá, Nhiếp Vân khác biệt, hắn có thế giới nạp vật, chỉ cần không phải cường đại hơn quá nhiều, lực lượng lại cuồng bạo cũng có thể tuỳ tiện hấp thu.

Ầm ầm!

Thân thể rốt cục không chịu nổi, Nhiếp Vân cũng không kiên trì, hấp thu toàn bộ lực lượng huyết dịch vào thế giới nạp vật. Một trận oanh minh kịch liệt, thế giới nạp vật mắt trần có thể thấy nhanh chóng tăng trưởng.

Mặc dù chỉ là một giọt máu của Đại Đế, nhưng lực lượng ẩn chứa trong đó vượt qua một gốc Thiên Đạo Hoa.

Không biết qua bao lâu.

Lực lượng của hai giọt huyết dịch bị hấp thu sạch sẽ, Nhiếp Vân từ từ mở mắt, thở ra một hơi.

Hấp thu hai giọt huyết dịch, thế giới nạp vật lần nữa khuếch trương lớn thêm không ít, thực lực bản thân lần nữa có tiến bộ.

Mặc dù vẫn là Tam Châu cảnh sơ kỳ, nhưng sức chiến đấu bởi vì có hai Đại Đạo mới gia nhập, so với trước đó có đề cao rất lớn.

Đồng dạng gặp được Thần thú huyết mạch Hàn Băng Đại Đế, coi như không thu vào thế giới nạp vật, cũng có thể nhẹ nhõm trấn áp.

- Nếu như không có hình thành giới vực hoàn mỹ, coi như thân thể có thể thích ứng Đại Đạo, cũng không thể thừa nhận lực lượng cuồng bạo như vậy!

Tiêu hóa hết lực lượng, Nhiếp Vân trầm tư.

Cái khảo hạch này, sở dĩ thuận lợi thông qua, thậm chí còn đạt được lợi ích, chủ đan điền dung hợp vạn vật, cùng giới vực hoàn mỹ thiếu một thứ cũng không được.

Không có chủ đan điền thích ứng hai loại Đại Đạo, thân thể sớm đã bị xé rách, chết cũng không biết chết như thế nào.

Giới vực hoàn mỹ có thể không hạn chế dung nạp lực lượng, trong hai giọt máu ẩn chứa lệ khí cuồng bạo, cũng sẽ hoàn toàn bao phủ bản thân.

Tóm lại mặc kệ nguyên nhân gì, hắn thành công, hơn nữa cực kỳ nhẹ nhõm.

- Kiên trì ba mươi hô hấp, ải thứ nhất thông qua!

Đang suy tư, đạo ý niệm vừa rồi kia xuất hiện lần nữa.

- Kiên trì ba mươi hô hấp?

Nghe được ý niệm này, Nhiếp Vân kém chút không có bật cười.

Hai giọt huyết dịch đã bị mình luyện hóa, đừng nói ba mươi hô hấp, coi như tiếp qua ức vạn năm cũng không tính cái gì.

Cười một tiếng, hắn cũng rõ ràng vì sao Thần thú có thể thông qua cửa này.

Nó không có chủ đan điền cũng không có dung nạp lực lượng huyết dịch của Đại Đế, hẳn là ỷ vào thân thể cường hãn, gượng chống ba mươi hô hấp.

Ba mươi hô hấp nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, lực lượng thân thể không đủ, cho dù là cường giả Thiên Đạo cảnh, cũng khẳng định sớm bạo thể mà chết.

Ông!

Nương theo thanh âm kết thúc, một cỗ lực lượng khác bao phủ xuống.

Nhiếp Vân lập tức cảm thấy một cỗ lực lượng đặc thù chiếu rọi thân thể, tựa hồ muốn thu hồi hai giọt huyết dịch mới vừa rồi đi, chỉ bất quá, hai giọt huyết dịch này đã hoàn toàn bị luyện hóa, muốn thu hồi, cũng cầm không đi.

Xem ra từ khi khảo hạch đến nay, vẫn luôn là hai giọt huyết dịch này, không có khả năng có người biến thái như mình, chẳng những trong ba mươi hô hấp giải quyết hai huyết dịch xung đột, càng có thể nhất cử luyện hóa.

- Ngụy trang!

Sợ quang mang tìm không thấy huyết dịch, xuất hiện biến cố ngoài ý muốn, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động, lấy ra một giọt máu của bản thân, dung hợp hai loại Đại Đạo chi khí, ngụy trang thành máu vừa rồi.

Hai giọt huyết dịch xuất hiện, quang mang tựa hồ không có phát hiện dị thường, đình chỉ bao phủ, ngay sau đó thân thể Nhiếp Vân nhẹ nhàng nhoáng một cái, cảm thấy nhẹ một chút, lần nữa bị dời

đi.

Xuất hiện lần nữa, là một đại điện giống như vừa rồi, trước mắt vẫn là tế đàn không lớn, phía trên bị quang mang bao phủ.

- Cái này khảo hạch là cái gì? Không biết có phải để cho ta dung hợp huyết dịch nữa không?

Nhìn thấy tế đàn giống phía trước như đúc, nhãn tình của Nhiếp Vân sáng lên, chẳng những không có khẩn trương như người khác, ngược lại lộ ra khuôn mặt chờ mong.

Đối với người khác mà nói dung hợp máu của cường giả Đại Đế là tra tấn, bất cứ lúc nào cũng sẽ tử vong, với hắn mà nói lại là thời co tăng thực lực lên.

------oOo------

Chương 3498: Bích Lạc tiên tử tỉnh lại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiến về phía trước một bước đi tới tế đàn, ngay sau đó một đạo ý niệm tiến vào thức hải.

- Tế đàn trước mắt có ba giọt huyết dịch, hòa tan vào thân thể, kiên trì hai mươi cái hô hấp, liền có thể thông qua!

Ngẩng đầu nhìn về phía trước, quả nhiên ở trên tế đàn thấy được ba giọt máu màu vàng.

- Quả như thế!

Nhiếp Vân cười ha ha, không chút do dự, đưa tay bắt tới huyết dịch.

Ba giọt huyết dịch này cũng mang theo uy năng cường đại, không cần nhìn cũng biết là cường giả Đại Đế lưu lại.

Thu vào thân thể, tâm thần khẽ động lập tức cảm ứng Đại Đạo cùng lực lượng ẩn chứa trong đó.

Thế mà còn có một loại hắn nhận biết, một loại trong ba ngàn Đại Đạo.

Nếu nhận biết, liền đơn giản hơn không ít, thích ứng xong ba giọt huyết dịch, không có chút nào ngừng, nuốt vào thế giới nạp vật.

Có kinh nghiệm phía trước, huyết dịch vừa tiến vào thế giới nạp vật lập tức nổ tung, lực lượng vô hình nhúc nhích toàn thân, để lực lượng của hắn không ngừng tăng cường.

Rất nhanh, hai mươi cái hô hấp đi qua.

Nhiếp Vân bắt chước làm theo, lần nữa ngụy trang ra ba giọt huyết dịch, lừa gạt qua, thuận lợi tiến vào cửa ải tiếp theo.

Cửa thứ ba là bốn giọt huyết dịch kiên trì mười cái hô hấp.

Với người khác kiên trì thời gian càng ngắn, có thể sống càng lớn, với hắn mà nói, thời gian càng ngắn, khả năng luyện hóa huyết dịch liền càng nhỏ, nhất định phải tăng thêm tốc độ.

Đã biết điều kiện và quy củ, Nhiếp Vân không có xoắn xuýt quá nhiều, dùng hết toàn bộ lực lượng.

Mới vừa luyện hóa bốn giọt huyết dịch, ý niệm cổ xưa vang lên bên tai.

- Thông qua ba cửa ải khảo hạch, có thể tiếp nhận Thánh Quang chiếu rọi!

Ngay sau đó trước mắt cách đó không xa, một đạo quang mang xuất hiện.

- Quá tốt rồi!

Nhãn tình của Nhiếp Vân sáng lên, liền tranh thủ mang Bích Lạc tiên tử từ thế giới nạp vật ra ngoài, đặt ở phạm vi Thánh Quang bao

phủ.

Vừa tiến vào Thánh Quang, thân thể mềm mại của Bích Lạc tiên tử không ngừng run rẩy, quả nhiên dịu xuống.

- Quả nhiên hữu hiệu!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra.

Hiện tại hắn không sợ khó khăn, chỉ sợ không có hiệu quả.

Một khi không có hiệu quả, thời gian lại qua lâu như vậy, Bích Lạc tiên tử có thể cứu sống tỷ lệ liền càng ngày càng nhỏ.

Bất quá, hiệu quả tựa hồ cũng không tệ lắm, thân thể bởi vì xung đột thụ thương, cũng dần dần được làm dịu.

- Thánh Quang này rốt cuộc là cái gì? Có thể dễ dàng hóa giải hai loại Đại Đạo xung đột như vậy, lực lượng chỉ sợ cũng không kém a!

Tâm tình buông lỏng, Nhiếp Vân tràn ngập tò mò.

Hỏa Độc cùng Huyền Thiên Đạo truyền thừa xung đột, hắn thân là đệ tử Thần Nông cũng bất lực, Thánh Quang chiếu rọi một chút liền có thể giải quyết, đơn giản đến không thể tưởng tượng.

Trong lòng kỳ quái, tinh thần nhịn không được lan tràn qua Thánh Quang.

Vừa tiếp xúc, trên mặt nhịn không được cổ quái, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

- Cái này...

Thánh Quang này ở trong hắn cảm ứng, hoàn toàn chính xác có hiệu quả tịnh hóa, làm dịu Đại Đạo xung đột, để hắn khiếp sợ tự nhiên không phải cái này, mà là... Thánh Quang ở trong cảm ứng, hết sức quen thuộc, cho hắn một loại cảm giác thân cận.

Hắn cam đoan lần thứ nhất tiếp xúc Thánh Quang, lại có loại cảm

giác này, kỳ quái không nói ra được.

- Đây là...

Không gian chi lực của thế giới nạp vật lan tràn tới, thông qua chiếu xạ, rất nhanh biết rõ Thánh Quang rốt cuộc là cái gì.

Bất quá, không biết còn tốt, vừa biết rõ ràng, trên mặt Nhiếp Vân càng thêm cổ quái.

- Đây là chủ đan điền khí pha loãng?

Qua hồi lâu, mới chậm rãi phun ra một câu.

Thánh Quang trước mắt, thông qua không gian chi lực của thế giới nạp vật phân tích, rất nhanh liền phân tích ra thành phần cùng lực lượng... giống chủ đan điền chi khí như đúc!

Chỉ bất quá, quá mức pha loãng, chỉ là một phần ngàn tỉ chủ đan điền khí, lúc này mới để Linh Hồn Lực của hắn cảm thấy thân cận, dò xét không ra thành phần cụ thể.

- Chủ đan điền chi khí đối với người khác không phải độc dược sao? Làm sao có thể làm dịu Đại Đạo xung đột...

Nhiếp Vân nháy con mắt, không thể tin được.

Chủ đan điền ở trong cơ thể hắn, có thể nhẹ nhõm làm dịu Đại Đạo xung đột, ba ngàn Đại Đạo đều có thể hòa vào một lò. Nhưng để ở trên thân người khác, chính là độc dược không thuốc có thể trị.

Lúc trước cao thủ dùng độc Nam Hoa lão tiên chính là bị hắn dùng chủ đan điền chi khí tươi sống hạ độc chết.

Chính vì vậy, hắn biết rõ chủ đan điền chi khí có thể hóa giải Đại Đạo xung đột, nhưng vẫn không dám sử dụng ở trên người Bích Lạc tiên tử.

- Không đúng, chủ đan điền chi khí, chỉ có ở trên người của ta, tại sao lại ở chỗ này? Thánh Sơn rốt cuộc là cái gì?

Sau khi nghi ngờ, là nồng nặc chấn kinh.

Từ Khí Hải đại lục đi tới, chủ đan điền là chỗ dựa cùng bí mật lớn nhất của hắn, chưa bao giờ nói qua với người khác, cũng không có người biết, có được đồ vật nghịch thiên như thế.

Chủ đan điền chi khí, ngoại trừ chính hắn, là lực lượng đặc thù không người có thể thừa nhận.

Vốn cho rằng thế giới này trừ hắn, thì không người có thể có thứ này, đột nhiên phát hiện Thánh Quang lại là chủ đan điền chi khí pha loãng, khó trách không thể tin được.

Thực sự là như thế, há không cho thấy, cũng có người có được chủ đan điền, có thể sinh ra loại khí tức đặc thù này?

- Viêm Hoàng điện đối với trong Thánh Sơn có cảm ứng, nói rõ nơi này Thần Nông Đại Đế từng tới, lại có chủ đan điền chi khí pha loãng, chỉ sợ... Nơi này cùng ta có quan hệ lớn lao!

Đột nhiên toát ra một cảm ứng, tu vi đạt tới loại cảnh giới như hắn, tùy tiện một cái cảm ứng cũng không phải là tâm huyết dâng trào.

Có thể có loại cảm giác này, chẳng lẽ Thánh Sơn này thực cùng hắn có liên hệ?

- Ân!

Đang ở suy tư, trước mắt Bích Lạc tiên tử khẽ hừ một tiếng.

Vội vàng nhìn lại, chỉ thấy nàng từ từ mở mắt.

- Ngươi đã tỉnh!

Nhiếp Vân vội vàng tiến lên.

- Nhiếp Vân? Tại sao ngươi lại ở chỗ này?

Thấy là hắn, Bích Lạc tiên tử sửng sốt.

Nơi này là Vô Biên Thâm Uyên, cách Thần giới không biết bao xa, sao thiếu niên trước mắt này sẽ tới?

Mặc dù ở trước khi nàng hôn mê, rất hy vọng có thể nhìn thấy hắn một lần cuối, nhưng ở sâu trong nội tâm vẫn cảm thấy cái này là không thể nào.

- Nhất định là hoa mắt! Bích Lạc a Bích Lạc! Ngươi thật là, coi như nhớ hắn, cũng không thể hoa mắt a!

Nghĩ vậy, Bích Lạc tiên tử lần nữa nhắm mắt lại, trong miệng lẩm bẩm.

Nàng không tin Nhiếp Vân sẽ xuất hiện ở đây, còn tưởng rằng là suy nghĩ nhiều, sinh ra ảo giác.

- ...

Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 3499: Thần Nông đỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lần này hẳn không có, a!!

Bích Lạc tiên tử mở mắt lần nữa, khi thấy Nhiếp Vân vẫn như cũ đứng ở trước mặt, nhịn không được duyên dáng gọi to một tiếng:

- Ảo giác, nhất định là ảo giác... Ta đường đường Hoàng cảnh viên mãn, làm sao sẽ bị huyễn cảnh mê hoặc...

Nói xong lần nữa nhắm mắt lại, miệng lẩm bẩm.

Thấy được bộ dáng này của nàng, Nhiếp Vân nhịn không được cười lên.

Hắn thấy, Bích Lạc tiên tử thực lực cao cường, toàn thân cao thấp mang theo lãnh ý, để cho người ta khó mà tới gần, lúc này thấy bộ dáng này, mới biết được, cũng chỉ là một nữ hài đơn thuần, tràn đầy đáng yêu.

- Huyễn cảnh, không cần mê hoặc ta, cút đi!

Thì thầm một lúc, đột nhiên hai mắt Bích Lạc tiên tử thả ra tinh quang, một chưởng vỗ tới Nhiếp Vân.

Thấy nàng công kích, Nhiếp Vân một mặt im lặng, dù sao đối phương chỉ là Hoàng cảnh viên mãn, loại công kích trình độ này không ảnh hưởng toàn cục, đang định không trốn tránh, thản nhiên tiếp nhận, để đối phương biết mình là chân nhân, đột nhiên sắc mặt biến đổi.

- Không đúng!

Chưởng lực cuồn cuộn vô biên, mang theo xu thế nghiền ép, căn bản không phải Hoàng cảnh viên mãn có thể thi triển ra.

Tuyệt đối đạt đến Thiên Đạo cảnh, thậm chí còn cao!

Coi như tu vi của mình bây giờ, không tránh né trực tiếp bị đánh trúng mà nói, cũng phải thụ thương.

- Ngăn cản!

Không chút do dự, bàn tay duỗi ra tiến lên đón.

Ầm!

Bàn tay đụng nhau, lực lượng cường đại tản ra bốn phía, xé rách không gian chung quanh.

- A...

Hai đạo lực lượng đối công, lực lượng thật, để Bích Lạc tiên tử ngây ngẩn cả người.

Nếu như là huyễn cảnh mà nói, không có khả năng rõ ràng như vậy.

- Là ta! Bích Nhi nói cho ta biết ngươi bị bắt đi, ta tới Vô Biên Thâm Uyên!

Sợ người ngọc trước mắt lần nữa làm ra cử động không lý trí gì, Nhiếp Vân vội nói.

- Ngươi... Tới Vô Biên Thâm Uyên?

Bích Lạc tiên tử sững sờ, trên mặt lập tức nhịn không được đỏ lên.

Nếu như không phải huyễn cảnh... Mới vừa nói há không phải đều bị nghe được?

Cái này...

- Thực lực của ngươi...

Thấy bộ dáng nàng như vậy, Nhiếp Vân không biết nói như thế nào, đành phải nói sang chuyện khác.

Thực lực của đối phương rõ ràng chỉ là Hoàng cảnh viên mãn, làm sao đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy?

Vừa rồi nếu không phải mình vừa mới Thôn Phệ huyết dịch, thực lực tăng lên không ít, chỉ sợ cũng khó có thể chịu đựng.

- Thực lực? Thế nào?

Bích Lạc tiên tử không có ý thức được lực lượng của nàng tăng lên rất nhiều, nghi ngờ giơ bàn tay lên.

Tê lạp!

Vừa mới nâng lên, liền thấy không gian trước mắt nghẹn ngào, bị xé thành hai nửa.

- Cái gì?

Bích Lạc tiên tử giật nảy mình.

Nàng đối với thực lực của mình biết rất rõ ràng, mới vừa đạt tới Hoàng cảnh viên mãn không lâu, tu vi vừa triệt để củng cố, loại thực lực này, coi như dùng hết toàn lực, cũng rất khó phá vỡ không gian, lúc này nhẹ nhõm xé rách không gian, thật hay giả?

Không phải tận mắt nhìn thấy, căn bản không thể tin được.

- Xem ra Thánh Quang chẳng những giải quyết Hỏa Độc cùng Huyền Thiên Đạo tranh đấu, còn để truyền thừa thuận lợi tiến vào thân thể của ngươi!

Ngón tay rơi vào mạch đập của Bích Lạc tiên tử, Nhiếp Vân mỉm cười.

Huyền Thiên Đạo truyền thừa cường đại, bình thường muốn hoàn toàn tiếp nhận, cần tốn hao chí ít vài vạn năm, giờ phút này bởi vì Thánh Quang, lực lượng quán thông toàn thân, mặc dù cách hoàn toàn luyện hóa còn có một khoảng cách rất lớn, lại làm cho thực lực của nàng có tiến bộ cực lớn, so với mình bây giờ cũng không hề yếu!

- Bất quá, Huyền Thiên Đạo truyền thừa thực quá bác đại tinh thâm, mặc dù có một phần lực lượng dung nhập thân thể, nhưng cách hoàn toàn luyện hóa, còn cần một khoảng cách rất lớn! Hảo hảo tiếp thu, tiến hành thể ngộ, làm không cẩn thận, có thể còn sớm hơn ta đột phá gông cùm xiềng xích, thành tựu Đại Đế!

Nhiếp Vân cười.

Mới vừa bắt mạch, hắn đã phát hiện Huyền Thiên Đạo cường đại, hoàn toàn tiếp thu truyền thừa, đồng thời hảo hảo tu luyện mà nói, có lẽ Bích Lạc tiên tử thật có thể đột phá cửa ải cuối cùng.

Đương nhiên, Đại Đế không cách nào truyền thừa, càng nhiều là dựa vào ngộ tính cùng cơ duyên bản thân, không có cơ duyên, có truyền thừa cường đại cũng vô dụng.

Trong lòng cảm khái, Nhiếp Vân cũng không ghen ghét, ngược lại mừng thay cho nàng.

- Đúng rồi, sao ngươi đến nơi này?

Lại thuận miệng hàn huyên vài câu sự tình tu luyện, Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

Nơi này cách lối vào của Vô Biên Thâm Uyên không dưới ức vạn dặm, coi như mình, cũng phải phi hành tiếp cận nửa tháng, Bích Lạc tiên tử làm sao có thể tới đây?

- Ta cũng không biết, sau khi tiến vào Vô Biên Thâm Uyên, hoảng hốt chạy bừa, kết quả tiến nhập một lỗ thủng, xuất hiện lần nữa liền đến nơi này!

Bích Lạc tiên tử cũng mê hoặc.

- Thì ra là thế, vận khí của ngươi thực không tồi!

Nhiếp Vân cười khổ lắc đầu.

Trước đó hắn đoán ra có thể là như vậy, nhưng chính tai nghe được vẫn cảm thấy khó mà tin được.

Vô Biên Thâm Uyên ẩn chứa vô số lỗ thủng không thấy được, tiến vào bên trong, ai cũng không biết sinh tử, ngay cả cường giả Đại Đế muốn giữ được tính mạng cũng khó khăn!

Một Hoàng cảnh viên mãn trong lúc vô tình rơi vào trong đó, thế mà lông tóc không thương được chuyển tới nơi này, ngẫm lại vận khí quả thật quá tốt.

Không chỉ như vậy, còn thuận lợi chiếm được Huyền Thiên Đạo truyền thừa, thực lực tăng nhiều, nói ra cũng không người tin tưởng.

- Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy nơi này có cái gì hấp dẫn ta, để cho ta không thể không đến, về phần ba bộ

chưởng pháp khảo hạch, với ta mà nói ngược lại không khó, thời gian không dài liền học được...

Bích Lạc tiên tử nói tiếp.

Có thể có được Huyền Thiên Đạo truyền thừa, nàng cũng có chút khó mà tin được.

Tất cả quá thuận lợi, thuận lợi vượt quá tưởng tượng.

- Hấp dẫn?

Nhiếp Vân nhướng mày.

Chẳng lẽ Bích Lạc tiên tử thích hợp Huyền Thiên Đạo truyền thừa, mới có loại cảm giác này?

Nếu là như vậy, đồ vật hấp dẫn Viêm Hoàng điện lại là cái gì?

Trong lòng mình đột nhiên toát ra loại cảm giác kia lại là cái gì?

- Bích Lạc tiên tử, ngươi trước vào trong không gian pháp bảo của ta tu luyện, ta xem một chút Thánh Sơn này rốt cuộc là cái gì!

Trong lòng hơi động, làm ra quyết định.

Đã có loại cảm giác này, vô luận như thế nào cũng phải xác minh Thánh Sơn rốt cuộc là cái gì.

- Ân!

Trải qua nói chuyện với nhau, Bích Lạc tiên tử cũng biết hiện tại ở địa phương nào, gật đầu đáp ứng.

Mặc dù thực lực của nàng không yếu, lại lấy được truyền thừa, nhưng cách hoàn toàn khống chế còn kém xa lắm, tùy tiện đi qua, sẽ chỉ thêm phiền, còn không bằng an tâm tu luyện.

------oOo------

Chương 3500: Nửa năm sau

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hô!

Tinh thần khẽ động, thu Bích Lạc tiên tử vào thế giới nạp vật, thân thể Nhiếp Vân nhoáng một cái, theo Viêm Hoàng điện cảm ứng thẳng tắp bay đi.

Thời gian không dài, một đại điện xuất hiện ở trước mắt.

- Đây chính là địa phương hấp dẫn Viêm Hoàng điện?

Đi tới đại điện.

Trong điện chỉ có một lô đỉnh to lớn, không có vật gì khác nữa.

- Đây là Thần Nông đỉnh của Thần Nông Đại Đế! Xem ra hắn thực sự tới nơi này qua...

Thấy rõ ràng bộ dáng lô đỉnh, con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại, nhận ra được.

Thần Nông đỉnh!

Pháp bảo Thần Nông Đại Đế luyện chế dược liệu.

Mặc dù Thần Nông đỉnh này không phải Thần binh Đế Cảnh, nhưng cũng không kém nhiều, ở thời kỳ Thượng Cổ cũng tiếng tăm lừng lẫy, ban đầu ở Viêm Hoàng điện tìm một vòng, nhưng không tìm được, Nhiếp Vân biết bị mang đi, không nghĩ tới lại ở chỗ này.

Xem ra Viêm Hoàng điện cùng Thần Nông Bách Thảo Kinh cảm ứng đồ vật chính là cái này!

- Thần Nông Đại Đế tới Thánh Sơn, từng đến nơi này...

Nhiếp Vân càng thêm kỳ quái.

Căn cứ huyết dịch trước đó, cùng những Thần thú không biết tên bên ngoài kia, hắn suy đoán ra toà Thánh Sơn này, tuyệt đối là đồ vật vượt qua thượng cổ, nói cách khác, thời điểm có toà Thánh Sơn này, Thần Nông Đại Đế khả năng cũng không tồn tại.

Đã như vậy, Thần Nông Đại Đế đến đây lúc nào? Hơn nữa, là ở trước khi hắn lưu lại Viêm Hoàng điện, hay sau khi lưu lại Viêm Hoàng điện?

Tất cả như là bí ẩn.

- Quy Linh, đi ra!

Nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không thông, Nhiếp Vân không nghĩ nữa, tinh thần khẽ động, câu thông Viêm Hoàng điện.

Hô!

Khí Linh của Viêm Hoàng điện xuất hiện.

- Đây là... Thần Nông đỉnh?

Quy Linh đang muốn hỏi đây là địa phương nào, liền thấy lô đỉnh trước mắt, con mắt một chút trợn tròn.

- Thần Nông đỉnh không phải là bị lão chủ nhân mang đi sao? Tại sao lại ở chỗ này?

Quy Linh đi tới trước mặt lô đỉnh, thần tình kích động, hốc mắt ửng đỏ.

Nhìn thấy đồ vật này, phảng phất như thấy được lão chủ nhân.

- Xem ra Thần Nông Đại Đế lưu lại Viêm Hoàng điện, mang theo Thần Nông đỉnh rời đi!

Thấy bộ dáng này của nó, Nhiếp Vân coi như không hỏi, cũng đoán ra được.

- Năm đó Thần Nông Đại Đế lưu lại Viêm Hoàng điện, muốn đi một chỗ, đến cùng muốn đi làm gì?

Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

Người đứng bên cạnh hắn, muốn nói ai biết bí mật thời kỳ Thượng Cổ, chỉ sợ chỉ có Khí Linh trước mắt này, nhưng gia hỏa này thủy chung không nói, để cho mình tràn ngập tò mò.

- Cụ thể làm chuyện gì, chỉ có ngươi thành Đại Đế mới có tư cách biết được! Về phần đi nơi nào, ta thật không biết, bất quá nhìn thấy Thần Nông đỉnh, hẳn là tới nơi này...

Ánh mắt của Quy Linh phức tạp:

- Cái này... Là nơi nào?

- Ách?

Không nghĩ tới Quy Linh sẽ hỏi đây là địa phương nào, Nhiếp Vân có chút bất đắc dĩ, đành phải thành thật trả lời:

- Vô Biên Thâm Uyên, bộ phận trong Thánh Sơn!

- Thánh Sơn?

Trong thần sắc Quy Linh mang theo mê mang.

- Ngươi thật không biết?

Thấy bộ dáng của nó không giống giả mạo, Nhiếp Vân sửng sốt.

Nếu đối phương biết năm đó Thần Nông Đại Đế muốn đi làm gì, làm sao lại không biết hắn đi nơi nào?

Coi như không biết, Thánh Sơn ở Vô Biên Thâm Uyên, loại lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm này cũng không biết, làm sao có thể!

- Không biết!

Quy Linh lắc đầu:

- Năm đó lão chủ nhân nói muốn rời đi, lưu lại Viêm Hoàng điện, sau đó thì không có trở về, ta sao có thể biết hắn đi chỗ nào! Bất quá, hôm nay nhìn thấy Thần Nông đỉnh, ta biết hắn khẳng định từng tới nơi này!

- A!

Lại hỏi vài câu, phát hiện Quy Linh đối với Thánh Sơn này hoàn toàn chính xác không biết gì cả. Nhiếp Vân đành phải từ bỏ truy vấn, thu Thần Nông đỉnh vào thế giới nạp vật.

- Ta ẩn ẩn có loại cảm ứng, Thánh Sơn này cùng ta có quan hệ!

Lấy đi Thần Nông đỉnh, Nhiếp Vân cũng không sốt ruột tiến lên, mà khoanh chân ngồi dưới đất, an tĩnh chờ đợi một lát, triệt để bình tĩnh tâm linh.

Sau khi tĩnh tâm, hắn ẩn ẩn cảm giác toà Thánh Sơn này có loại quan hệ cùng hắn không nói rõ được, loại quan hệ này cụ thể là cái gì, hắn cũng không biết.

- Tiếp tục tiến lên!

Cảm ứng ra loại cảm giác này, Nhiếp Vân không do dự nữa, tiếp tục phi hành.

Bộ phận trong Thánh Sơn vô cùng bao la, giống như một thế giới độc lập, phi hành bảy ngày, Nhiếp Vân ngừng lại.

Hắn đã cảm ứng được, một chỗ ở phía trước, đối với hắn có hấp dẫn trí mạng.

Dựa theo đạo lý, thông qua ba cửa ải, phóng thích xong Thánh Quang, Thánh Sơn sẽ đuổi người ra ngoài, nhưng mình ở chỗ này đợi bảy tám ngày cũng không có động tĩnh, càng thêm tin chắc nội tâm suy đoán.

- Là phúc thì không phải họa. Là họa thì tránh không khỏi!

Cảm nhận được hấp dẫn mãnh liệt, Nhiếp Vân cắn răng một cái bay đi.

Mặc kệ là phúc hay họa, đã tới, không biết rõ ràng chuyện gì xảy ra, là tuyệt không rời đi!

Hô!

Thời gian không dài, đi vào địa phương đối với hắn sinh ra hấp dẫn trí mạng, bốn phía trống rỗng, chỉ có một viên cầu nhẹ nhàng trôi nổi ở trung tâm.

Viên cầu phóng ra hào quang khiến người ta say mê, nhìn lên một cái liền triệt để mê ly.

- Chủ đan điền chi khí?

Nhiếp Vân không có mê ly, mà con ngươi co rụt lại.

Viên cầu chẳng những phóng thích quang mang, còn chậm chạp tản ra một loại lực lượng đặc thù!

Thánh Quang!

Chủ đan điền chi khí pha loãng!

Tới gần viên cầu, Nhiếp Vân lập tức nhìn thấy vô số dịch tích đỏ tươi ở trong đó xoay quanh bay múa. Chủ đan điền chi khí pha loãng, chính là những dịch tích này hội tụ thành.

- Những dịch tích này là cái gì? Vì sao có thể phóng thích chủ đan điền chi khí?

Nhiếp Vân kỳ quái, nhịn không được đi về phía trước, bàn tay không kiềm hãm được đụng viên cầu.

Ầm ầm!

Bàn tay tiếp xúc viên cầu, một ý niệm khổng lồ bỗng nhiên tràn vào trong đầu, để linh hồn của hắn xém chút xé rách.

- Tiếp nhận áp lực, luyện hóa Thánh Sơn!

Trong ý niệm ẩn chứa tám chữ lớn, để hắn có chút ngạt thở.

- Tiếp nhận áp lực, luyện hóa Thánh Sơn?

Nghe tám chữ này, Nhiếp Vân vốn muốn rút tay về, liền ngừng lại.

Thánh Sơn cường đại, từ bên ngoài hắn liền biết, tuyệt đối là một bảo vật vượt qua Thần binh Đế Cảnh, nếu như có thể luyện hóa loại bảo vật này, thực lực của hắn sẽ bay vọt về chất!

Dù đối đầu Đại Đế, cũng có thể chiến một trận!

Thậm chí là những Đại Đế đỉnh tiêm kia, cũng có thể chiến một trận!

Kỳ ngộ như thế, làm sao có thể từ bỏ?

- Kiên trì, kiên trì!

Trong lòng sinh ra một cỗ hào khí.

Xì xì xì xì...

Ngay sau đó một cỗ lực lượng cường đại tới cực điểm lao qua, xông vào thân thể của hắn, làm toàn thân hắn vỡ ra.

------oOo------

Chương 3501: Đạm Đài Lăng Nguyệt xoắn xuýt (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dưới cỗ lực lượng này, chỉ sợ Đại Đế cũng không chịu nổi.

Nhưng Nhiếp Vân không có lui lại, vẫn như cũ cắn răng kiên trì.

Bất quá giờ phút này, hắn đã lâm vào hôn mê, trong đầu chỉ có một niềm tin duy trì lấy thân thể bảo trì tư thế.

Hô!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân dùng hết lực lượng toàn thân chống cự áp lực, không gian phía sau hắn vặn vẹo, một bóng người đột ngột xuất hiện.

Nếu như hắn hoàn toàn thanh tỉnh, khẳng định có thể nhận ra người này là ai.

Râu trắng như tuyết, ánh mắt tràn ngập cơ trí.

Bạch Tu Ông!

Bạch Tu Ông lại tới nơi này, hơn nữa nhẹ nhõm tiến vào Thánh Sơn!

Loại năng lực này, chỉ sợ ngay cả mấy người Hầu Khổng cũng khó có thể tưởng tượng.

- Rốt cục chờ được rồi...

Nhìn thiếu niên trước mắt, hai mắt Bạch Tu Ông tỏa ánh sáng.

- Thiếu niên, nhất định phải kiên trì, 3000 ức vạn năm, ba ngàn kỷ nguyên chờ đợi, liền dựa vào ngươi!

Bạch Tu Ông xiết chặt nắm đấm.

Rầm rầm rầm!

Không biết Bạch Tu Ông ở sau lưng lẩm bẩm, cũng không biết hắn mang theo kỳ vọng gì.

Giờ phút này Nhiếp Vân giống như rơi vào Địa Ngục vô biên, toàn

thân cao thấp kể cả linh hồn, đều tiếp nhận thống khổ vô tận.

Toàn thân giống như trước một giây ở băng hàn chi địa, sau một khắc liền đặt mình vào chảo dầu dày vò.

Nếu như không phải từ Khí Hải đại lục cùng nhau đi tới ma luyện ra ý chí cường hãn, khẳng định đã sớm không chịu nổi mà hỏng mất.

Quá thống khổ.

Trình độ thống khổ vượt qua dĩ vãng.

Hơn nữa, mang đến cho hắn một cảm giác không có điểm cuối cùng, không có kết thúc.

Có mấy lần hắn muốn triệt để từ bỏ.

Bất quá, cuối cùng ý chí cường hãn vẫn chiến thắng, cắn răng tiếp tục kiên trì.

Một tháng!

Hai tháng!

Ba tháng!

Thời gian thông thả trôi qua.

Đảo mắt một cái, nửa năm thoáng một cái đã qua.

Nửa năm, đối với người bình thường mà nói rất dài, nhưng đối với cường giả Thần giới mà nói, ngắn tựa như một cái hô hấp, có đôi khi, một lần tu luyện thì ung dung trôi qua.

Trong vòng nửa năm, Nhiếp Vân đã nhận lấy tất cả thống khổ mà toàn bộ Thần giới có khả năng thừa nhận, vẫn như cũ ở vào hôn mê, ngủ say bất tỉnh.

Thần giới cũng ở trong nửa năm này xảy ra một đại sự làm cho tất cả mọi người kích động.

Thần Nữ phong chiêu tế!

Nghe nói là Thần Nữ phong Đế Huyền thay đệ tử chọn tế!

Thần giới còn dư lại bát đại thế lực đều phái người tham gia, thậm chí vô số tán tu, cường giả cũng đều đến!

Bát đại thế lực, đều tuyển bạt ra thế hệ trẻ tuổi ưu tú nhất tiến đến tham gia, trong lúc nhất thời phong vân dũng động, Thần Nữ phong vô cùng náo nhiệt.

- Nghe nói không? Vị đệ tử chân truyền này của Đế Huyền Đại Đế, chẳng những thực lực mạnh, thiên phú cao, còn xinh đẹp rối tinh rối mù!

- Ta đã sớm nghe nói, có người nói Thần giới đệ nhất mỹ nhân là Hỏa Thần tông Bích Lạc tiên tử, cũng có người nói là Đế Huyền, ta xem, tuyệt đối là nàng!

- Đúng vậy, ta từng có may mắn gặp qua một lần, đẹp không tưởng nổi, có thể cùng loại người này nói vài câu, nhìn nhiều một cái, dù lập tức chết rồi cũng đáng!

- Ngươi cũng đừng nghĩ, toàn bộ Thần giới đều động, bảy đại tài tuấn nổi danh nhất Thần giới đều tới!

- Bảy đại tài tuấn?

- Hạo Thiên lâu Thiên Cơ bảng ngươi nên nghe qua a!

- Đương nhiên, đây là bảng danh sách quyền uy nhất Thần giới, nhất là Đế Cảnh tiềm lực bảng, ghi lại rất nhiều tài tuấn có khả năng thành tựu Đại Đế nhất của Thần giới! Nghe nói những người này từng cái có sức chiến đấu không kém gì cường giả Đại Đế, cực kỳ đáng sợ!

- Ân, ta nói bảy đại tài tuấn, chính là bảy người đứng đầu trong danh sách!

- Cái gì? Trước bảy tên đều tới? Chẳng lẽ đều vì cưới đệ tử của Đế Huyền Đại Đế?

- Đúng vậy!

- Thật đáng sợ... Cái này... Để cho người ta khó mà tin được! Đúng rồi, đệ tử của Đế Huyền Đại Đế, tên gọi là gì?

- Giống như gọi... Đạm Đài Lăng Nguyệt!

- Đạm Đài Lăng Nguyệt? Chưa từng nghe qua, không phải con cháu của gia tộc lớn nào a!

- Quan tâm nàng có phải con em của đại gia tộc hay không làm gì, có thể làm cho bảy đại tài tuấn đồng thời đến cạnh tranh, rất nhiều thế lực điên cuồng... bằng những thứ này, nàng cũng đủ để vang danh thiên hạ!

- Đúng vậy...

...

Thần Nữ phong ở Thần Nữ thành, dòng người đột nhiên nhiều gấp bội, khắp nơi đều là thanh âm nghị luận chuyện này.

Tất cả mọi người đối với vị đệ tử chân truyền của Đế Huyền Đại Đế tràn đầy chờ mong.

Muốn tận mắt chứng kiến một chút, đến cùng có phải mỹ lệ giống như trong truyền thuyết hay không.

...

Thần Nữ phong, Thúy Hoa đỉnh!

Khắp nơi vàng son lộng lẫy.

Vô số hoa tươi thảm thực vật bao phủ, cung điện nguy nga liên tiếp, để cho người ta tiến vào bên trong, tựa như tiến nhập tiên cảnh, lại không muốn rời đi.

Thần Nữ phong, nếu bàn về cảnh sắc mỹ lệ, tuyệt đối xếp hàng đệ nhất Thần giới.

Năm đó vì kiến thiết ngọn núi này, Đế Huyền từng đi khắp Thần giới, hao tốn vài vạn năm, thu cảnh trí xinh đẹp nhất thiên hạ về đây!

Rầm rầm!

Cảnh đẹp, người càng đẹp hơn, một đám bạch y nữ tử chậm rãi đi tới.

Những cô gái này, từng cái đều là mỹ nhân tuyệt thế ngàn dặm mới tìm được một của Thần giới.

Thần Nữ phong chỉ lấy nữ đệ tử, hơn nữa đều là mỹ lệ, có thể đi tới nơi này tu luyện, không có chỗ nào mà không phải mỹ nữ.

Một tiểu viện an tĩnh của Thần Nữ phong, một thiếu nữ xoay người đi ra.

Nếu có người ở nơi này nhìn thấy thì sẽ biết, đám người trước đó danh xưng mỹ nữ tới so sánh, toàn bộ sẽ ảm đạm phai mờ. Ngay cả vườn hoa, cũng mất đi hào quang.

Vô luận nàng đi hay đứng, cả người giống như là trung tâm thế giới, hấp dẫn lấy ánh mắt mọi người.

- Bái kiến thiếu phong chủ!

Mấy thị nữ đi tới.

- Ân!

Vị thiếu phong chủ này lên tiếng, thần sắc lạnh nhạt, hai con ngươi như bảo thạch không có chút hưng phấn cùng cao hứng nào, có chỉ là ưu sầu nhàn nhạt.

- Thiếu phong chủ, Càn Khôn các Càn Khôn công tử Mạc Tường

đến đây cầu kiến!

Một thị nữ đi lên phía trước.

- Không gặp!

Thiếu phong chủ lắc lắc ngọc thủ, khí phách tiêu điều.

- Mạc Tường công tử ở Đế Cảnh tiềm lực bảng xếp hạng thứ ba, nghe nói một thân tu vi đã đạt tới Thiên Đạo Thất Châu cảnh!

- Là hắn, thiếu phong chủ, hắn đại biểu cho Càn Khôn các, nghe nói còn mang theo rất nhiều bảo vật đến đây bái kiến. Không tiếp mà nói... sẽ không tốt lắm?

...

Nghe được thiếu phong chủ không gặp, mấy thị nữ vội vàng khuyên can.

Đây đã là thiếu phong chủ cự tuyệt khách nhân thứ năm rồi.

Chỉ cần đến bái kiến, hết thảy không gặp!

------oOo------

Chương 3502: Đạm Đài Lăng Nguyệt xoắn xuýt (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc kệ thanh niên tài tuấn gì, mặc kệ ngươi ở Đế Cảnh tiềm lực bảng xếp hàng thứ mấy, bất kể là Hoàng đế vẫn Các chủ, dù sao đối với thiếu phong chủ mà nói, hết thảy không gặp!

Nhưng người bình thường không gặp ngược lại cũng thôi, dù sao thân phận bày biện ở nơi đó, nhưng tất cả mọi người không gặp, sẽ không tốt a!

Bất kể nói thế nào, vị Mạc Tường công tử này cũng đại biểu Càn Khôn các, không gặp mà nói, làm không cẩn thận sẽ khiến thế lực lớn của Thần giới này không thoải mái.

- Chẳng lẽ lời nói của ta không hữu hiệu?

Nghe được thị nữ nói, thiếu phong chủ nhíu mày.

Một cỗ lực lượng cường đại trong nháy mắt bao trùm xuống, tất cả mọi người đều không tự chủ được run rẩy.

Lúc này đám người mới nhớ tới, mặc dù vị thiếu phong chủ này đến Thần Nữ phong thời gian không dài, nhưng thực lực đã đạt tới Thiên Đạo cảnh, thậm chí ở trong Thiên Đạo cảnh, cũng được cho là gần phía trước!

Không nói cái khác, vừa rồi vị Càn Khôn công tử Mạc Tường kia, mặc dù rất lợi hại, ở Đế Cảnh tiềm lực bảng xếp thứ ba, nhưng chân chính chiến đấu, chưa hẳn có thể thắng qua vị thiếu phong chủ trước mắt này.

- Thuộc hạ không dám!

Tất cả thị nữ lui xuống.

- Ai!

Đám người rời đi, thiếu phong chủ thở dài một tiếng, trong mắt mang theo ưu sầu nhàn nhạt.

- Nguyệt nhi, thế nào?

Đang muốn đi trở về phòng, một giọng nói vang lên, thiếu phong chủ vội vàng xoay người, lập tức nhìn thấy một nữ tử đứng ở cách đó không xa.

- Đồ nhi Đạm Đài Lăng Nguyệt, gặp qua sư phụ!

Thiếu phong chủ vội vàng hạ bái.

Vị thiếu phong chủ này chính là Đạm Đài Lăng Nguyệt, mà nữ tử mới xuất hiện chính là người mạnh nhất Thần Nữ phong, Đế Huyền Đại Đế!

Thời khắc này khuôn mặt của Đế Huyền vui vẻ, nhìn đồ đệ trước mắt, hài lòng không nói ra được.

Tốc độ tu luyện của vị đệ tử này có thể nói để cho nàng lau mắt mà nhìn.

Nhập môn không đến hai năm, thực lực chẳng những đột phá Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, càng đạt tới Thiên Đạo cảnh, dựa theo loại tốc độ tu luyện này, chỉ sợ đột phá Đế Cảnh cũng không phải việc khó!

Đệ tử của mình đột phá Đế Cảnh... Nếu thật như vậy, Đế Huyền nàng ở toàn bộ Thần giới, cũng coi như dương danh lập vạn.

- Không cao hứng? Có tâm sự gì thì nói với vi sư một chút!

Đế Huyền cười nói.

- Ta... Không có!

Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu.

- Ta biết ngươi lo lắng cái gì, người đều phải đi bước này, nữ nhân mạnh là một mặt, tìm một người mạnh hơn dựa vào, mới là an toàr nhất! Đêm nay ta an bài cho ngươi yến hội, đi gặp Hiên Thần công tử của Vô Biên hải!

Đế Huyền nở nụ cười, trong mắt tràn đầy hương vị tán dương:

- Vị Hiên Thần này thật không đơn giản, là đệ tử chân truyền của Hiên Viên Đại Đế, giống như ngươi cùng là phi thăng giả, đi tới Thần giới không đủ trăm vạn năm, đã đạt tới Thiên Đạo Cửu Châu cảnh, khoảng cách đột phá Đế Cảnh cũng không xa! Hiện tại ở Đế Cảnh tiềm lực bảng đứng hàng thứ nhất, không biết có bao nhiêu người truy phủng!

- Ta không muốn gặp!

Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu.

- Không cần ngốc nữa! Nguyệt nhi, ngươi nghĩ cái gì, sư phụ cũng biết, có phải nhớ thiếu niên lúc trước cùng ngươi tới hay không? Nói cho ngươi biết, khẳng định không được!

Nghe được đệ tử cự tuyệt mình, đôi mi thanh tú của Đế Huyền nhăn lại.

- Làm sao không được? Hiện tại hắn đã là Hoàng đế của Phổ Thiên Hoàng triều, địa vị cũng không thấp đi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt phản bác.

Tin tức Nhiếp Vân trở thành Thái tử của Phổ Thiên Hoàng triều, đồng thời thuận lợi kế vị, đã sớm truyền khắp Thần giới, không tính là bí mật gì.

- Địa vị chỉ là một phương diện, mấu chốt là thực lực bản thân!

Đế Huyền khoát tay áo.

- Thực lực thế nào? So với ta, hắn tiến vào Thần giới trễ hơn, tính toán đâu ra đấy cũng bất quá hai năm tả, thực lực bây giờ chỉ sợ cũng đạt tới Thiên Đạo cảnh, loại tốc độ tu luyện này, ngươi nói Hiên Thần công tử gì kia cũng khẳng định không so sánh được!

Đạm Đài Lăng Nguyệt dựa vào lí lẽ biện luận.

- Tu luyện nhanh thì sao? Nếu như Thần giới thực sự đại loạn, Phổ Thiên Hoàng triều có thể gánh vác được sao?

Đế Huyền khoát tay áo:

- Được rồi, suy nghĩ thật kỹ lần trước sư phụ nói với ngươi, không cần hành động theo cảm tính!

Nói xong thân ảnh của Đế Huyền nhoáng một cái, biến mất tại chỗ.

Xem ra nàng đối với đệ tử này cố chấp, đã có chút tức giận.

- Sư phụ... Không phải ta muốn phản bác ngươi, là ngươi không biết tình cảm của ta và hắn!

Nhìn thấy sư phụ biến mất, ánh mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt phức tạp, lắc đầu, thở dài một tiếng:

- Từ Phù Thiên đại lục cùng nhau đi tới, một mực là ta thiếu hắn!

- Lần này, mặc kệ như thế nào, cũng không thể phụ hắn!

- Dù chống đối ngươi, để ngươi không cao hứng, cũng không sao cả!

- Dù Thần giới sụp đổ, cũng không thể thay đổi tâm ý của ta!

Nói đến đây, ánh mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt càng ngày càng kiên định, đồng thời cũng tràn đầy lo lắng:

- Nhiếp Vân, ngươi bây giờ thế nào? Vì sao không đến?

Nếu như Nhiếp Vân không có việc gì, nàng có thể khẳng định đối phương tuyệt đối sẽ không chút do dự tìm tới.

Nhưng bây giờ không đến, có thể xảy ra chuyện gì hay không?

- Nhưng bọn hắn đích xác rất lợi hại, ngươi tốt nhất đừng đến...

Một lòng muốn gặp Nhiếp Vân, muốn hắn đến, nhưng Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng biết, hắn tốt nhất đừng đến.

Người đến đây cạnh tranh đều rất lợi hại, từng cái cơ hồ đều là cao thủ trên Đế Cảnh tiềm lực bảng, tu vi ngay cả mình cũng khó chống lại, hắn tùy tiện tới, nhất định sẽ lọt vào đối phương nhục nhã!

Nhất là cửa ải sư phụ, chỉ sợ cũng không qua được!

Sư phụ là quyết tâm muốn mình và Hiên Thần công tử của Vô Biên Hải thành đôi, khẳng định không chào đón Nhiếp Vân.

- Ai!

Muốn hắn tới, lại không muốn hắn đến, Đạm Đài Lăng Nguyệt thở dài một tiếng, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy xoắn xuýt.

...

Bên ngoài Thúy Hoa đỉnh.

- Hồi bẩm Mạc Tường công tử, thiếu phong chủ nhà ta thân thể không khỏe, hôm nay không muốn gặp khách!

Một thị nữ đi tới, cung kính nói.

Thiếu phong chủ có thể không để ý tới người trước mắt này, nhưng các nàng không dám.

Trước đây thật lâu liền nghe tên của người này, nói thật, từ sâu trong nội tâm để lộ ra sùng bái nồng nặc.

- Không sao, ta chờ ở chỗ này một chút là được, ngày mai ngươi tiếp tục hỏi, chỉ cần chờ ở chỗ này, một ngày nào đó thiếu phong chủ của các ngươi sẽ gặp ta!

Mạc Tường cũng không có bởi vì Đạm Đài Lăng Nguyệt không gặp mà cảm thấy

tức giận, ngược lại cười nói.

------oOo------

Chương 3503: Đạm Đài Lăng Nguyệt xoắn xuýt (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Rất đẹp trai a!

- Thấy không? Đây mới là khí độ của đại nhân vật!

- Thật nghĩ không thông thiếu phong chủ đến cùng thích người dạng gì, nếu là ta, khẳng định sớm đáp ứng rồi!

- Ngươi một si nữ, đừng nói Mạc Tường công tử, ta xem liền thấy như heo!

- Nếu heo là Thiên Đạo cảnh, ta khẳng định cũng đáp ứng...

Mấy thị nữ nhìn thấy Mạc Tường công tử như vậy, tất cả đều hưng phấn đến thân thể mềm mại loạn chiến.

Nếu không phải thân phận đối phương quá cao, lại theo đuổi thiếu phong chủ, chỉ sợ các nàng đều ngăn chặn không được xông tới.

- Ha ha, ta tưởng rằng ai, háo ra là Mạc Tường, đứng ở chỗ này thời gian dài như vậy, xem ra cũng bị sập cửa vào mặt a!

Thời điểm rất nhiều thị nữ tối đãng xuân tâm, một tiếng cười vang lên, ngay sau đó một bóng người nhanh chân đi tới.

- Ta tưởng ai, nguyên lai là Thần Binh thành Cái Vẫn công tử! Làm sao? Ngươi cũng muốn gặp Lăng Nguyệt cô nương? Có thể a, ta đoán, sợ rằng cũng phải bị sập cửa vào mặt!

Mạc Tường nhìn thoáng qua, lười biếng cười nói.

Người tới hắn nhận biết, chính là một cái khác trong bát đại công tử, Thần Binh thành Cái Vẫn công tử.

Mặc dù ở trên Đế Cảnh tiềm lực bảng bài danh không bằng hắn, nhưng thực lực tuyệt đối không kém.

- Ăn bế môn canh hay không không sao, chỉ cần nàng chịu thu đồ của ta là được!

Cái Vẫn không để ý tới đối phương châm chọc, cười cười, nhìn về thị nữ phía trước:

- Mấy vị tiên tử, tại hạ có một đồ vật muốn giao cho thiếu phong chủ

Lăng Nguyệt cô nương của các ngươi, mời thay chuyển giao! Đương nhiên, tại hạ cũng sẽ không thiếu chỗ tốt cho mấy vị!

Cổ tay khẽ đảo, lấy ra mấy kiện đồ vật đưa tới.

- Thiên Đạo Thần Binh, Thanh Linh Huyền Y! Cái Vẫn, thủ bút của ngươi thật lớn, không hổ là Thần Binh thành, tiền tài như nước!

Nhìn thấy Cái Vẫn lấy ra đồ vật, Mạc Tường biến sắc.

Thần Binh thành, tám chín phần mười thần binh của Thần giới đều là từ trong này chảy ra, có được Luyện bảo sư mạnh nhất Thần giới.

Vừa ra tay liền lấy ra Thiên Đạo Thần Binh tặng người, thủ bút cũng quá lớn.

- Xin lỗi, thiếu phong chủ của chúng ta sớm đã thông báo, lễ vật gì cũng không thu, nếu như chư vị thật có tâm ý, đến lúc đó nghe thec Thần Nữ phong an bài là được!

Mấy thị nữ cũng không tiếp bảo vật trước mắt, mà lúng túng nói.

- Ha ha!

Thấy Cái Vẫn kinh ngạc, Mạc Tường cười to, sảng khoái không nói ra được.

Ngươi không phải trang sao? Ta không gặp được, nhưng ngươi đưa người ta đồ vật, người ta không nhìn, không phải cũng như vậy sao?

- Thật náo nhiệt, cạnh tranh còn chưa bắt đầu, không nghĩ tới hai vị đến trước rồi!

Cái Vẫn đang muốn nói gì, tiếng cười vang lên, lại một thanh niên đi tới.

- Chư vị tới đều quá sớm, vốn cho rằng ta là người thứ nhất, không nghĩ tới đã có ba cái!

- Ta cũng tới bái kiến Lăng Nguyệt tiểu thư, không nghĩ tới gặp được mọi người...

- Đã lâu không gặp...

Ngay sau đó, liên tiếp có người đi tới, thời gian không dài, tới trọn vẹn bảy vị.

- Không phải bát đại thế lực sao? Làm sao chỉ bảy cái?

Nhìn thấy bảy thanh niên vô luận thân thế hay thực lực đều chói mắt, thị nữ của Thần Nữ phong từng cái hưng phấn đến hai mắt tỏa ánh sáng, đồng thời cũng có người nghi ngờ.

Thần giới bát đại thực lực đều đến cầu thân, làm sao chỉ bảy thanh niên tài tuấn?

- Nghe nói người của Phổ Thiên hoàng triều còn chưa tới!

- Không có tới? Chẳng lẽ bọn hắn không muốn kết thân với thiếu phong chủ?

- Ta không biết...

- Ta có bằng hữu ở Phổ Thiên Hoàng triều, ta biết nguyên nhân gì, chuyện này một mực đè ép, thiếu phong chủ cũng không biết!

- Ồ? Nói nghe một chút!

- Nửa năm trước, Phổ Thiên Hoàng triều có người gọi Nhiếp Vân kế thừa Thái tử vị, ngay sau đó thành Hoàng đế, tin tức này các ngươi hẳn đều biết đi!

- Chuyện này truyền khắp toàn bộ Thần giới, người nào không biết!

- Ta nghe nói vị tân tấn Hoàng đế này, nửa năm trước đột nhiên bị bệnh, một bệnh không dậy nổi, lâm vào hôn mê, bất kỳ người nào cũng thúc thủ vô sách, ngay cả cường giả Đại Đế cũng không biết làm sao!

- A? Tại sao có thể như vậy?

- Ta cũng không biết, dù sao vị hoàng đế bệ hạ này bệnh rất nặng, chính vì vậy, Phổ Thiên Hoàng triều đến bây giờ còn không phái người tới... Tự nhiên cũng không có tài tuấn nào!

- Xem ra Phổ Thiên Hoàng triều là tới không được...

...

Trong thị nữ có tin tức linh thông nói ra sự tình mình biết, đám người đều thở dài.

Hoàng đế đột nhiên bị bệnh, ngay cả cường giả Đại Đế cũng không có cách, khó trách loại thịnh hội này không ai tới tham gia.

Hoàng cung của Phổ Thiên Hoàng triều.

Phổ Thiên Đại Đế ngồi ngay ngắn ở trong phòng nhìn Ngô Hoàng Tôn giả trước mắt, chân mày hơi nhíu lại.

- Thế nào?

Ngô Hoàng Tôn giả, Phổ Thiên Hoàng triều ngoại trừ Nhiếp Vân, cường giả có y thuật cao minh nhất, được Phổ Thiên Đại Đế mời tới cứu trị Nhiếp Vân.

- Thần Hồn của hắn cực kỳ yếu ớt, nhục thân cũng tiếp cận sụp đổ, hẳn là bản tôn bị cái gì vây khốn, bất cứ lúc nào cũng sẽ mẫn diệt!

Ngô Hoàng Tôn giả nhíu mày.

Tình huống hiện tại của Nhiếp Vân, hắn cũng xem không hiểu.

Nhìn tình huống linh hồn phảng phất như ánh nến trong gió mạnh, bất cứ lúc nào cũng sẽ dập tắt, nhưng chẳng biết tại sao, lại từ đầu tới cuối duy trì một tia sinh cơ, không có triệt để tử vong.

Bọn họ đều là cường giả Đại Đế, nhìn ra Nhiếp Vân hiện tại là phân

thân, phân thân như thế, bản tôn tất nhiên gặp trắc trở rất lớn.

Nếu không, thống khổ bình thường là không thể nào ảnh hưởng đến phân thân.

- Bị cái gì vây khốn!

Sắc mặt của Phổ Thiên Đại Đế u ám.

Nhiếp Vân này là người thừa kế hắn tự mình tuyển ra, vô luận từ chỗ nào t cũng hết sức hài lòng, ai ngờ mới vừa kế vị thành Hoàng đế, liền lâm vào hôn mê, đến cùng chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ cường giả Đại Đế của thế lực khác lặng lẽ ra tay?

- Không có cách nào sao?

Nguyên Dương Đế Quân nhịn không được hỏi.

- Không có!

Ngô Hoàng Tôn giả lắc đầu:

- Loại tình huống này chỉ có thể xem bản thân hắn, có thể kiên trì được, tính bền dẻo của linh hồn nhất định sẽ gia tăng một mảng lớn, không kiên trì nổi...

- Không thể không kiên trì nổi! Mặc dù thực lực của Nhiếp Vân huynh đệ còn không có đạt tới Đế Cảnh, nhưng từ tướng mạo nhìn lên, tuyệt không phải người đoản mệnh, nhất định có thể gắng gượng qua cửa ải này!

Nguyên Dương Đế Quân cắt ngang Ngô Hoàng Tôn giả nói, trong mắt tràn đầy tín nhiệm với Nhiếp Vân.

Mặc dù tiếp xúc thiếu niên này thời gian không dài, nhưng ý chí hắn kiên định, làm việc ổn trọng, không có khả năng chết đi như thế.

------oOo------

Chương 3504: Luyện hóa Thánh Sơn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng vậy, ta cũng không tin hắn sẽ chết như thế, những ngày này ngươi thủ tại chỗ này, một khi xảy ra vấn đề gì, cũng có thể cứu chữa!

Phổ Thiên Đại Đế nhìn qua.

- Phổ Thiên huynh yên tâm, đây là ta phải làm!

Ngô Hoàng Tôn giả vội vàng gật đầu.

Biết tạm thời không giúp được gì, Phổ Thiên Đại Đế cùng Nguyên Dương Đế Quân đi ra.

- Bệ hạ, chuyện của Thần Nữ phong, làm sao bây giờ?

Mặc dù Nhiếp Vân đã kế vị, nhưng Nguyên Dương Đế Quân theo thói quen, vẫn xưng hô Phổ Thiên Đại Đế là bệ hạ.

- Đế Vẫn Hạo Kiếp sắp tới, Thần Nữ phong muốn thông gia, trên thực tế là vì đạo thống! Nếu như Phổ Thiên Hoàng triều chúng ta có thể liên hợp liền tốt!

Phổ Thiên Đại Đế thông minh ra sao, một chút liền đoán được mục đích của đối phương, thở dài nói.

- Vậy chúng ta phái người tới không?

Nguyên Dương Đế Quân nhìn qua.

Mặc dù đám người Hiên Thần danh khí rất lớn, nhưng Phổ Thiên Hoàng triều cũng có át chủ bài, chỉ bất quá lặng lẽ ẩn giấu đi, không hiển lộ mà thôi.

- Ta vốn định để Nhiếp Vân đi qua, hiện tại hắn một mực bất tỉnh, xem ra chỉ có thể phái những người khác đi, mặc kệ có thành công

hay không, chí ít không thể khiến người khác chiếm được tiên cơ!

Phổ Thiên Đại Đế khẽ nói.

- Đúng vậy. Không thể để người khác chiếm tiên cơ!

Nguyên Dương Đế Quân nhẹ gật đầu, đồng thời nghi hoặc:

- Vậy bệ hạ định phái ai qua?

- Phái ai... Thực sự không được, thì phái hắn qua a...

Phổ Thiên Đại Đế đang muốn nói tên người nào đó, đột nhiên thanh âm của Ngô Hoàng tôn giả gấp rút vang lên.

- Phổ Thiên huynh, Nguyên Dương Đế Quân, mau tới đây nhìn, khí tức của bệ hạ khôi phục...

- Khôi phục?

Phổ Thiên Đại Đế, Nguyên Dương Đế Quân đồng thời sững sờ, lập tức không chút do dự, đồng thời thuấn di trở lại gian phòng mới vừa rồi.

Nơi này cách gian phòng phía trước bất quá mấy chục mét, bọn hắn bởi vì sốt ruột, ngay cả chút khoảng cách ấy cũng không muốn đi.

Hô hô!

Hai bóng người vặn vẹo, hai người đồng thời xuất hiện.

Nhiếp Vân một mực ngủ mê man quả nhiên khí tức dần dần gia tăng.

Nếu như nói trước đó chỉ là một ánh nến bất cứ lúc nào cũng sẽ tắt, hiện tại đã biến thành bó đuốc.

Hơn nữa nương theo thời gian, lực lượng hỏa diễm càng ngày càng mạnh.

- Tốc độ tấn thăng thật nhanh!

Phổ Thiên Đại Đế sững sờ, cùng đám người Nguyên Dương Đế Quân nhìn nhau, đều khó mà tin được.

Người bệnh nặng, coi như khôi phục, cũng là một chút xíu tăng lên, nhưng Nhiếp Vân khác biệt, tốc độ khí tức tăng lên thực sự quá nhanh.

Bọn hắn vừa mới tiến tới là bó đuốc, không đủ ba cái hô hấp, đã biến thành biển lửa thiêu đốt.

Ầm ầm!

Mười mấy tức sau, Nhiếp Vân nguyên bản lâm vào hôn mê khí tức liền đạt tới đỉnh phong, thậm chí còn đang không ngừng dâng lên.

- Xem ra đã vượt qua nguy hiểm, không sao...

Cảm nhận được khí tức biến hóa, Phổ Thiên Đại Đế cười ha ha một tiếng.

Nguyên Dương Đế Quân cũng không nhịn được gật đầu.

Không cần hắn nói, người ngu đi nữa cũng nhìn ra, thời khắc này Nhiếp Vân đã vượt qua kỳ nguy hiểm, sẽ không xuất hiện vấn đề lớn nữa.

- Nhiếp Vân, ngươi đến cùng trải qua cái gì?

Đám người cao hứng, đồng thời cũng có chút kỳ quái, vị Hoàng đế bệ hạ mới xác lập này đến cùng đã trải qua cái gì, lại xuất hiện biến hóa từ sống đến chết, ngay cả cường giả Đại Đế cũng bất lực?

.....

Hô!

Ngủ say nửa năm, Nhiếp Vân rốt cục hoàn toàn chịu đựng được

Thánh Sơn cấp cho áp lực, chậm rãi mở mắt.

- Rốt cục gắng gượng qua...

Thở ra một hơi, Nhiếp Vân âm thầm may mắn.

Nhiều lần, hắn đều xém chút không chịu đựng được, nếu không phải ý niệm cường hãn, khẳng định đã sớm bị thống khổ to lớn ma diệt.

May mắn thành công!

- Chịu được áp lực, có phải cũng tương đương luyện hóa Thánh Sơn hay không?

Trong lòng có một cỗ ý niệm kiên trì, hiện tại thành công, thì có thể thu hoạch hay không?

- Quả nhiên...

Nhãn tình của Nhiếp Vân sáng lên.

Thần trí khôi phục, cảm thụ một chút, quả nhiên cảm thấy mình đối với Thánh Sơn có lực khống chế cực lớn, hoàn toàn có thể điều động.

Hô!

Tinh thần khẽ động, cả người xuất hiện ở bên ngoài Thánh Sơn.

- Thu!

Thánh Sơn còn to lớn hơn tinh cầu chậm rãi thu nhỏ, ở dưới lực lượng của hắn khống chế, chậm rãi bay vào mi tâm của hắn, trong nháy mắt biến mất.

Ầm ầm!

Bởi vì Thánh Sơn đột nhiên thu nhỏ mang tới lực áp bách không gian, trong nháy mắt tụ lại, tạo thành một lỗ đen thật lớn, tứ tán nổ

tung.

Hắn hôn mê nửa năm, Thánh Quang tự nhiên chiếu rọi qua, bốn phía sớm đã không có tung tích Thần thú, cho nên lần này mặc dù hắn làm ra động tĩnh rất lớn, lại không gây nên quá nhiều chú ý.

- Quả nhiên là siêu cấp thần binh siêu việt Thần binh Đế Cảnh!

Sắc mặt Nhiếp Vân vui vẻ.

Luyện hóa Thánh Sơn, đồng thời lấy đi, hắn cũng lập tức biết đẳng cấp của ngọn núi lớn này, viễn siêu Thần binh Đế Cảnh.

Viêm Hoàng điện tới so sánh, hoàn toàn là hai khái niệm.

Nói đơn giản, đem Viêm Hoàng điện tới đối bính, cái sau sẽ sụp đổ ngay lập tức, ngay cả một cái hô hấp cũng không kiên trì nổi!

Đây chính là Thánh Sơn!

- Ra đi!

Trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên, Nhiếp Vân đột nhiên nhìn lại hư không.

Ầm!

Vừa dứt lời, một bóng người xuất hiện ở cách đó không xa.

Râu trắng như tuyết, chính là Bạch Tu Ông phía trước thấy qua.

- Bái kiến chủ nhân!

Bạch Tu Ông vừa xuất hiện trực tiếp quỳ rạp xuống đất, ánh mắt tràn đầy cung kính.

- Đứng lên đi!

Luyện hóa Thánh Sơn, Nhiếp Vân cũng biết, vị Bạch Tu Ông trước mắt này, chính là Thánh Sơn Khí Linh.

Thánh Sơn cùng Vô Biên Thâm Uyên có quan hệ cực lớn, khống chế Thánh Sơn, có thể mượn nhờ lực lượng trong đó, ở Vô Biên Thâm Uyên tự do xuyên thẳng qua, chính vì vậy, Bạch Tu Ông có thể biết tất cả mọi chuyện ở toàn bộ Vô Biên Thâm Uyên.

- Thánh Sơn này rốt cuộc là cái gì, ta đã luyện hóa, bây giờ có thể nói không?

Nhiếp Vân hỏi.

- Chủ nhân, ngươi là vô số năm qua, người thứ nhất luyện hóa được Thánh Sơn!

Bạch Tu Ông nói:

- Vật này là mấy vạn vị Đại Đế liên thủ luyện chế, ẩn chứa tâm huyết của vô số người!

- Ngươi chờ chút... Mấy vạn vị Đại Đế?

Nhiếp Vân nháy mắt.

Nói đùa gì vậy?

Thần giới hết thảy chỉ có mấy chục Đại Đế, ngay cả một trăm cũng không đến, coi như tăng thêm đám người Viêm Hoàng Đại Đế trước kia, chỉ sợ cũng không vượt qua được hai trăm, mấy vạn là cái quỷ gì?

- Đích xác là mấy vạn vị, thậm chí còn nhiều hơn!

Bạch Tu Ông gật đầu:

- Đây là ba ngàn Hỗn Độn kỷ nguyên đến nay, tổng cộng tất cả Đại Đế gọp lại!

- Hỗn Độn kỷ nguyên?

------oOo------

Chương 3505: Ngũ Châu cảnh đỉnh phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hỗn Độn kỷ nguyên là một phương pháp tính thời gian đặc thù của Hỗn Độn, đơn giản lý giải mà nói, có thể nói là Thần giới từ xuất sinh đến hủy diệt làm một đơn vị, không có thời gian xác thực, ngắn thì một ngàn tỷ năm, nhiều thì vài vạn tỷ năm cũng có thể, mặc kệ thời gian dài ngắn, gọi chung là một kỷ nguyên!

Bạch Tu Ông nói.

- Ba ngàn Hỗn Độn kỷ niên? Ngươi ý tứ là Thần giới đã sinh ra hủy diệt ba ngàn lần rồi?

Nhiếp Vân há to miệng.

Hắn từ khi xuất sinh đến bây giờ, tính toán đâu ra đấy chỉ hơn ba vạn năm, không đến bốn vạn tuổi.

Thần giới ngắn nhất ngàn tỷ năm mới có thể hủy diệt sinh ra một lần... Vậy mà xuất hiện ba ngàn lần, cái này thật là đáng sợ!

- Ân!

Bạch Tu Ông gật đầu nói tiếp:

- Từng kỷ nguyên đều sẽ có một vị hoặc mấy vị Đại Đế, đến đây luyện chế củng cố Thánh Sơn, ba ngàn kỷ nguyên, nói mấy vạn vị Đại Đế liên thủ luyện chế, cũng không đủ!

- Mấy vạn vị Đại Đế, ba ngàn kỷ nguyên... Ngươi ý tứ là, cái Thánh Sơn này đã tồn tại không biết bao nhiêu năm, Thần giới hủy diệt, nó cũng không hủy diệt?

Nhiếp Vân khó mà tin được.

Mặc dù không có trải qua Thần giới hủy diệt, lại trải qua thế giới

hủy diệt, thế giới phá toái, từ đó đản sinh sinh linh, cũng sẽ tùy theo tử vong, Thần giới hủy diệt ba ngàn lần Thánh Sơn đều còn, há không nói rõ... Thánh Sơn còn cường đại hơn Thần giới?

- Đúng vậy!

Bạch Tu Ông lần nữa gật đầu:

- Thánh Sơn kết hợp ý niệm của vô số Đại Đế, mặc dù Thần giới hủy diệt đối với nó nhất định có tổn hại, nhưng vô số năm xuống, vẫn hoàn chỉnh như cũ, uy lực mạnh mẽ!

- Cái kia... Thánh Sơn là bảo vật cấp bậc gì?

Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

Hắn biết binh khí phân đẳng cấp là Vương cảnh, Hoàng cảnh, Thiên Đạo cùng Đế Cảnh, Thánh Sơn này nhất định là vượt qua Đế Cảnh, nhưng đến cùng kêu cái gì?

- Cụ thể cấp bậc gì, ta cũng không nói lên được, ở mười chín kỷ nguyên trước, từng có cường giả Đại Đế gọi là Tru Thiên Thần Binh! Kỳ thật hiện tại cũng có thể xưng hô như vậy, bất quá, ở Vô Biên Thâm Uyên có thể nói như vậy, một khi đến Thần giới, xưng hô như thế tất nhiên lọt vào Thiên Đạo ngấp nghé, rất dễ dàng lọt vào nghiền ép!

Bạch Tu Ông cười nói.

- Tru Thiên Thần Binh?

Nhiếp Vân tắc lưỡi.

Một món binh khí được định nghĩa như vậy, uy lực to lớn có thể nghĩ.

Khó trách hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, Viêm Hoàng điện không phải đối thủ, nguyên lai món binh khí này đã vượt qua Đế Cảnh, đạt đến một cấp độ khác.

- Đúng rồi, Thần giới... Vì sao lại hủy diệt?

Hiểu đẳng cấp của Thánh Sơn, Nhiếp Vân tiếp tục hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Thần giới là một thế giới vững chắc, Thiên Đạo lại mạnh mẽ tới cực điểm, tại sao lại hủy diệt?

- Duy trì Thần giới ổn định là Thần Giới Chi Tâm, nương theo thời gian chuyển dời, trong đó sinh tồn sinh mệnh càng ngày càng nhiều, cũng sẽ dần dần suy bại! Suy bại tới trình độ nhất định, liền sẽ hủy diệt! Điểm ấy, ai cũng không cách nào cải biến!

Bạch Tu Ông giải thích.

- Thần Giới Chi Tâm sẽ suy bại?

Nhiếp Vân sửng sốt, bất quá ngẫm lại liền giật mình.

Người có sinh lão bệnh tử, Thần giới, Thiên Đạo cũng giống như thế.

Chỉ bất quá thời gian càng lâu mà thôi.

- Ta nghe nói, có Đế Vẫn Hạo Kiếp gì đó... Giống như đám người Thần Nông Đại Đế cũng ở trong loại hạo kiếp này biến mất... Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

Chuyện này hỏi Quy Linh hắn sống chết không nói, Bạch Tu Ông thân là Thánh Sơn Khí Linh, đẳng cấp cao hơn Viêm Hoàng điện không ít, sẽ không e ngại Thần giới Thiên Đạo, có lẽ có thể giải thích một chút.

- Đế Vẫn Hạo Kiếp trên thực tế là Thần giới vì tiếp tục sống sót, mà tiến hành chiến đấu!

Bạch Tu Ông quả nhiên không có giấu diếm, giải thích nói:

- Một kỷ nguyên đến cuối cùng, Thần Giới Chi Tâm càng ngày càng khó khống chế, bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ, lúc này, chỉ cần chém giết sinh mệnh sinh tồn bên trong nó, Thôn Phệ hết lực lượng của bọn hắn, liền có thể để loại xao động này vững chắc, để Thần giới trở lại trẻ tuổi, sống lâu một kỷ nguyên! Cho nên... Đế Vẫn Hạo Kiếp là Thần giới cùng sinh linh cạnh tranh! Cái sau thất bại, sẽ bị gạt bỏ toàn bộ, Thần giới sáng chế văn minh khác!

- Ba ngàn kỷ nguyên, văn minh của từng kỷ nguyên kỳ thật đều không giống nhau, hiện tại kỷ nguyên này, lấy tu luyện là chính, thực lực cá nhân đạt tới đỉnh phong, mấy kỷ nguyên trước, còn có văn minh cơ giới, thế giới này mạnh nhất là máy móc mà không phải Nhân loại!

- Thần giới và sinh linh cạnh tranh...

Lúc này Nhiếp Vân mới hiểu, trong lòng chấn kinh.

Khó trách Đế Vẫn Hạo Kiếp người người đều không thể tránh né, là chiến tranh của cả Thần giới.

- Cái kia... vì sao ta có thể luyện hóa Thánh Sơn? Thánh Quang trong Thánh Sơn lại là cái gì?

Tiêu hóa hết tin tức vừa mới biết, Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

Hiện tại hắn kỳ quái nhất đúng là Thánh Quang trong Thánh Sơn, thế mà hoàn toàn giống chủ đan điền chi khí trong cơ thể hắn, không hiểu rõ, thực sự không yên lòng.

- Cụ thể nguyên do nói thật ta cũng không rõ lắm, căn cứ suy đoán của ta, Thánh Sơn tập hợp lực lượng của mấy vạn cường giả Đại Đế, năng lượng hỗn tạp, người tu luyện bình thường chỉ tinh thông một hai Đại Đạo, không có khả năng luyện hóa, mà ngươi... Đối với rất nhiều Đại Đạo đều hết sức tinh thông, có lẽ chính là nguyên nhân này, mới luyện hóa thành công!

Bạch Tu Ông suy nghĩ một chút nói.

- Ân... Ngược lại là có khả năng!

Nhiếp Vân không nhịn được gật đầu.

Trong quá trình luyện hóa Thánh Sơn, thật sự là hắn đã trải qua vô số loại Đại Đạo trùng kích, nếu như không phải thế giới nạp vật có năng lực dung nạp rất nhiều lực lượng Đại Đạo, chỉ sợ khó mà kiên trì nổi.

Nói lên thế giới nạp vật, thì không khỏi không nói thực lực của hắn bây giờ.

Luyện hóa Thánh Sơn, để hắn chiếm được một binh khí cường đại không nói, ngay cả thực lực cũng có tiến bộ nhảy vọt.

- Ngũ Châu cảnh đỉnh phong!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Trải qua lĩnh ngộ vô số Đại Đạo, thế giới nạp vật cũng không ngừng khuếch trương, thời gian nửa năm tăng lên phạm vi hai châu, đã đạt tới Ngũ Châu cảnh đỉnh phong, khoảng cách Lục Châu cảnh cũng chỉ kém một bước.

Mặc dù chỉ là Ngũ Châu cảnh đỉnh phong, nhưng sức chiến đấu chân chính của hắn, cường giả Thiên Đạo Lục Châu cảnh, Thất Châu cảnh phổ thông, chỉ sợ cũng không phải đối thủ, có thể tuỳ tiện nghiền ép.

Nếu như bằng vào thực lực bây giờ lại về Thần giới mà nói, ít nhất có thể có được sức chiến đấu ba hạng đầu trong Đế Cảnh tiềm lực bảng!

------oOo------

Chương 3506: Trở lại Phổ Thiên Hoàng cung

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đương nhiên, đây là không có lấy ra Viêm Hoàng điện cùng Thánh

Sơn, tế Thánh Sơn ra mà nói, chỉ sợ cường giả Đại Đế cũng có thể chiến một trận.

- Bất quá... cấp bậc của Thánh Sơn quá cao, mặc dù ta luyện hóa, cũng không thể hoàn toàn sử dụng, hơn nữa một khi đưa vào Thần giới, rất dễ dàng bị Thần giới Thiên Đạo trấn áp, tốt nhất ít dùng!

Nhiếp Vân cũng rõ ràng.

Thần binh mạnh đi nữa cũng không trọng yếu bằng thực lực của mình.

Mặc dù Thánh Sơn cường đại, cũng có rất nhiều cấm chỉ.

Rất nhiều Đại Đế luyện chế Thánh Sơn chính là vì chống lại Thiên Đạo, một khi sử dụng bị Thiên Đạo phát hiện, nhất định sẽ đứng mũi chịu sào, trở thành mục tiêu phong tỏa trọng yếu nhất.

- Thiên Đạo vẫn muốn hủy diệt Thánh Sơn, nhưng tiếc từ đầu đến cuối không có làm được, cho nên đến Thần giới, ngươi phải cẩn thận không thể để Thiên Đạo phát giác ngươi luyện hóa Thánh Sơn, một khi bị phát giác, lại muốn đột phá Đế Cảnh sẽ cực kỳ khó!

Bạch Tu Ông tựa hồ biết hắn nghĩ cái gì, ân cần bàn giao:

- Muốn sử dụng cũng được, chờ ngươi đạt tới Đế Cảnh, coi như Thiên Đạo biết được, cũng không thể làm gì!

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Đột phá Đế Cảnh, chẳng khác nào vượt qua Thiên Đạo, coi như Thiên Đạo muốn hạ xuống Thiên Đạo hạo kiếp, cũng không thể làm gì.

Không có đột phá mà nói, ở thời điểm đột phá hạ xuống hạo kiếp cường đại, coi như tích lũy lại hùng hậu, chỉ sợ cũng khó mà siêu thoát.

Đế Cảnh, là cửa ải trọng yếu nhất ở Thần giới, không đạt đến mà nói, tùy tiện tiết lộ tin tức Thánh Sơn bị bản thân luyện hóa, Thiên Đạo ghi hận, lại nghĩ trùng kích, gần như không có khả năng.

Nói trắng ra chính là, trước khi tấn cấp Đại Đế, tốt nhất đừng bại lộ Thánh Sơn, nếu không, chẳng khác nào bản thân hủy con đường Đại Đế của bản thân.

Coi như Đại Đế cũng không thể chống lại Thiên Đạo nổi điên, chớ nói chi là còn không có đạt tới Đế Cảnh.

- Ta có thể biết cũng chỉ như vậy, nên nói cũng đã nói, ngươi là tiếp tục lưu lại Vô Biên Thâm Uyên hay trở về Thần giới, đều do ngươi! Chỉ bất quá, hi vọng ngươi mỗi trăm năm có thể tới nơi này một chuyến, trợ giúp Thần thú nơi này tịnh hóa lực lượng trong cơ thể, nếu không, bọn chúng thực sẽ bạo thể mà chết!

Bạch Tu Ông nói.

- Những Thần thú này làm sao thiên kì bách quái như thế?

Nói tới Thần thú, Nhiếp Vân hỏi.

Thần giới Thần thú hắn gặp qua không ít, nhưng chưa bao giờ thấy qua huyết mạch lộn xộn hỗn loạn như thế, luyện chế Thánh Sơn để vô số Đại Đế tịch mịch đến đi làm những chuyện bậy bạ kia sao?

- Những Thần thú này kỳ thật đều là thí nghiệm thất bại... Là một vị Đại Đế ở kỷ nguyên trước hoang đường cấu tứ... được rồi, chuyện này về sau ngươi sẽ biết, nói nhiều cũng không có ý nghĩa!

Bạch Tu Ông lắc đầu, tựa hồ có chuyện bí ẩn gì không muốn nói ra

Thấy hắn như vậy, Nhiếp Vân cũng không hỏi thêm nữa.

Hoàn toàn chính xác, rời Thần giới thời gian có chút dài, đã tám chín tháng, cách Vô Biên Thâm Uyên không thể nào thông tin, không biết Phổ Thiên Hoàng triều phát sinh nhiễu loạn gì không!

Là thời điểm về xem một chút.

- Đi!

Đưa tay thu Bạch Tu Ông vào Thánh Sơn, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động, sau một khắc đã xuất hiện ở biên giới.

Luyện hóa Thánh Sơn, hắn đã có thể làm được ở Vô Biên Thâm Uyên tự do di động, trước đó tiếp cận hai tháng mới đi qua khoảng cách này, giờ phút này trở nên vô cùng đơn giản, một cái hô hấp cũng không dùng.

- Vô Biên Thâm Uyên, cáo từ trước, về sau sẽ trở lại!

Cười cười nhìn thần bí chi địa để vô số Đại Đế cũng chùn bước, tinh thần khẽ động, sau một khắc xuất hiện lần nữa ở phạm vi Hãm Không thành.

- Về Phổ Thiên Hoàng triều!

Tinh thần khẽ động, sau một khắc xuất hiện ở Phổ Thiên Hoàng cung.

Thực lực đạt tới Ngũ Châu cảnh đỉnh phong, thuấn di khoảng cách so với Đại Đế cũng không kém chút nào, dù sao mặc dù Thần giới danh xưng phạm vi Cửu Châu, nhưng Cửu Châu cũng không phải là thẳng tắp sắp hàng nha.

- Ngươi rốt cục đã trở về!

Vừa tiến vào cung điện, lập tức thấy được Phổ Thiên Đại Đế, Nguyên Dương Đế Quân cùng Ngô Hoàng Tôn giả chờ ở trong đó.

- Để chư vị Đại Đế quan tâm!

Cùng phân thân giao lưu, hắn lập tức biết nửa năm qua như thế nào.

Thời điểm hắn mới vừa luyện hóa Thánh Sơn, phân thân còn có thể kiên trì, thậm chí thuận lợi kế vị, bất quá nương theo thời gian đưa đẩy, bản tôn thần trí mơ hồ, phân thân cũng không kiên trì nổi,

tiến nhập tình huống hôn mê sâu.

Trong khoảng thời gian này, đám người Phổ Thiên Đại Đế thay nhau chiếu cố, mặc dù đến cuối cùng không có làm tỉnh lại, nhưng đủ thấy quan tâm.

- Không có việc gì liền tốt!

Phổ Thiên Đại Đế khoát tay áo.

- Vô Biên Hải Thương Lư Đại Đế một mực tìm ngươi, hiện tại ngươi trở về, muốn nhìn một chút hay không?

Thấy hắn không có việc gì, thậm chí thực lực còn tinh tiến, tất cả mọi người tràn đầy vui mừng, đột nhiên, Nguyên Dương Đế Quân nhớ tới một sự kiện.

- Thương Lư Đại Đế?

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng.

Đối phương tìm bản thân, tự nhiên biết là vì chuyện gì.

Lúc trước lực lượng lưu lại ở trong cơ thể Hãm Không Ma Thần, ngoại trừ chính hắn, toàn bộ Thần giới căn bản không người có thể giải, hắn muốn bảo trụ đứa con riêng này, cũng chỉ có thể tìm mình giải quyết.

Hãm Không Ma Thần muốn đối phó Bích Lạc tiên tử, nếu như không phải nàng có cơ duyên khác, chỉ sợ sớm đã thân tử đạo vẫn.

Cừu hận này khẳng định không thể tuỳ tiện hóa giải.

Đối mặt Thương Lư Đại Đế, không hảo hảo làm thịt một chút, thật có lỗi với chính mình.

- Đương nhiên phải gặp!

Nghĩ vậy, cười đáp ứng.

- Vậy ta liền nói cho hắn biết, để hắn tới nơi này!

Nguyên Dương Đế Quân chỉ biết hậu bối của đối phương bệnh nặng, lại không biết nguyên nhân gì, nghe hắn đáp ứng, tinh thần khẽ động, tựa hồ bắt đầu liên hệ với người của Vô Biên Hải.

Một lát sau, cười nhìn qua:

- Hắn nghe nói ngươi đã trở về liền cực kỳ hưng phấn, lập tức liền tới đây!

Vừa dứt lời, trong điện lắc lư, hai bóng người xuất hiện ở gian phòng.

Một cái nằm thẳng trên mặt đất, hình dung tiều tụy, tựa như lúc nào cũng sẽ tắt thở, một cái khác đầy vẻ lo lắng, khuôn mặt vàng như nến.

Tám chín tháng tra tấn, không chỉ Hãm Không Ma Thần sắp không chịu đựng nổi, ngay cả Thương Lư Đại Đế cũng khó có thể giữ vững được.

Bộ dáng này, nếu như duy trì một đoạn thời gian, hắn cũng nghi ngờ Thương Lư Đại Đế có thể tự tay giết đứa con trai này, để hắn ít tiếp nhận thống khổ hay không.

- Ngươi chính là Nhiếp Vân bệ hạ? Cầu ngươi mau cứu nhi tử ta!

------oOo------

Chương 3507: Tấn cấp Đại Đế (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiến vào đại điện, Thương Lư Đại Đế không dám cầm tư thái của Đại Đế, mà cúi đầu nói.

Mặc dù người trước mắt này không phải cường giả Đại Đế, nhưng là Hoàng đế của Phổ Thiên hoàng triều, địa vị so với hắn chỉ cao

hơn chứ không thấp!

Hơn nữa toàn bộ Thần giới chỉ có một mình hắn có thể cứu, không cúi đầu không được a!

- Đừng có gấp, lần trước phân thân của ta chỉ là nghe nói, suy đoán có thể cứu, nhưng tình huống như thế nào, còn cần xem hết lại nói!

Nhiếp Vân cũng không trực tiếp đáp ứng, mà mặt ngưng trọng đi lên phía trước.

Nói đùa, không giả ra chút độ khó, đối phương làm sao có thể lấy ra đồ tốt?

- Đa tạ bệ hạ xuất thủ!

Thấy hắn không cự tuyệt, còn tự thân xem bệnh, ánh mắt Thương Lư Đại Đế lộ ra vẻ cảm kích.

Không để ý tới hắn nói, Nhiếp Vân đi lên phía trước, nhìn về phía Hãm Không Ma Thần.

Nói thật, mấy tháng nay, người này xác thực sắp xong, trước đó dáng vẻ ngang ngược càn rỡ không ai bì nổi biến mất không thấy gì nữa, vô luận nhục thân hay Thần Hồn đều hứng chịu tổn thương rất nặng.

Hiện tại bộ dáng này, e là cho dù cứu chữa được, cũng kém không nhiều phế đi!

Thực lực khó trở lại đỉnh phong.

- Cái này... Rất khó xử lý!

Nhìn một hồi, Nhiếp Vân nhướng mày, trên mặt lộ ra vẻ làm khó.

- Xin bệ hạ xuất thủ!

Thương Lư Đại Đế vội nói.

Hắn cũng không cho rằng Nhiếp Vân là làm bộ làm tịch, không nguyện ý cứu chữa, tình huống của Hãm Không Ma Thần, ngay cả Hiên Viên Đại Đế cũng thúc thủ vô sách, nếu như người trước mắt này nhẹ nhàng liền cứu được, hắn ngược lại không tin.

- Tình huống hiện tại của hắn là bị một vị cường giả siêu cấp rót vào lực lượng thuộc về bản thân, loại lực lượng này không cách nào trung hoà, sẽ không cách nào khu trừ, muốn cứu chữa, chỉ có thể lấy thân thể người làm dẫn, hấp dẫn ra... Khó! Khó! Khó!

Nhiếp Vân lắc đầu, nhíu mày.

- Lấy thân thể làm dẫn? Cái này dễ thôi, hiện tại ta tìm người tới, dẫn lên người hắn a!

Thương Lư Đại Đế mắt sáng lên.

Đối với loại cường giả như hắn mà nói, ngoại trừ chí thân, mạng người đơn giản là như trò đùa, đừng nói để hắn tìm người, coi như vì cứu nhi tử giết trăm vạn ngàn vạn người, cũng sẽ không một chút nhíu mày.

- Yên tâm, ta sẽ tìm một chút tử sĩ hoặc để cho người ta cam tâm tình nguyện, sẽ không bắt buộc!

Nói xong lời này, Thương Lư Đại Đế thấy sắc mặc Nhiếp Vân nhìn không tốt, liền vội vàng giải thích.

- Làm càn!

Nhiếp Vân khoát tay chặn lại, đứng dậy:

- Đối với thầy thuốc mà nói, chỉ cần là sinh mệnh đều có tôn nghiêm cùng quyền lợi được tôn trọng, vì cứu hắn, phải giết chết một người, ta xem Thương Lư Đại Đế vẫn là mời cao minh khác đi!

Nói xong quay người muốn đi.

- A... Bệ hạ bớt giận!

Bị một tiểu nhân vật không phải Đế Cảnh quát lớn, Thương Lư Đại Đế không dám có chút không kiên nhẫn, ngược lại vội vàng đứng lên, ngăn ở trước mặt:

- Là ta lỡ lời, còn xin không nên phiền lòng!

Mặc dù bị quát lớn, nhưng Thương Lư Đại Đế ngược lại đối với thiếu niên ở trước mắt tràn đầy kính ý.

Lương y như từ mẫu!

Quả là thế!

Ngay cả một sinh mệnh bình thường cũng đối đãi như vậy, không tiếc đắc tội cường giả Đại Đế, xem ra hắn là chân tâm thật ý dự định cứu nhi tử, không có ý tứ hư giả.

- Được rồi, Nhiếp Vân lão đệ, Thương Lư Đại Đế cùng ta cũng coi như hảo hữu, hắn chỉ có một đứa con trai như vậy, ta xem ngươi không bằng nói ra phương pháp cứu trị, mấy người chúng ta có thể tham tường một chút!

Thấy hai người tranh chấp, Nguyên Dương Đế Quân xen vào.

- Đúng vậy, đúng vậy. Đến cùng cứu chữa như thế nào, bệ hạ có chỗ dùng đến ta, muôn lần chết cũng không chối từ!

Thương Lư Đại Đế vội vàng nói.

- Cái này...

Lúc này Nhiếp Vân mới dừng bước, nhắm chặt hai mắt hít sâu một hơi:

- Lực lượng trên người hắn, cuồng bạo khó xử lý, chỉ có hấp thu... Nói cách khác, để một người khỏe mạnh hấp thu quái lực trong cơ thể hắn ra! Chỉ bất quá... Loại lực lượng này quá mức cao thâm, người bình thường không cách nào làm được, trừ khi...

- Trừ khi cái gì?

- Trừ khi ta tự mình xuất thủ, lợi dụng phương pháp đặc thù trong Thần Nông Bách Thảo Kinh mới có thể thành công!

Nhiếp Vân nói.

- Ngươi... Tự mình xuất thủ?

Thương Lư Đại Đế giật nảy mình.

Vốn cho rằng có biện pháp gì tốt, không nghĩ tới lại để vị Hoàng đế của Phổ Thiên hoàng triều này tự mình xuất thủ, đại giới cũng quá lớn đi!

- Không được, ngươi bây giờ là Hoàng đế bệ hạ, không thể đặt mình vào nguy hiểm!

Phổ Thiên Đại Đế trực tiếp khoát tay cự tuyệt.

- Đúng vậy, cái này tuyệt đối không được, chẳng lẽ không có những biện pháp khác?

Nguyên Dương Đế Quân cũng gấp nhìn qua.

Thân phận của Nhiếp Vân bây giờ xưa đâu bằng nay, một người liên lụy chín đại thế lực, thật có sự tình gì, ai cũng đảm đương không nổi.

- Đúng vậy! Bệ hạ có thể nào tự mình xuất thủ...

Thương Lư Đại Đế cũng lên tiếng.

Mặc dù hắn rất muốn cứu nhi tử, nhưng nếu bởi vậy hại chết Hoàng đế, Phổ Thiên Đại Đế còn không liều mạng với hắn?

Dù cùng là Đại Đế, nhưng Phổ Thiên Đại Đế muốn ra tay, hắn quyết không phải đối thủ.

- Ta mới vừa nói qua, đối với thầy thuốc mà nói, từng sinh mệnh đều có tôn nghiêm, nếu hắn là bệnh nhân của ta, ta có thể nào trơ

mắt nhìn hắn tử vong? Mọi người không cần khuyên, ta sẽ tự mình ra tay cứu trị, dù bỏ mình, cũng không thể làm mất uy danh của Thần Nông Đại Đế!

Nhiếp Vân một mặt chính khí.

- Cái này...

Thân thể Thương Lư Đại Đế chấn động, sắp muốn khóc lên.

Không hổ là truyền nhân của Thần Nông Đại Đế. Quá vĩ đại...

Vì cứu người khác, tình nguyện bỏ qua tính mạng của mình!

- Kỳ thật... mặc dù cái này nguy hiểm, nhưng vẫn có biện pháp tránh khỏi, chỉ bất quá... Đại giới thực sự quá lớn, không nói cũng được!

Trong mắt Nhiếp Vân một bộ khẳng khái hy sinh, tựa hồ nghĩ ra biện pháp gì, bất quá chỉ nói phân nửa liền ngừng lại, cực kỳ khó xử.

- Có biện pháp tránh? Bệ hạ chậm đã, nếu có loại biện pháp này, coi như đại giới lại lớn, ta cũng nhất định làm được!

Nghe được có biện pháp tránh, Thương Lư Đại Đế vội vàng ngăn lại Nhiếp Vân muốn cứu trị.

Không ngăn không được a, không nói trước đối phương chân tâm thật ý cứu con của hắn, chính yếu nhất là thân phận của đối phương quá cao, thật muốn bởi vậy mất mạng, Phổ Thiên Hoàng triều cùng Vô Biên Hải, làm không cẩn thận sẽ bởi vậy chiến tranh, từ đó dẫn phát Thần giới đại chiến!

- Cái này...

Nhiếp Vân chần chờ không nói.

------oOo------

Chương 3508: Tấn cấp Đại Đế (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nói đi, đến cùng là đại giới gì, so với một vị Hoàng đế của Phổ Thiên Hoàng triều, giá cao hơn nữa, Hoàng triều ta cũng bỏ ra nổi!

Phổ Thiên Đại Đế lên tiếng.

- Vậy được rồi, nếu hai vị Đại Đế nói như thế, ta liền nói thẳng...

Nhiếp Vân đi tới trước mặt Hãm Không Ma Thần:

- Lực lượng trong cơ thể hắn là một vị Đại Đế cực kỳ lợi hại lưu lại, muốn triệt để hấp thu mà không có ảnh hưởng đối với ta, chỉ có thể mượn nhờ thủ đoạn của Đại Đế... Đương nhiên, mỗi một vị Đại Đế đều rất cường đại, không thể sai sót! Nhưng Thần binh Đế Cảnh cũng có thể thay thế!

- Nói cách khác, chỉ cần tìm được một kiện Thần binh Đế Cảnh, để cho ta luyện hóa, ta liền có thể thi triển năng lực thay mận đổi đào, Thôn Phệ cỗ lực lượng này, bất quá... một khi làm như vậy, cái Thần binh Đế Cảnh này chẳng khác nào lãng phí, vì cứu ta, lãng phí một kiện Thần binh Đế Cảnh, đại giới thực sự quá lớn...

Nói đến đây, Nhiếp Vân không ngừng lắc đầu, tựa hồ biện pháp này trước đó căn bản không muốn nói ra, là hai người bức bách mới nói.

- Thần binh Đế Cảnh?

Sắc mặt của ba vị Đại Đế đều khó coi.

Số lượng Thần binh Đế Cảnh của Thần giới không nhiều, mỗi một kiện đều tiếng tăm lừng lẫy, vì cứu người lãng phí một kiện, hoàn toàn chính xác giá quá lớn!

Coi như tài đại khí thô, cũng làm không được!

Thương Lư Đại Đế cũng da mặt co dật.

Hắn vốn cho rằng cái gọi là đại giá, để hắn lấy ra tất cả tích súc cũng không chối từ, nhưng cầm ra Thần binh Đế Cảnh...

Cái giá này, ngay cả hắn cũng không chịu được.

Vô Biên Hải hết thảy có bảy kiện Thần binh Đế Cảnh, bằng vào những thần binh này, mới có thể chống lại rất nhiều thế lực của Thần giới...

Mặc dù có một kiện là của hắn, nhưng để hắn lấy ra... Vẫn còn có chút không bỏ được.

Dù sao một khi lấy ra, thực lực của hắn sẽ thẳng tắp ngã xuống, sức chiến đấu yếu bớt không ít.

- Nếu đại giới lớn như vậy, ta xem không bằng trước không vội cứu chữa...

Nguyên Dương Đế Quân rất hiểu Nhiếp Vân, vừa mới bắt đầu còn kỳ quái, nghe được Nhiếp Vân nói ra Thần binh Đế Cảnh, khóe miệng chậm rãi giương lên.

Xem ra gia hỏa này định hố người!

Đã như vậy, làm bằng hữu, tự nhiên phải hỗ trợ!

- Thong thả cứu chữa...

Thương Lư Đại Đế nghe nói như thế, nhìn con trai sống không bằng chết, đang muốn nói chuyện, đột nhiên đại địa lắc lư, một cỗ lực lượng cường đại trực trùng vân tiêu, không trung xuất hiện vô số đám mây màu đỏ.

- Hồng Vân đầy trời... Có người tấn cấp Đại Đế?

Con ngươi đám người Phổ Thiên Đại Đế co rụt lại, thân thể nhảy lên, đồng thời xuất hiện ở bên ngoài.

Nhiếp Vân theo sát đi ra đại điện.

Lúc này bầu trời của Thần giới đã bị đám mây màu đỏ thẫm che kín, vô số hào quang từ địa phương không biết tên phóng tới, toàn bộ bao phủ ở trên một bóng người.

Cái thân ảnh này cách mình không biết bao xa, ở dưới tia sáng bao phủ, như một thanh trường kiếm, đứng sừng sững ở trong tinh không, chấn nhiếp thiên địa.

- Không nghĩ tới... Quả nhiên có người tấn cấp Đại Đế!

Nhìn thấy bóng người cùng Hồng Vân đầy trời, con ngươi của Phổ Thiên Đại Đế cũng có chút co rụt lại.

Toàn bộ Thần giới đã không biết bao nhiêu năm không có sinh ra Đại Đế mới, để cho người ta nghĩ không người có thể thành công, nằm mơ cũng không nghĩ đến, đột nhiên xuất hiện một cái.

- Vị Đại Đế này là của Thần giới, hay của Vô Biên Hải?

Xác nhận có người đột phá thành công, khó tránh khỏi muốn biết rốt cuộc là ai, phân thuộc thế lực nào.

Thần giới bát đại trận doanh, Vô Biên Hải một cái, vô luận cái nào thêm ra cường giả Đại Đế, đều sẽ để tràng diện nguyên bản thăng bằng xuất hiện càng khó lường hơn.

- Ta cũng không biết, người này chưa bao giờ thấy qua, giống như không ở trên Đế Cảnh tiềm lực bảng!

Nguyên Dương Đế Quân cũng nhìn sang, ngay sau đó mày nhăn lại.

Mặc dù cường giả Đại Đế rất nhiều chuyện không để ý tới, nhưng người trên Đế Cảnh tiềm lực bảng, hắn cơ hồ đều biết, tuyệt đối không có người trước mắt này.

Nói cách khác, vị Đại Đế tân tấn này, không biết từ nơi nào nhô ra, ngay cả hắn cũng hoàn toàn không hiểu rõ.

- Chẳng lẽ... Thuộc về tán tu đột phá?

Nhãn tình của Phổ Thiên Đại Đế sáng lên.

Nếu như là tán tu đột phá, các đại thế lực đều có thể lôi kéo, hắn nguyện ý quy thuận đến thế lực nào, chính là Đại Đế của thế lực đó.

Mặc dù không biết vị Đại Đế này thực lực chân chính đến cùng như thế nào, nhưng để thế lực lớn thêm ra một vị cường giả Đại Đế, tổng thể lực lượng đều có thể gia tăng không ít.

- Đã có người đi qua!

Hai người đang nói chuyện với nhau, trước mặt bóng người mới vừa đột phá, quang mang lóe lên, một vị Đại Đế xuất hiện.

.....

Không để ý tới Phổ Thiên Đại Đế cùng Nguyên Dương Đế Quân nói chuyện với nhau, Nhiếp Vân nhìn chằm chằm thân ảnh vừa mới đột phá nơi xa.

Mặc dù bị lực lượng của Thiên Đạo ảnh hưởng, hắn có chút thấy không rõ lắm đối phương rốt cuộc là ai. Lại chẳng biết tại sao, trong lòng sinh ra một loại cảm giác, khả năng nhận biết người này.

Người quen biết bản thân đột phá Thiên Đạo? Sẽ là ai?

Giống như toàn bộ Thần giới cũng không có mấy cái a?

Nhất là đạt tới Thiên Đạo cảnh, Đế Cảnh tiềm lực bảng... Có vẻ như một cái đều không biết!

- Có phải là Đạm Đài Lăng Nguyệt hay không?

Trong lòng hơi động, toát ra một ý nghĩ.

Đạm Đài Lăng Nguyệt bái Đế Huyền làm sư, có được truyền thừa

hoàn chỉnh, tăng thêm thiên tư của nàng kinh người, có được thực lực Thiên Đạo cảnh, nàng tấn cấp Thiên Đạo cũng không phải là không được!

- Đi qua nhìn một chút!

Trong lòng càng ngày càng nghi hoặc, Nhiếp Vân rốt cuộc ngăn chặn không được, nhẹ nhàng cười một tiếng, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, sau một khắc đã cách thân ảnh kia không xa.

Xem ra người này vừa mới vượt qua Thiên Đạo hạo kiếp, lực ảnh hưởng của Thiên Đạo vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán, hắn không có đạt tới thực lực Đại Đế, coi như khoảng cách rất gần, vẫn như cũ có chút thấy không rõ lắm.

Hô hô hô hô!

Hắn mới xuất hiện, liền thấy chừng mấy chục bóng người xuất hiện ở trên không trung, từng cái nhìn chằm chằm thân ảnh vừa mới đột phá trước mắt.

- Ha ha. Chúc mừng Thần giới ta lần nữa thêm ra một vị Đại Đế!

- Ta chính là Trục Lộc Đại Đế, đại biểu Càn Khôn các mời Đại Đế tân tấn, hi vọng Đại Đế tân tấn có thể gia nhập Càn Khôn các chúng ta. Đây là danh mục quà tặng chúc mừng của chúng ta!

Nhiều Đại Đế xuất hiện, một cái bên trong cất cao giọng nói.

Xem ra không chỉ Phổ Thiên Đại Đế nhận ra hắn thuộc về tán tu, Đại Đế khác cũng nhìn ra, lập tức triển khai thế công.

------oOo------

Chương 3509: Tấn cấp Đại Đế (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đại Đế tán tu mới đản sinh, chiêu mộ càng sớm, càng có khả năng

gia nhập, đã mất tiên cơ, cũng chỉ có thể khóc.

- Ta là Lang Gia động Man Hoang Đại Đế, nếu như vị bằng hữu này có thể tới Lang Gia động, vị trí Tam động chủ có thể chắp tay nhường cho. Mặt khác đây là danh mục quà tặng chúc mừng của chúng ta, mời Đại Đế tân tấn không nên khách khí!

Có cái thứ nhất, cái thứ hai cũng đi ra không cam lòng yếu thế.

- Vị bằng hữu này, gia nhập bọn hắn, khó tránh khỏi bị việc vặt quấn quanh, không cách nào tĩnh tâm tu luyện, ta xem vẫn là gia nhập Hạo Thiên lâu chúng ta đi, chúng ta có được tài phú đếm không hết của Thần giới, chỉ cần tới, không đến lúc nguy cấp, tuyệt sẽ không để ngươi tham dự vào Thần giới tranh đấu!

Hạo Thiên lâu cũng có người đi ra.

- Mặc dù Hạo Thiên lâu nhiều tiền, nhưng mua được binh khí phù hợp sao? Đến Thần Binh thành chúng ta, chúng ta sẽ liên hợp tất cả Đại Đế của Thần Binh thành vì ngươi chế tạo một kiện binh khí thích hợp!

Thần Binh thành cũng có người đi ra.

- Đến Xích Tiêu sơn chúng ta...

- Ta xem vẫn là Huyền Cực điện chúng ta tốt nhất, nơi này có đan dược tốt nhất...

- Nhìn khí tức của ngươi, tựa như là phi thăng giả, là phi thăng giả, không bằng tới Vô Biên Hải chúng ta, Vô Biên Hải chúng ta mới là liên minh của phi thăng giả...

...

Bát đại thế lực rất nhiều Đại Đế nhao nhao ném ra cành ô liu.

Lôi kéo một vị tân tấn Đại Đế, bọn hắn có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Người người đều biết Đế Vẫn Hạo Kiếp sắp bắt đầu, thế lực cường đại một chút, có lẽ có thể giữ được tính mạng, trong lúc nhất thời nghị luận ầm ĩ, tất cả cường giả Đại Đế đều nhìn về thân ảnh vừa mới đột phá, hi vọng từ trong miệng hắn đạt được trả lời chắc chắn.

- Tại hạ Phổ Thiên lĩnh Nguyên Dương Đế Quân, hi vọng các hạ có thể gia nhập Phổ Thiên Hoàng triều chúng ta, đây là danh mục quà tặng...

Ngoại trừ Thần Nữ phong, chín đại thế lực đều phái người tới, Phổ Thiên Hoàng triều cũng không cam chịu lạc hậu, Nguyên Dương Đế Quân tự mình đi tới.

- Phổ Thiên lĩnh?

Bóng người xoay đầu lại, nhìn về phía Nguyên Dương Đế Quân, lộ ra một gương mặt trẻ tuổi.

Nhẹ nhàng cười một tiếng, mở miệng hỏi:

- Nhiếp Vân ở đâu?

Thanh âm là một thiếu niên, không phải nữ tử!

- Nhiếp Vân?

Nguyên Dương Đế Quân sững sờ, lập tức lộ ra cảnh giác.

Mặc dù Nhiếp Vân đã là cường giả Thiên Đạo cảnh, hơn nữa còn là Hoàng đế bệ hạ của Phổ Thiên hoàng triều, nhưng muốn nói có thể làm cho một vị cường giả Đại Đế mở miệng hỏi thăm, chỉ sợ còn làm không được!

Chẳng lẽ... hai người có thù?

- Ta đích xác nhận biết một vị gọi Nhiếp Vân, là Hoàng đế bệ hạ của Phổ Thiên Hoàng triều chúng ta... Không biết các hạ tìm có phải hắn không...

Nguyên Dương Đế Quân nghi ngờ hỏi.

Hắn trước tiên nói ra thân phận của Nhiếp Vân, là Hoàng đế của Phổ Thiên hoàng triều, như vậy dù thật có thù, cũng phải cố kỵ một chút.

- Hoàng đế bệ hạ? Lợi hại!

Bóng người kia cười nói.

- Xem ra các hạ nhận biết Hoàng đế bệ hạ của chúng ta, không bằng ta dẫn ngươi đi gặp hắn...

Thấy biểu lộ của bóng người tựa hồ không có sát cơ, Nguyên Dương Đế Quân nhẹ nhàng thở ra, con mắt nhịn không được tỏa ánh sáng.

Hắn không nghĩ đến Đại Đế tân tấn này nhận biết Nhiếp Vân, đã như vậy, hoàn toàn có thể dựa vào nhân tình lôi kéo.

- Không cần đi, ta ở đây!

Đang nghĩ làm sao mang người này đi gặp Nhiếp Vân, liền nghe được một tiếng cười sang sãng, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Nhiếp Vân đã đi tới trước mặt.

Đại Đế quá nhiều, mới đầu hắn không dám tới gần, nghe được thanh âm của đối phương, đã rõ ràng người này là ai, làm sao có thể một mực ở bên cạnh quan sát!

- Ca ca!

Bóng người cũng nhịn không được nữa thẳng tắp vọt tới trước mặt hắn, quỳ xuống một gối.

- Nhiếp Đồng? Ngươi tấn thăng Đại Đế rồi?

Nhãn tình của Nhiếp Vân sáng lên, hưng phấn đến tranh thủ đỡ đệ đệ dậy.

Bản thân kỳ ngộ liên tục, hiện tại cũng bất quá Thâu Thiên Tá Thọ

cảnh (*thực lực Nhất Châu cảnh là Hoàng cảnh sơ kỳ, Nhị Châu cảnh Hoàng cảnh trung kỳ, cứ thế mà suy ra, Ngũ Châu cảnh đỉnh phong đã là Thâu Thiên Tá Thọ cảnh), hắn vậy mà trực tiếp đột phá đến Đế Cảnh!

Cũng khó trách, thiên phú của Nhiếp Đồng vốn không kém mình, lại thêm thu được toàn bộ truyền thừa của Kiếm Đạo Đại Đế Lục Hi, đột phá gông cùm xiềng xích, cũng rất bình thường.

- Ca ca!

Nhiếp Đồng hưng phấn nhìn ca ca, trên mặt không có tự hào cùng kiêu ngạo, ngược lại mang theo khẩn trương.

Hắn có thể có hôm nay, là ca ca ban cho!

Ca ca chiếm được máu của Lục Hi Đại Đế, tranh đoạt nhiều kiếm phù như vậy... Lúc đầu cơ hội truyền thừa thuộc về ca ca, lại cho hắn, hiện tại rốt cục đột phá, thành tựu Thần giới đỉnh phong, làm sao không cảm kích? Chính vì vậy, nhìn thấy hắn liền kìm lòng không được quỳ xuống, cảm kích phần tình nghĩa này.

- Ngươi rất không tệ!

Nhiếp Vân tán dương.

Nghe được câu này, Nhiếp Đồng lập tức nở nụ cười, tựa hồ đạt được ca ca tán dương, so với thành công trùng kích Đại Đế còn muốn hưng phấn.

- Cái này...

- Vị Đại Đế mới này lại là đệ đệ của Nhiếp Vân bệ hạ?

- Xem ra là vậy...

- Nhiếp Vân bệ hạ thành danh thời gian không dài, thực lực giống như cũng không tính là gì? Tại sao có thể có đệ đệ cường đại như vậy?

- Ai biết...

- Xem ra không vui rồi, nếu là đệ đệ của Nhiếp Vân bệ hạ, khẳng định phải lưu tại Phổ Thiên Hoàng triều...

...

Nhìn một màn này ở trong mắt, tất cả mọi người đều cười khổ.

Trước đó bọn hắn tưởng là tán tu Đại Đế không có thế lực, nhao nhao tới lôi kéo, kết quả... Người này là đệ đệ của Nhiếp Vân.

Không cần suy nghĩ, khẳng định sẽ gia nhập Phổ Thiên Hoàng triều.

- Nhiếp Vân, vị này là đệ đệ của ngươi?

Nguyên Dương Đế Quân hiển nhiên cũng không nghĩ đến sự tình sẽ có đột biến như thế, cười nhìn qua.

- Nhiếp Đồng, vị này chính là Nguyên Dương Đế Quân!

Nhiếp Vân gật đầu giới thiệu cho Nguyên Dương Đế Quân.

- Nhiếp Đồng bái kiến Nguyên Dương Đế Quân!

Biết người này ban đầu ở Vân Châu thành cho ca ca trợ giúp rất lớn, Nhiếp Đồng không dám có chút làm càn.

- Về sau chúng ta sẽ là bằng hữu. Không cần khách khí!

Nguyên Dương Đế Quân vội nói.

Hắn và Nhiếp Vân ngang hàng luận giao, là bởi vì cái sau chữa khỏi nữ nhi của hắn, lại có khả năng rất lớn tấn cấp Đế Cảnh.

Bất quá ở trước khi tấn thăng, tình huống như thế nào đều có thể phát sinh, xưng hô huynh đệ, xem như tôn trọng với Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng khác biệt, hắn đã là cường giả Đại Đế, cùng hắn ngang hàng, rất nhiều quy củ có thể không cần tuân thủ.

------oOo------

Chương 3510: Nhiếp Đồng phát uy (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi đã đột phá, ta cũng vừa trở về, huynh đệ chúng ta tìm một chỗ uống rượu a!

Thấy nhiều Đại Đế vờn quanh, Nhiếp Đồng có chút không được tự nhiên, Nhiếp Vân cười kéo đệ đệ nói.

Huynh đệ hơn một năm không thấy, lại thêm riêng phần mình có kỳ ngộ, hoàn toàn chính xác muốn uống một bữa.

- Ân!

Nhiếp Đồng gật đầu.

Huynh đệ hai người tâm ý tương thông, đang định về Phổ Thiên Hoàng cung uống rượu, liền nghe được sau lưng có một thanh âm vang lên.

- Chậm đã!

Đi ra một người.

Thân cao tám thước, đôi mắt tựa như đèn lồng, bận khôi giáp màu đỏ nhạt, nhìn về phía Nhiếp Đồng mang theo khiêu khích.

Mặc dù Nhiếp Vân không biết, lại biết, nhất định là cường giả Đại Đế.

- Vị Đại Đế này, không biết xưng hô như thế nào, để huynh đệ chúng ta chờ, là vì chuyện gì?

Nhiếp Vân nhìn qua.

- Cũng không có gì! Tại hạ Thần Binh thành Long Dương Đại Đế!

Vị cường giả Đại Đế này hai mắt nhìn chằm chằm Nhiếp Đồng:

- Ta lưu lại hai vị, chỉ là muốn cùng vị Đại Đế vừa mới tấn thăng này luận bàn một chút, mọi người cũng hiểu rõ nhau hơn!

- Luận bàn?

Nhiếp Vân nhướng mày.

Dựa theo đạo lý, Nhiếp Đồng vừa mới tấn cấp Đại Đế, tu vi còn không có triệt để khống chế, cường giả Đại Đế khác không có khả năng đề nghị so tài, dù sao có chút cảm giác khi dễ người.

Ngươi đã tấn cấp Đại Đế không biết bao nhiêu năm, lại luận bàn với một Đại Đế vừa mới tấn thăng, đây không phải khi dễ người sao?

Bất quá, nghe được đối phương là người Thần Binh thành, lập tức hiểu.

Phổ Thiên Hoàng triều ở Vân Châu cùng Thần Binh thành ở Lôi Châu, thổ địa giáp giới, hai thế lực lớn khó tránh khỏi thường xuyên xuất hiện một chút ma sát cùng mâu thuẫn, mặc dù còn không có đạt tới cấp độ khai chiến, nhưng quan hệ không thân là tất nhiên không thiếu được.

Hắn biết một khi Nhiếp Đồng gia nhập Phổ Thiên Hoàng triều, như vậy Thần Binh thành sẽ càng thêm bị động.

Cho nên, cái gọi là luận bàn, chỉ sợ là muốn cho Nhiếp Đồng một hạ mã uy, muốn đánh mặt!

- Làm càn, Long Dương, ta xem ngươi là càng sống càng trở về! Muốn luận bàn, có thể a, tìm một chỗ ta phụng bồi tới cùng!

Nhiếp Vân có thể nghĩ thông, Nguyên Dương Đế Quân sao nghĩ không đến, sầm mặt lại đi tới.

Thực lực của Nguyên Dương Đế Quân ở Phổ Thiên Hoàng triều có

thể xếp thứ ba, thực lực gần với Tâm Ma Đại Đế, coi như ở trong rất nhiều thế lực của Thần giới, cũng có thể xếp hạng không thấp, hắn vừa xuất hiện, luồng khí xoáy xung quanh phun trào, một cỗ lực lượng cường hãn tới cực điểm quét sạch.

- Hắc hắc, Nguyên Dương, đừng cho là ta sợ ngươi, mặc dù thực lực của ngươi không yếu, nhưng muốn thắng ta, chỉ sợ không dễ dàng như vậy!

Long Dương Đại Đế cười lạnh, căn bản không để ý tới Nguyên Dương Đế Quân.

- Ta muốn thắng ngươi, hoàn toàn chính xác không dễ dàng, bất quá, ngươi muốn khi dễ hắn, còn phải qua cửa ải của ta lại nói!

Nguyên Dương Đế Quân một bước cũng không nhường.

Song phương tranh chấp, Đại Đế khác đều là người biết chuyện, nhao nhao nghị luận.

- Long Dương, ngươi ở Thần Binh thành xếp hạng thứ hai, lại có Thần binh Đế Cảnh! Khiêu chiến một Đại Đế vừa mới lên cấp, hơi quá đáng a!

- Thực lực của ngươi ở trong các Đại Đế có thể xếp vào hai mươi, lực lượng nắm trong tay lô hỏa thuần thanh, khiêu chiến người mới, có thiếu công bằng ai!

- Đại Đế uy tín lâu năm, tranh đấu cùng một hậu bối, cũng không ngại mất mặt!

...

Thế lực quan hệ tốt với Phổ Thiên Hoàng triều đều nhao nhao chỉ trích.

Có tốt thì có không tốt, Thần Binh thành có thể luyện chế binh khí, bàn về nhân duyên, so với Phổ Thiên Hoàng triều thì tốt hơn nhiều, giờ phút này thấy Long Dương Đại Đế lọt vào nghi vấn, lập tức có người giúp đỡ.

- Ta cảm thấy không có gì a! Đại Đế tân tấn đối với lực lượng còn không cách nào triệt để khống chế, Long Dương Đại Đế đề nghị so tài, là vì tốt cho hắn!

- Tấn thăng Đại Đế cũng không thể không coi ai ra gì, Long Dương huynh, là muốn cho hắn biết thiên ngoại hữu thiên, trên người còn có người!

- Chỉ là luận bàn mà thôi, tu vi đạt tới loại cảnh giới như chúng ta, muốn giết chết cũng rất khó, không có gì lớn!

- Không nên bởi vì chút chuyện nhỏ này, liền làm ra tranh đấu a, Nguyên Dương Đế Quân, ngươi có chút nhỏ nói thành to rồi...

...

Trong nháy mắt, nghị luận thành hai phái.

- Nguyên lai là hắn...

Nghe được mọi người nghị luận, trong đầu Nhiếp Vân xoay chuyển, nhớ tới sau khi khống chế Phổ Thiên Hoàng triều, đã từng thấy được tình báo liên quan tới các đại thế lực.

Long Dương Đại Đế này, là thượng cổ Thần thú tu luyện thành, trời sinh thể phách cường hãn, chiến lực phi phàm.

Ở Thần Binh thành cũng có thể xếp tới thứ hai, lại thêm có được Thần binh Đế Cảnh, đáng sợ đến cực điểm, cường giả như Nguyên Dương Đế Quân, muốn chiến thắng cũng rất khó khăn.

Khó trách lớn lối như thế, thực lực ở nơi này, có vốn liếng phách lối a!

- Ca ca, nếu gia hỏa này muốn so tài, ta có thể giáo huấn hắn một trận hay không?

Nhiếp Vân đang trầm tư, một bên Nhiếp Đồng mở miệng nhìn qua, trong mắt mang theo chờ mong.

Soạt!

Lời này vừa nói ra, chung quanh xôn xao.

Đây đều là Đại Đế uy tín lâu năm, biết thực lực của Long Dương Đại Đế như thế nào, một tiểu tử vừa mới thăng cấp, lại dám tùy tiện như thế, đơn giản là không biết trời cao đất rộng a!

- Thực sự là nghé con không sợ cọp!

- Ta xem là ngốc đi! Thật sự cho rằng tấn thăng Đại Đế liền không sợ trời không sợ đất!

- Buồn cười, lần này đoán chừng Nguyên Dương Đế Quân cũng ngăn không được...

- Tiểu tử cuồng vọng như thế, cho chút giáo huấn cũng không có gì...

...

Tất cả Đại Đế đều lắc đầu, trước đó khuyên can, giờ phút này cũng không nói thêm gì nữa.

Gặp qua cuồng, nhưng chưa thấy qua cuồng như thế, ngươi vừa mới tấn thăng, ít nhất phải bảo trì khiêm tốn, trực tiếp nói như vậy với Đại Đế uy tín lâu năm, không phải muốn chết sao?

- Nhiếp Đồng, Long Dương Đại Đế này ở Thần Binh thành có thể xếp thứ hai, ta cũng không nhất định có thể chiến thắng...

Nguyên Dương Đế Quân cũng giật nảy mình, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Hắn sợ Nhiếp Đồng không biết thực lực của đối phương, cố ý giải thích.

- Há, Thần Binh thành đệ nhị mà thôi, cũng không phải Thần giới đệ nhị, tiểu nhân vật mà thôi, muốn luận bàn, không ngại xuất thủ giáo

huấn một lần!

Nhiếp Đồng khoát khoát tay, không thèm để ý chút nào.

- Ngươi...

Vốn cho rằng nói thực lực của đối phương, Nhiếp Đồng sẽ biết lời nói vừa rồi là cuồng vọng, ai ngờ làm trầm trọng thêm, nói thẳng ra lời này, Nguyên Dương Đế Quân xém chút không có ngất đi.

------oOo------

Chương 3511: Nhiếp Đồng phát uy (trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thật hay giả... Ngươi cũng quá điên đi!

- Được, tốt, Long Dương ta trở thành Đại Đế thời gian dài như vậy, còn là lần thứ nhất gặp một tân tấn Đại Đế cuồng vọng như thế!

Sắc mặt của Long Dương Đại Đế khó coi, rít lên một tiếng.

Bị một hậu bối chế giễu, sắc mặt hắn âm trầm như nước.

- Nhiếp Vân, ngươi khuyên hắn một chút...

Thấy hai người bất cứ lúc nào cũng sẽ chiến đấu, Nguyên Dương Đế Quân vội vàng nhìn về phía Nhiếp Vân.

Hắn biết hiện tại cũng chỉ có thiếu niên này có thể cản cản Nhiếp Đồng.

- Khuyên?

Nhiếp Vân nhìn thoáng qua đệ đệ:

- Tại sao phải khuyên? Nếu Long Dương Đại Đế muốn bị đánh, Nhiếp Đồng giáo huấn một lần là được...

Nói đến đây, nhìn về phía đệ đệ, ý vị thâm trường:

- Nhiếp Đồng, đừng ra tay quá độc ác, bất kể nói thế nào đối phương cũng là Đại Đế thành danh đã lâu, quá mất mặt không tốt!

Đệ đệ xuất thủ không biết nặng nhẹ, điểm ấy phải bàn giao một câu.

- Đã biết ca ca!

Nhiếp Đồng trịnh trọng gật đầu.

- Các ngươi... Đáng giận!

Nhìn thấy huynh đệ kẻ xướng người hoạ, Long Dương Đại Đế tức muốn điên người.

- Tiểu tử, ngươi triệt để chọc giận ta, yên tâm đi, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là thực lực chân chính!

Lửa giận chỉ thiêu đốt một chút, con mắt của Long Dương Đại Đế lóe lên quang mang:

- Bất quá. Yên tâm, ta không biết lấy lớn hiếp nhỏ, đối phó ngươi, ta sẽ không vận dụng binh khí!

Bất kể nói thế nào hắn cũng là Đại Đế uy tín lâu năm, xuất thủ đối phó một người mới đã rất mất mặt, nếu như lại dùng binh khí, kia liền càng mất mặt.

- Ra tay đi!

Đối với hắn nói, Nhiếp Đồng từ chối cho ý kiến, lắc đầu, lông mày giương lên.

Ầm ầm!

Khí tức cường đại bỗng nhiên khuấy động ra. Cả người hắn giống như một thanh trường kiếm đâm thủng bầu trời.

- Hừ!

Long Dương Đại Đế hừ lạnh một tiếng, bàn tay giơ lên, một chưởng vỗ qua.

Thiên địa trong nháy mắt biến thành kim hoàng sắc, một chưởng ấn to lớn thẳng tắp rơi xuống.

Chưởng ấn còn chưa tới trước mặt, không gian liền kích động, vô số lỗ đen tàn phá bừa bãi, tựa như tận thế đến.

- Thật đáng sợ!

Nhiếp Vân lần thứ nhất nhìn thấy cường giả Đại Đế ra tay toàn lực, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Quá cường đại.

Hắn Ngũ Châu cảnh đỉnh phong, ở trong cường giả Thiên Đạo đã coi như cực mạnh, nhưng so với một chưởng này, còn kém quá xa.

Cả hai căn bản không phải cùng một khái niệm.

Có thể đoán được, coi như toàn lực ra hết, cũng không thể ngăn cản một chưởng mạnh mẽ như vậy.

Trừ khi... Vận dụng Viêm Hoàng điện hoặc Thánh Sơn!

- Nhiếp Đồng không có sao chứ?

Mặc dù biết đệ đệ tấn cấp Đại Đế, thực lực sẽ không kém, nhưng cụ thể tu vi gì vẫn còn không biết rõ, cảm nhận được chưởng này mang tới áp lực, nhịn không được nhìn sang.

- Không tệ!

Chỉ thấy Nhiếp Đồng cười một tiếng, ngón tay nhập lại làm kiếm, nhấn tới chưởng ấn.

Ầm ầm!

Kiếm mang nhìn không ra mạnh yếu, lại cho người ta một loại cảm giác không có gì không xuyên thủng, chưởng ấn bị kiếm mang đâm một cái, lập tức nổ tung lên, hình thành dòng lũ vô tận.

- Ân?

Hiển nhiên không nghĩ tới một chỉ của Nhiếp Đồng phá vỡ chưởng ấn của hắn, sắc mặt của Long Dương Đại Đế bắt đầu nghiêm túc.

Nếu như trước đó hắn cảm thấy người thiếu niên trước mắt này chỉ là tiểu nhân vật vừa mới tấn thăng, không chút coi trọng, một chiêu qua đi, hắn lập tức biết thực lực chân chính của đối phương, so với hắn chỉ sợ cũng không kém chút nào.

Nếu như không ứng phó toàn lực mà nói, làm không cẩn thận hôm nay thực sẽ lật thuyền trong mương!

- Vô Song Long Dương quyền!

Rít lên một tiếng, đổi chưởng thành quyền, Long Dương Đại Đế một quyền đè xuống.

Quyền pháp của hắn rất rõ ràng so với vừa rồi tùy ý đánh ra chưởng pháp càng cao minh hơn, nắm đấm to lớn thẳng tắp bay tới, nhìn uy thế, rơi xuống Vân Châu thành, tuyệt đối có thể làm cho Vân Châu thành trong nháy mắt biến thành tro bụi.

- Tốt, không chơi với ngươi nữa, nếu không ca ca sẽ châm biếm ta!

Hắn đánh ra một quyền uy lực vô song, Nhiếp Đồng không những không cảm thấy áp lực chút nào, ngược lại lắc đầu.

Thân thể nhẹ nhàng nhoáng một cái, sau một khắc xuất hiện ở trước mặt nắm đấm.

Hô!

Trong nháy mắt, cả người Nhiếp Đồng giống như biến thành một

thanh trường kiếm vô cùng sắc bén, trực tiếp đâm vào trong nắm đấm.

Soạt!

Nắm đấm uy lực vô cùng, bị một kiếm đánh tan, Nhiếp Đồng biến hóa trường kiếm lực lượng cũng không suy giảm, tiếp tục vọt tới trước.

- A...

Con ngươi của Long Dương Đại Đế co rụt, muốn lui lại, bất quá đã chậm, Nhiếp Đồng biến hóa trường kiếm như điện mang, đâm rách nắm đấm, tiếp tục tiến lên, ngay cả một phần ngàn hô hấp cũng chưa tới, rơi ở trên cổ của đối phương.

- Ngươi thua!

Bàn tay dừng lại ở trước cổ của Long Dương Đại Đế, kiếm ý cường đại không ngừng đánh tới, cắt gọt da người, thần sắc của Nhiếp Đồng lạnh nhạt, giống như làm một sự tình không có ý nghĩa chút nào.

- Cái này...

- Điều đó không có khả năng...

- Đối phương là Long Dương Đại Đế, một chiêu liền bại?

- Kiếm ý, kiếm ý thật là cường đại, đây là... Kiếm Đạo Đại Đế? Chẳng lẽ hắn là Kiếm Đạo Đại Đế?

- Mặc dù Kiếm đạo chỉ xếp ở thứ mười bảy, nhưng chủ công sát phạt, xem như vài Đại Đạo xếp hạng Top 10 cũng không đuổi kịp!

- Long Dương Đại Đế thua không oan...

...

Nhìn thấy bàn tay của Nhiếp Đồng dừng lại ở trước cổ Long Dương

Đại Đế, cái sau bại cục đã định, đám người đầu tiên là kinh ngạc, lập tức cảm nhận được khủng hoảng.

Khó trách tân tấn Đại Đế này tự tin như vậy... Lại là Kiếm Đạo Đại Đế ức vạn năm trước xuất hiện qua!

Kiếm đạo chủ tu sát phạt, loại Đại Đế này mặc dù vừa mới tấn thăng, nhưng sức chiến đấu cũng viễn siêu cường giả bình thường!

Mặc dù không nói Thần giới thứ nhất, nhưng năm vị trí đầu tuyệt đối có thể xếp tới!

Trực tiếp khiêu chiến loại cường giả nghịch thiên này... Long Dương Đại Đế cũng thật là bi hài.

- Cái này... Không có khả năng... Không có khả năng!

Đám người chấn kinh, Long Dương Đại Đế sắp điên rồi.

Vốn cho rằng hảo hảo dạy dỗ thiếu niên không biết trời cao đất rộng này một chút, để hắn biết khó mà lui, biết cái gì gọi là mạnh yếu, nằm mơ cũng không nghĩ đến, mới vừa ra tay liền bị đối phương miểu sát!

Loại chênh lệch này, để hắn khó mà tin được.

- Cút đi!

Bàn tay thu lại, kiếm khí đầy trời tiêu tán, thân thể Nhiếp Đồng nhoáng một cái, một lần nữa trở lại bên người Nhiếp Vân..

Mặc dù vừa mới tấn thăng Đại Đế, nhưng kiếm đạo không phải bình thường, lực công kích có thể xưng Thần giới thứ nhất, coi như Long Dương Đại Đế cường đại, có thể xếp hạng thứ hai ở Thần Binh thành, cũng không phải đối thủ.

------oOo------

Chương 3512: Nhiếp Đồng phát uy (hạ)

- Hiện tại chúng ta có thể đi được chưa?

Tán dương nhìn đệ đệ một chút, Nhiếp Vân cười cười.

Thân là Hoàng đế của Phổ Thiên hoàng triều, tự nhiên cũng phải có uy phong cùng uy nghiêm của Hoàng đế, vừa rồi Long Dương Đại Đế đúng lý không tha người, nhất định phải tỷ thí, rõ ràng muốn để Phổ Thiên Hoàng triều khó coi, đã như vậy, giờ phút này bị đánh, tự nhiên cũng phải châm chọc đôi lời.

Sắc mặt của Long Dương Đại Đế tái xanh, có chút biến thành đen.

Vốn định dạy dỗ gia hỏa vừa mới lên cấp một chút, thuận tiện đánh mặt của Phổ Thiên Hoàng triều, nằm mơ cũng không nghĩ đến, bản thân bị đánh mặt, hơn nữa còn triệt để như vậy.

Hai người này cái gì cũng không nói quay người rời khỏi ngược lại cũng thôi, mở miệng hỏi như vậy, tương đương với ở trước mặt mọi người đánh mặt, chế giễu hắn vô tri cùng ngu xuẩn.

- Ta muốn các ngươi chết!

Rít lên một tiếng, con mắt của Long Dương Đại Đế đỏ bừng.

Đường đường Thần Binh thành đệ nhị Đại Đế, đi đến bất kỳ địa phương nào cũng thu ngàn vạn kính ngưỡng, bị vũ nhục ở trước mặt mọi người, làm sao nuốt trôi khẩu khí này.

Trong tiếng gầm gừ, một lồng ánh sáng to lớn từ lòng bàn tay hắn xuất hiện, thẳng tắp bay tới Nhiếp Đồng.

- Là Thần binh Đế Cảnh, Ly Quang Tráo!

- Nguy rồi, không nghĩ tới Long Dương Đại Đế thẹn quá hoá giận, ném Thần binh Đế Cảnh ra ngoài!

- Cường giả Đại Đế có Thần binh Đế Cảnh hay không, khác biệt

vẫn rất lớn, liền lấy Long Dương Đại Đế mà nói, Ly Quang Tráo này hắn dựng dục không dưới ức vạn năm, thi triển ra, tuyệt đối có thể làm cho sức chiến đấu bạo tăng hơn hai lần!

- Nhiếp Đồng kia phải xui xẻo! Hắn vừa mới tấn thăng, khẳng định không có Thần binh Đế Cảnh, bị Ly Quang Tráo vây khốn, lại muốn phản kháng cũng khó khăn!

- Làm không cẩn thận còn sẽ vẫn lạc...

...

Nhìn thấy Long Dương Đại Đế ném ra lồng ánh sáng, tất cả mọi người phát mộng.

cường giả Đại Đế tự trọng thân phận, bình thường sẽ không xuất hiện cục diện đánh sống đánh chết, mới vừa rồi còn nói không sử dụng Thần binh Đế Cảnh, giờ phút này lại đánh lén ném ra, không biết xấu hổ đến cực điểm.

- Ngươi đáng giận...

Nguyên Dương Đế Quân hiển nhiên cũng không nghĩ đến đối phương hèn hạ như thế, tức giận đến oa oa gọi bậy, gầm lên giận dữ, liền muốn động thủ.

Còn chưa lên trước, liền cảm thấy cánh tay xiết chặt, bị một bàn tay giữ chặt.

Quay đầu nhìn lại, chính là Nhiếp Vân.

- Nhiếp Đồng hắn...

Nguyên Dương Đế Quân vội vàng nói.

- Tin tưởng hắn!

Nhiếp Vân cười cười, nhìn về phía đệ đệ, trong mắt tràn đầy tự tin.

Nhìn thấy Ly Quang Tráo, Nhiếp Đồng không có lùi bước, là hắn

biết đệ đệ không có việc gì.

Quả nhiên hắn vừa dứt lời, bàn tay của Nhiếp Đồng vồ giữa không trung, dưới thân có một ngọn núi to lớn bay lên.

- Là Kiếm Linh sơn của Phổ Thiên hoàng triều!

- Nơi này ta tới qua, còn chuyên môn nhìn qua kiếm đạo truyền thừa ở phía trên!

- Lúc này bắt lấy Kiếm Linh sơn có làm được cái gì? Thần binh Đế Cảnh vô cùng cường đại, đừng nói một ngọn núi, coi như một trăm tòa, một ngàn tòa cũng ngăn không nổi!

...

Nhìn thấy cử động của Nhiếp Đồng, tất cả mọi người lộ ra vẻ nghi hoặc.

Đối mặt Thần binh Đế Cảnh, thật giống như người bình thường tay không tấc sắt đối mặt đối thủ cầm binh khí sắc bén, loại tình huống này, hẳn là xoay người bỏ chạy, tránh né phong mang lại nói, hắn lại cầm lên một trang giấy, cỏ tranh không có chút sức đề kháng nào, đây không phải muốn chết sao?

Chẳng lẽ hắn định mượn nhờ những vật này ngăn trở Thần binh Đế Cảnh?

Ầm ầm!

Không để ý tới mọi người nghi vấn, thần sắc của Nhiếp Đồng như thường, lực lượng cường đại khống chế, Kiếm Linh sơn từ từ nhỏ dần, rất nhanh cải biến bộ dáng, biến thành một thanh trường kiếm.

- Đây là...

- Thần binh Đế Cảnh! Lúc trước Lục Hi Đại Đế lưu lại Lục Hi kiếm không nghĩ tới ở nơi này!

- Nguyên lai Kiếm Linh sơn chính là Lục Hi kiếm, đáng tiếc ta tới

thật nhiều lần, lại không phát hiện mánh khóe...

...

- Khó trách bọn hắn ra không được, nguyên lai Kiếm Linh Cốc trên thực tế chính là Lục Hi kiếm!

Vừa rồi thấy đệ đệ đối mặt Thần binh Đế Cảnh Ly Quang Tráo vô cùng bình tĩnh, liền biết hắn khẳng định có át chủ bài, chỉ là không nghĩ tới lại là Lục Hi kiếm!

Lúc trước thời điểm ở Kiếm Linh Cốc, người trong cốc không cách nào ra ngoài, hắn liền cảm thấy kỳ quái, bây giờ mới biết, nguyên lai Kiếm Linh Cốc chính là Lục Hi kiếm!

Lục Hi vì huyết mạch, lưu tất cả tộc nhân ở trong Thần binh Đế Cảnh.

Nhiếp Đồng ở Kiếm Linh Cốc tấn cấp Kiếm Đạo Đại Đế, tự nhiên cũng thành công luyện hóa thần binh này, trước đó động thủ với Long Dương Đại Đế không dùng, giờ phút này không cố kỵ nữa.

Soạt!

Lục Hi kiếm vừa xuất hiện, bầu trời lập tức bị kiếm quang che kín, một đạo kiếm ý xuyên qua không gian, trực tiếp xuyên thấu Ly Quang Tráo đi tới trước mặt Long Dương Đại Đế.

Cùng là Thần binh Đế Cảnh, cũng có mạnh có yếu, Lục Hi kiếm ở thời kỳ Thượng Cổ liền cực kỳ nổi danh, hơn nữa chủ công sát phạt, so với Viêm Hoàng điện còn cường đại hơn mấy phần, mặc dù Ly Quang Tráo cùng là Thần binh Đế Cảnh, nhưng ở trên lực công kích, lại kém không phải một chút.

- Không...

Nhìn thấy kiếm quang, con ngươi của Long Dương Đại Đế co rụt lại, nhịn không được rít lên một tiếng.

Hắn vốn cho rằng đối phương không có Thần binh Đế Cảnh, lần

này tất nhiên nhận vũ nhục, bị đánh một trận, nằm mơ cũng không nghĩ đến, đối phương chẳng những có, còn có một cái bài danh trước mấy của toàn bộ Thần giới.

Phốc!

Không để ý tới hắn la lên, kiếm mang đâm tới, Long Dương Đại Đế còn chưa kịp đào tẩu, trường kiếm đã đi tới mi tâm.

Xì xì xì xì...

Kiếm ý cường đại đâm vào não hải, để thần sắc hắn trở nên có chút ngốc trệ.

- Dừng tay!

Đang định đâm trường kiếm vào não hải của đối phương, nhất cử kết thúc sinh mệnh của đối phương, một tiếng quát to vang lên, nguyên khí cuồn cuộn, một thân ảnh to lớn đột ngột xuất hiện.

- Thần Binh thành thành chủ, Âu Dương Ma Thiên!

- Sớm không tới muộn không tới, hết lần này tới lần khác lúc này tới, xem ra là sợ Nhiếp Đồng giết Long Dương Đại Đế!

- Quá hèn hạ!

- Âu Dương Ma Thiên có được sức chiến đấu xếp hạng Top 10 của Thần giới, mượn nhờ Thần binh Đế Cảnh mà nói, xếp hạng thứ năm cũng có thể, giờ phút này xuất hiện, chẳng những giết không được Long Dương Đại Đế, chỉ sợ Nhiếp Đồng cũng phải xui xẻo!

...

Nhìn thấy thân ảnh đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người yên lặng.

Người trước mắt này là siêu cấp đại năng danh chấn toàn bộ Thần giới, chưởng khống giả Thần Binh thành!

------oOo------

Chương 3513: Luyện hóa cường giả Đại Đế (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù Thần Binh thành am hiểu luyện khí, thực lực của Âu Dương Ma Thiên tối đa chỉ có thể xếp tại mười vị trí đầu của Thần giới, nhưng hắn binh khí nhiều a!

Một người có được hai kiện Thần binh Đế Cảnh phòng ngự, công kích, dung hợp với nhau, sức chiến đấu chân chính tuyệt đối có thể xếp tới năm vị trí đầu Thần giới!

- Dừng tay? Ngươi tính là cái gì!

Nhìn cũng không nhìn đối phương một chút, Lục Hi kiếm trong tay Nhiếp Đồng không có chút dừng lại nào, đâm vào mi tâm của Long Dương Đại Đế.

Ầm ầm!

Bị Lục Hi kiếm đâm vào, Long Dương Đại Đế ngay cả phản ứng cũng không phản ứng kịp, đầu trong nháy mắt nổ tung, Thần Hồn bị kiếm khí cuồng bạo hủy diệt.

Một đời Đại Đế, chết tại chỗ.

- Ca ca, gia hỏa này là một Đại Đế, lực lượng trong cơ thể hùng hậu, ngươi Thôn Phệ, có lẽ có thể giúp ngươi gia tăng không ít tu vi!

Một kiếm chém giết Long Dương Đại Đế, Nhiếp Đồng cười cười, cổ tay rung lên, thi thể liền bay tới chỗ Nhiếp Vân.

- Được!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, cũng không cự tuyệt, bàn tay trảo một cái, lập tức thu thi thể vào thế giới nạp vật.

Yên tĩnh!

Tại chỗ tất cả Đại Đế đều điên rồi.

Hai huynh đệ này cũng quá càn rỡ đi!

Đây chính là một vị cường giả Đại Đế, siêu cấp cường giả xếp hàng thứ hai của Thần Binh thành!

Bị một kiếm chém giết, hơn nữa thi thể bị lấy đi Thôn Phệ...

Không phải tận mắt nhìn thấy, khó mà tin được đây là sự thực!

Quan trọng nhất là... Thần Binh thành thành chủ, Âu Dương Ma Thiên còn ở một bên!

- A... Chết đi cho ta!

Không nghĩ tới mình ra mặt, không những không cứu được Long Dương Đại Đế, ngay cả thi thể cũng không bảo trụ, Âu Dương Ma Thiên sắp điên rồi, rít lên một tiếng, một cây quyền trượng lăng không bổ xuống Nhiếp Đồng.

Đúng là Thần binh Đế Cảnh của hắn, Đồ Thần Quyền Trượng!

- Âu Dương Ma Thiên, động thủ với người của Phổ Thiên hoàng triều ta, hơi quá đáng nha!

Quyền trượng còn chưa tới trước mặt, một bàn tay khổng lồ lăng không xuất hiện, nương theo quát lạnh, lại một bóng người xuất hiện ở trên không trung.

Bóng người này hai mắt như điện, bắn ra hào quang ngạo nhân, vừa xuất hiện liền thẳng tắp bắt đi quyền trượng, không có thần binh, không có bất kỳ vật gì, tay không nghênh đón Thần binh Đế Cảnh, đổi lại người khác tuyệt đối coi đây là hành vi tìm chết, nhưng khi thấy rõ người xuất thủ là ai, tất cả mọi người trầm mặc.

Bởi vì hắn có loại thực lực này!

Tồn tại mạnh nhất Phổ Thiên Hoàng triều, Phổ Thiên Đại Đế!

Ầm ầm!

Bàn tay cùng quyền trượng đụng nhau, không trung phát ra oanh minh như lôi đình, điện thiểm qua đi, không gian bị xé nứt thành vô số khối vụn.

Quyền trượng thoạt nhìn không có gì không hủy, thiên địa cũng có thể chấn vỡ, đã bị bàn tay nhẹ nhàng nắm trong tay, không cách nào động đậy!

- Phổ Thiên, ngươi muốn làm gì?

Âu Dương Ma Thiên gào thét.

- Không làm gì, chỉ là để cho ngươi biết, Long Dương đánh lén trước, bị giết cũng là chuyện đương nhiên, nếu như ngươi dám động thủ, ta không ngại hiện tại để ngươi cũng vẫn lạc!

Hai tay Phổ Thiên Đại Đế chắp sau lưng, hai mắt lạnh lùng nhìn Thần Binh thành thành chủ trước mắt.

- Ngươi...

Nắm đấm xiết chặt, sắc mặt của Âu Dương Ma Thiên đỏ lên.

Mặc dù trong lòng giận dữ sắp nổ tung, nhưng hắn biết đối phương nói chính là lời thật.

Phổ Thiên Đại Đế, siêu cấp cường giả có thể xếp hạng Top 3, thực lực mạnh hơn hắn nhiều lắm, thật muốn giao thủ, coi như đối phương không sử dụng Thần binh Đế Cảnh, chỉ sợ cũng không phải đối thủ!

- Ngươi chẳng lẽ đã quên Đế Cảnh hiệp nghị?

Cắn răng một cái, Âu Dương Ma Thiên quát.

- Đế Cảnh hiệp nghị yêu cầu các Đế Cảnh không thể tuỳ tiện động

thủ, là Long Dương Đại Đế phá hư quy củ trước, nhận trừng phạt là đúng tội!

Phổ Thiên Đại Đế khoát tay, căn bản không quan tâm.

Đế Cảnh hiệp nghị là lúc trước rất nhiều Đại Đế cùng một chỗ làm ra, các Đại Đế không có thâm cừu đại hận đặc biệt, không thể tùy tiện ra tay.

Ức vạn năm qua, tất cả mọi người đều tuân thủ hiệp nghị này, không dám vi phạm, hiện tại Nhiếp Đồng ra tay liền chém giết Long Dương Đại Đế, rõ ràng xúc phạm quy định.

- Lại nói, Nhiếp Đồng vừa mới đột phá, căn bản không biết hiệp nghị này tồn tại, người không biết không có tội!

Phổ Thiên Đại Đế nói tiếp.

- Ngươi...

Âu Dương Ma Thiên lạnh lùng nhìn chằm chằm Phổ Thiên Đại Đế cùng Nhiếp Đồng, trong mắt hận ý như nước chảy.

Long Dương Đại Đế là phụ tá đắc lực của hắn, lại là tồn tại đỉnh phong của Thần Binh thành, bây giờ bị giết, thực lực của toàn bộ Thần Binh thành sẽ rút lại trên phạm vi lớn.

- Ngươi khẳng định muốn bảo vệ hắn?

Âu Dương Ma Thiên cắn răng.

- Đương nhiên, bọn họ là người của Phổ Thiên hoàng triều ta, ngươi dám động thủ chính là đối nghịch Phổ Thiên ta! Mặc dù Đế Cảnh hiệp nghị lợi hại, nhưng nếu như ta giết ngươi, chắc hẳn cũng không có người dám làm gì!

Không để ý tới lửa giận của hắn, Phổ Thiên Đại Đế thản nhiên nói.

- Được. Tốt! Ta xem ngươi có thể một mực bảo hộ hắn hay không!

Sắc mặt của Âu Dương Ma Thiên lúc đỏ lúc trắng.

Dù tức sắp bạo tạc, nhưng cũng biết đối phương nói chính là sự thật.

Vô luận thỏa thuận gì, đều xây dựng ở trên cơ sở bình đẳng, thực lực của Phổ Thiên Đại Đế cường hãn, coi như vi phạm hiệp nghị giết chết hắn, chẳng lẽ còn có người thay hắn ra mặt sao?

Bởi vì nguyên nhân này, mới không ai dám trêu chọc Hiên Viên Đại Đế cùng Vô Biên Hải!

Bởi vì một khi Hiên Viên Đại Đế động thủ, người người đều ngăn cản không nổi! Cái gọi là quy tắc, đều sẽ biến thành trò cười.

Hô!

Biết đợi càng dài càng mất mặt, Âu Dương Ma Thiên cũng không lưu, thân ảnh nhoáng một cái, biến mất tại chỗ.

- Chư vị, sự tình hôm nay thật ngại, qua vài ngày ta sẽ ở Hoàng triều chuẩn bị yến hội, mời các vị đến tham gia, xem như nhận lỗi!

Đã sớm suy tính hắn sẽ rời đi, không dám thực sự trở mặt, Phổ Thiên Đại Đế cười nhạt một tiếng, nhìn quanh một vòng nói.

- Chuyện này, Phổ Thiên Đại Đế khách khí!

- Yến hội chúng ta nhất định đúng giờ tham gia!

- Cái gì nhận lỗi, Long Dương Đại Đế là gieo gió gặt bão, không trách người khác được...

...

Rất nhiều Đại Đế không phải người ngu, thấy Phổ Thiên Đại Đế mấy câu liền làm cho Âu Dương Ma Thiên ôm hận rời đi, không dám động thủ, có ngốc cũng rõ ràng giữa hai người tất nhiên có thực lực sai biệt.

Ngay cả Âu Dương Ma Thiên cũng không phải đối thủ, bọn hắn đương nhiên không dám dây dưa dài dòng.

- Cáo từ!

Thấy mọi người không có nói nhảm, Phổ Thiên Đại Đế cũng không nhiều lời, kéo đám người Nhiếp Vân, thân thể lóe lên, biến mất tại chỗ.

------oOo------

Chương 3514: Luyện hóa cường giả Đại Đế (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hô!

Sau một khắc, đã trở lại Phổ Thiên Hoàng cung.

- Cái này mới là cường giả!

Nhìn một màn này ở trong mắt, hai mắt Nhiếp Vân tỏa ánh sáng.

Chỉ một câu liền để Thần Binh thành thành chủ rút đi, Phổ Thiên Đại Đế mới thực sự là cường giả!

Đừng nói hắn, coi như Nhiếp Đồng vừa mới tấn thăng cũng kém không ít.

Đương nhiên, không phải nói Nhiếp Đồng không có thực lực, mà là hắn vừa mới tấn cấp, mặc dù có thể nhẹ nhõm chém giết Long Dương Đại Đế, nhưng đối mặt Âu Dương Ma Thiên có được Thần binh Đế Cảnh phòng ngự, cũng không có phần thắng quá lớn.

Cũng chỉ siêu cấp cường giả như Phổ Thiên Đại Đế, mới có được phách lực như thế, không coi Đế Cảnh hiệp nghị ra cái gì.

- Các ngươi lá gan thật lớn nha!

Trở lại cung điện, Phổ Thiên Đại Đế nhìn về phía Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng, bất đắc dĩ lắc đầu.

Đối phương là một vị Đại Đế, nói giết liền giết, lá gan này thật là rất lớn!

- Đại Đế, chuyện này muốn nói gan lớn, chúng ta còn xa xa không bằng ngươi a!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Chúng ta chỉ là tự vệ giết người, ngươi trực tiếp dọa chạy Thần Binh thành thành chủ, lá gan không phải càng lớn?

- Được rồi, bớt nói nhảm, lấy thi thể Long Dương Đại Đế ra đi, ngươi giết người, cũng không thể thực luyện hóa thi thể người ta a!

Phổ Thiên Đại Đế khẽ vươn tay.

Đã giết người, có thể nói Long Dương Đại Đế gieo gió gặt bão, khiêu chiến cường giả, tự tìm không may, nhưng ngay cả thi thể người ta cũng luyện hóa, cái này cũng có chút không nói được đi!

- Ây...

Nghe nói như thế, trên mặt Nhiếp Vân lộ ra vẻ làm khó:

- Cái này...

- Thế nào?

Phổ Thiên Đại Đế nghi ngờ nhìn qua.

- Thi thể của Long Dương Đại Đế... Ta đã luyện hóa, không lấy ra được rồi...

Nhiếp Vân gãi gãi đầu.

- Cái gì? Luyện hóa? Luyện hóa một bộ thi thể Đại Đế?

Phổ Thiên Đại Đế giật nảy mình.

Thật hay giả?

Đây chính là thi thể cường giả Đại Đế a, lực lượng trong cơ thể hùng hậu, phóng xuất ra, một châu của Thần giới cũng không chịu nổi, triệt để sụp đổ, bị một tiểu tử không có đạt tới Đế cấp luyện hóa?

Ta kiến thức ít, ngươi đừng gạt ta a...

Kỳ thật Nhiếp Vân cũng không nói dối, thế giới nạp vật có được năng lực dung nạp siêu cường, mặc dù lực lượng của Long Dương Đại Đế cường đại, nhưng tiến vào bên trong, vẫn như cũ rất nhanh tiêu hóa hầu như không còn.

Người khác luyện hóa một bộ thi thể Đại Đế, dù cùng là cường giả Đại Đế, không có mấy ngàn năm, vài vạn năm là làm không được, chính vì vậy, bọn người Phổ Thiên Đại Đế mới cảm thấy kỳ quái.

Nhưng hắn khác biệt, trực tiếp phóng xuất ra lực lượng trong thi thể, vô luận mạnh cỡ nào, chỉ cần thế giới nạp vật vững chắc, đều có thể thuận lợi hấp thu, không có tán dật mảy may.

Đây chính là giới vực hoàn mỹ cường đại!

Bất kỳ lực lượng nào cũng có thể bao dung, có thể dung nạp!

Vừa rồi thời điểm Nhiếp Đồng cho hắn thi thể, hắn liền buông lực lượng ra, lúc Phổ Thiên Đại Đế cùng Âu Dương Ma Thiên tranh chấp, cỗ lực lượng này đã bị thế giới nạp vật hấp thu sạch sẽ, hoàn toàn chiếm làm của riêng.

Coi như muốn ói ra, cũng không phun được.

- Luyện hóa thi thể của Long Dương Đại Đế... chẳng lẽ thực lực của ngươi không gia tăng?

Một bên Nguyên Dương Đế Quân nhịn không được hỏi.

- Tăng lên...

Nhiếp Vân nhìn thoáng qua, nói.

Luyện hóa toàn bộ thi thể của Long Dương, thực lực của hắn hoàn toàn chính xác tăng lên không ít, trước đó là Ngũ Châu cảnh, hiện tại nhất cử đột phá, đạt đến Thất Châu cảnh đỉnh phong!

Một thi thể Đại Đế để hắn tăng lên hai châu, tấn cấp nhanh như vậy, cũng để hắn sinh ra một loại xúc động muốn chém giết Đại Đế cắn nuốt.

Đương nhiên, nếu như có người biết hắn Thôn Phệ một Đại Đế bài danh cao, mới để cho thực lực gia tăng hai châu, tuyệt đối sẽ trực tiếp ngất đi.

Đổi lại người khác, thật có thể hoàn chỉnh luyện hóa thi thể một Đại Đế, tuyệt đối có thể trực tiếp trùng kích Đế Cảnh, thậm chí thành công!

Chỉ tăng lên hai châu, không thể không nói... Giới vực hoàn mỹ muốn tấn cấp thực sự quá khó khăn!

Thực lực đạt tới Thất Châu cảnh, tu vi của Nhiếp Vân cũng rốt cục được như nguyện tiến nhập Thiên Đạo cấp.

Mặc dù chỉ là Thất Châu cảnh đỉnh phong, phối hợp giới vực hoàn mỹ mà nói, coi như cường giả Cửu Châu cảnh cũng không phải đối thủ.

Chân chính tấn cấp Thiên Đạo, hắn cũng coi như biết Thiên Đạo cảnh cùng Đại Đế phân chia.

Thần giới có tất cả Cửu Châu, bởi vậy Cửu Châu cảnh là cực hạn của Thiên Đạo cảnh, đạt tới Cửu Châu cảnh đỉnh phong mới có thể trùng kích Đế Cảnh.

Về phần có thể thành công hay không, liền không nói được rồi.

- Biến thái...

Nguyên Dương Đế Quân lắc đầu.

Nhiếp Vân không nói tăng lên bao nhiêu thực lực, nhưng ngay cả Thiên Đạo Hạo Kiếp cũng không gây nên, nói rõ lực lượng còn ở trong khống chế, thôn phệ Đại Đế xếp hạng thứ hai Thần Binh thành, xếp hạng hai mươi vị trí đầu của Thần giới, lực lượng còn ở trong khống chế, không phải biến thái là cái gì?

Long Dương Đại Đế cùng hắn thực lực không kém nhiều, há không biểu thị, thiếu niên trước mắt này coi như Thôn Phệ hết hắn, cũng có thể rất nhanh luyện hóa, không lưu dấu vết?

Ngẫm lại cũng làm người run sợ!

Thời điểm mới quen người này, chỉ là Vương cảnh viên mãn, tiện tay có thể bóp chết, chừng một năm, đã đạt tới loại cảnh giới này, không tận mắt nhìn thấy, cũng khó có thể tin.

- Nếu luyện hóa coi như xong...

Biết hắn đã triệt để luyện hóa Long Dương Đại Đế, Phổ Thiên Đại Đế cũng không nói thêm gì nữa.

Dù sao người đã giết, cũng đắc tội, không cho thi thể, nhiều nhất lại đắc tội thêm chút nữa.

- Bệ hạ, Thương Lư Đại Đế đã suy nghĩ kỹ, dự định kính dâng một kiện Thần binh Đế Cảnh, cứu chữa Hãm Không Ma Thần!

Đang muốn tiếp tục nói cái gì, bên ngoài một hộ vệ đi tới.

Vừa rồi Nhiếp Đồng tấn cấp, huyên náo động tĩnh quá lớn, tất cả mọi người chạy tới quan sát, Thương Lư Đại Đế thì lưu ở nơi này, hiện tại rốt cục nghĩ thông suốt.

Dưới Đế Vẫn Hạo Kiếp, có Thần binh Đế Cảnh cũng khó có thể may mắn thoát khỏi!

Đã như vậy, còn không bằng dùng cái này cứu nhi tử, vì mình lưu

lại hương hỏa.

- Được, ta đi hỗ trợ trị liệu!

Thấy đối phương đáp ứng, Nhiếp Vân mỉm cười, đi ra ngoài.

Lắc lư thời gian dài như vậy, chính là vì đối phương có thể lấy ra đại giới cao hơn, một kiện Thần binh Đế Cảnh rất rõ ràng đầy đủ!

- Trị liệu xong Hãm Không Ma Thần, ngươi nhanh trở lại, ta còn có chuyện muốn nói với ngươi...

Thấy Nhiếp Vân rời đi, Phổ Thiên Đại Đế bàn giao.

- Ân!

Nhiếp Vân gật gật đầu, quay người đi ra ngoài.

------oOo------

Chương 3515: Lãnh Vũ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Đồng thật vất vả nhìn thấy ca ca, tự nhiên theo sát ở phía sau.

Sau khi hai người đi, gian phòng an tĩnh lại.

- Ý của bệ hạ là để Nhiếp Vân đi Thần Nữ phong cạnh tranh với những người khác?

Nguyên Dương Đế Quân nhìn qua.

- Đúng vậy!

Phổ Thiên Đại Đế gật đầu:

- Mặc dù hắn cất bước muộn, nhưng thực lực đã không kém những

cái gọi là thiên tài kia! Hơn nữa đa mưu túc trí, hắn đi mà nói xác xuất thành công hẳn lớn hơn nhiều!

- Ân, ta cũng tin tưởng hắn đi, xác xuất thành công lớn hơn nhiều, bất quá, không biết bệ hạ lo lắng cái gì?

Cùng Phổ Thiên Đại Đế giao tình ức vạn năm, mặc dù hắn nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong mắt lại lóe ra vẻ lo âu, Nguyên Dương Đế Quân vẫn có thể nhìn ra được.

- Mặc dù Nhiếp Vân nhìn bề ngoài hiền hòa, nhưng tính cách cao ngạo, để hắn đi cùng người khác cạnh tranh một nữ nhân, khẳng định không nguyện ý làm, ta sợ hắn không muốn đi!

Phổ Thiên Đại Đế nói.

- Cái này...

Nguyên Dương Đế Quân do dự một chút, gật đầu:

- Đúng vậy!

Nhiếp Vân là người nào? Thiên chi kiêu tử! Đến Vân Châu thành hai năm ngắn ngủi, liền làm phong sinh thủy khởi, ngay cả cường giả Đại Đế như mình cũng nhịn không được chú ý.

Lại thêm còn có một đệ đệ siêu cường.

Để hắn và một đám người đồng thời cạnh tranh một nữ tử, dù nữ tử kia đẹp như Thiên Tiên, cũng sẽ không làm!

Huống chi trong đó xen lẫn thế lực thông gia, liên lụy yếu tố chính trị.

- Nếu không... để người khác đi?

Nguyên Dương Đế Quân nói.

- Những người khác đi cũng được, nhưng muốn thắng mấy cái kia, rất khó!

Phổ Thiên Đại Đế lắc đầu.

Để Nhiếp Vân đi, sợ gia hỏa cao ngạo này cự tuyệt, không cho hắn đi, những người khác muốn thắng khả năng không lớn.

Cũng khó trách hắn xoắn xuýt.

- Nếu không... Trước không nói cho hắn, để hắn đi Thần Nữ phong lại nói...

Nguyên Dương Đế Quân lắc đầu:

- Không được... Đến lúc đó khẳng định vẫn sẽ biết! Cố ý giấu diếm, sẽ chỉ làm hắn càng thêm kháng cự!

- Đừng nói nữa, chờ hắn tới, nói rõ sự thật, nguyện ý đi thì đi, không muốn đi coi như xong!

Nói một hồi, Phổ Thiên Đại Đế đứng dậy, lần nữa khôi phục bá khí:

- Mặc dù Phổ Thiên Hoàng triều ta ở trong chín đại thế lực của Thần giới, không tính là hàng đầu, nhưng cũng không yếu, chưa hẳn cần liên hợp thế lực khác chống lại hạo kiếp!

- Cũng phải!

Nguyên Dương Đế Quân cũng gật đầu.

Kẹt kẹt!

Lúc hai người nói chuyện, cửa điện lần nữa mở ra, tiếng bước chân vang lên, Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng đi về.

- Nhanh như vậy? Chẳng lẽ trị liệu xảy ra vấn đề?

Phổ Thiên Đại Đế nghi ngờ nhìn qua.

- Không, đã chữa khỏi!

Nhiếp Vân cười cười.

Vấn đề trên người Hãm Không Ma Thần vốn là hắn làm ra, muốn khu trừ tự nhiên vô cùng đơn giản.

- Nếu ngươi trở về, vừa vặn có chuyện muốn thương nghị với ngươi!

Nghe hắn chữa khỏi vấn đề của đối phương, Phổ Thiên Đại Đế cũng không truy vấn, mở miệng nói.

- Đại Đế cứ nói!

Thấy đối phương thận trọng như thế, Nhiếp Vân vội vàng dừng bước.

- Nguyên Dương, ngươi nói đi!

Do dự một chút, Phổ Thiên Đại Đế vẫn không tiện mở miệng.

- Ây...

Sắc mặt của Nguyên Dương Đế Quân khó coi.

Bất quá nếu Đại Đế mở miệng, hắn cũng chỉ có thể nói ra.

- Là như thế này... Thần giới đứng trước một trận hạo kiếp trước nay chưa có, chín đại thế lực ai cũng không thể bảo đảm có thể đi đến cuối cùng hay không, cho nên...

Nguyên Dương Đế Quân do dự một hồi nói:

- Phổ Thiên Hoàng triều chúng ta dự định cùng thế lực lớn nhất của Thần giới liên hợp, chỉ bất quá... Loại liên hợp này cần hình thức thông gia, ngươi thân là Đế quốc bệ hạ, đương nhiên là nhân tuyển tốt nhất...

- Thông gia?

Nhiếp Vân nhướng mày.

Thế lực lớn thông gia hắn biết, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ đến sẽ rơi xuống trên người mình.

- Xin lỗi, ta đã có người yêu cùng thê tử, không có khả năng cùng người thông gia!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Có Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng Lạc Khuynh Thành, giờ thêm Bích Lạc tiên tử đã đủ rồi, không muốn gây những người khác, huống chi còn là thông gia!

- Không có chỗ trống thương nghị sao? Vì Phổ Thiên Hoàng triều chẳng lẽ không thể...

Nguyên Dương Đế Quân nhịn không được nói.

- Không thể!

Nhiếp Vân lắc đầu:

- Ta cảm thấy Phổ Thiên Hoàng triều chúng ta không cần dùng dựa vào thông gia gia tăng thế lực! Hiện tại Nhiếp Đồng vừa mới tấn thăng liền có thể nhẹ nhõm chém giết Long Dương Đại Đế, một khi cho hắn đầy đủ thời gian củng cố, nhất định có thể tiến thêm một bước, có hắn, đã vượt qua thông gia!

- Về phần ta, mặc dù cách Đại Đế còn có chút khoảng cách, nhưng chân chính chiến đấu, coi như cường giả Đại Đế cũng không thể làm gì ta, thậm chí... chém giết Đại Đế cũng không phải làm không được!

Nhiếp Vân mang theo tự tin.

Lời này cũng không phải khoác lác, luyện hóa được Thánh Sơn, coi như cường giả Đại Đế chỉ sợ cũng không chịu nổi một kích.

Thông gia?

Không cần!

Lại nói, chỉ cần hắn ở trước hạo kiếp tấn cấp Đại Đế, bằng vào lực lượng giới vực hoàn mỹ, toàn bộ Thần giới là vô địch, còn cần thông gia đến gia tăng thanh thế sao?

- Liền biết ngươi sẽ không đáp ứng...

Đã sớm đoán được kết cục này, Nguyên Dương Đế Quân cùng Phổ Thiên Đại Đế lắc đầu.

Mặc dù thực lực thiếu niên trước mắt này còn xa không bằng bọn hắn, nhưng bọn hắn đã xem như tồn tại cùng cấp, đổi lại bản thân, muốn cùng người khác thông gia, khẳng định cũng không ưa.

- Tốt, không đáp ứng thì không đáp ứng! Chuyện này đến đây thì thôi!

Nếu người trong cuộc không đồng ý, Phổ Thiên Đại Đế không nói thêm lời:

- Bất quá... Bởi vì là cử động thanh thế lớn nhất của Thần giới, nếu như Phổ Thiên Hoàng triều chúng ta không tham gia, tất nhiên bị người lên án! Như vậy đi, ta sẽ phái một thanh niên tài tuấn tham gia, mà ngươi phụ trách mang hắn bình an đến, bình an mang về!

- Có thể!

Nhiếp Vân đáp ứng.

Chỉ cần không cho hắn thông gia, liền rất đơn giản.

- Không phải nói thông gia sao? Tại sao lại biến thành cử động thanh thế lớn nhất của Thần giới?

Đáp ứng, Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

Thông gia mà thôi, có thanh thế gì chứ?

- Là như thế này, vị nữ tử thông gia này, ở Thần giới cũng rất có

địa vị, hơn nữa cực kỳ mỹ lệ, hấp dẫn tất cả thế lực của Thần giới tiến về! Đối phương chỉ có một, không có khả năng gả cho nhiều người, đương nhiên phải chọn ra ưu khuyết! Cho nên, thanh niên tài tuấn của các đại thế lực, khẳng định phải tham dự so đấu cạnh tranh, trước đó ta muốn cho ngươi đi, chỉ là vì xác xuất thành công lớn hơn một chút!

Phổ Thiên Đại Đế giải thích.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân cười cười, nhịn không được lắc đầu:

- Một nữ tử mà thôi, chín đại thế lực của Thần giới đều đi cạnh tranh so đấu, thực sự là hoang đường!

Hắn thấy, chuyện này quá hoang đường.

------oOo------

Chương 3516: Lãnh Vũ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Coi như nữ nhân này đẹp như Thiên Tiên thì sao? Người tu luyện phải thủ vững bản tâm. Vì một nữ nhân ra tay đánh nhau, thực sự không đáng!

Cho dù thắng, cũng không còn vẻ vang gì!

- Đúng vậy. Đích xác có chút hoang đường, bất quá, nữ tử kia ta đã thấy, hoàn toàn chính xác có dung mạo điên đảo chúng sinh, để tất cả tài tuấn điên cuồng, cũng rất bình thường!

Phổ Thiên Đại Đế cảm khái một câu.

- Tốt, hiện tại ta liền để người kia tới, các ngươi cũng nhận thức một chút!

Nói xong Phổ Thiên Đại Đế không nói thêm gì nữa, tinh thần phát ra, hướng nơi xa lan tràn.

Một lát sau.

Không gian trước mắt lắc lư, một bóng người xuất hiện ở trước mặt.

Rất rõ ràng, là Phổ Thiên Đại Đế dùng đại thủ đoạn, cưỡng ép chuyển người đến gần.

- Gặp qua Đại Đế!

Người tới là thanh niên, một thân áo xanh, hai đầu lông mày mang theo khí khái hào hùng.

- Ân?

Nghi ngờ nhìn qua, lông mày của Nhiếp Vân không chịu giương lên.

Người thanh niên này, thực lực đã đạt tới Thiên Đạo cảnh, hơn nữa ít nhất là Thất Châu cảnh!

Lúc trước đám người Nhữ Hạ, Đa Ba cạnh tranh hoàng vị, hắn thấy mấy cái này coi như người tuổi trẻ ưu tú nhất, lúc nào toát ra một vị như vậy?

Nếu như hắn xuất hiện mà nói, đám người Đa Ba hoàn toàn không có phần thắng!

- Lãnh Vũ, vị Nhiếp Vân này là Hoàng đế bệ hạ của Hoàng triều!

Phổ Thiên Đại Đế nhẹ gật đầu, nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Lãnh Vũ này là đệ tử chân truyền của ta, đã đạt tới Thiên Đạo Thất Châu cảnh đỉnh phong, trước mắt tuổi tác tu vi đều là nhân tuyển thích hợp, các ngươi nhận thức một chút, đến lúc đó đừng làm ra mâu thuẫn!

- Lãnh Vũ gặp qua bệ hạ!

Nghe được giới thiệu, thanh niên đi tới trước mặt quỳ xuống.

- Mau dậy!

Đỡ dậy, lúc này Nhiếp Vân mới hiểu.

Nguyên lai là đệ tử chân truyền của Phổ Thiên Đại Đế, khó trách có thực lực này.

- Nghe nói bệ hạ sớm đã đạt tới Thiên Đạo cảnh, Lãnh Vũ cả gan, không biết có thể luận bàn một chút hay không!

Lãnh Vũ đứng dậy, nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt lóe ra chiến ý.

- Luận bàn? Tốt!

Nhiếp Vân cười cười.

Hắn vừa mới tấn cấp, vừa vặn cũng muốn thử thủ đoạn một chút, nếu đối phương muốn luận bàn, tất nhiên là cầu còn không được.

- Ta che đậy Thiên Đạo, các ngươi ở chỗ này có thể dùng hết toàn lực thi triển!

Phổ Thiên Đại Đế cũng muốn nhìn xem thực lực chuẩn xác của Nhiếp Vân, vung tay lên, một cỗ lực lượng khổng lồ lập tức bao phủ cả đại điện.

Cường giả Thiên Đạo cảnh ở Thần giới động thủ, rất dễ dàng bị Thiên Đạo phát hiện, bất quá có Phổ Thiên Đại Đế hỗ trợ che lấp mà nói, coi như Thiên Đạo cường hãn cũng khó có thể phát hiện cái gì.

Ầm ầm!

Lãnh Vũ không chút do dự, đánh ra một quyền.

Không hổ là Thiên Đạo Thất Châu cảnh, nắm đấm vừa ra, không gian trong đại điện xuất hiện tầng tầng gợn sóng, như gợn sóng đánh thẳng tới.

Đối mặt đòn công kích này, Nhiếp Vân cười cười, ngón tay duỗi ra nhẹ nhàng điểm một cái.

Ông!

Lực lượng bị giam cầm ở trên không trung, dừng lại.

- Thực lực của bệ hạ viễn siêu tại hạ, Lãnh Vũ bội phục!

Thấy hắn vừa ra tay liền nhẹ nhõm ngăn trở nắm đấm, Lãnh Vũ không tiến công nữa, ngừng lại, một mặt cung kính.

Người trong nghề vừa ra tay đã biết có môn đạo hay không, mặc dù hắn không dùng hết toàn lực, lại biết thiếu niên ở trước mắt mạnh mẽ hơn hắn nhiều lắm, coi như dùng hết át chủ bài cũng khó có thể chiến thắng.

Chờ chịu nhục, còn không bằng đến đây thì thôi.

- Ha ha, các ngươi đã biết thực lực của hai bên, thì đi Thần Nữ phong ngay bây giờ đi, Lãnh Vũ, mặc dù ta cảm thấy ngươi thắng được khả năng không lớn, nhưng vẫn hi vọng có thể cưới Đạm Đài Lăng Nguyệt về!

Thấy bọn họ tỷ thí xong, Phổ Thiên Đại Đế cười nói.

- Đạm Đài Lăng Nguyệt? Ngươi nói cái gì?

Nhiếp Vân ở một bên bỗng nhiên cứng đờ.

Nhiếp Vân phát mộng.

Cưới Đạm Đài Lăng Nguyệt? Có ý tứ gì? Thần Nữ phong?

Hắn biến sắc, rốt cục ý thức được cái gì, thân thể không tự chủ được cứng ngắc.

- Không có gì, nữ tử muốn đám hỏi gọi Đạm Đài Lăng Nguyệt, là đệ tử chân truyền của Đế Huyền!

Phổ Thiên Đại Đế không nhìn ra dị thường của hắn, còn tưởng rằng hắn không biết tên của đối phương, giải thích nói.

- Đế Huyền đệ tử chân truyền... Nàng...

Nhiếp Vân rốt cục xác nhận.

Lúc trước Đế Huyền từ trong tay hắn mang Đạm Đài Lăng Nguyệt đi, ký ức khắc sâu, không nghĩ tới lại lấy nàng làm văn chương!

Đáng giận!

- Đại Đế, nếu Lãnh Vũ đi thành công khả năng không lớn, ta xem để ta đi a!

Hít sâu một hơi ngăn chặn nội tâm rung động, Nhiếp Vân nghĩa chính ngôn từ nói.

- Ách????

Phổ Thiên Đại Đế, Nguyên Dương Đế Quân đồng thời ngây tại chỗ.

Ngươi nói cái gì?

Vừa rồi nghĩa chính ngôn từ nói hoang đường, trực tiếp cự tuyệt, tại sao lại muốn đi?

- Mới vừa rồi ta suy nghĩ một chút, Phổ Thiên Hoàng triều quan trọng hơn! Có thể liên hợp Thần Nữ phong, hi sinh bản thân cũng không tính là gì!

Nhiếp Vân lăng nhiên nói.

- ...

Phổ Thiên Đại Đế, Nguyên Dương Đế Quân nhìn nhau, từng cái

sắp điên rồi.

Gia hỏa này không có bệnh a?

Không khỏi biến đổi quá nhanh đi!

Chỉ có Nhiếp Đồng một người biết rõ vì sao, đứng ở một bên cười trộm.

Mới vừa nói thông gia, ca ca không biết là ai, sẽ không đồng ý, bây giờ biết là tẩu tử, không đồng ý mới lạ!

- Bệ hạ...

Lãnh Vũ cũng nháy mắt, không biết nên nói cái gì.

Vừa rồi Phổ Thiên Đại Đế cùng hắn câu thông, hắn đồng ý đi cầu hôn... Còn chưa có đi, liền bị "bệ hạ" đoạt ái.

Làm cái gì a?

- Lãnh Vũ!

Nhiếp Vân đi tới trước mặt vỗ vai hắn một cái:

- Đi cạnh tranh với thanh niên tài tuấn của rất nhiều thế lực, nguy hiểm trùng điệp, mặc dù thực lực của ngươi không yếu, nhưng muốn tài nghệ trấn áp quần hùng, hẳn là còn không cách nào làm được, đã như vậy, vẫn là ta tới đi!

- Nguy hiểm ta không sợ, coi như không có phần thắng, ta cũng sẽ dùng hết toàn lực!

Sắc mặt Lãnh Vũ nghiêm túc.

- ... Ngươi làm sao nghe không hiểu lời nói chứ? Ta nói thay ngươi đi liền thay ngươi đi! Ngươi trở về tiếp tục tu luyện đi!

Không có nghĩ tới tên này còn toàn cơ bắp, đã nói rõ ràng như vậy, lại còn muốn đi, Nhiếp Vân khoát tay áo, bày ra uy nghiêm của bệ

hạ.

- Vâng!

Lãnh Vũ đành phải gật đầu.

- Đại Đế, ta lúc nào xuất phát?

Bãi bình Lãnh Vũ, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn về phía Phổ Thiên Đại Đế.

- ...

Phổ Thiên Đại Đế, Nguyên Dương Đế Quân im lặng.

Mẹ nó, rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Gia hỏa này trở mặt cũng quá nhanh đi!

Vừa rồi còn luôn miệng nói không đi, đại nghĩa lăng nhiên. Thời gian không dài thì trở thành bộ dáng này, hận không thể lập tức rời Hoàng triều, chạy gấp tới...

------oOo------

Chương 3517: Thần Nữ thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Suy nghĩ một chút cũng ngây ngất a.

- Nếu tiến đến cầu hôn, sính lễ nhất định phải có, chuẩn bị một chút đồ vật ra hồn, ba ngày sau liền xuất phát!

Qua không biết bao lâu, lúc này Phổ Thiên Đại Đế mới thích ứng, mở miệng nói.

- Ba ngày? Quá lâu... hôm nay ta liền đi!

Nhiếp Vân nói.

- Hôm nay liền đi?

Phổ Thiên Đại Đế nhíu mày một cái:

- Thời gian quá gấp, sính lễ chuẩn bị không đủ, ta sợ sẽ bị người khinh thị!

- Sính lễ ba ngày sau ta sẽ đi qua lấy. Hiện tại trước đi qua nhìn một chút!

Nhiếp Vân trực tiếp mở miệng.

- Vậy thì tốt, đây là ngọc phù cầu hôn của Thần Nữ phong, mang lên sẽ không bị cấm chế của Thần Nữ phong công kích, cũng sẽ không xem như địch nhân, còn có...

Bàn tay của Phổ Thiên Hoàng triều vạch một cái, một ngọc phù xuất hiện ở trước mắt.

Nhiếp Vân thân là Hoàng đế bệ hạ, tùy tiện đi vào hạch tâm của một thế lực khác, không có thứ này rất dễ dàng gây nên hiểu lầm.

- Nhiếp Đồng, chúng ta đi!

Tiếp nhận ngọc phù, Nhiếp Vân không do dự nữa, thân thể nhoáng một cái từ tại chỗ biến mất, sau một khắc đã rời cung điện, đến Thần Nữ phong rồi.

- ...

Nhìn Nhiếp Vân lấy thuấn di rời đi, Phổ Thiên Đại Đế cùng Nguyên Dương Đế Quân ngây người.

Coi như ngươi sốt ruột rời đi, cũng chờ ta nói hết lời a?

Còn có chuyện trọng yếu chưa nói đây...

- Yên tâm đi, có Nhiếp Đồng ở đó, sẽ không có vấn đề quá lớn!

Nguyên Dương Đế Quân tựa hồ biết Phổ Thiên Đại Đế muốn nói cái gì, cười nói.

- Nhiếp Đồng thực lực mạnh mẽ, ở trong cường giả Đại Đế, có thể xếp trước mấy, coi như người kia thực có can đảm động thủ, cũng sẽ sớm suy tính một chút!

Phổ Thiên Đại Đế gật gật đầu, không nói thêm lời.

- Đúng vậy, lại nói Nhiếp Vân thông minh tuyệt đỉnh, thủ đoạn bảo mệnh không ít, ta cảm thấy không cần suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần chúng ta ở chỗ này bố cục, chờ hắn vào là được!

Nguyên Dương Đế Quân cười cười.

- Ân!

Phổ Thiên Đại Đế không nói thêm gì nữa.

.....

Hô!

Thân ảnh xoay chuyển, Nhiếp Vân xuất hiện ở trong Thần Nữ thành.

Thần Nữ thành ở dưới chân núi Thần Nữ phong, thoạt nhìn không có uy vũ như Vân Châu thành, nhưng trong đó kiến trúc lộng lẫy, phù hợp quan niệm thẩm mỹ của nữ tử, đi tới trong đó, cho người ta một loại hưởng thụ xinh đẹp.

Bởi vì bát đại thế lực đều có người đến, toàn bộ Thần Nữ thành phi thường náo nhiệt, Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng đi ở trên đường phố phồn hoa, chậm rãi tiến lên.

Mặc dù có ngọc phù, cũng chỉ có thể du tẩu ở trong Thần Nữ thành không có được phê chuẩn, là không thể lên Thần Nữ phong, nếu không rất dễ dàng náo ra hai thế lực lớn mâu thuẫn.

Cho nên, mặc dù Nhiếp Vân lòng nóng như lửa đốt, cũng không

mạo hiểm xông vào Thần Nữ phong.

Nếu Đế Huyền đáp ứng chọn rể, tham dự cạnh tranh là được, coi như muốn gặp Đạm Đài Lăng Nguyệt, cũng không quan tâm mấy ngày này.

- Ca ca, các đại thế lực đến đây cầu hôn, đều được an bài ở Bát Phương Quán phía trước, chúng ta cũng đi qua đi!

Tinh thần Nhiếp Đồng quét qua, liền phát hiện người khác đến đây cầu hôn, chỉ về phía trước.

- Ân!

Người bát đại thế lực tới, tự nhiên không có khả năng để bọn hắn tùy tiện ở, thứ nhất sẽ lộ ra lãnh đạm, thứ hai, cũng không thuận tiện thống nhất quản lý.

Bát Phương Quán này, mặc dù chưa từng nghe nói qua, nhưng có thể làm cho Thần Nữ phong chiêu đãi bát đại thế lực, khẳng định là cơ cấu thuộc về các nàng, biết chỗ ở, hai huynh đệ liền không khẩn trương, dọc theo đường đi chậm rãi tiến lên.

Nhất là Nhiếp Vân, không phải hắn không nóng nảy, mà là muốn mượn trong khoảng thời gian này bình phục tâm cảnh.

Thiên địa lục đạo, Đạm Đài Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo, bản thân vẫn tìm kiếm phương pháp phục sinh cho nàng, rốt cục phục sinh trước khi tiến vào Thần giới.

Bất quá nàng mất đi ký ức, không biết mình.

Vốn cho rằng hai người vĩnh viễn trở thành người lạ, lại không cách nào gặp nhau, nằm mơ cũng không nghĩ đến, ở Hồng Hà vực, sau khi nàng tiếp nhận Đế Huyền truyền thừa, ký ức khôi phục...

Chỉ bất quá, hai người còn chưa kịp gặp nhau, liền bị Đế Huyền mang đi.

Nếu như lấy quen biết hiểu nhau tính toán thời gian mà nói, hai

người chí ít có hơn ba vạn năm chưa từng thấy!

Lâu như vậy không gặp, làm sao không kích động? Không cao hứng?

- Nàng... Sẽ còn giống như trước đây sao?

Trong lòng kích động, cũng có chút bận tâm.

Cái gọi là khôi phục ký ức, chỉ là hắn căn cứ một câu nói suy đoán, đến cùng phải hay không, cũng chỉ có lần nữa gặp mặt mới có thể xác nhận.

- Ca ca, đến Bát Phương Quán rồi!

Trong lòng suy nghĩ lung tung, thanh âm của Nhiếp Đồng vang lên.

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại.

Một tiểu viện rất lớn xuất hiện ở trước mắt.

Bát Phương Quán!

Nghênh đón quý khách bốn phương tám hướng.

- Bát Phương Quán trọng địa, ngoại nhân chớ nhập!

Đi tới trước mặt, mấy hộ vệ vung tay quát lớn.

Những hộ vệ này từng cái tinh khí bừng bừng phấn chấn, tản mát ra khí tức kinh người, rõ ràng đều là cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong.

Hoàng cảnh đỉnh phong, ở trong thế lực lớn cũng được cho là cao thủ đỉnh tiêm, ở chỗ này chỉ làm hộ vệ, hơn nữa tràn đầy tự hào, đủ thấy quy cách của Bát Phương Quán.

- Sứ giả của Phổ Thiên Hoàng triều!

Nhiếp Vân giương bàn tay lên, ngọc phù xuất hiện ở trong lòng bàn

tay, thần sắc lạnh nhạt nói.

- Sứ giả của Phổ Thiên Hoàng triều?

Hộ vệ nghi ngờ nhìn hai người một chút.

Người thế lực khác tới, đều là thị nữ, người hầu một đống lớn, bọn hắn chỉ hai người, hơn nữa thoạt nhìn trẻ tuổi như vậy, khó trách có chút không dám tin tưởng.

Đưa tay tiếp nhận ngọc phù, nhìn kỹ một chút, phát hiện là thật, không làm giả được, hộ vệ mới cúi thân thể:

- Phổ Thiên sứ giả mời đến... Ta liền dẫn ngươi đi gặp quán chủ đại nhân!

Xác nhận thân phận của hai người Nhiếp Vân, mặc dù thấy bọn họ chỉ có hai cái, nhưng hộ vệ không dám có chút khinh thị.

Có thể tới cầu hôn thiếu phong chủ, thực lực chỉ sợ ít nhất đều đạt đến Thiên Đạo cảnh.

Đương nhiên, hắn khả năng nằm mộng cũng nghĩ không ra, Nhiếp Đồng ở sau lưng Nhiếp Vân, chẳng những đạt tới Đế Cảnh, còn là tồn tại bài danh trước mấy của toàn bộ Thần giới, nếu biết, đoán chừng hiện tại đã bị dọa đến không dám đi bộ.

- Bát Phương Quán có tám tiểu viện, phân biệt chiêu đãi sứ giả của tám đại thế lực, Phổ Thiên Hoàng triều ở phía tây nhất Thần giới, bởi vậy ở Bát Phương Quán cũng nằm phía tây!

Hộ vệ vừa tiến lên vừa nhỏ giọng giới thiệu.

Ba người một đường tiến lên, chỉ chốc lát liền đi tới một phòng khách rộng rãi.

- Hai vị ở chỗ này chờ một lát, ta mời quán chủ tới!

Nói xong hộ vệ quay người rời đi.

------oOo------

Chương 3518: Bát Phương Quán (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai người Nhiếp Vân cũng không sốt ruột, ở trong đại sảnh ngồi xuống.

Trong một gian phòng cách đại sảnh không xa ngồi mấy người, một người trong đó là trung niên nữ tử, tu vi đạt đến Hoàng cảnh viên mãn, lông mi mang theo uy nghiêm, hẳn là quán chủ gì đó.

Thần Nữ phong toàn bộ đều là nữ tử, vô luận có địa vị hay không có địa vị, cơ hồ đều là đàn bà.

Cách trung niên nữ tử không xa ngồi hai thanh niên, tựa hồ đang thương nghị thứ gì.

- Quán chủ đại nhân, chuôi ngọc như ý này, chẳng những đẹp mắt, hơn nữa do Thiên Ngoại vẫn tinh luyện chế, phía trên gia trì lực lượng của cường giả Đại Đế, gặp được nguy hiểm có thể tự động ngăn cản công kích. Ít nhất có thể ngăn trở một kích của cường giả Đại Đế!

Thanh niên phía trước xoay nắp ly trà, vừa uống trà vừa cười nói.

- Cái này...

Trên mặt trung niên nữ tử bình thường, nhưng trong lòng có chút hoảng sợ.

Lực lượng cường giả Đại Đế, không thể tưởng tượng, vật phẩm bình thường dù là trên Thiên Đạo Thần Binh cũng không thể gia trì, ngọc như ý này chẳng những gia trì, còn có thể ngăn trở một kích của cường giả Đại Đế... Không khỏi thật đáng sợ, quá trân quý!

Có thứ này, há không biểu thị chỉ cần dưới Đế Cảnh, không ai có thể tổn thương được bản thân mảy may?

- Cái này quá trân quý, ta vô công bất thụ lộc...

Trong lòng hận không thể lập tức thu vào trong ngực, nhưng ngoài miệng lại cắn răng nói.

- Quán chủ khách khí, một vật trang sức mà thôi, tối đa chỉ có thể phòng ngự một lần, không tính trân quý, nếu như không phải sợ mạo muội, ta cũng muốn đưa quán chủ một kiện Thiên Đạo Thần Binh!

Thanh niên cười nói.

Ngọc như ý gia trì lực lượng cường giả Đại Đế, có thể ngăn trở cường giả Đại Đế công kích. Bất quá chỉ là vật dụng duy nhất một lần, một khi sử dụng, liền sẽ phá toái, không còn tác dụng gì khác, Thiên Đạo Thần Binh thoạt nhìn ngăn không được cường giả Đại Đế công kích, lại có thể lặp đi lặp lại sử dụng.

Cẩn thận nói đến, vẫn là Thiên Đạo Thần Binh càng thêm trân quý.

- Cái này... Vậy liền cung kính không bằng tuân mệnh!

Bản thân quán chủ vốn không muốn chối từ, thuận thế thu xuống, lòng tràn đầy vui sướng.

Ngọc như ý này không những có năng lực bảo vệ tính mạng, mấu chốt còn xinh đẹp, viễn siêu tất cả ngọc khí trân quý nhất, để cho nàng yêu thích không nỡ rời tay.

- Vậy sự kiện kia liền phiền phức quán chủ...

Thấy đối phương tiếp ngọc như ý, thanh niên lần nữa cười nói.

- Cái này đơn giản, yên tâm đi, đồ vật của ngươi, ta sẽ tự mình giac cho thiếu phong chủ, cam đoan nàng sẽ nhận!

Quán chủ vội vàng gật đầu.

Đối phương thân là người thừa kế của thế lực lớn nhất, lại có thực

lực trên Đế Cảnh tiềm lực bảng, cam tâm đưa nàng một vật phẩm trân quý, tự nhiên là có sự tình muốn nhờ.

- Vậy liền xin nhờ quán chủ...

Thanh niên nhẹ nhàng cười một tiếng, đang muốn tiếp tục nói chuyện, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

- Hồi bẩm quán chủ, sứ giả của Phổ Thiên Hoàng triều tới, đang ở đại sảnh chờ!

Chính là tên hộ vệ kia.

- Người Phổ Thiên hoàng triều đến?

Quán chủ sững sờ.

- Lúc này mới đến, rất rõ ràng không để Thần Nữ phong vào mắt... Đã như vậy, quán chủ không bằng trước phơi hắn một hồi, thái độ hảo mà nói, lại an bài chỗ ở, không tốt mà nói, trực tiếp lấy tội danh xem thường Thần Nữ phong đuổi ra là được!

Nghe được người Phổ Thiên Hoàng triều đến, ánh mắt thanh niên lóe lên, nhẹ nhàng cười một tiếng:

- Sứ giả thế lực lớn nhất, nếu như đi tới Thần Nữ phong ngay cả Bát Phương Quán cũng ở không vào, đoán chừng... Sẽ bị người chết cười!

- Không sai, lúc này mới đến, thực sự quá không ra gì! Các loại tỷ thí, phong chủ đại nhân sớm đã định ra đồng thời bắt đầu tiến hành, coi như đến, cũng không tham gia được, trước để ở một bên lạnh nhạt thờ ơ lại nói!

Quán chủ cũng nhẹ gật đầu.

Từ khi phong chủ phát ra tin tức chiêu tế đến bây giờ, đã nửa năm trôi qua, công tử thế lực khác ở ba tháng trước liền đến nơi này, dùng hết thủ đoạn, nịnh bợ thiếu phong chủ.

Mà Phổ Thiên Hoàng triều một mực không phái người đến, coi như Hoàng đế các ngươi xảy ra vấn đề, chẳng lẽ không có những người khác sao?

Phổ Thiên Đại Đế còn có mấy vị đệ tử chân truyền, có vẻ như cũng tiến vào Đế Cảnh tiềm lực bảng a!

Nhất là Lãnh Vũ kia, hình như chính là một trong Thần giới thập đại tài tuấn!

Lâu như vậy không phái người, rất rõ ràng không để Thần Nữ phong các nàng vào mắt!

Đã như vậy, ta vì sao để các ngươi vào mắt?

Nghĩ tới những thứ này, quán chủ nghe được thanh niên nói, lập tức biểu thị đồng ý.

- Ha ha!

Thấy quán chủ đáp ứng, thanh niên nở nụ cười, không tiếp tục cái đề tài này nữa, cười hỏi:

- Đế Huyền Đại Đế định ra ba trận tỷ thí, thông qua tỷ thí, ở trong chúng ta tuyển bạt người ưu tú, cùng Lăng Nguyệt cô nương thành thân! Trận đầu là muốn chúng ta vũ lực chiến đấu! Có Hiên Thần công tử, sáu người chúng ta muốn thu hoạch được vô địch khả năng không cao, không có ưu thế gì, không biết trận thứ hai là cái gì, quán chủ có thể sớm cáo tri không? Cũng tốt để cho ta sớm chuẩn bị, thu hoạch được tiên cơ!

- Nếu ngươi hỏi người khác, trận thứ hai khảo hạch này là cái gì, khẳng định trả lời không ra, hỏi ta, ta lại có thể nói cho ngươi!

Quán chủ nở nụ cười.

- Ồ?

Thanh niên nhãn tình sáng lên.

Trận đầu hắn khẳng định không cách nào thắng, nếu như trận thứ hai có thể sớm biết, đồng dạng có thể trổ hết tài năng, khiến mỹ nhân chú ý.

- Kỳ thật trận thứ hai sớm đang trong quá trình tiến hành, cái kia chính là... trong bảy người các ngươi, ai có thể tiến vào tiểu viện của thiếu phong chủ trước! Ai có thể đi tới trước, người đó là quán quân!

Quán chủ nói ra nội dung trận khảo hạch thứ hai.

- Tiến vào tiểu viện thiếu phong chủ? Đơn giản như vậy?

Đôi mắt quán chủ sáng ngời.

- Đúng thế!

Quán chủ biết rõ hắn suy nghĩ cái gì, nói tiếp:

- Đừng tưởng rằng đơn giản! Kỳ thật không dễ dàng như vậy, cái gọi là tiến vào thiếu phong chủ cũng không phải xông vào, mà là được thiếu chủ đồng ý.

- Từ diểm này còn hơn cả ngươi tới ngoài ba tháng mà không được vào.

- Như thế...

Thanh niên cười khổ.

Đi vào Thần Nữ phong đã ba tháng, vốn tưởng rằng chỉ cần thi triển mị lực rất dễ dàng đạt được tâm hồn thiếu nữ của mỹ nhân, kết quả... Ba tháng qua mỗi ngày đều tới... Hình như người ta không thèm gặp.

Nói ra cũng thật mất mặt!

Thế lực của hắn đừng nói gặp một người, cho dù hắn mỉm cười với cô gái một cái thì người ta có thể đi chết ngay lập tức cũng không tiếc, hiện tại chạy tới cửa ba tháng nhưng không thèm gặp mặt,

không phải tự mình trải qua đúng là không tin được.

------oOo------

Chương 3519: Bát Phương quán (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Yên tâm đi!

- Ta hôm nay sẽ đưa đồ qua, nếu thiếu phong chủ thấy ngươi thiệt tình, chắc sẽ nghĩ biện pháp gặp ngươi một mặt!

Quán chủ nói.

- Vậy làm phiền quán chủ!

Đôi mắt thanh niên sáng ngời:

- Nếu như chuyện này thành công, tại hạ tất nhiên sẽ hồi báo.

- Công tử khách khí, tiện tay mà thôi!

Quán chủ vội vàng mỉm cười gật đầu.

Hai người có thương nghị một hồi, thời gian không lâu đã qua nửa canh giờ, bọn họ cũng quên sự tồn tại của Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng.

...

- Ca ca, không đúng ah, chúng ta tới đây nửa canh giờ, chẳng những không có người chiêu đãi, quán chủ cũng không đi ra, có quá không lễ phép hay không.

Trong đại sảnh, rốt cuộc Nhiếp Đồng ý thức được không đúng nên có suy nghĩ.

Tuy hắn đã tấn cấp Đại Đế nhưng trong lòng không xem mình là Đế cảnh, chỉ xem như tùy tùng của ca ca, nghe ca ca phân phó.

- Xem ra địa vị của Phổ Thiên hoàng triều trong cửu đại thế lực không được tốt lắm.

Nhiếp Đồng đều có thể ý thức được, Nhiếp Vân tự nhiên đã sớm ý thức được, hắn tươi cười nhưng ánh mắt đầy hàn ý.

Bất kể thế nào thì hắn đại biểu Phổ Thiên hoàng triều, thân là hoàng đế hoàng triều, cho dù Đế Huyền cũng không dám lãnh đạm, một tiểu tiểu quán chủ vô lễ như thế, quả thực không ăặt Phổ Thiên hoàng triều vào mắt.

- Chúng ta làm sao bây giờ? Có cần ta bắt tên quán chủ tới không?

Nhiếp Đồng khẽ nói.

Đường đường kiếm đạo Đại Đế, là tồn tại ít nhất bài danh top năm trong Thần giới nhưng bị sập cửa vào mặt, nói ra đúng là không ai tinm.

- Ngươi không phải động thủ, cũng không nên hiển thị thực lực Đế cảnh, để ta xử lý.

Nhiếp Vân nói.

Nhiếp Đồng thân là cường giả Đế cảnh, một khi ra tay nhất định làm hai thế lực mâu thuẫn, tự mình ra tay thì khác.

- Vậy được rồi!

Nhiếp Đồng không nói thêm gì nữa.

Đát đát!

Hai huynh đệ đang nói chuyện với nhau, ngoài điện có tiếng bước chân, quán chủ và thanh niên đi tới.

- Các ngươi là sứ giả Phổ Thiên?

Quán chủ đi vào gian phòng, hắn ngồi vào chủ vị và nói:

- Dường như Phổ Thiên hoàng triều không đến a, lấy ngọc phù của các ngươi ra.

- Ngươi nói cái gì?

Không có nghĩ tới tên này dám để hai người bọn họ chờ nửa canh giờ, nghi vấn thân phận của bọn họ, sắc mặt Nhiếp Đồng trầm xuống muốn phát tác, chỉ thấy Nhiếp Vân khoát tay.

- Đây là ngọc bài!

Cắt lời của Nhiếp Đồng, Nhiếp Vân ném ngọc phù qua.

Đây là nơi của Đạm Thai Lăng Nguyệt, không đến mức bất đắc dĩ, không muốn làm quá cương, không muốn làm nàng cảm thấy không tốt.

Tiếp nhận ngọc phù, quán chủ nhìn một chút:

- này xác thực là chúng ta Thần Nữ phong phát ra ngoài, tuy, thứ này cũng có khả năng bị người đánh cắp đi, ngươi nói các ngươi là Phổ Thiên hoàng triều người, là ai, có cái gì tín vật làm chứng?

- Ta là hoàng đế Phổ Thiên hoàng triều, Nhiếp Vân!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Ngươi là Nhiếp Vân? Ha ha, ngươi nói đúng không? Ta nói là tín vật, đây là tín vật gì?

Quán chủ khẽ nói.

- Không biết thứ này có tính là tín vật hay không?

Cổ tay khẽ đảo, một ngọc tỷ bay ra đến, lẳng lặng ngừng trên không trung lóe ra tia sáng chói mắt.

Ngọc tỷ Phổ Thiên hoàng triều!

Thứ này đại biểu uy nghiêm của Phổ Thiên hoàng đế!

- Thì ra là Nhiếp Vân bệ hạ!

Không nghĩ tới hắn trực tiếp xuất ra ngọc tỷ, quán chủ biết rõ cho dù không muốn thừa nhận cũng không có biện pháp, đành phải gật gật đầu.

- Được rồi, đã biết rõ thân phận chúng ta, mang chúng ta tới nơi ở.

Nhiếp Vân cũng không nhiều lời.

- Nơi ở? Ách, thật ngượng ngùng, ta vốn cho rằng Phổ Thiên hoàng triều không có người tới, cũng sẽ không lưu trống không trụ sở... Bát Phương quán đã đầy, nếu không... Các ngươi đi địa phương khác ở đi!

Quán chủ lắc đầu.

- Đã đầy? Ta nghe nói Bát Phương quán phân tám khu vực, mỗi khu vực đối ứng một thế lực, thế lực khác không thể vào ở... Cho dù Phổ Thiên hoàng triều chúng ta không có người đến cũng không cho kẻ khác ở.

Cho dù Nhiếp Vân trước kia chưa từng nghe qua Bát Phương quán, nhưng với tư cách hoàng đế thế lực lớn lại biết nhiều việc.

Loại nơi ở cho tám thế lực ở lại bình thường đều có nơi cố định cả, mặc dù đối phương không có người đến cũng phải quét dọn tẩy trừ, để tránh bị thế lực khác cảm thấy lãnh đạm, làm sao có thể bởi vì không có người đến mà cho kẻ khác ở.

- Cho kẻ khác ở trong trụ sở đặc biệt của Phổ Thiên hoàng, ta không tới Thần Nữ phong của các ngươi thì không biết các ngươi không đặt Phổ Thiên hoàng triều chúng ta vào mắt? Muốn khai chiến với hoàng triều chúng ta sao?

Nhiếp Vân lông mi giương lên.

- Việc này...

Quán chủ không nghĩ tới hắn nói câu đầu tiên đã liên quan tới mặt mũi hai thế lực, bị dọa biến sắc.

Hắn chỉ là quán chủ, nói trắng ra là tiểu nhân vật chiêu đãi khách quý, trong hoàng triều chỉ là quan lục phẩm, nếu như bởi vì hắn lãnh đạm mà làm hai thế lực lớn khai chiến, hắn có chết trăm lần cũng không đủ.

- Một tiểu nhân vật ở chỗ này nghi vấn hoàng đế Phổ Thiên hoàng triều, ra sức khước từ, có phải cảm thấy uy nghiêm Phổ Thiên hoàng triều Phổ Thiên Đại Đế không đủ? Ai cho ngươi lá gan này?

Nhiếp Vân hừ lạnh.

Bất kể thế nào thì hắn cũng là hoàng đế Phổ Thiên hoàng triều, đại biểu thế lực lớn nhất Thần giới, đối phương một tiểu tiểu quán chủ dám ra sức khước từ, còn nói không có chỗ ở, lá gan của hắn quá to rồi.

- Ta...

Sắc mặt quán chủ khó coi, muốn nói chuyện lại không biết nói cái gì, vội vàng nhìn sang thanh niên xa xa, muốn nhờ hắn trợ giúp.

- Ha ha, Nhiếp Vân bệ hạ đúng không, quán chủ nói tình hình thực tế, ngươi là hoàng đế bệ hạ không giả, nơi này là Thần Nữ phong, không phải thành Vân Châu, muốn đùa nghịch uy phong mời về đi, ở chỗ này ta khuyên ngươi nên ít xuất hiện mới tốt.

Thanh niên hiểu ý, vừa cười vừa nói.

- Ta đang nói chuyện với quán chủ, ngươi tính toán thơm bơ vậy sao? Dám chen miệng vào?

Nhiếp Vân xoay đầu nhìn sang, hắn cau mày.

Ầm ầm!

Lực lượng vô hình cường đại bao phủ thanh niên.

- Ngươi dám động thủ với ta?

Cảm nhận lực lượng này, thanh niên sững sờ, hắn đứng lên và cười hung tợn.

Nhiếp Vân trước mặt gần đây danh khí rất lớn, hắn cho rằng chỉ là tiểu tử mới xuất đạo mà thôi, bọn họ là cường giả tu luyện vô số năm mới đạt tới loại cảnh giới này.

Một kẻ mới xuất đạo dám nhảy nhót đúng là muốn chết.

Ầm ầm!

Vận chuyển lực lượng trong người, hắn bộc phát toàn bộ tu vi.

Bảy châu cảnh đỉnh phong!

Thanh niên vô thanh vô tức thể hiện lực lượng Thiên Đạo bảy châu cảnh đỉnh phong giống Nhiếp Vân.

------oOo------

Chương 3520: Đại náo Bát Phương quán (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đám động thủ với ta là chuyện ngu xuẩn nhất, quản ngươi có phải hoàng đế Phổ Thiên hoàng triều hay không, hôm nay ta sẽ nói cho ngươi biết... Ở bên ngoài nên ít xuất hiện mới tốt, tất cả cần nhờ thực lực nói chuyện, "trang Bức" chỉ chọc phiền toái.

Sau khi nói xong tên thanh niên lập tức ra chiêu.

Một chiêu làm thiên địa biến sắc.

May mắn Bát Phương quán có lực lượng cường giả Đại Đế gia trì che đậy Thiên Đạo, bằng không sẽ làm Thiên Đạo hàng lâm hạo kiếp.

- Nói nhảm nhiều quá!

Nhiếp Vân cũng không quan tâm, hắn điểm về phía trước.

Ông!

Không gian trước mắt sụp đổ, đầu ngón tay điểm xuống một cái, vừa tiếp xúc đã làm tên thanh niên chấn động, lực lượng hắn không dám tin ập tới, toàn bộ lực lượng hội tụ vào bàn tay đã tan rã biến thành năng lượng biến mất trong không gian.

- Nằm xuống đi!

Hắn nói một câu sau đó lật tay một cái.

Lạch cạch!

Thanh niên không có năng lực phản kháng, trực tiếp nằm sấp trên mặt đất, miệng ngậm bùn.

Tuy đều là bảy châu cảnh đỉnh phong nhưng Nhiếp Vân ngưng tụ hoàn mỹ giới vực, cường giả chín châu cảnh cũng không phải đối thủ chứng đừng nói là đối phương.

Trong mắt Nhiếp Vân, đối phương là tiểu nhân vật tiện tay bóp chết mà thôi.

- Ngươi... Mau thả ta, ta là thiếu thành chủ.. Thành Thần Binh Cái Vẫn công tử, ngươi dám làm gì ta là bất kính với thành Thần Binh chúng ta.

Giãy dụa vài cái nhưng không cách nào đứng dậy, thanh niên lập tức gào thét.

- Thành Thần Binh?

Nhiếp Vân cười.

Đúng là không phải oan gia không tụ đầu, Nhiếp Đồng vừa mới giết

một Đại Đế của thành Thần Binh, gia hỏa Cái Vẫn đã lập tức đưa mặt tới, nói thật không đánh không được.

- Hiện tại có mang bọn ta tới nơi ở chưa?

Đánh ngã Cái Vẫn công tử, Nhiếp Vân không quan tâm đối phương, hắn mỉm cươi nhìn quán chủ.

- Ngươi... Ngươi...

Quán chủ bị dọa sợ.

Trước mắt này che vẫn công tử thế nhưng mà đế cảnh tiềm lực bảng bài danh Top 10 siêu cường tồn tại, một thân tu vi trừ Đại Đế, có thể đủ thắng quá rải rác không có mấy, một chiêu đã bị đánh gục xuống... Trước mắt này Phổ Thiên hoàng triều bệ hạ, tại sao có thể có loại thực lực này?

Cho dù Hiên Thần công tử đứng hàng đầu cũng làm không được a!

Mấu chốt là... Chính mình mới vừa rồi còn khó xử cường giả thực lực này.

Quả thực muốn chết!

- Địa phương... Địa phương... Là có, tuy...

Quán chủ không ngừng run rẩy.

- Tuy cái gì?

- Thật bị người ta chiếm... Ta chỉ là tiểu nhân vật, không có tư cách tranh đấu với người ta.

Quán chủ vội vàng nói.

- Bị người chiếm? Mang ta đi nhìn xem!

Nhiếp Vân không nghĩ tới vừa rồi gia hỏa này nói thật, cũng không phải là cố ý khó xử, hắn cau mày đứng lên.

Bát Phương quán có tám quán, đã sớm phân cho tất cả thế lực lớn, mỗi nơi tương đương tòa đại sứ của bọn họ, hoàn toàn thuộc về thế lực khác, đây không phải chuêện bí mật, không có nguyên nhân đặc thù ít khi có người chiếm dụng, hiện tại có người dám chiếm dụng đã vượt qua hắn dự kiến.

- Đúng, đúng!

Quán chủ nào dám nói nhảm, hắn lập tức dẫn đầu.

Hắn chỉ là quán chủ mà thôi, Nhiếp Vân dám đánh thêếu thành chủ thành Thần Binh mà không lưu tình chút nào, nếu hắn còn dám nói nhảm, đối phương tuyệt đối dám thu thập mà không giữ lại tình cảm gì.

Cho dù chuyện này náo đến Thần Nữ phong, đoán chừng cũng không ai nói chuyện vì hắn.

Dù sao vũ nhục hoàng đế Phổ Thiên hoàng triều chính là đánh mặt của Phổ Thiên hoàng triều, không có đánh chết ngươi tại chỗ đã là nể tình.

Bát Phương quán chiếm diện tích bao la, chiếm cứ tám hướng và có hình bát quái.

Phổ Thiên hoàng triều nằm ở phía tây, còn chưa tới trước mặt, quả nhiên nhìn thấy trong đó đèn sáng trưng vô cùng náo nhiệt.

- Nơi này là trụ sở của Liễu Thiền công tử, người đến dừng bước!

Đang định đi vào, hai tên hộ vệ trông cửa rút đao ra ngăn cản.

Hai người này là cường giả Hoàng cảnh viên mãn, hơn nữa nhìn thực lực đứng hàng đầu trong đồng cấp.

- Liễu Thiền công tử? Nếu như ta nhớ không lầm nơi này là nơi của Phổ Thiên hoàng triều a!

Nhiếp Vân nhìn sang.

- Người Phổ Thiên hoàng triều không tới nên nơi này bị chúng ta chiếm dụng.

- Thức thời lập tức cút ngay, không nên tự tìm phiền toái!

Hộ vệ hừ lạnh.

- Ha ha, thú vị!

Không nghĩ tới đối phương chiếm cứ nơi của Phổ Thiên hoàng còn khí thế hùng hổ như vậy, Nhiếp Vân cười, hắn không nói nhảm và vận dụng tinh thần.

Lạch cạch!

Lạch cạch!

Hai hộ vệ nằm trên mặt đất.

Hoàng cảnh viên mãn là tiểu nhân vật mà thôi, muốn ngăn cản hắn? Quá buồn cười.

Đi vào viên môn, bên trong có tiếng động lớn, gian phòng đèn đuốc sáng trưng, dường như có người nâng ly cạn chén náo nhiệt.

- Xxem ra không ít người!

Vào trong xem xét, Nhiếp Vân cười, Nhiếp Đồng đi vào bên trong.

- Người nào?

Còn chưa tới đại sảnh đã có vài người bao vây.

- Bát Phương quán quá nhiều hộ vệ.

Nhiếp Vân lắc đầu.

Ầm ầm!

Mấy hộ vệ không kịp phản ứng đã bị đánh bay ra bên ngoài.

- Ân?

Trong đại sảnh đang nâng ly uống cạn, uống vui sướng, không nghĩ tới có người tới quấy rối.

- Công tử...

Hộ vệ nằm trên mặt đất chỉ kịp kêu một tiếng đã hôn mê bất tỉnh.

Nhìn thấy hộ vệ mình bị đánh bay vào trong, tiệc rượu cũng dừng lại.

Ba người Nhiếp Vân đi vào.

- Làm càn!

Thanh niên sắc mặt âm trầm:

- Quán chủ, hai vị này là ai? Không có ta cho phép đã xông vào, có phải cảm thấy tình tình của ta gần đây quá tốt hay không?

- Ta...

Quán chủ sắp khóc.

Những người này đều là đại lão, hắn không đắc tội nổi với ai!

- Ngươi chính là Liễu Thiền công tử?

Nhiếp Vân nhàn nhạt nhìn qua.

- Không sai, biết rõ ta là ai còn không lập tức xin lỗi!

Liễu Thiền công tử lạnh lùng nói.

- Ha ha, Liễu Thiền, xem ra người ta biết rõ ngươi mới tới, chẳng lẽ ngươi còn không rõ sao?

Tên thanh niên bên cạnh cầm chén rượu cười nói.

- Đúng thế, biết ngươi ở đây, không thông truyền vẫn đi vào chính là không đặt ngươi vào mắt...

Lại một thanh niên cũng cười.

Hai người ngồi hai bên trái phải trong đại điện, xem ra Liễu Thiền công tử mở tiệc chiêu đãi hai người này.

- Người bên trái là... Hạo Thiên lâu Lâu Hư công tử, bên phải đó là Xích Tiêu Sơn Lệ Hồng Trần công tử... Bọn họ đều là sứ giả tới đây cầu hôn.

Nhiếp Vân nhìn sang quán chủ, quán chủ run rẩy giải thích.

- Hạo Thiên lâu Lâu Hư? Xích Tiêu Sơn Lệ Hồng Trần?

Nhiếp Vân mỉm cười.

Giờ phút này Nhiếp Vân cũng biết có thế tới đây cầu hôn đều là người thừa kế một phương, thực lực có tiềm lực đạt tới Đế cảnh.

Nhưng tính sao?

------oOo------

Chương 3521: Náo Bát Phương quán (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tên Liễu Thiền công tử chiếm lấy trụ sở Phổ Thiên hoàng, mở tiệc chiêu đãi người Hạo Thiên lâu và Xích Tiêu Sơn chính là không đặt hắn vào trong mắt, như vậy cũng không cần phải khách khí với bọn chúng.

- Ta hoàng đế Phổ Thiên hoàng triều đến đây cầu hôn, Nhiếp Vân.

- Nơi này là Bát Phương quán lưu lại cho Phổ Thiên hoàng chúng

ta,t hu thập sạch sẽ rời đi, mọi người miễn tổn thương hòa khí!

Không để ý tới Lâu Hư và Lệ Hồng Trần nói nhảm, Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Miễn tổn thương hòa khí? Ngươi nghe hắn nói cái gì? Sẽ không đả thương hòa khí? Ha ha!

Nghe được Nhiếp Vân nói thế, Liễu Thiền công tử như nghe chuyện cười to lớn, hắn cười to, sắc mặt lạnh lẽo.

- Muốn tổn thương hòa khí với ta? Hắc hắc, ngươi xứng sao?

- Đừng tưởng rằng có thể trở thành hoàng đế Phổ Thiên hoàng triều là có thể diễu võ dương oai, nói cho ngươi biết, tại Thần giới, dưới Đế cảnh cũng có rất nhiều cường giả, mà ngươi không thể trêu vào.

- Rất hiển nhiên chúng ta chính là loại người này!

- Chúng ta ở chỗ này uống rượu, mặc dù có không tuân theo quy định củ nhưng chỉ là tiểu bối tranh đoạt, trưởng bối sẽ không nhúng tay, nói cách khác... Ở chỗ này đánh ngươi một trận, Phổ Thiên Đại Đế cũng không vì thế mà trừng phạt chúng ta.

- Cho dù Liễu Thiền công tử ở của ngươi phương, ngươi cũng có thể trước hạ danh thiếp, nói rõ ý đồ đến, sau đó lại dâng bảo vật Phổ Thiên hoàng triều, chờ hắn thỏa mãn mới rời đi, trực tiếp đánh thuộc hạ của hắn như thế... Không phải tự làm mất mặt sao?

Lâu Hư, Lệ Hồng Trần hiển nhiên cũng không nghĩ tới Nhiếp Vân trực tiếp đả thương người xông vào, lại làm ra chuyện cực đoan như thế, bọn họ cười ha ha.

Tuy danh khí của Nhiếp Vân không nhỏ nhưng trong mắt bọn họ là nhân tài mới nổi, bằng vào ngọc tỷ trong lãnh thổ Phổ Thiên hoàng triều có thể làm bọn họ kiêng kị một hai, ở nơi này không tính là cái gì.

Đế cảnh tiềm lực bảng đại biểu lực lượng cường đại nhất dưới Đế

cảnh, dường như cũng không có tên của hắn.

Không có hắn nói rõ thực lực của hắn yếu, có thể tiện tay bóp chết.

Loại người này cũng dám tới quấy rối, quấy rầy bọn họ uống rượu, quả thực không biết sống chết.

- Xem ra ngươi không đi?

Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

- Không sai, cho dù ta không đi, ngươi có thể làm thế nào? Cút đi.

Liễu Thiền công tử cười lạnh.

- Được rồi, đã như thế ta sẽ ra tay để các ngươi rời đi.

Nhìn thấy đối phương rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, Nhiếp Vân không nói nhảm, hắn ngẩng đầu lên nhìn về phía trước.

- Đây là các ngươi tìm chết, cũng không thể trách người khác.

Thấy hắn ra tay, Liễu Thiền công tử cũng không có sợ hãi, hắn cười lớn sau đó đấm một cái.

Hắn cho rằng Nhiếp Vân nhiều nhất chỉ có thực lực Thiên Đạo một châu cảnh, căn bản không có đặt hắn vào trong mắt, một quyền này cũng không dùng toàn lực, chỉ có một thành lực lượng mà thôi.

Thấy hắn khinh địch, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Không rõ đối thủ thực lực như thế nào mà dám càn rỡ như thế, những gia hỏa này thật sự cho rằng thế lực lớn là tồn tại đỉnh phong hay sao?

Kỳ thật cũng không trách đám người Liễu Thiền công tử khinh thị như thế, bất cứ tu luyện giả nào tu luyện cũng cần thời gian tích lũy.

Đám người bọn họ đã tiến vào đế cảnh tiềm lực bảng, nhìn trẻ tuổi

nhưng thực tế đều là lão quái vật sống không biết bao nhiêu vạn năm.

Nhiếp Vân trong mắt bọn họ chỉ là người may mắn lọt vào mắt xanh của Phổ Thiên Đại Đế mà thôi, nếu có thực lực sớm có thanh danh hiển hách từ nhiều năm trước.

Không có danh tiếng gì, cũng không có bài danh trong đế cảnh tiềm lực bảng cho nên không đáng nhắc tới.

Kỳ thật bọn họ suy nghĩ không có sai lầm, chủ yếu do Nhiếp Vân tấn cấp quá nhanh, nhanh tới mức người ta không dám tin vào mắt mình.

Đổi lại nửa năm trước Nhiếp Vân còn không có sức phản kháng bọn họ.

Hắn hiện tại đã khác, luyện hóa Long Dương Đại Đế, thực lực bản thân hắn là Thiên Đạo bảy châu cảnh đỉnh phong, phối hợp hoàn mỹ giới vực, cái gọi là đế cảnh tiềm lực bảng chẳng khác gì hài tử.

- Hắc hắc, ngươi cảm thấy tân tấn hoàng đế Phổ Thiên hoàng triều có thể kiên trì mấy chiêu trong tay Liễu Thiền công tử?

Hai người chiến đấu, Lệ Hồng Trần và Lâu Hư căn bản không có ý thức được Nhiếp Vân cường đại, lúc này cười nói nghị luận.

- Truyền nhân Thần Nông, huyết mạch Phổ Thiên Đại Đế... Nghe danh khí rất lớn nhưng thực lực nha... Ha ha!

Lệ Hồng Trần cười cười.

- Nửa năm trước ta đạt được tình báo, dường như hắn còn chưa đạt tới Hoàng cảnh, mặc dù có chút thủ đoạn nhưng chỉ có thể đánh nhau với Hoàng cảnh viên mãn mà thôi, có thể trấn áp đám người trong hoàng triều cũng bỏ đi, chỉ mượn nhờ lực lượng ngọc tỷ nên không đáng giá nhắc tới.

- Theo ta thấy cho dù Liễu Thiền dùng một thành lực lượng cũng không phải hắn có thể thừa nhận nổi, có thể kiên trì một chiêu đã là

tốt lắm rồi.

- Ta cũng cho rằng như vậy!

- Gia hỏa không biết trời cao đất rộng, thật không biết tại sao Phổ Thiên Đại Đế lại chọn hắn.

- Ta đoán Phổ Thiên Đại Đế cũng biết không có hi vọng gì nên phái hắn tới cho đủ số.

Hai người vừa cười vừa nói, cho rằng Nhiếp Vân bị đánh bại rất nhanh, hơn nữa khó mà phản kháng, đột nhiên bọn họ sững sốt, toàn thân cứng ngắc, nụ cười trên mặt bọn họ cứng đờ.

Bọn họ cho rằng Liễu Thiền công tử phải thắng không nghi ngờ, nắm đấm va chạm với một chỉ của Nhiếp Vân đã xụi lơ, ngay sau đó lực lượng khổng lồ trùng kích, còn không kịp phản ứng đã nằm trên mặt đất.

Ngay sau đó Nhiếp Vân diểm một cái.

Phù phù!

Liễu Thiền công tử văng ra xa, hắn ngả ngay cửa ra vào tiểu viện, muốn đứng dậy nhưng cho dù thế nào cũng không đứng lên được.

- Việc này...

Lệ Hồng Trần, Lâu Hư mở to mắt nhìn.

Liễu Thiền công tử có thực lực gì? Tuy không bằng bọn họ nhưng không kém nhiều, đều đã đạt tới Thiên Đạo tám châu cảnh, tuy có chút khinh địch nhưng không tới mức không tiếp được một chiêu đã thảm bại a.

Đánh ngã cũng bỏ đi, mấu chốt là... Đối phương dùng chiêu gì, thuộc tính đại đạo gì thì mình không thấy rõ ràng!

Chuyện này có chút đáng sợ!

Đối phương dùng một chiêu đánh bại Liễu Thiền công tử, hai cao thủ như bọn họ không nhìn thấy lực lượng cường đại bộc phát, không phải tận mắt nhìn thấy tuyệt đối khó tin tưởng!

- Cao thủ, siêu cấp cao thủ...

- Chẳng lẽ đã đạt tới Đế cảnh? Trước kia hồng vân đầy trời, là hắn tấn cấp? Không đúng, nếu hắn là Đế cảnh sẽ không tới đây.

Trong nội tâm không ngừng suy tính, hai người không còn bình tĩnh như trước.

------oOo------

Chương 3522: Gặp lại Đạm Thai Lăng Nguyệt (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Còn chưa ra tay nhưng bọn họ đã biết thực lực thiếu niên trước mặt mạnh hơn mình nhiều.

- Vừa rồi bảo các ngươi đi nhưng không đi, hiện tại muốn đi cũng phải giống tên Liễu Thiền công tử kia.

Sau khi đánh ngã Liễu Thiền công tử, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía hai người, khẽ vươn tay bắt lấy bọn họ.

Dù sao cũng đã động thủ, cũng không cần cố kỵ.

Vù vù!

Hai tiếng gào thét vang lên, hai người Lệ Hồng Trần, Lâu Hư còn chư kịp phản ứng đã bị Nhiếp Vân ném đi như ném hai con gà.

Bọn họ ngậm bùn ngã dưới đất.

- Ah...

Nhìn thấy đám người Liễu Thiền công tử, Lệ Hồng Trần, Lâu Hư bị

Nhiếp Vân tiện tay ném ra ngoài, không có tư cách so chiêu, quán chủ đứng gần đó run rẩy không nhẹ.

Bảy đại công tử tiến vào Bát Phương quán, mỗi người đều có tu vi kinh thiên, có được lực lượng cường đại tới cực điểm, cũng có bối cảnh kinh người, mỗi người dậm chân một cái cũng làm mặt đất chấn động mạnh.

Trước mặt bọn họ, quán chủ chỉ là cường giả Hoàng cảnh viên mãn chẳng khác gì con sâu cái kiến, không đáng giá nhắc tới.

Nàng xem ra chỉ có cường giả Đại Đế mới có thể đánh bại... Nằm mơ cũng không nghĩ tới, vị trước mắt tiện tay có thể giải quyết tất cả.

Hắn có thực lực gì?

Vừa rồi là Cái Vẫn công tử bị trừng phạt, đối nghịch với cường giả như vậy chẳng phải tìm chết sao?

- Như thế nào?

Nghe được nàng kinh hô, Nhiếp Vân nhìn qua.

- Không có gì...

Quán chủ đã giật mình, vội vàng khoát tay:

- Bọn họ đều là người thừa kế của thế lực lớn, nếu đả thương bọn họ... Có phải hay không... Có phải không tốt hay không?

- Không sao, vừa rồi ngươi cũng nghe nói, lần này tới cầu hôn là vãn bối tranh đấu, Đại Đế sẽ không nhúng tay, chỉ cần ta không có đạt tới Đế cảnh, bọn họ sẽ không có tư cách ra tay!

Nhiếp Vân khoát khoát tay.

Với hắn mà nói thiệt tình không sao cả.

Bọn họ không khi dễ chính mình, chính mình mặc kệ không quan

tâm, nhưng khi dễ tới cửa, không phản kháng không phải phong cách của hắn.

Lại nói tài nghệ không bằng ngươi, tổn thương thì tổn thương, nếu như Đại Đế của đối phương thực có can đảm đến tìm phiền toái, hắn không ngại chém giết giống Long Dương Đại Đế.

Có Nhiếp Đồng và Thánh Sơn, cho dù là Hiên Viên Đại Đế cũng không làm hắn sợ, càng không cần nói tới những người khác.

- Ách... Nói thế không sai, ngươi đắc tội nhiều thế lực như vậy...

Nói đến đây quán chủ dừng lại.

Tranh đấu bình thường không có gì, ngươi không phải đánh một mà là đánh một đống.

Đồng thời đắc tội thành Thần Binh, Hạo Thiên lâu, Xích Tiêu Sơn và Huyền Cực Điện!

Ngươi đã đắc tội bốn thế lực lớn của Thần giới, còn nói không có việc gì?

- Được rồi, ngươi bây giờ nên nói tình huống cầu hôn cho ta biết.

Nhiếp Vân cười khoát tay.

Đắc tội?

Nói thật, Thần giới cửu đại thế lực có quan hệ tốt với nhau sao? Chỉ đánh người thừa kế mà thôi, một khi chính mình tấn chức Đại Đế, cho dù bọn họ muốn gây phiền toái cũng cần có can đảm mới được.

- Cầu hôn...

Quán chủ không dám lãnh đạm, vội vàng nói rõ chi tiết một lần.

Nghe quán chủ nói xong, sắc mặt Nhiếp Vân khó nhìn.

Căn cứ thời gian suy tính, hắn tiến vào Vô Biên Thâm Uyên, Thần Nữ phong đã công bố tin tức Đạm Thai Lăng Nguyệt muốn kiếm chồng.

Hiện tại Đạm Thai Lăng Nguyệt được xưng đệ nhất mỹ nhân Thần giới, lại là đệ tử thân truyền của Đế Huyền, thiếu phong chủ Thần Nữ phong, một khi tin tức kẻn rể truyền đi đã làm thế lực lớn chú ý.

Ba tháng trước, bảy thế lực lớn đưa nhiều tuấn tài tới Thần Nữ phong.

Trải qua ba tháng thời gian, rốt cuộc Đế Huyền cũng nói tiêu chuẩn kẻn rể trong mấy ngày nay

Muốn cưới Đạm Thai Lăng Nguyệt cần thông qua ba khảo hạch.

Cửa thứ nhất, tỷ thí tu vi!

Tỷ thí đã an bài tốt, hôm nay sẽ đánh một tâận, ngày mai sẽ quyết ra quán quân chân chính.

Cửa thứ hai, Đế Huyền không có nói ra nhưng kết hợp tin tức quán chủ biết, đã biết rõ phải thuận lợi tiến vào tiểu viện của Đạm Thai Lăng Nguyệt.

Về phần cửa thứ ba là cái gì, Đế Huyền chưa nói nên không ai biết.

Ba cửa ải khảo hạch đều phải được Đế Huyền thoả mãn mới tính xong qua khảo hạch, đương nhiên, cuối cùng gả Đạm Thai Lăng Nguyệt cho ai cũng là Đế Huyền nói tính toán.

- Đế Huyền...

Nhiếp Vân hừ lạnh.

Cuối cùng chỉ là Đế Huyền nói tính toán, ba khảo hạch tính là cái gì?

- Trận đấu tỷ thí đã bắt đầu, Phổ Thiên hoàng triều cũng không tham gia, cho nên... Dựa theo đạo lý bình thường, bệ hạ... Đã

không có tư cách cầu hôn!

Quán chủ cẩn thận lên tiếng.

Cái gọi là cầu hôn giống như báo danh, bỏ qua thời gian báo danh, ngươi ta đã so tài mà ngươi còn muốn đấu sao?

Nói cách khác, Nhiếp Vân hiện tại mới đến, đã muộn.

Cho dù Đạm Thai Lăng Nguyệt chọn rể cũng chỉ chọn bảy người kia, lợi hại hơn nữa có lợi ích gì?

- Ngươi có thể gặp Đạm Thai Lăng Nguyệt?

Không để ý tới quán lời nói, Nhiếp Vân nhìn qua.

- Ách... Có thể!

Quán chủ gật đầu.

Người khác không gặp được, hắn là quán chủ Bát Phương quán, là một trong những người phụ trách kén rể lần này vẫn có thể gặp nàng.

- Vậy thì tốt, ngươi dẫn ta đi tìm nàng!

Nhiếp Vân nói.

- Tìm nàng?

Quán chủ lắc đầu:

- Tìm thiếu phong chủ vô dụng, lại nói cho dù tìm được nàng cũng sẽ không gặp ngươi, ít nhất trong ba tháng qua thiếu phong chủ không gặp ai cả.

Ngay cả Hiên Thần công tử xếp thứ nhất đế cảnh tiềm lực bảng cũng bị ngăn cản ngoài cửa, ngươi vừa tới làm sao gặp được?

- Ngươi chỉ để ý mang ta đi thôi, có gặp hay không cũng không cần

ngươi xen vào.

Nhiếp Vân khoát tay.

- Ta...

Quán chủ muốn cự tuyệt nhưng nghĩ đến đám người Lệ Hồng Trần, Lâu Hư thê thảm như thế nên do dự.

Thiếu niên trước mắt còn dám đánh người thừa kế thế lực lớn, không đáp ứng, khẳng định không có quả ngon để ăn.

- Vậy được rồi, ta... Ta chỉ có thể dẫn ngươi tới bên ngoài thiếu chủ phong, nàng có gặp ngươi hay không sẽ do nàng quyết định.

Quán chủ cũng phải nói rõ trước, sợ đến lúc đó đối phương không gặp lại trách lên người mình.

- Ân!

Nhiếp Vân mặc kệ quán chủ đùa nghịch tâm cơ gì, hắn cũng không quan tâm.

Đạm Thai Lăng Nguyệt đang ở trong Thần Nữ phong, hắn thân là hoàng đế Phổ Thiên hoàng triều xông vào sẽ dẫn phát song phương mâu thuẫn, hắn chỉ gặp nàng, muốn xem suy nghĩ của nàng mà thôi.

Chỉ có thể dùng biện pháp đần như thế.

- Đi thôi, hiện tại ta mang ngươi đi qua.

Quán chủ thở ra một hơi, lập tức đi ra ngoài.

- Nhiếp Đồng ngươi ở lại nơi này chờ ta.

Hắn bàn giao với Nhiếp Đồng một tiếng.

Nhiếp Đồng là cường giả Đế cảnh, hơn nữa thực lực không có hoàn toàn củng cố, đám người Cái Vẫn, Lâu Hư nhìn không ra

nhưng vừa tiến vào Thần Nữ phong sẽ bị phát hiện.

------oOo------

Chương 3523: Gặp Đạm Thái Lăng Nguyệt (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thân là cường giả Đế cảnh tiến vào hang ổ đối phương lại không nói trước, gây chuyện không tốt sẽ gây ra hiểu lâm.

Đạm Thai Lăng Nguyệt là đệ tử Đế Huyền, Đế Huyền có đại ân với nàng, nếu như có thể giải quyết hòa bình thì tốt nhất.

- Ca ca coi chừng!

Nhiếp Đồng cũng biết loại tình huống này, hắn dặn dò một câu.

- Yên tâm đi!

Nhiếp Vân cười cười, hắn theo sát quán chủ bay về hướng Thần Nữ phong.

Thành Thần Nữ nằm ngay chân núi Thần Nữ phong, thực lực hai người không kém, chỉ bay mấy giây là tới sườn núi, dọc theo đường núi đi bảy tám phút đã tới trước một tiểu viện.

- Nhiếp Vân bệ hạ, thiếu phong chủ đang ngụ trong tiểu viện, làm phiền ngươi chờ nơi này, ta đi thông truyền, xem nàng có gặp ngươi hay không.

Quán chủ nói.

- Ân, chờ một chút, ngươi trở ra, đừng nói ta là ai, trực tiếp biểu thị chiêu kiếm pháp này cho nàng xem.

Nhiếp Vân suy nghĩ sau đó điểm một chỉ, một bộ kiếm pháp xuất hiện trên không trung.

Thần Nữ phong.

- Thiếu phong chủ, quán chủ Bát Phương quán cầu kiến!

Một thị nữ đi tới.

- Nếu như là giúp người khác tặng đồ thì đừng cho nàng vào.

Đạm Thai Lăng Nguyệt cau mày nói ra.

Quán chủ Bát Phương quán phụ trách tiếp đãi tám thế lực lớn cầu hôn, mỗi lần tới đều mang theo tặng lễ của đám người kia, nàng cảm thấy phiền.

Nếu như không phải Đế Huyền bàn giao, chỉ sợ vừa vừa nghe tới tên đã đánh quán chủ ra ngoài.

- Quán chủ nói... Lần này không phải đến tặng đồ, là có người muốn diễn luyện một bộ kiếm pháp cho ngươi xem!

Thị nữ biết rõ tính tình của tiểu thư, vội vàng nói.

- Diễn luyện kiếm pháp?

Trong mắt Đạm Thai Lăng Nguyệt sinh ra chán ghét.

- Không cần, ngươi bảo quán chủ đi đi, nói ta tu luyện công pháp không thích hợp với kiếm pháp, cưỡng ép tu luyện sẽ tổn hại tu vi.

Từ khi đám tuấn tài tới Bát Phương quán, vì tiếp cận nàng đã dùng các loại thủ đoạn như tặng quà, tặng công pháp và trân bảo, tặng cả thần thú... Mỗi ngày đều có tuấn tài tặng đồ, những vật này đưa ra ngoài sẽ oanh động Thần giới nhưng với nàng mà nói lại không muốn nhận.

Một khi tiếp nhận, chẳng khác nào đồng ý người này, tất nhiên sẽ đưa ra yêu cầu quá phận hơn.

Nếu như Đạm Thai Lăng Nguyệt không có khôi phục trí nhớ, nàng không có chút lực kháng cự với đám người này, sau khi khôi phục

trí nhớ nội tâm chỉ có một người, làm sao có thể tiếp nhận tâm ý kẻ khác chứ?

Lần trước chính mình quát lớn quán chủ Bát Phương quán một trận, bảo nàng không muốn nhận quà, vốn tưởng rằng sẽ nghe lời không nghĩ tới lại tới lần nữa.

Diễn luyện kiếm pháp... Chẳng phải muốn cho ta học sao? Nhớ kỹ ân tình tặng kiếm pháp sao?

Không có ý tứ... Không có hứng thú!

- Vâng!

Thị nữ lui về phía sau vài bước, vừa muốn đi ra ngoài đuổi quán chủ rời đi, chợt nghe tiếng bước chân dồn dập vang lên.

- Thiếu phong chủ cứu mạng ah...

Quán chủ đi vào phòng và quỳ rạp xuống, hắn khóc lớn.

- Nếu như ngươi không nhìn bộ kiếm pháp kia, người bên ngoài nhất định giết ta.

- Giết ngươi? Có kẻ can đảm làm thế trong Thần Nữ phong sao?

Đạm Thai Lăng Nguyệt khoát tay.

Nàng cảm thấy quán chủ đang phô trương thanh thế muốn nàng xem kiếm pháp gì đó, giết quán chủ? Đây là nơi nào? Hang ổ Thần Nữ phong, rất nhiều tuấn tài cầu hôn có địa vị không thấp nhưng không dám xằng bậy.

Lại nói mục đích của bọn họ là đạt được mình ưu ái, uy hiếp giết người, nhất định sẽ làm cho mình chán ghét.

- Là thực... Nếu như ta không làm xong yêu cầu của hắn, hắn sẽ giết a!

Nhớ tới thiếu niên kia, quán chủ sợ hãi không nhỏ.

Đối phương đánh ngã bốn tuấn tài của bốn thế lực lớn mà không hề cố kỵ, hắn chỉ là tiểu quán chủ mà thôi, giết liền giết, chẳng lẽ còn có kẻ xuất đầu hay sao?

- Thật lớn mật! Hối lộ không thành sửa uy hiếp sao?

Đạm Thai Lăng Nguyệt cau mày.

Vốn nàng cho rằng quán chủ nói ngoa, hiện tại thấy ánh mắt sợ hãi của hắn liền hiểu rõ.

Đám tuấn tài lúc trước vì gặp mình nên tranh nhau hối lộ quán chủ, chẳng lẽ lại bởi vì mình không gặp nên sửa hối lộ thành uy hiếp?

Nếu dám làm thế, lá gan kẻ này không nhỏ.

Quả thực không đặt Thần Nữ phong vào trong mắt.

- Thiếu phong chủ đừng nóng giận... Hắn bảo ta diễn luyện kiếm pháp cho ngài xem, sau khi xem xong có thể quyết định tiếp.

Cảm nhận được áp lực trên người Đạm Thai Lăng Nguyệt cực kỳ cường đại, quán chủ run rẩy và giải thích.

- Tốt, ngươi diễn luyện a, ta muốn xem ai cho hắn lá gan này.

Đạm Thai Lăng Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

- Vâng!

Quán chủ rụt cổ lại, cũng chỉ cầm kiếm sau đó vẽ lên không trung, một đạo kiếm ý lập tức phá không bay ra.

Nói thật, quán chủ cảm thấy kỳ quái.

Vốn tưởng rằng người trẻ tuổi kia khác những người khác sẽ xuất ra bí tịch thất truyền nào đó đưa cho thiếu phong chủ, kết quả... Thi triển ra chỉ là kiếm chiêu bình thường.

Chiêu số này ngay cả nàng vừa nhìn cũng học được.

Loại kiếm chiêu này tùy tiện có thể tìm được trong Thần Nữ phong, bảo hắn diễn luyện cho thiếu phong chủ xem là muốn làm gì?

Chẳng lẽ hắn cho rằng thiếu phong chủ không có kiến thức, sẽ bị một bộ kiếm pháp bình thường hấp dẫn?

Nội tâm vô cùng nghi hoặc, cũng không dám nghi vấn, đành phải làm theo từng bước biểu thị cho Đạm Thai Lăng Nguyệt xem.

- Thứ này...

Thi triển xong kiếm ý, quán chủ vốn tưởng rằng thiếu phong chủ sẽ cười nhạo nói mình không kiến thức, thuận tiện đuổi chính mình rời đi, ai ngờ không nghe thấy lời nào, ngẩng đầu nhìn lên lập tức giật mình.

Chỉ thấy thiếu phong chủ vốn không thèm quan tâm lại kích động, sắc mặt nàng hưng phấn đỏ rực, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy.

- Thiếu phong chủ...

Thấy bộ dạng của nàng như thế, quán chủ sững sờ tại chỗ.

Thiếu phong chủ gần đây hỉ nộ không lộ ra ngoài, tại sao biến thành như thế?

- Là ai dạy ngươi kiếm pháp này?

Còn chưa kịp phản ứng, chợt nghe giọng nói lo lắng của thiếu phong chủ vang lên.

- Hôm.. Hôm nay sứ giả Phổ Thiên hoàng triều tới cầu hôn, Phổ Thiên hoàng đế, Nhiếp Vân bệ hạ!

Quán chủ không dám giấu diếm, vội vàng nói.

- Nhiếp Vân? Hắn ở đâu?

Sắc mặt Đạm Thai Lăng Nguyệt đỏ rực.

- Đang ở ngoài tiểu viện.

Quán chủ còn chưa nói xong đã cảm thấy thấy hoa mắt, thiếu phong chủ đã biến mất

không thấy gì nữa.

- Thiếu phong chủ... Thiếu phong chủ làm sao thế?

Quán chủ trợn mắt không dám tin.

- Không biết... Đi ra ngoài gặp người kia?

Ba tháng qua dù tuấn tài nào tới gặp, cấp cho nhiều lễ vật quý trọng nhưng thiếu phong chủ đều chẳng thèm ngó tới, cũng không quan tâm.

Hôm nay bản thân mình diễn luyện kiếm pháp bình thường thì nàng đã lao ra? Thiệt giả?

------oOo------

Chương 3524: Luận bàn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không riêng quán chủ không tin, rất nhiều thị nữ đứng xa xa cũng giật mình.

Thiếu phong chủ không phải không quan tâm kẻ nào hay sao? Lần trước Hiên Thần công tử đứng đầu đế cảnh tiềm lực bảng tới cũng không được nàng chú ý... Tại sao một hoàng đế Phổ Thiên hoàng triều tới lại đi ra ngoài?

- Chẳng lẽ bộ kiếm pháp kia là bí tịch tuyệt thế?

Vừa suy nghĩ như thế đôi mắt quán chủ sáng ngời.

Có thể làm cho thiếu phong chủ không quan tâm mọi chuyện kích động như thế, chẳng lẽ lại đạt tới cấp độ Đại Đế?

- Không đúng, thật như thế sao, tại sao tu luyện nhẹ nhõm như thế, chẳng có cảm giác phức tạp gì?

Quán chủ lâm vào xoắn xuýt vô hạn.

...

Bên ngoài Thần Nữ phong, Nhiếp Vân đứng thẳng.

Hắn không biết Đạm Thai Lăng Nguyệt có tới hay không.

Trí nhớ thứ hai thức tỉnh chỉ là hắn suy đoán, nương theo thời gian càng dài càng không tự tin.

Vạn nhất nàng không có thức tỉnh trí nhớ thì sao?

Vạn nhất trí nhớ của nàng lại bị Đế Huyền phong ấn thì sao?

Nếu như không như vậy, vì sao nàng lại kẻn rể khắp Thần giới?

...

Càng nghĩ càng cảm thấy khẩn trương, đối mặt với chuyện này, cho dù có thực lực có một không hai Thần giới thì sao?

Hô!

Lúc đang nghĩ ngợi lung tung, trước mắt có cơn gió thổi qua, một thân ảnh xuất hiện trước mặt.

- Nguyệt Nhi...

Nhận ra, đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

- Nhiếp Vân...

Đạm Thai Lăng Nguyệt tươi cười, lúc này nàng lao về phía trước ôm hắn.

Nạp vật thế giới.

Trên một ngọn núi, Nhiếp Vân ôm chặt m Thai Lăng Nguyệt.

- Trời xanh khấp huyết, đế vẫn hạo kiếp?

Nhiếp Vân nghi hoặc nhìn người ngọc trước mặt.

Hai người gặp mặt nhau sau đó tiến vào nạp vật thế giới, kể ra tâm sự khi ly biệt, không nghĩ một đêm qua nhanh, căn bản không cảm thấy thời gian trôi qua.

Trò chuyện vì sao lại có chuyện kén rể, Đạm Thai Lăng Nguyệt nói tới chuyện đế vẫn hạo kiếp.

Đế vẫn hạo kiếp, Nhiếp Vân đã từng nghe nói qua nhưng chưa ai nói tỉ mỉ, cũng chỉ kiến thức nửa vời.

- Cụ thể thế nào ta không rõ ràng, nghe nói cường giả Đại Đế sẽ vẫn lạc trong hạo kiếp.

Liên lụy bí mật Đại Đế, Thần giới không cách nào nói tỉ mỉ, trong nạp vật thế giới sẽ không có hạn chế, Đạm Thai Lăng Nguyệt biết rõ cũng không nhiều.

Nghe một hồi Nhiếp Vân hiểu ra.

Có lẽ chính là kỷ nguyên chung kết theo lời Bạch Tu Ông nói.

Một kỷ nguyên đến thời khắc cuối cùng, Thần giới vì bảo vệ tánh mạng sẽ nghĩ biện pháp thôn phệ Đại Đế, thôn phệ cường giả nhân loại, cái gọi là đế vẫn hạo kiếp chính là như thế

Bởi vì như vậy vô số tiền bối mất đi tung tích, sống chết không rõ, Thần Nông Đại Đế cũng không biết tung tích.

Khó trách nghĩ biện pháp quan hệ thông qua, xem ra những Đại Đế này cũng cảm nhận được kỷ nguyên sắp kết thúc, vì bảo vệ tính mạng của mình nên ôm nhau với thé lực khác.

Thần giới cửu đại thế lực nhìn như bình an vô sự, trên thực tế lại kiêng kị lẫn nhau, ma sát lẫn nhau, cho dù Đại Đế cũng không thể thản nhiên đối mặt nhau.

Không có kết nối chắc chắn, muốn hai thế lực liên hệ với nhau là không có khả năng.

Nguyên nhân chính vì như thế, Đạm Thai Lăng Nguyệt là nhân tuyển có một không hai

- Một năm qua của ta rất đơn giản, trừ tu luyện chính là tu luyện, su phụ rất tốt với ta, được quán đỉnh tăng lên, thậm chí mở ra thời không giới cho ta đi vào, bên ngoài hơn một năm nhưng trong thời không giới đã trôi qua ngàn vạn năm!

- Bằng không ta không thể nhanh chóng đạt tới Thiên Đạo cảnh!

Không thèm nghĩ tới chuyện cầu hôn, Đạm Thai Lăng Nguyệt nói ra quá trình của mình.

- Thời không giới?

Nhiếp Vân gật đầu.

Hắn tấn cấp nhanh là nhờ vào hoàn mỹ giới vực cường đại, có thể vô hạn thôn phệ năng lượng, Đạm Thai Lăng Nguyệt chỉ dùng hơn một năm tấn cấp Thiên Đạo cảnh, thậm chí thực lực không thấp hơn mình, vốn tưởng rằng cũng có huyền bí đặc thù gì, thì ra nguyên nhân là như thế.

Đại Đế bố trí thời không giới tuy không vững chắc như nạp vật thế giới nhưng thời gian có thể tăng lên ngàn vạn lần.

Đạm Thai Lăng Nguyệt thân là thiên đạo sư, thiên phú vốn cường đại, thời gian ngàn vạn năm tu luyện tới Thiên Đạo cảnh cũng không khó.

Chuyện của Đạm Thai Lăng Nguyệt không phức tạp, sau khi theo Đế Huyền trở lại Thần Nữ phong đã bắt đầu tu luyện, cũng không có biến hóa gì.

- Sau khi ngươi rời đi ta đã tới thành Vân Châu...

Nhiếp Vân bắt đầu giảng thuật chuyện của mình.

Hắn trải qua phức tạp hơn Đạm Thai Lăng Nguyệt nhiều, cũng đặc sắc hơn không ít.

Đạm Thai Lăng Nguyệt nghe được hắn trải qua rất nhiều nguy hiểm, nhiều lần thiếu chút nữa đã chết, trên dung nhan hoàn mỹ mang theo khẩn trương, cầm chặt tay Nhiếp Vân không thả ra.

Sau khi nói cho nàng nghe hắn đạt được Nguyên Dương Đế Quân và Phổ Thiên Đại Đế thưởng thức, trở thành hoàng đế bệ hạ thì nàng phi thường cao hứng.

Vạn Giới Động Thiên, Vô Biên Thâm Uyên...

Nhiếp Vân không có giấu diếm huyện Bích Lạc tiên tử, cũng nói rõ chi tiết.

- Nếu không có Bích Lạc tiên tử, ta đã không thể gặp lại ngươi, ta sẽ cảm tạ nàng, làm sao trách tội chứ.

Đạm Thai Lăng Nguyệt cười nói.

Vốn Nhiếp Vân lo lắng nàng sẽ tức giận, nghe nói như thế liền thở ra một hơi.

- Ngươi ngưng tụ ra hoàn mỹ giới vực?

Sau khi Đạm Thai Lăng Nguyệt nghe hắn nói ngưng ra hoàn mỹ giới vực liền hưng phấn đỏ mặt.

Hoàn mỹ giới vực chỉ tồn tại trong truyền thuyết, trong lịch sử của Thần giới chưa từng có ai thành công, không nghĩ tới phu quân của

mình lại thành công.

Biết rõ tin tức này, Đạm Thai Lăng Nguyệt còn cao hứng hơn cả mình ngưng tụ hoàn mỹ giới vực.

- Ngươi ngưng tụ giới vực là gì?

Nhìn thấy nàng cao hứng như thế, Nhiếp Vân cười cười, hỏi.

- Ta là Thiên Đạo giới vực!

Đạm Thai Lăng Nguyệt nói.

- Thiên Đạo giới vực?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Đúng thế, giới vực của ta rất cường đại!

Đạm Thai Lăng Nguyệt cười.

Kỳ thật không cần nàng nói Nhiếp Vân cũng có thể đoán được.

Giới vực cường đại hay không có quan hệ với đẳng cấp đại đạo lĩnh ngộ, lúc trước Nhiếp Đồng chỉ lĩnh ngộ kiếm đạo đã vô địch đồng cấp, càng không cần nói nàng.

Thiên Đạo chính là đại đạo bài danh thứ ba, nó cực mạnh!

Có thể đoán được Đạm Thai Lăng Nguyệt tấn chức Đại Đế còn mạnh hơn cả Hiên Viên Đại Đế.

Hiên Viên Đại Đế có dung hợp đại đạo nhưng cũng không thể xếp tới top mười, Đạm Thai Lăng Nguyệt dùng đại đạo bài danh thứ ba đột phá, một khi đột phá thực lực cực mạnh, tuyệt đối có thể nói đứng đầu Đế cảnh.

- Đúng rồi, thực lực của ngươi hiện tại là gì?

Biết rõ nàng tấn cấp lực lượng thiên đạo, Nhiếp Vân hỏi thăm.

Mặc dù biết nàng đã đạt tới Thiên Đạo cảnh, không động thủ cũng không biết mấy châu.

------oOo------

Chương 3525: Ba chiêu (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta đã đạt tới cửu châu cảnh đỉnh phong!

- Chính bởi vì như thế sư phụ mới bảo ta ra khỏi thời không gian trở lại Thần giới, cảm ngộ Thần giới biến hóa, tìm cơ hội đột phá!

Đạm Thai Lăng Nguyệt cười nói.

- Cửu châu cảnh đỉnh phong?

Nhiếp Vân tắc luỡi.

Loại thực lực này cho dù Hiên Thần đứng đầu đế cảnh tiềm lực bảng cũng không phải đối thủ của nàng.

- Chúng ta luận bàn thử xem.

Nghĩ vậy Nhiếp Vân ngứa tay.

Tân cấp bảy châu đỉnh phong, cái gọi là tuấn tài không đỡ nổi một chiêu của hắn, hắn không quan tâm bọn họ.

- Tốt!

Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng muốn biết lang quân có thực lực thế nào, lúc này cũng không nhiều lời, hai người tách ra.

Rầm rầm rầm oanh!

Hai đại siêu cấp cường giả chiến đấu, nạp vật thế giới xuất hiện địa

chấn, biển cả gào thét.

Không qua bao lâu hai người dừng lại.

Sắc mặt Đạm Thai Lăng Nguyệt đỏ rực thở hồng hộc.

- Ngươi chơi xấu, tại nạp vật thế giới, ngươi là chưởng khống giả, có thể tùy ý khống chế, ta đương nhiên không đánh lại ngươi.

- Ha ha!

Nhiếp Vân cười.

Kỳ thật hắn cũng không chơi xấu, tại nạp vật thế giới, hắn thật là chưởng khống giả, có được năng lực khống chế thời gian không gian, cũng là Thiên Đạo.

Hắn không sử dụng lực lượng này, mà là vận dụng toàn bộ thực lực.

Sau khi chiến đấu mới phát hiện hoàn mỹ giới vực quả nhiên cường đại đáng sợ.

Cho dù hắn thấp hơn Đạm Thai Lăng Nguyệt hai cảnh giới, chính thức đánh nhau thì nàng không phải đối thủ của hắn.

Hoàn mỹ giới vực dung hợp ba ngàn đại đạo, rất nhiều năng lượng hội tụ, quả thực không có gì không tồi, Thiên Đạo giới vực không thể ngăn cản nổi.

- Ai nha, hỏng bét, chúng ta tới nơi này thời gian dài như vậy, những người cầu hôn kia cũng tiến hành thi đấu rồi!

Biết không phải là đối thủ, Đạm Thai Lăng Nguyệt không tự hành hạ mình, lập tức nhớ tới chuyện khác.

Đế Huyền định ra ba cuộc tỷ thí, trận đầu đã tiến hành một ngày, hai người nói chuyện quá lâu nên không chú ý thời gian, nếu như đoán không sai đã là giữa trưa, chỉ sợ tỷ thí hôm nay sắp xong rồi.

- Thi đấu?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Hắn luyện hóa thánh sơn lâm vào trong lúc ngủ say, bỏ qua thời gian thi đấu, cho dù hiện tại đi qua, dựa theo trình độ chán ghét của Đế Huyền với mình sẽ không cho tỷ thí.

Đã bỏ qua, bỏ qua một ngày và hai ngày cũng không có khác nhau quá lớn.

Cho nên đi hay không cũng không sao.

- Đế Huyền đối đãi ngươi như thế nào? Nếu như ta hiện tại mang ngươi rời đi thì sao

Nhiếp Vân nhìn qua.

- Sư phụ rất tốt với ta... Nếu như không có nàng hết sức tài bồi, không có ta hôm nay, Nhiếp Vân... Ta...

Vành mắt Đạm Thai Lăng Nguyệt đỏ lên, không biết trả lời như thế nào

Nàng biết rõ ý của Nhiếp Vân, mang nàng đi, cho dù Đế Huyền là Đại Đế thì sao? Không nói bản thân Phổ Thiên hoàng triều cường đại hơn Thần Nữ phong, chỉ một mình Nhiếp Đồng thủ hộ đã không ai có thể làm gì được hắn.

Đế Huyền là sư phụ nàng, vì giúp nàng gia tăng tu vi đã không tiếc tiêu hao bổn nguyên, những năm gần đây vẫn tận tâm tận lực, thực rời đi chẳng phải phụ lòng sư phụ?

Nàng cũng biết thiếu niên này vì nàng đã giao ra bao nhiêu, từ đại lục Phù Thiên đi tới nơi này, hắn chưa bao giờ lùi bước.

Ân tình cả hai, nàng làm sao bây giờ?

- Cũng không cần phải gấp, Đế Huyền có ân với ngươi, chính là có ân với ta, cho dù bị chút ủy khuất cũng không sao, yên tâm đi.

- Ta sẽ nghĩ biện pháp đường đường chính chính cưới ngươi vào cửa, sẽ không để ngươi ủy khuất.

Nhìn thấy thái độ của Đạm Thai Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân cười cười.

Tuy hắn không thích Đế Huyền nhưng vì Lăng Nguyệt hắn cũng bỏ qua.

Chỉ cần nàng không làm chuyện quá phận thì hắn không so đo làm gì.

Đế Huyền có đại ân với Đạm Thai Lăng Nguyệt, nếu như rời đi như thế thì nàng sẽ mang bêu danh bất nhân bất nghĩa, đây là việc Nhiếp Vân không muốn nhìn thấy.

- Nhiếp Vân, cám ơn ngươi!

Nghe được người trong lòng hứa hẹn, Đạm Thai Lăng Nguyệt kích động ôm lấy hắn.

Mỉm cười, vuốt mái tóc thê tử, Nhiếp Vân tươi cười.

Cả đời hắn truy cầu cái gì? Cũng không phải lực lượng thiên hạ vô địch, mà là bảo vệ người nhà, người thân đoàn viên với nhau mà thôi.

Chính bởi vì như thế hắn một đường phấn đấu tới hiện tại.

Hiện tại Đạm Thai Lăng Nguyệt khôi phục trí nhớ, khoảng cách đoàn viên không xa.

- Chờ chuyện lần này chấm dứt, ta sẽ mang ngươi về hỗn độn hải dương.

Ôm thê tử vào trong ngực, Nhiếp Vân nhẹ nhàng nói.

- Ân!

Đạm Thai Lăng Nguyệt gật đầu.

Hai người cảm ngộ tâm ý lẫn nhau, dường như thời gian dừng lại vào thời khắc này.

Không biết ôm bao lâu.

- Nguyệt Nhi, ngươi đi về trước đi, ta sẽ đi Thần Nữ phong tham gia ba cuộc tỷ thí, tranh thủ phương pháp quang minh chính đại dẫn ngươi đi.

Nhìn thê tử trước mặt, Nhiếp Vân làm ra hứa hẹn.

- Ủy khuất ngươi!

Đạm Thai Lăng Nguyệt nhìn sang, ánh mắt kích động.

- Đi!

Làm ra quyết định, Nhiếp Vân không nói thêm lời nào, tinh thần khẽ động sau đó thả Đạm Thai Lăng Nguyệt ra khỏi nạp vật thế giới, bản thân hắn đi tới Thần Nữ phong.

Tuấn tài trẻ tuổi tới Thần Nữ phong cầu hôn đang luận võ, tuy hiện tại đã muộn nhưng muốn quang minh chính đại cưới Đạm Thai Lăng Nguyệt, chỉ có thể qua cửa này!

...

Võ đài Thần Nữ phong.

Thần Nữ phong có sáu Đại Đế ngồi thành một hàng, ở giữa là Đế Huyền.

Hiện tại sắc mặt Đế Huyền m trầm, vẻ mặt lúng túng.

- Đã xảy ra chuyện gì? Bảy người tỷ thí, thậm chí có bốn vắng mặt, chẳng lẽ bọn họ không có thành ý cầu hôn hay sao?

Hừ lạnh một tiếng, Đế Huyền vỗ lên tay ghế.

Hôm nay là ngày hôm sau của khảo hạch đầu tiên, hôm nay bảy người sẽ có mặt, kết quả hôm nay vắng bốn người.

Làm gì? Cũng đặt Thần Nữ phong vào mắt a!

- Bẩm phong chủ, Bát Phương quán truyền đến tin tức, nói bốn người bọn họ thân thể không khỏe, buông tha tỷ thí hôm nay.

Một hộ vệ đi tới.

- Thân thể không khỏe?

Đế Huyền càng căm tức.

Tu vi đạt tới Thiên Đạo đỉnh phong đã sớm bách độc bất xâm, bách bệnh không sinh, ngày hôm qua khá tốt, làm sao có thể không khỏe vào hôm nay? Vẽ mặt nàng sao?

Cũng khó trách đám người Liễu Thiền, Lâu Hư, Lệ Hồng Trần không tới, ngày hôm qua bị Nhiếp Vân đánh một trận nằm rạp không dậy nổi, về phần vì sao không nói thật... Đều là tuổi trẻ tài tuấn, danh khí lớn như vậy, nếu để người ta biết rõ mấy người bọn họ liên thủ cũng không phải đối thủ của Nhiếp Vân thì làm sao có mặt mũi gặp người?

Còn nữa, nếu nói ra khả năng cưới Đạm Thai Lăng Nguyệt càng nhỏ.

Cho dù tham gia thì bốn người không phải đối thủ của Hiên Thần công tử, so với đi tìm mất mặt còn không bằng không tới tham gia.

Vì vậy xuất hiện việc này.

------oOo------

Chương 3526: Ba chiêu (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được rồi, chờ, Hiên Thần, Vô Trần, Mạc Tường, ba người các ngươi tỷ thí đi.

Tuy tức giận, Đế Huyền không phát tác tại chỗ và nói ra.

Trực tiếp phát tác thì mất mặt vẫn là nàng.

- Bẩm bệ hạ, nếu bọn họ không tới, ta thấy không cần tỷ thí, ta không phải đối thủ của Hiên Thần công tử, cam bái hạ phong.

Lang Gia động Vô Trần công tử tiến lên sau đó nói ra.

Vô Biên Hải Hiên Thần công tử đứng đầu trong thập đại công tử, không người nào rung chuyển địa vị, ra tay với hắn chỉ mất mặt, còn không bằng thừa nhận.

- Tạ hạ cũng cam bái hạ phong!

Mạc Tường cũng gật đầu nói.

- Việc này...

Nhìn thấy chính mình đưa ra tỷ thí lại xuất hiện việc này, gương mặt Đế Huyền tái nhợt, nhìn thấy hai người thừa nhận Hiên Thần công tử thứ nhất thì nội tâm thoải mái.

- Nếu các ngươi thừa nhận Hiên Thần công tử thứ nhất, như vậy trận đấu thứ nhất Hiên Thần công tử thắng được...

Đế Huyền gật gật đầu, đang muốn tuyên bố kết quả thì một hộ vệ chạy tới.

- Bẩm phong chủ, sứ giả Phổ Thiên hoàng triều đến đây cầu kiến, yêu cầu tham gia khỏa hạch thứ nhất.

- Sứ giả Phổ Thiên hoàng triều?

Đế Huyền khoát tay chặn lại:

- Nói cho hắn biết, cửa thứ nhất đã chấm dứt, đã tới muộn thì

không cần tham gia tỷ thí.

- Vâng!

Thị vệ gật đầu, đang muốn đi thông truyền, chợt một tiếng cười nói vang lên.

- Đế Huyền đại nhân nói lời ấy sai rồi!

- Nếu chọn rể cho đạm Thai Lăng Nguyệt thiếu phong chủ, bảy thế lực lớn làm sao có thể thiếu Phổ Thiên hoàng triều chúng ta? Lại nói chỉ cần chưa xác định nhân tuyển cuối cùng là ai, tại sao có thể có phân ra sớm như thế? Trừ phi... Ngươi đã sớm có dự định.

Âm thanh chấm dứt, hai thiếu niên đi tới, đi đầu là Nhiếp Vân.

Nhiếp Đồng mặt không biểu tình đi theo sau lưng, hắn đã áp chế khí tức sắc bén trên người, cho dù là Đế Huyền cũng không thể xác định thực lực của hắn, còn tưởng rằng là tùy tùng bình thường.

- Cửa thứ nhất khảo hạch đã chấm dứt, quán quân cũng đã xuất hiện... Như thế nào, chẳng lẽ ngươi muốn cạnh tranh sao? Cho dù ta đồng ý, những người khác chỉ sợ cũng không đồng ý a!

Nhìn thấy người nọ là người đồ đệ nhớ thương, Đế Huyền cau mày nói ra.

- Không đồng ý? Việc này đơn giản, trong bọn họ ai được quán quân, chỉ cần có thể tiếp ba chiêu của ta không bại... Ta tự nguyện nhận thua!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Đầu óc tiểu tử này có vấn đề?

- Quán quân chính là Hiên Thần công tử, xếp thứ nhất đế cảnh tiềm lực bảng, cường giả như thế đều có thể chạy trốn khỏi tay Đại Đế, hắn lại nói không tiếp được ba chiêu của hắn.

- Cuồng vọng!

- Tiểu tử không biết trời cao đất rộng, tại sao Phổ Thiên hoàng triều lại phái kẻ cuồng vọng thế tới đây?

...

Nghe được Nhiếp Vân nói thế cả võ đài xôn xao.

Tất cả mọi người phát điên.

Hiên Thần công tử là người nào? Chiếm lấy vị trí đệ nhất đế cảnh tiềm lực bảng không dưới trăm vạn năm, Thần giới công nhận là người mạnh nhất dưới Đế cảnh, trước kia Mạc Tường, Vô Trần cũng không dám so, liền trực tiếp nhận thua đủ thấy lực uy hiếp.

Đối mặt loại người này, một gia hỏa không biết xuất hiện từ đầu đã nói... Có thể tiếp ba chiêu của hắn sẽ tự nhận thua.

Nói đùa gì vậy?

Ngươi cho rằng ngươi là cường giả Đế cảnh?

Không chỉ mọi người không tưởng tượng nổi, đám người Mạc Tường cười lạnh.

- Thú vị, thú vị, thật nhiều năm chưa nghe qua lời này.

Hiên Thần công tử cười nói:

- Xem ra nhiều năm không ra tay đã có người quên ta rồi...

- Không biết sống chết, ba chiêu? Gia hỏa này có thể tiếp một chiêu của Hiên Thần công tử hay không còn khó nói, còn dám giả vờ giả vịt ở đây.

- Ta đoán muốn bỗng nhiên nổi tiếng, chỉ sợ hắn tính sai rồi.

...

- Như thế nào? Đế Huyền đại nhân không đồng ý? Là sợ ta đả bại

cái gọi là quán quân của ngươi, làm ngươi mất mặt hay sợ thua?

Nhìn thấy không ai trả lời chính diện, Nhiếp Vân mở miệng nói.

Người khác tôn kính Đế Huyền nhưng hắn không có chút kính ý.

Lúc trước nàng lấy mạnh hiếp yếu, cười nhạo mình, cũng không nghĩ tới một ngày nào đó chính mình lại đáp trả trở về.

- Làm càn! Con sâu cái kiến nho nhỏ cũng dám nói thế với Đế Huyền Đại Đế!

- Đồ không biết sống chết...

Nghe được cười nhạo trong lời đối phương, mấy Đại Đế đồng thời quát lớn.

Trong mắt cường giả Đế cảnh, chỉ cần không có đột phá tầng thứ kia đều là con sâu cái kiến, hiện tại một con sâu cái kiến dám cười nhạo phong chủ của các nàng, quả thực không biết tự lượng sức mình, muốn chết!

- Làm càn hay không làm càn không phải các ngươi nói tính toán, Đế Huyền đại nhân, đáp ứng hay không đáp ứng?

Không để ý tới các Đại Đế quát lớn, Nhiếp Vân nhìn chằm chằm vào Đế Huyền.

Hắn là hoàng đế Phổ Thiên hoàng triều, cho dù những Đại Đế này tức giận cũng không dám thế nào!

Lại nói dám động thủ thì sao? Có Nhiếp Đồng ở đây, chỉ sợ Đế Huyền cũng không phải đối thủ, hắn tức giận có thể dẹp yên Thần Nữ phong đấy.

Đương nhiên, nếu làm như thế chọc Đạm Thai Lăng Nguyệt không vui không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không làm.

- Bệ hạ, nếu sứ giả Phổ Thiên hoàng triều muốn thử, ta cũng có thể ra tay, vừa vặn ta muốn xem hắn có tu vi thế nào, không bằng để ta

đấu với hắn một hồi.

Đế Huyền còn chưa nói chuyện, Hiên Thần công tử đã lên tiếng.

Nói thật, Hiên Thần công tử đứng hóng gió cả buổi, cảm thấy tức giận sắp nổ phổi.

Có thể tiếp được ba chiêu của ngươi... Ngươi không khoác lác sẽ chết ah!

Nếu như hôm nay không thể thử, chính mình quán quân sẽ thắng không võ, nếu không chẳng có vinh dự gì cả, truyền đi còn có thể mất mặt xấu hổ làm người ta nói hữu danh vô thực.

- Ngươi...

Đế Huyền liếc mắt nhìn, cũng nhìn ra ý của Hiên THần nên gật đầu.

- Tốt, nếu ngươi muốn chiến đấu, vậy thì bắt đầu đi, nếu thua phải rời khỏi Thần Nữ phong, Thần Nữ phong không chào đón gia hỏa có hoa không quả, chỉ biết công phu mồm mép.

- Đó là tự nhiên! Nếu ta thắng thì sao?

Nhiếp Vân cười nói.

- Thắng? Ngươi chỉ có thắng trong mộng.

Hiên Thần công tử tiến về phía trước một bước, y phục trên người bay phất phới, trong mắt mang theo khí phách.

Đường đường đệ nhất nhân dưới Đế cảnh của Thần giới có bao giờ bị xem thường như vậy, hôm nay hắn phải trả đủ vũ nhục trở về.

- Ngươi dám nghênh chiến, nói rõ là nam nhân, như vậy đi.

Nhiếp Vân nhìn về phía Hiên Thần công tử:

- Ta nhường ngươi hai chiêu!

- Ngươi...

Nghe nói như thế, Hiên Thần công tử suýt nữa tức chết.

Vừa rồi nói tiếp ba chiêu của hắn thì hắn sẽ nhận thua, hiện tại còn nhường hai chiêu, chẳng

phải tỏ vẻ mình không tiếp được một chiêu của hắn?

------oOo------

Chương 3527: Trận tỷ thí thứ hai (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quả thực quá cuồng vọng!

- Gia hỏa này là ai? Tại sao cuồng vọng như thế?

- Nghe nói là hoàng đế Phổ Thiên hoàng triều mới xác lập, dường như tên Nhiếp Vân.

- Cho dù là hoàng đế bệ hạ cũng quá cuồng a!

- Lại nhường hai chiêu... Không biết tự lượng sức mình, chọc giận Hiên Thần công tử, ta đoán sắp không may...

...

Bốn phía xôn xao.

Hiên Thần công tử nghe hiểu hắn nói chuyện, những người khác tự nhiên cũng nghe hiểu, miệt thị cường giả đệ nhất dưới Đại Đế chẳng khác gì chán sống.

- Dường như tiểu tử này cố ý chọc giận Hiên Thần công tử!

- Đúng vậy, chỉ sợ hắn tính sai rồi, người khác tức giận thực lực

chịu ảnh hưởng, Hiên Thần công tử lại khác, càng giận thực lực càng mạnh, lần trước ta chọc hắn tức giận, kết quả... Ta không tiếp được một chiêu đã bị đánh thành đầu heo.

- Hiên Thần công tử tiếp nhận Hiên Viên Đại Đế truyền thừa, trăm vạn năm qua không thành Đại Đế cũng không phải hắn không có tư cách trùng kích, mà là... Vẫn áp chế tu vi tu luyện đại đạo khác, ý định dùng dung hợp giới vực trùng kích Đại Đế.

- Nghị lực lớn như thế, một khi thành công, chỉ sợ Thần giới lại có thêm một Hiên Viên Đại Đế!

- Đúng vậy!

...

Mạc Tường và Vô Trần công tử đứng bên cạnh nghị luận với nhau.

Người khác không biết Hiên Thần công tử đáng sợ, hai người bọn họ đã hiểu rõ trong lòng.

Cho dù hai người bọn họ xếp thứ hai và thứ ba trên đế cảnh tiềm lực bảng nhưng chênh lệch với Hiên Thần quá lớn.

Dựa theo thực lực của Hiên Thần công tử có lẽ đã sớm đột phá Thiên Đạo thành tựu Đại Đế, hắn vẫn áp chế tu vi là vì muốn giống Hiên Viên Đại Đế, dung hợp nhiều loại đại đạo lại tấn cấp, nhảy lên trở thành tồn tại đỉnh phong trong Thần giới đỉnh phong.

Đối mặt cường giả như thế, mấy câu đã chọ giận đối phương phát huy thực lực chân chánh, không phải nói đùa hay sao?

...

Trên võ đài.

- Ra tay đi!

Sắc mặt Hiên Thần công tử như hàn băng nhìn chằm chằm Nhiếp Vân.

- Ta nói rồi, ta nhường ngươi hai chiêu, trước hai chiêu sẽ không xuất thủ... Ngươi nhanh xuát thủ đi, đừng bỏ qua cơ hội!

Nhiếp Vân khoát tay nói.

- Nếu ngươi muốn chết, vậy thì đừng trách ta không khách khí!

Nghe được đối phương lặp đi lặp lại nhường hai chiêu, Hiên Thần công tử cũng không nhịn được, năm ngón tay mở ra và tấn công Nhiếp Vân.

Ầm ầm!

Không hổ là cường giả cửu châu cảnh đỉnh phong, đế cảnh tiềm lực bảng đệ nhất nhân, một chiêu này làm võ đài chấn động và rạn nứt.

Vô số lôi điện lóng lánh như thiên đạo hạo kiếp.

- Lôi điện đại đạo?

- Không nghĩ tới mười vạn năm không gặp Hiên Thần công tử lại triệt để lĩnh ngộ lôi điện đại đạo!

- Hủy diệt, lôi điện, ảo cảnh, sát lục... Theo ta được biết hắn đã lĩnh ngộ ít nhất bốn đại đạo.

- Thiên tài... Siêu cấp thiên tài!

- Lĩnh ngộ nhiều đại đạo như thế, một khi tấn cấp, chỉ sợ Thần giới trừ Hiên Viên Đại Đế sẽ không ai có thể áp chế hắn!

Nhìn thấy Hiên Thần công tử ra tay, chung quanh nghị luận một hồi.

Thanh danh Hiên Thần đã truyền bá ra ngoài ít nhất trăm vạn năm, am hiểu đại đạo gì, rất nhiều người cũng biết, hiện tại thi triển lôi điện đại đạo hiển nhiên đã lĩnh ngộ đại đạo mới.

Tu luyện tới Thiên Đạo cảnh, bởi vì thực lực gia tăng cho nên ỷ lại

một đại đạo gia tăng, như vậy càng giam cầm lĩnh ngộ đại đạo khác.

Không ít người cho dù bảo trì ở Thiên Đạo cảnh trăm triệu năm cũng không thể lĩnh ngộ thêm đại đạo.

Vị trước mặt lại dùng thời gian trăm vạn năm lĩnh ngộ hơn ba đại đạo... Loại thiên phú này quá đáng sợ.

Phải biết lĩnh ngộ một môn đại đạo, thực lực sẽ gia tăng không ít, lĩnh ngộ ba đại đạo, thực lực Hiên Viên công tử hiện tại thế nào, cho dù là Đại Đế ở đây cũng khó nhìn ra.

Khó trách Mạc Tường và Vô Trần công tử vừa thấy mặt đã nhận thua, cường giả như thế làm sao thắng?

- Các ngươi nói Nhiếp Vân có thể chống được mấy chiêu?

- Ta cảm thấy không chịu được một chiêu, vừa rồi cuồng vọng như thế chỉ muốn người ta chú ý mà thôi.

- Người ngông cuồng mà thôi!

...

Rất nhiều Đại Đế âm thầm gật đầu.

- Hừ!

Đế Huyền cũng hừ lạnh, ánh mắt bắn ra hào quang.

Nhìn thấy gia hỏa mà đệ tử vẫn nhớ mãi không quên, nếu như Hiên Thần có thể chém giết hắn tự nhiên là tốt nhất.

Ầm ầm!

Lực lượng cường đại không giữ lại, hắn lập tức tấn công Nhiếp Vân.

Mọi người vốn tưởng rằng thiếu niên này sẽ sợ hãi thất kinh, ý thức

được chính mình ngây thơ cỡ nào, không nghĩ tới hắn không thèm nhìn và há miệng ra.

Ầm ầm!

Đầy lực lượng thiên địa, lôi điện bị hắn há miệng nuốt vào giống như không có chuyện gì xảy ra.

- Nuốt vào?

- Điều này sao có thể...

- Lực lượng vừa rồi, cho dù bảo ta đón đỡ cũng khó khăn, tại soa có thể nuốt vào chứ?

- Không sợ bạo thể mà vong sao?

- Nghe nói thời kỳ thượng cổ có một loại Thao Thiết thần thú, có thể nuốt trời xanh, gia hỏa này tìm được truyền thừa cũng nên!

...

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người đã giật mình.

Vừa rồi Hiên Thần công tử công kích, cho dù Đế cảnh bình thường ngăn cản cũng hao hết tâm tư, thiếu niên này há mồm nuốt vào, thiệt giả?

Thật đáng sợ a!

- Quả nhiên có chút thủ đoạn... Khó trách hung hăng càn quấy như thế, ta muốn nhìn loại lực lượng này ngươi có thể nuốt vào hay không?

Hiên Thần cũng sửng sờ.

Vừa rồi phóng thích lực lượng cường đại như thế, đối phương đều có thể thuận lợi thôn phệ, khó trách tự tin như thế.

Nó chỉ là một đại đạo mà thôi, bốn loại dung hợp, uy lực tuyệt đối

có thể tăng lên gấp mười lần.

Lực lượng gia tăng gấp mười lần, nhốt vào dung hợp đại đạo!

Không có lĩnh ngộ đại đạo đối ứng, cưỡng ép thôn phệ sẽ bạo thể mà chết.

Đại đạo rườm rà phần đông, lĩnh ngộ một loại có lẽ gặp người trùng hợp hóa giải, nhưng... Tuyệt đối không thể lĩnh ngộ bốn loại đại đạo.

Bởi vì cho dù lĩnh ngộ ba loại sẽ kém hơn, từ đó xuất hiện cảnh tượng khác.

Ầm ầm!

Trong tiếng nổ mạnh, Hiên Thần công tử phóng thích lực lượng cường đại hơn.

Quả nhiên là bốn loại đại đạo dung hợp, vừa xuất hiện cả võ đài nứt ra, Thần Nữ phong cũng chấn động mạnh.

Khó trách đám người Mạc Tường, Vô Trần trực tiếp nhận thua, thực lực này đúng là đáng sợ.

- Thứ tốt!

Đối mặt công kích cường đại như thế Nhiếp Vân cười cười sau đó há miệng ra.

Hô!

Mây mù đầy trời tan đi, bốn loại đại đạo dung hợp hình thành lực lượng cuồng bạo biến mất không thấy gì nữa, bị Nhiếp Vân thôn phệ vào bụng.

- Làm... Làm sao có thể?

Hiên Thần công tử phát điên.

------oOo------

Chương 3528: Trận tỷ thí thứ hai (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối phương trùng hợp lĩnh ngộ lôi điện đại đạo cũng bỏ đi, dù sao mình không dùng lôi điện thành Đại Đế, không sẽ ảnh hưởng người khác tiếp tục lĩnh ngộ... Nhưng hủy diệt, ảo cảnh, sát lục... Ba loại đại đạo này cũng bị hắn lĩnh ngộ a.

Nếu như không có lĩnh ngộ, làm sao có thể dễ dàng thôn phệ lực lượng dung hợp của mình mà không bị cắn tra.r

Không phù hợp đạo lý ah!

- Nhường ngươi hai chiêu, tới ta...

Nuốt công kích của Hiên Thần công tử vào bụng, Nhiếp Vân cười cười sau đó đánh một chưởng.

Một chưởng này nhìn bay bổng không có uy lực gì nhưng lại ẩn chứa áo nghĩa không ai có thể ngăn cản.

Lạch cạch!

Hiên Thần công tử còn không kịp phản ứng, đầu gối mềm nhũn và nắm sắp trên mặt đất.

Hắn dung hợp bốn loại đại đạo, tự nhận là trừ Đế cảnh không người có thể phá giải, nhìn thấy một chưởng này mới biết mình quá ngây thơ.

Cả hai căn bản không phải cùng cấp bậc.

- Dừng tay!

Nhìn thấy Hiên Thần công tử bị một cái chưởng đánh gục, sắc mặt Đế Huyền trầm xuống.

Nàng một lòng muốn gả Đạm Thai Lăng Nguyệt cho Hiên Thần, tự nhiên không cho phép hắn quá mất mặt.

Một chiêu đánh bại Hiên Thần, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, hắn thu tay về.

- Đế Huyền bệ hạ, ta thắng rồi!

Chắp tay sau lưng, Nhiếp Vân lên tiếng.

Đế Huyền nhìn về phía Hiên Thần công tử.

- Thực lực Nhiếp huynh mạnh mẽ, ta cam bái hạ phong!

Hiên Thần công tử gật đầu nói.

Vốn tưởng rằng đối phương nói ba chiêu là cười nhạo hắn, hiện tại mới biết được đối phương có thực lực này!

Nói thật, nhớ tới một chưởng vừa rồi hắn đã cảm thấy nội tâm khủng hoảng.

Có thể đoán được, nếu như đối phương ra tay toàn lực, một chưởng này đánh mình thần hồn câu diệt, chết không chỗ chôn.

Đáng sợ!

Chính mình dung hợp bốn loại đại đạo tự nhận rất lợi hại, nhưng từ lực lượng áp bách có thể cảm nhận được thiếu niên trước mặt ít nhất dung hợp sáu loại đại đạo.

- Khách khí!

Nhiếp Vân khoát tay.

- Tốt, coi như ngươi thắng!

NHìn thấy Hiên Thần công tử đã nhận thua, Đế Huyền cũng không nói thêm lời nào.

Nhiếp Vân đánh bại Hiên Thần, tương đương đạt được quán quân tỷ thí thứ nhất.

Cho dù nội tâm Đế Huyền khó chịu cũng không có biện pháp gì.

- Tỷ thí đầu tiên chấm dứt, hiện tại ta tuyên bố tỷ thí thứ hai.

Sắc mặt Đế Huyền không dễ nhìn, dù sao cũng là Đại Đế, nàng nhanh chóng khôi phục như cũ và tuyên bố.

- Khảo hạch thứ hai phải đi U Ma cảnh ngắt lấy Huyền Vũ Tiên Đằng!

- Thời gian là mười ngày!

- Trong mười ngày ai có thể thành công ngắt lấy sẽ là quán quân, đương nhiên, nếu như đều ngắt được, ngắt lấy tiên đằng càng nhiều thứ tự càng gần trước.

- Ngắt lấy tiên đằng?

Nhiếp Vân sững sờ.

Trước kia nghe quán chủ nói khảo hạch cửa thứ hai là tiến vào tiểu viện của Đạm Thai Lăng Nguyệt, xem ra Đế Huyền biết rõ cửa ải này không có độ khó với mình nên nói thế.

- U Ma cảnh... Đây chính là hiểm địa đứng đầu Thần giới.

- Cường giả Đế cảnh không dám đi vào, ngắt lấy Huyền Vũ Tiên Đằng... Không phải muốn chết sao?

- Huyền Vũ Tiên Đằng chỉ có trong truyền thuyết, không ai biết ở đâu, tìm kiêm trong mười ngày...

- Đây chính là nhiệm vụ không thể hoàn thành...

...

Nghe nói như thế mọi người xôn xao.

U Ma cảnh, đứng đầu trong bốn hiểm địa Thần giới, mức độ nguy hiểm còn hơn xa Vô Biên Thâm Uyê!

Hơn nữa Huyền Vũ Tiên Đằng chỉ có trong truyền thuyết, có hay không còn không nhất định, đi U Ma cảnh tìm kiếm, còn mười ngày... Làm sao có thể hoàn thành?

- Đây là khảo hạch ý chí và kiên trì, nếu như không có ý chí này, dựa vào nói ngươi muốn cưới Đạm Thai Lăng Nguyệt?

Đế Huyền hừ lạnh.

- Tốt, ta đáp ứng!

Nhiếp Vân gật đầu.

Vì không làm Đạm Thai Lăng Nguyệt khó xử, có nguy hiểm cũng phải hoàn thành.

U Ma cảnh thì như thế nào? Thần giới đệ nhất hiểm địa thì thế nào?

Đã có thể chinh phục Vô Biên Thâm Uyên, không nhiều hơn một U Ma cảnh!

- Ta cũng đáp ứng!

Hiên Thần công tử cũng gật gật đầu.

Thấy hai người đáp ứng, Mạc Tường và Vô Trần công tử nhìn nhau, đồng thời cười khổ.

U Ma cảnh là nơi cường giả Đế cảnh cũng không muốn đi, đi vào bên trong tìm Huyền Vũ Tiên Đằng? Không phải nói đùa sao?

- Ta buông tha!

Mạc Tường mở miệng.

- Ta cũng buông tha!

Vô Trần công tử cũng nói.

Không buông bỏ không được, không thể bởi vì một nữ tử, một quar hệ thông gia mà ném mạng mình.

- Tốt, thời gian tính từ bây giờ, mười ngày sau ta sẽ chờ các ngươi.

Biết rõ nói ra chuyện này khẳng định có người đáp ứng, có người thả vứt bỏ, Đế Huyền khoát khoát tay.

- Cáo từ!

Nhiếp Vân mang theo Nhiếp Đồng rời đi.

- Như thế nào?

Vừa rời khỏi ngọn núi, bên tai đã nghe được ý niệm của Đạm Thai Lăng Nguyệt.

Thần Nữ phong không lớn, nàng có thực lực cửu châu cảnh đỉnh phong cho nên truyền ý niệm dễ dàng.

- Đi U Ma cảnh tìm kiếm Huyền Vũ Tiên Đằng...

Nhiếp Vân nói ra nội dung thứ hai.

- Ngươi không thể đi, U Ma cảnh thật đáng sợ, ngay cả Đại Đế cũng không thể đi vào, ngươi đi vào nơi đó quá nguy hiểm.

Nghe được nội dung khảo hạch thứ hai khủng bố như thế, Đạm Thai Lăng Nguyệt vô cùng sốt ruột.

- Không đi cũng chỉ có thể nhận thua!

Nhiếp Vân nói.

- Ngươi không vội đi, ta sẽ đi tìm sư phụ bây giờ, ta hỏi nàng còn

muốn thế nào.

Đạm Thai Lăng Nguyệt vội vàng nói:

- Ngươi ngàn vạn chớ đi, chờ tin tức của ta!

- Tốt!

Dù sao có thời gian mười ngày, có thể tìm được nhất định có thể tìm được, tìm không được thì mười ngày cũng không tìm được, Nhiếp Vân đáp ứng một tiếng và mang theo Nhiếp Đồng đi tới Bát Phương quán.

...

Trong cung điện Thần Nữ phong.

Vẻ mặt Đạm Thai Lăng Nguyệt sốt ruột.

- Thiếu phong chủ, phong chủ nói hiện tại không gặp ngươi, ngươi đi đi.

Một hầu nữ đi tới bẩm báo.

- Không được, hôm nay ta phải gặp được sư phụ, làm phiền ngươi thông truyền lần nữa.

Đạm Thai Lăng Nguyệt nói.

- Thiếu phong chủ, ngươi đừng làm khó ta, ta chỉ là hạ nhân, phong chủ vừa nói nàng muốn bế quan, cho dù nguyên nhân gì cũng không gặp.

Hầu nữ sắp khóc lên.

- Ta mặc kệ, hôm nay ta phải gặp sư phụ.

- Tránh ra!

Biết rõ Đế Huyền tránh né nàng, Đạm Thai Lăng Nguyệt cắn răng đi

vào bên trong.

- Thiếu phong chủ... Thiếu phong chủ...

Hầu nữ vội vàng xông tới, muốn ngăn cản nàng nhưng làm sao ngăn được.

- Làm càn!

Đạm Thai Lăng Nguyệt vừa đi vài bước đã nghe tiếng quát vang lên, sau sau đó Đế

Huyền tức giận xuất hiện.

- Nguyệt Nhi, ta thấy ngươi càng ngày càng không nghe lời.

- Sư phụ, ngươi bảo Nhiếp Vân đi U Ma cảnh ngắt lấy Huyền Vũ Tiên Đằng rõ ràng muốn hắn chịu chết!

Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng không sợ sư phụ tức giận, ngẩng đầu nói thẳng.

------oOo------

Chương 3529: Trấn áp Đạm Thai Lăng Nguyệt

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Bảo hắn chịu chết? Ngươi nói bậy bạ gì đó? Ta chỉ khảo hạch thôi.

- Nếu như bởi vì sợ hãi mà không dám đi U Ma cảnh, làm sao có thể thật tình đối đãi với ngươi.

Đế Huyền nói.

- U Ma cảnh là địa phương nào ngươi cũng không phải không biết, cho dù thực lực của sư phụ đi vào có thể còn sống đi ra hay không còn không nhất định, bảo hắn một Thiên Đạo cảnh đi qua, không

phải chịu chết là cái gì?

Đạm Thai Lăng Nguyệt cắn răng.

- Không cần nói, chuyện này ta đã quyết định, lập tức rời đi!

Đế Huyền khoát tay.

- Sư phụ...

Đạm Thai Lăng Nguyệt xiết chặc nắm đấm.

- Mang thiếu phong chủ đi ra ngoài!

Đế Huyền không nhiều lời, khoát tay.

- Vâng!

Hầu nữ vụng trộm nhìn Đạm Thai Lăng Nguyệt, cắn răng đi tới trước mặt.

- Mời thiếu phong chủ trở về đi!

- Nếu sư phụ không thay đổi tâm ý, vậy thì thứ cho Nguyệt Nhi bất hiếu...

Nhìn bộ dạng sư phụ như thế, Đại Thai Lăng Nguyệt buồn bả quỳ xuống đất, liên tục dập đầu mấy cái.

- Ngươi muốn làm gì?

Đế Huyền cau mày.

- Sư phụ có ân với ta nhưng... Nhiếp Vân là người yêu của ta, là phu quân của ta, ta không sẽ rời khỏi hắn, cả hai chọn một mà thôi, cùng lắm ta mưu phản Thần Nữ phong.

Trong mắt Đạm Thai Lăng Nguyệt mang theo kiên quyết.

Tuy Đế Huyền có ân với nàng, trả giá vô số tâm huyết nhưng thì

sao?

So sánh giữa Nhiếp Vân và Đế Huyền, nàng khẳng định lựa chọn Nhiếp Vân.

Nàng thiếu nợ Nhiếp Vân quá nhiều, đã vô lực hoàn lại, đã như thế còn không bằng trực tiếp một chút.

- Ngươi...

Không nghĩ tới đệ tử nhu thuận lại nói ra lời này, Đế Huyền biến sắc, gương mặt khó coi.

- Vì hắn nên ngươi vứt bỏ sư phụ sao?

- Sư phụ có ân tình với ta, nếu không ép ta, ta sao có thể nói ra lời như vậy? Còn hi vọng sư phụ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, đời này ta không lấy ai ngoài Nhiếp Vân.

Đạm Thai Lăng Nguyệt quỳ dưới mặt đất không đứng lên.

- Tốt, tốt! Không nghĩ tới Đế Huyền ta phí hết tâm huyết, kết quả nuôi ra bạch nhãn lang.

Lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Đạm Thai Lăng Nguyệt, Đế Huyền cười lạnh:

- Nếu như thế, từ hôm nay trở đi ngươi ở lại đây cho ta, không có ta cho phép, đừng mong rời đi!

Gầm lên giận dữ, Đế Huyền vung tay lên sau đó lực lượng cường đại bao phủ Đạm Thai Lăng Nguyệt vào bên trong.

Trong đại điện xuất hiện trận pháp cường đại vây khốn Đạm Thai Lăng Nguyệt bên trong.

- Sư phụ...

Nhìn thấy mình bị vây khốn, lực lượng không cách nào thi triển, linh hồn cũng không thể phóng thích ra ngoài, nước mắt Đạm Thai

Lăng Nguyệt lập tức chảy xuống.

- Đừng gọi ta sư phụ, Hiên Thần công tử, ngươi gả cũng phải gả, không gả cũng phải gả.

Đế Huyền hất lên tay.

Nàng thành danh nhiều năm như vậy, lần thứ nhất bị người ta ngỗ nghịch, hơn nữa phản kháng triệt để như thế, trực tiếp kích thích lửa giận trong lòng.

- Ngô Tú!

Sau khi giam cầm Đạm Thai Lăng Nguyệt, Đế Huyền quay đầu hô một tiếng.

Bóng người nhúc nhích, một lão phụ xuất hiện trong đại sảnh.

- Tìm Hiên Thần công tử tới đây cho ta.

Đế Huyền phân phó.

- Vâng!

Lão phụ làm như không nhìn thấy Đạm Thai Lăng Nguyệt bị giam, quay người đi ra ngoài.

Thời gian không dài, nàng đã đi tới bên cạnh thanh niên.

Chính là Hiên Thần công tử.

- Bái kiến Đế Huyền Đại Đế!

Hiên Thần công tử vội vàng quỳ gối.

- Ân, có lẽ Hiên Viên Đại Đế đã nói với ngươi, Thần Nữ phong chúng ta muốn liên hợp với Vô Biên Hải.

Đế Huyền nói.

- Vâng!

Hiên Thần công tử liền vội vàng gật đầu.

- Vậy là tốt rồi, cầm lấy!

Đế Huyền khoát tay chặn lại, một kiện bảo vật xuất hiện và tỏa ra khí tức làm người ta khiếp sợ.

Là một đoạn dây leo, tuy không nhận ra là bảo vật cấp độ gì, chỉ từ lực lượng đã biết không đơn giản.

- Chẳng lẽ là...

Hiên Thần công tử biến sắc, trong mắt mang theo không dám tin.

- Ân, chính là Huyền Vũ Tiên Đằng, ngươi cầm đi, mười ngày sau giao cho ta là được, không cần đi U Ma cảnh!

Đế Huyền khoát tay.

- Đa tạ Đế Huyền Đại Đế thành toàn...

Hiên Thần công tử làm sao không biết xảy ra chuyện gì, hưng phấn vội vàng thu hồi Huyền Vũ Tiên Đằng.

Tuy Hiên Thần công tử tự tin nhưng không ngốc, U Ma cảnh được xưng Thần giới đệ nhất hiểm địa, cường giả Đế cảnh dễ dàng chết trong đó, hắn không cảm giác mình còn sống đi ra.

Nơi nguy hiểm như thế, có thể không đi là tốt nhất.

Lúc này hắn cũng hiểu dụng ý của Đế Huyền.

Hiện tại tham gia khảo hạch thứ hai chỉ có hắn và Nhiếp Vân, lặng lẽ cho mình Huyền Vũ Tiên Đằng, đó là muốn giúp mình chiến thắng, trên thực tế là muốn Nhiếp Vân đi mạo hiểm, do đó một đi không trở lại!

- Tốt, ngươi đi xuống đi!

- Mấy ngày nay tốt nhất không nên xuất hiện!

Đế Huyền bàn giao một câu và khoát tay.

- Vâng!

Hiên Thần công tử gật đầu, quay người rời đi.

Chờ hắn rời đi, Đế Huyền nghiêng đầu sang và khoát tay, Đạm Thai Lăng Nguyệt bị trận pháp bao phủ hóa thành vô hình cũng hiện ra.

Tuy Hiên Thần công tử nhìn không thấy nàng nhưng nàng nhìn rõ việc vừa rồi.

- Sư phụ...

Gương mặt Đạm Thai Lăng Nguyệt như tro tàn.

Hiên Thần công tử có thể nghĩ thông suốt xảy ra chuyện gì, nàng sao không rõ chứ.

Nàng cố ý muốn giết Nhiếp Vân.

- Ta phải báo cho Nhiếp Vân...

Nghĩ vậy thân thể khẽ động muốn bay ra ngoài, ý niệm cũng phóng xuất ra.

Ầm ầm ầm!

Cho dù ý niệm hay thân thể còn không thể rời khỏi cung điện bị giam cầm, nàng hiện tại như con bướm dính vào mạng nhện, cho dù làm thế nào cũng không thể thoát đi.

Cửu châu cảnh đỉnh phong, tuy là người mạnh nhất dưới Đế cảnh nhưng còn kém Đế cảnh chân chính nhiều.

Lại nói Đế Huyền chính là người nổi bật trong Đế cảnh, bài danh ít

nhất top mười.

- Ta sẽ làm ngươi hết hi vọng.

Hừ lạnh một tiếng, Đế Huyền hát tay rời phòng.

- Sư phụ, sư phụ...

Nàng gào thét liên tục, Đạm Thai Lăng Nguyệt dốc sức liều mạng trùng kích phong ấn nhưng chẳng khác gì kiến càng lay cây, hoàn toàn không thể làm gì.

- Nhiếp Vân... Ngàn vạn đừng đi, đừng đi...

Thì thào tự nói, Đạm Thai Lăng Nguyệt ngồi dưới đất, giờ phút này nàng không có tu vi khiếp sợ thế nhân, nàng chỉ là nữ tử yếu đuối.

- Là ta hại ngươi, có lẽ nghe ngươi rời đi là tốt rồi!

Sớm biết sư phụ nhẫn tâm như thế, căn bản không nghe chính mình khuyên bảo, biết như thế nàng sớm đi cùng Nhiếp Vân.

Như vậy cũng không trở thành hại hắn...

...

- Đã qua một ngày, tại sao không có tin tức của Đạm Thai Lăng Nguyệt?

Trong Bát Phương quán, Nhiếp Vân đi từng vòng trong sân.

------oOo------

Chương 3530: Phục chế

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đạm Thai Lăng Nguyệt bảo hắn chờ, có tin tức gì sẽ thông báo cho hắn, hắn đã chờ một ngày nhưng không có tin tức gì, đây là việc

làm hắn không hiểu.

- Tìm kiếm Huyền Vũ Tiên Đằng chỉ có thời gian mười ngày, hiện tại đã qua một ngày, không nắm chặt thời gian rời đi sẽ không kịp.

Khảo hạch thứ hai là đi U Ma cảnh tìm kiếm Huyền Vũ Tiên Đằng, mười ngày không đủ dùng, hiện tại lại lãng phí một ngày, khẳng định không thể tiếp tục chờ nữa.

Đăng đăng đăng!

Đang lo lắng, một bóng người đi tới, chính là quán chủ Bát Phương quán.

- Như thế nào đây?

Không chờ được tin tức của Đạm Thai Lăng Nguyệt cho nên hắn bảo quán chủ đi Thần Nữ phong tìm hiểu.

- Bẩm Nhiếp Vân bệ hạ, ta cũng không có gặp thiếu phong chủ, nghe hạ nhân của nàng nói, sau khi đi tìm phong chủ tới giờ vẫn chưa quay về.

Quán chủ nói.

- Không có trở lại?

Nhiếp Vân cau mày.

- Ca ca, có phải thời điểm ngươi liên hệ với chị dâu bị Đế Huyền biết rõ, nàng mới cố ý giam chị dâu cho nên ngươi không thể liên hệ, tâm thần có chút không tập trung, không thể an tâm đi U Ma cảnh... Như vậy không cần tỷ thí cũng thua.

Nhiếp Đồng mở miệng nói.

- Rất có thể!

Nhiếp Vân gật đầu.

Loại ý nghĩ này hắn cũng nghĩ qua, dựa theo tín cách của Đế Huyền rất có thể làm như vậy.

Nếu như mình không đi U Ma cảnh tìm kiếm cái gọi là Huyền Vũ Tiên Đằng, tỷ thí sẽ thất bại.

Nếu thật muốn đi, y theo mức nguy hiểm của U Ma cảnh, gây chuyện không tốt không về được.

Huống chi U Ma cảnh có thể được xưng là Thần giới đệ nhất hiểm địa, phạm vi khẳng định còn lớn hơn cả Vô Biên Thâm Uyên, ban đầu ở Vô Biên Thâm Uyên phải đi một hai tháng mới tới thánh sơn, Huyền Vũ Tiên Đằng không biết ở nơi nào, làm sao mà tìm?

- Không chờ, ta muốn điều tra tư liệu Huyền Vũ Tiên Đằng, ta muốn xem nó sinh trưởng ở nơi nào.

Suy đoán Đế Huyền cố ý khó xử chính mình, Nhiếp Vân biết rõ tiếp tục chờ ở đây khẳng định không hờ được tin tức của Đạm Thai Lăng Nguyệt.

Ngồi chờ như thế không bằng đi làm việc gì đó.

- Tư liệu? Đi nơi nào tra?

Nhiếp Đồng kỳ quái nhìn qua.

- Đương nhiên là về Phổ Thiên hoàng triều tra, Thần Nữ phong sẽ không cho ta dùng tư liệu của họ!

Nhiếp Vân mỉm cười.

Hắn bây giờ là hoàng đế Phổ Thiên hoàng triều, có thể tùy thời tiến vào tàng thư quán của hoàng triều, muốn tra tư liệu gì cũng dễ dàng, Thần Nữ phong khẳng định không có tiện lợi như thế.

Cho dù có suy nghĩ này, cũng chỉ có hắn làm được, đổi lại cường giả Thiên Đạo khác, chuyện quay về thế lực của mình ít nhất cần thời gian một hai tháng, mà hắn có thể thuấn di một giây là tới nơi.

Hô!

Thân thể hắn và Nhiếp Đồng đồng thời rời đi, sau một khác đã quay về Phổ Thiên hoàng triều.

- Huyền Vũ Tiên Đằng?

Trở lại hoàng cung, Nhiếp Vân cũng không đi tới tàng thư quán mà là tìm Nguyên Dương Đế Quân.

Sau khi nghe thứ này, vẻ mặt của hắn cũng không tốt.

- Chưa từng nghe qua!

Nguyên Dương Đế Quân lắc đầu.

- Phổ Thiên huynh kiến thức rộng rãi, có lẽ có thể biết một ít, ta đi hỏi giúp ngươi.

Nói xong Nguyên Dương Đế Quân trao đổi ý niệm với Phổ Thiên Đại Đế.

Một lát sau nhìn về phía Nhiếp Vân nói:

- Huyền Vũ Tiên Đằng là thứ có tồn tại, cả Thần giới chỉ có Đế Huyền từng đạt được một gốc, nhiều hơn nữa sẽ không có, cụ thể thuộc tính gì thì cả Phổ Thiên huynh cũng không quá rõ ràng, nghe nói là tài liệu chủ yếu luyện đế cảnh thần binh, chỉ cần tìm một gốc nguyên vẹn, phối hợp vài loại vật phẩm phụ trợ là có thể nhẹ nhõm luyện chế ra đế cảnh thần binh, là của quý thiên địa sinh ra!

Sau khi hỏi Phổ Thiên Đại Đế xong, Nguyên Dương Đế Quân cũng biết rõ về Huyền Vũ Tiên Đằng một ít và giải thích.

- Tài liệu chủ yếu luyện chế đế cảnh thần binh? Chỉ có Đế Huyền mới có?

Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Xem ra thứ này thật có, chỉ có điều có ở nơi nào chỉ sợ chỉ có Đế

Huyền mới biết.

- Chẳng lẽ Đế Huyền thật sự đạt được trong U Ma cảnh?

Nhiếp Vân có chút buồn bực.

Nếu như là thực, chẳng lẽ mình phải đi U Ma cảnh tìm kiếm?

- Nếu có thể tìm một gốc và ta nhìn thấy, phân tích một chút thành phần và dùng lực lượng nạp vật thế giới có lẽ có thể nhẹ nhõm phục chế ra...

Trong nội tâm có suy nghĩ như thế.

Nạp vật thế giới tấn cấp đến bảy châu cảnh đỉnh phong, tuy vẫn không thể so sánh với phạm vi Thần giới nhưng phi thường bao la, pháp tắc cường đại có thể phục chế ra bất cứ thứ gì, trừ đế cảnh thần binh còn làm không được, Thiên Đạo thần binh muốn bao nhiêu có bao nhiêu.

Các loại đan dược cũng có thể phục chế ra dễ dàng.

Huyền Vũ Tiên Đằng còn chưa đạt tới cấp bậc đế cảnh thần binh cho nên hắn nhìn một lần, phân tích ra thành phần là có thể dễ dàng phục chế ra.

Có thể phục chế, có thể... Mấu chốt là nó hình dáng thế nào?

Nếu như Nguyên Dương Đế Quân có tin tức không sai, cả Thần giới chỉ có Đế Huyền có một gốc!

Hơn nữa cho dù muốn thì nàng sẽ cho nàng xem sao?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Dựa theo trình độ chán ghét của nữ nhân này với mình, không có khả năng cho hắn xem.

- Không cho ta xem... Vi có lẽ thử lẻn vào xem sao.

Ánh mắt tỏa sáng

Nàng không có khả năng cho mình nhưng thử đi trộm xem sao.

Hình thành hoàn mỹ giới vực, thiên phú thâu thiên sư cũng tiến bộ nhảy vọt.

Cho dù như thế muốn trộm đồ của cường giả Đại Đế cũng khó làm.

Có thể trộm tiên đằng của nàng, tỷ lệ thành công còn lớn hơn mạo hiểm đi U Ma cảnh!

- Chuyện này phải cẩn thận mới được.

Vừa nghĩ tới điểm này, nội tâm Nhiếp Vân đã có quyết định.

Hắn biết muốn trộm đồ của Đại Đế, hơn nữa còn là Đại Đế bài danh cao quá khó khăn, không cẩn thận sẽ bị bắt, khi đó phiền toái to lớn.

- Hiện tại nàng không biết ta có thể thuấn di, ta làm ra vẻ giả dối đi U Ma cảnh... Làm ra chứng cớ không có mặt, về sau nghĩ biện pháp khác.

Nhiếp Vân suy tư.

Kỳ thật hắn không cần ăn cắp thành công, chỉ cần liếc mắt nhìn Huyền Vũ Tiên Đằng và biết thuộc tính là được.

Dù sao cũng phải làm việc cẩn thận, hắn phải có chứng cớ không có mặt, làm cho Đế Huyền buông lỏng cảnh giác, sau đó lại nghĩ những biện pháp khác.

Nghĩ đến liền làm, Nhiếp Vân cáo từ Nguyên Dương Đế Quân sau đó lại cùng đệ đệ đi tới Bát Phương quán.

Sau khi quay về nơi ở liền xuất phân thân ra khỏi phòng, bàn giao với quán chủ sau đó bay về hướng U Ma cảnh.

------oOo------

Chương 3531: Lẻn vào Thần Nữ phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thần Nữ phong nằm ở Lan Châu, U Ma cảnh nằm trong Việt Châu nên không quá xa, không cần thuấn di, dựa theo tốc độ của cường giả Thiên Đạo cần hai ngày là tới nơi.

Nhiếp Vân cho phân thân phi hành tới U Ma cảnh, mục đích là mê hoặc đối phương, làm mọi người nghĩ mình đi U Ma cảnh.

Đương nhiên, một khi bản tôn đắc thủ có thể phục chế ra Huyền Vũ Tiên Đằng, khi đó cũng có thể bàn giao với kẻ khác, bằng không ngươi không đi U Ma cảnh thì làm sao có tiên đằng?

- Nhiếp Đồng, ngươi phong ấn nơi này, đừng cho bất cứ kẻ nào nhìn trộm.

Bản tôn ngồi trong gian phòng sau đó bàn giao với Nhiếp Đồng một tiếng, không gian chi lực nạp vật thế giới bao phủ Thần Nữ phong vào trong.

Vừa hình thành hoàn mỹ giới vực hắnđã thử dùng không gian chi lực nạp vật thế giới, tính che giấu rất mạnh, mặc dù Phổ Thiên Đại Đế cũng không thể phát hiện.

Nương theo thực lực tiến bộ, năng lực khống chế của hắn rất mạnh, chỉ cần không phải chính diện nhìn người khác, cũng không tới gần sẽ không bị phát hiện.

Đương nhiên tất cả cần cẩn thận.

Dù sao Đế Huyền đang ở trong Thần Nữ phong, nơi này có các trận pháp rậm rạp, hơi không cẩn thận sẽ bị phát hiện, có muốn trốn cũng không thoát.

Lúc này không gian chi lực nạp vật thế giới đi vào Thần Nữ phong.

Bao phủ tiểu viện của Đạm Thai Lăng Nguyệt, quả nhiên không có bóng người nào.

- Đó là cung điện Đế Huyền ở lại..

Sau khi dò xét khu vực của Đạm Thai Lăng Nguyệt, không gian chi lực nạp vật thế giới lại đi tới nơi của Đế Huyền.

- Thuấn di!

Không gian chi lực đi tới gần cung điện Đế Huyền, tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân thuấn đi tới trước mặt.

Muốn tìm tiên đằng, chỉ bằng vào không gian chi lực khẳng định không xong, chỉ khi nào không gian chi lực bao phủ gần Đế Huyền sau đó thuấn di sẽ dễ dàng sinh ra chấn động không gian.

Cường giả Đế cảnh rất mẫn cảm với chấn động không gian, gây chuyện không tốt sẽ bị phát hiện.

Cho nên Nhiếp Vân không dám mạo hiểm, thuấn di tới ngoài cung điện, nghĩ biện pháp trà trộn vào rồi nói sau.

Cung điện Đế Huyền ở lại vô cùng rộng rãi, mang theo phong cách nữ tử, diễn lệ, sạch sẽ và xinh đẹp.

Nơi này cho người ta cảm giác mỹ cảm.

Không gian chi lực nạp vật thế giới mở ra sau đó nhìn rõ phong ấn, Nhiếp Vân lặng lẽ đi về phía trước.

- Gia hỏa này thật biết hưởng thụ.

Tiến vào cung điện đã ngửi thấy hương khí nhàn nhạt.

Không thể không nói Đế Huyền Đại Đế rất biết hưởng thụ, cả cung điện đầy hương liệu quý báu.

Có một số thứ được tinh liệt từ trên người thần thú, mỗi một loại tốn hao cái giá to lớn, còn quý hơn cả thần thạch cực phẩm không ít.

Cả cung điện đầy hương khí của hương liệu quý giá, trình độ xa xỉ có thể thấy được lốm đốm.

Đăng đăng đăng!

Đi về phía trước, tiếng bước chân vang lên liên tiếp.

Thân ảnh Nhiếp Vân chui vào vách tường.

Thực lực của hắn bây giờ, ngụy trang, địa hành, ẩn nấp đã dung hợp với nhau, triệt để che dấu, trừ phi cường giả Đế cảnh tận lực tìm, bằng không khó mà phát hiện ra hắn.

Vừa giấu thân thể, một thị nữ đi vào.

Sắc mặt thị nữ bối rối, dáng vẻ thập phần khẩn trương.

Lặng lẽ đi theo sau lưng thị nữ, Nhiếp Vân đi thẳng về phía trước, nơi đó có cung điện to lớn.

- Như thế nào? Nàng đáp ứng không?

Một giọng nói vang lên.

Nghe được là giọng nói của Đế Huyền, Nhiếp Vân lặng lẽ ẩn nấp.

Thực lực của hắn hơi không cẩn thận sẽ bị phát hiện, phải cẩn thận không một chút phân tâm.

- Không có, thiếu phong chủ... Nàng tâm tình không tốt, không nói câu nào.

Thị nữ vội nói.

- Hừ!

- Hiên Thần công tử có gì không tốt? Còn trẻ anh tuấn, thực lực siêu quần, mấu chốt nếu kết hợp với hắn liền quang minhc hính đại liên minh với Vô Biên Hải!

- Thật không biết nàng nghĩ thế nào.

Đế Huyền tức giận hất tay áo lên.

Nhìn thấy nàng nổi giận, thị nữ run rẩy không dám trả lời.

- Được rồi, ngươi đi xuống đi, ta muốn yên tĩnh một hồi.

Nói xong không tại để ý tới đối phương.

Thị nữ như được đại xá, vội vàng lui ra khỏi phòng, vội vã rời đi.

Nhiếp Vân cũng không đi theo, mà là lặng lẽ mở thiên nhãn.

Lúc này Đế Huyền đang ngồi trong phòng, sắc mặt tái nhợt.

Gian phòng rộng lớn nhưng bố trí kỳ quái, chung quanh là các loại đồ vật xinh đẹp nhưng không có quá nhiều thứ trân quý.

- Cường giả như Đế Huyền nếu có bảo vật sẽ thả bên cạnh mình.

Xem một vòng không tìm được mật thất gì đó, Nhiếp Vân có suy đoán.

Thực lực cường đại như Đế Huyền, cho dù đi tới nơi nào cũng tự tin không bị kẻ khác chém giết, bởi vậy tất cả bảo vật đều đặt lên người mà không phải giấu ở một chỗ.

- Nếu thật như thế, muốn trộm cũng rất khó khăn...

Nhiếp Vân cau mày.

Đối phương giấu tàng bảo khố, chỉ cần tìm được và lặng lẽ lẻn vào là có thể tìm tới tay, nếu đặt trên người sẽ khó trộm đi.

Đại Đế cảm giác mãnh liệt như vậy, đừng nói trộm, chỉ sợ còn chưa tới gần đã bị phát hiện.

- Xem một chút...

Trong nội tâm suy đoán, Nhiếp Vân tiếp tục quan sát, quả nhiên hắn nhìn ra không đúng.

- Trên tay nàng có nạp vật giới chỉ, nếu như đoán không sai, toàn bộ đồ vật đang ở trong đó... Phải thế nào mới làm nàng tháo nó xuống đây? Chỉ cần tầm mười giây là được.

Nhiếp Vân trầm tư.

Muốn từ trong nạp vật giới chỉ tìm được Huyền Vũ Tiên Đằng, hơn nữa muốn cảm giác được nó cần phải tới gần chiếc nhẫn, hơn nữa còn không bị nàng cảm giác.

Nạp vật giới chí có vô số bảo vật, làm sao dễ dàng tháo xuống.

Chuyện này là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

- Nếu như Đạm Thai Lăng Nguyệt ở đây, ngược lại có thể năn nỉ nàng cho xem Huyền Vũ Tiên Đằng, chỉ cần nàng chịu lấy ra, ta có thể quan sát kết cấu và cho nạp vật thế giới phục chế!

Làm cho đối phương tháo nạp vật giới chỉ xuống là không có khả năng, nếu có thể làm cho nàng xuất tiên đằng ra là được.

Chỉ có điều Lăng Nguyệt bây giờ không có ở đây, nghe thị nữ nói chắc đang hờn dỗi Đế Huyền, bảo nàng ra tay là không lớn.

- Làm sao bây giờ?

Nhiếp Vân cau mày khó chịu.

- Thật sự không được... Bảo Nhiếp Đồng ra tay đoạt nạp vật giới chỉ của nàng... Làm thế sẽ làm hai thế lực lớn mâu thuẫn, muốn quang minh chính đại cưới Đạm Thai Lăng Nguyệt cũng ngâm nước nóng.

Nhiếp Vân lắc đầu.

Khẳng định không thể đoạt, nếu đoạt còn không bằng mang Đạm

Thai Lăng Nguyệt rời đi.

Đứng tại chỗ nửa canh giờ, hắn nghĩ một đống phương pháp nhưn vô dụng.

Chỉ cần cho hắn nhìn thấy Huyền Vũ Tiên Đằng là có thể phục chế ra, nhìn thì đơn giản nhưng vô cùng phức tạp.

------oOo------

Chương 3532: Bí mật Đế Huyền (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Khục khục khục khục!

Âm thanh ho khan vang lên dồn dập.

- Ân?

Nhiếp Vân cau mày nhìn sang.

Thân là truyền nhân Thần Nông Đại Đế, có thể nghe ra tiếng ho của chủ nhân không bình thường.

- Chẳng lẽ Đế Huyền có nội thương gì?

Thấy ho khan là Đế Huyền, ánh mắt Nhiếp Vân biến thành kỳ quái.

Đế Huyền thân là Đại Đế, là siêu cấp cường giả nổi danh trong Thần giới, là người sáng lập Thần Nữ phong trong cửu đại thế lực, ai có thể trọng thương nàng chứ?

- Ân!

Trong nội tâm ang kỳ quái, đột nhiên sắc mặt Đế Huyền khó coi, gương mặt đỏ rực.

Thân thể mềm mại của nàng không ngừng run rẩy, ngay sau đó lại

thừa nhận thống khổ khó nói thành lời nào đó.

Đăng đăng đăng đăng!

Thân thể chấn động, Đế Huyền đi nhanh vào sâu trong cung điện.

- Kỳ quái...

Cau mày nhìn cảnh này, Nhiếp Vân vận dụng thiên phú ẩn nấp theo sau nàng.

Cung điện tĩnh mịch, Đế Huyền đi nhanh tới một góc tường.

Nơi này là tường kín không có cái gì, mặc dù Nhiếp Vân dùng thiên nhãn cũng không phát hiện gì cả.

Ầm ầm!

Đế Huyền không có dừng bước, bàn tay vỗ về phía trước.

Lực lượng to lớn bao phủ vách tường, trong chốc lát vách tường tỏa ra hào quang.

- Lại là trận pháp không gian?

Vừa rồi dùng thiên nhãn không nhìn thấy cánh cửa, thậm chí còn không nhìn thấy trận pháp chấn động, đủ thấy che dấu rất sâu.

Hang ổ Thần Nữ phong, đường đường Đế Huyền, cường giả nổi danh Thần giới lại bố trí trận pháp che giấu tại nơi của mình làm gì?

Nhiếp Vân càng hiếu kỳ.

- Chẳng lẽ... Huyền Vũ Tiên Đằng ở chỗ này?

Trong nội tâm của hắn sinh ra suy nghĩ này, ánh mắt nóng bỏng.

Che giấu trận pháp không gian bí mật như thế, có phải có bảo vật không thể mang theo tùy thân đặt ở nơi này không?

- Rất có thể!

Nếu thật là như vậy, nghi vấn trước kia được giải quyết.

Hô!

Lúc hắn đang suy đoán, Đế Huyền đi vào cổng ánh sáng trước mặt.

Cánh cổng ánh sáng mờ dần và biến mất khi nàng đi vào bên trong.

- Mặc kệ, liều!

Biết rõ cơ hội chỉ có một lần, mất đi lần sau lại muốn đi vào là ít có khả năng, Nhiếp Vân cắn răng xông vao trong.

Nếu đây là tàng bảo khố của Đế Huyền, nếu như bị phát hiện sẽ nguy cơ trùng trùng, cũng trở mặt với nàng.

Hiện tại không có biện pháp khác, cũng không thể thực đi U Ma cảnh!

Lại nói đạt tới bảy châu cảnh đỉnh phong, có hoàn mỹ giới vực và thánh sơn là siêu cấp thần binh đế cảnh thần binh bảo hộ, chỉ cần không đi quá gần sẽ không bị đối phương phát hiện.

Ông!

Hắn mới vừa vào cổng ánh sáng liền biến mất tại chỗ, cũng không nhìn thấy cái gì ở ngoài, dường như nơi đây không có thứ gì khác.

- Không có bảo vật?

Không đi cổng ánh sáng sau lưng, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn về phía trước và sững sờ.

Trước mặt là gian phòng bao la, liếc mắt nhìn thấy cuối cùng, cũng không có bảo vật trong tưởng tượng, thậm chí... Trừ cái ao ra không có thứ gì khác.

Tại sao nơi bí mật như thế chri có cái ao?

Nhiếp Vân nhìn chằm chằm, ánh mắt hoài nghi.

Không gian này rất bí mật, cho dù Đế Huyền là Đế cảnh cũng phải hao tổn không ít tâm tư mới có thể chế tạo thành... Kết quả không có bảo vật gì ở đây, chỉ cái ao nước thì không còn gì khác, nàng có bệnh không?

- Chẳng lẽ trong ao có cổ quái?

Hắn nhìn vào cái ao một lúc.

Nước ao không trong, trái lại rất đục, nó còn mang theo màu ngâm đen, chỉ có điều bên trong tỏa ra hương khí nồng đậm giống như ngâm không biết bao nhiêu loại hương liệu.

Không phát hiện mật thất khác trừ cái ao.

Đột nhiên Nhiếp Vân cảm thấy dở khóc dở cười khi nghĩ tới một chuyện.

- Chẳng lẽ Đế Huyền chuyên môn dùng nơi này tắm rửa sao?

Thân thể cường giả Đế cảnh bóng loáng mượt mà, cũng không dính tro bụi gì cả, cho dù một vạn năm mười vạn năm không tắm rửa cũng không bẩn hay hooit hối.

Bản thân tắm rửa là một loại hưởng thụ, không ít nữ tu luyện giả mặc dù biết rõ trên người không có tro bụi nhưng vẫn tắm rửa hàng ngày.

Điểm ấy cũng không gì đáng trách.

Giống như Nhiếp Vân bây giờ, hắn không ăn không uống cũng không sao cả nhưng có đôi khi cũng uống rượu, ăn cơm, cũng không phải là đói mà là một loại thói quen.

Đế Huyền là Đại Đế đỉnh cấp, lại được xưng Thần giới đệ nhất mỹ nữ, thích sạch sẽ là rất bình thường, thời điểm nàng tắm tự nhiên

cũng muốn có người nhìn thấy, lúc này mới bố trí không gian này chuyên dùng tắm rửa.

- Phi lễ chớ nhìn, qua một hồi lặng lẽ rời đi là được.

Vốn tưởng rằng có tàng bảo khố gì, chờ đợi lo lắng đi vào nơi đây, nếu như chỉ là nơi tắm rửa, hắn không rời đi là không tôn trọng.

Tuy hắn không thích Đế Huyền nhưng dù sao cũng là sư phụ Đạm Thai Lăng Nguyệt, nếu rình xem đối phương tắm rửa thì quá vô lễ.

- Ah....

Thời điểm định đóng ngũ giác không nhìn Đế Huyền tắm rửa, đột nhiên nghe tiếng gào rú vang lên.

Trong tiếng kêu mang theo thống khổ.

Nhiếp Vân ngẩng đầu lên.

Tiếng kêu của Đế Huyền.

Hiện tại nàng đang đứng trước ao nước, sắc mặt đã đỏ hồng và biến thành màu trắng, thân thể không ngừng run rẩy giống như không thể áp chế lực lượng.

- Xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ không phải tắm rửa mà là có chuyện khác?

Nhiếp Vân ngạc nhiên nhìn sang.

Nếu như chỉ tắm rửa cũng không cần thống khổ như vậy.

Thực thống khổ thì không phải tắm rửa, như vậy đang làm gì?

Tê...

Vào lúc hắn kỳ quái, y phục trên người Đế Huyền rách nát thành từng mảnh, từ đó lộ ra thân thể bóng loáng như tơ.

Đế Huyền đã khỏa thân.

Không hổ là Thần giới đệ nhất mỹ nhân.

Thân thể cân đối, vòng eo nhỏ nhắn, hai chân thon dài hoàn mỹ không tỳ vết, bờ mong bóng loáng mượt mà, bộ ngực cao vút và đỉnh vu phong đỏ rực mê người.

Tuy nội tâm không muốn thừa nhận nhưng Đế Huyền trước mặt, cho dù dáng người, làn da hay khí chất đều không kém gì Đạm Thai Lăng Nguyệt.

- Không đúng...

Nhìn thấy thân thể đối phương, Nhiếp Vân không cảm thấy mê đắm, chỉ cảm thấy kỳ quái.

Nếu như Đế Huyền thật sự tắm rửa, nơi này không có người, cởi quần áo tiến vào nước là được, tại sao lại chấn rách quần áo?

Hơn nữa thân thể mềm mại run rẩy giống như thừa nhận thống khổ nào đó, có gì sao?

Leng keng!

Vào thời điểm đang nghi hoặc, chỉ thấy Đế Huyền khỏa thân điểm một cái, nhẫn trữ vật lập tức bay ra ngoài và rơi trên mặt đất phát ra âm thanh giòn tan.

- Cơ hội tốt!

Nhìn thấy nhẫn trữ vật của nàng bay ra, Nhiếp Vân hưng phấn.

Trước kia suy nghĩ làm sao lấy được thứ này, không nghĩ tới nàng chủ động tháo ra.

- Không đúng... Tắm rửa cũng không cần tháo nhẫn.

Cũng không có tiến lên cầm nhẫn, Nhiếp Vân càng cảm thấy kỳ quái.

Đủ loại dấu hiệu đã nói rõ Đế Huyền trước mặt không đúng.

------oOo------

Chương 3533: Bí mật Đế Huyền (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như chỉ tắm rửa đơn thuần không cần chấn vỡ quần áo, càng không cần tháo nhẫn ra.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Lúc hắn kỳ quái, trong cơ thể Đế Huyền bộc phát âm thanh như sấm sét.

Nhiếp Vân vội vàng nhìn sang, chỉ thấy làn da trắng bóng của Đế Huyền dần dần biến thành màu đen.

- Việc này...

Biến sắc.

Thân thể trắng bóng biến thành màu đen, mặc dù Nhiếp Vân tâm trí cứng rắn cũng không tưởng tượng nổi.

PHỐC!

Sau khi toàn thân biến thành màu đen, làn da bóng loáng của Đế Huyền nứt ra, thậm chí còn mọc gai nhọn hoắt, vào lúc này nàng biến thành một con quái vật khủng bố.

- Chẳng lẽ... Bản thân Đế Huyền không phải nhân loại, mà là thần thú biến hóa?

Trong nội tâm khẽ động, một suy nghĩ xuất hiện.

Loại tình huống này giống như thần thú không cách nào áp chế nổi lực lượng của mình, tùy thời biến hóa thành bản thể.

Thần Nữ phong Đế Huyền, Thần giới đệ nhất mỹ nữ, dùng sức một mình thành lập thế lực lớn, là thần tượng vô số người sùng bái lại là tâần thú biến hóa?

Hắn chưa từng nghe ai nói qua bao giờ a.

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Xoẹt zoẹt~!

Hắn không nghi hăặc bao lâu, nương theo thời gian qua đi, một thân thể ngâm đen như con cóc xuất hiện trước mặt của mình.

Thần thú như vậy, mặc dù Nhiếp Vân kiến thức rộng rãi cũng không biết.

- Xấu quá... Hơn nữa thối quá...

Gia hỏa này không chỉ xấu, trên người còn mang theo mùi thối không ai muốn tới gần.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thứ buồn nôn trước mặt sẽ không tin nó là Thần giới đệ nhất mỹ nữ Đế Huyền biến hóa mà thành!

Thiệt giả? Sẽ không nhìn lầm a...

Ừng ực!

Dạ dày của Nhiếp Vân sôi trào, hắn không dám tin vào mắt mình.

Bởi vì Đế Huyền quá xấu, nói thật, từ đại lục Khí Hải đi tới hiện tại hắn chưa từng thấy qua thứ nào xấu như thứ này.

Mặc dù Vô Biên Hải có vô số tạp chủng thần thú, cũng có không ít bộ dạng khó coi nhưng so với thứ trước mắt lại không cùng đẳng cấp.

Thứ trước mặt đã xấu lại làm người ta cảm giác chán ghét từ nội tâm, tới mức muốn nôn mửa.

Bịch!

Quái vật trước mặt quá buồn nôn, thân thể nhảy vào trong ao nước.

- Mặc kệ xảy ra chuyện gì, tìm được Huyền Vũ Tiên Đằng nói sau!

Cố nén buồn nôn, Nhiếp Vân không quan tâm quái vật nhảy vào trong ao nước, không gian chi lực nạp vật thế giới lặng lẽ bao phủ chiếc nhẫn ở gần đó.

Ầm ầm ầm!

Không gian chi lực nạp vật thế giới vừa tiến vào trong đó, hắn khiếp sợ nhìn bảo vật chồng chất bên trong.

Không hổ là cường giả đỉnh phong thế lực lớn nhất, các loại bảo vật tầng tầng lớp lớp, so sánh với nhau bản thân hắn như người nghèo mạt.

- Không thể lấy những thứ này... Vậy thì phục chế đi.

Tuy những thứ này trân quý nhưng Nhiếp Vân vẫn không thể lấy đi, bởi vì một khi trộm đi, Đế Huyền sẽ biết có người lẻn vào nơi này, như vậy sẽ có phiền toái.

Chỉ cần hắn nhìn kỹ thuộc tính, nạp vật thế giới có thể phục chế bất kỳ vật gì, những bảo vật này trân quý nhưng vẫn nằm trong khả năng của hắn.

Tinh thần khẽ động, trong nạp vật thế giới xuất hiện các loại bảo vật giống trong chiếc nhẫn.

- Không có Huyền Vũ Tiên Đằng?

Lúc này hắn phục chế tất cả đồ vật một lần, Nhiếp Vân cau mày suy nghĩ.

Tuy chiếc nhẫn có không ít bảo bối nhưng cũng không có cái gọi là Huyền Vũ Tiên Đằng, thậm chí hình dạng cũng không biết.

Không phải nói,Đế Huyền có thứ này sao? Tại sao không có?

Dò xét chiếc nhẫn nhiều lần phát hiện không có Huyền Vũ Tiên Đằng, Nhiếp Vân âm trầm.

Trước kia nghe Nguyên Dương Đế Tôn nói, Thần giới chỉ có Đế Huyền có một gốc Huyền Vũ Tiên Đằng, hiện tại tìm khắp chiếc nhẫn cũng không có, chẳng lẽ truyền thuyết là giả?

Hoặc là nàng đã sớm sử dụng.

Rầm rầm!

Lúc tìm kiếm một hồi xem xem có bỏ sót ở đâu hay không, chợt nghe động tĩnh trong ao nước.

Sau một khắc thân thể mềm mại đi tới.

Vẫn là Đế Huyền như cũ, toàn thân khiết hoàn mỹ, làn da đã trắng trở lại, giờ phút nàng xinh đẹp không nói thành lời.

Lại nhìn cảnh này, Nhiếp Vân không có cảm thấy nàng xinh đẹp, chỉ cảm thấy buồn nôn mà thôi.

Thân thể hoàn mỹ diễm lệ kia lại là một đầu thần thấu xấu xí biến thành... Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy sẽ không tin nổi.

- Có phải do bản thân... Đế Huyền quá xấu, bị người ta cười nhạo, lúc này mới cố ý biến hóa thành thân thể xinh đẹp như thế... Mà biến hóa thành loại tình huống này cần trả cái giá lớn, lại thường xuyên không khống chế nổi... Lúc này mới xây dựng nơi này, có ao nước kia?

Hắn nghĩ ra nguyên nhân.

Bản thể Đế Huyền xấu xí như thế nhưng ngâm nước một hồi lại biến thành Thần giới đệ nhất mỹ nhân, nếu không phải nguyên nhân này thì hắn không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

- Xem ra ao nước có vấn đề.

Tinh thần khẽ động, hắn thu một giọt nước vào trong nạp vật thế giới.

Đế Huyền đã khôi phục dung mạo, nàng lại cầm nhẫn và lấy y phục mặc lên người.

Mặc xong quần áo, lại khôi phục khí chất lãnh diễm, khôi phục thực lực và khí phách khống chế thiên hạ.

Không tận mắt nhìn thấy tuyệt đối không dám liên hệ quái vật xấu x vừa rồi với Đế Huyền vô cùng xinh đẹp.

Thấy nàng thu hồi nhẫn trữ vật, Nhiếp Vân biết rõ không thể lại dò xét, lặng lẽ che giấu khí tức và không nhúc nhích.

Hô!

Không có phát hiện Nhiếp Vân đang ẩn nấp, Đế Huyền vung tay lên, cánh cửa ánh sáng xuất hiện và đi ra ngoài.

Nhiếp Vân theo sát sau lưng, cũng đi ra khỏi cánh cửa ánh sáng.

Rời khỏi cửa ánh sáng, hắn không dừng lại chút nào, lặng lẽ bước ra khỏi cung điện, vừa rời khỏi phạm vi cung điện liền quay trở về Bát Phương quán trong nháy mắt.

Đế Huyền không có giữ Huyền Vũ Tiên Đằng, nói rõ trên người nàng cũng không có, như vậy không cần phải lưu lại nơi đây.

- Thần giới đệ nhất mỹ nữ Đế Huyền lại là thần thú biến hóa, hơn nữa bản thể xấu như vậy...

Ngồi trong phòng Bát Phương quán, Nhiếp Vân lắc đầu.

Không phải tận mắt nhìn thấy, cho dù kẻ nào nói hắn cũng không tin.

Mặc kệ việc của nàng ta, chỉ cần cưới Đạm Thai Lăng Nguyệt là được, về sau không tới Thần Nữ phong lần nào nữa.

- Đế Huyền đều không có Huyền Vũ Tiên Đằng, ta đi nơi nào tìm?

Trong nội tâm cũng có chút phát sầu.

Khẳng định tin tức của Phổ Thiên Đại Đế không có vấn đề, hắn nói Thần giới chỉ có Đế Huyền đạt được một gốc, vậy thì khẳng định chỉ có nàng có, hiện tại tìm khắp nhẫn của nàng nhưng không có, như vậy ai có tiên đằng? Chẳng lẽ hắn phải thật sự đi vào U Ma cảnh hay sao?

- Ca ca, kỳ thật ngươi không nhất định phải tìm được Huyền Vũ Tiên Đằng, chỉ cần Hiên Thần tìm không thấy, ngươi sẽ không thua.

Nhìn thấy hắn cau mày như thế, Nhiếp Đồng nói.

------oOo------

Chương 3534: Hiên Thần công tử đắc ý

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân? Đúng vậy!

Đôi mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Hắn nói không sai, tỷ thí thứ hai quá khó khăn, chỉ có mình và Hiên Thần nhận nhiệm vụ, chỉ cần cam đoan gia hỏa này không có tiên đằng thì chính mình sẽ không bị loại.

- Gia hỏa này hôm qua xuất phát, xem xem đang ở đâu!

Ngày hôm qua Hiên Thần công tử cũng xuất phát đi U Ma cảnh, không biết một ngày qua hắn ở nơi nào.

Không gian chi lực nạp vật thế giới lan ra ngoài và tìm kiếm ở phương hướng U Ma cảnh.

Thực lực của hắn đạt tới bảy châu cảnh đỉnh phong, không gian chi lực nạp vật thế giới bao phủ phạm vi khoảng cách gần tám châu, từ nơi này đến U Ma cảnh không tới một châu, hắn dễ dàng dò xét.

- Ân? Tại sao không có? Dựa theo tình huống bình thường, hắn không có tốc độ như vậy.

Xem một hồi, Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái.

Vừa rồi hắn đã dò xét tất cả thông đạo đi vào U Ma cảnh một lần, hắn không phát hiện tung tích Hiên Thần công tử.

Dựa theo đạo lý mới qua một ngày, cho dù hắn tốc độ nhanh hơn nữa cũng không thể tới U Ma cảnh.

Trước kia hắn tận mắt nhìn đối phương xuất phát đi U Ma cảnh, tại sao không gặp?

- Kỳ quái, ta nhìn xem ngươi đang ở đâu.

Nói thầm một tiếng, không gian chi lực nạp vật thế giới phóng thích không giữ lại.

Trước kia bao phủ thông đạo vào U Ma cảnh, hiện tại lấy hắn làm trung tâm bao phủ bốn phương tám hướng.

Bằng vào hắn khống chế không gian chi lực, chỉ cần không lắc lư trước mặt Đại Đế, tùy tiện bao phủ thế nào cũng không bị phát hiện.

- Ân?

Không gian chi lực lan tràn một hồi, Nhiếp Vân cảm thấy cổ quái.

Bởi vì hắn đã phát hiện tung tích của Hiên Thần công tử.

Cũng không phải đã đến U Ma cảnh mà là... Căn bản không có đi!

Bản thân vẫn còn trong thành Thần Nữ, chỉ có điều tìm nơi ẩn nấp, hiện tại hắn đang uống rượu, dáng vẻ thích ý không nói thành lời.

- Không có đi? Chẳng lẽ hắn không sợ thua?

Nhiếp Vân nháy mắt, hắn cảm thấy nghi hoặc.

Theo các loại cử chỉ không khó nhìn ra Đế Huyền rất vừa ý vị này Hiên Thần công tử, lớn nhất mục là muốn đem Đạm Thai Lăng Nguyệt gả cùng hắn.

Nếu như thế tình huống ván đầu tiên thất bại hắn phải thắng lại ván này mới được, tại sao nhàn nhã như thế?

Quá quỷ dị a!

- Nhìn xem gia hỏa này làm gì.

Đối phương làm như vậy khẳng định có mục đích, dù sao hắn không chiếm được Huyền Vũ Tiên Đằng thì mình không thua, lúc này cũng không có ý định đi U Ma cảnh, mà là lặng lẽ quan sát.

Không gian chi lực nạp vật thế giới là lực lượng đặc thù không thuộc Thần giới, nếu ở trước mặt Đại Đế sẽ bị phát hiện, Hiên Thần công tử không kém nhưng không phát hiện ra.

Năm ngày qua đi.

- Không có gì kỳ quái... Gia hỏa này mỗi ngày trừ uống rượu chính là tu luyện, giống như không có ý định tìm tiên đằng.

Khoảng cách thời gian mười ngày của Đế Huyền nói đã qua phân nửa nhưng Hiên Thần công tử không có ý định đi U Ma cảnh, mỗi ngày không phải tu luyện chính là uống rượu, thập phần nhàn nhã.

Nhiếp Vân càng nhìn càng kỳ quái.

Hắn không khẩn trương, mình đã chiến thắng một ván, lần này đối phương không có tiên đằng tối đa chỉ ngang tay mà thôi, mặc kệ từ phương diện nào hắn cũng không thua.

Cho nên hắn cũng ở lại đó, địch không động, ta không động.

- Hiên Thần huynh thật có nhã hứng!

Lặng lẽ quan sát tới ngày thứ bảy, tại nơi ẩn nấp của Hiên Thần công tử có người quen tới.

Chính là Kiền Khôn Các Kiền Khôn công tử Mạc Tường!

Mạc Tường không biết làm sao thăm dò được Hiên Thần cũng không đi U Ma cảnh mà nấp ở đây, hắn lặng lẽ bay tới.

Chỉ từ cách tiên vào trong gian phòng đã thấy được quan hệ hai người không kém.

- Ngươi tới, vừa vặn ngồi xuống uống rượu với ta.

Hiên Thần công tử tươi cười.

- Uống rượu? Nhiếp Vân đã sớm đi U Ma cảnh, ngươi còn nhàn nhã uống rượu, chẳng lẽ không sợ thua?

Mạc Tường kỳ quái nhìn qua.

- Thua?

Hiên Thần công tử tươi cười đầy tự tin.

- Ngươi cảm thấy ta sẽ thua?

- Hắn đi U Ma cảnh thu tiên đằng thì ngươi sẽ thua.

Nhìn thấy hắn tự tin như vậy, Mạc Tường có chút kỳ quái.

Huyền Vũ Tiên Đằng rất khó đạt được nhưng đối phương ít nhất cố gắng, vạn nhất thành công thì sao?

- Cường giả Đế cảnh cũng không lấy được Huyền Vũ Tiên Đằng, ngươi cảm thấy hắn có thể lấy được sao? Đi thì thế nào?

Hiên Thần công tử uống hết rượu trong chén, cũng không thèm quan tâm.

- Cho dù lấy không được tiên đằng... Ngươi và hắn ngang tay, ngươi đừng quên, hắn đã thắng một ván, cho dù ván này ngang tay thì phần thắng rất lớn.

Mạc Tường không biết hảo hữu của mình nghĩ thế nào.

Nếu như đổi lại Nhiếp Vân thanh nhàn uống rượu còn có thể lý giải, dù sao đi U Ma cảnh nguy hiểm không nói, có đạt được tiên đằng hay không cũng không dự đoán được, trong tình huống không xác định như thế, dù sao đã thắng một ván thì không cần mạo hiểm.

Ngươi có thể thua đấy, ngươi nhàn rỗi như thế để làm cái gì?

- Ha ha, ai nói ngang tay?

Hiên Thần công tử khinh thường.

- Ah? Nói như vậy, Hiên Thần huynh đã thắng chắc?

Mạc Tường có ngốc cũng nghe ra không đúng, đôi mắt lóe sáng.

Không gian chi lực nạp vật thế giới quan sát nơi này, Nhiếp Vân cảm thấy khó hiểu.

Gia hỏa này lấy tự tin ở đâu?

- Đó là tự nhiên!

Hiên Thần công tử tươi cười và lật tay một cái, một gốc dây leo xuất hiện và bộc phát uy thế cường đại.

Toàn thân dây leo màu xanh, nó vừa xuất hiện đã có thể cắt nát hư không, làm cho linh hồn người ta cũng có cảm giác bị xé rách.

- Chẳng lẽ đây là... Huyền Vũ Tiên Đằng?

Đôi mắt Mạc Tường sáng ngời.

Trước mắt Hiên Thần công tử như thế tự tin, lại tiện tay xuất ra thứ này... Không phải tiên đằng là cái gì?

Bản thân không có đi U Ma cảnh thì tại sao có thể có tiên đằng?

- Không sai, chính là tiên đằng!

Hiên Thần công tử vô cùng đắc ý.

- Tiên đằng? Đây là Huyền Vũ Tiên Đằng? Đế Huyền không có nhưng hắn có, thật sự không uổng phí công phu...

Nhiếp Vân vốn sững sờ sau đó mừng như điên.

- Cảm ứng thuộc tính!

Sau khi cuồng hỉ hắn không có một chút do dự nào, Không gian chi lực của Nạp Vật Thế giới bắt đầu khởi động, lập tức bao phủ lấy tiên đằng, không đến một hô hấp thì tất cả thuộc tính ở trong đó đều được hắn hiểu rõ ràng.

Sưu!

Trong Nạp Vật Thế giới lập tức xuất hiện một sợi tiên giống như đúc thứ ở trong tay cùng Hiên Thần công tử.

- Quả nhiên là có thể phục chế!

Cười to một hồi, Nhiếp Vân lập tức mặt mày hớn hở.

Quả thực đúng là đạp mòn gót giày cũng không thấy, đến khi tìm được lại không phí một chút công phu nào.

------oOo------

Chương 3535: Phục chế tiên đằng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vì tiên đằng, hắn từng mạo hiểm đi tới hang ổ của Đế Huyền, kết quả cái gì cũng không có tìm được. Dù thế nào hắn cũng không ngờ tới, trong tay tiểu tử này lại có một cọng.

- Không đúng, Phổ Thiên Đại Đế nói, Thần giới chỉ có Đế Huyền có một cọng. Tại sao nó lại ở trong tay Hiên Thần công tử chứ?

Phục chế xong tiên đằng, Nhiếp Vân lập tức ý thức được chỗ không đúng.

Vị Hiên Thần này từ vài ngày trước hắn vẫn quan sát, nhất định đối phương không có đi tới U Ma cảnh!

Mà giờ khắc này đối phương lại lấy ra một cọng tiên đằng... Như vậy chỉ có một khả năng!

Cọng tiên đằng ở trong tay hắn chính là của Đế Huyền!

Nói cách khác, Đế Huyền đưa ra yêu cầu tỷ thí, vụng trộm đưa tiên đằng cho Hiên Thần công tử. Để cho hắn ta sử dụng chiến thắng Nhiếp Vân.

- Đáng giận!

Sau khi suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện xảy ra, sắc mặt Nhiếp Vân lập tức trầm xuống:

- Hừ! Không phải ngươi muốn để cho Hiên Thần công tử thắng sao? Như vậy ta đây cũng không ngại đánh vào mặt ngươi một lần.

Trong lòng phẫn nộ, thế nhưng hắn cũng không có tiến lên tìm Đế Huyền để lí luận.

Dù sao cho dù đi lý luận thì đối phương cũng sẽ không thừa nhận. Làm như vậy ngược lại còn có thể khiến cho Đạm Đài Lăng Nguyệt khó xử.

Đã không thể đi tìm đối phương lý luận, không phải nàng ta muốn để cho Hiên Thần công tử thắng sao?

Như vậy ta đây sẽ hung hăng vẽ mặt, đánh cho mặt của nàng sưng phù mới thôi!

Lạnh lùng cười cười, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý tới ý Hiên Thần công tử đang dương dương đắc, mà thân ảnh nhoáng một cái đã xuất hiện ở bên trong Nạp Vật Thế giới.

- Đế Huyền đã từng nói qua, nếu như cùng đạt được Huyền Vũ tiên đằng thì bên số lượng nhiều hơn sẽ chiến thắng, đã như vậy thì ta cũng sẽ không khách khí a!

Khi định ra trận tỷ thí thứ hai Đế Huyền đã từng nói qua. Ai đạt được tiên đằng trước thì kẻ đó sẽ chiến thắng. Nếu như cùng đạt được, số lượng của ai nhiều hơn thì kẻ đó sẽ thắng. Trong tay Hiên Thần công tử cũng chỉ có một cọng, mà hắn thì có được năng lực phục chế của Nạp Vật Thế giới, muốn có bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiêu, căn bản không phải cùng một đẳng cấp a.

- Phục chế!

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân cũng không chậm trễ nữa, tinh thần khẽ động, lực lượng của Nạp Vật Thế giới bắt đầu khởi động, từng cọng Huyền Vũ tiên đằng lập tức giống như mưa to rơi xuống, trong nháy mắt đã chồng chất thành một cái núi nhỏ.

Những đạo tiên đằng này, mỗi một cái đều mang theo lực lượng cường đại, mơ hồ có cảm giác xé rách không gian.

Sau khi biến hóa ra một đám tiên đằng như là một ngọn núi nhỏ, Nhiếp Vân lập tức cảm thấy Nạp Vật Thế giới cũng thu nhỏ lại một vòng.

Năng lượng không phải vĩnh hằng, lực lượng ở trong nạp vật thế

giới biến thành tiên đằng, tốc độ hấp thu năng lượng ở bên ngoài vẫn kém hơn tiêu hao, đương nhiên sẽ phải thu nhỏ lại.

- Nhiều tiên đằng như vậy, ước chừng hơn vạn cái. Nếu như so số lượng mà nói, nhất định sẽ thắng a!

Phục chế quá nhiều thì sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với Nạp Vật Thế giới, Nhiếp Vân cũng không tiếp tục làm nữa mà dừng lại.

Đối phương chỉ có một cọng, mà hắn thì đã có số lượng như một ngọn núi nhỏ. Vô luận so thế nào, chỉ sợ Hiên Thần công tử này cũng sẽ không phải là đối thủ của hắn.

- Tuy nhiên, vì đề phòng vạn nhất, ta cần phải làm ra một ít tiên đằng có phẩm chất cao hơn!

Đế Huyền vì muốn làm hắn thua trận, chơi xấu, không biết xấu hổ như vậy, da mặt nhất định sẽ rất dày. Nếu như chỉ đơn thuần là số lượng nhiều hơn, muốn chiến thắng sợ rằng cũng không có dễ dàng như vậy!

Cho nên, vì đề phòng đối phương lại chơi xấu, hắn phải làm ra một ít tiên đằng có chất lượng rất cao.

- Hiện tại tiên đằng mà ta phục chế cơ hồ đều giống như thứ trong tay Hiên Thần công tử như đúc, muốn tăng chất lượng lên, như vậy chỉ có thể dựa theo phương pháp luyện khí. Ép tạp chất bên trong ra rồi lại luyện chế...

Trong lòng Nhiếp Vân không ngừng suy tư.

Hắn đã từng thấy qua cọng tiên đằng ở trong tay Hiên Thần công tử, nếu như muốn có chất lượng cao hơn. Như vậy chỉ có thể nghĩ những biện pháp khác. Mà đơn giản nhất chính là dùng phương pháp luyện khí bức tạp chất ở trong tiên đằng ra ngoài, lại một lần nữa luyện chế thành hình.

- Thử xem!

Từ trước cho tới nay, Nạp Vật Thế giới chỉ có phục chế một cách

đơn thuần. Khiến cho đồ phục chế còn có phẩm chất cao hơn hình mẫu, chuyện này hắn chưa bao giờ thử nghiệm qua.

Trước kia đại đạo ở trong cơ thể không được đầy đủ, có lẽ làm như vậy sẽ rất khó, thế nhưng hiện tại thì khác.

Ba ngàn đại đạo đã hòa tan vào làm một, vô cùng hoàn mỹ, lại có tính dung hòa, hoàn toàn có thể thử một lần.

Tế luyện ra Luyện Bảo đại đạo, trong lòng suy tư về thành phần của tiên đằng, trong đầu thì lại một lần nữa xếp đặt tổ hợp lại. Khiến cho nó càng thêm ưu việt hơn trước đó.

Không biết qua bao lâu, hai mắt của Nhiếp Vân mở ra, ngón tay điểm về phía trước một cái.

Ông!

Cả Nạp Vật Thế giới lắc lư kịch liệt, một cọng tiên đằng màu xanh biếc chậm rãi xuất hiện ở trước mặt hắn.

Cọng tiên đằng này nhìn qua hoàn toàn khác với những cọng trước đó, bề ngoài có một tầng quang mang lóng lánh. Nếu như chỉ từ bên ngoài nhìn vào sẽ có cảm giác linh tính lập lòe.

Nhiếp Vân nhẹ nhàng nắm lên, sau đó tay cũng vung lên.

Ầm Ầm!

Không gian ở trước mắt hắn lập tức xuất hiện một cái khe cực lớn, kéo dài trăm vạn dặm.

- Xem ra cái gọi là tiên đằng có thể luyện chế thần binh Đế cảnh là chỉ loại này, mà không phải là loại ở trong tay Hiên Thần công tử a...

Hai tay của Nhiếp Vân âm thầm xiết chặt.

Nghe nói Huyền Vũ tiên đằng là chủ tài liệu để luyện chế thần binh Đế cảnh, chỉ cần tìm được một cái, lại phối hợp với một chút vật

phẩm là có thể nhẹ nhõm luyện chế ra được thần binh Đế cảnh. Trước đó hắn còn có chút không tin. Thế nhưng sau khi nhìn thấy cọng Tiên đằng ở trong lòng bàn tay thì hắn mới biết được chuyện này là thật.

Đương nhiên, cọng ở trong tay Hiên Thần công tử kia căn bản không được. Nếu không, Đế Huyền đạt được nó nhiều năm như vậy, nhất định đã sớm luyện chế thành thần binh Đế cảnh rồi. Cũng không một mực để nó ở trong tay, không có phát ra được tác dụng quá lớn.

Dù sao không có người nào sẽ ngại mình có nhiều thần binh Đế cảnh a.

Nói cách khác, có thể phục chế được loại tiên đằng cấp bậc này, cơ hồ tương đương với việc phục chế ra thần binh Đế cảnh.

Tuy rằng cách thời điểm luyện thành thần binh Đế cảnh vẫn còn có khoảng cách nhất định, thế nhưng thực sự cũng không còn kém nhiều.

------oOo------

Chương 3536: Hối đoái Thần Thạch (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chỉ có điều... Loại tiên đằng cấp bậc này, không phải đơn giản là có thể phục chế... Chỉ mới phục chế ra một cọng đã khiến cho ta trực tiếp rớt xuống một cấp độ.

Nhìn tu vi hiện tại của mình, Nhiếp Vân có chút dở khóc dở cười.

Cọng Tiên đằng ưu mỹ này có uy lực thần kỳ, rất lớn. Có thể ngạnh kháng với thần binh Đế cảnh mà không hư hao, thế nhưng... Phục chế thứ này cũng sẽ có khuyết điểm rất lớn, đó chính là... Năng lượng ở trong cơ thể hắn sẽ không đủ dùng!

Vì phục chế cọng tiên đằng này mà lực lượng ở trong cơ thể hắn

trực tiếp thụt lùi. Khiến cho tu vi của hắn vốn là Thất Châu cảnh đỉnh phong lại trọn vẹn mất đi một câu, biến thành Thất Châu cảnh sơ kỳ!

Khó trách cọng tiên đằng này lại có uy lực lớn như vậy. Chỉ riêng năng lượng hội tụ đã nhiều bằng một châu, như vậy làm sao có thể không cường đại được cơ chứ?

- Nếu như luyện chế thêm mấy cọng, chỉ sợ tu vi của ta sẽ trực tiếp rớt xuống...

Luyện chế một cọng đã tiêu hao nhiều năng lượng như vậy. Nếu như luyện chế thêm mấy cọng, há không phải sẽ khiến cho hắn trực tiếp hư thoát tới trình độ vừa mới cô đọng ra giới vực hoàn mỹ hay sao?

- Bây giờ cách ước hẹn mười ngày vẫn còn có thời gian một ngày. Phải nghĩ biện pháp khôi phục thực lực rồi lại lại nói!

Cọng tiên đằng này đã được luyện chế ra, đương nhiên phải giữ lại, dù sao vẫn còn chưa tới ước hẹn mười ngày. Thừa dịp thời gian một ngày này khôi phục tới Thất Châu cảnh đỉnh phong rồi lại lại nói.

- Nếu như chỉ hấp thu linh khí đơn thuần để tăng trưởng mà nói, không có mười năm tám năm thì nhất định sẽ không khôi phục được.

Đứng dậy, Nhiếp Vân không khỏi suy tư một phen.

Hấp thu linh khí ở trong Thần giới thì cũng có thể khiến cho tu vi khôi phục, chỉ có điều tốc độ khôi phục lại quá chậm, không có mười năm, căn bản không có khả năng hoàn thành.

- Xem ra chỉ có thể dùng biện pháp kia mà thôi.

Tinh thần khẽ động, trong lòng nghĩ ra được một phương pháp, Nhiếp Vân lập tức đi ra khỏi phòng.

- Nhiếp Đồng, đi theo ta ra ngoài một chuyến!

Ra khỏi phòng, lại gọi Nhiếp Đồng một tiếng, thân thể của huynh đệ hai người nhoáng một cái đã biến mất tại chỗ.

Khi lần nữa xuất hiện thì đã đi tới dưới mặt đất của một lâu đài cổ ở trong Thần Nữ thành.

Hắc thị Thần Nữ phong!

Chỉ cần là nơi có ánh sáng thì sẽ có bóng đêm. Bất luận là một thế lực nào cũng đều có sự tồn tại của hắc thị.

Giờ phút này Nhiếp Vân và Nhiếp Đồng đã thay đổi dung mạo, chân cùng bước vào trong.

- Hai vị đại gia, xin hỏi nhị vị cần thứ gì?

Vừa mới đi vào thì đã có mấy người tiến lên chào đón, trong mắt mang theo vẻ xem xét.

Bởi vì hắc thị bị chèn ép, cho nên nếu như không có người quen giới thiệu, muốn đi vào bên trong sẽ rất khó.

- Cho ngươi!

Không để ý tới ánh mắt dò xét của bọn hắn, cánh tay Nhiếp Vân run lên, ném ra một cái lệnh bài màu đen.

- Quyền hạn cao nhất trong hắc thị, Hắc Phù lệnh?

Mấy người sững sờ, lại lần nữa nhìn về phía Nhiếp Vân, lúc này ánh mắt đã trở nên thận trọng, cung kính.

Đẳng cấp của hắc thị sâm nghiêm, không phải là người quen, quan hệ quen thuộc. Như vậy được giao dịch một ít đồ vật đơn giản nhất đã xem như là rất nể tình rồi. Cũng không có tư cách gặp thủ lĩnh cấp cao nhất ở trong hắc thị.

Chính là bởi vì như thế, hắc thị cũng ban phát ra đủ loại phù lệnh. Mà loại phù lệnh đẳng cấp cao nhất chính là loại Hắc Phù lệnh này.

Loại lệnh bài này, trong cả hắc thị Thần Nữ phong cũng chỉ tổng cộng phát ra ba cái. Đều có tư cách trực tiếp gặp thủ lĩnh cao nhất ở nơi này.

Điều khiến cho mọi người cảm thấy kỳ quái chính là. Trong ba cái lệnh bài này dường như không có hai thiếu niên này a.

- Ta muốn gặp Đại đầu mục của các ngươi, nói cho nàng biết, có sinh ý lớn tới cửa!

Không để ý tới vẻ nghi hoặc trên mặt bọn hắn, Nhiếp Vân khoát tay nói một câu.

Nạp Vật Thế giới lan tràn ra, chỉ cần người thực lực không có vượt qua hắn thì sẽ không phát hiện ra được. Dưới loại tình huống này muốn trộm đi một khỏa Hắc Phù lệnh cũng rất là đơn giản.

Đã muốn tới đây giao dịch, như vậy đương nhiên phải chuẩn bị đồ vật cho tốt a.

- Vâng, xin hai vị chờ một lát!

Mấy người này vội vàng lui ra ngoài, không bao lâu đã lần nữa đi tới:

- Đại đầu mục mời hai vị đi gặp nàng!

- Được rồi!

Nhiếp Vân cũng không nói nhảm mà đứng dậy, cùng với Nhiếp Đồng nhanh chóng đi vào bên trong.

Rất nhanh cả hai đã đi vào bên trong một căn phòng kín mít.

Chung quanh căn phòng này khắp nơi đều là trận pháp, xem ra chỉ cần đi vào bên trong. Một khi không được chủ nhân cho phép, muốn ra cũng không có khả năng.

Nhiếp Vân cười cười, cũng không có chút do dự nào mà lập tức đi

vào bên trong.

Chỉ là một ít trận pháp mà thôi, không nói trước có thể vây khốn được hắn hay không, cho dù là có thể, có Nhiếp Đồng ở chỗ này, muốn xông ra ngoài thì cũng không có người nào có thể chống đỡ được.

- Hắc Phù lệnh ta chỉ phát ra ba khỏa. Lệnh bài này hẳn là của Long Dương hầu a!

Vừa mới đi vào trong phòng thì đã có một đạo thanh âm lười biếng vang vọng. Hắn ngẩng đầu nhìn lại, bên trên chủ vị có một nữ tử thân thể trưởng thành đang ngồi đó. Toàn thân được một bộ lông màu đỏ bao phủ, hai chân lõa lồ, bóng loáng non mịn, khiến cho người ta có một loại cảm giác hấp dẫn khác thường.

Đại đầu mục Thần Nữ phong hắc thị lại là nữ nhân hay sao?

Tuy nhiên trước khi đến Nhiếp Vân cũng đã sớm dò xét qua, cho nên hắn cũng không có ngạc nhiên chút nào, tay phải vung lên. Lập tức có hai cái ghế xuất hiện. Hắn và Nhiếp Đồng phân biệt ngồi xuống, lại ngẩng đầu nhìn về phía yêu tinh trước mắt, nói:

- Ngươi không cần phải hỏi lai lịch của Hắc Phù lệnh này. Cho dù có hỏi thì ta cũng không biết nói... Ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu, ta có giao dịch, ngươi có làm hay không mà thôi.

- Đương nhiên sẽ làm giao dịch a, chỉ là… Cũng phải nhìn xem lớn nhỏ thế nào. Nếu như quá nhỏ, thuộc hạ ta có thể hoàn thành, không cần ta phải tự mình nhúng tay vào.

Thấy Nhiếp Vân đi thẳng vào chính đề, Đại đầu mục có chút tán dương nhìn hắn, miệng cười khanh khách nói một tiếng.

Ý tứ của nàng rất đơn giản, giao dịch thì có thể, thế nhưng phải là giao dịch lớn, giao dịch nhỏ nàng căn bản không có đặt vào trong mắt.

- Ta dùng Cực phẩm Thần Thạch để đổi Hạ phẩm Thần Thạch, không biết chuyện này có tính là giao dịch lớn hay không?

Nhiếp Vân nói.

- Cực phẩm Thần Thạch?

------oOo------

Chương 3537: Hối đoái Thần Thạch (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong mắt Đại đầu mục lập tức có tinh quang lóe lên, ngay sau đó nàng lại nói:

- Nếu như chỉ có mấy miếng, cũng không tính là...

Tuy rằng Cực phẩm Thần Thạch rất là thưa thớt, thế nhưng đường đường là hắc thị. Các nàng vẫn có thể có được một ít, trao đổi mấy miếng? Ở trong mắt nàng mà nói, căn bản không phải là sinh ý lớn gì.

- Mấy miếng?

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu nói:

- Nếu như là mấy vạn miếng, hơn mười vạn miếng thì sao?

- Mấy vạn... miếng?

Đại đầu mục mạnh mẽ đứng lên, đôi mắt xinh đẹp trợn tròn, không còn có chút lười biếng nào nữa:

- Ngươi nói là Cực phẩm Thần Thạch? Là mấy vạn miếng?

Cực phẩm Thần Thạch ở trong Thần giới thuộc về loại tài nguyên khan hiếm. Cho dù Thần Nữ phong là một trong chín thế lực lớn. Thế nhưng lấy ra tất cả tồn kho thì cũng không quá mấy vạn miếng, người trước mắt này lại nói ra giao dịch mấy vạn, hơn mười vạn. Bảo sao nàng không ngạc nhiên được cơ chứ?

- Không sai, không biết loại giao dịch này... Có được tính là giao dịch lớn hay không?

Nhiếp Vân cười nói.

- Xem như là vậy... Chỉ là số lượng của Cực phẩm Thần Thạch rất thưa thớt, ngươi nói mình có thể xuất ra mấy vạn miếng... Không thấy hàng thì ta cũng không quá tin tưởng a.

Cố nén kích động trong lòng, Đại đầu mục nói.

Cũng khó trách nàng không tin, thế lực lớn nhất ở trong Thần giới cũng khó có khả năng xuất ra Cực phẩm Thần Thạch một cách đơn giản được. Mà hai gia hỏa không rõ lai lịch ở trước mắt này làm sao có thể tùy tiện lấy ra được cơ chứ?

Ầm Ầm.

Nàng còn chưa nói hế lời thì linh khí ở trước mắt đã lập tức trở nên nồng đậm, trong nháy mắt đã có một đống Thần Thạch xuất hiện ở trong phòng. Linh khí cuồng bạo giống như tùy thời cũng có thể hình thành linh dịch, chảy xuôi ra bốn phía.

- Chuyện này... Đây... Đều là Cực phẩm Thần Thạch?

Đại đầu mục lập tức giật mình.

Nàng kiến thức rộng rãi, đương nhiên có thể lập tức nhận ra được những Thần Thạch phẩm chất này. Toàn bộ đều là cấp bậc Cực phẩm, một đống chồng chất. Ước chừng hơn mười vạn!

Thoáng một cái xuất ra hơn mười vạn Cực phẩm Thần Thạch... Không phải được tận mắt nhìn thấy, quả thực khó mà tin được!

Hai thiếu niên trước mắt này rốt cuộc là ai? Tại sao lại có thể có nhiều Cực phẩm Thần Thạch như vậy cơ chứ?

Nghĩ vậy, nàng nhìn về phía hai người Nhiếp Vân, trong mắt tràn ngập vẻ nghi hoặc.

- Có nhiều Cực phẩm Thần Thạch như vậy, chẳng lẽ ngươi không sợ ta đen ăn đen hay sao?

Cưỡng chế vẻ khiếp sợ trong lòng, Đại đầu mục cười một tiếng, lại dịu dàng nói.

Nàng vốn là yêu tinh, giờ phút này nói chuyện như vậy, lại đem dáng người xinh đẹp của nàng bộc lộ ra. Đổi lại là bất luận nam nhân nào nhìn thấy, chỉ sợ cũng sẽ bị mê hoặc, không kìm lòng được.

Tuy nhiên... Rất nhanh nàng đã phải thấy thất vọng, bởi vì trên mặt của hai người trước mắt này căn bản không có bất kỳ biểu lộ nào. Giống như căn bản không nhìn thấy được dáng người hoàn mỹ của nàng vậy.

- Ta đang hi vọng ngươi đen ăn đen, nếu như ngươi dám động thủ. Như vậy ta cũng vừa vặn không cần dùng tiền là có thể mua được đồ ở hắc thị này a.

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Lời hắn nói là thật, nếu như hắc thị không nói quy củ mà dám ra tay mà nói. Như vậy hắn cũng không ngại tiêu diệt nó, không bàn sinh ý nữa.

- Ha ha, ta chỉ nói đùa mà thôi. Mong hai vị bỏ quá cho...

Nghe thấy hắn nói như thế, da mặt của Đại đầu mục co lại, có chút lúng túng nói.

Đối phương dám quang minh chính đại mang nhiều Cực phẩm Thần Thạch tới đây như vậy, nhất định là có chỗ dựa vào. Mà lại còn có thể mở miệng nói như vậy, cho dù Đại đầu mục tự nhận thực lực của mình không kém thì nàng cũng không dám mạo hiểm.

- Ngươi thực sự muốn đổi toàn bộ những Cực phẩm Thần Thạch này thành Hạ phẩm Thần Thạch hay sao?

Không dám tiếp tục đi dò xét nữa, Đại đầu mục cũng không nói nhảm mà có chút nghi hoặc dò hỏi.

Mỗi người đều là dùng Thần Thạch đẳng cấp thấp để đổi Thần thạch đẳng cấp cao. Đây là lần đầu tiên nàng gặp người dùng cao để đổi lấy Thần thạch đẳng cấp thấp a.

- Đúng vậy!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Như vậy thì tốt, ta sẽ đi chuẩn bị ngay bây giờ, chỉ có điều, số lượng của những Thần Thạch này thật sự quá nhiều, cho dù lấy ra toàn bộ Thần Thạch ở bên trong hắc thị chúng ta thì cũng không đủ. Cho nên chỉ có thể gom góp bốn phía... Nếu như ngươi yên tâm thì có thể chờ ta ở chỗ này, trong vòng nửa ngày. Ta cam đoan có thể gom góp đủ. Đủ số lượng Hạ phẩm Thần Thạch để đổi với ngươi.

Đại đầu mục nói.

- Được rồi, cũng không cần đủ Hạ phẩm Thần Thạch, chỉ cần linh dược có linh khí sung túc, bảo vật thì cũng có thể. Về phần số lượng, đương nhiên càng nhiều càng tốt a!

Nhiếp Vân lại nói một câu.

Sau một buổi, rốt cuộc nàng cũng trở về.

- Đại nhân, đây là Hạ phẩm Thần Thạch mà ngươi muốn! Vẫn còn kém một chút, ta dựa theo lời của ngươi cho nên đã dùng linh dược, bảo vật để thay thế. Linh khí ẩn chứa trong đó so với Hạ phẩm Thần Thạch còn nhiều hơn không ít!

Đại đầu mục đứng ở trước mặt Nhiếp Vân rồi nói.

Dùng hơn mười vạn Cực phẩm Thần Thạch để đổi thành Hạ phẩm Thần Thạch mà nói, số lượng thật sự quá nhiều, nạp vật giới chỉ căn bản không chứa nổi. Cho nên, cuối cùng nàng không có biện pháp nào khác là dùng một Hỗn Độn thế giới nhỏ để chứa đựng.

- Được rồi!

Tiếp nhận đám bọt khí, tinh thần của Nhiếp Vân quét qua, lập tức phát hiện ra Hạ phẩm Thần Thạch ở bên trong giống như sơn mạch lan tràn, các loại vật tư càng nhiều vô số kể, diện tích bao phủ. So với Khí Hải đại lục còn bao la hơn nhiều.

- Không tồi! Đây là thù lao của ngươi.

Hai mắt của Nhiếp Vân sáng ngời, cánh tay run lên, trên trăm miếng Cực phẩm Thần Thạch rơi vào trong tay đối phương.

- Đa tạ Đại nhân!

Trong mắt Đại đầu mục lập tức hiện lên lửa nóng.

Trên trăm miếng Cực phẩm Thần Thạch, coi như là nàng, không có tích lũy mấy trăm năm thì cũng đừng mơ có được.

- Ta sẽ nghỉ ngơi ở trong Thần Nữ thành một đoạn thời gian ngắn, ngươi có thể tiếp tục thu thập Hạ phẩm Thần Thạch và các loại vật tư ẩn chứa linh khí. Một khi đủ định mức một vạn miếng Cực phẩm Thần Thạch, như vậy chỉ cần gọi ba tiếng ta muốn đổi Cực phẩm Thần Thạch thì ta sẽ biết. Ta sẽ tự mình tới lấy!

Nhiếp Vân khoát khoát tay nói.

- Vâng!

Đại đầu mục liên tục gật đầu.

Đây quả thực là sinh ý lớn a, không nói ban thưởng trước đó. Chỉ riêng lần này nàng cũng đã kiếm được lợi nhuận mấy ngàn miếng Cực phẩm Thần Thạch, đủ để vận chuyển hắc thị khổng lồ, tương đương với thu nhập trăm năm.

------oOo------

Chương 3538: Phối dược

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đi thôi!

Sau khi nói xong với đối phương, Nhiếp Vân lại liếc nhìn Nhiếp Đồng, thân thể hai người đồng thời nhoáng một cái rồi biến mất tại chỗ.

Sưu!

- Ồ?.

Nhìn thấy hai người đã thuấn di rời đi, trên đầu của Đại đầu mục lập tức có mồ hôi lạnh ứa ra.

Thuấn di, độc quyền của cường giả Đại Đế!

Trước đó nàng còn nghĩ đen ăn đen, may mà nàng không có làm như vậy... Dám đoạt đồ vật trong tay cường giả Đại Đế... Đây không phải là tự mình muốn chết hay sao?

Hơn nữa, hai người đồng thời thuấn di, không có bất kỳ tiếp xúc nào với nhau. Như vậy không phải đã nói rõ... Hai người này đều là cường giả Đại Đế hay sao?

Từ lúc nào ở trong Thần Nữ thành lại có hai vị Đại Đế cảnh tới cơ chứ?

- Người đâu, nắm chắc thời gian tìm kiếm Hạ phẩm Thần Thạch, dùng Cực phẩm Thần Thạch để đổi, càng nhiều càng tốt!

Cố nén sự khiếp sợ ở trong lòng, Đại đầu mục không dám lãnh đạm, lập tức truyền lệnh xuống dưới.

Không nói tới việc có thể kiếm tiền được hay không, nếu như bởi vậy mà giao hảo được với hai vị cường giả Đại Đế, như vậy đối với nàng mà nói cũng là một món lợi lớn.

...

Sưu!

Hai người Nhiếp Vân lần nữa xuất hiện ở trong Bát Phương quán.

- Nhiếp Đồng, đệ đi nghỉ ngơi trước đi, ta đi chuẩn bị cho chuyện ngày mai một chút!

Nói một tiếng với Nhiếp Đồng, Nhiếp Vân trực tiếp tiến vào bên trong Nạp Vật Thế giới.

Ầm ầm!

Hắn vừa mới đạt được vô số Hạ phẩm Thần Thạch và vật tư. Lúc này tất cả lập tức nổ tung ở trong Nạp Vật Thế giới, một cái vòng xoáy cuồng bạo xuất hiện, trong nháy mắt đã tạo thành sóng linh khí cường đại. Sóng linh khí lan tràn ra bốn phía. Tất cả Thần Thạch và linh dược đồng thời nổ tung, biến thành linh khí nguyên thủy nhất.

Cô cô cô cô!

Dưới linh khí cuồng bạo trùng kích, Nạp Vật Thế giới lần nữa bạo tăng. Tu vi của hắn vốn chỉ là Thất Châu cảnh sơ kỳ, chỉ dùng mấy chục hô hấp đã một lần nữa trở lại Thất Châu cảnh đỉnh phong.

Tuy nhiên, sau khi đến Thất Châu cảnh đỉnh phong thì lại không có cách nào tiến bộ được nữa.

- Linh khí ở trong Hạ phẩm Thần Thạch, chỉ có thể khiến cho Nạp Vật Thế giới tăng trưởng ở trong một cấp bậc đồng nhất, không có cách nào làm cho thực lực của ta gia tăng. Hiện giờ, nếu như muốn tăng tiến tu vi, trừ phi là thôn phệ... Đại Đế hoặc là thế giới cường đại!

Cảm nhận được thân thể của mình đã xuất hiện tình huống bão hòa, không có biện pháp tiếp tục gia tăng lực lượng, Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái.

Loại dựa vào số lượng để gia tăng lực lượng này, tối đa chỉ có thể làm cho hắn tiến bộ ở trong một cấp bậc đồng nhất. Nếu như muốn đột phá gông cùm xiềng xích, ví dụ như từ Thất Châu cảnh đột phá đến Bát Châu cảnh, chuyện này hắn vẫn không làm được.

Tuy nhiên, dù vậy cũng đã rất lợi hại rồi.

Ít nhất hiện tại ở trong người hắn có linh khí sung túc, không cần phát sầu vì việc phục chế tiên đằng làm tiêu hao lực lượng.

- Nhiều linh khí như vậy có giữ lại cũng là lãng phí, như vậy ngưng tụ toàn bộ thành Huyền Vũ tiên đằng đi a!

Khẽ cười một tiếng, bàn tay của Nhiếp Vân lăng không chộp ra một trảo.

Trước đó phục chế tiên đằng cấp bậc cao nhất tiêu hao rất nhiều, lúc này có linh khí sung túc, rất nhanh hắn đã ngưng tụ ra được mấy chục cọng tiên đằng.

Mấy chục cọng, chỉ cần hơi chút luyện chế thì chẳng khác nào mấy chục kiện thần binh Đế cảnh. Nếu như chuyện này truyền đi ra ngoài tuyệt đối có thể hù chết vô số cường giả ở trong Thần giới a.

Phải biết rằng Thần giới đã tích lũy được vô số năm, thế nhưng cũng chỉ có ba mươi mấy kiện thần binh Đế cảnh. Còn xa không bằng số lượng Đại Đế. Thế nhưng hắn lại một hơi ngưng tụ ra mấy chục cọng Huyền Vũ tiên đằng có uy lực tương đương với thần binh Đế cảnh, cho dù nói ra thì cũng không ai dám tin tưởng a!

Nói cách khác, lần này hắn đã có được tài phú cơ hồ có thể so sánh với cả Thần giới.

- Đáng tiếc, thực lực của ta còn quá yếu, còn không có cách nào ngưng tụ ra được thần binh Đế cảnh. Nếu như có thể hoàn thành, dưới một ý niệm, muốn loại thần binh Đế cảnh gì thì sẽ có cái dạng đó. Đây mới thực sự là phú giáp thiên hạ nha!

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu, tuy rằng hiện tại hắn đã đạt tới Thất Châu cảnh đỉnh phong. Nạp Vật Thế giới cũng vững chắc giống như

Thần giới vậy. Thế nhưng vẫn không có cách nào phục chế ra được thần binh Đế cảnh.

Nếu như có thể phục chế ra được thần binh Đế cảnh, như vậy hắn cũng không cần phải phục chế loại Huyền Vũ tiên đằng này làm gì.

- Còn có chút thời gian, nhìn xem ao nước biến thành Đế Huyền rốt cuộc là cái gì!

Ngưng tụ xong mấy chục cọng Huyền Vũ tiên đằng, Thần Thạch mà hắn đổi được từ hắc thị cũng đã tiêu hao không sai biệt lắm. Lúc này Nhiếp Vân cũng không nghĩ nhiều mà tinh thần khẽ động, một giọt chất lỏng xuất hiện ở trước mắt của hắn.

Đây là nước trong ao mà hắn mang tới từ Đế Huyền phủ. Vị Phong chủ của Thần Nữ phong này biến thành quái vật, thế nhưng sau khi ngâm mình ở trong nước ao này lại một lần nữa khôi phục lại dung mạo như lúc ban đầu.

Cho nên lúc trước khi rời đi hắn đã cố ý lấy ra một giọt, muốn nghiên cứu qua một chút. Lúc này lại vừa vặn cũng có thời gian nghiên cứu.

Ông!

Nạp Vật Thế giới, Nhiếp Vân là chưởng khống giả, có được lực lượng vô thượng. Nương theo tiếng xoay tròn, trong nháy mắt toàn bộ thành phần ẩn chứa trong nước lập tức xuất hiện trước mắt hắn.

- Ngưng Thần Tử, Hóa Hình cân, Cố bản thú huyết, Kim Ngân thảo...

Trong miệng không ngừng lẩm bẩm từng loại dược liệu quý trọng, Nhiếp Vân lập tức im lặng.

Hơn nửa ngày sau hắn mới mở to mắt ra, nói:

- Quả nhiên là dược liệu củng cố biến hóa, xem ra ta đã đoán đúng. Bộ dáng xấu xí trước kia mới chính là bộ dáng vốn có của Đế Huyền!

Trải qua phân tích, bên trong nước hồ ẩn chứa một lượng lớn dược liệu, những dược liệu này phối hợp lại cùng một chỗ, có tác dụng củng cố biến hóa. Không mưu mà hợp với suy đoán trước đó của hắn.

- Loại dược liệu này quả thực đủ cao minh, ngâm lâu còn có thể làm cho thần thú biến hóa triệt để lột xác, cho dù người mạnh tới đâu cũng không thể nhìn ra được.

Thân là truyền nhân của Thần Nông, rất nhanh Nhiếp Vân đã có thể phân tích ra được công hiệu của những dược liệu này.

Không thể không nói, rất là cường đại, coi như là hắn thì cũng không có cách nào thay đổi, thay thế bất luận một loại dược vật nào bên trong dód.

Những dược liệu phối hợp tốt với nhau, liên hợp vào một chỗ, có thể làm cho thần thú sau khi biến hóa, triệt để lột xác, không giống như nhân loại.

------oOo------

Chương 3539: Ta có tiên đằng (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khó trách bản thể của Đế Huyền xấu như vậy mà không có người nào phát hiện ra được. Chỉ sợ có một bộ phận nguyên nhân rất lớn là vì những dược liệu này.

- Có dược vật duy trì biến hóa của thần thú, như vậy cũng có dược vật khiến cho đối phương lộ rõ bản chất. Vừa vặn ta cũng nhàn rỗi không có việc gì, nghiên cứu một chút, có lẽ sẽ có tiến bộ rất lớn đối với y thuật của ta a!

Một suy nghĩ xuất hiện trong đầu hắn.

Nhìn thấy dược phương lợi hại như thế, Nhiếp Vân có chút không

kìm lòng được, muốn thử xem có thể tìm ra một loại dược phương có thể tương khắc với nó hay không.

Nếu như có thể thành công, sẽ khiến cho lý giải về y thuật của hắn lại càng tiến thêm một bước.

Rất nhanh, thời gian nửa ngày đã trôi qua.

- Quả thực quá khó khăn.

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái.

Dược phương, phương thức phối chế tương khắc với dược phương ở trong nước ao, cho dù là hắn cũng không thể làm gì được. Nghiên cứu cả buổi cũng chỉ có thể tiến hành được nhất thời nửa khắc, cách lúc thành công vẫn còn có một khoảng cách rất lớn a.

Tuy nhiên, hắn cũng chỉ là tâm huyết dâng trào, cũng không phải muốn cố gắng chế ra loại dược vật này. Cho nên lúc này trong lòng cũng không có cảm thấy thất lạc.

Dù sao dùng y thuật hiện tại của hắn, lại phối hợp với giới vực hoàn mỹ mà nói. Cho dù là Thần Nông Đại Đế lúc trước cũng sẽ không mạnh hơn hắn bao nhiêu, thậm chí hắn còn mạnh hơn đối phương. Đã như vậy, có tiến bộ thêm một bước hay không cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

- Đã đến giờ, cũng nên đi tới Thần Nữ phong a!

Thời gian mười ngày thoáng cái đã trôi qua, hôm nay đã là thời gian khảo hạch cửa thứ hai. Trong đêm ngày hôm qua, phân thân rời đi trước đó của hắn cũng đã trở lại.

Rời khỏi phòng, lại bảo Nhiếp Đồng nghỉ ngơi ở trong Bát Phương quán. Lúc này hắn mới bay thẳng về phía Thần Nữ phong.

Thời gian không bao lâu, hắn lại lần nữa trở lại đại điện Thần Nữ phong.

Lúc này ở trong điện đã có đầy người ngồi. Phong chủ Thần Nữ phong Đế Huyền Đại Đế đang ngồi ngay ngắn ở chính giữa, trong mắt ẩn chứa uy thế vô cùng.

Mấy vị Đại Đế khác của Thần Nữ phong cũng vẫn giống như trước đó, đều ngồi ở chung quanh.

Trong điện, Hiên Thần công tử đang đứng ở cách đó không xa, thấy hắn đi vào, khóe miệng khẽ nhếc lên, cười lạnh một tiếng, sau đó không thèm để ý tới nữa.

Lục đại công tử khác đến đây cầu hôn cũng đều đang đứng ở trong sảnh.

Tuy rằng bọn hắn không có tiếp nhận khảo hạch cửa thứ hai, thế nhưng cũng là một trong những người chọn lựa cầu hôn. Cho nên cũng có tư cách đứng ở chỗ này.

- Cửa này ta thấy ngươi nên trực tiếp nhận thua thì hơn! Tránh cho mất mặt xấu hổ a!

Vừa mới đứng vững thì Hiên Thần công tử đã đi tới, hạ thấp giọng nói, vẻ mặt vô cùng tự ngạo.

- Nhận thua?

- Không sai, nói thật cho ngươi biết, ta đã tìm được Huyền Vũ tiên đằng, hơn nữa còn đã đạt được nó!

Vẻ mặt của Hiên Thần công tử tràn ngập vẻ đắc ý, cánh tay hất lên, hăng hái vô cùng.

- Ngươi đã tìm được rồi? Chúc mừng ah!

Nhiếp Vân cười ha hả nói:

- Tuy nhiên... Ngại quá, dường như ta cũng tìm được a!

- Ngươi?

Vốn Hiên Thần công tử tưởng rằng, sau khi đối phương nghe thấy tin tức như vậy thì sẽ trực tiếp nhận thua. Để cho hắn báo thù lần thất bại trước. Thế nhưng không nghĩ tới đối phương lại nói mình cũng tìm được. Chuyện này khiến cho hắn có chút sững sờ, sau đó lại cười xùy một tiếng:

- Ta thừa nhận thực lực của ngươi không kém, thế nhưng khoác lác cũng không hay nha... Huyền Vũ tiên đằng cũng không phải là thứ có thể dễ dàng đạt được như vậy. Một lát nữa không cầm ra được. Để ta xem ngươi còn dám khoác lác như vậy hay không.

- Ha ha!

Nhìn thấy đối phương tự cho là đúng, Nhiếp Vân mặc kệ hắn. Chỉ tùy ý khoát khoát tay một cái, cũng không có ý định nói chuyện.

- Hiên Thần, không phải hắn thực sự có được Huyền Vũ tiên đằng đó chứ?

Nhìn thấy bộ dáng này của hắn, Mạc Tường công tử nhịn không được mà phải đi tới, lại hạ giọng nói một câu.

- Tìm được? Nào có dễ dàng như vậy! Cũng không phải ngươi không biết tới U Ma cảnh a. Ngay cả cường giả Đế cảnh tiến vào trong đó, cũng phải cửu tử nhất sinh, Huyền Vũ tiên đằng càng khó có thể tìm kiếm. Trong thời gian mười ngày làm sao có thể tìm được cơ chứ!

Hiên Thần khẽ lắc đầu một cái.

Dù thế nào hắn cũng không tin Nhiếp Vân có thể tìm ra được tiên đằng. Theo hắn thấy, những lời nói vừa rồi của thiếu niên này chỉ là không muốn mất mặt, mạnh miệng mà thôi.

- Tuy rằng ta không có đi qua U Ma cảnh, thế nhưng lại từng xem qua không ít bí mật về nó. Huyền Vũ tiên đằng ẩn giấu ở chỗ sâu nhất, hai ngày hắn ta mới bay đến U Ma cảnh, lại tốn hai ngày mới có thể bay về được. Cho nên thời gian chính thức tiến vào chỉ có sáu ngày, cho dù biết rõ tiên đằng ở nơi nào thì cũng khó có thể lấy được. Cho nên nhất định hắn ta đã nói lung tung! Nếu như không

phải Tiên đằng khó tìm như vậy thì cũng không có khả năng chỉ có một mình Đế Huyền đại nhân có được!

Vô Trần công tử của Lang Gia động ở bên cạnh mở miệng nói.

- Không có đạt tới Đế cảnh thì sẽ không có cách nào thuấn di, U Ma cảnh là một thế giới cực lớn, cũng không nhỏ hơn Thần giới, muốn tìm được loại bảo vật như Huyền Vũ tiên đằng. Rất là khó khăn!

Lại nói, bên cạnh loại bảo vật này đều có thần thú thủ hộ, cho dù thực lực của vị Nhiếp huynh này không kém. Thế nhưng nếu muốn nhổ răng cọp, chỉ sợ vẫn khó có thể làm được a!

Mạc Tường cũng gật gật đầu nói.

- Chính là bởi vì biết rõ điểm ấy cho nên ta mới trực tiếp không tham dự. Dù sao có tham dự hay không cũng không có được. Còn không bằng trực tiếp nhận thua là được, cũng coi như có chút danh tiếng tự mình biết mình. Chung quy so với người chỉ biết nói mạnh miệng còn tốt hơn nhiều!

Lâu Hư công tử của Hạo Thiên lâu ở bên cạnh cười nhạo một câu.

Hắn bị Nhiếp Vân đánh cho một trận, mất mặt xấu hổ. Giờ phút này lại có cơ hội cười nhạo lại đối phương, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

- Vẫn là Lâu huynh thông minh, nói thật, ta cũng biết mình không đoạt được. Cho nên dứt khoát bỏ cuộc...

- Huyền Vũ tiên đằng chính là bảo vật có thể so với thần binh Đế cảnh, cho dù có mạnh mẽ tới mấy cũng khó có thể lấy được.

Có mấy người mở đầu, đám người còn lại Liễu Thiền, Lệ Hồng Trần cũng liên tục mở miệng, ánh mắt khi nhìn về phía Nhiếp Vân đều mang theo vẻ khinh thường.

------oOo------

Chương 3540: Ta có tiên đằng (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Muốn tìm được tiên đằng nào có dễ dàng như vậy chứ? Cho nên tất cả mọi người đều cho rằng Nhiếp Vân đang khoác lác.

Ta thừa nhận thực lực của ngươi cường đại, thế nhưng khoác lác...

- Kỳ hạn mười ngày đã đến, khảo hạch cửa thứ hai cũng chấm dứt. Nhị vị, mời đưa Huyền Vũ tiên đằng mà các ngươi tìm được lấy ra đi!

Vung tay lên một cái, ngắt tiếng thảo luậ bên dưới, hai mắt Đế Huyền có chút sáng ngời nhìn về phía hai người.

Đám người này thảo luận, đương nhiên Đế Huyền cũng có thể nghe được toàn bộ. Cái nhìn của nàng cũng giống như những người khác, cũng cho rằng Nhiếp Vân đang khoác lác.

Nếu nói trong cả Thần giới có ai có quyền lên tiếng nhất đối với Huyền Vũ tiên đằng. Như vậy tuyệt đối là nàng, không ai có thể hơn được.

Lúc trước vì có được nhất tiết tiên đằng mà ngay cả thực lực như nàng cũng cũng thiếu chút nữa tử vong. Chỉ là một Tiểu Thiên Đạo cảnh mà thôi, nàng tuyệt đối không tin đối phương lại có thể chính thức hoàn thành chuyện này được.

- Vâng, Phong chủ!

Hiên Thần công tử dùng ánh mắt khiêu khích liếc nhìn Nhiếp Vân. Lại dẫn đầu tiến về phía trước một bước, cổ tay khẽ đảo, một cọng tiên đằng lập tức xuất hiện ở trước mắt hắn. Bên trên tản mát ra lực lượng và uy thế cường đại vô cùng.

- Cọng Huyền Vũ tiên đằng này là ta tốn vô số tâm huyết mới đạt được ở trong U Ma cảnh. Mặc kệ sau này Đại Đế có chọn ta là nữ tế hay không thì ta đều kính dâng nó cho cho Đại Đế!

Nói xong hắn lập tức đưa tới tiên đằng.

- Tốt, tốt!

Hai mắt Đế Huyền nháy một cái, lại gật gật đầu, trên mặt tràn ngập vẻ tán dương.

Thứ nàng muốn chính là này a.

Xem ra vị Hiên Thần công tử này rất hiểu ý tứ của nàng.

Vừa mới câu nói đầu tiên đã phong kín đường lui về phía sau, bề ngoài nhìn như thành tâm, khiến cho người ta phải lau mắt mà nhìn.

Tiếp nhận tiên đằngm Đế Huyền giả vờ giả vịt nhìn một lát. Lại đưa cho Đại Đế khác xem.

- Các ngươi nhìn xem, nhìn xem thứ này có phải là Huyền Vũ tiên đằng hay không, đừng để hắn cầm những vật khác đi lừa gạt chúng ta!

Những Đại Đế khác tiếp nhận, cũng nhìn qua một vòng.

- Đế Huyền, ta có thể xác định đây chính là Huyền Vũ tiên đằng!

- Ta cũng xác nhận!

- Tuy rằng ta chưa từng thấy qua tiên đằng, thế nhưng từ khí tức trầm trọng của cái dây leo này, còn có lực lượng mạnh mẽ, có lẽ không phải là giả...

...

Mấy Đại Đế này đều trăm miệng một lời mà nói.

- Được rồi, các ngươi đều đã xác nhận. Như vậy đã nói rõ Hiên Thần công tử đã hoàn thành khảo hạch cửa thứ hai, hơn nữa cũng đã thành công!

Đế Huyền ngừng một cái, rồi lại nói tiếp:

- Hiện tại ta sẽ tuyên bố, khảo hạch cửa thứ hai, Hiên Thần công tử chiến thắng...

- Chậm đã!

Thấy nàng muốn trực tiếp xác nhận Hiên Thần chiến thắng, Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, lại nói.

- Sao nào? Chẳng lẽ ngươi hoài nghi tiên đằng là giả hay sao?

Đế Huyền nhíu mày một cái, nói.

- Rất nhiều Đại Đế cũng đã xác nhận qua, đương nhiên không phải là giả. Chỉ có điều... Hai người chúng ta cùng tham gia khảo hạch, hiện tại chỉ nghiệm chứng của một mình Hiên Thần công tử thì đã nói hắn chiến thắng. Như vậy không khỏi có chút qua loa a! Huyền Vũ tiên đằng sao? Ta cũng có!

Nhiếp Vân mở miệng nói.

- Ngươi cũng có? Vậy thì tốt, đem Huyền Vũ tiên đằng mà ngươi tìm được lấy ra đi!

Đế Huyền có chút sững sờ, lập tức quay đầu nhìn về phía hắn.

Mặc dù Nhiếp Vân đã nói ra câu ta có tiên đằng, thế nhưng Đế Huyền vẫn không tin như trước.

Tiên đằng của Hiên Thần công tử là nàng cho, cả Thần giới không còn cọng thứ hai. Sao tiểu tử này lại có thể lấy ra được chứ? Khoác lác a!

Nếu như đối phương không lấy ra được, như vậy nàng cũng có thể thừa thắng xông lên, hủy bỏ tư cách của đối phương.

- Đó là đương nhiên!

Nhẹ nhàng cười một tiếng, cổ tay của Nhiếp Vân khẽ đảo, đem một

cọng tiên đằng bình thường mà hắn phục chế ra, lại đưa cho nàng.

- Chuyện này...

- Hắn ta thực sự...

- Thật hay gia vậy? Chẳng lẽ hắn đã thực sự tiến vào U Ma cảnh, cũng tìm được Huyền Vũ tiên đằng?

- Chuyện này không có khả năng a...

...

Nhìn thấy cọng tiện đằng trong tay Nhiếp Vân giống như đúc cọng của Hiên Thần công tử, bên trên tản mát ra uy thế cường đại, tất cả mọi người đều sững sờ không thôi.

Tất cả mọi người có thể tu luyện tới loại thực lực như hiện tại này, ánh mắt đều không kém. Tiên đằng mà vừa rồi Hiên Thần công tử xuất ra, tất cả mọi người cũng đã xem qua. Cọng tiên đằng ở trước mắt này giống như đúc cọng trước đó, không sai lệch chút nào, không cần đoán cũng biết đây là Huyền Vũ tiên đằng.

Đám người vừa rồi còn ở bên cạnh xem náo nhiệt, cười nhạo Nhiếp Vân giả vờ giả vịt. Lúc này đều cảm thấy trên mặt nóng rát, giống như là bị tát một cái vậy.

Nhất là Hiên Thần công tử, hắn ngây ngốc đứng tại chỗ, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Người khác không biết cọng tiên đằng kia là từ đâu đến. Còn tưởng rằng là do tự hắn lấy được, thế nhưng hắn lại biết rất rõ ràng a.

Đế Huyền đã tự tay đưa cho hắn, vốn hắn tưởng rằng lần này sẽ yên ổn thắng trận. Thế nhưng dù có nằm mơ cũng không nghĩ tới, đối phương cũng tìm được. Hơn nữa giống như đúc cọng của hắn, điều này sao có thể cơ chứ?

- Ồ?

Không riêng gì hắn không rõ, ngay cả Đế Huyền cũng vô cùng kỳ quái, bàn tay chộp ra một trảo. Cọng tiên đằng của Nhiếp Vân lập tức rơi vào trong lòng bàn tay của nàng.

Trước đó nàng còn nghĩ, đối phương không có khả năng đạt được tiên đằng. Thế nhưng trong nháy mắt đối phương lại lấy ra một cọng, không phải là thật đó chứ?

Tinh thần quét qua bên trên tiên đằng một lần, tuy rằng trong lòng không muốn thừa nhận. Thế nhưng nàng cũng biết, đây là Huyền Vũ tiên đằng thaajtm không phải là vật giả tạo.

- kKhông nghĩ tới ngươi cũng tìm được tiên đằng, không tệ!

Sắc mặt có chút khó coi, Đế Huyền không thể không thừa nhận:

- Hai người các ngươi đã tìm được tiên đằng, như vậy sẽ tính là ngang tay...

- Ngang tay? Ta nhớ Phong chủ đã từng nói qua, nếu như cùng tìm được tiên đằng, ai đạt được số lượng nhiều hơn thì ngươi đó sẽ chiến thắng đúng không?

Nhiếp Vân cười cười, ngẩng đầu lên nói.

Nhìn thấy nụ cười và khuôn mặt tự tin của hắn, trong lòng Hiên Thần công tử không khỏi giật thót một cái.

- Không sai! Nếu như ngươi có thể xuất ra cọng thứ hai, như vậy lần tỷ thí này, có thể coi như ngươi chiến thắng!

Hai mắt của Đế Huyền nheo lại.&

------oOo------

Chương 3541: Ta có tiên đằng (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vậy là tốt rồi, đây là cọng thứ hai!

Nhiếp Vân khẽ cười cười, bàn tay lăng không vỗ ra một cái. Lại có một cọng tiên đằng giống như đúc xuất hiện ở trước mắt mọi người.

- Ah...

- Cọng Huyền Vũ tiên đằng thứ hai?

- Nghe nói lúc trước Đế Huyền đại nhân tiến vào U Ma cảnh, cũng chỉ có thể tìm được một cọng. Mà hắn chỉ là một tiểu nhân vật Thiên Đạo cảnh, không ngờ lại đạt được hai gốc... Quá lợi hại a...

- Vận khí của hắn cũng quá nghịch thiên...

...

Nhìn thấy hắn có thể xuất ra cọng tiên đằng thứ hai, tất cả mọi người đều giật mình không thôi.

Vừa rồi còn đang cười nhạo đối phương không lấy ra được, kết quả người ta lại lấy ra cọng thứ hai. Nếu như không phải được tận mắt nhìn thấy thì bọn hắn vẫn còn có chút không dám tin.

Tiếp nhận tiên đằng, Đế Huyền quét mắt qua nhìn một vòng, sắc mặt lại càng thêm khó coi. Ánh mắt nhìn về phía Hiên Thần công tử cũng trở nên có chút không đúng.

Nàng phí vô số tâm huyết, để cho Nhiếp Vân đi U Ma cảnh. Kết quả, không nói tới việc người ta hoàn hảo không tổn hao gì trở về, mà lại còn tìm được Huyền Vũ tiên đằng, lại không chỉ có một cọng. Mà Hiên Thần công tử này cái gì cũng không tìm được. Chỉ lấy ra được cọng duy nhất mà nàng đưa cho... So sánh qua song phương, quả thực tiểu tử này không bằng Nhiếp Vân ở trước mắt này a.

- Không biết như vậy có tính là ta chiến thắng hay không?

Xuất ra cọng thứ hai, Nhiếp Vân không tiếp tục lấy ra mà nhìn về

phía đối phương, cười nói.

- Quả thực ta đã từng nói, chỉ cần số lượng nhiều hơn thì sẽ chiến thắng, ngươi đã xuất ra được gốc thứ hai, như vậy lần này…

Vẻ mặt của Đế Huyền tràn ngập vẻ khó coi, thế nhưng cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Tuy nhiên, nàng mới nói một nửa, thì lại bị ngắt lời.

Hiên Thần công tử tiến về phía trước một bước, nói:

- Hồi bẩm Đại Đế, kỳ thật ta cũng có cọng tiên đằng thứ hai. Lúc trước Đại Đế nói là trong mười ngày ai có thể thành công hái được thì người đó là quán quân đúng không? Ta và Nhiếp Vân đều lấy được, cọng thứ hai chẳng qua chỉ là thiếu may mắn mà thôi. Cho nên cũng không thể tính là thua được nha.

Ba trận tỷ thí, trận đầu hắn đã thua, nếu như trận thứ hai lại thua mà nói. Như vậy cũng không cần phải so trận thứ ba, Hiên Thần công tử biết rõ tính nghiêm trọng của tình hình lúc này. Cho nên hắn cũng mặc kệ mà chơi xấu.

- Không sai, có thể tìm được một cọng, có thể tìm được hai cọng. Quả thực cũng không thể dùng làm căn cứ để phán định chiến thắng, như vậy đi, hiện tại ta sẽ phán định hai người các ngươi ngang tay với nhau.

Đế Huyền giả vờ giả vịt gật đầu, nói.

- Ngang tay?

Đã sớm đoán ra được đối phương sẽ không thể để cho mình chiến thắng một cách nhẹ nhõm như vậy, Nhiếp Vân cười một tiếng, nói:

- Quả thực tìm được một cọng thì có thể tìm được cọng thứ hai, tuy nhiên… Có thể tìm cọng thứ ba, cọng thứ tư… Có thể tìm được nhiều như vậy sao? Nếu như có thể tìm được, ta hi vọng ngươi lập tức lấy ra bây giờ, mà không phải là giả vờ giả vịt!

Nói đến đây, bàn tay hắn nhẹ nhàng run lên.

Ầm ầm!

Linh khí chấn động một hồi, một đống Huyền Vũ tiên đằng xuất hiện ở trong đại sảnh. Từng cọng, từng cọng chồng chất vào một chỗ tựa như là một ngọn núi nhỏ vậy.

- Ồ?

- Nhiều như vậy sao?

- Có lẽ có mấy trăm cọng a?

- KHông phải ta nhìn nhầm đó chứ?

...

Tất cả mọi người đều cảm giác như sắp phát điên.

Huyền Vũ tiên đằng là cái gì chứ? Là một trong những bảo vật đỉnh phong của Thần giới, có thể tìm được một cọng đã là vạn hạnh. Mà lúc này đối phương lại tìm được nhiều như vậy, thật hay giả đây?

Đây không phải rau cải trắng, nói bao nhiêu là có thể cầm ra bấy nhiêu a!

- Chuyện... này...

Hiên Thần công tử không ngừng run rẩy, ngay cả nói cũng không nói ra lời.

Hắn đâu có tìm được cọng thứ hai chứ, vừa rồi chỉ là không muốn để cho Nhiếp Vân chiến thắng, cho nên mới cố ý nói như vậy mà thôi. Bây giờ nhìn thấy tiên đằng chồng chất như núi ở trước mắt đã khiến cho hắn triệt để phát điên.

Đế Huyền cũng thiếu chút đã bất tỉnh.

Ngươi tìm được hang ổ của Huyền Vũ tiên đằng, hay là đào tận gốc vậy chứ?

Làm sao lại có thể có nhiều như vậy a?

- Đế Huyền Đại Đế, không biết ta tìm được nhiều tiên đằng như vậy có tính là chiến thắng hay không?

Không để ý tới mọi người đang khiếp sợ, Nhiếp Vân mỉm cười nói.

Xoẹt zoẹt~!

Bàn tay trong ống tay áo của Đế Huyền không khỏi xiết chặt một cái.

Nói đối phương không có được, đối phương lấy ra một cọng. Nàng nói một cọng ngang tay, đối phương xuất ra hai cọng, nói hai cọng cũng là ngang tay. Đối phương trực tiếp xuất ra nhiều như vậy...

Có lẽ ngươi cố ý đánh mặt mũi ta a.

- Vừa rồi ta cũng đã nói qua, có thể có được một cọng thì cũng có thể đạt được cọng thứ hai, cọng thứ ba, thứ tư cũng có thể đạt được. Số lượng tiên đằng của ngươi rất nhiều. Thế nhưng số lượng tiên đằng có nhiều hơn nữa thì cũng không thay đổi được chất lượng. Phẩm chất của đám tiên đằng này của ngươi giống như cọng mà Hiên Thần công tử đạt được. Cho nên chỉ có thể nói là ngang tay, trừ phi... Ngươi có thể xuất ra tiên đằng phẩm chất rất cao. Nếu như không cầm ra được, như vậy trận tỷ thí này, cứ quyết định như vậy đi.. Vẫn là ngang tay như cũ.

Hất ống tay áo lên, Đế Huyền quát lạnh một tiếng.

Nàng đã đâm lao cho nên phải theo lao. Nếu như không nói như vậy, chẳng lẽ lại để cho người trước mắt này đạt được thắng lợi hay sao?

Nếu như vậy mà nói, nàng sẽ không có cách nào kết minh với Vô Biên Hải được nữa.

- Xuất ra tiên đằng có phẩm chất rất cao là có thể chiến thắng sao? Lời này của Đế Huyền Đại Đế có đúng không? Sẽ không phải giống

như trước đó, lại đổi giọng đó chứ? Nếu quả thực như vậy cũng sẽ không còn công bằng, mà là nói láo!

Không nghĩ tới đối phương lại chơi xấu như thế, ngay cả loại lời này cũng có thể nói ra được, sắc mặt của Nhiếp Vân lập tức trầm xuống, khẽ nói một câu.

- Làm càn!

Nghe thấy Nhiếp Vân nói thẳng lời của Đế Huyền chẳng khác gì nói láo, một vị Đại Đế mạnh mẽ đứng dậy, khí tức cường đại mạnh mẽ áp bách đến.

- Sao nào? Là Thần Nữ phong không muốn nhìn thấy ta chiến thắng, cho nên muốn giết người diệt khẩu? Hay là cái gọi là khảo hạch này căn bản là đã có nội tình.

Người ngoài ý muốn như ta không thể làm ảnh hưởng tới quyết định của các ngươi hay sao?

------oOo------

Chương 3542: Chiến thắng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối với việc đối phương đang áp bách, Nhiếp Vân cũng không thèm quan tâm. Hai hàng lông mày nhếch lên, trong mắt mang theo sát ý.

Đối phương vô sỉ như thế đã khiêu chiến cực hạn của hắn, nếu như không phải hắn đã đồng ý với Đạm Đài Lăng Nguyệt, quang minh chính đại mang nàng đi. Chỉ sợ lúc này hắn đã sớm nổi bão rồi.

- Tuy rằng ta rất chán ghét Nhiếp Vân này, thế nhưng lời hắn nói cũng không phải là không có lý. Trước đó đã từng nói qua, chỉ cần đạt được tiên đằng nhiều hơn thì coi như chiến thắng. Hiến tại hắn đã xuất ra nhiều tiên đằng như vậy rồi mà lại coi như là ngang tay? Như vậy cũng quá hắc a!

- Tỷ thí cửa thứ nhất, mỗi người đều biết Hiên Thần công tử sẽ chiến thắng, cửa thứ hai lại khó như vậy... Nói tới đây ta cũng thấy có chút không đúng a!

- Hắc hắc, nếu như là thật. Như vậy cái gọi là kén rể của Thần Nữ phong, căn bản chính là nói dối!

- Nếu thực sự là như vậy, như vậy chúng ta tới đây làm gì cơ chứ? Làm nhân vật phụ cho người ta, bị chê cười hay sao?

...

Lời của Nhiếp Vân chẳng khác nào ném một hòn đá xuống mặt hồ tĩnh lặng.

Người có thể tu luyện tới Thiên Đạo cảnh đỉnh phong, tiến vào Đế cảnh Tiềm lực bảng, có ai là kẻ ngu cơ chứ? Trước đó còn cảm thấy mình còn có hi vọng. Thế nhưng sau khi nghe được Nhiếp Vân xé rách tâm màng mỏng này, cả đám không khỏi sững sờ.

Không nói ra thì sẽ không cảm thấy kỳ quái. Bọn hắn đều cho rằng là tiêu chuẩn của Đế Huyền khá cao. Thế nhưng hiện tại xem ra, tất cả đều là hướng về Hiên Thần công tử, chẳng lẽ Thần Nữ phong căn bản không có ý định liên thủ với những thế lực khác. Để cho nhiều người tới đây như vậy căn bản chỉ là ngụy trang, mục tiêu chính là Vô Biên Hải hay sao?

Nếu quả thực là như vậy, chẳng khác nào Thần Nữ phong đang đùa giỡn bảy thế lực lớn còn lại a!

Trong nháy mắt, ánh mắt của tất cả mọi người nhìn về phía đám người Đế Huyền tràn ngập vẻ bất thiện.

Bất kể nói như thế nào thì bọn họ đều là tài tuấn trẻ tuổi. Là người mạnh nhất dưới Đế cảnh, lừa gạt bọn họ đến đây làm phụ gia cho người khác. Đổi lại là ai cũng sẽ cảm giác thấy phẫn nộ a.

- Im ngay!

Thấy Nhiếp Vân nói một câu đã khiến cho đám người phía dưới liên tục nghị luận, Đế Huyền nhướng mày. Ngắt lời vị Đại Đế đang quát lớn kia, đồng thời lại nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt tràn ngập lửa giận.

Tuy rằng quả thực nàng đã coi Hiên Thần công tử trở thành người chọn lựa trong dự định. Thế nhưng chuyện này không thể nào nói ra được a, bởi vì một khi nói ra, mấy thế lực lớn khác tất sẽ trở mặt với nàng.

- Đạm Đài Lăng Nguyệt là đệ tử của ta. Ta chọn rể cho nó, đương nhiên phải thận trọng vô cùng, đồng thời còn phải trải qua suy tính nhiều phương diện! Tại sao có thể là dự định được chứ? Nếu như quả thật là dự định mà nói, như vậy ta cũng không cần phải triệu tập các vị đến đây làm gì.

Ngắt lời nghị luận của mọi người, Đế Huyền khoát khoát tay, nói.

- Được rồi, Nhiếp Vân, ngươi không cần phải nói sang chuyện khác. Nếu như ngươi có thể xuất ra Huyền Vũ tiên đằng có đẳng cấp cao hơn những thứ này. Như vậy ta sẽ lập tức tuyên bố ngươi thắng lợi. Trận thứ ba kia cũng cũng không cần phải tỷ thí, nếu như không cầm ra được... Như vậy sẽ là ngang tay!

- Đại Đế đã nói như vậy thì ta đây cũng muốn nói một câu... Trận này nhất định ta sẽ thắng lợi.

Thứ Nhiếp Vân đang đợi chính là những lời này, hắn nhẹ nhàng cười cười. Một cọng Huyền Vũ tiên đằng lập tức xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn.

Ầm ầm!

Cọng tiên đằng này toàn thân màu xanh lục. Vừa mới xuất hiện thì không gian đã xuất hiện cảm giác áp bách càng thêm kịch liệt. Dường như tùy thời cũng có thể sụp đổ, chỉ từ uy thế đã biết rõ cọng dây leo này đã tới gần thần binh Đế cảnh.

- Đây mới thực sự là Huyền Vũ tiên đằng a!

- Tuy rằng tiên đằng trước đó có uy thế rất lớn, thế nhưng so sánh với cọng này. Quả thực chính cỏ dại so với đại thụ a, không thể nào so sánh nổi!

- Không ngờ trên đời này lại còn có loại tiên đằng phẩm chất như vậy. Chẳng phải không kém thần binh Đế cảnh nhiều hay sao?

...

Cọng tiên đằng này vừa mới xuất hiện, tất cả mọi người lập tức sững sờ.

Giờ phút này, cho dù là người ngốc thì cũng có thể nhìn ra được cọng tiên đằng này khác với những cọng trước đó. Giữa song phương căn bản không phải cùng một khái niệm.

- Nếu như ta có cọng tiên đằng này thì còn cần cưới Đạm Đài Lăng Nguyệt làm cái gì chứ? Trực tiếp không lấy ra là được a.

- Đúng vậy a. Chỉ cần hơi chút luyện chế cọng tiên đằng này là có thể trở thành thần binh Đế cảnh. Chỉ bằng vào kiện binh khí này cảm ngộ áo nghĩa Đế cảnh, sớm muộn gì cũng có thể siêu thoát nha.

- Đáng tiếc, quá đáng tiếc! Vì một Đạm Đài Lăng Nguyệt, hắn cũng coi như đã liều mạng!

- Trước đó ta không thích vị Nhiếp Vân này, bởi vì hắn thật sự rất ngông cuồng. Thế nhưng hiện tại xem ra, có lẽ chính là bởi vì phần cuồng này cho nên mới có được thành tựu và phách lực như thế.

...

Sau khi ngạc nhiên, tất cả đám người Mạc Tường, Lệ Hồng Trần đều không ngừng nuốt nước bọt.

Cọng tiên đằng này thật sự quá lợi hại, cơ hồ có thể nói là một kiện thần binh Đế cảnh. Binh khí cường đại như thế, ai đạt được cũng sẽ cất dấu, không có khả năng lấy ra nha.

Dù sao, rất nhiều Đại Đế đều không có được thần binh Đế cảnh, một khi để cho người ta biết được, sẽ rất dễ bị cướp đoạt, thậm chí còn mất mạng.

- Đế Huyền đại nhân, không biết cọng tiên đằng này của ta có phù hợp với yêu cầu của ngươi hay không?

Không để ý tới mọi người ở sau lưng đang ngạc nhiên, Nhiếp Vân thản nhiên nói một câu.

- Cái này...

Sắc mặt của Đế Huyền lập tức đen như đáy nồi, lại cười khan một tiếng:

- Không nghĩ tới loại tiên đằng phẩm chất này mà ngươi cũng có thể đạt được... Trận tỷ thí này, là ngươi chiến thắng!

Không thừa nhận cũng không được ah, nói ngang tay, người ta xuất ra hai cọng, xuất ra mấy trăm cọng. Nói phẩm chất không được, người ta lại xuất ra cọng có phẩm chất rất cao... Ai biết tiểu tử này còn có chuẩn bị gì khác ở đằng sau hay không chứ?

Đế Huyền chỉ cảm thấy mặt mình dường như đã bị đối phương tát từng cái, đang sưng phù lên.

Nếu như lại không thừa nhận thì sẽ lại bị đánh vào mặt mấy lần, khi đó ngay cả nàng cũng sẽ cảm thấy điên mất.

- Ba trận tỷ thí theo ước định, trận đầu ta là quán quân, lần này lại là quán quân. Như vậy còn phải so trận thứ ba sao?

Thấy nàng đã thừa nhận, Nhiếp Vân cười, ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

------oOo------

Chương 3543: Thần Tháp Đế quân tới chơi (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi liên tục chiến thắng hai trận, đã không cần phải tiến hành tỷ thí trận thứ ba nữa.

Đế Huyền nói.

- Đa tạ!

Hai mắt của Nhiếp Vân lập tức sáng ngời.

Dùng ba trận tỷ thí để tuyển chọn người thích hợp với Đạm Đài Lăng Nguyệt. Mà hắn đã chiến thắng cả hai trận. Như vậy cũng đã cho thấy, Đế Huyền đã thừa nhận hắn. Hắn có thể quang minh chính đại cưới nàng làm thê tử.

- Chúc mừng Nhiếp huynh!

- Nhiếp huynh, trước đó có chỗ nào đắc tội, kính xin Nhiếp huynh tha lỗi!

- Không nghĩ tới chúng ta chờ ở chỗ này lâu như vậy, Nhiếp huynh vừa mới tới lại có thể lấy được mỹ nhân. Quả thực ta rất hâm mộ ah!

- Nhất định ta phải uống rượu mừng, Nhiếp huynh, ngàn vạn không nên keo kiệt a.

...

Hắn ý thức được điểm ấy, những người khác cũng liên tục lên tiếng chúc mừng.

Ba tháng trước bọn hắn đã tới đay, lo lắng chờ đợi, nói không muốn chiến thắng, lấy Đạm Đài Lăng Nguyệt làm thê tử đều là giả.

Hiện tại Nhiếp Vân đã thắng lợi hại trận. Cho dù không muốn thừa nhận, thế nhưng bọn hắn cũng biết, nhất định mỹ nhân đã thuộc về đối phương. Mà những người khác cũng không còn tư cách tranh đoạt nữa.

- Chư vị khách khí rồi, đến lúc đó nhất định ta sẽ mở tiệc chiêu đãi các vị, rượu mừng phải uống a!

Những người khác khách khí đối với hắn, như vậy hắn cũng không có ý tứ cự tuyệt, Nhiếp Vân cười cười, nói một câu.

- Im lặng!

Nhìn tình cảnh vô cùng náo nhiệt. Khi tất cả mọi người cơ hồ đã nhận định Nhiếp Vân sẽ lấy được Đạm Đài Lăng Nguyệt thì Đế Huyền đập tay xuống bàn, ngắt lời chúc tụng của mọi người.

- Ba trận tỷ thí chỉ là xác định chư vị có thích hợp với tiểu đồ hay không. Cũng không phải là căn cứ chủ yếu để chọn rể cho tiểu đồ.

Hai mắt của Đế Huyền chuyển một vòng, lại khẽ nói:

- Tuy rằng hiện tại Nhiếp Vân đã chiến thắng, thế nhưng các ngươi vẫn còn có cơ hội. Trong ba ngày các ngươi chuẩn bị một kiện lễ vật mà bản thân muốn tặng cho tiểu đồ. Đến lúc đó ta sẽ mời ngườ của chín đại thế lực tới dự điển lễ. Lễ vật của ai ưng ý nhất thì người đó sẽ trở thành nữ tế của Thần Nữ phong chúng ta.

- Chúng ta còn có cơ hội sao?

- Lễ vật?

- Ưng ý nhất thì có thể trở thành nữ tế của Thần Nữ phong?

Mọi người nghe thấy nàng nói như thế, cả đám sững sờ. Sau đó lập tức hưng phấn tới mức thiếu chút nữa đã nhảy lên.

Vốn bọn họ tưởng rằng Nhiếp Vân ở trước mắt này đã đạt được quán quân, không cần suy nghĩ, nhất định sẽ trở thành nữ tế. Thế nhưng bọn hắn không nghĩ tới lại còn có chuyện này!

Trước tiên không nói tới Đạm Đài Lăng Nguyệt là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ. Chỉ riêng chuyện nàng là Thiếu Phong chủ của Thần Nữ phong, một khi lấy nàng sẽ khiến cho hai thế lực lớn liên minh... Chỉ

bằng vào chuyện này, tính riêng lễ vật nhận được cũng đủ để khiến cho người đó trùng kích tới Đế cảnh!

Chính là bởi vì loại kỳ ngộ này cho nên tất cả mọi người mới không biết mệt mỏi cố gắng ra sức, hi vọng được mỹ nhân ưu ái.

Vốn cả đám đã tưởng rằng cơ hội đã hết, thế nhưng hiện tại chỉ cần dâng lễ là có thể lần nữa ôm mỹ nhân trở về. Đổi lại là ai, nhất định cũng muốn tranh thủ cho tốt.

- Đế Huyền...

Sắc mặt Nhiếp Vân có chút trầm thấp.

Hai mắt giống như là muốn giết người.

Hắn có thể cảm giác được rõ ràng, mục đích mà đối phương làm như vậy chính là vì hắn!

Nếu như là Hiên Thần công tử là quán quân của hai trận tỷ thí. Như vậy cũng không cần phải nghĩ, cái gọi là lễ vật khiến cho nàng thỏa mãn chắc chắn sẽ không có. Nàng ta sẽ trực tiếp tuyên bố Đạm Đài Lăng Nguyệt thuộc về đối phương.

Mà bây giờ, tăng thêm điểm này, không thể nghi ngờ là muốn gạt bỏ chiến tích chiến thắng hai lần của mình.

- Đế Huyền, chỉ mong ngươi thức thời. nếu không, một khi làm ta tức giận, ta cũng không ngại khiến cho diện mạo của ngươi triệt để bạo lộ trước mặt toàn dân Thần giới. Đồng thời cũng sẽ không để ý tới Thần Nữ phong các ngươi, nhất định ta sẽ san thành bình địa!

Hai tay xiết chặt, Nhiếp Vân cưỡng ép lửa giận ở trong lòng, ngẩng đầu nhìn về phía Đế Huyền ở trước mắt:

- Không biết lễ vật theo như lời Đế Huyền đại nhân nói là như thế nào? Có phải càng quý trọng thì sẽ càng dễ dàng thỏa mãn hay không?

Nghe thấy câu hỏi của Nhiếp Vân, những người khác cũng đồng

loạt nhìn qua, trong mắt tràn ngập vẻ hiếu kỳ.

Cái gọi là thoả mãn cũng không có tiêu chuẩn chính xác. Đồ vật ở trong mắt người khác quý trọng vô cùng, có lẽ ở trong mắt nàng cũng không đáng một văn tiền. Nếu như biết sớm thứ mà nàng yêu thích, như vậy cũng tiện chuẩn bị vật phẩm.

- Đương nhiên không phải càng quý trọng thì sẽ càng tốt rồi. Mà là dụng tâm a! Lễ vật của ai dụng tâm nhất, có thành ý nhất thì người đó chính là nữ tế của Thần Nữ phong ta. Dù lễ vật của hắn không đáng một đồng thì cũng không sao cả!

Đế Huyền nói.

- Thì ra là thế, tại hạ về trước chuẩn bị, cáo từ!

Sau khi hỏi rõ ý tứ của đối phương, Nhiếp Vân không nói thêm lời nào mà quay người đi ra ngoài.

Nếu như không phải quan tâm tới mặt mũi của Đạm Đài Lăng Nguyệt, còn có ân tình của nàng. Chỉ sợ hắn đã sớm không nhịn được mà trở mặt rồi.

Trở lại Bát Phương quán, đem chuyện này nói cho Nhiếp Đồng nghe. Nhiếp Đồng cũng tức giận tới mức sắc mặt đỏ lên, nếu như không phải có hắn ngăn cản. Chỉ sợ đệ đệ hắn đã trực tiếp phóng tới Thần Nữ phong, tìm Đế Huyền tính sổ.

- Được rồi, xem tình huống ba ngày sau rồi lại tính tiếp. Nếu như đối phương thức thời, đón được Đạm Đài Lăng Nguyệt thì chúng ta sẽ trở lại hoàng triều. Nếu như cảm thấy không được... Huynh đệ chúng ta sẽ đại náo Thần Nữ phong một lần.

Nhiếp Vân nheo mắt lại, nói.

- Được!

Nhiếp Đồng gật đầu đáp.

Nhiếp Đồng là người không sợ trời không sợ đất, coi ca ca như

thiên lôi sai đâu đánh đó, chỉ cần là chuyện mà ca ca nói. Dù là lật tung trời thì hắn cũng sẽ không lui về phía sau.

- Vậy trước tiên xem nên chuẩn bị lễ vật nào a!

Huynh đệ hai người thương nghị một lát, Nhiếp Vân lại rơi vào trầm tư.

Nếu như có thể không cãi nhau mà trở mặt là tốt nhất. Dù sao một khi trở mặt với nhau cũng sẽ liên quan tới Đạm Đài Lăng Nguyệt, hai thế lực lớn... Cũng sẽ khó coi.

Vì đề phòng loại chuyện này xuất hiện, cho nên phải chuẩn bị lễ vật sớm. Nhất định phải là lễ vật khiến cho Đế Huyền thoả mãn.

- Cứ như vậy đi!

Nghĩ cả buổi, hai mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

- Đây là thành ý lớn nhất của ta. Nếu như ngay cả thứ này mà cũng chướng mắt mà nói... Chỉ sợ thứ nàng nhận được sẽ không phải là lễ vật, mà là quyền của ta!

------oOo------

Chương 3544: Thần Tháp Đế quân tới chơi (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đã chọn xong lễ vật, Nhiếp Vân cũng không nghĩ nhiều nữa. Thân thể nhoáng một cái, đã lần nữa tiến vào bên trong Nạp Vật Thế giới, nghiên cứu dược vật có đặc tính trái ngược với nước ao.

Hai ngày sau.

Cười to một tiếng, Nhiếp Vân lại lần nữa xuất hiện ở trong Bát Phương quán.

Trải qua hai ngày nghiên cứu, rốt cuộc hắn đã nghiên cứu thành

công loại dược vật có tác dụng trái ngược với nước ao, đồng thời cũng đã luyện chế ra được dược dịch.

Hai ngày không nghỉ không ngủ dùng để nghiên cứu, lý giải đối với y đạo của hắn lại một lần nữa có tiến bộ nhảy vọt.

- Ca ca, có người tìm ca ca, đã đợi cả buổi rồi!

Thấy hắn đã đi ra, Nhiếp Đồng đi tới rồi nói một tiếng.

- Tìm ta?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái, Không gian chi lực của Nạp Vật Thế giới lập tức lan tràn ra ngoài, ngay sau đó hắn đã nhìn thấy một đạc thân ảnh quen thuộc ở trong phòng khách trước mắt.

- Thần Tháp Đế quân?

Người trước mắt này chính là người quen a. Trước đó ở trong Nguyên Dương Đế Quân phủ hắn từng có gặp mặt qua một lần, đối phương còn đưa cho hắn thần binh Thiên Đạo Linh Lung Trân Châu tháp. Là thứ khiến cho hắn nhiều lần giữ được tánh mạng.

Người này có thể nói là ân nhân của hắn.

Lúc trước thực lực bản thân hắn còn yếu đuối. Nếu như không phải có Linh Lung Trân Châu tháp, có lẽ đã sớm bị giết nhiều lần. Không nói đâu xa, ngay lúc ở trong Kiếm Linh cốc không nhất định đã có thể chống đỡ được a.

Thần Tháp Đế quân là một trong cửu đế của Phổ Thiên hoàng triều, chạy đến Thần Nữ phong làm gì chứ?

Không phải nói cường giả Đại Đế, không có phù lục đặc thù thì không có cách nào đi vào hay sao?

- Hắn vừa đến đã nói muốn gặp ca ca. Đệ biết rõ ca ca đang bế quan, cho nên bảo hắn không nên quấy rầy!

Nhiếp Đồng nói.

- Ách... Có lẽ đệ nên sớm gọi ta một chút a.

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái.

Để cho người có với mình đợi cả buổi, chuyện này làm cho trong lòng hắn có chút băn khoăn.

Tuy nhiên, hắn cũng biết ý tứ của Nhiếp Đồng. Một vị Đại Đế không quen biết đến tìm hắn, không được hắn đồng ý. Chắc chắn Nhiếp Đồng sẽ không cho đối phương đi.

Tuy rằng thực lực của Thần Tháp Đế quân c không kém, thế nhưng so với Nhiếp Đồng giờ phút này vẫn còn chênh lệch quá nhiều.

Cho dù là Nguyên Dương Đế Quân so sánh với đệ đệ hắn thì chỉ sợ cũng có chút không bằng.

Có Nhiếp Đồng ngăn cản. Cho dù đối phương muốn gặp hắn thì nhất định cũng sẽ không gặp được.

- Có một số việc cho nên vội vã bế quan, không có tiếp kiến được Đế Quân, kính mong Đế quân thứ lỗi.

Sau khi nhĩ thông suốt chuyện đã xảy ra, Nhiếp Vân vội vàng đi đến đại sảnh. Vừa mới nhìn thấy Thần Tháp Đế quân đã thấp giọng bồi tội.

- Không cần phải đa lễ.

Thấy hắn đã đi ra, Thần Tháp Đế quân khoát khoát tay nói một câu.

- Không biết Đế Quân tìm ta là có chuyện gì?

Nhiếp Vân mở miệng hỏi.

Cường giả Đế cảnh đến tìm mình, nhất định sẽ có chuyện gì đó.

- Nguyên Dương Đế Quân có liên hệ với ngươi hay không?

Thần Tháp Đế quân mở miệng hỏi.

- Nguyên Dương Đế Quân? Hắn cũng không có liên hệ với ta a? Sao vậy?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái nhìn qua.

Ngươi muốn tìm Nguyên Dương Đế Quân, trực tiếp đưa tin cho hắn là được, tìm ta làm gì chứ?

- Không liên hệ với ngươi? Vậy hắn đã đi tới đâu chứ?

Thần Tháp Đế quân lập tức nhíu mày.

- Mấy ngày hôm trước ta còn thấy hắn, không phải hắn đang ở Hoàng thành hay sao?

Mấy ngày hôm trước Nhiếp Vân còn đi tìm hắn hỏi thăm chuyện về Huyền Vũ tiên đằng. Lúc ấy hắn vẫn còn ở trong Đế Quân phủ, sao hiện tại đã lại không thấy rồi chứ?

- Hôm trước hắn nói có việc đi ra ngoài, muốn ta chiếu cố Dao sương. Kết quả lại biến mất không thấy, liên lạc như thế nào cũng đều không được!

Thần Tháp Đế quân khẽ nói.

- Không liên lạc được?

Nhiếp Vân cười nói:

- Nguyên Dương Đế Quân thực lực mạnh mẽ. Trong cả Thần giới này, người có thể gây tổn thương cho hắn cũng không nhiều lắm, chắc có lẽ sẽ không có vấn đề gì. Đế quân không cần phải lo lắng, chỉ là... Ngươi tìm ta chỉ vì chuyện này thôi sao?

Muốn tìm Nguyên Dương Đế Quân, đến hỏi Phổ Thiên Đại Đế chẳng phải sẽ rõ hơn sao? Hắn chỉ là một tiểu nhân vật Thiên Đạo cảnh, gặp chuyện lại chạy tới hỏi hắn, tìm nhầm người rồi a!

- Không phải chỉ tới đây để hỏi ngươi chuyện này, mà là... Ngọc Sương chất nữ đã xuất hiện một chút vấn đề! Trước khi Nguyên Dương rời đi đã nói với ta, một khi nó có việc thì phải lập tức tìm ngươi, ngươi là truyền nhân của Thần Nông. Nhất định sẽ có biện pháp!

Thần Tháp Đế quân nói.

- Xảy ra chút vấn đề? Có chuyện gì xảy ra?

Nhiếp Vân nhíu mày nói.

Không phải của Ngọc Sương đã vững chắc rồi hay sao? Sao lại xảy ra vấn đề cơ chứ?

Nữ nhi Ngọc Sương của Nguyên Dương Đế Quân, trước đó tùy thời cũng có thể chết, là do Nhiếp Vân dùng thủ đoạn củng cố lại đại của nàng. Trải qua hơn một năm này tu dưỡng, theo lý thuyết mà nói, có lẽ đã triệt để ổn định lại. Sao lại xảy ra vấn đề được chứ?

- Ta cũng không biết, mấy ngày trước khi Nguyên Dương rời đi. Linh hồn rất là vững chắc, nhưng chẳng biết tại sao hôm nay lại xuất hiện hiện tượng sụp đổ. Ngươi cũng biết ta đối với linh hồn nhất đạo không am hiểu. Cho nên cũng không hiểu rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, vì vậy chỉ có thể đến tìm ngươi mà thôi.

Thần Tháp Đế quân vò đầu nói.

Hắn là do một tòa thần tháp Thiên Địa biến hóa mà thành, bản thân ngay thẳng lỗ mãng. Mà nghiên cứu linh hồn thì cần lực khống chế tinh tế tỉ mỉ. Chuyện này hắn không làm được, đương nhiên cũng không thể tinh thông được đạo này.

- Mang ta đi nhìn xem!

Thấy hắn nói không rõ ràng, Nhiếp Vân cũng không có hỏi nhiều, dù sao bây giờ cách kỳ hạn ba ngày vẫn còn một ngày. Lúc này hắn cũng không nhiều lời, thân thể nhoáng một cái, sau một khắc đã xuất hiện ở trong Nguyên Dương Đế Quân phủ.

- Ngọc Sương chất nữ đang ở trong gian phòng phía trước, ngươi chờ một chút. Ta sẽ mở ra cấm chế của Nguyên Dương.

Thần Tháp Đế quân tiến lên phía trước một bước, phá vỡ cấm chế rồi mới đi vào bên trong.

Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng thì theo sát đằng sau hắn, cũng đi vào trong.

Trong phòng rất là yên tĩnh, ở giữa nhất có một cây hơng tản mát ra mùi hương đặc thù Khiến cho người ta vừa ngửi một ngụm đã có cảm giác tâm thần trở nên yên tĩnh.

Ở trên bệ đá cách đó không xa có một bóng dáng linh hồn hư ảo, nhìn qua có chút mơ hồ. Giống như một ngọn đèn ở trong gió, tùy thời cũng có thể bị dập tắt.

------oOo------

Chương 3545: Tâm Ma quỷ dị (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Quá là yếu đuối...

Nhiếp Vân khẽ nhíu mày.

Bóng dáng hồn phách của Ngọc Sương trước mắt thực sự quá yếu đuối, so với lúc trước khi hắn cứu nàng chỉ cường đại hơn có một tia.

Phía sau lưng nàng có hai vị cường giả Đại Đế, dựa theo đạo lý mà nói, các loại bảo vật bổ dưỡng linh hồn được phục dụng không gián đoạn. Như vậy cho dù còn chưa có khôi phục lại thời điểm đỉnh phong lúc trước thì cũng sẽ không biết bạc nhược yếu kém như thế ah!

Lại nói, trước đó hắn cũng đã chữa trị cho nàng một lần. Cho dù

linh hồn vẫn suy yếu như trước, thế nhưng cũng đã có ý thức tự chủ, có thể nói chuyện như người bình thường. Sao nương theo thời gian chuyển dời lại ngày càng nhỏ yếu như vậy chứ?

- Ta cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra, ngày hôm qua nó vẫn còn có thể nói chuyện với ta. Thế nhưng hôm nay đã biến thành như vậy...

Vẻ mặt của Thần Tháp Đế quân cũng tràn ngập vẻ mê hoặc.

- Để ta nhìn xem!

Trong lòng có chút kỳ quái, Nhiếp Vân cũng biết bây giờ không phải là lúc suy nghĩ nhiều. Thần Nông Bách Thảo Kinh lơ lửng ở trước mắt, một cỗ lực lượng đặc thù lập tức bao phủ lấy cái hồn phách ở trước mắt.

Thần Nông Vọng Khí Pháp!

Ngay từ đầu hắn đã thi triển ra tuyệt chiêu.

Ngưng tụ xong giới vực hoàn mỹ, thực lực đạt tới Thất Châu cảnh đỉnh phong. Lúc này hắn đã có thể tùy ý thi triển ra Vọng Khí Pháp mà không bị lực lượng cắn trả.

- Ồ?

Thần Nông Vọng Khí Pháp vận chuyển rất nhanh, khiến cho hắn lập tức nhìn ra được chỗ không đúng.

Ở trong linh hồn vốn đã suy yếu của Ngọc Sương, không ngờ lại còn có một đạo bóng đen.

Đạo bóng đen này triệt để dung hợp với hồn phách của nàng vào một chỗ, khó có thể ngăn cản. Nó đang lặng lẽ không một tiếng động phá hoại sinh cơ vừa mới sinh ra không lâu của nàng.

- Đây là cái gì chứ?

Hai mắt nhìn chằm chằm vào nó cả buổi, thế nhưng cuối cùng cũng

không có nhận ra được bóng đên này là cái gì. Nhiếp Vân có chút cau mày.

Hắn đạt được Thần Nông Bách Thảo Kinh thời gian dài như vậy, thế nhưng còn chưa bao giờ gặp phải loại tình huống này. Hơn nữa ở bên trong Bách Thảo Kinh cũng không có ghi chép liên quan tới thứ như vậy.

- Gần đây nàng có phục dụng cái gì đó hay không?

Nghiên cứu một hồi cũng không nghiên cứu ra được, Nhiếp Vân quay đầu lại hỏi Thần Tháp Đế quân một câu.

Xem bệnh cần phải quan sát mọi thứ, lúc này tất cả đều không có tác dụng. Cho nên hắn cũng chỉ có thể hỏi thăm người chung quanh một chút mà thôi.

- Không có ah, chỉ có phục dụng một ít đan dược bổ dưỡng linh hồn!

Thần Tháp Đế quân ngẫm lại rồi nói.

- Đan dược bồi bổ linh hồn? Không có khả năng, nếu như chỉ là bồi bổ linh hồn. Như vậy sẽ không có khả năng xuất hiện loại tình huống này a!

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu nói.

Dùng tình huống linh hồn của nàng, nếu như phục dụng dược vật bổ dưỡng sẽ có tác dụng rất lớn. Thế nhưng tuyệt đối không thể xuất hiện tình trạng có bóng đen xuất hiện ở trong hồn phách.

- Nơi này đã từng có người nào khác tới hay chưa?

- Trừ ta và Nguyên Dương, dù là ai cũng không thể đi vào đây được!

Thần Tháp Đế quân nói.

Bên ngoài phòng có cấm chế mà Nguyên Dương Đế Quân lưu lại,

trừ phi thực lực vượt qua hắn quá nhiều. Nếu không muốn lặng lẽ không một tiếng động tiến vào bên trong, chuyện này không có khả năng.

Vừa rồi Nhiếp Đồng cũng đã nhìn qua. Cho dù là đệ đệ, trừ phi là dùng bạo lực loại bỏ phong ấn, nếu không cũng không có khả năng không để lại dấu vết mà ra vào được.

Cho nên... Nơi này trừ Thần Tháp Đế quân và Nguyên Dương Đế Quân ra, không có khả năng có những người khác ra vào.

Không có những người khác, lại không có phục dụng loạn loại đan dược nào. Như vậy... Đạo bóng đen này từ đâu tới đây?

- Đem tất cả dược vật mà trong một tháng gần đây nàng đã dùng qua tổng hợp lại. Liệt kê danh sách cho ta, ta muốn nhìn một chút xem, liệu có phải giữa các dược vật xuất hiện tình huống xung đột hay không!

Suy nghĩ một hồi, Nhiếp Vân lại nói một câu.

Dược vật bồi bổ linh hồn, tất cả đều không giống nhau. Nếu như cùng ăn, tuy rằng khả năng xuất hiện xung đột không lớn, thế nhưng cũng có khả năng a.

- Được!

Tinh thần của Thần Tháp Đế quân khẽ động, một đạo tin tức lập tức xuất hiện ở trên không trung. Bên trên có đủ loại tên dược vật rậm rạp chằng chịt, chính là những loại dược vật mà Ngọc Sương phục dụng trong vòng một tháng qua.

- Tăng hồn thảo, Phách Huyền Đan, Thiên ky anh hoa... Những thứ này cũng không có vấn đề gì ah...

Nhìn một dãy danh sách, hai hàng lông mày của Nhiếp Vân càng ngày càng nhíu chặt.

Những thứ này đều là dược vật bổ dưỡng linh hồn, dựa theo tình huống bình thường mà nói. Sẽ không xuất hiện bất luận tác dụng

phụ gì. Tại sao lại khiến cho linh hồn của Ngọc Sương không kiên trì nổi, tùy thời cũng có thể sụp đổ như vậy chứ?

- Ồ?? Đây là cái gì?

Trong lúc đang tiếp tục nhìn xuống dưới, hai mắt Nhiếp Vân lại đột nhiên dừng lại:

- Thất Nhật Hồi Hồn đan?

- Thất Nhật Hồi Hồn đan này là lúc trước Đa Ba vương tử tặng Nguyên Dương lúc chúc thọ. Lúc ấy ngươi cũng có mặt, ta còn đem Linh Lung Trân Châu tháp tặng cho ngươi a!

Thấy hắn nhíu mày, Thần Tháp Đế quân lập tức giải thích.

- Là thứ này...

Trải qua hắn nhắc nhở, Nhiếp Vân lập tức nghĩ lại, quả thực cũng có chuyện như vậy.

Lúc trước đại thọ của Nguyên Dương Đế Quân, tất cả mọi người đều đến đây để chúc mừng. Đa Ba vương tử tìm một gia hỏa của Lang Gia động gọi là Vân Lang Y tiên gì đó. Lại đưa tặng khỏa đan dược này, lần đó danh tiếng cực thịnh, thiếu chút nữa đã đứng đầu.

- Không đúng, khỏa đan dược này có vấn đề!

Nghĩ đến những chuyện này, trong lòng Nhiếp Vân lập tức khẽ động.

Thất Nhật Hồi Hồn đan là đan dược mà Thần Nông Đại Đế nghiên cứu ra. Được xưng là bảy ngày hồi hồn, cho dù đã chết, chỉ cần không vượt quá bảy ngày. Một khi nuốt loại đan dược này thì có thể hồi hồn, một lần nữa sống lại.

Đan dược này cực kỳ trân quý, đối với linh hồn có tác dụng cực lớn, thế nhưng lúc này... Lại có vấn đề!

Sở dĩ hắn phán đoán như vậy là bởi vì hắn nhớ tới cảnh tượng lúc

trước khi nhìn thấy loại đan dược này.

Lúc ấy thực lực của hắn còn xa không bằng hiện tại, đối với y đạo cũng không lý giải bằng hiện tại. Thế nhưng dù vậy, hắn vẫn có thể cảm thấy được khỏa đan dược này có vấn đề.

Chẳng qua là khi đó có vấn đề gì thì hắn cũng không nhìn ra được, đồng thời cũng sẽ không nói.

------oOo------

Chương 3546: Tâm Ma quỷ dị (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như Ngọc Sương thực sự có vấn đề, chỉ sợ sẽ có quan hệ với loại đan dược này.

- Thất Nhật Hồi Hồn đan... Thần Tháp Đế quân. Ta làm phiền ngươi một chuyện được không.

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía Thần Tháp đế quân.

- Có chuyện gì?

- Lúc trước Đa Ba vương tử từng thu một vị khách khanh gọi là Vân Lang Y tiên, là y đạo đại sư của Lang Gia động. Ta hi vọng ngươi có thể tìm hắn đến, ta hoài nghi... Ngọc Sương tiểu thư xuất hiện loại tình huống này có quan hệ rất lớn với Thất Nhật Hồi Hồn đan mà hắn luyện chế.

Nhiếp Vân có chút ngưng trọng nói.

- Vân Lang Y tiên? Được, hiện tại ta sẽ bắt hắn đến đây!

Nghe thấy Nhiếp Vân nói như thế, Thần Tháp Đế quân nhíu mày. Cũng không đợi Nhiếp Vân nói cho hết lời thì thân thể đã nhoáng lên một cái, lập tức biến mất tại chỗ.

- Ca ca, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Thần Tháp Đế quân rời đi, Nhiếp Đồng có chút nghi hoặc nhìn về phía hắn.

- Ở trong linh hồn của Ngọc Sương tiểu thư có một đạo bóng đen, ta hoài nghi... Là nàng trúng một loại Tâm Ma lợi hại nào đó!

Nhiếp Vân đem suy đoán trong lòng mình nói ra.

Vừa rồi hắn đã dùng Thần Nông Bách Thảo Kinh quan sát bóng đen này. Tuy rằng không có xác nhận được, thế nhưng cũng đoán ra được đại khái.

Có thể đi vào benet rong linh hồn mà không bị phát giác, trừ Tâm Ma ra. Hắn cũng không nghĩ ra được những thứ khác.

- Tâm Ma?

Ánh mắt của Nhiếp Đồng cũng trầm xuống.

Thứ như Tâm Ma, nhìn không thấy, sờ không được, rất là kinh khủng. Chỉ cần là tu luyện giả thì sẽ rất khó may mắn thoát khỏi. Cho dù dùng thực lực của hắn bây giờ, một khi gặp phải cũng chật vật không thôi.

- Có thể khu trừ Tâm Ma hay không?

- Đạo Tâm Ma này đã hoàn toàn dung hợp vào cùng một chỗ với linh hồn của nàng. Rất khó tách ra. Chỉ cần hơi chút không cẩn thận cũng sẽ khiến cho Ngọc Sương hồn phi phách tán, không có biện pháp khôi phục!

Vẻ mặt của Nhiếp Vân vô cùng thận trọng.

Đạo Tâm Ma này đã triệt để dung hợp với linh hồn của nàng, rất khó phân cách. Nếu như dùng sức quá nhỏ, cũng không thể nào tróc được. Thế nhưng nếu dùng sức quá lớn, sẽ rất dễ làm cho nàng hồn phi phách tán.

Cho dù hiện tại hắn đã hoàn toàn khống chế y thuật của Thần Nông Đại Đế, thế nhưng cũng cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

Nhiếp Đồng cũng có chút sốt ruột.

Hắn biết rõ vị Ngọc Sương tiểu thư này được Nguyên Dương Đế Quân coi như là tính mạng của mình. Nếu như quả thật xảy ra vấn đề, chỉ sợ Đế Quân sẽ không chịu nổi.

- Hiện tại ta cũng không có biện pháp, chỉ có thể thử một chút mà thôi. Để xem có thứ gì đó có thể hấp dẫn được đạo Tâm Ma này đi ra, sau đó lại nghĩ biện pháp diệt trừ nó!

Suy tư một lát, Nhiếp Vân mới chậm rãi nói một tiếng.

Loại tình huống này, chỉ có thể giống như trị liệu hỏa độc cho Bích Lạc tiên tử lúc trước. Nghĩ biện pháp hấp dẫn Tâm Ma đi ra ngoài. Sau đó lại dùng đại pháp lực để gạt bỏ nó.

Nếu không, cũng không có những biện pháp nào khác.

Bởi vì, chỉ cần Tâm Ma không có tách ra với linh hồn của đối phương, một khi ra tay sẽ chẳng khác nào xóa bỏ cả linh hồn của đối phương cả.

- Đệ đứng đây trông coi, cho dù Thần Tháp Đế quân mang Vân Lang Y tiên tới thì cũng đừng có quấy rầy ta!

Sau khi phân tích ra nên ứng phó thế nào, Nhiếp Vân cũng không có chút do dự mà nói với Nhiếp Đồng một câu. Sau đó tinh thần khẽ động, thu toàn bộ tế đàn và linh hồn trước mắt vào bên trong Nạp Vật Thế giới.

Ở bên ngoài, hắn rất khó hấp dẫn được đạo Tâm Ma này đi ra. Thế nhưng nếu là ở Nạp Vật Thế giới thì lại đơn giản hơn nhiều.

Nơi này hắn là chưởng khống giả duy nhất, cho dù có xảy ra vấn đề gì thì hắn cũng có thể giải quyết một cách đơn giản.

Bởi vì có chỗ dựa như vậy, cho nên những chứng bệnh mà Thần Nông Đại Đế không có cách nào giải quyết thì hắn có thể giải quyết một cách đơn giản.

Tiến vào bên trong Nạp Vật Thế giới, bàn tay của Nhiếp Vân đánh ra một cái, tế đàn chậm rãi bay ra.

- Tâm Ma!

Khẽ nhíu mày, ngón tay của hắn lại điểm về phía trước.

Ầm ầm!

Trên tế đàn trước mắt lập tức xuất hiện một mảnh mây đen cực lớn.

Tâm Ma Vân!

Sau khi hình thành giới vực hoàn mỹ, đối với Tâm Ma đại đạo, Nhiếp Vân cũng đã có tiến bộ nhảy vọt. Ở trong Nạp Vật Thế giới, hắn có thể nhẹ nhõm tạo thành Tâm ma vân hoàn toàn do Tâm Ma tạo thành.

Vật này là vật phẩm mà Tâm Ma thích thôn phệ nhất, đối với nó có hấp dẫn trí mạng.

Cô cô cô cô!

Tâm Ma Vân chậm rãi tới gần Ngọc Sương ở trên bệ đá. Cùng lúc đó, Nhiếp Vân thi triển ra Vọng Khí Pháp, lặng lẽ quan sát.

Nương theo Tâm Ma Vân tới gần, quả nhiên bóng đen ở trong cơ thể Ngọc Sương đã động. Có chút tham lam, dường như muốn thôn phệ Tâm Ma Vân ở trước mắt.

- Đến đây đi...

Nhiếp Vân tập trung tinh thần cao độ.

Sưu!

Không quá lâu sau thì dường như bóng đen cũng không nhịn được nữa mà mạnh mẽ xông tới, phóng về phía Tâm Ma Vân.

- Chính là lúc này!

Thấy nó lao tới, Nhiếp Vân thở dài một hơi, trong mắt bắn ra tinh quang, nhẹ nhàng mở miệng quát:

- Định!

Không gian ở trước mắt hắn lập tức cứng lại, bóng đen vừa mới nhảy vào Tâm Ma Vân đã lập tức bị phong ấn ở tại chỗ, không thể nào nhúc nhích được.

Ở trong Nạp Vật Thế giới hắn là chưởng khống giả, ngay cả Đại Đế đến cũng không có biện pháp nào khác. Chứ đừng nói là một đạo Tâm Ma nho nhỏ.

- Ta cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc ngươi là vật gì, từ đâu mà đến!

Định trụ Tâm Ma xong, Nhiếp Vân lập tức nhìn sang.

Tuy rằng hắn đã bắt được đạo Tâm Ma này, thế nhưng nếu như không giải quyết vấn đề triệt để. Như vậy rất có khả năng Ngọc Sương tiểu thư sẽ còn xuất hiện loại tình huống như lúc này. Nếu như muốn một lần vất vả nhàn nhã suốt đời, như vậy chỉ có thể diệt trừ tận gốc mà thôi.

- Ồ? Đạo Tâm Ma này rất là quen thuộc...

Không gian chi lực của Nạp Vật Thế giới lan tràn ra ngoài, Nhiếp Vân muốn tìm ra ngọn nguồn. Chỉ là, vừa mới liếc mắt nhìn thì hắn đã lập tức sửng sốt.

Đạo Tâm Ma này khiến cho hắn có một loại cảm giác quen thuộc, giống như đã từng gặp vậy.

- Những ý niệm cổ quái trong đám thi thể ở Hỗn Độn hải dương?

Trong lòng khẽ động, hắn lập tức nhớ tới một vật.

------oOo------

Chương 3547: Tâm Ma quỷ dị (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ban đầu ở trong Hỗn Độn hải dương, ở bên trong một ít thi thể chết trận đã sinh ra một đám ý niệm bóng đen đặc thù. Những ý niệm này có thể hấp thu linh hồn của nhân loại, làm bản thân lớn mạnh. Lúc ấy hắn cũng không biết là cái gì, vẫn cho rằng là năng lực mà chỉ Thần giới mới có.

Sau khi tới Thần giới, hắn cũng hiểu rõ không ít người của Phổ Thiên hoàng triều, cũng không phát hiện ra thứ này, cho nên cũng không quan tâm nữa.

Không nghĩ tới đồ vật mà hắn thiếu chút nữa quên lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt!

Cho dù đạo Tâm Ma bóng đen này, không phải là loại đồ vật này thì tuyệt đối cũng có loại quan hệ nào đó.

- Thiên Cơ sư, suy tính bổn nguyên!

Nghĩ đến chuyện này rất có thể có quan hệ với Hỗn Độn hải dương, Nhiếp Vân không còn tiếp tục bình tĩnh được nữa. Thiên Cơ thiên phú vận chuyển, hai mắt nhìn chằm chằm vào bóng đen Tâm Ma ở trước mắt, định suy tính xem bổn nguyên ở đâu.

Ầm ầm!

Ở trong dòng sông Thiên Cơ, bóng đen chảy xuôi thẳng về phía trước, hội tụ vào trong một đạo thân ảnh cực lớn.

- Là ai?

Nhìn thấy bóng đen này, sắc mặt của Nhiếp Vân trầm xuống, đang định nhìn thấy dung mạo của đối phương để tìm ra vị trí cụ thể thì đột nhiên dòng sông trước mắt lập tức sụp đổ. Đồng thời còn có một cỗ lực lượng cực lớn, đến cực hạn phủ xuống người hắn.

Phốc!

Nhiếp Vân lập tức lọt vào cắn trả, phun ra một ngụm máu tươi.

Ngay sau đó Nhiếp Vân đã lập tức cảm thấy trong đầu có chút hôn mê, giống như đã rơi vào bên trong ảo cảnh.

- Hừ, ở trong thế giới của ta mà cũng muốn công kích ta sao?

Hừ lạnh một tiếng, một đạo ý niệm lập tức bao phủ ra, cả người hắn lập tức trở nên thanh tỉnh.

Tuy nhiên. Lúc lần nữa nhìn thì hắn lại phát hiện ra bóng đen đã biến mất không thấy gì nữa. Tất cả mọi thứ trước đó giống như là một giấc mơ vậy, cái gì cũng không nắm bắt được.

- Trốn? Chuyện này...

Sắc mặt của Nhiếp Vân có chút khó coi.

Nơi này không phải là ở bên ngoài, mà là Nạp Vật Thế giới a!

Không ngờ ở chỗ này mà đối phương lại có thể công kích mình, sau đó lại thuận lợi đào tẩu... Như vậy cái Tâm ma này cũng quá quỷ dị a!

Nếu như không phải ở nơi này mà là ở bên ngoài. Vừa rồi chỉ sợ hắn đã rơi vào bên trong trầm luân, khó có thể tự mình thoát khỏi.

Xem ra chủ nhân của đạo Tâm Ma này, thực lực đã vượt xa hắn. Cho dù hắn có được giới vực hoàn mỹ, thực lực bạo tăng, thì cũng không phải là đối thủ của đối phương.

- Trước tiên mặc kệ, để cho Ngọc Sương khôi phục lại rồi lại nghĩ tiếp!

Nghĩ cả buổi cũng không nghĩ ra được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn về phía linh hồn đang suy yếu ở trước mắt.

Sau khi tách Tâm ma ra, linh hồn của Ngọc Sương đã trở nên rõ ràng hơn không ít. Tuy nhiên vẫn không có ý thức của mình như trước, vẫn đần độn u mê.

Chỉ là chuyện này cũng không làm khó được Nhiếp Vân, ở trong Nạp Vật Thế giới, hắn muốn bảo vật tẩm bổ linh hồn gì thì cũng chỉ là vấn đề một ý niệm mà thôi.

Sưu sưu!

Vô số bảo vật tẩm bổ linh hồn lập tứ bao phủ linh hồn của Ngọc Sương.

Linh hồn của nàng quá yếu, nếu như lực lượng quá lớn mà nói, như vậy ngược lại sẽ không có chỗ tốt. Cho nên lúc này chỉ có thể tiến hành theo chất lượng, chậm rãi bồi bổ mà thôi.

- Có lẽ chừng ba ngày là có thể khôi phục lại được ý thức!

Nhìn bộ dáng hiện tại của Ngọc Sương, Nhiếp Vân phỏng đoán phải chừng ba ngày mới có thể khôi phục lại ý thức. Cho nên lúc này hắn cũng không có ý định chờ đợi, tinh thần khẽ động, một lần nữa trở lại bên ngoài.

Giờ phút này Thần Tháp Đế quân đã bắt Vân Lang Y tiên đến, đang đứng ở cách đó không xa.

Giờ phút này Vân Lang Y tiên đã bị tra tấn tới mức người không ra người. Tuy rằng Thần Tháp Đế quân nhìn như lỗ mãng, thế nhưng cũng không ngốc. Nhiếp Vân chỉ nói đan dược này có vấn đề, để cho hắn bắt người này tới. Từ đó hắn đã hiểu rõ ý tứ của Nhiếp Vân, xem ra có lẽ hắn cũng đã thẩm vấn người này xong rồi.

- Sao rồi? Hắn có biết gì không?

Không để ý tới Vân Lang Y tiên, Nhiếp Vân lập tức nhìn về phía Thần Tháp Đế quân ở trước mắt.

Đã thẩm vấn xong, như vậy cũng không cần hắn phải phí thêm một lần tay chân làm gì.

- Hắn ta cái gì cũng không biết, đan phương quả thực là tìm được ở bên trong cổ mộ, đan dược cũng là dựa theo đan phương mà luyện chế, chỉ là...

Thần Tháp Đế quân ngừng một chút rồi lại nói:

- Hắn nói khi thành đan lại xuất hiện một ít ảo cảnh, khiến cho hắn cho rằng đã luyện chế thất bại. Thế nhưng cuối cùng lại có thể thành công, chuyện này ngay cả hắn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

- Ảo cảnh?

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Như vậy cũng có thể giải thích được.

Xem ra người ra tay là một gia hỏa am hiểu Tâm Ma. Nếu như hắn đoán không sai, cái gọi là ảo cảnh này chính là phương pháp làm cho tâm trí nhiễu loạn. Như vậy mới khiến cho bên trong đan dược của hắn có lẫn vào Tâm Ma, mà ngay cả hắn cũng không hề phát giác ra được.

- Có phải ngươi đã phát hiện ra cái gì đó hay không? Ngọc Sương chất nữ đâu rồi? Nó thế nào rồi?

Thấy hắn trầm tư không nói, Thần Tháp Đế quân nhịn không được mà hỏi một tiếng.

- Đúng là đã phát hiện ra mấy thứ. Chỉ là hiện tại vẫn chưa tìm hiểu được rõ đầu mối... Ngọc Sương được ta ném tới một nơi an toàn. Hiện tại đang tại trị liệu, không được quấy rầy nàng! Chỉ là, ngươi yên tâm đi, có ta ở đây, chắc chắn nàng sẽ không có việc gì.

Nhiếp Vân khoát khoát tay, lại an ủi đối phương một câu.

- Cũng đúng, nếu như ngay cả ngươi cũng không cứu nổi. Như vậy chỉ sợ ở trong Thần giới sẽ không có người nào có thể làm được!

Biết rõ hắn là truyền nhân của Thần Nông, Thần Tháp Đế quân cũng có chút yên tâm.

Chuyện này cũng rất bình thường, trước đó chính là Nhiếp Vân cứu nàng trở lại. Nếu nói trên thế giới này ai không hại nàng, như vậy nhất định Nhiếp Vân là một trong số đó.

- Ở trong Thần giới này, ngươi am hiểu Tâm Ma chỉ có ba vị, đầu tiên là Hóa Bi lão nhân ở trong U Ma cảnh! Tuy rằng U Ma cảnh là một hiểm địa ở trong Thần giới, một ít Đại Đế bị truy nã ở trong Thần giới, không có chỗ đào tẩu đều ẩn thân ở trong đó! Mà vị Hóa Bi lão nhân này chính là một trong số đó!

------oOo------

Chương 3548: Tình Si Đạo tôn

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vị thứ hai chính là Tình Si Đạo tôn của Vô Biên Hải, tin tức về hắn ta biết rất ít. Dường như là sau khi một đoạn tình cảm thất bại, người này một mực quy ẩn, chưa từng xuất hiện qua một lần nào nữa. Thực lực cụ thể mạnh mẽ thế nào ai cũng không biết. Vô Biên Hải bài danh ở top cuối, thế nhưng sức chiến đấu chính thức lại có thể xếp thứ mấy, dù là ai cũng không rõ ràng cho lắm!

- Về phần vị thứ ba chính là Tâm Ma Đại Đế, bản thân hắn chính là người của Phổ Thiên hoàng triều, có lẽ có quan hệ không tệ với Nguyên Dương Đế Quân. Cho nên không có khả năng ra tay đối với nữ nhi của hắn!

- Rốt cuộc là ai chứ? Nhìn bộ dáng cường đại của Tâm Ma trước đó, trừ phi là Đại Đế ra tay, nếu không, không có khả năng tiến hành công kích ta ở trong Nạp Vật Thế giới!

Trong đầu không ngừng suy tư, Nhiếp Vân nhanh chóng suy tính.

Khi hắn vừa mới tới Thần giới, đối với rất nhiều Đại đế cũng không hiểu được bao nhiêu. Thế nhưng nương theo thực lực gia tăng, các vị Đại Đế có được năng lực như thế nào thì hắn cũng được biết một ít.

Tỷ như người am hiểu Tâm Ma đại đạo ở trong Thần giới vậy. Tổng cộng chỉ có ba vị, trước đó hắn cũng đã chuyên môn tìm hiểu tài liệu. Tuy rằng không quá kỹ càng, thế nhưng ít nhất cũng có thể làm căn cứ để phán đoán.

- Sao vậy? Chẳng lẽ ngươi đã nhớ tới cái gì hay sao?

Thấy hắn nhíu mày lại, Thần Tháp Đế quân không nhịn được phải hỏi một câu.

- Đúng là có một chút, tuy nhiên, lại không có cách nào xác định được.

Nhiếp Vân lắc đầu, đang định tiếp tục cân nhắc thì lại đột nhiên vỗ trán một cái. Thời gian hắn và Nhiếp Đồng đi tới Thần giới cũng chỉ hai năm, không biết rõ nhiều lắm về cường giả Đại Đế. Thế nhưng bản thân vị Thần Tháp Đế quân ở trước mắt này này chính là cường giả Đế cảnh a. Lại sống ức vạn năm, nhất định hắn sẽ biết rõ tất cả bí mật. Nếu như hỏi hắn, so với tự mình suy nghĩ còn tiện lợi hơn nhiều!

Nghĩ vậy, hắn cũng không còn do dự mà mở miệng nói:

- Thần Tháp Đế quân, ta hỏi ngươi một việc, ngươi cần phải trả lời thành thật. Nằng không thì sẽ ảnh hưởng tới phán đoán của ta.

- Yên tâm đi, chỉ cần ta biết rõ thì nhất định sẽ nói với ngươi!

Thần Tháp Đế quân cũng biết chuyện này có khả năng liên quan tới Ngọc Sương chất nữ. Cho nên hắn lập tức vỗ ngực một cái rồi nói.

- Được rồi. Trong Thần giới này, người am hiểu Tâm Ma đại đạo.

Trừ Hóa Bi lão nhân, Tình Si Đạo tôn và Tâm Ma Đại Đế ra, có còn những người khác nữa hay không?

- Am hiểu Tâm Ma đại đạo? Cũng chỉ có ba người này thôi!

Thần Tháp Đế quân không có do dự quá nhiều mà trực tiếp mở miệng nói.

- Chỉ có ba người này... Như vậy ngươi nói rõ chi tiết của ba người này với ta a! Trước tiên là từ... Hóa Bi lão nhân đi!

- Hóa Bi lão nhân... Là một gia hỏa cực kỳ điên cuồng, không thuộc bất luận một nhà nào trong chín đại thế lực! Tính cách quái gở, không có lui tới với người khác. Về phần am hiểu đại đạo gì thì ta cũng không rõ ràng cho lắm. Ta chỉ biết hắn thường xuyên thao túng Tâm Ma, tập kích hậu nhân kiệt xuất của chín đại thế lực mà thôi!

Chỉ cần hậu nhân của thế lực nào tương đối lợi hại thì sẽ lọt vào độc thủ của hắn. Đương nhiên, cũng không phải hắn muốn sát hại. Mà là làm cho đối phương điên điên khùng khùng, cuối cùng từ thiên tài biến thành kẻ bình thương!

- Trước đó đã có mấy Đại Đế khuyên can mấy lần, kết quả hắn không nghe theo. Cuối cùng dẫn tới chín đại thế lực giận dữ, liên hợp ra tay. Lúc ấy hắn ta thiếu chút nữa đã bị giết, cuối cùng hắn hóa thành một đạo Tâm Ma bỏ chạy. Chạy trốn tới U Ma cảnh... Cho tới tận bây giờ cũng còn chưa có ra ngoài.

Thần Tháp Đế quân ngẫm nghĩ một lát rồi lại nói.

- Tập kích hậu nhân kiệt xuất của chín đại thế lực? Hắn làm như vậy là vì sao?

Nhiếp Vân có chút sửng sốt.

Trước đó hắn chỉ biết là Hóa Bi lão nhân bị chín đại thế lực liên hợp đuổi giết tới U Ma cảnh. Rốt cuộc tình huống như thế nào thì hắn cũng không biết rõ tình hình, hóa ra lại còn có câu chuyện như thế này.

- Biết rõ Hóa Bi lão nhân ở trong U Ma cảnh, lại còn có yêu thích như vậy mà Đế Huyền lại để cho ta đi vào bên trong tìm Huyền Vũ tiên đằng. Chỉ sợ còn có ý định muốn mượn tay hắn giết ta a!

Trong lòng khẽ động, đột nhiên hắn nhớ tới một chuyện.

Hắn không biết rõ nhiều lắm về Hóa Bi lão nhân, cho rằng hắn chỉ là một vị Đại Đế, không có khả năng đơn giản động thủ đối với kẻ yếu. Hiện tại đã biết rõ những chuyện này, xem ra lúc trước Đế Huyền lừa gạt mình đi U Ma cảnh là còn có loại ý định như thế này a.

Nếu như hắn bị Hóa Bi lão nhân chém giết, như vậy dù là ai cũng không thể nói gì!

- Xú nữ nhân này, tâm cơ quả thực độc ác!

Thầm mắng một tiếng, không nghĩ nhiều nữa mà ngẩng đầu nhìn về phía Thần Tháp Đế quân. Hắn lại hỏi tiếp:

- Tình Si Đạo tôn thì sao?

- Tình Si Đạo tôn là một vị Đại Đế của Vô Biên Hải, việc này đã có chút lâu rồi. Là một vị Đại Đế có tuổi thọ tương đối dài! Nghe nói lúc trước hắn và Hiên Viên Đại Đế cùng lưu lạc Thần giới, quan hệ đặc biệt tốt. Về sau... Hai người gặp được một nữ nhân, lại kết bạn mà đi...

Thần Tháp Đế quân cười nói:

- Theo thời gian ở chung càng ngày càng dài, Tình Si Đạo tôn dần dần thích nữ nhân này. Thế nhưng nữ nhân này lại thích Hiên Viên Đại Đế! Cho nên mới xuất hiện quan hệ cuộc tình tay ba!

- Quan hệ giữa ba người không biết đã duy trì được bao nhiêu năm, rốt cục Tình Si Đạo tôn đã không nhịn được mà đi tìm nữ nhân này để nói thẳng. Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, ai cũng không biết. Chỉ biết là sau khi trở về, hắn phun ra ba lít máu, tu vi cũng bị tổn thương rất lớn, ngay sau đó hắn chán nản, triệt để quy

ẩn, không để ý tới chuyện bên trong Thần giới nữa.

- Sau đó, tin tức về hắn không có truyền ra bên ngoài nữa. Mà những chuyện này, ta cũng chỉ nghe Nguyên Dương nói. Nói thật, vị Tình Si Đạo tôn này si tinh vô cùng. Cho dù là ta cũng chưa từng thấy qua hắn.

Thần Tháp Đế quân nói.

Tuy rằng chuyện mà Tình Si Đạo tôn trải qua đơn giản, thế nhưng nghe ngữ khí của hắn, dường như vẫn tương đối kính trọng đối phương.

- Có lẽ vị Tình Si Đạo tôn này đã thất bại...

Nhiếp Vân khẽ lắc đầu một cái.

------oOo------

Chương 3549: Bị đánh lén

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có thể làm cho một vị Đại Đế như vậy, tu vi lại bị tổn thương rất lớn. Như vậy cũng đủ chứng minh vị Tình Si Đạo tôn này đủ si tình. Quả thực không biết là vị nữ tử như thế nào mới may mắn được hắn ưu ái và quý trọng như thế a.

- Có thể sinh ra quan hệ tay ba giữa hắn và Hiên Viên Đại Đế, ngươi nói xem, chỉ sợ nữ tử này cũng không đơn giản a!

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân nhịn không được hỏi một câu.

- Đương nhiên nữ tử này không đơn giản rồi, ngươi cũng đã gặp rồi a!

Thần Tháp Đế quân gật gật đầu, nói.

- Ta đã gặp?

Nhiếp Vân có chút sững sờ.

Số lượng Đại Đế mà hắn biết cũng không quá nhiều, đã gặp? Sẽ là ai chứ?

Chẳng lẽ...

Sắc mặt hắn thoáng cái trở nên vô cùng cổ quái:

- Sẽ không phải là... Đế Huyền đó chứ?

- Đúng vậy a, đúng là Đế Huyền!

Thần Tháp Đế quân gật đầu nói.

- Đế Huyền? Từng có cảm tình với Tình Si Đạo tôn, Hiên Viên Đại Đế?

Nhiếp Vân trợn mắt hỏi.

Khó trách nàng lại luôn coi trọng Hiên Thần công tử, gả Đạm Đài Lăng Nguyệt ả cho hắn ta. Lại muốn liên minh với Vô Biên Hải... Không phải là vì nguyên nhân này đó chứ?

Phát sinh tình cảm với hai vị Đại Đế của Vô Biên Hải... Khiến cho một trong số đó không gượng dậy nổi! Đế Huyền này quả thực có thủ đoạn a.

- Vậy vị Tâm ma Đại Đế cuối cùng thì sao? Ngươi biết được bao nhiêu về hắn?

Lên tiếng hỏi hai vị Đại Đế này xong, Nhiếp Vân lại hỏi tiếp.

- Tâm Ma Đại Đế dùng Tâm Ma trở thành Đại Đế. Trên phương diện khống chế Tâm Ma có thể nói là đệ nhất trong Thần giới. Chính là Đại Đế thứ hai ở trong Phổ Thiên hoàng triều chúng ta, thực lực gần với bệ hạ...

Nói tới bệ hạ, lúc này Thần Tháp Đế quân mới ý thức được người

trước mắt này đã là chưởng khống giả mới của hoàng triều, hắn xấu hổ gãi gãi đầu:

- Ta nói là Phổ Thiên huynh!

- Ta biết!

Nhiếp Vân cười cười.

Hắn làm hoàng đế bệ hạ chẳng qua chỉ là làm chơi, là một loại thân phận có thể tạm thời lợi dụng mà thôi. Cho nên hắn cũng không thèm để ý.

- Tuy rằng hắn ta khống chế Tâm Ma, thế nhưng lại là người hiền lành, quan hệ với các Đại Đế khác cũng không tệ, chúng ta cũng thường xuyên trao đổi với nhau. Tuy nhiên, vài chục năm gần đây dường như đối phương muốn tu luyện công phu gì đó cho nên một mực bế quan không ra. Nếu như cẩn thận tính toán, ngay cả ta cũng đã lâu không gặp hắn.

Thần Tháp Đế quân nói.

- Ồ?

Nghe thấy hắn cẩn thận nói tới ba vị Đại Đế, Nhiếp Vân vẫn không hiểu ra sao như trước.

Nếu nói người có khả năng động thủ nhất ở trong đó, nhất định là Hóa Bi lão nhân. Người này tâm ngoan thủ lạt, bị đuổi tới U Ma cảnh, nhất định sẽ ghi hận trong lòng với người của chín thế lực lớn.

Ngọc Sương tiểu thư là hậu nhân duy nhất, vi báo thù của Nguyên Dương Đế Quân, đối phương ám hại nàng, có lẽ cũng có thể làm được a.

Chỉ có điều... Nếu như hắn ta bị rất nhiều Đại Đế bức cho tiến vào U Ma cảnh. Như vậy nhất cử nhất động nhất định đều bị những Đại Đế khác giám sát, muốn ra taym chỉ sợ cũng không có dễ dàng nhu vậy a!

Còn nữa, thực lực của hắn chưa hẳn đã mạnh đến mức vượt qua được Nguyên Dương Đế Quân. Trả thù nữ nhi của hắn, một khi bị phát hiện ra. Không cẩn thận sẽ hội dẫn tới Đế Quân nhảy vào U Ma cảnh đồng quy vu tận. Cho nên tính toán như thế nào cũng đều được không bù mất!

Về phần Tình Si Đạo tôn, dựa theo bộ dáng si tình của hắn, cũng không có khả năng ra tay đối với người vô tội. cho dù muốn ra tay cũng chỉ có thể là Đế Huyền, hoặc là người của Thần Nữ phong. Tìm Ngọc Sương làm cái gì chứ?

Tâm Ma Đại Đế...

Nhiếp Vân lại lần nữa lắc đầu.

Đây lại là một thành viên của Phổ Thiên hoàng triều, có lẽ càng không thể nào có lý do động thủ a!

Lại nói, bản thân Tâm Ma Đại Đế đã mạnh hơn so với Nguyên Dương Đế Quân. Nếu như thực sự muốn động thủ thì cũng có thể tìm Nguyên Dương, mà không cần phải đi tìm nữ nhi của hắn ám hại.

- Trước đó Nguyên Dương Đế Quân có làm gì động chạm gì tới Đại Đế am hiểu hay không?

Nghĩ cả buổi cũng không nghĩ ra được, cho nên Nhiếp Vân lại hỏi một lần nữa.

- Từng đắc tội qua Đại đế am hiểu Tâm ma? Không có ah! Nguyên Dương giúp mọi người, làm điều tốt, tính cách hào sảng, chưa từng nghe nói hắn có mâu thuẫn với ai!

Thần Tháp Đế quân cũng đoán ra được Nhiếp Vân đang suy nghĩ chuyện về tâm ma, cho nên hắn có chút kỳ quái nhìn qua:

- Ý ngươi nói là Ngọc Sương chất nữ xuất hiện loại tình huống này là do trúng tâm ma?

- Đúng vậy!

Cũng không có gì mà phải giấu diếm, cho nên Nhiếp Vân lập tức gật đầu.

- Ngọc Sương chất nữ là bảo bối của Nguyên Dương. Mà Nguyên Dương và Phổ Thiên, còn có mấy người chúng ta đều có quan hệ tốt như vậy. trong Thần giới này ai dám to gan làm như vậy cơ chứ?

Thần Tháp Đế quân không thể tin được.

- Có lẽ có người muốn ám hại Vân Lang Y tiên, Ngọc Sương chỉ bị ảnh hướng mà thôi!

Nhiếp Vân nói.

Thật sự hắn không nghĩ ra được rốt cuộc là người nào muốn gây phiền toái cho Nguyên Dương Đế Quân, cho nên hắn cũng chỉ có thể giải thích như vậy mà thôi.

Có thể là Vân Lang Y tiên đã đắc tội với một vị tồn tại cường đại nào đó. Mà người này lại không thể xuất thủ, cho nên cố ý lưu lại Tâm Ma lúc hắn luyện chế đan dược, khiến cho hắn đưa đan dược cho người khác, đắc tội với cường giả mà bị người ta chém giết.

Đương nhiên, loại khả năng này cũng rất nhỏ.

Dù sao đều là loại tồn tại cường đại như vậy. Nếu như thực sự có cừu oán, cho dù tự mình ra tay thì cũng sẽ không để lại bất cứ dấu vết gì. Cần gì phải giá họa cho người khác cơ chứ?

- Một lát nữa ta sẽ sưu hồn Vân Lang Y tiên này. Ta cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai mà dám động thủ với Ngọc Sương chất nữ.

Thần Tháp Đế quân khẽ nói.

- Được rồi. Một khi Ngọc Sương triệt để tốt hơn, khi đó ta sẽ dẫn nàng trở lại, ngươi tiếp tục liên hệ với đám người Nguyên Dương Đế Quân, nhìn xem rốt cuộc là bọn họ đã đi đâu a?

Chuyện thẩm vấn Vân Lang Y tiên, Nhiếp Vân cũng không xen vào. Hắn cười cười, thân thể nhoáng một cái đã lập tức biến mất tại chỗ, một lần nữa trở lại Bát Phương quán.

Nhiệm vụ quan trọng nhất hiện tại của hắn chính là quang minh chính đại rước Đạm Đài Lăng Nguyệt tiếp trở về, tất cả những chuyện khác đều không quan trọng.

Ầm ầm!

Hắn vừa tiến vào Bát Phương quán, còn chưa kịp ngồi xuống thì đã có một cỗ lực lượng to lớn cao ngạo ầm ầm hàng lâm. Lập tức bao phủ gian phòng của hắn.

------oOo------

Chương 3550: Có người tới thăm (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau một khắc, toàn thân hắn giống như đã bị vô số dây thừng cuốn lấy, linh hồn cũng bị ngăn chặn, không phản kháng được.

- Hỏng bét!

Trong lòng Nhiếp Vân lập tức trầm xuống.

Không cần nghĩ, người làm chuyện này tất nhiên là một vị Đại Đế ra tay với hắn!

Hơn nữa nhìn bộ dáng của đối phương là ý định hạ sát thủ!

- Lớn mật!

Ầm Ầm!

Ngay khi toàn thân hắn cứng ngắc, không biết làm sao thời điểm thì lại có một tiếng nổ vang bạo ngược vang vọng. Ngay sau đó đã có

một đạo kiếm quang từ bên ngoài căn phòng bắn tới.

Trong chốc lát, Nhiếp Vân đã cảm thấy gông cùm xiềng xích ở trên người biến mất. Toàn thân trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

- Dám làm tổn thương ca ca của ta, muốn chết!

Nhiếp Đồng xuất hiện ở trong gian phòng, hai hàng lông mày nhíu lại, trường kiếm trong tay lần nữa chém ra.

Ông!

Trên không trung lập tức có một tầng gợn sóng vô hình nhộn nhạo.

Một bóng người hư ảo lập tức bị trường kiếm xé rách.

Bóng người này không nhìn thấy rõ dung mạo, cũng không nhìn thấy rõ hình thái. Hiển nhiên đối phương cũng không nghĩ tới thiếu niên ở bên người Nhiếp Vân lại có thực lực như thế. Bóng người này vặn vẹo, muốn xé rách không gian thuấn di đi ra ngoài.

- Đả thương người lại muốn chạy đi, nào có dễ dàng như vậy a?

Nhìn thấy hắn muốn chạy trốn, Nhiếp Đồng quát lạnh một tiếng. Đồng thời lại tiến về phía trước một bước.

Răng rắc!

Trận pháp trong Bát Phương quán dưới sự giận dữ của hắn xuất hiện vô số vết rách, Lục Hi kiếm mang theo kiếm ý vô thượng, hung hăng bổ vào trên người bóng người hư ảo.

- Ah...

Bóng người này kêu thảm một tiếng, lại từ trên không trung rơi xuống.

- Ca ca, tuy rằng thứ này chỉ là một tia ý niệm mà Đại Đế lưu lại, thế nhưng lại là năng lượng thể. Chỉ cần thôn phệ nó thì sẽ có tác dụng rất lớn đối với ca ca.

Một tay nhấc bóng người đã bị mình chém rụng, Nhiếp Đồng ném tới trước mặt của Nhiếp Vân.

- Được!

Nhiếp Vân gật đầu, tinh thần khẽ động, lập tức đem bóng người này thu vào trong Nạp Vật Thế giới, bắt đầu luyện hóa.

Tuy rằng không phải là bản tôn của Đại Đế, thế nhưng cũng là ý niệm của Đại Đế tạo thành, cường đại đến cực điểm. Nếu như triệt để luyện hóa mà nói, tuyệt đối có thể xem như là đại bổ.

Đối với người muốn giết mình, gần đây Nhiếp Vân không có thói quen lưu tình, cho dù là Đại Đế cũng không được.

Ầm ầm!

Rất nhanh, ý niệm hư ảo do cường giả Đại Đế tạo thành đã bị hắn triệt để luyện hóa.

- Rốt cục đã đột phá Bát Châu cảnh!

Luyện hóa ý niệm, Nhiếp Vân cũng thành công trùng kích Bát Châu cảnh.

- Đây là vị Đại Đế nào chứ?

Luyện hóa bóng người, ý thức của Nhiếp Vân trở lại trong Bát Phương quán, trong mắt mang theo hàn ý.

Không nghĩ tới hắn lại bị một vị Đại Đế đánh lén, nếu như không phải Nhiếp Đồng phát hiện kịp thời. Như vậy nhất định hắn sẽ phải bộc lộ ra Thánh Sơn!

Bạo lộ Thánh Sơn thì cũng không sao, mấu chốt là sợ bị Thiên Đạo của Thần giới phát hiện ra.

- Có lẽ là do ca ca chém giết đạo Tâm Ma kia, làm hỏng chuyện tốt của hắn cho nên hắn muốn chém giết ca ca. Chỉ là hắn cũng không

nghĩ tới lại bị đệ phát hiện ra.

Nhiếp Đồng nói.

- Có lẽ là vậy!

Nhiếp Vân gật đầu.

Cũng chỉ có giải thích như vậy mà thôi.

Hắn không có lỗi với cường giả Đế cảnh, về phần Thần Binh thành người, cho dù có tới tìm phiền toái thì cũng chỉ có thể là Nhiếp Đồng, không có khả năng đi đánh lén hắn.

Hắn vừa mới hóa giải Tâm Ma cho Ngọc Sương thì đã bị công kích, nếu như nói giữa song phương không có liên hệ. Ngay cả hắn cũng có chút không tin.

- Có thể lặng lẽ không một tiếng động đi vào Bát Phương quán Thần Nữ phong mà không bị những người khác phát hiện ra. Chỉ riêng phần thực lực này, ở trong rất nhiều Đại Đế chỉ sợ cũng có thể đứng hàng trước mấy!

Nhiếp Vân nhíu mày nói.

Vị Đại Đế này chỉ dùng một đạo ý niệm tạo thành năng lượng thể, không có lưu lại một chút dấu vết nào. Cho nên cho dù là Nhiếp Đồng thì cũng không nhìn ra được rốt cuộc là vị cường giả nào để lại.

Tuy nhiên, chỉ cần là có thể lặng lẽ không một tiếng động đem năng lượng thể tới đây, lại đánh lén hắn. Như vậy thực lực cực mạnh, ở trong rất nhiều Đại Đế của Thần giới cũng có thể đứng hàng trước mấy a.

- Liệu có phải là Hiên Viên Đại Đế hay không?

Nhiếp Đồng đột nhiên mở miệng nói.

- Hiên Viên Đại Đế?

Nhiếp Vân sững sờ, hai mắt nheo lại.

Hiên Viên Đại Đế được xưng là đệ nhất cao thủ trong Thần giới. Lặng lẽ không một tiếng động đi tới nơi này đánh lén mình như vậy, có lẽ có thể làm được một cách dễ dàng.

Nếu như phải nói lý do mà nói... Cũng rất đơn giản a.

Trước mắt hắn là trở ngại lớn nhất đối với việc Hiên Thần công tử cưới Đạm Đài Lăng Nguyệt làm thê tử. Cũng cản trở Vô Biên Hải và Thần Nữ phong quang minh chính đại kết minh. Một khi chém giết hắn, như vậy hai thế lực lớn sẽ sẽ thuận lợi liên hợp mà không xuất hiện bất kỳ vấn đề nào.

Quả thực, nếu như là hắn ra tay mà nói, cũngcó lý do đầy đủ a.

Đồng thời đối phương cũng có loại thực lực này!

- Chẳng lẽ thật sự là hắn hay sao?

Trong lòng Nhiếp Vân không khỏi toát ra hàn khí:

- Quan hệ của Vô Biên Hải và tám thế lực lớn ở trong Thần giới cũng không tốt lắm. Nếu như hắn ta ra tay đối phó với Ngọc Sương mà nói, cũng có thể nói thông!

Hiên Viên Đại Đế có thể ngưng tụ ra nhiều loại đại đạo, trở thành người đứng thứ nhất Thần giới. Nhiều năm như vậy mà không có người nào nhìn thấy hắn ra tay, ai biết hắn ta có lĩnh ngộ Tâm Ma đại đạo hay không?

Nếu như cũng lĩnh ngộ, ra tay đối với Ngọc Sương cũng có lý do đầy đủ ah!

Dù sao quan hệ của Vô Biên Hải và tám thế lực lớn ở trong Thần giới cũng không tốt. Giữa song phương có thù hận sinh tử, lặng lẽ đối phó với hậu nhân của Nguyên Dương Đế Quân, khiến cho hắn thống khổ gần chết cũng là chuyện bình thường.

Lại thêm một điểm nữa, Đại Đế Nghiêu Huyền của Vô Biên Hải yêu Ngọc Sương, một khi Phổ Thiên hoàng triều gặp chuyện không may. Như vậy hắn không có khả năng khoanh tay đứng nhìn!

Hiên Viên Đại Đế làm người khống chế Vô Biên Hải, vì đề phòng loại chuyện này xảy ra. Cho nên chỉ có thể chém giết Ngọc Sương, ngăn cản hậu hoạn sau này!

Toàn thân Nhiếp Vân lập tức cảm thấy rét lạnh.

Suy tính như vậy, tất cả mọi chuyện cũng đã thông!

- Nếu như quả thật là hắn... Thì phiền toái lớn.

Sắc mặt Nhiếp Vân lập tức có chút khó coi.

------oOo------

Chương 3551: Có người tới thăm (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối mặt với Đại Đế khác, dựa vào Thánh Sơn thì hắn còn có thể cam đoan không bị chém giết, thậm chí còn có thể giết chết đối phương. Thế nhưng đối mặt với vị đệ nhất nhân Thần giới trong truyền thuyết này, hắn hoàn toàn không có tự tin a.

Vị này chính là tồn tại mà ngay cả Phổ Thiên Đại Đế cũng không thể chiến thắng, trừ phi hắn đột phá Đại Đế. Nếu không, cho dù có Thánh Sơn thì cũng khó có thể thành công chống lại!

- Xem ra cho dù không phải là hắn thì cũng có quan hệ rất lớn với hắn ta, về sau phải cẩn thận!

Nhiếp Vân nhìn về phía đệ đệ rồi nói một câu.

Tuy rằng Nhiếp Đồng đã hoàn toàn lĩnh ngộ đại đạo, trở thành Kiếm Đạo Đại đế mới. Thế nhưng đối mặt với vị đệ nhất nhân Thần giới này, nhất định cũng không phải là đối thủ của đối phương.

- Được, yên tâm đi ca ca. Cho dù hiện tại đệ không phải là đối thủ của Hiên Viên Đại Đế. Thế nhưng hắn muốn muốn giết đệ thì cũng không có dễ dàng như vậy!

Trong mắt Nhiếp Đồng hiện lên một đạo kiếm quang.

Hắn là Kiếm Đạo Đại đế dùng công kích mà nổi danh. Có một kiếm nơi tay, ngay cả Thiên Địa cũng không thể ngăn cản. Tuy rằng Hiên Viên Đại Đế lợi hại, thế nhưng nếu muốn muốn lặng lẽ không một tiếng động chém giết hắn mà nói, quả thực không có khả năng!

Lại nói, Nhiếp Đồng cũng giống hắn, từng bước một đi tới từ Khí Hải đại lục, có được ý niệm và nghị lực kiên cường. Cho nên đừng nói là Hiên Viên Đại Đế, dù là tất cả Đại Đế trong Thần giới liên hợp lại, muốn chém giết hắn cũng không có dễ dàng như vậy.

Nghĩ đến những chuyện này, tâm tư trong lòng Nhiếp Vân mới buông lỏng được một chút.

Hắn có giới vực hoàn mỹ và Thánh Sơn làm hậu thuẫn, vào lúc nguy hiểm còn có thể đào tẩu, đệ đệ lại khác hắn. Thế nhưng đệ đệ đã có được phần tự tin này thì hắn cũng yên lòng.

- Chuyện giữa các Đại Đế khó bề phân biệt, tuy nhiên, hiện tại muốn lui về phía sau cũng đã muộn rồi!

Nhiếp Vân thở dài nói.

Trước đó thực lực của hắn quá thấp, không có va chạm gì với Đại đế. Mà đối phương cũng sẽ cố kỵ thân phận mà không ra tay. Thế nhưng hiện tại thì khác, không nói tới việc trước đó hắn hóa giải Tâm Ma trong cơ thể Ngọc Sương. Chỉ cần việc luyện hóa Long Dương Đại Đế và đạo ý niệm vừa rồi kia, nhất định đã đắc tội với không ít cường giả.

Hơn nữa, lại thêm thân phận hoàng đế Phổ Thiên hoàng triều này, chỉ sợ người muốn động thủ với hắn cũng có không ít a.

Hắn còn chưa có tấn chức Đại Đế thì đã bị Đại Đế ngấp nghé,

khiến cho cường giả Đại Đế nhớ thương. Quả thực không biết nên cao hứng hay là khóc lóc đây.

- Ca ca, nếu như ca ca muốn tấn chức Đại Đế thì cũng đơn giản. Không bằng để đệ đi giết mấy vị Đại Đế, đem tới cho ca ca thôn phệ. Bằng vào sự cường đại của giới vực hoàn mỹ, có lẽ có thể nhẹ nhõm tấn cấp a!

Nhiếp Đồng cười cười.

- Đi giết mấy vị Đại Đế?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Người có thể tu luyện tới cấp bậc Đại Đế, ai cũng không dễ dàng a. Đối phương không có đắc tội với hắn thì hắn cũng không cần phải chạy tới giết bọn hắn ah!

Đương nhiên, Nhiếp Đồng nói cũng không sai. Dùng sự cường đại của giới vực hoàn mỹ, chỉ cần để cho hắn có thể thôn phệ thêm mấy vị Đại Đế. Khi đó quả thực tu vi có thể tăng trưởng không ngừng nghỉ, cuối cùng trùng kích Đế cảnh, cũng không phải là chuyện không làm được.

- Ca ca, nếu như ca ca không đành lòng mà nói. Như vậy đệ có thể đứng ra, mọi tội danh cứ để đệ đeo là được.

Thấy hắn lắc đầu, Nhiếp Đồng lại nói.

- Quả thực không cần, thôn phệ Đại Đế tấn chức, tuy rằng tiến bộ rất nhanh. Thế nhưng lại không thể yên tâm thoải mái, sớm muộn gì cũng sẽ hình thành Tâm Ma, đối với việc tu luyện cũng không tốt...

Nhiếp Vân ngắt lời đệ đệ, lại cười cười. Đang định nói ra nguyên do thì lại đột nhiên dừng lại.

Nhiếp Đồng ở bên cạnh, cũng dừng lại, huynh đệ hai người đồng loạt nhìn ra phía ngoài.

- Tại hạ là người rảnh rỗi, đặc biệt tới bái phỏng Nhiếp Vân bệ hạ, không biết tại hạ có thể gặp mặt bệ hạ một lần hay không?

Ngay sau đó đã có một đạo thanh âm nhàn nhạt truyền vào trong.

- Mời vào!

Nhiếp Vân lập tức truyền âm lại.

Vừa mới trải qua giết chóc, không ngờ bên ngoài lại có người cầu kiến. Chuyện này khiến hắn cảm thấy có chút kỳ quái.

- Làm phiền rồi!

Nương theo tiếng cười cười, lập tức có một người trung niên chậm rãi đi tới.

Tiếng bước chân curah ắn không lớn, tốc độ cũng không nhanh. Thế nhưng lại khiến cho người ta có một loại cảm giác như mộng. Khiến cho người ta không nhìn rõ quỹ tích, cho dù là Nạp Vật Thế giới của Nhiếp Vân thần kỳ như thế cũng không nhìn rõ đối phương đi tới như thế nào.

- Người này có thực lực gì vậy?

Nhiếp Vân không nhìn ra cho nên mới lặng lẽ truyền âm cho Nhiếp Đồng, hỏi.

Đệ đệ hắn thân là cường giả Đế cảnh, nhất định ánh mắt sẽ cao hơn hắn rất nhiều. Hắn không nhìn ra thì không có nghĩa là đệ đệ cũng không nhìn ra.

- Đệ cũng không biết, tuy nhiên... Chỉ sợ không dưới đệ.

Sắc mặt Nhiếp Đồng ngưng trọng, khí tức toàn thân ngưng tụ thành một đạo Kiếm Ý, chỉ cần đối phương có mưu đồ làm loạn thì hắn có thể trực tiếp động thủ.

- Ha ha, hai vị tiểu hữu không cần khẩn trương như vậy. Ta chỉ đi ngang qua nơi này mà thôi, vừa vặn có chút hiếu kỳ cho nên mới

sang đây thăm nhị vị!

Nhìn thấy huynh đệ hai người như gặp đại địch, người trung niên này cười cười, lại nói.

- Thăm chúng ta?

Nhiếp Vân nhìn chằm chằm về phía trước, nói:

- Chúng ta cũng không quen biết, sang đây thăm chúng ta. Sao lại nói vậy chứ?

Quả thực hắn không biết đối phương, thế nhưng đối phương lại nói sang đây thăm hắn, nếu như nói không có mục đích gì. Dù có nói ra thì hắn cũng sẽ không tin.

- Ngươi không biết ta, thế nhưng ta đã sớm nghe nói qua đại danh của nhị vị, Nhiếp Vân bệ hạ anh hùng cái thế, truyền nhân của Thần Nông, y thuật vô song a! Về phần vị tiểu huynh đệ này, tuổi còn trẻ đã đột phá gông cùm xiềng xích trở thành Kiếm Đạo Đại đế, ở trong Thần giới này cũng có thể nói là có số có má! Ta vô cùng bội phục nhị vị a.

Người trung niên này nói.

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Nhiếp Vân nheo mắt lại.

Nhiếp Đồng che dấu tu vi, ở trong Bát Phương quán, ngay cả quán chủ và Đế Huyền cũng không biết hắn là một vị cường giả Đế cảnh. Thế nhưng người trung niên trước mắt này vừa mới mở miệng đã nói ra chuyện này. Khiến cho hắn lập tức cảnh giác?

------oOo------

Chương 3552: Có khách tới chơi (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Quả thực ta không có ác ý a! Chỉ là... Năm đó từng nhận qua ân huệ của Thần Nông Đại Đế, cho nên muốn tới đây nhìn hậu nhân của hắn. Thuận tiện kết thiện duyên mà thôi.

Nhìn thấy bộ dáng của hai người như vậy, người trung niên biết rõ nếu như không nói ra lời khiến cho bọn hắn tin phục mà nói. Như vậy sẽ không có khả năng khiến cho hai người tin tưởng. Hắn lắc lắc đầu rồi lại nói một câu.

- Từng nhận ân huệ của Thần Nông Đại Đế?

Đồng tử của Nhiếp Vân co rụt lại.

Bây giờ hắn cũng có lý giải nhất định về Thần giới, Thần Nông Đại Đế là nhân vật trên một kỷ nguyên. Từ ức vạn năm trước đã mất tích, từng chịu qua ân huệ của hắn. Như vậy há không phải tuổi của người trước mắt này đã vượt qua một kỷ nguyên, sống được hơn ức vạn năm hay sao?

- Từ kỷ nguyên trước đã tồn tại, thực lực ngay cả Nhiếp Đồng cũng không nhìn thấu... Chẳng lẽ...

Trong lòng Nhiếp Vân lập tức toát ra một suy nghĩ, đồng thời cũng lại cảm thấy có chút kỳ quái.

Vừa mới suy đoán người muốn giết hắn là ai thì hiện tại lại có người chạy tới, chẳng lẽ... Không phải là hắn ta hay sao?

- Không nghĩ tới Hiên Viên Đại Đế lại tự mình đến tìm một tên vô danh tiểu tốt như ta. Quả thực làm cho Nhiếp Vân ta được sủng ái mà lo sợ a!

Trong lòng đang có chút kỳ quái, thế nhưng Nhiếp Vân vẫn hành lễ rồi mở miệng nói.

Có thể đi tới trước Bát Phương quán thì mới bị phát hiện ra. Ngay cả Nhiếp Đồng cũng không thể nhìn ra được khí tức, chỉ cảm thấy đáng sợ, lại sống lâu như vậy... Trừ Hiên Viên Đại Đế ra, thật sự hắn không nhớ nổi còn có người nào như vậy nữa.

- Cái gì? Hiên Viên Đại Đế? Ngươi chính là Hiên Viên Đại Đế?

Nghe thấy lời nói của ca ca, đồng tử của Nhiếp Đồng co rụt lại, bàn tay khẽ động, Lục Hi kiếm lập tức xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn.

Đệ nhất nhân Thần giới, nếu như quả thật muốn động thủ giết ca ca, như vậy hắn cũng không ngăn cản được. Cho nên lúc này chỉ có thể sớm chuẩn bị mà thôi.

- Ha ha, bệ hạ quả nhiên thông minh, nhanh như vậy đã nhìn ra được thân phận ta!

Người trung niên này nhẹ nhàng cười cười, cũng không có che dấu mà bước hai bước vào trong phòng rồi lại ngồi xuống.

- Đại Đế khách khí rồi. Người có thể có được thực lực như thế, lại quen biết Thần Nông Đại Đế, trừ đệ nhất nhân Thần giới ra. Thực sự ta không nghĩ ra còn có ai!

Sau khi xác nhận thân phận của đối phương, Nhiếp Vân biết rõ, nếu như hắn muốn động thủ, như vậy hai huynh đệ mình sẽ không ngăn cản được. Hắn vung tay lên, ý bảo Nhiếp Đồng thu hồi trường kiếm, đồng thời lại đi theo đối phương tiến vào trong phòng.

Đối phương có thực lực như vậy, nếu như thực sự muốn giết mình, nhất định đã sớm động thủ rồi. So với việc lo lắng không thôi, còn không bằng triệt để buông lỏng a.

- Không tồi!

Thấy nhanh như vậy hắn đã nhận ra mình, đối mặt với mình mà cũng không hề có chút khẩn trương nào, Hiên Viên Đại Đế lập tức gật gật đầu:

- Khó trách lại có thể liên tục chiến thắng hai lần, ngay cả Hiên Thần cũng phải liên tục kinh ngạc, quả nhiên không giống bình thường!

- Chỉ là vận khí tốt mà thôi!

Nhiếp Vân nói.

Hiên Thần công tử chính là hậu nhân đệ tử của vị trước mắt này. Người này bị hắn luân phiên chèn ép, hắn không tin đối phương thực sự tới để khen mình.

- Ngươi không cần phải suy nghĩ nhiều, ta được Đế Huyền mời, tham gia điển lễ cuối cùng ở Thần Nữ phong. Lúc đi ngang qua nơi này lại nhớ tới ân tình năm đó của Thần Nông Đại Đế đối với ta, cho nên mới cố ý sang đây nhìn hậu nhân của hắn.

Biết rõ mình đến có chút đường đột, khó tránh khỏi khiến cho người ta hoài nghi, cho nên Hiên Viên Đại Đế hào phóng cười một tiếng, đồng thời lại nói tiếp:

- Hiện tại vừa gặp, rốt cuộc ta đã biết Thần Nông Đại Đế không hổ là Thần Nông Đại Đế, ánh mắt vô cùng lợi hại, cách trọn một kỷ nguyên như vậy mà còn chọn được hậu nhân còn mạnh hơn hậu nhân của ta a!

- Đại Đế khách khí rồi.

Nhiếp Vân nói.

- Lúc ta nói chuyện không có từ khách khí a!

Hiên Viên Đại Đế nói tiếp:

- Tuy rằng ta rất hi vọng Hiên Thần đạt được thắng lợi cuối cùng. Thế nhưng không sánh bằng là không sánh bằng, không có gì mà không dám thừa nhận. Ta cũng sẽ không dựa vào thực lực để làm phiền ngươi!

- Đa tạ Đại Đế thông cảm!

Không nghĩ tới người trước mắt này lại trực tiếp như thế. Nhiếp Vân thở dài một hơi, đồng thời trong lòng sinh ra một tia hảo cảm đối với Hiên Viên Đại Đế.

Đệ nhất nhân Thần giới, thực lực không người nào có thể địch nổi. Lúc này lại đi qua thăm nom mình, lại không có bày giá đỡ, còn sợ mình sinh ra khúc mắc cho nên mới cố ý nói như vậy... Không thể không nói, người này quả thực có mị lực nhân cách.

- Nếu như năm đó không phải có Thần Nông Đại Đế ra tay, chỉ sợ ta đã sớm chết rồi. Khỏa Thần Loa Bồ Đề tử này là thứ mà ta ngẫu nhiên đạt được, tặng cho ngươi làm lễ vật a!

Hiên Viên Đại Đế khẽ lắc đầu, cổ tay khẽ đảo một cái. Một đồ vật có bộ dáng như hạt sen xuất hiện ở trong lòng bàn tay, chậm rãi bay tới chỗ Nhiếp Vân.

- Thần Loa Bồ Đề tử?

Vươn tay ra đón, Nhiếp Vân dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn vào thứ đồ vật đang ở trong lòng bàn tay của mình.

Tuy rằng không lớn, thế nhưng lại mang theo lực lượng cường đại đến cực điểm. Dường như so với Thiên Đạo hoa còn tinh thuần, nặng nề hơn.

- Thứ này quá quý trọng, không công bất thụ lộc, ta thực sự không có lý do nào để nhận.

Nhiếp Vân lại đẩy trả lại đối phương.

Tuy rằng hắn không biết thứ này, thế nhưng chỉ từ năng lượng bên trên thì hắn đã biết rõ nó không đơn giản, giá trị to lớn, không thua gì một kiện thần binh Đế cảnh.

- Chỉ là vật ngoài thân mà thôi, so với tánh mạng mà nói. Cho dù là đồ vật quý trọng tới đâu thì cũng chỉ là hư ảo!

Hiên Viên Đại Đế khoát khoát tay, không thèm để ý tới nữa.

- Chuyện này...

Nhiếp Vân có chút do dự.

- Không cần từ chối nữa, thứ này trong cả Thần giới cũng chỉ tổng cộng có hai hạt. Vừa rồi ta đã cho đệ tử kia của Đế Huyền, ngươi cầm đi a!

Thấy vẻ mặt của hắn, Hiên Viên Đại Đế cười nói.

- Đa tạ Đại Đế ban thưởng!

Nghe nói Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng đã nhận được một khỏa, Nhiếp Vân cũng không từ chối nữa mà vội vàng tiếp nhận, thu lấy.

- Không cần phải khách khí, lần này ta tới đây chính là vì muốn nhìn hậu nhân của cố nhân, lại đưa chút lễ vật, trò chuyện tỏ rõ tâm ý. Bây giờ cũng đã đạt được mục đích, cũng nên trở về a!

Hiên Viên Đại Đế đứng dậy, nói một câu.

------oOo------

Chương 3553: Lễ vật cuối cùng (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đại Đế đi thong thả!

Nhiếp Vân cũng đứng dậy.

- Không cần phải tiễn!

Khoát khoát tay, thân thể của Hiên Viên Đại Đế nhoáng một cái đã xuất hiện ở bên ngoài đại điện:

- Đúng rồi, nếu như có tin tức của Phổ Thiên Đại Đế thì nói cho ta biết một tiếng!

Thanh âm vừa dứt thì người đã biến mất không thấy gì nữa.

- Tin tức của Phổ Thiên Đại Đế? Chẳng lẽ Hiên Viên Đại Đế cũng không biết?

Nhiếp Vân khẽ nhướng mày.

Từ trong miệng Thần Tháp Đế quân hắn đã biết rõ Phổ Thiên Đại Đế và Nguyên Dương Đế Quân cùng đi ra ngoài. Từ đó tới nay vô luận liên lạc như thế nào cũng đều không được.

Nếu như chỉ có một Nguyên Dương Đế Quân thì cũng bỏ đi, tăng thêm Phổ Thiên Đại Đế, hai người liên thủ lại, ngay cả Hiên Viên Đại Đế cũng chưa hẳn đã có thể chiến thắng. Cho dù đánh không lại thì cũng có thể đào tẩu, truyền lại tin tức. Chuyện này không thành vấn đề a? Thế nhưng lại cùng mất đi tin tức... Thật hay giả vậy?

Hai vị Đại Đế đỉnh tiêm ở trong Thần giới đồng thời mất đi tin tức... Không có cách nào liên hệ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Ca ca... Hắn ta thật sự là Hiên Viên Đại Đế hay sao? Vừa rồi tới là muốn đưa cho ca ca một kiện lễ vật hay sao?

Trong lúc hắn đang phỏng đoán thì Nhiếp Đồng đã đi tới, vẻ mặt tràn ngập nghi hoặc hỏi một câu.

Kỳ thật không riêng gì Nhiếp Đồng cảm thấy kỳ quái, mà trong lòng Nhiếp Vân cũng tràn ngập nghi hoặc.

Nếu như hắn đã đột phá gông cùm xiềng xích cuối cùng, cũng giống như Nhiếp Đồng vậy. Trở thành Đại Đế, như vậy đối phương coi trọng mình như vậy thì hắn cũng không có bất kỳ một chút ngoà ý muốn nào. Thế nhưng bây giờ hắn chỉ là Thiên Đạo cảnh, cách lúc đột phá còn rất xa, không hẹn trước. Mà lúc này đối phương lại chạy tới, còn đưa cho mình một kiện lễ vật...

- Chẳng lẽ nguyên nhân thật sự là do Thần Nông Đại Đế hay sao?

Trừ lý do này ra, quả thực hắn không nghĩ ra được lý do nào khác.

Nói thật, tuy rằng hắn cũng là người phi thăng. Thế nhưng quan hệ giữa hắn và Vô Biên Hải cũng không tốt, thậm chí với tư cách là chưởng khống giả của Phổ Thiên hoàng triều. Lại còn có chút căm

thù, hơn nữa vừa rồi lại liên tục đánh vào mặt mũi của Hiên Thần công tử, đối phương không có khả năng có ấn tượng tốt đối với hắn a.

Thế nhưng kết quả lại hoàn toàn khác biệt, chẳng những Hiên Viên Đại Đế hạ mình chạy tới bái phỏng mà lại còn tặng quà. Chuyện này khiến cho hắn thật sự không nghĩ ra được.

- Nhìn bộ dáng khiêm tốn của Hiên Viên Đại Đế, có lẽ không đến mức đánh lén ta a.

Không nghĩ ra được những chuyện này, đối với suy đoán trước đó Nhiếp Vân cũng có chút mê hoặc.

Trước đó hắn cảm thấy người đánh lén hắn rất có thể là Hiên Viên Đại Đế. Dù sao từ điểm nào phân tích cũng đều phù hợp. Thế nhưng sau khi chân chính nhìn thấy người này, hắn lại cảm thấy không có khả năng!

Hiên Viên Đại Đế khí độ bất phàm, ánh mắt thanh tịnh, có lẽ khinh thường làm chuyện đánh lén chuyện này. Lại nói, nếu như thật sự là hắn mà nói, cho dù quang minh chính đại chém giết mình thì có ai dám nói cái gì cơ chứ?

Đệ nhất Thần giới, ai dám chỉ trích chứ?

Huống chi người đứng phía sau mình là Phổ Thiên Đại Đế, Nguyên Dương Đế Quân đều đã không liên lạc được nha.

- Ca ca, liệu có phải Thần Loa Bồ Đề tử mà hắn đưa cho ca ca có vấn đề gì đó hay không?

Nhiếp Đồng cũng không nghĩ thông, cho nên mới có chút nghi hoặc hỏi.

- Đây là bảo vật mà Thiên Địa tự nhiên tạo ra, không có khả năng có vấn đề!

Nhiếp Vân lắc đầu nói.

Tuy rằng chỉ liếc mắt nhìn cái gọi là Thần Loa Bồ Đề tử này, thế nhưng năng lượng trong đó tinh thuần, không hề có một chút tạp chất nào.Ttuyệt đối là do Thiên Địa tự nhiên hình thành, không phải thứ mà sức người có thể thay đổi. Cho dù là Hiên Viên Đại Đế thì cũng không được.

Trên phương diện xác nhận bảo vật, làm truyền nhân của Thần Nông, nếu hắn nhận thứ hai ở trong Thần giới thì tuyệt đối sẽ không có ai dám nhận thứ nhất!

- Được rồi, trước tiên không nghĩ nữa. Nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, thời gian ba ngày đã đến, Nhiếp Đồng, cùng ta đi tới Thần Nữ phong a!

Lắc đầu, Nhiếp Vân cũng không suy nghĩ thêm nữa.

Trước đó Đế Huyền đã nói có thời gian ba ngày, giờ phút này cũng đã tới. Cho nên hai người cũng nên xuất phát đi tới Thần Nữ phong.

Chỉ cần đem danh mục lễ vật dâng lên là hôm nay có thể xác nhận xem đối phương có ý định gả Đạm Đài Lăng Nguyệt cho hắn hay không a.

Như nếu như đối phương tán thành mình, đáp ứng hắn cầu thân. Như vậy tất cả đều vui vẻ, Phổ Thiên hoàng triều và Thần Nữ phong kết minh cũng không thành vấn đề. Thế nhưng nếu như đối phương không biết sống chết... Như vậy đừng trách hắn không nể tình, hôm nay sẽ tới đại náo Thần Nữ phong, đem một trong chín đại thế lực Thần giới này náo loạn cho tới long trời lở đất.

- Được!

Nhiếp Đồng gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn:

- Ca ca, hôm nay chúng ta có thể giết tới thống khoái a!

- Giết tới thống khoái?

Nhiếp Vân im lặng một hồi:

- Ta muốn đi đón dâu a, không phải là giết người nha.

- Hắc hắc, đệ thấy bộ dáng của lão bà Đế Huyền kia, có lẽ sẽ không đồng ý ca ca cướp đi tẩu tử a.

Nhiếp Đồng cười cười, lại nói:

- Đệ thấy, không bằng chúng ta trực tiếp tiến lên, cướp người đi a! Quản khỉ gió Thần Nữ phong cái rắm. Cái gì mà chín đại thế lực, quản làm cái rắm gì a.

- Ta biết rồi!

Nghe thấy đệ đệ nói vậy, Nhiếp Vân đột nhiên mở miệng nói.

- Cái gì?

Nhiếp Đồng đột nhiên sửng sốt.

Lời này của Nhiếp Vân rất là bất ngờ, khiến cho hắn có chút không hiểu rõ.

- Ta đã hiểu rõ ý của Hiên Viên Đại Đế!

Nhiếp Vân nói.

- Ý gì chứ?

Nhiếp Đồng không rõ mọi chuyện thế nào.

- Vừa rồi lời nói của hắn có hai ý tứ, thứ nhất, đem khỏa Thần Loa Bồ Đề tử kia đưa cho ta. Báo đáp ân tình năm đó của Thần Nông Đại Đế đối với hắn. Thứ hai, lại nói cho ta biết, hôm nay Thần Nữ phong sẽ rất náo nhiệt, hắn cũng sẽ ở trong đó! Mà bên cạnh ta không có Phổ Thiên Đại Đế làm chỗ dựa, tất cả mọi chuyện cần phải cẩn thận!

Nhiếp Vân chậm rãi nói.

- Ách…

Nhiếp Đồng cũng không ngốc, sau khi nghe hắn giải thích mới ngẫm lại, quả thực là có chuyện như vậy.

Trước đó Nhiếp Đồng dám chém giết Long Dương Đại Đế, không sợ Thần Binh thành trả thù chính là bởi vì còn có Phổ Thiên Đại Đế làm chỗ dựa!

------oOo------

Chương 3554: Lễ vật cuối cùng (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiện tại Phổ Thiên Đại Đế và Nguyên Dương Đế Quân đồng thời biến mất, không liên lạc được. Nếu như thực sự gây ra mâu thuẫn mà nói, chỉ cần Thần Nữ phong liên thủ với Thần Binh thành. Khi đó huynh đệ hai người có mạnh mẽ tới đua cũng khó có thể chống lại được.

- Hắn tới đây là muốn lấy lòng, ý nói là, nếu như thực sự xảy ra vấn đề thì hắn sẽ không nhúng tay vào. Thế nhưng nếu như thế lực khác thì khác, rất có thể sẽ động thủ!

Sắc mặt của Nhiếp Vân lập tức trở nên ngưng trọng.

Xem ra hắn vẫn xem thường Đế Huyền này.

Mời tới đệ nhất nhân Thần giới, nhất định Chưởng khống giả của các thế lực khác cũng sẽ đến. Khi đó Đại đế bài danh top mười trong Thần giới đều có mặt. Cho dù một mình Nhiếp Đồng có mạnh mẽ tới đâu thì cũng song quyền nan địch tứ thủ a?

- Quản nhiều người hay là ít người như vậy làm gì chứ? Cho dù là núi đao biển lửa thì huynh đệ chúng ta vẫn sẽ xông qua a!

Suy nghĩ cẩn thận chuyện đã xảy ra, Nhiếp Vân cũng không có chút sợ hãi nào. Ngược lại còn cười nhạt một tiếng, mang theo hào khí

vạn trượng.

Nhiều người thì thế nào? Đại Đế bài danh top mười Thần giới thì thế nào chứ?

Nếu như tuân thủ quy củ thì cũng thôi. Nếu như không tuân thủ, ta cũng sẽ không để cho các ngươi có mặt mũi!

Hiên Viên Đại Đế chỉ biết thực lực của Nhiếp Đồng, thế nhưng lại không biết át chủ bài của hắn như thế nào!

- Nhiếp Đồng, chuyến đi hôm nay rất có khả năng sẽ gặp nguy hiểm, như vậy đi. Bên Đế Huyền ta sẽ đưa lễ vật lên. Mà đệ thì lặng lẽ lẻn vào phía hậu sơn, tìm được Đạm Đài Lăng Nguyệt, tiếp ứng nàng ra ngoài.

Nhiếp Vân ngẫm lại một chút rồi mới lên tiếng.

- Ta định hai bút cùng vẽ, nếu như đối phương thật sự muốn vô sỉ. Như vậy chúng ta đánh không lại, khi đó có thể trực tiếp mang người đi!

Đế Huyền triệu tập rất nhiều Đại Đế, có khả năng bọn hắn sẽ không phải là đối thủ của đối phương. Thế nhưng nếu như hai người muốn đào tẩu mà nói, đối phương muốn bắt được bọn hắn, không có khả năng a!

Không gian chi lực của Nạp Vật Thế giới lan tràn ra ngoài. Tác dụng phong tỏa không gian của cường giả Đại Đế sẽ không lớn, có thể đơn giản thoát thân.

- Được.

Nhiếp Đồng gật đầu đáp.

Chuẩn bị tình huống tốt thì cũng nên dự trù tình huống xấu nhất a.

- Đi thôi!

Sau khi đưa ra quyết định, huynh đệ hai người cùng đi ra khỏi Bát

Phương quán, tách ra hai phương hướng, bay đi về phía Thần Nữ phong.

Rất nhanh, Nhiếp Vân đã đi vào bên trong Thần Nữ phong.

Giờ phút này Thần Nữ phong trang nghiêm túc mục, mang theo hương vị ngưng trọng. Còn chưa tới đại điện thì hắn đã nhìn thấy ở trên cung điện chính giữa có chín cái vương tọa cao lớn đang đứng sừng sững.

Giờ phút này ở trên vương tọa cũng không có người, rỗng tuếch.

Đám người Hiên Thần công tử, Mạc Tường đã sớm đứng trong đại điện, đang lặng lẽ thương nghị cái gì đó.

- Xin đưa danh mục lễ vật cho ta!

Vừa nhấc chân đi vào trong đại điện thì đã có một thị nữ tiến lên nghênh đón. Tiếp nhận danh mục lễ vật ở trong tay của Nhiếp Vân.

Hôm nay nên dâng lễ vật gì, hắn đã sớm nghĩ kỹ. Hắn tự tin mình nhất định có thể vượt lên trên những người khác, còn có thành ý hơn.

Đưa lên danh mục lễ vật, sau đó Nhiếp Vân mới đi vào trong đại điện.

- Ha ha, ta còn tưởng rằng ai, không phải là quán quân của chúng ta hay sao? Lần này ngươi định đưa lễ vật gì vậy?

Thấy hắn đi vào, Hiên Thần công tử ngoài cười nhưng trong lòng không cười, nói một câu.

- Ta đưa lễ vật gì? Dường như cũng không mượn ngươi xen vào a!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Đương nhiên là ta không xen vào, chỉ là... Chẳng lẽ ngươi nghĩ ngươi tặng lễ vật là có thể chiến thắng hay sao?

Khóe miệng của Hiên Thần công tử nhếch lên, không nói thêm lời nào nữa.

- Hai cửa trước ta có thể khiến cho ngươi tuyệt vọng... Lần này ta cũng có thể làm được chuyện này.

Không có tâm tư cãi cọ với đối phương, Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Ngươi...

Sắc mặt của Hiên Thần công tử lập tức trở nên dữ tợn:

- Vậy thì tốt, cứ đợi đấy!

Nói xong hắn lập tức xoay người sang chỗ khác, không nói thêm lời nào nữa.

Chỉ mới một hai câu thì hai người đã vạch mặt, cho nên cũng không cần phải làm ra vẻ đang hàn huyên.

Có Hiên Thần công tử trở mặt, không có người nào tiếp tục tới quấy rầy hắn nữa.

Những người khác cũng đã nhìn ra tình huống, biết rõ vị này Nhiếp Vân tâm tình khả năng không tốt, không muốn rủi ro.

Nhiếp Vân cũng vừa vặn rảnh rỗi, hắn yên tĩnh đứng ở bên trong đại điện, cũng không có nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, hắn cảm thấy không gian trước mắt lập tức chấn động một hồi.

Hai mắt hắn chậm rãi mở ra.

Sưu!

Có một bóng người đột nhiên xuất hiện ở phía trước vương tọa, thân ảnh xinh đẹp lượn lờ, chính là Đế Huyền kia.

Không thể không nói, quả thực Đế Huyền rất là ực xinh đẹp, thân

thể thon dài, eo thon dịu dàng. Ba búi tóc đen như thác nước chảy xuôi xuống. Trước ngực thì mượt mà no đủ, làn da trắng nõn như tuyết, vô luận là từ thân thể hay chỗ nào đều hoàn mỹ không tỳ vết. Không tìm ra được bất luận khuyết điểm gì.

Tuy nhiên, Nhiếp Vân đã tận mắt nhìn thấy chân thân của nàng. Cho nên hắn biết rõ thân hình bề ngoài xinh đẹp này rất dơ bẩn. Cho nên hắn không những không có cảm thấy kinh diễm, mà ngược lại còn cảm thấy buồn nôn vô cùng.

- Liệu có phải Tình Si Đạo tôn đã nhìn thấy chân thân của nàng, cho nên mới buồn nôn, mất đi hi vọng với nàng? Đồng thời còn phun ra máu hay không?

Trong lòng hắn lập tức có chút ác ý.

Quả thực Nhiếp Vân thật sự khó có thể tưởng tượng ra được. Nếu như để cho Hiên Viên Đại Đế, Tình Si Đạo tôn biết rõ, đệ nhất mỹ nữ cùng du lịch Thần giới với bọn họ, trên thực tế lại xấu xí không chịu nổi. Không biết bọn họ sẽ có cảm tưởng như thế nào a.

Sưu.

Sưu.

Trong lòng đang nghĩ ngợi lung tung thì không gian ở trước mắt lại lần nữa chấn động, lại có mấy đạo thân ảnh phân biệt xuất hiện ở bên trên các vương tọa.

Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy những người này, mỗi một người đều có lực lượng thâm sâu như biển, nhìn không tới được tạ cùng.

Không cần đoán, nhất định bọn họ đều là cường giả Đế cảnh, hơn nữa ở bên trong Đế cảnh cũng có bài danh phía trên a.

- Có lẽ chính là đệ nhất nhân của chín đại thế lực lớn!

Thần Nữ phong chiêu hiền tế, chuyện này huyên náo cả Thần giới. Tất cả tài tuấn của chín đại thế lực đều tới tham gia, hôm nay là

ngày lựa chọn cuối cùng, đương nhiên cũng phả mời hoàng giả của các thế lực khác.

------oOo------

Chương 3555: Lễ vật cuối cùng (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Rất nhanh, người của tám thế lực lớn như Càn Khôn các, Lang Gia động, Hạo Thiên lâu, Huyền Cực điện, Thần Binh thành, Thần Nữ phong, Xích Tiêu núi, Vô Biên Hải đều ngồi ở bên trên, duy chỉ có chỗ ngồi của Phổ Thiên lĩnh là còn trống.

Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng, hắn phát hiện ra còn có mấy người mà hắn biết.

Đế Huyền thì không cần phải nói nhiều. Người trung niên trước đó mà hắn gặp quả nhiên là Hiên Viên Đại Đế kia. Giờ phút này đối phương đang giống như Đế Huyền, ngồi ở vương tọa. Nhìn thấy hắn nhìn qua, người này lập tức mỉm cười.

Còn có một người là Âu Dương Ma Thiên của Thần Binh thành. Bởi vì Nhiếp Đồng chém giết Long Dương Đại Đế, hắn lại đi luyện hóa cho nên dường như người này rất có thành kiến với hắn. Lúc này đối phương đang lạnh lùng nhìn qua, trong mắt mang theo vẻ lạnh lẽo.

Dường như nếu như không phải đang ở trong Thần Nữ phong, nhất định hắn đã sớm lao xuống chém giết Nhiếp Vân rồi.

- Đệ nhất nhân của chín đại thế lực trong Thần giới cũng đại biểu cho sức chiến đấu đỉnh phong trong cả Thần giới a!

Thấy những người còn lại mình cũng không biết, Nhiếp Vân lặng lẽ cảm khái ở trong lòng.

Tám người ngồi bên trên đại biểu cho cách cục ở trong Thần giới, cũng đại biểu cho sức chiến đấu đỉnh phong nhất trong cả Thần

giới.

Khó trách Hiên Viên Đại Đế lại tới nhắc nhở hắn. Trước mặt nhiều người như vậy mà dám nháo sự, quả thực không phải là một lựa chọn tốt.

Nhìn thấy rất nhiều Đại Đế, trong lòng Nhiếp Vân rung động không thôi. Những người khác cũng vô cùng khiếp sợ.

Đám người Mạc Tường, Vô Trần nhìn về phía trước, trong mắt mang theo vẻ sùng bái.

Tu luyện tới Thiên Đạo cảnh, hi vọng lớn nhất của bọn hắn chính là đột phá tầng gông cùm xiềng xích cuối cùng kia. Mà những người trước mắt này chẳng những đã đột phá, mà còn là người nổi bật trong đó, là tồn tại đỉnh phong nhất. Chính là thần tượng để mọi người cố gắng. Lúc này tận mắt nhìn thấy, bảo sao bọn hắn không kích động cơ chứ?

- Có lẽ Phổ Thiên Đại Đế đã đi tới hiểm địa, cho nên tạm thời không liên lạc được, chỉ có mấy người chúng ta mà thôi! Nếu như đã đến đông đủ, vậy thì bắt đầu đi!

Thấy mọi người đã ngồi xuống, Đế Huyền Hoàn nhìn chung quanh rồi mở miệng nói.

Thanh âm của nàng mang theo từ tính khác thường, giống như là thanh âm của Thiên Đạo khiến cho người ta trầm mê vào bên trong.

Nếu chỉ tính riêng thanh âm mà nói, coi như là Diệu Âm Tiên Tử so sánh với nàng cũng còn xa không bằng.

- Thần Nữ phong chọn rể, chúng ta chỉ là khách, khách thì phải theo chủ. Cho nên tất cả đều do Đế Huyền ngươi làm chủ là được!

Một vị Đại Đế cười nói.

- Đúng vậy a, Đế Huyền ngươi không cần khách khí, ngươi chủ trì đi!

- Hôm nay ta đến là muốn nhìn một chút xem đồ nhi của ta có cơ hội hay không. Để xem cuối cùng lựa chọn như thế nào. Tất cả phải xem quyết định của Đế Huyền ngươi a!

...

Tất cả Đại Đế còn lại đều mở miệng nói.

Đây là địa bàn của Thần Nữ phong, hơn nữa quyền lựa chọn cuối cùng lại ở trong tay các nàng. Coi như những Đại Đế là kiêu hùng khống chế một phương thì cũng không tiện nhiều lời.

- Vậy thì tốt, hiện tại sẽ bắt đầu!

Đế Huyền mỉm cười gật gật đầu, lại nhìn quanh một vòng:

- Trên điện đều là tài tuấn tuổi trẻ nổi danh nhất ở trong Thần giới, nói thật, mỗi một người ta đều rất thích. Thậm chí đều muốn để bọn hắn trở thành nữ tế của Thần Nữ phong chúng ta a.

- Được rồi, chỉ cần Đế Huyền ngươi có nhiều nữ đệ tử như Đạm Đài Lăng Nguyệt thì chúng ta cũng sẽ vui vẻ mà đồng ý a.

- Lời này có chút tham lam a, tất cả đều ở lại. Như vậy chẳng phải chúng ta sẽ không có người kế tục hay sao?

- Ha ha, ngươi nghĩ vậy là sai rồi. Đế Huyền là nữ nhân, đương nhiên phải gả ra ngoài, không phải là chúng ta không có người kế tục, mà là nàng mất a.

- Đúng là như thế nha.

...

Nghe thấy lời nói có chút vui đùa của Đế Huyền, những người khác đồng thời cười nói.

Vừa mới bắt đầu đã có rất nhiều Đại Đế có chút xấu hổ, lời này vừa nói ra, tất cả xấu hổ lập tức tiêu tan.

Không thể không nói, không riêng gì thực lực của Đế Huyền mạnh. Mà đối với tâm lý của con người cũng đã nắm chắc tới mức lô hỏa thuần thanh.

- Ha ha, tuy rằng nói thì nói như vậy. Thế nhưng nhưng đáng tiếc ta chỉ có một vị đệ tử, cho nên cũng chỉ có thể chọn một nữ tế mà thôi

Thấy mọi người huyên náo như vậy, Đế Huyền mỉm cười nói.

- Cho nên, chỉ có thể nhịn đau bỏ thứ yêu thích, từ bên trong những tài tuấn này tuyển chọn ra một vị thích hợp nhất a!

- Phù hợp? Chẳng lẽ không phải là ưu tú nhất hay sao?

Một vị Đại Đế cười hỏi.

- Đương nhiên là không phải rồi.

Đế Huyền cười cười:

- Chuyện phù hợp, cũng không phải chỉ có ưu tú nhất, thực lực mạnh nhất là được. Nếu như muốn lựa chọn người có thực lực mạnh nhất, còn không bằng tìm một vị Đại Đế là xong a! Dùng tình huống của đệ tử ta và Thần Nữ phong làm hậu thuẫn. Chỉ sợ ngay cả cường giả Đế cảnh cũng phải tranh đoạt tới xối máu đầu nha!

- Vậy cũng đúng a!

- Vị đệ tử này của ngươi ta đã từng gặp qua một lần, quả thực khuynh quốc khuynh thành. So với Đế Huyền ngươi, cũng không chênh lệch chút nào!

- Không nói gì những người khác, nếu như nếu nàng nguyện ý tìm cường giả Đế cảnh. Chỉ sợ ngay cả ta cũng sẽ báo danh nha. Nói thật, loại nữ tử như vậy ngay cả ta cũng phải động tâm!

- Lão quái vật, ngươi bớt nói nhảm đi. Ta thấy chỉ cần là nữ thì ngươi sẽ đều động tâm, lão gia hỏa sắc tâm không thay đổi, ta còn không biết ngươi hay sao chứ?

- Khục khục, biết rõ thì cũng không nên nói ra như vậy nha.

...

Rất nhiều Đại Đế đều cười nói vui vẻ.

Nghe thấy những lời đối thoại như vậy, đám người Nhiếp Vân cũng đều cười một tiếng.

Nhìn chưởng khống giả một phương thế lực cao cao tại thượng, hóa ra giờ phút này cũng không phải nghiêm túc như trong tưởng tượng a.

- Chuyện phù hợp này là chỉ phù hợp với yêu cầu của ta và yêu cầu của đệ tử ta! Vị đồ đệ này của ta muốn loại phu quân thế nào, ta là người rõ ràng nhất!

Đế Huyền ngắt lời của mọi người rồi lại nói tiếp.

- Trên thực tế thông qua hai lần khảo hạch trước, trong lòng của ta đã có người chọn lựa thích hợp. Chỉ có điều còn muốn xem lễ vật cuối cùng này là thứ gì mà thôi!

- Lễ vật trong Thần Nữ phong ta cũng không thiếu. Để cho bọn chúng đưa lễ vật lên là muốn nhìn một chút xem. Rốt cuộc là ai định dùng một cái giá lớn gì để cưới Đạm Đài Lăng Nguyệt, như vậy cũng tiện chứng minh hắn có để tâm tới việc này hay không!

------oOo------

Chương 3556: Lễ vật của Hiên Thần công tử

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Được, hiện tại bắt đầu thẩm tra đối chiếu danh mục quà tặng!

Đế Huyền bãi tay, trước đó tám người nộp lên danh mục quà tặng toàn bộ lơ lửng ở trước mắt.

Danh mục quà tặng chồng chất, hơn nữa có phong ấn gia trì, không mở ra, coi như cường giả Đại Đế cũng không nhìn thấy nội dung bên trong.

- Theo trình tự giao danh mục quà tặng hôm nay, Thần Binh thành Cái Vẫn công tử là người thứ nhất đến, chúng ta trước hết nhìn lễ vật của hắn!

Nương theo lời nói của Đế Huyền, một danh mục quà tặng chậm rãi bay ra, nhẹ nhàng khẽ động, phong ấn mở ra, không trung xuất hiện nội dung.

- Hai mươi kiện Thiên Đạo Thần Binh, Tử Dương Minh Châu mười lăm viên...

Phía trên viết lít nha lít nhít các loại bảo vật, mỗi một vật ném tới Thần giới đều có thể cuốn lên gió tanh mưa máu.

- Không hổ là Thần Binh thành, tài đại khí thô a, Thiên Đạo Thần Binh liền hai mươi kiện, chậc chậc, chúng ta không có cách nào so!

- Hai mươi kiện Thiên Đạo Thần Binh, tương đương với hai mươi vị cường giả Thiên Đạo, ngoại trừ Thần Binh thành, hoàn toàn chính xác không ai cầm ra được!

- So binh khí với Thần Binh thành, thực sự là bản thân tìm tai vạ, may mắn chúng ta cầm đồ vật không có quan hệ gì tới binh khí, nếu ai có thể hơn được bọn hắn?

- Những vật này cộng lại coi như Thần Binh thành cũng phải vài vạn năm mới có thể góp nhặt được, xem ra Thần Binh thành hoàn toàn chính xác bỏ hết cả tiền vốn!

...

Thấy rõ ràng danh mục quà tặng, đại điện xôn xao.

Không nói vật phía sau, chỉ nói hai mươi kiện Thiên Đạo Thần Binh, liền đầy đủ kinh thế hãi tục, hù đến một mảnh.

Không chỉ rất nhiều công tử chấn kinh, ngay cả ở trên đài Đại Đế, cũng từng cái khó mà tin được.

Đại thủ bút!

Thật sự là đại thủ bút!

- Hắc hắc, chư vị, nếu có ai đồ vật kém hơn ta. Ta khuyên nên tự động rời khỏi, mặc dù Đế Huyền phong chủ nói lễ vật hợp tâm ý nàng. Nhưng lễ vật quá nhẹ, không phải đánh mặt của Thần Nữ phong sao?

Nhìn thấy mọi người chấn kinh, Cái Vẫn công tử đắc ý cười nói.

- Đắc ý cái gì, trân quý của ngươi, người khác chưa hẳn quý, xem tiếp đi mới biết được kết quả cuối cùng!

- Đạm Đài cô nương sớm muộn gì cũng trở thành cường giả Đế Cảnh, đã coi thường Thiên Đạo Thần Binh, nếu như ngươi có thể cầm một kiện Thần binh Đế Cảnh ra, ta tuyệt đối không nói hai lời, trực tiếp rời khỏi!

- Thần binh Đế Cảnh? Nói hươu nói vượn! Thần binh Đế Cảnh của toàn bộ Thần giới, hết thảy chỉ có khoảng ba mươi kiện, hơn nữa mỗi cái đều có chủ, ta đi chỗ nào tìm?

Nghe được mọi người nói Thần binh Đế Cảnh, Cái Vẫn công tử hừ lạnh một tiếng.

Thần binh Đế Cảnh là độc quyền của cường giả Đại Đế, thậm chí còn có Đại Đế không có, mặc dù Thần Binh thành binh khí rất nhiều, cũng không có khả năng tùy tiện lấy ra đưa người.

- Không có thì đừng lải nhải ở nơi này, hai mươi kiện Thiên Đạo Thần Binh, mặc dù coi như rất khủng bố, nếu như trên thực tế không tính là cái gì!

Đến cuối cùng, tất cả mọi người muốn thành công, ở trước mặt rất nhiều Đại Đế dương danh lập vạn, đối với những người khác tự

nhiên không có sắc mặt tốt.

- Thứ hai là Hạo Thiên lâu Lâu Hư công tử đưa tới lễ vật, chúng ta nhìn xem!

Cắt ngang phía dưới cãi lộn, Đế Huyền vung tay lên, mở ra danh mục quà tặng thứ hai, từng hàng chữ viết xuất hiện ở trên không trung, chói lóa mắt.

- Thần thạch cực phẩm mười vạn viên...

Ở hàng chữ viết thứ nhất, liền làm cho tất cả mọi người giật nảy mình.

- Mười vạn viên Thần thạch cực phẩm?

- Không hổ là Hạo Thiên lâu có tiền nhất Thần giới, chúng ta kém xa a!

- Thần thạch cực phẩm sản xuất vốn không nhiều. Xích Tiêu sơn chúng ta nhiều năm như vậy tồn kho cũng chưa tới mười vạn viên, hắn lập tức lấy ra nhiều như vậy, ngay cả ta cũng đỏ mắt!

- Ai, ngươi nói lúc đầu ta sao không thu nữ đệ tử, như vậy liền kiếm lợi lớn a!

- May mắn ngươi không thu nữ đệ tử, nếu không lấy dáng vẻ lão sắc quỷ như ngươi, sớm muộn sẽ truyền ra bê bối!

- ...

...

Hạo Thiên lâu danh xưng thế lực có tiền nhất Thần giới, vừa ra tay liền lấy ra Thần thạch cực phẩm, lập tức chấn nhiếp tất cả mọi người.

Mặc dù hai mươi kiện Thiên Đạo Thần Binh trân quý, đổi thành Thần thạch cực phẩm mà nói, cũng nhiều nhất chừng hai vạn, thứ nhất liền mười vạn Thần thạch cực phẩm, cái này đã không riêng gì

tiền nhiều, loại vật này coi như nhiều tiền cũng mua không được!

Danh mục quà tặng của Lâu Hư công tử vừa ra, mấy vị công tử trong đại điện lập tức cười khổ.

So tài lực với Hạo Thiên lâu, hoàn toàn chính xác không phải đối thủ.

- Phía dưới là Xích Tiêu sơn Lệ Hồng Trần công tử...

- Chúng ta nhìn tiếp danh mục quà tặng của Huyền Cực điện Liễu Thiền công tử...

- Danh mục quà tặng của Lang Gia động Vô Trần công tử...

Có hai châu ngọc phía trước, nhất là danh mục quà tặng của Hạo Thiên lâu, mấy cái còn lại đều ảm đạm vô quang.

Mặc dù lễ vật của bọn họ rất quý trọng, thành ý cũng không tệ, nhưng so sánh với hai người trước, vẫn là kém không ít, duy nhất có thể sánh ngang, là Huyền Cực điện Liễu Thiền công tử tặng đan dược.

Trọn vẹn mười viên Thiên Đạo Kim Đan!

Một viên Thiên Đạo Kim Đan có thể tạo nên một vị cường giả Thiên Đạo, mười viên, đại biểu mười vị Thiên Đạo cảnh, giá trị chân chính so với hai mươi kiện Thiên Đạo Thần Binh, mười vạn viên Thần thạch cực phẩm còn trân quý hơn nhiều lắm!

- Phía dưới... danh mục quà tặng của Vô Biên Hải Hiên Thần công tử!

Nghe được tuyên đọc danh mục quà tặng của Hiên Thần công tử, tất cả mọi người nín thở, ngay cả Nhiếp Vân cũng nhịn không được nhìn qua.

Hắn rất ngạc nhiên, vị Hiên Thần công tử này đến cùng mang theo lễ vật gì mới có tự tin như vậy, cảm thấy mình không cách nào thắng được.

Ông!

Mở ra danh mục quà tặng, một nhóm chữ xuất hiện ở trên không trung.

Chỉ có mấy chữ, không có binh khí, tài phú cũng không có đan dược, bất quá chỉ mấy chữ này, liền để tất cả mọi người im lặng, từng cái hô hấp dồn dập, khó mà tin được.

- Thật hay giả?

- Vô Biên Hải thật có thể lấy ra loại lễ vật này?

- Hẳn là thật, Vô Biên Hải có Hiên Viên Đại Đế là Thần giới đệ nhất nhân, hẳn là sẽ không đưa ngân phiếu khống!

- Cũng thế, nếu như là giả, đoán chừng sẽ biến thành trò cười của toàn bộ Thần giới!

- Có thể... là nói thật, thật đáng sợ, phần lễ vật này thực sự quá lớn, ta thua tâm phục khẩu phục!

- Ta cũng thế...

Thấy rõ ràng nội dung của danh mục quà tặng, tất cả mọi người phát mộng.

------oOo------

Chương 3557: Lễ vật của Nhiếp Vân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước đó rất nhiều công tử đưa ra danh mục quà tặng cũng đều thở dài, cúi đầu nhận thua.

Ngay cả Cái Vẫn công tử vừa rồi không ai bì nổi cũng mở to hai mắt nhìn, không thể tin được.

- Hắc hắc, ta liền nói ngươi không thắng được!

Nhìn vẻ mặt của mọi người ở trong mắt, Hiên Thần công tử cười ha ha, nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt mang theo khiêu khích.

- Cái này xác thực không thắng được!

- Đoán chừng là Hiên Viên Đại Đế tự mình xuất thủ!

- Thần giới đệ nhất nhân... Đây là ai cũng không thể thay thế!

Giờ phút này tất cả mọi người chẳng những không cảm thấy Hiên Thần công tử cuồng vọng, ngược lại cảm thấy hắn nói thật.

Bởi vì danh mục quà tặng chỉ có một câu rất đơn giản... Trong vòng trăm năm giúp Đạm Đài Lăng Nguyệt đạt tới Đế Cảnh!

Cường giả Đế Cảnh, ức vạn năm đến nay, ngoại trừ Kiếm Đạo Đại Đế gần đây vừa mới đột phá kia, cơ hồ không ai thành công!

Dám nói trong vòng trăm năm giúp Đạm Đài Lăng Nguyệt đột phá, vậy liền khẳng định có thể đột phá!

Không thể không nói, cái hứa hẹn này thực sự quá có sức hấp dẫn.

Binh khí gì, tài phú gì, đan dược gì, có thể so sánh bằng Đại Đế?

Không có khả năng!

- Không đến kết quả cuối cùng, ai thắng ai thua còn chưa biết!

Đối mặt đối phương khiêu khích, Nhiếp Vân cũng không thèm để ý, ngược lại cười nhạt một tiếng.

Nhìn thấy Nhiếp Vân bình tĩnh như thế, đối mặt điều kiện làm cho tất cả mọi người tuyệt vọng, còn có thể đạm nhiên như thế, trong lòng Hiên Thần công tử nhịn không được lộp bộp một cái.

- Cố lộng huyền hư, ta không tin lễ vật của ngươi có thể nặng hơn

của ta!

Một lát sau, Hiên Thần công tử khôi phục lại, lộ ra vẻ dữ tợn.

Hắn không tin thứ gì có thể trân quý hơn tấn cấp Đại Đế!

Coi như Thần binh Đế Cảnh cũng kém một vị Đại Đế thực sự!

Lại nói, người thiếu niên trước mắt này, cũng không thể đưa Thần binh Đế Cảnh ra!

- Có phải cố lộng huyền hư hay không, một lát nữa sẽ biết!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng.

Trước đó hắn còn lo lắng Hiên Thần công tử sẽ đưa ra lễ vật gì làm cho không người nào có thể cự tuyệt, để Đế Huyền không thể không thay đổi chủ ý, hiện tại xem ra, có chút quá lo lắng.

So với quà của mình, cái hứa hẹn này, căn bản không tính là gì!

Ngay ở trước mặt nhiều Đại Đế như vậy, coi như Đế Huyền lại không muốn mình cưới Đạm Đài Lăng Nguyệt, nhìn thấy danh mục quà tặng, cũng sẽ phải dao động!

Bởi vì thực sự quá quý trọng!

Thần giới trừ mình ra, chỉ sợ không ai có thể lấy ra, Đại Đế cũng không được!

Lại nói, nhiều Đại Đế như vậy làm chứng, lễ vật của người nào nhẹ, lễ vật của người nào nặng, một chút liền có thể nhìn ra, nếu như nàng cưỡng ép lựa chọn Hiên Thần công tử mà nói, chỉ sợ bản thân không cần lên tiếng, cũng sẽ bị Đại Đế khác trách cứ.

- Hừ!

Thấy hắn như vậy, dự cảm bất tường trong lòng Hiên Thần công tử càng ngày càng mãnh liệt.

- Nhất định là giả, ta không tin, hắn có thể lấy ra đồ vật càng quý trọng hơn!

Cắn răng một cái, Hiên Thần công tử lần nữa tự an ủi mình một câu, ngẩng đầu nhìn về phía không trung.

- Lễ vật của Hiên Thần công tử, ta mười phần ưa thích, nếu như có thể giúp tiểu đồ thành tựu Đại Đế, ta sẽ không chút do dự gả nàng cho ngươi!

Không để ý tới phía dưới đối chọi gay gắt, Đế Huyền cười ha ha, không che giấu tán thưởng đối với Hiên Thần công tử chút nào.

- Đa tạ Đế Huyền phong chủ hậu ái, nếu như có thể cưới Lăng Nguyệt cô nương, ta nhất định hảo hảo đối đãi, coi như mình thụ ủy khuất, cũng sẽ không để nàng nửa phần khổ sở!

Hiên Thần công tử cất cao giọng nói.

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!

Đế Huyền liên tục gật đầu, nhìn quanh một vòng, mỉm cười nói:

- Chư vị Đại Đế, chắc hẳn không cần tiếp tục nhìn xuống đi! Sẽ không có thứ gì có thể so sánh cơ hội tấn cấp Đại Đế càng trọng yếu hơn!

- Như thế...

- Xem ra Vô Biên Hải nắm giữ cơ hội tấn cấp Đại Đế, coi thứ này là lễ vật tặng người, lợi hại!

- Ai, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là Hiên Thần công tử lấy được thứ nhất!

- Nếu là ta, ta khẳng định cũng lựa chọn cái này. Bảo vật so sánh với cơ hội thành Đại Đế, thực tình cái gì cũng không tính!

Nghe được Đế Huyền nói, Đại Đế khác cũng đều gật đầu.

Rất hiển nhiên ở trong lòng những người khác, danh mục quà tặng của Hiên Thần công tử đã không có bất kỳ vật gì có thể vượt qua.

- Nếu mọi người không có dị nghị, hiện tại ta liền tuyên bố, người thắng trận sau cùng...

Thấy nhiều Đại Đế gật đầu, Đế Huyền nhẹ nhàng cười một tiếng, liền muốn tuyên bố người thắng trận sau cùng, bất quá lời còn chưa nói hết, liền bị một thanh âm nhàn nhạt cắt ngang.

- Đế Huyền đại nhân, danh mục quà tặng cuối cùng còn không có nhìn, liền tuyên bố kết quả, không khỏi quá gấp đi!

Nhiếp Vân lạnh lùng nhìn chằm chằm trên đài, con mắt có chút nheo lại.

Nghĩ tới đối phương sẽ làm ra quyết định vô sỉ, không nghĩ tới vô sỉ như thế, ngay cả danh mục quà tặng của mình nhìn cũng không nhìn.

- Nhìn lại có thể thế nào? Chẳng lẽ còn có thể càng thêm trân quý hơn Hiên Thần công tử?

Đế Huyền nhíu mày.

- Trân quý hay không phải ngươi nói tính toán, tại chỗ rất nhiều Đại Đế mới là người chứng kiến!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Không đến Hoàng Hà tâm bất tử, ngươi đã yêu cầu nhìn, vậy thì nhìn danh mục quà tặng của ngươi một chút rốt cuộc là thứ gì!

Thấy thiếu niên không buông tha, Đế Huyền biết không mở ra, nhất định sẽ bị Đại Đế khác lên án, lúc này hừ một tiếng, bàn tay trảo một cái, danh mục quà tặng cuối cùng chậm rãi triển khai.

Ông!

Không trung lít nha lít nhít xuất hiện mấy dòng chữ.

Nguyên bản rất nhiều Đại Đế giống như xem náo nhiệt, đều ôm thái độ lơ đễnh, khi thấy hàng chữ thứ nhất, lập tức câm họng, từng cái lộ ra mặt mũi khó mà tin được.

- Cái này...

- Cái này sao có thể?

Tất cả mọi người phát mộng.

Ngay cả Hiên Thần công tử vừa rồi một mực gọi rầm rĩ, cũng dùng sức vuốt mắt, không thể tin được.

Chỉ thấy trong danh sách không nhiều, chỉ viết ba dòng.

Nhưng ba dòng này, lại che giấu hào quang của tất cả danh mục quà tặng.

Thứ nhất, trong vòng nửa năm giúp Đạm Đài Lăng Nguyệt tấn cấp Đế Cảnh!

Thứ hai, hai kiện Thần binh Đế Cảnh, Viêm Hoàng điện cùng Ly Quang Tráo!

Thứ ba, Thần thạch cực phẩm năm trăm vạn viên!

- Ta... Ta... Không nhìn lầm chứ!

- Đây là sự thực?

- Danh sách của Hiên Thần công tử, trong vòng trăm năm giúp Đạm Đài Lăng Nguyệt tấn cấp Đế Cảnh, mà hắn lại nói trong vòng nửa năm? Cái này... Làm sao có thể? Chẳng lẽ hắn nắm giữ phương pháp tấn cấp Đế Cảnh cường đại hơn Vô Biên

Hải?

------oOo------

Chương 3558: Xú bà nương (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hai kiện Thần binh Đế Cảnh... Viêm Hoàng điện là bảo vật của Thần Nông Đại Đế, không nghĩ tới quả nhiên ở trên người hắn! Chỉ là, kiện bảo bối này, hắn lại bỏ được làm lễ vật đưa ra ngoài, quá hào phóng!

- Ly Quang Tráo là bảo bối của Long Dương Đại Đế, Long Dương Đại Đế bị vị Kiếm Đạo Đại Đế tân tấn kia chém giết, không nghĩ tới Thần binh rơi vào trong tay hắn, đồng thời trở thành lễ vật!

- Còn nữa, năm trăm vạn viên Thần thạch cực phẩm... Toàn bộ Thần giới có nhiều Thần thạch cực phẩm như vậy sao? Coi như chín đại thế lực liên hợp lại, cũng không lấy ra được nhiều như vậy...

Tất cả mọi người điên rồi.

Bởi vì cái lễ vật này thực sự quá quý trọng!

Đổi lại bất cứ người nào chỉ sợ cũng sẽ điên cuồng.

- Hoang đường! Ngươi cho rằng ăn nói bừa bãi, liền có thể để cho người ta tin tưởng?

Thấy rõ ràng nội dung danh mục quà tặng, Đế Huyền cũng cả kinh, khuôn mặt lập tức trầm xuống:

- Người đâu, đuổi gia hỏa quấy rối này ra ngoài!

- Vâng!

Rầm rầm!

Bên ngoài đại điện lập tức đi tới mấy nữ tử.

- Hừ!

Không để ý tới những người này, Nhiếp Vân tiến về phía trước một bước, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía Đế Huyền:

- Đuổi ra ngoài? Ta muốn hỏi Đế Huyền đại nhân, dựa vào cái gì đuổi ta ra ngoài?

- Dựa vào cái gì? Bằng ngươi nói hươu nói vượn!

Đế Huyền cười lạnh:

- Trong vòng nửa năm giúp Lăng Nguyệt đạt tới Đế Cảnh? Nói đùa cái gì, đừng nói ngươi một Thiên Đạo cảnh nho nhỏ, coi như tất cả Đại Đế của Thần giới, cũng không dám có cam đoan này! Như vậy còn không phải nói hươu nói vượn?

- Ngươi làm không được, liền không đại biểu người khác làm không được? Ngươi không thể để cho Đạm Đài Lăng Nguyệt ở trong vòng nửa năm tấn cấp, nhưng ta có thể! Chẳng lẽ đây cũng là nói hươu nói vượn?

Nhiếp Vân nói.

- Cưỡng từ đoạt lý, Đại Đế làm không được, ngươi có thể làm được, ý tứ của ngươi, ngươi còn cường đại hơn Đại Đế?

Đế Huyền nhìn qua, trong mắt mang theo lãnh ý.

- Chó có thể phân, ngươi ăn không được, có phải biểu thị chó lợi hại hơn ngươi hay không?

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Ngươi...

Đế Huyền xém chút phun ra một ngụm máu, tươi sống tức chết.

- Tốt, tốt! Ngươi nói có khả năng giúp đỡ Đạm Đài Lăng Nguyệt trong vòng nửa năm tấn cấp Đế Cảnh, cái này xác thực không cách nào nghiệm chứng, có thể không nói!

Cố nén lửa giận trong lòng, Đế Huyền cắn răng nói:

- Nhưng hai kiện Thần binh Đế Cảnh, cũng có thể tính ngươi có, nhưng năm trăm vạn viên Thần thạch cực phẩm, toàn bộ Thần giới, chỉ sợ cũng không nhiều như vậy! Ngươi cầm ra được sao... Không lấy ra được, chính là nói láo, chính là nói hươu nói vượn...

Hoa lạp lạp lạp!

Đế Huyền lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Nhiếp Vân vẫy tay một cái, bầu trời giống như rơi xuống bạo vũ, từng khối Thần thạch cực phẩm từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt chất đầy toàn bộ đại điện, tuyệt đối hơn năm trăm vạn.

- Cái này... Cái này...

- Hắn thật có thể lấy ra?

- Không phải thật a...

- Mới đầu ta cũng cho rằng là giả, nhưng hắn thực lấy ra...

Nhìn Thần thạch cực phẩm chất đầy trong đại điện, tất cả mọi người lắp bắp.

Vừa rồi không ít người giống như Đế Huyền, cho rằng lễ vật này là giả, cố lộng huyền hư, nằm mơ cũng không nghĩ đến vậy mà thật có thể lấy ra nhiều Thần thạch cực phẩm như vậy.

Thần giới thực có nhiều Thần thạch cực phẩm như vậy? Cho dù có... làm sao toàn bộ đến trong tay một mình hắn?

Cái này nên chiếm bao lớn bảo tàng mới được?

- Lần này... Hẳn không có vấn đề a?

Bàn tay lại vồ một cái, Thần thạch cực phẩm bị hắn thu vào nạp vật thế giới, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Nạp vật thế giới tấn cấp, hắn có được năng lực ngưng tụ Thần thạch cực phẩm, những ngày này góp nhặt vô số hạ phẩm Thần thạch, lại thêm bản thân hấp thu linh khí, ngoại trừ tăng thực lực lên, còn dư lại tất cả đều cô đọng thành, đừng nói năm trăm vạn viên, coi như một ngàn vạn viên, một trăm triệu viên, cũng có thể tuỳ tiện lấy ra.

Nếu như không phải sợ quá mức kinh thế hãi tục, nhất định sẽ lấy ra càng nhiều.

Nhiều Thần thạch hơn nữa, cũng chỉ là một đống linh khí mà thôi, so sánh với Đạm Đài Lăng Nguyệt, không đáng kể chút nào.

- Quả nhiên có nhiều Thần thạch cực phẩm như vậy!

- Trước đó ta coi Hạo Thiên lâu là có tiền nhất, hiện tại xem ra, so sánh với Nhiếp Vân công tử, chỉ là kẻ nghèo hèn!

- Hai kiện Thần binh Đế Cảnh, năm trăm vạn Thần thạch cực phẩm... Làm sao bỏ được đưa ra ngoài...

- Không cần suy nghĩ, coi như kiện thứ nhất không cách nào làm được, là một ngân phiếu khống, chỉ bằng vào hai thứ này, ta cũng sẽ lựa chọn hắn!

- Đúng vậy, hai kiện Thần binh Đế Cảnh, năm trăm vạn viên Thần thạch cực phẩm, hai thứ này bất kỳ một cái nào, đều quan trọng hơn một vị Đại Đế! Lại nói, coi như Đạm Đài Lăng Nguyệt trở thành Đại Đế, cũng phải gả ra ngoài, thuộc về người khác, những vật này mới là thật lưu tại Thần Nữ phong!

- Chỉ cần không ngốc, khẳng định lựa chọn Nhiếp Vân, Hiên Thần công tử không có hy vọng!

Nhìn thấy thiếu niên trước mắt thực có nhiều Thần thạch cực phẩm như vậy, tất cả Đại Đế đồng thời cười khổ.

Cái lễ này thực quá dọa người, dọa đến bọn hắn không dám tưởng tượng.

- Nhiếp Vân, ta có đứa con gái, ngươi xem có muốn nạp thiếp hay không...

Một vị Đại Đế đột nhiên mở miệng.

- Con gái của ngươi? Đã già bảy tám ngàn tuổi rồi, ai để ý... Hơn nữa nhìn cái mặt của ngươi, đoán chừng có thể hù chết người!

Một vị Đại Đế khác nói.

- Ha ha!

Nghe được hai người đấu võ mồm, những người khác không khỏi bật cười.

Mặc dù biết rõ là nói đùa, nhưng có thể làm cho một đại lão nói như vậy, đủ thấy lễ vật của Nhiếp Vân mang tới rung động.

- Đa tạ Đại Đế hậu ý, ta chỉ cưới Đạm Đài Lăng Nguyệt. Cái khác ai cũng không thích!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Ai, đáng tiếc!

Nghe được hắn từ chối như thế, tất cả mọi người thở dài một tiếng.

Phần lễ này thực sự quá lớn, lớn đến bọn hắn không thể cự tuyệt, chỉ tiếc, vị thiếu niên này chỉ thích Đạm Đài Lăng Nguyệt, nếu không nhất định phải tóm hắn vào trong tay mới được.

Hiện tại xem ra, vẫn là Phổ Thiên Đại Đế có ánh mắt!

Lúc trước xác lập một tiểu nhân vật chưa từng nghe nói qua thành Hoàng đế của Phổ Thiên Hoàng triều, tất cả mọi người cho rằng gia hỏa này có phải điên rồi hay không. Hiện tại xem ra, làm thực quá sáng suốt!

Phần cơ duyên này, phần quyết đoán này, không phải người bình thường có thể sánh ngang!

So sánh với hắn, cái gọi là tài tuấn, tất cả đều quá yếu ớt.

------oOo------

Chương 3559: Xú bà nương (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đế Huyền đại nhân, danh mục quà tặng của ta mở ra, nếu như ngươi để cho ta cưới Đạm Đài Lăng Nguyệt, chuyện thứ hai, thứ ba ta sẽ ở trước mặt nhiều Đại Đế trực tiếp đưa cho Thần Nữ phong, vĩnh viễn không bao giờ đổi ý!

Nhiếp Vân nhìn về phía Đế Huyền nói.

Nghe được hắn nói, con mắt của Đế Huyền lạnh lùng nhìn qua, qua nửa ngày, lúc này mới khẽ mở môi:

- Ta nói qua, lễ vật trên danh mục quà tặng, ta nhìn trúng chỉ là tâm ý, mà không phải quý giá! Danh mục quà tặng của Nhiếp Vân công tử, mặc dù quý giá, thậm chí vượt qua rất nhiều công tử cộng lại, nhưng... thái độ của ngươi có vấn đề, đây là đang chế giễu Thần Nữ phong ta không có Thần binh Đế Cảnh? Hay không có Thần thạch cực phẩm?

- Đừng tưởng rằng được chút kỳ ngộ, liền có thể coi trời bằng vung, vênh váo hung hăng!

- Nói thật cho ngươi biết, Thần Nữ phong ta không phải địa phương ngươi khoe của! Cũng không thích loại ba hoa chích choè, mắt không quy củ này!

- Trong mắt ta, mặc dù ngươi có tài phú, nhưng vì người ngả ngớn, hơn nữa cuồng vọng vô lễ, bốn phía kết thù, không nói trước cái khác, khoản tài phú này vừa lộ ra, chỉ bằng thực lực ngươi bây giờ, có thể giữ được sao?

- Không giữ được tài phú, liền chẳng là cái gì! Cả ngày lo lắng có

thể bị cướp đoạt hay không, chỉ bằng vào điểm này... Ta liền không có khả năng gả Đạm Đài Lăng Nguyệt cho ngươi!

Đế Huyền liên tục nói ra những lời này, vung tay lên:

- Tốt, hiện tại ta tuyên bố, lễ vật của Hiên Thần công tử ta thích nhất, hắn là Thần Nữ phong ta vì Đạm Đài Lăng Nguyệt lựa chọn vị hôn phu thích hợp nhất!

- A... Là ta?

Hiên Thần công tử hiển nhiên cũng không nghĩ đến Nhiếp Vân lấy ra nhiều bảo vật như vậy, còn lựa chọn hắn, hưng phấn đến nhảy lên, ngay sau đó quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, càn rỡ cùng hưng phấn không nói ra được:

- Ha ha, ta nói qua, ngươi dựa vào cái gì tranh với ta, bây giờ thấy sao? Lấy ra lại nhiều đồ vật có làm được gì? Cuối cùng không phải là ta chiến thắng sao?

- Chiến thắng là hắn? Ngươi chắc chắn chứ?

Không nghĩ tới cuối cùng Đế Huyền vẫn lựa chọn Hiên Thần, không chỉ có thế, còn cài lên cho hắn rất nhiều chụp mũ, Nhiếp Vân không chịu được giận quá mà cười, lạnh lùng nhìn lấy nữ nhân kia, ánh mắt càng ngày càng lạnh.

- Không sai! Hiên Thần là người ta lựa chọn cho Đạm Đài Lăng Nguyệt, ngươi... căn bản không xứng!

Đế Huyền lạnh lùng nói.

- Rất tốt, rất tốt!

Thân thể của Nhiếp Vân chậm rãi lơ lửng, ánh mắt lạnh như băng trở nên bình thản:

- Ba trận tỷ thí, ta liên tục chiến thắng hai trận, ngươi không chọn ta! Lấy ra lễ vật quý trọng như vậy, ngươi đồng dạng không chọn ta!

- Ta biết bởi vì cái gì!

- Ban đầu ở Hồng Hà vực, thời điểm ngươi tiếp đi Đạm Đài Lăng Nguyệt, từng nói với ta, chỉ cần ta đến Thần Nữ phong, sẽ giết ta, bởi vì ta không xứng với nàng!

- Đáng tiếc, để ngươi thất vọng rồi, ta tới Thần Nữ phong, còn lấy thân phận Hoàng đế của Phổ Thiên Hoàng triều tới! Ngươi không dám giết ta!

- Cũng bởi vì không dám giết, ngươi cảm thấy mất đi tôn nghiêm, không có uy tín, lúc này mới cản trở đủ kiểu!

- Vì Đạm Đài Lăng Nguyệt, ta một mực nhẫn, một mực thuận theo y tứ của ngươi... Xem ra ta sai rồi!

- Chó thủy chung là chó, coi như cho xương, đồng dạng sẽ cắn người, đồng dạng sẽ ăn phân!

- Xú bà nương, ngươi đã không muốn mặt, lão tử sẽ không phụng bồi!

Nhiếp Vân cười lạnh, như Thần Linh chinh chiến thiên địa, lơ lửng giữa không trung, mang theo uy nghiêm để cho người ta không dám nhìn thẳng:

- Hôm nay ta liền tiếp Đạm Đài Lăng Nguyệt đi, ta xem ngươi có thể làm gì ta?

- Thiệt hay giả?

- Đế Huyền, trước kia các ngươi nhận biết?

- Nghe ngữ khí của hắn, hắn cùng Đạm Thai Lăng Nguyệt là một đôi, ngươi cố ý chia rẽ?

- Bởi vì cái này, ngươi không chọn hắn?

Lời của Nhiếp Vân rơi vào trong tai rất nhiều Đại Đế, mọi người cả

đám hai mặt nhìn nhau, đồng loạt tập trung ánh mắt lên người Đế Huyền.

Thà phá mười ngôi miếu, cũng không hủy một việc hôn nhân.

Nếu như Nhiếp Vân là bùn loãng không thể trát tường thì thôi, mấu chốt là thực lực cường đại, nhân phẩm ưu tú, lễ vật quý trọng muốn chết, loại tình huống này còn không cho phép, chẳng lẽ là hẹp hòi tác quái?

Nếu thực như vậy, Đế Huyền này thật sự là nhân phẩm có vấn đề.

- Láo xược!

Chứng kiến ánh mắt chất vấn của mọi người, trên mặt của Đế Huyền như bị đánh một tát, lộ ra vẻ dữ tợn:

- Ta cho Phổ Thiên Đại Đế mặt mũi, cút ngay ra Thần Nữ phong, ta có thể không so đo, bằng không, đừng trách ta ra tay đối phó vãn bối!

- Nói thật dễ nghe, cố ý biểu hiện ngươi rộng lượng sao?

Nhiếp Vân cười lạnh:

- Kỳ thật ngươi đã sớm xuất thủ a! Ải khảo hạch thứ hai, để cho ta đi U Ma cảnh tìm kiếm Huyền Vũ Tiên Đằng! Đừng nói với ta, Tiên Đằng của Hiên Thần Công Tử là chính hắn tìm được! Thời điểm ngươi bí mật cho hắn Tiên Đằng, tại sao không nói đã phá hư quy củ?

- Cái gì? Lặng lẽ cho Hiên Thần Công Tử?

- Tiên Đằng của Hiên Thần Công Tử là nàng lặng lẽ cho?

- An bài tỷ thí, lại lặng lẽ cho một phương khác đáp án, ta có cảm giác lần trước không quá công bình, quả nhiên là thật!

- Như vậy quá hèn hạ...

- Lần trước Nhiếp Vân nói ta còn chưa tin, hiện tại suy nghĩ kỹ một chút, cử động của Hiên Thần Công Tử, thực có chút kỳ quái!

Nghe nói như thế, lúc trước trong lòng mọi người có nghi ngờ, tất cả đều bừng tỉnh đại ngộ, cả đám nhìn về phía Đế Huyền, lộ ra vẻ bất thiện.

Ngươi mời chúng ta tới cạnh tranh chọn rể, kết quả lặng lẽ cho Hiên Thần Công Tử thuận tiện, đã như vậy, ngươi mời chúng ta tới làm gì? Vui đùa chơi sao?

Tuy chúng ta chẳng qua là Thiên Đạo Cảnh, cũng không thể đùa nghịch như vậy!

- Ngươi đã tìm chết, vậy cũng chớ trách ta!

Thấy Nhiếp Vân chọc ra chuyện này, để cho nàng biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích, ánh mắt của Đế Huyền lập tức âm hàr lên, duỗi tay muốn ra tay.

- Sư phụ!

Còn chưa kịp thả ra lực lượng, liền nghe một tiếng la lên sốt ruột. Ngay sau đó không gian trong đại điện chấn động, hai nhân ảnh xuất hiện.

Nhiếp Đồng cùng Đạm Thai Lăng Nguyệt.

Nhiếp Đồng có thực lực xếp hạng trước mấy ở Thần giới, lực chiến đấu chính thức thậm chí vượt qua Đế Huyền, cứu Đạm Thai Lăng Nguyệt ra, dễ dàng.

Vừa đến nơi đây liền thấy một màn như vậy, trái tim của Đạm Thai Lăng Nguyệt trầm xuống.

Nàng sợ nhất chính là cái này! Không muốn thấy nhất cũng là như thế này!

------oOo------

Chương 3560: Triệt để trở mặt

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Sư phụ, ta cùng Nhiếp Vân là yêu thật lòng. Hơn nữa, chúng ta đều là Phi Thăng Giả, trước khi phi thăng, sớm đã có hôn phối, nói cách khác, ta đã sớm là người của hắn, cầu sư phụ thành toàn!

Vừa xuất hiện ở đại điện, Đạm Thai Lăng Nguyệt trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

- Ngươi nói bậy bạ gì đó! Còn không lui xuống cho ta!

Nghe được đệ tử ở trước mặt chống đối nàng, Đế Huyền đứng bật dậy.

Lần này chống đối, có thể nói vẽ mặt lợi hại. Đế Huyền ngươi biết rõ ràng người đệ tử này là một nữ nhân có chồng, còn thay nàng chọn rể, đến cùng có rắp tâm gì?

Trong nháy mắt, ánh mắt của các Đại Đế nhìn về phía Đế Huyền lần nữa thay đổi.

- Sư phụ, cầu ngươi thành toàn chúng ta! Bằng không thì, ta liền quỳ không dậy!

Đạm Thai Lăng Nguyệt không nghĩ tới nói như vậy tương đương hung hăng đánh mặt sư phụ nàng, quỳ trên mặt đất nhìn chằm chằm Đế Huyền, không chút chịu thua.

- Được, tốt, ta vất vả khổ cực đào tạo ngươi, rõ ràng dám phản đối ta, đã như vậy, nghiệt đồ như lưu ngươi có lợi ích gì!

Nhìn chung quanh một vòng, thấy rất nhiều Đại Đế đều dùng ánh mắt cổ quái nhìn qua, sắc mặt Đế Huyền phiếm hồng, cả người sắp tức giận nổ tung.

Không nghĩ tới chuyện nàng rất nắm chắc, lại biến thành loại kết quả này.

Ầm ầm!

Bàn tay trảo một cái, một bàn tay khổng lồ mãnh liệt vỗ xuống Đạm Thai Lăng Nguyệt.

Nàng thật nổi giận rồi.

Đạm Thai Lăng Nguyệt luân phiên chống đối, để cho nàng không bỏ nổi thể diện, vừa ra tay uy lực mười phần, căn bản không lưu tình.

Xem ra nếu như Đạm Thai Lăng Nguyệt không tránh né mà nói, chỉ một chưởng này, không chết củng phải tàn phế!

Ô... Ô... Ô... N... G!

Bất quá, bàn tay của nàng còn chưa tới đỉnh đầu của Đạm Thai Lăng Nguyệt, một ánh kiếm vạch phá không gian, thời gian, đột ngột xuất hiện ở trong đại điện.

Hí!

Kiếm quang cùng chưởng ấn tiếp xúc, như miếng sắt đụng phải lá khô, người kia ngay cả thoáng một phát cũng không ngăn trở được, ánh kiếm tiếp tục tiến lên.

Rầm ào ào!

Kiếm quang trực tiếp đâm vào trên bàn tay của Đế Huyền, thanh âm mũi kiếm vào thịt truyền ra, trên lòng bàn tay trắng nõn của Đế Huyền, xuất hiện một vết máu dữ tợn.

Nhiếp Đồng ra tay!

Lạch cạch! Lạch cạch!

Máu tươi của Đế Huyền chảy trên mặt đất, mà nàng vẫn chưa tỉnh, gắt gao nhìn chằm chằm Nhiếp Đồng, trong mắt tràn đầy không thể tin được.

- Ngươi... Ngươi là mấy ngày trước đây mới vừa đột phá… Kiếm Đạo Đại Đế?

Hiện tại nàng mới biết được gia hỏa theo sau lưng Nhiếp Vân, giống như người hầu, lại có được thực lực đáng sợ dường nào!

Một vị Đại Đế! Kiếm Đạo Đại Đế!

Rõ ràng dùng Nhiếp Vân như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ai cũng không thể tin được!

Lúc trước nàng chỉ cho rằng đối phương là người tu luyện bình thường, Nhiếp Vân mang đi theo, bây giờ mới biết, hắn mới là đáng sợ nhất, trình độ không kém gì Phổ Thiên Đại Đế, thậm chí… Còn hơn nữa!

Coi như Phổ Thiên Đại Đế muốn trợ giúp Nhiếp Vân, cũng phải cân nhắc đại cục, không có khả năng đơn giản khai chiến với Thần Nữ phong, nhưng người trước mắt bất đồng, hoàn toàn không có quy củ, có thể đoán được, chỉ cần mình dám đả thương Nhiếp Vân, hắn tuyệt đối dám chém giết mình ngay tại chỗ!

Mấu chốt là... mình còn đánh không lại hắn!

Rầm ào ào!

Nhiếp Đồng căn bản không để ý tới câu hỏi của nàng, Lục Hi kiếm nhếch lên, lạnh lùng nhìn qua.

Xem ra, nếu như nàng dám động thủ nữa, vô luận là Đạm Thai Lăng Nguyệt hay Nhiếp Vân ngăn cản, hắn cũng sẽ không chút lưu tình chém giết.

- Rất tốt, rất tốt! Đạm Thai Lăng Nguyệt, bây giờ ngươi đã có chỗ dựa cứng cáp! Dám phản kháng ta!

Thấy Nhiếp Đồng không để ý tới, sắc mặt của Đế Huyền càng thêm khó coi, cúi đầu nhìn về phía Đạm Thai Lăng Nguyệt, ánh mắt càng ngày càng rét lạnh.

Hôm nay cục diện này đều là đồ đệ ngoan này tạo thành, trước cưng chiều, trong chốc lát biến thành hư ảo.

- Sư phụ, ta chỉ cầu ngươi thành toàn ta cùng Nhiếp Vân, không dám có ý phản kháng ngươi! Chỉ cần ngươi đáp ứng, ta sẽ để cho Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng nhận lỗi với ngươi!

Đạm Thai Lăng Nguyệt ngẩng đầu lên nói.

- Xin lỗi? Không cần! Ta cũng chịu không nổi!

Ánh mắt của Đế Huyền càng ngày càng lạnh, vung tay lên, quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Đại Đế cách đó không xa:

- Lần cơ hội đó ta dùng, ngươi giúp ta ngăn trở vị Kiếm Đạo Đại Đế này!

- Ngươi chắc chắn chứ? Nàng... là đệ tử của ngươi!

Nghe được “cơ hội kia”, trên mặt Hiên Viên Đại Đế lộ ra khó coi, nhịn không được nói.

- Ngươi nói thẳng đáp ứng hay không đáp ứng là được!

Đế Huyền nhíu mày.

- Được rồi, ta đáp ứng!

Hiên Viên Đại Đế bất đắc dĩ đứng dậy nhìn về phía Nhiếp Vân:

- Nhiếp Vân tiểu hữu, thật xin lỗi, lúc trước tạo nghiệt, không nghĩ tới hôm nay liên lụy ngươi rồi!

- Hiên Viên Đại Đế, ta hi vọng ngươi không cần dính vào chuyện này, nếu không đả thương ngươi, lộ ra ta có chút tiểu nhân!

Không nghĩ tới Đế Huyền tìm Hiên Viên Đại Đế hỗ trợ, hơn nữa người sau đồng ý, Nhiếp Vân nhíu mày.

Hiên Viên Đại Đế mới vừa đưa cho hắn một món bảo vật, còn chuyên môn bái phỏng, xem như có ân, bây giờ vì Đế Huyền đả thương hắn, khó tránh khỏi lương tâm băn khoăn.

- Ha ha! Mọi người nghe được không? Tiểu tử này lại còn nói sẽ làm bị thương Hiên Viên Đại Đế? Quá buồn cười!

Thần Binh thành thành chủ Âu Dương Ma Thiên đứng dậy, nhìn về phía Nhiếp Vân, như nhìn lấy một chuyện cười:

- Hiên Viên Đại Đế là Thần giới đệ nhất nhân, chúng ta liên hợp lại có thể làm bị thương hắn hay không cũng còn khó nói, ngươi một Thiên Đạo cảnh nho nhỏ, lại ở chỗ này phát ngôn bừa bãi, đơn giản là không biết trời cao đất rộng!

- Là có chút không biết cao thấp!

- Mặc dù Thiên Đạo cảnh rất không tệ, nhưng cùng Đế Cảnh vẫn có chênh lệch rất lớn!

- Xem ra bị cừu hận làm choáng váng đầu óc, nếu không làm sao lại nói ra lời ngu xuẩn như thế!

- Hắn là cảm thấy mình có Thần binh Đế Cảnh liền có thể chống lại Đại Đế sao! Đáng tiếc, Thần binh Đế Cảnh không phải Đại Đế thi triển, uy lực ngay cả một phần mười cũng không phát huy ra được, sẽ không tạo thành hiệu quả gì cho Đại Đế!

Âu Dương Ma Thiên nói, làm cho tất cả Đại Đế xôn xao, đồng thời gật đầu.

Cường giả Đế Cảnh đã đứng ở đỉnh Thần giới, chỉ cần không có đột phá cái khảm này, liền chênh lệch cách xa vạn dặm, tiện tay có thể diệt sát!

Thiếu niên trước mắt rất rõ ràng không có đột phá gông cùm xiềng xích ấy, loại tình huống này, cho dù có Thần binh Đế Cảnh cũng uổng công!

Một Đại Đế bình thường cũng không phải đối thủ, chớ nói chi Hiên

Viên Đại Đế.

------oOo------

Chương 3561: Động thủ!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tất cả mọi người nghĩ, vừa rồi Nhiếp Vân nói, chỉ là phẫn nộ nói nhảm, không có trải qua suy nghĩ, chỉ là một trò đùa mà thôi.

- Nếu như ta thụ thương, cũng chỉ là gieo gió gặt bão mà thôi!

Hiên Viên Đại Đế không giống những người khác chế giễu, mà nhẹ gật đầu.

- Đã như vậy... Ta không giết Hiên Thần công tử, coi như báo ân cho ngươi, giữa chúng ta ân oán xóa bỏ, nếu như ngươi lại cản ta, thì đừng trách ta lòng dạ độc ác!

Không để ý tới mọi người chế giễu, Nhiếp Vân lơ lửng trên không trung, mặt không biểu tình, thản nhiên nói.

Ân là ân, tình là tình, nếu Hiên Viên Đại Đế khăng khăng muốn dính vào vũng nước đục này, vậy trước tiên phân chia ân oán sạch sẽ.

- Tự nhiên!

Hiên Viên Đại Đế gật đầu.

- Nói như thật vậy. Ranh con, thật không biết ngươi là não tàn, hay là ngu xuẩn!

Nghe được đối thoại của hai người, Âu Dương Ma Thiên lần nữa nở nụ cười, quay đầu nhìn về phía Đế Huyền:

- Đế Huyền, ta xem ngươi cũng không cần mời Hiên Viên huynh, chỉ cần sau khi bọn họ chết. Trả Ly Quang Tráo của Long Dương Đại Đế lại cho Thần Binh thành chúng ta, lại phân cho ta 300 vạn

Thần thạch cực phẩm, ta có thể thay ngươi xuất thủ, giết chết hai gia hỏa cuồng vọng này!

Nhiếp Đồng chém giết Long Dương Đại Đế, sớm đã trở mặt với Âu Dương Ma Thiên, lần trước bởi vì Phổ Thiên Đại Đế ngăn cản mà không dám động thủ, giờ phút này Phổ Thiên Đại Đế không có ở đây, lại trở mặt với Thần Nữ phong, hắn lập tức nhảy ra ngoài.

- Được!

Đế Huyền đáp ứng.

Bản thân Ly Quang Tráo là của Thần Binh thành, giết Nhiếp Vân sớm muộn gì cũng phải trả về. Đã như vậy, cho hắn cũng không có cái gì, về phần ba trăm vạn Thần thạch cực phẩm mặc dù trân quý, nhưng có thể trân quý bằng Hiên Viên Đại Đế xuất thủ một lần sao?

Đã như vậy, khoản giao dịch này rõ ràng rất lời.

- Đáng tiếc, để Âu Dương Ma Thiên giành trước!

- Đúng vậy, sớm biết ta nên đáp ứng Đế Huyền xuất thủ! Ba trăm vạn Thần thạch cực phẩm a!

- Không chỉ như vậy, Nhiếp Vân này nhất định chính là Tàng Bảo khố, năm trăm vạn chỉ là hiển lộ ra, ai biết ẩn núp còn có bao nhiêu?

- Đúng vậy, đã mất đi cơ hội, Thần Binh thành cùng Thần Nữ phong đoán chừng muốn phát tài...

Thấy Âu Dương Ma Thiên vượt lên trước, có mấy vị Đại Đế lộ ra vẻ hối tiếc.

Trong mắt bọn hắn, Nhiếp Vân này chính là Tàng Bảo khố di động, chỉ cần chém giết, tất nhiên có thể được chỗ tốt không gì sánh kịp.

- Hai tiểu tử, Đế Huyền đã đáp ứng, hôm nay ta sẽ đưa các ngươi xuống hoàng tuyền! Không biết sau khi chết, Phổ Thiên Đại Đế có biện pháp nào cứu sống các ngươi không! Ha ha!

Đạt được đáp ứng, Âu Dương Ma Thiên hưng phấn cười to, đứng dậy, lạnh lùng nhìn chằm chằm Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng, tựa như nhìn lấy hai người chết.

- Trời gây nghiệt, còn có thể tha thứ, tự gây nghiệt, không thể sống!

Nhìn thấy bộ dáng của Âu Dương Ma Thiên, Nhiếp Vân nhịn không được lắc đầu, không để ý tới hắn, mà quay đầu nhìn về phía Đạm Đài Lăng Nguyệt:

- Nguyệt nhi, đi theo ta đi!

- Ân!

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Đạm Đài Lăng Nguyệt đối với vị sư phụ này đã thất vọng không còn gì, nhẹ gật đầu.

Hô!

Sau một khắc, Đạm Đài Lăng Nguyệt biến mất tại chỗ.

- Không có không gian ba động, làm sao người không thấy?

Nhìn thấy tình cảnh quái dị như vậy, tất cả Đại Đế đều sững sờ.

Vừa rồi vì phòng ngừa Nhiếp Đồng thuấn di đào tẩu, Đế Huyền đã phong bế toàn bộ cung điện, dựa theo đạo lý, Đạm Đài Lăng Nguyệt không có khả năng thuấn di rời đi, cũng vô pháp rời đi, làm sao... đã không thấy tăm hơi?

- Nhiếp Đồng, ngươi cũng đi vào đi!

Lấy đi Đạm Đài Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân nhìn về phía đệ đệ.

- Ca ca cẩn thận!

Nhiếp Đồng cũng gật đầu, thân ảnh nhoáng một cái, đồng dạng biến mất.

- Tại sao lại không thấy?

- Cái này...

Nếu như nói Đạm Đài Lăng Nguyệt biến mất, đám người không có sớm chuẩn bị, Nhiếp Đồng biến mất bọn hắn là tận mắt thấy, căn bản không phát hiện không gian ba động, càng không phát giác được những lực lượng khác.

Đã như vậy... Bọn hắn đi nơi nào?

- Có thể để người biến mất ở trước mắt chúng ta, mà không bị phát hiện, chỉ sợ thiếu niên này có thủ đoạn mà chúng ta không biết đến!

- Chẳng lẽ hắn nói có thể tổn thương Hiên Viên Đại Đế là thật?

- Nhìn dáng vẻ của hắn không nghĩ khoác lác, nhưng ta vẫn không tin...

Nhìn thấy tình cảnh quái dị như vậy, tất cả mọi người sững sờ, từ sâu trong nội tâm sinh ra một dự cảm đặc thù, có lẽ trước đó thiếu niên này nói, cũng không giả!

- Âu Dương Ma Thiên xuất thủ, các vị đang ngồi còn có ai muốn đồng loạt ra tay hay không, giết ta, nhiều Thần thạch cực phẩm như vậy, nhiều Thần binh Đế Cảnh như vậy đều sẽ là của các ngươi!

Thu hai người vào thế giới nạp vật, Nhiếp Vân nhìn về phía các Đại Đế đang ngồi.

Mấy vị Đại Đế trước đó rục rịch, nhìn thấy bộ dáng của hắn như vậy, nhớ tới cử động kinh người vừa rồi, ngược lại không dám động thủ.

- Nếu không, vậy mời rời đi đi! Không rời đi, ta liền xem như một đám với xú bà nương Đế Huyền này!

Nhiếp Vân nhìn qua.

Vẫn như cũ không ai trả lời.

- Tiểu tử, ngươi đủ chưa! Hiện tại ta liền giết ngươi, để ngươi biết càn rỡ ở trước mặt Đại Đế, là ngu xuẩn dường nào!

Âu Dương Ma Thiên thấy mình tuyên bố muốn giết hắn, hắn chẳng những không e ngại, còn nói tới nói lui, tức giận đến oa oa kêu to, bỗng nhiên vồ tới.

Ầm ầm!

Vị Đại Đế bài danh Top 10 Thần giới này vừa ra tay, không gian trước mắt lập tức vỡ vụn, tựa như thiên địa muốn sụp đổ.

Nhiếp Vân đứng ở trong đại điện, thật giống như thuyền lá lênh đênh trong cuồng triều, vô luận chạy trốn tới địa phương nào, cũng sẽ tùy thời đắm chìm.

Ông!

Bất quá, Nhiếp Vân không có sợ hãi cũng không lui lại, mà cười nhạt một tiếng, ngón tay điểm một cái, một đồ vật bộ dáng sơn phong đột ngột xuất hiện ở trong phòng, mắt trần có thể thấy chậm rãi biến lớn.

Hô!

Giống như qua một cái nháy mắt, cũng giống như qua ức vạn năm, tóm lại, ngay cả Đại Đế ở đây, cũng không cảm giác được thời gian trôi qua, liền thấy một ngọn núi to lớn xuất hiện ở trước mắt.

Bàn tay của Âu Dương Ma Thiên cùng sơn phong đụng một cái, tựa như trứng gà nện lên sắt thép, nổ tung.

- Cái gì?

Con ngươi co rụt lại.

Âu Dương Ma Thiên mới vừa công kích, đã dùng hết toàn lực, tự tin xem như Thần binh Đế Cảnh cũng có thể một chiêu xé rách,

Hiên Viên Đại Đế cũng phải tạm thời tránh mũi nhọn, nhưng đánh ở trên ngọn núi này, không có chút tác dụng nào! Cho dù hắn kiến thức rộng rãi, cũng từ sâu trong nội tâm sinh ra sợ hãi nồng đậm.

------oOo------

Chương 3562: Chém giết Âu Dương Ma Thiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đây là vật gì? Làm sao sẽ có sức phòng ngự cường đại như vậy?

- Đồ Thần quyền trượng!

Rít lên một tiếng, Thần binh Đế Cảnh Đồ Thần quyền trượng của hắn bay ra, nghênh đón tiếp lấy sơn phong.

Cái Đồ Thần quyền trượng này, là Thần binh Đế Cảnh công kích, ở trong toàn bộ Thần giới, cũng được xếp hạng rất cao, hắn cảm thấy rất tự tin! Coi như sơn phong trước mắt lợi hại, cũng khẳng định ngăn cản không nổi!

- Hừ!

Nhìn hắn đánh tới một trượng, Nhiếp Vân vẫn như cũ mặt không biểu tình, thần sắc lạnh nhạt hừ một câu, đồng thời ngón tay nhẹ nhàng câu lên!

Ầm ầm!

Sơn phong trước người hắn bỗng nhiên động, mang theo lực lượng vô cùng cường đại, không có bất kỳ chiêu số gì, cũng không có bất kỳ kỹ xảo gì, trực tiếp đánh tới.

Răng rắc!

Một tiếng vang giòn, Đồ Thần quyền trượng vô cùng kiên cố bẻ gãy.

- A...

Âu Dương Ma Thiên sợ hãi.

Trình độ cứng cáp của Thần binh Đế Cảnh, còn cường đại hơn rất nhiều nhục thân của Đại Đế, cả hai hoàn toàn không thể so sánh, dù vậy, Thần binh chỉ đụng phải sơn phong một chút, liền trực tiếp bẻ gãy... Ngọn núi này đến cùng là binh khí cấp bậc gì?

Trên đời sao lại có thứ lợi hại như thế, mà Thần Binh thành bọn hắn lại không biết!

- Trốn!

Trong lòng nhoáng một cái, quay người lui về phía sau.

Đồ Thần quyền trượng cũng có thể đánh gãy, hắn đã không dám tưởng tượng, sơn phong nện ở trên thân thể sẽ là bộ dáng gì, chí ít... Hắn cảm thấy rất khó chống cự!

- Trốn được sao?

Không gian bị đám người Đế Huyền phong tỏa, không cách nào thuấn di, lại thêm Thánh Sơn áp bách, không gian xuất hiện trạng thái vỡ nát, muốn thuấn di cũng trốn không thoát!

Nhiếp Vân cười lạnh, ngón tay lần nữa vẽ lên!

Ầm!

Thánh Sơn hung hăng nện ở trên người Âu Dương Ma Thiên.

Vị siêu cấp Đại Đế này, ngay cả kêu thảm cũng không kịp, liền bị nện thành bánh thịt, hồn phách cũng không kịp đào tẩu.

- Thôn phệ!

Một chiêu đánh chết Âu Dương Ma Thiên, Nhiếp Vân vồ tới không trung, liền kéo thi thể hắn tới, thu vào thế giới nạp vật.

Ầm ầm!

Năng lượng hùng hậu nổ tung lên, thế giới nạp vật nhanh chóng khuếch trương.

Thời gian nháy mắt, lực lượng của Nhiếp Vân đã đột phá Bát Châu, tấn cấp Cửu Châu.

Âu Dương Ma Thiên là Đại Đế bài danh trước mười, lực lượng thực sự quá hùng hậu, so với Long Dương Đại Đế càng thêm bổ dưỡng, đạt tới Cửu Châu cảnh, tu vi của Nhiếp Vân gia tăng không có chút nào ngừng, vẫn như cũ nhanh chóng tăng trưởng.

Cửu Châu cảnh trung kỳ!

Cửu Châu cảnh hậu kỳ!

Cửu Châu cảnh đỉnh phong!

Cường giả Thiên Đạo cảnh ở Thần giới, chỉ cần đạt tới Cửu Châu cảnh, liền có thể trùng kích Đại Đế!

Giờ phút này Nhiếp Vân đã đạt tới điểm tới hạn.

- Không thể trùng kích! Một khi bắt đầu, tất nhiên hạ xuống Thiên Đạo Hạo Kiếp, phối hợp Thánh Sơn hạo kiếp mà nói, ta khẳng định ngăn cản không nổi!

Đạt tới Cửu Châu cảnh đỉnh phong, Nhiếp Vân cũng không tiếp tục trùng kích, bởi vì hắn biết, một khi giờ phút này trùng kích Đại Đế, tất nhiên gây nên Thiên Đạo Hạo Kiếp, hiện tại tứ phía là địch, lại có Thánh Sơn, một khi hạ xuống hạo kiếp, khẳng định ngăn cản không nổi!

Hô!

Tâm niệm vừa động, tu vi tiếp tục tăng trưởng ngưng lại, giờ phút này, thi thể của Âu Dương Ma Thiên chỉ tiêu hao một nửa mà thôi.

- Đế Huyền, Âu Dương Ma Thiên đã chết, ta xem hôm nay ai có thể

cứu được ngươi!

Chém giết Âu Dương Ma Thiên, luyện hóa đồng thời tấn cấp Cửu Châu cảnh đỉnh phong, bất quá chỉ là một phần ngàn cái hô hấp, đám người căn bản không nghĩ tới, trong khoảng thời gian ngắn, thực lực của thiếu niên ở trước mắt lại lần nữa gia tăng.

Lạnh lùng lơ lửng ở giữa không trung, Nhiếp Vân nhìn về phía Đế Huyền, ngón tay nhấn tới.

Nếu như đã động sát tâm, vậy liền giết đi!

Giết!

Giết!

Giết!

Đại Đế thì sao?

Thế lực chi chủ thì sao?

Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết!

Ầm ầm!

Thánh Sơn bỗng nhiên lao đến, đè xuống đầu Đế Huyền.

- A...

Nguyên bản Đế Huyền còn cảm thấy nắm chắc phần thắng, nhìn đến Âu Dương Ma Thiên thực lực còn mạnh hơn nàng chỉ nháy mắt liền bị tươi sống đập chết, ngay cả thi thể cũng không thừa, sớm đã dọa đến toàn thân run rẩy, rít lên một tiếng, ngay cả tâm tư phản kháng cũng không có, xoay người bỏ chạy.

Lạch cạch!

Còn không có bay xa, Thánh Sơn mang tới cảm giác áp bách liền đè đến đầu gối nàng nhũn ra, nửa bước khó đi.

- Thần Nữ phong đại trận!

Rít lên một tiếng, hai tay giương động.

Ầm ầm!

Thần Nữ phong đại trận bị nàng khởi động.

Thần Nữ phong được rất nhiều Đại Đế kinh doanh nhiều năm, trận pháp trong đó ngay cả Đại Đế, Thần binh Đế Cảnh cũng không cách nào phá vỡ.

Bất quá, Thánh Sơn không phải Thần binh Đế Cảnh, mà là tồn tại siêu việt loại binh khí này.

Ánh mắt của Nhiếp Vân đạm nhiên, cũng không để ý trước mắt có trận pháp hay không, khống chế Thánh Sơn ngạnh sanh đập tới.

Ầm!

Phương viên ức vạn dặm kịch liệt rung động.

Nguyên bản Thần Nữ phong cao ngất như mây, trong nháy mắt hóa thành bụi, bị ngạnh sanh đè vào dưới mặt đất, rất nhiều trận pháp, cũng triệt để bài trừ.

Nhất lực phá vạn pháp!

Dù trận pháp của ngươi cường đại tới đâu, được nhiều Đại Đế liên thủ, ở trước mặt Thánh Sơn, cũng chỉ uổng công!

Phốc!

Đại trận bị phá hư, Thần Nữ phong bị nện xuống dưới đất, Đế Huyền chủ trì trận pháp cũng không chịu nổi, cuồng phún máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

- Hiên Viên, cứu ta!

Biết Nhiếp Vân lại nện một cái, hẳn phải chết không nghi ngờ, Đế Huyền không quản được chuyện khác, rít lên một tiếng.

- Được!

Hiên Viên Đại Đế cũng biết không ra tay nữa, Đế Huyền hẳn phải chết không nghi ngờ, Thần Nữ phong cũng sẽ trở thành lịch sử, thẳng tắp bay tới, hai tay giương động, Đại Đạo vận chuyển, hình thành vô số dòng sông, cản ở dưới Thánh Sơn.

- Hừ!

Trước đó đã nói với Hiên Viên Đại Đế, giữa hai người không còn ân tình, Nhiếp Vân cũng lười nói nhảm, hừ một câu, ngón tay lần nữa điểm tới.

Rầm rầm rầm!

Thánh Sơn nâng lên, đánh tới Hiên Viên Đại Đế.

Mỗi đụng một cái, thiên địa sụp đổ, không gian tan tác ức vạn dặm, vô số sinh linh mẫn diệt.

Không hổ là Hiên Viên Đại Đế, hình thành Đại Đạo trường hà còn cường đại hơn Thần binh Đế Cảnh của Âu Dương Ma Thiên, mặc dù lực công kích của Thánh Sơn mạnh, nhưng trong lúc nhất thời cũng phá hư không được.

Bất quá dù như vậy, uy lực của Thánh Sơn cũng rất lớn.

Mỗi nện một cái, thân thể của Hiên Viên Đại Đế sẽ hạ xuống mấy phần, liên tục mấy phát, bàn chân đã lâm thật sâu vào mặt đất.

- Hiên Viên Đại Đế, ngươi thật muốn bảo hộ nàng?

Cho dù thực lực của Hiên Viên Đại Đế mạnh, chỉ sợ cũng không kiên trì được bao lâu, Nhiếp Vân nhíu mày.

------oOo------

Chương 3563: Thần giới vô địch!

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhận ủy thác của người, hết lòng vì việc! Thật ngại!

Hiên Viên Đại Đế cắn răng.

- Vậy được rồi, ngươi cũng chết đi cho ta!

Nhiếp Vân nhíu mày, Thánh Sơn đột nhiên phát lực!

Phốc!

Hiên Viên Đại Đế rốt cuộc ngăn cản không nổi, cuồng phun máu tươi!

Cái gì Thần giới đệ nhất nhân, cái gì vô địch thiên hạ, ở trước mặt Nhiếp Vân, hổ thì nằm sấp, rồng cũng cuộn lại cho ta!

Nhiếp Vân đứng ngạo nghễ ở giữa thiên địa, như chiến thần vô địch!

- Hiên Viên Đại Đế hộc máu?

- Thần giới đệ nhất nhân cũng không phải đối thủ? Cái này... Cái này...

- Hắn mới vừa nói, bảo Hiên Viên Đại Đế không nên dính vào, nếu không khó tránh khỏi thụ thương, ta còn tưởng rằng là chuyện hoang đường, không nghĩ tới là thật...

Các Đại Đế khác, cả đám đều cảm thấy sắp điên rồi.

Trước đó thiếu niên này nói, bọn hắn đều coi gia hỏa này đầu óc có vấn đề, tư duy không bình thường, hiện tại xem ra, ở đâu là không bình thường, mà là nhóm người mình không bình thường!

Người ta có được loại thực lực này a!

Đây chính là Âu Dương Ma Thiên, thành chủ Thần Binh thành, tồn tại siêu cấp xếp hạng thứ năm của Thần giới... Bị nháy mắt chém giết, thi thể cũng không thừa!

Hiên Viên Đại Đế, Thần giới đệ nhất nhân, ức vạn năm đến nay, không người dám khiêu chiến phong mang của hắn, kết quả... Đồng dạng bị đánh hộc máu!

Gia hỏa này làm sao lợi hại như vậy?

Đế Huyền rốt cuộc là có bệnh, hay thần kinh phân liệt?

Người ta thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư, tình chàng ý thiếp, để cho người ta chung một chỗ tốt bao nhiêu, không chỉ không đồng ý, còn bức hắn xuất thủ!

Ngươi nói mắt ngươi mù bao nhiêu a, nhất định phải liên hợp Vô Biên Hải... Nếu như đáp ứng hắn, bằng vào loại chiến lực này, Thần Nữ phong trở thành Thần giới đệ nhất, còn không ở trong tầm tay? Há không mạnh hơn Vô Biên Hải nhiều lắm sao?

- Hắn... trước đó ta thực cùng hắn chiến đấu?

- Cái gì Đế Cảnh tiềm lực bảng đều là gạt người...

Rất nhiều Đại Đế chấn kinh muốn chết, mấy vị công tử khác cũng điên rồi.

Nhiếp Vân cùng bọn hắn chung một chỗ cạnh tranh, bọn hắn còn cảm thấy, thực lực của đối phương cùng mình không kém bao nhiêu, không tính quá lợi hại, nằm mơ cũng không nghĩ đến, hắn chỉ thi triển một phần vạn lực lượng!

Âu Dương Ma Thiên cũng có thể một chiêu đánh chết, Hiên Viên Đại Đế bị đánh hộc máu... Xem ra Thần giới đệ nhất nhân sắp sửa thay người rồi!

- Đáng giận!

Thấy Hiên Viên Đại Đế thổ huyết, Nhiếp Vân khí thế hùng hổ, uy thế không giảm, trái tim của Đế Huyền trầm xuống.

Có thể tu luyện tới Đại Đế, đồng thời thành chúa tể một phương, nhãn lực sao có thể không có, nàng đã nhìn ra, coi như Hiên Viên Đại Đế ra hết thủ đoạn, cũng không kiên trì được bao lâu.

Hiên Viên Đại Đế cũng đỡ không nổi, nàng làm sao có thể chống đỡ được?

Bỗng nhiên xoay người, điên cuồng quát:

- Còn không mau xuất thủ, chẳng lẽ chờ hắn giết Hiên Viên Đại Đế, lại giết các ngươi?

Hiện tại nàng chỉ có thể trông cậy vào sáu vị Đại Đế còn dư lại.

Chỉ cần bọn hắn động thủ, mấy người liên hợp, coi như Nhiếp Vân có mạnh hơn, cũng có thể ngăn trở!

- Đây là phiền phức ngươi dẫn tới, cũng là Đế Huyền ngươi ngu ngốc gây ra, Xích Tiêu sơn ta cáo từ!

- Hạo Thiên lâu ta luôn luôn trung lập, là bản thân ngươi đắc tội Phổ Thiên Hoàng triều, không cần kéo ta xuống nước!

- Huyền Cực điện ta cũng không lẫn vào!

Nghe được nàng nói, sáu vị Đại Đế khác đều bị dọa đến khẽ run rẩy.

Nói đùa gì vậy, trước mắt là nhân vật có thể đả thương Hiên Viên Đại Đế, đối chiến với hắn? Con mẹ nó chúng ta còn muốn sống nhiều một đoạn thời gian...

- Các ngươi...

Nghe nói như thế, Đế Huyền tức thiếu chút nữa ngất đi.

Nhìn thấy chỗ tốt con mắt tỏa ánh sáng, gặp được nguy hiểm so

với ai khác chạy còn nhanh hơn!

- Vừa rồi Nhiếp Vân bảo các ngươi rời đi, các ngươi không đi. Hắn đã xem chúng ta là một nhóm, giết Hiên Viên Đại Đế và ta xong, nhất định sẽ giết các ngươi! Bây giờ là cơ hội duy nhất, bỏ lỡ cơ hội, các ngươi liền chờ chết đi! Chạy lại xa cũng không được!

Cố nén lửa giận, Đế Huyền quát.

- Nàng nói thật a!

- Trước đó thời điểm Nhiếp Vân chịu nhục, chúng ta khoanh tay đứng nhìn, ngay cả một lời công đạo cũng không nói, ở trong lòng khẳng định đã sớm ghi hận chúng ta!

- Vậy làm sao bây giờ?

- Chẳng lẽ phải đối mặt nhân vật khủng bố như vậy?

Đế Huyền nói, mấy vị Đại Đế dao động.

Trước đó Nhiếp Vân từng nói qua “nếu không phải, vậy mời rời đi đi! Không rời đi, ta liền coi là một đám với xú bà nương Đế Huyền!” a.

Lúc trước nhóm người mình cho rằng là trò đùa, cũng không rời đi.

Hơn nữa mấu chốt nhất là, biết rõ hắn nhận lấy đãi ngộ không công bằng, lại không một cái đứng ra nói chuyện!

Chỉ bằng vào điểm ấy, chỉ sợ đã sớm triệt để đắc tội vị này!

- Chúng ta nhiều Đại Đế như vậy, phối hợp Hiên Viên Đại Đế mà nói, còn có thể ngăn trở, thậm chí chém giết, một khi hắn giết Hiên Viên Đại Đế, coi như các ngươi đào tẩu, đơn đả độc đấu lại có ai có thể thắng được? Thần giới, tương lai sẽ là thiên hạ của ai?

Đế Huyền tiếp tục quát.

- Không sai! Thần giới tuyệt không thể xuất hiện một cực!

- Chúng ta tân tân khổ khổ duy trì cơ nghiệp nhiều năm như vậy, tuyệt không thể bởi vì một người xuất hiện mà thay đổi!

- Hắn cường đại như thế, đơn đả độc đấu mà nói, chúng ta khẳng định không phải đối thủ, chờ bị công phá từng cái, còn không bằng bây giờ liên hợp chém giết hắn!

- Liên thủ!

Sáu vị Đại Đế rất nhanh đạt thành nhất trí.

Kỳ thật, cũng không phải là Đế Huyền khẩu tài tốt, mà là... sợ hãi!

Bọn hắn vẫn đứng ở đỉnh Thần giới, sớm đã quen làm mưa làm gió, vẫn cảm thấy vô địch thiên hạ, coi như Hiên Viên Đại Đế mạnh hơn bọn họ, cũng mạnh không nhiều lắm, không giết được bọn hắn!

Nhưng hôm nay nhìn thấy uy thế của Nhiếp Vân, lập tức rõ ràng... Thần giới còn có một vị cao cao ở trên bọn họ!

Tiện tay có thể chém giết!

Điểm ấy để bọn hắn không thể thừa nhận!

Nói cách khác, bọn hắn có thể tiếp nhận người khác vượt qua bọn hắn một chút, nhưng tuyệt đối không tiếp thụ vượt qua bọn hắn quá nhiều, để bọn hắn không khống chế được sinh mệnh bản thân!

Ầm ầm!

Mấy người đạt thành nhất trí, lại không nói nhảm, bảy nhân vật đứng đầu Thần giới đồng thời xuất thủ, một cỗ lực lượng khổng lồ tới cực điểm, lập tức dung nhập vào trong dòng sông Đại Đạo của Hiên Viên Đại Đế.

Nguyên bản Đại Đạo trường hà ở dưới Thánh Sơn công kích, đã ở thế yếu, bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ, đạt được lực lượng của bảy vị Đại Đế bổ sung, lần nữa trở nên cứng cỏi.

- Mấy người liên thủ liền có thể ngăn trở ta? Nằm mơ!

------oOo------

Chương 3564: Xé rách ngụy trang

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn thấy mấy người liên thủ, biểu hiện trên mặt Nhiếp Vân vẫn không có biến hóa, mà cười lạnh.

Luyện hóa Thánh Sơn hắn đã biết lực lượng chân chính của kiện bảo bối này!

Hơn hai ngàn kỷ nguyên, vô số Đại Đế đồng thời xuất thủ luyện chế bảo vật, uy lực tương đương với mấy vạn Đại Đế liên hợp... Coi như hiện tại mình không cách nào phát huy trăm phần trăm lực lượng, cũng không phải mấy vị Đại Đế có thể chống lại!

Ngón tay lần nữa vẽ lên!

Rầm rầm rầm!

Thánh Sơn điên cuồng nện xuống.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc! Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Liên tục tám âm thanh, bao quát Hiên Viên Đại Đế, Đế Huyền ở bên trong, đồng thời cuồng phun máu tươi.

- Chúng ta... Liên thủ cũng không phải đối thủ!

Cho tới giờ khắc này, coi như bọn hắn không muốn thừa nhận, cũng biết, coi như bọn hắn liên hợp lại, vẫn như cũ không phải đối thủ của thiếu niên này, ngăn không được công kích của hắn!

Cả hai chênh lệch thực sự quá lớn!

Ở trước mặt thiếu niên, cái gì Thần giới đệ nhất nhân, cái gì mười vị trí đầu Thần giới, đều là trò cười!

- Nhiếp Vân... Ngươi giết chúng ta, sẽ đối nghịch toàn bộ Thần giới! Chẳng lẽ ngươi muốn một người chống lại toàn bộ Thần giới?

Một vị Đại Đế thực sự ngăn cản không nổi, điên cuồng quát.

- Một người chống lại Thần giới?

Nhiếp Vân lạnh lùng nhìn qua, như là chúa tể thế giới:

- Vậy thì thế nào?

Vậy thì thế nào?

Câu nói này cũng không bá khí, nhưng lại mang theo kiên định không thể dao động, tất cả Đại Đế nghe nói như thế, đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Đúng vậy a, coi như hắn đối nghịch toàn bộ Thần giới thì sao?

Có người có thể giết hắn sao?

Hiên Viên Đại Đế liên hợp bọn hắn cũng không phải đối thủ, còn ai có thể chiến thắng?

Ở Thần giới, có thể nói hắn là vô địch!

Nhân vật vô địch như thế, đừng nói một người chống lại Thần giới, coi như diệt Thần giới, ai có thể phản kháng?

Nghĩ đến điểm này, tất cả đều trầm mặc.

Từng cái nhìn về phía Đế Huyền, ánh mắt cực kỳ khó coi.

Ngươi nói ngươi làm gì trêu chọc nhân vật khủng bố như vậy?

- Ta...

Đế Huyền muốn giải thích một câu, lại phát giác nói cái gì cũng vô lực.

Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, cái gì cũng là giả!

Trong nội tâm nàng âm thầm sinh ra ý hối hận.

Hai năm trước thiếu niên kia dưới cái nhìn của nàng, chỉ là một con sâu cái kiến, muốn bóp chết như thế nào thì bóp chết, nhưng bây giờ... Nàng biến thành cái sau!

Nếu như sớm biết hắn có được loại thực lực này, liền nên đáp ứng, nếu thật như vậy, bản thân chẳng những có thể đạt được hai kiện Thần binh Đế Cảnh, vô số Thần thạch cực phẩm, càng có thể đạt được trợ giúp của hắn, xưng bá Thần giới cũng không phải là việc khó!

Đáng tiếc... Tất cả đều không còn!

Thời gian không thể quay lại, bỏ qua, liền không cách nào vãn hồi!

- Nhanh nghĩ biện pháp, nếu không chúng ta khẳng định đều sẽ chết ở chỗ này...

Cảm nhận được Thánh Sơn mang tới áp lực càng ngày càng mạnh, rất nhiều Đại Đế biết coi như bọn hắn liên thủ, cũng không kiên trì được bao lâu, rất nhanh sẽ giống như Âu Dương Ma Thiên, bị tươi sống nện thành bánh thịt.

Nhưng coi như biết, cũng không có cách nào a, uy lực của Thánh Sơn thực quá lớn. Không gian bị triệt để khóa lại, muốn chạy trốn cũng không thể chạy trốn!

Nói cách khác, bọn hắn hiện tại, giống như châu chấu bị nhốt ở trong lồng, sống hay chết, chỉ ở một ý niệm của Nhiếp Vân.

- Nghĩ biện pháp gì?

- Lúc này còn có biện pháp nào? Sớm biết thì không nên dính vào vũng nước đục này!

- Để đó con rể lợi hại như vậy không nhận, nhất định phải tìm Hiên Thần công tử gì, Đế Huyền, đầu óc ngươi bị lừa đá sao?

Cảm nhận được sinh mệnh bất cứ lúc nào cũng sẽ tử vong, rất nhiều Đại Đế không còn hòa thuận như trước, bắt đầu oán trách lẫn nhau.

Ai cũng sợ chết, nhất là bọn hắn, tồn tại đứng ở đỉnh phong của Thần giới, trước kia tử vong đối với bọn hắn không sinh ra được uy hiếp. Tự nhiên sẽ bảo trì thái độ cao nhân, nhưng bây giờ... bất cứ lúc nào cũng sẽ chết, liền nhịn không được nữa!

Từng cái nhìn về phía Đế Huyền tràn đầy chán ghét cùng tức giận!

Nếu như không phải tới tham gia cái gì chọn rể của nàng, làm sao có thể lâm vào cục diện bị động như thế?

Nếu như không phải nàng không có điểm mấu chốt, chọc giận vị trước mắt này, làm sao có thể bão nổi, đánh đám người mình đầu cũng không ngẩng lên được?

- Tất cả im miệng cho ta!

Nghe được đám người càng nhao nhao càng kịch liệt, Hiên Viên Đại Đế hét lớn một tiếng.

Nghe được hắn quát, mọi người đồng thời đè ép xuống.

Mặc dù vị trí Thần giới đệ nhất nhân của Hiên Viên Đại Đế đã bị thiếu niên trước mắt thay thế, nhưng uy áp nhiều năm vẫn tồn tại, để cho người ta không dám phản bác.

Quát lớn xong đám người, Hiên Viên Đại Đế ngẩng đầu nhìn về phía thiếu niên, hít sâu một hơi, mở miệng nói:

- Nhiếp Vân, Thần giới sắp xuất hiện hạo kiếp... dưới Hạo kiếp Đại Đế cũng khó may mắn thoát khỏi. Trừ khi mọi người liên thủ... Năm đó Thần Nông Đại Đế chính là vì chuyện này mới vẫn lạc. Ngươi hẳn sẽ không ruồng bỏ nguyện vọng của hắn chứ!

- Thần Nông Đại Đế?

- Đúng, lúc Thần Nông Đại Đế còn sống tận sức liên hợp các Đại Đế. Nếu như hắn nhìn thấy truyền nhân duy nhất chém giết tất cả Đại Đế, coi như ở dưới cửu tuyền, cũng sẽ cực kỳ thương tâm!

Hiên Viên Đại Đế nói tiếp.

Nghe được hắn lặp đi lặp lại nhiều lần Thần Nông Đại Đế, ngón tay Nhiếp Vân lắc một cái, thu hồi Thánh Sơn.

Nếu như nói Thần giới hắn cảm kích ai nhất, tự nhiên là Thần Nông Đại Đế.

Mặc dù vị Đại Đế này đã sớm vẫn lạc, nhưng nếu như không có truyền thừa của hắn, muốn ở Thần giới đặt chân nhanh như vậy, có được thực lực bây giờ, khẳng định không có khả năng!

Đối với nguyện vọng của Thần Nông Đại Đế, hắn cũng biết một chút.

Thần Nông sinh thời tận sức cứu người, thực cho hắn biết bản thân chém giết tất cả Đại Đế, hoàn toàn chính xác sẽ rất thương tâm.

- Ta có thể tha các ngươi bất tử, nhưng... nàng phải chết!

Thu hồi Thánh Sơn, Nhiếp Vân nhìn về phía Đế Huyền, ánh mắt băng lãnh.

- Ta...

Nghe nói như thế, Đế Huyền bị dọa đến không tự chủ được run rẩy, trốn ở sau lưng Hiên Viên Đại Đế.

- Ngươi muốn giết nàng không có gì đáng trách!

Thấy được bộ dáng này của nàng, Hiên Viên Đại Đế biết là bị thiếu niên trước mắt này dọa cho sợ rồi, lắc đầu:

- Thế nhưng mà, ngươi phải suy nghĩ kỹ, nàng thủy chung là sư phụ của Đạm Đài Lăng Nguyệt!

- Sư phụ của Đạm Đài Lăng Nguyệt!

Nhiếp Vân trầm mặc.

Hoàn toàn chính xác, mặc kệ Lăng Nguyệt thất vọng vị sư phụ này như thế nào, nhưng dù sao Lăng Nguyệt có thể có hôm nay, đều là nàng ban tặng.

------oOo------

Chương 3565: Thiên Đạo Hạo Kiếp giáng lâm (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hôm nay chém giết nàng, về sau có khả năng ở trong lòng Đạm Đài Lăng Nguyệt sinh ra một khúc mắc, cùng mình khó trở lại như lúc ban đầu.

Nhưng không giết nàng... Thực sự khó tiêu mối hận trong lòng!

Nếu như vẻn vẹn đối phó hắn ngược lại cũng thôi, nhưng khiến Nhiếp Vân lửa giận thiêu đốt là... Nàng lại còn muốn giết Lăng Nguyệt!

Chỉ bằng vào điểm này, liền không thể tha thứ!

- Đúng a, bất kể nói thế nào, là nàng tiếp Đạm Đài Lăng Nguyệt vào Thần Nữ phong, tận tâm dạy bảo, không có một tia bạc đãi! Mặc dù bất công với các ngươi, nhưng hiện tại ngươi hủy Thần Nữ phong, hỏa cũng nên tiêu tan a!

Hiên Viên Đại Đế ngẩng đầu nhìn tới:

- Không bằng... Tạm tha nàng một mạng như thế nào?

- Tha cho nàng một mạng... Có thể! Bất quá, Hiên Viên Đại Đế,

diện mục thật của nàng, ngươi biết không?

Kỳ thật trong lòng Nhiếp Vân cũng biết, Đế Huyền hắn không thể giết.

Nàng đích xác là sư phụ của thê tử, những năm này không có nàng trợ giúp, Đạm Đài Lăng Nguyệt muốn đạt tới Cửu Châu cảnh đỉnh phong, cơ hồ là không thể nào!

Bất quá, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha!

- Chân diện mục?

Hiên Viên Đại Đế sững sờ.

- Xem ra ngươi cũng không biết!

Nhiếp Vân cười lạnh:

- Thần giới đệ nhất mỹ nữ, tên tuổi thật lớn! Hôm nay ta liền để các ngươi nhìn xem, Thần giới đệ nhất mỹ nữ như nàng, rốt cuộc là cái thứ gì!

Ngón tay điểm một cái, một đạo dược dịch lăng không phun ra, rơi xuống trên người Đế Huyền.

- Ngươi đây là cái gì?

Cảm nhận được dược dịch, Đế Huyền sững sờ, lập tức sợ xanh mặt lại, dọa đến kêu thảm:

- Nhiếp Vân, ta van ngươi, mau lấy dược dịch đi, ta van ngươi...

Vừa rồi Nhiếp Vân muốn giết nàng, nàng không có cầu xin tha thứ, diệt Thần Nữ phong, không có cầu xin tha thứ, nhưng dược dịch này hơi dính đến trên người, liền không ngừng cầu xin tha thứ, để tất cả Đại Đế ngây tại chỗ, không biết là loại nguyên nhân nào.

Ngay cả Hiên Viên Đại Đế cũng nghi hoặc.

Xì xì xì xì...

Không để ý tới tiếng la của nàng, thân thể của Đế Huyền lập tức sinh ra phản ứng, nguyên bản Đế Huyền vô cùng mỹ lệ, bên ngoài thân lập tức dài ra vô số u cục như bong bóng.

Ngay sau đó quần áo xé rách, một thân thể xấu xí khó coi chậm rãi xuất hiện.

Đế Huyền... Biến trở về bản thể!

Dược dịch chính là đồ vật trong ao nước mà những ngày này Nhiếp Vân nghiên cứu ra được, nếu không phải Đế Huyền bức bách, thứ này hắn sẽ một mực giữ lại, mãi mãi cũng không lấy ra.

Bất quá, sự tình phát triển đến bây giờ, ai cũng ngăn không được nữa, nhất định phải làm cho tất cả mọi người biết bề ngoài xinh đẹp của Đế Huyền chỉ là ngụy trang!

- A…

- Là Tổn Tâm thú!

- Sinh mệnh xấu nhất Thần giới trong truyền thuyết! Không nghĩ tới bản thể của Đế Huyền lại là thứ này!

- Đừng nói chuyện, ta muốn nôn.

Thấy rõ ràng bản thể của Đế Huyền, rất nhiều Đại Đế cũng nhịn không được nữa.

Bọn hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới Thần giới đệ nhất mỹ nữ lại là Thần thú hóa hình thành, càng khiến người ta bất khả tư nghị là, là Tổn Tâm thú xấu nhất Thần giới!

Nghe nói loại vật này, nhìn một cái sẽ hại tâm, nhìn hai cái hại thần, thường xuyên nhìn, người mạnh hơn nữa cũng sẽ tươi sống buồn nôn chết.

Quá xấu!

Đã không thể dùng ngôn ngữ hình dung, đồ vật xấu xí nhất trên thế giới có khả năng tưởng tượng, cũng không bằng một phần vạn!

- Ọe!

Ngay cả Hiên Viên Đại Đế là Thần giới đệ nhất nhân, cũng không nhịn được nôn ra, giống như hiểu được cái gì, thần sắc khó coi nhìn về phía Đế Huyền:

- Ta rốt cuộc biết vì cái gì Tình Si Đạo Tôn uể oải! Xem ra hắn đã biết bản thể của ngươi!

- Hắn không phải yêu ta sao? Yêu cái gì? Chính là cỗ thân xác thối tha vừa rồi kia mà thôi, ta hiển lộ bản thể, hỏi hắn còn yêu hay không, kết quả giống như các ngươi, bị dọa đến xoay người bỏ chạy! Còn nói yêu ta!

Triển lộ bản thể, Đế Huyền cũng biết che lấp không được nữa, điên cuồng cười nói.

- Ngươi sai rồi!

Hiên Viên Đại Đế lắc đầu:

- Tình Si Đạo Tôn một mực hối hận để ngươi thương tâm, cảm thấy mình chú trọng bề ngoài, là một tội nhân tội ác tày trời! Những năm này một mực ở Vô Biên Hải Tĩnh Tư Nhai sám hối! Vô luận ai khuyên can cũng không được, hắn là từ sâu trong nội tâm yêu ngươi!

- Yêu ta, yêu ta thì sao? Nếu như không có thân thể trước đó, hắn sẽ cùng với ta?

Đế Huyền cười lạnh, tựa như điên cuồng.

Thần giới đệ nhất mỹ nữ, bị người vạch trần ở trước mặt. Thần Nữ phong kinh doanh nhiều năm lại bị phá hủy, triệt để mẫn diệt, thất lạc to lớn, để cho nàng đã có chút tâm lý biến thái.

- Nhiếp Vân, ta muốn giết ngươi!

Mặt dữ tợn vặn vẹo lên, Đế Huyền nhìn chằm chằm Nhiếp Vân, nàng vốn nên tiếp tục phong quang, được ngàn tỉ người kính ngưỡng, hiện tại loại tình huống này, là do thiếu niên trước mắt này ban tặng, làm sao không hận.

- Dừng tay!

Hiên Viên Đại Đế sợ nữ nhân điên này lại làm thiếu niên ở trước mắt phát bực, lần nữa đại đồ sát, tay vội vồ lấy, bao phủ ở trong một viên cầu.

- Niệm tình ngươi là sư phụ của Đạm Đài Lăng Nguyệt, ta sẽ không giết ngươi!

Thấy bộ dáng này của nàng, lại thấy Hiên Viên Đại Đế nói, Nhiếp Vân biết trừng phạt cũng đủ rồi.

Đế Huyền chú trọng bề ngoài như thế, ở trước mặt mọi người vạch trần dung mạo, coi như sống sót, cũng sẽ cực kỳ dày vò, sống không bằng chết.

Đã như vậy, giết nàng, ngược lại giúp nàng giải thoát, Nhiếp Vân mới sẽ không làm!

- Nhiếp Vân ta không gây chuyện, nhưng không sợ sự tình, hi vọng chư vị không nên bức ta đại khai sát giới!

Không để ý tới Đế Huyền ở một bên điên cuồng, Nhiếp Vân phất tay:

- Mười ngày sau, Liên Nguyệt các ta thành lập ở Vô Biên Thâm Uyên, các vị có rảnh rỗi, hy vọng có thể tới tham dự!

- Yên tâm, đến lúc đó nhất định sẽ đi!

- Ta cũng sẽ đi.

Rất nhiều Đại Đế vội vàng đáp ứng.

Nhiếp Vân không nói gì nữa, thân thể nhoáng một cái, biến mất ở trước mắt mọi người.

- Hô!

- Cuối cùng đã đi.

Thấy hắn rời đi, tất cả mọi người thở dài một hơi, có loại cảm giác sống sót sau tai nạn.

Trước khi đến Thần Nữ phong, Nhiếp Vân ở trong mắt bọn hắn chỉ là một tiểu bối, mà bây giờ, đã đồng đẳng với tồn tại không thể trêu chọc.

Không thấy Thần Binh thành Âu Dương Ma Thiên sao? Tại chỗ bị đánh chết tươi, thi cốt cũng không còn lại!

Đế Huyền, bị đánh nguyên hình, ngay cả Thần Nữ phong cũng bị hủy!

Nếu không phải Hiên Viên Đại Đế chuyển ra Thần Nông Đại Đế, chỉ sợ hiện tại bọn hắn cũng biến thành thi thể.

- Ai, sau này cách cục của Thần giới sẽ biến hóa!

------oOo------

Chương 3566: Thiên Đạo Hạo Kiếp giáng lâm (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Liên Nguyệt các quật khởi, đã không thể ngăn cản!

Chư vị Đại Đế ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, đồng thời cảm khái.

Không phải tận mắt nhìn thấy, tuyệt sẽ không tin tưởng, trên đời còn có người cường đại như thế.

Vị này hoành không xuất thế, chín đại thế lực ổn định Thần giới, không cần nghĩ đã biết sẽ thay đổi!

Không nói cái khác, Thần Binh thành thành chủ Âu Dương Ma Thiên bị giết, đệ nhị cao thủ Long Dương Đại Đế bị giết đã biến thành thế lực Nhị lưu, bị thế lực khác chiếm đoạt là chuyện sớm hay muộn!

Về phần Thần Nữ phong, Đế Huyền biến thành người quái dị, Đại Đế khác ở dưới thiếu niên công kích, không dám mạo hiểm ló đầu, đoán chừng đã sớm trốn, thế lực hoàn toàn do nữ tử xây dựng này, không bao lâu sau cũng sẽ mẫn diệt!

Mà Liên Nguyệt các, có Nhiếp Vân cùng Kiếm Đạo Đại Đế Nhiếp Đồng xây dựng, quật khởi là sự tình ván đã đóng thuyền! Hơn nữa, một khi thành lập, tất nhiên là Thần giới đệ nhất đại thế lực, ngay cả Vô Biên Hải cũng không thể chống lại!

- Ánh mắt của Phổ Thiên Đại Đế thật tốt!

Nghĩ tới những thứ này, mọi người lần nữa cảm khái.

Bất kể nói thế nào, Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng đều là người của Phổ Thiên hoàng triều, là Phổ Thiên Đại Đế trước tiên đào móc, cũng ủy thác trách nhiệm!

Về sau có thể đoán được, một khi Phổ Thiên Hoàng triều có việc, hắn nhất định sẽ xuất thủ!

Nói cách khác, Liên Nguyệt các này cùng Phổ Thiên Hoàng triều sớm đã liên minh.

- Về sau trong các thế lực không thể chọc, Phổ Thiên Hoàng triều cũng là một!

Trong lòng chư vị Đại Đế âm thầm quyết định.

Liên Nguyệt các, Vô Biên Hải, Phổ Thiên Hoàng triều bọn hắn đều không dám gây, về sau vẫn cẩn thận một chút cho thỏa đáng.

Hô!

Không biết Đại Đế khác cẩn thận cùng sợ hãi, Nhiếp Vân xuất hiện ở một nơi hoang vu của Thần giới.

Giờ phút này trên mặt hắn không có một tia hưng phấn xưng bá Thần giới, ngược lại mang theo lạnh lùng.

- Quả nhiên vẫn là đến rồi!

Lạnh lùng nhìn chằm chằm không trung, tự lẩm bẩm.

Giờ phút này bầu trời trong xanh đã u ám, Lôi Điện hoàn toàn xé rách không gian chung quanh.

Thánh Sơn là đồ vật siêu việt Thiên Đạo, một khi xuất hiện, liền sẽ khiến Thiên Đạo kiêng kị, mới vừa rồi cùng rất nhiều Đại Đế chiến đấu, lực lượng cường đại có thể che đậy Thiên Cơ, ngăn cản Thiên Đạo nhìn trộm, chiến đấu vừa kết thúc, rốt cuộc không che giấu được!

Cũng chính vì vậy, hắn mới không giết Đế Huyền, không có đuổi tận giết tuyệt các Đại Đế!

Bởi vì một khi động thủ, lực lượng của Thánh Sơn tiết lộ lần nữa, Thiên Đạo Hạo Kiếp tất nhiên theo sát lấy xuất hiện, đến lúc đó, rất nhiều Đại Đế cùng Thiên Đạo Hạo Kiếp đồng thời xuất hiện, coi như Thánh Sơn có mạnh hơn nữa, cũng không thể chống lại!

Huống chi, thực lực của hắn bây giờ chỉ là Cửu Châu cảnh đỉnh phong, cách Đại Đế chân chính còn một đoạn!

Trừ khi thành tựu Đại Đế, nếu không Thánh Sơn vẫn là ít vận dụng cho thỏa đáng!

- Thu nhập thế giới nạp vật!

Thấy lôi vân càng ngày càng mạnh, tựa hồ tìm kiếm Thánh Sơn đến cùng đi nơi nào, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động, thu vào thế giới nạp vật.

Thế giới nạp vật là một thế giới khác, cùng Thần giới không có bất cứ quan hệ nào, thu Thánh Sơn vào trong đó, có thể ngăn chặn khí tức, cách trở Thiên Đạo Thần giới dò xét.

Chỉ cần không dò được, đối phương không chỗ phát tiết, lôi vân ở trên không trung tự nhiên sẽ tán đi.

Đương nhiên, đây là một loại thủ đoạn lừa gạt Thiên Đạo, một lần có thể thực hiện, nhiều lần sẽ để cho Thiên Đạo càng thêm tức giận, hạ xuống trừng phạt càng lớn.

Loại trừng phạt này, coi như giấu ở trong thế giới nạp vật, chỉ sợ đều trốn không được!

Dù sao mặc dù thế giới nạp vật cường đại, nhưng còn xa không kịp Thần giới mênh mông, trừ khi giống như Thần giới, mới không sợ Thần giới.

Tê lạp!

Trên bầu trời Lôi Điện cuồng bổ bốn phía, mặt đất trong nháy mắt giống như lâm vào trạng thái diệt thế.

Trên trời tích lũy hạo kiếp, tựa hồ không tìm được khí tức Thánh Sơn, liền nhịn không được nữa, cuồng bạo oanh tạc bốn phía.

Rất nhanh, Nhiếp Vân cũng bị khóa chặt ở trong lực lượng hủy diệt.

Từng tia chớp màu xám thẳng tắp vọt tới hắn.

- Đại Diễn Thiên Cơ kiếm, ngăn cản!

Thấy Lôi Điện khí thế hung hăng, Nhiếp Vân biết không tránh thoát, ngón tay làm kiếm nghênh đón tiếp lấy.

Đối kháng loại thiên kiếp này, không thể sử dụng Thần binh Đế Cảnh, càng không thể cầm Thánh Sơn ngăn cản.

Nếu không sẽ chỉ dẫn tới hạo kiếp mạnh hơn, cho tới khi Thiên Đạo

giết được mục tiêu mới thôi!

Rầm rầm rầm!

Đại Diễn Thiên Cơ kiếm căn bản ngăn cản không nổi hạo kiếp, hai hai đối bính, Nhiếp Vân cuồng phun máu tươi.

Đây là hạo kiếp nhằm vào Thánh Sơn, mặc dù bởi vì Thánh Sơn biến mất, đã giảm bớt không ít, nhưng vẫn không phải hắn một Cửu Châu cảnh nho nhỏ có thể chống lại.

- Thiên Đạo Hạo Kiếp không cách nào đào thoát, chỉ cần còn ở Thần giới, liền sẽ bị để mắt tới! Hơn nữa, không thể trốn vào nơi đặc thù, đi vào mặc dù có thể tránh né nhất thời, nhưng một khi đi ra, sẽ gặp phải trả thù càng cường đại hơn, có thể là mấy lần, mấy chục lần hiện tại!

- Nói cách khác, nhất định phải kiên trì, không kiên trì nổi... trốn như thế nào cũng vô dụng!

Nhìn chằm chằm lôi vân chồng chất như núi, Nhiếp Vân biết tránh né không được.

Thiên Đạo Hạo Kiếp, là Thiên Đạo vì trừng phạt tồn tại siêu việt nó mà sinh ra lực lượng đặc thù, tránh né không được!

Coi như ngươi biết thuấn di, biết đào tẩu, chỉ cần ngươi xuất hiện, hạo kiếp vẫn sẽ xuất hiện ở trên đỉnh đầu ngươi.

Nếu như tiến vào Vô Biên Thâm Uyên, loại địa phương mà Thần giới Thiên Đạo không cách nào tìm được có thể tránh né nhất thời, bất quá chỉ cần lần nữa trở lại Thần giới, sẽ lập tức lọt vào công kích càng cường đại hơn!

Loại hạo kiếp này so với trước đó, càng cường đại hơn mấy lần, mấy chục lần!

Chính vì vậy, Thiên Đạo Hạo Kiếp tốt nhất là ở lần thứ nhất liền vượt qua. Nếu không lần thứ hai cơ hồ không ai có thể chống nổi!

Bởi vì Nhiếp Vân thi triển Thánh Sơn dẫn tới hạo kiếp, đào tẩu cũng không thoát, lại không thể dùng pháp bảo cường đại ngăn cản, lâm vào cục diện cực kỳ bị động.

Rầm rầm rầm!

Phốc phốc phốc!

Liên tục ba đạo thiên lôi rơi xuống, Nhiếp Vân dùng hết lực lượng toàn thân cũng không ngăn trở, miệng cuồng phun máu tươi.

Nếu không phải bởi vì hắn ngưng luyện giới vực hoàn mỹ, thế giới nạp vật vững chắc, chỉ sợ một kích cũng không kiên trì nổi, sẽ bị tươi sống đánh chết.

- Không được, tiếp tục như vậy, sớm muộn cũng sẽ bị đánh chết! Thực sự không được... Trùng kích Đế Cảnh!

Trong mắt Nhiếp Vân lóe lên vẻ tàn nhẫn.

------oOo------

Chương 3567: Trùng kích Đế Cảnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Liên tục bổ hắn mấy lần, lôi vân trên bầu trời không có chút yếu bớt nào, ngược lại càng ngày càng dày đặc, không nghĩ biện pháp mà nói, sợ rằng sẽ bị tươi sống đánh chết.

Không muốn bị đánh chết, chỉ có một biện pháp, cái kia chính là gia tăng thực lực!

Chỉ bất quá, lực lượng bây giờ của hắn đã đạt tới cao nhất dưới Đại Đế... Cửu Châu cảnh đỉnh phong!

Không đột phá, lực lượng là không thể nào tăng lên!

Nhưng một khi đột phá, lại nghênh đón Đại Đế hạo kiếp, hai hạo

kiếp chồng chất lên nhau, thật sự có thể vượt qua sao?

- Suy nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, không tăng thực lực lên mà nói, lần này chỉ sợ không kháng nổi!

Nhiếp Vân biết hắn đã không có lựa chọn nào khác.

Không đột phá Cửu Châu cảnh đỉnh phong, đối mặt hạo kiếp chồng chất càng ngày càng dày, khẳng định cũng không sống nổi. Còn sau khi đột phá sẽ xuất hiện tình huống như thế nào, chỉ có thể đi một bước nhìn từng bước!

- Luyện hóa!

Nghĩ đến điểm này, không chút do dự, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động, lần nữa luyện hóa thi thể của Âu Dương Ma Thiên.

Âu Dương Ma Thiên là siêu cấp Đại Đế bài danh trước năm của Thần giới, lực lượng mạnh mẽ quá đáng, để hắn từ Bát Châu cảnh đỉnh phong tấn thăng đến Cửu Châu cảnh đỉnh phong, vẫn như cũ còn lại hơn phân nửa thân thể.

Giờ phút này luyện hóa toàn bộ, một cỗ lực lượng vô cùng hùng hậu, trong nháy mắt tràn ngập toàn thân, để thế giới nạp vật điên cuồng khuếch trương.

Răng rắc!

Trong nháy mắt đột phá Cửu Châu cảnh đỉnh cao.

- Ân? Không phải Đế Cảnh?

Vừa đột phá Cửu Châu cảnh đỉnh phong, Nhiếp Vân đang định nghênh đón Đế Cảnh hạo kiếp, đột nhiên ngây tại chỗ.

Tu vi hiện tại của hắn... vậy mà không phải Đế Cảnh, mà là... Thập Châu cảnh!

Cái này... Là chuyện gì xảy ra?

Không phải nói đột phá Cửu Châu cảnh đỉnh phong liền có thể trở thành Đại Đế sao?

Từ đâu xuất hiện Thập Châu cảnh?

Nhiếp Vân có chút mộng.

Tu vi đến Thiên Đạo cảnh, hắn chuyên môn điều tra tư liệu, cũng hỏi thăm Đại Đế khác, chỉ cần tích lũy đến Cửu Châu cảnh đỉnh phong, bước ra một bước cuối cùng, liền sẽ lập tức cảm ứng được khí tức Đế Cảnh, thoát thai hoán cốt, thành tựu Đại Đế!

Trước đó ở Thần Nữ phong, đình chỉ luyện hóa Âu Dương Ma Thiên, cũng chính bởi vì sợ hãi đột phá, nghênh đón Đế Cảnh hạo kiếp.

Nhưng sao tu vi đột phá, lại không có cảm nhận được khí tức Đế Cảnh, ngược lại biến thành Thập Châu cảnh?

- Nhiếp Đồng, ngươi đột phá Đại Đế tích lũy lực lượng mấy châu?

Trong lòng kỳ quái, Nhiếp Vân nhịn không được hỏi Nhiếp Đồng.

- Cửu Châu a! Không phải đột phá Cửu Châu đỉnh phong liền trở thành Đại Đế sao? Chẳng lẽ có vấn đề gì?

Nhiếp Đồng nghi ngờ nói.

- Cái này...

Nhiếp Vân nháy con mắt:

- Nhưng vì cái gì ta đạt tới Thập Châu cảnh rồi?

- Thập Châu cảnh? Thần giới nào có Thập Châu cảnh?

Nhiếp Đồng cũng kỳ quái.

Nước đầy tự tràn, Cửu Châu cảnh chính là tích lũy cao nhất của Đế Cảnh, giống như cái chén, ai cũng tràn đầy, không đột phá, không

có khả năng tăng lực lượng!

Cho tới bây giờ không nghe nói, cái chén đầy, nước còn có thể y như tảng đá càng chất càng cao.

Thập Châu cảnh... từ khi có Thần giới đến nay, chưa từng nghe nói qua cảnh giới này nha!

- Ca ca, có thể cùng giới vực hoàn mỹ của ngươi có quan hệ hay không? Thời điểm ngươi ở Nhất Châu cảnh, chỉ là Hoàng cảnh sơ kỳ!

Nhiếp Đồng đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhịn không được nói.

- Ân? Rất có thể!

Nhiếp Vân gật đầu.

Giới vực hoàn mỹ của hắn vừa mới hình thành, liền có sức chiến đấu của Thiên Đạo cảnh!

Lúc đó thực lực chỉ là Hoàng cảnh sơ kỳ!

Nói cách khác, hắn đã trải qua năm cảnh giới Hoàng cảnh sơ kỳ, Hoàng cảnh trung kỳ, Hoàng cảnh hậu kỳ, Hoàng cảnh đỉnh phong cùng Thâu Thiên Tá Thọ, khi hắn bước vào Thiên Đạo cảnh, đã là cường giả Lục Châu cảnh!

Người khác là tiến vào Thiên Đạo mới bắt đầu tính mấy châu mấy châu, hắn ở Hoàng cảnh sơ kỳ liền bắt đầu tính, tự nhiên không có khả năng giống như những người khác, Cửu Châu cảnh coi như đột phá!

- Thật muốn tính toán như vậy mà nói, ta sợ rằng phải đạt tới Thập Tứ Châu, mới có thể đột phá!

Nhiếp Vân hiểu được.

Giới vực hoàn mỹ của hắn tích lũy quá hùng hậu, Hoàng cảnh sơ kỳ liền có được sức chiến đấu của Thiên Đạo Nhất Châu cảnh,

Cửu Châu cảnh cũng chỉ tương đương với Tứ Châu cảnh của những người khác mà thôi, đương nhiên không thể đột phá!

- Thập Tứ Châu...

Nhiếp Vân có chút im lặng!

Hắn tích lũy hùng hậu hơn người bình thường nhiều lắm, nhất là đến đằng sau, coi như thôn phệ cường giả Thiên Đạo đối với tu vi hắn gia tăng cũng đã cực kỳ bé nhỏ!

Thậm chí ngay cả Đại Đế, tác dụng cũng không lớn!

Muốn gia tăng, chỉ có thể Đại Đế đỉnh cấp giống Âu Dương Ma Thiên!

Nhưng loại Đại Đế trình độ này, đi chỗ nào tìm?

Thần giới hết thảy lại có mấy cái?

- Sớm biết như vậy, vừa rồi nên giết mấy cái...

Nhiếp Vân một mặt đắng chát, có chút hối hận.

Rất nhanh, thi thể của Âu Dương Ma Thiên bị triệt để luyện hóa, thực lực của Nhiếp Vân cũng triệt để củng cố ở Thập Châu cảnh trung kỳ.

Tăng tu vi, khống chế lực lượng cũng mạnh mẽ hơn không ít, Lôi Điện đầy trời trước kia bất lực, giờ phút này đã có thể ngăn trở một chút.

Bằng vào giới vực hoàn mỹ có thể so với thân thể bất tử, liên tục chặn bảy tám đạo, kiếp vân trên bầu trời chậm rãi yếu bớt, thời gian không lâu sau thì biến mất không thấy gì nữa.

Thánh Sơn bị hắn thu vào thế giới nạp vật, Thiên Đạo Thần giới cảm ứng không ra, tìm không thấy mục tiêu, tự nhiên liền tản ra.

- Nguy hiểm thật...

Cảm thán một tiếng, Nhiếp Vân lộ ra cảm giác sống sót sau tai nạn.

Nếu như không phải kịp thời thu Thánh Sơn vào thế giới nạp vật, kiếp vân trên bầu trời nhất định sẽ càng chồng chất càng nhiều, coi như đột phá đến Thập Châu cảnh, cũng ngăn không nổi!

Còn nữa, nếu không phải thả thi thể của Âu Dương Ma Thiên ở bên trong không có luyện hóa, kịp thời lấy ra cung cấp lực lượng, nhất cử đột phá, chỉ bằng vào thực lực Cửu Châu cảnh, vẫn như cũ khó thoát khỏi cái chết.

Bất kể nói thế nào, vận dụng Thánh Sơn mặc dù uy lực rất lớn, nhưng cũng quá nguy hiểm!

Hôm nay là lần đầu tiên vận dụng, Thiên Đạo Thần giới không có phòng bị, hội tụ lực lượng kiếp vân chậm một chút, để hắn trốn qua một kiếp, một khi lần nữa sử dụng, kiếp vân cấp tốc tạo ra, lại muốn tránh, chỉ sợ rất khó!

- Xem ra sau này có thể không vận dụng Thánh Sơn, tốt nhất không nên dùng!

Trong lòng Nhiếp Vân lập tức có tính toán.

------oOo------

Chương 3568: Đạm Đài đột phá (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặc dù uy lực của Thánh Sơn lớn, nhưng tác dụng phụ càng lớn, dù có thể làm cho hắn trong thời gian ngắn có được sức chiến đấu Thần giới không ai địch nổi, nhưng bị Thiên Đạo Thần giới phát hiện, sẽ là một con đường chết!

Cho nên, không phải vạn bất đắc dĩ, tốt nhất đừng có dùng!

- Vì kế hoạch hôm nay, vẫn là trước nghĩ biện pháp đạt tới Đế

Cảnh!

Bất kể nói thế nào, Thánh Sơn cũng là ngoại vật. Nếu như hôm nay đạt đến Đế Cảnh, coi như không sử dụng Thánh Sơn, Đế Huyền lại dám nói cái gì?

Đại Đế có giới vực hoàn mỹ, coi như Hiên Viên Đại Đế phản kháng, cũng có thể nhẹ nhõm bóp chết!

- Bất quá, có lần giáo huấn này, Thần giới chắc hẳn tạm thời không ai dám trêu chọc ta! Vẫn là trước lập Liên Nguyệt các lại nói!

Trước khi đi, Nhiếp Vân nói với những người khác, muốn thành lập Liên Nguyệt các, cũng không phải là bắn tên không đích.

Mặc dù là Hoàng đế của Phổ Thiên hoàng triều, nhưng dù sao không phải là người của Hoàng triều. Thời điểm không có triển lộ thực lực, ở nơi đó thì cũng thôi, giờ phút này triển lộ thực lực, lại trở về, để Phổ Thiên Đại Đế nghĩ như thế nào? Để rất nhiều Đại Đế của Phổ Thiên hoàng triều nghĩ như thế nào?

Ở bên cạnh một người thực lực mạnh như vậy, lòng trung thành lại không mạnh, không sợ mới lạ!

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là thành lập một thế lực của mình mới được.

Lúc trước thời điểm ở Thiên Địa Lục Đạo, từng thành lập một Liên Nguyệt các, giờ phút này cũng lười suy nghĩ danh tự khác.

Về phần vì sao ở Vô Biên Thâm Uyên, bởi vì ở chỗ này, bằng vào thế giới nạp vật, hắn có thể thông suốt tứ phương, mà Đại Đế khác không được!

Đồng thời Thánh Sơn xuất hiện ở đây cũng sẽ không bị Thiên Đạo Thần giới phát hiện, hết sức an toàn.

Thiên Đạo Hạo Kiếp kết thúc, toàn thân Nhiếp Vân nhẹ nhõm, khôi phục một chút thương thế, lần nữa nhoáng một cái, xuất hiện ở bên ngoài Vô Biên Thâm Uyên, nhẹ nhàng khẽ động, tiến vào bên trong.

Vô Biên Thâm Uyên vẫn giống như trước, tựa như Tinh Hải mênh mông.

Sau khi đi vào, Nhiếp Vân cũng không xâm nhập, mà cổ tay rung lên, một cung điện to lớn xuất hiện ở trên không trung.

Viêm Hoàng điện!

Thần Nông Đại Đế lưu lại kiện bảo bối này, bằng vào thực lực bây giờ, đã có thể tùy ý triển lộ, không còn người dám đánh chủ ý.

Hô!

Lấy Viêm Hoàng điện ra, thân thể của Nhiếp Vân khẽ động đi vào trong đó, vung tay lên, trận pháp bên trong khởi động, bố trí thêm một ít chi tiết.

Tu vi đạt tới Thập Châu cảnh, mặc dù vẫn như cũ không cách nào vận dụng toàn bộ lực lượng của Viêm Hoàng điện, nhưng cũng có thể vận dụng tám chín phần mười.

- Biến đổi hình dạng!

Tinh thần khẽ động, dưới lực lượng cường đại, hình thái của Viêm Hoàng điện chậm rãi cải biến, rất nhanh, biến thành dáng vẻ của Liên Nguyệt các ở trong Thiên Địa Lục Đạo, một bảng hiệu nhẹ nhàng chấn động, ba chữ lớn Liên Nguyệt các tỏa sáng chói lọi.

- Nguyệt nhi, có thể đi ra!

Làm xong những thứ này, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng Nhiếp Đồng trước đó bị hắn thu nhập thế giới nạp vật đồng thời xuất hiện.

- Nhiếp Vân, cám ơn ngươi!

Vừa xuất hiện, ánh mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt phức tạp nhìn qua, nói một tiếng cảm tạ.

- Hai người chúng ta còn cần nói những thứ này sao?

Nhiếp Vân cười.

Hắn biết tại sao đối phương lại nói như vậy, là bởi vì Đế Huyền!

Đế Huyền cho hắn vũ nhục lớn như vậy, cũng tha cho một mạng, Đạm Đài Lăng Nguyệt biết là cân nhắc vì nàng.

- Ha ha!

Thấy thiếu niên ở trước mắt không có cải biến chút nào, Đạm Đài Lăng Nguyệt nở nụ cười, tựa như đóa hoa kiều diễm.

- Đúng rồi, Bích Lạc muội muội còn ở trong thế giới nạp vật, ngươi để cho nàng ra đi!

Hai người hàn huyên một hồi, Đạm Đài Lăng Nguyệt mở miệng nói.

Sự tình của Nhiếp Vân cùng Bích Lạc tiên tử, trước đó đã nói với nàng, nàng cũng biết nữ tử này vì Nhiếp Vân bỏ ra bao nhiêu, nên không tức giận, ngược lại đối với nàng sinh ra thương tiếc.

- Được...

Nhiếp Vân gật đầu, tinh thần khẽ động, muốn câu thông Bích Lạc tiên tử ở trong thế giới nạp vật, đột nhiên sững sờ, trên mặt lộ ra cổ quái.

- Thế nào?

Thấy bộ dáng của hắn, Đạm Đài Lăng Nguyệt nhịn không được hỏi.

- Ha ha, cơ duyên tốt a!

Nhiếp Vân cười một tiếng, lấy lại tinh thần, nhìn về phía Đạm Đài Lăng Nguyệt nói:

- Bích Lạc tiên tử có khả năng ở trong thời gian ngắn không ra được!

- Ồ?

- Lần trước ta và ngươi nói qua, đi Vô Biên Thâm Uyên chính là vì tìm nàng, ai ngờ nàng chiếm được cơ duyên càng lớn, thu được truyền thừa của một vị Đại Đế gọi là Huyền Thiên Thượng Tôn! Vị Đại Đế này, hẳn là đại năng của kỷ nguyên nào đó! Hiện tại cỗ lực lượng này bị nàng hoàn toàn hòa tan vào thân thể, thậm chí linh hồn cũng có cảm ngộ, xem ra nàng vô cùng có khả năng sớm hơn ngươi một bước tiến vào Đế Cảnh!

Nhiếp Vân cười nói.

Bích Lạc tiên tử được thu vào thế giới nạp vật, một mực không có liên lạc qua, không nghĩ tới hơn nửa năm tích lũy, nàng đã hoàn toàn dung hợp truyền thừa của Huyền Thiên Thượng Tôn, đồng thời tu vi liên tiếp đột phá, sớm đã đạt tới Thiên Đạo Cửu Châu cảnh đỉnh phong!

Khoảng cách đột phá Đế Cảnh, cũng chỉ kém một bước!

- Sớm hơn ta một bước? Vậy thì chưa hẳn a!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nở nụ cười.

- Ồ?

Thấy bộ dáng này của nàng, còn nói ra lời này, Nhiếp Vân sững sờ, lập tức cuồng hỉ:

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ... Ngươi đã tìm được phương pháp đột phá?

- Không kém bao nhiêu đâu!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Ân, coi như tìm được, ta khuyên ngươi cũng đừng có gấp, ngươi lĩnh ngộ là Thiên Đạo giới vực, Thần giới trước mắt còn không có cường giả Đế Cảnh lĩnh ngộ Đại Đạo cường đại như vậy! Ta sợ tích lũy không đủ, cưỡng ép đột phá, sẽ để cho Thiên Đạo Hạo

Kiếp trở nên càng thêm cường đại!

Nhiếp Vân có chút bận tâm.

Trải qua một lần Thiên Đạo Hạo Kiếp, hắn đã biết Thiên Đạo đáng sợ!

Tu luyện Đại Đạo càng đến gần trước, muốn đột phá càng khó, xuất hiện Thiên Đạo Hạo Kiếp cũng càng cường đại.

Nếu như tích lũy không đủ, cưỡng ép đột phá, làm không cẩn thận sẽ bị hạo kiếp tươi sống chém giết.

- Yên tâm đi, ta nghĩ tới một biện pháp đột phá tốt!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cười một tiếng, trong mắt tràn đầy tự tin.

- Phương pháp gì?

Nhiếp Vân nghi ngờ nhìn qua.

Đột phá Đại Đế, chẳng lẽ cũng có phương pháp khác?

- Ân, là thời điểm ta ở trong thế giới nạp vật của ngươi phát hiện!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cười nói.

- Ồ?

Nhiếp Vân có chút kỳ quái.

Ở trong thế giới nạp vật phát hiện? Có ý tứ gì?

------oOo------

Chương 3569: Đạm Đài đột phá (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Từ khi Thần giới thành lập tới nay, nghe nói đã trải qua vô số kỷ nguyên, chuyện này ngươi nên sớm biết đi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt không có giải thích, ngược lại cười hỏi.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Chuyện này hắn đã sớm nghe Bạch Tu Ông nói qua, Thần giới hủy diệt sinh ra, sinh ra hủy diệt, hết thảy đã trải qua gần ba ngàn kỷ nguyên.

- Vậy ngươi nói ở trong kỷ nguyên khác, có nhân vật Đại Đế hay không?

Đạm Đài Lăng Nguyệt hỏi.

- Đương nhiên là có!

Không nói cái khác, Bích Lạc tiên tử đạt được Huyền Thiên Thượng Tôn truyền thừa, là cường giả Đại Đế, hơn nữa không thuộc về kỷ nguyên này.

- Đột phá Thiên Đạo gông cùm xiềng xích, có thể thành tựu Đại Đế, vậy ngươi nói nhiều kỷ nguyên như vậy, Thiên Đạo có phải hay không cùng là một?

Đạm Đài Lăng Nguyệt tiếp tục hỏi.

- Cái này...

Nhiếp Vân sững sờ.

Thần giới sinh ra hủy diệt làm một kỷ nguyên, đến cùng đã trải qua cái gì, ai cũng không biết, đến cùng Thiên Đạo này có phải là một cái hay không, hoàn toàn chính xác nói không rõ ràng.

- Ta là Thiên Đạo sư, đã từng hóa thân qua Thiên Đạo, có thể nói cho ngươi... Khẳng định không phải một!

Đạm Đài Lăng Nguyệt khẳng định nói:

- Thiên Đạo không phải tồn tại chân thực, mà là một loại pháp tắc khi vũ trụ vận chuyển, số lượng Đại Đế quá nhiều, vượt qua cực hạn mà pháp tắc này có thể thừa nhận, liền sẽ sụp đổ! Cũng chính là lý thuyết Thần giới già yếu! Loại tình huống này, vì duy trì Thần giới tiếp tục vận chuyển, Thiên Đạo thân là quy tắc sẽ diệt thế, lập lại trật tự!

- Một lần nữa lập lại trật tự, rất nhiều quy tắc sẽ tùy theo hủy diệt, bởi vậy bản chất Thiên Đạo cũng sẽ tùy theo cải biến!

- Đương nhiên, biến hóa bao nhiêu cũng không rời bản chất, thật giống như vạc nước chứa nước, vô luận biến thành bộ dáng gì, chứa nước là cốt lõi, không có khả năng sửa đổi! Rất nhiều kỷ nguyên hệ thống tu luyện khác biệt, lại có thể đạt tới cùng một mục tiêu, đồng dạng đều có thể đạt tới Đế Cảnh!

- Ý của ngươi là...

Nhiếp Vân vẫn còn có chút mơ hồ.

- Rất đơn giản, đột phá Thiên Đạo tức là Đế Cảnh, Thiên Đạo Thần giới cũng không phải đã hình thành thì không thay đổi, nói cách khác, ta có thể không cần đột phá Thiên Đạo Thần giới, chỉ cần tìm được một Thiên Đạo không kém Thiên Đạo Thần giới bao nhiêu đột phá, có phải cũng có thể thành tựu Đế Cảnh hay không?

Đạm Đài Lăng Nguyệt cười nói.

- Cái này...

Nhiếp Vân sửng sốt.

Đúng vậy a, nếu Thiên Đạo Thần giới không thống nhất, đột phá nó liền có thể thành tựu Đại Đế, đột phá Thiên Đạo khác cùng nó xấp xỉ có phải cũng có thể hay không?

- Ý của ngươi là... xem thế giới nạp vật của ta là Thần giới, đột phá

Thiên Đạo của thế giới nạp vật, tức là đột phá Thiên Đạo?

Đột nhiên, Nhiếp Vân kịp phản ứng, trừng to mắt nhìn người ngọc.

- Không sai!

Đạm Đài Lăng Nguyệt gật đầu.

- Cái này... Ý nghĩ này cũng quá không câu thúc đi!

- Thế giới nạp vật của ngươi, dung hợp ba ngàn Đại Đạo, đã là một thế giới vững chắc, hiện tại càng đạt đến Thập Châu cảnh, chỉ luận phạm vi mà nói, không kém gì Thần giới! Có thể nói... là một Thần giới khác! Hoàn toàn có thể xem nó như một kỷ nguyên Thần giới khác!

Đạm Đài Lăng Nguyệt càng nói càng hưng phấn:

- Hơn nữa, quy tắc Thiên Đạo ở thế giới nạp vật, tất cả ở một ý niệm của ngươi, coi như đột phá, cũng không khả năng sinh ra hạo kiếp! Nói cách khác, nếu như đột phá ở thế giới nạp vật, hẳn không có bất kỳ nguy hiểm nào, trực tiếp thành tựu Đại Đế!

- Rất có thể!

Ngừng nửa ngày, Nhiếp Vân cuối cùng nhẹ gật đầu.

Không thể không nói, ý nghĩ này của Đạm Đài Lăng Nguyệt, hoàn toàn chính xác rất có thể thực hiện.

Trình độ củng cố của thế giới nạp vật bây giờ có thể so với Thần giới, phạm vi cũng không kém quá nhiều, hoàn toàn có thể làm thành một kỷ nguyên Thần giới khác, chỉ cần đột phá Thiên Đạo trong đó, khẳng định cũng có thể thành tựu Đại Đế!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân cũng có chút nhịn không được, con mắt càng ngày càng sáng.

Nếu quả thật có thể thành công, để ai đột phá há không phải sự tình nhất niệm của mình? Bằng vào thế giới nạp vật, có thể tạo nên

vô số Đại Đế?

- Ta thử một chút, dù sao ở thế giới nạp vật ngươi nói mới tính, không được, lại nghĩ những biện pháp khác!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Được!

Tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động, hai người đồng thời trở lại thế giới nạp vật.

- Ngay ở chỗ này đi!

Đứng trên một ngọn núi, Đạm Đài Lăng Nguyệt nhìn bầu trời, lực lượng nhanh chóng vận chuyển, gào thét như sấm.

Nàng sớm đã đạt tới Cửu Châu cảnh đỉnh phong, tồn tại mạnh nhất dưới Đại Đế, nếu không phải sợ không kháng nổi Thiên Đạo, khẳng định đã sớm trùng kích.

- Đột phá!

Khẽ kêu một tiếng, lực lượng trong cơ thể xông phá cảnh giới, khí tức cả người nàng cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Ầm ầm!

Nương theo nàng đột phá Cửu Châu cảnh đỉnh phong, toàn bộ thế giới nạp vật bắt đầu đung đưa, tựa hồ muốn hội tụ vô số lực lượng ngăn cản nàng thành công.

- Ngừng!

Nhiếp Vân nhíu mày, quát nhẹ một tiếng.

Soạt!

Nương theo tiếng quát của hắn, lực lượng lăn lộn giữa thiên địa lập tức dừng lại, giống như không còn tồn tại.

Hô hô hô!

Không có hạo kiếp xuất hiện, thân thể của Đạm Đài Lăng Nguyệt trở nên cao lớn, vô số linh khí hình thành vòng xoáy khổng lồ không ngừng hội tụ.

Khí tức của nàng càng ngày càng mạnh, vượt xa khỏi Thiên Đạo cảnh, trùng kích cảnh giới cao hơn.

Không biết qua bao lâu!

Ầm ầm!

Thể nội vang lên tiếng nổ kịch liệt, giống như phá vỡ một loại gông cùm xiềng xích nào đó, cấp độ sinh mệnh lập tức xảy ra biến chất.

Nếu như nói trước kia Đạm Đài Lăng Nguyệt là một nguyên thạch, bây giờ đã qua rèn luyện, biến thành bảo ngọc đẹp nhất!

Không biết qua bao lâu.

- Thành công!

Cảm nhận được lực lượng như thủy triều tuôn ra, vô cùng vô tận, Đạm Đài Lăng Nguyệt rốt cục ngưng lại, hét dài một tiếng.

Giờ phút này nàng có thể rõ ràng cảm nhận được thân thể biến hóa, tuyệt đối là đột phá gông cùm xiềng xích, cấp độ sinh mệnh thuế biến cao hơn.

- Nhiếp Vân, ta thành công...

Đạm Đài Lăng Nguyệt hưng phấn quay đầu nhìn về phía Nhiếp Vân, vừa xem xét, nhịn không được sững sờ:

- Ngươi... Thế nào?

Chỉ thấy thời khắc này Nhiếp Vân cười khổ, sắc mặt trắng bệch đứng ở một bên.

- Ta rốt cuộc biết vì cái gì Thần giới phải diệt thế, diệt sát Đại Đế rồi!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Chuyện gì xảy ra?

- Ngươi nhìn thế giới nạp vật của ta đi!

Nhiếp Vân cũng không nhiều lời.

- Ân?

Đạm Đài Lăng Nguyệt không rõ ràng cho lắm, tinh thần bỗng nhiên lan tràn ra, một lát sau miệng há mở, gương mặt không thể tưởng tượng nổi:

------oOo------

Chương 3570: Chân Hư giới

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi... Thực lực... rơi mất?

- Ân! Ngươi tấn cấp Đại Đế, thôn phệ quá nhiều lực lượng, trực tiếp để cho ta từ Thập Châu cảnh, rơi đến Ngũ Châu cảnh đỉnh phong!

Nhiếp Vân cười khổ.

Đạm Đài Lăng Nguyệt ở trên thế giới nạp vật của hắn tấn cấp, thật giống như một ký sinh trùng to lớn đang không ngừng thôn phệ lực lượng của hắn, tấn cấp là thành công, nhưng thực lực của hắn cũng thẳng tắp hạ xuống, trực tiếp từ Thập Châu cảnh rơi đến Ngũ Châu cảnh!

Hắn là thôn phệ Long Dương Đại Đế cùng Âu Dương Ma Thiên mới từ Ngũ Châu cảnh đạt tới Thập Châu cảnh, nói cách khác, vì

Đạm Đài Lăng Nguyệt đột phá, đã về tới trước kia.

Khó trách Thần giới phải diệt thế, chế tạo hạo kiếp, Đại Đế tồn tại chính là ký sinh trùng hấp thu huyết nhục của nó!

Hiện tại thế giới nạp vật chỉ có một Đạm Đài Lăng Nguyệt đột phá, thì trở thành dạng này, nếu như lại đột phá mấy cái, còn không trực tiếp văng ra khỏi Thiên Đạo cảnh? Một lần nữa biến trở về Hoàng cảnh?

- A...

Không nghĩ tới vì để cho bản thân tấn thăng Đại Đế, Nhiếp Vân trực tiếp rơi nhiều tu vi như vậy, sắc mặt của Đạm Đài Lăng Nguyệt khó coi, tràn đầy xấu hổ.

- Không cần lo lắng, chỉ cần có đầy đủ năng lượng, còn có thể tuỳ tiện trở về!

Thấy nàng lo lắng, Nhiếp Vân cười cười:

- Hiện tại, trước khôi phục một chút lại nói!

Tinh thần khẽ động, Đồ Thần quyền trượng xuất hiện ở trước mắt.

Món binh khí này bị Thánh Sơn va chạm cắt thành mấy đoạn, lúc ấy bị Nhiếp Vân thu vào thế giới nạp vật, dù sao coi như gãy mất, trên bản chất vẫn là Thần binh Đế Cảnh, lực lượng ẩn chứa không kém gì một vị Đại Đế.

Hô!

Lần nữa lóe lên quang mang, Ly Quang Tráo của Long Dương Đại Đế cũng xuất hiện ở trước mắt.

- Bổ sung lực lượng!

Thấp giọng hô một tiếng, hai kiện Thần binh Đế Cảnh bỗng nhiên nổ tung, lực lượng cường đại ẩn chứa trong đó khuếch tán bốn phía.

Thời gian qua một lát, thế giới nạp vật trước đó thu nhỏ, lần nữa khuếch trương, đạt đến Thất Châu cảnh sơ kỳ, liền ngừng lại.

- Thần thạch bổ sung!

Thấy hai kiện Thần binh Đế Cảnh nổ tung, chỉ để cho hắn khôi phục lại Thất Châu cảnh, tinh thần của Nhiếp Vân lần nữa vận chuyển, trước đó ngưng luyện rất nhiều Thần thạch cực phẩm lần nữa phá giải.

Lập tức, linh khí hùng hậu tràn ngập toàn bộ thế giới.

Chỉ chốc lát, tu vi ngừng lại ở Thất Châu đỉnh phong.

Có Thánh Sơn, Thần binh Đế Cảnh đối với hắn tác dụng đã không lớn, giữ lại cũng không có tác dụng gì, còn không bằng hóa thành năng lượng bổ sung.

Thần thạch chỉ có thể dùng tấn thăng cấp bậc, không thể đột phá cảnh giới, bởi vậy Thần thạch cực phẩm lại nhiều cũng chỉ để hắn từ Thất Châu cảnh đạt tới đỉnh phong.

Thất Châu cảnh đỉnh phong, mặc dù cùng Thập Châu cảnh chênh lệch không nhỏ, nhưng cũng mạnh mẽ hơn vừa rồi không ít.

- Còn có một vật cuối cùng... Nhìn xem thứ này có tác dụng hay không...

Trở lại Thất Châu cảnh đỉnh phong, Nhiếp Vân cũng không ngừng, mà lật tay một cái, một vật xuất hiện ở lòng bàn tay.

- Thần Loa Bồ Đề Tử? Ngươi làm sao cũng có?

Nhìn thấy đồ vật trong tay hắn, Đạm Đài Lăng Nguyệt sững sờ.

- Hiên Viên Đại Đế tặng cho ta!

Nhiếp Vân giải thích một chút.

- Ta cũng nhận được một hạt, không hổ là bảo vật Hiên Viên Đại Đế tặng, hoàn toàn chính xác cường đại, ta có thể nhanh như vậy đạt tới Cửu Châu cảnh đỉnh phong, là nhờ có đồ vật này!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cười nói.

- Vậy thì tốt, ta liền sử dụng!

Trước đó còn có điều cố kỵ, bây giờ nghe Đạm Đài Lăng Nguyệt nói cũng sử dụng, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, ngón tay búng một cái.

Ầm ầm!

Thần Loa Bồ Đề Tử nổ tung, một cỗ lực lượng cường đại tới cực điểm lan tràn ra, không ngừng lăn lộn ở trong thế giới nạp vật.

- Thật cường đại!

Con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại.

Lúc trước thấy thứ này không lớn, khó tránh khỏi mang theo ý khinh thường, nằm mơ cũng không nghĩ đến, lực lượng ẩn chứa trong đó hùng hậu như thế, loại cảm giác này giống như hắn thôn phệ một thế giới vậy.

Khó trách Hiên Viên Đại Đế từng nói, thứ này ở Thần giới chỉ có hai hạt, bảo vật nghịch thiên như thế, đơn thuần ẩn chứa năng lượng mà nói, tuyệt đối không thua một Thần binh Đế Cảnh!

Răng rắc!

Lực lượng trùng kích, nhanh chóng đột phá Thất Châu cảnh đỉnh phong, lần nữa trở lại Bát Châu cảnh!

Tấn cấp Bát Châu, uy lực của Thần Loa Bồ Đề Tử vẫn không có yếu bớt, lực lượng điên cuồng tiếp tục bành trướng.

Ầm ầm!

Rốt cục, lực lượng biến mất, tốc độ tấn thăng chậm rãi giảm bớt, thẳng đến ngừng lại.

- Cửu Châu cảnh sơ kỳ?

Nhiếp Vân tắc lưỡi.

Khó trách Đạm Đài Lăng Nguyệt nói, viên Thần Loa Bồ Đề Tử này trợ giúp nàng rất lớn, có thể làm cho giới vực hoàn mỹ của hắn tấn thăng một châu lực, món đồ này xác thực không đơn giản.

- May mắn không giết Hiên Viên Đại Đế!

Cười khổ lắc đầu.

Trước đó ở Thần Nữ phong, dưới lửa giận thiêu đốt, xém chút nữa giết luôn Hiên Viên Đại Đế.

Nếu quả thật làm như vậy, sau khi biết công hiệu của Thần Loa Bồ Đề Tử, sẽ có chút lúng túng.

Đối phương đưa ra hậu lễ như thế, bản thân lại ra tay giết người... Chắc chắn rơi xuống khúc mắc vong ân phụ nghĩa.

- Nếu đạt tới Cửu Châu cảnh sơ kỳ, vậy liền trực tiếp tấn cấp đỉnh phong đi!

Lắc đầu dứt bỏ những ý nghĩ này, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động, Thần thạch cực phẩm lần nữa nổ tung.

Ở cùng cấp bậc, dùng Thần thạch cực phẩm liền có thể nhẹ nhõm tấn cấp, bất quá muốn đột phá đại cảnh giới, thứ này lại không được, chỉ có thể dựa vào Thôn Phệ Đại Đế hoặc Thần binh Đế Cảnh, thậm chí đồ vật cấp bậc cao hơn mới được.

Chỉ chốc lát, lực lượng vững chắc xuống, Nhiếp Vân lần nữa trở lại Cửu Châu cảnh đỉnh phong.

Mặc dù không có cách nào lần nữa bước vào Thập Châu cảnh, nhưng bàn về sức chiến đấu, lại không chênh lệch nhiều.

- Ngươi... Như vậy thì khôi phục?

Nhìn một màn này, Đạm Đài Lăng Nguyệt mở to hai mắt, khuôn mặt không thể tin được.

- Còn thiếu một chút, bất quá không tính quá lớn!

Nhiếp Vân cười cười.

- ...

Đạm Đài Lăng Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu.

Không hổ là giới vực hoàn mỹ chưa bao giờ xuất hiện qua ở Thần giới, người khác tấn thăng một châu lực, cần tốn hao vô số đại giới, thậm chí kinh lịch tâm ma, cửa ải khó, các dạng bình chướng, mà hắn, chỉ cần đầy đủ năng lượng liền có thể tấn cấp...

Người so với người tức chết người a!

- Ân, đúng rồi, ngươi thôn phệ năng lượng liền có thể tấn thăng, ta nhớ tới một chỗ, có lẽ có thể làm cho thực lực của ngươi tăng lên lần nữa!

Đột nhiên, Đạm Đài Lăng Nguyệt cười nói.

- Ồ? Địa phương nào?

Nhiếp Vân nhìn qua.

------oOo------

Chương 3571: Đạm Đài độ Lôi kiếp

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thần giới tứ đại hiểm địa, xếp hàng thứ hai Chân Hư giới!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Chân Hư giới?

Nhiếp Vân gật đầu.

Thần giới tứ đại hiểm địa, U Ma cảnh xếp thứ nhất, Chân Hư giới xếp thứ hai, Vô Biên Thâm Uyên cũng chỉ có thể bài danh thứ tư!

- Nơi này có cái gì?

Nơi này hắn nghe nói qua, nhưng cũng chỉ là một danh tự, phương diện khác thì không biết quá nhiều, bất quá, nếu Đạm Đài Lăng Nguyệt nói có thể trợ giúp hắn tấn thăng, liền nhất định có thể!

- Có Chân Hư chiến trường!

Hai mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt thả ra tinh quang.

- Chân Hư chiến trường?

- Ân, nghe nói vị trí mà rất nhiều Đại Đế ở kỷ nguyên trước quyết chiến chính là ở đây! Có thể phát hiện không ít thi thể Đế thú, thậm chí thi thể Đại Đế...

Đạm Đài Lăng Nguyệt giải thích.

- Thi thể Đế thú và thi thể Đại Đế?

Nhiếp Vân tắc lưỡi.

Đế thú, là một loại Thần thú thời kỳ Thượng Cổ xuất hiện qua, mỗi một đầu trưởng thành có thể đạt tới Đế Cảnh, vô cùng cường đại, lần đầu tiên nghe nói vật này là ở Lang Yên cổ thành!

Về sau tiến vào Vạn Giới Động Thiên, Phần Thiên Thú Vương cùng Liệt Thiên Thú Vương, càng là một lòng muốn đột phá Thiên Đạo bình chướng, muốn lột xác thành Đế thú!

Đáng tiếc, cuối cùng không có thành công.

Nếu như nàng nói là thật, nơi này thật có thi thể Đế thú cùng Đại Đế, bản thân tấn thăng thực lực liền dễ dàng hơn nhiều.

Có thể nói, chỉ cần có đầy đủ thi thể cường giả Đại Đế, hắn hoàn toàn có thể đột phá một đạo chướng ngại cuối cùng, nhẹ nhõm tấn cấp Đế Cảnh!

- Đương nhiên, trước khi đi Chân Hư chiến trường, nhất định phải đi qua Chân Hư thành! Dù sao Liên Nguyệt các còn phải chín ngày nữa mới thành lập, không bằng hiện tại đi qua nhìn một chút!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cười nói.

- Chân Hư thành?

- Chân Hư chiến trường có thi thể Đế thú và thi thể Đại Đế, đối với tu luyện giả mà nói, tuyệt đối được cho là vô thượng bảo vật! Bởi vậy, chín đại thế lực vì không cho thế lực khác lũng đoạn, liên thủ ở trong Chân Hư giới xây dựng Chân Hư thành!

Đạm Đài Lăng Nguyệt thấy hắn không biết, giải thích nói:

- Chỉ cần người của chín đại thế lực đạt tới Thiên Đạo cảnh, đều có thể tiến vào bên trong tu luyện, tìm kiếm cơ duyên! Trên thực tế, toàn bộ Thần giới đại bộ phận cường giả Thiên Đạo cảnh đều tiến vào nơi đó, thật giống như chân truyền đệ tử Lãnh Vũ của Phổ Thiên Đại Đế, trước ngươi chưa bao giờ thấy qua, trên thực tế hắn là một mực ở trong Chân Hư thành tu luyện! Thậm chí ta đã ở trong đó một đoạn thời gian!

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân bừng tỉnh đại ngộ.

Trước khi tấn cấp Thiên Đạo, hắn thậm chí ngay cả cường giả Thiên Đạo cũng chưa nghe nói qua, cũng rất tò mò, Lãnh Vũ kia từ chỗ nào nhô ra, hiện tại mới hiểu rõ, nguyên lai còn có một Chân Hư thành!

Cường giả Thiên Đạo của chín đại thế lực cơ hồ đều ở đó!

- Chân Hư thành đứng sừng sững ở vị trí giữa nhất Chân Hư giới, có được Truyền Tống Trận đặc thù, nơi đó có đấu giá thành lớn nhất, thường xuyên sẽ có thi thể Đế thú thậm chí thi thể Đại Đế bán ra, đương nhiên, những thi thể này đều không trọn vẹn, cũng không hoàn chỉnh! Đối với người khác mà nói, tác dụng không lớn, nhưng đối với ngươi, tác dụng liền lớn!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói tiếp.

Đừng nói thi thể Đại Đế không trọn vẹn, coi như hoàn chỉnh, đối với tu luyện giả bình thường cũng không ích lợi gì, bởi vì ẩn chứa trong đó uy năng thực sự quá mạnh, lại không cách nào luyện chế thành khôi lỗi, nhiều nhất là đặt ở trước mắt lĩnh hội.

Nhưng đối với Nhiếp Vân mà nói, hoàn toàn khác biệt, mặc kệ hoàn chỉnh hay không trọn vẹn, chỉ cần trong đó ẩn chứa năng lượng, liền có thể biến thành tu vi!

- Ân!

Biết những thứ này, Nhiếp Vân nhẹ gật đầu.

Bởi vì Đế Huyền, không sai biệt lắm đắc tội rất nhiều thế lực của Thần giới. Có thể một mực vận dụng Thánh Sơn thì thôi, mấu chốt là thứ này vừa xuất hiện sẽ bị Thiên Đạo để mắt tới, cho nên thực lực bản thân vẫn hết sức trọng yếu!

Chỉ có thực lực của mình đột phá đến Đế Cảnh, mới tính là chân chính vẫy vùng Thần giới, không người dám cản!

- Bất quá, trước khi xuất phát, ngươi khẳng định phải tiến vào Thần giới, thực lực bây giờ có thể ngăn cản Thần giới hạo kiếp không?

Nhiếp Vân nhìn qua.

Đạm Đài Lăng Nguyệt đột phá ở thế giới nạp vật, có hắn che chở, không tồn tại bất luận hạo kiếp gì, nhưng vừa tiến vào Thần giới, lực lượng cường đại như vậy, tất nhiên sẽ bị Thiên Đạo Thần giới

phát hiện, giống như Thánh Sơn, nhất định sẽ hạ xuống hạo kiếp!

Chỉ có vượt qua lần hạo kiếp này, mới có thể trở thành Đại Đế mà Thiên Đạo Thần giới công nhận, vẫy vùng ở Thần giới không lọt vào công kích.

Hắn thấy, Đạm Đài Lăng Nguyệt vừa mới đột phá, tốt nhất củng cố một đoạn thời gian lại đi ra, đối kháng Thần giới hạo kiếp cũng có nắm chắt càng lớn!

- Yên tâm đi, nếu như vừa mới đột phá liền gặp được hạo kiếp, ta có khả năng rất khó kháng trụ, nhưng bây giờ lực lượng hoàn toàn lột xác thành Đại Đế chi lực, cấp độ sinh mệnh cũng triệt để xảy ra thuế biến, gặp được hạo kiếp, vấn đề sẽ không quá lớn!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cười nói.

- Vậy là tốt rồi, ra ngoài đi!

Biết nàng trời sinh tính trầm ổn, nếu nói như vậy, khẳng định hoàn toàn chắc chắn, Nhiếp Vân cười cười, tinh thần khẽ động, hai người đồng thời từ thế giới nạp vật xuất hiện, về tới Vô Biên Thâm Uyên.

- Đây là địa phương của chúng ta, không thể dẫn Lôi kiếp tới, ra ngoài đi!

Mới vừa gia nhập Vô Biên Thâm Uyên, Đạm Đài Lăng Nguyệt lập tức cảm thấy một cỗ áp lực nặng nề đập vào mặt.

Nàng biết, coi như trốn ở Vô Biên Thâm Uyên, sự tình đột phá Thiên Đạo, vẫn như cũ bị Thần giới phát hiện, ở chỗ này Độ Kiếp, còn không bằng quang minh chính đại ra ngoài, tìm một chỗ không người.

Hô hô hô!

Thân ảnh lấp lóe, Đạm Đài Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng đồng thời xuất hiện ở trên một đại dương to lớn.

Nơi này không thuộc về bất kỳ thế lực nào của Thần giới, cũng không có sinh mệnh gì, ở chỗ này Độ Kiếp tốt nhất.

Ầm ầm!

Thân ảnh ba người vừa xuất hiện, không trung lập tức u ám, vô số sấm chớp từ bốn phương tám hướng tụ lại.

- Lăng Nguyệt tẩu tử đã tấn cấp thành Đại Đế rồi?

Giờ phút này Nhiếp Đồng mới nhìn ra thực lực của Đạm Đài Lăng Nguyệt, mặt mũi giật mình.

Trước đó hắn không tiến vào thế giới nạp vật, đối với sự tình nàng đột phá cũng không biết.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Nhưng làm sao làm được?

Nhiếp Đồng không thể tin được.

Người khác đột phá, đều là từ Cửu Châu cảnh đỉnh phong, chống cự qua Lôi kiếp trở thành Đại Đế, trong lúc này rất dễ dàng vẫn lạc.

------oOo------

Chương 3572: Các Đại Đế phát điên (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhưng Đạm Đài tẩu tử, vừa xuất hiện liền cho hắn một loại cảm giác nguy hiểm.

Rất hiển nhiên, sớm đã thành tựu Đại Đế, chỉ kém không có chống lại Lôi kiếp mà thôi.

- Là thế giới nạp vật...

Đối với Nhiếp Đồng, Nhiếp Vân không giấu giếm chút nào, nói tình huống Đạm Đài Lăng Nguyệt suy đoán, sau đó đột phá một lần.

- Thì ra là thế... sớm biết đơn giản như vậy, ta cũng ở thế giới nạp vật đột phá, ở Thần giới đột phá xém chút không có vượt qua!

Nhiếp Đồng nói.

- Khụ khụ!

Nhiếp Vân bị sặc một cái, thầm nghĩ may mắn ngươi ở Thần giới đột phá, nếu như lúc ấy ở thế giới nạp vật đột phá, thời điểm đó thực lực kém xa hiện tại, chỉ sợ ngươi đột phá là thành công, nhưng ta thì xong đời...

Có kinh nghiệm Đạm Đài Lăng Nguyệt đột phá, hắn âm thầm hạ quyết tâm, về sau sẽ không để người khác ở thế giới nạp vật đột phá!

Nếu không sẽ bị hút sạch a.

Ầm ầm!

Lúc hai huynh đệ nói chuyện, mây đen càng ngày càng cường đại, Đạm Đài Lăng Nguyệt đứng ở dưới mây đen, không có chút áp lực nào, ngược lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Hô hô!

Đang đợi lôi vân tích lũy lực lượng, không gian cách đó không xa lần nữa bóp méo mấy lần, mấy vị Đại Đế đột ngột xuất hiện.

Rất hiển nhiên, có người đột phá Đế Cảnh, bọn hắn cũng bị chấn động, đặc biệt tới nhìn xem.

Lúc đầu mới tới, còn muốn nói vài câu, khi thấy Nhiếp Đồng cùng Nhiếp Vân ở một bên, lập tức câm như hến.

Dù từ lúc rời Thần Nữ phong đến bây giờ, chỉ khoảng nửa ngày thời gian, nhưng thiếu niên kia đáng sợ, đã vang vọng ở trong lòng tất cả Đại Đế.

Ở trong danh sách người không thể đắc tội, chỉ sợ hắn đã lên cao đến vị trí thứ nhất, vượt xa Hiên Viên Đại Đế.

Hô hô!

Lại là một trận không gian vặn vẹo, hai thân ảnh quen thuộc xuất hiện.

Chính là Hiên Viên Đại Đế cùng Đế Huyền.

Thời khắc này Đế Huyền đã khôi phục dung mạo xinh đẹp, hẳn là Hiên Viên Đại Đế sử dụng thủ đoạn nào đó.

Hô hô hô!

- Là... Đạm Đài Lăng Nguyệt!

- Vậy mà thực đột phá?

- Trước đó Nhiếp Vân nói có thể làm cho nàng ở trong vòng nửa năm đột phá, ta còn cảm thấy khoác lác, hiện tại xem ra, lại là sự thực!

- Không đến một ngày đã đột phá đến Đế Cảnh... Hắn làm sao làm được?

- Có thể đè đánh chúng ta, đổi lại trước kia ta cũng không tin tưởng, ngay cả loại kỳ tích này cũng có thể làm ra, lại sáng chế nhiều kỳ tích, ta cũng có thể tiếp nhận!

Ngay sau đó lại có mấy vị Đại Đế xuất hiện, chính là trước đó ở Thần Nữ phong bị Nhiếp Vân đè đánh.

Bọn hắn xuất hiện, thấy rõ ràng người đột phá, từng cái sắc mặt cổ quái, đều cảm thấy sắp điên rồi.

Đại Đế, từ hạo kiếp lần trước qua đi, đã không biết bao lâu không ai đột phá, hiện tại Đại Đế còn sống, cái nào không sống trên ức vạn năm!

Bởi vậy có thể thấy được độ khó đột phá.

Trong ba kiện lễ vật của Nhiếp Vân, một món trong đó chính là để Đạm Đài Lăng Nguyệt trong vòng nửa năm tấn cấp Đế Cảnh.

Lúc đó rất nhiều Đại Đế cơ hồ cho rằng không thể thành công.

Dù sao Đại Đế không phải rau cải trắng, nói đột phá là đột phá.

Nhưng không tin là một chuyện, hiện thực lại là một chuyện khác!

Người ta căn bản không dùng nửa năm, nửa ngày liền để Đạm Đài Lăng Nguyệt đột phá, cái này... con mẹ nó đến cùng là tình huống như thế nào?

Trước là đệ đệ hắn đột phá, sau đó là người yêu hắn, mặc dù hắn còn không có đột phá, nhưng tám vị Đại Đế đứng đầu Thần giới liên thủ, cũng không đủ đánh...

Sao sự tình gì dính tới Nhiếp Vân, liền trở nên bất khả tư nghị như thế?

- Người ta nói thiên tài không thể dùng lẽ thường suy tính, hiện tại ta mới biết được, ở trước mặt Nhiếp Vân, cái gọi là lẽ thường, nhất định chỉ là cẩu thí!

Một vị Đại Đế cười khổ.

Không thể dùng lẽ thường suy tính chí ít còn có lẽ thường có thể phỏng đoán, nhưng vị trước mắt này, ngươi càng thấy không có khả năng, hắn càng mang đến cho ngươi khả năng, đánh mặt đánh đùng đùng, coi như những Đại Đế này đều là lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm, vẫn trợn mắt há hốc mồm, như muốn phát điên.

- Không biết vì sao Đế Huyền lại...

Trong đám người không biết ai nói một câu, nghe nói như thế, những người khác đồng loạt nhìn Đế Huyền cách đó không xa, từng cái tràn đầy đồng tình.

Muốn nói bị đánh mặt nhiều nhất, không thể nghi ngờ là vị trước mắt này.

Đường đường nhất phong phong chủ, khống chế một trong chín đại thế lực đỉnh cao của Thần giới. Bị người đánh thương tích đầy mình không nói, còn lộ ra nguyên hình...

Có thể nói mất mặt ném đến nhà bà ngoại.

Không chỉ như vậy, hiện tại lại tương đương cho một cái tát.

Trước không phải ngươi nói người ta không có khả năng để Đạm Đài Lăng Nguyệt tấn cấp Đại Đế sao? Hiện tại tình huống này nói thế nào?

Ngươi không phải xem thường người ta sao?

Bản thân có được thực lực vô tận ngược lại cũng thôi, mấu chốt còn có thể giúp người khác tấn cấp...

Quá hoàn mỹ!

Người hoàn mỹ như vậy, ngươi lại không coi trọng...

Thật không biết con mắt ngươi mù, hay bị thần kinh...

- Chớ cao hứng quá sớm, Đại Đế hạo kiếp không phải dễ dàng qua như vậy, mù quáng trùng kích, có thể thành công hay không vẫn là không biết! Nếu như không thành công, hết thảy đều là bọt nước!

Trong đám người có một vị Đại Đế nói.

Thời điểm mọi người đi tới, lôi vân đã đầy trời, toàn bộ không gian xuất hiện phá toái, không thể lan tràn ý niệm qua, cho nên không giống như Nhiếp Đồng, nhìn ra Đạm Đài Lăng Nguyệt đã thực là

cường giả Đế Cảnh.

Còn tưởng rằng nàng chỉ là trùng kích Đế Cảnh.

Thần giới cách mỗi vài ngàn năm đều có người trùng kích, chỉ bất quá những người này cơ hồ đều vẫn lạc, chính vì vậy trùng kích dẫn tới Lôi kiếp chỉ là bắt đầu, cũng không đại biểu trăm phần trăm có thể thành tựu Đại Đế.

- Như thế...

Nghe vị Đại Đế này nói, đám người gật đầu, đồng loạt nhìn lại Lôi Đình trước mắt.

Ầm ầm!

Lôi vân càng tụ tập càng nhiều, đã bao phủ phương viên ức vạn dặm, dưới lực lượng cường đại, thế giới, trận pháp ở chung quanh nguyên bản ẩn núp, đều nhao nhao lộ ra hình thái, không cách nào che lấp thân hình.

Bất quá giờ phút này tất cả Đại Đế không có chú ý những vật này, mà nhìn lấy lôi hải đầy trời, ánh mắt lộ ra kính sợ nồng nặc.

- Không thích hợp!

- Đúng vậy a, sao tụ tập thời gian dài như vậy, còn không có bổ xuống? Hơn nữa... phạm vi lôi hải này thật quá lớn!

- Nào chỉ là phạm vi lớn, còn mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa! Ta lúc đầu cũng vượt qua Đại Đế hạo kiếp... nhưng ngay cả một phần mười cái này cũng không có!

------oOo------

Chương 3573: Các Đại Đế phát điên (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nguy rồi, đoán chừng rất khó vượt qua, Lôi kiếp này là ta lớn nhất gặp qua, chỉ sợ năm đó Hiên Viên Đại Đế đột phá, cũng không khủng bố như vậy! Loại Lôi kiếp này, coi như Hiên Viên Đại Đế cũng gánh không được, Đạm Đài Lăng Nguyệt làm sao có thể thành công?

- Đoán chừng sắp xong rồi...

Nhìn thấy lôi vân càng chồng chất càng nhiều, nhưng vẫn không bắt đầu, chư vị Đại Đế xem náo nhiệt rốt cục khủng hoảng.

Thời gian chất đống càng dài, nói rõ lực lượng tích súc càng mạnh, lực lượng cường đại như vậy, Hiên Viên Đại Đế đã từng là Thần giới đệ nhất nhân cũng chưa hẳn ngăn được, một tiểu nhân vật vừa mới lên cấp, làm sao có thể thành công?

- Hừ, Đạm Đài Lăng Nguyệt có thích hợp đột phá hay không, chẳng lẽ ta thân là sư phụ lại không biết?

Đế Huyền ở một bên trên mặt lộ ra vặn vẹo:

- Thực lực còn không có góp nhặt đủ, cưỡng ép đột phá, ngăn cản không nổi hạo kiếp, chỉ có một con đường chết! Hắc hắc, chết hết đi, chết a!

Nhiếp Vân để cho nàng hao tổn mặt mũi, Đạm Đài Lăng Nguyệt trực tiếp rời đi, để cho nàng hận cả hai người.

Thấy Lôi kiếp càng ngày càng hùng hậu, đã không khả năng có người vượt qua, trong lòng vậy mà không tự chủ được hưng phấn lên.

- Tốt nhất nàng không độ được, Nhiếp Vân đi lên cứu, sau đó chung một chỗ bị hạo kiếp diệt sát!

Trong mắt tràn đầy dữ tợn.

- Ai!

Nhìn thấy Đế Huyền trước đó huệ tâm lan chất, mỹ nhân đệ nhất

thiên hạ biến thành cái dạng này, Hiên Viên Đại Đế nhịn không được lắc đầu, lui lại mấy bước, cách xa nàng một chút.

Bởi vì trước kia... Nàng hết thảy đều là giả.

Khó trách Tình Si Đạo Tôn thống khổ như vậy, biết người mình yêu lại là bộ dáng này, ai có thể cao hứng nổi?

Đồng tình Tình Si Đạo Tôn, mình cũng âm thầm may mắn.

May mắn lúc trước cố kỵ cảm thụ của Tình Si Đạo Tôn, không cùng nàng phát sinh cái gì, nếu không nhớ tới bản thể của nàng... chỉ nôn cũng có thể nôn chết.

Ầm ầm!

Đang suy tư, lôi hải trên bầu trời rốt cục đình chỉ súc tích, một tia Lôi Điện thô to tới cực điểm hoành không đánh xuống.

- Thật mạnh...

- Làm sao Lôi Điện sẽ mạnh mẽ như thế?

- Coi như ta dùng Thần binh Đế Cảnh đụng tới, cũng không chịu nổi...

Nhìn thấy uy thế của sấm sét, tất cả Đại Đế không khỏi lui lại.

Thật đáng sợ!

Đừng nói một Đại Đế vừa mới đột phá, coi như bọn hắn những Đế Cảnh lâu năm này, gặp được Lôi kiếp mạnh mẽ như vậy, chỉ sợ cũng sẽ hóa thành tro bụi, trực tiếp tử vong.

- Xem ra Đạm Đài Lăng Nguyệt này sẽ hương tiêu ngọc vẫn...

Đám người lắc đầu, đều có chút không đành lòng nhìn.

Mới vừa vì chân ái, cùng sư phụ náo long trời, bởi vì không có ngăn nổi Đế Cảnh hạo kiếp mà chết, cũng thực quá đáng thương.

Nghĩ vậy, mọi người nhìn về phía Nhiếp Vân lộ ra vẻ đồng tình.

Từ thiếu niên này vì Đạm Đài Lăng Nguyệt, không tiếc cùng toàn bộ Thần giới là địch, có thể nhìn ra tình cảm của hắn.

Tình cảm như thế, tận mắt thấy người yêu gánh không được Lôi kiếp mà chết, nội tâm nhất định rất thống khổ a!

Coi như ngươi vô địch thiên hạ thì sao? Coi như Thần giới đệ nhất nhân lại như thế nào?

- Đến rất tốt!

Thời điểm mọi người ở đây đều cho rằng Đạm Đài Lăng Nguyệt hẳn phải chết không nghi ngờ, chỉ nghe một tiếng quát, vang tận mây xanh, ngay sau đó, một bóng người bỗng nhiên vọt tới Lôi Điện.

Một quyền đánh ra!

Soạt!

Hạo kiếp mà mọi người đều cho rằng bọn họ cũng không thể chống lại, ở dưới một quyền kia tan thành mây khói, triệt để mẫn diệt.

- A...

Tất cả mọi người con mắt trợn tròn, trực tiếp điên rồi.

Hô!

Thiên địa lần nữa khôi phục sáng sủa, mây đen kéo dài ức vạn dặm, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua, triệt để mất đi tung tích.

- Một quyền... đánh tan Lôi kiếp đáng sợ như vậy?

- Ta không nhìn lầm chứ...

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Làm sao một tân tấn Đại Đế có thể có được thực lực kinh người như thế...

Không chỉ tất cả Đại Đế điên, ngay cả Hiên Viên Đại Đế tròng mắt cũng sắp rơi trên mặt đất.

Vừa rồi Lôi Điện kia hắn cũng thấy, chỉ bằng vào lực lượng, cho dù là hắn ở thời kỳ toàn thịnh, muốn vượt qua cũng khó khăn!

Kỳ thật cái nhìn của hắn giống như những người khác, cũng cho rằng Đạm Đài Lăng Nguyệt hẳn phải chết không nghi ngờ, nằm mơ cũng không nghĩ đến, chỉ một quyền... liền phá giải hạo kiếp ngay cả hắn cũng không cách nào chống lại!

Nói như vậy...

Hiên Viên Đại Đế nuốt nước miếng một cái.

Xem ra, coi như không có Nhiếp Vân, nương theo Đạm Đài Lăng Nguyệt tấn cấp, vị trí Thần giới đệ nhất nhân của hắn cũng không giữ được!

- Không có khả năng... Nàng không có khả năng thành công...

Đế Huyền ở một bên như cha mẹ chết vậy.

Vừa mới nói hiểu rất rõ đồ đệ của mình, không có khả năng vượt qua hạo kiếp, kết quả hiện thực lần nữa hung hăng quạt một bạt tai!

Chẳng những vượt qua, còn hoàn mỹ hoàn thành...

- Chúc mừng Đạm Đài Đại Đế!

- Nhìn thấy phong thái của Đạm Đài Đại Đế vừa rồi, chúng ta mới biết được, thực lực của mình là buồn cười biết bao!

- Chỉ sợ cũng chỉ có cường giả như vậy, mới có thể xứng với Nhiếp Vân, hai người các ngươi thực sự là trời đất tạo nên một đôi!

Thấy vượt qua Lôi kiếp, rất nhiều Đại Đế nhao nhao xông tới, liên thanh chúc mừng.

Quả nhiên hạng người gì kết giao dạng bằng hữu gì, Nhiếp Vân này biến thái không nói, người bên cạnh cũng không ai kém, thậm chí một cái so một cái biến thái!

- Chư vị khách khí!

Biết những Đại Đế này là muốn lấy lòng, Nhiếp Vân cũng không chối từ, cười nhạt một tiếng.

Thời khắc này Đạm Đài Lăng Nguyệt tương đương triệt để đột phá Đế Cảnh, đi ở Thần giới sẽ không bị Thiên Đạo ngấp nghé.

- Chư vị, chín ngày sau Liên Nguyệt các thành lập ở Vô Biên Thâm Uyên, hi vọng tất cả mọi người có thể qua tham dự! Hôm nay chúng ta còn có việc, sẽ không tán gẫu, cáo từ!

Lười cùng những cỏ đầu tường này dây dưa dài dòng, Nhiếp Vân nói một tiếng, mang theo Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng Nhiếp Đồng thuấn di rời đi.

- Thiếu niên kia là ai? Xem ra hẳn là không đạt tới Đế Cảnh, làm sao dám cùng đám người Hiên Viên Đại Đế nói như vậy?

Trong các Đại Đế, một người nghi ngờ hỏi.

Lúc trước hắn một mực bế quan, cũng không biết chuyện phát sinh ooo Thần Nữ phong, càng không biết thân phận của Nhiếp Vân.

- Xuỵt... con mẹ nó nói nhỏ chút, ngươi muốn chết, ta còn không muốn đâu...

Đại Đế nói chuyện với hắn bị dọa đến biến sắc, xém chút nữa ngất đi.

- Thế nào?

Vị Đại Đế này kỳ quái nhìn hảo hữu.

------oOo------

Chương 3574: Các Đại Đế phát điên (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thiếu niên kia gọi Nhiếp Vân, hơn nửa ngày trước, bằng vào sức một mình, lực áp Đại Đế cao cấp nhất Thần giới, đồng thời còn chém giết Âu Dương Ma Thiên! Hiên Viên Đại Đế cũng bị đánh hộc máu, không phải hắn thủ hạ lưu tình, nhất định sẽ đánh chết tại chỗ...

Người này không dám nhiều lời, vội vàng dùng linh hồn truyền âm, một năm một mười truyền qua chuyện phát sinh ở Thần Nữ phong.

- Ngươi nói... người này không có thành tựu Đại Đế, một người độc chiến tám vị Đại Đế top 10, còn đánh cho bọn hắn không dám hoàn thủ?

Vị Đại Đế kia xém chút nữa điên mất.

Hiên Viên Đại Đế là Thần giới đệ nhất nhân, sớm đã xâm nhập lòng người, tất cả mọi người biết hắn là không thể chiến thắng.

Giờ phút này, đột nhiên toát ra một tiểu tử không đạt tới Đại Đế, đánh hắn không hề có lực hoàn thủ...

Đổi lại ai cũng không dám tin tưởng.

Một màn đồng dạng phát sinh ở trong vòng tròn của các Đại Đế.

Rất nhanh, cơ hồ tất cả Đại Đế ở Thần giới đều biết nhân vật Nhiếp Vân này, biết phía sau hắn còn có một vị Kiếm Đạo Đại Đế Nhiếp Đồng chí ít trước ba, cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt vừa mới đột phá vượt qua Hiên Viên Đại Đế!

- Đây không phải Đế Huyền Đại Đế sao? Thực lực mình mạnh, không nghĩ tới trình độ dạy đệ tử cũng cao, thật làm cho ta bội phục!

- Thật không có kiến thức, ta cảm thấy những thứ này đều không đáng bội phục, bội phục nhất hẳn là nhãn lực của nàng!

- Đúng vậy, nhãn lực thật tốt... Có thể ngạnh sanh bức đệ tử ưu tú như thế, con rể mạnh mẽ như vậy đi, còn trực tiếp xuất thủ, nhãn lực này thật là tuyệt!

- Ha ha...

Các thế lực trước đó không hợp với Đế Huyền, giờ phút này thấy Đế Huyền mặt xanh như nhái, nhao nhao nở nụ cười.

- Các ngươi... Phốc!

Nghe được mấy câu này, Đế Huyền lại phun ra một ngụm máu tươi.

- Hiên Viên Đại Đế, giúp ta giết hết bọn hắn...

Sắc mặt dữ tợn, Đế Huyền gào thét.

Mặc dù bây giờ Đế Huyền nàng bị đả kích, nhưng dù sao cũng là siêu cấp Đại Đế xếp hạng thứ mười, làm sao có thể để bọn hắn vũ nhục!

- Xin lỗi, những Đại Đế này đều là bằng hữu của ta, ta sẽ không xuất thủ!

Hiên Viên Đại Đế nhấc mí mắt.

- Chẳng lẽ ngươi đã quên lời hứa với ta?

Không nghĩ tới Hiên Viên Đại Đế nói như vậy, Đế Huyền cả giận nói.

- Hứa hẹn? Ta từ trong tay Nhiếp Vân cứu ngươi, đã hoàn thành hứa hẹn! Nếu như ngươi còn dám lấy cái này áp chế... Ta không ngại giáo huấn ngươi một trận!

Hiên Viên Đại Đế nhìn qua.

Trước đó nàng là mỹ nữ, hai người lại có giao tình nhiều năm, coi như nàng càn quấy thế nào cũng không đáng kể, cũng có thể nhịn xuống.

Nhưng nghĩ đến bản thể của nàng, lại nghĩ tới làm hại Tình Si Đạo Tôn thảm như vậy, những năm này đi không ra tâm ma của mình... liền vô cùng phẫn nộ!

Lại nghĩ tới mình truy cầu nàng, bản thân còn từng dao động qua... Trong lồng ngực liền buồn nôn không nói ra được! Hận không thể lập tức rời người xấu xí này xa một chút.

- Ngươi...

Đế Huyền tức đến cắn răng.

- Ta thế nào? Đế Huyền, người quý ở tự biết mình, dáng dấp ra sao chính là cái dạng đó, lại trở nên xinh đẹp cũng không che giấu được nội tâm bẩn thỉu!

Hiên Viên Đại Đế sầm mặt lại:

- Tốt, ta thiếu đã trả hết cho ngươi, từ hôm nay trở đi, ngươi là ngươi, ta là ta, về sau ta không bao giờ muốn gặp ngươi nữa!

Nói xong thân thể nhoáng một cái, biến mất khỏi tại chỗ, trở về Vô Biên Hải.

- Thấy được không? Đây chính là kết quả nàng vẫn muốn!

- Hắc hắc, ngươi là không thấy được bản thể của nàng, sau khi thấy, cũng sẽ không còn dám để ý!

- Dùng sức nịnh bợ người ta, không tiếc đắc tội Nhiếp Vân, kết quả... Song phương đều đắc tội, cái gì cũng không đạt được!

- Đáng đời! Ai bảo nàng đùa nghịch tâm cơ? Loại người như vậy có thể có loại kết quả này, cũng là trừng phạt đúng tội!

Nhìn thấy Hiên Viên Đại Đế cùng Đế Huyền tình hữu nghị tan vỡ, Đại Đế khác không có chút tiếc hận nào, ngược lại đều thoải mái.

Đế Huyền này lúc trước ỷ vào thân phận Thần giới đệ nhất mỹ nữ cùng quan hệ với Hiên Viên Đại Đế, từ trước tới giờ không để những người khác vào mắt, hiện tại tốt rồi, hiện thế báo, đến nhanh lắm a!

Thần giới đệ nhất mỹ nữ, thời gian nháy mắt biến thành Thần giới đệ nhất quái dị, đồng bạn tốt nhất, giờ phút này cũng cách nàng mà đi!

Có thể nói, đã là chúng bạn xa lánh.

- Phốc! Nhiếp Vân, Đạm Đài Lăng Nguyệt! Hiên Viên Đại Đế! Ta hận các ngươi, ta muốn các ngươi đều chết!

Nghe được chung quanh nghị luận, nhìn thấy mọi người cười lạnh, Đế Huyền lần nữa cuồng phun máu tươi, tóc rối tung ra, ngửa mặt lên trời hí dài, trạng thái như ma quỷ.

Hô hô!

Thần giới, không gian vặn vẹo, hai bóng người đột ngột xuất hiện.

Chính là Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Liên Nguyệt các đang xây dựng, cần xử lý không ít chuyện, liền để Nhiếp Đồng lưu lại, hắn và Đạm Đài Lăng Nguyệt thì thuấn di đến nơi này.

Thần giới Cửu Châu Thập Địa, Chu La vực, một trong Thập Địa.

- Không phải muốn đi Chân Hư giới sao? Sao lại tới Chu La vực?

Vị trí của Chu La vực ở giữa Cửu Châu cùng Vô Biên Hải, là một hòn đảo độc lập, một trong Thập Địa, Nhiếp Vân đã từng xem qua tài liệu, bởi vì vị trí địa lý của nơi này đặc thù, thành cảng mậu dịch giữa Cửu Châu cùng Thập Địa, vô cùng phồn hoa.

Là một trong mấy thành thị phồn hoa nhất của cả Thần giới.

Chính vì vậy, được chín đại thế lực cùng Thập Địa liên hợp bảo hộ, người của Cửu Châu Thập Địa, ở chỗ này có thể bình an ở chung, không có thế lực cát cứ, là một nơi mậu dịch thuần túy.

- La tập thị ở phía trước trên thực tế là ẩn giấu lối vào Chân Hư giới!

Đạm Đài Lăng Nguyệt chỉ về phía trước.

- Cửa vào của Chân Hư giới giấu ở... La tập thị?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Hắn không giống Đạm Đài Lăng Nguyệt, sau khi đi vào Thần giới, có Đại Đế chỉ dẫn, toàn bộ nhờ từng bước một tìm tòi, Thần giới tứ đại hiểm địa, mặc dù biết tên, nhưng vị trí cụ thể lại không biết.

Chân Hư giới đã sớm nghe nói, nhưng lần đầu tiên nghe nói cửa vào ngay ở La tập thị phồn hoa nhất.

- Lần thứ nhất ta biết cũng giống như ngươi bây giờ, hiểm địa nguy hiểm như thế, vậy mà ở dưới thành thị phồn hoa, không tự mình tới, căn bản không thể tin được!

Đạm Đài Lăng Nguyệt gật đầu.

Thời điểm nàng mới vừa biết tin tức này, cũng không khá hơn Nhiếp Vân bao nhiêu, chấn kinh nói không ra lời.

- Bất quá, đây là một chỗ duy nhất của Thần giới, không ở trong bản thổ của chín đại thế lực, lại không cần lo lắng thiên tài bị giết, ở chỗ này thành lập điểm truyền tống, đích thật là lựa chọn tốt nhất!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói tiếp.&

------oOo------

Chương 3575: Chu La vực

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu đồng ý.

Thần giới chín đại thế lực thoạt nhìn bình an vô sự, trên thực tế sóng cả mãnh liệt, các loại thủ đoạn nhỏ liên tiếp không ngừng.

Nghe được thế lực nào đó có một cường giả siêu cấp, vì ngăn ngừa xuất hiện cường giả Đế Cảnh, không cẩn thận sẽ ra mặt gạt bỏ.

Chu La vực, dưới Chu La Thiên, mặc dù không ở trong bản thổ của các đại thế lực, lại là phạm vi mà rất nhiều thế lực công nhận không thể động thủ, thiên tài được đưa đến nơi này, không có bất kỳ nguy hiểm nào.

- Đi qua nhìn một chút!

Đi vào địa phương, hai người không cần thiết tiếp tục thuấn di, từ không trung bay xuống, thẳng tắp đi đến nội thành.

Không hổ là thành thị phồn hoa nổi danh Thần giới, cho dù Phổ Thiên Hoàng thành tới so sánh, cũng kém không phải một chút.

- Đi trước hối đoái chút Thần thạch hạ phẩm, nếu như theo lời ngươi nói, Thần thạch cực phẩm ở Chân Hư thành cũng là đồng tiền mạnh, đến lúc đó có lẽ hữu dụng!

Đi một hồi, Nhiếp Vân cười đi vào một thương hội.

Rất nhanh, từ thương hội đi ra.

- Đi tới nhìn xem!

Đi ra thương hội, đi vào một thương hội khác, mỗi tiến vào một cái,

đều sẽ dẫn tới bên trong gà bay chó chạy, lâm vào sợ hãi.

Thời gian không dài, toàn bộ La tập thị thương hội đều bị hắn đi khắp, Thần thạch hạ phẩm cũng giống như tưởng tượng, chất đống tựa như một sơn mạch to lớn.

Dùng Thần thạch cực phẩm hối đoái Thần thạch hạ phẩm, loại chuyện tốt này, giống như bánh từ trên trời rớt xuống, thương hội nào không nguyện ý?

Ngắn ngủi không đến một ngày, Nhiếp Vân lấy được Thần thạch hạ phẩm, so với ở chợ đen của Thần Nữ phong lấy được nhiều gấp bội, nếu như bây giờ có thể đột phá đến Thập Châu cảnh mà nói, bằng vào những linh khí này, hoàn toàn có thể nhẹ nhõm đạt tới đỉnh phong.

- Ngươi kiếm tiền như vậy, không khác gì là đoạt a

Biết sự tình Nhiếp Vân dùng thế giới nạp vật ngưng tụ Thần thạch cực phẩm, Đạm Đài Lăng Nguyệt cười nói.

Nàng nói không sai, Nhiếp Vân nhất định chính là đoạt, nhưng lại cướp đến người khác cam tâm tình nguyện.

Có được giới vực hoàn mỹ, thật giống như có được thần kỹ sửa đá thành vàng, dùng vàng thỏi mua đá, sau đó biến đá thành vàng... Tài phú càng chồng chất càng nhiều, Hạo Thiên lâu từng danh xưng Thần giới đệ nhất tài lực, cùng hắn so sánh, kia chính là ăn mày!

Có tiền nữa, cũng cần từng chút tích góp... Nhưng bản thân người ta liền biết tạo tiền, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, tỷ thí thế nào?

- Mau tiến vào Chân Hư giới đi!

Nhiếp Vân cười cười, cũng không nhiều lời.

Lối vào Chân Hư giới là một truyền tống trận to lớn, tọa lạc ở dưới mặt đất của La tập thị.

Tìm tới địa điểm, hai người tới trước cửa vào.

- Thị tràng trọng địa, không cho phép tùy tiện tiến vào!

Vừa mới đến trước mặt, mấy hộ vệ phụ trách bảo vệ trận pháp liền nhảy ra ngoài.

- Thâu Thiên Tá Thọ cảnh...

Nhìn thấy mấy hộ vệ này, Nhiếp Vân nhịn không được kinh ngạc, hít một hơi khí lạnh.

Không nghĩ tới những hộ vệ này, mỗi một cái đều là Thâu Thiên Tá Thọ cảnh!

Không hổ là cửa vào của Chân Hư giới, quy cách không khỏi quá cao đi.

- Thần Nữ phong Đạm Đài Lăng Nguyệt!

Đạm Đài Lăng Nguyệt khẽ đảo cổ tay, một lệnh bài xuất hiện ở trong lòng bàn tay, trên đó viết hai chữ “Chân Hư”, mang theo khí tức Đại Đế nồng đậm.

Vật này là bằng chứng tiến vào Chân Hư thành, không có cái này, đối phương lý cũng sẽ không lý đến ngươi.

- Nguyên lai là thiếu phong chủ! Mời!

Mấy hộ vệ nhận ra thân phận của Đạm Đài Lăng Nguyệt, vội vàng cung kính.

Nhiếp Vân diệt Thần Nữ phong, đánh Đế Huyền không còn mặt, chỉ ở trong cường giả Đế Cảnh truyền bá lợi hại, người bình thường cho đến trước mắt, còn không biết những sự tình này.

- Vị này là...

Nhận ra Đạm Đài Lăng Nguyệt, lại nhìn về phía Nhiếp Vân.

- Hắn là...

Đạm Đài Lăng Nguyệt đang muốn giới thiệu, chỉ thấy Nhiếp Vân khẽ đảo cổ tay, cũng lấy ra một lệnh bài, giống nàng như đúc.

- Phổ Thiên Hoàng triều Nhiếp Vân!

- Phổ Thiên Hoàng triều Nhiếp Vân? Nguyên lai là Phổ Thiên bệ hạ, chúng ta thất kính!

Kiểm nghiệm lệnh bài một chút, mấy hộ vệ vội vàng nhường ra thông đạo.

Nhiếp Vân trở thành Hoàng đế của Phổ Thiên hoàng triều, thời gian đã mấy tháng, tin tức sớm truyền đến trong tai bọn hắn, không tính bí mật.

Thông qua kiểm nghiệm, hai người đi vào thông đạo, thẳng tắp tiến lên.

Truyền tống trận ở địa phương rất sâu, do nhiều vị Đại Đế tự tay bố trí, đi qua cần một khoảng cách.

- Ngươi không phải mới vừa biết Chân Hư giới sao? Tại sao có thể có lệnh bài thân phận của Chân Hư thành?

Đạm Đài Lăng Nguyệt kỳ quái.

Hắn mới vừa nói Chân Hư giới trước đó nghe cũng không nghe qua, hiện tại liền lấy ra lệnh bài đại biểu thân phận, ngôn ngữ cùng động tác khác biệt cũng quá lớn đi!

- Há, vừa rồi thấy ngươi lấy ra lệnh bài, nhất thời hiếu kỳ, liền phục chế một cái, không nghĩ tới những người này nhìn không ra!

Nhiếp Vân cười cười.

- Phục chế?

Lúc này Đạm Đài Lăng Nguyệt mới nhớ tới, thế giới nạp vật còn có

công năng biến thái này, lần nữa cười khổ.

- Ta đã biết, lúc trước Huyền Vũ Tiên Đằng, ngươi cũng là phỏng chế...

Trước đó bởi vì sợ Nhiếp Vân đi U Ma cảnh mạo hiểm, không tiếc cùng Đế Huyền trở mặt chơi cứng, giờ phút này mới hiểu được, chỉ sợ Nhiếp Vân căn bản không đi U Ma cảnh, mà trực tiếp dùng Huyền Vũ Tiên Đằng trong tay Hiên Thần công tử, trông bầu vẽ gáo, phục chế nhiều cái!

- Không hổ là Đại Đế mạnh nhất Thần giới... Một chút liền đoán ra vấn đề!

Nhiếp Vân cười nói.

- Bớt nịnh hót đi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt mỉm cười, đang khi hai người nói chuyện, liền thấy một truyền tống trận to lớn xuất hiện ở trước mắt.

Cái truyền tống trận này lớn hơn bất kỳ cái nào mà Nhiếp Vân thấy qua, đủ loại lực lượng bố trí trong đó, tinh la mật bố, từ xa nhìn lại, tựa như một tinh đồ.

- Cái truyền tống trận này có thể trực tiếp truyền người đến Chân Hư thành, do mười Đại Đế đứng đầu Thần giới liên thủ luyện chế thành, chỉ luận phẩm chất, chỉ sợ đã sắp đạt tới Đế Cảnh!

Thấy Nhiếp Vân lộ ra chấn kinh, Đạm Đài Lăng Nguyệt giải thích.

- Truyền tống trận tiếp cận Đế Cảnh?

Nhiếp Vân đích xác rất chấn kinh.

Thần binh Đế Cảnh gặp qua không ít, nhưng loại truyền tống trận cấp bậc này, còn là lần đầu tiên gặp.

- Chân Hư giới danh xưng Thần giới đệ nhị hiểm địa, mức độ nguy hiểm có thể nghĩ, Đại Đế tiến vào trong đó, cũng rất khó còn sống

đi ra, nếu như không có truyền tống trận to lớn như thế, làm sao có thể truyền tống tiểu nhân vật Thiên Đạo cảnh, thậm chí ngay cả Thiên Đạo cảnh cũng không phải vào?

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

------oOo------

Chương 3576: Bách Hương lâu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chân Hư thành, ở Cửu Châu Thập Địa chỉ cần đạt tới Thiên Đạo cảnh, đều có thể tiến vào, nhưng bên trong cũng không chỉ là cường giả Thiên Đạo cảnh, còn có không ít người bình thường, nếu không giao dịch hội làm sao cử hành? Rất nhiều cường giả Thiên Đạo cảnh ăn uống ở lại duy trì như thế nào?

Cường giả, cũng cần người bình thường phục vụ, nếu không thành cường giả làm gì.

Nhiếp Vân gật đầu.

Không gian ba động ở hiểm địa hỗn loạn hơn Thần giới nhiều, nếu như uy lực trận pháp không lớn, Đại Đế bằng vào thực lực cường hãn, truyền tống đi qua không có vấn đề gì, nhưng người bình thường có khả năng còn chưa đạt tới mục đích, đã bị không gian loạn lưu tươi sống gạt bỏ.

- Đi thôi!

Chỉ là có chút hiếu kỳ trận pháp, mà không phải muốn cẩn thận nghiên cứu, lấy ra lệnh bài, tiến vào bên trong.

Ông!

Hai đạo hào quang ôn nhuận lập tức bao phủ hai người, như hai cái bọt khí, ngay sau đó không gian trước mắt lắc lư, đồng thời biến mất tại chỗ.

- Thật đồ sộ!

Đứng ở trong bọt khí, Nhiếp Vân có thể rõ ràng nhìn thấy tình huống bên ngoài, vô số không gian phá toái, Tinh Thần vút qua như là hình ảnh, để cho người ta ngạc nhiên.

Bất quá, hắn biết đây không phải hình ảnh, mà là chân thực tồn tại.

Chính là bọt khí bảo vệ mình cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt thuận lợi thông qua những hiểm địa này!

Nếu như không có thứ này, nhìn mức độ nguy hiểm của những hiểm địa kia, cho dù có Thánh Sơn bảo hộ, sợ rằng cũng sẽ gặp được không ít phiền phức.

Hô!

Thời gian không dài, bọt khí ngừng lại, hai người xuất hiện ở trong một truyền tống trận khác.

- Đến rồi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt búng ngón tay một cái, bọt khí phá toái, bước ra ngoài, Nhiếp Vân theo sát phía sau.

Quả nhiên cảnh tượng trước mắt hoàn toàn khác biệt.

Truyền tống trận trước chôn sâu dưới đất, mặc dù có đồ vật đặc thù chiếu sáng bốn phía, nhưng vẫn cho người ta một loại cảm giác ngột ngạt, mà bây giờ, cái truyền tống trận này đứng sừng sững ở trong lộ thiên, trên đầu có thể rõ ràng nhìn thấy trời xanh mây trắng

- Chân Hư thành này, trên thực tế cũng là rất nhiều Đại Đế luyện chế ra, chung quanh bố trí các loại trận pháp, chống cự không gian loạn lưu từ ngoại giới có khả năng đánh tới! Nếu không cái thành thị này không có khả năng vững chắc như thế!

Đạm Đài Lăng Nguyệt giải thích.

Nhiếp Vân gật đầu, kỳ thật không cần nàng giải thích, từ trong bọt khí vừa ra, hắn liền “thấy được”.

Không gian chi lực của thế giới nạp vật lan tràn ra ngoài, rất nhanh liền lan tràn đến bên ngoài thành thị.

Cái thành thị này không lớn, cùng Vân Châu thành không sai biệt lắm, phảng phất như đảo hoang lơ lửng ở trong vũ trụ, bị một bọt khí bao phủ, bốn phía tất cả đều là hư không vô tận.

Thông qua bọt khí, có thể nhìn thấy thỉnh thoảng có hòn đảo, nham thạch thậm chí không gian phá toái đụng tới, chỉ bất quá đụng phải bọt khí liền tiêu tán, bị lực lượng cường đại trong đó hóa giải.

Thậm chí không gian vặn vẹo đụng phải bọt khí, cũng sẽ bị ngăn ở bên ngoài, có thể có lực lượng như thế liền không cần đoán, cũng biết tất nhiên là thủ đoạn của Đại Đế.

- Nơi này có Đại Đế tọa trấn không?

Trong lòng hơi động, Nhiếp Vân hỏi.

- Đương nhiên là có, không có cường giả Đế Cảnh tọa trấn, không ngừng duy trì lực lượng, làm sao có thể để bọt khí một mực vận chuyển!

Đạm Đài Lăng Nguyệt suy nghĩ một chút nói:

- Theo ta được biết, Chân Hư thành không lớn, nhưng có không ít Đại Đế tọa trấn, mỗi thế lực lớn, đều sẽ phái ra một vị Đại Đế hết sức quan trọng an cư ở chỗ này! Nếu đoán không sai, cường giả Đế Cảnh nơi này tuyệt đối không dưới mười vị!

- Không dưới mười vị?

Nhiếp Vân tắc lưỡi.

Toàn bộ Thần giới hết thảy chỉ mấy chục vị Đại Đế, cộng thêm bên ngoài ẩn núp tuyệt đối không cao hơn một trăm, nơi này thì có hơn mười vị, trọn vẹn chiếm một phần mười.

- Ngươi biết có ai không?

Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Thế lực khác biết không rõ ràng, nhưng Thần Nữ phong chính là Cửu U Huyền Lão! Thực lực gần với sư phụ...

Nói lên Đế Huyền, thần sắc của Đạm Đài Lăng Nguyệt ảm đạm xuống.

Trải qua trận chiến lần trước, Thần Nữ phong đã chỉ còn trên danh nghĩa, sư phụ cùng Nhiếp Vân, đến cùng ai đúng ai sai, nàng cũng nói không rõ ràng, bất quá, để cho nàng lựa chọn một lần nữa, nàng vẫn như cũ chọn nam nhân trước mắt này.

Bởi vì người này đã sáp nhập vào tính mạng của nàng, không có hắn, mình cũng không cách nào tiếp tục sống sót.

- Phổ Thiên Hoàng triều là ai tọa trấn ở chỗ này, ngươi biết không?

Nhìn ánh mắt của nàng, Nhiếp Vân liền biết nàng nghĩ cái gì, mở miệng nói sang chuyện khác.

- Phổ Thiên Hoàng triều? Ngươi muốn hỏi thế lực khác ta thật không biết, bất quá lúc trước tới nơi này, ta biết ngươi đã đến Vân Châu thành, nên chuyên môn hỏi thăm một chút!

Đạm Đài Lăng Nguyệt khôi phục lại, cười cười:

- Phổ Thiên Hoàng triều tọa trấn ở chỗ này là cường giả tiếng tăm lừng lẫy Thần giới... Tâm Ma Đại Đế!

- Tâm Ma Đại Đế?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Ân, chính là Tâm Ma Đại xếp hàng thứ hai của Phổ Thiên Hoàng triều Đế! Toàn bộ Thần giới cũng có thể xếp hạng Top 10!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Nguyên lai vị Đại Đế đó ở nơi này, khó trách ta một mực chưa thấy qua...

Nhiếp Vân giật mình.

Đã sớm nghe nói qua tên của Tâm Ma Đại Đế, nhưng chưa bao giờ thấy qua, dù hắn trở thành Hoàng đế, cũng chưa từng thấy người này, còn tưởng rằng hắn một mực bế quan, không nghĩ tới ở chỗ này.

- Kỳ thật Đại Đế ở chỗ này cũng cơ bản đều là tu luyện, mặc kệ thế sự, chỉ cần không xuất hiện sự tình hủy diệt Chân Hư thành, sẽ không dễ dàng lộ diện! Đi, ta dẫn ngươi đi nếm thử rượu ngon món ngon ở nơi này, cam đoan ngươi ăn một lần, còn muốn ăn lần thứ hai!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cười nói.

- Được!

Nhiếp Vân gật đầu, hai người một trước một sau đi thẳng về phía trước.

Truyền tống trận ở một bên thành thị, hai người đi không xa, liền tiến vào Chân Hư thành, lập tức trở nên phồn hoa đông đúc.

Khắp nơi đều là người, các loại rao hàng gọi mua, thoạt nhìn không khác Vân Châu thành bao nhiêu.

Muốn tiến bộ, chỉ tu luyện khẳng định không được, có khi còn cần điều tiết thư giãn, cùng người bán hàng rong đầu đường trả giá, cũng là một loại phương thức buông lỏng tâm linh.

- Thật nhiều cường giả...

Đi vài bước, Nhiếp Vân liền không tự chủ được cảm khái.

Ở trên đường phố này, tùy tiện nhìn thấy một người bán hàng rong,

tiểu nhị, cũng có được thực lực Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, hơi mạnh hơn một chút, chính là Thiên Đạo cảnh.

Có thể nói Thiên Đạo Nhất Châu cảnh, Nhị Châu cảnh, chỉ có thể coi là phổ thông, ngay cả cao thủ cũng không tính.

------oOo------

Chương 3577: Tuyệt thế mỹ vị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ sợ chỉ có đạt tới Thất Châu trở lên, mới có thể được xưng cường giả!

Khó trách Thần giới rất ít nhìn thấy cường giả Thiên Đạo cảnh, Thâu Thiên Tá Thọ cảnh, nguyên lai đều đến nơi này.

Vật họp theo loài, nhân dĩ quần phân, đạt tới thực lực gì, bình thường sẽ cùng người có thực lực ấy ở chung một chỗ, thời gian dài, đối với tu vi của mình tăng trưởng cũng có trợ giúp rất lớn, cường giả siêu cấp một mực trộn lẫn với người tu vi thấp, thời gian lâu dài tự nhiên sẽ hoang phế.

- Phía trước chính là Bách Hương lâu, chính là địa phương ăn ngon ta nói!

Hai người đi dọc theo đường phố, Đạm Đài Lăng Nguyệt hưng phấn chỉ về phía trước.

Thấy bộ dáng này của nàng, Nhiếp Vân cười cười, không chịu được ngẩng đầu nhìn lại, tràn đầy hiếu kỳ.

Đối với thê tử hắn biết rất rõ ràng, Đạm Đài Lăng Nguyệt luôn trầm ổn, rất ít hớn hở ra mặt, có thể làm cho nàng liên tục nhắc tới nhiều lần, chỉ sợ Bách Hương lâu này thực không đơn giản.

Bách Hương lâu chỉ có hai tầng, không tính cao lớn, vô luận phía ngoài hay bên trong đồ vật, đều chỉ có thể nói bình thường, ngay cả

quán rượu phổ thông của Vân Châu thành cũng không bằng.

Bất quá, còn chưa tới trước mặt liền có thể nhìn thấy trong đó tiếng người huyên náo, lít nha lít nhít ngồi đầy người.

Bây giờ còn chưa phải giờ cơm, người đã ngồi đầy, rượu thịt trong đó khẳng định không tệ.

- Hai vị tới thật đúng lúc, còn lại một chỗ ngồi cuối cùng, chậm thêm chỉ sợ chỉ có thể chờ một lát!

Vừa đi vào, một điếm tiểu nhị tiến lên đón, cười rạng rỡ.

Nhìn thoáng qua tiểu nhị này, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Lại là một cường giả Thiên Đạo Tam Châu cảnh!

Loại cường giả này, ở Thần giới bất luận chỗ nào, cũng là nhân vật cấp lão tổ, ở chỗ này chỉ là một tiểu nhị... quy cách của tửu lâu này không khỏi quá cao đi.

- Chỉ sợ thật có kinh hỉ!

Khóe miệng giơ lên, đột nhiên Nhiếp Vân đối với Bách Hương lâu này tràn đầy hứng thú.

Ngồi vào vị trí, Đạm Đài Lăng Nguyệt gọi vài món ăn, một bầu rượu.

Thời gian không dài, rượu thịt liền tới, mở ra nắp bình, lập tức một mùi thơm nồng nặc đập vào mặt.

- Rượu ngon!

Còn không có uống, chỉ bằng vào mùi rượu, Nhiếp Vân liền biết tuyệt đối là rượu ngon chưa bao giờ uống qua.

Vội vàng rót ra một chén, uống vào.

Lập tức cảm thấy một tia lửa nóng từ cổ họng lan tràn, như ngồi

trong mây, thoải mái nói không ra lời, lỗ chân lông toàn thân cũng nhịn không được mở ra.

- Cái này...

Con mắt của Nhiếp Vân khiếp sợ đến trợn tròn.

Tu vi đạt tới loại cảnh giới như hắn, thân thể đã rất khó có phản ứng, đừng nói rượu ngon, coi như đồ ăn lại ngon tiến vào cổ họng, cũng sẽ không gây ra phản ứng, nhưng chén rượu trước mắt này lại làm cho hắn kinh ngạc, cho dù cơ thể của hắn là Cửu Châu cảnh đỉnh phong, cũng nhịn không được lỗ chân lông mở ra.

Để hắn kìm lòng không được sinh ra xúc động lại uống một ly.

- Thế nào? Không có để ngươi thất vọng chứ!

Tựa hồ đã sớm đoán ra hắn sẽ có loại phản ứng này, Đạm Đài Lăng Nguyệt cười nói.

- Không những không thất vọng, ngược lại có kinh hỉ rất lớn, thứ này đến cùng làm sao chế ra, lại dễ uống như thế?

Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

- Ta cũng không biết, tựa như là lấy thời không tinh hoa đặc hữu của Chân Hư giới, luyện chế mấy trăm năm mới thành, mỗi một bình phải trả giá rất lớn, bởi vậy giá cả cũng không rẻ!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cười nói.

- Thời không tinh hoa? Luyện chế trăm năm? Đáng giá!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Nhanh như vậy liền nói đáng giá, ngươi biết một bình này bao nhiêu tiền không?

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Không biết? Bao nhiêu?

Đạm Đài Lăng Nguyệt duỗi ra một ngón tay, không có để hắn đoán, nói thẳng ra đáp án:

- Một ngàn Thần thạch cực phẩm!

- Một ngàn?

Nhiếp Vân sững sờ, không nhịn được tắc lưỡi.

Thật đúng là đủ quý!

Loại thế lực lớn như Phổ Thiên Hoàng triều, tích lũy ức vạn năm cũng chỉ có mấy vạn, nhiều nhất hơn mười vạn Thần thạch cực phẩm. Một bầu rượu liền muốn một ngàn, đơn giản không khác gì đoạt.

- Dù sao ngươi cũng là thổ hào, tiền tiêu không hết, ngươi cho rằng ta để ngươi nếm rượu này là vì cái gì, chính là để ngươi mua thêm mấy bình, về sau có uống!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cười nói.

Một ngàn Thần thạch cực phẩm, đổi lại Đế Huyền trước kia, cũng không bỏ được lấy ra mua rượu, nhiều nhất nếm một ly thì thôi, nhưng Nhiếp Vân thì khác, Thần thạch cực phẩm muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Đừng nói một bầu rượu, coi như mua cả Bách Hương lâu cũng nhẹ nhõm.

- Mua? Không cần!

Nghe được lời của thê tử, Nhiếp Vân cười cười, tinh thần khẽ động, một giọt rượu ngon bay vào lòng bàn tay, tiến vào thế giới nạp vật.

Ông!

Rất nhanh, liền phân tích ra thành phần trong đó, sau một khắc, ngón tay điểm một cái, một làn rượu tràn đầy mùi hương rót vào cá

ly trước mặt Đạm Đài Lăng Nguyệt.

- Nếm thử rượu ngon ta luyện chế xem, cùng cái này có khác nhau hay không!

Bưng chén rượu lên uống một ngụm, mặt mũi Đạm Đài Lăng Nguyệt tràn đầy cười khổ.

- Đã quên ngươi có thể phục chế...

Thế giới nạp vật bây giờ, ngoại trừ Thần binh Đế Cảnh, bất kỳ cái gì cũng có thể phục chế. Mặc dù loại rượu ngon này quý hiếm, nhưng với hắn mà nói, vẫn như cũ vô cùng đơn giản, chỉ cần linh khí sung túc, muốn phục chế bao nhiêu liền phục chế bấy nhiêu.

- Như vậy mới tốt, không cần mua cũng có rượu uống, hơn nữa muốn uống bao nhiêu thì có bấy nhiêu!

Nhiếp Vân cười ăn một miếng đồ ăn, giống như rượu ngon, vị thoải mái ngon miệng, cho người ta một loại cảm giác muốn ngừng mà không được.

- Đây là thịt Thần thú ở Chân Hư giới, không ít đều là Thần giới không có, cho nên hương vị rất tốt! Nghe nói món ăn lợi hại nhất nơi này, là Thần thú Đế Cảnh, chỉ bất quá mỗi ngày chỉ làm một món, nhiều tiền mới có thể mua, ta ở chỗ này đợi qua nửa năm, cũng chưa từng ăn!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Thịt Thần thú Đế Cảnh? Một ngày một món? Nói như vậy, Bách Hương lâu này có được thi thể Thần thú Đế Cảnh liên tục không ngừng?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

Mặc dù mỗi ngày chỉ làm một món, số lượng không nhiều, nhưng không chịu nổi thời gian dài a!

Chân Hư thành không biết thành lập bao lâu, chỉ bằng vào điểm

này, không đủ thi thể Thần thú Đế Cảnh, là không có khả năng một mực duy trì.

- Ta không biết...

Vừa nói như vậy, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng ý thức được điểm ấy, cuối cùng lắc đầu.

Ở Chân Hư thành chờ đợi nửa năm, nàng cũng chỉ ở chỗ này nếm qua hai lần, dù sao Bách Hương lâu này giá cả thực quá cao, coi như nàng là chân truyền đệ tử của Đế Huyền, cũng không còn tiền ăn mỗi ngày.

------oOo------

Chương 3578: Mua sắm thi thể Đế thú (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ăn trước đi, chờ ăn xong, đi hỏi một chút sẽ biết!

Thấy nàng không biết, Nhiếp Vân không hỏi thêm nữa.

Dù sao có thời gian, trước ăn xong, cùng lắm thì đi hỏi một chút, ch cần có đầy đủ Thần thạch cực phẩm, không tin gõ không mở miệng.

- Ai, đúng rồi, nơi này giá cả cao như vậy, làm sao một mực có nhiều người như vậy? Chẳng lẽ bọn hắn đều có tiền?

Ăn ăn, Nhiếp Vân ý thức được một vấn đề, nhịn không được hỏi.

Giá cả ở Bách Hương lâu này, ngay cả Đại Đế cũng không dám mỗi ngày đến ăn, trước mắt lại đầy bàn... Tại sao có thể có nhiều kẻ có tiền như vậy?

- Tiểu nhị vừa nãy ngươi thấy được a! Cường giả Thiên Đạo Tam Châu cảnh! Ngươi biết loại thực lực này vì sao đi qua làm tiểu nhị? Cam tâm làm một người hầu không?

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhìn qua.

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Rất đơn giản, hắn ăn một bữa cơm miễn phí, vì Bách Hương lâu hiệu lực trăm năm!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cười nói:

- Trăm năm đối với cường giả Thiên Đạo mà nói, giống như nháy mắt không có gì khác biệt, vì có thể ăn một bữa, hàng năm đều sẽ có không ít người làm như vậy! Đương nhiên, nếu là quán rượu, tự nhiên có quý có tiện, vừa rồi ta gọi đều là đắt tiền nhất, bữa ăn tiện nghi nhất, chỉ một Thần thạch cực phẩm liền đủ, chỉ bất quá hương vị không có tốt như vậy mà thôi!

- A!

Nhiếp Vân nhịn không được cười lên.

Nghe được giá cả rượu thịt trên bàn, trong lòng liền cho rằng tất cả rượu thịt đều như vậy, ngẫm lại liền rõ ràng, nếu đều như vậy, còn bán cho ai?

Thần giới không phải người nào cũng giống như mình, có vô số Thần thạch cực phẩm, muốn mua cái gì thì mua cái đó!

Không thể không nói, Đạm Đài Lăng Nguyệt gọi rượu thịt đích xác ăn rất ngon, liên tục ăn nhiều lần, Nhiếp Vân muốn ngừng mà không ngừng được.

Cho tới giờ khắc này, hắn cũng đã tiêu phí trọn vẹn năm ngàn Thần thạch cực phẩm!

Nhiều Thần thạch cực phẩm như vậy, hoàn toàn có thể nhẹ nhõm ở Thần giới mua sắm mấy chục, thậm chí mấy trăm thành trì!

Có thể tính giá trị thực sự liên thành.

- Đi, đi qua hỏi một chút, sự tình Thần thú Đế Cảnh!

Ăn uống no nê, Nhiếp Vân đứng dậy, đi đến quầy hàng.

- Hai vị khách quan, có gì cần sao?

Tiểu nhị tiến lên hỏi.

- Gọi chưởng quỹ của các ngươi tới, ta có sinh ý lớn cùng hắn làm!

Nhiếp Vân cười nói.

- Chưởng quỹ của chúng ta... Từ trước tới giờ không gặp người, thật ngại!

Điếm tiểu nhị có vẻ làm khó.

- Mười vạn Thần thạch cực phẩm!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Có ý tứ gì?

Điếm tiểu nhị không biết hắn hô mười vạn Thần thạch cực phẩm là có ý tứ gì, nhịn không được sững sờ.

- Ngươi nói cho chưởng quỹ của các ngươi biết, chỉ cần gặp ta một lần, ta lập tức cho hắn mười vạn Thần thạch cực phẩm!

Nhiếp Vân khoát tay chặn lại, thản nhiên nói.

- Đưa... Đưa... Mười vạn Thần thạch cực phẩm?

Điếm tiểu nhị bị dọa ngốc tại chỗ, cả người muốn xụi lơ.

Mười vạn Thần thạch cực phẩm, coi như Bách Hương lâu bọn hắn đứng sừng sững nhiều năm như vậy, muốn lấy ra cũng không dễ dàng, trực tiếp vung tay đưa ra, chỉ vì gặp mặt một lần?

Điếm tiểu nhị nuốt nước miếng một cái, lau mồ hôi lạnh trên đầu.

Nói thật, hắn còn có chút không tin.

Không phải không tin có người biết tốn tiền nhiều như vậy, mà là... Căn bản không tin có người mang theo người nhiều Thần thạch cực phẩm như vậy!

Ầm ầm!

Ý nghĩ này của hắn còn không có kết thúc, liền cảm thấy trước mắt lắc lư, một đống Thần thạch cực phẩm rơi vào trước mắt.

- A...

Điếm tiểu nhị bị dọa đến lui về phía sau mấy bước, đụng phải cái bàn lật bổ nhào.

Đường đường Thiên Đạo Tam Châu cảnh, lại ngã bổ nhào, đủ thấy rung động trong lòng to lớn, đã vượt ra khỏi tâm lý có thể thừa nhận.

- Đó là cái gì?

- Thần thạch cực phẩm?

- Nhiều Thần thạch cực phẩm như vậy, phải có mấy vạn a!

- Mười vạn viên! Trực tiếp lấy ra mười vạn viên, đây là muốn mua thứ gì?

Không chỉ điếm tiểu nhị bị dọa sợ, đám người ăn cơm ở Bách Hương lâu cũng từng cái đưa mắt nhìn nhau, dọa đến nói không ra lời.

Mười vạn viên Thần thạch cực phẩm... Nói thật, vô số người cả đời cũng không gặp được nhiều tài phú như vậy!

Coi như cường giả Thiên Đạo, ở trước mặt loại tài phú này, cũng sẽ cảm thấy nhỏ bé.

- Đây là mười vạn Thần thạch cực phẩm, ngươi bây giờ có thể đưa cho chưởng quỹ các ngươi, nói đây là lễ gặp mặt, mục đích của ta rất đơn giản, cùng hắn làm sinh ý!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Cái này... Cái này...

Điếm tiểu nhị run run một chút:

- Được, nhưng làm phiền ngươi thu Thần thạch cực phẩm lại, ta sẽ đi nói cho chưởng quỹ ngay bây giờ, bất quá... Hắn có gặp ngươi hay không, ta không quyết định được...

- Đi đi!

Nhiếp Vân khoát tay áo, bàn tay vung lên, Thần thạch cực phẩm trên đất lại lần nữa thu về thế giới nạp vật.

Có đôi khi tiền so với nói chuyện càng hữu hiệu.

- Các ngươi đã nghe chưa? Hắn nói... Cho mười vạn Thần thạch cực phẩm chỉ vì gặp chưởng quỹ?

- Gặp một lần mười vạn Thần thạch cực phẩm? Đây là bại gia tử nào a?

- Xuỵt, nói nhỏ chút, có thể lấy ra nhiều Thần thạch cực phẩm như vậy, địa vị làm sao có thể thấp?

- Phải...

Nghe được đối thoại, tất cả mọi người lần nữa rung động.

Mười vạn Thần thạch cực phẩm, tài phú mà vô số người không dám tưởng tượng, lấy ra chỉ vì gặp chưởng quỹ của đối phương một lần... Gia hỏa này đầu óc không có bệnh a?

Trong đám người, cũng có mấy người ánh mắt lộ ra vẻ tham lam.

Mặc dù biết rõ có thể lấy ra nhiều tiền như vậy, khẳng định thân phận không đơn giản, nhưng một khi thành công, sẽ một đêm chợt giàu, chỉ cần có đầy đủ lợi ích, có thể làm cho vô số người bí quá hoá liều.

Nhìn những ánh mắt này ở trong mắt, thần sắc của Nhiếp Vân đạm nhiên, căn bản không quan tâm.

Thánh Sơn nơi tay, Thần giới vô địch, vô luận ai tới cướp đoạt đều vô dụng!

Lại nói, coi như không cần Thánh Sơn, bằng vào thực lực bây giờ của Đạm Đài Lăng Nguyệt, ai dám đánh chủ ý, chỉ là muốn chết, Hiên Viên Đại Đế cũng không được!.....

Bách Hương lâu, trong một đình viện.

Một trung niên ngồi ngay ngắn ở trong đó, hai thanh niên ngồi ở phía dưới.

- Tu Ngôn chưởng quỹ, ngươi hẳn phải biết thân phận của ta, lần này tới mục đích rất đơn giản, là mua sắm thi thể Đế thú, năm vạn Thần thạch cực phẩm một cái!

Thanh niên trước mặt vung tay lên, mang theo ý ngạo nghễ:

- Ta tính toán qua, một Đế thú đại khái có thể làm ra năm mươi phần thịt, một phần thịt coi như bán tốt, cũng bất quá chừng một ngàn Thần thạch cực phẩm, trực tiếp cho ngươi năm vạn, xem như giá rất cao rồi!

------oOo------

Chương 3579: Mua sắm thi thể Đế thú (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ha ha, cái này đích xác là giá cả không tệ, bất quá...

Tu Ngôn chưởng quỹ khoát tay áo:

- Ta cũng không còn bao nhiêu thi thể Đế thú, nếu như bán hết cho ngươi, thanh danh của Bách Hương lâu sẽ suy bại, thời gian lâu dài tất nhiên sẽ sập tiệm, bất kể nói thế nào, ta cũng sẽ không mổ gà lấy trứng!

- Mổ gà lấy trứng? Xem ra chưởng quỹ là cảm thấy tiền chưa đủ nhiều!

Mí mắt của thanh niên lật một cái, ngón tay gõ ở trên bàn:

- Một thi thể Đế thú, sáu vạn Thần thạch cực phẩm! Ta trực tiếp mua mười con, cũng chính là sáu trăm ngàn Thần thạch cực phẩm!

- Mười con?

Ánh mắt của Tu Ngôn chưởng quỹ chấn động.

- Không sai, sáu trăm ngàn Thần thạch cực phẩm, ta dám cam đoan, toàn bộ Thần giới, ngoại trừ Hạo Thiên lâu chúng ta có thể lấy ra, không ai có thể làm được! Ngươi cần phải hiểu rõ, bỏ lỡ lần này liền không có lần sau!

Thanh niên tự tin nói.

Cũng khó trách hắn tự tin, muốn nói tài phú, Hạo Thiên lâu thiên hạ đệ nhất, Thần giới lưu thông tất cả Thần thạch, đều xuất từ tay bọn hắn, sáu trăm ngàn Thần thạch cực phẩm, loại khoản tiền lớn này, trừ bọn họ, bát đại thế lực khác của Thần giới, ai cũng không lấy ra được!

Cho dù Vô Biên Hải có Thần giới đệ nhất nhân Hiên Viên Đại Đế cũng không được!

- Cái này... Cái này... Ta suy tính một chút!

Nghe được sáu trăm ngàn, Tu Ngôn chưởng quỹ hô hấp dồn dập.

Mặc dù Bách Hương lâu của hắn rất nhiều đồ ăn giá cả đắt, nhưng

có thể ăn những thức ăn này, không biết bao nhiêu năm mới có thể gặp được một người, cộng thêm các loại chi phí, kỳ thật kiếm cũng không nhiều như mọi người tưởng tượng, hơn 60 vạn, coi như hắn liều mạng làm việc, mãi cho đến chết, chỉ sợ cũng không kiếm được!

- Chưởng quỹ, chưởng quỹ, có người nói muốn cùng ngươi làm sinh ý!

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, thân ảnh của điếm tiểu nhị vội vã đi đến.

- Lăn ra ngoài, không thấy ta đang bận sao?

Tu Ngôn chưởng quỹ nhíu mày, quát lớn.

- Nhưng...

- Không có nhưng gì hết, lăn ra ngoài, hiện tại ta đang nói chính là đại sinh ý, chậm trễ chuyện của ta, cho ngươi mười cái mệnh cũng bồi thường không nổi!

Tu Ngôn chưởng quỹ khẽ nói.

- Vâng... Thế nhưng mà, khách nhân bên ngoài trực tiếp lấy ra mười vạn Thần thạch cực phẩm, nói chỉ cần ngươi gặp hắn một lần, những Thần thạch này toàn bộ về ngươi...

Điếm tiểu nhị cắn răng nói.

- Mười vạn Thần thạch hạ phẩm liền muốn gặp ta? Ngươi không biết đuổi hắn đi...

Tu Ngôn chưởng quỹ hừ một câu, đột nhiên ý thức được cái gì, con mắt trợn tròn:

- Ngươi nói cái gì? Mười vạn... Thần thạch cực phẩm?

- Đúng!

Điếm tiểu nhị liên tục gật đầu.

- Mười vạn Thần thạch cực phẩm... Ta chỉ cần gặp hắn một lần, liền toàn bộ cho ta?

Tu Ngôn chưởng quỹ nuốt nước miếng.

- Đúng!

Điếm tiểu nhị vội vàng gật đầu.

- Cái này...

Tu Ngôn chưởng quỹ vẫn như cũ không tin:

- Hắn thực có nhiều Thần thạch cực phẩm như vậy, không phải ăn nói bừa bãi chứ?

- Hắn ở trước mặt ta lấy ra mười vạn Thần thạch cực phẩm... Mới vừa rồi còn để cho ta mang tới cho ngươi, chỉ bất quá... Ta nhát gan không dám cầm!

Điếm tiểu nhị nói.

- Cái này...

Tu Ngôn chưởng quỹ mặt mũi tràn đầy xoắn xuýt, một lát sau:

- Mời hắn vào!

- Vâng!

Điếm tiểu nhị đáp ứng một tiếng, muốn đi ra.

- Chậm đã... Tu Ngôn chưởng quỹ, ngươi đây là ý gì? Chẳng lẽ không muốn làm ăn với ta? Ngươi cần phải biết, Thần giới Hạo Thiên lâu là tài thần lớn nhất, ngươi đắc tội tài thần, về sau sẽ như thế nào, trong lòng rõ ràng!

Thanh niên hất ống tay áo, đứng dậy.

- Tài thần lớn nhất? Ta xem chưa hẳn đi, một thi thể Đế thú, chỉ cho sáu vạn Thần thạch cực phẩm, nói thật quá hẹp hòi a, Tu Ngôn chưởng quỹ, chỉ cần bán thi thể Đế thú cho ta, ta một con cho ngươi năm mươi vạn Thần thạch cực phẩm!

Tu Ngôn chưởng quỹ còn chưa kịp nói chuyện, một thanh âm nhàn nhạt đột nhiên vang lên.

- Năm mươi vạn?

Tu Ngôn chưởng quỹ kém chút không bị dọa ngất đi, run run.

Trước đó đối phương ra năm vạn Thần thạch cực phẩm, hắn cũng có chút động lòng, vị trước mắt này, trực tiếp tăng lên gấp mười lần! Loại tình huống này lại không bán chính là người ngu!

- Năm mươi vạn, khẩu khí thật lớn... Ta ngược lại muốn xem xem, là ai dám cùng Hạo Thiên lâu ta phách lối!

Thấy biểu lộ của Tu Ngôn chưởng quỹ, thanh niên biết hắn nhất định sẽ đáp ứng, sầm mặt lại.

Vịt tới tận tay lại bay mất, làm sao không giận, xoay người sang chỗ khác, nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt không che giấu sát cơ chút nào.

Bất quá, loại sát cơ này lóe lên liền biến mất, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, trên mặt sinh ra hồng nhuận không bình thường, dừng lại một chút, mang theo chần chờ hỏi:

- Nhiếp Vân... Tiền bối?

- Ngươi biết ta?

Nghe hắn hô lên danh tự, Nhiếp Vân xoay đầu lại.

- A... Ta... Ta... Ta nghe qua tiền bối, mới vừa rồi là ta thất lễ, mong tiền bối rộng lòng tha thứ, đừng nên trách...

Thấy hắn thừa nhận, thần thái ngang ngược càn rỡ của thanh niên trong nháy mắt không còn, toàn thân run rẩy, thiếu chút nữa thì quỳ xuống.

Nhìn một màn này ở trong mắt, Tu Ngôn chưởng quỹ choáng váng.

Vừa rồi thái độ của thiếu niên này, hắn là biết đến, kiêu ngạo đến cực điểm, tựa hồ không để bất luận kẻ nào vào mắt, càng công bố, toàn bộ Thần giới Hạo Thiên lâu bọn hắn có tiền nhất... sau khi biết đối phương là ai, liền thay đổi thái độ?

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, căn bản không thể tin được!

- Không cần khẩn trương, ngươi muốn mua thi thể Đế thú, ta cũng muốn mua, mọi người hoàn toàn có thể cạnh tranh công bình!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Mặc dù không biết người này, nhưng từ thái độ của hắn có thể thấy được, hắn khẳng định biết chiến tích của mình, lúc này mới sợ như vậy.

Bản thân cũng không phải thổ phỉ, nhìn thấy đồ tốt liền đoạt, ta muốn mua, ngươi cũng có thể mua, nếu không truyền đi người khác còn tưởng rằng hắn khi dễ người.

- Cạnh tranh công bình... Khụ khụ, không dám! Hạo Thiên lâu bàn về tài phú, so với tiền bối là không đáng giá nhắc tới. Ta... Ta liền rời đi!

Thanh niên vội vàng khoát tay.

Cùng vị trước mắt này cạnh tranh công bình? Nói đùa gì vậy!

Đây chính là siêu cấp thổ hào tiện tay có thể lấy ra mấy trăm vạn Thần thạch cực phẩm, coi như bán cả Hạo Thiên lâu, cũng không có nhiều như vậy a!

- Ân!

Thấy hắn như vậy, Nhiếp Vân biết đối phương là sợ mất mật, lưu lại nơi này bị ước thúc, còn không bằng để cho rời đi, tùy ý khoát tay áo, không tiếp tục để ý. Quay đầu nhìn về phía chưởng quỹ cách đó không xa.

- Thế nào chưởng quỹ, nếu không suy nghĩ thật kỹ một chút, lại cho ta trả lời chắc chắn!

------oOo------

Chương 3580: Mua sắm thi thể Đế thú (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Năm mươi vạn... Thần thạch cực phẩm một bộ thi thể Đế thú, tiền bối nói là thật?

Bị thanh niên ảnh hưởng, Tu Ngôn chưởng quỹ cũng xưng hô Nhiếp Vân là tiền bối, còn có chút không dám tin tưởng hỏi.

Soạt!

Nhiếp Vân cũng không trả lời hắn, mà điểm ngón tay một cái, lập tức, không khí trước mắt vặn vẹo, vô số Thần thạch cực phẩm như mưa rơi xuống. Trong nháy mắt chất đầy cả phòng, không cần tính, cũng biết chí ít có mấy trăm vạn viên!

- Cái này...

Tu Ngôn chưởng quỹ mộng.

Mở ra Bách Hương lâu, cho tới nay, hắn luôn cảm giác là một kẻ có tiền, nhưng nhìn thấy nhiều Thần thạch cực phẩm như vậy mới biết được, so sánh với vị trước mắt này, nhất định chính là kẻ nghèo hèn!

Hơn nữa, còn là loại nghèo đến trình độ bị người ta khinh kia.

Mấy trăm vạn Thần thạch cực phẩm... Đời này cũng chưa từng

thấy!

- Thế nào?

Thanh âm của Nhiếp Vân tiếp tục vang lên.

- Tiền bối muốn mua, ta đương nhiên vui lòng bán, bất quá thi thể Đế thú không ở nơi này, mời tiền bối lấy đi Thần thạch, lấy được thi thể lại cho ta cũng không muộn!

Tu Ngôn chưởng quỹ vội nói.

Có thể tiện tay lấy ra nhiều Thần thạch như vậy, lại có thân phận ngay cả Hạo Thiên lâu cũng kiêng dè không thôi. Hắn biết đối phương chắc chắn sẽ không quỵt nợ, trước đòi tiền, còn không bằng lưu cho đối phương cái ấn tượng tốt.

- Ân!

Nhiếp Vân vung tay lên, Thần thạch cực phẩm khắp phòng bị thu hồi về thế giới nạp vật.

- Mời qua bên này...

Tu Ngôn chưởng quỹ đi đầu dẫn đường, đi ra Bách Hương lâu, rẽ trái rẽ phải, đi một vòng thật lớn, đi vào một tiểu viện chật hẹp.

- Ở chỗ này?

Nhìn tiểu viện cũ nát không chịu nổi, phảng phất như nhiều năm không người đến qua, Nhiếp Vân hơi nghi hoặc.

Thi thể Đế thú vô cùng trân quý, coi như muốn giấu, cũng không nên để ở chỗ này, thoạt nhìn quá tàn phá.

Tu Ngôn chưởng quỹ gật gật đầu, đi vào bên trong, vừa đi vừa giải thích:

- Đây là nguyên quán của ta, lúc trước thi thể con Đế thú thứ nhất chính là phát hiện ở chỗ này!

Chân Hư giới tồn tại không dưới ức vạn năm, đồng dạng có rất nhiều người sinh lão bệnh tử, có thể trở thành cường giả đồng thời siêu thoát, dù sao chỉ ở số ít.

Đi vào gian phòng, không gian chi lực của thế giới nạp vật xoay chuyển, lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Đó là Giới Diện phòng?

Mặc dù gian phòng này tàn phá, nhưng chỗ sâu như là Giới Diện, không gian hình thành gợn sóng đặc thù, giống như dòng nước chảy xuôi.

Lại là một Giới Diện phòng!

Giống như suối nước, đồ vật trong phòng không ngừng biến hóa.

- Thi thể Đế thú ở chỗ này, hai vị mời đi theo ta!

Tu Ngôn chưởng quỹ đi vào trong không gian.

Hai người Nhiếp Vân theo sát.

Tiến vào bên trong, thật giống như nhảy vào không gian trường hà, vật chất bên trong đang không ngừng biến hóa, rõ ràng đồ vật đang ở trước mắt, nếu như không có lực lượng cường đại khóa chặt không gian, căn bản là không bắt được.

Trong này, người tựa như siêu thoát ra ngoài thời không, mà ở trong đó, huyền diệu khó giải thích.

- Rất nhiều tu luyện giả chuyên môn tìm kiếm Giới Diện phòng tu luyện, đối với lĩnh ngộ thời không có trợ giúp rất lớn, hiện tại xem ra, quả thật như thế!

Nhiếp Vân cảm khái.

Nếu như sớm cho hắn gặp được thứ này, thời gian ngưng tụ giới vực hoàn mỹ sẽ càng sớm.

Thời gian dài tu luyện ở loại địa phương này, đối với lĩnh ngộ không gian pháp tắc, có trợ giúp rất lớn.

Đương nhiên, nơi này không có linh khí, hơn nữa cực kỳ nguy hiểm, hơi không chú ý, liền có thể lâm vào không gian trường hà, khó mà trở về.

- Nhìn, cái kia chính là thi thể Đế thú, Bách Hương lâu ta làm được mỹ vị chính là cái này!

Ở trong Giới Diện phòng đi một hồi, Tu Ngôn chưởng quỹ chỉ về phía trước.

Thuận ngón tay của hắn nhìn lại, Nhiếp Vân lập tức nhìn thấy một hòn đảo nhỏ xuất hiện ở trước mắt.

Hòn đảo trọc lóc, thứ gì cũng không có, đồng thời bị một cỗ lực lượng đặc thù bao phủ, để cho người ta mắt thường thấy không rõ lắm.

- Lên đi!

Biết thi thể Đế thú ở trên đảo, Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt nhẹ gật đầu, nắm lấy Tu Ngôn chưởng quỹ.

Hô!

Một cái thuấn di đi vào phía trên.

- Thuấn di? Cường giả Đại Đế?

Tu Ngôn chưởng quỹ xém chút nữa ngất đi.

Trước đó hắn vẫn cho là hai người trước mắt chỉ là truyền nhân của đại thế lực nào đó, cho nên mới để thanh niên của Hạo Thiên lâu sợ hãi, khi thấy bọn hắn có thể thuấn di, giờ mới hiểu được, hai vị trước mắt này, chỉ sợ đều là cường giả Đế Cảnh!

Hắn... cùng cường giả Đế Cảnh buôn bán... Hơn nữa, nhìn bộ dáng

thanh niên kia, vô cùng có khả năng là trong số các cường giả Đại Đế mạnh nhất Thần giới...

Nuốt nước miếng một cái, Tu Ngôn chưởng quỹ có chút không dám nói tiếp nữa.

Không để ý tới Tu Ngôn chưởng quỹ tâm tính biến hóa, Nhiếp Vân đứng ở trên đảo, nhìn qua.

Phạm vi không lớn, hơn mười thi thể nằm ngang ở phía trên, bởi vì vượt qua sức mạnh tự nhiên, để không gian cũng xảy ra vặn vẹo.

- Đây chính là thi thể Đế thú?

Ánh mắt của Nhiếp Vân lộ ra ngạc nhiên.

Đây là lần thứ nhất hắn nhìn thấy thi thể Đế thú, là Đế thú loại hình chim bay, kích thước không lớn, cỡ như chim ưng, mang theo lực lượng xé rách không gian, để cho người ta không dám nhìn thẳng.

Hô!

Bàn tay trảo một cái, lấy một thi thể tới trước mặt.

- Ân? Tựa hồ không giống thi thể cường giả Đại Đế lắm!

Thi thể Đế thú rơi vào lòng bàn tay, Nhiếp Vân nhịn không được kỳ quái.

Cho dù thi thể Đại Đế chết cũng mang theo uy nghiêm không cho phép kẻ khác khinh nhờn, tựa như một Đại Đạo lơ lửng, cho người ta cảm giác áp bách nồng nặc, nếu như luyện hóa mà nói, sẽ để cho người đối với loại Đại Đạo này có hiểu rõ sâu đậm, dù không cách nào nhờ vào đó đột phá, cũng có thể đạt tới một loại cảnh giới cực kỳ cao minh!

Nhưng thi thể Đế thú trước mắt, dù cũng có loại uy lực để cho người không thể khinh thị, nhưng không có loại cảm giác Đại Đạo áp bách kia, thậm chí hắn còn không có cảm giác đến lực lượng Đại Đạo.

- Những thi thể này ta muốn mua hết!

Đếm một chút, hết thảy mười hai thi thể Đế thú, bàn tay Nhiếp Vân lắc một cái, thả 600 vạn viên Thần thạch cực phẩm vào một không gian giới chỉ đưa tới.

- Đa tạ tiền bối.

Tiếp nhận giới chỉ nhìn một chút, Tu Ngôn chưởng quỹ không khỏi nuốt nước bọt.

Một lần đạt được nhiều Thần thạch cực phẩm như vậy, coi như Bách Hương lâu không bán nữa, cũng không quan trọng.

600 vạn Thần thạch cực phẩm, đừng nói Hạo Thiên lâu, coi như chín đại thế lực của toàn bộ Thần giới chung vào một chỗ, chỉ sợ cũng không thể tiện tay lấy ra!

------oOo------

Chương 3581: Chân Hư đấu giá thành

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người trước mắt này chẳng những đưa ra, mặt còn không đổi sắc, Tu Ngôn chưởng quỹ không nhịn được hiếu kỳ thân phận của Nhiếp Vân.

Dọa người của Hạo Thiên lâu đến xoay người rời đi, ngay cả cạnh tranh công bình cũng không dám, tiện tay lấy ra nhiều Thần thạch cực phẩm như vậy, vô luận nghĩ như thế nào, cũng không nghĩ ra Thần giới khi nào xuất hiện một nhân vật như vậy.

- Thử xem hiệu quả của những thi thể Đế thú này!

Không để ý tới Tu Ngôn chưởng quỹ ở một bên hưng phấn, bàn tay của Nhiếp Vân vồ một cái, mười hai thi thể Đế thú ở trước mắt đều bị thu vào thế giới nạp vật, tinh thần khẽ động, rất nhiều thi thể

đồng thời nổ tung.

Ầm ầm!

Một cỗ lực lượng hùng hậu lan tràn, thực lực Cửu Châu cảnh đỉnh phong lần nữa bắt đầu tăng trưởng.

- Ân?

Một lát sau ngừng lại, Nhiếp Vân nhíu mày.

- Thế nào?

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhìn qua.

- Những thi thể Đế thú này, tại sao không có Đại Đạo?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

- Có ý tứ gì?

Đạm Đài Lăng Nguyệt không rõ.

- Muốn trở thành Đại Đế, cần lĩnh ngộ một loại hoặc nhiều loại Đại Đạo, cũng tu luyện tới uy lực vượt qua Thiên Đạo, giống như ngươi, lĩnh ngộ Thiên Đạo Đại Đạo, cũng tu luyện vượt qua Thiên Đạo, lúc này mới nhất cử đột phá! Nhưng ta thôn phệ nhiều thi thể Đế thú như vậy, vậy mà không có cảm thấy loại khí tức siêu việt Đại Đạo này!

Mặt mũi Nhiếp Vân tràn đầy nghi hoặc:

- Nói cách khác, những thi thể Đế thú này không có lực lượng Đại Đạo!

- Có thể là chết thời gian quá lâu, Đại Đạo tiêu tán!

Đạm Đài Lăng Nguyệt sửng sốt một chút, nói.

Hai người đều được cho là người mới của Thần giới, đối với Thần

giới bí sử biết không nhiều, Đế thú càng là lần đầu tiên gặp, tại sao lại xuất hiện loại tình huống này, cũng nghĩ không ra được.

- Cũng có khả năng!

Nhiếp Vân cũng nghĩ không ra nguyên nhân khác.

- Không có Đại Đạo, đối với ngươi tấn thăng thực lực có ảnh hưởng?

Thấy hắn cau mày, Đạm Đài Lăng Nguyệt tiếp tục hỏi.

- Đâu chỉ có ảnh hưởng, ảnh hưởng còn rất lớn, mười hai thi thể Đế thú, tương đương với mười hai vị Đại Đế, nếu như ta cắn nuốt là cái sau, dù từng cái đều là yếu nhất, chỉ sợ hiện tại chí ít cũng đạt tới Thập Nhất Châu, nhưng bây giờ vừa mới đột phá Thập Châu cảnh, liền không còn lực lượng!

Nhiếp Vân cười khổ lắc đầu.

Vừa mới nhìn thấy mười hai Đế thú, trong lòng âm thầm hưng phấn nửa ngày, cảm thấy có thể trùng kích Thập Tứ Châu cao nhất, làm sao cũng không nghĩ đến, sau khi thôn phệ, chỉ làm cho hắn từ Cửu Châu cảnh đỉnh phong đạt tới Thập Châu, biên độ tấn cấp thực sự quá nhỏ!

Bất quá, có thể tấn cấp một châu, 600 vạn Thần thạch cực phẩm liền không có phí.

Dù sao, Thần thạch cực phẩm với hắn mà nói chỉ là một đống con số, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

- Chỉ tăng lên một cấp? Kỳ quái!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không rõ ràng cho lắm.

- Bất quá cũng không có gì, mặc dù chỉ đề thăng một chút, nhưng cũng nói rõ thi thể Đế thú hữu dụng với ta! Nếu như có thể tìm tới càng nhiều, sớm muộn cũng có thể đột phá!

Nhiếp Vân cười cười.

Mặc dù không có tốt như dự đoán, nhưng ít ra có hiệu quả, chỉ cần thi thể Đế thú đầy đủ, trùng kích cảnh giới Đại Đế chỉ là vấn đề thời gian.

- Phải!

Đạm Đài Lăng Nguyệt gật đầu.

- Chỉ những thứ thi thể Đế thú này? Không có loại khác?

Trong lòng buông ra, Nhiếp Vân nhìn về phía Tu Ngôn chưởng quỹ.

- Bẩm tiền bối, Bách Hương lâu chúng ta chỉ có như vậy, thật không còn nữa!

Tu Ngôn chưởng quỹ vội nói.

- Đáng tiếc!

Nghe nói chỉ có những thứ này, Nhiếp Vân không nhịn được lắc đầu.

- Chưởng quỹ, ngươi hiểu rõ Chân Hư thành hơn chúng ta nhiều, biết nơi nào còn bán ra những thi thể Đế thú này không?

Một lát sau, Nhiếp Vân hỏi.

Bách Hương lâu này không còn, địa phương khác hẳn là sẽ có a.

- Cái này ta cũng không rõ ràng, bất quá, muốn nói người nào khả năng có, ta chỉ có thể nghĩ đến Chân Hư đấu giá thành, mấy tháng trước, nơi này chẳng những đấu giá thi thể Đế thú, ngay cả thi thể Đại Đế cũng bán ra!

Tu Ngôn chưởng quỹ suy nghĩ một chút nói.

- Chân Hư đấu giá thành?

- Ân, nơi mậu dịch lớn nhất Chân Hư thành, mạo hiểm giả ở Chân Hư giới đạt được đồ tốt, cơ hồ đều gửi ở nơi này đấu giá! Thường xuyên bán ra một chút bảo vật, nghe nói vạn năm trước, thậm chí đấu giá qua một kiện Thần binh Đế Cảnh!

Tu Ngôn chưởng quỹ nói.

- Ngay cả Thần binh Đế Cảnh cũng đấu giá?

Nhiếp Vân tắc lưỡi.

Xem ra Chân Hư đấu giá thành này cấp bậc xác thực rất cao.

Thần binh Đế Cảnh phàm là đạt được, ai nguyện ý lấy ra?

Lúc trước bản thân không phải có được Viêm Hoàng điện, khẳng định không có khả năng an ổn đi đến hôm nay.

Coi như hiện tại Thần binh Đế Cảnh đối với hắn tác dụng không lớn, vẫn như cũ không có khả năng lấy ra đấu giá.

Bởi vậy có thể thấy được tầm quan trọng của loại binh khí này.

Đấu giá hội này có thể lấy ra bán, nói rõ phía sau khẳng định có Đại Đế duy trì, hơn nữa còn là Đại Đế có được Thần binh Đế Cảnh, mới có thể không quan tâm một món khác.

- Vậy thì tốt, liền đi Chân Hư đấu giá thành nhìn xem!

Nhiếp Vân gật gật đầu.

Đến Chân Hư thành mục đích đúng là vì tìm càng nhiều đồ vật tăng lực lượng, mau chóng tăng tu vi lên tới Thập Tứ Châu đỉnh phong, trùng kích Đại Đế cảnh!

Nếu nơi này không còn thi thể Đế thú, Nhiếp Vân cũng không cần phải lưu lại, rất nhanh thì bay ra phía ngoài.

- Đúng rồi, chưởng quỹ, ngươi có hạ phẩm, trung phẩm cùng thượng phẩm Thần thạch không? Có bao nhiêu ta muốn bao nhiêu,

đều dùng Thần thạch cực phẩm hối đoái, ngươi cũng có thể ở toàn bộ Chân Hư thành sưu tập, chỉ cần muốn hối đoái, ta đều có thể cho ngươi!

Lần nữa đến Bách Hương lâu, Nhiếp Vân hỏi.

Muốn mua thi thể Đế thú, thi thể Đại Đế, Thần thạch cực phẩm càng nhiều càng tốt, chỉ cần cho hắn thật nhiều hạ phẩm, trung phẩm cùng thượng phẩm, hắn hoàn toàn có thể biến hóa ra càng nhiều cực phẩm.

- Hối đoái Thần thạch cực phẩm?

Tu Ngôn chưởng quỹ không nghĩ tới còn có loại chuyện tốt này, có chút sững sờ.

Người ta đều dùng Thần thạch hạ phẩm, Thần thạch thượng phẩm hối đoái cực phẩm, vị trước mắt này lại dùng cực phẩm hối đoái hạ phẩm, hoàn toàn lật đổ nhận thức của hắn.

- Hai vị chờ một chút, ta liền đi chuẩn bị...

Xác nhận đối phương nói là thực sự, không chút do dự, Tu Ngôn chưởng quỹ vội vàng chạy ra ngoài.

Cực phẩm hối đoái hạ phẩm, loại cơ hội tốt này, một khi bỏ lỡ, đời này chỉ sợ không có lần thứ hai.

Nhìn hắn vội vã chạy, Đạm Đài Lăng Nguyệt không khỏi mỉm cười.

------oOo------

Chương 3582: Tâm Ma Đại Đế mời

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Loại phương pháp hối đoái này của ngươi, ai cũng không cách nào cự tuyệt!

- Đích xác!

Nhiếp Vân cũng gật đầu.

Cách làm này của hắn thật giống như cầm Thần binh Đế Cảnh hối đoái Thần binh Vương cảnh, cả hai không thuộc về một khái niệm, dựa theo tình huống bình thường, coi như số lượng lại nhiều, cũng không khả năng có người đổi, nhưng bây giờ hắn lại lấy ra, loại giao dịch này, không ai có thể cự tuyệt!

- Hai vị đại nhân, bên ngoài có người tìm các ngươi, nói có chuyện quan trọng!

Hai người đang nói chuyện phiếm, một tiểu nhị đi đến.

- Tìm chúng ta?

Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt liếc mắt nhìn nhau.

Hai người vừa tới nơi này, không có người quen, ai sẽ tìm mình?

- Để hắn vào đi!

Mặc dù không biết ai tìm mình, nhưng nếu tới, vẫn phải gặp một chút, Nhiếp Vân khoát tay áo.

- Vâng!

Điếm tiểu nhị đi ra ngoài, chỉ chốc lát liền có một thanh niên đi tới.

Người này cao lớn, khí tức kéo dài, lại là một cường giả Ngũ Châu cảnh.

Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, xác nhận không quen biết, lúc này mới lên tiếng hỏi:

- Không biết các hạ tìm hai người chúng ta có chuyện gì?

- Chắc hẳn hai vị là Nhiếp Vân tiền bối cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt tiền bối!

Thanh niên mỉm cười, khom người nói:

- Gia sư biết hai vị tới Chân Hư thành, muốn bái kiến, nhưng trùng hợp có chuyện quan trọng, tạm thời không ra được, nên mới lệnh ta đến đây mời hai vị đi tới phủ làm khách!

- Làm khách? Xin hỏi gia sư của ngươi là...

Nhiếp Vân sững sờ, nghi ngờ nhìn qua.

- Tại hạ Vân Chu Tử, gia sư là Tâm Ma Đại Đế!

Thanh niên Vân Chu Tử nói.

- Tâm Ma Đại Đế? Phổ Thiên Hoàng triều Tâm Ma Đại Đế? Lẽ ra ta nên đến bái kiến a...

Nhiếp Vân không nghĩ tới người trước mắt này là đệ tử của Tâm Ma Đại Đế, liền vội vàng đứng dậy.

Mặc dù không có giao tình gì với vị Đại Đế này, nhưng người này xưng là Phổ Thiên Hoàng triều đệ nhị Đại Đế, mình lại là Hoàng triều Hoàng đế, lẽ ra nên gặp mặt một lần.

- Tiền bối khách khí, gia sư đã ở phủ đệ chuẩn bị xong tiệc rượu, mời hai vị đi qua!

Vân Chu Tử vội nói.

- Ân!

Nhiếp Vân quay đầu nhìn về phía thê tử:

- Nguyệt nhi, cùng ta đi qua một chuyến đi!

- Được, ta cũng chưa bao giờ thấy qua vị Đại Đế này, cũng muốn nhìn xem!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nở nụ cười.

Tâm Ma Đại Đế rất thần bí, cơ hồ tất cả mọi người đối với hắn biết rất ít, nếu hắn mời, hai người tự nhiên phải đi qua nhìn một chút.

Bàn giao với tiểu nhị một tiếng, chưởng quỹ tới thì đưa tin cho hắn, Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt theo sát sau lưng Vân Chu Tử, bay ra phía ngoài.

Tốc độ của ba người đều cực nhanh, thời gian không dài liền đến trước mặt một phủ đệ.

Trên cửa phủ đệ không có bất kỳ bảng hiệu gì, cũng không có bất kỳ tiêu chí gì, chỉ nhìn từ bên ngoài mà nói, căn bản không biết là địa phương nào, tuyệt đối nghĩ không ra, trong này sẽ ở một vị Đại Đế Thần giới.

Tiểu viện bố trí rất tinh xảo, không có xa hoa, lại cho người một loại cảm giác thuần phác, hai người theo sát sau lưng Vân Chu Tử, rất nhanh thì tới một phòng khách rộng rãi.

Trong phòng khách, trên mặt bàn bày đầy tiệc rượu, lại không nhìn thấy bóng người.

- Vị Tâm Ma Đại Đế này kiêu ngạo thật lớn!

Thấy đi vào gian phòng của đối phương, đối phương còn không có xuất hiện, Đạm Đài Lăng Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

Biết bọn họ tới, khẳng định cũng sớm biết thực lực chân chính của hai người, không nói Nhiếp Vân một người lực chiến chư thiên, chỉ nói thực lực của Thiên Đạo Đại nàng Đế, bóp chết vị Tâm Ma Đại Đế này cũng hết sức nhẹ nhàng!

Dưới loại tình huống này, gia hỏa kia lại khinh thường, không ra, đối với bọn hắn mà nói, khó tránh khỏi quá mức khinh thị!

- Tâm Ma Đại Đế dù sao cũng là lão tiền bối thành danh đã lâu, có chút thái độ cũng coi như bình thường!

Nhiếp Vân lơ đễnh, cười nhạt một tiếng.

Đối với rất nhiều Đại Đế của Phổ Thiên hoàng triều, hắn vẫn mang theo kính ý.

Hô!

Hai người vừa dứt lời, không gian trước mắt lắc lư, một bóng người xuất hiện ở trong đại điện.

Là một trung niên, toàn thân áo đen, hai đầu lông mày mang theo ý trương dương.

Cẩn thận nói đến, có chút tương tự Ma Nghiêm mà Nhiếp Vân chém giết.

- Thật ngại, có việc trì hoãn, tới chậm, Tâm Ma hướng hai vị xin lỗi!

Trung niên nhân vừa xuất hiện, nhìn thấy hai người trong phòng, vội vàng tươi cười.

- Tâm Ma Đại Đế khách khí!

Nhiếp Vân khoát tay cười nói.

- Nhiếp Vân, hắn là phân thân của Tâm Ma!

Mới vừa nói xong, bên tai truyền đến Đạm Đài Lăng Nguyệt truyền âm.

- Ta biết!

Nhiếp Vân nhẹ gật đầu.

Kỳ thật không cần nàng nói, bằng vào không gian chi lực của thế giới nạp vật, hắn liền phát hiện.

Vị Tâm Ma Đại Đế trước mắt này, lại là một phân thân, mà không phải bản tôn.

Dựa theo đạo lý, lấy thân phận của hai người bọn họ, đi đến bất

luận chỗ nào của Thần giới, rất nhiều Đại Đế đều phải tự mình nghênh đón, không dám chậm trễ, trước mắt vị Tâm Ma Đại Đế này, chẳng những tới chậm, còn phái phân thân tới, không khỏi quá không lễ phép đi!

Mặc dù Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt không phải người chú ý quy củ, nhưng thân phận gì, làm chuyện gì đều phải có quy tắc, ngươi không biết chúng ta là ai ngược lại cũng thôi, biết rất rõ ràng lại như vậy, cho người ta cảm giác coi thường a.

- Hai vị chớ trách, thực không dám giấu giếm, ta đây chỉ là phân thân, hơn nữa giữ thời gian không dài, vì tiết kiệm thời gian, chỉ có thể tới chậm một chút, có chỗ tiếp đón không được chu đáo, mong rằng rộng lòng tha thứ!

Tựa hồ nhìn ra hai người không vui, Tâm Ma Đại Đế vội vàng giải thích.

Nhìn thấy hắn như vậy, trong lòng Nhiếp Vân không khỏi cảm khái.

Lúc trước chém giết Ma Nghiêm, hắn còn lo lắng có thể bị Tâm Ma Đại Đế trách cứ hay không, không biết có bị Đại Đế trừng phạt không, hiện tại bất quá hơn nửa năm, hắn đã không dám trừng phạt bản thân, ngay cả thái độ nói chuyện cũng có chỗ cố kỵ.

- Tâm Ma Đại Đế nói gì vậy chứ...

Dứt bỏ những cảm khái này, Nhiếp Vân cười cười, nhìn về phía trung niên nhân trước mắt, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

- Không biết Tâm Ma Đại Đế tìm hai người chúng ta cần làm chuyện gì?

Đối phương chuyên môn mời mình tới, khẳng định không phải ăn cơm ôn chuyện.

Dù sao mình hung danh hiển hách, rất nhiều Đại Đế tránh cũng không kịp, có thể không gây, khẳng định tận lực không gây.

- Không hổ là Nhiếp Vân, ánh mắt sắc bén!

Tâm Ma Đại Đế khen ngợi một tiếng, nhìn qua:

- Các ngươi có biết vì sao bản tôn của ta không cách nào đến đây không?

Nhiếp Vân lắc đầu.

------oOo------

Chương 3583: Phổ Thiên Đại Đế hiện trạng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối với Tâm Ma Đại Đế, hắn biết không nhiều, thậm chí có thể nói hoàn toàn không biết gì cả, hôm nay mới là lần thứ nhất gặp mặt, làm sao có thể biết.

- Bản tôn của ta bị người trấn áp, đến bây giờ còn không thể thoát thân!

Tâm Ma Đại Đế lắc đầu.

- Bị người trấn áp? Ai?

Nhiếp Vân sững sờ.

Tâm Ma Đại Đế là người nào? Tồn tại Top 10 của Thần giới, thực lực gần với Phổ Thiên Đại Đế, bản tôn bị người trấn áp? Rốt cuộc là ai? Lại có loại thực lực này?

- Là ai không nói... Hôm nay tìm hai vị tới, không phải nói chuyện của ta, mà là liên quan tới Phổ Thiên Đại Đế cùng Nguyên Dương Đế Quân!

Tâm Ma Đại Đế nói.

- Bọn hắn thế nào?

Nhiếp Vân nghi ngờ nhìn qua.

Phổ Thiên Đại Đế có sức chiến đấu Top 5 của Thần giới, Nguyên Dương Đế Quân cũng không yếu, hai người chung một chỗ, có thể nói bất kỳ địa phương nào của Thần giới cũng có thể đi, chính vì vậy, Thần Tháp Đế Quân nói với hắn, không liên lạc được hai người, hắn cũng không cảm thấy cái gì.

Hắn cảm thấy, hẳn là đi tìm vật liệu giúp Dao Sương luyện chế thân thể, không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Cho dù có nguy hiểm, hai người bọn họ ứng phó không được mà nói, bản thân cũng không có khả năng thành công!

Dù sao, hiện tại hắn chỉ là cường giả Thiên Đạo cảnh, mặc dù có thể đè Đại Đế khác đầu cũng không dám ngẩng lên, nhưng chủ yếu là vì Thánh Sơn.

Một khi không thể vận dụng Thánh Sơn, bất kỳ một vị Đại Đế nào, cũng có thể đem tiện tay bóp chết hắn.

- Bọn hắn... bị người hãm hại, rơi vào tuyệt cảnh, chẳng lẽ ngươi không biết?

Tâm Ma Đại Đế nhìn qua.

- Lâm vào tuyệt cảnh?

Nhiếp Vân nhíu mày.

- Đúng vậy, bây giờ bọn hắn bị vây khốn, có khả năng bất cứ lúc nào cũng sẽ bị người luyện hóa, tình cảnh nguy cấp, chỉ cấp ta phát ra tin tức cầu cứu, đáng tiếc ta cũng bị vây khốn, không cách nào thoát thân, chỉ có thể để Vân Chu Tử tìm các ngươi đến, nhìn có phương pháp giải quyết hay không!

Mặt mũi của Tâm Ma Đại Đế tràn đầy vẻ lo lắng.

- Đến cùng tình huống như thế nào?

- Nguyên Dương Đế Quân có nữ nhi, chuyện này ngươi hẳn biết chứ!

Tâm Ma Đại Đế hỏi.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Bệnh của Dao Sương là hắn trị liệu, tự nhiên biết rất rõ ràng.

- Sau khi linh hồn của nữ nhi hắn phục sinh, Nguyên Dương định luyện chế cho nàng một thân thể Thần binh Đế Cảnh, bốn phía tìm vật liệu, chuyện này chắc hẳn ngươi cũng có nghe thấy!

Tâm Ma Đại Đế nói tiếp:

- Sự tình xảy ra ở lúc tìm tài liệu!

- Ồ?

- Nửa tháng trước, Nguyên Dương tìm được tài liệu phụ trợ, chỉ kém một tài liệu chính, liền có thể luyện chế thân thể Thần binh Đế Cảnh! Bất quá tài liệu chính này, ở vị trí cực kỳ nguy hiểm, coi như hắn là Đại Đế, cũng không hoàn toàn chắc chắn có thể tìm được, đồng thời nắm bắt tới tay!

Tâm Ma Đại Đế nói:

- Bởi vì... vật liệu này... Chỉ ở U Ma cảnh mới có!

- U Ma cảnh? Ngươi ý tứ bọn hắn đi U Ma cảnh, bị nhốt ở trong đó?

Nhiếp Vân sầm mặt lại.

Thần giới đệ nhất hiểm địa U Ma cảnh, so với Chân Hư giới này còn muốn kinh khủng!

Lúc trước Đế Huyền chính là muốn bản thân đi vào, sau đó giết

chết, kết quả bản thân lợi dụng năng lực phục chế của thế giới nạp vật, xảo diệu hóa giải tình thế nguy hiểm, nằm mơ cũng không nghĩ đến, trước đó Phổ Thiên Đại Đế cùng Nguyên Dương Đế Quân mất tích, là đến nơi này!

U Ma cảnh là địa phương ngay cả Đại Đế cũng chùn bước, nếu không Hóa Bi lão nhân cũng không có khả năng giấu ở trong đó liền an toàn, Đại Đế khác cũng không dám vây công.

- Đúng!

Tâm Ma Đại Đế lắc đầu:

- Nếu như chỉ là khốn cảnh bình thường, bằng vào thực lực của Phổ Thiên cùng Nguyên Dương, tự nhiên khốn không được, chỉ bất quá... Bọn hắn vừa tiến vào U Ma cảnh liền bị Hóa Bi lão nhân để mắt tới, dẫn vào một bí cảnh, bị nhốt trong đó!

- Vẫn là câu nói kia, khốn cảnh lợi hại hơn nữa, muốn vây khốn bọn hắn cũng rất khó, nhưng lại thêm một vị Hóa Bi lão nhân lại khác! Vị Đại Đế này liên tục xuất thủ, coi như Phổ Thiên Đại Đế cũng không có biện pháp chạy ra... Ngươi cũng biết, ta đối với Tâm Ma hơi có nghiên cứu, thông qua phương pháp đặc thù đã biết tin tức này!

Khắp khuôn mặt của Tâm Ma Đại Đế đều là lo lắng.

- Hóa Bi lão nhân...

Con mắt của Nhiếp Vân trầm thấp.

Thần giới am hiểu Tâm Ma có ba, Hóa Bi lão nhân, Tâm Ma Đại Đế cùng Tình Si Đạo Tôn, trước đó hắn hoài nghi một trong ba người muốn đối phó bản thân, hiện tại xem ra, chỉ sợ chính là Hóa Bi lão nhân rồi!

Hắn có thù oán với rất nhiều thế lực của Thần giới, thấy Phổ Thiên Đại Đế cùng Nguyên Dương Đế Quân đi qua, có thể nào buông tha cơ hội!

Thực lực của hắn vốn rất mạnh, nếu không cũng không có khả

năng ở dưới sự vây công của rất nhiều Đại Đế đào tẩu... Thực lực như thế lại phối hợp hiểm cảnh, để Phổ Thiên Đại Đế cùng Nguyên Dương Đế Quân khốn nhập trong đó, chỉ sợ không phải việc khó!

- Ta vì bản thể bị nhốt, không cách nào hành động, chỉ có thể hi vọng hai vị tiến đến cứu trợ! Nếu không Phổ Thiên cùng Nguyên Dương liền nguy hiểm!

Tâm Ma Đại Đế mặt mũi tràn đầy lo lắng nhìn qua.

- Hắn gặp nguy hiểm, ta nhất định sẽ cứu!

Nhiếp Vân gật đầu.

Vô luận Phổ Thiên Đại Đế hay Nguyên Dương Đế Quân, đều có ân với hắn, bọn hắn gặp nguy hiểm, bản thân chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

- Bất quá, bản thể của ngươi đến cùng thế nào? Có muốn ta giúp ngươi một tay, sau đó chúng ta cùng đi hay không?

Bản thể của Tâm Ma Đại Đế bị trấn áp, để hắn cảm thấy kinh khủng, muốn biết đến cùng là người nào, lại có được loại năng lực cùng địa vị này.

- Không cần, ta đã bị trấn áp nhiều năm, không sai biệt lắm đã tìm ra phương pháp, hiện tại phân thân có thể đi ra, khoảng cách thoát khốn đã không xa, ngươi qua mà nói, ngược lại khiến người khác chú ý, biến khéo thành vụng, ngược lại làm cho ta không cách nào thoát thân!

Tâm Ma Đại Đế lắc đầu:

- Hiện tại quan trọng nhất là cứu Phổ Thiên cùng Nguyên Dương!

- U Ma cảnh lớn như vậy... ta phải đi chỗ nào tìm bọn hắn? Lại phải cứu như thế nào?

Nhiếp Vân nhìn qua.

Mặc dù không có đi qua U Ma cảnh, nhưng Thần giới tứ đại hiểm địa đã đi qua hai, Vô Biên Thâm Uyên cùng Chân Hư giới này, đều tự thành thế giới, phạm vi không biết bao lớn, coi như hắn có được Thánh Sơn thủ hộ, vẫn không tin có thể tìm được người, đồng thời thuận lợi cứu ra.

------oOo------

Chương 3584: Thập Nhất Châu đỉnh phong

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Kỳ thật ngươi không cần tìm tới bọn hắn, chỉ cần các ngươi đi vào U Ma cảnh, nhất định sẽ bị Hóa Bi lão nhân phát hiện, người này am hiểu Tâm Ma, giỏi nhất về mê hoặc, nhìn thấy hắn, tốt nhất không nghe hắn nói nhảm, trực tiếp giết chết! Nếu không rất dễ dàng bị Tâm Ma khống chế, đến lúc đó, sợ rằng sẽ giống như đám người Phổ Thiên, lâm vào khốn cảnh, lại khó đi ra! Chỉ cần chém giết, coi như khốn cảnh kia lợi hại hơn nữa, bằng vào năng lực của Phổ Thiên cùng Nguyên Dương, muốn thoát khốn cũng không phải việc khó gì!

Tâm Ma Đại Đế nói.

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân gật đầu.

Nếu như vậy, thì đơn giản hơn nhiều, thậm chí ngay cả U Ma cảnh cũng không cần xâm nhập.

- Năm đó Hóa Bi lão nhân bị chín đại thế lực vây công, Phổ Thiên càng cho hắn một kích trí mạng, hắn hận người Phổ Thiên hoàng triều thấu xương! Hơn nữa, người này giỏi về mê hoặc, sau khi gặp được, tốt nhất cái gì cũng đừng nói, đối với hắn nói tốt nhất cái gì cũng đừng tin, trực tiếp xuất thủ, hai người các ngươi có lực lượng Đại Đế cao cấp nhất của Thần giới, chém giết hẳn không phải là việc khó!

Tâm Ma Đại Đế lần nữa bàn giao.

- Yên tâm đi, chỉ cần gặp được, ta nhất định sẽ tại chỗ đem giết chết, tuyệt không nghe nửa câu nói nhảm...

Nhiếp Vân gật đầu, đột nhiên nhướng mày:

- Bất quá, trước khi đi U Ma cảnh cứu Đại Đế, ta vừa vặn còn có một số sự tình cần Đại Đế hỗ trợ!

- Hỗ trợ? Chuyện gì?

Tâm Ma Đại Đế nghi ngờ nhìn qua.

- Rất đơn giản, Tâm Ma tiền bối ở Chân Hư thành thời gian khẳng định không ngắn, hiện tại ta cần tìm kiếm thi thể cường giả Đế Cảnh hoặc thi thể Đế thú, càng nhiều càng tốt, không biết Tâm Ma tiền bối có thể giúp ta chuyện này hay không?

Nhiếp Vân nói.

- Thi thể cường giả Đế Cảnh? Thi thể Đế thú?

Tâm Ma Đại Đế mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

- A, ta muốn dùng những thi thể này, làm một chút nghiên cứu! Chắc hẳn ngươi cũng có thể nhìn ra, thực lực của ta bây giờ, còn không có đạt tới Đế Cảnh, mặc dù có thể để những Đại Đế khác kiêng dè, là bởi vì Thần binh mà thôi!

Nhiếp Vân cười cười:

- Nếu như có thể tìm được thi thể cường giả Đế Cảnh, thông qua quan sát, có lẽ có thể tấn cấp thực lực, khả năng cứu Phổ Thiên Đại Đế ra sẽ tăng lớn không ít!

Thế giới nạp vật đặc thù, không có khả năng nói cho người khác biết, huống chi là Tâm Ma Đại Đế mới vừa gặp một lần.

- Thì ra là thế!

Tâm Ma Đại Đế không biết người trước mắt này ngưng tụ giới vực hoàn mỹ, còn tưởng rằng nói là sự thật, nhẹ gật đầu:

- Thi thể cường giả Đế Cảnh, ta chỗ này không có, bất quá, giống như Chân Võ đấu giá thành có một cái sắp đấu giá! Về phần thi thể Đế thú, ta có vài đầu, có thể trực tiếp cho ngươi!

Nói xong điểm ngón tay một cái, một không gian giới chỉ bay tới, rơi vào lòng bàn tay Nhiếp Vân.

- Đa tạ Tâm Ma Đại Đế!

Tiếp nhận giới chỉ, Nhiếp Vân nhìn thoáng qua, biết bên trong quả nhiên có vài thi thể Đế thú, lúc này cười cười.

Mặc dù thi thể Đế thú đối với hắn hiệu quả không bằng thi thể Đại Đế, nhưng có chút ít còn hơn không, ít nhất có thể giúp hắn gia tăng tu vi.

- Đám người Phổ Thiên, Nguyên Dương, ngươi phải nhanh đi cứu, nếu không ta sợ sẽ chậm... Từ bọn hắn truyền tin tức cho ta đến xem, hẳn là kiên trì không được bao lâu!

Tâm Ma Đại Đế lần nữa bàn giao một câu, phân thân dần dần mơ hồ:

- Phân thân của ta không duy trì được nữa, cáo từ!

Hô!

Lời còn chưa dứt, bóng người mất đi tung tích.

- Chúng ta cũng đi thôi!

Nhìn Tâm Ma Đại Đế mất đi tung tích, Nhiếp Vân nhìn thoáng qua Đạm Đài Lăng Nguyệt, cũng không nhiều lời, trực tiếp thuấn di rời đi, lần nữa trở lại Bách Hương lâu.

Soạt!

Không gian chi lực của thế giới nạp vật lan tràn, cách trở chung quanh gian phòng, coi như cường giả Đại Đế cũng không thể nghe được.

- Ngươi thấy thế nào?

Nhiếp Vân nhìn qua.

- Nếu như Tâm Ma Đại Đế nói là thật, đám người Phổ Thiên Đại Đế thật sự nguy hiểm, nhất định phải đi cứu!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhíu mày.

- Đúng vậy!

Nhiếp Vân gật đầu.

Phổ Thiên Đại Đế cùng Nguyên Dương Đế Quân, hai người này gặp nguy hiểm, khẳng định phải cứu, chỉ bất quá nếu như cứu, liền cần tính kỹ.

- U Ma cảnh, nguy cơ trùng trùng, xem như thực lực của ta bây giờ tiến vào bên trong cũng vô cùng nguy hiểm, tùy tiện đi cứu mà nói, làm không cẩn thận sẽ giống như bọn họ, lâm vào nguy hiểm!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng biết điểm ấy, trên mặt có chút lo lắng.

- Đúng vậy, hiện tại ta lo lắng chính là cái này, bất quá, còn có một cái lo lắng...

Nhiếp Vân đang muốn nói ra cái lo lắng thứ hai, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Tu Ngôn chưởng quỹ đã trở về.

Thấy hắn trở về, Nhiếp Vân không nói nữa.

- Tiền bối, đây là Thần thạch hạ phẩm ngươi muốn, còn có trung phẩm, thượng phẩm, số lượng đầy đủ đổi được ngàn vạn Thần thạch cực phẩm... Tiền bối có thể có nhiều Thần thạch như vậy sao?

Vừa vào cửa, Tu Ngôn chưởng quỹ liền truyền tới một Nạp Vật Giới chỉ, tâm thần bất định.

Hắn sợ tìm Thần thạch hạ phẩm quá nhiều, đối phương không có nhiều Thần thạch cực phẩm như vậy hối đoái.

Tinh thần quét qua giới chỉ, Nhiếp Vân nở nụ cười.

Hiệu suất làm việc của người này quả nhiên rất lớn, số lượng Thần thạch hạ phẩm trong này nhiều, đã có thể so với tổng thu nhập của một châu trong mấy trăm triệu năm, sửa sang chất đống không biết bao nhiêu cái sơn mạch.

- Tự nhiên có! Chờ một lát!

Tiện tay ném không gian giới chỉ vào thế giới nạp vật, phóng thích toàn bộ Thần thạch bên trong ra ngoài.

Ầm ầm!

Thể nội một trận oanh minh, vừa mới đột phá Thập Châu cảnh, lần nữa đạt tới đỉnh phong.

Ngay sau đó, Thần thạch hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm hội tụ vào một chỗ, hình thành vô số Thần thạch cực phẩm.

- Đây là một ngàn năm trăm vạn Thần thạch cực phẩm, hẳn là đầy đủ hối đoái a!

Lấy ra một phần nhỏ, Nhiếp Vân tiện tay đưa cho Tu Ngôn chưởng quỹ.

- Đa tạ tiền bối...

Nhìn thấy trong giới chỉ rậm rạp chằng chịt Thần thạch cực phẩm, Tu Ngôn chưởng quỹ hưng phấn đến sắc mặt đỏ lên, cảm thấy kiếm lợi lớn.

- Chưởng quỹ, khả năng còn phải làm phiền ngươi một sự kiện,

hẹn chưởng quỹ của Chân Võ đấu giá thành ra, ta muốn cùng hắn làm một vụ giao dịch! Ngươi yên tâm, chắc chắn sẽ không để hắn ăn thiệt thòi! Chỉ cần giao dịch có thể thành công, ta sẽ đưa ngươi mười vạn Thần thạch cực phẩm xem như tạ ơn!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Tạ ơn thì không cần, tiền bối đã cho ta rất nhiều, ta sẽ đi tìm hắn ngay bây giờ, giúp ngươi hoàn thành chuyện này!

------oOo------

Chương 3585: Mời hắn tới (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tu Ngôn chưởng quỹ gật đầu, vội vàng đi ra ngoài.

Nhìn dáng vẻ của hắn, cũng là người nóng tính.

- Chưởng quỹ này cũng không tệ!

Thấy hắn vội vàng rời đi, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Vừa rồi ngươi mới nói phân nửa, còn có một lo lắng, là cái gì?

Đạm Đài Lăng Nguyệt kỳ quái nhìn qua.

- Chờ rời đi Chân Hư giới lại nói!

Nhiếp Vân không có trực tiếp trả lời.

- Thần thần bí bí...

Đạm Đài Lăng Nguyệt biết hiện tại Nhiếp Vân không nói, khẳng định có mục đích của mình, lúc này cũng không hỏi nhiều.

Nhiếp Vân an tĩnh ngồi ở trong gian phòng, động cũng không động, trong thế giới nạp vật, phân thân lại nhẹ nhàng nhoáng một cái xuất

hiện ở trên một ngọn núi.

Bàn tay khẽ động, chiếc nhẫn mà Tâm Ma Đại Đế đưa xuất hiện.

- Thú vị!

Bàn tay vồ một cái, trong giới chỉ có một tia khí tức xuất hiện, ở trong lòng bàn tay không ngừng du thoán, tựa hồ muốn chạy trốn.

Bất quá, ở trong thế giới nạp vật, Nhiếp Vân là chúa tể, đồ vật mạnh hơn nữa cũng không có khả năng đào thoát.

- Hô!

Tinh thần khẽ động, đạo ý niệm này bị diệt sát.

Hô!

Sau một khắc, thi thể Đế thú trong chiếc nhẫn xuất hiện ở trước mắt.

Đồng dạng là thi thể Đế thú, nhưng mấy con này lớn hơn của Tu Ngôn chưởng quỹ, mỗi một con đều giống như núi nhỏ!

- Luyện hóa!

Nhẹ nhàng hừ một cái, tinh thần của Nhiếp Vân quét tới, vài thi thể Đế thú trước mắt nổ tung, một cỗ lực lượng hùng hậu tràn ngập toàn thân.

Ken két!

Lực lượng lần nữa bạo tăng, đột phá cực hạn.

Thập Nhất Châu!

Tu vi đạt tới Thập Nhất Châu trung kỳ thì ngừng lại.

Mượn nhờ Thần thạch cực phẩm, rất nhanh hắn liền củng cố tu vi ở Thập Nhất Châu đỉnh phong.

- Xem ra vẫn là thi thể cường giả Đế Cảnh hiệu quả tốt!

Nhìn thấy thi thể Đế thú to lớn như thế, cũng chỉ để cho mình tăng lên một chút tu vi, không khỏi cảm khái.

- Trong thi thể Đế thú này cũng không có Đại Đạo, chẳng lẽ Đế thú đều là như vậy? Nhưng nếu như không lĩnh ngộ Đại Đạo, bọn chúng lại làm sao đột phá?

Mặt mũi Nhiếp Vân tràn đầy kỳ quái.

Từ trong tay Tâm Ma Đại Đế lấy được Đế thú cùng trước đó Tu Ngôn chưởng quỹ đưa cho, bên trong đều không có Đại Đạo.

Cường giả Đế Cảnh lĩnh ngộ Đại Đạo đột phá Thiên Đạo mới thành công, Đế thú không có loại Đại Đạo này... chúng lại làm sao đột phá?

Càng nghĩ càng kỳ quái.

- Quay lại tìm Hiên Viên Đại Đế hỏi một chút!

Đế thú là đồ vật ở kỷ nguyên trước, duy nhất biết bí mật khả năng cũng chỉ có Hiên Viên Đại Đế.

Những người khác coi như biết, khẳng định cũng không rõ ràng.

- Hai vị tiền bối, chưởng quỹ của Chân Hư đấu giá thành tới...

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Vân đang củng cố tu vi vừa mới tấn thăng, liền nghe phía ngoài có người hô một tiếng.

- Để hắn vào đi!

Ý thức trở lại bản thể, Nhiếp Vân nói.

- Vâng!

Cửa phòng mở ra, Tu Ngôn chưởng quỹ cùng một trung niên đồng

thời đi đến.

- Bái kiến hai vị tiền bối!

Thái độ của trung niên nhân cực kỳ cung kính, xem ra hắn đã từ trong miệng Tu Ngôn chưởng quỹ biết thân phận của hai người.

Biết bọn hắn chẳng những là Đại Đế, hơn nữa còn là Đại Đế cực mạnh, nên không dám chậm trễ chút nào.

- Không cần khách khí, để Tu Ngôn chưởng quỹ tìm ngươi tới, là có sự kiện muốn làm phiền ngươi!

Nhiếp Vân cười cười.

- Tiền bối khách khí, có gì phân phó cứ nói thẳng, chỉ cần ta có thể làm được, sẽ nghĩa bất dung từ!

Trung niên nhân vội nói.

- Phân phó thì không nói tới, nghe nói phòng đấu giá các ngươi có một thi thể Đại Đế sắp đấu giá? Ta muốn mua!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Mua thi thể Đại Đế?

Trung niên nhân sửng sốt một chút.

Còn tưởng rằng đối phương có yêu cầu gì, lại là cái này!

Thi thể Đại Đế, đối với cường giả Thiên Đạo có lẽ có tác dụng rất lớn, nhưng đối với cường giả Đế Cảnh hoàn toàn không có hiệu quả, một cường giả Đế Cảnh lại đi mua sắm thi thể Đại Đế? Mua làm gì?

- Làm sao? Khó xử? Ngươi nói đi, thi thể Đại Đế này, ngươi mong muốn có thể bán ra giá bao nhiêu, ta trực tiếp cho ngươi gấp đôi!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Tăng gấp đôi?

Trung niên nhân hít vào một ngụm khí lạnh.

Lúc đầu hắn sợ đối phương cướp đoạt, dù sao cường giả Đế Cảnh thật muốn, dùng thực lực áp bách, hắn quyết không dám không cho.

Nghe đối phương nói chẳng những đưa tiền, còn trực tiếp tăng gấp đôi, cũng có chút ngây dại.

- Yên tâm đi, tiền bối nhiều tiền lắm, trước đó cùng ngươi đổi những Thần thạch cực phẩm kia, đều là tiền bối ra!

Sợ hắn không tin, Tu Ngôn chưởng quỹ ở một bên nói.

- Hắn ra?

Trung niên nhân kinh ngạc.

Trước kia còn hơi nghi hoặc, hiện tại chút nghi hoặc ấy đã toàn bộ tan thành mây khói.

Có thể tiện tay lấy ra Thần thạch cực phẩm hối đoái hạ phẩm, vừa nhìn liền biết không phải loại thiếu tiền, loại người này làm sao có thể cùng hắn tính toán, mưu trí, khôn ngoan, quỵt nợ?

- Có thể làm cho tiền bối tự mình tìm ta mua sắm thi thể Đại Đế, ta vạn phần vinh hạnh, chỉ bất quá...

Trung niên nhân mặt mũi tràn đầy do dự.

- Thế nào, ngại giá tiền ít? Gấp ba! Hoặc bốn lần, tùy ngươi muốn!

Thần sắc của Nhiếp Vân đạm nhiên, tựa hồ tiền căn bản không phải là tiền.

- Vấn đề không phải là tiền... Mà là... thi thể Đại Đế này, là giúp một vị khách hàng thay bán đấu giá, ta đến bây giờ còn không gặp...

Nếu không, hiện tại ta mời khách hàng kia tới cho ngươi, ngươi và hắn trao đổi!

Trung niên nhân cười khổ, vội nói.

- Khách hàng?

Nhiếp Vân nhíu mày.

- Đúng, hắn tìm tới phòng đấu giá chúng ta, muốn bán thi thể Đại Đế! Chúng ta chỉ lấy đấu giá phí mười phần trăm làm thù lao! Trên thực tế, thi thể Đại Đế kia còn chưa đưa đến phòng đấu giá của chúng ta!

Trung niên nhân nói.

- Tốt, bây giờ ngươi nói cho người này, ta nguyện ý dùng giá cả gấp hai trong lòng của hắn mong muốn mua thi thể Đại Đế kia!

Nhiếp Vân hiểu được, mở miệng nói.

Kỳ thật đây không tính là kỳ quái, rất nhiều phòng đấu giá, cũng không phải như thương hội có nhiều vật trân quý, mà là không ít người không nguyện ý lộ diện, mượn tay phòng đấu giá tiến hành đấu giá.

Cái sau chỉ cần tuyên truyền ra, thu lấy tiền thuê nhất định, liền có thể kiếm đầy bồn đầy bát tràn!

- Được, xin tiền bối chờ một lát, hiện tại ta liền liên hệ!

Nghe đối phương không trách tội, trung niên nhân nhẹ nhàng thở ra, vội vàng lấy ra một ngọc bài, tiến hành liên hệ.

Một lát sau, sắc mặt trở nên hết sức khó coi.

- Thế nào?

Nhiếp Vân nhìn qua.

- Hồi bẩm tiền bối, vị này cũng là một cường giả Đế Cảnh, hắn chỉ muốn đấu giá thi thể, không muốn bán ra...

Trung niên nhân run rẩy nói.

------oOo------

Chương 3586: Mời hắn tới (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kỳ thật đối phương nói không nhẹ nhàng như vậy, mà là mang theo ý vũ nhục mãnh liệt.

Chẳng những không bán, còn cảm thấy Nhiếp Vân đang vũ nhục hắn, trong lời nói mang theo quát lớn.

- Không muốn ra bán? Nguyệt Nhi, nếu hắn không muốn bán, còn ngôn ngữ không tốt, ngươi mời hắn tới, ta lại cùng hắn thương nghị một chút!

Nhiếp Vân triển khai không gian chi lực của thế giới nạp vật, lập tức thấy rõ nội dung trên ngọc bài, cười nhạt một tiếng, quay đầu nhìn về phía Đạm Đài Lăng Nguyệt.

- Mời hắn tới? Tiền bối, hắn nói không sẽ tới...

Trung niên nhân vội nói.

Hắn đã câu thông với đối phương rồi, người ta căn bản không tới, hắn chỉ là Thiên Đạo cảnh nho nhỏ, lại không dám thực làm gì Đế Cảnh.

Trong lúc nhất thời trên mặt như mướp đắng.

Sớm biết sẽ không tiếp cái sinh ý này, tiền không có kiếm được, lại bởi vậy đắc tội hai vị Đại Đế, hắn sống còn chưa đủ nha.

- Ha ha, qua hay không qua, không do hắn!

Nhiếp Vân cười cười, nhìn về phía Đạm Đài Lăng Nguyệt.

- Để ta!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhẹ nhàng cười một tiếng, như trăm hoa đua nở, ngọc thủ trắng noãn không tỳ vết nhẹ nhàng nâng lên.

Ông!

Không gian trước mắt giống như đá ném vào ao nước, dập dờn ra gợn sóng, trong rung động, thời gian bắt đầu vặn vẹo, cho thấy tràng cảnh trung niên nhân cùng đối phương dùng ngọc bài trao đổi vừa rồi.

- Nghịch chuyển thời gian? Hơn nữa ở trong phạm vi nhỏ như vậy nghịch chuyển thời gian?

Thấy cảnh này, trung niên nhân cùng Tu Ngôn chưởng quỹ đồng thời nuốt nước miếng một cái.

Đại Đế có thể nghịch chuyển thời gian không phải là sự tình gì kỳ quái, nhưng ở trong một gian phòng nghịch chuyển, hơn nữa không lan đến bọn hắn, loại thủ đoạn này làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Cái này nên cần lực khống chế mạnh bao nhiêu?

Tìm tòi tất cả Đại Đế mà mình biết, đột nhiên phát hiện, vậy mà không có một người có thể làm được!

Rầm!

Hai người không kiềm hãm được nuốt nước miếng một cái.

Tu Ngôn chưởng quỹ càng bị dọa đến run rẩy.

Hắn sớm biết hai vị trước mắt này thực lực cường hãn, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ đến cường hãn như thế!

Đã cường đại vượt qua tưởng tượng.

Hô hô!

Thời gian tái hiện, Đạm Đài Lăng Nguyệt mỉm cười, một sợi dây bị nàng rút ra từ trong thời gian.

Đối phương cùng trung niên nhân liên hệ, cần thông đạo, có được nhân quả, sợi dây này chính là dây nhân quả!

Từ trong thời gian quá khứ bắt lấy dây nhân quả, nghĩ rõ ràng chuyện gì xảy ra, trung niên nhân cùng Tu Ngôn chưởng quỹ đều sắp bị dọa ngất.

Thần giới muốn gặp được cường giả Đế Cảnh khó càng thêm khó, nhưng ở Chân Hư giới, tất cả mọi người là cường giả Thiên Đạo, bí mật của cường giả Đế Cảnh cũng không phức tạp, rất nhiều người muốn gặp là gặp được, đối với năng lực của cường giả Đế Cảnh cũng biết rất nhiều, từ quá khứ tìm ra dây nhân quả, nghe cũng không nghe qua!

- Tốt, tìm được!

Lấy dây nhân quả ra, Đạm Đài Lăng Nguyệt nhẹ nhàng cười một tiếng, ngọc thủ lần nữa đưa về phía trước.

Ầm ầm!

Gian phòng sinh ra một vòng xoáy khổng lồ, lập tức hai người liền thấy một bóng người ở trong vòng xoáy.

Nhìn thấy người này, trung niên nhân chấn động toàn thân.

Chính là vị cường giả Đế Cảnh bán ra thi thể Đại Đế kia.

Giờ phút này hắn đang ngồi ở trong phòng, không có ý thức được nguy hiểm đã đến gần.

- Mời hắn đến đây đi!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Ân!

Đạm Đài Lăng Nguyệt không nói thêm gì nữa, bàn tay nhấc lên.

Soạt!

Trung niên nhân cùng Tu Ngôn chưởng quỹ chỉ thấy vị Đại Đế kia rốt cục ý thức được cái gì, bắt đầu phản kháng, bất quá, công kích của hắn ở trước mắt nữ tử này giống như trẻ con, thời gian nháy mắt liền bị trói thành bánh chưng.

Lạch cạch!

Vòng xoáy biến mất, thời gian chảy trở về, một bóng người bị vồ tới, ngã ở trước mặt, chính là vị Đại Đế kia.

- Cái này...

Trung niên nhân cùng Tu Ngôn chưởng quỹ lần nữa nuốt nước miếng.

Bọn hắn đã sớm biết cùng là Đại Đế cũng có chênh lệch, nhưng chênh lệch này cũng quá lớn a, vị trước mắt cũng quá mạnh đi!

Một vị Đại Đế tiện tay bị bắt tới, ngay cả năng lực phản kháng cũng không có...

Đổi lại ai, cũng cảm thấy khó mà tin được.

- Các ngươi là ai? Muốn làm gì?

Vị Đại Đế này hiển nhiên không nghĩ tới gặp được loại tình huống này, sắc mặt trở nên khó coi, ngẩng đầu nhìn về phía Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt, nghĩ làm sao cũng không biết khi nào đắc tội hai vị đại năng này.

- Mạo muội mời ngươi tới, là muốn mua thi thể Đại Đế của ngươi, tuyệt đối đừng trách móc!

Nhiếp Vân cười cười.

- Trách móc?

Vị Đại Đế này muốn khóc.

Vô luận ai đang tu luyện bị bắt đến, chỉ sợ cũng sẽ trách móc, nhưng trách móc có làm được gì?

Thực lực vi tôn, thực lực của ngươi mạnh như vậy, coi như muốn trách, cũng không dám trách a!

Mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng cũng biết đối phương không phải muốn giết hắn, nhịn không được nhẹ nhàng thở ra.

- Nếu như biết là tiền bối ngươi muốn mua, ta chắc chắn sẽ không từ chối!

Vị Đại Đế này vội nói.

Không chịu thua không được a!

- Khách khí, giá tiền trong lòng ngươi là bao nhiêu?

Nhiếp Vân tiếp tục hỏi.

- Ây... Một thi thể Đại Đế mà thôi, với ta mà nói không có tác dụng gì, nếu tiền bối muốn, trực tiếp tặng cho ngươi là được, nói mua sắm thực quá khách khí!

Vị Đại Đế này rất thông minh, biết không phải đối thủ, ngữ khí cũng thay đổi.

- Nếu là mua bán, tự nhiên có mua có bán, cướp đoạt của người, không phải chúng ta muốn làm!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Hắn không thiếu tiền, thực án đối phương làm như vậy, tránh

không được có ý cướp đoạt?

Bản thân lại không có nhân phẩm cũng sẽ không làm như vậy a!

Nếu quả thật muốn làm như vậy, tế ra Thánh Sơn, trực tiếp chém giết tất cả Đại Đế của Thần giới là được rồi, còn cần phiền toái như vậy?

- Đúng, là vãn bối sơ sót!

Trên đầu vị Đại Đế này ứa ra mồ hôi lạnh.

Lúc này, hắn đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nhìn về phía Nhiếp Vân, thanh âm có chút run rẩy:

- Tiền bối... là Nhiếp Vân bệ hạ cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt thiếu phong chủ?

- Ta là Nhiếp Vân, vị này là thê tử của ta, Đạm Đài Lăng Nguyệt!

Nhiếp Vân thản nhiên nói.

Tên của hắn sớm ở trong Đại Đế truyền ra, bị người nhận ra cũng bình thường.

- A...

Thấy hắn thừa nhận, vị Đại Đế này rốt cuộc minh bạch, dọa đến xém chút nữa ngất đi.

Nếu như hắn sớm biết là vị sát tinh này, muốn thi thể Đế Cảnh, khẳng định đã sớm đóng gói đưa tới, làm sao cũng không dám nói lời trước kia a!

- Ta cái này... cái này...

Nuốt nước miếng một cái, cố nén rung động trong lòng, vị Đại Đế này nói:

- Thi thể Đại Đế này, trong nội tâm của ta mong muốn là năm mươi

vạn Thần thạch cực phẩm!

Bởi vì quá sợ hãi, nói chuyện cũng có chút lắp bắp.

------oOo------

Chương 3587: Hư Giới (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đại Đế bị dọa đến cà lăm, truyền đi căn bản không có người tin tưởng.

- Năm mươi vạn Thần thạch cực phẩm một thi thể Đại Đế, giá cả coi như phù hợp!

Nhiếp Vân nhẹ gật đầu.

Thi thể Đại Đế khẳng định quý trọng hơn thi thể Đế thú nhiều, năm mươi vạn, không kém quá nhiều, không tính là quý, cũng không tính tiện nghi, Đế thú giá thị trường là chừng năm vạn, trước đó mua sắm, là bởi vì cho đối phương tăng lên gấp mười lần giá cả mà thôi!

- Như vậy ta cho ngươi gấp hai giá cả, cũng chính là một trăm vạn! Về sau lại có thi thể Đại Đế, tất cả đều bán cho ta!

Bàn tay Nhiếp Vân lắc một cái, một triệu Thần thạch cực phẩm như phong bạo rơi trên mặt đất, quang mang lóng lánh.

- Một trăm vạn...

Vị Đại Đế này toàn thân run run.

Hắn mở miệng năm mươi vạn, trên thực tế cũng chỉ là mong muốn, dù sao hắn thấy Thần giới không ai có thể lấy ra nhiều tiền như vậy, nằm mơ cũng không nghĩ đến, đối phương chẳng những lấy ra, còn tăng giá cả gấp đôi.

- Đa tạ tiền bối!

Thu hồi Thần thạch cực phẩm, bàn tay lắc một cái, đưa tới một giới chỉ:

- Tiền bối, thi thể Đế Cảnh ở bên trong!

- Ân!

Biết đối phương không có khả năng giở trò gian, Nhiếp Vân nhẹ gật đầu, thu giới chỉ vào thế giới Nạp Vật, thuận tiện thả thi thể ra.

Ầm ầm!

Thi thể nổ tung, lực lượng tràn ngập toàn thân.

Thi thể kia, tựa hồ không phải Đại Đế kỷ nguyên này, lực lượng tu luyện rõ ràng không thuộc về thế giới này, bất quá, đối với Nhiếp Vân mà nói, chỉ cần năng lượng là được, có phải kỷ nguyên này hay không, có phải ở Thần giới hay không cũng không đáng kể!

Cô cô cô cô!

Thi thể nổ tung, thực lực của Nhiếp Vân lần nữa tăng lên, thời gian không dài liền ngừng lại.

- Thập Nhị Châu đỉnh phong! Không hổ là thi thể Đại Đế, trực tiếp để cho thực lực của ta tăng lên một châu!

Cảm nhận được thân thể biến hóa, con mắt của Nhiếp Vân lần nữa sáng lên.

Trước đó mười hai thi thể Đế thú cũng chỉ để hắn đột phá gông cùm xiềng xích, giờ phút này một thi thể Đại Đế liền để hắn tấn thăng một châu, xem ra với hắn mà nói, vẫn là thi thể Đại Đế hiệu quả càng tốt hơn.

- Thi thể Đại Đế này phát hiện ở nơi nào? Nơi đó còn có hay không?

Luyện hóa thi thể Đại Đế, chỉ qua nửa cái hô hấp, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn qua.

Ngoại trừ Đạm Đài Lăng Nguyệt, khả năng bất luận kẻ nào cũng không biết, trong nháy mắt ngắn ngủi này, thực lực của hắn lần nữa tăng lên.

- Hồi bẩm tiền bối, là phát hiện ở một Hư Giới trong Chân Hư giới, đến cùng còn có hay không, ta thật không biết, bất quá nếu như tiền bối muốn, vị trí Hư Giới này ta có thể nói cho!

Vị Đại Đế này cầm tới nhiều Thần thạch cực phẩm như vậy, tâm tình thật tốt, vội nói.

- Cho ta đi!

Có thể phát hiện một bộ thi thể Đại Đế, mặc dù không có thể bảo chứng sẽ có cỗ thứ hai, nhưng cũng là một cơ hội.

Hiện tại hắn đạt tới Thập Nhị Châu đỉnh phong, cách Thập Tứ Châu đỉnh phong viên mãn cũng kém không xa.

Nếu như có thể tìm tới hai di hài Đại Đế, hoàn toàn có thể trùng kích cảnh giới tối cao dưới Đại Đế, an tâm trùng kích Đế Cảnh!

Trùng kích thành công, không cần Thánh Sơn, toàn bộ Thần giới sẽ không có đối thủ, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không được!

Đây chính là giới vực hoàn mỹ!

Một khi đột phá, vô địch thiên hạ!

Cái gì Hiên Viên Đại Đế, cái gì Âu Dương Ma Thiên, một hơi liền có thể thổi chết.

- Vâng!

Vị Đại Đế này không dám do dự, điểm ngón tay một cái, một địa đồ Chân Hư giới xuất hiện ở trên không trung, trong đó ghi chú một cứ điểm, bay vào mi tâm của Nhiếp Vân.

- Nguyên lai ở chỗ này, giống như cách Chân Hư thành cũng không xa!

Thấy rõ ràng địa điểm, nhãn tình của Nhiếp Vân sáng lên.

Địa điểm này ẩn tàng ở trong hư không, nếu như không cho địa đồ, căn bản tìm không thấy!

Hơn nữa, nơi này thoạt nhìn cách Chân Hư thành không xa, bằng vào tốc độ của mình và Đạm Đài Lăng Nguyệt, hẳn là không cần nửa ngày liền có thể đến.

- Đi qua nhìn một chút!

Trong lòng hơi động, Nhiếp Vân làm ra quyết định.

Không phải hắn không nóng nảy cứu Phổ Thiên Đại Đế cùng Nguyên Dương Đế Quân, mà là thực lực của hắn bây giờ còn chưa đủ, có thể vây khốn Phổ Thiên Đại Đế, hiện tại tùy tiện đi qua, không cẩn thận mình cũng khó có thể đào thoát!

Thánh Sơn dùng qua một lần, xém chút chết ở dưới Thiên Đạo Hạo Kiếp, có thể không vận dụng tốt nhất không sử dụng, nếu không coi như giới vực hoàn mỹ của hắn lợi hại hơn nữa, hiện tại không trưởng thành đến cực hạn, vẫn không có lực lượng chống lại Thiên Đạo.

Bởi vậy, việc cấp bách là nhanh tăng thực lực lên.

Chỉ cần đạt tới Thập Tứ Châu đỉnh phong, dù không có tấn cấp Đại Đế, lực lượng cũng sẽ gia tăng gấp bội, cách Đại Đế đỉnh tiêm như Hiên Viên Đại Đế cũng không xa.

Dưới Đại Đế, Thần giới ngầm thừa nhận là Cửu Châu cảnh đỉnh phong, bởi vậy, đột phá đến Thập Châu, hắn liền cảm thấy thực lực của mình đã có thể so sánh hơn thua với Đại Đế phổ thông, hiện tại Thập Nhị Châu đỉnh phong, coi như không sử dụng Thánh Sơn, chỉ sợ cũng có thể cùng một chút Đại Đế cường hãn đánh ngang tay, đương nhiên, so với đám người Nhiếp Đồng, Đạm Đài Lăng Nguyệt

mà nói, khẳng định vẫn hơi không bằng.

- Tu Ngôn chưởng quỹ, còn phải làm phiền ngươi tiếp tục tìm một chút Linh Thạch hạ phẩm, trung phẩm, một chút dược liệu linh khí sung túc, ngọc thạch cũng được, càng nhiều càng tốt! Ta vẫn như cũ dùng Thần thạch cực phẩm hối đoái, qua chút thời gian sẽ tới lấy!

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân đứng lên, nhìn về phía Đạm Đài Lăng Nguyệt:

- Đi thôi!

- Ân!

Mặc dù không biết hắn muốn đi làm gì, nhưng nếu hắn nói đi, Đạm Đài Lăng Nguyệt không có chút do dự, cũng gấp đi theo.

- Vừa rồi hơi có quấy rầy, cáo từ!

Đối với vị Đại Đế này cười một tiếng, Nhiếp Vân liền ôm quyền, thân thể nhoáng một cái, cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt biến mất tại chỗ.

Hai người rời khỏi, lúc này vị Đại Đế kia mới thở phào nhẹ nhõm, đầu gối mềm nhũn, không có chút hình tượng nào ngồi dưới đất.

Hai vị này cho hắn áp lực thực sự quá lớn!

Coi như hắn là Đại Đế, cũng không chịu nổi.

- Tiền bối, hai vị này... Đến cùng là người nào? Vì sao thực lực mạnh như vậy?

Thấy bộ dáng của vị Đại Đế này, Tu Ngôn chưởng quỹ có chút nhịn không được, mở miệng hỏi.

Mặc dù hắn đoán ra hai người là Đại Đế, nhưng không biết rốt cục mạnh đến mức nào.

- Người nào?

Vị Đại Đế kia cười khổ một tiếng:

- Hiên Viên Đại Đế ngươi biết không?

- Hiên Viên Đại Đế người nào không biết? Thần giới đệ nhất nhân, vô địch thiên hạ...

Tu Ngôn chưởng quỹ vội nói.

------oOo------

Chương 3588: Hư Giới (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nếu như ta nói... Mười Hiên Viên Đại Đế liên hợp lại cũng không phải đối thủ của thiếu niên vừa rồi kia, ngươi tin không?

Vị Đại Đế này nói.

- Cái gì? Mười Hiên Viên Đại Đế cũng không phải đối thủ của hắn? Cái này... Làm sao có thể?

Tu Ngôn chưởng quỹ xém chút nữa ngất đi.

Hiên Viên Đại Đế, thần thoại bất bại của Thần giới, sớm đã xâm nhập lòng người, người người đều biết hắn vô địch, hiện tại vị Đại Đế trước mắt này lại nói, mười cái cũng không phải đối thủ của thiếu niên thoạt nhìn vô hại kia!

Thật hay giả?

- Không tin không sao, đoán chừng tin tức chẳng mấy chốc sẽ truyền tới, ngươi chỉ biết là... Đắc tội người này, coi như tất cả Đại Đế của Thần giới ở bên cạnh ngươi, đều không đủ giết là được!

Cảm khái một tiếng, vị Đại Đế này không muốn nhiều lời, thân thể nhoáng một cái, cũng biến mất tại chỗ.

Vừa rồi cùng hai vị kia nói chuyện, một mực như có gai ở sau lưng, áp lực cường đại kém chút không có chịu đựng được, đối phương thật vất vả rời đi, mình ở lại đây làm cái quái gì.

- Tất cả Đại Đế của Thần giới cũng không đủ giết...

Nghe vị Đại Đế này ở lúc gần đi nói, Tu Ngôn chưởng quỹ cùng trung niên nhân liếc mắt nhìn nhau, từng cái miệng há mở, đều cảm thấy cả thế giới quan bị lật đổ.

Mặc dù không tin, nhưng cũng biết, đối phương là Đại Đế, không có khả năng nói dối!

Trong lòng xác nhận, đồng thời nghi hoặc... Thần giới lúc nào xuất hiện gia hỏa đáng sợ như vậy?

Hô!

Vách ngăn bên ngoài Chân Hư thành, không gian gợn sóng, hai bóng người đột ngột xuất hiện.

Chính là Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt.

- Không hổ là hiểm địa, ở nơi này thuấn di còn khó hơn ở Vô Biên Thâm Uyên!

Đứng ở trong hư không, hai mắt của Nhiếp Vân như điện nhìn về phương xa, cười nói.

- Hiểm địa khắp nơi đều là không gian ám lưu, thậm chí không ít địa phương thời gian thác loạn, một khi thuấn di không khống chế tốt lâm vào trong đó, sẽ bị khốn trong đó khó mà đi ra! Cho nên, ở chỗ này tốt nhất đừng thuấn di, nếu không Đại Đế cũng khó cam đoan an toàn!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhẹ gật đầu:

- Bất quá, không gian chi lực của ngươi, có được không gian ba động không thuộc về thế giới này, hẳn là có thể sớm nhìn thấy

nguy hiểm, đồng thời tránh đi a!

- Cũng là ngươi hiểu ta!

Nhiếp Vân cười cười:

- Ta nói thuấn di độ khó lớn, ý tứ cũng không phải là không thể thuấn di, chỉ là thuấn di khoảng cách ngắn mà thôi!

- Ngắn? Có thể thuấn di bao xa?

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhìn qua.

- Đại khái một châu!

Nhiếp Vân nói.

Hắn bây giờ có được thực lực Thập Nhị Châu đỉnh phong, chỉ có thể thuấn di một châu, tương đương với giảm gấp mười lần.

- Một châu?

Đạm Đài Lăng Nguyệt miệng mở ra, hiển nhiên hết sức kinh ngạc, một lát sau, nhịn không được lắc đầu cười khổ:

- Biến thái!

Nàng bằng vào Thiên Đạo đột phá, thực lực bây giờ, đã đứng ở đỉnh Thần giới, dù vậy ở chỗ này tối đa chỉ có thể thuấn di mấy chục vạn dặm, nhiều nữa liền không được!

Vị trước mắt này ngược lại tốt, ngay cả Đế Cảnh cũng không đạt tới, liền nhẹ nhõm thuấn di một châu...

Nếu như đối phương không phải là phu quân của nàng, chính mình cũng cảm thấy bị đả kích đến không có lòng tin.

- Đi thôi, ta mang ngươi đi!

Biết nàng nghĩ cái gì, Nhiếp Vân lúng túng cười một tiếng, giữ chặt

eo nàng, tinh thần khẽ động, sau một khắc đã xuất hiện ở bên ngoài một châu.

Hô hô hô!

Liên tục mấy lần, hai người ngừng lại.

- Căn cứ vị Đại Đế kia cho địa đồ, Hư Giới mà hắn nói hẳn là ở đây!

Nhiếp Vân nhìn bốn phía.

Đây là một mảnh tinh không mênh mông, vô số Tinh Thần lít nha lít nhít chiếu rọi, để cho người ta tìm không rõ phương hướng.

Khắp nơi đều là các loại loạn lưu, cho dù Đại Đế cũng phải cẩn thận.

- Nơi này giống như không có cái gì a...

Đạm Đài Lăng Nguyệt rất nhanh nhìn quanh một vòng, trong đôi mắt mang theo nghi hoặc.

- Hư Giới xen vào giữa chân thực cùng hư ảo, nếu như dễ tìm như vậy, khẳng định sớm bị Đại Đế khác phát hiện, chỉ bằng vào mắt thường cùng linh hồn nhất định là không tìm được!

Nhiếp Vân cũng quan sát chung quanh một vòng, đồng dạng không thu hoạch được gì.

Hư Giới, thế giới đặc thù, cùng thế giới chân thật chỉ có một điểm kết nối không gian đặc thù, tìm không thấy điểm ấy, căn bản không khả năng phát hiện.

Không gian chi lực của thế giới nạp vật cũng không được!

- Vậy làm sao tìm?

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng biết độ khó tìm kiếm Hư Giới, nghi ngờ nhìn qua.

- Kỳ thật nói khó rất khó, nói đơn giản cũng đơn giản, nếu hai thế giới có điểm kết nối, một lát nữa ngươi dùng hết toàn lực công kích, một khi không gian chấn động, tất nhiên sẽ xuất hiện, đến lúc đó ta liền có thể tìm được!

Nhiếp Vân nói.

Hắn nói đơn giản, trên thực tế cực kỳ phức tạp, không có thế giới nạp vật phối hợp, căn bản làm không được, Hiên Viên Đại Đế cũng làm không được.

Một khi cường giả Đại Đế gây ra không gian chấn động, không gian ở địa phương này tất nhiên là không ổn định, vô luận linh hồn hay ý niệm tiến vào bên trong, đều sẽ nhận lấy công kích, từ đó bị tổn thương.

Không gian chi lực của thế giới nạp vật khác biệt, là một loại lực lượng không thuộc về thế giới này, coi như những không gian khác hoàn toàn phá toái, cũng sẽ không ảnh hưởng.

- Được!

Đạm Đài Lăng Nguyệt biết hắn đặc thù, cũng không nhiều lời, bàn tay bổ về phía trước.

Ầm ầm!

Thiên địa bỗng nhiên khuấy động, không gian phương viên mấy trăm triệu dặm sụp đổ, xuất hiện một lỗ đen thật lớn.

- Ở chỗ này!

Nhìn thấy cỗ lực lượng này, Nhiếp Vân không nhịn được tắc lưỡi, lập tức nhíu mày, kéo Đạm Đài Lăng Nguyệt một phát.

Hô!

Hai người biến mất khỏi tại chỗ.

Sau một khắc, hai người xuất hiện ở một thế giới hoàn toàn mới.

- Phạm vi chừng một châu, đáng tiếc không gian quá yếu, chỉ có cấp tám, nếu không hoàn toàn có thể thôn phệ, coi như tìm không thấy thi thể Đại Đế, cũng không có gì!

Tiến vào thế giới, Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng, rất nhanh thăm dò được Hư Giới lớn nhỏ.

Khoảng cách đại khái một châu, không gian pháp tắc yếu kém, cũng chính là một thế giới cấp tám, đổi lại trước kia thôn phệ loại thế giới cấp bậc này, có thể làm cho hắn tăng gia tu vi, hiện tại giới vực hoàn mỹ hình thành, coi như thôn phệ, hiệu quả cũng sẽ không quá rõ ràng.

- Mặc dù không gian pháp tắc của thế giới này không mạnh, nhưng tựa hồ có loại lực lượng bảo hộ, ý niệm của ta cũng chỉ có thể thâm nhập dưới đất hơn mười mét, lại không cách nào lan tràn!

Đạm Đài Lăng Nguyệt kỳ quái nhìn qua.

------oOo------

Chương 3589: Thượng cổ chiến trường (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thực lực của nàng đã là Thần giới đệ nhất nhân, linh hồn dung hợp Thiên Đạo càng vô cùng cường đại, loại tình huống này, vậy mà chỉ có thể lan tràn dưới mặt đất hơn mười mét, liền không cách nào tiếp tục, đủ thấy cổ quái.

- Đích xác!

Linh hồn của Nhiếp Vân cũng lan tràn xuống dưới, hắn ngay cả cường giả Đại Đế cũng không phải, chỉ lan tràn không đến một mét liền dừng lại, không cách nào xâm nhập.

- Không gian chi lực của thế giới nạp vật!

Không gian chi lực phóng ra, kéo dài xuống dưới.

Một lát sau, Nhiếp Vân nhíu mày.

- Thế nào?

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhìn qua.

- Đích xác có chút cổ quái, không gian chi lực của ta chỉ lan tràn trăm mét, liền nhất định phải dừng lại!

Nhiếp Vân nói.

Không gian chi lực của thế giới nạp vật, không thuộc về bất luận một loại lực lượng nào của Thần giới, ở Chân Hư giới cũng có thể tùy ý kéo dài, nhưng đến nơi này, lại chỉ có thể lan tràn trăm mét, để hắn khó mà tin được.

Đối với loại cường giả như bọn hắn, trăm mét, cùng ở trước mắt không có gì khác biệt.

Chỉ có thể lan tràn trăm mét, nói cách khác sự tình ngoài trăm thước nhìn không thấy, nếu có người đánh lén, phản ứng cũng phản ứng không kịp.

- Loại tình huống này hẳn không phải là tự nhiên hình thành, mà là một loại lực lượng nào đó cố ý che lấp!

Trầm tư một lát, Nhiếp Vân phân tích nói.

Thế giới nạp vật của hắn, ngoại trừ Thần binh Đế Cảnh cơ hồ có thể phục chế bất kỳ vật gì, mặt đất trước mắt này, hắn đã phân tích ra thành phần, ở thế giới nạp vật sao chép được, cũng không có loại hiệu quả ngăn cách xem xét kia, nói cách khác, mặt đất không có loại năng lực này, nhất định là một loại lực lượng gia trì đang tác quái!

- Mặc kệ lực lượng gì, bổ ra là được!

Cười cười, Nhiếp Vân nhìn về phía Đạm Đài Lăng Nguyệt.

- Ân!

Đạm Đài Lăng Nguyệt gật đầu.

Quản nó là phong ấn, hay những lực lượng khác cố ý che lấp, đối với những Đại Đế khác mà nói, có thể sẽ tạo thành chướng ngại, khó có thể bài trừ, nhưng đối với hai người mà nói, không tính là cái gì.

Ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, phong ấn mạnh đi nữa cũng vô dụng!

Tay ngọc vươn ra, ánh mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt trở nên lăng lệ, nhẹ nhàng vỗ xuống.

Tốc độ của nàng thoạt nhìn rất chậm, lại mang theo uy nghiêm không cho phép kháng cự, rơi trên mặt đất, lập tức xuất hiện một chưởng ấn to lớn, lực lượng đặc thù kháng cự bọn hắn dò xét, ở trước mặt chiêu này giống như bọt biển phá toái, không có lưu lại nửa phần dấu vết.

Kẽo kẹt kẽo kẹt!

Chưởng ấn rất nhanh hạ xuống sâu mấy trăm thước, vẫn là tầng ngoài bình thường, hai người cũng không sốt ruột, Đạm Đài Lăng Nguyệt tiếp tục công kích.

Chỉ chốc lát, mặt đất liền chìm xuống mấy ngàn thước.

Ầm ầm!

Mặt đất phá toái, lộ ra một không gian đặc thù.

- Quả nhiên có cái gì!

Hai người lắc người, xuất hiện ở trên không.

Cái không gian này ở dưới mặt đất mấy ngàn thước, lại không có bất kỳ hương vị tanh hôi, khó ngửi gì, ngược lại có mùi thơm ngát

nhàn nhạt.

- Thật nhiều thi thể!

Ngưng thần nhìn lại, vừa xem xét, Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt đồng thời sững sờ.

Cái không gian này cũng không phải sắc màu rực rỡ, mà là... phủ đầy thi thể.

Ngổn ngang lộn xộn, nằm ngang mấy chục thi thể Đế thú, ở trên bệ đá giữa nhất, là một lão giả ngồi ngay ngắn.

Lão giả này đã sớm đoạn tuyệt hô hấp, chỉ còn lại có một bộ thi thể, yên tĩnh bất động, giống như tọa hóa.

Nhìn xuống đất dấu vết ngổn ngang, có thể suy tính ra, Đế thú cùng lão giả, trước khi chết tiến hành chiến đấu cực kỳ lớn!

- Hẳn là kỷ nguyên trước, thậm chí cách mấy kỷ nguyên, tu luyện pháp tắc hoàn toàn khác biệt chúng ta!

Mặc dù lão giả chết rồi, nhưng hổ chết không mất uy, thân là cường giả Đại Đế, thể nội vẫn tràn đầy năng lượng.

Bất quá những lực lượng này, đối với Nhiếp Vân mà nói cực kỳ lạ lẫm, hoàn toàn khác biệt thế giới này.

- Xem ra, vị lão giả này cùng những Đế thú kia tiến hành chiến đấu, chém giết tất cả, nhưng cũng bởi vì tiêu hao quá nhiều, khó mà sống sót!

Hai người đảo qua, rất nhanh liền nhìn ra đến cùng là loại tình huống nào.

- Về phần mặt đất phong ấn, hẳn là lão giả dùng lực lượng còn thừa bố trí, là muốn thi thể bản thân không bị ngoại nhân quấy rầy!

Đạm Đài Lăng Nguyệt phân tích.

- Ngươi phân tích đúng, cũng không đúng!

Nhiếp Vân lắc đầu:

- Đầu tiên, ngươi thân là Thiên Đạo Đại Đế, thực lực không nói đệ nhất ở rất nhiều kỷ nguyên, cũng không chênh lệch gì nhiều! Vô luận kỷ nguyên Thần giới nào, có thể thắng được ngươi không nhiều! Lão giả trước khi chết bố trí phong ấn, ta không tin có thể ngăn cách linh hồn của ngươi dò xét!

Thiên Đạo Đại Đế không biết kỷ nguyên Thần giới khác có hay không, nhưng cho dù có, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng coi như đứng ở đỉnh phong trong đỉnh phong, ngay cả ý niệm của nàng cũng có thể ngăn cách, Nhiếp Vân không tin lão giả này có loại thực lực đó!

Nếu quả thật có, sẽ không bị vài con Đế thú vây công đến chết!

- Thứ hai, nếu như sợ thi thể bị ngoại nhân quấy rầy, trực tiếp hủy diệt là được, không cần thiết lưu lại thi thể nguyên vẹn, cùng mở ra không gian hoàn chỉnh, để cho người ta có cơ hội tìm đến!

Tình huống của lão giả rất rõ ràng, trước khi chết còn có ý thức thanh tỉnh, có thể lưu lại phong ấn mạnh mẽ như vậy, còn không bằng trực tiếp hủy diệt thi thể, như vậy bất kể bao nhiêu năm, cũng sẽ không có người quấy rầy, không cần thiết vẽ vời cho thêm chuyện, chuyên môn mở không gian.

Thậm chí lưu lại thi thể Đế thú.

- Cũng đúng, vậy ngươi nói chuyện gì xảy ra?

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhịn không được nhìn qua.

- Rất đơn giản! Mặt đất phong ấn hẳn không phải một mình hắn bố trí, còn có Đại Đế khác, nói cách khác, cái thế giới này... Không chỉ hắn là Đại Đế vẫn lạc! Về phần vì sao muốn phong ấn, cũng không phải vì ngăn cản ngoại nhân tới, mà là... ngăn cản Thiên Đạo!

Vẻ mặt của Nhiếp Vân nghiêm túc:

- Căn cứ tin tức ta biết, mỗi lần kỷ nguyên kết thúc, Thiên Đạo đều sẽ diệt sát Đại Đế, từ trong thân thể của bọn họ hấp thụ lực lượng lớn mạnh bản thân! Đã như vậy, thi thể Đại Đế hẳn là không thể lưu lại, nhưng vị trước mắt này, rất hiển nhiên hoàn chỉnh lưu lại, cho nên ta cảm thấy phong ấn phía trên, mục đích rất đơn giản, vì ngăn cách Thiên Đạo dò xét!

- Rất có thể!

Nhãn tình của Đạm Đài Lăng Nguyệt sáng lên, không nhịn được gật đầu.

Hoàn toàn chính xác, đây là giải thích tốt nhất!

- Vậy nhanh nhận lấy thi thể đi, ta phá hư phong ấn, chỉ sợ không bao lâu, Thiên Đạo liền có thể dò xét qua!

- Ân!

------oOo------

Chương 3590: Thượng cổ chiến trường (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiếp Vân gật đầu, nhìn về phía thi thể trước mắt:

- Vị tiền bối này, ngươi lưu thi thể ở nơi này, khẳng định cũng là hi vọng hậu nhân có thể kế thừa y bát của ngươi, phát dương quang đại lực lượng của ngươi, tha thứ vãn bối vô lễ!

Nói xong tay vồ lấy, một cỗ lực lượng khổng lồ bao phủ tới, hô, thi thể được thu vào thế giới nạp vật.

Không phải Nhiếp Vân tham, chỉ cần thi thể Đại Đế lộ ở bên ngoài, nhất định sẽ bị Thiên Đạo phát hiện, sớm muộn sẽ bị nó thôn phệ.

Để đối phương lớn mạnh, còn không bằng tăng lên tu vi bản thân.

Ầm ầm!

Thi thể vừa tiến vào thế giới nạp vật, trong nháy mắt nổ tung, một cỗ lực lượng nồng đậm lập tức tràn ngập toàn thân, một lát sau, tu vi lần nữa tăng lên một cấp bậc, đạt tới Thập Tam Châu đỉnh phong.

- Những thi thể Đế thú này cũng lưu lại đi!

Nhãn tình sáng lên, bàn tay liên tục chộp tới.

Mấy chục thi thể Đế thú cũng bị hắn thu vào thế giới nạp vật, hóa thành năng lượng tinh khiết nhất.

Mặc dù Đế thú giúp đỡ không bằng cường giả Đại Đế, lại không chịu nổi số lượng nhiều, mấy chục con thi thể đồng thời nổ tung, lực lượng như vòi rồng, tràn ngập thân thể của hắn.

Chỉ chốc lát, con mắt của Nhiếp Vân kim quang bắn ra bốn phía, khí tức cả người giống như bảo kiếm ma luyện ra, mang theo uy hiếp để cho người khiếp đảm.

- Thế nào?

Cảm thụ biến hóa của hắn, Đạm Đài Lăng Nguyệt vội vàng nhìn qua.

Nàng có thể cảm nhận được thiếu niên ở trước mắt, thực lực lần nữa có biến hóa nghiêng trời lệch đất, mặc dù so với nàng, vẫn như cũ hơi có không bằng, nhưng tuyệt đối có được sức chiến đấu của Đại Đế đỉnh tiêm!

Nếu như Âu Dương Ma Thiên còn sống, chỉ sợ không sử dụng Thánh Sơn, cũng có thể tuỳ tiện chém giết!

Đương nhiên loại lực lượng vượt qua cực hạn này không thể triển lộ ra ở Thần giới, nếu không đồng dạng sẽ bị Thiên Đạo Thần giới ngấp nghé, hạ xuống hạo kiếp.

- Rốt cục đạt tới Thập Tứ Châu đỉnh phong!

Nhiếp Vân cười cười.

Người khác chỉ có đột phá Thâu Thiên Tá Thọ, mới có thể có được lực lượng Thiên Đạo cảnh, mà hắn, hình thành giới vực hoàn mỹ liền có sức chiến đấu của Nhất Châu cảnh!

Lúc này chỉ là Hoàng cảnh sơ kỳ, sau đó trải qua trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong cùng Thâu Thiên Tá Thọ, thời điểm đạt tới Thiên Đạo cảnh, đã là cường giả Lục Châu cảnh!

Người khác Cửu Châu liền có thể đột phá, mà hắn so với người khác nhiều hơn năm cảnh giới, nói cách khác Thập Tứ Châu đỉnh phong, đã có thể so sánh với Cửu Châu của những người khác, chỉ cần đột phá đạo khảm này, liền có thể trùng kích Đế Cảnh, đạt tới cấp bậc cao hơn.

- Hiện tại đột phá sao?

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhìn qua.

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân do dự.

Người khác đột phá khó càng thêm khó, với hắn mà nói rất đơn giản, chỉ cần tìm được thi thể Đại Đế thôn phệ, khẳng định liền có thể đột phá cảnh giới trước mặt, tấn cấp thực lực cao hơn.

Bất quá, thật muốn đột phá, tất nhiên sẽ dẫn tới thiên địa hạo kiếp.

Hắn mặc dù không biết giới vực hoàn mỹ đột phá hạo kiếp lớn bao nhiêu, nhưng biết khẳng định không thấp!

Cho dù hiện tại lực lượng vô cùng hùng hậu, chỉ sợ cũng rất khó chịu nổi.

- Trước tích lũy càng nhiều lực lượng đi!

Dừng lại một chút, Nhiếp Vân nói.

Hiện tại đột phá rõ ràng không phải thời cơ tốt, nếu như tích lũy

mười mấy thi thể Đại Đế, hoặc là hơn ngàn thi thể Đế thú mà nói, hắn ngược lại có thể thử một chút!

Dù sao có những năng lượng này, coi như Thiên Đạo Hạo Kiếp lại lớn, cũng tự tin có thể chống lại!

- Tiếp tục tìm kiếm, có lẽ còn có thể tìm được càng nhiều thi thể Đạ Đế!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng gật đầu.

Nàng đột phá Thiên Đạo cảnh, thì có Lôi kiếp có thể tuỳ tiện đánh chết Hiên Viên Đại Đế, Nhiếp Vân là giới vực hoàn mỹ, chẳng những tập hợp mười Đại Đạo xếp hạng Top 10, còn dung hợp tất cả Đại Đạo khác, gom đủ ba ngàn, sức mạnh nghịch thiên như thế, một khi trùng kích, hạo kiếp to lớn, coi như nàng bây giờ cũng chưa chắc có thể chống lại!

Hoàn toàn chính xác phải chuẩn bị sung túc mới có thể đi, nếu không thật muốn bị hạo kiếp diệt sát, tất cả hi vọng cũng sẽ biến mất.

Ầm ầm!

Có quyết định, hai người tìm kiếm khắp nơi.

Một ngày sau.

- Hết thảy năm trăm hai mươi thi thể Đế thú và bảy thi thể Đại Đế!

Nhìn lấy thành quả trong thế giới nạp vật, Nhiếp Vân cười cười:

- Xem ra nơi này, hoàn toàn chính xác giống như tưởng tượng, hẳn là một thượng cổ chiến trường!

Đi qua một ngày tìm kiếm, có thể nói thu hoạch tràn đầy.

Trọn vẹn sưu tập bảy thi thể Đại Đế và hơn năm trăm thi thể Đế thú.

- Đúng vậy!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cảm khái:

- Thật không biết thời kỳ Thượng Cổ đến cùng đã trải qua dạng chiến đấu tàn khốc gì, để nhiều Đại Đế vẫn lạc như vậy!

Cường giả Đế Cảnh ở trong mắt vô số người, là biểu tượng bất tử bất diệt, có thể tận mắt nhìn đến nhiều thi thể Đại Đế như vậy, xem như nàng, tâm cảnh cũng bị lây nhiễm, nhận thức đến Thiên Đạo vô tình chân chính.

- Đúng vậy, Thiên Đạo vô tình, xem ra ta cũng nên tăng thêm tốc độ!

Nhiếp Vân gật đầu nhìn về phía thê tử trước mắt:

- Nguyệt Nhi, giúp ta ma luyện tu vi một chút!

- Được!

Đạm Đài Lăng Nguyệt gật đầu.

Nhiếp Vân thôn phệ lực lượng cường giả liền có thể tấn cấp, nhưng mà có khuyết điểm, cái kia chính là tốc độ tấn cấp quá nhanh, ý thức không đuổi kịp tu vi, cần vô số ma luyện, mới có thể hoàn mỹ khống chế sức mạnh, để thực lực càng mạnh.

Rầm rầm rầm!

Hai người giao thủ.

Hai người đều là siêu cấp cường giả bài danh phía trên của Thần giới, vừa động thủ toàn bộ thượng cổ chiến trường giống như bị đại kiếp hàng lâm, xuất hiện từng đạo từng đạo khe nứt to lớn, thời không cũng bắt đầu sụp đổ.

- Thật mạnh!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cảm nhận được từng chiêu của Nhiếp Vân

truyền đến lực lượng, trong lòng chấn động.

Mặc dù nàng sớm biết thực lực của phu quân khẳng định không yếu, nhưng vẫn đánh giá thấp như cũ!

Từng quyền đánh tới, mỗi chiêu đều mang theo uy lực hủy thiên diệt địa, đừng nói Đại Đế đỉnh tiêm của Thần giới, coi như Hiên Viên Đại Đế trước đó danh xưng đệ nhất thiên hạ, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ!

Phải biết... Hắn còn không có đột phá!

Cho đến bây giờ, vẫn chỉ là cường giả Thiên Đạo mà thôi!

Cường giả Thiên Đạo không dùng Thánh Sơn, liền có được sức chiến đấu ngay cả Hiên Viên Đại Đế cũng khó chống lại... Không tận mắt nhìn thấy, ngay cả nàng cũng khó mà tin được!

- Chẳng lẽ đây chính là lực lượng của giới vực hoàn mỹ? Khó trách cường đại như thế!

------oOo------

Chương 3591: Nhiếp Vân Đại Đế (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cảm khái, đồng thời cũng rõ ràng loại tình huống này của Nhiếp Vân là không thể nào phỏng chế.

Rất nhiều người vì lĩnh ngộ một Đại Đạo, thẳng đến trước khi chết cũng làm không được, mà hắn, lại trọn vẹn lĩnh ngộ ba ngàn Đại Đạo, loại tình huống này, vô luận ở kỷ nguyên nào, theo lý thuyết, đều khó có khả năng xuất hiện!

Thật không biết hắn tu luyện thế nào!

Trong lòng cảm khái, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không có chút lưu tình, lực lượng trên tay tăng cường.

Nửa ngày sau.

Trên đầu Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng có chút mồ hôi.

Trước đó, nàng và thiếu niên ở trước mắt chiến đấu, nhiều nhất sử dụng một thành lực lượng, mà bây giờ đã thêm đến năm thành lực lượng, đối phương lại còn có thể ngăn cản, tốc độ tiến bộ thật lợi hại, chẳng lẽ đây chính là chỗ đáng sợ của giới vực hoàn mỹ?

Hô!

Song quyền va chạm, hai người đồng thời lui lại.

- Trong khoảng thời gian này nhanh chóng tấn cấp, lực lượng tăng lên ta đã tiêu hóa toàn bộ, khống chế lực lượng cũng đạt tới cảnh giới nhập vi, tiếp tục đánh xuống, đoán chừng cũng sẽ không có quá nhiều tiến bộ!

Nhiếp Vân cười cười, thở ra một hơi.

Trải qua nửa ngày tôi luyện, tu vi triệt để củng cố, lại muốn tăng lên, trừ khi đột phá cảnh giới, nếu không rất khó.

- Có tính toán gì không? Là trước cứu Phổ Thiên Đại Đế, hay trùng kích cảnh giới cao hơn?

Đạm Đài Lăng Nguyệt khao khát nhìn qua.

- Mặc dù trùng kích Đại Đế nguy hiểm rất lớn, nhưng... ta muốn thử xem!

Nhiếp Vân nở nụ cười, trong mắt lóe lên tự tin mạnh mẽ.

Đi qua nửa ngày rèn luyện, hắn khống chế lực lượng đã đạt đến đỉnh phong, không đột phá, lại muốn tăng lên rất khó, đã như vậy, còn không bằng trùng kích một chút thử xem!

- Vậy thì tốt, bất quá... cường giả Đế Cảnh vừa bắt đầu trùng kích, liền rất khó dừng lại, ngươi phải cẩn thận!

Đạm Đài Lăng Nguyệt có chút lo lắng nhìn qua.

Trùng kích Đại Đế, một khi bắt đầu, Thiên Đạo Hạo Kiếp giáng lâm, lực lượng sẽ càng chồng chất càng nhiều, rất khó đình chỉ.

Một khi không kháng nổi, rất có thể trực tiếp hồn phi phách tán, trực tiếp tử vong! Có thể vượt qua, liền thành tựu Đại Đế, trở thành Thần giới đệ nhất nhân chân chính!

Có thể nói có lợi có hại, chỉ có thể xem mình lấy hay bỏ.

- Ta biết!

Nhiếp Vân nhìn về phía thê tử:

- Đúng rồi, trùng kích Đế Cảnh, sinh tử chưa biết, có một số việc phải sớm nói với ngươi một chút!

Mặc dù tu vi đã triệt để củng cố, lại có rất nhiều thi thể Đại Đế và thi thể Đế thú phụ trợ, trùng kích Đế Cảnh vẫn như cũ rất khó, Nhiếp Vân cũng không có mười phần nắm chắc.

- Nhất định sẽ thành công! Ta tin tưởng ngươi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhìn qua.

Đã biết phu quân sáng chế ra quá nhiều không có khả năng! Từ Khí Hải đại lục một đường đi đến nơi này, mỗi một kiện, đều là bất khả tư nghị, nhưng hắn vẫn thành công.

Mặc dù trùng kích Đế Cảnh rất khó, nhưng nàng tin tưởng, nhất định có thể thành công.

- Phải cẩn thận Tâm Ma Đại Đế!

Biết thê tử cổ vũ mình, sợ nói như vậy mất đi lòng tin, Nhiếp Vân bàn giao một câu, thân thể khẽ động, xuất hiện ở trong Chân Hư giới.

Hắn dự định ở chỗ này trùng kích Đế Cảnh!

Chân Hư giới không thuộc về phạm vi Thần giới, ở chỗ này trùng kích mà nói, bị Thiên Đạo Hạo Kiếp, hẳn sẽ giảm xuống không ít.

- Thi thể Đế thú, luyện hóa!

Biết bây giờ là trạng thái tốt nhất, Nhiếp Vân không có quá nhiều do dự, nhíu mày, thi thể Đế thú trong thế giới nạp vật nổ tung.

Lực lượng hùng hậu tới cực điểm lập tức chen chúc ở trong thế giới nạp vật, để hắn cũng cảm thấy bành trướng kịch liệt.

Cô cô cô ục ục!

Khí tức tuôn ra mà đến, tràn ngập toàn thân, khí tức của Nhiếp Vân lần nữa bạo tăng, chớp mắt đột phá bình cảnh Thập Tứ Châu.

Trong nháy mắt, trước mắt hắn giống như xuất hiện một cánh cửa khổng lồ, đột phá Thập Tứ Châu gông cùm xiềng xích, phảng phất như đẩy ra cái đại môn này, đi tới một thế giới hoàn toàn mới.

Ầm ầm!

Chân Hư giới phảng phất như bị một lửa giận kịch liệt xông phá, phía trên tinh không, xuất hiện một mảnh lôi vân to lớn.

Thiên Đạo Hạo Kiếp đến rồi!

- Xem ra Chân Hư giới cũng không ảnh hưởng uy lực của Thiên Đạo Hạo Kiếp, bất quá cũng không có gì, đánh đi!

Nhìn thấy Thiên Đạo hạo kiếp, Nhiếp Vân biết, Chân Hư giới tựa hồ không có chút ảnh hưởng nào đến uy lực của Thiên Đạo, lúc này nhíu mày, toàn thân tích lũy lực lượng.

Trước đó thấy được Thiên Kiếp, từ sâu trong nội tâm sẽ cảm thấy bất lực, mà bây giờ đột phá Thập Tứ Châu, khí tức linh hồn cả người xảy ra thuế biến, mặc dù Thiên Đạo Hạo Kiếp lợi hại, nhưng cũng ảnh hưởng không lớn.

Phần phật!

Hạo kiếp càng ngày càng cường đại, toàn bộ Chân Hư giới tựa hồ cũng nhận ảnh hưởng, xuất hiện không gian ba động to lớn.

- Tiên hạ thủ vi cường, muốn giết ta, ta ngược lại muốn xem xem ngươi có uy lực gì!

Hai mắt của Nhiếp Vân như điện, xiết chặt nắm đấm, bỗng nhiên đánh qua Lôi kiếp.

Ầm ầm!

Bầu trời hắc ám, dưới một quyền, thế giới trước mắt xuất hiện một cái khe to lớn, nguyên bản Lôi kiếp đã bắt đầu hội tụ, ở dưới một chiêu của hắn xuất hiện hỗn loạn.

- Nhiếp Vân, như vậy không được...

Nhìn thấy cử động của hắn, Đạm Đài Lăng Nguyệt vội vàng hô.

Thiên Đạo Hạo Kiếp, súc tích lực lượng, chờ nó tới cực điểm, hạ xuống Lôi kiếp không cách nào diệt sát người, sẽ tự động tiêu tán, mà ngươi sớm công kích, để cho nó không cách nào hội tụ, Thiên Đạo sẽ tức giận, hạ xuống hạo kiếp càng lớn!

Thứ này giống như bắn ngược, chống lại càng lợi hại, liền càng mãnh liệt!

Ầm ầm!

Quả nhiên, tiếng nói của nàng không có kết thúc, Thiên Đạo Thần giới triệt để tức giận rồi, hạo kiếp càng cường đại hơn chen chúc tới.

Nhìn uy thế của hạo kiếp, còn cường đại hơn lúc trước nàng trùng kích!

Tất cả Đại Đế đứng ở dưới dùng hết toàn lực ngăn cản, chỉ sợ

cũng không chống lại được, sẽ bị trực tiếp diệt sát!

- Lợi hại, bất quá, loại lực lượng này liền muốn giết ta, còn làm không được!

Rít lên một tiếng, Nhiếp Vân không lùi mà tiến tới, thẳng tắp phóng tới hạo kiếp.

Cùng thời khắc đó, lòng bàn tay kiếm mang lập loè, gào thét mà ra.

Biết nương theo lôi vân chồng chất, hạo kiếp sẽ càng ngày càng lớn, hắn không dám bất cẩn, trực tiếp thi triển ra sức chiến đấu mạnh nhất.

Kiếm mang cùng lôi vân đụng nhau, cũng không đánh tan lôi vân, tựa hồ càng tăng thêm lực lượng cho lôi vân, toàn bộ Chân Hư giới ở dưới lôi điện trùng kích không ngừng lắc lư, bất cứ lúc nào cũng sẽ hủy diệt.

Hoa lạp lạp lạp!

Trong Chân Hư thành, tựa như địa chấn, phòng ốc rung động dữ dội không ngừng sụp đổ, bọt khí giữ gìn thành thị cũng bắt đầu lắc lư, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

------oOo------

Chương 3592: Nhiếp Vân Đại Đế (hạ) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thế nào?

- Chuyện gì xảy ra?

- Chẳng lẽ gặp không gian loạn lưu cường đại?

- Không có khả năng, coi như không gian loạn lưu cường đại, cũng sẽ không có loại động tĩnh này!

Trong nháy mắt tất cả tu luyện giả ở trong Chân Hư thành đều luống cuống.

Lần này chấn động đích thực quá đáng sợ, giống như toàn bộ Chân Hư thành bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ, không chịu nổi trùng kích.

- Mọi người nhanh vào truyền tống trận, trở lại Thần giới! Không nên ngưng lại ở chỗ này!

Thời điểm mọi người ở đây khiếp sợ, một thanh âm to lớn vang lên.

- Là Đại Đế thủ hộ Chân Hư thành!

- Xem ra thực phát sinh đại sự, nếu không không có khả năng để cho chúng ta rời đi!

- Đi mau, mặc kệ chuyện gì, đều không phải chúng ta có thể tham dự!

Nghe được thanh âm của Đại Đế, tất cả mọi người giờ mới hiểu được tình thế nghiêm trọng, từng cái vội vã lao tới truyền tống trận.

Chân Hư thành tọa lạc ở giữa Chân Hư giới, không có truyền tống trận hỗ trợ, đừng nói cường giả Thiên Đạo, coi như cường giả Đế Cảnh muốn chạy đi cũng khó khăn!

Hô hô hô hô!

Biết nguy hiểm tiến đến, đám người ở Chân Hư thành không có một ai dám chậm, hơn mười hô hấp, toàn bộ thành thị người đi nhà trống, biến thành không thành.

- Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Cường giả Thiên Đạo cảnh trở xuống đều rời đi, tiếng nói vừa rồi vang lên lần nữa.

- Ta cũng không biết, tựa như là Thiên Đạo tức giận, vách ngăn

sắp không kiên trì nổi!

Ngoài vách ngăn Chân Võ thành, kịch liệt lắc lư, phảng phất như khí cầu bị cây kim đâm trúng, bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ tung.

- Thiên Đạo tức giận? Vì sao lại tức giận?

- Chẳng lẽ có người đột phá Đại Đế?

- Không có khả năng! Thiên Đạo tức giận như vậy, nếu như là đột phá Đại Đế đưa tới mà nói, nhất định sẽ bị tuỳ tiện gạt bỏ, không thể còn sống!

- Đúng vậy, sức mạnh to lớn như vậy, vị Đại Đế nào có thể gánh được?

- Chẳng lẽ lại... Đế Vẫn Hạo Kiếp tới sớm?

- A?

Cảm nhận được giữa thiên địa mang tới lực áp bách cường đại, rất nhiều Đại Đế thủ hộ Chân Hư thành phát mộng.

Không phải còn có một thời gian ngắn sao? Làm sao đột nhiên liền phủ xuống?

Nếu thật như vậy, bọn hắn có thể sống sót sao?

Thần giới!

Mây đen đầy trời, lôi đình lấp lóe.

Tất cả mọi người có thể cảm nhận được, không khí chung quanh trong nháy mắt lạnh xuống, tựa hồ tất cả lực lượng, đều bị trong nháy mắt rút đi, lao tới một phương hướng.

- Chuyện gì xảy ra?

Một chỗ không gian, bóng người không ngừng lấp lóe, Thần giới Đại Đế gần như đồng thời xuất hiện.

Mấy ngày nay đầu tiên là Nhiếp Vân đại náo Thần Nữ phong, đánh một trong chín đại thế lực của Thần giới thành phế tích, ngay sau đó Đạm Đài Lăng Nguyệt đột phá Đại Đế, mới an ổn không bao lâu, lại xuất hiện loại tình huống này, đến cùng xảy ra chuyện gì?

- Lực lượng thật cường đại, chẳng lẽ hạo kiếp bắt đầu rồi?

Nhìn lấy lôi vân đầy trời, Hiên Viên Đại Đế cũng thấy lạnh cả người.

Thực lực càng mạnh càng biết Thiên Đạo cường đại, hắn thân là Thần giới đệ nhất nhân không biết bao nhiêu năm, đã sớm đối với Thiên Đạo có e ngại nồng nặc, biết hạo kiếp chân chính tiến đến, xem như Đại Đế, cũng không thể chống lại!

Hiện tại lực lượng cường đại như vậy hội tụ, so với trước đó Đạm Đài Lăng Nguyệt tấn cấp còn muốn đáng sợ, chẳng lẽ hạo kiếp bắt đầu rồi?

- Không đúng, hạo kiếp ta đã trải qua, không phải bộ dáng này!

Loại ý nghĩ này vừa hiện lên, lập tức bị hắn phủ định.

Hắn là cường giả từ kỷ nguyên trước sống sót, đã từng tận mắt chứng kiến qua Đế Vẫn Hạo Kiếp, loại tình huống trước mắt này mặc dù khoa trương, nhưng tựa hồ không phải là hạo kiếp giáng lâm!

- Chẳng lẽ có người đột phá Đại Đế?

Trong đầu toát ra ý nghĩ này.

Bất quá trong nháy mắt giống như những người khác, lắc đầu.

Loại hạo kiếp này quá nghịch thiên, tất cả Đại Đế của Thần giới chung vào một chỗ cũng không chống lại được, hắn không cho rằng có người có thể ngăn cản!

- Có phải là Nhiếp Vân đột phá hay không?

Bên người thân ảnh nhoáng một cái, Nghiêu Huyền Đại Đế xuất hiện.

- Hắn?

Hiên Viên Đại Đế sững sờ.

Vừa rồi hủy bỏ người khác đột phá, nếu nhưng là Nhiếp Vân thì sao?

Còn không có đạt tới Đế Cảnh, liền có thể làm cho đám người mình thúc thủ vô sách, đánh Thần giới bát đại cao thủ không hề có lực hoàn thủ... Nếu quả thật đột phá, hạo kiếp nên cường đại bao nhiêu?

Khẳng định còn muốn lớn hơn hạo kiếp của Đạm Đài Lăng Nguyệt!

- Những người khác còn dễ nói... Thiếu niên này, ta thật không biết!

Hiên Viên Đại Đế lắc đầu.

Chỉ cần liên quan tới thiếu niên này, sẽ trở nên hết sức phức tạp, coi như hắn đã từng là Thần giới đệ nhất nhân, cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

- Xem như hắn, cũng không khả năng có Lôi kiếp lớn như vậy, bởi vì loại Lôi kiếp này, ta không cho rằng có người có thể vượt qua! Xem như hắn là Thần giới đệ nhất nhân... Cũng không được!

Một vị Đại Đế đạo trước đó cùng Hiên Viên Đại Đế ở Thần Nữ phong bị Nhiếp Vân đè thở không nổi nói.

Không phải hắn không tin thực lực của Nhiếp Vân, mà là Lôi kiếp trước mắt thực quá kinh khủng.

- Đúng vậy, Lôi kiếp cũng chia đẳng cấp, giống như Thiên Đạo cảnh, rút ra lực lượng một châu hội tụ hạo kiếp, gọi Nhất Châu kiếp, phạm vi hai châu gọi Nhị Châu kiếp, cứ thế mà suy ra!

Hiên Viên Đại Đế nhớ tới cái gì, cảm khái nói:

- Năm đó ta trải qua Lôi kiếp, là Lục Châu kiếp, cái hạo kiếp này để cho ta xém chút không chịu nổi! Đạm Đài Lăng Nguyệt trước mấy ngày vượt qua hẳn là Cửu Châu kiếp, lúc đầu ta coi đây đã là Đại Đế hạo kiếp mạnh nhất của Thần giới, mà bây giờ... Chỉ sợ lực lượng cả Thần giới đều xuất động, uy lực đã không chỉ Cửu Châu, Thập Châu, Thập Tứ Châu, Thập Ngũ Châu cũng có!

Thần giới có Cửu Châu đại lục, vô số hòn đảo, đại dương vô tận cùng bí cảnh vô cùng vô tận, bàn về phạm vi Thần giới, Đại Đế bình thường cũng không biết rộng lớn bao nhiêu, Cửu Châu chỉ là một phần nhỏ trong đó mà thôi!

Nhưng bây giờ hạo kiếp này, Hiên Viên Đại Đế có thể rõ ràng cảm nhận được, tuyệt đối bao gồm toàn bộ Thần giới!

Nói cách khác, cho dù có người nghịch thiên đột phá, hạo kiếp cũng sẽ không vượt qua trước mắt!

Nếu thật là có người Độ Kiếp, có thể vượt qua sao?

Hiên Viên Đại Đế nhịn không được lắc đầu.

Hắn vẫn như cũ không tin có người có thể vượt qua!

Không chỉ hắn nghĩ như vậy, tất cả Đại Đế của Thần giới đều nghĩ như vậy, vượt qua hạo kiếp mới biết hạo kiếp đáng sợ, cái này... Căn bản không phải nhân loại có thể chống lại, nếu quả thật có thể chống đỡ vậy thì không phải nhân loại, mà là vũ trụ!

------oOo------

Chương 3593: Nhiếp Vân Đại Đế (hạ) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không biết Thần giới bởi vì hắn Độ Kiếp mà long trời lở đất, lúc này Nhiếp Vân máu me khắp người, sắc mặt khó coi.

Bản thân dẫn tới hạo kiếp, hoàn toàn chính xác vượt ra khỏi tưởng tượng, ngay cả lực lượng của hắn lại tăng lên mấy lần, vẫn như cũ khó mà chống lại.

- Đáng giận!

Phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt của Nhiếp Vân lạnh lùng nhìn chằm chằm hạo kiếp, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được Thiên Đạc Thần giới phẫn nộ, tựa hồ không nghiền hắn thành bột phấn, là tuyệt không cam tâm!

- Luyện hóa cho ta!

Hí dài một tiếng, thế giới nạp vật chứa đựng bảy thi thể Đại Đế đồng thời nổ tung, hội tụ thành lực lượng hùng hậu lần nữa tràn đầy toàn thân.

Két! Két!

Thế giới nạp vật khuếch trương!

Trước đó luyện hóa mấy trăm thi thể Đế thú, để thế giới nạp vật chẳng những đột phá phạm vi Thập Tứ Châu, còn tiếp tục đột phá, một mực đạt tới phạm vi hai mươi châu mới dừng lại.

Phạm vi thế giới nạp vật lớn như vậy, mà hắn cũng rõ ràng cảm thụ được lực lượng Đế Cảnh, nói rõ hắn đã tấn cấp Đế Cảnh!

Vốn cho rằng thế giới nạp vật sẽ dừng lại, không mở rộng nữa, ai ngờ luyện hóa thi thể Đại Đế còn tăng thêm!

Ầm ầm!

Thời gian nháy mắt, thế giới nạp vật tấn cấp đến phạm vi 25 châu, rốt cục xem như ngừng lại, khí tức cả người cũng càng ngày càng mạnh, tựa như chúa tể khống chế cửu thiên.

- Phá!

Hét lên một tiếng, trong mắt bắn ra thiểm điện vô cùng vô tận, đâm

xuyên bầu trời Thần giới.

Đại Đế phổ thông, dù là Hiên Viên Đại Đế, chỉ sợ ở trước mặt hắn, cũng bị một ánh mắt tươi sống đánh giết.

Coi như Đạm Đài Lăng Nguyệt, một ngón tay cũng có thể chiến thắng.

- Ngươi đã một lòng muốn giết ta, vậy nếm thử lực lượng của ta đi!

Luyện hóa bảy thi thể Đại Đế, thực lực của Nhiếp Vân tăng nhiều, cũng rõ ràng cái này chỉ sợ là hạo kiếp mạnh nhất Thần giới!

Hạo kiếp mạnh nhất, cũng biểu thị, vô luận cường đại như thế nào, cũng không có khả năng xuất hiện Lôi kiếp lợi hại hơn.

Đã như vậy, Nhiếp Vân cũng không do dự, cổ tay khẽ đảo, Thánh Sơn xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Trước đó một mực không dám sử dụng Thánh Sơn, là sợ nó cũng dẫn tới hạo kiếp, hai hai chung vào một chỗ, liền xem như hắn, cũng không thể chống cự.

Giờ phút này biết đây đã là hạo kiếp mạnh nhất, Thánh Sơn tự nhiên cũng có thể lấy ra!

Từ khi luyện chế được Thánh Sơn, chưa bao giờ trải qua hạo kiếp, nếu như có thể vượt qua, về sau ở Thần giới cũng có thể nhẹ nhõm lấy ra, không cần lo lắng hạo kiếp theo nhau mà đến nữa, ầm ầm!

Thánh Sơn bay ra, Nhiếp Vân nhướng mày, thẳng tắp ném tới không trung.

Thiên địa dao động, lôi vân đầy trời bị trấn áp xuống.

- Thật là lợi hại...

Nhìn một màn này ở trong mắt, Đạm Đài Lăng Nguyệt trực tiếp choáng váng.

Quá mạnh!

Đây chính là Thiên Đạo hội tụ tất cả lực lượng thành Lôi kiếp! Thế mà bị một chiêu trấn áp, cái này là thực lực gì?

Trước đó người khác đều nói Đại Đế là cường giả siêu việt Thiên Đạo, mình cũng cho là như thế, hiện tại xem ra, chỉ sợ chỉ có người trước mắt này, mới thật sự là người siêu việt Thiên Đạo.

Bởi vì... Thiên Đạo ở trước mặt hắn, cũng phải quỳ!

Ầm ầm! Ầm ầm!

Bị Thánh Sơn trấn áp, Thiên Đạo càng thêm nổi giận, lôi đình như biển, không ngừng oanh kích tới Nhiếp Vân.

- Thôn phệ!

Mở trừng hai mắt, Nhiếp Vân không né nữa, há to miệng rộng, lôi vân đầy trời liền bị hắn nuốt vào trong bụng.

Thế giới nạp vật đạt tới 25 châu, mặc dù Lôi Đình chi lực mênh mông, với hắn mà nói cũng không tính cái gì.

Hô hô hô!

Kéo dài một ngày một đêm, hải dương lôi đình chấn kinh toàn bộ Thần giới rốt cục biến mất, Nhiếp Vân thở dài một ngụm trọc khí, thân hình thoắt một cái, xuất hiện ở trước mặt Đạm Đài Lăng Nguyệt.

Vẫy tay một cái, Thánh Sơn hóa thành một điểm, bay vào mi tâm.

- Ngươi... Thành công?

Nhìn lấy Nhiếp Vân bay tới, trên người không có cảnh giới sâu không lường được, cũng không có lực lượng để cho nàng tim đập nhanh, ngược lại giống như trước đây không có bất kỳ biến hóa nào, Đạm Đài Lăng Nguyệt tràn đầy nghi ngờ nhìn qua.

- Thành công!

Nhiếp Vân cười cười:

- Rốt cục thành tựu Đại Đế!

Vượt qua hạo kiếp trước nay chưa có của Thần giới, thực lực của hắn rốt cục đột phá tan gông cùm xiềng xích, đạt tới Đế Cảnh, biến thành cường giả Đế Cảnh thực sự, cũng là Thần giới vô số kỷ nguyên đến nay, một cường giả Đế Cảnh giới vực hoàn mỹ duy nhất.

- Thế nhưng nà... vì sao ta không cảm giác đến thực lực của ngươi?

Đạm Đài Lăng Nguyệt kỳ quái.

Nàng là Thiên Đạo Đại Đế, cảm giác kinh khủng, Thần giới có thể giấu diếm được nàng hầu như không tồn tại, nhưng thiếu niên ở trước mắt, giống như không có thực lực, ngay cả nàng cũng không cảm giác được năng lượng ba động mảy may.

- Có thể thử xem!

Nhiếp Vân cười nhìn tới.

- Được!

Đạm Đài lĩnh vực vừa vặn cũng muốn thử xem Đại Đế có giới vực hoàn mỹ đến cùng thực lực như thế nào, nhướng mày, ngọc thủ khẽ đảo vỗ tới.

Ầm ầm!

Ức vạn dặm không gian bị một chưởng của nàng xé rách, Nhiếp Vân đứng ở trong đó, phảng phất như người không có việc gì, vẫn như cũ cười khanh khách nhìn qua.

- Ta không tin, không cách nào đả thương ngươi!

Một chiêu này Đạm Đài Lăng Nguyệt cảm thấy Hiên Viên Đại Đế tới cũng sẽ bị đánh chết, kết quả ngay cả tóc của đối phương cũng không rơi một cây, đôi mi thanh tú của Đạm Đài Lăng Nguyệt nhăn lại, đổi chưởng thành quyền, lần nữa đánh tới.

Phần phật!

Lần này uy lực càng lớn, toàn bộ Chân Hư giới ở dưới nàng toàn lực công kích, đều không ngừng run rẩy, tựa như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ.

- Ha ha!

Nhẹ nhàng cười một tiếng, Nhiếp Vân xuất thủ.

Ngón tay nhẹ nhàng gõ tới.

Soạt!

Trong nháy mắt, thời gian, không gian của toàn bộ Chân Hư giới phảng phất như bị đông cứng, nắm đấm vô cùng uy mãnh của Đạm Đài Lăng Nguyệt ngưng kết ở trên không trung, rốt cuộc không đến được trước mặt.

- Phá!

Nhẹ nhàng quát một tiếng.

Không gian vỡ nát, hình thành một thời không loạn lưu to lớn, lực công kích của Đạm Đài Lăng Nguyệt cường hãn, cũng nương theo không gian phá toái mà biến mất.

Hô!

Thời gian khôi phục.

- Cái này...

Đạm Đài Lăng Nguyệt mở to hai mắt nhìn.

Vừa rồi nàng đã dùng hết toàn lực, lực lượng cuồng bạo như thế, một châu chi địa của Thần giới, chỉ sợ cũng có thể trong nháy mắt phá hủy, nhưng ở trước mặt đối phương, giống như con nít buồn cười!

Gia hỏa này đến cùng có sức chiến đấu dạng gì?

Cũng quá kinh khủng đi!

- Ta nhận thua!

Cười khổ lắc đầu, Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

Khác biệt thực sự quá lớn, hai người căn bản không ở cùng một cấp bậc, không nhận thua không được.

------oOo------

Chương 3594: Thực lực của Nhiếp Vân

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Kỳ thật ngươi vừa mới tấn thăng Đại Đế, thực lực còn không khống chế tốt, nương theo thời gian, sức chiến đấu khẳng định sẽ còn tăng lên gấp bội, đến lúc đó, coi như ta muốn thắng, cũng không có dễ dàng như vậy!

Nhiếp Vân nói:

- Lại nói... Ngươi là Thiên Đạo Đại Đế, nhưng Thiên Đạo Thần giới không dám cho ngươi mượn lực lượng, hạn chế thực lực của ngươi, nếu có thể mượn nhờ Thiên Đạo, vận dụng lực lượng của Thiên Đạo Thần giới, chỉ sợ ta cũng không phải đối thủ!

Đạm Đài Lăng Nguyệt là Thiên Đạo Đại Đế, có thể mượn nhờ Thiên Đạo chi lực cùng người chiến đấu.

Bản thân Thiên Đạo Thần giới kiêng kị cường giả Đế Cảnh, không

những không có khả năng cho nàng mượn nhờ lực lượng, ngược lại còn cố ý áp chế, này mới khiến lực chiến đấu của nàng không khủng bố như tưởng tượng.

- Coi như có thể mượn Thiên Đạo, khẳng định cũng không phải đối thủ!

Đạm Đài Lăng Nguyệt biết là đang an ủi nàng, liếc một cái khẽ nói.

Người trước mắt chính là ba ngàn Đại Đạo đồng thời tấn cấp, có được thế giới có thể so với Thần giới, coi như Thiên Đạo Thần giới không áp chế nàng, cũng nhiều nhất như người trước mắt, muốn thắng, gần như không có khả năng.

Có thể nói, từ khi đột phá, người trước mắt này đã là Thần giới vô địch chân chính, không người có thể chiến thắng.

- Đi thôi, Chân Hư giới bị chúng ta làm không ra bộ dáng, nếu ngươi không đi, ta sợ Đại Đế khác sẽ tới giết người!

Nhiếp Vân cũng không phản bác, cười nói.

Chân Hư giới ở dưới hắn Độ Kiếp cùng chiến đấu, đã phá hư không sai biệt lắm, Chân Hư thành trước đó vững chắc giờ phút này cũng thành phế tích.

Mấy vị Đại Đế tốn hao vô số tâm huyết mới làm ra thành thị thí luyện, biến thành cái dạng này, không trốn đi, Đại Đế khác không tìm bọn hắn liều mạng mới lạ.

- Đi!

Đạm Đài Lăng Nguyệt gật đầu, đang muốn hỏi không có thông đạo làm sao trở về, liền cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, thiếu niên cầm lấy tay của nàng.

Hô!

Sau một khắc, thân thể xiết chặt, hai người biến mất khỏi tại chỗ.

Lần nữa mở mắt, đã lần nữa trở lại Thần giới.

- Thuấn di ở trong Chân Hư giới, hơn nữa trực tiếp trở lại Thần giới?

Thấy cảnh này, Đạm Đài Lăng Nguyệt giật nảy mình.

- Đạt tới Đế Cảnh, không gian chi lực của thế giới nạp vật đã có thể lan tràn toàn bộ Chân Hư giới, hoàn toàn có thể trực tiếp thuấn di trở về!

Nhìn ra nghi ngờ của nàng, Nhiếp Vân giải thích.

Trước đó hắn ở Chân Hư giới, nhiều nhất có thể thuấn di một châu, mà giờ khắc này, toàn bộ Chân Hư giới chỉ một ý niệm liền có thể vừa đi vừa về.

- Tốt, đi tìm Phổ Thiên Đại Đế!

Trở lại Thần giới, thực lực cũng tấn thăng Đại Đế, Nhiếp Vân nói.

- Trước ngươi nói, để ta cẩn thận Tâm Ma Đại Đế là có ý tứ gì?

Nghe được muốn tìm Phổ Thiên Đại Đế, Đạm Đài Lăng Nguyệt nhớ tới trước đó thiếu niên nói, nhịn không được hỏi.

- Ngươi không cảm thấy Tâm Ma Đại Đế nghĩ một đằng nói một nẻo sao?

Nhiếp Vân nhíu mày.

- Nghĩ một đằng nói một nẻo?

Đạm Đài Lăng Nguyệt lắc đầu.

Tâm Ma Đại Đế muốn hắn hỗ trợ cứu ra Phổ Thiên Đại Đế, thoạt nhìn cực kỳ chân thành, không có bất kỳ cái gì không thích hợp a.

Làm sao đến chỗ hắn thì trở thành nghĩ một đằng nói một nẻo.

- Ta cũng không biết, luôn cảm giác không thích hợp! Ta cảm thấy Phổ Thiên Đại Đế bị nhốt, khẳng định không có đơn giản như hắn nói!

Nhiếp Vân cũng nói không ra lý do cụ thể:

- Nếu như bắt ta nói vì sao có loại suy nghĩ này, là bởi vì hắn nhất định muốn ta giết chết Hóa Bi lão nhân!

Nghe nói như thế, Đạm Đài Lăng Nguyệt nhớ tới trước đó cùng Tâm Ma Đại Đế đối thoại, người này xác thực bảo hắn nhìn thấy Hóa Bi lão nhân liền không nói hai lời trực tiếp chém giết!

- Hơn nữa, trong thi thể Đế thú hắn cho ta, mang theo ý niệm Tâm Ma!

Nhiếp Vân tiếp tục nói.

Tâm Ma Đại Đế cho hắn thi thể Đế thú, trong quá trình luyện hóa, phát hiện Tâm Ma ý niệm, mặc dù những ý niệm này bị hắn diệt sát, nhưng trong lòng vẫn như cũ cảm thấy khó chịu, luôn cảm thấy người này không đủ quang minh lỗi lạc.

- Nói như vậy, Tâm Ma Đại Đế này hoàn toàn chính xác có vấn đề... Nhưng hắn cùng Phổ Thiên Đại Đế là hảo hữu ức vạn năm, hẳn sẽ không hại đối phương a...

Đạm Đài Lăng Nguyệt vẫn như cũ có chút không dám tin tưởng.

Phổ Thiên Đại Đế, Tâm Ma Đại Đế, ở Phổ Thiên Hoàng thành không dưới ức vạn năm, chưa từng nghe qua tin tức hai người không hợp.

- Tìm Phổ Thiên Đại Đế, trực tiếp hỏi là được rồi!

Không nghĩ ra, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt lần nữa nhoáng một cái, sau một khắc xuất hiện ở lối vào của U Ma cảnh.

Cái cửa vào này ở giao giới Việt Châu, xem như địa bàn của Xích

Tiêu sơn.

- Đi vào đi!

Nhiếp Vân đưa tay kéo một phát, cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt thẳng tắp đi vào.

U Ma cảnh rõ ràng khác biệt hai đại bí cảnh trước đó tiến vào, thoạt nhìn vô cùng đen kịt, không có một tia ánh sáng, bốn phía không ngừng thổi âm phong lất phất để cho xương cốt người ta phát lạnh, cho người một loại cảm giác kinh khủng, tựa như tiến nhập Địa Ngục.

- Nơi này không biết có dạng bảo bối gì, lại làm cho Phổ Thiên Đại Đế tự mình tới?

Loại trình độ đen kịt này, tự nhiên không gạt được ánh mắt của hai người, Nhiếp Vân nhìn một vòng, nhíu mày.

Nơi này rõ ràng chính là tử địa, nhìn không ra bất kỳ sinh cơ, theo lý thuyết cho dù có bảo vật, cũng không xuất hiện ở đây, vì sao hai đại cao thủ mạo hiểm tiến vào?

- Nghe nói nơi này từng là địa phương giàu có nhất của Thần giới, bởi vì Đế Vẫn Chi Chiến mới biến thành cái dạng này, bất quá trong đó vẫn có không ít bảo vật tuyệt thế, thật giống như Huyền Vũ Tiên Đằng lần trước để ngươi tìm, thứ này thực sự là tồn tại, mà không phải bịa đặt!

Đạm Đài Lăng Nguyệt có biết một chút về U Ma cảnh, giải thích nói.

- Địa phương giàu có nhất Thần giới?

Không gian chi lực của thế giới nạp vật lan tràn ra ngoài, tràng cảnh đen kịt trước mắt trở nên giống như ban ngày, tất cả đều nhất thanh nhị sở, cẩn thận quan sát, mặc dù trước mắt hoang vu, nhưng hoàn toàn chính xác lờ mờ có thể từ đó nhìn thấy trước kia phồn hoa.

Bất quá, địa phương lại màu mỡ, cũng chịu không được chiến loạn,

Đế Vẫn Chi Chiến danh xưng ngay cả Thần giới cũng có thể hủy diệt, có thể thành dạng này, không biến thành Hỗn Độn khí lưu, đã coi như không tệ.

- Ta xem trước một chút, đám người Phổ Thiên Đại Đế ở nơi nào!

Cảm khái một tiếng, không gian chi lực của thế giới nạp vật nhanh chóng lan tràn ra ngoài.

------oOo------

Chương 3595: Tiến vào U Ma cảnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thực lực không có tấn cấp đến Đại Đế, ở U Ma cảnh hắn tuyệt không dám như vậy, dù sao khắp nơi đều là hiểm địa, không cẩn thận liền rất có thể rơi vào trong đó, không rõ sống chết.

Mà bây giờ, Thiên Đạo Thần giới cũng không làm gì hắn được, mặc dù U Ma cảnh nguy hiểm, lại không cách nào tạo thành tổn thương trên thực chất cho hắn.

Không gian chi lực của thế giới nạp vật lan tràn nhanh chóng, rất nhanh không biết lan tràn mấy tỉ tỉ dặm.

- Quả nhiên bị vây ở chỗ này!

Nhiếp Vân nhíu mày.

Hắn phát hiện hai người Phổ Thiên Đại Đế, quả nhiên bị vây ở một hiểm địa, hơn nữa trong đó xen lẫn Tâm Ma, rất rõ ràng, ở dưới Tâm Ma cùng hiểm địa song trọng áp bách, hai người sắp không chống đỡ được nữa, cũng không thể thoát đi.

- Đi qua!

Kéo Đạm Đài Lăng Nguyệt một phát, không gian lập tức xuất hiện gợn sóng, sau một khắc, hai người xuất hiện ở bên ngoài hiểm địa.

Đứng ở trong hư không, Nhiếp Vân cũng không trực tiếp đi vào, mà đột nhiên quay đầu nhìn về phía một chỗ.

- Ra đi! Đừng để ta động thủ!

Ầm ầm!

Nương theo tiếng nói của hắn, cách đó không xa không gian áp súc, một bóng người lảo đảo rơi ra.

Là một lão giả, râu trắng như tuyết, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìr qua, trong mắt mang theo không thể tin được nồng nặc.

- Ngươi... Ngươi làm sao có thể thấy được ta?

- Ngươi chính là Hóa Bi lão nhân?

Không để ý tới câu hỏi của hắn, Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Ngươi là ai? Thực lực mạnh như vậy? Chẳng lẽ là... Hiên Viên Đại Đế?

Trong mắt lão giả mang theo cảnh giác.

- Ngươi không biết Hiên Viên Đại Đế?

Nhiếp Vân kỳ quái.

- Ta chưa bao giờ thấy qua, đương nhiên không biết! Nhưng có thể thuấn di ở U Ma cảnh, hơn nữa liếc mắt liền nhìn ra ta ẩn tàng, còn bức ta ra, trừ Thần giới đệ nhất nhân, ta thực nghĩ không ra đến cùng người nào có thể làm được!

Lão giả nói.

- Tại hạ Nhiếp Vân, đến đây tìm kiếm Phổ Thiên Đại Đế cùng Nguyên Dương Đế Quân!

Nhiếp Vân hồi đáp.

- Nhiếp Vân?

Lão giả lắc đầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm tới:

- Chưa từng nghe qua! Ngươi nói ngươi tới tìm kiếm Phổ Thiên Đại Đế cùng Nguyên Dương Đế Quân, ngươi tìm bọn hắn làm gì? Bọn họ và ngươi quan hệ như thế nào?

- Có tất yếu phải nói cho ngươi sao?

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Không muốn nói, vậy liền để ta xem một chút, ngươi đến cùng có thực lực gì!

Lão giả sầm mặt lại, bàn tay bỗng nhiên vồ tới.

Ầm ầm!

Vô số hắc vân trong nháy mắt bao phủ Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt lại, phảng phất như trong nháy mắt biến thành Địa Ngục, từng đạo khí lưu quỷ dị tán loạn bốn phía, hình thành từng Tâm Ma to lớn.

Những Tâm Ma này mang theo hương vị quỷ dị, đều là mình đã từng suy nghĩ biến thành, chỉ cần nhìn một đầu, trong nháy mắt sẽ lâm vào trong chuyện cũ khó tả, không cách nào tự kiềm chế.

- Đích xác có chút thủ đoạn, khó trách có thể từ trong tay chín đại thế lực vây công đào thoát!

Nhìn thấy Tâm Ma đầy trời không ngừng công kích mình, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

Đổi lại Đại Đế khác, xem như Hiên Viên Đại Đế, gặp được Tâm Ma trận pháp quỷ dị như vậy, khẳng định cũng sẽ luống cuống tay chân.

Khó trách có thể ở trong chín đại thế lực vây công đào thoát, Hóa

Bi lão nhân đích xác có chút môn đạo.

Bất quá, cũng chỉ là có chút môn đạo mà thôi, với hắn mà nói, không đáng giá nhắc tới.

- Phong ấn!

Nhẹ nhàng nói, cũng không có bất kỳ động tác gì, hắc vân trước mắt bị một cái bọt khí bao bọc, vô luận giãy dụa như thế nào cũng không thể đào thoát!

- Ngươi...

Nhìn thấy công kích mạnh nhất của bản thân bị đối phương phong ấn, con ngươi của Hóa Bi lão nhân co rụt lại, liên tiếp lui về phía sau.

Rất hiển nhiên, thực lực của người trước mắt này, vượt ra khỏi phạm trù hắn có thể nhận biết.

- Đi!

Rõ ràng những thứ này, nghĩ cũng đừng nghĩ, xoay người bỏ chạy.

Phần phật!

Hắn quay người lại, lập tức giống như kích hoạt lên một loại trận pháp nào đó, vô số công kích đồng thời bắn tới Nhiếp Vân.

Xem ra vị Hóa Bi lão nhân này ở U Ma cảnh thời gian dài, đã lưu lại không ít thủ đoạn bảo mệnh!

Mặc dù trận pháp này không có tính công kích quá lớn, lại là một loại khốn trận, một khi lâm vào trong đó chậm trễ thời gian, là hắn có thể thong dong đào tẩu.

- Muốn đi? Hiện tại đã chậm!

Nhiếp Vân lắc đầu, cũng không nhìn trận pháp công kích tới, ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái.

Bành!

Trận pháp không biết hắn bố trí bao nhiêu năm, ở dưới một chỉ trong nháy mắt phá diệt, ngay sau đó lực lượng còn lại tiếp tục tiến lên, đánh ở trên lưng của hắn.

Soạt!

Hóa Bi lão nhân chạy trốn giống như con ruồi bị vỉ đập ruồi vỗ trúng, trực tiếp rơi xuống, ngón tay của Nhiếp Vân vẽ lên, lần nữa trở lại trước mặt.

Ở trước mặt hắn, vị siêu cấp cường giả nổi tiếng Thần giới này, buồn cười giống như hài nhi, không đáng giá nhắc tới.

- Ngươi... Rốt cuộc là ai?

Hóa Bi lão nhân cảm thấy sợ hãi.

Hắn tự tin vừa rồi những thủ đoạn kia, coi như Thần giới đệ nhất nhân Hiên Viên Đại Đế đích thân đến, cũng có thể thuận lợi đào tẩu, nhưng ở trước mắt người này, lại giống như trò đùa.

- Ta biết ngươi là ai... Đế Vẫn Hạo Kiếp đã bắt đầu sao?

Nhiếp Vân vẫn chưa trả lời, ánh mắt của Hóa Bi lão nhân đột nhiên tối sầm, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, mang theo thái độ thấy chết không sờn.

- Động thủ đi!

- Ân? Động thủ?

Thấy bộ dáng của hắn, Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra kỳ quái.

- Ngươi qua đây không phải là giết ta cùng đám người Phổ Thiên sao? Động thủ đi, dù sao cũng đối kháng không được, chết thì chết!

Hóa Bi lão nhân thản nhiên nói.

- Giết Phổ Thiên Đại Đế?

Nhiếp Vân nhướng mày:

- Ta là tới cứu hắn, có phải có hiểu lầm gì đó hay không?

- Cứu bọn họ?

Hóa Bi lão nhân sững sờ, kỳ quái nhìn qua:

- Chẳng lẽ, ngươi không phải người phát ngôn của Thiên Đạo?

- Người phát ngôn của Thiên Đạo?

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Vậy ngươi rốt cuộc là ai? Làm sao lại có thực lực như thế? Ở trong Đại Đế ta chưa từng nghe nói qua...

Hóa Bi lão nhân vẫn như cũ có chút không tin:

- Nếu là người phát ngôn của Thiên Đạo liền sảng khoái thừa nhận, dù sao cũng đã sống nhiều năm, chết thì chết, không có gì!

- Ta là Nhiếp Vân, Đại Đế vừa mới tấn thăng, là Hoàng đế bệ hạ của Phổ Thiên hoàng triều!

Nhiếp Vân giải thích nói.

- Hoàng đế của Phổ Thiên Hoàng triều?

Hóa Bi lão nhân chần chờ một chút, lập tức có chút vui sướng:

- Nói như vậy, ngươi sẽ không giết Phổ Thiên cùng Nguyên Dương?

- Ân?

Nhìn thấy bộ dáng này của hắn, Nhiếp Vân kỳ quái.

------oOo------

Chương 3596: Cứu ra Phổ Thiên Đại Đế

Nguồn: EbookTruyen.Me

Gia hỏa này không phải dùng Tâm Ma khốn trụ Phổ Thiên Đại Đế cùng Nguyên Dương Đế Quân sao? Vì cái gì nghe được mình không phải qua giết bọn hắn, liền hưng phấn như thế.

- Trước cứu Phổ Thiên Đại Đế cùng Nguyên Dương Đế Quân ra lại nói! Gia hỏa này am hiểu Tâm Ma, không thể không phòng!

Đạm Đài Lăng Nguyệt lặng lẽ truyền âm.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Cường giả am hiểu Tâm Ma, biết dùng các loại thủ đoạn để Tâm Ma sinh sôi, người tốt người xấu thường thường đều ở trong một ý nghĩ, không thể tin.

Có lẽ hiện tại gia hỏa này bộ dáng như vậy, chính là cố ý biểu hiện ra, dẫn bản thân mắc lừa, một khi trong lòng sinh ra hoài nghi, rất dễ dàng bị gieo xuống Tâm Ma.

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân cũng không thả đối phương, nhìn hiểm địa trước mắt, nhíu mày, đưa tay bắt tới!

Ầm ầm!

Hiểm địa trước mắt cùng Tâm Ma bố trí bên ngoài, bị một chưởng vỗ của hắn thành bụi phấn.

Nơi này có thể vây khốn Phổ Thiên Đại Đế cùng Nguyên Dương Đế Quân liên thủ, với hắn mà nói, vẫn là sự tình một chiêu.

Phần phật!

Hiểm địa bài trừ, lộ ra Phổ Thiên Đại Đế cùng Nguyên Dương Đế Quân bị nhốt ở bên trong.

- Nhiếp Vân?

Hai người bay ra, từng cái thoạt nhìn khí tức có chút uể oải.

Bị nhốt không biết bao lâu, đã tinh bì lực tẫn.

- Ngươi... Tấn cấp Đế Cảnh rồi?

Nguyên Dương Đế Quân mắt sắc, lập tức nhìn ra Nhiếp Vân không giống, có chút không dám tin tưởng.

- May mắn đột phá!

Nhiếp Vân cười cười.

- May mắn? Có thể đột phá Đại Đế, từ đâu tới may mắn!

- Đột phá tốt nhất, Đế Vẫn Hạo Kiếp sắp xảy ra, mặc dù Đại Đế cũng khó bảo chứng sống sót, lại chí ít nhiều hơn một phần hi vọng bảo toàn tánh mạng!

Nghe được hắn đột phá, hai người đồng thời cảm khái.

- Không nói trước những thứ này!

Nhiếp Vân cắt ngang hai người nói, nghi ngờ nhìn qua:

- Các ngươi làm sao lại bị vây ở chỗ này, là ai ra tay?

- Là Tâm Ma Đại Đế!

Phổ Thiên Đại Đế nhìn qua.

- Tâm Ma Đại Đế?

Nhiếp Vân sững sờ.

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhịn không được hỏi:

- Tâm Ma Đại Đế không phải cũng là người Phổ Thiên hoàng triều sao? Sao lại xuống tay với các ngươi? Lại nói... có thể tìm tới nơi này, chính là hắn nói cho chúng ta biết!

Không phải không tin, mà là cả sự kiện đều quá quỷ dị.

Nếu như là Tâm Ma Đại Đế xuất thủ, vì sao lại chuyên môn nói cho hai người, để bọn họ chạy tới cứu người?

Còn nữa, Tâm Ma Đại Đế là đệ nhị Đại Đế của Phổ Thiên Hoàng triều, ba người quan hệ phải rất tốt a!

- Là hắn!

Sắc mặt của Phổ Thiên Đại Đế khó coi:

- Mặc dù ta không có chứng cứ, lại biết chắc là hắn! Để cho các ngươi tới, chỉ sợ không phải muốn cứu chúng ta, mà là muốn các ngươi nghĩ biện pháp giết chết Hóa Bi lão nhân!

- Giết Hóa Bi lão nhân?

Trong lòng Nhiếp Vân hơi động.

Sở dĩ hắn cảm thấy Tâm Ma Đại Đế có chút cổ quái, một bộ phận nguyên nhân rất lớn là bởi vì đối phương nhất định muốn bản thân giết người này.

Chẳng lẽ lại thực là như thế?

- Vừa rồi Tâm Ma ở ngoài hiểm địa, cũng không phải Hóa Bi lão nhân bố trí, mà là Tâm Ma Đại Đế! Hắn lưu lại thứ này, vốn định vây chết chúng ta, may mắn hai người chúng ta thực lực mạnh mẽ, vượt qua được, lại thêm có Hóa Bi lão nhân ở một bên ngăn cản, lúc này mới không có bị độc thủ!

Phổ Thiên Đại Đế nói:

- Đoán chừng hắn cũng biết chỉ cần Hóa Bi lão nhân ở đây, liền không có bất kỳ phần thắng gì, lúc này mới nghĩ biện pháp để cho các ngươi tới chém giết Hóa Bi lão nhân! Một khi Hóa Bi lão nhân bị giết, chúng ta mất đi trợ giúp, ở trong hiểm địa lại ra không được, rất nhanh sẽ bị hắn chém giết!

- Cái này...

Nhiếp Vân lạnh cả tim.

Nếu như đây là thực, tin tưởng Tâm Ma Đại Đế mà nói, vừa đến không nói hai lời liền giết Hóa Bi lão nhân, chỉ sợ thời khắc này Phổ Thiên Đại Đế đã bị độc thủ.

- Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Nhiếp Vân hỏi.

- Nếu ta đoán không sai, Tâm Ma đã sớm quy thuận Thiên Đạo Thần giới!

Phổ Thiên Đại Đế nói.

- Ta và bệ hạ sớm phát hiện hắn có chút cử động dị thường, nói thật, cái gọi là con riêng, chính là chúng ta thả ra phong thanh, hắn quả nhiên so với chúng ta còn để tâm tìm hiểu! Đương nhiên, cái này còn không có thể xác định, về sau, ngươi tới Vân Châu thành, ta đề nghị để ngươi làm Hoàng đế bệ hạ, hắn quả nhiên nhảy ra...

Nguyên Dương Đế Quân thấy Nhiếp Vân kỳ quái, đem đầu đuôi sự tình giải thích một lần.

Phổ Thiên Đại Đế cùng Nguyên Dương Đế Quân, sớm liền phát hiện cử chỉ của Tâm Ma Đại Đế có chút cổ quái, hoài nghi hắn đầu phục Thiên Đạo Thần giới.

Bởi vì không cách nào xác định, trước tản ra tin tức Phổ Thiên Đại

Đế có con.

Có con ruột, Phổ Thiên Đại Đế tự nhiên sẽ truyền thừa tiếp Hoàng triều, thông qua điểm ấy hấp dẫn chú ý của Tâm Ma Đại Đế, gia hỏa này quả nhiên mắc lừa, phái ra không ít người tìm hiểu hạ lạc của hài tử này, thậm chí còn phái ra đội ngũ rời Thần giới, ở trong các Hỗn Độn Hải Dương tìm kiếm.

Hắn phái ra quân đội, trên người đều lưu lại Tâm Ma lạc ấn, một khi tìm được cái gọi là Hoàng tử kia, liền có thể biết.

Đương nhiên, chỉ bằng vào điểm ấy, còn không thể xác định hắn có quy thuận Thiên Đạo không, dù sao mọi người cùng là Đại Đế của Phổ Thiên Hoàng triều, tận tâm trợ giúp cũng là nên.

Vì tiếp tục thăm dò, hai người để Nhiếp Vân làm Hoàng đế.

Như vậy, một là đoạn tuyệt hy vọng thành hoàng đế của hắn, thứ hai, hai người cũng có thể kiếm cớ rời đi, nhìn đối phương đến cùng làm thế nào.

Quả nhiên giống như dự đoán, hai người mới vừa vào U Ma cảnh, liền bị độc thủ, bị dẫn tới cái bẫy này, xém chút không thể đi ra.

Nếu như không phải Hóa Bi lão nhân xuất thủ ngăn cản đối phương, chỉ sợ sớm đã vẫn lạc.

- Quy thuận Thiên Đạo... Cùng hoàng vị có quan hệ gì?

Nhiếp Vân có chút không hiểu.

Nếu quy thuận Thiên Đạo, Tâm Ma Đại Đế trực tiếp động thủ là được, vì sao phải tốn hao nhiều trâm trí như thế, quản vấn đề ngôi vị hoàng đế thuộc về ai?

- Hoàng vị liên lụy quốc vận cùng lực lượng của toàn bộ sinh linh ở một châu, nếu như muốn không đánh mà thắng, không chút tổn hao nào kéo dài sinh mệnh, tốt nhất là khống chế hoàng vị, khống chế quốc vận!

Phổ Thiên Đại Đế nói.

- Khống chế quốc vận? Lực lượng sinh linh của một châu? Ta làm sao càng nghe càng không hiểu a?

Nhiếp Vân mê muội.

- Cái này... Dính dấp tới Đế Vẫn Hạo Kiếp... Coi như nói ở chỗ này, cũng sẽ bị Thiên Đạo phát hiện!

Phổ Thiên Đại Đế do dự một chút, cũng không nói tiếp.

------oOo------

Chương 3597: Diệt thế cùng Đế Vẫn Hạo Kiếp

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái này đơn giản, ba người các ngươi chớ phản kháng, hiện tại ta mang các ngươi đi một chỗ, nơi này Thiên Đạo Thần giới khẳng định không dò được!

Biết đối phương lo lắng cái gì, Nhiếp Vân mở miệng.

- Được!

Phổ Thiên Đại Đế cùng Nguyên Dương Đế Quân biết Nhiếp Vân không hại mình, lúc này nhẹ gật đầu, lập tức cảm thấy một cỗ lực lượng ôn nhuận bọc hắn lại, sau một khắc, lăng không biến mất khỏi tại chỗ.

Sau một khắc xuất hiện, đã ở trong thế giới nạp vật.

- Đây là...

- Một Thần giới khác?

Phổ Thiên Đại Đế, Nguyên Dương Đế Quân, Hóa Bi lão nhân tiến vào thế giới nạp vật, đồng thời ngốc trệ tại nguyên chỗ.

Cho bọn hắn cảm giác, đây là Thần giới mới tinh, trước kia tu luyện pháp tắc, lực lượng, hoàn toàn không có tác dụng!

Tại sao có thể có một chỗ như vậy?

- Đây là giới vực của ta!

Nhiếp Vân nói.

- Giới vực? Làm sao lại có Đại Đạo giới vực đầy đủ như thế?

- Chẳng lẽ là...

Nghĩ tới điều gì, bờ môi của hai người Phổ Thiên, Nguyên Dương nhịn không được run rẩy:

- Chẳng lẽ là... Giới vực hoàn mỹ?

Trừ giới vực hoàn mỹ mà Thần giới chưa bao giờ xuất hiện qua, trên thế giới tuyệt không có những giới vực khác, có thể cho người loại cảm giác này!

Ba ngàn Đại Đạo đầy đủ, hoàn mỹ dung hợp, giống như Thần giới không phân khác biệt, hơn nữa không gian, thời gian trong đó trôi chảy, không cho người ta cảm giác trắc trở mảy may.

Nếu như người khác nói với bọn họ, đây là một Thần giới mới, bọn hắn khẳng định cũng sẽ tin!

Địa phương khác Thần giới duy nhất chính là chỗ này không có sinh linh, cho người ta cảm giác trống rỗng.

- Là giới vực hoàn mỹ!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Ngươi... Ngưng tụ ra giới vực hoàn mỹ? Cái này... Cái này...

Phổ Thiên Đại Đế, Nguyên Dương Đế Quân, Hóa Bi lão nhân

ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra không thể tin được.

Giới vực hoàn mỹ là truyền thuyết từ xưa tới nay, chưa bao giờ có người thành công, nằm mơ cũng không nghĩ đến, thế mà thực có người thành công, hơn nữa sống sờ sờ đứng ở trước mặt bọn họ.

- Phổ Thiên Đại Đế, trước ngươi nói Tâm Ma Đại Đế đã quy thuận Thiên Đạo, muốn nhúng chàm quyền khống chế hoàng triều, đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Nhiếp Vân cắt ngang hai người chấn kinh, hỏi.

- Hoàng vị của một hoàng triều liên lụy quốc vận cùng lực lượng dân tâm, tựa như ngọc tỉ, chỉ cần khống chế, dù là thực lực của ngươi không mạnh, cũng có thể bằng vào cái này, thi triển ra lực lượng siêu việt Thiên Đạo, đuổi sát Đại Đế...

Phổ Thiên Đại Đế cố nén chấn kinh giải thích một lần.

Nghe xong giải thích, lúc này Nhiếp Vân mới hiểu.

Ngọc tỉ của Phổ Thiên hoàng triều, hắn đã sử dụng qua, chỉ cần ở trong phạm vi của Phổ Thiên Hoàng triều, coi như chỉ có Thiên Đạo Nhất Châu cảnh, cũng có thể phát huy ra lực lượng đuổi sát Đại Đế!

Nguyên lai đây chính là quốc vận cùng dân tâm!

Cũng chính là sinh linh chi lực!

Thật giống như một người nếu như ký thác tâm nguyện của thật nhiều người, hắn sẽ trở nên không sợ hãi, tràn ngập lực lượng.

Thiên Đạo cũng như thế.

Nếu như toàn bộ sinh linh đồng thời phản kháng, lực lượng của nó sẽ bị suy yếu, độ khó muốn diệt thế cũng rất lớn, tương phản, toàn bộ sinh linh đều thuận theo, tất cả liền sẽ trở nên nước chảy thành sông, đơn giản không thôi.

Thật giống như đạo lý chém giết đàn sói cùng bầy cừu.

Đàn sói biết phản kháng, giết khá phiền toái, nhưng bầy cừu liền tương đối đơn giản hơn rất nhiều.

Tâm Ma Đại Đế quy thuận Thiên Đạo, nếu như do hắn chưởng khống Hoàng triều, liền có thể bằng vào các loại chính sách, tan rã ý thức chống cự của sinh linh, Thiên Đạo bắt đầu hủy diệt, liền tương đối đơn giản hơn rất nhiều!

Chính vì vậy, trước Đế Vẫn Hạo Kiếp, Thiên Đạo đều sẽ lựa chọn người phát ngôn, khống chế các loại thế lực, tan rã ý niệm phản kháng, thuận lợi diệt thế.

- Diệt thế... Đối với Tâm Ma Đại Đế có chỗ tốt gì?

Nhiếp Vân nghi ngờ nhìn qua.

Tâm Ma Đại Đế không nói ở Phổ Thiên Hoàng triều, coi như ở toàn bộ Thần giới, địa vị cũng cực kỳ tôn sùng, uy danh hiển hách, có thể nói cái gì cũng không thiếu... Loại tình huống này, vì sao phải hợp tác với Thiên Đạo diệt thế?

Một khi toàn bộ sinh linh diệt vong, đối với hắn có chỗ tốt gì?

Lại nói, hắn có thể sống sót hay không, vẫn là không biết, sao làm ra loại sự tình bảo hổ lột da này?

- Cái này... Cụ thể chỗ tốt gì, ta còn không có điều tra ra!

Phổ Thiên Đại Đế vò đầu.

Thiên Đạo liên hệ Tâm Ma Đại Đế cực kỳ bí ẩn, bọn hắn cũng là sử dụng vô số thủ đoạn, mới phát hiện mánh khóe, muốn nói giữa hai bên có giao dịch gì, Tâm Ma Đại Đế lại vì sao phản bội sinh linh, chủ động đầu nhập vào, cũng không phải là bọn hắn có thể biết.

Mặc dù không biết, nhưng có thể khẳng định, Tâm Ma Đại Đế tất nhiên có chỗ tốt, nếu không lão hữu nhiều năm như vậy, không có

khả năng nói phản bội liền phản bội!

- Tại sao Thần giới phải diệt thế?

Đạm Đài Lăng Nguyệt không rõ, nhịn không được hỏi.

- Một cái hồ nước, nuôi một hai tiểu ngư không quan trọng! Nương theo cá càng ngày càng nhiều, sinh thái tất nhiên xuất hiện hỗn loạn, nếu như lại xuất hiện một chút cá lớn thể tích có thể so với một phần mười hồ nước, khẳng định càng thêm khó có thể chịu đựng!

Sợ nàng không hiểu, Phổ Thiên Đại Đế dùng ví dụ dễ hiểu:

- Thần giới cũng như thế, nương theo sinh linh càng ngày càng nhiều, Đại Đế càng ngày càng nhiều, dần dà, pháp tắc của toàn bộ thế giới sẽ không chịu nổi xuất hiện sụp đổ! Thiên Đạo Thần giới cũng sẽ tùy theo già yếu, diệt vong!

- Một khi diệt vong, ý niệm Thiên Đạo chẳng khác nào hoàn toàn biến mất, bất kỳ người nào cũng không muốn chết, Thiên Đạo cũng như thế! Vì bảo trì sinh mệnh, duy trì Thần giới vận chuyển bình thường, nhất định phải diệt thế, diệt sát toàn bộ sinh linh! Mà Thiên Đạo cũng sẽ giống như thu hoạch hoa màu, nương theo thu hoạch vô số sinh mệnh, sẽ trở nên càng thêm cường đại, càng thêm trẻ!

- Trên thực tế, cái gọi là Đế Vẫn Hạo Kiếp, chính là sinh linh cùng Thiên Đạo cạnh tranh vấn đề sinh tồn, Thiên Đạo thắng, sinh linh toàn diệt! Sinh linh thắng... Thiên

Đạo diệt, một lần nữa diễn biến Thần giới mới, đương nhiên, từ khi nhân loại lưu lại lịch sử tới nay, tựa hồ nhân loại chưa bao giờ thắng!

Phổ Thiên Đại Đế thở dài.

- Chưa bao giờ thắng? Ngươi ý tứ là... Thiên Đạo Thần giới này, chưa bao giờ bị giết?

Nhiếp Vân sầm mặt lại.

Nếu như Thiên Đạo này từ khi sinh ra sinh linh đến nay chưa bao giờ diệt vong, tích lũy đến bây giờ, nên mạnh bao nhiêu?

------oOo------

Chương 3598: Nhiều kỷ nguyên Đại Đế

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Nhân loại không có thắng nổi, không có nghĩa là Thiên Đạo cũng một mực thắng! Vô số kỷ nguyên đến nay, cũng có không ít lần sinh linh cùng Thiên Đạo đồng quy vu tận! Theo ta được biết, Thiên Đạo kỷ nguyên trước, giống như toàn bộ sinh linh đồng thời mẫn diệt! Bằng không, cũng không có khả năng đào thoát một Hiên Viên Đại Đế, ở dưới Thiên Đạo bây giờ, vẫn như cũ sống tiêu dao!

Phổ Thiên Đại Đế nói.

- Cùng Thiên Đạo đồng quy vu tận...

Nhiếp Vân gật đầu.

Xem ra ban đầu Thần Nông Đại Đế hằn là cùng Thiên Đạo đồng thời tử vong.

- Nói như vậy, Thiên Đạo diệt thế, chính là Đế Vẫn Hạo Kiếp?

Nhiếp Vân hỏi.

- Không, là hai khái niệm! Bình thường đều là Đế Vẫn Hạo Kiếp trước, diệt thế ở sau!

Phổ Thiên Đại Đế nói:

- Đế Vẫn Hạo Kiếp là chỉ Thiên Đạo ở trước diệt thế, bắt một chút Đại Đế, để cường giả Đế Cảnh tự giết lẫn nhau! Ai cũng không biết Đại Đế nào đã phản bội, lúc này, người người cảm thấy bất an, thường xuyên xuất hiện cường giả Đế Cảnh chém giết, hoặc bị

giết! Thậm chí còn có một chút Đế thú thành quần kết đội ẩn hiện, bốn phía tàn sát sinh linh!

- Tóm lại, lúc này là thời gian tối tăm nhất của Đại Đế, coi như Đại Đế mạnh đi nữa cũng khó may mắn thoát khỏi! Đế Vẫn Hạo Kiếp qua đi, Đại Đế sẽ chết tám thành trở lên! Sau đó Thiên Đạo lại diệt thế sẽ trở nên dễ như trở bàn tay, thuận lý thành chương!

- Đại Đế chết tám thành trở lên?

Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, không khỏi tắc lưỡi.

Cái này cũng quá kinh khủng đi.

Đại Đế ở trong lòng vô số người, là biểu tượng vô địch, đại biểu siêu việt Thiên Đạo, loại cường giả siêu cấp này ở thời điểm Đế Vẫn Hạo Kiếp tiến đến, chết đến tám thành trở lên... Ngẫm lại cũng cảm thấy kinh khủng!

- Nếu nói như vậy, thành tựu Thiên Đạo cảnh liền tốt, vì sao còn phải trùng kích Đại Đế?

Đạm Đài Lăng Nguyệt tiếp tục hỏi.

Nếu trước diệt thế, Đại Đế chết trước, vì sao người người còn muốn trùng kích Đại Đế? Còn không bằng một mực ở Thiên Đạo cảnh, chí ít ở thời điểm Đế Vẫn Hạo Kiếp, có thể sống sót, không bị tử vong.

- Ngươi có thể nghĩ như vậy, chẳng lẽ người khác không biết?

Phổ Thiên Đại Đế lắc đầu:

- Cường giả Đại Đế ở trong Đế Vẫn Hạo Kiếp sẽ chết đến tám thành trở lên, nhưng còn có người có thể dư lại, nói cách khác, sau khi Thiên Đạo diệt thế, nếu như may mắn, chắc chắn sẽ có Đại Đế còn sống kiên trì nổi, nhưng không có đạt tới cảnh giới này, cơ hồ toàn diệt, muốn sống sót, khó!

- Ta nhớ được Hiên Viên Đại Đế, ở thời điểm diệt thế, không co1 trở thành Đại Đế a?

Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

Hiên Viên Đại Đế là lão quái vật đã sống hai kỷ nguyên, cũng là ở kỷ nguyên này mới lên cấp Đế Cảnh, nếu như cường giả Thiên Đạo cơ hồ toàn diệt, hắn làm sao có thể sống sót?

- Hiên Viên Đại Đế là một ngoại lệ... Nghe nói là Thần Nông Đại Đế dùng thủ đoạn đặc thù bảo vệ tính mạng cho hắn, bất quá, nhục thân hủy hết, ký ức cũng bị mất một bộ phận lớn! Chính vì vậy, rất nhiều thứ ở kỷ nguyên trước đều không nhớ được! Hơn nữa, loại phương pháp này tỷ số sinh tồn rất thấp, nghe nói lúc trước sử dụng phương pháp này chừng trên vạn người, chỉ còn lại có hắn sống đến kỷ nguyên này, đủ thấy độ khó!

Phổ Thiên Đại Đế lắc đầu:

- Có thể nói... Hiên Viên Đại Đế là vật thí nghiệm của đám người Thần Nông Đại Đế, cuối cùng mặc dù thành công, nhưng không cách nào phỏng chế!

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân gật đầu.

Khó trách Hiên Viên Đại Đế nói nhận qua ân huệ của Thần Nông Đại Đế, nguyên lai là như vậy.

Không có Thần Nông Đại Đế, kỷ nguyên trước liền phải chết, phần ân tình này, không thể bảo là không lớn!

- Ngươi nói Đại Đế có thể sống, vậy kỷ nguyên này của chúng ta, có Đại Đế kỷ nguyên trước sống sót hay không?

Nhiếp Vân hỏi lần nữa.

Nếu Hiên Viên Đại Đế có thể sống sót, cường giả Đế Cảnh kỷ nguyên trước càng có cơ hội, có phải cũng có thể sống sót hay

không?

- Có nhất định là có, nhưng ta không biết ở đâu! Thậm chí không cẩn thận còn có lão quái vật sống mấy kỷ nguyên, chỉ bất quá ta không nhận ra cái nào mà thôi!

Phổ Thiên Đại Đế nói.

- Ách?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Phổ Thiên Đại Đế xem như nhóm cường giả Đế Cảnh đản sinh trước nhất của kỷ nguyên này, nếu quả thật có Đại Đế sống sót, làm sao có thể không biết?

- Ngươi hẳn phải biết, chỉ cần Thiên Đạo ý niệm hủy diệt, Thần giới mới đản sinh, vô luận quy tắc hay Đại Đạo, đều sẽ trở nên khác biệt! Đại Đế sống sót, tu luyện là pháp tắc kỷ nguyên trước thậm chí pháp tắc mấy kỷ nguyên trước, ở Thần giới này rất dễ dàng lọt vào áp chế! Thậm chí một khi bị phát hiện, sẽ còn bị coi thành u ác tính diệt sát!

Phổ Thiên Đại Đế nhìn ra hắn kỳ quái, giải thích nói:

- Bởi vậy, những Đại Đế còn sống này, có thể trốn liền trốn, có thể không triển lộ lực lượng, thì không triển lộ lực lượng! Thậm chí, vì sống sót ở Thần giới, bọn hắn còn phong ấn tu vi, học tập lại pháp tắc mới, y theo ngộ tính cùng thiên phú, vẫn như cũ có thể thành tựu Đại Đế, cho nên những người có thể từ trong hạo kiếp sống sót, thực lực mỗi cái chỉ sợ không kém Hiên Viên Đại Đế, cho nên... cho dù là ta, cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu người sống tiếp, bọn hắn nấp ở chỗ nào! Đương nhiên, những chuyện này đều là ta căn cứ thư tịch dĩ vãng đoán được, cụ thể tình huống như thế nào, bởi vì chưa thấy qua Đại Đế sống sót chân chính, nên không dám xác định!

Nhiếp Vân yên lặng.

Xem ra coi như Đạm Đài Lăng Nguyệt cùng mình không cao hơn

Hiên Viên Đại Đế, hắn cũng không tính Thần giới đệ nhất nhân chân chính.

Trong Thần giới khẳng định còn ẩn tàng thật nhiều lão quái vật kỷ nguyên trước, từ trước tới giờ không lộ diện, thực lực của những người này, khẳng định cực mạnh.

- Nói như vậy, trong cường giả Thiên Đạo hoặc là cường giả Đế Cảnh bây giờ, thậm chí trong tu luyện giả bình thường, cũng có thể tồn tại Đại Đế kỷ nguyên trước, bọn hắn cố ý phong ấn lực lượng...

Nhiếp Vân nghĩ rõ ràng, vẫn như cũ cảm thấy cực kỳ chấn kinh.

- Đúng vậy!

Phổ Thiên Đại Đế gật đầu.

- Nhưng mà ta có chút kỳ quái, chẳng lẽ bọn hắn muốn một mực áp chế tu vi như vậy, không cách nào triển lộ? Nếu thật như vậy, làm sao có người biết bọn họ là người kỷ nguyên trước?

Nhiếp Vân hỏi lần nữa.

Một mực phong ấn lực lượng kỷ nguyên trước không thể sử dụng mà nói, coi như mạnh hơn Hiên Viên Đại Đế thì có ích lợi gì?

Đồ vật một mực không thể dùng, cẩn thận nói ra, cùng không có không khác biệt gì.

------oOo------

Chương 3599: Bí mật của Đế thú (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cũng không phải một mực không cách nào sử dụng! Sau khi Đế Vẫn Hạo Kiếp bắt đầu, Thiên Đạo bởi vì khống chế Đại Đế, bồi dưỡng đại lượng Đế thú, lực lượng trở nên yếu kém, lúc này bọn hắn liền có thể vận dụng lực lượng kỷ nguyên trước! Vì chống cự

Thiên Đạo sau cùng diệt thế, bọn hắn sẽ bộc phát lực lượng cướp đoạt bốn phía! Trong Đế Vẫn Hạo Kiếp, những người này thường thường là biến cố lớn nhất, thậm chí tám mươi phần trăm Đại Đế tủ vong, có một bộ phận lớn là bọn hắn giết!

Phổ Thiên Đại Đế nói tiếp.

- Bọn hắn giết? Nói cách khác... Bọn hắn rất có thể là đao phủ lớn nhất của Đế Vẫn Hạo Kiếp? Thiên Đạo khống chế Đại Đế, lại trở thành một phần khác?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Khó trách Đế Vẫn Hạo Kiếp để tất cả Đại Đế nghe đến đã biến sắc, Thiên Đạo khống chế Đại Đế, Đại Đế kỷ nguyên trước sống sót... Những người này đều có thực lực mạnh hơn bọn hắn, Đại Đế mạnh hơn nữa, không cẩn thận cũng sẽ bị lặng yên không tiếng động giết chết.

Đối mặt cái chết, ai có thể không sợ?

Cho tới giờ khắc này, hắn rốt cuộc minh bạch vì sao Đế Huyền liều mạng cũng muốn kết minh với Hiên Viên Đại Đế.

Hiên Viên Đại Đế lĩnh ngộ sáu loại Đại Đạo gần phía trước, danh xưng Thần giới đệ nhất nhân, trong Đế Vẫn Hạo Kiếp muốn nói Thần giới bây giờ ai có thể sống sót, hắn nhất định là hi vọng lớn nhất!

Đã như vậy, cùng hắn kết minh, khả năng có thể sống liền lớn hơn!

Chính vì vậy, mới nhìn không tốt một tiểu tử như mình, nghĩ trăm phương ngàn kế phá hư mình và Đạm Đài Lăng Nguyệt.

- Còn nữa, ngươi mới vừa nói Thiên Đạo bồi dưỡng lượng lớn Đế thú... thi thể Đế thú ta đã thấy, trong đó căn bản không có Đại Đạo siêu việt Thiên Đạo, làm sao có thể đạt tới Đế Cảnh, có được sức chiến đấu cường đại?

Nhiếp Vân lần nữa hỏi lên nghi ngờ trong lòng.

Từ luyện hóa thi thể Đế thú thứ nhất, hắn liền kì quái.

Trong cơ thể chúng vô luận năng lượng hay trình độ nhục thân chắc chắn, đều tiếp cận cường giả Đại Đế không sai biệt lắm, duy chỉ có kém là lĩnh ngộ Đại Đạo!

Không có Đại Đạo siêu việt Thiên Đạo, làm sao có thể thành tựu Đại Đế? Siêu việt quy tắc trói buộc?

Hơn nữa... Thiên Đạo bồi dưỡng đại lượng Đế thú... Chẳng lẽ Đế thú không phải một loại sinh mệnh đặc thù, bản thân đột phá sao? Còn cần Thiên Đạo bồi dưỡng?

- Đế thú không phải là lĩnh ngộ Đại Đạo thành tựu, mà là...

Phổ Thiên Đại Đế do dự một chút, tựa hồ không biết sắp xếp ngôn ngữ như thế nào:

- Mà là Thiên Đạo Thần giới thả ra lỗ thủng, cố ý để chúng nó siêu việt!

- Lỗ thủng? Cố ý siêu việt? Có ý tứ gì?

Đạm Đài Lăng Nguyệt có chút không hiểu.

Bất quá, tiếng nói của nàng chưa dứt, chỉ thấy Nhiếp Vân một mặt trầm tư nhìn qua:

- Ta đã biết...

- Biết cái gì?

Đạm Đài Lăng Nguyệt kỳ quái nhìn qua.

Phổ Thiên Đại Đế nói ngôn ngữ bất tường, hoàn toàn không nghe hiểu ý tứ gì, hắn làm sao trong nháy mắt liền hiểu?

- Ngẫm lại ngươi tấn cấp a!

Nhiếp Vân không có giải thích, mà cảm thán một câu.

- Ta?

Đạm Đài Lăng Nguyệt đầu tiên là sững sờ, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, ánh mắt lộ ra hoảng sợ:

- Nếu như vậy... Há không phải muốn tạo nên bao nhiêu Đế thú liền có thể tạo nên bấy nhiêu sao?

- Đúng vậy, chính vì vậy, hạo kiếp diệt thế mới đáng sợ! Đế thú nhiều lắm, coi như thực lực mạnh, cũng song quyền nan địch tứ thủ a!

Trên mặt Phổ Thiên Đại Đế đắng chát.

Đám người trầm mặc.

Nhiếp Vân khống chế thế giới nạp vật, ở thế giới này, muốn nói năng lực, so với Thiên Đạo còn cường đại hơn!

Thiên Đạo chỉ dựa theo quy tắc duy trì thế giới vận chuyển, ngỗ nghịch quy tắc sẽ bị gạt bỏ.

Mà hắn, ở trong thế giới nạp vật là chưởng khống giả đứng đầu, thậm chí có thể tùy ý chế định quy tắc, thay đổi Thiên Đạo.

Chính bởi vì có năng lực này mới trong nháy mắt lĩnh ngộ ý tứ của đối phương, Thần giới siêu việt Thiên Đạo mới có thể thành tựu Đại Đế, nếu Thiên Đạo cố ý hạ thấp chỉ tiêu, tùy tiện một Thần thú cũng có thể siêu việt, há không đại biểu bất luận Thần thú gì cũng có thể lột xác thành Đế thú sao?

Như vậy, Đại Đế mạnh đi nữa cũng ngăn cản không nổi a!

Dù sao số lượng của đối phương thực sự nhiều lắm, nhiều đến ngay cả trong lòng Nhiếp Vân cũng sẽ nhịn không được sinh ra ý tuyệt vọng.

Giống như ban đầu Đạm Đài Lăng Nguyệt tấn cấp, bản thân ngăn

chặn ý chí của thế giới, đột phá Đế Cảnh liền không có gông cùm xiềng xích, cũng không có hạo kiếp, nhẹ nhõm thành công!

- Không đúng, không có khả năng không hạn chế bồi dưỡng Đế thú!

Nghĩ đến Đạm Đài Lăng Nguyệt, Nhiếp Vân sửng sốt một cái, nhãn tình sáng lên.

Lúc trước Đạm Đài Lăng Nguyệt trùng kích Đế Cảnh, hấp thu năng lượng để hắn liên tục lui cấp, thế giới cũng tàn lụi, nếu như Thần giới giống như giới vực hoàn mỹ của hắn, sinh ra Đế thú, khẳng định cũng sẽ liên lụy vấn đề này.

Dù sao chỉ cần đột phá Thiên Đạo, nhất định sẽ hấp thu vô số năng lượng gia tăng thực lực, mà những năng lượng này, mới là căn bản duy trì Thần giới.

Một khi năng lượng hao hết toàn bộ, thậm chí không cần đám người Đại Đế xuất thủ, bản thân Thần giới sẽ tan vỡ!

- Ta biết, vì cái gì sinh linh ở kỷ nguyên trước lại cùng Thiên Đạo đồng quy vu tận...

Nhiếp Vân mắt sáng lên.

Nếu như phỏng đoán mới vừa rồi thành lập, Thần giới chế tạo ra Đế thú càng nhiều, bản thân cũng sẽ trở nên càng suy yếu, càng dễ dàng bị diệt sát!

Vô cùng có khả năng đám người Thần Nông Đại Đế nắm giữ quy luật này, mới nhất cử thành công, diệt nó đi.

- Ân? Nói như vậy... Thần Nông Đại Đế có thể để Hiên Viên Đại Đế thuận lợi vượt qua hủy diệt, bản thân có thể cũng không có chết hay không?

Đột nhiên, một ý nghĩ xông ra.

Các loại dấu hiệu cho thấy, ban đầu Thần Nông Đại Đế cùng Thiên

Đạo của kỷ nguyên trước hủy diệt có vô số quan hệ, hắn có thể để Hiên Viên Đại Đế sống sót, bản thân sống đến bây giờ, cũng không phải là không được!

Đương nhiên, cái này là phán đoán của mình, dưới hạo kiếp, cường giả Đế Cảnh cũng khó tránh khỏi, mặc dù Thần Nông Đại Đế y đạo cao minh, thực lực lại không phải mạnh nhất, có thể sống sót hay không, ai cũng khó nói.

- Nước tới đất ngăn, binh tới tướng đỡ! Đế Vẫn Hạo Kiếp còn chưa bắt đầu, coi như bắt đầu, muốn để cho chúng ta vẫn lạc, cũng không dễ dàng như vậy!

Thấy mọi người cảm xúc sa sút, Nhiếp Vân cười cười.

- Phải!

Nghe được hắn nói, đám người đều nở nụ cười.

Có Đại Đế giới vực hoàn mỹ cùng Thiên Đạo Đại Đế trước nay chưa có, toàn bộ Thần giới có thể làm cho bọn hắn kiêng kỵ, cơ hồ đã không có!

------oOo------

Chương 3600: Bí mật của Đế thú (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Có bọn họ, Đế Vẫn Hạo Kiếp lần này có lẽ thật sẽ chuyển cơ, một phương sinh linh có thể chiến thắng.

- Nguyên Dương Đế Quân, linh hồn của Dao Sương đã triệt để khôi phục, ngay ở chỗ này, có muốn đi qua nhìn xem hay không?

Tâm tình rộng mở, không ở thảo luận những vấn đề này nữa, Nhiếp Vân cười nói.

Lúc trước cứu được Dao Sương, liền bỏ linh hồn của nàng vào thế

giới nạp vật, có mình hỗ trợ, nguyên bản linh hồn của nàng yếu đuối, giờ phút này đã trở nên vô cùng cường đại, chí ít coi như muốn vẫn lạc, cũng không dễ dàng như vậy.

- Được!

Nguyên Dương Đế Quân vội vàng gật đầu, rất nhanh cha con gặp mặt.

Lẫn nhau tâm sự, Nguyên Dương Đế Quân thế mới biết sau khi bản thân rời đi, nữ nhi xém chút bị người giết chết.

- Là Tâm Ma Đại Đế! Hai người chúng ta lâm vào nơi này, hắn từng dùng nữ nhi của ta áp chế ta, muốn đánh tan nội tâm của ta! May mắn ta kiên trì chịu đựng, nếu không Dao Sương chỉ sợ đợi không được ngươi đi cứu nàng!

Nguyên Dương Đế Quân âm thầm may mắn.

Lúc trước Nhiếp Vân còn ở Thần Nữ phong, Thần Tháp Đế Quân đến tìm hắn, nói Dao Sương xuất hiện nguy hiểm, đi qua mới phát hiện bị Tâm Ma khống chế, may mắn khi đó thực lực không yếu, tiêu diệt được Tâm Ma.

Không nghĩ tới quả thật là Tâm Ma Đại Đế làm.

Cũng may hắn khống chế Dao Sương là muốn bức Nguyên Dương Đế Quân đi vào khuôn khổ, nếu không bằng vào thực lực của hắn, muốn giết một cái linh hồn không cường đại, thực sự quá đơn giản, hoàn toàn có thể làm được lặng yên không một tiếng động, ai cũng không phát hiện được.

- Nếu như loại Tâm Ma kia là Tâm Ma Đại Đế phát ra, những cổ thi ở Hỗn Độn Hải Dương xuất hiện Tâm Ma, cũng là hắn lưu lại!

Nhiếp Vân gật đầu.

Lần trước từ trong cơ thể Dao Sương nhô ra Tâm Ma cùng những cổ thi ở Hỗn Độn Hải Dương nhô ra hoàn toàn tương tự, nói như vậy, những cổ thi đó khẳng định có quan hệ rất lớn với hắn.

- Ta phái người ra, chỉ để bọn họ tìm kiếm 'Hoàng tử', cũng không lệnh bọn hắn phá hư Hỗn Độn Hải Dương, dựa theo ngươi nói, bọn hắn tìm kiếm Hỗn Độn Chi Tâm, muốn thôn phệ, là bị Tâm Ma Đại Đế khống chế, đã mất đi bản ngã!

Nghe Nhiếp Vân miêu tả, Phổ Thiên Đại Đế trầm tư chốc lát nói.

Cường giả như Tâm Ma Đại Đế lợi dụng Tâm Ma khống chế một chút binh lính bình thường, vẫn là vô cùng đơn giản, để bọn hắn sưu tập Hỗn Độn Hải Dương chi tâm, hiến tế cho Thiên Đạo, thu hoạch được ban thưởng... loại sự tình này là làm ra được!

Khó trách tiếp xúc với Phổ Thiên Đại Đế, phát hiện hắn không phải loại người vô tình tùy ý cướp giết, không để ý sinh linh chết sống kia, một mực kỳ quái Tu La Vương tiến vào Hỗn Độn Hải Dương diệt sát kia đến ngọn nguồn là ai, xem ra là Tâm Ma Đại Đế giở trò quỷ!

Hiểu rõ những thứ này, không cần nghĩ cũng biết, ở Thần Nữ phong Tâm Ma đánh lén hắn, khẳng định cũng là Tâm Ma Đại Đế gây nên!

Chính vì vậy, hắn mới ở lúc gặp Tâm Ma Đại Đế, không tự chủ được sinh ra một loại cảm giác không tín nhiệm, mới đối với lời của hắn sinh ra hoài nghi.

- Nếu là Tâm Ma Đại Đế gây nên, quay đầu tìm hắn chém giết là được!

Đã biết căn nguyên, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu nhìn về phía Phổ Thiên Đại Đế cùng Nguyên Dương Đế Quân:

- Các ngươi không phải muốn luyện chế thân thể Thần binh Đế Cảnh cho Dao Sương sao? Vật liệu chuẩn bị thế nào?

- Còn kém một chút!

Ánh mắt của Nguyên Dương Đế Quân ảm đạm.

Nếu như vật liệu của Thần binh Đế Cảnh dễ dàng sưu tập, Thần binh Đế Cảnh cũng không khan hiếm như thế rồi.

- Lần này đi U Ma cảnh là muốn tìm một gốc Tiếp Thiên Đằng, kết quả lâm vào hiểm địa, chắc hẳn tin tức nơi đó có Tiếp Thiên Đằng, cũng là Tâm Ma Đại Đế cố ý thả ra, để cho chúng ta mắc lừa!

Nguyên Dương Đế Quân cười khổ nói.

Nếu như không phải hắn khăng khăng muốn luyện chế thân thể Thần binh Đế Cảnh cho nữ nhi, cũng sẽ không khiến hai người đồng thời lâm vào hiểm địa, xém chút làm hại lão hữu Phổ Thiên cũng vẫn lạc!

Cẩn thận nói đến lòng hắn còn tràn đầy áy náy.

- Cha, Đế Vẫn Hạo Kiếp sắp tới, Đại Đế cũng chưa hẳn có thể sống sót, coi như luyện chế cho ta thân thể Thần binh Đế Cảnh, cũng chưa chắc có thể sống, thôi được rồi... cùng lắm thì cha con chúng ta cùng chết!

Dao Sương chỉ là linh hồn thể đi lên phía trước an ủi.

Đế Vẫn Hạo Kiếp, Đại Đế cũng khó may mắn thoát khỏi, coi như tốn sức thiên tân vạn khổ luyện chế ra nhục thân lại như thế nào? Đến cuối cùng cũng bất quá công dã tràng mà thôi!

- Luyện chế ra Thần binh Đế Cảnh, ngươi cư trú ở trong đó, ngươi liền sẽ trở thành Khí Linh... Rất nhiều kỷ nguyên đến nay, Đại Đế rất khó sống sót, nhưng Thần binh Đế Cảnh lại có thể bảo tồn không ít!

Nguyên Dương Đế Quân cưng chìu nhìn Dao Sương.

Mặc dù Thần binh Đế Cảnh không như Đại Đế, nhưng trong Đế Vẫn Hạo Kiếp, Thiên Đạo chỉ ra tay với Đại Đế, những Đại Đế sống sót nhiều kỷ nguyên kia, cũng chỉ ra tay với Đại Đế, Thần binh Đế Cảnh lại là đối tượng người người tranh đoạt, bình thường đều có thể từ trong hủy diệt lưu giữ lại.

Thật giống như Viêm Hoàng điện, năm đó Thần Nông Đại Đế tự tay luyện chế, hiện tại Thần Nông Đại Đế sớm đã biến mất ở trong dòng sông lịch sử, Viêm Hoàng điện lại vẫn tồn tại như cũ, phát huy ra thực lực siêu cường, mà Quy Linh làm Khí Linh, cũng như cũ sống sót.

- Phụ thân, muốn chết cùng chết...

Nghe được phụ thân nói, vành mắt của Dao Sương đỏ lên.

- Đứa nhỏ ngốc, ta sống quá lâu, chết cũng không quan trọng, chỉ tiếc chính là... Không có thấy ngươi thành hôn!

Nguyên Dương Đế Quân lắc đầu.

Hắn hy vọng lớn nhất chính là giúp nữ nhi luyện chế ra thân thể Đế Cảnh, để cho nàng vượt qua cuộc sống của người bình thường, thấy nàng gả cho người ưa thích, hoàn thành tâm nguyện trong lòng.

Bất quá, nhìn cử động của Tâm Ma Đại Đế, Đế Vẫn Hạo Kiếp hẳn là sắp bắt đầu rồi, lúc này coi như có thể tìm kiếm được bảo vật, cũng tìm không thấy người luyện chế cho hắn!

Năm đó thiếu nữ nhi... Chỉ sợ chân chính tử vong, cũng không bù đắp được!

- Khụ khụ, hai vị có thể trước đừng cha con tình thâm như thế hay không!

Nhìn thấy dáng vẻ của hai người, hiểu lầm tiêu hết, Nhiếp Vân cười một tiếng, cắt ngang hai người.

- Nhiếp Vân huynh đệ chê cười!

Nguyên Dương Đế Quân lấy lại tinh thần, nhìn thấy tất cả mọi người đồng loạt tập trung ánh mắt tới, mặt mo đỏ ửng.

- Ngươi là muốn giúp nàng luyện chế một thân thể Thần binh Đế Cảnh, có lẽ... ta có thể giúp một tay!

Nhiếp Vân nói.

------oOo------

Chương 3601: Giúp Dao Sương luyện chế thân thể

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ngươi có thể hỗ trợ?

Nguyên Dương Đế Quân sững sờ, lập tức lắc đầu:

- Ta biết thực lực của ngươi bây giờ, đã vượt qua bệ hạ, nhưng coi như tìm đủ vật liệu, hiện tại cũng không có người có thể luyện chế, luyện khí mạnh nhất Âu Dương Ma Thiên, Long Dương Đại Đế bị huynh đệ các ngươi chém giết, Thần Binh thành cùng chúng ta từ lâu thế như thủy hỏa...

Tìm được vật liệu lại như thế nào?

Thần Binh thành có thể luyện chế Thần binh Đế Cảnh duy nhất sớm cùng bọn hắn huyên náo túi bụi, không có khả năng điều hòa.

- Luyện chế Thần binh Đế Cảnh mà thôi, căn bản không cần Thần Binh thành! Ngươi chờ một chút!

Nhiếp Vân cười lắc đầu, ngón tay điểm một cái.

Ông!

Không gian trước mắt cấp tốc co vào, một cỗ lực lượng khổng lồ chậm chạp hội tụ, thời gian qua một lát, một thân ảnh cùng Dao Sương lớn lên cực kỳ tương tự xuất hiện.

- Dao Sương tiểu thư, đi qua đi!

Thân ảnh xuất hiện, Nhiếp Vân quay đầu nhìn sang, ngón tay vẽ lên.

Hô!

Dao Sương nguyên bản đứng ở bên người Nguyên Dương Đế Quân lập tức bay lên, tới gần thân ảnh, cả hai chậm rãi tương dung.

Không đến thời gian uống cạn chung trà, cả hai triệt để dung hợp, một cổ khí tức cường đại từ trong thân ảnh bừng lên, ngay sau đó quang mang biến mất, một bóng người xinh đẹp chậm rãi đi ra.

- Dao Sương...

Nhìn thấy bóng người này, Nguyên Dương Đế Quân nhịn không được sững sờ, không phải là nữ nhi của mình thì là ai?

Lúc này nữ nhi, lại không phải là trạng thái linh hồn, mà là hình thái nhục thân, cùng thời điểm ức vạn năm trước mới vừa vẫn lạc giống như đúc, chỉ bất quá khí tức trong người ẩn ẩn, trở nên cường đại không biết gấp bao nhiêu lần.

- Thân thể Thần binh Đế Cảnh...

Thấy rõ ràng lực lượng trong cơ thể đối phương, con ngươi của Nguyên Dương Đế Quân co rụt lại.

Hắn thân là Đại Đế, nếu như Thần binh Đế Cảnh lại nhìn không ra, còn không bằng đập đầu chết đi.

Nữ nhi trước mắt, chẳng những thân thể là Đế Cảnh, linh hồn còn dung hợp hoàn mỹ, có thể nói nàng là Khí Linh, cũng có thể nói nàng đã trở thành cường giả Đại Đế!

- Cái này... Cái này sao có thể?

Nguyên Dương Đế Quân phát mộng.

Không nói tiện tay luyện chế ra Thần binh Đế Cảnh, coi như luyện chế xong, dung nhập linh hồn vào trong đó, cũng chỉ là trạng thái Khí Linh, không có khả năng thành tựu Đại Đế a!

Dù sao muốn trở thành Đại Đế, đầu tiên phải lĩnh ngộ Đại Đạo siêu việt Thiên Đạo mới được, nữ nhi của mình, rõ ràng không làm được điểm ấy!

- Ha ha!

Nhiếp Vân cười cười, cũng không nói nhiều.

Thời điểm còn không có đột phá, thế giới nạp vật liền có thể tiện tay phục chế Thiên Đạo Thần Binh, thậm chí tất cả binh khí dưới Thần binh Đế Cảnh, hiện tại đột phá Đại Đế, tiện tay biến ra một Thần binh Đế Cảnh với hắn mà nói không phải việc khó gì.

Về phần linh hồn Dao Sương thành tựu Đại Đế, cũng là kiệt tác của hắn, thông qua sự tình Đế thú, hắn biết chỉ cần mình giảm xuống tiêu chuẩn của Thiên Đạo, tu luyện giả vô luận linh hồn hay nhục thân thành tựu Đại Đế vẫn rất thoải mái.

Nói cách khác, chỉ cần hắn nguyện ý, ở trong thế giới nạp vật, không những có thể nhẹ nhõm chế tạo Thần binh Đế Cảnh, cũng có thể tạo ra vô số Đại Đế!

Đương nhiên, khuyết điểm duy nhất chính là đối với năng lượng tiêu hao quá lớn.

Giúp Dao Sương làm thân thể, giúp linh hồn nàng đột phá Đế Cảnh, thế giới nạp vật liền nhỏ một vòng, từ phạm vi hai mươi lăm châu, giảm bớt đến khoảng hai mươi bốn châu.

Bất quá, mặc dù thế giới nạp vật giảm, nhưng đối với thực lực của hắn lại ảnh hưởng không lớn, cùng lắm thì về sau tìm một chút thi thể Đế thú hoặc thi thể Đại Đế bổ sung liền có thể triệt để khôi phục.

- Xem ra sau này Thần binh Đế Cảnh, Đại Đế… vẫn là bớt làm cho thỏa đáng, nếu không thật vất vả đột phá Đế Cảnh, không cẩn thận sẽ còn rơi xuống!

Trong lòng âm thầm quyết định.

- Ngươi... làm sao làm được?

Nhìn một màn này ở trong mắt, Phổ Thiên Đại Đế cũng không nhịn được nhìn qua.

Biết không cách nào giải thích, Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, cười cười nói sang chuyện khác:

- Tốt, mặc dù hiện tại nàng đã trở thành cường giả Đế Cảnh, nhưng nếu đi vào Thần giới, nhất định phải qua Thiên Đạo Hạo Kiếp tẩy lễ, ta xem chúng ta vẫn là ra ngoài đi, chờ nàng qua Thiên Đạo Hạo Kiếp, thì cử hành hôn lễ cho nàng cùng Nghiêu Huyền!

Nhiếp Vân nói.

Thấy hắn nói sang chuyện khác, đám người Phổ Thiên biết hắn không nguyện ý nhiều lời, lúc này không hỏi nhiều nữa, đồng thời nhẹ gật đầu.

Hô hô!

Mấy người từ trong thế giới nạp vật bay ra, sau một khắc lại xuất hiện ở Thần giới.

Ầm ầm!

Vừa về tới Thần giới, Thiên Đạo Hạo Kiếp của Dao Sương theo sát lấy xuất hiện.

Vô Biên Hải.

Hiên Viên Đại Đế ngồi ngay ngắn ở trên Vương Tọa, nhìn về phía trước trong mắt mang theo áy náy, mà Nghiêu Huyền thì đứng ở phía sau, giống như bảo tiêu.

Ở phía trước hai người, là một đạo nhân lôi thôi, toàn thân mùi rượu, thoạt nhìn cực kỳ đồi phế.

- Gấp gáp như vậy để cho ta tới đến cùng là chuyện gì?

Đạo nhân giơ lên một hồ lô rượu uống một ngụm, liếc mắt nhìn về phía trước nói.

Dám cùng Thần giới đệ nhất nhân Hiên Viên Đại Đế nói như vậy, không cần đoán cũng biết đạo nhân lôi thôi này khẳng định không đơn giản.

- Đế Vẫn Hạo Kiếp... sắp bắt đầu rồi, ta hi vọng ngươi có thể trở về cùng chúng ta chung một chỗ, vượt qua lần hạo kiếp này!

Hiên Viên Đại Đế nhìn qua.

- Đế Vẫn Hạo Kiếp đến? Tốt! Dù sao ta cũng sống đủ rồi, mọi người cùng nhau chết đi coi như xong, tại sao phải chống lại hạo kiếp?

Đạo nhân mí mắt lật một cái, tựa hồ đối với sinh tử không thèm quan tâm.

- Ai!

Nghe nói như thế, nhìn thấy lão hữu tự cam đọa lạc, vô tâm sinh tử, Hiên Viên Đại Đế cũng không tức giận, mà lắc đầu:

- Sự tình Đế Huyền... Ta đã biết!

- Đã biết? Ngươi có ý tứ gì?

Nguyên bản đối với sự tình gì cũng không để ý, nhưng nghe đến hai chữ “Đế Huyền”, lông mày lập tức giơ lên, lạnh lùng nhìn qua.

- Ngươi khẳng định cũng biết...

Hiên Viên Đại Đế thở dài một tiếng:

- Ta đã thấy bản tôn của nàng!

- Cái gì?

Sắc mặt của đạo nhân bỗng nhiên biến đổi, biểu lộ không thèm quan tâm vừa rồi biến mất, tràn đầy khẩn trương, dùng giọng không thể tin được hỏi:

- Ngươi... Ngươi thực sự gặp?

- Ân!

Hiên Viên Đại Đế gật đầu.

- Nhưng nàng làm sao sẽ để cho ngươi xem bản tôn của nàng? Làm sao có thể triển lộ bộ dạng? Nàng không phải luôn triển lộ hình thái đẹp nhất sao...

Đạo nhân không thể tin được.

- Không phải nàng muốn triển lộ, mà là bị người đánh hiện nguyên hình!

Hiên Viên Đại Đế cười khổ.

------oOo------

Chương 3602: Tình Si Đạo Tôn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc trước Đế Huyền phong quang như thế nào, chiếm danh dự Thần giới đệ nhất mỹ nhân, tung hoành ức vạn năm, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể tưởng tượng, ai dám tưởng tượng bản thể lại xấu như vậy!

- Bị người đánh hiện nguyên hình? Nàng thế nào rồi? Không có sao chứ...

Giọng nói của Đạo nhân có chút run rẩy.

- Nàng không có việc gì, bị thương nhẹ, hiện tại cũng đã hoàn hảo không chút tổn hại!

Nhìn dáng vẻ của lão hữu, Hiên Viên Đại Đế biết qua nhiều năm như vậy còn chưa đi ra nợ tình, nhịn không được lắc đầu.

- Ai, rốt cuộc là ai làm?

Nghe được không có sự tình, đạo nhân nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu nhìn về phía Hiên Viên Đại Đế:

- Chẳng lẽ ngươi không có báo thù cho nàng? Không giúp nàng xuất khí? Nàng yêu ngươi nhiều năm như vậy...

- Báo thù? Xuất khí?

Hiên Viên Đại Đế cười khổ:

- Ta cũng muốn, đáng tiếc, ta không phải đối thủ!

- Không phải đối thủ? Ngươi nói đùa cái gì? Ngươi không phải Thần giới đệ nhất nhân, vô địch thiên hạ sao?

Đạo nhân có chút không dám tin tưởng nói:

- Ta nói là thực, ngươi không cần lo lắng ta, mặc dù ta thích nàng, nhưng đến bây giờ không qua cửa ải bản tôn kia của nàng, biết mình không tính là chân chính yêu nàng, không xứng với nàng! Ngươi không giống, nàng thích ngươi như thế, các ngươi hoàn toàn có thể ở chung một chỗ...

- Khụ khụ, ta không phải lo lắng ngươi mới không có xuất thủ, mà là... Thực không phải là đối thủ, không riêng gì ta, lúc ấy đám người Âu Dương Ma Thiên đều có mặt, Âu Dương Ma Thiên còn bị đánh chết, Thần Nữ phong cũng bị đối phương một chiêu đánh thành đất bằng!

Hiên Viên Đại Đế cắt ngang đối phương, cười khổ nói.

- Ngươi cũng không phải là đối thủ? Thần Nữ phong bị san thành bình địa? Chẳng lẽ... người phát ngôn của Thiên Đạo xuất hiện?

Con ngươi của Đạo nhân co rụt lại.

Loại thực lực này, hắn chỉ có thể nghĩ đến người phát ngôn của Thiên Đạo, cái khác, thực không nghĩ ra được.

- Hắn không quan hệ tới người phát ngôn của Thần giới, thậm chí còn không có tấn thăng Đại Đế...

Hiên Viên Đại Đế lắc đầu:

- Được rồi, không nói chuyện này nữa, Tình Si, ta tìm ngươi tới, là muốn nói cho ngươi, Thần Nữ phong tan vỡ, Đế Huyền đã triển lộ bản tôn ở trong mắt thế nhân, không tính là bí mật, chẳng lẽ ngươi còn không thả ra khúc mắc sao?

Đạo nhân này chính là người thứ ba am hiểu Tâm Ma ở Thần giới, Vô Biên Hải Đại Đế, Tình Si Đạo Tôn!

- Thả ra khúc mắc? Ta luôn miệng nói yêu Đế Huyền, kết quả nhìn thấy bản tôn của nàng lại hốt hoảng bỏ chạy, ta đả thương tâm của nàng, không còn mặt mũi nào... Làm sao có thể buông ra khúc mắc?

Tình Si Đạo Tôn nói.

Hắn chính miệng thừa nhận đoạn bí sử mà vô số Đại Đế mê hoặc kia.

Nguyên lai giống như dự đoán, bản tôn của Đế Huyền quá xấu, sau khi hắn nhìn thấy liền bị hù chạy, về sau lại cảm thấy có lỗi với đối phương, nội tâm một mực áy náy, lâm vào hoàn cảnh không cách nào tự kiềm chế.

- Nhưng nói thật, bản tôn của Đế Huyền thực sự quá xấu, điểm ấy không trách ngươi, vô luận là ai gặp được chỉ sợ cũng gánh không được...

Hiên Viên Đại Đế nói.

- Là lỗi của ta, Hiên Viên, ngươi nói cho ta biết, là ai để Đế Huyền

mất mặt ở Thần giới, hiện tại ta liền giết hắn!

Ánh mắt của Tình Si Đạo Tôn lộ ra tàn nhẫn:

- Dù ta không phải đối thủ, liều chết cũng phải vì nàng tìm công đạo...

- Giết hắn?

Hiên Viên Đại Đế bất đắc dĩ.

Loại thực lực như hắn ở trước mặt đối phương cũng giống như giun dế, coi như ngươi lợi hại hơn nữa, cũng không thể giết được đối phương?

- Ngươi không nói cho ta, ta sẽ tra...

Tình Si Đạo Tôn nhíu mày.

Đời này của hắn, tự giác đã mất tác dụng, nếu có thể ở trước khi chết giúp người yêu một chút, cũng coi như chết có giá trị.

Ầm ầm!

Tiếng nói của hắn còn không có kết thúc, thiên địa oanh minh, vô số Hồng Vân sinh ra, bầu trời trong nháy mắt biến thành lôi đình chi hải.

- Đây là... Có người đột phá Đại Đế!

Thấy cảnh này, tất cả mọi người sững sờ.

Đây là dấu hiệu đột phá Đại Đế.

- Làm sao... mỗi ngày đều có người đột phá?

Nghiêu Huyền ở một bên thực sự nhịn không được.

Hai ngày này, cơ hồ mỗi ngày đều có người đột phá, một lần động tĩnh so với một lần lớn, rốt cuộc là ai?

Lúc nào Đại Đế giống như cải trắng, ven đường tùy tiện nhặt được?

- Đi qua nhìn một chút!

Hô hô hô!

Nương theo tiếng nói của Hiên Viên Đại Đế, ba người đồng thời biến mất khỏi tại chỗ, sau một khắc xuất hiện ở trên Vô Biên Hải, mà ở phía trước bọn họ, đang đứng mấy người.

- Nhiếp Vân, Đạm Đài Lăng Nguyệt, Phổ Thiên, Nguyên Dương?

Nhìn thấy mấy người này, Hiên Viên Đại Đế lập tức nhận ra được.

Nếu mấy người này ở đây, chẳng lẽ đột phá... cùng bọn hắn có quan hệ?

Hiên Viên Đại Đế nhịn không được ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy trong Lôi kiếp, một bóng người đứng sừng sững, đối kháng lôi vân.

- Dao Sương? Là Dao Sương...

Nghiêu Huyền đầu tiên là sững sờ, lập tức trong mắt tràn đầy hưng phấn cùng không thể tưởng tượng nổi.

Dao Sương không phải biến thành linh hồn yếu ớt, bất cứ lúc nào cũng sẽ mẫn diệt sao? Làm sao có thể dẫn xuất Đại Đế hạo kiếp, có được loại lực chiến đấu mạnh mẽ này?

- Dao Sương? Ngươi nói là nữ nhi của Nguyên Dương Đế Quân Dao Sương?

Hiên Viên Đại Đế sững sờ.

- Là nàng, tuyệt đối là nàng, ta không có khả năng nhìn lầm!

Nghiêu Huyền vội vàng gật đầu.

Người yêu của hắn, nữ tử tình cảm chân thành cả đời, làm sao có thể nhìn lầm!

- Nhưng nàng không phải... Không phải đã hồn phi phách tán sao? Sao lại còn sống, hơn nữa... còn thành công trùng kích Đại Đế?

Hiên Viên Đại Đế cũng chấn kinh.

- Chẳng lẽ... chuyện có liên quan đến Nhiếp Vân này, đều sẽ trở nên không thể tưởng tượng nổi?

Sau khi hết khiếp sợ, Hiên Viên Đại Đế tràn đầy không thể tin được.

Nhiếp Vân này thực sự rất cổ quái!

Tựa hồ... chỉ cần cùng hắn có quan hệ, sẽ không thể dùng lẽ thường tưởng tượng.

Thần giới ức vạn năm đến nay không có Đại Đế đột phá, cái thứ nhất đánh vỡ truyền thuyết này là đệ đệ hắn Nhiếp Đồng! Hơn nữa còn đột phá thành Kiếm Đạo Đại Đế! Sau đó là người yêu của hắn, Đạm Đài Lăng Nguyệt... Trước đây không lâu lôi vân đầy trời, mặc dù không xác định cùng hắn có quan hệ hay không, nhưng cẩn thận nói ra, khẳng định cũng có liên hệ!

Nếu không trừ hắn, ai có thể làm ra Thiên Đạo Hạo Kiếp lớn như vậy?

Vốn cho rằng như vậy thì kết thúc, nhưng lúc này mới bao lâu? Nguyên bản Dao Sương kém chút hồn phi phách tán, cũng đột phá Đế Cảnh, lúc nào đột phá Đại Đế dễ dàng như vậy?

------oOo------

Chương 3603: Bích Lạc tiên tử độ kiếp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm!

Hiên Viên Đại Đế khiếp sợ, Dao Sương động thủ, cũng không trốn tránh, thẳng tắp phóng tới lôi vân, không có chiêu số gì, cũng không có Đại Đạo, dùng chỉ là cơ thể đơn thuần!

Ầm ầm!

Xông vào lôi vân, lực lượng cường đại lập tức xé nát lôi điện, thời gian không dài, Lôi kiếp biến mất, bầu trời lần nữa khôi phục sáng sủa.

- Dao Sương...

Nhìn thấy người yêu thành công vượt qua Thiên Kiếp, Nghiêu Huyền nhịn không được nữa xông thẳng tới.

Hai người nhìn nhau không nói gì, thời gian phảng phất như đều ở thời khắc này ngừng lại.

Hai người bọn họ đã trải qua rất nhiều rất nhiều, giờ khắc này, là bọn hắn không biết bao nhiêu năm mới chờ được!

- Chuyện của chúng ta để nói sau a!

Một lát sau, Dao Sương khôi phục lại, kéo Nghiêu Huyền, thuấn di đi tới trước mặt Nhiếp Vân, quỳ rạp xuống đất:

- Cảm tạ ân tái tạo của Nhiếp Vân bệ hạ!

- Mau dậy, quá khách khí...

Không nghĩ tới nàng sẽ trực tiếp quỳ xuống, Nhiếp Vân vội vàng nâng dậy.

- Quả nhiên là hắn...

Một màn này nhìn ở trong mắt đám người Hiên Viên Đại Đế, cả đám đều cảm thấy cái cằm sắp rơi xuống.

Quá mạnh đi, bản thân nhiều lần sáng tạo kỳ tích ngược lại cũng thôi, người bên cạnh làm sao cũng như đánh máu gà, muốn đột phá thì đột phá?

- Không có bệ hạ, không có Dao Sương ta hôm nay...

Dao Sương kiên trì.

Nhiếp Vân đang nghĩ ngợi trả lời như thế nào, đột nhiên sững sờ, sắc mặt lập tức vui vẻ.

- Trước đừng có gấp, còn có người muốn đột phá, chờ nàng đột phá xong lại nói!

Hắn vừa dứt lời, một bóng người đột ngột xuất hiện ở cách đó không xa, ngay sau đó giữa thiên địa lôi điện cuồn cuộn, Hồng Vân đầy trời.

- Cái gì? Lại có người muốn đột phá?

- Cái này... Nhà hắn mở Đại Đế dự bị đoàn sau, làm sao lại có nhiều người đột phá như vậy?

- Đến cùng chuyện gì xảy ra?

Nhìn thấy Nhiếp Vân lần nữa thả ra một bóng người, lập tức dẫn phát Lôi kiếp muốn xung kích Đại Đế, đám người Hiên Viên Đại Đế xém chút ngất đi.

Đại ca... xin hỏi Thiên Đạo là người nhà mở sao?

Ầm ầm!

Đang nói chuyện, lôi vân chất đống, bóng người dưới hạo kiếp hiển lộ ra thân thể uyển chuyển, yểu điệu mỹ lệ, mang theo dung nhan tuyệt thế để cho người ta khiếp sợ.

- Thật đẹp, so với Đế Huyền cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không kém mảy may, cái này rốt cuộc là ai?

- Ta nghe nói Thần giới còn có một mỹ nữ, so với đám người Đạm Đài Lăng Nguyệt, Đế Huyền không kém chút nào, chẳng lẽ là vị này?

- Ai?

- Hỏa Thần tông Bích Lạc tiên tử!

- Là nàng? Chẳng lẽ nàng... cũng có quan hệ với Nhiếp Vân?

Nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ ở trên không trung, tất cả Đại Đế phát mộng.

Có phải có quan hệ với Nhiếp Vân đều có thể tuỳ tiện đột phá Đại Đế hay không? Nếu thật như vậy, hỏi hắn có cần thu đệ tử, muốn nha đầu ấm giường... hay không.

- Người có liên quan với Nhiếp Vân đều đột phá rồi? Chẳng lẽ Nhiếp Vân của này rất mạnh?

Tình Si Đạo Tôn không còn nghĩ đến liên tiếp có người đột phá, tràn đầy nghi ngờ nhìn về phía Hiên Viên Đại Đế.

- Đương nhiên rất mạnh... Hắn chính là người đánh Đế Huyền lộ ra nguyên hình!

Hiên Viên Đại Đế nói.

- Chính là hắn?

Khí tức trên người Tình Si Đạo Tôn bỗng nhiên sinh ra, trong mắt nổi lên sát ý.

Mấy vị Đại Đế chung quanh, cảm nhận được cỗ khí tức này, đều nhịn không được nhao nhao lui lại.

Mặc dù từ trước tới giờ Tình Si Đạo Tôn không xuất thủ, khiêm tốn để cho người ta khó nhớ kỹ, nhưng thực lực chân chính lại không kém, nếu không không có khả năng năm đó cùng Hiên Viên Đại Đế, Đế Huyền lăn lộn chung một chỗ.

Khi hắn biết Nhiếp Vân là kẻ cầm đầu làm hại Đế Huyền mất mặt xấu hổ, dự định muốn động thủ, lôi vân trên trời đột nhiên biến hóa, trở nên càng thêm cường đại kinh khủng, áp lực mãnh liệt để cho người ta không thở nổi.

- Tiên tử, hẳn là ngươi ở sau Dao Sương độ kiếp, Lôi kiếp xuất hiện điệp gia, thực lực của ngươi bây giờ còn không có triệt để vững chắc, không bằng ta giúp ngươi độ a!

Đúng lúc này, tiếng cười của Nhiếp Vân vang lên.

- Được!

Bích Lạc tiên tử cũng không chối từ, nhẹ gật đầu.

- Ân!

Nhẹ nhàng cười một tiếng, Nhiếp Vân giương tay lên.

Ầm ầm!

Một ngọn núi to lớn đột ngột xuất hiện, bỗng nhiên nện ở trong sấm sét, sau một khắc, lôi đình giống như khí cầu bị giẫm nổ, trong nháy mắt biến mất.

Hạo kiếp kết thúc!

- Ta dựa vào?

- Cái này...

Các Đại Đế ở chung quanh xem náo nhiệt đều điên rồi.

Đại Đế độ kiếp, chỉ có thể dựa vào bản thân, một khi Đại Đế khác nhúng tay, rất dễ dàng gây nên Thiên Đạo nổi giận, hạ xuống hạo kiếp càng lớn, đồng thời diệt sát hai người.

Lúc đầu Nhiếp Vân nói hỗ trợ độ kiếp, đám người còn tưởng rằng là nói đùa, không coi là thật, nằm mơ cũng không nghĩ đến lại là

thực sự, hơn nữa... còn thành công!

Lôi kiếp cường đại như vậy, một chiêu diệt đi, Thiên Đạo xám xịt đào tẩu, không dám tiếp tục hạ xuống Lôi kiếp...

Thật hay giả?

Tất cả mọi người cảm thấy tê cả da đầu, có loại xúc động sắp điên rồi.

Làm Đại Đế, toàn bộ đều trải qua Thiên Đạo Hạo Kiếp, biết loại hạo kiếp này đáng sợ, hạo kiếp mạnh mẽ như vậy, một chiêu đánh nát, không có dư lực phản kháng, cái này... là thực lực gì?

Có vẻ như... thiếu niên này so với lúc ở Thần Nữ phong còn cường đại hơn!

- Đoán chừng... hiện tại hắn đã đột phá đến Đế Cảnh, lần trước hạc kiếp kia chính là của hắn...

Hiên Viên Đại Đế hiểu được, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Trước đó, hắn đối với thiếu niên chỉ là kiêng kị, mặc dù không chiến thắng, nhưng hoàn toàn có thể ở trước khi bắt đầu chiến đấu đào tẩu, mà bây giờ... đã là sợ hãi!

Loại thực lực này, cho dù bản thân chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng có thể bắt trở về, tuỳ tiện nghiền sát!

Từ sâu trong nội tâm, hắn biết cùng đối phương đã không ở một đẳng cấp, thực lực không thể đánh đồng.

- Tình Si, mặc dù Nhiếp Vân để Đế Huyền mất mặt, thế nhưng hoàn toàn chính xác có nỗi khổ tâm, nếu không ngươi suy tính một chút, nghe ta nói hết lại tìm hắn gây sự...

Nghĩ đến thiếu niên cường đại, Hiên Viên Đại Đế nhịn không được nhìn về phía hảo hữu cách đó không xa, sợ hắn làm ra việc ngốc.

- Tìm phiền toái? Tìm phiền toái gì?

Gương mặt của Tình Si Đạo Tôn nghĩa chính ngôn từ:

- Đế Huyền tính tình như thế, cũng nên ma luyện một chút, có người giáo huấn một lần, vừa vặn có thể làm cho nàng biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!

A, đúng rồi, ta còn có việc, về Vô Biên Hải trước...

Nói xong, hô… biến mất khỏi tại chỗ.

- ...

Hiên Viên Đại Đế.

- ...

Nghiêu Huyền.

------oOo------

Chương 3604: Lại về Thanh Sơn bộ phận

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đế Vẫn Hạo Kiếp sắp tới, Phổ Thiên Đại Đế, Nguyên Dương Đế Quân, ta xem các ngươi không bằng tất cả đều đến Liên Nguyệt các của ta đi! Như vậy cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau!

Bích Lạc tiên tử thành công đột phá Đại Đế, Nhiếp Vân cười nhìn về phía đám người Phổ Thiên cách đó không xa.

Đế Vẫn Hạo Kiếp đã đáng sợ như vậy, tập hợp càng nhiều Đại Đế có thể tin mới là vương đạo.

- Cầu còn không được!

Phổ Thiên Đại Đế cùng Nguyên Dương Đế Quân nở nụ cười.

Biết thực lực của hắn và Đạm Đài Lăng Nguyệt, bọn hắn muốn sống sót ở trong Đế Vẫn Hạo Kiếp, Liên Nguyệt các tuyệt đối là chỗ an toàn nhất Thần giới, không có cái thứ hai.

- Đi thôi!

Thấy bọn họ đáp ứng, Nhiếp Vân cười cười, rất nhiều Đại Đế đồng thời thuấn di, sau một khắc xuất hiện ở bên ngoài Liên Nguyệt các.

Lúc này Viêm Hoàng điện ở dưới Nhiếp Đồng cải tạo, trở nên giống như một Hoàng cung to lớn, vàng son lộng lẫy, từ trong ra ngoài lộ vẻ uy nghiêm để cho người ta bất khả xâm phạm.

Nhất là trận pháp xung quanh, không có bái thiếp tới, sẽ tiếp nhận vô số kiếm khí công kích, coi như Hiên Viên Đại Đế khốn nhập trong đó, chỉ sợ cũng khó có thể đi ra.

- Ta lại tăng thêm một chút uy lực!

Bất quá, Nhiếp Vân đối với loại uy lực này còn chưa hài lòng, nơi này là nơi ở của hắn, sẽ ở lại nhiều người lắm, lực lượng phòng ngự không đủ, trùng hợp bản thân không có ở đây, ai bảo hộ những người này an toàn?

Nhíu mày, lăng không bắt tới.

Ầm ầm!

Ba ngàn Đại Đạo vờn quanh, hình thành một trận pháp to lớn.

Thời gian không dài, trận pháp liền triệt để vững chắc.

Nhìn thấy uy lực của trận pháp này, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không nhịn được líu lưỡi:

- Trận pháp này xem như ta, cũng không xông vào nổi, Đại Đế khác, đoán chừng càng không có biện pháp!

Nhiếp Vân bố trí ra trận pháp, uy lực mạnh mẽ để cho người ta cảm thấy sợ hãi, đừng nói Đại Đế khác, xem như nàng, không dùng hết

toàn lực cũng khó có thể công phá!

Trận pháp vừa hình thành, Liên Nguyệt các trở thành thành lũy vững chắc nhất Thần giới, tuyệt không phải nói ngoa.

- Bích Lạc tiên tử, ngươi trước lưu ở nơi này củng cố tu vi, có trận pháp này, cùng đám người Phổ Thiên Đại Đế chiếu cố, đoán chừng trong thời gian ngắn không ai dám đến tìm phiền phức!

Bố trí xong trận pháp, Nhiếp Vân đứng ở bên ngoài Liên Nguyệt các, nói tiếp:

- Nguyệt Nhi, Nhiếp Đồng, chúng ta cũng nên về Hỗn Độn Hải Dương một chuyến, tiếp đám người phụ mẫu tới!

Thực lực đã thành Thần giới đệ nhất nhân, cũng nên tiếp cha mẹ về!

- Ân!

Nhiếp Đồng, Đạm Đài Lăng Nguyệt đồng thời gật đầu, mang theo vẻ hưng phấn.

Mặc dù ly khai Hỗn Độn Hải Dương thời gian không dài, chỉ có hơn hai năm, nhưng trải qua vô số chiến đấu, vô số sinh tử, với người nhà có tưởng niệm cực kỳ đặc biệt.

Bàn giao với đám người Phổ Thiên Đại Đế, một khi Đế Vẫn Hạo Kiếp bắt đầu, phải mau chóng thông tri hắn, Nhiếp Vân mang theo Nhiếp Đồng, Đạm Đài Lăng Nguyệt thuấn di, một lần nữa trở lại nơi lúc trước tiến vào Thần giới.

Sơn mạch này vẫn giống như trước kia, không có bất kỳ biến hóa nào, trở lại sơn cốc lúc trước xuất hiện, nhớ tới lúc đó vừa mới đến, bộ dáng lạ lẫm mới lạ, Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng liếc mắt nhìn nhau, nhịn không được đồng thời cười một tiếng.

- Đi xem các bằng hữu ở Thanh Sơn bộ một chút đi!

Đứng ở địa phương quen thuộc, Nhiếp Vân nhìn một vòng, quay

đầu nhìn về phía Nhiếp Đồng.

- Ân!

Nhiếp Đồng gật đầu.

Thời điểm mới vừa gia nhập Thần giới, hai người từng ở Thanh Sơn bộ mấy ngày, ở chỗ này quen biết Phùng Thịnh, sau đó mới kết bạn với Chí Hào tướng quân, dần dần đi vào sân khấu Thần giới.

Thanh Sơn bộ so với hai năm trước rộng rãi hơn không ít, bởi vì Nhiếp Vân, các bộ tới cạnh tranh triệt để bị thua, mà bọn hắn thì phát triển trở thành thực lực số một số hai ở phụ cận.

- Các ngươi vừa mới đến Thần giới thì tới nơi này?

Đạm Đài Lăng Nguyệt nghe Nhiếp Vân nói qua sự tình tiến vào Thần giới, hết sức tò mò.

- Đúng vậy, Điêu Vịnh tộc trưởng ở nơi này rất hiếu khách, đợi một hồi ta dẫn ngươi gặp hắn!

Nhiếp Vân nói.

- Điêu Vịnh tộc trưởng? Ta xem ngươi là muốn gặp Uyển Nhi cô nương a!

Đạm Đài Lăng Nguyệt cười trộm.

- Khụ khụ...

Nhiếp Vân bị nước bọt sặc nghẹn.

Nói Thanh Sơn bộ, đương nhiên phải nói tới Uyển Nhi, tiểu mỹ nữ nóng hừng hực kia, ban đầu ở hội lửa trại để hắn cực kỳ khó xử.

Tốc độ của ba người rất nhanh, đang khi nói chuyện liền đến vị trí của Thanh Sơn bộ, từng dãy phòng ốc quen thuộc xuất hiện ở trước mắt.

Hai năm trước lúc mới vừa tới, một nghèo hai trắng, đi ra bên ngoài tiện tay có thể bị người bóp chết, mà bây giờ lần nữa tới, đã đứng ở đỉnh phong nhất của Thần giới, có được tài phú hùng hậu nhất Thần giới, không phải tự mình kinh lịch, chính mình cũng khó mà tin được.

- Ân, sao không có người nào?

Đi tới trước mặt, cũng không có người xuất hiện, Đạm Đài Lăng Nguyệt nhịn không được nói.

Dựa theo đạo lý, loại bộ lạc trong núi rừng này, có ý thức nguy hiểm cực mạnh, nếu không sớm đã bị Thần thú trong rừng núi diệt tộc, mà giờ khắc này mấy người đã tới bên cạnh, thế mà không ai phát hiện, cũng không nhận ra, không thể không nói vô cùng kỳ quái.

- Trực tiếp đi chỗ ở của tộc trưởng Điêu Vịnh đi!

Nhiếp Vân cũng có chút nhíu mày, ba người đi về phía trước, thời gian không dài liền tới chỗ ở của tộc trưởng.

- Người nào?

Đi tới nơi này rốt cục có người xuất hiện, mấy tộc nhân của Thanh Sơn bộ vây quanh ba người ở trung tâm.

- Nhiếp Vân đại ca?

Đột nhiên trong đám người có ai nhận ra Nhiếp Vân, nghi ngờ hỏi một câu, chờ hắn gật đầu xác nhận, liền hưng phấn la lên một tiếng:

- Tộc trưởng, là Nhiếp Vân đại ca, hắn đã trở về!

Người này, Nhiếp Vân cũng nhận biết, gọi là Quán Giang, cháu ruột của Quán Lăng, người theo đuổi trung thực của Uyển Nhi tiểu thư.

Lúc trước ở hội lửa trại, còn đối với Nhiếp Vân tràn đầy địch ý.

Rầm rầm!

Tiếng la của hắn vang dội, tộc trưởng tiểu viện mở ra, một đám người đi ra.

Chính là đám người tộc trưởng Điêu Vịnh, Thanh Sơn bộ đệ nhất cao thủ Quán Lăng.

- Sao ngươi lại tới đây?

Nhìn thấy Nhiếp Vân huynh đệ, Điêu Vịnh hiển nhiên cũng sững sờ, lập tức nhịn không được hỏi.

Hai người là sinh linh ở tiểu thế giới tới, dự định đi Thần giới xông xáo một chút, lúc này mới qua bao lâu? Liền trở về?

Phải biết sơn mạch này vô cùng rộng lớn, một đi một về liền cần tốn hao không ít thời gian, hai huynh đệ này không phải ngay cả sơn mạch cũng chưa đi ra chứ!

- Dự định về nhà, đi ngang qua nơi đây, cố ý tới xem một chút!

Nhiếp Vân cười nói.

------oOo------

Chương 3605: Uyển Nhi gây tai hoạ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong miệng hắn về nhà tự nhiên là tiểu thế giới, đám người Điêu Vịnh biết “thân phận” của hắn, tự nhiên có thể nghe hiểu.

- Trở về tốt, trở về tốt, Thần giới quá nguy hiểm…

Điêu Vịnh gật đầu, chẳng biết tại sao, thần sắc cũng không cao hứng, mà mang theo tràn đầy ưu sầu.

Những người khác cũng như thế, toàn bộ Thanh Sơn bộ tựa hồ trầm tích trong vẻ lo lắng.

- Chuyện gì xảy ra?

Nếu như nhìn không ra cái gì, Nhiếp Vân liền thực sự choáng váng.

- Không có việc gì!

Điêu Vịnh cười một tiếng, bất quá thoạt nhìn có chút miễn cưỡng:

- Là Thanh Sơn bộ chúng ta có một số việc, không có quan hệ gì tới các ngươi, các ngươi đã không muốn ở lại Thần giới, liền đi nhanh đi! Càng nhanh càng tốt, chúng ta sẽ không lưu các ngươi...

Nói đến đây, quay đầu phân phó một câu:

- Quán Lăng, ngươi đưa Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng một chút, để bọn hắn mau mau trở lại gia viên của mình!

- Được!

Quán Lăng gật đầu, đi tới trước mặt đám người Nhiếp Vân, nhìn thoáng qua:

- Đi thôi!

- Trước không vội!

Thấy Quán Lăng muốn dẫn bọn hắn rời đi, Nhiếp Vân lắc đầu, nhìn về phía tộc trưởng:

- Nói một chút đi, có lẽ chúng ta có thể hỗ trợ!

- Không phải là không muốn nói, mà là... Các ngươi vẫn là đi thôi!

Điêu Vịnh do dự một chút, cuối cùng lắc đầu.

lần này Thanh Sơn bộ đắc tội người thực sự quá cường đại, căn bản là ngăn cản không nổi, để ba người bọn hắn sắp về nhà bị liên

luỵ, còn không bằng không nói cho thỏa đáng.

- Thời gian dài như vậy không thấy, thực lực của chúng ta đã tiến bộ, có thể giúp ngươi một tay cũng chưa biết chừng!

Nhiếp Đồng nói xen vào.

- Cái này...

Điêu Vịnh sững sờ, nhìn lại ba người, một lát sau vẫn lắc đầu:

- Nói thật với các ngươi cũng không có gì, Thanh Sơn bộ chúng ta là gặp phiền toái, nhưng đối phương thực sự quá cường đại, huynh đệ các ngươi thiên phú cao, cũng rất có tiềm lực, nhưng đến Thần giới thời gian quá ngắn, còn không cách nào đạt tới cấp độ có thể chống lại! Chờ liên lụy, còn không bằng được rồi...

Hắn thấy, hai huynh đệ Nhiếp Vân đến Thần giới bất quá hơn hai năm, đối với tu luyện giả trăm năm chớp mắt một cái đã qua mà nói, thực lực có thể đạt tới Vương cảnh hậu kỳ sẽ rất khó, làm sao có thể so sánh với thế lực mà Thanh Sơn bộ bọn hắn đắc tội?

- Các ngươi mau đi thôi, hảo ý Thanh Sơn bộ chúng ta tâm lĩnh, nếu như lần sau lại tới đây, chúng ta còn có thể gặp mặt, lần nữa nâng cốc ngôn hoan!

Mặt mũi Điêu Vịnh tràn đầy nóng nảy nói.

- Hì hì!

Nghe được Điêu Vịnh nói, Đạm Đài Lăng Nguyệt nhịn không được bật cười.

Đường đường Thần giới đệ nhất nhân, thế mà bị người cảm thấy tu vi yếu... Truyền đi không biết Đại Đế khác có khóc hay không.

- Điêu Vịnh, đã đến giờ!

Ngay thời điểm Quán Lăng định lôi kéo đám người Nhiếp Vân rời đi, không trung đột nhiên có một trận tật phong gấp rút, một bóng

người xuất hiện ở trên không.

Là trung niên nhân, lông mi mang theo âm hàn hơi lạnh, khí tức trên người phóng ra, như sóng lớn đè đám người Điêu Vịnh đến sắc mặt trắng bệch.

- Hoàng cảnh đỉnh phong?

Nhìn thấy người xuất hiện, Nhiếp Vân giờ mới hiểu được vì sao Điêu Vịnh một mực để cho mình rời đi, bọn hắn gặp phải phiền phức lại là một cường giả Hoàng cảnh viên mãn mang tới.

Thanh Sơn bộ, chỉ là một tiểu tộc ở nơi này, thực lực mạnh nhất cũng bất quá Vương cảnh sơ kỳ, loại tộc đàn thực lực này đối mặt Hoàng cảnh đỉnh phong, đích xác không có lực lượng chống lại mảy may.

- Giao tiện nữ nhân kia ra, dám đả thương nhi tử của ta, ta sẽ rút linh hồn của nàng, luyện chế thành ngọn đèn, mỗi ngày tiếp nhận hỏa diễm thiêu đốt thống khổ!

Trung niên nhân âm trầm nói:

- Nếu như cự tuyệt... toàn bộ Thanh Sơn bộ các ngươi, cũng không có cần thiết tồn tại ở Thần giới nữa!

Trong khi nói, uy áp cường đại phóng thích, đầu gối đám người Điêu Vịnh như nhũn ra, không ngừng run rẩy.

- Sao các ngươi có thể đắc tội cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong?

Nhiếp Vân khẽ vỗ tay, áp lực của mọi người tiêu hết, kỳ quái nhìn qua.

Bộ lạc cấp thấp như Thanh Sơn bộ, hơn nữa hàng năm ở trong núi, chưa bao giờ đi ra ngoài, làm sao có thể đắc tội Hoàng cảnh đỉnh phong?

Loại thực lực này, coi như ở Hỏa Thần tông cũng là cấp bậc trưởng lão.

- Là Uyển Nhi...

Đối phương xuất hiện, đám người Nhiếp Vân còn chưa đi, Quán Lăng biết coi như bây giờ muốn để bọn hắn rời đi, cũng không có khả năng, trên mặt lộ ra áy náy nồng nặc, giải thích sự tình một lần.

Đối tượng Uyển Nhi sùng bái nhất là Đế Huyền, một mực hướng tới trở thành một nữ nhân mạnh mẽ, nửa tháng trước, thế mà bỏ nhà ra đi, dự định muốn như đám người Nhiếp Vân xông xáo Thần giới.

Ai ngờ đi không xa, liền gặp hoa hoa công tử tới nơi này săn thú.

Uyển Nhi thiên sinh lệ chất, lại thêm trên người mang theo dã khí khó mà thuần phục, lập tức hấp dẫn vị hoa hoa công tử này, sự tình phía sau đơn giản, tên kia muốn dùng cường bá chiếm Uyển Nhi, kết quả bị nàng gây thương tích, mệnh căn bị cắt xuống.

Biết gây họa, không dám tiếp tục bỏ nhà ra đi, lập tức chạy về.

Sơn mạch này vô cùng rộng lớn, nàng nghĩ trốn về thì không sao, dù sao hoa hoa công tử kia tu vi cũng không cao, bằng không thì sẽ không bị nàng gây thương tích.

Chẳng ai ngờ rằng, phụ thân của hoa hoa công tử này, lại là đại nhân vật Hoàng cảnh đỉnh phong!

Hai ngày trước, vị đại nhân vật Hoàng cảnh này tự mình tới đây báo thù cho nhi tử, chỉ bất quá Uyển Nhi đã bị Điêu Vịnh tộc trưởng giấu đi, vị đại nhân vật này cho Thanh Sơn bộ hai ngày cân nhắc, chủ động giao người ra ngược lại cũng thôi, nếu không sẽ diệt sát cả Thanh Sơn bộ!

Bây giờ chính là hai ngày thời hạn đến.

- Cha, họa là ta xông, ta tự mình tới giải quyết!

Ngay thời điểm Quán Lăng lặng lẽ giải thích cho đám người Nhiếp Vân, một thanh âm bướng bỉnh vang lên, một bóng người xinh đẹp

từ đằng xa lao đến.

Chính là nữ nhi của Điêu Vịnh tộc trưởng, Uyển Nhi!

Thời khắc này nàng không có tinh khí thần như trước kia, con mắt đầy tia máu, sắc mặt cũng có chút trắng bệch, xem ra cũng biết bởi vì mình tùy hứng liên lụy tộc nhân, trong lòng tràn đầy áy náy, cuối cùng thực sự nhịn không được, từ chỗ ẩn thân vọt ra.

- Ngươi...

Nhìn thấy nữ nhi trở về, Điêu Vịnh muốn nói điều gì, nhưng biết cái gì cũng vô dụng, đành phải lắc đầu.

- Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng, sao các ngươi lại ở đây?

Trở lại bộ lạc, Uyển Nhi cũng nhìn thấy hai huynh đệ Nhiếp Vân, nhịn không được sững sờ.

- Chuẩn bị về nhà, đi ngang qua nơi đây!

Nhiếp Vân cười cười.

------oOo------

Chương 3606: Hồng Hà Đại Đế

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Hắc hắc, xuất hiện rồi sao? Đã như vậy, tất cả các ngươi đều chết đi!

Đối thoại của hai người còn không có kết thúc, cường giả Hoàng cảnh đỉnh phong ở trên không trung lộ ra vẻ dữ tợn, lòng bàn tay có một cỗ lực lượng hội tụ, tạo thành một mảnh mây đen to lớn.

- Ngươi không phải nói, chỉ cần giao ta ra, liền có thể tha những người khác sao?

Nhìn thấy cử động của đối phương, trong lòng đám người Điêu Vịnh lạnh lẽo, Uyển Nhi nhịn không được ngẩng đầu hô.

Trước đó vị cường giả này nói, chỉ cần giao mình ra, liền có thể tha Thanh Sơn bộ, làm sao bây giờ mình đi ra, hắn còn muốn động thủ?

- Ta chỉ là không muốn có cá lọt lưới mà thôi!

Ánh mắt của trung niên nhân lóe lên:

- Một đám không biết chết sống, làm tổn thương nhi tử của ta, phải vì thế trả một cái giá cực đắt!

- Là Thanh Sơn bộ chúng ta gây ra họa, giết chúng ta không có lời oán giận gì, nhưng ba vị này chỉ là du khách đi ngang qua, có thể để bọn hắn rời đi hay không?

Biết lần tai kiếp này khó thoát, Điêu Vịnh cắn răng một cái chỉ đám người Nhiếp Vân nói.

- Du khách? Muốn trách thì trách mạng bọn họ không tốt, ai bảo bọn họ tới nơi này?

Trung niên nhân dữ tợn nói:

- Toàn đều chết đi cho ta!

Ầm ầm!

Khí tức trong người lan tràn ra, bầu trời xuất hiện đám mây màu đỏ tựa như lực lượng dòng sông bao trùm xuống.

Hô!

Ngay thời điểm đám người Điêu Vịnh cho rằng lần này hẳn phải chết không nghi ngờ, lực lượng đầy trời đột nhiên ngừng lại ở trên không trung, giống như đụng phải một vách ngăn không nhìn thấy, không cách nào tiến lên mảy may.

- Ân?

Thấy lực lượng của mình dừng lại, trung niên nhân nhịn không được sững sờ, con ngươi lập tức co rụt lại.

Người ngu đi nữa giờ phút này cũng biết gặp phải cao thủ!

- Coi như Uyển Nhi cô nương tổn thương con trai của ngươi, cũng là hắn làm ác trước, đừng nói chỉ bị thương, coi như giết, cũng là có tội thì phải chịu! Ngươi lại còn đến tìm phiền phức, lá gan thật rất lớn!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Hắn tự nhiên không thể nhìn Thanh Sơn bộ bị người tiêu diệt, nên trực tiếp ra tay.

- Ngươi... là người nào?

Người trung niên thấy Nhiếp Vân bất động thanh sắc chặn lại một đòn toàn lực của mình, biết mình không phải là đối thủ, sắc mặt trầm thấp hỏi.

- Ta là ai không cần ngươi quan tâm, nếu cho ta gặp phải, muốn giết người, liền phải làm tốt chuẩn bị bị giết!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói.

- Ngươi muốn giết ta?

Trên mặt trung niên lộ ra vẻ trào phung:

- Ngươi dám giết ta? Ngươi biết ta là ai không?

- Ồ? Lẽ nào sau lưng ngươi còn có thế lực gì hay sao?

Trong mắt Nhiếp Vân lộ ra cân nhắc.

Nếu là chuyện của hắn, căn bản không nói thêm một câu, trực tiếp chém giết người trước mắt, thế nhưng không thể vĩnh viễn bảo vệ

Thanh Sơn bộ, tốt nhất là hỏi ra người sau lưng, nhổ cỏ tận gốc, thay bọn họ triệt để tiêu trừ mầm họa.

- Ha ha, ta là Trưởng lão Hồng Hà Vực, sau lưng ta là Hồng Hà Đại Đế, ngươi dám động ta một cọng tóc gáy, coi như chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng sẽ bị Đại Đế một niệm chém giết!

Người trung niên cười to.

- Trưởng lão của Hồng Hà Vực?

Nhiếp Vân hơi nhướng mày.

Hắn đã không phải tân binh mới tới Thần giới, đối với địa lý của Thần giới biết rất rõ ràng, vị trí của Loa Kế Sơn là ở Hỏa Thần vực, mà Hỏa Thần vực cùng Hồng Hà Vực tuy thuộc về Thập Địa, lại liền nhau, nhưng quan hệ chỉ có thể nói bình thường, thậm chí còn thường thường chiến tranh.

Thế lực song phương thường thường chiến tranh, Trưởng lão của Hồng Hà Vực chạy đến phạm vi Hỏa Thần vực làm gì?

- Tựa hồ Hồng Hà Đại Đế đã sớm biến mất rồi, không ở Hồng Hà Vực a?

Trong lòng kỳ quái, Nhiếp Vân nói.

Thời điểm vừa tới Thần giới, hắn đi qua Hồng Hà Vực, thậm chí còn tiến vào sào huyệt của Hồng Hà Môn.

Chính là ở đây, lần thứ nhất gặp phải Đa Ba vương tử, còn bị Duyên Khô Môn chủ cùng Hồng Nguyên Trưởng lão đối xử không công bằng.

Lúc đó tuy Hồng Hà Môn nói có Hồng Hà Đại Đế tọa trấn, nhưng chưa bao giờ xuất hiện, chẳng lẽ... vị Đại Đế này trở về?

- Khà khà, các ngươi những tiểu nhân vật này biết cái gì? Đại Đế vẫn luôn bí mật làm việc! Tiểu tử, chuyện ngày hôm nay, ngươi không nhúng tay vào, ta có thể để cho ngươi sống sót rời đi, bằng

không, cũng đừng nghĩ đi nữa!

Xoay cổ tay một cái, lòng bàn tay hắn xuất hiện một ngọc bài, tuy rằng chưa sử dụng, lại làm cho người ta có một loại cảm giác kinh thiên động địa.

- Đại Đế phù lục?

Nhiếp Vân hơi nhướng mày.

Hắn thân là cường giả Đế Cảnh, tự nhiên có thể cảm nhận được ngọc bài này ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ, tuyệt đối là cường giả Đại Đế lưu lại.

Một cường giả Hoàng cảnh trong tay lại có phù lục mà cường giả Đại Đế ban tặng, thật để hắn có chút kỳ quái.

Loại phù lục này, ẩn chứa lực lượng của cường giả Đại Đế, chỉ cần bóp nát, người không đạt đến Đế Cảnh, cho dù Thiên Đạo Cửu Châu cảnh cũng không nhất định chống đỡ được, tuyệt đối là bảo vật bảo mệnh mạnh mẽ nhất dưới Đế Cảnh!

Cường giả Đế Cảnh tự giữ thân phận, phù lục trình độ như thế này bình thường rất ít luyện chế, hơn nữa bởi vì bị Thiên Đạo quy tắc hạn chế, cũng không cách nào luyện chế quá nhiều, ngay cả bọn người Đa Ba vương tử, Lưu Mộc vương tử, Ma Nghiêm lúc trước cũng không có một cái, đủ thấy quý giá!

Người trước mắt này, nghe khẩu khí bất quá là một Trưởng lão phổ thông của Hồng Hà Vực, lại cầm ra một cái, hơn nữa nhìn dáng dấp còn không đau lòng, hẳn là không ít... Thực sự có chút quái dị!

- Khà khà, không nghĩ tới ngươi lại nhận thức, như vậy tốt nhất!

Người trung niên không nghĩ tới Nhiếp Vân có thể nhận ra vật này, cười lạnh:

- Nếu nhận thức thì lập tức cút đi! Chớ ép ta động thủ!

- Đại Đế phù lục?

Đám người Điêu Vịnh mặt xám như tro tàn.

Tuy bọn họ không biết Đại Đế phù lục đại biểu ý tứ gì, nhưng liên lụy đến Đại Đế, là bọn họ căn bản vô lực phản kháng.

Chỉ nghe tên cũng làm trong lòng người ta sinh ra cảm giác vô lực nồng đậm.

Dù khiếp sợ Nhiếp Vân mới rời hơn hai năm ngăn ngắn liền có thể chống lại Hoàng cảnh đỉnh phong, như vẫn biết, liên lụy đến Đại Đế, cho dù thiên phú lại mạnh gấp trăm lần, cũng không có cách nào chống lại.

- Một phù lục mà thôi! Dù Hồng Hà Đại Đế tự mình đến, cũng không là cái gì!

Nhiếp Vân lắc đầu.

- Ha ha, khẩu khí thật lớn, Đại Đế tự mình đến cũng không là cái gì, ngươi cho rằng ngươi là ai? Hiên Viên Đại Đế? Hay Đế Huyền đại nhân? Không biết sống chết, nếu ngươi muốn chết, ta sẽ tác thành ngươi!

Trung niên sững sờ, lập tức cười lớn, bàn tay đột nhiên sờ một cái.

------oOo------

Chương 3607: Hồng Hà Đại Đế sợ mất mật (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm!

Đại Đế phù lục nổ tung, một bóng mờ từ trong đó bốc lên.

Một đạo ý niệm của Hồng Hà Đại Đế!

- Kính xin Đại Đế ra tay giết chết người này!

Nhìn thấy bóng mờ, trung niên cung kính nói.

- Hừ!

Đại Đế ý niệm hừ một tiếng, cũng không xoay người, trở tay một chưởng vỗ tới đám người Nhiếp Vân.

Ầm ầm!

Không gian phạm vi trăm vạn dặm bị phong tỏa lại, lực lượng mạnh mẽ như Thiên Địa đổ nát bao phủ xuống, nhìn dáng dấp một khi chưởng lực rơi vào trên núi, toàn bộ sơn mạch sẽ hóa thành bột mịn.

Cường giả Đại Đế quá mạnh mẽ, cho dù chỉ là một đạo ý niệm, cũng không phải Hoàng cảnh, thậm chí cường giả Thiên Đạo có thể chống lại.

- Xong... lần này xong!

- Có thể chết ở trong tay Đại Đế, cũng coi như đáng giá!

- Chỉ tiếc liên lụy ba vị bằng hữu này, vốn là muốn về nhà, hiện tại trở về không được...

Nhìn thấy lực lượng giống như Thiên Địa đổ nát, đám người Điêu Vịnh, Quán Lăng, Uyển Nhi sắc mặt trắng bệch.

Ở bọn họ xem ra, cho dù không trung chỉ là một đạo Đại Đế ý niệm, cũng không phải bọn họ có thể chống lại.

Thời điểm bọn họ cho rằng lần này chắc chắn phải chết, con mắt nhắm lại, một thanh âm nhàn nhạt vang lên.

- Định!

Cùng với âm thanh này vang lên, lực lượng đầy trời như trong nháy mắt bị người dùng bàn tay định trụ, lực lượng lơ lửng ở giữa không trung, không cách nào rơi xuống được.

Một câu nói để công kích của Đại Đế dừng lại?

Chuyện này...

Đám người Điêu Vịnh trừng lớn con ngươi nhìn về phía thiếu niên cách đó không xa, sắp điên rồi.

Thật hay giả?

Coi như là một đạo ý niệm của Đại Đế, lực lượng vừa nãy cũng là cường giả Đế Cảnh mới có thể phát ra, một câu liền định ở trên không trung...

Làm sao có khả năng làm được?

Thiếu niên này đến cùng đạt đến thực lực như thế nào?

- Cái gì?

Đám người Điêu Vịnh khiếp sợ, trung niên kia thì suýt chút nữa bị dọa chết tươi.

Hắn sử dụng tới phù lục, tự nhiên biết uy lực của phù lục, chỉ cần hư ảnh Đại Đế động thủ, không có gì không phá, không có gì có thể chống đối, nhưng bị thiếu niên này nói định, đến cùng phát sinh cái gì?

Bất quá để hắn phát rồ còn ở phía sau.

Định xong lực lượng ở trên không trung, Nhiếp Vân nhìn về phía hư ảnh trong phù lục, khẽ mỉm cười.

- Hồng Hà Đại Đế... ngươi thật to gan, cũng dám động thủ với ta? Nếu như vậy, ngươi xuống đây cho ta!

Cùng với thiếu niên nói, cũng không thấy hắn có động tác gì, hư ảnh trôi nổi trong không trung trực tiếp bay tới, rơi vào lòng bàn tay của Nhiếp Vân, như một con châu chấu muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

- Nhiếp Vân Đại Đế!

Lúc này hư ảnh rơi vào lòng bàn tay Nhiếp Vân mới thấy rõ bộ dáng của thiếu niên, dọa đến xém chút nữa ngất đi.

Trung niên nhân cấp bậc quá thấp, không biết Nhiếp Vân, nhưng Hồng Hà Đại Đế làm sao không nhận biết?

Đây chính là nhân vật ngay cả Đế Huyền, Hiên Viên Đại Đế cũng có thể đánh, vừa rồi mình làm cái gì, ra tay với hắn!

Toàn thân run rẩy, một sợi ý niệm này của Hồng Hà Đại Đế không sai biệt lắm hận chết trung niên nhân kia rồi.

Nếu như không phải tên thất đức này, làm sao có thể đụng tới nhân vật mà tất cả Đại Đế nghe đến đã biến sắc!

- Nói cho ta biết, tay của Hồng Hà vực các ngươi cắm vào Hỏa Thần vực làm gì?

Nhìn hư ảnh ở trong lòng bàn tay, Nhiếp Vân nhàn nhạt hỏi.

- Không có gì a.

Hư ảnh run rẩy.

- Ngươi chắc chắn chứ?

Nhiếp Vân lạnh lùng nhìn qua.

- Ta ta… bẩm Nhiếp Vân Đại Đế, thực sự không có gì! Đơn giản là tranh đoạt địa bàn mà thôi.

Hư ảnh vội vàng giải thích.

- Tranh đoạt địa bàn? Xem ra ngươi không muốn thành thật!

Thấy hắn ngôn ngữ bất tường, trong ánh mắt mang theo vẻ bối rối, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, nhíu mày:

- Đã như vậy, ta không thể làm gì khác hơn là không khách khí a!

Ầm ầm!

Thanh âm kết thúc, không gian trước mắt phảng phất như bị phá hủy, bàn tay của hắn kéo dài ức vạn dặm, đưa ra ngoài, tiến nhập hư không vô tận.

Tê lạp!

Bàn tay co lại, một bóng người bị nắm cổ kéo tới.

Nhẹ nhàng lắc một cái, quẳng xuống đất.

- Hồng Hà Đại Đế!

Thấy cảnh này, trung niên nhân ở trên không trung lảo đảo một cái, xém chút nữa từ trên trời rơi xuống.

Người trước mắt này hắn làm sao có thể không biết, chính là người sáng lập Hồng Hà môn, là chỗ dựa lớn nhất, Hồng Hà Đại Đế!

Hồng Hà Đại Đế không phải ở chỗ sâu trong thời không bế quan tu luyện sao? Làm sao sẽ bị nắm qua

Người trước mắt này rốt cuộc là ai?

- Đó là Đại Đế?

- Nhiếp Vân tiện tay nắm cổ một Đại Đế tới?

Không chỉ trung niên nhân điên rồi, đám người Điêu Vịnh, Uyển Nhi cũng đứng không yên.

Bọn hắn nhìn thấy cái gì?

Đại Đế, ở trong trí nhớ của bọn hắn, là tồn tại cường đại nhất Thần giới, bị một tay tùy tiện nắm cổ qua, giống như nắm con gà.

Mới hơn hai năm không gặp, thực lực của hắn làm sao tăng lên nhiều như vậy?

Chẳng lẽ hắn cũng đột phá Đại Đế?

Nghĩ đến loại khả năng này, đám người Điêu Vịnh không khỏi lộp bộp một cái.

Nhất là Uyển Nhi, trực tiếp bị đả kích đến hai mắt không ánh sáng, sắp khóc.

Nàng tự nhận thiên tư không tệ, trong hai năm qua cũng rất cố gắng, nhưng cũng chỉ mới vừa đạt tới Vương cảnh, vốn nghĩ thiếu niên này không hơn nàng bao nhiêu, hai người chí ít còn có khả năng chiến đấu, bây giờ mới biết, ở trước mặt đối phương, chỉ là tiểu nhân vật không bằng sâu kiến mà thôi!

Hắn trưởng thành đến loại tình huống hiện tại, đệ đệ của hắn thì sao?

Uyển Nhi không nhịn được nhìn Nhiếp Đồng, vừa xem xét, không khỏi giật nảy mình.

Nếu như không phải tận mắt thấy trước mắt có người, bằng cảm giác, linh hồn lực, là không thể phát hiện!

Hơn nữa, thiếu niên này thấy ca ca nắm cổ Hồng Hà Đại Đế tới, ánh mắt không thay đổi chút nào, nói rõ cái này với hắn mà nói là chuyện bình thường!

Chẳng lẽ… cũng là Đại Đế?

Nuốt nước miếng một cái, lần nữa nhìn về phía Đạm Đài Lăng Nguyệt.

- Chẳng lẽ người này chính là người hắn muốn tìm sao?

Một cái ý niệm hiện lên trong đầu.

Lúc trước Nhiếp Vân đến bộ lạc của bọn hắn, từng chuyên môn hỏi

thăm có người tới qua hay không, nàng liền biết hắn muốn tìm người, chỉ là nằm mơ cũng không nghĩ đến, người muốn tìm lại xinh đẹp như vậy.

Nàng vốn cho là mình cũng rất xuất chúng, nhưng so với đối phương mới hiểu được mình chỉ là con cóc xấu xí!

Khó trách lúc trước ở hội lửa trại, thiếu niên minh xác cự tuyệt nàng, đổi lại bất luận kẻ nào có hồng nhan tri kỷ như vậy, cũng sẽ không muốn người khác a!

Không thèm quan tâm đám người Điêu Vịnh chấn kinh, Nhiếp Vân nhìn chằm chằm Hồng Hà Đại Đế, thần sắc đạm nhiên:

------oOo------

Chương 3608: Hồng Hà Đại Đế sợ mất mật (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Ta muốn nghe lời thật! Tin tưởng ngươi biết rõ nói như thế nào, nếu không Long Dương Đại Đế, Âu Dương Ma Thiên chính là kết quả của ngươi!

Tu vi đạt tới cấp bậc như hắn, sớm đã có một loại phán đoán tối tăm, nhìn thấy trung niên nhân nhúng tay đến Hỏa Thần vực, hắn đã cảm thấy không đúng, cho rằng Hồng Hà Đại Đế này khẳng định không nói thật!

- Nhiếp Vân Đại Đế, ta…

Thấy là vị sát tinh này, toàn thân Hồng Hà Đại Đế run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

Biết chiến tích của hắn, chỉ sợ tất cả Đại Đế ở Thần giới đều không nguyện ý đối mặt người trước mắt này.

- Là Đế Huyền muốn ta làm, chuyện không liên quan đến ta, thực không liên quan đến ta…

Hồng Hà Đại Đế biết không nói thật, nhất định sẽ bị chém giết, lúc này không dám do dự, vội vàng cầu xin tha thứ.

- Đế Huyền?

Nhiếp Vân nhướng mày.

Hắn không nghĩ tới tùy tiện hỏi một chút, lại dính đến Đế Huyền, nhịn không được có chút kỳ quái.

Đế Huyền ở Thần Nữ phong, cùng nàng có quan hệ gì?

- Hẳn ngươi cũng biết ta gọi Hồng Hà Đại Đế, cũng gọi là Hồng Hà Quân, vốn chỉ là một tiểu tử chăn dê ở bên cạnh Hồng Hà, có thể trở thành Đại Đế, là bởi vì được Đế Huyền ân huệ.

Hồng Hà Đại Đế vội vàng giải thích.

Hồng Hà Đại Đế, chính là Hồng Hà Quân ban đầu ở Hồng Hà vực trong truyền thuyết, điểm ấy Nhiếp Vân đã sớm biết, truyền thuyết là tiểu tử chăn dê cũng đã nghe nói.

Lúc trước bởi vì truyền thuyết này, mới có vô số người mạo hiểm đi Hồng Hà mật cốc, tìm kiếm cơ duyên.

Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng chính vì vậy, mới được Đế Huyền truyền thừa, trở thành chân truyền đệ tử của nàng.

Nói như vậy, vị Hồng Hà Quân này, hoàn toàn chính xác có quan hệ với Đế Huyền.

- Chính bởi vì được ân huệ của nàng, ta đối với nàng luôn nói gì nghe nấy.

Hồng Hà Đại Đế nói ra sự tình mình biết:

- Hôm qua nàng tìm tới ta, nói muốn bồi dưỡng truyền nhân mới, cần tìm một chút nữ tử linh hồn tinh khiết, ta liền phái người tìm kiếm khắp nơi! Đại Đế cũng biết Hồng Hà vực chúng ta phạm vi

không lớn, số lượng nàng muốn lại quá nhiều, cho nên ta liền truyền xuống ý niệm, để tất cả trưởng lão của Hồng Hà môn đi ra tìm, đồng thời ban cho bọn hắn một đạo ý niệm, lúc gặp được nguy hiểm có thể sử dụng, không nghĩ tới liền gặp được ngươi, cái khác ta thực không biết gì cả!

Vẻ mặt của Hồng Hà Đại Đế cầu xin.

Động tác của bọn họ không lớn, chỉ lặng lẽ hành động, theo lý thuyết, hẳn là sẽ không gây nên bất luận người nào chủ ý, nằm mơ cũng không nghĩ đến sẽ bị Nhiếp Vân phát hiện!

- Tìm kiếm nữ tử linh hồn tinh khiết?

Nhiếp Vân nhướng mày.

Lúc này Đế Huyền tìm kiếm người truyền thừa làm cái quái gì?

Sắp tới Đế Vẫn Hạo Kiếp, coi như tìm được người truyền thừa, cũng không còn biện pháp tiếp tục bồi dưỡng a!

Chẳng lẽ bởi vì Đạm Đài Lăng Nguyệt rời đi, để cho nàng tâm cảnh đại biến, có chút không lý trí rồi?

Hoặc là bị mình vạch trần bản thể, tâm tính mất cân bằng?

- Nàng ở đâu?

Không biết dụng ý của đối phương, Nhiếp Vân cũng không nghĩ nhiều, nhìn về phía Hồng Hà Đại Đế.

- Nàng ở đâu ta cũng không biết, mỗi lần đều là nàng liên hệ ta, hôm qua ta mới vừa đưa một nhóm nữ tử qua, về phần nàng muốn làm gì, ta thật không biết.

Hồng Hà Đại Đế này sợ, nói hết tất cả sự tình mình biết.

- Cút đi! Nếu như ta biết ngươi tiếp tục làm như vậy, cũng đừng nghĩ sống!

Nhiếp Vân khoát tay.

- Vâng vâng!

Nghe lời tràn đầy vũ nhục này, Hồng Hà Đại Đế không những không có sinh khí, còn như nghe được tiên nhạc, hưng phấn đến liên tục gật đầu, thân thể xoay chuyển, thuấn di biến mất.

- Hồng Hà lão tổ, lão tổ...

Trung niên nhân kia thấy núi dựa của hắn nhìn thấy thiếu niên thì bị dọa như chó kẹp đuôi, triệt để mất đi lực lượng, trơ mắt nhìn Hồng Hà Đại Đế biến mất, hy vọng có thể mang hắn đi.

Bất quá đáng tiếc, Hồng Hà Đại Đế chính mình cũng không gánh nổi, làm sao có thể bảo đảm hắn!

- Uyển Nhi, người này xử lý như thế nào?

Nhiếp Vân quay đầu nhìn sang.

- Uy hiếp tính mạng của cả tộc ta, ta muốn hắn chết, chẳng những hắn chết, con của hắn cũng phải chết!

Uyển Nhi cắn chặt răng.

Trải qua tuyệt vọng, nàng đã từ thiếu nữ đơn thuần không rành thế sự, hiểu được không thể nhân từ với kẻ địch.

- Được!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, tinh thần khẽ động, trung niên nhân lập tức nổ tung, tựa như pháo hoa, sau một khắc, không gian phía trước xuất hiện gợn sóng, một bóng người bị hắn vồ tới.

Chính là con trai của trung niên nhân.

Biết trung niên nhân, thông qua huyết mạch của hắn, tìm kiếm con của hắn vô cùng đơn giản, ban đầu ở Phù Thiên đại lục liền có thể làm được, thực lực bây giờ mạnh hơn, thời gian nháy mắt liền triệt

để tìm tới.

- Các ngươi làm cái gì? Biết ta là ai không?

Người này còn không biết bắt hắn là dạng tồn tại gì, thấy mình bị chế trụ, lên tiếng quát lớn.

- Nói cho các ngươi biết, dám đụng đến ta một cọng tóc gáy, cha ta nhất định sẽ giết các ngươi, để cho các ngươi chết...

- Kẻ đáng thương mà thôi!

Nhìn thấy trước khi chết cũng không tự biết, Nhiếp Vân lắc đầu.

Bành!

Gia hỏa này trực tiếp bước theo gót cha hắn, nổ thành thịt nát, thần hồn câu diệt.

- Ca ca, Đế Huyền kia tìm thiếu nữ linh hồn thuần khiết, có phải muốn tu luyện tà thuật gì hay không? Tại sao ta cảm giác không thích hợp?

Ba người tiến lên, Nhiếp Đồng lặng lẽ truyền âm.

Xử lý xong nguy cơ của Thanh Sơn bộ, ở dưới đối phương thịnh tình giữ lại, ba người chờ đợi gần nửa ngày mới rời đi.

- Là không thích hợp, chờ từ Hỗn Độn Hải Dương trở về lại tra! Đến lúc đó, ngươi tự mình đi tra, đừng để Đạm Đài Lăng Nguyệt biết!

Nhiếp Vân truyền âm.

- Ân!

Nhiếp Đồng gật đầu.

Hắn biết Đế Huyền là sư phụ của chị dâu, mặc dù ngoài miệng một mực không nói, nhưng vẫn có tình cảm rất sâu.

Hô!

Rất nhanh phía trước xuất hiện thông đạo.

Lúc trước Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng từ trong này rời đi, còn chuyên môn ngụy trang một chút, thời gian mới qua hơn hai năm, hết thảy đều giống như hôm qua.

- Đi vào đi!

Trong mắt Nhiếp Vân cũng sinh ra hưng phấn, đi vào trước.

Một trận xoay tròn mất khống chế, sau một khắc đã xuất hiện ở địa phương quen thuộc.

Tam Giới chiến trường!

Nơi này phong ấn vẫn là lúc trước Đạm Đài Lăng Nguyệt lưu lại, trước kia không có nàng luyện chế phù lục đặc thù, là không cách nào trở về, mà bây giờ, bằng vào thực lực của hắn, địa phương nào đi không được?

Nhiếp Đồng, Đạm Đài Lăng Nguyệt theo sát ở phía sau.

- Ân, không đúng!

Vừa xuất hiện Nhiếp Đồng đột nhiên nhíu mày.

- Tốc độ thời gian trôi qua không đúng?

Nhiếp Vân nói.

------oOo------

Chương 3609: Lại về Hỗn Độn Hải Dương

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đúng vậy!

Nhiếp Đồng tràn đầy kỳ quái.

Trước đó bọn hắn từ trong này tiến vào Thần giới, cũng không cảm thấy hai thế giới tốc độ thời gian trôi qua có khoảng cách, mà bây giờ có thể rõ ràng cảm nhận được, hai thế giới thời gian hoàn toàn không giống.

- Một so với một ức lần!

Nhiếp Vân nói.

Trước đó thực lực quá yếu, không cảm thụ được, nhưng bây giờ trở thành tồn tại cao nhất Thần giới, tốc độ chảy thời gian của hai thế giới, vẫn là rất dễ dàng có thể cảm thụ được.

Một so với một ức!

Nói cách khác, Thần giới qua một năm, Tam Giới qua trên triệu năm!

- Đoán chừng bọn hắn cũng chờ sắp tuyệt vọng...

Nhớ tới thân nhân của mình đợi bọn hắn vượt qua hai ức năm, trong lòng Nhiếp Vân liền sinh ra cảm giác áy náy nồng nặc.

Vốn cho rằng hai thế giới tốc độ thời gian trôi qua tương đương, bọn hắn cũng đợi hơn hai năm, dù sao đối với tu luyện giả mà nói, hai năm không tính là gì, ai ngờ nằm mơ cũng không nghĩ đến để bọn hắn đợi hơn hai trăm triệu năm.

Khó trách hắn ở thế giới này sống hơn ba vạn tuổi, tiến vào Thần giới, vô luận người lợi hại như thế nào nhìn, hắn cũng không đến hai mươi, có loại tốc độ chảy kém này, hơn ba vạn tuổi, ở Thần giới cũng chỉ là mấy ngày mà thôi, đương nhiên không nhìn ra.

- Bọn hắn ở đó, đi qua đi!

Đình chỉ cảm khái, tinh thần khẽ động, linh hồn cường đại bao phủ

toàn bộ Tam Giới ở bên trong, ba người đồng thời phát hiện đám người Nhiếp Khiếu Thiên, Lạc Khuynh Thành, nhẹ nhàng cười một tiếng, thuấn di biến mất.

- Đã nhiều năm như vậy, không biết bọn hắn như thế nào!

Trong đại điện, trong mắt Nhiếp Khiếu Thiên tràn đầy lo lắng.

Hơn hai trăm triệu năm đi qua, hiện tại Nhiếp Khiếu Thiên cũng đạt tới Phong Vương cảnh, mặc dù chỉ là sơ kỳ, nhưng ở Tam Giới, đã là tồn tại đỉnh phong nhất.

- Phụ thân, ngài yên tâm đi, bọn hắn sẽ không có chuyện gì, Nhiếp Vân phân thân vẫn còn, nói rõ chắc chắn sẽ không có việc!

Lạc Khuynh Thành cười nói.

Lúc trước khi Nhiếp Vân rời đi, dùng Nhất Khí Hóa Tam Thanh lưu lại một phân thân, bởi vì vách ngăn quá mạnh mẽ, phân thân cùng bản tôn căn bản không cảm ứng được, bất quá nếu phân thân còn, nói rõ bản tôn sẽ không có chuyện gì.

- Chỉ hy vọng như thế, thế nhưng mà những dị tộc kia ngươi cũng thấy, lợi hại như vậy, ta sợ bọn hắn đi qua, sẽ gặp được nguy hiểm!

Nhiếp Khiếu Thiên lắc đầu.

Không phải không tin tưởng nhi tử, mà là theo bọn hắn nghĩ, người dị giới thật quá đáng sợ, từng cái cường đại làm người ta hoảng hốt.

Nhiếp Vân, Nhiếp Đồng, Đạm Đài Lăng Nguyệt đi thế giới như vậy, ai có thể cam đoan an toàn?

Ai cũng cam đoan không được!

- Ta tin tưởng Tu La cùng Nhiếp Vân, vô luận bên kia là dạng thế giới gì, bọn hắn cũng có thể ứng phó!

Một thanh niên ngồi ở phía sau đám người cười nói.

Thanh niên này khuôn mặt có chút lạ lẫm, nhưng thực lực lại giống như Nhiếp Khiếu Thiên, đã đạt tới Phong Vương cấp.

- A Dục Vương, ta tin tưởng phán đoán của ngươi, nhưng mà đã nhiều năm như vậy, làm sao không hề có một chút tin tức nào? Theo lý thuyết, hơn hai trăm triệu năm, vô luận bên kia như thế nào, cũng phải có tin tức truyền về a!

Mẫu thân Nhiếp Linh ở một bên nói.

Người thanh niên này lại là A Dục Vương năm đó hóa thân phong ấn, lại phục sinh sống lại!

Mặc dù dung mạo có biến hóa, lại lờ mờ có thể nhìn ra là A Dục Vương anh dũng quả cảm năm đó.

- Nếu như thực quá lo lắng, ta liền đi qua nhìn một chút, năm đó đám người Nhiếp Vân có thể đi qua, ta cũng có thể!

Lạc Khuynh Thành kiên định nói.

Thực lực của nàng cũng đạt tới Phong Vương, thậm chí cao hơn đám người A Dục Vương, Nhiếp Khiếu Thiên một bậc.

- Không cần đi, chúng ta đã trở về!

Lạc Khuynh Thành vừa dứt lời, một tiếng cười vang lên, lập tức không gian trước mắt lắc lư, ba bóng người đột ngột xuất hiện.

- Nhiếp Vân? Nhiếp Đồng... Đạm Đài Lăng Nguyệt, các ngươi đã trở về!

Nhìn thấy ba bóng người, đám người trong đại điện hốc mắt phiếm hồng, mãnh liệt đứng lên, từng cái lộ ra tiếu dung.

Ấm áp tình huống kéo dài mấy tháng, lúc này đám người Nhiếp Vân mới nói cho đám người Nhiếp Khiếu Thiên sự tình đi vào Thần giới.

Không có quá nhiều do dự, đám người Nhiếp Khiếu Thiên vui vẻ đồng ý.

Thực lực của bọn hắn ở Hỗn Độn Hải Dương đã đạt đến đỉnh phong, không cách nào tiến bộ nữa, muốn trở nên mạnh hơn, chỉ có thể tiến vào Thần giới.

Chuẩn bị sẵn sàng, trở về thì đơn giản nhiều, Nhiếp Vân phất tay, thu người nguyện ý đi vào thế giới nạp vật, chạy về Thần giới.

Không có đạt tới Chúa Tể cảnh, căn bản không chống lại được áp lực của Thần giới, Nhiếp Vân liền thu bọn hắn vào thế giới nạp vật, chậm chạp cải biến áp lực của thế giới, để cho bọn hắn chậm rãi thích ứng.

Có người giàu có nhất Thần giới như Nhiếp Vân trợ giúp, thiên tài địa bảo muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, tốc độ đám người Nhiếp Khiếu Thiên tấn cấp cực kỳ tấn mãnh, tăng thêm thế giới nạp vật gia tốc thời gian, không đến mười năm, đám người Lạc Khuynh Thành liền trước sau đột phá Hoàng cảnh.

Lại tu luyện không đến trăm năm, đám người đều đạt đến cấp bậc Thiên Đạo Cửu Châu cảnh.

Không phải đám người thiên phú quá cao, mà là trong tay Nhiếp Vân có thiên tài địa bảo thực quá biến thái, tăng thêm hắn thân là truyền nhân của Thần Nông, đối với thân thể con người tấn cấp như thế nào không bị ảnh hưởng, là rõ như lòng bàn tay, giúp mọi người tấn cấp dễ như trở bàn tay.

Bất quá, hắn tạm thời không có để đám người trùng kích Đế Cảnh.

Chỉ cần trùng kích Đế Cảnh khẳng định có nguy hiểm, những người này không phải phụ mẫu chính là chí thân hảo hữu của hắn, Nhiếp Vân không bốc lên nổi cái nguy hiểm này, không bằng chờ lực lượng góp đủ, trực tiếp đột phá ở trong thế giới nạp vật a.

Dù sao ở trong thế giới nạp vật hắn là chưởng khống giả, muốn cho ai thành Đại Đế, người đó liền có thể trở thành Đại Đế, hơn

nữa không có Thiên Kiếp.

Thần giới.

Đám người tụ tập dưới một mái nhà, trước đó Liên Nguyệt các vô cùng trống trải, giờ phút này kín người hết chỗ, khắp nơi mang thec hương vị vui mừng.

- Vân nhi, ngày mai Liên Nguyệt các yến khách, đã như vậy, không bằng làm luôn hôn sự của ngươi cùng Bích Lạc tiên tử, cũng nên sinh cháu trai cho ta a!

Mẫu thân Nhiếp Linh nhìn ba nữ tử mỹ lệ ở trong phòng, nhịn không được cười nói.

Ba con dâu này, nàng từng cái đều rất hài lòng, hơn nữa còn là loại hài lòng tới cực điểm kia.

- Ây...

Nghe được lời của mẫu thân, nhìn thấy tam nữ mang theo ánh mắt thu thuỷ, Nhiếp Vân xấu hổ, gãi đầu một cái:

- Cái này...

------oOo------

Chương 3610: Hơn ngàn tế đàn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đang muốn nói chuyện, liền nghe phía ngoài vang lên tiếng đập cửa.

- Tiến đến!

Nghe được thanh âm này, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, vội vàng quay mặt đi.

Đi vào là Nhiếp Đồng.

- Ca ca!

Nhiếp Đồng do dự một chút, muốn nói lại thôi.

- Nương, ta còn có việc trước đi ra ngoài một chút!

Thấy bộ dáng của đệ đệ, Nhiếp Vân vội vàng đi ra ngoài.

Nhìn thấy dáng vẻ của hắn chật vật, tam nữ đồng thời cười một tiếng.

Đường đường Thần giới đệ nhất nhân, thế mà lại xấu hổ như vậy, không tận mắt nhìn thấy, truyền đi tuyệt đối không ai dám tin tưởng

- Thế nào?

Ra khỏi phòng, Nhiếp Vân sầm mặt lại, truyền âm với Nhiếp Đồng.

- Ta cẩn thận tra xét một chút, Đế Huyền hoàn toàn chính xác khắp nơi tìm kiếm nữ tử linh hồn tinh khiết, về phần làm chuyện gì thì không ai biết! Bất quá...

Vẻ mặt của Nhiếp Đồng nghiêm túc:

- Ta truy xét sửa sang ba ngày, rốt cuộc tìm được địa phương những cô gái bị bắt đi kia xuất hiện qua!

- Địa phương xuất hiện sau khi bị bắt? Có ý tứ gì?

Nhiếp Vân nhìn qua.

- Nói đúng là sau khi ta tới, những cô gái kia đã biến mất rồi, về phần là tử vong hay chuyện gì xảy ra, ta không biết, chỉ để lại một chút dấu vết!

Nhiếp Đồng giải thích.

- Mang ta nhìn xem!

Nhiếp Vân nhíu mày.

Đế Huyền này thoạt nhìn có chút cổ quái.

Thần Nữ phong bị mình đánh tan, theo lý thuyết nàng đã biến thành chó nhà có tang không nhà để về, biện pháp tốt nhất chính là đầu nhập vào Vô Biên Hải.

Ai ngờ nàng không có làm như vậy, lại biến mất vô ảnh vô tung, lặng lẽ ẩn núp, tìm kiếm nữ tử linh hồn tinh khiết.

Rốt cuộc muốn làm gì?

- Vâng!

Nhiếp Đồng gật đầu, thân thể khẽ động, thuấn di rời đi, Nhiếp Vân theo sát ở phía sau.

Sau một khắc xuất hiện ở trên biển rộng vô biên.

- Vô Biên Hải?

Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng.

- Là Vô Biên Hải, bất quá không phải phạm vi Hiên Viên Đại Đế quản hạt, cẩn thận nói đến, phạm vi của Vô Biên Hải vô biên vô hạn, coi như Đại Đế cũng không tìm tới cuối cùng, chính vì vậy mới có danh tự này! Thế lực Hiên Viên Đại Đế nắm giữ, chỉ là tới gần Cửu Châu mà thôi!

Nhiếp Đồng giải thích:

- Nơi này cách Cửu Châu, chí ít có tới mười châu, vô luận xảy ra chuyện gì, chỉ sợ sinh linh ở Cửu Châu cũng không biết!

- Khoảng cách mười châu?

Nhiếp Vân nhướng mày.

Đế Huyền đưa người đến địa phương xa như thế, xem ra là sợ bị người khác phát hiện!

Bí ẩn như thế, đến cùng muốn làm gì?

- Ca ca, ngươi xem!

Nhiếp Đồng chỉ.

Nhiếp Vân thuận tay hắn nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa đứng sừng sững một hòn đảo không lớn, phía trên bố trí giống như tế đàn, chừng hơn ngàn cái.

Những tế đàn này số lượng rất lớn, nhưng kích cỡ không lớn, mỗi cái đường kính chỉ ba bốn mét, thoạt nhìn hết sức quỷ dị.

- Những tế đàn này dùng làm cái gì?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Tế đàn, bình thường đều là dùng tế thiên, nhưng bình thường đều xây dựng vô cùng rộng lớn, có thể để mấy trăm, hơn ngàn con súc vật đồng thời giết, trước mắt loại tế đàn này chỉ có vài mét, còn là lần đầu tiên gặp.

Thậm chí nghe cũng chưa nghe nói qua.

- Đi xuống xem một chút!

Trong lòng kỳ quái, thân ảnh nhoáng một cái, hai người đồng thời xuất hiện ở trên một tế đàn.

Bề mặt tế đàn sáng bóng trơn trượt, không có thứ gì, thậm chí ngay cả vết máu cũng không có.

Tế tự, tất nhiên phải giết chóc sinh linh, không có máu, chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất, tế đàn mới xây dựng xong, còn chưa bắt đầu tế tự, thứ hai... là nghi thức cúng tế đặc thù nào đó, không cần chém giết sinh linh.

Cúi đầu nhìn lại tế đàn, mặt ngoài khắc hoạ một chút minh văn đặc thù, những đường vân này quỷ dị khó lường, coi như thực lực của Nhiếp Vân bây giờ cũng xem không hiểu.

- Ngươi nói... Đế Huyền đưa các nữ tử có được linh hồn tinh khiết đến nơi này?

Nhìn một hồi, tìm không ra nguyên nhân, Nhiếp Vân hỏi.

- Ân!

Nhiếp Đồng gật đầu.

- Đưa đến nơi này làm gì?

Nhiếp Vân nhíu mày, có chút không hiểu rõ.

- Có thể nàng muốn dùng những cô gái này tế tự hay không?

Nhiếp Đồng đột nhiên mở miệng.

- Tế tự? Nàng tế tự thế nào? Thân là cường giả Đại Đế, bình thường đều là người khác tế tự nàng, khẩn cầu nàng trợ giúp, nàng hẳn là không cần đến tế tự a, hơn nữa... coi như tế tự, lại muốn tế tự ai?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

Cường giả Đại Đế đã đứng ở đỉnh phong nhất của Thần giới, chỉ có người khác cúng tế, còn cần thông qua tế tự xin giúp đỡ?

Lại nói, người nào có thể giúp đỡ nàng?

Con ngươi co rụt lại, Nhiếp Vân cùng Nhiếp Đồng đồng thời nghĩ tới một loại khả năng, con mắt trợn tròn nhìn nhau:

- Chẳng lẽ là... Thiên Đạo Thần giới? Nàng tế tự Thiên Đạo Thần giới?

- Vô cùng có khả năng!

Hai huynh đệ đồng thời gật đầu.

Đế Huyền thân là nhân vật đứng đầu Thần giới, đã quen cao cao tại thượng, đột nhiên bị Nhiếp Vân đánh từ trên trời xuống đất, tựa như rơi vào phàm trần, trong lòng hận ý có thể nghĩ!

Nhưng nàng lại không phải đối thủ của Nhiếp Vân, chỉ sợ cũng chỉ có thể ký thác Thiên Đạo, tìm kiếm trợ giúp!

- Nếu như tế tự Thiên Đạo, nói rõ... giống như Tâm Ma Đại Đế, đã phản bội sinh linh!

Trong lòng Nhiếp Vân băng lãnh.

Tâm Ma Đại Đế phản bội sinh linh, không tiếc sử dụng thủ đoạn, muốn hại chết Phổ Thiên Đại Đế cùng Nguyên Dương Đế Quân, thủ đoạn hiểm ác, làm cho người giận sôi.

Nếu như Đế Huyền cũng phản bội sinh linh, có thể giống như hắn, làm ra sự tình cực đoan gì hay không?

- Chuyện này tạm thời đừng nói cho Nguyệt Nhi!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Hắn lo lắng cũng không phải Đế Huyền có thể xảy ra chuyện gì hay không, mà là lo lắng Đạm Đài Lăng Nguyệt biết sư phụ nàng kính trọng, vậy mà đầu phục Thiên Đạo, trong lòng nên có bao nhiêu khó chịu!

- Vâng! Bất quá... Tẩu tử sớm muộn gì cũng sẽ biết...

Nhiếp Đồng nói.

- Có thể giấu diếm bao nhiêu hay bấy nhiêu!

Nhiếp Vân khoát tay, ánh mắt lộ ra sự tự tin mạnh mẽ:

- Đi về trước đi, mặc kệ nàng là đầu nhập vào Thiên Đạo, hay

nguyên nhân gì khác, tìm không thấy người đều không có cách nào! Bất quá, chỉ cần nàng dám xuất hiện, động thủ với sinh linh, ta ắt có niềm tin chém giết!

Coi như ngươi vì tăng thực lực lên, đầu nhập vào Thiên Đạo cũng vô dụng!

Thần giới, ta là thứ nhất, bất kỳ người nào cũng không có khả năng thắng!

Hô hô!

Hai huynh đệ trở lại Liên Nguyệt các.

Không có quá nhiều ngoài ý muốn, đã đến ngày thứ hai.

Hôm nay là ngày Liên Nguyệt các thành lập, trời vừa mới sáng, thì có không ít Đại Đế đến đây chúc mừng, cực kỳ náo nhiệt.

Mặc dù Nhiếp Vân chỉ nói với bọn người Hiên Viên Đại Đế, nhưng tân tấn Thần giới đệ nhất nhân khai phủ, ai dám không đến?

------oOo------

Chương 3611: Hạo kiếp bắt đầu (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Vị này là Càn Khôn các Lưu Quang Đại Đế!

- Vị này là Huyền Cực điện U Minh Đại Đế!

- Vị này là...

Mới vừa sáng, Nguyên Dương Đế Quân liền đi vào phủ đệ.

Hắn biết Nhiếp Vân đối với Thần giới Đại Đế biết không nhiều, chủ động nhận nhiệm vụ tiếp đãi, hỗ trợ an bài.

Có hắn hỗ trợ, hết thảy đều thuận lợi hơn không ít.

Nhiếp Vân thế mới biết Thần giới có nhiều Đại Đế như vậy, cộng lại thế mà có hơn bảy mươi vị!

- Chúc mừng Nhiếp Vân Đại Đế! Xem ra thế lực Thần giới đệ nhất nhân đã đổi chủ!

Rất nhiều Đại Đế nhìn thấy trận pháp phòng ngự của Liên Nguyệt các, từng cái tim đập nhanh không thôi.

Trước đó còn có hoài nghi thực lực của Nhiếp Vân, bây giờ mới biết, cùng là Đại Đế, ở trước mặt đối phương, bọn hắn chính là con tôm nhỏ, không đáng giá nhắc tới.

- Ha ha, khách khí, ta không thích tranh đấu, thành lập Liên Nguyệt các chỉ là tìm chỗ đặt chân, cũng hoan nghênh mọi người thường tới làm khách!

Nhiếp Vân cười trả lời.

Mặc dù đã là Thần giới đệ nhất nhân, nhưng hắn không có chút giá đỡ nào, cùng mọi người tùy ý chuyện phiếm, rất nhiều Đại Đế lúc đầu mang theo sợ hãi, tất cả đều trầm tĩnh lại, đồng thời đối với hắn bội phục không thôi.

Có thực lực còn không kiêu ngạo, khó trách có thể có thành tựu như ngày hôm nay!

- Chúc mừng Nhiếp Vân Đại Đế, Hiên Viên chuyên tới làm phiền!

Một tiếng cười vang lên, Hiên Viên Đại Đế đi nhanh tới.

Phía sau hắn đi theo một đám Đại Đế, xem xét chính là cường giả của Vô Biên Hải.

Ở Thần Nữ phong chiến đấu là bởi vì Đế Huyền, không có Đế Huyền, hai người là không có khúc mắc, tương phản, Nhiếp Vân còn rất kính trọng đối phương.

- Hiên Viên Đại Đế có thể tự mình đến, là vinh hạnh của ta, sao có thể nói quấy rầy!

Nhiếp Vân cười nói:

- Mau mời tiến!

Hiên Viên Đại Đế đi vào, Nhiếp Vân tự mình mang tới chính điện.

Các Đại Đế xung quanh không có một cái nào cảm thấy không cao hứng, ngược lại tất cả đều cảm thấy chuyện đương nhiên.

Trước khi Nhiếp Vân xuất hiện, Hiên Viên Đại Đế chiếm cứ vị trí thứ nhất của Thần giới không dưới ức vạn năm, loại cường giả siêu cấp này, sớm đã để cho tất cả mọi người kính trọng.

Khai phủ đơn giản là mời rất nhiều Đại Đế cổ động, tiệc rượu náo nhiệt một phen.

Đại Đế tới làm sao có thể tay không, cũng đều chuẩn bị các dạng lễ vật.

Đối với những lễ vật này, Nhiếp Vân đã hoàn toàn không cần, bất quá, lại có thể cho người khác sử dụng, đám người Lạc Khuynh Thành, Nhiếp Khiếu Thiên không có đạt tới Đế Cảnh, những bảo vật này, đối bọn hắn vẫn có trợ giúp rất lớn.

Nhiếp Vân cũng không keo kiệt, mỗi vị Đại Đế tặng quà, cũng đều cho quà đáp lễ.

Những vật phẩm này, mặc dù không có uy năng quá lớn, nhưng ở Thần giới là không tìm được, giá trị không thấp.

Không ít Đại Đế không nghĩ tới hắn khách khí như thế, từng cái vui vẻ ra mặt.

Rất nhanh, tiệc rượu kết thúc, Đại Đế từng cái cáo từ.

- Nhiếp Vân Đại Đế, ta có việc muốn cùng ngươi trò chuyện một chút, không biết có tiện hay không?

Hiên Viên Đại Đế cũng đứng dậy, bất quá không phải cáo từ, mà là lặng lẽ truyền âm.

- Được!

Nhiếp Vân biết đối phương là nhân vật sống hai kỷ nguyên, biết đến sự tình khẳng định rất nhiều, lúc này không có cự tuyệt, quay đầu nhìn về phía Nguyên Dương Đế Quân:

- Nguyên Dương huynh, ngươi giúp ta tiễn các Đại Đế khác, ta và Hiên Viên Đại Đế có một số việc cần nói!

Đệ đệ trời sinh tính lạnh lùng, loại trường hợp này, không quá thích hợp, Đạm Đài Lăng Nguyệt, Bích Lạc tiên tử cũng không nguyện ý cùng Đại Đế khác tiếp xúc nhiều, chỉ có thể làm phiền Nguyên Dương Đế Quân.

- Ngươi đi đi!

Nguyên Dương Đế Quân gật đầu.

Hai người rời đại điện, đi vào một gian phòng, bàn tay của Nhiếp Vân lắc một cái, chung quanh sinh ra một cấm chế cường đại, ngăn cách hết thảy, trừ hắn, bất kỳ Đại Đế nào chỉ sợ đều nghe không được, quan sát không đến.

- Hiên Viên Đại Đế, ngươi muốn nói cái gì!

Nhiếp Vân mở miệng.

- Đế Vẫn Hạo Kiếp đã bắt đầu!

Hiên Viên Đại Đế ngồi xuống, sắc mặt trầm trọng nói.

- Bắt đầu rồi?

Nhiếp Vân nhướng mày.

- Đúng, đã có Đại Đế vẫn lạc, hôm qua mới vừa lấy được tin tức!

Hiên Viên Đại Đế nói.

- Ai?

Nhiếp Vân sầm mặt lại.

Không nghĩ tới Đế Vẫn Hạo Kiếp đã lặng yên bắt đầu, ngay cả hắn cũng không nghĩ tới.

- Lang Gia động Vô Ưu Đại Đế!

Hiên Viên Đại Đế chậm rãi nói:

- Vị Đại Đế này buổi sáng hôm qua còn cùng ta ý niệm nói chuyện phiếm, nói muốn tham gia đại hội khai phủ của ngươi, ai ngờ buổi chiều liền xảy ra chuyện, bị người chém giết, ngay cả linh hồn cũng không chạy thoát, thậm chí… ngay cả tin tức cũng không truyền tới!

- Tin tức cũng không truyền tới?

Nhiếp Vân sững sờ.

Coi như Đại Đế thực lực yếu nhất cũng biết thuấn di, hơn nữa có được các loại thủ đoạn bảo mệnh, coi như nguy hiểm khó đào thoát, đưa tin còn có thể làm được, không lưu lại dấu vết gì liền bị chém giết, thực lực của đối phương nên mạnh bao nhiêu?

Tính toán một chút, Thần giới có thể lặng yên không một tiếng động chém giết Đại Đế khác, tin tức cũng truyền không ra, tính cả hắn, cũng không vượt qua năm!

Trong đó còn bao gồm Đạm Đài Lăng Nguyệt, Hiên Viên Đại Đế, Nhiếp Đồng, Phổ Thiên Đại Đế!

Cái khác, thực sự không nghĩ ra được.

- Vị Vô Ưu Đại Đế này thực lực như thế nào?

Nghĩ vậy nhịn không được hỏi.

- Thần giới mới vừa sinh ra không lâu liền thành Đại Đế, thực lực không kém Nguyên Dương Đế Quân chút nào, Nghiêu Huyền từng cùng hắn giao thủ qua, hai người đại chiến trăm chiêu bất phân thắng bại!

Hiên Viên Đại Đế nói.

- Thực lực tương đương Nghiêu Huyền? Loại thực lực này bị chém giết, ngay cả phản ứng cũng không có? Rốt cuộc là ai?

Con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại.

Mặc dù Nghiêu Huyền tuổi trẻ, nhưng ở trong rất nhiều Đại Đế xem như cực mạnh, so với bọn người Thần Tháp Đế Quân mà nói, mạnh không chỉ gấp đôi.

Cùng hắn giao chiến trăm chiêu bất bại, đủ thấy sức chiến đấu!

Loại người này bị giết, thậm chí ngay cả tin tức cũng không truyền ra, ai ra tay? Thực lực lại mạnh bao nhiêu?

- Không phải lão quái vật ẩn núp nhiều kỷ nguyên, chỉ sợ sẽ là người đầu nhập vào Thiên Đạo ra tay!

Hiên Viên Đại Đế nói.

- Người đầu nhập vào Thiên Đạo?

Nhiếp Vân nhíu mày, một ý nghĩ xông ra, không phải là Đế Huyền làm chứ?

Mới cùng Nhiếp Đồng suy đoán Đế Huyền có thể đầu nhập vào Thiên Đạo hay không, thì có Đại Đế vẫn lạc, thật chẳng lẽ là nàng hạ thủ?

- Không đúng!

Nhiếp Vân lắc đầu.

------oOo------

Chương 3612: Hạo kiếp bắt đầu (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thực lực của Đế Huyền, mặc dù ở Thần giới cũng có thể được xếp hạng cao, nhưng muốn lặng yên không một tiếng động chém giết một vị Đại Đế thực lực tương đương Nghiêu Huyền, để hắn ngay cả tin tức cũng không truyền được, thì không làm được.

- Lão quái vật nhiều kỷ nguyên, Thần giới chúng ta thật sự có?

Bài trừ Đế Huyền, Nhiếp Vân hỏi.

- Ân, khẳng định có! Hơn nữa số lượng không ít!

Hiên Viên Đại Đế nói.

- Số lượng không ít?

Nhiếp Vân sững sờ.

Hắn thấy, ngay cả đại nhân vật như Thần Nông Đại Đế, Kiếm Đạo Đại Đế cũng không sống sót, cái khác có thể còn sống khẳng định càng ít, toàn bộ Thần giới có một hai cái cũng không tệ rồi, thế mà số lượng không ít? Thật hay giả?

- Đúng vậy, theo ta suy đoán, chí ít ngoài mười vị!

Sắc mặt của Hiên Viên Đại Đế nghiêm túc nói.

- Mười vị?

Nhiếp Vân không biết con số này hắn chiếm được ở đâu, nhưng nếu dám nói, khẳng định có niềm tin chắc chắn, lúc này hỏi:

- Những Đại Đế này, thực lực rốt cuộc mạnh cỡ nào?

Thực lực là mấu chốt.

Nếu như thực lực của những người này còn mạnh hơn mình, vậy phải cẩn thận.

Hiện tại mình không phải là một người, mà là phụ mẫu, thê tử cả một nhà, muôn ngàn lần không thể có sai lầm.

Dựa theo tin tức trước đó của Phổ Thiên Đại Đế, một khi Đế Vẫn Hạo Kiếp bắt đầu, Thiên Đạo sẽ không áp chế lực lượng của những lão quái vật này, có thể tuỳ tiện thi triển thực lực ở nhiều kỷ nguyên!

Vì có thể sống đến kỷ nguyên kế tiếp, những người này vô cùng có khả năng xuống tay với mình!

Dù sao, mình bây giờ thân là Thần giới đệ nhất tài chủ, có thể làm cho vô số người động tâm.

- Sống lâu một kỷ nguyên, chẳng khác nào thêm một lực lượng của Đại Đế, thực lực bạo tăng gấp đôi! Có thể từ một kỷ nguyên trước sống sót, bản thân liền vô cùng có khả năng ở Thần giới ngay lúc đó là tồn tại số một số hai, lại sống thêm không biết bao nhiêu kỷ nguyên... Thực lực mạnh khó mà phỏng đoán, chỉ sợ so với Nhiếp Vân Đại Đế ngươi... cũng không kém chút nào, thậm chí còn hơn!

Hiên Viên Đại Đế chậm rãi nói.

- So với ta cũng không kém chút nào?

Nhiếp Vân chân chính kinh ngạc.

Hắn giới vực hoàn mỹ, ba ngàn Đại Đạo hoà vào một thân, vốn cho là siêu việt ngoại vật, Thần giới rốt cuộc vô địch, không nghĩ tới còn có một số lão quái vật ẩn tàng nhiều kỷ nguyên, so với hắn còn muốn đáng sợ!

Xem ra Thần giới quả nhiên không phải đơn giản như tưởng tượng!

Chỉ sợ chỉ có hạo kiếp bắt đầu, mới có thể biết, ai là người tốt, ai là

người xấu, ai là cường giả, ai là kẻ yếu!

- Làm sao mới có thể tìm ra loại người này? Cũng không thể một mực bị động bị đánh a?

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

- Bọn hắn không xuất thủ, là không thể tìm ra!

Hiên Viên Đại Đế lắc đầu:

- Trừ khi...

Nói đến đây hắn ngừng lại, muốn nói lại thôi.

- Trừ khi cái gì?

- Trừ khi đi chỗ Thần giới bản nguyên xem xét!

Hiên Viên Đại Đế nói:

- Muốn sống đến kỷ nguyên kế tiếp, chỉ có một biện pháp, chính là tiến vào chỗ sâu nhất của Thần giới bản nguyên, lúc trước Thần Nông Đại Đế, Kiếm Đạo Đại Đế cũng là đi nơi đó! Đương nhiên có thành công hay không, ta cũng không biết!

- Thần giới bản nguyên?

- Ân, là chỗ của Thần giới bản nguyên! Lực lượng Đại Đế, ngươi hẳn phải biết, có thể hủy thiên diệt địa, coi như Thần giới, cũng sẽ cảm giác khó mà chống lại... Chính vì vậy, Thiên Đạo không thích Đại Đế xuất hiện, sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế ngăn cản!

Hiên Viên Đại Đế giải thích:

- Nhưng Đại Đế là ngăn không được, vẫn như cũ sẽ xuất hiện không ít cường giả, những cường giả Đế Cảnh này, cướp đoạt vô số linh khí, lực lượng, nếu như dựa theo định luật bảo toàn năng lượng, Thần giới có phải đã sớm sụp đổ hay không? Vì sao chúng ta nhìn thấy Thần giới, cơ bản có thể duy trì hình thái không thay

đổi?

- Cái này...

Nguyên bản Nhiếp Vân lơ đễnh với lời của hắn, nghe thế toàn thân chấn động, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

Thế giới nạp vật của hắn cùng không gian pháp tắc của Thần giới đã hoàn toàn một dạng, phạm vi vô biên, nhưng hắn biết, so với Thần giới vẫn xa xa không kịp, trước đó không nghĩ tới chuyện gì, nghe được Hiên Viên Đại Đế nói, lập tức hiểu được.

Cái kia chính là ổn định!

Ở thế giới nạp vật của hắn có thể đột phá Đại Đế, nhưng một khi đột phá, bản thân liền sẽ bởi vì bị thôn phệ quá nhiều linh khí, mà không ngừng rớt cấp!

Thần giới lại không giống!

Ở Thần giới đột phá, căn bản không xuất hiện loại kết quả này, nói cách khác... Thần giới thủy chung sẽ có linh khí bổ sung, dù cường giả Đế Cảnh xuất hiện, cũng sẽ không dẫn đến sụp đổ.

Có bản chất khác nhau.

Mình là vật dẫn tiêu hao năng lượng, mà Thần giới thì tương đương với động cơ vĩnh cửu, có thể làm việc không biết mệt mỏi.

- Nghe nói Thần giới có thể bảo trì hình thái này không thay đổi, là bởi vì bản nguyên kia!

Hiên Viên Đại Đế giải thích mê hoặc:

- Chuyện này là lúc trước Thần Nông Đại Đế lặng lẽ phong ấn vào trong đầu ta, ta cũng là gần đây mới mở ra phong ấn!

- Ngươi là nói... Thần giới bản nguyên này, có thể liên tục không ngừng cung cấp linh khí cho Thần giới, để Thần giới duy trì vận chuyển?

Nhiếp Vân nghe hiểu.

- Ân!

Hiên Viên Đại Đế gật đầu:

- Căn cứ Thần Nông Đại Đế lưu lại ký ức, những việc này, cũng là trải qua không biết bao nhiêu kỷ nguyên, vô số cường giả liên hợp phát hiện! Muốn tránh thoát hạo kiếp, chỉ có thể dựa vào gần bản nguyên, bởi vì Thần giới hủy diệt, bản nguyên là không thể nào hủy diệt!

- Nếu như chúng ta có thể tìm được bản nguyên, có lẽ có thể tìm ra dấu vết để lại, dò xét đến những gia hỏa kia!

- Chỉ cần tìm được những người này, đưa ra hợp tác với bọn họ, mà không phải chiến đấu, tin tưởng có thể thành công! Chúng ta những Đại Đế này không có khả năng chống lại Thiên Đạo hủy diệt Thần giới, nhưng tăng thêm những cường giả kia, có lẽ có thể cải biến kết cục, thành công sửa lịch sử!

Hiên Viên Đại Đế nói ra ý nghĩ của mình, con mắt hưng phấn tỏa ánh sáng.

- Vậy ngươi biết vị trí của Thần giới bản nguyên không?

Nhiếp Vân hỏi.

Hiên Viên Đại Đế lắc đầu, mặt mũi tràn đầy cười khổ:

- Bản nguyên là địa phương hạch tâm nhất của Thần giới, làm sao có thể tìm được! Ta từng tốn hao mấy ngàn năm tìm kiếm, gần như đào Thần giới ba tấc đất, cũng tìm không thấy chút dấu vết!

- Tìm không thấy?

Nhiếp Vân lắc đầu.

Nói nửa ngày tương đương nói vô ích.

Tìm không thấy bản nguyên, giả thiết phía trước liền tương đương không có tác dụng gì?

------oOo------

Chương 3613: Đế Huyền mời

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Chúng ta tìm không thấy, nhưng những lão quái vật kia nhất định có thể tìm được a!

Nhìn ra hắn uể oải, Hiên Viên Đại Đế cười nói.

- Ồ?

Tìm bổn nguyên mục đích là vì tìm những lão quái vật này, mà muốn tìm được bản nguyên, đầu tiên lại phải tìm bọn hắn...

Đây không phải là một bế tắc sao?

Nhiếp Vân không biết vị này, tại sao lại nói như vậy.

- Muốn tìm bọn họ là tìm không thấy, nhưng chúng ta có thể dẫn dụ bọn hắn ngoi đầu lên a! Chỉ cần tìm được một lão quái vật sống nhiều kỷ nguyên, không phải tương đương với có thể biết vị trí bản nguyên sao?

Hiên Viên Đại Đế cười nói.

- Đúng a!

Nhãn tình của Nhiếp Vân sáng lên.

Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, hắn một mực lâm vào trong vòng lặp lại vô hạn, đã quên chuyện này.

Chỉ cần tìm được một lão quái vật sống nhiều kỷ nguyên, khẳng

định có thể tìm được vị trí bản nguyên, sau đó tìm hiểu nguồn gốc, liền có thể tìm được càng nhiều.

Về phần làm sao tìm vị thứ nhất, cái này nói khó cũng khó, nói đơn giản cũng đơn giản, nếu hạo kiếp bắt đầu, bọn hắn nhất định sẽ đánh lén Đại Đế lạc đàn hơn nữa có bảo vật!

Nói cách khác, bản thân hoàn toàn có thể an bài người như vậy, đến câu cá!

Câu bọn hắn ra!

- Ta đã nghĩ kỹ nhân tuyển, Nghiêu Huyền cùng nữ nhi Dao Sương của Nguyên Dương Đế Quân mến nhau đã lâu, ta dự định để bọn hắn ngày mai đại hôn! Đương nhiên hôm nay ta sẽ sớm tuyên bố, muốn điều tra nguyên nhân cái chết của Vô Ưu Đại Đế, không tham gia được hôn lễ của bọn hắn! Bất quá, ta sẽ sớm chuẩn bị bảo vật, để Thương Lư Đại Đế đưa qua!

Hiên Viên Đại Đế biết thiếu niên lĩnh ngộ ý tứ của hắn, nói rõ kế hoạch của mình:

- Thương Lư Đại Đế ngươi cũng biết, đến lúc đó, chúng ta hoàn toàn có thể dùng đại thủ đoạn giấu kín ở bên cạnh hắn, chờ đợi đối phương mắc câu!

- Là ý kiến hay, nhưng nhất định phải đưa một kiện bảo vật để những lão quái vật kia động tâm mới được!

Nhiếp Vân nói.

Muốn câu cá phải có mồi câu, không bỏ được lấy ra bảo vật, khẳng định dẫn không đến cá lớn.

- Hiên Viên kiếm! Ta dự định cầm Hiên Viên kiếm của ta làm hạ lễ!

Hiên Viên Đại Đế nói.

- Cái gì?

Nhiếp Vân khẽ giật mình, lộ ra vẻ không thể tin được.

Hiên Viên kiếm là Thần binh Đế Cảnh cường đại nhất của Hiên Viên Đại Đế, cũng là hắn hao phí vô số tâm huyết, chuyên môn vì mình luyện chế, sử dụng món binh khí này, thực lực của hắn tuyệt đối có thể bạo tăng không chỉ một lần, hạo kiếp sắp tiến đến, lại đưa món binh khí này ra ngoài...

Mặc dù chỉ là vì làm mồi câu, nhưng Đại Đế đã từng là Thần giới đệ nhất nhân, một khi tin tức này truyền đi, là không thể nào lấy binh khí về, nếu không sẽ không còn mặt mũi.

- Không phải loại đại lễ này, khẳng định không cách nào làm cho những lão quái vật kia động tâm! Đây cũng là chuyện không có cách nào, lại nói Nghiêu Huyền đi theo ta nhiều năm, ta đã sớm coi hắn là nhi tử đối đãi, tặng Hiên Viên kiếm cho hắn, cũng không tính ủy khuất!

Hiên Viên Đại Đế cười nói.

- Hiên Viên kiếm xem như Thần binh Đế Cảnh số một số hai của Thần giới, dùng nó làm mồi nhử, đích xác có thể dẫn đối phương ra!

Nhiếp Vân gật đầu.

Cái mồi nhử này đầy đủ.

Thần binh Đế Cảnh giống như Đại Đế, cũng có bài danh, Hiên Viên kiếm tuyệt đối có thể xếp hạng ba vị trí đầu của toàn bộ Thần giới, cao hơn Viêm Hoàng điện nhiều lắm!

Dùng loại bảo vật này làm mồi nhử, nhất định có thể câu cá lớn.

Hai người thương nghị biện pháp xong, lại trao đổi một chút chi tiết.

Ngay thời điểm định không sai biệt lắm, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Tiện tay triệt hạ cấm chế, chỉ thấy Nhiếp Đồng cổ quái đi đến.

- Ca ca, nàng tìm tới, nói... muốn nói với ngươi một chút!

Nhiếp Đồng truyền âm nói.

- Nàng? Đế Huyền?

Nhiếp Vân nhíu mày.

Những ngày này đệ đệ một mực truy tra sự tình Đế Huyền, nếu nói nàng, khẳng định chỉ vị này.

- Vâng!

Nhiếp Đồng gật đầu.

- Ở đâu?

Không gian chi lực của thế giới nạp vật trong nháy mắt lan tràn ra ngoài, bất quá cũng không phát hiện bóng dáng của Đế Huyền.

- Là một vị Đại Đế truyền tin tức cho ta, bản thân nàng không có tới nói muốn gặp nàng, một mình đi Chân Hư giới, chỉ cần đến, tự nhiên sẽ gặp mặt ngươi!

Nhiếp Đồng nói.

- Đi Chân Hư giới?

Nhiếp Vân nhướng mày.

Chân Hư giới là đại hiểm thứ hai của Thần giới, vừa mới đi qua, cũng hủy Chân Hư thành ở trong đó.

Hẹn mình ở Chân Hư giới gặp mặt? Muốn làm gì?

- Thế nào?

Nhìn thấy hai huynh đệ truyền âm, Hiên Viên Đại Đế nhịn không được hỏi.

- Không có gì, có chút chuyện nhỏ muốn xử lý một chút, Hiên Viên Đại Đế, chuyện của chúng ta đã thương nghị xong, ngày mai ta sẽ đi Vô Biên Hải tìm ngươi cùng Thương Lư Đế!

Nhiếp Vân nói.

Sự tình Đế Huyền, hắn không có ý định nói với Hiên Viên Đại Đế.

Dù sao hai người quan hệ rất tốt, nói nhiều, khó tránh khỏi có chút phiền phức.

- Được!

Biết cường giả Đế Cảnh đều có bí mật riêng, Hiên Viên Đại Đế không hỏi thêm nữa, quay người ra khỏi phòng, cáo từ mọi người.

- Ca ca, ngươi và Hiên Viên Đại Đế thương nghị cái gì?

Nhiếp Đồng nghi ngờ nhìn qua.

- Là như vậy...

Nhiếp Vân truyền qua một đạo ý niệm, nói sự tình vừa rồi một lần.

- Câu Đại Đế sống nhiều kỷ nguyên?

Nhiếp Đồng nhíu mày:

- Biện pháp là biện pháp tốt, nhưng Hiên Viên Đại Đế nói liền nhất định có thể tin? Không phải nói sau khi Đế Vẫn Hạo Kiếp bắt đầu, bất kỳ một Đại Đế nào cũng có thể làm phản sao? Thánh Sơn của ca ca, là chí bảo vô số cường giả tha thiết ước mơ, chỉ cần đạt được món bảo vật này, khả năng siêu thoát sẽ tăng lớn rất nhiều, coi như Hiên Viên Đại Đế cũng rất khó tránh khỏi! Lại nói ngươi để hắn hao tổn mặt mũi, vạn nhất câu Đại Đế sống nhiều kỷ nguyên là giả, chuyên môn thiết kế bẫy rập hại ngươi thì làm sao bây giờ?

- Ý nghĩ này của ngươi vừa rồi ta cũng suy tính qua!

Nhiếp Vân gật đầu.

Nhiếp Đồng nói những thứ này, lúc trước hắn liền nghĩ đến, không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng bị người!

Bằng vào Thánh Sơn, bản thân còn không có đạt tới Đại Đế liền có thể lực áp đám người Hiên Viên Đại Đế, hắn tự nhiên biết uy lực của món bảo vật này, hạo kiếp trước mắt, ai cũng không thể cam đoan, không biết động ý đồ xấu gì!

- Bất quá, bất kể là ai muốn thiết kế ta, chỉ sợ cũng phải trả giá thê thảm!

Nhiếp Vân cười cười, ánh mắt lộ ra tự tin mạnh mẽ:

- Lại nói, Hiên Viên Đại Đế vô luận danh tiếng hay nhân phẩm, đều đáng giá tin tưởng, hẳn là sẽ không ngấp nghé một món bảo vật, liền động thủ với ta!

------oOo------

Chương 3614: Đế Huyền? Thiên Đạo?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hiên Viên Đại Đế chiếm cứ vị trí thứ nhất của Thần giới không dưới ức vạn năm, lại chưa từng nghe nói qua sự tình khi nhục nhỏ yếu cướp đoạt bảo vật.

Một người ẩn tàng một hai năm có thể, năm ba năm cũng có thể làm được, thậm chí trăm năm, vạn năm cũng vô cùng có khả năng hoàn thành, nhưng muốn ẩn tàng ức vạn năm không lộ chân ngựa chút nào, là không thể nào.

Ngay cả hắn cũng không tin.

- Cũng phải!

Nhiếp Đồng gật đầu.

Hắn cũng không cho rằng Hiên Viên Đại Đế đã đầu nhập vào Thiên Đạo.

Dù sao đứng ở Thần giới đỉnh phong đã vô số năm, quyền lợi, bảo vật chỉ sợ sớm đã coi nhẹ, trong lòng loại người này đều có một chuẩn mực cùng kiên trì, không có khả năng tùy ý phá hư.

- Một lát nữa ta phải đi gặp Đế Huyền, ngươi ở nơi này bảo vệ tốt Liên Nguyệt các, còn nữa, chuyện này không thể nói cho Đạm Đài Lăng Nguyệt, tốt nhất đừng để cho nàng biết ta đang làm gì!

Nhiếp Vân bàn giao một câu.

- Ca ca yên tâm đi, có ta ở đây, Liên Nguyệt các chắc chắn sẽ không có vấn đề, lại nói, trận pháp ngoài điện là ngươi tự tay bố trí, Hiên Viên Đại Đế cũng không phá nổi, không có khả năng có người nào dám tới quấy rối!

Nhiếp Đồng cười rộ lên.

- Ân!

Nhiếp Vân không nói thêm lời, thân thể khẽ động, lăng không biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, xuất hiện ở Chu La vực.

Trước đó tiến vào Chân Hư thành, là dựa vào trận pháp truyền tống, lần này đã không cần, không gian chi lực của thế giới nạp vật lan tràn ra, trong nháy mắt bao phủ phương viên ức vạn dặm, thời gian nháy mắt đã tìm được lối vào Chân Hư giới.

Hô!

Thân ảnh biến mất, tiến nhập Chân Hư giới.

Chân Hư giới cùng trước đó không có gì khác biệt, khắp nơi đều là hư không ám lưu, rất dễ dàng lâm vào trong đó.

Bất quá, giờ phút này Nhiếp Vân kẻ tài cao gan cũng lớn, không thèm quan tâm, đối diện với mấy ám lưu này, trực tiếp xông qua, không có chút trở ngại nào.

Rất nhanh, đi tới địa điểm ước định, ngừng lại, nhìn quanh một vòng, mỉm cười:

- Nếu đã tới, cũng đừng ẩn giấu, đi ra đi!

Chắp hai tay sau lưng, thần sắc đạm nhiên.

- Không hổ là Thần giới đệ nhất Đại Đế, quan sát nhập vi, trốn ở chỗ này cũng có thể bị phát hiện!

Nương theo một thanh âm tán dương, thân ảnh của Đế Huyền đột ngột xuất hiện, phía sau nàng theo sát một bóng người, nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân cũng nhận biết... Tâm Ma Đại Đế!

Sau khi biết chuyện của mình bại lộ, Tâm Ma Đại Đế liền biến mất, Nhiếp Vân tìm khắp Thần giới cũng không tìm được, không nghĩ tới đi theo sau lưng Đế Huyền.

Theo lý thuyết, thực lực của Tâm Ma Đại Đế không kém Đế Huyền quá nhiều, bây giờ theo sau nàng, để cho người ta có chút không thể tưởng tượng.

- Nói đi, tìm ta có chuyện gì?

Nhiếp Vân nhìn chằm chằm Đế Huyền:

- Nếu ta đoán không sai, ngươi cũng đã đầu nhập vào Thiên Đạo!

- Thiên Đạo diệt thế, phải không sự tình có thể ngăn trở, Nhiếp Vân, thực lực của ngươi ta rất bội phục, bất quá, muốn chống lại Thiên Đạo, vẫn là kém nhiều lắm!

Đế Huyền nhìn qua, trong ánh mắt lại không còn bộ dáng như trước, mang theo lạnh lùng và băng hàn:

- Đầu nhập vào ta, ta không những có thể cam đoan ngươi sống

qua kỷ nguyên này, kỷ nguyên kế tiếp, thậm chí có thể trường sinh bất tử, đạt tới vĩnh hằng!

- Đầu nhập vào ngươi?

Nghe ngữ khí của Đế Huyền có chút quái dị, cùng trước kia thấy qua hoàn toàn khác biệt, Nhiếp Vân nhướng mày, lập tức ánh mắt co rụt lại:

- Ngươi là... Thiên Đạo?

Có thể nói ra lời này, người trước mắt tuyệt đối không phải Đế Huyền!

Chỉ sợ chỉ có Thiên Đạo mới có thể cho mình loại hứa hẹn này.

- Không sai!

Đế Huyền lạnh lùng nhìn qua, trực tiếp thừa nhận.

- Nguyên lai ngươi thành người phát ngôn của Thiên Đạo!

Lúc này Nhiếp Vân mới rõ ràng.

Trước đó, nghe Đại Đế khác nói qua sự tình người phát ngôn của Thiên Đạo, có thể đại biểu Thiên Đạo chấp hành Thiên Đạo chi ý, chém giết Đại Đế làm trái.

Thực lực của hắn bạo tăng, đã từng có người hoài nghi hắn là người phát ngôn của Thiên Đạo.

Hiện tại xem ra, cái gọi là người phát ngôn kia, chính là Đế Huyền rồi.

Xem ra không khác Nhiếp Đồng suy đoán, quả nhiên đã đầu nhập vào Thiên Đạo, từ bỏ rất nhiều sinh linh.

- Suy nghĩ kỹ càng! Loại thiên tài như ngươi, ta cũng không muốn gạt bỏ!

Đế Huyền nói tiếp.

- Gọi ta tới, chính là vì nói cái này? Nếu quả thật muốn ta đầu nhập vào, ít nhất phải lấy ra chút thành ý a!

Nhiếp Vân nhìn qua:

- Đơn thuần sống qua kỷ nguyên này không có tác dụng! Làm không cẩn thận, cái kỷ nguyên này... ngươi cũng sống không qua! Mọi người đều như vậy, ngươi mới vừa hứa hẹn đều vô dụng!

Kỷ nguyên luân hồi, sinh linh sẽ chết, làm không cẩn thận Thiên Đạo cũng sẽ một lần nữa mẫn diệt sinh ra cái mới.

Thiên Đạo hứa hẹn, là xây dựng ở trên cơ sở nó còn sống, nếu như nó cũng diệt vong, há không phải chẳng có tác dụng gì sao?

- Cùng ta nói điều kiện... Ngươi cho rằng, ta không giết được ngươi?

Nghe hắn nói như vậy, Đế Huyền nhíu mày.

- Ngươi có thể giết ta? Bất quá, ta phỏng đoán, ngươi khẳng định cũng phải bỏ ra cái giá lớn mới được, nếu cái giá quá lớn, không biết ngươi có thể sống qua kỷ nguyên này hay không! Tựa hồ... Đại Đế muốn đối kháng ngươi, giết chết ngươi, số lượng cũng không ít nha!

Nhiếp Vân nở nụ cười.

Thiên Đạo Thần giới là cường đại, khả năng bây giờ còn chưa phải là đối thủ, nhưng hắn không sợ.

Có được giới vực hoàn mỹ có thể so với Thần giới, thế giới bất diệt, người sẽ không chết, đối phương muốn giết bản thân, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy.

Nếu không cũng sẽ không chuyên môn phái Đế Huyền tới chiêu hàng.

- Không nên lấy người khác ra bàn điều kiện, thứ nhất, quy thuận ta, hiến tế linh hồn cho ta! Thứ hai, cùng ta là địch, ta sẽ để tất cả người bên cạnh ngươi sống không qua kỷ nguyên này!

Đế Huyền hừ lạnh.

Ngữ khí của nàng băng lãnh âm hàn, căn bản không có ý tứ trả giá.

Xem ra, tuy thực lực của Nhiếp Vân mạnh, nhưng dưới cái nhìn của nó, vẫn như cũ giống như sâu kiến, không có khả năng cho đãi ngộ đặc biệt.

- Ngươi đã nói như vậy, vậy thì bắt đầu đi!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, đột nhiên ánh mắt lộ ra hàn khí, bàn tay vỗ

mạnh, một tòa Thánh Sơn to lớn thẳng tắp rơi xuống.

Đối phương là Thiên Đạo Thần giới hóa thân, hắn không dám khinh thường chút nào, vừa ra tay liền đánh Thánh Sơn ra.

Nói đùa cái gì, hiến tế linh hồn, há không phải giao tính mệnh cho đối phương sao, muốn giết mình, chỉ trong một ý nghĩ?

Lại nói, Nhiếp Vân ghét nhất người khác uy hiếp, cầm người bên cạnh hắn uy hiếp, còn muốn hắn quy thuận, nằm mơ!

------oOo------

Chương 3615: Phù Thế tháp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ầm ầm!

Sơn phong dần dần tăng lớn, che khuất bầu trời.

Trước đó còn không có đạt tới Đế Cảnh, vận dụng Thánh Sơn,

đám người Hiên Viên Đại Đế liền ngăn cản không nổi, giờ phút này trở thành Đại Đế, lực lượng càng hơn, Thánh Sơn có thể phát huy ra uy lực mạnh hơn, vừa ra tay, toàn bộ Chân Hư giới liền đung đưa, không gian thời gian sụp đổ, chung quanh thân thể của Đế Huyền triệt để hỗn loạn.

- Động thủ với ta? Ngươi còn kém lắm!

Đế Huyền cười lạnh, tay điểm một cái, Thánh Sơn liền ngừng ở trên không trung.

- Ân?

Con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại.

Mới vừa rồi công kích, mặc dù hắn không có phát huy toàn bộ thực lực, nhưng bảy tám thành tuyệt đối là có, Thánh Sơn cuồng mãnh rơi xuống, có thể cam đoan, tất cả Đại Đế khác của Thần giới chung vào một chỗ, cũng ngăn cản không nổi!

Nhưng Đế Huyền chẳng những chặn, còn đơn giản như vậy!

Chẳng lẽ... Đây mới là thực lực chân chính của Thiên Đạo?

Quá kinh khủng đi!

- Đại Diễn Thiên Cơ kiếm!

Thấy Thánh Sơn dừng lại, Nhiếp Vân cũng không do dự, bàn tay lắc một cái, thế giới nạp vật hình thành một trường kiếm Đế Cảnh, thẳng tắp đâm tới Đế Huyền.

Ầm ầm!

Kiếm mang như biển, kiếm ý như điện.

Thời khắc này, coi như Nhiếp Vân không thi triển kiếm pháp, tùy ý một kiếm, Hiên Viên Đại Đế cũng không chịu nổi, giờ phút này thi triển tuyệt chiêu của Kiếm Đạo Đại Đế Lục Hi, kiếm mang còn chưa tới trước mặt, Chân Hư giới lại lần nữa vỡ vụn.

Nhìn thấy chiêu này, Đế Huyền cười lạnh, cũng không trốn tránh, lại càng không chống cự, đứng bất động đứng nguyên tại chỗ.

Hô!

Kiếm ý vô cùng hung mãnh thẳng tắp đâm tới đối phương, trực tiếp bắn qua.

Thế mà... không có làm bị thương đối phương mảy may!

- Thần giới chính là ta, ta chính là Thần giới, chỉ cần Thần giới không hủy diệt, ta chính là tồn tại vĩnh hằng, công kích của ngươi có mạnh hơn, có thể đâm rách không khí sao? Có thể làm cho toàn bộ không gian Thần giới hủy diệt sao? Không thể mà nói... đối với ta không có tác dụng!

Đế Huyền hừ lạnh.

- Cái này...

Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm.

Trước đó nghĩ, coi như Thiên Đạo Thần giới lợi hại hơn nữa, nhiều nhất cùng mình không sai biệt lắm, đem hết toàn lực mà nói, có lẽ có thể chém giết, hiện tại xem ra, căn bản không phải có chuyện như vậy.

Lực lượng của ngươi có mạnh hơn, đánh không đến trên người đối phương, thì có làm được gì?

- Ngươi cũng thử xem!

Đế Huyền nhíu mày, bàn tay cuồn cuộn, bỗng nhiên nhấn xuống.

Ầm ầm!

Một cỗ lực lượng siêu việt thời không, trong nháy mắt xuất hiện ở trước ngực Nhiếp Vân, muốn dùng Thánh Sơn ngăn cản cũng không kịp.

Phốc!

Máu tươi phun ra, Nhiếp Vân bay rớt ra ngoài, sắc mặt trắng bệch.

Một chiêu, thụ thương!

- Làm sao sẽ mạnh như vậy?

Ổn định thân hình, lực lượng trong cơ thể vận chuyển, Nhiếp Vân trong chốc lát triệt để khôi phục, nhíu mày.

Coi như bây giờ Đế Huyền là người phát ngôn của Thiên Đạo, cũng không nên cường đại như vậy a!

Bản thân ở trong tay nàng thậm chí ngay cả chỗ trống phản kháng cũng không có?

Làm sao có thể!

- Ta cho ngươi thời gian cân nhắc, trước Đế Vẫn Hạo Kiếp bắt đầu, hi vọng ngươi có thể làm ra lựa chọn chính xác...

Hô!

Nói xong, thân ảnh của Đế Huyền cùng Tâm Ma Đại Đế dần dần trở thành nhạt, từ trước mắt hắn biến mất.

- Không thấy?

Không gian chi lực của thế giới nạp vật lan tràn, tìm khắp cả toàn bộ Chân Hư giới, kết quả lại không phát hiện chút nào!

Giống như hai người trực tiếp hư không tiêu thất, căn bản không tồn tại ở thế giới này.

- Cái này...

Nhiếp Vân sầm mặt lại, đột nhiên nghĩ tới cái gì:

- Nguy rồi!

Thân ảnh nhoáng một cái, biến mất ở Chân Hư giới, sau một khắc xuất hiện ở Thần giới.

Hô!

Hắn vừa mới xuất hiện, một bóng người thuấn di đi vào trước mặt, chính là Hiên Viên Đại Đế.

- Thế nào?

Thời khắc này Hiên Viên Đại Đế lo lắng, không còn bình tĩnh cùng tỉnh táo như trước.

- Lại có ba vị Đại Đế chết rồi!

Hiên Viên Đại Đế nói.

- Ba vị? Chuyện khi nào?

Con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại.

Thần giới hết thảy có bao nhiêu Đại Đế? Lúc này mới bao lâu, liền chết bốn vị?

- Ta mới từ Liên Nguyệt các ra ngoài, liền nhận được tin tức, giống như Vô Ưu Đại Đế, bị giết chết tại chỗ, ngay cả tin tức cũng không lộ ra ngoài!

Hiên Viên Đại Đế mặt lộ vẻ buồn rầu.

- Giết chết tại chỗ? Một tin tức cũng không lộ ra ngoài?

Nhiếp Vân sầm mặt lại, lập tức nghi hoặc:

- Vậy làm sao ngươi biết bọn hắn đã chết?

Tin tức không có chảy ra, Hiên Viên Đại Đế là làm sao biết?

- Vừa rồi thời điểm yến hội, ta lặng lẽ để lại trên người mỗi vị Đại Đế một tia lạc ấn, lạc ấn phá toái, ta liền biết bọn hắn khẳng định gặp độc thủ!

Hiên Viên Đại Đế giải thích.

- Thì ra là thế!

Sắc mặc của Nhiếp Vân cực kỳ khó coi.

Loại lạc ấn này thực có thể xác định Đại Đế khác chết, trong thời gian ngắn một hơi chém giết ba vị Đại Đế, là một người ra tay, hay là mấy người?

- Nếu như vừa rồi Đế Huyền kia... Một người liền có thể làm được!

Trong lòng hơi động, toát ra một ý nghĩ.

Nếu như không phải lão quái vật nhiều kỷ nguyên, mà là Đế Huyền mà nói, cũng có thể nhẹ nhõm hoàn thành!

Dù sao mới vừa rồi công kích, bản thân cũng không phải đối thủ, chém giết ba vị Đại Đế phổ thông, thực sự quá đơn giản.

- Làm cho tất cả mọi người phân tâm, chém giết ba vị Đại Đế, nhất định sẽ gây nên khủng hoảng...

Nhiếp Vân chậm rãi nói, đang muốn tiếp tục, đột nhiên thiên địa lắc lư, một mảnh Hồng Vân to lớn xông ra, sinh ra vô số đạo thất thải hào quang.

- Đây là cái gì?

Thấy cảnh này, Nhiếp Vân nhịn không được sững sờ:

- Chẳng lẽ lại có người đột phá Đại Đế?

Có người đột phá Đại Đế, mới có thể xuất hiện Hồng Vân, nhưng chưa bao giờ xuất hiện qua hào quang a.

- Là bảo vật xuất thế! Bảo vật tuyệt thế!

Sắc mặt của Hiên Viên Đại Đế ngưng tụ.

- Bảo vật tuyệt thế?

Nhiếp Vân có chút không dám tin tưởng.

Toàn bộ Thần giới đều là Hồng Vân, khắp nơi đều là thất thải hào quang, đến cùng dạng bảo vật gì có thể có uy lực lớn như vậy, náo ra động tĩnh lớn như thế?

- Ta là Thiên Đạo Thần giới, một tháng sau, ta sẽ diệt thế! Món bảo vật vừa mới xuất thế này gọi Phù Thế tháp, ai có thể đạt được luyện hóa, liền có thể sống lâu một kỷ nguyên!

Đang kỳ quái, một ý niệm đột ngột truyền lại đến trong óc mỗi vị Đại Đế.

Cỗ ý niệm này giống như vốn tồn tại trong não hải của mỗi người, không có chút năng lượng ba động nào, tất cả mọi người đều biết.

- Phù Thế tháp?

Nhiếp Vân cùng Hiên Viên Đại Đế cũng đồng thời tiếp thu được ý niệm, liếc mắt nhìn nhau.

------oOo------

Chương 3616: Phù Thế tháp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Có thể sống lâu một kỷ nguyên? Nguy rồi...

Nghe xong câu nói này, Nhiếp Vân sầm mặt lại.

Trước đó chết bốn vị Đại Đế, đã để rất nhiều người khủng hoảng, giờ phút này đột nhiên toát ra Phù Thế tháp, tất nhiên sẽ để tất cả

mọi người chú ý, vì đó cướp đoạt!

Mà cái này chỉ sợ chính là Thiên Đạo Thần giới hy vọng!

Một khi bắt đầu tranh đoạt, Đại Đế tranh đấu, tử vong liền sẽ như ôn dịch lan tràn.

- Đây là mưu kế của Thiên Đạo, nhất định phải ngăn cản bọn hắn!

Hiên Viên Đại Đế cũng minh bạch.

Nếu như trước đó tinh thần của mọi người chỉ căng thẳng, bây giờ Phù Thế tháp vừa xuất hiện, lập tức trở thành dây dẫn nổ, bất cứ lúc nào cũng sẽ bạo tạc!

Nhìn thấy Đại Đế tử vong, ai không muốn sống qua kỷ nguyên này?

Nhưng bằng vào thực lực của bọn hắn, bọn hắn biết, khẳng định làm không được!

Chỉ có đạt được Phù Thế tháp mới có cơ hội!

Dù sao cũng là một lần chết, vạn nhất thành công thì sao?

Dương mưu!

Dương mưu trần trụi!

Coi như rất nhiều Đại Đế biết đó là bẫy rập, cũng nhất định sẽ cúi đầu nhảy xuống!

Không ai có thể chịu đựng được vĩnh hằng dụ hoặc!

Thậm chí ngay cả Nhiếp Vân cũng không cự tuyệt được, coi như hắn làm người hai đời, cũng chỉ sống mấy vạn năm mà thôi, so với những Đại Đế tùy tiện sống ức vạn năm kia, trẻ đến không thể trẻ lại.

Lâu năm không muốn chết, trẻ tuổi còn không sống đủ, tự nhiên càng không muốn chết.

- Đi qua!

Bất quá, coi như không muốn chết cũng phải ngăn cản, nếu không một khi các Đại Đế bắt đầu động thủ, tất nhiên là máu tanh giết chóc.

Hô! Hô!

Hai người đồng thời thuấn di, sau một khắc xuất hiện ở trung tâm của thất thải hào quang, là một bảo tháp cao lớn, phụ trợ ở dưới quang mang, thấy không rõ đến cùng có mấy tầng, cũng thấy không rõ đến cùng làm bằng vật liệu gì, chỉ biết tán phát uy thế, so với Thần binh Đế Cảnh còn cao hơn một mảng lớn, khiến người ta run sợ.

Lúc này chung quanh đã tụ tập hơn mười vị Đại Đế, từng cái nhìn chằm chằm bảo tháp trước mắt, ánh mắt cực nóng.

- Những người này nghe theo lời của Thiên Đạo!

Thấy cảnh này, trong lòng Nhiếp Vân lộp bộp một cái.

Trước không biết thực lực của Thiên Đạo, chỉ bằng vào hai chữ Thiên Đạo, liền có thể để vô số người tin phục!

Nó phụ trách diệt thế, muốn cho ai sống sót, tuyệt đối là chuyện rất đơn giản.

Mọi người cảm thấy, nếu nó đã đáp ứng, liền nhất định có thể làm cho người được Phù Thế tháp sống sót, đây là một loại hứa hẹn, hứa hẹn đến từ Thiên Đạo!

Sưu sưu sưu!

Bóng người không ngừng tăng nhiều, thậm chí còn xuất hiện mấy Đại Đế chưa từng thấy qua.

- Mấy cái này không thuộc về bất kỳ thế lực nào của Thần giới, có thể là Đại Đế ẩn núp, ngay cả ta cũng chưa từng thấy!

Nhìn về phía mấy vị này, Hiên Viên Đại Đế lắc đầu.

Hô!

Hóa Bi lão nhân cũng xuất hiện ở cách đó không xa.

Rất nhiều Đại Đế đều có thù với Hóa Bi lão nhân, thậm chí không tiếc giết chết cho thoải mái, nhưng giờ phút này nhìn thấy đối phương phảng phất như không nhìn thấy, không thèm để ý.

Nhiếp Vân biết, không phải không lý, mà là lúc này không muốn tiêu hao lực lượng, để cho người khác cuối cùng chiếm được tiên cơ!

Phù Thế tháp chỉ có một, lúc này chọc người khác, không cẩn thận bảo vật không lấy được, sẽ còn bị Đại Đế khác vây công đến chết.

Nhiếp Vân nhìn một chút, không chỉ Hóa Bi lão nhân có đãi ngộ này, rất nhiều Đại Đế cừu hận không đội trời chung, lúc này cũng như không gặp, trong ánh mắt của bọn họ chỉ có Phù Thế tháp, cái khác không có ý nghĩa gì, ngay cả Hiên Viên Đại Đế cũng làm như không thấy.

Đương nhiên, đối với người từng là Thần giới đệ nhất nhân như hắn, tất cả mọi người vẫn có kiêng kỵ rất lớn, từng cái dựa theo thế lực tụ thành một nhóm, cảnh giác nhìn qua.

- Mọi người cẩn thận, đây là Thiên Đạo cố ý làm ra thủ đoạn, chỉ cần mọi người bắt đầu tranh đoạt Phù Thế tháp, liền nhất định sẽ có tử vong, đến lúc đó chẳng khác nào trúng mưu kế của nó, tự giết lẫn nhau...

Thấy ánh mắt của mọi người tập trung đến bên này, Hiên Viên Đại Đế nhíu mày, cất cao giọng nói.

Nghe được tiếng la của hắn, rất nhiều Đại Đế không có một cái để ý tới, vẫn như cũ từng cái cảnh giác nhìn qua.

- Hiên Viên Đại Đế, không nên ở chỗ này giả thanh cao, ngươi ý tứ là để cho chúng ta rời đi, cho ngươi cướp đoạt Phù Thế tháp mà

thôi?

Một Đại Đế âm trầm nói.

- Âm mưu, dương mưu gì, có thể sống qua kỷ nguyên này lại nói, sống không qua, hết thảy đều là hư ảo! Dù sao sớm muộn gì cũng sẽ chết, còn không bằng liều một lần!

Lại một Đại Đế nói.

- Hiên Viên Đại Đế, mặc dù thực lực ngươi mạnh, nhưng muốn nuốt Phù Thế tháp, chỉ sợ còn không được, chúng ta nhiều Đại Đế như vậy, chỉ cần ngươi dám tiến lên, liền sẽ đồng thời xuất thủ!

Rất nhiều Đại Đế mồm năm miệng mười rống.

Đối mặt Hiên Viên Đại Đế, vị đã từng là Thần giới đệ nhất nhân này, bọn họ đối xử giống như Nhiếp Vân, ôm lấy thành kiến cùng kiêng kị.

Đương nhiên, sẽ không có sợ hãi như Nhiếp Vân.

- Bọn hắn đã nhập ma!

Nhìn một màn này ở trong mắt, Nhiếp Vân cắt đứt Hiên Viên Đại Đế muốn tiếp tục nói:

- Căn bản không khuyên can được!

- Đúng vậy!

Hiên Viên Đại Đế mặt lộ vẻ buồn rầu:

- Đây chính là Thiên Đạo hi vọng thấy, một khi tranh đoạt, chính chúng ta sẽ không ngừng tiêu hao, tự giết lẫn nhau liền có thể giết chết hơn phân nửa, thậm chí nhiều hơn, đến lúc đó lại ra tay thu thập những người còn lại sẽ đơn giản hơn nhiều!

- Nói là nói như vậy, nhưng những người này lâm vào cử chỉ điên rồ, người nào nói cũng sẽ không nghe, nói nhiều chỉ sợ sẽ còn gây

ra cừu thị!

Nhiếp Vân nói.

- Vậy làm sao bây giờ?

Hiên Viên Đại Đế nhìn qua.

- Rất đơn giản...

Nhiếp Vân cười cười:

- Ta xuất thủ cướp Phù Thế tháp đi là được!

- Ngươi xuất thủ?

Hiên Viên Đại Đế sững sờ, lập tức giật mình.

Nếu Phù Thế tháp này là căn nguyên nổi loạn, chỉ cần bị người cầm đi, những người khác tự nhiên không còn tâm tư.

Đương nhiên, vị Đại Đế này nhất định phải vượt qua những người khác quá nhiều mới được, coi như mình cũng không được.

Đại Đế khác liên hợp công kích, làm không cẩn thận sẽ vẫn lạc, mà thiếu niên trước mắt này chính là người chọn lựa thích hợp nhất.

Hắn không có tấn cấp Đại Đế liền có thể lực áp bản thân, hiện tại càng đạt tới Đế Cảnh, chỉ sợ tất cả cường giả Đế Cảnh của Thần giới liên hợp lại, cũng không đủ hắn giết!

Chỉ bằng vào điểm ấy, chỉ cần hắn đạt được Phù Thế tháp, vô số Đại Đế nhất định sẽ chùn bước.

------oOo------

Chương 3617: Lại có người tìm

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đến lúc đó chỉ sợ cũng làm phiền ngươi xuất thủ!

Nghĩ thông suốt điểm ấy, ánh mắt của Hiên Viên Đại Đế lộ ra ý cảm kích.

- Không cần khách khí, ta cũng là một phần tử của Thần giới!

Nhiếp Vân cười nói.

Trở lại Hỗn Độn Hải Dương một lần, hắn biết, mặc dù hai thế giới tách ra, nhưng một khi Thần giới hủy diệt, Hỗn Độn Hải Dương cũng không giữ được.

Hơn nữa, một khi Thiên Đạo xuất thủ, bằng vào thực lực bản thân bây giờ có lẽ có thể chống lại, nhưng đám người phụ mẫu, đệ đệ lại khó.

Cho nên, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, tóm lại không thể để cho Thiên Đạo đạt được âm mưu.

- Nhìn dáng vẻ của Phù Thế tháp này, đoán chừng phải qua một đoạn thời gian mới có thể xuất thế, đã như vậy, trước về Liên Nguyệt các nghỉ ngơi, chờ triệt để xuất thế lại nói!

Thấy ánh mắt của mọi người lấp lánh nhìn qua, mang theo địch ý nồng nặc, Nhiếp Vân bất đắc dĩ chào hỏi Hiên Viên Đại Đế một tiếng.

Dù sao Phù Thế tháp ở trong thời gian ngắn là không cách nào xuất thế, ở chỗ này nhìn ánh mắt của người khác, còn không bằng rời đi trước, chờ triệt để xuất thế lại nói.

Bằng vào thực lực của hắn, mặc kệ rơi vào trên tay người nào, chỉ cần mình muốn, cũng chỉ là sự tình một ý niệm.

- Ân!

Hiên Viên Đại Đế gật đầu, hai người thuấn di rời đi.

Thấy bọn họ biến mất, lúc này Đại Đế khác mới thở phào nhẹ

nhõm, ánh mắt từng cái lộ ra hưng phấn nồng nặc.

Theo bọn hắn nghĩ, chỉ cần hai người này không xuất thủ, khả năng bọn hắn thu được Phù Thế tháp liền sẽ gia tăng không ít, thậm chí có thể nhất cử đột phá tai nạn, sống đến kỷ nguyên kế tiếp.

- Ta trước trở về chuẩn bị chuyện ngày mai!

Trở lại Liên Nguyệt các, Hiên Viên Đại Đế ôm quyền cáo từ.

- Không cần chuẩn bị, Thiên Đạo đã chuẩn bị xong cho chúng ta rồi!

Nhiếp Vân nói.

- Chuẩn bị xong?

Hiên Viên Đại Đế bừng tỉnh đại ngộ.

Cho dù bản thân thiết kế tốt, cho dù là Hiên Viên kiếm, cũng khẳng định không bằng Phù Thế tháp.

Hiên Viên kiếm có thể vượt qua kỷ nguyên này hay không còn khó nói, nhưng chỉ cần đạt được Phù Thế tháp, tất nhiên có thể sống sót.

Đây là Thiên Đạo hứa hẹn, dụ hoặc tự nhiên lớn hơn tất cả bẫy rập của hắn.

- Ta về Liên Nguyệt các, trên thực tế cũng là chờ bọn hắn xuất hiện, một khi Phù Thế tháp triệt để xuất thế, những lão quái vật kia nhất định sẽ xuất thủ, đến lúc đó đi qua là được!

Nhiếp Vân nói.

Đối với làm sao dẫn dụ lão quái vật nhiều kỷ nguyên xuất hiện, thời điểm hắn nhìn thấy Phù Thế tháp, liền cải biến chủ ý trước đó cùng Hiên Viên Đại Đế thương nghị.

- Ý kiến hay, khả năng đến lúc đó sẽ có một trận đại chiến, ta cũng

sẽ đi chuẩn bị một chút!

Biết biện pháp của hắn tốt hơn nhiều, Hiên Viên Đại Đế không nói thêm lời, thân thể nhoáng một cái thuấn di rời đi.

Vừa rồi hắn cũng nhìn thấy mấy vị Đại Đế của Vô Biên Hải đi qua, không ít chuyện cũng nên trở về xử lý.

- Đại loạn sắp tới, xem ra ta cũng phải tìm cơ hội tăng thực lực lên, thuận tiện để đám người phụ mẫu lên cấp Đại Đế!

Thần giới bây giờ, cường giả Đế Cảnh cũng rất khó giữ được tính mạng, chớ nói chi là Thiên Đạo cảnh.

Bọn người phụ mẫu ở dưới vô số bảo vật cùng thời gian gia tốc của hắn, mặc dù tấn cấp Thiên Đạo, nhưng chỉ cần một ngày không đạt tới cấp bậc cao nhất, cũng rất nguy hiểm.

Hắn không có khả năng một mực canh giữ ở bên người, phương pháp duy nhất chính là để bọn hắn tấn cấp Đế Cảnh, phục chế một chút pháp bảo cường đại, trang bị đến tận răng.

Dành thời gian tiếp mấy người Hỗn Độn Vương về Liên Nguyệt các, thuận tiện thông qua thời gian gia tốc để cho toàn bộ tấn thăng đến Thiên Đạo cảnh.

Lúc này Liên Nguyệt các, lại không còn trống trải như trước kia, mà là kín người hết chỗ.

Cùng bằng hữu trước kia chung một chỗ, nói chuyện phiếm uống rượu, Nhiếp Vân chỉ thỉnh thoảng quan sát Phù Thế tháp một chút, cũng vui vẻ thanh nhàn.

Đảo mắt, ba ngày trôi qua.

Ngày này, Nhiếp Vân đang ngồi ở trong phòng một thân một mình uống rượu, cửa phòng đẩy ra, Đạm Đài Lăng Nguyệt đi đến.

- Nhiếp Vân, ngươi... có phải tìm được sư phụ ta rồi hay không?

Khẽ cắn môi, ánh mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt phức tạp nhìn qua.

- Ân!

Nhiếp Vân nhẹ gật đầu.

Đối phương không hỏi, hắn sẽ giấu, nhưng nếu hỏi, đương nhiên sẽ không giữ lại.

- Nàng... Có phải đã... đầu phục Thiên Đạo hay không?

Đạm Đài Lăng Nguyệt tựa hồ đã biết cái gì, tiếp tục hỏi.

- Nguyệt Nhi, cái này... Ta cũng không xác định...

Thấy nàng trực tiếp hỏi như vậy, Nhiếp Vân không biết trả lời như thế nào, đang nghĩ ngợi sắp xếp ngôn ngữ như thế nào, Nhiếp Đồng lại đẩy cửa đi vào:

- Ca ca, bên ngoài... Bên ngoài có người tìm ngươi!

- Tìm ta?

Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nhìn qua, trong mắt mang theo nghi hoặc:

- Ai?

Trong miệng hỏi thăm, tinh thần lực lại không kiềm hãm được lan tràn ra phía ngoài, bất quá, lấy Liên Nguyệt các làm trung tâm, trong nháy mắt lan tràn ức vạn dặm, lại phát hiện một bóng người cũng không có.

- Chẳng lẽ lại là Đế Huyền?

Nghĩ đến dáng vẻ của Đạm Đài Lăng Nguyệt, lại nghĩ tới sự tình lúc trước, Nhiếp Vân nhịn không được mở miệng.

- Không, là một lão giả, ngay ở bên ngoài Liên Nguyệt các!

Nhiếp Đồng nói.

- Ngay ở bên ngoài Liên Nguyệt các? Làm sao có thể?

Nhiếp Vân nhíu mày, vừa rồi mặc dù dùng là tinh thần lực, không dùng không gian chi lực của thế giới nạp vật, nhưng Thần giới có thể ẩn núp ở dưới tinh thần lực của hắn, cơ hồ không có!

Vị này đến cùng là ai?

Trong lòng chấn kinh, không gian chi lực của thế giới nạp vật lan tràn, quả nhiên ở bên ngoài Liên Nguyệt các, thấy được một lão giả râu bạc trắng.

Vị lão giả này an tĩnh đứng ở bên ngoài, phảng phất như triệt để tương dung với thế giới, cho dù tinh thần lực của bản thân mạnh mẽ như vậy cũng không cảm thấy được.

Đương nhiên, ở dưới không gian chi lực của thế giới nạp vật chiếu rọi, liền không chỗ che thân.

- Ha ha, nếu Nhiếp Vân Đại Đế 'nhìn thấy', ta liền trực tiếp quấy rầy!

Đang dùng thế giới nạp vật quan sát đối phương, lão giả đột nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng, phảng phất như biết hắn mới thăm dò.

Trong tiếng cười, lão giả đi tới Liên Nguyệt các, nhẹ nhàng nhoáng một cái, tiến vào trong trận pháp.

Trận pháp này, là Nhiếp Vân tự tay bố trí, ngay cả Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không cách nào phá vỡ, lão giả không có bất kỳ động tác gì, trực tiếp đi tới, phần thực lực này, để con ngươi của Nhiếp Vân nhịn không được co lại.

Hô!

Không chút do dự, Nhiếp Vân từ gian phòng biến mất, sau một khắc xuất hiện ở trước mặt lão giả.

------oOo------

Chương 3618: Thần Nông Đại Đế trở về

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nơi này là nơi ở của hắn, đám người phụ mẫu đều ở đây, gia hỏa mạnh mẽ như vậy tiến đến, hắn không yên tâm.

- Không biết tiền bối xưng hô như thế nào?

Vị lão giả trước mắt này, Nhiếp Vân chưa bao giờ thấy qua, trước thời gian ngắn trong các Đại Đế tới, cũng không có người này.

- Ha ha, ta là ai?

Lão giả cười cười, vẫy tay một cái:

- Tiểu Quy, còn không đi ra!

Kèm mà hắn nói, một con rùa đột ngột xuất hiện, nhìn về phía lão giả trước mắt tràn đầy vẻ kích động.

Chính là Khí Linh của Viêm Hoàng điện Quy Linh!

- Chủ nhân, ngươi... Ngươi quả nhiên không chết!

Thấy lão giả, hốc mắt của Quy Linh đỏ lên, tràn đầy kích động.

- Chủ nhân? Chẳng lẽ ngươi là...

Con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại.

Có thể làm cho Quy Linh xưng hô chủ nhân, trừ mình ra, chỉ có một cái khác... Thần Nông Đại Đế!

- Không sai, là ta!

Lão giả vuốt râu, con mắt tràn đầy mỉm cười.

- Vãn bối Nhiếp Vân gặp qua Thần Nông Đại Đế, nhận được đại ân của ngươi, còn không thể báo đáp, xin nhận ta một xá!

Nhiếp Vân bái xuống.

Muốn nói Thần giới hắn cảm kích ai nhất, tự nhiên là vị trước mắt này.

Về phần có phải là người khác giả mạo hay không, căn bản không hoài nghi.

Hắn không biết Thần Nông Đại Đế, nhưng Quy Linh là đích thân hắn luyện chế, chắc chắn sẽ không nhận lầm!

Hơn nữa vừa rồi đối phương dễ như trở bàn tay tiến vào nơi này, lúc đầu hắn tưởng rằng trận pháp xảy ra vấn đề, nếu là Thần Nông Đại Đế liền dễ giải thích.

Bây giờ bản thể của Liên Nguyệt các là Viêm Hoàng điện, là binh khí hắn luyện chế, dù ức vạn năm không có sử dụng, muốn tiến đến, cũng sẽ không quá khó khăn!

- Khách khí!

Thần Nông Đại Đế mỉm cười nâng hắn dậy.

- Chủ nhân, ngươi đã không chết, vì sao nhiều năm như vậy không tới tìm ta? Quy Linh rất nhớ ngươi!

Quy Linh nhìn lão chủ nhân trước mắt, kích động hỏi.

Nếu Viêm Hoàng Đại Đế không chết, ký ức cũng bảo lưu lại, vì sao không đến tìm Viêm Hoàng điện?

Binh khí hắn luyện chế, tới luyện hóa hẳn là vô cùng đơn giản a.

- Không phải ta không tìm ngươi, mà là... ta bị Thiên Đạo Thần giới cừu thị, một mực không dám vào Thần giới! Hiện tại náo động bắt đầu, Thiên Đạo không rảnh quan tâm chuyện khác, mới có thể xuất

hiện!

Thần Nông Đại Đế cười khổ nói.

- Cừu thị?

Nhiếp Vân nghi hoặc.

Coi như từ kỷ nguyên trước sống sót, nhiều nhất là bị Thiên Đạo áp chế, cũng sẽ không cừu thị a!

Thiên Đạo không có tình cảm của nhân loại, theo lý thuyết, hẳn là sẽ không đặc biệt cừu thị người nào, để người nào đó ngay cả Thần giới cũng không dám trở về!

- Đúng vậy!

Thần Nông Đại Đế tựa hồ biết hắn kỳ quái, cười nói:

- Mặc dù Thiên Đạo không có tình cảm của nhân loại, nhưng có người đặc biệt bài xích, mà ta... chính là một vị trong đó! Thần giới cũng về không được, tự nhiên chỉ có thể trốn ở bên ngoài!

- Không biết Đại Đế ở nơi nào, có thể làm cho Thiên Đạo cũng không thể làm gì?

Nhiếp Vân kỳ quái nhìn qua.

Nếu quả thật có loại địa phương này, có phải chỉ cần giấu ở nơi này, Thần giới hạo kiếp liền không cách nào ảnh hưởng hay không?

- Nơi này, ngươi biết!

Thần Nông Đại Đế tiếp tục vuốt râu, trong mắt mang theo mùi vị sâu xa.

- Ta biết?

Mặt mũi Nhiếp Vân tràn đầy nghi hoặc.

Hắn biết cái gì? Nếu biết có chỗ như vậy, bản thân sớm liền đi qua.

- Ngươi mới vừa từ trong đó trở về, chẳng lẽ đã quên?

Thần Nông Đại Đế cười nói.

- Mới vừa từ trong đó trở về? Ngươi là nói...

Nhiếp Vân biến sắc, tràn đầy chấn kinh:

- Ngươi là nói... Hỗn Độn Hải Dương?

- Không sai, chính là Hỗn Độn Hải Dương!

Thần Nông Đại Đế nói.

- Ngươi giấu ở Hỗn Độn Hải Dương, cái này, cái này...

Nhiếp Vân khó mà tin được.

Hắn từ Hỗn Độn Hải Dương đi ra, Khí Hải đại lục, Phù Thiên đại lục, Thiên Địa Lục Đạo, Tà Nguyệt Chí Tôn vực... Mỗi một thế giới đều lưu lại vết chân của hắn, nếu quả thật có siêu cấp đại năng như vậy, hẳn đã sớm biết, làm sao... một cảm giác cũng không có?

- Đại Đế, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Thực sự nhịn không được, Nhiếp Vân trực tiếp hỏi.

Hắn thực sự nghĩ không ra đến cùng xảy ra chuyện gì.

- Cũng là lúc nên nói ra a!

Thần Nông Đại Đế gật đầu, nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt tinh quang lấp lánh:

- Trước khi nói những thứ này, ta muốn hỏi, ngươi bây giờ có phải đã ngưng tụ giới vực hoàn mỹ, tạo thành một thế giới mới hay không?

Nghe được đối phương hỏi, Nhiếp Vân do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu.

- Quả thế...

Thần Nông Đại Đế hưng phấn, lần nữa nhìn qua, tinh quang trong mắt biến thành lửa nóng cùng khát vọng:

- Có thể mang ta tiến vào thế giới của ngươi nhìn xem hay không?

- Đương nhiên có thể!

Không biết tại sao đối phương lại đưa ra yêu cầu này, Nhiếp Vân không chần chờ chút nào liền đáp ứng.

Đối phương là Thần Nông Đại Đế, cho hắn ân tình rất lớn, đừng nói nhìn thế giới nạp vật, coi như muốn Thánh Sơn, bản thân chỉ sợ cũng có thể trực tiếp chắp tay đưa tiễn.

Lại nói, đối phương thật có ý xấu mà nói, thế giới nạp vật mình là chưởng khống giả duy nhất, đừng nói thực lực của hắn không bằng bản thân, coi như vượt xa bản thân, đến bên trong sinh tử cũng chỉ trong một ý nghĩ.

- Chớ phản kháng!

Dặn dò một tiếng, tinh thần của Nhiếp Vân khẽ động.

Hô hô!

Hai người đồng thời tiến vào thế giới nạp vật.

- Ba ngàn Đại Đạo hoàn mỹ giao hòa... Có được Thời Không pháp tắc đặc biệt... Ha ha, không nghĩ tới quả nhiên thành công!

Đứng ở trong thế giới nạp vật, Viêm Hoàng Đại Đế không có trầm ổn như trước, trở nên dị thường hưng phấn, cao hứng đến liên tục cười to:

- Nhiều kỷ nguyên như vậy, không nghĩ tới nhiều kỷ nguyên như vậy, cuối cùng vẫn để cho chúng ta thành công...

- Cái này...

Nhìn thấy bộ dáng của vị siêu cấp Đại Đế này, Nhiếp Vân tràn đầy kỳ quái.

Thế giới nạp vật mà thôi, vì sao để hắn kích động như thế, hắn nói thành công, lại chỉ cái gì?

- Thành công? Thần Nông Đại Đế, đến cùng xảy ra chuyện gì?

Thực sự nhịn không được, Nhiếp Vân cắt đứt đối phương hưng phấn hỏi.

- Nếu như ta nói, đan điền tu luyện giả, từ Thần giới đản sinh kỷ nguyên thứ nhất đến nay, là chưa từng xuất hiện qua, ngươi tin không?

Thần Nông Đại Đế ngăn chặn hưng phấn, quay đầu nhìn qua.

- Tin tưởng!

Nhiếp Vân gật đầu.

Nói thật, hắn có thể tu luyện nhanh như vậy, lực ý chí, tâm cảnh là một mặt, quan trọng nhất là vô tận đan điền mang đến cho hắn trợ giúp quá lớn.

Người khác lĩnh ngộ Đại Đạo, cần vạn năm, trăm vạn năm thậm chí ức vạn năm! Mà hắn, chỉ cần cảm thụ bộ dáng Đại Đạo một chút, liền có thể tùy ý phục chế ở trong đan điền, trong thời gian ngắn triệt để lĩnh ngộ.

------oOo------

Chương 3619: Thiên địa bí mật của Lục đạo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ bằng vào điểm này, chính là vô số Đại Đế của Thần giới, cũng không làm được!

Chớ nói chi là những phi thăng giả, những sinh linh ở Hỗn Độn thế giới kia.

Chính vì vậy, hắn có thể thành tựu giới vực hoàn mỹ trước nay chưa có, bản thân ngưng tụ ra một thế giới nạp vật có thể so với Thần giới.

- Ngươi tin tưởng liền dễ làm, ta dẫn ngươi đi một chỗ!

Thần Nông Đại Đế mỉm cười gật đầu:

- Đến nơi đó, ngươi sẽ biết hết thảy!

- Được!

Nhiếp Vân không chút do dự.

Nếu như đối phương muốn hại hắn, còn không trưởng thành đến cấp độ bây giờ, liền có thể động thủ, tuyệt sẽ không để cho mình sống đến bây giờ.

Lại nói, hắn cũng muốn biết đến cùng chuyện gì xảy ra.

Nếu không cái hoang mang này sẽ một mực quấn quanh lấy hắn, để hắn khó chịu.

Hô! Hô!

Rời đi thế giới nạp vật, Thần Nông Đại Đế dẫn đường, trong nháy mắt từ Liên Nguyệt các thuấn di rời đi, sau một khắc, hai người xuất hiện ở một khu vực quen thuộc.

- U Ma cảnh? Tới nơi này làm gì?

Xuất hiện ở trước mặt Nhiếp Vân rõ ràng là Thần giới đệ nhất hiểm

địa, U Ma cảnh!

Nơi này hắn tới qua, là vô cùng nguy hiểm, nhưng không có gì kỳ quái, để cho mình sang đây xem cái gì?

- Cùng ta vào đi, ngươi sẽ biết!

Thần Nông Đại Đế cũng không giải thích, thân ảnh nhoáng một cái mang theo hắn tiến vào U Ma cảnh.

Tiến vào trong càng chạy càng nhanh, rất nhanh đi qua khoảng cách chí ít mấy chục châu.

Càng vào trong càng hoang vu, linh khí càng mỏng manh, thời điểm đi tới đây, đã hoàn toàn biến thành tử địa, không có bất kỳ sinh khí, ngay cả Nhiếp Vân ở chỗ này, cũng cảm thấy lực lượng trong cơ thể không ngừng tán dật, một mực ở chỗ này, xem như hắn, không đến trăm vạn năm sẽ bởi vì năng lượng tiêu hao quá lớn, mà biến thành người phàm.

- Nơi này...

Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng, ngoại trừ hoang vu thì không hề phát hiện thứ gì.

Hắn cảm thấy Thần Nông Đại Đế sẽ không vô duyên vô cớ dẫn hắn sang đây xem loại hoang vu này.

- Đi theo ta, một bước cũng đừng sai!

Thần Nông Đại Đế cười cười, hành tẩu từng bước một, giống như đang tránh né thứ gì, cũng giống như đi ra trận pháp đặc thù gì.

Nhìn dáng vẻ của hắn, Nhiếp Vân gấp theo sau lưng, y theo rập khuôn.

Đi đại khái mười phút đồng hồ.

Ầm ầm!

Trước đó hoang vu không có một vật nào, không gian lập tức xảy ra vặn vẹo, trước mắt xuất hiện một vòng xoáy năng lượng to lớn.

Nhìn thấy vòng xoáy này, da mặt của Nhiếp Vân không chịu được co rụt lại.

Uy lực của vòng xoáy năng lượng này thực sự quá lớn, coi như thực lực của hắn bây giờ phối hợp Thánh Sơn, tới đụng chỉ sợ cũng chỉ có kết cục nuốt hận.

Thần giới... Làm sao có thể có địa phương đáng sợ như thế?

- Đây là... Đây là địa phương nào?

Cảnh giác nhìn vòng xoáy trước mắt, Nhiếp Vân nhịn không được nói.

Thần giới hiểm địa, hắn cơ hồ đều tiến vào, đối với Đại Đế bình thường có uy hiếp rất lớn, nhưng thực lực đạt tới cảnh giới như hắn, cơ hồ đã như hậu viện nhà mình.

Nhưng vòng xoáy trước mắt, cho hắn rung động cùng sợ hãi cường đại, phảng phất như chỉ cần đối phương sinh ra lực cắn nuốt, không được bao lâu liền sẽ tiến vào bên trong, triệt để tử vong!

- Nơi này, ngươi nhìn kỹ một chút, nơi này ngươi chắc chắn biết!

Thần Nông Đại Đế cũng không giải thích, mà ý vị thâm trường nhìn qua.

- Ta biết?

Nhiếp Vân nghi ngờ nhìn về phía vòng xoáy, vừa rồi bởi vì e ngại, không có cẩn thận quan sát, nhìn kỹ một hồi, quả nhiên để hắn nhìr ra không thích hợp.

- Cái này... khí tức của vòng xoáy này, rất quen thuộc, trong đó cũng ẩn chứa các loại pháp tắc, có chút tương tự Thiên Địa Lục Đạo!

Nhìn một hồi, Nhiếp Vân nói ra kết quả.

Vòng xoáy trước mắt xác thực rất khủng bố, bất quá, cũng cho hắn một loại cảm giác hết sức quen thuộc, giống như về tới mẫu thể, một lần nữa về tới Thiên Địa Lục Đạo.

- Không sai, chính là Thiên Địa Lục Đạo!

Thần Nông Đại Đế biết hắn sẽ nói như vậy, cười vuốt râu.

- Thiên Địa Lục Đạo?

Nhiếp Vân nháy con mắt.

Thiên Địa Lục Đạo so sánh với đại thế giới như Tà Nguyệt Chí Tôn vực, chính là giọt nước trong biển cả, so với Thần giới, càng là cái gì cũng không tính!

Lại thêm không gian pháp tắc nông cạn, có thể đản sinh sinh linh đều thực lực thấp... Làm sao sẽ để cho hắn cảm thấy khủng bố?

- Ngươi suy nghĩ một chút, đan điền tu luyện giả, có phải chỉ có Thiên Địa Lục Đạo mới có hay không?

Thấy hắn càng ngày càng mê hoặc, Thần Nông Đại Đế tiếp tục nói.

- Cái này... không sai!

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân không phủ nhận.

Mặc dù Khí Hải đại lục, Phù Thiên đại lục cũng tu luyện đan điền, nhưng đó là thế giới cấp thấp trong Thiên Địa Lục Đạo, cẩn thận nói ra, là một bộ phận thuộc về Thiên Địa Lục Đạo.

Tiến vào Tà Nguyệt Chí Tôn vực, lại giống như Thần giới, không có khái niệm đan điền, mà là chuyên tu Đại Đạo.

Thực lực mạnh yếu, chủ yếu nhìn ngươi lĩnh ngộ bao nhiêu Đại Đạo.

Lĩnh ngộ càng nhiều, lực lượng càng mạnh.

- Vậy thì đúng rồi! Đan điền tu luyện giả có thể mượn lực lượng đan điền, nhanh chóng lĩnh ngộ Đại Đạo, đây là Đại Đế ở Thần giới cũng không thể làm được, nói cách khác, loại phương pháp cùng hệ thống tu luyện này, so với Thần giới còn cao cấp hơn không biết bao nhiêu lần! Thiên Địa Lục Đạo chỉ là một địa phương rất nhỏ, nhưng lại có phương pháp tu luyện cao cấp hơn Thần giới, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?

Thần Nông Đại Đế nhìn qua.

- Cái này...

Trong lòng Nhiếp Vân như gợn sóng rung động.

Hoàn toàn chính xác!

Đan điền tu luyện giả có được ưu thế trời sinh, nhiều đan điền tu luyện giả, vừa ra đời chẳng khác nào lĩnh ngộ mấy Đại Đạo.

Loại năng lực này, coi như Đại Đế cũng không làm được.

Thiên Địa Lục Đạo chỉ là một tiểu thế giới xa xôi trong Hỗn Độn Hải Dương, làm sao có thể có phương pháp tu luyện cao hơn Thần giới?

Trước đó Thần Nông Đại Đế không đề điểm, hắn vẫn không cảm giác được, vừa nói ra lập tức cảm thấy đủ loại không thể tưởng tượng nổi.

Đồng thời trong đầu không ngừng suy tư, đột nhiên linh quang lóe lên, một ý nghĩ xông ra, bờ môi có chút run rẩy.

- Ngươi là nói... Thiên Địa Lục Đạo là từ trong này tách ra, hình thành một thế giới đặc biệt?

- Không sai!

Thần Nông Đại Đế hài lòng nhìn qua, không có phủ nhận, mà trực tiếp gật đầu.

- Là thật?

Mặc dù đoán ra, nhưng đối phương xác nhận, Nhiếp Vân vẫn như cũ có chút không dám tin tưởng.

Thiên Địa Lục Đạo lại là vòng xoáy khổng lồ này tách ra... Nói như vậy, há không phải sớm có liên quan với Thần giới?

- Cái này... Đến cùng là địa phương nào?

Nhịn không được hỏi.

------oOo------

Chương 3620: Bí mật cuối cùng (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thần giới bản nguyên!

Thần Nông Đại Đế mỉm cười.

- Thần giới bản nguyên?

Toàn thân Nhiếp Vân chấn động, có chút không dám tin tưởng.

Hắn và Hiên Viên Đại Đế nghĩ trăm phương ngàn kế tìm kiếm vùng đất bản nguyên, thậm chí không tiếc lấy Hiên Viên kiếm làm mồi nhử, nằm mơ cũng không nghĩ đến... Đây chính là Thần giới bản nguyên!

Thiên Địa Lục Đạo lại là từ trong này tách ra!

- Mặc dù Thần giới có thể nhiều lần sinh ra, hủy diệt, hủy diệt, sinh ra, cũng bởi vì có bản nguyên!

Thần Nông Đại Đế nhìn về phía trước, trong mắt lóe ra quang mang.

- Nếu như Thiên Địa Lục đạo là một bộ phận của Thần giới bổn nguyên... Làm sao lại nhỏ yếu như vậy?

Nhiếp Vân vẫn như cũ không tin.

Thiên Địa Lục Đạo ở trong vũ trụ bao la, ngay cả giọt nước trong biển cả cũng không tính, cùng Thần giới càng không cách nào so sánh, đồng dạng là Thần giới bản nguyên, làm sao có thể khác biệt lớn như vậy?

- Biển cả ầm ầm sóng dậy, cho người ta một loại cảm giác hùng tráng, nhưng một giọt nước thì sao?

Thần Nông Đại Đế mỉm cười nhìn qua:

- Một giọt nước có phải cho người ta cảm giác rất nhỏ bé hay không? Nhưng phải biết... Biển cả là từ vô số giọt nước tạo thành!

- Cái này...

Nhiếp Vân hiểu ý tứ của đối phương.

Thần giới bản nguyên mênh mông cường đại, mặc dù Thiên Địa Lục Đạo là một phần tử trong đó, nhưng chỉ là một phần cực nhỏ, tương đương so sánh hải dương với một giọt nước, tự nhiên không cách nào so sánh nổi.

- Là... Bộ phận nào?

Rõ ràng những thứ này, Nhiếp Vân lần nữa nhìn lại vòng xoáy khổng lồ.

- Đương nhiên là bộ phận thiếu hụt kia!

Thần Nông Đại Đế mỉm cười.

- Bộ phận thiếu hụt?

Mặt mũi Nhiếp Vân tràn đầy nghi ngờ.

Vòng xoáy treo ở trước mắt không dưới ức vạn dặm, cho người ta một cảm giác không thể chống lại.

Vật chất đặc thù xoay chầm chậm, tựa như một đám mây to lớn, hoàn mỹ không tì vết, căn bản nhìn không ra thiếu hụt mảy may.

- Chẳng lẽ là...

Nhìn một hồi, thân thể lần nữa chấn động, tràn đầy bất khả tư nghị nhìn về phía Thần Nông Đại Đế:

- Ngươi là nói... Là bộ phận ở giữa nhất kia?

Vòng xoáy chỉ có trung tâm là trống không, địa phương khác đều không có chút thiếu thốn nào, nếu quả thật muốn tìm bộ phận thiếu khuyết, cũng chỉ có điểm ấy.

Nhưng trung tâm nhất, cũng đại biểu cho trọng yếu nhất, Thiên Địa Lục Đạo lại là bộ phận cốt lõi nhất của Thần giới bản nguyên?

Cái này... có khả năng sao?

- Không sai, chính là bộ phận trung tâm nhất!

Thần Nông Đại Đế không cho hắn quá nhiều thời gian khiếp sợ, lần nữa nói ra đáp án.

- Cái này...

Nhiếp Vân không cách nào khép miệng lại được.

Nói thật, thực sự quá khiếp sợ.

- Bộ phận trung tâm nhất, đại biểu vị trí hạch tâm nhất, chính vì vậy Thiên Địa Lục Đạo mới có thể sinh ra nhân vật nghịch thiên giống như ngươi! Hình thành giới vực hoàn mỹ chân chính! Thành tựu vô thượng Đại Đế!

Thần Nông Đại Đế tràn đầy hưng phấn cùng lửa nóng.

- Vị trí hạch tâm nhất của Thần giới bản nguyên, không có khả năng bản thân tự rời đi, đến cùng là chuyện gì xảy ra? Bây giờ có thể nói cho ta biết không?

Đè nén rung động trong lòng, Nhiếp Vân hỏi.

Nếu là Thần giới bản nguyên, đã trải qua vô số kỷ nguyên, khẳng định không có khả năng vô duyên vô cố rớt xuống một khối, hơn nữa còn là địa phương hạch tâm nhất, sở dĩ xuất hiện loại tình huống này, chỉ sợ cùng Thần Nông Đại Đế có quan hệ to lớn.

Bản thân vừa tiến vào Thần giới, liền nghe nói hắn ở kỷ nguyên trước, vì làm chuyện nào đó mà mất tích, trong Thánh Sơn cũng phát hiện một chút dấu vết của đối phương lưu lại, muốn nói không có quan hệ gì tới cái này, đánh chết cũng không tin.

- Thần giới trải qua nhiều lần kỷ nguyên, mỗi một lần đều sẽ sụp đổ, thậm chí ngay cả Thiên Đạo cũng sẽ mẫn diệt, chuyện này đã không tính là bí mật gì!

Thần Nông Đại Đế nhìn qua.

- Ân!

Nhiếp Vân gật đầu.

Hắn đã sớm nghe Phổ Thiên Đại Đế nói, kỷ nguyên qua đi, chẳng những Thần giới biến mất, Thiên Đạo cũng có thể diệt vong.

- Vì có thể sống đến kỷ nguyên kế tiếp, vô số tiên hiền sử dụng tới các loại phương pháp, thoát đi Đế Vẫn Hạo Kiếp, ẩn giấu tu vi, đổi tên đổi họ... Cũng đích xác có người thành công, thậm chí sống thật nhiều kỷ nguyên, nhưng mỗi một lần đến cuối kỷ nguyên, đối với bọn hắn mà nói, cũng sẽ là khởi đầu mới, mặc kệ ngươi sống bao lâu, mặc kệ thực lực ngươi mạnh cỡ nào, ở thời điểm Thần giới hủy diệt, cơ bản đều là bình đẳng! Sống lại nhiều kỷ nguyên, thủ đoạn lại nhiều, vẫn như cũ cũng sẽ mẫn diệt! Nhiều nhất chỉ so

với Đại Đế khác, phương pháp bảo mệnh nhiều một ít mà thôi!

Thần Nông Đại Đế không có giấu diếm, chậm rãi nói.

Mặc dù ngữ khí của hắn rất bình thản, nhưng Nhiếp Vân có thể từ trong đó nghe được vô tình tàn khốc.

Ở trước Thần giới hủy diệt, bất kỳ người nào cũng bình đẳng, vương hầu tướng lĩnh, Đại Đế chúa tể, hạo kiếp vừa đến, trừ khi vận khí đặc biệt tốt, nếu không đều sẽ tử vong.

Cái này rất giống biển cả khô cạn, tất cả hải thú đều sẽ tử vong, bất kể là cá voi hay con tôm, đều sẽ lọt vào vận mệnh đồng dạng, vận khí tốt, tìm được một cái hố còn nước cư trú, có lẽ có thể vượt qua thời kỳ khô cạn, chờ đến lúc nước biển lần nữa lấp đầy, nhưng vận khí không tốt thì sao?

Loại hố nước này không phải mỗi lần đều có thể tìm được!

Cho nên, Đại Đế sống nhiều kỷ nguyên sở dĩ điên cuồng ở trong Đế Vẫn Hạo Kiếp, chính vì bọn họ biết, coi như thực lực viễn siêu Đại Đế khác, cũng chưa hẳn có thể sống sót!

- Bởi vậy, cường giả còn sống rõ ràng, muốn chân chính khống chế vận mệnh, không thể một mực dựa vào vận khí, dù sao thứ này hư vô phiêu miểu, không có khả năng một mực nương theo ngươi tồn tại!

Nhiếp Vân âm thầm gật đầu.

Nếu như hắn sống qua kỷ nguyên này, hoặc là sống lâu mấy kỷ nguyên, khẳng định cũng sẽ có cảm thụ như vậy.

Mỗi khi hạo kiếp tiến đến, có lực lượng to lớn, nhưng lại không biết có thể sống sót hay không, loại cảm giác này để cho người ta tuyệt vọng!

Là sinh mệnh sẽ không cam lòng khi bản thân không thể khống chế vận mệnh.

Muốn không bị Hủy Diệt Pháp Tắc của Thần giới khống chế, sống lâu dài hơn, vận mệnh do mình chưởng khống, nhất định phải tìm kiếm những đường ra khác.

- Thế là... có Thánh Sơn!

Hiên Viên Đại Đế nhìn qua:

- Thánh Sơn là vô số đại năng còn sống, tập hợp không biết bao nhiêu kỷ nguyên bảo vật, dung luyện mà thành, uy lực vượt qua Thần binh Đế Cảnh, điểm ấy, ngươi đã luyện hóa nên rõ ràng!

------oOo------

Chương 3621: Bí mật cuối cùng (trung)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Lúc ấy những Đại Đế còn sống đó cho rằng, cấp bậc Thánh Sơn vượt qua Thiên Đạo Thần giới, vượt qua hủy diệt pháp tắc, chỉ cần thời điểm Thần giới hủy diệt, nắm trong tay thoát ly Thần giới, liền có thể đào thoát vận rủi hủy diệt!

- Cái này rất giống một vật chứa đựng đầy nước, ẩn thân trong đó, coi như biển cả khô cạn, dựa vào chút nước đó, có thể sống đến khi hải dương khôi phục!

Thần Nông Đại Đế cười khổ:

- Ý nghĩ mặc dù không tệ, cũng phù hợp thực tế, đáng tiếc... Bọn hắn tính sai một sự kiện!

- Tính sai một sự kiện?

Nhiếp Vân nghi ngờ nhìn qua.

Nếu hắn trải qua nhiều kỷ nguyên, muốn tiếp tục sống sót, khẳng định cũng sẽ nghĩ đến biện pháp này.

Dù sao, này giống như thuyền cứu nạn, là biện pháp duy nhất.

Hơn nữa... Thánh Sơn bây giờ còn đó, chứng minh ở trong kỷ nguyên trước không bị hủy diệt, theo lý thuyết không nên phạm sai lầm a, vì sao Thần Nông Đại Đế nói như vậy?

- Sự tình bọn hắn tính sai là...

Thần Nông Đại Đế lắc đầu:

- Luyện chế được Thánh Sơn, lại thật đáng buồn... không người có thể luyện hóa! Không ai có thể chân chính khống chế!

- Không người có thể luyện hóa?

Nhiếp Vân sững sờ:

- Điều đó không có khả năng, rất dễ luyện hóa nha, ta dùng không quá nhiều thời gian a...

Mặc dù uy thế của Thánh Sơn cực lớn, nhưng Nhiếp Vân luyện hóa cũng không tốn hao quá nhiều công phu, cũng không khó khăn như đối phương nói.

Lúc đó thực lực chỉ là Thiên Đạo cảnh mà thôi, cách Cửu Châu còn có một khoảng cách rất lớn, đổi lại hiện tại, một ý niệm liền có thể hoàn thành, đừng nói nửa năm, mấy hơi thở là được.

Đại Đế có thể sống nhiều kỷ nguyên, từng cái đều vô cùng mạnh, loại người này coi như kém bản thân, cũng sẽ không kém quá nhiều, làm sao có thể không luyện hóa được?

- Ngươi không phí bao nhiêu thời gian, không có nghĩa là người khác cũng dễ dàng!

Nghe nói như thế, Thần Nông Đại Đế cười khổ, nói tiếp:

- Thần giới mỗi kỷ nguyên văn Minh, phương pháp tu luyện đều không giống nhau, Thánh Sơn dung hợp trí tuệ cùng lực lượng của vô số kỷ nguyên vô số Đại Đế, kỳ thật... là cực kỳ hỗn tạp! Thật

giống như kỷ nguyên trước, phương pháp để Thần binh nhận chủ là nhỏ máu, kỷ nguyên kế tiếp, là linh hồn phù hợp, kỷ nguyên kế tiếp nữa, là huyết mạch tương dung... Chính vì vậy, trong Thánh Sơn sáp nhập vào rất nhiều ý nghĩ dung hợp của Đại Đế, mới đầu ai cũng không có chú ý, sau khi luyện thành, mới biết được, đã chậm!

- Cái này...

Nhiếp Vân bừng tỉnh đại ngộ.

Cái này rất giống Luyện bảo sư, kỹ thuật khác biệt, thủ pháp không giống nhau, hợp tác luyện chế một món bảo vật mà nói, sẽ xuất hiện các loại vấn đề, huống chi cộng đồng luyện chế Thánh Sơn!

Luyện chế Thánh Sơn kéo dài không biết bao nhiêu kỷ nguyên, không biết bao nhiêu Đại Đế tham dự, người trước luyện chế, cái gì cũng không lưu lại liền biến mất, người phía sau chỉ có thể căn cứ hình dạng bảo vật tiến hành suy đoán... Dần dà, tích lũy tháng ngày, mặc dù Thánh Sơn thành hình, lại kém xa ý nguyện của người thứ nhất.

Có khả năng... Đại Đế khác cũng không biết rốt cuộc phải luyện chế ra bộ dáng gì, chỉ cần tận lực kiên cố là được!

Kết quả, một thuyền cứu nạn để cho Đại Đế thuận lợi vượt qua hạo kiếp, biến thành bộ dáng này.

- Bởi vì sáp nhập vào quá nhiều ý nghĩ, Thánh Sơn cũng tương đương với biến thành hợp thể của rất nhiều Đại Đạo, chỉ có một người lĩnh ngộ tất cả Đại Đạo trong Thánh Sơn, mới có thể hoàn toàn luyện hóa! Thánh Sơn đã trải qua vô số kỷ nguyên, trong đó bao quát Đại Đạo, đã vượt qua mấy trăm, hơn ngàn, một người làm sao có thể lĩnh ngộ?

Thần Nông Đại Đế cười khổ:

- Cho nên, mặc dù luyện chế được đồ vật, nhưng cũng cho thấy, lần nữa đã mất đi hi vọng! Thẳng đến kỷ nguyên trước, một vị Đại Đế đưa ra một ý nghĩ điên cuồng!

- Hắn cảm thấy chỉ bằng vào tu luyện nhất định là không cách nào lĩnh ngộ nhiều Đại Đạo như vậy, dù lại sống thêm mười kỷ nguyên nữa cũng không được! Nhưng Đại Đế làm không được, có thể từ sinh mệnh mới vừa sinh ra bắt đầu bồi dưỡng! Người người đều biết Đại Đế hậu đại, ẩn chứa huyết mạch của Đại Đế, tu luyện Đại Đạo hắn lĩnh ngộ, sẽ cực kỳ đơn giản! Nếu như người này vừa ra đời, trong cơ thể ẩn chứa trên trăm, một ngàn loại huyết mạch của Đại Đế thì như thế nào? Có thể trực tiếp lĩnh ngộ hơn trăm hơn nghìn loại Đại Đạo, từ đó luyện hóa Thánh Sơn hay không?

- Ý nghĩ này vừa ra, lập tức được vô số Đại Đế nghênh hợp, ta làm Y đạo Đại Đế, nghiên cứu huyết mạch dung hợp, tự nhiên không cho cự tuyệt, đứng mũi chịu sào!

- Cái này...

Nghe thế, Nhiếp Vân nhớ tới những Thần thú cổ quái trong Vô Biên Thâm Uyên.

Những Thần thú này đều có huyết kỳ quái mạch, một loại hai loại, thậm chí ba bốn loại, từ hình thái sinh mệnh hoàn toàn không có khả năng kết hợp lại kết hợp thành, toàn bộ Thần giới cũng tìm không ra, sẽ không phải đều là vật thí nghiệm của bọn họ chứ!

- Lúc ấy ta tiến vào Thánh Sơn, ở trong đó lợi dụng vô số huyết mạch mà các Đại Đế lưu lại tiến hành thí nghiệm! Kết quả lại phát hiện, đó căn bản là sự tình không thể nào hoàn thành!

- Đừng nói mấy loại, xem như hai loại dung hợp, cũng sẽ xuất hiện huyết mạch phản phệ, không cưỡng ép trấn áp mà nói, rất dễ dàng tử vong!

- Thí nghiệm không biết bao nhiêu năm, sáng tạo ra không biết bao nhiêu Thần thú kỳ kỳ quái quái, cuối cùng phát hiện... Con đường này không làm được! Bởi vì những Thần thú kia không có một cái nào có thể sống qua một vạn năm! Chỉ cần đến thời gian, lực lượng trong cơ thể sẽ xuất hiện phản phệ, để bọn hắn trực tiếp tử vong!

Thần Nông Đại Đế tựa hồ về tới thời gian trước kia liều mạng

nghiên cứu:

- Người khác thí nghiệm cũng nhìn ra điểm ấy, biết như vậy xuống dưới, là không có khả năng thành công, lại nghĩ không ra những biện pháp khác, thế là tìm tới một phương pháp trung hòa! Cái kia chính là... Nghĩ biện pháp áp chế hai loại lực lượng xung đột!

- Tìm tới tìm lui, bọn hắn phát hiện chỉ có Thần giới bản nguyên mới có loại năng lực này!

- Thần giới vô số kỷ nguyên, đều là bản nguyên đản sinh, bởi vậy, bản nguyên có được năng lực dung nạp tất cả Đại Đạo!

- Thế là rất nhiều Đại Đế tìm được bản nguyên, từ đó đào ra một tia khí tức đặc thù, quả nhiên giống như dự liệu, chỉ cần dùng tia khí tức đặc thù này, huyết mạch hỗn loạn liền có thể bình phục, không xung đột, bất quá có tác dụng trong thời gian hạn định vẫn là một vạn năm, nói cách khác, một vạn năm nhất định phải dùng loại khí tức đặc thù này một lần, nếu không, vẫn như cũ lại bởi vì huyết mạch xung đột mà tử vong!

------oOo------

Chương 3622: Bí mật cuối cùng (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Cái này...

Nghe thế không cần đoán, Nhiếp Vân cũng biết lai lịch thực sự của những Thần thú Hầu Khổng kia.

Cũng biết thánh quang chiếu rọi là cái gì.

Chỉ bất quá... khí tức Thánh quang cùng khí tức chủ đan điền của hắn giống như đúc, là cái sau pha loảng vô số lần, hiện tại xem ra, rất nhiều đáp án đã miêu tả sinh động.

- Phương pháp này mặc dù rất tốt, nhưng vẫn như cũ chỉ có thể

duy trì mấy loại huyết mạch dung hợp, nhiều lắm cũng làm không được! Lại nghiên cứu nhiều năm cũng nghiên cứu không ra, trong nội tâm của ta toát ra một ý nghĩ to gan!

Thần Nông Đại Đế nói đến đây, con mắt lóe ra hưng phấn cùng lửa nóng:

- Nếu Thần giới bản nguyên có thể sinh ra vô số Đại Đạo, có thể trấn áp huyết mạch dung hợp sinh ra xung đột, nếu như lấy bản nguyên xây dựng thế giới mới, hòa tan rất nhiều huyết mạch vào, từ đó ra đời nhân loại sẽ như thế nào?

- Ý nghĩ này vừa nhô ra, ta liền nhịn không được nữa, lúc ấy cũng không nói với Đại Đế khác, chỉ nói với Kiếm Đạo Đại Đế ý nghĩ này, hai người ăn nhịp với nhau, tới nơi này lần nữa!

- Lúc ấy, cái bản nguyên này vẫn hoàn chỉnh, không có trống ở giữa!

Thần Nông Đại Đế nhìn về phía khổng lồ vòng xoáy nói:

- Thực lực của chúng ta, tự nhiên không có khả năng móc trung tâm Thần giới bản nguyên ra, nhưng ta nghĩ tới biện pháp khác, chính là mượn nhờ huyết mạch của vô số Đại Đế ở vô số kỷ nguyên, đánh Thần giới bản nguyên rơi xuống một khối!

- Vì thế ta lại chuẩn chuẩn bị vài vạn năm, cuối cùng cũng thành công! Hơn nữa, còn trộm trung tâm nhất của Thần giới bản nguyên ra! Cái bản nguyên này rời vòng xoáy, trực tiếp tiến vào Hỗn Độn thế giới vô biên, bất cứ lúc nào cũng sẽ biến mất! Một khi biến mất, sợ là kiếp này chúng ta cũng tìm không được nữa!

- Dưới tình thế cấp bách, Lục Hi trực tiếp chui vào!

- Mặc dù Lục Hi là Kiếm Đạo Đại Đế, thực lực bài danh rất cao, nhưng so với Thần giới bản nguyên, vẫn kém nhiều lắm, vừa tiến vào trong đó, lập tức bị bản nguyên giảo sát, hồn phách cũng không còn lại!

- Bất quá, cũng chính vì hắn tiến vào bên trong, ta mới có thể ở

trong Hỗn Độn giới mênh mông, tìm được địa phương bản nguyên biến mất!

- Về sau chút bản nguyên này biến thành một Hỗn Độn thế giới mới, cũng chính là Hỗn Độn Hải Dương trong miệng ngươi, mà bộ phận cốt lõi nhất, chính là Thiên Địa Lục Đạo! Hỗn Độn Chi Tâm trong Hỗn Độn Hải Dương!

Thần Nông Đại Đế nói đến đây, đã rất rõ ràng nói ra Thiên Địa Lục Đạo tồn tại.

Khó trách Nhiếp Vân luôn cảm thấy Thiên Địa Lục Đạo kỳ quái, hiện tại xem ra, quả thật như thế.

- Bộ phận cốt lõi nhất của Thần giới bản nguyên kết hợp vô số tiền bối lưu lại huyết mạch, quả nhiên ra đời sinh linh bất đồng người khác, bọn hắn dùng đan điền lĩnh ngộ Đại Đạo, lợi dụng đan điền dung nạp thiên phú! Đan điền càng nhiều, thực lực liền càng mạnh, tốc độ tu luyện cũng càng nhanh!

- Thời điểm ta thấy cảnh này, rốt cuộc biết thành công! Chỉ cần thời gian đầy đủ, nhất định có thể sinh ra một vị siêu cấp cường giả có được nhiều loại đan điền, lĩnh ngộ nhiều loại Đại Đạo!

- Trong lòng vui mừng, đồng thời cũng thương cảm lão hữu nỗ lực, ai ngờ... Ngay thời điểm ta nghĩ lão hữu đã triệt để tử vong, đột nhiên phát hiện, một tia chân linh của hắn lại chuyển thế trùng sinh, biến thành sinh mệnh ở thế giới này!

Thần Nông Đại Đế cười nhìn qua.

- Kiếm Đạo Đại Đế còn không chết? Hơn nữa biến thành sinh mệnh ở Thiên Địa Lục Đạo? Là ai?

Nhiếp Vân sửng sốt.

Tất cả cường giả của Thiên Địa Lục Đạo, hắn đều nhận biết, làm sao chưa từng nghe nói có một vị là Kiếm Đạo Đại Đế chân linh chuyển kiếp?

Trong lòng kỳ quái, muốn từ trong miệng đối phương hỏi ra đáp án, nhưng đột nhiên sửng sốt, con ngươi đột nhiên co vào, thanh âm có chút phát run:

- Ngươi sẽ không muốn nói... Nhiếp Đồng chính là Lục Hi Đại Đế biến thành a?

Thiên Địa Lục Đạo kiếm thuật cao minh nhất, chỉ có đệ đệ Nhiếp Đồng.

Hắn từ lúc vừa ra đời liền có thiên vị đặc thù với kiếm thuật, bản thân kỳ ngộ không ngừng, thậm chí có được chủ đan điền, nhưng đệ đệ không có đan điền, lại có thể có tốc độ tu luyện tương xứng bản thân, thậm chí... còn nhanh hơn một bậc!

Cái này không khỏi để cho người ta kì quái.

Vì sao thiên phú của hắn cao như vậy? Chẳng lẽ thực sự là một đạo chân linh của Lục Hi Đại Đế chuyển thế, lúc này mới lĩnh ngộ Kiếm Đạo như thế, mới có thể tiến bộ nhanh như vậy, để cho mình cũng chùn bước, tự than thở không bằng?

- Không sai, chính là đệ đệ của ngươi!

Thần Nông Đại Đế cười nói.

- Cái này...

Thấy đối phương xác nhận, Nhiếp Vân chấn động toàn thân.

Tin tức này quá khiếp sợ, so với hắn biết Thiên Địa Lục Đạo là Thần giới bổn nguyên còn rung động hơn.

- Bất quá, toàn bộ ý niệm của lão hữu biến mất, Nhiếp Đồng là sinh mệnh mới đản sinh, không phải là Tu La Vương cũng không phải Lục Hi, chỉ là chính hắn, đệ đệ của ngươi!

Thần Nông Đại Đế biết lo lắng của hắn, nói rõ.

- Ân!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, nghi ngờ nhìn qua, hỏi tiếp:

- Nói như vậy, Thiên Địa Lục Đạo là ngươi trợ giúp mới xuất hiện! Nhiếp Đồng là Lục Hi Đại Đế chuyển thế thành, ta thì sao? Ta có tiền thân hay không, ta là ai?

Hắn có được chủ đan điền, có thể sinh ra vô số Đại Đạo, có được thiên phú tu luyện vô tận, ngưng tụ ra giới vực hoàn mỹ... Bất kể nói thế nào, đều rất đặc thù!

- Ngươi chính là ngươi! Không phải bất luận kẻ nào chuyển thế! Lúc đầu chỉ là một sinh mệnh bình thường nhất của Thiên Địa Lục Đạo! Kết quả lại hết sức trùng hợp mở ra chủ đan điền đại biểu hạch tâm nhất của Thần giới bản nguyên! Chính vì vậy, mới đi ra một con đường thuộc về ngươi, có thực lực bây giờ!

Thần Nông Đại Đế nói.

- Sinh mệnh phổ thông?

Nhiếp Vân vò đầu.

Còn tưởng rằng hắn là đại năng nào chuyển thế, kết quả chỉ là sinh mệnh phổ thông.

- Ngươi mở ra chủ đan điền, có thể sinh ra rất nhiều huyết mạch, dung hợp lực lượng không xung đột, ta liền biết ngươi nhất định sẽ trở thành người trong truyền thuyết kia, liền cố ý lưu lại một bộ pháp quyết, có thể mở càng nhiều đan điền!

Thần Nông Đại Đế nói.

- Ngươi nói chính là... Vô Danh Công Pháp?

Nhiếp Vân bừng tỉnh đại ngộ.

Chủ đan điền cũng không phải tùy tiện chế tạo đan điền, căn cứ một bộ công pháp mới có thể hoàn thành, cũng chính là sau khi sống lại ở trong não hải vang lên tám chữ “thiên địa tạo hóa, vô tận

huyết thống”!

Hắn có thể một đường đi đến hiện tại, chỗ dựa lớn nhất chính là bộ công pháp này.

------oOo------

Chương 3623: Thôn phệ Thần giới bản nguyên (thượng) (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không nghĩ tới... Lại là Thần Nông Đại Đế ban cho.

Như vậy tất cả khúc mắc đều thông thuận.

Giữa thiên địa không có khả năng tự nhiên xuất hiện công pháp, hơn nữa trùng hợp tiến vào trong đầu mình như vậy.

- Ta hình thành giới vực hoàn mỹ, luyện hóa Thánh Sơn, có phải liền có thể chống lại Thiên Đạo, không cần Phù Thế tháp, cũng có thể sống qua kỷ nguyên này hay không?

Hiểu rõ chuyện này, Nhiếp Vân hỏi lần nữa.

Nếu Thánh Sơn là tâm huyết của rất nhiều Đại Đế dung hợp, khẳng định có thể làm thành lũy cuối cùng, chống lại Thần giới hủy diệt!

Nếu như vậy, cùng lắm thì thu toàn bộ sinh linh vào thế giới nạp vật, bản thân trốn vào Thánh Sơn, chẳng phải có thể vượt qua hạo kiếp, sống đến kỷ nguyên kế tiếp sao?

- Đổi lại rất nhiều kỷ nguyên trước, đích xác có thể!

Thần Nông Đại Đế lắc đầu:

- Nhưng kỷ nguyên này không được!

- Không được? Vì sao không được?

Nhiếp Vân kỳ quái.

Nếu kỷ nguyên khác có thể, vì sao kỷ nguyên này không được?

- Kỳ thật... vẫn là trách ta!

Thần Nông Đại Đế lắc đầu.

- Trách ngươi?

Nhiếp Vân có chút như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

- Không sai, ngươi nhìn lại Thần giới bản nguyên này, có thể nhìn ra còn có cái gì khác biệt sao?

Thần Nông Đại Đế lần nữa chỉ về phía trước.

Nhiếp Vân nhìn lại.

Thần giới bản nguyên giống như trước đó, xoay chầm chậm, ngoại trừ ở giữa thiếu một khối, thì nhìn không ra đặc điểm gì.

Bất quá, nếu Thần Nông Đại Đế nói như vậy, khẳng định có chỗ không tầm thường, nhịn không được nhìn kỹ.

- Ân?

Quả nhiên nhìn ra không bình thường.

Trước mắt là không gian vô cùng to lớn, Thần giới bản nguyên khảm nạm ở bên trong, có vẻ hơi nhỏ bé.

Cái này rất giống một ngai vàng to lớn, lại ngồi xuống một đứa bé, thấy thế nào cũng có chút không đúng xưng.

- Ý của ngươi là... phạm vi của Thần giới bổn nguyên, nguyên bản lớn hơn nữa, hiện tại nhỏ đi?

Suy nghĩ một chút, tổ chức tốt ngôn ngữ, Nhiếp Vân nói ra phát

hiện của mình.

- Không sai!

Thần Nông Đại Đế tán dương gật đầu:

- Bộ phận cốt lõi nhất của Thần giới bản nguyên biến mất, bản nguyên không có lực ngưng tụ, dần dần tán dật bốn phía! Kết quả... bị Thiên Đạo mới đản sinh ở kỷ nguyên này phát hiện!

- Thần giới bản nguyên, là hạch tâm duy trì Thần giới, huống chi Thiên Đạo!

- Thiên Đạo trước chỉ là quy tắc không có ý thức, mà Thiên Đạo này phát hiện Thần giới bản nguyên tán loạn, lặng lẽ thôn phệ, kết quả dẫn đến Thiên Đạo hấp thu bản nguyên chi lực, trở nên càng ngày càng cường đại!

- Không nói cái khác, coi như so với kỷ nguyên trước, thực lực của Thiên Đạo ở kỷ nguyên này, so với kỷ nguyên trước cường đại gấp trăm lần! Chính vì vậy, coi như Thánh Sơn có thể chống đỡ kỷ nguyên trước hủy diệt, cũng không cách nào chống lại kỷ nguyên này!

- Bởi vì Thiên Đạo kỷ nguyên này quá đáng sợ! Đã cường đại đến chỉ bằng vào lực lượng bản thân, liền có thể diệt sát tất cả Đại Đế!

Sắc mặt của Thần Nông Đại Đế nghiêm túc.

- Chỉ bằng vào lực lượng bản thân, diệt sát tất cả Đại Đế?

Nhiếp Vân tắc lưỡi.

Căn cứ trước đó lấy được tin tức, hắn biết Thiên Đạo ở trước khi diệt thế, sẽ làm ra Đế Vẫn Hạo Kiếp, để Đại Đế tự giết lẫn nhau, tiêu hao số lớn khí lực, sau đó lại diệt tất cả mọi người.

Một là có thể tiết kiệm lực lượng, thứ hai, thực lực Đại Đế quá mạnh, coi như Thiên Đạo muốn diệt sát toàn bộ, cũng có chút làm không được.

Chính vì vậy, mỗi kỷ nguyên mới có cá lọt lưới.

Nếu như hiện tại Thần Nông Đại Đế nói sự thật, Thiên Đạo này lợi hại như thế, vì sao còn làm ra Đế Vẫn Hạo Kiếp?

Đem tất cả Đại Đế đều diệt đi không được sao?

- Sở dĩ không có động thủ, một là bởi vì ngươi trưởng thành quá nhanh, ngoài dự liệu của nó, làm nó chưa chuẩn bị xong! Không cách nào diệt tất cả Đại Đế! Chí ít, hiện tại nó không nắm chắc giết chết ngươi!

Thần Nông Đại Đế nhìn ra hắn nghi hoặc, giải thích nói.

- Ta trưởng thành quá nhanh?

Nhiếp Vân kỳ quái.

- Ân, ngươi ngưng tụ giới vực hoàn mỹ, thành tựu Đại Đế mạnh nhất trong lịch sử, thực lực của Thiên Đạo bây giờ tối đa chỉ có thể áp chế ngươi, đả thương ngươi, nhưng muốn chém giết ngươi, là không cách nào làm được! Nó biết điểm ấy, cho nên mới làm ra Phù Thế tháp, làm ra Đế Vẫn Hạo Kiếp, chuyển di tầm mắt của ngươi, cho nó đầy đủ thời gian chuẩn bị!

Thần Nông Đại Đế nghiêm túc nói:

- Một khi để nó thành công, khẳng định có thể có thủ đoạn nắm chắc chém giết ngươi, đến lúc đó, coi như ngươi là giới vực hoàn mỹ, chủ nhân của một thế giới khác, cũng khó có thể đào thoát!

- Còn có loại sự tình này?

Nhiếp Vân nghiêm túc.

Hắn có được thế giới nạp vật, cơ hồ có thể nói thế giới bất diệt, hắn liền không có khả năng tử vong! Chính vì vậy, hắn có tự tin rất lớn, có thể sống qua kỷ nguyên này, nghe được thế mới biết, Thiên Đạo làm ra lần Đế Vẫn Hạo Kiếp này, hoàn toàn là vì hắn!

Khó trách Đế Huyền kia đặc biệt tới tìm hắn, biết rõ không có khả năng quy thuận, còn cố ý nói nhiều như vậy... Chỉ sợ là vì mê hoặc bản thân, để cho mình buông lỏng cảnh giác.

- Nhưng nó làm sao mới có thể giết ta?

Nhiếp Vân vẫn còn có chút không tin.

Thế giới bất tử, hắn liền bất diệt, coi như Thiên Đạo hủy sạch Thần giới, cũng không đả thương được thế giới nạp vật của hắn a!

Làm sao có thể giết hắn?

Coi như Thiên Đạo tự mình xuất thủ, cũng nhiều nhất đả thương mình, chân chính chiến đấu, đến cùng hươu chết vào tay ai còn chưa biết chừng!

- Cụ thể ta cũng không biết, căn cứ phỏng đoán, hẳn là nghĩ biện pháp thôn phệ hết Thần giới bản nguyên, để thực lực của nó đạt tới cao nhất! Sau đó tại tự mình xuất thủ đối phó ngươi! Mặc dù giới vực hoàn mỹ cường đại, nhưng một khi để nó tiến vào bên trong, trắng trợn phá hư, thế giới khẳng định cũng sẽ sụp đổ, đến lúc đó, ngươi đồng dạng sẽ chết!

Thần Nông Đại Đế nghiêm túc nói.

- Thôn phệ Thần giới bản nguyên?

Con ngươi của Nhiếp Vân co rụt lại.

Thật nếu để cho Thiên Đạo hoàn thành, thực lực vô cùng có khả năng đạt tới một loại cấp độ để hắn cũng cảm thấy sợ hãi, một khi thực cho hắn tiến vào trong thế giới nạp vật trắng trợn phá hư, chỉ sợ mình sẽ bởi vậy vẫn lạc.

- Như thế nào mới có thể ngăn cản?

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân nhịn không được hỏi.

Ai cũng không muốn chết, càng không muốn tử vong biệt khuất như thế.

- Rất đơn giản, ngươi nghĩ biện pháp thôn phệ hết Thần giới bản nguyên này, thực lực của ngươi tăng cường, lực lượng của nó tự nhiên sẽ tương đương giảm bớt!

Thần Nông Đại Đế nói.

- Ta thôn phệ?

Nhiếp Vân sửng sốt một chút, hiển nhiên không nghĩ tới chính là biện pháp này.

------oOo------

Chương 3624: Thôn phệ Thần giới bản nguyên (thượng) (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thần giới bản nguyên thiếu sót bộ phận kia, cũng chính là Thiên Địa Lục Đạo, ta biết ngươi ngưng tụ thành thân thể của Đạm Đài Lăng Nguyệt, theo lý thuyết do nàng đến thôn phệ, vừa vặn có thể tạo thành Thần giới bản nguyên hoàn chỉnh! Nhưng mà... hiện tại Thần giới bản nguyên đã bị Thiên Đạo thôn phệ hơn phân nửa, coi như tìm nàng đến, thôn phệ hết bộ phận còn dư lại, cũng nhiều nhất chống lại đối phương, muốn chém giết, là không cách nào làm được!

- Ngươi lại khác!

- Ngươi mở chủ đan điền, tùy ý phục chế Đại Đạo, sáng tạo thế giới... Nói cho đúng, ngươi đã có một bản nguyên khác, giống như cái trước mắt, chỉ cần cho đầy đủ thời gian trưởng thành, hoàn toàr có thể tạo nên một Thần giới khác, bất tử bất diệt, triệt để vĩnh hằng! Dùng lời giải thích thông tục nhất, cái kia chính là... Nạp vật đan điền hình thành thế giới nạp vật, là Thần giới, mà chủ đan điền chính là bản nguyên! Chỉ cần bản nguyên còn, thế giới nạp vật hủy

diệt, đồng dạng có thể lần nữa tạo ra được!

Ngữ khí của Thần Nông Đại Đế cấp tốc:

- Chỉ tiếc, ngươi xuất thế thời gian quá ngắn, bản nguyên còn mười phần non nớt, không cách nào chống lại Thiên Đạo, nhưng nếu ngươi thôn phệ hết bản nguyên còn dư lại thì khác, bản nguyên non nớt sẽ bạo tăng thật nhiều lần, thành tựu một bản nguyên mới tinh cường đại, có lẽ sẽ có năng lực chém giết Thiên Đạo!

- Nhưng làm sao thôn phệ?

Nhiếp Vân hoàn toàn minh bạch, đồng thời nghi hoặc, bản nguyên trước mắt này thật đáng sợ, xem như hắn, cũng không dám tùy tiện đụng vào!

- Chủ đan điền!

Thần Nông Đại Đế nói:

- Chủ đan điền là bản nguyên, muốn thôn phệ thứ này, nhất định phải tế nó ra, mới có thể thôn phệ!

- Thì ra là thế!

Nhiếp Vân gật đầu.

- Tốc độ nhanh một chút, Thiên Đạo đang không ngừng luyện hóa bản nguyên, chúng ta tới đây, nó hẳn là đã biết, nhất định sẽ điều động người phát ngôn ngăn cản, một khi xuất hiện, lại muốn luyện hóa, chỉ sợ không còn kịp rồi!

Thần Nông Đại Đế vội nói.

- Được!

Nhiếp Vân gật đầu, nhìn về phía vòng xoáy khổng lồ trước mắt, đang định để chủ đan điền vào, liền nghe được sau lưng có khí tức truyền đến, một thanh âm lạnh như băng vang lên.

- Hiện tại lại nghĩ luyện hóa, có phải hơi trễ hay không...

Vội vàng xoay người nhìn lại, chỉ thấy Đế Huyền cùng Tâm Ma Đại Đế chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở sau lưng, trên mặt lộ ra biểu lộ băng lãnh đùa cợt.

- Nguy rồi!

Nhìn thấy hai người xuất hiện, Thần Nông Đại Đế lần nữa quay đầu nhìn thoáng qua vòng xoáy sau lưng, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

- Vòng xoáy đang không ngừng thu nhỏ?

Giờ phút này Nhiếp Vân cũng phát hiện không thích hợp.

Vòng xoáy đại biểu Thần giới bổn nguyên, giờ khắc này không ngừng thu nhỏ, mắt trần có thể thấy.

Xem ra hai người bọn họ vừa tiến vào nơi này, Thiên Đạo Thần giới liền phát hiện, nhưng một mực không có phái người tới, mục đích rất đơn giản... kéo dài thời gian!

Kéo thời gian càng dài, luyện hóa bản nguyên càng nhiều.

Mà mình và Thần Nông Đại Đế vậy mà không phát hiện!

- Ta ngăn trở bọn hắn, ngươi nhanh nghĩ biện pháp luyện hóa bản nguyên, có thể tranh đoạt bao nhiêu hay bấy nhiêu, Thiên Đạo liền thiếu đi một phần thực lực, ngươi liền cường đại một chút!

Thần Nông Đại Đế cung tay, bàn tay lắc một cái, một đồ vật giống như cái xẻng đào thuốc bay ra, thẳng tắp đánh tới Đế Huyền cùng Tâm Ma Đại Đế.

Thần binh Đế Cảnh Thần Nông Xúc của Thần Nông Đại Đế!

- Lão già, ngươi muốn chết!

Đế Huyền thấy Thần Nông Đại Đế dám động thủ với nàng, ánh mắt

trầm xuống, bàn tay bỗng nhiên vồ tới.

Ầm ầm!

Một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa vọt tới, Thần Nông Xúc lập tức ngừng ở trên không trung, không cách nào tiến lên, mà thân thể của Thần Nông Đại Đế cũng dừng lại, giống như bị giam cầm, không cách nào động đậy.

Đế Huyền thực quá cường đại, ban đầu Nhiếp Vân cũng bị một chiêu đả thương, huống chi Thần Nông Đại Đế!

- Nhanh luyện hóa bản nguyên, nếu không không có thời gian!

Nhìn hai người giao chiến, Thần giới bản nguyên lại giảm bớt một vòng, Thần Nông Đại Đế điên cuồng quát.

Trước đó Thiên Đạo định dùng phương pháp từ từ luyện hóa bản nguyên, chậm rãi tăng thực lực lên, nhưng Nhiếp Vân đến, thì không thể không gia tốc.

Vừa gia tốc, bản nguyên lập tức mắt trần có thể thấy giảm bớt, trễ thêm một hồi nữa, chỉ sợ sẽ không kịp.

- Ngươi chịu đựng!

Nhiếp Vân cũng biết thời gian không thể kéo dài, cắn răng một cái, bỗng nhiên nhảy ra, thẳng tắp vọt tới bản nguyên, còn không có tiến vào bên trong, lập tức cảm thấy một cỗ lực lượng cắn nuốt cường đại tới cực điểm, tựa hồ muốn nuốt hắn vào!

- Chủ đan điền, ra!

Tình huống nguy cấp, cũng không chiếu cố được quá nhiều, chủ đan điền trong nháy mắt từ trong khí hải bay ra.

Xì xì xì xì...

Quả nhiên, chủ đan điền vừa xuất hiện, lực lượng cắn nuốt của vòng xoáy bản nguyên liền yếu bớt, không có nguy hiểm, ngược lại

cho hắn một loại cảm giác ấm áp, phảng phất như tiến nhập suối nước nóng, dễ chịu không nói ra được.

- Thôn phệ!

Cảm nhận được loại tình huống này, hắn biết Thần Nông Đại Đế suy đoán không sai, lúc này cũng không nhiều lời, chủ đan điền biến thành Thao Thiết, cắn nuốt bản nguyên.

Cô cô cô cô!

Có bản nguyên bổ dưỡng, chủ đan điền mắt trần có thể thấy biến lớn, lực lượng của Nhiếp Vân cũng bạo tăng.

24 châu!

25 châu!

Trước đó bởi vì giúp Dao Sương luyện chế thân thể mà rớt xuống tu vi khôi phục nhanh chóng, đồng thời xu thế đi tới không có chút đình trệ nào, tiếp tục gia tăng.

Ầm ầm!

Thân thể chấn động, thế giới nạp vật xông phá phạm vi 25 châu, đạt tới 26 châu!

Lực lượng cường đại tràn ngập toàn thân.

26 châu!

27 châu!

28 châu!

Đột phá gông cùm xiềng xích, thế giới nạp vật giống như khí cầu nhanh chóng bạo tăng, mà bản nguyên xung quanh không ngừng bị hắn thôn phệ, trước đó vòng xoáy khổng lồ, ở dưới hắn cùng Thiên Đạo Thần giới thôn phệ, rõ ràng thu nhỏ.

- Xú lão đầu, đây là ngươi tự tìm chết!

Thấy Nhiếp Vân xông vào bản nguyên, thôn phệ thật nhanh, Đế Huyền rốt cục nổi giận, lông mi dựng thẳng lên, bàn tay đưa về phía trước.

Hô!

Thần Nông Đại Đế tránh cũng không tránh kịp, liền bị nắm cổ nhấc lên.

Thần Nông Đại Đế lấy Y đạo thành tựu Đế Cảnh, coi như sống lâu một kỷ nguyên, nhưng thực lực chân chính ngay cả Nhiếp Đồng cũng không bằng, thì làm sao chống lại Đế Huyền bây giờ.

- Sư phụ, ngươi thật muốn ta ra tay sao?

Ngay thời điểm Thần Nông Đại Đế cho rằng hẳn phải chết không nghi ngờ, một thanh âm thất vọng, không thể tin được truyền tới, Đế Huyền xoay người sang chỗ khác, phát hiện một thân ảnh xinh đẹp chẳng biết lúc nào đã đứng ở cách đó không xa, tú mục đen nhánh nhìn qua, tràn đầy thất vọng.

------oOo------

Chương 3625: Thôn phệ Thần giới bản nguyên (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đạm Đài Lăng Nguyệt!

Nàng và Nhiếp Vân là phu thê, tâm linh sớm đã tương thông, coi như hắn muốn tận lực giấu diếm, cũng đâu thể giấu diếm được, phát hiện hắn đang giấu giếm sự tình Đế Huyền, liền lặng lẽ đi theo, kết quả nhìn thấy màn này.

- Hắn là Thần Nông Đại Đế, Y đạo Đại Đế được người người Thần giới kính ngưỡng, ngươi động thủ với hắn, thật sự không có đường lui rồi!

Trong mắt Đạm Đài Lăng Nguyệt chảy ra lệ ngân.

Bất kể nói thế nào, vị trước mắt này cũng là sư phụ của nàng, vì vun bón nàng, mà dốc hết tất cả, phần ân tình này, không phải nói cắt liền cắt!

- Đường lui? Ta còn có đường lui sao? Ha ha! Từ khi hắn bức ta hiện ra bản thể, ta liền không có đường lui! Đường lui chân chính là... tất cả các ngươi chết! Chỉ cần đến lúc đó lần nữa ngưng tụ một Thần giới mới, sẽ không ai nhận biết ta, ta vẫn là Thần giới đệ nhất mỹ nữ cao cao tại thượng, thuần khiết vô hạ kia!

Đế Huyền lộ ra vẻ dữ tợn, đã điên rồi.

- Đã như vậy, đệ tử... cũng chỉ có thể động thủ!

Thấy đối phương nói ra lời này, Đạm Đài Lăng Nguyệt cố nén nước mắt rơi xuống, đầu gối mềm nhũn quỳ rạp xuống đất:

- Sư phụ, đây là ân bồi dưỡng của ngươi, cũng là lần cuối cùng ta kêu một tiếng sư phụ, sau khi dập đầu, ngươi ta ân đoạn nghĩa tuyệt, từ nay chỉ là cừu nhân!

Nói xong, Đạm Đài Lăng Nguyệt lần nữa dập đầu một cái, đứng dậy, toàn thân tản mát ra khí tức cường đại.

Thiên Đạo Đại Đế, Thần giới ngoại trừ Nhiếp Vân là Đại Đế mạnh nhất, thực lực của nàng cường đại hơn Thần Nông Đại Đế nhiều lắm.

Ầm ầm!

Đạm Đài Lăng Nguyệt đi đầu xuất thủ.

Bàn tay trảo một cái, thiên địa tối tăm, một khe hở thời không thẳng tắp lao qua Đế Huyền.

- Ta có thể bồi dưỡng ngươi, tự nhiên cũng có thể hủy ngươi, đây là ngươi tự tìm chết!

Thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt lại dám ra tay với nàng, Đế Huyền nhíu mày, trong mắt mang theo băng lãnh, bàn tay nhẹ nhàng điểm một cái, khe hở lập tức đình trệ, không còn cách nào tiến lên.

Nhiếp Vân có lực lượng 23 châu, cũng bị nàng một chiêu đả thương, mặc dù Đạm Đài Lăng Nguyệt cường đại, vẫn như cũ không phải là đối thủ!

Bất quá, cái sau tựa hồ sớm biết sẽ có kết quả này, tú mi hơi giương, một ngọc thủ khác bắt tới Thần Nông Đại Đế.

Một chiêu công kích, một chiêu cứu người.

Động tác của nàng ăn khớp, phảng phất như luyện tập vô số lần, lại như linh dương móc giác, không có dấu vết mà tìm kiếm.

Hô!

Thời điểm Đế Huyền phản ứng lại, Thần Nông Đại Đế đã bị nàng cứu ra, rơi vào lòng bàn tay của nàng.

- Còn nghĩ cứu người? Hôm nay các ngươi đều phải chết!

Thấy người được cứu đi, da mặt Đế Huyền run rẩy, bàn tay cuồn cuộn, lần nữa đánh tới hai người.

Lần này mười phần lực lượng, coi như Thần giới hai châu chi địa, cũng sẽ ở dưới một chưởng này biến thành bột mịn.

Coi như lấy thực lực của Nhiếp Vân trước đó, chỉ sợ cũng ngăn cản không nổi, Đạm Đài Lăng Nguyệt càng không có khả năng ngăn cản.

- Nhanh trốn tới bản nguyên!

Thần Nông Đại Đế quát.

- Bản nguyên?

- Nhanh, bản thân ngươi là bộ phận cốt lõi nhất của Thần giới bản nguyên luyện chế thành, ngươi đi qua bản nguyên sẽ không tổn thương ngươi, ngược lại sẽ còn hội tụ tới ngươi!

Thần Nông Đại Đế nóng nảy hô.

- Được!

Biết thời gian không đợi người, lại trễ nải, rất có thể chết ở chỗ này, Đạm Đài Lăng Nguyệt không chút do dự, thân thể mềm mại nhoáng một cái, mang theo Thần Nông Đại Đế vọt tới Thần giới bản nguyên.

Ầm ầm!

Quả nhiên, nàng khẽ dựa gần, bản nguyên giải tán bỗng nhiên lao qua nàng, để khí tức của nàng cấp tốc bạo tăng.

Xem ra, tốc độ thôn phệ bổn nguyên còn nhanh hơn Nhiếp Vân nhiều lần.

- Đáng giận...

Nhiếp Vân thôn phệ bản nguyên, vốn đã để Thiên Đạo tức giận, giờ phút này Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng thôn phệ, tốc độ càng nhanh, thiên địa lập tức run rẩy, Thiên Đạo triệt để nổi giận!

Ầm ầm!

U Ma cảnh kéo dài không biết bao nhiêu ức vạn dặm trong nháy mắt nổ thành bột phấn, Thần giới cũng xuất hiện khe nứt to lớn, vô số sinh linh trong nháy mắt hóa thành hư không.

- Các ngươi đã muốn chết, vậy đều chết đi cho ta!

Đế Huyền làm người phát ngôn của Thiên Đạo, có thể rõ ràng cảm nhận được Thiên Đạo phẫn nộ, rít lên một tiếng, thiên địa xanh đen, trong nháy mắt vỡ ra, giống như kéo ra màn che, từ chỗ sâu không biết tên, một đám Thần thú to lớn thẳng tắp lao đến.

Ô ép… chừng hơn vạn, từng cái mang theo khí tức cường đại.

Đế thú!

Rõ ràng đều là Đế thú!

- Tiêu diệt toàn bộ sinh linh Thần giới cho ta, một tên cũng không để lại!

Khuôn mặt Đế Huyền vặn vẹo, điên cuồng quát.

Ầm ầm!

Nghe được tiếng rống của nàng, Đế thú hung mãnh vọt tới Thần giới, vô số sinh linh trong nháy mắt đồ thán.

- Đáng giận!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhìn một màn này ở trong mắt, nắm đấm xiết chặt.

Nàng là Thiên Đạo sư, bản thân thì có tâm trách trời thương dân, thấy bởi vì nàng mà Thần giới lâm vào nguy nan, vô số sinh linh hủy diệt, làm sao có thể chịu được.

Ngay thời điểm nàng dự định lao ra, cùng Đế Huyền, vô số Đế thú liều mạng, một bàn tay ấm áp đè ở trên bờ vai của nàng.

- Ta tới đi! Ngươi ở nơi này tiếp tục thôn phệ bản nguyên, không cần lưu lại một phần cho Thiên Đạo! Lưu cho nó càng nhiều, sinh linh chết đi sẽ càng nhiều!

Nhiếp Vân cười nhìn qua.

Đạm Đài Lăng Nguyệt thôn phệ bổn nguyên tốc độ nhanh hơn hắn nhiều, tiếp tục đợi ở chỗ này, mặc dù có thể tranh đoạt càng nhiều bản nguyên, nhưng Thần giới chỉ sợ cũng phải bởi vậy triệt để hủy diệt!

Nếu như Thần giới thực diệt vong, mình kiên trì lại có tác dụng gì?

Cho nên, nhất định phải có người rời đi, cứu vớt Thần giới!

Mà Nhiếp Vân biết, coi như hiện tại Đạm Đài Lăng Nguyệt ra ngoài, cũng không có khả năng là đối thủ của Đế Huyền, chờ tao ngộ nguy hiểm, còn không bằng chính hắn rời đi.

- Ta biết!

Nhiếp Vân nghĩ thông suốt, Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng rõ ràng, lúc này gật đầu.

- Không cần lưu một chút cho Thiên Đạo!

Nhiếp Vân bàn giao một câu, bàn tay trảo một cái, thu Thần Nông Đại Đế vào thế giới nạp vật, nhẹ nhàng nhảy lên, rời khỏi phạm vi bản nguyên, một lần nữa trở lại U Ma cảnh.

Thời khắc này U Ma cảnh đã triệt để biến thành phế tích, một vết rách vắt ngang qua không trung, tựa như một vết sẹo to lớn.

Không hổ là Thiên Đạo, Thần giới đệ nhất hiểm địa, ở dưới cơn nóng giận của nó, triệt để biến thành phế tích, không thể nào sửa chữa.

- Ngươi cũng dám đi ra?

Thấy hắn xuất hiện, hận ý trong mắt Đế Huyền như nước sông cuồn cuộn.

Không phải thiếu niên trước mắt này, nàng làm sao có thể trở nên như hiện tại, người không ra người quỷ không ra quỷ!

------oOo------

Chương 3626: Nhiếp Vân phát uy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nếu như không phải bất đắc dĩ, ai có thể hiến tế linh hồn của mình cho Thiên Đạo, trở thành người hầu trung thực của đối phương!

- Ha ha!

Lười nói chuyện với đối phương, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, ngón tay nhấn tới.

- Ngươi muốn chết!

Không nghĩ tới thiếu niên dám ra tay với mình, khuôn mặt của Đế Huyền trầm xuống, tiến lên đón.

Ầm!

Bàn tay cùng ngón tay đụng nhau.

Phốc!

Phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt của Đế Huyền trắng nhợt, thẳng tắp bay rớt ra ngoài, một chiêu trọng thương!

- Làm sao có thể? Ngươi làm sao sẽ mạnh như vậy?

Đế Huyền cấp tốc thở dốc, cơ hồ không thể tin được.

Trước mấy ngày cùng hắn giao thủ, còn có thể tuỳ tiện đả thương, lúc này mới bao lâu thời gian, lại trở nên mạnh như vậy?

Thấy dáng vẻ của nàng tức hổn hển, Nhiếp Vân lắc đầu.

Mặc dù không có thôn phệ sạch sẽ bản nguyên, nhưng thực lực của hắn có tiến bộ nhảy vọt, ngắn ngủi mấy tức, lực lượng liền tăng hơn mười châu!

Nói cách khác thực lực của hắn bây giờ, đã đạt đến 35 châu!

Hơn nữa sau khi dung hợp bản nguyên, chủ đan điền trở nên càng thêm cường đại, mặc dù so với Thần giới bản nguyên còn hơi yếu, lại đã gia tăng mấy lần.

Dùng người để ví von mà nói, chủ đan điền lúc trước như hài nhi ba bốn tuổi, sau khi thôn phệ bản nguyên, đã đến mười bốn, mười lăm tuổi, dù cách trưởng thành còn có một đoạn chênh lệch, cũng đã có thành tựu, coi như Thiên Đạo thôn phệ một phần bổn nguyên khác muốn giết hắn, chỉ sợ cũng làm không được!

Dù sao, coi như Thiên Đạo cắn nuốt bản nguyên nhiều hơn hắn, cũng không hoàn chỉnh.

Mọi người tám lạng nửa cân, ai cũng không sợ ai!

Ngược lại bản nguyên của hắn mới đản sinh, có được bộ phận hoàn chỉnh, thật muốn liều chết tương bác, cuối cùng ai chết còn chưa biết được.

Chính vì vậy, hắn mới đi ra.

- Trốn!

Thấy ánh mắt của thiếu niên bình tĩnh, Đế Huyền biết thực lực người trước mắt này, đã không phải là nàng có thể chống lại, ánh mắt lóe lên, quay người đào tẩu.

Nhiếp Vân không giống Đạm Đài Lăng Nguyệt, có tình cảm với nàng, sẽ thủ hạ lưu tình! Đợi ở chỗ này chỉ có một con đường chết, nàng không muốn chết!

- Muốn đi? Ngươi cảm thấy còn có thể đi được sao?

Con mắt phát lạnh, Nhiếp Vân lăng không bắt tới.

Hô!

Thân thể của Đế Huyền trong nháy mắt bị giam cầm ở trên không trung.

Thời điểm tu vi của Nhiếp Vân không có gia tăng, nàng nhiều nhất chỉ có thể kích thương, không thể giết, giờ phút này thực lực bạo tăng, thì sao có thể là đối thủ!

- Tâm Ma Đại Đế, đến lượt ngươi vì Thiên Đạo cống hiến rồi, đi thôi!

Cảm nhận được thân thể cứng ngắc, sẽ lập tức bị chém giết, Đế Huyền nhíu mày, trong mắt hiện lên lãnh ý, dữ tợn rống lên một tiếng, bàn tay bỗng nhiên vỗ ra.

Phần phật!

Tâm Ma Đại Đế theo sát ở sau lưng nàng, một mực xem như người hầu bị ném ra.

- Đế Huyền, ngươi thật độc...

Tức giận gào thét, Tâm Ma Đại Đế ngay cả phản ứng cũng không phản ứng kịp, thân thể liền bành trướng, ầm vang nổ tung.

Một Đại Đế đỉnh phong, lực lượng bạo tạc nên mạnh bao nhiêu?

Nếu như ở Thần giới mà nói, chỉ sợ phạm vi mấy châu sẽ nổ thành đất khô cằn, vô số sinh linh chết tại chỗ.

- Hừ!

Nhiếp Vân hiển nhiên cũng không nghĩ đến Đế Huyền tàn nhẫn như vậy, vì đào mệnh ngay cả thủ hạ cũng không cần, nhíu mày, bỗng nhiên trảo một cái.

Hô!

Tâm Ma Đại Đế nổ tung sinh ra sóng xung kích liền bị hắn giam cầm ở trong một viên cầu, không cách nào lan tràn.

Phần phật!

Cầm cố lại lực lượng tự bạo của đối phương, Nhiếp Vân phất tay, tự bạo sinh ra lực lượng liền bị nuốt vào thế giới nạp vật, biến thành chất dinh dưỡng.

- Ân? Để cho nàng chạy trốn?

Xử lý xong những thứ này, lần nữa nhìn lại, Nhiếp Vân phát hiện Đế Huyền đã trốn.

Vô ảnh vô tung, rốt cuộc tìm không thấy.

- Cứu người trước đi!

Biết bây giờ không phải là thời điểm truy kích, thân thể của Nhiếp Vân nhoáng một cái, sau một khắc xuất hiện ở Thần giới.

Lúc này, đại bộ phận Thần giới đã biến thành phế tích.

Mấy ngàn con Đế thú đồng thời chấp hành kế hoạch diệt thế, dù thời gian chỉ qua mấy hơi thở, Thần giới Cửu Châu cũng đã hỏng mất không sai biệt lắm!

- Đều chết cho ta!

Thấy cảnh này, khóe mắt Nhiếp Vân nhảy lên, đi tới trước mặt Đế thú, một chưởng bổ xuống.

Chiêu này mang theo phẫn nộ của hắn, Thần giới phảng phất như đều bị giam cầm ở dưới một chưởng này, không cách nào phản kháng.

Rầm rầm rầm!

Mấy trăm Đế thú trong nháy mắt nổ tung lên, biến thành thịt nát đầy trời.

Một chưởng chém giết mấy trăm Đế thú, tương đương với chém giết mấy trăm vị Đại Đế!

Lúc này thực lực của Nhiếp Vân, đã vượt qua phạm trù Đại Đế có thể hiểu.

Ầm ầm!

Nhìn thấy thiếu niên ở trước mắt hung mãnh như vậy, rất nhiều Đế thú bị dọa đến không khỏi lui lại, hơn ngàn con đồng thời xuất thủ.

Một trận oanh minh kịch liệt, hơn ngàn con Đế thú đồng thời xuất thủ, lực lượng lại thông qua phương pháp đặc thù của Thiên Đạo hỗn hợp lại, toàn bộ Thần giới xuất hiện một cái khe to lớn, một đạc khí tức hủy diệt thế gian đập vào mặt.

Một con Đế thú không đáng để lo, hai con cũng không tính là gì, nhưng lên trăm con, hơn ngàn con, đồng thời phát ra công kích, đích thực cực kỳ đáng sợ!

Xem như Nhiếp Vân, cũng cảm thấy cố hết sức.

Dù sao, lần này hắn tương đương với đối mặt hơn ngàn vị Đại Đế!

- Thánh Sơn, ra!

Biết chỉ bằng vào lực lượng chỉ sợ ngăn cản không nổi, Nhiếp Vân không chút do dự, mi tâm lóe lên, Thánh Sơn to lớn bỗng nhiên bay ra, thẳng tắp nghênh đón trên ngàn con Đế thú công kích.

Ầm!

Mặt đất nứt ra, hải dương sôi trào, núi cao khuynh đảo.

Thánh Sơn kịch liệt chấn động, chặn hơn ngàn con Đế thú liên hợp công kích, ngay sau đó ở dưới sự khống chế của Nhiếp Vân, tiếp tục rơi xuống hơn ngàn con Đế thú.

- Ngao ô!

Tựa như kèn lệnh trong chiến trường vang lên, lại có mấy ngàn con Đế thú đồng thời xuất thủ, lực lượng giống như trường hà, va chạm tới Thánh Sơn.

Bành!

Thánh Sơn chấn động kịch liệt, rốt cuộc không chống lại được, bay ngược mà về.

Nhiếp Vân nhướng mày, hai tay bỗng nhiên cầm ra.

Thánh Sơn bay ngược lập tức ngừng ở trên không trung, không ngừng run rẩy.

Mấy ngàn con Đế thú liên hợp công kích quá cường đại, coi như Nhiếp Vân hiện tại, cũng không chống lại được.

- Ngao ô!

Đánh lui Thánh Sơn, làm cho Nhiếp Vân lui lại, lại một thanh âm kèn lệnh vang lên, giữa thiên địa lần nữa kéo ra một màn che, rất nhiều Đế thú lui lại, tựa như binh lính huấn luyện nghiêm chỉnh.

Lui vào tấm màn đen biến mất không thấy gì nữa, phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện qua.

------oOo------

Chương 3627: Các Đại Đế vô sỉ

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Đáng giận!

Biết là Thiên Đạo để tất cả Đế thú rời đi, sắc mặt của Nhiếp Vân trầm thấp.

Nói thật, số lượng Đế thú thực sự nhiều lắm, coi như thực lực của hắn đã đạt tới Thần giới không người có thể địch, vẫn như cũ không dám đuổi theo.

Hơn ngàn con Đế thú liên hợp công kích, liên tục mấy lần, cho dù hắn có Thánh Sơn, cũng cảm thấy khí huyết phù phiếm, có chút không chống đỡ được.

- Nhất định phải liên hợp tất cả Đại Đế, thậm chí để nhiều người hơn tấn cấp, liên hợp lại cùng nhau mới được, chỉ bằng vào thực

lực cá nhân, là không thể nào thắng qua nhiều Đế thú như vậy!

Điều tức một chút, triệt để khôi phục lại, Nhiếp Vân trầm tư.

Tuy thực lực của hắn mạnh, nhưng không có khả năng một người diệt sát gần mười ngàn Đế thú, biện pháp tốt nhất là liên hợp Đại Đế khác, tất cả mọi người chung một chỗ liên thủ.

Nếu không nhiều Đế thú như vậy lần nữa quy mô đánh tới, tất nhiên là thời điểm Thần giới hủy diệt.

- Thu!

Nghĩ đến điểm này, trong lòng Nhiếp Vân đã có so đo, bàn tay vồ một cái, mấy trăm thi thể Đế thú bị thu vào thế giới nạp vật.

Có những thi thể Đế thú này, đủ để đám người phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên, thê tử Lạc Khuynh Thành tấn thăng Đế Cảnh.

Đương nhiên, cũng có thể để tu vi của hắn lần nữa tăng lên.

- Trước liên hợp Đại Đế khác!

Làm ra quyết định, quay đầu nhìn lại, thời điểm Đế thú đi tới, chỉ có mấy vị Đại Đế ngăn cản, cộng lại không đủ mười vị, cường giả Đế Cảnh khác căn bản không thấy tung tích.

- Đại Đế khác đâu?

Nhíu mày, Nhiếp Vân nhìn về phía Hiên Viên Đại Đế đã gần như kiệt sức hỏi.

- Còn đang chờ đợi Phù Thế tháp!

Hiên Viên Đại Đế lắc đầu.

- Vẫn chờ?

Nhiếp Vân nhíu mày, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Đế thú đột kích, Thần giới Cửu Châu sắp hủy diệt một nửa, Những Đại Đế này không đến giết địch, mà còn đang chờ Phù Thế tháp hư vô phiêu miểu, chẳng lẽ muốn chết ở kỷ nguyên này sao?

Hô!

Trong lòng nổi giận, tinh thần khẽ động, Nhiếp Vân xuất hiện ở trước Phù Thế tháp, quả nhiên thấy chí ít có hơn sáu mươi vị Đại Đế, vẫn như cũ hai mắt sáng lên nhìn chằm chằm tháp cao, căn bản không quản Thần giới hủy diệt hay không.

Trong mắt bọn hắn, Thần giới sớm muộn cũng sẽ bị tiêu diệt, chỉ có bản thân sống sót mới là thật!

Nhiếp Vân vừa xuất hiện, lập tức đưa tới rất nhiều Đại Đế cảnh giác, từng cái lạnh lùng nhìn qua, mang theo bất thiện.

- Nhiếp Vân Đại Đế, ngươi không phải nói không tranh đoạt Phù Thế tháp sao? Vì sao lại đến tranh với chúng ta?

- Thực lực của ngươi coi như không cần Phù Thế tháp, cũng có thể vượt qua kỷ nguyên, cần gì tranh đoạt với chúng ta?

- Thật muốn tranh đoạt cũng không có gì, chúng ta chỉ phải trước liên hợp xuất thủ trấn áp ngươi!

- Mặc dù ngươi lợi hại, ngay cả đám người Hiên Viên Đại Đế cũng không phải là đối thủ của ngươi, nhưng chúng ta nơi này có sáu bảy mươi vị Đại Đế, liên hợp lại, ngươi khẳng định cũng không phải là đối thủ, ta khuyên ngươi nên lập tức rời đi đi, đừng chọc chúng ta không vui, nếu không trấn áp diệt sát ngươi là rất có thể!

- Mau mau rời đi, nếu không, chúng ta liền động thủ...

Thấy ánh mắt của Nhiếp Vân lạnh lùng nhìn Phù Thế tháp cách đó không xa, rất nhiều Đại Đế đồng thời đứng dậy, mang theo địch ý nồng nặc.

- Đế thú đột kích, Thần giới sắp hủy, các ngươi không đi chiến đấu, lại còn trông coi đồ vật hư vô phiêu miểu này?

Đối mặt mọi người quát lớn, thần sắc của Nhiếp Vân càng ngày càng khó coi.

- Kỷ nguyên hủy diệt, toàn bộ sinh linh tử vong, đây là luân hồi, là chuyện tất nhiên, chúng ta cũng không thể ngăn cản, có thể bảo trụ bản thân cũng không tệ rồi, quản nhiều như vậy làm gì?

- Thần giới sớm muộn cũng sẽ hủy diệt, tiến lên lâm vào nguy hiểm, còn không bằng chờ Phù Thế tháp, thuận lợi vượt qua hạo kiếp lần này lại nói!

- Sinh linh Thần giới chết sống, cùng ta có liên can gì?

Nghe được hắn nói, các Đại Đế khác cười lạnh.

Cường giả Đế Cảnh sớm đã vượt qua thế tục, sinh linh phổ thông ở trong mắt bọn hắn chỉ là sâu kiến, tử vong hay không, đối với bọn hắn mà nói không có chút ảnh hưởng nào.

- Thời điểm hưởng thụ sinh linh cung phụng, yên tâm thoải mái, lúc tai nạn tới, chỉ nghĩ bản thân! Nguyên lai đây chính là Đại Đế mà người người kính ngưỡng!

Nghe được chúng nhân nói lời vô sỉ, Nhiếp Vân giận quá mà cười.

Quá buồn cười!

Những Đại Đế này, đứng ở đỉnh Thần giới, hưởng thụ vô số người cung cấp tài phú cùng tiện lợi, khi đó, bọn hắn không nói sinh linh vô dụng, đáng chết! Hiện tại hạo kiếp đến rồi, không đi hỗ trợ, chỉ nghĩ mình phải chăng có thể sống sót, vô sỉ tới cực điểm!

Vô sỉ ngược lại cũng thôi, mấu chốt còn nói đường hoàng như thế!

- Nhiếp Vân Đại Đế, ngươi cũng không cần trang thanh cao làm gì!

Nghe Nhiếp Vân chế giễu, trên mặt rất nhiều Đại Đế có chút không nhịn được, một Đại Đế đứng dậy, cười lạnh một tiếng:

- Nếu như ngươi không muốn sống qua kỷ nguyên kế tiếp, vậy ngươi đi đối kháng Thiên Đạo đi, đừng kéo chúng ta!

- Không sai, nhiều kỷ nguyên như vậy, vô số Đại Đế đều chống không lại Thiên Đạo, vì sao chúng ta còn muốn tự tìm khổ ăn?

- Chống không lại, còn làm Thiên Đạo tức giận, triệt để hạ sát thủ, còn không bằng an tâm chờ Phù Thế tháp, có lẽ có thể sống qua kỷ nguyên này!

Lại có hai vị Đại Đế đứng dậy.

- Rất tốt, rất tốt!

Nghe được đối phương nói vô sỉ, Nhiếp Vân híp mắt lại, trên người sát cơ sôi trào.

- Mọi người chú ý, hắn muốn động thủ với chúng ta, nhanh liên hợp lại!

Trong đám người một vị Đại Đế hí dài.

Không cần hắn nói, Đại Đế khác cũng nhìn ra sát ý trên người thiếu niên, tất cả đều duỗi hai tay ra, lực lượng của hơn sáu mươi vị Đại Đế trong nháy mắt liên hợp lại cùng nhau.

- Đế thú tiến đến phá hư Thần giới, không thấy các ngươi liên hợp như vậy, hạo kiếp đi tới trước mặt, vô số sinh linh hủy diệt, không thấy các ngươi đồng lòng như thế! Lúc này vì đối kháng ta, lại liên hợp cùng nhau, lực lượng chỉnh tề như vậy, không phân khác biệt! Rất tốt rất tốt!

Nhìn thấy các Đại Đế triệt để liên hợp, Nhiếp Vân giận quá mà cười:

- Đã như vậy... Các ngươi đều chết đi cho ta!

Gầm lên giận dữ, Nhiếp Vân không quản những người này, mi tâm khẽ động, Thánh Sơn đột nhiên bay ra.

- Đi!

Ầm ầm!

Thánh Sơn trở nên lớn như một châu, thẳng tắp đập tới.

- Cùng động thủ!

Thấy Thánh Sơn áp xuống uy lực vô tận, để cho người ta tuyệt vọng, các Đại Đế ra sức la hét, đồng thời xuất thủ.

Ầm!

Hơn sáu mươi vị Đại Đế liên hợp, hình thành công kích, xuyên thấu cổ kim, giống như thời gian trường hà từ viễn cổ bắn tới, hung hăng va chạm với Thánh Sơn.

------oOo------

Chương 3628: Toàn bộ chém giết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo bọn hắn nghĩ, coi như thiếu niên trước mắt này lợi hại hơn nữa, một người đối kháng mười Đại Đế coi như giỏi lắm rồi, bọn hắn hơn sáu mươi vị Đại Đế chỉ cần liên hợp, nhất định có thể để hắn biết khó mà lui.

Chính bởi vì có loại tự tin này, nên đối với Thần giới đệ nhất nhân, cũng không có quá nhiều e ngại.

Bất quá, khi Thánh Sơn nhấn tới, lập tức biết không phải là chuyện như vậy.

Thánh Sơn phảng phất như tinh cầu rơi xuống, mà bọn họ và một đám sâu kiến vô dụng, liên hợp hình thành công kích, mặc dù cường đại khiến người sợ hãi, nhưng đánh lên Thánh Sơn, không có chút tác dụng nào, kiến càng lay cây, là sao có thể nhúc nhích!

- Cái này... Làm sao có thể!

- Hắn làm sao có thể mạnh như vậy?

- Ta không tin!

Rất nhiều Đại Đế khủng hoảng!

Theo bọn hắn nghĩ, cùng là Đại Đế, coi như thiếu niên ở trước mắt cường đại, cũng sẽ không lợi hại quá nhiều, thật giống như Hiên Viên Đại Đế, danh xưng Thần giới đệ nhất nhân, trên thực tế ba bốn vị Đại Đế lợi hại liên hợp, hắn cũng không có biện pháp.

Hiện tại bọn hắn có sáu bảy mươi vị Đại Đế, trong đó xếp hạng top mười càng có sáu bảy cái, toàn bộ Thần giới cơ hồ tám mươi phần trăm cường giả Đế Cảnh trở lên đều tới, liên hợp chung một chỗ lại không phải đối thủ?

Cái này... Làm sao có thể!

Lạch cạch!

Không có chút đình trệ nào, Thánh Sơn áp bách xuống, sáu mươi bảy vị Đại Đế tự cho là đúng, ở dưới áp lực cường đại, đồng loạt quỳ rạp xuống đất, sắc mặt trắng bệch.

Thời khắc này, Nhiếp Vân đánh ra một chiêu, mấy trăm con Đế thú cũng có thể nhẹ nhõm chém giết, đừng nói những Đại Đế này, coi như số lượng lại nhiều, cũng vô dụng!

Hô!

Thời điểm mọi người ở đây quỳ rạp xuống đất, Hiên Viên Đại Đế chạy tới.

- Nhiếp Vân, không thể giết bọn hắn, chỉ bằng vào mấy người chúng ta, là không thể nào chống lại Thiên Đạo! Lúc này cường giả Đế Cảnh càng nhiều, thắng lợi khả năng càng lớn!

Thấy cảnh này, Hiên Viên Đại Đế sao còn không biết chuyện gì xảy

ra, vội vàng nói.

Cho dù đối với cách làm của những Đại Đế này, hắn cũng cảm thấy xấu hổ, nhưng tình huống hiện tại, Thiên Đạo thật quá đáng sợ, đánh chết các Đại Đế mà nói, tương đương tự mình chặt tay, nguyên bản cục diện rất bị động, sẽ trở nên càng thêm phức tạp!

- Đúng vậy, Nhiếp Vân Đại Đế, ngươi không thể giết chúng ta!

- Đúng, chúng ta bảo đảm thời điểm Đế thú tới, sẽ tham gia chiến đấu!

- Hắc hắc, ngươi có bản lãnh liền giết a? Chúng ta chết, chỉ bằng mấy người các ngươi khẳng định cũng chống không lại Thiên Đạo, cùng lắm thì mọi người cùng chết!

- Dù sao có Thần giới đệ nhất nhân như ngươi chôn cùng, chúng ta cũng...

Biết thực lực của thiếu niên trước mắt, bọn hắn nhiều người như vậy liên hợp cũng chống không lại, có bắt đầu chịu thua, cũng có cười lạnh.

Bọn hắn đoán chắc vì đại cục, Nhiếp Vân khẳng định không dám động thủ với bọn hắn!

Cường giả Đế Cảnh chỉ có bấy nhiêu, hạo kiếp tiến đến, những sinh linh khác căn bản vô dụng!

Chỉ có cường giả Đại Đế mới có thể phản kháng.

Nếu như Nhiếp Vân giết chết bọn hắn mà nói, chẳng khác nào triệt để phá hủy con đường sống tiếp, mọi người sẽ cùng chết.

Loại sự tình này người ngu đi nữa cũng sẽ không làm.

- Cho là ta không dám giết các ngươi?

Nghe được thanh âm cười lạnh, ánh mắt của Nhiếp Vân băng lãnh.

- Ha ha, vậy ngươi giết a! Giết chúng ta chính là tự đoạn hai tay!

- Dù sao hy vọng sống sót của mọi người rất xa vời, có bản lĩnh liền động thủ, không có bản sự liền thả lão tử ra, chăm chú nhận lỗi, lão tử tâm tình tốt, có lẽ sẽ đáp ứng cùng các ngươi chung một chỗ chống lại Thiên Đạo!

- Không có chúng ta, ta không tin một mình ngươi có thể ngăn cơn sóng dữ! Mau buông ra, nếu không bản Đế sinh khí, lại không liên hợp với các ngươi, ta xem ngươi có thể làm gì ta?

Nghe được Nhiếp Vân nói, các Đại Đế khác cười lạnh.

- Nhiếp Vân, không thể giết những người này, Đại Đế chúng ta vốn ít, nhiều Đế thú như vậy, không có Đại Đế liên hợp, chúng ta khẳng định chống không lại!

Đám người Hiên Viên Đại Đế, Phổ Thiên Đại Đế, Nguyên Dương Đế Quân cũng đi tới khuyên can.

Nghe được mấy người kia giúp bọn hắn nói chuyện, rất nhiều Đại Đế bị Thánh Sơn áp chế đều cười lạnh, khuôn mặt vặn vẹo.

- Nghe được không Nhiếp Vân, lập tức thả chúng ta ra, chúng ta có thể chuyện cũ sẽ bỏ qua, nếu không coi như ngươi bắt chúng ta quỳ xuống, chúng ta cũng không đi chiến đấu với Thiên Đạo, cùng lắm thì ngươi giết chúng ta, mọi người đồng quy vu tận!

- Dù sao thực lực của ta ở trong Đại Đế khác xếp hạng chót, mệnh không đáng tiền, ngươi là Thần giới đệ nhất nhân, lại không giống a, giết chúng ta, mọi người cùng nhau chết, có ngươi chôn cùng, cũng coi như kiếm lời!

Dưới Thánh Sơn, các Đại Đế đều tùy ý cười.

Bọn hắn chắc chắn, Nhiếp Vân không dám động thủ.

- Các ngươi đã muốn chết, vậy ta liền thành toàn các ngươi!

Không để ý tới đám người Phổ Thiên, Hiên Viên nhắc nhở, Nhiếp

Vân thương hại nhìn rất nhiều Đại Đế trước mắt, cười lạnh một tiếng, bàn tay bỗng nhiên đánh ra.

Ầm ầm!

Thiên địa hủy diệt, vũ trụ sụp đổ.

Lạch cạch! Lạch cạch! Lạch cạch! Lạch cạch!

Các Đại Đế mới vừa rồi còn vô cùng phách lối, không nghĩ tới hắn thực xuất thủ, con ngươi co lại, ngay cả kêu thảm cũng không kịp phát ra, liền cùng lúc biến thành bánh thịt, hồn phi phách tán, cái gì cũng không chạy thoát.

- Cái này...

Hiên Viên Đại Đế lảo đảo, xém chút ngất đi.

Một chiêu chém giết trên tám mươi phần trăm Đại Đế của Thần giới...

- Xong...

Đám người Phổ Thiên Đại Đế tuyệt vọng.

Tình huống vốn không lạc quan, lại giết chết nhiều Đại Đế như vậy, tiền đồ của Thần giới, đã hoàn toàn u ám.

- Nhiếp Vân, ngươi giết bọn hắn?

Nguyên Dương Đế Quân thực sự nhịn không được mở miệng:

- Mặc dù những người này đáng chết, ta cũng muốn động thủ, nhưng... thực giết, nhiều Đế thú như vậy, chúng ta làm sao chống lại? Làm sao chống qua?

- Những người này giữ lại cũng sẽ không chân chính đối kháng Thiên Đạo, sẽ chỉ biến thành vướng víu!

Nhiếp Vân hừ một tiếng.

Nhìn thái độ của bọn hắn, còn nằm mộng bình an vượt qua kỷ nguyên này, căn bản không dự định cùng Thiên Đạo chính diện chống lại, đã như vậy, giữ lại thì có ích lợi gì?

Còn không bằng giết!

Hô!

Không nói thêm lời, tay Nhiếp Vân vồ lấy, thi thể Đại Đế bị hắn đồng thời thu vào thế giới nạp vật.

- Thứ hại người này, cũng hủy đi a!

Nhìn thoáng qua Phù Thế tháp để rất nhiều Đại Đế lưu luyến không rời, Nhiếp Vân cười lạnh một tiếng, tế Thánh Sơn ra, muốn phá hủy.

------oOo------

Chương 3629: Đại Đế sống nhiều kỷ nguyên thần phục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất quá, còn không có động thủ, thiên địa chấn động, quang mang thất thải biến mất, Phù Thế tháp triệt để từ trong hư không xuất hiện, mang theo khí tức bao trùm vạn giới.

Phù Thế tháp triệt để xuất thế!

Hô hô hô hô!

Ngay thời điểm Phù Thế tháp xuất hiện, không gian trước mắt không ngừng vặn vẹo, hơn mười thân ảnh đột ngột xuất hiện, đồng thời bắt tới tháp cao.

Những người này gần như đồng thời xuất thủ, từng cái lực lượng to lớn đến cực điểm, thủ đoạn càng quỷ dị khó lường, tựa hồ có được thực lực không kém gì Hiên Viên Đại Đế.

- Là những lão quái vật kia!

Nhiếp Vân nhận ra được.

- Hừ! Một mực giấu ở bên cạnh, lúc này đi ra, xem ra muốn các ngươi cũng không có tác dụng gì, cùng chết đi!

Nhìn thấy những lão quái vật nhiều kỷ nguyên này, vừa rồi thời điểm Đế thú giết tới không lộ diện, Phù Thế tháp xuất hiện, lại từng cái xuất hiện, sắc mặt Nhiếp Vân âm trầm, Thánh Sơn lần nữa đập tới.

Ầm ầm!

Hơn mười thân ảnh còn không có cầm được Phù Thế tháp, liền cảm thấy phía sau rét lạnh, trong nháy mắt da đầu nổ lên, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ trở tay công kích.

Mặc dù thực lực các lão quái hơn xa đám người Hiên Viên Đại Đế, nhưng uy lực của Thánh Sơn quá mạnh, để bọn hắn hoảng sợ!

Ầm ầm!

Tất cả lực lượng công kích ở trên Thánh Sơn, chỉ để đại sơn dừng lại một chút.

- Ân?

Không nghĩ tới chỉ mười Đại Đế sống nhiều kỷ nguyên, liên hợp sinh ra công kích liền vượt qua hơn sáu mươi vị Đại Đế công kích, Nhiếp Vân hơi sững sờ, bất quá không thèm để ý chút nào, lực lượng trên tay gia tăng.

Lạch cạch!

Hơn mười vị Đại Đế sống nhiều kỷ nguyên không chịu nổi, giống như rất nhiều Đại Đế lúc trước, đồng loạt quỳ rạp xuống đất.

- Cái này...

- Quá cường đại...

Đám người Hiên Viên Đại Đế, Phổ Thiên Đại Đế trợn mắt hốc mồm, sắp điên rồi.

Hơn sáu mươi vị Đại Đế, bị một chiêu chém giết, hồn phách không chạy ra được, hơn mười vị Đại Đế sống nhiều kỷ nguyên, vậy mà cũng một chiêu miểu sát, thực lực của Nhiếp Vân nên mạnh bao nhiêu?

Thần giới làm sao có thể sinh ra người cường đại như vậy?

- Muốn hiện tại chết, hay cùng ta chung một chỗ chống lại Thiên Đạo!

Một chiêu đè xuống nhiều Đại Đế, Nhiếp Vân lạnh lùng nhìn qua.

Những Đại Đế này sống nhiều kỷ nguyên, thủ đoạn bảo mệnh rất nhiều, thực lực cũng mạnh, có thể giúp đỡ chống lại Thiên Đạo mà nói, tuyệt đối là một giúp đỡ lớn.

- Chúng ta...

Hơn mười vị Đại Đế sống nhiều kỷ nguyên vốn nghĩ xuất hiện cướp được Phù Thế tháp xong liền đi, nằm mơ cũng không nghĩ đến, lại bị trấn áp tại chỗ, từng cái cắn răng kiên trì, trên mặt đều do dự.

Bọn hắn sống thời gian lâu dài, thấy qua vô số Đại Đế chống lại Thiên Đạo, đều biến mất ở trong dòng chảy lịch sử, biết kết cục chống lại Thiên Đạo, cảm xúc càng sâu.

- Ba tức thời gian, không đáp ứng, chết ngay bây giờ!

Thấy bọn họ do dự, Nhiếp Vân cũng lười nói nhảm, dù sao hơn sáu mươi Đại Đế cũng giết, lại giết nhiều mấy cái cũng không có gì.

- Ba!

- Hai!

Khuôn mặt của Nhiếp Vân như băng, lạnh lùng nhìn đám người bị Thánh Sơn đè ở phía dưới:

- Một! Tốt đã đến giờ, chung một chỗ chống lại Thiên Đạo hay chết? Làm ra lựa chọn đi!

- Ta... Biết Thiên Đạo lợi hại, ta không đối nghịch với nó...

Một vị Đại Đế sống nhiều kỷ nguyên quát.

Bất quá, tiếng hô của hắn còn không có kết thúc, toàn thân đột nhiên bành trướng.

Ầm!

Một tiếng oanh minh kịch liệt, tại chỗ nổ thành thịt nát.

- A...

Nhìn thấy lão quái vật sống hơn một kỷ nguyên tử vong, ngay cả phản ứng cũng không phản ứng kịp, những người khác phát mộng.

- Những người khác thì sao? Ta không có quá nhiều kiên nhẫn!

Nhiếp Vân tiếp tục nhìn tới.

- Ta đồng ý cùng ngươi chung một chỗ chống lại Thiên Đạo!

- Ta qua đủ loại thời gian trốn đông trốn tây này rồi, chung một chỗ phản kháng Thiên Đạo, tranh thủ quang minh chính đại sống sót!

- Ta cũng vậy!

Biết thiếu niên sẽ thực hạ sát thủ, các Đại Đế sống nhiều kỷ nguyên khác đều cắn răng đồng ý.

Giờ phút này đã đâm lao phải theo lao, không đồng ý cũng không được.

Có thể đoán được chỉ cần không đáp ứng, thiếu niên này nhất định sẽ để bọn hắn chết tại chỗ.

- Hiến tế linh hồn đi!

Thấy bọn họ đáp ứng, Nhiếp Vân thản nhiên nói.

- Hiến tế linh hồn?

Rất nhiều Đại Đế sầm mặt lại.

Linh hồn hiến tế, chẳng khác nào tính mệnh bị người khác khống chế, không có cách nào phản kháng.

- Ta đáp ứng ngươi, nhưng không hiến tế, nhiều kỷ nguyên như vậy ta cũng không khuất phục Thiên Đạo, làm sao có thể khuất phục ngươi...

Một vị Đại Đế quát.

- Tốt!

Nhiếp Vân nhíu mày.

Ầm!

Vị Đại Đế này đồng dạng chưa nói xong, liền nổ thành thịt nát, chết không thể chết lại.

Giết chết vị Đại Đế này xong, Nhiếp Vân giống như làm một sự tình không có ý nghĩa, tiếp tục nhìn mấy người còn lại:

- Còn có không muốn hiến tế sao?

- Không có... Không có!

Đại Đế khác sợ choáng váng, lại không nói nhảm, trực tiếp hiến tế linh hồn.

Không hiến tế không được a!

Hiến tế còn có thể sống, không hiến tế lập tức chết ngay, người ngu đi nữa cũng biết lựa chọn ra sao.

- Như vậy cũng được...

Đám người Hiên Viên Đại Đế không ngừng nuốt nước bọt.

Đại Đế là tồn tại đỉnh phong của Thần giới, là một đám người kiêu ngạo nhất, có thể sống nhiều kỷ nguyên càng là Đế Cảnh đỉnh phong trong đỉnh phong, ngay cả Thiên Đạo cũng không khuất phục, giờ phút này lại phải khuất phục một nhân loại.

Bất quá... nếu như đổi lại bọn họ gặp được loại tình huống này, có khuất phục hay không?

Nghĩ nghĩ chỉ có thể cười khổ lắc đầu.

Nhất định sẽ khuất phục!

- Nguyên Dương, vẫn là ánh mắt của ngươi tốt, sớm cùng hắn giao hảo, nếu không chúng ta khả năng đều đã chết...

Phổ Thiên Đại Đế lắc đầu, nhìn về phía Nguyên Dương Đế Quân.

Sở dĩ hắn coi trọng Nhiếp Vân, chính là bởi vì Nguyên Dương đề nghị.

Hiện tại xem ra, vẫn là ánh mắt của đối phương tốt, đã sớm biết thiếu niên này không giống bình thường.

Nếu không sớm thành bằng hữu, hiện tại bọn hắn chắc chắn sẽ không tốt hơn Đại Đế khác, không phải hiến tế linh hồn, chính là bị giết.

Rất nhanh, rất nhiều Đại Đế hoàn tất hiến tế linh hồn, lúc này cổ tay của Nhiếp Vân mới rung lên, thu hồi Thánh Sơn.

Hô!

Áp lực tiêu hết, rất nhiều Đại Đế cười khổ một tiếng, đứng dậy, ngoan ngoãn đứng ở trước mặt Nhiếp Vân.

Hoàn toàn thần phục, biết sinh mệnh đều ở một ý niệm của đối phương, đào tẩu cũng vô ích, giãy dụa còn không bằng an tâm tiếp nhận.

- Yên tâm, ta tất nhiên có thể hủy diệt Thiên Đạo! Để Thần giới đạt tới vĩnh hằng chân chính!

Thấy tinh thần của mọi người đê mê, Nhiếp Vân khoát tay áo.

------oOo------

Chương 3630: Đại lượng tạo nên Đại Đế

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người khác nói lời này, có lẽ mọi người sẽ chỗ cười nhạo, nhưng thiếu niên nói tự tin như vậy, chẳng biết tại sao lại có vẻ kích động cùng hưng phấn.

Đúng vậy, thực lực của hắn cường đại như thế, có lẽ thật sự có thể hoàn thành sự tình mà chưa ai hoàn thành!

- Lần này chúng ta sẽ tử chiến đến cùng, không thành công thì thành nhân, đã như vậy, cái Phù Thế tháp này giữ lại cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, trực tiếp hủy đi!

Thấy mọi người một lần nữa dấy lên lòng tin, Nhiếp Vân nhướng mày, Thánh Sơn trong tay rơi xuống.

Ầm ầm!

Thánh Sơn phối hợp lực lượng của hắn uy năng như biển, Phù Thế tháp căn bản không có bất luận ngăn cản gì, liền tầng tầng sụp đổ, vỡ thành bột phấn.

- Cái này...

Rất nhiều Đại Đế thấy cảnh này, lần nữa nuốt nước miếng một cái, xiết chặt nắm đấm.

Trước đó còn có Đại Đế khao khát, giờ phút này cũng biết không có đường lui.

- Xem ra chỉ có thể cùng Thiên Đạo quyết tử chiến một trận, nhưng mà... Chỉ những Đại Đế chúng ta, làm sao chiến thắng mấy ngàn con Đế thú?

Hiên Viên Đại Đế đi tới.

Không có đường lui, tất cả mọi người khẳng định chỉ nghĩ quyết chiến, sẽ không còn có tâm tư khác, chỉ là... nhân số của bọn hắn thực sự quá ít, đối kháng mấy ngàn Đế thú...

Phần thắng cơ hồ là không!

- Ai nói chỉ mấy Đại Đế chúng ta? Đi theo ta, hiện tại ta liền để Thần giới tăng thêm Đại Đế!

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, thân thể nhoáng một cái, trở lại Liên Nguyệt các.

Nghe nói như thế, đám người đều ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, có chút không hiểu nổi, bất quá không dám do dự, cũng theo sát ở phía sau thuấn di tới.

- Mọi người trong Liên Nguyệt các, tất cả đều ra đi!

Đứng ở bên ngoài Liên Nguyệt các, Nhiếp Vân vung tay, thản nhiên nói.

Hô hô hô hô!

Nương theo thanh âm của hắn, trong Liên Nguyệt các, xông ra mấy trăm nhân ảnh.

Hơn chín thành đều là hắn từ Hỗn Độn Hải Dương mang tới.

Hỗn Độn Vương, A Dục Vương... người quen cùng hắn có liên quan, Nhiếp Khiếu Thiên, Lạc Chiêm Hào, Bách Hoa Tu, Thiết Lan... Còn có bằng hữu ở nơi này kết giao như Diệp Đào, Trác Dương, Việt lão, đám người Diệu Âm tiên tử...

Những người này ở đây được tài nguyên của hắn cung cấp vô hạn, thời gian không ngừng thay đổi, cả đám đều có thực lực Thiên Đạo cảnh.

- Mấy trăm cường giả Thiên Đạo cảnh?

- Mặc dù những cường giả này tiềm lực lớn, nhưng cách Đế Cảnh còn kém xa lắm a!

Các Đại Đế theo sau tới từng cái đưa mắt nhìn nhau, không biết Nhiếp Vân muốn làm cái quỷ gì.

Những Thiên Đạo cảnh này ở bình thường đều là đại nhân vật danh chấn nhất phương, nhưng bây giờ muốn chống lại Thiên Đạo, không đủ nhìn.

Không khác sinh mệnh phổ thông chút nào.

- Thu!

Thấy đám người trong Liên Nguyệt các tất cả đều đi ra, Nhiếp Vân không để ý tới những người khác suy nghĩ lung tung, bàn tay vồ lấy.

Mấy trăm cường giả Thiên Đạo, trong nháy mắt biến mất.

Thấy cảnh này, đám người càng thêm mê hoặc.

- Nhiếp Vân đây là muốn làm gì?

Phổ Thiên Đại Đế nhìn về phía Nguyên Dương Đế Quân.

- Ta cũng không biết...

Nguyên Dương Đế Quân mặt mũi tràn đầy cười khổ.

Thiếu niên một hơi chém giết hơn sáu mươi vị Đại Đế, cơ hồ chém giết sạch sẽ Đại Đế của Thần giới, giờ phút này còn nói muốn dẫn bọn hắn đi gặp càng nhiều Đại Đế hơn, nhưng bọn hắn thân là dân bản địa Thần giới, sống không biết bao nhiêu năm, Thần giới có bao nhiêu cường giả Đế Cảnh sao lại không biết?

Đã bị ngươi giết hơn chín thành, nơi nào còn có càng nhiều Đại Đế?

Không thấy được cũng không cần gấp, thực lực của ngươi cường đại, cùng lắm thì chúng ta lại nghĩ những biện pháp khác, nhưng để chúng ta nhìn một đám cường giả Thiên Đạo cảnh làm gì?

- Không biết làm gì, nhưng hắn luôn sáng tạo kỳ tích, có lẽ... có thể có cử động không bình thường!

Hiên Viên Đại Đế nói.

Mặc dù không biết thiếu niên muốn làm gì, nhưng hắn biết, muốn làm khẳng định không đơn giản.

Lời còn chưa dứt.

Hô hô hô hô!

Vừa rồi đám người Nhiếp Vân thu, lần nữa xuất hiện ở trước mắt.

- Ân? Cái này... Làm sao có thể?

Nhìn thấy đám người này xuất hiện lần nữa, mới đầu mọi người không có để ý tới, bất quá nhìn kỹ một chút, tất cả đều sửng sốt.

- Tất cả đều biến thành cường giả Đế Cảnh?

- Lúc nào cường giả Đế Cảnh giá rẻ như thế?

- Cái này... Hắn đến cùng làm sao làm được?

Mặc kệ bọn hắn sống bao nhiêu năm, cũng đều trợn mắt há mồm, cả người sắp điên rồi.

Một đám cường giả Thiên Đạo cảnh, bị thiếu niên lấy đi không đến mười cái hô hấp, đi ra liền biến thành cường giả Đế Cảnh?

Đại ca, ngươi là đùa giỡn? Hay con mắt ta ảo giác?

Ầm ầm!

Loại nghi hoặc này không có duy trì quá dài, bầu trời liền xuất hiện kiếp vân mênh mông.

Đại Đế xuất hiện thực sự nhiều lắm, kiếp vân to lớn, uy lực đã có thể so với lúc Nhiếp Vân trùng kích Đại Đế.

Bất quá... Đại Đế thực sự nhiều lắm, mấy trăm cường giả Thiên Đạo cảnh tấn thăng thành Đại Đế, uy lực của hạo kiếp có chút không đáng chú ý, đám người đồng loạt động thủ.

Ầm ầm!

Lực lượng cường đại trực trùng vân tiêu, thời gian, không gian pháp tắc đều vặn vẹo, hạo kiếp tới đụng một cái, lập tức tan rã, sau cơn mưa trời lại sáng.

- Ha ha, thành công!

- Chúng ta bây giờ đều là cường giả Đế Cảnh!

Từng tiếng cười to vang lên, để đám người Hiên Viên Đại Đế, Phổ Thiên Đại Đế dùng sức vuốt mắt.

Mấy trăm Đại Đế đồng thời độ kiếp... Hơn nữa tất cả đều thành công... Cảnh tượng như thế này, đừng nói bọn hắn chưa thấy qua, coi như những lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm kia, nghe cũng không nghe qua!

Hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi!

Loại tình huống này, là không thể nào xuất hiện, nhưng không có khả năng ở trong lòng bọn họ, bị thiếu niên này liên tiếp đánh vỡ, thương tích đầy mình.

- Thành tựu Đại Đế, liền phải gánh trách nhiệm của Đại Đế, chúng ta phải chiến đấu với Thiên Đạo, rất có thể cửu tử nhất sinh, nhưng không chiến đấu, đồng dạng sẽ bị nó diệt sát, cho nên... Đã đến giai đoạn ngươi không chết thì ta vong!

Nhiếp Vân nhìn quanh một vòng, cắt đứt mọi người hưng phấn, hai mắt thả ra ánh sáng kiên định:

- Các vị, có lòng tin cùng ta chiến một trận cuối cùng, tranh thủ thu hoạch được thắng lợi hay không?

- Có!

- Cái gì Thiên Đạo, con mẹ nó cút đi!

- Ai sợ ai?

- Dù sao cũng đã vạch mặt, cùng nhau liên thủ giết chết nó!

Đại Đế tân tấn, từng cái khí tức như hồng.

Bọn hắn tựa như nghé con mới vừa sinh ra, không có bất kỳ e ngại gì.

- Có lẽ... Chúng ta thật sự có thể thành công!

Nhìn thấy một đám Đại Đế như vậy, còn có Nhiếp Vân tiện tay có thể làm cho cường giả Thiên Đạo đạt tới Đế Cảnh, những lão quái vật sống không biết bao nhiêu kỷ nguyên kia, từng cái đưa mắt nhìn nhau, tràn đầy lòng tin.

------oOo------

Chương 3631: Thiên Đạo hóa hình (1)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trước đó bọn hắn cảm thấy đối nghịch Thiên Đạo là lấy trứng chọi đá, chỉ là bị ép mới đáp ứng, giờ phút này biết, chỉ sợ thật có khả năng hoàn thành!

Làm được sự tình mà mấy ngàn kỷ nguyên qua, tất cả Đại Đế đều không hoàn thành được!

Hô!

Thời điểm đám người khí tức như lô, từng cái ý chí chiến đấu sục sôi, không gian trước mắt vặn vẹo, một thân ảnh xinh đẹp chậm rãi đi ra.

Đạm Đài Lăng Nguyệt!

Nàng và Thiên Đạo thôn phệ xong bản nguyên còn dư lại đi tới.

Thời khắc này, nàng lần nữa khôi phục lạnh lùng như ban đầu ở Thiên Địa Lục Đạo, tựa như một vị tiên tử chân chính, băng thanh ngọc khiết, không cho phép kẻ khác khinh nhờn, tùy thời có thể tung bay mà đi.

- Thế nào?

Thấy nàng về, Nhiếp Vân nhìn sang.

Mặc dù hắn có thể từ trong cơ thể đối phương cảm nhận được lực lượng vô cùng vô tận, nhưng lại không biết cùng Thiên Đạo tranh đoạt, cuối cùng tình huống như thế nào.

- Ta tranh đoạt đại khái hai thành bản nguyên!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nói.

- Hai thành?

Nhiếp Vân nhíu mày một cái:

- Ta cũng tranh đoạt đại khái hai thành, nói như vậy, Thiên Đạo tranh đoạt đại khái sáu thành... Phần thắng của chúng ta còn không lớn!

Bởi vì Thần giới bản nguyên mất đi hạch tâm, đã sớm tán dật, kỷ nguyên này bắt đầu ức vạn năm thời gian, thì có tiếp cận một nửa bị Thiên Đạo thôn phệ, Nhiếp Vân cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt có thể ở cuối cùng đoạt lại bốn thành, đã tính cực kỳ nghịch thiên.

Dù sao, Thiên Đạo cường đại như thế, cùng bọn hắn tranh đoạt, cũng chỉ đoạt hai mươi phần trăm còn dư lại, tám mươi phần trăm đều bị hai người chia cắt.

Thiên Đạo khống chế Thần giới, lại cướp đi sáu mươi phần trăm bản nguyên, cùng đối phương chiến đấu, phần thắng cũng không phải rất lớn.

Bất quá, coi như không lớn, vẫn phải chiến một trận!

- Thiên Đạo bởi vì không có thành hình, tốc độ hấp thu bản nguyên không có nhanh như các ngươi, mới ở cuối cùng để cho các ngươi cướp đi nhiều như vậy! Không thành hình, là ưu thế của nó, không cách nào tổn thương, đương nhiên cũng là khuyết điểm, không cách nào di động đào tẩu, ta xem không bằng hiện tại liền động thủ, một khi chờ nó kéo một đoạn thời gian, triệt để luyện hóa bản nguyên, ngưng tụ thành hình, muốn thắng sẽ càng khó khăn!

Thần Nông Đại Đế nói ra ý nghĩ của mình.

- Không sai, tốt nhất hiện tại liền động thủ! Miễn cho đêm dài lắm mộng!

Nhiếp Vân cũng gật đầu, đang muốn nói tiếp, an bài phương án chiến đấu, chỉ thấy Đạm Đài Lăng Nguyệt ngưng trọng nhìn qua.

- Nhiếp Vân, ta có một biện pháp, có lẽ có thể thành công!

- Biện pháp gì?

Nhiếp Vân nhìn qua.

- Ta là Thiên Đạo sư, có được năng lực hóa thân Thiên Đạo, hiện tại thôn phệ Thần giới bản nguyên, đã trở nên cực kỳ phù hợp với Thần giới, nếu để cho ta hóa thân Thiên Đạo mà nói... Có lẽ có thể bức Thiên Đạo nguyên bản ra, chém giết nó...

Đạm Đài Lăng Nguyệt chậm rãi nói.

- Không được!

Nàng lời còn chưa nói hết, liền bị Nhiếp Vân cắt ngang:

- Ngươi đã hóa thân qua Thiên Đạo một lần, ta không thể lại mất đi ngươi! Lần này, vận mệnh phải khống chế ở trong tay chúng ta!

Hai mắt Nhiếp Vân kiên định, mang theo kiên quyết không thể lay động.

- Ta...

Nhìn thấy đôi mắt của thiếu niên, trong lòng Đạm Đài Lăng Nguyệt mềm nhũn, lập tức hiểu được.

Thời điểm ở Thiên Địa Lục Đạo, nàng vì cứu vớt thương sinh hóa thân Thiên Đạo, mặc dù cứu được thế nhân, nhưng thiếu niên lại như bị điên, không ăn không uống không ngủ không nghỉ ngồi ở trên ngọn núi ba vạn năm, thật vất vả phục sinh, chẳng lẽ còn muốn để hắn như vậy?

- Ta sẽ không để cho ngươi rời đi, vô luận khó khăn như thế nào, chúng ta cùng nhau đối mặt, muốn chết... cùng chết, muốn sống, cùng sống!

Nhẹ nhàng nắm tay của thê tử, Nhiếp Vân kiên định nói.

- Được, ta đáp ứng!

Hốc mắt của Đạm Đài Lăng Nguyệt đỏ lên, nhẹ gật đầu.

Nàng biết, nếu như nàng thực giống như trước đây không chào mà

đi, hóa thân Thiên Đạo, thiếu niên này nhất định sẽ không tha thứ nàng, nhất định sẽ lâm vào điên dại không cách nào tự kiềm chế.

Đã như thế, còn không bằng đồng sinh cộng tử!

- Kỳ thật không cần phiền toái như vậy!

Thời điểm trong lòng hai người làm ra quyết định, cùng nhau đối mặt, Thần Nông Đại Đế đột nhiên mở miệng.

- Ân? Chẳng lẽ tiền bối có biện pháp gì tốt?

Nhiếp Vân nhìn qua.

- Hoàn toàn chính xác có một biện pháp tốt!

Con mắt của Thần Nông Đại Đế lóe lên:

- Trong cơ thể Nhiếp Vân hình thành giới vực hoàn mỹ, đã là một Thần giới mới, trong đó cũng có thể hình thành Thiên Đạo, duy trì trật tự! Nếu như dùng Thiên Đạo này đến thôn phệ Thiên Đạo Thần giới, có thể thành công hay không?

- Cái này...

Nhiếp Vân sững sờ, nhãn tình lập tức sáng lên.

Đúng, hắn lĩnh ngộ ba ngàn Đại Đạo, không chỉ nắm giữ một thế giới, còn là một vị Thiên Đạo sư, Luân Hồi sư... ở trên Thiên Đạo lý giải, cũng không kém Đạm Đài Lăng Nguyệt chút nào.

- Trước ở thế giới của ta, làm ra một Thiên Đạo duy trì trật tự!

Nghĩ đến điểm này, Nhiếp Vân cười ha ha một tiếng.

Thế giới nạp vật của hắn, mặc dù định chế quy tắc, lại không có Thiên Đạo, hắn là chưởng khống giả, muốn xác lập một cái, vô cùng đơn giản.

Hiện tại chỉ là nghĩ biện pháp tìm kiếm nhân tuyển thích hợp!

Ầm ầm!

Đang suy tư, đến cùng người nào có thể làm, thiên địa một trận oanh minh, màn đen xuất hiện, rất nhiều Đế thú, Đế Huyền chạy trốn lần nữa lao đến.

- Thiên Đạo cũng biết thời gian không đợi người, thế mà đi đầu phát động công kích!

Nhìn thấy vô số Đế thú như con kiến vọt tới, Thần Nông Đại Đế nhíu mày.

- Bày trận, mọi người liên hợp lại cùng nhau, cùng bọn hắn liều mạng!

Biết hạo kiếp cuối cùng rốt cuộc đến, Hiên Viên Đại Đế hét dài một tiếng, tập trung các Đại Đế ở chung một chỗ, la lên một tiếng.

- Cuối cùng quyết chiến, ngươi không chết thì ta vong!

- Muốn sống sót, muốn sống đến càng nhiều kỷ nguyên, chỉ có thể ra sức đánh cược một lần!

- Các huynh đệ tỷ muội, mỗi kỷ nguyên kết thúc, chúng ta đều sẽ chật vật ẩn núp khắp nơi, hôm nay, ta không ẩn núp, ta muốn quang minh chính đại chiến đấu!

- Dù chết, cũng phải lưu lại hành khúc huy hoàng!

Từng tiếng gầm thét vang lên.

Trước đó rất nhiều Đại Đế nội tâm còn do dự, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hỏa diễm trong cơ thể đều bốc cháy lên.

Bọn hắn biết, hiện tại đã không có đường lui, chỉ có tiến lên, mới có thể sống sót!

- Lưu lại hành khúc? Ta sẽ thành toàn các ngươi, để toàn bộ các ngươi tử vong!

Rất nhiều Đại Đế thiêu đốt chiến ý, ngay thời điểm song phương sắp đối mặt, đại chiến hết sức căng thẳng, một thanh âm không chứa tình cảm vang lên, nương theo thanh âm, rất nhiều Đế thú trước đó cuồng mãnh vọt tới đều ngừng lại, giống như cung kính đợi người nào đó.

------oOo------

Chương 3632: Thiên Đạo hóa hình (2)

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Thiên Đạo ngưng tụ thành hình?

Nghe được thanh âm, nhìn thấy cử động của Đế thú cùng Đế Huyền, Thần Nông Đại Đế cùng Nhiếp Vân liếc mắt nhìn nhau, không khỏi giật mình.

Mới vừa nói qua, ưu thế của Thiên Đạo là vô hình vô chất, muốn thương tổn nó rất khó, nhưng nó muốn thương tổn mọi người, ngoại trừ hạo kiếp, thì không có thủ đoạn khác, tình huống như vậy, tổng thể mà nói, đám người còn có chiếm hữu ưu thế nhất định, dù sao mặc dù Thần giới mênh mông, nhưng vẫn có phạm vi, chỉ cần đến bên ngoài Thần giới chiến đấu, Thiên Đạo có mạnh hơn cũng không có khả năng buông xuống ý niệm, hạo kiếp cũng không đả thương được ai.

Chỉ cần diệt những Đế thú này, chẳng khác nào cho Thiên Đạo tổn thương nặng nhất!

Chiến đấu cũng tương đương thắng lợi hơn phân nửa!

Nhưng một khi Thiên Đạo ngưng tụ thành hình, loại phương thức chiến đấu này liền không thể sử dụng!

Ngưng tụ thành hình, tương đương với có ý chí như Nhân loại, linh hoạt cơ động, lại thêm nó một người có thể mượn nhờ lực lượng toàn bộ Thần giới, thực lực mạnh, chỉ sợ Nhiếp Vân cũng khó mà

chống lại!

Dù sao, Nhiếp Vân chỉ luyện hóa hai mươi phần trăm bản nguyên, mà đối phương lại luyện hóa sáu mươi phần trăm!

Mặc dù Nhiếp Vân thôn phệ không ít Đại Đế, nhưng những Đại Đế này đều là Thần giới đản sinh... so với Thần giới mênh mông mà nói, không đáng giá nhắc tới!

Lúc đầu đám người dự định thừa thắng xông lên, trực tiếp ở thời điểm Thiên Đạo chưa thành hình ngăn cản, hiện tại xem ra... Đã không còn kịp rồi!

Mặc dù không biết nó dùng phương pháp gì, nhưng có thể nói chuyện, có thể làm cho những Đế thú này dừng bước lại cung kính đứng thẳng, nói rõ... nó khẳng định đã thành hình!

Cô cô cô cô!

Quả nhiên, hai người lo lắng mới xuất hiện, phía trước vô số Đế thú, một bóng người chậm rãi ngưng tụ thành hình.

Là bộ dáng một cô gái, khuôn mặt rất xa lạ, chưa bao giờ thấy qua.

- Ca ca, đây là một trong các nữ tử lúc trước Đế Huyền bắt đi hiến tế!

Thanh âm của Nhiếp Đồng đột nhiên truyền tới.

- Bắt đi hiến tế? Chẳng lẽ... Đế Huyền tìm kiếm linh hồn tinh khiết, mục đích là vì hội tụ vật dẫn cho Thiên Đạo?

Trong lòng Nhiếp Vân lộp bộp, rốt cuộc minh bạch.

Thiên Đạo muốn hóa thành nhân thể, tất nhiên cần vật dẫn, cái này giống như lúc trước cường giả Thiên Địa Lục Đạo muốn đi vào Phù Thiên đại lục vậy.

Người linh hồn tinh khiết, vừa vặn có thể tiếp nhận loại lực lượng này.

Trước đó vẫn cho rằng, Đế Huyền tìm người linh hồn tinh khiết, hiến tế Thiên Đạo, là vì thu hoạch tín nhiệm của nó, bây giờ mới biết, ngay lúc đó nàng đã đầu phục Thiên Đạo, thay nó tìm vật dẫn thích hợp!

- Đáng giận, lúc trước nên không lưu tình chém giết nàng!

Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm.

Nếu như lúc trước trực tiếp chém giết Đế Huyền, sẽ không phiền toái như vậy.

Chỉ tiếc, không có nếu như, xem như là hắn, cũng không thể thay đổi lịch sử.

- Nhiếp Vân, ta đã cho ngươi cơ hội, để ngươi quy hàng, ngươi không đáp ứng, hiện tại... không có cơ hội!

Bóng người xuất hiện, lạnh lùng nhìn về phía Nhiếp Vân, trong mắt băng lãnh âm hàn, không có chút tình cảm nào.

- Đừng nói nhảm, muốn chiến, vậy liền đánh đi!

Biết chiến đấu không cách nào tránh khỏi, Nhiếp Vân lười nói nhảm với đối phương, hí dài một tiếng, vọt tới Thiên Đạo.

Ầm ầm!

Người còn chưa tới trước mặt, Thánh Sơn liền bay ra, thẳng tắp đập tới.

- Giết hết tất cả bọn hắn cho ta!

Thiên Đạo lạnh lùng nhìn qua, phân phó Đế Huyền cùng Đế thú một tiếng, tay lật bàn một cái, lập tức đón đánh Thánh Sơn.

Tê lạp! Tê lạp!

Thiên địa vỡ vụn, hai người lập tức chiến đấu.

- Toàn đều chết đi cho ta!

Người mạnh nhất của thế lực song phương chiến đấu, người phía sau cũng không ngừng, Đế Huyền đi đầu lao đến, đánh tới đám người Hiên Viên Đại Đế.

Bất quá còn chưa tới trước mặt, bóng người lóe lên, một bóng hình xinh đẹp ngăn ở phía trước.

- Đối thủ của ngươi là ta!

Đạm Đài Lăng Nguyệt nhìn chằm chằm người đã từng là sư phụ trước mắt, lạnh lùng nói.

- Không sai, cánh cứng cáp rồi, vậy để ta xem một chút, ngươi đến cùng có thực lực gì…

Thấy nàng ngăn trở, Đế Huyền hí dài một tiếng, lập tức chiến đấu chung một chỗ.

Phía dưới Đế thú cùng đám người Hiên Viên Đại Đế chiến đấu, cũng đã bắt đầu.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mỗi một lần đối công, đều có vô số Đế thú vẫn lạc, đồng thời cũng không ít Đại Đế tử vong.

Chiến đấu là tàn khốc, chân chính bắt đầu, ai cũng không dám bảo đảm có thể nhất định sống sót.

- Giết, giết!

Nhiếp Đồng không có cùng những người khác liên hợp, mà lao vào trong đám Đế thú, từng bước một tiến về phía trước, chỗ kiếm mang đến, từng Đế thú không ngừng vẫn lạc.

Giờ phút này hắn tựa như một cỗ máy thu hoạch tính mạng, đi cũng không nhanh, xuất kiếm cũng không nhanh, nhưng chẳng biết

tại sao, chỗ hắn đến, Đế thú không ngừng tử vong.

Mấy người Hiên Viên Đại Đế, Phổ Thiên Đại Đế cũng xông vào trong đám Đế thú, Hiên Viên kiếm huy sái, chỗ kiếm mang đến Đế thú nhao nhao tử vong!

Đương nhiên, nổi bật nhất vẫn là nhóm Đại Đế sống nhiều kỷ nguyên, dù nhóm người này chỉ khoảng mười người, nhưng mỗi một lần xuất thủ đều có chí ít mấy chục con Đế thú vẫn lạc, tốc độ chém giết so với mấy trăm Đại Đế mà nói còn nhanh hơn không ít!

Song phương liều chết giao chiến, bên Nhiếp Vân cũng cùng Thiên Đạo đại chiến.

Rầm rầm rầm!

Thánh Sơn ở trên tay hắn không ngừng vung vẩy, lực lượng như phong bạo đánh tới, Thiên Đạo lạnh lùng đứng tại chỗ, nhìn thiếu niên trước mắt, phảng phất như nhìn một con sâu kiến.

- Cút ngay!

Gầm nhẹ một tiếng, ngón tay bỗng nhiên gảy tới.

Bành!

Thánh Sơn cùng ngón tay của nàng đụng một cái, không gian lập tức xé rách, một cỗ lực lượng hùng hậu tuôn ra, dọc theo Thánh Sơn rót vào trong cơ thể Nhiếp Vân.

Tê lạp!

Cỗ lực lượng này mang theo lực lượng xé rách cường đại, Nhiếp Vân chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn, cả người sắp muốn nổ tung.

Phốc!

Cuồng phun máu tươi.

Vẫn như cũ một chiêu!

Không nghĩ tới hắn trở nên mạnh như vậy, ở trước mặt đối phương, vẫn như cũ một chiêu cũng không kiên trì nổi.

- Đáng giận!

Nhiếp Vân nhíu mày, lực lượng trong cơ thể xoay chuyển, hoàn toàn khôi phục.

- Ta có được toàn bộ Thần giới làm hậu thuẫn, lại luyện hóa sáu mươi phần trăm Thần giới bản nguyên, ngươi căn bản không phải là đối thủ!

Thiên Đạo cười lạnh, lần nữa điểm tới.

Bành!

Nhiếp Vân bay ngược ra, máu tươi vung vẩy.

Mặc dù hắn không cách nào chiến thắng Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo muốn giết

hắn, cũng không dễ dàng như vậy.

- Chẳng lẽ một mực bị động bị đánh?

Con mắt của Nhiếp Vân đỏ tươi.

Chiến đấu ngay từ đầu hắn liền bị động bị đánh, chẳng lẽ lần này chống lại phải lấy thất bại kết thúc?

------oOo------

Chương 3633: 100 châu

Nguồn: EbookTruyen.Me

- Không thể!

Cắn răng, bỗng nhiên bàn tay của Nhiếp Vân trảo một cái.

Ầm ầm!

Thi thể Đế thú tử vong ở phía dưới bị hắn thu vào thế giới nạp vật.

Giờ phút này đã chết tiếp cận ngàn con Đế thú.

Những gia hỏa to lớn này vừa tiến vào thế giới nạp vật, trong nháy mắt nổ tung, hóa thành năng lượng.

Cô cô cô cô cô cô!

Một trận oanh minh kịch liệt, thực lực của Nhiếp Vân bỗng nhiên tăng lên.

35 châu!

36 châu!

40 châu!

Thời gian nháy mắt, thực lực đạt đến 40 châu!

Bất quá, còn chưa đủ!

Hô!

Thân ảnh nhoáng một cái, thuấn di rời đi, thời gian nháy mắt xuất hiện ở trong đám Đế thú, Thánh Sơn bỗng nhiên nện xuống!

Không gian giam cầm của Thiên Đạo hữu dụng với những Đại Đế khác, nhưng đối với Nhiếp Vân có được thế giới nạp vật mà nói, hoàn toàn không có hiệu quả.

Không gian chi lực của thế giới nạp vật lan tràn, có thể nhẹ nhõm đi địa phương hắn muốn đi.

Ầm ầm!

Thánh Sơn rơi xuống, Đế thú lập tức chết một mảng lớn, lại có hơn ngàn con, tinh thần khẽ động, thu hơn ngàn con Đế thú này vào thế giới nạp vật, sau một khắc lại xuất hiện ở chỗ Đế thú dày đặc khác.

- Ngươi muốn chết!

Thiên Đạo không nghĩ tới Nhiếp Vân đang cùng nàng chiến đấu, loại xoay người bỏ chạy, hơn nữa tàn nhẫn như vậy, vừa ra tay liền diệt sát vô số Đế thú, tức giận đến oa oa gọi bậy.

Vội vàng đuổi tới.

Bất quá, Nhiếp Vân căn bản không chính diện chiến đấu với nàng, một khi thuấn di, tất nhiên xuất hiện ở trong đám Đế thú, vừa ra tay nhiều nhất hơn ngàn con, ít nhất mấy trăm con bị nện thành bánh thịt.

Chỉ mấy tức, nguyên bản gần mười ngàn Đế thú đã tổn thất hơn phân nửa, cơ hồ tất cả thi thể đều tiến vào thế giới nạp vật.

Rầm rầm rầm!

Có những Đế thú này bổ sung lực lượng, lực lượng của Nhiếp Vân nhanh chóng tăng trưởng, rất nhanh đã đột phá 50 châu!

60 châu!

70 châu!

100 châu!

Thời gian nháy mắt, phạm vi của thế giới nạp vật đến được phạm vi một trăm châu.

Mà thực lực của hắn, so với vừa rồi cũng tăng lên chí ít gấp mười lần.

Bất quá, đạt tới phạm vi một trăm châu, thế giới nạp vật bắt đầu xuất hiện không ổn định, cảm thấy không có kiên cố như trước đó.

- Địa phương càng lớn, càng khó khống chế, xem ra thực cần một Thiên Đạo duy trì thế giới nạp vật...

Nhiếp Vân cũng rõ ràng chuyện gì xảy ra.

Coi như hắn làm chưởng khống giả, năng lực chưởng khống rất mạnh, có thể một lời để thế giới sinh, một lời để thế giới diệt, nhưng cái thế giới này thực sự quá lớn, không có Thiên Đạo trói buộc, vẫn như cũ xuất hiện chưa vững chắc.

So sánh thế giới với nhà cao tầng, Thiên Đạo chính là khung xương xuyên qua trong đó, diện tích nhà càng lớn, càng không kiên cố, không có khung xương mà nói, rất dễ dàng sụp đổ.

Bất quá, nếu như làm tốt khung xương, liền có thể tránh loại tình huống này.

- Nhưng... Tìm ai làm Thiên Đạo của ta? Nguyệt Nhi tuyệt đối là nhân tuyển tốt nhất, nhưng... khẳng định không được!

Một khi Đạm Đài Lăng Nguyệt trở thành Thiên Đạo, sẽ mất đi bản thân, đây là hắn không nguyện ý thấy.

- Đúng rồi, ta cũng là Thiên Đạo sư, ta có thể tự mình tiến tới a?

Linh quang lóe lên, Nhiếp Vân nở nụ cười.

Chỉ nghĩ để cho người khác làm Thiên Đạo, lại quên bản thân.

Hắn là Thiên Đạo sư, lý giải đối với thế giới nạp vật, so với bất luận kẻ nào đều cao minh hơn, đổi lại ai cũng không bằng hắn đến phù hợp nhất, thực tế nhất!

Chỉ bất quá... hóa thân Thiên Đạo, chẳng khác nào biến thành quy tắc, biến mất ở trong thế giới.

Cùng Đạm Đài Lăng Nguyệt hóa thân Thiên Đạo không có khác nhau chút nào.

Bất quá, Nhiếp Vân có biện pháp khác.

- Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

Tinh thần khẽ động, ba Nhiếp Vân đồng thời xuất hiện ở trước mặt.

Mặc dù bây giờ thực lực đạt đến chư thiên đỉnh phong nhất, nhưng tuyệt chiêu Nhất Khí Hóa Tam Thanh còn có thể sử dụng, đồng dạng có thể biến hóa ra ba Nhiếp Vân thực lực giống nhau như đúc.

- Hóa thân Thiên Đạo!

Một cái phân thân trong nháy mắt tiến vào thế giới nạp vật, biến thành Thiên Đạo.

Bởi vì bản thân hắn là chưởng khống giả, biến thành Thiên Đạo thực sự quá đơn giản, không có bất kỳ khó khăn gì.

- Ân? Cái này...

Phân thân biến thành Thiên Đạo, linh hồn của Nhiếp Vân phảng phất như toàn bộ dung nạp vào thế giới, mỗi một tấc bùn đất, mỗi một phần không khí của thế giới đều ở trong chưởng khống của hắn.

- Cái này... là năng lực của Thiên Đạo?

Chấn kinh tại nguyên chỗ, Nhiếp Vân có chút không dám tin tưởng.

Thế giới nạp vật là hắn sáng tạo, hắn muốn hủy diệt liền có thể hủy diệt, muốn sinh ra liền có thể sinh ra, có thể khống chế toàn bộ thế giới, nhưng loại năng lực chúa tể cao cao tại thượng này, giống như Thiên Đạo là hoàn toàn khác biệt.

Trong nháy mắt phân thân biến thành Thiên Đạo, thật giống như chính hắn biến thành thế giới nạp vật, hắn chính là thế giới nạp vật, thế giới nạp vật chính là hắn, cả hai không cách nào chia cắt.

- Ta đã biết, sở dĩ ta bồi dưỡng Đại Đế, cần không ngừng thôn phệ năng lượng, mà Thần giới lại không cần!

Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười một tiếng.

Trước đó hắn liền kỳ quái, thế giới nạp vật bồi dưỡng Đại Đế, sẽ để cho toàn bộ thế giới rớt cấp, mà Thần giới sẽ không xuất hiện loại tình huống này.

Thì ra là thế!

- Câu thông!

Hóa thân Thiên Đạo, Nhiếp Vân cảm ứng được một cánh cửa khổng lồ, mặc dù không biết kết nối chỗ nào, lại biết, tất cả năng lượng, linh khí duy trì Thần giới vận chuyển, đều từ trong này tiến vào.

Soạt!

Câu thông cánh cửa này, một cỗ năng lượng cường đại trong nháy mắt thấm nhuần toàn thân, để cả người hắn đạt được tinh hoa, trong chốc lát, cơ bắp, linh hồn thân thể một lần nữa gây dựng lại, cải biến hình thái, trở nên càng thêm cường đại, càng có lực lượng.

Mà bản nguyên chi lực trong cơ thể hắn, cũng đang nhanh chóng bổ sung, tăng lớn thật nhanh.

Nếu như nói trước đó bản nguyên của hắn chỉ là hài nhi, sau khi thôn phệ hai mươi phần trăm Thần giới bản nguyên, biến thành hài tử ba bốn tuổi, mà bây giờ, mỗi một cái hô hấp đều có thể từ sau môn hộ hấp thu lực lượng vô cùng vô tận tưới nhuần bản nguyên, hài tử ba bốn tuổi, mắt trần có thể thấy được tăng lớn.

Năm sáu tuổi!

Bảy tám tuổi!

Mười mấy tuổi!

Không đến năm cái hô hấp đã đạt tới cấp bậc thanh niên, hùng tráng hữu lực.

- Chết!

Đúng lúc này, Thiên Đạo đã vọt tới trước mặt, ngón tay nhập lại làm kiếm, thẳng tắp đâm đến ngực Nhiếp Vân.

- Nhiếp Vân...

- Cẩn thận!

Nhiếp Vân không ngừng giết chóc, để những Đại Đế khác dễ dàng không ít, luân phiên công kích, rất nhiều Đế thú cũng diệt không sai biệt lắm, đúng lúc này nhìn thấy một màn kia, từng cái vội vàng hô lên.

------oOo------

Chương 3634: Vĩnh hằng (kết thúc)

Nguồn: EbookTruyen.Me

Coi như bọn hắn giết sạch rồi Đế thú, nhưng chỉ cần Nhiếp Vân bại, vẫn như cũ toàn bộ phải chết!

Thiên Đạo không có khả năng cho phép bọn hắn sống sót!

Bởi vậy, bọn họ chiến đấu chỉ là phụ trợ, Nhiếp Vân chiến đấu mới chính thức quyết định thành bại.

Vừa rồi Nhiếp Vân luân phiên bị đánh không có sức đánh trả, đám người đều thấy được, hiện tại ngay cả chạy trốn cũng không trốn, chẳng lẽ một phen tâm huyết, lần nữa hóa thành bọt nước?

- Nhiếp Vân, ngươi nhất định phải thành công... Ta đã thành công, chỉ nhìn ngươi...

Đạm Đài Lăng Nguyệt ở một bên cũng nhìn lấy trên không trung, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

Thời khắc này Đế Huyền bay ở trên không trung, lại không có bộ dáng mỹ lệ làm rung động lòng người trước đó, mà biến trở về bản thể Tổn Tâm thú, làm rất nhiều Đại Đế không ngừng nôn mửa.

Đối với vị sư phụ này, nàng vẫn không hạ sát thủ được, cuối cùng chỉ có thể huỷ bỏ tu vi.

Không có tu vi, nàng không còn cách nào duy trì hình tượng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, chỉ còn lại có bản thể.

Hơn nữa, toàn bộ kinh mạch vỡ vụn, Thần Nông Đại Đế tự mình xuất thủ, cũng không thể để cho nàng khôi phục!

- Nguyên lai đây là chỗ giáp nhau của Thần giới bản nguyên!

Cảm nhận được bổn nguyên trưởng thành, Nhiếp Vân rốt cuộc minh bạch, cánh cửa này là cái gì.

Mặc dù Thần giới bản nguyên có thể cung cấp năng lượng liên tục không ngừng duy trì Thần giới vận chuyển, nhưng bởi vì địa phương này sau khi phân thân của hắn biến thành Thiên Đạo, cùng thế giới dung hợp lại, trong lúc vô tình triệt để kết nối.

Nói cách khác, từ nay về sau, vô luận nhận tổn thương bao lớn, dù bản nguyên bị hao tổn, chỉ cần hắn nguyện ý, một cái ý niệm là có thể thông qua hấp thu lực lượng bên trong môn hộ, triệt để phục hồ như cũ!

Toàn bộ Thần giới đã không ai có thể để hắn thụ thương, để hắn kiêng kỵ!

Hô!

Nhiếp Vân mở to mắt, trùng hợp nhìn thấy ngón tay của Thiên Đạo đâm vào trước mắt.

Phốc!

Ngón tay chỉ ở trên lồng ngực của hắn, ngay cả da cũng không phá.

- Cái này chính là lực lượng của ngươi? Cũng chả có gì đặc biệt nha!

Nhiếp Vân cười cười.

- Cái này... Điều đó không có khả năng? Ta có được sáu mươi phần trăm bản nguyên, có được Thần giới làm hậu thuẫn, ngươi làm sao có thể mạnh hơn ta...

Thiên Đạo không nghĩ tới một kích toàn lực, ngay cả da của đối phương cũng không rách, con ngươi co rụt lại, điên cuồng rống lên, từng chiêu không ngừng điên cuồng công kích Nhiếp Vân.

Bành bành bành bành!

Từng chiêu tuyệt mệnh rơi vào trên người Nhiếp Vân.

Nữ tử do Thiên Đạo hóa thân điên cuồng công kích, giống như tình lữ cãi nhau, đánh vào trên người Nhiếp Vân không có sinh ra hiệu quả mảy may.

- Cái này...

- Sao có thể?

- Ta không nhìn lầm chứ...

Tất cả mọi người phát mộng.

Ngay cả Đạm Đài Lăng Nguyệt cũng không ngừng nháy mắt, giống như choáng váng.

Vừa rồi Nhiếp Vân còn bị đánh đến liên tục chạy trốn, phản kháng cũng không phản kháng được, làm sao hiện tại trở nên mạnh như vậy?

Tùy ý đối phương đánh vào người, cũng không có việc gì?

- Chơi chán chưa?

Mặc cho đối phương liên tục đánh mấy lần, Nhiếp Vân rốt cục xác định thực lực của mình, đã không phải là Thiên Đạo trước mắt này có thể chống lại, nhíu mày.

Trở tay đánh tới.

Ba!

Thiên Đạo ngay cả phản kháng cũng không có, bay rớt ra ngoài.

- Không... Không có khả năng!

Thiên Đạo điên rồi.

Nàng là Thiên Đạo, trong vô số kỷ nguyên là Thiên Đạo cường đại nhất, làm sao có thể ngay cả một nhân loại cũng không tiếp nổi?

- Không có gì không có khả năng, cuộc sống của ngươi đến đây chấm dứt!

Nhiếp Vân cũng không nhiều lời, bàn tay nhấn xuống.

Ầm ầm!

Thiên Đạo ở trong hoảng sợ hóa thành tro tàn.

- Chữa trị Thần giới!

Ngón tay của Nhiếp Vân điểm một cái, một cỗ bản nguyên chi khí nồng nặc phun ra, Thần giới bởi vì chiến đấu mà phá toái, mấy hơi thở qua đi, trở nên giống như trước kia, mặc dù sinh linh tử vong chín mươi phần trăm trở lên, nhưng chỉ cần Thần giới vẫn còn, sớm muộn cũng có thể triệt để khôi phục lại.

- Ta là Thiên Đạo!

Chữa trị Thần giới xong, Nhiếp Vân lần nữa hừ nhẹ, Nhất Khí Hóa Tam Thanh biến thành một phân thân khác, lập tức nổ tung, biến thành Thiên Đạo mới của Thần giới.

Trong nháy mắt, Thần giới cũng hoàn mỹ nằm ở trong tay hắn.

Ba năm sau.

Thần giới lần nữa khôi phục rầm rộ như dĩ vãng, rất nhiều Đại Đế bình an ở chung, không cần lo lắng bởi vì kỷ nguyên kết thúc mà tử vong nữa.

- Nhiếp Vân, ngày mai sẽ là hôn lễ của Nhiếp Đồng cùng Linh Tú Đại Đế, ngươi định đưa lễ vật gì?

Đạm Đài Lăng Nguyệt cười nói.

- Đưa lễ vật gì? Ta đã suy nghĩ kỹ, mơ ước lớn nhất của hắn chính là mở một Kiếm Đạo tông môn, ta ở Thần giới cùng thế giới nạp vật đều thành lập Kiếm Thần môn, hắn là tông sư khai phái, về sau tất cả mọi người muốn học kiếm pháp, đều sẽ nghe hắn truyền thụ!

Nhiếp Vân nói.

Thời gian ba năm, Nhiếp Vân chuyển vô số sinh linh Thần giới vào thế giới nạp vật, thời gian gia tốc, trong thế giới nạp vật cũng biến thành phồn hoa, giống như Thần giới, có vô số sinh linh.

Mà Nhiếp Vân tương đương một người nắm trong tay hai Thần giới.

Là chưởng khống giả vô địch chân chính.

- Xin lỗi, ta cuối cùng không có dũng khí giết nàng...

Nghe được Nhiếp Vân quyết định, Đạm Đài Lăng Nguyệt cười cười, đột nhiên nghĩ tới một sự kiện, thần sắc ảm đạm.

- Tu vi phế hết, nàng cũng đã nhận được báo ứng lớn nhất! Chỉ là... tội cho Tình Si Đạo Tôn!

Nhiếp Vân lắc đầu.

Đạm Đài Lăng Nguyệt cuối cùng không có giết Đế Huyền, Nhiếp Vân cũng lười động thủ, bất quá tu vi của nàng bị phế, biến trở về bản thể, không bao giờ còn có thể biến thành thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, vốn cho rằng nàng sẽ tự sinh tự diệt, ai ngờ Tình Si Đạo Tôn đến.

Khẩn cầu Nhiếp Vân đưa nàng cho bản thân.

Nhiếp Vân gật đầu đáp ứng.

Thế là Tình Si Đạo Tôn mang theo Tổn Tâm thú phiêu nhiên mà đi.

Xem ra, hắn rốt cục khắc phục Tâm Ma, thực hiện lời thề không rời không bỏ!

Chỉ bất quá, kết quả này... Đối với hắn có chút tàn nhẫn.

- Đúng rồi Nhiếp Vân, ngươi nói thời điểm chiến đấu với Thiên Đạo, phân thân biến thành Thiên Đạo, đột nhiên cảm ngộ đến một cánh cửa khổng lồ, có thể từ đó hấp thu bản nguyên chi lực cho Thần giới? Kia rốt cuộc là địa phương nào? Chẳng lẽ bên ngoài Thần giới, còn có thế giới khác?

Lạc Khuynh Thành ở một bên nhịn không được hỏi.

Lúc này Bích Lạc tiên tử cùng Lạc Khuynh Thành, bụng đều phồng lên, không cần nhìn, cũng biết đã hoài thai.

Thời gian ba năm, Nhiếp Vân triệt để buông ra khúc mắc, chuẩn bị đón hài tử chào đời.

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, trong ánh mắt của hắn tựa hồ xuất hiện một cánh cửa khổng lồ, mà đằng sau môn hộ, rốt cuộc là cái gì, chỉ có hắn tự mình biết.

Từ khi câu thông cánh cửa kia, Thần giới cùng thế giới nạp vật liên tục không ngừng, coi như hậu nhân người người đều thành Đại Đế, cũng không cần dựa vào hủy diệt thế giới để duy trì!

Lúc trước sở dĩ Thần giới sẽ bị tiêu diệt, là bởi vì bản nguyên

không ai khống chế, chỉ có thể bị động hấp thu lực lượng, không có khả năng tồn tại vĩnh hằng! Giờ phút này Thần giới cùng thế giới nạp vật biến thành hai phân thân của hắn, muốn hấp thu như thế nào liền hấp thu như thế đấy, lực lượng liên tục không ngừng, sẽ không hủy diệt nữa, biến thành vĩnh hằng chân chính.

- Thế giới bên ngoài? Có lẽ có, cũng có lẽ... không có!

Nhiếp Vân cười nói.

(Hết trọn bộ)

------oOo------